

VU THẦN KỶ

Huyết Hồng
Người dịch: N.T.M



Mục lục

Chương 1+1: Tiết Từ
Chương 1+2: Thợ Săn
Chương 2: Ác Ý
Chương 3: Hẹn Đâu
Chương 4: Giao Dịch
Chương 5: Thu Hoạch
Chương 6: Cha Mẹ
Chương 7: Khiêu Chiến
Chương 8: Dị Tộc
Chương 9: Tính Kế
Chương 10: Cường Sát
Chương 11: Giá Họa
Chương 12: Xem Xét
Chương 13: Kinh Sợ
Chương 14: Chính Nhật
Chương 15: Tế Tổ
Chương 16: Huyết Mạch
Chương 17: Đại Vu
Chương 18: Bạo Lực
Chương 19: Vu Bảo
Chương 20: Ương Ngạnh
Chương 21: Kẻ Địch
Chương 22: Khương Tuyết
Chương 23: Âm Mưu
Chương 24: Khế Ước
Chương 25: Tin Tức
Chương 26: Phục Kích
Chương 27: Hắc Thủy
Chương 28: Sung Quân
Chương 29: Thanh Di
Chương 30: Ngắt
Chương 31: Thức Tỉnh
Chương 32: Khê Cốc
Chương 33: Dẫn Man
Chương 34: Bốn Mắt
Chương 35: Vô Giải
Chương 36: Nguy Cơ
Chương 37: Con Rối
Chương 38: Nghịch Tập
Chương 39: Giăng Co
Chương 40: Phóng Thích
Chương 41: Cấu Kết
Chương 42: Ứng Sách
Chương 43: Thư Kích
Chương 44: Thống Sát

Chương 45: Bức Bách
Chương 46: Tiểu Tỏa
Chương 47: Tán Loạn
Chương 48: Khiển Trách
Chương 49: Khảo Vấn
Chương 50: Dư Âm
Chương 51: Cầu Kết
Chương 52: Sơ Ngộ
Chương 53: A Bảo
Chương 54: Tặng Được
Chương 55: Đan Được
Chương 56: Thức Tỉnh
Chương 57: Gặp Được
Chương 58: Phá Kế
Chương 59: Cầu Viên
Chương 60: Viện Binh
Chương 61: Dĩ Hóa
Chương 62: Bao Vây
Chương 63: Liên Quân
Chương 64: Gọi Hồn
Chương 65: Tụ Kế
Chương 66: Trọng Kích
Chương 67: Cạm Bẫy
Chương 68: Dung Tuyệt
Chương 69: Tàn Sát
Chương 70: Trừng Mắt
Chương 71: Áp Chế
Chương 72: Sô Cầu
Chương 73: Hiến Tế
Chương 74: Huyết Mạch
Chương 75: Huynh Đệ
Chương 76: Đạo Lý
Chương 77: Tài Sản Riêng
Chương 78: Gia Nghiệp
Chương 79: Mùa Mưa
Chương 80: Hành Cung
Chương 81: Man Man
Chương 82: Cận Vệ
Chương 83: Cây Mạnh
Chương 84: Không Phải Con Người
Chương 85: Địa Nhũ
Chương 86: Thối Thế
Chương 87: Diên Cuồng
Chương 88: Chạy Trốn
Chương 89: Huyết Nguyệt
Chương 90: Khai Thiên
Chương 91: Đào Vong
Chương 92: Thương Thế
Chương 93: Đào Sát
Chương 94: Bác Sát

Chương 95: Sát Quỷ
Chương 96: Sơ Sát
Chương 97: Khốn Cảnh
Chương 98: Đế Mộ
Chương 99: Toái Dao
Chương 100: Đại Thúc
Chương 101: Văn Mệnh
Chương 102: Trở Về
Chương 103: Đan Kiếp
Chương 104: Kinh Văn
Chương 105: Vấn Tội
Chương 106: Thân Vệ
Chương 107: Ra Sức Đánh
Chương 108: Khởi Binh
Chương 109: Truyền Tin
Chương 110: Tin Dữ
Chương 111: Mượn Tiền
Chương 112: Cường Công
Chương 113: Vây Thành
Chương 114: Thảm Thiệt
Chương 115: Nam Hạ
Chương 116: Đạo Hữu
Chương 117: Dừng Bước
Chương 118: Có Duyên
Chương 119: Cường Tập
Chương 120: Thần Quốc
Chương 121: Thái Tử
Chương 122: Đồng Cung
Chương 123: Xuất Chinh
Chương 124: Diệt Khẩu
Chương 125: Tranh Chấp
Chương 126: Quét Ngang
Chương 127: Chử Hải
Chương 128: Đánh Cuộc
Chương 129: Di Vật
Chương 130: Một Người
Chương 131: Xông Trận
Chương 132: Phá Trận
Chương 133: Về Nhà
Chương 134: Dị Biến
Chương 135: Mạch Mới
Chương 136: Quyền Tranh
Chương 137: Biến Hóa
Chương 138: Mời
Chương 139: Thương Đội
Chương 140: Thờ Dài
Chương 141: Dị Khách
Chương 142: Xung Đột
Chương 143: Thú Tập
Chương 144: Ảnh Tập

Chương 145: Huyết Chú
Chương 146: Nhiệt Tâm
Chương 147: Hiểm Ác
Chương 148: Đòi Mạng
Chương 149: Man Khí
Chương 150: Lữ Đồ
Chương 151: Chinh Thuế
Chương 152: Nhân Thuế
Chương 153: Mạnh Mẽ Bắt
Chương 154: Liên Trảm
Chương 155: Hủy Thuyền
Chương 156: Lập Bia
Chương 157: Trung Lục
Chương 158: Ốc Thổ
Chương 159: Văn Minh
Chương 160: Tri Thức
Chương 161: Khai Thác
Chương 162: Chinh Phục
Chương 163: Phong Ma
Chương 164: Bạo Lực
Chương 165: Phá Giáp
Chương 166: Giáo Huấn
Chương 167: Bạn Cũ
Chương 168: Vu Điện
Chương 169: Học Đồ
Chương 170: Lựa Chọn
Chương 171: Quyết Định
Chương 172: Tiềm Tu
Chương 173: Thái Tì
Chương 174: Khương Dũng
Chương 175: Công Địch
Chương 176: Minh Hội
Chương 177: Ngạo Khí
Chương 178: Chọc Giận
Chương 179: Đoạt Mệnh
Chương 180: Thiếu Tì
Chương 181: Mệnh Khí
Chương 182: Thương Nghị
Chương 183: Bằng Hữu
Chương 184: Vây Khốn
Chương 185: Âm Tiễn
Chương 186: Bể Nghề
Chương 187: Hợp Tác
Chương 188: Tiễn Sát
Chương 189: Kết Giao
Chương 190: Tử Chú
Chương 191: Nhiệm Vụ
Chương 192: Gặp Lại
Chương 193: Kết Đội
Chương 194: Mậu Sơn

Chương 195: Đại Vu
Chương 196: Ảnh Thứ
Chương 197: Quang Ảnh
Chương 198: Đánh Chết
Chương 199: Dạ Tiễn
Chương 200: Cầu Phúc
Chương 201: Độc Vũ
Chương 202: Phóng Thích
Chương 203: Chúc Long
Chương 204: Họa Phúc
Chương 205: Nô Lệ
Chương 206: Ác Trùng
Chương 207: Trùng Sào
Chương 208: Trùng Nô
Chương 209: Tinh Quặng
Chương 210: Liệt Sơn
Chương 211: Khốn Cảnh
Chương 212: Dị Cảnh
Chương 213: Thánh Binh
Chương 214: Quán Thế
Chương 215: Đại Cục
Chương 216: Chấp Sự
Chương 217: Đế Tử
Chương 218: Vu Cáo Ngược
Chương 219: Vô Ưu
Chương 220: Vô Sĩ
Chương 221: Đối Sách
Chương 222: Chặn Lại
Chương 223: Cung Tổ
Chương 224: Vận Rủi
Chương 225: Xui Xẻo
Chương 226: Tin Chết Người
Chương 227: Chết Bất Đặc Kỳ Tử
Chương 228: Hợp Ô
Chương 229: Khổ Tuyền
Chương 230: Kỳ Kỳ
Chương 231: Sùng Bá
Chương 232: Yết Kiến
Chương 233: Đối Chọi
Chương 234: Bắt Giữ
Chương 235: Nhà Giam
Chương 236: Truyền Đạo
Chương 237: Hải Trãi
Chương 238: Quy Linh
Chương 239: Phẩm Cầm
Chương 240: Giết Ngao
Chương 241: Độ Hóa
Chương 242: A Kháng
Chương 243: Hoặc Tâm
Chương 244: Trấn Áp

Chương 245: Bá Đạo
Chương 246: Lật Bàn
Chương 247: Tòng Quân
Chương 248: Một Bổng
Chương 249: Tặng Bảo
Chương 250: Xao Định
Chương 251: Ngụ Triều
Chương 252: Xích Phán
Chương 253: Kì Binh
Chương 254: Gặp Gỡ
Chương 255: Dân Chạy Nạn
Chương 256: Truy Binh
Chương 257: Tiểu Tỏa
Chương 258: Cận Chiến
Chương 259: Huyết Lực
Chương 260: Ác Huyết
Chương 261: Phục Giết
Chương 262: Thân Cung
Chương 263: Trùng Trận
Chương 264: Khẩn Cấp
Chương 265: Khương Dũng
Chương 266: Tình Báo
Chương 267: Ấp Trừng
Chương 268: Trùng Hải
Chương 269: Đầu Hàng
Chương 270: Trùng Khôi
Chương 271: Trùng Tập
Chương 272: Chọc Giận
Chương 273: Bối Trận
Chương 274: Vô Năng
Chương 275: Quyết Tâm
Chương 276: Huyết Lãng
Chương 277: Nhiên Huyết
Chương 278: Vây Kín
Chương 279: Lão Nha
Chương 280: Khai Chiến
Chương 281: Huyết Tinh
Chương 282: Tàn Khốc
Chương 283: Vây Đánh
Chương 284: Vương Chiến
Chương 285: Vây Xem
Chương 286: Diêm La
Chương 287: Gặp Quý
Chương 288: Loạn Chiến
Chương 289: Tái Chiến
Chương 290: Tán Loạn
Chương 291: Truyền Tống
Chương 292: Phản Kích
Chương 293: Lui Binh
Chương 294: Cường Địch

Chương 295: Đình Đầu
Chương 296: Gian Tế
Chương 297: Một Mũi Tên
Chương 298: Hai Mũi Tên
Chương 299: Thu Đồ Đệ
Chương 300: Vũ Dư
Chương 301: Luận Khí
Chương 302: Luyện Khí
Chương 303: Truyền Pháp
Chương 304: Ngộ Trận
Chương 305: Kinh Sợ
Chương 306: Chú Sự
Chương 307: Đấu Chú
Chương 308: Cuồng Nô
Chương 309: Cứu Vớt
Chương 310: Cơ Mạch
Chương 311: Thực Lực
Chương 312: Đồng Tộc
Chương 313: Nô Dân
Chương 314: Sâu Biển
Chương 315: Đánh Lén
Chương 316: Trận Sư
Chương 317: Đối Thương
Chương 318: Phi Chùy
Chương 319: Khởi Trận
Chương 320: Trận Sát
Chương 321: Trận Độn
Chương 322: Truy Đố
Chương 323: Bắt Được
Chương 324: Sát Đế
Chương 325: Sát Phu
Chương 326: Chấn Động
Chương 327: Nô Tâm
Chương 328: Răn Dạy
Chương 329: Gian Ngoan
Chương 330: Giải Thoát
Chương 331: Hỏa Châu
Chương 332: Tám Ngàn
Chương 333: Chuộc Về
Chương 334: Vinh Dự
Chương 335: Đau Giết
Chương 336: Giá Trên Trời
Chương 337: Vơ Vét Tài Sản
Chương 338: Dụ Dỗ
Chương 339: Kế Hoạch
Chương 340: Kiếm Trận
Chương 341: Gánh Trách Nhiệm
Chương 342: Thu Đồ Đệ
Chương 343: Chợ
Chương 344: Hắc Thị

Chương 345: Kinh Hải
Chương 346: Cường Bán
Chương 347: Kiên Đàm
Chương 348: Dã Man
Chương 349: Cách Nói
Chương 350: Chiếm Lý
Chương 351: Cừu Dịch
Chương 352: Tiễn Vệ
Chương 353: Trúng Tên
Chương 354: Bị Bắt
Chương 355: Xung Đột
Chương 356: Lôi Trận
Chương 357: Sâu Biển
Chương 358: Tiễn Vương
Chương 359: Thanh Điều
Chương 360: Không Dịch Lại
Chương 361: Tinh Huyết
Chương 362: Thác Mạch
Chương 363: Đồng Lòng
Chương 364: Vây Bắt
Chương 365: Tranh Đoạt
Chương 366: Long Tộc
Chương 367: Thổ Hào
Chương 368: Nhật Được
Chương 369: Dọa Lui
Chương 370: Vu Lão
Chương 371: Nội Điện
Chương 372: Vu Sư
Chương 373: Tin Tức
Chương 374: Thụ Vương
Chương 375: Du Thuyết
Chương 376: Bản Tâm
Chương 377: Xâm Nhập
Chương 378: Cao Ngao
Chương 379: Cái Tát
Chương 380: Giận Dữ
Chương 381: Thanh Mai
Chương 382: Diêm La
Chương 383: Kiếm
Chương 384: Quân Bị
Chương 385: Thành Giao
Chương 386: Phát Động
Chương 387: Diễn Trò
Chương 388: Đại Kịch
Chương 389: Xâm Nhập
Chương 390: Bối Trận
Chương 391: Cừu Cũ
Chương 392: Tổn Hại Nhỏ
Chương 393: Vây Thành
Chương 394: Bắt Sống

Chương 395: Khí Thành
Chương 396: Huyết Nhi
Chương 397: Tiến Bộ
Chương 398: Khống Chế
Chương 399: Phổ Độ
Chương 400: Quy Phản
Chương 401: Ngửa Tay
Chương 402: Tới Gần
Chương 403: Xuất Kiếm
Chương 404: Kiểm Sát
Chương 405: Yêu Quân
Chương 406: Quay Giáo
Chương 407: Khiếp Sợ
Chương 408: Giáp Công
Chương 409: Minh Nguyệt
Chương 410: Chiếm Công
Chương 411: Minh Sát
Chương 412: Công Trận
Chương 413: Trận Đấu
Chương 414: Tuyệt Âm
Chương 415: Đế Tranh
Chương 416: Giáo Tranh
Chương 417: Trảm Thi
Chương 418: Kiếm Vũ
Chương 419: Nghịch Chuyển
Chương 420: Thu Bình
Chương 421: Công Đức
Chương 422: Thần Du
Chương 423: Kiếm Thương
Chương 424: Sống Lại
Chương 425: Thay Thế
Chương 426: Trở Về
Chương 427: Hồi Trình
Chương 428: Rối Loạn
Chương 429: Nữ Nô
Chương 430: Đàn Áp
Chương 431: Hồi Lộ
Chương 432: Đêm Bắt
Chương 433: Đối Địch
Chương 434: Thuấn Di
Chương 435: Thuận Theo
Chương 436: Lăng Tộc
Chương 437: Minh Đoạt
Chương 438: Bắt Sống
Chương 439: Cường Thế
Chương 440: Bát Vương
Chương 441: Gánh Tội Thay
Chương 442: Hành Cung
Chương 443: Thanh Tĩnh
Chương 444: Ác Khách

Chương 445: Lấy Lại
Chương 446: Ấu Đả
Chương 447: Quả Khởi
Chương 448: Đổ Môn
Chương 449: Triệu Tập
Chương 450: Tế Trời
Chương 451: Phong Thường
Chương 452: Chúc Mừng
Chương 453: Tiệc Rượu
Chương 454: Tạt Hào
Chương 455: Ích Địa
Chương 456: Nhận Tội
Chương 457: Rượu Đem
Chương 458: Đề Nghị
Chương 459: Tâm Sự
Chương 460: Tịch Diệt
Chương 461: Thi Đạo Nhân
Chương 462: Ước Định
Chương 463: Mua Đồ
Chương 464: Đi Chung Đường
Chương 465: Kéo Tơ
Chương 466: Làm Kén
Chương 467: Bàn Căn
Chương 468: Cứu Đế
Chương 469: Tranh Đoạt
Chương 470: Hắc Oa
Chương 471: Huých Tường
Chương 472: Chuộc Hồn
Chương 473: Chú Thể
Chương 474: Hồi Hồn
Chương 475: Quy Phụ
Chương 476: Soán Vị
Chương 477: Cướp Đường
Chương 478: Trảm Mai
Chương 479: Chiêu Hàng
Chương 480: Hàng Binh
Chương 481: Nghiêu Sơn
Chương 482: Quy Hoạch
Chương 483: Phong Thần
Chương 484: Khoa Nga
Chương 485: Thần Trận
Chương 486: Phá Thổ
Chương 487: Manh Nha
Chương 488: Vi Sư
Chương 489: Đàn Tràng
Chương 490: Mật Sứ
Chương 491: Địch Tập
Chương 492: Lưu Phi
Chương 493: Tiến Cống
Chương 494: Hương Nữ

Chương 495: Trường Sinh
Chương 496: Mưu Tính
Chương 497: Noãn Hương
Chương 498: Vây Xem
Chương 499: Xử Trí
Chương 500: Đồ Cưới
Chương 501: Đồ Đàng
Chương 502: Chuyện Xưa
Chương 503: Ngộ Đạo
Chương 504: Giáo Huấn
Chương 505: Răn Dạy
Chương 506: Ly Biệt
Chương 507: Làm Xong
Chương 508: Cư Dân
Chương 509: Giáo Vụ
Chương 510: Thịnh Vượng
Chương 511: Cường Thịnh
Chương 512: Hạ Chí
Chương 513: Nha Lược
Chương 514: Nha Nộ
Chương 515: Nha Tập
Chương 516: Đạo Cảnh
Chương 517: Triều Kiến
Chương 518: Đạo Ý
Chương 519: Phục Kích
Chương 520: Bại Đế
Chương 521: Bắt Giữ
Chương 522: Tập Thành
Chương 523: Thủy Công
Chương 524: Kiên Thành
Chương 525: Loạn Không
Chương 526: Nhục Nhã
Chương 527: Lấy Cớ
Chương 528: Ngự Trang
Chương 529: Phụ Thân
Chương 530: Kinh Sợ
Chương 531: Bồi Tội
Chương 532: Dạ Đàm
Chương 533: Lựa Chọn
Chương 534: Khóc Lóc Om Sòm
Chương 535: Áp Chế
Chương 536: Nói Rõ Lí Lễ
Chương 537: Xao Động
Chương 538: Mờ Mịt
Chương 539: Phản Phục
Chương 540: Quyết Liệt
Chương 541: Xuất Thế
Chương 542: Theo Nhau Mà Đến
Chương 543: Nhắc Nhớ
Chương 544: Bí Mật Vu Vương

Chương 545: Bí Ẩn Thượng Cổ
Chương 546: Chuẩn Bị Đột Phá
Chương 547: Thái Dương Tinh Hỏa
Chương 548: Đột Phá Thật Lớn
Chương 549: Ngưu Đao
Chương 550: Đối Chọi Gay Gắt
Chương 551: Tranh Chấp
Chương 552: Bát Khâu Già
Chương 553: Tâm Kế
Chương 554: Công Tôn Đế Tử
Chương 555: Sứ Giả Di Tộc
Chương 556: Yêu Chiến
Chương 557: Chọn Người
Chương 558: Sư Môn
Chương 559: Huyền Đô Tặng Bảo
Chương 560: Việc Hôn Nhân
Chương 561: Nha Công Tiến Hóa
Chương 562: Tiểu Đình Thần Kỳ
Chương 563: Vạn Vật Sinh
Chương 564: Tạo Hóa Lực
Chương 565: Bốn Phía Mua
Chương 566: Ti Mệnh
Chương 567: Ân Trạch Có Thể Đạt Được
Chương 568: Phượng Tộc Thiếu Chủ
Chương 569: Ân Cừ Năm Cũ
Chương 570: Lệnh Triệu Tập
Chương 571: Huyền Vũ Chiến Xa
Chương 572: Tử Vong Uy Hiếp
Chương 573: Huynh Muội Phản Bội
Chương 574: Tâm Lý Kinh Sợ
Chương 575: Phía Trên Thương Thiên
Chương 576: Phân Biệt Rõ Ràng
Chương 577: Một Sét Đánh Giết
Chương 578: Trọng Điểm Chú Ý
Chương 579: Thế Giới Săn Giết
Chương 580: Thông Đạo Vượt Giới
Chương 581: Tiến Vào
Chương 582: Thế Giới Sát Khí
Chương 583: Thế Giới Kỳ Di
Chương 584: Thu Hoạch Phong Phú
Chương 585: Sai Một Ly
Chương 586: Sinh Vật Trí Tuệ
Chương 587: Theo Đuôi
Chương 588: Đêm Thăm Dò Đảo Nhỏ
Chương 589: Tù Binh Dân Bản Xứ
Chương 590: Sứ Giả Thánh Linh
Chương 591: Sứ Giả Đại Bại
Chương 592: Thánh Linh Buông Xuống
Chương 593: Trốn Vào Đông Hoang Mà Đi
Chương 594: Đều Có Gặp Gỡ

Chương 595: Cướp Bóc
Chương 596: Cướp Bóc Khí Vận
Chương 597: Quốc Chiến
Chương 598: Cùng Tang Đế Tử
Chương 599: Cạm Bẫy
Chương 600: Người Tới Thánh Địa
Chương 601: Thánh Địa
Chương 602: Thân Thể Sống
Chương 603: Thánh Điện
Chương 604: Thời Cơ
Chương 605: Thừa Dị Loạn Xâm Nhập
Chương 606: Ngu Tộc Bí Ẩn
Chương 607: Đào Hầm
Chương 608: Nguy Cơ Tới Gần
Chương 609: Tổ Linh Hiện Thế
Chương 610: Tổ Linh Đuổi Giết
Chương 611: Tai Ương Cùng Cá Trong Chậu
Chương 612: Hà Bá
Chương 613: Tiểu Tỏa Hà Bá
Chương 614: Đánh Lén Cướp Đoạt
Chương 615: Đoạt Lấy Khóa Giới
Chương 616: Không Thể Buông Tha
Chương 617: Thi Đạo Nhân Đánh Lén
Chương 618: Không Gian Tổ Linh
Chương 619: Thiên Cơ
Chương 620: Thiên Cơ Trường Lão
Chương 621: Bất Đắc Dĩ Mời
Chương 622: Bất Ngờ Gặp Lại
Chương 623: Ẩn Ưu
Chương 624: Tranh Đoạt Khí Vận
Chương 625: Đấu Pháp
Chương 626: Khách Quý Thánh Địa
Chương 627: Đột Kích Quy Mô
Chương 628: Rồng Bay Phượng Múa
Chương 629: Liên Hợp Xâm Nhập
Chương 630: Một Mảng Hỗn Loạn
Chương 631: Công Đức Linh Bảo
Chương 632: Long Phượng Đa Bảo
Chương 633: Khẩn Cấp Quay Vần
Chương 634: Già Tộc Ma Ảnh
Chương 635: Đánh Chết Tổ Linh
Chương 636: Thực Lực Dị Thường
Chương 637: Không Thể Phá Vỡ
Chương 638: Thái Độ Vô Địch
Chương 639: Ngay Mặt Khiêu Chiến
Chương 640: Chống Lại
Chương 641: Thiên Địa Là Địch
Chương 642: Khống Chế Thiên Đạo
Chương 643: Cố Ý Cường Sát
Chương 644: Hỗn Độn Kiếm Khí

Chương 645: Vườn Không Nhà Trống
Chương 646: Rút Lui Khỏi Thánh Địa
Chương 647: Vãn Lạc Tuyệt Uyên
Chương 648: Bàn Hi Thần Kính
Chương 649: Điều Dụng Vô Cùng
Chương 650: Long Phượng Hợp Mưu
Chương 651: Giáo Hóa Chúng Sinh
Chương 652: Chúng Sinh Đều Khổ
Chương 653: Đế Sát Đồ Đầu
Chương 654: Cộng Công
Chương 655: Nhiệt Tâm
Chương 656: Dự Triệu
Chương 657: Mạng Người Như Cỏ
Chương 658: Chiu Khổ Bị Thương Nặng
Chương 659: Chính Thức Tiếp Địch
Chương 660: Khiếp Đảm
Chương 661: Sơ Trận
Chương 662: Hy Sinh
Chương 663: Thiên Cơ Thủ Sát
Chương 664: Thiên Cơ Liên Trảm
Chương 665: Sinh Sinh Thiên Cơ
Chương 666: Mạnh Mẽ Bức Lui
Chương 667: Liên Thủ Công Kích
Chương 668: Giác Ngộ
Chương 669: Bản Thể Bàn Hi
Chương 670: Vô Thượng Thánh Khôi
Chương 671: Thánh Khôi Xuất Kích
Chương 672: Hoành Hành
Chương 673: Vô Địch
Chương 674: Tiên Hoa Phân Thân
Chương 675: Đầu Nhập Vào
Chương 676: Cản Phía Sau
Chương 677: Kiếm Quang
Chương 678: Tám Cái Mệnh Tinh
Chương 679: Đốt Cháy
Chương 680: Phòng Ngự Vô Địch
Chương 681: Ngay Mặt Đánh Tan
Chương 682: Gặp Được Bàn Hi
Chương 683: Nghênh Chiến Bàn Hi
Chương 684: Tự Thương Hại
Chương 685: Xi Vưu
Chương 686: Xi Vưu Chi Tâm
Chương 687: Tiến Sát
Chương 688: Quyết Đấu Cuối Cùng
Chương 689: Ác Chiến
Chương 690: Hà Bá Xuất Chiến
Chương 691: Cơ Hạo Đánh Bất Ngờ
Chương 692: Chiến Cuộc Giằng Co
Chương 693: Tội Thành Cự Phá trên Tường Thành, Tiếng Giết Rung Trời, Máu Thịt Bay Tứ Tưng

Chương 694: Một Kịch Khủng Bố
Chương 695: Thừa Dịp Đánh Cướp
Chương 696: Hợp Lực
Chương 697: Tự Mâu Thuẫn
Chương 698: Cự Pháo Tự Hủy
Chương 699: Tàn Quân
Chương 700: Tiền Tài Động Tâm
Chương 701: Lâm Trận Phản Phê
Chương 702: Sát Khí Chợt Hiện
Chương 703: Thời Khắc Nguy Cấp
Chương 704: Sống Chết Mặc Bầy
Chương 705: Nhận Thua
Chương 706: Kết Thúc
Chương 707: Trận Vây Bàn Hi
Chương 708: Tranh Đoạt Chủ Quyền
Chương 709: Trăm Vạn Quân Công
Chương 710: Cộng Công Chi Nộ
Chương 711: Cộng Công Tức Giận Bỏ Đi
Chương 712: Thu Gặt Cuối Cùng
Chương 713: Phản Hồi Kinh Văn
Chương 714: Quay Lại Nghiêu Sơn
Chương 715: Chung Cực Mưu Tính
Chương 716: Để Sát Độc Thoại
Chương 717: Gia Tộc Tranh Cãi
Chương 718: Thủy Lao Ác Độc
Chương 719: Tổng Tài Trưởng Lão
Chương 720: Thần Trận Khởi Động
Chương 721: Bàn Hi Dị Biến
Chương 722: Thiên Đạo Tái Diễn
Chương 723: Phản Phê Khủng Bố
Chương 724: Lương Chử Thâm Trọng
Chương 725: Tọa Độ Thế Giới
Chương 726: Gia Tộc Đấu Đá
Chương 727: Bái Phông Âm Nhật
Chương 728: Nô Lệ Cường Giả
Chương 729: Đăng Môn Cầu Thân
Chương 730: Mua Tình Báo
Chương 731: Thiên Nhân Chí Bảo
Chương 732: Hắc Thị Gặp Lại
Chương 733: Long Phượng Tranh Chớp
Chương 734: Ích Lợi Giao Đoái
Chương 735: Phức Tạp
Chương 736: Nguyên Nguyệt Tộc Nhân
Chương 737: Kháng Nguyệt Quý Tộc
Chương 738: Khai Thiên Tích Địa
Chương 739: Dung Hợp Thiên Nhân
Chương 740: Pháo Đài Pháp Thuật
Chương 741: Tu Sĩ Lưu Lạc
Chương 742: Trấn Nhỏ Lương Chử
Chương 743: Trấn Nhỏ Ngẫu Nhiên Gặp

Chương 744: Gia Tộc Báo Thù
Chương 745: Bè Lũ Xu Ninh
Chương 746: Thống Lĩnh Trấn Ngục
Chương 747: Giao Dịch Ăn Ý
Chương 748: Cứu Tinh Từ Trên Trời Rơi Xuống
Chương 749: Tài Vật Động Lòng Người
Chương 750: Quản Lý Tộc Trưởng
Chương 751: Linh Hồn Khế Ước
Chương 752: Trong Ngục
Chương 753: Võ Trang Hạng Nặng
Chương 754: Hắc Ngục Truyền Tống
Chương 755: Mật Bảo
Chương 756: Bao Vây Hắc Sa
Chương 757: Tu Tộc Đại Sư
Chương 758: Cường Thế
Chương 759: Hỏa Cầu
Chương 760: Cường Thế Áp Chế
Chương 761: Ma Hầu Quyền Trượng
Chương 762: Đoạt Bảo
Chương 763: Thiên Giới Thân Giới
Chương 764: Hư Không Phong Tỏa
Chương 765: Cản Phía Sau
Chương 766: Thần Trượng Oai
Chương 767: Hắc Âm Thân Chú
Chương 768: Kinh Sợ Thối Lui
Chương 769: Trọng Binh Vây Kín
Chương 770: Liên Tiếp Bị Thương Nặng
Chương 771: Đánh Đâu Thắng Đó Không Gì Cản Nối
Chương 772: Quân Đoàn Vây Kín
Chương 773: Viện Binh Từ Trời Giáng Xuống
Chương 774: Đế Sư
Chương 775: Chuyện Cũ
Chương 776: Chuyện Cũ Bí Văn
Chương 777: Bàn Cổ Thủ Hộ
Chương 778: Bí Mật Khí Vận
Chương 779: Gánh Nặng Sư Môn
Chương 780: Đại Trưởng Tranh Chấp
Chương 781: Tin Tức Tọa Độ
Chương 782: Nói Về Thế Giới
Chương 783: Vũ Dư Trở Về
Chương 784: Thiên Địa Kim Kiều
Chương 785: Xuyên Qua Chu Thiên trên Không Lãnh Địa Nghiêu Bá, Phía Trên Một Màng
Mây Nhe, Cơ Hạo Sau Lưng Một Đôi Thái Dương Tinh H
Chương 786: Thái Dương Đạo Mâu
Chương 787: Thái Dương Đạo Chủng
Chương 788: Đệ Nhất Vu Tinh
Chương 789: Đế Lực
Chương 790: Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà
Chương 791: Bạo Lực Thu Phục
Chương 792: Thù Công Đại Tế

Chương 793: Đồ Sơn Lão Nhân
Chương 794: Có Thể So Với Long Phượng
Chương 795: Lũng Đoạn Độc Nhất Vô Nhị
Chương 796: Tuyết Dạ Giai Nhân
Chương 797: Mới Gặp
Chương 798: Thu Mua
Chương 799: Tiễn Công
Chương 800: Huyết Cừu Diệt Môn
Chương 801: Thiên Phú Hoàn Mỹ
Chương 802: Hủy Diệt Âm Lôi
Chương 803: Cuốn Vào
Chương 804: Thời Gian Trôi Ngược
Chương 805: Tương Liễu Xà Sát
Chương 806: Trảm Thủ
Chương 807: Trách Nhiệm Giám Thị
Chương 808: Phát Động Sắp Tới
Chương 809: Khóa Giới Hành
Chương 810: Theo Đuôi Theo Dối
Chương 811: Thủy Thế Giới
Chương 812: Lữ Trình Xui Xẻo
Chương 813: Dân Bản Xứ Thủy Tinh
Chương 814: Bản Năng Sinh Vật
Chương 815: Túng Đào
Chương 816: Sào Huyệt
Chương 817: Chiến Tranh Đột Tập
Chương 818: Trí Tuệ Tộc Đàn
Chương 819: Tộc Đàn Kỳ Dị
Chương 820: Phổ Độ Chúng Sinh
Chương 821: U Sinh Thần Hoa
Chương 822: U Sinh Thần Quả
Chương 823: Chỗ Sâu Trong Thủy Vực
Chương 824: Linh Giao Thánh Địa
Chương 825: Phát Hiện Làm Cho Người Ta Sợ Hãi
Chương 826: Bọn Họ Đã Tới
Chương 827: Ác Giao Vây Công
Chương 828: Thừa Dịp Hư Mà Vào
Chương 829: Quay Về Một Thế
Chương 830: Nhân Quả Thật Lớn
Chương 831: Vô Lượng Thủy Phủ
Chương 832: Hà Đồng
Chương 833: Hà Đồng Đại Quân
Chương 834: Cơ Hạo Hạ Sáo
Chương 835: Cơ Hạo Nấu Biển
Chương 836: Thiên Cơ Lộn Xộn
Chương 837: Đồ Sơn Công Trường
Chương 838: Tinh Không Cam Bẫy
Chương 839: Tu Xà Tuyệt Độc
Chương 840: Cấm Bài
Chương 841: Xông Thiên Đình
Chương 842: Nhập Thiên Đình

Chương 843: Chiếm Thiên Đình
Chương 844: Chưởng Thần Tầm
Chương 845: Người Thủ Vệ
Chương 846: Thần Nguyên Trì
Chương 847: Hỏa Luyện Hà Đồng
Chương 848: Trảm Hà Đồng
Chương 849: Về Nam Hoang
Chương 850: Chúc Dung Mời
Chương 851: Gặp Lại Chúc Dung
Chương 852: Hỏa Hải Thần Cung
Chương 853: Vĩnh Trấn Tà Ma
Chương 854: Đệ Nhất Xi Vương
Chương 855: Vĩnh Hằng Tồn Tại
Chương 856: Nam Hoang Cổ Nhân
Chương 857: Kim Thân Bảo Thể
Chương 858: Binh Khí Hình Người
Chương 859: Vô Cùng Kỳ Ảo
Chương 860: Phi Thiên
Chương 861: Thiên Ma?
Chương 862: Thiên Ma Bốn Tướng
Chương 863: Ma Diễm Tăng Vọt
Chương 864: Không Chê Vào Đâu Được
Chương 865: Kiếm Trận Tru Ma
Chương 866: Lại Phạm Thần Cung
Chương 867: Phụ Thể Đoạt Hồn
Chương 868: Đình Luyện Nguyên Linh
Chương 869: Siêu Phàm Thoát Tục
Chương 870: Kỳ Phùng Địch Thủ
Chương 871: Hồ Phệ
Chương 872: Biến Số
Chương 873: Vạn Dặm Tâm Ma
Chương 874: Gặp Mộc Đạo Nhân
Chương 875: Máu Tươi Mộc Đạo
Chương 876: Theo Âm Mà Đến
Chương 877: Bá Đạo Làm Việc
Chương 878: Thầy Trò Liên Thủ
Chương 879: Song Cường Đại Chiến
Chương 880: Chém Giết Rất Nhanh
Chương 881: Ma Tung
Chương 882: Song Tòa
Chương 883: Chiến Ma
Chương 884: Ùn Ùn Kéo Đến
Chương 885: Bốn Thánh Đều Xuất Hiện
Chương 886: Hồng Mông Kiếm Phôi
Chương 887: Cửu Dương Đăng Ma
Chương 888: Một Miếng Vô Cây
Chương 889: Cửu Dương Vô Cấu
Chương 890: Vạn Tên Phục Giết
Chương 891: Liên Thủ Làm
Chương 892: Lực Tể Vạn Địch

Chương 893: Đinh Đầu Tiễn Thư
Chương 894: Vạn Dặm Truy Hồn
Chương 895: Người Thiên Mệnh
Chương 896: Tập Thể Tăng Lên
Chương 897: Lực Trảm Nghệ Thần
Chương 898: Vô Ưu Chết
Chương 899: Cộng Công Chi Nộ
Chương 900: Ăn Ý
Chương 901: Cộng Công Hung Uy
Chương 902: Bách Long Thủ Thủy
Chương 903: Thiên Mệnh Tịch Diệt
Chương 904: Hiên Viên Thánh Huyết
Chương 905: Liên Hoa Pháp Thể
Chương 906: Công Tôn Thiên Mệnh
Chương 907: Đều Hồn Loạn
Chương 908: Động Đãng Chi Thủy
Chương 909: Lập Tức Xuất Phát
Chương 910: Đại Trận Đều Mở
Chương 911: Thần Binh Trạch Chủ
Chương 912: Hữu Hùng Chi Khư
Chương 913: Thiên Ma Chiếm Được
Chương 914: Thần Lôi Oanh Đỉnh
Chương 915: Trục Diệt Thiên Ma
Chương 916: Cùng Công
Chương 917: Cộng Công Đánh Lén
Chương 918: Thủy Hỏa Tương Tranh
Chương 919: Núi Lở
Chương 920: Đụng Núi
Chương 921: Anh Hùng
Chương 922: Thủ Hộ
Chương 923: Liên Thủ
Chương 924: Lâm Ngụy Hiến Kế
Chương 925: Phiên Thiên Ẩn Phôi
Chương 926: Đại Vũ Khuynh Bồn
Chương 927: Thế Mưa Áo Ất
Chương 928: Đẳng Môn Chất Vấn
Chương 929: Bàn Giả Dị Biến
Chương 930: Diêm Báo Trước Hồng Thủy
Chương 931: Thế Giới Liên Thông
Chương 932: Đại Tai
Chương 933: Thịnh Anh
Chương 934: Một Đường Minh Quang
Chương 935: Cầu Viện Sư Môn
Chương 936: Liên Thủ Hiệp Tác
Chương 937: Bạo Lực Phá Giải
Chương 938: Tàng Bảo Mục Lục
Chương 939: Ngồi Xem
Chương 940: Hoàn Công Trở Lộ
Chương 941: Đạo Thương Bất Nhập
Chương 942: Thu Hoàn Công Ngự

Chương 943: Thần Nguyên Động
Chương 944: Hồn Độn Chi Tâm
Chương 945: Thăng Thủ Thiên Xu
Chương 946: Một Mạch Tu Hành
Chương 947: Cộng Công Kinh Ngạc
Chương 948: Bình An Thoát Ly
Chương 949: Trị Thủy Chi Sơ
Chương 950: Vạn Long Phong Thủy
Chương 951: Đại Quân Thủy Quái
Chương 952: Cự Sa Yêu Vương
Chương 953: Sa Gia Huỳnh Đệ
Chương 954: Thủy Tộc Họa
Chương 955: Nước Sôi
Chương 956: Tứ Thủy Hà Bá
Chương 957: Kịch Chiến Hà Bá
Chương 958: Kiếm Trảm Hà Bá
Chương 959: Bắt Sống
Chương 960: Xâu Nướng Bạch Tuộc
Chương 961: Thảm Trạng Sau Kiếp
Chương 962: Càn Quét Đàn Ấp
Chương 963: Dã Tâm Của Long Vương
Chương 964: Lại Thấy Đánh Lén
Chương 965: Bảo Thụ Bảo Âm
Chương 966: Thụ Đoạn Âm Tuyệt
Chương 967: Bí Pháp Hoặc Chúng
Chương 968: Cơm No Áo Ấm
Chương 969: Điềm Xấu Dấu Hiệu
Chương 970: Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người
Chương 971: Độc Thân Thăng Nhập
Chương 972: Lục Nhâm Tự Âm
Chương 973: Đăng Đường Nhập Thất
Chương 974: Giang Thần Phụ Tử
Chương 975: Huyền Âm Tự Sát
Chương 976: Vô Lượng Âm Sát
Chương 977: Gieo Gió Gặt Báo
Chương 978: Thái Âm Hồn Đình
Chương 979: Da Ma Thiên Tội
Chương 980: Mục Đích Chân Thật
Chương 981: Đoạt Đình Đoạt Bình
Chương 982: Hít Hồn Ngưng Sát
Chương 983: Thứ Tự Văn Mệnh
Chương 984: Tức Nhường Thánh Thế
Chương 985: Cạnh Tranh Cẩn Nuốt
Chương 986: Huyền Âm Ngưng Sát
Chương 987: Thái Âm Vô Hình
Chương 988: Hủy Diệt Vô Trang
Chương 989: Thiên Hạ Chấn Động
Chương 990: Đại Xích Ra Tay
Chương 991: Mười Hai Đại Đế
Chương 992: Ngạo Mạn

Chương 993: Không Nhìn
Chương 994: Thủy Tộc Nghịch Tập
Chương 995: Đám Cưới
Chương 996: Cướp Cô Dâu
Chương 997: Cuồng Lệ
Chương 998: Thái Cực Chi Đạo
Chương 999: Thái Cực Tạo Hóa
Chương 1000: Đại Bán Tiệt Nhi
Chương 1001: Đấu Tên
Chương 1002: Bàn Cổ Chung Minh
Chương 1003: Âm Tiên Tập Nhân
Chương 1004: Kiểm Trám Nghệ Thiên
Chương 1005: Nhất Kiên Đam Chi
Chương 1006: Làm Bạn
Chương 1007: Huyền Thận
Chương 1008: Huyền Thận Đồng Tử
Chương 1009: Hồn Độn Cự Yêu
Chương 1010: Bầy Yêu Vây Công
Chương 1011: Hận Này Kéo Dài
Chương 1012: Cử Phụ Ly Lực
Chương 1013: Nguyên Thủy Yêu Thần
Chương 1014: Vu Thần Tự Hi
Chương 1015: Vu Thần Lực
Chương 1016: Huyền Thận Xui Xẻo
Chương 1017: Hà Lạc Đại Trận
Chương 1018: Đại Trận Khốn Cục
Chương 1019: Tự Hi Lực
Chương 1020: Lão Yêu Tâm Kế
Chương 1021: Cổ Yêu Bản Tôn
Chương 1022: Đầu Danh Trạng
Chương 1023: Ác Chiến Không Ngừng
Chương 1024: Bị Buộc Đồ Mệnh
Chương 1025: Thần Vật Có Linh
Chương 1026: Đại Nghịch Chuyển
Chương 1027: Xích Viêm Thiên Tập
Chương 1028: Hòa Bộ Chính Thần
Chương 1029: Thổ Thần Hậu Thổ
Chương 1030: Hậu Thổ Thần Ẩn
Chương 1031: Mưa Núi Lở
Chương 1032: Trảm Tự Hi
Chương 1033: Vu Vô Thanh Xử
Chương 1034: Đồ Thần
Chương 1035: Hoành Thêm Biến Số
Chương 1036: Tự Hi Thăng Không
Chương 1037: Đêm Nói Vu Thần
Chương 1038: Tai Kiếp Lại Khởi
Chương 1039: Quy Mô Xâm Nhập
Chương 1040: Nước Vây Bồ Phán
Chương 1041: Ẩn Ưu Bên Trong
Chương 1042: Kiêu Ngạo Tự Đại

Chương 1043: Thủy Yêu Đột Kích
Chương 1044: Hoa Sen Khắp Cả
Chương 1045: Hoành Hành
Chương 1046: Thủ Đoạn Thánh Nhân
Chương 1047: Kiếm Khí Như Cầu Vòng
Chương 1048: Bồ Phán Hiện Hưởng
Chương 1049: Bạo Dân
Chương 1050: Ngụy Cơ Lương Thực
Chương 1051: Hoành Công Ngự Nô
Chương 1052: Nội Ưu
Chương 1053: Tranh Chấp Chọn Người
Chương 1054: Vấn Đề Lương Thực
Chương 1055: Cướp Lương
Chương 1056: Lương Đội
Chương 1057: Điểm Máu Chốt
Chương 1058: Trùng Trùng Chặn Lại
Chương 1059: Hậu Thổ Cộng Công
Chương 1060: Vẫn Là Lương Thực
Chương 1061: Cùng Vây Cộng Công
Chương 1062: Độc Chiến Ngàn Quân
Chương 1063: Phi Hùng Phác Sát
Chương 1064: Hỏa Thiêu Liên Thành
Chương 1065: Ngọc Thạch Câu Phần
Chương 1066: Tranh Chấp Chọn Người
Chương 1067: Thụ Nhân Dĩ Ngự
Chương 1068: Ánh Mặt Trời Chiếu Khắp
Chương 1069: Thái Dương Thần Tháp
Chương 1070: Thái Dương Thê Điền
Chương 1071: Kẻ Thù Bên Ngoài Nhìn Trộm
Chương 1072: Phong Thu Hỉ Nộ
Chương 1073: Vạn Lưu Quy Hư
Chương 1074: Ngũ Lục Quy Nhất
Chương 1075: Thành Trại Trên Nước
Chương 1076: Bỏ Mặc
Chương 1077: Nữ Nhân Không Cần Đắc Tội
Chương 1078: Bảo Đình Thiên Hàng
Chương 1079: Nhảy Ra Hầu Tử
Chương 1080: Cường Thế Áp Bách
Chương 1081: Khả Năng Của Bảo Đình
Chương 1082: Tạo Tên
Chương 1083: Tên Như Thủy Triều
Chương 1084: Kinh Sợ Không Tiếng Động
Chương 1085: Thử Tên
Chương 1086: Lang Nha Đột Kích
Chương 1087: Mưa Thuận Gió Hoà
Chương 1088: Đại Sư Thu Đồ Đệ
Chương 1089: Bảo Y Hàng Nhái
Chương 1090: Toàn Diện Thăng Cấp
Chương 1091: Đoạn Tên Chi Thệ
Chương 1092: Đặt Lên Tính Mạng

Chương 1093: Đêm Khuya Phóng Khách
Chương 1094: Chiến Vô Chi Kỳ
Chương 1095: Cân Sức Ngang Tài
Chương 1096: Thuật Pháp Tranh Cường
Chương 1097: Một Đường Lui
Chương 1098: Chử Vũ Dạ Thoại
Chương 1099: Âm Dương Chuyển Hóa
Chương 1100: Cường Lan
Chương 1101: Tiễn Tồi
Chương 1102: Hỏa Chi Cực Hạn
Chương 1103: Đều Đến Đầu
Chương 1104: Văn Mệnh Cầu Viên
Chương 1105: Thế Cục Gian Nan
Chương 1106: Long Huyết Túy
Chương 1107: Bàn Cổ Thủ Hộ
Chương 1108: Vạn Yêu Phát Diên
Chương 1109: Thiêu Thân Lao Đầu Vào Lửa
Chương 1110: Giáo Sát
Chương 1111: Cự Yêu Xông Thành
Chương 1112: Đục Nước Béo Cò
Chương 1113: Thủy Viên Hậu Duệ
Chương 1114: Cấm Pháp Oai
Chương 1115: Hàng Phục
Chương 1116: Ngân Giao
Chương 1117: Bị Bắt
Chương 1118: Trực Diện Nữ Đế
Chương 1119: Nhật Nguyệt Một Kịch
Chương 1120: Điều Kiện Hà Khắc
Chương 1121: Định Ra Đánh Cược
Chương 1122: Cẩn Nuốt Một Kịch
Chương 1123: Thái Cực Đạo Vận
Chương 1124: Một Kịch Hủy Diệt
Chương 1125: Cân Sức Ngang Tài
Chương 1126: Âm Nhật Bí Pháp
Chương 1127: Âm Nhật Truyền Thừa
Chương 1128: Giết Cho Tan Tác
Chương 1129: Da Ma Thiên Tới
Chương 1130: Tuyết Lăng Chi Thương
Chương 1131: Hầu Xà Chi Tranh
Chương 1132: Hàn Giao Nhất Tộc
Chương 1133: Bắc Minh Giao Vương
Chương 1134: Huyết Duệ Duy Nhất
Chương 1135: Giao Xà Tướng Trì
Chương 1136: Một Lời Không Hợp
Chương 1137: Kiếm Trảm Tiểu Bát
Chương 1138: Vấn Đề Triết Học
Chương 1139: Truyền Độc Vô Cùng
Chương 1140: Độc Công
Chương 1141: Lưu Độc Thiên Tai
Chương 1142: Vũ Mục Xin Đi Giết Giặc

Chương 1143: Lấy Thân Thử Độc
Chương 1144: Ôn Thần Khắc
Chương 1145: Ôn Thần Truyền Thừa
Chương 1146: Vô Tận Ôn Hoàng
Chương 1147: Xác Chết Trôi Vạn Úc
Chương 1148: Truyền Độc Vô Cùng
Chương 1149: Bại Lộ
Chương 1150: Cùng Hoa Hữu Duyên
Chương 1151: Bát Bảo Thần Liên
Chương 1152: Hoa Ngôn Xảo Ngữ
Chương 1153: Bát Phong Bất Động
Chương 1154: Hoành Thâm Biến Số
Chương 1155: Phá Trận Giết Người
Chương 1156: Giao Vương Biển
Chương 1157: Băng Sơn Vô Tận
Chương 1158: Vô Kế Khả Thi
Chương 1159: Cứu Bình
Chương 1160: Toại Nhân
Chương 1161: Toại Nhân Phát Biểu
Chương 1162: Sông Hoài Thủy Nhãn
Chương 1163: Viên Thánh
Chương 1164: Thoải Mái Xâm Nhập
Chương 1165: Long Quan
Chương 1166: Thủ Quan Nhân
Chương 1167: Vực Tổ
Chương 1168: Di Hoa Tiếp Mộc
Chương 1169: Hóa Thân Vô Cùng
Chương 1170: Xông Vào
Chương 1171: Người Trong Quan
Chương 1172: Cứu Linh Chết
Chương 1173: Ngày Trở Về?
Chương 1174: Mưu Tính Kinh Thiên
Chương 1175: Tiền Căn Hậu Quả
Chương 1176: Lại Gặp Viên Thánh
Chương 1177: Hàng Long Bí Công
Chương 1178: Cảm Giác Quen Thuộc
Chương 1179: Hàng Long Đạo Nhân
Chương 1180: Hàng Long Phục Hổ
Chương 1181: Kiểm Tru Viên Thánh
Chương 1182: Pháp Thể Kỳ Dị
Chương 1183: Trang Khang Tạo Thế
Chương 1184: Bầy Yêu Chặn Giết
Chương 1185: Chúc Long Minh Diệt
Chương 1186: Vạn Dân Lực
Chương 1187: Cường Thu Côn Bằng
Chương 1188: Bức Lui
Chương 1189: Lê Đình Tảo Huyệt
Chương 1190: Cộng Công Chi Thương
Chương 1191: Cộng Công Cuộn Minh
Chương 1192: Vực Tổ Chi Mưu

Chương 1193: Thất Tiễn Sát Vực
Chương 1194: Hồng Phi Minh Minh
Chương 1195: Tái Hiện Ma Tung
Chương 1196: Đáng Sợ
Chương 1197: Ngông Cuồng
Chương 1198: Tranh Đấu Gay Gắt
Chương 1199: Kinh Sợ Thiên Ma
Chương 1200: Đạo Đài Thường Nhập
Chương 1201: Nội Gian
Chương 1202: Song Tòa Đánh Bất Ngờ
Chương 1203: Đinh Luyện Thiên Ma
Chương 1204: Tham Lam Diên Cuồng
Chương 1205: Ngay Mặt Cứng Rắn
Chương 1206: Ảnh Tôn Lực
Chương 1207: Sắc Tướng Bốn Tướng
Chương 1208: Nhân Tộc Âm Vê
Chương 1209: Chấp Niệm Sống
Chương 1210: Khoái Dao Loạn Ma
Chương 1211: Thủ Đoạn Thiên Ma
Chương 1212: Vĩnh Vô Thái Bình
Chương 1213: Thạch Long Hồn
Chương 1214: Tịch Diệt Cùng Sinh Mệnh
Chương 1215: Nửa Bước Vu Thần
Chương 1216: Lực Lượng Rối Rắm
Chương 1217: Thế Giới Ý Chí
Chương 1218: Thế Giới Bản Năng
Chương 1219: Gặp Thời Lộng Quyền
Chương 1220: Hậu Duệ Đế Khốc
Chương 1221: Điều Kiện Hà Khắc
Chương 1222: Thủ Đoạn Cơ Ngo
Chương 1223: Mạn Đà La Độc
Chương 1224: Phá Thành Phi Thủy
Chương 1225: Loạn Thế Trọng Điện
Chương 1226: Cả Thành Là Nô
Chương 1227: Toàn Lực Phác Sát
Chương 1228: Hung Danh Hiến Hách
Chương 1229: Vô Lượng Liên Hoa Cảnh
Chương 1230: Cùng Một Giuộc
Chương 1231: Buông Tay Chém Giết
Chương 1232: Vạn Giới Bài Khai
Chương 1233: Liệt Hỏa Thần Châu
Chương 1234: Kim Kiều Phá Giới
Chương 1235: Đạo Nhân Thi Giải
Chương 1236: Luân Hồi
Chương 1237: Táng Đàm
Chương 1238: Thối Quét Không Còn
Chương 1239: Sát Ý Này Mầm
Chương 1240: Nghi Ngờ Sau Chiến
Chương 1241: Hoa Đạo Dị Trạng
Chương 1242: Thiên Ma Thánh Chủng

Chương 1243: Hậu Quả Xấu
Chương 1244: Đại Tự Tại
Chương 1245: Hoa Đạo Truyền Đạo
Chương 1246: Sau Tổng Kết
Chương 1247: Xa Lâu Gặp Lại
Chương 1248: Cửu Đại Long Môn
Chương 1249: Cộng Công Quyết Tâm
Chương 1250: Hắc Thủy Hào Hào
Chương 1251: Âm Tiễn Đả Thương Người
Chương 1252: Anh Dũng Tranh Tiên
Chương 1253: Lân Đầu So Chiêu
Chương 1254: Cơ Hạo Cường Thế
Chương 1255: Cùng Tang Sương, Ngã Xuống
Chương 1256: Hữu Sào Ngu Tới
Chương 1257: Hữu Sào Bàn Thạch, Bại
Chương 1258: Dũng Dực Tham Chiến
Chương 1259: Quý Xa
Chương 1260: Liên Thủ Bức Cung
Chương 1261: Sống Chết Mặc Bầy
Chương 1262: Tồn Binh Hạo Tướng
Chương 1263: Miễn Cường Giăng Co
Chương 1264: Trọng Binh Tập Hợp
Chương 1265: Vạn Dặm Hóa Nha
Chương 1266: Một Ngục Ác Khí
Chương 1267: Máu Chốt Phá Cục
Chương 1268: Lấn Vào Quỳ Môn
Chương 1269: Hỗn Loạn Yêu Thị
Chương 1270: Yêu Thị Có Vực
Chương 1271: Phát Hiện Kinh Người
Chương 1272: Tôm Tinh Hạ Mễ
Chương 1273: Cơ Hạo Thu Đồ Đệ
Chương 1274: Địa Đầu Xà
Chương 1275: Thụ Đạo Lên Núi Săn Bắn
Chương 1276: Truyền Đạo Ban Thường Bảo
Chương 1277: Láng Giềng Hoà Thuận Hữu Hào
Chương 1278: Ở Rất Gần Nhau
Chương 1279: Âm Khống Trận Tâm
Chương 1280: Ao Ao Điều Binh
Chương 1281: Cả Thành Lùng Bật
Chương 1282: Chợ Dị Tộc
Chương 1283: Âm Thầm Kinh Hải
Chương 1284: Ánh Sáng Trí Tuệ
Chương 1285: Hào Khách
Chương 1286: Rút Củi Dưới Đáy Nồi
Chương 1287: Chủ Động Mời
Chương 1288: Thần Ma Di Cốt
Chương 1289: Giá Trị Của Giáp Xác
Chương 1290: U Minh Giáo Chủ
Chương 1291: Cái Hồ Thật Lớn
Chương 1292: Mười Tám Ngục Thân

Chương 1293: Luận Đạo, Tặng Bảo
Chương 1294: Long Hồ Sư Tượng
Chương 1295: Đạo Hữu Cùng Bốn Môn Có Duyên
Chương 1296: Đại Phổ Độ Ấn
Chương 1297: Lực Phá Vạn Pháp
Chương 1298: Người Hoà Giải
Chương 1299: Nén Giận
Chương 1300: Yêu Vương Khí Diễm
Chương 1301: Hóa Huyết Quát Tháo
Chương 1302: Bán Đầu Giá
Chương 1303: Nghiêm Khắc Cảnh Cáo
Chương 1304: Tôm Tít Càn Rỡ
Chương 1305: Long Cung Trọng Bảo
Chương 1306: Bàn Giả Hàng Lâm
Chương 1307: Việc Này Không Đúng
Chương 1308: U Minh Huyết Chi
Chương 1309: Bàn Giả Bức Thiết
Chương 1310: Binh Qua Gặp Lại
Chương 1311: Đại Tiêu Dao
Chương 1312: Chu Thiên Tinh Thần
Chương 1313: Răng Cửa Bàn Cổ
Chương 1314: Không Đầu Không Phá
Chương 1315: Loạn Chung Đánh Tạt
Chương 1316: U Minh Tỏa Hồn
Chương 1317: Tiêu Dao Miếu Miếu
Chương 1318: Thái Cực Long Giác
Chương 1319: Con Long Phượng
Chương 1320: Huyết Chi Giao Dịch
Chương 1321: Một Đôi Lưu Lạc
Chương 1322: Thị Tộc Nhân
Chương 1323: Đều Có Mưu Tính
Chương 1324: Âm Sát Vu Cốt
Chương 1325: Mời Hai Giới Tới
Chương 1326: Khóa Không Mà Phản
Chương 1327: Cột Mốc —— Bàn Cổ!
Chương 1328: Đại Lễ Đón Gió
Chương 1329: Kiếm Trảm Huyền Xà
Chương 1330: Cộng Công Thị Chúng Bạn Xa Lánh
Chương 1331: Huyền Xà Lột Da
Chương 1332: Công Lao Của Ai
Chương 1333: Bời Vì Ghen Tị
Chương 1334: Muốn Gán Tội Cho Người Khác
Chương 1335: Thị Tộc Chi Nghiệt
Chương 1336: Cộng Công Thoát Thân
Chương 1337: Cộng Công Nghịch Tập
Chương 1338: Cường Thế Kiếm U
Chương 1339: Thần Xà Hóa Rồng
Chương 1340: Kiếm Chấn Quần Ma
Chương 1341: Độc Chiến Quần Ma
Chương 1342: Nhất Kiếm Quang Hàn

Chương 1343: Đạo Đài Thành Tự
Chương 1344: Đốc Lực Phá Pháp
Chương 1345: Bệnh Tâm Thần Tan Tác
Chương 1346: Mộc Đạo Ban Thường Đan
Chương 1347: Cường Mua Cường Bán
Chương 1348: U Minh Nhân Quả
Chương 1349: Binh Vây Thiên Đình
Chương 1350: Kế Hoạch Cùng Tuyệt Vọng
Chương 1351: Vô Chi Kỳ Mao
Chương 1352: Trong Lòng Có Kiếm
Chương 1353: Công Vụ Thù Riêng
Chương 1354: Không Có Lựa Chọn Nào Khác
Chương 1355: Đồ Thần Như Đồ Cẩu
Chương 1356: Bầy Yêu Vây Công
Chương 1357: Nghiêu Sơn Sát Yêu
Chương 1358: Vô Chi Kỳ Xin Hàng
Chương 1359: Long Môn Động Khai
Chương 1360: Chí Bảo Trạch Chủ
Chương 1361: Cách Sát Lệnh
Chương 1362: Chinh Quân, Chuẩn Bị Chiến Tranh
Chương 1363: Âm Dạ Tập Sát
Chương 1364: Liệt Nhật Lãng Không
Chương 1365: Âm Sát Tự Văn Mệnh
Chương 1366: Toàn Bộ Con Bài Chưa Lật?
Chương 1367: Bồ Phán Phong Ba
Chương 1368: Hiên Ngang Lẫm Liệt Xâm Chiếm
Chương 1369: Toại Nhân Tộc Trưởng
Chương 1370: Công Tôn Tộc Trưởng
Chương 1371: Đập Nồi Dìm Thuyền
Chương 1372: Không Đội Trời Chung
Chương 1373: Lập Trường Của Ai
Chương 1374: Đây Là Thù Riêng
Chương 1375: Mạch Nước Ngầm Biến Hoá Kỳ Lạ
Chương 1376: Trục Xuất Triều Đình
Chương 1377: Trọng Binh Vây Thành
Chương 1378: Liệp Nô Quân Đoàn
Chương 1379: Ôn Độc Âm Tập
Chương 1380: Dị Tộc Chi Động
Chương 1381: Ôn Thần Oai
Chương 1382: Cai Tử Địch Đái Lộ Đàng
Chương 1383: Tử Sĩ
Chương 1384: Huyết Nguyệt Thám Báo
Chương 1385: Chứng Cứ Vô Cùng Xác Thực
Chương 1386: Cơ Hội Kiếm Tiền
Chương 1387: Họa Cùng Tổ Tiên
Chương 1388: Giao Dịch Đáng Sợ
Chương 1389: Một Tấm Đơn Kiện
Chương 1390: Thế Cục Không Ổn
Chương 1391: Bá Hậu Chi Nộ
Chương 1392: Nhân Hoàng Chi Nộ

Chương 1393: Khoái Dao Loạn Ma
Chương 1394: Pháp Trận Dị Biến
Chương 1395: Suy Cho Cùng
Chương 1396: Đe Dọa Tác Chiến
Chương 1397: Chuẩn Bị Chiến Tranh, Chuẩn Bị Chiến Tranh
Chương 1398: Sát Thương Có Hạn
Chương 1399: Không Nhanh Không Chậm
Chương 1400: Lấy Công Chuộc Tội
Chương 1401: Ý Muốn Như Thế Nào
Chương 1402: Công Phòng Hoàn Mỹ
Chương 1403: Trực Diện Phạm Hại
Chương 1404: Nữ Nhân Ghi Hận
Chương 1405: Phạm Cốt
Chương 1406: Một Kiếm Si Nhục
Chương 1407: Thành Ý Dị Tộc
Chương 1408: Cùng Tổ Sư
Chương 1409: Bạch Liên Pháp Đàn
Chương 1410: Lộn Xộn Khai Đoan
Chương 1411: Thử Lẫn Nhau
Chương 1412: Ngao Hạo Tàn Tác
Chương 1413: Đình Trấn Hồn Thú
Chương 1414: Ngu Tộc Cách Ngôn
Chương 1415: Liên Hợp Tác Chiến
Chương 1416: Quang Huy Chúa Tế
Chương 1417: Chủ Tế Chi Thành
Chương 1418: Quân Đoàn Chủ Tế
Chương 1419: Lương Chử Không Chiến Sự
Chương 1420: Binh Lâm Lương Chử
Chương 1421: Chậm Nhập Thước Sào
Chương 1422: Rượu Độc
Chương 1423: Chậm Chiếm Thước Sào
Chương 1424: Không Hẹn Mà Gặp
Chương 1425: Tự Chui Đầu Vào Rọ
Chương 1426: Biết Thời Biết Thế
Chương 1427: Đại Nghị Chính Sánh
Chương 1428: Cường Sấm
Chương 1429: Bước Vào Lương Chử
Chương 1430: Hòa Thiêu Lương Chử
Chương 1431: Bắt Được Vô Số
Chương 1432: Khủng Bố Võ Trang
Chương 1433: Liên Thủ Giảo Sát
Chương 1434: Hủy Diệt Giết Chóc
Chương 1435: Tiếp Tục Ngã Xuống
Chương 1436: Thiên Biến Vạn Hóa
Chương 1437: Bà La Đóa Biến
Chương 1438: Hủy Diệt Ẩn Ưu
Chương 1439: Bất Diệt Linh Thể
Chương 1440: Đại Tiêu Dao Tới
Chương 1441: Cướp Lấy Công Đức
Chương 1442: Mời Tôn Giả Vào Rọ

Chương 1443: Đại Tiêu Dao Diệt
Chương 1444: Chân Thủy Chi Đạo
Chương 1445: Toàn Diện Tiến Công
Chương 1446: Đương Nhiên
Chương 1447: Đa Ma La Gia Phân Tích
Chương 1448: Lựa Chọn Lưỡng Nan
Chương 1449: Vinh Quang Âm Đàm
Chương 1450: Phất Tay Áo Đi
Chương 1451: Tin Dữ Kinh Thiên
Chương 1452: Thế Cục Phiên Bàn
Chương 1453: Minh Ước Công Bằng
Chương 1454: Điều Ước Bất Đắc Dĩ
Chương 1455: Lương Chử Loạn
Chương 1456: Bí Nghị
Chương 1457: Một Minh Bỏ Chạy
Chương 1458: Kiếm Phá Võ Trang
Chương 1459: Hủy Diệt Cùng Lô Kiếp
Chương 1460: Tạm Biệt Xi Vưu
Chương 1461: Tiên Phong Đã Đến
Chương 1462: Nhật Nguyệt Kỵ Sĩ
Chương 1463: Trận Chiến Mở Màn Nhật Nguyệt
Chương 1464: Cường Địch Chân Chính
Chương 1465: Trọng Sang Sát Nhất
Chương 1466: Đột Phá Chi Cơ
Chương 1467: Thái Dương Hình Người
Chương 1468: Vui Mừng Khôn Xiết
Chương 1469: Sư Tử Mở Miệng
Chương 1470: Một Kịch Phá Thành
Chương 1471: Tối Nay Không Ngủ
Chương 1472: Bàn Cổ Mổ Đại Lục
Chương 1473: Công Đức Lại Hàng
Chương 1474: Nhìn Xa Chu Thiên
Chương 1475: Tái Tạo Trọng Bảo
Chương 1476: Giết Chóc Khiêu Khích
Chương 1477: Tự Quang Một Kịch
Chương 1478: Nhật Nguyệt Luân Hồi
Chương 1479: Bàn Ngu Sáng Thế Kỳ
Chương 1480: Độc Nhãn Nguyên Thần
Chương 1481: Chủng Tộc Sai Biệt
Chương 1482: Quần Ấu Không Hề Có Nhân Tính
Chương 1483: Bi Ai Tù Binh
Chương 1484: Thần Tướng Thiên Binh
Chương 1485: Thiên Địa Sắc Lệnh
Chương 1486: Đắc Ý Thất Ý
Chương 1487: Uy Lực Thiên Đế
Chương 1488: Bọn Họ Chỉ Phục Tùng Vũ Lực
Chương 1489: Long Phượng Nhiệt Tình Đào Dạt
Chương 1490: Tam Đế Nuốt Nhị Tộc
Chương 1491: Thiên Địa Khế Ước
Chương 1492: Tư Cách Cò Kè Mặc Cả

Chương 1493: Hoàn Toàn Đàm Bão
Chương 1494: Vạn Long Tề Khóc
Chương 1495: Long Huyết Quán Thế
Chương 1496: Ngao Bạch
Chương 1497: Đại Trí Tuệ Giả
Chương 1498: Bình Lâm Thiên Đình
Chương 1499: Thái Dương Thiên Cung
Chương 1500: Chấn Chưởng Thiên Đình
Chương 1501: Thiên Địa Thần Tháp
Chương 1502: Sắc Phong Thần Chúc
Chương 1503: Gà Chó Lên Trời
Chương 1504: Phù Tang Thủ Trượng
Chương 1505: Thái Dương Tinh Tuyền
Chương 1506: Thái Dương Nha Binh
Chương 1507: Mộc Đạo Chi Nộ
Chương 1508: Việc Năm Đó
Chương 1509: Sát Vũ Mà Về
Chương 1510: Nha Binh Kiếm Trận
Chương 1511: Hoa Đạo Loạn Mệnh
Chương 1512: Kiều Long Cuồng Phượng
Chương 1513: Toàn Lực Phóng Thích
Chương 1514: Vũ Sư Thần Uy
Chương 1515: Thiên Môn Đại Chiến
Chương 1516: Chịu Chết
Chương 1517: Sấm Rền
Chương 1518: Thảm Thiệt
Chương 1519: Kim Lôi Đãng Ma
Chương 1520: Mộc Đạo Lại Tới
Chương 1521: Tru Tuyệt Kiếm Trận
Chương 1522: Do Dự
Chương 1523: Ở Giữa Điều Hòa
Chương 1524: Mộc Đạo Hứa Hẹn
Chương 1525: Cơ Hạo Nghi Hoặc
Chương 1526: Sự Vụ Hỗn Loạn
Chương 1527: Huyết Miện Hung Uy
Chương 1528: Điều Không Giao Thủ
Chương 1529: Minh Đạo Ra Tay
Chương 1530: Chết Đi
Chương 1531: Nhân Tộc Cường Đại
Chương 1532: Đạo Tiêu Chết Đi
Chương 1533: Thế Giới Chi Nghi
Chương 1534: Ta Muốn Cứu Đình
Chương 1535: Vạn Linh Tạo Hóa
Chương 1536: Trừ Tính Kế Hoạch
Chương 1537: Giống Trống Khua Chiêng
Chương 1538: Khẩn Cấp
Chương 1539: Tiền Vãng Bàn?
Chương 1540: Trong Thái Dương Giới
Chương 1541: Bàn Hành ‘Nhiệt Tình’
Chương 1542: Tiền Tiểu Bảo Lũy

Chương 1543: Tình Nghĩa Huynh Đệ
Chương 1544: Kim Ô Oai
Chương 1545: Huyết Miện Hàng Lâm
Chương 1546: Xâm Nhập Dã Man
Chương 1547: Bàn Hành Hạo Kiếp
Chương 1548: Công Huân Đả Kích
Chương 1549: Người Ta Có Duyên
Chương 1550: Cự Khôi Từ Tâm Nhãn
Chương 1551: Bàn Hành Bát Bách Vệ
Chương 1552: Huyết Miện Cường Thế
Chương 1553: Đạo Chi Quyết Đấu
Chương 1554: Sinh Cơ Cùng Hủy Diệt
Chương 1555: Thu Hoạch Vô Số
Chương 1556: Gia Tộc Thí Nghiệm
Chương 1557: Mục Tiêu Trọng Điểm
Chương 1558: Lại Thấy Luân Hồi
Chương 1559: Bàn Hành Mộc Tổ
Chương 1560: Mời Giết Bàn Hành
Chương 1561: Lại Lịch Bàn Hành
Chương 1562: Hồng Mông Linh Nhũ
Chương 1563: Huyền Công Cứu Chuyển
Chương 1564: Bàn Cổ Chân Thân
Chương 1565: Nơi Phong Ấn
Chương 1566: Cường Tử Cự Đẳng
Chương 1567: Kéo Tơ Tạo Kén
Chương 1568: Trực Diện Bàn Hành
Chương 1569: Kinh Ngạc Không Hiểu
Chương 1570: Đàm Phán Tan Vỡ
Chương 1571: Thuộc Tính Áp Chế
Chương 1572: Một Búa Hai Đoạn
Chương 1573: Yêu Nghiệt Chi Tư
Chương 1574: Quá Sợ Hãi
Chương 1575: Phân Chia Ích Lợi
Chương 1576: Cường Lệnh Thu Phục
Chương 1577: Khu Trục
Chương 1578: Tọa Quan Hồ Đấu
Chương 1579: Một Kích Hủy Diệt
Chương 1580: Bị Thương Nặng Hoa Đạo
Chương 1581: Cứu Nhật Diệu Không
Chương 1582: Đơn Giản Là Ích Lợi
Chương 1583: Ăn Nhíp Với Nhau
Chương 1584: Đại Đạo Chí Bảo
Chương 1585: Phong Ấn Thiên Địa
Chương 1586: Tịch Diệt Đại Đạo
Chương 1587: Đạo Người Tức Đạo Ta
Chương 1588: Kim Ô Tịch Diệt
Chương 1589: Nửa Thế Giới
Chương 1590: Trảm Địch Trở Ra
Chương 1591: Hỗn Độn Đuối Giết
Chương 1592: Pháp Đấu Song Thánh

Chương 1593: Sư Xuất Hữu Danh
Chương 1594: Một Cái Tát
Chương 1595: Tiền Tài Động Lòng Người
Chương 1596: Một Tay Vỡ Trời
Chương 1597: Ngu Man
Chương 1598: Đạo Chính Xác
Chương 1599: Hình Như Cầm Thú
Chương 1600: Tru Lục Hãm Tuyệt
Chương 1601: Độc Chương Một Môn
Chương 1602: Kiếm Luyện Hung Ngoan
Chương 1603: Da Ma Thiên Biến
Chương 1604: Ngu Hoặc Hàng Lâm
Chương 1605: Ngu Hoặc Tham Lam
Chương 1606: Đột Phát Sát Ý
Chương 1607: Lược Hồn Tai Ương
Chương 1608: Điều Thành Kẻ Tù Tội
Chương 1609: Huyết Tinh Bất Ngờ
Chương 1610: Gương Mặt Yêu Ma
Chương 1611: Giải Phong Vô Chi Kỳ
Chương 1612: Chuyện Của Ta Năm Đó
Chương 1613: Chúc Dung Thị Khuyên Bảo
Chương 1614: Tự Sa Lưới
Chương 1615: Đạo Chân Lý
Chương 1616: Khí Vận Chi Diệu
Chương 1617: Bàn Ngu Chi Nảo
Chương 1618: Đế Thuấn Luân Hãm
Chương 1619: Nhường Ngôi
Chương 1620: Tân Hoàng
Chương 1621: Đại Điển
Chương 1622: Tiếp Ứng
Chương 1623: Vây Cầm
Chương 1624: Cắt Ngang“Phi, Phi!”
Chương 1625: Tư Cách Chi Biện
Chương 1626: Cơ Hạ Vô Lại
Chương 1627: Đồ Cùng Chủy Kiến
Chương 1628: Vô Kế Khả Thi
Chương 1629: Tân Hoàng Đăng Cơ
Chương 1630: Loạn Mệnh
Chương 1631: Xé Rách Nhân Tộc
Chương 1632: Mỗi Người Đi Một Ngã
Chương 1633: Đế Úc Hoang Đường
Chương 1634: Chính Phạt Không Phù Hợp Quy Tắc
Chương 1635: Binh Vây Nghiêu Sơn
Chương 1636: Vãng Tử Lý Đả
Chương 1637: Nghiêu Sơn Chiến Khải
Chương 1638: Thương Vong Không Sao Cả
Chương 1639: Tồn Binh Hao Tướng
Chương 1640: Đây Là Mưu Sát
Chương 1641: Liên Quân Sụp Đổ
Chương 1642: Quần Ma Khởi Vũ

Chương 1643: Song Ma
Chương 1644: Tầm Ăn Lên Nuốt Trôi
Chương 1645: Lòng Người Ly Tán
Chương 1646: Bộ Tộc Di Chuyển
Chương 1647: Cướp Đoạt Quyền Bính
Chương 1648: Sợ Hải Lạnh Vô Cùng
Chương 1649: Nguyên Thủy Ma Chủng
Chương 1650: Ma Chi Thủy
Chương 1651: Hủy Diệt Đại Đạo
Chương 1652: Hủy Diệt Thánh Thể
Chương 1653: Hoả Tộc Trả Lại
Chương 1654: Thái Dương Giới Ngoại
Chương 1655: Chiến Hỏa Khắp Cả
Chương 1656: Trục Diệt Đế Úc
Chương 1657: Xi Vương Ma Quân
Chương 1658: Không Thể Thương Lượng
Chương 1659: Thoát Gia Xi Vương
Chương 1660: Xi Vương Nghi Hoặc
Chương 1661: Quyền Chấn Xi Vương
Chương 1662: Bàn Hi Thánh Thể
Chương 1663: Đối Thủ Khó Chơi
Chương 1664: Cửu Châu Chi Binh
Chương 1665: Hoa Tư Bì Ca
Chương 1666: Thị Tộc Truyền Thừa
Chương 1667: Gặp Ma
Chương 1668: Hiểu Rõ Nhược Điểm
Chương 1669: Nguyên Thủy Chi Ma
Chương 1670: Thái Cổ Bí Văn
Chương 1671: Nhân Tộc Là Nhà Giam
Chương 1672: Mầm Tai Hoạ
Chương 1673: Trảm Ma
Chương 1674: Nguyên Thủy Ma Điển
Chương 1675: Phá Ma Thực Chú
Chương 1676: Ma Tụ
Chương 1677: Ma Minh
Chương 1678: Đăng Thanh Ma Vân
Chương 1679: Hoa Tư Chi Binh
Chương 1680: Nguyên Ma Bát Pháp
Chương 1681: Tinh Huyết Hóa Thần
Chương 1682: Nguyên Ma Ngự Linh
Chương 1683: Ma Điểm Tăng Vọt
Chương 1684: Kế Hoạch Diệt Tuyệt Nhân Tộc
Chương 1685: Thu Thiên Hạ Chi Binh
Chương 1686: Sơ Vu Chi Ma
Chương 1687: Hóa Ma
Chương 1688: Sơ Kiến Ma Tộc
Chương 1689: Có Thể So Với Vu Thần
Chương 1690: Thực Lực Đáng Sợ
Chương 1691: Cơ Hạo Lui Bước
Chương 1692: Cửu Đình Sắp Thành

Chương 1693: Khí Đạo Chí Cao
Chương 1694: Oa Linh Ban Thường
Chương 1695: Tạo Hóa Cực Hạn
Chương 1696: Đại Đạo Ma Bàn
Chương 1697: Thế Giới Tế Chi
Chương 1698: Khóa Giới Hàng Lâm
Chương 1699: Bàn Ngu Thế Giới
Chương 1700: Theo Đuôi Mà Đi
Chương 1701: Nối Gót Hàng Lâm
Chương 1702: Liên Thủ Cường Bức
Chương 1703: Oa Linh Nhân Tinh
Chương 1704: Nhân Tinh Khó Chịu
Chương 1705: Chúc Dung Lên Trời
Chương 1706: Oa Linh Phong Thiên
Chương 1707: Cơ Hạo Lấy Hổ To
Chương 1708: Hoa Mộc Vãn Tội
Chương 1709: Tái Chiến Hoa Mộc
Chương 1710: Đánh Vỡ Thanh Tinh
Chương 1711: Đều Ngã Xuống
Chương 1712: Bảo Tàng Đầy Đất
Chương 1713: Thiên Đình Kiếm Vực
Chương 1714: Nhất Lượng Kiếp Pháp
Chương 1715: Chết Đồng Hồn Độn
Chương 1716: Vạn Lưu Quy Tông
Chương 1717: Xâm Chiếm Thiên Đình
Chương 1718: Phong Bá Vũ Sư
Chương 1719: Mưa Dầm Kéo Dài
Chương 1720: Cự Thạch Áp Đinh
Chương 1721: Nguyên Từ Loạn Lưu
Chương 1722: Thương Vong Vô Số
Chương 1723: Công Đức Như Mưa
Chương 1724: Kiêu Ngạo Khiêu Chiến
Chương 1725: Ngoài Lễ Chiến Tranh
Chương 1726: Chém Giết Minh Ma
Chương 1727: Binh Mã Hội Tụ
Chương 1728: Tuyển Định Chiến Trường
Chương 1729: Tín Sứ Biến Hoá Kỳ Lạ
Chương 1730: Dị Tộc Nội Ưu
Chương 1731: Tham Lam Vô Tận
Chương 1732: Làm Cho Người Ta Tuyệt Vọng
Chương 1733: Ngu Mông Ti Tiện
Chương 1734: Tôn Nghiêm Chết Tiệt
Chương 1735: Lương Chữ Dạ Yến
Chương 1736: Giai Tăng Nghiêm Ngặt
Chương 1737: Chứng Kiến Nghe Thấy
Chương 1738: Mượn Ổ Sinh Trứng
Chương 1739: Tư Bí Pháp Điển
Chương 1740: Vu Chú Chi Quý
Chương 1741: Đinh Đầu Tiễn Thư
Chương 1742: Chú Sát Trước Mặt Mọi Người

Chương 1743: Liên Tục Chú Sát
Chương 1744: Loạn Độc
Chương 1745: Một Kiếm Quang Hàn
Chương 1746: Kiếm Vực Oai
Chương 1747: Trùng Trùng Bao Vây
Chương 1748: Rối Loạn Trong Giết Chóc
Chương 1749: Liên Tục Giết Chóc
Chương 1750: Loạn Càng Thêm Loạn
Chương 1751: Bán Nhân Mã, Đột Kích
Chương 1752: Loạn Cục Khuếch Tán
Chương 1753: Buông Tay Tranh Đoạt
Chương 1754: Thiên Ma Loạn Vũ
Chương 1755: Bị Buộc Rút Lui
Chương 1756: Tâm Chiến
Chương 1757: Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt
Chương 1758: Thêm Biến Số
Chương 1759: Thảo Nghịch Chi Chiến
Chương 1760: Hùng Sơn
Chương 1761: Khinh Dịch
Chương 1762: Bộ Tộc Tai Ương
Chương 1763: Bốn Bề Báo Hiệu Bất Ổn
Chương 1764: Đồ Long Thuật
Chương 1765: Trợn Mắt Há Hốc Mồm
Chương 1766: Long Thương Bi Ca
Chương 1767: Đình Trấn Bồ Phán
Chương 1768: Đình Sinh Dị Tượng
Chương 1769: Trấn Áp Vạn Vật
Chương 1770: Uy Thế Vô Song
Chương 1771: Đình Uẩn Thần Binh
Chương 1772: Hôn Tế Đại Đình
Chương 1773: Khư Khư Cổ Chấp
Chương 1774: Cái Nước Đục Này Rất Sâu
Chương 1775: Giáo Huấn Một Chút
Chương 1776: Lột Xác Khó Khăn
Chương 1777: Thực Dân Liên Minh
Chương 1778: Sứ Giả Nhân Tộc
Chương 1779: Kỳ Cùng Thành Thánh
Chương 1780: Đế Úc Lo Lắng
Chương 1781: Thiên Đế Uy Áp
Chương 1782: Ngao Bạch Bị Thương Nặng
Chương 1783: Long Mẫu Huyết Đạo
Chương 1784: Long Sinh… Cứu Tử?
Chương 1785: Phê Tâm, Phê Cốt, Phê Tủy
Chương 1786: Loạn Tướng
Chương 1787: Xé Rách Long Tộc
Chương 1788: Một Lời Không Hợp
Chương 1789: Ngao Bạch Bình Bại
Chương 1790: Đạo Nhân Dị Bảo
Chương 1791: Tam Bành Cẩn Thận
Chương 1792: Đình Thứ Hai Ra

Chương 1793: Bí Pháp Khởi Động
Chương 1794: Ngu Mông Thành Thánh
Chương 1795: Nhất Châm Kê Huyết
Chương 1796: Bàn Cổ Sinh Tử Ấn
Chương 1797: Có Được Có Mất
Chương 1798: Long Mẫu
Chương 1799: Long Mẫu Lực
Chương 1800: Lui Giữ
Chương 1801: Long Ma Hợp Lưu
Chương 1802: Long Mẫu Tồn Tại
Chương 1803: Chỗ Sâu Trong Hồn Độn
Chương 1804: Phong Đạo Ngọc Bích
Chương 1805: Đồ Đệ Rượu Thịt
Chương 1806: Đồng Cảnh Tam Bảo
Chương 1807: Lai Lịch Tam Bành
Chương 1808: Đồng Cảnh Đoán
Chương 1809: Dị Tộc Xuất Binh
Chương 1810: Thông Đồng Làm Bậy
Chương 1811: Đều Có Bàn Tính
Chương 1812: Kinh Ngộ
Chương 1813: Bạn Cũ Long Mẫu
Chương 1814: Đồng Cảnh Bại Hoại
Chương 1815: Thương Tâm Đạo Nhân
Chương 1816: Thương Tâm Khóc
Chương 1817: Ba Người Vây Công
Chương 1818: Đồng Cảnh Đề Nghị
Chương 1819: Thiên Sư Đồng Cảnh
Chương 1820: Đồng Cảnh Thoát Vây
Chương 1821: Đều Lui Bước
Chương 1822: Trở Mặt Vô Tình
Chương 1823: Cực Ác Thân
Chương 1824: Bóc Ra Đại Đạo
Chương 1825: Luyện Chế Trận Đồ
Chương 1826: Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử
Chương 1827: Long Mẫu Lại Phán
Chương 1828: Sơ Thí Phong Mang
Chương 1829: Kiểm Trám Linh Bảo
Chương 1830: Kiểm Quang Phá Không
Chương 1831: Kiểm Kinh Long Mẫu
Chương 1832: Binh Lâm Nghiêu Sơn
Chương 1833: Vô Thương Nguyên Long
Chương 1834: Tả Hữu Hộ Vệ
Chương 1835: Cực Ác Vũ Dư Báo Cho
Chương 1836: Giết Chóc Chi Thủy
Chương 1837: Tống Tử Chi Lữ
Chương 1838: Ngu Mông Đã Đến
Chương 1839: Ngu Mông Chi Nghị
Chương 1840: Thử Tiến Công
Chương 1841: Kiểm Trận Khóa Đại Doanh
Chương 1842: Đế Úc Giác Ngộ

Chương 1843: Long Mẫu Trở Về
Chương 1844: Khô Lâu Tam Hữu
Chương 1845: Đấu Tướng Chi Nghi
Chương 1846: Đối Chọi Gay Gắt
Chương 1847: Tà, Ma Đối Lập
Chương 1848: Cơ Hạo Khuy Chiến
Chương 1849: Quyết Chiến Sinh Tử
Chương 1850: Sổ Đen
Chương 1851: Tự Giết Lẫn Nhau
Chương 1852: Mượn Dao Đồ Ma
Chương 1853: Hình Thiên Trảm Ma
Chương 1854: Liên Thủ Tru Ma
Chương 1855: Hình Thiên Thô Bạo
Chương 1856: Cầm Như Hến
Chương 1857: Ma Động Thương Sinh
Chương 1858: Tam Bành Đối Ma Tôn
Chương 1859: Chuyện Xưa Năm Đó
Chương 1860: Vu Dao Thuyết Ma
Chương 1861: Vu Dao Ra Tay
Chương 1862: Lão Nha Dữ Tợn
Chương 1863: Cô Nghê Khổ Tâm
Chương 1864: Mất Đi Thánh Huyết
Chương 1865: Nhật Nguyệt Đều Xuất Hiện
Chương 1866: Đình Trấn Bát Hoang
Chương 1867: Vũ Dư Phù Chiếu
Chương 1868: Thánh Nhân Bị Nhốt
Chương 1869: Lập Đình
Chương 1870: Tam Bành Đánh Lén
Chương 1871: Long Mẫu Đánh Bất Ngờ
Chương 1872: Ngưu Quỷ Xà Thần
Chương 1873: Bềnh Tĩnh
Chương 1874: Không Nhận Trưởng
Chương 1875: Thiên Đạo Vạn Vẹn
Chương 1876: Cùng Chung Mối Thủ
Chương 1877: Đều Sử Thủ Đoạn
Chương 1878: Bàn Ngu
Chương 1879: Thiếu Nợ Phải Trả
Chương 1880: Tập Thể Kỳ Nguyên
Chương 1881: Nhân Tộc Đại Hạ
Chương 1882: Tự Phục Giáo Chủ
Chương 1883: Bàn Ngu Dáng Về Khí Thế Độc Ác
Chương 1884: Mút Vào
Chương 1885: Tuyệt Vọng Liên Thủ
Chương 1886: Vô Kế
Chương 1887: Kiếm Tốt
Chương 1888: Chết Ở Nơi Đây
Chương 1889: Tiêu Hao
Chương 1890: Chi Chết Mà Thôi
Chương 1891: Tề Động
Chương 1892: Minh Dao Ra Tay

Chương 1893: Mười Tám Địa Ngục

Chương 1894: Khẩn Cấp

Chương 1895: Đúc Lại Ngọc Điệp

Chương 1896: Hư Ảnh Chi Thỉnh

Chương 1897: Kinh Biến

Chương 1898: Cường Địch

Chương 1899: Bồ Đào

Chương 1900: Trảm Tuyệt

Chương 1901: Đi Xa (1)

Chương 1902: Đi Xa (2)

Chương 1+1: Tiết Tử

Bầu trời màu xám, ráng hồng quay cuồng.

Bên cạnh tầng tầng lớp lớp vân phiến, có lôi quang lóe ra. Gợn sét gợn sóng nhanh chóng cuộn cuộn qua bầu trời, nhưng không có nửa điểm tiếng động nào cả.

Trên đỉnh trụ trời, đại thần Cường Lương cầm cái rìu đá, chân đạp đầu độc mãng vừa mới chém giết, ngạc nhiên nhìn bầu trời. Từ cực đông đến cực tây bầu trời, hầu như che phủ toàn bộ không trung là một cái đuôi rắn màu tím, đang ở phía chân trời cực cao uốn lượn trườn đi.

Thân rắn này khổng lồ như thế, không thấy đầu đuôi của nó, nhưng đã che toàn bộ bầu trời tầm mắt có thể đạt được.

Thân rắn che cả bầu trời thỉnh thoảng nhập vào trong mây, lẫn làm một thể với ráng hồng. Ngẫu nhiên một trận lôi quang va chạm ở trên thân rắn, liền có một đạo khí tức đáng sợ từ bầu trời hạ xuống, áp bách Mạnh Minh cao trăm trượng nhe răng trợn mắt, thân thể không ngừng lay động.

“Mụ đàn bà đáng sợ này phát hỏa rồi, ai lại trêu chọc ả ta?!”

Một cái đỉnh tròn ba chân màu cổ loang lổ chậm rãi từ trong tầng mây hạ xuống, trong đỉnh vang to một tiếng, vô số điện quang hướng bốn phía tuôn trào. Chờ lúc điện quang biến mất, tất cả dị trạng đều đã tiêu tán, thân rắn khổng lồ trên bầu trời cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

...

Bầu trời mây đen dày đặc, mưa to điên cuồng quất đại địa, vô số bọt nước tung tóe lên.

Kim tự tháp thủy tinh pha lê chế thành đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng bầu trời đêm tối đen. Mấy chục tráng hán trang bị đến tận răng nắm chặt súng ống, thân khoác áo mưa vờn quanh kim tự tháp tới lui tuần tra, cảnh giác nhìn chăm chú bốn phía.

Bọt nước mưa tung tóe đột nhiên nhảy lên có tiết tấu, giống như nhịp tim, từng chút giọt nước mưa trong suốt không ngừng nhảy lên cao hơn một thước. Mưa bụi trên không trung rơi xuống ‘Tốc tốc’ dây dưa cùng một chỗ, bện thành mấy chục sợi dây thường nước vô thanh vô tức quấn ở cổ tráng hán võ trang.

Dây thường nước dùng sức vung, các tráng hán không thể phát ra nửa điểm thanh âm đã bị vận gãy xương cổ.

Xoáy nước mờ mịt, một bóng người âm đạm đột ngột hiện lên, đi từng bước một hướng cửa chính kim tự tháp. Đi mỗi một bước, thân hình mỏng lung liên rõ ràng hơn một phần, lúc đến cửa kim tự tháp, bóng người sương mù ngưng tụ thành đã biến thành người nước trong suốt.

Thân thể hơi nhoáng lên một cái, người nước chợt biến sắc, Thanh Long tuần lảng dáng người thon dài, gầy gò, mặc trang phục màu đen, bộ dạng võ vàng hiện ra thân hình.

Vô số mưa ngưng tụ thành dây thường nước vặn vẹo, giống như rắn nhảy múa chui vào kim tự tháp, theo gió chui vào khe cửa sổ, giống như đao sắc chặt đứt dây dẫn của toàn bộ trang bị bảo an. Mảng lớn ánh lửa điện phun ra, trong kim tự tháp chỉ có hệ thống chiếu sáng vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Dùng sức đẩy ra cửa chính thủy tinh pha lê dày ba thước, Thanh Long chậm rãi đi vào trong sảnh triển lãm của kim tự tháp.

Hơn một trăm cái đài triển lãm thủy tinh chế thành lăng lạng đứng sừng sững ở dưới đèn đuốc huy hoàng, trên đài triển lãm ngoại vi đặt mấy chục bộ hài cốt ngòi khoanh chân, trên một cái đài triển lãm chính giữa, dưới vòng bảo hộ thủy tinh chống đạn thật dày chế thành, sừng sững một cái đỉnh tròn to bằng đầu

người long phượng quần quanh, ngũ sắc gần như trong suốt.

Thanh Long đến trước một cái đài triển lãm ngoại vi, lẳng lặng quan sát một bộ hài cốt khoanh chân.

Những hài cốt này rất giống cốt cách nhân loại, nhưng hài cốt trước mắt toàn thân màu vàng sẫm bán trong suốt, giống như lưu ly ở dưới đèn đuốc chiếu rọi tỏa sáng rạng rỡ. Nếu bọn họ đứng thẳng, chiều cao hẳn là đều ở trên hai thước. Càng làm cho người ta thấy khác biệt là, trên đầu lâu bọn họ trừ một trái một phải hai cái lỗ thủng tối như mực, chính giữa mi tâm còn có một cái lỗ mắt lớn hơn nữa.

“Người ba mắt?” Thanh Long từ trong giày rút ra một con dao găm, dùng sức gõ gõ hài cốt trước mặt.

Hài cốt khi gõ lên thì vang ‘Leng keng’, dao găm hợp kim đặc chủng rèn thành, trình độ cứng rắn có thể so với kim cương thế mà không thể lưu lại bất cứ dấu vết nào ở trên hài cốt này. Sắc mặt Thanh Long trở nên đặc biệt nghiêm túc, hài cốt loài người tính chất so với kim cương còn cứng hơn, giá trị chất chứa trong đó quá lớn.

“Một chuyến này ta tự mình động thủ, quả thật cũng đáng giá.” Thanh Long xoay người, đi tới trước đài triển lãm chính giữa cười nói: “Ày, các người còn không ra mặt, ta sẽ mang theo những bảo bối này trở về.”

Cửa hông sảnh triển lãm mở ra, một đội nam nữ hơn hai mươi người mặc áo gió thật dài màu đen, thân thể bị lửa, sấm sét, gió lốc... các loại dị tượng bao vây đi ra, đi dẫn đầu là một cô gái lạnh lùng tóc vàng mắt biếc, dáng người cao gầy yếu điệu, cầm kiếm ngọc hình thù kỳ lạ.

“Thanh Long tiên sinh, nghe đại danh đã lâu.” Cô gái đi tới đối diện đài triển lãm, hướng Thanh Long hơi hạ thấp người hành một lễ: “Mấy năm nay, đồng bạn chúng ta chết ở trên tay ngài đã vượt qua một trăm người, trong đó tiền nhiệm đặc cần cục trưởng của ta đã có nhiều tới ba người. Nhưng làm người ta

không thể tưởng tượng là, chúng ta thế mà vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng thật sự của ngài.”

“A nha nha, vấn đề này thật ra không quan trọng như vậy. Bộ dạng ta không đẹp trai cho lắm!” Thanh Long vừa trêu chọc cô gái, tay phải đặt ở trên lồng thủy tinh chống đạn của đài triển lãm, cơ thịt lòng bàn tay khẽ giật, thủy tinh chống đạn dày tới hai thước liền vỡ thành vô số hạt cát.

“Thần sao!” Mọi người theo phía sau cô gái đi ra ùn ùn kinh hô thành tiếng, kinh hãi lui một bước. Bọn họ đã sớm nghe nói đông phương Hoa Hạ Thanh Long là nhân loại mạnh nhất thế gian, nhưng bọn họ năm mơ cũng không ngờ được Thanh Long có thể mạnh như vậy!

Thủy tinh chống đạn đặc chủng dày hai thước, món đồ chơi ghê gớm pháo chính của xe tăng cũng không phá nổi, vậy mà một chưởng nhẹ nhàng đã có thể chấn vỡ? Loại lực lượng này, hoàn toàn vượt qua cực hạn tưởng tượng của những người này—— nhân loại thật sự có thể trở nên mạnh như vậy?

Hai tay nâng lên đỉnh tròn ba chân, một cảm giác cực kỳ kỳ diệu dần sinh ra. Thanh Long đang cái đỉnh này, liền cảm giác giống như đang nắm toàn bộ vũ trụ.

Cẩn thận đem cái đỉnh tròn bỏ vào trong túi da co rút lại bên hông, Thanh Long cười nói: “Những bảo bối này, đến từ Lương Chử cổ thành của quốc gia ta, ta phải đem chúng nó thu hồi. Dựa theo luật lệ của chúng ta, năm trăm to là đại gia, các người không có ý kiến đối với chuyện ta thu về văn vật của bốn quốc chứ?”

Cô gái cười khẽ nhìn Thanh Long, nhẹ nhàng nói: “Thanh Long tiên sinh, ngài có lẽ có hứng thú biết một số thành quả nghiên cứu của chúng ta đối với những bảo vật thần bí này? Ngài có lẽ đoán không ngờ được, tầng đất bao phủ chúng nó, trải qua chúng ta đo lường tính toán, niên đại vượt qua mười vạn năm.”

Thanh Long theo bản năng sờ sờ túi da bên hông, đồ cổ mười vạn năm trước? Mười vạn năm trước nhân loại còn đang ăn lông ở lỗ nhỉ? Bọn họ có thể chế tạo được bảo vật tinh xảo đẹp đẽ như vậy, chất chứa năng lượng kỳ diệu như vậy?

Khẽ lật bàn tay, cô gái lấy ra kiếm ngọc trong tay.

Kiếm ngọc dài ba thước rộng cỡ bàn tay, cả thanh kiếm ngọc chính là dùng cả một khối ngọc thạch điêu khắc thành. Chỗ gần chuôi kiếm có một hoa văn kỳ dị — trên một tòa tháp cao, lơ lửng một con mắt dựng thẳng, con mắt màu đỏ tươi nhìn chăm chăm Thanh Long, tản mát ra một hơi thở tà dị âm lãnh.

“Chúng ta đã từng thí nghiệm, thanh kiếm ngọc này dùng Hòa Điền dương chi ngọc (ngọc mỡ dê) điêu khắc thành, chất liệu quả thật là dương chi ngọc. Mọi người đều biết, dương chi ngọc là một loại ngọc mềm, tính chất phi thường nhẵn nhụi.” Cô gái mỉm cười nói: “Nhưng vô luận là kim cương thiên nhiên hay là hợp kim đặc chủng cứng rắn nhất phòng thí nghiệm của chúng ta hợp thành, nó đều có thể thoải mái, giống như cắt đậu phụ vậy đem bọn nó cắt ra.”

Tùy tay rung một cái kiếm hoa, cô gái mỉm cười nói: “Ta dùng nó, tự tay một kiếm bổ ra một cái máy bay ném bom chiến lược — cách hai km, lấy thực lực ta, ta có thể bổ ra một cái máy bay ném bom chiến lược. Thanh Long tiên sinh, nếu thanh kiếm này nằm ở trong tay của ngài, ta thật sự không thể tưởng tượng lực sát thương của nó có thể lớn bao nhiêu.”

Sắc mặt Thanh Long lại biến hóa, cô gái trước mắt và một đám cấp dưới phía sau cô hoàn toàn không đặt ở trong lòng Thanh Long, gà đất chó ngói, một đòn nhẹ nhàng có thể hoàn toàn tan rã. Nhưng nếu thanh kiếm này thật sự có uy lực như vậy, như vậy Thanh Long hôm nay nhắm chừng sẽ rất khó toàn thân mà lui.

“Nói như vậy, hôm nay nơi này là một cái bẫy?” Thanh Long vặn vẹo xương cổ một cái, bắt đầu hoạt động các đốt xương toàn thân.

“Chúng ta muốn có cơ hội mặt đối mặt đàm phán với Thanh Long tiên sinh.” Cô gái cười rất quyến rũ: “Ngài ở vài năm trước tạo thành tổn thương quá lớn

cho chúng ta, chúng ta hy vọng, Thanh Long tiên sinh có thể gia nhập chúng ta, chức vị của ta, thậm chí chức vị thủ trưởng trực tiếp quản lý ta, chỉ cần ngài mở miệng, chính là của ngài.”

“Đương nhiên, làm trao đổi, chúng ta hy vọng có thể đạt được toàn bộ sự trung thành của ngài, cùng với《 Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh 》ngài sáng tạo!” Lúc cô gái nói mấy chữ cuối cùng, hơi thở của nàng và người phía sau nàng chợt bắt đầu rối loạn.

Cửu Tự Chân Ngôn, là vô thượng bí thuật, khai phá tiềm lực cơ thể người, câu thông lực lượng thần bí của vũ trụ, có uy lực quỷ thần khó lường.

Mà Thanh Long sáng tạo Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh độc đáo, thì là lấy Cửu Tự Chân Ngôn làm cơ sở sáng tạo một môn thần công độc đáo, Thanh Long chính là dựa vào môn thần công này khống chế địa thủy hỏa phong, câu thông thiên địa u minh, đến vô ảnh đi vô tung, được xưng nhân loại mạnh nhất đương thời.

“Cái này đương nhiên là không có khả năng!” Thanh Long vỗ vỗ túi da bên hông, cười lên cổ quái: “Các người hẳn là biết tính tình của ta, ta có một mỹ danh ‘Trường mắt tất báo’, đồng thời ta còn là có tiếng —— không bán tổ tông!”

Cười một tiếng quái dị, thân thể Thanh Long nhoáng lên một cái, chợt biến thành mấy chục cái tàn ảnh, kéo theo vô số lưỡi đao gió sắc bén bằng bàn tay hướng cô gái và mọi người phía sau cô cuồn cuộn đánh tới. Tàn ảnh cùng phong đao hóa thành lốc xoáy mờ lung, đem toàn bộ sảnh triển lãm của kim tự tháp đều bao phủ vào.

Cô gái bất đắc dĩ lắc đầu thở dài một tiếng: “Ta đã biết là như thế mà, nhưng đám thủ trưởng ngu xuẩn chết tiệt kia, bọn họ cứ muốn phí khí lực!”

Trong tiếng cười lạnh, cô gái lấy ra một thẻ tre màu vàng, dùng sức hướng đỉnh đầu ném. Trời cao vang lên một tiếng sấm sét kinh thiên động địa, trong lỗ mắt tối như mực trên đầu gần trăm hài cốt khô lâu ngồi xếp bằng ở trên đài triển

lăm bốn phía đồng thời phun ra ánh sáng màu máu.

Ánh sáng màu máu hội tụ thành biển, trong tiếng ‘Ong ong’ chợt hóa thành một màn hào quang màu máu thật lớn, đem Thanh Long giam cầm chặt chẽ ở bên trong.

Vô số tàn ảnh và phong đao đánh vào trên màn hào quang màu máu, màn hào quang không chút sút mẻ, tàn ảnh và phong đao thì vỡ nát tựa như trứng chọi đá.

Trời cao điện chớp sấm rền, một mảng mây đen vốn tối như mực đột nhiên biến thành vô số mảng mây chồng chất như vẩy cá. Điện quang như sóng nước lướt qua giữa khe hở mảng mây, đầy bầu trời điện quang, bầu trời giống như phát cuồng một cái tiếp một cái tia sét kinh thiên động địa không ngừng truyền đến.

Trên đường cái chung quanh truyền đến vô số tiếng kinh hô, nhiều người đi đêm ngẩng đầu lên, nhìn tầng mây dị biến trên trời —— ở phía sau tầng mây thật dày, rất nhiều người như thấy được một cái thân rắn cực lớn đến mức không cách nào hình dung đang quay cuồng vận vẹo.

Trong kim tự tháp, Thanh Long chặt vật quỳ rạp xuống đất, cả người đầm đìa máu tươi. Trong màn hào quang màu máu, chín mươi chín cây giáo huyết quang ngưng tụ thành lơ lửng trên không, lẳng lẳng chỉ hướng Thanh Long. Mấy chục cây giáo xuyên thấu thân thể Thanh Long, tứ chi cùng lục phủ ngũ tạng đồng thời bị cây giáo màu máu xuyên thủng.

“Chết tiệt, những đồ chơi cổ quái này thực sự có uy lực mạnh như vậy?” Cô gái hưng phấn nắm chặt thẻ tre màu vàng, khàn giọng hét chói tai: “Thanh Long, ngươi thấy chưa? Nhân loại cường đại nhất cái gì, ở trước mặt chúng ta vẫn không chịu nổi một đòn!”

“Những hài cốt này cùng thẻ tre này, cùng cái đỉnh ba chân kia đến từ cùng một chỗ! Đều là đồ cổ mười vạn năm trước! Trời ạ, quá không thể tưởng tượng, những hài cốt này dựa theo phương pháp ghi lại trên những thẻ tre này, dùng loại

phương vị cổ quái này bố trí, thật sự có thể phát huy ra lực lượng tàn sát thần linh!” Cô gái hầu như điên cuồng lớn tiếng cười chói tai.

“Cái này con - mẹ - nó - là cái gì vậy?” Thanh Long gian nan ngẩng đầu lên rít gào một tiếng.

“Trên thẻ tre này có ghi lại, đây là một loại trận pháp cổ xưa, tên cụ thể, xin lỗi, nhà ngôn ngữ học của chúng ta còn chưa phiên dịch ra!” Cô gái nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Nhưng những bộ xương này sao, tên của bọn họ là...”

Một đạo cuồng lôi màu tím từ trên cao hạ xuống, rơi thẳng tắp ở trên kim tự tháp thủy tinh pha lê chế thành.

Toàn bộ thủy tinh pha lê nháy mắt hóa thành tro bụi, cô gái cùng cấp dưới phía sau nàng ở trong nháy mắt bị hóa thành hư ảo, đỉnh tròn ba chân trong túi da bên hông Thanh Long phóng ra ánh sáng năm màu nhàn nhạt, đem cả người hấn bực vào. Thanh Long điên cuồng gầm rú, thân thể kịch liệt run rẩy, tinh hoa máu, lục phủ ngũ tạng cả người, còn có linh hồn của mình, đều đang bị cái đỉnh tròn ba chân này điên cuồng rút ra.

Chung quanh, hài cốt ba mắt đồng thời giơ hai tay, tạo thế hướng bầu trời vồ ngược. Huyết quang trong mắt bọn họ phun ra ngưng tụ thành một con rồng khổng lồ màu máu, giương nanh múa vuốt hướng về cuồng lôi màu tím cào tới một nhát.

Sét tím hạ xuống, cuồng long màu máu tan thành mây khói, chín mươi chín bộ hài cốt ba mắt kịch liệt chấn động một cái, đồng thời nổ tung thành khói bụi màu vàng.

Sét tím bao trùm Thanh Long, lực lượng sấm sét vô cùng vô tận từ trên cao hạ xuống, đem phạm vi cả dặm triệt để hòa tan hết, lôi quang áp súc thành một quả cầu sét to bằng đầu người, một mảng điện quang cuối cùng hiện lên, tất cả đều bình ổn.

Quảng trường chỗ kim tự tháp ban đầu không còn sót lại chút gì, không có bất cứ vật thể nào lưu lại.

Chương 1+2: Thợ Săn

Nam hoang, rừng rậm nguyên thủy vô biên vô hạn.

Chướng khí kịch độc lượn lơ ở ngọn cây cổ thụ che trời, ánh mặt trời mãnh liệt chiếu xuống, chướng khí vốn vô sắc vô vị chiếu ra hào quang bảy màu, phủ lên ở trên không rừng rậm một tầng cầu vồng sắc sỡ.

Một khối lục địa bay phạm vi mấy trăm dặm từ không trung lướt qua, mấy chục dòng thác nước giống như bạch long từ mép lục địa tràn xuống. Trời cao gió lớn thổi qua, thác nước tràn ra mảng lớn hơi nước, mấy chục dải cầu vồng ở xoáy nước cuốn, tôn nhau lên thành thú với chướng khí bảy màu nơi ngọn cây.

Cơ Hạo đứng ở mép lục địa, ở cao nhìn xuống quan sát rừng rậm nam hoang mười mấy dặm phía dưới.

Gió không màu thổi bay mái tóc dài dày của Cơ Hạo, dưới sợi tóc, trên khuôn mặt thanh tú, kiên nghị, một đôi con ngươi thâm thúy tỏa sáng rạng rỡ. Lúc Cơ Hạo hết sức chăm chú nhìn nơi nào đó, chung quanh con ngươi còn có chín cái phù ấn âm đậm màu vàng tím chợt lóe ra, uy nghiêm, thần bí, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Hai hàng lông mày kiếm đâm thẳng vào thái dương, mũi cao ngất, môi góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt hơi mang độ cong nhưng đường cong sạch sẽ lưu loát, phối hợp khéo miệng một tia mỉm cười như có như không, luôn mang theo vài phần trào phúng, Cơ Hạo đẹp trai mê người giống như không đem bất cứ chuyện gì để ở trong lòng.

Một cái vảy da thú đơn giản vây ở bên hông. Cơ Hạo gầy yếu, thân hình cao gầy như thanh tùng trong cơn lốc, cắm rễ chặt chẽ ở trên tảng đá, toàn thân mang theo khí thế cường hãn mặc cho mưa rền gió dữ, sấm sét lại kiên định như núi, không thể phá hủy.

Một con quạ đen hình thể cực lớn, hai cánh ngẫu nhiên mở ra rộng tới ba mươi mấy trượng đứng ở bên người Cơ Hạo, trong đôi mắt đỏ bừng ánh lửa mờ hồ, thỉnh thoảng quay đầu, hướng bốn phía cảnh giác nhìn quanh một phen.

“Nha Công, chỉ là tùy tiện đi ra đi dạo mà thôi, không cần khẩn trương như vậy.” Cơ Hạo dùng sức vuốt một cái móng vuốt của con quạ khổng lồ, lớn tiếng nói: “Đội lát nữa kiếm một con rắn lớn trước, cho người lấp đầy bụng; sau đó đi Hắc Phong cốc, xem có thể tìm được mấy gốc ‘Phong Long thảo’ hay không, cầm về cho cha bồi bổ thân thể.”

Cự nha ‘Cô cô’ kêu khê vài tiếng, cúi đầu, vô cùng thân thiết dùng mỏ nhọn cọ đầu Cơ Hạo một cái.

Giang đôi tay, dùng sức đuổi cái lưng mồi, Cơ Hạo rất thích ý ngửa mặt lên trời ách xì 1 cái: “Thoải mái, quá thoải mái rồi. Không cần theo đám lão nhân kia cân nhắc những thứ đồ chơi rẻ cò, vỏ cây, răng rắn, túi độc linh tinh đó, thoải mái!”

“Hắc, thực sự không sợ chết? Đám rắn da thối này, không biết một mảng rừng rậm này đã bị Hỏa Nha bộ chúng ta đánh hạ rồi sao? Hiện tại nơi này, là địa bàn của Hỏa Nha bộ chúng ta!” Đưa mắt chung quanh, Cơ Hạo đột nhiên mở to mắt nhìn, hướng về rừng rậm chéo phía dưới chỉ chỉ.

Một đám đại hán thân trên loã lồ, cao hơn hai thước, thân thể cường tráng khô ngô, trên thân chi chít vết thương nghênh ngang hành tẩu ở trong rừng rậm, trên vai vác các loại con mồi. Cơ Hạo nhìn kỹ, những con mồi này có hổ, có báo, có gấu, mỗi một con đều dài mấy trượng, như một ngọn núi thịt nho nhỏ bị những tráng hán đó vác trên vai.

“Khốn kiếp, nơi này là khu vực săn bắn của Hỏa Nha bộ chúng ta, những dã thú này đều là tài sản của Hỏa Nha bộ chúng ta! Đám đại gia hỏa này, ít nhất một con cũng đủ một đứa bé trong tộc ăn một năm; những da thú đó lột sạch sẽ, có thể đổi về ba cô con dâu!”

Cơ Hạo lớn tiếng kêu la, giang đôi tay, mười ngón kết ấn, một cái thác nước cách gần nhất đột nhiên vang lên ‘Oành’ một tiếng, thác nước to cả trượng không thăng tấp rơi xuống phía dưới nữa, một luồng lực lượng thần bí khổng lồ chế dòng nước của thác nước, chệch đi ba mươi mấy độ, hướng về bọn đại hán trong rừng rậm lao tới.

Mười mấy đại hán Hắc Thủy Huyền Xà bộ dương dương đắc ý hành tẩu ở trong rừng rậm, thác nước lao tới đỉnh đầu, hóa thành mưa to tầm tã gào thét mà xuống. Bọn họ ‘hi hi ha ha’ ngẩng đầu lên, đắc ý há mồm, há to nuốt nước sạch từ trên trời giáng xuống, mát lạnh ngọt lành.

Bên hông đại hán dẫn đầu, một con rắn đen dài hơn một trượng, đầu mọc một cái sừng lè lưỡi rắn ườn nửa thân trên, vui vẻ lắc lư thân thể, tắm rửa nước mưa khiến nó cảm thấy vô cùng khoái ý. Độc Giác Huyền Xà, đây là chiến thú chỉ Hắc Thủy Huyền Xà bộ có, chỉ có chiến sĩ tinh nhuệ trong bộ lạc mới có tư cách đem một con Độc Giác Huyền Xà thu làm chiến thú, giúp mình tác chiến chém giết.

Trong mưa to, vô số hạt mưa đột nhiên nổi thành một sợi, mười mấy sợi từng từng nước mưa trong suốt từ trong mưa to đột ngột toát ra lồng chặt vào cổ bọn họ.

“Kẻ địch... Đánh lén!” Đại hán Hắc Thủy Huyền Xà bộ dẫn đầu hét lên một tiếng, đầy cõi lòng sợ hãi rống to.

Bọn họ thế mà bị thủy hệ vu pháp công kích?

Nhưng kẻ địch đánh lén ở trong mưa to, đây là độc quyền của Hắc Thủy Huyền Xà bộ; ở trong một vùng núi rừng này, Hỏa Nha bộ tử địch nhiều thế hệ của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, bọn họ sở trường nhất là phóng hỏa đốt người, chưa từng nghe nói vu tế của Hỏa Nha bộ có người nắm giữ thủy hệ vu pháp.

Cơ Hạo búng ngón tay, ngón tay kết thành pháp ấn biến ảo, mười mấy sợi dây từng từng nước trong rừng rậm phía dưới kịch liệt run lên, các đại hán bị thắt cổ

không tự chủ được bị hất bay lên, thân thể nặng nề va vào trên đại thụ, trước mắt tối sầm đều ngất đi ngã xuống đất.

Chỉ có đại hán dẫn đầu giãy dựa từ dưới đất bò dậy, hai tay cầm lấy dây thừng nước trên cổ hung hăng xé, mạnh mẽ đem dây thừng nước giặt thành vô số giọt nước mưa phun ra. Trên thân cây đại thụ phía sau hắn bị đầu hắn cứng rắn đập ra lỗ thủng to bằng vại nước, có thể thấy được thân thể hắn cường tráng đến trình độ nào.

“Kẻ nhu nhược chỉ dám đánh lén, lăn ra đây cho ta!” Đại hán rút ra một cây trường mâu, phần nộ cất tiếng rít gào.

Độc Giác Huyền Xà bên hông hắn lao ra, linh hoạt tự nhiên ở trong mưa nước cấp tốc đi xuyên, thỉnh thoảng hé miệng phun ra vài mảnh hàn khí màu đen nhạt.

“Nha Công! Xông lên!” Cơ Hạo cười to một tiếng, nhảy lên lưng cự nha (cự nha: con quạ khổng lồ). Cự nha giang cánh, phát ra một tiếng kêu bén nhọn, thân thể cao lớn vồ một cái nhảy xuống khỏi đại lục bay, thẳng tắp hướng đại hán trong rừng rậm nổi trận lôi đình lao xuống.

Đại lục bay cách mặt đất chỉ cao mười mấy dặm, cự nha cấp tốc lao xuống, trong ba năm nhíp thở đã tới trên không rừng rậm.

Đại hán Hắc Thủy Huyền Xà bộ hoảng sợ tuyệt vọng nhìn cự nha lao xuống, gương mặt vặn vẹo gần như không thành hình người, khàn giọng hét to: “Hỏa Nha! Hỏa Nha! Thánh địa thủ hộ chiến sĩ Hỏa Nha bộ!”

Hỏa Nha mở ra móng vuốt khổng lồ chụp xuống, thân thể đại hán bị móng vuốt như thép vonfram đen sì nhẹ nhàng va chạm, chột nổ thành sương máu phun đầy trời đầy đất. Độc Giác Huyền Xà hoảng sợ xoay người bỏ chạy, vừa mới bò ra xa mười mấy trượng, Hỏa Nha há mồm, một ngọn lửa dinh dính màu đỏ rực tựa như nham thạch nóng chảy đã phun tới.

Độc Giác Huyền Xà rên một tiếng hóa thành khói mỏng ở trong ánh lửa, kéo theo mấy cây cổ thụ cũng bị Hỏa Nha phun lửa dẫn cháy, giống như ngọn lửa hùng hực thiêu đốt.

Hỏa Nha dương dương đắc ý giang cánh lơ lửng ở ngọn cây, ngửa mặt lên trời kêu lên ‘Quạ quạ’.

Cơ Hạo vỗ vỗ đầu Hỏa Nha, nhẹ nhàng nhảy tới trong rừng cây. Cách đó không xa, một gốc cây khổng lồ che trời bị vô số dây leo quấn quanh, Cơ Hạo nhanh nhẹn chọn lựa mấy cây ‘Long cân đằng’ ước chừng sinh trưởng mấy trăm năm bện thành dây thừng, đem bọn đại hán ngất dưới đất xâu từng người trói lại, toàn bộ con mồi đều trói cùng một chỗ.

“Đem con mồi đưa về trước. Nha Công, chúng ta tăng tốc!”

Một lần nữa nhảy về trên lưng Hỏa Nha, Cơ Hạo thét dài một tiếng, Hỏa Nha cầm lên tù binh và con mồi dưới đất, vỗ đôi cánh to lớn hướng phía nam bay đi. Cánh vung vài cái, Hỏa Nha xông lên bầu trời cách mặt đất vài dặm, trên lông chim đen sì phun ra một tầng ánh lửa nhàn nhạt, Hỏa Nha hóa thành một ánh lửa, trong mấy nhịp thở đã bay không thấy bóng dáng nữa.

Bay nhanh một canh giờ, phía trước có một ngọn núi lớn chặn đường, đỉnh chóp ngọn núi cao ngất trong mây, mười mấy gốc dâu cao tới nghìn trượng đồ sộ đứng ngạo nghễ.

Trên cây dâu khổng lồ, mấy chục tổ chim thật lớn rõ ràng có thể thấy được, trên trăm con cự nha hình thể so với Hỏa Nha dưới chân Cơ Hạo càng thêm khổng lồ đang quay quanh cây dâu khổng lồ bay múa, tiếng quạ đen kêu ‘Quạ quạ’ chấn động làm mây dày cuộn trào trên trời cũng không thể tới gần ngọn núi khổng lồ thêm nửa bước.

Cách ngọn núi khổng lồ còn hơn trăm dặm, một ánh lửa phía trước bắn nhanh đến, một tráng hán khôi ngô cao gần ba thước đứng ở trên ánh lửa, hướng Cơ Hạo lớn tiếng rít gào: “Hạo! Người thẳng nhãi này lại vụng trộm chuồn ra ngoài?”

Thằng nhãi người mới lớn bao nhiêu, không sợ bị chim to cắp đi?”

Nhìn thoáng qua tù binh và con mồi Hỏa Nha quắp trên móng vuốt, Đại Hán cười vài tiếng quái dị ‘khắc khắc’, dùng sức vung nắm đấm: “Không hồ là con của Cơ Hạ đại huynh, người từ đâu bắt được đàn rắn da thối này trở về? Phên này quặng mỏ phía sau núi còn đủ nô lệ đào quặng rồi!”

Ngữ khí dừng một chút, đại hán nhíu mày nói: “Đi về trước xem đi, xa chi đường đệ của Cơ Hạ đại huynh mang theo tộc nhân đến... Gã này, không khiến người ta thích, hăn lần này tới cũng không có ý tốt đâu!”

Cơ Hạo biến sắc, dùng sức giẫm đầu Hỏa Nha một cái, Hỏa Nha lại tăng tốc, nhanh chóng hướng một khe sâu dưới ngọn núi khổng lồ phía trước bay đi.

Chương 2: Ác Ý

Hỏa Nha hóa thành luồng sáng từ tầng trời thấp lướt đi, Cơ Hạo đứng ở đỉnh đầu Hỏa Nha, cúi đầu quan sát phía dưới.

Kêu ‘Quạ quạ’ một tiếng chói tai, Hỏa Nha thu hồi cánh, từ khe hở rộng mười mấy trượng giữa hai ngọn núi dốc thẳng đứng lướt qua, phía trước chột trống trải, trong ngọn núi vờn quanh, một thung lũng dài hơn trăm dặm, chỗ rộng nhất ba mươi mấy dặm chột xuất hiện trong tầm mắt.

Ngọn núi cao nhất trong mây ở bên chính là Kim Ô lĩnh, thánh địa của Hỏa Nha bộ. Hỏa Nha xây tổ trên cây dâu xanh khổng lồ của Kim Ô lĩnh, trong truyền thuyết giống với tộc nhân Hỏa Nha bộ, có được huyết mạch thượng cổ thần thánh Tam Túc Kim Ô, là chiến thú cường đại nhất của Hỏa Nha bộ.

Cuối thung lũng gieo trồng một mảnh rừng cây dâu rộng mười mấy dặm, giữa chạc cây xây vô số tổ chim, từng đám đông Hỏa Nha thân dài khoảng hai thước xoay quanh bay múa trên không rừng cây, nhưng không phát ra nửa điểm thanh âm.

Lúc Cơ Hạo cưỡi cự nha bay đến rừng cây dâu, toàn bộ Hỏa Nha lượn vòng ở không trung đều đáp trên cây, không phát ra một tiếng nhìn chằm chằm Cơ Hạo với cự nha. Chúng nó chậm rãi giang cánh, giống như quỳ mọp sát đất đem ngực ghé sát cành cây, dùng phương thức độc đáo của mình hướng cự nha chào.

Nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi cự nha, Cơ Hạo huýt sáo một tiếng, cự nha vỗ hai cánh, hóa thành một ánh lửa lao thẳng lên trời cao, sau khi cách mặt đất mười mấy dặm lượn vòng một cái, liền hướng phía đỉnh núi Kim Ô lĩnh bay qua.

Đôi mắt đỏ rực của vô số Hỏa Nha nhỏ đều ngưng tụ ở trên người Cơ Hạo, trong rừng cây dâu tràn ngập một hơi thở cực kỳ quý dị, nghiêm túc.

Hướng vô số tiểu Hỏa Nha chung quanh phất tay chào hỏi, Cơ Hạo theo một

đường hẹp quanh co rộng chỉ ba thước trong rừng cây dâu bước đi về phía trước.

Gió nhẹ thổi tới, cành lá của rừng cây dâu lay động, phát ra tiếng vang ‘Lao xao’. Nhìn từ xa xa rừng cây dâu chỉ có phạm vi mười mấy dặm đột nhiên trở nên đặc biệt sâu thẳm rộng lớn, Cơ Hạo theo đường nhỏ sỏi bước chạy như điên về phía trước non nửa khắc đồng hồ, thân thể kéo theo mảng lớn tàn ảnh, hầu như chạy ra năm mươi dặm, phía trước xuất hiện hai cây dâu xanh khổng lồ cao ngất trong mây, thân cây to gần trăm người mới ôm hết, nhưng ở ngoài rừng rậm căn bản không thể nhìn thấy.

Hai cây dâu xanh khổng lồ cách nhau bảy tám trượng, mấy chục cái cành thật lớn uốn lượn đặt cùng một chỗ, hợp thành một cái cổng vòm tản mát ra ánh lửa nhàn nhạt. Cơ Hạo từ trong cổng vòm đi vào, bốn phía sóng nhiệt quay cuồng, một mảng rừng rậm nhìn qua không thấy giới hạn xuất hiện ở trước mắt.

Chỗ ven rừng rậm, gỗ thô to mấy người ôm dựng lên một nhà gỗ vòm thật lớn, đỉnh chóp nhà gỗ một cây cọc gỗ to hơn ba trượng dựng thẳng lên cao mấy chục trượng, bên trên dựng một cái đài gỗ kích cỡ trăm trượng, một bộ hài cốt Hỏa Nha màu vàng cánh giang rộng khoảng trăm đang ngạo nghễ sừng sững ở trên đài gỗ.

Tuy chỉ để lại một bộ hài cốt, bộ di cốt Hỏa Nha này lại tản mát ra khí tức hồng hoang cường đại vô cùng, mệnh mệnh, vô cùng vô tận, tựa như đại dương bao phủ toàn bộ rừng rậm. Thoạt nhìn, bộ hài cốt này giống như một quầng mặt trời nóng cháy lơ lửng không trung cách mặt đất mấy chục trượng.

Làm người ta kinh ngạc là, bộ hài cốt Hỏa Nha này có ba cái xương chân, đây là di thể một con cự nha ba chân.

Cơ Hạo xuất thần ngắm nhìn bộ hài cốt cự nha này vẫn tản mát ra kiêu ngạo vô cùng, chiến ý vô cùng, sau khi chết vẫn không chịu sụp đổ, hướng nó lay ba cái thật sâu, trầm giọng khấn thầm vài câu.

Thả chậm bước chân, Cơ Hạo nhẹ nhàng đi tới trước căn nhà gỗ thật lớn,

chân tay nhẹ nhàng tiến đến trước cửa gỗ cao hơn sáu trượng, từ trong khe cửa hướng vào phía trong nhìn quét.

Không gian trong nhà gỗ cực kỳ rộng lớn, đủ để cất chứa hơn một ngàn người ở bên trong tụ hội.

Mặt đất nhà gỗ là dùng phiến đá dày nặng trải thành, chính giữa để một cái lò sưởi dài rộng hai trượng, đồng lửa trại to lớn hùng hực thiêu đốt, nướng một con thú khổng lồ làm sạch sẽ. Thịt thú đã nướng khô vàng chảy mỡ, lượng lớn mỡ nhỏ ở trong lửa trại, trong nhà gỗ tràn đầy mùi thịt.

Mấy chục vò rượu chôn dưới đất thật lớn bày hình chữ Nhất bên lò sưởi để người ta tùy ý lấy dùng, thỉnh thoảng có lão nhân gầy khô quắt hoặc là đại hán cao lớn hùng tráng cầm lên vò rượu, rót đầy rượu mạnh vào trong bát rượu đá điêu khắc thành.

Vòng quanh đồng lửa, mấy chục lão nhân hình thể gầy yếu và đại hán khôi ngô số lượng đại khái tương đương ngồi. Mọi người đều mồm to ăn thịt, bát lớn uống rượu, trừ tiếng dùng dao đá cắt thịt, động tĩnh rượu ngon rót đầy bát đá, trong toàn bộ nhà gỗ cũng chỉ có lửa trại thiêu đốt phát ra tiếng vang ‘Vù vù’.

Lúc Cơ Hạo đến, cự thú nướng trên lửa trại đã bị ăn hơn phân nửa, chờ Cơ Hạo nhìn xung quanh không đến một khắc đồng hồ, cự thú ngay cả xương cốt cũng bị chém vỡ, toàn bộ cốt tủy đều moi ra, bị những đại hán kia ăn từng miếng từng miếng. Toàn bộ rượu trong vò rượu đều bị uống sạch sẽ, ngay cả một giọt rượu cũng không đổ ra được.

Một đại hán cao hơn ba thước, tóc dài ở sau đầu tết thành một cái bím tóc lớn to như cánh tay, đôi mắt dài nhỏ giống như mắt rắn, cả người lộ ra một sát khí bức người đột nhiên nằm lên một cái bình rượu bên người, vỗ một cái ở trên đất, đem vò rượu và đá lót phía dưới đồng thời đập nấu bét.

Tiếng vang lớn đánh vỡ sự cứng nhắc yên tĩnh giống như chết trong căn nhà gỗ.

“Ăn no rồi, uống no rồi, nói chuyện đứng đắn đi!” Đại hán chậm rãi đứng dậy, một cỗ sóng nhiệt trên thân hình hùng tráng khuếch tán ra, thân thể hần giống như tràn ngập toàn bộ nhà gỗ, không gian căn phòng tựa như cũng trở nên nhỏ đi nhiều.

“Cơ Hạ, người đã không phải mười năm trước, chiến sĩ cường đại nhất chúng ta một thế hệ này! Xem xem bộ dáng người da bọc xương, từ mười năm trước sau khi vụ huyết người bị phá, người đã không là đại vu nữa, người chỉ là một tộc nhân bình thường!”

Đại hán chỉ vào một đại hán ngồi ở bên lửa trại, gương mặt đang hướng tới cửa chính hét lớn: “Người còn có tư cách gì làm thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ? Người còn có tư cách gì quản hạt chiến sĩ thủ hộ Hỏa Nha bộ? Người còn có tư cách gì tọa trấn thánh địa tộc ta?”

Đại hán bị chỉ tên chất vấn chậm rãi đứng dậy, khung xương hần cực kỳ cường tráng, thậm chí so với đại hán khiêu khích còn cao hơn một cái đầu. Nhưng trên thân hình khôi vĩ của hần không thấy được cơ thịt gì, làn da dán chặt trên xương cốt, cả người giống như một cái khung xương khô, gió thổi cũng có thể đổ.

Cơ Hạ, phụ thân sinh ra Cơ Hạo, từng là chiến sĩ cường đại nhất Hỏa Nha bộ!

Nhưng lúc Cơ Hạo sinh ra, ở thánh địa Kim Ô linh tổ mị gặp đánh lén, Cơ Hạ vì bảo hộ Cơ Hạo cùng thê tử của mình huyết chiến không lùi, bị bộ đội tập sát của đối thủ một mất một còn Hắc Thủy Huyền Xà bộ làm bị thương nặng. Những năm gần đây thân thể Cơ Hạ từng ngày khô quắt, rất nhiều người đều nhận định hần đã mất đi lực lượng năm đó.

Cơ Hạo siết chặt nắm tay nhìn Cơ Hạ, trước mắt không ngừng hiện lên hình ảnh ngày đó Cơ Hạ vì bảo vệ mình chiến đấu đầm máu. Cơ Hạ thân hình hùng tráng, mạnh mẽ chặn kẻ địch đánh lén vô sỉ và công kích cuồng dã, ương ngạnh bảo vệ cái mạng nhỏ non nớt của mình.

Cơ Hạo còn nhớ rõ, máu Cơ Hạ bắn trên người mình là nóng bỏng như vậy.

Nheo mắt, Cơ Hạo nhìn chăm chăm tráng hán khô vĩ đứng dậy chủ động khiêu khích.

Đứng vững vàng ở nơi đó, Cơ Hạ ôn hoà hiền hậu cười: “Như vậy Cơ Hồng huynh đệ, người cảm thấy nên thế nào?”

Trong đám người, một thiếu niên vóc người so với tráng hán bên cạnh thấp hơn một mảng lớn, gương mặt còn mang theo vài phần ngây ngô đột nhiên chạy ra, chỉ vào cái mũi Cơ Hạ chửi ầm lên: “Lão phế vật! Còn cần nói sao? Tự mình ngoan ngoãn mang theo người con đàn – bà Thanh Di bộ gây tai hoạ kia cùng tiểu tạp – chủng kia cút đi, để cha ta trở thành chiến sĩ thủ lĩnh Hỏa Nha bộ, tọa trấn thánh địa tộc ta!”

Thiếu niên kiêu ngạo ngẩng đầu kêu to: “Còn vài ngày nữa chính là tế tổ đại điển, thủ lĩnh toàn bộ bộ lạc Hỏa Nha bộ đều sẽ đến thánh địa tế tổ. Trước mặt nhiều tộc nhân như vậy, người tự mình ngoan ngoãn cút đi!”

‘Lão phế vật’? Con – đàn bà gây tai hoạ?

Cơ Hạ cười lớn ‘Ha ha’, lửa giận xông thẳng lên đầu, bất chấp căn nhà gỗ này là nơi nghiêm túc Hỏa Nha bộ thương nghị đại sự của bộ tộc, nhảy lên một cước đem cửa chính dày nặng đá văng.

Hai cánh cửa chính nặng nề va vào trên vách tường, trong tiếng nổ ầm ầm, Cơ Hạo cất bước một cái lao vào nhà gỗ.

“Tiểu tạp – chủng, người mạng ai?” Cơ Hạo chửi lên, hai tay kết ấn hướng phía trước phun ra, một quầng lửa trong lửa trại phun ra đem thiếu niên kia bao vây vào.

Lửa nóng hừng hực, tóc, lông mày thiếu niên đồng thời ‘Hô’ một cái hóa thành nhất làn khói mỏng.

Chương 3: Hẹn Đấu

Ánh lửa hùng hực, đốt thiếu niên trở tay không kịp.

Nhưng toàn bộ tộc nhân Hỏa Nha bộ, trời sinh đối với hỏa diễm đều có năng lực thân cận kỳ lạ. Thiếu niên tức giận liên tục mắng, hai tay ở trên người vỗ loạn một trận, nơi đi qua ánh lửa tiêu tán, chỉ có từng làn khói đen quần quanh ở bên người.

Cơ Hạo đặc ý đánh giá đối phương bị cháy thành đầu trọc, lớn tiếng quát: “Ha, phế vật một đám lửa cũng không ngăn được, người có tư cách gì ở đây nói nhảm? Ai cho người cái gan ở nơi này kêu gào?”

Cơ Hạ vui mừng nhìn Cơ Hạo một cái, đôi tay khoanh ở trước ngực không nói một lời.

Ngồi ở bên lò sưởi, mấy lão nhân bề ngoài già nua nhất, tiêu tụy vui vẻ gật đầu, đồng thời cười quái dị ‘Khặc khặc’.

Trong một đám đại hán ngồi ở đối diện Cơ Hạ, một gã hán tử chiều cao không kém Cơ Hạ lao lên. Hắn có thân thể cân xứng, không thấy loại cơ bắp cuộn cuộn như trên người đại hán khác; làn da trắng nõn hơn nữa non mịn, không giống tộc nhân bộ lạc mưu sinh ở trong rừng rậm Nam hoang chút nào; mái tóc dài dùng ba cái vòng ngọc ở sau lưng cột thành một bím tóc lớn, giữa đôi mắt dài nhỏ tinh quang lập lòe.

“Võ, đừng làm mất mặt nhà chúng ta.” Nam tử thanh âm âm nhu mà bình thản, lộ ra một sự lạnh lẽo âm u.

Thiếu niên bị đốt trụi tóc, lông mày hét lớn một tiếng, sải bước một cái bước ra xa mười mấy trượng, một quyền nhắm vào mặt Cơ Hạo nện xuống. Vừa bật hơi ra quyền, thiếu niên vừa lên tiếng rống giận: “Tên khốn chỉ dám đánh lén sau lưng, ta là Cơ Võ, con của Cơ Xu cường đại!”

Một cơn ác phong đập vào mặt, quyền phong của Cơ Võ hất lên mái tóc dài của Cơ Hạo, từng sợi tóc kéo thẳng về phía sau, kéo khiến da đầu phát đau.

Quyền kinh thật mạnh, Cơ Hạo lập tức phán đoán ra, lực lượng một quyền này của Cơ Võ ít nhất là gấp hơn ba lần lực lượng mạnh nhất của mình, chỉ bằng lực lượng cơ thể, căn bản không có khả năng ngăn trở một quyền này của Cơ Võ.

Hai tay kết ấn, thân hình nhoáng lên một cái, thân thể Cơ Hạo nổ tung tại chỗ, hóa thành bảy tám tàn ảnh ‘soạt soạt’ thành tiếng hướng bốn phía chạy đi. Năm đấm Cơ Võ ở trong không khí đánh ra tiếng vang ầm ầm, lại ngay cả cái bóng của Cơ Hạo cũng chưa chạm đến.

Khẽ niệm một tiếng chân ngôn, lửa trong lửa trại lung lay một trận, mấy chục con rắn lửa to bằng cánh tay gào thét bay ra, theo ý niệm của Cơ Hạo hướng thân thể Cơ Võ ập tới.

Cơ Hạo nhẹ nhàng phun ra một hơi, nhìn rắn lửa nhảy múa cười nói: “Mấy vị a công, Hạo mấy năm nay theo các người học tập vu pháp, xem ra có chút thành tựu rồi.”

Mấy lão nhân già nua không chịu nổi cười ‘khắc khắc’, dương dương đắc ý gật gật đầu, một vị lão nhân trong con người lóe ra lửa xanh lục lớn tiếng nói: “Hạo là hạt giống tốt, có thiên phú cực cao đối với vu pháp. Có lẽ, hắn sẽ trở thành Vu Vương đầu tiên của Hỏa Nha bộ chúng ta trong vạn năm nay.”

Cơ Hạo cùng mấy chiến sĩ bên người đồng thời nở nụ cười, đám người Cơ Xu, Cơ Hồng ngồi ở đối diện Cơ Hạo thì đồng thời nhíu mày.

Cơ Xu bộ dạng trắng nõn non mịn tức giận quát: “Võ! Cơ Hạo chính là thiên tài trong truyền thuyết, người nhất định phải cẩn thận!”

Vừa khiển trách, Cơ Xu vừa nhíu nhíu mày, hướng mấy lão nhân ngồi ở phía trên cùng kia nhìn một cái bất mãn. Những lão nhân này là vu tể địa vị tôn sùng

nhất của Hỏa Nha bộ, bọn họ thiên vị đối với Cơ Hạo, mọi người có thể nhìn ra.

Cơ Võ rút gào một tiếng trầm thấp, hình xăm một cái khiên trên cánh tay trái hần lóe lên, một cái khiên kim loại hình tròn đường kính ba thước ập ụp từ trong ánh lửa phun ra, đem hơn phân nửa thân thể Cơ Võ bảo vệ ở phía sau tấm khiên. Tấm khiên kim loại ánh sáng màu đồng xanh chế tạo tinh xảo, trên mặt khiên còn được khắc hoa văn tinh xảo đẹp đẽ —— một tòa tháp cao thẳng trong mây, đỉnh chớp tháp cao lơ lửng một con mắt màu máu dựng thẳng lên.

“Tấm khiên này, nhìn thật quen mắt!” Cơ Hạo nhìn hoa văn tinh xảo trên mặt khiên, trong lòng chợt chấn động.

Hai tay theo bản năng kết ấn, rắn lửa ban đầu chỉ dùng ba phần lực lượng khống chế, hiện tại mười phần lực lượng tất cả đều đã phun ra.

Thể tích mấy chục con rắn lửa chợt bành trướng, rắn lửa to nhỏ cắn nuốt dung hợp lẫn nhau, trong chớp mắt ba con rồng lửa dài mười mấy trượng ngưng hình, mang theo tiếng gió ‘Vù vù’ đánh vào trên tấm khiên.

Tiếng ngâm ‘Ong ong’ không ngừng vang lên, trên tấm khiên một mảng u quang màu xanh lóe lên, mười hai cái phù văn vặn vẹo to bằng nắm tay từ mép khiên hiện lên, một đạo hàn mang màu xanh đường kính ba thước từ trên mặt khiên phun ra xa hơn một trượng, ba con rồng lửa cùng hàn mang màu xanh va chạm lẫn nhau, ma sát, phát ra tiếng nổ nặng nề, Cơ Võ cầm tấm khiên bị lực lượng thật lớn đánh vào, thân thể run nhè nhẹ, nhưng thân hình hùng tráng không lùi chút nào.

“Ha ha, người chính là Cơ Hạo? Cơ Hạo trong truyền thuyết vừa ra đời đã có thể nói chuyện, một ngày sau có thể chạy lon ton, lúc một tháng có thể thi triển vu pháp khống hỏa?” Cơ Võ cầm tấm khiên ngăn cản rồng lửa ăn mòn, lớn tiếng rút gào: “Nhưng lực lượng của người sao mà yếu như vậy? Quá yếu đó, Cơ Hạo, người ngay cả một sợi lông của ta cũng không thương tổn được!”

Cơ Hạo cười quái dị ‘khà khà’, từ bỏ khống chế đối với ba con rồng lửa thể

tích nhanh chóng thu nhỏ lại, nhìn Cơ Võ cười nói: “Làm bị thương sợi lông của người? Người còn có lông để ta làm bị thương sao? Đây, mùi vị đầu trọc thế nào?”

Một câu kích thích Cơ Võ mắt cũng đỏ lên, trên người hắt chột sáng ngời, một tầng hỏa khí cực kỳ âm đậm từ đỉnh đầu hắt bùng lên.

Trong tiếng cười lớn, Cơ Hạo đưa tay hướng vách tường một bên của nhà gỗ cao, trên giá gỗ trên vách tường, một thanh trường mâu dùng gỗ dâu xanh làm cán, dùng Hỏa Toại Thạch làm đầu thương gào thét bay ra, vững vàng rơi ở trong tay Cơ Hạo.

Hét lớn một tiếng, hai tay nắm trường mâu ước chừng cao hơn gấp đôi mình xoay tròn vài vòng, một luồng lực lượng nóng cháy từ lòng bàn tay ập vào trường mâu, trên trường mâu màu xanh một chuỗi mười mấy phù văn đỏ rực phong cách cổ xưa sáng lên, trên đầu thương ba thước Hỏa Toại Thạch chế thành ‘Vù vù’ phun ra lửa dài hơn một trượng.

Đôi tay rung trường mâu, Cơ Hạo vung trường mâu liên hướng tấm khiên của Cơ Võ nện xuống. Ánh lửa như sóng, mâu ảnh như rồng, nháy mắt Cơ Hạo hướng tới mặt khiên đập hơn một trăm lần, trường mâu cùng khiên kịch liệt va chạm, hàn mang màu xanh, ánh lửa màu đỏ ma sát nghiền áp lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang lớn chói tai.

Diên cường tấn công hơn một trăm lần, Cơ Hạo thở hỗn hển một hơi, Cơ Võ thuận thế đẩy khiên, ba con rồng lửa hoàn toàn sụp đổ, lực lượng cường đại từ trong khiên trào ra, Cơ Hạo chỉ cảm thấy hai tay rung mạnh, lực lượng mạnh mẽ theo cánh tay đánh úp lại, lực lượng cơ thể mình căn bản không thể ngăn cản!

Trường mâu bị lực lượng khổng lồ đánh bay, Cơ Hạo lão đảo lui nhanh về phía sau.

Cơ Võ không nói một lời vung cánh tay phải, hình xăm đại phủ trên tay phải sáng ngời, một thanh đại phủ kim loại đen nhánh gào thét mà ra, hắt thuận thế

vung đại phủ, không lưu tình chút nào hướng đầu Cơ Hạo bổ xuống.

Cơ Hạo nhìn con người Cơ Võ hung quang lóe ra, cảm nhận được sát ý như thực chất, thằng cha này là thật muốn mượn cơ hội giết mình?

Mười ngón rung động, pháp ấn liên tục phát, thân hình Cơ Hạo biến mất vào hư không. Một trận gió xoáy ‘Phần phật’ từ phía sau Cơ Võ phun ra, Cơ Hạo từ trong gió xoáy đi ra, vừa lúc tiếp được trường mâu từ không trung hạ xuống, dốc sức quét ngang nện ở trên lưng Cơ Võ.

Một tiếng vang giòn, trường mâu đem Cơ Võ đánh bay xa mấy chục trượng, cắm đầu va vào trên vách tường nhà gỗ, va đập khiến mấy chục món binh khí trên giá gỗ vách tường ùn ùn rơi xuống, tất cả đều nện ở trên đầu hăn.

Một đòn này Cơ Hạo đã dùng toàn lực, nguyên đan tựa như sương mù ngưng tụ trong mi tâm tử phủ kịch liệt nhảy lên, toàn bộ pháp lực toàn thân nháy mắt trào hết ra.

Nhiệt kinh âm nhu vô cùng xuyên thấu qua gân cốt, cơ nhục mạnh mẽ của Cơ Võ, xâm nhập lục phủ ngũ tạng hăn, hung hăng chấn động nội tạng hăn. Cơ Võ chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, giống như một quả bom nổ tung ở trong ngực, không tự kìm hãm được phun ra một ngụm máu, nhanh chóng hóa thành một ngọn lửa bám vào trên mặt đất hừng hực thiêu đốt.

Như một con gấu chó bị đá mông, Cơ Võ khoe miệng dính máu tru lên ‘Ngao ngao’ đứng dậy, cầm đại phủ muốn tiếp tục xung phong.

“Đủ rồi!” Cơ Hạo đứng lên, rống lớn: “Đủ rồi! Nơi này là chỗ bộ lạc nghị sự, không phải để các người đám nhãi con này đánh nhau.”

Cơ Xu hừ lạnh một tiếng, âm nhu nói: “Cơ Hạo đại huynh, không bằng để bọn nhãi con phân thắng bại một cái đi? Hai bộ tộc chúng ta tranh đoạt vị trí chiến sĩ thủ lĩnh, đám nhãi con của chúng ta coi như một cái việc vui, để các tộc nhân xem náo nhiệt một chút!”

Cơ Hạ hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Tất cả dựa theo quy củ tổ tông lưu lại để quyết định đi. Nửa tháng sau, tế tổ đại điển, chúng ta dùng năm đấm quyết định tất cả.”

Cơ Võ xấu hổ đến mặt đỏ tía tai không cam lòng đem khiên, rìu nện xuống đất, tay chỉ Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Cơ Hạo, giống như nam nhân chân chính, ở trên tế tổ đại điển quyết đấu với ta, người dám không? Nếu là thua, người đời này rứt chim làm người đi!”

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải, thông thả kéo qua cổ mình, tiếp nhận Cơ Võ khiêu chiến.

Chương 4: Giao Dịch

Màn đêm bao phủ Nam hoang.

Bầu trời tinh tú lấp lánh, cực hạn bầu trời tầm mắt có thể đạt được, khắp trời đều là tinh tú to như nắm tay rạng rỡ tỏa sáng. Ánh sao bảy màu ngưng tụ thành hơi nước mắt thường có thể thấy được, thông thả từ trên cao rơi xuống, tắm bổ thiên địa vạn vật.

Trên cây dâu xanh khổng lồ đỉnh chóp Kim Ô lĩnh, mấy trăm con Hỏa Nha hình thể thật lớn đứng ở bên vách núi xếp thành chữ Nhất, mở ra cái miệng rộng lạng lẽ phun ra nuốt vào năng lượng trong ánh sao. Kim Ô lĩnh bị một tầng ánh sao màu đỏ nồng đậm bao phủ, phía trên mười mấy gốc dâu xanh khổng lồ, ánh sao màu lửa đỏ biến thành một cái lỗ xoáy thật lớn, vô tận tinh lực không ngừng ập vào cây gỗ khổng lồ.

Cơ Hạo ngồi ở nóc nhà nhà mình, lẳng lẳng ngắm nhìn mảng bầu trời đêm thần kỳ này. Mười ngón đặt ở trên bụng, không ngừng biến ảo pháp ấn, dẫn dắt tinh lực dung nhập bản thân. Thân thể gầy yếu tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như hòa hợp một thể với ánh sao đầy trời.

《 Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh 》, bắt nguồn từ bí pháp Cửu Tự Chân Ngôn có thể mở mang tiềm lực tầng sâu nhất của cơ thể người, câu thông ý nghĩa thâm ảo sâu nhất của vũ trụ, đến thẳng diệu cảnh thiên nhân hợp nhất. Từ khi sinh ra, Cơ Hạo đã trùng tu đan kinh, khổ tu gần mười năm, đan kinh đã tiểu thành.

Trong mi tâm tử phủ, trong không gian thần hồn rộng lớn khôn cùng, một quả tử phủ nguyên đan dạng sương mù đang chậm rãi xoay tròn.

“Hạo, về ngủ! Buổi tối mỗi ngày đều hướng bầu trời ngấn người, con còn muốn bay lên trời hay sao?” Thanh âm Cơ Hạ ôn hoà hiền hậu vang lên ở trong sân: “Muốn bay lên trời cũng không khó, chờ con tu luyện thành Vu Vương, thì có thể phi thiên độn địa rồi!”

Nói tới đây, Cơ Hạ không khỏi cất tiếng cười to.

Ai cũng biết, Hỏa Nha bộ đã có mấy ngàn năm chưa có đại năng cấp Vu Vương xuất hiện. Hỏa Nha bộ vốn có thể ngồi ngang hàng với Tất Phương bộ, Chu Tước bộ, bởi vì thiếu cường giả cấp Vu Vương tọa trấn, đã lưu lạc thành bộ tộc dưới quyền Tất Phương bộ.

Ngay cả Cơ Hạ, tuy biết Cơ Hạo là thiên tài, cũng không cảm thấy Cơ Hạo có hy vọng quá lớn trở thành Vu Vương cao cao tại thượng. Cơ Hạo tất nhiên thiên phú trác tuyệt, nhưng mà hiện tại cũng chỉ là Vu Nhân nho nhỏ tầng thứ ba, ngay cả Tiểu Vu Cảnh cũng còn chưa đạt tới, đột phá Tiểu Vu Cảnh, còn có tu vi Đại Vu Cảnh càng thêm gian nan, sau khi đột phá Đại Vu Cảnh mới là Vu Vương có thể phi thiên độn địa, lật sông nghiêng biển.

“Ồ ~~~” lười biếng lên tiếng, thu hồi thủ ấn đan kinh, Cơ Hạo từ nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Một con cuồng hùng (gấu đen) dài hơn năm trượng, cả người lông đỏ da đồng lười nhác ghé vào cửa chính nhà gỗ, Cơ Hạo vừa lúc đáp ở trên cái bụng mềm nhũn của cuồng hùng. Con gấu to đang thích ý ngứa ngáy mở một mắt, bàn tay gấu dài rộng nhẹ nhàng sờ sờ ở trên người Cơ Hạo.

Cơ Hạo lấy ra một quả trái cây, cạy miệng cuồng hùng nhét vào.

Con gấu to ngủ quên trời đất trực tiếp đem trái cây nuốt một miếng trôi xuống, lười nhai dù chỉ một cái.

“Mập mập, sớm hay muộn ngươi sẽ béo không đi đường nổi nữa, không thể làm vật cưỡi của cha nữa.” Cơ Hạo đá đá đầu con gấu to, con gấu béo này dứt khoát hai tay che mặt, bày ra một tư thế mặc cho người chà đạp, ông gấu đây chỉ để ý ngủ say thôi.

Lắc đầu, Cơ Hạo đi vào nhà gỗ.

Thanh Phục mặc một cái váy vải dài ngồi ở góc nhà gỗ, hai tay cầm chày giã thuốc bằng ngọc, cẩn thận nghiền nát một đám dịch thuốc ánh sáng màu xanh biếc trong bát thuốc. Trên mười ngón tay của Thanh Phục có sương khói tinh tế màu xanh theo chày giã thuốc xoay quanh mà xuống, không ngừng dung nhập trong dịch thuốc.

Cặn thảo dược thật nhỏ trong dịch thuốc ở trong khói nhạt dần dần tan đi, dịch thuốc dần dần trở nên trong suốt tinh thuần, cũng trở nên thật dính, ở dưới Thanh Phục không ngừng nghiền nát cũng chậm rãi biến thành thuốc mỡ tính chất giống như mỹ ngọc.

“A mỗ!” Cơ Hạo ngồi ở trước mặt Thanh Phục, lẳng lặng nhìn mẫu thân mình.

Thanh Phục không phải tộc nhân Hỏa Nha bộ, nàng đến từ phía đông một tiểu bộ lạc Thanh Di bộ dựa vào Hỏa Nha bộ. Nữ tử bộ lạc này đều là trời sinh vu tế, hơn nữa sở trường phân biệt, luyện chế các loại dược vật.

Các nữ nhân Hỏa Nha bộ đều giống các nam nhân, ai cũng cao lớn khôi ngô, là một đám sinh vật bừa hãn mang theo trường mâu đại phủ có thể ở trong núi rừng chém giết với các loại mãnh thú. Nhưng nữ tử Thanh Di bộ lại người người đều trở mã lung linh, cao gầy, màu da như tuyết, khuôn mặt như vẽ.

Mẫu thân Thanh Phục của Cơ Hạo càng là vu tế thiên phú mạnh nhất Thanh Di bộ, đồng thời cũng được xưng đệ nhất mỹ nữ của Thanh Di bộ trăm năm qua.

Chỉ là ngày xưa dung nhan tuyệt mỹ, nay lại rất tiều tụy, Thanh Phục nhiều nhất không đến ba mươi tuổi, hai mai đã hoa râm, trên môi đường cong tuyệt mỹ không thấy được một chút màu máu. Giống với Cơ Hạo gầy da bọc xương, Thanh Phục cũng cực kỳ tiều tụy.

Cẩn thận nghiền nát thuốc mỡ, Thanh Phục nâng mắt, cười ‘Xùy xùy’: “Hạo, hôm nay rất uy phong nhỉ? Con đánh bại con trai Cơ Xu?”

Cơ Hạo gãi gãi đầu, nhìn Thanh Phục cười nói: “Chỉ là chiếm chút tiện nghi nhỏ nhỏ, hấn thật ra chưa bị thương. Ủm, đường đường chính chính chính diện chiến đấu, con đánh không lại hấn. Nhưng nếu vào núi rừng, con có thể khiến hấn chết một vạn lần.”

Trong lúc nói cười, trên người Cơ Hạo chợt có một cỗ hàn ý đáng sợ chợt lóe rồi biến mất.

Thanh Phục vui mừng nhìn Cơ Hạo, cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Ủm, như vậy a mới an tâm rồi. Đừng học phụ thân con, luôn muốn bảo vệ đại cục bộ lạc, luôn muốn dẹp yên chuyện... Nơi này là Nam hoang, không ác một chút, làm sao sống sót được?”

Một mùi thơm kỳ dị truyền đến, thuốc mỡ trong bát thuốc đã thành hình. Thanh Phục cầm thuốc mỡ lên, chậm rãi nặn thành mười hai viên thuốc màu xanh to bằng ngón cái, cẩn thận bỏ vào trong một cái bình ngọc.

“Hạo, nhất định phải nhớ kỹ những chuyện xưa a mới ở lúc con còn nhỏ nói cho con. Thanh Di bộ chúng ta, trước kia cũng là bộ lạc nơi rất xa phía đông, phi thường cường đại. Nhưng là vì một vị lão tổ mẫu mềm lòng mắc mưu, toàn bộ Thanh Di bộ thiếu chút nữa bị người ta diệt tộc, thật không dễ gì mới chạy trốn tới Nam hoang.” Trong một đôi phượng mắt của Thanh Phục lóe ra hàn quang, thản nhiên nói: “Năm tháng sau tế tổ đại điển, phụ thân con sống sót còn dễ nói, nếu hấn chết...”

Cơ Hạo cúi đầu, lẳng lẳng lẳng nghe Thanh Phục dặn dò: “Nếu phụ thân con bị Cơ Xu giết, ta là phải chết theo chàng. Con cứ rời khỏi bộ lạc, chờ bản thân trở nên cường đại hơn, lại đi giết cả nhà Cơ Xu, báo thù cho a ba cùng a mẹ của con.”

Cơ Hạo mang theo một miếng thịt thú lớn đi vào nhà gỗ, hấn nhìn nhìn Thanh Phục, cười nói: “Nói những cái này với Hạo làm gì? Trên tế tổ đại điển, chưa chắc là ta thua Cơ Xu tiểu tử thối đó đâu. Muốn làm chiến sĩ thủ lĩnh Hỏa Nha

bộ chúng ta, hắc hắc, nào có dễ như vậy?”

Cơ Hạo không hé răng nữa, vươn hai tay ôm Thanh Phục một cái. Cơ Hạo đi lên cầu thang, đến phòng mình ở.

Mười năm một lần tế tổ đại điển, các thủ lĩnh toàn bộ bộ lạc Hỏa Nha bộ đều sẽ đến thánh địa Kim Ô lĩnh hiến tế tổ tiên, cái này cũng là cơ hội duy nhất thay đổi quyền lực cao tăng toàn bộ Hỏa Nha bộ.

Đặt ở mười năm trước, thời điểm Cơ Hạ đỉnh phong nhất, Cơ Xu căn bản không phải đối thủ của hắn.

Nhưng Cơ Hạ hiện tại, vu huyết bị phá thực lực hẳn giảm hẳn, thậm chí rất có thể như đám người Cơ Xu nói, Cơ Hạ đã từ Đại Vu Cảnh rớt đến Tiểu Vu Cảnh. Đối mặt đám người Cơ Xu khí thế bức người, Cơ Hạ có thể chống đỡ nổi sao? Thanh Phục có thể chịu đựng được sao? Không có bọn họ che chở, mạng nhỏ của mình lại có thể kiên trì bao lâu?

“Địa phương quý quái này không phải là cái gì thái bình thế đạo... Địa giới này, là phải ăn thịt người.” Mấy năm nay, Cơ Hạo đã thấy nhiều vận mệnh thảm của những đứa trẻ bị kẻ địch tiêu diệt bộ lạc. Cơ Hạo hiện tại không đủ lực lượng ngăn cản nguy hiểm bên ngoài.

Lực lượng, phải mau chóng thu hoạch lực lượng cường đại hơn.

Cho dù không thể giúp Cơ Hạ việc quá lớn, nhưng cũng phải tăng cường lực lượng của mình nhanh một chút, đem hết khả năng ứng phó tất cả biến cố có thể tới trong tương lai.

Khép lại cửa phòng, mở ra cửa sổ đóng chặt, để ánh sao đầy trời đều chiếu vào trong phòng, Cơ Hạo nằm ở trên một tấm da sư tử rộng rãi dày nặng, nhắm mắt lại. Lực lượng linh hồn cường đại hơn xa bạn cùng lứa tuổi tầm thường trăm lần hướng Nê Hoàn cung ập tới, Cơ Hạo tới trong không gian thần hồn của mình.

“Này, lão gia hỏa, ta đến rồi. Giao dịch người đưa ra, ta đáp ứng. Dùng cái gọi là Bồ Thiên Bất Lậu Quyết chưa biết đó của người, đổi Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh của ta. Nhân tiện, đừng quên những lợi ích người đáp ứng ta.”

Theo tiếng kêu của Cơ Hạo, trong không gian thần hồn rộng lớn khôn cùng, một đám sương mù màu trắng bỗng dừng trào ra, ở trước mặt Cơ Hạo ngưng tụ thành một cái đĩa tròn màu trắng.

Một bóng người cao lớn như núi ngời xếp bằng ở trên đĩa ngọc, ở cao nhìn xuống quan sát Cơ Hạo.

“Tiểu gia hỏa, giao dịch với ta, người tuyệt đối sẽ không chịu thiệt, càng sẽ không hối hận.”

Chương 5: Thu Hoạch

“Thiên hữu tàn, địa hữu khuyết, thủ thiên địa vạn vật tinh hoa nhi bố chi...”

Cơ Hạo nhìn lên hư ảnh, gã này khổ người lớn vô cùng, nhìn qua so với Kim Ô lĩnh còn cao lớn hơn gấp trăm lần. Mười năm qua, Cơ Hạo dùng hết thị lực, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ bộ dáng đại khái của hư ảnh.

Tóc dài, râu dài, tóc đen nhánh, râu không gió tự động, phụ trợ thân hình không lồ khôi ngô tỏ ra đặc biệt thần dị, thần bí.

Trên người hư ảnh không có quần áo, loã lồ nửa thân trên, bên hông quần lấy một cái váy quây đơn giản, dùng phiến lá thật lớn chế thành.

Lúc vừa mới sinh ra, Cơ Hạo đã phát hiện hư ảnh tồn tại. Sắp mười năm rồi, hư ảnh luôn lải nhải muốn Cơ Hạo trao đổi công pháp với hắn, Cơ Hạo một mực từ chối. Nhưng lần này đối mặt áp lực cường đại của cha con Cơ Xu, dự cảm nguy cơ nồng đậm bức bách hắn đáp ứng thỉnh cầu của hư ảnh.

Tiếng vang âm âm tựa như nhật nguyệt qua bầu trời, như vô số tinh tú ở trên hư không ma sát chuyển động. Kèm theo tiếng vang thật lớn, bên người hư ảnh không ngừng hiện ra ánh sáng năm màu ngưng tụ thành phù văn. Như chim bay cá bơi, hoa cỏ sâu các vật cấu thành phù văn cổ xưa, thô phác, lộ ra một ý huyền diệu khó có thể hình dung.

Hư ảnh sau khi kết thúc tiếng niệm đọc, toàn bộ phù văn năm màu đồng thời hướng Cơ Hạo ập tới, chẳng chịt thú vị dung nhập thân thể Cơ Hạo.

Cùng lúc đó, trong linh hồn Cơ Hạo khê động, toàn bộ lĩnh ngộ, toàn bộ bí quyết đối với Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh đều bị hư ảnh dùng thủ đoạn thần kỳ phục chế một phần. Ở chung quanh thân thể hư ảnh, có chín quầng kim quang cực lớn hiện lên, trong kim quang chính là chín đại pháp ấn đối ứng Cửu Tự Chân Ngôn, tựa như mặt trời nhỏ phun ra vô tận ánh sáng.

Kim quang dung nhập thân thể hư ảnh, thân thể hư ảnh khổng lồ khê động, trong không gian thần hồn của Cơ Hạo gió nổi mây phun một trận, khôn cùng sấm chớp bỗng dựng sinh ra. Cơ Hạo gian nan cúi đầu, linh hồn run rẩy ở trước thiên uy khủng bố hư ảnh chế tạo.

“Quả thực tuyệt không thể tả.” Hư ảnh thở dài một tiếng, trong đôi mắt có thần quang màu lam không ngừng lóe ra: “Tiểu gia hỏa, Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh của ngươi, nó tu luyện đối với linh hồn, kỹ xảo vận dụng đối với vũ trụ thiên địa lực, suy diễn đến cực hạn, phi thường tinh xảo, phi thường huyền diệu, ta chưa từng nghĩ tới, trên đời này, có ‘kỹ xảo vận dụng’ tinh diệu như vậy.”

Trong tiếng thở dài, hư ảnh đề thấp thanh âm trầm trầm: “Nếu ta năm đó có thể nắm giữ lực lượng của mình tinh diệu như vậy, ta còn sẽ lưu lạc tới hôm nay, trở thành một người thất bại co đầu rút đuôi không dám thò đầu ra sao?”

Trong đầu Cơ Hạo vang loạn ‘Ong ong’ một trận, tin tức khổng lồ tràn ngập linh hồn, lấy lực lượng linh hồn của Cơ Hạo, một chốc một lát căn bản không thể tự nhiên hấp thu tiêu hóa những tin tức khổng lồ này.

《Bổ Thiên Bất Lộ Quyết》, công pháp hư ảnh dùng để trao đổi đã tự hành vận chuyển. Linh hồn Cơ Hạo còn chưa thúc dục, toàn bộ huyết khí trong cơ thể đã đều hướng đan điền trong bụng còn chưa mở ập tới.

Khí huyết xoay tròn, hóa thành một lỗ xoáy nho nhỏ, một tia khí tức vi diệu từ trong lỗ xoáy nảy sinh ra, chợt nổ vang một tiếng, như thiên địa mở mang, trong lỗ xoáy một tia ngọn lửa năm màu mỏng manh đến mức tận cùng phun ra. Ngọn lửa nhỏ yếu mềm dẻo, bên trong có vô số phù văn năm màu chợt lóe rồi biến mất.

Bổ Thiên Bất Lộ Quyết tầng thứ nhất chính thức nhập môn, Cơ Hạo cũng hiểu chỗ thần dị của môn công pháp này—— từ hôm nay trở đi, toàn bộ thức ăn Cơ Hạo cắn nuốt, 99% tinh khí sẽ hóa thành chất dinh dưỡng ánh lửa năm màu, một phần tinh khí sẽ tẩm bổ thân thể, biến thành lực lượng của bản thân Cơ Hạo.

Nói cách khác, Cơ Hạo nếu hiện tại một hơi ăn hết một trăm con rồng, sẽ có được lực lượng cơ thể của một con rồng!

“Này, ta là sắp biến thành một cái thùng cơm sao?” Cơ Hạo âm thầm giật mình vì Bồ Thiên Bất Lậu Quyết khủng bố, đồng thời lên tiếng oán giận: “Lão gia hỏa, người muốn để ta ăn súp toàn bộ Hỏa Nha bộ sao? Công pháp này là nói như thế nào? Chỉ cần ta có tinh lực, ta có thể ăn vĩnh viễn à?”

“Ăn càng nhiều, thì càng mạnh thôi!” Hư ảnh cười vài tiếng ‘Hắc hắc’, vung ngón tay, hai điểm huyết châu to bằng đầu người từ bên thân hắt bay ra.

Một viên huyết châu tỏa kim quang, cương mãnh bá đạo lộ ra một khí tức kiêu ngạo; một viên huyết châu tràn ngập tử khí, trong thần bí cao quý mang theo một tia ý nhị thoát tục. Hai viên huyết châu vừa mới bay ra, Cơ Hạo liền phát hiện thân thể của mình rung động từng đợt, khẩn cấp muốn dung hợp hai giọt huyết châu.

Hư ảnh cúi đầu, lam quang trong con người bắn ra rơi vào Cơ Hạo: “Tiểu gia hỏa, ta không chiếm tiện nghi của người. Đây là một chút bồi thường ta thêm vào cho người. Một giọt long huyết, một giọt phượng huyết, không chỉ đối với người hiện tại, đối với người về sau cũng có lợi ích thật lớn!”

Hai giọt máu vỡ ra, hóa thành hai mảng sương máu màu vàng, màu tím tan vào thân thể Cơ Hạo.

Cả người Cơ Hạo nóng rát từng đợt, đau đớn từ trong góc nhỏ bé nhất của thân thể trào ra, linh hồn không thể ở lại trong không gian thần hồn nữa, đau đớn làm linh hồn Cơ Hạo quay về thân thể, dốc hết toàn lực khống chế cơ thịt toàn thân, không cho bản thân phát ra tiếng kêu thống khổ.

Trên thân thể gầy gò cân xứng, từng khối từng khối cơ thịt đang kịch liệt phập phồng, cơ thịt và xương khớp đều đang vỡ nát, đang tổ chức lại, trở nên càng thêm hợp lý. Long, long bay lượn cao cao ở bầu trời, trời sinh có được thân thể cường đại nhất trên thế giới, con non long tộc thuần huyết thống, cường độ

thân thể đã đủ để so sánh tồn tại cấp Vu Vương đỉnh phong.

Một giọt long huyết có thể khiến Cơ Hạo thay da đổi thịt, có được kết cấu cơ thể người hoàn mỹ nhất, hợp lý nhất.

Cùng lúc đó, từng dòng chảy nóng không ngừng dung nhập linh hồn, linh hồn Cơ Hạo trở nên càng lúc càng mạnh, đồng thời phẩm chất linh hồn cũng không ngừng tăng lên, tạp chất trong linh hồn bị dòng chảy nóng không ngừng xua tan, luyện hóa.

Phượng hoàng nhất tộc trời sinh có được linh hồn cường đại nhất, tinh thuần nhất thế gian, mỗi một con phượng hoàng đều là kẻ khống chế pháp thuật đáng sợ. Một giọt máu phượng hoàng, cũng khiến linh hồn Cơ Hạo xảy ra lột xác, tạo ra căn cơ hoàn mỹ nhất cho tương lai tu luyện.

Ngọn lửa năm màu trong lửa chậm rãi nhảy lên, thân thể và linh hồn đồng thời lột xác Cơ Hạo đột nhiên mở to mắt nhìn.

Đói khát, đói khát khó có thể hình dung khiến Cơ Hạo thiếu chút nữa rú lên thê thảm. Trong bụng giống như có một cái hố đen, đang điên cuồng cắn nuốt cơ thể máu thịt của mình. Cơ Hạo thấp giọng hừ hừ nhảy dựng lên, từ cửa sổ mở rộng chạy ra ngoài, cánh tay treo ở trên mái hiên vung lên, thoải mái tự nhiên nhảy vào đại sảnh dưới lầu.

Trong lò sưởi đại sảnh ngọn lửa còn ảm đạm, hai mươi mấy miếng thịt thú treo ở trên lò sưởi, hun khói. Những miếng thịt thú này đều đã chín bảy tám phần, trên miếng thịt cực lớn còn bôi một tầng muối mỏ thật dày, khói lửa hun nướng chảy mỡ cùng muối mỏ lẫn vào cùng một chỗ, kết thành một tầng bao tương trong suốt, đậm hương.

Cơ Hạo cầm lên thịt chân sau của một con cạp răng kiếm, há mồm dùng sức cắn xuống.

Trong tiếng ‘Răng rắc’ nhỏ bé, xương cốt chân sau cứng rắn con cạp răng

kiếm to ngang hông Cơ Hạo bị một ngoạm cắn đứt, Cơ Hạo cả xương lẫn thịt nhai nhồm nhoàm vài cái, nguyên lành đem thịt cọp răng kiếm thơm nồng nuốt xuống.

Thịt hồ vào bụng, lập tức hóa thành một dòng chảy nóng cường đại rót vào trong ngọn lửa năm màu trong bụng.

Chỉ là búng ngón tay, từng tia ánh sáng năm màu từ trong ngọn lửa trào ra, thân thể Cơ Hạo tham lam đem những ánh sáng năm màu đó cắn nuốt, dung hợp, khôn cùng khuây khoả từ trong mỗi một tắc máu thịt thân thể Cơ Hạo trào ra.

Điên cuồng nuốt, mười mấy cái chân thú các loại bị Cơ Hạo ăn sạch sẽ. Trong cơ thể Cơ Hạo đột nhiên truyền đến một tiếng trầm đục như sấm rền, Cơ Hạo vốn gầy yếu cao gầy, chiều cao chột cất cao nửa tắc, cơ thịt dưới làn da cũng hơi bành trướng một chút.

Cảm giác lực lượng cường đại chảy trong cơ thể Cơ Hạo, Cơ Hạo nghiêng răng, thấp giọng nói: “Vu Nhân cảnh, tầng thứ tư!”

Chương 6: Cha Mẹ

Khi Cơ Hạo mở bụng ăn uống thoải mái, Cơ Hạ, Thanh Phục đứng ở cạnh cửa phòng ngủ, xuyên qua khe cửa lẳng lặng nhìn Cơ Hạo.

Nhìn thấy toàn bộ thịt để ăn trong nhà đều bị Cơ Hạo ăn sạch, đặc biệt một khắc khí tức đột phá đó, Thanh Phục nhẹ nhàng cười.

Cơ Hạ nhếch miệng, thân thể cao lớn vô thanh vô tức xuyên qua cửa sổ, sau vài cái lên xuống, không kinh động bất luận kẻ nào đã lướt vào rừng rậm tối như mực. Chạy ra ngoài thật xa, Cơ Hạ mới thấp giọng lẩm bẩm một câu: “Có thể ăn mới tốt, ăn nhiều một chút, mới có khí lực, mới giống nam nhân!”

Hơi dừng một chút, Cơ Hạ thấp giọng cười nói: “Không hổ là thằng nhãi con của Cơ Hạ ta, từ nhỏ đã thần thần quỷ quỷ, hần theo các vụ tế a công rất cuộc học được những gì? Mặc kệ như thế nào, tóm lại là chuyện tốt, tóm lại là thằng nhãi con của Cơ Hạ ta!”

Mặt trời còn chưa mọc lên, đám sương bao phủ núi rừng, trong nơi ở của Hỏa Nha bộ đã một mảng xôn xao.

Cây gỗ dâu xanh khổng lồ trên Kim Ô lĩnh phun ra ráng màu đỏ, gần ngàn con cự nha vỗ đôi cánh ánh lửa hừng hực lao lên trời, vui vẻ kêu hướng bốn phương bay đi. Trong rừng dâu nơi trú đóng, vô số con quạ lửa nhỏ kêu ‘quạ quạ’, giống như một đám mây đen bay lên trời, quay quanh Kim Ô lĩnh lượn vòng bay múa.

Chiến sĩ trưởng thành của Hỏa Nha bộ cầm trường mâu đại phủ, cười chiến thú của mình, kết đội đi vào rừng rậm bắt đầu một ngày săn giết.

Các nữ nhân của bộ lạc hi hi ha ha đem đứa bé trong nhà đá ra khỏi phòng, cũng bắt đầu cả ngày bận rộn. Da thú ngày hôm qua săn giết cần xử lý, khoáng thạch kim loại quặng nô đào ra cần phân loại, lượng lớn sợi thực vật thiên nhiên

cần gia công, bộ lạc to như vậy luôn luôn bận bịu không hết việc.

Cơ Hạo đứng ở nóc nhà nhà mình, đối mặt phương đông dần dần sáng lên, giữa ngực bụng thông thả phập phồng, từng tia nhiệt khí màu tím nhạt từ phía chân trời phương đông cực kỳ xa xôi cấp tốc phóng tới, bị Cơ Hạo cẩn thận di thường hút từng ngụm nhỏ vào trong cơ thể.

Lặng lẽ niệm tụng ‘Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tiền, hành’ chín chữ chân ngôn, hai tay ở trước ngực biến ảo pháp ấn giống như nước chảy, luồng thuần dương tử khí đầu tiên trong thiên địa tự nhiên nảy sinh trước khi trời sáng thông thả bị thân thể hấp thu, hóa thành khí mờ mịn tan vào linh hồn. Lực lượng tinh thần chậm rãi tăng trưởng, trán Cơ Hạo có mồ hôi nóng đầm đìa hạ xuống.

Trước đêm qua, buổi sáng mỗi ngày Cơ Hạo chỉ có thể hấp thu một tia thuần dương tử khí, thân thể và linh hồn sẽ không chịu nổi gánh nặng. Nhưng có được long huyết rèn luyện thân thể, được phượng huyết rèn luyện linh hồn, sáng sớm hôm nay, Cơ Hạo đã hấp thu cả thảy ba mươi sáu đạo thuần dương tử khí, lại vẫn chưa đạt đến cực hạn.

“Tuyệt không thể tả!” Trong lòng Cơ Hạo đầy vui vẻ, đỉnh đầu mơ hồ có một luồng lửa lao ra. Giao dịch với hư ảnh, ít nhất nhìn từ hiện tại, không phải một lựa chọn sai lầm.

‘Hạo’, ‘Đại huynh’!

Kèm theo tiếng hô vang dội, mấy trăm đứa bé tuổi hơi nhỏ hơn Cơ Hạo khiêng tảng đá như núi nhỏ, bộ pháp chỉnh tề từ trước cửa nhà Cơ Hạo chạy qua. Nhìn thấy Cơ Hạo trước sau như một đứng ở trên nóc nhà ‘ngăn người’, bọn trẻ con đều lớn tiếng kêu la.

Cơ Hạo thu hồi tư thế công pháp, bình ổn khí tức quay cuồng ở ngực, cười hướng những đứa trẻ đó phất phất tay.

Mấy trăm đứa bé chạy qua như điên, trên tảng đá trên vai, phù văn vu tế khắc

vẽ lóe ra ánh sáng màu vàng đất, khiến những tảng đá này nặng hơn xa so với trọng lượng thực tế mấy chục lần. Bọn trẻ con khiêng tảng đá chạy qua như điên, tiếng bước chân như sấm rền, mồ hôi không ngừng theo làn da thô ráp chảy xuống.

“A nha, bọn trẻ con này, rất nhanh có thể trở thành Vu Nhân tầng thứ nhất, đều có thể biến thành chiến sĩ đủ tư cách!” Cơ Hạo nhìn bọn trẻ con Hỏa Nha bộ, tán thưởng từ đáy lòng.

Vu Nhân cảnh tu luyện, là thuần túy quá trình rèn luyện thân thể, cường tráng trụ cột.

Lấy đá thanh cương tính chất tỉ mỉ nhất, cứng rắn nhất Nam hoang, tạo hình ra khối đá dài rộng cao đều là ba thước, một tảng đá lớn như vậy trọng lượng chính là ‘một thạch’ lực. Vu Nhân tầng thứ nhất, có được lực lượng một vạn thạch! Mà Vu Nhân tầng thứ hai, thì có lực lượng to lớn hai vạn thạch!

Cơ Hạo sau khi đêm qua đột phá, đã là Vu Nhân cảnh tầng thứ tư, đơn thuần lực lượng cơ thể ước chừng có bốn vạn thạch.

“Chẳng qua, lực lượng Cơ Vô tên kia...” Cơ Hạo nhìn bọn trẻ con chạy như điên đi xa, nhúu mày lâm vào trầm ngâm.

Ở nghị sự đại sảnh giao thủ ngăn ngừa với Cơ Vô, trên người Cơ Vô có dị tượng ánh lửa nồng đậm, đây rõ ràng là dấu hiệu lực lượng cơ thể đạt tới tầng thứ mười, bắt đầu đột phá hai tầng cảnh giới cuối cùng của Vu Nhân cảnh, kích phát tiên thiên huyết mạch dị lực.

Lấy thực lực hiện tại tầng thứ tư của Cơ Hạo, mượn dùng pháp thuật biến hóa kiếm chút tiện nghi thật ra không khó, muốn chính diện đánh tan Cơ Vô thực lực vượt bản thân rất nhiều vẫn có chút khó khăn. Liên càn không cần nói, sau khi đánh bại Cơ Vô, còn phải đối mặt đám người Cơ Xu bức bách.

“Những ngày này, phải tìm thêm chút dã thú cường đại ăn mới được.” Cơ

Hạo im lặng lâm bẩm: “Bảo Nha Công hỗ trợ sao? Nha Công chính là thực lực Đại Vu Cảnh, nếu có thể đánh chết một trăm con mỗi Tiểu Vu Cảnh nuốt vào...”

Đang lúc suy tư, một mùi thịt kỳ dị bay lên.

Thanh Phục đi tới trong sân, ngẩng đầu hướng Cơ Hạo vẫy vẫy tay: “Hạo, xuống dưới đi. A ba của con sáng sớm đi săn được một con mỗi, cho con bồi bổ thân thể.”

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn Thanh Phục một cái, vội vàng từ trên nóc nhà nhảy xuống.

Cái đầu to của Đồng Bì Cuồng Hùng (gấu điên da đồng) chiến thú của Cơ Hạo bịt cửa chính đại sảnh, trong cái miệng rộng nhếch ra nước dãi không ngừng tí tách nhỏ xuống. Nó nằm úp sấp dưới đất, kêu ‘Ô ô’, như trẻ con tát kiệu.

Ngồi ở cạnh lò sưởi đại sảnh, Cơ Hạo đang nướng con mỗi cầm lên một khúc củi to bằng cái đùi, hung hăng đem củi ném ra. Theo một tiếng rống thảm, khúc gỗ nện ở trên đầu con gấu béo, thân thể mập mạp như một quả bóng lăn ra xa mấy chục trượng.

“Cút xa một chút, con gấu béo!” Cơ Hạo trầm thấp quát: “Suốt ngày chỉ biết ăn, sớm hay muộn có một ngày, người sẽ béo không đi đường được, ta chỉ có thể đem người làm thịt ăn, sau đó lại đi chọn một con chiến thú nữa.”

Trong tiếng quát mắng, Cơ Hạo đi vào đại sảnh, nhìn con mỗi kia treo trên lò sưởi.

Xem ngoại hình, đây là một con rắn lớn. Nhưng cơ thịt con rắn lớn này mang theo ánh huỳnh quang kỳ dị, cơ thịt, màng, gân mớ hồ bán trong suốt, xương cốt càng dày như sắt thép, ở trong ánh lửa tản mát ra hàn mang sắc bén. Cơ thịt như ngọc, xương khớp như thép, đây là biểu tượng của thân thể Vu Nhân cảnh đỉnh phong.

Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, trong mấy ngàn dặm chung quanh Kim Ô lĩnh, hung cầm mãnh thú bình thường vô cùng vô tận, nhưng con mồi Vu Nhân cảnh đỉnh phong đã ít lại càng ít, bình thường đại đội tộc nhân đi trong núi rừng săn bắn, hai ba tháng không chắc có thể gặp được một con mồi loại tiêu chuẩn này.

“A ba!” Cơ Hạo đi đến bên lò sưởi ngồi xuống.

“Hạo à!” Cơ Hạ hướng Cơ Hạo nhìn thoáng qua, nhếch miệng cười lên: “Con tối hôm qua đem thịt trong nhà ăn sạch, a ba sợ con còn bị đói, liền thuận tay săn một con Bạch Ban Mãng trở về.”

Bạch Ban Mãng, vật kích độc Vu Nhân cảnh đỉnh phong, đi như gió, hành tích quỷ bí, cực kỳ khó có thể bắt giữ. Đồng thời Bạch Ban Mãng lực lượng xương tủy rất mạnh, am hiểu nhất bổ sung nguyên khí, bổ khuyết lực lượng tinh huyết.

Thanh Phục đi đến, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Cơ Hạo: “Hạo, con ban đêm hôm qua ăn nhiều như vậy, là lực lượng đột phá. Đây là chuyện tốt, vừa mới đột phá một tầng lực lượng, nhất định phải ăn nhiều đồ ăn ngon một chút, mới có thể bổ sung khí lực.”

Cơ Hạ và Thanh Phục mỉm cười nhìn Cơ Hạo, không có chút ý tứ hỏi đêm qua rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Cơ Hạo nhìn Cơ Hạ và Thanh Phục, khóe mắt hơi nóng lên, trong lòng nhộn nhạo từng dòng nước ấm. Cũng không hỏi vì sao, chỉ là yên lặng cung cấp bảo hộ cho mình, cung cấp tất cả thứ mình cần, đây là ý nghĩa thật của ‘cha mẹ’ sao?

“Vậy, con thật sự đói lắm rồi, a ba, a mỗ, con ăn nhé!” Cơ Hạo cười to vài tiếng, nắm lên một con dao đá cắm ở trên thân Bạch Ban Mãng, nhanh nhẹn chặt xuống một đoạn đuôi rắn to như thùng nước, cả xương lẫn thịt nuốt vào trong bụng.

Ngọn lửa năm màu trong bụng chột sáng ngời, rương rắn, thịt rắn đồng thời

hóa thành hơi nóng ủa vào ngọn lửa năm màu, trong chớp mắt liền có từng đợt ánh sáng năm màu phun ra, không ngừng dung nhập quanh thân Cơ Hạo.

Mắt thường có thể thấy được, cơ thịt dưới làn da Cơ Hạo dao động giống như nước gợn, xương khớp càng phát ra tiếng vang giòn ‘Rắc rắc’.

Cơ Hạ, Thanh Phục vui mừng cười lên, Cơ Hạ sờ cằm nói: “Ừm, có thể ăn là chuyện tốt. Hạo, ăn nhiều một chút, con muốn ăn bao nhiêu, a ba cũng có thể tìm được thứ tốt cho con.”

Thanh Phục mỉm cười, nhẹ nhàng sờ đầu Cơ Hạo.

Cửa chính của sân đột nhiên bị người ta gõ vang, một thanh âm non mịn, mang theo vài phần làm ra vẻ chậm rãi vang lên: “Thanh Phục vu tể có đây không? Muội tử muốn hướng Thanh Phục tử tử lãnh giáo một chút học vấn trên được tề.”

Chương 7: Khiêu Chiến

Cơ Hạo mở cửa sân, liền thấy được Cơ Võ đang không kiên nhẫn khoanh đôi tay, đứng ở trước cửa không ngừng lay động thân thể.

Cười ‘Hắc’ một tiếng, Cơ Võ ngạo mạn cúi đầu, quan sát Cơ Hạo thấp hơn mình một mảng lớn, lại gầy yếu hơn rất nhiều, nghênh ngang nói: “Cơ Hạo, trên tế tổ đại diện, ta sẽ đánh chết người!”

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn Cơ Võ, khẽ nhếch miệng lạnh giọng cười nói: “Ngày hôm qua học máu là ai? Muốn đánh chết ta? Dem mùi máu tươi trong miệng rửa sạch trước!”

Cơ Võ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Cơ Hạo, hận con mắt cũng sắp lồi ra. Trước mặt nhiều tộc nhân như vậy bị đánh cho miệng phun máu tươi, đây là sỉ nhục lớn nhất của hắn đời này. Nhất là tu vi Cơ Hạo so với hắn yếu hơn một mảng lớn, bị người thực lực không bằng mình đã thương, Cơ Võ cũng không mặt mũi nào gặp người.

“Chết tiệt khốn kiếp!” Cơ Võ phẫn nộ vung nắm đấm lớn, tạo thế muốn cho Cơ Hạo một quyền.

Một nữ nhân nhẹ nhàng khéo léo từ phía sau Cơ Võ vòng ra, tùy tay khẽ đẩy cánh tay Cơ Võ, Cơ Võ cao lớn lão đảo lui về phía sau mười mấy bước, thiếu chút nữa đặt mông ngồi xuống đất. Cơ Võ rất ủy khuất kêu to lên: “A mỗ, con muốn đánh tiểu khốn kiếp này!”

“Ai ô? Tiểu khốn kiếp mạng ai thế?” Cơ Hạo khoanh đôi tay ở trước ngực, nhìn nữ nhân trước mặt cười không ngừng.

Cơ Võ còn muốn mở miệng quát mắng, nữ nhân đứng ở trước mặt Cơ Hạo đã quát to, dọa Cơ Võ ngậm mồm. Nữ nhân nheo mắt, từ trên xuống dưới đánh giá Cơ Hạo, qua một lúc, nàng mới cười lạnh nói: “Đứa nhỏ thật tuần tú... Tuần tú

như a mỡ người, nhưng tay chân nhỏ thế này, cần thận ngày nào đó bị dĩa vật trên núi làm gãy.”

Cơ Hạo cũng nhìn nữ nhân này từ trên xuống dưới, nàng so với Thanh Phục cao hơn một nắm tay, so sánh với Thanh Phục thanh nhã, lạnh nhạt, nữ nhân này vô luận dáng người hay khí chất đều nóng hơn nhiều, bộ ngực hùng vĩ cao ngất, cái mông mướt mà cong lên, môi hình củ ấu đỏ bừng ướm ất, một đôi mắt hạnh ngập nước quyến rũ nhìn xa, toàn thân nữ nhân đều tản ra sức quyến rũ say lòng người nguy hiểm giống như mận đà la.

“Dĩa vật có thể làm gãy tay chân ta, hẳn là trên đời này còn chưa có.” Cơ Hạo nhìn chằm chằm bộ ngực hùng vĩ của nữ nhân, chặc chặc than thở: “Trái lại a bà người phải cần thận. Hắc Thủy Huyền Xà bộ đám khốn kiếp đó, những ngày qua thường xuyên tới đây quấy rầy, a bà người nếu như bị bọn họ đoạt đi, một buổi tối ít nhất có một trăm nam nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ đến vui vẻ với người!”

Sắc mặt nữ nhân chợt khó coi. ‘A bà’? Nàng giống các lão thái thái trong bộ lạc mặt đầy nếp nhăn có thể mai mối đó sao? Càng không cần nói, một câu cuối cùng của Cơ Hạo quá ác độc.

“Khốn kiếp! Người dám nói chuyện với a mỡ ta như vậy?” Đứng ở một bên Cơ Võ tức giận rít gào, đôi tay lóe ra một trận hào quang, trọng thuẫn và đại phủ lần nữa bay ra, bị hắc nham chặc trong tay.

Cả người Cơ Võ tản ra sát khí, hẳn đang muốn hướng Cơ Hạo ra tay, phía sau Cơ Hạo đột nhiên toát ra một cái đầu gấu cực to. Con gấu béo đứng thẳng như người, giống như một ngọn núi đứng ở phía sau Cơ Võ, cả người lông rậm ba thước dựng thẳng lên từng sợi, trong con người đục ngầu tản mát ra sát khí nồng đậm, khoe miệng không ngừng nhỏ xuống nước dãi dính dính, không kêu một tiếng nhìn chằm chằm Cơ Võ.

“Chết... Chết tiệt!” Cơ Võ như cóc bị mãng xà nhìn chằm chằm. Con gấu béo tản mát ra khí tức như thực chất khóa cứng thân thể hẳn, làm hẳn không thể động

đây. Cơ Võ cả người cứng ngắt lão đảo lui về phía sau hai bước, thiếu chút nữa hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Gấu béo tuy rất béo, nhưng nó dù sao cũng là chiến thú của Cơ Hạ, thực lực vô hạn tiếp cận hung thú Đại Vu Cảnh, khí tức nó tản mát ra nào phải Cơ Võ Vu Nhân nho nhỏ này có thể thừa nhận?

“Hừ!” Nữ nhân đưa tay vạch một cái, trước ngón tay nhỏ nhắn phát ra tiếng xé rách chói tai, mạnh mẽ đem khí tức gấu béo tản mát ra xé nát. Nàng lạnh lùng nhìn Cơ Hạ cười lạnh nói: “Thằng nhãi con, ngươi mọc đủ lông chưa? Đã biết chút hoạt động đó của nam nhân cùng nữ nhân rồi? Xùy, Thanh Phục à, muội tử ta đăng môn báỉ phỏng, ngươi lại để một thằng nhãi con ở đây càn quấy sao!”

Cười ‘Hì hì’, trong tay áo nữ nhân phun ra một mảng sương khói xám xịt, hướng về gương mặt Cơ Hạ phun tới.

Cơ Hạ ngửi thấy hương vị dược thảo gay mũi, trong nháy mắt, Cơ Hạ từ trong đó nhận ra hương vị hủ cốt thảo, đoạn trường thảo, toái kinh thảo... bảy thứ dược thảo kịch độc, đồng thời còn có khí tức vài loại độc hoa khác quá mức gấp gáp, không thể phân biệt ra.

Thân hình nhoáng lên một cái, Cơ Hạ kéo theo một đạo cuồng phong vội lui về phía sau.

Gấu béo điên cuồng gào thét một tiếng, trong miệng phun ra một đạo cuồng phong, miễn cưỡng chặn sương khói màu xám xâm nhập. Nhưng nữ nhân khê vung ngón tay, sương khói màu xám hóa thành hai con rắn dài, thẳng tắp hướng lỗ mũi gấu béo chui qua.

“Khương Dao muội tử, ngươi biết mà, ta chỉ biết dược thảo cứu người, dược tề hại người ta không biết.” Thanh Phục nhẹ nhàng thở dài, một mảng lớn sương khói màu xanh lục từ trong phòng phun ra, nháy mắt bao lấy hai con rắn xám. Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, sương mù màu xám, màu xanh lục cắn nuốt dung hợp lẫn nhau, rất nhanh đã biến thành khói trắng vô sắc vô vị theo gió

phiêu tán.

Khương Dao chợt biến sắc, nàng lạnh giọng cười nói: “Thanh Phục, không ngờ được người sau khi từ Đại Vu Cảnh ngã xuống, bản lĩnh trên được tề còn có tiến bộ?”

Thanh Phục không hé răng, Cơ Hạo đứng ở phía sau gấu béo, kéo lông rậm trên cái mũi nó không cho nó lao ra công kích Khương Dao, lạnh giọng cười nói: “A mỗ ta cho dù tu vi vu lực ngã xuống, người vẫn là thiên tài trên đạo được tề, toàn tâm toàn ý chữa bệnh giải độc cho tộc nhân, bản lĩnh trên được tề có tiến bộ là điều tất nhiên.”

Khương Dao khẽ cười, quyến rũ hướng trong nhà gỗ kêu một tiếng: “Cơ Hạo đại huynh, muội tử tự mình đăng môn bái phỏng, người để một thằng nhãi con đến ứng phó ta sao?”

Cơ Hạo không hé răng, chỉ có Thanh Phục thản nhiên nói: “Khương Dao, người đây là đăng môn bái phỏng, hay là tới nhà khiêu khích vậy? Có chuyện gì, chờ trên tế tổ đại diện đưa ra nói đi. Cho dù người tử thí được tề với ta, cũng đặt ở trên tế tổ đại diện như thế nào?”

Khương Dao cười ‘hi hi’, sóng mắt lưu chuyển, nàng hung hăng hướng Cơ Hạo nhìn thoáng qua, ngân nga nói: “Vậy theo Thanh Phục người nói, trên tế tổ đại diện, tử muội chúng ta nhất định phải hảo hảo thân thiết một chút. Dù sao, Cơ Xu nhà ta sắp là chiến sĩ thủ lĩnh Hỏa Nha bộ rồi!”

Cơ Hạo ho khan một tiếng nặng nề, trầm giọng nói: “A ba ta Cơ Hạo, mới là chiến sĩ thủ lĩnh Hỏa Nha bộ.”

Khương Dao mím môi hướng Cơ Hạo cười quyến rũ, vòng eo nhỏ uốn éo, mười ngón đột nhiên vung lên, kéo theo mấy luồng hàn quang màu xanh lục mực hướng Cơ Hạo chớp tới: “Tiểu gia hỏa cứng mềm? A mỗ người không giáo người phải tôn kính trưởng bối sao?”

Hàn quang gào thét, gió lạnh sắc bén đập vào mặt làm Cơ Hạo không mở được mắt, móng vuốt Khương Dao còn xa vài thước, kinh phong đã ở trên mặt Cơ Hạo cào ra vết máu nhợt nhạt. Trong gió mạnh cũng có một mùi gay mũi đánh úp lại, trên móng vuốt Khương Dao hiển nhiên bôi kịch độc.

Khương Dao là vu tể, hơn nữa là vu tể thực lực đột phá đến Đại Vu Cảnh.

Cơ Hạo không mở được mắt, chỉ có thể bước nhanh lui về phía sau.

Thanh Phục đột ngột lắc mình đến trước mặt Cơ Hạo, nàng hé miệng, một viên ngọc châu màu trắng to bằng ngón cái phát ra bạch quang mờ mịt từ trong miệng nàng phun ra, nện mạnh ở lòng bàn tay Khương Dao.

Khương Dao hú lên quái dị, hai tay giống như bị lửa đốt cấp tốc lui về phía sau. Tham lam nhìn ngọc châu màu trắng một cái, Khương Dao cười lạnh nói: “Mộc Sinh Châu? Bảo bối tốt... Đáng tiếc vu huyết của Thanh Phục người cũng bị phá rồi, người cũng đã là một phế vật. Trên tế tử đại diện, ta chờ người!”

Túm bả vai Cơ Võ, thân thể Khương Dao nổ tung, hóa thành mấy chục luồng lửa nhanh chóng biến mất.

Thanh Phục há mồm nuốt trở lại Mộc Sinh Châu, thân thể mảnh khảnh hơi nhoáng lên một cái, khóe miệng đột nhiên buông xuống một sợi tơ máu.

Cơ Hạo mở mắt, nhìn vết máu khóe miệng Thanh Phục, con người đen nhánh chợt biến thành màu đỏ rực, sau đó nhanh chóng phai nhạt xuống.

Trong phòng truyền đến thanh âm trầm trọng của Cơ Hạ: “Hạo, đói rồi thì vào ăn đồ đi.”

Dừng một chút, Cơ Hạ lạnh lùng nói: “Thực bắt nạt tới cửa rồi sao? Thực đem Cơ Hạ ta coi là phế nhân sao?”

Cơ Hạo không hé răng, chỉ đi trở về nhà gỗ, cầm lấy Bạch Ban Mãng bắt đầu cắn nuốt từng miếng to.

Chương 8: Dị Tộc

Lực lượng cơ thể loài rắn thường thường rất mạnh, Bạch Ban Mãng càng là dị chủng của loài rắn. Bạch Ban Mãng Vu Nhân cảnh đỉnh phong, có khí lực mạnh hơn chiến sĩ Vu Nhân cảnh tầng mười mấy lần.

Nuốt vào cả một con Bạch Ban Mãng, đứng ở trong sân nhà mình hoạt động thân thể, Cơ Hạo hướng bầu trời lớn tiếng điên cuồng gào thét lên.

Gân cốt như thép, máu thịt như ngọc, trong nhiệt huyết quay cuồng, một cỗ khí lực rất mạnh từ trong tứ chi bách hải trào ra. Đêm qua vừa mới đột phá đến Vu Nhân cảnh tầng thứ tư, một con Bạch Ban Mãng lại tặng cho Cơ Hạo đại khái bốn ngàn thạch lực lượng.

“Một con Bạch Ban Mãng, lực lượng cơ thể đại khái là bốn mươi vạn thạch!” Cơ Hạo buông tay ra chân, ở trong sân nhanh như gió xoáy đánh một bộ quyền cước, hài lòng nhếch miệng cười. Nếu những ngày này có thể ăn mười con Bạch Ban Mãng loại dã thú cấp bậc này, lúc đối mặt Cơ Vô, chênh lệch trên lực lượng tuyệt đối cũng sẽ không đặt ở trong lòng Cơ Hạo nữa.

Một bộ quyền cước đánh xong, Cơ Hạo cười to vài tiếng, hướng phía Kim Ô lĩnh huyết một tiếng sáo bén nhọn.

Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh tu luyện ra đan nguyên kéo dài mênh mông, ngân nga không dứt, tiếng huyết gió theo gió bay xa ngưng mà không tiêu tan. Kim Ô lĩnh, trên một gốc cây dâu xanh khổng lồ có một tiếng quạ đen kêu vang, một con cự nha cả người phun ánh lửa nhàn nhạt tận trời bay lên, xoay quanh một cái liên hướng phía Cơ Hạo bay tới.

Cự nha giương cánh, hóa thành một luồng sáng, sau vài nhịp thở đã tới trên không tiểu viện.

Cơ Hạo đứng ở trước cửa nhà gỗ, kính cẩn hướng cự nha gật gật đầu: “Nha

Công, Hạo cả ngày chạy loạn khắp nơi, thật sự là quá vất vả cho lão ngài rồi.”

Cự nha lơ lửng ở trên không tiểu viện, nghiêng đầu hướng Cơ Hạ nheo mắt, kêu ‘quạ quạ’ vài tiếng. Cơ Hạ cười nhảy lên, đáp xuống trên đầu cự nha, lớn tiếng cười nói: “Nha Công, hôm nay chúng ta đi xa một chút, ha, còn nhớ rõ một tổ Kim Sí Phong mấy ngày hôm trước chúng ta phát hiện không?”

Một tiếng hét truyền đến, cự nha lao thẳng lên trời, hai cánh rung lên hóa thành ánh lửa dài trăm trượng nhảy mắt nhập vào tầng mây trên trời cao.

Thanh Phục chậm rãi đi tới cửa, nhìn phương hướng cự nha biến mất, hai hàng lông mày thanh thanh nhíu chặt lại: “Khương Dao có thể không nể mặt tự tay xuống tay với Hạo. Hạ, bọn họ là thật muốn làm quyết tuyệt rồi.”

Cơ Hạ gật gật đầu, cười con gấu béo đi ra khỏi sân. Hắc không nói một lời, chỉ là đỉnh đầu có một quầng lửa ẩn hiện.

Gấu béo nhe răng trợn mắt rít gào một tiếng, khoe miệng treo mấy dòng nước dãi, buông ra bộ pháp chạy như điên ra ngoài. Cơ Hạ huýt vài tiếng bèn nhón, trong nhà gỗ xa gần, từng đám chiến sĩ thân hình trắng kiện nghe tiếng mà ra, cười các loại chiến thú theo sát ở phía sau hắc.

Thanh Phục tựa chéo trên khung cửa, nhíu mày nhìn lỗ mây cự nha trên trời cao phá tan, mi tâm đột nhiên có một luồng khói màu xanh lục mực chột lóe rồi biến mất.

“Khương Dao... Sao?”

Trên trời cao, cự nha kêu ‘quạ quạ’, hướng về phía tây nam phi hành một lúc, Cơ Hạo đột nhiên dùng sức vỗ vỗ đầu nó, cự nha chấn động hai cánh, lập tức ngừng lại, giang cánh lơ lửng ở giữa không trung. Quay đầu, con người màu đỏ tươi của cự nha nhìn chăm chăm Cơ Hạo, kêu hai tiếng khó hiểu.

“Nha Công! Nha Công! Quy củ tổ linh bày ở nơi đó, người không thể giúp ta

đối phó cả nhà Cơ Xu... Nhưng, nếu là ta tự động thủ mà nói, người mặc kệ nhìn thấy gì, đều sẽ không nói chứ?” Cơ Hạo cười ‘hì hì’, nhẹ nhàng vuốt ve đầu cự nha.

Cự nha chớp mắt một cái, kêu to ‘Dát’ một tiếng, trong con người hiện lên một mảng cáo già giả dối.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Chúng ta là giao tình gì? Ta từ nhỏ đều là người dẫn dắt lớn lên, ta bị người ta bắt nạt tới tận nhà, như thế nào cũng không thể chờ người ta ở ỉa đái trên đầu ta phải không?” Cơ Hạo đứng dậy, quay đầu nhìn phía Kim Ô lĩnh lâm bẩm: “Ta chính là có mỹ danh trường mắt tất báo, báo thù cũng không qua đêm, loại ‘thanh danh tốt’ này tuyệt đối không thể đánh mất.”

Thét dài một tiếng, Cơ Hạo hướng về một phương hướng điểm một cái, cự nha giương cánh, ở không trung vẽ một đường cong lớn, thu liễm ánh lửa toàn thân, vô thanh vô tức hướng về phía Cơ Hạo chỉ điểm bay đi.

Một khắc đồng hồ sau, ở trong một ngọn núi cách Kim Ô lĩnh mấy trăm dặm, cự nha nhẹ nhàng hạ xuống. Cơ Hạo từ đỉnh đầu cự nha nhảy xuống, kéo ra một mảng dây leo già bện trên vách núi, chui vào cửa hang đen sì phía sau dây leo già.

Phía sau cây leo già là một cái hang núi phạm vi mấy chục trượng, trong hang đặt chính tề mấy chục vại sành to. Toàn bộ vại to đều dùng đất sét bện rất kín, Cơ Hạo ở giữa những cái vại này lật xem một phen, cuối cùng chọn một cái vại to, cẩn thận đem nó vác lên.

Đem cái vại to dời khỏi hang núi, lại dùng dây leo già đem động quật một lần nữa che chắn, Cơ Hạo ôm cái vại to nhảy lên đỉnh đầu cự nha. Cự nha vỗ hai cánh, không tiếng động bay lên trời, sau vài cái xoay quanh, nhẹ nhàng hướng một khe núi nhỏ ngoài năm sáu cái đỉnh núi hạ xuống.

Bên trong khe núi sạch sẽ, khắp nơi đều có hòn đá hình trứng to nhỏ màu trắng nhẵn nhụi.

Cơ Hạo quen thuộc đi tới trước một khối đá hình trứng lớn nhất chính giữa khe núi, dùng sức đá một cước vào trên tảng đá.

Toàn bộ khe núi đồng thời run rẩy rất khẽ, kèm theo tiếng vang ‘Ừ ừ’ nặng nề, khối đá hình trứng đường kính vượt qua một trượng này dần dần bay lên, hòn đá hình trứng bốn phía không ngừng hướng khối đá này hội tụ lại, qua thời gian mấy nhịp thở, một người đá khổng lồ toàn thân trắng xóa, cao khoảng mười trượng đã đứng ở trước mặt Cơ Hạo.

Tiếng ‘Rắc rắc’ không ngừng vang lên, hòn đá trên thân người đá khổng lồ tựa quây giống như nước chảy, thân hình thật lớn không ngừng áp súc thu liễm, rất nhanh hần đã trở nên cao lớn không sai biệt lắm với Cơ Hạo, thân hình hình dáng cũng trở nên không khác với nhân loại.

“Hạo... Oa nhi! Người tìm... Ta?” Gương mặt người đá khổng lồ hơi thô ráp, nhưng có ngũ quan rõ ràng. Hần trừng to mắt nhìn Cơ Hạo, đột nhiên tròn mắt chuyển động, nhìn chăm chăm về phía cái vại to Cơ Hạo vác trên tay.

“Rượu... A! Hạo... tửu! Có, cái gì... Sự tình? Lại, vừa cần ta... Giúp người làm... khiên thịt sao?” Thạch cự nhân chép miệng, liều mạng lắc đầu: “Lần trước... Ta thiếu chút nữa bị... Lão thụ quỷ đánh chết! Hai vại... Bằng không, ta không làm... khiên thịt!”

“Ừa? lão Thạch? Học được mặc cả rồi? Ai dạy người?” Cơ Hạo kinh ngạc nhìn thạch cự nhân, đem cái vại lớn đưa tới trước mặt hần: “Hai vại thì hai vại, uống trước một vại, giúp ta làm chút chuyện, một vại còn lại sáng mai cho người.”

Thạch cự nhân thuần thực vỗ một cái mở bần bịt cái vại to, lộ ra rượu trái cây trong vại to màu sắc trong vắt, còn có không ít cặn quả lẫn ở bên trong. Há mồm nhẹ nhàng vui vẻ đem rượu uống một ngụm sạch sẽ, thạch cự nhân vỗ một cái đem cái vại to đập vỡ nát, thỏa mãn hắt xì 1 cái.

“Được rồi... Chuyện gì?” Thạch cự nhân dùng sức vỗ ngực, trong mắt to hai

luồng lửa trắng xóa hừng hực thiêu đốt: “Là đi chặt trộm... cành của lão thụ quý? Là đi trộm... Trứng chim của hung bà nương? Hay là làm, cái khác?”

Cơ Hạo nheo mắt, cười rất nguy hiểm: “Không phải những trò trẻ con này. Có người bắt nạt đến trên đầu ta rồi, còn muốn bắt nạt cả a ba, a mỗ của ta. Ta muốn giết người, người giúp ta chặn đao, chỉ đơn giản như vậy.”

Dừng một chút, Cơ Hạo vỗ vỗ bả vai thạch cự nhân: “Lão Thạch à, còn phải tìm thêm hai lão bằng hữu hỗ trợ mới được. Hung bà nương, nàng mấy ngày nay còn ở trong ổ của nàng không?”

Cự nha đứng ở một bên chải vuốt lông chim rùng mình, kêu lên ‘quạ quạ’.

Chương 9: Tính Kế

Trong rừng rậm không thấy mặt trời, một suối nước nóng bốc lên bọt nước ồ ồ.

Đáy suối nước nóng trong veo có thể thấy được đáy là một tầng cát trắng nhẵn nhụi, bốn phía con suối sạch sẽ, là một khối đá lớn màu đen. Nước suối từ trong lòng đất không ngừng trào ra, theo mấy cái dấu vết trên phiến đá chảy ra ngoài, rất nhanh liền thấm vào trong đất mùn thật dày chung quanh biến mất không thấy nữa.

Cơ Võ thoải mái ngâm ở trong suối nước nóng, trên làn da có ánh lửa nhàn nhạt thỉnh thoảng xuất hiện.

Khương Dao mang theo một con rắn quái dị màu đỏ dài hơn một trượng, quay quanh suối nước nóng chậm rãi hành tẩu, niệm tụng chú ngữ tối nghĩa cổ xưa. Cổ con rắn quái dị bị một thanh đao hắc ngọc trên tay Khương Dao cắt rách, máu rắn màu đỏ rực tản mát ra nhiệt độ cao không ngừng chảy xuống, ở trên phiến đá cạnh suối nước nóng tự ngưng tụ thành mấy chục phù văn quái dị to bằng đầu người.

Bảy tám người phụ nữ dung mạo cao gầy ba thước, bộ dạng cao lớn, cả người đều là bắp thịt đứng ở bên suối nước nóng, không ngừng đem cỏ lá to nhỏ bện thành gói thuốc ném vào suối nước nóng.

Có đôi khi, họ ném vào suối nước nóng càng là một số đồ chơi cổ quái, ví dụ như nói rằng thu dài bằng cánh tay người trưởng thành, các loại tuyến độc, túi độc cổ quái, các loại thi thể, giáp xác... chưa biết.

Suối nước nóng vốn trong suốt thấy đáy chậm rãi đổi màu, ở dưới vu pháp của Khương Dao thúc dục, nước suối dần dần biến thành dịch màu đỏ dinh dính như máu. Từng tia khí thể màu đỏ không ngừng từ trong nước suối tiến vào thân thể Cơ Võ, thân thể Cơ Võ kịch liệt run rẩy, gương mặt thô lỗ cũng dần dần trở

nên vắn vẹo, dữ tợn.

Ngoài mấy dặm, Cơ Hạo đứng ở ngọn cây một cây đại thụ che trời, mỉm cười nhìn động tĩnh bên này.

Lão Thạch ở phía dưới đại thụ, buồn rầu vòng quanh đại thụ. Bản thể hắc quá nặng nề, không có một cái cây nào có thể thừa nhận thể trọng của hắc. Hắc chỉ có thể lo lắng nhìn Cơ Hạo, tò mò gã rốt cuộc đã nhìn thấy gì.

Một thụ yêu trên đại thể có thể thấy rõ phân chia tứ chi con người, nhưng chinh thể nhìn qua vẫn là một cái cây già đứng ở một bên của lão Thạch, cành quăn quýt trên người đang cầm một cái vò rượu cực lớn, mở ra cái miệng rộng tối như mực, nhấm nháp từng ngụm nhỏ rượu ngon.

Mỗi lần lão Thạch chuyển động đến trước mặt hắc, lão thụ yêu đều sẽ vươn một cái cành, hung hăng vụt mông lão Thạch một cái. Nhưng lão Thạch đối với đau đớn hoàn toàn không có phản ứng, cành quật ở trên người hắc không có bất cứ tác dụng gì.

Ngọn cây, bên người Cơ Hạo, một thiếu nữ cả người mặc giáp trụ cây tử đằng, bộ dạng xinh đẹp dị thường đang cười tủm tỉm thưởng thức một cây trường cung. Khí chất thiếu nữ này thay đổi trong nháy mắt, lúc nhú mày trầm ngâm, khí tức của nàng trong suốt, kỳ ảo giống như tiên tử trên núi; khi nàng nhẹ nhàng mỉm cười, đôi lông mày thanh tú nhướng lên, thì giống như ngàn vạn hoa hồng thược dược nở rộ, sức mị hoặc khôn cùng làm nàng như yêu như ma.

Cô gái cười một con báo toàn thân đỏ như lửa, lông đỏ điểm xuyên đốm màu bạc. Đại gia hỏa giống như u linh này dài hơn ba trượng, nhẹ nhàng đứng ở trên một cành cây to bằng năm tay trẻ con, cành cây nhỏ không thấy chộp lên chút nào.

Lão Thạch là ‘Thạch quái’, là cự thạch trong núi có linh tính được lực lượng tinh tú tắm bổ, nảy sinh ra ngoại tộc ‘Yêu quái’.

Lão thụ yêu là ‘Thụ yêu’, là cây cối cổ lão trong núi rừng thông linh trí, được thiên địa tạo hóa, tự tu luyện thành ‘Yêu quái’ nhất tộc hình người.

Mà cô gái tên là ‘Hành La Quân’, đây là cái tên Cơ Hạo đặt cho nàng. Nàng là ‘Sơn quỷ’ hoặc nói ‘Sơn thần’ nhất tộc, là trong núi rừng tự nhiên nảy sinh linh khí hội tụ cùng một chỗ, trời sinh địa dưỡng, tập trung thiên địa linh tú mà thành sinh linh kỳ dị, trời sinh đã có năng lực khống chế đàn thú, phân biệt thực vật, trao đổi với tinh quái quỷ mị.

Cơ Hạo từ nhỏ đã không muốn lẫn lộn với trẻ ranh cùng tuổi trong bộ lạc, bắt đầu từ khi có thể đi lại, đã cả ngày lui tới ở trong núi rừng. Mấy năm qua, lão Thạch, lão thụ yêu, Hành La Quân, còn có một số sinh linh cổ quái khác mới là bằng hữu Cơ Hạo kết giao.

Trong tiếng ‘Cạc cạc’, Hành La Quân đột nhiên đưa tay điểm điểm một cành cây bên người, trên cành cây một cái mầm xanh nhanh chóng sinh trưởng ra, rất nhanh đã biến thành một đóa hoa to bằng đầu người. Mùi thơm ngào ngạt từ trong đóa hoa phun ra, đồng thời cũng truyền đến thanh âm Khương Dao cùng Cơ Võ.

Ở trong núi rừng, hoa cỏ cây cối trong mười dặm bên người Hành La Quân đều sẽ trở thành mắt cùng tai của nàng.

Cơ Hạo ngồi xổm bên người Hành La Quân, lắng lắng nghe hai mẹ con Khương Dao đối thoại.

Khương Dao vòng quanh suối nước nóng bước nhanh, vừa hướng trong suốt nước nóng ném các loại dược vật cổ quái, vừa lớn tiếng giáo huấn Cơ Võ.

“Võ, con là con của Khương Dao ta, a công của con là đại vu tể Tất Phương bộ, trưởng lão có quyền thế nhất Tất Phương bộ, huyết mạch của con so với huyết mạch Hỏa Nha bộ ti tiện này cao quý hơn nhiều. Con thế mà lại thua một thằng nhãi con so với con còn nhỏ hơn ba bốn tuổi?”

Cơ Võ nghe rằng trợn mắt thấp giọng tru lên: “A mỗ, con chỉ là không cẩn thận bị nó ám toán. Trên tế tổ đại diện, con sẽ không cho nó cơ hội, con muốn một rìu bổ vỡ đầu nó.”

Nói đến chỗ đắc ý, Cơ Võ hưng phấn giơ hai tay, dùng sức hướng không trung vung vài cái.

Khương Dao nheo mắt, lãnh khốc nói: “Thế mới đúng, chảy trên người con chính là huyết mạch tôn quý của Tất Phương bộ chúng ta, con sao có thể thua một đám con cháu quạ đen? Trước mặt vô số tộc nhân Hỏa Nha bộ, giết Cơ Hạo tiểu tử này... con Khương Dao ta, như thế nào cũng không thể thua con một nữ nhân Thanh Di bộ ti tiện.”

Hành La Quân rất ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo: “Nữ nhân Thanh Di bộ? Là đang nói a mỗ người sao? Hạo, hương vị trên người a mỗ người, ta rất thích đấy.”

Cơ Hạo lắng nghe thanh âm trong đóa hoa truyền đến, chậm rãi nói: “Ta cũng thích a mỗ ta, nhưng cũng có người không thích, ta cũng chẳng có cách nào.”

Trong đóa hoa cực lớn, thanh âm Khương Dao tiếp tục truyền đến.

“Nhưng, Võ, đừng giết nó. Trên tế tổ đại diện, con và Cơ Hạo thắng nhai con đó lập tổ linh huyết thế, ai thua, thì là nô lệ của đối phương.”

“Con phải khiến Cơ Hạo thắng nhai con đó biến thành nô lệ của con, biết không?”

Cơ Võ ồm ồm rít gào lên: “Nô lệ? Con không thiếu nô lệ. A mỗ, a ba mấy năm nay tiêu diệt mười mấy bộ lạc nhỏ, con có cả trăm nô lệ, con cần gì Cơ Võ làm nô lệ của con? Con muốn xử lý hần.”

“Để nó biến thành nô lệ, tiểu tử ngu.” Thanh âm Khương Dao trở nên đặc biệt cổ quái âm trầm: “Để nó biến thành nô lệ... Nếu a mỗ ở trên tế tổ đại diện giết được Thanh Phục, con muốn làm gì cũng tùy con. Nhưng nếu a mỗ không

thành công, thì dùng cái mạng nhỏ của Cơ Hạo, ép Thanh Phục đem hai kiện truyền thừa vu bảo của hồi môn của ả ta giao ra!”

Cơ Hạo nghe mà mặt mày hớn hở, từ đáy lòng vỗ tay tán thưởng cho tính toán của Khương Dao.

“Hay lắm, hay lắm, nam nhân của ả muốn đoạt vị trí a ba ta, ả muốn đoạt truyền thừa vu bảo của a mỗ ta; con của ả muốn xử lý ta! Thật sự là cả nhà người tốt thiện lương!”

Trong tiếng cười, Cơ Hạo hướng phía suối nước nóng chỉ chỉ.

Lão thụ yêu há mồm, đem vại rượu nhét vào miệng nuốt xuống, thân thể cao lớn loạng choạng hướng phương hướng suối nước nóng đi đến.

Chương 10: Cường Sát

Nước của suối nước nóng đột nhiên trở nên dinh dính thâm thúy, mơ hồ có phù văn vện vẹo hiện lên ở trong nước suối.

Dược lực bá đạo giống như vô số con dao nhỏ đâm vào thân thể, cơ thịt, xương khớp cả người Cơ Võ run rẩy, đau đớn từ khắp thân thể ập tới, hắc đau đến mức nhe răng trợn mắt hướng bầu trời lớn tiếng gào rống, vài lần thiếu chút nữa từ trong suối nước nóng nhảy lên.

Nhưng mỗi lần Cơ Võ muốn nhảy lên, đều bị Khương Dao một chưởng một lần nữa ấn vào. Bàn tay Khương Dao nhìn như mảnh khảnh giống như một ngọn núi lớn, mặc cho Cơ Võ khóc lóc giãy dụa lại không thể động đậy chút nào.

“A mổ, đau, đau, đau! Lửa đốt, đốt đau, đau!” Cơ Võ khóc trời kêu đất kêu thảm, nước mũi nước mắt phun đầy mặt.

“Chịu đựng, Võ, chịu đựng!” Trên khuôn mặt quẫn rũ của Khương Dao đầy sự âm lạnh, nàng nghiêng răng lạnh lùng nói: “Ở trên tế tổ đại diện, con nhất định phải khiến mọi người nhìn với cặp mắt khác xưa, để mọi người đều biết, con Khương Dao ta, phải mạnh hơn thẳng nhãi con của Thanh Phục!”

“Kích hoạt huyết mạch lực di truyền trong huyết mạch tổ tiên, đột phá đến Vu Nhân cảnh tầng mười một, triệt để đè ép thẳng nhãi con Cơ Hạo đó!” Khương Dao thấp giọng rít gào: “Cơ Hạo kia, nghe nói hắn đã đang tu luyện bí pháp vu tế, hắn không đơn giản như vậy! Chỉ có Vu Nhân cảnh tầng mười một, con mới có thể bảo đảm thắng được nó!”

Tiếng lửa thiêu ‘Vù vù’ từ trong cơ thể Cơ Võ truyền đến.

Mi tâm Cơ Võ toát ra một ngọn lửa nho nhỏ, mấy cái ánh lửa nhỏ bé từ trong ngọn lửa nho nhỏ này vươn ra, dọc theo làn da Cơ Võ hướng các nơi của thân thể hắc thông thả kéo dài ra.

Khương Dao đắc ý nhướn mày, cao hứng phấn chấn cười to lên ‘ha ha’.
Mấy người phụ nữ cường tráng đứng ở một bên đồng thời cười lên, không ngừng khen thiên phú của Cơ Võ là kinh người cỡ nào, tuổi còn nhỏ, thế mà đã đột phá đến Vu Nhân cảnh tầng mười một, cái này ở mẫu tộc Tất Phương bộ của Khương Dao cũng là thiên tài thiếu niên cực kỳ hiếm thấy!

Khương Dao vênh vác tự đắc ngẩng đầu, dương dương đắc ý không ai bì nổi.

Cả người Cơ Võ run rẩy, cơ thịt bành trướng nhô lên từng khối, xương khớp phát ra tiếng vang ‘rắc rắc’, thân thể đang cất cao từng phân từng ly. Đau đớn từ khắp nơi ập tới, Cơ Võ đau đến ngất đi. Không phải dựa vào bản thân tu luyện, không phải tự mình đặt cơ sở củng cố, mà là dùng vu pháp, vu dược bá đạo, dùng ngoại lực mạnh mẽ tăng lực lượng, loại thống khổ này quả thực so với ngàn đao vạn cổ lăng trì còn tàn nhẫn hơn.

“Võ, con là con của a mỗ, cho nên con phải thắng!” Khương Dao lạnh giọng cười, trong con người quyền rũ đầy sát ý tàn khốc: “Đây không chỉ có riêng là việc của a ba người, cái này còn quan hệ thể diện của a mỗ!”

‘Thùng, thùng, thùng’, tiếng bước chân nặng nề từ trong rừng rậm truyền đến, theo đó mà đến còn có tiếng cành cây vỡ tan.

Mấy người phụ nữ cường tráng lập tức cầm lên trọng kiếm, đại phủ đặt dưới đất, xếp thành chữ Nhất bảo hộ ở trước người Khương Dao. ‘Rắc rắc’ vài tiếng, một cây gỗ khổng lồ cao trăm trượng lắc lư một cái, lão thụ yêu cao hơn năm trượng phun ra hàn khí, từ trong rừng rậm đi ra.

Nhìn thấy đám người Khương Dao bên suối nước nóng, lão thụ yêu há mồm phun ra một luồng khí lạnh nồng đậm, rít gào lên trầm thấp. Cuồng phong bên suối nước nóng chợt nổi lên, vô số lá rụng bị cuồng phong cuốn lên trời cao. Trên vỏ cây dày nặng của lão thụ yêu hiện ra mấy chục cái phù văn màu xanh lục biếc, kèm theo phù văn lóe ra, cuồng phong có xu thế tiến thêm một bước.

Khương Dao mặt âm trầm hướng lão thụ quý múa ra một thủ thế quái dị:

“Tinh linh núi rừng, ta là Khương Dao, con gái đại vu tể Tất Phương bộ cường đại. Dựa theo tổ linh chúng ta ước định với sơn quỷ thủy thần, rời khỏi nơi này, đừng khơi mào lửa giận của ta!”

Lão thụ yêu nặng nề tiến lên một bước, trong cái mồm tối tăm phát ra thanh âm tối nghĩa khó nghe: “Tất Phương... Bộ? Nơi này... Hỏa Nha... Bộ, lãnh địa! Nơi này, địa bàn của ta!”

Một sợi mây thật dài từ trên người lão thụ yêu vươn ra, dùng sức chỉ chỉ suối nước nóng: “Ta... Địa bàn!”

Khương Dao cau mày nhìn nhìn suối nước nóng quay cuồng, thân thể Cơ Võ kịch liệt run rẩy, thân thể hắn đã bị một tầng ánh lửa ảm đạm bao phủ, chỉ cần Cơ Võ hấp thu toàn bộ lực lượng vu dược trong suối nước nóng này, hắn xác định vững chắc có thể đột phá đến tầng mười một, do đó kích hoạt lực lượng đặc thù trong huyết mạch.

Nếu hiện tại tránh ra mà nói, Cơ Võ rất có thể thất bại trong gang tấc không thể đột phá. Bởi vì vận dụng vu dược lực lượng bá đạo, sau khi một lần này thất bại, Cơ Võ ở một năm một năm rưỡi tới không có khả năng dùng vu dược mạnh mẽ nâng cao nữa.

Nhưng hôm qua Cơ Hạo đã thương Cơ Võ, nếu hôm nay không đột phá, Cơ Võ không thể chiến thắng Cơ Hạo mà nói, Khương Dao lén lút tính kế cũng sẽ thất bại.

“Đây là lãnh địa của người sao? Nhưng Khương Dao ta muốn mượn dùng nơi này!” Khương Dao lạnh giọng nói: “Khai ra điều kiện của người đi, ở dưới tổ linh chứng giám, ở dưới sơn thần thủy quỷ giám chứng, khai ra điều kiện của người, ta muốn mượn lãnh địa của người!”

Lão thụ yêu trầm mặc một lúc, hắn chậm rãi đi về phía trước hai bước, đến gần bảy tám phụ nhân trước người Khương Dao. Trên vỏ cây dày nặng, phủ kín rêu xanh, càng nhiều phù văn màu xanh biếc lóe lên, trên cái mồm tối mịt của

lão thụ yêu, hai luồng lửa xanh mượt sáng lên, hắt mở ‘con mắt’ của mình.

Đột ngột, lão thụ yêu hét to một tiếng, một đám khí lạnh mù sương phun ra, mấy người phụ nữ đứng ở trước mặt hắt thân thể cứng đờ, bị phiến băng mỏng manh đông lại thân thể. Hai ‘cánh tay’ trắng kiện trên thân lão thụ yêu dùng sức vung lên, ‘cánh tay’ dày đặc vô số gai độc hung hăng quật ở trên người họ, đem họ đánh bay ra thật xa.

Lão thụ yêu sống ở trong núi rừng ít nhất hơn một ngàn năm, thân thể cứng rắn vô cùng, man lực mạnh vượt qua tầm thường. Đám phụ nữ cường tráng vỡ vụn xương khớp, phát ra tiếng vang đáng sợ, máu tươi trong miệng giống như suối phun lên cao hơn một trượng.

“Lão quỷ, ta nhất định phải dỡ nát ngươi, đem ngươi làm củi đốt!” Khương Dao khàn giọng rống giận, hốt hoảng chật vật lui về phía sau.

Khương Dao là đại vu, đại vu cường đại. Nhưng nàng thuộc loại ‘vu tể’ trong đại vu, càng thêm trọng điểm vu pháp, vu thuật quỷ dị khó lường, đơn thuần thân thể cận chiến, Khương Dao thậm chí còn không cường hãn bằng con mình Cơ Vô.

Lão thụ yêu điên cuồng rống to, sải bước lao về phía Khương Dao.

Khương Dao bị dọa hoa dung thất sắc, lao đảo chật vật lui về phía sau. Nàng không kịp phát động vu chú cường lực, chỉ có thể không ngừng vung tay áo, từng mảng lớn sương mù màu xanh lục mực, màu đỏ rực, màu lam nhạt không ngừng từ trong tay áo phun ra, bao trùm chật chẽ ở trên thân lão thụ yêu.

Đổi thành nhân loại, những cỏ cây kịch độc này chỉ cần một loại đã có thể nháy mắt độc chết hơn trăm người. Nhưng bản thân lão thụ yêu chính là cổ mộc trong núi thành tinh, kịch độc loại thực vật, hoặc là khoáng thạch, độc trùng linh tinh độc tính khác không có bất cứ tác dụng gì đối với hắn.

Lão thụ yêu sải bước đột phá khói độc, bước nhanh lao đến trước mặt

Khương Dao, một sợi dây mây bắn nhanh ra, nháy mắt xuyên thủng ngực Khương Dao.

Khương Dao hét lên một tiếng, thân thể văng vèo một cái, ‘bộp’ biến thành một đám khí xanh lục biến mất không dấu vết. Trên dây mây treo một đĩa bé rỗng gỗ tàn phá lẻ loi, điêu khắc rất sống động, đĩa bé rỗng gỗ hầu như giống Khương Dao như đúc.

Một tiếng kêu to phản nộ từ trong đĩa bé rỗng gỗ truyền đến, đĩa bé rỗng gỗ bốc cháy, trong ánh lửa hừng hực, một đôi mắt chim dài nhỏ chột lóe mà qua.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, một đám ánh lửa nổ tung, lão thụ yêu rít gào một tiếng, bị nổ bay đi hơn một dặm, vỏ cây dày nặng trên người bị nổ hỗn loạn, nhiều chỗ lộ ra thớ bản thể thân cây màu xanh lục, lượng lớn nước cây dinh dính không ngừng phun ra.

Lão thụ yêu tức giận rít gào, phản nộ giơ lên một ‘cánh tay’: “Đau... Rượu... Mười vò!”

Khương Dao há mồm học máu từ trong một cây cỏ nhỏ bên suối nước nóng lao ra, cầm lên Cơ Võ cả người run rẩy muốn đào tẩu.

Trong rừng rậm, đôi mắt Cơ Hạo khẽ động, kéo theo mảng lớn tàn ảnh giống như báo săn vô thanh vô tức lao ra, nhanh chóng hướng Khương Dao áp sát.

Chương 11: Giá Hạo

Cơ Hạo mặc một bộ giáp da màu đen, gương mặt dùng dịch cây cối Hành La Quân phối chế nhuộm đen sì.

Giáp da, dùng da mãng xà đặc chế mà thành giáp da, đây là trang bị tiêu chuẩn của chiến sĩ tinh anh Hắc Thủy Huyền Xà bộ. Cơ Hạo chạy không phát ra tiếng, quỹ tích chạy uốn lượn khúc chiết, giống như độc xà đại mãng lao đi ở giữa cỏ cây, đây cũng là thân pháp công kích chỉ chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ có.

Mang theo các luồng tàn ảnh, Cơ Hạo lặng yên đến phía sau Khương Dao không ngừng học máu, hai tay vung về phía trước, pháp ấn Cửu Tự Chân Ngôn phát động, hơi nước nóng cháy trong suối nước nóng phun ra chột ngừng tụ, biến thành mười mấy thanh đao băng màu đen hướng phía sau Khương Dao đâm tới.

“Nữ nhân Hỏa Nha bộ... Chết!” Giọng Cơ Hạo trở nên khàn khàn, khô khan, giống như lão nhân tám chín mươi tuổi đang gào rống.

Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, khai quật cùng năm giữ đối với thân thể, đối với tiềm lực diệu tuyệt nhân gian, Cơ Hạo có thể khống chế chuẩn xác mỗi một sợi cơ thịt, mỗi một sợi gân của mình vận động. Hơi vận vẹo dây thanh một chút, biến ảo giọng của mình, cái này chỉ là vận dụng bé nhỏ không đáng kể nhất của Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh.

Cơ Vô bị Khương Dao tóm tóc xách lên, hắn vừa lúc đối mặt Cơ Hạo, thấy được rõ ràng cảnh tượng Cơ Hạo giống như rắn độc chạy như điên đến.

Cả người Cơ Hạo mang theo sát khí nồng đậm, giống như huyền băng vạn năm, đông lại thân thể và linh hồn Cơ Vô. Thẳng đến lúc Cơ Hạo ngừng tụ hơi nước hoá thành băng đao hướng Khương Dao đâm xuống, Cơ Vô mới gian nan há mồm, hoảng sợ muốn chết rống to một tiếng.

“A mỗ!”

Thân thể Khương Dao khẽ run rẩy, thất kinh quay đầu, mười mấy thanh băng đao màu đen sắc bén, lóng lánh hàn quang đã vô thanh vô tức đến phía sau, hầu như sắp đụng tới thân thể Khương Dao.

Con người cơ thành kích cỡ mũi kim, Khương Dao theo bản năng giơ Cơ Vô trong tay, đem hắc chắn phía sau mình. Cơ Vô sợ tới mức khàn giọng kêu quái dị, mười mấy thanh băng đao không có một thanh thất bại, tất cả đều chui thật sâu vào giữa ngực bụng Cơ Vô.

Máu nóng trào dâng trong cơ thể khiến băng đao nhanh chóng hòa tan, lượng lớn máu tươi từ trong cơ thể Cơ Vô phun ra. Hắc bất chấp nhìn Cơ Hạo một cái, mà là vạn phần khó hiểu, vạn phần thống khổ quay đầu, lại rống lớn một tiếng ‘A mỗ’!

Trong lòng Cơ Hạo cũng khẽ run rẩy, kinh ngạc nhìn Khương Dao một cái.

Nữ nhân này, thế mà nữ lòng dùng con mình đi làm tấm chắn!

Cơ Hạo theo bản năng nhớ tới, ở trước tế đàn thánh địa Kim Ô linh, bộ đội ám sát của Hắc Thủy Huyền Xà bộ hướng về phía mình hạ độc thủ, Cơ Hạo và Thanh Phục cứng rắn dùng thân thể bản thân che ở trước lưỡi đao kẻ địch, cố gắng bảo vệ một cái mạng nhỏ vừa mới sinh ra của Cơ Hạo.

Hai bên so sánh, Khương Dao này vì lợi riêng, lòng dạ độc ác, khiến Cơ Hạo nhìn mà than thở.

“Nữ nhân... Người thực rất giỏi!” Cơ Hạo âm dương quái khí cười, một con rắn độc đen sì quần bên hông bắn ra, mở ra cái miệng rộng đầy răng nhọn hướng yết hầu Cơ Vô cắn xuống.

Cơ Vô đã là Vu Nhân tầng mười, sinh mệnh lực cường đại hơn xa so với người thường. Mười mấy thanh băng đao xuyên thấu ngực bụng hắc, nhưng

chưa trúng mục tiêu yếu hại như trái tim, còn chưa đủ để giết chết hẳn.

Nhưng ‘Hắc Lân Tam Bộ Phúc’ này Hành La Quân thật không dễ gì tìm được, là kịch độc xà trùng có tiếng trong núi rừng, trừ phi là cao thủ Tiểu Vu Cảnh, Vu Nhân tầm thường trúng một cái, không đi ra được ba bước sẽ mất mạng.

“A mỗ, cứu con!” Cơ Võ cả người đầy máu nhìn rần độc hướng yết hầu mình phóng tới, tuyệt vọng cất tiếng gào thét.

Khương Dao mặt âm trầm hướng phía trước chạy như điên, lật tay hất ra một nắm thuốc bột màu đen. Hắc Lân Tam Bộ Phúc cắm đầu chui vào xoáy đen, chợt nghe tiếng vang ‘xẹt xẹt’ không ngừng, nháy mắt thời gian, con rắn độc dài hơn năm thước đã hóa thành một vũng máu loãng.

Cơ Hạo sợ hãi hú lên quái dị, thân thể quay một vòng, vạch ra vài cái hình cung biến ảo gấp gáp, tránh được chỗ sương mù đen bao phủ.

“Nữ nhân thật độc ác, nhưng ta thích! Nữ vu tể xinh đẹp, có thể bán được một cái giá tốt!” Cơ Hạo quái thanh quái khí lớn tiếng cười, từ phía sau rút ra một thanh trường kiếm hình thù kỳ lạ hẹp dài sắc bén, kéo theo một mảng hàn quang hướng ngực Cơ Võ đâm tới.

Thanh trường kiếm này, là chiến lợi phẩm Cơ Hạo và Nha Công mấy năm nay ở trong núi rừng đánh giết đội săn bắn Hắc Thủy Huyền Xà bộ, là trang bị chỉ Hắc Thủy Huyền Xà bộ có. Chiến sĩ Hỏa Nha bộ thích đại phủ, trọng kiếm nặng nề, to lớn hóa hơn, loại trường kiếm sắc bén chỉ rộng hai ngón tay này, cũng chỉ có đám chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ âm hiểm kia quen sử dụng.

Cổ tay run lên, trường kiếm mềm dẻo chấn động, phát ra tiếng rần rít ‘Tê tê’ nháy mắt đến trước người Cơ Võ.

“A mỗ!” Cơ Võ một lần nữa bị dọa khàn giọng rú thảm, mắt thấy lưỡi kiếm xuyên thẳng vào trái tim mình, sợ hãi trước khi chết làm hai chân hẳn buông

lông, một mùi nước tiểu khó nghe nhất thời theo gió bay ra.

Thân thể Khương Dao run run, bên người nàng có mảng ánh lửa lớn phun ra, tốc độ bỏ chạy chột nhanh hơn gấp đôi có thừa, lật tay lại là một nắm lớn thuốc bột kịch độc vung ra. Cùng lúc đó, vạt áo Khương Dao nhoáng lên một cái, mấy chục con bọ cạp tinh xảo toàn thân đen sì, lưng mọc cánh màng bay ra, phát ra tiếng ‘Ong ong’ hướng Cơ Hạo lao ra.

“Hắc Quỷ Hạt?” Cơ Hạo lạnh giọng quát: “Nữ nhân, thủ đoạn của người cũng thật không ít, nhưng vô dụng!”

Ngũ khí rất nhẹ nhàng, nhưng đối mặt Hắc Quỷ Hạt tốc độ phi hành nhanh như chớp, Cơ Hạo theo bản năng lui, dùng hết toàn bộ lực lượng vội lui về phía sau. Loại bọ cạp này rất ác độc, nọc độc của chúng sẽ không trực tiếp làm người ta mất mạng, nhưng bị nó đốt, sẽ đau đớn toàn thân. Đau đớn khó có thể chịu được sẽ làm người ta đau chết tươi, đây là món đồ chơi độc ác đại vu bình thường bị đốt một cái cũng sẽ thống khổ không chịu nổi.

Trường kiếm cấp tốc vung, kiếm quang như mưa, đem bọn bọ cạp kịch độc, nhưng yếu ớt kia lần lượt chém thành hai mảnh.

Đang lúc vội vàng, Khương Dao quay đầu, hướng Cơ Hạo mặc giáp mềm da rắn màu đen lạnh lùng trừng mắt: “Hắc Thủy Huyền Xà bộ sao? Khương Dao ta nhớ các người rồi đó! Lão gia hỏa, ta nhớ kỹ giọng của người!”

Khương Dao tức giận mắng một tiếng, mang theo Cơ Vô cả người đầy máu tiếp tục hướng phía trước chạy như điên.

Trong rừng rậm phía trước, lão Thạch nắm chặt một cây ‘Hắc đồng đẳng’ sinh trưởng ít nhất ba năm trăm năm, tính chất so với tinh cương bình thường còn cứng hơn mấy lần, trên thân thể màu xám trắng mơ hồ có mấy chục cái phù văn lóe lên.

Khương Dao cầm đầu lao vào trong rừng rậm, lão Thạch ồm ồm rít gào một

tiếng ‘rượu’, nắm chặt cây dây leo dài đến mười mấy trượng hung hăng vụt ra.

Cây dây leo trúng Khương Dao chạy như điên, hung hăng đánh vào trên ngực nàng. Khương Dao tính cả Cơ Võ mang theo trên tay cùng cất tiếng rú thảm phun máu, mang theo tiếng xương khớp vỡ vụn đáng sợ bay về phía sau, vẽ ra một đường cong thật dài hướng phía suối nước nóng bay trở về.

Xa xa trên ngọn một cây đại thụ, Hành La Quân kéo trường cung tinh xảo, chân dài của một con ‘Nhân Diện Quỷ Mẫu Tri Chu’ kịch độc mang theo tiếng xé gió bén nhọn, gạt ra một cái đường cong quỷ dị, lướt qua không gian xa hơn ba dặm, bắn chuẩn xác về phía yết hầu Khương Dao còn ở trên không hộc máu bay ngược.

Khương Dao khàn giọng mắng một tiếng, nàng cầm ra một mảnh xương màu đỏ to bằng bàn tay bóp chặt, một tiếng nổ qua đi, một quầng lửa bao lấy Khương Dao và Cơ Võ, hóa thành một con Tất Phương thần cầm toàn thân đỏ như lửa, chỉ có một cái chân duy nhất, kéo theo một luồng sáng lao thẳng lên trời cao, trong chớp mắt đã chẳng biết đi đâu.

“Đáng chết!” Cơ Hạo hung hăng đem một con Hắc Quỷ Hạt cuối cùng chém thành hai mảnh, tức giận nhìn về phía tầng mây trời cao bị gạt ra một cái lỗ thủng lớn.

“Khương Dao, việc này còn chưa xong đâu!”

Hừ lạnh vài tiếng, tùy ý bỏ lại mấy mảnh vỡ giáp mềm của chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ, bỏ lại mấy cây binh khí gãy chỉ Hắc Thủy Huyền Xà bộ có, Cơ Hạo huýt một tiếng bén nhọn, nhanh chóng trốn vào rừng rậm.

Đã chưa thể giết chết hai mẹ con Khương Dao, thì để họ nghi thần nghi quỷ đi, họ thích đoán như thế nào, đã không có nửa điểm quan hệ với Cơ Hạo nữa.

Chương 12: Xem Xét

Đêm, một khối đại lục lơ lửng từ trên không Kim Ô lĩnh bay qua, ánh sao đầy trời cũng bị che chắn.

Trên đỉnh Kim Ô lĩnh, ba con cự nha lười biếng ngáp dài lơ lửng ở giữa không trung, cánh chim phát ra ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi bốn phía. Ánh đỏ mỏng manh chiếu sáng trăm dặm núi rừng, ngăn chặn bất cứ kẻ địch ngoại lai nào có thể thừa dịp đêm tối tuyệt đối đánh lén.

Trong căn nhà gỗ của Cơ Hạo, trong lò sưởi lửa trại hừng hực, nửa đoạn Tứ Tí Tinh Hùng làm sạch sẽ đặt trên lửa trại, đã nướng ứa mỡ. Nước béo vàng óng không ngừng rơi vào trong lửa trại, phát ra tiếng vang ‘xèo xèo’, mùi thơm nồng đậm khiến nước miếng con gấu béo tựa vào cửa kéo dài mãi tới chạm đất.

Ban ngày, Cơ Hạo từ trong một tổ ong Kim Sí Phong cắt trăm cân mật, đem mật lóe sáng như vàng bôi ở trên thịt nướng nóng bỏng, mùi ngọt nồng đậm nhất thời phiêu tán ra. Thỏa mãn cắn một miếng, Cơ Hạo híp mắt, rất hạnh phúc hừ hừ vài tiếng, đem miếng thịt đưa cho Thanh Phục.

“A mỡ, mật Kim Sí, có lợi đối với thân thể của người.” Cơ Hạo cười rất sáng lạn.

Kim Sí Phong tính cách hung tàn bạo ngược, sản xuất mật không chỉ thu thập phấn hoa, mật hoa trăm hoa, càng săn giết lượng lớn hung cầm mãnh thú, hấp thu tinh khí xương tủy của chúng nó thành. Cho nên mật Kim Sí Phong đại bổ nguyên khí, đối với Thanh Phục loại vu tể này cũng có công hiệu thần kỳ tẩm bổ linh hồn.

Thanh Phục cười tiếp nhận thịt nướng, nhẹ nhàng cắn một miếng, neho mắt liếc xéo Cơ Hạo một cái.

“Hạo, con thực đi cắt mật Kim Sí Phong sao? A mỡ còn tưởng...”

“Còn tưởng cái gì?” Cơ Hạo trấn định tự nhiên dùng dao đá cắt xuống một miếng thịt thú lớn, bắt đầu xé từng miếng lớn. Ánh lửa năm màu trong bụng lay động, thịt thú nuốt vào hầu như nháy mắt bị tiêu hóa, biến thành luồng dung nhập toàn thân.

Cười ‘ha ha’, cầm rượu sẵn nhà mình sản xuất uống một ngụm, Cơ Hạo nhìn Thanh Phục cười nói: “Nghe nói, Khương Dao và Cơ Vô đã xảy ra chuyện. A mỗ sẽ không cho rằng con có sức làm gì họ chứ? Cơ Vô còn chưa tính, Khương Dao sao, con đánh không lại ả.”

Thanh Phục nheo mắt, cười rất giảo hoạt, nàng cũng cầm lên vò rượu nhỏ đã điêu khắc nháp một ngụm rượu, lạnh nhạt nói: “Hạo, con tự nhiên là đánh không lại Khương Dao. Nhưng, ai biết được? Con ở trong bộ lạc chưa bao giờ chơi đùa với trẻ con cùng tuổi, bằng hữu của con ở ngoài bộ lạc cũng không ít.”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, cười to ‘ha ha’ vài tiếng, không hé răng nữa. Dao đá lên xuống, đem Tứ Tí Tinh Hùng cắt thành mảnh nhỏ, nửa con tinh hùng dài hơn một trượng ngắn ngắn nửa canh giờ bị Cơ Hạo cắn ăn sạch sẽ.

Hài lòng vỗ vỗ cái bụng, Cơ Hạo lau lau miệng, theo cầu thang chuẩn vào gác mình ở.

“A mỗ, con ngủ đây. A ba hôm nay còn không biết khi nào trở về, người không cần chờ ông ấy.”

Thanh Phục cười cười, chậm rãi đấm đấm lưng, đem xương thú Cơ Hạo ném đầy đất lần lượt nhặt lên, xếp chỉnh tề ở góc phòng. Tứ Tí Tinh Hùng là hung thú Tiểu Vu Cảnh, xương cứng rắn, là tài liệu tốt chế tạo các loại đồ dùng vu tế, không thể tùy ý vứt bỏ.

Vừa bận rộn, Thanh Phục vừa thấp giọng lầm bầm: “Sẽ không là Hạo chứ? Ừm, không phải cũng tốt, phải thì càng tốt.”

Trên gác, Cơ Hạo ngã chổng vó dưới đất, xuyên qua cửa sổ, lẳng lặng nhìn

ánh sáng đỏ trên không Kim Ô lĩnh. Động tĩnh Thanh Phục bận rộn không ngừng truyền đến, qua đại khái một khắc đồng hồ, lửa trại trong lò sưởi bị tro tàn phủ lên mà tắt, Thanh Phục tắt đèn, vào phòng ngủ.

Cơ Hạ đêm nay không ở nhà, hắn đang dẫn theo một đám tộc nhân thân cận phía sau, bãi phóng mấy trưởng lão cùng vu tể ngày thường trong bộ tộc giữ thái độ trung lập.

Cơ Hạo đợi thêm một lúc, chờ trong phòng ngủ của Thanh Phục truyền đến tiếng hít thở ngân nga, xác định Thanh Phục đã ngủ, Cơ Hạo lúc này mới vụng trộm bò dậy, cẩn thận từ trong ngăn ngầm của gác lấy ra một cái lông chim quạ đen màu đỏ rực tản mát ra dao động nóng rực.

Cẩn rách ngón tay, ở trên lông chim quạ đen nhanh chóng vẽ ba cái phù ấn phong cách cổ xưa, Cơ Hạo niệm tụng chú ngữ không phát ra tiếng, lông chim quạ đen vô thanh vô tức cháy lên, hóa thành một con quạ đen to bằng bàn tay vỗ cánh bay ra khỏi căn phòng.

Ngồi xếp bằng ở trên gác, trong con người của Cơ Hạo lóe ra ánh đỏ nhàn nhạt, mọi thứ con quạ đen do lông chim cự nha biến thành nhìn thấy đều chiếu hết ở trong mắt Cơ Hạo. Một luồng tinh thần dao động cực nhỏ bám vào ở trên quạ đen, Cơ Hạo khống chế nó hướng doanh địa của Cơ Xu bay đi.

Ở một bên của khe núi, chỗ tới gần cửa vào khe núi, đại đội tộc nhân Cơ Xu mang đến tự thành lập một cái doanh địa, dựng lên mấy trăm cái lều trại da thú to nhỏ. Đêm tối cho quạ đen vu pháp Cơ Hạo khống chế sự yếm hộ tốt nhất, con quạ đen hữu hình vô chất này không tiếng động lướt qua bầu trời đêm, nhẹ nhàng đáp ở trên một tòa lều trại da thú lớn nhất trong doanh địa.

Chỉ là nơi lâm thời ở lại, công nghệ chế tác lều trại da thú cực kỳ thô lậu, chỗ da thú khâu có khe hở rất lớn. Đôi mắt màu đỏ tươi của con quạ đen ghé đến trên một khe hở, nheo mắt hướng trong lều trại nhìn vào.

Trong lều trại rộng rãi đặt hai cái vại sành lớn, trong một cái vại to quay

cuồng nước thuốc dinh dính màu đỏ rực, Cơ Võ đang ngâm ở trong nước thuốc, một quầng lửa quay quanh cái vại to thiêu đốt không thành tiếng, đem nước thuốc thiêu đốt ‘Ồ ồ’ bốc ra bọt nước.

Bị nước thuốc nóng bỏng ngâm nấu, Cơ Võ đang bị thương nặng đau đến mức gương mặt vặn vẹo, há mồm không ngừng rống to, nhưng lại chưa thể phát ra được chút âm thanh nào.

Trong một cái vại to khác thì tràn đầy một vại nước thuốc màu xanh lục, vô số độc trùng, tứ chi độc trùng quay cuồng ở trong nước thuốc, Khương Dao cũng bị thương không nhẹ nghiêng rãng nghiêng lợng ngồi ở trong cái vại to, trong thất khiếu không ngừng có sương khói màu đỏ đen phun ra.

Trên gác, Cơ Hạo cười lạnh một tiếng. Một vại nước thuốc màu xanh lục này được lực rất mạnh, máu bầm trong cơ thể Khương Dao đều bị hóa thành sương mù đẩy ra ngoài cơ thể.

Khác với Cơ Võ không thể phát ra âm thanh, Khương Dao nghiêng rãng oán độc vô cùng mắng: “Là người của Cơ Hạ, nhất định là hắc cầu kết người Hắc Thủy Huyền Xà bộ hạ độc thủ đối với ta cùng Võ! Nơi này là Kim Ô lĩnh, bọn khốn Hắc Thủy Huyền Xà bộ sao có thể lén lút đến nơi đây?”

“Cơ Xu, người nếu còn là nam nhân, thì ở trên tế tở đại diện chém Cơ Hạ chết tươi, ta muốn tự tay đem Thanh Phục cùng Cơ Hạo giết chết!” Khương Dao nghiêng rãng, giống như nữ quỷ gào thét dữ tợn: “Cơ Hạ cầu kết đối thủ một mất một còn của Hỏa Nha bộ các người, lén vào thánh địa Kim Ô lĩnh của các người, muốn giết ta đó!”

Đứng ở trong lều trại Cơ Xu không nói một lời, hai tay hắc ô ở trước ngực, mặt không biểu cảm, thậm chí hơi thở cũng trở nên như có như không.

Trong lều trại còn có hai nam tử trung niên khác. Một người cao lớn khôi ngô, bộ dạng có chín thành tương tự với Cơ Xu. Một người khác cao gầy tuấn tú, một chòm râu màu đen rộng bằng ba ngón tay trên cằm ước chừng kéo xuống

dài hơn bốn thước, khoe mắt đuôi lông mày đều cực kỳ tương tự với Khương Dao.

Nghe được tiếng Khương Dao mắng, nam tử tuần tú để chòm râu màu đen hung hăng vả một bạt tai trên mặt của nàng, đánh cho Khương Dao miệng phun đầy máu, máu tươi xen lẫn nước thuốc màu xanh lục, trộn thành một bãi màu sắc cực kỳ cổ quái.

“Ngu!” Nam tử trung niên thản nhiên nói: “Ta sao lại có người đưa con gái ngu xuẩn như vậy?”

“Cư Xu, xem ra giữa vu tể và trưởng lão của thánh địa, có người bất mãn chúng ta một mũi tộc nhân này thay thế Cư Hạ nhất mạch chủ gia này.” Một nam tử trung niên cao lớn khôi ngô bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Trên tế tổ đại điển lần này, người đoạt vị trí thánh địa chiến sĩ thủ lĩnh là được rồi.”

Tạm dừng một phen, nam tử trung niên âm trầm nói: “Muốn vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn, cũng chỉ có thể sau tế tổ đại điển lại nghĩ cách thôi.”

Chương 13: Kinh Sợ

“A ba!” Khương Dao khó hiểu, kinh hoàng nhìn nam tử trung niên.

A ba của Khương Dao? Đại vu tể Khương Bặc của Tất Phương bộ sao? Trong con người Cơ Hạo lóe ra hồng quang kỳ dị, toàn bộ tinh thần đều tụ tập ở trong lều trại.

“Người thật là ngu. Cho nên, người chỉ có thể gả cho Cơ Xu; mà muội muội của người so với người thông minh hơn nhiều lắm, cho nên hẳn mới có tư cách gả cho vị đại nhân kia.”

Trước mặt đám người Cơ Xu, Khương Bặc không chút khách khí công kích con gái mình.

Cơ Xu nhếch miệng, khuôn mặt chợt run rẩy vài cái. Lời Khương Bặc nói tất nhiên là đang quở trách Khương Dao, nhưng ngụ ý lại là, Cơ Xu không phải người quá quan trọng thế nào, cho nên đứa con gái ngu xuẩn này của Khương Bặc mới gả cho hắn. Mà muội muội so với Khương Dao thông minh hơn nhiều, thì hứa hôn cho đại nhân vật nào đó thân phận so với Cơ Xu còn quan trọng hơn nhiều.

Lời Khương Bặc nói quá đả thương người ta, nhưng Cơ Xu một câu cũng không dám nói. Tất Phương bộ là đại bộ tộc thực lực cường đại hơn xa Hỏa Nha bộ trăm lần, là bá chủ một phương của Nam hoang, Khương Bặc là đại vu tể Tất Phương bộ, không phải người Cơ Xu có hẳn thể đắc tội.

Tráng hán khôi ngô bộ dạng có tám chín thành tương tự với Cơ Xu hừ lạnh một tiếng, rất bất mãn trừng mắt nhìn Khương Dao một cái.

Nhẹ nhàng vận vẹo thân thể, trong cơ thể tráng hán liền phát ra tiếng vang như chùy sắt đập đe sắt, xương khớp hẳn cứng rắn hơn xa sắt thép, khẽ hoạt động thân thể, tiếng vang khớp xương va chạm đã rất dọa người.

“Ta đã phái người tra rõ hiện trường, vận dụng bảy loại vụ thú khứu giác linh minh, cũng chưa thể tìm được một chút mùi nào kẻ địch lưu lại.” Đại Hán trầm thấp nói: “Ở Kim Ô lĩnh, có loại thủ đoạn này, có thể làm đến một bước này, nhằm chừng cũng chỉ có mấy lão bất tử kia.”

Khương Bạc lạnh nhạt nói: “Nói cách khác, mấy lão gia hỏa kia của Hỏa Nha bộ các người, trong lòng bọn họ vẫn khuynh hướng Cơ Hạ. Trên tế tổ đại diện, cho dù Cơ Xu đánh bại Cơ Hạ, cũng chỉ có thể đánh bại, không thể giết chết hẳn. Nói cách khác, về sau Cơ Xu muốn nắm giữ chiến sĩ Hỏa Nha bộ sẽ khó khăn rồi.”

Tráng hán khẽ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Không chỉ có như vậy, ngay cả chuyện Khương Dao và Cơ Vô bị tập kích cũng phải giấu đi. Cho dù chúng ta đều biết không phải người của Hắc Thủy Huyền Xà bộ đã hạ thủ, nhưng chúng ta cũng không có cách nào truy cứu tiếp.”

Khương Dao vừa mới trúng một bạt tai, nhưng nghe xong lời tráng hán nói, nàng vẫn không cam lòng không muốn hét lên: “A ba, con chịu thiệt thò phải chịu vô ích sao?”

Sau đó Khương Dao lại ngây người, vạn phần ngạc nhiên kêu lên: “Người đánh lén ta? Là người Hỏa Nha bộ? Chẳng lẽ không phải Hắc Thủy Huyền Xà bộ sao?”

Khương Bạc lại cho một bạt tai, một cái tát này so với một cái tát vừa rồi còn nặng hơn mấy lần, nửa bên mặt Khương Dao thiếu chút nữa bị vả nát, ngum máu tươi to không ngừng từ trong miệng phun ra, Khương Dao trợn mắt ngất đi.

“Khương Bạc ta sao có thể có đứa con gái ngu như vậy?” Khương Bạc khẽ thở dài một tiếng, vẻ mặt tối tăm lắc lắc đầu: “Mắt thấy sắp tế tổ đại diện, Cơ Xu là người muốn tranh đoạt thủ lĩnh chiến sĩ thánh địa, nữ nhân và con của hắn ở trước mặt hắn bị người ta làm bị thương nặng, tin tức này truyền ra, chiến sĩ bộ tộc còn có thể tâm phục khẩu phục đối với hắn sao?”

Cơ Xu chà chà chân, căn rằng hương Khương Bặc gật gật đầu: “Chờ sau tế tổ đại diện, ta nhất định sẽ tra ra là ai đã hạ thủ.”

Khương Bặc hài lòng gật gật đầu, lạnh lùng nói: “Đây mới là chuyện quan trọng nhất trước mắt, vị trí thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ tuyệt đối không thể rơi vào trên tay người khác. Vì để Cơ Xu trở thành thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ, bất cứ việc gì cũng tạm thời đặt xuống.”

Cơ Hạo mỉm cười, bọn Khương Bặc, Cơ Xu tính toán thật tốt.

Bọn họ đã không dám ở lúc này đem sự việc truyền ra ngoài, bọn họ sau tế tổ đại diện đã còn muốn nhờ cở tận gốc, như vậy còn khách khí với bọn họ cái gì? Nam hoang địa phương quý quái này, năm dăm chính là đạo lý, bạo lực liên ý nghĩa công chính.

Trong tiếng cười, hai tay Cơ Hạo biến ảo pháp ấn, trong hai mắt mơ hồ có mảng lôi điện lớn dâng trào thành gợn.

Trên lông chim quạ đen xa xa đáp trên lều trại đột nhiên có điện quang rất nhỏ xông ra, thân thể quạ đen tan thành một quầng lửa, sau đó hòa hợp một thể với điện quang, biến thành một quầng lôi hỏa lửa màu đỏ, to bằng nắm tay.

Trong cơ thể Cơ Hạo, pháp lực tinh thuần Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh mười năm qua khổ tu ngưng tụ giống như thủy triều xuống, trong chớp mắt không còn giọt nào, toàn bộ pháp lực đều hóa thành lôi đình lực, dung nhập trong lôi hỏa xa xa. Phụ cận lều trại đột nhiên nổi gió nhẹ, thiên địa linh khí cuộn cuộn không ngừng bị lôi hỏa hút vào.

Lôi hỏa to bằng nắm tay thông thả xoay tròn, rất nhanh biến thành kích cỡ đầu người, sau đó vô thanh vô tức từ trong khe hở lều trại da thú rơi xuống.

Giống như một tảng đá, lôi hỏa lọt vào trong cái vại sành to Khương Dao ngâm, nổi lên mảng lớn nước thuốc dinh dính màu xanh lục, nhanh chóng nhập vào trong vại ngói.

Khương Bặc, Cơ Xu và tráng hán trung niên đồng thời ngấn ngơ, Khương Bặc theo bản năng thân hình nhoáng lên một cái, căn bản không để ý tới cứu trợ Khương Bặc, tự hóa thành một ánh lửa chạy ra khỏi lều trại, thẳng đến lúc chạy ra xa trên trăm trượng, Khương Bặc mới thấp giọng rống: “Là ai?”

Cơ Xu ngấn ngơ, đầu tiên là lui lại về phía sau mấy bước, suy nghĩ trong nháy mắt, lúc này mới như hổ vồ một cái lao tới bên vại sành, đưa tay liền hướng trong nước thuốc dinh dính chộp tới. Nhưng nhanh hơn so với Cơ Xu, là trung niên cường tráng đứng ở bên hăn, hăn mang theo một mảng tàn ảnh vượt ở trước Cơ Xu lao tới bên vại sành, tay phải nhanh như quỷ mị thò vào nước thuốc, chộp đem lôi hỏa Cơ Hạo ngưng tụ lấy ra.

“Thiên quan phích lịch, thiết giáp phi hùng, cấp cấp như luật lệnh.”

Ngồi ở trên gác nhà mình, Cơ Hạo cười nhạt, mười ngón nhẹ nhàng bắn ra, lôi hỏa ngoài vại dậm ngưng tụ toàn bộ pháp lực cùng toàn bộ lực lượng hỏa diễm trong lòng chim cự nha kèm theo một tiếng nổ vang trầm thấp bùng nổ.

Trong lều trại, nam tử trung niên cường tráng hét lớn một tiếng, thân thể cao lớn bị lôi hỏa bao phủ, lão đảo liên tục lui về phía sau. Hai tay hăn gắt gao ôm ở trước ngực, toàn bộ uy lực của lôi hỏa đều bị hăn giam cầm ở giữa hai tay cùng ngực mình, toàn bộ uy lực một quả lôi hỏa của Cơ Hạo bị hăn cứng rắn nuốt toàn bộ.

Gã này thực lực cường hãn, Cơ Hạo cũng không cách nào phỏng đoán hăn mạnh bao nhiêu. Cơ Hạo toàn lực làm một quả lôi hỏa, chỉ phát nổ làm làn da hai tay cùng ngực hăn cháy khét, ngoài ra cũng không đáng lo.

Khương Dao, Cơ Vô thân ở vại sành ầm ầm nổ tung, nước thuốc dinh dính tung tóe đầy đất. Khương Dao, Cơ Vô vốn đã bị thương nặng, đang mượn dùng sức của thuốc nước khôi phục thương thể đồng thời hộc máu, đặc biệt Cơ Vô ngoại thương nghiêm trọng, vết thương xuyên qua ngực, bụng đồng thời phun ra lượng lớn máu.

“Võ!” Cơ Xu mặc kệ Khương Dao nằm dưới đất hộc ngum máu to, bước dài một cái lao tới bên người Cơ Võ, luống cuống tay chân lấy tay bịt kín vết thương của y.

Rèm cửa lều trại da thú khê động, Khương Bạc sắc mặt khó coi mang theo các ánh lửa lao về.

“Là ai đã hạ thủ? Là ai ám toán chúng ta?” Khương Bạc hỗn hển thấp giọng rít gào, trên khuôn mặt tuần tú đầy sự bàng hoàng cùng kinh sợ. Lấy thực lực đại vu tể Tất Phương bộ của hắn, hắn thế mà không có bất cứ điềm báo nào, đã bị công kích của địch nhân tới gần người, Khương Bạc quả thực sắp nổi điên rồi.

Chiến sĩ Cơ Xu mang đến đều kinh động, mỗi người lặng yên không một tiếng động lao ra khỏi lều trại cảnh giới mọi nơi.

Lôi hỏa của Cơ Hạo chưa kinh động tộc nhân Hỏa Nha bộ, nhưng bọn Cơ Xu chắc chắn bị Cơ Hạo tập kích làm cho khó có thể ngủ.

Trên gác, Cơ Hạo đắc ý cười.

Không sai, những vụ này, có lực lượng cường đại, nhưng không tu nguyên thần, không biết thần thông biến hóa, cho dù là đại vu cường đại như Cơ Xu, cũng không khó ứng phó.

Mang theo nụ cười đắc ý, Cơ Hạo ngã chổng vó nằm ở trên da thú, tinh thần lực trầm tĩnh như nước từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, không ngừng dung nhập thân thể pháp lực tiêu hao hầu như không còn của Cơ Hạo, trở nên trống rỗng.

Chương 14: Chính Nhật

Vài ngày kế tiếp gió êm sóng lặng, đám người Cơ Xu, Khương Bặc cứng rắn nhìn xuống ác khí trong lòng, không để người ta biết chuyện bọn họ bị tập kích.

Kim Ô lĩnh cũng tiến vào một đoạn thời gian bận rộn nhất trước tế tổ đại điển, thủ lĩnh bộ lạc các chi mạch lớn của Hỏa Nha bộ mang theo tộc nhân ùn ùn chạy tới thánh địa, vô luận ngày đêm, dưới Kim Ô lĩnh lúc nào cũng phiêu đẳng mùi thịt nướng cùng mùi rượu gay mũi.

Tổ tiên Hỏa Nha bộ là bộ tộc cường đại từng xuất hiện đại năng cấp bậc Vu Vương, Vu Đế, tuy mấy ngàn năm qua, trong bộ tộc chưa từng có ai đột phá Đại Vu cảnh giới nữa, nhưng nội tình tổ tông lưu lại vẫn hùng hậu như cũ, lấy Kim Ô lĩnh làm trung tâm, ước chừng có gần ngàn chi nhánh bộ lạc lớn nhỏ phân tán ở trong rừng rậm.

Những bộ lạc chi mạch này nhân số nhiều nhất gần trăm vạn, nhân số ít cũng có mấy vạn, mỗi bọn họ lại khống chế một đám bộ tộc phụ thuộc nhỏ yếu. Hơn một ngàn bộ lạc cùng thủ lĩnh bộ tộc phụ thuộc theo nhau đến, Cơ Hạ nhất thời bận sức đầu mẻ trán.

Dù là bận tối mảy tối mặt, trong những ngày qua Cơ Hạ cũng chưa quên Cơ Hạo.

Tứ Tí Tinh Hùng, Độc Giác Tì Hưu, Kim Đỉnh Phí Phí, Sáp Sí Hắc Hồ, Phệ Hồn Ảnh Báo... Các loại mãnh thú hung cầm lấy hung mãnh trứ danh, lực lượng cơ thể cường hãn tuyệt luân, hơn xa Vu Nhân cùng giai không ngừng được đưa tới, trải qua đôi tay khéo léo của Thanh Phục dùng các loại dược thảo đại bổ điều chế, bị Cơ Hạo lần lượt cắn nuốt hết.

Ngăn ngừa nửa tháng, hung thú ác điều bị Cơ Hạo dùng Bồ Thiên Bất Lậu Quyết cắn nuốt vượt qua năm mươi con, trong đó còn có vài con mãnh thú Tiểu Vu Cảnh bị cắn nuốt. Ngọn lửa năm màu trong bụng Cơ Hạo lớn mạnh gấp đôi

có thừa, phóng ra luồng sáng năm màu bị thân thể hấp thu, chiều cao của Cơ Hạo ở trong nửa thág ước chừng cao thêm một thước có thừa, thân hình cũng trở nên cường tráng hơn rất nhiều.

Một ngày này, trời còn chưa sáng, đỉnh Kim Ô lĩnh, hơn ngàn con cự nha trong tổ chim thật lớn trên cây dâu xanh khổng lồ đồng thời bay lên trời.

Toàn thân đám cự nha này phóng ra ánh lửa loá mắt, tựa như các vàng mặt trời nhỏ lơ lửng ở giữa không trung, nhiệt lực cuộn cuộn lao thẳng lên trời cao, đem toàn bộ đám mây trong không vực trăm dặm bốc hơi sạch sẽ. Mười mấy ngọn núi lơ lửng phạm vi vài dặm vừa mới bay qua Kim Ô lĩnh, hơn ngàn cự nha đồng thời phát uy, những ngọn núi cao nghìn trượng kia thể mà ở trong ánh lửa ầm ầm thiêu đốt, trong chớp mắt hóa thành từng làn khói mỏng phiêu tán.

Tiếng quạ kêu ‘quạ quạ’ chấn động trời đất, trong rừng gỗ dâu tận đầu khe núi dưới Kim Ô lĩnh, vô số con quạ đen kích cỡ vài thước cũng đều bay lên không, hóa thành một dòng lũ màu đen cuộn cuộn kéo dài ngàn dặm, quay quanh Kim Ô lĩnh bay múa.

Khắp bầu trời đều là tiếng vỗ cánh, vô số lông chim quạ đen màu đen, màu đỏ ùn ùn từ bầu trời rơi xuống.

Cơ Hạo đứng ở trong sân nhà mình, lặng lẽ tụng Cửu Tự Chân Ngôn, hai tay biến ảo pháp ấn, chân đạp Thiên Cương bộ, ở trong sân vận khí bố cương, luyện hóa một con Song Đầu Mãng Giao vừa mới nuốt vào. Đây là một sinh linh cường đại Tiểu Vu Cảnh đỉnh phong, đã có dấu hiệu hóa giao, ngọn lửa năm màu đem tinh hoa của nó rèn luyện, ánh sáng năm màu cuộn cuộn gào thét ở trong cơ thể, máu thịt, gân cốt cả người đang điên cuồng cắn nuốt tinh hoa Song Đầu Mãng Giao sau khi luyện hóa tẩm bổ lớn mạnh bản thân.

Ở dưới thần niệm cường đại của Cơ Hạo khổng chế, một bộ phận luồng sáng năm màu bị tử phủ nguyên đan bằng năm tay trong tử phủ mạnh mẽ cắn nuốt, tử phủ nguyên đan màu vàng nhạt không ngừng bành trướng co rút lại, mơ hồ có

dấu hiệu ngưng tụ thành kim đan thực chất.

Vô tận vui sướng ủa vào trong đầu, Cơ Hạo thiếu chút nữa hướng lên bầu trời hét lên.

Ngắn ngủn mấy năm, dựa vào vô cùng vô tận thiên địa linh khí của thế giới này, dựa vào công hiệu đáng sợ của Bồ Thiên Bất Lậu Quyết, Cơ Hạo trùng tu Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, mấy năm khổ công đuổi sát thành tựu ba mươi năm của kiếp trước.

Càng làm Cơ Hạo kinh hỉ là, tử phủ nguyên đan trong không gian tử phủ thần hồn tuy còn chưa ngưng tụ thành thực chất, nhưng nguyên đan pháp lực trong đó chất chứa nghiêm nhiên là hơn gấp trăm lần tử phủ kim đan kiếp trước, trên độ tinh thuần còn hơn kiếp trước không biết bao nhiêu.

Những pháp lực này đều là Bồ Thiên Bất Lậu Quyết mạnh mẽ lấy tinh hoa tinh túy nhất của hung thú ác điều biến thành!

Tinh hoa Song Đầu Mãng Giao bị thân thể hấp thu tiêu hóa hết, Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, chậm rãi há mồm phun ra một đạo hồng khí nóng cháy vô cùng.

Khí đỏ nóng cháy gào thét lao ra, giống như mũi tên phun thẳng ra ngoài mười trượng. Khí đỏ tản ra, nhiệt độ trong sân chợt tăng vọt, con gấu béo ghé vào cửa nhà gỗ ngáy ngủ bị dọa thịt béo cả người run rẩy một trận, vội vã nhảy lên hướng tới Cơ Hạo hò hét loạn lên.

Cơ Hạo cười to một tiếng, chỉ cảm thấy tinh khí thần cả người hoàn mỹ dư thừa, tinh thần giống như một viên bảo châu quay tròn lăn lộn, ý niệm thông suốt, trong vắt, cảm giác tốt trước nay chưa từng có. Tuy chỉ ngắn ngủn nửa tháng, chỗ tốt Bồ Thiên Bất Lậu Quyết mang đến lại hơn xa mười năm khổ công trước đó.

“Lão gia hỏa, đa tạ.” Tinh thần lặn vào không gian thần hồn, Cơ Hạo hướng

khí trắng mờ mịt trong thần hồn không gian trống rỗng hét to một tiếng.

‘Thùng’, ‘Thùng’, ‘Thùng’!

Cự nha trên Kim Ô lĩnh kêu to, trong khe núi dưới Kim Ô lĩnh, trống trận da thú thật lớn gõ vang ầm ầm. Ít nhất có một ngàn cái trống trận đồng thời kêu, tiếng trống trận như sấm rền chấn động dãy núi bốn phía vang vọng ‘Ừ ừ’, mặt đất cũng đang mơ hồ run rẩy.

‘Ô, ô ô’!

Kèn xương rồng thối lên bén nhọn. Tổ tiên Hỏa Nha bộ từng có cường giả giết rồng, xương cổ con rồng bị chém giết chế thành một bộ kèn xương rồng trân quý, nay cũng là trọng bảo truyền thừa áp đáy hòm của Hỏa Nha bộ.

Hôm nay là ngày chính tế tổ đại diện, một bộ kèn xương rồng này cũng bị lấy ra, do mấy chục vị vu tế địa vị cao nhất, thực lực mạnh nhất Hỏa Nha bộ đồng thời tấu vang. Tiếng kèn cao vút bén nhọn lao thẳng lên trời, trên trời cao mây khói bốc lên, mơ hồ có thể thấy được hơi nước ngưng tụ thành mấy con rồng khổng lồ chìm nổi ở trời cao.

“Hạo! Chuẩn bị đi thánh địa tông miếu.” Thanh Phục ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ đi ra. Nàng mặc một bộ váy dài tự tay kéo sợi chế thành, một mái tóc dài dùng chín cây trầm gỗ thật dài búi ở sau đầu.

Cơ Hạo nhìn thật kỹ chín cây trầm gỗ sau đầu Thanh Phục, chín cây trầm dài này như cái ô gỗ, có ba màu đen, trắng, xanh lục. Nhìn kỹ, có thể nhìn thấy bên trong cây trầm tựa như mây khói bốc lên, mơ hồ có thể nhìn thấy phù chú nhỏ dày lẫn lộn.

Đây là Thanh Phục gả cho Cơ Hạ, mẫu tộc Thanh Di bộ của nàng hồi môn một bộ truyền thừa vu bảo ‘Sinh Tử Thứ’, có thể dùng để cứu người, nhưng dùng để giết người cũng đặc biệt lưu loát. Cơ Hạo từng nhìn thấy Thanh Phục dùng sáu cây trầm dài màu trắng, màu xanh trong Sinh Tử Thứ cứu chữa tộc

nhân bị thương nặng, nhưng lần này vẫn là Thanh Phục lần đầu tiên đem ba cây Sinh Tử Thứ màu đen đeo ở trên người.

“A mỗ, nghe nói Khương Dao bị thương nặng, hôm nay ả hẳn là sẽ không xuất đầu lộ diện.” Nhìn Thanh Phục vẻ mặt trầm trọng nghiêm túc, trong tay áo mơ hồ có khí tức cỏ cây kỳ dị bay ra, Cơ Hạo rất nghiêm nói.

“Hạo, con còn nhỏ tuổi, còn chưa hiểu nữ nhân.” Thanh Phục nheo mắt, cười lạnh: “Hôm nay là Hỏa Nha bộ tế tổ đại điển, Khương Dao chỉ cần còn sống, thì nhất định sẽ lộ diện, hơn nữa nhất định sẽ khiêu chiến a mỗ.”

Cơ Hạo không hé răng nữa, tiếp nhận một cái giáp da thú mềm Thanh Phục đưa qua khoác ở trên người, hai mẹ con mang theo gấu béo đi ra khỏi sơn.

Vô số tộc nhân Hỏa Nha bộ từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, ở trong khe núi hội tụ thành một con rồng dài sôi trào.

Gần trăm tên vu tế, trưởng lão của Hỏa Nha bộ thối lên kèn xương rồng, đi ở phía trước đội ngũ, mang theo đội ngũ cuộn cuộn hướng Kim Ô lĩnh leo lên.

Chương 15: Tế Tổ

Phía đông, lúc tia sáng đỏ đầu tiên chiếu vào trên Kim Ô lĩnh, các tộc nhân Hỏa Nha bộ đã đi đến ngoài tổ miếu sườn núi Kim Ô lĩnh.

Ánh mặt trời chói mắt, Hỏa Nha khổng lồ lơ lửng vòng kê to trên trời, mấy con quạ già nua không chịu nổi, lông lửa toàn thân đều đã mất đi ánh sáng, chỉ còn lại có da thịt khô quắt lười biếng từ trong cái tổ thật lớn nhô đầu ra, quan sát tộc nhân Hỏa Nha bộ chỗ sườn núi, cũng kêu tiếng có tiếng không.

Cơ Hạo và một đám trẻ con đứng chung một chỗ, đứng ở trên đất bằng ngoài tổ miếu.

Tổ miếu Hỏa Nha bộ xây dựng ở sườn Kim Ô lĩnh, ở dưới một vách núi cao nghìn trượng, đục ra một cái cửa hang vuông chẵn chẵn, đi qua một cái hành lang dài đến trăm trượng, chính là nơi tổ linh thần thánh nhất của Hỏa Nha bộ ngủ say.

Từng đội tộc nhân không ngừng đi lên, đứng chỉnh tề trên quảng trường ngoài tổ miếu.

Về mặt mọi người đều nghiêm túc, trong con người lộ ra một sự nghiêm nghị và cuồng nhiệt khó có thể miêu tả. Rất nhiều vũ tế cùng trưởng lão đều đang cầm khay ngọc cực lớn trên tay, trên khay tròn cực phẩm mỹ ngọc chạm khắc thành tràn đầy khối vàng, khối ngọc cùng khác các loại tế phẩm quý hiếm.

Cơ Hạo nhìn qua, châu quang bảo khí của cống phẩm trên tay các vũ tế, trưởng lão kia hút ánh mắt người ta, trong đó nhiều dị vật quý hiếm Cơ Hạo không cần nói từng thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói. Những vật này cái nào cũng hào quang chói mắt, cũng có linh khí dao động cường đại khuếch tán ra, thậm chí dẫn phát các loại dị tượng như ráng màu, hiển nhiên đều là kỳ trân hiếm thấy.

Khi mặt trời từ trên đỉnh núi phía đông lộ ra cả gương mặt, Đại Vu tế Cơ Khuê của Hỏa Nha bộ chậm rãi từ trong đám người đi ra, vô số tộc nhân Hỏa Nha bộ đứng ở trên bình đài sườn núi đồng thời phát ra tiếng hoan hô.

Thân khoác một bộ da giao long, đầu đội một cái mũ giáp đầu lâu giao long chế thành, trên cổ treo vòng cổ trên trăm cái răng thú bén nhọn chế thành, cầm huyết ngọc đoản kiếm, Cơ Khuê đi tới lối vào tông miếu, uy nghiêm hướng đám người vẫy tay một cái.

Hơn một ngàn bộ lạc đến từ Hỏa Nha bộ, các vu tế mang theo tộc nhân tham gia tế tổ đại diện mười năm một lần đều đi ra, sắp hàng chỉnh tề ở phía sau Cơ Khuê, hướng về cửa vào tông miếu tối mịt quỳ rạp xuống, chỉnh tề niệm tụng chú ngữ cổ xưa tối nghĩa.

Trong không khí còn có một dao động cổ xưa mà âm hàn bắt đầu nhộn nhạo, Cơ Hạo giật mình một cái, theo bản năng hướng chung quanh nhìn qua. Loại cảm giác này, giống như có mấy cái u linh cả người lạnh như băng kẻ sát thân thể, từ thân thể đến linh hồn đều một mảnh lạnh như băng.

Tiếng hò hét kêu rên đột nhiên truyền đến, lấy Cơ Hạ cầm đầu, mấy ngàn chiến sĩ cao lớn khôi ngô từ trong đám người lao ra, đem mấy ngàn nô lệ không ngừng giãy dụa rống giận bắt lên. Những nô lệ đó mỗi người gầy da bọc xương, trên người khắp nơi đều là vết thương sau khi roi vọt lưu lại, trong con người đục ngầu tràn ngập sợ hãi với tuyệt vọng.

“Hỏa Nha bộ tạp - toái, Hắc Thủy Huyền Xà bộ chúng ta không chết không thôi với các người!”

“A, phụ thân ta là trưởng lão, cha ta là trưởng lão Hắc Thủy Huyền Xà bộ!”

“Tổ linh vĩ đại tại thượng, hiện tại thu linh hồn của ta đi, đừng để linh hồn của ta bị tà linh dị tộc nuốt ăn!”

Một đám nô lệ phần nô rút gào giãy dụa, nhưng cả người bị dây thừng gôn thúc

trời gô, bọn họ dùng hết khí lực giây dụa, như thế nào cũng không thể thoát khỏi đám người Cơ Hạ khổng lồ. Rất nhanh một gã nô lệ khổng lồ phụ thân mình là trưởng lão Hắc Thủy Huyền Xà bộ đã bị ấn ngã trước mặt Cơ Khuê.

“Con trưởng lão Hắc Thủy Huyền Xà bộ? Tổ tiên chúng ta sẽ rất vui vẻ nhận lấy linh hồn các người!” Cơ Khuê cười lạnh lùng, một bàn tay khô gầy như củi đặt ở trên thân nô lệ so với mình còn cao hơn một cái đầu. Nô lệ rú thảm một tiếng, thân thể mềm nhũn, huyết ngọc đoản kiếm trong tay Cơ Khuê cắm thật sâu vào ngực hắn, mấy cái phù văn quý bí trên đoản kiếm lóe lên, một sóng nhiệt từ trong đoản kiếm không ngừng trào ra.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, thân thể nô lệ kịch liệt run rẩy, rất nhanh thân thể cao lớn khôi ngô của hắn đã héo rút sụp đổ, trong chớp mắt toàn bộ tinh khí trong cơ thể đều bị đoản kiếm rút sạch sẽ, thân thể cao lớn hóa thành một mảng tro bụi phiêu tán.

Các nô lệ bị áp giải lên thấy một màn đáng sợ này, ai cũng càng dốc sức rống to, thậm chí có người sợ tới mức khóc lên.

Cơ Khuê lạnh lùng vô tình đem một lại một nô lệ đánh chết ngay tại chỗ, hấp thu máu tươi của mấy ngàn nô lệ, huyết ngọc đoản kiếm trên tay hắn đã đỏ tới mức sắp nhỏ ra máu, phù văn quý bí trên lưỡi kiếm càng thêm lóe sáng chói mắt, sóng nhiệt cuộn cuộn hun các tộc nhân Hỏa Nha bộ đứng trên sườn núi ướt đầm mồ hôi.

Các vụ tế quỳ dưới đất mặt ai cũng đỏ bừng, thanh âm niệm tụng chú ngữ càng thêm cao vút vang dội.

Trong cửa vào tổ miếu đột nhiên có cuồng phong thổi ra, gió gào thét xoay tròn, quay quanh đôi chân từng tộc nhân cấp tốc đi vòng.

Cơ Hạo siết chặt nắm tay nhìn Cơ Khuê.

Đây chỉ là tiểu hiến tế mười năm một lần, chém giết nô lệ chỉ có không đến

vạn người. Đổi thành đại tể trăm năm một lần trong truyền thuyết mà nói, Hỏa Nha bộ cần một lần giết hơn mười vạn nô lệ.

Nhưng chỉ chém giết mấy nghìn người, huyết ngọc đoản kiếm đã trở nên thần dị vô cùng, giống như một mặt trời màu máu lơ lửng ở trước mặt Cơ Khuê, không ngừng tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ. Đoản kiếm tản mát ra ánh sáng thông thả co duỗi, giống như trái tim đang nhảy lên, làm người ta cảm nhận được trong huyết quang tràn ngập sinh mệnh tinh khí cường đại nồng đậm.

Cơ Hạo đối với lưu trình tế tổ đại điển của Hỏa Nha bộ đã rất rõ ràng, sau khi ở trước cửa tổ miếu chém giết nô lệ, hấp thu toàn bộ tinh huyết, linh hồn của bọn họ, tính cả lượng lớn kỳ trân dị bảo cùng nhau đưa vào tổ miếu, kính dâng ở phía trước tế đàn.

Tồn tại thần kỳ trong tổ miếu, có lẽ là linh hồn tổ tiên Hỏa Nha bộ, hoặc là cái gì khác không biết tên, sẽ cắn nuốt tinh huyết, linh hồn trong huyết ngọc đoản kiếm, cắn nuốt thiên địa kỳ trân trong tế phẩm khác, cuối cùng trao tặng nhất định đối với người tiến hành hiến tế.

Loại tặng này là tùy ý, phải xem tâm ý ‘tổ linh’ mà định.

Ở trong lịch sử Hỏa Nha bộ, từng có đứa trẻ vừa mới sinh ra, bởi vì tổ linh thường thức, một lần đại tể đó toàn bộ trao tặng đều rơi ở trên thân một mình hãn, trực tiếp khiến đứa bé mới chào đời đó mở hơn một trăm chỗ vu huyết, có được lực lượng Đại Vu Cảnh. Mà đứa trẻ đó, cuối cùng cũng trở thành một vị Vu Đế cuối cùng của Hỏa Nha bộ.

Cầm huyết ngọc đoản kiếm, Cơ Khuê đang muốn xoay người đi vào tổ miếu, Cơ Xu quát to một tiếng, từ trong tộc nhân một bộ tộc kia của hãn đi ra.

“Đại Vu tể, trước mặt tổ linh, Cơ Xu ta là con cháu tổ linh, nói ra suy nghĩ của mình.”

Khuôn mặt già nua khô quắt của Cơ Khuê giật giật, lão lạnh lùng nhìn Cơ Xu

trầm giọng nói: “Dựa theo quy củ tổ linh, ở trên tế tổ đại diện, bất cứ tộc nhân nào, có bất cứ lời gì, đều có thể lấy ra để nói. Nhưng Cơ Xu à, chuyện người nói nếu không quan trọng, thì phải thừa nhận lửa giận của tổ linh, người biết không?”

Cơ Xu hướng Cơ Khuê cúi đầu hành một lễ, mặt đầy nét cười hướng tộc nhân bốn phía tĩnh mịch cười gật gật đầu: “Chuyện ta nói, đương nhiên là rất quan trọng. Ta đây cũng là cân nhắc cho toàn bộ Hỏa Nha bộ, một số người không có tư cách lại chiếm cứ địa vị cao, hẳn nên rời khỏi vị trí của mình.”

Giơ đôi tay lên cao cao, cơ bắp cuồn cuộn dưới làn da trắng nõn giống như con rắn nổi giận nhảy lên, Cơ Xu lớn tiếng nói: “Cơ Hạ, đại huynh! Người là thủ lĩnh chiến sĩ thủ hộ thánh địa, cũng là thủ lĩnh toàn bộ chiến sĩ hơn một ngàn bộ lạc Hỏa Nha bộ chúng ta! Nhưng lực lượng của người hiện tại, còn xứng với vị trí này sao?”

Dùng sức vung cánh tay mình, Cơ Xu hét lớn: “Dựa theo quy củ Nam hoang, dựa theo quy củ tổ tiên đặt ra, Cơ Hạ đại huynh, ta hướng người khiêu chiến! Người chớ trách ta, đây cũng là vì tốt cho toàn bộ Hỏa Nha bộ!”

Cơ Hạ hừ một tiếng nặng nề, xách trường mâu đi tới trước mặt Cơ Xu.

Nhưng Cơ Hạ còn chưa mở miệng, Cơ Hạo đã lên tiếng hô to, thanh âm thanh thúy vang vọng toàn trường:

“A ba, người chậm chút. Cơ Xu a thúc, người chớ quên, ta và Cơ Võ còn hẹn một trận!”

“Trước mặt nhiều tộc nhân, như vậy trước mặt tổ linh, ta cùng Cơ Võ có một trận đấu cần xử lý!”

Chương 16: Huyết Mạch

Cơ Hạo đứng ở trước mắt bao người, đưa tay hướng Cơ Xu ngoắc ngón tay.

Cơ Hạ cất tiếng cười to, lui hai bước, dương dương đắc ý hướng tộc nhân chung quanh cười nói: “Thằng nhãi con nhà ta. Hắc, đây là thằng nhãi con nhà Cơ Hạ ta!”

Gương mặt trắng nõn của Cơ Xu giật giật, lạnh nhạt cười, trấn định tự nhiên lui về phía sau đi ra ngoài. Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, liên thanh cười lạnh: “Hạ, đại huynh, người biết ta vì sao phải ở trước mặt tổ linh tranh đoạt vị trí của người? Bởi vì ta mạnh hơn người, từ các phương diện đều mạnh hơn người, vô luận là ta, hay là thằng nhãi con của ta, đều mạnh hơn người.”

Giơ đôi tay lên cao cao, xoay người hướng tộc nhân chung quanh nhìn qua, Cơ Xu lạnh lùng nói: “Quy củ Nam hoang, kẻ mạnh ở trên, quy củ này, còn cần ta nói không?”

Tộc nhân Hỏa Nha bộ bốn phía lấy hàng vạn để tính không nói một lời. Bọn họ thuần phác, thẳng thắn không am hiểu âm mưu quỷ kế. Toàn bộ tộc nhân chỉ là đơn thuần bởi vì yêu thích của mình, biểu hiện ra đủ loại vẻ mặt khác nhau.

Có người lòng đầy căm phẫn, mặt đầy lửa giận, đây là tộc nhân giao tình tốt với Cơ Hạ.

Có người chậm rãi gật đầu, châu đầu ghé tai với nhau, đây là tộc nhân không có giao tình gì với Cơ Hạ, hoặc là nói quan hệ không xấu với Cơ Xu. Đơn thuần từ trên cách sinh tồn của Nam hoang mà nói, lời Cơ Xu nói cũng không sai.

Cũng có người hoàn toàn không quan tâm, vẻ mặt thoải mái, đây là thuần túy phái trung lập. Bọn họ và hai bên đều không có quan hệ gì, thực lực bộ lạc mình ở Hỏa Nha bộ cũng là nửa vơi, đỉnh tầng tranh đấu quyền lực không bất cứ gì liên lụy với bọn họ, bọn họ vui vẻ xem náo nhiệt.

Còn có một số người ư, vẻ mặt lại thay đổi trong nháy mắt, khẩn trương đến mức thở cũng không nổi. Những người này không hề nghi ngờ đều là người ủng hộ Cơ Xu.

Cơ Hạo nhìn qua, sắc mặt vô số tộc nhân ở đây thu hết đáy mắt. Cười to ba tiếng, Cơ Hạo ngắt lời Cơ Xu: “Cơ Xu a thúc, nếu không phải a ba của ta bị người ta đánh trộm, bị thương vu huyết, người dám nói mạnh miệng như vậy? Bớt sàm ngôn đi, Cơ Võ, lăn ra đây cho ta!”

Cơ Xu biến sắc, tức giận ngậm miệng.

Trong tiếng ‘leng keng’, Cơ Võ tay trái cầm khiên, tay phải cầm rìu, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang từ trong đám người chen ra.

Vì tế tổ đại diện hôm nay, Cơ Võ hiển nhiên cũng làm cả bộ chuẩn bị. Trừ khiên nặng, rìu lớn hai kiện trang bị hoàn mỹ, nửa người trên của hắn thể mà còn khoác một cái giáp nửa người toàn bộ do kim loại chế thành, chính giữa giáp trụ đen sì cũng là phù văn trên một tòa tháp cao lơ lửng một con mắt màu máu.

Trừ giáp nửa người lực phòng ngự kinh người này, trên chân Cơ Võ còn xỏ một đôi ủng kim loại dài ngay cả đầu gối cũng bảo hộ, giày chiến kim loại dày nặng đập ở trên đá núi vang ‘leng keng’, không ngừng bắn tung ra mảng dăm lửa lớn.

Đôi giày này tạo hình dữ tợn quái dị, trên đầu gối có hai chỗ nhô lên xoắn ốc dài nửa thước bén nhọn, nếu là bị Cơ Võ dùng đầu gối húc trúng thân thể, khẳng định một cái sẽ là một cái lỗ thủng to tướng trong suốt.

“Ha ha, Cơ Hạo, hôm nay ta phải thu thập người một trận hăn hoi!” Cơ Võ lớn tiếng kêu gào: “Nhìn thấy giáp trụ cùng giày chiến trên người ta chưa? Người dùng bộ đồ chơi rách nát đó trên thân người so đấu với ta?”

Trong tiếng kêu gào, giáp trụ, giày chiến trên thân Cơ Võ đồng thời toát ra ánh sáng mờ nhạt, một lực lượng dao động bức người không ngừng từ trên thân

Cơ Võ khuếch tán ra.

Chung quanh, tộc nhân Hỏa Nha bộ cùng lớn tiếng xôn xao, nhiều người dùng sức huyết gió để phát tiết sự bất mãn trong lòng.

Đối chiếu Cơ Võ trang bị đến tận răng, trên thân Cơ Hạo chỉ là một cái giáp mềm da thú bình thường. Da thú là da bụng mềm mại nhất trên thân một con sư tử Tiểu Vu Cảnh Cơ Hạ ở trong núi rừng săn giết thuộc, là Thanh Phục dùng dây leo nhỏ mềm dẻo nhất trên núi từng đường kim mũi chỉ may thành, cuối cùng do Thanh Phục ở trên giáp da kèm theo các loại phù văn mà thành.

Loại giáp da này, là võ bị tiêu chuẩn của chiến sĩ Hỏa Nha bộ, vô số năm qua, từng thế hệ chiến sĩ Hỏa Nha bộ chính là mặc loại giáp trụ nhà mình tự tay chế thành này, ở trong rừng rậm Nam hoang đấu với trời, tranh cùng đất, dẫm máu chém giết cùng vô số hung hiểm, cuối cùng vì tộc nhân giết ra một mảng lãnh địa sinh sản sinh lợi.

Võ bị toàn kim loại tinh mỹ, cường đại như vậy trên người Cơ Võ, Hỏa Nha bộ cũng không có năng lực đúc, tế luyện.

Dùng trang bị của người ngoài, ở trên tế tổ đại diện tranh đấu với tộc nhân nhà mình, các chiến sĩ Nam hoang đều thẳng tính nhất thời lớn tiếng xôn xao, rít gào, cũng có chiến sĩ tính tình hào phóng trực tiếp hướng Cơ Võ lớn tiếng kêu la lên.

“Thằng nhóc nhà Cơ Xu, đừng có làm a ba người mất mặt, cởi cái vỏ sắt trên thân người ra.”

“Thằng nhóc nhà Cơ Xu, để chúng ta xem bản lãnh thực của người, đừng ỷ vào cái vỏ sắt bắt nạt người ta.”

“Đứa bé này tên Cơ Võ à? Tên thì không xấu, nhưng sao lại nhát gan như vậy? Hạo so với nó còn nhỏ hơn vài tuổi, nó còn phải dùng đồ tốt như vậy mới dám đánh nhau cùng Hạo, loại thằng nhãi con nhát gan này... Chậc chậc!”

Châm chọc khiêu khích không phải chỉ một hai người, Cơ Võ bị trào phúng mặt đỏ tai hồng nói không ra lời.

Cơ Xu hỗn hển chà chà chân, tức giận quay đầu hướng trong đội ngũ tộc nhân nhà mình nhìn một cái.

Khuôn mặt xinh đẹp của Khương Dao biến thành màu đen, vạ phần tức giận nhìn chăm chăm tộc nhân Hỏa Nha bộ bốn phía xôn xao không thôi. Vốn Cơ Võ chỉ có một cây rìu, một tấm khiên, nhưng vì để Cơ Võ có nắm chắc thắng, Khương Dao dứt khoát ghép cho con mình giáp trụ cùng giày chiến.

Nhưng Khương Dao nằm mơ cũng không ngờ, những trang bị hoàn mỹ này lại dẫn phát tộc nhân Hỏa Nha bộ trào phúng và khinh bỉ. Ở Tất Phương bộ nàng xuất thân sẽ không xảy ra loại chuyện này, tộc nhân địa vị càng cao hưởng thụ trang bị càng tốt, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà!

Nghe tiếng trào phúng chung quanh, Khương Dao đang muốn mở miệng cãi lại, Cơ Võ then quá hóa giận đã rút gào một tiếng, vung cây rìu lớn hướng Cơ Hạo bổ tới.

Cơ Hạo chăm chú nhìn Cơ Võ tựa như hổ điên, không khỏi than thở không thành tiếng.

Trước đó vài ngày Cơ Võ liên tục bị thương nặng, nhưng hôm nay lại một chút dấu hiệu bị thương cũng không có. Ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy khiến Cơ Võ bị thủng mười mấy lỗ trên người khỏi hẳn, cái này chỉ có thể là Khương Bặc tự mình ra tay cứu trợ.

Không chỉ có thế, trên thân Cơ Võ khí tức nồng hậu, hiển nhiên đã đột phá Vu Nhân cảnh tầng mười, chính thức bước vào tầng mười một kích hoạt huyết mạch lực!

Xem ánh lửa đỏ rực phía sau Cơ Võ là biết, hẳn đã bắt đầu thiêu đốt huyết mạch, mượn huyết mạch lực cường đại thân thể. Chiến sĩ Vu Nhân cảnh tầng

mười có mười vạn thạch lực lượng, nhưng một khi huyết mạch kích hoạt, ít nhất cũng có thể bỗng dưng tăng thêm năm vạn thạch cự lực.

Trước đó vài ngày, lúc Cơ Hạo đánh lén Cơ Võ, rõ ràng đánh gãy nghi thức Khương Dao mạnh mẽ nâng cao thực lực của Cơ Võ. Nhưng hôm nay Cơ Võ mạnh mẽ bước vào Vu Nhân cảnh tầng mười một, Khương Dao không có năng lực này, rất hiển nhiên lại là bút tích của Khương Bặc.

“Cơ Võ đại huynh, rất mạnh nha, vậy mà cũng bắt đầu kích hoạt huyết mạch rồi.”

Nhìn cái rìu lớn hầu như sắp bổ tới đỉnh đầu mình, chín cái pháp ấn trong con người Cơ Hạo như ẩn như hiện, đột nhiên cất tiếng cười to lên.

Cơ Võ đã kích hoạt huyết mạch, xem một mảng ánh lửa màu đỏ rực, vô cùng thuần túy, thâm thúy kia, liền biết huyết mạch lực của hắn rất nồng đậm, thuần khiết. Nhưng ánh lửa màu đỏ rực sao, cả nhà Cơ Võ các người muốn chết cũng không phải chơi như vậy!

Trong tử phủ, trong không gian thần hồn, thanh âm hư ảnh lạng lẽ vang lên: “Tiểu gia hỏa, không tránh, đầu của ngươi sẽ bể gáo!”

Cơ Hạo dứt khoát giơ lên hai tay, cất tiếng cười to nói: “Các vị vu tể, đây là tể tổ đại diện của Hỏa Nha bộ chúng ta, một người ngoài kích hoạt huyết mạch Tất Phương bộ, sao có tư cách ra tay ở trên tể tổ đại diện của chúng ta?”

Tiếng quát như trời long đất lở đột ngột dội đất mọc lên, vô số tộc nhân Hỏa Nha bộ giận dữ hét lên.

Hơn một ngàn vu tể các bộ lạc Hỏa Nha bộ đồng thời trừng to mắt, ánh mắt như lồng lửa bao phủ toàn thân Cơ Võ.

Cơ Võ như bị Thái Sơn áp đỉnh, hắn đã sắp bổ nhào tới trước người Cơ Hạo cả người cứng ngắc, ở dưới rất nhiều vu tể nhìn chăm chú không thể động đậy

nữa.

Cơ Hạo cười lớn một tiếng, sau lưng một quầng lửa ảm đạm tương tự trào ra, một quyền nện ngay vào mặt Cơ Vô. Cơ Vô hoảng sợ mở to mắt nhìn, xương bên hai gò má bị một quyền của Cơ Hạo đánh cho vỡ nát, trong khóe miệng vỡ ra vài cái răng trắng phun ra.

Miệng phun máu tươi, Cơ Vô quay tròn bay ra ngoài, nặng nề ngã vật xuống đất không thể động dậy.

Chương 17: Đại Vu

Cơ Hạo cười to, quay người hướng Cơ Vô ngã xuống đất bật tới.

Phía sau Cơ Vô còn có ánh lửa đỏ rực tuôn trào, tản mát ra từng luồng hỏa diễm dao động kỳ dị.

Ánh lửa màu đỏ rực độc đáo, năng lượng dao động độc đáo kỳ dị. Cơ Hạo từ nhỏ đã theo Đại Vu tế Cơ Khuê Hỏa Nha bộ bọn một đám lão quái vật nghiên cứu học tập vu tế bí thuật, đối với lực lượng huyết mạch đặc thù của bộ tộc chủ yếu ở Nam hoang đã sớm quen thuộc trong lòng.

Trào dâng ở trên người Cơ Vô là huyết mạch lực của Tất Phương bộ! Hẳn là con cháu Hỏa Nha bộ, nhưng hẳn lại có thể kích hoạt huyết mạch Tất Phương bộ, cái này không hề nghi ngờ là loại phản bội nào đó đối với Hỏa Nha bộ, hơn nữa loại chuyện này xảy ra ở trên tế tổ đại diện!

Cơ Hạo nghĩ đến tâm tình Cơ Khuê bọn một đám lão vu tế bây giờ, liền không khỏi muốn cười điên cuồng ba tiếng.

“Dừng tay!” Cơ Xu đứng xa xa hét lớn một tiếng, một chương cách không hướng Cơ Hạo đè xuống.

Giống như một ngọn núi lớn đập vào mặt, nhiệt độ quanh thân thể chợt tăng vọt. Cơ Hạo thét lớn một tiếng, tóc dài rối tung ở sau người cấp tốc vắn vẹo thiêu đốt, phát ra mùi khét gay mũi.

Lửa nóng hừng hực bỗng dừng sinh ra, bao vây thân thể Cơ Hạo. Mấy chục phù văn trên giáp mềm da thú Thanh Phục tự tay chế thành phun ra ánh sáng loá mắt, vô số dây leo màu xanh to bằng ngón tay từ trong lòng đất vắn vẹo chui ra, vờn quanh thân thể Cơ Hạo, biến thành một cái kén màu xanh lục đem lửa nóng chặn bên ngoài.

Nhiệt độ cao bốn phía chợt trở nên mát mẻ, Thanh Phục thi triển ở trên giáp mềm da thú là ‘Lục Đăng Thủ’ vụ chú bí truyền của Thanh Di bộ. Chung quanh Kim Ô lĩnh rất nhiều rừng cây, Lục Đăng Thủ hấp thu thanh mộc lực cỏ cây tản mát ra, uy lực được tăng cường mấy lần, kịp thời bảo vệ Cơ Hạo.

Cơ Hạo thở hỗn hển vội lui về phía sau, dây leo tạo thành cái kén cũng theo đó lui về phía sau.

Toàn thân Cơ Xu tràn ra ánh lửa, trên tim, ngực, bụng ba quầng hồng quang chói mắt to bằng nắm tay, ở quanh ba quầng hồng quang này còn có hai mươi mấy điểm sáng màu đỏ to bằng ngón cái phun ra ánh lửa loá mắt. Những nơi này chính là vụ huyết Cơ Xu mở trong cơ thể, Đại Vu một khi vận động vụ lực, vụ lực trong vụ huyết toàn lực vận chuyển, dị tượng biểu hiện bên ngoài chính là xôn xao, chói mắt như vậy.

Sắc mặt một trận xanh trắng bất định, Cơ Xu không nói một lời.

Cơ Hạ bước qua một bước, một cây rìu lớn trong tay dùng sức vung lên, trong tiếng xé gió một cơn gió nóng thổi quét, ánh lửa quán quanh ở bên người Cơ Hạo bị gió nóng cuốn đi. Cơ Hạ giang hai tay chắn trước người Cơ Hạo, lạnh lùng nhìn Cơ Xu cười nói: “Cơ Xu a đệ, ngươi còn biết xấu hổ không?”

Cơ Hạo thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, dùng sức vỗ cái kén dây leo màu xanh lục kết thành bên người, dây leo hóa thành vô số điểm sáng màu xanh lục phiêu tán, lộ ra thân hình Cơ Hạo.

Tóc bị thiêu hủy hơn nửa, cả người khói đen lượn lờ, hơi nóng cuộn cuộn từ trên làn da không ngừng trào ra, trên cánh tay cùng hai chân giáp mềm không che được bị đốt ra cả mảng lớn vết bỏng rộp lên. Cơ Hạo hình tượng chật vật không thôi, chỉ là nhìn chăm chăm Cơ Xu toàn thân ánh lửa hừng hực.

Chỉ là một chương tùy tay, thiếu chút nữa đã đem Cơ Hạo đốt thành tro. Nếu không phải Thanh Phục dùng toàn bộ vụ lực chế thành giáp mềm kịp thời hộ chủ, Cơ Hạo lần này không bị giết chết cũng sẽ bị đốt bị thương nặng, khả năng

lớn hơn nữa là bị đốt thành một kẻ tàn phế.

Rất nhiều tộc nhân nhìn thấy Cơ Hạo, nhất thời cùng kêu lên ầm ĩ.

“Loại không biết xấu hổ! Đường đường Đại Vu ra tay đối phó một đứa trẻ!”

“Cơ Xu, người còn biết xấu hổ không? Mặt mũi tổ tiên đều bị người làm mất hết rồi.”

“Thật khốn kiếp... Cơ Xu người tên khốn kiếp này, con của người cũng là khốn kiếp! Nó kích hoạt là huyết mạch Tất Phương bộ!”

“Chẳng lẽ huyết mạch Hỏa Nha bộ chúng ta không bằng Tất Phương bộ sao? Người cưới nữ nhân Tất Phương bộ không sao, nhưng con người bỏ qua huyết mạch tổ tiên chúng ta, người tên khốn kiếp này còn là người của Tất Phương bộ sao?”

Trong tộc nhân Hỏa Nha bộ chung quanh đột nhiên có mấy trăm người đồng thời chửi ầm lên. Ở Nam hoang, pháp tắc rừng rậm cá lớn nuốt cá bé là đạo sinh tồn của mọi bộ tộc. Nhưng ở trong bộ lạc, lấy lớn bắt nạt bé lại là việc khiến người ta khinh thường.

Cơ Xu lấy thực lực đường đường Đại Vu, lại ra tay đối với Cơ Hạo Vu Nhân nho nhỏ này, loại chuyện này truyền ra, toàn bộ Hỏa Nha bộ cũng sẽ mất mặt theo!

Càng làm các tộc nhân Hỏa Nha bộ không thể tiếp nhận là, con Cơ Xu, ở lúc đột phá Vu Nhân cảnh tầng mười, kích hoạt huyết mạch lại không phải huyết mạch tổ truyền của Hỏa Nha bộ, mà là huyết mạch lực của Tất Phương bộ!

Ở trên tế tổ đại diện thần thánh vô cùng, xuất hiện một đứa nhỏ có được huyết mạch lực ngoại tộc, ở Nam hoang coi trọng nhất huyết mạch truyền thừa, đem huyết mạch tổ tiên sinh sản truyền thừa coi là đại sự thần thánh nhất, nghiêm túc nhất, loại hành vi này không khác gì ‘phản tộc’.

Có tiếng vang lớn ‘leng keng’, xung quanh có mấy ngàn chiến sĩ Hỏa Nha bộ tính cách nóng nảy rút binh khí, nổi giận đùng đùng nhìn về phía Cơ Xu cả người lửa cháy hừng hực cùng với rất đông tộc nhân đứng ở phía sau Cơ Xu. Thậm chí trong đám đông tộc nhân phía sau Cơ Xu, cũng có hơn một nửa số người theo bản năng lui mấy chục bước, phân rõ giới hạn với Cơ Xu.

Xen lẫn trong đám tộc nhân phía sau Cơ Xu, Khương Bạc tức giận đến trước mắt đen kịt một trận, thiếu chút nữa cắn đầu ngã xuống đất.

Hắn tức giận muốn điên nhìn Khương Dao sắc mặt biến thành màu đen, hận không thể một quyền đem nàng đánh chết. Cơ Võ thể mà bỏ qua huyết mạch phụ tộc của mình, quay sang kích hoạt huyết mạch mẫu tộc Tất Phương bộ, loại chuyện đại đột cực kỳ này, trừ đứa con gái ngu xuẩn của lão, còn có ai có thể làm?

Thế này bảo Khương Bạc làm sao xử lý được? Nói nghiêm trọng chút, hành vi hôm nay của Cơ Võ, hầu như có thể coi là Tất Phương bộ tới cửa khiêu khích tổ đại diện của Hỏa Nha bộ, Hỏa Nha bộ cũng có cơ trở mặt đại chiến một trận với Tất Phương bộ!

Hỏa Nha bộ chính là đại bộ tộc thực lực tổng hợp lại cùng tiềm lực chiến tranh mạnh nhất dưới trướng Tất Phương bộ, Hỏa Nha bộ nếu thật sự trở mặt với Tất Phương bộ, Khương Bạc Đại Vu tế Tất Phương bộ này cũng phải xui xẻo, rất có thể bị người ta thay thế, mất đi toàn bộ quyền lực.

Nhú nhú mày, trong con ngươi Khương Bạc lóe ra ánh lửa, một luồng thanh âm trầm thấp vang lên ở bên tai Cơ Xu.

Cơ Xu ngẩn ngơ, hắn đột nhiên nâng chân, giẫm một cước nặng nề ở trên đầu Cơ Võ, nhất thời máu thịt văng khắp nơi.

“Vồ!” Khương Dao rú thảm một tiếng, thân thể run rẩy ngã xuống đất. Toàn bộ tộc nhân Hỏa Nha bộ xôn xao, phần nộ cũng đồng loạt an tĩnh, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Võ bị đập vỡ đầu.

“Đại Vu tể, các vị vu tể a công, là Cơ Xu không biết giáo huấn thẳng nhãi con nhà mình, để nó làm ra chuyện ngu xuẩn phản bội huyết mạch bộ tộc!” Cơ Xu cắn răng nói từng chữ một: “Ở trên tể tổ đại diện, nó vậy mà dám phản bội huyết mạch tổ tiên, nó đáng chết, cho nên nó chết!”

Hít sâu một hơi, Cơ Xu dùng móng tay rạch uyển mạch (mạch cổ tay) của mình, một dòng máu tươi cuộn cuộn chảy xuống.

“Ta dùng huyết mạch của ta thề, dùng linh hồn toàn bộ tổ tiên một chi tộc nhân này của ta thề, Cơ Xu ta không phản bội Hỏa Nha bộ. Phản đồ đã bị ta giết chết, ta vẫn muốn hướng Cơ Hạ đại huynh khiêu chiến.”

Thân thể Cơ Võ còn đang không ngừng run rẩy, máu tươi màu đỏ tươi, óc trắng xóa rải đầy một mảng.

Cơ Khuê chờ vu tể nhìn thoáng qua thi thể Cơ Võ, đồng thời gật gật đầu.

Ngón tay nhẹ nhàng kích thích huyết ngọc đoản kiếm lơ lửng ở trước mặt, Cơ Khuê chậm rãi khàn khàn nói: “Ở dưới tổ linh chứng kiến, bất cứ tộc nhân nào, chỉ cần là con cháu huyết mạch Hỏa Nha bộ ta, bọn họ đều có quyền lực khiêu chiến mọi tộc nhân. Vô luận là thủ lĩnh chiến sĩ thánh địa Kim Ô lĩnh, thậm chí chức vị Đại Vu tể này của ta, chỉ cần người là con cháu huyết mạch Hỏa Nha bộ chúng ta, đều có tư cách khiêu chiến.”

Nâng tay chỉ Cơ Hạ, Cơ Khuê lạnh lùng nói: “Hạ, tiếp nhận khiêu chiến đi. Để toàn bộ tộc nhân đều thấy, người năm đó đánh bại a ba người, kế thừa chức thủ lĩnh chiến sĩ thánh địa, bây giờ còn có tư cách tiếp tục ngồi ở trên vị trí này hay không!”

Cơ Hạ dứt khoát đồng ý, thân thể hấn chấn động, một ánh lửa màu đỏ vàng từ dưới làn da phun ra, đem hấn nhuộm thành một người lửa thật lớn.

Một quãng ánh lửa to bằng đầu người trên bụng hấn sôi sục, trên đôi tay, đôi chân đối xứng, trên mỗi cánh tay, mỗi chân đều có mười hai quãng lửa to bằng

ngón cái phun ra ánh sáng đỏ chói mắt.

Cơ Hạo kinh hãi há hốc mồm, theo bản năng lui về phía sau mấy bước: “A ba, người không phải từ Đại Vu Cảnh ngã xuống sao? Người hiện tại vẫn là Đại Vu?”

Cơ Hạ quay đầu hướng Cơ Hạo cười ‘khà khà’, sau đó hướng Cơ Xu gương mặt vắn vẹo cười to nói: “Cơ Xu a đệ, đến, chiến đi! Vu huyết của ta là từng bị phá hủy, nhưng ta bỏ qua những vụ huyết bị hủy, ta mười năm nay lại trùng tu trở về bốn mươi chín cái vụ huyết!”

Cả sân tĩnh mịch, sau đó vô số chiến sĩ thủ hộ Kim Ô lĩnh đồng thời giơ lên binh khí cất tiếng hoan hô!

Chương 18: Bạo Lực

“Ha, ha ha, ha ha ha!” Cơ Hạo giơ hai tay lên cao cao cất tiếng điên cuồng rống lên, con người chợt biến thành một mảng đỏ bùng.

Đáng sợ, thiên phú tu luyện của Cơ Hạo quả thực cường hãn giống như yêu ma.

Cơ Hạo nhớ rõ, năm đó ngay tại tổ mị Kim Ô lĩnh, lúc Cơ Hạo và Thanh Phục bị Hắc Thủy Huyền Xà bộ ám toán đánh lén, hai mươi mấy chỗ vu huyết Cơ Hạo mở giữa ngực bụng đều bị vu khí ác độc của Hắc Thủy Huyền Xà bộ xuyên thủng.

Đổi thành tộc nhân khác, một vu huyết bị phá, từ đó về sau cả đời không gượng dậy nổi.

Nhưng Cơ Hạo ngủ đông mười năm, lại tránh ra các vu huyết bị hủy giữa ngực bụng, đi con đường riêng, ở tứ chi một lần nữa mở bốn mươi tám chỗ vu huyết, một thân vu lực không chỉ có chưa suy sụp, ngược lại so với mười năm trước cường đại hơn rất nhiều.

Cơ Hạo không hổ là bị Hắc Thủy Huyền Xà bộ tử địch nhiều thế hệ của Hỏa Nha bộ coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, bị các vu tể cùng trưởng lão Hắc Thủy Huyền Xà bộ xưng là kẻ địch đáng sợ nhất ngàn năm qua. Hai mươi mấy chỗ vu huyết bị phá, vậy mà còn có thể một lần nữa quật khởi, hơn nữa thực lực càng thêm mạnh mẽ!

“Hạ đại huynh, người là chiến sĩ mạnh nhất Hỏa Nha bộ chúng ta!”

“Rống, rống rống, Hạ mới có tư cách trở thành thủ lĩnh của chúng ta!”

“Đánh chết hãn, đánh bẹp đầu hãn! Hạ, đánh gãy lưng hãn, bẻ gãy cổ hãn!”

Giống với Cơ Hạo, vô số chiến sĩ thủ hộ thánh địa trấn thủ Kim Ô lĩnh của Hỏa Nha bộ nhảy nhót rít gào, vùng binh khí rống to. Vô số tộc nhân khí huyết quay cuồng, khuôn mặt biến thành một mảng đỏ bừng, càng có người kích hoạt lực lượng huyết mạch, từng mảng ánh lửa vờn quanh thân, miệng càng phát ra tiếng quạ kêu ‘quạ quạ’.

“Khốn, khốn kiếp!” Cơ Xu vừa mới một cước giẫm chết con mình, tâm tình đang kịch liệt phập phồng, chợt nhìn thấy Cơ Hạ cuồng dã triển lãm ra toàn bộ uy thế bản thân như thế, dưới khí cơ va chạm, trong lòng hân nóng từng đợt, một ngụm máu ngược thiếu chút nữa phun ra.

“Cơ Hạ! Người đã bị phá vu huyết, người sao còn có thể...” Trong đầu Cơ Xu mê muội từng đợt, trên người Cơ Hạ ước chừng có bốn mươi chín chỗ vu huyết mở ra, hơn rất nhiều so với ba mươi hai vu huyết trên người hắn, thực lực tự nhiên cũng mạnh hơn một mảng lớn.

Hắn muốn mưu tính chức thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ, hiện tại thoát nhìn đã có chút giống như chuyện cười!

“Huyết mạch tổ tiên ban cho chúng ta lực lượng!” Cơ Hạ hít thở từng ngụm từng ngụm, làn da khô quắt, kè sát gân cốt giống như dung nham rạn vỡ sáng lên: “Dụng tâm thể ngộ tổ linh kêu gọi, chỉ cần huyết mạch còn chảy ở trong cơ thể chúng ta, chỉ cần chúng ta còn sống, chúng ta sẽ có vô tận hy vọng!”

“Nói rất hay, Hạ!” Cơ Khuê đứng ở lối vào tổ miếu, tán thưởng gật gật đầu: “Huyết mạch lực, là thứ quý giá nhất của tộc nhân chúng ta. Chỉ cần còn sống, chỉ cần huyết mạch còn kéo dài, thì có vô tận khả năng.”

Cơ Hạo trừng lớn mắt nhìn Cơ Hạ, đây là sự thần kỳ của huyết mạch lực sao?

Lấy nhận thức của Cơ Hạo kiếp trước đối với công pháp tu luyện, không cần nói mấy chục chỗ yếu huyết giữa ngực bụng một người bị triệt để hủy hoại, chỉ nói một kinh mạch bình thường đứt gãy, y cũng tuyệt đối sẽ biến thành một phế nhân. Nhưng ở thế giới này, có được huyết mạch lực thần kỳ, Cơ Hạ bị thương

thành bộ dáng đó, thế mà cũng có thể ở trong mười năm trùng tu trở về!

“Lực lượng huyết mạch?” Khí huyết trong cơ thể Cơ Hạo quay cuồng một trận, ánh sáng năm màu không ngừng lóe lên, lực lượng cơ thể thông thả tăng lên từng đoạn, từng đoạn. Thân thể hần giống như biến thành một cái hắc động, thiên địa linh khí chung quanh không ngừng hướng thân thể hần hội tụ lại.

Ngọn lửa năm màu trong bụng chợt bành trướng gấp đôi, toàn bộ thiên địa linh khí đều bị ngọn lửa năm màu cắn nuốt vào, sau đó chuyển hóa làm từng luồng sáng cấp tốc lưu chuyển toàn thân Cơ Hạo. Chỗ cực sâu của thân thể Cơ Hạo mơ hồ truyền đến tiếng rùng ngâm thanh thúy, cơ thịt dưới làn da phập phồng giống như sóng nước.

“Bớt nói những lời nhảm ù ù cạc cạc đó, chiến đi!” Cơ Xu điên cuồng rống lớn một tiếng, thân thể chợt hóa thành một ánh lửa phóng lên cao, kéo theo một đường cong chói mắt hướng một mảng núi rừng ngoài mấy chục dặm hạ xuống.

“Chiến!” Cơ Hạ cười to một tiếng, cũng tung người nhảy lên, một bước vượt qua mấy chục dặm, đáp xuống trong cùng một mảng núi rừng với Cơ Xu. Thân thể hần còn chưa đáp xuống đất, Cơ Xu đi trước một bước đã hét to một tiếng, hai chân dùng sức đạp mặt đất, thân hình hóa thành một quầng lửa nóng hướng hần đánh tới.

Bốn cánh tay trắng kiện va chạm mạnh với nhau, sau đó trong nháy mắt vung lên, năm đám hai người đan xen lẫn nhau mấy trăm lần.

Mặt đất kịch liệt chấn động một cái, núi rừng phạm vi mười mấy dặm bị một mảng ánh lửa cuồng dã bao vây, vô số cây cổ thụ mười mấy người ôm ở nháy mắt cháy thành tro tàn. Mặt đất không chịu nổi gánh nặng rên rỉ, khối đất lớn bị nhiệt độ cao đốt thành nham thạch nóng chảy, nham thạch nóng chảy sôi trào ở dưới quyền kinh đánh vào giống như sóng triều hướng bốn phía hắt ra, mảng nham tương lớn thậm chí bay qua mấy chục dặm, hắt vào chân núi Kim Ô lĩnh.

Tiếng vang lớn ‘Bốp bốp bốp’ không dứt bên tai, đây là năm đám Cơ Hạ và

Cơ Xu đang điên cuồng oanh kích thân thể đối phương.

Không có bất cứ kỹ xảo nào, không có bất cứ sự né tránh nào, Đại Vu Nam hoang chiến đấu là cuồng dã mà trực tiếp như vậy, mặt đối mặt đứng thẳng, không tránh né, không chạy trốn, không có bất cứ sự sợ hãi nào, dùng lực lượng thuần túy nhất cuồng bạo nhất oanh kích kẻ địch, nổ nát kẻ địch, đánh giết kẻ địch!

Gò má Cơ Hạ nứt ra, mảng lớn máu tươi phun ra, từng cái răng giống như châu ngọc loang loáng bay ra, nhưng ở trên lợi lập tức lại có răng mới sinh trưởng ra.

Gò má Cơ Xu vỡ ra tương tự, thậm chí lõm xuống, năm đấm của Cơ Hạ so với hấn nặng hơn nhiều, xương gò má hấn vỡ ra, sau đó mảnh lớn xương vỡ bay ra. Nhưng sinh mệnh tinh khí của Đại Vu khôn cùng giống như thủy triều, xương khớp vỡ vụn bay ra trọng sinh, máu thịt bắn tung tóe cũng đang nhanh chóng sinh trưởng ra.

Hai người cùng ra từ một mạch, mở ra đều là huyết mạch lực Hỏa Nha nhất tộc tổ truyền, ánh lửa màu đỏ vàng bao vây lấy bọn họ, ánh lửa mãnh liệt làm đau mắt tộc nhân không đủ thực lực, tộc nhân lấy hàng vạn để tính chỉ có thể nhìn thấy một quang sáng, chỉ có thể nhìn thấy khắp bầu trời đều là lửa lớn sôi trào.

Chợt vang lớn một tiếng, Cơ Hạ sau khi hít sâu một cái tuôn ra gần một trăm quyền rơi ở trên người Cơ Xu.

Hai khối cơ ngực của Cơ Xu nổ tung, mười mấy cái xương sườn ầm ầm nổ tung, thân thể giống như ra đạn pháo ra khỏi nòng mang theo một ánh lửa thẳng tắp bay vút đi về phía sau.

Mặt đất chấn động một lần nữa, thân thể Cơ Xu nặng nề đập vào trên một ngọn núi lớn cao hơn ba trăm trượng ngoài mười mấy dặm. Đỉnh núi rừng rậm rậm rạp ầm ầm nổ tung, vô số đá núi nháy mắt bị nhiệt độ cao đốt thành nham

thạch nóng chảy sôi trào. Cơ Xu phun từng ngụm từng ngụm máu, nằm ở giữa nham thạch nóng chảy không thể động đậy.

Nơi hai người chiến đấu đã biến thành một hồ nham thạch nóng chảy đường kính hai mươi dặm, Cơ Hạ chân đạp một mảng ánh lửa, lơ lửng ở trên nham thạch nóng chảy, lạnh lùng nhìn Cơ Xu ngoài mấy chục dặm không ngừng hôc máu.

“Cơ Xu... a đệ, ngươi còn chưa phải đối thủ của đại huynh, chức vị thủ lĩnh chiến sĩ Kim Ô lĩnh xem ra vẫn là của ta!”

Lửa nóng hừng hực thiêu đốt, gò má Cơ Hạ bị đánh vỡ vụn cấp tốc khép lại, trong chớp mắt toàn bộ thương thế đều khôi phục như lúc ban đầu.

“Cơ Hạ... Đại huynh, không thử, ta làm sao cam lòng?” Cơ Xu cười điên cuồng ‘hắc hắc’, trên cánh tay trái hắt phun ra một ánh lửa, đôi tay hắt cầm chặt một cây mộc trượng tạo hình kỳ dị, bị từng đám lửa nóng vờn quanh.

“Ta mới đạt được một món truyền thừa vu bảo, đại huynh, thử tiếp ta một chiêu!”

Thân thể Cơ Xu từ từ bay lên, thương thế trên người cũng đang cấp tốc khép lại.

Chương 19: Vu Bảo

Chỗ sườn núi cách Kim Ô lĩnh không xa, một lão nhân hình dung tiêu tụy cùng một nam tử trung niên khô gầy cao lớn sóng vai đứng ở trên một cây đại thụ, ngắm nhìn Cơ Hạ cùng Cơ Xu đại chiến xa xa.

Lão nhân để trần nửa người trên, trên làn da màu trắng tím dùng thuốc màu đen xăm đồ đằng mấy chục con rắn độc nhe răng trợn mắt, thân thể hắc khê động, toàn bộ rắn độc đều như đang không ngừng cựa quậy, nhìn qua dữ tợn ghê tởm đến cực điểm.

Một con rắn đen nhỏ dài hai thước cuộn ở trên cổ lão nhân, một đôi mắt màu xanh lục nhìn chăm chăm Kim Ô lĩnh, cái lưỡi rắn nho nhỏ thỉnh thoảng phun ra ‘xèo xèo’, cái sừng duy nhất màu đen trên trán dưới ánh mặt trời rạng rỡ sáng lên.

Nam tử trung niên khô gầy xốc vác so với lão nhân bên người cao hơn một mảng lớn, hắc mặc một cái giáp mềm bó sát người dùng da rắn màu đen chế thành, sau lưng đeo một thanh trường kiếm dài tám thước, gò má gầy yếu thỉnh thoảng run rẩy vài cái.

Một con Độc Giác Huyền Xà dài hơn một trượng đặt đầu lên trên một cây cành cây, cái đuôi quấn quanh hông nam tử trung niên. Giống con rắn nhỏ kia trên cổ lão nhân, con Độc Giác Huyền Xà này cũng nhìn chăm chăm Kim Ô lĩnh, nhìn chăm chăm đám Hỏa Nha to lớn lơ lửng trên không trung Kim Ô lĩnh.

Trong tiếng nổ vang, Cơ Xu bị cú đâm nặng của Cơ Hạ đánh bay, thân thể đập nát một ngọn núi lớn. Gương mặt già nua héo rũ giống như khô lâu của lão nhân giật giật, thấp giọng lầm bầm: “Cơ Hạ này, lần đánh lén đó của mười năm trước chưa thể giết hắc, về sau hắc còn có thể là phiên toái lớn của Hắc Thủy Huyền Xà bộ chúng ta.”

Nam tử trung niên nhú mày, hai tay nắm chặt với nhau không ngừng dùng

sức, khớp xương ngón tay không ngừng phát ra tiếng vang giòn ‘Rắc rắc’.

Nặng nề thở dài một hơi, lão nhân lẩm bẩm: “Mười năm trước, Cơ Hạ bị hủy vu huyết, vốn tưởng hắn đã là một phế nhân. Nhưng không ngờ, hắn lại có thể cứng rắn mở lại nhiều vu huyết như vậy. Không hổ là con cháu huyết duệ Vu Đế nhất mạch Hỏa Nha bộ, phần tiềm lực này quá đáng sợ.”

Nam tử trung niên khó chịu hừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Huyết duệ Hỏa Nha bộ Vu Đế nhất mạch lại như thế nào? Hai mươi lăm năm trước, chúng ta đánh lén giết phụ thân của Cơ Hạ, nhân tiện xử lý bảy ca ca của hắn; năm mươi năm trước, chúng ta vây công giết chết tổ phụ hắn, toàn bộ huynh đệ của phụ thân cũng ở trong một trận chiến đó bị giết toàn bộ.”

Ngạo nghễ ngẩng đầu lên, nam tử trung niên nghiêng răng nói: “Hiện tại huyết duệ thuần túy nhất Hỏa Nha bộ Vu Đế nhất mạch chỉ có một mình Cơ Hạ! Hắc Thủy Ô Giao ta tuyệt đối sẽ không để hắn sống qua mười năm kế tiếp.”

Lão nhân gật gật đầu, nặng nề nói: “Giao, không thể để Cơ Hạ sống sót tiếp. Mười năm qua, Hỏa Nha bộ ở dưới hắn dẫn dắt, từng bước ép sát đối với bộ tộc chúng ta, chúng ta đã mất đi vài khu vực săn bắn màu mỡ nhất. Không thể tiếp tục như vậy.”

Hắc Thủy Ô Giao vuốt ve đuôi rắn quấn quanh ở trên lưng, âm trầm nói: “Cho nên, ta thật lòng muốn cho Cơ Xu trở thành thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ. A công, ta tuy không thích thằng cha Cơ Xu âm hiểm này, nhưng ta càng không thích Cơ Hạ!”

Nheo mắt, Hắc Thủy Ô Giao lạnh lùng nói: “Đại huynh của ta chính là chết ở trên tay Cơ Hạ. Ta nhất định phải tự tay xé rách lồng ngực gã này, đem trái tim hắn moi ra, hiến cho Hắc Thủy Huyền Xà tôn quý làm tế phẩm!”

‘Tê tê’, Độc Giác Huyền Xà thân thể ngóc lên, đem đầu đặt lên trên vai Hắc Thủy Ô Giao, lưỡi rắn đen sì thân thiết liếm liếm mặt hắn.

Ánh lửa phóng lên cao, Cơ Xu chân đạp đám mây lửa đứng trên không cách mặt đất trăm trượng, hai tay nắm chặt mộc trượng ánh lửa phun trào cất tiếng cười to. Mộc trượng dài hơn hai thước giống như một cái cành vừa mới từ trên thân cây chặt xuống, toàn thân xanh tươi ướt át, trên mấy chục nhánh cây thật nhỏ còn treo cả mảng lớn lá cây tươi mới.

Cây mộc trượng này cho người ta cảm giác đầu tiên chính là ‘bừng bừng sinh khí’, hoàn toàn không giống một cây mộc trượng, ngược lại giống một gốc đại thụ vẫn cắm rễ ở trong lòng đất, chất chứa sinh mệnh lực vô tận.

Cơ Xu nắm chặt mộc trượng dùng sức vung một cái, chợt nghe thấy tiếng phong hỏa ‘vù vù’ từ trong mộc trượng trào ra, mảng ánh lửa ba màu to lớn không ngừng từ trong mộc trượng phun ra. Ánh lửa ba màu giống như lưu ly, lửa màu trắng ở tầng ngoài cùng, một tầng ở giữa là màu xanh lá cây, một tầng trung tâm là màu đỏ, lửa ba màu hóa thành quả cầu lửa to bằng đầu người rơi xuống đất, núi đá chạm phải nháy mắt hóa thành làn khói.

Thân thể Cơ Xu bị sóng nhiệt bao vây, nhiệt lực khủng bố vụn vụn không khí, thân thể hằn nhin qua giống như cái bóng không ngừng lay động trong sóng nước, mắt thường đã không thể thấy rõ thân hình hằn.

Các tộc nhân Hỏa Nha bộ đồng thời gào thét lên, lửa do mộc trượng này phát ra quá cường đại, quá đáng sợ, vu lực dao động từ trong mộc trượng phun trào ra giống như sóng thần, núi rừng phạm vi trăm dặm đều bị dao động vô hình xông tới lay động qua lại, sóng nhiệt hun khiến các tộc nhân Hỏa Nha bộ đầm đìa mồ hôi, có một số người tóc, lông mi cũng bỗng dưng cháy lên.

Cơ Hạo ghen hòng nhìn trân trối cây mộc trượng này, lực lượng đáng sợ như thế, Cơ Xu chỉ là đơn thuần cầm nó trong tay, còn chưa thúc giục uy lực của nó, uy lực mộc trượng này đã bao phủ phạm vi trăm dặm!

Nếu Cơ Xu toàn lực thúc giục mà nói, mộc trượng này có thể nháy mắt tiêu diệt toàn bộ kẻ địch trong trăm dặm nhỉ?

“Đây là cái quý gì!” Trái tim Cơ Hạo thắt lại, đột nhiên bắt đầu lo lắng cho Cơ Hạ.

“Truyền thừa vu bảo.” Thanh Phục không biết khi nào đến phía sau Cơ Hạo, hai tay đặt mạnh lên trên bờ vai hắn. Ngón tay Thanh Phục co rút, đầu ngón tay đâm thật sâu vào trong da thịt Cơ Hạo, hiển nhiên trong lòng nàng cũng khẩn trương đến cực điểm.

“Truyền thừa vu bảo, truyền thừa vu bảo yếu nhất, cũng cần Đại Vu cực kỳ cường đại, ít nhất Đại Vu mở một trăm vu huyết trở lên mới có thực lực luyện chế. Bất cứ một món truyền thừa vu bảo nào, đều ít nhất phải trải qua từng thế hệ Đại Vu, ít nhất một ngàn năm vu lực và tinh huyết tẩm bổ, cuối cùng mới có thể thành hình.” Thanh Phục lẩm bẩm: “Bất cứ một món truyền thừa vu bảo nào đều có thể khiến thực lực một Đại Vu tăng cường gấp mười trở lên.”

Thân thể Cơ Hạo căng thẳng, hắn quay đầu lại, thấp giọng quát: “A ba... nếu thực lực Cơ Xu tăng gấp mười, như vậy a ba...”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Phục biến thành một mảng trắng bệch, nghiêng răng thấp giọng hừ nói: “A ba của con đương nhiên là có truyền thừa vu bảo của chính chàng. Hạo, nói như thế nào a ba con cùng con đều là huyết duệ Vu Đế chính thống nhất của Hỏa Nha bộ. Nhưng, nhưng, truyền thừa vu bảo này của Cơ Xu quá cường đại, căn bản không nên xuất hiện ở trên tay hắn.”

Cơ Hạ đứng ở trên nham thạch nóng chảy sôi trào rít gào một tiếng trầm thấp, tay trái vung lên, một tấm khiên dùng chín khối vảy rồng màu đỏ rực cực lớn chế thành bỗng bay ra, bám chặt ở trên cánh tay hắn. Tay phải hắn hướng về trong không khí chop một cái, một cây trường mâu dùng tâm gỗ dâu màu vàng làm cán, đầu thương dùng sừng rồng màu đỏ rực rèn thành bị hắn nắm chặt trong tay.

Một tay nắm chặt trường mâu, dùng sức hướng trên khiên gõ một cái, Cơ Hạ rống lớn: “Xu, đến đây!”

Cơ Xu cười lạnh vài tiếng, hai tay nắm chặt mộc trượng, căn chót lưỡi phun

một ngụm máu ở trên mộc trượng. Chợt nghe một tiếng rống dài trầm thấp ngân nga, mấy chục con hỏa phượng ba màu giang cánh vượt qua trăm trượng từ trong mộc trượng bay ra, phun lửa khói dài đến nghìn trượng, điên cuồng hướng Cơ Hạ lao tới.

Thân thể Cơ Xu lóe lên, thân hình cao lớn hóa thành một quầng lửa, giấu ở trong lửa do hỏa phượng phun ra, vài cái lắc mình đã đến trước mặt Cơ Hạ, mộc trượng hung hăng hướng đỉnh đầu Cơ Hạ đánh xuống.

Chương 20: Ương Ngạnh

Vu bảo, vu bảo, truyền thừa vu bảo.

Trong đầu Cơ Hạo vô số ý niệm hỗn loạn, khẩn trương nhìn chăm chăm Cơ Hạ.

Cơ Xu mang theo tiếng cười càn rỡ lao tới trước người Cơ Hạ, một trượng bị lửa ba màu bao lấy, nện mạnh ở trên khiên vảy rồng. Tiếng va chạm nặng nề chấn động làm nham thạch nóng chảy phía dưới bọn họ nhấc lên sóng cao mấy chục thước, từng cơn sóng nhiệt hướng bốn phía quay cuồng, vô số đại thụ trên núi chung quanh ‘vù’ một cái cháy lên giống như cây đuốc.

Cơ Hạ cầm khiên, phát ra một tiếng chú ngữ trầm thấp, vảy rồng tạo thành tám khiên lần lượt sáng lên, trên mỗi một miếng vảy rồng đều có hoa văn huyền ảo thiên nhiên hình thành phun lửa, vô số ánh lửa nhỏ bé phun ra, giống như kén tằm đan xen, đem Cơ Hạ bảo vệ gắt gao ở chính giữa.

Tiếng chim hót bén nhọn không dứt bên tai, hỏa phượng trong một trượng lao ra phun ánh lửa, ánh lửa thật dài giống như đao sắc xé rách bức tường lửa do tám khiên phun ra. Tiếng ma sát chói tai không dứt bên tai, xen lẫn tiếng va chạm của Cơ Xu kéo dài không dứt, tiếng gầm hỗn loạn chấn cho tộc nhân Hỏa Nha bộ xem cuộc chiến đều phải bịt kín tai.

“Giết!” Cơ Xu điên cuồng công kích, Cơ Hạ hét to một tiếng, trường mâu trong tay hóa thành một luồng sáng loá mắt đâm ra.

Vang lên ‘Vù’ một tiếng, trong ánh lửa thân thể Cơ Xu đột nhiên hóa thành tia lửa ba màu thật nhỏ giống như vô số sợi tóc tản ra. Ánh lửa nhỏ bé giống như suối phun lao lên cao hơn một ngàn trượng, ở trời cao hướng vào phía trong hội tụ, vô số đốm lửa phun ra, thân thể Cơ Xu một lần nữa xuất hiện.

“Đại huynh!” Cơ Xu vô cùng đặc ý cất tiếng cười to: “Đây là vu trượng bên

người thượng cổ nhân vương ‘Toại Nhân thị’ trong truyền thuyết, khác với Đại Vu chúng ta nắm giữ hậu thiên hỏa diễm, lửa trong Toại Nhân Trọng là tiên thiên Tam Vị Hỏa có thể thiêu hủy vạn vật, có lực lượng vô biên đó!”

Hai tay nắm Toại Nhân Trọng dùng sức vung lên, Cơ Xu cười lạnh nói: “Người đã kiến thức được, chỉ cần cây vu trọng này còn trong tay ta, bất cứ công kích nào cũng không thể thương tổn đến cơ thể ta! Bất cứ công kích nào, đại huynh! Người căn bản không thương tổn đến một sợi tóc của ta!”

Ánh lửa hùng hực, thân thể Cơ Xu lại hóa thành lửa ba màu, xen lẫn trong lửa nóng hỏa phượng phun ra hướng phía dưới tấn công.

Cơ Hạ thu hồi trường mâu không thu hoạch được gì, hừ lạnh một tiếng, cũng cắn chót lưỡi, đem một dòng máu tươi phun ở trên tấm khiên long lân. Một tiếng long ngâm cao vút phóng lên cao, tấm khiên thoát ly cánh tay Cơ Hạ bay lên, lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạ thả ra từng tầng lửa dày nặng dinh dính đem hẳn bảo hộ ở phía dưới.

Ánh lửa trên long lân bắn ra bốn phía, hư ảnh một con rồng lửa dài đến trăm trượng dần dần bay lên. Nhiệt độ trong không khí càng lúc càng cao, ngọn núi cách Cơ Hạ hai mươi mấy dặm cũng có dấu hiệu hòa tan.

Đem trường mâu ôm trước ngực, hai tay Cơ Hạ đặt trên bụng, miệng niệm chú ngữ, trong cơ thể không ngừng có ánh lửa giống như nước chảy phun ra.

“Vô dụng! Đại huynh! Cho dù người kích phát toàn bộ lực lượng huyết mạch của người, người chỉ là vẹn vẹn một gã Đại Vu, người sao có thể chống đỡ được truyền thừa vu bảo của thượng cổ nhân vương?” Cơ Xu cất tiếng cười to, trong ánh lửa bóng dáng Toại Nhân Trọng chợt lóe mà qua, trong thời gian ngắn Cơ Xu hướng Cơ Hạ đánh xuống mấy trăm trượng.

Ánh lửa bắn ra bốn phía, lửa cuộn cuộn hóa thành một bức tường lửa hướng bốn phía khuếch tán ra.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy đôi mắt đau đớn, ánh lửa chói mắt khiến hắn không mở được mắt.

Trong ánh lửa chói mắt đột nhiên truyền đến một tiếng nổ chói tai, Cơ Hạo nhìn chăm chú, vừa lúc nhìn thấy tấm khiên vảy rồng ầm ầm vỡ nát, hư ảnh rồng lửa bị đập tán loạn, ánh lửa ba màu bao vây thân thể Cơ Hạo, Cơ Hạo còn chưa kịp thúc giục huyết mạch lực phun từng ngụm máu, bị một trượng đánh bay ra ngoài.

Ngực Cơ Hạo lõm xuống, một đòn đáng sợ đem toàn bộ xương sườn của hắn đập gãy, ở trên ngực hắn xuất hiện một vết lõm to bằng đầu người, tất cả da thịt trước ngực đều bị lửa đốt thành tro bụi, trong vết thương không ngừng phun ra lượng lớn máu tươi, nhưng máu tươi cũng nhanh chóng bị lửa ba màu đốt thành làn khói.

Cơ Hạo phun ra từng ngụm máu, hai mắt thất thần bay về phía sau.

Một đòn này đem Cơ Hạo đánh bay khoảng mấy chục dặm, cũng cắm đầu va vào trên một vách núi, ngọn núi cao mấy trăm trượng ầm ầm sụp xuống, núi đá ở nháy mắt bị lửa ba màu bám vào ở trên người Cơ Hạo đốt thành khói.

Cơ Xu nghiêng chặt hàm răng, mím chặt môi, thân hình hóa thành ánh lửa hướng Cơ Hạo đuổi giết. Mấy chục con hỏa phượng to lớn giành trước bay về phía Cơ Hạo, cách thật xa đã phun ra các luồng lửa mãnh liệt.

“Đại huynh, tiếp tục đánh với ta! Người sẽ không nhẹ nhàng như vậy đem vị trí thủ lĩnh chiến sĩ bản tộc nhường cho ta chứ?” Cơ Xu giơ mộc trượng, hung hăng hướng Cơ Hạo đánh tới, cùng lúc đó, hắn còn lớn tiếng tác chiến: “Người là con người rắn rỏi phải không, người sẽ không cứ như vậy đã nhận thua, có phải không?”

Trong nháy mắt, mọi người đều không ngờ Cơ Hạo sẽ thua nhanh như vậy, ngay cả Cơ Khuê đám lão vu tể cũng không nghĩ tới, uy lực của Toại Nhân Trượng lại đáng sợ như thế, Cơ Hạo cũng có vu bảo hộ thân, lại bị một đòn của

Cơ Xu đánh sụp đổ.

Mắt thấy không ai có thể kịp thời làm ra phản ứng, một trường này của Cơ Xu hạ xuống, cho dù hãn không dám to gan lớn mật giết chết Cơ Hạ, nhưng Cơ Hạ ít nhất cũng phải tàn phế, cả đời không còn có khả năng hồi phục.

Chỉ có Cơ Hạo đã sớm có chuẩn bị tâm lý đối với Cơ Hạ bị thua, một phen lời của Cơ Xu còn chưa nói xong, Cơ Hạo đã lấy toàn bộ khí lực, nguyên lực khổng lồ trong tử phủ nguyên đan nháy mắt bốc hơi gần hết: “Ta nhận thua... A ba ta thua rồi. Cơ Xu a thúc, người hiện tại là thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ chúng ta, toàn bộ chiến sĩ tộc ta đều phải nghe mệnh lệnh của người.”

Thanh âm Cơ Hạo giống như bảo kiếm rung động tới tận tầng mây, thực sự có lực đạo thiết kim toái ngọc. Màng tai của mấy chục tộc nhân ở gần Cơ Hạo bị một tiếng rống to của hãn chấn động vỡ nát, đôi tai đồng thời phun ra lượng lớn máu tươi, rú thảm ôm tai ngồi xồm xuống đất.

Thân thể Cơ Khuê giật mình một cái, nháy mắt bị Cơ Hạo đánh thức, hãn lớn tiếng quát: “Cơ Xu, người thắng rồi, dừng tay!”

Thân thể Cơ Xu hơi cứng đờ, đã có mấy con hỏa phượng lao tới trước mặt Cơ Hạ, ánh lửa phun ra, mắt thấy sắp đốt tới trên người Cơ Hạ. Nếu Cơ Xu hiện tại muốn dừng tay vẫn kịp ngăn lại.

Nhưng Cơ Xu chỉ là thân thể hơi cứng đờ, sau đó hãn ‘luống cuống tay chân’ giơ lên Toại Nhân Trọng, lớn tiếng kêu lên: “A nha, vu bảo này lực lượng quá mạnh mẽ, ta không thể khống chế nó...”

Ánh lửa trong miệng hỏa phượng tiếp tục phun ra, một bóng người đột ngột xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạ. Thanh Phục chân đạp một phiến lá màu xanh chắn trước người Cơ Hạ, hai tay vung lên, vô số cây mây, đóa hoa đột ngột sinh ra, hợp thành một bức tường thật dày trước người.

Mấy con hỏa phượng phun ra ánh lửa hung hăng cắt ở trên bức tường cây,

cây mây, đóa hoa màu xanh lục âm âm nổ thành vô số khói lửa, thân thể nhỏ nhắn của Thanh Phục run lên, tóc dài đột nhiên hừng hực thiêu đốt, trong thất khiếu có máu tươi sôi trào không ngừng phun ra.

“Cơ Xu, ta - dcm - người!” Cơ Hạo dùng sức siết tay, khàn cả giọng rít gào lên. Mắt thấy ánh lửa sắp nuốt hết thân thể Thanh Phục và Cơ Hạ, nhưng hăn thực lực gây yếu căn bản không có sức ngăn cản!

Lúc chỉ mảnh treo chuông, Cơ Khuê và tám lão vu tể khác đồng thời lắc mình đến trước mặt Thanh Phục, chín người vung tay, mảng lớn lông chim qua màu vàng vù vù bay lên, hóa thành một bức tường lông mềm dẻo chắn trước ngọn lửa hỏa phượng phun ra.

Cơ Khuê nhìn Cơ Xu gương mặt vắn vẹo lạnh nhạt nói: “Dựa theo quy củ tổ tiên, Cơ Xu, người đã đánh bại Cơ Hạ, người hiện tại là thủ lĩnh chiến sĩ tộc ta.”

Cơ Xu nắm chặt Toại Nhân Trọng, hỏa phượng xoay quanh trước người một con tiếp nối một con tiêu tán.

Hăn vênh váo tự đắc giơ lên Toại Nhân Trọng, điên cuồng cất tiếng cười to lên:

“Phải, ta đánh bại Cơ Hạ, hiện tại ta là thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ! Từ nay về sau, trọng trách trấn thủ thánh địa, bảo vệ xung quanh lãnh địa Hỏa Nha bộ ta giao cho ta đi! Phế vật yếu đuối vô năng này, hăn căn bản không có tư cách thống lĩnh chiến sĩ tộc ta!”

Cuồng ngạo nhìn quét Cơ Khuê, Cơ Xu ngạo nghễ nói: “Đại Vu tể, về sau việc chinh chiến chém giết của bản tộc cứ giao cho ta đi. Các người không cần quan tâm những điều này nữa, mỗi ngày bào chế một ít vu dược, câu thông thêm với tổ linh, ăn cơm uống nước cho tốt, ăn ngủ nghỉ ngơi cho tốt là đủ rồi!”

Cơ Khuê và mấy lão vu tể trợn mắt há hốc mồm không thể lên tiếng, da mặt run rẩy ngơ ngác nhìn Cơ Xu.

Trên Kim Ô lĩnh, hơn phân nửa tộc nhân lặng ngắt như tờ, chỉ có tộc nhân một bộ lạc kia của Cơ Xu đồng thời lên tiếng hoan hô.

Chương 21: Kẻ Địch

Ngọn lửa màu đỏ vàng trên Kim Ô lĩnh xông thẳng lên trời, hơn một ngàn con cự nha giang cánh lơ lửng ở giữa không trung, không ngừng phát ra tiếng kêu trầm thấp.

Trống da rồng màu đỏ sáng bị người ta gõ vang, tiếng trống hùng hậu hữu lực truyền ra mấy trăm dặm, ở trong dãy núi vang dội qua lại.

Tế tổ đại diện Hỏa Nha bộ mười năm một lần đang hùng hực khí thế, vô số tế phẩm được đưa vào tổ miếu, ở dưới sự chủ trì của Đại Vu tế Cơ Khuê, đại diện tiến hành đầu vào đây. Tổ linh ngũ say bị đánh thức, tận tình hưởng thụ tế phẩm tộc nhân cung phụng, nếu bọn họ hài lòng đối với tế phẩm, như vậy bọn họ sẽ đưa xuống phúc lợi, ban ân cho tộc nhân được bọn họ lựa chọn.

Hồ nham thạch nóng chảy vừa rồi Cơ Hạ và Cơ Xu đại chiến tạo thành đã nguội đi, hai con quái bùn thân thể do bùn đất đen sì dính mềm tạo thành cự quái thân thể, chậm rãi lướt qua mặt đất nham thạch thô ráp sau khi làm nguội.

Nơi thân thể quái nước bùn đi qua, bùn lầy thật dày không ngừng trào ra. Ở dưới lực lượng của bọn chúng thúc đẩy, nham thạch mềm hoá biến thành bùn đất, dựa theo bọn họ chỉ huy đều ùn ùn hướng bốn phía mở ra.

Mười mấy thụ tinh ký kết minh ước, được Hỏa Nha bộ bảo hộ, đồng thời cũng chịu Hỏa Nha bộ điều khiển lắc lư thân thể cao lớn, ở trên bùn đất thật dày rải từng nắm lớn hạt giống. Hạt giống được pháp lực của thụ tinh tẩm bổ sẽ rất nhanh nảy mầm, không cần tới mấy ngày, một mảng núi rừng bị thiêu hủy này sẽ một lần nữa trở nên xanh um tươi tốt.

Tất cả điều này đều không liên quan với Cơ Hạo.

Trong nhà gỗ nhỏ của nhà mình, Cơ Hạo trầm mặt nhìn Cơ Hạ cùng Thanh Phục sóng vai nằm ở trên một tấm da thú thật lớn.

Hai người đều hôn mê bất tỉnh, đều là bệnh trạng tương tự —— gương mặt ửng hồng, hơi thở phun ra dị thường nóng rực, nhà gỗ nhỏ bị hơi thở hai người phun ra biến thành một bếp lò lớn, bùn đất ngoài phòng đều bị nhiệt lực nung thành màu trắng khô.

Vu tế trình độ vu y cao nhất Hỏa Nha bộ là Cơ Thố ngồi xếp bằng ở bên cạnh hai người, không ngừng lấy ra một số vỏ cây rễ cỏ kỳ kỳ quái quái nhét vào trong miệng hai người. Cơ Thố vung vẩy ngón tay, niệm tụng chú ngữ kỳ dị, vỏ cây rễ cỏ nhét vào miệng hai người bỗng dưng hóa thành chất lỏng chảy vào trong bụng bọn họ, hơi nóng hai người phun ra cũng hơi giảm đi một ít.

“Truyền thừa vu bảo của thượng cổ nhân vương Toại Nhân thị đó.” Bận rộn một hồi lâu, miễn cưỡng khống chế được nhiệt lực tàn sát bừa bãi trong cơ thể Cơ Hạ cùng Thanh Phục, Cơ Thố dùng sức vò một nắm thảo dược, nhúu mày thở dài.

“Niên đại của Toại Nhân thị quá cổ lão, quá xa xưa rồi. Ngay cả chúng ta những lão gia hỏa phụ trách truyền thừa tri thức tổ tiên cũng chỉ từng nghe nói tên hắc.” Cơ Thố nhìn Cơ Hạ chậm rãi nói: “Hắc tuy được các tộc tôn kính làm nhân vương, nhưng địa bàn hắc hoạt động chủ yếu là ở Trung Lục trong truyền thuyết, trước nay chưa từng nghe nói Toại Nhân thị tới phương nam, không ngờ được truyền thừa vu bảo của hắc sẽ xuất hiện ở Nam hoang.”

“Thương thế của a ba, a mỗ ta nguy kịch không?” Cơ Hạ cắt ngang Cơ Thố cảm khái, trực tiếp hỏi vấn đề mình quan tâm nhất.

“Rất khó, rất khó, rất khó.” Liên tục dùng ba cái rất khó, Cơ Thố không ngừng lắc đầu: “Lực lượng của thượng cổ nhân vương không thể phỏng đoán, truyền thừa vu bảo của hắc, Cơ Xu cho dù chỉ có thể mượn một chút xú uy lực của Toại Nhân Trượng, cũng không phải chúng ta có thể ngăn cản.”

Có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Cơ Hạ cùng Thanh Phục bất tỉnh, Cơ Thố trầm ngâm một phen, mới thở dài nói: “Hoặc là, huyết mạch lực của bản thân

bọn họ có thể ngăn cản hỏa lực ăn mòn, tự nhiên thức tỉnh; hoặc là có Vu Vương am hiểu khống chế hỏa diễm rút ra Tam Vị Hỏa trong cơ thể bọn họ, nếu không ta chỉ có thể sử dụng vu được áp chế hỏa lực, để bọn họ không bị chết cháy.”

Nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, Cơ Thố trầm giọng nói: “Nhưng dùng vu được áp chế hỏa lực, Hạo, người theo chúng ta học thuật vu được nhiều năm như vậy, người cũng biết, loại biện pháp này chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh mệnh của a ba, a mỗi người, trên thực tế hỏa lực vẫn đang không ngừng tiêu hao tinh khí của bọn họ.”

“Thời gian dài, bọn họ vẫn sẽ bị chết cháy?” Cơ Hạo nhìn gương mặt già nua của Cơ Thố, bất lực hỏi một câu.

Cơ Thố thở dài một tiếng, lẩm bẩm: “Chỉ có thể xem a ba, a mỗi người có thể tự chịu đựng qua hay không... Còn có, ta đi trở về nghĩ cách tiếp, chung quy sẽ có cách... Ví dụ như nói, qua hai hôm nữa, chúng ta cùng nhau ép Cơ Xu vận dụng Toại Nhân Trọng thử có thể đem hỏa lực hút về hay không.”

Để lại một đồng được vật tính chất âm hàn, có thể tạm thời áp chế hỏa lực, Cơ Thố chống gậy, chậm rãi đi ra khỏi sân.

Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở bên người Cơ Hạ và Thanh Phục, lẳng lặng nhìn gương mặt đỏ bừng của hai người. Hắn nắm bàn tay Cơ Hạ, tay Cơ Hạ nóng rực bức người, nhiệt độ lòng bàn tay tựa như bàn ủi.

Hỏa lực đáng sợ như vậy, Cơ Hạ có lẽ còn có thể chịu đựng một thời gian, nhưng Thanh Phục vừa lúc bị hỏa diễm lực khắc chế, nàng tuyệt đối không kiên trì được mấy ngày. Cơ Hạo nhìn nếp nhăn nhỏ đầy khóe mắt Thanh Phục, một loại khủng bố tuyệt đại đột nhiên bùng lên.

Các vụ tế ra mặt bức bách Cơ Xu, gã kia chỉ cần tùy tiện tìm cái cơ, Cơ Hạ và Thanh Phục sẽ không cứu được. Dựa vào huyết mạch lực của bản thân mạnh mẽ ngăn cản, cho dù Cơ Hạ có thể, Thanh Phục thuộc tính bị khắc chế cũng không có khả năng may mắn thoát khỏi.

“Này, lão gia hỏa, lão gia hỏa!” Vu tế Hỏa Nha bộ không có cách nào tiêu diệt hỏa lực trong cơ thể Cơ Hạ, Thanh Phục, Cơ Hạo chỉ có thể đem toàn bộ hy vọng đặt ở trên người hư ảnh. Toàn bộ lực lượng tinh thần ulla vào không gian thần hồn, Cơ Hạo hướng về phía sương mù trắng xóa trong không gian thần hồn kêu to lên.

Rất nhanh hư ảnh từ trong sương mù mờ mịt ngưng tụ thân hình, hần ở cao nhìn xuống quan sát Cơ Hạo, rất kinh ngạc hỏi: “Tiểu gia hỏa, ngươi cực ít chủ động tìm ta. Hôm nay lại đã xảy ra chuyện gì?”

Cơ Hạo nhanh chóng hướng hư ảnh kể rõ quá trình Cơ Hạ, Thanh Phục bị thương: “A mỗ vì cứu a ba, cũng bị Tam Vị Hỏa tổn thương. Vu y lợi hại nhất bộ tộc cũng không thể thi cứu. Lão gia hỏa, ngươi có cách nào không?”

Hai hàng lông mày rậm của hư ảnh nhíu lại, hần thấp giọng lẩm bẩm: “Toại Nhân thị sao? Tựa như... Từng nghe nói, lười quan tâm, thật ra đã quên. Tam Vị Hỏa, Tam Vị Hỏa, đây là lửa gì?”

Cơ Hạo nắm chặt bàn tay Cơ Hạ, từ trong lòng bàn tay Cơ Hạ rút lấy một luồng khí tức Tam Vị Hỏa cực kỳ mỏng manh đưa vào không gian thần hồn.

Hư ảnh khẽ nhíu mày, như bừng tỉnh đại ngộ nói: “A, là loại lửa này sao? Đây là ba loại hậu thiên hỏa diễm cực hạn, trải qua lực lượng thật lớn áp súc luyện chế, mạnh mẽ nghịch chuyển hậu thiên mà thành tiên thiên chi hỏa. Ủm, ba loại hậu thiên hỏa diễm phân biệt từ trong hư không, trong lòng đất, trong cơ thể người luyện hóa mà có. Thiên, địa, nhân ba loại hậu thiên hỏa diễm hòa hợp một thể, vậy mới luyện thành loại tiên thiên hỏa diễm này.”

“Có thể giải trừ không?” Cơ Hạo khẩn trương nhìn hư ảnh. Cơ Thố cũng không thể làm rõ lai lịch Tam Vị Hỏa, nhưng hư ảnh liếc một cái đã nhận ra chân tướng loại tiên thiên chi hỏa này, Cơ Hạo đem toàn bộ hy vọng đều đặt ở trên thân hư ảnh.

“Rất đơn giản!” Ánh mắt hư ảnh rất cổ quái nhìn Cơ Hạo: “Đem toàn bộ hỏa

lực hút vào trong cơ thể của người, dùng Bồ Thiên Bất Lậu Quyết luyện hết là xong. Cái này tuy là tiên thiên chi hỏa, nhưng Bồ Thiên Bất Lậu Quyết có thể luyện hóa thiên địa vạn vật... Tiểu gia hỏa, người sao so với ta còn hồ đồ hơn?”

Như một tia sét bổ qua, trong lòng Cơ Hạo thông suốt. Không phải Bồ Thiên Bất Lậu Quyết có thể luyện hóa thiên địa vạn vật sao, Tam Vị Hỏa cũng thuộc về một thiên địa vạn vật, có gì không thể luyện hóa?

Đơn giản là Bồ Thiên Bất Lậu Quyết của mình cảnh giới quá thấp, một lần luyện hóa không được bao nhiêu, nhưng chỉ cần kiên trì luyện hóa, nhất định có thể đem toàn bộ Tam Vị Hỏa trong cơ thể Cơ Hạo và Thanh Phục luyện hóa sạch sẽ.

Tiên thiên chi hỏa Tam Vị Hỏa, khó có thể tưởng tượng sau khi đem lửa này luyện hóa, sẽ mang đến cho Cơ Hạo lợi ích lớn bao nhiêu.

Đang lúc mừng như điên, hư ảnh đột nhiên hừ lạnh một tiếng nặng nề.

Lực lượng tinh thần Cơ Hạo như thủy triều từ trong thần hồn không gian rời khỏi, hắn vừa mới mở mắt, liền nhìn thấy một thiếu nữ nai nịt bộ dạng cực kỳ mỹ mạo, bay lên đá một cước thật nặng vào ngực mình.

Khí lực thiếu nữ không nhỏ, Cơ Hạo không có chút phòng bị, bị một cước của nàng đá bay, cằm đầu húc vỡ vách nhà gỗ ngã sập xuống ở trong sân.

Trong sân, con gấu béo bị mấy đại hán cường tráng đè chặt xuống đất, mặc cho nó điên cuồng giãy dụa rống giận, căn bản không thể từ trong tay những đại hán đó chạy thoát.

Cơ Hạo còn chưa đứng dậy, thiếu nữ nai nịt lại xông ra, bàn tay khê lật, một thanh đoản đao hung hăng hướng trái tim hắn đâm tới.

Chương 22: Khương Tuyết

“Nha đầu thôi!”

Nhìn đoản đao xanh lam rõ ràng bôi kịch độc, Cơ Hạo cố nén đau đớn ở ngực, hai tay giống như cá bơi đánh ra. Năm ngón tay của tay trái ở trên cổ tay thiếu nữ vuốt một cái, xương cổ tay thiếu nữ ‘rắc’ trật khớp, bàn tay bất lực buông xuống. Tay phải Cơ Hạo tiến quân thần tốc, nhanh như tia chớp đáp xuống ngực thiếu nữ, năm ngón tay mở ra, một cơn bão táp từ lòng bàn tay bắn nhanh ra.

Trong tiểu viện có một tiếng nổ, mảng ánh lửa to lớn từ lòng bàn tay Cơ Hạo phun ra, thiếu nữ kêu đau một tiếng, trong cái miệng nhỏ môi anh đào phun ra một dòng máu tươi, trên giáp mềm da thú chú văn rậm rạp màu vàng hiện lên, một luồng đại địa lực hùng hậu cứng rắn bao lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng.

Cơ Hạo một đòn đánh bị thương thiếu nữ, sát chiêu theo nhau mà đến bị chú văn phòng hộ trên giáp mềm ngăn cản, năm ngón tay đánh ở trên quần sáng màu vàng bắn ra mảng lớn đốm lửa, lại không thể thương tổn thiếu nữ mấy may.

Thiếu nữ hoảng hốt lui lại, Cơ Hạo kêu khê một tiếng nhảy bật lên, nhìn chăm chăm đối phương sai bước lao tới.

Mặt đất mơ hồ run rẩy, Cơ Hạo mỗi một bước đạp ở trên đất đều kéo theo mặt đất phạm vi mấy trượng run run giống như nước gợn. Bộ pháp của thiếu nữ bị mặt đất chấn động đảo loạn, hai chân thác loạn một trận, hai cái chân nhỏ vấp vào nhau, chật vật vô cùng ngã xuống đất.

Hoảng sợ thất sắc nhìn thoáng qua giáp mềm da thú cháy khét trước ngực, thiếu nữ nhìn Cơ Hạo đằng đằng sát khí lớn tiếng quát: “Ta là Tất Phương bộ Khương Tuyết, cha ta là Tất Phương bộ trưởng lão Khương Truật, người tiểu tử ti tiện này, người dám dả thương ta?”

Cơ Hạo nghe xong Khương Tuyết nói, ánh mắt hơi co lại, nhưng vẫn sải bước hướng nàng tới gần, trong miệng càng không ngừng niệm tụng vu chú bí truyền của Hỏa Nha bộ.

Ở Nam hoang, khác biệt giữa vu tế cùng trưởng lão các bộ tộc rất mơ hồ, rất nhiều lúc, một số lão nhân tu vi cường hãn là kiêm nhiệm hai chức vị.

Nhưng nói chung, vu tế chuyên thông quỷ thần, tổ linh, tinh nghiên các loại vu thuật quỷ bí mà cường đại, là sức chiến đấu đỉnh phong nhất của bộ lạc.

Mà trưởng lão chuyên trách quản lý tộc nhân, phụ trách bình định tranh chấp thường ngày của bộ lạc, phân phối con mồi của bộ lạc, tóm lại chính là phụ trách công việc hành chính cụ thể của bộ tộc. Từ trên địa vị mà nói, vu tế chuyên trách so với trưởng lão bộ lạc cao hơn nửa bậc, nhưng trưởng lão bộ tộc cũng là nhân vật quyền thế cao nhất của một bộ lạc.

Phụ thân Khương Tuyết là trưởng lão Tất Phương bộ?

“Phụ thân ngươi là trưởng lão Tất Phương bộ thì sao?” Cơ Hạo bước dài vài cái lao đến trước mặt Khương Tuyết, cúi đầu quan sát nàng lớn tiếng quát: “Dựa theo quy củ Nam hoang, người không được mời, xâm nhập sân nhà ta, ta giết người cũng là thiên kinh địa nghĩa!”

“Ngươi dám!” Khương Tuyết hốt hoảng kêu to, khóe mắt đuôi lông mày đầy sát khí xông lên: “Cha ta là Khương Truật, trưởng lão đứng thứ mười Tất Phương bộ, ngươi dám động vào một sợi tóc của ta sao?”

Thở dốc một tiếng, Khương Tuyết lớn tiếng quát: “Ngươi đã giết Cơ Võ, hãn năm trước vừa mới đính hôn với ta! Người giết hãn, ta báo thù cho hãn, cũng là thiên kinh địa nghĩa!”

‘Hả’, Cơ Hạo nhú mày kinh ngạc kêu một tiếng. Nha đầu này khí thế hùng hổ xâm nhập sân nhà mình, thừa dịp mình và hư ảnh trao đổi hạ sát thủ, là báo thù cho Cơ Võ ma quỷ kia?

“Giết chết Cơ Vô là phụ thân Cơ Xu, là hãn tự tay xử lý Cơ Vô, có gì quan hệ với ta?” Cơ Hạo chỉ vào Khương Tuyết lớn tiếng quát: “Nha đầu thối, người lấy cớ báo thù căn bản không thành lập được. Ta hôm nay giết người, cho dù ầm ĩ đến trước mặt trưởng lão Tất Phương bộ các người, ta cũng có đạo lý.”

Khương Tuyết biến sắc, sau đó chợt kinh hãi vạn phần cười lên.

Trong lòng Cơ Hạo khẽ động, phía sau đột nhiên một cơn ác phong đánh úp lại, hai tay hãn kết ấn niệm tung một tiếng chú ngữ, thân thể giống như bắc đèn thiêu đốt nổ tung, hóa thành vô số điểm ánh lửa nháy mắt đến ngoài bảy tám trượng, sau đó ánh lửa hướng vào phía trong hợp lại, bóng người Cơ Hạo một lần nữa hiện ra.

Vừa rồi một gã đại hán tinh tráng áp chế gấu béo kinh ngạc đứng ở chỗ vừa rồi của Cơ Hạo, một thanh tinh cương trường kiếm trong tay đâm chéo ra. Nếu không phải Cơ Hạo né tránh nhanh, một kiếm này hẳn là vừa lúc xuyên thủng trái tim hãn.

Nhưng Cơ Hạo né tránh quá nhanh, nhanh đến mức Khương Tuyết cùng đại hán này đều không thấy rõ hãn rút cuộc là tránh như thế nào.

“Người chỉ là một Vu Nhân nho nhỏ!” Đại hán kinh hãi vạn phần kêu toáng lên: “Ta chính là chiến sĩ Tiểu Vu Cảnh đỉnh phong, ta đánh lén sau lưng người, ta thể mà lại thất thủ? Khốn kiếp, nghe nói người là thiên tài kiệt xuất nhất Hỏa Nha bộ ngàn năm qua?”

Khương Tuyết vạn phần ghen tị nhìn Cơ Hạo.

Vừa rồi thân thể Cơ Hạo hóa thành vô số điểm lửa, thân thể từ thực chất hóa thành hư ảnh nháy mắt chạy trốn, đây rõ ràng là một môn vu pháp bí thuật cực kỳ tinh thâm.

Muốn thi triển vu pháp, ít nhất cũng cần là vu tể Tiểu Vu Cảnh mới có thể làm được, các chiến sĩ kia không có thiên phú vu tể, cho dù có lực lượng cường

đại phá núi vẫn không thể thuận lợi thi triển ra vu thuật thần bí mà cường đại.

Nhưng Cơ Hạo rõ ràng chỉ là một Vu Nhân nho nhỏ, Vu Nhân ngay cả huyết mạch lực cũng còn chưa kích hoạt, hẳn lại có thể thi triển ra bí thuật vu pháp?

Gương mặt xinh đẹp của Khương Tuyết vắn vẹo từng đợt, đôi môi đỏ tươi biến thành một mảng trắng bệch, giống như nhìn thấy kẻ thù sinh tử tức giận nhìn Cơ Hạo: “Người, sao có thể? Khương Tuyết ta mới là thiên tài Tất Phương bộ, ta đã là Vu Nhân cảnh tầng mười hai đỉnh phong, nhưng ta cũng không thể...”

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn Khương Tuyết một cái, nữ nhân xuống tay độc này này thế mà lại có thực lực Vu Nhân cảnh tầng mười hai đỉnh phong?

Xem bộ dáng nhỏ bé của nàng, nàng so với Cơ Xu còn nhỏ hơn một hai tuổi, nhưng nàng lại có được thực lực cường hãn như vậy? Tất Phương bộ không hổ là một trong các bộ lạc cường đại nhất Nam hoang, con cái trưởng lão Tất Phương bộ hưởng thụ tài nguyên cũng không phải tộc nhân Hỏa Nha bộ có thể tưởng tượng.

“Bọn họ đều nói như vậy, ta là tộc nhân Hỏa Nha bộ ngàn năm qua có hi vọng trở thành Vu Vương nhất.” Cơ Hạo rất kiêu ngạo liếc Khương Tuyết một cái: “Ta vừa mới sinh ra ba tháng, đã theo các vu tế học tập các loại bí pháp vu thuật, ta lúc ba tuổi đã thuận lợi thi triển vu thuật đầu tiên ‘Tụ tập độc trùng’.”

Cười ngạo nghễ, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Cho nên, người dẫn người xâm nhập sân nhà ta đánh lén ta, là Tất Phương bộ muốn chèn ép Hỏa Nha bộ chúng ta sao? Là Tất Phương bộ muốn bóp chết Hỏa Nha bộ chúng ta xuất hiện Vu Vương sao? Chuyện này, các vu tế Hỏa Nha bộ chúng ta sẽ không dễ dàng buông tha.”

Khương Tuyết chợt biến sắc, nàng kinh hoảng nhìn Cơ Hạo một cái, nghiêng răng nhảy dựng lên, ánh mắt lóe lên không biết đang nghĩ cái gì.

Cơ Hạo lấy cố hợp tình hợp lý, bất cứ sự tình gì chỉ cần liên lụy đến xung đột lợi ích của hai bộ tộc cường đại, vậy đều sẽ biến thành chuyện lớn bằng trời.

Khương Tuyết bị Cơ Hạo dùng lời lẽ nắm chặt, nàng chưa bao giờ gặp loại chuyện này, trong lúc nhất thời rối loạn đầu trận tuyến, cũng không biết nên đáp lời như thế nào.

Gấu béo ở phía sau ra sức giãy dụa, mất đi một chiến sĩ Tiểu Vu Cảnh đỉnh phong áp chế, mấy tráng hán khác càng lúc càng khó áp chế gấu béo.

Đột nhiên nghe thấy gấu béo gầm lên giận dữ, hai đại hán kêu lên quái dị bị nó hất bay thật xa. Còn chưa đứng dậy, đôi tay gấu to lớn của gấu béo giống như ngọn núi nhỏ vỗ xuống, đem hai tráng hán bên người nó đánh cho ngực lõm xuống, hộc ngụm máu to bay rất xa.

Gấu béo lắc lư thân thể mập mạp chậm rãi đứng dậy, giơ lên cao cao tay gấu hướng tới Khương Tuyết rống to ‘ngao ngao’, trong miệng không ngừng chảy ra nước dãi dính dính. Giờ khắc này, gấu béo triệt để phát uy, hai con mắt nho nhỏ biến thành một mảng đỏ bừng.

“Cơ Hạo, Khương Tuyết ta sẽ không tha cho ngươi.” Khương Tuyết nghiêng chặt răng tức giận nhìn Cơ Hạo: “Hôm nay ta không phải tới tìm ngươi báo thù, ta chỉ là đại biểu cô cô ta Khương Dao tới thăm a ba cùng a mã bị thương của ngươi.”

Cười lạnh một tiếng, Khương Tuyết âm trầm nói: “Ta ý tốt tới nhà thăm bệnh nhân, ngươi ngược lại để chiến thú nhà mình đả thương hộ vệ của ta. Chuyện này, ta sẽ hướng cô cô ta bọn họ nói tới.”

Ánh sáng của giáp mềm da thú trên người ảm đạm xuống, Khương Tuyết nghiêng răng, một bước một quay đầu tức giận nhìn Cơ Hạo, mang theo mấy gã hộ vệ sắc mặt khó coi đi ra khỏi sân.

Cơ Hạo nhìn bóng lưng Khương Tuyết, trong lòng trầm trọng đến cực điểm.

Tế tổ đại diện còn chưa chấm dứt, Cơ Xu còn chưa chính thức trở thành thủ lĩnh chiến sĩ của bộ tộc, chèn ép và trả thù đã bắt đầu sao?

Chương 23: Âm Mưu

Tế tổ đại diện Hỏa Nha bộ đã kết thúc.

Một lần này, có lẽ là các tổ linh bất mãn đối với tế phẩm dâng lên, cũng chưa có tộc nhân được tổ linh chúc phúc. Đối với kết quả này, các vu tế Hỏa Nha bộ khá thấp thỏm lo âu, một bộ tộc mất đi tổ linh thích, thường thường ý nghĩa một chuỗi xui xẻo sắp tới.

Nhưng trong doanh địa bộ lạc Cơ Xu, một đám mười mấy người xuân phong đặc ý ngồi vây quanh lò sưởi, há to mồm xé rách thịt nướng hương thơm xộc vào mũi, há mồm nuốt rượu mạnh ngon nhất tốn nhiều tiền mua từ trong thương đội.

Khương Bạc ngồi ngay ngắn ở chính giữa, cầm bát lớn, dương dương đắc ý cùng một trung niên tráng hán trong lều trại ban đêm mấy ngày hôm trước Cơ Hạo rình coi cụng bát lớn một cái thật mạnh, sau đó cười lớn đem rượu mạnh trong bát to uống một hơi cạn sạch.

Phun mạnh ra một ngụm hơi rượu, trung niên tráng hán lau mặt, hài lòng thờ dài nói: “Năm đó ta thua Cơ Hùng phụ thân của Cơ Hạ, ở tế tổ đại diện thượng bị hấn đánh gãy mấy chục căn xương sườn, không có thưởng hạ bộ lạc thủ lĩnh chiến sĩ vị trí.”

Nhún nhún vai, đắc ý cười cười, tráng hán dương dương đắc ý nói: “Nhưng hiện tại xương cốt Cơ Hùng cũng có thể dùng để đánh trống rồi, Cơ Hoàn ta vẫn sống khỏe. Con ta Cơ Xu cũng đánh bại con của Cơ Hùng, thuận lợi chiếm được thứ năm đó ta chưa đạt được.”

Một cô gái nóng bỏng quần áo hở hang, chỉ dùng hai mảnh da thú quấn hạ thân cùng ngực ân cần ghé lên, giơ lên một cái vại rượu cực lớn, rót đầy rượu ngon cho Cơ Hoàn. Cơ Hoàn cười hì hì véo ở trên đùi thiếu nữ một cái, đắc ý đem rượu nuốt cả ngụm lớn.

Khương Bặc cười to ‘ha ha’, híp con mắt dài nhỏ chậm rãi nói: “Hiện tại Cơ Xu thành thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ, một số việc chúng ta trước kia không tiện làm, hiện tại có thể làm rồi. Ha ha, ta hiện tại đột nhiên cảm thấy trước mắt một mảng sáng sủa, tiền đồ của Cơ Xu rất là sáng sủa nha!”

Cơ Xu ngồi ở bên người Cơ Hoàn, hai tay nắm chặt một cây rìu lớn huyết ngọc chế thành không hé răng.

Cán cây rìu lớn dài ba thước, trên mặt rìu cực lớn điêu khắc hình vẽ mấy con Tam Túc Kim Ô vờn quanh mặt trời lượn quanh nhảy múa. Cây rìu lớn này rất bình thường, không có bất cứ phù văn nào thêm vào, thậm chí ngay cả vu khí bình thường nhất cũng không phải.

Đây là ‘Hỏa Nha Phủ Trượng’, tượng trưng quyền lực tổ truyền Hỏa Nha bộ. Cầm cây Hỏa Nha Phủ Trượng này, có thể tùy ý điều động hơn một ngàn bộ lạc Hỏa Nha bộ, toàn bộ chiến sĩ mấy ngàn bộ lạc phụ thuộc, công kích bất cứ kẻ địch nào muốn công kích.

Tiềm lực chiến tranh của Hỏa Nha bộ cực kỳ kinh người, không nói chiến sĩ cường đại cấp Đại Vu của các bộ lạc, chỉ cần hơn một ngàn con cự nha có được chiến lực cấp Đại Vu trên Kim Ô lĩnh, đã là một lực lượng đáng sợ có tính hủy diệt.

Lăn qua lộn lại thường thức Hỏa Nha Phủ Trượng, Cơ Xu âm trầm nói: “Vật này, ta ngay cả con mình cũng hy sinh.”

Nghĩ đến đầu của Cơ Võ ngay tại dưới chân mình biến thành một bãi thịt vụn, trái tim Cơ Xu không khỏi đau đớn từng trận. Dù sao cũng là con mình, là huyết mạch mình kéo dài, vì Hỏa Nha Phủ Trượng, mình tự mình giết chết con trai mình thương yêu nhất.

Cơ Hoàn hừ lạnh một tiếng, cầm Hỏa Nha Phủ Trượng, mặt đầy nụ cười thường thức. Dùng sức vuốt ve phủ trượng, Cơ Hoàn lạnh giọng cười nói: “Không phải là một đứa con trai sao? Cơ Xu, ta có huynh đệ các người bảy đứa

con trai, người cố gắng một chút, tìm thêm mấy người phụ nữ, sinh thêm mấy đứa con trai là được!”

Khương Bạc mắt lộ kỳ quang nhìn Hỏa Nha Phủ Trưởng, ở một bên thấp giọng cười nói: “Đúng vậy, Xu, đi trở về, ta tự mình chọn cho người mấy tộc nữ mỹ mạo, để họ sinh thêm cho người mấy đứa con trai. Người trẻ tuổi khỏe mạnh, còn sợ không có con sao?”

Cơ Xu không hé răng, chỉ trầm mặt nhìn lửa trại trong lò sưởi.

Khương Bạc nheo mắt, thản nhiên nói: “Về phần Khương Dao bên kia... Ta biết nó lòng ghen tị nặng, chưa bao giờ cho người chạm vào nữ nhân khác. Chuyện này, ta sẽ tự mình nói chuyện tử tế với nó!”

Còn chưa dứt lời, Khương Dao giống như u linh từ trong khe hở rèm cửa chui vào.

Sắc mặt trắng bệch như lệ quỷ, Khương Dao ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm Khương Bạc, nói từng chữ một: “Chuyện này, con đã đáp ứng. Nhưng Cơ Hạ, Thanh Phục, còn có đứa con chết tiệt đó của bọn chúng, bọn chúng phải chết! Phải tuần táng cho Võ!”

Cơ Hoàn, Cơ Xu đều không nói chuyện. Khương Bạc cau mày, lạnh lùng nhìn Khương Dao cười lạnh nói: “Ta nói rồi, chuyện này không thể sốt ruột. Người cũng thấy rồi, trên tế đồ đại diện, đám lão gia hỏa kia của Hỏa Nha bộ vẫn rất bất mãn đối với Cơ Xu. Chúng ta hiện tại...”

Khương Dao lạnh lùng nói: “Không đáp ứng ta báo thù cho Võ, ta sẽ đem việc các người muốn làm truyền hết ra ngoài.”

Khương Bạc phần nộ đứng dậy, chỉ vào Khương Dao lớn tiếng quát: “Người dám?”

Khương Dao ngạo nghễ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chăm chăm Khương Bạc

cười lạnh nói: “Ông nói xem tôi có dám hay không?”

Khương Bặc giận dữ nói: “Nếu không phải người, ngu đến nỗi dùng bí pháp kích hoạt Tất Phương huyết mạch trên người Võ...”

Khương Dao ngắt lời Khương Bặc, lạnh giọng quát: “Huyết mạch Tất Phương bộ cường đại hơn xa so với Hỏa Nha bộ, chẳng lẽ ta muốn để con mình mạnh hơn nữa, ta sai sao? Ta muốn để con mình đè đầu con của Thanh Phục tiểu tiện nhân kia, ta sai sao?”

Khương Bặc tức giận nhìn Khương Dao, phần nộ rít gào: “Nhưng người không nên động thủ ở trước tế tổ đại diện. Huyết mạch truyền thừa, bất cứ một bộ lạc nào của Nam hoang cũng sẽ không thừa nhận tộc nhân kích hoạt huyết mạch ngoại tộc. Người thiếu chút nữa đã hỏng toàn bộ kế hoạch của chúng ta.”

Khương Dao sững sờ nhìn chăm chăm Khương Bặc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhưng hiện tại, Cơ Xu không phải đã thành công sao? Sự tình đã quyết, chuyện xác định ở trên tế tổ đại diện, cho dù là Cơ Khuê bọn lão bất tử đó cũng không thể thay đổi. Ta hiện tại, muốn cả nhà Cơ Hạ chết! Nhất là thằng nhãi con kia, Cơ Hạo chết tiệt kia!”

Cơ Xu bưng một bát rượu, chậm rãi đem rượu mạnh đầy bát nuốt xuống. Hắn nhìn Khương Dao, thản nhiên nói: “Chuyện này giao cho ta xử lý, rất nhanh sẽ có kết quả... Khương Dao, không dùng những tâm tư nhỏ nhỏ, thủ đoạn nhỏ đáng thương đó của người nữa.”

Sắc mặt trắng bệch của Khương Dao biến thành một mảng xanh mét, nàng nghiêng răng nhìn Cơ Xu, lạnh giọng cười nói: “Tâm tư nhỏ? Thủ đoạn nhỏ? Người dám xem thường ta?”

Thân thể Khương Bặc nhoáng lên một cái, một ánh lửa phun ra ở trước mặt Khương Dao, Khương Bặc từ trong ánh lửa hiện ra thân hình, đánh một bạt tai nặng nề khiến Khương Dao miệng phun máu tươi, gào thét ngã xuống đất.

Khương Bặc tức giận nhìn Khương Dao, nghiến răng thấp giọng giận dữ hét: “Người còn tưởng thủ pháp của người rất cao minh sao? Để Khương Tuyết tiểu tiện – nhân kia đi tìm người ta làm phiền, người có biết hay không, Khương Tuyết nếu ở Kim Ô linh giết chết con thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ vừa mới từ nhậm, sẽ là hậu quả gì?”

Khương Dao ngạo nghễ ngẩng đầu, khinh thường nói: “Hỏa Nha bộ chẳng lẽ còn dám trở mặt với Tất Phương bộ chúng ta sao? Cùng lắm thì tiêu diệt Hỏa Nha bộ là được!”

Sắc mặt hai cha con Cơ Hoàn, Cơ Xu khó coi giống như vừa mới ăn một thùng phân chó to, Khương Dao nữ nhân này đã không thể nói lý nữa.

Trong lều, gương mặt các tộc nhân Hỏa Nha bộ run rẩy từng đợt, nếu không phải Khương Bặc ở đây, trong bọn họ thậm chí sẽ có người tính tình nóng nảy rút đao dứt khoát xử lý nữ nhân kiêu ngạo tự đại này.

Cơ Xu nhìn Khương Dao gương mặt vằn vẹo, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi:

“Cho ta vài ngày, ta sẽ sai Cơ Hạ đi ngoài Kim Ô linh trấn thủ, đây là quyền lực của ta.”

“Chỉ cần Cơ Hạ rời Kim Ô lĩnh, chuyện còn lại đều dễ làm.”

Chương 24: Khế Ước

Một đám đại hán cường tráng sắc mặt khó coi từ tiểu viện nhà Cơ Hạo đi ra, nhiều người lớn tiếng oán giận.

“Mượn lực lượng truyền thừa vu bảo mới có thể đánh bại đại huynh, người như vậy, có tư cách làm thủ lĩnh của chúng ta sao?”

“Truyền thừa vu bảo, nếu không phải một số trưởng bối trong một chi tộc nhân này của đại huynh, vì Hỏa Nha bộ tử chiến với kẻ thù bên ngoài ngã xuống, một số truyền thừa vu bảo thượng cổ lưu truyền tới nay đều mất mát, đại huynh sao có thể thua tiểu tử đó?”

“Tên da trắng kia, ta nhìn hắn đã cảm thấy chán ghét. Da non thịt mềm vóc dáng nhỏ, nhìn qua không giống nam nhân!”

“Gã này thanh danh cũng không tốt. Hừ, hừ, có một số việc, các người có thể tìm người phụ cận bộ lạc bọn họ hỏi thăm!”

Những người này đều là một đám chiến sĩ cường hãn nhất Hỏa Nha bộ, càng là chiến hữu thân mật của Cơ Hạ. Đối với Cơ Xu thượng vị, trong lòng những chiến sĩ này tràn ngập khó chịu. Nhưng quy củ tổ tiên đặt ở đó, ở trên tế tổ đại điển Cơ Hạ bị thua, bọn họ cũng không có cách nào làm gì Cơ Xu.

Rất nhiều tộc nhân đều tới thăm Cơ Hạ cùng Thanh Phục hôn mê, nhìn thấy bộ dáng Cơ Hạ và Thanh Phục hiện tại, sự bất mãn của các tộc nhân đối với Cơ Xu lại càng thêm mãnh liệt. Cơ Hạ đảm nhiệm thủ lĩnh chiến sĩ nhiều năm như vậy, dẫn dắt tộc nhân khai chiến với kẻ thù truyền kiếp Hắc Thủy Huyền Xà bộ, cướp được lãnh thổ to lớn, các tộc nhân đều tin phục năng lực của Cơ Hạ.

Mà Thanh Phục có tay nghề y thuật vô cùng tốt, luyện chế vu dược cứu sống vô số tộc nhân sinh dịch bệnh, danh vọng của nàng ở trong tộc thậm chí vượt qua Cơ Hạ.

Một màn hai vợ chồng bị Cơ Xu cố ý làm bị thương nặng bị toàn bộ tộc nhân xem ở trong mắt, ghi tạc trong lòng. Tuy nhiên các tộc nhân không thể ngăn cản Cơ Xu tiếp quản chức vị thủ lĩnh chiến sĩ, nhưng Cơ Xu muốn sai khiến các tộc nhân này như tay chân, chắc chắn cũng là không có khả năng.

Đợi cho một đợt tộc nhân cuối cùng tới thăm rời khỏi, Cơ Hạo lúc này mới ngồi ở bên người Thanh Phục, hai tay đặt ở trên huyệt Thái Dương trái phải của Thanh Phục, lặng lẽ vận chuyển Bồ Thiên Bất Lộ Quyết.

Từng tia ánh lửa ba màu từ trong huyệt Thái Dương của Thanh Phục trào ra, bị thân thể Cơ Hạo cắn nuốt. Nhiệt độ cao đáng sợ đốt cháy thân thể Cơ Hạo, mồ hôi giống như nước suối phun ra. Nhưng Tam Vị Hỏa này còn chưa kịp tạo thành thương tổn lớn hơn nữa cho Cơ Hạo, ngọn lửa năm màu trong bụng đã kịch liệt lay động hẳn lên, toàn bộ Tam Vị Hỏa đều bị ngọn lửa năm màu một ngụm nuốt trôi.

Ngọn lửa năm màu nhỏ bé ảm đạm đột nhiên sáng lên một mảng lớn, ánh lửa lóe ra trong, lượng lớn luồng sáng năm màu từ trong ngọn lửa trào ra, không ngừng rót vào các nơi của thân thể Cơ Hạo. Cơ Hạo đã có được tu vi Vu Nhân cảnh tầng mười, lực lượng cơ thể đạt tới mười vạn thạch đột nhiên cảm giác, lực lượng cơ thể của mình lại một lần nữa tăng cường, hơn nữa biên độ tăng cường vượt xa hẳn tưởng tượng.

“Đây là lực lượng long huyết.” Trong đầu truyền đến thanh âm hùng hậu hữu lực của hư ảnh: “Kết cấu thân thể người đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất, cho nên cực hạn lực lượng cơ thể người vượt xa bất luận nhân tộc nào. Ừm, tìm thêm chút con mồi mạnh mẽ cắn nuốt, người hoàn toàn có thể ở lúc Vu Nhân cảnh đã có được lực lượng cơ thể có thể so sánh với Đại Vu.”

Cơ Hạo méo mó miệng, đối với đề nghị của hư ảnh không có chút hứng thú. Ở lúc Vu Nhân cảnh có được lực lượng cơ thể cấp Đại Vu, thế này phải ăn bao nhiêu con mồi mới được?

Toàn bộ hỏa khí trong cơ thể Đem Thanh Phục cắn nuốt hết, Cơ Hạo lại theo nếp mà làm, đem hỏa khí trong cơ thể Cơ Hạo luyện hóa toàn bộ. Hai tay kết thành ấn quyết, Cơ Hạo đứng ở bên cạnh hai người, yên lặng câu thông lực lượng vô cùng vô tận tồn tại trong thiên địa trong quanh.

Chân ngôn chữ ‘Giả’ lặng lẽ phát động, thân thể Cơ Hạo và Thanh Phục run lên rất khẽ. Mượn dùng lực lượng Cửu Tự Chân Ngôn, Cơ Hạo khống chế thân thể bọn họ, thúc đẩy thân thể bọn họ tự kích phát ra tiềm lực sinh mệnh thần bí nhất trong cơ thể.

Chân ngôn chữ ‘Giả’ theo sau bùng nổ, Cơ Hạo biến hóa thủ ấn, trong không khí bốn phía có ánh sáng sáng ngời giống như nước sông chảy ra. Ánh sáng rót vào thân thể Cơ Hạo và Thanh Phục, chân ngôn chữ ‘Giả’ đại biểu lực lượng sinh mệnh phản lão hoàn đồng thần bí nhất, khí tức sinh mệnh cường đại chấn động ở trong cơ thể Cơ Hạo và Thanh Phục, không ngừng chữa trị các vết thương ngấm trong cơ thể bọn họ.

Ở dưới lực lượng tinh thần của Cơ Hạo quan sát, thậm chí vu huyệt của Cơ Hạo cùng Thanh Phục năm đó bị phá hư, đều ở dưới chân ngôn chữ ‘Giả’ điều động lực lượng sinh mệnh nhanh chóng khôi phục. Rất có khả năng, Cơ Hạo có thể giải quyết hoàn mỹ các loại thương tổn vu huyệt hai người năm đó bị phá mang đến.

Cơ Hạo và Thanh Phục được một quãng sáng ôn hòa bao bọc, vẻ mặt thống khổ của hai người trở nên vô cùng ôn hòa.

Cơ Hạo nhìn hai người, rốt cuộc thở phào một hơi.

‘Thùng thùng’ hai tiếng, một con quạ đen cao hơn hai thước đáp trên cửa sổ căn nhà gỗ, mở dùng sức đục đục cửa sổ.

Cơ Hạo đi đến bên cửa sổ, dùng sức vuốt ve quạ đen một cái, lấy ra một miếng thịt khô nhét đến trong mỏ con quạ đen, thấp giọng hỏi: “Là a công tìm ta sao?”

Quạ đen kêu ‘Oa’ một tiếng, vỗ cánh không phát ra tiếng bay lên. Cơ Hạo nhìn thoáng qua Cơ Hạ, Thanh Phục lẳng lẳng nằm, vệt vàng lao ra khỏi cửa sổ, theo con quạ đen này tránh đi chỗ ở của tộc nhân dọc theo đường đi, tới trong rừng rêu cuối khe núi.

Ở trong bí cảnh rừng dâu, trong nhà gỗ nghị sự thật lớn, Cơ Khuê, Cơ Thố bọn mười mấy vị vu tể địa vị cao nhất ngồi vây quanh lò sưởi. Nhìn thấy Cơ Hạo đi đến, Cơ Khuê cười vẫy vẫy tay, vỗ nhẹ nhẹ mặt đất bên người: “Hạo, tới nơi này ngồi.”

Cơ Hạo ngồi ở bên người Cơ Khuê, nghiêm túc đánh giá một phen gương mặt nghiêm túc của các vu tể, giọng cung kính nói: “Các a công gọi con tới đây, có chuyện gì sao?”

Cơ Khuê sụp mí mắt, lạnh nhạt nói: “Người biết, Cơ Xu là đường đệ họ xa của a ba người... nói chính xác, con cháu huyết duệ Vu Đế nhất mạch Hỏa Nha bộ chúng ta có một trăm hai mươi bảy chi, nhưng huyết mạch gần nhất, thuần khiết nhất, trừ nhất mạch này của a ba người, Cơ Xu một chi tộc nhân kia, xem như nhất mạch chính thống nhất trong chi mạch khác.”

Thở dài một hơi, Cơ Khuê lạnh lùng nói: “Nhưng, bọn họ và Tất Phương bộ đi lại quá gần, một số cách làm của bọn họ không phù hợp lợi ích đời đời kiếp kiếp của Hỏa Nha bộ chúng ta. Cho nên cho tới nay, bọn họ bị bài xích ra khỏi Kim Ô lĩnh, bọn họ chưa bao giờ có cơ hội nhúng chàm quyền lực thánh địa.”

Cơ Hạo cười khổ một tiếng: “A công, một lần này, a ba bị Cơ Xu đã thương...”

Bàn tay khô gầy khô quắt của Cơ Khuê đặt trên vai Cơ Hạo, hần ngừng trọng nói: “Sự tình đã là như thế, thì xem bọn hần rốt cuộc muốn làm gì đi. Nhưng hiện tại quan trọng nhất, Hạo à, người là đứa bé chúng ta đám lão gia hỏa này nhất trí xem trọng, người sẽ có tiền đồ rất rộng lớn, cho nên chúng ta tuyệt đối không cho phép người có bất cứ sự nguy hiểm nào.”

Cơ Hạo giang hai tay, rất thành khẩn nói với Cơ Khuê: “Nhưng con trai Cơ Xu bị giết, có một nửa nguyên nhân ở trên thân con. Cơ Xu, Khương Dao, còn có kẻ phía sau bọn họ, đều sẽ không nhẹ nhàng buông tha con như vậy.”

Cơ Khuê mím môi cười cười thần bí: “Cho nên, lúc tế tổ đại điển, chúng ta thu được tổ linh chỉ điểm —— Hạo, tuy ngươi còn chưa phải Đại Vu, nhưng các tổ linh đặc biệt ân chuẩn, ngươi có thể ký kết khế ước chiến thú với một con cự nha.”

Cơ Hạo đại ra nhìn Cơ Khuê, cự nha, chính là tồn tại khủng bố cấp bậc Nha Công bình thường hãn cười, ngay cả Cơ Hạ cũng không có tư cách ký khế ước chiến thú Hòa Nha to lớn, hãn lại có thể khế ước một con?

“A công, tổ linh bọn họ làm sao biết được con?” Cơ Hạo rất tò mò chuyện này.

“Chúng ta là vu tể của Hòa Nha bộ, tổ linh nói với chúng ta như vậy, chúng ta đương nhiên phải làm như vậy!” Cơ Khuê còn có vu tể khác ở đây đều cười lên rất quý dị: “Ý chí tổ linh, vẫn luôn là thông qua chúng ta để truyền đạt, cho nên Hạo à, cho ngươi khế ước một con cự nha, cái này, nhất định phải là ý nguyện của tổ linh.”

Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, không mở miệng nữa.

Cửa chính dày nặng của nhà gỗ bị đẩy ra, Nha Công ngày thường chở Cơ Hạo chạy loạn khắp nơi từng bước một rón rén đi đến.

Nhìn thấy Cơ Hạo, Nha Công rất vui hướng lên trời kêu to một tiếng, một giọt máu tươi trong suốt long lanh từ khóe miệng nó từ từ bay ra, hóa thành một đạo phù văn vắn vẹo nhanh như tia chớp chui vào mi tâm Cơ Hạo.

Cơ Hạo nháy mắt cảm nhận được Nha Công tồn tại, thân thể hãn run nhè nhẹ, huyết mạch lực trong cơ thể sôi trào như thủy triều, một mảng ánh lửa màu đỏ vàng ‘Vù vù’ ở phía sau hãn phóng lên trời.

Chương 25: Tin Tức

Hướng đông, mặt trời mới lên, Cơ Hạo đứng ở trong sân nhà mình, kinh ngạc nhìn một vầng lửa đỏ kia.

Đêm qua ở dưới sự chủ trì của Cơ Khuê, sau khi ký kết khế ước vu pháp với Nha Công, Cơ Hạo chiếm được lợi ích cực lớn. Nha Công là một con Hỏa Nha già đã sống gần ngàn năm, thực lực ở trong Đại Vu Cảnh cũng coi như không yếu.

Vu pháp khế ước vừa ký kết, giống như một hồ nước nhỏ nhỏ khô cạn, đột nhiên liên thông một dòng sông dài vạn dặm cuộn cuộn, vu lực cuộn cuộn trong cơ thể Nha Công không ngừng ủa vào trong cơ thể Cơ Hạo, nháy mắt khiến Cơ Hạo đột phá Vu Nhân cảnh tầng mười, trực tiếp kích hoạt lực lượng huyết mạch của hắn, chen thân Vu Nhân cảnh tầng mười một.

Nhìn mặt trời đỏ hướng đông, Cơ Hạo thong thả hoạt động chân tay.

Ở trong thân thể máu thịt, giống như có mấy chục đường nóng cháy tạo thành tấm lưới kỳ diệu, tinh huyết trong cơ thể theo những mạng lưới đó không ngừng lưu động. Không cần vận dụng lực lượng tinh thần nội thị, Cơ Hạo cũng có thể cảm giác rõ ràng từng viên tồn tại hào quang ảm đạm trên mạng lưới này, đó là toàn bộ vu huyết huyết mạch Tam Túc Kim Ô hàm quát.

Tinh huyết trong cơ thể không ngừng theo những đường nóng cháy đó cọ rửa càn quét, tinh huyết lực lần lượt đảo qua, mạng lưới do những đường kỳ dị đó tạo thành liên dần dần cứng cõi, cường đại, mơ hồ có các tia tinh huyết khí được không ngừng hấp thu vào.

Theo những hoạt động này của Cơ Hạo, trong thân thể hắn mơ hồ có một loại lực lượng thần kỳ dâng lên muốn ra. Chỉ thiếu một chút cơ duyên, chỉ thiếu một chút lực lượng tích lũy, một loại lực lượng thần kỳ sẽ bộc phát ra, đây là thiên phú thần thông Kim Ô huyết mạch mang đến.

Trong nhà gỗ, Cơ Hạ và Thanh Phục vẫn đang ngủ say.

Tuy lực lượng Tam Vị Hỏa trong cơ thể đã bị Cơ Hạo tiêu trừ, nhưng hai người bị tiên thiên chi hỏa thiêu đốt rất lâu, không chỉ có thương tổn hại tinh khí bốn nguyên của máu thịt, ngay cả linh hồn cũng bị thương tổn không nhẹ.

Cơ Hạo đang dùng bí pháp Cửu Tự Chân Ngôn khôi phục nguyên khí, tẩm bổ linh hồn cho bọn họ, điều này cần vài ngày. Cho nên Cơ Hạo cũng chưa đánh thức hai người, mà là mặc cho bọn họ tự nhiên ngủ say an dưỡng.

Gấu béo lười nhác ghé vào cửa nhà gỗ. Sau khi ký vu pháp khế ước với Cơ Hạo, thân thể Nha Công có thể tự nhiên thu nhỏ phóng to biến thành cao hơn một thước, ngồi xồm trên đầu gấu béo, chậm rãi mổ một miếng thịt thú béo, thỉnh thoảng neho con mắt màu đỏ tươi hướng Cơ Hạo nhìn một cái.

‘Thùng’ một tiếng, cửa gỗ của tiểu viện đột nhiên bị đẩy ra, một thiếu niên thân khoác da thú, cầm trường mâu, trên lưng còn đeo một tấm khiên gỗ dày sải bước đi đến. Thiếu niên ở trong sân nhìn một cái, hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Hạo, Cơ Hạ a thức đã khỏe chưa?”

Cơ Hạo xoay người, neho mắt hướng thiếu niên đánh giá một phen: “A ba, a mổ bọn họ... Cơ Thổ vu tể đã cho bọn họ dùng vu dược, tạm thời áp chế thương thế, nghỉ ngơi một ít ngày, hẳn là không có vấn đề. Cơ Hồ đại huynh, có việc gì thế?”

Thiếu niên Cơ Hồ đi vào là đường huynh của Cơ Hạo, so với hắn lớn hơn ba tuổi. Nói từ trên huyết thống, Cơ Hồ và Cơ Hạo một chi tộc nhân này cách khá xa, nhưng so sánh với một nhà Cơ Hạo thân tộc đa số chết trận, chỉ còn lại có một đường đơn truyền, huynh đệ tỷ muội nhà Cơ Hồ rất nhiều người, cho nên cả nhà Cơ Hồ ở Kim Ô lĩnh cũng rất có một chút sức ảnh hưởng.

Bản thân Cơ Hồ thực lực cũng không yếu, ít nhất trong bạn cùng lứa tuổi ở Kim Ô lĩnh, hơn mười tuổi hẳn có thực lực Vu Nhân cảnh tầng bảy đỉnh phong, ở trong nhiều lần săn bắn tập thể của bộ tộc Cơ Hồ biểu hiện thật sự xuất sắc,

cho nên rất có sức ảnh hưởng ở trong bạn cùng lứa tuổi.

Ngày thường Cơ Hạo toàn tâm toàn ý theo một đám lão vu tể học tập các loại vu thuật, hoặc là chạy loạn khắp núi đồi, lẫn lộn cùng bọn dị tộc đám Hành La Quân, cực ít giao tiếp với Cơ Hổ những người bạn cùng lứa tuổi. Đột ngột gặp Cơ Hổ, Cơ Hạo có chút không rõ ý đồ đến của gã.

“Hạo, Cơ Hạ a thúc bị thương, mọi người đều rất tức giận.” Cơ Hổ cau mày, ngữ khí rất trầm trọng nói: “Cơ Xu tên kia, đối với tộc nhân nhà mình cũng hạ thủ nặng như vậy, hắn làm thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ, chúng ta không phục.”

Nhìn Cơ Hổ lòng đầy căm phẫn, trong lòng Cơ Hạo hiện lên rất nhiều ý niệm, thở dài một hơi nặng nề: “Không phục lại có thể thế nào? A ba bị thương nặng, Cơ Xu hắn hiện tại đã là thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ, chúng ta còn có thể thế nào?”

Cơ Hổ tiến lên hai bước, đến trước mặt Cơ Hạo, đề thấp thanh âm thần bí nói: “Ta trước đó vài ngày đi trong núi bắt chim ưng non, phát hiện hai sợi ‘Đoạt Mệnh Đăng’, ít nhất có hỏa hậu mấy trăm năm. Đó chính là thứ tốt có thể khởi tử hồi sinh, cứu mạng. Hai sợi bảo bối đó bị một con Nhân Diện Ngô Công (rất mặt người) giữ, một mình ta không dám động vào. Chúng ta liên thủ, lấy bọn nó trở về, thương thế của Cơ Hạ a thúc khẳng định có thể khỏi hẳn.”

“Đoạt Mệnh Đăng?” Cơ Hạo ‘kinh hỉ vạn phần’ tóm chặt bả vai Cơ Hổ: “Thật? Nhân Diện Ngô Công khó đối phó, hai người chúng ta, được sao?”

Cơ Hổ dùng sức vỗ vỗ ngực, đề thấp thanh âm nói: “Đương nhiên không chỉ hai người chúng ta, ta còn gọi A Phong, A Thủy hai người giúp chúng ta. Bốn người chúng ta liên thủ, một con Nhân Diện Ngô Công vẫn có thể giết chết.”

Trong con người lóe ra tinh quang, Cơ Hổ dùng thanh âm rất dụ hoặc thấp giọng nói: “Hạo, chỉ cần thương thế của Cơ Hạ a thúc khôi phục, có hãn dẫn dắt tộc nhân đối nghịch với Cơ Xu, Kim Ô lĩnh còn chưa tới lượt Cơ Xu đánh vào.”

Cơ Hạo liếc nhìn Cơ Hổ, lời này nói rất êm tai, thật sự chỉ có thể dùng để lừa trẻ con!

Cơ Xu ngay cả Hòa Nha Phủ Trưởng cũng đã lấy được, quyền lực nắm giữ chiến sĩ tộc nhân của hắn, là các vụ tế cùng các trưởng lão cũng không thể dễ dàng đụng chạm, ở trong miệng Cơ Hổ, đối kháng quyền lực của Cơ Xu trở nên nhẹ nhàng như vậy?

Càng không cần nói, ở Kim Ô lĩnh, cũng khẳng định có người ủng hộ Cơ Xu, Cơ Xu nắm giữ đại nghĩa danh phận, là người có thể tùy ý dẫn tộc nhân đối nghịch?

Trầm mặc một phen, hai tay Cơ Hạo nắm tay Cơ Hổ, rất lo lắng nói: “Cơ Hổ đại huynh, vậy đừng chậm trễ thời gian, nhanh xuất phát đi! Nhanh đem Đoạt Mệnh Đăng thu hồi, cứu a ba cùng a mã ta.”

Dừng chút, Cơ Hạo cũng đè thấp thanh âm: “Chỉ chúng ta lén lút ra ngoài, không thể để người khác biết. Ta sợ có người nói cho Cơ Xu, hắn sẽ quấy rối chúng ta. Phải biết, chỉ mấy đứa trẻ chúng ta, không phải là đối thủ của chiến sĩ tinh nhuệ trong tộc.”

Cơ Hổ rất nghiêm túc liên tục gật đầu, dùng sức vỗ vỗ bả vai Cơ Hạo: “Hạo, người nói không thể đúng hơn. Chuyện này, cũng không dám để người khác biết. Chỉ người, ta, A Phong, A Thủy. Hiện tại xuất phát ngay, chúng ta trước khi trời tối có thể trở lại.”

Cơ Hạo huýt một tiếng, Nha Công vỗ cánh bay tới, đáp ở trên vai Cơ Hạo.

Cơ Hổ không cho là đúng nhìn thoáng qua Nha Công. Trong Kim Ô lĩnh loại quạ đen này lấy trăm vạn để tính, thực lực thấp kém, ngay cả thực lực Vu Nhân cảnh tầng thứ nhất cũng không có, căn bản không đáng chú ý.

“Nhanh xuất phát đi, tranh thủ trở về sớm một chút. Ô, không thể đi đường lớn bị tộc nhân nhìn thấy, chúng ta đi con đường mòn ngày thường chúng ta

vụng trộm chuồn ra đi chơi kia không còn gì tốt hơn.” Cơ Hổ mang theo ý cười ở phía trước dẫn đường, hai người một trước một sau chui vào trong bụi cỏ sau nhà gỗ.

Hai khắc đồng hồ sau, Cơ Hạo, Cơ Hổ và hai thiếu niên khác vụng trộm rời khỏi khe núi tộc nhân tụ cư, bước nhanh xâm nhập rừng rậm mờ mịt.

Chương 26: Phục Kích

Không khí trong núi rừng đặc biệt tươi mát.

Cơ Hạo đi ở Cơ Hồ phía sau, mở to mắt cẩn thận hết nhìn đông tới nhìn tây.

Cổ mộc mười mấy người ôm, cây mây giống như cự long, rêu thật dày, cái nấm thật lớn, còn có các loại xà trùng bò qua bò lại ở giữa nhánh cây, rêu. Rừng rậm Nam hoang luôn là sinh cơ bưng bưng như thế, nhưng trước kia Cơ Hạo cực ít chú ý tới một điểm này.

Từ lúc hai tuổi, lần đầu tiên cười Nha Công vụng trộm chuồn vào rừng rậm, Cơ Hạo tới thế giới này nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên xem kỹ một mảng rừng rậm khoảng cách gần như thế.

Vượt qua hai dòng suối nhỏ chảy xiết, vòng qua ba cái chân núi, xuyên qua bốn cánh rừng sắc thái sắc sỡ, loại cây khác nhau, bọn bốn người tới một mảnh đất trống trong rừng đẹp đẽ.

Trên đất cỏ phạm vi mười mấy mẫu sinh trưởng mấy chục bụi cây thưa thớt, trong bụi cỏ rậm rạp các bông hoa đại đang nở rộ. Ánh mặt trời chiếu xuống, so sánh với không gian rừng rậm tối tăm chung quanh, một mảnh đất trống này quang huy, sáng lạn, giống như một viên đá quý màu xanh lục.

Vừa mới đến nơi này, thân thể ba người bọn Cơ Hồ đã theo bản năng căng thẳng, trên người cũng có sát ý nhàn nhạt không chịu khống chế biểu lộ.

“Nơi đây thật đẹp.” Cơ Hạo dừng bước lăm lăm: “Phong thủy nhất định không xấu. Có thể táng thân nơi này, kiếp sau tất nhiên đầu thai tốt.”

“Phong thủy?” Trên trán Cơ Hồ thoáng mang theo một tầng mồ hôi cũng ngừng lại, tò mò nhìn Cơ Hạo hỏi: “Cái gì là phong thủy? Người nói nơi này có thủy? Hạo, trong mảng rừng này ngay cả một dòng suối nhỏ cũng không có.”

Cơ Hạo rất ‘ngạc nhiên’ nhìn Cơ Hổ cười ha ha: “Ồ? Các người không biết phong thủy là có ý tứ gì? Ừm, vấn đề này giải thích quá phức tạp, so với giải thích chuyện các người muốn giết ta còn phức tạp hơn nhiều!”

Cơ Hổ đang mặt đầy nét cười chợt biến sắc, Cơ Phong, Cơ Thủy theo sát ở phía sau Cơ Hạo đồng thời hét lớn một tiếng, một đao, một rìu xé rách không khí, mang theo tiếng vang nặng nề hướng lưng Cơ Hạo bổ xuống.

Đao là đại đao sắt đen Hỏa Nha bộ tự nhà mình rèn, rìu cũng là rìu đá Hỏa Nha bộ tự nhà mình mài, tất cả đều là đại gia hỏa thô to công kênh, sức nặng kinh người. Cơ Phong, Cơ Thủy đều là thực lực Vu Nhân cảnh tầng sáu đỉnh phong, một đòn toàn lực ra tay, đao rìu kéo theo cuồng phong kích động phong cương, toàn bộ cỏ dại, hoa dại trong phạm vi một trượng đều gãy tận gốc bay lên.

Cùng lúc đó Cơ Hổ cũng rống to một tiếng, trường mâu trong tay kéo theo một đạo ác phong, thế như sấm sét hướng ngực Cơ Hạo đâm nhanh xuống.

Ba người đồng thời ra tay gần như đánh lén, trên gương mặt vận vẹo của Cơ Hổ đã lộ ra một nụ cười. Theo hẳn thấy, Cơ Hạo đã là chết chắc rồi, căn bản không có khả năng đào tẩu. Dù sao ở nửa tháng trước, Cơ Hạo tuy từ nhỏ theo các vu tế nghiên cứu vu pháp, nhưng lực lượng cơ thể của hắn chỉ là Vu Nhân cảnh tầng thứ ba, căn bản không có khả năng là đối thủ của ba người bọn hắn.

Nhưng nửa tháng thời gian có thể thay đổi rất nhiều chuyện, đối mặt đao rìu sau lưng đánh lén, thân thể Cơ Hạo rất quỷ dị bay lên, hai cái chân nhanh như sấm sét hướng về phía sau bật mạnh. Cơ Phong, Cơ Thủy không kịp né tránh, ngực trúng một cước cực nặng, hộc máu bay về phía sau.

Đầu ở phía trước, chân ở phía sau, thân thể Cơ Hạo nằm thẳng ở không trung, hai tay vững vàng đưa tay về phía trước.

‘Bốp’ một cái, trường mâu Cơ Hổ dốc hết toàn lực đâm tới bị Cơ Hạo bắt lấy, trường mâu chợt vận vẹo, cũng không cách nào đưa về phía trước mấy may. Cơ

Hạo uốn éo bàn tay, trường mâu dẫu xanh chế thành phát ra tiếng kêu không chịu nổi gánh nặng, ở trong ánh mắt vắn vẹo, hoảng sợ của Cơ Hổ bị bẻ gãy thành ba đoạn.

“Hạo, nghe ta giải thích!” Cơ Hổ bị dọa hồn vía lên mây, vừa lui về phía sau vừa rống to xé tim xé phổi.

“Còn cần giải thích cái gì?” Cơ Hạo nương lực lượng phản xung của trường mâu gãy, thân thể bay lên trời, giống như phi long đằng vân giá vũ nhảy lên không, nháy mắt đến đỉnh đầu Cơ Hổ, một quyền nhẹ nhàng băng quơ đánh xuống.

“A mỗ ta đã nói cho ta, có người muốn giết con, thì nhất định phải giết hẳn, đây là quy củ của Nam hoang!” Trọng quyền như sao băng, mang theo một quãng lửa màu đỏ nện ở trên đầu Cơ Hổ. Thân thể Cơ Hổ cứng đờ, quyền kinh mang theo nhiệt độ cao đáng sợ ủa vào thân thể, lửa màu đỏ vàng từ trong từng cái lỗ chân lông của hắn phun ra, chỉ trong nháy mắt, Cơ Hổ đã bị thiêu đốt cả người cháy khét ngã xuống đất không dậy nổi.

“Giết hẳn cho ta!” Trong rừng phía trước truyền đến tiếng rống giận dữ thanh thúy. Theo tiếng mắng, Khương Tuyết mặc giáp mềm da thú, cầm một cây lưu tinh chùy nổi giận dùng dùng từ trong rừng xông ra: “Phế vật vô dụng, ba người còn thu thập không nổi một tên tiểu quỷ, giết hẳn cho ta!”

Cơ Hổ bị một quyền đánh chết, Cơ Phong, Cơ Thủy lại còn có sức đứng dậy. Hai người lão đảo hướng Cơ Hạo bên này tới gần hai bước, đồng thời khàn cả giọng kêu lên: “Cơ Hạo, người giết A Hổ đại huynh! Trời ạ, người giết A Hổ đại huynh! Đồng tộc tương tàn, đây là tội chết!”

Trong lòng Cơ Hạo chán ngấy một trận, cũng lười nhìn Khương Tuyết khí thế hùng hổ xung phong ra, xoay người kéo theo một mảng tàn ảnh hướng Cơ Phong, Cơ Thủy đánh tới. Đồng tộc tương tàn, quả thật là tội chết, nhưng hắn là bị ép phản kích, thật sự đồng tộc tương tàn, không phải các người ba tên ngu

ngốc này sao?

“Khương Tuyết cho các người chỗ tốt thế nào, các người dám giúp người ngoài giết hại đồng tộc?” Trong cơ thể, hỏa lực trong mấy chục đường kinh lạc nóng cháy dâng trào, phía sau Cơ Hạo một mảng ánh lửa màu đỏ vàng quay cuồng, cỏ dại hoa dại trong phạm vi mấy trượng nhanh chóng héo rũ.

Cơ Phong, Cơ Thủy không thể tin nhìn dị tượng hỏa diễm lẫn lộn phía sau Cơ Hạo, đây là dấu hiệu đột phá Vu Nhân cảnh tầng mười, sắp kích hoạt huyết mạch lực. Nhưng nửa tháng trước, tu vi Cơ Hạo còn thua xa mình mà!

Sóng nhiệt cuộn cuộn tản ra, Cơ Phong, Cơ Thủy hét lên một tiếng, thế mà bỏ đao rìu trong tay, đồng thời hướng phía sau chạy trốn.

Cơ Hạo tức giận đến mức quát to, hai thằng cha này trước mặt ở người ngoài làm mất hết vinh dự của chiến sĩ Hỏa Nha bộ. Chiến sĩ Hỏa Nha bộ có tiếng dũng mãnh hiếu chiến, trong vô số năm tranh đấu với Hắc Thủy Huyền Xà bộ chưa từng có ai chạy giữ mạng.

“Cơ Phong, Cơ Thủy, tử chiến với ta như nam nhân. Các người muốn mất hết mặt mũi tổ tiên nhà mình sao?” Cơ Hạo vận trung khí cất tiếng rống to, hai tay kết ấn vung về phía trước, một mảng lửa gào thét về phía trước ủa đi, giống như một mảng sóng biển vỗ vào phía sau hai người.

Có một tiếng rú thảm, thân thể hai người dính đòn nặng bay lên, nửa bên người cũng bị đốt như tro bụi.

Phía sau truyền đến tiếng xé gió bén nhọn, trừ Khương Tuyết, còn có bốn gã tráng hán cầm trường đao lợi kiếm từ trong rừng rậm lao ra, như một trận gió hướng Cơ Hạo lao tới, bốn binh khí mang theo ánh lửa màu đỏ rực, giống như bốn con rồng lửa lừng không chụp xuống.

Trong tiếng ‘Vù vù’, phía sau bốn gã tráng hán tràn ngập mảng lớn ánh lửa, trong ánh lửa mờ hồ có thể thấy được bóng dáng một con Tất Phương móng lung

lóc lên, bọn họ thuần một màu đều là chiến sĩ tinh nhuệ Tiểu Vu Cảnh, hơn nữa đều đem thiên phú thần thông của mình thi triển ra.

Cơ Hạo vội lui về phía sau, dùng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau.

Trong cơ thể nhiệt lực dâng trào, huyết mạch lực của bản thân cũng đang điên cuồng sôi trào. Đối mặt bốn gã chiến sĩ tinh nhuệ Tất Phương bộ đánh bất ngờ, Cơ Hạo chỉ cảm thấy một ngọn núi do lửa tạo thành gất gao đè ở trước mặt, sóng nhiệt gào thét, áp lực nặng nề, ngay cả thở cũng thở không nổi.

Bốn người liên thủ uy lực uy hiếp còn không bằng trên tế tử đại diện hôm qua Cơ Xu một chiêu tùy ý mang tới cho Cơ Hạo.

Nhưng bốn gã Tiểu Vu Cảnh tinh nhuệ liên thủ, cũng không phải Cơ Hạo hiện tại có thể thừa nhận. Lui, dùng tốc độ nhanh nhất lui, Cơ Hạo nghiêng rằng nhìn bốn thanh đao kiếm nhắm vào đầu đánh tới, dốc hết toàn lực vận chuyển lực lượng nóng cháy trong cơ thể.

Khương Tuyết ở phía sau đuổi sát không tha, nàng thấy Cơ Hạo lâm vào ‘tuyệt cảnh’, vận phần oán độc kêu to lên: “Giết hắn, giết hắn cho ta. Khốn kiếp chết tiệt, người đã giết Cơ Vô... Ta còn chưa xuất giá, người đã hại chết hắn, thanh danh của ta đều bị người làm hỏng rồi!”

Cơ Hạo cười to ‘hắc hắc’, còn chưa lập gia đình vị hôn phu đã chết, ở trong bộ tộc Nam hoang mê tín nhất, thuyết quỷ thần báo ứng nồng đậm nhất, loại chuyện này quả thực sẽ làm tiếng tăm Khương Tuyết trở nên thối không nói nổi.

Trong tiếng cười lớn, Khương Tuyết đột nhiên giống như gặp quỷ hét lên, ở phía chéo một bóng đen bắn nhanh tới, lưu tinh chùy trong tay nàng phụt ra lửa ầm ầm nổ tung, giáp mềm da thú trên người vừa mới toát ra một đạo hào quang màu vàng đã vỡ thành bảy tám khối, sau đó Khương Tuyết hộc máu bay chéo lên.

Chương 27: Hắc Thủy

Đao kiếm đã sắp bổ tới trên người Cơ Hạo chợt thu hồi, bốn gã chiến sĩ Tất Phương bộ đồng thời hướng Khương Tuyết lao đi. Lúc tập kích Cơ Hạo, mặt bọn họ đều còn mỉm cười, giống như con mèo già đùa bỡn con chuột xui xẻo dưới móng vuốt, mang theo ba phần thoải mái, ba phần trêu tức, ba phần không cho là đúng.

Nhưng Khương Tuyết đột nhiên bị tập kích, bốn người giống như gặp quỷ, khuôn mặt tràn đầy nụ cười nháy mắt cứng ngắc, phát xanh, cả người run rẩy hướng phía sau toàn lực lao đi. Phụ thân của Khương Tuyết chính là trưởng lão Tất Phương bộ, nếu ở dưới sự bảo vệ của bọn họ Khương Tuyết xảy ra bất cứ vấn đề gì, cả nhà bọn họ đều phải xui xẻo.

Một cái bóng đen xẹt qua, một lão nhân khô gầy trên cổ quấn một con độc giác hắc xà dài hai thước, để trần nửa người trên, trên làn da màu trắng tím xám mấy chục đồ đằng rắn độc chắn giữa Khương Tuyết cùng bốn chiến sĩ Tất Phương bộ.

“Cút ngay!” Một chiến sĩ Tất Phương bộ giận quát một tiếng, sau lưng hắt lóe ra ánh lửa, bỗng dừng ngưng tụ thành một đôi cánh do lửa tạo thành. Cánh lửa rộng chừng một trượng vỗ một cái, tốc độ hắt bỗng nhiên tăng thêm hơn hai lần, hai tay nắm đao hướng cổ lão nhân chém tới.

Lão nhân cười âm trầm không chút nhúc nhích, độc giác hắc xà quấn quanh trên cổ hắt nâng nửa người trên, há mồm phun ra một luồng hàn khí thẳng tắp.

Trong tiếng ‘xẹt xẹt’, hàn khí màu đen nhạt dâng trào, bốn chiến sĩ tinh nhuệ Tiểu Vu Cảnh của Tất Phương bộ nháy mắt bị đông lạnh thành bức tượng băng màu đen. Huyền băng dày tới nửa thước đóng băng thân thể bọn họ, lửa trên người bọn họ phun ra cũng tán loạn không dấu vết.

Nha Công luôn đứng ở trên vai Cơ Hạo không nhúc nhích kêu ‘Dát’ một

tiếng quái dị, nó giang cánh, lông chim màu đen toàn thân dựng thẳng lên từng cây, con người màu đỏ tươi nhìn chăm chăm độc giác hắc xà không chớp mắt.

Độc giác hắc xà cũng vặn vẹo thân thể không yên, rất nhanh nó liền từ trên cổ lão nhân trượt xuống, sau khi rơi xuống đất thân thể cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt biến thành một con cự蟒 dữ tợn dài tới mười mấy trượng. Trong tiếng ‘Xì xì’, độc giác hắc xà vặn vẹo thân thể cao lớn, trên người tản mát ra hàn khí đem mảng hoa cỏ rộng lớn bốn phía đều đông lạnh thành khối băng.

“Ông bạn già, chỉ là một đứa trẻ, người cần gì khẩn trương như vậy?” Lão nhân khó hiểu nhìn độc giác hắc xà.

Độc giác hắc xà ‘xì xì’ phun ra cái lưỡi rắn, cái đầu cực to ghé đến bên tai lão nhân, đầu rắn nhẹ nhàng cụng cụng đầu lão nhân.

Lão nhân khẽ biến sắc, nghiêm nghị hướng Nha Công nhìn lại: “Thằng nhãi, không ngờ được, bên cạnh người vậy mà có thể có một con Hỏa Nha chết tiệt. Đám lão bất tử kia của Hỏa Nha bộ, đầu bọn hấn hòng rồi sao? Người một thằng nhãi con, có tư cách gì ký kết khế ước với một con Hỏa Nha Đại Vu Cảnh?”

Cơ Hạo quay đầu nhìn phía sau, Kim Ô lĩnh cao ngất trong mây ở ngoài mấy chục dặm, nơi này thuộc về vùng trung tâm thánh địa Hỏa Nha bộ, chỉ cần động tĩnh hơi lớn một chút, vu tế, trưởng lão sẽ chen chúc mà đến, kéo theo đám cự nha đình Kim Ô lĩnh sẽ đem lão nhân này xé thành mảnh vụn.

Yên lòng, Cơ Hạo cười lạnh nói: “Cái đó có gì quan hệ với người? Rắn thôi của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, lá gan các người cũng thật lớn, nơi này là thánh địa Hỏa Nha bộ chúng ta, các người dám lén lút lén vào như vậy?”

Lão nhân không cho là đúng cười cười, lạnh nhạt nói: “Kim Ô lĩnh thì sao? Thánh địa Hỏa Nha bộ ghê gớm sao? Chúng ta dám đến, tự nhiên sẽ không đem Hỏa Nha bộ các người để ở trong lòng. Chỉ là không ngờ lại đụng phải chuyện thú vị như vậy mà thôi.”

Lại là một cái bóng đen từ trong rừng rậm lao ra, bên hông quần hắc xà Hắc Thủy Ô Giao vài bước đã đến bị đánh bay bên người Khương Tuyết, bóp chặt cái cổ nhỏ nhắn non mềm của nàng. Khương Tuyết khàn giọng hét lên một tiếng, Hắc Thủy Ô Giao cho một bạt tai, đánh cho Khương Tuyết miệng phun đầy máu, không dám phát ra thêm chút thanh âm nào.

Giống như buôn lậu trâu ngựa liếc một cái, Hắc Thủy Ô Giao xé nát quần áo trên người Khương Tuyết, dùng sức véo hông, ngực nàng mấy cái, lại lật mặt nàng lại, đánh giá cẩn thận gương mặt xinh đẹp của nàng một phen.

Lạnh lùng cười, Hắc Thủy Ô Giao mang theo Khương Tuyết đứng dậy, một bàn tay khác rất không khách khí tùy ý chạy ở trên người nàng: “Con bé này bộ dạng xinh xắn, xuất thân cũng không kém.Ồ, thế mà còn là con non, đưa ra bán cho đội buôn nô lệ, có thể được một cái giá cao.”

Hắc Thủy Ô Giao hưng phấn đỏ bừng mặt: “Không ngờ được lần này quả nhiên đụng phải mặt hàng tốt, hắc hắc!”

“Đội buôn nô lệ?” Cơ Hạo đối với từ này rất miễn cảm, nhìn cao hứng phấn chấn Hắc Thủy Ô Giao, lại nhìn nhìn Khương Tuyết ở trên tay hắc khuôn mặt run rẩy thâm đậm, Cơ Hạo cẩn thận lui về phía sau từng bước một: “Hai vị đã có thu hoạch lớn, vậy ta sẽ không quấy rầy nữa, cáo từ!”

Hắc Thủy Ô Giao ngẩn ngơ, lão nhân cũng vạn phần ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo: “Tiểu tử kia, Hỏa Nha bộ các người tính tình bướng bỉnh, người hiện tại nên xông lên toàn lực cứu viện con nhỏ này mới đúng. Người thật sự chuẩn bị bỏ đi?”

“Các người cho rằng ta ngu sao?” Cơ Hạo nhún nhún vai, hướng lão nhân chỉ chỉ: “Hai người các người đều là Đại Vu nhi? Chiến thuật của các người, hẳn là thực lực tương đương các người. Ta chỉ có Nha Công và ta, nhiều nhất chạy trốn ở trước mặt các người, muốn cứu Khương Tuyết, chỉ có thể đem ta đặt vào.”

Cơ Hạo rất nhẹ nhàng cười nói: “À muốn giết ta, ta trừ phi thật sự đầu óc

hông mất, ta cần gì cứu ả?”

Chỉ chĩ Khương Tuyết bị Hắc Thủy Ô Giao giam cầm không thể động đậy, Cơ Hạo nhanh chóng lui về phía sau mấy chục bước: “Phụ thân cô ta là trưởng lão Khương Truật của Tất Phương bộ, cô ta còn là con dâu của Cơ Xu thủ lĩnh chiến sĩ tân nhậm Hỏa Nha bộ, tuy con trai Cơ Xu đã bị hắc tự tay xử lý, thân phận nha đầu này vẫn rất đáng giá, các người tuyệt đối đừng bán giá rẻ cho người ta!”

Nhìn Cơ Hạo đã lui đến mép rừng rậm, lão nhân và Hắc Thủy Ô Giao đồng thời đi về phía trước một bước, nhưng Nha Công thét dài một tiếng, trên cánh đột nhiên toát ra từng tia lửa, hai người ngo ngoe nhất thời lại kiêng kị vô cùng dừng động tác.

“Người, tốt lắm. Tiểu gia hỏa, không ngờ được Hỏa Nha bộ lại có thể toát ra người một nhân vật giao hoạt như vậy.” Lão nhân nghiêng rặng, âm trầm nhìn Cơ Hạo: “Người so với a ba người càng khó đối phó hơn, Hỏa Nha bộ các người thật ra vận khí tốt đấy!”

Cơ Hạo lười quan tâm lão nhân, chỉ là từng bước một lui vào rừng rậm.

Nha Công thét dài một tiếng, cánh đột nhiên bành trướng ra, túm Cơ Hạo lao lên trời cao, cánh vỗ một cái hóa thành ánh lửa hướng Kim Ô lĩnh phóng đi.

Lão nhân và Hắc Thủy Ô Giao hừ lạnh một tiếng, cũng mang theo Khương Tuyết xoay người nhanh chóng rời khỏi. Bọn họ trong mấy nhịp thở đã chạy đến cạnh một con sông nhỏ xa xa, co người hướng trong sông chui vào, sóng nước quay cuồng một trận, trong chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trên đất trống trong rừng, bốn bức tượng màu đen vỡ vụn không tiếng động, khí lạnh thấu xương phát ra, mấy mẫu rừng bị hàn khí đông lại, kéo theo thân thể Cơ Hổ, Cơ Phong, Cơ Thủy cũng bị hàn khí đông lạnh thành vụn băng.

Hàn khí quay cuồng, mơ hồ vang lên tiếng thở dài của lão nhân: “Tiểu tử gian xảo, khó đối phó... Chẳng qua, Tất Phương bộ đã bắt đầu nhúng tay chuyện của Hỏa Nha bộ, Hắc Thủy Huyền Xà bộ chúng ta đã có cơ hội rồi.”

Hàn khí tàn sát bừa bãi, trên trời cao mấy tia lửa bắn nhanh đến, mấy hán tử cường tráng đứng ở trên Hỏa Nha cúi đầu nhìn thoáng qua rừng bị hàn khí bao trùm, sắc mặt chợt biến đổi.

Không bao lâu, tiếng kèn cao vút vang lên, toàn bộ Kim Ô lĩnh bắt đầu hành động. Nhưng Hắc Thủy Ô Giao và lão nhân đã sớm lui, tất cả dấu vết đều bị hàn khí hủy diệt, cũng không cách nào điều tra ra chút dấu vết hữu dụng.

Chương 28: Sung Quân

Ba ngày sau, Cơ Hạ và Thanh Phục thức tỉnh. Thân thể bọn họ vẫn rất suy yếu, nhưng hành động đã không còn trở ngại.

Cơ Hạ tuyên bố với bên ngoài, là Thanh Phục hao hết toàn bộ lực lượng của truyền thừa vu bảo Thanh Di bộ ‘Sinh Tử Thứ’, mới triệt tiêu uy lực đáng sợ của Tam Vị Hỏa.

Trong nhà gỗ sâu trong rừng dâu, cao tầng Hỏa Nha bộ ngồi ở cạnh lò sưởi, mọi người nhìn cây Hỏa Nha Phủ Trượng này trên tay Cơ Xu sắc mặt tối tăm. Chỉ có Cơ Hạo ngồi ở phía sau Cơ Hạ neho mắt đánh giá cao thấp Khương Dao sắc mặt xanh mét.

“Hỏa Nha bộ có được chiến sĩ tốt nhất Nam hoang, nhưng chưa có binh khí và giáp cụ xứng với bọn họ.” Cơ Xu thưởng thức Hỏa Nha Phủ Trượng chậm rãi nói: “Binh khí tốt nhất, giáp cụ tốt nhất, có thể khiến chiến lực tộc ta tăng lên mấy lần. Ta có phương pháp, có thể đổi lấy lượng lớn binh khí cùng giáp cụ hoàn mỹ, thậm chí đổi lấy lượng lớn vu khí, thậm chí là vu bảo cũng có thể đổi lấy.”

Ngay cả lão vu tể như bọn Cơ Khuê cũng không khỏi âm thầm biến sắc, theo bản năng nhìn Cơ Xu một cái.

Binh khí và giáp trụ bình thường, những quân giới này Hỏa Nha bộ cũng có thể từ trong đại bộ lạc khác giao dịch một ít, nhưng vu khí với vu bảo, mấy thứ này trong bộ tộc ở Nam hoang, gần như không thể làm vật giao dịch. Cơ Xu có con đường như vậy thật sự là rất khá rồi.

“Nhưng mấy thứ kia, không có khả năng từ trên trời rơi xuống. Chúng ta cần lượng lớn tinh kim, mỹ ngọc, lượng lớn khoáng thạch quý hiếm từ trên tay người khác giao dịch.” Cơ Xu nhìn quanh cao tầng bộ tộc trong nhà gỗ, lạnh giọng nói: “Trước tế tổ đại điển, lúc ta dẫn dắt chiến sĩ trong bộ lạc vây săn, ở Lãnh Khê

cốc phát hiện một cái mạch khoáng vàng ngọc cộng sinh thật lớn.”

Cơ Xu vừa dứt lời, phụ thân Cơ Hổ, ở Hỏa Nha bộ cũng rất có sức ảnh hưởng - Cơ Kiều liền mở miệng: “Lãnh Khê cốc? Ta biết nơi đó, cách Lãnh Khê cốc không đến hai trăm dặm chính là Bách Tuyền sơn, Hỏa Nha bộ ở nơi đó có một quặng mỏ, hàng năm có thể sản xuất tám ngàn khối tinh kim.”

Cơ Xu gật đầu nói: “Ta đã mời người thăm dò, mạch khoáng Bách Tuyền sơn chỉ là một mạch khoáng bé nhỏ không đáng kể, mạch khoáng dưới Lãnh Khê cốc mới là mạch khoáng chính, chỉ cần có đủ quặng nô khai quật, hàng năm ít nhất có thể cống hiến hai mươi vạn khối tinh kim, ba vạn khối mỹ ngọc.”

Cơ Khuê hít sâu một hơi, ôn hòa nói: “Cơ Xu, ý tứ của người thế nào?”

Cơ Xu giơ lên Hỏa Nha Phủ Trưởng trong tay, nhìn Cơ Hạ vẻ mặt tiều tụy nói: “Đại huynh, ở trong nhiều tộc nhân như vậy, thực lực của người là đứng đầu, người làm việc ổn thỏa, ta cũng yên tâm. Lãnh Khê cốc bên kia, sẽ giao cho người trấn thủ.”

Không cho phép Cơ Hạ mở miệng, Cơ Xu đã rất nghiêm túc nói: “Một cái mạch khoáng lớn như vậy đối với Hỏa Nha bộ ý nghĩa trọng đại, chỉ có đại huynh người tự mình đi qua tọa trấn, ta mới có thể yên tâm. Lãnh Khê cốc cách Kim Ô linh xa một chút, cho nên đại huynh người muốn, thì mang theo người nhà cùng nhau đi qua đi.”

Hỏa Nha Phủ Trưởng rạng rỡ sáng lên, Cơ Hạ nhìn phủ trưởng một cái thật sâu, hướng Cơ Xu cúi đầu hành một lễ: “Cứ quyết định như vậy, ta lập tức dẫn người xuất phát đi Lãnh Khê cốc. Nhưng mà quặng nô khai quật mạch khoáng, còn cần bộ tộc nhanh chóng phái qua.”

Cơ Xu mỉm cười, rất ôn hòa nói: “Điều này tự nhiên sẽ không chậm trễ, dù sao tiền lời lớn như vậy đặt ở nơi đó, ai dám chậm trễ chứ?”

Cơ Hạ đứng dậy, trầm mặc một lúc rồi nói: “Ba ngày trước, có Đại Vu của

Hắc Thủy Huyền Xà bộ xuất hiện ở phụ cận Kim Ô lĩnh, Cơ Hồ, Cơ Phong, Cơ Thủy ba thằng nhãi con không thấy nữa, chuyện này...”

Cơ Xu nhướng mày, âm trầm nói: “Chuyện này, tự nhiên do ta xử trí. Đại huynh, người đã không là thủ lĩnh chiến sĩ của bộ lạc nữa, những chuyện trù tính chung, người không cần quan tâm nữa. Người an tâm trấn thủ Lãnh Khê cốc là được.”

Cơ Hạo đứng dậy, kéo kéo cánh tay Cơ Hạ.

Cơ Xu, Cơ Kiều, Khương Dao, còn có phụ thân Cơ Phong, Cơ Thủy hầu như là cùng lúc ngẩng đầu lên nhìn Cơ Hạo thật sâu. Nhất là gương mặt xinh đẹp của Khương Dao vận vẹo giống như lệ quỷ, nếu không phải nàng mạnh mẽ kiềm chế cơn tức trong lòng, nàng hầu như đã muốn phát tác ngay tại chỗ.

Nhìn gương mặt vận vẹo dữ tợn đó của Khương Dao, Cơ Hạo không chút khách khí lại đâm một đao ở trong lòng nàng: “Cơ Xu a thúc, dựa theo quy củ Nam hoang, nếu làm huynh trưởng đã chết, tất cả của hắc đều có thể do huynh đệ của hắc đến kế thừa. Ta trước đó vài ngày ở trong bộ tộc gặp được Khương Tuyết, bộ dạng cô bé rất xinh xắn, rất hợp ý ta. Không bằng Cơ Xu a thúc làm chủ, đem Khương Tuyết tặng cho ta là được.”

Dùng sức day day mũi, Cơ Hạo rất ‘hàm hậu’ hướng Khương Dao cười nói: “Tuy còn chưa thành thân trưởng phu đã chết, vậy có chút điềm rất xấu, nhưng xem ở trên phần bộ dạng cô bé xinh xắn như vậy, ta cũng không ngại.”

‘Rắc’ một cái, hai tay Khương Dao siết chặt nắm tay, cứng rắn vận gãy một ngón tay của mình.

Cơ Xu mím môi nhìn Cơ Hạo thật lâu, lúc này mới cố nặn ra một nụ cười: “Hạo, quy củ là quy củ này... Nhưng A Vô tuy đã chết, nó còn có mấy đường huynh đệ ruột thịt. Người chỉ là đường huynh họ xa, còn chưa tới lượt người có ý với Khương Tuyết nhỉ?”

Cơ Hạo thở dài một hơi, bất đắc dĩ giang hai tay: “Như vậy sao? Đúng rồi, ta còn quên chuyện này, A Võ hẳn còn có mấy đường huynh đệ ruột thịt. Nhưng Khương Tuyết thật sự bộ dạng xinh xắn, ta rất vừa ý nàng. Như vậy đi, chờ mấy đường huynh đệ ruột thịt khác của A Võ đều chết hết, nhất định nhớ phải đem Khương Tuyết tặng cho ta. Ta thật sự không ngại.”

Trong tiếng ‘Vù vù’, Cơ Hồng ngồi phía sau Cơ Xu thiếu chút nữa đứng bật dậy. Cơ Hồng là em trai ruột của Cơ Xu, con hăn chính là đường đệ ruột thịt của A Võ, Cơ Hạo nói như vậy, không phải là đang rửa con Cơ Hồng chết sớm sao?

Cơ Xu vỗ một cái trên vai Cơ Hồng, mạnh mẽ đem hăn dè xuống.

Cơ Xu lửa giận ngập trời trầm giọng quát: “Được rồi, đại huynh, người có thể xuất phát. Cho người hai tháng thời gian, nhất định phải chạy tới Lãnh Khê cốc làm tốt mọi sự chuẩn bị. Chỗ mạch khoáng đó, đối với Hỏa Nha bộ chúng ta về sau phát triển là rất quan trọng, tuyệt đối không thể rơi vào trong tay Hắc Thủy Huyền Xà bộ.”

Cơ Hạ dùng sức vỗ ngực một phát, trầm giọng nói: “Chỉ cần ta không chết, Lãnh Khê cốc sẽ là của Hỏa Nha bộ chúng ta.”

Theo sát ở phía sau Cơ Hạ, Cơ Hạo chậm rãi đi ra khỏi nhà gỗ nghị sự của bộ tộc.

Thẳng đến lúc đi ra khỏi rừng dâu, Cơ Hạo mới thấp giọng cười nói: “Thật giỏi nhẫn nhịn. A ba, người xem cái mặt đó của cả nhà Cơ Kiêu chết tiệt.”

Cơ Hạ nhẹ nhàng thở dài một hơi, dùng sức vỗ một chưởng vào trên đầu Cơ Hạo: “Kiêu, từ nhỏ rất thân cận với ta, nhưng trưởng thành rồi, thì có suy nghĩ khác. Bọn họ cũng không ngấm lại, đầu nhập vào Tất Phương bộ, có lẽ có thể mang đến chút chỗ tốt cho chính bọn họ, nhưng đối với Hỏa Nha bộ có tốt không?”

Trầm mặc một phen, Cơ Hạ thấp giọng lẩm bẩm: “A Hổ thẳng nhãi con đó,

còn có A Phong, A Thủy, đáng tiếc, đều là thằng nhãi con rất khá trời cho. Nhưng bọn nó cấu kết ngoại tộc, ám toán tộc nhân, thật sự đáng chết.”

Cơ Hạo không hé răng, ba ngày qua Cơ Xu bên kia biểu hiện rất trầm tĩnh, trong gió êm sóng lặng khẳng định ẩn giấu bão tố.

Nhưng mặc kệ Khương Dao, Cơ Kiêu muốn trả thù thế nào, bọn họ cứ việc đến đi.

Một canh giờ sau, theo tiếng thú gầm trầm thấp, một đội ngũ thật dài rời khỏi Kim Ô lĩnh, hướng về phương bắc tiến vào trong khu rừng rậm rạp.

Lãnh Khê cốc cách Kim Ô lĩnh tầm hơn một vạn dặm, muốn ở trong rừng rậm nguyên thủy Man hoang, ở trong hai tháng chạy tới, cái này cũng không phải là một việc nhẹ nhàng.

Chương 29: Thanh Di

Cơ Hạo ngồi ở đỉnh đầu một con Tứ Xi Mãnh Mã, tò mò hướng bốn phía nhìn xung quanh.

Tứ Xi Mãnh Mã, đây là đà thú (thú công, chở) thường thấy nhất ở Nam hoang, cao hơn sáu trượng, dài hơn mười trượng, Tứ Xi Mãnh Mã trưởng thành man lực có thể sánh bằng chiến sĩ Tiểu Vu Cảnh trung giai, trèo non lội suối tiện lợi nhất.

Cơ Hạo cười chính là voi đầu đàn của một đàn hơn trăm con mãnh mã cự thú, cự thú cao gần mười trượng ra sức lắc đầu, bốn cái ngà voi dài đến mấy trượng dễ dàng xé nát cây gỗ lớn chặn đường, ở trong rừng thật rậm mở ra một con đường lớn.

Một con Huyết Ban Lão Lang (sói già có đốm màu máu) nhe răng trợn mắt chặn phía trước, phát ra tiếng tru lên mang tính uy hiếp, muốn đem những cự thú xâm nhập lãnh địa nhà mình dọa đi. Nhưng con voi hạ xuống một cước nặng nề, con Huyết Ban Lão Lang thực lực có thể so với chiến sĩ Tiểu Vu Cảnh bình thường đã bị giẫm thành bánh thịt.

“Đại gia hóa, thật cừ!” Cơ Hạo vui vẻ sờ đầu con voi, rất thân thiết gãi gãi da thịt non mềm sau tai nó. Con voi thích ý ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, há mồm hắt xì, một cơn bão táp thổi ra, đem mấy cây gỗ lớn to mấy người ôm ngoài mười mấy trượng chấn thành vô số mảnh vỡ.

Phía sau con voi dẫn đầu là một con voi cái so với Tứ Xi Mãnh Mã khác khổng lồ hơn một vòng, cũng chính là bạn lữ voi đầu đàn. Mẫu tượng trên lưng dựng một cái phạm vi mấy trượng bình đài, kiến một cái có thể chắn phong che vũ túp lều, thân thể còn thực suy yếu Thanh Phục đang nằm ở túp lều trong, mỉm cười nhìn Cơ Hạo.

Cơ Hạo đứng ở đỉnh đầu con voi cái, không ngừng hướng chiến sĩ trên Tứ Xi

Mãnh Mã phía sau hô hào:

“Chú ý, cẩn thận kích độc chưởng khí và đám đông độc trùng, càng phải cẩn thận dây leo ăn thịt người đánh lén. Nhất định phải theo kịp đội ngũ, tuyệt đối không thể tụt lại phía sau.”

Rừng rậm Nam hoang hung hiểm vô cùng, cho dù là Đại Vu lẻ loi một mình hành tẩu ở bên trong cũng có thể bị hung hiểm không biết tên làm bị thương nặng. Cơ Hạ làm thủ lĩnh đội ngũ, phải luôn nhắc nhở tộc nhân phía sau không thể sơ ý.

Trong một đội ngũ này, trừ Cơ Hạ, còn có ba chiến sĩ vừa mới bước vào Đại Vu Cảnh—— Cơ Ứng, Cơ Lang, Cơ Báo, bọn họ đều là tộc nhân gần gũi với Cơ Hạ. Mặt khác còn có năm mươi chiến sĩ tinh anh Tiểu Vu Cảnh, sáu trăm chiến sĩ Vu Nhân cảnh tầng năm trở lên, ở trong rừng rậm Nam hoang, đội ngũ như vậy đã đủ cường hãn.

Đội ngũ khổng lồ tấp nập đi xa, đỉnh một ngọn núi ngoài Kim Ô lĩnh, Khương Dao sắc mặt xanh mét oán độc vô cùng nhìn đội ngũ đi xa, gương mặt vặn vẹo giống như nữ quỷ chết thảm dữ tợn: “Cơ Hạ! Thanh Phục! Còn có Cơ Hạo tiểu tạp – chúng chết tiệt này!”

“Sinh Tử Thứ! Thanh Phục, người vậy mà phế bỏ truyền thừa vu bảo bộ tộc nhà mình để cứu mệnh! Thật sự là tiện nữ nhân chết tiệt!”

“Các người đều phải chết, đều phải chết! A Võ, con ta! Đứa con bảo bối nhất của ta!” Thân thể Khương Dao kịch liệt run run, trong con người hung quang lóe lên hỗn loạn.

Khương Bặc đứng ở phía sau Khương Dao, mặt cũng âm trầm nhìn chăm chăm con gái mình: “Xem xem người làm chuyện tốt, vốn có thể an an ổn ổn thu thập bọn chúng. Nhưng hiện tại, lại đã có phiền toái lớn như vậy. Cơ Hổ, Cơ Phong, Cơ Thủy ba người đã chết, phụ thân bọn hắn đối với chúng ta không có nửa điểm oán khí sao?”

Hừ lạnh một tiếng, Khương Bặc nghiêng răng nói: “Càng phiền toái hơn là Khương Tuyết nha đầu kia! Ta bảo người trông chừng chặt nó, trông chừng chặt nó! Nhưng người... Người... Người cố ý phóng túng nó đi tìm Cơ Hạo gây sự! Hiện tại Cơ Hạo chưa chết, Khương Tuyết lại không thấy nữa, người bảo ta đi nói với Khương Truật lão quỷ đó như thế nào?”

Khương Dao cười dữ tợn ‘hắc hắc’, tiếng cười thê lương khiến Khương Bặc cũng rùng mình. Nàng u ám nhìn phụ thân mình, nghiêng răng nói: “Nhưng lại có gì quan hệ đâu? Thứ chúng ta muốn đạt được từ trên người Hỏa Nha bộ, không phải đã tới tay sao? Vị đại nhân kia muốn, chúng ta về sau có thể cuộn cuộn không ngừng cung cấp.”

Một mảng ánh sáng đỏ hiện lên ở trên mặt Khương Bặc, hần mím cười liên tục gật đầu: “Lời này thật ra có đạo lý, một chút phiền toái, khúc chiết, một chút tổn thất, cũng là cần thiết. Chỉ cần vị đại nhân kia cao hứng, chỉ cần chúng ta có thể góp sức cho hần nhiều hơn, về sau lợi ích của chúng ta cũng không phải là người bình thường có thể tưởng tượng.”

Khương Dao nhìn Khương Bặc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta muốn cả nhà Cơ Hạ sống không bằng chết! Các người, cũng không được ngăn ta nữa!”

Khương Bặc trầm mặc một phen, nhẹ nhàng khoát tay áo: “Chỉ cần không cho đám lão bất tử này của Hỏa Nha bộ phát hiện, tùy tiện người làm gì thì làm. Chuyện này, cũng nên kết thúc rồi.”

Mặt trời mọc mặt trời lặn, tinh tú xoay tròn. Vượt qua núi cao, qua sông lớn, từng chém giết với đàn cá sấu ăn thịt người, từng dây dưa với vô số rắn độc, gặp vô số sinh linh cổ quái, đội ngũ Cơ Hạo ở trong rừng rậm tiến lên hơn nửa tháng, đã rời xa Kim Ô lĩnh.

Ven đường có mấy chục bộ lạc của Hỏa Nha bộ phân bố, đội ngũ ở trong những bộ lạc này thu hoạch tiếp tế tiếp viện phong phú, đồng thời ở dưới sự triệu hồi của Cơ Hạ, những bộ lạc này cũng chia phái ra một bộ phận chiến sĩ tinh

nhuệ đi theo, quy mô đội ngũ ước chừng tăng lên khoảng gấp đôi.

Một ngày này, Cơ Hạo đang ngồi ở trên đầu voi đầu đàn buồn ngủ, ngà voi voi đầu đàn xé rách một mảng màn che cây mây dày nặng, phía trước đột nhiên sáng ngời, một cái hồ lớn tươi đẹp xuất hiện ở trước mắt Cơ Hạo.

Mặt hồ màu lam kéo dài hơn ngàn dặm, bên hồ là đất cát trắng tinh mịn, đám đông rùa nước ngọt hình thể thật lớn lười nhác nằm úp sấp ở trên cát, đang đại ra phơi nắng. Trên không có vô số thủy điều màu trắng xoay quanh lên xuống, thỉnh thoảng từ trong nước cặp lên con cá không ngừng nhảy loạn.

Bên hồ cách Cơ Hạo không đến một dặm, trên một tảng đá đen sì, một con giao long dài mười mấy trượng đang nằm úp sấp ở nơi đó ngáy ngủ. Nghe được con voi đầu đàn làm ra động tĩnh, con giao long này đánh cái hắt xì, miễn cưỡng nhìn Cơ Hạo một cái, nhanh chóng chui vào trong hồ nước biến mất không thấy.

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn phương hướng giao long biến mất.

Một con giao long thật sự, vảy màu trắng, râu rồng màu trắng, trên đầu mọc một cái sừng duy nhất, bụng có ba móng vuốt, toàn thân tản mát ra khí tức thần dị mà cường đại. Đây là giao long thật sự, Cơ Hạo bị hình thể mượt mà hoàn mỹ của nó mê hoặc.

“Một con giao nho nhỏ, đáng tiếc chuồn quá nhanh, bằng không chém nó, mùi vị thịt giao không gì ngon hơn.” Cơ Hạo phẫn nộ nhìn khối đá ngầm kia oán giận nói: “Vẫn là lúc a ba của a ba còn sống, a ba từng ăn thịt giao một lần. Chắc chắc, hương vị đó, Hạo, có cơ hội nhất định phải giết một con giao long thử xem hương vị đó.”

Cơ Hạo từ đáy lòng cảm khái một tiếng, thật sự là đủ dũng mãnh, giao long cũng chỉ là con mồi dùng để lấp đầy bụng sao?

Đột nhiên, trong rừng rậm phía chéo một bóng xanh hiện lên, trong vô thanh vô tức, một mũi tên đột ngột xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạ cười lớn một tiếng, búng ngón tay đem mũi tên chấn vỡ, sau đó hướng về chỗ tên đến cười nói: “Ảnh, người gần đây chưa ăn no sao? Trên mũi tên này một chút khí lực cũng không có, hay là người bị bà nương nhà mình đem khí lực rút sạch?”

“Đại huynh, người đừng dạy hư trẻ con! Đây là Hạo à? Ta vẫn là lúc nó mới sinh ra từng thấy nó.”

Trong tiếng cười, một thanh niên dáng người cao gầy gầy yếu, hành tẩu như gió từ trong rừng rậm chạy nhảy ra. Tốc độ hẳn cực nhanh, khi hành tẩu phía sau cũng kéo theo tàn ảnh. Theo sát sau hẳn, tấp nập có gần hai trăm thanh niên nam tử gầy yếu cao gầy tương tự đều nhanh chóng lướt ra.

Những nam tử này thuần một màu cầm trường cung, bên hông đeo túi tên da thú cực lớn.

Cơ Hạo nhìn thanh niên dẫn đầu, rất nhanh từ trong trí nhớ lúc mới sinh ra tìm được tin tức của hẳn: “A cữu, người từ Thanh Di bộ một đường chạy tới nơi này, cũng không nhẹ nhàng nhỉ?”

Thanh Ảnh, em trai ruột của Thanh Phục, thủ lĩnh chiến sĩ Thanh Di bộ.

Cơ Hạo nhìn Thanh Ảnh, trong lòng tràn ngập vui mừng.

Các chiến sĩ phía sau Cơ Hạ cười nhảy xuống khỏi Tứ Xi Mãnh Mã, giang đôi tay hướng Thanh Ảnh bọn các chiến sĩ Thanh Di bộ nghênh đón.

Chương 30: Ngất

Sau khi hội hợp chiến sĩ Thanh Di bộ, tốc độ tiến lên của đội ngũ liền nhanh hơn rất nhiều.

Chiến sĩ Thanh Di bộ thiên phú dị bẩm, ở trong rừng rậm như cá gặp nước, rừng rậm nguyên thủy nhất của Man hoang đối với bọn họ mà nói đều là đường lớn. Mà các vu tể Thanh Di bộ, càng thêm am hiểu câu thông si mị vãng lượng, sơn tinh thủy quái thường gặp nhất trong rừng rậm, đồng thời am hiểu hóa giải các loại chướng khí, độc tố, ở trong rừng rậm càng có tác dụng thật lớn.

Thanh Ảnh mang đến hai trăm chiến sĩ, tất cả đều là tinh anh Thanh Di bộ, có bọn họ ở phía trước dò đường, đội ngũ cũng không đụng phải cái gì phiền toái nữa.

Thét dài ‘Yahoo’ một tiếng, Thanh Ảnh treo ở trên một cây mây thật dài, tạo nên một đường cong nhanh chóng lướt qua đội ngũ, lên xuống vài cái đã chạy đến trên một cây đại thụ ngoài vài dặm phía trước. Hắn khéo léo từ trong một cái tổ chim lấy ra vài quả trứng chim, sau khi gõ vỡ đem dịch trứng đổ vào miệng nuốt.

Thỏa mãn lau lau miệng, Thanh Ảnh giống như con vượn khéo léo chạy về, quay cuồng vài cái trên không lặng yên không một tiếng động đáp ở bên người Cơ Hạo, đem hai quả trứng chim để ở trong lòng Cơ Hạo, Thanh Ảnh dùng sức vỗ bả vai Cơ Hạo.

“Này, Hạo, đừng trầm lặng như vậy, cả ngày ngồi ở chỗ này làm gì? Không giống người trẻ tuổi một chút nào, sao lại giống với các trưởng lão trong bộ lạc? Muốn theo a cữu đi dạo khắp nơi, chơi một chút hay không? Hắc, người xem một tổ Thiết Chủy Anh Vũ (vẹt mỏ sắt) kia!”

Thanh Ảnh đột nhiên hưng phấn hét to một tiếng, dùng sức hướng trên một cây cổ thụ che trời ngoài vài dặm chỉ chỉ.

Cơ Hạo vừa mới quay đầu nhìn qua, Thanh Ảnh đã kéo trường cung, một mũi tên bắn nhanh ra. ‘Vù’ một tiếng vang sắc bén, phía sau Thanh Ảnh có một mảng phong ảnh màu xanh nhàn nhạt hiện lên, mơ hồ có thể thấy được một đôi cánh màu xanh ở trong phong ảnh cấp tốc chấn động. Mũi tên dài bắn ra bị một cơn gió mạnh tinh tế màu xanh bao lấy, nháy mắt bắn ra xa vài dặm.

Ngọn cây cổ thụ cao khoảng một dặm đó, cạnh một cái tổ chim cực lớn mười mấy con Thiết Chủy Anh Vũ màu lông hoa mỹ đang xoay quanh bay múa, không ngừng phát ra tiếng kêu thanh thúy dễ nghe. Mũi tên dài bắn nhanh đến, thần hồ kỳ kỳ quay quanh tổ chim vẽ ra một cái đường cong hoàn mỹ, mười mấy con Thiết Chủy Anh Vũ đồng loạt kêu thảm một tiếng, bị một mũi tên này đồng thời bắn rụng.

“Tên tốt!” Cơ Hạo nhìn mà trợn mắt há hốc mồm. Thị lực hẳn cũng không kém, nhìn thấy rõ ràng toàn bộ Thiết Chủy Anh Vũ đều là bị mũi tên từ trong đôi mắt xuyên qua, lông chim trên người không chịu bất cứ tổn thương gì, đồng loạt từ không trung rơi xuống.

“Đương nhiên tên tốt!” Thanh Ảnh dương dương đắc ý nhảy lên trên không, sau khi quay cuồng vài cái đáp trên một cây đại thụ ngoài trăm trượng, kéo theo mảng tàn ảnh lớn hướng chỗ Thiết Chủy Anh Vũ rơi xuống lao đi: “Hạo, a cửu của con chính là đệ nhất mỹ nam, đệ nhất tiền thủ Thanh Di bộ, Đại Vu trẻ tuổi nhất Thanh Di bộ từ trước tới nay đó!”

Trong lúc tự biên tự diễn, Thanh Ảnh nhanh chóng lao tới dưới cây cổ thụ kia, nhặt lên Thiết Chủy Anh Vũ bị bắn rụng. Nhưng mà rất nhanh, Thanh Ảnh đã khóc trời kêu đất chạy về, ở phía sau hẳn rậm rạp một mảng lớn Quỷ Diện Độc Phong (ong độc mặt quỷ) đông nghìn nghịt đang điên cuồng đuổi giết đến.

“Cứu mạng! Hạ, đại huynh, tỷ phụ, mau cứu mạng! Quỷ Diện Độc Phong chết tiệt, ta hận chết loại ong điên đem tổ xây trong bụi cỏ không tuân thủ quy củ này!”

Thanh Ảnh vừa chạy trời chết, vừa cất tiếng khóc kể. Quỷ Diện Độc Phong độc tính không lớn, nhưng sau khi bị đốt trúng vết thương cực ngứa, ép người không ngừng đi gãi, có đôi khi sẽ đem thịt của mình cũng cào xuống từng khối.

Cơ Hạo dở khóc dở cười nghênh đón, túm lấy Thanh Ảnh ném vào trong đội ngũ, há mồm phun ra một ngụm lửa. Quỷ Diện Độc Phong lấy hàng vạn để tính đồng thời cháy lên, trong nháy mắt đã bị đốt thành mảng lớn tro tàn.

Thanh Ảnh kinh hồn chưa định đặt mộng ngồi ở bên người Cơ Hạo, hùng hù hù hổ oán giận nói: “Thực xui xẻo, sao có thể đụng phải thứ chết tiệt này?”

Cơ Hạo nhìn Thanh Ảnh không khỏi cười nói: “A cữu, người còn là Đại Vu trẻ tuổi nhất Thanh Di bộ sao, sao có thể bị một đàn độc phong dọa thành như vậy?”

Thanh Ảnh mặt không đỏ tim không nhảy ngẩng đầu, nhìn một vầng mặt trời đỏ trên bầu trời ngân nga nói: “Ta đương nhiên là Đại Vu trẻ tuổi nhất Thanh Di bộ từ trước tới nay... Chẳng qua, ta tạm thời còn chưa mở ra vu huyết mà thôi. Nhưng cũng chỉ thiếu một bước, ta đã là Tiểu Vu Cảnh đỉnh phong được không?”

Thanh Ảnh không biết xấu hổ mang đến một mảng màu sáng cho đội ngũ không khí nghiêm túc, hăn cả ngày như con khỉ nhảy nhót qua lại, chọc phải các loại phiền toái nhỏ làm người ta dở khóc dở cười.

Một ngày lại một ngày, đội ngũ đi xuyên qua ở trong rừng rậm, có Thanh Ảnh gã tài bắn cung kinh người lại không an phận này, Cơ Hạo mỗi ngày đều không thiếu con mồi mới mẻ. Thanh Ảnh có đôi khi hoàn toàn chỉ là ngứa tay, nhìn thấy con mồi thích hợp liền một mũi tên bắn chết, mà Cơ Hạo vừa lúc tu luyện Bồ Thiên Bất Lậu Quyết, mặc cho người kiếm bao nhiêu con mồi hăn cũng có thể thoải mái nuốt vào.

Hai người phối hợp hoàn mỹ, khiến thân thể Cơ Hạo ở dưới Bồ Thiên Bất Lậu Quyết tẩm bổ trở nên càng ngày càng mạnh, khí huyết trong cơ thể càng

ngày càng dư thừa, cọ rửa, rèn luyện đối với huyết mạch cũng càng ngày càng kịch liệt.

Thân thể Cơ Hạo từng được long huyết cải tạo, tiềm lực thân thể đuổi sát long tộc thuần khiết, hơn xa thân thể nhân tộc có thể so sánh. Không ngừng cắn nuốt vô số con mối, lực lượng cơ thể Cơ Hạo đã sớm vượt qua cực hạn chiến sĩ Vu Nhân cảnh nên có, nhưng ở dưới bản thân Cơ Hạo cố ý khống chế, hãn vẫn cố nén chưa đột phá tu vi, cứng rắn đem tu vi áp chế ở tiêu chuẩn Vu Nhân cảnh tầng mười một.

Một ngày này, cách lúc từ Kim Ô lĩnh xuất phát đã năm mươi ngày, phía trước đột nhiên có mấy chiến sĩ Thanh Di bộ nhanh chóng đập ngọn cây chạy về.

“Cơ Hạ đại huynh, Ảnh đại huynh, phía trước năm mươi dặm đã là Lãnh Khê cốc!”

Thanh Ảnh đang không kiên nhẫn ngồi ở trên ngà voi con voi cầm đầu nghịch dây cung, hai mắt tặc hề hề nhìn xung quanh hoan hô một tiếng, thân thể kéo theo một chuỗi tàn ảnh màu xanh chạy lên ngọn cây, lên xuống vài cái chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cơ Hạ và Thanh Phục cũng từ trên lưng voi đứng lên, hướng về núi rừng phía trước nhìn qua.

Vén vén năm mươi dặm, lấy tốc độ của Tứ Xi Mãnh Mã, tối đa một canh giờ có thể chạy tới.

Cơ Hạo cũng đứng dậy hướng phía trước nhìn ra xa. Lãnh Khê cốc, Cơ Xu cố ý đem cả nhà bọn họ phái tới, mặc kệ nơi này có bao nhiêu khó khăn hiểm trở chờ bọn họ, Cơ Hạo cũng phải khiến bọn Cơ Xu hối hận không thôi, làm bọn hãn tự ném hậu quả xấu.

Hít sâu một hơi, Cơ Hạo quay đầu hướng Thanh Phục cười cười, đang muốn nói chút gì đó, đột nhiên giữa ngực bụng hãn một quầng sáng đỏ phun ra, lượng

lớn hơi nóng từ trong lục phủ ngũ tạng Cơ Hạo trào ra, dòng chảy nóng cuồn cuộn giống như núi lửa bùng nổ điên cuồng cọ rửa tứ chi bách hải kinh lạc, cơ thịt cùng cốt cách. Cơ Hạo há mồm phun ra một dòng máu nóng thiêu đốt, mờ mịt đưa tay hướng Thanh Phục túm một cái, trước mắt tối sầm liền ngã xuống.

Giáp mềm da thú trên người Cơ Hạo bị nhiệt độ cao đốt cháy sạch sẽ, lộ ra thân thể gầy yếu cao ngất của hắn. Trên làn da trơn bóng nhẵn nhụi mơ hồ có thể thấy được mấy chục phù văn màu máu vận vẹo đang cấp tốc nhảy lên, sau đó một cái lại một cái phù văn không ngừng băng giải, tiêu tán.

Thanh Phục, Cơ Hạo đồng thời kinh hô lên: “Phong ấn Cơ Khuê vu tể bày ra hủy rồi? Chuyện này, Cơ Khuê vu tể không phải nói, Cơ Hạo ít nhất cũng phải có được cường độ thân thể Tiểu Vu Cảnh đỉnh phong, những phù văn phong ấn này mới có thể dần dần giải trừ sao?”

Trước mắt Cơ Hạo lóe ra vô số ảo ảnh, bên tai vang lên ong ong, không nghe được bất cứ thanh âm nào bên ngoài nữa.

Trong không gian thần hồn, thanh âm hư ảnh ù ù vang lên: “Hả? Đại Vu tinh huyết? Ô, tiểu gia hỏa, một đôi nam nữ người gọi a ba, a mỗ này, đối với người cũng thật tốt... tình cảm cốt nhục làm cho người ta hâm mộ!”

Chương 31: Thức Tỉnh

Vô số quang ảnh đang cấp tốc lóe lên, Cơ Hạo cảm thấy bản thân nhẹ nhàng, một chút khí lực cũng không dùng được.

Trên vách hang cắm mấy chục cây đuốc mờ thú đơn sơ, tế đàn do tảng đá điêu thành dày nặng phong cách cổ xưa.

Trên vách hang dùng máu thú không biết tên trộn lẫn bột phấn khoáng thạch, vẽ ra đồ đằng một con quạ đen ba chân thật lớn. Ở trong ánh sáng lay động của cây đuốc, đôi mắt quạ đen ba chân lóng lánh ánh sáng khác thường, ở trên cao nhìn xuống quan sát toàn bộ cái hang.

Một hơi thở Man hoang cổ xưa lan tràn ở trong cái hang dài rộng vài dặm, hơi thở như có như không đang bao lấy mình, Cơ Hạo giống như nghe được vô số thanh âm nhỏ vụn khe khẽ nói nhỏ bên tai.

“Tổ linh à, Cơ Hạ ta ở đây, dùng tinh huyết của ta tưới hài tử của ta. Ừm, phù hộ nó có được khí lực so với ta càng cường đại hơn, nhất định phải khiến nó trở thành chiến sĩ cường đại nhất Nam hoang! Để nó khôi phục vinh quang huyết mạch Tam Túc Kim Ô nên có, khôi phục địa vị bộ tộc chúng ta nên có!”

Cơ Hạ lớn tiếng cầu nguyện, hắc đem Cơ Hạo đặt ở trên tế đàn, cúi đầu nhìn Cơ Hạo cười ‘ha ha’, rút ra một thanh cốt đao, nhanh chóng cắt cổ tay mình.

Thanh Phục sắc mặt tái nhợt đứng dậy, nhanh chóng niệm tụng chú ngữ cổ xưa, tiếng cộng hưởng kỳ dị ‘Ong ong’ dao động qua lại trong cái hang.

Tinh huyết chảy ra trên cổ tay Cơ Hạ từng giọt từng giọt lơ lửng ở không trung, mỗi một giọt tinh huyết đều thông thả mấp máy, ở dưới sự khống chế của Thanh Phục dần dần biến hóa hình thể, cuối cùng biến thành một con quạ đen ba chân tản mát ra nhiệt độ cực cao, ước chừng có kích cỡ đầu người.

Thanh Phục cũng dùng cốt đao cắt uyển mạch của mình, đem một dòng máu rót vào trong quạ đen ba chân hừng hực thiêu đốt.

“Quý thần trong thiên địa, Thanh Phục ta thành khẩn xin các người thương hại, chúc phúc con ta. Ta hy vọng nó có thể khỏe mạnh trưởng thành, ta hy vọng nó có thể có được trí tuệ hơn người, ta hy vọng nó có thể bình an vui khỏe cả đời!”

Thanh Phục thì thào cầu nguyện, theo máu nàng rót vào, trong quạ đen ba chân thiêu đốt mơ hồ có vô số phù văn linh động tập nập lóe lên, mà gương mặt trắng bệch của Thanh Phục lại trở nên gần như trong suốt.

Cơ Hạo vừa mới sinh ra nằm ở trên tế đàn, chấn động nhìn Cơ Hạo cùng Thanh Phục.

Máu tươi hai người hội tụ mà thành quạ đen ba chân mang theo nhiệt độ cao đáng sợ, thông thả rơi xuống, chậm rãi dung nhập thân thể Cơ Hạo.

.....

‘Hô’ một tiếng vang quái dị, gió lạnh cuốn vô số băng mang sắc bén màu đen từ cửa hang ập vào.

Trong gió lạnh bọc lấy cái thi thể máu thịt mơ hồ, thân thể cao lớn khô ngô bị băng mang sắc bén cắt phá thành mảnh nhỏ, trên khuôn mặt thuần phác hàm hậu của bọn họ tràn đầy vẻ khiếp sợ không thể tưởng tượng.

Cơ Hạo, Thanh Phục kinh hãi quay đầu, một con Độc Giác Huyền Xà to như thùng nước, dài mấy trượng phun hàn khí, nọc độc, giống như con quay ở trong gió lạnh chạy vào, cái đuôi thô to kéo theo một tiếng xé gió thê lương, hung hăng hướng Cơ Hạo nằm ở trên tế đàn đánh xuống.

Cơ Hạo vừa mới đem hơn phân nửa tinh huyết bản thân rót vào trong cơ thể Cơ Hạo, nguyên khí đại thương cất tiếng rống giận, ánh lửa trên đôi tay bắn ra

bốn phía, một tấm khiên vảy rồng rền thành cùng một cây trường mâu gỗ dâu xanh làm cán từ trong ánh lửa phun ra. Tấm khiên chặn đuôi rắn hung hăng vụt xuống, trường mâu kéo theo một ánh lửa, sắc bén vạn phần đâm thủng đầu Độc Giác Huyền Xà.

“Là ai, dám xâm nhập thánh địa Kim Ô linh của Hỏa Nha bộ ta?” Cơ Hạ cất tiếng rống to, trong thanh âm mang theo một tia bàng hoàng khó có thể tin: “Các người làm sao lên vào được? Nơi này là tổ miếu của Hỏa Nha bộ chúng ta!”

‘Phập’ một tiếng, thân thể Độc Giác Huyền Xà nổ tung, một bóng người đen sì chạy ra, bóng người vung tay lên, hai mươi mấy thanh băng đao bắn vút ra. Cơ Hạ kêu đau một tiếng, hai mươi mấy chỗ vu huyết hừng hực thiêu đốt trên ngực hần bị băng đao xuyên thấu, cả mảng lớn máu tươi theo vết thương phun ra, máu tươi nóng bỏng văng lên đầy người Cơ Hạ nằm ở trên tế đàn.

Thanh Phục rên một tiếng, ba cây kim dài màu đen từ trong mái tóc dài của nàng bay ra, nhanh như tia chớp xuyên thấu bóng người kia.

Bóng người màu đen rú thảm thiết đau đớn, hần điên cuồng gào thét một tiếng, há mồm phun ra một đạo hàn khí, hàn khí màu đen hóa thành mấy cọc băng to bằng ngón cái, tàn nhẫn vô cùng xuyên thấu ba chỗ vu huyết sáng lên trước ngực Thanh Phục.

.....

Bên lò sưởi to lớn, Cơ Hạ trừng lớn con mắt đen lúng liếng, vô cùng tò mò nhìn chăm chăm Cơ Khuê thân khoác da thú, đầu đội nón đầu lâu thú khô.

Cơ Khuê trên mặt đầy nếp nhăn nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nguyên rủa: “Bọn rắn thối chết tiệt đó, ta nguyên rủa linh hồn bọn chúng vĩnh viễn bị ngọn lửa Kim Ô thiêu đốt, vĩnh viễn không thể giải thoát... A, xem xem tiểu gia hỏa của chúng ta, hạt giống vu tế thật tốt, nó vừa mới sinh ra, lực lượng linh hồn đã không sai biệt lắm với vu tế bình thường, tiểu gia hỏa tốt như vậy, thiếu chút nữa bị bọn chúng giết rồi!”

Cơ Khuê cắn rách ngón tay mình, dùng máu tươi ở trên thân thể còn nhỏ của Cơ Hạo vẽ ra phù văn phức tạp.

“Hạ, các người chưa hoàn thành nghi thức chúc phúc, tinh huyết Đại Vu của người và Thanh Phục, đã bỏ lỡ cơ hội dung hợp hoàn mỹ với tiểu gia hỏa. Ta chỉ có thể đem những tinh huyết này phong ấn ở trong cơ thể tiểu gia hỏa, chờ sau khi nó thành niên, chờ lúc cường độ thân thể nó sắp đạt tới Tiểu Vu Cảnh cao giai, phong ấn của ta sẽ dần dần cởi bỏ, những tinh huyết Đại Vu này sẽ chậm rãi được nó hấp thu.”

“Yên tâm đi, thiên phú của tiểu gia hỏa cũng chưa bị phá hư... Phong ấn của ta, có lẽ sẽ tạo thành một ít ảnh hưởng đối với nó tu luyện chiến sĩ, nhưng con đường vu tế của nó lại là đường thẳng. Lực lượng linh hồn cường đại cỡ nào, hạt giống vu tế thật tốt!”

.....

Cơ Hạo khẽ hừ một tiếng, mở mắt.

Trước mắt là một mảng vách hang đá tối như mực, phía dưới thân thể là da thú dày xốp. Trong miệng lưu lại hương vị được tề cay đắng, hương vị quen thuộc nói cho Cơ Hạo, được tề hiển nhiên ra từ tay Thanh Phục.

‘Hô, hô’, cái đầu cực lớn của gấu béo dò xét tới, nghe răng trợn mắt hướng Cơ Hạo lộ ra một nụ cười.

“Gấu béo, a mỗ đâu?” Nhìn khóe miệng gấu béo lại có nước dãi treo xuống, Cơ Hạo vỗ một cái, đem đầu nó đánh sang một bên.

Sóng nhiệt tàn sát bừa bãi trong cơ thể đã bị phong ấn một lần nữa, một bộ phận tinh huyết Đại Vu của Cơ Hạ và Thanh Phục lơ lửng ở trên ngọn lửa năm màu trong bụng, ngọn lửa năm màu đang cố gắng đem tinh huyết Đại Vu cắn nuốt chuyển hóa, biến thành luồng sáng năm màu tẩm bổ toàn thân.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy cả người uể oải không có sức, hần nhìn nhìn vách đá bên người, vỗ lên một chưởng.

Bàn tay cắm thật sâu vào vách đá màu đen, cảm giác tay mềm mại giống như đậu phụ, bàn tay Cơ Hạo giống như lưỡi đao thoải mái cắt vào.

Lực lượng thân thể tựa như không tăng cường nhiều quá, nhưng cường độ thân thể ít nhất tăng lên hơn hai lần. Tinh huyết Đại Vu phong ấn trong cơ thể ít nhất còn có hơn chín phần mười chưa phóng ra, mà trong tinh huyết Đại Vu đã phóng ra, còn có hơn phân nửa chờ đợi ngọn lửa năm màu chuyển hóa.

“Tinh huyết Đại Vu, quả thật cường hãn dị thường!” Cơ Hạo lăn lông lốc đứng dậy, dùng sức vung nắm tay của mình.

Nhìn nhìn bốn phía, Cơ Hạo bước ra khỏi cái hang mình nghỉ ngơi. Một dòng suối chảy xiết lao nhanh qua từ tây sang đông, ánh sao đầy trời buông xuống, chiếu khe núi chỗ cái hang sáng sủa.

Dưới ánh sao, mấy ngàn nô lệ áo không che hết người đang thấp giọng hò hét, lợi dụng công cụ đơn sơ chặt cây trong khe núi, bận rộn ướt đầm mồ hôi.

Cách đó không xa truyền đến một thanh âm ngạo mạn:

“Cơ Hạo, người đã không phải thủ lĩnh chiến sĩ chúng ta, thân phận người hiện tại giống chúng ta, người có tư cách gì chỉ trích chúng ta?”

Chương 32: Khê Cốc

“Không có tư cách quản các người? Các người đây là làm những việc gì vậy?”

“Gần hai tháng, Bách Tuyền sơn cách nơi này chỉ mấy trăm dặm, mấy ngàn quặng nô thế mà ngay cả chỗ ăn nghỉ của mình cũng chưa dựng xong?”

“Nhiều ngày như vậy, nhiều người như vậy, trong Lãnh Khê cốc ngay cả cơ bản quặng mỏ nhất cũng chưa đào, các người những ngày qua rốt cuộc đều làm cái gì?”

“Còn có, còn có, lương thảo người ăn, thịt thú đà thú, chiến thú ăn, công cụ thăm dò, khai thác mạch khoáng cần, những thứ đó đều ở đâu? Các người chỉ ở đây lãng phí vô ích hai tháng thời gian?”

Dưới ánh sao, Cơ Hạ vung cánh tay thật dài, giọng nói vẻ mặt đều hung dữ hướng hai hán tử cường tráng lười biếng, chẳng hề để ý quát lớn.

Hai hán tử tinh tráng mặc giáp trụ kim loại Nam hoang hiểm thấy, bên hông đeo trường kiếm hạng nặng dao động pháp lực mạnh mẽ, đối mặt Cơ Hạ quát lớn, bọn họ chỉ ngạo mạn đối đãi, hoàn toàn không đem lời Cơ Hạ nói coi là gì cả.

“Cơ Hạ, mồm mọc ở trên mặt người, người nói như thế nào cũng được. Dù sao chính là năm ngàn quặng nô này, chúng ta đã đem bọn hăn nguyên lành đưa đến trên tay người, về sau khai thác mạch khoáng Lãnh Khê cốc còn có việc khác, đều là việc của người, không quan hệ với chúng ta nữa!”

Cười to vài tiếng ‘ha ha’, hai hán tử huyết sáo một tiếng, trên không trung một trận ác phong đánh tới, mấy con Thiết Trảo Ngốc Ưng (kên kên vuốt sắt) cánh giang ra dài mấy trượng hạ xuống, hai người nhảy lên lưng Thiết Trảo Ngốc Ưng, hung cầm bộ dạng dữ tợn bay lên trời, sau khi lượn một vòng liền hướng

Kim Ô lĩnh phía nam bay đi.

Cơ Hạ tức giận đến mức giơ lên cao tay phải, lại chậm chạp không có động tác.

Đặt ở trước kia, nếu có người dám qua loa cho xong đối với nhiệm vụ của bộ tộc, hẳn sau khi quát lớn một trận, đã sớm cho một bạt tai. Nhưng hiện tại, như hai vị này nói, hẳn đã không là thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ nữa, hẳn nào có quyền lực quát mắng bọn họ?

Bả vai đột nhiên hơi nặng, Nha Công từ không trung bay xuống, giẫm trên vai Cơ Hạo.

Cơ Hạo đi đến phía sau Cơ Hạ, nhìn mấy con kên kên nhanh chóng nhỏ đi trên không trung lạnh giọng nói: “A ba, bọn hăn là tộc nhân của Cơ Xu? Nếu không đem bọn hăn lôi xuống?”

Nha Công kêu ‘Dát’ một tiếng, khoe miệng phun ra vài tia hỏa tinh.

Thanh Ảnh như quý mỹ không biết từ nơi nào chạy ra, vung một mũi tên dài hưng phấn kêu gào: “Hạo nói đúng, đem bọn hăn lôi xuống đi. Khoảng cách này, ta chỉ cần một mũi tên là có thể làm bọn hăn ngã thoi thóp!”

Cơ Hạ buông tay, vỗ một cái vào trên đầu Cơ Hạo, ôn hoà hiền hậu cười: “Bớt ra chủ ý lệch lạc đi, bọn hăn làm không tốt, vậy là lỗi của bọn hăn, chúng ta cũng không thể phạm tộc quy, chủ động giết hại tộc nhân.”

Cơ Hạo nhìn khuôn mặt khô gầy của Cơ Hạ, lại nhớ tới từng cảnh tượng trong hồi ức lúc ngất, Cơ Hạ dùng ngực chặn cho mình công kích trí mạng, máu tươi nóng bỏng kia hắt ở trên người hăn, loại cảm giác đó thật sự khiến hăn khắc cốt minh tâm.

“Con đương nhiên sẽ không chủ động đi trêu chọc bọn hăn.” Cơ Hạo cười cười, xoay người cẩn thận quan sát sơn cốc này.

Ánh sao như nước, khắp nơi sáng sủa, dưới ánh trăng tầm nhìn rõ ràng như cũ. Chỗ Cơ Hạo, vừa lúc là chính giữa sơn cốc, Lãnh Khê cốc này chiều dài đông tây mười dặm, nơi rộng nhất hai ba dặm, một dòng suối núi rộng mười mấy trượng cực sâu, cực chảy xiết từ thượng cổ đã chảy qua, cạnh suối nước có thể nhìn thấy từng khối lớn vàng cùng ngọc thiên nhiên.

Nước suối cực lạnh, cách hơn một dặm, Cơ Hạo vẫn cảm thấy khí lạnh âm u phủ vào mặt. Nước suối lạnh lẽo đến cực điểm cọ rửa khối vàng, khối ngọc hai bờ sông, phát ra tiếng ‘ào ào’ thanh thúy đến cực điểm. Dưới ánh sao, những khối vàng, khối ngọc bị cọ rửa vô cùng mượt mà đều lóng lánh hào quang động lòng người.

“Quả nhiên là mạch khoáng lớn kinh người.” Cơ Hạo từ đáy lòng cảm khái.

“Là mạch khoáng rất lớn. Sau khi đến nơi đây, a mỗ con dẫn người thăm dò một phen, mạch khoáng nơi này rất nông, rất dễ dàng đào bới, một năm có thể có mấy chục vạn khối tinh kim, mấy vạn khối mỹ ngọc vào sổ sách.” Cơ Hạ cau mày nói: “Nhưng Bách Tuyền sơn đám vô liêm sỉ kia, trừ đưa tới năm ngàn quặng nô, cái gì khác cũng không có.”

‘Leng keng’, ‘Đương đương’, bên trong sơn cốc quanh quẩn các loại tiếng va đập.

Mấy ngàn quặng nô thấp giọng hô ký hiệu, ở dưới sự cố gắng của bọn họ, ở bờ bên kia suối nước, đã có một hàng mấy chục gian nhà gỗ chân (kiểu nhà sàn) cao dựng xong.

Trên vách đá đỉnh đầu, mấy chục chiến sĩ Hỏa Nha bộ đang cố gắng đục vách núi, ở bề mặt dựng lầu gác nhìn xa. Mấy sợi dây leo trên núi thật dài từ đỉnh núi buông xuống, không ngừng đem từng cây gỗ thô to kéo lên vách đá.

Chỗ lối ra hai đầu sơn cốc, đám đông chiến sĩ giám sát một đám quặng nô, đang đắp đất xây dựng tường bảo vệ. Trên mặt đất dùng gỗ thô to làm sẵn nền, chỉ cần ở trong hai hàng gỗ thô lấp đầy bùn đất, đá núi, thì có thể xây dựng lên

tường bảo vệ đủ để ngăn cản mãnh thú tấn công.

Lãnh Khê cốc ở chỗ nhô ra tận cùng phía bắc đất đai Hỏa Nha thống trị, bốn phía đều là dãy núi Man hoang, hung cầm mãnh thú ùn ùn, càng có các loại phiêu lưu khác không lường được, không xây dựng tường bảo vệ đem Lãnh Khê cốc quây lại, những quặng nô kia khẳng định sẽ có rất nhiều chết và bị thương.

Tiếng bước chân nhỏ vun truyền đến, Thanh Phục mang theo mấy chiến sĩ bước nhanh đi tới.

Nhìn thấy Cơ Hạ, Thanh Phục cười vui vẻ, vô cùng thân thiết sờ sờ đầu hăn, sau đó đem một khối ngọc màu đỏ to bằng nắm tay đưa cho Cơ Hạ: “Hạ, mạch khoáng nơi này còn không chỉ có khối vàng cùng khối ngọc bình thường, ta bảo người đào sâu ba trượng, ở trong mạch khoáng tìm được cái này.”

Cơ Hạ tò mò nhìn về phía khối ngọc màu đỏ, khối ngọc màu đỏ rực tản mát ra nhiệt độ cao bức người, trong ngọc thạch bán trong suốt mơ hồ có chất lỏng màu đỏ lưu động, dưới ánh sao bảy màu chiếu rọi, khối ngọc không cam lòng yếu thế phản xạ ra ánh lửa mê ly rất chói mắt.

“Hả? Là Hỏa Ngọc Tủy? Bảo bối tốt huyết mạch Đại Vu hỏa thuộc tính chúng ta nhanh chóng tăng lên vu lực, dùng để rèn vu khí, vu bảo cũng là tài liệu tốt.” Cơ Hạ kinh hỉ mở to mắt nhìn: “Nếu cầm tiến cống, một khối Hỏa Ngọc Tủy sánh với mấy ngàn tinh kim, mấy trăm mỹ ngọc.”

Thanh Phục trầm giọng nói: “Chuyện phát hiện Hỏa Ngọc Tủy cần nhanh chóng thông báo một tiếng với các vu tể trong tộc, cần điều động càng nhiều chiến sĩ tới nơi này đóng. Mặt khác, sau khi trời sáng, Hạ, chàng phải dẫn theo Ảnh đi săn bắn, mấy ngàn quặng nô, nhiều chiến sĩ như vậy, bọn họ lại chưa mang đến một chút lương thực.”

Cơ Hạ, Thanh Phục cùng mấy chiến sĩ địa vị hơi cao tập trung lại, bắt đầu tính toán chuyện kinh doanh Lãnh Khê cốc.

Cơ Hạo lấy ra Hỏa Ngọc Tùy trong tay Cơ Hạ, lực lượng tinh thần cường đại cẩn thận chui vào. Trước mắt hắt chột sáng ngời, nhiệt lực đáng sợ quay cuồng ập tới, toàn thân Cơ Hạo cũng giống như bị nham thạch nóng chảy ngấm, thiêu đốt hần thiếu chút nữa kêu thảm thiết.

Trong lòng Cơ Hạo vừa mừng vừa sợ, đây là Hỏa Ngọc Tùy cái gì? Đây rõ ràng là tuyệt thế kỳ trân ‘Hỏa Nguyên Kết Tinh’ mà! Kiếp trước Cơ Hạo từng thấy một khối Hỏa Nguyên Kết Tinh to bằng ngón cái, thể tích không đến một phần trăm khối này trên tay, phẩm chất càng kém khối này trong tay mấy lần, nhưng chỉ vì một khối Hỏa Nguyên Kết Tinh nhỏ như vậy, ước chừng có mấy trăm cường giả chết ở trong tranh đoạt chiến!

Đây chính là bảo bối tốt, Lãnh Khê cốc này hoàn toàn là một cái bảo tàng to lớn.

Mặc kệ là ai, chỉ cần có thể đem Lãnh Khê cốc quản lý tốt, dựa theo chất và lượng đem tinh kim, mỹ ngọc cùng Hỏa Ngọc Tùy hiến cho bộ tộc, đây cũng là một phần công lao cực lớn. Cơ Xu sẽ tốt bụng như vậy, đem một phần công lao như vậy ném cho Cơ Hạ mà chẳng được gì sao?

Chương 33: Dã Man

‘Ngang ~ ngao ~’!

Toàn bộ thân thể gấu béo ngâm ở trong suối lạnh, bàn tay gấu hung hăng vồ hướng mặt nước, một con cá béo trắng như tuyết dài hơn năm thước toàn thân không có vảy bị chấn động bay lên. Gấu béo mở ra cái miệng rộng nước dãi văng tứ tung, hung hăng một miếng đem cả con cá nuốt xuống, vô cùng vui sướng tru lên vài tiếng.

Bên trong sơn cốc, một bộ phận quặng nô còn đang tiếp tục xây dựng nhà gỗ đủ cho toàn bộ người ở lại, một bộ phận quặng nô đã ở dưới sự giám sát của chiến sĩ Hỏa Nha bộ mài đá, chế tạo các loại công cụ đơn sơ.

Cơ Hạo đứng ở trên tường bảo vệ cửa sơn cốc hoàn thành hơn phân nửa, nhú mào nhìn những quặng nô tử khí trầm trầm kia.

“Cơ Xu tên khốn kiếp này, người của hắn ngay cả một chút lương thực cũng không lưu lại còn chưa tính, trong núi rừng con mồi vô số, chung quy có thể lấp đầy bụng. Một món công cụ bằng sắt cũng không có còn chưa tính, tóm lại có thể nghĩ cách tự chế công cụ đào quặng. Nhưng những quặng nô này, chất lượng cũng quá kém rồi nhỉ?”

Ở Nam hoang, khai thác mỏ quặng vốn tính là công việc nguy hiểm rất lớn, cực kỳ nặng nề, cho dù tráng hán trưởng thành ở trong quặng mỏ sâu không thấy đáy sau khi khai thác hai ba năm cũng phải biến thành phế nhân. Nhưng xem xem các quặng nô hiện tại trong Lãnh Khê cốc, tráng hán cực ít, thiếu tay thiếu chân đã chiếm hơn một nửa, còn lại hoặc là người già, hoặc là loại non nớt đi đường cũng không lưu loát.

Quặng nô như vậy, bọn họ ở trong quặng mỏ lăn lộn mấy cái năm chừng sẽ chết mất một nửa, Cơ Xu từ đâu kiếm được nhiều cực phẩm như vậy?

Thở dài một hơi, Cơ Hạo hướng về Cơ Ứng phụ trách trông coi lớn tiếng hô lên: “Cơ Ứng a thúc, thương bọn trẻ con đó đi, để bọn nó đi hái trái cây dại ăn đi, bọn nó có thể làm được việc nặng gì đâu?”

Cơ Ứng cầm một cái roi da, hung hăng hướng trên đất vục một cái. Hắn nhìn nhìn những đứa bé tội nghiệp, ôm một cành cây đi đường cũng thất tha thất thểu, khô quắt cả người không có hai lạng thịt, tức giận rít gào một tiếng: “Cơ Xu khốn kiếp, chờ ta có thể đánh thẳng được hắn, nhất định phải hung hăng giáo huấn hắn một trận!”

“Các người những tiểu quỷ chả có tác dụng cái chim gì, chút sang một bên! Gọi vài người tới, dẫn bọn hắn đi về trong sơn cốc phía sau, ta nhớ rõ bên đó có một mảng rừng quả dại, để bọn nó ăn no trước, rồi đem toàn bộ trái cây đều hái về.”

Cơ Hạo lắc đầu, xoay người, nhìn về phía rừng rậm cách đó không xa. Sáng sớm trời vừa sáng, Cơ Hạ đã mang theo đám đông chiến sĩ đi trong núi rừng săn bắn, cái ăn của mấy nghìn người cũng không phải là một việc đơn giản, ít nhất cần săn bắn mấy trăm con dã thú loại lớn, mới có thể lấp đầy bụng nhiều người như vậy.

Mấy gã quặng nô thấp giọng thở hổn hển, một người khiêng một tảng đá lớn so với thân thể bọn hắn còn cao hơn một đoạn, đi từng bước từng bước, nặng nề đem tảng đá đắp ở trong tường bảo vệ. Bọn họ trần truồng lộ thể, trên người ngay cả một cái lá cây che người cũng không có, xem hình xăm cá sấu trên da bọn họ, những người này đều là tộc nhân Huyết Ngạc bộ - bộ lạc phụ thuộc Hắc Thủy Huyền Xà bộ.

Hỏa Nha bộ và Hắc Thủy Huyền Xà bộ hàng năm giao chiến, hai bên bắt cướp tộc nhân, thủ hạ đối phương lẫn nhau làm nô lệ, ở đây nhìn thấy người Huyết Ngạc bộ cũng không kì quái chút nào. Lực lượng tinh thần của Cơ Hạo đảo qua mấy quặng nô này, phát hiện bọn họ ngay cả thực lực Vu Nhân Cảnh tầng hai cũng chưa có.

‘Yêu ~ yêu yêu ~ yêu hoặc ~’!

Trong núi rừng phía trước đột nhiên truyền đến tiếng hú dài quái thanh quái khí, vô số cỏ cây đột nhiên kịch liệt chấn động lên. Ngay sau đó mấy bóng người hiện lên, kèm theo tiếng xé gió chói tai, mấy cây tiêu thương từ trong núi rừng bắn nhanh ra.

Thanh âm ** bị xuyên qua không dứt bên tai, mấy quặng nô bị tiêu thương xuyên thủng thân thể, tiêu thương thật dài đem bọn họ cắm chặt ở trên tường bảo vệ.

Lông toàn thân Cơ Hạo chợt dừng đứng, hắn vừa mới khàn giọng hét lên một tiếng ‘có địch’, một tráng hán cả người rậm rạp đều là lông màu đen, chỉ dưới khố quần một đoạn da thú mang theo một cây gậy gỗ lao ra khỏi rừng cây, bước nhanh vài cái đã lao tới trước mặt hắn.

Ước chừng có chiều cao như Cơ Hạo, cây gậy gỗ còn to hơn chân Cơ Hạo bơi một năm dịch nhờn, bên trên dày đặc vết máu loang lổ. Khố người tráng hán so với Cơ Hạo chỉ hơi thấp hơn một tấc, nhưng bả vai so với Cơ Hạo khôi ngô còn rộng hơn nửa thước. Tráng hán giống như một con đại tinh tinh hình người vung cây gậy gỗ, rống to ‘Hắc’ một tiếng hung hăng hướng Cơ Hạo đập xuống.

Cơ Hạo cầm lên trường mâu dựa chéo bên người, cũng rống to một tiếng hướng cây gậy gỗ nghênh đón.

Địch nhân đến quá nhanh, cái gì vu pháp, pháp thuật, cái gì thân pháp kỹ xảo đều vô dụng, chỉ có thể dùng man lực thuần túy nhất đi nghênh đón kẻ địch công kích.

Lông đen toàn thân tráng hán dựng thẳng lên từng sợi một, sau lưng một đám hắc khí quay cuồng, mơ hồ có thể thấy được một cái đầu hổ đôi mắt màu đỏ tươi đang rít gào không ra tiếng. Cây gậy gỗ kéo theo ác phong, trên gậy gỗ một làn huyết khí nồng đậm dâng trào ra, hóa thành một cái vuốt hổ hung hăng theo thể cây gậy gỗ tấn công cào xuống.

Tinh huyết biến hóa, hình hiện ngoài cơ thể, đại hán này rõ ràng là cao thủ Tiểu Vu Cảnh. Bình thường chiến sĩ Vu Nhân Cảnh đến cảnh giới đỉnh phong, lực lượng thân thể sẽ không vượt qua hai mươi vạn thạch; nhưng một khi bước vào Tiểu Vu Cảnh, thân thể Tiểu Vu yếu nhất sau khi được lực lượng huyết mạch cường hóa toàn diện, lực lượng thân thể yếu nhất cũng có ba mươi vạn thạch, cộng thêm lực lượng huyết mạch kích hoạt có được thiên phú thần thông, lực lượng một đòn toàn lực ít nhất gấp hơn hai lần Vu Nhân Cảnh đỉnh phong.

Cơ Hạo trong lúc gấp gáp chỉ vận lên sáu phần lực lượng, mộc mâu vẽ ra một đường cong hung hăng va chạm với gậy gỗ.

Tráng hán kinh hi nhìn Cơ Hạo, phía sau Cơ Hạo chỉ có một quầng ánh lửa âm đạm lóe ra, nhưng trong ánh lửa không có bất cứ dị tượng nào, cái này đại biểu Cơ Hạo bắt đầu chạm đến huyết mạch lực, lại còn chưa thật sự kích hoạt huyết mạch truyền thừa, hẳn nhiên nhất chỉ là thực lực Vu Nhân Cảnh mười hai tầng!

“Chết... thịt người thơm phưng phức!” Tráng hán hàm hồ lẩm bẩm một tiếng, đôi tay càng thêm bành trướng, hiển nhiên đã dốc hết toàn lực.

Phía sau Cơ Ưng thét dài một tiếng bén nhọn: “Là dã man tử, thực nhân man (man ăn thịt người) chết tiệt! Nghênh chiến, nghênh chiến! Giết sạch bọn hăn! Đáng chết, Cơ Hạo, lui!”

Mộc mâu và mộc bổng kịch liệt va chạm, vang to một tiếng, mộc mâu, mộc bổng đồng thời vỡ nát. Đôi tay Cơ Hạo hơi chấn động, lực lượng trên mộc bổng của tráng hán không mạnh như trong tưởng tượng của hăn, thậm chí so với hôm đó Cơ Vũ giao thủ cùng hăn cho hăn áp lực còn nhỏ hơn rất nhiều!

Hổ khẩu hai tay tráng hán rách ra, cơ bắp trên bàn tay vỡ vụn ra toàn bộ, máu tươi không ngừng phun. Hăn không thể tin nhìn Cơ Hạo, thân thể giống như lá tàn úa trong gió hướng phía sau tung lên, ước chừng bay ra ngoài hai mươi mấy trượng mới cắm đầu ngã xuống đất.

“Giết!” Cơ Hạo cả kinh, sau đó vui vẻ!

Ở dưới hăn cố ý áp chế, hăn tuy chỉ là tu vi Vu Nhân Cảnh tầng mười một, nhưng lực lượng thân thể hăn, chỉ vận dụng sáu thành lực lượng thân thể, đã hoàn toàn đè ép cường địch Tiểu Vu Cảnh!

Bổ Thiên Bất Lộ Quyết quả nhiên thần kỳ, một giọt long huyết đó quả nhiên đã đúc cho hăn khuôn mẫu thân thể hoàn mỹ nhất, Đại Vu tinh huyết của Cơ Hạo và Thanh Phục quả nhiên là diệu dụng vô cùng!

Hào khí ngút trời quanh quần ở ngực, Cơ Hạo hét to một tiếng, đoạt lấy rìu đá trên tay hai chiến sĩ Hỏa Nha bộ bên người, sải bước hướng phía trước lao vút đi.

Mấy chục tên dã man rống to lao tới, hai tay Cơ Hạo vung đại phủ, kéo theo một cơn gió xoáy màu xanh xâm nhập trong đội ngũ dã man. Chợt nghe ‘bộp bộp bộp’ vang loạn một trận, mấy chục tên dã man chiến sĩ Vu Nhân Cảnh tầng năm, tầng sáu bị trọng phủ bổ thành mảnh vụn, khắp không trung đều là máu tươi thịt nát bay loạn rải loạn!

“Giết!” Đôi mắt Cơ Hạo hơi đỏ lên, sát ý lao thẳng lên đỉnh đầu, hướng tới dã man trong rừng cây không ngừng trào ra trực diện lao tới.

Hai lưỡi rìu giống như gió xoáy, nơi đi qua xác nằm ngổn ngang, trong chớp mắt gần trăm dã man bị Cơ Hạo chém giết.

Bỗng trong rừng cây truyền đến một tiếng rít gào then quá hóa giận, một gã dã man cao gần ba thước, thân thể to béo giống như quả cầu thịt rỗng giận lao ra, giữa ngực bụng hăn ba quầng huyết khí lóe lên ánh sáng âm u, rõ ràng là một Đại Vu đã mở ba chỗ vu huyết!

Đại Vu dã man chớp loạn một tộc nhân bên người dùng sức ném, người này rú thảm một tiếng, hóa thành một bóng đen hướng Cơ Hạo lao tới.

Bóng đen cách Cơ Hạo còn xa mấy trượng, cương phong đáng sợ đã ép cho Cơ Hạo không thở nổi, ngực đau đớn từng đợt.

Chương 34: Bốn Mắt

“Phá!” Đối mặt kẻ xui xẻo giống như đạn pháo giáp mặt đánh tới, Cơ Hạo ném rìu đá xuống, hai tay kết ấn hướng về phía trước phun.

Thủ ấn dẫn động lực lượng khổng lồ của thiên địa xung quanh, hóa thành bức tường vô hình đánh tới phía trước dã man, nổ vang một tiếng, thân thể dã man chiến sĩ bị dã man Đại Vu ném ra nổ tung, sóng không khí kịch liệt dao động một phen, dòng khí cuộn cuộn hướng bốn phía âm ầm khuếch tán ra.

Nường lực chấn động của không khí nổ, Cơ Hạo hướng phía sau cấp tốc bay lướt đi.

Hai móng Nha Công chụp chặt bả vai Cơ Hạo, đôi mắt nhỏ màu đỏ tươi nhìn chăm chăm rừng rậm phía sau dã man Đại Vu, đối với dã man Đại Vu thế tới dữ dội cũng không thèm nhìn một cái.

“Thằng nhóc trắng trẻo nõn nà, thơm ngào ngạt, ăn ngon!” Dã man Đại Vu rít gào một tiếng, sai một bước về phía Cơ Hạo. Giữa hắn và Cơ Hạo vốn cách nhau hơn một trăm trượng, bước ra một bước, thân hình khổng lồ mập mạp của hắn đã trực tiếp ở trước mặt Cơ Hạo.

“Cút ngay, mập mạp!” Trên người dã man Đại Vu tản mát ra mùi máu tanh xộc lên làm người ta buồn nôn. Cơ Hạo cau mày, đôi tay trùng điệp, tử phủ nguyên đan trong thần hồn không gian cấp tốc xoay tròn, đan nguyên khổng lồ nháy mắt tiêu hao không còn, ở lòng bàn tay Cơ Hạo ngưng tụ thành một viên hỏa lô to bằng ngón cái.

Chung quanh có gió xoáy đột ngột nổi lên, thiên địa linh khí cuộn cuộn không ngừng rót vào hỏa lô ở lòng bàn tay Cơ Hạo, lô chủng vốn to bằng ngón cái trong chớp mắt bành trướng đến kích cỡ đầu người. Một tiếng sấm rền kinh thiên động địa, lô quang dài đến mấy trượng từ lòng bàn tay Cơ Hạo phun ra, trúng cái bụng to tròn của dã man Đại Vu.

Lông đen rậm trên cái bụng của dã man Đại Vu nổ tung, lộ ra làn da đầy mỡ ghét. Vô số điện quang nhỏ bé quần quanh ở trên người hăn vang lên ‘Bốp bốp’, dư kinh của dòng điện đánh trên mặt đất, không ngừng đánh ra những cái hố đất to bằng nắm tay.

Thân thể khổng lồ của dã man Đại Vu đảo một cái, chật vật lui vài bước về phía sau. Lực lượng bản thân Cơ Hạo tự nhiên không thể lay động thân thể hăn, nhưng Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh có thể nắm giữ vũ trụ lực, điều động lực thiên địa khổng lồ để bản thân sử dụng, tăng cường mấy chục lần lực lượng của Cơ Hạo, tuy không thể thương tổn thân thể mạnh mẽ của Đại Vu, lại đủ để ép hăn lui về phía sau.

“Tiểu tạp – chủng! Ta muốn nuốt óc của ngươi!” Dã man Đại Vu phản nộ rít gào một tiếng, hăn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, hai chân dùng sức giẫm mặt đất, mặt đất kịch liệt run lên, Cơ Hạo hướng phía sau vội lui chỉ cảm thấy dưới chân phập phồng một trận, thân thể đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Dã man, nơi này là lãnh địa của Hỏa Nha bộ chúng ta, các ngươi muốn chết sao?” Phía sau, Cơ Ứng đã cầm trường mâu lừng không bắn nhanh đến, một ánh lửa bao lấy thân thể Cơ Ứng, hăn giống như bay lượn vượt qua vài dặm, trong khoảnh khắc chắn trước người Cơ Hạo.

Trường mâu do gỗ dâu xanh chế thành mang theo nhiều điểm ánh lửa, trên đầu thương Hắc Diệu Thạch rèn lóng lánh phù văn quý dị, phun ra mảng lửa lớn. Trong thời gian ngắn, đôi tay Cơ Ứng run run, kéo trường mâu hướng dã man Đại Vu liên tục đâm ra mấy trăm thương.

Dã man Đại Vu khép hai tay, lòng bàn tay hăn một hình xăm lang nha bổng sáng lên, một cây lang nha bổng thuần kim loại dài ba thước bỗng dựng chui ra. Dã man Đại Vu dùng sức vung lang nha bổng, mang theo một cơn gió xoáy màu máu, hung hăng va chạm với trường mâu trên tay Cơ Ứng.

Trên người Cơ Ứng có hai nơi vu huyết lóe ra, trên người dã man Đại Vu có

ba chỗ vu huyết sáng lên, cứng đối cứng va chạm, Cơ Ứng rõ ràng hơi chịu thiệt. Trường mâu và lang nha bổng kịch liệt chấn động, Cơ Ứng lão đảo liên tục lui về phía sau, giáp mềm trên người bị lang nha bổng va chạm một cái, một mảng lớn nhuyễn giáp nhất thời hóa thành mảnh vỡ.

Một tiếng xé gió bén nhọn ập tới, Cơ Lang lưu thủ Lãnh Khê cốc thét dài đánh tới, hắc mang theo một ánh lửa, ở không trung làm một cái đổi vị trí hoàn mỹ với Cơ Ứng, thân hình lóe lên, Cơ Lang lên gối một cú trúng đã man mặt Đại Vu.

Tiếng xương vỡ vụn âm âm vang lên, toàn bộ gương mặt đã man Đại Vu lồm xuống, vô số máu tươi từ trong thất khiếu của hắc phun ra. Hắc thống khổ tru lên, ném lang nha bổng trong tay, chật vật ôm mặt hướng phía sau chật vật chạy trốn.

Vừa mới chạy ra không đến mười bước, Cơ Ứng đã kịp thở, hai chân dùng sức giảm lồm mặt đất, trường mâu trong tay mang theo một ánh lửa bắn nhanh ra, tàn nhẫn sắc bén xuyên thủng lưng đã man Đại Vu. Tiếng rú thảm tuyệt vọng chấn động rừng cây xung quanh kịch liệt chớp lên, thân thể đã man Đại Vu kịch liệt run rẩy, âm âm ngã xuống đất.

Đã man chiến sĩ lấy hàng ngàn để tính chạy ra khỏi rừng cây, nhìn thấy Đại Vu cường hãn nhất nhà mình vậy mà bị người ta đánh bại, những đã man chiến sĩ kia đồng thời ngây ra ở tại chỗ.

Đã man, là cường đạo trong rừng rậm Nam hoang, bọn họ không có sào huyết cố định, không biết nuôi dưỡng gia cầm gia súc, lại càng không biết gieo trồng thu hoạch. Trong đã man cũng không có cái gì vu tế cùng trưởng lão, toàn bộ tộc nhân sau khi già cả đều sẽ bị bọn họ ăn. Đã man giống như đã thú lưu lạc ở trong rừng rậm Nam hoang, đi đến nơi nào cướp tới nơi đó, vô luận là gia súc hay là người, đều là thức ăn bọn họ lấp đầy bụng.

Đã man Đại Vu bị đánh bại là thủ lĩnh bộ lạc đã man này, cũng là chiến sĩ

cường đại nhất của bọn hăn. Thủ lĩnh mạnh nhất bị đánh ngã, các chiến sĩ đã man nhất thời không biết làm sao gầm rú lung tung lên.

Trong rừng rậm, trong một mảng bóng cây tối tăm, một bóng người khoác trường bào bất mãn lăm lăm: “Ta đã nói mà, đám gia hỏa chỉ số thông minh ngay cả gia súc cũng không bằng đó sẽ không có tác dụng gì. Muốn thu hoạch chiến lợi phẩm cuối cùng, phải dựa vào bản thân chúng ta.”

Trong bóng cây, một bóng người cao lớn đi ra: “Tốc chiến tốc thắng đi, hai Đại Vu vừa mới mở vu huyết, là đối thủ không tệ. Hơn nữa hai Đại Vu này bộ dạng rất cao to, tuần lã, bọn họ sẽ trở thành vật ân huệ của những lão bà kia, bọn họ đáng giá nhiều tiền!”

Lại một bóng người cao lớn tương tự đi ra: “Chúng ta cùng nhau ra tay, mau chóng bắt sống. Còn có tiểu gia hỏa kia, tuổi nhỏ như vậy đã có thể thi triển vu pháp, hăn cũng đáng nhiều tiền... Chủ yếu nhất là, tiểu bạch kiếm tuần tú như vậy, có người sẽ phi thường thích hăn!”

Cơ Hạo cầm lên rìu đá vừa rồi ném xuống, hung hăng chém một phát ở trên cổ đã man Đại Vu.

Mặc cho hăn dùng hết toàn lực, rìu đá chém vào trên cổ đã man Đại Vu phát ra tiếng vang lớn ‘Đương đương’, thỉnh thoảng bắn lên các tia lửa. Cơ Hạo ước chừng chém hơn một trăm rìu, lúc này mới đem đầu của đã man Đại Vu chặt hết.

Dù không còn đầu, trong cổ đã man Đại Vu chỉ chảy ra chút ít máu tươi, thân thể hăn còn đang không ngừng run rẩy co giật. Ước chừng qua thời gian năm hơi thở, trong cổ hăn mới đột nhiên phun ra một dòng máu dài trăm trượng, thân thể mới chợt cứng ngắc, không nhúc nhích nữa.

Thân thể Đại Vu, cường độ thật đáng sợ, sinh mệnh lực thật đáng sợ! Đây mới là Đại Vu vừa mới mở ba cái vu huyết!

Tiếng bước chân ‘Leng keng’ từ trong rừng cây truyền đến, một cỗ sát ý như

có như không dọa Cơ Hạo ngẩng đầu lên hướng rừng cây nhìn lại.

Hai bóng người khôi vĩ chiều cao vượt qua ba thước bước nhanh từ trong rừng cây đi ra, trên thân bọn họ mặc một bộ giáp trụ kim loại hoàn mỹ, trừ gương mặt, ngay cả ngón tay cũng có bảo vệ bàn tay tinh xảo đẹp để đem toàn bộ tứ chi che chở ở bên trong.

Làn da hai đại hán có màu đồng xanh cổ quái, bọn họ một người cầm chùy xích, một người cầm trọng thuẫn mã kiếm, giống như hai tòa thành lũy kim loại hướng bên này ép tới.

Cơ Hạo chấn động nhìn hai đại hán này——khuôn mặt bọn họ trừ màu da, tuyệt đại bộ phận ngũ quan không khác nhân tộc Nam hoang.

Duy nhất làm người ta kinh sợ là ——phía trên lông mày bọn họ, còn có hai con mắt to tinh quang bắn ra bốn phía. Hai đại hán này phân biệt đều có bốn con mắt!

Cơ Ưng, Cơ Lang đồng thời kinh hô: “Toàn lực tử chiến! Chết tiệt, là bọn ác quỷ Già tộc!”

Chương 35: Vô Giải

Tựa như một dòng điện từ đầu thông đến chân, lông toàn thân Cơ Hạo dựng thẳng hết lên.

Trong tiếng kinh hô của Cơ Ứng, Cơ Lang tràn ngập cảm xúc phức tạp khó có thể hình dung, có khẩn trương, có kinh hãi, thậm chí còn có một phần ‘sợ hãi’ nhàn nhạt!

Bọn họ nắm chặt binh khí, ưỡn ngực hướng phía trước bước ba bước dài, dùng tư thái không sợ hãi đón đầu phía hai chiến sĩ Già tộc, nhưng Cơ Hạo rõ ràng nghe được, trong tiếng kinh hô của hai người quả thực ẩn giấu một tia ‘sợ hãi’ chính bọn họ cũng chưa phát hiện.

“Cơ Ứng a thúc, Già tộc là cái quỷ gì?” Cơ Hạo nhìn hai kẻ địch bước nhanh tới gần cất tiếng rống to.

“Lui, Hạo, lui lại!” Cơ Ứng nắm chặt trường mâu trong tay, cả người hừng hực ánh lửa, lửa mãnh liệt chẳng những từ trong cơ thể hắt phun ra, trong ánh lửa thân thể hắt cũng mơ hồ biến thành bán trong suốt: “Đây là Già tộc ác quỷ, người đừng gần bọn chúng!”

‘Ha ha, ha ha’, khoe miệng hai chiến sĩ Già tộc cong lên, khinh thường cười khê. Bọn họ vững vàng từng bước một nhanh chóng tới gần, trong tám con mắt hàn quang lạnh lẽo vô tình bắn ra, tựa như ác lang gặp được con mồi.

Nhìn kẻ địch quanh thân tản ra tà khí, Cơ Hạo hít một hơi thật sâu. Con người hắt giống như ngôi sao sáng nhất lóe lên trên bầu trời đêm, tử phủ nguyên đan trong thần hồn không gian cấp tốc chuyển động, thiên địa nguyên khí xung quanh nồng đậm như nước hóa thành lốc xoáy vô hình, không ngừng rót vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Lặng lẽ tụng Cửu Tự Chân Ngôn không thành tiếng, thân thể Cơ Hạo đột

nhiên hơi nhoáng lên một cái, trong nháy mắt đó, thân thể hần giống như hoa trong gương, trắng trong nước trở nên mờ lung. Phía chân trời vô cùng xa vang lên một tiếng sấm rền nặng nề, Cơ Hạo một tay chỉ đất, một tay chỉ trời, hai mắt phun ra hỗn độn hàn quang, một cơn gió lạnh bỗng nổi lên, mang theo tiếng vang ‘vút vút’ cấp tốc cuốn qua.

Mặt đất dưới chân hai chiến sĩ Già tộc giống như nước gợn kịch liệt nhúc nhích, trong tiếng ‘xẹt xẹt’, mười mấy cái gai đất to bằng cánh tay bắn ra. Mũi nhọn của gai đất lóe ra ánh sáng lạnh nhàn nhạt, ở dưới pháp lực của Cơ Hạo thúc dục, những gai đất này hầu như so với sắt thép còn cứng hơn.

Gai đất sắc bén, cứng rắn đánh vào trên giáp trụ của hai chiến sĩ Già tộc ầm ầm vỡ vụn, thân thể hai người không chút sứt mẻ, trên trọng giáp trơn bóng như gương ngay cả một chút dấu vết cũng chưa lưu lại được. Nụ cười trào phúng của bọn hần càng thêm rõ ràng, hàn quang trong con ngươi càng tăng lên.

‘Mau’!

Cơ Hạo hét to một tiếng, cỏ cây bốn phía đồng thời lay động. Mấy trăm cái cây to che trời ầm ầm sụp xuống héo rũ, từng mảng lớn lá cỏ khô vàng ngã rạp, chỉ có mấy lùm cỏ tranh cách hai chiến sĩ Già tộc gần nhất điên cuồng sinh trưởng lên, lục quang nồng đậm bao phủ mấy lùm cỏ tranh, lá cỏ của chúng nó trong một hơi thở đã bành trướng mấy trăm lần, giống như quái mãng hướng hai người vọt tới.

Cỏ tranh biến thành rộng hơn một thước, dài mấy chục trượng quấn quanh ở trên thân hai chiến sĩ Già tộc, đem hai người bọc kín không kẽ hở. Lá cỏ cấp tốc cựa quậy xay sát, lá cỏ ma sát lẫn nhau, phát ra tiếng khàn khàn trầm đục như tảng đá va chạm.

“Thủ đoạn thật nhàm chán!” Lá cây cỏ gắt gao quấn quanh thành một cái kén truyền đến tiếng cười nhạo cứng rắn, lạnh như băng. Ở dưới pháp thuật thúc dục, tính chất lá cỏ trở nên cứng cỏi như thép xanh vẫn ầm ầm vỡ vụn, mảnh vỡ to

nhỏ rải ra xa trên trăm trượng. Hai chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp sắc mặt không thay đổi giây thoát trối buộc, tiếp tục hướng bên này rải bước áp sát.

“Hạo! Lui về!” Cơ Lang lớn tiếng quát: “Đây là ác quỷ Già tộc, chỉ có Đại Vu mới có thể đối phó bọn chúng!”

Ngón tay Cơ Hạo kết thành pháp ấn, Cửu Tụ Chân Ngôn pháp ấn lần lượt biến ảo, thiên địa nguyên khí xung quanh cấp tốc ma sát, một điểm hỏa tinh bỗng dưng nảy sinh, sau đó mảng lớn không khí nhanh chóng cháy lên. Trong tiếng phong hỏa ‘Vù vù’, chín con rắn lửa to bằng cánh tay, dài mấy trượng bắn nhanh ra, mang theo nhiệt độ cao bức người hướng hai kẻ địch không ngừng tới gần bắn mạnh tới.

Rắn lửa trúng mục tiêu, nhưng da mặt hai chiến sĩ Già tộc cũng chưa động đây một cái, bọn hắn chỉ cười nhạo hướng Cơ Hạo nhìn một cái, trên giáp trụ dày nặng tung lên vô số đốm lửa, chín con rắn lửa ầm ầm nổ tung, trên giáp trụ trơn bóng không lưu lại bất cứ dấu vết nào, tốc độ tới gần của bọn hắn vẫn không có nửa điểm biến hóa.

Liên tục ba lần công kích, đã dùng hết toàn bộ thủ đoạn của Cơ Hạo hiện tại, phát huy ra lực sát thương hầu như có thể so với Tiểu Vu tinh anh, lại chưa thể tạo thành bất cứ thương tổn nào cho hai chiến sĩ Già tộc. Thậm chí Cơ Hạo không cảm thụ được bất cứ pháp lực dao động nào trên thân thể bọn hắn, bọn hắn hoàn toàn dựa vào lực phòng ngự cường đại thái quá của bản thân, cứng rắn thừa nhận toàn bộ công kích của Cơ Hạo.

‘Trúng’!

Phía sau truyền đến tiếng hét phẫn nộ của mấy chiến sĩ Thanh Di bộ lưu thủ, mười mấy mũi tên dài cắt qua không gian mà đến, mang theo lực quang nhàn nhạt bắn về phía đôi mắt hàn quang bắn ra bốn phía của hai chiến sĩ Già tộc.

Hai người cười nhạo, đồng thời nhắm mắt lại.

Tiến thuật của chiến sĩ Thanh Di bộ sắc bén dị thường, mười mấy mũi tên dài hầu như đồng thời trúng con mắt nhắm chặt của bọn hăn. Trong lòng Cơ Hạo mừng như điên một phen, sau đó trái tim hăn đột nhiên nặng trĩu rơi xuống, giống như ngâm ở trong nước đá trở nên vô cùng rét lạnh.

Chiến sĩ Thanh Di bộ lưu thủ Lãnh Khê cốc đều là tinh nhuệ Tiểu Vu Cảnh trung giai thậm chí cao giai, mũi tên bọn họ bắn ra ở ngoài vài dặm cũng có thể thoải mái liên tục xuyên thủng mười mấy cây cổ thụ che trời. Nhưng mũi tên họ bắn ra giống như trứng chọi đá, vỡ nát ở trên mí mắt hai chiến sĩ Già tộc!

Hai chiến sĩ Già tộc chớp mắt một cái, chấn động rớt xuống bột phấn mũi tên lưu lại dính trên mí mắt, trên lông mày sau khi vỡ nát, sau vài bước dài đã lao đến trước mặt Cơ Ưng và Cơ Lang.

Da mặt Cơ Hạo căng thẳng nhìn hai kẻ địch giống như quái vật này, mí mắt mỏng manh của bọn hăn thể mà như tường đồng vách sắt, mũi tên của chiến sĩ Thanh Di bộ sắc bén như thế, vậy mà ngay cả mí mắt của bọn hăn cũng không thể bắn thủng!

Cơ Ưng vượt ở trước Cơ Lang lao lên, trường mâu trong tay hăn phun lửa nóng, mũi thương run run kéo theo mấy chục điểm ánh lửa, tàn nhẫn vô cùng đâm về phía một chiến sĩ Già tộc.

Một đòn này Cơ Ưng đã dùng hết toàn lực, trường mâu kéo theo khí kinh như một con rồng lửa, mặt đất xung quanh kịch liệt run rẩy, vô số hòn đá nhỏ trên mặt đất cũng bắn lên, bùn đất nhanh chóng nóng chảy, trên mặt đất đã có một tầng nham thạch nóng chảy mỏng manh đang nhanh chóng khuếch tán.

Đối diện Cơ Ưng công kích, chiến sĩ Già tộc tay trái mang theo chùy xích, hai chân đạp bộ pháp quỷ dị vặn, xoay, công kích cuồng dã của Cơ Ưng kề sát thân thể hăn lướt qua, trường thương xé mở không khí, chưa thể chạm đến kẻ địch một chút nào.

Nắm tay phải của chiến sĩ Già tộc sạch sẽ lưu loát hướng về phía yết hầu của

Cơ Ưng đánh một quyền. Cơ Ưng một đòn thất bại, còn chưa kịp điều chỉnh động tác, trọng quyền đánh tới, đánh cho Cơ Ưng thét lớn một tiếng, một hơi nghẹn ở trong cổ họng, nghẹn đến mức mắt hấn trắng dã từng đợt.

Chùy xích kéo theo một tiếng xé gió nặng nề nện xuống, hung hăng rơi ở trên gáy Cơ Ưng. Cơ Ưng hét to một tiếng, dính đòn nặng ngã xuống đất, thân thể chật vật run rẩy nhẩy lên.

“Ưng!” Cơ Lang kinh hô một tiếng, co người nhảy lên hướng chiến sĩ Già tộc đánh ngã Cơ Ưng phóng đi, nhưng hăn vừa mới nhảy lên, một chiến sĩ Già tộc khác tựa như đã đoán trước được động tác của hăn, trọng thuẫn quý bí xuất hiện ở trước mặt Cơ Lang, Cơ Lang va mạnh đầu vào trên tấm khiên, nhất thời bị va đập da tróc thịt bong, máu tươi không ngừng từ trên đầu chảy xuống.

Con người Cơ Hạo thu nhỏ lại to bằng mũi kim.

Hai chiến sĩ Già tộc này tiến công sạch sẽ, trực tiếp, mỗi một động tác đều giống như trải qua trăm ngàn lần rèn luyện, không có bất cứ động tác dư thừa nào không có hiệu quả.

Cơ Ưng, Cơ Lang hai gã Đại Vu bị thoải mái đánh bại, ấn tượng chiến sĩ hai Già tộc cho Cơ Hạo hoàn toàn không giống như người sống, quả thực chính là hai cỗ máy chuyên môn dùng để chiến đấu!

Chương 36: Nguy Cơ

‘Úc? Hắc hắc’!

‘Yêu hoắc ~ hoắc hoắc’!

‘Hô ~ hô ~ hoắc hô’!

Cơ Ưng, Cơ Lang ngã cảm xuống đất, một người chặt vật gãy dựa, một người mặt đầy máu. Đám dã man vừa mới bị Cơ Hạo giết làm trong lòng run sợ, càng bởi vì thủ lĩnh của mình bị giết mà sợ tới mức hầu như sụp đổ đồng thời hoan hô nhảy nhót!

Đám dã man này chỉ số thông minh không cao, hành vi của bọn hăn càng gần với cầm thú. Thủ lĩnh thua, bọn hăn sẽ chạy; một khi thủ lĩnh chiếm thượng phong, bọn hăn sẽ biến thành dã thú hung tàn nhất, xé nát tất cả kẻ địch trước mắt!

Kẻ địch đáng sợ giết chết thủ lĩnh nhà mình bị khách quý của thủ lĩnh nhà mình đánh ngã, đám dã man đầu trần tuyến hỗn loạn đang ở bên bờ vực chạy tán loạn bỗng sinh ra dũng khí vô biên. Bọn hăn liên tục kêu gào đánh trống reo hò, cầm lấy binh khí xoay người lại, hung tợn nhìn về phía Cơ Hạo, nhìn về phía Lãnh Khê cốc phía sau Cơ Hạo.

“Người, thiệt nhiều người! Thịt, thịt ngon!”

“Già, ăn dai! Nhỏ, xương tủy thơm mềm!”

“Còn có nữ nhân! Uầy, còn có nữ nhân! Hắc hắc, nữ nhân, của ta!”

Khóe miệng đám dã man chảy nước dãi, nuốt bọt ừng ực hưởng Cơ Hạo bên này thử thăm dò tới gần. Bước chân của bọn hăn càng lúc càng lớn, dũng khí càng lúc càng nhiều, đột nhiên không biết ai rống to một tiếng, mấy ngàn dã man

đồng thời chạy như điên về phía Cơ Hạo, phía Lãnh Khê cốc lao đến.

“Hạo, mau lui về!” Trên tường bảo vệ còn chưa làm xong của Lãnh Khê cốc, một chiến sĩ Thanh Di bộ cất tiếng kêu to.

Mười mấy chiến sĩ Thanh Di bộ lưu thủ Lãnh Khê cốc kéo trường cung, từng đám tên giống như mưa to bắn nhanh ra. Bọn họ tiên thuật thông thần, mỗi một mũi tên đều mang theo tiếng xé gió thê lương, giống như cự mãng uốn lượn ở không trung.

Tên xuyên thấu yết hầu một, hai, ba thậm chí càng nhiều dã man, mỗi một mũi tên ít nhất đều phải liên tục xuyên thấu yếu hại của ba tên dã man, nhiều nhất thậm chí liên tục xuyên thấu yết hầu mười lăm tên dã man chạy như điên, mới cuối cùng mất đi toàn bộ lực lượng cắm chéo trên mặt đất.

Mưa tên như gió, nhắc lên mảng lớn mưa máu.

Hơn trăm mũi tên ở trong ngăn ngùn hai nhịp thở bị bắn hết sạch, mấy trăm dã man xông lên dẫn đầu kêu thảm ngã xuống, ôm cổ thống khổ giãy dụa rú thảm, rất nhanh sẽ không còn động tĩnh.

Đám dã man vừa mới nhắc lên một chút dũng khí chợt biến mất không còn, bọn hăn đồng thời vứt binh khí trên tay, kêu quái dị ‘Ngao ngao’ chạy về phía sau, dùng hết toàn bộ khí lực hướng phía rời xa Lãnh Khê cốc chạy loạn cả lên.

Hai chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp nhú nhú mào, đồng thời lắc lắc đầu.

“Đám dã man không bằng gia súc này, bọn hăn ngay cả tư cách làm nô lệ cũng không có! Vẫn cần chúng ta tự động thủ!” Chiến sĩ Già tộc cầm chùy xích cười lạnh lùng: “Hai chúng ta, cũng đủ bắt tù binh toàn bộ người trong sơn cốc này!”

Chiến sĩ Già tộc cầm trọng thuẫn, mã kiếm cũng hừ lạnh một tiếng: “Đám dã

man này còn có chỗ hữu dụng, còn cần dựa vào bọn hăn, chúng ta mới có thể đem nhiều nô lệ như vậy vận chuyển ra ngoài. Cho nên, cũng không thể để bọn hăn tử thương quá nhiều!”

Cầm trọng thuần treo ở trên đai lưng, đám chiến sĩ Già tộc này một tay cầm mã kiếm, một bàn tay khác hướng Cơ Hạo ngoắc một ngón giữa, mang theo một tia trêu tức cười lạnh khiêu khích nói: “Tiểu oa nhi, vu tế trẻ tuổi như vậy, thực khá lắm! Đến, để ta xem xem người có bản lĩnh lớn bao nhiêu!”

Cơ Hạo hít sâu một hơi, con người vốn màu đen đột nhiên biến thành một mảng đỏ vàng. Quanh con người, chín cái phù ấn chân ngón như ẩn như hiện, thiên địa nguyên khí xung quanh nhanh chóng tiến vào trong cơ thể, trong phạm vi một trường chung quanh thân thể Cơ Hạo, ánh sáng cũng trở nên âm đậm đi rất nhiều.

Hai chiến sĩ Già tộc tò mò nhìn động tác của Cơ Hạo, bọn hăn cũng không có ý tứ vượt trước ra tay. Rất hiển nhiên, bọn hăn hoàn toàn không đem Cơ Hạo để ở trong lòng, bọn hăn chỉ là thuần túy ‘tò mò’, muốn xem Cơ Hạo còn có thể ‘biểu diễn’ cho bọn hăn những gì.

“Hạo, lui! Người không đối phó được bọn hăn!” Cơ Ứng trên gáy đã trúng một đòn nặng của chùy xích, bị đánh cho tối tăm mặt mũi nhảy dựng lên, trường mâu trong tay kéo theo một ánh lửa hình cung thật lớn, hung hăng hướng cổ kẻ địch cầm xích quét tới.

Sinh mệnh lực của Đại Vu cường hãn cỡ nào, người thường trúng một đòn vừa rồi, đầu cũng phải bị đánh nổ. Nhưng Cơ Ứng chỉ là đầu có chút mê muội, giây giụa vài cái đã khôi phục bình thường, giờ phút này hăn một lần nữa toàn lực ra tay.

Cùng lúc đó, trán Cơ Lang bị va đập rách da thịt, máu chảy đầy mặt cũng nhảy lên cao cao, hăn rút ra một thanh đoản đao đen sì, cũng vung ra một ánh lửa hình cung hướng mặt chiến sĩ Già tộc cầm mã kiếm bổ tới.

Cơ Lang cũng khàn giọng hô to: “Hạo, nhanh lui về! Toàn bộ tộc nhân không cho phép xuất chiến, lui, lui, lui!”

Cơ Hạo bình tĩnh nhìn Cơ Ứng, Cơ Lang, thân thể không nhúc nhích.

Nha Công lẳng lặng đứng ở bả vai Cơ Hạo, lông chim toàn thân dựng thẳng lên từng cây, ánh mắt hần lướt qua hai chiến sĩ Già tộc, vẫn nhìn chăm chăm những kẻ địch kia lao ra khỏi rừng rậm.

Cơ Ứng, Cơ Lang đồng thời phản kích, nhưng hai chiến sĩ Già tộc hầu như là cùng lúc vươn tay, bóp chặt cổ bọn họ, sau đó hung hăng đem bọn họ quật xuống đất. Mặt đất kịch liệt rung lên một chút, thân thể Cơ Ứng, Cơ Lang cắm thật sâu vào mặt đất cứng rắn.

“Sát!” Cơ Ứng nhổ ra một ngụm máu, hần lồm vào trong lòng đất sâu mười mấy trượng từ trong cái hố cấp tốc nhảy lên, ánh lửa hùng hực vờn quanh thân thể hần, trường mâu mang theo lửa ngập trời hướng kẻ địch đâm hết tốc độ.

“Chúng ta là Đại Vu của Hỏa Nha bộ!” Cơ Lang cũng hộc máu, từ trong cái hố nhảy lên. Lúc bị đập vào trong lòng đất, đoản đao trong tay hần không biết đã bay đi đâu. Hần siết chặt nắm tay, trong khoảnh khắc đem hết toàn lực hướng kẻ địch đánh ra mấy trăm quyền.

“Thực lực chênh lệch quá lớn, quá lớn!” Cơ Hạo nghiêng răng thấp giọng rít gào: “Cần cứng đầu như vậy hay không? Cứ nhất định phải liều mạng với những kẻ này sao?”

Hai chiến sĩ Già tộc đồng thời bước ngang một bước, động tác rất mượt mà, mang theo một tia ý nhị kỳ dị khó có thể nói bằng lời. Bọn hần chỉ là đơn giản bước ra một bước đã thoải mái tránh được Cơ Ứng cùng Cơ Lang điên cuồng công kích, sau đó hai người đồng thời gập cánh tay, thân thể hơi nghiêng về phía trước, khuỷu tay phải giống như chùy sắt hung hăng đánh vào trên bụng Cơ Lang, Cơ Ứng.

‘Sưu sưu’ hai tiếng, Cơ Ưng, Cơ Lang mồm ngậm máu lớn, giống như đạn pháo rời nòng dán mặt đất bắn nhanh về phía sau.

Thân thể bọn họ xé không khí, kích động dòng khí cắt ra trên mặt đất một cái rãnh sâu đầy mây trắng, rộng năm sáu thước. Bọn họ nặng nề rơi ở bên người Cơ Hạo, máu tươi trong miệng trào ra giống như suối phun.

Một lần này bọn họ bị thương rất nặng, dù là sinh mệnh lực của Đại Vu mạnh mẽ vô cùng, bọn họ cũng không còn sức đứng lên nữa.

Chiến sĩ Già tộc cầm mã kiếm cười lạnh hướng Cơ Hạo ngoắc ngón tay: “Tiểu oa nhi, đến, để ta kiến thức một phen lực lượng của ngươi!”

“Ngươi nghĩ ta ngu à!” Cơ Hạo hướng đối phương dựng một ngón giữa, cũng không quản đối phương có thể hiểu uẩn ý bác đại tinh thâm trong ngón tay này hay không, hất một tay tóm lấy Cơ Ưng, một tay tóm Cơ Lang, pháp lực trong cơ thể vận sức chờ phát động ầm ầm bùng nổ ra, một quầng lửa phát nổ, Cơ Hạo mang theo Cơ Ưng, Cơ Lang hóa thành vô số đốm lửa bắn nhanh ra, trong nháy mắt sau bọn họ hiện ra thân hình ở cửa Lãnh Khê cốc.

“Rút lui!” Cơ Hạo tóm Cơ Ưng, Cơ Lang hướng cuối Lãnh Khê cốc chạy như điên, vừa chạy vừa lớn tiếng quát: “Các vị a thúc, rút lui, kẻ địch quá mạnh, chúng ta không phải đối thủ, chờ a ba bọn họ trở về nói sau! Rút lui, không cần để ý những nô lệ này nữa!”

Mười mấy chiến sĩ Thanh Di bộ nhanh chóng hướng bên Cơ Hạo tới gần, chiến sĩ Hỏa Nha bộ lưu thủ Lãnh Khê cốc cũng theo sát sau Cơ Hạo hướng cuối sơn cốc chạy đi.

Nhưng hai cái bóng người giống như cơn lốc xâm nhập sơn cốc, bọn họ ngang ngược vô cùng lao vào giữa chiến sĩ Thanh Di bộ, Hỏa Nha bộ, trong tiếng thân thể va đập nặng nề, mấy chục chiến sĩ Hỏa Nha bộ, mười mấy chiến sĩ Thanh Di bộ đồng thời hộc máu bay lên, nặng nề văng ra xa hơn trăm trượng.

Cơ Hạo đột nhiên dừng bước, hai chiến sĩ Già tộc mang theo nụ cười lạnh trào phúng, đã sớm chặn phía trước hắn ngoài trăm trượng.

Tốc độ kẻ địch quá nhanh, Cơ Hạo thậm chí cũng không thấy rõ hai kẻ địch này rốt cuộc là xông vào như thế nào.

Chương 37: Con Rối

‘Rống ~~~’!

Cơ Hạo bị hai chiến sĩ Già tộc ngăn lại, quặng nô phụ cận tất cả đều sợ hãi cuộn mình dưới đất, run lẩy bẩy. Gấu béo cả người ** từ trong suối nước lạnh đột ngột nhảy ra, bàn tay gấu to lớn hung hăng hướng một chiến sĩ Già tộc vỗ xuống.

“Gấu béo, tránh ra!”

Khóe mắt Cơ Hạo nhảy dựng, vội vàng hét to một tiếng.

Con mắt nhỏ của gấu béo biến thành một mảng đỏ bừng, khóe miệng phun ra chất nhầy màu trắng, lông rậm toàn thân như kim thép dựng thẳng lên, bàn tay gấu cực lớn mang theo một cơn ác phong, không chút tạm dừng tiếp tục vỗ xuống.

Chiến sĩ Già tộc bị tập kích ngẩng đầu lên, cười nhạt hướng gấu béo liếc xéo một cái. Hắn bước chéo một bước, thân thể khổng lồ mang theo mấy cái tàn ảnh đột ngột đến phía dưới thân thể gấu béo, nắm tay phải mang theo tiếng gió quái dị đánh ở trên cái bụng to tròn của gấu béo.

Thân hình to lớn của gấu béo kèm theo tiếng rú thảm thê lương bay lên, giống như một ngọn núi nhỏ biết bay lao ra xa hơn một dặm, đầu chìm vào trong nước suối lạnh thấu xương. Trong nước suối nhanh chóng nổi lên mảng lớn màu đỏ, thân hình gấu béo chậm rãi nổi lên, theo nước suối chảy xiết trôi xuống dưới, không trôi ra bao xa đã bị mấy tảng đá lớn trong nước suối cản lại.

Khói bụi bốc lên cao mười mấy trượng, mấy chục chiến sĩ Hỏa Nha bộ đóng tại cuối sơn cốc hướng bên này nhanh chóng lao tới.

Xa xa nhìn thấy hai chiến sĩ Già tộc, các chiến sĩ Hỏa Nha bộ đồng thời cất

tiếng rống to, phía sau mơ hồ có mảng ánh lửa lớn trào ra. Bọn họ giơ cánh tay, cách vài dặm đã đem trường mâu bên người ném mạnh ra.

Ánh lửa hùng hực quần quanh ở trên trường mâu gỗ dâu xanh chế thành, mấy chục thanh trường mâu mang theo ánh lửa chói mắt bắn nhanh đến, phong tỏa phương vị hai chiến sĩ Già tộc có thể né tránh.

Chiến sĩ Già tộc cầm mã kiếm quay đầu, hướng Cơ Hạo vẽ mặt nghiêm túc cười một tiếng quái dị, lật tay đem trọng thuẫn treo ở bên hông lấy xuống. Hắn giơ trọng thuẫn, phát ra một thang bậc âm thanh kỳ dị, tấm khiên dày nặng đột nhiên sáng lên loá mắt, mặt khiên phun ra ánh sáng mạnh, hợp thành một tấm khiên ánh sáng đường kính mấy trượng đem hai người gắt gao bảo hộ ở phía dưới.

Trường mâu va chạm thật mạnh ở trên khiên ánh sáng, trong tiếng va chạm đinh tai nhức óc trường mâu vỡ nát, khiên ánh sáng lại chưa dao động chút nào.

Trên mặt khiên thật dày, văn chương quái dị một con mắt màu máu dựng thẳng lơ lửng đỉnh tháp cao tỏa sáng rạng rỡ, con mắt đó tựa như vật còn sống, phóng ra hàn quang màu máu khiến Cơ Hạo không tự chủ được rung mình.

Một chiến sĩ Già tộc ném chùy xích trong tay, hắn hoạt động đôi tay một phen, vươn bàn tay nhắm mấy chục chiến sĩ Hỏa Nha bộ cuối sơn cốc lao tới, mười ngón đột nhiên giống như gậy tỳ bà cấp tốc búng.

Tiếng vang giòn ‘Bốp bốp’ chột vang lên, ngón tay chiến sĩ Già tộc kích động không khí, từng điểm chỉ phong to bằng nắm tay gào thét mà ra, giống như bão táp va chạm ở trên người mấy chục chiến sĩ Hỏa Nha bộ.

Đầu, ngực, bụng, tứ chi, thân thể mấy chục chiến sĩ Hỏa Nha bộ kịch liệt run rẩy, trong mỗi một nháy mắt đều có mấy trăm quãng chỉ phong đánh trúng thân thể bọn họ. Bọn họ như cây cỏ nhỏ gãy yếu trong bão táp, kèm theo tiếng cốt cách vỡ vụn rất nhỏ, bọn họ học máu bay lên cao cao, bị vô số chỉ phong va chạm mãnh liệt, nhẹ nhàng hướng về phía sau bay đi.

“Không chịu nổi một đòn! Thực khiến ta thất vọng, lần này chúng ta thật đúng là không gặp được mấy đối thủ đáng giá chúng ta nghiêm túc.”

Chiến sĩ Già tộc ra tay dừng lại, mười ngón của hắn bốc ra hơi nóng nghi ngút mắt thường có thể thấy được, đây là ngón tay hắn kịch liệt ma sát với không khí dẫn phát nhiệt độ cao.

Cơ Hạo nghiêng chặt răng nhìn hai kẻ địch đáng sợ này.

Tấm khiên nặng kia thì thôi, đơn giản là một pháp khí lực phòng ngự kinh người. Nhưng gã kia nháy mắt đánh bại mấy chục chiến sĩ tinh nhuệ Hỏa Nha bộ, Cơ Hạo chưa thể từ trên người hắn cảm nhận được một chút pháp lực dao động nào, hắn là thuần túy dựa vào lực lượng thân thể kích động không khí, đã đem mấy chục chiến sĩ Hỏa Nha bộ thoải mái đánh tan.

Nha Công hơi giang cánh ra, trong con ngươi màu đỏ tươi hiện lên một mảng hàn ý, móng vuốt bầu chặt ở trên vai Cơ Hạo hơi nhúc nhích một chút.

Đưa tay vỗ vỗ Nha Công, Cơ Hạo khẽ lắc đầu. Từ nhỏ đã ở cùng Nha Công, Cơ Hạo hiểu vừa rồi Nha Công khác thường đại biểu cho cái gì.

Trong rừng rậm có kẻ địch so với hai chiến sĩ Già tộc này càng cường đại đáng sợ hơn nữa, Nha Công vừa rồi một mực chưa ra tay, chính là đang phòng bị kẻ địch đó.

“Các người rất cường đại, nhưng nơi này là địa bàn của Hỏa Nha bộ chúng ta.” Cơ Hạo nhìn hai kẻ địch ngay cả thở dốc cũng chưa thở một tiếng, nghiêm trang nói: “Mặc kệ các người đến từ nơi nào, các người đã xâm nhập lãnh địa Hỏa Nha chúng ta bộ, các người...”

Chiến sĩ Già tộc cầm trọng thuẫn mã kiếm ngắt lời Cơ Hạo, bốn mắt của hắn lóe ra hàn quang, nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới: “Nơi này cách lãnh địa trung tâm của Hỏa Nha bộ cực kỳ xa xôi, chúng ta cũng không lo bộ tộc các người trả thù. Muốn kéo dài thời gian sao? Tiểu gia hỏa, không thể không nói biểu hiện

của người làm chúng ta giết mình, sự khôn vặt không đáng kể của người, sẽ làm người trở nên càng thêm đáng giá!”

Một chiến sĩ Già tộc khác nhặt lên binh khí của mình, dùng sức vung một cái sau đó nhếch miệng cười nói: “Người sẽ rất đáng giá, ta tựa như đã thấy được từng túi từng túi tiền tài cùng ngọc, chúng ta có thể có thoải mái, khoái hoạt một đoạn thời gian rất dài.”

Lãnh Khê cốc toàn bộ lưu thủ chiến sĩ đều bị đánh bại, đám đông đám đông đã man xâm nhập Lãnh Khê cốc.

Đám dã man hoàn toàn không có bất cứ kỷ luật gì đáng nói kia giống như một đàn dã thú, sau khi lao vào sơn cốc liền bắt đầu phá hoại xung quanh.

Nhờ phúc của mấy tộc nhân nọ của Cơ Xu, trong Lãnh Khê cốc không có thứ gì đáng để cướp. Lương thực, công cụ vân vân tất cả đều không có. Đám dã man lục lọi một phen, cuối cùng đem lực chú ý đặt ở trên người những quặng nô cuộn mình dưới đất.

“Thịt, thịt thơm phức!” Đám dã man xoa tay đi về phía những quặng nô. Đánh giết một trận, bọn hăn đã rất đói. Đối với dã man tất cả vật còn sống đều có thể đem làm thức ăn mà nói, những quặng nô không sức phản kháng kia chính là thức ăn hương vị ngọt ngào nhất.

Tiếng ma sát rất nhỏ từ xa xa truyền đến, theo tiếng cành lá gãy, ba tạo vật kim loại to lớn từ trong rừng rậm bước nhanh đi ra.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn ba đại gia hỏa toàn thân lóng lánh hàn quang đó —— đại gia hỏa đen sì giống con nhện, thân thể chủ yếu chính giữa có kích cỡ hai ba trượng, tám chi dài gần mười trượng, chi thật dài khiến chúng nó hành động như gió tốc độ nhanh tới kinh người.

Ba con nhện kim loại to lớn này công nghệ tinh mỹ tuyệt luân, trừ thể tích đặc biệt to lớn, trên kết cấu hoàn toàn xấp xỉ với nhện thật. Khi chúng nó hành

động, trong cơ thể mơ hồ có tiếng kim loại ma sát nhỏ phát ra, trên chi thật dài cũng không ngừng hiện lên một luồng sáng ảm đạm.

Rất nhanh ba con nhện kim loại này đã xâm nhập Lãnh Khê cốc, chúng nó há mồm phát ra tiếng kêu bén nhọn, đã man phụ cận đều kêu lên quái dị bịt kín tai, ở dưới con nhện kim loại xua đuổi, bọn hắc không còn để ý tới săn ăn những quặng nô kia, một đám bỏ chạy thật xa.

Ba đại gia hỏa một đường xua tan dã man, rất nhanh đã đi tới phía sau Cơ Hạo.

Chúng nó chậm rãi hạ thấp thân thể, khoang bụng con nhện kim loại chính giữa đột nhiên tách ra một khe hở, một thanh âm âm lãnh u ám vang lên.

“Đem toàn bộ tù binh trói hết lại. Hiện tại chỉ cần chờ bọn người ra ngoài trở về, đem bọn hắc cũng thu thập hết, chúng ta sẽ có một lần săn bắn hoàn mỹ.”

Hơi dừng một chút, thanh âm này khẽ cười nói: “Không uổng công chúng ta đợi hơn một tháng ở trong rừng rậm chết tiệt, lần thu hoạch này khiến ta quá hài lòng.”

Chương 38: Nghịch Tập

Trong lòng Cơ Hạo một mảng hỗn loạn.

Giáp trụ trên thân chiến sĩ Già tộc, còn có thể dùng kinh nghiệm kiếp trước kiếp này của hắn để giải thích. Nhưng ba con nhện kim loại công nghệ tinh mỹ tuyệt luân, hành tẩu như gió, linh hoạt nhạy bén này làm Cơ Hạo hoàn toàn không thể lý giải.

“Ha ha, mọi rợ chính là mọi rợ. Chưa từng gặp tạo vật xuất sắc như vậy nhỉ? Ô, đem người bán lấy một cái giá tốt, Huyết Nha đoàn chúng ta có thể mua thêm hai con ‘Kiếm Phong Tri Chu’ cấp Hoàn Mỹ, về sau hành tẩu ở rừng rậm Nam hoang sẽ càng thoải mái càng thuận tiện thêm.”

Chiến sĩ Già tộc cầm trọng thuẫn mã kiếm nhìn ra Cơ Hạo chấn động cùng mê mang, không khỏi đặc ý chỉ vào ba con nhện kim loại thổi phồng: “Này, tiểu gia hỏa, đây là Kiếm Phong Tri Chu, con rối chiến đấu Tu tộc đại tượng sư tử mĩ rền, tốc độ rất cao, phòng ngự không tồi, lực sát thương phạm vi lớn thực sự khiến người ta hài lòng, hành động ở rừng rậm Nam hoang loại địa hình phức tạp này là thích hợp nhất.”

“Thác Phách, người cũng lắm lời quá.” Trong khoang bụng tách ra của con nhện kim loại, thanh âm âm lãnh truyền đến.

Theo thanh kim loại khẽ ma sát, một cái cầu thang kim loại chậm rãi từ trong khoang bụng thò ra, một nam tử trẻ tuổi dáng người cao gầy yếu quần chật trường bào trên thân, chậm rãi đạp cầu thang đi ra.

Cơ Hạo nhìn nam tử thanh niên đi ra, kinh hãi mở to mắt nhìn.

So sánh với hai chiến sĩ Già tộc kia, thanh niên chỉ thấp hơn bọn hắn độ cao hai gang tay, nhưng vóc dáng hắn cực kỳ cao gầy yếu, thoạt nhìn lưng hắn thậm chí còn không to bằng cánh tay của hai chiến sĩ Già tộc.

Da hắc trắng nõn, giống như cực phẩm dương chi ngọc, trắng gần như trong suốt, khuôn mặt càng mang theo một sự tuấn mỹ tà dị, giống như bức tượng chế tác tinh xảo, tuấn mỹ không giống nhân loại. Trường bào trên thân hắc cũng đặc biệt hoa lệ, Cơ Hạo liếc một cái là nhìn ra chất liệu trường bào này là tơ lụa phẩm chất cực cao, hơn nữa chọn dùng công nghệ cực kỳ phức tạp, ở trên trường bào màu tím nhạt dùng sợi tơ năm màu phác họa ra hoa văn trăm hoa phức tạp.

Ở trong rừng rậm Nam hoang quần áo chủ yếu đều là dùng da thú chế thành, vật như vải nguyên thủy đều cực kỳ trân quý, đột nhiên nhìn thấy một cái trường bào xa hoa vô cùng như vậy, Cơ Hạo đột nhiên có một loại cảm giác thời không thác loạn.

Càng làm lông tơ toàn thân Cơ Hạo dựng thẳng, là trên trán thanh niên, ở mi tâm hắc, một con mắt dựng thẳng so với hai con mắt bình thường của hắc lớn hơn cả một vòng. Con mắt dựng thẳng linh động linh hoạt ở trong hốc mắt mi tâm đảo loạn, trong con ngươi mơ hồ có từng vòng phong ảnh màu lam màu lục đang lóe lên.

“Ba... ba mắt?” Cơ Hạo kinh ngạc nhìn thanh niên.

“Ừm, có gì kỳ quái sao?” Ba con mắt của thanh niên đồng thời nheo lại, lạnh lùng đánh giá Cơ Hạo: “Làm chiến lợi phẩm của ta, tiểu gia hỏa, thái độ của ngươi nên càng thêm kính cẩn một chút, ví dụ như nói, nếu ngươi hiện tại quỳ xuống, ta có thể cho ngươi bớt chịu một chút đau khổ.”

Cau mày, thanh niên rất không vui chỉ vào Cơ Hạo: “Ngươi đây là ánh mắt gì? Ngươi cảm thấy ta là quái vật sao? Thật ra theo ý ta, ngươi mới là dị tộc rõ ràng rõ ràng, người dã man chưa khai hóa, người nguyên thủy ngu xuẩn, dơ bẩn, khi vượt rừng rậm xấu xí, thối hoắc!”

Chán ghét bầu môi, thanh niên phát phát tay: “Thác Phách, Thác Ngạo, còn thất thần làm gì? Đem tiểu tử này trói lại. Chúng ta có thể dùng hắc để uy hiếp phụ thân hắc... Khác với hai gã Đại Vu vừa mới thăng cấp kia, ta nghĩ các người

cũng không muốn đối mặt một Đại Vu có thâm niên dốc hết chiến lực chứ?”

Ba con Kiếm Phong Tri Chu tốc độ hành tẩu cực nhanh, chúng nó sau khi lao khỏi rừng rậm, trong mây nhíp thở đã xâm nhập Lãnh Khê cốc. Đội thanh niên ba mắt đã đứng ở trước mặt Cơ Hạo, trong rừng rậm phía sau mới có một đội ngũ hơn hai trăm người xông ra.

Toàn bộ một đội ngũ này do tráng hán hình thể cường tráng, khí chất dũng mãnh tạo thành, chiều cao bọn họ đều ở trên hai thước, làn da ngăm đen giống như sắt đen, tay trái cầm khiên, tay phải nắm chặt đại đao trọng phủ các loại binh khí kim loại, trên người mặc hộ giáp đơn giản giáp trụ kim loại đúc thành.

Những người này bộ pháp mạnh mẽ, lúc hành động rõ ràng là ba người một tổ đan xen yểm hộ lẫn nhau đi tới, nhất cử nhất động đều lộ ra một hương vị tinh anh huấn luyện tốt. Bọn họ theo sát ba con Kiếm Phong Tri Chu xâm nhập Lãnh Khê cốc, lớn tiếng hô quát chỉ huy đám dã man kia, lấy ra dây thừng sợi mây bện bắt đầu trói chặt các chiến sĩ Hỏa Nha bộ bị thương ngã xuống đất.

Thanh niên ba mắt nghe được động tĩnh phía sau, theo bản năng quay đầu nhìn một cái, đề cao thanh âm lớn tiếng hạ lệnh: “Những người già yếu kia giết hết, lãng phí lương thực là chuyện đáng xấu hổ. Toàn bộ tinh tráng trói hết lại, chúng ta lần này có thể bán lấy một cái giá tốt.”

Thác Phách, Thác Ngạo ở trong khoảng thời gian cực ngắn cũng đem lực chú ý đặt ở trên người một đội nhân mã này.

Cơ Ưng, Cơ Lang bị thương nặng, Cơ Hạo lại chỉ là một tiểu oa nhi Vu Nhân Cảnh, Thác Phách, Thác Ngạo cho dù cẩn thận nữa, tỉ mỉ nữa, ở giờ khắc này cũng không khỏi thả lỏng cảnh giác.

Cơ Hạo buông tay thả Cơ Ưng, Cơ Lang không ngừng hộc máu, hai tay hằn kết ấn, quát khê một tiếng chân ngón chú ngữ, mặt đất dưới chân Thác Phách, Thác Ngạo đột nhiên biến thành bùn lầy, hai người trở tay không kịp hú lên quái dị trực tiếp lâm vào bùn lầy nháy mắt ngập đầu.

Thanh niên ba mắt nghe thấy hai chiến sĩ Già tộc chìm vào bùn lầy phát ra tiếng ‘ọc ọc’, hấn hoảng sợ quay đầu, giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo.

Mắt kép ba con Kiếm Phong Tri Chu được khám hồng bảo thạch hiện lên hồng quang chói mắt, chúng nó nhảy dựng lên, chỉ thật dài mang theo tiếng xé gió chói tai hướng ngực Cơ Hạo đâm xuống. Kiếm Phong Tri Chu tốc độ công kích nhanh kinh người, nhanh đến mức Cơ Hạo cũng không thể thấy rõ động tác chi của chúng nó.

Nhưng Cơ Hạo căn bản không để ý phòng ngự, thân thể Nha Công cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã khôi phục kích cỡ bản thể, ngọn lửa nhiệt độ kinh người từ trong mỗi một cái lông chim của Nha Công phun ra, cánh chim to lớn đánh ra một đòn thật nặng, ba con Kiếm Phong Tri Chu đồng thời phát ra tiếng vỡ vụn đáng sợ văng đi rất xa.

Ánh lửa hùng hực, Kiếm Phong Tri Chu bị cánh chim Nha Công đánh bay bị lửa thiêu, trong chớp mắt đã cháy một mảng đỏ bừng, không bao lâu liền biến thành một bãi nước thép rải khắp nơi.

Nha Công bay lên trời, hai cái móng vuốt thật lớn hung hăng hướng đầu thanh niên ba mắt chụp xuống.

Thanh niên ba mắt thất kinh ngẩng đầu, trong con ngươi ở mi tâm một mảng phong ảnh màu lam màu lục hiện lên, ‘Vù’ một tiếng vang lớn, từ trong mắt dựng thẳng ở mi tâm hấn phun ra một cột gió màu xanh to bằng ngón cái, cột gió nhỏ bé trong chớp mắt bành trướng đến kích cỡ mười mấy trượng, vô số phong đao ở trong cột gió cấp tốc xoay tròn ma sát xay sát.

Cột gió bao lấy thân thể Nha Công, sức gió thật lớn đem Nha Công thổi lên cao ước chừng mười mấy dặm. Vô số phong đao cắt thân thể Nha Công, đem lông chim của nó so với tinh cương còn cứng hơn kéo đến mức đốm lửa tung tóe.

Đột nhiên có huyết tương cực nóng từ trên cao rơi xuống, Nha Công thể mà

bị cột gió trong mắt thanh niên ba mắt phun ra đả thương.

Trong bùn lầy phía sau truyền đến tiếng gầm gừ phản nộ muốn điên, Thác Phách, Thác Ngạo hai gia hỏa này ở trong bùn lầy vồ lung tung, nhưng trong bùn lầy không chỗ để mượn lực, bọn hắn trong chốc lát căn bản không thể từ trong vũng bùn thật sâu giãy dụa đi ra!

Cơ Hạo phát hiện điểm yếu lớn nhất của chiến sĩ Già tộc—— bọn hắn chỉ có lực lượng thân thể mạnh mẽ vô cùng, nhưng bọn hắn tựa như trừ lực lượng thân thể, thì không nắm giữ bất cứ thuật pháp, thần thông nào.

Từ một cái cực đoan đi hướng một cái cực đoan khác, chiến sĩ Già tộc chỉ có mỗi thân thể mạnh mẽ, như vậy thanh niên ba mắt trước mắt thì sao?

“Giết!” Cơ Hạo rít gào một tiếng trầm thấp, thân thể hắn nổ tung, hóa thành vô số đốm lửa hướng thanh niên ba mắt bắn nhanh. Trong nháy mắt tiếp theo Cơ Hạo xuất hiện ở phía sau thanh niên ba mắt, hai tay kết ấn, một đòn dốc toàn lực đặt ở lưng thanh niên ba mắt.

Ba con mắt của thanh niên ba mắt hầu như từ trong hốc mắt lồi ra, há mồm một dòng suối máu phun ra xa mấy chục bước, lực phủ ngũ tạng thiếu chút nữa bị một quyền này của Cơ Hạo chấn động tới mức phun ra.

“Khốn kiếp!”

Trong tiếng gầm gừ phản nộ, Thác Phách, Thác Ngạo rút cuộc chìm xuống đáy, hai chân bọn hắn ở đáy hố bùn lầy cứng rắn dùng sức đạp, rút cuộc mượn được sức nhảy lên trời, nặng nề đáp xuống trên mặt đất cứng rắn bên cạnh hố bùn lầy.

Chương 39: Giăng Co

“Khốn ~ kiếp ~ “

Thanh niên ba mắt học ra ngum máu lớn, ngay sau đó trong mũi, tai hẳn cũng không ngừng có máu tươi chảy ra.

Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh của Cơ Hạo tu luyện ra đan nguyên biến ảo khó dò, lực đạo vừa đánh vào trong cơ thể thanh niên ba mắt bá đạo, cuồng dã, giống như trời sụp đất nứt, giống như núi lửa bùng nổ, lực lượng nháy mắt bùng nổ trực tiếp tạo thành thương tổn rất lớn ở trong lục phủ ngũ tạng thanh niên ba mắt.

Thác Phách, Thác Ngạo chật vật từ trong hố bùn lầy to giãy dụa ra, bọn hắn chật vật chùi sạch nước bùn trên mặt, liền nhìn thấy thủ lĩnh nhà mình bị Cơ Hạo một quyền đánh bị thương nặng bay lên.

“Chết!” Thác Phách giờ mã kiếm, trên lưỡi kiếm một mảng gió mạnh màu xanh gào thét sinh ra, một đạo kiếm quang màu xanh từ trên lưỡi kiếm bật ra xa vài thước, tạo thế muốn một kiếm hướng Cơ Hạo bổ xuống.

Thác Phách thì cầm chùy xích, kéo theo một chuỗi tàn ảnh, nhanh chóng hướng thanh niên ba mắt phóng đi. Hẳn giang hai tay, ưỡn ngực, nghiêm nhiên một tư thế muốn dùng thân thể của mình làm tấm khiên thịt người.

Tiếng xé gió sắc bén ‘Rẹt rẹt’ từ trên cao truyền đến, Nha Công bị một đạo cuồng phong của thanh niên ba mắt đánh bay tựa như sao băng từ trên cao cấp tốc rơi xuống, đôi cánh nó chấn động, vô số lông quạ màu đen bắn nhanh ra. Lông chim rậm rạp hừng hực thiêu đốt, giống như hạt mưa từ trên trời giáng xuống, phía sau mỗi một cái lông chim đều kéo làn khói màu đen dài mấy trượng.

Thác Phách, Thác Ngạo buồn giận lẫn lộn rít gào một tiếng, đối mặt Nha

Công công kích từ trên trời giáng xuống, bọn hăn hít sâu một hơi cứng rắn đón đầu.

Mặt ngoài trọng giáp trên thân hai người có từng cái đường nét mượt mà sáng lên, mấy chục phù văn vạm vỡ to bằng nắm tay từ sâu trong giáp trụ hiện lên, không ngừng lóe ra ánh sáng loá mắt. Bọn hăn cúi đầu, mặc cho lông quạ gào thét rơi trên thân.

Tiếng vang lớn ‘bùm bùm bùm’ kéo dài không dứt, lông quạ giống như triều dâng bao phủ thân thể hai người. Nha Công dồn dập thét chói tai, trong con người màu đỏ tươi phun ra ánh lửa dài mấy trượng. Thân thể Thác Phách, Thác Ngạo kịch liệt run rẩy, mặt ngoài trọng giáp ánh sáng cấp tốc lóe lên, thỉnh thoảng có lông quạ đục lỗ ánh sáng rơi ở mặt ngoài giáp trụ, lưu lại vết thương thật sâu ở trên giáp trụ kim loại dày nặng.

Trong mỗi một nháy mắt Nha Công đều bắn ra mấy vạn cái lông chim, cũng không biết những lông chim đó rốt cuộc từ đâu mà đến, lông chim trên thân Nha Công bắn ra giống như nước sông cuộn cuộn vô cùng vô tận, lông chim rậm rạp ập vào giáp trụ của Thác Phách, Thác Ngạo, giáp trụ của bọn hăn không ngừng bị hao tổn, không ngừng bắn ra mảng lớn đốm lửa, không ngừng có mảnh vỡ nhỏ của giáp trụ bong ra rơi xuống.

Chợt có một tiếng rú thảm, giáp vai của Thác Phách bị mưa lửa rơi xuống triệt để phá huỷ, ba cái lông quạ dài sáu thước hùng hực thiêu đốt đục lỗ bả vai Thác Phách, cắm thật sâu vào trong xương bả vai của hăn.

Lông quạ bị ngọn lửa màu đỏ vàng vờn quanh, lửa nóng thiêu đốt đầu vai Thác Phách, một mùi thịt nướng khó ngửi tản ra, Thác Phách đau đến mức gương mặt vạm vỡ thành một cục.

Thác Ngạo bất chấp đi yếm hộ thanh niên ba mắt nữa, mà là giang hai tay, chặn lông quạ không ngừng hướng Thác Phách bắn tới.

Cơ Hạo bước lướt một cái lao tới phía sau thanh niên ba mắt học máu chạy

trốn, hai tay như điện, mang theo mấy chục quyền ảnh không ngừng nện xuống. Thân thể thanh niên ba mắt kịch liệt run rẩy, từng ngum từng ngum máu tươi không ngừng phun ra.

“Chết đi!” Thanh niên ba mắt bị đánh cho lục phủ ngũ tạng hầu như vỡ nát hung lệ xoay người, con mắt dựng thẳng ở mi tâm chợt sáng lên, một phong đao dài hơn một trượng mang theo tiếng xé gió chói tai bắn nhanh ra.

Nhưng thanh niên ba mắt vừa mới quay đầu, một bạt tai của Cơ Hạo cũng nhanh như tia chớp tát ra.

Phong đao còn chưa bắn ra, thanh niên ba mắt đã bị đánh cho xoay ba vòng tại chỗ, phong đao con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắt phun ra ‘Soạt’ một cái kẻ sát thân thể Cơ Hạo cắt qua, nháy mắt đã bỏ ra ngoài một ngàn trượng.

Phong đao sắc bén vô cùng, nơi đi qua núi đá, cỏ cây tất cả đều vỡ thành hai đoạn. Càng có mấy chục gã dã man xui xẻo chắn trên đường phong đao qua, bọn hắt ngay cả rú thẳm cũng chưa phát ra nổi một tiếng, đã bị phong đao cắt thành hai mảnh.

Mang theo mảng sương mù máu lớn, phong đao sau khi vỡ ra nghìn trượng ầm ầm nổ tung, một cơn gió xoáy màu lam màu lục bỗng nổi lên, gió xoáy to cả trượng gào thét tàn sát bờ bãi, cuốn lên mấy trăm mảnh phong đao to bằng bàn tay đem tất cả trong phạm vi mười mấy trượng đều xay thành phấn, lúc này mới thông thả tiêu tán.

Cơ Hạo cũng nhìn mà ghê rợn một trận, phong đao này uy lực quả thực làm người nghe kinh sợ, đặt ở trên chiến trường, một đòn này ít nhất có thể chém giết mấy trăm kẻ địch.

Không đợi thanh niên ba mắt từ trong cái tát vừa rồi phục hồi tinh thần, Cơ Hạo túm chặt mái tóc dài màu xanh nhạt của đối phương, một cú liêu âm thối thuần thực đến cực điểm đập tới. Thanh niên ba mắt lắc lư cái đầu còn muốn phản kháng rú thẳm một tiếng, theo bản năng cúi gập người, hai tay ôm chặt lấy

chỗ yếu hại chịu khổ độc hại.

“Quỳ xuống! Quỳ xuống cho ta!” Cơ Hạo lớn tiếng rống to, chân phải đạp ra thật mạnh.

Thời gian ngắn ngủn một hơi thở, Cơ Hạo ít nhất đạp hơn một trăm cái ở trên bắp chân thanh niên ba mắt, chỉ nghe tiếng vang lớn ‘Đương đương’, xương ngón chân Cơ Hạo cũng thiếu chút nữa bị chấn nát, xương bắp chân thanh niên ba mắt lúc này mới ‘Rắc’ một tiếng gãy thành vài khúc.

“Chết tiệt khốn kiếp!” Thanh niên ba mắt đau đến mức khàn giọng rú thảm, nước mắt nước mũi đồng thời phun ra.

Cơ Hạo rút ra một con dao găm, thừa dịp thanh niên ba mắt chửi ầm lên, dao găm chọc vào trong mồm hăn, hung hăng dùng sức vặn một cái. Cổ tay Cơ Hạo chấn động một trận, giống như dùng dao cùn cắt da trâu, hăn dùng sức rất lớn, lúc này mới đem lưỡi của thanh niên ba mắt cắt đứt, đau đớn khiến thân thể thanh niên ba mắt run rẩy một trận, thân thể chợt mềm nhũn, không còn lực lượng phản kháng.

Trong tiếng ‘Quạ quạ’, Nha Công từ trên cao đáp xuống mặt đất, há mồm phun nhanh ra một ngọn lửa màu đỏ vàng.

Thác Phách, Thác Ngạo mắt thấy thanh niên ba mắt đã rơi vào trong tay Cơ Hạo, bọn hăn gần như tuyệt vọng rên rỉ một tiếng, mặc kệ Nha Công phun lửa, giống như liều mạng hướng chéo phía trước lao đi, đem Cơ Ứng, Cơ Lang bị thương nặng ngã xuống đất cầm chân trước ngực.

Mắt thấy lửa mình phun ra đã sắp đốt tới Cơ Ứng, Cơ Lang, Nha Công chợt mở to mắt nhìn, há mồm hít một cái đem lửa phun ra hút về.

‘Phành’ một cái, ngọn lửa cuộn ngược mà quay về xâm nhập bụng Nha Công, nổ tung ở trong khoang bụng của nó, trong lỗ mũi Nha Công phun ra hai làn khói đen, Nha Công bị nghẹn kêu lên quái dị ‘Khục khục’, trong hốc mắt màu đỏ

tươi tràn ra cả đồng nước mắt.

Cơ Hạo đem dao găm đẽ ở trên huyết Thái Dương của thanh niên ba mắt, hấn dùng sức quấy mũi dao, dao găm đã cắt rách da thịt của thanh niên ba mắt, chỉ cần hấn nhẹ nhàng dùng sức một chút, là có thể đem dao găm đâm vào sâu trong đầu thanh niên ba mắt.

“Thả người, thả người cho ta!” Nhìn Cơ Ưng cùng Cơ Lang bị Thác Phách, Thác Ngạo giữ trong tay, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Không muốn tiểu tử ba mắt này chết, thì thả người cho ta!”

“Thả người, thả đội trưởng của chúng ta ra!” Tám con mắt của Thác Phách, Thác Ngạo thì càng biến thành một mảng đỏ bừng, làn da màu đồng xanh mơn hờ biến thành màu đen: “Trên tay chúng ta trừ hai tiểu tử này, còn có nhiều tộc nhân như vậy của các người!”

Một đội thủ hạ của thanh niên ba mắt từ trong rừng rậm phía sau đi ra ùn ùn chạy tới, trên tay bọn hấn đều phân biệt mang theo một chiến sĩ Hỏa Nha bộ hoặc là Thanh Di bộ. Những chiến sĩ đó bị Thác Phách, Thác Ngạo làm bị thương nặng, giờ phút này đều không có lực lượng phản kháng.

Cơ Hạo đang muốn mở miệng, Thác Phách đã lớn tiếng quát: “Giết ba đứa trước!”

Ba tráng hán da đen hét lớn một tiếng, lật ngược tay một đao liền đem đầu chiến sĩ Hỏa Nha bộ mình bắt giữ trên tay chặt xuống.

“Giết!” Cơ Hạo không chút do dự nổi giận gầm lên một tiếng, dao găm đâm vào hốc mắt bên phải của thanh niên ba mắt, đem một con mắt của hấn móc hoàn chỉnh ra!

“Cho rằng ta không dám giết người sao? Hòa cả làng, cùng chết đi!” Cơ Hạo điên cuồng gào thét một tiếng, đem con mắt của thanh niên ba mắt ném xuống đất, giẫm một cước thành thịt vụn.

Thác Phách, Thác Ngạo giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo, trong Lãnh Khê
cốc nhất thời yên tĩnh như chết.

Chương 40: Phóng Thích

‘Dát ~~~’!

Nha Công từ không trung hạ xuống, cả người máu tươi loang lổ, giang hai cánh lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, Nha Công nhìn ba cái thi thể tộc nhân Hỏa Nha bộ còn đang run rẩy chảy máu dưới đất, con người vốn màu đỏ tươi rất giống bị máu tươi ngâm, không ngừng phát ra tiếng kêu to thê lương.

Năm ngón tay của tay trái Cơ Hạo bấu chặt yết hầu thanh niên ba mắt, dao găm ở tay phải không ngừng rạch lung tung ở trên ngực, cánh tay hằn.

Từng cái vết máu không ngừng xuất hiện, thanh niên ba mắt đau đến mức không ngừng giãy dụa, mắng loạn, con mắt dựng thẳng ở mi tâm càng không ngừng khép mở, thậm chí có tiếng cuồng phong xé gió ‘Vù vù’ từ mi tâm hằn phát ra. Nhưng mặc cho hằn giãy dụa như thế nào, hằn từ đầu tới cuối không thể thoát khỏi Cơ Hạo khống chế.

“Thằng nhãi ba mắt, cựa quậy nữa, thì đem con mắt này của người cũng móc ra!” Cơ Hạo gào một tiếng, chuôi dao găm hung hăng đập một cú vào con mắt dựng thẳng ở mi tâm thanh niên ba mắt. Thanh niên ba mắt kêu đau một tiếng, ba cái hốc mắt đồng thời chảy ra huyết lệ, nhất thời ngoan ngoãn không dám nhúc nhích nữa.

“Tiểu tử, người là đang gây tai họa cho Hỏa Nha bộ các người!” Thác Phách cũng siết chặt cổ Cơ Ưng, khàn giọng rít gào: “Đế La là đội trưởng của chúng ta... Hằn còn là em trai ruột của đại thủ lĩnh Huyết Nha đoàn chúng ta! Huyết Nha đoàn chúng ta chính là...”

Không để Thác Phách nói hết lời, Cơ Hạo vung dao găm xuống, thanh niên ba mắt Đế La rú thảm một tiếng, ba ngón tay của tay phải hằn đồng thời bị chém tạt tận gốc.

“Đế La? Cái tên này không xấu, rất uy phong!” Trong đôi mắt Cơ Hạo chín cái pháp ấn chân ngôn cấp tốc lóe lên, bên người có ám kinh vô hình lên xuống, tuôn trào, mái tóc dài giống như cuồng xà loạn vũ, quanh thân lộ ra một áp lực kỳ dị làm người ta không rét mà run.

“Huyết Nha đoàn các người là cái gì, không quan hệ với ta. Tiểu tử này là đệ đệ của ai, hoặc là con ai, có cái gì quan hệ với ta?” Tùy tay ở trên khuôn mặt tuấn mỹ như bức tượng của Đế La rạch một đường, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Thả người, hoặc là đao tiếp theo ta sẽ thiến hẳn!”

“Khốn... kiếp!” Đế La khàn giọng thét chói tai, thân thể một lần nữa kịch liệt gãy dựa lên.

Cánh phải của Nha Công hung hăng vạch một cái, một cái lông đen thiêu đốt đảo qua thân thể Đế La, trường bào tơ lụa hoa lệ ‘Vù’ một phen cháy thành tro tàn, ngay sau đó là quần áo của hắn tất cả đều cháy thành một làn khói, lộ ra thân thể sạch sẽ cân xứng giống như thiếu nữ tuyệt sắc trắng trẻo nhai nhui của hắn.

“Dát!” Nha Công kêu một tiếng bèn nhon.

Sớm chiều ở chung đã nhiều năm với Nha Công, Cơ Hạo nhất thời cười phá lên nhưng không có chút ý cười: “Nha Công, người là nói cắt nửa đoạn trước? Quả nhiên ý kiến hay! Ừm, là cắt ngang nửa đoạn, hay là cắt thẳng nửa bên?”

Dao găm không có ý tốt khua khua ở bên eo Đế La, khuôn mặt nhỏ của Đế La nhất thời biến thành một mảng đen sì.

“Thác Phách... Thác Ngạo!” Con mắt dựng thẳng ở mi tâm Đế La chột khép lại, chỉ còn lại có một con mắt khẩn trương ‘Cô lỗ lỗ’ xoay loạn. Thân thể hắn kịch liệt run rẩy, mồ hôi lạnh toàn thân như dòng suối nhỏ không ngừng chảy xuống: “Thả, thả người!”

“Không thể thả!” Thác Ngạo lớn tiếng thét chói tai: “Đế La, nghe chúng ta! Phải đồng thời thả người, nếu không... giết thêm mười đứa!”

Thác Phách khàn cả giọng kêu lên: “Giết thêm mười đứa! Hoặc là thả Để La, nếu không các người cho dù thiện hãn, chung quy sẽ có loại dưng tề có thể trọng sinh tử chi... Giết thêm mười đứa, giết thêm mười đứa! Thả Để La, nếu không người cứ nhìn tộc nhân của người lần lượt bị chúng ta giết chết!”

Một đội chiến sĩ Huyết Nha đoàn kia phía sau Cơ Hạo hét lớn một tiếng, mười tên tráng hán đồng thời giơ lên đao kiếm trong tay, muốn hướng chiến sĩ Hỏa Nha bộ, Thanh Di bộ mình bắt được chém xuống.

‘Rống!’ Tiếng gầm lên giận dữ xa xa truyền đến, như hổ gầm núi rừng bách thú khiếp sợ, trên một đỉnh núi ngoài vài dặm, mấy ngàn cái cây to ở trong một tiếng rống lớn này đồng thời nổ thành vụn gỗ đầy trời, ngọn núi âm âm sụp xuống nửa đoạn, ngay sau đó ngọn núi sụp xuống bị một lực lượng khổng lồ đáng sợ đánh lên giữa không trung, ở không trung nổ thành vô số mảnh vỡ.

Thác Phách, Thác Ngạo kinh hãi, con người trong tám con mắt của bọn hãn co thành kích cỡ đầu mũi kim, trên làn da màu đồng xanh phân biệt có u quang màu vàng, màu bạc cấp tốc lóe ra, trên gò má cũng có mấy cái phù văn vằn vẹo sáng lên.

Ngọn núi sụp đổ tạo thành mảng tro bụi to lớn nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán, tiếng rống to khủng bố trong thời gian ngắn đã truyền tới, giống như một cơn lốc quét ngang Lãnh Khê cốc, các quặng nô trong khe suối đứng không vững, từng người kêu lên quái dị bị tiếng rống to tạo thành làn sóng cuốn lên, giống như lá rụng trong gió lớn bay ra thật xa.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, từng bóng mũi tên mắt thường căn bản không thể bắt giữ bắn nhanh đến, các chiến sĩ Huyết Nha đoàn một người tiếp nối một người kêu rên ngã xuống. Bọn hãn hoặc yết hầu, hoặc mi tâm, hoặc hốc mắt ùn ùn trúng tên, mũi tên cực mạnh xuyên thấu thân thể bọn hãn, mang theo cả mảng máu chui thật sâu vào mặt đất.

Tiếng xé gió đáng sợ truyền đến, một bóng người khôi ngô trên ngọn núi vừa

mới sụp đổ phóng lên trời, vẽ ra một đường cong thật lớn, rơi nặng trĩu trong Lãnh Khê cốc. Mặt đất kịch liệt dao động một cái, Cơ Hạ quẩn chặt bên hông một mảnh da thú đáp xuống trước mặt Cơ Hạo, mặt đất xung quanh ầm ầm vỡ ra, trong vết nứt ‘Bộp bộp’ liên tục vang bật ra mấy chục khối mỹ ngọc, tinh kim to bằng nắm tay.

Con người Thác Phách, Thác Ngạo một lần nữa co lại, tham lam hưởng tinh kim, mỹ ngọc trên đất nhìn một cái, sau đó vạn phần khẩn trương hướng Cơ Hạ nhìn tới.

“Chúng ta trao đổi con tin!” Cơ Hạ ôn hoà hiền hậu nói: “Thả Cơ Ứng, Cơ Lang, thẳng nhãi con ba mắt này, ta có thể giao trả lại cho các người.”

Từng tiếng xé gió không ngừng truyền đến, Cơ Báo mang theo mấy chục chiến sĩ Hỏa Nha bộ tinh nhuệ từ trên vách núi ngoài vài dặm ùn ùn nhảy lên, giống như bọ chó không ngừng nhảy vào Lãnh Khê cốc. Trên sườn núi chỗ xa hơn, Thanh Ảnh dẫn đầu chiến sĩ Thanh Di bộ nấp ở ngọn cây, từng mũi tên dài đã tập trung chỗ yếu hại của thân thể Thác Phách, Thác Ngạo.

Năm ngón tay Thác Phách bóp chặt yết hầu Cơ Ứng, lạnh lùng nói: “Người có thể để chúng ta an toàn rời khỏi?”

Cơ Hạ lấy tay vỗ vỗ ngực, ôn hòa nói: “Dùng tổ linh Hỏa Nha bộ chúng ta thề, các người không thương tổn Cơ Ứng, Cơ Lang, ta sẽ cho các người mang theo thẳng nhãi ba mắt này an toàn rời khỏi. Nhưng lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ chặt đầu các người, hiến cho tổ linh làm tế phẩm!”

“Ta tin tưởng các người dám mọi rợ này hứa hẹn!” Thác Phách, Thác Ngạo đồng thời buông lỏng tay, đem Cơ Ứng, Cơ Lang bị thương nặng dùng sức đẩy về phía Cơ Hạ. Bọn hắn lạnh lùng nhìn Cơ Hạ nói: “Lần sau chúng ta còn sẽ tới. Thẳng nhãi con này móc của Đế La một con mắt, Huyết Nha đoàn chúng ta nhất định sẽ tới báo thù!”

Cơ Hạo buông tay, một cước đem Đế La đạp bay lên, va thật mạnh ở trên

người Thác Phách: “Ta chờ các người trả thù... Ừm, lúc trước gã tên Đế La này nói, các người đã chờ hơn một tháng ở ngoài Lãnh Khê cốc? Là đang chờ chúng ta đến sao?”

Thác Ngạo đem Đế La sắc mặt thăm đậm cặp ngang ở trong tay, lạnh giọng nói: “Không sai, chúng ta hơn một tháng trước đã chờ ở nơi này, chính là vì tập kích các người. Chỉ là chúng ta đánh giá sai thực lực các người, lần sau chúng ta sẽ mang càng nhiều người hơn tới đây!”

Hừ lạnh vài tiếng, Thác Phách, Thác Ngạo bảo vệ Đế La, ở dưới mấy chục chiến sĩ Huyết Nha đoàn còn sót lại vây quanh, dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào rừng rậm.

Cơ Hạo nhanh chóng nhổ xuống một cây lông chim phụ cận đuôi Nha Công, ngón tay nhoáng lên một cái, một con quạ đen vu thuật bỗng sinh ra, nhanh chóng đuổi theo đoàn người Thác Phách chui vào trong rừng rậm.

“Ồ? Chiêu vu thuật này thật sự khá!” Cơ Hạo bắt đầu tán thưởng từ đáy lòng: “Tựa như Cơ Khuê a công, cũng không biết một chiêu này nhỉ?”

Cơ Hạo mỉm cười, không lên tiếng, toàn bộ tâm thần đều đắm chìm ở trong một con quạ đen vu thuật kia.

Chương 41: Cầu Kết

“Ha ha, ha ha, ha ha ha!”

Trong rừng rậm, Đế La được Thác Ngạo ôm ở trên tay điên điên khùng khùng kêu to cười to, máu tươi không ngừng từ trong miệng phun ra.

“Thác Phách, Thác Ngạo, ta thế mà bị một đám mọi rợ chưa khai hóa làm bị thương thành như vậy! Huyết Nha đoàn chúng ta ở rừng rậm Nam hoang, nô lệ bắt bán đi vượt qua trăm vạn, chưa từng có ai có thể thương tổn một sợi tóc gáy của ta, lần này ta thế mà lại bị thương thành như vậy!”

Thác Phách dùng sức vặn đứt một cây xà đằng chặn đường, mặt âm trầm an ủi Đế La: “Đội trưởng, chờ chúng ta tụ họp Đế Sát đoàn trưởng, chúng ta nhất định sẽ trở lại.”

Đế La ‘Khanh khách’ cười quái dị một trận, nghiêng răng nghiêng lợi hướng Cơ Hạo phát ra một phen nguyên rửa ác độc, đột nhiên khẽ quát một tiếng ‘Dừng lại’.

Thác Phách, Thác Ngạo còn có mấy chục chiến sĩ theo ở phía sau lập tức dừng bước, Thác Ngạo thật cẩn thận đem Đế La thả xuống. Đế La cau mày, trên cổ tay trái một cái vòng tay tinh xảo màu thanh lam, rộng bằng năm ngón tay hiện lên một đoàn u quang, một cái trường bào tơ lụa hoa mỹ bỗng dưng xuất hiện ở trong tay hắn.

Ngoài mấy chục trượng phía sau, con người của quạ đen vu pháp đứng ở trong bóng cây nồng đậm chột thu nhỏ lại.

Trong Lĩnh Khê cốc, Cơ Hạo khống chế quạ đen vu pháp theo dõi đoàn người Đế La dùng sức nghiêng chặt răng, trái tim kịch liệt nhảy lên. Vòng tay không gian? Thế mà là vòng tay không gian trong truyền thuyết! Kiếp trước loại trang bị không gian này chỉ là chí bảo trong thần thoại truyền thuyết, đời này các

vu tế Hỏa Nha bộ cũng chưa bao giờ nhắc tới không gian bảo vật tồn tại!

Trên tay gã Đế La này, thế mà lại có vòng tay không gian trong truyền thuyết!

Trái tim Cơ Hạo kịch liệt nhảy lên, trên trán từng sợi gân xanh lồi lên, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức gọi Nha Công, đuổi theo đoàn người Đế La giết người đoạt tài!

Nhưng rất nhanh Cơ Hạo đã từ bỏ suy nghĩ này.

Lãnh Khê cốc giờ phút này loạn hết cả lên, Thanh Phục đang đầu đầy mồ hôi chiếu cố cứu chữa tộc nhân bị thương nặng; Cơ Hạo mang theo đám người Cơ Báo, Thanh Ảnh, đang như bắt gà con đuổi bắt bọn dã man chiến sĩ chạy trốn.

Cơ Hạo phát lời thề tổ linh để đám người Đế La bình yên rời khỏi, lấy tính cách Cơ Hạo, hẳn tuyệt đối sẽ không trái với lời hứa. Cơ Hạo cho dù mượn dùng lực lượng Nha Công, cũng không cách nào đối phó Đế La và Thác Phách, Thác Ngạo liên thủ. Vòng tay không gian tuy mê người, nhưng Cơ Hạo quả thực không đủ lực lượng xuống tay cướp đoạt.

Vu pháp quạ đen nhẹ nhàng quay đầu, trong con ngươi lóe lên u quang.

Đế La thấp giọng mắng, từ trong vòng tay lấy ra một con rết kim loại dài hơn hai thước, toàn thân đen sì. Hắn đem con rết kim loại ném xuống đất, thấp giọng niệm tụng một tiếng chú ngữ, trên thân thể thật dài của con rết kim loại từng cái phù văn sáng lên, thân thể dài hai thước cấp tốc bành trướng lên.

Ngắn ngủn vài hơi thở, một con rết to lớn từ đầu tới đuôi dài ba mươi mấy trượng chợt xuất hiện. Đế La lặng lẽ phát phát tay, Thác Phách, Thác Ngạo cùng mấy chục chiến sĩ cùng nhau ngồi ở trên lưng con rết, ở dưới sự khống chế của Đế La, tạo vật kim loại cực lớn này nhanh như cơn gió xuyên qua rừng rậm, nhanh chóng rời xa Lãnh Khê cốc.

Nửa khắc đồng hồ sau, con rết kim loại đã đi xa hai mươi mấy dặm, theo vách núi dốc, nó đi đến trong một cái lòng chảo rộng mấy trăm trượng, sau đó lẳng lặng ghé vào trên bờ cát bằng phẳng.

Vu pháp quạ đen nhẹ nhàng bay qua lòng chảo, đáp ở trên một cái cây nhỏ trên vách núi đối diện bờ sông, con người màu đỏ tươi lóe lên bất định nhìn phía dưới.

Trong Lãnh Khê cốc, Cơ Hạo ngồi ở cửa hang ngừng thần tụ khí lau lau mồ hôi lạnh trên trán, thở ra một hơi nặng nề. May mà bọn Đế La chưa chạy xa, hai mươi mấy dặm, hẳn còn có thể miễn cưỡng liên hệ với vu pháp quạ đen mình chế tạo. Nếu đám người Đế La đi xa một chút nữa, lấy thực lực hẳn hiện nay, cũng sẽ không thể vụng trộm theo dõi giám thị nữa.

Chợt, hình ảnh vu pháp quạ đen truyền về khiến Cơ Hạo kịch liệt giật mình.

“Chết tiệt, Cơ Hồng, Cơ Kiêu! Các người thế mà dám cấu kết người ngoài, mưu sát tộc nhân bộ tộc nhà mình?”

Trong lòng chảo, mấy chục chiến sĩ Hỏa Nha bộ cường tráng khôi ngô lẳng lặng đứng sừng sững ở trên bờ cát, lạnh lùng nhìn đoàn người Đế La chật vật không chịu nổi.

Ở tận cùng phía trước các chiến sĩ Hỏa Nha bộ, là phụ thân của Cơ Hổ trước đó vài ngày bị Cơ Hạo chém giết, Đại Vu Cơ Kiêu ở trong thủ hộ chiến sĩ thánh địa Hỏa Nha bộ Kim Ô lĩnh, cũng rất có địa vị và danh vọng.

Đứng sừng sững với Cơ Kiêu, là đệ đệ của Cơ Xu. Lúc Cơ Xu tranh đoạt chức thủ lĩnh chiến sĩ, Cơ Hồng tiên phong hướng Cơ Hạ làm khó dễ, cũng là tồn tại cường đại Đại Vu cảnh.

Nhìn thấy đoàn người Đế La, Cơ Kiêu nghiêng răng lớn tiếng quát: “Cơ Hồng, đây là lão bằng hữu theo như lời người? Bọn hẳn có thể giúp Hổ con ta báo thù? Đây không phải chuyện cười sao? Người xem bộ dáng xui xẻo này của bọn

hắn!”

Dùng sức chà chà chân, Cơ Kiều cả giận nói: “Ta cho bọn hắn nhiều tình kim, mỹ ngọc như vậy, bọn hắn lại chồng chất vết thương lẫn về như vậy?”

Trong con người của Cơ Hồng lóe lên kì quang, hắn đề bả vai Cơ Kiều, đi nhanh về phía Đế La, đồng thời giang hai tay hướng về Đế La lớn tiếng cười nói: “Đế La, lão bằng hữu, xem ra người lần này cũng không thuận lợi? Trước khi xuất phát, người đã chắc như đinh đóng cột nói với ta, người nhất định có thể công phá Lãnh Khê cốc!”

Đế La không ôm lấy Cơ Hồng, mà là chán ghét lui ra phía sau vài bước, lớn tiếng quát: “Đây đều là lỗi của các người! Tình báo các người cho ta có vấn đề! Dứt bỏ Cơ Hạ cùng Thanh Phục theo như lời các người bị thương nặng, đã không còn bất cứ lực lượng gì, Thác Phách, Thác Ngạo có thể thoải mái thu thập ba kẻ vừa mới đột phá Đại Vu theo như lời các người!”

Hít sâu một hơi, Đế La lạnh lùng nói: “Nhưng các người chưa nói cho ta, tiểu quỷ kia thế mà khế ước một con Hỏa Nha loại lớn!”

Hai con người còn sót lại của Đế La tức giận nhìn Cơ Hồng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Vốn ta có thể thoải mái công phá Lãnh Khê cốc, xử lý kẻ địch của các người, đồng thời khiến ta kiếm một khoản lớn! Nhưng bởi vì tình báo các người sai lầm, ta đánh giá sai thực lực của bọn hắn, ta mất đi một con mắt cùng ba ngón tay... Các người phải bồi thường cho ta!”

Đế La chỉ vào Cơ Hồng cười lạnh nói: “Bồi thường gấp mười tiền đặt cọc, Cơ Hồng! Nói cách khác, ta sẽ cho các người tự thể nghiệm Huyết Nha đoàn chúng ta đáng sợ!”

Ánh mắt Cơ Hồng cấp tốc lóe lên, khuôn mặt thô lỗ chợt cứng ngắc thành một cục.

“Người không tính sai chứ? Cự nha của Hỏa Nha bộ, chỉ có Đại Vu lập công

lớn mới có tư cách khế ước. Cơ Hạ cũng không có được một con cự nha, tiểu tử đó...” Cơ Hồng cau mày thấp giọng lẩm bẩm một phen, xoay người hướng Cơ Kiêu ngoắc ngón tay: “Kiêu, huynh đệ của ta, nếu người muốn báo thù cho A Hổ đáng thương mà nói, chỉ sợ việc người không tình nguyện tự tay làm, phải làm một lần rồi!”

“Hồng, ta tuyệt đối sẽ không hướng Cơ Hạ đại huynh ra tay!” Gương mặt Cơ Kiêu kịch liệt run rẩy, thân thể cũng run rẩy không ngừng, trên trán càng có lượng lớn mồ hôi lạnh chảy xuống: “Ta chỉ là... Muốn báo thù cho A Hổ, nhưng ta tuyệt đối sẽ không, tuyệt đối sẽ không hướng Cơ Hạ đại huynh ra tay!”

“Nhưng người đã ra tay.” Cơ Hồng thâm trầm nhìn Cơ Kiêu, chậm rãi nói: “Kiêu, người đứng ở chỗ này, người cũng đã ra tay đối với Cơ Hạ...”

Nhìn gương mặt Cơ Kiêu vặn vẹo, Cơ Hồng lạnh nhạt nói: “Được rồi, không cần người đối phó Cơ Hạ, người chỉ cần bám trụ người khác là được. Cơ Hạ ư, tự nhiên có người đối phó.”

“Ai?” Cơ Kiêu theo bản năng hỏi một câu.

“Đương nhiên là, ta!” Trong con sông chảy xiết truyền đến tiếng ọc ọc khàn khàn.

Một con Độc Giác Huyền Xà ước chừng to bằng vại nước chậm rãi từ trong nước sông thẳng người lên.

Chương 42: Ứng Sách

Trên cây nhỏ ở vách núi, vu pháp quạ đen hóa thành một làn khói đen tinh tế, gió núi gào thét cuốn qua khiến khói đen cuốn đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong Lãnh Khê cốc, Cơ Hạo nhảy dựng lên, lên xuống vài cái đã tới bên người Thanh Phục. Đè thấp thanh âm, Cơ Hạo tiến đến bên tai Thanh Phục, đem chuyện mình nhìn thấy ở trong lòng chảo kể rõ ra.

Cầm cây trầm dài màu xanh trong Sinh Tử Thứ, đang bổ sung nguyên khí cho một tộc nhân bị thương nặng, động tác của Thanh Phục cứng đờ, dùng sức đầm đầm lưng, chậm rãi đứng thẳng lên. Trong đôi mắt đẹp tuyệt trần lóe lên một mảng hàn quang thâm thúy, Thanh Phục thấp giọng nói: “Hạo, gọi a ba con lại đây, chúng ta có việc cần hoàn thành.”

Mặt trời từ trên cao dần trôi qua, chậm quá nhập vào đỉnh núi phía tây.

Sao tràn ngập màn trời, ánh sao bảy màu ngưng tụ thành dòng sương khói mắt thường có thể thấy được, trầm trọng từ trên cao rơi xuống. Trong núi rừng mênh mông, vô số sinh linh có linh tính phun ra nuốt vào tinh lực, trong sơn cốc, hồ sâu sâu không lường được ngẫu nhiên truyền đến ngâm nga cao vút như mây như rồng như hổ.

Cơ Hạo ngồi ở trên một cây đại thụ, Hành La Quân cười con báo màu đỏ nọ của nàng, tỉ mỉ bôi nọc độc ở trên hơn trăm mũi tên dài tinh xảo.

Trong bình ngọc to bằng đầu người, hơn phân nửa bình nọc độc màu xanh nhạt trong suốt như nước, mang theo mùi thơm cỏ cây thoang thoảng. Dưới ánh sao, nọc độc trong veo ngẫu nhiên có phù văn vện vện tinh tế như con rắn nhỏ chọt lóe mà qua, ở trong nọc độc mang theo một mảng ánh lửa hoa lệ.

“Hạo, ta còn tưởng a mỗ người chỉ biết cứu người. Không ngờ vu độc nàng

điều phối ra dọa người như vậy!” Hành La Quân dùng một cái lá cây dính chút nọc độc, nhẹ nhàng hướng đại thụ nhỏ một giọt, nọc độc nhỏ ở trên vai lão Thạch cuộn mình ở dưới đại thụ, bả vai trơn bóng như ngọc của lão Thạch ‘xẹt xẹt’ toát ra khói mỏng, nọc độc rất nhanh đã ăn mòn trên vai hằn một lỗ thủng trong suốt.

Lão Thạch bất mãn lắm bầm một tiếng ‘Rượu’, một bàn tay hằn đặt ở trên một tảng đá lớn dưới đại thụ, tảng đá ‘Rắc’ một tiếng vỡ nát, vết thương trong suốt lão Thạch bị nọc độc ăn mòn ra rất nhanh đã khép lại một tia dấu vết cũng không lưu lại.

Lão thụ yêu ngẩng đầu, lắm bầm ‘Hô hô ~ lỗ lỗ’, một cái cánh thật dài cựa quậy giống như linh xà, ở trong nọc độc nhẹ nhàng dính chút, sau đó hướng cái miệng mình mở ra nhỏ vào.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, trong mồm lão thụ yêu phun ra khói đen nhàn nhạt, lão thụ yêu đau đến mức cả người run run, lá không nhiều lắm ở toàn thân tất cả đều rủ xuống. Hắc kính sợ nhìn thoáng qua bình ngọc, hàm hồ tối nghĩa nói: “Thanh Di... Vu tể... Nữ nhân... Đáng sợ!”

Trong tiếng ‘Xèo xèo’, cánh lá đỉnh đầu Cơ Hạo vang loạn một trận, một con hắc mao lão viên cao gần ba trượng, toàn thân cơ bắp dữ tợn, cầm một cây đòn gỗ lớn nặng trĩu hạ xuống.

Lão viên chỉ vào Cơ Hạo, nhe răng trợn mắt phát ra tiếng lắm bầm hàm hồ: “Hạo... Oa nhi... Rượu... Ta mạnh hơn... Ta muốn rượu gấp đôi lão Thạch quái... Hạo, lần này ta không mượn rượu làm càn... Người nên cho ta thêm vài vò!”

Nha Công đứng ở trên vai Cơ Hạo, nhẹ nhàng phát ra tiếng kêu ‘Quạ quạ’. Cơ Hạo phất phất tay, nói rất khẳng định: “Yên tâm, chỉ cần mọi người giúp ta xử lý kẻ địch, rượu ngon thêm thịt nướng, ta bao đủ!”

Nhẹ nhàng vuốt ve Nha Công một cái, Cơ Hạo thấp giọng nói: “Nha Công, vất vả ngài rồi!”

Cả một buổi, Nha Công đi tới đi lui mấy vạn dặm, đem mấy dị tộc cường đại Cơ Hạo kết bạn ở trong núi rừng đưa tới Lãnh Khê cốc. Hành La Quân, lão Thạch và lão thụ yêu, ba người bọn họ thực lực so với đám người Cơ Ưng vừa mới bước vào Đại Vu cảnh còn mạnh hơn một đoạn, nếu không mấy ngày trước cũng không thể đem Khương Dao giáo huấn chặt vật như vậy.

Về phần con hắc mao lão viên này, trừu phẩm cực kỳ không ổn, tính thích say khướt, thực lực của nó mạnh nhất, thậm chí ba người bọn Hành La Quân liên thủ cũng không phải đối thủ của nó. Ở trong phán đoán của Cơ Hạo, con hắc mao lão viên này thực lực cho dù không bằng Cơ Hạ, nhưng cũng kém không xa.

Dưới bóng đêm, Lãnh Khê cốc lối vào, trên một tòa tế đàn dùng khối ngọc thạch lớn dựng thành, ba cái đầu thú máu chảy đầm đìa xếp thành chữ Nhất, trên từng cái đầu thú đều cắm một thanh đao gỗ màu xanh.

Thanh Phục đứng trước tế đàn, mười ngón tay máu tươi đầm đìa, không ngừng ở trên tế đàn dùng máu tươi của mình vẽ phù văn kỳ dị. Nàng thấp giọng niệm tụng chú ngữ, khuôn mặt xinh đẹp mơ hồ bị một tầng sương mù xám trắng phủ đi bao phủ. Một tầng sương mù dưới bóng đêm ở bên người Thanh Phục phập phồng bất định, thân thể thon dài của Thanh Phục giống như u linh, nhìn qua mờ lung, như đồng thời tồn tại ở hiện thế cùng một thế giới quỷ dị khác không lường được.

Tiếng gió ‘Sưu sưu’ chợt nổi lên, gió xoáy nhỏ màu xám từ các nơi của núi rừng thổi quét đến.

Theo tiếng chú ngữ của Thanh Phục, đại khái chỉ qua nửa khắc đồng hồ, có mấy ngàn đám gió xoáy to nhỏ màu xám quay quanh tế đàn xoay tròn. Khí lạnh âm u không biết từ nơi nào xông ra, trên nước suối chảy xiết của Lãnh Khê cốc đột nhiên sinh ra băng phiến mỏng manh, trên cỏ cây cũng ngưng tụ một tầng sương trắng thật dày.

Cơ Hạo thường thức cái đuôi của vật cưỡi của Hành La Quân, nhìn không dời mắt động tác của Thanh Phục: “Hung bà tử, không cần nói người không biết a mỗ ta còn có thể phối chế vu độc đáng sợ như vậy, ta cũng không biết a mỗ vậy mà còn tinh thông vu quỷ bí thuật lý.”

‘Vù!’ một tiếng vang lên, trong thất khiếu ba cái đầu thú cung phun ở trên tế đàn đồng thời phun ra mảng lửa lớn màu xanh lục. Ngọn lửa u ám dần hiện lên, phác họa một gương mặt dữ tợn. Trong núi rừng xung quanh đồng thời truyền đến tiếng kêu như có như không, mảng lớn sương mù đột nhiên trào ra, giống như nước chảy thông thả chảy ở giữa cỏ cây.

Một số bóng người kỳ dị hiện lên ở trong sương mù, chúng nó há mồm, từng ngụm từng ngụm nuốt tinh thần lực trên bầu trời hạ xuống.

Lông toàn thân Cơ Hạo dựng thẳng lên từng sợi, kinh hãi nhìn những tồn tại không thể tưởng tượng kia. Các vu tế Hỏa Nha bộ đối với vu pháp loại vu quỷ và sơn tinh thủy quái cũng không am hiểu, các vu tế Hỏa Nha bộ nắm giữ là các loại vu pháp có tính sát thương lớn càng thêm trực tiếp.

Tuy từ nhỏ đã theo vu tế bọn Cơ Khuê học tập vu thuật, nhưng Cơ Hạo chưa từng gặp những sự vật kỳ dị trước mắt.

“Tinh linh, núi, sông, đầm lầy, quỷ thần hang đá trong núi rừng, xin nhận tế phẩm của ta, đáp ứng thỉnh cầu của ta.” Thanh Phục lẩm bẩm niệm tụng chú ngữ, quay quanh tế đàn nhẹ nhàng nhảy lên điệu nhảy hiến tế quái dị.

Như có vô số bóng người theo Thanh Phục đồng thời múa, trong núi rừng phía dưới mỗi một cái lá cỏ, mỗi một cái lá cây, đều có gió khe khẽ thổi ra.

Cơ Hạo mặt âm trầm, mang theo đám đông chiến sĩ kéo hơn một ngàn dã man chiến sĩ ban ngày bắt giữ đi hướng tế đàn. Toàn bộ dã man chiến sĩ trước đó đều ăn vào vu dược Thanh Phục chế tạo, mỗi người ngây ngốc mất đi thần trí.

“Hương quỷ thần hiến tế!” Thanh Phục nhẹ nhàng băng quơ vung đao gỗ

màu xanh nằm chặt trong tay mình.

Cơ Hạ rút cây rìu lớn, dùng sức vung lên, mấy chục cái đầu dã man chiến sĩ bay lên cao cao, mảng lớn máu tươi phun về phía bầu trời.

Xung quanh gió xoáy màu xám ập lên, máu tươi của các dã man chiến sĩ chợt biến mất vào hư không, thân thể bọn hãn cấp tốc khô quắt, héo rũ, thời gian ngắn ngủn vài hơi thở đã biến thành một mảng tro bụi theo gió đem phiêu tán.

Hơn một ngàn dã man chiến sĩ đều hóa thành tro tàn, trong không khí ngay cả một tia mùi máu tươi cũng không có.

Cơ Hạo đột nhiên huýt sáo một tiếng, hướng Cơ Hạ và Thanh Phục phất phất tay: “A ba, a mỗ, con đã nhìn thấy bọn hãn!”

Trong con người Cơ Hạo hồng quang chợt lóe mà qua, trong núi rừng ngoài mười mấy dặm, trong mắt bảy tám con quạ đen vu pháp hiện lên hồng quang tương tự.

Chương 43: Thư Kích

‘Hừ hừ’!

Lão Thạch ọc ọc vài tiếng trầm thấp, thân thể hắn tùy ý hướng trên đất cuộn mình thành một cục, liền biến thành một tảng đá trầm lặng.

Lão thụ yêu đứng ở trên người lão Thạch, mấy chục cái rễ thô to chui thật sâu vào mặt đất, rất nhanh lão thụ yêu liền biến thành một cái cây cổ thụ cực kỳ không bắt mắt, tựa chéo vào trên một cái cây khổng lồ cao trăm trượng.

Hành La Quân vỗ vỗ con báo màu đỏ rực ngồi xuống, con báo to lớn như u linh không có trọng lượng, cũng Hành La Quân nhanh chóng đi xa. Nó đập nhẹ ngọn cây, lên xuống vài cái đã lao ra xa vài dặm. Theo ngón tay Hành La Quân nhẹ nhàng xẹt qua ngọn cây, nàng và tọa kỵ bóng người nhanh chóng nhập vào bóng cây, như một giọt nước mưa vào biển lớn, khó có thể tìm được dấu vết của nàng để lại nữa.

Hắc mao cự viên dùng sức vỗ ngực một cái, hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, ‘Hộc hộc ~ hộc hộc’ vác cây gỗ lớn, tìm một cái hốc cây rất lớn chui vào. Đều là yêu quái núi rừng tắm bồ mà sinh, cự viên sau khi hít sâu một hơi, khí tức của nó liền lẫn làm một thể với núi rừng, khó có thể phát hiện nữa.

Cơ Hạo xách một cây trường mâu, đập nhẹ từng cái cành cây mau lẹ nhảy bắn, sau khi lên xuống vài cái đã tới bên người Cơ Hạ, lẳng lặng đứng ở phía sau hắn, hướng về rừng rậm đưa tay không thấy năm ngón ngăm nhìn.

Thanh Phục và tể đàn đều đã bị một tầng hơi nước nhạt che, rất nhanh hơi nước đã trở nên trong suốt, nhưng Thanh Phục cùng tể đàn lại đã biến mất không thấy nữa. Bốn phía gió xoáy, sương mù, còn có bóng người quý dị mà vận vẹo đều dung nhập bóng đêm rừng rậm, trong núi rừng im ắng, lộ ra một mùi yên tĩnh cực kỳ kỳ dị.

Vô thanh vô tức, một con rết kim loại dài đến ba mươi mấy trượng từ trong rừng rậm chạy ra.

Đế La đứng ở đỉnh đầu con rết kim loại, đang nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng mắng cái gì. Hắn chột ngẩng đầu lên, thấy được hai cha con Cơ Hạ cùng Cơ Hạo đứng ở cửa Lãnh Khê cốc, Đế La còn có Thác Phách, Thác Ngạo đứng ở phía sau hắn đồng thời trợn tròn mắt.

“Đáng chết... Các người đều không ngủ sao?” Đế La buồn bực chỉ vào Cơ Hạo thấp giọng rít gào.

Mấy chục gã chiến sĩ Huyết Nha đoàn giống như trộm, lén lút từ trong núi rừng bước ra, bày rõ tư thế là muốn thừa dịp bóng đêm đánh lén. Nhưng chột nhìn thấy hai cha con Cơ Hạo đứng ở nơi đó, các chiến sĩ cũng kia cũng giống Đế La sững sờ nơi đó.

Cái đó không hợp với kế hoạch bọn hắn chế định.

Ở trong kế hoạch của Đế La, nên là Huyết Nha đoàn ‘Huấn luyện tốt’ ‘Tình anh chiến sĩ’ đánh lén lính gác Hỏa Nha bộ trực đêm, sau đó mạnh mẽ đánh vào Lãnh Khê cốc, trong lúc hỗn loạn đem Cơ Hạ dẫn vào trong núi rừng, sau đó mọi người cùng công.

Nhưng Cơ Hạ và Cơ Hạo sao lại quá nửa đêm chưa ngủ, ngược lại đứng thẳng ở chỗ này?

“Ta và a ba đang chờ các người.” Cơ Hạo nhìn Đế La trợn mắt há hốc mồm cười lạnh nói: “Này, trốn ở trong núi rừng phía sau, không cần trốn nữa, đều ra đi!”

Trong núi rừng không tiếng chim, Cơ Hồng, Cơ Kiêu nhìn nhau, hai người có chút không nắm chắc rốt cuộc Cơ Hạo thật sự phát hiện mình hay không, hay là chỉ là phô trương thanh thế muốn đem bọn họ lừa ra ngoài.

Độc Giác Huyền Xà to bằng vại nước quay quanh ở trên một gốc cổ mộc che trời, chậm rãi buông cái đầu rắn cực lớn xuống, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm Cơ Xu và Cơ Hồng. Hắc Thủy Ô Giao đứng ở trên đầu rắn, tay trái bóp chặt cái cổ non mịn của Khương Tuyết.

Khương Tuyết mặt không còn chút máu quỳ gối trên đầu rắn to lớn, trong hốc mắt đầy nước mắt, tội nghiệp nhìn hai người Cơ Hồng, Cơ Kiêu.

“Này, còn do dự gì? Động thủ đi! Chúng ta đều muốn Cơ Hạ chết, không phải sao?” Hắc Thủy Ô Giao chê cười nhìn Cơ Kiêu: “Giết Cơ Hạ, thì không ai có thể dao động vị trí của các người nữa... Giết Cơ Hạ, Hắc Thủy Huyền Xà bộ chúng ta cũng có thể tiêu diệt một kẻ địch đáng sợ nhất, đây là chuyện tốt bao nhiêu?”

Mấy trăm chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ mặc nhuyễn giáp bó sát người màu đen da rắn chế thành, thân hình thon dài giống như rắn độc lặng yên đi ra, bọn hắn cầm dao găm tẩm độc, tay phải thì là một thanh trường kiếm cũng bén nhọn tẩm độc.

Hắc Thủy Ô Giao vươn ngón tay, chậm rãi lướt qua gò má bóng loáng của Khương Tuyết: “Vì nha đầu này, có người bán đứng hành tung của Cơ Hạ. Ta cố ý mang theo tộc nhân chạy tới nơi này, chính là muốn giết chết Cơ Hạ! Chỉ cần giết hắn, nha đầu này, các người có thể mang về!”

Cơ Hồng nheo mắt nhìn Khương Tuyết, trong con ngươi hiện lên một mảng cuồng nhiệt: “Chúng ta đương nhiên muốn dẫn cô ta trở về... cô ta chính là con gái của Khương Truật trưởng lão. Kiêu, huynh đệ của ta, nếu không có cách nào dựa theo kế hoạch đem Cơ Hạ dẫn vào núi rừng để Hắc Thủy Ô Giao đánh lén, như vậy chúng ta chính diện tiến công đi!”

Độc Giác Huyền Xà thân hình thật lớn giống như một tia chớp màu đen, cũng Hắc Thủy Ô Giao lao ra khỏi rừng rậm.

Hắc Thủy Ô Giao đứng ở trên đầu Độc Giác Huyền Xà cất tiếng cười to,

ngạo ngễ chỉ vào Cơ Hạ lạnh lùng nói: “Cơ Hạ, đã lâu không gặp, ngươi còn nhớ Hắc Thủy Ô Mãng bị ngươi giết chết không? Hôm nay, ta đến báo thù cho đại huynh ta!”

“Hắc Thủy Ô Mãng?” Cơ Hạ khinh miệt lắc lắc đầu: “Rắn da thối bị ta giết chết không biết có bao nhiêu, ta không có khả năng nhớ được mỗi người!”

Cười lạnh, Cơ Hạ chỉ vào Đế La nói: “Hắc Thủy Huyền Xà bộ các người, đã vô sỉ đến mức cấu kết bọn ác quỷ này sao? Các người không biết, bọn ác quỷ này từ Nam hoang chúng ta bắt cướp bao nhiêu tộc nhân đi buôn bán? Không chỉ Hỏa Nha bộ chúng ta, tộc đàn phụ thuộc Hắc Thủy Huyền Xà bộ các người, cũng có vô số tộc nhân bị bọn hắc bắt đi!”

Hắc Thủy Ô Giao giận dữ cười nói: “Ta đương nhiên biết bọn hắc là kẻ địch của toàn bộ bộ lạc Nam hoang, nhưng chỉ cần có thể giết chết ngươi, hợp tác cùng ác quỷ đã sao? Nhớ kỹ, ta là Hắc Thủy Ô Giao đệ đệ của Hắc Thủy Ô Mãng... Thuận tiện nói một câu, Cơ Hạ, a ba ngươi, chính là bị một mũi tộc nhân này của ta vây chết tươi!”

Độc Giác Huyền Xà mở cái miệng rộng, một đạo hàn khí màu đen gào thét phun ra, nơi hắc khí đi qua, mặt đất kết ra khối băng thật dày, từng mảng lớn nhám thạch bị hàn khí đáng sợ đông lạnh vỡ nát. Cách thật xa, Cơ Hạ cũng cảm thấy thân thể lạnh như băng một trận, trên làn da nhanh chóng kết ra miếng băng mỏng.

Cùng lúc đó, Hắc Thủy Ô Giao lật tay rút ra một thanh trường kiếm, lưỡi kiếm hung hăng bổ về phía trước: “Các người còn chờ cái gì? Cùng tiến lên, xử lý Cơ Hạ! Ta muốn đem đầu hắc chế thành đồ uống rượu, các tổ linh sẽ hài lòng tế phẩm này!”

Trong rừng rậm, ba gã Đại Vu của Hắc Thủy Huyền Xà bộ cùng cất tiếng cười dữ tợn, Độc Giác Huyền Xà quần quanh ở bên hông bọn hắc đồng thời lao ra, thân hình cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã biến thành dài mười mấy

trượng, công bọn hăn muốn lao ra khỏi rừng rậm.

Ngay trong nháy mắt này, lão thụ yêu cách bọn hăn không đến ba mươi trượng đột nhiên mở hai mắt, ồm ồm rít gào một tiếng. Vô số cây mây to bằng nắm tay giống như bắn tên xé gió đánh tới, các Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ không kịp trở tay hú lên quái dị, đều bị lão thụ yêu khống chế cây mây đánh trúng.

Tiếng đánh nặng nề không ngừng vang lên, ba gã Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ bị tập kích đột ngột đánh bay lên, vô số cây mây điên cuồng vung quật, công kích dày đặc giống như hạt mưa đánh cho bọn hăn cùng hô lên đau đớn, nhuyển giập trên người càng xuất hiện vết rách rõ ràng.

Cơ Hồng phản ứng cực nhanh, lão thụ yêu vừa ra tay, hăn đã sai một bước lao tới trước mặt lão thụ yêu, lật tay rút ra một cây rìu nặng hướng lão thụ yêu bổ xuống.

Nhưng bùn đất phía dưới thân thể lão thụ yêu đột nhiên nổ tung, một cánh tay thật lớn màu trắng gào thét đánh ra, hung hăng nện một quyền ở trên ngực Cơ Hồng. Cơ Hồng thét lớn một tiếng, xoay tròn rời mặt đất bay lên, sau khi húc vỡ hai cây đại thụ rơi xuống ở trong rừng rậm xa xa.

Cơ Kiêu kinh hãi rống to, trong lúc nhất thời rối loạn đầu trận tuyến.

Còn chưa chờ Cơ Kiêu làm ra quyết định, không trung nhiều điểm hàn quang bắn nhanh xuống, trên trăm mũi tên xé gió đánh úp lại, trên đầu mũi tên mùi cỏ cây thơm thoang thoảng hun người ta muốn say.

Chương 44: Thống Sát

Hành La Quân từ ngoài vài dặm bắn tên.

Tên động, núi rừng cũng động. Lúc trên trăm mũi tên xé gió đánh tới, núi rừng cây cối như có linh tính kịch liệt lay động, bóng cành lá loang lổ, hoàn toàn lẫn làm một thể với bóng mũi tên, mặc cho Đại Vu thực lực mạnh nữa cũng không thấy rõ thể tới của mũi tên.

Mang theo một tiếng rít xé gió, một gã chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ tức giận mắng một tiếng.

Một mũi tên chỉ cọ sát qua mặt chiến sĩ này, đầu mũi tên xé rách da mặt hăn, kéo ra một vết máu bé nhỏ không đáng kể. Trong nháy mắt tiếp theo, vết máu này đột ngột bành trướng ra, từ nhỏ bé như sợi tóc bành trướng đến rộng bằng bàn tay người trưởng thành.

Máu màu đen từ vết thương không ngừng phun ra, mảng lớn máu thịt nhanh chóng thối nát. Chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ trúng tên hoảng sợ khóc lóc, đưa tay chùi trên mặt, tay hăn cũng nhanh chóng hư thối, mấy ngón tay trở mắt biến thành máu màu đen nhỏ xuống.

Một gã tiếp một gã chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ khóc trời kêu đất ngã xuống, thân thể nhanh chóng thối rữa. Ba con Độc Giác Huyền Xà thân hình khổng lồ bất an trườn loạn khắp nơi, mở ra cái miệng rộng phun lưỡi rắn màu đen.

Hành La Quân bắn loạn một chùm mưa tên, chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ bị trúng yếu hại cũng không có mấy, đại bộ phận đều là mặt và ngón tay trầy da. Nhưng vu độc Thanh Phục phối chế quá mức độc ác, trầy da bé nhỏ không đáng kể ở trong mấy hơi thở liền cướp đi tính mạng của người bị thương.

Thân hình cao lớn biến thành từng bãi nước đen nhanh chóng rót vào bùn đất,

thân hình chiến sĩ hoàn toàn thối nát chỉ để lại hơn trăm bộ nhuyễn giáp da rắn, đang ngâm ở trong nước độc màu đen phát ra tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, ngay cả nhuyễn giáp cũng đang nhanh chóng hư thối.

“Vô sỉ, ám tiễn khốn kiếp đã thương người!” Một gã Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ bị dây mây của lão thụ yêu đánh bay, thân thể còn bay bổng ở giữa không trung hỗn hển hét lên. Nhưng hắc vừa mới hét to một tiếng, một sợi dây mây già đã hung hăng hướng về phía cái mồm rộng hắc mở ra đâm một cái, mồm hắc đầy răng vỡ bay lên, dây mây thiếu chút nữa theo khoang miệng hắc đâm vào dạ dày.

Một vị Đại Vu khác của Hắc Thủy Huyền Xà bộ hoàn cảnh xấu hổ tương tự rống giận một tiếng, ba con Độc Giác Huyền Xà đang ở trong rậm trườn loạn kêu to một tiếng bén nhọn, mở ra cái miệng rộng liền hướng lão thụ yêu vồ tới.

Cách rất xa, ba con Độc Giác Huyền Xà đồng thời phun ra mảng lớn nọc độc hàn khí lạnh thấu xương.

Trong hai hốc mắt thâm thúy của lão thụ yêu lóe ra lục quang, trong cái miệng rộng mở ra không ngừng phun ra hàn khí âm u, đồng thời dị thường khinh thường cười quái dị ‘khắc khắc’. Vô số cỏ cây giống như điên cuồng mấp máy ở bên người hắc, rễ cây, lá cỏ như phát điên lao ra, đổ ập xuống hướng ba con đại xà đánh tới.

Hắc đối với nọc độc Độc Giác Huyền Xà phun ra coi như không thấy. Hắc là cổ mộc tu thành tinh quái, hàn khí cũng tốt, kịch độc cũng thế, đối với hắc công hiệu không quá lớn.

Hai con Độc Giác Huyền Xà bị rễ cây, lá cỏ vùn lên cản lại, còn sót lại một con Độc Giác Huyền Xà lao tới cạnh thân thể to lớn của lão thụ yêu, mở ra miệng rộng hung hăng cắn một cái ở trên rễ cây của hắc.

‘Rắc’ một tiếng, mảng lớn vỏ cây của lão thụ yêu bị cắn thành phần, Độc Giác Huyền Xà tập kích thành công mờ mịt há mồm, chật vật phun ra cả đống

vụn gỗ. Không có máu, không có thịt, chỉ có vụn gỗ khô quắt vô vị, Độc Giác Huyền Xà muốn đem nọc độc trí mạng của mình rót vào trong cơ thể lão thụ yêu, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Một bóng người to lớn cao mười mấy trượng từ trong lòng đất lao ra, lão Thạch vừa mới một quyền đánh bay Cơ Hồng dùng sức đánh ngực một cái, nâng chân cao cao, hung hăng giẫm xuống một cước.

‘Thùng’ một tiếng vang lên, ba con Độc Giác Huyền Xà đồng thời bị lão Thạch đạp một cước vào sâu trong bùn đất.

Núi rừng phạm vi vài dặm kịch liệt run rẩy một phen, mấy trăm cái cây khổng lồ đồng thời bật lên. Một đòn lão Thạch ra sức, cây gỗ lớn không chịu nổi chấn động cực lớn, thân cây mười mấy người ôm ùn ùn nổ vỡ.

Lão Thạch nâng chân, ba con Độc Giác Huyền Xà đều ngẩng đầu, hỗn hển hướng lão Thạch phun ra mảng lớn nọc độc cùng hàn khí. Nhưng lão Thạch hung hăng đạp xuống một cước nữa, ba con Độc Giác Huyền Xà rên rỉ một tiếng, thân thể vốn hăm sâu trong lòng đất mười mấy trượng, bị lão Thạch bổ sung một cước đạp lún xuống thêm hai mươi mấy trượng.

‘Rống ~~~’!

Lão Thạch không vui vẻ rít gào một tiếng, trong miệng phun ra một luồng thổ thạch tinh khí nồng đậm.

Ba con Độc Giác Huyền Xà đều có thực lực tương đương Đại Vu, sinh mệnh lực của chúng nó càng thêm cứng cỏi cường đại. Bị lão Thạch liên tục bạo kích hai lần, chúng nó thể mà vẫn phấn chấn tinh thần ngẩng đầu lên như cũ, không ngừng hướng lão Thạch phun khói độc.

Lão Thạch tức giận, trong đầu một giọt não tương cũng không có, hăn gập lưng, lựa chọn thủ đoạn công kích đơn giản nhất, trực tiếp nhất đồng thời cũng là thô bạo nhất. Hăn liên tục đánh ra mấy chục cú đấm, đem cái hố to trong lòng

đất mở rộng đến đủ để cất chứa thân thể mình, sau đó hần nhảy vào trong hố, vung lên năm đấm cực lớn một trượng vuông, điên cuồng hướng ba con Độc Giác Huyền Xà đập xuống.

Ba con Độc Giác Huyền Xà đáng thương không ngừng phun khói độc hàn khí, thủ đoạn công kích ngày thường đủ để trí mạng đối với nhân loại, đối mặt lão Thạch cái tảng đá này hoàn toàn không có bất cứ hiệu quả gì nữa. Năm đấm nặng trĩch không ngừng nện xuống, đập gãy cái sừng duy nhất của chúng nó, vảy rách tung, đập chúng nó xương thịt chia lìa, lục phủ ngũ tạng cũng thi nhau vỡ nát.

Tiếng vang lớn ‘Thùng thùng thùng’ kéo dài không dứt, ba con Độc Giác Huyền Xà tựa như cọc gỗ dưới máy đóng cọc, bị lão Thạch hàm hậu từng quyền một đánh cho hăm sâu trong lòng đất mấy trăm trượng, hơn nữa còn đang không ngừng hướng trong lòng đất xâm nhập.

“Đây là quái vật gì!” Ba gã Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ bị lão thụ yêu đánh cho trong lúc nhất thời không kịp thở, ỷ vào sinh mệnh lực mạnh mẽ của Đại Vu, bọn hần gắt gao ngăn cản lão thụ yêu xâm nhập, đồng thời bọn hần rõ ràng thấy được một màn đáng sợ lão Thạch hành hạ đến chết chiến thú của mình.

Hai chữ ‘quái vật’ mới ra khỏi mồm, một tiếng vượn khổng lồ kêu to bén nhọn lao vút lên trời, một cây gỗ lớn ầm ầm nổ tung, trong hốc cây to lớn, một con hắc mao cự viên cao mấy trượng, cả người cơ bắp dữ tợn chạy ra như điên, cầm một cái đòn gỗ lớn hung hăng hướng ba gã Đại Vu của Hắc Thủy Huyền Xà bộ quét ngang đến.

Cây đòn gỗ to màu xám trắng không bắt mắt lúc vung lên, vài đạo phù văn vắn vẹo thiên địa tự nhiên sinh thành đột nhiên sáng lên, vô số cỏ cây của núi rừng xung quanh đồng thời phun ra mảng lớn ánh sáng màu xanh lục, hóa thành từng ngôi sao băng hướng đòn gỗ lớn hội tụ lại.

Trong cái búng tay, đòn gỗ lớn màu xám trắng biến thành một cái long ảnh

màu xanh, kèm theo tiếng long ngâm cao vút, hắc mao cự viên rống to một tiếng ‘một trăm vò rượu ngon’ đánh một đòn ở trên thân ba người.

Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ đứng mũi chịu sào thét lớn một tiếng, một cánh tay của hắn vụn vụn quái dị, bành trướng, sau đó cánh tay nổ tung, nổ thành mảng lớn mưa máu rải ra mấy trăm trượng. Lực sát thương của cái đòn gỗ quả thực nghe rợn cả người, dù là thân thể Đại Vu cũng bị nháy mắt đánh nổ.

Cái đòn gỗ to đánh ở giữa ngực bụng Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ có cánh tay vỡ nát, bì giáp vảy rắn dày đặc màu đen nổ tung, thân thể Đại Vu vụn vụn kỳ dị, trong cơ thể không ngừng truyền ra tiếng xương khớp vỡ vụn, ngay sau đó thân thể hắn va vào đồng bạn thứ hai, thứ ba, ba người bị một gậy của hắc mao cự viên đánh bay, thân thể giống như sao băng đi ngược chiều, lao thẳng lên bầu trời.

Hắc mao cự viên lực lượng oanh kích cương mãnh như quỷ thần, thân thể ba gã Đại Vu ma sát không khí, ma sát ra mảng lớn ánh lửa bay lên bầu trời mấy chục dặm, lúc này mới hướng phía dưới cấp tốc rơi xuống.

Bị đột ngột tập kích dọa trợn mắt há hốc mồm, Cơ Kiêu hú lên quái dị, lắc mình một cái chạy ra khỏi rừng rậm.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cánh tay xương đen đá lờm chờm từ trong không khí xông ra, một bàn tay bóp sau gáy Cơ Kiêu, đem hắn đè mạnh ngã xuống đất.

Chương 45: Bức Bách

Nam hoang rậm rạp rộng lớn vô cực, trong núi rừng thai nghén vô số sinh linh cổ quái. Thiên địa linh khí dư thừa ngay cả lão Thạch, lão thụ yêu, Hành La Quân dị tộc như vậy cũng có thể tắm bổ dưỡng hóa, một số tồn tại nào đó càng thêm kỳ diệu cũng là hợp tình hợp lý.

Cơ Kiêu rống giận bị một chương vồ ngã xuống đất, lực đánh thật lớn thiếu chút nữa vặn gãy cổ hắn. Hai tay hai chân Cơ Kiêu ra sức giãy dụa, Đại Vu lực giống như thủy triều giận dữ cuộn lên, chấn động khiến mặt đất ầm ầm run rẩy.

Nhưng cái tay xương lờm chờm bóp chặt cổ hắn không chút dao động, chỉ vững vàng giam cầm hắn.

Một mảng hắc khí từ trong không khí dần dần toát ra, một bóng người dữ tợn dần dần hiện lên —— toàn thân xương đen lờm chờm, cái đầu thoát nhìn giống xương sọ nhân loại, nhưng trên đỉnh đầu lại mọc sáu cái sừng cong cực lớn vặn vẹo, rõ ràng không giống nhân tộc.

Tồn tại quý dị này toàn thân đều là xương khớp màu đen có ánh kim loại, không có chút máu thịt nào. Ở trong khoang bụng trống rỗng của hắn, một quang lục quang to cỡ đầu người lơ lửng, trong lục quang mơ hồ có thể thấy được gương mặt ngũ quan mơ hồ.

Hắc Thủy Ô Giao hoảng sợ nhìn tồn tại cường đại từ trong khói đen hiện lên. Thực lực Cơ Kiêu không bằng Hắc Thủy Ô Giao, nhưng hắn cũng là cao thủ cấp Đại Vu, có thể thoải mái áp chế Cơ Kiêu như thế, lực lượng của hắc cốt quái này có thể nghĩ.

“Tinh linh trong núi rừng, vì sao phải đối đầu với ta? Người biết uy danh Hắc Thủy Huyền Xà bộ chúng ta hay không?”

Hắc Thủy Ô Giao cắn chót lưỡi, phun ra một chút máu tươi, niệm tụng một

câu chú ngữ hàm hồ, hướng hắc cốt quái lớn tiếng chất vấn.

“Tế phẩm!” Hắc cốt quái một tay đè Cơ Kiều không ngừng giãy dụa, trong hốc mắt trống rỗng hai luồng lục hỏa hùng hực thiêu đốt. Hắn nhìn chăm chăm Hắc Thủy Ô Giao, nhưng chưa phát ra nửa điểm thanh âm. Trong không khí có tiếng dày nặng khàn khàn truyền đến, một sinh linh bạch cốt quái dị so với hắc cốt quái khổng lồ hơn mấy lần tạo thành dần dần từ trong không khí toát ra.

Bạch cốt quái này thân thể dài đến mười mấy trượng, cao bảy tám trượng, toàn thân đều là xương trắng như bạc, thân thể khê động xương khớp toàn thân ma sát lẫn nhau, còn có tiếng kim loại va chạm thanh thúy truyền đến. Thân thể bạch cốt quái nhìn qua tương tự với khung xương sư tử, mãnh hổ, nhưng bộ dáng cái đầu lại giống hệt xương sọ nhân loại, chỉ là thể tích đặc biệt to lớn.

Trong hốc mắt trắng xóa hai luồng sương mù màu xám cấp tốc xoay tròn, bạch cốt quái âm trầm nói: “Nhân loại... Chúng ta tuân theo khế ước tổ tiên các người ký kết với chúng ta... Hiến cho chúng ta huyết thực tế phẩm, chúng ta sẽ giúp hắc tác chiến!”

Trong tiếng ‘Tê tê’, trong lồng ngực bạch cốt quái một con thằn lằn sặc sỡ, do sương mù tạo thành nhanh chóng bò ra. Con thằn lằn này không có thực thể, chỉ là một mảng sương khói năm màu ngưng tụ thành hư ảnh, nó nhanh chóng bò đến trên đầu bạch cốt quái, hướng về Độc Giác Huyền Xà dưới chân Hắc Thủy Ô Giao phát ra tiếng kêu khiêu khích.

Độc Giác Huyền Xà chợt dừng thẳng nửa thân trên, phun ra lưỡi rắn màu đen dài hơn một trượng, cũng phát ra tiếng ‘Tê tê’ tức giận.

“Các dũng sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ, giết chết Cơ Hạ, giết chết kẻ địch của chúng ta!” Hắc Thủy Ô Giao còn chưa biết chuyện đã xảy ra trong rừng rậm, toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt ở trên người Cơ Hạ. Khi hắn nhìn thấy hai con cốt quái cùng thằn lằn năm màu xuất hiện, hắn mơ hồ phát hiện sự tình không thích hợp, hắn lập tức lớn tiếng rít gào phát ra mệnh lệnh tổng tiến công.

Đế La, Thác Phách, Thác Ngạo như bùng tỉnh đại ngộ rít một tiếng chói tai, Đế La dùng sức chỉ về phía Cơ Hạ.

Thác Phách, Thác Ngạo mang theo binh khí, sải bước hướng Cơ Hạ lao tới. Bọn hãn động tác cực nhanh, lúc thân thể xé rách không khí, kéo theo mảng lớn tàn ảnh, phối hợp mấy chục gã chiến sĩ Huyết Nha đoàn phía sau cùng nhau xung phong, thế mà lại cho người ta một loại khí thế thiên quân vạn mã đại quân đoàn tác chiến.

Cơ Hạ nắm chặt trường mâu, khẩn trương nhìn Thác Phách, Thác Ngạo.

Cơ Hạ đưa tay đè lại bả vai Cơ Hạ, trầm thấp nói: “Không cần động thủ, tin tưởng a mỗ của con! Hạo, a mỗ con bình thường tính tình rất tốt, nhưng nàng thật sự phát hỏa mà nói, dù là a ba cũng cảm thấy sợ hãi.”

Tựa như muốn chứng thật lời Cơ Hạ, một mảng sương mù màu xám bùng lên, Lãnh Khê cốc và mấy chục dặm núi rừng xung quanh đều nhanh chóng bị sương mù màu xám bao phủ. Thác Phách, Thác Ngạo xuyên qua ở trong sương mù, giống như uống say, bộ pháp trở nên lảo đảo hỗn độn.

Đám người Đế La cách Cơ Hạ, Cơ Hạ chỉ mấy trăm trượng, lấy thực lực Thác Phách, Thác Ngạo, chỉ cần thời gian ngắn ngủn vài cái chớp mắt là có thể xung phong tới. Nhưng sau khi sương mù màu xám xuất hiện, khoảng cách giữa hai bên giống như bị kéo dài không hạn chế, Thác Phách, Thác Ngạo mang theo chiến sĩ cấp dưới chạy như điên thật lâu, lại vẫn cách Cơ Hạ, Cơ Hạ xa mấy trăm trượng.

Trong sương khói màu xám, vô số bóng người xuất hiện, thân hình bọn họ mờ mờ lung lung mà vận vẹo, trên người tản mát ra khí tức tà dị vô cùng, gương mặt bọn họ mơ hồ, không thấy rõ bộ dáng ngũ quan bọn họ thế nào, nhưng mọi người đều có một loại cảm giác kỳ dị —— bọn họ đang mở to mắt, giống như ác lang hướng về phía Thác Phách, Thác Ngạo và cấp dưới của bọn hãn như hổ rình mồi.

Sương khói màu xám nhấc lên vài cái lốc xoáy, bóng người mười mấy chiến sĩ Huyết Nha đoàn bị sương khói màu xám che lấp, sau khi sương khói tán đi, bọn hắn đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỗ ban đầu chỉ còn lại áo giáp cùng binh khí của bọn hắn, ngay cả một sợi tóc cũng không lưu lại.

Đế La trợn mắt há hốc mồm cứng ngắc tại chỗ, vô số làn gió chảy xiết như lưỡi dao quay quanh hắn cấp tốc xoay tròn, đem bản thân bảo vệ gắt gao. Nhưng đối mặt sương mù màu xám xung quanh, cùng với những tồn tại không thể tưởng tượng, hắn bó tay không có biện pháp, không tìm thấy bất cứ thủ đoạn ứng đối nào.

“Vu pháp, đây là vu tế thực sự sử dụng vu pháp?” Đế La cắn răng, ánh sáng trong con người hỗn loạn không chịu nổi.

Hắc Thủy Ô Giao bất an hướng xa xa ngẩng đầu nhìn, thấp giọng lầm bầm: “A công, người ở nơi nào? Bọn sơn tinh thủy quỷ này, ta không ứng phó được! Người ở nơi nào? Chỉ có người mới có thể xua tan bọn chúng, chúng ta mới có thể giết chết Cơ Hạ!”

Ngoài ba trăm dặm, trong khe sâu, một con cự nha giang cánh vượt qua năm mươi trượng lẳng lẳng lơ lơ ở giữa không trung.

Ánh lửa mờ lung bao phủ cự nha, dưới bụng cự nha mơ hồ có thể thấy được ba cái vuốt sắc hàn quang lóng lánh. Một lão nhân thân khoác da thú, đầu đội nón xương thú cầm cốt trượng, không nói một tiếng nào đứng ở đỉnh đầu cự nha, lạnh lùng quan sát phía dưới.

Khác với lão vu tế khác của Hỏa Nha bộ, lão nhân này thân hình cao lớn khôi ngô, dáng người so với Cơ Hạ còn cao hơn non nửa đoạn, chiều cao tuyệt đối vượt qua bốn thước, nghiêm nhiên là một người khổng lồ nho nhỏ. Cốt trượng trong tay hắn càng dài hơn hai trượng, chỗ nhỏ nhất cũng to bằng đùi nam tử trưởng thành, cùng với nói đây là một cây pháp trượng, còn không bằng nói đây là một cây chùy công thành!

Độc Giác Huyền Xà dài trăm trượng cuộn thành xà trện, hướng tới cự nha ba chân trên không trung phun khói độc hàn khí.

Lão nhân ngày đó theo Hắc Thủy Ô Giao cùng nhau tập kích Khương Tuyết, đem nàng bắt sống đứng ở đỉnh đầu Độc Giác Huyền Xà, kiêng kị vạn phần nhìn cự nha cùng với lão nhân đỉnh đầu cự nha.

“Cơ Báo, không ngờ được người sẽ tới nơi này. Hỏa Nha bộ các người đang làm gì? Người cũng đã tự mình ra tay bảo vệ Cơ Hạ, các người vì sao lại để người ta đem hãm từ trên vị trí thủ lĩnh chiến sĩ đuổi xuống?”

Cơ Báo hừ lạnh một tiếng nặng nề, thô bạo rít gào:

“Đây là việc nhà của Hỏa Nha bộ chúng ta, có cái gì quan hệ với các người bọn răn thối này?”

“Cút, hoặc chết ở chỗ này! Tuy giết người không dễ, nhưng mà ta rất muốn thử chút!”

Cơ Báo dậm chân thật mạnh, cự nha ba chân há mồm, một luồng lửa màu đỏ vàng dinh dính rợp trời rợp đất phun xuống.

Chương 46: Tiểu Tỏa

Trong rừng rậm, ba Đại Vu của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, ba con Độc Giác Huyền Xà bị kiềm chế không thể động đậy. Lão thụ yêu, lão Thạch và hắc mao cự viên liên thủ, dù nhân số không chiếm ưu thế, nhưng thực lực chính thế không ở thế yếu chút nào.

Cơ Kiêu chợt bị hắc cốt quái đánh lén thành công, vốn đã chột dạ hãn rồi loạn chừng mực, mặc cho hãn liều mạng giãy dụa, nhưng không thoát được hắc cốt quái áp chế. Mặt đất đã bị hãn moi ra một cái hố thật lớn, hãn vẫn bị hắc cốt quái túm sau gáy, không thể từ mặt đất bò dậy.

Đế La còn có Thác Phách, Thác Ngạo, đời này lần đầu tiên đụng tới vu tế thật sự của Nam hoang bày ra vu pháp quy mô lớn, bọn hãn trở nên dị thường cẩn thận, căn bản không dám chủ động xuất kích.

Mấy trăm chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ từ trong rừng rậm trào ra, bọn hãn vùng trường kiếm, trong miệng phát ra tiếng vang nhỏ ‘Tê tê’ liên hệ với nhau.

Không khí trong núi rừng bị sương mù dày đặc bao phủ quỵ dị, các chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ tinh nhuệ đi đường thất tha thất thểu, hai chân giống như bị nhựa cao su bám vào, mỗi một bước đều ướt át bắn thiu, tốc độ đi chậm hơn rất nhiều.

Tiếng cười của Thanh Ảnh tựa như từ mỗi ngõ ngách của núi rừng truyền ra, theo tiếng cười của hãn, mũi tên như quỷ mị từ bốn phương tám hướng không ngừng đánh tới. Chỗ mũi tên xé gió, tất nhiên có một chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ mặt trúng tên. Mũi tên tẩm kịch độc câu hồn đoạt mệnh, chỉ cần thời gian ngắn ngủn vài nhịp thở, đã có thể khiến một chiến sĩ tinh nhuệ biến thành một bãi độc thủy.

Chiến cuộc bất lợi hoàn toàn đối với kẻ địch đột kích, dựa theo xu thế này phát triển tiếp, không mất bao nhiêu thời gian bọn hãn sẽ toàn quân bị diệt.

“Cơ Hạ!” Một tiếng rống giận trầm thấp từ trong rừng cây truyền đến, vừa bị lão Thạch một quyền đánh bay Cơ Hồng vung cái rìu lớn, thân thể bị liệt hỏa màu đỏ vàng hùng hực thiêu đốt quần quanh, giống như một người lửa từ trong rừng rậm bước ra.

Sương mù màu xám dày đặc hơi tới gần Cơ Hồng liền bị nhiệt lực đáng sợ bốc hơi, bóng người kỳ dị nấp trong sương mù dày đặc cũng vạn phần kiêng kỵ tránh né Cơ Hồng. Thần viêm bắt nguồn từ huyết mạch thượng cổ Tam Túc Kim Ô, lực sát thương đối với sơn tinh thủy quái quá mạnh mẽ, tồn tại quý dị trong sương mù dày đặc cũng không muốn cứng đối cứng với Cơ Hồng.

“Hồng! Vì sao phải làm như vậy?” Bàn tay Cơ Hạ căng lên, bóp tới mức trường mâu trong tay vang lên ‘Két két’: “Cấu kết bọn ác quỷ đó, thậm chí cấu kết kẻ thù truyền kiếp của Hỏa Nha bộ chúng ta! Chỉ vì giết ta?”

Trong thanh âm vốn ôn hòa khoan hậu của Cơ Hạ tràn ngập thống khổ cùng khó hiểu: “Các người đã quên sao? Ở Nam hoang, từng có bao nhiêu bộ tộc bởi vì nội loạn tiêu hao lực lượng của chính mình, cuối cùng hoàn toàn bị diệt ở trong núi rừng rậm rạp này? Không nói xa, chỉ nói ba trăm năm trước, Viêm Giao bộ từng cường đại một thời, bọn họ...”

Cơ Hồng dùng sức vung cái rìu lớn, một ánh lửa bắn nhanh ra, bổ ra trên mặt đất một vết nứt dài đến mấy trăm trượng. Mặt đất vỡ ra, ánh lửa văng khắp nơi, đất cùng nham thạch trong vết nứt đều đang hùng hực thiêu đốt.

Mấy chục mũi tên đồng thời từ bốn phương tám hướng bắn về phía Cơ Hồng, nhưng lửa quần quanh trên người Cơ Hồng nhiệt độ cực cao, mũi tên vừa mới đụng tới thân thể hắt, ngay cả đầu mũi tên cũng bị đốt thành một làn khói.

“Đừng nói những điều này với ta!” Cơ Hồng lớn tiếng rít gào: “Hỏa Nha bộ ở dưới sự dẫn dắt của Cơ Xu đại huynh sẽ chỉ trở nên càng ngày càng cường đại! Viêm Giao bộ? Ta biết bọn họ, bọn họ quả thực đã bị diệt, đó là bởi vì bọn họ không có lực lượng đủ cường đại chống đỡ!”

“Tất Phương bộ chính là lực lượng đủ cường đại theo như lời người?” Cơ Hạ lớn tiếng quát: “Tộc nhân Hỏa Nha bộ, từ khi nào phải đem vận mệnh của mình, giao cho ngoại tộc không đáng tin?”

Cơ Hồng không hé răng, chỉ là từng bước từng bước hướng Cơ Hạ tới gần. Da hắc dần dần biến thành trong suốt, dưới làn da giống như có nham thạch nóng chảy màu đỏ vàng đang lưu động, mặt đất nơi hắc đi qua đều bị đốt thành nham thạch nóng chảy, phạm vi cả dặm sương mù dày đặc bị nhiệt lực nhanh chóng bốc hơi.

Áp sát về phía trước trăm trượng, Cơ Hồng lúc này mới lớn tiếng quát: “Đế La, lão bằng hữu của ta, cùng nhau liên thủ, xử lý hắc. Cơ Xu đại huynh trước đó vài ngày mới làm hắc bị thương nặng, thừa dịp thực lực của hắc chưa hồi phục, chúng ta liên thủ giết hắc.”

Hơi dừng một chút, gương mặt Cơ Hồng một mảng vặn vẹo, đặc biệt dữ tợn cười nói: “Người còn chưa từng gặp nữ nhân của Cơ Hạ nhỉ? Giết hắc, nữ nhân của Cơ Hạ sẽ không làm các người thất vọng, cô ta nhất định có thể bán được một cái giá cao!”

Cơ Hạ phần nộ rít gào một tiếng, mảng lửa to lớn từ trong cơ thể hắc phun ra, trên bụng cùng tứ chi hắc, mấy chục vụ huyết đã mở phun ra ánh lửa loá mắt: “Hồng, người thật sự khiến ta không thể nói gì hơn nữa, hôm nay ta muốn giết người!”

Cơ Hạ còn đang lớn tiếng rống giận, Cơ Hạo đã nằm trường mâu lao về phía trước. Bước ra mỗi một bước, dưới chân Cơ Hạo đều có một quầng ánh lửa phun trào, ánh lửa nở rộ như hoa sen, tốc độ Cơ Hạo bồn tẩu nhanh hơn bình thường tận mấy lần.

“Giết!” Rống to một tiếng, trường mâu của Cơ Hạo bắn nhanh, nhiều điểm ánh lửa bắn nhanh ra, mười mấy chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ Vu Nhân cảnh đỉnh phong rống thảm một tiếng, lần lượt yết hầu trúng thương bị một thương

của Cơ Hạo hất bay.

Mảng máu tươi lớn bắn tung tóe, Cơ Hạo đâm giết xong mười mấy kẻ địch, lớn tiếng quát: “A ba, người còn nói cái gì với bọn phát rồ vô liêm sỉ này? Bọn hần đã tới, thì đem mạng để lại đây đi!”

Cố ý vô tình, Cơ Hạo hầu như là dán thân thể Cơ Hồng lướt qua.

Con người Cơ Hồng co lại, theo bản năng hướng Cơ Hạo bổ tới một rìu: “Cơ Hạo, người thẳng nhãi con này cứng lắm sao!”

Đại phủ phun lửa, hầu như muốn đem thân thể Cơ Hạo bao phủ. Nhưng một tiếng hét dài bén nhọn từ trên vai Cơ Hạo truyền đến, Nha Công vững vàng đứng ở trên vai Cơ Hạo găm lên giận dữ, một móng vuốt chọt bành trướng đến phạm vi mây trượng, một trảo hung hăng vỗ trên đại phủ.

‘Keng’, Cơ Hồng không chịu được lực lượng khổng lồ trên móng vuốt Nha Công, kêu quái dị lão đảo lui về phía sau.

Bạch cốt quái luôn luôn ở bên cạnh vận sức chờ phát động vô thanh vô tức lao tới, nâng lên một bàn chân trơ xương trắng ‘nhẹ nhàng’ đè trên người Cơ Hồng. Cơ Hồng hú lên quái dị, bạch cốt quái chỉ nhẹ nhàng một cái, hần lại như bị mấy chục ngọn núi lớn va đập thật mạnh, há mồm phun từng ngụm từng ngụm máu, trong máu trộn lẫn vô số mảnh vỡ của nội tạng.

“Cơ... Hạo!” Cơ Hồng gào thét một tiếng, hần từ trong đai lưng lấy ra một cái ngọc bài màu đỏ sậm bóp chặt, một tiếng chim hét bén nhọn lao vút lên trời, Cơ Hồng hóa thành một ánh lửa bắn thẳng đến trời cao, trong chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Thực mất mặt!” Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Tộc nhân Hỏa Nha bộ, lại dùng bảo bối bảo mệnh của Tất Phương bộ, còn có gì so với thế này mất mặt hơn không?”

Lông chim toàn thân Nha Công dựng thẳng lên từng cây, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm một ánh lửa cấp tốc chạy trốn kia trên không trung. Như Cơ Hạo nói, tộc nhân Hỏa Nha bộ thế mà lại dùng bảo mệnh vu phù của vu tế Tất Phương bộ chế tạo, không có chuyện gì so với cái này càng làm người ta tức giận hơn, càng thêm mất mặt hơn.

Đứng ở đỉnh đầu Độc Giác Huyền Xà Hắc Thủy Ô Giao bất an nhìn quanh: “A công sao còn chưa tới? A công rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ở bên, Đế La cũng lo sợ bất an nhìn quanh, đột nhiên hét lên một tiếng, con mắt dựng thẳng ở mi tâm phun ra một đám cuồng phong màu thanh lam, mang theo Thác Phách, Thác Ngạo đồng thời hướng Cơ Hạ xung phong tới.

“Mọi rợ cười rần, cùng nhau giết gã này.” Đế La cười dữ tợn nói: “Ít nhất nhân số chúng ta còn chiếm ưu thế! Giết gã này, ta muốn xem xem nữ nhân của hãn bộ đáng thế nào!”

Cơ Hạo ra thương, lại đâm giết mười mấy chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ, lật tay một thương hướng lưng Đế La đâm tới.

Chương 47: Tán Loạn

Bên trong sơn cốc, Tam Túc Hỏa Nha (quạ lửa ba chân) lơ lửng, phun lửa tinh thuần như lưu ly, nhiệt độ cao xung quanh khiến hai sườn vách núi đều hòa tan, cả mảng lớn núi rừng nháy mắt bị nhiệt độ cao hóa thành làn khói.

Độc Giác Huyền Xà thân hình thật lớn cuộn dưới đất, cái sừng duy nhất trên đỉnh đầu phóng ra mảng lớn hàn quang màu lam gắt gao ngăn cản lửa xâm nhập, trong mồm không ngừng phun ra từng cơn gió lạnh dinh dính màu lam đen, giống như các con rắn độc điên cuồng cựa quậy, từ bốn phương tám hướng hướng Tam Túc Hỏa Nha không ngừng công kích.

Nhưng Tam Túc Hỏa Nha chỉ lẳng lặng lơ lửng ở nơi đó, lông chim vốn tối đen như mực mơ hồ lộ ra hồng quang, mép lông chim ngẫu nhiên có mấy cái phù văn ánh lửa phun trào chột lóe, đơn thuần dựa vào lông chim phát ra nhiệt độ cao, đã đem gió lạnh đột kích hóa thành hư ảo.

Cơ Báo cất tiếng cười điên cuồng, tay trái nắm chặt một tấm khiên hình thù kỳ lạ đầu lâu cự thú chế thành, tay phải nắm chặt cây cốt trượng thật lớn kia, quanh thân ánh lửa phun trào, như Hỏa Thần hàng thế, mỗi một đòn đều kéo theo lửa ngập trời thối quét tới.

“Hắc Thủy Quy, ha ha, chúng ta cũng là lão bằng hữu. Còn nhớ rõ a ba cùng tam thúc của ngươi không? Là ta tự tay giết bọn hắc!” Cốt trượng trong tay Cơ Báo đánh loạn, giống như cơn lốc gào thét vang lên, đồng thời không ngừng mở miệng khiêu khích đối thủ.

Gương mặt Hắc Thủy Quy vốn màu tím trắng trở nên càng thêm tái nhợt, trắng hầu như sắp trong suốt. Hai tay hắc nắm một cây cốt trượng ngắn nhỏ đen sì, trên làn da vô số hình xăm rắn độc cựa quậy giống như vật còn sống. Mảng gió lạnh to lớn từ trong cơ thể hắc khuếch tán ra, trong không khí rậm rạp bông tuyết màu đen lam không ngừng trào ra, nhanh chóng ở trước mặt hắc ngưng tụ

thành một lại một bức tường băng trong suốt.

Đặt ở bình thường, Hắc Thủy Quyphóng ra tường băng chắc chắn dị thường, mấy chục vị Đại Vu bình thường dốc hết toàn lực công kích cũng không thể nào tổn hại mấy may.

Nhưng lực lượng của Cơ Báo quá cuồng dã, quá cuồng bạo, tường băng dày cả trượng hăn chỉ cần tùy tay một đòn đã ầm ầm vỡ nát, Hắc Thủy Quytrong mỗi một nháy mắt có thể phát ra mấy trăm bức tường băng chồng chất bảo vệ bốn phương, nhưng Cơ Báo trong cái búng tay là có thể vung cốt trượng hơn một ngàn lần.

Từng tầng tường băng vỡ nát sụp xuống, Cơ Báo hưng phấn mở ra cái miệng rộng lớn tiếng chửi mắng, mảng lớn ánh lửa dinh dính như nham tương lăn lộn ở trên thân hăn, nhiệt lực bắn ra bốn phía, ánh lửa ập tới người, chiến đấu kịch liệt kích thích hăn đem toàn bộ lực lượng phát tiết ra, thân thể hăn một lần nữa bành trướng một vòng lớn.

Một tiếng trầm nặng, một đòn của cốt trượng thật lớn đem mười mấy tầng tường băng ầm ầm đục lỗ, cốt trượng hung hăng nện ở trên ngực Hắc Thủy Quy.

Hắc Thủy Quy rú thảm một tiếng, thân thể gầy nhỏ bị một đòn đánh bay, ngực lõm xuống rất quái dị, làn da vốn trắng bệch nhanh chóng biến thành màu đỏ bầm, trong lỗ chân lông không ngừng có hỏa tương dinh dính ứa ra.

“Ha, Hắc Thủy lão quỷ, ngươi...” Cơ Báo dương dương đắc ý giơ lên cốt trượng cười to, nhưng ngay sau đó sắc mặt hăn chợt thảm biến, thân hình nhoáng lên một cái, lão đảo liên tục lui về phía sau.

Trong tiếng ‘Anh anh’, một cái ngọc đao màu đen to bằng hạt đậu dài bằng ngón tay cấp tốc bay lên, hóa thành một đạo hàn quang rơi vào trong tay Hắc Thủy Quy. Ngọc đao đâm xuyên qua mắt cá chân trái Cơ Báo, một đường màu đen từ chỗ mắt cá chân bay lên thẳng tắp, nơi đường màu đen đến ánh lửa trên thân thể Cơ Báo cấp tốc tiêu tán, băng sương thật dày nhanh chóng đem tứ

chi phụ cận đường màu đen đóng băng.

“Lại là một chiêu này!” Cơ Báo phần nộ lẫn bầm: “Chưa bao giờ đường đường chính chính ra tay, luôn ám tiền đả thương người. Hắc Thủy Quy, ta chán ghét bọn rắn da thối các ngươi, một ngày nào đó ta sẽ đem các ngươi chém tận giết tuyệt.”

Hắc Thủy Quy cười thảm một tiếng, sau khi thu hồi ngọc đao giật thanh thét dài, Độc Giác Huyền Xà đang giằng co với Tam Túc Hỏa Nha rút lên một tiếng, vội vàng cựa quậy thân hình trườn đến bên người Hắc Thủy Quy, cũng Hắc Thủy Quy dùng tốc độ nhanh nhất hướng sâu trong núi rừng bỏ chạy.

Tam Túc Hỏa Nha không thuận theo không buông tha hét lên một tiếng, đang muốn đi đuổi giết, Cơ Báo đặt móng ngồi xuống đất, uể oải hừ hừ một tiếng: “Đừng đuổi theo, lão quỷ đó bị thương không nhẹ, sẽ một thời gian không thể ra quấy rối... Ông bạn già, người không thấy được ta bị thương cũng rất nặng sao?”

Dùng sức vỗ vỗ đùi bị khối băng màu đen phủ lên, Cơ Báo mang theo một tia mỉm cười quái dị nói: “Lão tử bị thương nặng, không có cách nào về Kim Ô lĩnh. Cứ điểm bộ tộc cách lão tử gần nhất là Lãnh Khê cốc, lão tử vừa lúc đi qua dưỡng thương!”

Thét dài một tiếng, Cơ Báo nhảy lên đáp ở đỉnh đầu Hỏa Nha, Hỏa Nha to lớn vỗ cánh, kéo theo một cột sáng lao thẳng lên trời, sau đó lượn một vòng, nhanh chóng hướng phía Lãnh Khê cốc lao đi.

Ngoài Lãnh Khê cốc, một đòn gần như đánh lén của Cơ Hạo bị một quyền của Thác Ngạo đánh lui, trường mâu kịch liệt run run, cán mâu bị lực lượng to lớn trọng quyền của Thác Ngạo chất chứa hầu như đập gãy. Cơ Hạo chấn động cánh tay, sải bước lui vội về phía sau.

Lực lượng cấp bậc Đại Vu, căn bản không phải Cơ Hạo hiện tại có thể thừa nhận. Thác Ngạo tùy ý đánh ra một quyền đã chấn động lực phủ ngũ tạng Cơ Hạo giống như lộn lại, một ngụm máu xông ngược lên, Cơ Hạo không khống

chế được, một ngụm máu tươi phun ra thật xa.

Trong bụng, ngọn lửa năm màu lặng lẽ thiêu đốt, một bộ phận tinh huyết Đại Vu lúc Cơ Hạo ngất từ trong phong ấn phóng thích lơ lửng ở trên ngọn lửa năm màu, nhanh chóng chuyển hóa thành luồng sáng năm màu dung nhập toàn thân Cơ Hạo.

Thương thể trong cơ thể nhanh chóng khép lại, Cơ Hạo hít sâu một hơi, khớp xương cả người vang loạn ‘bộp bộp’, lực lượng thân thể thuần túy ở dưới tinh huyết Đại Vu tẩm bổ, thể mà lại tăng vọt hơn một vạn thạch.

“Phá!” Cơ Hạo không dám cận thân giao chiến với đám người Thác Phách, Thác Ngạo nữa, nương sương mù dày đặc yểm hộ, hai tay hãn kết ấn, tác động lực lượng to lớn của thiên địa xung quanh hướng đoàn người Đế La đánh tới.

Cơ Hạo bị Hắc Thủy Ô Giao, Đế La, Thác Phách, Thác Ngạo bốn người bao vây, cả Độc Giác Huyền Xà của Hắc Thủy Ô Giao, công kích như mưa nhanh chóng đem Cơ Hạo bao phủ. Ngăn ngùn vài hơi thở, Cơ Hạo đã bị đánh cho mình đầy thương tích.

Nhưng một quang sáng màu xanh trắng từ đỉnh đầu Cơ Hạo từ từ dâng lên, truyền thừa vu bảo Mộc Sinh Châu do Thanh Phục kế thừa Thanh Di bộ hiện lên, phát ra lượng lớn sinh khí hòa vào trong cơ thể Cơ Hạo. Phối hợp sinh mệnh lực khủng bố của bản thân Đại Vu, thương thể trên người Cơ Hạo lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại, bốn người một rần liên thủ công kích, đối với Cơ Hạo cũng chưa tạo thành bất cứ thương tổn nào trên thực chất.

Đúng vào lúc này, Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh của Cơ Hạo không chế sấm sét gào thét đánh tới, mấy chục luồng lôi quang to cỡ nắm tay từ trên cao rơi xuống, hung hăng nện ở đỉnh đầu đám người Đế La không kịp trở tay.

Thế vậy công của đoàn người bị lôi quang đảo loạn, Đế La như chim sợ cành cong nhanh chóng lui lại, lại vừa lúc lui đến trước mặt bạch cốt quái ẩn hiện bất định trong sương mù dày đặc. Bạch cốt quái nhếch miệng cười không thành

tiếng, một chưởng ‘nhẹ nhàng’ nhanh như tia chớp đặt ở trên người Đế La.

Tiếng xương gãy đáng sợ giống như rang đậu vang lên, Đế La rú thảm một tiếng, bị một chưởng của bạch cốt quái đánh bay xa mấy trăm trượng, đầu va vào trên một cây đại thụ ngã đi.

Thác Phách, Thác Ngạo kinh hãi kêu to, vội vàng bỏ lại Cơ Hạ hướng Đế La chạy đi.

Hắc Thủy Ô Giao ngẩn ngơ, mắt thấy chỉ còn một mình hăn đối mặt Cơ Hạ, hăn không khỏi khiếp đảm lui về phía sau mấy bước.

Trong núi rừng xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng rít dài dồn dập bén nhọn, sắc mặt Hắc Thủy Ô Giao chợt trở nên khó coi giống như cương thi: “A công đã thua? Là ai? Rốt cuộc là ai? Rút lui, rút lui, nơi này là cạm bẫy! Cơ Hồng chết tiệt, người thế mà dám gạt ta?”

Độc Giác Huyền Xà cũng Hắc Thủy Ô Giao chặt vật chạy trốn, nhưng hăn vừa mới chạy ra không được bao xa, trong sương mù dày đặc ba cây Sinh Tử Thứ màu đen chợt lóe mà qua, hung hăng xỏ xuyên ở trên thân Hắc Thủy Ô Giao và vật cưỡi của hăn.

Hắc Thủy Ô Giao rống thảm một tiếng, trên mặt nhanh chóng bịt kín một tầng hắc khí.

“Rút, rút, rút lui!” Hắc Thủy Ô Giao thất kinh rống to, hai ba trăm chiến sĩ tinh nhuệ còn lại của Hắc Thủy Huyền Xà bộ giống như ruồi bọ không đầu theo hăn nhanh chóng trốn vào trong rừng rậm.

Một cuộc đánh lén khí thế hùng hổ nhanh chóng diễn biến thành đại tan tác, Cơ Hạ hét dài một tiếng, ở dưới sự yểm hộ của Nha Công nhanh chóng đuổi giết.

Chương 48: Khiến Trách

Đêm khuya, trong Lãnh Khê cốc lửa trại hừng hực.

Thanh Phục giống như tinh linh ban đêm, cầm lá cờ phướn dài do xương trắng chế thành, bước chân thoải mái đi lại vòng quanh Lãnh Khê cốc. Nàng niệm tụng chú ngữ cổ xưa mà thần bí, lay động lá cờ phướn dài, đem các thần linh núi rừng nàng triệu tập đến lần lượt điều về.

Hai con cốt quái hắc bạch thực lực cường hãn nhất thấp giọng lẩm bẩm, ở sau khi hưởng thụ hai con cự thú huyết thực Cơ Hạo dâng lên, bọn hắc hài lòng dần dần tiêu tán ở trong sương mù dày đặc.

Từng cơn gió xoáy nhỏ phát ra tiếng ‘vù vù’ hướng các nơi của núi rừng chạy đi, trong không khí quanh quần tiếng nói hàm hồ kích động không thôi. Tối nay giết chóc khiến thần linh núi rừng phụ cận Lãnh Khê cốc cảm thấy kích động, cho tới bây giờ tâm tình kích động của bọn họ còn chưa bình ổn.

Trên lửa trại hừng hực thiêu đốt, ba con Độc Giác Huyền Xà dài mười mấy trượng bị lột da, thịt rắn trắng bóc bị nướng vang lên ‘Xèo xèo’, cả mảng lớn mỡ không ngừng nhỏ xuống, tản mát ra mùi thơm cực độ mê người.

Cơ Hạo thích ý ngồi ở cạnh lửa trại, ôm một khúc thịt rắn dài cả trượng cắn nuốt từng miếng.

Lão Thạch ngoan ngoãn ngồi ở cạnh lửa trại, Cơ Hạo cắn sạch sẽ một đoạn thịt rắn, hắc liên giúp Cơ Hạo đem một đoạn xương rắn đó bóp vỡ. Cốt tủy rắn dinh dính giống như ngọc cao kèm theo mùi thơm ngào ngạt chảy xuống, Cơ Hạo vội vàng há mồm, đem cốt tủy chất chứa sinh mệnh tinh khí khổng lồ nuốt vào trong bụng.

Ngọn lửa năm màu trong bụng cấp tốc lóe lên, nó tạm thời buông ra tinh huyết Đại Vu lơ lửng ở phía trên, bắt đầu mở hết tốc độ luyện hóa thịt rắn, cốt

tủy Cơ Hạo nuốt vào. Ba con Độc Giác Huyền Xà này đều là sinh linh cường đại thực lực có thể so với Đại Vu, sinh mệnh tinh khí trong máu thịt chúng nó chất chứa mệnh môn, rất có lợi với Cơ Hạo.

Một đoạn thịt rắn bị cắn sạch sẽ, Cơ Hạo đứng dậy, thoải mái tự nhiên đánh một bộ quyền cước chậm rãi.

Như sông lớn tràn ra dòng ánh sáng năm màu thổi quét toàn thân, sóng nhiệt gào thét cuốn qua thân thể, Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên từng đợt, mồ hôi không ngừng chảy, lực lượng thân thể càng đột nhiên tăng thêm một mảng lớn, lúc thân thể vận động khớp xương va chạm với nhau, mơ hồ có tiếng kim loại va chạm phát ra.

“Lão Thạch, đem chỗ thịt rắn đó đều thu lại cẩn thận cho ta. Đây chính là a công thưởng cho ta, không thể lãng phí một chút nào!” Cơ Hạo vui vẻ nhìn thịt rắn bị nướng chín trên lửa trại, chỉ cần tốn hai ngày thời gian, đem ba con Độc Giác Huyền Xà thực lực có thể so với Đại Vu này nuốt hết vào, lực lượng của hắn tuyệt đối có thể được tăng lên rất nhiều.

Lão Thạch ồm ồm lên tiếng, vặn vẹo cái đầu to nhìn chung quanh, làm ra một tư thế ai dám tới gần chỗ thịt rắn, hắn sẽ tuyệt đối không khách khí.

Cạnh một đồng lửa trại khác, Cơ Báo một chân còn bị khối băng thật dày phong ấn tựa chéo trên một tảng đá lớn, nheo mắt nhìn chăm chăm Cơ Kiêu quỳ rạp xuống đất không dám nhúc nhích. Cơ Báo thưởng thức một khối vàng thiên nhiên từ trên bãi sông đào đến, khối vàng cứng rắn ở trong tay hắn giống như bùn nhão nhanh chóng biến hóa hình dạng.

“Kiêu, nói từ trên huyết mạch, lão tổ ruột thịt của ngươi, là đệ đệ thứ năm của ta.” Trầm mặc hồi lâu, Cơ Báo mới thấp giọng nói: “Luận tới, huyết thống giữa ngươi cùng ta, là rất thân cận.”

Cơ Kiêu quỳ dưới đất, mồ hôi toàn thân như mưa rơi, thân thể run khe khẽ.

“A đệ kia của ta, Tiểu Ngũ... Người biết hẳn là chết như thế nào không?” Cơ Báo ngẩng đầu nhìn các ngôi sao rải rác trên bầu trời lạnh nhạt nói: “Đó là gần sáu trăm năm trước, vì một mỏ núi lửa sản xuất Xích Hỏa Đồng, a đệ hẳn mang theo ba trăm tộc nhân cùng năm ngàn chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ ác chiến ba ngày ba đêm thà chết không lùi, giết chết tám trăm năm mươi kẻ địch, cuối cùng kiệt sức bị giết.”

Nói xong, Cơ Báo đột nhiên đem khối vàng nện thật mạnh ở trên đầu Cơ Kiêu.

Đầu của Đại Vu cũng đủ rắn chắc, khối vàng ở trên đầu Cơ Kiêu biến thành một miếng bánh vàng, thiếu chút nữa đem cả cái đầu hẳn đều bọc lại.

“Đầu của Tiểu Ngũ bị người Hắc Thủy Huyền Xà bộ chặt bỏ đem đi, chế thành đồ uống rượu, bây giờ còn cung phụng ở trong tông miếu tế đàn Hắc Thủy Huyền Xà bộ!” Trong con người Cơ Báo lóe ra ngọn lửa phẫn nộ, hẳn dồn dập thấp giọng rít gào: “Tiểu Ngũ là trực hệ tổ tiên của người, đầu của hẳn bây giờ còn cung phụng ở trên tổ miếu tế đàn Hắc Thủy Huyền Xà bộ, người lại liên thủ với người của Hắc Thủy Huyền Xà bộ công kích tộc nhân nhà mình!”

Cơ Hạo ăn uống no đủ lắc lư đi qua, đứng ở một bên hai tay khoanh ở trước ngực, lạnh lùng nhìn Cơ Kiêu.

Cơ Kiêu ngẩng đầu nhìn Cơ Hạo một cái, một tay đem cái bánh vàng trên đầu lấy xuống, khàn giọng thét chói tai: “Nhưng Cơ Hạo đã giết A Hổ! A Hổ đứa con duy nhất của ta!”

Cơ Hạo nhìn Cơ Kiêu mặt đỏ tía tai, lạnh lùng nói: “A Hổ muốn giết ta, thề với tổ linh, hẳn và A Phong, A Thủy ba người liên thủ, cấu kết Khương Tuyệt muốn giết ta. Kiêu a thúc, người xem ta là loại ngu xuẩn người khác muốn giết ta, ta còn ngoan ngoãn để người ta chặt đầu ta sao?”

Cơ Kiêu há há mồm, không thể nói gì.

Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Người biết A Hồ muốn đi giết ta, có phải hay không?”

Cơ Kiêu vẫn không hé răng, nhưng gương mặt hần vận vẹo chứng minh Cơ Hạo nói không sai.

Cơ Hạo nhìn Cơ Báo sắc mặt biến thành màu đen lạnh nhạt nói: “A công, Kiêu a thúc biết A Hồ cầu kết người ngoài muốn giết ta, nhưng hần không ngăn. Ta phản kích giết chết A Hồ, hần ngược lại cầu kết kẻ thù truyền kiếp của Hỏa Nha bộ tới giết ta cùng a ba, a mỗ. Tất Phương bộ, cho hần lợi ích gì đáng giá hần làm như vậy?”

Cơ Báo hít sâu một hơi, cầm lên một tảng đá nện ở trên đầu Cơ Kiêu: “Tất Phương bộ, cho người lợi ích gì để người làm như vậy?”

Tảng đá vỡ nát, Cơ Kiêu lăm lăm: “Giết Cơ Hạ đại huynh, Hắc Thủy Huyền Xà bộ sẽ thả Khương Tuyết. Con trai Cơ Hồng sẽ thay thế Cơ Võ cưới Khương Tuyết, một muội muội của Khương Dao sẽ là nữ nhân của ta, sinh con đẻ cái cho ta.”

Cơ Hạo cười trào phúng: “Cơ Xu đã là người của Tất Phương bộ, người lại kiếm một nữ nhân Tất Phương bộ để ở bên người, thánh địa Hỏa Nha bộ chúng ta, về sau rốt cuộc là người của Tất Phương bộ định đoạt, hay là tộc nhân nhà chúng ta định đoạt?”

Cơ Báo không hé răng, Cơ Kiêu không nói lời nào, Cơ Hạo nhìn Cơ Kiêu lạnh nhạt nói: “Cầu kết người ngoài, bán đứng tộc nhân, Kiêu a thúc, người đáng chết!”

Thân thể Cơ Kiêu kịch liệt run rẩy một cái, hần giống như phát điên nhảy lên, chỉ vào Cơ Hạo cả giận nói: “Người nói cái gì? Thằng nhãi con, người có tư cách gì định tội ta? Người là trưởng lão Hỏa Nha bộ sao? Người là vu tể Hỏa Nha bộ sao? Cơ Hạ là quản dạy người như thế nào?”

Lúc Cơ Kiêu bị bắt sống, Thanh Phục đã dùng Sinh Tử Thứ chặn lại vu huyết toàn thân hắn, càng dùng vu được khiến hắn toàn thân vô lực, hắn hiện tại so với tộc nhân bình thường cũng không mạnh hơn đến đâu.

Cơ Hạo đánh một quyền vào trên mặt Cơ Kiêu, một quyền sạch sẽ lưu loát đem hắn hất ngã, bóp cổ hắn đi về phía cuối Lãnh Khê cốc.

Vừa đi, Cơ Hạo vừa lạnh giọng nói: “A công, ta nói có đạo lý hay không? Mặc kệ Kiêu a thúc vì cái gì làm ra việc này, hắn đáng chết, nhất định phải chết. Quy củ tổ tiên chế định, chung quy phải giữ.”

Cơ Báo im lặng gật đầu, quy củ tổ tiên chế định, chung quy phải giữ.

Cơ Hạo chợt từ bên lửa trại đứng dậy, muốn mở miệng ngăn Cơ Hạo —— hắn dù sao còn nhớ giao tình của Cơ Kiêu cùng mình, không đành lòng cứ như vậy giết Cơ Kiêu. Dù sao cũng là một Đại Vu, bất cứ một Đại Vu nào ở rừng rậm Nam hoang đều là chiến lực chính cực kỳ trân quý!

Nhưng Thanh Phục lặng yên xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, giang hai tay ngăn cản hắn.

Cơ Hạo muốn nói chút gì đó, Cơ Báo chớp lấy hắn, đem hắn kéo ngồi xuống.

“Đã làm sai, nhất định phải bị trừng phạt. Hạo, ngươi là một huynh trưởng tốt, một thủ lĩnh chiến sĩ tốt, nhưng ngươi tuyệt đối sẽ không là một lãnh tụ bộ tộc tốt. Hạo đứa bé này, so với ngươi mạnh hơn nhiều lắm!”

Chương 49: Khảo Vấn

Cuối Lãnh Khê cốc, Cơ Hạo ép Cơ Kiêu đối mặt phương hướng Kim Ô lĩnh quỳ xuống.

Cơ Kiêu vài lần giãy dựa phản kháng, nhưng vu huyết bị phong, lại bị vu độc khống chế hằn căn bản không có sức giãy thoát. Hai đầu gối quỳ xuống đất, mặt hướng tới Kim Ô lĩnh ngoài vạn dặm, Cơ Kiêu nổi giận xấu hổ ngửa mặt lên trời thét dài không thôi.

“A thúc, không cần kêu nữa, vô dụng.” Cơ Hạo thường thức một thanh huyết ngọc đoản đao, năm ngón tay nhẹ nhàng nhảy lên, đoản đao ở giữa kẽ ngón tay giống như tinh linh nhảy múa, ở dưới ánh sao mang theo một vòng quang ảnh màu máu.

“Cơ Báo a công đã đến, như vậy sẽ không ai có thể cứu người. Người và ta đều biết tính tình Cơ Báo a công, năm đó 焔 a thúc đối mặt Hắc Thủy Huyền Xà bộ lâm trận bỏ chạy, chính là bị a công tự tay chặt đầu.” Cơ Hạo vỗ bả vai Cơ Kiêu, rất thành khẩn nói: “Người phạm lỗi, so với lâm trận bỏ chạy còn nghiêm trọng hơn nhiều.”

Cơ Kiêu thở hỗn hển từng ngum từng ngum, cả người mồ hôi lạnh đầm đìa, mồ hôi rất nhanh đã đem bãi sông thấm ướt một mảng lớn.

Hắn mờ mịt nhìn Cơ Hạo, run rẩy nói: “Hạo, tất cả đều là vì A Hổ. Người vì sao nhất định phải giết nó? Người không thể đánh nó bị thương sao? Vì sao nhất định phải giết nó?”

“Bởi vì hắn không xuống tay lưu tình với ta!” Cơ Hạo cười trào phúng nhìn Cơ Kiêu, lạnh lùng nói ra: “A thúc, người còn chưa biết rõ sao? Vấn đề của người cùng ta, không phải vì A Hổ... Thật ra A Hổ chết chỉ là người cho bản thân một cái cơ, người còn trẻ tuổi khỏe mạnh, tìm thêm mấy người phụ nữ, sinh một trăm đứa con cũng không có vấn đề.”

“Vấn đề lớn nhất giữa ngươi và ta, là Cơ Xu, là Khương Dao phía sau Cơ Xu, là Tất Phương bộ phía sau Khương Dao!” Cơ Hạo nhìn ánh mắt tán loạn của Cơ Kiêu, nói từng chữ một: “Lấy danh nghĩa tổ linh, ngươi hỏi tâm chính ngươi một phen, có phải giống ta nói hay không?”

Cơ Kiêu hai tay chống đất, mồ hôi giống như nước suối không ngừng từ trên trán chảy xuống. Hắn thở phì phò, thân thể kịch liệt run rẩy.

“Ta... Cơ Xu...” Con mắt Cơ Kiêu vô thần chuyển động, da mặt vốn màu sắc rất khỏe mạnh đã biến thành màu xám xanh thâm đậm.

‘Giả’!

Cơ Hạo khẽ niệm Cửu Tự Chân Ngôn, hai tay kết ấn, nhẹ nhàng đặt ở mi tâm Cơ Kiêu tâm thần đại loạn. Con ngươi hắn biến thành màu đỏ vàng, cạnh con ngươi chín miếng phù ấn chậm rãi xoay tròn, một lực lượng kỳ dị hút tâm thần người ta từ hai mắt lộ ra, hung hăng chui vào đáy mắt Cơ Kiêu.

Đại Vu Nam hoang không tu nguyên thần, cho dù các vu tế chuyên tu vu pháp, cũng là dùng vu pháp bí thuật tẩm bổ linh hồn, thông thả lớn mạnh lực lượng tinh thần của bản thân, để thi triển ra các loại vu pháp bí thuật thần bí quỷ dị.

Các vu tế có thể cầu thông thần quỷ, thần bí khó lường đều là như thế, Cơ Kiêu Đại Vu cận chiến như vậy ở trên tu linh hồn càng rồi tinh rồi mù, linh hồn lực của hắn cũng rất cường đại, nhưng linh hồn cường đại thuần túy dựa vào thân thể mạnh mẽ, dựa vào tinh huyết Đại Vu vô cùng vô tận tẩm bổ, tu vi của hắn ở trên linh hồn, nguyên thần, thậm chí còn không bằng trình độ của Cơ Hạo khi ba tuổi.

Cơ Kiêu tâm thần đại loạn linh hồn lực tán loạn không chịu nổi, Cơ Hạo dễ dàng khống chế toàn bộ ý thức của hắn.

“A thúc, ngươi phạm tội, không thể tha thứ, là khẳng định phải chết. Trước

khi chết, người nói cho ta nghe một chút đi, Cơ Xu vì sao nhất định phải cướp đi chức vị thủ lĩnh chiến sĩ của a ba? Hẳn chuẩn bị làm gì? Đem thứ người biết, đều nói hết cho ta!”

Thân thể Cơ Kiều hơi run rẩy, trong con người thần quang tán loạn, theo Cơ Hạo dẫn dụ nhẹ nhàng mở miệng.

Cơ Hạo nghiêm túc khống chế linh hồn Cơ Kiều, đem toàn bộ bí mật hẳn giấu dưới đáy lòng một năm một mười đào ra. Dần dần, sắc mặt Cơ Hạo trở nên có chút cổ quái, Cơ Xu dùng mọi loại thủ đoạn cướp đoạt vị trí của Cơ Hạ, là vì điều này?

“Khó trách, Cơ Hồng lại quen biết với người của bọn buôn nô lệ. Bọn họ quả thật là lão bằng hữu, Cơ Xu chết tiệt à, các người cũng tìm được con đường làm giàu tốt đó!”

Ở Nam hoang, Hỏa Nha bộ tuy đã mấy ngàn năm chưa có vu vương xuất hiện, dẫn tới địa vị không ngừng trượt xuống, nay đã thành bộ tộc phụ thuộc Tất Phương bộ. Nhưng nội tình Hỏa Nha bộ ở đó, ở trong rừng rậm Nam hoang, Hỏa Nha bộ khống chế phạm vi mười mấy vạn dặm lãnh địa vẫn là đại bộ lạc thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Ở ngoài thánh địa Kim Ô linh, Hỏa Nha bộ có nhiều tới cả ngàn bộ lạc lớn nhỏ.

Những bộ lạc này nhân số ít nhất chỉ có hơn mười vạn người, ở trong hơn mười vạn người này, ít nhất cũng có tám tới mười Đại Vu tọa trấn.

Mà rất đại bộ lạc nhân khẩu đông đúc, ví dụ như một bộ lạc tương ứng Cơ Xu, số lượng tộc nhân vượt qua trăm vạn, có được mấy trăm Đại Vu.

Cơ Xu sau khi đoạt được vị trí thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ, trừ vu tể cùng trưởng lão của các bộ lạc, toàn bộ chiến sĩ, toàn bộ Đại Vu, Tiểu Vu và chiến sĩ tinh nhuệ Vu Nhân cảnh đều phải phục tùng mệnh lệnh Cơ Xu làm việc.

Rất sớm trước kia, Cơ Xu đã lén lút hợp tác với Huyết Nha đoàn buôn nô lệ, bắt người cướp của tiểu bộ lạc tộc nhân tiến hành đại quy mô buôn bán.

Hiện tại Cơ Xu thành thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ, ở trong thánh địa Kim Ô lĩnh, hắn cũng chiếm được một bộ phận trưởng lão và vu tể ủng hộ, ban đầu giao dịch nô lệ nhỏ bé lẻ tẻ sắp nhanh chóng mở rộng quy mô.

Cơ Hạ cùng với thủ lĩnh chiến sĩ trước Cơ Hạ lúc nắm giữ quyền to, Hỏa Nha bộ đối với tiểu bộ lạc của rừng rậm Nam hoang rất rộng lượng, chỉ cần bọn họ nguyện ý hướng Hỏa Nha bộ giao nộp số lượng cống phẩm nhất định, bọn họ có thể được Hỏa Nha bộ che chở.

Nhưng ở trong kế hoạch của Cơ Xu, cống phẩm gầy còm của những tiểu bộ lạc đó không đáng giá nhắc tới, toàn bộ bộ lạc phụ thuộc Hỏa Nha bộ đều phải trở thành căn cứ nô lệ cuồn cuộn không ngừng của hắn, cung cấp vô cùng vô tận nô lệ cho hắn.

Thậm chí dựa theo Cơ Kiêu khai ra, Cơ Xu đã quyết định, nếu số lượng nô lệ không thể thỏa mãn khẩu vị lớn của hắn, như vậy Hỏa Nha bộ sẽ chủ động khai chiến. Không chỉ có giao chiến với kẻ thù truyền kiếp Hắc Thủy Huyền Xà bộ, hắn và bộ lạc lớn nhỏ giáp giới Hỏa Nha bộ, không oán không thù với Hỏa Nha bộ cũng sẽ trở thành con mồi của hắn.

“Hắn sẽ khiến Nam hoang đầy hỗn loạn.” Cơ Hạ kết thúc tra hỏi đối với Cơ Kiêu: “Hắn sao to gan như vậy làm như vậy? Chỉ bằng một gã Khương Bặc? Hắn có thể gánh vác hậu quả làm như vậy sao?”

Cơ Kiêu cười cay đắng, lắc đầu không nói.

Hắn tuy đã sớm thông đồng với Cơ Xu, nhưng dù sao không phải đích hệ tâm phúc xuất thân bộ lạc của Cơ Xu, sao có thể biết những cơ mật trung tâm?

“Vậy, a thúc, tạm biệt!” Cơ Hạ giơ ngọc đao trong tay: “Thuận tiện nói một câu, Đại Vu tinh huyết của người không có nửa điểm lãng phí, a ba cùng a mỗ ta

đều cần Đại Vu tinh huyết khôi phục thân thể.”

Căn nuốt một mảng lớn Độc Giác Huyền Xà, lực lượng thân thể Cơ Hạo lại cường đại thêm rất nhiều.

Toàn bộ đan nguyên trong tử phủ nguyên đan rót vào ngọc đao, một ánh đao nhàn nhạt hiện lên, Cơ Hạo liên tục đâm ra gần ngàn đao, rốt cuộc đem ngực Cơ Kiêu không chút sức phản kháng rạch ra, mũi đao đâm thẳng vào trái tim Cơ Kiêu.

Thần hồn bị khống chế, Cơ Kiêu cười thắm một tiếng, một quầng ánh lửa màu đỏ vàng trên trái tim hừng hực thiêu đốt, khí huyết cả người nhanh chóng hướng trái tim hội tụ, cuối cùng hóa thành một quầng Đại Vu tinh huyết màu đỏ vàng từ chỗ trái tim tổn hại tràn ra.

Trong một mảng thần hồn không gian xám xịt, Cơ Hạo lớn tiếng la lên.

“Lão gia hỏa, có Đại Vu tinh huyết của Cơ Kiêu, ta đem Bồ Thiên Bất Lậu Quyết truyền cho a ba, a mỗ ta, có được không?”

Khí trắng đục sôi, hư ảnh dần dần ngưng tụ, cúi đầu nhìn xuống.

Chương 50: Dư Âm

‘Cáp’ !

Một tiếng rống to, trường kiếm sáu thước từ trong tay Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ thu được kéo theo một đạo hàn quang, một cây đại thụ ba người mới ôm hết bị chặt đứt tận gốc. Cơ Hạo tung người nhảy lên, đâm thật mạnh ở trên thân cây, đại thụ cao hai mươi mấy trượng liền chậm rãi đổ xuống.

Mấy chục quặng nô ùa lên, cầm đao rìu, đem cành cây, chạc cây chặt sạch sẽ, vỏ cây cũng lột sạch từng mảng, thân cây trơn bóng bị cái mũi dài của Tứ Nha Mãnh Mã cuốn lên, vận chuyển đến ngoài quặng mỏ dưới vách núi phía trước chuẩn bị dùng.

“Bổ Thiên Bất Lậu Quyết, cần phân ly một đoá ngũ sắc thần viêm mới có thể truyền thụ.”

Cơ Hạo thở dài một hơi, lau lau mồ hôi trên trán, mang theo trường kiếm hướng một cây đại thụ khác đi đến.

Dem Bổ Thiên Bất Lậu Quyết truyền cho Cơ Hạ, đây là việc Cơ Hạo hơn nửa tháng qua luôn muốn làm. Ban đêm mấy ngày hôm trước có được toàn bộ Đại Vu tinh huyết của Cơ Kiêu, ý nghĩ này của Cơ Hạo lại càng thêm mãnh liệt.

Nhưng lời của hư ảnh làm tính toán của Cơ Hạo hóa thành bọt nước. Tu luyện Bổ Thiên Bất Lậu Quyết, nhất định phải có ngọn lửa năm màu trong tiểu phúc Cơ Hạo làm thuốc dẫn. Mà trên tay hư ảnh chỉ có một đám mồi lửa mỏng manh như vậy. Trừ phi Cơ Hạo đem Bổ Thiên Bất Lậu Quyết tu luyện đến cảnh giới chí cao, từ trong đó tách ra một mồi lửa, nếu không hẳn không thể đem môn công pháp cường đại, thần kỳ này truyền thụ cho bất luận kẻ nào.

Về phần nói Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, công pháp tu luyện độc đáo Cơ Hạo sáng tạo hoàn toàn khác biệt với lộ số vu pháp Nam hoang.

Cơ Hạo không thể giải thích lai lịch Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, hẳn lúc nhỏ cũng từng thảo luận với Thanh Phục một ít huyền diệu trong đó, nhưng Thanh Phục hoàn toàn không thể lý giải ‘Thiên nhân hợp nhất’... đan kinh lý niệm cơ bản nhất.

Cho nên Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh cũng căn bản không thể truyền thụ, vu của Nam hoang tự có hệ thống tu luyện độc đáo.

“Cho nên, còn cần cố gắng. Muốn ở Nam hoang tự tại sống sót, phải có một năm dưỡng đủ lớn, đủ mạnh!”

Không thể dùng thủ đoạn của mình tăng cường ngoài định mức lực lượng của Cơ Hạ và Thanh Phục, Cơ Hạ chỉ có thể dựa vào chính mình!

Đại Vu tinh huyết của Cơ Kiêu đã bị Cơ Hạo hấp thu, một đám tinh huyết to bằng đầu người lơ lửng ở trên không ngọn lửa năm màu, luôn luôn có luồng sáng năm màu cường đại lưu chuyển toàn thân, không ngừng tăng cường lực lượng thân thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo cố nén dụ hoặc tu vi đột phá, gắt gao áp chế lực lượng huyết mạch kích hoạt, chỉ là không ngừng đầm cho chắc nền tảng thân thể của mình.

Hít sâu một hơi, tử phủ nguyên đan chậm rãi xoay tròn, một luồng đan nguyên tinh thuần đến cực điểm theo kinh lạc rót vào thanh kiếm sắc dài sáu thước. ‘Keng’ một tiếng kiếm ngân lên, một mảnh kiếm quang dài cả trượng trên lưỡi kiếm chột lóe mà qua, Cơ Hạo ngự khí vùng kiếm, đại thụ năm người ôm trước người bị một kiếm cắt đứt, nhẹ nhàng đá lên một cước, thân cây theo tiếng ‘Kẹt...’ làm người ta ghê răng thông thả đổ xuống.

Trên không truyền đến tiếng chim hót bén nhọn, mấy chục con Bạo Phong Vân Bồng giang cánh gần trăm trượng vỗ cánh, chậm rãi từ trên cao trượt xuống.

Rất nhiều chiến sĩ Hỏa Nha bộ võ trang hạng nặng đứng trên lưng Bạo Phong Vân Bồng, dưới móng vuốt của chúng nó tóm lấy lồng giam thật lớn, bện từ dây

mây, bên trong rậm rạp nhét đầy quặng nô trẻ tuổi khỏe mạnh.

Cơ Ưng, Cơ Lang, Cơ Bảo đứng dưới đất, hướng về Bạch Phong Vân Bằng dùng sức phất tay la lên, chỉ huy những con chim to lớn này thông thả hạ xuống, đem những lồng giam kia nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Chiến sĩ Hỏa Nha bộ chờ đã lâu ở phụ cận ủa lên, mở cửa lồng giam, vùng trường mâu đem quặng nô bên trong xua ra. Mấy quặng nô kiệt ngạo bất tuân, cường tráng hơn người vừa mới đi ra khỏi lồng giam đã rộng to muốn phản kháng, mười mấy cây trường mâu lập tức dùng sức đánh tới, đánh cho bọn họ lăn trên mặt đất, không ngừng phát ra tiếng kêu đau đớn thê lương.

‘Rống ~ rống ~’, ngoài Lãnh Khê cốc, gần trăm chiến sĩ Hỏa Nha bộ cười các loại chiến thú chạy băng qua, chiến dẫn đầu sĩ cầm một cây trường mâu, một lá cờ xí mấy thước vuông ở trên trường mâu đón gió phấp phới —— trên cờ xí dùng máu tươi vẽ một con Tam Túc Kim Ô, đây là đồ đẳng của Hỏa Nha bộ.

Hai sườn Lãnh Khê cốc đều đã xây dựng tường bảo vệ cao hai mươi trượng.

Khác với mấy hôm trước dùng bùn đất, cây gỗ lớn xây dựng tường bảo vệ, hiện tại hai bức tường bảo vệ này là thuần túy tảng đá dựng thành, giữa khe đá được rót nham thạch nóng chảy hòa tan, tường thành dày tới mấy trượng nối liền một thể, lực phòng ngự so với tường bảo vệ gỗ đất ban đầu cường đại hơn mười lần.

Trên tường thành đứng đầy rậm rạp chiến sĩ Hỏa Nha bộ, chỉ chiến sĩ tinh anh đóng ở trên tường thành đã hơn ba ngàn người.

‘Leng keng, đương đương’, một cái hang trong Lãnh Khê cốc trong không ngừng có tiếng kim loại va chạm, ánh lửa đỏ bừng từ trong hang đá phun ra, thiêu đốt trong phạm vi trăm trượng ngoài hang không có một ngọn cỏ.

Mấy trăm thợ rèn Hỏa Nha bộ ở trong hang mở xưởng, lượng lớn tài liệu kim loại từ các bộ lạc vận chuyển đến Lãnh Khê cốc, các thợ rèn đang bận rộn rèn

các loại công cụ. Chặt cây cối sử dụng đao sắc, rìu lớn, mở quặng mỏ cần thiết thiên, đại chuỳ, cùng với tất cả vật dụng cần, mấy ngày nay như nước chảy không ngừng rên ra.

Vốn trong Lãnh Khê cốc chỉ có mấy ngàn người già yếu Bách Tuyền sơn đưa tới, nhưng trong mấy ngày nay, đã có ba quặng nô vạn tinh tráng từ các nơi điều tới.

Dưới vách núi phía bắc Lãnh Khê, hai mươi cái quặng mỏ loại lớn xếp ra hình chữ Nhất, các quặng nô đang lớn tiếng hô ký hiệu, không ngừng hưởng lòng đất đào quặng mỏ. Từng cây gỗ lớn được lột vỏ sạch sẽ cắt thành dài ba trượng, đưa vào quặng mỏ chống nóc hang, từng sọt từng sọt đất đá lẫn rất nhiều tinh kim, mỹ ngọc không ngừng được đưa lên mặt đất.

Đám người già yếu ban đầu tụ tập ở Lãnh Khê (suối nước lạnh), đem bùn cát đưa ra từ trong quặng mỏ cẩn thận lọc.

Những mạch khoáng này lượng chất chứa cực kỳ phong phú, là mỏ giàu hiếm thấy. Trong một sọt đất đá cát bùn chỉ chiếm bốn thành, còn lại chính là từng khối từng khối vàng cùng xen mỹ ngọc thiên nhiên, nhỏ nhất cũng có kích cỡ nắm tay.

Ngắn ngủn vài ngày, ở trong khe suối đã đắp ra hai ngọn núi nhỏ. Một ngọn là núi vàng cao hai trượng, phạm vi hai mươi mấy trượng, một ngọn là núi ngọc cao một trượng, phạm vi mười mấy trượng.

Dưới ánh mặt trời, tinh kim mỹ ngọc tôn nhau lên phát sáng, ngồi ở cạnh một tảng đá lớn làm tổng giám công Cơ Báo cười đến không khép được miệng, hàm răng trắng đầy đủ phản quang còn trắng hơn tuyết. Hắn thỉnh thoảng vươn cái chân bị hàn băng bịt kia của hắn hướng tộc nhân xung quanh khoe ra.

Bởi vì Cơ Báo xuất hiện, liên quân Huyết Nha đoàn, Hắc Thủy Huyền Xà bộ tan tác, mỏ quặng Lãnh Khê cốc số lượng kinh người dự trữ, nhất là Hỏa Ngọc Tủy xuất hiện bị các vụ tể, trưởng lão của Kim Ô lĩnh biết được rõ ràng.

Một mỏ quặng phong phú như thế, tầm quan trọng đối với Hỏa Nha bộ không hỏi cũng biết.

Cơ Xu dĩ thường phối hợp từ các bộ lạc triệu tập đám đông chiến sĩ tinh nhuệ, đưa vào dưới trướng Cơ Hạ trấn thủ Lãnh Khê cốc. Đám đông quặng nô tinh tráng, cùng với thợ thủ công, tài liệu cần thiết cũng không có gì trở ngại từ bộ lạc gần nhất điều qua.

Cơ Hạ rất ăn ý tiếp nhận thiện ý Cơ Xu biểu hiện ra, cũng không đem chuyện Cơ Hồng và Hắc Thủy Huyền Xà bộ cấu kết tiết lộ ra.

Ở trong lòng Cơ Hạ, dù sao lợi ích của Hỏa Nha bộ mới là vị trí số một.

“A ba thật ra cũng không chọn sai... Một gã Cơ Hồng, còn chưa lật đổ được Cơ Xu. Tên kia chỉ cần ác một chút, tự tay đem Cơ Hồng làm thịt, tội gì cũng có thể đổ lên trên đầu Cơ Hồng.”

“Cùng với như vậy, còn không bằng trực tiếp kiếm chút lợi ích thực tế.”

Cơ Hạo thở hắt hển một hơi, xoay người nhìn về phía Lãnh Khê cốc.

Hiện tại trong Lãnh Khê cốc có hai vạn tinh nhuệ đến từ các bộ lạc của Hỏa Nha bộ, có mấy vạn quặng nô, nghiêm nhiên đã là một chỗ cứ điểm cường đại nhất của Hỏa Nha bộ ở biên cảnh tận cùng phương bắc.

Lật tay một kiếm, Cơ Hạo mang theo nụ cười, lại một kiếm chặt đứt một cây đại thụ.

Ngoài ngàn dặm, trong núi sâu, Khương Dao đạp một con Tắt Phương chậm rãi từ trên cao hạ xuống, khuôn mặt yêu diễm xinh đẹp vắn vẹo giống như lệ quý.

Chương 51: Cầu Kết

Trong sơn cốc, một lò luyện kim loại phạm vi tầm một trượng phun lửa nóng.

Trong tiếng đập ‘Đình đương’, một tráng hán cao gần ba thước toàn thân bị xích sắt xiềng chân gắt gao, bị hai chiến sĩ Già tộc dùng sức kéo đi về hướng lò luyện. Tráng hán điên cuồng giãy dụa, ngẫu nhiên hai chân đập trên đất một cái, mặt đất liền mạnh mẽ chấn động một phen.

Mỗi khi đại hán giãy dụa, trên xích sắt quấn trên người hắn sẽ có một mảng điện quang chói mắt hiện lên.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, dòng điện mạnh mẽ đánh cho tóc tráng hán dựng thẳng lên từng sợi, thân thể kịch liệt co giật. Đại hán phần nộ lớn tiếng rít gào, khàn giọng gầm rú: “Ác quỷ! Các người bọn ác quỷ này! Giống nam nhân một chọi một tử chiến với ta! Các người dám không? Các người dám không?”

“Ta thích gã này!” Một chiến sĩ Già tộc cao gần bốn thước bước nhanh đi tới, trên người hắn mặc nguyên bộ trọng giáp dày nặng giống như thành lũy, nhưng lúc bước đi lại không có một chút thanh âm. Hắn cầm ngư giác trọng phủ (rìu sừng trâu nặng), sạch sẽ lưu loát nện một phủ ở trên gáy đại hán đem gã đánh ngất đi.

“Nhìn xem lực lượng này, nhìn xem khổ người này, hắc hắc, sức sống dư thừa như con trâu rừng phát cuồng, hắn đáng giá một cái giá tốt!” Khẽ vung đại phủ, chiến sĩ Già tộc dương dương đắc ý hướng đồng bạn xung quanh thổi phồng.

Trong sơn cốc thật lớn, gần ngàn chiến sĩ Già tộc hội tụ ở đây, bọn hắn hoặc ngồi hoặc đứng ở trên từng khối đá núi, trong bốn con mắt trên mặt lóng lánh hàn quang lãnh khốc vô tình. Nghe được đồng bạn mình đắc ý thổi phồng, đám chiến sĩ Già tộc kia đều cười to.

Hai chiến sĩ Già tộc kéo đại hán bị đánh ngất đến cạnh lò luyện kim loại, một nam tử cao chỉ năm thước, bộ dạng xấu xí giống như một con khỉ vượn đầu to, làn da hiện màu xanh lục nhạt quái dị, càng có nhiều đốm màu đỏ loang lổ cười dữ tợn ‘Khắc khắc’, từ trong lò luyện rút ra một cái bàn ủi, hung hăng ấn ở mi tâm đại hán.

Trên bàn ủi lóe ra một đạo phù văn, đại hán bị đánh ngất đau đến mức rú thảm một tiếng chột tỉnh lại. Hắn kịch liệt giãy dụa, nhưng bàn ủi giống như mọc rễ ở mi tâm hắn, không chút sứt mẻ dính sát thân thể hắn, qua một hồi lâu mới tuột ra rơi xuống.

Trên trán đại hán bị ủi ra một cái đồ án màu đỏ tươi to bằng bàn tay—— trên tòa tháp cao cao ngất trong mây, lơ lửng một con mắt dựng thẳng màu máu.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, trong con mắt dựng thẳng màu máu có vô số sợi tơ nhỏ màu máu cấp tốc khuếch tán ra, theo thân thể đại hán đâm vào lục phủ ngũ tạng, tứ chi bách hải hắn. Thân thể đại hán kịch liệt run run, mồ hôi lạnh toàn thân trào ra giống như rượu.

Sợi tơ nhỏ màu máu chui vào thân thể đại hán, chui vào đầu của hắn, sau khi đâm thân thể hắn hoàn toàn khống chế, sợi tơ nhỏ tản mát ra hàn mang quỷ tà lúc này mới thông thả biến mất. Đại hán đã đau đến mức cả người vô lực, bị hai chiến sĩ Già tộc dùng sức lôi, giống như ném rác rưởi ném ở một bên.

Lại là một đại hán không ngừng giãy dụa rống giận bị bắt lên, trong tiếng cười dữ tợn ‘khắc khắc’, bàn ủi cháy đỏ bừng hung hăng khắc ở mi tâm hắn.

Tiếng vang ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, một lại một chiến sĩ bộ tộc Nam hoang bị in lên dấu vết khuất nhục, rơi xuống làm nô lệ thân bất do kỷ.

‘Ô ô ~’ trong tiếng ngâm nga, một con Tắt Phương giang cánh hai mươi mấy trượng đáng người tao nhả từ trên trời giáng xuống, một cái móng vuốt duy nhất nhẹ nhàng bám ở trên một tảng đá núi nhô lên cao cao. Nó thu hồi cánh, động tác duyên dáng cúi mình.

Khương Dao chậm rãi từ trên thân Tất Phương đi xuống, hai nữ tử Già tộc thân hình khôi ngô, mặc trọng giáp sải bước đi tới, kiêu căng nhìn liếc Khương Dao so với mình thấp hơn một mảng lớn, lẩm bẩm một tiếng trầm thấp: “Theo chúng ta, đại thủ lĩnh đã đợi rất lâu rồi.”

Xuôi theo sơn cốc đi vào phía trong một lúc, dưới vách núi dốc đứng dựng một cái lều trại hoa mỹ.

Mười mấy nam tử mặc hoa phục, mi tâm có một con mắt dựng thẳng lấp lóe, trong con ngươi có thể thấy được phong, sương, lôi, điện các loại dị tượng lười biếng đứng ở ngoài trướng bông, vẻ mặt thoải mái thấp giọng cười đùa.

Nhìn thấy Khương Dao đi tới, những nam tử này đều nghiêm túc vẻ mặt, thẳng thân thể, ánh mắt lóe lên không ngừng trượt xuống ở trên thân thể nóng bỏng của Khương Dao. Có mấy nam tử càn nuốt nước miếng từng ngụm, tham lam nhìn một cái không sót gì.

Khương Dao khinh miệt nhìn những nam tử ba mắt này, giống như quân vương cao cao tại thượng, chậm rãi đi vào lều trại.

Nhìn từ bên ngoài, cái lều này chỉ có phạm vi ba trượng. Nhưng đi vào trong lều mới phát hiện, không gian trong lều đủ để chứa hơn một ngàn người tận tình dự tiệc. Trên đất trải thảm lông thật dày màu trắng, bốn vách lều treo đao kiếm, tấm khiên tạo hình tinh xảo đẹp để làm trang trí, trong góc lều còn đứng sừng sững mười mấy bộ giáp trụ toàn thân nạm vàng khảm ngọc, tạo hình hoa lệ dị thường.

Đế La mất một mắt, ở trong đống giết ban đêm mấy hôm trước lại bị Cơ Hạ chặt mất một cánh tay phải nộ đứng ở trong lều, trên một cái ghế dựa lớn vàng ròng bên người hắn, một nam tử trung niên bộ dạng có tám chín phần tương tự với hắn, trên mặt mang theo một vết sẹo cực lớn lười biếng ngồi.

“Đế Sát, các người chưa hoàn thành ước định với ta!” Khương Dao đi vào lều, nhìn nam tử trung niên Đế Sát cười lạnh nói: “Sớm biết các người vô dụng

như vậy, ta nên vứt bỏ các người, hợp tác cùng bọn đối đầu cạnh tranh các người.”

Đế Sát miễn cưỡng phất phất tay, chậm rãi nói: “Nữ vu tể tôn quý, không cần nói những lời thừa vô dụng này. Ở Nam hoang, Huyết Nha đoàn chúng ta không chỉ là đoàn đội thực lực mạnh nhất, cũng là đoàn đội hậu trường chỗ dựa cứng nhất.”

Nhún nhún vai, Đế Sát lạnh nhạt nói: “Người không có lựa chọn nào khác, muốn đạt được hồi báo tốt nhất, người và người phía sau người cũng chỉ có thể hợp tác cùng chúng ta.”

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm chợt mở ra, một mảng hắc ám đục ngầu từ trong con người phun ra, trong lều trại ánh sáng mạnh do mấy trăm ngọn nến mờ mờ phát ra chợt âm đạm, một lực lượng tà ác như núi lớn áp đỉnh, nặng trĩu bao phủ không gian trong lều.

“Lần này thất bại không thể trách chúng ta. Tình báo của các người có sai sót, thực lực của đối phương so với các người nói mạnh hơn một mảng lớn. Tiểu gia hỏa kia kế ước Hỏa Nha khổng lồ, nữ nhân tên là Thanh Phục kia nắm giữ vu pháp loại lớn đáng sợ, còn có lão gia hỏa mạnh tới thái quá đột nhiên xuất hiện... Biến số nhiều quá, nhìn xem đệ đệ xui xẻo của ta, thành bộ dáng gì rồi?”

Đế Sát ra vẻ phiền não dè một bàn tay trên gương mặt mình, cổ nặn ra vài tia ngừ khí bi thương thở dài nói: “Nhìn xem đệ đệ của ta, Đế La thân ái, hắc còn chưa thành thân! Mất một tay còn chưa tính, nhưng hắc mất đi một con mắt xinh đẹp! Trời ạ, người biết, ở trong quý tộc Ngu tộc chúng ta, không còn mắt, hắc đời này căn bản không tìm được một nữ nhân sinh con đẻ cái cho hắc nữa!”

Khương Dao hít một hơi thật sâu, nàng từ trong tay áo lấy ra một cái bát thuốc do hắc ngọc chế thành.

Trong bát thuốc đại khái có một vũng nước thuốc trong veo to bằng nắm tay, một vị thuốc hỗn tạp cực kỳ kỳ dị, như lẫn mùi máu tươi nồng đậm, lại mang

theo mùi bách thảo thơm ngát, đồng thời lại có mùi tanh nồng chỉ các loại độc trùng có trôi giạt từ từ tràn ngập toàn bộ lều.

“Đây là ‘Vu hàm bí dược’, đương nhiên không phải chính phẩm trong truyền thuyết, là vị dược vu cường đại nhất nào đó căn cứ bí phương phối chế thành.” Khương Dao đem bát thuốc ném cho Đế Sát, thản nhiên nói: “Ăn vào, thương thế gì cũng sẽ khỏi hẳn.”

“Hiện tại, nói đứng đắn, Đế Sát.”

Khương Dao nhìn Đế Sát lạnh lùng nói: “Vẫn là chuyện đó... Bỏ qua những việc che mắt người kia, bản mạng tinh huyết Cơ Hạ và thẳng nhãi con đó của hắn, người chừng nào mới có thể đưa tới cho ta?”

Chương 52: Sơ Ngộ

‘Đốt’ !

Đỉnh đầu Cơ Hạo nóng hôi hổi, dưới làn da kinh lạc phập phồng như rỗng, tung người từ ngọn cây che trời nhảy xuống, một quyền hướng cái đầu to bằng xe ngựa của một con Huyết Mâu Quỷ Hùng cấp Tiểu Vu cảnh đỉnh phong đánh tới.

Huyết Mâu Quỷ Hùng ngửa mặt lên trời thét dài, cánh tay dài mấy trượng mang theo bão táp đi đón, hung hăng vỗ về phía Cơ Hạo.

Rừng rậm Nam hoang hung hiểm vô số, Huyết Mâu Quỷ Hùng có thể có được thực lực Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, sớm không biết đã trải qua bao nhiêu trận chém giết tanh máu, bao nhiêu lần hiểm tử nhưng vẫn còn sống. Khí tức trên người Cơ Hạo không cường đại, Huyết Mâu Quỷ Hùng theo bản năng phát hiện, người nho nhỏ trước mắt này, cùng con mồi nó từng vô số lần đánh chết, căn cốt tản mát ra khí tức nhỏ bé tương tự.

Cơ Hạo bật hơi cất tiếng, kinh lạc nổ vang như dây đàn, cốt cách va chạm như chuông đồng, trong tiếng vang ầm ầm, bàn tay gấu của Huyết Mâu Quỷ Hùng ầm ầm vỡ nát.

Huyết Mâu Quỷ Hùng hốt hoảng gào thét, cái đầu rất to bị một đòn nhẹ nhàng của năm tay Cơ Hạo, nổ tung giống như bã đậu, mùi máu tươi gay mũi ở trong núi rừng sáng sớm dần dần tản ra.

“Rống!”

Cơ Hạo ngửa mặt lên trời hô to, dòng ánh sáng năm màu trong cơ thể dâng như nước, dòng nhiệt khủng bố thổi quét toàn thân, lực lượng thân thể tăng vọt lên từng đoạn.

Huyết Mâu Quỷ Hùng ở trong núi rừng cũng có thể xưng là một phương bá chủ, lực lượng hung cầm mãnh thú chung quy mạnh hơn so với chiến sĩ cấp Tiểu Vu cùng giai mấy lần. Nhưng giờ phút này Cơ Hạo đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể, đã thoải mái đánh chết một con hung thú cường hãn hơn cấp Tiểu Vu đỉnh phong của Hỏa Nha bộ mấy lần!

Vác lên Huyết Mâu Quỷ Hùng dài bảy tám trượng, trong miệng Cơ Hạo phun ra một luồng khí nóng trắng xóa bắn nhanh ra xa mười mấy trượng. Đôi tay dùng sức vung lên, Huyết Mâu Quỷ Hùng nặng nề như một ngọn núi nhỏ mang theo tiếng xé gió gào thét bay lên, bay ra thẳng tắp ngoài mấy trăm trượng, hướng tới Thanh Ảnh cầm trường cung lược trận cho hẵn ném tới.

Giữa eo bụng Thanh Ảnh một đoàn thanh quang như ẩn như hiện, mắt thấy sắp mở một chỗ vu huyết thành tựu Đại Vu hú lên quái dị, chặt vật ném trường cung, đôi tay dùng hết khí lực đón lấy Huyết Mâu Quỷ Hùng.

“Thân a mỗ (mẹ ruột)... A tử của ta, nhóc nhà ngươi là quái vật, một chút mặt mũi cũng không cho ta gã a cữu này!” Thanh Ảnh lớn tiếng oán giận, thân thể kịch liệt run rẩy, miễn cưỡng tiếp được Huyết Mâu Quỷ Hùng Cơ Hạo ném ra sải bước hướng phía sau lui lại, cấp tốc lui ra mấy chục bước, giờ mới miễn cưỡng ổn định thân thể.

“Hạo! A cữu không phải cường chiến sĩ Hỏa Nha bộ các ngươi, a cữu là tiền thủ Thanh Di bộ, tiền thủ, ngươi hiểu không?” Thanh Ảnh ném Huyết Mâu Quỷ Hùng xuống, da mặt ửng đỏ hướng Cơ Hạo lớn tiếng kêu la.

Đều là Đại Vu, ở phương diện bản thân sở trường cũng khác hẳn.

Chiến sĩ Hỏa Nha bộ lực lượng rất mạnh, sức bật càng cường dã vô song, tiềm lực thân thể ở trong toàn bộ đại bộ tộc Nam hoang cũng có thể xếp trong mười hạng đầu.

Mà chiến sĩ Thanh Di bộ đều là Đại Vu, bọn họ càng thêm sở trường tốc độ cùng các loại tiên thuật tinh xảo, lực lượng thân thể bọn họ thường thường

không được hai tới ba phần của chiến sĩ Hỏa Nha bộ cùng giai, nhưng tốc độ bọn họ ở trong núi rừng tuyệt đối có một không hai Nam hoang.

Cơ Hạo lau lau mồ hôi trên mặt, cảm thụ một phen ngọn lửa năm màu trong bụng trở nên càng thêm sáng ngời, vui vẻ cười to lên: “A cữu, chớ có trách con, ngài luyện sức thêm chút đi! A mỗ cũng đã nói, ngài tay chân nhỏ, cộng thêm khuôn mặt nhỏ trắng trẻo, khiến nữ nhân nhìn cũng cảm thấy cữu không đáng tin, về sau rất khó tìm được một nữ nhân tốt!”

Khuôn mặt Thanh Ảnh trở nên càng thêm khó coi, hỗn hển giơ chân mắng chửi.

Cơ Hạo càng thêm vui vẻ cất tiếng cười to, tiếng cười cao vút theo gió sớm bay ra thật xa.

Cách lúc liên quân Huyết Nha đoàn và Hắc Thủy Huyền Xà bộ tấn công Lãnh Khê cốc đã trôi qua hơn nửa tháng. Bởi vì Hỏa Nha bộ kịp thời phái tới viện binh, càng có Cơ Báo lão quái vật này tọa trấn, hiện tại xung quanh Lãnh Khê cốc gió êm sóng lặng, không thấy bất cứ người nào đáng ngờ xuất hiện.

Cơ Hạo mừng rỡ an tâm rèn luyện khí lực, sáng sớm mỗi ngày sẽ theo Thanh Ảnh mang theo rất nhiều tộc nhân tiến vào núi rừng săn bắn.

Lần trước phong ấn vỡ tan, lộ ra một bộ phận Đại Vu tinh huyết của Cơ Hạ cùng Thanh Phục ở hôm qua đã bị Cơ Hạo hấp thu hoàn toàn, lực lượng thân thể hắn đã vượt qua chiến sĩ Tiểu Vu cảnh đỉnh phong bình thường.

Hiện tại trên ngọn lửa năm màu chỉ có một quầng tinh huyết màu đỏ vàng to cỡ đầu người, chính là Đại Vu tinh huyết đến từ Cơ Kiêu.

Cơ Hạo từng tính toán, chỉ cần Đại Vu tinh huyết của Cơ Kiêu bị triệt để tiêu hóa, trong quá trình này lại cắn nuốt số lượng con mồi nhất định, hắn cũng không cách nào áp chế Kim Ô huyết mạch trong cơ thể xao động nữa, nhất định phải kích hoạt huyết mạch lực, bắt đầu tu luyện Vu Nhân cảnh tầng mười một,

tầng mười hai.

Hiện tại Cơ Hạo rất chờ mong mình có thể thu hoạch thiên phú thần thông thế nào.

Thượng cổ thần cầm Tam Túc Kim Ô thần thông to lớn, là trong thiên địa thời thượng cổ cũng là sinh linh mạnh mẽ có tiếng, thiên phú thần thông trong huyết mạch bọn họ di truyền xuống, bất cứ một loại nào cũng đủ để ngạo thị thiên hạ. Nếu có thể thu hoạch hơn một loại thiên phú thần thông vậy càng thêm xuất sắc.

Đang xuất thần, trong núi rừng xa xa đột nhiên truyền đến một thanh âm ôn hòa, mộc mạc: “Bằng hữu phía trước chú ý, có con nghiệt súc đi về phía người.”

Một đạo ác phong đột nhiên cuốn tới, trong gió mang theo mùi tanh hôi gay mũi, ác phong đen sì cuốn vô số hạt cát đỏ ập xuống, trên hạt cát càng mang theo các tia quỷ hỏa màu xanh lục. Ác phong âm hàn thấu xương, vừa mới tiếp xúc thân thể Cơ Hạo, đã khiến toàn thân hắc cứng ngắc, nửa người cũng mất đi không chế.

Cơ Hạo hét lớn một tiếng, trong con người chín đạo phù ấn màu vàng đồng thời tràn ra, tử phủ nguyên đan cấp tốc xoay tròn, đan nguyên tinh thuần lưu chuyển toàn thân, khí huyết trong cơ thể ở dưới đan nguyên kích thích âm âm bùng nổ, một sóng nhiệt từ trong cơ thể phun ra, mơ hồ có thể thấy được một vòng ánh lửa đem hắc bao bọc.

Ác phong màu đen và ánh lửa nhàn nhạt va chạm với nhau, tiếng nổ vang ‘bộp bộp’ kéo dài không dứt, vô số hạt cát màu đen đánh trên ánh lửa phát nổ, mỗi một hạt cát bùng nổ lực lượng đều có thể so với một đòn của hung thú Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, một hai hạt cát bùng nổ lực lượng Cơ Hạo hoàn toàn có thể thừa nhận, trăm hạt, ngàn hạt lấy lực lượng thân thể hắc hiện nay cũng không sợ chút nào.

Nhưng mấy vạn hạt, mấy chục vạn hạt cát màu đen bọc ở trong gió gào thét

đánh tới, Cơ Hạo nhất thời bị đánh lão đảo lui về phía sau, ánh lửa hộ thân lay động không thôi, mơ hồ có xu thế sụp đổ.

‘Vù’ một tiếng, một con bọ cạp khổng lồ lưng mọc đôi cánh trong suốt, thân dài hơn mười trượng, toàn thân đen sì xen lẫn hoa văn màu xanh lục đậm từ trong núi rừng lao ra, rất xa thấy được Cơ Hạo, con độc trùng hung ác đến cực điểm này há mồm, một đạo cuồng phong chảy xiết cuốn theo vô số hạt cát, mang theo các tia âm hỏa màu xanh lục bắn nhanh đến, đổ ập xuống về phía Cơ Hạo.

Xa xa Thanh Ảnh kinh hô một tiếng, các nơi đều có chiến sĩ Hỏa Nha bộ, Thanh Di bộ kinh hô ra tiếng, mấy chục mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn nhanh đến, phong tỏa bốn phương tám hướng bọ cạp khổng lồ. Nhưng cự hạt tới cực nhanh, mũi tên của chiến sĩ Thanh Di bộ nhanh nữa, cũng không cách nào ở trước khi nó công kích Cơ Hạo ngăn trở tên to xác này.

“Nghịch chương, còn dám đả thương người?” Theo thanh âm ôn hòa, một mạc vừa rồi, một thanh niên hàm hậu cao hơn trượng, thân khoác áo vải thô dài màu trắng, tóc rối tung đập một trận gió từ trong rừng bay ra, tay nâng một đạo thanh quang đáp ở trước mặt Cơ Hạo, hóa thành một tấm khiên tròn chặn gió đen, hạt cát cùng âm hỏa cự hạt phun ra.

Thanh niên lại vung tay, một khối gạch vàng vuông chẵn chẵn bay lên trời, sau khi xoay tròn vài cái đập mạnh xuống, vừa vạn đập vào đỉnh đầu cự hạt.

Nổ vang một tiếng, viên gạch vàng đập cự hạt óc vỡ toang, mặt đất cũng bị đập ra một cái hố to phạm vi mấy trượng.

Cơ Hạo kinh hãi, kinh hãi nhìn thanh niên, kích động đến mức tay chân cũng có chút run run —— lấy pháp lực bản thân khổng lồ chế thiên địa lực, bộc phát ra lực lượng đáng sợ so với bản thân cường hãn hơn gấp trăm lần. Thanh niên này dùng là pháp thuật, là đi chung một con đường với Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh của Cơ Hạo!

Khác hẳn với vu pháp Nam hoang, thanh niên này và Cơ Hạo giống nhau, đi

là ‘con đường’ pháp thiên địa tự nhiên.

Chương 53: A Bảo

Một đòn của viên gạch vàng, đầu cự hạt vỡ nát.

Sinh mệnh lực của độc trùng đặc biệt dai, thân thể con bọ cạp cực lớn vẫn run rẩy giãy dụa dưới đất, mấy cái chân dài đem mặt đất rạch ra cái rãnh thật sâu.

“Đây là Âm Phong Hạt, nhưng thông thường lớn nhất chỉ dài một trượng, đã rất khó chơi rồi.” Cơ Hạo ngồi ở một bên, nhìn thanh niên khôi vĩ cầm một cây đoản đao đồng xanh, nhanh nhẹn cắt giáp lưng con cự hạt: “Âm Phong Hạt có thể dài đến như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Nó đã thành tinh.” Thanh niên khôi vĩ nhanh nhẹn đem giáp lưng cự hạt lật lên đầy đủ, lộ ra hơi thịt bọ cạp trong suốt màu bạc hơi nhạt bên trong.

“Đừng lãng phí!” Nước miếng Cơ Hạo lập tức chảy ra. Con cự hạt này phun ra âm phong, hạt cát có thể đánh cho Cơ Hạo hiện tại hầu như không có sức hoàn thủ, thực lực nó mơ hồ có thể so sánh với Đại Vu, thịt nó đối với Cơ Hạo chính là đại bổ.

Mắt thấy thanh niên khôi vĩ có tư thế đem thịt bọ cạp tùy ý vứt bỏ, Cơ Hạo vội vàng nhảy lên cây đa lớn ở bên, hái xuống mấy trăm cái lá vài thước vuông trải xuống đất. Thanh niên khôi vĩ cười ‘Ha ha’, đem từng khối từng khối thịt bọ cạp cắt xuống, đặt chính tề ở trên lá cây.

Thanh Ảnh mang theo mấy chục chiến sĩ ghé tới, những chiến sĩ này rải ở xung quanh cảnh giới, chỉ có Thanh Ảnh tò mò đến bên người cự hạt, rút ra một con dao găm hung hăng vạch vài cái trên xác bọ cạp.

Đốm lửa văng tung tóe, dao găm của Thanh Ảnh bị mài mòn rất lợi hại, nhưng trên xác bọ cạp một dấu vết cũng chưa có.

Cơ Hạo không khỏi tán thưởng: “Vỏ thật cứng rắn, tài liệu tốt, nếu rèn thành

giáp trụ mà nói, khẳng định chắc chắn vô cùng.”

Thanh niên khôi vĩ cười lên, hân hưởng Cơ Hạo gật gật đầu, ôn hòa nói: “Vị tiểu hữu này, vừa rồi là ta sơ ý, thiếu chút nữa khiến nghiệt chướng này làm bị thương tiểu hữu. Tiểu hữu đã có phần tâm tư này, một cái xác bọ cạp này, để ta đem nó luyện thành giáp trụ, tặng cho tiểu hữu hộ thân đi.”

Vừa nói cười, thanh niên khôi vĩ đã đem mấy cái chân dài của cự hạt cắt ra. Hàn quang xanh mượt lóe lên, trong chân dài của cự hạt ‘soạt soạt soạt’ lẫn ra ba mươi sáu hạt châu trong suốt to bằng nắm tay, mỗi hạt châu đều xanh biếc toàn bộ, bị gió núi sáng sớm thổi qua, những hạt châu này thế mà lại xoay tròn bay lên.

“Độc?” Thanh Ảnh kinh ngạc hô lên: “Trên thân Âm Phong Hạt có thể sinh ra loại hạt châu này? A nha, còn chưa bao giờ gặp đâu. Dù là lão nhân kiến thức rộng nhất trong tộc, cũng chưa từng nói cho chúng ta có loại chuyện này!”

“Âm Phong Hạt bình thường, thân thể lớn nữa, cũng chỉ là độc trùng bình thường, tự nhiên không có loại ‘Hạt Long Châu’ này.” Thanh niên khôi vĩ đem những hạt châu đó nhặt lên, lần lượt nhét vào trong tay áo, cười hướng Thanh Ảnh nói: “Con Âm Phong Hạt này thì khác, nó đã thành tinh, thổ nạp nhật nguyệt tinh hoa, đoạt thiên địa tạo hóa, trong cơ thể tự nhiên thai nghén một luồng huyền cơ, vậy mới có ba mươi sáu viên Hạt Long Châu này.”

“Những hạt châu này có tác dụng gì?” Cơ Hạo tò mò nhìn thanh niên khôi vĩ.

Thanh niên khôi vĩ thu hồi những hạt châu, lúc này mới hướng Cơ Hạo cười gật gật đầu, rất tiêu sái nói: “Ta tên A Bảo, là một khổ hạnh giả, tùy ý du lịch thiên hạ, Nam hoang là một trạm cuối cùng ta một lần này khổ hạnh.”

“Ngô đi khắp trung thổ và đông hoang, bắc hoang, tây hoang các nơi, ngược nhìn tình không, ngẫu nhiên có thu hoạch, quỹ tích tinh tú vận hành, tự có vô số thiên địa huyền cơ ở trong. Ta lại nghĩ tới thượng cổ thiên đình từng có một đại trận tên ‘Sinh tử huyền diệt hồng hoang tinh biến trận’, cho nên muốn bắt chước

ý nghĩa thâm ảo của tinh tú vận chuyển, luyện chế một món bảo vật. Bảo vật này, cần dùng ba vạn sáu ngàn viên Hạt Long Châu, đây là ba mươi sáu viên cuối cùng, chung quy thu thập đầy đủ hết.”

Cơ Hạo chép miệng một cái, kinh hãi nhìn A Bảo.

Vì xác minh cảm ngộ trong lòng, luyện chế một món bảo vật, liền thu thập ba vạn sáu ngàn viên Hạt Long Châu, đây là cần giết cả một ngàn con cự hạt thực lực có thể so với Đại Vu mới có thể thu thập đầy đủ hết!

A Bảo rốt cuộc từng đi bao nhiêu nơi, mới có thể thu thập nhiều Hạt Long Châu như vậy?

Một mảnh thái cổ đại lục này lại màu mỡ cỡ nào, mới có thể có nhiều Âm Phong Hạt thành tinh như vậy ẩn nấp ở trong núi non?

“Một ngàn con cự hạt, người cũng thật có kiên nhẫn!” Cơ Hạo chép miệng, cảm khái từ đáy lòng.

“Lãng phí rất nhiều thời gian.” A Bảo dùng sức gãi đầu, rất hàm hậu cười: “Thầy ta cũng nói, ta mê muội mất cả ý chí, lãng phí không ít thời gian thanh tu. Nếu ta không phải trầm mê luyện chế các loại bảo vật, tu vi của ta xa không chỉ như vậy. Nhưng nếu không luyện chế bảo vật mà nói, đơn thuần khổ tu, vậy lại có thú vui gì?”

Cơ Hạo không khỏi hướng A Bảo dựng ngón tay cái, lời này nói rất có đạo lý.

Tu luyện, chính là quá trình đem bản tâm dần dần mài, để nó phù hợp thiên địa tự nhiên. A Bảo thuận theo bản tâm, say mê vào luyện chế các loại bảo vật, người có thể nói hẳn mê muội mất cả ý chí, nhưng đây lại há không phải một loại pháp môn tu luyện?

Các chiến sĩ khiêng thịt cự hạt, hát sơn ca tiểu điệu Nam hoang ở phía trước

dẫn đường, Cơ Hạo kéo cái xác không của cự hạt, nhiệt tình nói chuyện với A Bảo, một đường đi về phía Lãnh Khê cốc.

Không hổ là khổ hạnh giả từng hành tẩu vô số nơi, A Bảo kiến thức lịch duyệt phong phú kinh người, phong cảnh sơn thủy được nói tới, đều là kỳ cảnh không thể tưởng tượng của Nam hoang. Ví dụ như đông hoang vô tận hải vực, bắc hoang Bắc Minh mệnh mông, tây hoang căn cỗi nhiều kỳ, cùng với trung thổ náo nhiệt.

“Hạo tiểu hữu, thiên địa rộng lớn như thế, nhất định phải ra ngoài đi nhiều một chút, mới không cô phụ thiên địa sinh ta dưỡng ta một cái thân thể tốt này.” A Bảo tính cách hào sảng thẳng thắn, sáng lạn đến cực điểm, trong thời gian ngắn trao đổi, hẳn đã đem Cơ Hạo coi là bạn tốt.

“Chờ có cơ hội, ta nhất định sẽ rời khỏi Nam hoang.” Cơ Hạo rất nghiêm túc nói với A Bảo: “Ta cũng muốn kiến thức một chút, thiên địa này rốt cuộc là bộ dáng gì... Ai, A Bảo, người nói trung thổ rất náo nhiệt, hiện tại trung thổ bộ dáng thế nào?”

A Bảo nhíu nhíu đầu lông mày, dùng sức lắc lắc đầu: “Lần trước ta đi ngang qua, đang đánh rất náo nhiệt, mỗi ngày đều có ngàn vạn người gặp nạn, có vô số phụ nữ bị lăng nhục, vô số trẻ con trở thành nô lệ hoặc là bị giết chết.”

Mím mím môi, A Bảo âm đạm nói: “A Bảo sức một người có hạn, đã cực lực cứu người, lại cứu không được người trong thiên hạ. Giữa thiên địa, A Bảo chỉ là một người khổ hạnh bé nhỏ không đáng kể, cứu thế độ nhân, loại chuyện này, không phải A Bảo chút năng lực nhỏ bé đó có thể gánh vác.”

“Trung thổ à, ta từng nghe nói, là địa vực rộng lớn nhất, khô vĩ nhất trong thiên địa!” Thanh Ảnh ở một bên tò mò nói: “A Bảo, theo cách nói của người, bên kia cũng lộn xộn, không có gì khác với Nam hoang chúng ta!”

“So với Nam hoang, càng hỗn loạn hơn!” A Bảo rất nghiêm túc nhìn Thanh Ảnh: “Nam hoang... Xem như nơi thế ngoại rất an bình, rất tường hòa.”

Vừa đại chiến một trận với người của Huyết Nha đoàn, Hắc Thủy Huyền Xà bộ, tử thương nhiều người như vậy, Nam hoang hỗn loạn như vậy, thế mà vẫn là nơi thế ngoại?

Cơ Hạo không khỏi tâm huyết dâng trào, hận không thể lập tức đi trung thổ nhìn xem, xem bên đó rốt cuộc là một thế giới như thế nào.

Đã tới Lãnh Khê cốc, cách rất xa, Cơ Hạo ngửa mặt lên trời huýt gió, lớn tiếng la lên: “A ba, a mỗ, có khách quý từ bên ngoài tới. Lấy rượu, thịt nướng, chiêu đãi khách quý.”

Dừng một chút, Cơ Hạo cười nói: “Khách quý từ ngoài Nam hoang đến!”

Kèn xương ngân nga thổi lên, một đội chiến sĩ Hỏa Nha bộ mở ra cánh cổng dày nặng trên tường bảo vệ, xếp thành hàng đi ra đón.

Chương 54: Tặng Được

Trong Lân Khê cốc lửa trại hừng hực, mấy trăm con dã thú to lớn sau khi làm sạch sẽ đặt trên lửa, mỡ màu vàng vang lên ‘xèo xèo’, hương thơm nồng theo gió bay ra thật xa. Bộ lạc Nam hoang, trừ số rất ít, đều là nhiệt tình hiếu khách. Khách nhân đường xa đến, luôn có thể được bọn họ khoản đãi nhiệt tình nhất.

Từng vại lớn rượu cây sắn Hỏa Nha bộ tự ủ được chuyển ra, rượu đục ngầu tản mát ra mùi gay mũi, từng cái bát to đất thó giơ lên cao cao, các chiến sĩ nhiệt tình hiếu khách cười to kêu to, tranh nhau hưởng A Bảo mời rượu.

A Bảo khôi vĩ cao lớn, tính cách cũng hào sảng hơn người, phàm là có chiến sĩ Hỏa Nha bộ kính rượu, hắt bát đến rượu cạn không chút hàm hồ.

Nam nhi Nam hoang thích nhất hán tử hào sảng, A Bảo lập tức thắng được sự yêu quý của toàn bộ chiến sĩ ở đây, hơn nữa Thanh Ảnh, Cơ Ứng, Cơ Báo, Cơ Lang mấy người trẻ tuổi thích nhất náo nhiệt vây quanh A Bảo, không ngừng hướng hắt hỏi thăm chuyện ở ngoài Nam hoang.

Cơ Hạo ngồi ở bên người Cơ Báo, cười tủm tỉm nhìn trên ngực, vạt áo A Bảo tràn đầy rượu đầm đìa, thỉnh thoảng giơ bát lớn, cùng lão Thạch, lão thụ yêu ngồi xồm phía sau mình, giống như hai ngọn núi nhỏ cụng một bát.

“Lục địa trung thổ, hơn hai trăm năm trước, ta ở cảnh giới Đại Vu đã đi tới điểm cuối, cũng không tìm được biện pháp mạnh lên nữa, ta cũng từng đi trung thổ trong truyền thuyết du lịch.” Lửa trại hừng hực chiếu gương mặt Cơ Báo đỏ bừng, hắt cũng uống từng ngụm từng ngụm rượu, giọng ù ù kể lại chuyện xưa của mình năm đó.

“Ta theo một thương đội, bốn ba gần hai năm, mới đến trung thổ.” Cơ Báo nhìn A Bảo một cái thật sâu, thấp giọng lầm bầm: “Trong thương đội, cao thủ cấp Đại Vu có mấy chục người, một đường cũng tổn hại không ít nhân thủ.

Khách nhân của chúng ta có thể lẻ loi một mình từ trung thổ tới Nam hoang. Hạo à, người đã mang về một khách nhân rất khá đấy.”

Cơ Hạo nheo mắt, cười ha ha nhìn A Bảo.

Vừa tiếp xúc với A Bảo, Cơ Hạo liền sâu sắc nhận ra chênh lệch của mình cùng A Bảo.

Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, Cơ Hạo đã kết ra tử phủ nguyên đan, chỉ cần một cơ hội, có thể ngưng tụ thành tử phủ Kim Đan, vượt qua kiếp trước, đến một đỉnh cao mới. Nếu nói hiện tại pháp lực trong cơ thể Cơ Hạo là một dòng sông dài ngàn dặm, như vậy pháp lực trên người A Bảo giống như đại dương mênh mông, rộng lớn không lường được, thâm thúy không lường được.

Không hổ là một khổ hạnh giả du lịch thiên hạ, phần thực lực này thật sự cao thâm khó lường.

“Hạo, cho người cái nhiệm vụ!” Cơ Báo vỗ một cái ở trên vai Cơ Hạo, đề thấp thanh âm thần bí hể hể nói: “Cường giả như vậy, có thể giữ lại vài hạt giống cho bộ lạc chúng ta thì không còn gì tốt hơn. Để a công bảo Kim Ô lĩnh lựa chọn kĩ mấy nha đầu lại đây, người hỏi A Bảo một chút, hắn có muốn để lại mấy đứa bé cho Hỏa Nha bộ chúng ta hay không?”

Cơ Hạo ghen một ngụm rượu ở cổ họng, một ngụm máu thiếu chút nữa phun ra.

Đang xắn tay áo vật cổ tay đấu rượu cùng Thanh Ảnh sắc mặt A Bảo thảm biến, hoảng sợ hướng bên này nhìn một cái, một khuôn mặt đã sớm biến thành đỏ bừng như bôi máu. Rất hiển nhiên, ngũ cảm A Bảo cực kỳ sâu sắc, lời Cơ Báo nói bị hắn nghe được toàn bộ không sót chút nào.

Rượu ngon, thịt ngon, tận tình vui vẻ.

Không biết khi nào, một đám thiếu nữ trang phục Hỏa Nha bộ xuất hiện, các

nàng loã lồ cái đùi trắng như tuyết, vùng trường mâu, khiên, quay quanh lửa trại tận tình nhảy múa, phát tiết sức sống thanh xuân của mình, tận tình hướng A Bảo triển lãm dáng người cường tráng, mạnh mẽ của mình.

Vài lần, có thiếu nữ Hỏa Nha bộ nhiệt tình đến trước mặt A Bảo, hai tay không câu nệ vuốt ve khuôn mặt hàm hậu, thuần phác của hân.

Về mặt A Bảo trở nên cực kỳ quái dị, hân như mộng bị hỏa thiêu liều mạng vận vẹo thân thể, qua không bao lâu, hân đột nhiên hừ hừ vài tiếng, thả bát rượu tứ chi mềm nhũn, cả người mùi rượu sặc sụa, ngáy như sấm ngã xuống đất ngủ say.

Cơ Hạo cất tiếng cười to, chỉ vào A Bảo cười nói: “A Bảo say rồi, say rồi, các người đừng trút hân nữa!”

Trong tiếng cười lớn, Cơ Hạo vác lên A Bảo ở trên vai, nhanh như chớp hướng tới một dãy nhà gỗ sâu trong sơn cốc chạy đi.

Cơ Hạo có chút tiếc nuối sờ cổ, nhìn bóng lưng Cơ Hạo đột nhiên kêu to lên: “Này, A Bảo tiểu oa nhi, người không thích nữ nhi cường tráng của Hỏa Nha bộ chúng ta, bộ tộc Nam hoang chúng ta cũng có tiểu nha đầu nhỏ nhắn mà! Người thích bộ dáng gì, nói thẳng, a công đều có thể tìm đến cho người!”

Cơ Hạo cười khẽ ‘Hắc hắc’, thân thể A Bảo bị vác ở trên vai cứng ngắt từng đợt, miệng lí nhí phát ra thanh âm rất nhỏ: “Dọa chết ta rồi, may mắn ta ở đông hoang, bắc hoang và tây hoang, luôn đụng tới loại chuyện này, sớm có kinh nghiệm!”

Nghe được A Bảo lầm bầm, Cơ Hạo không khỏi càng thêm vui vẻ cất tiếng cười to lên.

Trong Lãnh Khê cốc, lửa trại dần dần tắt, toàn bộ rượu thịt đều bị các chiến sĩ dạ dày lớn ăn uống sạch sẽ, sơn cốc hồi phục bình tĩnh, chỉ có tiếng các quặng nô đào quặng mỏ ‘Đinh đương’ quanh quẩn ở giữa sơn cốc.

Mặt trời lướt qua giữa trời, chậm rãi hướng phía tây hạ xuống, Cơ Hạo và A Bảo sóng vai ngồi ở trên một vách núi cao nhất ngoài Lãnh Khê cốc, ngắm nhìn rừng rậm nguyên thủy rậm rạp khôn cùng xa xa, cảm thụ được gió từ bên người thổi qua, cảm thụ được dao động nhỏ bé nhất của thiên địa nguyên khí.

Quanh thân A Bảo có một tầng thanh huy kỳ dị lưu động, một luồng nguyên thần lực hùng hậu, to lớn, mênh mông không lường được từ trong cơ thể hân ‘Ồ ồ’ chảy ra, ôn hòa hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, bao phủ một vùng sơn thủy rừng rậm này, bao phủ tất cả sinh linh cường đại hoặc là nhỏ yếu trong phạm vi ngàn dặm.

Nguyên thần lực của Cơ Hạo nhập vào nguyên thần lực A Bảo tản mát ra, vốn lực lượng tinh thần của Cơ Hạo nhiều nhất chỉ có thể tỏa ra mười mấy dặm, hơn nữa khoảng cách càng xa chi tiết có thể nắm giữ càng mơ hồ.

Nhưng ở dưới sự trợ giúp của nguyên thần lực A Bảo, nguyên thần lực nhỏ yếu của Cơ Hạo giống như con cá, tận tình ở trong hư không phạm vi ngàn dặm lui tới xuyên qua, cảm ngộ mưa gió lôi điện, hoa nở hoa rơi, gió nổi mây động, nước chảy thông thả và cấp bách.

Ý nghĩa thiên địa thâm ảo vô cùng vô cực giống như nước sông mênh mông rót vào trong lòng, Cơ Hạo đối với pháp tắc một vùng thiên địa này vận chuyển đột nhiên có thêm một phần cảm ngộ khắc sâu. Nguyên thần lực của A Bảo giống như một cái chìa khóa, mở ra cho Cơ Hạo cánh cổng nhận biết thế giới này.

“Thực lực chênh lệch quá lớn!” Cơ Hạo tận tình cảm ngộ tất cả dao động nhỏ bé giữa thiên địa, đồng thời không ngừng âm thầm cười khở.

Lực lượng tinh thần, hoặc là nói nguyên thần lực, hoặc là nói thần niệm của mình xa nhất chỉ có thể kéo dài đến ngoài mười mấy dặm, nếu muốn hoàn toàn bao phủ một không gian hình vòng tròn, như vậy chỉ có thể bao trùm phạm vi vài dặm. Nhưng thần niệm A Bảo dễ dàng có thể bao trùm núi rừng phạm vi

ngàn dặm.

Cường độ nguyên thần của A Bảo, so với Cơ Hạo hiện tại mạnh hơn đâu chỉ vạn lần?

Hơn nữa xem bộ dáng cử trọng nhược khinh của A Bảo, nguyên thần lực hẳn hiện tại vận dụng, có lẽ chỉ là một phần mười của hắn? Một phần trăm? Thậm chí càng ít hơn?

Đang lúc thần du thiên ngoại, A Bảo đột nhiên cười thành tiếng.

“Hạo, không ngờ được, ta lần này thế mà có thể gặp được người tiểu hữu thú vị như vậy. Người đã có thể cảm ngộ thiên địa đại đạo tồn tại, tương lai của người, sẽ tuyệt đối không cực hạn ở nơi Nam hoang hẻo lánh này.”

“Đợi ta sau khi lần khổ hạnh lịch luyện này kết thúc, nguyện theo ta rời Nam hoang hay không? Thầy ta Vũ Dư đạo nhân, người nếu có ý, ta tiếp dẫn người bái vào môn hạ thầy ta, tìm hiểu ý nghĩa thâm ảo của thiên địa vũ trụ vô hạn, hưởng bất diệt tiêu dao vô cùng vô tận.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, A Bảo đã lấy ra một cái nắm tay lớn nhỏ bình ngọc đưa cho hắn.

“Ta thấy a ba, a mỗi người đều có vết thương ẩn trong người, bị người ta dùng tà thuật phá huyết mạch vu huyết, đối với bọn họ là sự bất lợi lớn.”

“Người ta vừa gặp đã hợp ý, đây là sáu viên thuốc bảo mệnh huynh trưởng của thầy ta Vũ Dư đạo nhân, cũng là sư bá ta tự tay luyện chế, đoạt thiên địa tạo hóa, nghịch chuyển âm dương sinh tử, có thể khiến a ba, a mỗi người khôi phục như lúc ban đầu.”

Trái tim Cơ Hạo nhảy loạn một trận, theo bản năng nắm chặt bình ngọc.

“A Bảo đại huynh, đa tạ! Đa tạ!”

Chương 55: Đan Dược

‘Ý như nước chảy, thân như mây trôi, tùy tính quay lại, không dính hạt bụi’ !

Cao giọng ngâm xướng khúc ca vụng về phong cách cổ xưa, A Bảo đập gió mát tiêu sái rời khỏi Lãnh Khê cốc, một đường hướng về phía nam mà đi.

Lãnh địa Hỏa Nha bộ, ở tận cùng phương bắc của Nam hoang đại địa, ở cực xa xa phía nam Cơ Hạo không thể tưởng tượng, có vô số sinh linh thần kỳ, mạnh mẽ, có vô số bộ tộc cường đại, đông đảo, càng có Nam hoang Chúa tể thành lập quốc gia thần kỳ.

‘Tiểu huynh đệ, nếu tất cả thuận lợi, ba năm sau ta quay về nơi này. Chúng ta vừa gặp đã hợp ý, nghĩ hẳn thầy ta cũng tất nhiên vui vẻ thu người nhập môn, người chính là tiểu sư đệ của chúng ta’ !

Cái hẹn ba năm!

Ba năm sau, A Bảo nếu thuận lợi kết thúc hành trình khổ tu, hẳn sẽ quay về Hỏa Nha bộ, mang Cơ Hạo rời khỏi Nam hoang, bái vào môn hạ Vũ Dư đạo nhân.

Cơ Hạo đứng ở đỉnh núi cao, ngắm nhìn bóng lưng A Bảo đi xa. Tay trái hẳn mang theo một cái hồ lô rượu cực lớn, tay phải mang theo một cái chân thịt nướng to béo, hồ lô rượu, chân thịt nướng theo bước chân hẳn thoải mái lay động, lộ ra một ý nhị tiêu sái xuất trần phiêu dật.

Một cái giáp trụ bó sát người màu đen mỏng như cánh ve được mặc ở trên người Cơ Hạo. A Bảo ở lại Lãnh Khê cốc thêm hai ngày, đem giáp xác Âm Phong Hạt ngày ấy chém giết luyện thành bộ hộ giáp kỳ dị này.

Giáp xác cứng rắn dị thường, bị A Bảo dùng thủ đoạn kỳ diệu luyện chế mềm dẻo như nước; giáp xác vốn nặng tới trăm vạn thạch, sau khi trải qua A Bảo

luyện chế khéo léo, đánh vào vô số phù lục thần kỳ, chợt trở nên nhẹ như không có gì, mặc ở trên người không có bất cứ chỗ nào trở ngại không tiện.

Luyện khí thuật của A Bảo khiến Cơ Hạo ghen hòng nhìn trân trối, so sánh với thủ nghệ của hắn, các vu tế tinh thông đạo luyện chế vu khí nhất của Hỏa Nha bộ cũng có thể xấu hổ đập đầu chết ở trên đậu phụ —— may mắn nơi Nam hoang này, Cơ Hạo tạm thời còn chưa phát hiện bóng dáng đậu phụ, nếu không hẳn nhất định sẽ tặng cho các lão vu tế mỗi người một khối.

Thẳng đến lúc không nhìn thấy bóng lưng A Bảo nữa, Cơ Hạo lúc này mới hít một hơi thật dài, tung người nhảy lên cao mấy chục trượng, vài nhảy cái lướt qua vách núi cao ngất, nhẹ nhàng rơi vào Lãnh Khê cốc.

Có một số người, có một số việc, chỉ cần thời gian rất ngắn, có thể khắc thật sâu trong lòng. A Bảo là người như vậy, hắn rộng lượng, hắn thuần phác, hắn khí độ hào phóng, hắn nói năng phong tư, gần gũi ba ngày ở chung, Cơ Hạo đã đem hắn coi là bằng hữu đáng tin nhiệm, là huynh trưởng có thể dựa vào.

“A ba, a ba! A ở nơi nào?”

Trong Lãnh Khê cốc rộn ràng nhốn nháo đầy quặng nô bận rộn, Cơ Hạo ở bên một quặng mỏ tìm được Cơ Hạ đang khoa tay múa chân chỉ huy thi công, cứng rắn tóm hắn đi về phía nhà gỗ nhà mình ở lại.

Cơ Hạ nhanh chóng hướng mấy người bọn Cơ Ứng dặn dò vài câu, cười ha ha đuổi theo Cơ Hạo: “Hạo à, bằng hữu kia của con đi rồi? Hắc, A Bảo này, là người rất khá. Đáng tiếc, đáng tiếc, cô nương Hỏa Nha bộ, hắn sao lại không vừa mắt nhỉ?”

Cơ Hạo hi hi ha ha, không quan tâm giọng điệu của Cơ Hạ.

Hai cha con về tới nhà gỗ nhà mình ở lại, Thanh Phục đang ngồi ở cửa, dùng một cái chày giã thuốc cẩn thận nghiền nát thảo dược. công việc khai thác mỏ Lãnh Khê cốc đã vào khuôn khổ, quặng nô bị thương cũng ngày càng tăng

nhiều, Thanh Phục là vu tể duy nhất tinh thông vu y, vu dược chi đạo trong Lãnh Khê cốc, những ngày qua nàng bận tối mào tối mặt, mỗi ngày đều cần phối chế lượng lớn liều thuốc cứu mạng.

Nhìn thấy Cơ Hạo cứng rắn kéo Cơ Hạ đi tới, Thanh Phục cười lau lau mồ hôi trên trán: “Hạo, đừng quấy rầy a ba con, mạch khoáng có nhiều việc chính quan trọng. Con không có việc gì làm, tìm a cửu con đi bắt vẹt chơi đi chứ?”

Cơ Hạo không nói một tiếng kiên quyết đem Thanh Phục đỡ dậy, kéo Cơ Hạ và Thanh Phục vào nhà gỗ nhà mình, cẩn thận đóng cửa phòng.

Về mặt Cơ Hạ, Thanh Phục trở nên nghiêm túc, Cơ Hạ theo bản năng đè thấp thanh âm: “Hạo, lại có chuyện gì sao? Con phát hiện cái gì không đúng?”

Cơ Hạo từ trong tay áo lấy ra bình thuốc A Bảo đưa tặng, đem bình thuốc đưa cho Thanh Phục: “A mẫu, người xem xem, đây là A Bảo trước khi đi tặng cho con... Vu dược! Hạo nói đây là vật bảo mệnh trường bối hạo tặng cho hạo, đối với thương thế của a ba cùng a mẫu đều có lợi.”

Thanh Phục kinh ngạc nhìn Cơ Hạo, cười lắc lắc đầu: “Hạo... A mẫu và a ba con là vu huyết bị phá, thương tổn tới huyết mạch, muốn chữa thương, vu dược bình thường cũng...”

Nắp bình thuốc bị nhổ ra, từng đợt từng đợt kim quang long lanh tựa như kim khâu từ trong bình thuốc tràn ra, lời Thanh Phục chưa nói xong nghẹn hết về trong bụng, kinh hãi từ trong bình thuốc đổ ra hai viên thuốc, cả người cũng trở nên si ngốc ngơ ngác.

Hai viên đan hoàn màu vàng to bằng trứng chim ở lòng bàn tay Thanh Phục ‘soạt soạt’ xoay tròn, một tia kim quang ôn nhuận không ngừng từ trong đan hoàn trào ra, từng tia ráng màu thủy khí vờn quanh đan hoàn, mắt thường có thể thấy được trên đan hoàn có chín đường đan văn màu tím như con rồng nhỏ giống như vật còn sống chạy qua lại.

“Vu dược này... Là sống?” Thanh Phục ánh mắt tán loạn nhìn đan hoàn, bộ dạng hai viên đan hoàn này, hoàn toàn đảo điên nhận biết của Thanh Phục đối với vu dược. Vu dược trên đại địa Nam hoang, không có bất cứ một loại vu dược nào sẽ có biểu tượng như vậy, đây là một loại tồn tại hoàn toàn khác biệt.

“A mỗ, mặc kệ nó sống hay chết, ăn đi nói sau!” Cơ Hạo bất chấp tất cả, cầm lên một viên đan hoàn cứng rắn nhét vào trong miệng Thanh Phục.

Cơ Hạo cười lớn ‘ha ha’ một tiếng, cũng không cần Cơ Hạo thúc giục, cầm lên một viên đan hoàn khác trực tiếp quăng vào miệng.

Cơ Hạo không biết hiệu lực của đan hoàn này, cũng không biết mùi vị đan hoàn này như thế nào. Hắn chỉ là trơ mắt nhìn Cơ Hạo và Thanh Phục da mặt đột nhiên trào ra một tầng hà khí màu vàng tím nhàn nhạt, cực kỳ hoa lệ.

Từ hà khí hiện lên, biến mất, giữa sinh diệt lặp lại chín lần, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, từng đợt từng đợt sương mù màu tím từ đỉnh đầu Cơ Hạo, Thanh Phục trào ra, ở đỉnh đầu bọn họ ngưng tụ thành một đám mây tím phạm vi một trượng giống cỏ linh chi.

Trên làn da Cơ Hạo, Thanh Phục một mảng linh quang kỳ dị lóe lên, trong lỗ chân lông bọn họ có lượng lớn máu đen dinh dính không ngừng chảy ra.

Thân thể Cơ Hạo vốn tiêu tụy như khô lâu, chỉ còn lại có da bọc xương như thối phồng bành trướng lên, máu thịt nhanh chóng trở nên đầy đà tốt tươi. Thanh Phục tiêu tụy tương tự, nghiêm nhiên phụ nhân bốn mươi tuổi dung nhan cấp tốc chuyển biến, trong chớp mắt tóc mai hoa râm đã trở nên đen nhánh, khuôn mặt cũng cấp tốc hướng về bộ dáng thiếu nữ mười sáu chuyển biến.

“Hình như, hình như có chút tác dụng!” Cơ Hạo lắp bắp nói: “Hạo, vu huyết của a ba, những vu huyết bị đánh tan, hình như, hình như có cảm giác rồi!”

“Còn có bốn viên, mau ăn vào toàn bộ!” Cơ Hạo không quản được nhiều như vậy, lấy ra bốn viên đan hoàn còn lại, nhanh nhẹn nhét vào trong miệng Cơ Hạo

cùng Thanh Phục.

Thanh Phục gấp đến độ dậm chân: “Hạo, giữ lại một viên, để cho a mỗ cẩn thận nhìn xem.”

Nhưng Cơ Hạo nào để ý tới tinh thần nghiên cứu của Thanh Phục, dùng tốc độ nhanh nhất đem đan hoàn cứng rắn nhét cho Thanh Phục.

Thanh Phục thét lớn một tiếng, rồi cuộc bất chấp oán giận Cơ Hạo, ngồi xuống đất giống Cơ Hạ, thân thể kịch liệt run lên.

Hồng quang, thanh quang sáng lấp lánh ở trong nhà gỗ, thân thể Cơ Hạ bị một quầng ánh lửa màu đỏ vàng quay quanh, Thanh Phục thì bị vô số dây leo bỗng dưng sinh ra kết thành cái kén bọc lại bên trong.

Qua không biết bao lâu, một mảng hỏa diễm ở đỉnh đầu Cơ Hạ ngưng tụ thành một con Tam Túc Hỏa Nha.

Theo tiếng kêu khe khẽ của Tam Túc Hỏa Nha, đỉnh đầu Thanh Phục một mảng thanh khí cấp tốc xoay tròn, một con Thanh Loan tuyệt đẹp dần dần ngưng hiện.

Cơ Hạo cười lớn một tiếng, bóng ma trong lòng từ nhỏ bởi vì thương thế của cha mẹ đọng lại trở thành hư không, trong lòng chợt một mảng kỳ ảo rộng lớn.

Trong tiếng cười lớn, Cơ Hạo khoanh chân ngồi dưới đất, toàn tâm toàn ý vận chuyển Bồ Thiên Bất Lậu Quyết. Ngọn lửa năm màu cũng đột nhiên so với ngày thường sinh động hơn mấy lần, lấy hiệu suất gần gấp mười bắt đầu mở hết tốc độ cắn nuốt chuyển hóa Đại Vu tinh huyết từ Cơ Kiêu!

Trong cơ thể một trận tiếng nổ vang truyền đến, chương ngại trong lòng Cơ Hạo chợt quét sạch, đồng thời hắc cũng không thể nào áp chế lực lượng thân thể nữa, hắc rồi cuộc toàn diện kích hoạt huyết mạch lực. Một mảng ánh lửa ở sau người dần dần hiện lên, hai con mắt lửa hẹp dài dần dần từ trong ánh lửa hiện

lên.

Chương 56: Thức Tinh

Ánh lửa hừng hực, thần hồn bay xa, Cơ Hạo lâm vào hoàn cảnh mê ly giống như mộng ảo nào đó.

...

Trời xanh trong sáng, xa xưa, nhìn không thấy giới hạn, mấy chục con Tam Túc Kim Ô giang cánh trăm dặm lửng lơ ở không trung. Bên thân mỗi một con Kim Ô đều có một vòng ánh lửa màu vàng vờn quanh bọn họ, quầng sáng màu vàng ở không trung rạng rỡ tỏa sáng, giống như bảo châu điểm xuyết ở trên trời xanh.

Dưới trời xanh, là núi non trùng điệp, là rừng rậm nguyên thủy mây che mù giấu.

Nhân loại lấy hàng vạn để tính trần trướng lộ thể, lông tóc rối bời đứng ở đỉnh núi cao, hai tay nâng lên cao cao con mồi máu chảy đầm đìa, tuyệt vọng nhìn Kim Ô trên trời xanh thân hình không nhúc nhích.

Một lão nhân già nua râu tóc trắng xóa run rẩy giơ lên hai tay, khoe môi treo máu tươi, khàn giọng hướng một con Kim Ô thể tích lớn nhất la lên: “Tinh linh thiên địa thai nghén, xin thương hại các tộc nhân nhỏ yếu, thấp hèn chúng ta!”

“Chúng ta không có nanh vuốt sắc bén, không có lực lượng cường đại, chúng ta không thể giao đấu với cầm thú bắt ăn chúng ta.”

“Chúng ta không có mắt bén nhọn, không có cánh thật lớn, chúng ta không thể kịp thời trốn tránh các loại nguy hiểm trí mạng.”

“Chúng ta tìm không thấy đủ thức ăn, tộc nhân đang một người tiếp một người đói chết; chúng ta không tìm thấy chỗ ẩn thân, mưa gió sương tuyết khiến tộc nhân chúng ta không ngừng ngã xuống; núi rừng đối với chúng ta quá nguy

hiểm, chúng ta có quá nhiều tộc nhân chết không minh bạch.”

Kim Ô thể tích khổng lồ nhất chậm rãi cúi đầu, ánh mắt cơ trí bình tĩnh nhìn lão nhân tóc trắng xoá: “Tộc đàn được thiên địa ưu ái, huyết duệ long cùng phượng huỳnh đệ cường đại nhất... con người, chúng ta lại có thể giúp các người cái gì đây?”

“Lực lượng, còn có hi vọng!” Lão nhân tóc trắng xoá khàn giọng hò hét: “Chúng ta, chỉ cần lực lượng sống sót!”

Đám Kim Ô thờ ơ, chỉ lẳng lặng nhìn nhân loại trên dãy núi.

Trong núi rừng truyền đến tiếng gầm gừ khát máu, một con cọp răng kiếm gào thét mà ra, một móng vuốt vỗ chết mười mấy nhân loại gầy yếu, sau khi há mồm đem bọn họ nuốt vào, thỏa mãn nắc no, chậm rãi quay về núi rừng.

Một con măng xà sặc sỡ to như vại nước từ trong núi rừng trườn ra, nó thích ý hưởng đám người nhẹ nhàng hút một cái, mấy chục nhân loại khóc lóc bị hút vào trong mồm măng xà, bị nguyên lành nuốt xuống.

Đám đông kên kên hung mãnh không nhìn Kim Ô lơ lửng cao cao ở không trung, chưa phóng thích bất cứ khí tức gì, kêu ‘Cạc cạc’ thối quét đến, đều chộp lên một hai nhân loại, dương dương đắc ý hưởng một ngọn núi cao xa xa bay đi.

“Lực lượng, còn có hi vọng.” Kim Ô thủ lĩnh nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Chúng ta cho các người lực lượng, để chúng ta chia sẻ hy vọng của các người đi.”

“Ở dưới thiên địa giám chứng, để chúng ta lập thế ước vĩnh viễn không thể phá. Kim Ô nhất tộc huyết mạch ban cho các người lực lượng, che chở các người sinh sản sinh lợi ở trong một vùng núi rừng này; mà các người thì bảo vệ linh hồn chúng ta, để chúng ta... Có thể thoát đi bóng tối vĩnh hằng đáng sợ.”

...

Đám Kim Ô đồng thời ngửa mặt lên trời thét dài, thân thể bọn nó kịch liệt thiêu đốt, từ gốc lông chim bọn nó, vô số máu màu vàng ùn ùn chảy ra, hóa thành những con Hỏa Nha màu vàng to bằng đầu người gào thét hướng phía dưới hạ xuống.

Nhân loại đứng ở trên dãy núi đều giang đôi tay, dùng ngực đi nghênh đón những Hỏa Nha màu vàng rơi xuống.

Kim Ô tinh huyết biến thành Hỏa Nha xông vào ngực nhân loại, hóa thành dòng chảy nóng màu vàng cấp tốc xuyên qua bên tấu ở trong cơ thể bọn họ. Trong kinh lạc rậm rạp, giăng khắp nơi không thể đếm hết trong cơ thể nhân loại, mấy chục sợi kinh lạc vốn ảm đạm không ánh sáng dần dần sáng lên.

Từng tia nước lũ màu vàng không ngừng rót vào những kinh lạc sáng lên, nhiệt lực đáng sợ điểm hỏa những kinh lạc này, theo nước lũ màu vàng cọ rửa, trên những kinh lạc thiêu đốt đó từng điểm vu huyết to bằng hạt đậu dần dần sáng lên.

Thoạt nhìn, mấy chục đường kinh lạc sáng lên trong cơ thể nhân loại phác họa đồ đằng, đại khái có tám chín thành tương tự với một con Tam Túc Hỏa Nha.

Nhân loại trên dãy núi cháy lên, thân thể bọn họ bị ngọn lửa màu vàng nhạt bao phủ, ánh lửa càng lúc càng mãnh liệt, mặt ngoài thân thể bọn họ có từng điểm sáng lên. Vu huyết của bọn họ ở dưới Kim Ô tinh huyết cọ rửa nhanh chóng mở ra, ở dưới lực lượng tinh huyết vô cùng một thể hệ Kim Ô thời kì đầu thái cổ chất chứa tiềm bố, vu huyết của bọn họ ở trong ngăn ngừa hơn mười nhịp thở đã trở nên vô cùng cường đại.

Mấy chục luồng kinh lạc, trên mỗi đường kinh lạc đều có mấy chục đến trên trăm vu huyết lớn nhỏ khác nhau.

Toàn bộ vu huyết mở ra cùng lúc, lửa nóng cường đại màu vàng từ trong vu huyết được mở phun trào ra, đem mấy vạn nhân loại đứng ở trên dãy núi đều

biến thành người lửa màu vàng.

Một con mãnh hổ màu đen lưng mọc hai cánh rít gào từ trong núi rừng lao ra, tập mãi thành thói quen hướng những nhân loại ‘gầy yếu’ kia về tới.

Nhưng một lần này, nhân loại bình thường mặc cho nó sẵn giết đột nhiên lớn tiếng rống giận, một nhân loại hình thể cứng rắn cất cao gấp đôi có thừa, chiều cao bành trướng đến gần năm thước cất bước lao về phía hắc hổ, hung hăng nện một quyền ở trên đầu hắc hổ.

Hắc hổ nổ thành đốm lửa đầy trời.

Nhân loại này vung ra một ngọn lửa chảy xiết phun ra trên năm đấm, như một con sông dung nham phun ra xa mấy chục dặm, nặng nề hạ xuống trên một núi lớn xa xa. Ngọn núi lớn cao vạn trượng âm âm sụp đổ, nóng chảy, chỗ ban đầu chỉ để lại một cái hố to đường kính trăm dặm, nham thạch nóng chảy sôi trào.

“Lực lượng!” Toàn bộ nhân loại đồng thời giơ hai tay, hướng Kim Ô lơ lửng trên không trung phát ra tiếng hoan hô rung trời.

Kim Ô thủ lĩnh bình tĩnh nhìn đám người mừng như điên, đột nhiên thanh âm nó vang vọng thiên địa: “Con người, nghe ta nói... Các người vứt bỏ khả năng vô hạn của bản thân, lựa chọn kế thừa lực lượng Kim Ô nhất tộc, cho nên từ hôm nay trở đi, các người sẽ phải tự xưng là hậu duệ Kim Ô nhất tộc, các người phải xây dựng tế đàn, cung phụng chúng ta, đúng hạn hướng chúng ta dâng lên tế phẩm, các người cần luôn luôn ca tụng tên Kim Ô nhất tộc ta!”

Giữa trời đất, từng tia sương mù màu tím, màu vàng bỗng dựng sinh ra, hướng mấy chục con Kim Ô lơ lửng ở không trung trôi tới.

Đám Kim Ô vui vẻ há mồm, đem những sương mù hỗn tạp màu tím, màu vàng kia há mồm hút, thân thể bọn nó trở nên càng thêm khổng lồ, ánh lửa vờn quanh bên thân bọn nó càng thêm sáng ngời, thần quang lóe lên trong con người

bọn nó càng thêm cơ trí, thâm thúy, giống như thần linh cao cao tại thượng không thể xâm phạm.

...

“Tộc nhân Hỏa Nha bộ, không phải hậu duệ Kim Ô nhất tộc. Tổ tiên chúng ta, chỉ là từ chỗ bọn nó nhận được một giọt tinh huyết, bắt chước mạch lạc pháp lực Kim Ô, chiếm được pháp môn tu luyện của Kim Ô nhất tộc mà thôi.”

“Con người, chính là con người. Kinh lạc mạch lạc trong cơ thể người vô cùng vô tận, mạch lạc trong cơ thể Kim Ô lại chỉ có vền vẹn mấy chục cái. Tiềm lực con người, so với Kim Ô nhất tộc cường đại hơn đâu chỉ gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần?”

“Ngoại lực trước giờ không đáng trọng, chân pháp chỉ hướng bản thân cầu!”

Cười nhạt, trong lòng Cơ Hạo đột nhiên hiểu ra, ngoại pháp của Kim Ô nhất tộc không đủ để khiến mình thật sự cường đại, muốn trở nên cường đại, vẫn cần dựa vào bản thân tu luyện cùng cố gắng, thật sự đào móc tiềm lực vô cùng vô tận trong thân thể nhân loại.

Ánh lửa trong đôi mắt bắn ra bốn phía, mở to mắt, khí huyết quanh thân bùng nổ như nước, trong cơ thể mấy chục sợi huyết mạch đồng thời hùng hực thiêu đốt. Mắt hần đau đớn một trận, hai chân nóng bỏng một trận, trong ngực cũng có một ngọn lửa mãnh liệt không phun không thoải mái.

‘Hô’ một tiếng, đám lửa nồng đậm phía sau Cơ Hạo nổ tung, hư ảnh một con Tam Túc Hỏa Nha hoàn chỉnh ở trong ánh lửa dần dần mở ra cánh chim.

Bằng vào Đại Vu tinh huyết uy năng khổng lồ, Cơ Hạo một hơi nhảy qua Vu Nhân cảnh tầng mười một, mười hai, nháy mắt hoàn toàn kích hoạt toàn bộ Kim Ô huyết mạch, thức tỉnh ba loại thiên phú thần thông của Kim Ô nhất tộc, chen thân Tiểu Vu bí cảnh.

Chương 57: Gặp Được

‘Yêu hô ~’ !

Ngọn lửa mông lung lặng lẽ thiêu đốt, một đôi cánh chim do lửa ngưng tụ thành, rộng cả trượng ở sau lưng nhẹ nhàng chấn động, Cơ Hạo kéo theo mấy chục tàn ảnh, nhẹ nhàng di thường lách qua cành cây dày đặc, nhanh như cơn gió hướng Thanh Ảnh ngoài vài dặm lao đi.

Thanh Ảnh sắc mặt cứng ngắc, cầm trường cung, dây cung chấn động phát ra tiếng ngâm nga liên miên, mảng lớn mưa tên kéo theo vô số đường thẳng, đường cong, từ bốn phương tám hướng hướng Cơ Hạo bắn tới.

Cơ Hạo cất tiếng cười to, cuồng phong giáp mặt thổi tới, bị ánh lửa mông lung trên người cuốn lấy liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hắn cảm giác mình giống như biến thành một con cá, không có lực cản bơi ở trong nước, mặc cho hắn tốc độ nhanh nữa, không khí cũng không còn là trở ngại của hắn.

Từng mũi tên bị bẻ mất đầu đã hiểm lại càng hiểm hơn cọ sát thân thể xẹt qua, đuôi tên ma sát thân thể, phát ra tiếng vang khẽ ‘xẹt xẹt’. Cơ Hạo cười ‘Hì hì’, vài cái lên xuống tránh được hơn hai trăm mũi tên bắn nhanh đến, lại hướng Thanh Ảnh tới gần thêm hơn một dặm.

Tốc độ, Cơ Hạo toàn diện kích hoạt Kim Ô huyết mạch lực, mấy chục đường Kim Ô mạch lạc hừng hực thiêu đốt, hắn đồng thời chiếm được ba loại thiên phú thần thông.

Trong đó một loại hắn đang thi triển ‘Lưu Quang Hỏa Dực’, vốn tốc độ Cơ Hạo đã rất bất phàm, sau khi thi triển Lưu Quang Hỏa Dực, tốc độ bốn tấu của hắn càng bỗng nhiên gia tăng gần gấp mười, thật sự như quỷ mỵ, mũi tên Thanh Ảnh cực lực bắn ra cũng chỉ miễn cưỡng nhanh hơn hắn một chút.

Một loại khác chính là ‘Kim Ô Thần Mâu’, thượng cổ Tam Túc Kim Ô chính là thiên địa tinh linh thái dương tinh khí ngưng tụ, bọn nó lơ lửng ở trên chín tầng trời, giống như thái dương chiếu cao trên không, nơi ánh mặt trời bao phủ, mọi sự vạn vật thu hết đáy mắt, cho dù một hạt cải, một đường tro bụi cũng không thể gạt được mắt Kim Ô.

Kim Ô Thần Mâu có thể trên dò xét cửu thiên, dưới thấu cửu u, phá tà động vọng, uy lực tuyệt đại càng có biến hóa vô cùng thần diệu. Ngàn năm gần đây, Hỏa Nha bộ trong cũng là có mấy cái thiên tài chiến sĩ chiếm được Lưu Quang Hỏa Dực truyền thừa, nhưng mà Kim Ô Thần Mâu ngàn từ năm đó đã thành có một không hai, ngàn năm lấy hàng chỉ có Cơ Hạo chiếm được cái này một phần thiên phú thần thông truyền thừa.

Trong con người màu đỏ vàng lóe lên ánh lửa, Cơ Hạo rõ ràng nắm giữ quỹ tích mỗi một luồng gió trong phạm vi hai mươi dặm, rõ ràng thấy được quỹ tích mỗi một mũi tên Thanh Ảnh bắn ra, mỗi một mũi tên nặng nhẹ.

Lưu Quang Hỏa Dực nhẹ nhàng chấn động, quỹ tích mọi mũi tên rõ ràng trong lòng, Cơ Hạo thoải mái tránh được toàn bộ mũi tên bắn tới, lại hướng phía trước ép sát cả dặm.

Thanh Ảnh buồn bực kêu la lên: “Hạo, không nên trách a cữu xuống tay quá ác! Ta chính là tiền thủ anh tuấn nhất, Đại Vu trẻ tuổi nhất Thanh Di bộ, như thế nào cũng không thể thua người tên nhóc này!”

Hét to một tiếng, thân thể Thanh Ảnh bị một làn gió chảy xiết vây quanh, hắt lấy ra ba mũi tên đặt ở trên dây cung, hai mắt thoáng đảo qua Cơ Hạo, ba mũi tên đồng thời phá không biến mất.

Một đòn này Thanh Ảnh sử dụng vu pháp bí truyền của Thanh Di bộ, ba mũi tên biến mất không còn thấy bóng dáng, chỉ có thể nghe được trong không khí truyền đến tiếng xé gió cao vút bén nhọn, giống như một con rồng gió đang đón gió rồng giận.

Người ngoài căn bản không thấy rõ mũi tên tới, nhưng trong con người của Cơ Hạo lóe lên ánh lửa, rành mạch nhìn thấy ba mũi tên bị gió lốc màu xanh to bằng nắm tay, dài mấy chục trượng bao vây lấy, giống như ba con quái mãng lắc đầu vung đuôi hướng mình vạn vẹo lao tới.

Lưu Quang Hỏa Dực toàn lực chấn động, thân thể Cơ Hạo chợt biến mất, ngọn cây chỉ để lại một mảng tàn ảnh nhàn nhạt, trong nháy mắt tiếp theo Cơ Hạo vắt ngang qua hai dặm, tránh được ba mũi tên bắn chụm, đột phá đến chỗ trước mặt Thanh Ảnh không đến trăm trượng.

“A cừu, ăn của con một chiêu!” Cơ Hạo hé miệng, trong lồng ngực ập ủ đã lâu một ngọn lửa màu đỏ vàng hóa thành một con rồng lửa tuôn ra, rồng lửa to bằng nắm tay vừa mới ra khỏi mồm liền biến thành một mảng ánh lửa phạm vi mấy chục trượng, đè đầu hướng Thanh Ảnh đè ép xuống.

Thanh Ảnh bị dọa hú lên quái dị, năm trường cung tung người nhảy nhót vài cái, như con vượn nhẹ nhàng nhảy ra ngoài bảy tám dặm.

Lửa Cơ Hạo phun ra phát ra tiếng ‘Vù vù’ rơi ở trên núi nhỏ Thanh Ảnh vừa rồi đứng, núi nhỏ cao hơn trăm trượng ‘Xèo’ một cái hóa thành đám khói lớn phiêu tán, một ít đá núi, kim loại tính chất đặc biệt tinh túy thì bị nhiệt độ cao làm nóng chảy, biến thành nham thạch nóng chảy đỏ rực chảy ra chung quanh.

Đây là loại thiên phú thần thông Kim Ô nhất tộc thứ ba Cơ Hạo thu được, toàn thân tinh khí ôn dưỡng một đám chân hỏa bản mạng, ở trong khoảng thời gian ngắn hóa thành một con rồng lửa phun ra, lực sát thương của nó hầu như có thể so với uy lực Đại Vu Hỏa Nha bộ toàn lực thúc giục huyết mạch lực bộc phát ra hỏa diễm.

Lấy thực lực Cơ Hạo hiện nay, sau một đòn sẽ không còn sức nữa, một chiêu ‘Kim Ô Thổ Tức’ này hiển nhiên không thể dùng để tác chiến hằng ngày, nhưng lấy để bảo mệnh, đánh bất ngờ, lại là con bài chưa lật cường đại nhất. Ai có thể tưởng tượng, một thiếu niên vừa mới đột phá đến Tiểu Vu cảnh, có thể nháy mắt

bộc phát ra một đòn có thể so với Đại Vu?

Thanh Ảnh đứng ở trên một cây đại thụ rất xa, trợn mắt há hốc mồm nhìn ngọn núi nhỏ bị hóa thành hư ảo.

“Quái... Quái vật! Cơ Hạo là đại quái vật, Hạo, người, người so với a ba người còn cổ quái hơn!”

Thanh Ảnh chịu đả kích lớn ngửa mặt lên trời rít gào: “Ta chính là Thanh Ảnh, tiền thủ anh tuấn nhất Thanh Di bộ, Đại Vu trẻ tuổi nhất Thanh Di bộ từ trước tới nay! A, Hạo, ta không sẵn bản với người nữa, trong nửa tháng, nếu ta còn chưa thể đột phá Đại Vu cảnh, ta sẽ đem đầu mình chặt xuống nuốt vào!”

Hồn hển nhảy nhót một phen, Thanh Ảnh kéo trường cung rất nhanh hướng Lãnh Khê cốc chạy đi.

Rất hiển nhiên, bị Cơ Hạo biểu hiện yêu nghiệt đả kích nặng nề, hẳn không đột phá Đại Vu cảnh là sẽ không đi ra gặp ai. Dù sao hẳn cách mở ra vu huyết thứ nhất chỉ còn lại có một hơi, kiên nhẫn bế quan vài ngày, đột phá cũng là thuận buồm xuôi gió.

Cơ Hạo hai tay ôm ngực cất tiếng cười to, có thể hưng hăng đả kích a cửu thích khoe mẽ, tự kỷ một phen, đây cũng là chuyện rất vui vẻ mà.

Sau khi cười dài vài tiếng, Cơ Hạo hướng Nha Công lượn ở trời cao trên đỉnh đầu cất tiếng gọi, thu hồi Lưu Quang Hỏa Dực, đập cành cây đan xen của cổ thụ rừng rậm, nhanh chóng hướng rừng rậm phía bắc chạy đi.

Bồ Thiên Bất Lậu Quyết cần cần nuốt lượng lớn con mồi, vừa mới đột phá đến Tiểu Vu cảnh, Cơ Hạo càng cần lực lượng khổng lồ bổ khuyết thân thể trống trơn.

Lãnh Khê cốc quá nhiều người, Cơ Hạo mỗi ngày đều bận chân không chạm đất, Cơ Hạo không muốn quá làm phiền tộc nhân, hiện tại con mồi cần, chỉ có

thể dựa vào chính mình đi săn bắn.

Thân hình như gió lướt qua ngọn cây, trong chớp mắt đã rời khỏi Lãnh Khê cốc gần trăm dặm.

Cơ Hạo nhẹ nhàng sụt sịt mũi, hai tay kết thành pháp ấn, cẩn thận phân biệt khí tức những hung thú cường đại lưu lại trong không khí. Con mồi Vu Nhân cảnh đối với hắn đã không có ý nghĩa quá lớn, hiện tại ít nhất cũng cần con mồi Tiểu Vu cảnh mới có thể nhanh chóng tăng lên thực lực của Cơ Hạo.

Tiếng vang ‘Xẹt xẹt’ khẽ truyền đến, ba con Kiếm Phong Tri Chu đen sì từ trong rừng rậm chạy ra.

Mười mấy nam tử dáng người thấp bé không đến năm thước, trên làn da mang theo đốm quái dị, bộ dạng dữ tợn ghê tởm quái dị cưỡi ở trên Kiếm Phong Tri Chu, vừa thấy Cơ Hạo đứng ở ngọn cây, bọn hắn lập tức rút ra binh khí giống cung nỏ nhắm hắn.

‘Bằng bằng’ vài tiếng vang giòn, mấy chục viên đạn kim loại to bằng nắm tay nhiều mũi nhọn bắn nhanh đến, hung hăng đánh về phía chỗ yếu hại ở toàn thân Cơ Hạo.

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn thoáng qua những gã bộ dạng quái dị này, chột nháy xuống khỏi cành cây, nhanh chóng đáp xuống đất, rút ra trường kiếm hướng bọn hắn lao hết tốc độ.

Trường kiếm sáu thước đoạt từ trong tay Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ kéo theo một mảng hàn quang, kiếm quang lóe lên, cái chân dài của ba con Kiếm Phong Tri Chu đồng thời gãy.

Huyết quang lóe lên, năm nam tử quái dị cả người phun máu, lăn lộn bay ra ngoài.

“Mau chạy trốn, mau!”

Nam tử quái dị còn lại kêu một tiếng quái dị, ùn ùn chạy trốn chết vào rừng rậm.

Phía sau Cơ Hạo, mấy chục viên đạn kim loại va vào trên đại thụ, trong tiếng nổ vang cái cây to mấy người ôm bị viên đạn xuyên thủng, những viên đạn đó phát nổ ầm ầm, vô số mũi nhọn đâm thân cây xé thành vô số mảnh gỗ to bằng bàn tay bay lả tả xuống.

Chương 58: Phá Kế

Mười mấy nam tử xấu xí làn da xanh lục nhạt, có đốm to ở trong rừng rậm chật vật chạy trốn.

Bọn hăn ‘xùng xèng xùng xèng’ mắng chửi chói tai, thỉnh thoảng quay đầu, dùng binh khí hình thù kỳ lạ giống nỏ cứng hướng Cơ Hạo hung hăng bắn một phát.

Viên đạn kim loại to bằng nắm tay xé gió đánh tới, trong viên đạn hoặc là rậm rạp gai tằm độc, hoặc là lõi hỏa điện quang, hoặc là hàn băng lốc xoáy, mỗi một viên đạn phát nổ, luôn có mười mấy cây cổ thụ che trời bị nổ phá thành mảnh nhỏ.

Nhưng một đôi cánh chim màu lửa đỏ sau lưng Cơ Hạo nhẹ nhàng vỗ, hai chân đan xen, thân thể kéo theo từng đạo tàn ảnh, thoải mái tránh được viên đạn bắn nhanh đến. Trong tiếng nổ ầm ầm, rừng rậm bị nổ thành một mảng hỗn độn, nhưng Cơ Hạo chưa bị mất một sợi lông.

“Chạy, chạy mau!”

Đám nam tử xấu xí kinh hô chói tai, bọn hăn có đôi khi sẽ giống như linh cầu, đột nhiên tứ chi bộ dạng quái dị hướng về phía trước chạy như điên một lúc, mỗi khi bọn hăn dùng bộ dáng này chạy trốn, tốc độ có thể chột nhanh gấp đôi có thừa.

Nhưng Cơ Hạo bám theo rất xa ở phía sau bọn hăn, mặc cho bọn hăn chạy trốn nước miếng văng tứ tung, nhưng căn bản không thể thoát khỏi Cơ Hạo đuổi giết.

Một đường chạy trốn gần nửa canh giờ, phía trước đột nhiên sáng ngời, rừng rậm đến nơi đây chột biến mất, ánh mặt trời sáng ngời không chút cản trở phủ xuống.

Tiếng nước ‘Ừ ừ’ chấn động lục phủ ngũ tạng người ta cũng run rẩy, hơi nước nồng đậm lao thẳng lên trời, ánh mặt trời chiếu vào trên hơi nước bốc lên, mười mấy dải cầu vồng nho nhỏ ở trong hơi nước theo gió núi kịch liệt run run.

Một dòng sông lớn chảy xiết xé rách rừng rậm, sông lớn rộng tầm hai mươi mấy dặm, ngay tại phía trước Cơ Hạo, lòng sông ở nơi đây đột nhiên gãy, xuất hiện một vách núi cao nghìn trượng. Sông lớn cuộn cuộn từ trên vách núi cắm đầu lao xuống, ở nơi đây hóa thành một cái thác nước khí thế mênh mông.

Thiên địa tạo vật thần diệu khó lường, trên không thác nước rộng lớn như thế, một cây đa già không biết sinh trưởng bao nhiêu năm cong vẹo từ lòng sông bên này, kéo dài hai mươi mấy dặm, kiên định vắt ngang thác nước, đem vô số rễ phụ cắm chặt chẽ ở bờ bên kia.

Cây đa già sinh mệnh lực ương ngạnh này vậy mà ở sông lớn như vậy, trên thác nước như thế dựng một cái cầu vồng.

Càng làm người ta kinh ngạc là, cũng không biết con người làm hay là thiên nhiên hình thành, mười mấy ngọn núi lơ lửng nhỏ nhất chỉ phạm vi mười mấy trượng, lớn nhất bảy tám dặm, bị rễ phụ rậm rạp của cây đa già to ước chừng trăm người ôm này quần quanh, những ngọn núi này cũng không cách nào phiêu荡荡 khắp nơi nữa, nay đang lơ lửng ở phía trên thác nước.

Gió núi gào thét, những ngọn núi lơ lửng này cách mặt đất vài dặm nhẹ nhàng lắc lư.

Rễ phụ lấy hàng vạn để tính của cây đa già bị những ngọn núi này kéo thẳng tắp từng cây, sơn gió thổi qua rễ phụ, rễ căng lên phát ra tiếng thanh thúy như dao cằm.

Đám nam tử xấu xí chạy trốn nhảy lên cây đa già, ‘xì xà xì xồ’ hướng bờ sông bên kia chạy qua. Nam tử xấu xí đoạn hậu cuối cùng còn lộn người, giơ tay, liên tục hướng phía Cơ Hạo phóng sáu viên đạn màu lửa đỏ to bằng nắm tay.

Viên đạn kim loại âm âm nổ tung, đem núi rừng phạm vi trăm trượng nổ thành một mảng biển lửa, vô số cây gỗ lớn âm âm sụp xuống, sóng xung kích tàn sát bừa bãi quét ngang ra, kích động lên mảng thác nước lớn, ở giữa không trung huyễn hóa ra mấy chục cái cầu vòng hình tròn.

Cơ Hạo không chút sợ hãi bước vào biển lửa, lực tràng vô hình vờn quanh thân, toàn bộ hỏa diễm còn chưa tới gần hãn, đã bị lực tràng vắn vẹo, khu trục, một tầng ánh lửa ảm đạm ở chỗ ba thước ngoài cơ thể kịch liệt run rẩy, Cơ Hạo dễ dàng vượt qua đám cháy, đứng ở bên cạnh rừng rậm cười hướng những nam tử xấu xí kia phất phất tay.

“Tạm biệt, không tiễn!”

Hơi dừng một chút, Cơ Hạo lớn tiếng cười nói: “Nói cho người đứng sau các người, muốn đem ta dẫn đến, tìm mấy cô nương trẻ tuổi thanh tú cũng được, kiếm các người đám ngu xuẩn xấu như tinh tinh rụng lông này, là làm ta ghê tởm hay sao?”

Bọn nam tử xấu xí đã ở trên cây đa già sỏi bước chạy qua hơn trăm trượng trợn tròn mắt, bọn hãn không biết làm sao xoay người lại, mờ mịt nhìn Cơ Hạo.

Thế này, thế này không hợp với kế hoạch của bọn hãn mà? Kịch vốn không phải viết như vậy, Cơ Hạo sao chỉ đứng ở ven rừng rậm không đuổi giết chứ?

Bờ sông bên kia, trong rừng rậm đột nhiên lao ra mười mấy chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp, bọn hãn cầm dây thừng, lưới lớn, hỗn hỗn nhìn bên này nghiêng răng kêu to. Càng có mấy chiến sĩ Già tộc tính tình nóng nảy giờ bình khí nặng nề, hung hăng hướng rừng rậm bên người vung lên, nhất thời mấy trăm gốc cây to bị nhổ tận gốc, bị bọn người kia bạo lực đánh thành mảnh vụn.

Trên không cây đa già, trên một ngọn núi lơ lửng phạm vi trăm trượng, Đế Sát mặc hoa phục cười lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi.

“Nữ vu tể tôn quý, người cũng không nói tiểu gia hỏa này khôn khéo như

vậy! Hãn căn bản không giống trẻ con bộ lạc Nam hoang các người, hãn gian trá và khôn khéo, cũng có thể so sánh với người trẻ tuổi Ngu tộc chúng ta rồi.”

“Người cho thêm chút thù lao, hoặc người tự nghĩ biện pháp đem thắng nhóc này dẫn sơn cốc chết tiệt kia.”

Khương Dao đứng ở một bên, nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng rít gào: “Đế Sát, thủ hạ của người có nhiều người như vậy, ta cho người thù lao hậu hĩnh như vậy, người...”

Đế Sát dứt khoát ngắt lời Khương Dao: “Nữ vu tể tôn quý, chúng ta đã là lão bằng hữu, người nên biết chuẩn tắc làm việc của ta —— chiến sĩ Huyết Nha đoàn không thuộc về ta, mà là thuộc về vị đại nhân tôn quý kia phía sau ta, cho nên ta tuyệt đối sẽ không dùng sinh mệnh bọn họ đi mạo hiểm!”

“Đế La bị người hoa ngôn xảo ngữ thuyết phục, hãn đi mạo hiểm một lần, cho nên hãn đánh mất một con mắt, một cánh tay, đây là kết quả hãn mạo hiểm. Mà ta, làm huynh trưởng so với hãn lớn hơn gần năm trăm tuổi, ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.”

“Ở trên địa bàn của Hỏa Nha bộ, cường công một cứ điểm quân sự có mấy vạn tinh nhuệ đóng, có một lão bất tử tọa trấn? Ta ngu như vậy sao? Ta tuyệt đối sẽ không để chiến sĩ dưới trướng ta, vì một chút ân oán cá nhân của người mà hy sinh.”

Đế Sát ngả ngón cười cười, thấp giọng nói: “Hoặc là, người dứt khoát tự mình ra tay? Chỉ cần người chặn giết con Hỏa Nha nọ trên đỉnh đầu tiểu tử kia, ta hiện tại cũng có năm chắc đem hãn bắt sống.”

Khương Dao lâm vào trầm tư, sau đó lắc lắc đầu. Đánh chết Nha Công? Đám Hỏa Nha Hỏa Nha bộ nuôi dưỡng phi hành tuyệt tích, chiến thú Tất Phương Tất Phương bộ nuôi dưỡng cũng không thể sánh được bọn nó, muốn đánh chết độ khó thật sự là quá lớn.

Mắt và tay đã một lần nữa mọc ra, Đế La từ trong rừng rậm chạy ra, hỗn hển chỉ vào Cơ Hạo bờ sông bên kia kêu gào.

Càng nhiều chiến sĩ Già tộc mang theo gần ngàn gã phó binh da đen chạy ra, bọn hãn nhảy lên cây đa to, bước nhanh hướng Cơ Hạo bên này đuổi giết tới.

Nhưng rất nhanh đám chiến sĩ Già tộc kia liền dừng bước, bởi vì Nha Công đã từ trên cao dần dần hạ xuống, tóm lấy bả vai Cơ Hạo đem hãn kéo lên giữa không trung. Những chiến sĩ Già tộc này còn chưa có một ai có thể bằng vào lực lượng của chính mình bay lên, đối mặt một kẻ địch ở trời cao, bọn hãn chỉ có thể có khóc cũng không làm gì.

Cơ Hạo nhìn Đế La bờ sông bên kia nở nụ cười: “Đế La phải không? Dùng loại thủ đoạn nhỏ này đã muốn đối phó ta, đầu óc có chút kỳ lạ rồi nhỉ?”

Cười to vài tiếng, Nha Công kéo Cơ Hạo bay thẳng lên, hóa thành một luồng sáng nhanh chóng hướng phương hướng Lãnh Khê cốc bay đi.

Xoay người lên lưng Nha Công, khuôn mặt tươi cười của Cơ Hạo chợt âm trầm.

Đế La thế mà còn mang theo đám đông thủ hạ đi tuần tra ở phụ cận Lãnh Khê cốc, bọn hãn, hoặc là kẻ đứng sau bọn hãn vẫn chưa từ bỏ ý đồ!

Lần này bọn hãn dùng kế dụ địch đối phó Cơ Hạo, bị Cơ Hạo thoải mái phá hủy, nhưng tộc nhân khác của Hỏa Nha bộ hoặc là Thanh Di bộ, đầu óc bọn họ cũng không linh hoạt như Cơ Hạo, nhờ đâu có người trúng kế bị bắt sống, vậy thì phiền.

Chương 59: Cầu Viện

Ngoài Lãnh Khê cốc lại xuất hiện người của Huyết Nha đoàn.

Không chỉ có Cơ Hạ, ngay cả Cơ Báo cũng giận tím mặt, tự mình mang theo khế ước cự nha lục soát núi rừng phụ cận, lại chưa thể phát hiện dấu vết Huyết Nha đoàn để lại. Sau khi bận rộn vài ngày, Cơ Báo chỉ có thể đặc ý hướng Cơ Hạo thối phòng —— người Huyết Nha đoàn khiếp sợ uy danh nhà mình, đã nghe tiếng mà chạy xa.

Cơ Hạo không đem sự tình đơn giản như vậy, nhưng hẳn cũng tìm không ra bất cứ chứng cứ nào vạch trần âm mưu của Huyết Nha đoàn, chỉ có thể đem toàn bộ nghi ngờ đều chôn dưới đáy lòng.

Gần nửa tháng kể tiếp, Lãnh Khê cốc đặc biệt yên tĩnh, chưa có bất cứ sự tình gì xảy ra nữa.

Cơ Hạo cũng về tới Lãnh Khê cốc, mỗi ngày dựa theo lịch cố định nghỉ ngơi ở tu luyện.

Sáng sớm, mặt trời còn chưa mọc, đã sớm ở đỉnh núi luyện khí ngồi thiền, rèn luyện tử phủ nguyên đan, chờ một luồng thuần dương tử khí lúc mặt trời mọc.

Sau khi tu luyện sáng sớm kết thúc, sẽ làm bạn với Thanh Ảnh, mang theo mấy trăm tộc nhân chiến sĩ săn bắn trong núi rừng, cung cấp thịt để ăn cho nhu cầu của Lãnh Khê cốc.

Giữa trưa, sau khi ăn nuốt lượng lớn thịt hưng thú, buổi chiều ở trong Lãnh Khê cốc rèn khí lực, rèn luyện thân thể. Gần nửa tháng, sau khi đột phá Tiểu Vu cảnh khí huyết pháp phòng bất định đã hoàn toàn củng cố, mỗi ngày đều có lượng lớn tinh huyết sau khi luyện hóa dung hợp với Hỏa Nha huyết mạch, Kim Ô lực mỗi ngày đều có tăng trưởng, uy lực của ba đại thiên phú thần

thông mỗi ngày cũng đều ổn định tăng lên.

Đến đêm, Cơ Hạo hoặc là theo Thanh Phục học tập thuật rèn luyện vu được, hoặc là ở dưới sự chỉ đạo của Cơ Báo , Cơ Hạ diễn luyện thực chiến với bọn họ.

Cơ Báo , Cơ Hạ là nhân vật đại biểu chiến sĩ bộ lạc Nam hoang, bọn họ không có chiến đấu chiêu pháp cố định, bọn họ mỗi một đòn đều tuân theo ** bản năng, noi theo hung cầm mãnh thú trong núi rừng, chú ý là dùng tốc độ nhanh nhất, lộ tuyến công kích ngắn nhất, tỉ lệ hữu hiệu nhất giết chết kẻ địch.

Ở dưới sự thao luyện gần như khắc nghiệt của Cơ Báo , Cơ Hạ, kỹ xảo chiến đấu kiếp trước tinh diệu, phức tạp như tác phẩm nghệ thuật của Cơ Hạo dần dần rút đi phù hoa, từng ngày trở nên thuần thực tàn nhẫn, quyết đoán kiên quyết.

Kỹ xảo tác chiến kiếp trước cùng bản năng giết chóc kiếp này, bị linh hồn lực cường đại của Cơ Hạo dần dần nhào nặn dung hợp, dần dần lột xác thành một loại ‘chiến kỹ’ đáng sợ độc đáo, chỉ thuộc về riêng Cơ Hạo. Ngăn ngừa non nửa tháng dốc lòng tu luyện, Cơ Hạo ở dưới tình huống tu vi chưa đột phá lớn bao nhiêu, sức chiến đấu và lực phá hoại được tăng lên hơn mười lần.

Một ngày này, hoàng hôn.

Cơ Hạo đứng ở trên tường bảo vệ của Lãnh Khê cốc, dùng một cành cây nhỏ đùa giỡn một con rắn hai đầu toàn thân bạc trắng mang theo hoa văn lốm đốm dạng vòng màu đen.

Con rắn độc dài cả trượng động tác nhanh nhẹn, hành động như gió, thân thể uốn lượn vắn vẹo quái dị khó phòng ngự. Nhưng đôi mắt Cơ Hạo trống rỗng nhìn chăm chăm con rắn độc, cành trong tay dài tám thước, to bằng ngón cái nhẹ nhàng gõ gõ ở trên thân rắn, mặc cho con rắn hai đầu này cuồn cuộn tấn công như thế nào, lại mãi không thể tới gần Cơ Hạo nửa bước, chỉ có thể cách hăm hơn một trượng vờ qua lại.

Một đám chiến sĩ Hỏa Nha bộ, Thanh Di bộ vờn quanh ở bên người Cơ Hạo,

chật chịt tán thưởng.

“Không hổ là thằng nhãi con của Cơ Hạ đại huynh cùng Thanh Phục a tỳ, Tiểu Vu trẻ tuổi như vậy, Tất Phương bộ cũng không có đả hạ như vậy nhỉ?”

“A nha, so sánh với Hạo oa đả hạ này, ta cũng không có mặt mũi gặp ai nữa. Ta lớn hơn Hạo mười tuổi, ta năm nay vẫn là Vu Nhân cảnh tầng mười hai đây!”

“Không phải sao, Song Đầu Hắc Hoàn Phúc này, ta một rìu có thể đánh chết nó, nhưng ta cũng không dám, cũng không thể đùa bỡn loại độc trùng này như vậy!”

Trong tiếng tán thưởng, ngoài mười mấy trượng trên một tháp tên cao cao mười mấy trượng, một chiến sĩ Thanh Di bộ đột nhiên kêu một tiếng chói tai, từ trên tháp tên vọt ra nửa thân thể, dùng sức chỉ hướng về phía sâu trong rừng rậm phía trước.

“Hây, bên kia có động tĩnh! Ta nhìn thấy ánh sáng mặt trời chiếu ở trên máu người phản quang, là máu người tươi mới, có người ở nơi đó bị thương!”

Tiếng ‘Soạt soạt soạt’ truyền đến, trong núi rừng ngoài vài dặm, một tổ chim trên cây kinh hãi bay lên bầu trời. Các chiến sĩ trên tường bảo vệ đều kêu lên, chim trên cây vô cớ kinh động, khẳng định có người ở trong rừng rậm nhanh chóng bồn tẩu chém giết.

Cơ Hạo hít sâu một hơi, cành cây trong tay đâm nhanh về phía trước, ‘Bốp bốp’ hai tiếng, hai cái đầu rắn của rắn độc hai đầu bị đánh nát. Một cước đem thân thể nhúc nhích của rắn độc đá xuống khỏi tường bảo vệ, Cơ Hạo nhảy lên cao mười mấy trượng, tóm chặt một cây cọc bảo vệ tháp tên vọt ra, xoay người một cái chui vào trong tháp tên.

‘Dục ~ dục ~’, chiến sĩ Hỏa Nha bộ trên tường bảo vệ phát ra tiếng kêu ngân nga.

Ở trong rừng rậm Nam hoang, loại tiếng kêu đơn điệu ngân nga này đại biểu cho nơi này là nơi có chủ, nếu là kẻ địch, thì đừng xâm nhập nơi này lung tung; đồng thời tiếng kêu tiết tấu đặc thù cũng là đang chỉ dẫn phương hướng, nếu là tộc nhân, đồng bạn nhà mình, bọn họ có thể theo tiếng kêu chỉ dẫn chạy tới.

Tiếng càn gậy ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, qua thời gian đại khái mười mấy hơi thở, ‘Vù’ một cái, một bóng người cả người là máu lão đảo từ trong rừng rậm chạy ra, một đường rải xuống vũng máu to, hoảng hốt hướng cửa vào Lãnh Khê cốc chạy tới.

Người này vừa mới chạy ra xa mười mấy trượng, cách Lãnh Khê cốc còn hơn hai dặm, trong con người Cơ Hạo lóe ra ánh lửa, Kim Ô Thần Mâu mở ra, đã thấy rõ bộ dáng y —— người này để trần ngực, trên ngực tràn đầy lông dài, dùng thuốc nhuộm màu máu xám đồ đằng một con báo hùng hực thiêu đốt.

Hỏa Báo bộ, đây là một bộ lạc cỡ trung được Hỏa Nha bộ che chở, lãnh địa bọn họ vừa vặn ở tận cùng phía bắc nơi Hỏa Nha bộ cai quản, tộc nhân dũng mãnh thiện chiến, quan hệ cực kỳ thân cận với Hỏa Nha bộ. Nhiều năm trước tới nay, trong xung đột của Hỏa Nha bộ và Hắc Thủy Huyền Xà bộ, chiến sĩ Hỏa Báo bộ thường thường đảm đương tiên phong xung phong ở tận cùng phía trước.

“Là huynh đệ Hỏa Báo bộ!” Cơ Hạo từ trên tháp tên thò nửa người ra, hướng về tộc nhân trên tường bảo vệ bên dưới quát: “Đi vài người, cứu hãn!”

Tiếng rống to ‘Hú hú’ vang lên, mười mấy chiến sĩ Hỏa Nha bộ cười lên chiến thú của mình, trực tiếp từ trên tường bảo vệ nhảy xuống, dùng tốc độ nhanh nhất hướng chiến sĩ Hỏa Báo bộ người be bét máu kia nghênh đón.

‘Hắc hắc’ !

Trong rừng rậm phía sau chiến sĩ Hỏa Báo bộ truyền đến tiếng cười chói tai, ‘Xẹt xẹt’ hai tiếng, hai mũi tên từ trong rừng rậm bắn nhanh ra, hầu như là trong chớp mắt đã tới phía sau chiến sĩ Hỏa Báo bộ.

“Ở trước mặt Thanh Ảnh ta, các người cũng xứng dùng tên sao? Thanh Ảnh ta, chính là tiền thủ anh tuấn nhất Thanh Di bộ, Đại Vu trẻ tuổi nhất Thanh Di bộ từ trước tới nay!” Thanh âm rầm thối của Thanh Ảnh xa xa truyền đến, theo tiếng xé gió bén nhọn, một tiền ảnh màu xanh bắn nhanh ra, phát sau mà đến trước nháy mắt đến phía sau chiến sĩ Hỏa Báo bộ.

Mũi tên màu xanh kéo một cái đường cong, nhẹ đem hai mũi tên đánh rớt.

Chiến sĩ Hỏa Báo bộ lão đảo một cái, cầm đầu ngã xuống đất, đầu ở dưới đất đập ra một cái hố to, tung lên mảng lớn tro bụi.

Chật vật ngãng đầu lên, chiến sĩ râu xồm này khàn giọng hét to: “Cứu bộ lạc ta! Đám khốn kiếp Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ, bọn chúng liên thủ công kích bộ lạc của ta! Trời ạ, vài ngày trước, chiến sĩ trẻ khỏe của bộ lạc chúng ta đều bị Kim Ô linh rút đi rồi!”

Các chiến sĩ Hỏa Nha bộ nghe được tiếng đại hán khóc la, đồng thời phản nộ lớn tiếng rít gào lên.

Chương 60: Viện Binh

“Toàn bộ chiến sĩ trưởng thành của bộ lạc, bảy ngày trước đã bị Kim Ô lĩnh rút đi rồi.”

Chiến sĩ Hỏa Báo bộ bị thương nặng mấy chục chỗ, mấy cái xương cũng bị chém gãy, chỉ dựa vào một chút hy vọng trong lòng, gắng gượng thân thể chạy tới Lãnh Khê cốc thanh âm khàn khàn rít gào: “Chiến sĩ trong tộc có thể tác chiến, chỉ còn lại có ba trăm người! Kẻ địch Huyết Ngạc bộ cùng Quỷ Oa bộ, có rất nhiều, rất nhiều!”

Đôi tay máu me nhầy nhụa túm chặt lấy cánh tay Cơ Hạ, chiến sĩ Hỏa Báo bộ cắn răng lạnh lùng nói: “Cơ Hạ thủ lĩnh, cứu bộ lạc ta, cứu tộc nhân của ta! Chúng ta là bộ lạc lớn nhất của Hỏa Báo bộ, người già phụ nữ trẻ em của chúng ta, chiếm một nửa toàn bộ Hỏa Báo bộ!”

Cơ Hạ nhíu chặt lông mày, chém đinh chặt sắt nói: “Hỏa Báo bộ là huynh đệ của chúng ta, bọn họ xảy ra chuyện, chúng ta phải cứu. Huyết Ngạc bộ và Quỷ Oa bộ? Tay sai của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, lũ khốn chỉ biết đánh lén... Chúng ta có thể thoải mái đánh vỡ đầu bọn chúng.”

Không đợi Cơ Hạ mở miệng, Cơ Hạo đứng ở một bên xen mồm nói: “A ba, mạch khoáyng Lãnh Khê cốc rất quan trọng, người phụng mệnh tọa trấn nơi này, không thể tùy tiện dẫn người đi ra ngoài. Con đã trưởng thành, con cũng có thể góp sức cho Hỏa Nha bộ, lần này để con đi đi!”

Cơ Hạ ngạc nhiên há hốc mồm, hơi đại ra bắt đầu đánh giá cao thấp Cơ Hạo.

Cơ Hạo ưỡn ngực, ánh mắt kiên định nhìn Cơ Hạ: “A ba, con tuy tuổi không lớn, nhưng đầu óc con tốt hơn rất nhiều a thúc, a bá trong tộc. Hơn nữa, con đã là Tiểu Vu! Tiểu Vu so với rất nhiều a thúc, a bá còn mạnh hơn!”

Tộc nhân Hỏa Nha bộ xung quanh đều hướng Cơ Hạo nhìn lại, biểu cảm

trong ánh mắt đều cực kỳ phức tạp.

Đúng vậy, nháy mắt thời gian, Cơ Hạo lao lên giống như tên lửa, ở thời điểm trẻ con bằng tuổi hắn còn đang tiếp nhận huấn luyện chiến đấu sơ cấp nhất của bộ lạc, hắn lại đã là thực lực Tiểu Vu so với tộc nhân bình thường cũng mạnh hơn một mảng lớn.

Ở bộ tộc Nam hoang, có được thực lực Vu Nhân cảnh tầng năm trở lên, đại biểu người đã là một chiến sĩ bộ lạc đủ tư cách.

Khi người đột phá Tiểu Vu cảnh, trở thành một vị Tiểu Vu, như vậy ý nghĩa người đã trở thành nòng cốt bộ lạc có thể dựa vào.

“Thằng nhãi con của ta, Hạo, con mới lớn bao nhiêu? Nhưng, con khẳng định sẽ không chịu thiệt, điểm ấy a ba thật ra tin tưởng con!” Cơ Hạ dùng sức vỗ vỗ đầu, cất tiếng cười to lên: “Hạo, thằng nhãi con của ta, con tuy tuổi không lớn, nhưng con là thật sự trưởng thành rồi!”

Hít sâu một hơi, Cơ Hạ lớn tiếng quát: “Cơ Ưng, Cơ Lang, Thanh Ảnh, các người phân biệt mang hai ngàn chiến sĩ Hỏa Nha bộ, một trăm huynh đệ Thanh Di bộ, đi cứu viện các huynh đệ Hỏa Báo bộ đi! Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ? Loại bộ lạc phế vật này cũng dám hướng chúng ta vươn móng vuốt, Lãnh Khê cốc đang cần quặng nô, bắt nhiều người sống chút trở về!”

Bộ lạc Nam hoang chinh chiến chém giết, chỉ cần thủ lĩnh chiến sĩ ra lệnh một tiếng, không có bất cứ sự do dự cùng kéo dài nào, toàn bộ chiến sĩ đều sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị sẵn sàng. Ngăn ngừa nửa khắc đồng hồ thời gian, hai ngàn chiến sĩ tinh nhuệ của Hỏa Nha bộ đã leo lên chiến thú của mình, được chiến sĩ Hỏa Báo bộ bị thương nặng dẫn dắt, một đường phát ra tiếng huýt gió bén nhọn xâm nhập rừng rậm.

Tình hình chiến đấu khẩn cấp, ở dưới đề nghị của Cơ Hạo, ba con Tứ Nha Mãnh Mã đảm đương quân tiên phong của đội ngũ, một đường mãnh liệt húc tan cây gỗ che trời phía trước, mở ra cho đại đội nhân mã một con đường lớn tận

tình chạy.

“Hai canh giờ, a thúc, chỉ cần hai canh giờ, chúng ta có thể chạy tới bộ lạc của người!” Cơ Hạo cười ở trên thân gấu béo, hướng chiến sĩ Hỏa Báo bộ ngồi ở phía sau mình lớn tiếng kêu to: “Người có biết, Kim Ô lĩnh điều đi toàn bộ chiến sĩ bộ lạc các người làm gì hay không?”

Chiến sĩ Hỏa Báo bộ mờ mịt lắc đầu, từ trước tới giờ chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Rừng rậm Nam hoang nguy hiểm vô số, không chỉ có bộ lạc đối địch lúc nào cũng có thể quấy rầy, xâm nhập, càng có vô số hung cầm mãnh thú sẽ tạo thành uy hiếp đối với tộc nhân.

Trước kia Kim Ô lĩnh từ bộ lạc phụ thuộc điều động chiến sĩ tác chiến, nhất định sẽ lưu lại cho bộ lạc đủ lực lượng tự bảo vệ mình.

Nhưng lần này, mấy ngàn tinh nhuệ Hỏa Báo bộ lạc này bị điều động hết, chỉ để lại ba trăm chiến sĩ trưởng thành thực lực yếu nhất trông coi bộ lạc, loại hành vi này ở Nam hoang không khác mưu sát. Nhưng mệnh lệnh của Kim Ô lĩnh là như thế, Hỏa Báo bộ làm minh hữu trung thực của Hỏa Nha bộ vô số năm qua, bọn họ không do dự đem toàn bộ chiến sĩ phái đi.

“Hành La Quân, có thể giúp ta triệu tập thêm một ít đồng bạn không?” Hai tay nắm chặt lông rậm trên lưng gấu béo, Cơ Hạo hướng Hành La Quân ngồi vắt vẻo ở trên xích báo, chạy sóng vai cùng mình lớn tiếng hô: “Cần đồng bạn cường đại một chút, những kẻ quá yếu ớt, không dùng được!”

Hành La Quân giơ lên cao cao trường cung, tóc dài màu xanh lục ở sau người nhẹ nhàng phất phơ. Nàng như quuyến rũ, ngửa mặt lên trời phát ra lời kêu gọi không có âm thanh.

Từng vòng gợn sóng mắt thường có thể thấy được hướng bốn phía khuếch tán ra, trong núi rừng xung quanh đột nhiên truyền đến tiếng hú dài lúc trầm lúc bổng, từng trận gió kỳ dị từ trong núi rừng ‘soạt soạt’ thổi lên, không bao lâu trong núi rừng hai bên đại đội nhân mã có một số bóng dáng kỳ dị duy trì tốc độ

tương tự với đội ngũ, nhanh như gió xoáy hướng phía trước chạy như điên.

Những cái bóng đó giống thú mà không phải thú, hơn nữa thân thể cũng bao phủ ở trong sương mù kỳ dị, nhìn qua mờ mờ lung lung, không phải hung thú trên ý nghĩa tầm thường, mà là thiên địa linh khí trong núi rừng bị một số tồn tại kỳ dị nào đó hấp dẫn, trời sinh địa dưỡng nảy sinh ra linh vật kỳ dị không biết tên.

Chỉ có Hành La Quân tinh linh núi rừng như vậy, mới có năng lực này đem các sinh linh kỳ dị mà cường đại, quý báu mà thần kỳ đó triệu hồi ra. Ở Nam hoang, rất nhiều tiểu bộ lạc cúng bái thần linh, thật ra chính là những linh vật kỳ dị này.

Lão Thạch ngồi ở trên lưng một con Tứ Nha Mãnh Mã mở đường, hần giơ nắm tay thật lớn, theo một tiết tấu kỳ dị, chậm rãi gõ ngực mình. ‘Thịch, thịch thịch, thịch thịch thịch ~ thịch, thịch thịch, thịch thịch thịch ~’, tiếng gõ chắc nịch vang dội theo gió truyền ra thật xa, rất nhanh, trong dãy núi ngoài mấy chục dặm liền có tiếng kim loại va chạm vang dội tương tự truyền đến.

“Huynh đệ... Ta nghe được thanh âm của huynh đệ!” Lão Thạch thấp giọng lầm bầm: “Hạo, ta đã tìm được ba huynh đệ, huynh đệ so với ta càng cường đại hơn! Ô, bọn họ hỏi ta cái gì là ‘Rượu’, còn có mùi vị thịt nướng ra sao!”

“Nói cho bọn họ, rượu bao đủ, thịt ăn ngon! Hỏa Nha bộ chúng ta, hoan nghênh bọn họ thường trú! Ha ha, a ba, a mỗ ta, đều là cực kì hiếu khách.” Cơ Hạo cười đến hàm cũng lộ. Lão Thạch thạch quái như vậy ở trong núi rừng cực kỳ hiếm thấy, lần này được lão Thạch triệu hồi ra ba người, quả thực là niềm vui ngoài ý muốn!

Thạch quái đầu óc đơn giản, một giọt óc cũng không có, chỉ cần cho bọn họ đủ rượu ngon thức ăn ngon, những kẻ này dễ dụ dỗ nhất.

Năm đó lão Thạch cũng chỉ là bị Cơ Hạo một chén rượu lâu năm, một miếng mật, đã ngoan ngoãn thành ‘đồng bạn nhỏ’ của Cơ Hạo, làm tấm khiên bao nhiêu

lần cho trò chơi núi rừng của hần?

Lão thụ yêu hành động chậm chạp cũng ngồi ở trên lưng một con Tứ Nha Mãnh Mã, nhìn thấy lão Thạch dương dương đắc ý, lão thụ yêu không cam lòng yếu thể giơ lên cánh tay như cành cây, vô số điểm sáng màu xanh lục từ trong cánh tay hần là tả bay ra, giống như con bướm hướng núi rừng xung quanh bay đi.

Tứ Nha Mãnh Mã chạy như điên về phía trước, qua đại khái hai khắc đồng hồ, trong núi rừng phía trước đột nhiên đất rung núi chuyển một trận, hai cây cổ thụ cao hơn ba trăm trượng, tán cây bao phủ ngàn mẫu đột nhiên động dậy một cái.

Mặt đất nứt ra khe hở thật lớn, hai cây gỗ lớn che trời không có gì khác với cổ mộc phụ cận đột nhiên mở đôi mắt tỏa lục quang, chậm rãi đem rễ cây từ trong lòng đất rút ra, vô số rễ cây nhanh chóng co lại thành hai cái chân tạo hình thô lậu.

Cơ Hạo hoàn toàn ngây người, lão thụ yêu đây là muốn chơi lớn giết chóc lớn sao?

Hần nhớ rõ bản thể đại thụ của lão thụ yêu cũng chỉ cao một trăm bảy trăm tám mươi trượng, hai gốc cổ mộc đã yêu hóa này so với lão thụ yêu cao gần gấp đôi, thực lực của bọn họ ít nhất là gấp mấy lần lão thụ yêu!

“Yêu hô ~ để chúng ta giết một cái thống khoái!” Cơ Hạo cất tiếng hét dài, dùng sức hướng bầu trời vung nắm tay.

Hắc mao cự viên suốt đường theo sát sau đội ngũ, ở ngọn cây chạy như điên không phục hừ hừ một tiếng, đột nhiên đứng ở trên một cây đại thụ, cũng phát ra tiếng hú dài cao vút tầng mây.

Rất nhanh, các nơi trong núi rừng, đều có tiếng hú bén nhọn xa xa truyền đến.

Chương 61: Dã Hỏa

Ánh lửa bắn ra bốn phía, mùi máu tươi theo gió núi bay ra thật xa.

Cơ Hạo đứng ở trên một cây đại thụ, nướng cành lá che thân thể, hướng khe núi ngoài vài dặm ngắm nhìn.

Phía trước, bộ lạc Hỏa Báo bộ này chọn nơi trú đóng cực kỳ xảo diệu, phía trước bộ lạc là một dòng sông nhỏ uốn lượn, cung cấp cho bộ lạc nguồn nước sung túc. Phía sau là vách núi dốc đứng, dày đặc bụi gai kịch độc, từ ba phương hướng vây quanh lại, làm thành một hõm núi phạm vi mười mấy dặm.

Giờ phút này nơi trú đóng của Hỏa Báo bộ đã bị công phá, trong hõm núi phân bố chằng chịt nhà gỗ, lều cỏ bị lửa lớn điểm hỏa, liệt hỏa hừng hực, khói đen bốc thẳng lên trời.

Trong hõm núi ngã xuống ngổn ngang trên vạn thi thể, xem bộ dáng đều là tộc nhân Hỏa Báo bộ. Mấy trăm con huyết ngọc (cá sấu máu) dài mấy trượng, toàn thân da dày màu đỏ rực nằm úp sấp dưới đất, thoải mái há mồm nuốt thân thể máu chảy đầm đìa.

Ở phía sau hõm núi, trong bụi gai độc rậm rạp không thể đi qua, một con đường nhỏ uốn lượn nổi thẳng đỉnh chóp vách núi phía sau.

Trên vách núi một mảng bằng phẳng, tộc nhân Hỏa Báo bộ rậm rạp cuộn mình thành một cục, một số đứa bé ít tuổi đang gào khóc xé tim xé phổi.

Cuối con đường nhỏ, một lá cờ phướn thật dài do xương thú màu đỏ chế thành đứng sừng sững ở bên vách núi, mấy chục cái đuôi báo màu lửa đỏ treo ở trên lá cờ dài theo gió phiêu động. Tiếng kêu chói tai ‘Ô ô’ không ngừng từ trong lá cờ phướn dài truyền đến, hư ảnh mấy chục con báo màu lửa đỏ dài mấy trượng, thân hình mỏng lung nhanh chóng lui tới xuyên qua ở trong bụi gai kịch độc, trong mồm thỉnh thoảng phun ra cả mảng lớn đốm lửa, khói đen.

“Tổ linh kỳ phiên Hỏa Báo bộ!” Thanh Ảnh đứng ở bên người Cơ Hạo, nhìn cây cờ phướn cao mấy trượng kia lăm bắm: “Xem ra vu tế Hỏa Báo bộ bị ép nổi khùng rồi, không phải đến thời điểm vạn phần khẩn cấp, không ai dám quấy nhiễu tổ linh yên giấc, đem bọn họ triệu hồi ra tác chiến.”

Tiếng kêu chói tai ‘Yêu yêu’ xộc thẳng lên trời, mấy trăm chiến sĩ Huyết Ngạc bộ dáng người tráng kiện cầm đuốc, dốc hết toàn lực đem đuốc ném vào trong bụi gai độc, muốn đốt sạch một mảng bụi gai kịch độc phiên toái này, mở một con đường lớn đi thông vách núi đỉnh chóp.

Nhưng mấy chục con hỏa báo ở trong bụi gai lui tới xuyên qua, một khi có lửa cháy lên, đám hỏa báo này lập tức lao qua, há mồm hướng về ngọn lửa dùng sức hút, toàn bộ lửa đều bị hút sạch sẽ. các chiến sĩ Huyết Ngạc bộ ném mấy ngàn cây đuốc dầu, nhưng bụi gai độc chưa bị thiêu hủy một chút nào.

Từng đại đội tộc nhân Quỷ Oa bộ dáng người thấp bé, làn da màu xanh lục đen, hai mắt lồi ra giống như cóc vung ống thổi tên tinh xảo, dương dương đắc ý hướng tộc nhân Hỏa Báo bộ trên vách núi lớn tiếng mắng chửi.

Trên dưới một trăm nữ nhân Hỏa Báo bộ bị bắt sống bị những tộc nhân Quỷ Oa bộ đè xuống đất, bên cạnh mỗi nữ nhân đều có đám đông tộc nhân Quỷ Oa bộ sốt ruột chờ đợi. Họ ở dưới đất liều mạng giãy dụa kêu rên, dẫn tới đám trẻ con Hỏa Báo bộ trên vách núi đều lớn tiếng khóc lóc.

“Bọn Hỏa Báo bộ nhu nhược! Chúng ta giết tộc nhân của các người, chúng ta đốt bộ lạc của các người, chúng ta đang chơi nữ nhân của các người!” Một chiến sĩ Quỷ Oa bộ trên làn da che kín rậm rạp bọc mũ to bằng nắm tay, cười ở trên lưng một con Độc Quỷ Oa to khoảng một trượng rống lớn: “Xem đi, nữ nhân của các người làn da cũng thật trắng, hắc hắc, so với nữ nhân Quỷ Oa bộ chúng ta trắng nõn hơn nhiều! Các người cứ như vậy nhìn họ bị chúng ta làm chết tươi sao?”

‘Ngao’ gầm lên giận dữ, trong hơn trăm chiến sĩ Hỏa Báo bộ đứng ở dưới tổ

linh kỳ phiên đỉnh chớp vách núi, một tráng hán cả người vết máu loang lổ, nửa cánh tay trái bị chặt mất rống giận một tiếng, sai bước theo đường nhỏ gấp ghềnh lao xuống.

Trong tiếng thở dốc ‘Phù phù’, chiến sĩ Hỏa Báo bộ lao xuống đường nhỏ gấp ghềnh dài bảy tám dặm, vung rìu sắt trong tay hướng kẻ địch gần nhất chém tới.

Mấy chục chiến sĩ Quỷ Oa bộ đồng thời giơ ống thối tên, trong tiếng ‘Chúu chúu’, mấy chục cái gai độc màu đen bắn nhanh ra, hung hăng cắm ở trên thân chiến sĩ Hỏa Báo bộ. Kịch độc trên gai đen nhanh chóng khuếch tán, thân thể chiến sĩ Hỏa Báo bộ chợt bành trướng, vô số bọc mủ từ dưới làn da cấp tốc lòi ra, thời gian ngắn ngủn vài hơi thở, chiến sĩ Hỏa Báo bộ lão đảo chạy về phía trước không đến mười bước đã suy sụp ngã xuống đất.

‘Phốc’ một tiếng, thân thể chiến sĩ Hỏa Báo bộ biến thành nước mủ màu đen, dịch độc chảy đầy đất.

Một chiến sĩ Huyết Ngạc bộ mặc giáp da màu máu, cầm hai thanh trọng đao bất mãn rít gào: “Bọn cóc thối, lưu lại thi thể, bọn nhỏ bảo bối của chúng ta còn chưa ăn no đâu, một miếng thịt thật ngon, bị các người làm cho không ăn được nữa!”

Trong khe núi, từng đám đông chiến sĩ Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ kiêu ngạo vạm phần ngửa mặt lên trời cười điên cuồng.

Cơ Hạo nheo mắt, thần niệm khuếch tán ra, thoải mái bao phủ toàn bộ hõm núi phạm vi mười mấy dặm.

Chiến sĩ Huyết Ngạc bộ gần một ngàn, nhân số Quỷ Oa bộ nhiều hơn một chút, đại khái ở khoảng hai ngàn. Trong đó không có cao thủ cấp Đại Vu, chiến sĩ mạnh nhất chỉ là mấy chục Tiểu Vu của Huyết Ngạc bộ, mà số lượng Tiểu Vu của Quỷ Oa bộ càng ít hơn, chỉ có không đến mười người.

Vô luận Huyết Ngạc bộ hay Quỷ Oa bộ, thượng cổ sinh linh huyết ngạc và quỷ oa bọn họ cung phụng cường đại thua xa Tam Túc Kim Ô, huyết mạch lực bọn họ thu được cũng đặc biệt gầy yếu, cho nên trong chiến sĩ bộ lạc bọn họ, tỉ lệ Tiểu Vu và Đại Vu thua xa Hỏa Nha bộ!

“Chút người vậy sao? Huyết Ngạc bộ và Quỷ Oa bộ, từ bao giờ to gan như vậy?” Cơ Hạo cười lạnh liên tục, liên hệ đến chuyện mấy hôm trước thủ hạ của Đế La muốn dụ bắt mình, Cơ Hạo ngửi được khí tức âm mưu nồng đậm.

“A cữu, bảo các huynh đệ chuẩn bị đi!” Cơ Hạo giơ tay phải, dùng sức vung lên về phía trước: “Xử lý bọn chết tiệt này!”

Lão thụ yêu sai bước đi ra khỏi rừng rậm, đứng ở bên bờ sông. Hắn dùng lực đâm chân, hai cái rễ thô to chui thật sâu vào mặt đất, sau đó thân hình hắn nhanh chóng bành trướng, từ thụ yêu hình người hồi phục hình tròn của bản thân.

Một cây đại thụ cao gần hai trăm trượng đứng sừng sững ở bên bờ sông, vô số chất dinh dưỡng trong đất đai màu mỡ bị lão thụ yêu cắn nuốt, rễ cây của hắn ở trong lòng đất cấp tốc kéo dài ra, thời gian ngắn ngủn mấy hơi thở, rễ cây của hắn đã chui qua con sông nhỏ rộng mười mấy trượng, nhanh chóng kéo dài đến phía dưới bộ lạc Hỏa Báo bộ.

“Giết!” Cơ Hạo trầm giọng rít một tiếng.

Lão thụ yêu đồng thời rống lớn một tiếng ‘Giết’, cái hốc đen sì trên thân cây của hắn mở ra, phun ra mảng lớn hàn khí.

Mấy ngàn cái rễ màu đen to bằng cánh tay từ trong lòng đất Hỏa Báo bộ bắn nhanh ra, giống như rắn độc hướng chiến sĩ Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ trong hõm núi đâm tới. Lão thụ yêu vươn rễ cây là nhiều như thế, dẫn tới toàn bộ hõm núi hầu như đều bị rễ của hắn bao trùm, các chiến sĩ Huyết Ngạc bộ và Quỷ Oa bộ đồng thời cảm thấy trời cũng tối đi.

“Kẻ địch!” Đại hán Huyết Ngạc bộ cầm song đao kinh hoàng kêu to.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, mấy trăm chiến sĩ Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ thực lực yếu nhất bị rễ cây đâm xuyên qua thân thể, rễ cây thật dài mang theo thân thể bọn hắn xông lên trời cao, lượng lớn máu tươi theo rễ cây màu đen phun xuống, trong hõm núi đột nhiên có một trận mưa máu.

Tiếng kêu quái dị ‘Dục dục’ xông thẳng lên trời, hai ngàn chiến sĩ Hỏa Nha bộ cười chiến thú của mình từ trong rừng rậm lao ra, bọn họ lao tới bên dòng sông nhỏ, chiến thú dưới khố đồng thời rút gào, thoải mái nhảy vọt qua sông nhỏ rộng mười mấy trượng, lập tức xung phong vào bộ lạc Hỏa Báo bộ hùng hực thiêu đốt.

Các chiến sĩ Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ vung binh khí, chặt vật chém đứt một lại một cái rễ cây hướng mình đâm nhanh tới.

Bọn hắn kinh hoàng la lên, tuyệt vọng nhìn chiến sĩ Hỏa Nha bộ vượt qua sông nhỏ vô đến.

Trong nháy mắt tiếp theo, mấy trăm mũi tên bắn nhanh đến, cả mảng lớn chiến sĩ Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ yết hầu trúng tên, hộc cả ngụm máu bay về phía sau.

Chiến sĩ Hỏa Nha bộ thừa dịp bối rối, lao vào trong đám chiến sĩ Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ. Dao kiếm nặng nề được vung, giống như đã hỏa đốt cháy cỏ dại héo rũ, từng mảng lớn chiến sĩ Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ hầu như không chút phản kháng bị đánh giết ngã xuống đất.

“Trời ạ! Bọn hắn sao lại tới?” Chiến sĩ Huyết Ngạc bộ cầm song đao tuyệt vọng hô to lên.

Chương 62: Bao Vân

‘Dát’ !

Cơ Hạo ngửa mặt lên trời thét dài, một mảng ánh lửa từ sau lưng lao ra, Lưu Quang Hỏa Dực dần dần ngưng tụ, dùng sức vung một cái. Ánh lửa bao phủ thân thể, Cơ Hạo hóa thân làm một luồng sáng, nháy mắt chạy ra khỏi rừng rậm, lướt qua sông nhỏ, vượt qua hơn trăm trượng đất trống phía trước bộ lạc, mang theo mảng lớn tàn ảnh cùng nhiệt lực xâm nhập bộ lạc Hỏa Báo bộ.

Chiến sĩ Huyết Ngạc bộ cầm song đao đã là thực lực Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, lúc hăn dùng sức vung đại đao hướng tới bầu trời rộng to rít gào, phía sau hăn một đám sương máu tràn ngập, trong sương mù mờ hồ có một con huyết ngạc dài mười mấy trượng quay cuồng.

Mỗi khi huyết ngạc lẫn lộn, làn da chiến sĩ này liền trở nên gần như bán trong suốt, Kim Ô Thần Mâu của Cơ Hạo có thể nhìn thấy rõ ràng trên bảy tám đường kinh lạc huyết quang quán quanh trong cơ thể hăn, có vài cái vu huyết to bằng ngón cái đang lóe lên hào quang loá mắt.

Gã này, cách mở vu huyết chỉ kém một bước!

“Nhưng người đời này cũng không còn hi vọng nữa!” Cơ Hạo cất tiếng cười to, trong nháy mắt vượt qua vài dặm lao tới trước mặt đối phương, nhắm ngay vào mặt đánh xuống một quyền.

Lưu Quang Hỏa Dực mang tới cho Cơ Hạo, là tốc độ, tốc độ khiến người thường căn bản không thể bắt giữ. Thượng cổ Kim Ô tung hoành hư không, Kim Ô cường đại nhất trong nháy mắt có thể bay qua mấy chục vạn dặm.

Cơ Hạo hiện tại hiển nhiên không thể đánh đồng với thượng cổ Kim Ô loại sinh vật thần thoại đó, nhưng ở Tiểu Vu cảnh, tốc độ của hăn đã đủ nhanh, nhanh đến mức đủ khiến kẻ địch tuyệt vọng —— ví dụ như chiến sĩ Huyết Ngạc bộ

trước mặt hắn, ánh mắt mờ mịt của gã hoàn toàn không thể nhìn thấy bóng dáng Cơ Hạo, chỉ là thuần túy băng vào bản năng chiến đấu siêu tuyệt, điên cuồng hướng phía trước vùng một đao.

“Phá!” Hai tay Cơ Hạo kết thành pháp ấn, ‘Lâm’, ‘Bình’, ‘Đấu’, ‘Giả’ bốn chữ chân ngôn pháp ấn đồng loạt phát động, toàn thân tinh khí thần liền thành một thể giống như kim cương bảo châu, dẫn động lực lượng thiên địa vũ trụ xung quanh, lấy ý chí chiến đấu thẳng tiến không lùi đánh ra.

Cơ bắp toàn thân căng thẳng, xương khớp va chạm như chuông đồng, trong cơ thể Cơ Hạo vang lên tiếng long ngâm mơ hồ, trên ngọn lửa năm màu trong bụng, một chút Đại Vũ tinh huyết cuối cùng đến từ Cơ Kiêu đang điên cuồng tiêu hao.

Chiến sĩ Huyết Ngạc bộ cầm song đao tuyệt vọng rộng to lên.

Hắn vẫn chưa thể thấy rõ bóng người Cơ Hạo, nhưng hắn quý dị thấy được năm đốm của Cơ Hạo.

Lực lượng không lồ lấp đầy toàn bộ thiên địa, như dẫn động tất cả thiên địa sông núi, năm đốm tản mát ra ánh sáng cùng nhiệt độ vô cùng vô tận, giống như sao băng rơi xuống hướng mình giáp mặt đánh xuống. Hai thanh trọng đao trong tay bất chấp chém kẻ địch, mà là giống như ván cửa chặn ngang ra.

Tinh thiết đại đao dài tám thước, rộng một thước, dày ba tấc, trên sống đao còn có ba miếng phù văn đang lóe lên.

Đây là hai thanh vũ khí, ở Nam hoang, bất cứ một món vũ khí nào cũng vô cùng trân quý, chỉ có chiến sĩ xuất sắc nhất trong bộ lạc mới có thể được ban cho vũ khí. Sau khi khắc nổi vũ pháp phù văn, cường độ vũ khí chắc chắn hơn xa so với bốn nguyên tài liệu của bản thân, cứng cỏi gấp mười thậm chí gấp trăm lần!

Cơ Hạo chăm chú nhìn chiến sĩ này, ánh mắt gắt gao tụ ở trên ngực hắn.

Hai thanh đại đao chặn ngang hoàn toàn không đặt ở trong mắt Cơ Hạo, năm tay phải đánh thẳng ra, mang theo một tia ý nhị kì diệu phù hợp với thiên địa, năm tay cứng rắn nện ở chỗ hai thanh đại đao giao hội.

Chiến sĩ Huyết Ngạc bộ không thể tin rú thảm một tiếng, hăn rốt cuộc thấy rõ gương mặt non nớt của Cơ Hạo!

“Thằng nhãi con nhà ta, cũng lớn hơn người một mảng lớn!” Trong nháy mắt, chiến sĩ Huyết Ngạc bộ này lại rộng lớn ra một câu như vậy.

Đại đao kịch liệt chấn động, trọng quyền của Cơ Hạo giống như đại sơn áp đỉnh, hai cánh tay chiến sĩ Huyết Ngạc bộ không chịu nổi lực lượng đáng sợ bám vào trên năm tay, hai cánh tay vỡ vụn từng tấc. Bị lực lượng khổng lồ chấn động vỡ xương xé rách cơ thịt, mang theo tiếng ‘Vù vù’ phun ra thật xa.

Năm tay đội đại đao, nặng nề khắc ở ngực chiến sĩ Huyết Ngạc bộ.

Đại đao gấp khúc, phù văn trên sống đao chợt hiện lên một mảng sáng chói, sau đó ảm đạm đi. Trong tiếng ‘Rắc rắc’, hai thanh đại đao nứt ra vô số vết nứt, mảnh vỡ ‘Đỉnh đỉnh đang đang’ không ngừng rơi xuống.

Ngực chiến sĩ Huyết Ngạc bộ lõm xuống, từng ngum từng ngum máu tươi lẫn mảnh vỡ máu thịt không ngừng phun ra.

Ở phía sau hăn, trên nhuyển giáp vỡ ra một vết năm đấm, quyền kinh của Cơ Hạo đánh xuyên thân thể hăn, ở phía sau hăn đánh ra một đường quyền rõ ràng dài mười mấy trượng. Ven đường có bảy tám chiến sĩ Huyết Ngạc bộ, tất cả bọn hăn đều thân thể cứng ngắc, sắc mặt quỷ dị nhìn Cơ Hạo.

Những chiến sĩ Huyết Ngạc bộ này thực lực cũng đã đạt tới Tiểu Vu cảnh, lại bị một quyền này của Cơ Hạo đánh ra quyền kinh dư lực một đòn đánh chết, không có một ai may mắn thoát khỏi.

‘Phành’ một cái, thân thể chiến sĩ Huyết Ngạc bộ cầm đại đao ngạnh kháng

một quyền của Cơ Hạo đột nhiên nổ tung, kéo theo nhuyển giáp da cá sấu trên người đồng thời nổ thành mảnh vụn. Bảy tám Tiểu Vu Huyết Ngạc bộ phía sau hân thân thể cũng liên tiếp nổ tung, máu bay ra xa mấy chục trượng.

Uy lực một quyền, có thể tưởng tượng!

Chiến sĩ Hỏa Nha bộ đang chém giết xung quanh ngây dại, qua thời gian vài hơi thở, bọn họ đột nhiên giống như điên, giờ lên binh khí trong tay điên cuồng hoan hô.

‘Hạo’, ‘Hạo’, ‘Hạo’ tiếng hò hét chấn động thiên địa, các chiến sĩ Hỏa Nha bộ đều đang vì Cơ Hạo dũng mãnh phi thường phấn chấn không thôi!

Các chiến sĩ Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ thì giống như nhìn thấy quỷ thần tuyệt vọng khóc lóc chạy trốn.

Khuôn mặt Cơ Hạo non nớt dị thường, chiều cao cũng thấp hơn chiến sĩ trưởng thành của Hỏa Nha bộ một mảng lớn, tuổi hân tuyệt đối sẽ không lớn đến đâu. Ở đây rất nhiều đứa trẻ nhà chiến sĩ Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ còn lớn hơn Cơ Hạo một mảng lớn.

Nhưng Cơ Hạo trẻ tuổi như vậy, một quyền giết chết thủ lĩnh chiến sĩ Huyết Ngạc bộ ở đây, còn đánh chết bảy tám tinh anh đầu mục Huyết Ngạc bộ. Một quyền này trực tiếp đem một chút chiến ý cuối cùng trong lòng chiến sĩ Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ hoàn toàn phá hủy, tất cả bọn hân đều như mất hồn mất vía vút binh khí xoay người bỏ chạy.

Bộ lạc Hỏa Báo bộ chọn nơi trú đóng vô cùng tốt, chính diện là một dòng sông nhỏ, chiến sĩ Hỏa Nha bộ chính là từ nơi này đánh tới.

Bên trái, bên phải cùng phía sau, ba phía đều là vách núi dày đặc bụi gai kịch độc, căn bản không đường mà chạy.

Giống như ruồi bọ không đầu chặt vật chạy trốn một phen, hơn hai ngàn

chiến sĩ Huyết Ngọc bộ, Quỷ Oa bộ lưu lại dứt khoát quỳ rạp xuống đất, run rẩy hướng chiến sĩ Hỏa Nha bộ đầu hàng.

Lão thụ yêu cất bước chân nặng nề từ bờ bên kia dòng sông nhỏ đi tới, hắt ném xuống vô số dây mây núi bền dị thường, chiến sĩ Hỏa Nha bộ rất không khách khí đem chiến sĩ Huyết Ngọc bộ, Quỷ Oa bộ đầu hàng trói như bánh chưng.

“Đều là quặng nô rất đủ tư cách!” Cơ Hạo đứng ở trên lưng gấu béo đánh giá những tù binh này, lắc lắc đầu: “Hỏa Báo bộ lần này tổn thất không ít tộc nhân, những nô lệ này, còn phải cho bọn họ một bộ phận.”

Đỉnh chớp vách núi phía sau tổ linh kỳ phiên Hỏa Báo bộ lay động một trận, hư ảnh mấy chục con hỏa báo đều chui vào trong lá cờ phướn.

Mấy chục gã trưởng lão, vu tế Hỏa Báo bộ mặt mang nét buồn đi xuống dưới vách núi, hướng Cơ Hạo bên này đi tới.

Cơ Hạo vẻ mặt nghiêm túc, nhảy xuống khỏi lưng gấu béo, hướng về các trưởng lão Hỏa Báo bộ nghênh đón.

Hai bên chào nhau, còn chưa kịp nói một câu, trong núi rừng xa xa đột nhiên vang lên tiếng kèn cao vút. Kèm theo tiếng kêu quái dị ‘Dục dục’, đại khái một khắc đồng hồ sau, sông nhỏ đối diện đột nhiên có các đại đội chiến sĩ tràn ra.

Mấy trăm con phi cầm tọa kỵ loại lớn từ trong rừng rậm bay lên, có chiến sĩ cao lớn khôi ngô ở trên lưng phi cầm dựng lên kỳ phiên đại biểu bộ lạc của mình.

Mấy chục cây kỳ phiên dài ngắn cao thấp khác nhau đón gió phấp phới, các chiến sĩ đối diện sông nhỏ đồng thời phát ra tiếng cười điên cuồng đặc ý.

Những kỳ phiên này đại biểu cho chiến sĩ một bộ lạc xuất động toàn quân, mấy chục cây kỳ phiên đại biểu nơi này ít nhất hội tụ toàn bộ binh lực của mấy

chục cái bộ lạc, ít nhất gần mười vạn chiến sĩ bộ lạc hội tụ ở rừng rậm đối diện.

Cơ Hạo ghen lời, hướng các trưởng lão Hỏa Báo bộ về mặt khó coi tới cực điểm lắc đầu cười khổ nói: “Chúng ta lúc này xem như bị bao vây rồi nhỉ?”

Chương 63: Liên Quân

Tiếng kèn trống, tiếng rống rung trời, mấy chục cây kỳ phiên các màu lẳng không phấp phới, chiến thú, chiến cầm gầm gừ nhắc lên một cơn cuồng phong, núi rừng phạm vi trăm dặm đều kịch liệt lay động ở trong gió.

Chiến sĩ Hỏa Nha bộ, Hỏa Báo bộ theo đường nhỏ gập ghềnh trên vách núi nhanh chóng lui đến đỉnh vách núi, gắt gao trấn giữ ở đường hẹp quanh co duy nhất có thể lên xuống.

Các vụ tế Hỏa Báo bộ mặt mang nét cay đắng, xuống tay không lưu tình chút nào đem một lại một tù binh Huyết Ngạc bộ, Quỷ Oa bộ chém giết.

Đoàn đao Hắc Diệu Thạch chế thành cắt rách cổ bọn tù binh, máu tươi vừa mới phun ra, đã bị một cơn cuồng phong nóng rực cuốn lên, từng giọt máu tươi không ngừng tan vào tổ linh kỳ phiên Hỏa Báo bộ một lần nữa dựng thẳng lên.

Được tinh huyết, linh hồn hơn hai ngàn tù binh tẩm bổ, hư ảnh hơn hai trăm con hỏa báo lặng yên không một tiếng động từ trong kỳ phiên lao ra, lẳng lẳng phủ phục ở trong bụi gai kịch độc.

“Kẻ không biết chết sống, bọn hăn không sợ Hỏa Nha bộ trả thù sao?” Thanh Ảnh vung trường cung, đứng ở bên cạnh vách núi lớn tiếng hét to.

Cơ Hạo khoanh hai tay ở trước ngực, ngắm nhìn từng đội chiến sĩ lui tới bồn tẩu trong núi rừng xa xa, một câu cũng không nói.

Ở Nam hoang, một lần điều động chiến sĩ tinh nhuệ nhiều bộ lạc như vậy liên thủ công kích, đây quả thực là đại thủ bút. Rừng rậm Nam hoang đường khó đi, muốn đồng thời điều động chiến sĩ mấy chục bộ lạc, ở địa điểm đặc biệt nào đó đánh phục kích, bày mưu nghĩ kế, điều động binh lực trong đó là một cái phiền toái thật lớn.

Càng không cần nói, các chiến sĩ bộ lạc Nam hoang đều là gã dạ dày to, một chiến sĩ Vu Nhân cảnh bình thường, mỗi ngày cũng cần ăn hết mấy chục cân thịt, sức ăn của Tiểu Vu và Đại Vu càng là không đáy. Chiến sĩ tinh nhuệ của mấy chục bộ lạc tập trung lại, hậu cần tiếp tế tiếp viện tiêu hao, đủ để ở trong khoảng thời gian ngắn ăn sập hai ba ngọn núi lớn thịt thú chõng chất mà thành.

Mặc kệ là ai ở sau lưng mưu tính một màn trước mắt này, sức người, sức của bọn họ đều nhập đều là cực kỳ kinh người.

Trong con người lóe lên ánh lửa, Cơ Hạo cẩn thận phân biệt kỳ phiên tung bay trên không xa xa. Đã kích hoạt thiên phú thần thông Kim Ô Thần Mâu, hiện tại Cơ Hạo đủ thấy rõ nhất cử nhất động của một con muỗi trong mười mấy dặm.

Kỳ phiên bay bay, Cơ Hạo lần lượt nhận ra đồ đẳng miêu tả trên cờ phiên.

“Thanh Ngưu bộ, Dã Ngưu bộ, Man Ngưu bộ... Ủm, đây là tam ngưu man bộ nổi tiếng sao, bọn họ không phải bộ lạc trung lập sao?”

“Nha Hổ bộ, Nộ Sư bộ, Phong Ưng bộ... Hừ, những bộ lạc rải rác ngày thường cẩn thận này không muốn sống nữa hả!”

Nhưng rất nhanh, Cơ Hạo đã ở trong những kỳ phiên này phát hiện một số đồ đẳng khiến hắn cảm thấy áp lực.

“Mãnh Quỷ bộ, Vồng Lượng bộ, Trùng Cổ bộ... Đáng chết, những kẻ quái dị này chưa bao giờ giao tiếp với bộ lạc Nam hoang, bọn hắn cũng xen vào? Bọn hắn là muốn khiêu chiến Hỏa Nha bộ? Khiêu chiến Nam hoang lục vực thống trị sao?”

Tam ngưu man bộ cũng được, Nha Hổ bộ, Nộ Sư bộ, Phong Ưng bộ những bộ lạc cỡ vừa và nhỏ này cũng được, những bộ lạc này ở Nam hoang chỉ lo thân mình, chưa từng khiêu chiến uy nghiêm Hỏa Nha bộ, Hắc Thủy Huyền Xà bộ loại bá chủ một phương này, tự do ngoài hai đại trận doanh, thuộc loại bộ lạc trung lập quật khởi vô vọng nhưng cũng không có nỗi lo bị diệt.

Nếu có người cho bọn họ đủ chỗ tốt, đủ lợi ích, một đòn liên thủ của những bộ lạc trung lập này, từ trên người Hỏa Nha bộ kéo xuống một miếng thịt béo, đây là hợp tình hợp lý.

Nhưng Mãnh Quỷ bộ, Vồng Lượng bộ, Trùng Cổ bộ những bộ lạc này, bọn họ và bộ lạc khác của Nam hoang không hợp nhau, bọn họ tự thành một hệ, thậm chí là bộ tộc cường đại như Hỏa Nha bộ đều không muốn chủ động trêu chọc.

Ví dụ như nói Mãnh Quỷ bộ, bọn họ không có lực lượng huyết mạch truyền thừa, nhưng bọn họ có hệ thống ‘mãnh quỷ truyền thừa’ kỳ dị. Bọn họ đời đời cung phụng ác quỷ hung thần trong núi rừng, trẻ vừa sinh ra đem bản thân và ác quỷ hòa hợp một thể, biến thành ngoại tộc người không ra người quỷ không ra quỷ, nhưng mà cũng có được các loại năng lực kỳ dị không thể tưởng tượng.

Mãnh Quỷ bộ số lượng tộc nhân không nhiều, nhưng bọn họ nhiều thể hệ truyền thừa mãnh quỷ thực lực cường hãn, một khi trẻ con mới sinh kết hợp một thể với ác quỷ, liền trực tiếp có được thực lực Tiểu Vu cảnh. Chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ một khi trưởng thành, hoàn toàn kế thừa lực lượng mãnh quỷ, liền có được chiến lực chống lại Đại Vu.

Vồng Lượng bộ, Trùng Cổ bộ còn có vài bộ lạc khác cũng đều là bộ tộc ngoại tộc như vậy. Những bộ lạc này trên cơ bản không có mùi người, đã dần biến thành dị tộc nào đó cùng loại với người.

Ngày thường, các bộ lạc ngoại tộc này cực ít tiếp xúc cùng bên ngoài, bộ lạc khác cũng cực ít muốn giao tiếp với bọn họ.

Nhưng hôm nay, ước chừng có đồ đẳng tám chín bộ lạc ngoại tộc xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

“Bút tích thật lớn, mặc kệ người là ai, đáng giá bỏ nhiều sức như vậy sao? Vì a ba, a mỗ? Hay là vì ta?”

Cơ Hạo nhìn kỳ phiên pháp phối không ngừng trên không, thở ra một hơi nặng nề. Hắn xoay người nhìn Thanh Ảnh, thấp giọng nói: “A cữu, thả phong tước nhi đi.”

Thanh Ảnh gương mặt vận vẹo gật gật đầu, từ trong lòng cẩn thận lấy ra một con chim sẻ đuôi dài màu xanh to bằng bàn tay trẻ mới sinh. Đây là một loại phong tước nhi chỉ Thanh Di bộ có, hình thể nhỏ nhắn, phi hành tuyệt tích, hơn nữa khi phi hành thân thể sẽ tự dung nhập giữa tán cây sặc sỡ, cho dù là điều hâu thị lực sâu sắc nhất, cũng rất khó phát hiện dấu vết chúng nó khi phi hành.

“Đi, đi Lãnh Khê cốc! Tước nhi ngoan, đem chuyện nơi này nói cho Cơ Hạ đại huynh!” Thanh Ảnh cho phong tước nhi ăn mấy viên thuốc dùng máu tươi của mình trộn lẫn tinh hoa ngũ cốc tạo thành, nhẹ nhàng nói với phong tước nhi mấy câu.

Phong tước nhi ngẩng đầu lên, giọng cực kỳ thanh thúy lập lại lời Thanh Ảnh nói, nó phát âm rõ ràng, thế mà một chữ cũng chưa nói sai.

“Không sai, là như thế, nói cho Cơ Hạ đại huynh, nơi này là người khác bố trí cạm bẫy.” Thanh Ảnh nheo mắt, bàn tay khẽ nhấc, phong tước nhi phát ra một tiếng hót thanh thúy, hóa thành một mảng phong ảnh nhàn nhạt phóng lên cao, trong chớp mắt đã đi xa bảy tám dặm.

Ở bên, một cơn gió đen gào thét đánh úp lại, trong gió đen mấy chục con Thiết Trảo Ngốc Ưng to bằng bàn tay toàn thân âm khí dày đặc rít lên, ‘Vù’ một cái vây quanh phong tước nhi bay nhanh.

Phong tước nhi màu xanh ở trong vòng vây của kên kên nhẹ nhàng lượn vòng di chuyển, trong phút chốc tránh được mấy chục cái vuốt sắc cào.

Mắt thấy phong tước nhi sắp bằng vào mình thân hình nhỏ nhắn cùng động tác nhanh đến khó có thể hình dung thoát đi, xa xa âm u truyền đến một tiếng trẻ con la khóc bén nhọn.

Ngọn cây ngoài mấy dặm, dưới đồ đằng kỳ phiên Vồng Lượng bộ, một đứa bé sắc mặt trắng bệch, không có một tia nhân khí để trần thân mình, xiêu vẹo đứng ở ngọn một cây đại thụ, quái thanh quái khí hướng tới phong tước nhi khóc một tiếng.

Chỉ là một tiếng khóc, phong tước nhi phi hành tuyệt tích vài dặm ngoài giống như bị sét đánh, thân thể hơi nghiêng, nặng trĩu từ trên không rơi xuống.

Trong lá cây rừng rậm phía dưới loạt soạt một trận, một con mãng xà màu xanh lục lặng yên không một tiếng động nhô đầu ra, đem phong tước nhi nuốt vào.

Trong lòng Cơ Hạo trầm xuống, sắc mặt Thanh Ảnh thì trở nên cực kỳ khó coi, thiếu chút nữa khóc ra: “Hạo, đây là tước nhi a cữu từ nhỏ đã bắt đầu nuôi, bọn khốn kiếp này, ta nhất định phải làm thịt bọn chúng!”

Trong rừng rậm đối diện con sông, hai gốc đại thụ bị người ta cho một chương đẩy ra, một bóng người khô ngô cao ba trượng vác một cây cọc gỗ, chậm rãi đi ra.

Bóng người cao lớn khô ngô để trần thân thể, trên làn da màu xanh lục nhạt rậm rạp mặt quỷ vằn vẹo. Hắn nhìn đám người Cơ Hạo cùng Thanh Ảnh, ồm ồm nói: “Tự đi ra, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, chúng ta có thể chỉ giết một nửa số người trong các ngươi!” Rừng rậm chấn động từng đợt, vô số tiếng cười quái dị không ngừng từ trong rừng truyền đến.

Chương 64: Gọi Hồn

“Tước nhi của ta!” Thân thể Thanh Ảnh khẽ run, rất đau lòng nhìn Cơ Hạo: “Không có cách nào thông báo a ba người. Hạo, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Ngoan ngoãn chờ!” Cơ Hạo kéo một cây bụi gai kịch độc, cầm trên tay tùy ý thưởng thức: “Ta là mồi câu, a ba chính là con cá đó. Ngoan ngoãn chờ, xem bọn hăn rốt cuộc còn có thủ đoạn gì đi.”

“Tước nhi của ta!” Thanh Ảnh mặt âm trầm, một mảng gió xoáy màu xanh phía sau cấp tốc xoay tròn lên. Hăn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đó còn là tước nhi lúc ta vừa hiểu chuyện, a mỗ giúp ta bắt, ta đem nó coi là huynh đệ!”

Luồng sáng màu xanh không ngừng rót vào trường cung trong tay, trên trường cung trên tay Thanh Ảnh từng cái phù văn không ngừng sáng lên, trong chớp mắt trên cánh cung ước chừng sáng lên hơn một trăm cái phù văn màu xanh.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn trường cung của Thanh Ảnh, hơn một trăm cái vụ pháp phù văn, trường cung này là vụ khí mạnh nhất Cơ Hạo đời này trừ Toại Nhân Trượng từng gặp. So sánh với trường cung này, Sinh Tử Thứ và Mộc Sinh Châu hai kiện truyền thừa vụ bảo này của Thanh Phục quả thực không thể yếu hơn nữa.

“Thực bất công!” Cơ Hạo hàm hồ lẩm bẩm.

“A tỷ gả cho Hỏa Nha bộ, chung quy không thể đem truyền thừa vụ bảo tốt nhất của Thanh Di bộ mang đi chứ?” Thanh Ảnh hừ một tiếng: “Cái cung này của ta, mới là truyền thừa vụ bảo mạnh nhất Thanh Di bộ chúng ta... Ừm, hiện tại là mạnh nhất của Thanh Di bộ chúng ta.”

Ba mũi tên đặt lên dây cung, Thanh Ảnh kéo trường cung, tập trung đại hán khô vĩ bờ sông đối diện đang lớn tiếng khiêu khích.

Tráng hán cao hơn ba trượng, đỉnh đầu rậm rạp mọc đầy sừng nhỏ bén nhọn, khuôn mặt vạm vөг như quý, trên thân hình loã lồ rậm rạp đồ đảng mặt quý vung cộc gổ đen sì, hướng tới vách núi nhảy nhót khiêu khích.

“Này, bọn Hỏa Nha bộ nhu nhược, đến, chiến đấu! Ta là Mãnh Quỷ bộ Xích Giác, các người ai dám chiến đấu với ta?”

‘Vù’ !

Tiếng gió vang lên rất nhỏ, tựa như thiếu nữ trong khuê phòng khẽ than thở, ba mũi tên dài lặng yên biến mất.

Trong nháy mắt tiếp theo, mũi tên đột ngột xuất hiện ở trước mặt Xích Giác. Xích Giác thân hình khô ngô, cường tráng, nhưng động tác tránh không được cồng kềnh mất linh hoạt hú lên quái dị, hai con mắt to bằng đầu gạo bị mũi tên xuyên thủng, một mũi tên khác thì từ trong mồm hẫng lướt vào, mũi tên cấp tốc xoay tròn, xuyên thấu sau gáy hẫng chui ra.

Mảng lớn máu tươi màu đen phun ra, trong mắt Xích Giác không ngừng phun ra máu tươi, hẫng đau đến mức khàn giọng tức giận mắng, đưa tay bắt lấy mũi tên, hung hăng đem mũi tên rút ra.

Mảng lớn khí đen từ trong cơ thể Xích Giác trào ra, thân thể hẫng thông thả biến thành dạng bán trong suốt. Sau khi lóe lên một trận, thân thể Xích Giác một lần nữa ngưng tụ thành thực thể, nhưng toàn bộ thương thế đều đã biến mất không dấu vết, ngay cả con mắt bị xuyên thấu cũng khôi phục như lúc ban đầu.

“Cạc cạc, loại công kích này, đối với dũng sĩ Mãnh Quỷ bộ là vô dụng!” Xích Giác giơ lên cao cao cộc gổ, hướng tới vách núi hét lớn: “Chẳng lẽ chiến sĩ Hỏa Nha bộ đều là kẻ nhu nhược sao? Đến một người, để ta đập vỡ đầu hẫng!”

Trong rừng rậm truyền ra tiếng hoan hô càng thêm xôn xao, dần dần có đại đội chiến sĩ lao ra khỏi rừng rậm, bọn họ tung người nhảy lên, nhảy vọt qua sông nhỏ, cẩn thận hướng vách núi xâm nhập.

Chiến sĩ lao qua dòng sông nhỏ ước chừng có vài ngàn người, trong đó xen lẫn mấy chục chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ dáng người cao hơn hai trượng. Những chiến sĩ này khuôn mặt mỗi người vận vạo dữ tợn giống như lệ quỷ, mỗi một bước đạp trên đất, đều chấn động làm mặt đất mơ hồ run rẩy.

“Hạo!” Thanh Ảnh quay đầu nhìn Cơ Hạo một cái.

“Chờ!” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Chờ, xem bọn hăn rốt cuộc muốn làm gì.”

Dùng sức vò vò một chút cái to nhỏ của gấu béo, Cơ Hạo dứt khoát ngồi xếp bằng dưới đất, hoàn toàn không đem kẻ địch càng lúc càng gần để trong lòng.

Sâu trong rừng rậm, cách chỗ Hỏa Báo bộ đại khái hai mươi dặm, một mảnh đất trống nho nhỏ đường kính mười trượng sức người mở ra, Khương Dao mặc một cái áo choàng tơ lụa cực kỳ hoa lệ, đẹp đến quý giá, vênh váo tự đắc đứng ở bên cạnh đất trống.

Khương Tuyết trước đó vài ngày bị Hắc Thủy Quy bắt đi cũng mặc hoa phục, mang theo hận ý khắc cốt铭心, nghiêng răng nghiêng lợi đứng ở bên người Khương Dao, liên miên cắn nhai nguyên rủa: “A cô, nhất định phải khiến Cơ Hạo chết, ta muốn cắt từng miếng thịt của hăn, đem thịt hăn cho sâu bọ ăn!”

Khương Dao khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo nhẵn nhụi của Khương Tuyết: “Hăn là nhất định sẽ chết... Ủm, con của Cơ Hồng, người cảm thấy thế nào? Tuy không bằng A Võ, nhưng người gả cho hăn, a cô cũng sẽ đối đãi người giống đối đãi con gái ruột thịt!”

“Chỉ cần Cơ Hạo chết!” Trong con ngươi Khương Tuyết lóe ra hung quang, cắn răng thấp giọng nói.

“Vậy thì khiến hăn chết!” Gương mặt trắng trẻo của Khương Dao cũng bắt đầu vận vạo nho nhỏ: “Nếu không phải hăn, A Võ cũng sẽ không chết... Nếu không phải hăn, người cũng sẽ không rơi vào trên tay Hắc Thủy Quy lão quỷ này, hại ta trả giá nhiều như vậy, mới đem người đối về được!”

Trong rừng rậm, một con Độc Giác Huyền Xà cực lớn chậm rãi trườn ra, Hắc Thủy Ô Giao ngồi ở đỉnh đầu huyền xà, ánh mắt tham lam nhìn từ trên xuống dưới thân hình nóng bỏng của Khương Dao: “Khương Dao, lời không thể nói như vậy. Ít nhất chúng ta bây giờ có cùng mục tiêu, có phải không? Nhưng nói rồi, hai cái đầu của cha con Cơ Hạ, là của ta.”

Hít sâu một hơi, Hắc Thủy Ô Giao đặc ý nói: “Thánh địa tộc ta treo giải thưởng, chỉ cần ta đem đầu Cơ Hạ hiến cho tổ linh, ta có thể nhận được một món truyền thừa vu bảo tộc ta. Nhưng nếu có thêm đầu của Cơ Hạo, Vu Đế nhất mạch của Hòa Nha bộ, Cơ Hạ một mũi huyết mạch này sẽ triệt để đoạn tuyệt, ta có thể được thưởng thêm bao nhiêu đây?”

‘Hừ’ !

Trên đất trống, trước một tòa tế đàn dùng xương người khô lâu màu đen dựng lên, một lão vu tế khô quắt thấp bé, cả người da bọc xương đen sì nhẹ nhàng ‘Suyt’ một tiếng. Hắc xoay người, thấp giọng lẩm bẩm: “Im lặng! Thuật gọi hồn của Vong Lượng bộ ta uy lực cường đại, nhưng... Nhất định phải im lặng! Nếu các người quấy nhiễu tổ linh tộc ta, các người nếu có gì nguy hiểm, chớ có trách ta!”

Khương Dao, Khương Tuyết ngậm chặt mồm.

Hắc Thủy Ô Giao nhìn chăm chăm lão vu tế, trong con ngươi hiện lên một mảng tham lam cùng hung tàn khó có thể ngăn chặn.

Lão nhân lấy ra một cây gậy xương màu đen, hoa chân múa tay vòng quanh tế đàn nhảy nhót. Hắc thấp giọng niệm tụng chú ngữ, thỉnh thoảng ở trong chú ngữ bật ra cái tên ‘Cơ Hạo’.

Trên tế đàn, bên hông một người tí hon dùng da người chế thành, một sợi tóc màu đen theo gió nhẹ nhàng lay động.

Khương Dao nhìn một lọn tóc đó, không khỏi mỉm cười, tiêu phí khí lực lớn

như vậy, từ trong nhà Cơ Hạ ở Kim Ô lĩnh, khó khăn tìm được mấy sợi tóc này của Cơ Hạo, tất cả cố gắng hiện tại xem ra đều là đáng giá.

Chỉ cần tinh huyết Cơ Hạ và Cơ Hạo rơi vào trong tay nàng... Ha ha!

Người tí hon da người trên tế đàn đột nhiên nhảy dựng lên, tựa như người sống theo động tác của lão vu tế bắt đầu nhảy múa.

Một làn khói đen từ trong tế đàn bay ra, chậm rãi ở trên tế đàn phác họa ra một gương mặt vạm vỡ không có ngũ quan.

“Cơ Hạo à ~~~ “

Gương mặt này đột nhiên phát ra một tiếng kêu bén nhọn, vô số sâu bọ, chim chóc trong rừng rậm xung quanh đồng thời phát nổ thân thể.

Phía sau chỗ Hỏa Báo bộ, trên vách núi, thân thể Cơ Hạo đột nhiên cứng đờ, trước mắt một mảng huyết quang lóe lên, thân thể Cơ Hạo giống như điện giật chột nhảy lên.

Ở trong ánh mắt hoảng sợ của Thanh Ảnh, thân thể Cơ Hạo không chịu khống chế sai bước, theo đường nhỏ gập ghềnh giữa bụi gai kịch độc chạy như điên ra ngoài, trong vài hơi thở đã sắp thoát ly phạm vi bụi gai che chở.

Chương 65: Tự Kế

“Hạo!” Thanh Ảnh bị hành động đột ngột của Cơ Hạo dọa hồn vía lên mây.

Mấy ngàn chiến sĩ bộ lạc đối địch ngay dưới vách núi, cách bụi gai kịch độc rộng chừng vài dặm xa xa đối mặt. Trong rừng rậm bờ sông bên kia, có càng nhiều kẻ địch càng thêm cường đại như hổ rình mồi.

Cơ Hạo cô đơn một người, đột nhiên lao vào trong hàng ngũ kẻ địch, đây không thể nghi ngờ là chịu chết!

Mồ hôi lạnh ‘Soạt’ một cái thấm ướt toàn thân, sau lưng Thanh Ảnh mảng lớn phong kinh màu xanh phun ra, trong gió xanh mờ hồ có thể thấy được một đôi cánh chim đại bàng như ẩn như hiện. Thân hình hơi nhoáng lên một cái, xung quanh thân thể mảng lớn phong văn màu xanh khuếch tán ra, mờ hồ có thể thấy được mấy chục tầng tàn ảnh như ẩn như hiện ở bên người Thanh Ảnh.

Thanh Ảnh đang muốn lao ra đem Cơ Hạo tóm về, gấu béo nằm úp sấp dưới đất không nhúc nhích đột nhiên nâng lên một cái tay gấu.

Thanh Ảnh xui xẻo chưa chú ý nhìn dưới chân, hấn vấp một chân ở trên cái tay của gấu béo, ‘Bộp’ một cái ngã rất mạnh xuống đất. Thanh Ảnh vận dụng huyết mạch thần thông sức thể lao ra, thể mạnh kinh người, lần này ngã dưới đất, lực va chạm cũng lớn đến dọa người.

Chiến sĩ Thanh Di bộ vốn không lấy thân thể cường hãn, lực lượng cường đại mà sở trường, lần này gương mặt hướng phía dưới va đập xuống đất, Thanh Ảnh ngã tứ chi bách hải thiếu chút nữa tan ra, mặt đất bị hấn húc ra một cái hố to hình người, trong hố còn có một bãi máu tươi rất chói mắt —— đây là máu mũi Thanh Ảnh va đập ra.

“Chết tiệt, gấu béo! Ta muốn đem nướng cái tay gấu của người!” Thanh Ảnh ngã đến mức sức để nói chuyện cũng không có, run rẩy khó khăn ngẩng đầu lên,

nghiến răng nghiền lợi hướng về gấu béo thấp giọng rít gào: “Hạo... Có nguy hiểm!”

Gấu béo chớp đôi mắt nhỏ, giống như liếc kẻ ngốc nhìn Thanh Ảnh.

Thanh Ảnh nhìn biểu cảm phức tạp trong con mắt nho nhỏ của gấu béo, đột nhiên giật mình: “Ta rất giống kẻ ngốc?”

Gấu béo nhếch môi ‘Soạt’ một tiếng, hắt xì một cái, thò đầu qua, đầu lưỡi dài mà béo ngấy hung hăng liếm một cái ở trên mặt Thanh Ảnh. Thanh Ảnh mặt âm trầm, nheo mắt nhìn về phía lão thụ yêu đứng ở trong bụi gai kịch độc vẫn không nhúc nhích.

“Ừm, ta thiếu chút nữa đã quên, sơn tinh thủy quái tiểu tử này dọc theo đường đi đưa tới đâu? Bọn họ ở đâu?”

Trước mắt Cơ Hạo huyết ảnh lóe lên, trong đầu không ngừng quanh quẩn tiếng kêu bén nhọn. Thanh âm này đang không ngừng gọi tên hắn, mỗi một lần gọi đều có một loại lực lượng không hiểu trực tiếp công kích linh hồn hắn, như vô số con dao nhỏ muốn đem linh hồn hắn xé thành mảnh vụn.

Trong thần hồn không gian, bạch khí mờ mịt quay cuồng một trận, dần dần ngưng tụ thành một cái kén tròn.

Hư ảnh ngồi ở trên kén tròn, quan sát tử phủ nguyên đan của Cơ Hạo tử quang bắn ra bốn phía, ồm ồm lẩm bẩm: “Tiểu gia hỏa, người đang làm gì? Ừm? Có người đang dùng thuật pháp gọi hồn nguyên rủa? Linh hồn lực của người cũng đã kết thành tử phủ nguyên đan, sẽ không dễ dàng bị người ta khống chế như vậy chứ?”

Cơ Hạo phân ra một tia thần niệm, ‘Hắc hắc’ hướng hư ảnh cười vài tiếng.

Hư ảnh khoanh hai tay ở trước ngực, nhẹ nhàng lắc đầu: “Tiểu tử kia lá gan đủ lớn... Ừm? Nhuyễn giáp dán sát trên thân người này?”

Sau lưng Cơ Hạo phun ra mảng lớn ánh lửa, lửa ngưng tụ thành cánh chim, hần mang theo mảng lớn tàn ảnh, nhanh chóng lướt qua kẻ địch hướng hần đánh tới muốn bắt hần. Vô số chiến sĩ lớn tiếng hô quát, giang hai tay hướng hần ôm lấy, nhưng Cơ Hạo giống như cá chạch bơi mỡ, các chiến sĩ động tác chậm chạp này căn bản không sờ tới góc áo của hần.

“Một bằng hữu tên là A Bảo tặng ta!” Cơ Hạo hóa thành một ánh lửa thật dài lướt qua chỗ Hòa Báo bộ, lướt qua sông nhỏ, tránh được chiến sĩ bọn Xích Giác Mãnh Quỷ bộ ngăn chặn, nhẹ nhàng lao vào rừng rậm: “Ta từng để a ba thử, bộ nhuyễn giáp này rất chắc chắn.”

“Chắc chắn...” Hư ảnh mang theo một tia phần nộ lăm lăm: “Nhuyễn giáp chắc chắn, cũng không chắc chắn đáng tin bằng bản thân. Giống ta, chưa bao giờ mặc bất cứ giáp trụ nào.”

Xích Giác vung cọc gỗ nặng nề, bộ pháp ù ù đuổi theo không tha. Hần theo phía sau Cơ Hạo lớn tiếng rít gào, cọc gỗ múa như lốc xoáy, vô số cỏ cây bị cọc gỗ kéo theo gió mạnh xé nát, vô số mảnh gỗ to nhỏ gào thét hướng Cơ Hạo đánh tới, ùn ùn đánh vào trên Lưu Quang Hỏa Dực bị thiêu thành tro tàn.

Cơ Hạo không để ý tới Xích Giác phía sau chút nào, hần khuôn mặt căng thẳng, đôi mắt vô thần bày ra một bộ dáng thần hồn không chịu tự chủ, tốc độ cực nhanh hướng sâu trong rừng rậm chạy đi.

Vừa cực nhanh lướt qua rừng cây rậm rạp, Cơ Hạo vừa tò mò hỏi hư ảnh: “Nói tới cái này, người chưa bao giờ dùng bất cứ giáp trụ nào? Vậy thật sự rất giỏi... Nhưng, người biết luyện chế giáp trụ hoặc là vu khí, vu bảo khác không? Thủ pháp luyện khí của A Bảo rất cao minh, ta thật ra có chút hâm mộ.”

Không đợi hư ảnh mở miệng, Cơ Hạo nói: “Ta dùng Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh trao đổi Bồ Thiên Bất Lậu Quyết, ta cũng không chiếm tiện nghi của người, ta nơi này còn có pháp môn tu luyện khác, người xem xem có luyện khí thuật thích hợp, chúng ta lại trao đổi... Cho dù người chương mắt những pháp

môn tu luyện này, cho ta luyện khí thuật phẩm chất thấp một chút ta cũng không để bụng, dù sao ta không hiểu phải không?”

Trầm mặc thật lâu, thẳng đến lúc Cơ Hạo cũng đã đi tới đất trống trong rừng bố trí tế đàn gọi hồn, hư ảnh mới chậm rãi nói: “Luyện khí chi đạo... Tiểu thuật người, không đáng nhắc tới... Ta tùy tay một quyền, giáp trụ nào cũng có thể phá vỡ, luyện khí làm cái gì?”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, ở bên cạnh đất trống trong rừng dừng bước lại, hần hơi mang một tia kinh ngạc hỏi: “Người, không biết?”

Hư ảnh tiếp tục trầm mặc, hần khoanh hai tay ở trước ngực, kén tròn phía dưới thân thể nhanh chóng băng giải, hóa thành các tia sương mù màu trắng dung nhập thần hồn không gian. Sau đó vô thanh vô tức, hư ảnh biến mất không còn thấy bóng dáng, như ngày thường, Cơ Hạo như thế nào cũng không thể phát hiện hần rốt cuộc trốn ở đâu.

‘Cơ Hạo ~~~’ !

Trên tế đàn, gương mặt vặn vẹo khàn giọng hét chói tai.

Thân thể Cơ Hạo rất phối hợp kịch liệt run rẩy một cái, giống như cái xác không hồn, cả người bọc ánh lửa nhàn nhạt, đi từng bước một về phía tế đàn.

Lão nhân khô gầy đứng ở trước tế đàn cười ‘Khắc khắc’, dùng gậy xương màu đen nhẹ nhàng gõ gõ tế đàn, xoay người hướng Khương Dao nhìn qua: “Vu tế tôn kính, tiểu tử này đã bị ta hoàn toàn khống chế linh hồn, hần đã là con rối của ta... chỗ tốt ngài đồng ý cho Võng Lượng bộ chúng ta, ngài xem?”

‘Oành’ một tiếng, một cây cổ mộc mười mấy người ôm bị Xích Giác đánh cho một gãy vỡ nát, cuồng phong cuốn vô số vụn gỗ thổi qua đất trống trong rừng. Xích Giác thở hắt ra lao vào, chỉ vào Cơ Hạo rống lớn: “Hắc 瘡, người đừng nghĩ độc chiếm chỗ tốt! Chỗ tốt vu tế đại nhân đồng ý cho chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

Dùng sức chà chà chân, Xích Giác nhìn Khương Dao lớn tiếng quát: “Nữ nhân, chớ quên, người cho dù bắt được tiểu tử này, sau khi a ba hăn tìm đến, người còn cần chúng ta hỗ trợ, mới có thể đem a ba hăn cũng bắt sống.”

Khương Dao chán ghét nhìn thoáng qua Xích Giác nói năng chẳng ra sao, kiêu căng ngẩng đầu, chậm rãi đi tới trước mặt Cơ Hạo, đưa tay nâng cằm Cơ Hạo, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, được rồi, các người bọn ngu xuẩn này... Thứ ta đồng ý cho các người, tự nhiên cũng sẽ không thiếu các người chút nào.”

Ngón tay dùng sức véo chặt gương mặt Cơ Hạo, Khương Dao nghiêng răng cười lạnh nói: “Cơ Hạo, người – thằng chó con chết tiệt này!”

Con người ngây dại của Cơ Hạo đột nhiên hồi phục tỉnh táo, trong con người một mảng ánh lửa màu đỏ vàng dâng trào ra.

‘Thương’ một tiếng kiếm minh, Cơ Hạo rút kiếm sắc từ trong tay Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ cướp đoạt, một kiếm đâm thẳng tắp vào ngực Khương Dao.

Cổ tay khẽ xoay, trường kiếm sắc bén hung hăng vặn vẹo ở trong ngực Khương Dao, Cơ Hạo chán ghét quát lớn: “Khương Dao, người tiện – nữ nhân này có để yên không? Không đem người giết chết, người bám nhà ta mãi không tha phải không?”

Khương Dao giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo.

Lão vu tế trước tế đàn càng sợ tới mức khàn giọng hét lên.

Chương 66: Trọng Kích

“Tiểu tử này ra tay, sao nhanh như vậy?”

Đứng ở đỉnh đầu Độc Giác Huyền Xà, Hắc Thủy Ô Giao vốn nụ cười đầy mặt giống như con mèo bị dọa, thân thể chợt căng thẳng, vạn phần chấn động nhìn trường kiếm sương khói bốc lên trong tay Cơ Hạo.

Kiểu dáng kiếm kia Hắc Thủy Ô Giao rất quen thuộc.

Chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ, một khi đột phá đến cảnh giới Đại Vu, bộ lạc sẽ thu thập mấy chục loại kim loại, ở trong con suối Hắc Thủy Thánh Tuyền lạnh vô cùng rèn luyện ra tinh túy của trăm kim loại, do đại vu tể của bộ lạc tự tay thêm vào vu pháp phù văn, đúc thành vũ khí sắc bén chém đinh chặt sắt, giết người không dính máu làm phần thưởng.

Thanh kiếm sắc trong tay Cơ Hạo, chính là trước đó vài ngày Hắc Thủy Huyền Xà bộ đánh bất ngờ Lãnh Khê cốc thất bại, Cơ Hạo làm một vị đường đệ của Hắc Thủy Ô Giao bị thương nặng, từ trên tay hắn cướp bội kiếm.

Nhưng kiếm này ở trong tay Cơ Hạo, lại như tinh linh đột nhiên có sinh mệnh, trở nên linh động như thế, nhanh nhẹn như vậy. Trong nháy mắt kiếm quang chợt sáng lên, ngay cả Hắc Thủy Ô Giao cũng chỉ thấy được một mảng kiếm quang cực sáng, sau đó thanh kiếm sắc đã xuyên qua ngực Khương Dao.

“Tiểu tử này nếu là xuất kiếm đối với ta, ta... ta sợ là cũng khó hoàn toàn tránh được một kiếm này!” Hắc Thủy Ô Giao đại khái cân nhắc một chút tốc độ phản ứng của mình cùng một kiếm đáng sợ này, trên trán nhất thời đầy mồ hôi lạnh.

Cơ Hạo chỉ vừa mới kích hoạt huyết mạch lực Tiểu Vu, kỹ xảo vận kiếm của hắn vậy mà đã đáng sợ như thế.

Nếu để mặc cho hắn trưởng thành, như vậy hắn chắc chắn thay thế Cơ Hạ, trở thành ác mộng đáng sợ nhất của Hắc Thủy Huyền Xà bộ —— nói gần ngàn năm qua, Cơ Hạ cả nhà này, căn bản chính là ác mộng của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, ác mộng giống như giò trong xương gắt gao quăn lấy bọn họ!

Hắc Thủy Huyền Xà bộ trả giá vô số hy sinh với cố gắng, khó khăn đem huynh đệ, trưởng bối của Cơ Hạ lần lượt diệt trừ, hiện tại chỉ còn lại hai cha con Cơ Hạ cùng Cơ Hạo. Mắt thấy Cơ Hạo vậy mà lại có tiềm lực đáng sợ như thế, Hắc Thủy Ô Giao không khỏi ngửa mặt lên trời rống giận một tiếng.

Đứa bé như vậy, sao lại không phải tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ?

Dùng sức dậm chân một cái, Độc Giác Huyền Xà phát ra tiếng ‘Xì xì’ bén nhọn, mãng xà dài mấy chục trượng nâng nửa thân trên, thân thể gào thét lao ra, mở ra cái mồm rộng hung hăng hướng Cơ Hạo phun ra một ngụm hàn khí màu lam đen.

Hắc Thủy Ô Giao từ trên đầu Độc Giác Huyền Xà nhảy lên, hắn rút bội kiếm, quanh thân bốc lên sương mù đen, lượng lớn bông tuyết màu đen trong suốt từ bên người hắn phiêu phiêu dang dang bay ra, kèm theo tiếng va chạm ‘Đình đình đang đang’ thanh thúy rơi xuống đất.

Đất rừng phạm vi cả dặm nhanh chóng bị đóng băng, Hắc Thủy Ô Giao cầm trường kiếm giống trên tay Cơ Hạo như đúc, mũi kiếm phun ra một luồng hàn mang màu đen dài mười mấy trượng, hung hăng hướng vai trái của Cơ Hạo đâm xuống.

Một kiếm này nếu đâm trúng, sau khi xuyên qua bả vai Cơ Hạo, có thể trực tiếp đâm vào trái tim hắn, đem Cơ Hạo một hơi chém giết.

“Hô, chết đi!” Đuổi giết ở phía sau Cơ Hạo, Đại Vu Xích Giác Mãnh Quỷ bộ giơ lên cao cao cọc gỗ thật lớn trong tay, kéo theo một cơn ác phong hung hăng hướng Cơ Hạo đập xuống. Chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ hung ác thành tánh, Xích Giác chỉ lo đánh chết Cơ Hạo, mặc kệ công kích của mình ngay cả Khương Dao cũng

bao trùm vào.

Trường kiếm trong tay Cơ Hạo kịch liệt chấn động, không ngừng phát ra tiếng kêu ‘leng keng’.

Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh có thể câu thông vũ trụ, dẫn dắt tất cả lực lượng trong thiên địa để mình sử dụng. Cơ Hạo thuận lợi thúc giục vu pháp phù văn chỉ Hắc Thủy Huyền Xà bộ có trên lưỡi kiếm, đồng thời đem vu lực của bản thân cũng rót vào.

Một lạnh một nóng hai đạo lực lượng đối lập lại tương sinh tương dung vui vẻ nhảy lên trên lưỡi kiếm, hóa thành hai luồng kiếm quang một đen một đỏ như cối xay gió cấp tốc xoay tròn. Kiếm quang xoay nhanh, máu thịt ngực Khương Dao bay tứ tung, một bộ phận máu tươi bắn tung tóe đông lạnh thành khối băng, một bộ phận nóng hôi hổi.

Gương mặt Khương Dao vặn vẹo nhìn Cơ Hạo, vừa hộc máu, vừa không thể tin hỏi: “Người sao lại... thuật gọi hồn của Võng Lượng bộ, do đại vu tể của Võng Lượng bộ tự mình chủ trì, cho dù là Cơ Hạo, cũng không có khả năng ngăn cản được...”

“Ta không phải a ba ta!” Cơ Hạo đáp một câu lẩm bẩm không phải hỏi, rút trường kiếm, kéo theo một đạo hàn mang hướng cổ Khương Dao bổ tới: “Khương Dao, người đã sớm đáng chết. Dây dưa mãi không thôi, người có mệt không?”

Khương Dao hé miệng cười cổ quái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cơ Hạo, ta nhớ kỹ người! Người thiếu chút nữa giết ta, ta nhớ kỹ người!”

Trong đai lưng Khương Dao, một khối ngọc phù màu đỏ ầm ầm nổ tung, ánh lửa chói mắt bao lấy Khương Dao, một con Tất Phương thần cầm độc chân dần dần từ trong ánh lửa bay ra. Tất Phương bóng người mờ lung bao lấy thân thể Khương Dao, hóa thành một ánh lửa muốn xông lên trời cao.

“Sinh Tử Thứ, giết!” Cơ Hạo rít gào một tiếng trầm thấp, há mồm phun ra một ngụm máu, hung hăng hướng Khương Dao trong ánh lửa chỉ một cái.

Ba cây kim dài màu đen từ trong miệng Cơ Hạo bắn vút ra, giống như ba tia chớp màu đen xuyên qua ánh lửa hộ thân của Khương Dao. Giữa ngực bụng Khương Dao ba vụ huyết lỏng lách hào quang chói mắt chột nổ tung, máu tươi màu đen như suối phun.

“Sinh Tử Thứ! Truyền thừa vu bảo của Thanh Phục, sao lại ở trên người người?” Khương Dao khàn giọng thét chói tai, Tất Phương thần cầm kêu một tiếng chói tai, hóa thành một luồng sáng bọc nàng lao thẳng lên trời, nháy mắt xuyên thấu tầng mây. Ánh lửa trên không trung chột lóe mà qua, Khương Dao được hộ thân ngọc phù mang đi đâu chẳng biết.

Tất cả điều này xảy ra cực nhanh, kiếm quang của Hắc Thủy Ô Giao cách Cơ Hạo còn xa bảy tám thước, cọc gỗ của Xích Giác cách Cơ Hạo còn xa mười mấy trượng, Cơ Hạo đã làm Khương Dao bị thương nặng, làm bảo mệnh ngọc phù Khương Bắc ban cho nàng tự hộ chủ, đem Khương Dao mang đi khỏi hiện trường.

“Tiểu tạp – chủng!” Hắc Thủy Ô Giao tức giận mắng một câu, hắc khí trên người càng thêm nồng đậm, trường kiếm trong tay kịch liệt chấn động, hàn khí đáng sợ bao phủ bốn phương, hoa cỏ cây cối trong núi rừng trong mười mấy dặm tất cả đều bị huyền băng thật dày bao trùm, theo cổ tay Hắc Thủy Ô Giao chấn động, huyền băng nổ tung, núi rừng phạm vi mười mấy dặm nhất thời hàn quang ngập trời, vô số cự mộc cao ngất trong mây cũng nổ thành vô số vụn băng.

Vô số cổ mộc che trời vỡ nát, trong phạm vi mười mấy dặm, chỉ có hai cây cự mộc cực kỳ cao lớn ngoài bảy tám dặm lù lù bất động.

Không chỉ có thế, hai cây cự mộc này còn đột nhiên há mồm, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, tràn ngập tức giận, trên thân cây thật lớn của bọn họ, hai

luồng lục quang mãnh liệt sáng lên, giống như đôi mắt nhìn chăm chăm Hắc Thủy Ô Giao.

“Vạn năm thụ quái?” Hắc Thủy Ô Giao bị dọa ra đầy mồ hôi lạnh, hần nhận ra thân phận hai cây cự mộc này, ít nhất là lão thụ quái tồn tại hơn vạn năm. Những cây cối tinh linh này tính tình cổ quái, nếu có người trước mặt bọn họ mặt tùy ý phá hoại rừng rậm, là kẻ địch bọn họ không chết không ngừng!

Mà một đòn này của Hắc Thủy Ô Giao chỉ lo tận tình trút xuống lực lượng của mình, núi rừng phạm vi mười mấy dặm hoàn toàn bị hủy, điều này đã làm hai lão thụ quái đột nhiên toát ra này đuổi giết hần đến chân trời góc biển!

Cơ Hạo nhảy dựng lên, mặc cho kiếm quang của Hắc Thủy Ô Giao đâm vào trên người mình, kiếm sắc trong tay mang theo một mảng hàn mang, hung hăng đâm về phía ngực Hắc Thủy Ô Giao.

Nổ vang ‘Leng keng’, trên người Cơ Hạo một mảng thanh quang nhàn nhạt chuyển động, một đòn dốc hết toàn lực của Hắc Thủy Ô Giao, vậy mà lại bị một tầng thanh quang này dễ dàng cản lại. Thân thể Cơ Hạo hơi rung động, lực phủ ngũ tạng bị khê chấn động, trong cổ họng nóng lên, phun ra một ngụm máu nóng.

Hắc Thủy Ô Giao là Đại Vu, Cơ Hạo chỉ là Tiểu Vu vừa mới bước vào Tiểu Vu cảnh, thực lực hai người chênh lệch to lớn, một đầu ngón tay của Hắc Thủy Ô Giao có thể nghiền nát tám mươi một trăm tên Tiểu Vu.

Nhưng giáp trụ A Bảo luyện chế lực phòng ngự kinh người, một đòn dốc sức của Hắc Thủy Ô Giao, thế mà chỉ làm Cơ Hạo ói ra một ngụm máu nho nhỏ.

Kiểm quang lạnh vô cùng, Cơ Hạo toàn lực vận kiếm, ở trong ánh mắt không thể tin của Hắc Thủy Ô Giao, kiếm quang đâm xuyên qua nhuyển giáp da rắn trên thân hần, gian nan nhập vào thân thể hần, lưỡi kiếm đâm mãi – đi vào sâu ba tấc!

Chương 67: Cạm Bẫy

Thân thể Đại Vu thiên chuy bách luyện, so với núi còn nặng hơn, so với đại địa còn chắc chắn hơn, so với sắt thép còn cứng rắn mềm dẻo gấp trăm lần, ngàn lần, trừ cao thủ cùng giai Đại Vu cảnh, người khác trừ phi cầm thần binh lợi khí trong truyền thuyết, nếu không căn bản ngay cả một sợi tóc của Đại Vu cũng không thể tổn hại.

Kiểm sắc trong tay Cơ Hạo, chỉ là vu khí đồng bộ Hắc Thủy Huyền Xà bộ thường cho kẻ mới bước vào Đại Vu trong tộc, tuy có thể cắt vàng ngọc, nhưng không phải thần binh trong truyền thuyết.

Ở trong tay Đại Vu, kiếm này tất nhiên có thể thương tổn thân thể Đại Vu. Nhưng nằm ở trên tay Cơ Hạo, nó tuyệt đối không nên thương tổn được một tia da thịt của Hắc Thủy Ô Giao!

Hắc Thủy Ô Giao không thể tin cúi đầu, nhìn kiếm sắc lâm vào thân thể mình ba tấc. Một dòng chảy lạnh, một cơn sóng nhiệt trên lưỡi kiếm xoay quanh dây dưa lẫn nhau, tựa như mũi khoan hung hăng hướng sâu trong thân thể hấn xâm nhập, Hắc Thủy Ô Giao thậm chí nghe được lực lượng nóng lạnh vô hình gấp gáp ma sát với cơ thịt mình phát ra tiếng vang nặng nề.

“Chết tiệt, thằng nhãi con! Người thế mà, có thể thương tổn được ta?” Hắc Thủy Ô Giao gương mặt vặn vẹo nhìn Cơ Hạo: “Nhãi con chưa mọc răng, vậy mà căn bị thương mãnh hổ mọc cánh; Chu La thú còn chưa cai sữa, vậy mà đá nát lân giáp giao long... Cái này, không có khả năng!”

“Thiên quan phích lịch, thiết giáp phi hùng, cấp cấp như luật lệnh.”

Cơ Hạo hướng Hắc Thủy Ô Giao cười rạng rỡ, hai tay kết ấn đặt trên chuôi kiếm, lớn tiếng niệm ra chú ngữ.

Hàn khí, nhiệt lưu trên lưỡi kiếm kịch liệt va chạm ma sát, từng tia điện mang

bổng ngưng tụ. Trên không trung một đám mây đen nho nhỏ lặng yên hiện lên, đan nguyên minh mông trong tử phủ nguyên đan hào quang chói mắt trong thần hồn không gian của Cơ Hạo nháy mắt càn sạch, trong phạm vi mấy chục dặm cuồng phong gào thét, lượng lớn thiên địa nguyên khí không ngừng hướng pháp ấn trong tay Cơ Hạo hội tụ lại.

‘Rẹtttttt’ một tiếng vang lớn, liên tục mười tám tia sét to bằng đầu người điên cuồng bổ xuống, trúng cán kiếm trong tay Cơ Hạo.

So sánh với đêm mấy ngày trước, Cơ Hạo dùng vu pháp quạ đen nhìn trộm cha con Cơ Xu, Cơ Vô, thực lực Cơ Hạo tăng trưởng đâu chỉ gấp trăm lần, hẳn hôm nay vận dụng Cửu Tiêu Lôi Pháp, đưa tới thiên lôi uy lực so với ban đêm hôm đó mạnh hơn trên trăm lần.

Lôi quang hội tụ ở trên lưỡi kiếm, ở dưới sự thúc dục của Cơ Hạo, cuồng lôi như nước theo thân kiếm kim loại hung hăng ủa vào trong cơ thể Hắc Thủy Ô Giao. Cơ Hạo lại phun ra một ngụm máu tươi, một ngụm máu phun hết ở trên lưỡi kiếm, hẳn nhìn Hắc Thủy Ô Giao gương mặt vặn vẹo, toàn thân điện mang bắn ra bốn phía, tế ra vu pháp bí thuật Hỏa Nha bộ Đại Vu tế Cơ Khuê truyền thụ!

“Vỡ!”

Trong miệng phun ra một âm tiết đơn điệu, kiếm sắc trong tay Cơ Hạo kịch liệt chấn động, mấy chục phù văn rậm rạp trên lưỡi kiếm đồng thời sáng lên, một luồng vu lực hủy diệt tất cả trong thân kiếm trào dâng thối quết ra.

“Không!” Gương mặt Hắc Thủy Ô Giao vặn vẹo, lại một lần nữa ‘không thể tin’ nhìn Cơ Hạo.

Bằng giải vu khí, nháy mắt hoàn toàn phá hủy một món vu khí, đem lực lượng khổng lồ chứa đựng trong vu khí một lần phóng ra làm một đòn tuyệt mệnh. Đây là vu pháp cực kỳ cao minh, ở Hắc Thủy Huyền Xà bộ, vu tế vừa mới nhập môn cũng không thể học được, chỉ có những vu tế khổ tu hai mươi

năm trở lên mới có thể nắm giữ loại pháp môn hung dữ, độc ác này.

Hắc Thủy Ô Giao tuy thực lực cường hãn, nhưng hãn không có thiên phú ở trên vu tế chi đạo, nói trắng ra hãn và Cơ Hạo như nhau, đều thuộc loại chiến sĩ thuần túy đầu óc khá đơn giản. Bằng giải vu khí loại bí thuật vu pháp này, ngay cả hiện tại Hắc Thủy Ô Giao cũng chưa nắm giữ!

Hắc Thủy Ô Giao có thể dựa vào man lực của mình phá hủy thanh kiếm sắc này, nhưng hãn tuyệt đối không thể thúc giục vu pháp phù văn khắc nổi trong kiếm sắc, làm kết cấu một khối phù văn sụp đổ, đem toàn bộ lực lượng trong thanh kiếm sắc nháy mắt bộc phát ra để sát thương kẻ địch.

Cơ Hạo mở ra Lưu Quang Hỏa Dực sau lưng, hãn hóa thành một luồng sáng nhanh chóng hướng một bên bay đi, kéo theo mảng lớn tàn ảnh nóng cháy.

Mãnh Quỷ bộ Xích Giác bỗng giật lao lên.

Chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ từ khi sinh ra trở đi, đã để mãnh quỷ bộ lạc cung cấp nuôi dưỡng bám vào bản thân. Quỷ quái chính là vật âm tà, ghen ghét nhất thiên địa luân đĩnh chính khí. Cơ Hạo thi triển lôi pháp công kích Hắc Thủy Ô Giao, Xích Giác lập tức đem hãn coi là kẻ địch sinh tử, con mắt đỏ bừng dốc hết toàn lực hướng Cơ Hạo vụt một cục gỗ.

Nhưng Cơ Hạo tốc độ cực nhanh, đã hiểm lại càng hiểm hơn sát cục gỗ bay qua.

Cục gỗ thật lớn vụt chuẩn trên thân Hắc Thủy Ô Giao đang run rẩy cả người, ở trong tiếng nguyên rửa phần nộ của Hắc Thủy Ô Giao, nhuyển giáp trên người hãn bị một đòn của Xích Giác nổ thành phần. Kéo theo vật cưỡi của Hắc Thủy Ô Giao, con Độc Giác Huyền Xà thật lớn kia cũng bị Xích Giác một cục gỗ đánh bay ra ngoài.

Một tiếng vang lớn, hàn quang chói mắt, ánh lửa âm âm nổ tung, thanh kiếm sắc cắm ở trên ngực Hắc Thủy Ô Giao hoàn toàn bùng nổ, vô số mảnh kim loại

võ to bằng hạt gạo bắn ra bốn phía, lực lượng bám vào trên mỗi một hạt mảnh võ đều hầu như tiếp cận một đòn toàn lực của Đại Vu vừa mới thăng cấp.

Mấy trăm mảnh kim loại võ đánh dày đặc ở trên thân Xích Giác, cả người Xích Giác bật ra vô số sương mù máu, mảnh kim loại võ dày nhỏ đục lỗ thân thể hắn, đem hắn đánh như cái sàng. Thân hình khô ngô không ngừng lui về phía sau, Xích Giác bị thương nặng rống giận đặt móng ngồi xuống đất, thật lâu không thể động đậy.

Hắc Thủy Ô Giao cùng Độc Giác Huyền Xà hắc cười thê thảm nhất, thanh kiếm sắc phát nổ ngay tại trước mặt bọn họ, nửa bên ngực Hắc Thủy Ô Giao bị nổ thành mảnh vụn, máu tươi không ngừng phun ra, lộ ra lục phủ ngũ tạng đang kịch liệt nhúc nhích.

Giữa ngực bụng hắc khảm rậm rạp vô số mảnh võ kim loại lóng lánh điện quang, dòng điện đáng sợ xuyên thấu thân thể hắn, tuy thực lực Cơ Hạo không đủ, lôi pháp đánh ra không thể thật sự thương tổn tới Hắc Thủy Ô Giao, nhưng cũng đủ làm cả người Hắc Thủy Ô Giao tê dại, trong lúc nhất thời không thể động đậy.

Ngoài bảy tám dặm, hai cây gỗ khổng lồ cao tới mấy trăm trượng âm âm rít gào, mấy chục cành cây cực lớn hung hăng hướng dưới đất đập.

Hắc Thủy Ô Giao trong cơn hoảng hốt hoảng sợ rống lớn một tiếng, thân thể hắn bị một đám sương mù đen bao lấy, sương mù đen âm hàn thấu xương cuốn thân thể hắn, đột ngột bay lên trời, hướng về bên trên bay lên cao mấy trăm trượng.

Nhưng Độc Giác Huyền Xà hắc cười không kịp phản ứng, thân hình khổng lồ nó hành động không tiện, càng bị một bóng của Xích Giác đánh cho tối tăm trời đất, căn bản không kịp ứng biến.

Trong tiếng ‘Răng rắc’, mấy chục cái rễ cây màu xanh lục to bằng vại nước từ trong lòng đất bắn xuyên ra, hung hăng xuyên thủng thân thể Độc Giác Huyền

Xà. Con Độc Giác Huyền Xà này cũng có thực lực Đại Vu thống khổ giấy dựa, vừa mới rống lên vài tiếng, mấy chục cái rễ cây kịch liệt vặn một cái, Độc Giác Huyền Xà dài mấy chục trượng liền theo một tiếng rên rỉ bị xé thành mười mấy đoạn.

“Đừng lãng phí tinh huyết của nó! Đại Vu tinh huyết, đều thu thập lại cho ta! Mười vại rượu ngon!” Cơ Hạo xông lên trời cao, ba cây Sinh Tử Thử hóa thành tia sáng màu đen, theo tay hắn hướng phía dưới đâm nhanh, trúng thân thể Hắc Thủy Ô Giao bị sương mù đen bao bọc.

Hắc Thủy Ô Giao hộc từng ngụm từng ngụm máu, Sinh Tử Thử vừa lúc xuyên thủng ba cái vu huyết trên thân hắn, khí tức hắn chợt trở nên nhỏ yếu đi nhiều.

“Người đâu... Giết thẳng nhai con này!” Hắc Thủy Ô Giao bị Cơ Hạo biểu hiện quỷ dị dọa có chút phát điên, tiểu tử này thế mà lại quen biết hai thụ quái vạn năm kia? Vậy chẳng phải là nói, nơi này là một cái bẫy?

Đám đông chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ ở dưới bốn gã Đại Vu dẫn dắt từ trong rừng rậm lao ra, thấp giọng quát hướng Cơ Hạo bên này đánh tới.

Mãnh Quỷ bộ Xích Giác cũng lớn tiếng rít gào, mấy trăm chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ cao trên hai trượng, cao nhất hầu như đạt tới trên dưới năm trượng sải bước lao về phía bên này.

Đứng ở bên tế đàn Võng Lượng bộ Đại Vu tế sau khi đại ra một lúc lâu, đột nhiên giơ chân rít gào lên, theo tiếng gầm gừ của hắn, xung quanh đều có gió xoáy xám trắng lạnh thấu xương chợt thổi lên, mấy chục đứa trẻ con mặt không còn chút máu dần dần hướng bên này bay tới.

Mặt đất kịch liệt chấn động một cái, một cái cánh tay xanh ngọc thô lớn cả trượng từ trong lòng đất chợt vươn ra, hung hăng một chưởng đem Võng Lượng bộ Đại Vu tế đập đứt gân gãy xương.

Chương 68: Dung Tuyết

‘Hô ~ ô ô ~’ !

Mấy chục đứa bé để trần thân thể, cả người tái nhợt như người chết lơ lửng ở giữa không trung, trong mắt hắc quang quanh quẩn, sắc mặt đại ra nhìn Võng Lượng bộ Đại Vu tế bị bàn tay đá cực lớn đập xuống đất.

Những đứa bé này là tà vật Võng Lượng bộ dùng vu pháp bí luyện, nằm ở giữa sinh linh vật chết, ở cảnh giới nửa hư nửa thực, không sợ đao chém rìu bổ, có thủ đoạn thần bí câu hồn đoạt phách, cực kỳ khó chơi.

Nhưng điểm yếu duy nhất của bọn nó chính là khống chế bọn họ Đại Vu tế, những tà vật này quá mức hung lệ tà ác, ngay cả tộc nhân Võng Lượng bộ cũng không dám để bọn nó thoát ly khống chế, ở trên thân bọn nó thi triển vu chú khống chế cực kỳ khắc nghiệt. Đại Vu tế bị đập thất điên bát đảo, những tà vật này cũng liên ngơ ngác mất đi phản ứng đối với bên ngoài.

“Giết hần, giết hần!” Ở bên truyền đến tiếng hò hét sắc nhọn.

Cơ Hạo quay đầu, Khương Tuyết đứng trên một tảng đá lớn ngoài mấy trăm trượng, hoa chân múa tay chỉ vào hần lớn tiếng quát: “Dừng sĩ bộ lạc nào giết hần, lấy đầu hần, bộ lạc đó sẽ nhận được Tất Phương bộ vĩnh viễn che chở!”

Tiếng ‘Hừ hừ’ không dứt bên tai, bốn phương tám hướng chiến sĩ vô số bộ lạc ùn ùn hướng bên này tràn tới. Nhưng nghe được tiếng la của Khương Tuyết, đám Đại Vu cùng vu tế các đại bộ lạc đồng thời phát ra tiếng hừ lạnh khinh thường.

Bộ lạc hội tụ ở đây đều là bộ tộc trời không quản, đất không thu, tự do tự tại, làm theo ý mình. Tất Phương bộ che chở nghe rất tốt đẹp, nhưng một khi tiếp nhận Tất Phương bộ che chở, thì hàng năm đều phải hướng Tất Phương bộ dâng lên lượng lớn cống phẩm, đồng thời chiến sĩ bộ tộc cũng không được tự do, lúc

nào cũng phải tiếp nhận Tất Phương bộ điều động.

Cho nên hứa hẹn của Khương Tuyết, sức dụ hoặc đối với những bộ lạc này cũng không lớn.

Khương Tuyết tựa như ý thức được mình sai lầm, nàng lập tức sửa đổi hứa hẹn: “Dũng sĩ giết Cơ Hạo, bộ lạc của người sẽ được Tất Phương bộ ban thưởng, giáp trụ cùng binh khí đủ vũ trang ba trăm chiến sĩ, tất cả đều là khí giới tốt nhất tinh cường chế thành!”

Dựa theo thói quen của Nam hoang, Khương Tuyết dùng sức vỗ bộ ngực đã rất có quy mô lớn tiếng nói: “Ta lấy tổ linh Tất Phương bộ thề, phụ thân ta là trưởng lão Tất Phương bộ Khương Truật, ai có thể giết Cơ Hạo, bộ lạc hẳn có thể được ba trăm bộ áo giáp cùng binh khí hoàn mỹ nhất.”

Xích Giác lão đạo từ dưới đất đứng dậy, vung cọc gỗ thật lớn quát: “Năm trăm bộ!”

Khương Tuyết cắn chặt răng, hung hăng gật gật đầu: “Năm trăm bộ, thì năm trăm bộ!”

Lời còn chưa dứt, Xích Giác đã rống lớn, tính cả mấy trăm chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ cùng nhau vung cọc gỗ thật lớn hướng Cơ Hạo đánh tới.

Nhưng mặt đất ầm ầm nứt ra, một nham thạch cự nhân cao hơn hai mươi trượng, toàn thân trắng bóng như ngọc, dưới thân hình trắng noãn như tuyết có mấy trăm phù văn màu vàng đất cấp tốc lóe lên nhanh như điện từ trong lòng đất lao ra.

Nham thạch cự nhân này thân hình cao lớn như vậy, đỉnh đầu Xích Giác thậm chí còn chưa cao đến đầu gối hẳn, thân hình to lớn công kênh như vậy, theo lý thuyết động tác nên cực kỳ chậm chạp mới phải. Nhưng thân hình nham thạch cự nhân này lại tỏ ra rất cao gầy, động tác của nó càng so với vượn còn linh hoạt hơn.

Hai tay chộp một cái, mặt đất nhô lên một cây cột đá, nham thạch cự nhân cầm lên cột đá dài ba mươi trượng, to bằng vại nước, quất to một tiếng ‘thịt nướng’, cột đá lóe ra ngân quang mang theo tiếng xé gió đáng sợ, hung hăng vụt ở trên người Xích Giác.

Xích Giác chỉ kịp dùng cây cọc gỗ kia bảo vệ ở trước ngực.

Nham thạch cự nhân khí lực mạnh không thể đong đếm, cột đá thật lớn thoải mái đập nát cọc gỗ của Xích Giác, mang theo một cơn lốc màu xanh mắt thường có thể thấy được, rơi thật chuẩn ở trên thân Xích Giác. Xích Giác phát ra tiếng gầm gừ thống khổ, thân thể hấn chột hóa thành một đám sương mù, thân thể chuyển hóa ở giữa hư thật, muốn né tránh một đòn này của nham thạch cự nhân.

Nhưng nham thạch cự nhân cũng là linh vật thiên địa sinh, trong công kích của nó mang theo chút năng lượng thiên địa đặc thù nào đó, đủ để tạo thành thương tổn đối với Xích Giác thân hình hư hóa. Xích Giác biến thành sương khói bị đánh nát hơn nửa, cả mảng lớn huyết tương từ trong sương mù phun ra.

Sương mù đột nhiên hướng vào phía trong thu liễm, kèm theo khóc la tiếng chói tai, Xích Giác nửa đoạn thân thể bị đánh cho vỡ nát từ trong sương mù quăng ra, chật vật ngã xuống không thể động đậy.

Ở phía sau Xích Giác, mấy chục chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ thực lực mạnh nhất bị một đòn của nham thạch cự nhân đánh bay, mười mấy chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ có thực lực Đại Vu bị đánh cho hộc máu lui về phía sau, trong cơn người hung quang bắn ra bốn phía tràn đầy ý kinh hãi không che dấu được.

“Hậu thổ tinh linh, chúng ta không oán không thù!” Một chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ thực lực chênh lệch với Xích Giác không lớn lớn tiếng rít gào.

“Thịt nướng!” Nham thạch cự nhân ồm ồm rít gào, lại là một cột đá hung hăng đánh xuống.

Các chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ không dám ngăn cản nham thạch cự nhân công

kích. Mãnh Quỷ bộ có thể sinh sản sinh lợi ở đất Nam hoang, tự có đạo lý sinh tồn của bọn họ. Bọn họ rất rõ, nham thạch cự nhân loại đại tinh linh thiên địa sinh thành này, chỉ luận khí lực, nhằm chừng chỉ có long tộc mới có thể áp chế bọn họ, trên Nam hoang đại địa, chủng tộc có thể ở trên khí lực chống lại bọn họ, cộng lại sẽ không vượt qua một bàn tay.

Cứng đối cứng với một nham thạch cự nhân điên điên khùng khùng không ngừng lăm bằm ‘Thịt nướng’? Đó là việc kẻ ngu bao nhiêu mới sẽ làm!

Nham thạch cự nhân cao hai mươi trượng này có lực chấn nhiếp tuyệt đại, chiến sĩ các đại bộ lạc bốn phương tám hướng lao tới đều dừng chân, nhìn quanh, trông cậy vào có dũng sĩ nào đó máu nóng trào dâng xông lên cuốn lấy gã đáng sợ này, bọn họ liền có cơ hội giết chết Cơ Hạo.

Nhưng một người nghĩ như vậy, một trăm, một ngàn người cũng nghĩ như vậy, bao gồm bốn Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ cũng nghĩ như vậy. Mọi người đều ngơ ngác đánh giá lẫn nhau, đến cuối cùng, thế mà không ai dám tới gần ba dặm xung quanh Cơ Hạo!

Khương Tuyết ngoài mấy trăm trượng tức giận đến mắt xám ngắt, nàng khàn giọng hét chói tai: “Các người dám vô năng nhu nhược! Các người còn là nam nhân sao? Các người còn là chiến sĩ anh dũng không sợ của bộ lạc mình sao? Chỉ là một thạch quái mà thôi, các người sợ nó làm gì?”

Theo tiếng hò hét của Khương Tuyết, mặt đất lần nữa vỡ ra, hai cánh tay nham thạch thật lớn một đen, một vàng từ trong lòng đất thò ra. Ngay sau đó, một nham thạch cự nhân cao mười sáu mươi bảy trượng, một cao mười hai mươi ba trượng đều từ trong lòng đất chui ra.

So sánh với nham thạch cự nhân toàn thân trắng lóa kia, toàn thân nham thạch cự nhân màu đen tản mát ra hàn ý làm người ta run rẩy; mà nham thạch cự nhân màu vàng, thân thể hãn cực kỳ nặng nề, hãn đứng ở trên đại địa, trọng lực trong trăm trượng bên người bỗng tăng thêm hơn hai mươi lần, làm Cơ Hạo cách

gần nhất cũng chỉ cảm thấy thân thể trầm trọng từng đợt, khi hành động cũng có chút khó khăn.

Khương Tuyết ngẩn ngơ, lại rống giận lên: “Một ngàn bộ giáp trụ và binh khí! Giết Cơ Hạo, một ngàn bộ giáp trụ cùng binh khí tinh cương hoàn mỹ nhất Nam hoang có thể tìm được đúc thành!”

Chiến sĩ đông nghịt xung quanh đồng thời thở hỗn hển một hơi.

Một ngàn bộ giáp trụ và binh khí, giáp trụ cùng binh khí tinh cương đúc, cái này đối với bộ tộc Nam hoang sức sản xuất không phát triển mà nói, là rất có sức hấp dẫn.

Khương Tuyết hoa chân múa tay, còn muốn kêu la chút gì đó tiếp, nhưng ‘Phập’ một tiếng, một mũi tên do chân Quỷ Diện Tri Chu chế thành vô thanh vô tức xé gió mà đến, từ phía sau nàng xuyên thủng cổ của nàng.

Máu tươi văng khắp nơi, kịch độc trên mũi tên cấp tốc khuếch tán ra, khuôn mặt xinh đẹp Khương Tuyết chợt biến thành một mảng màu xanh lục, vô thanh vô tức ngã xuống đất.

Chương 69: Tàn Sát

‘Thùng’ một cái, Hắc Thủy Ô Giao bị thương nặng rớt cuộc ngã xuống đất, mấy chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ vôi vàng đem hắc đỡ dậy. Một vu tể lớn tuổi lấy ra một bình thuốc hắc thạch, lấy ra một loại thuốc mỡ dinh dính, mang theo mùi thơm thoang thoảng bôi thật dày ở trên vết thương của hắc.

Hắc Thủy Ô Giao không để ý trên người mình bị thương nặng, mà là chỉ vào Cơ Hạo gần như điên cuồng cười lên:

“Cơ Hạo, người tiểu tạp – chúng này, người chết chắc rồi! Ha, con ranh này là người của người giết, a ba nó là Khương Truật, là trưởng lão Tất Phương bộ! Người chỉ là tộc nhân bình thường một bộ lạc phụ thuộc bên dưới Tất Phương bộ, người giết con nhãi này, người phiền to rồi!”

Hít một hơi thật sâu, Hắc Thủy Ô Giao cười dữ tợn nói: “Không chỉ có người, a ba người, a mỗ người, còn có người có liên quan với người, đều phải chết! Hắc hắc, đã sớm nghe nói a mỗ người là tiểu mỹ nhân nổi tiếng Thanh Di bộ, nếu cứ như vậy chết mất, quá lãng phí... Người cảm thấy, ta cần dùng bao nhiêu thứ, có thể đem a mỗ người mua về làm nô lệ nhỉ?”

Nhìn Hắc Thủy Ô Giao gương mặt vặn vẹo, tay phải Cơ Hạo đặt lên trên tay trái, bàn tay phải đột nhiên phun ra mảng lửa lớn.

“Hắc Thủy Ô Giao, Khương Tuyết rõ ràng là bị người giết, có cái gì quan hệ với ta?” Trong lòng Cơ Hạo sát ý lăm liết, lạnh lùng vô tình nói: “Ta là tộc nhân Hỏa Nha bộ, ta không có khả năng hạ độc thủ đối với con gái trưởng lão Tất Phương bộ. Giết Khương Tuyết, chỉ có thể là các người!”

Xích Giác thân thể bị đánh nát hơn phân nửa, nằm dưới đất không ngừng run rẩy lớn tiếng thét chói tai: “Tiểu tử, chúng ta nhiều người như vậy ở đây, chúng ta làm chứng, là người giết Khương Tuyết!”

“Các người làm chứng?” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Các người đều là người chết, ai có thể làm chứng?”

Trong tiếng cười lớn, trong kẽ ngón tay tay phải của Cơ Hạo ánh lửa màu đỏ vàng khiến người ta không thể nhìn thẳng tuôn trào ra, sóng nhiệt đáng sợ bao phủ núi rừng phạm vi trăm dặm. Núi đá trong mấy trăm trượng bên người Cơ Hạo đột nhiên bị nhiệt lực nung đỏ hồng, mấy chục tảng đá lớn cách hăm gần nhất đã rất nhanh hòa tan thành nham thạch nóng chảy.

“Đây, đây là...” Đám người Hắc Thủy Ô Giao đồng thời kinh hô lên.

“Đây là ăn của ta một gậy!” Tiếng kêu bén nhọn từ trên cao truyền đến, một con hắc điêu thân hình thật lớn, cánh giang ra hơn cả dặm vô thanh vô tức từ trên cao lướt qua, hắc mao cự viên mang theo cây gậy nặng trĩu từ trên cao nhảy xuống, bên người vờn quanh khí kinh màu đen sục sôi như cự long, cây gậy to mang theo tiếng xé gió như trời sụp đất nứt từ trên cao lập tức đập xuống.

Lông đen toàn thân hắc mao cự viên dựng thẳng lên từng sợi, đôi mắt phun huyết quang, cây bổng như sấm sét hạ xuống, đám người Hắc Thủy Ô Giao vừa mới ngẩng đầu nhìn một cái, cây gậy lớn đã hung hăng bổ vào trên đầu Hắc Thủy Ô Giao.

‘Oành!’ một tiếng nổ lớn, lão vu tể bên người Hắc Thủy Ô Giao gấp gáp giơ lên một cái xương sọ rắn, cái sọ to bằng bàn tay màu đen phun ra từng luồng hắc khí, gắt gao chặn cây bổng của hắc mao cự viên.

Trong tiếng nổ, thân thể Hắc Thủy Ô Giao cùng lão vu tể rung mạnh, thất khiếu đồng thời phun ra lượng lớn máu tươi.

Phong cương đen sì hướng bốn phía khuếch tán ra, bốn Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ, mấy ngàn chiến sĩ tinh nhuệ phụ cận đồng thời bị phong cương thổi, như lá rụng trong gió bay ra chung quanh.

Bốn vị Đại Vu còn tốt, bọn họ ở dưới phong cương thổi miễn cưỡng có thể ổn

định thân thể, thậm chí còn gấp gáp hướng hắc mao cự viên bổ mạnh mấy kiếm. Nhưng những chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ binh thường thì đều rú thẳm thành tiếng, chiến sĩ Vu Nhân cảnh binh thường ngay lập tức bị phong cương xé nát, ngay sau đó những chiến sĩ tinh nhuệ Tiểu Vu cảnh kia khàn giọng hét chói tai, thân thể bị phong cương xé ra từng khối từng khối, máu tươi và thịt nát rải khắp bầu trời.

Một đòn dốc sức, chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ ở đây trừ năm Đại Vu Hắc Thủy Ô Giao cầm đầu, cùng với lão vu tể Đại Vu cảnh kia, mấy ngàn chiến sĩ khác bị một đòn của hắc mao cự viên đánh tan thành mảnh vụn.

Ở Nam hoang, chiến sĩ toàn bộ bộ lạc đều nhớ thật kỹ một cái chân lý bảo mệnh —— khi có Đại Vu phát sinh chiến đấu, bất cứ chiến sĩ nào không phải Đại Vu cảnh, phải chạy càng xa càng tốt, ít nhất cũng phải chạy ra hai mươi dặm, mới có hy vọng giữ mạng.

Nhưng các chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ, rất hiển nhiên bọn họ lần này cũng chưa tuân theo chân lý này, cho nên mấy ngàn chiến sĩ bị một cơn của hắc mao cự viên chấn sát.

Đại điều màu đen lướt qua, bảy tám hung thú thân hình trắng kiện, từ trên lưng đại điều nhảy xuống, đều hét dài xâm nhập trong đội ngũ liên quân bộ lạc xung quanh. Trong những hung thú này có hai con Kim Cương Đại Tinh Tinh cao to, vừa vạm là một đực một cái; có ba con Huyết Diện Phí Phí, cũng là loại vượn; bốn con cuối cùng thì là Âm Phong Vu Hầu thân hình nhỏ nhắn, hành động như quỷ my, lúc bốn tấu không ngừng phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Hai con Kim Cương Đại Tinh Tinh bàn tay trần, cao mấy trượng vung nắm đấm to như vại nước, tùy ý một quyền đánh ra, trong vì mấy chục trượng chính là trời long đất lở, mấy trăm chiến sĩ bộ lạc rú thẳm bị đánh thành phấn.

Ba con Huyết Diện Phí Phí đứng thành hình chữ phẩm ở dưới đất, gương mặt màu đỏ tươi giống như quỷ quái không ngừng nhúc nhích, há to mồm hướng bốn

phía không ngừng phun ra nuốt vào. Mỗi một lần phun ra nuốt vào, đều có hơn một ngàn chiến sĩ bộ lạc máu tươi toàn thân từ trong thất khiếu không chịu khống chế phun ra, bị ba con hung thú này một ngụm nuốt vào trong bụng hóa thành của mình.

Bốn con Âm Phong Vu Hầu càng thêm đáng sợ, bọn nó lúc chạy kéo theo tàn ảnh dài đến trăm trượng, người thường căn bản không thấy rõ bóng dáng bọn nó. Móng vuốt bén nhọn của bọn nó mỗi một đòn đều vừa vụn móc ra trái tim của một chiến sĩ bộ lạc, sau đó tùy tay đem những trái tim nóng hằm hập đó ném khắp nơi.

Máu văng khắp nơi, khắp nơi cốt nhục bay tứ tung, chín đồng tộc yêu vật hắc mao cự viên đưa tới hung tàn tuyệt luân, hơn nữa đều là cao thủ Đại Vu cảnh, đánh cho liên quân bộ lạc trở tay không kịp đầu trận tuyến buông lỏng, trong chớp mắt đã có trên vạn người bị giết chóc hết.

“Lui ra, bọn phế vật vương chân vương tay đều cút ngay!”

Một tráng hán bộ dạng khôi ngô hơn người lớn tiếng rít gào, giơ một cây rìu lớn hung hăng hướng một con Kim Cương Đại Tinh Tinh bổ tới.

Có thể đối phó Đại Vu, chỉ có thể là Đại Vu. Khi Đại Vu chiến đấu, chiến sĩ khác tốt nhất lui càng xa càng tốt. Trong liên quân mấy chục bộ lạc tạo thành, có được hơn trăm Đại Vu, bọn họ một khi toàn lực khai chiến, chiến sĩ trong phạm vi mấy chục dặm tất cả đều là kết cục tan xương nát thịt.

Cho nên Đại Vu của các đại bộ lạc đều chửi ầm lên, hô quát muốn tộc nhân của mình nhanh chóng rút đi.

Nhưng chiến sĩ của mấy chục bộ lạc nào dễ rút lui như vậy? Chín con hung hầu ở trong đội ngũ tung hoành nghiền ép, giết đến máu chảy thành sông, đám Đại Vu của các bộ lạc chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, căn bản không dám toàn lực ra tay, sợ ngộ sát tộc nhân của mình.

Trận hình liên quân đại loạn, ngay cả mình nên hướng phương hướng nào rút lui cũng chưa có kế hoạch rõ ràng, trong một chốc một lát nào lui được?

Mắt thấy chiến sĩ của các đại bộ lạc bị giết đến mức xác nằm chất đồng, Hắc Thủy Ô Giao ở dưới cây bông của hắc mao cự viên đau khổ chống đỡ không khỏi hét lên:

“Cơ Hạo, người thật to gan? Dù là Cơ Hạ cũng không dám đồng thời tàn sát chiến sĩ nhiều bộ lạc như vậy, người muốn để Hỏa Nha bộ trở thành kẻ địch chung của vô số bộ lạc rừng rậm Nam hoang sao?”

Cơ Hạo như nhìn kẻ ngốc nhìn Hắc Thủy Ô Giao: “Các người đã đánh tới cửa, còn nói cái gì kẻ địch chung hay không? Kẻ địch sao, giết sạch là được!”

Sức thể đã lâu, bàn tay phải của Cơ Hạo rút cuộc vung ra, mảng lớn ánh sáng chói màu đỏ vàng tuôn ra, một cây trường mâu dài trượng tám phun lửa, bị Cơ Hạo nắm chặt ở trong tay.

Trong trường mâu phun lửa, một con Tam Túc Kim Ô to bằng bàn tay vui vẻ xoay quanh bay múa, không ngừng phát ra tiếng hót thanh thúy dễ nghe.

Chương 70: Trừng Mắt

Lưu Quang Hỏa Dực kéo Cơ Hạo hóa thành một ánh lửa tinh tế, trong cái lóe lên đã tới trước mặt Hắc Thủy Ô Giao.

Tay nâng thương xuống, lão vu tể đang làm phép ngăn cản hắc mao cự viên công kích rú thảm một tiếng, trường mâu thoải mái xuyên thấu từng đợt từng đợt hắc khí bên người hắn, xuyên qua ngực hắn. Ánh lửa lóe lên, một cột lửa lớn từ trong cơ thể lão vu tể phun ra, từng cái lỗ chân lông của hắn đều phun ra lửa cực nóng, trong chớp mắt đã đem hắn thiêu thành tro tàn.

“Tiểu tạp – chủng chết tiệt!” Đôi mắt Hắc Thủy Ô Giao trợn trừng, tức giận đến lớn tiếng kêu quái dị.

“A ba ta, tính cách rộng lượng, mọi chuyện đều lấy lợi ích Hòa Nha bộ làm đầu, cho nên không tránh khỏi bị người ta cho rằng mềm yếu dễ bắt nạt!” Cơ Hạo cầm trường mâu, mang theo vô số đạo tàn ảnh vòng quanh Hắc Thủy Ô Giao cấp tốc xoay tròn, chợt đâm ra một thương.

Một gã Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ cầm kiếm sắc, âm hiểm vô cùng lên đến phía sau Hắc Thủy Ô Giao, đang chuẩn bị đánh lên hắc mao cự viên cầm cây bồng lớn không ngừng đánh xuống. Nhưng trường mâu của Cơ Hạo càng thêm âm hiểm cay độc, từ chéo phía sau hắn đâm nhanh xuống, thoải mái xuyên thấu thân thể hắn.

Thân thể Đại Vu giống như đậu phụ, ở dưới mũi nhọn của thanh trường mâu này bị thoải mái xuyên qua. Lửa lớn hừng hực, Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ rú thảm một tiếng, cả người phun ra lửa màu đỏ vàng, lão đảo hướng một bên lui đi.

Trường mâu của Cơ Hạo đảo qua, đầu mâu đem đầu Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ chém rụng, thân thể Đại Vu bị đốt thành một đám tro tàn, chỉ có một quầng Đại Vu tinh huyết to bằng đầu người lơ lửng ở giữa không trung, bị Cơ

Hạo cầm trong tay, sau đó nhanh chóng nhập vào lòng bàn tay biến mất không thấy nữa.

“Ví dụ như nói, chuyện Cơ Xu tranh đoạt thủ lĩnh chiến sĩ. Nếu là ta, đã sớm đem cả nhà Cơ Xu diệt môn, nào đến lượt phụ nữ nhà Cơ Xu một lần lại một lần đến hãm hại chúng ta?” Cơ Hạo thấp giọng cười lạnh, trường mâu mang theo các điểm ánh lửa đánh khắp toàn thân Hắc Thủy Ô Giao.

Chợt thân thể Cơ Hạo mang theo mảng lớn tàn ảnh, như quỷ mị xuất hiện ở phía sau một Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ, lại là một thương đem đầu của hắn chọc xuống.

Hắc Thủy Ô Giao tức giận đến rống to, hắn không biết từ đâu rút ra một thanh loan đao hình thù kỳ lạ, miễn cưỡng chặn hắc mao cự viên và Cơ Hạo liên thủ công kích, đồng thời hướng hai Đại Vu bản tộc còn lại lớn tiếng quát: “Liên thủ, làm thịt tiểu tạp – chúng này trước!”

Hai gã Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ nhanh chóng ghé lại cùng một chỗ, bàn tay vỗ ở bên hông, Độc Giác Huyền Xà quần ở bên hông bọn hắn nhanh chóng lao ra, thân hình cấp tốc phóng to, biến thành đại mãng dài mười mấy trượng há mồm hướng Cơ Hạo cắn xuống.

Cơ Hạo nhìn cũng không nhìn hai con Độc Giác Huyền Xà, mặc cho răng nọc của chúng nó cắn ở trên người mình.

Một mảng thanh quang lóe lên, giáp trụ A Bảo luyện chế chặn Độc Giác Huyền Xà công kích, Cơ Hạo tay nâng thương hạ, hai con Độc Giác Huyền Xà thống khổ rên rỉ, đầu rắn cực lớn bị trường mâu xuyên thủng, trong thân thể một luồng ánh lửa phun ra, vảy đen sì nhanh chóng bị đốt thành đỏ bừng.

“Lại giống như nói, hôm nay các người bày trận địa, liên quân mấy chục bộ lạc đem ta vây ở chỗ này, nếu a ba ta được tin đến nơi này, ông ngại bởi lợi ích của Hỏa Nha bộ, càng lo lắng thanh danh Hỏa Nha bộ ở rừng rậm phương nam, ông cũng sẽ không buông tay tàn sát.”

Cơ Hạo trào phúng nhìn Hắc Thủy Ô Giao cười lạnh, lạnh nhạt nói: “Các người ôm là ý niệm này sao? Đem ta vây ở chỗ này, bức a ba ta đi ra. Chiến sĩ nhiều bộ lạc như vậy tụ tập ở đây, a ba ta là tuyệt đối sẽ không xuống tay nặng với nhiều bộ lạc như vậy. Các người sẽ có cơ hội đem a ba ta vây chết, vận dụng nhiều Đại Vu như vậy ủa lên, đem ông bắt sống.”

Hắc Thủy Ô Giao không hé răng, chỉ là gian nan ngăn cản Cơ Hạo và hắc mao cự viên điên cuồng tấn công.

Kế hoạch của bọn hắc quả thực như Cơ Hạo nói, dùng chiến sĩ của mấy chục bộ lạc tụ tập ở đây, dùng tính mạng bọn hắc làm thẻ đánh bạc chẵn nhẵn Cơ Hạ.

Lấy tính cách rộng lượng ôn hòa, mọi chuyện lấy ích lợi bộ tộc làm đầu của Cơ Hạ, hắc tuyệt đối không dám tùy ý ra tay, nếu không Hỏa Nha bộ ở rừng rậm Nam hoang sẽ lập tức có thêm vô số kẻ địch, tiếng tăm cũng sẽ trở nên cực kỳ khó nghe.

Một Đại Vu bị bó tay bó chân, cộng thêm Cơ Hạo liên luy, Cơ Hạ nếu đến, cũng đừng nghĩ chạy nữa. Mấy chục bộ lạc hơn trăm Đại Vu, hơn nữa bố trí tốt bí pháp gọi hồn các loại tà thuật ám toán, mười Cơ Hạ cũng sẽ bị bắt sống.

“Nhưng ta, không phải a ba ta!” Cơ Hạo khinh thường cười: “Các người đã là kẻ địch, như vậy chết đi! Đem đám ngu xuẩn này giết sạch, bộ lạc bọn hắc cho dù trở thành kẻ địch của Hỏa Nha bộ thì thế nào? Đơn giản là lãng phí một chút khí lực, đem bọn hắc giết sạch là được.”

“Về phần nói giết những người này nơi này, bộ lạc bọn hắc sẽ tạo thành tổn hại đối với lợi ích của Hỏa Nha bộ hay không... Bọn hắc xuất hiện ở đây, trên thực tế bọn hắc đã là kẻ địch của Hỏa Nha bộ rồi, không phải sao?” Cơ Hạo thoải mái cười, trường mâu mang theo một luồng ánh lửa, ‘Phập’ một cái xuyên thấu thân thể một Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ.

Vốn Đại Vu này có thể tránh đi Cơ Hạo công kích, dù sao thực lực của bọn họ chênh lệch một trời một vực.

Trừ vừa mới bắt đầu bị Cơ Hạo đánh trở tay không kịp, Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ sau khi vững tâm thần, ổn định đầu trận tuyến, Cơ Hạo muốn đánh trúng bọn họ sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Nhưng lúc Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ muốn né tránh, một cái rễ cây to bằng nắm tay đột nhiên từ trong lòng đất lao ra, trói chặt chẽ thân thể hắc khiến hắc không thể động đậy, Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ không thể né tránh chút nào trở mắt nhìn trường mâu trong tay Cơ Hạo đâm tới, mặc cho hắc giấy dựa rỗng giện, cũng chỉ có thể nhìn mũi mâu phun ánh lửa, hung hăng xuyên thấu thân thể của mình.

Sau đó một luồng nhiệt lượng đánh tới, Đại Vu đó cái gì cũng không biết nữa.

Đưa tay đem một quả Đại Vu tinh huyết nắm trong tay, trong mấy hơi thở đã nhét hết vào trong cơ thể, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Đã là kẻ địch, vậy giết sạch đi. Không chỉ có toàn bộ mọi người nơi này đều phải chết, ngay cả tộc nhân của bọn họ, vô luận người già phụ nữ trẻ em, hoặc trở thành nô lệ, hoặc là chết!”

Mấy chục cái rễ cây mặc màu xanh lục từ trong lòng đất lao ra, đột ngột trói chặt Hắc Thủy Ô Giao cùng Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ còn sót lại.

Hắc Thủy Ô Giao dù sao thực lực cường hãn, hắc cố gắng giãy, sau khi đem rễ cây giãy đứt, chặt vật lăn lộn mấy cái, tránh được một đòn trí mạng của Cơ Hạo. Nhưng Đại Vu còn lại thì thể lương thét chói tai, bị Cơ Hạo đâm một thương vào trái tim.

“Ta là có mỹ danh ‘Trường mắt tất báo’, báo thù loại chuyện này, chưa bao giờ qua đêm.” Cơ Hạo nheo mắt, cao hứng phấn chấn cười: “Các người dùng tính cách của a ba ta để đánh giá hành động của ta, các người rốt cuộc phải ngu ngốc bao nhiêu để có loại suy nghĩ đáng yêu này?”

Hắc Thủy Ô Giao tức giận rít gào, một cú Lý Ngư Đả Đỉnh đứng dậy. Nhưng hắc vừa mới đứng lên, một mũi tên chân Nhân Diện Tri Chu chế thành đã lạng

yên không một tiếng động đến phía sau hẳn, hung hăng xuyên thấu vai của hẳn.

Trên mũi tên tẩm kịch độc, độc tính đáng sợ nhanh chóng khuếch tán ra, gương mặt Hắc Thủy Ô Giao cấp tốc bịt kín một tầng màu đen nhàn nhạt.

“Người... Không giết được nhiều người như vậy!” Hắc Thủy Ô Giao khàn giọng rống giận: “Chúng ta nơi này số lượng Đại Vu là gấp mười người!”

Binh sĩ liên quân bộ lạc bắt đầu hướng chung quanh chạy loạn, một đội ngũ chạy nhanh nhất đã chạy ra hai mươi mấy dặm.

Cơ Hạo trào phúng cười lạnh, dùng sức huyết gió một tiếng.

Phụ cận đội ngũ chạy nhanh nhất đó đột nhiên có mảng lớn sương mù dày đặc màu xám dâng lên.

Trong sương mù, vô số cái bóng hình thú như ẩn như hiện cấp tốc tràn ra, các loại ánh sáng kỳ dị lóe lên, đội ngũ gần vạn người phun ra mảng lớn máu tươi, trong chớp mắt đã bị sương mù dày đặc căn nuốt không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Các người còn chưa rõ sao? Ta nói rồi, ta và a ba ta cách làm người khác nhau... Ví dụ như nói, ta tôn trọng quy củ của tổ linh, nhưng lúc mạng nhỏ của mình gặp phải uy hiếp, ta sẽ ngẫu nhiên làm một số chuyện phá hư quy củ!”

Cơ Hạo cười lạnh lùng, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng quạ đen kêu ồn ào, gần trăm con Hỏa Nha to lớn toàn thân ánh lửa hừng hực thiêu đốt rất đột ngột từ trên cao đáp xuống, xuất hiện ở trên không vùng núi rừng này!

Chương 71: Áp Chế

“Phát rồ rồi... Táng tận thiên lương!” Hắc Thủy Ô Giao cả người cứng ngắt nhìn gần trăm con Hỏa Nha to lớn từ trên cao lao xuống, khó khăn mới từ trong yết hầu cứng ngắt biến thành như tảng đá nện ra vài chữ như vậy.

Trong thanh tang cự mộc trên Kim Ô lĩnh tụ cư hơn một ngàn cự nha, đó là chỗ dựa lớn nhất để Hỏa Nha bộ độc bá một phương.

Đám Hỏa Nha này, là trực hệ huyết duệ của thượng cổ Tam Túc Kim Ô, tuy vô số năm qua, huyết mạch bọn nó đã trở nên vô cùng mỏng manh, nhưng bọn nó vẫn kế thừa một tia lực lượng thần kỳ của Tam Túc Kim Ô.

Mỗi một con Hỏa Nha trưởng thành đều có thực lực cấp Đại Vu, nhưng bằng vào Kim Ô huyết mạch loãng trong cơ thể, bọn nó đều có thể thoải mái đối kháng năm đến tám vị nhân tộc Đại Vu cùng giai. Càng làm người ta bất lực là, nhân tộc Đại Vu không thể phi hành, bọn cự nha này lại phi hành tuyệt tích, muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi, Đại Vu tầm thường mấy chục người liên thủ, cũng không chắc có thể giết chết một con cự nha.

Hắc Thủy Huyền Xà bộ đối thủ một mất một còn của Hỏa Nha bộ, là vì đàn cự nha này tồn tại, luôn bị Hỏa Nha bộ gắt gao áp chế khó có thể xoay người.

Chiến thú Độc Giác Huyền Xà của Hắc Thủy Huyền Xà bộ tất nhiên thân thể cường đại, sau khi thành niên cũng có được chiến lực cấp Đại Vu, đối mặt nhân tộc Đại Vu cũng chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng Độc Giác Huyền Xà Đại Vu cảnh không biết bay, đối mặt cự nha tung hoành lui tới trên trời cao, bọn nó ở trong chiến đấu đã rơi xuống hạ phong tuyệt đối.

Bởi vì cự nha cường đại, đàn Hỏa Nha này vô số năm qua vẫn đóng ở thánh địa Kim Ô lĩnh của Hỏa Nha bộ, chưa từng dễ dàng rời khỏi ngàn dặm bên ngoài Kim Ô lĩnh.

Nhưng chỗ Hỏa Báo bộ cách Kim Ô lĩnh chỉ hai vạn dặm, dù là lúc Hắc Thủy Ô Giao và Khương Dao tính kế, cũng chưa bao giờ đem đàn quạ đen to lớn đáng sợ này tính toán ở bên trong. Bọn hãn nhiều nhất tính kế đến Cơ Báo lão gia hỏa này có thể tự mình ra tay, nhưng bọn hãn chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có gần trăm con cự nha đột nhiên xuất hiện ở trên chiến trường.

“Táng tận thiên lương? Có lẽ thế!” Cơ Hạo huyết sáo một tiếng, Nha Công gào thét bay tới, đem hãn công trên lưng bay lên trời.

“Vây càng thêm táng tận thiên lương một chút đi, hôm nay người đến nơi này, một người cũng đừng nghĩ rời khỏi!” Cơ Hạo lớn tiếng hô, trường bát trường mâu trong tay phun ra từng ánh lửa chói mắt, không ngừng hướng liên quân bộ lạc chặt vật chạy trên mặt đất lao tới.

Trên đầu trường mâu hư ảnh quạ đen ba chân nho nhỏ hoan hô kêu, mỗi một ánh lửa to bằng nắm tay phun xuống đất, đều nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán ra, tường lửa cao cao mang theo nhiệt độ cao đáng sợ, nháy mắt thổi quét phạm vi trăm trượng.

Từng đám đông của liên quân bộ lạc bị ánh lửa trường mâu phun ra bao phủ, bọn họ khàn giọng rú thảm, chiến sĩ Vu Nhân cảnh nháy mắt hóa thành tro tàn, chiến sĩ Tiểu Vu cảnh ở trong ánh lửa điên cuồng lăn lộn giãy dụa, nhưng thường thường sau ba năm nhíp thở bọn họ cũng bị đốt thành một cục than.

Chỉ có chiến sĩ cấp Đại Vu mới có thể cứng rắn chống đỡ ánh lửa trường mâu trong tay Cơ Hạo phun ra, điên cuồng nhảy dựng lên, hướng cự nha bay vô xuống phát động công kích.

Đàn cự nha phát ra tiếng reo hò kinh thiên động địa, trên trăm con quạ đen tụ tập một chỗ, tiếng kêu đó quả thực như sóng thần, chấn động khiến mặt đất cũng mơ hồ run rẩy. Bọn nó điên cuồng vỗ cánh, vô số lông chim mang theo mảng lớn ánh lửa hướng mặt đất lao tới, từng cái lông chim chuẩn xác bắn thủng thân thể chiến sĩ liên quân, từng mảng lớn chiến sĩ rú thảm bị lông chim đục lỗ thân thể,

sau đó thân thể liền hừng hực bốc cháy lên.

Các Đại Vu trong liên quân cực lực nhảy lên, bọn họ trong lúc nhảy nhót có thể nhảy lên cao bảy tám dặm, nhưng ở không trung động tác của bọn họ cực kỳ cứng nhắc, không linh hoạt chút nào. Bọn họ nhảy thẳng lên, chặt vật vung binh khí hướng đàn cự nha chém tới, nhưng đàn cự nha nhẹ nhàng xoay người một cái, rất là kiêu ngạo kêu ‘Quạ quạ’, thoải mái tránh được những Đại Vu này liệu mình công kích.

“Giết sạch bọn hăn!” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Đem đầu cùng linh hồn bọn họ mang về hiến cho tổ linh!”

Đàn cự nha hừng phần thét chói tai, bọn nó lao xuống đến tầng trời thấp cách mặt đất không đến trăm trượng, sau đó há mồm, phun ra lửa màu đỏ vàng.

Trường mâu trong tay Cơ Hạo phóng ra ánh lửa, một đòn chỉ có thể bao trùm phạm vi trăm trượng, nhưng đàn cự nha này phun ra cột lửa gào thét va chạm trên mặt đất, cột lửa nổ tung, lửa cuộn cuộn phóng lên cao, một cột lửa thoải mái đem mặt đất phạm vi vài dặm bao phủ hết ở bên trong.

Từng đám đông chiến sĩ liên quân ở trong ánh lửa hóa thành tro tàn, đặc biệt các chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ và Võng Lượng bộ, Kim Ô hỏa diễm mang theo lực lượng thuần dương phá tà đặc hữu, đối với bọn họ đám ngoại tộc âm tà này có lực lượng khắc chế trời sinh.

Đàn cự nha chỉ lao xuống một cái, toàn bộ chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ cùng Võng Lượng bộ ở đây hầu như đã bị tiêu diệt sạch, chỉ có mười mấy chiến sĩ cấp Đại Vu gào khóc thê lương, mang theo lửa toàn thân chặt vật ở trong biển lửa xông xáo bỏ chạy.

Nhưng bốn phương tám hướng đều là ánh lửa hừng hực, mặc kệ bọn họ chạy hướng chỗ nào, nơi nơi đều là lửa, nơi nơi đều là khói đen, nơi nơi đều là đá núi, bùn đất sau khi nóng chảy biến thành nham thạch nóng chảy.

Đàn cự nha điên cuồng vỗ cánh, cơn lốc nóng rực chọt nhấc lên, nham thạch nóng chảy sôi trào bị cơn lốc cuốn lên, trên mặt đất xuất hiện sóng triều nham thạch nóng chảy cao tới trăm trượng. Nham thạch nóng chảy gào thét thổi quét qua đại địa, nơi đi qua tất cả đều biến thành ngọn lửa đáng sợ.

Ngay cả hai đồng bạn lão thụ yêu đưa tới, hai lão thụ quái tuổi vượt qua vạn năm cũng bị dọa liên tục rút lui, dùng tốc độ nhanh nhất rời xa một mảng đám cháy hủy diệt này. Gần trăm con cự nha cấp Đại Vu đồng thời nổi bão, ở trong một mảng núi rừng này, bất cứ sinh linh nào có chút đầu óc cũng không dám khiêu khích những đại gia hỏa lâm vào trạng thái cuồng nhiệt này.

Trên không trung, thủ lĩnh bộ lạc cười ở trên các loại phi cầm tọa kỵ bị thương khóc lóc, một lão nhân khô gầy cầm tổ linh kỳ phiên hướng tới Cơ Hạo khàn giọng thét chói tai: “Các đại nhân Hỏa Nha bộ ơi! Thương xót chiến sĩ của chúng ta đi, bọn họ không có lực lượng phản kháng, bọn họ không thể phản kháng lửa giận của các người, xin tha thứ bọn họ...”

Nha Công gào thét lao qua, Cơ Hạo mang theo trường mâu, hung hăng xuyên thủng ngực lão nhân.

Lại là một quả Đại Vu tinh huyết vào tay, Cơ Hạo giơ trường mâu giống như lệ quỷ lớn tiếng quát: “Lúc các người ở đây bố trí mai phục, bao vây chiến sĩ Hỏa Nha bộ chúng ta, các người vì sao không nghĩ đến tha cho chúng ta?”

“Tự làm vậy, không thể sống!” Cơ Hạo nghiêng răng cười lạnh nói: “Muốn ta khoan thứ, bỏ vũ khí, quỳ xuống đất!”

Mười mấy tên Đại Vu liên quân tung người nhảy lên bị Hỏa Nha phun cột lửa trúng, cả người bốc hỏa từ không trung rơi xuống, kêu thảm liên tục quay cuồng ở dưới đất.

Trên mặt đất, binh sĩ liên quân chạy loạn không thành hình tuyệt vọng nhìn cự nha lượn vòng trên đỉnh đầu, cũng không biết là ai dẫn đầu, từng mảng lớn chiến sĩ vút binh khí, giơ hai tay lên cao cao, nặng nề quỳ rạp xuống đất.

“Quỳ xuống, quỳ xuống!” Hắc mao cự viên cầm cây gậy lớn thần khí hiện ra như thật đứng ở trên vai nham thạch cự nhân, hướng tới Đại Vu của liên quân ở xung quanh rít gào: “Các người còn muốn chạy sao? Tất cả đều quỳ xuống cho ta, quỳ xuống!”

Hắc mao cự viên khua khua ngón tay, nói nhỏ tính toán: “Bắt một tên Đại Vu, chính là mười vò rượu... Nơi này có một, hai... Ai? Một tên mười vò, hai tên hai mươi vò, ba tên... Ba tên... Ba tên là bao nhiêu?”

Mười con cự nha xoay quanh ở đỉnh đầu Hắc Thủy Ô Giao.

Hắc Thủy Ô Giao tuyệt vọng rít gào một tiếng, bỏ loan đao trong tay, nặng nề quỳ rạp xuống đất.

Chương 72: Sô Cầu

“Hắc, hắc, tiểu tử vô liêm sỉ, ta còn là a cữu của người sao?” Thanh Ảnh buồn bực chạy đến trước mặt Cơ Hạo, hung hăng gõ đầu hấn một cái.

“A nha, a cữu đương nhiên là a cữu. Nhưng chuyện lần này a cữu không giúp được gì, cho nên cũng sẽ chưa nói cho ngài!” Cơ Hạo cười ha ha từ trong miệng phun ra ba cái Sinh Tử Thứ màu đen, thích ý dùng chúng nó búi một cái búi tóc ở trên đầu.

Thanh Ảnh giống như con cá rời nước, ngơ ngác há há mồm, bị lời Cơ Hạo nói làm nghẹn một lúc lâu không nói được gì.

Trường mâu vừa rời Cơ Hạo sử dụng đã đâm xuống đất Ô, Tam Túc Kim nho nhỏ vui vẻ vòng quanh trường mâu bay múa, không ngừng phát ra tiếng ‘Quạ quạ’ khe khẽ. Tuy chưa thúc giục, nhưng trường mâu vẫn tản mát ra sóng nhiệt bức người, chiến sĩ Vu Nhân cảnh bình thường thậm chí không thể tới gần trường mâu trong phạm vi mười trượng.

“Đây là bản mạng vu bảo của Cơ Báo trưởng lão!” Thanh Ảnh đột nhiên nhảy lên, hấn đã nhận ra lai lịch trường mâu này!

Đây là bản mạng vu bảo của Cơ Báo, cũng là truyền thừa vu bảo một nhánh tộc nhân đó của lão. Trường mâu này nghe nói là một vị Vu Vương đỉnh phong trong tổ tiên của Cơ Báo tự tay rèn mà thành, từng đời truyền thừa xuống, đã có hơn vạn năm lịch sử.

Vạn năm qua, từng đời Vu Vương cường giả và cao thủ Đại Vu dùng bản mạng tinh huyết không ngừng ôn dưỡng, trường mâu này đã thông linh, uy lực có được càng đáng sợ vô cùng. Cho nên cho dù Cơ Hạo lấy tu vi vền vẹn Tiểu Vu, trường mâu này ở trên tay hấn vẫn có thể thoải mái xuyên thủng thân thể Đại Vu.

Mà Cơ Hạo nhổ ra ba cái Sinh Tử Thứ, Thanh Ảnh cho dù mắt mù, cũng không có khả năng không biết.

Đây là bản mạng vu bảo của Thanh Phục, cũng chính là chị ruột của Thanh Ảnh, cũng là truyền thừa trọng bảo của Thanh Di bộ, một bộ chín cây Sinh Tử Thứ, sáu cây Sinh Tử Thứ màu xanh, màu trắng có thể cứu mạng người ta, mà ba cây Sinh Tử Thứ màu đen thì là thứ đồ chơi ác độc đòi mạng.

Cơ Hạo vừa liên tục dùng Sinh Tử Thứ làm bị thương nặng Khương Dao và Hắc Thủy Ô Giao, rất hiển nhiên, đây là Thanh Phục đem quyền khống chế Sinh Tử Thứ chuyển cho Cơ Hạo.

Nói cách khác, Cơ Báo và Thanh Phục đều biết tính toán nho nhỏ của Cơ Hạo lần này?

Chỉ có một mình Thanh Ảnh hắn bị giấu triệt để?

Thanh Ảnh một tay đeo trường cung, giang đôi tay, rất mờ mịt, rất vô tội xoay tại chỗ hai vòng: “Này, này, các người làm như vậy, đem ta coi là gì nữa? Hạo, ta chính là cậu ruột thân nhất của người đó! Các người sao không nói cho ta biết dù chỉ chút tin tức?”

Thanh Ảnh rất ủy khuất kêu to lên: “Tình cảm cốt nhục của chúng ta đâu? Hạo, thế này làm ta đau lòng quá!”

Cơ Hạo xoay người, híp mắt hướng Thanh Ảnh cười cười: “Tình cảm cốt nhục à? Vâng, nhiều tù binh như vậy, a cứ chọn tinh tráng, trẻ tuổi, chọn lựa ba vạn người đi. Thanh Di bộ không nhiều nô lệ lắm nhỉ? Ta tặng Thanh Di bộ ba vạn nô lệ trẻ tuổi khỏe mạnh, phần tình cảm cốt nhục này thế nào?”

Thanh Ảnh ‘Ngao ngao’ rú to một tiếng, đột nhiên nhảy bật lên tại chỗ, ở không trung liên tục lộn mấy vòng, Thanh Ảnh cười đến lông mi cũng phát nổ lớn tiếng kêu lên: “Đây mới là Hạo mà a cứ biết chứ. Hú hú, ba vạn nô lệ? Thanh Di bộ chúng ta lần này phát tài rồi!”

Thanh Ảnh cao hứng phẫn chấn bận rộn mang theo tộc nhân đi trong đám tù binh chọn lựa nô lệ. Lần này liên quân bộ lạc bao vây Hỏa Báo bộ, tất cả đều là chiến sĩ tinh anh của các bộ lạc, người người bộ dạng cao to đen hôi, thân thể khoẻ mạnh, sau khi mang về bộ lạc, dùng vu pháp bí thuật khống chế sinh tử của bọn họ, mỗi người đều là nô lệ tốt hạng nhất!

Có ba vạn nô lệ khoẻ mạnh, Thanh Di bộ ít nhất có thể mở thêm ba khu vực săn bắn, có thể khai thác thêm bảy tám cái mỏ, càng có thể nuôi dưỡng thêm súc vật gấp mười trở lên. Tài phú của bộ lạc sẽ tăng chóng mặt, lương thực của bộ lạc cũng sẽ trở nên cực kỳ dư thừa, trẻ con mới sinh có thể bộ dạng càng thêm rắn chắc.

Đây sẽ là một cái tuần hoàn vô cùng tốt, nương cơ hội này, Thanh Di bộ thậm chí có thể từ một bộ lạc loại nhỏ, một hơi đặt nền móng trở thành bộ lạc loại lớn.

Dĩ vãng Thanh Di bộ phối hợp Hỏa Nha bộ chinh chiến, cho dù có tù binh, Hỏa Nha bộ cùng các đại bộ lạc phụ thuộc Hỏa Nha bộ cũng sẽ lấy đi tuyệt đại bộ phận, Thanh Di bộ ngẫu nhiên có thể được hơn trăm nô lệ, đó cũng đã là chuyện cực kỳ may mắn.

Lần này Cơ Hạo thế mà lại mở miệng đã cho Thanh Di bộ ba vạn nô lệ khoẻ mạnh, Thanh Ảnh kích động ngay cả đi đường cũng lão đảo, giống như uống rượu.

Trong núi rừng bị sóng nhiệt thiêu đốt quay cuồng, từng đại đội chiến sĩ liên quân vút binh khí, mặt không còn chút máu quỳ rạp xuống đất. Gần trăm con cự nha ở không trung xoay quanh tuần tra, ngẫu nhiên bọn nó bay qua tầng trời thấp, nhắc lên sóng nhiệt đáng sợ đem dập tắt khí liều mạng của các chiến sĩ liên quân triệt để đánh tan.

Mấy chục bộ lạc lớn nhỏ hơn trăm chiến sĩ Đại Vu, kéo theo mấy chục vu tế, trưởng lão dẫn đội ủ rũ ngồi ở một bên, mỗi người mặt không còn chút máu giống như người chết.

Bọn họ bị Khương Dao mê hoặc, bị thù lao hậu hĩnh Khương Dao ứng thuận hấp dẫn, thêm nhỏ dãi điều động lực lượng tinh anh của bộ lạc bố trí cam bẫy, vốn là dùng để đối phó cha con Cơ Hạo. Nhưng bọn hăn năm mớ cũng không ngờ tới, Cơ Hạo lại tương kế tựu kế trình diễn một vở kịch như vậy cho bọn hăn.

Nơi này tập trung chiến sĩ tinh anh mấy chục bộ lạc lớn nhỏ trong núi rừng phạm vi mấy ngàn dặm. Hiện tại trong bộ lạc bọn họ chỉ còn lại có một đám người già phụ nữ trẻ em, ở rừng rậm Nam hoang, bộ lạc tổn thất toàn bộ chiến sĩ, ngay cả nửa tháng cũng khó kiên trì được.

Mọi người đều lo sợ bất an, mọi người đều đang oán trời trách đất nguyên rủa nữ nhân Khương Dao chết tiệt.

Đồng thời cũng có người thỉnh thoảng hướng Cơ Hạo vụng trộm liếc một cái, cân nhắc cần dùng biện pháp gì, mới có thể khiến bộ lạc mình thoát khỏi tình thế nguy hiểm lần này.

Ngay tại nơi cách các Đại Vu cùng vu tế này không xa, mấy chục vu tế, trưởng lão Hỏa Báo bộ đang bận rộn.

Mấy chục con cự thú vừa mới bắt bị cắt mạch máu, máu thú nóng hầm hập trộn lẫn tinh kim, mỹ ngọc và khoáng thạch khác mài thành bột phấn, phối trí thành chất lỏng màu máu dinh dính tản mát ra vu lực dao động mãnh liệt.

Các vu tế và trưởng lão Hỏa Báo bộ hưng phấn bôi vẽ ở trên đất, từng cái phù văn màu máu tản mát ra khí tức sâm nghiêm được khảm ở trên mặt đất bằng phẳng, không ngừng tản mát ra lực lượng dao động làm người ta hít thở không thông.

Ở chính giữa những phù văn màu máu này, mấy chục khúc xương thú cực lớn dựng thành một cái tế đàn, quay quanh tế đàn, là máu tươi vẽ thành đồ đẳng một con quạ đen ba chân đường kính cả dặm.

Hắc Thủy Ô Giao bị thương nặng cong vẹo nằm dưới đất, nhìn không dời

mắt các vu tể cùng trưởng lão Hỏa Báo bộ đang bố trí tế đàn.

Hắc Thủy Huyền Xà bộ dù sao cũng là bộ lạc kẻ thù truyền kiếp chém giết vô số năm với Hỏa Nha bộ, đối với thủ đoạn của nhau đều có nhận thức cực kỳ khắc sâu. Hắc Thủy Ô Giao mắt thấy đồ đằng quạ đen ba chân phụ cận tế đàn cùng mảng lớn phù văn dần dần hoàn thành, sắc mặt hắc ‘Soạt’ một cái biến thành một mảng trắng bệch.

Đột nhiên, Hắc Thủy Ô Giao khàn giọng hét rầm lên: “Tổ linh hiển tể, người muốn đem chúng ta coi là tế phẩm, hiến tế cho tổ linh Hỏa Nha bộ các người?”

‘Soạt’ một cái, các Đại Vu, vu tể bị bắt đồng thời hét lên, bọn họ sợ hãi đứng dậy, khàn giọng hướng tới Cơ Hạo rống giận chửi rủa. Nhưng bọn hắc vừa mới mắng vài câu, Sinh Tử Thứ trên búi tóc Cơ Hạo hiện lên một mảng u quang nhàn nhạt, những Đại Vu, vu tể kia lại đều mềm nhũn xuống đất.

“Không sai, các người đều là tế phẩm!”

Cơ Hạo bất đắc dĩ nhìn đám người Hắc Thủy Ô Giao: “Bằng không, các người cho rằng, ta là thế nào khiến Nha Công thuyết phục nhiều đồng bạn như vậy đến giúp ta?”

Đàn cự nha lui tới xoay quanh trên trời cao đồng thời ngửa mặt lên trời kêu to, đồ đằng vẽ quạ đen ba chân máu thú trên mặt đất đột nhiên cháy lên liệt hỏa hùng hực.

Chương 73: Hiến Tế

Chín con Hỏa Nha thân hình khổng lồ nhất đứng ở cạnh tế đàn, làm thành một cái vòng tròn.

Hỏa Nha giơ lên cao cao đôi cánh, ngạo nghễ ngẩng đầu nhìn thái dương nóng cháy trên bầu trời.

Khi chính Ngọ, mặt trời chói chang chiếu ra ánh sáng khốc liệt như nham thạch nóng chảy, lông chim cự nha bị ánh mặt trời phủ lên một tầng viền vàng, có một tầng ánh lửa như nước gợn lăn lộn ở trên thân cự nha.

Nhìn kỹ, sâu trong con người chín con cự nha vây quanh ở cạnh tế đàn, có một phù văn nho nhỏ rất tròn đang lóe lên. Phù văn màu vàng này tròn tựa một thể, xung quanh có một tầng ánh lửa trôi nổi, như thái dương trên bầu trời, lộ ra một loại cổ xưa cùng thần thánh nói không nên lời.

Trên bầu trời, cự nha khác lăng lạng lơ lửng ở nơi đó.

Bọn nó hết sức chăm chú nhìn chăm chăm tế đàn, toàn thân quanh quẩn một sự thần bí cùng trang nghiêm khó có thể hình dung. Đàn cự nha này thậm chí ngừng thở, thân thể đang run run khe khẽ, lông chim cứng như sắt thép trên thân nhẹ nhàng va chạm, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Ha ha, ha ha, ha ha ha!” Hắc Thủy Ô Giao kêu to giống như điên: “Ta vậy mà có thể tận mắt thấy thượng cổ huyết tế bí pháp của Hỏa Nha bộ! Cơ Hạo, người có chim, người tiểu tạp – chúng này thực có chim, Hỏa Nha bộ các người trăm năm một lần tế tổ đại điển cũng không nở bày ra bí pháp huyết tế thượng cổ ‘Cửu Nhật Lăng Không’, người lại có gan dùng đến!”

Cơ Hạo thường thức ba cây Sinh Tử Thứ đen sì, tựa cười mà không cười nhìn Hắc Thủy Ô Giao trạng thái điên cuồng: “Cửu Nhật Lăng Không, bí pháp huyết tế, a công bọn họ ở lúc đại tế trăm năm cũng tiếc dùng, đó là bởi vì không có tế

phẩm đủ tư cách.”

Đem Sinh Tử Thứ cầm ở trên búi tóc, Cơ Hạo dùng sức chà chà tay: “Dù sao tổ linh cung phụng trong tổ miếu thánh địa sao, phần nhiều đều là thượng cổ đã tồn tại, tinh hồn Tam Túc Kim Ô đích thực... Bọn họ kiến thức rộng, tế phẩm bình thường bọn họ là chương mắt.”

Nhún nhún vai, Cơ Hạo cười nói: “Tùy tiện sử dụng bí pháp huyết tế Cửu Nhật Lăng Không, kinh động tinh hồn thượng cổ Kim Ô, nhưng không có tế phẩm đủ tư cách dâng lên, vậy chỉ có thể dùng tinh huyết cùng linh hồn mình đi bồi tội. A công bọn họ mỗi người đều còn tinh thần, còn chưa nở chết đâu.”

Thanh Ảnh mang theo mấy chiến sĩ Hỏa Nha bộ cao to, cầm lấy tứ chi Hắc Thủy Ô Giao, đem hắc đặt ở chính giữa tế đàn.

Hắc Thủy Ô Giao khàn giọng gào thét, điên cuồng giãy dụa. Nhưng toàn bộ vu huyết của hắc đều bị Cơ Hạo dùng Sinh Tử Thứ nhẹ nhàng đâm một cái, trong Sinh Tử Thứ màu đen, kịch độc các vu tế Thanh Di bộ vô số năm qua tích trữ ở bên trong đã khống chế thân thể Hắc Thủy Ô Giao, hắc căn bản không thể phản kháng.

“Cơ Hạo, người tiểu tạp – chủng này!” Hắc Thủy Ô Giao điên cuồng tru lên: “Người to gan, nơi này có một trăm năm mươi tám Đại Vu của ba mươi hai bộ lạc, có bảy mươi chín vu tế cùng trưởng lão các bộ lạc, người dám đem chúng ta hiến tế toàn bộ?”

“Vì sao không dám?” Cơ Hạo thoải mái cười: “Một trăm năm mươi tám Đại Vu, bảy mươi chín vu tế cùng trưởng lão cấp Đại Vu, cho dù là tổ linh thượng cổ Kim Ô, bọn họ cũng sẽ không quá bắt bẻ. Ừm, lần này tổ linh nhất định sẽ chúc phúc cho ta!”

Không chỉ có Hắc Thủy Ô Giao, ngay cả chiến sĩ Đại Vu của các đại bộ lạc, còn có vu tế và trưởng lão của bọn họ đều điên cuồng tru lên. Bọn họ cũng bị kịch độc Sinh Tử Thứ chế trụ, ngay cả một ngón tay cũng đừng nghĩ nhúc nhích,

nhưng một cái đầu lưỡi lại linh hoạt như cũ.

“Cơ Hạo, chúng ta nhận tội, chúng ta nhận phạt, chúng ta nguyện ý trở thành phụ thuộc Hỏa Nha bộ!”

“Cơ Hạo đại nhân, là chúng ta sai, bộ lạc chúng ta nguyện ý trở thành phụ thuộc ngài!”

“Trời ạ, ta không muốn chết, ta không muốn chết! Cơ Hạo, Cơ Hạo đại nhân, tha mạng, tha mạng, đều là Khương Dao tiện – nữ nhân kia, đều là ả sai, chúng ta cũng không muốn trêu chọc Hỏa Nha bộ!”

Các đại nhân vật ngày thường ở trong bộ lạc cao cao tại thượng khóc nước mắt nước mũi tèm nhem, kêu trời kêu đất hướng Cơ Hạo cầu xin.

Nếu Cơ Hạo chỉ muốn giết bọn họ, những người này cũng không sợ chết, thậm chí có rất nhiều người dũng cảm đi chịu chết —— ở bộ lạc Nam hoang, vì lợi ích của bộ tộc mà chết trận, đây là vô thượng quang vinh, linh hồn dũng sĩ cũng sẽ trở lại tổ miếu, đặt song song với tổ linh, hưởng thụ tộc nhân cung phụng.

Nhưng Cơ Hạo không phải muốn giết bọn họ, mà là đem bọn họ coi là tế phẩm hiến tế!

Linh hồn bọn họ sẽ không thể nào trở về đất tổ nữa, linh hồn bọn họ sẽ trở thành thuốc bổ của tổ linh Hỏa Nha bộ, bị hoàn toàn hủy diệt, hóa thành một bộ phận của tổ linh Hỏa Nha bộ. Tổ linh Hỏa Nha bộ cung phụng sẽ bởi vì bọn họ hy sinh mà trở nên cường đại, nhưng bọn họ sẽ tan thành mây khói không bao giờ tồn tại nữa!

Cho nên bọn họ sợ hãi, bọn họ khủng hoảng, bọn họ rơi lệ đầy mặt, thậm chí có người tè ra quần, không để ý mặt mũi hướng Cơ Hạo khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Gia tăng chút, thừa dịp mặt trời chói chang, đây là thời gian hiển tế tốt nhất.” Cơ Hạo lạnh giọng quát: “A cửu, mau một chút, đem thủ lĩnh các bộ lạc xử lý hết, ba vạn nô lệ đó ngài mới có thể an tâm nhận lấy.”

Thanh Ảnh vội vàng đẩy nhanh tốc độ, đem một lại một Đại Vu, vu tể và trưởng lão mặt đầy nước mắt nước mũi nhét vào tế đàn, giống như chất củi lửa xếp hăn hoi.

Chín con cự nha đứng ở bên tế đàn hài lòng khẽ kêu ‘Quạ quạ’, Cửu Nhật Lăng Không, bí pháp huyết tế, loại nghi thức hiển tế thần bí này khắc ở trong huyết mạch bọn nó, bọn nó cũng chưa bao giờ gặp. Lớn tuổi nhất trong chín con cự nha đã gần một ngàn tuổi, nhưng nghìn năm qua, Hỏa Nha bộ chưa từng cử hành bí pháp tế điển Cửu Nhật Lăng Không.

Nhưng ở thật lâu thật lâu trước kia, ở thời điểm Hỏa Nha bộ còn có Vu Vương thậm chí Vu Đế tọa trấn, cách mỗi trăm năm, Hỏa Nha bộ sẽ luôn chuẩn bị đủ tế phẩm, tiến hành một lần hiển tế như vậy.

Khi đó Hỏa Nha bộ đang đứng ở thời kì đỉnh phong, lực lượng bộ tộc thậm chí vượt lên trên Tất Phương bộ, Chu Tước bộ các bộ tộc cường đại. Vinh quang khi đó, khiến những cự nha này đều vì đó hướng tới.

Lần này có hơn hai trăm tế phẩm Đại Vu cảnh cường đại, một bên còn có càng nhiều chiến sĩ Tiểu Vu cảnh và Vu Nhân cảnh chuẩn bị dùng, chỉ cần có nhu cầu, lúc nào cũng có thể đem bọn họ nhét vào tế đàn làm tế phẩm.

Một lần huyết tế này nhất định có thể thành công!

Chín con cự nha hưng phấn cả người run run, không khỏi đồng thời tán dương hướng Cơ Hạo nhìn một cái. Không uống công bọn họ vạn dặm xa xôi chạy tới nơi này giúp Cơ Hạo tác chiến, chỉ vì một lần bí pháp huyết tế Cửu Nhật Lăng Không này, đã đáng giá bọn nó chạy một chuyến này.

Rất nhanh Đại Vu, vu tể cùng trưởng lão của các đại bộ lạc lần lượt bị nhét

vào tế đàn, cũng có gần ngàn Tiểu Vu cường đại nhất cũng bị đặt ở trên phù văn vu trận phụ cận tế đàn. Thân thể chín con cự nha hùng hực cháy lên, trên tế đàn truyền đến một tiếng quạ kêu bén nhọn dị thường, lao thẳng lên trời.

Hắc Thủy Ô Giao đột nhiên khàn giọng hét lên: “Cơ Hạo, người muốn biết chân tướng mười năm trước a ba cùng a mỗ người ở tổ miếu thánh địa Kim Ô linh bị tập kích không? Trong thánh địa Kim Ô linh các người, có trưởng lão cùng chúng ta...”

Cơ Hạo giờ trường mâu, hung hăng đâm xuyên qua yết hầu Hắc Thủy Ô Giao.

Hắc Thủy Ô Giao đại ra nhìn Cơ Hạo, trong đôi mắt dần dần ảm đạm tràn ngập khó hiểu và mê hoặc.

“Không cần người nói, a ba cùng a mỗ đều biết, có người cấu kết đội ngũ ám sát của Hắc Thủy Huyền Xà bộ các người. Nhưng a ba không muốn truy cứu... Mà ta, đã biết người đó là ai, cần gì người nói ra?” Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Hắc Thủy Ô Giao, cổ tay khẽ xoay, vết thương của Hắc Thủy Ô Giao nhất thời máu như suối phun.

Chân trời cực xa, một đường lửa cấp tốc bay tới, xa xa truyền đến Cơ Hạ lớn tiếng rít gào: “Hạo!”

Cơ Hạo giờ tay phải, dùng sức vung nắm tay: “Hiển tế, khởi!”

Chín con cự nha đồng thời thét dài, trên tế đàn một cái bóng Tam Túc Kim Ô bán trong suốt dần dần bay lên, các tế phẩm bị xếp ở trên tế đàn đồng thời bị lửa trong suốt màu vàng bao phủ.

Ánh lửa lao lên trời, núi rừng phạm vi mấy trăm dặm bị ánh lửa màu vàng nhuộm thành một mảng màu vàng mỹ lệ.

Chương 74: Huyết Mạch

“A ba, người tới muộn rồi!” Cơ Hạo nhìn ánh lửa chân trời xa xa bay vút đến, rất thuần phác, hàm hậu cười cười.

“Tổ linh vĩ đại, xin nhận lấy một chút tế phẩm bé nhỏ không đáng kể của con cháu Hỏa Nha bộ!” Cơ Hạo giơ lên cao cao hai tay, lớn tiếng ngâm xướng vu chú hiến tế các vu tế Hỏa Nha bộ truyền miệng qua từng thế hệ.

“Da bọn họ, xương bọn họ, máu bọn họ, thịt bọn họ, linh bọn họ, thần bọn họ, tất cả của bọn họ, đều về ngài!” Một mảng ánh lửa mãnh liệt phía sau Cơ Hạo hừng hực thiêu đốt, trong ánh lửa mơ hồ có một con Hỏa Nha bay múa nhảy nhót, không tiếng động ngửa mặt lên trời kêu chói tai.

Trên tế đàn, trong ánh lửa nồng đậm màu vàng, Tam Túc Kim Ô bán trong suốt khẽ mở đôi mắt hẹp dài.

Vô số luồng kim quang nhỏ bé từ trong đôi mắt hơi nheo lại phun ra, Tam Túc Kim Ô quan sát thủ lĩnh các bộ chông chất trên tế đàn, mắt đột nhiên trợn to, sau đó phát ra một tiếng kêu to cực kỳ cao vút, tràn ngập ý vui mừng.

Chín con Hỏa Nha đứng ở cạnh tế đàn liên tiếp kêu to, bọn nó vỗ cánh, vể mặt nghiêm túc vây quanh tế đàn nhẹ nhàng múa lên. Hỏa Nha to lớn động tác thong thả mà tuyệt đẹp, tựa như quý tộc cung đình tham dự tế điển thần thánh nhất, trong nhất cử nhất động tràn ngập ý nhị thần bí khó có thể hình dung.

Theo cự nha múa, xa xa cự nha Cơ Hạo cười đột nhiên kêu to một tiếng, chợt dừng thân hình bay nhanh. Con cự nha này giang đôi cánh, trong con người dâng lên ánh lửa, vô cùng nghiêm túc ngắm nhìn phương hướng tế đàn, ánh lửa quanh thân hóa thành một quả cầu ánh sáng trong suốt, đem Cơ Hạo gắt gao giam cầm ở bên trong.

Cửu Nhật Lăng Không, bí pháp huyết tế, đây là nghi thức hiến tế thần thánh

nhất truyền lưu trong huyết mạch đám cự nha, bọn nó tuyệt đối không cho phép có người cắt ngang tế điển thần thánh này. Cho dù là Cơ Hạ, hẳn cũng không có đặc quyền này.

Cơ Hạ niệm tụng chú ngữ, trong hư không xung quanh có lực lượng vô hình xoay quanh hội tụ đến, tiếng chú ngữ vốn trầm thấp đục ngầu ở dưới lực lượng vô hình quán quanh, dần dần trở nên cao vút, to rõ. Dần dần tiếng chú ngữ truyền lên bầu trời, vang lên ở phía sau tầng mây, trên không nhất thời vang lên tiếng sấm nặng nề, từng đám mây bị sóng âm vô hình chấn vỡ, lộ ra một mảng trời quang xanh thẳm.

Một ngọn núi lơ lửng phạm vi vài dặm ở dưới gió núi thổi, dần dần bay qua đỉnh đầu Cơ Hạ.

Trong chú ngữ hiển tế cổ xưa lực lượng thần bí mà vô hình nhẹ nhàng vỡ, ngọn núi lơ lửng này vô thanh vô tức hóa thành phấn, mảnh bụi lớn bị gió núi thổi, tung bay hướng xa xa bay đi.

Tế phẩm trên tế đàn cùng bên tế đàn vô thanh vô tức cháy lên, máu thịt cùng linh hồn bọn họ đều đang cấp tốc thiêu đốt. Một cỗ nhiệt lực thuần hậu huyết tinh quanh quán ở trong không khí, trên tế đàn Kim Ô hư ảnh to lớn dần dần hé miệng, đem nhiệt lực kỳ dị này hút vào.

Kim Ô hư ảnh vốn bán trong suốt dần dần trở nên ngưng thực dày nặng, như từ linh thể hồi phục thân thể máu thịt. Một uy áp đáng sợ từ trên thân Kim Ô hư ảnh mơ hồ truyền đến, đám người lão thạch, lão thụ yêu cùng Hành La Quân đứng ở trên sườn núi cực xa xa xem náo nhiệt bị uy áp này ập tới, tất cả đều chặt vật lão đảo một cái ngã xuống đất, liên tục quay cuồng lại như thế nào cũng không bò dậy được.

Ngay cả hai lão thụ quái tuổi vượt qua vạn năm kia cũng phát ra tiếng gầm gừ hoảng sợ, dốc hết toàn lực nhanh chân hướng xa xa chạy trốn. Hai lão thụ quái này thực lực tuyệt đối đạt tới Đại Vu đỉnh phong cực hạn, nhưng bọn hắn

ngay cả một tia uy áp Kim Ô hư ảnh này tán mát ra cũng không thể thừa nhận.

Cơ Hạo không thể tưởng tượng thực lực Kim Ô hư ảnh này.

Vu Vương trong truyền thuyết? Vu Đế? Thậm chí cường đại hơn?

Loại sinh linh trong truyền thuyết này, cho dù nó đã ngã xuống, nay chỉ là một luồng linh hồn thánh địa Hỏa Nha bộ cung phụng, nhưng chỉ cần cho nó cơ hội, nó vẫn sẽ phun ra sự sắc bén khiến người đời khiếp sợ.

Vững vàng đứng ở trên tế đàn, Kim Ô hư ảnh cao nghìn trượng chậm rãi giang đôi cánh, trên cánh chim màu vàng vô số luồng kim quang nhỏ bé nhộn nhạo ra, ngưng tụ thành chín cái phù văn màu vàng cực lớn dần dần bay về phía không trung.

Trên không trung cách mặt đất vạn trượng, phù văn màu vàng chợt lóe rồi biến mất, Cơ Hạo thấy rõ, chín cái phù văn màu vàng này tựa như là bay về phía thái dương.

Trong nháy mắt tiếp theo, mặt trời bên không bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt, một nhiệt lực đáng sợ từ trên cao đánh ập tới. Núi rừng chợt trở nên vô cùng sáng ngời, ngọn núi, cây cối, đại địa ở trong ánh sáng trắng như tuyết này như biến thành trong suốt, vạn vật đều ở dưới ánh sáng này chiếu rọi biến thành vật chất dạng lưu ly thuần túy không tỳ vết.

Loại ánh sáng này, không có bất cứ vật chất nào có thể cản trở.

Lực lượng ánh sáng cùng nhiệt thuần túy nhất, nguyên thủy nhất từ trên cao hạ xuống, vừa vạn đem tế đàn đường kính trăm trượng Cơ Hạo bố trí bao phủ ở trong.

Từng tia nhiệt lực không ngừng hướng trong cơ thể Cơ Hạo chui vào, trong cơ thể Cơ Hạo vốn có mấy chục đường kinh lạc ánh lửa hừng hực như đang thiêu đốt, nhưng theo nhiệt lực kỳ dị bên ngoài không ngừng tiến vào thân thể,

kinh lạc càng nhiều, càng phức tạp hơn trong thân thể hắt sáng lên, có ánh lửa nhàn nhạt từ trong những kinh lạc này dần dần trào ra.

Cơ Hạo có điều hiểu ra, Cửu Nhật Lăng Không, bí pháp huyết tế tặng trả lại, lực lượng kỳ dị Kim Ô đưa tới, những lực lượng này đang kích hoạt nguồn lực lượng trong năm tháng quá khứ dài đằng đằng, các tộc nhân Hỏa Nha bộ bởi vì năm tháng xói mòn mà mất đi.

Đôi mắt nóng bỏng, thân thể nóng cháy vô cùng, một luồng hơi thở Kim Ô trong ngực trở nên càng thêm ngưng luyện dày nặng, nhiệt lực cường đại ở mặt ngoài làn da Cơ Hạo lặng yên ngưng tụ, ngưng tụ thành từng cái phù văn tinh xảo âm đậm, trong suốt, tựa như lông chim.

Trong bất tri bất giác, Cơ Hạo có được loại thiên phú thần thông thứ tư, thiên phú thần thông ở Hỏa Nha bộ đã chỉ tồn tại trong truyền thuyết—— ‘Kim Ô Thiên Y’ !

Đây là một môn vụ pháp thần thông có tính phòng ngự, những phù văn hình lông chim hỏa lực ngưng tụ thành, có lực phòng ngự cường đại, hơn nữa đối với phi hành, di chuyển có tác dụng phụ trợ cường đại, có thể khiến tốc độ của Lưu Quang Hỏa Dực bỗng dừng gia tăng gấp đôi trở lên.

Nha Công đứng ở trên vai Cơ Hạo cũng phát ra tiếng kêu vui sướng, nó giờ cao cao cánh chim, vô số luồng kim quang nhỏ bé từ bốn phương tám hướng bắn về phía nó, không ngừng tiến vào thân thể nó.

Chợt, ba cái lông chim ở đỉnh đầu Nha Công thiêu đốt lên, lông chim màu đen biến thành màu vàng nhạt. Ngay sau đó móng vuốt Nha Công cũng cháy lên, móng vuốt ban đầu màu đỏ đen giống như mạ vàng, nổi lên màu vàng mỹ lệ.

Kim Ô huyết mạch loãng trong cơ thể Nha Công bỗng dừng tăng cường một mảng lớn, khiến hãn tương lai có khả năng lớn hơn nữa.

Chín con cự nha quay quanh tế đàn càng vui mừng nhảy nhót, bọn nó nuốt

từng ngậm từng ngậm ánh sáng trên trời hạ xuống, theo bọn nó nuốt, thân thể bọn nó cũng cháy lên, trên người hoặc là trên cánh, hoặc là trên cái đuôi của bọn nó đều có một, hai cái lông chim cháy lên, sau đó biến thành màu vàng nhạt.

Giống với Nha Công, Kim Ô huyết mạch của chín con cự nha này cũng được tăng mạnh. Thực lực của bọn nó cũng chưa được tăng lên dựng sào thấy bóng, nhưng tương lai tiền đồ của bọn nó khẳng định mạnh hơn cự nha khác một mảng lớn.

Đám cự nha phụ cận đều thấp giọng kêu, bọn nó hoặc nhiều hoặc ít, cũng đều chiếm được một ít lợi ích.

Nhưng nhận được lợi ích lớn nhất, không hề nghi ngờ là Kim Ô hư ảnh đứng ở trên tế đàn. Thân thể nó vốn ảm đạm bán trong suốt đã trở nên giống như pho tượng vàng ròng rền, toàn thân tản mát ra một ánh vàng thần thánh.

Nhẹ nhàng hướng Cơ Hạo gật gật đầu, con Kim Ô này vui vẻ kêu to một tiếng, sau đó hóa thành một quầng lửa nhanh chóng nhập vào hư không biến mất không dấu vết.

Một cơn cuồng phong thổi qua, tế đàn, còn có một mảng mặt đất bố trí tế đàn này đồng thời hóa thành bột phấn màu trắng, bị gió núi phiêu phiêu dâng dâng thổi phiêu diêu đi xa.

Chương 75: Huỳnh Đệ

Khi Cơ Hạo cử hành huyết tế, người xem không chỉ có Cơ Hạ vừa tới.

“Ca ca, chúng ta tựa như có chút vô sỉ!” Giữa sườn núi một ngọn núi rất xa, dưới tán cây dày đặc, Đế La tựa chéo trên một gốc cây Hương Chương, lưỡi biểng hái một cái chồi đặt ở trong miệng nhai loạn: “Đáng thương mỹ nữ vu tế Khương Dao, trái tim của nàng nhất định cũng vỡ rồi... Nàng chưa đợi được chúng ta ra tay, á, á, nàng nhất định tan nát cõi lòng rơi lệ!”

Đế Sát vẻ mặt nghiêm túc đứng ở trong một bụi cây, con mắt dựng thẳng ở mi tâm biến thành thuần màu đen quỷ dị, trong con mắt u quang xoay tròn, như một cái lỗ xoáy thâm thúy, đem toàn bộ chi tiết hiển tế xa xa Cơ Hạo cử hành quan sát rõ ràng.

Tay trái hẩn rút ở trong ống tay áo rộng thùng thình, ngón tay nhẹ nhàng thường thức một cái lệnh bài màu máu to bằng bàn tay.

“Mỹ nữ vu tế? Đệ đệ thân ái nhất của ta, tuyệt đối đừng đối với nữ nhân này có bất cứ ý tưởng gì ngoài việc ‘làm ăn chính đáng’.” Tay phải mang theo một cái roi da nhỏ cán vàng, Đế Sát lật tay cho Đế La một roi: “Ta nghĩ con mắt mới mọc của người hẩn còn có một chút đau đớn lưu lại nhỉ? Hy vọng cái này sẽ làm người tỉnh táo một chút.”

Xoay người, u quang trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm bắn ra bốn phía, Đế Sát lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ, Đế La, quan hệ giữa chúng ta cùng Khương Dao, chỉ là thuần túy giao dịch, tuyệt đối đừng ở bên trong trộn lẫn bất cứ thứ gì có thể quấy nhiễu sự quyết đoán của người.”

“Ta phụ trách Huyết Nha đoàn, ở rừng rậm Nam hoang lui tới buôn bán nô lệ, đã năm trăm năm, Đế La.” Đế Sát rất nghiêm túc nói: “Năm trăm năm, ta nhớ rành mạch, ở trong năm tháng không gần này, nô lệ bị ta từ vùng đất dã man này bắt đi, buôn bán tổng cộng là hai trăm bảy mươi tám vạn chín ngàn năm

trăm ba mươi bảy người (2.789.537).”

“Nhưng trong năm trăm năm này, chiến sĩ Huyết Nha đoàn, ta là nói bản tộc huyết thống cao quý, còn có các chiến sĩ Già tộc kia, chưa tổn thất một người.” Đế Sát vô cùng kiêu ngạo ngẩng đầu: “Tuy đám chiến sĩ nô bộc huyết mạch ti tiện kia, ở trong mấy năm qua tử thương mấy vạn người, nhưng chiến sĩ bản tộc còn có Già tộc, ở trong khoảng thời gian này ta phụ trách Huyết Nha đoàn, chưa tổn thất một ai!”

Đế La nhếch nhếch miệng, ngả ngón nói: “A, thực rất giỏi, ca ca thân ái của ta, thật sự rất giỏi... Ta là nói, Khương Dao là đại mỹ nữ, nàng và những cô nương ta quen biết hương vị hoàn toàn khác nhau!”

“Gia hỏa chết tiệt!” Đế Sát tức giận, hung hăng dùng tay cầm của roi da gõ đầu Đế La một cái: “Không nên đụng vào nữ nhân này, đừng bị sự mỹ mạo của cô ta mê hoặc. Đế La, năm trăm năm qua, ta chưa tổn thất một chiến sĩ huyết thống cao quý, đó là bởi vì ta đủ cẩn thận, ta cũng đủ bình tĩnh, quan trọng nhất, là ta đủ vô sỉ!”

“Vô sỉ?” Đế La kinh ngạc nhìn Đế Sát: “Người là nói, người rất vô sỉ?”

“Như người vừa rồi nói!” Đế Sát xoay người nhìn về phía tế đàn ánh lửa ngập trời: “Chúng ta đã đáp ứng Khương Dao, phối hợp cô ta khống chế đám sinh vật dã man đó công kích kẻ địch của cô ta. Nhưng chúng ta chỉ ở một bên quan sát, chúng ta Bảo tồn thực lực, chúng ta chưa dựa theo đồng ý đối với cô ta phát động tiến công, loại hành vi này quả thực rất vô sỉ.”

Nhún nhún vai, Đế Sát lạnh lùng nói: “Nhưng vậy thì thế nào? Chúng ta chưa tùy tiện tiến công, cho nên những con chim to đáng sợ kia chưa tổn hại tới đồng bạn của chúng ta. Tộc nhân của chúng ta, còn có các chiến sĩ Già tộc trung thành đáng tin, chúng ta một người cũng chưa tổn hại.”

Cười lạnh một tiếng, Đế Sát chỉ phía tế đàn nghiêm túc nói: “Đệ đệ của ta, nói cho ta biết, nếu dựa theo chúng ta hứa hẹn đối với nữ nhân kia, chúng ta phối

hợp đám dã man ngu xuẩn đó phát động tiến công, khi những con chim to đáng sợ này đột nhiên xuất hiện, chúng ta sẽ tổn thất bao nhiêu người?”

Đế La trầm mặc một phen, sau đó gật gật đầu: “Cẩn thận, bình tĩnh, còn có vô sỉ. Được rồi, ta nhớ rồi.”

Đế Sát thâm trầm nhìn Đế La một cái, sau đó khẽ thở dài một hơi: “Hy vọng người thật sự nhớ kỹ, Đế La.”

Hung hăng vụt một roi ở trên bụi cây một bên, cả mảng lớn cành cây non nớt bị đánh gãy, chất lỏng màu xanh lục nhạt phun ra, trong không khí tràn ngập một mùi cỏ cây thoang thoảng.

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm Đế Sát chậm rãi nhắm lại, hắc thần nhiên nói: “Hôm qua ta vừa lấy được điều lệnh, bởi vì ta năm trăm năm qua lập công huân, ta sẽ trở thành Huyết Nguyệt tướng lĩnh, ba ngày sau, ta phải mang theo toàn bộ nô lệ lần này rời khỏi. Về sau Huyết Nha đoàn sẽ thuộc người chưởng quản, Đế La.”

Kinh ngạc lại kinh hỉ nhìn huynh trưởng nhà mình một cái, Đế La mỉm cười hướng Đế Sát hạ thấp người hành một lễ: “Đế Sát thân ái, ca ca thân ái nhất của ta, người cứ yên tâm đi. Ở dưới sự dẫn dắt của ta, Huyết Nha đoàn sẽ chỉ càng thêm cường đại!”

Đế Sát hít sâu một hơi, dùng sức nắm bả vai Đế La: “Hy vọng là như thế... Đế La, người phải nhớ kỹ, Huyết Nha đoàn quan hệ ích lợi căn bản của gia tộc, người tuyệt đối không thể phạm bất cứ sai lầm nào.”

Vươn tay, dùng sức vỗ hốc mắt Đế La trước đó vài ngày bị Cơ Hạo móc mắt, Đế Sát trầm giọng nói: “Nhớ kỹ, bởi vì người xúc động và liều lĩnh, người thiếu chút nữa đem mạng mình để lại rừng rậm chết tiệt này. Đây là bài học đầu tiên Nam hoang tặng cho người, người nhất định phải nhớ kỹ.”

Trên tế đàn xa xa truyền đến tiếng quạ kêu cao vút như mây, từng đợt sóng

nhật màu đỏ vàng mắt thường có thể thấy được không ngừng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, một ngọn núi này chỗ Đế Sát, Đế La cũng bị sóng nhiệt ập tới, mảng rừng rậm lớn nhanh chóng khô quắt mất nước, một số thảm thực vật vốn đã héo rũ cành khô và lá rụng càng nhanh chóng cháy lên.

“Đi thôi, chúng ta ở đây, quá bắt mắt chút.” Đế Sát kéo Đế La nhanh chóng rời khỏi, vừa đi, hắn vừa tha thiết hướng Đế La cường điệu sự lợi hại của Hỏa Nha bộ: “Đế La, nhớ kỹ, muốn khoái hoạt sống sót ở thế giới dã man này, không ngừng cướp đoạt tài phú cùng công huân, thì phải cẩn thận, đồng thời thu thập tất cả tình báo người có thể lấy được.”

“Ví dụ như nói những sinh vật dã man này của Hỏa Nha bộ, trong bọn hắn có một số kẻ thị lực rất đáng sợ, thậm chí có đôi khi, bọn hắn cách mấy trăm dặm, cũng có thể phát hiện chi tiết người thường không thể phát hiện.” Đế Sát cẩn thận nói: “Cho nên, như hiện tại loại tình huống này, khi thảm thực vật không thể che chở thân thể chúng ta, chúng ta phải ngay lập tức rời khỏi.”

“Nhất định phải nhớ kỹ, Đế La, chúng ta đến Nam hoang, là vì tài phú và công huân, mà không phải bất cứ thứ gì khác! Giữ được mạng mình, giữ mạng chiến sĩ Huyết Nha đoàn, đây là giới luật tương lai sau khi trở thành thủ lĩnh Huyết Nha đoàn, lúc nào cũng phải nhớ ở trong lòng.”

Đế La ‘Ừm’ đáp ứng, hắn thỉnh thoảng quay đầu hướng tế đàn liếc một cái, trong con ngươi lóe ra ánh sáng kỳ dị.

Đế Sát từ từ nói: “Ta thật hy vọng, ta có thể dẫn dắt người rèn luyện thêm vài năm, như vậy ta có thể yên tâm rời khỏi. Nhưng, thời gian quá khẩn trương, điều lệnh Huyết Nguyệt bên kia là ta không thể vi phạm, gia tộc đã lựa chọn người, như vậy ta cũng chỉ có thể tín nhiệm người.”

Hai huynh đệ nhanh chóng rời khỏi ngọn núi này, bọn họ từ một mặt khác của ngọn núi xuống đến chân núi, ở trong một cái sơn cốc thật sâu hội hợp mấy trăm chiến sĩ Già tộc chờ ở nơi này, chưa kinh động bất luận kẻ nào lặng yên đi

xa.

Đế Sát cũng chưa chú ý, Đế La thỉnh thoảng quay đầu hướng ánh lửa bên kia núi liếc một cái, trong con người tràn đầy không phục cuồng ngạo cùng thù hận thấu xương.

Chương 76: Đạo Lý

Tro bụi màu trắng theo gió tung bay, hơn phân nửa nơi ở của Hỏa Báo bộ đều bị bụi bặm bao phủ.

Trong tro xám, có tế phẩm bị lửa Kim Ô đốt cháy mà thành tro cốt, cũng có bùn đất, nham thạch bị nhiệt độ cao triệt để luyện hóa cạn. Trong mỗi một hạt tro bụi đều chứa một tia hỏa kinh lưu lại, người ta đi qua ở giữa bụi bặm, với ma sát lẫn nhau, sẽ có mảng lớn đốm lửa màu đỏ ‘Bốp bốp’ phun ra.

Tộc nhân Hỏa Báo bộ đang sửa sang lại nơi trú đóng, thu liễm thi thể tộc nhân cùng kẻ địch chết trận. Đám đông tộc nhân ở giữa tro bụi bay bay đi qua đi lại, toàn bộ nơi trú đóng giống như bị lửa bao phủ, ánh lửa màu đỏ tươi chiếu cả vùng núi rừng đều một mảng đỏ bừng.

Tiếng ‘Yêu yêu ~ Ác ác’ lẩm bẩm xa xa truyền đến, lão thụ yêu mang theo hai đồng bạn cường đại dị thường hăm triệu đến, xua một đám hoa tinh thụ quái tự động tụ tập tới, liêu xiêu hành tẩu ở trong núi rừng bị thiêu đốt hết.

Lão thụ yêu và hai đồng bạn cực lực rút nhỏ thân thể một tay mang theo một cái vại rượu lớn, vừa ở trên đất nóng hôi hổi rải các loại hạt giống thực vật, vừa há mồm trút rượu ngon. Ba lão gia hỏa đều đã uống có chút nhiều, đi đường liêu xiêu, thân thể cao lớn chân cao chân thấp giẫm loạn, dọa đám hoa tinh thụ quái nhỏ yếu kia thét chói tai ‘Ngao ngao’.

Dưới vách núi, trong nghị sự đại sảnh sụp xuống hơn phân nửa của Hỏa Báo bộ, Cơ Hạ khoanh chân ngồi ở bên lò sưởi, từng miếng từng miếng xé rách thịt thú nướng thơm nức.

Con thú to lớn đặt trên lò sưởi, nướng chảy mỡ ‘Xèo xèo’, là vật cưỡi của một Đại Vu chiến sĩ Mạnh Quỷ bộ, một con ‘Độc Giác Tinh Hùng’ thực lực vô cùng tiếp cận Đại Vu. Gia hỏa xui xẻo này ở trong chiến đấu bị thương nặng, vu tế Hỏa Báo bộ lười lãng phí vu được trân quý ở trên người nó, dứt khoát đem nó

tắm rửa sạch sẽ làm thành thịt nướng khoản đãi khách quý.

“Hạo, con đã tranh thủ được niềm vui của tổ linh, chuyện lần này, làm không tồi.” Cơ Hạ cắn hết hơn phân nửa thịt thú Độc Giác Tinh Hùng, hài lòng vỗ vỗ cái bụng, trong con người hiện lên một mảng hàn quang hung ác: “A ba tuy từ trước tới giờ chưa mượn dùng lực lượng Hỏa Nha bộ, bắt nạt những tiểu bộ lạc đáng thương này, nhưng bọn chúng đã dám chủ động trêu vào chúng ta, chết cũng chết đi.”

Cơ Hạo xách một vò rượu, há mồm nuốt mấy ngụm rượu mạnh hương vị gay mũi, dùng sức lau lau rượu khỏa miệng chảy xuống.

“Hắc hắc, nhìn thấy a ba vô cùng sốt ruột như vậy chạy tới, còn tưởng ngài muốn ngăn con hiến tế.” Cơ Hạo liếc Cơ Hạ một cái, đem vò rượu dùng sức đặt xuống đất, ồm ồm nói: “A mỗ nói, có đôi khi a ba, lòng mềm yếu!”

Cơ Hạ muốn bảo trì uy nghiêm làm phụ thân, hăn cau mày hừ hừ nói: “Lòng mềm yếu? A ba là nhìn chung đại cục bộ lạc. A ba ta...”

Cơ Hạo vội vàng cắt ngang lí do thoái thác kế tiếp của Cơ Hạ: “Ừm, a ba ngài anh minh thần võ, là nam nhân chân chính, có thù báo thù, có oán báo oán... Khương Dao dẫn động các bộ lạc đó vây công Hỏa Báo bộ, Khương Tuyết là đồng lõa của ả, chuyện này, người xem làm sao bây giờ?”

Cơ Hạ vẻ mặt căng thẳng, chậm rãi buông vại rượu xuống, lâm vào trầm ngâm.

Khương Dao là con gái Tất Phương bộ Đại Vu tể Khương Bạc, Khương Tuyết là con gái Tất Phương bộ trưởng lão Khương Truật. Khương Dao bị Cơ Hạo đánh bị thương nặng chạy trốn, trừ phi cô ta muốn triệt để dẫn phát xung đột của Hỏa Nha bộ cùng Tất Phương bộ, nếu không cô ta tuyệt đối không dám làm rõ chuyện lần này ‘liên quân bộ lạc vây công Hỏa Báo bộ’.

Nhưng Cơ Hạo ra tay độc ác, dứt khoát đem Khương Tuyết chém giết ngay

tại chỗ, chuyện này có chút phiền toái.

Trên trời cao truyền đến một tiếng quạ kêu, sau đó một cơn lốc gào thét ập xuống mặt đất, một thanh âm khàn khàn lạnh lẽo như kim thép, hung hăng đâm vào lỗ tai Cơ Hạo cùng Cơ Hạ.

Thanh âm này bén nhọn vô cùng, khàn khàn lạnh như băng, tràn ngập một lực lượng tà dị làm người ta không rét mà run. Cơ Hạo và Cơ Hạ đồng thời nhú mào nhảy lên, vại rượu cùng vò rượu bên người bọn họ đồng thời nứt ra vô số khe hở, rượu đục ngầu ‘Ồ ồ’ trào ra.

Một lão nhân chiều cao tương đương Cơ Hạ, nhưng đặc biệt gầy yếu, thân hình giống như cây gậy trúc bước chân cứng ngắc đi đến, âm lãnh dị thường quát: “Cơ Hạ, người phải cho các trưởng lão một lời giải thích. Người còn nhớ chức trách của người không? Người chỉ là phụ trách tọa trấn Lãnh Khê cốc, bảo hộ mạch khoáng nơi đó... Là ai cho người lá gan lớn như vậy, cho người...”

Lão nhân chưa thể nói hết lời, Cơ Hạo vận đủ trung khí, cực kỳ thô bạo vô lễ cắt ngang lời của lão nhân:

“A, là Cơ Phương trưởng lão a, a ba ta tới nơi này, có vấn đề gì sao? A ba ta vừa mới chủ trì một lần huyết tế bí điển Cửu Nhật Lăng Không, tổ linh phi thường cao hứng, người chẳng lẽ muốn nói, a ba ta sai sao? Như vậy, người là nói tổ linh sai?”

Lão nhân ngẩn ngơ, một hơi nghẹn ở cổ họng, thật lâu sau không thể nói ra một chữ.

Đỉnh đầu lại truyền đến tiếng cự nha kêu, sau đó tiếng xé gió nhỏ bé truyền đến, mặt đất run nhẹ nhẹ, có người trực tiếp từ trên cao thô bạo nhảy xuống, chấn động nghị sự đại sảnh của Hỏa Báo bộ cũng thiếu chút nữa hoàn toàn sụp xuống.

Cơ Báo sải bước xông vào, cười ‘Hắc hắc’ đề bả vai Cơ Phương, lớn tiếng

cười nói: “Cơ Phương, từ nhỏ người đã như con khỉ, làm chuyện gì cũng không trầm ổn, nhìn xem, lần này lại xấu mặt ở trước mặt đám nhóc à?”

Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy, năm ngón tay Cơ Báo rất thô bạo cắm thật sâu vào bả vai Cơ Phương, hẳn thậm chí nghe được xương bả vai Cơ Phương bị áp lực thật lớn phát ra tiếng ‘Rắc rắc’ không chịu nổi gánh nặng.

Gương mặt Cơ Phương vặn vẹo, gương mặt vốn đã trắng bệch càng trở nên xanh lét gần như trong suốt.

Cơ Báo lạnh giọng quát: “Người quá nôn nóng, Cơ Phương... Người nhầm chừng chưa nhận được tin tức xấu thánh địa tổ miếu truyền đến à? Các tổ linh hướng toàn bộ vụ tế truyền đạt ý chí của mình, bọn họ phi thường hài lòng đối với huyết tế bí điển hôm nay, các tổ linh còn nói, Cơ Hạo là đứa bé tốt!”

“Người nói cái gì?” Cơ Phương gương mặt vặn vẹo rộng to lên.

“Tổ linh nói chúng ta làm không sai!” Cơ Hạo đến trước mặt Cơ Phương, lạnh giọng quát: “A ba điều động tộc nhân Lãnh Khê cốc tới nơi này, đánh bại một đám bộ lạc ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng, đem bọn hăn coi là tế phẩm hiến cho tổ linh... Tổ linh rất hài lòng, cho nên tất cả hành vi của a ba đều là chính xác.”

Cơ Phương ngậm chặt miệng, không chịu nói thêm một chữ.

Ở bộ tộc Nam hoang, đạo lý là thô bạo mà đơn giản như thế —— người tranh thủ được tổ linh vui vẻ, như vậy tất cả hành vi của người đều là chính xác. Nhưng ngày thường, tộc nhân bình thường ngay cả tới gần thánh địa tổ miếu cũng không có khả năng, trừ hiến tế đại điển mười năm một lần, trăm năm một lần, cũng chỉ có Cơ Hạo vận dụng thượng cổ bí điển như vậy, mới có thể đánh thức tổ linh, thu hoạch niềm vui của bọn họ.

Cơ Phương hận chết một số người nào đó, lúc bọn họ mê hoặc hăn khí thế hùng hổ tìm đến Cơ Hạ và Cơ Hạo tính sổ, cũng chưa nói rõ cho hăn, Cơ Hạ và

Cơ Hạo, vậy mà ngay cả tổ linh cũng mua được!

Cơ Báo nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, sau đó vui vẻ cười nói: “Tuy tổ linh hướng toàn bộ vu tể truyền đạt ý chí của mình, nhưng Hạ, người vẫn nên về Kim Ô linh, đem chuyện lần này cẩn thận kể rõ một lần đi.”

“Mặt khác, Cơ Khuê Đại Vu tể đã đại biểu tổ linh tuyên bố, các bộ lạc vây công Hỏa Báo bộ, là kẻ địch của Hỏa Nha bộ chúng ta.”

“Hạo, do người phụ trách, đem bọn chúng triệt để diệt trừ đi!”

Chương 77: Tài Sản Riêng

Kỳ phiên màu đen đứng sừng sững ở cửa sơn trại nhỏ nhỏ.

Trên lá cờ da người, gân thú pha trộn dệt thành, dùng máu thú vẽ mấy chục loại độc trùng dữ tợn. Mấy chục luồng hắc khí từ trên lá cờ dâng trào ra, trong mỗi một luồng hắc khí đều cất giấu các loại độc trùng lấy chục vạn để tính, tiếng kêu ‘Ong ong’, ‘Chít chít’, giống như thủy triều hướng Cơ Hạo ập tới.

Cơ Hạo đứng ở trước cửa sơn trại, mặc cho hắc khí đánh vào trên người.

Giáp trụ A Bảo luyện chế phát ra thanh quang nhàn nhạt, vô số sâu bọ trong hắc khí điên cuồng cắn nuốt thân thể Cơ Hạo, lại ngay cả một sợi lông của hắn cũng không chạm tới. Càng nhiều độc trùng liều mạng phun nọc độc, nhưng nọc độc cũng bị thanh quang dời sang một bên, không chạm được thân thể Cơ Hạo chút nào.

Trên làn da Cơ Hạo một tầng phù văn màu đỏ cực kỳ âm đạm, giống lông chim như ẩn như hiện. Ngẫu nhiên một ngọn lửa từ trên người Cơ Hạo phun ra, sẽ có cả mảng độc trùng bị đốt vang giòn ‘Bốp bốp’, không ngừng từ không trung rơi xuống.

Ngắn ngủn nửa khắc đồng hồ, bên người Cơ Hạo đã chồng chất lên thi thể sâu bọ dày tới hai thước.

Trong sơn trại, mấy vu tể già nua khuôn mặt tiều tụy, làn da màu xanh lục đen khàn giọng thét chói tai, bọn họ đột nhiên rút ra đoản đao màu đen, hung hăng đâm vào ngực mình. Kỳ phiên ở cửa sơn trại kịch liệt loạng choạng, ngực các lão vu tể phun ra máu nóng đều bị kỳ phiên hút vào.

Tiếng kêu chói tai truyền đến, hắc khí trên lá cờ cuồn cuộn, ba con bọ cạp độc năm màu thể tích thật lớn từ trong kỳ phiên bay ra, vung vẩy cái đuôi dài mười mấy trượng, móc độc cực lớn hung hăng hướng ngực Cơ Hạo đâm tới.

Thanh quang trên giáp trụ mỏng manh giống như không có gì lóe lên, móc độc của ba con bọ cạp độc hung hăng đánh vào trên giáp trụ.

Nổ vang ‘Bốp’, móc độc của bọ cạp độc nổ thành một đám thịt vụn, dịch độc, máu phun đầy đất.

Các lão vu tể trong sơn trại giống như bóng cao su xì hơi suy sụp ngã xuống đất, bọn họ tuyệt vọng rên rỉ, kỳ phiến treo ở cửa sơn trại bị lực lượng vô hình phá hủy, bỗng dưng nổ thành một đám khí đen theo gió tiêu tán.

Một khắc đồng hồ sau, tộc nhân Trùng Cổ bộ trong sơn trại tấp nập đi ra, vài lão nhân tận cùng phía trước hoảng sợ cầm pho tượng ngũ độc ngọc thạch điêu khắc thành, đem đồ đẳng bộ lạc này thật cẩn thận đặt ở dưới chân Cơ Hạo.

Một trong các bộ lạc liên quân vây công Cơ Hạo, Trùng Cổ bộ bị diệt.

...

Hai ngày sau, trước cửa bộ lạc Mãnh Quỷ bộ.

Hơn hai trăm chiến sĩ tinh nhuệ lưu thủ Mãnh Quỷ bộ điên cuồng rống to kêu to, các chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ chiều cao thấp nhất cũng ở trên một trượng cầm đại đao trọng phủ, điên cuồng hướng Cơ Hạo chặt chém một phen.

Trên giáp trụ bó người thanh quang lưu động, Cơ Hạo đứng ở tại chỗ không chút sụt mẻ, mặc cho các chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ dùng hết sức búa mẹ, vẫn không thể dao động hấn chút nào. Ngược lại Cơ Hạo rút ra loan đao từ trên tay Hắc Thủy Ô Giao thu được, nhẹ nhàng bổ một đao, mười mấy chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ đầu thân hai nơi.

Tiếng gầm gừ trầm thấp mơ hồ truyền đến, đột nhiên một tiếng rú thảm vang lên, một chiến sĩ khôi ngô cao ba trượng phun đầy máu, bị lão thạch thô bạo tóm cổ từ trong bộ lạc Mãnh Quỷ bộ xách ra.

Đây là một Đại Vu còn lại duy nhất của Mãnh Quỷ bộ, cũng là đảm lượng

cuối cùng chiến sĩ Mãnh Quỷ bộ còn dám dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Lão thạch liên thủ ba đồng bạn đá từ trong lòng đất lên vào, một hơi đánh bất ngờ làm Đại Vu Mãnh Quỷ bộ bị thương nặng, Mãnh Quỷ bộ triệt để sụp đổ.

Từng đại đội tộc nhân Mãnh Quỷ bộ đi ra khỏi bộ lạc, hoảng sợ mà tuyệt vọng quỳ gối trước mặt Cơ Hạo, mặc cho chiến sĩ Hỏa Nha bộ đi cùng dùng dây thừng gân thú vu pháp bí chế đem bọn họ trói như bánh chưng.

...

Võng Lượng bộ, Thanh Ngưu bộ, Dã Ngưu bộ... Nha Hồ bộ, Nộ Sư bộ...

Một lại một bộ lạc tham dự vây công Cơ Hạo bị bạo lực chinh phục, cao thủ các bộ lạc này đều bị đem làm tế phẩm, hiến cho tổ linh Hỏa Nha bộ. Bọn họ căn bản không có sức phản kháng đại đội nhân mã Cơ Hạo dẫn dắt, càng không cần nói trong đồng bạn lão thạch, lão thụ yêu và Hành La Quân đưa tới, cao thủ Đại Vu tế đã đông tới mấy chục.

Một đường quét ngang, không ai chống nổi, mấy chục bộ lạc mấy trăm vạn tộc nhân bị bắt sống, sau khi bị tùy ý xếp lẫn lộn, biến thành nô lệ của Hỏa Nha bộ, đưa đi các nơi nuôi thú, rừng, khu vực săn bắn, quặng mỏ bán mạng.

Bận bịu một phen, Cơ Hạo ước chừng bận rộn hơn ba tháng, lúc này mới đem toàn bộ tộc nhân của mấy chục bộ lạc một ngụm nuốt xuống.

Khi mùa mưa dài đằng đằng của rừng rậm Nam hoang sắp đến, Cơ Hạo rốt cuộc mang theo đại đội nhân mã về tới Lãnh Khê cốc. Trải qua hơn ba tháng ác chiến chém giết và bôn ba đường xa, Cơ Hạo cao hơn không ít, thân hình cũng trở nên cường tráng hơn không ít, ngồi ở trên chiến thú tọa kỵ, thoạt nhìn, hẳn đã không có gì khác với chiến sĩ trưởng thành khác của Hỏa Nha bộ.

Có lẽ khác biệt lớn nhất chính là, bởi vì Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, ánh mắt Cơ Hạo đặc biệt sáng ngời, ngẫu nhiên ánh mắt đảo qua, giống như hai

luồng điện quang đánh tới, cho dù chiến sĩ Hỏa Nha bộ thân cận với hắn, cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt hắn.

Mặt khác chính là, theo tu vi gia tăng, màu da Cơ Hạo trở nên càng thêm giống ngọc mỡ dê, đặc biệt trắng trẻo nhẵn nhụi, trong màu bạc trắng còn lộ ra một chút hào quang như bảo châu, dưới làn da như rót đầy thủy ngân, cho dù thân ở giữa trăm ngàn chiến sĩ Hỏa Nha bộ, người ngoài vẫn liếc một cái sẽ nhìn đến Cơ Hạo, chiến sĩ khác căn bản không thể cướp đi hào quang của hắn.

Rất xa, đứng ở trên tường bảo vệ của Lãnh Khê cốc Thanh Phục đã thấy được Cơ Hạo.

Cơ Hạo đời này vẫn là lần đầu tiên tách khỏi Thanh Phục lâu như vậy, rất xa Thanh Phục đã giơ tay phải cao cao, vui vẻ ra mặt hướng Cơ Hạo lớn tiếng la lên: “Hạo! Con về rồi! A mỗ làm cho con thịt nướng ngon nhất!”

Cơ Hạo ‘Ha ha’ cười lớn một tiếng, phía sau hiện lên một mảng ánh lửa, hắn bước ra một bước, kéo theo một luồng lửa cùng mảng lớn tàn ảnh, trong vài cái nháy mắt đã vọt ngang qua vài dặm, lao tới trên tường bảo vệ, một tay đem Thanh Phục ôm lên xoay hai vòng.

“A mỗ, con với a cửu đều đã trở lại. Ô, trên đường bọn con tìm cho người vài loại dược thảo hiếm thấy, bên trong còn có ‘Huyết yến? Lan’ người nhắc tới đã nhiều năm, a cửu vì hái bảo bối này, thiếu chút nữa bị một con cú làm hỏng mặt!”

Thanh Phục kinh hô một tiếng, vội vàng hướng Thanh Ảnh nhìn qua.

Nhìn thấy Thanh Ảnh trên mặt sạch sẽ, không lưu lại chút vết thương nào, Thanh Phục lúc này mới cười lên, nhẹ nhàng vỗ Cơ Hạo một cái: “May mắn, may mắn. Nếu thực bị hủy mặt, Thanh Ảnh về sau còn tìm cô nương như thế nào?”

Thanh Ảnh dương dương đắc ý ưỡn ngực, lớn tiếng cười nói: “A tỷ, ta hiện

tại cũng không dựa vào cái mặt câu dẫn cô nương nữa, ta hiện tại là Đại Vu trẻ tuổi nhất Thanh Di bộ từ trước tới nay, các cô nương còn không bám theo cả đồng sao?”

Trong lúc nói cười, Cơ Hạ mang theo một đại đội người sai bước đi tới, rất xa, Cơ Hạ đã lớn tiếng cười nói: “Hạo, con đã về! Ủm, con qua đây một chút, về sau những chiến sĩ này chính là nô lệ riêng của con, bọn họ đều là tài sản riêng của con, bọn họ đều phải dựa vào con mới có thể sống sót!”

Cơ Hạo cả kinh.

Nô lệ riêng?

Nhìn chăm chú hướng đại đội nhân mã phía sau Cơ Hạ, Cơ Hạo không khỏi hít ngược một hơi lạnh.

Những người này là nô lệ riêng của mình sao? Số lượng cùng thực lực của bọn họ, đều làm Cơ Hạo rất giật mình.

Chương 78: Gia Nghiệp

Mùa mưa làm người ta chán ghét rốt cuộc đã đến, mưa to ầm áp tầm tã giống như hán tử xấu xa nào đó nhỏ mồ hôi, xen lẫn hơi nước đục ngầu, dính dính từ trên trời giáng xuống, đem toàn bộ Nam hoang bao phủ vào.

Suối nước trong Lãnh Khê cốc ở ngăn ngùn hai khắc đồng hồ đã rộng gấp đôi, dòng nước ban đầu trong suốt thấy đáy biến thành màu vàng đất, giống như rắn cỏ vằn vẹo quay cuồng rít gào, hướng tảng đá bên bờ ‘Ào ào’ vang lên.

Sâu trong sơn cốc, nơi dựa vào vách núi, ngoài một ngôi lầu nhỏ ba tầng, hơn trăm chiến sĩ thân hình cao lớn mặt không biểu cảm đứng sừng sững ở trong màn mưa. Mưa tầm tã đánh vào trên người bọn họ, giọt mưa trong suốt vỡ nát, các chiến sĩ đó lại ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

Mặc kệ bọn họ ban đầu bộ dáng thế nào, mặt bọn họ đã bị một mảng lớn hình xăm đồ đằng màu đỏ rực bao trùm, khó có thể nhận ra bộ dáng ban đầu của bọn họ nữa. Hình xăm Hỏa Nha ba chân luôn tản mát ra nhiệt độ cao bức người, cho dù ở trong mưa to, đầu cùng vai cổ những chiến sĩ này, toàn bộ nước mưa đều bị bốc hơi lên thành hơi nóng cuồn cuộn, một giọt mưa cũng không thể bảo tồn lại.

Một mảng hình xăm đồ đằng này, chính là dấu ấn nô lệ của Hỏa Nha bộ.

Dùng tinh huyết chín mươi chín con Hỏa Nha to lớn, trộn lẫn tinh huyết trái tim mấy trăm loại hung thú ác diệu, cộng thêm nọc độc mấy trăm loại độc trùng độc xà, trải qua vu pháp điều phối, chế thành thuốc nhuộm vu pháp bí truyền của Hỏa Nha bộ, cuối cùng chế thành hình xăm đồ đằng có sức uy hiếp rất mạnh.

Trừ phi các chiến sĩ này có được lực lượng có thể vượt qua chín mươi chín con Hỏa Nha liên thủ to lớn, nếu không linh hồn cùng thân thể bọn họ sẽ vĩnh viễn bị dấu ấn nô lệ này thống trị, cho dù sau khi chết cũng không thể thoát khỏi dấu ấn giam cầm.

Cơ Hạo ngồi ở trong nhà gỗ, há mồm nuốt thịt nướng cùng bánh gạo Thanh Phục bùng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm các chiến sĩ đó.

Năm chiến sĩ đã bước nửa bước vào Đại Vu cảnh, nhiều nhất trong ba tháng có thể chính thức đột phá thành tựu Đại Vu; còn có một trăm người Tiểu Vu cảnh cao giai, trong đó đã cường hóa toàn bộ kinh lạc huyết mạch lực truyền thừa của mình, bắt đầu tầm bố vu huyết thứ nhất, chiến sĩ tinh anh đã đạt tới Tiểu Vu cảnh đỉnh phong đã có mười người.

Ngồi ở một bên Cơ Hạ mặt mày vui vẻ, đem chuyện hân hai tháng trước trở về Kim Ô lĩnh lần lượt nói ra.

Mấy trưởng lão lấy Cơ Phương cầm đầu, còn âm dương quái khí hướng hành vi ‘mãnh liệt’ của hai cha con Cơ Hạ, Cơ Hạo công kích vài câu.

Nhưng tổ linh thánh địa tổ miếu cung phụng cũng đã truyền đạt ý chí bản thân, đối với toàn bộ vu tể Hỏa Nha bộ biểu đạt ra ủng hộ cùng cổ vũ đối với việc Cơ Hạo hiến tế, toàn bộ vu tể Hỏa Nha bộ đều đứng ở bên Cơ Hạo, cho dù một số vu tể nào đó là người ủng hộ sau lưng Cơ Xu, bọn họ lần này cũng không có lựa chọn nào khác ngoài ủng hộ Cơ Hạo.

Thậm chí ngay cả bản thân Cơ Xu, cũng rất cay đắng biểu đạt khâm phục đối với Cơ Hạ, khen ngợi cùng kỳ vọng đối với Cơ Hạo.

Về phần Khương Dao bị thương nặng cùng Khương Tuyết chết, Cơ Hạ ở Kim Ô lĩnh mấy ngày nay, căn bản là một chút tin tức cũng không có. Giống như Khương Dao không triệu tập mấy chục bộ lạc tạo thành liên quân vây công Hỏa Báo bộ, Cơ Hạo cũng không dùng thủ đoạn độc ác làm Khương Dao bị thương nặng, mà Khương Tuyết cũng không bị Hành La Quân một mũi tên bắn chết.

Ở dưới sự chủ trì của Đại Vu tể Cơ Khuê, Hỏa Nha bộ đối với chuyện lần này liên quân bộ lạc vây công Hỏa Nha bộ làm ra định tính cuối cùng:

Các bộ lạc này bị Hắc Thủy Huyền Xà bộ hứa hẹn lợi ích to lớn, vô si đánh

lén Hỏa Nha bộ bộ lạc phụ thuộc trung thành nhất với Hỏa Nha bộ, đây là khiêu khích đối với Hỏa Nha bộ, đây là khiêu khích đối với toàn bộ tổ linh trong thánh địa tổ miếu Hỏa Nha bộ. Những bộ lạc đó phải bị tiêu diệt toàn bộ, toàn bộ tộc nhân phải trở thành nô lệ, đời đời kiếp kiếp bán sức bán mạng cho Hỏa Nha bộ để chuộc tội.

Các trưởng lão Hỏa Nha bộ phụ trách xử lý chuyện thường ngày của bộ lạc, cũng tính ra rất chuẩn xác tổng số nhân khẩu những bộ lạc đó đại khái có.

Sau khi trừ bọn xui xẻo bị Cơ Hạo hiến tế, trừ ba vạn nô lệ tinh tráng Cơ Hạo hứa cho Thanh Di bộ, lại trừ bồi thường Hỏa Báo bộ lần này tổn thất, tặng bọn họ nô lệ cùng nữ nhân, trẻ con, lần này Hỏa Nha bộ có thể từ ba mươi mấy bộ lạc nhận được vượt qua năm trăm vạn nô lệ cường tráng.

Những năm gần đây, Hỏa Nha bộ và Hắc Thủy Huyền Xà bộ hầu như hàng năm đều phải bùng nổ vài lần xung đột, nhưng hai bộ tộc thực lực chênh lệch không lớn, mỗi lần xung đột vũ lực mọi người tổn binh hao tướng, thật sự có thể bắt tù binh nô lệ thực không có mấy.

Nhưng lần này là Hỏa Nha bộ lấy lớn hiếp nhỏ, một lần tiêu diệt hầu như toàn bộ lực lượng cao tăng của mấy chục bộ lạc, tộc nhân còn lại hoàn toàn không có sức phản kháng, tất cả đều trở thành nô lệ của Hỏa Nha bộ. Thu hoạch một lần này, ở Hỏa Nha bộ trong trăm năm qua là một lần thu hoạch lớn hiếm có.

Ngay tại thời điểm các vụ tế cùng trưởng lão Hỏa Nha bộ tính toán, thương nghị, Cơ Hạo xâm lược như lửa đã xử lý năm bộ lạc gần nhất, nô lệ cuồn cuộn không ngừng đã ở dưới đại đội tộc nhân Hỏa Nha bộ áp giải, hướng phương hướng Kim Ô linh vận chuyển tới.

Cơ Khuê cuối cùng mượn danh nghĩa tổ linh, định ra nhạc dạo cuối cùng —— tổ linh hiển linh, khiến Cơ Hạo lập công lao trác tuyệt cho Hỏa Nha bộ, tuy tuổi không lớn, nhưng công lao sự nghiệp của Cơ Hạo đã đủ để so sánh với

chiến sĩ trưởng thành ưu tú nhất trong bộ tộc.

Chiến sĩ cường đại nên hưởng thụ đãi ngộ đáng có, chiến sĩ lập công lao cho bộ tộc nên được thưởng, cho nên năm chiến sĩ cường hân sắp đột phá trở thành Đại Vu, một trăm chiến sĩ tinh anh Tiểu Vu cảnh cao giai cùng đỉnh phong trở thành nô lệ riêng của Cơ Hạo.

Kể một phen, Cơ Hạo đột nhiên dùng sức vỗ đùi, cười đấm bả vai Cơ Hạo một cái: “Hạo, thằng bé này... A ba năm đó lần đầu tiên dẫn tộc nhân chém giết với đám rắn da thối kia hơn ba tháng, diệt năm bộ lạc của bọn chúng, trong tộc cũng chỉ ban cho ta hai mươi nô lệ riêng Tiểu Vu cảnh.”

Cơ Hạo dương dương đắc ý ngẩng đầu lên, cất tiếng thối phồng nói: “Thanh Phục, xem đi, đây là thằng nhãi con của Cơ Hạo ta, ha ha, so với ta càng mạnh hơn, lần đầu tiên được trong tộc thưởng, vậy mà so với toàn bộ phần thưởng a ba của nó, cũng chính là ta, vì bộ lạc chém giết hai mươi năm mới đạt được.”

Thanh Phục cười đem một khay trái cây non mềm bưng lên, dùng sức xoa đầu Cơ Hạo: “Hạo, cũng không phải là mỗi tộc nhân Hỏa Nha bộ đều có nô lệ riêng. Nhất là nhiều chiến sĩ nô bộc cường đại như vậy, địa vị của con ở trong tộc, đã bằng với a ba con đại chiến sĩ như vậy.”

Dịu dàng cười, Thanh Phục nhìn Cơ Hạo, rất nghiêm túc nói: “Hạo đã trưởng thành, có gia nghiệp của mình, nên tìm cho nó một cô nương tốt. Hạo à, chàng xem là cô nương Thanh Di bộ chúng ta, hay là bộ tộc khác đây?”

Cơ Hạo có chút khổ não gãi gãi da đầu, chép miệng nói: “Muốn nói cô nương, khẳng định là cô nương Thanh Di bộ long lanh nhất. Nhưng, năm đó vì cưới nàng, ta là đem toàn bộ nô bộc, hơn phân nửa gia sản của mình đều đưa cho a ba nàng. Cô nương Thanh Di bộ, bằng giá làm người ta quá đau lòng!”

Thanh Phục oán trách nhìn Cơ Hạo một cái, bất động thanh sắc tóm tai hắn, nhẹ nhàng vắn.

Cơ Hạo ghen một miếng bánh bột ngô ở cổ họng, thiếu chút nữa không thở nổi. Hẳn lúc này mới bao nhiêu? Sao đã nói đến chuyện lập gia đình rồi?

“A ba, a mỗ, không vội, con thật sự không vội. Con lúc này mới hơn một trăm nô lệ riêng, con còn chưa nghĩ ra như thế nào nuôi sống bọn họ đâu. Hắc, chờ vài năm, chờ thêm vài năm đi!”

Cơ Hạo nhanh như chớp lao ra khỏi phòng, lớn tiếng la lên:

“Con đem bọn hắc an trí trước. Ủm, làm một loạt phòng ở cho bọn hắc mới được...”

“Còn có, bọn hắc là nô lệ riêng của con? Con cháu bọn hắc đều là nô bộc của con? Vậy, con còn phải tìm cũng đủ vợ cho bọn hắc mới được!”

Cơ Hạo rống to chạy không còn thấy bóng dáng, Cơ Hạ cùng Thanh Phục đồng thời cười lên.

Rất nhanh, vẻ mặt Cơ Hạ trở nên cực kỳ âm trầm, sát khí lạnh lẽo.

“Ủm, Thanh Phục à, về Cơ Xu và Khương Dao, chúng ta cần thận tính toán một chút. Không vì chúng ta, cũng phải nghĩ cho Cơ Hạo.”

Chương 79: Mùa Mưa

Mùa mưa rừng rậm Nam hoang, một mùa khiến toàn bộ kẻ săn mồi đều cảm thấy chán nản nhàm chán.

Nước mưa vô cùng vô tận thao thao bất tuyệt từ bầu trời rơi xuống, sông theo mùa hoành hành ở trong rừng rậm, mảng lớn núi rừng bị ngâm ở trong nước ẩm, trên thân cây kết đầy các loại nấm đủ mọi màu sắc, đây là điểm sáng duy nhất của mùa mưa.

Cơ Hạo cuộn mình ở cửa nhà gỗ nhà mình, trong tay ôm một cái ca gỗ cực lớn, trà xanh tự sao chế ngâm ra nước trà xanh rờn, tản mát ra mùi thơm thoang thoảng. Hắn thỉnh thoảng cúi đầu uống một ngụm trà, nước trà trong suốt tạm thời xua tan hơi ẩm tích tụ trong cơ thể.

“Thời tiết chết tiệt này!” Xa xa truyền đến tiếng Thanh Ảnh oán giận, hắn giơ một cái lá cực lớn, lưỡi biểng xuyên thấu màn mưa, giống như cái xác không hồn đi qua trước mặt Cơ Hạo, liêu xiêu lại nhập vào trong màn mưa.

Thanh Ảnh ngày thường cực kỳ chú trọng dáng vẻ cũng không biết đã mấy ngày chưa sửa sang hẳn hoi một phen, trên đầu một đôi giày da thú của hắn, một trái một phải, một đóa đỏ một đóa lam, hai cái nấm độc to bằng ngón cái nở rộ rất sáng lạn, nhưng gia hỏa này vậy mà lại hoàn toàn không chú ý tới hai vị khách không mời mà đến này.

Không khí ẩm ướt khiến dây cung của các chiến sĩ Thanh Di bộ trở nên mềm nhũn vô lực, hơi nước bốc lên che tầm mắt, thú vui săn bắn lớn nhất của các chiến sĩ Thanh Di bộ biến mất, một đám tựa như gấu chó ngủ đông trở nên lười nhác không còn bất cứ sức sống nào.

Mưa to tầm tã, trong Lãnh Khê cốc, chỉ có công tác khai thác trong quặng mỏ chưa dừng lại.

Tiếng gõ ‘Keng keng keng’, ‘Keng keng keng’ từ sâu trong lòng đất không ngừng truyền đến, trong tiếng thở dốc trầm thấp, đám quặng nô đem từng sọt khoáng thạch nặng nề công lên mặt đất, từng khối lớn tinh kim mỹ ngọc được chọn lựa ra, cẩn thận đặt ở một bên.

Ngẫu nhiên có mấy khối Hỏa Ngọc Tủy được chọn ra, chiến sĩ Hỏa Nha bộ trông coi sẽ lập tức chạy tới, đem Hỏa Ngọc Tủy thu thập lại, dùng tốc độ nhanh nhất giao cho Cơ Báo tọa trấn Lãnh Khê cốc.

Trên đất trống cạnh nhà gỗ của Cơ Hạo, năm chiến sĩ thân hình cường tráng tay không ẩu đấu lẫn nhau, phía sau mơ hồ có các loại sương mù bốc lên, trong sương mù mơ hồ có thể thấy được hư ảnh mãnh thú dữ tợn lóe ra.

Năm chiến sĩ này chính là năm chiến sĩ cường hãn thực lực mạnh nhất trong nô lệ riêng của Cơ Hạo, lúc nào cũng có thể đột phá trở thành Đại Vu.

Bọn hãn hai người đến từ Thanh Ngưu bộ, hai người đến từ Nha Hồ bộ, một người cuối cùng tới từ Phong Ưng bộ. Tên ban đầu của bọn họ đều bị Cơ Hạo bỏ đi, Cơ Hạo lười biếng vì tiện cho ghi nhớ, dứt khoát gọi bọn hãn Đại Ngưu Tiểu Ngưu, Đại Hồ Tiểu Hồ cùng Phong Ưng.

Trong màn mưa, năm người chỉ quần ở dưới khố một cái da thú dốc toàn lực đánh lẫn nhau, tiếng đấm đá nặng nề hưởng ứng sấm sét trên trời, màn mưa xung quanh bị khí kinh cường đại oanh kích, giọt mưa yếu ớt trở nên giống như mũi tên cường cung bắn ra, gào thét hướng bốn phía đánh loạn.

Gân xanh dưới làn da năm người bành trướng như độc mãng, cao hơn ba thước, bọn họ khê đậm chân, vùng quyền, một khí tức đáng sợ liền dâng trào, nước đọng sâu tới cả thước dưới đất liền ‘Ào’ một cái biến thành đầu sóng cao cả trượng hướng bốn phía phun ra.

Ở chính phía trên trái tim Đại Ngưu Tiểu Ngưu, ở chính giữa ngực Đại Hồ Tiểu Hồ, ở chính giữa bụng Phong Ưng, bọn họ phân biệt có một vu huyệt lóe ra ánh sáng chói mắt. Thông qua điên cuồng chiến đấu, bọn họ dùng tốc độ nhanh

nhất kích hoạt khí huyết, kích thích vu huyết, tận tình kích phát huyết mạch lực, chỉ cần dùng tốc độ nhanh nhất mở vu huyết, trở thành Đại Vu chiến sĩ cường đại.

Cơ Hạo rất vô sỉ hứa hẹn bọn họ —— bọn họ người đầu tiên đột phá trở thành Đại Vu, có thể từ trong nô lệ của Hỏa Nha bộ, chọn lựa ba nữ nô xinh đẹp nhất trở thành nữ nhân của mình. Mà một tên xui xẻo đột phá Đại Vu cuối cùng, Cơ Hạo sẽ đích thân chọn lựa cao to nhất xấu nhất trong nữ nô gả cho hắn.

Cơ Hạo còn đồng ý, người thứ nhất trở thành Đại Vu chiến sĩ, sẽ trở thành thủ lĩnh nô lệ riêng của mình, người nhà thân thiết của bọn họ cũng sẽ nhận được đãi ngộ tốt hơn.

“Thực buồn bực!” Buông ca gỗ, Cơ Hạo cầm lên vài cọng dược thảo trong cái ki bên người, cẩn thận xé xuống một mảnh nhỏ, nhét vào miệng cẩn thận thưởng thức. Mùa mưa kéo dài, cho dù cường giả cấp Đại Vu ở trong thời tiết quỷ quái này cũng không muốn ra ngoài, Cơ Hạo cũng chỉ có thể an tâm ở lại trong phòng, hướng Thanh Phục học tập vu pháp bí truyền của Thanh Di bộ.

Hơn nửa tháng, Cơ Hạo đã đem đặc tính các loại dược thảo bí truyền của Thanh Di bộ nhớ được bảy tám phần, hơn nữa toàn bộ dược thảo đều tự mình nhấm nháp hương vị của chúng nó, đối với tính năng của toàn bộ dược thảo cũng có nhận biết khắc sâu.

Trong lúc này, Cơ Hạo trúng độc hơn trăm lần, vài lần nếu không phải Thanh Phục ở bên người kịp thời trút thuốc giải, hắn cũng có thể bởi vì kịch độc mà đi đời nhà ma. Cơ Hạo một lần nữa nhớ tới ký ức không chịu nổi, hắn lúc nhỏ ở dưới sự giám sát của bọn lão vu tể Cơ Khuê, tiến hành học tập các loại vu pháp bí thuật.

“Quá sâu.” Cố nén mùi vị cực đắng trong miệng khó có thể hình dung, Cơ Hạo nhìn năm người bọn Đại Ngưu Tiểu Ngưu, rất buồn bực lắc đầu.

Cơ Hạo thật không biết, hắn sau khi thu một trăm lẻ năm nô lệ riêng, thân

quyền của bọn họ cũng thuộc hết về mình, thành nô bộc của mình. Mấy trăm người ăn uống ỉa đái, tất cả đều cần Cơ Hạo tự mình phụ trách, điều này làm Cơ Hạo danh nghĩa cũng không có bất cứ sản xuất gì, trong khoảng thời gian này thật sự là sút đầu mẻ trán.

“Những lão gia hỏa kia khẳng định là cố ý. Ít nhất cũng phải chia cho ta mấy chuồng nuôi thú, hoặc là mấy mảnh ruộng.” Cơ Hạo hùng hùng hổ hổ oán giận: “Nhiều người như vậy, ta không thể nuôi bọn họ không công, phải để bọn họ đi làm việc chứ. Dự trữ nuôi dưỡng gia súc, gieo trồng thu hoạch, thu thập quả dại, làm cái gì cũng được. Hiện tại cái gì cũng không có, lại là mùa mưa, muốn săn bắn cũng khó, đây không phải cố ý làm khó ta sao?”

Đang oán giận, phía nam vài ánh lửa nhanh chóng bay tới, ba con cự nha dẫn đường phía trước, mang theo một đám mây lửa cuộn cuộn phía sau xé rách màn mưa, nhanh chóng đi tới trên không Lãnh Khê cốc.

‘Ngang’ một tiếng long ngâm vang lên, trong mây lửa một con hỏa giao bốn chân đạp ánh lửa nồng đậm chậm rãi từ không trung hạ xuống, trên lưng hỏa giao dài chỉ bảy tám trượng, một gã nam tử trung niên mặc hoa phục sợi tơ vàng ròng chế thành, quanh thân mây lửa lăn lộn thần thái kiêu căng ngời ở chỗ cổ ròng, khinh thường đánh giá Lãnh Khê cốc bởi vì mùa mưa trở nên lộn xộn.

Trên một con cự nha dẫn đầu, Hỏa Nha bộ trưởng lão Cơ Phương đứng trên lưng cự nha, lớn tiếng kêu la: “Người đâu, mời Cơ Báo trưởng lão đi ra... Còn có, Cơ Hạ đâu? Cơ Hạ! Mau lại đây nghênh đón. Chết tiệt, các người không thấy được vị đại nhân này sao?”

Hỏa giao lơ lửng cách mặt đất vài thước, chưa đáp xuống đất.

Nam tử trung niên ngời ở trên lưng hỏa giao không nhanh không chậm phất tay, lạnh nhạt nói: “Không cần nghênh đón, lãng phí thời gian, các người địa phương rách này, cũng không có gì hay, cũng đừng lấy ra bêu xấu. Nhanh, một vạn khối Hỏa Ngọc Tùy, mau lên.”

Cơ Phương như bị lửa đốt mông nhảy xuống khỏi cự nha, lớn tiếng kêu la đem bọn người Cơ Báo, Cơ Hạ lôi ra.

Không bao lâu, Cơ Hạo biết ý đồ đến của nam tử trung niên cười hỏa giao kia.

Mùa mưa quá ẩm ướt, có quý nhân phái thần chúc đến Hỏa Nha bộ lấy một vụn khối Hỏa Ngọc Tùy, khảm ở trong hành cung xưa tan hơi nước.

Mặt khác, trong hành cung của quý nhân thiếu cung nhân hầu hạ, lệnh Hỏa Nha bộ lựa chọn kỹ càng ba ngàn thiếu nam thiếu nữ đưa đi hành cung nghe người ta sai bảo.

Chuyện đi theo hộ tống, giám sát các thiếu niên người hầu đó, lại rơi ở trên đầu Cơ Hạo.

Chương 80: Hành Cung

Hỏa giao đập mây lửa ở phía trước bay nhanh.

Phía sau hỏa giao, Cơ Hạo đứng ở trên lưng một con chim đại bàng, điều khiển vật cưỡi theo sát phía sau hỏa giao hơn trăm trượng.

Ở phía sau Cơ Hạo, mấy trăm vật cưỡi phi hành cỡ lớn xếp đội ngũ chỉnh tề, trên mỗi vật cưỡi đều có vài nam nữ thiếu niên tuổi tương đương Cơ Hạo leo lên. Bọn họ, chính là ba ngàn thiếu niên người hầu Hỏa Nha bộ lựa chọn kỹ ra.

Bầu trời mây xám xịt, cơn lốc cuốn mưa to, như roi hung hăng quật mọi người. Các thiếu niên thực lực thấp kém bị đánh cho không mở được mắt, càng có thiếu nữ khiếp đảm hoảng sợ khóc, nhưng tiếng khóc mới ra khỏi miệng đã bị cơn lốc cuốn đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Không phải mỗi người đều yêu nghiệt như Cơ Hạo, lúc ba năm tuổi đã cưỡi Hỏa Công chạy loạn khắp núi rừng. Trong ba ngàn thiếu niên, từng có kinh nghiệm ngồi phi hành tọa kỵ chỉ mười mấy người, người khác thậm chí chưa bao giờ một mình vào núi rừng săn bắn, đều còn là một đám trẻ con vừa mới lớn lên, còn chưa rời khỏi cánh chim của cha mẹ.

Chợt bị đưa lên các hung cầm phi hành tuyệt tích, cách mặt đất mười mấy dặm cấp tốc phi hành, lại bị mưa rền gió dữ không lưu tình chút nào thổi quét, các thiếu niên này có thể bảo trì ở trên lưng tọa kỵ chưa bị thổi bay đi đã là rất không dễ dàng rồi.

Hỏa giao phía trước bay nhanh hồi lâu, ở dưới một tiếng quát lớn của nam tử trung niên, hỏa giao rốt cuộc chậm lại tốc độ.

Chán ghét quay đầu, nam tử trung niên hướng về Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Thật sự là một đám quê mùa thối hoặc, bẩn thỉu, vô dụng. Mấy tiểu nha đầu kia, khóc cái gì? Khóc cái gì? Khóc nữa, tất cả đều cho một trận roi đánh chết.”

Hung hăng chỉ chỉ Cơ Hạo, nam tử trung niên lạnh lùng nói: “Tiểu tử, quân kỹ bọn nô lệ ti tiện này, nếu bọn hần phạm lỗi gì, người cũng trốn không thoát một trận đòn hiểm. Mệnh tốt chút, đánh gãy xương cốt cả người người, mệnh kém chút, đánh chết rồi thì thôi, mạng các người bọn què mùa này đáng giá mấy đâu?”

Cơ Hạo nghe mà giận tím mặt, trong mắt một luồng ánh lửa dâng lên muốn trào ra.

Nhưng trước khi đi, Cơ Báo, Cơ Hạ, Thanh Phục, thậm chí là Cơ Phương ngàn dặn, vạ dò tràn lên trong lòng, Cơ Hạo ngoan ngoãn nuốt cơn giận này, kính cẩn hướng nam tử trung niên hạ thấp người hành một lễ: “Ngài nói là lý, ta sẽ quản kỹ bọn họ.”

Đại bàng đuổi kịp hỏa giao, Cơ Hạo từ bên hông lấy ra một cái túi da thú to bằng đầu người, nhẹ nhàng ném về phía nam tử trung niên.

Nam tử trung niên kinh ngạc nhìn nhìn Cơ Hạo, mở túi da thú nhìn lướt qua bên trong, trên khuôn mặt cay nghiệt, nghiêm khắc đột nhiên buông ra một nụ cười sáng lạn, ngữ khí cũng tự dưng nhu hòa hơn rất nhiều: “Không ngờ được... Người đưa bé này lại rất hiểu chuyện, so với các tộc nhân kia của người còn mạnh hơn nhiều lắm. Hi, ta tên Huỳnh Diễm, người gọi ta Diễm thúc là được. Có việc gì, ta sẽ chiếu cố người.”

Đắc ý ước lượng túi da thú, Huỳnh Diễm hài lòng đem nó treo ở bên hông mình.

Kế tiếp, tốc độ phi hành về phía trước của hỏa giao cũng chậm đi rất nhiều, các thiếu niên cười ở trên tọa kỵ cũng dễ chịu hơn rất nhiều. Tuy vẫn bị mưa to đánh cho không mở được mắt, nhưng ít nhất không giống lúc trước, lúc nào cũng có thể bị cơn lốc thổi bay đi.

Cơ Hạo không khỏi cười khổ, trong túi da thú, là những ngày qua, hần ở Lãnh Khê cốc lựa chọn kỹ càng năm mươi khối Hỏa Ngọc Tử tinh phẩm.

Những Hỏa Ngọc Tùy phẩm chất đỉnh cấp này thể tích không lớn, mỗi một viên đều chỉ có kích cỡ ngón tay cái người trưởng thành, nhưng lực lượng hỏa nguyên chất chứa trong mỗi một viên, đều so được với tổng sản lượng một khối Hỏa Ngọc Tùy bình thường to bằng vại nước.

Lúc Huỳnh Diễm ở Lãnh Khê cốc, cái mũi không phải cái mũi, mắt không phải mắt bắt bẻ các loại, lời nói càng cay nghiệt đến cực điểm.

Một đường bay tới, Cơ Hạo cũng chưa có cơ hội đáp lời với Huỳnh Diễm, thật không dễ gì gã này thả chậm tốc độ hỏa giao, Cơ Hạo vội vàng đem năm mươi khối cực phẩm Hỏa Ngọc Tùy này đưa qua, quả nhiên, Huỳnh Diễm nhất thời từ ‘thượng sứ’ cay nghiệt, biến thành ‘trưởng bối’ ôn hòa có lẽ.

“Hối lộ, toàn bộ Hỏa Nha bộ, nào có ai biết một trò này? Ngay cả Cơ Khuê Đại Vu tể ở trong, vòng vèo trong ruột cũng không nhiều.” Cơ Hạo nhếch miệng, đối với đám người Cơ Hạ, Cơ Bá không khỏi oán thầm vài câu.

Một đường hướng về phía tây bắc bay nhanh một ngày một đêm, chưa từng nghỉ ngơi chút nào, một đường bay ra hơn hai vạn dặm, các thiếu niên ghé vào trên lưng phi cầm tọa kỵ có chút đã cứng ngắc cả người, miệng sùi bọt mép, sau khi liên tục vòng qua ba ngọn núi lớn hình tam giác hình đứng vững, một mảng mặt nước xanh thẳm đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cười ở trên lưng phi cầm tọa kỵ, Cơ Hạo thi triển Kim Ô Thần Mâu, rõ ràng thấy được trên hồ nước phía trước kéo dài ngàn dặm, vô số đóa hoa tuyết mỹ to bằng người đầu, màu sắc gần như bán trong suốt đang thướt tha lặng yên nở rộ ở trong mưa to.

Những đóa hoa đó giống hoa sen, nhưng số lượng cánh hoa chồng chất, ít nhất có mấy trăm phiến.

Trong mưa to, cánh hoa loại kỳ hoa này mềm dẻo dị thường, vô số hạt mưa đánh vào trên cánh hoa, cũng giống như từng viên bảo châu trong suốt bắn lên lung tung, bốn phương tám hướng nhảy loạn bắn loạn, trên mặt hồ rõ ràng có thể

thấy được vô số hạt mưa long lanh trong suốt bay loạn qua lại, có thể xưng là tuyệt thế kỳ cảnh.

Ở trên một vách núi cao bên hồ, có người dùng lực lượng rất lớn, trực tiếp ở trên vách núi cao ngất trong mây mở ra một tòa cung điện rộng lớn đến cực điểm.

Cơ Hạo có thể nhìn thấy, là bậc thang dốc đứng từ mặt cỏ bên hồ hướng về phía trước, thẳng tắp đi thông cửa vào cung điện giữa sườn núi. Bậc thang rộng chừng mười trượng ở trong mưa to thẳng tắp lên trên, tổng cộng có chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc, lúc này mới đến quảng trường phía trước cung điện.

Bên cạnh quảng trường, cuối cầu thang, là một tòa đền thờ tạo hình phong cách cổ xưa, dày nặng, trang trí các loại pho tượng mãnh thú dữ tợn, lộ ra khí chất hùng hồn cực kỳ Man hoang. Dưới đền thờ cao tới trăm trượng, gần trăm tên chiến sĩ hùng tráng thân khoác giáp trụ đồng xanh, cầm giáo đồng xanh xếp hàng chữ Nhất, chiến thú tọa kỵ dữ tợn nằm bên chân.

Các chiến sĩ đó mắt mỗi người lộ ra tinh quang, quanh thân đặng đặng sát khí, dưới chân mây lửa bốc lên, thế mà đều lơ lửng cách mặt đất ba thước, không có một ai đứng trên mặt đất.

Cơ Hạo cẩn thận dùng thần niệm lực đảo qua các chiến sĩ đó, liền không khỏi nhếch miệng than thở. Các chiến sĩ trông cửa, vậy mà giống năm người thực lực mạnh nhất trong nô lệ riêng của hắn, tất cả đều là chiến sĩ tinh nhuệ bước nửa bước vào Đại Vu cảnh!

Vượt qua đền thờ, đi qua quảng trường rộng lớn, ngoài cửa chính cung điện mở ra trên vách núi, tám chiến sĩ uy vũ thân khoác giáp trụ xích đồng, tất cả đều là cao thủ Đại Vu cảnh, mỗi người khí độ nghiêm túc, tản mát ra khí tức thậm chí so với Cơ Hạo còn hùng hậu bá đạo hơn nhiều.

Tám con hỏa giao năm úp sấp dưới chân các Đại Vu này, khí tức cũng

ngghiêm nghị, áp chế Cơ Hạo theo bản năng cả người căng thẳng, ngay cả hít thở cũng trở nên không thông.

“Mau, mau, đừng thất thần, nhanh xuống dưới!” Hỏa giao chậm rãi hạ xuống ở trước đền thờ, Huỳnh Diễm nhảy xuống, dùng sức vỗ vỗ bàn tay, dồn dập thúc giục: “Đừng thất thần, một đám tiểu gia hỏa không có kiến thức, nhanh xuống dưới.”

Huỳnh Diễm hướng Cơ Hạo dồn dập nói: “Thiếu nhân thủ, hành cung này cũng hơn trăm năm chưa từng sử dụng, lần này tiểu chủ nhân ngại trong cung ngột ngạt, thật không dễ gì nhớ tới nơi này có tòa hành cung ngấm hoa như vậy, nhanh quét tước, chờ tiểu chủ nhân tới đây giải sầu.”

Cơ Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, ở dưới sự chỉ huy của Huỳnh Diễm, thét ra lệnh các thiếu niên trong tộc chọn lựa ra dựa theo Huỳnh Diễm phân phó bắt đầu hành động.

Chương 81: Man Man

Hai ngày trôi qua.

Hành cung quy mô khổng lồ đã rực rỡ hẳn lên, tro bụi tồn tích mấy chục năm chưa mở ra sử dụng đã bị quét tước sạch sẽ.

Trên vạn khối Hỏa Ngọc Tủy được khảm ở trong gian cung điện to nhỏ, nhiệt lực ập ập xua tan âm lãnh ẩm ướt trong cung điện, các thiếu niên người hầu bồn tẩu chung quanh, khiến tòa hành cung thâm thúy, cổ xưa này bỗng có thêm vài phần hơi người.

Hồ nước phía dưới cung điện tên là ‘Lam Ngọc’, kỳ hoa trong hồ tên ‘Ngọc Huyền’. Tòa Lam Ngọc hành cung này, chính là vì kẻ Huỳnh Diễm gọi là ‘chủ nhân’ ngắm hoa mà chuyên môn xây dựng.

Trong hành cung mở một cái lộ đài cực lớn, vừa vặn lơ lửng trên mặt hồ. Lộ đài dài trăm trượng toàn thân dùng đồng xanh đúc thành, trên mặt đất dùng tay nghề như quý phủ thần công, điêu khắc vô số hỏa long, hỏa phượng, hỏa mã, hỏa quy... các thần cầm dị thú.

Đứng ở bên lộ đài, gió núi ập tới, màn mưa bay bay, mưa tã đánh vào trên Ngọc Huyền kỳ hoa cánh hoa bán trong suốt, các điểm hạt mưa trong suốt bay loạn đầy trời, cánh hoa cứng cỏi như ngọc ở dưới hạt mưa đánh phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Đinh đơng’, vô số tiếng thanh thúy rất nhỏ liền thành một mảng, tựa như thiên âm tiên âm khiến người ta mê say.

Kỳ hoa như thế, thực xứng với cái tên ‘Ngọc Huyền’. Kỳ hoa như vậy, thiên địa tấu nó, vì thường thức một hồ kỳ hoa hiếm thấy này, chuyên môn xây dựng một tòa hành cung như vậy, Cơ Hạo cảm thấy tựa như cũng có chút đạo lý.

Huỳnh Diễm hô to gọi nhỏ, chỉ huy mấy thiếu niên Hỏa Nha bộ, đem một cái đỉnh lớn hình tròn chín con rồng vờn quanh thật cẩn thận dời đến chính giữa lộ

đài. Lăn qua lộn lại kiểm tra vài lần hướng đầu của chín con rồng, Huỳnh Diễm dùng tay áo tỉ mỉ đem một chút tro bụi bé nhỏ không đáng kể trên răng một cái đầu rồng chà lau sạch sẽ, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tự mình lật nắp đỉnh, Huỳnh Diễm hướng mấy thiếu nữ tay nâng khay vàng vẩy vẩy tay.

Thiếu nữ thay váy dài màu đỏ rực, tóc dài thả ra vôi vàng bưng khay vàng lớn đường kính ba thước đi lên, Huỳnh Diễm cẩn thận đem từng cây mộc bồng màu máu vót chỉnh tề, ba tắc vuông, dài một thước trong khay vàng bỏ vào đại đỉnh.

Cả thảy một ngàn cây mộc bồng đặt chỉnh tề ở trong đỉnh, Huỳnh Diễm búng ngón tay, một chút lửa màu trắng lam từ giữa ngón tay hắt bay ra, nhẹ nhàng rơi ở trên mộc bồng. ‘Xèo’ một cái, một mảng ánh lửa lam bạch mỏng như lụa bao phủ đại đỉnh, một mùi thơm ngào ngạt, dày nặng dần dần từ trong đại đỉnh bay ra.

Khói thơm không màu chất chứa nhiệt lực cực kỳ hùng hậu, dày đặc, Cơ Hạo đang đứng ở bên lộ đài thường thức biến hoa cẩn thận hít một hơi, nhất thời một luồng nhiệt lực chui thẳng vào bụng, huyết khí toàn thân chợt trở nên dày nặng thêm vài phần, lực lượng thân thể cũng bỗng dưng gia tăng một đoạn nhỏ.

“Diễm thúc, đây là bảo bối gì?” Cơ Hạo kinh hãi hướng Huỳnh Diễm hỏi.

Huỳnh Diễm không phải không đặc ý nhíu nhíu khóe mắt, cười ‘hì hì’ nói: “Cũng không tính là bảo bối gì, chỉ là các người... tương đối khó gặp được. Đây là Viêm Long Huyết Đan Hương hắt hơi, phải đúc vạn năm Viêm Long Huyết mới có thể nảy mầm, chỉ có thể ở phụ cận nham thạch nóng chảy miệng núi lửa trăm vạn năm mới có thể lớn lên khỏe mạnh, phải sinh trưởng vạn năm mới có thể chặt sau đó chế thành huân hương, chuyên môn tẩm bổ khí huyết, cường tráng thể trạng, ngày thường tiểu chủ nhân chỉ ngửi hương thơm này.”

Cơ Hạo nghe mà méo miệng, miệng núi lửa trăm vạn năm? Hẳn đương nhiên

hiếu đây là ý tứ gì.

Trong lãnh địa Hỏa Nha bộ, có một chỗ hiểm địa như vậy, miệng núi lửa trăm vạn năm đường kính hơn ngàn dặm, bên trong nhiệt độ cao dọa người, Đại Vu bình thường của Hỏa Nha bộ hơi tới gần, cũng có thể nhiệt độ cao đốt thành tro tàn.

Ở thật lâu trước kia, thực lực Hỏa Nha bộ còn ở thời kì cường thịnh, thường xuyên có cao thủ cấp Vu Vương, Vu Đế tiến vào miệng núi lửa này ngắt lấy các loại thiên địa kỳ trân. Nhưng hiện tại, Hỏa Nha bộ mấy ngàn năm cũng chưa có Vu Vương sinh ra, chỉ có thể khô cạn nhìn miệng núi lửa này chảy nước miếng.

Loại Viêm Long Huyết đàn mộc này, vậy mà chỉ ở miệng núi lửa trăm vạn năm mới có thể sinh trưởng, có thể thấy được bảo bối này quý trọng bao nhiêu.

Huỳnh Diễm cẩn thận đem đỉnh lô dậy nắp kỹ, xoay người lại, rất nghiêm túc hướng Cơ Hạo nói: “Cơ Hạo à, hai ngày qua, Diễm thúc cũng đã nhìn ra, người đưa bé này không tệ đâu. Cho nên Diễm thúc cẩn thận nhắc nhở người một câu, tuyệt đối đừng xúc phạm tiểu chủ nhân của chúng ta, chính người xui xẻo còn chưa tính, nếu lão chủ nhân truy cứu hắn lên, bộ tộc của người cũng phải chịu liên lụy.”

“Nhớ lấy, nhớ lấy, tuổi tiểu chủ nhân và người cũng không sai biệt lắm, chính người cẩn thận cẩn thận chút, đồ cũng sẽ không có cái gì quá lớn...”

Huỳnh Diễm một câu còn chưa nói xong, mặt đất đột nhiên rung rung một cái, từ cuối hành lang hành cung đi thông lộ đài, một cánh cổng đồng xanh dày tới ba thước, điêu khắc đều mấy trăm loại dị thú ‘Oành’ sụp xuống.

Hai chiến sĩ dũng mãnh canh giữ ở trong hành lang, nửa bước Đại Vu cảnh ôm đầu ngồi dưới đất, giống như bão táp am thuận, thân thể không ngừng run run, một chút thanh âm cũng không dám phát ra.

Cơ Hạo kinh hãi mở to mắt nhìn, Huỳnh Diễm thì kinh hô một tiếng: “Ai,

tiểu chủ nhân, người sao hôm nay đã tới rồi? Ôi, không phải nói, còn có một ngày lộ trình sao?”

Trong tiếng ‘Thùng thùng’, một tiểu nha đầu vóc người không cao, mặc một bộ giáp trụ màu đỏ bó sát người, làn da trắng như tuyết, răng sáng, một mái tóc dài ở sau đầu tùy ý búi cái bím tóc đuôi ngựa, dùng ba cái vòng vàng buộc chặt, trên khuôn mặt xinh đẹp còn có hai lúm đồng tiền khiêng một cây hung khí cực lớn sải bước lao vào.

Cái miệng nhỏ hồng nõn nà hơi bẹp, tiểu nha đầu hướng tới một chiến sĩ ngồi dưới đất cho một cước, đem hấn đá như quả bóng lăn ra thật xa: “A nha, Diễm lão đầu, người ở chỗ này à? Người chọn một đám phế vật thế nào tới đây vậy? Ha gia hỏa này, mở cái cửa cũng lè mề, còn cần ta tự mình đem cửa đánh mở ra.”

Lắc lắc đầu, tiểu nha đầu cau mày quát: “Diễm lão đầu, trong hành cung nhà mình, lấp nhiều cửa như vậy làm gì? Lúc đi đường một lại một cánh cửa mở ra lại đóng vào, đóng vào lại mở ra, chặn khiến trong lòng ta bị đè nén. Trừ cổng... Thôi, ngay cả cổng, dỡ hết cho ta, đường sạch sẽ cũng sáng khoái hơn nhiều!”

Khóe miệng Huỳnh Diễm kịch liệt run rẩy lên: “Tiểu chủ nhân, hành cung này chính là...”

Tiểu nha đầu chớp mắt, đỉnh đạc nói: “Là hành cung của đại ca sao, đại ca không phải là của ta sao? Cho nên hành cung này hiện tại là của ta, lão Diễm, nhanh sai người động thủ, đem toàn bộ cửa đều dỡ cho ta!”

Tùy tay vung lên, tiểu nha đầu đem cây lang nha bổng vác trên vai ước chừng dài một trượng tám thước, cao gấp khoảng bốn lần nàng, to bằng đùi người bình thường chẳng hề để ý ném về phía Cơ Hạo: “Tiểu bạch kiếm, cầm gậy cho Man Man.”

‘Vèo’ một tiếng, lang nha bổng mang theo một trận ác phong hướng Cơ Hạo đập tới.

Khóe mắt Huỳnh Diễm giật mạnh, khàn cả giọng hét lên: “Tiểu chủ nhân, cẩn thận lại đập chết một người!”

Thân thể Cơ Hạo run run, vì sao Huỳnh Diễm phải dùng một cái chữ ‘lại’?

Lang nha bổng gào thét đập đến, Cơ Hạo theo bản năng vươn tay tiếp được cây gậy. Nhất thời một lực lượng đáng sợ đánh tới, xương khớp toàn thân Cơ Hạo đau đớn một trận, khớp xương va chạm lẫn nhau phát ra tiếng kim loại nặng nề, hai tay nắm chặt lang nha bổng, lão đảo liên tục lui về phía sau.

‘Keng keng keng’, Cơ Hạo mỗi một bước giẫm nặng nề ở trên mặt đất, mặt đất đúc bằng đồng xanh đều phát ra tiếng vang như chuông đồng.

Chỉ lui ba bước, giày trên chân Cơ Hạo dùng da cá sấu cứng rắn nhất trên thân huyết ngạc chế thành đã bị đập vỡ nát

Chương 82: Cận Vệ

Sức nặng khủng bố.

Cơ Hạo sải bước lui về phía sau hai mươi mấy bước, thật không dễ gì mới đứng vững thân thể. Trên mặt đất đúc từ đồng xanh rõ ràng để lại hai mươi bảy cái dấu chân sâu ba tấc, trong dấu chân còn bốc hơi nóng hôi hổi.

Hai tay nắm chặt cán dài của lang nha bổng, toàn thân Cơ Hạo nổi gân xanh, lục phủ ngũ tạng nóng lên từng đợt, một ngụm máu nghẹn ở trong cổ họng, thiếu chút nữa muốn phun ra. Đỉnh đầu hần dần dần dâng lên một luồng khí trắng, mồ hôi đầm đìa vừa mới toát ra, đã bị nhiệt độ cao bốc hơi lên thành hơi nước.

Trong tiếng ‘Hô, hô’, sau lưng Cơ Hạo bốc lên mảng lớn ánh lửa, thân thể ở trong ánh lửa hần như bán trong suốt, mơ hồ có thể thấy được trong cơ thể hần hơn hai trăm kinh lạc ánh lửa quanh quẩn, đại khái phác họa thành đồ đẳng một con Tam Túc Kim Ô.

Huỳnh Diễm hơi mang theo một tia kinh ngạc nhìn Cơ Hạo, như có thâm ý ở trên mạng lưới kinh lạc thiêu đốt trong cơ thể Cơ Hạo nhìn một cái.

Tùy tay đem lang nha bổng ném ra Man Man hơi có một tia kinh hoảng trừng lớn mắt, không chớp mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo: “Chưa đập chết chứ? Đây, lão Diễm, chưa đập chết chứ? Nhìn hần còn đứng kìa? Còn chưa học máu, cũng chưa máu thịt be bét, hần là còn sống chứ?”

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, Cơ Hạo đem lang nha bổng chống nặng nề ở trên mặt đất, non nửa cái hành cung nhất thời cũng nhún nhảy một chút.

Cười gượng một tiếng, trong cổ họng Cơ Hạo xông ra một mùi máu tươi nồng đậm, hần nhìn Man Man cười khổ nói: “May mắn, ta còn có một chút sức, chưa bị đập chết. Cây lang nha bổng này cũng thật đủ nặng!”

Man Man thở ra một hơi nặng nề, dùng sức vỗ vỗ bộ ngực mình, mặt mày hớn hờ chuyển hướng Huỳnh Diễm quát to lên: “Lão Diễm, các người luôn nói là ta không cẩn thận, mới đem nhiều hạ nhân như vậy đập chết đập bị thương, nhìn xem, nhìn xem, lần này ta cũng chưa đập chết người ta. Vậy là các người trước kia chọn lựa người hầu đều là phế vật, cũng không phải là nguyên nhân do ta!”

Huỳnh Diễm cười khổ không nói, chỉ là cười không lên tiếng.

Man Man chấp tay sau lưng, nhảy nhót đến trước mặt Cơ Hạo, ngẩng đầu bắt đầu đánh giá hăn, đột nhiên nhú mày so sánh một chút chênh lệch chiều cao của mình cùng Cơ Hạo, lại kiễng chân, dùng sức vỗ vỗ bả vai Cơ Hạo.

“Ừm, hừ, người tên là gì? Xem bộ dáng người, tuổi hình như không lớn hơn so với ta bao nhiêu, có thể tiếp được cây bồng này của ta, cũng có chút bản lĩnh. Về sau người theo ta đi, chuyên môn xách gậy cho ta là được.”

Sắc mặt Cơ Hạo chột nhất khổ, cả ngày theo tiểu nha đầu này, giúp nàng xách gậy?

Huỳnh Diễm thì vội vàng không ngừng ở bên cười nói: “Cơ Hạo, người còn do dự cái gì? Còn không nhanh cảm tạ tiểu chủ nhân? Có thể theo bên người tiểu chủ nhân, đây là chuyện tốt Nam hoang bao nhiêu người năm mơ cũng không được.”

Cơ Hạo nhất thời không biết nói gì, Huỳnh Diễm nheo nheo mắt, thần nhiên nói: “Cơ Hạo à, theo tiểu chủ nhân, không chỉ có chỗ tốt cực lớn với riêng người, dù là bộ tộc của người, a ba, a mỗ của người cũng đều sẽ thơm lây!”

Cơ Hạo nhớ tới lúc đến Cơ Hạ, Cơ Báo, Cơ Phương dặn dò đối với mình, trong lòng biết rõ phía sau Man Man tất nhiên là thế lực lớn so với Tất Phương bộ còn khủng bố hơn, là Hỏa Nha bộ tuyệt đối không thể trêu vào. Huỳnh Diễm nói rất rõ ràng, mình theo Man Man, bộ tộc cùng a ba, a mỗ đều sẽ thơm lây, ngụ ý càng thêm rõ ràng —— nếu Cơ Hạo từ chối Man Man yêu cầu, như vậy Hỏa

Nha bộ và Cơ Hạo, Thanh Phục tất nhiên phải chịu liên lụy.

Cười nhạt, Cơ Hạo đem lang nha bổng ôm vào ngực, hai tay ôm quyền hướng Man Man hành một lễ: “Man Man người đã để ý Cơ Hạo, không chê ta là người quê mùa, không biết nói chuyện làm việc, vậy Cơ Hạo tự nhiên nghe lệnh.”

Man Man chớp mắt một trận, cười ‘Ha ha’, dùng sức vỗ một cái ở trên ngực Cơ Hạo.

Một chưởng nhìn như thoải mái lại nặng như núi, Cơ Hạo cả người lẫn lang nha bổng đồng thời bay về phía sau, nhuyển giáp da thú của nửa người trên nứt tung hết ra, may mắn giáp trụ sát người A Bảo luyện chế toát ra thanh quang minh mờ, lúc này mới chặn được một chưởng đó của Man Man.

‘Thùng’ một tiếng, Cơ Hạo cả người lẫn lang nha bổng va vào trên vách tường, đem một cái giá nến đồng xanh va đập lún thật sâu vào trong bức tường. Chấn động kịch liệt khiến trước mắt Cơ Hạo nổ đom đóm, một hơi thiếu chút nữa không đưa lên được.

Huỳnh Diễm há mồm, thiếu chút nữa lại muốn kêu to. Bản thân Man Man cũng bị dọa há hốc mồm, kinh hoảng nhìn Cơ Hạo.

Nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, Cơ Hạo chật vật bò dậy, Man Man lúc này mới thở ra một hơi nặng nề, cười to lên ‘Ha ha’: “Ôi, Cơ Hạo phải không? Người thoát nhìn gầy gò không được hai cân thịt như vậy, nhưng không ngờ chịu đòn như vậy. Thật tốt, thật tốt, về sau không cần lo hơi không cần thận đem người đánh chết, người so với đám phế vật đó hữu dụng hơn nhiều.”

Huỳnh Diễm giơ tay áo, lau lau mồ hôi lạnh trên trán, khàn khàn cười nói: “Tiểu chủ nhân, lão chủ nhân nói...”

Man Man xoay người, hung hăng hướng tới Huỳnh Diễm trừng mắt nhìn một cái: “Lải nhải, đừng cả ngày a ba nói cái này, a ba nói cái kia, tai cũng bị mài ra

kén rồi đây. A nha, đây là Ngọc Huyền hoa đại ca nói sao? Hì hì, thật thú vị!”

Nhảy bật lên một cái, Man Man giống như bọ chó, từ vị trí chính giữa lộ đài bật đến bên lộ đài sát mặt hồ. Nàng dùng sức hơi mạnh một chút, đầu va vào trên lan can mép lộ đài đồng xanh đúc, dùng mỹ ngọc trang trí, chợt nghe một tiếng vang lớn, một đoạn lan can dài mười mấy trượng bị va vỡ nát, vô số mảnh vỡ giống như đạn pháo bắn nhanh ra, mang theo tiếng xé gió chói tai rải về phía mặt hồ.

Trên mặt hồ kích động lên mảng sóng lớn, vô số mảnh vỡ lan can bắn phá, cả mảng Ngọc Huyền hoa bị mảnh vỡ đánh cho nát bét.

Chờ mặt hồ hồi phục bình tĩnh, trên mặt hồ đã trôi nổi cả mảng lớn cành gãy lá rách, giữa biển hoa ban đầu sáng lạn như tinh không xuất hiện một cái chỗ hồng cực kỳ khó coi.

Không bao lâu, mảng lớn máu từ dưới nước quay cuồng nổi lên, mấy trăm con cá thân thể bị đập nát giữa cái bụng trắng nổi lên.

Cá chết nổi ở trong biển hoa tuyệt mỹ, cảnh tượng này như thế nào cũng mang theo một tia quái dị.

Huỳnh Diễm không đành lòng nhìn bưng kín mặt, từ cổ họng phát ra tiếng rên rỉ giống như con chó nhỏ bị thương.

Man Man thiếu chút nữa húc vỡ lan can ngã vào trong hồ, nàng chật vật đè một chưởng hướng mặt đất, đem một mảng lớn mặt đất đánh cho lồm xồm, lúc này mới đứng vững thân thể. Nàng từ bên lộ đài thò đầu ra, ngơ ngác nhìn hướng mặt hồ máu quay cuồng cùng biển hoa tàn phá, đột nhiên cười khan lên ‘Ha ha’: “Huỳnh Diễm, cái này giao cho người, nhanh thu thập sạch sẽ, bằng không ta trở về tìm tôn tử của người đánh một trận!”

Huỳnh Diễm khóc không ra nước mắt nhìn Man Man, không ngừng đáp ứng.

Man Man cau mày, chấp tay sau lưng, một bước một quay đầu nhìn hồ nước còn không ngừng có cá chết nổi lên, liên tục cười gượng đi về phía ngoài lộ đài.

Đi ra vài bước, Man Man lại nhớ tới Cơ Hạo, quay đầu hướng Cơ Hạo vẫy vẫy tay: “Cơ Hạo phải không? Mang theo cây gậy của ta, đuổi theo.”

Cơ Hạo bất đắc dĩ vận đủ khí lực, khó khăn xách lên cây lang nha bổng sức nặng kinh người này, bước chân nặng nề theo phía sau Man Man.

“Ài, Cơ Hạo à, người là bị Huỳnh Diễm bắt tới thu thập hành cung à? Ta biết mà, lão Diễm bọn họ thích nhất tùy ý sai bảo người ta.”

“Nói như vậy, nhà người ngay tại phụ cận nơi này? Người biết phụ cận nơi này có chỗ nào chơi vui không? Mang ta đi dạo đi!”

“Hắc, hắc, lần này thật không dễ gì thừa dịp a ba không ở nhà, dẫn người chạy đến giải sầu, ta nhất định phải chơi cho thống khoái rồi mới trở về.”

Trong hành lang ánh đèn tối tăm, Man Man chỉ để ý bản thân nói liên miên cần nhắc, Cơ Hạo nghe răng trợn mắt khiêng lang nha bổng, không ngừng lắc đầu.

Nguồn Goctruyen

Chương 83: Cây Mạnh

Trở thành hộ vệ chuyên trách khiêng gậy của Man Man đã ba ngày, trong ba ngày này, Cơ Hạo mới xem như thật sự nhận thức Man Man.

“Thật sự là cô nương phi thường... đặc biệt!” Khiêng cây lang nha bổng nặng trịch đó, Cơ Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn Man Man như con khỉ, ở trong núi rừng chạy lên chạy xuống.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng như tuyết, không biết từ nơi nào cọ phải một tầng rêu thật dày; bím tóc đuôi ngựa đen nhánh tỏa sáng, chải chỉnh tề đã sớm biến thành như đồng rơm, trên tóc còn treo mấy cành cây nhỏ bé; giáp trụ tinh mỹ hoa lệ xiêu xiêu vẹo vẹo buộc ở trên người, nơi nơi dính đầy bùn nhão.

Man Man thở hổn hển đang ngồi vắt vẻo ở trên chạc một cây đại thụ, nghe răng trợn mắt từ trong một cái tổ chim cực lớn lấy ra vài quả trứng chim to bằng nắm tay, hi hi ha ha hướng Cơ Hạo đứng dưới đất phất tay:

“Cơ Hạo, xem, trứng chim, còn nóng hổi. Người muốn ăn không?”

Cơ Hạo vừa mới lắc lắc đầu, Man Man đã vô cùng vui vẻ đem một quả trứng chim hung hăng vỗ vào trên trán mình, vỏ trứng vỡ ra, nàng cạy vỏ trứng, đem dịch trứng trong suốt đổ vào miệng, ‘Soap’ một ngụm nuốt xuống.

“Hương vị tốt lắm, thực không làm một quả?” Man Man mở to hai mắt nhìn, con người đen nhánh trong suốt như nước, thiên chân vô tà nhìn Cơ Hạo.

“Ta thích, ăn chín.” Cơ Hạo giang hai tay cười khố.

“Úc!” Man Man rất thất vọng kêu một tiếng, sau đó đột nhiên cười hướng Huỳnh Diễm đứng ở phía sau Cơ Hạo hét lớn: “Lão Diễm, cởi quần áo, nhanh lên, cởi quần áo! Đem những quả chim này đều đừng mang về cho ta, hương vị rất tốt!”

Huỳnh Diễm vẽ mặt cầu xin, đem trường bào trên người mình dùng tơ vàng dệt thành cỏi xuống, lộ ra áo ngắn bó sát bên trong. Man Man vui vẻ ở trên đại thụ cao trăm trượng bò qua bò lại, đem một lại một quả trứng chim không ngừng ném xuống.

Huỳnh Diễm luống cuống tay chân lao tới dưới đại thụ, nhanh nhẹn đem trứng chim bay xuống vững vàng đón ở trong tay, không ngừng đem chúng nó đặt ở trong trường bào mình trải dưới đất, đồng thời lớn tiếng hét chói tai: “Ai, tiểu chủ nhân, chậm chút, chậm chút, a, thiếu chút nữa ngã!”

Tuy kêu thê thảm, nhưng Huỳnh Diễm ra tay rất có tinh yếu ‘Ổn, chuẩn, ngoan’, mặc cho Man Man đem trứng chim ném xuống như mưa rơi, Huỳnh Diễm lại một quả trứng chim cũng chưa lọt, tất cả đều vững vàng bắt ở trong tay, đặt ở trên trường bào. Vài lần Huỳnh Diễm ra tay kéo theo tàn ảnh nhàn nhạt, Cơ Hạo vận dụng Kim Ô Thần Mâu, cũng không thể thấy rõ động tác của hắn.

Trong lòng Cơ Hạo không khỏi kinh hãi, hắn âm thầm phỏng đoán thực lực của Huỳnh Diễm thậm chí so với Cơ Báo còn mạnh hơn rất nhiều, thực có thể là tồn tại cường đại tiếp cận Vu Vương cảnh. Nhưng nhân vật như vậy, ở trước mặt Man Man chỉ là một lão nô khúm núm nịnh bợ, cả ngày cợt nhả vui cười chơi đùa với Man Man —— a ba của Man Man, rốt cuộc là tồn tại thế nào?

“Dục, dục, tiểu chủ nhân để ý, chúng ta đem đại gia hỏa kia dẫn ra rồi!” Ngoài mấy chục dặm một tiếng hét dài xa xa truyền đến, tiếng hét dài mang theo một đạo cuồng phong, thổi cành lá trong núi rừng bay tứ tung, mưa to trên không trung rơi xuống bị sóng âm vô hình kích động, hóa thành mảng lớn hơi nước trắng xoá tràn ngập bốn phía.

Trên một ngọn núi lớn ngoài mấy chục dặm, mười mấy hộ vệ Man Man mang đến đang từ triền núi dốc đứng chạy như điên xuống, trong tay hộ vệ đầu lĩnh mang theo một con tiểu thú dài hơn ba thước, vật nhỏ lông xù ở trên tay hắn điên cuồng giãy dụa, không ngừng phát ra tiếng kêu bén nhọn, nho nhỏ.

Ở phía sau bọn họ, mấy chục cây gỗ lớn bị một lực lượng đáng sợ nhổ tận gốc, mang theo tiếng rít chói tai, giống như cây lao hướng về bọn họ ném tới. Cơ Hạo thấy rõ, phía trước những cây gỗ lớn kia, không khí cũng bởi vì cấp tốc chấn động biến thành khí bạo màu trắng mắt thường có thể thấy được, có thể thấy được lực lượng đem những cây gỗ lớn đó ném ra lớn bao nhiêu.

Mười mấy hộ vệ giống như khi vườn linh hoạt, nhẹ nhàng xuyên qua ở trong núi rừng.

Cây gỗ lớn nguy hiểm vô cùng cọ sát thân thể bọn họ đập xuống đất, thân cây cực lớn ầm ầm vỡ nát, mảng lớn mặt đất sụp đổ, đá núi ầm ầm vỡ nát, tung tóe lên vô số đất đá, thanh thế dọa người tới cực điểm.

Một tiếng gầm gừ tức giận dị thường truyền đến, cách rất xa, Cơ Hạo nhìn thấy một cự nhân cao mười trượng có thừa nhảy lên cao cao, vung một khối cự thạch lớn cả trượng hung hăng hướng hộ vệ chạy trốn nện xuống.

Trong tiếng nổ, mặt đất dưới chân Cơ Hạo cũng mơ hồ rung rung một chút, chân núi xa xa, một rừng cây phạm vi mười mấy dặm ầm ầm vỡ nát, đại địa vỡ ra, lõm xuống thành một cái hố to đường kính vài dặm. Một đòn tùy ý của cự nhân toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, mặt xanh nanh vàng vạn phần dữ tợn này, vậy mà lại có uy lực như thế.

Huỳnh Diễm kinh hô lên: “Tiểu chủ nhân... Người, người, người làm cho bọn họ đi, đi, đi trên chọc ‘Sơn thần’?”

Ở Nam hoang, trong sinh linh ngoại tộc như là lão bằng hữu lão thạch, lão thụ yêu cùng Hành La Quân của Cơ Hạo như vậy, có một loại sinh linh là bốn nguyên tinh khí sông núi biến thành. Bọn họ hấp thu thiên địa linh khí, tinh hoa tinh tú, sau khi ngưng tụ thân thể, có thể điều động lực lượng sông núi thai nghén mình, trong cái giơ tay nhắc chân có uy lực rất lớn, ở Nam hoang, loại sinh linh kỳ dị này được con dân bộ tộc Man hoang xưng là ‘Sơn thần’.

Có một số bộ tộc Man hoang, thậm chí cung phụng sơn thần như vậy, đem

bọn họ coi là tổ linh tiến hành hiến tế, sơn thần cung cấp che chở cho bọn họ, mà bọn họ thì cung cấp thức ăn cùng phục vụ khác cho sơn thần.

“Không phải là một tên to xác ngu ngốc sao?” Man Man ngạo nghễ ngẩng đầu lên, hoạt động tay chân một phen, đột nhiên nhảy dựng lên, tung người nhảy lên cao hơn trăm trượng, vừa vịn một trận gió núi gào thét đánh úp lại, Man Man thuận gió hướng về phía sơn thần bay đi, trong mấy hơi thở đã chạy ra bảy tám dặm.

“Lão Diễm, không được nhúng tay, ta đã lâu không toàn lực hoạt động, cả người cũng ngứa rồi!” Man Man lớn tiếng kêu lên: “Người dám nhúng tay, ta trở về đi tìm con, tôn tử của người hảo hảo luyện quyền cước một chút!”

Khuôn mặt già nua của Huỳnh Diễm khóc có thể nhỏ ra mật đắng, hần bất đắc dĩ dậm chân một cái, cắn răng hướng Cơ Hạo quát: “Theo sau nhanh chút, nếu tiểu chủ nhân bị thương ở đâu, tất cả chúng ta đều phải chết! Mau, mau, mau theo sau, không thể nhúng tay, nhưng cũng không thể để tiểu chủ nhân bị tên lỗ mãng kia làm bị thương!”

Mười mấy hộ vệ của Man Man chật vật tránh được một đòn mãnh liệt của sơn thần, bọn họ lớn tiếng thở hổn hển, chật vật từ trong đá vụn bắn phá chạy ra, dùng tốc độ nhanh nhất rời xa sơn thần.

Sơn thần cao mười trượng kia lớn tiếng rống giận, tùy tay bỏ lại núi đá đã nát hơn phân nửa, tùy tay nắm một cái, một cây gỗ lớn trên dưới trăm trượng liền theo tiếng vỡ vụn đáng sợ bị nhổ tận gốc.

“Rống!” Sơn thần hét to một tiếng, vung thân cây lung tung hướng phía trước đập xuống.

Bóng người nho nhỏ chợt lóe, Man Man giống như một cơn gió xoáy lao tới trước mặt sơn thần, quát to một tiếng, hai tay giơ lên, vững vàng nâng thân cây.

Nổ vang một tiếng, đại địa phạm vi vài dặm dưới chân Man Man kịch liệt

chấn động, mặt đất rạn nứt, một cái hố to sâu tới mấy trượng âm âm xuất hiện.

Dưới chân Man Man lóe lên một đám mây lửa, nàng chân đạp mây lửa lơ lửng ở không trung, hai tay vững vàng nâng thân cây. Quát khê một tiếng, Man Man xoay người, hai tay mang theo đại thụ, đem thân cây tính cả một tên sơn thần kia cùng nhau xách lên, hung hăng nện xuống đất.

Đại địa dao động một trận, nửa thân thể của sơn thần thân hình khổng lồ bị đập vào mặt đất, thật lâu sau chưa thể giãy dụa ra.

Cơ Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn Man Man, lực lượng này...

Tiểu nha đầu này chưa dùng bất cứ vu lực nào, hoàn toàn là dựa vào lực lượng thân thể, mạnh mẽ áp chế cái này đầu uy thế tuyệt luân sơn thần!

Đây là quái lực dã man cỡ nào! Tuổi tiểu nha đầu này, so với Cơ Hạo còn nhỏ hơn mấy tháng!

Chương 84: Không Phải Con Người

Một mảng núi rừng phạm vi mấy chục dặm trời sụp đất nứt, ba bốn ngọn núi nhỏ bị đánh hóa thành tro bụi.

Đại địa kịch liệt chấn động, cơn lốc lao ngược lên bầu trời, một mảng mây mưa hơn trăm dặm bị thổi tan thành mây khói, lộ ra một mảng bầu trời màu lam, ánh mặt trời sáng lạn đã hơn nửa tháng không thấy mãnh liệt chiếu xuống, chiếu sáng một mảng dãy núi này.

‘Rắc rắc, ha ha, cạc cạc’!

Man Man giống như con khỉ phát cuồng rống to, mái tóc dài rối tung ở sau người, vòng vàng dùng để buộc tóc sớm đã không biết bay đi đâu rồi. Thân thể nhỏ nhắn của mang theo tiếng xé gió dồn dập, kéo theo từng cái tàn ảnh xuyên qua lui tới, xách cánh tay thật lớn của sơn thần điên cuồng đập.

Sơn thần cao tới mười trượng điên cuồng rống giận rít gào, lại trốn không thoát đôi tay nhỏ bé nhắn nhui trắng trẻo của Man Man cao không đến năm thước.

Man Man kéo thân thể cao lớn của sơn thần, như quỷ my, bỗng xuất hiện ở nơi này, mang theo sơn thần hung hăng hướng dưới đất nện một cú, bỗng lại xuất hiện ở ngoài mười mấy dặm, đem sơn thần điên cuồng đập một trận vào sâu trong lòng đất, tùy tay nhổ một ngọn núi nhỏ nhằm vào đầu vào mặt đập xuống.

Bỗng nhiên lui tới, giống như sao băng, mỗi một lần động tác của Man Man, không khí đều kịch liệt chấn động, phát ra tiếng vang lớn như sét nổ. Nhất ** khi bạo màu trắng không ngừng hướng bốn phương tám hướng bắn vút đi, cả mảng núi rừng lay động, gãy, thân cây cành cây to nhỏ giống như mưa rào, bay cao cao lên trời, sau đó ở ngoài mấy chục dặm chậm rãi rơi xuống.

Cơ Hạo ôm lang nha bổng của Man Man, trợn mắt há hốc mồm nhìn tiểu nha

đầu này công kích gần như điên cuồng.

Chưa dùng vu lực, quanh thân không có nửa điểm lực lượng dao động, Man Man hoàn toàn là dựa vào lực lượng thân thể, đánh cho sơn thần thân thể cực lớn, thần lực vô cùng này khóc trời kêu đất, hoàn toàn không có bất cứ sức phản kháng nào.

Kém nhất kém nhất, sơn thần khổng lồ này cũng có thực lực cấp Đại Vu, hơn nữa ở trong Đại Vu cũng có thể tính là tồn tại cực kỳ lợi hại, nhưng Man Man đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể, có thể tuyệt đối áp chế một vị Đại Vu, đây là man lực đáng sợ cỡ nào!

“Nghe nói, long tộc ấu long, vừa sinh ra đã có lực lượng thân thể có thể so với Đại Vu bình thường. Khí lực của Man Man, sợ là có thể so sánh với hậu duệ của long tộc.” Cơ Hạo khiếp sợ lau lau một dòng nước trên khóe miệng dài, quay đầu hướng Huỳnh Diễm hỏi.

Huỳnh Diễm không phải không đặc ý sờ sờ chòm râu trên mặt, cẩn thận đề thấp thanh âm: “Lúc tiểu chủ nhân mới ra sinh, lão chủ nhân đã từng tính toán vì nàng, lực lượng tiểu chủ nhân tương đương với mười con ấu long! Hơn nữa, khí lực tiểu chủ nhân càng ngày càng lớn, hiện tại tiểu chủ nhân, chỉ cần lực đôi tay, sợ là có thể chống đỡ với đỉnh cấp Đại Vu, thậm chí mạnh hơn cũng nói không chừng.”

Dù là Cơ Hạo dưỡng khí tu tâm hỏa hậu rất hần hoi, vẫn bị lời Huỳnh Diễm nói dọa chảy dưng.

Thân thể long tộc, là một tộc mạnh nhất của vô số chủng tộc thế gian, long tộc ấu long, ở trong con non của toàn bộ tộc đàn càng là một loại cường đại nhất. Nhưng Man Man lúc mới sinh ra, lực lượng thân thể của nàng đã tương đương với mười con ấu long hợp lực?

“Cái này, cái này...” Con người Cơ Hạo cũng không khỏi phóng to vài vòng, trong đầu càng là điện chớp sấm rền từng đợt, bị dọa nói không ra lời.

Huỳnh Diễm càng thêm đắc ý, nhìn thấy bộ dáng Cơ Hạo như thế, hăn không khỏi vụn phần rứt rè ưỡn ngực: “Chỉ là hao phí trong đó, nói ra cũng có thể dọa chết người. Mẫu thân tiểu chủ nhân xuất thân cao quý, tiểu chủ nhân còn ở trong bụng mẹ, đã được vô số thiên địa kỳ trân ngày đêm tắm bổ, cho nên mới có một thân lực lượng không thể tưởng tượng của tiểu chủ nhân hiện nay.”

‘Ha ha’!

Tiếng cười to như sấm sét, chấn động màng tai Cơ Hạo đau nhức. Man Man nhảy lên, hai tay ôm cổ sơn thần, kêu ‘Ngao ngao’ vọt một cú quý dị, đem sơn thần hung hăng nện xuống đất. Một ngọn núi lớn bị ầm ầm xé rách, lộ ra một vết nứt sâu không thấy đáy.

Sơn thần há mồm, phun ra một ngụm huyết khí vàng óng, tức giận, hăn rút cuộc phát động toàn bộ sơn thần lực, dưới làn da vô số phù văn màu vàng đất cấp tốc sáng lên.

Mấy chục ngọn núi lớn xung quanh kịch liệt chấn động, từng làn sóng sương mù màu vàng đất hóa thành hình rồng mắt thường có thể thấy được, không ngừng rót vào trong cơ thể sơn thần. Sơn thần cao mười trượng trăm thấp rít gào, thân thể ở dưới khí vàng tắm bổ cấp tốc sinh trưởng bành trướng, trong chớp mắt đã trên dưới ba mươi trượng.

Man Man hưng phấn rống to, tung người nhảy dựng lên, bay lên một cước hướng ót sơn thần đập tới.

“To con, dùng thêm chút sức, đừng có nhũn nhùn nhùn như vậy!”

Trong tiếng cười ‘Hắc hắc’, sơn thần rít gào một tiếng trầm thấp, hai tay hăn vung về phía trước, hư ảnh một ngọn núi lớn màu vàng đất dần dần ngưng tụ ở trước mặt hăn. Một cước này của Man Man hung hăng đá vào trên hư ảnh ngọn núi lớn phạm vi trăm trượng, sâu trong lòng đất nhất thời truyền đến một tiếng nổ.

Ở giờ khắc này, sơn thần đã liền thành một thể với địa mạch ngọn núi thai nghén hần, đại địa phạm vi ngàn dặm trở thành nguồn suối lực lượng của hần, công kích của Man Man đối với hần chuyển dời toàn bộ đến trong đại địa phạm vi ngàn dặm.

Trừ phi Man Man có thể một đòn phá vỡ dây núi kích cỡ ngàn dặm, nếu không công kích của nàng sẽ không thể thương tổn đến sơn thần mấy may.

‘Đánh, đánh, đánh’!

Man Man lớn tiếng rít gào, nháy mắt ở trong không khí kéo ra mấy ngàn tàn ảnh, vô số tàn ảnh đồng thời hướng về hư ảnh ngọn núi lớn sơn thần ngưng tụ điên cuồng quyền đấm cước đá. Tiếng vang nặng nề không dứt bên tai, mặt đất kịch liệt chấn động, trên mặt đất không ngừng xuất hiện các vết nứt nhỏ bé, sau đó lại ở dưới khí màu vàng đất tăm bổ nhanh chóng khép lại.

Mấy ngọn núi vừa bị Man Man bạo lực oanh kích chấn vỡ bật lên tại chỗ, nhanh chóng hồi phục nguyên dạng. Sơn thần rít gào trầm thấp, ở dưới hư ảnh ngọn núi lớn kia che chở, trong con người hần lóe ra u quang màu vàng hung ác, đột nhiên hướng tới Man Man rống lớn một tiếng.

Nổ vang một tiếng, một tảng đá phạm vi một trượng từ miệng sơn thần phun ra, hung hăng đánh vào trên người Man Man.

Đây là sơn thần dùng địa mạch lực ngưng tụ ‘thần thạch’, không phải tảng đá thiên nhiên bình thường. Tảng đá này đường kính chỉ một trượng, nhưng trọng lượng lại vượt qua ngàn vạn thạch, thần thạch tự mang trọng lực lực tràng đáng sợ, thần thạch bắn nhanh, không khí thậm chí là ánh sáng ven đường cũng có chút vẩn vèo.

Man Man trong lúc nhất thời chưa phòng bị được chiêu thức ấy, bị một đòn hung hăng của thần thạch, giáp trụ trên người chột sáng ngời, thân hình nho nhỏ kéo theo một đường màu trắng thẳng tắp bắn bay ra, lao đầu vào trên một ngọn núi lớn ngoài trăm dặm.

Sơn thần rít gào một tiếng trầm thấp, tùy tay chỉ, khối thần thạch kia thể đi nhanh hơn, mang theo tiếng xé gió chói tai hung hăng hướng Man Man rơi thật sâu vào trong ngọn núi lớn đập xuống. Một đòn này sắc bén dị thường, lấy sơn thần điều động địa mạch ngàn dặm tụ tập lực lượng, cho dù là đỉnh cấp Đại Vu trúng một đòn này cũng sẽ bị thương nặng.

Huỳnh Diễm kinh hô một tiếng, luôn ung dung rộng lượng hăn bị dọa lập tức nhảy lên, kéo theo một ánh lửa liên hướng Man Man bay đi.

Trong hố to Man Man ở trên ngọn núi va đập ra ánh lửa chọt lóe, một thiên uy mệnh mông không cách nào hình dung rợp trời rợp đất thối quét ra, một mảng hồng quang bắn nhanh ra, Cơ Hạo chỉ cảm thấy nhiệt độ núi rừng xung quanh chọt tăng lên tới mức kinh người, sau đó nhiệt độ lại nhanh chóng hạ xuống.

Thần thạch địa mạch lực ngưng tụ vô thanh vô tức tan thành một làn khói, một ánh lửa bắn ra trăm dặm, hung hăng trúng ngực sơn thần, đánh ra ở trên ngực hăn một lỗ thủng trong suốt.

Vô số phù văn màu đỏ sậm hừng hực thiêu đốt ở phụ cận vết thương của sơn thần cấp tốc lan tràn, nhanh chóng bao trùm thân thể hăn.

Sơn thần rít gào trầm thấp, phun ra từng ngụm từng ngụm huyết tương màu vàng đất, chật vật quỳ xuống đất. Một dấu ấn nô lệ hỏa diễm ngưng tụ thành lạng yên xuất hiện ở mi tâm hăn, vị sơn thần này đã bị Man Man vận dụng lực lượng thần kỳ nào đó triệt để giam cầm.

Trong ánh lửa, Man Man sắc mặt tái nhợt mang theo một tấm lệnh bài màu đỏ dài ba thước từ từ bay ra.

Chương 85: Địa Nhũ

Sơn thần ngực bị xuyên thủng quỳ rạp xuống đất, thở phì phò.

Vừa rồi lệnh bài trong tay Man Man phun ra một ánh lửa, đục lỗ hư ảnh ngọn núi lớn sơn thần dùng địa mạch lực ngưng tụ, phá vỡ ngực hắc, trực tiếp làm sơn thần bị thương nặng, lại lấy vu pháp kỳ dị, bá đạo đem hắc giam cầm, thu phục thành nô lệ.

Sơn thần này giờ phút này hơi thở mỏng manh, chiến lực thậm chí còn so ra kém Tiểu Vu bình thường. Không có thời gian dài tĩnh dưỡng, hao phí địa mạch khí trong dãy núi thai nghén hắc tẩm bổ thân thể, hắc không thể khôi phục uy thế trước đây.

Cơ Hạo tò mò đánh giá lệnh bài trong tay Man Man.

Lệnh bài màu đỏ rực chất liệu rất quái dị, không phải vàng hay ngọc, lại mang theo một số đặc thù nào đó của vàng ngọc. Lệnh bài rộng sáu tấc, dày một tấc, dài ba thước tạo hình tinh mỹ, trong vô số hỏa văn, pho tượng các loại hỏa long, hỏa phượng... thần cầm thần thú hỏa hệ trông rất sống động, thoát nhìn như đều ở trong hỏa văn như lốc xoáy bay lên bốn tấu.

Cơ Hạo nhớ rất rõ, vừa rồi nháy mắt khối lệnh bài này phát uy, phóng ra thiên uy mệnh môn khiến hắc cứng ngắc cả người, giống như một con kiến gặp được thần linh cao cao tại thượng, trong đầu trống rỗng, đối với thân thể hoàn toàn không khống chế được.

Thiên uy cực kỳ khủng bố cỡ đó, làm Cơ Hạo khắc cốt铭心 tâm khó có thể quên. Nhưng thiên uy như thế, lại chỉ là dư âm uy lực một khối lệnh bài phóng ra.

“A nha, người gia hỏa này, có thể làm ta đem lệnh bài a ba cho ta bảo mệnh cũng phải dùng, khá lắm.” Man Man mang theo lệnh bài tùy ý lắc lư, đứng ở

trước mặt sơn thần, dùng sức đá cánh tay hấn đặt dưới đất.

“Người biết lệnh bài a ba cho ta, bổ sung đầy pháp lực một lần cần bao lâu không? Phải phơi nắng cả ngày mới có thể đem pháp lực hao phí bổ sung đầy. Hiện tại là mùa mưa, mùa mưa, người bảo ta bổ sung lại pháp lực như thế nào?” Man Man mang theo lệnh bài, dùng sức đâm vào đầu sơn thần, đập đến mức đốm lửa văng khắp nơi, Huỳnh Diễm ở một bên xem không ngừng méo miệng.

“Mang ta đi sào huyết của người, trong sào huyết bọn to con các người, nhất định có thứ tốt.” Man Man nheo mắt, rất hưng phấn nói: “Nếu bảo bối trong sào huyết của người không đủ nhiều mà nói, người nhất định phải chết! Hừ, đại ca đang xây dựng cung điện mới cho a ba, vừa lúc thiếu khổ lực.”

Sơn thần thân hình thu nhỏ lại đến hơn năm trượng uể oải ‘Rốngggg!’ một tiếng, chậm quá đứng dậy, lấy tay sờ sờ lỗ thủng trên ngực, sải bước đi nhanh về phương hướng lúc hấn đến.

Vừa đi, đại gia hỏa này vừa quay đầu, không ngừng hướng cục lông mấy hộ vệ kia mang theo trong tay nhìn một cái.

Cơ Hạo lúc này mới chú ý tới, cục lông trên tay các hộ vệ kia mang theo, là một tiểu thú giống con báo, thân hình thon dài. Con thú nhỏ này không ngừng rít gào giãy dụa, trên người tản mát ra pháp lực dao động hầu như không có gì khác với trên người sơn thần.

Cơ Hạo không khỏi nhớ tới Cơ Khuê bọn lão vu tể từng nói cho hấn, như là sơn thần loại ngoại tộc này, nếu sơn linh địa huyết thai nghén bọn họ đủ cường đại, trừ một sơn thần, thường thường còn có thể thai nghén ra một con thú cộng sinh với hấn.

Ý nghĩa của thú cộng sinh này đối với sơn thần, giống huyết mạch thân nhân của nhân loại. Cho nên hộ vệ của Man Man đem con thú nhỏ này vụng trộm bắt ra, sơn thần đó mới tức giận ngập trời đuổi theo không tha, bị dẫn tới trước mặt Man Man chịu một trận đòn đau.

“Trả lại cho người, trả lại cho người!” Man Man híp mắt cười rất khoái hoạt: “Người cũng là của ta rồi, tiểu gia hỏa này cũng là của ta. Ha, nhanh dẫn đường, đi tới sào huyệt xem xem.”

Hộ vệ tóm con thú nhỏ buông lỏng tay, con thú nhỏ này nhất thời hóa thành một đạo hắc quang cấp tốc lao ra, chạy đến trên vai sơn thần, thoải mái cuộn mình ở đầu vai hắc năm xuống. Trên khuôn mặt phong cách cổ xưa cứng nhắc của sơn thần chậm rãi nở ra một nụ cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ con thú nhỏ chỉ bằng ngón tay mình, rất vui mừng ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng.

Cơ Hạo nhìn nụ cười thuần phác, tự nhiên trên mặt sơn thần, không khỏi cũng cười.

Sơn thần này có nhiều loại chỗ kỳ dị, nhưng bọn họ là tinh linh thiên địa sinh, tính cách thuần phác hàm hậu nhất. Bọn họ cười đều là bắt nguồn từ vui mừng thuần túy nhất của bản tâm, trong nụ cười cũng mang theo sức cuốn hút cực kỳ mãnh liệt.

Man Man thì bay lên một cước, hung hăng đá vào trên mõng sơn thần: “Dẫn đường nhanh chút, cười ngốc nghếch cái gì? Ai, các người những gia hỏa ngốc nghếch từ tầng đá chui ra này, đúng là không có cách nào nói chuyện tử tế với các người. Dưới trướng a ba tầng đá chán ngắt như người có vài vạn, đều không có ý tứ giống người.”

Cơ Hạo kinh sợ, hoảng sợ, không khỏi nhìn Man Man một cái.

Dưới trướng a ba của tiểu nha đầu này, sơn thần cùng loại có cả vạn?

Một sơn thần nhỏ yếu nhất, cũng cần địa mạch lực phạm vi ngàn dặm mới có thể thai nghén tằm bố ra, hơn nữa phải cơ duyên xảo hợp, mới có thể ở trong địa huyệt nào đó hình thành điều kiện thai nghén sơn thần thành thực. Mấy vạn sơn thần để hắc sai bảo, a ba của Man Man, hắc có một khối lãnh địa lớn bao nhiêu, mới có thể có thu nạp được nhiều sơn thần như vậy?

Ít nhất ít nhất, theo Cơ Hạo biết, lãnh địa Hỏa Nha bộ trực tiếp, gián tiếp khổng chế có mười mấy vạn dặm, ở trong một mảng lãnh thổ to lớn như vậy, thạch quái giống lão thạch thật ra có không ít, nhưng sơn thần thật sự có thể nắm giữ thân núi, địa lực một phương, cộng lại nhằm chừng còn chưa tới một bàn tay.

Sơn thần thở phì phò ‘Phù, phù’, sải bước chạy như điên ở phía trước, mọi người đều đẩy nhanh bước chân theo sát ở phía sau sơn thần, một đường chạy đi mấy trăm dặm, một ngọn núi hùng vĩ phía trước đồ sộ sừng sững, sơn thần vòng qua chân núi, đi tới trước mặt một vách núi.

‘Ô ô ~ rống’!

Kêu to một tiếng, một mảng hào quang màu vàng hiện lên trên người sơn thần, trên vách núi vô thanh vô tức mở ra một khe hở, sơn thần quay đầu lăm lăm một tiếng, bước vào trong khe hở tối như mực.

Man Man đi đầu, mọi người theo sát sơn thần đi vào. Lúc vừa mới vào, trong khe hở cực kỳ tối, nhưng rất nhanh xung quanh đã có ánh sáng nhàn nhạt chui vào, tiếp tục xâm nhập vào phía trong, ánh sáng dần dần sáng lên, hai sườn vách núi có thể nhìn thấy cũng dần dần trở nên óánh nhuận, nhẵn nhụi như mỹ ngọc, thậm chí nhiều nơi núi đá cũng trong suốt giống thủy tinh.

Ánh sáng kỳ dị từ trong núi đá chui ra, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy trong vách núi có phù văn màu vàng đất thiên nhiên hình thành lóe lên. Những phù văn này phong cách cổ xưa dày nặng, chỉ bằng bốn nguyên hậu thổ lực trong thiên địa, Cơ Hạo theo bản năng điều động toàn bộ tinh thần, đem những phù văn chợt lóe rồi biến mất kia vội vàng khắc ở sâu trong linh hồn.

Người thường, cả đời cũng không có cơ hội nhìn thấy loại bốn nguyên phù văn thiên địa sinh thành này.

Theo khe hở rộng rãi hành tẩu mười mấy dặm, phía trước rộng mở trong sáng, đây là một cái huyết động cực lớn phạm vi mấy chục dặm trong núi.

Mặt đất huyết động là đất vàng nhẵn nhụi, thổ nhưỡng màu mỡ trơn bóng, dùng sức sờ thậm chí có thể nặn ra chất lỏng cùng loại với dầu trơn. Vô số hoa cỏ kỳ dị sinh trưởng rậm rạp ở trên đất vàng, Cơ Hạo nhìn lướt qua, liền nhận ra mấy trăm loại dược thảo cường lực Thanh Phục từng nhắc tới.

Nhiều dược thảo ở trong núi rừng là rất khó tìm được, nhưng nơi này lại khắp nơi đều có, một số dược thảo tuổi cực kỳ kinh người, ít nhất cũng có mấy ngàn năm hỏa hậu.

Ở gốc dược thảo, đá quý to nhỏ lộn xộn chồng chất giống như gạch ngói vụn, hồng, lam, lục, bạch, các loại đá quý tỏa sáng rạng rỡ lóa mắt người ta, trong mỗi khối đá quý đều tràn ngập khí tức hậu thổ khổng lồ.

Nhưng hấp dẫn người ta nhất, không phải những dược thảo cùng đá quý đó, mà là một ao nước phạm vi trăm trượng chính giữa huyết động ——

Trong ao nước là một vũng dịch màu vàng đất dinh dính, dày nặng, mùi đất tanh cuộn cuộn nồng hậu không ngừng từ trong dịch phun ra, hun người ta cổ họng mắt ngứa tê cực kỳ khó chịu.

Huỳnh Diễm thì kinh hô lên: “Nhiều Địa Mạch Nguyên Nhũ như vậy? Cái này phải tồn tại bao nhiêu năm mới có thể có được một ao như vậy chứ?”

Chương 86: Thối Thế

Man Man vươn ngón tay nhỏ dính chút Địa Mạch Nguyên Nhũ, đặt ở trên đầu lưỡi nếm hương vị, sau đó cau mày nhổ ra mấy ngụm nước bọt.

“Không hữu dụng như người nói đâu, lão Diễm!” Hứng thú của Man Man đối với Địa Mạch Nguyên Nhũ lập tức tiêu tán, nhảy nhót về phía một ngọn núi đá quý cao mười mấy trượng xa xa — đó là núi nhỏ các loại đá quý to nhỏ lấy hàng vạn để tính chồng chất lên, châu quang bảo khí hầu như có thể chọc mù mắt người ta.

“Đối với tiểu chủ nhân tự nhiên là vô dụng, nhưng đối với người khác, đây chính là bảo bối!” Huỳnh Diễm vội vàng từ trong tay áo lấy ra một bình ngọc to bằng nắm tay, tùy tay đem bình ngọc ném vào trong cái ao Địa Mạch Nguyên Nhũ hội tụ mà thành.

Bình ngọc ‘Vù’ một cái biến thành kích cỡ đầu người, miệng bình trào ra một khí xoáy tụ chảy xiết, một dòng Địa Mạch Nguyên Nhũ to bằng ngón cái từ từ bay lên, chậm rãi rót vào trong bình ngọc. Huỳnh Diễm khống chế bình ngọc sắc mặt chợt hơi đổi, da mặt trắng nõn bởi vì dùng sức quá mạnh chợt biến thành màu đỏ rực.

Tiếng ‘Ong ong’ không dứt bên tai, Địa Mạch Nguyên Nhũ không ngừng rót vào bình ngọc, bình ngọc kịch liệt chấn động.

Bề mặt dịch trong ao thông thả hạ xuống, một tấc, ba tấc, bảy tấc... Một thước, ba thước, bảy thước...

Dần dần lúc mặt dịch giảm một trượng sáu thước, trong Địa Mạch Nguyên Nhũ, mấy trăm khối kết tinh màu vàng to bằng đầu người lộ ra. Những kết tinh này toàn thân long lanh bán trong suốt, từng luồng thổ khí to bằng ngón cái mắt thường có thể thấy được giống như linh xà ra ra vào vào ở trên tinh thể, ngẫu nhiên trong kết tinh hào quang chợt lóe, liền có mảng lớn phù văn dày nặng

phong cách cổ xưa lóe lên.

Huỳnh Diễm mặt mang nét mừng như điên vung tay lên, bình ngọc dừng hấp thu Địa Mạch Nguyên Nhũ, mà phóng ra mấy chục khí xoáy tụ, bắt đầu hấp thu những kết tinh này.

Kết tinh to bằng đầu người rõ ràng dị thường nặng, hai tay Huỳnh Diễm chỉ bình ngọc, giữa ngón tay ánh lửa bắn ra bốn phía, dùng hết sức bú mẹ, những kết tinh này mới chậm rãi bay lên, mang theo tiếng gầm rú trầm thấp chậm rãi bay về phía miệng bình ngọc nhỏ hẹp.

“Cơ Hạo, các người hầu hạ tiểu chủ nhân có công, những Địa Mạch Nguyên Nhũ này, các người nhanh hấp thu đi. Địa Mạch Nguyên Nhũ, chính là đại địa tinh hoa ngưng tụ thành, có thể hơi tăng lên một chút lực lượng của các người, tăng lên thật lớn cường độ cùng phòng ngự của thân thể các người, càng có thể rèn luyện kinh lạc, vu huyết, đối với các người về sau có lợi ích cực lớn.”

Huỳnh Diễm vừa cực lực thu những kết tinh này, vừa chỉ vào Địa Mạch Nguyên Nhũ lưu lại trong cái ao đại khái phạm vi năm sáu trượng, sâu hơn một thước thân nhiên nói: “Lúc hấp thu nhất định phải thật cẩn thận, tuyệt đối đừng hấp thu Địa Mạch Nguyên Nhũ vượt qua cực hạn thân thể cất chứa, nếu không thân thể các người sẽ biến thành tảng đá, vậy thì phiền to.”

Cơ Hạo và mười mấy hộ vệ nhìn nhau một cái, vội vàng nhảy vào cái ao.

Những hộ vệ kia còn có chút cẩn thận câu nệ, ở trước mặt Man Man và Huỳnh Diễm không dám thất lễ, chỉ ngồi ở trong Địa Mạch Nguyên Nhũ, cẩn thận lấy bí pháp hấp thu. Nhưng Cơ Hạo không quản được nhiều như vậy, hắn dứt khoát cởi quần áo trên người, chỉ để lại một cái khố da thú chế thành, dứt khoát lưu loát nằm dưới đất, đem toàn bộ thân thể đều đắm chìm ở trong Địa Mạch Nguyên Nhũ.

Bổ Thiên Bất Lộ Quyết phát động, lỗ chân lông toàn thân Cơ Hạo đồng thời mở rộng, vô số lỗ xoáy nhỏ bé bắt đầu phun ra nuốt vào Địa Mạch Nguyên

Nhũ.

Địa Mạch Nguyên Nhũ, đại địa tinh hoa chịu thiên địa lực rèn luyện, trải qua năm tháng dài lâu lắng đọng lại, ở trong địa huyết bảo quật tàng phong tụ khí, giống như ủ rượu trải qua ít nhất vạn năm ủ trở lên, lúc này mới có thể dần dần thành hình.

Đại địa lực dày nặng mà tươi nhuận, có thể xưng là mẹ của vạn vật. Địa Mạch Nguyên Nhũ là tinh hoa của đại địa lực, càng có kỳ hiệu cố bản bồi nguyên, tăng cường thiên chất thân thể. Chiến sĩ Nam hoang, nếu là có cơ duyên này dùng Địa Mạch Nguyên Nhũ rèn luyện thân thể, nói chung, thực lực của bọn họ đều sẽ vượt xa cùng giai, sức một người đủ để đối kháng ba năm chiến sĩ khác điều kiện hoàn toàn giống nhau.

Một giọt Địa Mạch Nguyên Nhũ bị hấp thu vào thân thể, nhanh chóng hóa thành các tia khí vàng bị ngọn lửa năm màu trong bụng nuốt vào, sau đó mảng lớn luồng sáng năm màu so với ngày thường dày nặng hơn rất nhiều trào ra, nhanh chóng dung nhập toàn thân Cơ Hạo.

Cơ Hạo có một loại cảm giác kỳ dị, đó là vốn trong thân thể hẩn tựa như có rất nhiều khe hở, nhưng hiện tại một loại tài liệu dày nặng đang lấp vào khe hở này, thân thể của mình cũng không trở nên ‘nặng nề’, nhưng ở trên chất lại trở nên ‘dày nặng’, ‘Kiên cố’ hơn rất nhiều.

Một hít một thở, trong mỗi một lần hít thở đều có lượng lớn Địa Mạch Nguyên Nhũ tan vào thân thể.

Địa Mạch Nguyên Nhũ chính là đại địa tinh hoa ngưng tụ thành, mỗi một giọt đều trầm trọng dị thường, cho nên bằng vào thực lực của Huỳnh Diễm, thu một ao Địa Mạch Nguyên Nhũ này cũng tỏ ra khó khăn quần bách như thế.

Người thường cho dù là hấp thu một giọt Địa Mạch Nguyên Nhũ, cũng phải hao phí lượng lớn tinh huyết không ngừng mài tan rã, mới có thể đem tinh túy hữu ích đối với cơ thể người trong đó luyện hóa đi các nơi của thân thể, do đó

thay đổi cơ năng thân thể, tăng lên thiên chất thân thể.

Nhưng Cơ Hạo có Bồ Thiên Bất Lậu Quyết thần thông nghịch thiên này, ngọn lửa năm màu thần kỳ chỉ cuốn một cái, lực lượng tiêu cực trong Địa Mạch Nguyên Nhũ có thể làm cơ thể người dần dần nham thạch hóa, tinh thể hóa bị ngọn lửa năm màu hoàn toàn tiêu diệt, chỉ còn lại có thành phần tinh túy nhất hữu ích đối với cơ thể người.

Cơ nhục trên người Cơ Hạo rất cân xứng dao động pháp phòng, tựa như hải dương yên tĩnh. Khí tức của hắn dần dần trở nên dày nặng thâm thúy, từ làn da đến máu thịt, từ kinh lạc đến nội tạng, từ cốt cách đến cốt tủy, thậm chí não hải, thần kinh khó rèn luyện nhất, cũng bị ánh sáng năm màu biến thành dinh dính dày nặng cấp tốc cường hóa, tăng lên.

Các hộ vệ khác của Man Man, cho dù là mấy gã Đại Vu kia, mỗi lần đều rất cẩn thận hấp thu vài giọt Địa Mạch Nguyên Nhũ tiến vào trong cơ thể, sau đó không ngừng dùng tinh huyết bản thân đi mài mòn rèn luyện, đem sau khi luyện hóa đều đều phân tán đi toàn thân.

Các hộ vệ Tiểu Vu cảnh, cần hao phí ước chừng thời gian sáu canh giờ, cũng chính là nửa ngày, mới có thể miễn cưỡng luyện hóa một giọt Địa Mạch Nguyên Nhũ.

Các Đại Vu kia, tinh huyết bọn họ mênh mông như rồng, như biển, nhưng bọn họ cũng cần thời gian một nhịp thở mới có thể luyện hóa một giọt.

Mà Cơ Hạo vận chuyển Bồ Thiên Bất Lậu Quyết, trong một nhịp thở ít nhất là trên trăm giọt Địa Mạch Nguyên Nhũ bị luyện hóa, tốc độ luyện hóa của hắn, vậy mà lại vượt lên các Đại Vu kia trên trăm lần!

Trong Địa Mạch Nguyên Nhũ luyện hóa, tuyệt đại bộ phận đều thành chất dinh dưỡng ngọn lửa năm màu tẩm bổ bản thân, ngọn lửa vốn ảm đạm trở nên càng thêm sáng ngời, thể tích cũng to lên một vòng, theo Địa Mạch Nguyên Nhũ không ngừng ulla vào, sức luyện hóa của ngọn lửa năm màu cũng không ngừng

tăng lên.

Địa Mạch Nguyên Nhũ cũng không thể nhanh chóng gia tăng lực lượng thân thể, nó chỉ là đang cải thiện thiên chất thân thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo dùng thần niệm lực bao phủ toàn thân, hẳn rõ ràng nhận thấy được, mình luyện hóa mỗi một giọt Địa Mạch Nguyên Nhũ, lực lượng thân thể mình chỉ tăng lên bé nhỏ không đáng kể mấy chục thạch, nhưng cường độ cùng lực phòng ngự của thân thể mình thì tăng lên một đoạn rất lớn.

Đối với Cơ Hạo Tiểu Vu cảnh mà nói, hiệu lực của Địa Mạch Nguyên Nhũ loại thiên địa kỳ trân này thật sự là quá cường đại.

Nhất là cường độ kinh lạc cùng vu huyết trong cơ thể hẳn càng tăng vọt lên gấp bội, kinh lạc trở nên càng thêm mềm dẻo rộng rãi, vu huyết trở nên càng thêm dày nặng rộng lớn. Vu lực kinh lạc Cơ Hạo nháy mắt có thể cất chứa, cũng gấp đôi, gấp ba, gấp bốn không ngừng tăng lên.

Mỗi một giọt Địa Mạch Nguyên Nhũ dung nhập, đều tương đương với lợi ích do Cơ Hạo cắn nuốt một con hung thú Tiểu Vu cảnh cao giai mang đến.

Tuy Huỳnh Diễm đã thu đi tuyệt đại bộ phận Địa Mạch Nguyên Nhũ, nhưng Địa Mạch Nguyên Nhũ còn lại trong ao đâu chỉ trăm vạn giọt?

Không cần nói một mình Cơ Hạo, dù mười gã, trăm gã Cơ Hạo, cũng đủ hẳn sử dụng.

Cơ Hạo đem đầu gối lên trên một khối kết tinh màu vàng, Bồ Thiên Bất Lậu Quyết không ngừng vận chuyển, hậu thổ chi lực dư thừa trong khối kết tinh này cũng thông thả xông vào thân thể Cơ Hạo.

Thân thể không ngừng cường tráng, chiều cao của Cơ Hạo thông thả tăng trưởng khoảng hai tấc, thân hình cũng trở nên hùng tráng cường kiện thêm vài phần.

Chương 87: Diên Cuồng

Bên Lam Ngọc hồ, trong rừng....

Mưa to kéo dài gào thét rơi xuống, rừng rậm run rẩy ở trong mưa to, hơi nước thật dày ở trong núi rừng tùy ý tràn ngập khuếch tán, trừ tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng cành lá lay động, trong rừng rậm không có tiếng gì khác.

Cho dù dã thú hung tàn nhất, cũng lười ở mùa mưa rời khỏi sào huyết săn bắn, nếu không phải đói diên rồi, toàn bộ chim bay cá nhảy đều lẳng lặng cuộn mình ở trong sào huyết, chịu đựng một ngày tiếp một ngày mưa to dày vò vô cùng vô tận.

Hơi nước tản ra, mấy chục chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp, bốn con mắt lóa ra giống như quỷ hỏa lạng yên không một tiếng động đi xuyên qua rừng.

Bọn hản như sứ giả tới từ u minh, chuyên trách thu gặt sinh mệnh, nơi đi qua, vô luận là dã thú nấp ở trong hốc cây, hay là phi cầm cuộn mình ở trong tổ chim, đều vô thanh vô tức bị bọn hản nhẹ nhàng bóp chết toàn bộ.

Không có bất cứ chim bay cá nhảy nào có thể phát ra tiếng vang gì khác thường, nơi bọn hản đi qua, rừng rậm trở nên càng thêm tĩnh mịch, chỉ có tiếng gào thét mưa gió thống trị tất cả.

Ở phía sau các chiến sĩ Già tộc này, mấy trăm con Kiếm Phong Tri Chu thể tích cực đại lạng yên không một tiếng động mau lẹ tiến lên, đám Kiếm Phong Tri Chu này chở đám đông chiến sĩ làn da ngăm đen, thân khoác nhụyễn giáp, một mảng đông nghìn nghịt hướng về hành cung của Man Man lên tới.

Mấy trăm con Kiếm Phong Tri Chu chở ít nhất trên vạn chiến sĩ, mỗi chiến sĩ đều vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, ánh mắt kiên định lãnh khốc, rõ ràng đều là binh lính dũng mãnh tinh nhuệ đến cực điểm. Nhụyễn giáp trên người, binh khí trong tay bọn họ, ngẫu nhiên đều có ánh sáng nhàn nhạt hiện lên. Dùng tiêu

chuẩn rừng rậm Nam hoang, giáp trụ cùng binh khí trên thân các chiến sĩ này, tất cả đều là vũ khí tốt nhất.

Ở phía sau một mảng Kiếm Phong Tri Chu này, hai mươi con rết kim loại dài trăm trượng giống như một trận cuồng phong cấp tốc xuyên qua ở trong núi rừng.

Trên lưng con rết kim loại hoặc đứng hoặc ngồi, gần một ngàn chiến sĩ Già tộc mang theo ý cười lãnh khốc, ánh mắt tham lam xuyên thấu qua bóng cây nồng đậm, ngắm nhìn một tòa hành cung nọ như lơ lửng ở đám mây xa xa trong vách núi.

Trên một con rết kim loại đi đầu, Khương Dao khuôn mặt dữ tợn giống như lệ quỷ thân thể hơi run rẩy, trong ánh mắt tràn ngập ngọn lửa oán độc, nghiêng răng nghiêng lợi không ngừng thấp giọng nguyên rủa.

Có thể rõ ràng nhìn thấy, trên yết hầu Khương Dao có một vết ban màu đen to bằng ngón cái.

Trước đó vài ngày, Khương Dao tụ tập liên quân mấy chục bộ lạc vây công Cơ Hạo, kết quả bị Cơ Hạo tương kế tựu kế, nương thuật gọi hồn của Đại Vu tế Vồng Lượng bộ, nguy trang mình bị Đại Vu tế Vồng Lượng bộ khống chế, công khai tới gần Khương Dao, cho Khương Dao một đòn trí mạng.

May mắn trên người Khương Dao còn có phù lục cứu mạng Khương Bạc ban cho, cuối cùng Khương Dao bị thương nặng vẫn thuận lợi chạy thoát.

Nhưng Cơ Hạo tế ra truyền thừa vu bảo Sinh Tử Thứ của Thanh Phục, ba cây Sinh Tử Thứ màu đen được Đại Vu Thanh Di bộ tế luyện, ôn dưỡng trên vạn năm, qua tay trên trăm thế hệ vu tế cho Khương Dao một đòn hung hăng.

Nếu không phải một Đại Vu tế Tất Phương bộ đứng sau lưng Khương Dao, có thể điều động các loại dược thảo quý hiếm của Tất Phương bộ cứu mạng, Khương Dao đã là một người chết. Dù là Khương Bạc cứu trị kịp thời, kịch độc

của Sinh Tử Thứ vẫn để cho Khương Dao lại vết sẹo thê thảm đau đớn nhất.

Cổ họng, ngực, bụng, ba chỗ vu huyết quan trọng bị Sinh Tử Thứ xuyên qua, vu độc phân tán toàn thân, Khương Dao vừa đột phá Đại Vu cảnh không tới hai năm, lại lần nữa ngã trở về Tiểu Vu cảnh, hơn nữa thân thể bị vu độc hại, Khương Dao hiện tại cho dù ở trong Tiểu Vu, cũng là loại nhỏ yếu nhất.

Kế hoạch phá diệt, thân bị thương nặng, những cái này nếu đều còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận mà nói, Khương Tuyết chết đã khiến Khương Dao hầu như lâm vào tuyệt cảnh.

Khương Truật phụ thân Khương Tuyết là trưởng lão Tất Phương bộ, hẳn là trọng tướng một phái hệ này của Khương Bặc, là phụ tá đắc lực Khương Bặc nhúng tay quyền lớn của bộ lạc. Khương Tuyết là con gái duy nhất của Khương Truật, là quân cờ quan trọng Khương Bặc, Khương Truật dùng để tiến thêm một bước mượn sức, khống chế Cơ Xu, là con đường mấu chốt tăng mạnh sự thâm thấu của Tất Phương bộ đối với Hỏa Nha bộ.

Khương Tuyết bị giết, điều này làm Khương Dao căn bản không thể hưởng Khương Bặc, Khương Truật ăn nói.

“Ta nhất định phải khiến bọn chúng chết.” Lâm vào trạng thái điên cuồng Khương Dao khàn giọng gầm rú khe khẽ, đôi mắt từ con người đến tròn trắng mắt đều biến thành màu đỏ tươi quỷ dị, toàn bộ hốc mắt cũng lóe ra huyết quang cuồng nhiệt, điên cuồng: “Cơ Hạo, Cơ Hạ, Thanh Phục, còn có toàn bộ người có liên quan với bọn chúng, đều phải chết, đều phải chết!”

‘Xẹt’ một tiếng, đốm màu đen trên cổ Khương Dao đột nhiên toát ra một làn khói đen, da thịt non mềm phụ cận vết thương nàng còn chưa hoàn toàn xua tan vu độc ăn mòn, khiến Khương Dao đau đến nhướng mày, thiếu chút nữa ngã sấp xuống ở trên lưng con rết kim loại.

Đế La đứng ở bên người Khương Dao vừa đúng lúc đỡ nàng, hai tay liền không buông ra nữa.

“Nữ vu tể đại nhân tôn kính, thương thế của người cũng thật nghiêm trọng... loại vu hàm bí dược thần kỳ kia, chẳng lẽ trên tay người không còn nữa sao?” Đế La ngạc nhiên kinh hô, vô cùng say mê hít sâu, trên người Khương Dao tỏa mát ra mùi thơm thoang thoảng, khiến Đế La lòng say thần mê từng đợt.

Man hoang đại lục, rừng rậm thần kỳ, nữ vu tể tôn quý mà xinh đẹp của bộ lạc dã man cường đại, lực hấp dẫn của tất cả điều này đối với Đế La quả thực quá cường đại, hần thề hần đã bị sức quyến rũ kinh người của Khương Dao mê hoặc.

Đế Sát đã rời khỏi Nam hoang, như vậy Huyết Nha đoàn hiện tại chính là một mình Đế La hãn độc đại, hãn hoàn toàn có thực lực vì vị nữ vu tể tôn quý xinh đẹp, mê người này làm chút gì đó —— đương nhiên, tất cả cái này đều là có điều kiện, Đế La hãn cũng không thể trả giá không công có phải không?

Quý tộc Ngu tộc là tồn tại tôn quý cỡ nào, trả giá không công, loại chuyện ngu xuẩn này Đế La hãn cũng sẽ không làm.

“Đế La đại nhân!” Khương Dao cười ‘Hi hi’, đôi mắt màu đỏ tươi nhìn chăm chăm Đế La: “Giúp ta xử lý cả nhà Cơ Hạo, Cơ Hạ, đem toàn bộ địch nhân của ta đều tiêu diệt cho ta, ta có thể đáp ứng bất cứ yêu cầu nào hợp tình hợp lý của người.”

“Bất cứ yêu cầu nào?” Trong lòng Đế La nở hoa một trận.

“Bất cứ yêu cầu nào? Có thể!” Thanh âm Khương Dao trở nên đặc biệt âm lãnh vô tình: “Như vậy, ta hiện tại muốn người, đem toàn bộ nhân người trong hành cung này giết sạch sẽ. Ta biết các người cũng biết bố trí một số pháp trận cường đại, ta muốn người ở trong tòa hành cung này bày ra pháp trận uy lực cường đại nhất người nắm giữ, bắt sống Cơ Hạo, đem người khác giết chết hết.”

Khương Dao bộ dạng xinh đẹp động lòng người, giờ phút này quanh thân nàng sát ý sôi trào, huyết quang mơ hồ quanh quần toàn thân, theo Đế La thấy nàng lại giống như một cây kỳ hoa kích độc, cả người tràn ngập sức quyến rũ

làm người ta say mê, không thể tự kiềm chế.

“Tiểu thư quý tộc xinh đẹp nhất đế đô, cũng không xinh đẹp bằng một phần vạn ngài!” Đế La nhún nhún vai, khẽ thở dài: “Úc, ta thật ghen tị... Được rồi, ta có thể vì ngài làm mọi chuyện... Ta thực nên nghiêm túc cân nhắc một phen, ta là nên hướng trọng phu ngài đưa ra thỉnh cầu quyết đấu, trước mặt ngài đem hãn xử lý hay không.”

“Xử lý Cơ Xu?” Khương Dao cười lên ‘Khanh khách’, điên cuồng mà tràn ngập ác ý nói: “Nếu Đế La đại nhân lần này biểu hiện khiến ta hài lòng mà nói, ta cũng không ngại cho người cơ hội như vậy. Nói thật, ta đối với nam nhân phế vật này đã có chút không kiên nhẫn nữa.”

Đế La hưng phấn rống lớn một tiếng, sau đó dụng sức phất phất tay.

Mảng lớn xương xám nhàn nhạt trộn lẫn ở trong hơi nước, theo cuồng phong bay vào hành cung.

Thân thể hộ vệ đứng ở ngoài cửa hành cung loạng choạng, đột nhiên thất khiếu đổ máu không tiếng động ngã xuống đất. Từng đám đông chiến sĩ Huyết Nha đoàn theo bậc thang ủa lên, bọn họ lao tới trước mặt hộ vệ ngã dưới đất tê dại không thể nhúc nhích, giơ binh khí nặng nề không lưu tình chút nào chém xuống.

Tiếng xương thịt vỡ vụn không ngừng từ trong hành cung truyền ra, mùi máu tươi nồng đậm vừa mới bay ra, đã bị mưa to đánh sạch sẽ.

Chương 88: Chạy Trốn

Huỳnh Diễm hài lòng đem bộ Địa Nguyên Kết Tinh trong Địa Mạch Nguyên Nhũ thu hồi hết.

Những Địa Nguyên Kết Tinh này là đại địa tinh nguyên tinh thuần nhất, cực kỳ cứng rắn, cực kỳ dày nặng, to bằng hạt vừng đã nặng tới trăm vạn thạch, càng có vô số tác dụng thần kỳ.

Địa Nguyên Kết Tinh luyện chế thành vũ bảo, vũ bảo phi thường nặng, ít nhất cũng cần Đại Vũ cao giai mới có thể vận dụng tự nhiên. Tinh hoa ngũ kim bình thường luyện chế binh khí, giáp trụ, bị vũ bảo Địa Nguyên Kết Tinh luyện chế khê chạm là vỡ nát, uy lực to lớn tuyệt luân.

Nếu là đem Địa Nguyên Kết Tinh mài nhỏ, sau khi dùng thiên địa linh tuyến điều phối rải vào trong bùn đất, một khối Địa Nguyên Kết Tinh to bằng đầu người có thể khiến đất đai phạm vi ngàn dặm biến thành linh thổ cực kỳ phì nhiêu, dùng để gieo trồng kỳ hoa dị thảo, các loại dược liệu là thích hợp nhất.

Đương nhiên, tác dụng quan trọng nhất của Địa Nguyên Kết Tinh, vẫn là đảm đương trung tâm của một số vũ trận đặc thù nào đó.

Ví dụ như nói lão chủ nhân của Huỳnh Diễm, phụ cận cung điện của hắn, tất nhiên sẽ dùng Địa Nguyên Kết Tinh bố trí vũ trận cấm không uy lực đáng sợ. Địa Nguyên Kết Tinh chất chứa địa nguyên từ lực tuyệt cường, sau khi bày thành vũ trận, dù là Vu Đế cũng không thể ngự không phi hành, chỉ có thể thành thành thật thật ở trên đất hành tẩu từng bước một.

Đủ loại diệu dụng, khiến Địa Nguyên Kết Tinh ở một số tầng diện nào đó Cơ Hạo còn chưa thể tiếp xúc có được giá trị cực cao.

Lần này Huỳnh Diễm thu 99% Địa Mạch Nguyên Nhũ, lại được nhiều Địa Nguyên Kết Tinh như vậy, khoản thu nhập này có thể so với toàn bộ tài sản hắn

đời này tích góp. Cho nên Huỳnh Diễm mặt đầy nụ cười, lỗ chân lông trên mặt cũng cười đến nở hoa.

Cơ Hạo từ từ thức tỉnh, nằm dưới đất chậm rãi hoạt động thân thể của mình.

Huỳnh Diễm chưa chú ý tới, một khối Địa Nguyên Kết Tinh dưới thân Cơ Hạo đã bị cắn nuốt hết. Một khối Địa Nguyên Kết Tinh to bằng đầu người sau khi bị Cơ Hạo luyện hóa, lực lượng thân thể Cơ Hạo chỉ gia tăng khoảng mười vạn thạch, nhưng cường độ thân thể hẳn lại gia tăng đâu chỉ gấp trăm lần?

Lấy thần hồn lực nhìn bên trong, Cơ Hạo hài lòng nhìn thấy mỗi một đường kinh lạc, mạch máu, cốt cách, thậm chí lục phủ ngũ tạng của mình đều tản mát ra tinh quang đặc thù của Địa Nguyên Kết Tinh, đặc biệt kinh lạc mở rộng như dòng sông lớn, so với trước kia mở rộng hơn mười lần, trong kinh lạc trơn bóng vô cùng, toàn bộ vách ngăn trở ngại đều bị địa nguyên tinh khí dày nặng vô cùng mài trơn bóng như gương.

Mười mấy hộ vệ của Man Man cũng đều đứng dậy, hài lòng hoạt động thân thể.

Một ao Địa Mạch Nguyên Nhũ bị hút không sót một giọt, mấy hộ vệ Đại Vu cảnh cũng chiếm được lợi ích cực lớn, một đám mặt mày hồng hào lòng đầy vui mừng. Vài người người đá ta một cước, ta đập người một quyền, công kích ngày thường có thể khiến bọn họ thương cân động cốt, giờ phút này chỉ làm thân thể bọn họ hơi nhoáng lên một cái, thân thể Đại Vu tăng cường mấy lần liền thoải mái thừa nhận lực đạo ngày xưa không ngăn được.

“Đừng ngăn người, được lợi rồi, nhanh giúp ta đem những đá quý này chuyển về đi!” Man Man ở bên hô to gọi nhỏ, nắm lên một nắm đá quý long lanh trong suốt hung hăng ném qua, đập đám hộ vệ này kêu đau ‘Ngao ngao’.

Trong khoảng thời gian bọn Cơ Hạo hấp thu Địa Mạch Nguyên Nhũ, Man Man đã chỉ huy sơn thần, đem các loại đá quý thể tích lớn nhất, độ sáng bóng tốt nhất trong động quật góp nhặt lại, ở trong động quật chất đồng lên một ngọn núi

nhỏ cao ba năm trượng.

Hồng bảo thạch, ngọc bích, lục bảo thạch, kim cương, bích tỳ, còn có rất nhiều đá quý khác Cơ Hạo cũng không gọi được tên sắc sở nhiều màu chông chất cùng một chỗ, ánh sáng lóng lánh làm mắt người ta không thể nhìn thẳng. Man Man dương dương đắc ý ngồi ở đỉnh chóp núi đá quý, cười ha ha vung vẩy hai cái chân nhỏ.

“Nhanh chuyển về đi, những cái này đều là của ta, đều là của Man Man!” Man Man dương dương đắc ý cười nói: “Những đá quý này đủ mọi màu sắc đẹp đẽ, cầm về khảm ở trong cung điện của ta, hâm mộ chết các nàng!”

Hung hăng trừng mắt nhìn Huỳnh Diễm một cái, Man Man hừ lạnh nói: “Lão Diễm, mấy đứa cháu gái đàn độn kia của ngươi, thế nào cũng phải làm bọn họ hâm mộ chảy nước miếng mới được.”

Huỳnh Diễm méo méo miệng, nụ cười đầy mặt nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tội nghiệp nhìn Man Man, bày ra một vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

Từ trong núi rừng bắt mấy con cự thú, đem da bọn nó lột xuống, đem đá quý Man Man lựa chọn kỹ càng tỉ mỉ làm thành mười mấy bao lớn, đoàn người Cơ Hạo mỗi người khiêng một cái bọc da thú, rời khỏi sào huyết sơn thần.

Man Man cao hứng phấn chấn đi tuốt đằng trước, trong tay cầm một cái lá chuối tây thật lớn làm ô che, tâm tình sung sướng hát ca dao không biết tên.

Sơn thần bước chân nặng nề theo bên nàng, bị Man Man sai sử như con quay, trong chốc lát bảo hãn trèo cây lấy trứng chim, trong chốc lát bảo hãn đi trong hốc cây lấy tổ ong độc, trong chốc lát lại bảo hãn lật cả mảng đất, lật ra lượng lớn rễ củ tươi mới có thể sử dụng.

Sơn thần đầu óc đơn giản, lại có một thân khí lực dùng không hết, ngơ ngác mặc cho Man Man sai sử, làm huyền não núi rừng nơi đi qua một mảng gà bay

chó sủa.

Cơ Hạo nhìn Man Man hưng phấn nhảy nhót, không khỏi tán thưởng: “Man Man thật là khoái hoạt!”

Huỳnh Diễm đi ở bên người Cơ Hạo, nghe được Cơ Hạo bình luận như vậy, theo bản năng cười khở một tiếng: “Chính là quá khoái hoạt... Khoái hoạt đến mức tiểu chủ nhân khác đều đau đầu không thôi, lúc này mới lừa nàng đến hành cung này...”

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn về phía Huỳnh Diễm.

Huỳnh Diễm bịt kín miệng mình, nhẹ nhàng cho mình một bạt tai, đè thấp thanh âm cười gượng nói: “Cái này, ha ha, hôm nay thời tiết thật không tệ.”

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn trời xám xịt, mây mưa thật dày quay cuồng, mưa tầm tã gào thét đổ xuống, vài đỉnh núi lơ lửng ở giữa không trung bị gió lốc thổi, giống như lá rụng từ bên này trời cấp tốc hướng bên kia trời lướt đi.

“Thật sự là thời tiết tốt.” Cơ Hạo từ đáy lòng cảm khái: “Qua hai tháng nữa, thời tiết tốt, sẽ có năm ngon để ăn.”

Huỳnh Diễm dị thường tán thưởng hướng Cơ Hạo gật gật đầu, đứa bé này rất biết nói chuyện, quả thực rất có tiền đồ. Hắn tự đáy lòng cảm hoài: “Đúng vậy, Nam hoang chúng ta cái khác không nói, trong núi rừng này sản xuất phong phú nhất. Ô, năm hồng quần mới mẻ, lại phối thêm vệt con cánh màu béo mềm, đun một nồi nước thật đặc, hương vị đó thật sự là, chắc chắn!”

Cơ Hạo và Huỳnh Diễm nhanh chóng trở thành người ham mê mỹ thực cuồng nhiệt, mồm năm miệng mười thảo luận tới các loại trân phẩm mỹ vị của núi rừng.

Man Man sôi nổi, mang theo đoàn người về tới hành cung. Nàng nhảy tới trên vai sơn thần, bảo sơn thần công nàng chậm rãi theo bậc thang đi lên.

Cơ Hạo vác túi đá quý cực lớn, cùng Huỳnh Diễm cười nói vui vẻ, rất nhanh bước lên bậc thang, đi tới trên quảng trường trước hành cung.

Dưới đèn thờ, Man Man kinh ngạc nhìn xung quanh: “Bọn lười biếng đó, lão Diễm, đem bọn hăn lôi ra, hung hăng vụt một trận roi. Mưa to thì không cần canh gác sao? Cho bọn hăn một trận roi để nhớ lâu hơn, ở ta nơi này không sao, nếu như bị a ba bắt bọn họ tự tiện rời cương vị công tác, bọn họ đều phải bị chặt đầu!”

Sắc mặt Huỳnh Diễm cũng biến đổi, nổi giận đùng đùng bắt đầu xắn tay áo.

Thủ vệ dưới đèn thờ quả nhiên không thấy bóng dáng, mấy chục vệ binh, vậy mà một người cũng không có mặt. Huỳnh Diễm là biết, chủ nhân nhà mình quy củ nghiêm ngặt bao nhiêu, tự tiện rời cương vị công tác loại chuyện này, chém đầu cũng là nhẹ, có đôi khi còn sẽ liên lụy toàn bộ bộ tộc bọn họ.

Cơ Hạo cau mày nhìn xung quanh, hăn không tin các vệ binh kia là thật sự tự tiện rời cương vị công tác.

Đột nhiên, trong thần hồn không gian, sương mù trắng xóa cấp tốc hội tụ lại, thân hình hư ảnh khổng lồ bỗng ngưng hiện, ngữ thanh ừ ừ quát: “Chạy!”

Một tiếng rống to, chấn động lòng tơ cả người Cơ Hạo dựng thẳng, hăn đột nhiên cảm nhận được sát ý vô hình, thể lương dị thường ở xung quanh.

“Chạy, có mai phục, chạy!” Cơ Hạo hét dài một tiếng, đột nhiên nhảy dựng lên, một tay đem Man Man từ trên vai sơn thần lôi xuống, kéo Man Man xoay người hướng dưới bậc thang chạy đi.

NGuồn Goctruyen

Chương 89: Huyết Nguyệt

Trong ổ chăn như ấm áp, thoải mái, còn mang theo mùi thơm đặc hữu sau khi phơi nắng gắt, đột nhiên bị người ta nhét mấy trăm con rắn hổ mang kịch độc.

Khí âm hàn, lạnh lẽo khó có thể hình dung theo đuôi xương sống xộc thẳng lên đầu, lỗ chân lông toàn thân Cơ Hạo mở rộng, thiên địa nguyên khí cuộn cuộn rót vào thân thể, Lưu Quang Hỏa Dực mang theo tiếng nổ chói tai đột nhiên mở ra ở sau người, Cơ Hạo dùng hết toàn bộ khí lực hướng dưới bậc thang bay nhanh.

Không phải hộ vệ tự tiện rời cương vị công tác, mà là bọn họ đều đã bị xử lý.

Mưa tầm tã xối sạch tất cả dấu vết, một chút vết máu, một chút mùi máu tươi cũng không lưu lại. Nhưng các hộ vệ lúc sắp chết, linh hồn kịch liệt dao động, vẫn ngoan cố ở phụ cận đền thờ để lại khí tức mỏng manh.

Ở dưới hư ảnh nhắc nhở, thần niệm của Cơ Hạo còn sâu sắc hơn xa so với Đại Vu bộ tộc Nam hoang thậm chí tồn tại càng thêm cường đại, rốt cuộc phát hiện một mảng âm lãnh lưu lại trước khi linh hồn hủy diệt quanh quần không đi phụ cận đền thờ.

Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh rèn luyện linh hồn, câu thông vũ trụ, có huyền bí vô cùng, Cơ Hạo toàn lực vận chuyển đan kinh bí pháp, tử phủ nguyên đan quay hết tốc độ, từng làn sóng linh hồn lực hóa thành tấm lưới lớn vô hình hướng bốn phía khuếch tán ra, hần lập tức ‘nhìn’ thấy sát ý đáng sợ hầu như ngưng tụ thành thực chất kia trong không khí.

Lưu Quang Hỏa Dực toàn lực bùng nổ, mở hết tốc độ chạy trốn, Cơ Hạo ôm thân hình nhỏ nhắn của Man Man, thân thể kéo theo mảng lớn tàn ảnh, trong nháy mắt đã ‘Phành’ một cái húc nát không khí, liên tục tuôn ra chín tầng khí bạo màu trắng, thân hình chợt lóe đã tới đoạn giữa bậc thang cao cao, mắt thấy trong nháy mắt tiếp theo có thể lao xuống khỏi bậc thang thật dài, xâm nhập

rừng rậm bên hồ.

Thẳng đến lúc này, Huỳnh Diễm và mười mấy hộ vệ đi theo còn chưa phản ứng lại.

Thực lực bọn họ cường đại, thân phận bọn họ tôn sùng, bọn họ đại biểu cho tồn tại chí cao vô thượng của Nam hoang, các hộ vệ đó ở rất nhiều thời điểm thật ra không khác gì người hầu. Về phần Huỳnh Diễm, hãn càn xuất thân bất phàm, ở bên người Man Man địa vị tương đương ‘Đại nội tổng quản’, hãn đời này, vốn chưa từng chém giết đẫm máu với ai.

Nói từ trên kinh nghiệm chiến đấu, Huỳnh Diễm và mười mấy hộ vệ cộng lại, còn không bằng một phần mười Cơ Hạo!

Cơ Hạo cũng đã chạy ra xa mấy trăm trượng, Huỳnh Diễm mới mờ mịt mà kinh hoảng quay đầu, há mồm hét lớn: “Cơ Hạo, người con khi con này phát điên cái gì vậy?”

Hoàn toàn chưa có bất cứ sự phòng bị gì, Huỳnh Diễm đột nhiên ngửi thấy mùi tanh nhàn nhạt, một khối linh phù đồng xanh cổ xưa điêu khắc đồ dạng ba con chim trĩ treo bên hông hãn đột nhiên sáng lên, trong con người cái đầu chim trĩ sinh ba trên lệnh bài phun ra thanh quang rạng rỡ, nhanh chóng quấn quanh bao vây Huỳnh Diễm.

“Đây là... Vu độc?” Huỳnh Diễm sờ sờ mũi, trong lỗ mũi hãn không ngừng nhỏ ra máu màu xanh lục. Lúc ban đầu chỉ là màu xanh lục nhạt, nhưng nháy mắt máu đã biến thành màu xanh lục đậm, còn tản mát ra mùi gay mũi.

Vu độc, không chỉ là vu độc, hơn nữa là kịch độc độc trùng phát tác hiệu lực nhanh nhất, mãnh liệt nhất, trí mạng nhất trong vu độc. Huỳnh Diễm đối với vu độc cũng không tinh thông, nhưng hãn dù sao sống gần ngàn tuổi, kinh nghiệm phong phú của hãn làm hãn phân biệt ra, đây ít nhất là kịch độc hỗn hợp trăm loại độc trùng trở lên điều chế mà thành.

Điều phối hơn trăm loại độc trùng, đem nọc độc chế thành vu độc đáng sợ, loại thủ đoạn vu thuật này, ở trong rừng rậm Nam hoang, chỉ có Tất Phương bộ, Chu Tước bộ đại bộ lạc như vậy có mấy vu tể mới có truyền thừa bí mật. Tiểu bộ lạc khác, căn bản không có khả năng nắm giữ bí pháp cao thâm như vậy, bọn họ cũng không đủ tài lực và thực lực đi điều chế vu độc như vậy.

Đối mặt vu độc đánh lén thành linh tối, lệnh bài đồng xanh trên thân Huỳnh Diễm chủ động hộ chủ, ngăn cách vu độc tiếp tục xâm nhập. Nhưng dù sao có một tia vu độc xâm nhập trong cơ thể Huỳnh Diễm, thân thể Huỳnh Diễm suy yếu một trận, thực lực của hắn nháy mắt suy yếu đi ba phần mười.

“Các người là người bộ lạc nào? Các người muốn tạo phản sao?” Đối mặt tập kích đột ngột, Huỳnh Diễm chưa làm ra ứng biến khác, mà là khàn cả giọng tức giận rít gào: “Các người biết, xúc phạm tiểu chủ nhân, toàn bộ bộ tộc các người đều không cần sống nữa hay không?”

Cơ Hạo ôm chặt Man Man chạy trốn như điên, trong lòng hắn biết rõ, Man Man không thể chết—— ít nhất ít nhất, ở trong khoảng thời gian hắn làm cận vệ của Man Man, Man Man không thể chết. Lấy nhận thức của hắn trong vài ngày gần gũi đối với Man Man, nếu tiểu nha đầu này chết, Hỏa Nha bộ chắc chắn chịu a ba của nàng trừng phạt tàn khốc.

Cơ Hạo dùng hết toàn lực chạy trốn, khi hắn chạy trốn, hắn nghe được Huỳnh Diễm vậy mà còn ở nơi đó lớn tiếng quát lớn người đánh lén, không khỏi thở dài một tiếng. Người ta cũng giết hộ vệ hành cung của Man Man rồi, đã làm tính quyết tuyệt, lúc này ai còn sẽ quan tâm uy hiếp của người?

Bước ra một bước, thân hình Cơ Hạo mông lung một trận, kéo theo một mảng tàn ảnh, mắt thấy đã sắp lao xuống bậc thang.

Bầu trời đột nhiên tối xuống, một vầng ánh trăng rắng máu cực lớn xuất hiện ở trên không, mấy ngàn đạo khí tức màu máu từ trong Huyết Nguyệt buông xuống, hóa thành một cái lưới lớn, đem không gian phạm vi mười dặm bao phủ

chặt chẽ ở phía dưới.

Cơ Hạo húc đầu vào trên một đạo huyết khí, một lực lượng cực kỳ mềm dẻo, dinh dính từ bốn phía quần quanh tới, nhẹ nhàng đem hắn bắn về phía sau. Cơ Hạo bị chấn động tới mức choáng váng, lão đảo liên tục lui mấy trăm bước, thở phì phò từng ngum từng ngum bị cứng rần bức trở về bậc thang trước hành cung.

“Nguyệt... Huyết Nguyệt?” Cơ Hạo ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn một vầng trăng màu máu cực lớn kia.

“Nguyệt?” Man Man kinh ngạc nhìn Cơ Hạo: “ ‘Nguyệt’ là cái gì?”

Cơ Hạo chưa hé răng.

Bầu trời đêm Nam hoang, chỉ có vô số tinh tú to nhỏ, không có một vầng trăng sáng độc lĩnh phong tao, quần hạt bầu trời đêm trong trí nhớ của Cơ Hạo. Cho nên đối với Man Man mà nói, nàng là không có khái niệm ‘nguyệt lượng’, ‘Nguyệt’ phát âm kỳ lạ này, cũng là nàng đời này lần đầu tiên từ trong miệng Cơ Hạo nghe được.

Cơ Hạo nhìn chăm chăm một vầng Huyết Nguyệt kia trên đỉnh đầu, tuy là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng Cơ Hạo theo trực giác xưng là ‘Nguyệt lượng (trăng)’. Nhưng một vầng Huyết Nguyệt lơ lửng trên đỉnh đầu, tựa như không phải tồn tại thực tế, chỉ là một vòng bóng dáng hư ảo.

Huyết khí mông lung thay thế sương mù mưa xối xả mang đến, dần dần từ trong lòng đất bốc lên. Trong sương mù màu máu, từng cái bóng người khô ngô giống như lệ quỷ dần dần hiện ra thân hình.

Các chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp, trừ hai má mỗi một tắc làn da toàn thân đều bị trọng giáp bao phủ thấp giọng cười dữ tợn, bốn con mắt trên mặt rạng rỡ sáng lên, giống như ác quỷ địa ngục xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cơ Hạo vội vàng nhìn thoáng qua, chiến sĩ Già tộc từ bốn phía trào ra vượt

qua ngàn người.

“Bốn mắt?” Huỳnh Diễm lớn tiếng quát “Ác quỷ Già tộc sao? Các người to gan, các người trước kia xâm nhập đất Nam hoang ta, bắt người cướp của con dân Nam hoang ta, cái này đã là tội chết. Hôm nay các người thế mà còn dám tập kích tiểu chủ nhân của chúng ta, các người, các người không sợ chết sao?”

“Làm cũng làm rồi, người nói chúng ta có sợ không?” Đế La ngả ngón cười, chậm rãi mang theo một mảng đỏ rực từ trong sương mù đi ra, hắc rất nanh ác xa xa hướng Cơ Hạo cười cười, chậm rãi nói: “Tiểu nha đầu kia bộ dạng rất xinh xắn, có thể bán được giá cao. Hắc, có phải hay không?”

Huỳnh Diễm giận dữ rống to, Đế La đột nhiên chỉ bầu trời, Huyết Nguyệt chợt lóe, một mảng huyết quang bắn nhanh xuống, Huỳnh Diễm đột nhiên rống thảm một tiếng, cánh tay trái phun ra mảng lớn máu, cánh tay trái hắc thế mà bị huyết quang chặt đứt tận gốc.

Huyết Nguyệt hơi xoay tròn, lại là một mảng huyết quang hiện lên, tay phải Huỳnh Diễm vừa mới lấy ra một khối ngọc phù màu máu, còn chưa kịp đem nó bóp nát, hắc đã từ chính giữa bị huyết quang chém thành hai mảnh.

Máu tươi văng khắp nơi, lục phủ ngũ tạng Huỳnh Diễm chảy đầy đất, ngay cả linh hồn cũng bị huyết quang chém triệt để hủy diệt.

Chương 90: Khai Thiên

Huỳnh Diễm bị thoải mái đánh chết như vậy?

Huỳnh Diễm bị đánh chết thoải mái như vậy!

Cơ Hạo cả người lạnh như băng nhìn Huyết Nguyệt trên đỉnh đầu, một lúc lâu nói không ra lời.

Hắn chậm rãi đem Man Man cũng cứng ngắc cả người đặt xuống đất, tiểu nha đầu đã mặt đầy nước mắt, liều mạng chớp mắt nhìn thi thể Huỳnh Diễm: “Lão Diễm, hu hu... Lão Diễm... Ta về sau không bao giờ bắt nạt con cháu người nữa... Hu hu, người đừng chết!”

Man Man khóc không thành tiếng hai tay nắm chặt cánh tay Cơ Hạo, man lực khủng bố trời sinh bóp Cơ Hạo gân cốt vang ‘Rắc rắc’. Nếu không phải Cơ Hạo vừa mới hấp thu lượng lớn Địa Mạch Nguyên Nhũ và một khối Địa Nguyên Kết Tinh, Man Man đã sớm vặn gãy cánh tay hắn.

Dù là như thế, cánh tay Cơ Hạo vẫn đau đớn không chịu nổi, đem hắn từ trong tuyệt vọng sâu nhất đánh thức, buộc hắn tập trung toàn bộ lực chú ý.

“Cho ta, phá vỡ!” Cơ Hạo khàn giọng rống giận, khẽ quát một tiếng chân ngôn bí chú, tay phải một quầng lửa mãnh liệt, ánh lửa màu đỏ rực ở dưới Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh khổng lồ chế xảy ra biến hóa kỳ diệu, sau khi hấp thu thiên địa linh khí tự do trong thiên địa, ngưng tụ thành một đoàn lôi quang màu đỏ to bằng đầu người, hung hăng đánh ở trên một mảng huyết khí ngoài trăm trượng phía sau.

Một tiếng nổ vang, lôi quang nổ tung ở trên huyết khí.

Huyết khí nhìn như mông lung nhu nhược không chút sứt mẻ, hỏa lôi phát nổ, mảng lớn ánh lửa tia điện bắn ra bốn phía, sóng nhiệt cuộn cuộn ập tới, làm

mái tóc dài của Cơ Hạo hướng về sau đầu dựng thẳng lên từng sợi.

“Vô dụng, ngu xuẩn!” Một tay Đế La đem sắc vi hoa trong tay bóp nát, chỉ vào Cơ Hạo vô cùng càn rỡ kêu to lên: “Vô dụng! Đây là ‘Huyết Nguyệt Long Quỷ Sát Trận’, là pháp trận cấp chiến dịch đại tượng Huyết Nguyệt nhất mạch Ngu tộc ta đúc cho Huyết Nha đoàn chúng ta, các người căn bản không có khả năng phá vỡ trận pháp này phong tỏa, các người chỉ có thể ngoan ngoãn bó tay chịu trời!”

Đế La rút ra một thanh trường kiếm, hung hăng hướng tới Cơ Hạo chỉ chỉ: “Ta nhớ rõ, người chặt mất cánh tay của ta, móc con mắt của ta. Sinh vật dân bản xứ dã man, người là ngược đãi ta như thế nào, ta muốn trả thù gấp trăm lần, ngàn lần!”

Các hộ vệ của Man Man ùn ùn chạy xuống bậc thang, bọn họ đứng thành một nửa vòng tròn, đem Cơ Hạo và Man Man chắn phía sau.

Một gã hộ vệ thấp giọng quát: “Tiểu chủ nhân, nghĩ cách rời khỏi, chúng ta ngăn trở bọn này.”

Gương mặt xinh đẹp của Man Man khó coi một trận, nàng chậm rãi lấy ra lệnh bài không lâu trước đây dùng để làm sơn thần bị thương nặng, thấp giọng nói: “Không có thái dương, lệnh bài a ba cho ta chưa bổ sung được thái dương chân hỏa, vô dụng... Bình thường a ba, a mỗ cho ta những bảo bối kia, ta ngại mang theo quá phiền toái, cũng chưa mang theo trên người.”

Sắc mặt của mười mấy hộ vệ nhất thời biến thành một mảng trắng bệch, vô tận tuyệt vọng tràn đầy đôi mắt.

Tiếng cười chói tai ‘Ha ha’ đột ngột truyền đến, Khương Dao mặc hoa phục làm ra vẻ chậm rãi từ trong sương mù máu đi ra, một tay mang theo một cái đầu người máu chảy đầm đìa từ trên bậc thang ném xuống. Trong tiếng ‘Thịch thịch’, đầu người từ trên bậc thang lăn lộn, ven đường vãi ra lượng lớn vết máu đọng lại.

Hơn trăm gã phó binh Huyết Nha đoàn da đen cười quái dị đi ra, trong tay bọn hắn mang theo đồng lớn đầu lâu, một cái tiếp một cái từ trên bậc đá ném xuống. Mấy ngàn cái đầu phát ra tiếng ‘Thịch thịch’ từ trên bậc thang lăn xuống, cảnh tượng cỡ đó giống như ác mộng, làm một cỗ ác khí trong lòng Cơ Hạo đột nhiên xông thẳng lên đỉnh đầu.

Đây là ba ngàn thiếu niên Hỏa Nha bộ Cơ Hạo mang đến, tất cả bọn họ đều đã chết!

Bọn họ đều bị giết chết, còn bị chặt đầu.

Xem bọn họ gương mặt be bét máu, các thiếu niên trước khi chết là tuyệt vọng cùng sợ hãi cỡ nào.

“Khương ~~~ Dao ~~~” Cả người Cơ Hạo nổi gân xanh, khàn giọng chỉ vào Khương Dao lớn tiếng quát: “Ta nhất định phải giết người con – dĩ này! Còn có Cơ Xu, Khương Bạc, cùng người có quan hệ với người một người cũng không sống được!”

Khương Dao vặn vẹo vòng eo mảnh khảnh, cười đứng ở bên người Đế La, cười duyên ‘Khanh khách’ hướng Cơ Hạo ngoắc ngón tay: “Muốn giết ta? Đến đi, đến đi! Nhìn xem, Hỏa Nha bộ các người nhiều thằng nhãi con như vậy bị làm thịt, người đau lòng không?”

Cơ Hạo im lặng không nói, chỉ là tức giận nhìn Khương Dao.

“Kêu đi, mau kêu đi, hì hì, ta biết người nhất định rất đau lòng, nhất định rất phần nộ! Lúc A Vô bị người giết, ta cũng đau lòng như vậy, phần nộ như vậy đó!” Gương mặt Khương Dao dần dần vặn vẹo, nàng khàn giọng hét lên, đôi mắt vốn xinh đẹp chợt ứa máu, biến thành màu đỏ tươi đáng sợ.

“Người biết lòng ta đau bao nhiêu không? Con ta, A Vô, đó là con ta!” Khương Dao lớn tiếng rít gào: “Cho dù nó phải bị ai giết chết, cũng chỉ có thể là ta, chỉ có thể là ta! Không nên là các người bọn ngu xuẩn Hỏa Nha bộ hạ – tiện!”

“Khương Dao ta, là con gái Đại Vu tể Tất Phươg bộ, ta huyết thống cao quý, ta xuất thân bất phàm, ta là Khương Dao tôn quý nhất, con ta cũng là người tôn quý nhất trên thế giới này! Nó thế mà lại bị người tiểu tạp – chủng này hại chết!” Khương Dao đã phát điên nói năng lộn xộn, hai tay co rút giống như móng gà điên cuồng vung vẩy.

“Chạy đi, giãy dụa đi, nhanh lên, dùng hết mọi cách, toàn bộ khí lực nghĩ cách chạy đi!” Khương Dao vung đôi tay thờ hỗn hển rút gào: “Tuyệt vọng đi, khóc lóc đi, ta cho các người thời gian một khắc đồng hồ, các người mau mau nghĩ cách đánh vỡ Huyết Nguyệt Long Quỷ Sát Trận, mau tuyệt vọng khóc trời kêu đất quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đi! Các người trốn không thoát, ta sẽ giết các người!”

Đế La cười to ‘ha ha’, tay hấn chỉ Huyết Nguyệt trên trời, huyết quang sắc bén lại đến vô ảnh đi vô tung lóe lên, sơn thần giang hai tay che ở trước người Man Man hét lớn một tiếng, trên trán bị xuyên thủng một cái lỗ thủng trong suốt, thân thể cao lớn nặng trĩu suy sụp ngã xuống đất.

Thú cộng sinh của sơn thần phát ra tiếng rên rỉ thê lương, cấp tốc vòng vòng chung quanh sơn thần, không ngừng phát ra tiếng kêu như con chó nhỏ bị thương.

Huyết quang chột lóe, lại lóe lên, các hộ vệ che ở trước mặt Man Man một người tiếp một người ngã xuống, bọn họ hoặc là ngực bị xuyên thủng, hoặc là bụng bị xé rách vết thương có thể nhìn thấy nội tạng nhúc nhích, hoặc là tay, chân bị chặt xuống, tóm lại mọi người đều bị thương nặng ngã xuống đất, không tự chủ được phát ra tiếng kêu thống khổ.

“Mau, Cơ Hạo, ta cho người thời gian, ta cho người thời gian đánh vỡ đại trận này!” Khương Dao mặt đỏ bừng, hưng phấn đến cực điểm cười nói: “Không cần nói kẻ làm thím này bắt nạt người, chỉ cần người có thể đánh vỡ đại trận này, ta cho người thời gian một khắc đồng hồ chạy trốn!”

Cơ Hạo rống giận, hắt xoay người, liên tục mấy chục đạo lôi hỏa đánh ở trên huyết khí.

Nha Công đứng ở trên vai Cơ Hạo hét dài một tiếng, vũ cánh hung hăng phun một cột lửa ở trên huyết khí, nhưng đạo huyết khí này vẫn không chút sút mẻ.

Đế La hừ nhẹ một tiếng, tay hắt khê chỉ, một đạo huyết quang bắn nhanh đến, Nha Công từ ngực đến đuôi bị đánh xuyên qua một cái lỗ thủng nhỏ trong suốt, cả người ứa máu ngã xuống trên vai Cơ Hạo không ngừng giãy dụa run rẩy.

“Tiểu tử, chỉ có thể dùng lực lượng của mình người, không được mượn khí lực con quạ đen to xác chết tiệt đó!” Đế La giống như thần linh chúa tể tất cả, vô cùng đắc ý cười lên.

Trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, hư ảnh ‘Ừ ừ’ mở miệng:

“Tiểu gia hỏa, những ngày qua, ta nghiên cứu đan kinh của người, kết hợp lực lượng của chính ta, cũng cân nhắc ra một ít huyền diệu.”

“Buông ra tinh thần, do ta tạm thời tiếp quản thân thể của người, ta thi triển ‘Khai thiên’ nhất thức, hẳn là có thể giúp người phá vỡ đại trận.”

Cơ Hạo nghiêng răng một cái, không chút do dự, toàn bộ lực lượng tinh thần nháy mắt rút hết về trong tử phủ nguyên đan.

Hư ảnh hít sâu một hơi, dần dần ở trên kén tròn màu trắng đứng lên. Nhiều năm qua như vậy, Cơ Hạo lần đầu tiên nhìn thấy hư ảnh đứng dậy.

Hư ảnh bày ra một động tác kỳ dị, thân thể Cơ Hạo cũng theo đó bày ra động tác này. Theo hư ảnh nhẹ nhàng vung lên, Cơ Hạo vươn ngón trở tay phải, huyền ảo không tả nổi vạch ra một đường cong không cách nào hình dung.

Máu thịt trên ngón tay Cơ Hạo nổ tung, xương ngón tay lóe ra hào quang nhàn nhạt mang theo mảng lớn máu tươi, nhẹ nhàng vạch ở trên huyết khí chặn đường trước mặt.

Chương 91: Đào Vong

Giống như nụ hoa vỡ ra khe hở thứ nhất, một mảng cánh hoa non nứt từ trong đó lộ ra...

Giống như kén bướm đột nhiên nổ tung, từ trong đó hơi nhú ra cánh non mềm của con bướm mới sinh...

Giống như xác ve nứt ra, kèm theo tiếng kêu khe khẽ, màng cánh nhẹ nhàng vươn ra...

Giống như tinh tú lướt qua bầu trời, như sấm sét xé rách mây đen, giống như ánh nắng không kiêng nể gì ở bầu trời càn rỡ thiêu đốt, giống như sông lớn hoan hô nhảy nhót chảy qua đại địa...

Trước mắt Cơ Hạo xuất hiện vô số ảo giác, có trời sụp đất nứt, có mặt trời lên xuống, có hành tinh sinh diệt, có gió nổi mây phun, có hoa nở hoa tàn, có mưa tuyết khắp trời. Ở trong nháy mắt ngón tay hằn nhẹ nhàng vạch ra, giống như toàn bộ huyền bí của toàn bộ thiên địa đều bày ra ở trước mắt, Cơ Hạo rõ ràng thấy được vô số phù văn rậm rạp trong huyết quang khâu thành một cái hệ thống phong ấn khổng lồ, phức tạp.

Một chỉ này nhẹ nhàng lướt qua, liền vừa vụn từ trong một khe hở yếu ớt nhất trong những phù văn này cắt qua.

Như nụ hoa vỡ ra, như kén bướm vỡ ra, như ve lột xác không thể ngăn cản bị cái cánh mỏng manh căng vỡ, có quy luật như hành tinh, sấm sét, mặt trời, sông lớn từ hằng cổ tới nay tự do tự tại vận chuyển, một lực lượng thần kỳ không thể ngăn cản xé rách huyết quang, vỡ nát hệ thống phù văn phong ấn kiên cố trong huyết quang, ở trên huyết quang mở ra một vết rách thật lớn.

“Đại diện chi số năm mươi, dùng bốn chín, chạy đi một. Giữa thiên địa, vạn vật tất có một đường sinh cơ. Nói cách khác, thiên địa vạn vật, nếu không thể

siêu thoát thiên địa, thì tất có một sơ hở. Khai Thiên Nhất Thức, chỉ4thăng một chạy đi giữa thiên địa, tìm khe đảo hư, có thể phá thiên địa vạn pháp.”

Hư ảnh vạch ra một chỉ, giọng ù ù quát: “Đáng tiếc, đáng thương, đáng than thở, đáng buồn, nếu là năm đó ta tham ngộ được diệu lý bức này, cũng không đến mức lưu lạc như thế. Tiểu gia hỏa, còn không chạy trốn, sững sờ cái gì?”

Linh hồn Cơ Hạo đau đớn một trận, tử phủ nguyên đan cũng thiếu chút nữa vỡ tan.

Một chỉ này vạch ra, vô số dị tượng lóe lên ở trước mắt, vô cùng đại đạo ảo nghĩa trong thiên địa triển lãm không sót gì ở trước mặt Cơ Hạo. Những đại đạo ảo nghĩa thâm thúy huyền ảo này, Cơ Hạo căn bản không thể lý giải, giống như một con sâu bọ phủ phục ở trong nước bùn, căn bản không thể lý giải thần linh cao cao tại thượng là nắm giữ diệu lý thiên địa vận hành như thế nào.

Linh hồn nhỏ yếu chỉ2là có tấm gương, đem bóng dáng toàn bộ thiên đạo ảo nghĩa in một phần. Chính là một phần thiên đạo hư ảnh in ra này, ảo nghĩa chất chứa thậm chí còn chưa đến một phần vạn ức của thiên địa huyền bí thật sự, linh hồn nhỏ bé, yếu ớt của Cơ Hạo đã thiếu chút nữa bị căng lên nổ tung, hủy diệt.

Huyết Quang Long Quỷ Sát Trận bị phá, không phải Cơ Hạo không muốn chạy trốn, mà là linh hồn hắc đã lâm vào bên bờ sụp đổ, đã không thể khống chế thân thể nữa.

Phun từng ngụm từng ngụm máu, linh hồn Cơ Hạo có phiên toái to, trong thân thể hắc càng vang lên tiếng vang giòn dầy đặc như rang lạc.

Vừa mới vạch ra một chỉ đó, cơ thịt từ khuỷu tay phải trở xuống của Cơ Hạo hầu như toàn bộ bị lực lượng cản trả đáng sợ nổ bay, lộ ra hơn phân nửa đoạn xương tay lóng lánh tinh quang nhàn nhạt. Lực1cản trả càng theo đầu ngón tay một đường hướng thân thể kéo dài, trên xương tay Cơ Hạo bại lộ bên ngoài nứt ra vô số vết nứt thật nhỏ, vô số vết nứt một đường hướng về trong cơ thể kéo dài, xương tay, xương bả vai, xương sườn, xương cột sống, xương đùi...

Trong tiếng ‘Răng rắc’, cốt cách cả người Cơ Hạo ít nhất nứt ra hơn phân nửa.

Hiện tại cho dù linh hồn hắc chưa bị thương, muốn khống chế thân thể đào tẩu, thân thể hắc cũng không cho phép hắc kịch liệt vận động.

Chỉ có trong con người Man Man hiện lên một mảng thần quang, nàng xách lên Cơ Hạo, tùy tay đem Nha Công bị thương nặng nhét vào trong lòng Cơ Hạo, giống như khiêng một bao cỏ, đem Cơ Hạo vác ở trên vai, sải bước chạy như điên ra ngoài.

Tiểu nha đầu man lực vô cùng, bắt đầu chạy càng dã man hung mãnh hơn, cuồng bạo đến mức không giảng đạo lý.²

Một cước giẫm xuống đất, chợt nghe một tiếng nổ vang, Man Man đem mặt đất giẫm ra một cái hố to rộng mười mấy trượng, sâu tới trăm trượng, thúc đẩy thân thể nàng ‘Vù’ một cái mang theo một tàn ảnh màu đen, chạy thẳng tắp vào trong rừng rậm.

Trong rừng rậm cổ thụ vô số, Man Man lần này lao ra ước chừng bảy tám dặm, nàng kề sát mặt đất bắn đi, ven đường ít nhất có hơn trăm cây cổ thụ bị nàng cầm đầu húc cho vỡ nát, vô số cây cổ thụ ùn ùn sụp đổ, ở trong rừng rậm mở ra một con đường lớn thẳng tắp.

“Đáng chết!” Đế La bị dọa run rẩy, hung hăng cho bản thân một bạt tai, hắc ngẩng đầu nhìn Huyết Nguyệt trên bầu trời, hư ảnh Huyết Nguyệt mờ mịt đã nứt ra một vết nứt mắt thường rõ ràng có thể thấy được, hắc không thể tin khàn giọng hét to: “Đây là pháp trận Tu tộc tông sư tự7mình đúc, tiểu tử này, sao có thể phá vỡ pháp trận cấp chiến dịch?”

Trong con người Khương Dao lóe ra ánh sáng kỳ lạ, nàng khàn giọng kêu lên: “Trên người tiểu tử này khẳng định dấu trọng bảo... Bắt lấy tiểu tử đó cùng nha đầu đó, nếu để bọn nó chạy thoát, các người căn bản không có khả năng còn sống rời khỏi Nam hoang!”

Đế La cười lạnh một tiếng, ngón tay hướng Huyết Nguyệt trên bầu trời điểm một cái, một đạo huyết quang theo phương hướng Man Man chạy trốn lóe lên, Huyết Nguyệt trên bầu trời nhất thời nổ thành vô số mảnh vỡ, hóa thành các điểm sáng màu máu tiêu tán không dấu vết, đại trận bao phủ phạm vi mười mấy dặm âm âm sụp xuống.

Bất mãn nhìn Khương Dao một cái, Đế La tự tin nói: “Huyết Nha đoàn thực lực cường đại, nữ vu tể thân ái, người căn bản không biết Huyết Nha đoàn chúng ta thực lực mạnh bao nhiêu, Nam hoang địa phương quỷ quái dã man này, chúng ta muốn tới thì tới, đi thì đi, không ai có thể ngăn cản chúng ta!”

Khương Dao cười lạnh lùng, thấp giọng nói ra một cái tên: “Tiểu nha đầu kia, là con gái hần! Con gái nhỏ nhất, được cưng chiều nhất! A mỗ của tiểu nha đầu đó càng là xuất thân thiên hoàng hậu duệ quý tộc, a mỗ nó là...”

Gương mặt Đế La hoàn toàn cứng ngắt vắn vẹo, hần hoảng sợ, tuyệt vọng nhìn chằm chằm Khương Dao một lúc lâu, đột nhiên nhảy bật dậy hét lên: “Đuổi theo, nhất định phải giết tiểu nha đầu đó cùng tiểu tử đó! Tiêu hủy toàn bộ dấu vết nơi này, tiêu hủy tất cả dấu vết chúng ta lưu lại, ngay cả một chút mùi, một sợi lông của chúng ta cũng không thể lưu lại! Dem nơi này triệt để hủy diệt, hủy diệt!”

Đế La hầu như phát điên chỉ vào Khương Dao rít gào: “Nữ nhân vô liêm sỉ, người muốn hại chết chúng ta? Người muốn hại chết chúng ta! Huyết Nha đoàn, Huyết Nha đoàn không đối phó được những kẻ đáng sợ đó, ta, ta, ta phải bù lại sai lầm này!”

Khương Dao dương dương đắc ý nhìn Đế La thất kinh liên tục cười lạnh, nàng thấp giọng cười nói: “Không nói như vậy, ta làm sao dám nói, chỉ cần giết hết người nơi này, Cơ Hạo tiểu tử kia nhất định phải chết chứ? Tiểu nha đầu kia nếu đã chết, không chỉ có Cơ Hạo, người có liên quan với hần đều phải chết!”

Các chiến sĩ Già tộc tru lên ngao ngao, theo dấu vết Man Man lưu lại đuổi

giết.

Mười mấy vị hộ vệ của Man Man hò hét một tiếng, mãnh liệt không sợ chết xông lên, dốc hết toàn lực muốn ngăn lại đám ác quỷ Già tộc này.

Dao to búa lớn chặt chém một trận, mười mấy hộ vệ bị băm thành thịt vụn, Huyết Nha đoàn hơn ngàn chiến sĩ Già tộc, trên vạn phó binh giống như ác quỷ từ địa ngục trốn ra, khàn giọng gầm rú, hướng về phương hướng Man Man chạy trốn đuổi theo.

Chương 92: Thương Thế

Mưa to không ngừng nghỉ thống trị thiên địa.

Man Man vác Cơ Hạo như ruồi bọ không đầu hướng về phía bắc chạy trốn. Vừa chạy, Man Man vừa thỉnh thoảng khóc thút thít vài tiếng, nước mưa và nước mắt lẫn lộn với nhau, chỉ có thể nhìn thấy hốc mắt nàng đỏ bừng.

Mơ màng Man Man chỉ dựa vào bản năng bỏ chạy, căn bản không để ý tới che dấu hành tích. Nàng một bước lao ra hai ba dặm, man lực bùng nổ để lại ở trên đất một cái hố to, thân thể cường hãn húc nát vô số đại thụ, lưu lại dấu vết cho dù là một đám người mù theo ở phía sau, cũng có thể thoải mái theo dõi nàng.

Cơ Hạo gian nan hít thở, trong tử phủ nguyên đan, một mảng tử khí nhàn nhạt quanh quần, không ngừng có tiếng phượng1hót thanh thúy thân nhiên vang lên.

Phượng hoàng tinh huyết hư ảnh đưa tặng vốn chỉ là tiến hành bước đầu dung hợp với Cơ Hạo, lần này linh hồn Cơ Hạo hầu như tan rã, giọt phượng hoàng tinh huyết nọ giấu ở sâu trong thân thể hãn bị triệt để kích phát, hóa thành tử khí mênh mông không ngừng triệt để dung hợp với linh hồn Cơ Hạo.

Linh hồn vốn như đồ sứ bị vỡ nát, khắp nơi đều là vết nứt bắt đầu khép lại, dần dần có vầng sáng màu tím thần bí mờ mờ, cao quý phi phàm từ sâu trong linh hồn Cơ Hạo thỉnh thoảng lóe ra. Tử phủ nguyên đan hầu như tan rã ở dưới tử khí này tằm bổ bắt đầu nhanh chóng khép lại, tử phủ nguyên đan cấp tốc xoay tròn bắt đầu rút lấy thiên địa nguyên khí xung4quanh, không ngừng dung nhập bản thân chữa trị thương thế.

Theo tử phủ nguyên đan và linh hồn tự mình chữa trị, Cơ Hạo rốt cuộc khôi phục một tia tỉnh táo.

Hắn ngẩng đầu, đầy trời mưa trong suốt rơi, chợt, một tia tử khí hiện lên ở sâu trong con người hắn, tầm nhìn của Cơ Hạo đột nhiên xảy ra biến hóa kỳ dị. Trong nháy mắt này, thần niệm lực của Cơ Hạo có thể bao phủ trong phạm vi hai mươi dặm, quỹ tích toàn bộ giọt mưa đều bị hắn thấy rõ, toàn bộ quỹ tích của gió đều bị hắn liếc một cái nhìn thấu.

Trong thời gian ngắn, Cơ Hạo có thể rõ ràng tính toán ra hành tung mỗi một giọt mưa trong nháy mắt tiếp theo, có thể tính toán ra mỗi một luồng gió tạo thành ảnh hưởng đối với mỗi một giọt mưa trong phạm vi hai mươi dặm, có thể tính toán ra kích cỡ, lực lượng, hình dạng các giọt mưa, cùng với chúng nó ma sát lẫn nhau với không khí tạo thành biến hóa phức tạp.

Cái này hầu như là một loại cảnh giới toàn năng vô thượng.

Ở trong cảnh giới thần kỳ không thể giải thích này đắm chìm đại khái một phần ngàn ức của nháy mắt, linh hồn lực của Cơ Hạo vừa mới khôi phục một chút liền triệt để hao tổn. Cơ Hạo nôn từng ngụm từng ngụm máu, vội vàng lắc đầu, bắt buộc mình từ loại cảnh giới thần kỳ này thoát ly ra.

Loại cảnh giới này không phải Cơ Hạo hiện tại có tư cách đụng chạm, không cần nói một kẻ vụn vặt Tiểu Vu, Cơ Hạo thậm chí hoài nghi Đại Vu đỉnh phong thậm chí Vu Vương, rốt cuộc có tư cách chạm đến thế giới thần kỳ như vậy hay không.

“Lão gia hỏa, người thật đúng là hại chết ta!” Cơ Hạo kêu thảm không thành tiếng, đem hư ảnh mạng to một trận.

Khai Thiên Nhất Thức, trực tiếp ở trước mặt Cơ Hạo vạch ra một tầng màn che dày nặng, đem một cái thế giới không thể tưởng tượng triển lãm ở trước mặt Cơ Hạo. Nhưng một hạt bụi của thế giới này cũng vượt xa xa cực hạn Cơ Hạo có thể thừa nhận, Cơ Hạo tuy chiếm được chỗ tốt bây giờ còn chưa thể miêu tả, nhưng cũng thiếu chút hại chết hắn.

Hít thở thật sâu, dựa theo pháp môn hô hấp độc đáo của Cửu Tự Chân Ngôn

Đan Kinh, thiên địa nguyên khí hóa thành các loại sương mù mắt thường có thể thấy được không ngừng chảy vào trong cơ thể.²Ngọn lửa năm màu trong bụng hừng hực thiêu đốt, trước đó vài ngày ác chiến với liên quân bộ lạc, tinh huyết Cơ Hạo chém giết mười mấy vị Đại Vu lơ lửng ở trên ngọn lửa năm màu, đại khái khoảng bảy phần mười Đại Vu tinh huyết còn chưa bị tiêu hóa phóng ra ánh sáng loá mắt, không ngừng chuyển hóa thành luồng sáng năm màu tẩm bổ toàn thân Cơ Hạo.

Thân thể cùng linh hồn đồng thời được Đại Vu tinh huyết biến thành luồng sáng tẩm bổ, các vết nứt trên xương khớp Cơ Hạo nhanh chóng khép lại.

Hồi phục một chút khí lực Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, lại nhìn nhìn cây cối xung quanh, cắn răng nói: “Man Man, người chạy về hướng bắc? Không thể đi hướng bắc, Hỏa Nha bộ chúng ta đã là bộ tộc tận cùng phương bắc⁷của vùng Nam hoang, tiếp tục đi hướng bắc, đó là hoang dã triệt để không người.”

Man Man vẫn tỉnh tỉnh mê mê dựa theo bản năng chạy thân thể loạn xạ, không biết làm sao dừng bước, ngơ ngác nhìn Cơ Hạo khóc hỏi: “Vậy chúng ta đi đâu? Hu hu, lão Diễm đã chết, lão Diễm bị bọn hắc giết... Hu hu, A Tinh, A Hoa bọn họ, sẽ đau lòng, oa ~ “

Giống như một đứa bé bất lực, Man Man gào khóc lên.

Tuổi của nàng so với Cơ Hạo còn nhỏ hơn mấy tháng, cho dù ở Nam hoang, Man Man cũng chỉ là một đứa bé chưa thành niên. Hơn nữa từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, chuyện gì cũng có Huỳnh Diễm xử lý thỏa đáng cho nàng, Man Man nào từng trải qua hung hiểm như vậy?

Có thể nghĩ đem Cơ Hạo mang theo trốn thoát, thế này đã chứng minh tiểu nha đầu này rất có lương tâm, rất giảng nghĩa khí huynh đệ rồi!

Khóc chưa được hai tiếng, Man Man đột nhiên điên cuồng phun ra một ngụm máu, máu nóng phun đầy đầu Cơ Hạo, nhiệt lực trong máu Man Man hung

mãnh, quả thực giống như nham thạch nóng chảy, da Cơ Hạo bị nóng vang ‘Xèo xèo’, hẳn đau đến mức thiếu chút nữa rống thê thảm ra tiếng.

Đây là lực lượng mạnh mẽ huyết mạch của bản thân Man Man mang đến, luồng nhiệt lực này giấu ở trong cơ thể Man Man, nhưng tiểu nha đầu này từ trước tới nay tựa như cũng chưa kích hoạt huyết mạch lực mạnh mẽ đáng sợ này, một đường chạy trốn đều chỉ là hoàn toàn dựa vào man lực để chạy.

“Man Man, người bị thương rồi?” Cơ Hạo giãy dựa từ trên vai Man Man nhảy xuống, hướng phía sau lưng Man Man nhìn qua.

Liếc một cái nhìn thấy sau lưng Man Man be bét máu, Cơ Hạo không khỏi hít ngược một ngụm khí lạnh, trái tim chột treo lên.

Lúc Man Man mang theo Cơ Hạo chạy trốn, Đế La vận dụng Huyết Nguyệt Long Quỷ Sát Trận lâm vào bên bờ sụp đổ cho Man Man một đòn hung hăng. Bởi vì trận pháp sụp đổ quan hệ, một đòn này hơi lệch ra khỏi chỗ yếu hại của Man Man, chỉ là đánh vào trên lưng bên phải của nàng.

Man Man sau khi thu phục sơn thần, ở trong hang của sơn thần nghịch ngợm gây sự thu thập các loại đá quý, ngại áo giáp trên người vương chân vương tay, liền đem áo giáp cởi xuống, trên người chỉ mặc một cái váy dài sợi tơ vàng ròng chế thành.

Cái váy dài này hiển nhiên cũng là vu bảo cực kỳ tốt, ngăn cản một đòn toàn lực của Huyết Nguyệt Long Quỷ Sát Trận, váy dài phụ cận phía sau lưng Man Man tinh quang bắn ra bốn phía, vô số phù văn rậm rạp quay cuồng dâng trào ở trên váy dài.

Nhưng sát trận uy lực tuyệt đại, váy dài tinh quang bắn ra bốn phía dù sao bị phá rách một lỗ thủng to bằng nắm tay trẻ con, lưng bên phải của Man Man hầu như bị xuyên qua, xuyên thấu qua vết thương máu chảy đầm đìa, có thể nhìn thấy xương khớp nàng thiêu đốt đỏ rực tựa như than lửa, cùng với phổi cửa quạt cũng phun ra lượng lớn lửa nóng.

Phổi bị thương, Man Man vừa mở miệng nói chuyện, liền có lượng lớn máu phun ra.

Bị thương nặng như vậy, một tiểu nha đầu nhỏ như vậy chưa bao giờ trải qua sinh tử tuyệt cảnh, vậy mà mang theo Cơ Hạo chạy lâu như vậy, xa như vậy.

“Man Man tốt, lần này không phải người, chúng ta đã sớm chết rồi.” Cơ Hạo bị thương thể của Man Man dọa nhảy dựng, đổi thành người thường, loại thương tổn này đã sớm trí mạng. Nhưng thân thể Man Man cường hãn đến cực điểm, những vết thương này chỉ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với nàng hành tẩu nói chuyện, cũng không có nỗi lo trí mạng.

Man Man khóc sụt sùi cầm lấy tay áo Cơ Hạo, nước mắt mờ lung nhìn Cơ Hạo.

Cơ Hạo đã tỉnh, Man Man liền hoàn toàn không có chủ ý, ngay cả chạy đi đâu cũng không biết.

Phía sau truyền đến tiếng xé gió dồn dập, thời gian ngắn ngủn hai người nói mấy câu, người của Huyết Nha đoàn đã đuổi kịp.

Cơ Hạo sờ sờ Nha Công run rẩy cuộn mình trong ngực, ôm lấy Man Man, thật cẩn thận khinh thân lướt lên, nhập vào rừng rậm tràn ngập hơi nước.

Khác với Man Man lúc hành tẩu kinh thiên động địa, Cơ Hạo hầu như không lưu lại bất cứ dấu vết nào, thật sự giống như u hồn lén vào trong rừng rậm.

Chương 93: Đào Sát

“Thuốc, thuốc, thuốc cứu mạng!”

Trong màn mưa nồng đậm, Cơ Hạo công Man Man toàn thân nóng rực, thật cẩn thận leo lên trong cành lá rậm rạp.

Một gốc Khiên Cơ Đoạn Tục Thảo, một dây Bách Chương Thiên Kim Đăng, ba đoá hoa Hồ Nha Lam Oa... Mùa mưa là cái phiền toái lớn, không chỉ có các loại động vật, ngay cả dược thảo ngày thường tương đối thoải mái có thể tìm được, cũng rất thần kỳ mai danh ẩn tích.

Chỉ có ở phía dưới đại thụ cành lá cực kỳ rậm rạp, ở nơi nước mưa không thể xói mòn, mới có thể tìm được một ít dược thảo thích hợp, dược lực đủ cường đại.

Một khắc đồng hồ sau, Cơ Hạo đem vài gốc dược thảo tìm được đặt ở lòng bàn tay, dùng sức đem chúng nó nghiền nát thành nước thuốc, cho vào miệng Man Man từng chút một. Man Man theo bản năng nuốt nước thuốc, thân thể nóng bỏng trở nên mát hơn chút, vết thương sau lưng không chảy máu nữa, có một tầng màng mỏng trong suốt rất nhạt, đem vết thương miễn cưỡng che lại.

“Man Man, về sau phải học thủ đoạn bảo mệnh.” Cơ Hạo đem Man Man công ở sau người, dùng một dây leo dài mềm dẻo đem nàng buộc chặt vào trên người, vừa hành động vừa thấp giọng dặn dò: “Nơi này là Nam hoang, mặc kệ a ba cùng a mỗ người lợi hại bao nhiêu, mặc kệ người bao nhiêu a ca và a tỷ, mặc kệ có bao nhiêu người nghe mệnh lệnh của người, ở Nam hoang, cần nắm đấm của mình đủ lớn, mới có thể giữ mạng!”

Thật cẩn thận theo cành cây bò đi vài bước, mắt Cơ Hạo sáng lên, ở cạnh một cái tổ chim cực lớn phát hiện một cây nấm Tinh Ban lóng lánh ngân quang nhàn nhạt. Loại nấm này hàng năm hấp thu tinh thần lực, chất chứa năng lượng tinh khí cực kỳ cường đại, có dược lực rất mạnh.

Đây là tài liệu tốt nhất dùng để phối chế vu dược chữa thương cao cấp, đương nhiên ăn sống cũng có thể phát huy hiệu lực nhất định.

Trong tổ chim, hai con Kim Đỉnh Ban Cừ cực lớn lười biếng cuộn mình ở cùng nơi, ngẫu nhiên có mưa rơi ở trên thân chúng nó, hai con chim to liền run nhè nhẹ một cái, nhắm chặt đôi mắt không nhúc nhích.

Cơ Hạo thật cẩn thận vươn tay, chậm rãi hướng nắm Tinh Ban vươn tay: “Như những vật bảo mệnh kia a ba người tặng cho người, vô luận là vu bảo hay vu dược, đều phải mang trên người mọi lúc. Người cũng thấy rồi, cho dù là Huỳnh Diễm a thúc, cũng không phải lúc nào cũng có thể bảo vệ người.”

Man Man dùng sức gật gật đầu, hai tay bám chặt lấy bả vai Cơ Hạo, khẩn trương nhìn động tác của hắn.

Nàng không biết nắm Tinh Ban là cái gì, lấy xuất thân của nàng, cũng không cần thiết học tập mấy thứ này, nàng cần bất cứ vu dược nào, thậm chí là các vu dược tuyệt truyền, bí truyền trong truyền thuyết, cũng sẽ có cả đồng vu tể ân cần dâng lên.

Nhưng nàng biết Cơ Hạo muốn hái, khẳng định là có lợi đối với mình. Ít nhất dọc theo đường đi, Cơ Hạo trút cho nàng mười mấy loại nước thuốc cay đắng không chịu nổi, những nước thuốc đó khiến thương thế của nàng hồi phục rất nhiều, thân thể cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Man Man âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nhớ kỹ lời Cơ Hạo nói, về sau không bao giờ đem các loại vu bảo cùng vu dược bảo mệnh a ba cố ý ban cho tùy ý đặt lung tung khắp nơi nữa.

Lần này nàng bị thương, trên người thế mà lại không tìm được một viên vu dược có thể cứu mạng, mà trong vu dược a ba nàng ban cho, thần dược có thể khởi tử hồi sinh cũng có vô số. Về phần nói vu bảo, nếu nàng không chê phiền toái, đem những vu bảo uy lực đáng sợ mang vài món trên người, cho dù tòa Huyết Nguyệt Long Quỷ Sát Trận kia của Đế La, nàng cũng có thể dựa vào

những vu bảo đó thoải mái phá đi.

“Man Man sai rồi, Man Man vô dụng!” Man Man cắn răng, thấp giọng lầm bầm.

“Người không sai, a ba người sai.” Cơ Hạo lật tay vỗ nhẹ đầu Man Man, một bàn tay khác đã bắt được nắm Tinh Ban.

Man Man như nghe được cái gì không thể tưởng tượng, hoảng sợ trừng to mắt nhìn Cơ Hạo —— a ba của nàng sai rồi? Ở Nam hoang, cho tới bây giờ chưa ai dám nói a ba của nàng bất cứ lời xấu nào. Nhưng Cơ Hạo nhẹ nhàng tự nhiên nói ra như vậy, mà mình thế mà không cảm thấy bất cứ sự phản cảm nào?

A ba mình, tựa như là thật sự sai rồi.

Nếu mình có nhiều thêm một chút kinh nghiệm chiến đấu ở rừng rậm, nếu mình có thêm một chút cảm giác nguy cơ... Thậm chí, nếu mình không phải từ nhỏ đã nuôi chiều, mà là cố gắng tu luyện, rèn luyện giống Cơ Hạo, lấy huyết mạch tôn quý của mình, nếu hiện tại đã kích hoạt huyết mạch lực, Huyết Nha đoàn đuổi giết phía sau lại tính là cái gì?

“A ba sai rồi, Man Man cũng sai rồi!” Man Man gắt gao nghiêng rằng, vết thương sau lưng đột nhiên run rẩy một chút, một cỗ tà lực đáng sợ đang theo máu chảy ăn mòn toàn thân. Man Man sợ Cơ Hạo mất tập trung lo lắng, cắn răng cố nén loại thống khổ lực phủ ngũ tạng như đao quấy đó.

Tay cầm chặt nắm Tinh Ban, thông thả lùi về phía sau, Cơ Hạo cảnh giác nhìn hai con chim to trong tổ chim.

Kim Đỉnh Ban Cữu không tính là hung cầm gì quá lợi hại, nhưng tiếng kêu của chúng nó rất bén nhọn vang vọng, có thể ở trong rừng rậm truyền ra thật xa; nếu kinh động chúng nó, sẽ trốn không thoát đám người Huyết Nha đoàn đang ở trong núi rừng chung quanh điên cuồng tìm tòi.

Nhưng càng sợ cái gì thì cái đó càng đến, một con Kim Đỉnh Ban Cừ đột nhiên mở mắt, Cơ Hạo phản ứng cực nhanh, ra tay như điện, tay phải vẫn be bét máu tím chặt cổ con chim to này, ‘Rắc’ một cái vụn gãy xương cổ nó.

Nhưng một con Kim Đỉnh Ban Cừ còn lại hoảng sợ vỗ cánh, mở choàng mắt kêu lên chói tai.

Tiếng kêu ‘Quác quác’ truyền ra xa mấy trăm trượng, đại thụ chỗ Cơ Hạo bên trái hai trăm năm mươi trượng cùng bên phải một trăm bảy mươi trượng, đồng thời truyền đến tiếng đập nước dồn dập. Sau thời gian ngắn ngủn một nhịp thở, một trái một phải, phân biệt có tám cùng mười hai phó binh Huyết Nha đoàn da đen lao ra.

“Bọn chúng ở nơi đó!” Mười bốn chiến sĩ Huyết Nha đoàn cầm trọng kiếm đại phủ sai bước hướng bên này lao tới. Trong sáu gã chiến sĩ khác, năm người cầm nỏ mạnh dây kim loại, hướng Cơ Hạo xa xa liên tục ba mươi mũi tên nỏ bắn nhanh đến, một người còn lại thì tay rung lên đem một quả cầu to bằng ngón cái ném lên bầu trời.

Quả cầu đập nát mảng lớn cành lá, bay lên trên không cách mặt đất cả dặm, ‘Oành’ một cái nổ tung.

Hư ảnh một cái răng nanh nhỏ máu xuất hiện ở không trung, trong rừng rậm bốn phía đồng thời truyền đến tiếng huýt gió lúc trầm lúc bổng, đám đông chiến sĩ Huyết Nha đoàn nhanh chóng hướng bên này chạy tới.

Cơ Hạo điên cuồng gào thét một tiếng, lật tay rút ra trường kiếm, đầu dưới chân trên từ trên đại thụ cầm ngược xuống, ba mươi mũi tên nguy hiểm vô cùng cọ sát thân thể hấn bắn qua, phát ra tiếng ‘Thụp thụp’ bắn vào trong thân cây.

Những mũi tên đó lực đạo cực kì kinh người, mũi tên ngắn ngủn ba thước, thế mà thoải mái xuyên qua thân cây bảy tám người ôm, ở trên đại thụ bắn ra lỗ thủng trong suốt to bằng đầu người.

Đầu Cơ Hạo hướng phía dưới rơi xuống, thân thể ở giữa không trung quỹ dị xoay một vòng, tay phải cấp tốc vung, thanh kiếm sắc từ trong tay Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ thu được mang theo các điểm hàn quang, theo quỹ tích một tia đường cong kỳ dị, vô thanh vô tức bổ ra ngoài.

Một lượt chặt chém này, Cơ Hạo đem một tia ý nhị bé nhỏ không đáng kể trong Khai Thiên Nhất Kích của hư ảnh thêm vào.

Kiểm quang kỳ ảo huyền diệu, vạch ra một điểm yếu ớt nhất trong chiêu thức mười bốn gã chiến sĩ Huyết Nha đoàn, hung hăng xuyên qua yết hầu bọn hắn. Kiếm khí dâng trào, mười bốn cái đầu máu chảy đầm đìa bay vút lên, sau lưng Cơ Hạo ánh lửa màu đỏ vàng chợt lóe, hai cái cánh chim chợt lóe rồi biến mất, mang theo hắn nhanh chóng nhập vào trong rừng rậm mờ mịt.

Xung quanh, mấy trăm chiến sĩ Huyết Nha đoàn ập tới, nhưng đã không tìm được bóng người Cơ Hạo.

Chương 94: Bác Sát

Một hàng hai mươi gã phó binh chiến sĩ thật cẩn thận hành tẩu ở trong rừng rậm, giống như linh cầu hung tàn gian trá nhất, thật cẩn thận xem kỹ dấu vết để lại nhỏ bé nhất xung quanh.

Mưa tầm tã kéo dài không ngừng mang đến phiền toái thật lớn cho bọn hắc đầu giết, nhưng bọn hắc đầu có lòng tin tìm được Cơ Hạo. Để La đã đưa ra mức thưởng hậu hĩnh, bất cứ một đội chiến sĩ nào có thể bắt sống Cơ Hạo, bọn họ đều có thể thoát ly nô tịch ti tiện, trở thành chiến chính thức sĩ của Huyết Nha đoàn.

Vì thoát ly nô tịch, để bản thân có được tương lai sáng sủa, các chiến sĩ Huyết Nha đoàn căng thẳng thần kinh, mỗi người thề nhất định phải bắt sống Cơ Hạo, tuyệt đối không thể để tiểu gia hỏa này mang theo một tiểu nha đầu bị thương nặng thuận thuận lợi lợi rời khỏi.

Ngay tại trên đỉnh đầu một hàng phó binh này, trên quần áo cắm đầy cành cây lá cây, toàn thân đều hòa hợp một thể với tán cây Cơ Hạo bình tĩnh nhìn đám gia hỏa đuổi theo không rời này. Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh hoàn mỹ thu liễm khí tức toàn thân, Cơ Hạo thậm chí tạm thời đem nhịp tim của mình cũng ngừng lại.

Ngưng thần tụ khí, hết sức chăm chú, khi hai mươi phó binh chiến sĩ thật cẩn thận đi qua, hai tay Cơ Hạo kết ấn, trầm thấp hô ra một tiếng chân ngôn pháp chú. Đã hoàn toàn tiêu hóa một giọt phượng hoàng tinh huyết kia, tử phủ nguyên đan so với trước kia ngưng luyện hơn mấy lần cấp tốc xoay tròn, hầu như toàn bộ pháp lực trong khoảnh khắc tiêu hao không còn.

Trong phạm vi trăm trượng, toàn bộ mưa bụi đồng thời đọng lại, nháy mắt ngưng tụ thành băng sương trắng noãn như bạc.

Từng sợi dây thừng dài băng sương ngưng tụ thành mềm dẻo vận vận, như xà ảnh trong ác mộng, rợp trời rợp đất hướng những phó binh chiến sĩ đó quần

quanh.

Các phó binh chiến sĩ da đen phần nộ mà hoảng sợ rít gào, vùng binh khí trong tay điên cuồng chặt chém những sợi dây thừng trí mạng từ bốn phương tám hướng đánh úp lại. Nhưng dây thừng quá nhiều, quá dày đặc, bọn hãn chặt đứt một sợi, lại có vô số sợi tiếp tục quấn quanh lên.

Cổ, cổ tay, cổ chân, hông, thân thể bọn phó binh bị sợi thừng băng âm hàn thấu xương trói rất chặt. Bọn hãn cố gắng giãy dụa, nhưng một chốc một lát không giãy thoát được. Khí lạnh thấu xương không ngừng xâm nhập thân thể, thân thể bọn hãn dần dần tê dại cứng ngắc.

Bọn hãn điên cuồng lớn tiếng rống giận, chờ mong đồng bạn của mình có thể nghe được tiếng hò hét nơi này.

Nhưng không khí phạm vi trăm trượng đều bị Cơ Hạo khống chế, tất cả nguyên lực dao động đều ở trong sự khống chế của hãn, các phó binh rống lên căn bản truyền không ra được một tiếng.

Cầm kiếm sắc bén từ trên đại thụ nhảy xuống, Cơ Hạo nheo mắt, trước mắt mơ hồ hiện lên hư ảnh khống chế thân thể của mình đánh ra Khai Thiên Nhất Kích không thể tưởng tượng kỳ dị đường cong. Một đạo nhất đạo kiếm quang theo đường cong nhẹ nhàng đánh ra, kiếm quang sắc bén nhẹ lướt qua dây thừng băng sương rậm rạp, chuẩn xác rạch cổ họng bọn phó binh.

Một chút vết máu cũng không chảy ra, máu nóng trong cơ thể bọn phó binh đó đều đã bị đông lạnh thành khối băng.

Cơ Hạo nhanh chóng ở trên thân các phó binh đó lục lọi một lần, từ trên thân đầu mục phó binh dẫn đội tìm ra một cái túi da, đổ ra một viên thuốc. Thật cẩn thận đem viên thuốc ghé đến mũi hít hít, Cơ Hạo cau mày, đem toàn bộ viên thuốc để xuống đất, một cước hung hăng đạp thật sâu vào trong bùn đất.

Viên thuốc hòa tan ở trong nước bùn, biến thành dịch đặc màu xanh lục đậm,

nhanh chóng ăn mòn đất đai xung quanh, rất nhanh ở trên đất ăn mòn ra một lỗ thủng to bằng đầu người.

“Khương Dao, có thủ đoạn đó! Xem ra thuốc trị thương trên thân các phó binh này, tất cả đều là thuốc độc.” Hai tay Cơ Hạo kết ấn, nhẹ nhàng vung lên, mưa bốn phía đông lại đồng thời hòa tan, biến thành hạt mưa long lanh ‘Ào ào’ rơi xuống đất.

Thiên địa nguyên khí nồng đậm trong mưa rào gào thét bị Cơ Hạo nuốt vào trong cơ thể, sau khi theo kinh lạc lưu chuyển một trận, một tia tử khí chậm rãi ùa vào tử phủ, bị nguyên đan cấp tốc xoay tròn hấp thu.

Ngắn ngủn mười nhịp thở, đan nguyên Cơ Hạo tiêu hao hết khôi phục toàn bộ pháp lực, hơn nữa lại có một chút tiến bộ.

Vốn tử phủ nguyên đan mô phỏng giống như vụ ảnh, theo nhiều ngày điên cuồng tiêu hao và bổ sung, thiên chuy bách luyện nguyên đan đã ngưng tụ thành thực chất to bằng hạt đậu tương gần như tử kim đúc thành, chỉ cần một cơ hội, là có thể hóa hư thành thực, bước vào cảnh giới cao hơn Cơ Hạo kiếp trước cũng chưa bước vào.

Một khi tử phủ nguyên đan hóa hư thành thực, Cơ Hạo không chỉ có pháp lực tu vi bỗng gia tăng gấp trăm lần, các loại thần thông thủ đoạn khác cũng sẽ càng thêm thần diệu biến hóa.

“Chỉ thiếu một chút.” Cơ Hạo nghiêng răng, lỗ tai nhẹ nhàng nhúc nhích một trận, trong bão tố, tiếng bước chân rất nhỏ ngoài mấy trăm trượng vẫn lọt vào tai rõ ràng như thế: “Nhưng chỗ tốt đã đủ lớn, ít nhất ngũ cảm của ta tăng cường đâu chỉ gấp mười?”

Nhẹ nhàng vung tay lên, Man Man sắc mặt tiêu tụy thật cẩn thận từ trên cây nhảy xuống, Cơ Hạo đem nàng công ở trên lưng, cẩn thận nhìn nhìn thân cây, vòng qua phương hướng ngoài mấy trăm trượng tiếng bước chân truyền đến, kiên định hướng phía bắc bước đi.

Đường sống ở phía nam, nhưng núi rừng phạm vi mấy trăm dặm, đường đi thông phía nam đã bị triệt để phong tỏa. Trừ phi Cơ Hạo muốn lao đầu vào những chiến sĩ đáng sợ Già tộc, hẳn còn chưa thể ứng phó kia, nếu không hẳn chỉ có thể hướng bắc.

Hỏa Nha bộ cũng tốt, lãnh địa của phụ thân Man Man cũng tốt, đều ở phía nam.

Hướng phía bắc đi thêm một bước, thì thêm một phần phiêu lưu, nhưng Cơ Hạo không có lựa chọn nào khác. Hẳn chỉ có thể hướng bắc trước, sau khi dốc hết toàn lực thoát ly Huyết Nha đoàn tìm kiếm, lại nghĩ cách đi đường vòng hướng nam. Hẳn và Man Man thực lực đều không đủ, thật sự là không thể chống lại Huyết Nha đoàn thực lực cường hãn.

Nơi này Cơ Hạo vừa rời khỏi, màn mưa đột nhiên bị chắn thành phẫn, bên người hai mươi chiến sĩ Huyết Nha đoàn vừa rời bị giết, một bóng dáng khổng lồ cao hơn bốn thước lặng yên hiện lên. Chiến sĩ Già tộc này làn da màu đồng cổ, bốn mắt rạng rỡ tỏa sáng mang theo hai thanh khảm đao răng cưa nặng nề, đứng ở cạnh thi thể phó binh nhìn một cái, sau đó phẫn nộ chà chà chân.

Một cước đạp xuống, mặt đất phạm vi trăm trượng vô thanh vô tức chấn động một cái, mấy chục cây to lặng yên không một tiếng động hóa thành vụn gỗ, ở trong mưa to suy sụp ngã xuống. Cái mũi chiến sĩ Già tộc khụt khịt, nhe răng trợn mắt cười lên:

“Tiểu gia hỏa, ta ngửi được mùi máu tanh trên thân các người rồi. Không phải tiểu tử này, là tiểu nha đầu kia!”

Cười ‘Khẹc khẹc’ vài tiếng, thân hình chiến sĩ Già tộc như quỷ my, thân thể cao lớn chưa phát ra nửa điểm thanh âm, sau đó theo phương hướng Cơ Hạo đuổi theo. Mũi hẳn kịch liệt khụt khịt, cực lực bắt giữ một chút mùi lưu lại bé nhỏ không đáng kể trong mưa to.

Mỗi một chiến sĩ Già tộc, đều đem năng lực một bộ phận cơ thể nào đó của

mình cường hóa đến cực hạn. Thiên phú đặc thù của vị chiến sĩ Già tộc này, không hề nghi ngờ là ở trên cái mũi hăn. Mũi hăn, có thể bắt giữ được tin tức phong phú gấp trăm lần, ngàn lần so với tộc nhân khác, hăn là cao thủ đuổi giết số một của Huyết Nha đoàn.

“Công lao, hừ, hừ. Đế La tiểu tử này tuy làm xằng làm bậy, nhưng ra tay so với Đế Sát đại nhân hào phóng hơn nhiều. Đế Sát đại nhân đáng sợ đi rồi, lấy tính cách Đế La đại nhân, chúng ta sẽ có nhiều chỗ tốt hơn.” Già tộc chiến sĩ vừa bước nhanh bốn tấu, vừa thấp giọng cười nói: “Như vậy cũng tốt, cũng tốt.”

Cơ Hạo không dám sử dụng bất cứ thần thông bí thuật nào, chỉ dựa vào khinh thân thuật ở trong núi rừng cấp tốc chạy như điên.

Hăn cần thật cẩn thận chọn lựa nơi đặt chân, bùn đất xộp, rong rêu thật dày, vỏ cây bong ra, rất nhiều thứ đều có thể để lại dấu vết cho người ta truy kích, hăn phải cực độ cẩn thận, mới có thể giữ được hai cái mạng nhỏ của mình cùng Man Man.

Tránh được hai mươi mấy đội ngũ phó binh tìm tòi ven đường, Cơ Hạo lặng yên tới trước một mảng vách núi.

Phía trước là vách núi cao trăm trượng, Cơ Hạo cau mày tìm kiếm chỗ thuận tiện cho hăn trèo.

Ngay phía sau hăn ngoài ba dặm, chiến sĩ Già tộc điên cuồng khục khịt cái mũi, đã tập trung phương vị Cơ Hạo.

Cười một tiếng quái dị, chiến sĩ Già tộc này nhảy dựng lên, chột vượt qua ba dặm không gian, hét lớn một tiếng một quyền hung hăng hướng Man Man trên lưng Cơ Hạo đánh xuống.

“Tiểu gia hỏa, người thuộc về ta rồi!”

Chương 95: Sát Quỷ

Vách núi cao trăm trượng kéo dài trăm dặm, như một bức tường thành che ở trước mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạo đang nghiên cứu như thế nào không để lại dấu vết mà trèo qua vách núi, nhưng linh giác hắn cũng chưa buông lỏng chút nào.

Phía sau, chiến sĩ Già tộc vừa mới nhảy lên, Cơ Hạo đã tập trung thân hình đối phương, chiến sĩ Già tộc giống như sao băng xé rách hư không bắn nhanh đến, một quyền hướng Man Man công sau thân nện xuống, Cơ Hạo đã quay đầu, hai tay kết ấn rồng lớn một tiếng.

Con người đen sì chợt biến thành màu đỏ vàng, chín cái phù văn như ẩn như hiện ở bên cạnh con người cấp tốc xoay tròn.

Linh hồn lực linh mẫn giống như bạch tuộc hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, trong nháy mắt này, Cơ Hạo cảm giác mình giống như thần linh của một phương tiểu thiên địa, rõ ràng cảm giác được lực lượng vũ trụ hùng hậu, rộng, uy lực không thể đo lường tồn tại ở xung quanh.

Tuy mình quá yếu ớt, thiên địa cự lực vô cùng vô tận chỉ có một bộ phận cực ít để mình chuyển, nhưng đã đủ để xoay chuyển càn khôn.

Cửu Tự Chân Ngôn nổi liên quát ra, tinh khí thần toàn thân Cơ Hạo ngưng làm một thể, đan nguyên pháp lực như thủy triều gào thét trào ra, nháy mắt điều động thiên địa cự lực gấp trăm lần trở lên. Mặt đất run nhè nhẹ, một vách đá dày tới cả trượng nứt ra, chắn trước mặt chiến sĩ Già tộc.

Cùng lúc đó, Cơ Hạo hét to một tiếng, sau lưng Lưu Quang Hỏa Dực cấp tốc vỡ, thân thể kéo theo mảng lớn tàn ảnh, nháy mắt mang theo bản thân vượt qua trăm trượng vách núi, nhập vào trong rừng rậm vô biên vô hạn trên vách núi.

Vừa rồi không sử dụng Lưu Quang Hỏa Dực, là sợ cánh lửa tản mát ra vu lực dao động kinh động người của Huyết Nha đoàn.

Nhưng đã có người phát hiện mình, như vậy vận dụng toàn bộ lực lượng vượt qua vách núi này, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi.

Trong nháy mắt Cơ Hạo vừa mới ra tay, hắn thấy rõ trong bốn con mắt của chiến sĩ Già tộc phía sau đột kích tàn khốc cùng tham lam giống như sóng thần. Hắn nháy mắt nắm rõ tâm tư kẻ tàn bạo này —— gia hỏa này, muốn ăn mảnh! Đế La khẳng định treo giải thưởng lớn, chiến sĩ Già tộc này muốn độc chiếm toàn bộ công lao!

Điều kiện tiên quyết của độc chiếm công lao chính là, phụ cận không có đối thủ có thể cạnh tranh với chiến sĩ Già tộc này. Nói như thế, trong phạm vi mười dặm, không có chiến sĩ Già tộc khác tồn tại, Cơ Hạo yên tâm lớn mật thi triển Lưu Quang Hỏa Dực, trực tiếp bay qua vách núi.

Một tiếng trầm nặng, trọng quyền của chiến sĩ Già tộc đem bức tường đá Cơ Hạo gọi ra đánh thành phấn, thân thể cao lớn của hắn như quỷ mị chợt lóe liên vượt qua vách núi, lại bước ra một bước, mang theo mấy cái tàn ảnh liên lao vào rừng rậm.

Chiến sĩ Già tộc thân hình cao lớn khôi ngô, nhưng bọn họ có kỹ xảo chiến đấu độc đáo của chủng tộc, bọn họ động tác nhẹ nhàng linh hoạt, thậm chí so với Cơ Hạo hiện tại còn nhẹ nhàng hơn vài phần. Già tộc chiến sĩ thân hình khổng lồ lên xuống vài cái, đã ở trong rừng rậm đuổi tới phía sau Cơ Hạo.

“Tiểu gia hỏa, ngươi bị ta phát hiện rồi, chạy không thoát đâu!” Chiến sĩ Già tộc hưng phấn thở hỗn hển ‘hồng hộc’, thấp giọng cười dữ tợn nói: “Ngoan ngoan quỳ xuống đầu hàng, ta cam đoan chỉ đánh gãy tứ chi của ngươi, sẽ không làm chuyện càng thêm tàn nhẫn hơn đối với ngươi.”

“Nếu ngươi chạy trốn nữa, vậy chớ trách ta đối với ngươi... Còn có tiểu nha đầu này, làm chút việc khiến ta hài lòng, nhưng đối với các ngươi lại tỏ ra có

chút quá tàn khốc. Nhất là tiểu nha đầu này, Đế La đại nhân chỉ muốn giết nó, cũng không nói ta dùng biện pháp gì giết nó!”

Chiến sĩ Già tộc cười tàn khốc, trong tiếng cười lộ ra một tia thú tính nguyên thủy.

Dưới chân Cơ Hạo xoay vài cái, thân thể mang theo một đạo gió xoáy, vòng qua mấy cây to chặn đường.

Nhưng chiến sĩ Già tộc thân hình như gió, thân thể hăn so với Cơ Hạo càng thêm linh động mau lẹ, bộ pháp so với Cơ Hạo dài hơn, nhanh hơn, hăn cũng lắc mình vài cái, đột ngột như một bức tường chắn trước mặt Cơ Hạo.

Sợ một đao đánh chết Cơ Hạo, chiến sĩ Già tộc đem hai thanh đại đao răng cưa nặng nề để về vỏ đao sau lưng, vươn đôi tay hướng Cơ Hạo vỗ xuống thật mạnh. Trong không khí vang lên tiếng xé gió kỳ dị, bàn tay chiến sĩ Già tộc đột nhiên phình to mấy lần, giống như hai ngọn núi nhỏ mang theo luồng gió mạnh đen sì, nhắm về phía đầu Cơ Hạo ập xuống.

Đây là chiến kỹ đặc thù nào đó của Già tộc, chiến sĩ Già tộc chỉ có hai tay, lại bịt kín toàn bộ góc độ Cơ Hạo đi tới, lui về.

Bàn tay đột nhiên bành trướng mang theo ác phong càng ép Cơ Hạo không thở nổi, không khí xung quanh như đọng lại, ánh sáng cũng ảm đạm xuống, thậm chí không gian cũng theo hai chiêu này mà trở nên vụn vụn.

“Người, chạy không thoát!” Chiến sĩ Già tộc ồm ồm lẩm bẩm: “Phần thưởng của Đế La đại nhân, là của ta. Còn có nữ vu tể xinh đẹp kia... Hắc hắc, có lẽ ta cũng có thể được một chút ngon ngọt.”

Trong lòng Cơ Hạo lạnh toát một phen, con người co lại thành kích cỡ mũi kim, lạnh lùng nhìn đối phương.

Chiến sĩ Già tộc này thực lực đạt tới Đại Vu cảnh, động tác của bọn họ nhanh

nhện hơn Cơ Hạo, tốc độ nhanh hơn Cơ Hạo, lực lượng lớn hơn Cơ Hạo, ngũ cảm sâu sắc hơn Cơ Hạo, bọn họ mọi phương diện áp chế Cơ Hạo, ở trước mặt bọn họ, Cơ Hạo nếu có chút do dự, có bất cứ sự sợ hãi nào, hắn và Man Man cũng chỉ có một con đường chết.

“Đường hẹp gặp nhau, kẻ không cần mạng thẳng!” Cơ Hạo rít gào một tiếng trầm thấp, huyết mạch toàn thân hắn đột nhiên bành trướng ra, bí thuật liễu mạng ‘Cửu Tinh Băng Vãn’ trong Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh bị hắn kích phát. Đây là một loại thuật vong mệnh cùng loại với Thiên Ma Giải Thể của kiếp trước, Cơ Hạo vừa mới thúc dục bí pháp, lục phủ ngũ tạng đã xuất hiện vô số vết rách.

Phun từng ngụm từng ngụm máu, Cơ Hạo lạnh lùng cười, ưỡn ngực nghênh hướng về phía Già tộc chiến sĩ bàn tay.

“Đừng giãy giụa nữa, vô dụng!” Chiến sĩ Già tộc khinh thường cười lạnh, tuy hắn không phải chiến sĩ mạnh của Huyết Nha đoàn, hắn chỉ là đoàn viên đặc thù tinh thông truy tung thuật nhất của Huyết Nha đoàn, nhưng hắn dù sao có lực lượng cấp Đại Vu, Cơ Hạo sao có thể là đối thủ của hắn?

Mèo hoang nho nhỏ liễu mạng, không có khả năng là đối thủ của hùng sư!

Chiến sĩ Già tộc cười điên cuồng không phát ra tiếng, ánh mắt tham lam đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ mà tỏ ra đặc biệt đáng yêu động lòng người của Man Man, song chưởng hung hăng vỗ vào trên ngực Cơ Hạo cố ý đưa lên đến.

Thậm chí ở lúc trúng ngực Cơ Hạo, chiến sĩ Già tộc sợ một chưởng đập chết hắn, theo bản năng thu hồi năm thành lực đạo.

Giáp trụ A Bảo luyện chế Cơ Hạo mặc bên người phát ra thanh quang nhàn nhạt, thanh quang mặt ngoài giáp trụ mỏng manh ngưng tụ thành một mảng hư ảnh hoa sen ảm đạm, gắt gao ngăn chặn chưởng lực đáng sợ của chiến sĩ Già tộc.

Loại thiên phú thần thông thứ tư Cơ Hạo đạt được Kim Ô Thiên Y phát động,

vô số phù văn âm đậm dạng lông chim hiện lên ở ngoài thân, hai bàn tay chiến sĩ Già tộc kéo cơn lốc lực lượng khổng lồ hóa thành gào thét, bị phù văn dạng lông chim phân lưu khuếch tán, dán sát thân thể Cơ Hạo thổi quét mà qua.

Trước mắt Cơ Hạo lóe ra hư ảnh chém ra một chiêu Khai Thiên Nhất Kích hoàn mỹ kia, tay phải hấn vung ra, xương khớp toàn thân không ngừng nổ, cơ nhục, kinh lạc đều truyền đến tiếng ‘Răng rắc’ không chịu nổi gánh nặng, hấn lấy bí pháp ‘Cửu Tinh Băng Văn’, mạnh mẽ thúc dục Khai Thiên Nhất Thức mạnh nhất hấn hiện tại có thể phát ra.

Đầu ngón tay lóe lên một điểm u quang, ngón tay Cơ Hạo như quỷ mỵ, nhẹ nhàng xuyên thấu qua một sơ hở duy nhất giữa đôi tay chiến sĩ Già tộc, nhẹ nhàng điểm ở trên yết hầu hấn.

Một đòn, hần kết vỡ nát, xương cổ nứt gãy, chiến sĩ Già tộc thét lớn một tiếng ngửa mặt lên trời liền ngã.

Cái đầu cực to của chiến sĩ Già tộc nổ tung, Cơ Hạo phun ra từng ngụm từng ngụm máu, lão đảo, vừa lặn vừa bò chui vào rừng rậm.

Chương 96: Sơ Sát

“Tiểu gia hỏa, ngay tại phụ cận nơi này.”

Một gã thanh niên ba mắt ngồi dưới đất, ngón tay nhẹ nhàng chấm chấm một chút máu tươi Cơ Hạo phun ra dưới đất, thấp giọng cười lạnh nói: “Hắn đã bị thương, hơn nữa thương đến nội tạng, thương thế rất nặng, hắn chạy không thoát.”

Vươn đầu lưỡi, thanh niên ba mắt đem chút máu tươi đỏ của Cơ Hạo đặt ở trên đầu lưỡi cẩn thận đánh giá một phen, sau đó rất khẳng định gật gật đầu: “Hắn cách nơi này nhiều nhất ba mươi dặm. Đế La đại nhân, hắn bị thương rất nặng, hơn nữa máu này vừa mới phun ra không lâu, hắn căn bản không chạy được xa.”

Đế La đứng ở một bên, khuôn mặt tuần tú biến thành một mảng xanh mét, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm lóe ra phong ảnh, bên người vờn quanh từng luồng phong kinh to bằng cánh tay như thực chất, đem thân thể cao gầy yếu của hắn nâng rời mặt đất bay lên.

Đế Sát quản hạt Huyết Nha đoàn, tung hoành rừng rậm Nam hoang năm trăm năm, một chiến sĩ Già tộc cũng chưa từng tổn hại.

Nhưng Đế La nắm giữ Huyết Nha đoàn lúc này mới bao nhiêu thời gian, đã tổn thất một chiến sĩ Già tộc, hơn nữa còn là một chiến sĩ tinh anh năng lực thiên phú của mũi được khai phá, ở phương diện truy tung kẻ địch có thiên phú độc đáo.

“Chưa vượt qua ba mươi dặm sao? Vậy lấy nơi này làm trung tâm, đem toàn bộ người triệu tập tới, núi rừng phạm vi trăm dặm, ta muốn lục soát từng tấc mọc.” Đế La nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng rít gào: “Tiểu tạp – chủng kia, còn có tiểu tiện – nhân kia, bắt sống toàn bộ, ta chỉ cần sống.”

Trong núi rừng vang lên tiếng huýt lúc trầm lúc bổng, chiến sĩ Già tộc thân hình khổng lồ như quỷ mỵ lui tới ở trong hơi nước, từng đám đông chiến sĩ phó binh cầm các loại binh khí cấp tốc xuyên qua ở trong núi rừng, càng có lượng lớn Kiếm Phong Tri Chu cùng con rết to lớn kim loại chế thành bò qua bò lại ở trong núi rừng.

Trên không cũng có con rết kim loại to lớn trong cơ thể thả ra con rối chim ruồi to bằng ngón cái kim loại chế thành lui tới xoay quanh, hơn một ngàn con rối chim ruồi tinh xảo tỉ mỉ phân bố ở trên không núi rừng phạm vi trăm dặm, hóa thành một cái lưới lớn đem toàn bộ núi rừng giám thị.

Cơ Hạo gian nan nằm ở dưới một cây đại thụ thở hổn hển, hắn đem năm Tinh Ban vừa mới hái bẻ thành hai mảnh, một nửa cho Man Man, một nửa cho mình. Năm Tinh Ban vào mồm lập tức tan ra, biến thành một đạo lực lượng mát lạnh mạnh mẽ ủa đi khắp toàn thân, tiếng nổ như dây cung đứt đoạn trong cơ thể Cơ Hạo rốt cuộc ngừng lại, thân thể lâm vào bên bờ sụp đổ dừng chuyển biến xấu.

Cửu Tinh Băng Vãn, đây vốn là công pháp liều mạng thiêu đốt tinh khí thần.

Cộng thêm Khai Thiên Nhất Kích bá đạo tuyệt luân, thân thể nhỏ bé của Cơ Hạo hiện nay căn bản không thể thừa nhận sự cản trở đáng sợ của Khai Thiên Nhất Kích.

Hai cái đồng thời vận dụng, gân, xương, da, thịt, lục phủ ngũ tạng Cơ Hạo đều thiếu chút nữa nát thành thịt vụn. May mắn hắn đã dùng Địa Mạch Nguyên Nhũ, càng dung hợp một khối Địa Nguyên Kết Tinh, cường độ thân thể vượt xa Tiểu Vu bình thường, trong cơ thể còn có lượng lớn Đại Vu tinh huyết không ngừng bổ sung tiêu hao, giờ mới miễn cưỡng duy trì thân thể hắn chưa sụp đổ.

Nhận được sinh cơ khổng lồ năm Tinh Ban chất chứa, thương thế Cơ Hạo ngừng chuyển biến xấu, cả mảng lớn Đại Vu tinh huyết trên ngọn lửa năm màu trong bụng cấp tốc chuyển hóa thành luồng sáng năm màu, nhanh chóng dung nhập toàn thân. Nơi ánh sáng năm màu đi qua thân thể Cơ Hạo bắt đầu nhanh

chóng khôi phục, xương khớp nát như đậu phụ, chỉ trông vào một tia màng xương dính cùng một chỗ cũng bắt đầu mấp máy, khép lại, trở nên càng thêm cứng rắn, mềm dẻo hơn so với trước kia.

Cơ Hạo giống như một bãi bùn nhão nằm ở dưới đại thụ run rẩy, thân thể đang khôi phục, nhưng thân thể đã rời muốn khôi phục, loại tê ngứa cùng đau đớn khó có thể chịu đựng kia vẫn giày vò khóc không ra nước mắt, vài lần thiếu chút nữa bởi vì đau đớn ngất đi.

May mắn tử phủ nguyên đan của Cơ Hạo hầu như ngưng tụ thành thực chất, ý chí lực cứng cỏi dị thường, hãn cố nén thống khổ trên người, gặt gao duy trì một tia thanh minh.

Chợt, Cơ Hạo nghe được một tia động tĩnh ngoài mấy chục trượng, hãn vội vàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Man Man nằm bên người, hướng một cái hốc cây nho nhỏ cạnh thân chỉ chỉ. Man Man nhìn Cơ Hạo một cái, rất nghe lời chui vào trong hốc cây.

Hơi nước bị phá vỡ không thành tiếng, một chiến sĩ Già tộc làn da màu đồng cổ, thoáng mang theo một tia màu sắc của hắc thiết, trong bốn con mắt lóe ra hàn quang màu đen, cho người ta cảm giác cực kỳ sắc bén, cứng rắn chậm rãi từ sau một cái cây to đi ra.

“Ô, chỉ có một mình người?” Chiến sĩ Già tộc cảnh giác hướng xung quanh đánh giá một phen.

Hơi nước bên người Cơ Hạo đang nhẹ nhàng xoay quanh, đem hãn và hốc cây bên người đều bao phủ ở trong. Cơ Hạo thúc dục mùi máu tươi trên người mình, mùi máu tươi nồng đậm ở dưới hơi nước thúc đẩy phát tán ra khắp nơi, đem khí tức của Man Man hoàn mỹ che dấu ở bên dưới.

“Chỉ có một mình ta.” Cơ Hạo gian nan cười khổ, thân thể hãn hủy hoại không thành hình người, tuy đang cấp tốc khôi phục, nhưng vẫn không có sức lực động đậy. Vừa rồi mấy chục dặm cuối cùng chạy như điên, đã hao hết một

chút thể lực cuối cùng của hắn.

“Ta bị thương nặng, ta có thể chết ở chỗ này, tiểu nha đầu kia không thể được!” Cơ Hạo nhìn chiến sĩ Già tộc, rất thành khẩn nói: “Nếu nàng xảy ra bất cứ chuyện gì, a ba, a mỗ ta bọn họ đều có phiền phức. Cho nên, ta để một mình nàng đào tẩu.”

Chiến sĩ Già tộc ngẩn ngơ, thân hình như điện, mang theo mấy chục cái tàn ảnh, vô thanh vô tức vòng quanh phạm vi mấy chục trượng dạo qua một vòng, thậm chí nhảy lên ngọn cây, ở trên đại thụ cẩn thận tìm tòi một phen.

Một lát sau, chiến sĩ Già tộc này hài lòng nhảy xuống khỏi đại thụ, ngông nghênh đứng ở trước mặt Cơ Hạo, nhìn Cơ Hạo cười nói: “Người không nói dối, tiểu tử. Tiểu nha đầu kia quả nhiên đã đào tẩu. Chẳng qua, người cảm thấy nó có thể chạy được bao xa?”

Khom lưng, chiến sĩ Già tộc túm cổ Cơ Hạo, đem hắn xách lên. Cơ Hạo bị chiến sĩ Già tộc xách đến trước mặt đối phương, khuôn mặt hầu như chạm tới gương mặt đối phương.

Chiến sĩ Già tộc đánh giá cẩn thận khuôn mặt nhỏ của Cơ Hạo, khinh miệt lắc lắc đầu: “Người đã giết Thác Đế? Đứa nhỏ xui xẻo đó, hắn có một cái mũi tốt, nhưng vận khí thật sự là kém đến thái quá. Chết ở trên tay một thằng nhóc người dã man? Vinh quang của gia tộc hắn, đều bị hắn làm mất hết.”

Lời còn quanh quẩn bên miệng, gương mặt chiến sĩ Già tộc đột nhiên vặn vẹo, cứng ngắc, từ màu đồng cổ biến thành trắng bệch đáng sợ.

Hắn hoảng sợ trừng lớn mắt, một tay đem Cơ Hạo ném xuống đất, ngơ ngác cúi đầu nhìn nắm tay nho nhỏ của Man Man xuyên qua giáp trụ mình, vào thật sâu thân thể của mình, bóp chặt xương cột sống của mình.

“Không cho phép người, giết chết Cơ Hạo!” Man Man rơi lệ đầy mặt, nước mắt và nước mưa lẫn vào nhau, vô cùng kiên định hướng chiến sĩ Già tộc thấp

giọng rít gào: “Các người bọn ác quỷ này, ta sẽ bảo a ba đem các người giết sạch! Các người một người cũng đừng nghĩ còn sống rời khỏi Nam hoang!”

Lòng bàn tay chột lóe hồng quang, man lực đáng sợ của Man Man phát tác, xương cột sống chiến sĩ Già tộc ước chừng to như đùi người bình thường, so với sắt thép còn cứng hơn ngàn lần bị cái tay nhỏ của Man Man bóp một cú vỡ tan. Lòng bàn tay Man Man truyền ra nhiệt lực khủng bố, bộ vị chính giữa thân thể chiến sĩ Già tộc đột nhiên cháy lên, trong chớp mắt một người to như vậy đã cháy thành một đồng tro tàn, ngay cả áo giáp của hắn cũng cháy thành một bãi nước.

Man Man nghiêng chặt răng, đem Cơ Hạo cẩn thận công ở phía sau, khiêng Cơ Hạo cất bước loạn choạng, nhanh chóng chui vào rừng rậm càng thêm thâm thúy.

“Man Man giết người rồi.” Man Man khóc sụt mướt lấm bầm: “Không phải Man Man vô tình đánh chết, là Man Man thực lòng muốn giết hắn, Man Man đây là thật sự giết người.”

Cơ Hạo thở ra một hơi thật sâu, dùng sức xoa xoa đầu Man Man: “Không sao, giết nhiều rồi sẽ quen.”

Cơ Hạo cũng cảm thấy lời này của mình không thích hợp dùng để an ủi tiểu cô nương, quả nhiên Man Man nghe xong lời Cơ Hạo nói, khóc càng thêm dữ hơn.

Phía sau truyền đến vô số tiếng huýt gió cao vút, tiếng xé gió đánh úp lại dày đặc, ít nhất có mười mấy chiến sĩ Già tộc đã phát hiện bọn họ.

Chương 97: Khốn Cảnh

Năm ngày sau, cạnh một con sông chảy xiết trong núi.

Ba chiến sĩ Già tộc mang theo hơn trăm phó binh bao vây trùng trùng Cơ Hạo và Man Man. Chiến sĩ Già tộc cầm binh khí nặng bước chân như gió, điên cuồng công kích tới Cơ Hạo, ngẫu nhiên một đòn trúng thân thể Cơ Hạo, liền bộc phát ra tiếng vang to nặng nề như sấm.

Những chiến sĩ Già tộc này đều là cường giả cấp Đại Vu, một đòn đủ để phá hủy một ngọn núi lớn.

Nhưng giáp trụ A Bảo luyện chế cường hãn dị thường, thanh quang nhìn như không bắt mắt lưu chuyển ở trụ mặt ngoài giáp, ngưng tụ thành từng đóa hoa sen to bằng bàn tay kê sát ở trên người Cơ Hạo, mặc cho đao chém rìu bổ, những bông hoa sen đó nhẹ nhàng xoay tròn, liền đem tuyệt đại bộ phận lực lượng hóa thành vô hình.

Cơ Hạo tự mình thúc dục thiên phú thần thông Kim Ô Thiên Y, ngoài thân vô số phù văn như điệu vũ liên miên một mạch, như sóng nước ở mặt ngoài làn da lưu chuyển bất định. Mấy chiến sĩ Già tộc công kích, vốn cho dù không thương tổn đến Cơ Hạo, cũng đủ để đánh cho hắn bay lộn không dừng vững nổi, nhưng Kim Ô Thiên Y lại vừa lúc có hiệu quả kỳ dị ngự khí hóa lực, toàn bộ lực đánh đều để vũ y hóa giải, Cơ Hạo cũng chỉ thừa nhận lực đánh vào bé nhỏ không đáng kể.

Cho nên mặc cho ba vị chiến sĩ Già tộc liên thủ vây công, Cơ Hạo cầm một thanh kiếm sắc bén, vẫn đánh dữ dội với bọn họ.

Năm ngày, dù Cơ Hạo sinh mệnh lực ương ngành khôi phục non nửa thương thế, ít nhất vận kiếm chặt chém đã không phải vấn đề nữa.

Kim Ô Thần Mâu rạng rỡ tỏa sáng, chín đám pháp ấn kim quang phụ cận con

người Cơ Hạo chậm rãi xoay tròn, ba kẻ địch động tác mặc dù mau lẹ như gió, bộ pháp cũng quỷ bí khó lường, nhưng nhất cử nhất động của bọn hãn vẫn có thể bị Cơ Hạo nhìn thấu năm sáu phần hư thật.

Ngẫu nhiên trường kiếm khê động, sẽ là một đạo hồ quang quỷ dị đã hiểm lại càng hiểm hơn cọ sát binh khí ba chiến sĩ Già tộc xẹt qua, mỗi một lần đều chuẩn xác vô cùng đâm vào mắt, miệng, hầu kết... các bộ vị yếu hại yếu ớt của ba người.

Tuy Cơ Hạo chưa thúc dục bí pháp Cửu Tinh Băng Vẫn liều mạng, hãn đơn thuần dựa vào lực lượng của chính mình không thể phá vỡ phòng ngự của ba người, nhưng cách mỗi thời gian ba năm cái nhịp thở, Cơ Hạo đều có thể trúng chỗ yếu hại của ba người một lần, ba chiến sĩ Già tộc càng đánh càng kinh hãi, càng đánh càng sợ.

Bọn họ theo Huyết Nha đoàn tung hoành Nam hoang, bắt cướp vô số nô lệ buôn bán, ở rừng rậm Nam hoang đã trải qua hai ba trăm năm, đã trải qua mấy ngàn trận chiến đấu to nhỏ.

Chiến sĩ bộ tộc Nam hoang sao, giống tính cách của bọn họ, thực lực của bọn họ phân chia cũng rất quy củ.

Chiến sĩ cấp Vu Nhân khẳng định đánh không lại Tiểu Vu, mà chiến sĩ cấp Tiểu Vu khẳng định đánh không lại Đại Vu, chiến sĩ cấp Đại Vu sao, các giai vị Đại Vu cũng bởi vì huyết mạch và mở vu huyết bao nhiêu, thực lực chênh lệch rõ rệt mà tuyệt đối.

Ở Nam hoang, hầu như không có chuyện vượt cấp khiêu chiến.

Nhưng Cơ Hạo tiểu gia hỏa này tản mát ra khí tức chỉ là Tiểu Vu sơ giai, vừa mới kích hoạt huyết mạch lực, hãn vậy mà có thể đánh bất phân cao thấp với ba vị chiến sĩ Đại Vu cảnh cường đại? Tuy ở trên thực lực đối chiếu Cơ Hạo ở thế yếu tuyệt đối, nhưng ở nơi đây hai bên thế mà bất phân thắng bại.

Thậm chí xem tính hữu hiệu của công kích, trường kiếm của Cơ Hạo nhiều lần trúng chỗ yếu hại của thân thể ba người, Cơ Hạo ở trên công kích tỏ ra càng có uy hiếp hơn.

“Tiểu quái vật này, không thể để hãn còn sống!” Một vị chiến sĩ Già tộc giận dữ hét: “Dùng hết toàn lực, đem hãn bắt sống. Bằng không chờ người khác tới, phần công lao này cũng phải chia cho bọn hãn hơn phân nửa.”

Ba chiến sĩ Già tộc đã căm tức đến cực điểm, năm ngày đó, sau khi cách lần trước bọn Cơ Hạo lại xử lý một chiến sĩ Già tộc Huyết Nha đoàn, bọn họ ở trong rừng rậm thế mà lại chạy trốn năm ngày năm đêm, dọc theo đường đi lại có hai chiến sĩ Già tộc và mấy trăm phó binh bị Cơ Hạo và Man Man liên thủ chém giết.

Loại tổn thất này đã khiến Đế La không biết làm sao, hoàn toàn rối loạn đầu trận tuyến.

Mà các tinh anh Huyết Nha đoàn tung hoành Nam hoang năm trăm năm, chưa bao giờ có bất cứ một chiến sĩ Già tộc nào tổn thất, bọn họ quả thực đã nổi điên.

Bọn họ đã âm thầm đem nhiệm vụ bắt sống Cơ Hạo, Man Man này trở thành một lần đánh cuộc lớn, trừ Đế La càng ngày treo giải thưởng càng lớn, giữa bọn họ những chiến sĩ tinh anh này cũng đưa ra tiền đặt cược giá trên trời lẫn nhau.

“Dốc hết toàn lực, bắt sống hãn!”

Nghĩ đến lợi ích sau khi bắt sống Cơ Hạo, ba chiến sĩ Già tộc đều không khỏi nước miếng chảy ròng ròng. Bọn họ dốc hết toàn lực ra tay, trong lúc nhất thời lực chú ý của bọn họ đều đặt hết ở trên người Cơ Hạo, hoàn toàn xem nhẹ Man Man cuộn mình ở dưới đất, thân thể chỉ có một cuộn nho nhỏ tội nghiệp.

Chiến sĩ Già tộc toàn lực ra tay, con người của hai chiến sĩ đột nhiên biến hết thành màu vàng đất ——thân thể bọn họ giống như bươm hơi bành trướng lên,

từng luồng sáng dày nặng màu vàng lưu chuyển ở mặt ngoài làn da bọn họ, vốn cao hơn ba thước bọn họ nhanh chóng bành trướng đến trên dưới sáu thước, lực lượng mỗi một đòn đột nhiên tăng vọt gấp mười.

Bốn con mắt của một chiến sĩ đồng thời biến thành màu bạc, màu bạc sắc bén, băng hàn. Thân hình hắn chưa có biến hóa gì lớn, nhưng hắn mỗi một cái giơ tay nhắc chân đều mang theo một đạo hàn khí đáng sợ.

Loại hàn khí này không thể giống vu pháp thần thông công kích kẻ địch ngoài mấy chục trượng, mấy trăm trượng thậm chí là mấy chục dặm, chỉ có thể dựa vào thân thể chiến sĩ Già tộc tồn tại, bám vào ở trên người hắn, trên binh khí công kích kẻ địch.

Nhưng luồng hàn khí này âm hàn thấu xương đến cực điểm, Cơ Hạo bị trường kiếm trong tay hắn trúng hai lần, mặt ngoài làn da cũng bị kín một tầng phiến băng mỏng manh, tốc độ công kích, phòng ngự chột giảm đi quá nửa.

Nổ ‘Thùng thùng’ vài tiếng, hai chiến sĩ Già tộc thân hình bành trướng hơn gấp đôi hung hăng đánh trúng Cơ Hạo, hai cây trọng chùy giống như rèn sắt điên cuồng đánh thân thể Cơ Hạo.

Lần này, cho dù là giáp trụ của A Bảo cùng Kim Ô Thiên Y, cũng không thể bảo hộ Cơ Hạo hoàn hảo.

Một lại một lực đánh vào trầm trọng không ngừng xâm nhập thân thể, giáp trụ và Kim Ô Thiên Y đã đánh tan 99% lực đánh vào cho Cơ Hạo, nhưng một phần lực công kích cuối cùng vẫn đánh cho Cơ Hạo miệng phun máu tươi, xương khớp không ngừng vang lên ‘Rắc rắc’.

“Tiểu tử này xương cốt thật cứng! Hắn thật sự chỉ là một gã Tiểu Vu vừa mới kích hoạt huyết mạch lực sao?” Ba chiến sĩ Già tộc càng đánh càng tâm phiến ý loạn, bọn họ đã không giữ lại nữa đem thiên phú thần lực của mình đều thi triển ra, sao còn chưa thể đánh tan Cơ Hạo?

Quái thai như vậy, rốt cuộc là ai dạy dỗ ra?

Ngay lúc ba người thấp thỏm nóng giận, Cơ Hạo đột nhiên há mồm, một đạo Kim Ô Thổ Tức gào thét mà ra. Hỏa diễm màu đỏ vàng dinh dính giống như nhám thạch nóng chảy bao phủ không gian phạm vi mấy chục trượng, ba chiến sĩ Già tộc cùng trên trăm phó binh đồng thời bị Kim Ô thần viêm bao phủ.

Nhiệt độ cao đáng sợ khiến trên trăm phó binh đồng thời hóa thành tro tàn, giáp trụ trên người ba chiến sĩ Già tộc chợt phun ra ánh sáng chói mắt, gắt gao ngăn cản Kim Ô thần viêm ăn mòn. Các loại ánh lửa tấn công ma sát lẫn nhau, phát ra tiếng vang nặng nề, ba chiến sĩ Già tộc vươn tay gắt gao che mặt, ngăn cản nhiệt độ cao ập vào mặt.

Man Man từ đầu tới cuối không có động tác đột nhiên nhảy dựng lên. Nàng hét giận dữ, giống như con khi linh hoạt nhất bò đến trên vai chiến sĩ Già tộc, hai tay ôm lấy cái đầu cực lớn của đối phương hung hăng giật, chợt nghe ‘Bốp’ một cái, đầu của một chiến sĩ Già tộc bị nhổ tận gốc.

Một, hai, ba, ba chiến sĩ Già tộc căn bản chưa chú ý tới Man Man, đã bị Man Man dùng thủ đoạn đáng sợ như thế giật đứt đầu.

Ba cái thân thể cao lớn ầm ầm ngã xuống đất, máu tươi phun đầy đất.

Cơ Hạo thở hỗn hển một hơi, lại điên cuồng phun ra một ngụm máu.

Xung quanh đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, Đế La mang theo mấy trăm chiến sĩ Già tộc, càng mang theo mấy ngàn phó binh từ bốn phía vây kín lại.

Không chỉ có rừng rậm phía trước, ngay cả trong sông lớn phía sau Cơ Hạo và Man Man cũng có đám đông phó binh chiến sĩ cười Kiếm Phong Tri Chu nhảy ra.

Chương 98: Đế Mộ

“Hạo!” Man Man người đầy máu ghé đến bên người Cơ Hạo, cẩn thận kéo tay áo hắn.

Cơ Hạo vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Man Man, cười hướng nàng lắc lắc đầu: “Không có việc gì, không sợ!”

Mưa to tầm tã, bầu trời vô biên vô hạn dày đặc mây mưa, một đạo tiếp một đạo thiểm điện giống như rồng nổi giận, điên cuồng từ không trung bổ xuống. Đỉnh núi xa gần đều có cây to bị tia chớp bổ trúng, trong tiếng nổ âm ầm, cây to vỡ toác, thiêu đốt, giống như cây đuốc lớn đứng sừng sững ở giữa trời đất.

Không biết nơi nào truyền đến tiếng thú khổng lồ điên cuồng thét dài.

Tiếng kêu kéo dài lao thẳng lên trời, phối hợp chớp giạt sấm rền oành oành, phụ trợ cây to thiêu đốt, bão tố gào thét thổi quét trời đất, Nam hoang ở trước mặt mọi người tận tình triển lãm ra một mặt điên cuồng, tàn bạo, dã man, hồng hoang của mình.

‘Rắc, rắc’, càn quét sắc bén của Kiếm Phong Tri Chu va chạm tảng đá lớn trên bãi sông, mấy chục con Kiếm Phong Tri Chu ở dưới hơn một ngàn phó binh vây quanh, từ trong lòng sông phía sau nhảy lên, chậm rãi hướng Cơ Hạo, Man Man tới gần.

Từng đám đông chiến sĩ Già tộc mang theo mấy ngàn phó binh, đem một đoạn bờ sông này bao vây chặt như nêm cối.

Khương Dao trang điểm xinh đẹp giống như một đóa anh túc độc, mặc một cái váy dài tơ lụa màu tím phong cách rõ ràng không hợp với Nam hoang, đặc biệt hoa lệ, đặc biệt hoa mỹ, vắn vẹo vòng eo thon, vịn tay Đế La, chờ mong hướng Cơ Hạo đi tới.

Một bàn tay Để La để ở sau người, một bàn tay nâng Khương Dao, trên khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết mang theo một hận ý dữ tợn khắc cốt, vô cùng oán độc nhìn chăm chăm Cơ Hạo, cũng từng bước một ép sát lên.

Nhưng hai kẻ này đều rất tỉ mỉ, rất cẩn thận, cả thầy ba mươi chiến sĩ Già tộc thực lực cường hãn nhất theo bên cạnh bọn họ, mỗi chiến sĩ đều nắm chặt binh khí, con người tinh quang bắn ra bốn phía vạn phần cảnh giác nhìn chăm chăm Cơ Hạo và Man Man.

Không phải các chiến sĩ Huyết Nha đoàn này nhát gan, thật sự là trong quá trình mấy ngày nay đuổi giết, bọn họ đã bị chiến tích hoàn toàn không giảng đạo lý của Cơ Hạo cùng Man Man khiến cho phát điên —— ngăn ngụt năm sáu ngày, đã có mười mấy chiến sĩ Già tộc bị bọn họ giết chết!

Điều này chưa bao giờ xảy ra ở trong năm trăm năm quá khứ chinh chiến của Huyết Nha đoàn, bọn hắn từng tập kích bộ lạc lớn nhỏ Nam hoang lấy hàng vạn để tính, từng đánh giết trên vạn Đại Vu, những Đại Vu đó cũng chưa thể tạo thành tổn thất như vậy đối với chiến sĩ tinh anh của Huyết Nha đoàn.

Cơ Hạo và Man Man, chỉ là hai đứa bé ngoài mười tuổi! Man Man thậm chí còn chưa tròn mười tuổi!

“Cơ Hạo, người tiểu tạp – chúng chết tiệt này!” Khương Dao đi đến chỗ cách Cơ Hạo không đến mười trượng, câu nói đầu tiên là mắng chửi ác độc.

“Người là nói con người cũng là tạp – chúng sao?” Cho dù là võ mồm, Cơ Hạo cũng chưa bao giờ để người ta chiếm tiện nghi, hắn càng thêm ác độc trào phúng: “Ta rất tin tưởng, ta là con đẻ của a ba Cơ Hạ cùng a mỗ Thanh Phục của ta. A Võ con người, Khương Dao, người xác định hắn là con của Cơ Xu? Hay là, tạp – chúng của người cùng tên dị tộc ba mắt này... Ha ha?”

Gương mặt xinh đẹp của Khương Dao chợt vắn vẹo, lỗ mũi đột nhiên mở thật to, thở ‘Hồng hộc’.

Đế La dùng sức kéo tay Khương Dao một cái, cười lạnh dữ tợn, lại mang theo một tia đắc ý nói: “Tiểu gia hỏa, cái mồm này của ngươi rất ác độc, ác độc như ngươi ra tay vậy. Nhưng lời của ngươi đã nói ở trên điểm mấu chốt, có lẽ, tương lai, có khả năng, ta sẽ có một đứa con tư sinh có được huyết mạch Nam hoang? Nghĩ như vậy, thật ra cũng không tệ đâu!”

Man Man nặng nề hướng trên mặt nhổ một ngụm nước bọt, lớn tiếng mắng: “Nữ nhân – thôi – không biết xấu hổ!”

Dừng một chút, Man Man hung hăng bổ một đao: “Hạ – tiện!”

Khương Dao tức giận đến xanh mặt, môi không ngừng run run, nàng tức giận nhìn Man Man, âm hiểm nói: “Tiểu nha đầu, ngươi chửi giỏi lắm, chẳng qua, ngươi hiện tại mừng càng vui vẻ, ngươi chết lại càng thâm tâm! Ngươi đoán, ta muốn đối phó ngươi như thế nào?”

Man Man ngậm chặt miệng không hé răng, Cơ Hạo đột nhiên nói: “Đế La, ngươi vì nữ nhân này, đến nỗi phải vậy sao? Huyết Nha đoàn của ngươi đã tổn thất nhiều người như vậy, có lẽ, bởi vì ngươi ngu xuẩn, ngươi còn muốn tổn thất nhiều hơn nữa? Ngươi hướng người đứng sau ngươi ăn nói như thế nào? Chỉ vì nữ nhân này?”

Ánh mắt Đế La lóe lên một trận, hắn do dự nhìn về phía Man Man.

Cơ Hạo vội nói: “Không sai, Man Man xuất thân bất phàm! Có lẽ bởi vì hành vi ngu xuẩn như vậy của ngươi, Huyết Nha đoàn của ngươi sẽ ở Nam hoang toàn quân bị diệt, chỉ là vì Khương Dao nữ nhân này... nói khó nghe, lấy xuất thân của ngươi, ngươi không thiếu nữ nhân nhỉ?”

Đế La đang muốn mở miệng, Khương Dao đột nhiên can thiệp, lớn tiếng quát: “Đế La, đừng nghe tiểu tử này mê hoặc. Huyết Nha đoàn của ngươi tổn thất, ta có thể cho ngươi đủ bồi thường, bồi thường vượt qua ngươi tưởng tượng. Trừ chúng ta trước kia ước định tiếp tục hữu hiệu, ta còn có thể cho ngươi càng nhiều bồi thường ngoài định mức!”

Cơ Hạo lập tức cười lạnh nói: “Càng nhiều bồi thường ngoài định mức? Dem muội muội hoặc là đưa cháu gái nào đó của người cũng tặng cho tên dị tộc ba mắt này sao?”

Đế La nhú mày, rất mất hứng nhìn Khương Dao nói: “Ta không thiếu nữ nhân, nữ vu tể thân ái, rất hiển nhiên, chuyện ta làm vì người, đã vượt qua thứ người có thể cho của ta.”

Khương Dao cười lạnh, nhìn Cơ Hạo cười lạnh nói: “Cơ Hạo, biết ta vì sao nhất định phải đem người cùng a ba người chém tận giết tuyệt không?”

Cơ Hạo trầm mặc một phen, mang theo một tia hồ nghi hỏi: “Vị trí thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ? Cơ Xu cầu kết Huyết Nha đoàn mua bán nô lệ? Đại biểu a ba người Khương Bạc khống chế Hỏa Nha bộ, để Khương Bạc ở Tất Phương bộ có được càng nhiều quyền lực lớn hơn nữa? Còn có cái gì? Những thứ này có thể cho Đế La bao nhiêu lợi ích?”

Khương Dao nhìn Đế La gương mặt càng thêm khó coi một cái, đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một tấm da thú màu đỏ vàng một thước vuông.

Một tấm da thú ánh lửa mãnh liệt vờn quanh, tấm da thú này vừa mới bị Khương Dao lấy ra, giống như cảm ứng được một chút khí tức nào đó, chủ động hướng phía Cơ Hạo dần dần bay tới, cuối cùng dứt khoát dán chặt ở trên ngực Cơ Hạo.

Cơ Hạo cảm thấy một nhiệt lực tinh thuần, to lớn không ngừng ulla vào thân thể, vật nào đó trong lòng hần đột nhiên nhẹ nhàng nhảy lên.

Kinh hỉ nhú mày, Cơ Hạo cười nói: “Đây là?”

Khương Dao nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, thản nhiên nói: “Quả nhiên, đây là vật truyền thừa tộc nhân đích truyền nhất mạch các người mới có thể sinh ra cảm ứng. Đây là một phần bản đồ, bản đồ chỉ thẳng một cổ mộ của thượng cổ Vu Đế.”

Cổ mộ của thượng cổ Vu Đế?

Cơ Hạo giật mình, cổ mộ của thượng cổ Vu Đế? Hơn nữa có thể sinh ra cảm ứng với mình? Đây là khí tức huyết mạch hấp dẫn sao?

Tuy mọi người đều họ Cơ, tuy mọi người đều truyền thừa lực lượng thượng cổ Tam Túc Kim Ô nhất mạch, nhưng thật ra trong Hỏa Nha bộ dựa theo huyết thống truyền thừa thật sự, phân hoá ra mấy trăm chi mạch to nhỏ.

Cơ Hạo, Cơ Hạ tộc nhân nhất mạch này, tuy hiện tại huyết mạch mỏng manh, chỉ còn lại có hai cha con Cơ Hạo và Cơ Hạ, tộc nhân ruột thịt khác đều ở trong nhiều lần đại chiến với Hắc Thủy Huyền Xà bộ ngã xuống, nhưng nhất mạch tộc nhân này ở trong lịch sử Hỏa Nha bộ huy hoàng một thời, trong tổ tiên xuất hiện vô số đại năng Vu Đế. Cơ Hạo tộc nhân nhất mạch này thời kì cường thịnh nhất, cũng chính là thời kì Hỏa Nha bộ phồn vinh nhất ở Nam hoang.

“Mộ của thượng cổ Vu Đế, muốn mở ra, phải có tinh huyết của đích hệ huyết duệ mới có thể làm được.” Khương Dao lạnh lùng nhìn Cơ Hạo nói: “Cho nên, ta nhất định phải giết chết người và Cơ Hạ. Trừ dùng bản mạng tinh huyết của các người mở ra đế mộ, cũng chỉ có các người đều đã chết, thế gian không còn khí tức huyết mạch các người, truyền thừa vu bảo trong đế mộ mới có thể cho ta sử dụng!”

Khương Dao nhìn Đế La trợn mắt há hốc mồm, mỉm cười thay hắc sắc sang lại áo xống một chút:

“Đế La đại nhân, trong ba đại Vu Đế lúc ban đầu của thượng cổ Hỏa Nha bộ, đế mộ một vị Vu Đế cường đại nhất lưu lại, người tưởng tượng một chút, bên trong sẽ có bảo vật thể nào? Vén vén tính mạng vài chiến sĩ, tính là gì?”

Đế La hít một hơi thật sâu, hung hăng chỉ chỉ Cơ Hạo và Man Man.

“Giết tiểu nha đầu kia, bầm thây vạn đoạn, đốt thành tro tàn ném vào trong sông cho trôi đi.”

“Tiêu tử này, bắt sống, nhất định phải sống!”

Chương 99: Toái Dao

Người của Huyết Nha đoàn đồng thời động.

Cơ Hạo cũng đã động.

Hắn tóm lấy Man Man, đem nàng ném đến trên lưng. Lưu Quang Hỏa Dực kèm theo tiếng quạ kêu rất nhỏ từ trong ánh lửa dâng trào ra, thương thể trong cơ thể chưa lành, Cơ Hạo dùng ra Lưu Quang Hỏa Dực so với ngày thường nhỏ đi nhiều, cũng ảm đạm hơn rất nhiều.

Nhưng Cơ Hạo vẫn mang theo mấy chục luồng tàn ảnh, ở dưới sự trợ giúp của một cơn cuồng phong thành linh tới, hướng về con sông chảy xiết phía sau chạy đi.

Mùa mưa, mỗi một con sông của rừng rậm Nam hoang đều lan tràn cỏ dại. Sông lớn phía sau Cơ Hạo chạy chồm quay cuồng, giống như một con rồng màu vàng nổi giận đang gào rống giãy dụa, trên mặt sông rộng chừng vài dặm có vô số lỗ xoáy va chạm cắn nuốt lẫn nhau, càng thỉnh thoảng nhấc lên cơn sóng cao mấy trượng.

Nước lũ tràn ra khỏi sông, chỉ cần có thể lao vào trong sông, cho dù là Đại Vu cũng rất khó từ trong nước sông đem Cơ Hạo lôi ra.

Đám đông Kiếm Phong Tri Chu vây lên, trên Kiếm Phong Tri Chu có phó binh da đen lật môi thật dày lớn tiếng rít gào, bọn hắn giơ nỗ mạnh, kéo cung cứng, nhắm thân thể Cơ Hạo, lại chậm chạp không dám bắn tên.

Đế La muốn bắt sống mệnh lệnh Cơ Hạo, khiến những phó binh chiến sĩ này bó tay bó chân, sợ tổn thương đến yếu hại của Cơ Hạo.

Nói cách khác, mấy trăm cây cung mạnh nỗ cứng đồng thời bắn chum, cho dù tốc độ Cơ Hạo nhanh thêm gấp đôi, cũng khó từ giữa những mũi tên rậm rạp

bình yên chạy thoát.

Vung cây kiếm sắc bén trong tay, kiếm khí phun ra mấy trượng, Cơ Hạo lớn tiếng gào rống, giống như mãnh thú bị thương phát ra rít gào tuyệt vọng. Kiếm quang sắc bén, từng đạo kiếm khí hình cung cắt đứt cái chân kim loại của Kiếm Phong Tri Chu, thuận tiện xé rách thân thể phó binh cười ở bên trên.

Một bước mười trượng, Cơ Hạo liên tục lao ra năm bước, trong chớp mắt đã đánh xuyên hàng ngũ phó binh, xuyên thấu đội ngũ phó binh vây chặn phía sau. Kiếm quang tung hoành, hơn hai trăm phó binh cả người máu tươi đầm đìa bay lên giữa không trung, thân hình khô ngô tan rã ở giữa không trung, biến thành từng mảnh xác thịt rơi xuống.

Mười mấy con Kiếm Phong Tri Chu co rút ngã dưới đất, phụ cận tứ chi bị cắt đứt văng tung tóe đốm lửa, không ngừng phát ra tiếng gầm rú do phù văn nổ.

Đế La hỗn hển rít gào, điên cuồng mắng thuộc hạ của mình ‘vô năng, vô dụng’. Cơ Hạo và Man Man hiển nhiên đều bị thương nặng, nhiều tinh nhuệ như vậy của Huyết Nha đoàn, lại không thể ngăn cản Cơ Hạo chạy trốn?

Nhất là những phó binh kia, Đế La phần nộ đe dọa nhất định phải đem người nhà của những phó binh đó biếm làm nô tỳ hạ lưu nhất —— bọn họ đều là thực lực Tiểu Vu cảnh, một số người thực lực so với Cơ Hạo cao hơn một mảng lớn, nhưng bọn hắn thế mà lại bị Cơ Hạo thoải mái đột phá tuyến phong tỏa?

“Các người đều là Chu La thú sao? Không, Chu La thú còn có thể dùng để ăn, các người còn có tác dụng gì?” Đế La khàn giọng hét chói tai quát mắng, sải bước hướng Cơ Hạo đuổi theo. Từng đạo cuồng phong màu xanh vờn quanh bên thân hắn, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn mở ra, không khí phạm vi cả hứa đột nhiên kịch liệt sôi sục lên.

“Vậy hắn, để ta tự mình cầm tù hắn.” Đế La tràn đầy tin tưởng rít gào, quát lớn các chiến sĩ Già tộc đã sắp đuổi đến phía sau Cơ Hạo.

Gần trăm chiến sĩ Già tộc đã từ bốn phương tám hướng vây chặn lên, hiệu suất của bọn hãn so với bọn phó binh kia còn cao hơn nhiều. Thậm chí có ba chiến sĩ Già tộc thực lực cường hãn, bọn hãn chỉ cần duỗi tay là có thể bắt lấy bả vai Cơ Hạo.

Nhưng Đế La lớn tiếng quát ra lệnh, đồng thời không khí xung quanh dâng trào cũng nói cho bọn hãn —— Đế La đã thi triển thiên phú thần lực của mình.

Ba chiến sĩ Già tộc theo bản năng chậm lại động tác, mặc cho Cơ Hạo tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Huyết Nha đoàn, thậm chí thể lực tương ứng Huyết Nha đoàn có chế độ giai cấp cực kỳ khắc nghiệt, Đế La không chỉ là thủ lĩnh Huyết Nha đoàn, hãn càng xuất thân Tam Nhãn Ngu tộc, hãn là huyết mạch quý tộc Tam Nhãn Ngu tộc; các chiến sĩ Già tộc tuy thực lực đều cường hãn hơn Đế La, nhưng bọn hãn xuất thân Già tộc, mà Già tộc bốn mắt ở trên giai tầng so với Tam Nhãn Ngu tộc thấp hơn một mảng lớn.

Cho nên bọn họ gần như theo bản năng vâng theo mệnh lệnh của Đế La, mặc kệ mệnh lệnh này theo bọn họ thấy dư thừa cùng ngu xuẩn bao nhiêu.

Không khí phạm vi cả dậm kịch liệt dao động, vô số hạt mưa bị gió cấp tốc dâng trào quấy động, theo gió lốc đột nhiên nổi lên cấp tốc xuyên qua trong không khí. Trong tiếng ‘Vù vù’, từng cơn rùng gió màu xanh thân to như vại nước hiện lên, vô số giọt mưa long lanh trong suốt xen lẫn trong rùng gió bay nhanh, ngẫu nhiên rùng gió quét qua núi đá, đá núi cứng rắn thế mà lại bị hạt mưa xuyên thủng, đánh ra vô số lỗ thủng trong suốt.

Đang chạy nhanh, động tác của Cơ Hạo càng lúc càng chậm, không khí trở nên càng lúc càng dính, gió vô hình, hữu hình xung quanh trói buộc thân thể hãn, khiến hãn đi lại gian nan. Tàn ảnh do chạy nhanh kéo ra chợt tiêu tán, Cơ Hạo nghiêng rằng nghiêng lợi cất bước về phía trước, nhưng gió gắt gao dán thân thể, mặc cho Cơ Hạo dùng hết khí lực, cũng khó có thể tiến thêm một bước.

“Tiểu gia hỏa, vận khí tốt của ngươi dùng hết rồi.” Đế La dương dương đắc ý nắm tay Khương Dao, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm phong ảnh xoay tròn, đi từng bước một ép về phía Cơ Hạo: “Cảm nhận được chưa? Trừ không thể để người nhúc nhích, ta nắm giữ gió, hẳn là có được lực lượng độc đáo của Huyết Nguyệt. Tinh huyết của ngươi, là đang tán loạn hay không? Lực lượng của ngươi đang biến mất phải không? A, Huyết Nguyệt vĩ đại, Huyết Nguyệt thần bí nhất trong cửu nguyệt chí cao vô thượng ới, ta ca ngợi ngươi!”

Thân thể Cơ Hạo run nhè nhẹ, hẳn quả thực cảm nhận được, trong gió Đế La khổng lồ, không chỉ có lực lượng của gió, còn có một loại khí tức âm hàn, dinh dính, đang không ngừng theo lỗ chân lông muốn chui vào thân thể mình, ăn mòn tinh huyết của mình, cướp đoạt lực lượng của mình.

Hắn quay đầu nhìn về phía Đế La, gã này đang dương dương đắc ý mang theo Khương Dao từng bước một tới gần, từng bước một hướng mình không ngừng tới gần.

Trăm triệu, chín mươi triệu... Sáu mươi triệu, năm mươi triệu...

Cơ Hạo cười ‘Hắc hắc’, hẳn từ trong lòng lấy ra lệnh bài hôm đó Man Man dùng để làm sơn thần bị thương nặng.

Trên lệnh bài màu đỏ rực hoá quang hừng hực!

Mấy ngày nay tuy không thấy mặt trời, nhưng Cơ Hạo đem cái lệnh bài đó đặt cùng một chỗ với Nha Công bị thương nặng, trong cơ thể Nha Công khuếch tán ra nhiệt lực, chất chứa một bộ phận thái dương lực độc đáo. Cái lệnh bài này hấp thu thái dương lực Nha Công tiết ra, đã bổ sung bảy tám phần lực lượng.

Mà vừa rồi Khương Dao đem tấm bản đồ da thú kia ném ra, bản đồ da thú dán trên ngực Cơ Hạo, một luồng khí tức thái dương hùng hậu, to lớn chen chúc mà đến, cái lệnh bài này đã được bổ sung đầy năng lượng!

Cơ Hạo cầm lệnh bài, Man Man cũng đưa tay bắt lấy lệnh bài, hai người

đồng thời cười lên.

Khuôn mặt Đế La chợt cứng ngắc, hắn theo bản năng bóp chặt cái cổ non mịn mềm dẻo của Khương Dao, đem nàng chắn trước mặt mình. Khương Dao khàn giọng thét chói tai, nàng cũng phát hiện không đúng, nàng hoảng sợ lấy ra một khối ngọc phù màu máu, đem nó bóp vỡ.

Trên lệnh bài thiên uy mệnh mông phun trào ra, Khương Dao bóp vỡ ngọc phù màu máu phóng ra một đạo hồng quang bao lấy nàng, nhưng thiên uy của lệnh bài vừa ra, hồng quang chợt vỡ nát.

Trên lệnh bài một đạo hồng quang bắn nhanh ra, xuyên thủng đầu Khương Dao, sau đó hung hăng đánh vào trên người Đế La.

Áo dài trên người Đế La bùng nổ ra ánh sáng loá mắt, chín viên đá quý màu máu từ trong áo dài của hắn toát ra, hợp thành một cái phù văn vụn vụn, gắt gao chắn trước hồng quang. Kèm theo tiếng nổ chói tai, chín viên đá quý lần lượt phát nổ, tiêu hao hơn phân nửa hồng quang đánh vỡ đá quý, hung hăng xuyên thủng ngực Đế La.

Thân thể Khương Dao nặng nề rơi xuống đất, đầu của nàng bị hồng quang hoàn toàn làm bốc hơi.

Một lần này, ngọc phù Khương Bạc ban cho cũng không thể cứu lại sinh mệnh của nàng.

Đế La hộc máu nặng nề ngã bay ra ngoài, toàn bộ chiến sĩ Già tộc đồng thời thân thể cứng đờ, không biết làm sao nhìn về phía Đế La.

Thừa dịp cơ hội này, Cơ Hạo ôm chặt Man Man, cầm đầu chui vào trong dòng sông lớn cuộn cuộn.

Chương 100: Đại Thúc

Sóng đục, dòng nước giận dữ như rồng như hổ, thanh âm rung động hạp cốc.

Cơ Hạo ôm chặt Man Man, sợ nàng bị nước lũ đẩy trôi mất, hai tay gắt gao đem nàng bảo vệ ở trước ngực, dùng lưng mình giúp nàng chặn cự mộc, cự thạch bị nước lũ rửa trôi.

Cự mộc nặng nề, to khoảng mấy người ôm, dài mười mấy trượng giống như núi nhỏ áp đỉnh hung hăng đánh vào trên lưng, trên nhuyển giáp bó sát người từng đạo thanh quang lưu chuyển, hóa thành hoa sen nhàn nhạt đem toàn bộ lực lượng đều thoải mái dời đi.

Cự thạch bị lốc xoáy cuốn nện ở trên lưng, thanh quang cũng xoay tròn, cự thạch đều bị nghiền thành cát đá.

Cơ Hạo ngừng thở, mười ngón cấp tốc nhảy lên biến ảo pháp ấn, dòng nước quanh thân thể cấp tốc xoay tròn, từng tia không khí nhỏ bé từ trong nước rút ra, ở bên người hóa thành một cái lồng khí dày nửa tấc, đủ để cam đoan hấn và Man Man hít thở.

Dòng nước càng hướng phía sau đẩy mãnh liệt, thân thể Cơ Hạo như một con cá linh hoạt nhất, ở trong nước không có bất cứ sự trở ngại nào tăng tốc mãnh liệt, ở dưới nước kéo theo một đường màu trắng ảm đạm, tích tắc trăm trượng, trong nháy mắt cả dặm, giống như u linh theo thể đi của nước lũ cấp tốc bỏ chạy.

Đây là Hậu Thiên Linh Thủy Độn trong Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, là Cơ Hạo kiếp trước đọc hết đạo tạng, kinh Phật, tranh thủ sở trường các nhà, sau khi đem vô số loại thủy độn thuật hái lấy tinh hoa đạt được độn thuật kỳ diệu. Ở kiếp trước thiên địa nguyên khí hầu như là thời đại mạt pháp, Hậu Thiên Linh Thủy Độn cũng có thể phát huy ra diệu dụng vô cùng, đến thế giới này càng thêm sắc bén dị thường.

Thân thể Cơ Hạo và Man Man hầu như hòa hợp một thể với nước lũ, không có bất cứ khí tức gì, không có bất cứ động tĩnh gì, hầu như là sau khi hấn vừa mới nhảy vào sông lớn thời gian hai nhịp thở, hấn đã theo nước sông quay cuồng chạy qua mười dặm.

Sau đó sông lớn phía sau Cơ Hạo đột nhiên nổ tung, một khúc sông dài mười mấy dặm nháy mắt bốc hơi lên.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, hơi nước nhiệt độ cao lao thẳng lên trời, vô số thủy thú, cá lớn xen lẫn trong nước lũ bị thiêu chín, sau đó thân thể nhanh chóng bốc cháy, trong chớp mắt đã hóa thành một đám tro bụi biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mười mấy thanh niên ba mắt sắc mặt thảm đạm giống như người chết lơ lửng ở không trung, con mắt dựng thẳng ở mi tâm phun ra lửa và ánh sáng đáng sợ, thiên lôi địa hỏa các loại công kích cuồng mãnh giống như hạt mưa từ trong con mắt dựng thẳng của bọn hấn phun ra.

“Đế La đại nhân bị thương nặng, nhất định phải đem tiểu tử kia bắt về!”

“Hấn thế mà dám đánh bị thương Đế La đại nhân, bắt được tiểu tử đó, bằng không chúng ta đều có phiền toái.”

“Chết tiệt, còn có tiểu nha đầu kia, cô ta càng nhất định phải chết, phải giết cô ta!”

Lòng sông khô cạn đang run rẩy, đang gãy dựa co giật, khúc sông dài mười mấy dặm triệt để khô cạn, sau đó đá trong lòng sông cấp tốc hòa tan, bốc hơi, theo ánh sáng mạnh chói mắt, một đoạn lòng sông này lồm xuống thật sâu, sụp xuống tại chỗ thành một cái hố to đường kính gần hai mươi dặm sâu cả dặm.

Cơ Hạo ôm chặt Man Man, phía sau một lực lượng đáng sợ theo nước lũ ầm ầm đánh úp lại, đánh thật mạnh trên lưng.

Dù có giáp trụ hộ thể A Bảo luyện chế, Cơ Hạo vẫn cảm thấy như có một dòng lửa nóng cháy hung hăng đánh vào thân thể, lực phủ ngũ tạng cũng thiếu chút nữa hòa tan. Lực lượng mang theo khí tức hủy diệt xuyên thấu qua thân thể Cơ Hạo, hung hăng đánh ở trên người Man Man.

Thân thể nhỏ nhắn của Man Man kịch liệt run rẩy một cái, vết thương sau lưng vốn đang chưa khép lại, kết quả vết thương lại bị nứt ra, lượng lớn máu tươi không ngừng chảy ra, máu tươi nóng rực như nham thạch nóng chảy khiến nước sông phụ cận bốc hơi lượng lớn, trên mặt sông hình thành bọt khí cùng sương trắng mắt thường có thể thấy được.

Mấy trăm chiến sĩ Già tộc Huyết Nha đoàn ánh mắt sâu sắc, bọn hắn nhanh chóng theo bờ sông đuổi theo.

Bọn họ theo lòng sông một đường chạy như điên, nhìn chăm chăm nơi bọt khí, sương trắng bốc ra trên mặt sông điên cuồng oanh kích. Dao to búa lớn mang theo từng mảng ánh sáng chói mắt, hung hăng đánh ở trong nước sông.

Từng đoạn nước sông âm âm nổ tung, các chiến sĩ Già tộc mỗi một đòn đều khiến một đoạn sông lớn triệt để sụp đổ, ở trong lòng sông đánh ra một cái hố to đường kính vài dặm. Sông lớn sôi sục như một sợi tơ thật dài, những cái hố to bị đánh ra giống như các hạt châu nhỏ, bị sợi tơ xuyên lại chặt chẽ thành một chuỗi châu.

Cơ Hạo dốc hết toàn lực thi triển độn pháp chạy trốn, tử phủ nguyên đan quay tròn, giống như cối xay gió phát ra tiếng ‘Vù vù’. Thủy nguyên lực trong sông lớn không ngừng ulla vào thân thể, hóa thành pháp lực tinh thuần thúc giục độn pháp tiếp tục đi tới.

Chiến sĩ Già tộc công kích như cuồng lôi oanh đỉnh, không ngừng từ bốn phương tám hướng đánh tới, Cơ Hạo gian nan ở dưới nước né tránh. Từng đợt vụ nổ đáng sợ đem hắn chấn động tới mức máu tươi chảy lênh láng, vài lần Cơ Hạo thiếu chút nữa nghẹn một hơi cứ như vậy ngắt đi.

Trong thế giới thần hồn, hư ảnh đột nhiên xuất hiện, giọng ù ù quát: “Tiểu gia hỏa, ngươi ngày thường luôn thông minh, hôm nay bị đánh hỏng đầu óc rồi sao? Khai Thiên Nhất Kích của ta, chẳng lẽ chỉ có thể dùng để giết người hay sao?”

Cơ Hạo giật mình, trong con ngươi đột nhiên phun ra thần quang như thực chất.

Tầm nhìn trước mắt đột nhiên xảy ra biến hóa kỳ dị, Cơ Hạo bắt buộc bản thân đắm chìm ở trong ý cảnh kỳ diệu của Khai Thiên Nhất Kích, trong nước sông cuộn cuộn phía trước hắn, có vô số ánh sáng vụn vụn đột nhiên xuất hiện.

Thân thể Cơ Hạo giống như một mảng hồ quang, nhẹ nhàng xuyên thấu điểm yếu ớt những tia sáng nối tiếp nhau.

Lực cản của nước sông đối với hắn chợt biến mất, tốc độ Cơ Hạo đột nhiên đi bỗng dừng gia tăng gấp ba có thừa, thân thể hắn chỉ chợt lóe, đã thoát ly khúc sông các chiến sĩ Già tộc điên cuồng oanh tạc, đem các chiến sĩ Già tộc bỏ lại phía sau rất xa.

Một khắc đồng hồ, hai khắc đồng hồ, chiến sĩ Già tộc cùng những thanh niên ba mắt kia ở phía sau theo đuổi không tha.

Ba khắc đồng hồ, bốn khắc đồng hồ, Cơ Hạo đã đem đám người Huyết Nha đoàn bỏ lại ba năm dặm, vết thương của Man Man không chảy máu nữa, trên mặt sông cũng không nhìn thấy bọt khí cùng sương trắng các dị tượng nữa.

Năm khắc đồng hồ sau, Cơ Hạo đột nhiên từ trong nước sông nhô đầu ra, hít sâu một hơi, tìm được một cái hõm núi núi cao rừng rậm địa thế phức tạp, gian nan từ trong nước sông giãy dựa bờ ra, cắn răng vác Man Man đã không thể nhúc nhích hướng rừng rậm bỏ chạy.

Những người kia của Huyết Nha đoàn, tuyệt đối không thể ngờ Cơ Hạo sẽ giữa đường lên bờ, cứ để bọn họ theo lòng sông đuổi tiếp đi.

Chờ lúc bọn hăn phát hiện, bọn hăn không thể đuổi kịp Cơ Hạo trên đường thủy, Cơ Hạo và Man Man đã sớm nghênh ngang bỏ đi.

Một bước, hai bước, ba bước, dưới chân Cơ Hạo đột nhiên trượt, cảm đầu ngã xuống đất, thật lâu không bò dậy nổi. Cơ Hạo gấp đến độ khóe mắt giật giật, hiện tại không phải là lúc nghỉ ngơi, phải ở trước khi người của Huyết Nha đoàn đuổi tới trốn ở trong rừng, nếu không lấy trạng thái thân thể của hăn cùng Man Man hiện tại, căn bản không thể giao thủ với bọn họ, chỉ có thể bó tay chịu trôi.

Đứng dậy, đứng dậy, đứng dậy!

Cơ Hạo cắn đầu lưỡi hung hăng dùng sức một chút, đầu lưỡi đau đớn, miệng đầy mùi máu tươi gay mũi.

Hăn lão đảo, khó khăn nhấc lên một chút khí lực, giãy dụa muốn đứng dậy, một bàn tay to rộng lớn mạnh mẽ vô thanh vô tức đỡ hăn.

Cơ Hạo và Man Man sợ tới mức hồn vía lên mây, vội vàng hướng bên người nhìn qua.

Một nam tử trung niên ôn trọng, hào sảng hai tay đỡ Cơ Hạo, hơi cau mày, có chút đau lòng thở dài: “Trẻ con nhà ai? Tuổi nhỏ như vậy, ai đem các người đánh thành như vậy?”

Cơ Hạo cười gượng một tiếng, cay đắng nói: “Đại thúc, nhanh chạy đi, phía sau có ác quỷ bắt người.”

Nam tử trung niên sờ sờ cái mũi, cười gượng nói: “Đại thúc? Ai, cái gì ác quỷ? Chúng ta nhân, còn sợ ác quỷ bất thành?”

Hăn cười nâng dậy Cơ Hạo, chậm rãi nói: “Không vội, không vội, hai đứa bé các người bị thương quá nặng, giúp các người chữa thương trước mới là đúng đắn.”

Man Man gấp đến độ méo miệng, nhưng Cơ Hạo lại chấn động phát hiện

—— mùa mưa như thế, mưa tầm tã như thế, trên người trung niên đại thúc, thế mà không có vết một giọt nước nào, khô ráo thoải mái, sạch sẽ đến cực điểm.

Chương 101: Văn Mệnh

Nam tử trung niên ăn mặc rất bình thường, bình thường giống như một bụi cỏ tranh trong rừng rậm Nam hoang tùy ý có thể thấy được.

Dùng gai thô chế thành áo tay ngắn, quần đùi quá gối tính chất tương tự, chân đi một đôi giày dây tai trâu dây leo nhỏ bện thành, một mái tóc dài do một cây cỏ xanh mềm dẻo buộc chặt ở sau đầu, phục sức đơn sơ đơn giản lại sạch sẽ dị thường.

Gương mặt vuông vức nghiêm túc, trong đôi mắt có thần ánh mắt ngưng mà không tiêu tan, cho người ta một loại cảm giác rất mộc mạc, rất đáng tin. Cơ Hạo lúc nhìn thấy nam tử trung niên, thậm chí trong lúc nhất thời từ trên người hắn cảm nhận được khí tức tình thương của cha dày rộng giống Cơ Hạ.

Mà thân hình hắn so sánh với chiến sĩ Nam hoang thì tỏ ra hơi thấp một chút, chỉ cao hơn Cơ Hạo một cái đầu, không thể so sánh với đám Hỏa Nha bộ to con động cái hơn ba thước. Nhưng thể trạng hắn không thể hiện gầy yếu, ngược lại lúc hắn đứng lên, trong lúc hành động cho người ta cảm giác đặc biệt hùng hậu, dày nặng, giống như một con gấu đang tuần tra lãnh địa của mình.

Trên người nam tử trung niên cũng không có bất cứ khí tức gì khác thường, như cổ mộc, đại thạch trong núi rừng tùy ý có thể thấy được, đạm bạc, tự nhiên. Thậm chí một chiến sĩ Vu Nhân cảnh tầng thứ nhất của Hỏa Nha bộ, khí tức trên người cũng sắc bén, cương mãnh hơn hắn nhiều lắm.

Nhưng lúc Cơ Hạo nhìn hắn, lại cảm thấy, nam tử trung niên giống như một biển lớn khôn cùng, không biết sự rộng lớn của hắn, không biết sự sâu cạn của hắn. Hắn cho Cơ Hạo cảm giác, thậm chí so với A Bảo còn sâu không lường được hơn, còn thâm thúy thần bí hơn rất nhiều.

Mưa to tầm tã bị cuồng phong cuốn, gào thét vũ xuống.

Nhưng trên thân nam tử trung niên sạch sẽ, một vết nước cũng không có, một chút bùn lầy cũng không có. Thậm chí hắt sau khi đỡ lấy Cơ Hạo, trên người Cơ Hạo và Man Man cũng không có nửa điểm hạt mưa rơi xuống. Gió vẫn là gió đó, mưa vẫn là mưa đó, nhưng ở bên người nam tử trung niên, gió và mưa không thể xâm nhập chút nào, giống như một khu vực nhỏ này chỗ Cơ Hạo và Man Man, vốn đã trời trong nắng ấm không nên có bất cứ mưa gió gì.

‘Rúc’, ‘Rúc’, một con bồ câu đen trắng giao nhau từ trong tay áo nam tử trung niên bay ra, cặp một bông lúa đứng ở trên vai hắt, bắt đầu tỉ mỉ cẩn thận mổ.

“Ha ha, tiểu gia hóa tinh ngủ rồi.” Nam tử trung niên đỡ Cơ Hạo và Man Man, cẩn thận để bọn họ ngồi ở dưới một cây đại thụ bờ sông, đưa tay từ trong một cái túi may từ da thú bên hông lấy ra một bình ngọc màu đen to bằng nắm tay.

Bồ câu tò mò nhìn Cơ Hạo, không ngừng nhẹ nhàng kêu ‘Rúc rúc’.

Nha Công từ trong lòng Cơ Hạo thò đầu ra, uể oải nhìn con bồ câu, hai con chim mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng ‘Cu rúc’ cùng ‘Quạ quạ’.

Nam tử trung niên từ trong bình ngọc đổ ra hai viên thuốc to bằng ngón cái, ngón tay khẽ điểm, viên thuốc nổ tung, hóa thành hai luồng sương mù màu xanh lục phân biệt chui vào thân thể Cơ Hạo cùng Man Man.

Lục phủ ngũ tạng như bốc cháy của Cơ Hạo nhất thời có một mảng mát mẽ ập vào, trong cơ thể vô số vết thương ngấm nhanh chóng khép lại, trong lỗ chân lông vô số máu tụ đen sì hóa thành tơ máu tinh tế không ngừng chui ra, rất nhanh máu tụ đã ở trên làn da hắt chồng chất lên một tầng vảy thật dày.

Man Man thì khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo, không ngừng vặn vẹo bả vai. Vết thương sau lưng nàng thương đến phổi cấp tốc mấp máy, một tầng lục quang, một mảng huyết quang không ngừng ma sát lẫn nhau, từng tia máu không ngừng

chảy ra, phá hư và chữa khỏi, hai loại lực lượng đối lập xung đột, mang tới cho Man Man thống khổ thật lớn.

“Là lực ăn mòn của Huyết Nguyệt.” Nam tử trung niên nhú mày, nhẹ nhàng hừ lạnh nói: “Quả nhiên là một đám ác quỷ ở phía sau các ngươi. Bọn chết tiệt này, bọn hăn ở Nam hoang đã hoành hành ngang ngược đến trình độ này sao? Tiểu nha đầu, a ba ngươi... Ừm, a ba ngươi không ở Nam hoang sao?”

Man Man kinh ngạc nhìn nam tử trung niên: “A thúc, ngài quen a ba con?”

Nam tử trung niên cười gật gật đầu, dùng sức vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Man Man: “Ta tên là Tự Văn Mệnh, quả thực quen biết a ba con. Năm đó con chào đời, a ba con còn từ trên tay ta lừa một trăm viên Hoàng Trung Lý rèn thân thể cho con.”

Tự Văn Mệnh khụt khịt mũi, bàn tay to đặt ở trên vết thương sau lưng Man Man, lòng bàn tay một mảng hoàng khí dày nặng phun trào, một mảng huyết khí dây dưa không đi ở trên vết thương của Man Man bị hoàng khí bá đạo rút ra. Hoàng khí xoay tròn một trận, huyết quang nhanh chóng bị mài thành một làn khó tiêu tán.

Huyết Nguyệt lực tiêu tán, vết thương của Man Man ở dưới lực khí tẩm bổ nhanh chóng khép lại, nàng há mồm nôn ra mấy ngụm máu bầm, tinh khí thần thoáng cái hoàn toàn khôi phục, sức mạnh so với Cơ Hạo còn dư thừa hơn rất nhiều.

Tự Văn Mệnh lấy ngón tay dính dính máu bầm Man Man phun ra, cẩn thận ghé đến mũi người người, lúc này mới cười nói: “Hắc, không nhận lầm người, con thật sự là con gái của lão Chúc Dung. Nếu a ba con ở Nam hoang, ai dám đem con đánh thành như vậy, đã sớm bị nướng thành củi rồi nhỉ?”

Man Man túm lấy tay áo rách tung toé của Cơ Hạo, nước mắt lập tức tuôn ra: “A ba không có nhà, Man Man vùng trộm chuồn ra ngoài chơi... Lão Diễm đã chết, hộ vệ của Man Man đều đã chết, hu hu có ác nữ nhân Tất Phương bộ cấu

kết bọn ác quỷ đó, giết bọn lão Diễm!”

Cơ Hạo luôn nhìn Tự Văn Mệnh, luôn cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc.

Nghe xong lời Tự Văn Mệnh và Man Man nói, trong lòng Cơ Hạo lại khẽ động. Lão Chúc Dung a ba của Man Man? Chúc Dung thị sao? Cơ Hạo khó khăn mới vận khí khống chế được tâm tình kích động, quả nhiên, Man Man là con gái Nam hoang Chúa tế trong truyền thuyết.

Ở trong truyền thuyết các vu tể Hỏa Nha bộ kể cho bọn trẻ con trong bộ lạc, chúa tế chí cao vô thượng nhất của Nam hoang Chúc Dung nhất tộc, bọn họ không phải nhân loại, mà là thần linh, loại thần linh thật sự kia. Tộc trưởng Chúc Dung nhất tộc Chúc Dung thị, chính là hỏa thần nắm giữ tất cả hỏa diễm trong thiên địa, cũng chính là chính thần của phương nam.

Đối với cách nói ‘thần linh’ này, Cơ Hạo luôn giữ thái độ từ chối cho ý kiến, Chúc Dung nhất tộc rất có thể chỉ là một bộ tộc cực kỳ cường đại, bọn họ đem cái mũ thần linh chụp ở trên đầu mình. Nhưng hẳn quả thực tràn ngập tò mò đối với Chúc Dung nhất tộc, mà hiện tại, tiểu nữ nhi Man Man của Chúc Dung thị thế mà lại thật sự ngồi ở bên người mình gào khóc.

Đưa tay vỗ vỗ đầu Man Man, Cơ Hạo thản nhiên nói: “Được rồi, Man Man, Khương Dao ác nữ nhân kia đã bị ta giết.”

Trên mặt sông đột nhiên truyền đến tiếng gầm gừ bén nhọn, oán độc: “Người đã giết Khương Dao! Tiểu tạp – chúng chết tiệt! Ta phải đem người thiên đao vạn quả! Chết tiệt, ta còn chưa kịp nhắm nháp hương vị của nàng, người đã đem nàng đánh nổ, ta đối với người chết một chút hứng thú cũng không có!”

Ngực phải Đế La bị phá vỡ một lỗ thủng trong suốt, được hai thanh niên ba mắt đỡ, cưỡi một con rết kim loại theo lòng sông lao nhanh đến. Hơn một ngàn chiến sĩ Già tộc, gần vạn phó binh, một đám như hung thần ác sát đánh trống reo hò gào thét hướng tới bên này chạy tới.

“Quả nhiên, là ác quỷ! Không đụng tới còn chưa tính, đã đụng phải, ha ha.”

Tự Văn Mệnh cười rút ra hắc thiết kiếm đeo sau lưng, một kiếm vô cùng đơn giản đâm về phía trước.

Mặt đất phạm vi ngàn dặm khẽ động, một luồng thiên uy hùng hồn chợt lóe, Đế La, cùng với đám đông chiến sĩ tinh nhuệ Huyết Nha đoàn hăn mang đến đột nhiên đọng lại bất động. Vẻ mặt trên mặt bọn hăn hoàn toàn cứng ngắc, đông lại, theo một trận gió núi thổi qua, Đế La và các chiến sĩ Huyết Nha đoàn đồng thời hóa thành một mảng khói bụi theo gió phiêu tán.

‘Đinh đinh đang đang’ vang một trận, áo giáp, binh khí, toàn bộ vật phẩm của Đế La và các chiến sĩ Huyết Nha đoàn đều rơi xuống.

Cơ Hạo với Man Man đồng thời há hốc mồm, một lúc lâu nói không ra lời.

Chương 102: Trở Về

“Dát!”

Nha Công từ trong lòng Cơ Hạo thò cái đầu ra, khiếp sợ nhìn Huyết Nha đoàn theo gió hóa thành tro bụi.

Trên vạn tinh nhuệ, trong đó cao thủ cấp Đại Vu hàng trăm, lại bị Tự Văn Mệnh một kiếm đánh chết. Càng làm người ta cảm thấy trong lòng rét run là, một kiếm này vô thanh vô tức đánh chết vạn người, lại ngay cả một cái áo giáp cũng chưa phá, trong núi rừng thậm chí một cái lá cây, một cây cỏ tranh cũng chưa tổn hại.

Uy lực một kiếm này kinh thiên động địa, một kiếm này đồng thời lại phong khinh vân đậm.

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn những giáp trụ, mũ giáp kia rơi xuống đất, còn đang không ngừng lay động, không khỏi hít ngược một ngụm khí lạnh.

Thực lực của Tự Văn Mệnh, cảnh giới của Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo đã không thể tưởng tượng. Có thể đem uy lực khủng bố diệt sạch tất cả hóa thành một kiếm nhẹ nhàng băng quơ, giống như chuồn chuồn lướt nước như thế, Cơ Hạo không thể tưởng tượng cái này cần lực lượng cỡ nào mới có thể làm được.

Lưỡi biểng phất phất trường kiếm trong tay chế tạo từ hắc thiết, tạo hình phong cách cổ xưa, hào phóng, toàn thân tối đen không có bất cứ hào quang gì, thậm chí lúc một đòn vừa rồi, ngay cả một phù văn cũng chưa sáng lên, Tự Văn Mệnh từ trên vai giật xuống một sợi dây thừng, đem trường kiếm quấn qua quấn lại, lại treo ở sau lưng.

“Ừm, đã lâu chưa động thủ, có chút ngứa tay, thiếu chút nữa đem bảo bối trên người bọn chúng làm hỏng hết.” Tự Văn Mệnh cười ha ha duỗi tay ra, một thanh kiếm sắc bén tinh quang bắn ra bốn phía, tạo hình tinh mỹ, trên tay cầm

còn được khám rậm rạp hơn trăm viên đá quý các loại liền tự bay vào trong tay hắn.

“Kiếm này không tệ, hoa mỹ chút, nhưng thực công thực liệu, là thứ tốt, cầm về Bồ Phán, có thể đổi ngàn con gia súc lớn, hơn một ngàn vại rượu ngon đó.” Tự Văn Mệnh vuốt ve mũi kiếm sắc bén, ngón tay khẽ búng thân kiếm, cười hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Dựa theo quy củ Nam hoang, người gặp đều có phần, ha, ta lấy đi thanh kiếm này về đổi rượu, cái khác sao, hai đứa bé các người chia đi!”

Man Man túm lấy tay áo Cơ Hạo, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Ta không cần, Man Man không thiếu giáp trụ, binh khí. Toàn bộ cho Cơ Hạo đi, bộ lạc bọn họ khẳng định thiếu những cái này.”

Cơ Hạo cũng không làm ra vẻ, cười ho khan hai tiếng, đem một khối máu bầm cuối cùng trong cơ thể ho phun ra, nặng nề hít thở một ngụm khí mát, cả người thoải mái hướng Tự Văn Mệnh cúi đầu hành một lễ: “Trưởng giả ban thưởng, tiểu tử không dám chối từ, sẽ nhận hết. Những cái này đều là thứ tốt, Hỏa Nha bộ chúng ta thật sự không có bao nhiêu loại giáp trụ, binh hoàn mỹ khí này.”

Tự Văn Mệnh cười gật gật đầu, hắn sờ sờ bờ câu đứng ở trên vai nhìn chăm chăm Nha Công, ngữ thanh mộc mạc nói: “Ừm, cứ như vậy đi. Cơ Hạo, người là trẻ con Hỏa Nha bộ? Hỏa Nha bộ, Hỏa Nha bộ, nơi này xảy ra việc này, ta dứt khoát tiện đường đi Hỏa Nha bộ một chuyến đi.”

Nhún nhún vai, Tự Văn Mệnh rất tự tại cười nói: “Dù sao ta cũng không có mục tiêu đặc biệt nào để đi, đi đến nơi nào, tính nơi đó.”

Cơ Hạo và Man Man tò mò nhìn động tác kế tiếp của Tự Văn Mệnh, hắn vươn ngón tay, ở trên đất bùn ướt xộp vẽ một cái phù văn phức tạp, tay phải nhẹ nhàng đặt ở chính giữa phù văn, thấp giọng niệm tụng chú ngữ.

Cơ Hạo nheo mắt, lực lượng tinh thần sâu sắc hướng bốn phía phát tán ra,

hắn có thể rõ ràng cảm nhận được từng đợt linh hồn dao động kỳ dị từ trong cơ thể Tự Văn Mệnh khuếch tán ra, nháy mắt đã truyền khắp núi rừng phạm vi ngàn dặm.

Tiếng gầm gừ trầm thấp xa xa truyền đến, kèm theo tiếng vang của cành cây gãy, rất nhanh đã có hai con hắc báo dài năm sáu trượng đập khối đen lao nhanh đến. Hai con báo to nhìn Tự Văn Mệnh ở xa một cái, híp mắt cảm thụ một phen linh hồn dao động trên người Tự Văn Mệnh tản mát ra, tiếng gầm gừ trầm thấp ban đầu liền biến thành tiếng ‘hừ hừ’ nhẹ nhàng, lắc lư cái đuôi vui vẻ ghé lên.

Không bao lâu, lại là mấy con hổ khổng lồ sặc sỡ lao tới.

Chúng nó vừa mới bắt đầu cũng tràn ngập cảnh giác đối với Cơ Hạo, Man Man, nhưng ở dưới linh hồn dao động của Tự Văn Mệnh tác động, mấy con hổ khổng lồ này rất nhanh đã đánh mất lòng cảnh giác, gần như mất mảy mòi ghé lên.

Báo, mãnh hổ, voi khổng lồ, mãnh mã... Ngăn ngừa một khắc đồng hồ, mấy trăm con thú khổng lồ tập nập tới. Cơ Hạo và Man Man bận rộn đem những giáp trụ, binh khí rơi xuống đất nhặt lên, dùng dây mây buộc cẩn thận, đặt ở trên lưng những con thú khổng lồ này.

Tốn hơn hai canh giờ, đem tất cả đều thu thập thỏa đáng, Tự Văn Mệnh cười một con trâu rừng cường tráng ở phía trước mở đường, Cơ Hạo và Man Man cười ở trên lưng một con báo khổng lồ mạnh mẽ theo sát sau, đại đội mãnh thú xếp đội ngũ chỉnh tề, nhanh chóng xuyên qua rừng rậm, hướng về phương hướng Hỏa Nha bộ bước đi.

Có Tự Văn Mệnh đại năng thân thủ mạnh như thần như ma này đi kèm, Cơ Hạo và Man Man rốt cuộc hoàn toàn thả lỏng.

Mấy ngày mấy đêm liên tục đuổi giết, hai người liên tiếp bị thương nặng, Man Man đã sớm mệt mỏi muốn chết, hầu như là vừa ngồi ở trên lưng báo, nàng liền khẽ nghiêng đầu, dựa vào bả vai Cơ Hạo ngủ say.

Cơ Hạo khoanh chân, dùng bả vai đỡ Man Man, hơi nheo mắt, ngẫm vận pháp môn ôn dưỡng linh hồn trong Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh khôi phục tinh lực. Thiên địa nguyên khí xung quanh không ngừng hướng thân thể Cơ Hạo hội tụ lại, sau khi theo các đường kinh lạc trong cơ thể liên tục vận chuyển vài cái chu thiên lớn, ùn ùn hóa thành đan nguyên pháp lực tinh thuần dung nhập tử phủ nguyên đan.

Tự Văn Mệnh cười ở trên lưng trâu rừng cảm nhận được thiên địa nguyên khí xung quanh dao động kỳ dị, hắc tò mò quay đầu, hướng Cơ Hạo nhìn một cái thật sâu.

Trong con người Tự Văn Mệnh một mảng thần quang thâm thúy xoay tròn, cẩn thận nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới. Ở trong mắt hắc, thân thể Cơ Hạo giống như một lốc xoáy, vô cùng vô tận thiên địa nguyên khí đang không ngừng hướng thân thể gã hội tụ vào, sau đó hoàn toàn biến mất ở sâu trong thân thể giống như hắc động của gã.

“Tiểu gia hỏa có chút ý tứ.”

Lúc thu thập những giáp trụ, binh khí kia, Tự Văn Mệnh đã từ miệng Man Man hỏi thăm ra cảnh ngộ của bọn họ những ngày qua.

Cơ Hạo bằng vào tu vi Tiểu Vu cảnh sơ giai vừa mới kích hoạt huyết mạch lực, thế mà có thể liên tiếp chém giết chiến sĩ Già tộc cấp Đại Vu, ở dưới Huyết Nha đoàn điên cuồng đuổi giết mang theo Man Man một đường trốn chạy mấy ngàn dặm, điều này làm Tự Văn Mệnh nhìn mà than thở.

Càng quan trọng hơn là, Cơ Hạo tuổi còn nhỏ như vậy, hắc còn xuất thân một bộ tộc Nam hoang suy sụp, không phải là xuất thân quý tộc thiên hoàng hậu duệ như Man Man, tài nguyên của hắc, vu pháp truyền thừa hắc đạt được, theo Tự Văn Mệnh thấy đều là bé nhỏ không đáng kể.

Chỉ bằng vào tài nguyên cùng truyền thừa bé nhỏ không đáng kể đó, Cơ Hạo có thể có chiến quả huy hoàng như thế, Tự Văn Mệnh không khỏi động lòng một

phen.

“Là đứa bé tốt, ô... Không biết cai sữa chưa, một con chim ưng nhỏ, có lá gan rời khỏi sào huyết bay xa không?”

Cơ Hạo không có tinh lực chú ý Tự Văn Mệnh, hắn chỉ dốc lòng khổ tu, khôi phục thể lực, điều dưỡng tinh huyết, đồng thời hắn còn yên lặng hấp thu đại khủng bố, đại hoan hỉ một đường sinh tử này đuổi giết mang đến.

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng một mảng sáng sủa, một tấm màn đen từng ở kiếp trước gắt gao che ở phía trước linh hồn hắn đột nhiên bị tan rã.

Một con đường bằng phẳng chói lọi xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, tinh huyết toàn thân hắn đột nhiên điên cuồng dao động hần lên, hắn gào thét trầm thấp, thiên địa nguyên khí các loại thuộc tính ở hư không xung quanh cuộn cuộn mà đến, lực lượng thần bí không thể hình dung trong vũ trụ bát cực ở dưới Cửu Tự Chân Ngôn thúc dục, đều trống rỗng xuất hiện ở thần hồn không gian của hắn, trực tiếp rót vào tử phủ nguyên đan đã áp súc thành thực chất.

Đột nhiên Cơ Hạo mở hai mắt, trong con ngươi một mảng tử khí phun ra xa hơn ba thước.

Trên tử phủ nguyên đan chín cái chân ngôn phù ấn ánh vàng rực rỡ ngưng tụ, tử phủ nguyên đan dạng hư ảo đang nhanh chóng hướng kim đan thực chất phát sinh tiến hóa thần kỳ long trời lở đất, không thể nghịch chuyển nào đó.

Tự Văn Mệnh kinh hãi nhìn Cơ Hạo, thiên địa nguyên khí phạm vi trăm dặm, đều ở dưới lực lượng thần kỳ nào đó trong cơ thể Cơ Hạo quấy động điên cuồng dao động.

Nguyên khí dao động bậc này, không cần nói chiến sĩ Tiểu Vu cảnh, cho dù là vu tể cấp Đại Vu, không có mấy chục năm vu pháp tế luyện, cũng không làm được!

“Đứa bé này, ta phải có!” Tự Văn Mệnh dùng sức vỗ trán, cười to lên không phát ra tiếng.

Chương 103: Đan Kiếp

Đại khủng bố, đại hoan hỉ!

Trong đầu Cơ Hạo hiện lên cảnh tượng mấy ngày mấy đêm qua một đường đuổi giết, mình không ngừng bị thương nặng, không ngừng tìm được đường sống trong chỗ chết. Mỗi lần hãn hãn như tuyệt vọng, mỗi lần hãn bị đánh cho miệng phun máu tươi, mỗi lần hãn khủng bố khi lâm vào tuyệt cảnh, như thủy triều không ngừng ập vào linh hồn hãn.

Mỗi lần tìm được đường sống trong chỗ chết, mỗi lần chém giết cường địch, mang theo Man Man bị thương nặng từ trong tuyệt cảnh nhìn như hãn phải chết không thể nghi ngờ đào tẩu, vô tận vui mừng cũng như thủy triều, điên cuồng va chạm ở trên linh hồn.

Khủng bố và vui mừng hỗn hợp thành làn sóng, đánh linh hồn Cơ Hạo lay động bất định, ép linh hồn hãn không ngừng co rút vào nguyên đan đang xảy ra chất biến.

Vô số hình ảnh nhanh chóng hiện lên trước mắt, kiếp trước, kiếp này, tất cả trải qua.

Từng màn, từng màn, từng tấm, từng tấm, một cái chớp mắt, một cái chớp mắt. Từ kiếp trước sinh ra đến chuyển thế kiếp này, từ lần đầu tiên theo Cơ Khuê thuận lợi thi triển ra vu pháp thứ nhất triệu tập độc trùng, đến bắt chước động tác hư ảnh, dốc hết toàn lực đánh ra Khai Thiên Nhất Kích.

Thậm chí kiếp trước đi ngang qua một con đường, một con muỗi từ trước mũi xẹt qua, mang theo mấy hạt tro bụi bé nhỏ không đáng kể bộ dạng thế nào, Cơ Hạo cũng rành mạch, không chút sơ hở hồi tưởng lại.

Đây là tạp niệm, vô số ý niệm ùn ùn thối quết đến, mỗi một ý niệm đều là một phần lực lượng linh hồn, đại khủng bố, đại hoan hỉ giao hội đánh vào, vô số

ý niệm lần lượt dung nhập linh hồn, xâm nhập nguyên đan, lực lượng linh hồn Cơ Hạo đang đột nhiên tăng mạnh.

Trong nguyên đan một mảng đan hỏa màu tím hừng hực thiêu đốt lên, linh hồn Cơ Hạo cuộn mình thành một cục, ở trong nguyên đan áp súc thành một điểm bé nhỏ không đáng kể. Cơ Hạo mặt mang mỉm cười bay lên trời, một đạo cuồng lôi trên bầu trời quét qua mây đen thật dày, lôi quang hầu như nổ tung ngay tại đỉnh đầu Cơ Hạo.

Cơ Hạo bay lên trời, chân đạp làn gió bay lên trời, chạy ra khỏi rừng rậm, cao hơn ngọn cây, thẳng tắp hướng về phía trước, lên mãi vào đám mây.

“Hảo tiểu tử, khá lắm! A nha, tiểu tử này, nhất định phải mang về. Ô, hậu duệ thần linh sao? Thần nhân trời sinh sao? Hay là... đại năng chuyển thế nhỉ?” Tự Văn Mệnh nhìn không chớp mắt bóng người nho nhỏ đã nhập vào tầng mây của Cơ Hạo, mười ngón tay cấp tốc nhảy lên, không ngừng tính toán danh hiệu các đại năng hẳn biết, từ có văn tự ghi lại tới nay ngã xuống trong thiên địa.

Đại năng ngã xuống, linh hồn chuyển thế làm người, trải qua tu luyện dài lâu mà gian khổ, một lần nữa thu hoạch lực lượng, thân phận cùng quyền thế kiếp trước, loại chuyện này ở thế giới thái cổ này cũng không hiếm thấy, thậm chí Tự Văn Mệnh biết, ở trong bằng hữu của hắn, còn có mấy người là thần linh ngã xuống chuyển sinh mà thành.

Nhưng pháp lực dao động trên người Cơ Hạo cực kỳ đặc thù, Tự Văn Mệnh ở trên đời này xem như người kiến thức rộng, thế mà cũng không thể nhìn thấu gót chân Cơ Hạo, tính toán không rõ lai lịch của hắn.

“A nha, thật tò mò, lòng ngứa ngáy, khó chịu!” Tự Văn Mệnh đột nhiên lấy ra một khối mai rùa trắng như ngọc, cắn chót lưỡi phun một ngụm máu ở trên mai rùa, hai tay ở trên mai rùa liên tục đánh ra mấy chục pháp ấn kỳ dị: “Ta chỉ muốn biết, ngươi là vị nhân vật cao cường nào chuyển sinh, chỉ tò mò thôi, chớ trách, chớ trách!”

Nhưng kêu khẽ một tiếng, mười đầu ngón tay Tự Văn Mệnh tuôn ra mảng lớn điện quang xám xịt đục ngầu, mai rùa màu bạch ngọc ‘Rắc’ một tiếng nứt thành vô số mảnh vỡ.

Tự Văn Mệnh ngẩn ngơ, có chút đau lòng nhìn mai rùa vỡ nát, sau đó cười ôn hòa, ngẩng đầu nhìn về phía đám mây nồng đậm đã cấp tốc xoay tròn: “A, xem ra là người rất cao thâm. Như vậy cũng tốt, chúng ta hiện tại, thiếu là người như vậy. Mong nhân tộc ta có thể thêm một trụ cột... Chống đỡ quá mệt, quá khổ!”

Trên khuôn mặt nghiêm túc hiện lên một chút cay đắng cùng mệt mỏi cực nhỏ, nhưng một tia cảm xúc tiêu cực này chợt lóe rồi biến mất, Tự Văn Mệnh dùng sức ưỡn ngực, cười lớn hướng đám mây vung hai tay: “Cơ Hạo, có hứng thú theo ta đi Trung Lục không? Theo ta đi Bồ Phán, theo ta đi đô thành nhân tộc chúng ta Bồ Phán!”

Cười to ‘Ha ha’ vài tiếng, Tự Văn Mệnh đứng dậy, lớn tiếng kêu lên: “Ta có thể giới thiệu cho người rất nhiều cô nương xinh xắn! Đây, là cô nương xinh xắn nhất Đông Di tộc cường đại nhất trên đất đông hoang!”

Cơ Hạo đã không có tinh lực chú ý tới Tự Văn Mệnh hò hét, hần lao thẳng tắp qua tầng mây, chạy thẳng tắp ra khỏi tầng mây. Trên không mây mưa tối như mực, ánh mặt trời sáng lạn đầy trời, giữa trời đất một mảng thanh minh, Cơ Hạo chân đạp mây mưa, tận tình đắm chìm trong ánh mặt trời nóng cháy, nhiệt liệt.

Phía sau, một đám lửa màu đỏ vàng trào ra, hư ảnh một con Hỏa Nha ba chân như ẩn như hiện ở trong ánh lửa.

Bốn phương tám hướng có ánh mặt trời màu đỏ vàng mắt thường mơ hồ có thể thấy được hội tụ đến, hóa thành ánh lửa nhàn nhạt dung nhập thân thể Cơ Hạo. Đại Vu tinh huyết lưu lại trong cơ thể Cơ Hạo đang cấp tốc tiêu hóa, hấp thu, cơ nhục hần nhúc nhích rất khẽ, xương khớp phát ra tiếng vang giòn ‘Bốp bốp’, chiều cao lại lặng yên cao thêm hơn một tấc.

Linh hồn giấu ở trong tử phủ nguyên đan, ở dưới đan hỏa màu tím rèn luyện, lượng lớn cảm xúc tiêu cực của linh hồn hóa thành khói đặc màu đen không ngừng bị linh hồn Cơ Hạo bài xích ra. Cảm xúc tiêu cực không ngừng tiêu tán, Cơ lòng Hạo càng thêm trong suốt long lanh, dần dần trở nên mượt mà cứng rắn như bảo châu.

Lực lượng linh hồn đang tăng lên, đang nhanh chóng tăng lên, Cơ Hạo giang hai tay ôm về phía bầu trời, chỗ cực xa thái dương tựa như cũng bành trướng thêm một vòng, từng tia nắng chẳng những rót vào thân thể Cơ Hạo, không ngừng dung nhập Kim Ô huyết mạch trong cơ thể hắt hắt sáng hơn trăm đường kinh lạc kia.

‘Rắc’ một tiếng, trong tử phủ nguyên đan của Cơ Hạo một điểm kim quang phun ra. Trong nguyên đan vốn dạng sương mù một điểm thực chất nảy sinh, nặng trĩu, ánh vàng rực rỡ, cứng rắn vô cùng giống như tử kim đúc thành. Cơ Hạo thật sâu hít một hơi, thiên địa nguyên khí kéo dài hóa thành dòng sông trăm dặm mắt thường có thể thấy được bị hấp hút một hơi sạch sẽ, một điểm màu vàng trong tử phủ nguyên đan to bằng ngón cái nhất thời cấp tốc bành trướng lên.

Nguyên đan biến hóa bắt đầu, từ tử phủ nguyên đan hướng tử phủ kim đan chuyển hóa.

Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, bước thứ nhất đại thành tượng trưng chính là tu thành tử phủ hồn hải, cũng chính là một viên tử phủ kim đan này trong thần hồn không gian. kim đan vừa thành, thì đến thẳng diệu cảnh ‘thiên nhân hợp nhất’, thiên địa nguyên khí hạ bút thành văn, uy lực các loại thần thông bí pháp đột ngột tăng trưởng hơn mười lần, mà lực lượng linh hồn cường đại, tinh thuần gấp trăm lần, càng là chỗ dựa lớn nhất, lực thúc đẩy lớn nhất tương lai tiếp tục tu luyện.

Kiếp này, đời này, Cơ Hạo cho là người đầu tiên của thái cổ thế giới ngưng tụ thành linh hồn kim đan!

Cái này là đến từ thời đại mật pháp của đời sau, pháp môn tối thượng hỗn hợp vô số bí tàng, vô số thần thông của phật, đạo hai giáo, Cơ Hạo lấy phật đạo bí tàng làm cầu thang, Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh ngưng tụ thành linh hồn kim đan, ở một mức độ nào đó đã đến cảnh giới trò giỏi hơn thầy.

Một điểm màu vàng tựa như đã hỏa cháy lan ra đồng cỏ, nhanh chóng xâm nhiễm cả viên nguyên đan.

Vạn dặm hư không bên người Cơ Hạo tựa như đều ngưng trệ nháy mắt, một viên tử phủ kim đan trước nay chưa từng có xuất hiện, một vùng thiên địa này cũng cảm thấy một tia kinh ngạc.

Hầu như mang theo một tia do dự, một đám mây tia màu lam ở đỉnh đầu Cơ Hạo chợt lóe qua, vang ‘Xoẹt xoẹt xoẹt’ một trận, liên tục chín tia sét to như ngón cái bắn nhanh xuống, nối liền bổ vào đỉnh đầu Cơ Hạo, đem hấn bổ cả người trào khói đen, cắm đầu từ trên không cách mặt đất mười dặm ngã cắm xuống.

Cơ thịt, xương khớp toàn thân Cơ Hạo nhúc nhích một trận, điện quang trong cơ thể bắn ra bốn phía, vô số tạp chất trầm tích ở trong cơ thể ‘Vù vù’ hóa thành khí đen phun trào ra.

Kim đan lôi kiếp nháy mắt thông qua, tử phủ kim đan đã thành tựu!

Chương 104: Kinh Văn

“Phong!”

Quát nhẹ một tiếng, dưới chân Cơ Hạo dâng lên một làn gió mát, gió vô hình vô tích nhanh chóng bao vây lên. Cơ Hạo hóa thân làm gió, dán mặt đất nhẹ nhàng thổi đi. Trong mưa to tầm tã, mấy chục giọt mưa nhẹ nhàng quơ quơ, qua thời gian một lần hô hấp, Cơ Hạo hiện ra thân hình ở ngoài ba dặm.

“Vũ!”

Vừa mới thò đầu ra ở dưới một cái cây to, Cơ Hạo vùng đôi tay lên, trong phạm vi trăm trượng xung quanh, toàn bộ hạt mưa long lanh trong suốt đồng thời đọng lại thành băng. Cục băng to bằng ngón cái mang theo tiếng xé gió chói tai từ trên cao điên cuồng rơi xuống, như một trận mưa sao sa dày đặc đem mặt đất gội rửa một lần.

Mấy chục cái cây to hai người ôm bị hạt mưa đục lỗ, trong tiếng nổ chói tai mảng lớn vụn gỗ, vỏ cây phun ra. Cơ Hạo mỉm cười, hai tay kết ấn đồng thời nhẹ nhàng hướng ra phía ngoài vùng lên.

“Lôi!”

Hét to một tiếng, hai tay khẽ kéo, mây mưa tối như mực trên đỉnh đầu Cơ Hạo kịch liệt quay cuồng một trận, một cái mây xoáy như ốc xoáy hướng phía dưới vờn ra dài mấy chục trượng, trong xoáy mây ánh sáng mạnh chợt lóe, một viên lôi hỏa màu đỏ rực to bằng đầu người gào thét rơi xuống, hung hăng rơi xuống trong rừng rậm ngoài hai dặm.

Nổ vang một tiếng, lôi hỏa phát nổ, vô số Phích Lịch Hỏa to bằng nắm tay hướng xung quanh bắn lung tung ra, nổ mấy chục cái cây to tan xương nát thịt, nơi xa hơn có hơn trăm cây to cành lá tan nát, vô số gỗ vụn lá rụng bị hất bay xa hơn một dặm, trên mặt đất càng xuất hiện một cái hố to phạm vi mấy trượng.

“Điện!”

Cơ Hạo cuối cùng hét to một tiếng, đan nguyên pháp lực tinh thuần, khổng lồ trong tử phủ kim đan được ăn cả ngã về không lao vào trong pháp ấn hai tay.

Mây đen trên bầu trời giận dữ cuộn cuộn, từng vòng điện quang màu bạc lam giống như gợn sóng, không ngừng từ sâu trong tầng mây tràn ra, nhanh chóng hội tụ thành mấy chục quả cầu tia chớp to bằng vại nước. Theo pháp ấn của Cơ Hạo chỉ, mấy chục dòng điện sáng chói mắt từ trên cao buông xuống, giống như đao sắc hung hăng cắt qua một khối đá nho nhỏ cao mười mấy trượng.

Tiếng dòng điện ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, mấy chục tia chớp hung hăng cắt qua khối đá cứng rắn có thể so với sắt thép, bụi đất bắn tung tóe, đốm lửa văng tứ tung, một khối núi đá to như vậy bị dòng điện mạnh mẽ vụn vụn thành tấm lưới lớn xé thành phần.

Phun một ngụm trọc khí (trọc: đục, bẩn) thật dài, Cơ Hạo hướng tới bầu trời hít một hơi thật sâu, linh hồn lực lượng cường đại gấp trăm lần hóa thành tấm lưới lớn vô hình, đem thiên địa nguyên khí trong phạm vi vài dặm nháy mắt nuốt vào thân thể. Thiên địa nguyên khí cuộn cuộn gào thét mà đến, mỗi một cái lỗ chân lông toàn thân Cơ Hạo đều co rút, sừng, lông dựng thẳng lên từng sợi, từng tia lốc xoáy trong suốt mắt thường có thể thấy được từ trong từng lỗ chân lông vờn ra, thiên địa nguyên khí lúc dâng trào không ngừng phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ nhỏ bé.

Ngắn ngủn mười hơi thở, toàn bộ đan nguyên pháp lực tử phủ kim đan tiêu hao không còn rất nhanh bổ sung đầy, đan nguyên pháp lực mới sinh so với vừa hao hết, ở trên phẩm chất lại tăng lên khoảng một phần vạn.

Hai tay Cơ Hạo biến ảo pháp ấn, Cửu Tự Chân Ngôn đối ứng cửu ** ấn, giữa nhau có thể sinh ra vô cùng vô tận biến hóa.

Câu thông vũ trụ, kích phát tiềm năng, lấy nguyên thần khống chế thiên địa lực, đồng thời rèn luyện thân thể, tính mạng giao tu! Cơ Hạo chỉ cảm thấy linh

hồn bản thân chói lọi, mượt mà, trơn bóng như ngọc, cứng rắn như vàng, nhắc tay nâng chân đều có thể bộc phát ra vô cùng diệu dụng, vô cùng uy lực.

Vừa rồi bốn chiêu ‘Phong vũ lôi điện’, chỉ là Cơ Hạo giết gà bằng dao mổ trâu, hiện nay trong đầu Cơ Hạo vô số thần thông bí pháp ùn ùn tới, tùy ý vung vẩy cũng có thể có vô số pháp môn kỳ dị đối địch.

Ở ngực một vầng Kim Ô Thổ Tức dâng trào muốn phát, ngoài thân Kim Ô Thiên Y rạng rỡ tỏa sáng, phía sau Lưu Quang Hỏa Dực hơi chấn động, trong con ngươi tia sáng màu đỏ vàng lóe ra, Kim Ô Thần Mâu càng lấp lánh như ngôi sao, liếc một cái mười mấy dặm núi rừng rõ ràng trong tầm mắt.

So sánh với kiếp trước tìm hiểu các loại thần thông bí pháp, bốn đại huyết mạch thần thông kiếp này nhận được phát động nhanh hơn, tổn ít sức hơn, tiêu hao khí lực giống nhau, uy lực nhận được lại tăng lên khoảng năm thành. Cơ Hạo yên lặng đem thiên phú thần thông và pháp môn khác mình nắm giữ so sánh, càng thêm khách quan cân nhắc chiến lược của mình.

Ngoài vài dặm, Man Man cuộn mình ở dưới một cái lá khoai lang cực lớn, rất tò mò nhìn Cơ Hạo.

“Văn Mệnh a thúc, Cơ Hạo là tộc nhân Hỏa Nha bộ, hẳn kế thừa lực lượng huyết mạch là thượng cổ Tam Túc Kim Ô, hẳn hẳn chỉ có thể nắm giữ hỏa diễm mới đúng. Sao hẳn phong vũ lôi điện đều có thể khống chế?” Man Man rất kinh hỉ nhìn Cơ Hạo: “Tuy mấy ngày hôm trước, cũng thấy Cơ Hạo dùng một ít vu pháp kỳ diệu, Man Man còn chưa kịp nghĩ đến những cái này.”

Trong đôi mắt Tự Văn Mệnh thần quang rạng rỡ, cười ha ha nhìn Cơ Hạo xa xa trên sườn núi nhỏ.

Trầm ngâm một lúc lâu, Tự Văn Mệnh thản nhiên nói: “Ô, Man Man à, ai nói tộc nhân Hỏa Nha bộ kế thừa Kim Ô huyết mạch, cũng chỉ có thể nắm giữ hỏa diễm? A mổ của Cơ Hạo, không phải tộc nhân Thanh Di bộ sao, Thanh Di bộ chính là thượng cổ Phong Bằng huyết mạch.”

“VẬY CŨNG CHỈ LÀ PHONG LỰC, VŨ, LÔI, ĐIỆN KHÁC THÌ SAO?” Man Man ánh mắt sáng ngời nhìn Tự Văn Mệnh: “A ba nói Man Man có chút ngốc, a thúc ngài đừng gạ con!”

Tự Văn Mệnh ‘Cạc cạc’ cười gượng ba tiếng, nghiêm trang nhìn Man Man cười nói: “Ai nói Man Man ngốc? Đầu óc bản thân a ba con... Hắc hắc, Man Man là rất thông minh, a thúc cũng không lừa con, một điểm này, a thúc là dám hướng ông trời thề.”

Một đạo cuồng lôi từ trên trời đánh xuống, cách Tự Văn Mệnh mười mấy trượng bổ lên một cái cây to.

Tự Văn Mệnh như không có việc gì nhìn thoáng qua đại thụ bị sét đánh giống như cây đuốc, thản nhiên nói: “A mỗ của Cơ Hạo là tộc nhân Thanh Di bộ, a mỗ của a ba hắc thì sao? Chẳng lẽ không thể là tộc nhân bộ tộc thủy mạch nào đó của Nam hoang sao? Như vậy còn có a mỗ của a công hắc thì sao? Từng thế hệ truyền đi như vậy, thật ra huyết mạch các đại bộ tộc Nam hoang đã sớm hỗn tạp, loãng đi rất nhiều, cho nên hiện tại đại bộ tộc Nam hoang, phần nhiều thực lực cũng không bằng trước kia.”

Man Man ngẩn ngơ, sau đó nhú mày, lâm vào trầm tư.

Qua hồi lâu, Man Man mới nghiêm túc gật gật đầu: “Man Man hình như nhớ, a ba cùng các đại thần của ông từng nói cùng loại lời. Các đại bộ tộc Nam hoang xếp hạng trước mười, những năm qua Vu Vương, Vu Đế xuất hiện so với vạn năm trước đã ít đi rất nhiều, a ba vì chuyện này, có vài ngày cũng không có tâm tư uống rượu, sau đó không biết chạy đi đâu.”

“Bồ Phản!” Tự Văn Mệnh cười ha ha nhìn Man Man: “A ba con, hiện ở Bồ Phản bàn bạc công việc với nhân vương. Man Man à, Bồ Phản là nơi rất thú vị, chơi rất vui, con có hứng thú cùng a thúc đi Bồ Phản chơi một chút hay không. A ba con cũng đang ở Bồ Phản.”

Dừng một chút, Tự Văn Mệnh rất thần bí hề hề nói: “Bên kia, còn có rất

nhiều tiểu gia hỏa tuổi không sai biệt lắm với con, mọi người cùng một chỗ, rất náo nhiệt. Ủm, ta không lừa con, nơi đó thật sự chơi rất vui.”

Cơ Hạo đập một cơn gió chạy như điên đến.

Ngưng tụ thành tử phủ kim đan, nói từ trên ý nghĩa nào đó, Cơ Hạo đã thoát ly thân thể phàm thai, trở thành thân thể ‘bán tiên’, cho nên hẳn dựa vào thân thông pháp lực của bản thân, đã có thể ngự phong phi hành.

Mà phi hành, đối với bộ tộc Nam hoang mà nói, đây là chuyện Vu Vương mới có thể làm được, Đại Vu cường đại nhất, vô luận người có thể nhảy cao bao nhiêu, cũng không cách nào bay lượn thời gian dài ở không trung.

Cơ Hạo vừa lúc nghe được hai câu nói cuối cùng của Tự Văn Mệnh, hẳn tò mò hỏi: “Bồ Phán? Ta hình như... từng nghe nói cái tên này. Nhân vương, vương của nhân tộc sao? Hẳn tên là gì?”

Tự Văn Mệnh cười ha ha nhìn Cơ Hạo, nhẹ giọng nói: “Nhân vương hiện tại à, vốn tên là Diêu Trọng Hoa, nhưng chúng ta đều xưng hắn Đế Thuấn.”

‘Đế Thuấn’ ư!

Một đạo kinh lôi từ bầu trời rơi xuống, hung hăng đánh vào trong núi rừng, cuồn cuộn nổ tung, Cơ Hạo mỉm cười nhìn về phía bầu trời.

‘Đế Thuấn’ Diêu Trọng Hoa sao?

Bồ Phán, Cơ Hạo đột nhiên sinh ra hứng thú mãnh liệt đối với Bồ Phán.

Chương 105: Vãn Tội

Bồ Phán là địa phương tốt.

Không khí tươi mát, phong cảnh tuyệt đẹp, đất đai phì nhiêu, sản vật phong phú, địa linh nhân kiệt, vạn tộc hội tụ.

Nơi đó có thể tìm được tất cả trân bảo trên thế gian, nơi đó có thể nhìn thấy toàn bộ chủng tộc trên đời; nơi đó có dũng sĩ cái thế sức mạnh đời non, nơi đó cũng có khuynh quốc giai nhân ôn nhu như nước; ở Bồ Phán, anh hùng hào kiệt có thể tìm được tuyệt thế thần binh lợi khí, ở Bồ Phán, tuyệt sắc mỹ nhân cũng có thể tìm được châu báu đẹp nhất.

Bồ Phán là địa phương tốt, trong không khí nơi đó lúc nào cũng phiêu đẳng hương thơm trăm hoa.

Bồ Phán là địa phương tốt, ở nơi đó tùy tay ném một vốc hạt giống cũng có thể có thu hoạch.

Bồ Phán là địa phương tốt, lòng dạ tiểu tử nơi đó rộng lớn như bầu trời, chỉ cần người là một hảo hán đích thực, người nên đi Bồ Phán, người có thể ở Bồ Phán quen biết vô số hảo huynh đệ, bạn tốt.

Bồ Phán là địa phương tốt, cô nương nơi đó đến từ trời nam đất bắc, bốn phương tám hướng, người có thể kiến thức Nam hoang nóng bỏng đa tình, người có thể kiến thức đông hoang nhiệt tình hào sảng, người cũng có thể kiến thức bắc hoang si tình triền miên, càng có thể kiến thức tây hoang dịu dàng chân thành.

Nói ngắn lại, Bồ Phán là địa phương tốt, tốt không thể tốt hơn nữa. Con người, nhất là một nam nhi hán, nếu đời này ghen khuất ở một tiểu bộ lạc suy sụp tại Nam hoang, không đi Bồ Phán kiến thức đời một phen, vậy thật là uổng kiếp làm người.

Đủ loại kẻ trên, đều là nguyên văn của Tự Văn Mệnh.

Từ khi kiến thức Cơ Hạo ngưng tụ kim đan, vượt qua đủ loại dị tượng của lôi kiếp, Tự Văn Mệnh dọc theo đường đi đã bắt đầu điên cuồng cố xuy chỗ tốt của Bồ Phản, cổ vũ Cơ Hạo lớn mật đi ra ngoài, theo mình đi Bồ Phản kiến thức cuộc đời.

Trong lòng Tự Văn Mệnh biết rõ, thậm chí trong lòng bản thân Cơ Hạo cũng rõ, trừu Man Man có chút ngây thơ, trong lòng hai người đều thấu triệt như tấm gương —— tu vi đột phá, đưa tới thiên lôi oanh đỉnh, cái này ở Nam hoang thậm chí địa phương khác cũng là có.

Nhưng những kẻ có tư cách đưa tới lôi kiếp đều là loại người nào?

Sơn tinh thủy quái vạn năm trở nên, thời điểm hoàn toàn hóa thành hình người, âm khí, tà khí trầm tích vạn năm trong cơ thể dâng trào ra, ma sát, hấp dẫn lẫn nhau với thiên địa chính khí, sẽ đưa tới lôi đình oanh đỉnh.

Có lẽ chiến sĩ Tiểu Vu đỉnh phong, trong đời lần đầu tiên mở vu huyết, vu huyết thứ nhất mở ra, lượng lớn thiên địa nguyên khí chen chúc mà vào. Thiên địa nguyên khí kịch liệt ma sát va chạm, dẫn phát thiên địa rung chuyển, tự nhiên cũng sẽ có lôi đình hạ xuống, hung hăng rèn luyện thân thể một phen cho hẳn, rèn luyện một phen vu lực toàn thân.

Lão quái vạn năm hoặc là Đại Vu mới có tư cách đưa tới lôi đình kiếp nạn, Cơ Hạo chỉ là một Tiểu Vu vừa mới kích phát huyết mạch lực, đã đưa tới lôi kiếp, hơn nữa còn nắm giữ lực lượng cường đại vượt qua huyết mạch truyền thừa cực hạn.

Tự Văn Mệnh xem trọng tiền đồ của Cơ Hạo, nhưng Cơ Hạo cũng không chuẩn bị đem bản thân đi ‘bán’ ‘ré’ như vậy.

Cho nên mặc cho Tự Văn Mệnh dọc theo đường đi miệng lưỡi lưu loát, lưỡi nở hoa sen liều mạng ‘dễ dàng’, Cơ Hạo chỉ khúm núm liên tục gật đầu xưng

phải, trong lời nói tràn ngập vô cùng khát khao cùng hướng tới đối với Bồ Phán do Tự Văn Mệnh hình dung—— nhưng hẳn lại không chịu nói rõ cho Tự Văn Mệnh, hẳn là muốn theo Tự Văn Mệnh đi Bồ Phán hay không!

Nhìn Tự Văn Mệnh không chút che dấu vẻ mặt buồn bực, sắc mặt Cơ Hạo trầm tĩnh như nước, trong lòng lại đang điên cuồng cười to.

“Đế Thuấn, Đế Thuấn... Đế Thuấn Diêu Trọng Hoa... Ha ha, Tự Văn Mệnh à!” Một đường bên ba, Cơ Hạo chỉ rất nghiêm túc đánh giá cao thấp Tự Văn Mệnh. Đối với cái tên này, Cơ Hạo vốn không có bất cứ phán đoán gì, nhưng sau khi ‘Đế Thuấn Diêu Trọng Hoa’ cái tên này, danh hiệu này đột nhiên nhảy ra, Cơ Hạo đối với Tự Văn Mệnh cũng có phán đoán cực kỳ thần kỳ.

Sẽ là Tự Văn Mệnh kia sao?

“Văn Mệnh đại thúc, một đường vài ngày như vậy, người nói nhiều như vậy, người rốt cuộc ở Bồ Phán là đang làm gì?” Phía trước đã xa xa có thể nhìn thấy một mảng núi non, đó là dãy núi chỗ Lãnh Khê cốc, Cơ Hạo rốt cuộc không kiềm chế được, mở miệng hỏi Tự Văn Mệnh.

Nếu hẳn thật là Tự Văn Mệnh mà Cơ Hạo đoán kia, vậy hẳn sẽ không nên đeo một thanh kiếm, mang theo một con bồ câu mập mạp chạy khắp nơi chứ.

“Ta sao?” Hai tay Tự Văn Mệnh ôm ở sau đầu, miệng ngậm một cây cỏ tranh thật dài, xiêu xiêu vẹo vẹo nằm ở trên lưng trâu rừng, ngơ ngác nhìn mây mưa trên bầu trời quay cuồng không ngừng, nhìn điện chớp sấm rền điên cuồng.

“Ta chỉ là một người rảnh rỗi. Muốn làm chút chuyện hữu dụng, nhưng không biết bắt đầu làm từ nơi nào.” Tự Văn Mệnh nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Cho nên, cứ cố sức đi làm đi. Ừm, trời nam biển bắc, đi khắp nơi, dạo khắp nơi. Không biết hữu dụng vô dụng, nhưng có một số việc, không thể tiếp tục như vậy.”

Tự Văn Mệnh rất kiên định dùng sức siết nắm tay, rất nghiêm túc, rất có sức

thuyết phục nói: “Có một số việc, bọn họ không nhìn thấy, bọn họ không để trong lòng, nhưng không thể tiếp tục như vậy. Cho nên, ta muốn làm chút gì đó, cho dù không có gì hữu dụng.”

Từ trong tay áo lấy ra một nắm kê đại, Tự Văn Mệnh đem kê đút cho bồ câu đứng ở trên vai, cười ha ha nói: “Về phần con bồ câu này... Hắc, ta phát hiện, bồ câu có loại bản lĩnh rất thần kỳ, chúng nó gần như không thể lạc đường, hơn nữa bay rất khá, ta luôn luôn tính toán, con bồ câu này có thể có ích lợi gì.”

“Truyền tin!” Cơ Hạo theo bản năng cười nói.

“Truyền tin?” Man Man cười to lên ‘Ha ha’: “Cơ Hạo, truyền tin mà nói, hung cầm hữu dụng hơn con chim béo này có cả đống. Hơn nữa, người truyền tin dưới trướng a ba đều là Vu Vương, một con chim có ích lợi gì?”

Cơ Hạo ghen hòng trợn trối nhìn Man Man, trong lúc nhất thời thế mà không biết nên nói cái gì.

“Truyền tin?” Ánh mắt Tự Văn Mệnh lại chột sáng ngời, hắc như có chút châm châm gật gật đầu, cười nói: “Thật ra cũng là ý kiến hay. Ừm, một số bộ lạc nhỏ yếu, còn có một số thời điểm, một số địa phương, Vu Vương ngược lại không đáng tin bằng một con chim. Truyền tin?”

Đám đông hưng thú công ba người bọn Cơ Hạo, chậm rãi đến gần Lãnh Khê cốc.

Đặt ở ngày thường, cách Lãnh Khê cốc còn có mười mấy dặm, nên dụng phải đội ngũ tuần tra của Hỏa Nha bộ.

Nhưng một đường này đi tới, thế mà một người cũng chưa dụng tới!

Trái tim Cơ Hạo trầm xuống từng đợt, hắc theo bản năng thúc dục vật cười, đẩy nhanh tốc độ hướng về phía Lãnh Khê cốc. Tự Văn Mệnh cũng hơi biến sắc, vội vàng thúc dục vật cười hướng Lãnh Khê cốc chạy như điên.

Trong Lãnh Khê cốc, một thanh niên nam tử mặc trường bào màu đỏ tơ vàng dệt thành, bộ dạng tuấn lãng phiêu dật kiêu căng cười ở trên lưng một con Hỏa Kỳ Lân, lơ lửng cách mặt đất mười mấy trượng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào tộc nhân Hỏa Nha bộ trong Lãnh Khê cốc.

Mấy vạn chiến sĩ Hỏa Nha bộ tụ tập cùng một chỗ, một đám gương mặt căng thẳng, tức giận ngập trời nhìn thanh niên nam tử.

Trong Lãnh Khê cốc yên tĩnh như chết, mấy vạn chiến sĩ Hỏa Nha bộ bụng đầy lửa giận, lại không một ai phát ra nửa tiếng thanh âm.

Mấy chục chiến sĩ khôi ngô khoác giáp trụ màu đỏ rực, thân thể được mây lửa nồng đậm bao vây phân biệt cười một con hỏa giao, cầm các loại binh khí, ánh mắt không tốt nhìn chăm chăm các chiến sĩ Hỏa Nha bộ.

Cơ Báo, Cơ Hạ quỳ dưới đất, cả người bị xiềng xích màu đỏ to bằng ngón cái trói rất chặt.

Cơ Hạ càng bị đánh cho mặt mũi bầm dập, trên lưng có mười mấy vết roi rõ ràng có thể thấy được sâu tới xương, phụ cận vết thương đang có ngọn lửa nhỏ bé không ngừng thiêu đốt.

Thanh niên nam tử cười ở trên Hỏa Kỳ Lân tựa cười mà không cười nhìn Cơ Hạ, chậm rãi nói:

“Thằng nhãi con của Hỏa Nha bộ các người hại chết tiểu nữ nhi Man Man của đại vương, tất cả các người cũng đừng nghĩ sống nữa.”

Chương 106: Thần Vệ

Cơ Hạ đau đến cả người run rẩy.

Vết thương do roi sâu tận xương, trên vết thương có lửa bám vào, lửa nhỏ bé kiếm cốt cách mang theo chút màu đỏ vàng, phát ra tiếng ‘Ba ba’ khe khẽ. Cơ Hạ từ nhỏ tu luyện vu pháp thần thông, ở bên người các vu tể kiến thức rộng rãi biết, đây là tiếng xương tủy bị lửa đặc thù luyện sống ra dầu xương.

Dù là rút gân lột da, đập xương hút tủy cũng không cách nào hình dung tuyệt đỉnh thống khổ.

Thân thể khô ngô của Cơ Hạ bởi vì đau đớn như thế, đau đến mức cả người run rẩy, đau đến mồ hôi lạnh cả người không ngừng chảy xuống, nhưng hắn không chút yếu đuối khóc lóc cầu xin tha thứ, mà là nhìn chăm chăm thanh niên vênh váo tự đắc kia, vô cùng kiên nghị nói từng chữ một: “Hạo, là con ta, nó sẽ không làm ra chuyện người nói.”

Thân thể kịch liệt giật giật một cái, Cơ Hạ cất tiếng rít gào lên: “Ham tài bảo, giết người mưu tài, phạm tội lần trốn, việc này, Hạo sẽ không làm!”

Thanh niên cười lạnh, tay phải nhẹ nhàng vung lên, một cây roi dài màu lửa đỏ dài hai mươi mấy trượng, to bằng ngón út mang theo tiếng xé gió chói tai hung hăng vụt xuống, vụt thật mạnh ở trên lưng Cơ Hạ.

Một đòn này dị thường trầm trọng, dù là Cơ Hạ có thực lực Đại Vu, thân thể cứng rắn đến cực điểm, so với sắt thép còn chắc chắn hơn gấp trăm lần, ngàn lần, vẫn bị cái roi nhỏ vụt máu thịt bay tứ tung.

Cơ Hạ lớn tiếng kêu đau, một lần này thanh niên ra tay nặng, không chỉ có một mảng lớn thịt trên lưng bị vụt bay, mấy cái xương của hắn cũng bị đánh cho vỡ ra, ngọn lửa màu đỏ theo vết nứt trên xương cốt, chậm rãi xâm nhập cốt tủy hắn, trực tiếp bốc cháy lên trong ở cốt tủy.

Trên tường bảo vệ trống rỗng, toàn bộ chiến sĩ Hỏa Nha bộ đều tụ tập ở trong sơn cốc, trên tường bảo vệ không có một ai.

Cơ Hạo đứng ở trên tường bảo vệ Lãnh Khê cốc, từ rất xa thấy rõ tất cả cái này.

Mình vì tiền hại mạng, giết người bỏ trốn? Thanh niên tuần tú cao cao tại thượng cười Hỏa Kỳ Lân kia, là hình dung mình như vậy?

Lại tập trung nhìn, một ngụm ác khí trong lòng Cơ Hạo đột nhiên xông lên, con người hăn chợt biến thành một mảng màu máu, huyết quang cuộn cuộn như thực chất từ trong con người hăn phun ra xa hơn ba thước. Thiên địa nguyên khí ngoài Lãnh Khê cốc kịch liệt dao động, hạt mưa trong phạm vi mười dặm đột nhiên đọng lại ở không trung, sau đó bị gió xoáy vô hình cưỡng ép, lấy Cơ Hạo làm trung tâm cấp tốc xoay tròn bay vút.

Hạt mưa xé rách không khí, phát ra tiếng vang ‘xẹt xẹt’, tử phủ kim đan cấp tốc xoay tròn, đan nguyên pháp lực như thủy triều tuôn trào, phía sau Cơ Hạo phun ra một mảng ánh lửa, trong ánh lửa màu đỏ vàng, hai con mắt Hỏa Nha tròn trịa điên cuồng thiêu đốt.

Tất cả biến hóa đều xảy ra ở ngoài Lãnh Khê cốc, trong Lãnh Khê cốc vẫn mưa gió, chưa có ai phát hiện động tĩnh Cơ Hạo tạo thành.

“Man Man, kẻ này là ai?” Cơ Hạo hung hăng chỉ chỉ thanh niên tuần tú kia.

“Thất ca thị vệ đại thần Phổ Liên của Man Man, kẻ đáng ghét, vì sao là hăn tới nơi này? Ta xảy ra chuyện, không nên là đại ca phái người đến truy tra sao?” Man Man mở to mắt nhìn, chỉ chỉ Cơ Hạo: “Cơ Hạo, hăn là người nào?”

“A ba ta!” Cơ Hạo rít gào một tiếng trầm thấp, sau đó chỉ vào một phụ nhân xinh đẹp nằm ở trong vũng bùn, không ngừng hộc máu phía sau Cơ Hạo cười lạnh nói: “A mỗ ta... A ba ta da thô thịt dày, chịu được đòn, nhưng a mỗ ta...”

Phổ Liên khinh thường nhìn Cơ Hạo, thản nhiên nói: “Ta tới nơi này, chỉ là nói cho các người kết quả. Cơ Hạo giết người không nên giết, hẳn phải chết. Nhưng chỉ chết một người chưa đủ, Cơ Hạo phải trả giá đắt hơn nữa.”

Cơ Hạo phần nộ giãy dụa, nhưng hai chiến sĩ giáp đỏ bên người hẳn gắt gao áp chế hẳn để hẳn không thể động đậy.

Cơ Hạo giận dữ hét: “Cơ Hạo sẽ không làm chuyện như vậy!”

Phổ Liên ngả ngón cười nói: “Chứng cứ vô cùng xác thực... Giết nữ nhân này trước! Ngũ thú liệt thể (như ngũ mã phanh thây), ta muốn xem xem, cô ta nếu sau khi bị xé thành vài mảnh, còn có thể xinh đẹp mê người như bây giờ không?”

Mấy chiến sĩ cười ở trên hỏa giao nhảy xuống khỏi vật cưỡi, bọn họ mang theo xiềng xích to bằng ngón cái, không ngừng phun lửa bước về phía Thanh Phục nằm ở dưới đất hộc máu. Máy con hỏa giao hưng phấn ngửa mặt lên trời thét dài, không ngừng phun ra mảng lớn đốm lửa.

“Hình phạt ngũ thú liệt thể?” Tự Văn Mệnh bất mãn lắm bầm một tiếng: “Đây là thủ pháp thời thần cổ, để Hiên Viên diệt ác ma ngoại vực Thiên Ma Xi Vương. Bởi nó quá tổn thương ý thiên địa nhân từ, hậu dưỡng vạn vật, để Hiên Viên sớm phế truất hình phạt tàn khốc này.”

Ngũ thú liệt thể, làn da toàn thân Cơ Hạo cũng đã biến thành màu đỏ rực.

Cái gì ngũ thú liệt thể, không phải là năm ngựa xé xác sao? Nhìn xem mấy con hỏa giao hưng phấn kia, Thanh Phục sao có thể thừa nhận khổ hình như thế?

“Chết!” Cơ Hạo hét giận dữ một tiếng, hai chân giẫm mạnh, nhất thời như trời sập, mây mưa trên bầu trời đột nhiên chìm xuống phía dưới mấy trăm trượng, cuồng phong cuốn theo vô số giọt mưa cấp tốc xoay tròn, mang theo vô số đạo thủy quang màu bạc, rợp trời rợp đất từ bốn phương tám hướng của Lãnh Khê cốc trút xuống.

Lãnh Khê cốc chợt bị thủy quang lóe lên tràn ngập, khắp trời đều là thủy quang màu bạc chói mắt, vô số hạt mưa rậm rạp lãng không bắn nhanh, thanh thế cỡ đó như vô số châu châu bay đầy trời, bỗng dừng khiến người ta có một loại cảm giác khủng bố tận thể buông xuống.

Phổ Liên ngẩn ngơ, sau đó khinh miệt cười cười.

Hắn há mồm, nhẹ nhàng phun ra một hơi, một đóa hoa sen màu trắng to bằng nắm tay từ trong miệng hắn dần dần phun ra, bạch quang nhàn nhạt phun trào, hoa sen trắng to bằng nắm tay trong chớp mắt đã bành trướng đến to cả đấu, phóng ra một mảng bạch quang phạm vi mấy chục trượng bao phủ chiến sĩ bên người hắn.

Vô số hạt mưa gào thét đánh vào trên bạch quang hoa sen trắng phát ra, bạch quang tạo nên nhiều điểm gợn sóng, vô số hạt mưa âm âm nổ tung, phát ra tiếng gầm rú trầm thấp. Bạch quang kịch liệt run rẩy, bạch quang vốn bao phủ phạm vi năm mươi trượng, rất nhanh đã thu nhỏ lại đến phạm vi khoảng bốn mươi lăm trượng.

Phổ Liên kinh hãi nhìn tới, liếc một cái liền thấy rõ khuôn mặt non nớt của Cơ Hạo, hắn không khỏi kinh hô: “Tiểu tử, ngươi bao nhiêu tuổi, vậy mà có thể lay động bản mạng bạch liên của ta?”

Cơ Hạo ngửa mặt lên trời thét dài, thân thể vẽ ra một ánh lửa màu đỏ dài vài dặm, đập mạnh xuống bên người Thanh Phục không ngừng hộc máu, vệt vàng đánh ra một đạo Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn, ngừng tụ sinh mệnh khí cơ trong thiên địa xung quanh, không ngừng dung nhập trong cơ thể Thanh Phục.

“Lay động bản mạng bạch liên của ngươi, rất giỏi sao?” Cơ Hạo cười lạnh, lật tay lấy ra khối lệnh bài lực sát thương cực lớn nọ còn chưa trả lại cho Man Man.

Vốn khối lệnh bài này sử dụng một lần, nhất định phải ở dưới mặt trời phơi nắng một ngày mới có thể thúc giục lần nữa, nhưng Cơ Hạo đem nó cùng Nha

Công, còn có khối bản đồ da thú kia đặt cùng một chỗ, hai cái cách mỗi mấy canh giờ, cũng có thể bổ sung đầy năng lượng cho nó.

Phổ Liên chợt nhìn thấy khối lệnh bài này, hần nhất thời khàn giọng kêu lên: “Lớn mật, người đã mưu hại Man Man, vậy mà còn dám vận dụng của nàng...”

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, bạch liên của Phổ Liên bị một lực phát nổ đáng sợ nổ nát, Man Man lớn tiếng rít gào, như mẫu bạo long phát cuồng, bay vồ đến trước mặt Phổ Liên, một cước dốc hết toàn lực đá vào trên ngực Phổ Liên.

Ầm vang một tiếng, trường bào đỏ rực trên người Phổ Liên lực phòng ngự không kém nổ tung, nhuyển giáp bó sát thân tiếp tục nổ tung, ngực lõm vào thật sâu, nôn từng ngụm từng ngụm máu, dù kêu thảm thiết cũng chưa thể phát ra một tiếng bị một cước của Man Man đá bay mười mấy dặm.

Lệnh bài trong tay Cơ Hạo chợt lóe hồng quang, một đạo hồng quang phun ra, nộ cười dữ tợn trên mặt mấy chiến sĩ cầm xiềng xích đi về phía Thanh Phục còn chưa tiêu tán, đầu đã âm ỉm bị hồng quang nháy mắt tan rã.

Một chiến sĩ cười ở trên hỏa giao ngậy ra rồi hét lên: “Người dám, người dám giết chết thần vệ của Chúc Dung thần tộc?”

Man Man một cú hồ vồ lao qua, một bạt tai đem thần vệ này đánh bay lên cao hơn ba trăm trượng.

Chương 107: Ra Sức Đánh

“A mỗ!”

Cơ Hạo đem Thanh Phục nâng dậy, giao cho mấy người phụ nữ Hỏa Nha bộ, nâng nàng đưa về trong phòng. Thanh Phục thương thế rất nặng, nhưng chính nàng là vu tể tinh thông vu dược thuật, chỉ cần có thể yên tĩnh điều dưỡng, thương thế cũng không phải vấn đề.

Cơ Hạo lão đảo giầy dựa đứng lên, sau khi điên cuồng cười một tiếng, một bạt tai đem thần vệ vừa rồi áp chế hắt đánh bay ra hơn một dặm, răng đầy mồm đều vỡ vụn ra, lẫn với máu không ngừng phun ra.

Phổ Liên vẻ mặt khó coi từ xa xa bay về, một đóa hoa sen màu trắng quanh quần ở trước ngực hắt, không ngừng phóng ra từng đạo bạch quang tiến vào vết thương sụp đổ. Kèm theo tiếng cốt cách ma sát rất nhỏ, ngực Phổ Liên chậm rãi nhô lên, thương thế đang nhanh chóng khôi phục.

Sắc mặt tối tăm, hắt tức giận nhìn thi thể mấy thần vệ dưới đất, hướng tới Cơ Hạo điên cuồng rít gào lên: “Người thật to gan!”

Lời mới ra khỏi miệng, Man Man đã lao tới trước mặt Phổ Liên, hai tay nắm lên cánh tay hắt, đem hắt xách lên, hung hăng đập xuống đất. Mặt đất chao đảo một trận, toàn bộ thân thể của Phổ Liên được cứng rắn khảm xuống đất, trong miệng lại phun ra lượng lớn máu.

“Người to gan!” Man Man giẫm một cước ở trên mặt Phổ Liên lớn tiếng quát: “Cơ Hạo đã cứu mạng ta, là ai bảo người đến bộ lạc của hắt quấy rối?”

Phổ Liên ngây người một lúc lâu, nhìn Man Man kêu lên quái dị: “Hắt cứu người? Lời này là nói thế nào? Ta nghe nói, là Cơ Hạo cấu kết dị tộc ác quỷ, hại tính mạng của người, ta lúc này mới dẫn người đến...”

Man Man nâng chân, hung hăng đạp xuống một cước.

Phổ Liên vốn bộ dạng rất tuấn tú oai hùng, gương mặt rất có cảm giác lập thể biến thành một mảng phẳng phẳng, ngũ quan xen lẫn một cục, máu chảy đầy mặt, nói cũng không được trọn vẹn một câu. Hắn ‘Ô ô’ giãy dụa, gương mặt không ngừng vặn vẹo, trong con người máu tươi bao trùm tràn đầy sợ hãi cùng oán độc nói không nên lời.

Hắn từng nghe nói một số ‘sự tích vẻ vang’ nào đó của Man Man, biết Man Man ở rất nhiều thời điểm ý nghĩa ‘phiền toái cực lớn’. Nhưng lần này, Phổ Liên vẫn là lần đầu tiên trực tiếp giao tiếp với Man Man, hắn nằm mơ cũng không ngờ, Man Man đâu chỉ là phiền toái, nàng quả thực chính là ác mộng!

Một câu không hợp đã ra tay nặng, thế này cũng quá không giảng đạo lý rồi nhỉ?

Cơ Hạo kiểm tra một phen vết thương của Cơ Hạ, nhất là những vết roi sâu tới tận xương trên lưng, mặt âm trầm. Hắn tới bên người Phổ Liên, túm cổ hắn xách lên, không nói hai lời nện một quyền ở trên bụng hắn.

Phổ Liên rú thắm một tiếng, hắn cảm thấy nắm tay Cơ Hạo giống như một cây cọc sắt, còn là cọc sắt đốt đỏ hồng chui vào bụng mình, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng của hắn cũng run rẩy thành một cục. Trước mắt một mảng tối như mực, Phổ Liên kịch liệt co giật, hoa sen trắng lơ lửng trước ngực kịch liệt dao động, thiếu chút nữa bởi vì tâm thần hắn thất thủ mà sụp đổ tan rã.

“Người dám đánh ta?” Phổ Liên không dám trực diện Man Man, nhưng đối với Cơ Hạo, hắn có ưu thế tâm lý tuyệt đối, hắn khàn cả giọng phun ra bọt máu, lớn tiếng thét chói tai: “Người làm sao dám đánh ta? Tì tiện mọi rợ, người dám đánh thần tử Chúc Dung thần quốc, người...”

Đối mặt Phổ Liên tức giận quát lớn, Cơ Hạo rất dứt khoát từ bên hông tộc nhân bên người rút ra một thanh đao nhọn sừng trâu, mũi đao bằng đá dài ba trượng mài thật sự sắc bén, hàng năm tắm máu khiến đao nhọn mài bằng đá này

lóng lánh hào quang màu đỏ rực nhàn nhạt.

Tay Cơ Hạo dùng sức một chút, đao nhọn sừng trâu liền cắm thật sâu vào bụng Phổ Liên.

Hắn rất hiểu biết đối với kết cấu cơ thể người, một đao này tránh được nội tạng yếu hại phụ cận bụng Phổ Liên, chỉ là xuyên thấu hai tầng cơ thịt không nguy hiểm, đã từ sau lưng Phổ Liên chui ra.

Nhưng Phổ Liên chợt thấy Cơ Hạo dùng một thanh đao nhọn dài như vậy đâm xuyên qua mình, xúc giác thân thể rõ ràng nói cho hắn thanh đao này cứng bao nhiêu, lạnh lẽo bao nhiêu. Trái tim Phổ Liên cũng vỡ thành cặn, giống như cá gần chết điên cuồng vẫy vẫy nhảy lên.

‘Ặc ặc, ặc ặc’, trong cổ họng Phổ Liên truyền đến thanh âm kỳ quái, hắn trợn mắt, hoảng sợ nhìn Cơ Hạo, đột nhiên một mùi khai thối từ dưới khố hắn truyền đến, gã này thế mà bị dọa đến mức vãi cả ra quần.

“Ghe tởm quá! Khốn kiếp!” Man Man chán ghét lui ra phía sau vài bước, nhả mặt nghiêm mặt quát lạnh: “Tên đáng ghét... Các người đều lăn qua đây cho ta, là ai bảo các người tới nơi này quấy rối?”

Mấy chục thần vệ cao cao tại thượng vốn cười hòa giao, bay lượn ở không trung đã sớm ngoan ngoãn nhảy xuống tọa kỵ, kính cẩn quỳ một gối ở dưới đất. Bọn hỏa giao kiêu ngạo làm càn kia cũng ngoan ngoãn cuộn mình thành một cục, lẳng lặng ghé vào phía sau kỵ sĩ nhà mình không dám nhúc nhích.

Nghe được tiếng Man Man hét ra lệnh, đầu lĩnh những thần vệ này, một tráng hán dáng người cực kỳ khôi ngô, ước chừng trên dưới năm thước, trên trán còn mọc một cái sừng duy nhất màu đỏ vôi vàng đứng dậy, đi về phía trước hai bước, sau đó quỳ một gối nặng nề xuống ở trước mặt Man Man, cúi đầu thật sâu.

“Man Man tiểu chủ nhân, chúng ta chỉ là phụng mệnh theo Phổ Liên ra ngoài. Chúng ta không phải hộ vệ lệ thuộc trực tiếp thất thái tử, mấy kẻ đó đều

bị vị tiểu huynh đệ này xử lý rồi.” Tráng hán một sừng ồm ồm nói: “Chúng ta cũng không bắt nạt những người bộ tộc này.”

Hai tay Phổ Liên nắm chặt đao nhọn cắm trên bụng, khàn cả giọng, điên điên khùng khùng hét chói tai: “Các người dám giết người của thất thái tử, các người dám giết ta, các người đều không được chết tử tế! A, a, Man Man, ta là người của thất thái tử, người thế mà cấu kết người ngoài giết ta?”

Đao nhọn trên bụng làm Phổ Liên triệt để sụp đổ, cổ họng hần kêu lên chói tai quái dị: “Ta phụng mệnh lệnh thất thái tử ra ngoài làm việc công, các người giết ta, các người chính là đối nghịch với thất thái tử! Man Man, thất thái tử là huynh trưởng của người, người sao lại cấu kết người ngoài giết ta?”

Man Man dứt khoát lưu loát cho Phổ Liên một bạt tai, hung tợn quát lớn: “Cho dù là người của thất ca lại thế nào? Đánh chết, cũng đánh chết rồi. Đây, tuy ta không hiểu sự tình trong nhà thế nào, nhưng cương vực cực bắc này, hình như không phải địa bàn của thất ca nhỉ? Vẫn luôn là đại ca phụ trách chuyện bên này, người là người của thất ca, người sao lại chạy tới nơi này?”

Phổ Liên há há mồm, không nói được lời nào. Hai tay hần nắm chặt đao nhọn, thân thể giật giật giống như con cá gần chết.

Cơ Hạo thâm trầm nhìn Phổ Liên, trong đầu nháy mắt chuyển qua vô số ý niệm.

Tự Văn Mệnh luôn đứng ở một bên lẳng lặng nhìn chuyện bên này, nhìn thấy Phổ Liên phản ứng quái dị như thế, Tự Văn Mệnh không khỏi thở dài một hơi, lắc lắc đầu. Hần tiến lên hai bước, một tay đặt ở trên vai Cơ Hạo, một tay vỗ vỗ đầu Man Man.

“Man Man, ta đang muốn đi Chúc Dung phong một chuyến, lần này vốn là đến vì chuyện khác, nhưng không ngờ đụng phải chuyện như vậy. Ừm, Cơ Hạo, người lưu lại hảo hảo bầu bạn a ba, a mỗi người... Chờ lúc ta trở lại, người đồng ý theo ta đi Bồ Phán không?”

Nghe xong Tự Văn Mệnh nói, Cơ Hạo nhất thời chưa nói gì.

Nhưng Cơ Báo đứng ở một bên thì ánh mắt đột nhiên trở nên sáng loáng, rất cuồng nhiệt nhìn về phía Tự Văn Mệnh.

“Bồ Phản đó!” Cơ Báo thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Chương 108: Khởi Binh

Mảng lớn mây lửa bay lên trời, Tự Văn Mệnh mang theo Phổ Liên bị thương nặng, cuời con Hỏa Kỳ Lân nọ của hắn, mang theo mấy chục thần vệ hướng về phía nam bay nhanh đi. Rất nhanh mây lửa màu đỏ rực bị mây mưa cuộn cuộn cắn nuốt, Cơ Hạo đứng ở đỉnh núi tiền đưa mắt nhìn thấy bóng dáng bọn họ nữa.

Cơ Báo, Cơ Hạ đứng ở phía sau Cơ Hạo, cổ ra vẻ vẻ mặt thông dong, trong con người lại tràn ngập kích động.

“Hạo, vị đại nhân này, mời người đi Bồ Phản?” Trầm mặc hồi lâu, Cơ Báo rốt cuộc mở miệng, thanh âm hắn hơi mang theo một tia run rẩy.

“Đúng vậy, Văn Mệnh a thúc nói, Bồ Phản là địa phương tốt, chờ lúc hắn trở về, muốn ta theo hắn cùng đi.” Cơ Hạo vuốt ve Nha Công cuộn mình vào trong ngực. Dùng đan dược chữa thương Tự Văn Mệnh đưa tặng, Nha Công mấy ngày qua ngủ li bì.

“Bồ Phản quả thật là địa phương tốt.” Cơ Báo ngẩng đầu, mang theo một tia hồi ức nói: “Đó là vương đô của nhân tộc chúng ta, trung tâm vạn tộc hội tụ. So sánh với Bồ Phản, Hỏa Nha bộ chúng ta, còn có Tất Phương bộ, Chu Tước bộ, Viêm Long bộ các đại bộ tộc này, đều nhỏ bé như con kiến.”

“Bồ Phản là địa phương tốt.” Cơ Báo dùng sức vỗ vỗ bả vai Cơ Hạo: “Con ưng nhỏ trưởng thành rồi, thì rời khỏi sào huyệt bay cao đi. Nếu không gãy cánh, thì dùng hết toàn lực bay càng cao hơn. Hạo, người khác với đứa trẻ khác trong tộc, người là có tiền đồ to lớn.”

Cơ Hạo nhìn phía nam, nhìn phương hướng Chúc Dung thần quốc trong truyền thuyết.

Hắn nhớ tới A Bảo nọ khảng khái, mộc mạc, nhiệt tình, hào sảng, hắn từng

đáp ứng A Bảo, chờ A Bảo từ phía nam trở về, sẽ theo hắc bái vào sư môn của A Bảo, bái Vũ Dư đạo nhân làm thầy.

Nhưng Tự Văn Mệnh, còn có Bồ Phán trong truyền thuyết, điều này làm Cơ Hạo lâm vào lựa chọn lưỡng nan.

Mùa mưa vẫn duy trì, mưa dầm kéo dài khiến Cơ Hạo cũng cảm thấy mình sắp mốc meo. Cách Tự Văn Mệnh đi hướng nam đã qua nửa tháng, trong những ngày này, tin tức tốt duy nhất chính là thương thế của Cơ Hạ, Thanh Phục đều đã khỏi.

Không chỉ có vụ dược của Thanh Phục hiệu lực cường đại, Tự Văn Mệnh cũng để lại mấy viên đan dược chữa thương, đây mới là nguyên nhân Cơ Hạ, Thanh Phục khỏi nhanh như vậy.

Lãnh Khê cốc bình tĩnh cùng lạnh nhạt trước sau như một, mấy vạn quặng nô mỗi ngày mồ hôi như mưa, điên cuồng khai thác tinh kim và mỹ ngọc trong lòng đất. Lại có một kho hàng mới mở bị tinh kim và mỹ ngọc lấp đầy, mỗi ngày Cơ Báo, Cơ Hạ đều muốn đích thân kiểm kê một phen tài phú mới vào kho.

Rừng rậm Nam hoang vốn đã giao thông bất tiện, nước lũ do mùa mưa mang đến tràn ra, càng làm Lãnh Khê cốc hầu như thành nơi ngăn cách với đời, ngay cả vài cái bộ lạc Hỏa Nha bộ gần nhất cũng đoạn tuyệt liên hệ với Lãnh Khê cốc.

Nhưng Cơ Báo dù sao cũng là trưởng lão bộ tộc, cách mỗi ba ngày, sẽ luôn có một con Hỏa Nha từ Kim Ô lĩnh bay tới, đem một khúc xương thú khắc đầy chữ viết giao cho Cơ Báo. Cho nên Cơ Hạo vẫn có thể nhận được tin tức bên ngoài, càng biết hiện tại Hỏa Nha bộ là sóng ngầm mãnh liệt như thế nào.

Khương Dao chết, cũng chưa nổi lên nửa điểm gợn sóng, vô luận là Khương Bạc hay Cơ Xu, tựa như đều đã hoàn toàn quên nữ nhân này.

Ngày ngày thứ ba Tự Văn Mệnh đi về phương nam, Khương Bạc tự xưng chiếm được ý chí tổ linh, ở dưới một đám vụ tế cùng trưởng lão Tất Phương bộ

ủng hộ, thông qua lệnh chinh chiến đối với Thủy Viên bộ.

Thủy Viên bộ lại được xưng là Huyết Mâu Thủy Viên bộ, là một loại thượng cổ thần thú trời sinh khổng thủy thần thông, tụ cư ở đáy nước, thân hình như khi vượn, gân thép xương sắt, khỏe vô cùng. Bọn nó trời sinh một đôi huyết mâu, có lực lượng thần kỳ câu hồn đoạt phách, phối hợp thân thể cường hãn, cự lực vô biên của bọn nó, là vật hung thần cực kỳ khó có thể ứng phó.

Như quan hệ của Hỏa Nha bộ cùng Tất Phương bộ, Hắc Thủy Huyền Xà bộ chính là bộ tộc phụ thuộc Thủy Viên bộ.

Nam hoang là lãnh địa truyền thống của Chúc Dung thị, lãnh địa Thủy Viên bộ cũng không ở Nam hoang, mà là ở đông bắc bộ Nam hoang, trên một mảng đại lục khác cách xa nhau vạn dặm. Hắc Thủy Huyền Xà bộ, chỉ là nước cờ đầu để Thủy Viên bộ nhúng chàm Nam hoang, xâm nhập địa bàn Nam hoang mà thôi.

Tất Phương bộ muốn hướng Thủy Viên bộ toàn diện khai chiến, lãnh địa Hỏa Nha bộ cài răng lược với Hắc Thủy Huyền Xà bộ, hơn nữa có nhiều thế hệ huyết cừu nghe tin lập tức hành động, bắt đầu toàn diện động viên. Ở dưới mệnh lệnh của Cơ Xu, trong hơn một ngàn bộ lạc lớn nhỏ của Hỏa Nha bộ, toàn bộ Đại Vu, trên bảy phần Tiểu Vu, cùng với hơn phân nửa chiến sĩ tinh nhuệ Vu Nhân cảnh đỉnh phong, toàn bộ hướng Kim Ô lĩnh hội tụ.

Rừng rậm Nam hoang xôn xao hấn lên, phi cầm truyền dụ lệnh Tất Phương bộ bay loạn đầy trời, đem mệnh lệnh cứng rắn, không cho phép phản kháng của Tất Phương bộ truyền cho mấy chục bộ tộc lớn nhỏ tương ứng. Diễm Mã bộ, Hỏa Hồ bộ cách Ly Hỏa nha bộ gần nhất, cũng là bộ tộc phụ thuộc Tất Phương bộ đã triệu tập tinh nhuệ cả tộc, lượng lớn chiến sĩ đang cuồn cuộn không ngừng hướng Kim Ô lĩnh đi đến.

Thậm chí Chu Tước bộ thực lực tương đương với Tất Phương bộ, lãnh địa cũng giáp giới Nam hoang, cũng ứng Tất Phương bộ thỉnh cầu, điều động một

đám tinh nhuệ tới tiếp viện.

Ở sau khi thương thế của Cơ Hạo và Thanh Phục khỏi không tới hai ngày, Kim Ô lĩnh ra lệnh một tiếng, toàn bộ tinh kim, mỹ ngọc Lãnh Khê cốc trừ hàng còn có lẫn Hỏa Ngọc Tủy, bị chở đi không sót một khối.

Dựa theo tin tức Cơ Báo nhận được, những tài phú này, bị Cơ Xu đổi thành lượng lớn binh khí cùng giáp trụ hoàn mỹ, trang bị cho tộc nhân Hỏa Nha bộ.

Sau khi trang bị binh khí cùng giáp trụ mới, đại đội chiến sĩ tinh nhuệ Hỏa Nha bộ lập tức xuất phát, hướng lãnh địa Hắc Thủy Huyền Xà bộ phát động đánh bất ngờ toàn diện. Ngày đầu tiên chiến tranh bùng nổ, Hỏa Nha bộ ỷ vào ưu thế ra tay bất ngờ, một hơi tiêu diệt hơn một trăm bộ lạc to nhỏ của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, đoạt được mấy trăm khu vực sản xuất dồi dào, mấy trăm quặng tràng quy mô không nhỏ.

Nhưng Hắc Thủy Huyền Xà bộ và Hỏa Nha bộ giao thủ nhiều năm như vậy, bọn hắc phản ứng cũng cực nhanh, lượng lớn chiến sĩ nhanh chóng điều động hắc lên, triển khai đối chọi gay gắt ác chiến chém giết với Hỏa Nha bộ, tổn hại của Hỏa Nha bộ nhất thời tăng vọt lên, ngăn ngụt vài ngày, thậm chí Đại Vu cũng tổn hại mất mười mấy người.

“Ngu xuẩn!” Cơ Báo sau khi nhận được chiến báo, không khỏi tức giận đến mức dậm chân.

Cơ Hạo cũng rất tán đồng liên tục gật đầu. Ở mùa mưa bùng nổ chiến tranh toàn diện với Hắc Thủy Huyền Xà bộ? Đây là ngu xuẩn bao nhiêu!

Hỏa Nha không hề chiến lực lớn nhất của Hỏa Nha bộ, bọn nó ở mùa mưa tốc độ phi hành cũng sẽ giảm hơn phân nửa, mưa to tầm tã càng sẽ suy yếu thật lớn thiên phú thần thông của chiến sĩ Hỏa Nha bộ, nhưng chiến sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ, còn có chiến thú bọn hắc nuôi dưỡng, ở mùa mưa thì như cá gặp nước, sức chiến đấu có thể gia tăng hơn phân nửa.

Bên tăng bên giảm, Hỏa Nha bộ vốn chiếm ưu thế đánh bất ngờ nhất thời lâm vào trong khổ chiến.

Cho dù có Diễm Mã bộ, Hỏa Hồ bộ cuộn cuộn không ngừng đưa tới chiến sĩ tinh nhuệ trợ trận, đối mặt nước lũ tràn ra trong núi rừng, thỉnh thoảng lũ bất ngờ, ba bộ lực chiến đấu chủ yếu đều ở trên lửa vẫn bị Hắc Thủy Huyền Xà bộ làm cho sút đầu mẻ trán.

Hơn nữa đối mặt bọn Độc Giác Huyền Xà khổng lồ kia của Hắc Thủy Huyền Xà bộ đánh bất ngờ, Đại Vu Hỏa Nha bộ có cự nha trợ trận, không ổn có thể bay lên trời bỏ chạy bất cứ lúc nào còn đỡ, chỉ tổn hại mấy người. Nhưng Đại Vu Diễm Mã bộ, Hỏa Hồ bộ, thế mà ở trong bảy tám ngày ngăn ngừa chiến tổn hại gần trăm người.

Sau khi toàn diện khai chiến mười ngày, một ngày này Cơ Hạo vừa mới tỉnh ngủ, ngoài Lãnh Khê cốc đã truyền đến tiếng kèn bén nhọn.

Đồ đảng chiến kỳ múa lên, một con Độc Giác Huyền Xà, một con thủy mãng dữ tợn, một con hậu giáp thủy quy, ba lá chiến kỳ đồ đảng đồng thời bay lên cao cao ở trong rừng rậm ngoài Lãnh Khê cốc.

Lãnh Khê cốc, bị đám đông tinh nhuệ không biết từ nơi nào toát ra bao vây chặt như nê m cối.

Chương 109: Truyền Tin

Chính phương Bắc, cách Kim Ô lĩnh hơn hai mươi vạn dặm, vượt qua một dòng sông lớn sóng đục cuồn cuộn rộng chừng ngàn dặm, lục địa Nam hoang ở đây im bật mà dừng.

Đứng ở bên bờ sông lớn, phía trước là một mảng hư không vô ngần, không biết sự rộng lớn của nó, không biết giới hạn của nó. Dõi mắt trông về phía xa, có thể nhìn thấy cực xa xa, mấy khối lục địa to nhỏ lơ lửng ở trong hư không, giống như tinh tú vận chuyển.

Trong hư không, mấy trăm con chim khổng lồ hình thể cực lớn, giang cánh vài dặm lượn lờ lên xuống, ở trong hư không tuần tra săn mồi. Đám chim khổng lồ này ngẫu nhiên ngửa mặt lên trời rít một tiếng, tiếng gầm thật lớn hóa thành làn sóng màu trắng quét ngang hư không, thường thường chấn cho trong phạm vi ngàn dặm đất rung núi chuyển, nhắc lên sóng to trăm trượng ở trên sông lớn.

Một chiếc phi thiên thuyền toàn thân do kim loại đúc thành, tạo hình tinh xảo tuyệt luân, trên mép thuyền hai bên có mấy chục cái cánh chim tinh mỹ vươn ra, đang không ngừng chấn động mang theo một đạo ác phong từ rừng rậm Nam hoang bắn nhanh ra, cắm đầu chui vào trong hư không.

Chim khổng lồ bay qua lại trên bầu trời đồng loạt quay đầu, nhìn về phía con thuyền kim loại này.

Một con chim to ác ý đập cánh lướt qua bên thuyền kim loại, cái cánh thật lớn hung hăng vỗ, đem thuyền kim loại đánh cho liên tục quay cuồng. Đám chim to cùng cất tiếng kêu to, trong tiếng kêu tràn ngập ác ý tràn đầy khoái hoạt.

Trên phi thiên thuyền, một huy chương con mắt dựng thẳng điêu khắc ở đầu thuyền đột nhiên sáng lên, nổ vang một tiếng, một cột lửa to như vại nước bắn nhanh ra, hung hăng xuyên qua đầu con chim to tập kích mình. Cái đầu chim cực lớn ầm ầm nổ tung, thân thể cao lớn quay tròn hướng hư không vô ngần không

thấy đáy rơi xuống.

Đàn chim kinh động, biết con thuyền bộ dạng quái dị này không dễ trêu chọc, chúng nó đều bay khỏi nơi này, đi tìm khu vực săn bắn kế tiếp săn bắn.

Thuyền kim loại gào thét cắm đầu chui vào hư không vô ngần, huy chương con mắt dựng thẳng ở đầu thuyền thỉnh thoảng lóe lên, dẫn đường thuyền hướng một chỗ nào đó của hư không tiến lên với tốc độ tối đa. Mỗi một canh giờ, thuyền kim loại đều có thể đi tới trên vạn dặm ở trong hư không, như thế sau ba ngày ba đêm, phía trước đột nhiên xuất hiện một lục địa lơ lửng phạm vi mấy vạn dặm.

Trên lục địa khổng lồ cỏ cây tốt tươi, nơi nơi đều là hồ nước sáng như gương, nơi nơi đều là rừng rậm nguyên thủy cây rừng che trời. Giữ hồ nước cùng rừng rậm, vô số hung cầm mãnh thú đang tuân theo pháp tắc sinh tồn từ cổ tới nay giết chóc lẫn nhau, ngẫu nhiên hai con hung thú bùng nổ xung đột, tiếng đánh nhau thật lớn có thể theo gió truyền ra mấy trăm dặm.

Ở vị trí chính giữa lục địa, một tòa lăng bảo hình lục giác đứng sừng sững ở đỉnh cao nguyên, ở cao nhìn xuống ngạo nghễ nhìn xuống cả lục địa.

Chính giữa lăng bảo, một tòa tháp cao trăm trượng cắm thẳng vào không trung, đỉnh chóp tháp cao một mảng sương mù máu mờ mịt, trong sương mù máu âm đạm, một con mắt dựng thẳng cao cả trượng hơi khép mở, trong con ngươi màu đỏ tươi không ngừng phóng ra các tia huyết quang chiếu rọi bốn phương.

Đỉnh chóp tháp cao, một chiến sĩ Già tộc mặc giáp trụ màu vàng, làn da cũng ánh vàng rực rỡ giống như vàng ròng đúc tứ bình bát ổn đứng ở phía sau tường bảo vệ cao ngang hông, hai tay ôm ở trước ngực, bốn con mắt tỏa tinh quang tuần tra bốn phía, con thuyền kim loại kia cách lăng bảo còn hơn ngàn dặm, đã bị bốn con mắt của hắn gắt gao tập trung.

“Là... huy chương này, là thuyền vận chuyển nô lệ của Huyết Nô đoàn.”

Chiến sĩ Già tộc ồm ồm lẩm bẩm một tiếng: “Huyết Nguyệt nhất mạch, sản nghiệp Đế gia bằg chi của Đế Thích nhất tộc. Trong tộc truyền về tin tức, vị kia của Đế Thích nhất tộc, rất có thể tấn thăng làm chấp chính đại đế nhiệm kỳ tiếp theo.”

Sau khi lẩm bẩm một phen bối cảnh gia tộc, thế lực phía sau Huyết Nha đoàn, chiến sĩ Già tộc từ trên tường bảo vệ vươn thân thể ra, hướng về đám đông chiến sĩ dưới tháp cao quát lớn: “Thuyền của Huyết Nha đoàn tới, khách khí với bọn họ chút. Tuy chỉ là một số kẻ buôn nô lệ hạ lưu, nhưng bọn hã chỗ dựa cứng, không cần đắ tội bọn hã... Ta cũng không muốn lần sau ở trên cột đá ngoài tử đầu tràng nhìn thấy đầu của các người.”

Mấy con độc giác hùng sư lưỡng mọc hai cánh bay lên trời, cồg trên lưng chiến sĩ Già tộc nhanh chóng hướng thuyền vận chuyển nô lệ của Huyết Nha đoàn nghênh đón.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, một chiến sĩ Già tộc vẻ mặt hốt hoảng, mặt xám như tro tàn xông lên tháp cao, tới trước mặt chiến sĩ Già tộc làn da màu vàng, kính cẩn hướng hã hành một lễ quỳ một gối xuống.

“Đại nhân tôn kính, ta là sĩ quan phụ tá hậu cần Huyết Nha đoàn Thác Mông, ta thỉnh cầu ngài đồng ý, mượn truyền tồg trận khắ cấp của chiến bảo các người.”

“Thác Mông, họ Thác... Người là phụ thuộc Đế gia.” Chiến sĩ Già tộc làn da màu vàng khoanh hai tay ở trước ngực, kiêu cắg nhìn Thác Mông: “Người có tư cách gì hướng ta đầ ra thỉnh cầu? Người hã là biết thân phận chênh lệch giữa chúng ta, muốn thỉnh cầu ta? Mời tộc nhân đắ hệ Đế gia các người ra mặt đi.”

Thác Mông cười gườg một tiếng, lấy ra một túi da to bằng nắm tay, mặt ngoài trang trí lưỡng lớn phù văn phức tạp: “Đầ là một chút tâm ý nho nhỏ. Đại nhân tôn kính, Huyết Nha đoàn chúng ta toàn quân bị diệt, bao gồm Đế La đại

nhân ở trong, toàn bộ tộc nhân đích hệ ở Huyết Nha đoàn đều bị giết chết.”

Ngẩng đầu lên, Thác Mông nhìn chiến sĩ Già tộc vẻ mặt kinh ngạc lạnh nhạt nói: “Chúng ta những tộc nhân Già tộc trở thành phụ thuộc tộc khác này, ở trên thân phận, địa vị, tự nhiên không bằng ngài đại nhân tôn quý xuất thân quý tộc Già tộc như vậy. Nhưng ngài đáp ứng thỉnh cầu của ta, ngài nhất định sẽ được sự hữu nghị của Đế Sát tướng quân.”

“Đế Sát... Tân tấn Huyết Nguyệt tướng quân sao?” Chiến sĩ Già tộc nhìn Thác Mông một cái thật sâu, lạnh nhạt nói: “Lời của người khiến ta động tâm, Thác Mông. Ta là Cương Nham, ta hy vọng có thể đạt được sự hữu nghị của Đế Sát. Người phải nói cho Đế Sát, toàn bộ hao phí sử dụng truyền tống trận khẩn cấp, ta sẽ đem giấy tờ ký cho hẳn.”

Vượt qua hư không vô biên, vượt qua lục địa trôi nổi to nhỏ lấy hàng vạn để tính hoặc là rời rạc, hoặc là tụ tập cùng một chỗ, trong hư không xuất hiện một quần thể lục địa kéo dài không biết bao nhiêu vạn ức dặm, lục địa trôi nổi lớn nhỏ lấy hàng chục vạn để tính vờn quanh một lục địa tuyệt đại chính giữa, giống như ốc xoáy chậm rãi xoay tròn.

Chính giữa khối lục địa tuyệt đại khổng lồ dị thường này, đem khối lục địa rừng rậm Nam hoang nọ chỗ nhà Cơ Hạo đặt ở nơi này, đại khái chỉ tương đương với một hạt đậu thật nhỏ cạnh một ngọn núi lớn, bởi vậy có thể thấy được khối lục địa này khổng lồ kinh người.

Ngay tại trên lục địa này, ở một nơi màu mỡ chín dòng sông lớn giao hội mà thành, một tòa thành trì vô cùng hùng vĩ lăng lạng đứng sừng sững ở ven chín dòng sông.

Chân trời tờ mờ sáng, hơi nước đến từ mặt sông bao phủ thành trì to lớn, tường thành kim loại cao hơn trăm trượng cuộn mình ở trong vụ ảnh như quái thú. Ngẫu nhiên mảng lớn phù văn mặt ngoài tường thành lóe lên một trận, liền có vô số ánh lửa điện phun ra, phát ra tiếng ‘Bộp bộp’ chói tai.

Kèm theo tiếng gầm rú nặng nề, ba mươi sáu cửa thành rộng cả dặm trên tường thành xung quanh đồng thời mở ra. Trên tường thành bên cửa thành, mảng lớn phù văn sáng lên, lực lượng pháp trận khổng lồ đẩy cửa thành dày tới mười trượng hướng hai bên trượt đi, chậm rãi tụt vào trong tường thành.

Ngoài thành trì, trên một mảng đất cao nho nhỏ, trong một tòa chiến bảo đề phòng nghiêm ngặt, Thác Mông thân thể quay quay, bốn con mắt xoay loạn, giống như uống say bước chân lảo đảo từ trong một tòa tháp cao lảo đảo chạy ra, ở trong chiến bảo mượn một con tọa kỵ giống sói hoang, nhanh chóng quất ngựa hướng trong thành chạy như điên.

Thác Mông lớn tiếng quát, không ngừng vọt tọa kỵ, bức bách nó dùng tốc độ nhanh nhất, nhanh như chớp lao vào trong thành.

Chương 110: Tin Dữ

Trong thành....

Đường rộng trăm trượng tất cả lấy kim loại đúc thành, trên mặt đường khắc nổi vô số phù văn phức tạp, trên tiết điểm mẫu chốt của phù văn và phù văn được khảm rậm rạp vô số tinh thạch các loại to bằng nắm tay.

Hai bên đường, là tường cao dày nặng chỉ so với tường thành hơi thấp hơn một chút, vây từng tòa nhà khổng lồ. Xuyên thấu qua tường cao nhìn xa vào, có thể nhìn thấy bộ vị trung tâm mỗi một tòa nhà tất nhiên dựng sừng sững một tòa tháp cao. Đỉnh tháp có các loại sương mù quanh quẩn, bên trong tất nhiên có một con mắt dựng thẳng màu đỏ tươi như ẩn như hiện.

Trong thành trì khổng lồ, trừ tháp cao lấy hàng vạn để tính chiều cao, đường kính khác nhau, còn có mười hai tòa tháp khổng lồ khí thế hoành tráng, cao vạn trượng bày thành hình tròn, đứng sừng sững ở khu vực trung tâm thành trì.

Mười hai tòa tháp khổng lồ màu sắc khác nhau, hoặc màu máu, hoặc màu vàng, hoặc màu bạc, mỗi một tòa tháp khổng lồ đều dày đặc phù văn, mặt ngoài mơ hồ có các loại làn sóng năng lượng quay cuồng. Những tòa tháp khổng lồ này đâm thẳng tắp lên trời cao, bởi vì làn sóng năng lượng, phụ cận một đám mây cũng không có, đứng trên mặt đất, có thể mơ hồ nhìn thấy con mắt dựng thẳng thật lớn đỉnh chóp tháp khổng lồ lóe lên.

Thác Mông cười tọa kỵ, hướng về một tòa tháp khổng lồ cả vật thể màu máu, làn sóng năng lượng mặt ngoài theo tần suất cố định co rút, bành trướng, giống như tim đập cho người ta cảm giác áp bách khác thường chạy như điên. Ven đường thỉnh thoảng có chiến sĩ Già tộc vũ trang hạng nặng xếp thành hàng đi qua, tay phải Thác Mông giơ lên cao cao một khối lệnh bài màu máu, các chiến sĩ Già tộc này hướng trên lệnh bài tùy ý nhìn lướt qua, liền tránh đường.

Phía dưới tòa tháp khổng lồ màu máu, là một tòa lăng bảo sao sáu cánh. Toàn

thân lãng bảo dày nặng hiện ra màu máu, một tầng hào quang màu máu dày cả thước phủ ở trên tường thành, trong huyết quang ngẫu nhiên có vô số phù văn to bằng nắm tay bơi qua lại như cá, cho người ta một loại cảm giác uy nghiêm không thể phá vỡ, thần bí.

Ngoài cửa thành duy nhất của lãng bảo, một trăm chiến sĩ Ngu tộc ba mắt mặc giáp trụ phân ra hai bên chinh tề, ánh sáng mặt trời chiếu trên người bọn họ, áo giáp mài như gương phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

Các chiến sĩ Ngu tộc này phục sức tinh mỹ, trên giáp trụ điêu khắc vô số hoa văn phức tạp, kỳ hoa dị thảo, chim bay cá nhảy cái gì cần có cũng có. Trên thân bọn họ khoác áo choàng lớn màu máu, tất cả đều là dùng tơ lụa, gấm vóc... các tài liệu đỉnh cấp nhất chế thành, dùng máu tươi chim quý hiếm nhuộm thành màu máu. Mỗi một dạng vật phẩm trang sức, mỗi một món binh khí, tấm khiên cùng quân giới khác trên thân bọn họ đều xa hoa mỹ lệ, hoàn toàn là tác phẩm nghệ thuật công nghệ đẳng phong tạo cực.

Thác Mông quát ngựa đến trước cửa lãng bảo, phi thân xuống khỏi tọa kỵ, sải bước hướng cửa thành chạy như điên.

Thanh niên Ngu tộc đứng ở bên cửa thành lãng bảo thân thể không chút sốt mề, thậm chí mỉm cười lạnh nhạt trên mặt cũng chưa có bất cứ sự biến hóa nào, bọn họ lãng lãng đứng sừng sững ở nơi đó, giống như một dãy bình hoa trang trí đẹp đẽ.

Trái lại, trong cửa thành hai chiến sĩ Già tộc thân hình khô ngô chạy ra, bọn họ đỡ Thác Mông, sau khi đưa ra nghi vấn một phen, bọn họ mang theo Thác Mông vào lãng bảo.

Nhìn từ bên ngoài, mỗi một tường thành lãng bảo này chỉ trên dưới mười dặm, lãng bảo diện tích cực có hạn. Nhưng vào cửa thành, không gian sau lãng bảo lại lớn kinh người, chỉ cần mười tòa quân doanh lớn sau cửa thành, mỗi một tòa quân doanh đều dài rộng hơn trăm dặm, trong quân doanh sát khí dữ dội,

chiến sĩ Già tộc lấy hàng vạn để tính đang để trần thân thể, vung nắm đấm ở dưới ánh mặt trời tận tình đổ mồ hôi đánh nhau.

Các chiến sĩ Già tộc này không phân chia địch ta, hoặc là nói mỗi người trong quân doanh đều là kẻ địch của bọn họ.

Bọn họ điên cuồng la lên, vung nắm đấm nặng trĩu, tận tình công kích mỗi người bên cạnh. Đỉnh đầu bọn họ lơ lửng một khối ngọc bài, mỗi khi bọn họ đánh bại một chiến sĩ, trên ngọc bài sẽ gia tăng một điểm đỏ.

Trong chiến sĩ ở đây, ngọc bài lơ lửng trên đầu vài người thực lực mạnh nhất đã rậm rạp che kín điểm đỏ, bọn họ ít nhất đã đánh bại hơn một ngàn người.

Mồ hôi lẫn máu tận tình rơi, các chiến sĩ Già tộc điên cuồng gầm rú, hơi nóng xen lẫn tiếng rống lên hóa thành gió xoáy mắt thường có thể thấy được, gào thét xông lên bầu trời, quấy động cờ xí bốn phía quân doanh liêu mạng chớp lên.

Trong đó, chính giữa một tòa quân doanh, bên cạnh một đài cao diện tích khoảng một mẫu, Đế Sát mặc giáp trụ hạng nặng, hai tay khoanh ở trước ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn chiến sĩ Già tộc phía dưới tận tình ẩu đấu. Hắn thỉnh thoảng hướng về phía vị chiến sĩ Già tộc nào đó bình luận vài câu, ở phía sau hắn có mấy chiến sĩ Ngu tộc đem lời hắn nói nhanh chóng ghi trên quyển trục thật dày.

Một tòa lăng bảo này, là nơi Huyết Nguyệt trú đóng.

Mà Đế Sát, nay là thống lĩnh một quân đoàn chủ lực dưới Huyết Nguyệt, dưới trướng có một ngàn chiến sĩ Ngu tộc cao quý, có ba vạn chiến sĩ Già tộc mạnh mẽ, phó binh tinh nhuệ phụ trợ tác chiến vượt qua mười vạn.

Đây là một mũi lực lượng tác chiến cường đại, Đế Sát thoả thuê mãn nguyện nhìn ba vạn chiến sĩ Già tộc đang tiến hành thể dục buổi sáng theo lệ, vô cùng thoả mãn ngẩng đầu nhìn mặt trời từ từ mọc lên trên bầu trời. Không cần bao lâu, hắn sẽ mang theo lực lượng đáng sợ, đủ để quét ngang tất cả này kiến công

lập nghiệp, tích lũy công huân, không ngừng hướng bên trên leo lên.

Đế Sát tự nhận không phải một người dã tâm bưng bưng, hẳn cũng không xa cầu có thể trèo lên vị trí cao hơn. Ví dụ như nói chấp chính đại đế địa vị cao như vậy, cái này không phải quý tộc Ngu tộc xuất thân cũng không phải cực kì cao quý như hẳn có thể hy vọng xa vời.

Nhưng trở thành chấp chính quan phong kiến một phương, thành lập vương quốc chấp chính thuộc về mình, ở dưới sự phụ trợ của đệ đệ Đế La, dần dần tích góp lực lượng gia tộc thuộc về mình, thành lập gia tộc thuộc về mình. Có lẽ ở vài năm sau, mình cũng có thể giống các lão tổ tông tiếng tăm lừng lẫy kia của Đế gia, trở thành người khai sáng một gia tộc chủ mạch nào đó của Đế gia.

“Hừ, bọn khốn kiếp đó bức bách chúng ta tới thế giới nguyên thủy này. Chúng ta đổ máu đổ mồ hôi, đoạt lấy tài nguyên cùng tài phú cho bọn hắn, bọn hắn lại cao cao tại thượng, tận tình hưởng thụ xa hoa lãng phí. Bọn hắn những phế vật đó đều có thể cao cao tại thượng, dựa vào cái gì ta không được?” Đế Sát dùng sức nắm tay, âm thầm nổi hung: “Lực lượng cùng quyền thế. Lực lượng cường đại mang đến, còn có tuổi thọ dài đằng đằng, ta không hy vọng xa vời có thể đạt tới cảnh giới vĩnh hằng, nhưng có thể bất hủ đã đủ rồi!”

“Hy vọng Đế La có thể ở Nam hoang rèn luyện cho tốt, tích góp tài phú thêm cho gia tộc, cho huynh đệ chúng ta.” Đế Sát âm thầm lắc đầu: “Có đủ tài phú, mới có thể khiến ta thực hiện mục tiêu của mình nhanh hơn tốt hơn. Đế La à, Đế La, người cũng đừng làm ta thất vọng. Người là huynh đệ ruột thịt của ta, trong gia tộc, thật sự có thể tin nhiệm, chỉ có một mình người đó!”

Đang lúc âm thầm tính toán, Thác Mông lão đảo chạy tới, cảm đầu ngã quỵ ở dưới chân Đế Sát.

“Đế Sát đại nhân, Đế La đại nhân hẳn... Hẳn!” Thác Mông lắp bắp kêu loạn lên.

“Nói, Đế La đã có chuyện gì? Còn có, người trở về một mình? Người từ Nam

hoang trở về, có thể nhanh như vậy? Người mượn truyền tống trận khẩn cấp của quân đội? Đã xảy ra chuyện gì, đáng giá người trả giá lớn như vậy?” Đế Sát lớn tiếng quát: “Đế La, hoặc là, Huyết Nha đoàn, đã xảy ra chuyện gì?”

Thác Mông cuộn mình dưới đất, tội nghiệp nhìn Đế Sát: “Đế La đại nhân hân... Bị giết rồi! Huyết Nha đoàn, trừ một số phó binh phụ trách hậu cần, toàn bộ tinh nhuệ chủ chiến, toàn quân bị diệt.”

Thân thể Đế Sát loạng choạng, con mắt dựng thẳng ở mi tâm đột nhiên mở ra, một dòng máu ‘Phốc’ một cái phun ra xa bảy tám trượng.

Chương 111: Mượn Tiền

Xâm nhập lòng đất ngàn dặm, trong động quật khổng lồ trong lòng đất, mười mấy con sông dung nham rộng cả dặm cuộn cuộn chảy qua.

Hơn mười vạn nam tử cường tráng mi tâm khắc huy chương nô lệ, trần truồng lộ thể đứng ở cạnh con sông dung nham, dùng muôi loại lớn đặc chế, không ngừng từ trong con sông dung nham vớt ra từng mảng chất lỏng kim loại nóng cháy.

Chất lỏng kim loại lóng lánh ánh sáng chói mắt theo mương máng kim loại đặc chế, không ngừng rót vào trong lô đỉnh loại lớn ngoài mười mấy dặm. Lô đỉnh to lớn tạo hình kỳ dị lơ lửng ở không trung, trên mặt đất đục ra hỏa nhãn đường kính vài thước, thái cổ địa viêm đến từ sâu trong lòng đất hóa thành cột lửa màu thanh lam bắn nhanh ra, có lửa như thực chất đem những lô đỉnh này nâng vửng vàng ở giữa không trung.

Thình thoảng có từng mảng dung dịch hợp kim dựa theo tỉ lệ đặc thù rèn hỗn hợp mà thành từ trong lô đỉnh bay ra, mang theo mảng lớn đốm lửa, nặng nề rơi xuống ở trên đài rèn xa xa. Đài rèn lấy hàng vạn để tính sắp hàng chỉnh tề, cạnh từng cái đài rèn đều có hán tử cường tráng hoặc nhiều hoặc ít thân hình thấp bé, nhưng đặc biệt tráng kiện hữu lực đứng.

Các tráng hán vùng chùy kim loại to nhỏ, đỉnh đỉnh đang đang điên cuồng gõ dung dịch hợp kim trên đài rèn, dần dần đem chúng nó rèn thành phôi thô các loại binh khí. Dao thương tên, cung mạnh nỏ cứng, giáp trụ hộ thuẫn, các loại khí giới cỡ lớn, binh khí bước đầu thành hình, được đám đông bóng người thấp bé lui tới bồn tấu vận đi sâu trong động quật, trong động quật nhỏ rậm rạp giống như tổ ong sắp hàng chỉnh tề.

Các động quật trong lòng đất, chính là một cái xưởng công binh khổng lồ, lửa cháy và dung nham, nhiệt độ cao thống trị tất cả.

Từng đại đội chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp ở trong động quật lui tới tuần tra, các nô lệ vất vả cần cù lao động kia hơi đình trệ, hoặc là làm ra bất cứ động tác nào không được cho phép sẽ bị một trận đòn hiểm, thậm chí trực tiếp bị ném vào trong sông dung nham thiêu chết tươi.

Đế Sát đã đổi một thân thường phục, ở dưới một bóng người thấp bé dẫn dắt, cau mày đi vào động quật cực lớn này.

Theo đường đi xoắn ốc mở trên vách hang, Đế Sát ở trong động quật quang ảnh biến ảo đi một hồi lâu, rốt cuộc tới trước một cái cửa động hình vuông đỉnh chóp động quật. Hai thiếu nữ bộ dạng rất mỹ mạo mỉm cười đẩy cửa hang, một luồng khí lạnh phun ra, khiến Đế Sát cả người khô nóng giật mình.

Trong hang truyền đến tiếng cười quái dị ‘Khanh khách khanh khách’, một thanh âm bén nhọn, nhỏ bé âm u cười nói: “Có khách quý nha. Mời vào, mời vào, vào nhanh chút, đừng để hơi nóng bên ngoài xông vào. Bọn nô lệ chết tiết kia, mùi mồ hôi trên thân bọn chúng quá khó ngửi.”

Đế Sát vội vàng đi vào trong hang, trải qua một đoạn hành lang dài hơn trăm trượng, phía trước bừng sáng lên.

Đây là một gian động phủ phạm vi trăm trượng, bố trí cực độ hoa lệ. Trên mặt đất trải da lông quý hiếm thật dày, bốn vách tường cũng treo thảm treo tường hoa mỹ, trên trần nhà không có đèn đuốc, mà là được khảm mấy ngàn viên dạ minh châu to nhỏ, ánh châu trắng sáng chiếu khiến trong động phủ sáng bừng lên.

Chính giữa động phủ, trên một cái bàn dài dùng san hô màu đỏ tỉ mỉ mài thành, một lão nhân mập mạp ngồi xếp bằng ở phía sau bàn dài, đang cấp tốc viết cái gì đó trên một quyển sổ sách thật dày.

Nhìn thấy Đế Sát vào, lão nhân buông bút trong tay, đem sổ sách đẩy lại, cười hướng Đế Sát vờn tay:

“Đế Sát, Đế Sát, a, ta nhớ ra rồi, ta lần trước gặp người, cũng là năm trăm ba mươi năm trước, trên lễ mừng sinh nhật tổ phụ người. A, nghe nói những năm qua người làm không tồi, từ trên tay ta cũng vắt ra được không ít nước béo, nhìn xem các nô lệ dưới ta, có một nửa đều là hướng Huyết Nha đoàn của người mua, đó chính là một số tiền lớn!”

Nói đến mấy chữ ‘một số tiền lớn’, một mảng lục quang tham lam lóe lên trong con người lão nhân, trên khuôn mặt tròn trịa, năm con mắt đồng thời mở thật lớn.

Ngu tộc là ba mắt, Già tộc là bốn mắt, mà trên mặt lão nhân có năm con mắt.

Trừ hai mắt của người bình thường, hai mắt trong lông mi, vị trí phía dưới mi tâm lão nhân một chút, trên mũi một chút, có một con mắt dựng thẳng so với bình thường lớn hơn gấp đôi có thừa rạng rỡ tỏa sáng.

Ở trong con mắt dựng thẳng của lão nhân, mơ hồ có thể thấy được vô số phù văn nhanh chóng xoay quanh bay múa, không ngừng góp lại thành từng cái phù trận kỳ dị. Ngẫu nhiên cũng có vô số đường cong phức tạp xuất hiện ở trong con mắt dựng thẳng của hắn, cùng các phù trận kia tất cả phác họa ra từng thanh binh khí quân giới tạo hình kỳ dị.

“Đại sư, ta cần một khoản tiền.” Đế Sát đứng ở trước mặt lão nhân, đi thẳng vào vấn đề nói: “Một khoản tiền rất lớn rất lớn, tiền đủ để xây dựng một cái Huyết Nha đoàn càng cường đại hơn, đồng thời thuê một đám sát thủ ‘Ảnh ma’ tinh nhuệ.”

“Xây dựng lại Huyết Nha đoàn?” Năm con mắt của lão nhân cấp tốc lóe lên, đột nhiên thất thanh cười lên: “Trước đó vài ngày, đệ đệ Đế La của người bị đưa đi Huyết Nha đoàn? Ừm, phải nói, Đế La ở phương diện nữ nhân rất có thiên phú, nhưng ở chỗ khác, hắn còn quá non một chút.”

“Xây dựng lại Huyết Nha đoàn, nói như vậy, Huyết Nha đoàn toàn quân bị diệt? Loại chuyện này, ở vùng tứ hoang cũng không hiếm thấy, hàng năm luôn

có đoàn buôn nô lệ của mấy tiểu gia tộc xui xẻo đụng phải loại chuyện xui xẻo này.” Lão nhân vui vẻ cười nhìn Đế Sát sắc mặt khó coi: “Nhưng ta không ngờ, lấy thực lực Huyết Nha đoàn chi nhánh Đế gia cường đại nhất của Đế Thích nhất tộc, thế mà cũng sẽ...”

Đế Sát mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, một mảng hắc khí thâm thúy chậm rãi xoay tròn ở trong con ngươi.

Châu quang trong động phủ chợt ảm đạm xuống, giống như toàn bộ châu quang đều bị con mắt dựng thẳng của Đế Sát hấp thu, không khí trong động phủ cũng chợt âm lãnh đi rất nhiều.

Trong tiếng ‘xẹt xẹt’, bên cạnh lão nhân có tám bóng người trong suốt đột nhiên ngưng hiện, kèm theo tiếng năng lượng va đập rất nhỏ, rất nhanh tám chiến sĩ Ngu tộc mặc nguyên bộ giáp trụ hiện ra thân hình ở trong không khí, đem lão nhân bảo vệ chặt chẽ ở phía sau.

Đế Sát hơi sững sốt, con mắt dựng thẳng ở mi tâm lặng yên khép lại.

Lão nhân cười phất phất tay, thản nhiên nói: “Đừng khẩn trương, quan hệ của ta và Đế Thích nhất tộc vẫn luôn rất tốt, cho nên, Đế Sát tướng quân là sẽ không làm khó ta lão gia hỏa này, có phải không? Trừ phi Đế Thích nhất tộc, về sau cũng cách nào từ Tu tộc ta nhận được một món binh khí tinh phẩm nữa, nếu không Đế Sát tướng quân tuyệt đối sẽ không làm khó ta lão gia hỏa này.”

Đế Sát hướng lão nhân hơi hạ thấp người, tỏ vẻ xin lỗi đối với mình vừa rồi xúc động, sau đó hắc lạnh nhạt nói: “Ta dùng toàn bộ tiền lời trăm năm tương lai của quân đoàn dưới trướng ta làm gán nợ, hướng ngài mượn tiền.”

Lão nhân hưng phấn đứng dậy, mười ngón tay trắng trẻo tinh tế, non mịn trơn bóng, so với tay của giai nhân xinh đẹp mười sáu tuổi còn nhẵn nhụi hơn, còn hoàn mỹ hơn cấp tốc gảy, kích động nói: “Một quân đoàn chủ lực của Huyết Nguyệt, toàn bộ tiền lời trăm năm tương lai? A, đây là một số tiền lớn, cho nên, người muốn bao nhiêu, ta cũng có thể cho người mượn tiền.”

Dừng một chút, lão nhân cảnh giác nhìn Đế Sát nói: “Ta và Đế Thích nhất tộc quan hệ rất không tồi, nhưng giao tình thì giao tình, làm ăn là làm ăn, chín ra mười lăm về, quy định lợi hàng năm cộng dồn là không thể sửa. Hơn nữa, về sau quân đoàn của ngươi, còn có toàn bộ quân giới của Huyết Nha đoàn phải hướng ta mua, cái này cũng là luật lệ, ngươi hiểu không?”

Đế Sát trầm mặc một phen, sau đó hung hăng gật gật đầu, lãnh khốc nói: “Như vậy, ta còn biết đại sư ngài và Ảnh Ma quan hệ không tồi, xin giúp ta liên hệ thủ lĩnh của bọn họ đi.”

Lão nhân mỉm cười, nhẹ nhàng ưỡn ngực:

“Thế nào, thủ lĩnh Ảnh Ma, chính là ta. Đế Sát tướng quân thân ái, xin hỏi ngươi có nhiệm vụ gì muốn ủy thác cho chúng ta sao?”

Đế Sát ghen họng trôn trối nhìn lão nhân, qua hồi lâu, hắc mới kinh ngạc mà oán độc nói: “Giúp ta giết người.”

“Một tiểu tạp – chủng Nam hoang, ta muốn hắc chết vô cùng thâm.”

Chương 112: Cường Công

‘Ngang ~~~’!

Tiếng rống như rống gầm xa xa truyền đến, rừng rậm ngoài Lãnh Khê cốc dao động một trận, từng hàng từng hàng cây to âm ầm sụp xuống, hiển nhiên có vật khổng lồ nào đó đang xuyên núi vượt rừng mà đến. Mặt đất run nhè nhẹ, một số viên đá nảy lên, đánh vào trên tường bảo vệ vang lên ‘Đát đát’.

Đám người Cơ Hạo đứng ở trên tường bảo vệ, kinh hãi nhìn ba tấm chiến kỳ đồ đằng.

“Rắn da thối Hắc Thủy Huyền Xà bộ, sao lại toát ra ở chỗ này?” Cơ Báo giận dữ rít gào: “Dựa theo tin tức của Kim Ô lĩnh bên kia, tộc ta đem chiến tuyến hướng lãnh địa Hắc Thủy Huyền Xà bộ đẩy mạnh mấy ngàn dặm, đánh cho Hắc Thủy Huyền Xà bộ liên tục lui lại, bọn hăn sao có thể chia quân đến tấn công Lãnh Khê cốc?”

“A công, ta đối với Khương Bạc và Cơ Xu đã có chút chán ngấy rồi.” Cơ Hạo thường thức khối lệnh bài nọ Man Man đưa cho hăn, lạnh lùng nói: “Xử lý Cơ Xu, để a ba ta một lần nữa trở thành thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ đi, bằng không...”

Cơ Hạ hung hăng cho Cơ Hạo một cái vỗ vào đầu: “Tiểu tử thối, bằng không thế nào? Cơ Xu chính là dựa theo quy củ của tổ linh trở thành thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ! Con nói bậy bạ gì đó? Kẻ địch bên ngoài, có gì quan hệ với hăn?”

Cơ Hạo thường thức lệnh bài, thản nhiên nói: “Ba, trong lòng ngài thật sự cho rằng không quan hệ với hăn sao?”

Cơ Hạ không hé răng nữa, Cơ Báo cũng trầm mặc không nói, hai người nhìn ba cây chiến kỳ đồ đằng lơ lửng trên không rừng rậm, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi. Nhất là khối lệnh bài đại biểu thân phận Man Man kia trong tay Cơ

Hạo ngẫu nhiên tỏa ra một luồng sáng đỏ, càng làm mặt bọn họ thỉnh thoảng giật giật một chút.

Uy lực bản thân khối lệnh bài này, đủ để đánh chết Đại Vu.

Mà người lệnh bài đại biểu, là quái vật lớn cỡ nào, không cần nói Hỏa Nha bộ, dù là một trăm một ngàn cái Tất Phương bộ, cũng không ngăn được một câu nhẹ nhàng băng quơ của người nọ. Lấy tính tình Man Man, lấy giao tình của hắn với Cơ Hạo, chỉ cần Cơ Hạo đưa ra thỉnh cầu, Tất Phương bộ tuyệt đối sẽ bị diệt tộc.

“Khốn kiếp!” Cơ Báo đột nhiên buồn bực rít gào một tiếng, cũng không biết hẳn rốt cuộc là đang mắng Cơ Xu, hay là kẻ địch trong rừng rậm.

Tiếng ‘Rắc, rắc’ không dứt bên tai, rất nhanh một con Độc Giác Thủy Quy giáp lưng phạm vi khoảng mười trượng, trên giáp lưng đen sì dày đặc mũi nhọn húc nát mấy cái cây to, từ trong rừng rậm bò ra.

Con thủy quy này khí thế hùng hồn, khí huyết mệnh mệnh mạnh mẽ, bốn vó đạp dưới đất, mỗi một bước đều là đất rung núi chuyển. Mảng lớn hơi nước không ngừng hướng về thủy quy hội tụ, dần dần ở trên người nó ngưng tụ thành một tầng băng giáp thật dày.

Tiếng gió kêu ‘Vù, vù’ từ rừng rậm trong truyền đến, hai con thủy quy khác kích cỡ tương tự từ trong rừng rậm bò ra, bọn nó nhấc lên gió lạnh, nước đọng trên mặt đất nhanh chóng biến thành khối băng thật dày, khối băng màu lam nhạt một đường hướng về phía tường bảo vệ của Lãnh Khê cốc lan tràn tới.

Trên tường bảo vệ của Lãnh Khê cốc, Hỏa Ngọc Thủy được khảm ở trong thân tường hồng quang đại thịnh, lượng lớn phù văn phun ra ánh lửa loá mắt. Ba con rùa lớn nhấc lên gió lạnh bọc hàn băng đánh vào trên tường bảo vệ, nhất thời phát ra tiếng nổ chói tai.

Lực lượng liệt hỏa và hàn băng điên cuồng đánh vào trên tường bảo vệ,

nhưng không hề nghi ngờ, hàn băng chiếm lợi thiên thời, hạt mưa trên trời rơi xuống ở trong gió lạnh nhanh chóng đông lại, biến thành cục băng to như ngón cái nện rậm rạp ở trên tường bảo vệ, đánh cho mặt ngoài tường bảo vệ đốm lửa văng tung tóe, không ngừng tiêu hao hỏa nguyên lực trong Hỏa Ngọc Tủy.

“Đấu tiêu hao sao? Bảo quặng nô đây nhanh khai thác!” Cơ Hạ khoanh hai tay ở trước ngực, ngạo nghễ cười nói: “Lãnh Khê cốc cái khác không có, Hỏa Ngọc Tủy muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Đấu tiêu hao, ta cũng không tin bọn chúng đánh đường dài, mang theo đồ quân nhu hơn được chúng ta!”

Cơ Ứng đáp lại, sau lưng phun ra một ánh lửa, mang theo mảng lớn tàn ảnh lao về phía quặng mỏ sâu trong sơn cốc.

Cơ Hạo cũng không khỏi cười một tiếng. Cơ Hạ nói không sai, nếu đơn thuần là đấu tiêu hao, có được một cái mạch khoáng to lớn của Lãnh Khê cốc chống đỡ, bức tường bảo vệ này của Lãnh Khê cốc tuyệt đối sẽ trở thành ác mộng của bất cứ kẻ địch nào.

Ba con thủy quy phun hàn khí đại khái nửa canh giờ, sau đó thở hổn hển lui về phía sau.

Thanh Ảnh luôn đứng ở bên cạnh không nói chuyện thét dài một tiếng, chiến sĩ Thanh Di bộ phía sau hân đồng thời kéo trường cung, mũi tên dài tẩm kịch độc giống như hạt mưa, gào thét xé rách màn mưa, hướng ba con rùa lớn bắn nhanh đi.

Ba con rùa lớn co rút tứ chi, cả đầu lẫn đuôi rút hết vào trong mai rùa bị băng tầng thật dày bao trùm. Mũi tên đánh vào trên thân bọn họ, chỉ tung tóe lên vô số vụn băng, chưa thể tổn hại bọn nó một chút nào.

Tiếng ‘Tê tê’ không ngừng truyền đến, lượng lớn cây cối trong rừng rậm dao động một trận, theo tiếng ma sát nhỏ bé của mặt đất, hai con Ban Văn Thủy Mãng to lớn chậm rãi từ trong rừng rậm trườn ra.

Dù là Cơ Hạo ở Nam hoang, đã kiến thức vô số sinh linh cổ quái, bọn hung cầm mãnh thú to lớn cũng đã gặp nhiều, nhưng thoáng cái nhìn thấy hai gia hỏa hung ác này, vẫn không khỏi hít ngược một ngụm khí lạnh.

“Bọn nó ăn cái gì lớn lên? Bọn nó một bữa phải ăn hết bao nhiêu thứ?” Lông toàn thân Cơ Hạo tất cả đều dựng thẳng lên, trên làn da nổi lên vô số da gà. Hắn không phải sợ hãi, mà là xuất phát từ bản năng, đối với một số sinh linh nào đó vượt qua lẽ thường sinh ra phản ứng nên có.

Hai con Ban Văn Thủy Mãng này, trên thân dày đặc đốm màu xanh lục, nâu, bọn nó có một cái đầu tròn đã to lớn như ba con thủy quy kia dưới đất, mà bọn nó thân hình thật dài, cực to, thân thể bọn nó đã từ trong rừng cây chui ra dài hơn trăm trượng, nhưng phía sau còn có một đoạn thật dài không nhìn thấy điểm cuối.

Hai con cự mãng chậm rãi trườn về phía Lãnh Khê cốc, chậm rãi thẳng lên nửa đoạn thân thể, nhất thời ở trước tường bảo vệ của Lãnh Khê cốc giống như có hai cây cột chống trời dựng thẳng lên. Thân rắn cao hơn hai trăm trượng hơi loạng choạng, sau đó hung hăng, vô cùng dã man hướng tường bảo vệ đập xuống.

“Thủy Mãng bộ cũng đến xen vào.” Cơ Báo cười khan vài tiếng: “Hạo, con có lẽ nói đúng... đại mãng Thủy Mãng bộ, mặc kệ đến nơi nào cũng kinh thiên động địa như vậy, bọn nó cách Hỏa Nha bộ chúng ta rất xa, một đường này đi tới, muốn nói không có ai phát hiện bọn nó, sao có thể chứ?”

Cự mãng gào thét nện xuống, nhưng vô số rễ cây to bằng vại nước xuyên thấu mặt đất, bện thành một tấm lưới lớn phạm vi vài dặm, rất nhanh hướng về hai con đại mãng nghênh đón.

Thân hình cự mãng vụt thật mạnh ở trên rễ cây, mấy chục cái rễ cây vỡ vụn, tấm lưới lớn không ngừng phát ra tiếng rạn nứt đáng sợ, mơ hồ có tư thế không ngăn được. Man lực của hai con cự mãng quả thực khủng bố tới cực điểm, bọn

nó tựa như cũng không am hiểu bất cứ thiên phú thần thông, pháp thuật nào, nhưng đơn thuần dựa vào thân thể cao lớn và lực lượng khủng bố, sức chiến đấu của bọn nó đã đủ kinh người.

Trong Lãnh Khê cốc, hai lão thụ yêu vạn năm trước đó vài ngày được lão thụ quái mời đến hỗ trợ, sau bị Cơ Hạo dùng rượu ngon dụ hoặc, bị Thanh Phục lấy bí pháp khế ước phần nộ rút gào, bọn họ mở to đôi mắt, trong hốc mắt xanh mướt lóe lên quỷ hỏa, rễ cây từ trong lòng đất đâm xuyên ra chọt từ kích thước vại nước bỗng dựng biến thành khoảng ba trượng.

Rễ cây thật lớn hung hăng đâm vào thân thể hai con cự mãng, rễ cây cựa quây, điên cuồng rút lấy máu tươi của cự mãng.

Hai con cự mãng đau đến mức khàn giọng rống thảm, thân thể cao lớn nặng nề đổ xuống đất không ngừng quay cuồng run rẩy, vô số rễ cây gắt gao vây khốn bọn nó, bọn nó quay cuồng đến nơi nào, càng nhiều rễ cây sẽ điên cuồng kéo dài đến nơi đó.

Trong rừng rậm lại phun ra mảng lớn hàn khí, một lần này, ước chừng mười hai con Độc Giác Huyền Xà to lớn thân hình vượt qua trăm trượng trườn ra.

Trên đầu mỗi một con Độc Giác Huyền Xà, đều có một Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ khí tức cường đại, thâm thúy đứng.

Chương 113: Vây Thành

“Hắc Thủy Thu, người lão cá chạch này, rốt cuộc bò ra gặp người rồi?” Trên tường bảo vệ, Cơ Báo hướng vị lão nhân dáng người cực kỳ gầy yếu, giống như cây gậy trúc dẫn đầu trên đầu mười hai con Độc Giác Huyền Xà kia liên tục cười lạnh.

“Không ra làm sao được? Bọn nhỏ đều bị Hỏa Nha bộ các người bắt nạt chết rồi.” Hắc Thủy Thu bộ dạng mặt mày đau khổ liên thanh thở dài: “Hắc Thủy Ô Giao, đứa nhỏ chúng ta đều xem trọng bị các người giết rồi, Hỏa Nha bộ các người gần đây được lắm.”

Hừ lạnh một tiếng, Hắc Thủy Thu chỉ chỉ Cơ Hạo còn có Cơ Hạ: “Các người giết một đứa nhỏ tốt của Hắc Thủy Huyền Xà bộ chúng ta, chúng ta ít nhất phải trả thù gấp mười. Ví dụ như nói, diệt huyết duệ một chi Vu Đế của các người, vậy mới không lỗ vốn.”

Cơ Hạ khoanh hai tay ở trước ngực, vững vàng đứng ở trên tường bảo vệ, sang sảng cười nói: “Lão cá chạch, muốn giết người ta, phải làm tốt chuẩn bị bị người ta giết. Sao, chỉ bằng chút người đó của các người sao?”

Tiếng bước chân trầm thấp truyền đến, lão thạch mang theo năm vị thạch quái chiều cao khác nhau năm trượng đến ba mươi trượng, Hành La Quân mang theo đám đông tinh mị quái thú trong núi rừng, hắc mao cự viên mang theo mười ba đồng bạn loài vượn cấp Đại Vu, lão thụ yêu mang theo ba thụ quái khác thân hình khổng lồ, chậm rãi đi tới bên tường bảo vệ.

Hành La Quân, hắc mao cự viên loại thân hình ‘nhỏ nhắn’ này, thì trực tiếp lên tường bảo vệ, lạnh lùng nhìn đám người Hắc Thủy Thu ở cửa Lãnh Khê cốc. Mà lão thạch bọn sơn tinh thủy quái thân hình đặc biệt khổng lồ, thậm chí so với tường bảo vệ còn cao hơn một mảng lớn, thì ở sau tường bảo vệ, một đám nhe răng trợn mắt hướng tới kẻ địch thấp giọng rít gào.

Cơ Hạo cười hướng đám ‘đồng bạn nhỏ’ này của mình gật gật đầu, từ đáy lòng cảm khái nói: “Rượu, quả thật là thứ tốt!”

Hành La Quân nét mặt tươi cười như hoa, che cái miệng nhỏ cười ‘Hi hi’. Không phải sao, rượu ngon Cơ Hạo tự tay sản xuất quả nhiên là thứ tốt, mấy ngày qua, bọn họ lại giúp đỡ Cơ Hạo từ trong núi rừng triệu tập một đám sơn tinh thủy quái thông linh trí, lấy rượu ngon để trả giá cung cấp nuôi dưỡng ở Lãnh Khê cốc.

Tổng số hơn ba mươi sơn tinh thủy quái Đại Vu cảnh, bọn họ phân biệt đều có thiên phú thần thông, thiên phú bí pháp kỳ lạ, thuộc tính bao hàm mộc, thổ, kim, linh cùng với diễn sinh ra thuộc tính kỳ lạ, có được sức chiến đấu so với Đại Vu cùng giai còn cường đại hơn một đoạn.

Cộng thêm đám người Cơ Báo, Cơ Hạ, còn có những ngày qua vừa mới đột phá, Đại Ngưu Tiểu Ngưu, Đại Hồ Tiểu Hồ cùng Phong Ứng năm vị nô bộc tấn Đại Vu của Cơ Hạo, Lãnh Khê cốc nho nhỏ, tập trung hơn năm mươi vị chiến lực cấp Đại Vu.

Nhiều chiến lực cấp cao như vậy, đối mặt Hắc Thủy Huyền Xà bộ bọn ba cái bộ lạc đánh bất ngờ, Cơ Báo và Cơ Hạ đều là trong lòng ổn định, hoàn toàn không có áp lực.

‘Ngang ~~~’!

Trong tiếng rống to thê lương, hai con cự mãng vẫn vận điên cuồng giấy thoát vô số rễ cây giam cầm. Bọn nó lắc lư thân thể khổng lồ, giấy đứt vô số rễ cây, cả người phun máu tươi, mang theo vô số vết thương sâu tận xương, lão đảo hướng phía sau rút lui.

Hai lão thụ yêu cũng thấp giọng rít gào, bản thể bọn họ cuộn mình ở trong Lãnh Khê cốc dần dần bành trướng ra, bản thể cao lục trăm trượng vung loạn vô số rễ cây to như vại nước đầy trời, rễ cây rậm rạp che trời rợp đất, khiến ánh sáng của Lãnh Khê cốc cũng âm đạm đi rất nhiều.

Bọn họ rất bất mãn hai con cự mãng giãy thoát mình giam cầm, vừa rồi bọn họ đang điên cuồng cắn nuốt tinh huyết trong cơ thể cự mãng, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ cắn nuốt lượng lớn máu thịt, chiếm được không ít lợi ích. Nếu không phải Hắc Thủy Huyền Xà bộ có nhiều Độc Giác Huyền Xà cấp Đại Vu cùng Đại Vu xuất hiện như vậy, hai lão thụ yêu đã đuổi giết ra ngoài, không chém giết hai con cự mãng thì không bỏ qua.

“Đáng chết! Ai nói Lãnh Khê cốc nhiều nhất chỉ có mười Đại Vu?” Hắc Thủy Thu phản nộ rít gào, điên cuồng mắng tên khốn kiếp nào đó cung cấp tình báo không xác thật.

Mặt đất chậm rãi run rẩy, lại có bảy con đại thủy quy chậm rãi từ trong núi rừng bò ra, ở trên lưng bọn đại thủy quy, có hai mươi chiến sĩ cùng vu tể cấp Đại Vu đứng. Cộng thêm ba con đại thủy quy phía trước thử tấn công tường bảo vệ, bộ lạc này tổng cộng xuất động ba mươi cao thủ cấp Đại Vu.

Ngay sau đó lại có ba con Ban Văn Thủy Mãng to lớn từ trong rừng rậm trườn ra, trên đầu bọn nó có mười tên Đại Vu đứng.

Tổng cộng năm con Ban Văn Thủy Mãng to lớn, Cơ Báo ở một bên thấp giọng hướng Cơ Hạo giải thích, đây cũng là số lượng thủy mãng lớn nhất Thủy Mãng bộ một lần có thể xuất động——thủy mãng to lớn chăn nuôi khó khăn, lấy lực cả Thủy Mãng bộ, tổng cộng cũng chỉ dự trữ nuôi dưỡng đại khái không đến hai mươi con đại mãng, một lần xuất động năm con, đây đã là toàn bộ lực lượng cơ động bọn hắc có thể lấy ra.

Ba cây chiến kỳ đồ đằng lay động trên không, trong rừng rậm một trận tiếng cành lá gãy truyền đến, ba con Độc Giác Huyền Xà hình thể đặc biệt to lớn, thân dài hơn một trăm năm mươi trượng chậm rãi trườn ra, đỉnh đầu ba con Độc Giác Huyền Xà này cả thảy hai mươi gã Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ đứng, hơn nữa thuần một sắc đều là vu tể thân hình tiêu tụy thấp bé, cầm các loại cốt trượng.

“Các người cũng thật to gan!” Cơ Hạ lớn tiếng quát: “Bộ lạc các người đang bị chúng ta tấn công, chiến sĩ của các người đang bại lui, các người còn dám điều động nhiều tinh nhuệ như vậy tập kích Lãnh Khê cốc?”

Hắc Thủy Thu cười ‘xì xì’ quái dị, chậm rãi rút ra một thanh kiếm tinh tế sắc bén hầu như dài bằng thân thể hắn, hung hăng chỉ hướng Cơ Hạ: “Vậy thì thế nào? Dù sao lúc chúng ta tấn công Lãnh Khê cốc, vô luận đánh thành như thế nào, cũng sẽ không có ai đến cứu viện các người. Không phá Lãnh Khê cốc, chúng ta thề không thu binh.”

‘Tê tê ~ ngang ~’!

Năm con vắn cự mãng đồng thời há mồm, hung hăng hướng tới mặt đất hút một hơi.

Năm cái cột nước bay lên trời, cột nước màu đen ‘Ào ào’ rót vào trong bụng cự mãng, thân thể cự mãng cấp tốc bành trướng, cuối cùng thế mà biến thành quả cầu to lớn không gì so sánh được, chỉ có khóe miệng không ngừng có dòng nước dính dính nhỏ xuống.

“Toàn lực, bảo vệ!” Cơ Báo rống to một tiếng, chà chà mạnh chân.

Thanh Phục mang theo mấy chục vị vu tể đứng ở phía sau tường bảo vệ, đồng thời niệm tụng chú ngữ, thúc dục toàn bộ vu pháp phù văn trên tường bảo vệ. Đám đông nô lệ lui tới bồn tắm, đem từng sọt mỹ ngọc và Hỏa Ngọc Tủy nhét vào vu trận sau tường bảo vệ, cung cấp năng lượng cho toàn bộ tường bảo vệ.

Ngắn ngủn thời gian mấy hơi thở, trên vạn Hỏa Ngọc Tủy, ba mươi mấy vạn khối mỹ ngọc hóa thành hư ảo trong vu trận, tường bảo vệ của Lãnh Khê cốc chợt nổ bắn ra ánh sáng mạnh loá mắt, ánh lửa màu đỏ ở trên mặt tường phun ra cao khoảng hơn ba trượng.

Sắc mặt đám người Hắc Thủy Thu trở nên cực kỳ khó coi, bọn họ biết Lãnh Khê cốc là một chỗ mạch khoáng lớn, nhưng bọn hắn năm mơ cũng không ngờ

tối, mạch khoáng lớn này sản xuất nhiều như vậy. Tấn công một chỗ thành lũy có mấy chục Đại Vu tọa trấn, có vụ trận hoàn toàn phòng ngự, càng có tài nguyên cuộn cuộn không ngừng cung ứng, thế này khí lực phải hao phí sẽ rất lớn.

Trong tiếng ‘Ô ô’, năm con đại mãng há mồm, thân thể cấp tốc áp súc, lượng chất lỏng khổng lồ trong cơ thể hóa thành năm con rồng nước bắn nhanh ra.

Trải qua thân thể cự mãng áp súc, rồng nước ngưng tụ như thực chất, năm con rồng nước đen sì hung hăng đánh vào trên tường bảo vệ, nhất thời đất rung núi chuyển một trận, ánh lửa tường bảo vệ phun ra lay động một trận, đám người Cơ Hạo chỉ cảm thấy dưới chân chớp lên một trận, thiếu chút nữa không thể đứng vững bước chân.

Mười con đại thủy quy cùng cất tiếng rồng dài, mảng lớn hàn khí phun trào ra.

Mười lăm con Độc Giác Huyền Xà cũng há mồm, ùn ùn phun ra vô số băng tinh mũi băng.

Các Đại Vu của ba bộ lạc càng lần lượt ra tay, các loại vu pháp cường lực đồng loạt xuất động, hóa thành mảng lớn khói đen thủy khí hướng về Lãnh Khê cốc bao phủ xuống.

Chương 114: Thảm Thiết

“Bắn! Đánh giết hắn cho ta!”

Thanh Ảnh đứng ở trên tháp tên cao cao, chỉ vào một gã Tiểu Vu đỉnh phong thân khoác mai rùa thật dày lớn tiếng rống giận.

Ba mươi chiến sĩ Thanh Di bộ dựa theo Thanh Ảnh chỉ điểm, tên ra như mưa, mảng lớn mũi tên tẩm độc gào thét quét ngang, rậm rạp đóng đinh ở trên người địch nhân. Chiến sĩ thân khoác mai rùa rút tứ chi, tránh được 99% tên bắn chum, nhưng chung quy một mũi tên vô thanh vô tức bắn nhanh đến, xuyên thủng bàn tay phải hắn không kịp thu hồi.

Rú thảm một tiếng, chiến sĩ thân khoác trọng giáp ôm bàn tay phun máu đen, nháy xuống khỏi tường bảo vệ xoay người bỏ chạy.

Nhưng hắn vừa mới chạy ra không đến năm trượng, Cơ Hạo hú dài từng tiếng, sau lưng Lưu Quang Hỏa Dực kịch liệt chấn động, mang theo mảng lớn tàn ảnh nóng cháy như quỷ mỵ đuổi tới phía sau đối phương, một thanh trường mâu toàn thân tỏa ánh lửa mang theo tiếng xé gió bén nhọn đâm tới, xuyên thủng mai rùa dày nửa thước đối phương khoác ở trên lưng, đâm xuyên qua ngực hắn.

Ánh lửa phun trào, chiến sĩ bị đâm thủng cả người tản ra ngọn lửa, trong chớp mắt đã cháy thành một ngọn lửa hình người.

Mười mấy chiến sĩ Tiểu Vu cảnh đỉnh phong tinh nhuệ của Hắc Thủy Huyền Xà bộ chen chúc đến, trường kiếm hình thù kỳ lạ trong tay âm hiểm vô cùng theo quỹ tích quái dị, vô thanh vô tức hướng yếu hại toàn thân Cơ Hạo đâm xuống.

Giáp trụ sát người Cơ Hạo lưu động thanh quang, mấy đóa hoa sen bằng bàn tay như ẩn như hiện, trường kiếm của mười mấy kẻ địch đâm vào trên thanh quang tất cả đều bắn mạnh ngược lại, lực phản chấn thật lớn làm bọn hắn đứng

không vững, thân thể cũng chột lảo đảo một cái.

“Chết đi!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, trường thương trong tay quét ngang, mang theo một ánh lửa hình cung, trong lúc vô ý lại đem áo nghĩa của Khai Thiên Nhất Kích thi triển một chút.

Tìm khe hở đảo hư, có thể phá vạn pháp.

Khai Thiên Nhất Kích ảo diệu vô cùng, trường mâu của Cơ Hạo nhẹ nhàng khéo léo xuyên thấu phòng ngự đám tinh nhuệ Hắc Thủy Huyền Xà bộ trong lúc gấp gáp tổ chức, đầu mâu chuẩn xác quét qua yết hầu bọn hắn, đem đầu bọn họ quét hết xuống.

Cả mảng lớn máu tươi thiêu đốt tuôn trào, thân thể mười mấy chiến sĩ tinh nhuệ run rẩy ngã xuống đất, rất nhanh ánh lửa lan tràn toàn thân, đem bọn hắn đốt thành tro.

“Giết tiểu tử này! Không, tốt nhất bắt sống!” Hắc Thủy Thu đứng ở trên một con Độc Giác Huyền Xà to lớn rất xa, xa xa giằng co với Cơ Báo. Ánh mắt hắn lóe lên, đang chú ý gắt gao chiến trường, chột nhìn thấy Cơ Hạo thể mà lại nhảy xuống khỏi tường bảo vệ, vội vàng phát ra tiếng rống to kinh hãi.

Hai mươi mấy chiến sĩ Thủy Quy bộ thân khoác mai rùa, lực phòng ngự kinh người chạy như điên đến, bọn hắn cầm cây rìu lớn tạo hình kỳ dị, lặng lẽ không lên tiếng nhắm vào đầu Cơ Hạo hung hăng chém tới. Các chiến sĩ Thủy Quy bộ này cũng đều là tinh nhuệ Tiểu Vu cảnh cao giai thậm chí đỉnh phong, cây rìu lớn cách Cơ Hạo xa mấy chục trượng, đã kích động lên mảng lớn thủy quang, hàn khí, hóa thành từng cơn cự quy to như cái thớt hướng Cơ Hạo đánh tới.

Huyết mạch lực Thủy Quy bộ bắt nguồn từ thượng cổ thủy hệ linh thú ‘Quý Thủy Huyền Quy’, bản thân phòng ngự kinh người, càng kiêm lực lượng lớn vô cùng, càng trời sinh thần thông khổng thủy, tuy biến hóa ít, nhưng thiên phú thần thông trực tiếp, lực công kích cũng cực kỳ kinh người.

Đối mặt hai mươi mấy luồng khí kinh thủy quy đập vào ngực, Cơ Hạo cười điên cuồng, ưỡn ngực mãnh liệt nghênh đón.

Giáp trụ A Bảo tế luyện lực phòng ngự kinh người, tình nhuệ Già tộc của Huyết Nha đoàn cũng không thể đục lỗ bộ giáp trụ này phòng ngự, thì không cần nói các chiến sĩ Tiểu Vu cảnh kia. Hai mươi mấy đoàn thủy quy khí kinh hung hăng nện ở trên ngực Cơ Hạo, bắn tung tóe ra mảng lớn thủy quang, lại ngay cả thân thể Cơ Hạo cũng chưa thể đẩy được một chút.

“Chết!” Cơ Hạo hét lớn một tiếng, ở trước ngực một đám ánh lửa chọt sáng ngời, trong miệng một cột lửa dinh dính màu đỏ vàng mang theo tiếng xé gió chói tai phun ra.

Kim Ô Thổ Tức, phun ra là một ngụm thái dương chân hỏa tinh luyện trong huyết mạch Tam Túc Kim Ô. Tuy hiện tại huyết mạch lực Hỏa Nha bộ đã loãng đến cực điểm, nhưng Cơ Hạo dùng bí pháp huyết tế Cửu Nhật Lăng Không hiển tế tổ linh, huyết mạch trong cơ thể được tăng lên rất nhiều, một ngụm Kim Ô Thổ Tức này đã có vài phần bóng dáng uy lực khủng bố của thượng cổ Kim Ô Thổ Tức.

Mảng lớn ánh lửa hóa thành một bức tường lửa phạm vi mấy chục trượng thối quét về phía trước, nơi đi qua nước đọng trên mặt đất nháy mắt bốc hơi lên, bùn đất trực tiếp bị đốt thành vật chất dạng lưu ly hòa tan, hai mươi mấy chiến sĩ Thủy Quy bộ Tiểu Vu cảnh rú thảm một tiếng bị thiêu đốt cốt nhục thành tro, càng có trên trăm chiến sĩ Vu Nhân cảnh bình thường bị đốt thành một làn khói.

“Còn có ai?” Cơ Hạo cầm truyền thừa vu bảo thanh tang trường mâu Cơ Báo cho hấn mượn, rung tay lên mấy chục ánh lửa bắn ra, trong trăm trượng phụ cận thân thể kẻ địch giống như đàn kiến chen chúc đánh úp lại nhất thời đều ở trong ánh lửa kêu rên giãy dụa, bị lửa lớn thiêu đốt thành từng đám tro tàn.

“Dám đến tấn công Lãnh Khê cốc, tất cả các người đều chết đi!”

Ý vào lực phòng ngự khủng bố món giáp trụ thần kỳ này của A Bảo, Cơ Hạo

không sợ hãi ở giữa kẻ địch lấy hàng vạn để tính dưới thành lui tới xuyên qua, trường mâu trong tay rơi như mưa, nơi đi qua động cái là trên trăm kẻ địch bị dẫn cháy thân thể, cuối cùng đốt thành một đám tro bụi.

Đây đã là ngày thứ ba liên quân ba tộc tấn công Lãnh Khê cốc, nhưng tường bảo vệ của Lãnh Khê cốc vẫn lù lù bất động, kẻ địch đột kích lại ở dưới Cơ Hạo và một đám tộc nhân cuồng dã phản kích tử thương thảm trọng, chỉ riêng Tiểu Vu bị Cơ Hạo giết chết đã vượt qua ba trăm, số tốt bình thường tổn thất vô số kể.

Ba trăm Tiểu Vu, con số đặt ở bất cứ một bộ lạc nào của Nam hoang, cũng sẽ khiến cao tăng bộ lạc đau lòng. Nhưng ở Lãnh Khê cốc, gần gần ba ngày, một mình Cơ Hạo đã giết chết ba trăm Tiểu Vu!

Hắc Thủy Thu đám cao tăng bộ lạc đột kích tức giận nhìn Cơ Hạo, con mắt mỗi người đều biến thành đỏ bừng.

Một vị vu tế Hắc Thủy Huyền Xà bộ hét giận dữ một tiếng, trong tay một khúc xương rắn đen sì hóa làm một đạo hắc quang hướng Cơ Hạo bắn nhanh đi, nhưng một thạch quái trong Lãnh Khê cốc cũng hét lớn một tiếng, lật tay một tảng đá lớn đập ra.

Hắc quang cách Cơ Hạo còn xa mấy trăm trượng, đã bị tảng đá lớn thạch quái ném ra đập cho đồng quy vu tận.

Phía sau tường bảo vệ, mấy thạch quái, thụ yêu, ba con đại yêu loại vượn thân hình thật lớn, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm Cơ Hạo, chuyên môn bảo vệ cho hắn. Cho dù Đại Vu liên quân ba tộc chiếm ưu thế ở trên số lượng, nhưng muốn chặn giết Cơ Hạo, nào có dễ như vậy?

Càng không cần nói bản thân Cơ Hạo lực phòng ngự kinh người, cầm thanh tang trường mâu của Cơ Báo, càng có lực công kích đáng sợ đánh chết Đại Vu. Một mình Cơ Hạo, quả thực đã thành ngoại tộc đảo loạn toàn bộ chiến trường.

“Giết tiểu tử đó!” Hắc Thủy Thu nổi giận gầm lên một tiếng, Độc Giác

Huyền Xà dưới chân hắt chột lao về phía trước, thanh kiếm sắc bén trong tay hóa thành mấy chục cột băng đen sì điên cuồng trượt về phía Cơ Báo trước mặt đánh tới.

Hắc Thủy Thu vừa động, Đại Vu ba tộc phía sau hắt đồng thời hành động, bọn hắc đều tìm đúng một đối thủ, dựa vào ưu thế nhân số, mưu cầu cuốn lấy toàn bộ cao thủ cấp Đại Vu của Lãnh Khê cốc, sáng tạo điều kiện cho Đại Vu bên mình đánh chết Cơ Hạo.

Thử như vậy đã tiến hành vài lần ở trong ba ngày đã qua, một lần này, bọn Hắc Thủy Thu vẫn thuận lợi đem toàn bộ Đại Vu phe Lãnh Khê cốc cuốn lấy gắt gao, mấy cao thủ cấp Đại Vu bọn hắc còn lại đồng thời hướng Cơ Hạo đánh tới.

Nhưng Cơ Hạo nghiêng người, mặc cho trường kiếm trong tay một Đại Vu hung hăng đâm vào trên ngực mình, lật tay một thương mãnh liệt vô cùng xuyên thủng ngực Đại Vu.

Áo giáp trên thân Cơ Hạo thanh quang lưu động, như vài lần trong quá khứ không tổn thương chút nào, mà Đại Vu ra tay bị thanh tang trường mâu làm bị thương nặng, hộc từng ngụm từng ngụm máu bay ngược.

Vừa mới lui không được mấy bước, đứng ở trên tháp tên Thanh Ảnh không nói một tiếng bắn ra một mũi tên, Đại Vu không kịp trở tay rú thảm một tiếng, bị mũi tên nhọn tẩm độc của Thanh Ảnh đục lỗ mắt bên phải, tên cắm thật sâu vào trong đầu, trực tiếp bị Thanh Ảnh đánh chết ngay tại chỗ.

Ba ngày qua, vị Đại Vu đầu tiên ngã xuống.

Chương 115: Nam Hạ

Sau bảy ngày công thành, thế cục Lãnh Khê cốc chuyển tiếp đột ngột.

Mười hai con quái khổng lồ cao gần trăm trượng, toàn thân do đá hoa cương màu đen tạo thành gia nhập đội ngũ công kích. Bọn cự quái này mi tâm lóng lánh dấu ấn màu đỏ chói mắt, hiển nhiên bọn nó đều là nô lệ bị người ta thu phục.

‘A ~ rống ~’!

Theo tiếng gầm gừ điên cuồng hung dữ, hai tay một con cự quái vỗ hướng mặt đất, một ngọn núi nhỏ trên dưới trăm trượng chợt sụp xuống, ở trong tay nó ngưng tụ thành một quả cầu đá to cả trượng. Cánh tay phải cự quái hung hăng vung lên, cánh tay mang theo mấy cái tàn ảnh, trong không khí truyền đến một đợt tiếng nổ, quả cầu đá lấy tốc độ Cơ Hạo cũng không thể thấy rõ bắn nhanh đến, hung hăng đánh vào trên tường bảo vệ.

Một tiếng nổ vang, tường bảo vệ kịch liệt chấn động lên.

Cự quái ném quả cầu đá lực va chạm cực kỳ cuồng bạo, trên quả cầu đá cũng có phù văn phá chú kỳ lạ lóng lánh, đối với phù văn trận pháp thêm vào trên tường bảo vệ có lực công kích rất mạnh. Chỉ một lần tấn công, năng lượng vu trận cung cấp tường bảo vệ chợt tiêu hao một mảng lớn.

Các quặng nô không ngừng lui tới bồn tẩu, không ngừng đem lượng lớn mỹ ngọc, Hỏa Ngọc Tủy nhét vào vu trận. Vô số phù văn lóng lánh, quần quanh mỹ ngọc, Hỏa Ngọc Tủy chồng chất như núi, rất nhanh chuyển hóa thành năng lượng khổng lồ bổ sung vào vu trận tường bảo vệ.

Nhưng mọi người đều thấy rất rõ ràng, vừa rồi một đòn nặng nề của con cự quái kia, tường bảo vệ Lãnh Khê cốc thế mà bị đập ra một vết sâu cỡ đầu người. Tuy chỗ tổn thương này không lớn, nhưng cái này chứng minh, kẻ địch đã có tự

tin công phá Lãnh Khê cốc.

“Hắc Thủy Huyền Xà bộ, không có thực lực như vậy, thu phục cự quái như vậy!” Cơ Báo nhìn mười hai con cự quái điều võ dương oai ngoài thành, lại nhìn người khổng lồ chế cự quái phía sau cự quái thân khoác áo choàng màu đen, toàn thân đều bao phủ ở trong một tầng hắc khí nhàn nhạt, cắn răng nói: “Chúng ta hiểu rõ Hắc Thủy Huyền Xà bộ... Bọn hắc không có cái thực lực này, thu phục, dự trữ nuôi dưỡng cự quái như vậy.”

Cơ Báo đang giải thích, mười hai con cự quái đồng thời ra tay, rút ra trên mặt đất lượng lớn cát đá, hóa thành quả cầu đá hung hăng hướng tường bảo vệ ném mạnh tới.

Tiếng xé gió nặng nề không dứt bên tai, trên tường bảo vệ ánh lửa văng khắp nơi, tường bảo vệ kịch liệt run rẩy, thỉnh thoảng có mảnh vỡ to nhỏ từ trên tường bảo vệ sụp đổ.

Dựa theo hiệu suất công kích của bọn cự quái này, cho dù Lãnh Khê cốc có cuộn cuộn không ngừng mỹ ngọc và Hỏa Ngọc Tủy bổ sung tiêu hao, tường bảo vệ này nhiều nhất có thể kiên trì một tháng, sẽ bị bọn cự quái kia công kích triệt để đánh vỡ.

Lão thạch và một đám đồng bạn thạch quái hắc triệu tập đến rít gào trầm thấp, bọn họ liều mạng đâm ngực, hướng tới cự quái màu đen ngoài thành phát ra tiếng kêu khiêu khích. Trong tiếng kêu trầm thấp, ngoài thân bọn lão thạch có phù văn phong cách cổ xưa hiện lên, trên mặt đất không ngừng có bùn lầy quay cuồng mà đến, chồng chất bao trùm ở trên tường bảo vệ.

Những bùn lầy này một khi bao trùm lên tường bảo vệ, liền lập tức hóa thành tầng nham thạch cứng rắn. Tầng nham thạch này lực phòng ngự hiển nhiên không cường hãn bằng bản thể tường bảo vệ, quả cầu đá của cự quái một khi đánh xuống, lập tức sẽ là một mảng tầng nham thạch dài mười mấy trượng bị đánh thành phấn.

Nhưng bọn lão thạch cuồn cuộn không ngừng triệu hồi bùa lầy, cuồn cuộn không ngừng đắp lên tầng nham thạch mới, bọn cự quái điên cuồng công kích, tầng nham thạch sẽ không ngừng dày thêm, hai bên tiêu hao, thế mà miễn cưỡng duy trì một cái cân bằng đại khái.

Cơ Báo, Cơ Hạ đồng thời lộ ra nụ cười, có bọn lão thạch giúp, uy hiếp của đám cự quái này đối với Lãnh Khê cốc vẫn to lớn như cũ, nhưng ít nhất đã không tính là nguy hiểm lửa sém lông mày. Như vậy xem ra, bọn cự quái muốn công phá Lãnh Khê cốc, ít nhất cần ba tháng trở lên mới được.

“Hạo, theo ta!” Cơ Báo kéo Cơ Hạo một cái, mang theo hắn cùng Cơ Hạ đi vào sâu trong Lãnh Khê cốc.

Ngoài Lãnh Khê cốc truyền đến tiếng hô giết rung trời, liên quân ba tộc lấy hàng vạn để tính lớn tiếng hò hét hướng tường bảo vệ phát động tấn công.

Trên tường bảo vệ ánh lửa phun trào, phạm là địch nhân dám tới gần đều sẽ bị vu pháp hỏa diễm đặc thù của Hỏa Nha bộ công kích, không khí xung quanh càng trở nên dinh dính dị thường, cho dù chiến sĩ Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, cũng chỉ có thể miễn cưỡng leo lên tường thành, nhưng đối mặt chiến sĩ Hỏa Nha bộ trên tường bảo vệ ở trên cao nhìn xuống tiến công, bọn hắn thường thường còn chưa leo lên đã bị chém rơi xuống khỏi đầu tường.

Nhưng một lần này, có đám cự quái trợ trận, chiến sĩ Hỏa Nha bộ ở lúc chiến đấu còn phải chú ý tránh né quả cầu đá bắn nhanh đến, hơi không cẩn thận sẽ có chiến sĩ bị quả cầu đá ném tới đánh cho đứt gân gãy xương, trên một đoạn tường thành đấy sẽ lập tức có chiến sĩ ba tộc leo lên.

Công phòng chiến ở Lãnh Khê cốc, thế cục không thể nghi ngờ trở nên đặc biệt ác liệt.

Sâu trong Lãnh Khê cốc, Cơ Báo nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, lạnh giọng nói: “Bảy ngày rồi, Kim Ô lĩnh một chút tin tức cũng chưa truyền đến, nói cách khác, a công đã mất đi liên hệ với Kim Ô lĩnh.”

Cơ Hạ ở một bên bổ sung: “Chúng ta phải mấy chiến sĩ vụng trộm chuồn ra khỏi Lãnh Khê cốc, muốn lén về Kim Ô lĩnh báo tin. A công để lại ở trên người bọn họ vu pháp truy tung, bọn họ ở lúc tới gần Kim Ô lĩnh, đã bị giết.”

Cơ Báo lạnh nhạt nói: “Có người muốn chúng ta chết ở chỗ này, Hắc Thủy Thu lão cá chạch kia nói không sai.”

Cơ Hạ lắc lắc đầu, trầm giọng nói: “Kim Ô lĩnh bên kia chưa có tin tức, ngược lại Cơ Xu bên kia, dùng Hỏa Nha đưa tới tin tức —— hẳn hướng chúng ta đòi lượng lớn mỹ ngọc và Hỏa Ngọc Tủy, nói bọn họ đại chiến với Hắc Thủy Huyền Xà bộ, cần những tài nguyên này trợ chiến.”

Một đám lửa giận trong lòng Cơ Hạo xông thẳng lên đỉnh đầu: “Không còn mỹ ngọc cùng Hỏa Ngọc Tủy, Lãnh Khê cốc chúng ta còn thủ được sao?”

Kim Ô lĩnh tin tức ngăn cách, Cơ Xu thế mà lại thuận lợi truyền đến quân lệnh thúc giục tài nguyên tác chiến, ý tứ trong này chắc chắn còn cần nói thêm cái gì? Cho dù Cơ Xu là thủ lĩnh chiến sĩ Hỏa Nha bộ, hẳn cũng không có khả năng lấy thúng úp voi.

Rất hiển nhiên, phương diện này không thể thiếu bóng dáng Tất Phương bộ.

“Nếu chúng ta phá vây, rút lui?” Cơ Hạo lời này mới ra khỏi mồm, đã nhẹ nhàng cho mình một bạt tai.

Phá vây, rút lui? Ở dưới tình huống số lượng chiến lực cấp Đại Vu của kẻ địch vượt qua bên ta, bất cứ phá vây cùng rút lui nào cũng là chỉ còn đường chết. Lãnh Khê cốc có thi thổ phòng ngự hoàn thiện, nếu thế này cũng không ngăn được kẻ địch tiến công, vứt bỏ Lãnh Khê cốc rút lui chính là tự tìm đường chết.

“Còn có, a ba người không thể lui!” Cơ Báo nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “A ba người, nhiều năm như vậy chưa từng thất bại. Nếu hẳn bỏ lại Lãnh Khê cốc không để ý dẫn người đào tẩu, Cơ Xu bên kia lại đã hướng Lãnh Khê cốc phát đến mệnh lệnh thu thập tài nguyên, cuối cùng nếu Hỏa Nha bộ chiến bại, tất cả

tội lỗi đều sẽ chụp ở trên đầu a ba người.”

“Chúng ta chỉ có thể dựa vào chút lực lượng này trên tay, ứng phó kẻ địch bên ngoài càng ngày càng mạnh?” Cơ Hạo nhíu mày: “Hôm nay bọn chúng có thêm mười hai con cự quái, qua vài ngày nữa, bọn chúng còn có thể có thêm cái gì?”

“Cho nên, Hạo, hy vọng duy nhất của chúng ta, là ở trên người người.” Cơ Báo lạnh giọng nói: “Người và Man Man quan hệ không tệ, đi tìm nàng mượn một cánh quân tới. Thần quân của Chúc Dung thần quốc, chỉ cần có mấy nghìn người, Hắc Thủy Huyền Xà bộ liền xong rồi.”

Trong con người Cơ Hạo lóe ra tinh quang, yên lặng gật gật đầu.

Cơ Báo lấy ra một tấm bản đồ da thú, chỉ vào bản đồ từ từ nói:

“Hỏa Nha bộ nằm ở biên cương cực bắc Nam hoang, cách lãnh địa Chúc Dung thần quốc cực kỳ xa xôi. Muốn ở trong khoảng thời gian ngắn chạy tới Chúc Dung thần quốc, phải thông qua vụ trận đi qua.”

“Tất Phương bộ có vụ trận đến thẳng thần quốc, nhưng mà người không thể đi Tất Phương bộ.”

“Bộ tộc khác, cũng không đáng tin. May mắn a công còn biết một cái vụ trận.”

Một khắc đồng hồ sau, Cơ Hạo từ phía sau Lãnh Khê cốc vượt núi mà ra, dùng tốc độ nhanh nhất hướng phía nam lao vút đi.

Chương 116: Đạo Hữu

Mượn dùng đòn pháp thần kỳ của Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, Cơ Hạo giúp Nha Công đi theo giấu kín khí tức, lặng yên rời khỏi Lãnh Khê cốc.

Nha Công trước đó vài ngày bị thương nặng, tuy thương thế đã khôi phục hơn phân nửa, cơ thịt cuối cánh vẫn đau nhức khó chịu, khó có thể phi hành. Trong mưa to tầm tã, Cơ Hạo đem Nha Công thân thể thu nhỏ lại ôm trong ngực, thi triển đòn pháp, hóa thành một bóng người mờ lung như hơi nước, cấp tốc đi qua ở trong rừng rậm.

Trong thiên địa tràn ngập thủy nguyên lực nồng đậm, Cơ Hạo thi triển Tiên Thiên Linh Thủy Độn, giống như một con cá về tới biển lớn, tự do tự tại lắc đầu vung đuôi, một ngày một đêm đã độn ra mấy ngàn dặm.

Cơ Báo là một trong các trưởng lão tư cách lâu năm nhất Hỏa Nha bộ, ở Nam hoang, lão nhân sống được đủ lâu, là tài phú lớn nhất của một bộ tộc —— kiến thức rộng, hiểu biết đối với các loại bí văn nhiều lắm.

Ví dụ như nói, ở trong thâm sơn bí cốc cách Lãnh Khê cốc năm vạn dặm, có một tòa chiến bảo loại nhỏ Chúc Dung thần quốc bí mật thành lập, bên trong hàng năm có thần vệ đóng, càng có một tòa trận pháp truyền thống nổi thẳng nội địa Chúc Dung thần quốc, loại tin tức tuyệt mật này, man nhân bộ lạc Nam hoang tầm thường sao có thể biết?

“Nha Công, chúng ta ngày đêm không ngừng, đại khái cần bảy ngày có thể chạy tới.”

Đem một viên thuốc Thanh Phục phối chế đưa cho Nha Công, Cơ Hạo thấp giọng nói.

Nha Công không thoải mái vỗ vỗ cánh, kêu trầm thấp, vô thần ‘Quạ’ một tiếng. Vèn vèn năm vạn dặm khoảng cách, nếu hẳn có thể toàn lực phi hành mà

nói, ngăn ngừa một canh giờ có thể chạy tới, nhưng hiện tại, chỉ có thể dựa vào một mình Cơ Hạo cố gắng.

Vốn Lãnh Khê cốc, còn có Hỏa Nha Cơ Báo khế ước có thể cho Cơ Hạo mượn, nhưng trước đó vài ngày, Cơ Báo và kẻ địch ác chiến mấy trận, Hỏa Nha hãn khế ước cũng bị thương nặng, đang khẩn trương khôi phục. Hành động cầu viện quan hệ Lãnh Khê cốc thắng bại, chỉ có thể gửi gắm cho một mình Cơ Hạo.

“Được rồi, Nha Công, an tâm dưỡng thương, chờ người hồi phục, chúng ta đem đám rắn da thối kia xử lý toàn bộ... Người nói, chúng ta đi Bồ Phán, hay là chờ A Bảo huynh đệ trở về?”

Con mắt Nha Công trừng thật to, lâm vào trong suy tư thật sâu.

Sắc trời sáng lại tối, tối lại sáng, trong nháy mắt ba ngày ba đêm trôi qua, Cơ Hạo không ngủ không nghỉ ở trong núi rừng bốn ba ngày, chạy ra hơn hai vạn dặm. Dọc theo đường đi mượn dùng Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh thần diệu, mượn dùng mưa to tầm tã yểm hộ, Cơ Hạo hữu kinh vô hiểm đi ngang qua địa bàn vài con hung thú nguy hiểm, lộ trình đã đi qua một nửa.

Nha Công liên tục dùng vu dược của Thanh Phục điều dưỡng thân thể, thương thế lại khôi phục rất nhiều. Nó đứng ở đầu vai Cơ Hạo, thỉnh thoảng vung cánh, ý bảo chỉ cần tĩnh dưỡng một ngày rưỡi nữa, nó có thể miễn cưỡng bay lên.

Tuy tốc độ khẳng định không bằng thời kì toàn thịnh, nhưng mà ít nhất so với Cơ Hạo hiện tại thì nhanh hơn nhiều.

Lại liên tục chạy như điên non nửa ngày, Cơ Hạo đột nhiên ngừng lại, thở ra một hơi nặng nề. Trong ngực một đám khí đục ngầu mang theo nhiệt độ cao phun ra xa mười mấy trượng, toàn bộ giọt mưa ven đường nháy mắt bốc hơi lên, một luồng bạch khí to bằng thùng nước nhanh chóng xuất hiện ở trong màn mưa.

Hít thở mấy hơi thật sâu, hai tay Cơ Hạo kết ấn, thiên địa nguyên khí xung

quanh cuộn cuộn chảy vào thân thể, không ngừng bị tử phủ kim đan nuốt vào. Vừa mới chạy như điên non nửa ngày, đan nguyên pháp lực của tử phủ kim đan tiêu hao trên chín phần, Cơ Hạo vận khí điều tức, pháp lực đang không ngừng khôi phục.

Quay quanh Cơ Hạo, quỹ tích hạt mưa rơi xuống trong phạm vi trăm trượng cũng đã xảy ra vận vẹo kỳ dị, các giọt mưa xoay xoay rơi xuống mặt đất, nhẹ nhàng dung nhập nước đọng trong lòng đất, chưa bắn lên chút bọt nước nào.

Thậm chí tiếng mưa rơi ‘Rào rào’ trong thiên địa cũng đã biến mất, núi rừng vài dặm bên người Cơ Hạo im ắng, gió bất động, cây bất động, lá cỏ cũng bất động, thậm chí tốc độ hạt mưa rơi xuống cũng càng lúc càng chậm, vô số giọt mưa cũng có xu thế đình trệ ở trong không khí.

Linh hồn câu thông vũ trụ, giơ tay nhắc chân phong vân biến sắc, Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh của Cơ Hạo sau khi ngưng tụ thành kim đan, nhất cử nhất động, một lần hô hấp, đều có các loại dị tượng theo đó sinh ra. Đang toàn lực khôi phục đan nguyên pháp lực, hắn cũng bất chấp che chắn những cảnh tượng kỳ dị này.

Ngoài vài dặm, màn mưa trong núi rừng đột nhiên tách ra hai bên, hai nam tử thanh niên mặc áo gai thô màu trắng, chân trần, tóc dài rối tung, cầm một cây trúc côn toàn thân sạch sẽ phá vỡ màn mưa đi ra.

Bọn họ mỗi một bước đạp trên đất, đều như có một đám khí kinh vô hình nâng thân thể bọn họ, ở trong núi rừng không biết hành tẩu bao xa, trên đôi chân trần của bọn họ vẫn chưa dính một chút nước bùn.

Hai người bộ dạng cao lớn tuấn lãng, mũi thẳng, hốc mắt hãm sâu, bộ mặt rất có cảm giác lập thể như pho tượng, trong con ngươi thần quang bắn ra bốn phía, nhất cử nhất động đều tràn ngập một loại sức quyến rũ thần bí khó có thể hình dung, như lốc xoáy hấp dẫn chú ý của người ngoài.

Mang theo nụ cười mỉm, thân hình hai người đột nhiên nhẹ nhàng rời mặt đất

bay lên, đứng lơ lửng ở đầu cành một cây đại thụ, ngắm nhìn Cơ Hạo ngoài vài dặm khôi phục pháp lực tạo thành dị tượng. Nụ cười vốn thoải mái thanh thản không còn sót lại chút gì, sắc mặt hai người đều trở nên có chút khó coi.

“Thiên nhân hợp nhất, hồn nhiên thiên thành, kẻ này tu vi đáng kinh ngạc đáng than thở.”

“Không biết là đệ tử nhà ai? Không ngờ được ở Nam hoang này, còn có nhân vật đặc sắc như thế? Còn nhỏ tuổi, quả thật không dễ dàng gì.”

“Còn có thể là nhà ai? Thiên địa cự lực như chim bay vào rừng, chỉ nạp không ra, loại thủ đoạn này, trừ mấy nhà đó, Nam hoang đám mọi rợ này, bọn hăn có thể có thần thông pháp môn cỡ này? Mặc kệ là nhà ai, tóm lại không phải chúng ta.”

“Không phải chúng ta, vậy thì thật đáng chết.”

Hai người thấp giọng cười nói vài câu, nhìn nhau một cái, gật gật đầu, hai chân khẽ điểm ngọn cây, nhất thời nhẹ nhàng ngự phong hướng Cơ Hạo lướt đi.

Vô thanh vô tức, hai người tới gần Cơ Hạo năm dặm, ba dặm, hai dặm...

Cách Cơ Hạo còn có một dặm, gió mát kéo theo trên thân hai người đột nhiên va vào một hạt mưa lơ lửng ở không trung, Cơ Hạo giật mình, như con nhện già chiếm cứ ở chính giữa mạng nhện, bị người ta chạm tới tơ nhện mép ngoài cùng, hăn mở choàng mắt, hung hăng hướng phương hướng giọt mưa bị chạm nhìn lướt qua.

Trong thần sơn rừng rậm, hai thanh niên áo trắng bay bay, tóc dài bay bay, mặt mang nụ cười quỷ dị sóng vai ngự phong mà đến, tư thế này khiến Cơ Hạo theo bản năng tùy tay bắt pháp ấn, thủy khí xung quanh cuộn cuộn rút vào trong thủ ấn, hóa thành một đạo Quý Thủy Thần Lô vô thanh vô tức kích phát.

Lúc thần lô phát động, Cơ Hạo theo bản năng liên tưởng đến rất nhiều truyền

thuyết cổ quái nổi tiếng kiếp trước —— ai bảo hai nam tử này trang phục quái dị như thế, hơn nữa lúc hành động một chút thanh âm cũng không có, làn da còn trắng nõn nhẵn nhụi giống như thoa phấn như thế?

Ở Nam hoang, Cơ Hạo chưa từng gặp người nào bộ dạng trắng nõn tuấn mỹ như thế!

Quý Thủy Thần Lôi lúc phát động vô thanh vô tức, tốc độ lại mau lẹ tuyệt luân, lôi quang màu đen to bằng nắm tay nháy mắt chợt lóe đã tới trước mặt hai người, sau đó vô thanh vô tức bộc phát ra. Âm kinh kéo dài mang theo lực thẩm thấu tàn nhẫn phá xương đục bụng, nhất ** giống như sóng thần hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Hai nam tử trẻ tuổi đang vẻ mặt mỉm cười phi thân đến, chợt một đạo Quý Thủy Âm Lôi phát nổ, áo trắng trên thân hai người ầm ầm nổ tung, lộ ra quần áo trong hoa mỹ lót tơ lụa màu trắng chế thành, đồng thời trên những thứ quần áo trong đó không ngừng phun ra từng đạo bảo quang màu trắng, gắt gao ngăn chặn lực đạo âm nhu của thủy lôi.

“Vị đạo hữu này, khoan động thủ!” Hai người đồng thời kinh hô một tiếng.

“Đạo hữu?” Cơ Hạo nhíu mày: “Hai vị huynh đệ, các người nói ‘đạo hữu’ là đồ chơi gì? Có thể ăn sao?”

Cơ Hạo là quyết tâm giả bộ hồ đồ đến cùng.

Chương 117: Dừng Bước

“Đạo hữu tuổi còn trẻ, thật nghịch ngợm!”

Một vị thanh niên khẽ cười, ngón út tay phải khẽ búng, một luồng bạch quang nhàn nhật liền hướng Cơ Hạo bắn nhanh đến: “Bướng bỉnh, nên đánh. Vừa rồi lời đó quá dọa người, đạo hữu là phải bị hảo hảo giáo huấn một trận mới đúng.”

Bạch quang nhàn nhật ở trong màn mưa rất không bắt mắt, xấp xỉ với ven mây mưa trên trời ngẫu nhiên lộ ra một mảng mặt trời, nhưng một đạo bạch quang này sau khi xuất hiện, một mảng núi rừng to như vậy cũng trở nên nhu hòa.

Gió không cuồng bạo nữa, mưa không tầm tã nữa, cỏ cây trong núi rừng tư thái lắc lư cũng trở nên càng thêm mượt mà. Thậm chí dưới bầu trời xám xịt, núi rừng có chút tối tăm, cũng bởi vì một đạo bạch quang này xuất hiện trở nên sáng ngời mà ấm áp.

Bạch quang nhàn nhật xuyên thấu màn mưa, nơi đi qua, toàn bộ hạt mưa trong mười mấy trượng phụ cận đều nở rộ, giống như nụ hoa nở rộ ra, biến thành từng đóa hoa sen nước long lanh trong suốt to bằng nắm tay, theo tiếng ngâm tụng trầm thấp mà uy nghiêm, kéo ra từng cái đường cong ngân nga, hướng quanh thân Cơ Hạo đánh tới.

Cơ Hạo trừng lớn mắt, kinh nghi bất định nhìn một chút bạch quang không bắt mắt này.

Hoa sen nước lượn vòng đầy trời mà đến tràn ngập mi mắt, chỗ tầm mắt có thể đạt tới, chỉ có từng đóa hoa sen nước long lanh trong suốt đang bay múa, đang xoay quanh. Hoa sen nước khéo léo, tinh xảo kéo không khí kịch liệt dâng trào, phía sau mỗi một đóa hoa nho nhỏ, đều kéo theo một luồng gió xoáy giống như rồng nổi giận.

Hoa sen nước nhìn như tinh xảo không có bất cứ lực sát thương gì, áp lực mang tới cho Cơ Hạo, lại giống như một ngọn núi nhỏ nhằm vào đầu nện xuống.

“Có chút ý tứ.” Cơ Hạo cất tiếng cười to, sau lưng một mảng ánh lửa màu đỏ vàng phun ra, hai con người Kim Ô mượn mà ở trong ánh lửa chột lóe mà qua, trên năm tay hấn phủ một mảng ánh lửa nhàn nhạt, vung hai năm tay liền hướng hoa sen nước đập vào mặt đánh tới.

“Thật mãnh liệt, lỗ mãng, quả thật là mọi rợ Nam hoang.” Hai thanh niên đồng thời lên tiếng trào phúng.

Một đóa hoa sen nước nện ở trên năm đấm của Cơ Hạo, Cơ Hạo thúc dục khí lực toàn thân hung hăng đánh một quyền tới, nhưng hoa sen nước phía trước trống rỗng, mang theo áp lực vô biên đập vào mặt mà đến, thế mà lại là một mảng ảo ảnh. Năm đấm của Cơ Hạo nện ở trong không khí trống rỗng, lực lượng toàn thân rơi vào khoảng không, ở không trung đập ra một mảng ánh lửa phạm vi mấy trượng, kéo theo một tiếng nổ lớn.

“Giả?” Cơ Hạo kinh hô!

Trong nháy mắt tiếp theo, hàng trăm công kích từ bốn phương tám hướng đánh ập tới, hung hăng nện ở trên người Cơ Hạo. Mỗi một đòn đều giống như một ngọn núi nhỏ nện xuống, đánh cho nhuyển giáp da thú trên người Cơ Hạo hầu như là nháy mắt tổn hại, lộ ra nhuyển giáp bó sát người phía dưới.

Nhuyển giáp bó người A Bảo luyện chế tản mát ra thanh quang nhàn nhạt, biến ảo thành hoa sen to bằng bàn tay kề sát thân thể Cơ Hạo chậm rãi xoay tròn.

Vô số đóa hoa sen nước trong suốt bỗng dừng sinh ra, gào thét rơi xuống, không ngừng đánh vào trên người Cơ Hạo. Trên giáp trụ hoa sen xanh xoay tròn, mặc cho hoa sen nước oanh kích đầy trời, toàn bộ bị hoa sen xanh nghiền thành phần.

Một mảng bạch quang từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào trên trái

tim Cơ Hạo, nổ vang một tiếng, bùn đất bên người Cơ Hạo ầm ầm bay lên, hóa thành sóng đất cao trăm trượng hướng bốn phương tám hướng phun ra. Một cái hố to rộng cả dặm, sâu trăm trượng chợt hiện ra ở dưới chân Cơ Hạo, Cơ Hạo bị lực lượng khổng lồ đánh vào, thân bất do kỷ rơi vào trong hố sâu.

“Thú vị, thú vị, xem xem chúng ta phát hiện cái gì?” Thanh niên chưa ra tay lạnh nhạt cười nói: “Nhuyễn giáp sát người này thật đúng là lợi hại!”

Hai thanh niên không chút nào che dấu ý tham lam trong con người bọn họ, giống như ác lang nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Thanh niên vừa mới ra tay vội vàng kêu lên: “Sư huynh, là ta ra tay, giáp trụ này có duyên với ta!”

Sư huynh chưa ra tay lớn tiếng quát: “Sư đệ, đạo hạnh của người vẫn chưa đủ, tâm cảnh tu vi vẫn hơi kém, người ra tay không sai, nhưng đứa bé này còn chưa bị người đánh chết, giáp trụ này, duyên phận với ta cũng sâu nha!”

Hai người đồng thời giơ lên côn trúc trong tay dùng sức vung, nhất thời mưa gió phạm vi vài dặm đồng thời phát ra bạch quang nhàn nhạt, vô số hạt mưa nổ rộ, hóa thành các đóa hoa sen nước hương hố sâu dưới mặt đất tràn vào.

Cơ Hạo mặt xám mày tro ghé vào trong hố to, cả người tràn đầy bùn lầy.

Một chỉ vừa rồi, nhẹ nhàng băng quơ lại chất chứa công kích cực kỳ đáng sợ, đó tuyệt đối là lực công kích cấp Đại Vu. Nếu không phải giáp trụ trên người đặc lực, Cơ Hạo đã bị một chỉ này xóa sổ.

Dù là có giáp trụ ngăn cản trên chín phần lực công kích, lực lượng còn sót lại vẫn xuyên thấu qua giáp trụ, chấn cho lục phủ ngũ tạng Cơ Hạo quay cuồng từng đợt. Đây còn là kết quả Cơ Hạo sau khi nhiều lần được kỳ ngộ, hấp thu thiên địa kỳ trân bao gồm Địa Mạch Nguyên Nhũ ở trong, cường độ thân thể tăng cường thật lớn.

Nếu không phải khoảng thời gian này thân thể Cơ Hạo được cường hóa, một chỉ vừa rồi đã đủ khiến nội tạng hắn bị thương tổn.

Tựa vào trong bùn lầy thật dày, Cơ Hạo cau mày.

Từ nơi nào toát ra hai thẳng cha này? Thần thông pháp môn của bọn hắn cực kỳ quái dị, ánh mắt Cơ Hạo tập trung hoa sen nước, thế mà một quyền bị trượt?

Hơn nữa trong công kích của bọn hắn, loại lực lượng kia làm người ta không tự chủ được trầm tĩnh lại, thân thể và linh hồn đều trở nên nhàn tản, thoải mái, không tự chủ được buồn ngủ mông lung, lại vô cùng uy nghiêm, rộng lớn, rốt cuộc lai lịch thế nào?

Đang đau khổ suy tư, đỉnh đầu chợt sáng ngời, công kích cường đại hơn xa so với một chỉ vừa rồi gấp trăm lần hạ xuống, vô số hoa sen nước trong suốt long lanh bay lả tả xuống. Cơ Hạo kinh hãi ngẩng đầu, đôi mắt đột nhiên biến thành màu đỏ vàng thuần túy.

Kim Ô Thần Mâu toàn lực phát động, giống như hai vầng mặt trời nhỏ chiếu cả bầu trời, đủ để phá vỡ tất cả vô căn cứ.

Cửu Tự Chân Ngôn ngưng kết chín cái pháp ấn vờn quanh con người màu đỏ vàng cấp tốc xoay tròn, thế giới trước mắt Cơ Hạo đột nhiên thay đổi màu sắc.

Xuyên thấu qua ánh sáng nhàn nhạt, màu trắng kia, thiên địa vẫn là một mảng tối tăm, vẫn là núi rừng gió mưa thê lương, hạt mưa rơi xuống đầy trời nở rộ ra hoa sen nước, giống như sao băng từ bầu trời rơi thẳng tắp xuống, hung tợn hướng Cơ Hạo đập xuống.

Những đóa hoa sen nước đó kéo theo đường cong kì ảo, chấn động không khí hình thành cơn lốc, tất cả đều là ảo tượng!

Ở trong ảo giác đầy trời, ở trong vô số đóa hoa sen nước bao vây, hai thanh niên áo trắng cầm côn trúc, đã ẩn nấp thân hình đến bên người Cơ Hạo, côn trúc

hung hăng hướng đầu Cơ Hạo đánh xuống.

Xem tư thế hung tợn của hai người, bọn họ hoàn toàn đem Cơ Hạo coi là kẻ địch có thù giết cha, không đội trời chung.

“Oán khí thật lớn, hai vị ‘đạo hữu’, tiểu tử sẽ không phụng bồi.” Cơ Hạo cười một tiếng sang sảng, thân thể nhoáng lên một cái, chợt hóa thành một đám thủy quang nổ tung.

Hai cây côn trúc hung hăng đánh vào trên thủy quang Cơ Hạo biến thành, vô số giọt nước bắn phun ra, hai thanh niên công kích thất bại, Cơ Hạo đã sớm nương gió mưa đầy trời, thi triển Tiên Thiên Linh Thủy Động nháy mắt động ra ngoài trăm trượng.

Mi tâm hai thanh niên một đóa hoa sen màu trắng từ từ nở rộ, từng luồng tinh thần dao động tinh thuần hướng xung quanh khuếch tán ra, rất nhanh tinh thần dao động của bọn họ đã khóa thân hình Cơ Hạo.

“Đạo hữu xin dừng bước, trọng bảo trên người đạo hữu có duyên với ta, còn xin đạo hữu giúp chút!” Vị sư huynh kia cất tiếng cười to, rung tay đem một viên bảo châu màu trắng to bằng nắm tay đánh ra.

Chương 118: Có Duyên

‘Đạo hữu xin dừng bước’!

Trong lòng Cơ Hạo rét lạnh, vội vàng thúc dục pháp lực, thân thể hoàn toàn tan vào gió mưa thê lương, dung nhập hơi nước mông lung. Nhưng hai thanh niên phía sau thần niệm lực giống như giò trong xương, gắt gao dính ở trên người Cơ Hạo.

Thần niệm, linh hồn tu luyện có thành tựu, linh hồn lực phóng ra ngoài, không sợ mưa gió lôi đình các thiên tượng tự nhiên bình thường, có thể xưng là thần niệm.

Hai thanh niên này giống với Cơ Hạo, tu luyện thần thông pháp môn đặc thù nào đó, ngưng tụ thần niệm lực các Đại Vu Nam hoang vĩnh viễn không thể có được. Tu vi bọn họ mạnh hơn Cơ Hạo, độn pháp của Cơ Hạo tất nhiên thần diệu, nhưng thực lực chênh lệch quá lớn, căn bản không thể thoát khỏi thần niệm hai người tập trung.

Bóng người mông lung chợt lóe mà qua, nháy mắt lướt qua gần mười dặm.

Một viên bảo châu mông lung to bằng nắm tay, mang theo bạch quang nhàn nhạt từ trên cao rơi xuống, hung hăng bổ về phía lưng Cơ Hạo.

Hào quang giáp trụ trên người Cơ Hạo chợt sáng ngời, cả thầy ba mươi sáu đóa sen xanh xoay quanh mà sinh ra, ùn ùn hướng bảo châu màu trắng cản lại. Bảo châu và sen xanh va chạm, chưa phát ra nửa điểm thanh âm, liền nhìn thấy hào quang trên bảo châu dao động, từng đóa sen xanh liên tiếp ảm đạm, cuối cùng bảo châu thật sự rơi ở trên người Cơ Hạo.

Giáp trụ kịch liệt rung động, thanh quang run rẩy mãnh liệt.

Một lần này, lực công kích bảo châu chất chứa làm giáp trụ không thể hoàn

toàn triệt tiêu, có một bộ phận nhỏ dư kinh hung hăng xâm nhập thân thể Cơ Hạo, Cơ Hạo chỉ cảm thấy một lực đạo mênh mênh, to lớn nện ở trên người, trúng xương cột sống phát ra tiếng ‘Kéo kẹt...’ không chịu nổi gánh nặng, hẳn có thể rõ ràng cảm giác có vài đoạn xương cột sống cũng đã nứt ra các tia vết nứt.

Lực lượng mạnh mẽ chấn động lực phủ ngũ tạng, ngực Cơ Hạo nóng lên một trận, ngưng máu tươi lớn trộn lẫn các tia lửa màu đỏ vàng phun ra, ‘Ào’ một cái cả mảng huyết quang xen lẫn ánh lửa phun xuống đất, đem mặt đất thiêu đốt ra một cái hố to kích thước mười mấy trượng.

Hơi nóng cuộn cuộn phóng lên cao, cuồng phong cuốn theo mưa to đánh vào trong hố to, trong hố hòa tan nham thạch nóng chảy và nước mưa ập vào nhau, tung tóe lên vô số hơi nước.

Cơ Hạo thét dài một tiếng trầm thấp, ‘Lâm’ ‘Bình’ ‘Đấu’ ‘Giả’ ‘Giai’ ‘Trận’ ‘Liệt’ ‘Tiền’ ‘Hành’ chín chữ chân ngôn nổi đuôi ra, bản thân từ trong tối ngoài tản mát ra ánh sáng rạng rỡ, thiên địa nguyên khí, tất cả lực lượng thần bí trong vũ trụ không ngừng ủa vào thân thể, cả người trong suốt long lanh tựa như bảo châu, một tia nguyên khí cũng chưa tiết ra ngoài.

Luồng ngoại lực đó đủ để tạo thành thương thể càng thêm thâm thiết gấp mười đối với Cơ Hạo, như nước lũ bị đê đập phong tỏa, sau khi ở trong cơ thể Cơ Hạo quay cuồng một trận, liền theo con đường Cơ Hạo mở cho nó, từ trong miệng Cơ Hạo phun ra.

Một đạo bạch quang bắn ra ngoài vài dặm, toàn bộ cây gỗ lớn ven đường ùn ùn gãy nát. Cuối cùng bạch quang rơi ở trên một đỉnh núi nhỏ, đem ngọn núi nhỏ đó hủy diệt trong nháy mắt.

Thương thể trong cơ thể bị cố định ở trong nháy mắt vừa rồi, theo thiên địa nguyên khí không ngừng ủa vào, tiềm lực sinh mệnh cường đại của bản thân bị kích phát, thương thể nhanh chóng khôi phục. Trên xương cột sống Cơ Hạo vang

lên một trận ‘Rắc rắc’, xương cột sống đau đớn nhanh chóng bị một sự mát mẻ bao phủ, thống khổ cấp tốc tiêu tán.

Thét dài một tiếng, Cơ Hạo quay đầu hướng hai thanh niên nhìn một cái, đem gương mặt bọn họ chặt chẽ ghi nhớ dưới đáy lòng, sau đó một đôi cánh do lửa ngưng tụ thành mở ra ở sau người, trong cơ thể mấy chục đường kinh lạc đối ứng thần thông Lưu Quang Hỏa Dực thiêu đốt dữ dội, thiên địa nguyên khí khổng lồ bị những kinh lạc đó cắn nuốt, thiêu đốt, một lực thúc đẩy mạnh mẽ chọt thêm vào ở trên người Cơ Hạo.

Nha Công hưng phấn quát to một tiếng, trong tiếng ‘Quạ’, hai cái lông chim màu đen trên người Nha Công bay lên, nhẹ nhàng rơi ở trên chân Cơ Hạo. Lông chim màu đen chọt cháy lên, hóa thành hai cái phù văn thật nhỏ vụn vụn dính chặt ở trên người Cơ Hạo.

Đây là vụ pháp phụ trợ Nha Công thi triển, có hai phù văn này trợ trận, Cơ Hạo ở trong một khắc đồng hồ tới đây, tốc độ đủ để tăng thêm hai lần.

“Hai vị đạo hữu hôm nay ban thưởng hậu hĩnh, ngày sau chắc chắn cảm tạ nhiều!” Cơ Hạo cất tiếng rống to, thân thể hóa thành một ánh lửa rất nhỏ xé rách màn mưa, lao thẳng tắp lên giữa không trung, sau đó kéo theo cả mảng lớn tàn ảnh hướng mục tiêu lao đi.

Lưu Quang Hỏa Dực tốc độ cực nhanh, Cơ Hạo thi triển bí pháp phi hành của Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh phối hợp, tốc độ càng thêm kinh người. Tuy pháp lực tiêu hao quá mức, loại cấp tốc phi hành này nhiều nhất duy trì hai khắc đồng hồ, nhưng ở trong mắt hai thanh niên, tốc độ của Cơ Hạo giờ phút này làm bọn họ cũng có chút run sợ trong lòng.

Bọn họ toàn lực thúc dục độn pháp, cũng không cách nào bay nhanh giống Cơ Hạo!

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, vô số mưa rơi ở trên người Cơ Hạo, sau đó bị nhiệt độ cao thúc giục thành hơi nước. Hai thanh niên như lửa đốt xông bay lên trời, đập

một đám mây trôi nhàn nhạt cấp tốc hướng Cơ Hạo đuổi theo, nhưng rất rõ ràng, tốc độ của bọn họ so với Cơ Hạo chậm hơn khoảng ba thành!

Đặt ở ngày thường, tốc độ của bọn họ so với Cơ Hạo nhanh hơn không ít, nhưng sau khi Nha Công bỏ hai cái lông chim, thêm vào vu pháp cho Cơ Hạo, Cơ Hạo đã nhanh hơn bọn hắn. Hai thanh niên tức giận đến mức liên thanh nguyên rủa, nhưng trong con người bọn hắn không ngừng lóe ra tinh quang, biểu cảm tham lam trên mặt càng thêm nồng đậm.

Hạt bảo châu màu trắng kia, là sự phụ hai người ban cho, cho vị sư huynh này trọng bảo bảo mệnh, vị sư huynh này từng dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, một bảo châu đập chết một con giao long tu vi so với mình còn cao hơn một đoạn, có thể thấy được lực sát thương của bảo châu này lớn bao nhiêu.

Trọng bảo như thế, thế mà chỉ đánh cho Cơ Hạo ói ra một ngụm máu, có thể thấy được giáp trụ này trên người Cơ Hạo, so với viên bảo châu này mạnh hơn nhiều, dù sao thực lực chênh lệch của Cơ Hạo và hai người bọn họ bày ra ở đó!

“Đạo hữu, còn xin dừng bước. Giáp trụ trên thân người có duyên với ta, người không đi được.” Hai thanh niên cùng cất tiếng cười to, gã sư huynh kia cắn chót lưỡi, phun một ngụm tinh huyết ở trên bảo châu màu trắng, bảo châu phóng ra một luồng sáng chói mắt, bao lấy thân thể hắn, tốc độ chợt gia tăng năm thành, nhanh chóng hướng Cơ Hạo đuổi theo.

Phun ra một ngụm tinh huyết, sắc mặt vị sư huynh kia chợt trở nên tái nhợt đi rất nhiều, hiển nhiên nguyên khí của hắn tổn hại rất nặng.

Nhưng nụ cười trên mặt hắn lại là như thế nào cũng không che dấu được, hắn thậm chí rảnh rỗi dương dương đắc ý quay đầu nhìn sư đệ thẹn quá hóa giận một cái —— hắn phen này đuổi theo, giáp trụ trên người Cơ Hạo đã hoàn toàn vô duyên với sư đệ hắn.

Cơ Hạo nhíu mày, sát khí phía sau càng lúc càng nặng, hai hàng lông mày dài của gã sư huynh kia chậm rãi nhướng lên, một mảng sát ý quanh quẩn mi tâm,

dụng tâm giết người đoạt bảo là rõ ràng như thế. Càng đòi mạng hơn, hao phí bản mạng tinh huyết nhất định, Cơ Hạo muốn chạy, cũng chạy không nổi với gã.

Đúng lúc này, Cơ Hạo cấp tốc vòng qua một chân núi nho nhỏ, vừa mới từ bên một vách núi như bình phong vòng qua, phía sau một thanh niên cầm sáo nhỏ, trên người cũng mặc áo vải thô màu trắng đập một mảng đám mây nước đi lên đón.

Vừa thấy Cơ Hạo, thanh niên này liền lớn tiếng cười lên: “Đạo hữu, trọng bảo trên người người có duyên với ta, còn xin dừng bước một hai.”

Thanh niên vung lên sáo nhỏ trong tay, ba thanh nguyệt nha loan đao to bằng bàn tay tỏa ra tinh quang bắn nhanh ra, hóa thành ba dải hàn quang dài hơn một trượng hướng vào đầu Cơ Hạo bổ xuống.

Cơ Hạo bị dọa nhảy dựng, theo bản năng kinh hô: “Phi... Phi đao?”

Chương 119: Cường Tập

Cơ Hạo ánh mắt cuồng nhiệt nhìn ba thanh phi đao lẳng không chém xuống.

Thật sự kích động, kích động đến mức mỗi một sợi lông toàn thân đều đang run rẩy. Tuy trước mắt là ba thanh phi đao, nhưng mà không hề nghi ngờ, đây là ngự kiếm thuật. Kiếp trước thời đại mạt pháp, ngự kiếm thuật chỉ là truyền thuyết, Cơ Hạo lật khắp đạo tạng, kinh Phật, điển tịch các nhà lưu phái, có thể nhìn thấy cũng chỉ là ghi chép vụn vặt.

Ngự kiếm lẳng không, nháy mắt vạn dặm, ở ngoài ngàn dặm, vùng kiếm giết người.

Từng có một đoạn thời gian rất dài, Cơ Hạo cũng mê say thật sâu vì phong thái kiếm tiên trong truyền thuyết, cái này cũng là một trong các động lực chủ yếu nhất hấn vất hết óc, tìm hiểu ra Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh.

Ngại là hấn khi đó, ngay cả một thanh bảo kiếm có linh tính cũng không tìm thấy.

Mà trước mắt, ba thanh phi đao tỏa ra tinh quang, linh khí quanh quẩn, đang hung hăng hướng hấn bổ xuống.

Mang theo một tia tán thưởng, Cơ Hạo thậm chí nhất thời xem nhẹ đây là chiến trường sinh tử. Thân thể hấn nhẹ nhàng lướt qua một cái đường cong, đã hiểm lại càng hiểm hơn tránh được ba thanh phi đao. Hấn thậm chí còn từ bên hông rút ra một con dao găm, ở lúc ánh đao lướt qua thân thể mình, dao găm chế tạo từ thép tốt nhẹ nhàng chạm một cái ở trên ánh đao.

Vô thanh vô tức, thậm chí cổ tay không thể cảm nhận được nửa điểm khí lực, dao găm rên từ thép tốt bị ánh đao xay thành phấn.

Chỉ là một mảnh dao khí ánh đao mang theo đảo qua tay Cơ Hạo, một tầng

da thịt thật dày ở mu bàn tay hẳn bị đao khí cuốn vỡ nát, lộ ra xương cốt long lanh như tinh thạch phía dưới. Áo giáp A Bảo luyện chế phun ra một đạo thanh quang ngăn cản đao khí, nhưng vừa mới chịu một đòn của bảo châu, lực phòng ngự của giáp trụ hiển nhiên còn chưa khôi phục, Cơ Hạo lập tức chịu thiệt lớn.

Trên mu bàn tay máu tươi đầm đìa, Cơ Hạo đau đến trước mắt tối sầm, vội vàng ngằm vận bí pháp, mạnh mẽ che lại mạch máu phụ cận vết thương, để vết thương không chảy máu nữa.

Ba đạo ánh đao xoay quanh một cái, lại hướng Cơ Hạo chém xuống. Một lần này, Cơ Hạo không dám mạo hiểm nữa, hắt thét dài một tiếng, vội vàng thúc giục Lưu Quang Hóa Dực hướng rừng rậm ở bên chạy trốn.

Hai thanh niên phía sau đã đuổi tới, nhìn thấy nam tử thanh niên phía trước chặn đường đi của Cơ Hạo, hai người cùng lên tiếng cười nói: “Đại sư huynh, không ngờ được người có nhã hứng như thế?”

Sáo nhỏ trong tay đại sư huynh nhẹ nhàng vung lên, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng thổi một tiếng, sau đó cười vang nói: “Hai vị sư đệ, giáp trụ trên người kẻ này chính là bảo vật thật sự, có duyên phận lớn với ta, hai vị sư đệ sẽ không tranh đoạt với ngu huynh chứ?”

Hai thanh niên phía sau sắc mặt khó coi giống như bị cưỡng bức ăn ba cân phân trâu, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp biến thành một mảng đen sì.

Nhưng đại sư huynh nhà mình đã mở miệng, hai người chỉ có thể không tình nguyện lắc lắc đầu, cười khan: “Vật này, quả nhiên có duyên với đại sư huynh!”

Ba người cùng cất tiếng cười vui, trong tiếng cười tràn ngập tình nghĩa thân thiết huynh hữu đệ cung, chỉ là trong mắt đại sư huynh nhanh chóng hiện lên một mảng khinh thường, trong mắt hai sư đệ thì nhanh chóng xẹt qua một tia thẹn quá hóa giận cùng oán hận, chi tiết nhỏ này không đáng nói với người ta.

Đại sư huynh chỉ tay, ba ánh đao hung hăng hướng Cơ Hạo đuổi theo, sau đó

hắn đem sáo nhỏ ghé vào bên khóe miệng, nhẹ giọng cười nói: “VẬY, còn nhọc hai vị sư đệ ngăn trở đưa nhóc này cho ngu huynh. Còn nhỏ tuổi, thẳng nhãi này quả thật khó chơi.”

Hai thanh niên cười gượng vài tiếng, mặt âm trầm đẩy nhanh tốc độ, toàn lực hướng Cơ Hạo đuổi theo.

Cơ Hạo hướng phía trước chạy như điên, mắt thấy đã sắp chạy vào trong rừng rậm. Hai thanh niên cách hắn còn có hơn nửa dặm, mà ánh đao kia cách Cơ Hạo chỉ có không đến hai mươi trượng. Nhưng Cơ Hạo tự tin, hắn nhất định có thể ở trước khi ánh đao đuổi kịp mình đã chạy vào trong rừng.

Rừng rậm Nam hoang, địa hình gập ghềnh, nơi nơi đều là cây mây cỏ tranh, giờ phút này chính là phong thủy bảo địa Cơ Hạo bảo mệnh ẩn thân.

Nhưng vị đại sư huynh kia lặng yên cười, ngón tay khẽ ấn một cây sáo nhỏ lục trúc chế thành kia, một khúc sáo du dương đột ngột từ mặt đất mọc lên, giống như một trận gió mát, ở trong mưa rền gió dữ trong khoảnh khắc truyền khắp phạm vi mười dặm.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tử phủ kim đan điên cuồng xoay tròn lên, tiếng sáo du dương dễ nghe ở trong lỗ tai hắn liền biến thành ma âm đòi mạng, giống như vô số thanh đao nhọn hung hăng hướng linh hồn Cơ Hạo đâm xuyên tới.

Càng thêm đáng sợ là, có vô số ác quỷ hình thù kỳ quái bỗng dưng xông ra ở bên người Cơ Hạo, vươn tứ chi be bét máu thịt muốn bắt được Cơ Hạo. Một luồng khí âm hàn mãnh liệt từ bốn phía đánh úp lại, thân thể Cơ Hạo cứng ngắt từng đợt, lục phủ ngũ tạng cũng sắp bị đông lại.

Ảo giác, ảo giác, nhất định là ảo giác!

Cơ Hạo hét lớn một tiếng, Cửu Tự Chân Ngôn ‘Đấu’, ‘Trận’, ‘Liệt’ ba đại chân ngôn nối đuôi nhau ra khỏi miệng, toàn bộ tinh thần lực chột ngưng tụ một

cục, một cỗ khí tức mạnh mẽ kiên định như núi không thể phá hủy từ trong cơ thể hần bùng bùng sinh ra.

Miệng mở ra, mảng lớn Kim Ô Thổ Tức phun ra, ánh lửa màu đỏ vàng chất chứa một tia vô thượng phá tà lực của thượng cổ Kim Ô gào thét bao trùm phạm vi mấy chục trượng. Toàn bộ ác quỷ trong bóng đêm cùng kêu lên gào thét lui tan, trước mắt Cơ Hạo chợt sáng ngời, vẫn là một mảng núi rừng bảo tố thống trị kia.

Phía sau, đại sư huynh kinh dị một tiếng, sáo nhỏ trong tay ‘Rắc’ một cái nứt ra một khe hở nho nhỏ.

“Thằng nhãi, ngươi muốn chết!” Đại sư huynh hét một tiếng giận dữ, chỉ tay, ba đạo ánh đao càng nhanh thêm ba phần, nương trong nháy mắt Cơ Hạo bị tiếng sáo mê hoặc xé ra hư không hai mươi trượng, hung hăng chém ở trên lưng Cơ Hạo.

Cơ Hạo kêu đau một tiếng, thanh quang trên giáp trụ lưu chuyển chặn đao phong không thể cắt vào thân thể Cơ Hạo, nhưng trong ánh đao chất chứa ba đạo đao ý cực kỳ sắc bén có một bộ phận nhỏ xâm nhập vào, giống như vô số thanh đao nhỏ hung hăng đâm ở trên lục phủ ngũ tạng của Cơ Hạo.

Bụng đau quặn lên, há mồm phun ra một dòng máu nóng.

Ba ánh đao ‘Xẹt xẹt xẹt’ quay tròn một cái, nhanh chóng xông lên trời cao, sau đó ánh đao giống như cối xay gió xoay tròn, hướng cổ Cơ Hạo cấp tốc vặn xuống.

Cơ Hạo nổi hung, hần xoay người, hần cùng ba thanh niên áo trắng vừa lúc ở trên một đường thẳng.

Tức giận nhìn ba người, Cơ Hạo cười một tiếng dữ tợn, lấy ra một khối kim bài đại biểu thân phận Man Man nọ Man Man đưa tặng, đồng thời kim bài cũng có lực sát thương cực lớn. Tuy chỉ có lực lượng một đòn, nhưng lực công kích

của kim bài này, tuyệt đối vượt qua cảnh giới Đại Vu.

Ánh lửa chợt lóe, một ánh lửa bắn thẳng tắp ra, ba thanh niên áo trắng vừa lúc ở trên một đường thẳng, tay Cơ Hạo cực vững, không có chút run rẩy. Hồng quang chuẩn xác xuyên thấu đầu ba người, đem đầu bọn họ trực tiếp hoá khí.

Ba ánh đao đã sắp rơi ở trên cổ Cơ Hạo, theo đầu đại sư huynh đột nhiên hoá khí, ánh đao chợt ngừng trệ ở không trung, ánh đao tiêu tán, lộ ra bản thể ba thanh phi đao tỏa tinh quang.

Cơ Hạo cười thầm một tiếng, lau lau máu tươi khoe miệng, đem ba thanh tiểu đao hình trăng non sắc bén đến cực điểm cầm ở trong tay, yêu thích không buông tay bắt đầu thưởng thức.

Cẩn thận cân nhắc một phen, Cơ Hạo dùng thần niệm lực vòng quanh ba thanh đao nhỏ vòng vài vòng, cẩn thận ở trong một cái phù văn nhỏ bé trung tâm nhất của ba thanh đao nhỏ đánh xuống dấu ấn linh hồn của mình. Hắn lập tức cảm nhận được, mình và ba thanh đao nhỏ sinh ra một số liên hệ kỳ dị nào đó.

Đắc ý cười vài tiếng, Cơ Hạo đi đến bên ba cái thi thể không đầu, đem mọi vật phẩm trên thân bọn họ lần lượt lục soát ra.

Cơ Hạo đắc ý nhất là, bên hông vị đại sư huynh kia, thế mà có một túi gấm to bằng bàn tay, không gian bên trong dài rộng cao đều ở khoảng nửa trượng, đủ để cất chứa lượng lớn tạp vật.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, xuân phong đắc ý Cơ Hạo hóa thân ánh lửa bay đi, ba cái xác chết đã hoàn toàn biến thành một đám tro bụi.

Cơ Hạo chưa phát hiện, ở trong núi rừng, một con khỉ đen sì to bằng bàn tay, đang trừng lớn ba con mắt xanh rờn, gắt gao theo dõi thân hình hắn đi xa.

Chương 120: Thần Quốc

U cốc vô danh, trong cốc có một cái hố địa hỏa phun trào, quanh năm suốt tháng phun ra khói xanh lửa tím, lại càng luôn có nham thạch nóng chảy dính dính từ trong cái hố phun trào ra. Nham thạch nóng chảy phun ra sau khi nguội đi, từ trong đó luôn có thể tìm được một ít thiên tài địa bảo cực kỳ trân quý, chỉ có thể sâu trong lòng đất mới có.

Hơn nữa trong lỗ địa hỏa này, còn thỉnh thoảng có đôi chút hỏa chủng địa hỏa tiên thiên, hậu thiên phun ra, mà bất cứ một hỏa chủng nào, ở trong tay các tồn tại đỉnh cấp của Nam hoang, đều có thể luyện chế thành vũ bảo trân quý.

Cho nên, u cốc nho nhỏ này bị Chúc Dung thần quốc cắt làm lãnh địa trực thuộc, khoanh vòng ngàn dặm quanh u cốc, ở trong cốc xây dựng một chiến bảo nho nhỏ, hàng năm có trên trăm thần vệ ở đây thay phiên thủ vệ.

Cơ Hạo mở hết tốc độ hướng u cốc chiến bảo chạy tới, dọc theo đường đi, hẳn không ngừng thưởng thức bảo vật từ trên người ba tên ma quỷ kia thu được.

Ba thanh phi đao đã bị Cơ Hạo đánh xuống dấu ấn thần hồn, sau khi phân biệt dùng một giọt tinh huyết ôn dưỡng, ba thanh phi đao đã hóa thành canh kim chi khí sắc bén dị thường, hòa hợp một thể với ba ngón tay của tay trái Cơ Hạo.

Ngày thường, khí huyết Cơ Hạo chảy qua ngón tay, đều sẽ ôn dưỡng những phi đao này, dần dần tăng lên uy lực của chúng nó, làm sâu sắc liên hệ của Cơ Hạo với chúng nó. Năm rộng tháng dài, Cơ Hạo đối với những phi đao này tự nhiên có thể khống chế tự nhiên, như dùng tay vậy.

Viên bảo châu nọ làm Cơ Hạo bị thương nặng cũng hóa thành một đám bạch khí trầm trọng, dung hợp với tay phải Cơ Hạo. Mỗi ngày nó cũng hấp thu một bộ phận khí huyết của Cơ Hạo ôn dưỡng bản thân, đồng thời viên bảo châu này cũng không ngừng phóng ra một tia khí tức trầm trọng trả lại cho Cơ Hạo.

Cái khác không nói, chỉ qua một ngày thời gian, lực đạo nắm tay phải của Cơ Hạo đã so với nắm tay trái nặng hơn không ít, hơn nữa xương khớp tay phải rõ ràng so với tay trái chắc chắn hơn một mảng lớn. Sau khi dung hợp với viên bảo châu này, nắm tay phải của Cơ Hạo cũng có thể coi như bình khí nặng để đập người.

Ở trên thân một thanh niên bị đánh chết cuối cùng, Cơ Hạo lục soát ra hai thanh phi kiếm dài năm tấc, sau khi tế luyện đơn giản, hai thanh phi kiếm này dung hợp với hai ngón tay cuối cùng của tay trái Cơ Hạo. Lúc này năm ngón tay tay trái Cơ Hạo va chạm lẫn nhau một cái, liền phát ra tiếng kim loại va chạm bén nhọn, nghe cực kỳ dọa người.

Loại bí pháp đem bảo vật dung hợp với bản thân này, đến từ bí pháp tế luyện vu bảo các lão vu tế Hỏa Nha bộ truyền thụ.

Đại Vu Nam hoang sau khi đạt được truyền thừa vu bảo cường đại, đều sẽ đem vu bảo hòa hợp một thể với bản thân, do đó khiến bản thân có được các loại uy năng thần kỳ. Cơ Hạ là như thế, Cơ Báo là như thế, thậm chí lúc trước Cơ Võ làm khó Cơ Hạo, hắn cũng làm như vậy.

Bận rộn một đường, khi Cơ Hạo xa xa nhìn thấy u cốc vô danh phía trước hỏa khí bốc lên, tu vi hắn chưa gia tăng, nhưng sức chiến đấu lại bất tri bất giác tăng lên một mảng lớn.

U cốc nhỏ nhỏ, bởi vì quan hệ miệng địa hỏa phun, núi rừng xung quanh hàng năm khô cháy, khắp nơi đều có đá núi màu đỏ rực. Cho dù là mùa mưa, trong vài dặm phụ cận u cốc lại là một giọt mưa cũng không có, những mưa gió kia còn chưa tới gần đã bị miệng địa hỏa phun ra nhiệt độ cao làm bốc hơi rồi.

Ánh mặt trời tươi sáng chiếu rọi ở trên u cốc, Cơ Hạo ở trong rừng rậm mùa mưa mây thàng chợt từ trong màn mưa xâm nhập trong ánh mặt trời, hắn không khỏi nheo mắt, ngơ ngác đứng ở dưới ánh mặt trời, tận tình giang hai tay.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng thú rống truyền đến, hai con Độc

Giác Hỏa Mã (ngựa lửa một sừng) gào thét tới, hai thần vệ trọng giáp cười ở trên lưng ngựa lửa cầm cây giáo hình thù kỳ lạ, đầu giáo dài khoảng nửa trượng phun ra ánh lửa dài hơn một trượng, từ rất xa chỉ về phía chỗ yếu hại ở ngực Cơ Hạo.

Thần vệ gương mặt cũng bị giáp mặt che ồm ồm quát: “Đứa nhỏ, nơi này không phải chỗ các người chơi đùa. Nơi này là lãnh địa thần quốc, con dân Nam hoang các người dám xông vào, đều là tội chết.”

Một thần vệ ngữ khí hơi khách khí một chút, nhưng vẫn có thể nghe ra một tia kiêu căng cao cao tại thượng trong thanh âm hẳn: “Xem người tuổi không lớn, chúng ta cũng không làm khó dễ người, nhanh rời khỏi đi! Trở về tìm người lớn nhà người, hung hăng đánh người mấy gậy, đừng gây tai họa cho bộ lạc nhà mình.”

Cơ Hạo không hé răng, chỉ là lấy ra tấm lệnh bài thân phận nọ của Man Man.

Hai gã thần vệ thân thể cứng đờ, ngẩn ngơ, sau đó phi thân từ trên ngựa lửa nhảy xuống, buông giáo, tháo mũ giáp, kính cẩn hướng Cơ Hạo quỳ một gối hành lễ: “Chúng ta tham kiến quý nhân, xin hỏi quý nhân có người phân phó?”

Cơ Hạo tán thưởng nhìn hai thần vệ này, trên gò má bọn họ sinh ra vảy rồng rõ ràng, trên trán có hai đoạn sừng hươu nho nhỏ, hiển nhiên không phải nhân tộc thuần huyết. Bọn họ thân hình cao lớn dị thường, quỳ dưới đất cũng còn cao hơn Cơ Hạo nửa đoạn, bọn họ đứng lên chiều cao ít nhất ở trên dưới sáu thước!

“Ta muốn đi Chúc Dung thần quốc, tìm Man Man có việc, còn mong mượn truyền tống trận pháp dùng một chút.” Cơ Hạo nói ra yêu cầu của mình.

Các thần vệ cũng không từ chối hoặc là đưa ra nghi vấn gì, bọn họ rất dứt khoát mang theo Cơ Hạo bước vào chiến bảo, mở ra truyền tống trận nổi thẳng nội địa trung tâm Chúc Dung thần quốc cho hắn. Dọc theo đường đi thần vệ đứng tới lúc nhìn về phía Cơ Hạo, trong ánh mắt đều tràn ngập sự kính sợ.

Cơ Hạo biết, mình không đáng để các thần vệ này kính sợ, tất cả ưu đãi đều

là khối lệnh bài này của Man Man mang đến.

Địa vị Chúc Dung thần quốc ở trong lòng các thần vệ này hiển nhiên cao cao tại thượng, không có ai dám khiêu chiến uy nghiêm của cao tăng thần quốc.

Truyền tống pháp trận màu đỏ rực, mượn dùng lực lượng địa tâm hoá mạch xây dựng thành phun ra ánh lửa chói mắt. Thân thể Cơ Hạo đột nhiên cứng đờ, một lực lượng khổng lồ đáng sợ từ bốn phương tám hướng nghiền ép tới, ép xương cốt toàn thân hằn vang lên ‘Rắc rắc’, thiếu chút nữa đã đem hăn nghiền nát toàn bộ.

May mắn giáp trụ trên người lưu chuyển hào quang, triệt tiêu 99% áp lực cho Cơ Hạo, hăn lúc này mới miễn cưỡng sống qua áp lực đáng sợ đó.

Không biết qua bao lâu, ánh sáng tan đi, áp lực biến mất, Cơ Hạo đứng ở trên một quảng trường thật lớn. Xung quanh nhiệt độ cao tuôn trào đánh úp lại, Cơ Hạo hoảng sợ nhìn bốn phía, đánh giá quảng trường khổng lồ, toàn bộ dùng ngọc tủy màu lửa đỏ trải thành bên người.

Truyền tống pháp trận dài rộng gần ngàn dặm, pháp trận to nhỏ lấy hàng vạn để tính sáng tối bất định, không ngừng có đám đông người đi vào hoặc là đi ra khỏi một trận pháp.

Trên bầu trời mấy ngàn con rồng lửa lượn vòng —— ngũ trảo cự long thật sự, cả người phun lửa. Bọn nó đập mây lửa bay lượn ở không trung, trên lưng mỗi con rồng lửa, đều có mấy chục thần vệ thân khoác trọng giáp, cầm giáo đại kích, sau lưng đeo trường cung nỏ cứng ngời.

Các nơi trên quảng trường đều có từng đại đội thần vệ trọng giáp chạy qua lại, tiếng bước chân trầm thấp giống như tiếng trống trận, tuyên dương quyền khống chế tuyệt đối của bọn họ đối với nơi này. Không hề nghi ngờ, nếu có ai dám làm bậy ở trên quảng trường, hoặc là có kẻ địch mượn dùng truyền tống pháp trận xâm nhập, chắc chắn nghênh đón đả kích mang tính hủy diệt của các thần vệ kia.

Như Cơ Hạo, hắc vừa mới từ trong truyền tống trận hiện ra thân hình, ít nhất mười cây giáo đã đâm vào trên người hắc, đầu giáo sắc bén dính sát da hắc, từng tia hơi nóng sắc bén khiến Cơ Hạo cứng ngắt cả người, không dám có chút di động.

Một lão nhân mặc trường bào màu đỏ rực tơ vàng dệt thành, dung mạo cổ sơ híp mắt đi tới trước mặt Cơ Hạo, đánh giá hắc cao thấp.

“Lạ mắt, hương vị trên người cũng không đúng, không phải con dân thần quốc, là mọi rợ từ nơi nào lên vào?”

“Bắt, nhốt vào quặng mỏ, làm khổ công cả đời.”

“Tra xem là người nơi nào thất trách, để thẳng nhai này lên vào? Từ trên đến dưới, tất cả biếm làm chiến nô, người nhà bọn hắc, đưa hết vào quặng mỏ bán mạng trăm năm!”

Chương 121: Thái Tử

‘Lạc ù ù, lạc ù ù’, trong một tòa truyền tống pháp trận loại lớn phụ cận Cơ Hạo, một đoàn xe quy mô khổng lồ chậm rãi đi ra.

Trên những chiếc xe thật lớn, tinh kim mỹ ngọc các loại kỳ trân dị bảo chồng chất như núi đặt chỉnh tề, đám đông chiến sĩ thân khoác giáp da, khuôn mặt xốc vác cầm trường thương trường kích bảo hộ ở hai bên đoàn xe, mọi người đều dùng một loại ánh mắt tò mò nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới.

So sánh với thần vệ xung quanh, dáng người Cơ Hạo chỉ có thể dùng ‘nhỏ nhắn nhu nhược’ để hình dung. Các thần vệ này thấp bé nhất cũng cao hơn bốn thước, cán dài của giáo trong tay đã to như đùi Cơ Hạo.

Thần vệ cao lớn như thế ước chừng có mười người vây quanh Cơ Hạo, giáo trong tay càng dính sát vào trên thân hắn, thấy thế nào cũng là cảnh một đàn ác long bắt nạt một con dê con nhỏ.

Không chỉ có hộ vệ đoàn xe vừa tới, người trên quảng trường chú ý tới động tĩnh bên này đều vui sướng khi người gặp họa hưởng bên này nhìn lại.

Nhưng tuy tò mò, dòng người trên quảng trường chưa có bất cứ sự hỗn loạn nào, cũng không có ai mở mồm lên tiếng lung tung. Mọi người đều im ắng ở trong truyền tống pháp trận ra ra vào vào, không ai ghé qua xem náo nhiệt.

Liên hệ lời của lão nhân này vừa rồi, Cơ Hạo nhất thời hiểu ra, ‘quy củ’ của Chúc Dung thần quốc nghiêm ngặt bao nhiêu.

Chậm rãi giơ hai tay, Cơ Hạo lấy ra lệnh bài của Man Man, trầm giọng nói: “Ta không phải xông tới lung tung, ta đến tìm Man Man.”

Dừng một chút, Cơ Hạo nhìn lão nhân vẻ mặt chợt trở nên cực kỳ quái dị, nói từng chữ một: “Tên đầy đủ của nàng, hẳn là Chúc Dung Man Man đi, nếu ta

không lầm.”

Lệnh bài trong tay Cơ Hạo lóe lên một đạo hồng quang, một cỗ nhiệt lực bức người quay cuồng trào ra.

Lão nhân vốn vẻ mặt uy nghiêm đột nhiên trở nên tươi cười thân thiện, mang theo một tia nịnh nọt hướng Cơ Hạo cúi đầu hành một lễ thật sâu: “Thì ra là bằng hữu của Man Man tiểu chủ nhân, vừa rồi thật sự là hiểu lầm. Xin hỏi quý nhân lần này đến, có chuyện gì sao? Chúng ta có thể hỗ trợ hay không?”

Mười tên thần vệ đều nhíp thu hồi giáo, đồng thời hướng Cơ Hạo hành một lễ, sau đó chỉnh tề xếp hàng rời khỏi. Trong toàn bộ quá trình, bọn họ đều không nói một lời, tinh chuẩn chỉnh tề giống như người máy.

Có mấy nam tử giống như lão nhân, mặc trường bào màu đỏ tươi đi lên đón, mặt đầy nét cười hướng Cơ Hạo kéo gần quan hệ. Cơ Hạo còn chưa rõ ý nghĩa của lệnh bài trong tay, nhưng các thần tử Chúc Dung thần quốc này không có khả năng không biết.

Lệnh bài trong tay Cơ Hạo, là bảo mệnh lệnh bài Hỏa Thần Chúc Dung ban cho con cái ruột thịt mình, trong mỗi một cái lệnh bài đều có một giọt bản mạng tinh huyết của Hỏa Thần Chúc Dung, chỉ cần thi triển chú ngữ, thủ ấn tương ứng, liền có thể kích phát các loại uy năng mạnh mẽ.

Ở Chúc Dung thần quốc, loại lệnh bài này được xưng là ‘Hỏa Thần Lệnh’ đại biểu, là ý chí tuyệt đối của Hỏa Thần Chúc Dung, bất cứ người nào đối nghịch với lệnh bài này, kết quả cuối cùng đều rất thê thảm.

Đương nhiên, trừ vô thượng quyền uy của Hỏa Thần Lệnh, sức uy hiếp của bản thân Man Man cũng đủ khiến các quan lại hạ tầng Chúc Dung thần quốc rất cung kính. Ai chẳng biết, đệ nhất ma đầu toàn bộ Chúc Dung thần quốc hiện nay, khiến người ta đau đầu nhất, chính là Man Man!

“Ta tìm Man Man, dẫn ta đi gặp nàng.” Cơ Hạo đem lệnh bài nhét vào áo da

bên hông.

“Vâng, vâng, chúng ta tuân mệnh.” Mấy người vội vàng hướng Cơ Hạo cúi đầu hành lễ, sau đó lão nhân thẳng lưng, hướng về bầu trời vẫy vẫy tay, một con rồng lửa dài trăm trượng, toàn thân bốc lên lửa cháy lắc đầu vung đuôi hạ xuống.

Con rồng lửa nhẹ nhàng đáp xuống đất, đôi mắt đỏ rực to như vại nước nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, ngâm nga một tiếng trầm thấp.

Cơ Hạo trừng to mắt, vừa kinh hãi, vừa kinh hi, tâm tình cực kỳ phức tạp nhìn con rồng lửa này.

Rồng, đồ đẳng thú này ở trong trí nhớ Cơ Hạo có địa vị đặc thù. Không là truyền thuyết nữa, không là hình ảnh trên điện ảnh nữa, mà là một con ngũ trảo thần long thật sự cứ như vậy lảng lảng đứng ở trước mặt Cơ Hạo.

Sừng hươu, thân rắn, ưng trảo, râu cá chép, trên vảy rồng thật dày có phù văn thần bí thỉnh thoảng lóe lên, phía sau cái đầu cực lớn, một đám lửa giống như tóc dài múa loạn. Một con rồng thật sự, tàn mát ra uy nghiêm cự long đáng sợ.

Cơ Hạo vươn tay, do dự một chút, sau đó dùng sức vỗ vỗ đầu con thần long này.

‘Xẹt’ một tiếng, lòng bàn tay Cơ Hạo toát ra một làn khói mỏng. Vảy rồng trên đầu thần long cực nóng, so với tấm sắt nung đỏ hồng còn nóng bỏng hơn gấp trăm lần, dù bản thân Cơ Hạo cũng đã kích hoạt Kim Ô huyết mạch lực, càng có bí pháp hộ thân, một tầng da thật dày ở lòng bàn tay cũng bị nháy mắt thiêu hủy.

Cơ Hạo xấu hổ cười cười, lão nhân và một đám thần vệ, thần tử ở bên sắc mặt chột cứng đờ.

Qua hồi lâu, Cơ Hạo mới khẽ than thở: “Không ngờ được, nóng như vậy, các người sao có thể cười ở trên mình nó?”

Lại qua một lúc lâu, một thần vệ từ trên lưng rồng nhảy xuống mới khàn khàn mở miệng nói: “Vị quý nhân này, lúc chúng ta cưỡi ở trên lưng rồng lửa, nó cố ý thu liễm hỏa lực trên lưng. Nhưng trừ một đoạn thân rồng chúng ta cưỡi này, bộ vị khác trên thân nó hỏa lực vẫn không giảm chút nào.”

Lão nhân cố sơ cười khàn: “Quý nhân, tay của ngài, cần bôi một chút thuốc mỡ không? Chúng ta nơi này, có thuốc mỡ chuyên môn phối chế, chuyên môn chữa các loại bỏng, cam đoan một chút vết sẹo cũng không có.”

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Cơ Hạo vẽ mặt đen sì cưỡi ở trên lưng rồng, mang theo thuốc mỡ đây tay mùi thơm xộc vào mũi, ở dưới lão nhân cùng mấy thần tử làm bạn, hướng cung điện thuộc về Man Man cấp tốc bay đi.

Rồng lửa tốc độ phi hành cực nhanh, thậm chí tốc độ so với Hỏa Nha còn nhanh hơn một đoạn, nhưng từ quảng trường khổng lồ kia đến cung điện của Man Man vẫn phải bay hơn nửa ngày, ít nhất phải bay ra mấy chục vạn dặm.

Trong lãnh địa của Chúc Dung thần quốc, nơi nơi đều là núi lửa sôi trào, nơi nơi đều là nham thạch nóng chảy tràn ra.

Nhưng giữa núi lửa và nham thạch nóng chảy, vô số kỳ hoa dị thảo tính thích nhiệt độ cao mọc vô cùng tốt, khắp nơi đều có bóng cây hoa ảnh, nhìn qua biển lửa, rừng lửa, biển hoa tôn nhau lên thành thú, cảnh đẹp kỳ dị chỗ nào cũng có.

Man Man là con gái nhỏ của Hỏa Thần Chúc Dung, là con gái nhỏ Chúc Dung cưng chiều nhất, cho nên Man Man ở khu vực trung tâm của Chúc Dung thần quốc, độc chiếm một lãnh địa phạm vi mấy vạn dặm, trong núi rừng mênh mông, có mấy ngàn cung điện lớn nhỏ phân bố bốn phía, mấy ngàn chỗ vườn rừng xa hoa đều là tài sản riêng của Man Man.

Trừ các cung điện cùng vườn rừng này, dưới trướng Man Man cũng có một mũi thần vệ đại quân tinh nhuệ, ngày đêm không ngừng trấn thủ cho nàng lãnh địa chỉ thuộc về nàng.

Dọc theo đường đi, nghe lão nhân tên là Huỳnh Chúc giới thiệu tình huống lãnh địa của Man Man, rất xa, Cơ Hạo rốt cuộc thấy được trên không một núi lửa to lớn, trên không nham thạch nóng chảy phun trào lơ lửng một tòa cung điện to lớn phạm vi trăm dặm.

Trước cửa tòa cung điện này, trên một cái đèn thờ ánh lửa bắn ra bốn phía, trên một tấm biển viết xiêu xiêu vẹo vẹo ba chữ to xấu vô cùng—— Man Man cung!

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn tấm biển kia, đây là chữ Man Man tự tay viết? Chữ viết này đã xấu đến mức có chút khiến Cơ Hạo không thể dùng lời nói mà hình dung được.

Đang ở trong lòng mắng thư pháp của Man Man, ở một bên một luồng lửa bay tới, nhanh chóng vượt qua rồng lửa Cơ Hạo cười, chắn trước mặt đám người Cơ Hạo.

Trên lưng một con hỏa phượng thật lớn, một thanh niên tóc đỏ mặt như quan ngọc ngồi ở trên một cái ghế đỏ vàng, bưng chén rượu cười tủm tỉm nhìn Cơ Hạo:

“Ồ? Man Man nơi này có khách?”

“Tiểu oa nhi, ta là thất ca của Man Man, Chúc Dung Thiên Mệnh!”

Hơi ngẩng đầu lên, Chúc Dung Thiên Mệnh mang theo một tia kiêu căng nói: “Người cũng có thể gọi ta Thiên Mệnh thái tử.”

Chương 122: Đồng Cung

Chúc Dung Thiên Mệnh?

Thiên Mệnh thái tử?

Cơ Hạo không khỏi bị danh hiệu này chấn kinh một phen. Cái gì là thiên mệnh? Dám dùng thiên mệnh làm tự xưng!

Mang theo vài phần cẩn thận, Cơ Hạo cẩn thận đánh giá Chúc Dung Thiên Mệnh. Tóc đỏ, lông mày đỏ, mắt đỏ, thậm chí làn da cũng như cực phẩm hồng ngọc, mơ hồ mang theo một tầng hồng quang long lanh. Có vô số phù văn phong cách cổ xưa, thần bí màu đỏ giống như ảnh ngược của sóng nước, ở trên người Chúc Dung Thiên Mệnh giống như chớp lóe lên bất định, phụ trợ hần càng thêm thần dị phi phàm.

Một thân đỏ bừng, đây là thân thể Chúc Dung Thiên Mệnh bị hỏa nguyên lực cực độ nhuộm dần tạo thành dị tượng. Có thể tưởng tượng, trong mỗi một sợi lông, mỗi một tế bào của hần đều tràn đầy hỏa lực khổng lồ vô cùng tinh thuần, lúc này mới khiến Chúc Dung Thiên Mệnh sinh thành loại bộ dáng này.

Trừ một thân đỏ chói mắt này, Chúc Dung Thiên Mệnh bộ dạng cao lớn khôi vĩ, khuôn mặt tuần lãng, từ trên tới dưới, từ mũi tới ngón tay, từ vành tai đến mũi chân, mỗi một chi tiết thân thể đều hoàn mỹ như pho tượng, không có chút tỳ vết nào.

Uy áp mênh mông cuộn cuộn mà đến, Chúc Dung Thiên Mệnh ngồi ở trên ghế vàng đỏ, tựa cười mà không cười nhìn Cơ Hạo, một áp lực to lớn mênh mông từ bốn phương tám hướng không ngừng áp bách lên, giống như một cái bếp lửa lớn treo trước mặt, sóng nhiệt cuộn cuộn khiến Cơ Hạo nhanh chóng mồ hôi đầy người, mồ hôi lại rất nhanh bị bốc hơi lên, ở trên người hần chỉ để lại vết muối màu trắng nhàn nhạt.

Cơ Hạo không hé răng, chỉ là ngơ ngác nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh, biểu hiện như một tiểu tử nghèo ở nông thôn bị quý tộc thiên hoàng hậu duệ cao cao tại thượng dọa ngây người, bộ dáng đần độn cỡ đó bị hấn suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Huỳnh Chúc bọn mấy thần tử thì vội vàng hướng Chúc Dung Thiên Mệnh đại lễ thăm viếng, quỳ gối trên lưng rồng lửa, cái trán gắt gao dán sát vảy rồng của rồng lửa.

“Thất thái tử, đây là Cơ Hạo, Man Man tiểu chủ nhân khách nhân.”

Chúc Dung Thiên Mệnh cười nhạt, hướng Cơ Hạo đánh giá một cái thật sâu, không nhanh không chậm nói: “Man Man khi nào kết giao bọn man nhân bộ tộc này? Lúc phụ thần rời khỏi, muốn chúng ta chiếu cố Man Man cho tốt, đừng để nó bị người ta lừa dối, làm hư.”

Dừng một chút, Chúc Dung Thiên Mệnh chỉ vào Cơ Hạo cười nói: “Bảo người tra cho kỹ, tên nhóc này quen biết Man Man khi nào? Hấn lại là tới thần quốc của chúng ta như thế nào? Huỳnh Chúc, các người sao lại xun xoe đưa hấn đến cung điện của Man Man?”

Huỳnh Chúc kính cẩn nói: “Trên người vị quý nhân này có Hỏa Thần Lệnh của Man Man tiểu chủ nhân!”

Chúc Dung Thiên Mệnh buông chén rượu, ngạc nhiên dùng sức vỗ tay, lớn tiếng kêu lên: “Thế này lại càng không đúng! Hỏa Thần Lệnh chính là hộ thân chi bảo phụ thần ban cho chúng ta, Man Man quả thực là càn quấy, ngày thường quấy phá còn chưa tính, Hỏa Thần Lệnh nó cũng dám tặng lung tung cho người ta?”

Vốn tươi cười thân thiện sắc mặt Chúc Dung Thiên Mệnh chợt trầm xuống, hấn chỉ vào Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Người đâu, đem hấn bắt lại. Man Man sẽ không đem Hỏa Thần Lệnh đưa lung tung cho người khác, tiểu tử này rốt cuộc dùng hoa ngôn xảo ngữ gì lừa Man Man? Nhốt vào thần ngục cho ta. Nghiêm

hình tra tấn!”

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng gầm gừ nặng nề như sấm, ‘cần tuân dụ lệnh thái tử’ hóa thành sấm rền cuộn cuộn truyền ra thật xa.

Mấy chục đại hán dữ tợn cao mấy trượng, thân khoác trọng giáp, đầu mọc một cái sừng chân đạp mây lửa bay lên trời, cách Cơ Hạo còn mười mấy dặm, đã dùng sức ném ra xích sắt màu đỏ rực mang theo trên tay. Xiềng xích phun lửa nóng giống như con rồng nổi giận vặn vẹo, hóa thành vô số cái chụp hướng Cơ Hạo quần tới.

Cơ Hạo cười lạnh, lấy ra Hỏa Thần Lệnh của Man Man giơ lên cao cao ở trong tay: “Thiên Mệnh thái tử. Ta là bằng hữu của Man Man.”

Xích sắt trong tay các đại hán một sừng ra tay bắt người chột dừng lại, trong con người màu lửa đỏ của Chúc Dung Thiên Mệnh phun ra hai luồng lửa. Hắc lạnh giọng nói: “Man Man xuất thân cao quý, sao có thể có bằng hữu ti tiện như người? Bắt mau, nhốt vào thần ngục, không được sơ suất!”

Chúc Dung Thiên Mệnh chỉ tay, Hỏa Thần Lệnh trong tay Cơ Hạo kịch liệt chấn động lên, một lực lượng to lớn không thể kháng cự từ sâu trong Hỏa Thần Lệnh trào ra. Năm ngón tay Cơ Hạo đồng thời bị chấn gãy, trong đau đớn Hỏa Thần Lệnh cấp tốc bay lên, hóa thành một đạo hồng quang rơi vào trong tay Chúc Dung Thiên Mệnh.

Lệnh bài vừa đi, các đại hán một sừng kia không cố kỵ nữa, bọn họ đều cất tiếng cười to. Xiềng xích trong tay mang theo tiếng xé gió nặng nề, từng vòng từng vòng hướng Cơ Hạo quần quanh tới. Xiềng xích cách Cơ Hạo còn xa mấy trăm trượng, lực giam cầm vô hình đã giống như các con măng xà, gắt gao quần ở trên người Cơ Hạo.

Không thể động đây, hoàn toàn không thể động đây.

Thân thể Cơ Hạo căng cứng lên, nhưng mặc cho hắn dùng sức như thế nào,

lực giam cầm vô hình kia căn bản không thể phản kháng.

Các đại hán một sừng ra tay, yếu nhất cũng là tồn tại cấp Đại Vu đỉnh phong, trong đó càng có hai ba đại hán khí tức như uyên như ngục, khiến Cơ Hạo cũng không dám đoán cảnh giới của bọn họ. Phù văn trên xiềng xích trong tay bọn họ tung bay, mỗi một sợi xích khắc nổi phù văn đều so với truyền thừa vu bảo của Cơ Báo còn nhiều hơn không ít, có thể thấy được những xiềng xích này là cường đại như thế nào.

Tu vi đáng sợ, vu bảo cường đại, mấy chục người đồng thời ra tay, Cơ Hạo cho dù có nội tình mạnh nữa, cũng không cách nào thoát thân.

Cái này giống như một con rồng con mới ra khỏi trứng, cho dù nó tương lai nhất định có thể bay lượn chín tầng trời, trở thành vạn thú chi tôn, nhưng ở lúc nó mới ra khỏi trứng, một đám giao long cường đại vẫn có thể thoải mái trêu đùa nó.

Cơ Hạo tức giận nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh, không cần nhiều lời, hẳn đã biết người phía sau Khương Bạc là ai.

Thất thái tử của Hỏa Thần Chúc Dung, thất thái tử lấy ‘Thiên Mệnh’ làm tên, Khương Bạc và Tất Phương bộ, quả nhiên đã tìm được một chỗ dựa tốt!

Chúc Dung Thiên Mệnh thoải mái thích ý cười, ánh mắt phun lửa đảo qua mấy người bọn Huỳnh Chúc quỳ gối trên lưng rồng lửa, thản nhiên nói: “Mấy tên phế vật này, để man nhân hạ lưu như vậy lên vào trong lòng thần quốc, thật sự là vô dụng, nhốt hết vào thần ngục, dùng hình phạt lửa nóng thiêu thân.”

Mấy người bọn Huỳnh Chúc sợ tới mức cả người run lên, mồ hôi lạnh ‘Soạt’ một cái phun ra, sợi tóc thái dương lập tức treo giọt nước thật nhỏ.

Mười mấy đại hán một sừng cười dữ tợn quái dị, đập mây lửa hướng bên này bay tới, vượn tay muốn bắt đám người Huỳnh Chúc.

Bỗng dừng, một điểm ánh lửa phun ra ở trước mặt Cơ Hạo, ánh lửa giống như ánh nến vốn cực kỳ ảm đạm, nhưng trong chớp mắt đã bùng hực cháy lên, hóa thành một cột lửa thông thiên chậm rãi hướng hai bên kéo ra, hình thành một cánh cửa bằng lửa.

Một bóng người cao lớn khôi ngô từ trong cửa lửa đi ra, nhìn các đại hán một sừng kia, bóng người nhẹ nhàng ‘Hừ’ một tiếng.

Chúc Dung Thiên Mệnh vốn trấn định tự nhiên, tất cả đều ở trong sự khống chế giật mình một cái, vội vàng nhảy lên, kính cẩn hướng bóng người hạ thấp người hành một lễ: “Đại ca, ngài xuất quan rồi? Bế quan ba năm, ngài nhất định thần thông tiến nhanh chứ?”

Các đại hán một sừng kia thì càng quỳ hết ra, không một ai dám ngẩng đầu.

Cánh cửa lửa tiêu tán, đại ca trong miệng Chúc Dung Thiên Mệnh xoay người lại, cười lên sang sảng:

“Cơ Hạo? Ta không nhầm tên người chứ?”

“Man Man xông vào nơi ta bế quan, đã nói cho ta chuyện của người, nhưng khi đó ta đột phá cửa ải quan trọng nhất, nha đầu đó... Hắc, hôm nay có thể gặp được người rồi.”

“Ta là Chúc Dung Đồng Cung đại ca cùng một mẹ với Man Man, người gọi ta Đồng Cung đại ca là được.”

Khóe miệng Chúc Dung Thiên Mệnh run rẩy thật mạnh.

Toàn bộ xiềng xích trên người Cơ Hạo ‘rắc’ một cái, ở dưới một cái vỗ nhẹ nhàng của Chúc Dung Đồng Cung vỡ nát toàn bộ, mười mấy đại hán một sừng đồng thời miệng phun máu tươi từ trời cao rơi xuống mặt đất.

Chương 123: Xuất Chinh

Man Man cung, trong chính điện.

Chúc Dung Đồng Cung ngồi ngay ngắn chính giữa, Cơ Hạo và Chúc Dung Thiên Mệnh chia bàn ngồi đối diện bên dưới.

Cơ Hạo ngồi ở ghế tựa to lớn nạm vàng khảm ngọc, tò mò đánh giá đại điện rộng lớn đến cực điểm này. Trong đại điện rõ ràng giống với bí cảnh Hỏa Nha bộ trong rừng dâu ở Kim Ô lĩnh, sử dụng vu pháp chí cường gấp hũ không cực kỳ cao thâm, một tòa đại điện đã rộng lớn mười dặm.

Trong điện phủ cực lớn không có một cây cột, một mảng khung đỉnh hình cung phạm vi mười dặm cách mặt đất trăm trượng có thừa, giống như màn trời bao phủ toàn bộ điện phủ.

Chính giữa khung đỉnh là một pho tượng Hỏa Thần toàn thân ánh lửa hừng hực, xung quanh là vô số phượng hoàng, rồng lửa, ngựa lửa, kỳ lân, hổ lửa, sư tử lửa... chim quý thú lạ vờn quanh cúng bái. Trong tay pho tượng Hỏa Thần đang nâng một đám lửa màu đỏ rực to cỡ vại nước, mắt thường có thể thấy được hỏa khí cuộn cuộn từ trong đó không ngừng trào ra, trong toàn bộ đại điện đều là lửa bốc lên, trên mặt đất phiêu đảng đám mây lửa dày khoảng ba thước.

Ngồi trong đại điện, lỗ chân lông toàn thân Cơ Hạo tự nhiên mà vậy mở ra, trong cơ thể hơn hai trăm Kim Ô mạch lạc hừng hực thiêu đốt, điên cuồng cắn nuốt hỏa nguyên lực như thực chất xung quanh, Kim Ô lực đang không ngừng tăng trưởng từng đoạn.

Cơ Hạo đại khái tính toán một phen, ở đây tu luyện một ngày, tương đương ở trong bí cảnh rừng dâu của Kim Ô lĩnh khổ tu ba tháng.

Tòa cung điện này của Man Man, đối với bất cứ người nào tu luyện hỏa hệ vu pháp cũng là phong thủy bảo địa vô thượng. Nhưng tòa cung điện này, chỉ là

nơi Man Man hằng ngày ăn nghỉ, nàng có cấm địa chuyên môn tu luyện, điều kiện nơi đó sẽ chỉ mạnh hơn ngàn lần, gấp trăm lần so với nơi này.

Đại đội phụ nữ khỏe mạnh thân hình cường tráng, cả người cơ bắp giống như cục sắt, thân khoảng trọng giáp sai bước đi lên, trong tay bưng chậu ngọc, khay ngọc cực lớn, đem vô số trái cây quý hiếm, thịt nướng rượu trắng... các loại mỹ thực đưa lên.

Rất nhanh trên bài dài rộng chừng mấy trượng trước mặt ba người bọn Cơ Hạo đã bày đầy các loại trân tu mỹ thực, mùi thịt, hương quả, hương rượu nồng đậm phiêu đẳng ở trong đại điện, Cơ Hạo ngửi được mùi thịt đó, nhất thời ngọn lửa năm màu trong bụng gần như điên cuồng lắc lư.

Nhìn nhìn Chúc Dung Đồng Cung cử chỉ ung dung, lại nhìn nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh cười giả dối, Cơ Hạo suy tư trong nháy mắt cực kỳ ngắn ngủi, sau đó liền đứng dậy, hướng Chúc Dung Đồng Cung cười lớn lên: “Đồng Cung đại ca, một đường bên ba, ta đói lắm rồi. Vậy, không khách khí nữa!”

Vừa nói, Cơ Hạo cầm lên cái chân giao long nướng cực lớn trong chậu ngọc lớn nhất trước mặt, đường kính khoảng tám thước vuông, hung hăng cắn một miếng. Cái chân giao long này chỉ dài sáu thước, nhưng nặng dị thường, lấy khí lực Cơ Hạo hiện nay, thế mà chỉ có thể miễn cưỡng nâng lên non nửa đoạn.

Cho dù là hung thú cấp Đại Vu, thân thể chúng nó cũng không có khả năng nặng nề như vậy.

Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, thịt nướng Chúc Dung Đồng Cung dùng để đãi khách, dùng thế mà đều là tứ chi hung thú cấp Vu Vương!

Đặt ở Hòa Nha bộ, Cơ Hạo qua một trăm năm nữa có lẽ cũng không được nếm một miếng thịt nướng như vậy, nhưng ở Chúc Dung thần quốc, có lẽ đây chỉ là một bữa ăn nhẹ nhảm rượu bình thường nhất, tầm thường nhất của bọn Chúc Dung Đồng Cung mà thôi.

Không chút khách khí, Cơ Hạo há mồm, hung hăng xé rách chân giao long, từng miếng từng miếng đem thịt giao long hương nồng đậm thuần hậu kia nuốt xuống. Thân thể hung thú cấp Vu Vương, được đầu bếp Chúc Dung thần quốc dùng bí pháp chế biến, chất thịt trở nên tươi mới ngon miệng, nếu không lấy thực lực Cơ Hạo hiện nay, sợ là hăn cắn bản cắn không nổi thịt trên cái chân giao long này.

Một miếng thịt giao long vào bụng, ngọn lửa năm màu chột bành trướng mấy chục lần, hóa thành một quầng lửa đem thịt giao long bao bọc hết lại.

Thịt giao long trong chớp mắt hóa thành vô số luồng sáng năm màu rót vào thân thể Cơ Hạo, từ xương tủy đến làn da, trong cơ thể Cơ Hạo đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, mỗi một tế bào của hăn đều đang hoan hô nhảy nhót. Ở chỗ cực sâu của thân thể Cơ Hạo mơ hồ có tiếng long ngâm truyền đến, lại bị Cơ Hạo mạnh mẽ trấn áp ở trong cơ thể.

Được máu rồng tẩm bổ, thân thể Cơ Hạo trải qua chuyển hóa kỳ diệu, đã có nội tình giống với long tộc. Nhưng cho tới nay, Cơ Hạo căn bản không có dư dả năng lượng, để thân thể của mình có được lực lượng cường hãn giống như cự long.

Nhưng cái chân giao long này chính là tồn tại cấp Vu Vương. Huyết nhục tinh hoa chất chứa trong một miếng thịt giao long đã hơn xa toàn bộ tinh huyết lực của một Đại Vu.

Cơ Hạo nuốt từng miếng từng miếng chân giao long, tưởng ăn có thể xứng là cực kỳ chật vật.

Chúc Dung Thiên Mệnh vốn còn có vài phần cảnh giác đối với Cơ Hạo, nhưng nhìn thấy bộ dáng Cơ Hạo chật vật như thế, hăn lại khôi phục kiêu căng cùng khinh thường lúc vừa mới ra màn, khôi phục bộ dáng cao cao tại thượng như trước, nhẹ nhàng băng quơ bưng chén rượu tinh tế nhấm nháp.

Chúc Dung Đồng Cung thì rất cảm thấy hứng thú nhìn Cơ Hạo, đợi tới lúc

một cái chân giao long bị ăn hơn phân nửa, Chúc Dung Đồng Cung cất tiếng cười nói: “Cơ Hạo huynh đệ bụng thật to, nam nhi Nam Hoang ta, phải ăn được mới có khí lực, mới là hảo hán tử chân chính!”

Chỉ vào chậu ngọc, Chúc Dung Đồng Cung cười nói: “Con hung giao này, còn là cấp dưới của ta vì chúc mừng ta xuất quan, mấy ngày trước vừa mới săn giết. Cơ Hạo huynh đệ đã thích... Người đâu, đem con hung giao đó mang hết lên!”

Cả một con giao long dài hơn hai trượng bị khiêng lên, bị Cơ Hạo mặt không đổi sắc nuốt xuống toàn bộ.

Con giao long này thể tích không lớn, nhưng nó tu vi mạnh mẽ, trong mỗi một tắc máu thịt của thân thể đều chất chứa huyết nhục tinh khí khổng lồ vô cùng. Cơ Hạo sau khi nuốt vào giao long, cả người mồ hôi ra như sương, nhiệt lực cuộn cuộn không ngừng từ trong từng cái lỗ chân lông phun ra.

Một vị Vu Vương có được lực lượng mạnh bao nhiêu? Cơ Hạo không thể làm một sự đánh giá tiêu chuẩn xác thực cho thực lực con giao long này, nhưng sau khi nuốt con hung giao này, chiếm được một phần trăm huyết nhục tinh khí của giao long này, trong cơ thể Cơ Hạo khí lực tung hoành, chỉ cường độ thân thể, đã đủ để so sánh với Đại Vu vừa mới đột phá!

Lau lau mồ hôi trên trán, Cơ Hạo hướng Chúc Dung Đồng Cung hạ thấp người hành một lễ: “Đa tạ Đồng Cung đại ca, Cơ Hạo thất lễ.”

“Là đủ vô lễ...” Chúc Dung Thiên Mệnh ở một bên chậm rãi cười nói: “Một con giao long nho nhỏ tính cái gì? Ngày thường, ta nơi này...”

Chúc Dung Thiên Mệnh muốn dùng lời nói nhục nhã Cơ Hạo, nhưng hắn chưa thể nói hết một phen lời, đã ở trong ánh mắt nghiêm khắc của Chúc Dung Đồng Cung rút hết về. Ngượng ngùng cười, Chúc Dung Thiên Mệnh cúi đầu, nắm chặt chén rượu, một ly lại một ly không ngừng đem rượu trút xuống.

Chúc Dung Đồng Cung không tiếng động cảnh cáo Chúc Dung Thiên Mệnh một phen, sau đó cười hướng Cơ Hạo hỏi: “Cơ Hạo tiểu huynh đệ, người cứu mạng Man Man, chính là đã cứu Chúc Dung Đồng Cung ta, nếu Man Man xảy ra chuyện gì, phụ thần ít nhất phải đem ta đánh gần chết, sung quân đi nơi cực hoang thật xa săn giết thái cổ hung vật, đời này cũng đừng nghĩ trở lại.”

Trầm mặc một phen, Chúc Dung Đồng Cung nghiêm túc nói: “Man Man những ngày qua không phân thân được. Người có chuyện gì, cứ việc hướng ta nói, ở Nam Hoang, mặc kệ có chuyện gì, còn rất ít có việc Chúc Dung nhất tộc chúng ta không làm được.”

Cơ Hạo vừa nghe lời này, cũng không để ý tới hỏi thăm Man Man xảy ra chuyện gì, vội vàng đem chuyện Lãnh Khê cốc bị vây nói ra.

“Sự tình là như thế, còn xin Đồng Cung đại ca phái tinh binh, giải vây Lãnh Khê cốc ta, cứu a ba, a mỗ những người thân của ta.”

“Ha, ha ha.” Chúc Dung Đồng Cung cười lạnh ba tiếng, xoay người nhìn về phía Chúc Dung Thiên Mệnh: “Lão thất, Tất Phương bộ, sao lại thế?”

Trầm mặc một phen, Chúc Dung Thiên Mệnh lạnh nhạt nói: “Hoặc là, muốn lập công? Đại ca hỏi ta cái này thật có ý tứ, phía bắc là địa bàn đại ca ngài luôn phụ trách, không lẽ ta còn có thể có gì quan hệ với Tất Phương bộ hay sao?”

Trong đại điện trầm mặc thật lâu, Chúc Dung Đồng Cung đột nhiên cười to lên: “Người đâu, điều binh, xuất chinh!”

Chương 124: Diệt Khẩu

Mùa mưa phiền lòng sắp qua đi, giống như ống nước bị người ta bịt lỗ hổng, mưa gió khắp trời đột nhiên nhỏ đi nhiều.

Mây mưa trên trời tiêu hao toàn bộ khí lực, uể oải chậm rãi tán đi. Đứng ở trong rừng rậm ngẩng đầu nhìn trời, mép tầng mây dày đã có thể nhìn thấy ánh sao lấp lánh.

Cho dù là ban đêm, rừng rậm Nam Hoang vẫn là một mảng sinh động như cũ.

Mãnh thú ở trong sào huyết cuộn mình mấy tháng đều hoạt động thân thể, mài nanh vuốt, chuẩn bị đi ra ngoài săn bắn. Gió đêm đưa tới tiếng vô số cánh chim vỗ, đàn chim cũng đã nghẹn khuất mấy tháng, cũng đang khẩn cấp chuẩn bị cho bữa tiệc thịnh soạn.

Ban đêm tối tăm, ánh lửa cuồn cuộn xen lẫn khói đen lao thẳng lên trời cao.

Một bộ lạc quy mô cực lớn lâm vào biển lửa, chiến sĩ chết trận bị vứt vào trong lửa, dần dần cháy thành tro tàn.

Từng đại đội lão nhân không đáng tiền bị dây mây trói lại thành chuỗi, bị chiến sĩ Hỏa Nha bộ kéo đến cạnh dòng sông lớn bên cạnh bộ lạc, giơ tay chém xuống chặt đầu. Thi thể trực tiếp ném xuống sông, vô số cá sấu, ba ba rùa đang điên cuồng tranh ăn, quấy nước sông quay cuồng một trận.

“A công!”

Một thanh niên mười mấy tuổi khàn giọng hét chói tai, từ trong một căn nhà tranh bốc cháy lao ra, lao về phía một vị lão nhân vừa mới bị đẩy xuống sông ở bờ sông.

Nhưng một chiến sĩ Hỏa Nha bộ sai bước đuổi theo, trường mâu trong tay hung hăng gõ một cái ở trên gáy thanh niên, đem hắc đánh ngã xuống đất, đập một cước ở trên đầu hắc. Hai chiến sĩ khác lao lên, cầm dây mây đem thanh niên trói thật chặt, tùy tay ném vào trong lồng giam treo trên thân Tứ Nha Mãnh Mã bên người.

Mấy trăm con Tứ Nha Mãnh Mã lẳng lặng đứng ở cạnh bộ lạc thiêu đốt, trên người treo lồng giam cực lớn, trong từng cái lồng giam đều nhét đầy thanh niên trai tráng, phụ nữ cùng trẻ con Hắc Thủy Huyền Xà bộ.

Khi lồng giam của toàn bộ Tứ Nha Mãnh Mã đều bị lấp đầy, ngay cả một đứa trẻ con cũng không thể nhét vào nữa, kèm theo một tiếng huýt dài, toàn bộ Tứ Nha Mãnh Mã đồng thời sai bước đi vào trong rừng rậm tối tăm.

Sâu trong rừng rậm. Cơ Xu mang theo mấy chục gã tâm phúc cấp dưới, lẳng lặng đứng ở giữa cỏ cao.

Ở ngoài trăm trượng đối diện bọn hắc, hai nam tử Ngu tộc mang theo gần trăm chiến sĩ Già tộc, cũng không nói một tiếng đứng ở nơi đó.

Tứ Nha Mãnh Mã đem toàn bộ tù binh vận chuyển tới, trong rừng rậm đại đội Kiếm Phong Tri Chu cùng phó binh chiến sĩ lẳng yên đi ra, toàn bộ tù binh đều bị nhét vào khoang bụng rộng rãi của Kiếm Phong Tri Chu. Ở bên có hai phe phân biệt phái người cẩn thận kiểm kê nhân số.

Bận rộn hơn nửa canh giờ, Kiếm Phong Tri Chu và phó binh chiến sĩ mang theo vô số tù binh đi vào rừng rậm, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hai thanh niên Ngu tộc dẫn đội hài lòng cười cười, hướng về Cơ Xu tiến lên hai bước, kiêu căng mỉm cười nói: “Hợp tác vui vẻ, Cơ Xu đại nhân... Thật ra thực lực Yểm Ma đoàn chúng ta không nhỏ yếu hơn Huyết Nha đoàn. Lần này Cơ Xu đại nhân có thể thay đổi thái độ hợp tác với chúng ta, hy vọng mọi người đều có thể có thu hoạch hài lòng.”

Vừa nói cười, thanh niên mang theo một tia ý tứ bố thí, từ trong tay áo lấy ra một cái túi gấm được khảm tơ vàng, tùy tay ném cho Cơ Xu.

Cơ Xu cân nhắc túi gấm trong tay, tháo dây thừng bịt miệng hướng bên trong nhìn quét một cái, sau đó hài lòng gật gật đầu. Cái túi gấm này, là khí cụ trữ vật một lần, bên trong chứa đựng rất nhiều quân giới cùng giáp trụ hoàn mỹ, đúng số lượng Cơ Xu đòi.

Đem túi gấm buộc ở bên hông, Cơ Xu nhìn hai thanh niên không vui vẻ nói: “Mỗi lần đều là loại đồ chỉ có thể dùng một lần này. Lần sau, ta muốn một món vũ khí thật sự, có thể chứa đựng lượng lớn quân giới.”

Hai thanh niên đồng thời hé miệng mỉm cười, không nói một lời xoay người nhập vào trong rừng rậm.

Trữ vật pháp bảo, đây là trọng khí có tính chiến lược, nhất là đối với bộ tộc Nam Hoang đường gập ghềnh khó đi mà nói, một món trữ vật pháp bảo chính là một kho hàng vật tư mang theo bên người, bất cứ một bộ lạc nào có thêm một món trữ vật pháp bảo, sức chiến đấu cùng nội tình bộ lạc đều sẽ tăng lên một mảng lớn.

Đoàn buôn nô lệ của Ngu tộc, sao có thể đem bảo vật có tính chiến lược trân quý như vậy giao dịch cho Cơ Xu?

“Đồ chết tiệt!” Cơ Xu nghiến răng, hung hăng siết chặt nắm tay: “Bọn nô lệ này, bọn hăn sau khi mang về, ít nhất có thể có lợi gấp mười! Thậm chí còn không chỉ thế. Nữ nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ dáng người rất khá, có thể bán được giá cao hơn!”

Cơ Hồng đứng ở phía sau Cơ Xu tiến lên một bước, làm một cái thủ thế cắt cổ.

Cơ Xu trầm mặc một phen, nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Huyết Nha đoàn đột nhiên toàn quân bị diệt, Cơ Xu mất đi quan hệ buôn bán nô lệ cũ. Yểm Ma đoàn là đối

tượng hợp tác bọn hãn mới cấu kết, hiện tại Tất Phương bộ hướng Thủy Viên bộ phát động chiến tranh toàn diện, mỗi ngày đều sẽ có lượng lớn tù binh bị buôn bán làm nô lệ, Cơ Xu tạm thời còn chưa tách khỏi người của Yểm Ma đoàn được.

“Đợi thêm một chút, chờ người của Huyết Nha đoàn khôi phục liên hệ với chúng ta.” Cơ Xu có chút nóng nảy thấp giọng rít gào: “Chuyện quái quỷ gì cũng xuất hiện... Lãnh Khê cốc bên kia, sao còn chưa có tin tức? Chuyện phương diện này nếu như bị bóc trần, bọn hãn ai có thể có kết quả tốt?”

‘Rúc rúc, Rúc rúc’, Cơ Xu đang lúc oán giận, sâu trong rừng rậm truyền đến tiếng cú kêu.

Cơ Xu sắc mặt vui vẻ, hãn vội vàng hướng Cơ Hồng nháy mắt, hai người bảo chiến sĩ tâm phúc đi theo phía sau nhanh chóng trở về, sau đó nhanh chóng nhập vào trong rừng rậm.

Ở trong rừng rậm chạy như điên một khắc đồng hồ, lấy thực lực cấp Đại Vu của hai người, ít nhất chạy ra mấy trăm dặm, theo tiếng kêu của con cú kia chỉ dẫn, hai người tới trước một vách núi nho nhỏ.

Khương Bạc mặc trường bào lẳng lẳng đứng ở dưới vách núi, mặt không biểu cảm nhìn Cơ Xu cùng Cơ Hồng.

Cơ Xu còn chưa thấy rõ sắc mặt Khương Bạc, đã vội vàng kêu lên: “A ba, có phải có tin tức tốt hay không? Rốt cuộc Lãnh Khê cốc bên kia...”

Thân thể Khương Bạc đột nhiên bốc cháy lên, một mảng lửa trong vắt giống như lưu ly từ dưới chân hãn cháy lên, chậm rãi lan tràn đến đỉnh đầu của hãn, đem hãn luyện thành từng hạt châu màu trắng to bằng ngón cái. Cuối cùng toàn bộ Khương Bạc biến thành mười tám hạt bảo châu màu trắng, đây là một tia dấu vết lưu lại cuối cùng của hãn trên thế gian.

Cơ Xu và Cơ Hồng hoảng sợ nhìn một màn Khương Bạc bị luyện hóa sống,

bọn hăn muốn chạy trốn, nhưng một tiếng ngâm xướng quý bí khó lường quanh quần ở bên tai bọn hăn, cả người bọn hăn như nhũn ra, một chút khí lực cũng không còn, hai chân bủn rủn căn bản không có sức nhúc nhích.

“Thực đáng tiếc, các người làm việc quá không đáng tin... cục diện tốt đẹp, lại bị các người biến thành rối tinh rối mù. Thanh thần ổn định làm thủ lĩnh bộ lạc bộ lạc của người, thanh thần ổn định buôn bán nô lệ là được, vì sao nhất định phải chém tận giết tuyệt?”

“Các người thật sự có thể giết người một nhà đó, cũng sẽ không có hậu hoạn gì nữa. Nhưng các người vô năng đến loại trình độ này, một nhà già trẻ đã thất bại bị đuổi ra khỏi Kim Ô lĩnh, các người thế mà lại trêu chọc ra nhiều thị phi như vậy.”

“Cả nhà bọn hăn đã chưa chết, chỉ có thể là các người chết hết.”

“Tất cả đều là nhân quả, các người gieo nhân, nhưng không cách nào thu gặt quả đó, hậu quả xấu này, cũng chỉ có thể báo ứng ở trên người các người.”

“Nhân quả, thật sự là đáng sợ!”

Trong tiếng than nhẹ, thân thể Cơ Xu và Cơ Hồng cũng cháy lên, ánh lửa màu trắng trong vắt, đem bọn họ cũng luyện thành bảo châu màu trắng.

Chỉ là so sánh với Khương Bạc, thực lực của họ yếu hơn nhiều lắm, Cơ Xu bị luyện thành ba hạt bảo châu, Cơ Hồng chỉ là một viên mà thôi.

Chương 125: Tranh Chấp

Chúc Dung thần quốc, đỉnh núi cao, mây lửa vờn quanh đầy trời.

Chúc Dung Đồng Cung hai tay chấp sau lưng đứng ở bên cạnh tuyệt bích, mang theo một tia cười nhìn đại quân mệnh môn cuộn cuộn bên người không ngừng ngang qua.

Chúc Dung Thiên Mệnh đứng ở phía sau Chúc Dung Đồng Cung, không cho là đúng nhìn những Chúc Dung thần quân đó cười rồing lửa, hoặc là khống chế chiến xa bốn bánh bay qua không trung. Hỏa Thần Chúc Dung đi xa Bồ Phán, tất cả công việc Chúc Dung thần quốc đều có Chúc Dung Đồng Cung nắm giữ thay, Chúc Dung thần quân quân đoàn chính quy mạnh nhất thần quốc này, cũng chỉ có Chúc Dung Đồng Cung mới có thể điều động.

Trong con người hiện lên một mảng tham lam, Chúc Dung Thiên Mệnh ra vẻ cười nhạt nói: “Đại ca, vèn vèn một tên Cơ Hạo, nhãi ranh rằng cũng chưa mọc đủ, người hậu đãi hẳn như vậy làm chi?”

Vẻ mặt Chúc Dung Đồng Cung không thay đổi một chút nào, nhẹ nhàng thần nhiên nói: “Trẻ con rằng cũng chưa mọc đủ, ở trong tay hơn một ngàn ác quỷ Già tộc, cứu ra Man Man. Lão thất, người lúc mười mấy tuổi nếu đụng phải loại chuyện này, sợ là đã sớm bị người ta băm thành thịt vụn.”

Chúc Dung Thiên Mệnh chợt biến sắc, phần nộ hừ một tiếng: “Ta huyết mạch thần tộc, thần lực tăng lên tự nhiên rất chậm chạp, có thể so sánh với đám mọi rợ Man hoang đó sao?”

Chúc Dung Đồng Cung nhẹ nhàng nói: “Vậy người cũng không bằng hẳn, đây là nhân tài, nhân tài thì phải được hậu đãi, đây là phụ thần nói. Thiên địa không yên, thiên hạ đại loạn, Nam Hoang ta có thể an phận ở một góc, là vì phụ thần chưa từng keo kiệt bồi dưỡng bất cứ một một nhân tài hữu dụng nào.”

Dừng chút, Chúc Dung Đồng Cung cười nói: “Đương nhiên, Cơ Hạo cho dù là kẻ ngốc, ta cũng muốn giúp hắn. Bởi vì hắn, đã cứu Man Man... Man Man cùng một mẹ với ta. Cho nên ta xuất động Chúc Dung thần quân càng hợp tình hợp lý.”

Chúc Dung Thiên Mệnh trầm mặc không nói, ngẩng đầu, nhìn về phía một đám mây lửa chân trời rất xa, khóe miệng mang theo một tia cười giả tạo tà mị.

Nhưng rất nhanh, Chúc Dung Đồng Cung lại mở miệng: “Lão Thất, bắc cương của Nam Hoang, là địa bàn của ta, đây là chuyện phụ thần định ra. Tất Phương bộ, cũng là thần thuộc của ta, bọn họ thế mà đầu phục người, đây là phản bội, cho nên Tất Phương bộ phải bị trừng phạt. Vạch ra một nửa địa bàn của bọn họ bổ sung cho Hỏa Nha bộ, đây là quyết định của ta.”

Sắc mặt Chúc Dung Thiên Mệnh chợt biến đổi, nhưng không đợi hắn mở miệng, Chúc Dung Đồng Cung đã một tay đặt ở trên vai hắn, một lực lượng khổng lồ áp bách xuống, xương khớp toàn thân Chúc Dung Thiên Mệnh liên tục vang ‘rắc rắc’, gương mặt hồng nhuận chợt biến thành một mảng trắng bệch.

“Lão Thất! Tất Phương bộ là thứ của ta! Từ nhỏ người đã thích tranh đồ với ta, nhưng người còn nhớ, mỗi lần ta đều đem người đánh thành bộ dáng gì không? Đã lâu không bị đánh, người nhắm chừng là quên rồi!”

Chúc Dung Đồng Cung cười một tiếng quái dị, bóp chặt cổ Chúc Dung Thiên Mệnh, hung hăng đem hắn ném xuống khỏi vách núi dựng đứng.

Vách núi dựng đứng này cao tới trăm dặm, Chúc Dung Đồng Cung dùng sức ném, Chúc Dung Thiên Mệnh rít lên một tiếng, kéo theo một đạo hồng quang như sao băng rơi xuống đất, hung hăng rơi xuống vách núi. Nổ vang một tiếng, đại địa phạm vi ngàn dặm kịch liệt lay động. Chúc Dung Đồng Cung ném một cú này, Chúc Dung Thiên Mệnh ở dưới đất đập ra một cái hố to rộng vài dặm, sâu tới mười mấy dặm. Trong cái hố toàn bộ nham thạch, bùn cát đều nháy mắt hoá khí, một chút cặn cũng không có.

Chúc Dung Thiên Mệnh phun ra từng ngụm từng ngụm máu, chặt vật nằm trong hố to không thể động đậy.

Trong con người Chúc Dung Đồng Cung ánh lửa lóe lên, ở trên cao nhìn xuống quan sát Chúc Dung Thiên Mệnh, thần nhiên nói: “Lão Thất, ta vẫn thích cái tên ban đầu của ngươi. Cái gì Thiên Mệnh thái tử. Tên này quá khó nghe. Chẳng qua, người đã thích cái tên này, đại ca cũng tùy ngươi.”

Nhẹ nhàng băng quơ vung tay, Chúc Dung Đồng Cung lạnh nhạt nói: “Thần chúc (chúc: thuộc hạ) trong cung Thất thái tử vô năng, không thể khuyên can chủ nhân nhà mình theo khuôn phép. Tất cả đều có tội. Đi một đội người, đem toàn bộ thần chúc trong cung thất thái tử chém hết, người nhà của tất cả, biếm hết làm nô lệ, đi đi!”

Dạ một tiếng, mấy vạn thần vệ cười rồng lửa bay lên trời, chậm rãi hướng xa xa bay đi.

Nằm trong hố to, xương cốt toàn thân gãy mất vài cái Chúc Dung Thiên Mệnh lại nôn ra một ngụm máu, đứt khoát nhắm mắt lại không nhúc nhích nữa.

Chúc Dung Đồng Cung cúi đầu nhìn đệ đệ nhà mình, thần nhiên cười nói: “Lão Thất, ta nói rất nhiều lần rồi, không được cướp đồ của ta. Ta mới bế quan ba năm, người Tất Phương bộ đã đầu nhập vào ngươi... Bọn ngu xuẩn này, giữ bọn hăn lại còn có tác dụng gì?”

Tay áo vung lên, trước mặt một ánh lửa phóng lên cao, một cánh cửa bằng lửa từ từ mở ra, Chúc Dung Đồng Cung bước vào cửa lửa, thân hình ở trong cửa lửa dần dần tiêu tán.

Cửa lửa tán đi, nằm trong hố to Chúc Dung Thiên Mệnh đột nhiên mở mắt, chậm rãi đứng dậy, hoạt động gân cốt toàn thân một phen. Một mảng ánh sáng nhàn nhạt quanh quần ở ngoài thân Chúc Dung Thiên Mệnh, vết máu toàn thân nhanh chóng biến mất, không bao lâu thương thế trong cơ thể Chúc Dung Thiên Mệnh khôi phục toàn bộ.

“Đại ca, bế quan ba năm, thần lực của người mới gia tăng một chút như vậy?”

“Người là thật sự chỉ có chút thu hoạch như vậy, hay là người cũng đang diễn trò? Hắc, lần này đánh ta không đau không ngứa, còn không bằng lúc còn nhỏ ta và người tranh đoạt mấy nữ phó mỹ mạo đó, người đánh gãy xương cốt cả người toàn thân ta đau đớn!”

“Xùy, Thiên Mệnh thái tử cái xưng hô này người bất mãn sao? Nhưng Chúc Dung Thiên Mệnh ta chính là thiên mệnh gửi gắm, số mệnh đã định trở thành thiên địa chi chủ, Chúc Dung Đồng Cung người không phải là có mẫu thân tốt, có mẫu tộc tốt chiếu cố sao? Bỏ qua những cái này, người tính là cái rắm!”

Nhổ thật mạnh một cục đờm xuống đất, Chúc Dung Thiên Mệnh cắn chót lưỡi, bức ra một ngụm máu tươi bôi ở trên mặt, thất tha thất thểu nâng một đám mây lửa bay lên trời, chậm rãi hướng phương hướng cung điện nhà mình bay đi.

Trong Thiên Mệnh cung quy mô không ở dưới Man Man cung máu chảy thành sông, vô số đầu người quay cuồng ở dưới đất.

Làm Chúc Dung thất thái tử đã trưởng thành, Chúc Dung Thiên Mệnh có được quyền lực tự tổ chức thành viên của mình, tự xây thần quân, trong Thiên Mệnh cung, chỉ cần thần tử xử lý tất cả công việc lớn nhỏ trong lãnh địa khổng lồ cho Chúc Dung Thiên Mệnh đã có gần vạn nhân, khác nữ phó, nô lệ số lấy mười vạn kể, cũng có vô số thần vệ, thần quân ngày đêm thay phiên công việc tọa trấn.

Nhưng Chúc Dung Đồng Cung phái thần quân chiến sĩ vừa đến, một khối Hỏa Thần Lệnh treo cao không trung, toàn bộ người từ trên xuống dưới trong Thiên Mệnh cung tất cả đều ngoan ngoãn quỳ rạp xuống đất, mặc cho Chúc Dung thần quân chiến sĩ đem bọn họ kéo từng người ra một đao chém chết.

Máu tươi nóng hầm hập ở trên đất đọng thành dòng suối nhỏ, hội tụ thành con sông, theo bậc thang trước Thiên Mệnh cung chảy xuống.

Vô số đầu người lăn lung tung khắp cung điện, có Đại Vu tể của Chúc Dung thần quân cầm các loại vu phiên, đem toàn bộ linh hồn nhét hết vào trong vu phiên, ngày sau đem bọn họ luyện hóa, uy năng vu phiên này lại có thể gia tăng một mảng lớn.

Chúc Dung Thiên Mệnh ‘lảo đảo’ bay đến trước Thiên Mệnh cung, giơ tay áo che mặt cất tiếng khóc rống, rơi lệ đầy mặt quỳ rạp xuống đất, thống khổ có thể lấy đầu chạm đất, trán đập mặt đất vang lên ‘Thùng thùng’.

Nhưng dưới tay áo che lấp, trên khuôn mặt tuần tú của Chúc Dung Thiên Mệnh lại đầy một mảng đắc ý cười lạnh.

“Giết tốt, giết hết tốt. Bọn khốn kiếp này ai cũng vô năng, bên trong ít nhất có một nửa số người đều là tai mắt của huynh đệ khác, giết sạch rồi, không thể tốt hơn. Giết sạch sẽ, về sau thần chúc của ta sẽ đều là tâm phúc của ta.”

Máu tươi cuồn cuộn theo bậc thang chảy xuống, chảy tới bên người Chúc Dung Thiên Mệnh, đem toàn thân hắc đều ngâm ở trong máu tươi.

Chương 126: Quét Ngang

Gió ngừng, mưa tạnh, Cơ Hạo cười trên lưng một con Hỏa Kỳ Lân, lạnh lùng nhìn Lãnh Khê cốc ngoài mấy chục dặm.

Ngắn ngủn vài ngày thời gian, chiến cuộc Lãnh Khê cốc cũng chưa xảy ra biến hóa lớn. Kẻ địch rất cường hãn, nhưng lực lượng phòng ngự của Lãnh Khê cốc cũng thật sự không kém, đám sơn tinh thủy quái Cơ Hạo triệu hồi chiến lực mạnh mẽ, thật sự là ra ngoài kẻ địch dự kiến.

Từ xa nhìn lại, mười mấy Đại Vu Hắc Thủy Huyền Xà bộ đang dựng tể đàn, không biết từ nơi nào bắt tới một đám tù binh, đang dùng huyết tể thuật thu hoạch vu lực khổng lồ, rót toàn bộ vào trong cơ thể một con Độc Giác Huyền Xà, dùng con huyền xà này làm chủ lực công thành.

Được vu lực thêm vào, con Độc Giác Huyền Xà này đã tạm thời hóa giao, trên đầu nó sinh ra hai sừng, bụng mọc ra bốn bướu thịt, đầu rắn cũng dần dần hướng đầu rồng chuyển hóa. Lúc nó hành tẩu có phong vân làm bạn, thân thể uốn éo sẽ là mảng lớn hàn băng mang theo tiếng rít bay xuống.

Cơ Báo đứng ở trên lưng cự nha mình khế ước, cầm thanh tang trường mâu, không ngừng điểm ra mảng lớn ánh lửa, đối chọi với hàn băng Độc Giác Huyền Xà phun ra.

Băng và hỏa ở không trung kịch liệt va chạm, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, hồng quang, lam khí không ngừng lóe lên, dòng khí tỏa ra chấn động khiến thân hình Độc Giác Huyền Xà và Cơ Báo không ngừng loạn choạng.

Đột nhiên, trong lòng đất một vu tể Hắc Thủy Huyền Xà bộ đang chủ trì hiến tể thét dài một tiếng, hắc dùng một đao chặt tay trái mình, toàn bộ bàn tay hóa thành một đạo huyết quang nhập vào thân thể Độc Giác Huyền Xà. Thân thể Độc Giác Huyền Xà chợt rụt lại đến hai mươi mấy trượng, bốn cái bướu thịt dưới bụng chợt vỡ ra, thò ra bốn cái long trảo ba ngón sắc bén.

Một tiếng long ngâm truyền đến, Độc Giác Huyền Xà há mồm phun ra một đạo sóng nước âm hàn thấu xương, hung hăng hướng Cơ Báo phóng đi.

Cơ Báo thét dài, trường mâu trong tay hung hăng đâm vào trên gợn nước, gợn nước vốn một đòn có thể đánh nát lại triền triền miên miên, không ngừng theo thanh tang trường mâu hướng Cơ Báo đè ép tới. Chỉ thời gian ngắn ngủn mấy nhịp thở, Cơ Báo đã bị gợn nước màu lam đen hất lên người.

Giật mình, Cơ Báo và cả Hỏa Nha đang ngồi cầm đầu về phía mặt đất, cả người hấn che phiến băng thật dày, thân thể kịch liệt run run, từng mảng lớn da bị nhiệt độ thấp đáng sợ đông nứt, bong ra, lộ ra cơ thịt máu chảy đầm đìa phía dưới.

Độc Giác Huyền Xà đắc ý rống dài một tiếng, từ trên cao lao xuống, một trào hung hăng chụp vào thân thể Cơ Báo.

Vang ‘Thùng thùng’ hai tiếng, hai thạch quái to lớn từ trong lòng đất lao lên, vung nắm tay thật lớn đập về phía thân thể Độc Giác Huyền Xà, lại bị cái đuôi Độc Giác Huyền Xà hung hăng kéo, hai thạch quái toàn thân dày đặc vết nứt nhất thời nện nặng nề xuống đất.

Hai thạch quái này đều là bằng hữu lão thạch triệu đến, trên người bọn họ dày đặc vết nứt, hiển nhiên mấy ngày nay bọn họ cũng đã trải qua sinh tử khảo nghiệm.

Cơ Hạo nhìn con Độc Giác Huyền Xà kia đắc ý tàn sát bừa bãi, chậm rãi giơ tay phải, sau đó hướng đại xà đó hung hăng chỉ, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Tiến công!”

Đứng ở phía sau Cơ Hạo, một dung nham cự nhân cao mười trượng, toàn thân vờn quanh liệt hỏa, nham thạch nóng chảy kéo trường cung. Trường cung dài khoảng năm trượng, thuần kim loại rèn thành phát ra tiếng gầm rú ‘Ong ong’, sau đó một mũi tên to bằng hông người bình thường kéo theo một ánh lửa chói mắt bắn nhanh ra.

Dung nham cự nhân này, là phó thống lĩnh đệ nhất quân Chúc Dung thần quân dưới trướng Chúc Dung Đồng Cung, tồn tại cấp Vu Vương đỉnh phong.

Cơ Hạo cũng không biết Vu Vương đỉnh phong ở Nam Hoang rốt cuộc ý nghĩa thế nào. Dù sao mũi tên cây cung khổng lồ bắn ra chỉ là chọt lóe đã tới trước thân con Độc Giác Huyền Xà nọ đánh bại Cơ Báo, trong nháy mắt tiếp theo cả con Độc Giác Huyền Xà đã không thấy tăm hơi.

Triệt để bốc hơi, một chút thịt vụn cũng không lưu lại.

Mũi tên khổng lồ thế đi không giảm chút nào vô thanh vô tức lướt qua hư không, bắn ra ba ngàn dặm, sau đó một ngọn núi lớn cao ngất trong mây cũng vô thanh vô tức hóa thành hư ảo, mũi tên khổng lồ đó lúc này mới nặng nề rơi xuống đất, ở trong núi rừng mênh mông bắn ra một cái hố to sâu trăm dặm.

“Tiến công!” Dung nham cự nhân đem trường cung đeo ở trên lưng, rút ra một cây dung nham cự phủ lớn đến dọa người, ồm ồm rít gào lên.

“Tiến công!” Cả thầy năm vạn chiến sĩ Chúc Dung thần quân từ trong núi rừng chạy ra, bọn họ hoặc là cưỡi rồng lửa, hoặc là đứng ở trên chiến xa bốn bánh do độc giác hỏa mã kéo, đại quân hóa thành một dòng lũ thiêu đốt, mang theo ánh lửa ngập trời hướng kẻ địch ngoài Lãnh Khê cốc lao tới.

Dung nham cự nhân sải bước dài, lao vào trong đại quân Hắc Thủy Huyền Xà bộ đầu tiên.

Hắn chỉ vung rìu một lần, quân đội Hắc Thủy Huyền Xà bộ liền biến mất. Từ các Độc Giác Huyền Xà cấp Đại Vu, lại đến các vu tể cùng chiến sĩ cấp Đại Vu, cùng với toàn bộ chiến sĩ bình thường của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, toàn bộ đều hoàn toàn biến mất ở trong một mảng lửa.

Mấy con Ban Văn Thủy Mãng trăm thấp kêu to, thất kinh vọt vọt thân hình cực lớn hướng núi rừng xa xa chạy trốn, nhưng chúng nó vừa mới nâng lên nửa người trên, mấy cái đầu rồng cực lớn đã từ không trung buông xuống, hướng về

phía chúng nó nhẹ nhàng phun một ngụm lửa.

Lửa nóng cuộn cuộn thổi quét núi rừng, mấy con Ban Văn Thủy Mãng dài mười mấy dặm từ đầu đến đuôi bốc cháy, vảy cùng da rắn thật dày bị nháy mắt đốt thành tro tàn, thủy mãng to như vậy rất nhanh đã bị nướng thành xâu thịt thật lớn thơm nồng xộc vào mũi.

“Chạy!” Các Đại Vu thủy quy, thủy mãng hai bộ tộc còn lại tuyệt vọng tru lên.

Bộ tộc lẫn lộn ở Nam Hoang, không có khả năng không biết Chúc Dung thần quân khủng bố, đó là kẻ thống trị bao trùm phía trên tất cả lực lượng của Nam Hoang, là nắm giữ lực lượng tuyệt đối của Nam Hoang. Nhưng Chúc Dung thần quân, loại tồn tại cấp độ này, dựa theo minh ước cổ xưa, bọn họ không nên nhúng tay tranh chấp của bộ tộc bình thường!

“Hắc Thủy Thu chết tiệt, đây là người nói, bọn hắc tuyệt đối không có viện binh sao?” Mấy trưởng lão Thủy Quy bộ tuyệt vọng gào thét: “Thế này là bọn hắc tuyệt đối không có viện binh? Chúc Dung thần quân! Chúng ta rốt cuộc đã trêu chọc tồn tại thế nào?”

Còn chưa dứt lời, mấy chục chiếc chiến xa bốn bánh bay vút trên không gào thét lao tới, thần quân chiến sĩ đứng ở trên chiến xa giơ giáo, thoải mái quét ngang một cái, mấy cái đầu tóc trắng xoá liền bay lên cao cao, sau đó thân thể cùng đầu bọn họ liền ở trong một mảng ánh lửa hóa thành khói mỏng tiêu tán.

Sau đó nữa, thì không còn gì.

Ba bộ tộc liên hợp tạo thành đại quân đánh lén, hoàn toàn không còn nữa.

Đối mặt năm vạn Chúc Dung thần quân tinh nhuệ, quân đội ba bộ tộc giống như một bông tuyết nhỏ dưới mặt trời chói chang, ở sau ngăn ngụt một hơi thở đã tan thành mây khói, thậm chí ngay cả thi thể cũng không lưu lại một cái.

Chúc Dung thần quân mỗi một đòn đều chất chứa hỏa diễm công kích đáng sợ, từ thi thể đến áo giáp, thậm chí toàn bộ binh khí, đều bị nhiệt độ cao đáng sợ hoá khí, không có bất cứ thứ gì có thể tồn lưu lại.

Nhưng các chiến sĩ Chúc Dung thần quân này không chế đối với lực lượng gần như hoàn mỹ, công kích cuồng dã tiêu diệt hết kẻ địch, nhưng hoa cỏ ngoài Lãnh Khê cốc chưa bị lan đến quá nhiều.

Cưỡi Hỏa Kỳ lân, rất nhanh đi tới cửa Lãnh Khê cốc, Cơ Hạo lớn tiếng hô lên:

“A ba, a công, mọi người còn có thể động đây không? Chúng ta cần đi phá huỷ tổ miếu của Hắc Thủy Huyền Xà bộ!”

“Chúng ta cần đi đánh xà tổ tông kia của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, mọi người muốn đi cùng không?”

Chương 127: Chữ Hải

“Hạo, làm tốt lắm!” Cùng cười ở trên lưng một con rồng lửa, Cơ Hạ dùng sức cho Cơ Hạo một quyền.

Cơ Hạo cười ‘ha ha’, giơ nắm tay, cùng nắm tay của Cơ Hạ dùng sức va chạm hai cái. Hạo cũng cảm thấy quả thật là làm rất đẹp, liên quân tinh nhuệ của ba bộ tộc tan thành mây khói, nhất là Hắc Thủy Thu loại lão quái vật đó đều bị chém giết, đây là một hồi đại thắng.

Càng quan trọng hơn là, Chúc Dung thần quân đang cuộn cuộn đi hang ổ của Hắc Thủy Huyền Xà bộ!

Đây mới là quan trọng nhất!

Cơ Báo so với Cơ Hạ ổn trọng hơn nhiều, hăn nuốt mấy viên vu dược chữa thương, cẩn thận hướng Cơ Hạo hỏi thăm gặp gỡ của gã lần này.

Cơ Hạo đem chuyển đi này của mình lần lượt nói rõ, trừ ba thanh niên áo trắng nửa đường chặn giết mình, chuyện khác hăn đều không hề giữ lại nói ra. Về phần ba thanh niên áo trắng, trong lòng Cơ Hạo còn rất nghi ngờ, bọn họ tựa như không phải tộc nhân Nam Hoang, cho nên Cơ Hạo giấu chuyện này.

Chúc Dung thần quân tốc độ hành quân cực nhanh, có thống lĩnh cấp Vu Vương thúc dục vu pháp, tốc độ của bọn họ gấp chục lần Nha Công bay lượn trên không. Ngăn ngắn non nửa ngày sau, quân đội khổng lồ vắt ngang qua lãnh địa Hỏa Nha bộ, xâm nhập địa bàn Hắc Thủy Huyền Xà bộ.

Từ trên cao nhìn xuống, trong địa bàn Hắc Thủy Huyền Xà bộ khổng lồ chế nhiều hồ nước, sông, càng có vô số thác nước, hồ sâu, diện tích thủy vực chiếm trên ba phần tổng diện tích. Hơn nữa nơi này hung thú chủng loại khác ít, đập vào mắt có thể đạt tới, tất cả đều là các loại rắn to nhỏ.

Trong rừng rậm, đại mãng đi qua, thân rắn dài vung vẩy, vô số loại rắn độc màu sắc rực rỡ quay quanh ở trên cành cây, thè lưỡi rắn phát ra tiếng ‘Tê tê’.

Hơi nước nồng đậm xen lẫn chướng khí tràn ngập chung quanh, so sánh với lãnh địa Hỏa Nha bộ non xanh nước biếc, địa bàn Hắc Thủy Huyền Xà bộ nhào nhoét hỗn độn, giống như một nồi cháo loãng đục ngầu, khắp nơi đều tràn ngập sự ẩm ướt làm người ta hít thở không thoải mái.

Tiếng trống trận trầm thấp từ xa xa truyền đến, một mũi quân đội Hắc Thủy Huyền Xà bộ quy mô rất lớn đang hướng về biên cảnh hai tộc lên đường.

Ba con rồng lửa công mấy chục chiến sĩ Chúc Dung thần quân lao vút đi. Rồng lửa cảnh giới Đại Vu đỉnh phong há mồm, từ trên cao phun ra Viêm Long Thổ Tức (hơi thở rồng lửa) hủy diệt tất cả. Ngọn lửa màu đỏ quay cuồng bao trùm mặt đất phạm vi vài dặm, gần vạn tinh nhuệ Hắc Thủy Huyền Xà bộ đồng thời táng thân biến lửa.

Trong hơn một vạn đại quân, hai vị Đại Vu cứng rắn chống đỡ lửa ngập trời do rồng lửa phun ra nháy lên, vùng trường kiếm hướng chiến sĩ Chúc Dung thần quân phát động tiến công.

Nhưng kiếm khí của bọn họ còn chưa bắn ra, chiến sĩ Chúc Dung thần quân đứng ở trên lưng rồng lửa đã kéo trường cung. Mũi tên phá giáp rèn luyện kỹ càng, mang theo phù văn cường đại gào thét mà tới, đem hai vị Đại Vu bắn hóa thành tro bụi.

Đại quân cuồn cuộn xâm nhập lãnh địa Hắc Thủy Huyền Xà bộ, nơi đi qua mấy trăm thôn xóm to nhỏ của Hắc Thủy Huyền Xà bộ đều bị đốt cháy không còn gì.

Nhìn các thôn xóm bị khói lửa bao phủ, Cơ Hạo không khỏi hỏi: “Nam Hoang là lãnh địa của Hỏa Thần, vì sao còn có thể có các bộ tộc thân cận với nước xuất hiện? Hắc Thủy Huyền Xà bộ, bọn họ sao có thể xuất hiện ở Nam Hoang?”

Vô số năm qua, Hắc Thủy Huyền Xà bộ và Hỏa Nha bộ dây dưa không ngớt, hai bên nhiều thế hệ ác chiến, hy sinh vô số chiến sĩ tinh anh. Rất nhiều trưởng bối của Cơ Hạo đều bỏ mình ở trong chiến tranh cùng Hắc Thủy Huyền Xà bộ.

Nhưng Nam Hoang là lãnh địa của Chúc Dung thần quốc, là địa bàn của Hỏa Thần.

Chúc Dung thần quân chỉ cần phái ra một mũi quân đội, liền đủ để diệt Hắc Thủy Huyền Xà bộ, bộ tộc như vậy sao có thể ở Nam Hoang sinh tồn nhiều năm như vậy?

Dung nham cự nhân cấp Vu Vương đỉnh phong kia ho khan một tiếng, ồm ồm mở miệng: “Bọn hắc ở nơi này, có đạo lý bọn họ ở nơi này. Đó là ước định thái cổ đặt ra, tuy bọn hắc đều là con dân của Thủy Thần Cộng Công thị, nhưng bọn hắc cũng có quyền lực ở nơi này sinh sản sinh lợi.”

Thái cổ ước định?

Con dân Thủy Thần Cộng Công thị, sinh sống ở trên lãnh địa của Hỏa Thần Chúc Dung thị. Cơ Hạo đem lời nói của dung nham cự nhân ghi tạc trong lòng, sau đó hắc lại hỏi: “Như vậy, lãnh địa Thủy Thần Cộng Công thị ở nơi nào?”

Dung nham cự nhân quay đầu nhìn về phía bắc, giọng ù ù nói: “Chỗ cực sâu của bắc hoang, Bắc Minh đại dương chính là hang ổ của Cộng Công thị. Thủy quân Cộng Công thị, những kẻ làm người ta chán ghét đó, sớm hay muộn có một ngày, ta phải đem đầu mấy tên khốn kiếp đó chặt xuống.”

Tựa như là vấn đề của Cơ Hạo đã dẫn lên hứng thú nói chuyện phiếm của dung nham cự nhân, hắc lại chỉ phía đông nói: “Đông Hoang, là địa bàn của Mộc Thần Thanh Đế, nhưng Thanh Đế một thế hệ trước chết trận, thái tử của Thanh Đế phần nhiều ngã xuống, hiện nay Đông Hoang rất loạn. Mẫu thân của Man Man tiểu chủ nhân, chính là a tỷ của Thanh Đế một thế hệ trước.”

Sau đó dung nham cự nhân chỉ về phía tây, lớn tiếng nói: “Tây phương căn

cối, rất khốn cùng, Kim Thần Bạch Đế nhất mạch cũng nhiều năm không có tin tức, không biết hiện tại bộ dáng thế nào. Cây rìu lớn này của ta, chính là thần phủ năm đó tông sư của Bạch Đế nhất mạch tự tay rèn!”

Lắc đầu, dung nham cự nhân làm tổng kết cuối cùng cho lời nói của mình: “Thanh Đế, Bạch Đế đều là người tốt, chỉ Cộng Công thị nhất mạch, đều là một đám khốn kiếp. Cơ Hạo tiểu huynh đệ, về sau đụng tới bọn nanh vuốt của Cộng Công thị, nhất định phải cẩn thận, gặp mặt tốt nhất một đao đánh chết bọn hăn, đừng cho bọn hăn cơ hội nói chuyện.”

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn dung nham cự nhân, lời này nói thật sự đủ thẳng thắn.

Xem ra giữa Chúc Dung thị và Cộng Công thị quả thực có mâu thuẫn lớn, nhưng Chúc Dung thần quốc còn có thể dễ dàng tha thứ bọn Hắc Thủy Huyền Xà bộ tộc Nam Hoang, cái gọi là thượng cổ ước định này, rốt cuộc là cái quái gì?

Đại quân cuộn cuộn lao về phía trước, qua hơn một canh giờ nữa, phía trước đột nhiên một mảng đại thủy chiếu vào mi mắt.

Một mảng đại thủy trắng xoá, dính giống như cháo gạo, vô biên vô hạn không nhìn thấy bến bờ. Cơ Hạo đứng trên lưng rồng lửa, cách mặt đất trên trăm dặm, Kim Ô thần mâu càng khiến thị lực của hăn trở nên cực kỳ cường hãn, nhưng hăn vẫn không nhìn thấy giới hạn của một mảng đại thủy này.

Nơi này chính là hang ổ ‘Hắc Long đàm’ của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, vô số năm qua, các tổ tông Hỏa Nha bộ từng mấy chục lần dẫn đại quân tấn công đến cạnh Hắc Long đàm, nhưng cuối cùng đều không thể công phá Hắc Long đàm nơi hiểm yếu, đại quân chỉ có thể suy sụp bại lui.

Nhưng hôm nay, Hắc Long đàm lại gặp phải tai ương ngập đầu.

Chúc Dung Đồng Cung ngồi xổm lẻ loi một mình bên Hắc Long đàm, một

cái đỉnh nhỏ toàn thân đỏ đậm lơ lửng ở đỉnh đầu hần, trong cái đỉnh nhỏ một đỉnh nước trắng xoá bị thiêu đốt sôi trào nổi bọt, toàn bộ nước của Hắc Long đàm cũng giống như nước trong đỉnh nhỏ, ‘Ào ào’ sóng nhiệt, phun bọt nước.

Toàn bộ Hắc Long đàm đều đang sôi trào, vô số thể cá chết nổi ở trên mặt nước, cách Hắc Long đàm còn mấy trăm dặm, cũng đã có thể ngửi được một mùi cá tanh nồng.

Trên mấy trăm hòn đảo lớn nhỏ trong Hắc Long đàm, vô số tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ khàn giọng hò hét, bị hơi nước sôi trào thiếu chút nữa đem bọn hần chưng chín.

Một con vượn khổng lồ cao trăm trượng, toàn thân lông bạc, xung quanh thân hình không ngừng có mây nước quay cuồng đứng ở trên mặt nước Hắc Long đàm, khàn giọng hướng tới Chúc Dung Đồng Cung rít gào: “Chúc Dung thái tử, người muốn trái với mình ước tổ tiên các người ký kết với chúng ta sao?”

Ở phía sau con thủy viên (vượn nước), một con cự giao màu đen dài nghìn trượng phần nộ phun ra mảng lớn hàn khí, dốc hết toàn lực muốn đem nhiệt độ của Hắc Long đàm hạ xuống, nhưng đối mặt thủ đoạn khó lường của Chúc Dung Đồng Cung, toàn bộ cố gắng của hần đều thất bại hết.

Cơ Hạo sau khi chạy tới, Chúc Dung Đồng Cung rốt cuộc mở miệng:

“Minh ước loại vật này, năm đó có thể ký kết, hiện tại cũng có thể xé bỏ. Các người nói, có phải đạo lý này hay không?”

Chương 128: Đánh Cuộc

Thủy viên trầm mặc một lúc lâu, quay đầu nhìn nhìn trong mấy trăm hòn đảo trên Hắc Long đàm, các tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ kia khóc lóc giãy dụa, đột nhiên há mồm, phun ra một lá cờ lớn đen sì.

Trên lá cờ lớn phun ra hắc quang có chín ngôi sao lớn tỏa sáng rạng rỡ, mỗi một ngôi sao lớn đều bị một mảng mây nước mờ mịt bao lấy. Thủy viên hét to một tiếng, hai tay nắm chặt cột cờ cao trăm trượng dùng sức vung lên, nhất thời trên bầu trời một đám mây đen bay tới, từng mảng lớn huyền băng màu đen giống như thiên hà cuốn ngược, ‘Rầm rầm’ từ bầu trời rơi vào Hắc Long đàm.

Nhiệt độ không khí xung quanh chợt giảm xuống, gió lạnh bỗng nổi lên, sương mù màu đen thổi quét bốn phía, nơi đi qua nham thạch núi rừng đều bị huyền băng đóng băng.

Hắc Long đàm sôi trào lẫn lộn đột nhiên bình tĩnh trở lại, hàn khí nồng đậm lan tràn ở trong Hắc Long đàm, nhiều chỗ đầm nước cũng kết phiến băng mỏng manh. Các tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ bị nước sôi thiếu chút nữa hấp chín hồi phục tinh thần, một đám vùng bình khí, đứng ở trên bờ cát ven đảo lại càn rỡ kêu gào lên.

“Huyền Minh Khống Thủy Kỳ!” Chúc Dung Đồng Cung đứng dậy, híp mắt cười nhìn lá cờ lớn màu đen trong tay thủy viên: “Xem ra, khôi phục không tệ?”

Thủy viên thận trọng nhìn Chúc Dung Đồng Cung: “Đúng, Huyền Minh Khống Thủy Kỳ. Năm đó chủ ta Cộng Công thị cùng Hỏa Thần Chúc Dung thị đời trước bàn bạc, cho mượn Huyền Minh Thủy Nhân của Nam Hoang người để một tộc Thủy Viên ta ở lại, muốn mượn tiên thiên huyền minh khí trong Huyền Minh Thủy Nhân chữa trị Huyền Minh Khống Thủy Kỳ.”

Dừng một chút, thủy viên chỉ vào lá cờ lớn trong tay nói: “Đây chỉ là một trong bốn mươi chín lá cờ phụ thuộc, lá cờ chính nọ vẫn còn khiếm khuyết một ít

công phu, còn bị ngâm ở chỗ cực sâu của thủy nhãn. Nhưng chỉ một lá cờ phụ này, cũng có thể hiệu lệnh vô tận huyền minh khí trong trời đất, có vô tận diệu dụng.”

Cơ Hạo ngồi trên lưng rồng lửa, ngơ ngác nhìn lá Huyền Minh Khống Thủy Kỳ hơi nước quanh quẩn, uy năng vô cùng kia, lẳng lặng cảm thụ được vô thượng huyền cơ chất chứa trong đó. Hắn ở trong đầu thi triển Khai Thiên Nhất Kích hư ảnh truyền thụ từng lần một, trong tầm nhìn của hắn, có thể nhìn thấy trong Huyền Minh Khống Thủy Kỳ chong chát thiên địa đạo tắc gần như vô cùng vô tận.

Huyền minh khí đại đạo pháp tắc thuộc loại thủy, thuộc loại chí âm chí nhu trong thủy.

Từng luồng, từng dải, như tơ như luồng, quẩn quanh xoay quanh, như thái cực tương sinh tương diệt, như thủy triều sông lớn kéo dài không dứt; loại lực lượng này mềm dẻo đến cực điểm, âm hàn đến cực hạn, đả thương người trong vô hình, giống như người yêu hôn nồng nhiệt, trong lơ đãng đau thấu linh hồn người ta, đem trái tim thương tổn đến tuyệt đỉnh.

Tử phủ kim đan cấp tốc xoay tròn, hào quang của kim đan càng thêm sáng ngời, Cơ Hạo rõ ràng phát hiện, độ phù hợp của mình và thủy thuộc nguyên lực lại tăng lên một mảng lớn. Hiện tại nếu hắn thi triển Tiên Thiên Linh Thủy Động, tốc độ ít nhất sẽ là gấp trước kia hơn ba lần.

Tìm hiểu Huyền Minh Khống Thủy Kỳ một phen, sau khi Cơ Hạo phát hiện mình đã không thể nhìn thấu pháp tắc cấp cao trong đó, hắn liền đảo mắt nhìn về phía cái đỉnh nhỏ ba chân lơ lửng ở đỉnh đầu Chúc Dung Đồng Cung. Cái đỉnh này đạo tắc tràn đầy tương tự, hơn nữa là hỏa chi đạo tắc thuần túy nhất.

Thoáng tìm hiểu một phen, Cơ Hạo lý giải đối với hỏa diễm, nắm giữ đối với hỏa nguyên lực lượng cũng tăng lên một đoạn. Thậm chí một bộ phận mạch lạc thuộc về Kim Ô lực kia trong cơ thể hắn cũng sáng ngời hơn rất nhiều.

Thiên địa nguyên khí cuồn cuộn không ngừng hướng thân thể Cơ Hạo rót vào, trong tiếng ‘Vù vù’, trên người Cơ Hạo có mảng lớn ánh lửa sáng ngời phun trào ra. Vu lực của hắn cũng đang tăng lên, hơn nữa là đang lấy một loại tốc độ làm người ta kinh hãi tăng lên.

Chúc Dung Đồng Cung vừa mừng vừa sợ quay đầu nhìn Cơ Hạo một cái, sau đó vui vẻ gật đầu.

Quay đầu đi, Chúc Dung Đồng Cung hướng về thủy viên cười nói: “Người có thể nắm giữ một lá cờ phụ, thân phận của người ở Thủy Viên bộ cũng không đơn giản. Năm đó Cộng Công thị cầu tới Chúc Dung thần quốc ta, có năm mươi con thái cổ thủy viên cầm cờ mà đến, người chính là một trong năm mươi con thái cổ thủy viên đó nhỉ?”

Thủy viên ngạo nghễ gật đầu: “Chúc Dung thái tử, ta đã sống...”

Chúc Dung Đồng Cung ngắt lời thủy viên: “Người sống bao lâu, đối với ta mà nói, vô dụng. Người ta thân phận chênh lệch quá lớn, cho dù người sống được lâu như lão rùa đen kia ở đáy Bắc Minh Thâm Uyên trong truyền thuyết, ta là Chúc Dung thái tử, người cũng chỉ là một con chó săn của Cộng Công thị. Người không có tư cách nói chuyện với ta.”

Thủy viên tức giận đến nổi trận lôi đình, hắn lớn tiếng quát: “Chúc Dung thái tử, ta kính người là...”

Chúc Dung Đồng Cung một lần nữa ngắt lời thủy viên: “Người nếu không kính ta, ta đã hạ lệnh chém giết người. Bớt sàm ngôn đi, vẫn phải đánh một trận. Người có Huyền Minh Khống Thủy Kỳ, vậy lại như thế nào? Tiên Thiên Nam Linh Đỉnh này của ta, so với Huyền Minh Khống Thủy Kỳ của người chỉ mạnh hơn chứ không kém!”

Chỉ tay một cái, một đốm lửa rơi ở trên Tiên Thiên Nam Linh Đỉnh, ngoài cái đỉnh nhỏ ánh lửa bốc lên, bạch thủy đã ngụy đi trong đỉnh lại một lần nữa sôi trào lên.

Theo bạch thủy trong đỉnh sôi trào, nước đầm trong Hắc Long đầm cũng theo đó quay cuồng lên, hơi nóng bay lên, hỏa lực bắn ra bốn phía, hương vị canh cá nồng đậm bay xa ngàn dặm, không bao lâu liền có rất nhiều rùa ngàn vạn, lươn vạn năm... các loại thủy tộc mạnh mẽ thể tích cực lớn bị nấu như nổi lên, trong không khí mùi tanh của canh cá lại càng thêm nồng đậm.

Dung nham cự nhân đứng ở bên người Cơ Hạo rất nhiệt tình, hắc lải nhải: “Tiên Thiên Nam Linh Đỉnh, đó chính là tiên thiên linh vật, bản mạng trọng bảo của đại thái tử. Vốn đỉnh này là khóa ở trong phòng kho của thần cung, ngày đại thái tử chào đời, cái đỉnh này tự gãy thoát phong ấn bay ra, nhận chủ đại thái tử.”

“Tiên Thiên Nam Linh Đỉnh, là tất cả chân hỏa khí phía nam ngưng kết một chút chân khí, tinh thuần cường đại, uy lực vô cùng, có thể đốt biến nấu trời. Lấy tu vi của đại thái tử, nếu những lão hầu tử này vận dụng toàn bộ năm mươi lá Huyền Minh Khống Thủy Kỳ, còn có thể ngăn cản uy lực của Tiên Thiên Nam Linh Đỉnh, nhưng chỉ một con khỉ già, hắc đây là tự tìm khổ!”

Như dung nham cự nhân nói, Chúc Dung Đồng Cung toàn lực phát động, thủy viên cũng không cách nào ngăn cản hắc tiến công nữa.

Hắc Long đầm sôi trào như canh, nước đầm lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được không ngừng hạ xuống từng tắc một, tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ trên đảo trong đầm một người tiếp một người bị hơi nóng hấp cho ngã ngất xuống đất.

Hắc Long đầm là thánh địa tổ tông tương tự Kim Ô lĩnh, tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ có tư cách ở trong Hắc Long đầm, đó đều là tinh anh tuyệt đối của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, những tinh anh này tổn thất một người, đối với Hắc Thủy Huyền Xà bộ cũng là một phần tổn thương, càng không cần nói hiện tại không ngừng có người ngã xuống như domino, thủy viên và con giao long màu đen kia đều đã sốt ruột.

“Chúc Dung thái tử, năm đó chúng ta ước định, Huyền Minh Thủy Nhân cùng với trăm vạn dặm chung quanh cho Thủy Viên bộ chúng ta mượn ở lại.” Thủy viên lớn tiếng quát: “Về sau bọn nhỏ dưới quyền Thủy Viên bộ tự mình mở lãnh địa, xảy ra xung đột với bộ tộc Nam Hoang các người, nhưng cho tới bây giờ chưa từng có thần tộc nhúng tay trong đó. Người làm như vậy, là phá quy củ, cũng tổn hại mặt mũi của Chúc Dung thần tộc các người.”

Không đợi Chúc Dung Đồng Cung mở miệng, trong con người thủy viên ánh sáng biến hoá kỳ lạ lóe lên, lớn tiếng quát: “Ta cũng biết, bọn nhỏ có mắt không trông kia lần này đã mạo phạm người, nếu không người đường đường Chúc Dung thái tử, không có khả năng tự mình chạy tới nơi này, nhưng người tự mình ra tay, chúng quy là không giảng đạo lý. Không bằng như vậy...” Chúc Dung Đồng Cung cười nói: “Người nói như thế nào?”

Thủy viên cười nói: “Không bằng như vậy, chúng ta lập vụ cá cược như thế nào? Người ta đều không ra tay, để bọn nhỏ này tự mình định thắng bại.”

Chương 129: Di Vật

Thủy viên thu hồi Huyền Minh Khống Thủy Kỳ.

Chúc Dung Đồng Cung cũng tạm dừng uy năng của Tiên Thiên Nam Linh Đỉnh, chấp tay sau lưng ngạo nghễ nhìn thủy viên. Như thủy viên nói, hẳn là thái tử Chúc Dung thần tộc, có một số việc có thể làm, nhưng không thể làm quá mức.

Dù sao Thủy Viên bộ mang theo một đám bộ tộc phụ thuộc xuất hiện ở Nam Hoang, đó là ước định rất lâu trước kia Chúc Dung thị đời trước cùng Thủy Thần Cộng Công thị đặt ra, lấy thân phận Chúc Dung Đồng Cung, hẳn không tiện thực sự xé bỏ mình ước này.

“Lão đầu khỉ, người nói việc hôm nay, kết thúc thế nào.” Chúc Dung Đồng Cung nhìn thủy viên, cười tủm tỉm nói: “Ta đã tự mình đến đây, người cũng phải cho ta một câu giải thích mới được. Ta không hài lòng mà nói, người đưa ra mình ước gì cũng vô dụng.”

“Để thái tử hài lòng, đơn giản. Mong thái tử báo cho biết, vì sao thái tử lại đích thân ra tay với Hắc Thủy Huyền Xà bộ?” Thủy viên thoải mái nhìn Chúc Dung Đồng Cung: “Lấy thân phận thái tử, sẽ không chú ý đến Hắc Thủy Huyền Xà bộ chứ? Dưới trướng thái tử Vu Vương vô số, tùy ý một Vu Vương, cũng có thể diệt sát Hắc Thủy Huyền Xà bộ, cần gì nhọc thái tử tự mình tới đây?”

Chúc Dung Đồng Cung trầm ngâm một lát, hướng Cơ Hạo nhìn nhìn, chỉ chỉ hẳn: “Cơ Hạo, đã cứu muội muội Chúc Dung Man Man cùng một mẹ với ta. Hẳn hướng ta cầu cứu, xem ở trên mặt mũi Man Man, ta diệt Hắc Thủy Huyền Xà bộ cũng là thiên kinh địa nghĩa nhỉ?”

Thủy viên sắc mặt cổ quái nhìn Cơ Hạo một cái, chậm rãi gật gật đầu: “Đứa nhỏ này, là tộc nhân Hỏa Nha bộ à? Thái tử đã là vì giúp hẳn trút giận, để thái tử hài lòng rất đơn giản.”

Xoay người sang chỗ khác, thủy viên dùng thú ngữ cực kỳ bén nhọn, khàn khàn hướng con hắc giao lơ lửng ở trên sóng nước kia rít gào vài tiếng.

Hắc giao bất mãn ngẩng đầu lên, cũng dùng thú ngữ phản bác vài câu.

Sắc mặt thủy viên trầm xuống, một bạt tai hung hăng tát tới, đánh cho hắc giao gãy mất một cái sừng rồng, răng rồng ít nhất rụng mất một nửa. Ăn một cái tát hắc giao nhất thời trở nên thành thành thật thật, ngoan ngoãn lặn vào Hắc Long đàm.

Cơ Hạo nhất thời cười lên: “Đây là lão tổ tông rắn da thối cung phụng? Hắc. Quả nhiên cùng một cái đức hạnh với bọn rắn da thối, hung hăng đánh bọn hắc một trận, sẽ nhu thuận thành thật hơn bất cứ ai khác.”

Chúc Dung Đồng Cung ở một bên cười nói: “Cơ Hạo, đây cũng không phải là đức hạnh của một nhà Hắc Thủy Huyền Xà bộ, toàn bộ chó săn của Cộng Công thị đều là bộ dáng như vậy.”

Mặt thủy viên giật giật, coi như chưa nghe thấy Cơ Hạo cùng Chúc Dung Đồng Cung trêu chọc.

Không bao lâu sóng nước khế lật, hắc giao từ sâu trong Hắc Long đàm lao ra, phía sau có một quả cầu nước đường kính vài dặm gắt gao theo hắc. Trong quả cầu nước ánh lửa mãnh liệt, nhiệt lực cuồn cuộn. Hắc giao ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, nhất thời quả cầu nước nổ tung, ba bộ xương Tam Túc Kim Ô từ trong quả cầu nước bay ra.

Cánh giang ra hơn một dặm, toàn thân ánh vàng, tản mát ra ánh sáng và nhiệt độ khôn cùng. Ba bộ xương Tam Túc Kim Ô vừa mới được từ trong quả cầu nước thả ra, liền cảm nhận được khí tức trên thân đám người Cơ Hạo, Cơ Hạ, Cơ Báo, nhanh chóng bay đến đỉnh đầu bọn họ, phóng ra vô lượng ánh lửa chiếu rọi hư không.

Cơ Hạ, Cơ Báo còn có một đám tộc nhân Hỏa Nha bộ đi theo ùn ùn quỳ rạp

xuống đất, hướng những đồ đạc Hỏa Nha bộ này quỳ bái.

Cơ Hạo thì kinh hãi nhìn ba bộ xương Kim Ô này. Hắn từng nghe Hỏa Nha bộ Đại Vu tế Cơ Khuê nói, một mảng bí cảnh rừng dâu nọ dưới Kim Ô lĩnh, hoàn toàn là dựa vào một bộ xương Kim Ô còn sót lại chống đỡ.

Là bộ xương Kim Ô đó tản mát ra Kim Ô lực, mới chống đỡ được một tiểu thế giới bí cảnh diện tích rộng lớn kia, mới khiến trong tiểu thế giới đó tràn ngập hỏa nguyên lực nồng đậm, khiến tộc nhân Hỏa Nha bộ có một thánh địa tiềm tu.

Nếu đem ba bộ xương Kim Ô này đưa vào trong bí cảnh rừng dâu, như vậy tiềm lực Hỏa Nha bộ có thể tăng thêm bao nhiêu?

Trên Hắc Long đàm, mấy chục lão vu tế Hắc Thủy Huyền Xà bộ đã khóc lóc ngã vật xuống đất, khóc ròng rọc khàn giọng gào thét.

“Lão tổ, không được, tổ tiên chúng ta hy sinh mấy trăm vạn tộc nhân, mới từ trong tổ địa đám tạp mao điều kia cướp được ba bộ xương Kim Ô này! Tuyệt đối không thể đem những cái này trả cho bọn hắn!”

“Lão tổ ơi, lão tổ! Nếu có ba bộ xương Kim Ô này, tiềm lực bộ tộc tạp mao điều tăng mạnh, bọn chúng rất có thể lại có Vu Vương sinh ra, Hắc Thủy Huyền Xà bộ ta sẽ có nguy hiểm bị diệt!”

“Lão tổ, tuyệt đối không thể đem những bộ xương Kim Ô này trả cho bọn hắn! Chúng ta cho dù liều mình chiến một trận...”

Chúc Dung Đồng Cung chỉ tay một cái, Tiên Thiên Nam Linh Đỉnh mang theo một ánh lửa đánh ra. Nổ vang một tiếng, cái đỉnh nhỏ nện ở giữa đám lão vu tế kia, một mảng ánh lửa phun ra, mấy chục lão vu tế lẫn mấy trăm tộc nhân tinh nhuệ bên người bị ánh lửa xé nát, trong chớp mắt đã cháy thành tro tàn.

“Liều mình chiến một trận? Ở trước mặt Chúc Dung Đồng Cung ta, các ngươi có tư cách liều mình chiến một trận sao?”

Cười lạnh một tiếng, Chúc Dung Đồng Cung nhìn nhìn ba bộ xương Kim Ô, lạnh nhạt nói: “Là Kim Ô chi cốt sao? Hỏa Nha bộ các người cần những cái này? Ô, trong phòng kho của thần cung, Kim Ô thượng cổ ra roi cho Chúc Dung thần tộc ta để lại thân thể đã có mấy trăm bộ, qua hôm nay, các người vận chuyển hết về bộ tộc là được.”

Dừng một chút, Chúc Dung Đồng Cung cười nói với Cơ Báo: “Về sau, Hỏa Nha bộ các người... Không, về sau các người cứ thay tên Kim Ô bộ đi, tính là bộ tộc lệ thuộc trực tiếp ta. Tấn thăng ra thêm một ít Vu Vương, ta cho các người làm thần vệ thống lĩnh lệ thuộc trực tiếp ta!”

Cơ Hạ, Cơ Báo mừng như điên, cả một đám tộc nhân liên tục hướng Chúc Dung Đồng Cung hành lễ không ngừng.

Đối với người bộ tộc ở Nam Hoang mà nói, một cái Hỏa Nha bộ nho nhỏ, có thể trở thành bộ lạc lệ thuộc trực tiếp thái tử Chúc Dung thần tộc, điều này tương đương một gã khất cái đột nhiên được vương tử thu làm đông cung cận thần, là chuyện một bước lên trời.

Nhưng càng quan trọng hơn là —— Hỏa Nha bộ rốt cuộc có thể khôi phục tên tộc ban đầu. Kim Ô bộ, tên này rất hay, được Chúc Dung Đồng Cung hứa hẹn, các tộc nhân Hỏa Nha bộ rốt cuộc có thể ngẩng đầu ưỡn ngực báo ra tộc danh tổ tiên bọn họ từng có được!

“Tốt lắm, tâm ý của các người, ta nhận.” Chúc Dung Đồng Cung lạnh nhạt nói: “Có ba bộ Kim Ô chi cốt này, ta hôm nay, không ra tay. Nhưng mâu thuẫn của Hỏa Nha bộ cùng Hắc Thủy Huyền Xà bộ, hôm nay phải có một cái giải quyết.”

Thủy viên cười khẽ, nhìn thoáng qua Cơ Hạo, ôn hòa nói: “Thái tử cũng đã nói như vậy, mâu thuẫn giữa bọn họ, hôm nay nhất định có thể có một sự giải quyết. Tất cả đều đã là vì đứa nhỏ này, như vậy để đứa nhỏ này dẫn người thực hiện đánh cuộc đi.”

Thủy viên vỗ hai tay, hắc giao ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, nhất thời từ trong đảo nhỏ các nơi của Hắc Long đàm, có đám đông thiếu niên mặc áo da rắn màu đen bó sát người, cầm kiếm sắc bén bước nhanh đi ra, thoát nhìn, thiếu niên như vậy ít nhất ở khoảng ba ngàn.

“Bọn họ là một đám tộc nhân tinh anh nhất của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, là chỗ tinh hoa tương lai của Hắc Thủy Huyền Xà bộ.”

“Thiếu niên Hỏa Nha bộ nếu có gan, cũng chọn lựa ra ba ngàn người tuổi tương đương, quyết đấu không chết không thôi với bọn họ đi, một phe chết hết, mới có thể dừng đánh cược.”

“Hắc Thủy Huyền Xà bộ thắng, hai bộ lạc sẽ bảo trì cục diện hiện tại, Chúc Dung thái tử không thể nhúng tay.”

“Đương nhiên, Chúc Dung thái tử đã tự mình ra mặt, Hắc Thủy Huyền Xà bộ phải biểu hiện ra một chút thành ý!”

“Nếu là Hỏa Nha bộ thắng, Hắc Thủy Huyền Xà bộ sẽ nhường ra toàn bộ lãnh địa hiện tại, mặt khác tổ tiên Hỏa Nha bộ chết trận, toàn bộ truyền thừa vu bảo bọn họ để lại ở Hắc Thủy Huyền Xà bộ, đều trả lại cho Hỏa Nha bộ.”

Hắc giao hét dài một tiếng, há mồm phun ra một luồng hàn khí mờ mịt.

Trong hàn khí màu đen, gần trăm món truyền thừa vu bảo bốc lên ánh lửa bay ra.

Chương 130: Một Người

‘Rầm’ một tiếng, Cơ Hạo lại quỳ gối xuống đất, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt ngay ngắn, mộc mạc.

Tiếng ‘Phốc phốc’ vang lên, Cơ Hạo quỳ dưới đất dập đầu như mưa, hướng tới gần trăm món vu bảo ánh lửa phun trào kia không ngừng hành lễ, trong miệng lầm bầm gọi từng cái tên: “A ba, a huynh, a đệ, các vị a công, lão tổ... Hu hu, Cơ Hạo vô năng, Cơ Hạo vô năng!”

Cơ Hạo nhìn những vu bảo đó, trên vu bảo có khí tức huyết mạch cực kỳ thân thiết, thân cận không ngừng khuếch tán ra, kích thích máu toàn thân Cơ Hạo chảy như nước, trái tim kịch liệt nhảy lên. Trong cơ thể từng đợt nhiệt lưu dâng trào, Cơ Hạo theo bản năng há mồm, phát ra một tiếng hú kéo dài thật dài.

Tu luyện Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, Cơ Hạo nguyên khí dư thừa, ngân nga, khác hẳn các Đại Vu vu lực cực kì bùng nổ. Một tiếng thét dài giống như long ngâm lên tận chín tầng trời, một đợt tiếp nối một đợt, một chuyển tiếp nối một chuyển, mỗi lần lúc mọi người cảm thấy một tiếng thét dài này của Cơ Hạo đã sắp đoạn tuyệt, thanh âm hần lại đột nhiên cất cao một khoảng, kích động Hắc Long đàm nhắc lên mảng lớn gợn sóng.

Thủy viên, hắc giao, còn có vô số tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ trên đảo giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo —— người thường nào có khí tức ngân nga như hần? Một tiếng tru hướng về bầu trời, thế mà kiên trì non nửa khắc đồng hồ còn chưa ngừng lại!

Chúc Dung Đồng Cung vui vẻ nhìn Cơ Hạo không ngừng gật đầu, hần đối với Cơ Hạo là càng thêm vui vẻ, càng thêm kiên định muốn bồi dưỡng Hỏa Nha bộ —— mấy ngàn năm trước, Kim Ô bộ còn là đại bộ lạc tiếng tăm lừng lẫy trong rừng rậm Nam Hoang, chỉ là mấy năm nay mới dần dần suy bại xuống.

Tiếng thét dài của Cơ Hạo im bật mà dừng, hần nhìn những vu bảo đó, một

tay đem Cơ Hạ kéo dậy: “A ba, những vu bảo này, đều là của tộc nhân chúng ta?”

Cơ Hạ liên tục gật đầu, hần cũng đột nhiên hít một hơi, ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng. Giống như tinh tinh phát cuồng, đâm thật mạnh vào ngực mình. ‘Thùng, thùng thùng, thùng thùng thùng’, tiếng Cơ Hạ đâm ngực giống như trống trận, truyền từng đợt từng đợt ra thật xa.

Trong tiếng ù ù, trên tứ chi Cơ Hạ từng điểm từng điểm ánh lửa phun ra, sau đó mấy chục chỗ vu huyết sáng hết lên. Ngay sau đó, các vu huyết từng bị hủy giữa ngực bụng Cơ Hạ cũng không ngừng sáng lên, một cái tiếp một cái phun ra ánh lửa chói mắt.

Trong tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ, có mấy nam tử thân hình cao gầy gầy yếu khàn giọng kinh hô lên: “Thằng nhãi này khôi phục rồi? Sao có thể? Vu huyết của hắn rõ ràng là bị chúng ta phá rồi! Chúng ta còn dùng nọc độc của lão tổ, hắn sao có thể khôi phục chứ?”

Rống to ‘Cáp’ một tiếng, Cơ Hạ giơ hai tay, hơn một trăm chỗ vu huyết toàn thân rạng rỡ tỏa sáng, từng đợt hỏa kinh hùng hồn hóa thành cơn lốc hướng bốn phương tám hướng thổi ra, Cơ Hạ chỉ có thể khom lưng, hai chân dùng sức chống đỡ mặt đất, mới chưa dễ dàng bị cuồng phong Cơ Hạ nhắc lên thổi bay.

“Lão hầu tử, chiến!” Cơ Hạ lớn tiếng quát: “Những cái này đều là truyền thừa vu bảo của tộc ta, vô số tộc nhân chết trận, các trọng bảo này đều lưu lạc ở trong tay các người! Hôm nay, Hỏa Nha ta... Không, Kim Ô bộ ta nhất định phải đem toàn bộ truyền thừa vu bảo của tổ tiên thu hồi!”

Cơ Hạ chậm rãi thẳng lưng lên, cũng giơ lên hai tay, trên người cũng phun ra mảng lớn ánh lửa.

Tuy không bá đạo cương mãnh như hỏa kinh băng trên người Cơ Hạ phun ra, nhưng hỏa lực trên người Cơ Hạ càng thêm phóng đảng, càng thêm tinh thuần, như ánh sáng mặt trời mới mọc, mang theo một sức mạnh tươi mới không thể

ngăn cản.

Khí tức trên thân các vu bảo này, khí tức có thể kích thích máu tăng tốc chảy trong thân thể này của Cơ Hạo, những cái này là truyền thừa vu bảo của Cơ Hạo tộc nhân nhất mạch này, là truyền thừa vu bảo các tổ tiên nhất mạch này của Cơ Hạo, từng thế hệ Vu Đế, từng thế hệ Vu Vương, từng thế hệ Đại Vu dùng bản mạng tinh huyết ôn dưỡng vô số năm!

Các vu bảo này huyết mạch tương thông với Cơ Hạo, chỉ cần trở lại trong tay Cơ Hạo, liền có thể lập tức phát huy ra lực sát thương cường đại!

Ở Nam Hoang, mỗi một món truyền thừa vu bảo đều không dễ có được, gần trăm món truyền thừa vu bảo, là các đời tổ tiên của Hỏa Nha bộ vất vả khai thác tài liệu quý hiếm, vất vả tế luyện mài giũa, hao phí vô số tâm huyết cuối cùng rèn luyện mà thành trọng khí huyết mạch tương thông!

Ở trong chiến tranh với Hắc Thủy Huyền Xà bộ, một lại một tổ tiên cường đại của Hỏa Nha bộ ngã xuống, truyền thừa vu bảo của bọn họ liền rơi vào trong tay Hắc Thủy Huyền Xà bộ. Mất đi mỗi một món truyền thừa vu bảo, thực lực Hỏa Nha bộ liền suy yếu một bộ phận, cuối cùng nam đỉnh một mũi tộc nhân này của Cơ Hạo chỉ còn lại Cơ Hạ cùng Cơ Hạo hai người, mà truyền thừa vu bảo trong tay bọn họ, càng là một món cũng không có!

Nhìn thấy bộ dáng Cơ Hạo cùng Cơ Hạ như vậy, thủy viên, hắc giao không khỏi nhếch miệng cười dữ tợn.

Thủy viên quay đầu nhìn Chúc Dung Đồng Cung, rất đặc ý cười nói: “Chúc Dung thái tử, dựa theo lời ta lập ra ván cược chứ? Hắc Thủy Huyền Xà bộ thắng, chúng ta cũng không yêu cầu nhiều, thái tử lui binh, lãnh địa hai tộc bảo trì nguyên dạng bất động.”

Chúc Dung Đồng Cung gật gật đầu, thản nhiên nói: “Nếu là Hỏa Nha bộ thắng, Hắc Thủy Huyền Xà bộ giao ra toàn bộ lãnh địa, chạy trở về trong lãnh địa lệ thuộc trực tiếp Thủy Viên bộ các người, trong trăm năm không được bước

ra một bước... Bọn hãn còn phải giao ra mười vạn tộc nhân tinh nhuệ, làm tế phẩm!”

Thân thể thủy viên giật giật, cả giận nói: “Chúc Dung thái tử còn muốn tăng giá? Mười vạn tộc nhân làm tế phẩm, thái tử không khỏi quá đáng rồi đó!”

Chúc Dung Đồng Cung vung tay, lạnh nhạt nói: “Nhìn xem các truyền thừa vu bảo này, các người đã giết bao nhiêu tộc nhân của Kim Ô bộ? Người nếu không đồng ý, chuyện lần này, sẽ không phải vẹn vẹn mười vạn người có thể giải quyết!”

‘Vù’!

Dung nham cự nhân đứng ở bên người Cơ Hạo giơ lên chiến phủ thật lớn trong tay.

‘Hô ~ cáp’!

Năm vạn chiến sĩ Chúc Dung thần quân đồng thời rút binh khí, một ngàn chiến xa hạng nặng vốn hạ xuống mặt đất phun ra mây lửa, ở dưới Độc Giác Hỏa Mã kéo cấp tốc xông lên bầu trời, bày ra trận hình mũi tên lợi nhất cho đánh bất ngờ.

“Được!” Thủy viên lập tức gật gật đầu: “Nếu Hắc Thủy Huyền Xà bộ thua, bọn họ lui về lãnh địa Thủy Viên bộ, trong trăm năm không được có một tộc nhân bước ra một bước, hơn nữa lưu lại mười vạn tộc nhân tinh anh cho Kim Ô bộ huyết tế. Ta dùng danh nghĩa các đời tổ tiên Thủy Viên bộ ta thề, chuyện này cứ quyết định như vậy.”

Dùng sức chà chà bàn tay, thủy viên cười nói: “Như vậy, tộc nhân Kim Ô bộ tham gia tử chiến thì sao? Bọn nhỏ Hắc Thủy Huyền Xà bộ lớn tuổi nhất cũng chỉ khoảng mười lăm, bọn họ tổng cộng có ba ngàn người, ba ngàn thiếu niên Kim Ô bộ ở đâu?”

Cơ Hạ và Cơ Báo nhìn nhau một cái, Cơ Báo ồm ồm nói: “Chờ, chúng ta lập tức triệu tập trẻ con trong tộc! Ba ngàn người, tử chiến đến cùng, binh sĩ Kim Ô bộ chúng ta, từng khi nào sợ các người bọn rắn da thối này?”

Cơ Hạ càng hào khí ngút trời cười nói: “Chính diện đánh trận, Hắc Thủy Huyền Xà bộ rắn da thối các người từng thắng khi nào?”

Thủy viên cười ‘Hắc hắc’ không ngừng, hắc giao ngạo nghễ ngẩng đầu.

Nhưng Cơ Hạo lại đột nhiên xông ra ngoài, hắc cất tiếng cười nói: “Tử chiến mà thôi, nào cần ba ngàn người? Lão đầu khi, lão hắc xà, một mình Cơ Hạo ta tử chiến với bọn hắc! Người Hắc Thủy Huyền Xà bộ các người có dám không?”

Thanh âm Cơ Hạo giống như lời đình cuồn cuộn truyền ra thật xa, Cơ Hạ, Cơ Báo tất cả đều ngẩn ngơ, sau đó mỉm cười trầm mặc không nói.

Chúc Dung Đồng Cung thì vỗ tay lớn một cái, lớn tiếng cười lên: “Tốt! Cơ Hạo, người nếu thắng, ta tặng hai con Thần Hỏa Xà cho người làm cước lực!”

‘Hô ~ cáp’!

Năm vạn chiến sĩ Chúc Dung thần quân đồng thời đánh trống reo hò hoan hô, đều dùng binh khí gõ giáp ngực mình, phát ra tiếng vang rung trời.

Chương 131: Xông Trộn

Trong Hắc Thủy đàm, trên một hòn đảo nhỏ phạm vi mấy chục dặm tất cả đều là bờ cát mềm mại nhẵn nhụi.

Ba ngàn thiếu niên mặc giáp mềm da rắn màu đen bó sát người, ngay cả lỗ mặt mũi cũng bị giáp ngoài da rắn nhẵn nhụi che lấp, chỉ chừa ra hai cái hốc mắt tối như mực chặm rãi đi. Bọn họ mỗi người đều dáng người cao gầy gầy yếu, lúc hành tẩu như rắn độc trườn lạng yên không tiếng động, thậm chí ở trên cát trắng cũng chưa lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Từ trên cao quan sát xuống, các thiếu niên Hắc Thủy Huyền Xà bộ này tạo thành quân trận, giống như một con rắn dài có vài cái đầu rắn, đang thông thả giãn ra thân thể, chặm rãi hướng Cơ Hạo đứng ở ngoài vài dặm thẳ tới.

Các vu tể, trưởng lão Hắc Thủy Huyền Xà bộ mặt mang sắc mặt vui mừng, một đám chêm cười liên tục hướng về Cơ Hạo chỉ trỏ.

“Đây là Huyền Minh Hắc Xà vệ chúng ta hao phí sức cả tộc, lãng phí toàn bộ linh dược quý hiếm nghìn năm qua trong tộc cất trữ, tỉ mỉ tạo ra!”

“Ba ngàn đứa nhỏ, tuy tuổi còn ít, nhưng bọn nó đều là Hắc Xà vệ tinh anh Tiểu Vu cảnh, toàn bộ Nam Hoang chỉ có một!”

“Giáp trụ trên người bọn họ, đều là da rồng do lão tổ tông mỗi mười năm lột ra chế thành, tuy toàn bộ tinh khí trong da rồng đều bị lão tổ thu hồi, nhưng vẫn cứng cỏi vô cùng, chỉ có Đại Vu mới có thể phá vỡ, chỉ có Đại Vu mới có thể phá vỡ đó!”

“Thằng nhãi cuồng vọng này, tên là Cơ Hạo nhỉ? Nó chết chắc rồi, Vu Đế nhất mạch Cơ Hạ truyền thừa sẽ phải đoạn tử tuyệt tôn!”

“Đáng tiếc, thật hy vọng Hỏa Nha bộ có thể phá ra ba ngàn thiếu niên tinh

anh, như vậy bọn nhỏ cũng có thể giết một cái thống khoái. Đáng tiếc, thật sự là quá đáng tiếc, hôm nay chỉ có thể giết một tên!”

Các vụ tể, trưởng lão kia cố ý vận dụng vu lực, đem thanh âm mình đưa đi bốn phương tám hướng. Vô số tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ liền cùng kêu lên hoan hô, đều đối với Huyền Minh Hắc Xà vệ của bộ lạc nhà mình khen không dứt miệng, hơn nữa có người thân của các thiếu niên này lớn tiếng khoe đứa nhỏ của mình lợi hại.

Thủy viên, hắc giao dương dương đặc ý nhìn Chúc Dung Đồng Cung, trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích. Thủy viên càng cười nói: “Huyền Minh Hắc Xà vệ, đây là một mũi tinh binh mô phỏng Cộng Công thần quân tạo ra. Vì để bọn nhỏ này có đủ thực lực, bọn nó chính là từ nhỏ đã ở bên Huyền Minh Thủy Nhân rèn luyện thân thể. Uy lực của huyền minh khí, Chúc Dung thái tử chắc là biết.”

Chúc Dung Đồng Cung, Cơ Hạ, Cơ Báo chỉ mỉm cười, bọn họ tràn ngập tin tưởng đối với Cơ Hạo.

Có thể từ dưới Huyết Nha đoàn đuổi giết bình yên chạy thoát, có thể liên tục chém giết chiến sĩ Già tộc cấp Đại Vu, có thể thừa nhận mấy trăm đòn nặng của chiến sĩ Già tộc mà không chết, Cơ Hạo tuy chỉ là tu vi Tiểu Vu cảnh, nhưng thực lực của hắn tuyệt đối là cấp Đại Vu!

Ở trước mặt loại yêu nghiệt vạn năm khó gặp này của Nam Hoang, vèn vèn Huyền Minh Hắc Xà vệ còn chưa thành hình tính là gì?

Cơ Báo cười vang nói: “Hạo, thằng nhãi con, không cần xuống tay lưu tình, xử lý bọn tiểu tạp toái này! Hắc, bọn trẻ ranh này của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, mỗi đứa bộ dạng âm khí dày đặc, chỉ có đánh vỡ đầu bọn nó, bọn nó thoát nhìn mới khiến người ta thích hơn một chút!”

Cơ Hạo cười to, hắn hung hăng dậm chân một cái, bên người nhất thời gió nổi mây phun, một trận gió xoáy dựng lên từ đất bằng, nhấc lên mảng lớn cát trắng bao phủ phạm vi cả dặm. Thân hình Cơ Hạo nhanh chóng nhập vào trong

cát trắng, thân thể và cát bụi tựa như hòa hợp một thể, mắt thường cũng không cách nào tìm được dấu vết của hãn nữa.

Đối với chiến sĩ Nam Hoang mà nói, bọn họ không tu nguyên thần, không có thần niệm lực, hoàn toàn dựa vào ngũ cảm của mình tác chiến. Cơ Hạo nhắc lên bão cát, thị giác của ba ngàn thiếu niên nhất thời bị phá hư. Quân trận hình rắn vốn vận hành mượt mà nhất thời hỗn loạn một trận.

Nhất là thiếu niên chiếm cứ tiên phong quân trận, thanh kiếm sắc bén trong tay rạng rỡ tỏa sáng, hiển nhiên là vũ khí phụ gia phù văn, bọn hãn càng không biết làm sao dừng bước. Bọn hãn là đầu lĩnh quân trận, cái gọi là rắn không đầu không được, bọn hãn những thủ lĩnh đảm đương đầu rắn dừng bước, toàn bộ quân trận cũng ngừng lại.

Chúc Dung Đồng Cung vỗ tay cười to: “Làm tốt lắm!”

Thủy viên tức giận quát: “Vô sỉ đến cực điểm! Thằng nhãi Hỏa Nha bộ, tác chiến giống dũng sĩ thật sự đi, đừng có mà trốn trốn tránh tránh, đánh mất mặt mũi tổ tiên Hỏa Nha bộ các người!”

Thanh âm thủy viên cuộn cuộn như sấm, dẫn tới vô số tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ đồng thời lớn tiếng ồn ào: “Giống như dũng sĩ. Chính diện tác chiến! Giống như dũng sĩ, chính diện tác chiến!”

Trong tiếng gầm gừ khôn cùng, Lưu Quang Hỏa Dực sau lưng Cơ Hạo lóe lên, giống như một tia chớp từ trong bão cát lao ra. Hãn lớn tiếng hét dài, trong đôi mắt phun lửa nóng, trên tay phải bạch quang nhàn nhạt lóe lên, một quyền thể như vạn quân hung hăng đánh ở trên người một thiếu niên.

Một đòn này, Cơ Hạo đã dùng hết toàn lực —— ở Man Man cung ăn hết một con giao long cấp Vu Vương, thân thể hãn đã có thể so với Đại Vu vừa mới đột phá!

Trừ lực lượng thân thể cấp Đại Vu, một quyền này của Cơ Hạo càng hội tụ vụ

lực, kim đan pháp lực mạnh mẽ trong cơ thể, đồng thời còn điều động lực lượng hạt bảo châu màu trắng hòa hợp một thể nọ với năm tay phải.

Nhất là hạt bảo châu màu trắng đỏ, phẩm giai bản thân tuyệt đối vượt qua cấp Đại Vu, Cơ Hạo hiện tại không thể phát huy ra toàn bộ lực lượng của nó, nhưng bảo châu sau khi dung hợp với năm tay phải của hắn, vẫn khiến năm tay của hắn trở nên cứng rắn vô cùng, đồng thời trầm trọng như núi.

Vài loại lực lượng hòa hợp một thể, Cơ Hạo có một loại ảo giác một quyền này của mình có thể đem bầu trời cũng xé toạc ra.

Năm tay kích động không khí, ma sát ra mảng lớn ánh lửa, thiếu niên Hắc Thủy Huyền Xà bộ đứng mũi chịu sào không kịp trốn tránh, bị một quyền đánh thật chuẩn ở trên ngực. Mọi người đều nghe được một tiếng nổ, sau đó thiếu niên Hắc Thủy Huyền Xà bộ này đã không thấy tăm hơi.

Uy lực một quyền này của Cơ Hạo quá mạnh, quyền kinh khủng bổ đánh vào thân thể đối phương, cả người thiếu niên này cứ như vậy nổ thành một đám sương mù máu, mỗi một sợi lông tóc đều mảnh liệt nổ tung, từ nay về sau hoàn toàn biến mất ở trong thiên địa.

Ngay cả nhuyễn giáp trên thân hắn cái gọi là chỉ có Đại Vu mới có thể phá vỡ, cũng ở trong một quyền này nổ tung, chỉ có thanh kiếm sắc bén trên tay hắn bắn nhanh bay ra, nhưng vừa mới bay lên, đã bị Cơ Hạo cầm ở trong tay, lật tay một kiếm điểm ra vô số kiếm quang hoa mỹ dạng đóa hoa.

Kiểm kỹ của chiến sĩ Nam Hoang hoặc cường mãnh, hoặc âm tà, nhưng thường thường chính là mấy chiêu trực tiếp thẳng tắp, mọi người theo đuổi là lực sát thương cường đại nhất, trực tiếp nhất, chưa từng có ai sẽ bỏ công phu ở trên mỹ quan kiếm thuật.

Nhưng một kiếm này của Cơ Hạo giống như vạn dặm gió đông thổi tan hoa lê khắp cây, vô số đóa hoa ùn ùn rơi xuống, kiếm quang lấp lánh phản xạ ánh mặt trời trên bầu trời, huyền lệ loá mắt đến cực hạn, trước mắt toàn bộ thiếu niên

Huyền Minh Hắc Xà vệ đều cay xót một phen, theo bản năng nhắm mắt lại.

Sau đó trong đó có ba mươi mấy thiếu niên, đời này cũng không mở mắt được nữa.

Kiểm quang sắc bén xuyên thấu qua hai cái lỗ mắt trên giáp mặt bọn hắn, chui thật sâu vào mắt bọn hắn, kiếm khí gào thét, đâm vào đầu óc bọn hắn, cướp đi sinh mệnh của bọn hắn.

Cơ Hạo quyền thứ nhất cương mãnh bá đạo, dựa vào thuần túy lực lượng chính diện phá hủy kẻ địch.

Kiểm thứ hai của hắn lại là hoa mỹ tuyệt luân, dùng mỹ diệu nhất, tàn khốc khiến người ta thích nhất, đem kẻ địch đánh chết ngay tại chỗ.

Chúc Dung Đồng Cung xem mà vui vẻ thoải mái, không khỏi liên tục thét dài tán thưởng, các chiến sĩ Chúc Dung thần quân càng đồng thanh hoan hô.

Thủy viên tức giận, lập tức rống to lên: “Đều ngốc hết rồi sao? Huyền Minh Hắc Xà trận, toàn lực giao sát!”

Chương 132: Phá Trận

Xà trận đã động.

Các thiếu niên Hắc Thủy Huyền Xà bộ đồng thời phun ra một ngụm hắc khí, hắc khí dinh dính, nhả nhụi dung hợp lẫn nhau, đem thân thể bọn hắn bao vây. Khí tức màu đen bao trùm cả tòa xà trận, xà trận to như vậy nhất thời liền thành một thể.

Cơ Hạo đột nhiên phát hiện áp lực xung quanh tăng lên mấy chục lần, vốn hắn hành động tự nhiên, như con cá bơi ở trong nước, một quyền một kiếm có thể thoải mái giết địch. Nhưng hắc khí vừa hiện, không khí cũng trở nên dinh dính, có lực lượng vô hình giam cầm thân thể hắn, khiến tốc độ nhanh như tia chớp của hắn chợt giảm đi rất nhiều.

Vốn các thiếu niên Hắc Thủy Huyền Xà bộ thậm chí không thấy rõ động tác của Cơ Hạo, chỉ cảm thấy trước mắt tàn ảnh lóe loạn, một cái không chú ý đã có mấy chục đồng bạn đứng ở phía trước xà trận bị Cơ Hạo đánh chết.

Nhưng hiện tại, động tác của Cơ Hạo chợt chậm lại, mọi người đều thấy được rõ ràng thân hình của Cơ Hạo.

“Giết hắn!” Một thiếu niên lớn tiếng gào rống, trường kiếm trong tay kéo theo một đạo hàn quang cực kỳ sắc bén, hung hăng đâm hướng thân thể Cơ Hạo.

Xà trận to như vậy giống như gió xoáy bắt đầu hành động, các thiếu niên Hắc Thủy Huyền Xà bộ đập bộ pháp kỳ dị, theo quỹ tích quái dị, giống như gió xoáy lướt qua Cơ Hạo, mỗi người ở lúc lướt qua Cơ Hạo, đều dùng hết toàn lực cho hắn một kiếm.

Cơ Hạo cười lạnh, toàn lực thúc giục giáp mềm bó sát người, một tầng thanh quang mờ lung lưu chuyển toàn thân, mấy ngàn kiếm quang đâm nhanh đến, đánh vào trên thanh quang tạo nên vô số gợn sóng, nhưng không có một kiếm có

thể đựng tới thân thể Cơ Hạo.

Kêu khẽ một tiếng, mảng lớn ánh lửa trên người Cơ Hạo ngưng tụ thành từng cái phù văn dạng lông chim quạ đen, thiên phú thần thông Kim Ô Thiên Y phát động, lực đánh mạnh mẽ mang theo trên kiếm quang bị phù văn dạng lông vũ phân giải, tiêu tán, Cơ Hạo đứng ở tại chỗ không chút sụt mẻ, tựa như những kiếm quang kia đều mềm nhũn không mang theo bất cứ lực đạo gì.

Các thiếu niên Hắc Thủy Huyền Xà bộ dùng hết toàn lực theo trận pháp biến hóa chạy gấp, bọn họ điên cuồng chạy. Thân thể ở trong không khí kéo ra từng cái tàn ảnh. Dần dần, động tác của bọn hắn đã trở nên thân bất do kỷ, bọn hắn hoàn toàn bị trận pháp khống chế, nhất cử nhất động của bọn hắn đều do vu lực cường đại trận pháp này thúc giục mà kéo đi.

Một hư ảnh hắc xà mờ mờ lung lung hiện lên ở trên không đại trận, khí tức toàn bộ thiếu niên Hắc Thủy Huyền Xà bộ xuyên thấu qua hắc khí kỳ diệu kia liền thành một thể.

Sắc mặt Cơ Hạ, Cơ Báo trở nên vô cùng nghiêm túc. Xà trận này huyền diệu vô cùng, may mắn là hôm nay ở đây đứng phải xà trận này, nếu không một khi Huyền Minh Hắc Xà vệ đại thành, sau khi trong các thiếu niên này hình thành số lượng Đại Vu nhất định, đại trận này đối với Hỏa Nha bộ mà nói không thể nghi ngờ là một hồi tai nạn.

Thậm chí bọn họ cũng may mắn nay ở trong trận chỉ có một mình Cơ Hạo.

Nếu bọn họ thật sự dựa theo lời thủy viên, chọn lựa ba ngàn tinh nhuệ trong tộc gia nhập quyết tử chiến, chỉ sợ hiện tại ba ngàn thiếu niên đã sớm bị giết toàn bộ.

Các thiếu niên như đám cát rời, sao có thể là đối thủ của đại trận ác độc này của Hắc Thủy Huyền Xà bộ?

Cơ Hạ lầm bầm: “Bọn rắn da thối này khá đấy, bọn hắn sao có thể mò mẫm

ra loại biện pháp này? Xà trận. Ôi chao, Cơ Báo a công, Kim Ô bộ chúng ta về sau cũng phải nghĩ cách kiếm loại trận pháp đó, bằng không trăm năm sau... Chúng ta tranh đấu với bọn chúng như thế nào?”

Cơ Báo có chút buồn bực gãi gãi đầu, nghe rằng trận mắt nói không ra lời.

Các tộc nhân Hỏa Nha bộ, chém chém giết giết là tuyệt đối không có vấn đề, mỗi người đều là hảo hán tử dám liều mạng. Nhưng nói nghiên cứu trận pháp cái gì, không cần nói Cơ Báo, Cơ Hạ loại chiến sĩ cường lực này, dù là bọn Đại vu tế Cơ Khuê trong tộc, ở trên trình độ vu trận cũng chỉ rất bình thường mà thôi.

“Cái này, để nghĩ sau vậy.” Cơ Báo chỉ có thể hàm hồ lăm bẫm, trên trán toát mồ hôi lạnh một phen.

Trong đại trận, Cơ Hạ trong khoảnh khắc đã bị công kích mấy vạn lần, lực lượng giam cầm cường đại khiến hắn không thể động đậy, vô số đạo kiếm quang giống như mưa hướng hắn điên cuồng chém giết. Kiếm quang càng lúc càng dày đặc, lực lượng trên kiếm quang càng lúc càng cường hoành. Đại trận càng vận chuyển, lực lượng các thiếu niên Hắc Thủy Huyền Xà bộ thêm vào lẫn nhau lại càng lớn, tốc độ cũng càng nhanh.

“Trận pháp này, có chút ý tứ!” Cơ Hạ lăm bẫm, hắn gian nan hít một hơi, trong con người ánh lửa màu đỏ vàng lóe lên, chậm rãi giơ lên thanh kiếm sắc bén vừa mới thu được, nhẹ nhàng băng quơ vạch ra một đường cong.

Trong tiếng ‘Răng rắc’, xương cánh tay Cơ Hạ nứt ra mấy cái khe hở nhỏ bé, trường kiếm xiêu xiêu vẹo vẹo đâm vào trong hắc khí bên cạnh.

Khai Thiên Nhất Kích hư ảnh truyền thụ, khiến Cơ Hạ nhìn thấu mấy chục chỗ điểm yếu của xà trận này, hắn chọn lựa một điểm yếu ột nhất, mình dễ chạm tới nhất trong đó, đem trường kiếm vờn ra.

Sau đó cả mảng lớn máu phun tung toé, mấy trăm cái chân tay cụt bay thật cao lên trời, tiếng la khóc thê lương giống như gió lốc hướng bốn phía khuếch

tán ra, cả xà trận đã thành hình chột phân rã, mấy trăm thiếu niên Hắc Thủy Huyền Xà bộ người đầy máu kêu thảm liên tục quay cuồng ở dưới đất, mỗi người hoặc cụt tay đứt chân, hoặc là giữa ngực bụng bị cắt ra một cái vết thương thật sâu cực kỳ thâm lương tới tận nội tạng.

Việc Cơ Hạo làm rất đơn giản, xà trận như một con tuần mã chạy như điên, hẳn chỉ là ở phía trước tuần mã bày ra một thanh đao sắc bén.

Tuần mã chạy băng băng, lao đầu vào trên lưỡi đao, dùng móng vuốt cũng biết tuần mã sẽ bị thương thành bộ dáng gì. Mà Cơ Hạo sao, hẳn thậm chí không tổn một chút sức nào!

Máu tươi rải đầy đất, đại trận sụp đổ tán ra, hơn hai ngàn thiếu niên Hắc Thủy Huyền Xà bộ khiếp sợ nhìn đồng bạn bị thương nặng gào rú thảm thiết, mỗi người mồ hôi ướt đầm không biết ứng đối như thế nào.

Bọn hẳn cả đời lần đầu tiên tạo thành chiến trận, lần đầu tiên sinh tử quyết đấu với kẻ địch, bọn hẳn năm mơ cũng không ngờ được, Cơ Hạo sẽ dùng phương pháp cổ quái như vậy, thoải mái đánh tan xà trận bọn hẳn khổ tu từ nhỏ.

Thủy viên ngây dại, hắc giao ngây dại, các tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ vốn hoan hô không ngừng cũng ngây dại.

Mọi người đều không biết nên nói cái gì, trong tộc bí mật bồi dưỡng tinh anh, tương lai sau khi đại trận thành hình, Huyền Minh Hắc Xà vệ dùng để tranh bá ở rừng rậm Nam Hoang, vậy mà không chịu nổi một đòn như thế? Cơ Hạo là như thế nào tìm được điểm yếu của đại trận? Hẳn sao lại dễ dàng tùy tay một kiếm đã đánh tan đại trận?

“Các người đều đã thua rồi, vậy chết đi.” Trong con người Cơ Hạo ánh lửa bắn ra bốn phía, lãnh khốc vô tình lớn tiếng quát.

Ở Nam Hoang, không có đường sống sinh tồn cho lòng đồng tình. Giữa bộ tộc cùng bộ tộc đối địch, chỉ có thể người chết ta sống! Bất cứ sự thương hại

nào, đều sẽ chỉ mang đến nguy hiểm vô cùng vô tận cho bộ tộc mình!

Cơ Hạo sinh ở thế giới này nhiều năm như vậy, hẳn đã hiểu thật sâu pháp tắc sinh tồn của rừng rậm Nam Hoang!

Hắn giờ trường kiếm, hướng những thiếu niên cả người xụi lơ không thể động đậy kia đánh tới.

Kiểm quang như mưa ùn ùn rơi xuống, từng điểm máu tươi từ trong hốc mắt các thiếu niên đó phun ra, một lại một thiếu niên ngã xuống trên bờ cát trắng.

Thủy viên ngửa mặt lên trời rống giận, vừa mới bước về phía trước một bước, Chúc Dung Đồng Cung đã tể ra Tiên Thiên Nam Linh Đỉnh, phun trào vô số ánh lửa ngăn ở trước mặt thủy viên.

Hắc giao cũng rống dài một tiếng, muốn xông lên đảo nhỏ cứu các thiếu niên kia, nhưng dung nham cự nhân bước qua một bước, một quyền đem nó đánh ngã xuống đất không thể động đậy.

Một khắc đồng hồ sau, trên đảo nhỏ hoàn toàn yên tĩnh.

Cơ Hạo giờ trường kiếm dính đầy máu tươi, hướng tới tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ cất tiếng rống to:

“Cút khỏi đất đai thuộc về tổ tiên ta! Trong trăm năm, không cho phép các người bước vào nơi này thêm một bước!”

“Trăm năm sau, các người dám đến nữa, Cơ Hạo ta dùng tổ linh tổ tiên ta thề, nhất định đem các người chém tận giết tuyệt, từ người già đến trẻ con, từ thanh niên trai tráng đến nữ nhân, không tha một ai!”

Chương 133: Về Nhà

Ba trăm con cự nha toàn thân ánh lửa quanh quần xếp đội ngũ chỉnh tề, làm bốc hơi mây mỏng trên bầu trời, tận tình tỏa nhiệt lực, cảm xúc cao vút kêu to, vây quanh ba bộ Kim Ô di cốt lơ lửng giữa không trung hướng Kim Ô linh bay đi.

Cự nha tận khả năng thả chậm tốc độ, ở phía sau đội ngũ khổng lồ của bọn nó, là các tộc nhân Kim Ô bộ khổng lồ chế đám đông phi cầm tọa kỵ. Điều, bằng, ưng, thúu các loại hung cầm giang cánh, phân loại hợp thành phương trận vuông vức phi hành, theo sát ở sau cự nha.

Kim Ô di cốt phóng ra vạn trượng hào quang, giống như ba vàng mặt trời nhỏ, ở dưới cự nha dẫn dắt bay vút trên không.

Ánh sáng màu vàng chiếu ở trên người các chiến sĩ Kim Ô bộ, mọi người đều cảm thấy có một cỗ nhiệt lực cực kỳ tinh thuần, dày nặng không ngừng từ lỗ chân lông tiến vào trong cơ thể. Rất nhiều chiến sĩ thân thể run nhè nhẹ, trong lỗ chân lông không ngừng có chất bẩn màu đen, màu xám chảy ra.

Càng có một số chiến sĩ thỉnh thoảng thân thể chấn động, khoe miệng có tơ máu chảy ra, trong cơ thể đột nhiên có một cái kinh mạch ảm đạm sáng lên, vu lực của bọn họ liền trở nên càng thêm hùng hồn, dày nặng thêm vài phần.

Trên Kim Ô di cốt vô số phù văn màu vàng rậm rạp không ngừng ẩn hiện, các phù văn màu vàng này đại biểu tiên thiên thái dương đạo tắc, bên trong ẩn chứa vô tận huyền diệu, xa xa hô ứng nhau với huyết mạch lực trong cơ thể các chiến sĩ Kim Ô bộ. Ở dưới khí tức các đạo tắc phù văn màu vàng đó phóng ra kích thích, chiến sĩ Kim Ô bộ đi theo đều chiếm được lợi ích cực lớn.

Nhất là Cơ Hạo cười ở trên lưng Nha Công, cách Kim Ô di cốt gần nhất, cả người càng mờ hôi đầm đìa, trên người hơi nóng bốc lên, cả người ánh lửa lượn lờ như một người lửa, trong cơ thể kinh lạc càng không ngừng sáng lên, ngăn

nguồn mây vạm dậm đường, vu lực của bản thân hắn đã tăng cường mấy lần, đang hướng tới Tiểu Vu cảnh trung giai không ngừng đột tiến.

Trên người Cơ Hạo có thêm mấy chỗ hình xăm.

Ở chính giữa ngực hắn có thêm một mảng hình xăm Kim Ô tạo hình tinh mỹ, đây là một món truyền thừa vu bảo tổ tiên Cơ Hạo lưu lại—— Kim Ô Giáp!

Kim Ô Giáp này lai lịch phi phàm, là Vu Đế đời đầu của Cơ Hạo một mũi tọc nhân này, dùng lông quạ bản mạng trân quý nhất trên người Kim Ô, lẫn mấy chục loại kim loại quý hiếm, dùng thái dương chân hỏa tỉ mỉ rèn thành, lực phòng ngự cực kỳ kinh người.

Ở trên hai cẳng chân của Cơ Hạo, phân biệt có một mảng hình xăm cánh chim rạng rỡ tỏa sáng, đây là một món truyền thừa vu bảo có tính phụ trợ —— Hỏa Vũ Ngoa!

Đây cũng là vu bảo một vị Vu Đế cường đại trong tổ tiên một nhánh này của Cơ Hạo tự tay đúc thành. Sau khi đi Hỏa Vũ Ngoa có thể lãng không hư độ, càng phù hợp vô cùng với thiên phú thần thông Lưu Quang Hỏa Dực, có thể gia tăng mấy lần, mấy chục lần tốc độ độn đi của Lưu Quang Hỏa Dực.

Ở trên cánh tay phải của Cơ Hạo, hình xăm một thanh trường mâu tạo hình phong cách cổ xưa từ đầu ngón tay ngón giữa của hắn, thẳng đến bờ vai hắn. Cây trường mâu này cho dù là dung nhập trong thân thể Cơ Hạo, vẫn không ngừng phát ra từng tia ánh lửa, phóng ra nhiệt lực bức người.

Đây là một món truyền thừa vu bảo uy lực so với thanh tang trường mâu của Cơ Báo còn cường đại hơn—— Diệt Thương!

Cây trường mâu này không có ưu điểm khác, chỗ cường hãn nhất của nó chính là nhiệt độ cao đáng sợ, lửa nóng cực kỳ đáng sợ có thể thiêu hủy vạn vật. Cho dù là các loại tài liệu trên thân cự long rèn thành thân binh lợi khí, ở trong ngọn lửa Diệt Thương phun ra cũng sẽ bị đốt thành tro tàn.

Ba món truyền thừa vu bảo, là tiền đặt cược Cơ Hạo công phá xà trận thắng được, là truyền thừa vu bảo tổ tiên một chi này của Cơ Hạo lưu lại.

Nay tộc nhân một chi này của Cơ Hạo chỉ còn lại có Cơ Hạo và hãn hai người cha con, nhưng truyền thừa vu bảo thuộc về một chi này của hãn ước chừng có hai mươi mấy món, Cơ Hạo không chút khách khí từ trong đó chọn lựa ba món truyền thừa vu bảo đỉnh cao nhất, lấy phương pháp huyết tế đem bọn nó hòa hợp một thể với bản thân.

Ba món vu bảo này uy lực quá mức mạnh mẽ, mạnh đến mức bây giờ Cơ Hạo căn bản không có sức thúc dục. Dựa theo Chúc Dung Đồng Cung tính toán, Cơ Hạo phải đạt tới Vu Vương cảnh, mới có thể tự nhiên thúc giục ba món vu bảo này. Hiện tại Cơ Hạo dốc ra toàn bộ khí lực, có lẽ, ngẫu nhiên, may mắn có thể thúc dục một món vu bảo trong đó thời gian một cái búng tay!

Nhưng ưu điểm của truyền thừa vu bảo là ở chỗ, chỉ cần đem nó dung nhập bản thân, có thể mang đến các loại lợi ích cho ký chủ.

Cho nên đại bộ tộc ở Nam Hoang, trong những thị tộc đỉnh cấp, một số con trai trưởng vừa mới chào đời, đã có truyền thừa vu bảo mạnh mẽ dung hợp với bọn họ, đặt nền móng tu luyện vững chắc nhất cho bọn họ.

Trước kia Cơ Hạo không có điều kiện này, hiện tại đã đoạt lại truyền thừa vu bảo thuộc về nhà mình, hãn còn có cái gì phải khách khí?

Duy nhất khiến Cơ Hạo buồn bực chính là, ba món bảo bối này quá bá đạo, phi đao, phi kiếm cùng bảo châu hãn luyện vào đôi tay, tất cả đều bị bọn nó đuổi ra ngoài cơ thể, chỉ có thể đặt ở trong túi gấm không gian bên người.

Ngồi xếp bằng ở trên lưng Nha Công, Cơ Hạo tận tình hấp thu nhiệt lực hùng hồn Kim Ô di cốt tản mát ra.

Ba món truyền thừa vu bảo trên người không ngừng hô ứng Kim Ô di cốt, phát ra lực lượng nóng rực rèn luyện thân thể Cơ Hạo, trên làn da Cơ Hạo cũng

có tạp chất màu xám bị ép ra, nhưng rất nhanh đã bị nhiệt độ cao Kim Ô di cốt phóng ra luyện hóa.

Đội ngũ khổng lồ một đường rêu rao đi ngang, ở trên không rừng rậm Nam Hoang nghênh ngang đi qua.

Nơi đi qua, phàm là trong bộ lạc tương ứng Kim Ô bộ, vô số tộc nhân cùng cất tiếng hoan hô, quỳ bái, nhất định có tộc nhân Kim Ô bộ khổng lồ chế các loại phi cầm tọa kỵ, gia nhập đội ngũ hộ tống phía sau.

Đã bao nhiêu năm, Kim Ô bộ và Hắc Thủy Huyền Xà bộ triền đấu bao nhiêu năm, Kim Ô bộ vốn đã suy sụp, bởi vì Hắc Thủy Huyền Xà bộ cường địch này xuất hiện, trở nên càng ngày càng nhỏ yếu, trong tộc đã mấy ngàn năm chưa có một Vu Vương sinh ra!

Nhưng hiện tại, ba bộ Kim Ô di cốt mất đi ở trong mấy ngàn năm đã trở lại, đây không chỉ là đồ đẳng của bộ tộc, không chỉ là tín ngưỡng của bộ tộc, càng là tài nguyên tu luyện thật sự—— ở trong kim quang Kim Ô di cốt phóng ra tu luyện, tốc độ tu luyện của tộc nhân chia đều có thể tăng lên hơn mười lần!

Một bộ Kim Ô di cốt, chỉ có thể đồng thời tăng lên tốc độ tu luyện của mấy trăm tộc nhân.

Ba bộ Kim Ô di cốt trở về Kim Ô bộ, đây là cung cấp hai ba ngàn cái danh ngạch nhanh chóng tăng lên cho Kim Ô bộ!

Ở trong các tộc nhân này, nhất định sẽ có Vu Vương sinh ra! Kim Ô bộ chắc chắn nghênh đón phục hưng, chắc chắn một lần nữa quét khởi Nam Hoang!

Từng tiếng kèn trống, tiếng hoan hô rung trời, đội ngũ cuồn cuộn quy mô càng lúc càng lớn dần dần tới gần Kim Ô lĩnh. Từ rất xa, trên Kim Ô lĩnh truyền đến tiếng vô số quạ đen nôn nóng. Một trăm con quạ đen tụ tập cùng một chỗ, tiếng kêu của bọn nó đã đủ khiến người ta nổi điên, nhưng hôm nay, trên dưới Kim Ô lĩnh đâu chỉ trăm vạn con quạ đen to nhỏ đang kêu lên vui mừng!

Tiếng kêu ‘Quạ quạ’ kinh thiên động địa, đám quạ đen tụ cư ở trong rừng dâu ùn ùn bay lên không trung, ở dưới cự nha dẫn dắt quay quanh Kim Ô lĩnh bay múa chao lượn từng vòng, bọn nó vỗ cánh va chạm lẫn nhau, lông quạ màu đen rơi ra quả thực sự giống như một trận bão tuyết, đem toàn bộ Kim Ô lĩnh bao phủ ở phía dưới.

Mấy trăm ánh lửa đi lên đón, vu tể, trưởng lão bọn Cơ Khuê, Cơ Thố đều cười cự nha mình khế ước đi lên đón.

Mọi người đều cười đến không khép được miệng, mọi người đều cười đến mức mắt cũng nheo lại.

Mấy ngàn năm qua, Kim Ô bộ thất lạc đồ đằng, thất lạc vu bảo đã về nhà.

Cơ Hạo, Cơ Hạ, rốt cuộc cũng lấy một loại phương thức đường đường chính chính, về tới Kim Ô lĩnh.

Chương 134: Dị Biến

Kim Ô lĩnh, trong tổ miếu Kim Ô bộ, lại cùng nhau đốt lên vu hỏa hiến tế.

Một lần này, Cơ Hạo giống với vu tế, trường lão khác đủ địa vị, đứng ở trước cửa vào tổ miếu, cao cao tại thượng quan sát các tế phẩm không nói một lời, giống như heo chó lẳng lặng chờ bị giết mổ kia.

Mười vạn tộc nhân tinh anh đến từ Hắc Thủy Huyền Xà bộ, trong đó có ba trăm Đại Vu, sáu ngàn Tiểu Vu, tất cả còn lại đều là trên bảy phần chiến sĩ tinh anh Vu Nhân cảnh. Bọn hắn không chút phản kháng bị lần lượt kéo đến trước tổ miếu, mặc cho chiến sĩ Kim Ô bộ chặt đầu bọn hắn.

Cơ Khuê mặt mày hớn hở đứng ở trước tổ miếu, phía sau đồ đằng một con Kim Ô rõ ràng phun lửa nóng, tinh huyết trong cơ thể tế phẩm bị chém giết phun ra, tất cả đều bị đồ đằng con Kim Ô này nuốt xuống.

Đây là một lần huyết tế long trọng nhất Kim Ô bộ mấy ngàn năm qua, so với lần trước Cơ Hạo một mình cử hành huyết tế còn long trọng hơn rất nhiều.

Trên vách núi, trong cửa vào tổ miếu mở ra không ngừng có gió nóng phun ra, trong tổ miếu xâm nhập vách núi, có thể nghe được tiếng kêu bén nhọn của vô số tổ linh. Ánh lửa màu đỏ ở trong tổ miếu cấp tốc lóe lên, các tổ linh đã khẩn cấp muốn hưởng thụ tế phẩm phong phú đến từ tử địch.

Ba lão vu tế Hắc Thủy Huyền Xà bộ thực lực mạnh mẽ bị kéo lên, Cơ Hạ tự mình cầm đao, mãnh liệt đá nát đầu gối bọn họ, bức bách bọn họ mặt hướng tổ miếu Kim Ô bộ quỳ xuống.

Ba lão vu tế không chút phản kháng mặc cho Cơ Hạ làm, nhưng khi Cơ Hạ giơ lên đao đá dùng để hiến tế, muốn cắt cổ bọn họ, bọn họ đồng thời thê lương hét lên: “Sẽ có một ngày, dũng sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ chúng ta sẽ dùng máu tươi cùng linh hồn các người, rửa sạch sỉ nhục của chúng ta hôm nay!”

Ở Nam Hoang, khi bộ tộc chiến bại dâng ra tế phẩm bồi tội, ba lão vu tể rất có giác ngộ không phản kháng, nhưng cái này cũng không gây trở ngại bọn họ ở trước khi chết phát ra nguyên rủa —— theo Cơ Hạo thấy, thế này thuộc về một loại hành động nhằm chán ta đánh không lại người, nhưng ta ít nhất có thể ghê tởm người một phen.

Cho nên Cơ Hạo khoanh hai tay ở trước ngực, lười biếng tiến lên hai bước, hướng tới ba lão vu tể cười lạnh nói: “Dũng sĩ Hắc Thủy Huyền Xà bộ các người? Dũng sĩ giống ba ngàn phế vật vô năng kia, bị một mình ta thoải mái xử lý sao?”

Giơ lên một ngón tay, Cơ Hạo hướng chiến sĩ Kim Ô bộ đứng ở trước tổ miếu, gương mặt mỗi người đỏ bừng, ‘Hỗn hển, hỗn hển’ thở dốc không ngừng cười nói: “Một mình ta có thể xử lý ba ngàn người của các người, Kim Ô bộ chúng ta hiện tại có nhiều dũng sĩ như vậy, các người còn có hi vọng sao?”

Ba lão vu tể tuyệt vọng ngẩng đầu lên, im lặng không nói nhìn bầu trời.

“Một trăm năm sau, lúc Hắc Thủy Huyền Xà bộ các người lại một lần nữa bước ra khỏi lãnh địa Thủy Viên bộ, xâm nhập địa bàn Kim Ô bộ chúng ta, sẽ là lúc các người tộc diệt.” Cơ Hạo nhìn ba lão nhân lớn tiếng quát: “Hướng các tổ linh Kim Ô bộ thề, các người còn dám xuất hiện, ta nhất định sẽ không tiếc thủ đoạn diệt toàn tộc các người!”

Ở Nam Hoang, nhân nghĩa đạo đức không có bất cứ tác dụng gì, muốn sống sót, nhất định phải tiêu diệt tất cả kẻ địch.

Đối với điều này, Cơ Hạo có lĩnh ngộ khắc sâu nhất!

Kim Ô đồ đằng lơ lửng ở phía sau Cơ Khuê ngựa mặt lên trời rít dài, trong tổ miếu truyền đến tiếng kêu dài cao vút như mây của vô số tổ linh, từng đợt nhiệt lực điên cuồng dâng trào ở trong thiên địa, mười vạn tế phẩm chất lượng cao, đem tới cho tổ linh ngủ say trong tổ miếu lực lượng mạnh mẽ vô cùng.

Kim Ô đồ đằng cúi đầu, mở ra cái miệng rộng, một ánh lửa màu đỏ vàng bắn nhanh ra, nhập vào thân thể Cơ Hạo.

Cơ Khuê vui vẻ cười to, hướng phía toàn bộ tộc nhân rít gào: “Các tộc nhân, nhìn xem Cơ Hạo, một mình hắn chiến thắng ba ngàn dũng sĩ cùng tuổi, lập công lao thật lớn cho Kim Ô bộ chúng ta. Cho nên tổ linh vui vẻ, hắn được tổ linh ban ân!”

Ở đây, chiến sĩ Kim Ô bộ lấy hàng chục vạn để tính đồng thời giơ lên binh khí của mình, ngửa mặt lên trời lớn tiếng gào lên, mọi người đều hưng phấn mắt đỏ bừng, ở dưới khí tức huyết mạch độc đáo Kim Ô đồ đằng tản mát ra kích thích, rất nhiều chiến sĩ Kim Ô bộ lâm vào trạng thái cuồng hóa kỳ dị nào đó, thân thể bắt đầu cấp tốc bành trướng.

Cơ Hạo bị ánh sáng màu đỏ vàng kia bao lấy, thân thể dần dần bay lên, lơ lửng cách mặt đất mấy trượng. Nhiệt lực mạnh mẽ không ngừng ulla vào thân thể, trong cơ thể Cơ Hạo hơn hai trăm kinh lạc thuộc về lực lượng truyền thừa Kim Ô một cái tiếp một cái sáng lên, những kinh lạc này nhanh chóng trở nên cường đại, cứng cỏi, một cái tiếp một cái mạch lạc không ngừng mở rộng, trở nên càng thêm rộng, trong mạch lạc vu lực cấp tốc tràn đầy, từng cái vu huyết bắt đầu nóng lên, căng đầy.

Thời gian ngắn ngủn mười mấy hơi thở, những kinh lạc này của Cơ Hạo bị vu lực nóng cháy màu đỏ vàng tràn ngập, đã không thể cất chứa thêm cho dù một giọt vu lực dư thừa.

Dùng tiêu chuẩn Nam Hoang xem ra, Cơ Hạo giờ đã đạt tới Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, chỉ cần đem toàn bộ vu lực hội tụ lại, rót vào một vu huyết, mạnh mẽ đem vu huyết phá vỡ, đem toàn bộ vu lực đều lấp vào trong vu huyết, thì có thể đột phá trở thành một vị Đại Vu.

Nhưng Kim Ô đồ đằng vẫn không ngừng đem vu lực menh mông rót vào trong cơ thể Cơ Hạo. Rất hiển nhiên, các tổ linh Kim Ô bộ rất hài lòng đối với

công lao Cơ Hạo lập được, đối với tế phẩm lần này cũng phi thường thỏa mãn, bọn họ nguyện ý hao phí lực lượng nhất định, trong một lần giúp Cơ Hạo thành tựu Đại Vu!

Vu lực cuộn cuộn không ngừng áp súc, va chạm ở trong từng cái kinh lạc thiêu đốt, Cơ Hạo có một loại thống khổ kinh lạc sắp bị căng đầy nổ tung.

“Chẳng qua, thực không cam lòng!” Cơ Hạo nghiêng rằng, âm thầm thở dài một hơi!

Ở trong cơ thể Cơ Hạo, mạng lưới lớn kinh lạc phức tạp vạn phần khó có thể đếm hết, ở trong kinh lạc rậm rạp không đếm xuể, có hơn hai trăm kinh lạc hừng hực thiêu đốt, những kinh lạc này đại khái phác họa ra đồ án một con Tam Túc Kim Ô.

Đây là lực lượng truyền thừa Kim Ô!

Thượng cổ nhân loại gầy yếu, tổ tiên nhân tộc không thể chống đỡ các loại nguy cơ thiên nhiên, bọn họ đau khổ cầu xin các loại thần thú thần cầm cường đại, dung hợp bản mạng tinh huyết của các sinh linh mạnh mẽ đó, ở trong cơ thể mở ra mạng lưới lực lượng cùng loại với các thần thú, thần cầm này, từ đó về sau truyền thừa phương pháp tu luyện của bọn chúng, truyền thừa lực lượng bọn chúng có được!

Kinh lạc trong cơ thể nhân loại số lượng khổng lồ, giống như một cái vũ trụ nhỏ nhỏ như bao dung vạn vật, cho nên lấy thân thể gầy yếu của nhân tộc, bọn họ lại có thể truyền thừa hệ thống lực lượng của vô số thần thú thần cầm, lấy thân thể một tộc đàn, có được pháp môn tu luyện của vô số thần thú thần cầm!

Theo thời gian trôi qua, bản mạng tinh huyết trong cơ thể thái cổ nhân loại đến từ thần thú thần cầm dần dần loãng đi, lực lượng mạch lạc trong cơ thể nhân tộc bị kích hoạt dần dần giảm bớt, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu rất nhiều bộ tộc từng cường đại dần dần suy bại, nhỏ yếu.

Giờ phút này trong cơ thể Cơ Hạo có hơn hai trăm Kim Ô mạch lạc, so với tộc nhân bình thường nhiều hơn mấy lần, nhưng so sánh với tổ tiên thượng cổ chiếm được Kim Ô tinh huyết truyền thừa thật sự, khi đó các tổ tiên Kim Ô bộ, trong cơ thể là có hơn một ngàn đường Kim Ô mạch lạc!

Không hề nghi ngờ, có được số lượng càng nhiều Kim Ô mạch lạc, cuối cùng vu lực dung nhập một vu huyết càng thêm hùng hậu, nội tình càng mạnh, tương lai lực lượng lúc cùng cảnh giới cũng sẽ càng cường đại hơn!

Cơ Hạo không cam lòng, hắn không cam lòng lấy vền vẹn hơn hai trăm Kim Ô mạch lạc thành tựu Đại Vu!

Dựa theo pháp môn tu luyện thô lậu ở Nam Hoang, hắn nếu lấy loại trụ cột này đột phá thành Đại Vu, thành tựu tương lai của hắn là khẳng định không bằng các tổ tiên thượng cổ của Kim Ô bộ! ‘Thanh Long’ kiếp trước kiếp này đều tâm cao khí ngạo, sao chấp nhận được chuyện này?

Trong một mảng thần hồn không gian mênh mông, bạch khí lặng yên quay cuồng, hư ảnh hồi lâu không thấy động tĩnh một lần nữa ngưng tụ thân hình.

“Kim Ô huyết mạch? Không biết gì cả!” Hư ảnh hừ lạnh một tiếng, tay phải nhẹ nhàng vạch ra một đường cong.

Cả người Cơ Hạo run rẩy dữ dội, toàn bộ kinh mạch trong cơ thể đồng thời sáng lên u quang nhàn nhạt.

Chương 135: Mạch Mới

Thời điểm hư ảnh vạch ra một chỉ đó, trước mắt Cơ Hạo lại có hình ảnh hư ảo xuất hiện, đây là các chuyện xưa tiềm tàng ở sâu trong huyết mạch nhân tộc, các tổ tiên thượng cổ nhân tộc từng gặp được.

Trong dãy núi mênh mông, một ngọn núi cao ngất trong mây có hơn phân nửa đoạn đỉnh núi bị tuyết trắng bao trùm. Đỉnh núi cao, mấy trăm cây gỗ lớn che trời tự nhiên sinh trưởng thành một cái ghế tựa thật lớn, một lão nhân hiền hoà toàn thân lục khí bốc lên, cao nghìn trượng ngồi ở trên ghế dựa lớn, cúi đầu thương hại nhìn một lão nhân đầu bạc quỳ rạp xuống đất.

“Con người, các người thân thể gầy yếu, sao có thể thừa nhận bất cứ lực lượng nào chứ?”

“Tuy ta nắm giữ sinh mệnh chi đạo, ta có thể thấu triệt tất cả thực vật sinh tử điều linh, nhưng ta cũng không có cách nào giúp các người.”

“Thân thể các người quá yếu ớt, trong cơ thể các người tuy cũng có mạch lạc tồn tại, nhưng những mạch lạc hoàn toàn bế tắc, yếu ớt vô cùng đó lại có thể làm gì? Các người thậm chí không thể thừa nhận một tia thiên địa năng lượng nhỏ bé nhất đưa vào, ta nơi này cũng không có cách nào ban cho các người pháp môn cường đại.”

Lão nhân đầu bạc áo rách quần manh, bên hông hằn quần quít vài miếng lá cây rách nát, trong đôi mắt lờm xuống thật sâu lóng lánh hào quang trí tuệ.

Hắn nhìn lão nhân thân hình thật lớn trước mặt, kính cẩn khẩn cầu: “Đông phương thiên đế, đế vương nhân từ nhất trong thiên địa, nhân tộc chúng ta thật sự quá yếu ớt, nhưng cầm thú cùng quái vật khác trong núi rừng lại càng ngày càng cường đại. Nếu ngài cũng không thể giúp chúng ta, như vậy nhân tộc chúng ta thật sự phải diệt vong.”

Sau khi trầm mặc thật lâu, lão nhân ngồi ở ghế tựa chậm rãi đứng dậy, giơ lên một trượng nặng nề trong tay, nhẹ nhàng quơ quơ.

“Ta là sinh mệnh thiên địa thanh mộc tinh khí ngưng tụ, ta tuy nghĩ ra một biện pháp có thể giúp các người, nhưng bản thân ta lại bất lực. Bởi vì ta chỉ có mỗi thân thể giống các người, nhưng không có máu thịt!”

“Con người, đi khẩn cầu các sinh linh cường đại đó đi, khẩn cầu các sinh linh cường đại sinh động, hơn nữa trong lòng tồn lưu một tia thiện ý đó đi. Hy vọng cường đại của nhân tộc các người, ở trên người bọn họ! Nếu có thể được bọn họ ban ân, được bọn họ che chở, nhân tộc các người luôn có hy vọng may mắn còn tồn tại.”

Mộc trượng trong tay lão nhân phun ra một đạo lục khí, để lại ở mi tâm lão nhân quỳ dưới đất một dấu ấn màu xanh.

“Đây là bí pháp huyết mạch truyền thừa, đem nó dạy cho nhân tộc trong thiên hạ, sau đó, phải xem vận khí các người.”

Trong con người Cơ Hạo hào quang màu đỏ vàng lóe lên, đột nhiên từ trong một màn ảo giác đó thức tỉnh lại. Hắn nhớ tới những cảnh tượng lúc mình từng hôn mê bất tỉnh nhìn thấy, các tổ tiên Kim Ô bộ khẩn cầu thái cổ Kim Ô giúp đỡ, từ chỗ bọn họ nhận được bản mạng tinh huyết, mở ra nguồn suối lực lượng của Kim Ô bộ, căn nguyên tất cả cái này, là đến từ lão nhân cả người bốc lên lục khí này sao?

Đông phương thiên đế?

Đông phương, giáp mộc, đó là Thanh Đế trong truyền thuyết sao?

Nhưng rất nhanh, chấn động kịch liệt từ trong cơ thể truyền đến khiến Cơ Hạo cũng không cách nào tự hỏi tiếp nữa, kinh lạc chủ yếu trong cơ thể nhân loại chỉ có mấy chục đường như vậy, mạch lạc khác trung đẳng, nhỏ cùng với cực kỳ nhỏ bé trời biết có thể có bao nhiêu đường.

Nhưng hôm nay Cơ Hạo đã biết, một nhân tộc thuần túy, kinh lạc trong cơ thể thống kê hết lại, từ đỉnh đầu đến mũi chân, từ nội tạng đến làn da, từ cốt tủy đến mạch máu, những kinh lạc có thể cho vu lực lưu thông, tổng cộng là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đường.

Vừa vặn là con số nhất nguyên!

Những kinh lạc này có một số cực kỳ nhỏ bé, nhỏ đến mức thần niệm của Cơ Hạo cũng không thể phát hiện bọn nó tồn tại.

Nhưng theo hư ảnh vạch một chỉ đó, kinh lạc toàn thân Cơ Hạo đều kịch liệt chấn động lên, toàn bộ kinh lạc lớn nhỏ đồng thời phát ra u quang nhàn nhạt. Hơn nữa cho dù là trong kinh lạc nhỏ bé nhất, chỉ to bằng một phần vạn của sợi tóc, cũng ít nhiều có hai ba cái vu huyết nhỏ đến cực điểm đang lóe lên.

Kim Ô đồ đằng phun ra vu lực mệnh mông, đang không ngừng rót vào các mạch lạc nhỏ bé đến cực điểm đó, từng mạch lạc nhỏ đến cực điểm dần dần sáng lên, dần dần mở rộng. Giống như thiên địa mở mang, một ít mạch lạc hoàn toàn dính lại cùng một chỗ dần dần trở nên mềm dẻo mạnh mẽ, dần dần trở nên thông suốt linh động.

Từng tia vu lực thật nhỏ bắt đầu lưu động trong các mạch lạc đó, theo vu lực lưu động, tinh huyết trong cơ thể Cơ Hạo cũng không ngừng ulla vào các mạch lạc đó, tẩm bổ, cường đại chúng nó, để chúng nó có thể cất chứa vu lực nhiều hơn, mạnh hơn.

Trong lúc nhất thời mạch lạc toàn thân Cơ Hạo thông suốt hết, Cơ Hạo chỉ cảm thấy bản thân như biến thành một cái hắc động trống trơn, chờ mong vu lực càng nhiều, càng cường đại hơn bổ sung.

So sánh với trạng thái vừa mới bắt đầu hơn hai trăm Kim Ô mạch lạc hoàn toàn lấp đầy, Cơ Hạo đại khái tính toán một phen, hiện tại toàn bộ kinh lạc trong cơ thể hần thông suốt, các kinh lạc đó có lớn có nhỏ, có dài có ngắn, vu lực có thể cất chứa cũng có nhiều có ít, nhưng tính toán chính thể, tổng sản lượng vu

lực kinh lạc hiện tại trong thân thể hãn có thể cất chứa, hãn là ở ngoài ba trăm lần vừa rồi!

Nếu lấy trạng thái như vậy, đem toàn bộ kinh lạc lấp đầy vu lực, sau đó dùng vu lực khổng lồ như thế đi mở vu huyết, như vậy vu lực trong mỗi một cái vu huyết của Cơ Hạo cất chứa cũng chính là ba trăm lần trước kia!

Đều là Đại Vu vừa mới đột phá, Cơ Hạo lấy cơ sở thân thể hiện tại đột phá mà thành Đại Vu, trên thực lực chính là ba trăm lần bản thân lấy cơ sở thân thể vừa rồi mà đột phá!

Vô địch cùng giai!

Tuyệt đối vô địch cùng giai!

Cơ Hạo chỉ cảm thấy lông tóc cả người dựng thẳng lên, đây là thực lực chênh lệch đáng sợ cỡ nào!

Nội tình hãn hiện tại, so với các tổ tiên thượng cổ nhận được Kim Ô truyền thừa hoàn chỉnh, dưới tu vi cùng giai, thực lực của hãn ít nhất cũng gấp mấy chục lần các tổ tiên đó! Nói cách khác, chỉ cần Cơ Hạo thuận thuận lợi lợi tu luyện tiếp, thành tựu của hãn tương lai tuyệt đối vượt lên trên tất cả tổ tiên Kim Ô bộ!

“Tốt bụng, làm hỏng việc!” Hư ảnh ngữ thanh ừ ừ thở dài một tiếng: “Thanh Đế đời đầu trong thiên địa, là một người hiền lành hỗn độn, muốn giúp người, lại làm người ta lạc lối. Nhưng hãn dù sao đã cứu nhân tộc khi đó, món nợ này, cũng không biết nên tính toán như thế nào.”

“Ai nói mạch lạc nhân loại gây yếu không thể thừa nhận thiên địa lực? Thân thể nhân tộc, có thể bao dung phương pháp tu luyện của tất cả thần thú, thần cầm, thể này còn không thể nói rõ nhân tộc mới là một trong các tộc đàn có tiềm lực nhất trong thiên địa sao? Trời sinh mạch lạc gây yếu, hậu thiên có thể bổ cường, nhưng phương pháp tu luyện một khi lạc lối, muốn sửa đúng sẽ khó

khăn.”

“Tự Văn Mệnh kia... trái lại đã đi đúng.”

Hư ảnh nhẹ nhàng lấm bầm một tiếng, sau đó thân hình dần dần tán đi, cuối cùng chỉ để lại một câu: “Tự mình nghĩ cách, che dấu chuyện kinh lạc toàn thân người thông suốt hết đi... Ở trước khi người cường đại như Tự Văn Mệnh, đừng để bất luận kẻ nào biết người đột phá Kim Ô huyết mạch giam cầm!”

Cơ Hạo im lặng không nói, Kim Ô đồ đằng đã dùng hướng Cơ Hạo rút vu lực, hắt nhẹ nhàng đáp xuống đất, hai tay giao nhau khoanh ở trước ngực, hướng tổ miếu, hướng Kim Ô đồ đằng đại lễ cảm tạ.

Toàn bộ mạch lạc trong cơ thể đều sáng lên hồng quang nhàn nhạt, tuy tuyệt đại bộ phận mạch lạc quang mang đều còn rất ảm đạm, xa không bằng hơn hai trăm Kim Ô mạch lạc kia, nhưng Cơ Hạo đã thấy được vô hạn khả năng.

Mạch lạc mới, con đường chính xác, Cơ Hạo cảm thụ được một mảnh thân thể ‘trống rỗng’, nhẹ nhàng cười.

Chương 136: Quyền Tranh

Tế điển long trọng đã đặt ra trong tương lai mấy năm, trở thành đề tài câu chuyện sôi nổi nhất của tộc nhân Kim Ô bộ.

Trừ Cơ Hạo được tổ linh đặc biệt ban ân, ở trong đại điển, còn có gần trăm đứa trẻ vị thành niên được tổ linh ưu ái, giống với Cơ Hạo ngày đó, trong cơ thể những đứa trẻ này cũng có thêm mấy chục đường Kim Ô mạch lạc.

Có thêm một mạch lạc, sẽ thêm một phần nội tình, tương lai sẽ thêm một phần thực lực, hy vọng trở thành Đại Vu thậm chí là Vu Vương sẽ lớn thêm một phần.

Gần trăm tộc nhân đồng thời nhận được ân đức tổ linh, loại thắng cảnh này đã mấy ngàn năm chưa trình diễn, một số lão nhân Kim Ô bộ kích động lệ nóng lưng tròn, sau tế điển các tộc nhân thánh địa Kim Ô lĩnh càng cuồng hoan trắng đêm, toàn bộ rượu dự trữ trong tộc trong một đêm được uống sạch sẽ.

Các tộc nhân đang cuồng hoan, nhưng trong bí cảnh rừng dâu, trong đại sảnh nghị sự của Kim Ô bộ lại giương cung bạt kiếm, không khí cứng ngắt gần như đọng lại.

Toàn bộ cửa sổ đại sảnh bằng gỗ mở hết ra, bốn bộ Kim Ô di cốt đồng thời phát ra kim quang rạng rỡ chiếu rọi hư không, trong đại sảnh sáng ngời, có thể thấy rõ mỗi một hạt tro bụi trong không khí, tương tự cũng có thể thấy rõ mồ hôi trên mũi các trưởng lão, vu tể trong bộ lạc của Cơ Xu.

Cơ Hạo lẳng lặng ngồi ở bên cạnh Đại vu tể Cơ Khuê, tay trái bưng bát rượu uống rượu, tay phải cầm lên chân thú ăn thịt, từng miếng thịt hung thú cấp bậc Tiểu Vu lấp vào trong bụng, lại cũng chỉ khiến thân thể có một chút ấm áp.

Đại vu tể Cơ Ba của bộ lạc Cơ Xu đứng ở bên lò sưởi, hoa chân múa tay lớn tiếng hét: “Sống, phải nhìn thấy người sống; chết, phải nhìn thấy thi thể! Đại vu

tế, thủ lĩnh chiến sĩ Kim Ô bộ chúng ta, còn có người thân trực hệ của hãn đều đã mất tích, chuyện này, người mặc kệ sao?”

Cơ Khuê hít một hơi thật sâu, thường thức một thanh ngọc đao tinh mỹ huyết quang quanh quần trong tay.

Cơ Hạo từ Hắc Thủy Huyền Xà bộ mang về gần trăm món truyền thừa vu bảo Kim Ô bộ, ngọc đao này chính là ba ngàn năm trước đại vu tế Kim Ô bộ sau khi bị người ta ám sát, mất đi trọng bảo hiến tế của đại vu tế nhất mạch. Cơ Khuê đương nhiên kế thừa ngọc đao này, hơn nữa ngăn ngủn hai ngày đã có thể phát huy ra vài phần uy lực trong đó.

Vô số năm qua, ngọc đao này không biết từng giết chết bao nhiêu tế phẩm, bên trong chất chứa hung thần huyết khí vô cùng.

Huyết quang dày đặc không ngừng lóe lên, Cơ Khuê vốn ngày thường coi như hiền lành ở dưới huyết quang chiếu rọi, cũng trở nên có chút âm trầm dữ tợn, làm người ta nhìn không rét mà run. Như Cơ Ba đang lớn tiếng hét chói tai, hãn tuy kêu la lợi hại, nhưng hãn thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn Cơ Khuê một cái.

“Quản, ta đương nhiên phải quản!” Cơ Khuê lạnh lùng nói: “Cơ Xu cùng thân thiết trực hệ của hãn đều không thấy nữa? Chuyện này, nhất định phải truy tra đến cùng, chuyện có liên quan Cơ Xu cấu kết dị tộc, buôn bán con dân bộ tộc Nam Hoang làm nô lệ, chúng ta phải truy cứu thật kĩ.”

Ngọc đao trong tay chợt phóng ra một mảng huyết quang đầm đìa, Cơ Khuê lạnh lùng nói: “Mặc kệ liên lụy đến ai, cấu kết ác quỷ dị tộc loại chuyện này... Cho dù là trưởng lão hoặc là vu tế bộ lạc bản tộc, nếu thực có liên quan với việc này, thì đều phải chết!”

Cơ Ba và một đám vu tế, trưởng lão đồng thời rút cổ, bọn họ ở trong bộ lạc nhà mình, là đại nhân vật cao cao tại thượng nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng nơi này là thánh địa Kim Ô lĩnh, Cơ Khuê là đại vu tế của toàn bộ Kim Ô bộ, đức cao

vọng trọng, thực lực mạnh mẽ. Nếu không phải chuyện cả nhà Cơ Xu mất tích thật sự là quá làm người ta nghe mà kinh sợ, bọn họ nào có lá gan chất vấn Cơ Khuê?

“Cơ Xu cầu kết ác quỷ dị tộc, buôn bán con dân Nam Hoang, loại chuyện này, là không có khả năng.” Một trưởng lão bộ lạc của Cơ Xu cười gượng nói: “Chúng ta đều là nhìn Cơ Xu lớn lên, đứa nhỏ này trước giờ...”

Cơ Hạo bỏ bát rượu xuống, bát rượu đất thó chế thành rơi vỡ ở trên mặt đất, tiếng vang giòn ‘bộp bộp’ cắt ngang lời trưởng lão này.

Các vu tể, trưởng lão bộ lạc Cơ Xu giận dữ ngẩng đầu lên. Cơ Ba chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Cơ Hạo, nơi này là chỗ nào? Người dám ở đây làm càn? Người cho rằng người là người thế nào? Ai cho người cái gan đó?”

Cơ Hạo túm lên vạt áo của Cơ Khuê, đem bàn tay đầy mồ của mình lau sạch sẽ ở trên người Cơ Khuê, như hăn quá khứ mấy năm nay từng làm như vậy. Nhìn nhìn bàn tay sạch sẽ, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Ta ghét nhất, chính là những tên ngu xuẩn phạm lỗi, lại còn không chịu thừa nhận, còn muốn càn quấy, cứ phải tranh càng nhiều lợi ích hơn.”

Cơ Ba tức giận đến cả người run rẩy, hăn chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng mắng: “Tiểu tạp – chúng, người dám ở đây nhục mạ trưởng bối?”

Cơ Hạo lấy ra một khối lệnh bài màu đỏ toàn thân bốc cháy, vồ nặng nề xuống đất.

Một khí tức uy nghiêm từ trên lệnh bài khuếch tán ra, Cơ Ba và một đám trưởng lão, vu tể của bộ lạc Cơ Xu đồng thời ngậm miệng, đại ra đồng thời mang theo vài phần hoảng sợ nhìn lệnh bài. Khối lệnh bài đó tạo hình tinh mỹ, trên lệnh bài có một thần tượng cả người quấn quanh lửa cháy, chỉ cần là trưởng lão đủ thân phận trong bộ tộc ở Nam Hoang, thì không có ai không biết thần tượng này.

Giọng Cơ Ba lập tức giảm độ, hắc khàn khàn cười nói: “Cơ Hạo à, lệnh bài này người kiếm được từ đâu đó? Ha ha, ha ha, a công ta, ta đời này, còn là lần thứ hai nhìn thấy lệnh bài này đó, người... sẽ không là kiếm cái hàng giả gạt người ta chứ?”

Cơ Hạo lười quan tâm Cơ Ba, hắc thản nhiên nói: “Có một số việc, hai ngày qua bận nhênh đón Kim Ô linh cốt trở về, bận tế tổ đại diện, cho nên còn chưa kịp thông báo các vị.”

Lạnh lùng nhìn đám người Cơ Ba một cái, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Lần này Kim Ô bộ chúng ta có thể khôi phục tộc danh, có thể bức bách Hắc Thủy Huyền Xà bộ nhận thua, có thể ở trong đại chiến một lần này triệt để thủ thắng, không phải dựa vào lực lượng của chính chúng ta, là vì Đồng Cung thái tử của Chúc Dung thần tộc tự mình dẫn một mũi Chúc Dung thần quân hỗ trợ.”

“Tiền căn hậu quả sự tình, đám lão già các người không cần biết. Các người chỉ cần biết kết quả là được.”

“Từ hôm nay trở đi, Kim Ô bộ chúng ta, là bộ tộc lệ thuộc trực tiếp Chúc Dung Đồng Cung thái tử, a ba ta Cơ Hạ chính là thủ lĩnh chiến sĩ của Kim Ô bộ, đồng thời... Ông cũng sẽ là Kim Ô tướng quân trấn thủ bắc cương của Chúc Dung thần quốc. Trừ phi các người muốn khiêu chiến vị trí của Đồng Cung thái tử, nếu không về sau cũng đừng nghĩ lại đem a ba ta từ trên vị trí thủ lĩnh chiến sĩ đuổi xuống nữa.”

“Đương nhiên, các người cũng không có cơ hội!” Cơ Hạo tràn đầy ác ý nhìn đám người Cơ Ba cả người mồ hôi như mưa rơi, những kẻ này vừa mới từ bộ lạc của Cơ Xu tới Kim Ô lĩnh, hoàn toàn không biết mấy ngày nay gió cuồn mây vần, càng không biết trong đó che dấu tin tức làm người ta sợ hãi.

“Các người một chi tộc nhân này, không là một bộ lạc độc lập nữa. Toàn bộ tộc nhân, gộp vào Kim Ô lĩnh, lệ thuộc trực tiếp Kim Ô lĩnh quản hạt. Các người các trưởng lão, vu tế này... Chúc mừng các người, các người rất vinh hạnh được

chọn vào Chúc Dung thần quốc làm phó dịch, đi phụng dưỡng Chúc Dung Đồng Cung thái tử, đây là vinh quang cực lớn!”

“Lãnh địa các người một chi tộc nhân này hiện tại chiếm cứ, ta làm chủ, phân chia cho Thanh Di bộ lập công lớn! Ừm, sự tình cứ khoái trá quyết định như vậy đi!”

Cơ Hạo cười rất sáng lạn, hai hàm răng trắng như tuyết ở dưới Kim Ô quang huy rạng rỡ tỏa sáng.

Đám người Cơ Ba trước mắt tối sầm, đồng thời ngã xuống đất, một ngụm máu già phun ra xa bảy tám trượng.

Chương 137: Biến Hóa

Mặt trời chói chang lên cao, mười mấy ngọn núi phi hành theo gió núi tấp nập thổi qua.

Nha Công đứng ở ven một đỉnh núi, nghiêng đầu thỉnh thoảng ‘Quạ quạ’ vài tiếng. Cơ Hạo đứng ở dưới cánh chim Nha Công, lẳng lặng quan sát núi rừng Nam Hoang rậm rạp khôn cùng phía dưới mấy chục dặm.

Một mảng núi rừng này, trước kia thuộc về Tất Phương bộ, nhưng hiện tại đã biến thành khu vực săn bắn của Kim Ô bộ.

Từng đại đội tộc nhân bộ lạc mới phân nhánh ra của Kim Ô bộ đang cao hứng phấn chấn làm việc ở trong núi rừng. Bọn họ chặt cây xây dựng phòng ốc, bọn họ đào núi đá xây dựng tường bảo vệ, bọn họ khai khẩn đất đai gieo hạt, bọn họ xây dựng chuồng thú nuôi dưỡng đại gia súc dùng để ăn, mọi người đều bận rộn quên cả trời đất.

Mỗi một bộ lạc mới tách nhánh đều chỉ có một hai ngàn người, trong đó tỉ lệ người già, thanh niên trai tráng cùng phụ nữ đều là cố định.

Khu vực săn bắn mới, lãnh địa mới, các bộ lạc loại nhỏ này chính là hạt giống Kim Ô lĩnh rải ra ngoài, bọn họ sẽ ở dưới đôi cánh bảo vệ của Kim Ô bộ sinh con đẻ cái, sinh sản sinh lợi. Ở Nam Hoang, rất nhiều đại bộ lạc danh chấn nhất thời, đều là đặt sơ hình như thế.

Hạt giống lực lượng mới sinh như vậy, Kim Ô bộ rải ra ngoài mấy ngàn cái. Mấy chục năm sau, chỉ cần trong đó có hơn một nửa hạt giống có thể phát triển lớn mạnh, lực lượng toàn bộ Kim Ô bộ có thể lớn mạnh gấp đôi trở lên. Bộ lạc mới, tộc nhân mới, dòng máu mới, tất cả hội tụ cùng một chỗ, chính là Kim Ô bộ tân sinh, cường đại!

“Nha Công, đây là hy vọng!” Cơ Hạo giang hai tay, nghênh đón cuồng phong

thối đến mặt lớn tiếng hò hét: “Đây là hy vọng!”

Nha Công cũng giang cánh, dạt dào hứng thú nghênh đón cuồng phong lớn tiếng thét, nhất cử nhất động đều học đủ bộ dáng của Cơ Hạo.

Trên vai Cơ Hạo, một trái một phải hai con rắn nhỏ màu đỏ dài khoảng một tấc cựa quậy, mở ra cái miệng nhỏ, nhẹ nhàng cắn vành tai Cơ Hạo, đem bản thân coi là vòng tai treo ở trên tai hẳn thích ý đu dây.

Đây là hai con Thần Hỏa Xà, là Chúc Dung Đồng Cung thực hiện lời hứa, lễ vật vì chúc mừng Cơ Hạo một mình đánh tan ba ngàn cường địch mà đưa tới.

Xà, thiên địa dị chủng, giống với rồng có thể thăng có thể lặn, có thể biến hóa, có thể ẩn nấp, lúc bay lên cũng có thể có phong vân làm bạn, khi ẩn nấp cũng có thể nấp tu di vào hạt cải, bọn nó là một loại sinh linh thần kỳ cực có linh tính.

Chủng loại của rắn cực kỳ phong phú. Trong thiên địa có bao nhiêu loại thiên địa nguyên khí, có thể tìm được bấy nhiêu loại rắn đối ứng. Cho dù long, phượng thần thú, thần cầm mạnh mẽ như vậy, cũng không có đầy đủ hết chủng loại như vậy. Cho nên cho tới nay, rắn ở trong lòng tiên dân thượng cổ vẫn có địa vị độc đáo mà thần thánh.

Không đề cập tới có bao nhiêu bộ tộc lấy loài rắn cường đại làm đồ đẳng —— ví dụ như nói Hắc Thủy Huyền Xà bộ!

Chỉ cần nói rất nhiều đại thần trong truyền thuyết thượng cổ, bọn họ đều nuôi dưỡng thần xà, lấy thần xà làm sủng vật, hoặc là song xà treo tai, hoặc là trường xà quấn cổ. Hoặc là thần xà quấn quanh bên hông, hoặc là trên hai tay, hai chân có thần xà quấn quanh. Bọn họ chọn lựa thần xà tất cả đều là thiên địa dị chủng, có được các loại năng lực cường đại, thần kỳ, là trợ lực chiến đấu tốt nhất của các đại thần thượng cổ.

Hai con Thần Hỏa Xà này từ một miệng núi lửa trời sinh của Chúc Dung thần

quốc, trứng rắn cần ở trong thái cổ địa tâm hồng liên thần viêm ấp trứng ba ngàn năm mới có thể cuối cùng ra khỏi vỏ, trời sinh có thể khống chế địa hỏa, lửa phun ra có thể nung chảy kim tiêu thạch, uy lực lớn vô cùng.

Hơn nữa Thần Hỏa Xà một khi nhận chủ sẽ trung thành và tận tâm, đồng sinh cộng tử với chủ nhân, chưa từng có đạo lý phản loạn.

Hai con Thần Hỏa Xà này vừa mới ấp trứng ra không đến ba tháng. Lấy giai đoạn trưởng thành dài đến ngàn năm của chúng mà nói, bọn nó chỉ là trẻ mới sinh, tính cách bướng bỉnh đến cực điểm, mỗi ngày đều quẩn ở trên người Cơ Hạo trườn chơi đùa, chưa bao giờ yên tĩnh.

Cơ Hạo vuốt ve hai con Thần Hỏa Xà non nớt, từ từ thở dài một hơi: “Nhà lớn nghiệp lớn, giờ bụng to cần nuôi sống lại thêm hai đứa nữa! Các người lúc này mới to bằng cây cải củ, một đứa một ngày đã phải ăn một con trâu rừng! May mắn Nam Hoang sản vật phong phú, nếu không ta làm sao nuôi được nổi?”

Thần Hỏa Xà được Cơ Hạo đặt tên là Đại Hỏa, Tiểu Hỏa ‘Tê tê’ cười vui, hưng phấn vòng quanh cổ hăn truy đuổi chơi đùa. Cái đuôi bọn nó vung lên đánh lẫn nhau, ngẫu nhiên vụt ở trên cổ Cơ Hạo, sẽ là một cái vết đỏ nhỏ bé.

Cường độ thân thể Cơ Hạo hiện tại có thể so với Đại Vu bình thường vừa mới đột phá, hai tiểu gia hỏa tùy ý vụt một cái có thể lưu lại dấu vết ở trên người hăn, có thể thấy được bọn nó vừa mới sinh ra nội tình mạnh như thế nào, tương lai có tiềm lực phát triển đáng sợ bao nhiêu.

Nha Công cũng không khỏi kính sợ hướng về hai tiểu gia hỏa nhìn một cái.

Hiện tại thực lực Nha Công tự nhiên là vượt xa hai tiểu gia hỏa này, nhưng nói từ trên huyết mạch cùng tiềm lực, Nha Công xa xa không bằng bọn nó. Hai tiểu gia hỏa này, là hậu duệ trực hệ của hai lão tổ tông thái cổ Thần Hỏa Xà Chúc Dung thần tộc cung cấp nuôi dưỡng, tương đương với thuần huyết thần duệ trong Chúc Dung thần tộc, tương lai đột phá Vu Đế cảnh cũng có năm sáu thành nắm chắc!

Đây là tồn tại đủ để trở thành đồ đảng một đại bộ lạc ở Nam Hoang cung phụng, Nha Công cũng không thể không xem trọng đối với hai tiểu gia hỏa nghịch ngợm này.

‘Cáp ~ hô cáp’!

Trong núi rừng phía trước sát khí ngút trời, một mũi tinh nhuệ mặc trọng giáp màu đỏ rực đang ở trong một khối bồn địa giữa núi điên cuồng thao luyện.

Mấy chục vạn nô lệ, đang ở dưới sự giám thị của chiến sĩ Kim Ô bộ xây dựng chiến bảo, xem quy mô nền móng bọn họ đào móc ra, chiến bảo này đủ để cất chứa trăm vạn người đóng quân, loại thành bảo quy mô này, là Kim Ô bộ trước kia dốc sức toàn tộc cũng không thể xây dựng nổi.

Nhưng được Chúc Dung Đồng Cung viện trợ rất nhiều tài phú và nô lệ, Kim Ô bộ rốt cuộc có tự tin ở trước Kim Ô lĩnh xây dựng một tòa chiến bảo như vậy. Tương lai, tòa Kim Ô thành này sẽ trở thành trung tâm lãnh địa Kim Ô bộ.

Cơ Hạo nhìn chi trọng giáp tinh binh kia quy mô ở trên dưới mười vạn người, đây là Cơ Hạ sau khi được bổ nhiệm làm Kim Ô tướng quân, Chúc Dung Đồng Cung phái xuống rất nhiều quân giới, giáp trụ xây dựng mà thành ‘Kim Ô quân’. Một mũi ‘quân đội chuyên nghiệp’ lệ thuộc trực tiếp Chúc Dung Đồng Cung quản hạt, trên danh nghĩa là quân chính quy của Chúc Dung thần quốc.

Kim Ô quân không là tư quân bộ tộc ngày thường tan thì làm dân, khi chinh chiến triệu tập thành quân nữa, mà là quân đội đủ chức năng quanh năm suốt tháng chuyên trách thao diễn, thời khắc chuẩn bị tác chiến. Trước không nói Kim Ô quân vừa mới xây dựng có sức chiến đấu mạnh bao nhiêu, ít nhất ở trên thân phận, mấy chục đại bộ tộc quanh thân Kim Ô bộ, bao gồm Tất Phương bộ trước kia ở trong, không còn có một bộ tộc nào dám nhe răng trợn mắt với Kim Ô bộ.

Kim Ô quân, là ‘Thái tử tư quân (quân đội riêng của thái tử)’ quân chính quy Chúc Dung thần quốc, càng lệ thuộc trực tiếp một mình Chúc Dung Đồng Cung điều động.

Một thân phận này, đã đủ để chấn nhiếp toàn bộ tộc ở Nam Hoang.

Mười vạn người ăn mặc ở dùng đi lại, tất cả giáp trụ, binh khí tiêu hao, thậm chí phụng dưỡng người nhà bọn họ, các loại tài nguyên phụ trợ bọn họ tu luyện cần, tất cả đều do một mình Chúc Dung Đồng Cung gánh vác. Tất cả trang bị bọn họ sử dụng, đều là vật tốt nhất Chúc Dung thần quốc có thể cung cấp.

Tư quân tâm phúc như vậy, trước kia dưới trướng Chúc Dung Đồng Cung cũng chỉ có năm chi, cộng thêm Kim Ô quân, cũng chỉ vẹn vẹn sáu đội nhân mã.

“Ta nghĩ, ta đại khái biết bọn Cơ Xu vì sao muốn cấu kết Huyết Nha đoàn, buôn bán nô lệ.” Cơ Hạo cười nhìn bốn phía dưới khí thế ngất trời, thần nhiên nói: “Bằng không, chủ tử sau lưng bọn hắn nào có tiền nhàn rỗi nuôi quân đội chứ?”

Chẳng qua, bọn Cơ Xu đã là kiêu quá khứ.

Kim Ô bộ hiện tại đang trở nên càng ngày càng cường đại, hơn nữa nhất định sẽ càng thêm cường đại.

Xa xa, một mảng ánh lửa gào thét lao tới, trên lưng rồng lửa thân hình thật lớn, Man Man vùng hai thanh trấn sơn chùy cực to, đang như con khỉ nhảy bắn lên xuống, hướng Cơ Hạo vừa rống vừa kêu!

Cách thật xa, Man Man đã hưng phấn hướng Cơ Hạo ném ra một thanh đại chùy:

“Cơ Hạo, binh khí mới của Man Man, người thử chút cầm nổi không?”

Chương 138: Mời

Kim Ô bộ lại là một phen quý khóc thần hào, gà bay chó sủa.

Man Man đến đây, đi cùng với Tự Văn Mệnh. Đòi mạng là, Man Man mang đến hứa hẹn của Chúc Dung Đồng Cung, thi thể thượng cổ Kim Ô cất ở trong kho của Chúc Dung thần quốc!

Cả thầy sáu trăm bộ thi thể thượng cổ Tam Túc Kim Ô hoàn chỉnh, nhỏ yếu nhất cũng là tồn tại cấp Vu Đế. Bí cảnh rừng dâu của Kim Ô lĩnh bởi vì những thi thể Kim Ô này xuất hiện, chợt tự động hướng ra ngoài mở rộng mấy ngàn dặm, nghiễm nhiên muốn diễn biến thành một thế giới động thiên nho nhỏ.

Vu tể, trưởng lão Kim Ô bộ, còn có các vu tể, trưởng lão các bộ lạc nghe tin mà đến hoa chân múa tay quỳ lạy hành lễ, tranh luận tối tăm trời đất, muốn đem thi thể các thượng cổ Kim Ô đó đặt như thế nào, mới có thể khiến bọn nó phát huy ra hiệu lực cường đại nhất để tạo phúc tộc nhân.

Đồng thời bọn họ còn đang tranh luận, vấn đề tư cách tương lai đưa tộc nhân vào bí cảnh rừng dâu tu luyện.

Mỗi bộ lạc có thể có bao nhiêu người, tuổi trẻ phân chia như thế nào, mỗi lần tu luyện thời gian là bao nhiêu, mấy vấn đề này phải thảo luận.

Cơ Hạo mặt xám mày tro ngồi ở trong nghị sự đại sảnh, lắng nghe tiếng khắc khẩu ầm ầm bên ngoài, không khỏi oán thầm:

“Sáu trăm bộ ‘nguyên vật liệu’ người ta đặt ở phòng kho, không biết khi nào dùng để chế tạo quân giới, binh khí, các người coi như tổ tông thờ phụng... Ô, đối với bộ tộc có lợi là được, thờ làm tổ tông, thì thờ như tổ tông đi!”

Cơ Hạo không tin, đám gia hỏa Chúc Dung thần tộc này, ở trong kho hàng nhà mình chứa đựng nhiều thi thể Tam Túc Kim Ô như vậy, là đối với Tam Túc

Kim Ô nhất tộc có bao nhiêu kính cần và tôn kính. Đây rõ ràng là tài nguyên bọn họ chứa đựng chuẩn bị chiến đấu, đơn giản là Chúc Dung Đồng Cung coi trọng tiềm lực của mình và Kim Ô bộ, cố ý lấy ra kéo nhân tình mà thôi.

Chẳng qua, chỉ cần các tộc nhân cao hứng!

Hơn nữa những thi thể Kim Ô này tản mát ra Kim Ô quang huy, thực sự có thể mang đến cho tộc nhân lợi ích thực tế, như vậy là đủ rồi.

Căn rằng, Cơ Hạo sờ sờ một khối sưng u xanh trên mặt, nhe răng trợn mắt nhìn Man Man nổi hung. Man Man cười ‘khanh khách’, ngồi ở trên đất cũng không an phận, giống như trên móng có gai lắc lư thân thể, tò mò đánh giá nghị sự đại sảnh của Kim Ô bộ.

Vừa mới gặp mặt, Man Man nóng lòng hiến vật quý đã đem hai thanh trấn sơn chùy mới ra lò của nàng quăng một thanh tới. Cơ Hạo hoàn toàn đánh giá sai sức nặng của cây chùy này. Hắn tính cả Nha Công cùng nhau bị một chùy này đập mặt mũi bầm dập từ trời cao cách mặt đất mấy chục dặm rơi xuống, thiếu chút nữa ngã gãy chân!

Man Man đáng sợ, cây lang nha bổng cũ đó của nàng đã đủ nặng nề, khi đó Cơ Hạo hầu như không khiêng nổi cây hung khí đó.

Nhưng hiện tại, thần lực của Man Man tựa như lại gia tăng vài lần, lực lượng thân thể Cơ Hạo đã có thể so với Đại Vu vừa mới đột phá, thế mà ngay cả một thanh trong hai thanh trấn sơn chùy của nàng cũng không tiếp được!

Nhìn Man Man toàn thân cũng hướng ra ngoài nhận nhạo sức sống, giống như tinh tinh ăn no chuối đứng ngồi không yên, Cơ Hạo không khỏi trợn trắng mắt. May mắn hắn có giáp trụ hộ thân, thực lực của Nha Công cũng đủ cường đại, bằng không bọn họ thật sự sẽ bị một chùy đó đập chết.

“Ai da, đại sảnh này của các người thực nhỏ, đại sảnh nhỏ như vậy, có thể chứa được mấy người chứ?” Man Man đột nhiên mở miệng, ngây thơ rục rờ

nàng cũng không biết cái gì gọi là khách khí, thu liễm: “Ô, Cơ Hạo à. Trong nhà Man Man có rất nhiều cung điện trống, bình thường cũng không có ai ở. Khi nào các người có rảnh, phái người đi dời chút qua đây, đại sảnh này của các người cũng quá nát rồi!”

Đám người Cơ Khuê, Cơ Thố, Cơ Báo khuôn mặt già nua đỏ bừng một phen, hằm hừ bùng lên bát rượu không hé răng.

Ở trước mặt tiểu chủ nhân Chúc Dung thần quốc, bọn họ thật sự là không nhắc lên nổi tự tin nói chuyện với Man Man.

Tự Văn Mệnh ngồi vững vàng ở một bên, cười vỗ vỗ đầu Man Man, rất ôn hòa nói: “Hạo, khí lực của Man Man lại lớn thêm vài lần, đây là nhờ phúc khí của người, lần trước người ở trong loại tuyệt cảnh đó cứu nó vài lần, Hỏa Thần huyết mạch của nó được kích thích, lần đầu tiên thức tỉnh, không chỉ có khí lực lớn, hơn nữa nó rốt cuộc cũng thức tỉnh Chúc Dung thần lực.”

Man Man vội vàng gật đầu, cười tủm tỉm hướng Cơ Hạo giơ lên hai cái năm tay nhỏ: “Không phải sao, Hạo! Ta biết thất ca thế mà lại làm khó dễ người, chạy qua đem mấy người phụ nữ hãnh thích nhất đều đánh một trận! Ha ha ha!”

Man Man cười vô cùng sang sảng, Cơ Hạo thì hoảng sợ nhìn Man Man, lẳng lặng bi ai cho mấy nữ nhân xui xẻo kia của Chúc Dung Thiên Mệnh.

Bị nàng đánh một trận, còn có thể sống sót, thật sự là không dễ dàng đâu.

Tự Văn Mệnh cười nhìn Cơ Hạo, trong con người lóe ra tinh quang bức người: “Man Man nhớ a ba của nó, vừa lúc Bồ Phán bên kia cần người trẻ tuổi như nó. Hạo, lần này đến Nam Hoang, ta một là phát hiện Man Man, một là coi trọng người.”

“Theo ta đi Bồ Phán đi. Tiền đồ của người, không nên cực hạn ở Nam Hoang!” Tự Văn Mệnh gọn gàng dứt khoát nói: “Ở lại Nam Hoang, cho dù người trở thành Vu Đế cường đại nhất, người cũng chỉ là một con khi nhốt ở

trong núi rừng, vĩnh viễn không thấy được phong cảnh bên ngoài.”

“Đi Bồ Phản, người mới có thể biết trời này rộng cuộc bao nhiêu, đất này rộng cuộc rộng lớn bao nhiêu, thế gian này, có bao nhiêu thứ đáng giá người theo đuổi, đáng giá người bảo vệ.” Tự Văn Mệnh rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “Nói thẳng, đi Bồ Phản, người có lẽ sẽ đụng tới nguy hiểm so với Nam Hoang lớn hơn nữa, nhưng sinh mệnh của người sẽ trở nên càng thêm phần kích!”

Cơ Khuê, Cơ Báo không hé răng, bọn họ chỉ kính cẩn nhìn Tự Văn Mệnh.

Thần tử dưới trướng nhân vương đến từ Bồ Phản, thân phận này của Tự Văn Mệnh đã đủ khiến bọn Cơ Khuê không nói nên lời một chữ nào. Cho dù thân ở Nam Hoang, cho dù cách Trung Lục đại địa có khoảng cách cực kỳ xa xôi, các con dân bộ tộc Nam Hoang vẫn luôn nhớ rõ, bọn họ là con dân nhân tộc; bọn họ vĩnh viễn nhớ rõ, vương của nhân tộc, ở Bồ Phản.

Cơ Hạo dùng sức chà xát hai tay, nhìn Cơ Hạo cười nói: “Thằng nhãi con, muốn ra ngoài đi một chút, thì cứ đi đi! A ba không thể rời khỏi Kim Ô lĩnh, chúng ta một mũi tộc nhân này, chỉ có a ba cùng con hai nam đinh, a ba còn cần bầu bạn a mỗ con, kiếm thêm cho con mấy đệ đệ muội muội! A ba thật ra cũng muốn đi bên ngoài nhìn một chút, nhưng chỉ có thể dựa vào con!”

Trong lòng Cơ Hạo khẽ động, nhìn về phía Thanh Phục.

Thanh Phục ôn hòa cười, dịu dàng nói: “Hạo à, bên ngoài có rất nữ tử tốt, a mỗ hy vọng lần sau con trở về, có thể mang theo nữ tử mình âu yếm, tốt nhất là mang theo đứa nhỏ của con trở về. Nếu làm được, thì mang nhiều nữ tử yêu quý chút trở về đi, Kim Ô bộ nuôi mấy người phụ nữ, vẫn nuôi được nổi.”

Tự Văn Mệnh ở một bên cất tiếng cười lên, hần nhìn Cơ Hạo sang sảng cười nói: “Lấy thiên phú, thực lực của Cơ Hạo, đi Bồ Phản, khẳng định sẽ có cả đồng cô nương thích hần.”

Cơ Hạo trầm mặc một phen, trong đầu nháy mắt chuyển qua vô số ý niệm,

sau đó hắn cười gật gật đầu.

“Như vậy, đi Bồ Phán đi, lập tức xuất phát.”

“Chẳng qua, a ba, con muốn để lại một phong thư cho A Bảo, người lại thay con chuyển cho hắn một câu, nếu hắn về tới tìm con, thì đi Bồ Phán tìm con đi.”

Chương 139: Thương Đội

“A mỗ, con đi rồi! A ba giao cho người chiêu cố!” Cơ Hạo quỳ xuống đất, hướng Thanh Phục dập đầu mạnh vài cái.

Thanh Phục chỉ mỉm cười, một lần lại một lần giúp Cơ Hạo sửa sang lại mái tóc dài đã chải rất chỉnh tề, bóng loáng. Làn môi vốn hồng nhuận, hiện tại đã có chút trắng đi, hiển nhiên nàng cũng không thoải mái như thoát nhìn.

“Các người ở lại bên người a ba, cái gì cũng phải nghe a ba.” Cơ Hạo xoay người, hướng một đám nô lệ riêng đứng ở phía sau Cơ Hạo, thuộc về mình uy nghiêm quát lớn: “Hầu hạ tốt, về sau ta có thể cho các người trở thành tộc nhân Kim Ô bộ, nếu các người phạm sai lầm...”

Cơ Hạo cười lớn vỗ một cái vào trên vai Cơ Hạo: “Nếu bọn họ dám phạm sai lầm, a ba tự mình chặt đầu bọn họ!”

Dùng sức lắc lắc bả vai Cơ Hạo, Cơ Hạo lớn tiếng kêu lên: “Oa nhi, đi thôi, không cần lo cho trong tộc chuyện tình, hiện tại Kim Ô bộ tất cả đều thuận thuận lợi lợi, con cứ việc đi Bồ Phán hảo hảo xông vào một lần đi! A ba hy vọng, lúc con trở về, như thế nào cũng là một vị Đại Vu chứ?”

Tự Văn Mệnh ở một bên cười mà không nói.

Lấy nội tình Bồ Phán, nếu Cơ Hạo có thể ở Bồ Phán lăn lộn có thành tựu, được đủ tài nguyên bồi dưỡng mà nói, lần sau Cơ Hạo trở về, đâu chỉ là Đại Vu? Thậm chí có thể là cường giả cấp Vu Vương.

Bồ Phán, đó là chỗ ở của nhân vương, vương đô nhân tộc, thánh địa vĩnh tồn trong lòng nhân tộc!

“A lạp lạp, không cần dong dài nữa, nhanh lên đường nào!” Man Man khiêng hai cây trăn sơn chùy cực lớn, trên đầu chùy điêu khắc vô số hoa văn họa diễm,

sôi nổi không kiên nhẫn thúc giục: “Không phải là rời xa nhà một chuyến sao? Lúc muốn về nhà thì về, chuyện có lớn bao nhiêu đâu? Nhanh lên, nhanh lên, ta tu ra thần lực, muốn tìm a ba đòi phần thưởng đây.”

Hai thanh trấn sơn chùy nặng nề dị thường, Man Man nhảy bắn mỗi một lần, mặt đất Kim Ô bộ vừa mới dùng dung dịch kim loại hỗn hợp nham thạch nóng chảy đúc ra xuất hiện một đôi dấu chân sâu ba tấc, đồng thời mặt đất cũng kịch liệt run rẩy một cái. Ánh mắt toàn bộ mọi người nhìn Man Man đều có chút không thích hợp, tiểu nha đầu đáng người thấp bé này, hoàn toàn là một con bạo long hình người đấy!

“Man Man nói rất phải, không trì hoãn thời gian nữa!” Cơ Hạo dùng sức hướng lão nhân trong tộc đập đầu vài cái, sau đó nhảy dựng lên, đứng ở trên vai Nha Công thét dài một tiếng, hướng phương hướng Kim Ô lĩnh gật gật đầu, giang cánh chim thân hình bành trướng đến kích cỡ trăm trượng, Cơ Hạo, Man Man, Tự Văn Mệnh đồng thời nhảy lên lưng Nha Công.

Một luồng sáng hiện lên, Nha Công hóa thành một cầu vòng lửa, nháy mắt nhập vào trời cao, hướng về phía tây bắc lao vút đi.

Cơ Khuê, Cơ Thổ, Cơ Báo bọn vu tể, trưởng lão trong tộc ngơ ngác nhìn phương hướng Nha Công biến mất ngơ ngác, qua hồi lâu, đồng thời tràn ngập khát khao thở dài một hơi. Trừ Cơ Báo, những người khác lúc trẻ tuổi đều không có dũng khí rời khỏi Nam Hoang. Hiện tại bọn họ già rồi, quyền cao chức trọng bọn họ càng thêm không thể rời khỏi.

Cơ Hạ dùng sức siết chặt nắm tay.

Hắn cũng muốn đi Bồ Phán!

Thật ra, hắn thật sự rất muốn đi Bồ Phán, ở trước khi hắn quen biết với Thanh Phục, hắn đã muốn đi Bồ Phán!

Chẳng qua, hắn chưa từng có cơ hội rời khỏi bộ tộc. Khi phụ thân hắn, thúc

bá hãn, huynh đệ hãn, đều ở trong tử chiến với Hắc Thủy Huyền Xà bộ lần lượt chết trận, khi hãn phải thực hiện chức trách thủ lĩnh chiến sĩ của bộ tộc, mang theo tộc nhân đây đưa đến cùng với Hắc Thủy Huyền Xà bộ... Cơ Hạ biết, có thể hãn đời này cũng không cách nào đi Bồ Phán nữa.

“Ta không thể đi Bồ Phán... Nhưng ta có một đứa con rất giỏi!” Cơ Hạ dùng sự hào sảng chỉ nam nhi Nam Hoang có an ủi bản thân, hãn ôm bả vai Thanh Phục, lớn tiếng cười nói: “Về sau, ta còn có thể có càng nhiều đứa con thật khá!”

Theo Tự Văn Mệnh chỉ điểm, Nha Công hướng về phía tây bắc bay nhanh hai mươi vạn dặm, sau đó chuyển hướng chính tây, lại liên tục bay ba ngày ba đêm. Lấy tốc độ Nha Công toàn lực phi hành, phen này ít nhất hướng về chính tây bay ra trăm vạn dặm, Tự Văn Mệnh lúc này mới bảo Nha Công dừng ở trong núi rừng mênh mông.

Bốn phía đều là vùng khi ho cò gáy, chương khí nồng đậm quay cuồng, trong rừng rậm tất cả đều là độc xà độc trùng rậm rạp cắn nuốt lẫn nhau.

Nam Hoang là đất man hoang, nhưng nơi Tự Văn Mệnh mang theo Cơ Hạo cùng Man Man đến, càng là tuyệt địa trong man hoang, cho dù là con dân Nam Hoang bình thường, cho dù là Đại Vu, không cần thiết cũng lười đến loại địa phương này lẫn lộn.

Cơ Hạo tò mò đánh giá bốn phía, đá núi lởm chởm nhô lên, trên vách đá trụi lui cỏ cũng không có một cây, núi rừng bốn phía cũng đều có hình thù kỳ quái, độc trùng độc xà đầy đất người thấy mùi người sống đều hướng bên này bò tới, nhưng Man Man cười ‘hắc hắc’ một tiếng, dưới chân một ánh lửa lao ra, nhất thời không biết đốt chết bao nhiêu độc trùng độc xà.

“Văn Mệnh a thúc, nơi này là địa phương nào?” Cơ Hạo rất khó hiểu nhìn Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh dùng sức gãi gãi đầu, từ trong tay áo lấy ra bồ câu mang theo bên mình, hướng trong miệng nó ném mấy hạt thóc: “Ừm, mang theo hai tiểu gia

hỏa các người, cho dù là ta cũng không dám nói, nhất định có thể khiến các người bình yên đến Bồ Phán, dọc theo đường đi phiêu lưu quá nhiều... Cho nên, chúng ta tìm người dẫn chúng ta đoạn đường.”

Cơ Hạo không khỏi âm thầm lú lười, từ Nam Hoang đi Bồ Phán, ngay cả Tự Văn Mệnh cũng không dám nói có thể bảo đảm hãn và Man Man an toàn? Dọc theo đường đi, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu hung hiểm?

Man Man thì không thêm quan tâm vung đại chuỳ, hướng về phía một vách núi bên người đập tới. Nổ vang một tiếng, vách núi cao trăm trượng bị một chùy đánh cho nát bét, Man Man ngửa mặt lên trời cười to nói: “A thúc yên tâm, có Man Man, không ai có thể làm người bị thương! Ha ha ha, hiện tại Man Man lợi hại nhất, ai dám trêu chọc chúng ta, một chùy đập nát hết!”

Chúc Dung huyết mạch bị kích hoạt sau, Man Man tựa như trở nên càng thêm nóng nảy một ít, Cơ Hạo cùng Tự Văn Mệnh lẫn nhau nhìn liếc mắt một cái, đồng thời nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Trong một vùng khi ho cò gáy, ba người lẳng lặng chờ bảy ngày thời gian.

Một ngày này, Cơ Hạo đối diện mặt trời vừa mới mọc lên phía đông hấp thu một luồng thuần dương tử khí đầu tiên, chân trời đột nhiên có vô số phi điều hoảng sợ lướt qua.

Xa xa truyền đến tiếng đá núi vỡ vụn, cự mộc sụp xuống nặng nề, đại địa run nhè nhẹ, rất có tiết tấu nhảy lên. Tự Văn Mệnh gật gật đầu, từ trong tay áo lấy ra một khối lệnh bài tam giác đồng xanh chế thành, ngón tay nhẹ nhàng búng, trên lệnh bài liên phóng ra một vòng lục quang uyển chuyển.

Mặt đất tiếp tục run rẩy, hơn nữa rất rõ ràng, ngọn nguồn tạo thành mặt đất run run đang không ngừng hướng bên này tới gần. Mặt đất run rẩy càng lúc càng lợi hại, cuối cùng ngọn núi bên người bọn Cơ Hạo cũng ‘Rầm rầm’ nhảy lên, trên vách núi không ngừng vỡ ra vô số vết nứt.

Qua đại khái nửa canh giờ, Cơ Hạo rốt cuộc gặp được đầu sở chế tạo động đất!

Đó là một con rùa khổng lồ hành tẩu ở trên đại địa, cái đầu ngẩng lên cao cao cũng sắp thò vào trong tầng mây, phạm vi cái mai đại khái có thể có ba năm mười dặm!

Cự quy toàn thân ngăm đen tỏa sáng chậm rãi từng bước một hướng bên này đi tới, Cơ Hạo liếc, nhìn thấy trên lưng con cự quy này, thế mà dựng sừng sừng một tòa thành trì đen sì phản xạ hàn quang của kim loại!

Trên một tòa tháp cao nhất của tường thành, một nam tử trung niên mặc đồ đen đang cười hướng bên này phát tay:

“Khách quý là muốn tiện đường tiện thể về Trung Lục sao? Ô, ‘Quy Linh thương đội’ chúng ta giá cả phải chăng, mỗi người một trăm ngọc tệ, thứ lỗi không trả giới!”

Dù là Man Man xuất thân cao quý kiến thức rộng, nhìn con cự quy này trong lúc nhất thời cũng ngây dại:

“Một con rùa to như vậy... Nấu canh mà nói, phải bao lâu mới có thể ăn hết chứ!”

Chương 140: Thờ Dài

“Một trăm ngọc tề một người?” Tự Văn Mệnh nhú nhú đầu lông mày, căn nhắc oán giận: “Tặng giá rồi à!”

Cự quy chậm rãi đi tới trước mặt ba người không đến trăm trượng, nam tử đồ đen trên lầu tháp nhẹ nhàng nhảy ra, lên xuống vài cái đã tới trước mặt ba người, cười ha ha xoa tay hướng Tự Văn Mệnh hành một lễ. ○

“Khách quý xem ra cũng là lão khách thường xuyên lui tới nơi tứ hoang, Quy Linh thương đội là chúng ta tặng giá, nhưng tặng đáng giá mà. Con Tinh Không Linh Quy này của chúng ta, ba năm trước vừa mới đột phá Vu Vương cao giai, lúc xuyên qua hư không, so với trước kia an ổn hơn đâu chỉ gấp mười?”

“Ồ?” Tự Văn Mệnh khẽ nhú mày, cười hướng nam tử đồ đen chấp tay: “Vu Vương cao giai à, Tinh Không Linh Quy loại khổ người này, có thể đột phá đến Vu Vương cao giai thật không dễ gì. Quy Linh thương đội các người đây là sắp phát tài nha!”

Vừa nói cười, Tự Văn Mệnh vừa từ trong tay áo lấy ra ba khối ngọc bài hình vuông to bằng bàn tay người trưởng thành.

Ngọc bài màu xanh biếc chế tạo tinh xảo đẹp dễ, bốn phía trang trí đồ án dây hoa tinh mỹ, chính giữa là vài đám mây mỏng, một tòa tháp cao đột ngột từ mặt đất mọc lên xuyên thấu tầng mây, trên tháp cao một con mắt dựng thẳng rạng rỡ tỏa sáng.

“Một cái bằng một trăm ngọc bích, dựa theo giá thị trường, mỗi khối ngọc bích người trả cho ta năm đồng tiền ngọc mới đúng.” Tự Văn Mệnh đem ba cái ngọc bài đưa cho nam tử đồ đen, rất nghiêm túc cò kè mặc cả với đối phương.

Nam tử đồ đen sờ sờ ba khối ngọc bích, rất dứt khoát đem chúng nó nhét vào túi da bên hông, sau đó lấy ra mười lăm đồng tiền ngọc hình tròn to cỡ ngón cái,

toàn thân linh quang quanh quần đưa cho Tự Văn Mệnh. Cơ Hạo nhìn rõ, trên những đồng tiền ngọc này cũng có huy chương tháp cao, con mắt dừng thẳng.

Không kịp hưởng Tự Văn Mệnh hỏi thăm lai lịch những ngọc bích, tiền ngọc này, lúc ba người lên Tinh Không Linh Quy, lại gặp phải một chút phiền toái không lớn không nhỏ.

Man Man vác hai thanh đại chuỳ của nàng vừa mới giẫm lên mai cự quy, cự quy đột nhiên quay đầu đến, kinh ngạc nhìn Man Man một cái, sau đó ồm ồm trực tiếp mở miệng phun ngôn ngữ nhân tộc: “Tiểu nha đầu, chùy của người quá nặng... Đây, Quy lão tam, hàng hóa nặng mười vạn thạch thu thêm một ngọc tệ, chùy của nha đầu này, người cân nhắc cho tốt!”

Nam tử đồ đen Quy lão tam vội vàng mang theo mấy nam tử đồ đen ghé qua, chết sống muốn kiểm tra chùy của Man Man.

Man Man theo thói quen vung chùy, tùy ý ném cho Quy lão tam...

Quy Linh thương đội hỗn loạn một trận, rất nhiều hộ vệ từ bốn phương tám hướng chạy tới, mỗi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Quy lão tam cùng bốn hộ vệ cấp Đại Vu bị đại chuỳ của Man Man đè ở dưới đất không thể động đậy. Không chỉ có bọn hắn, ngay cả Tinh Không Linh Quy lưng đeo thành trì cũng trợn tròn mắt.

Qua hồi lâu, Tinh Không Linh Quy mới ồm ồm nói: “Nha đầu này, khí lực thật lớn. Chưa chết người chứ? Chưa chết người... Việc này... Xem bọn hắn cũng hộc máu rồi, nha đầu, người phải cho chút tiền thuốc thang chứ?”

“Man Man, lần sau đừng ném chùy lung tung!” Trong thành trì trên lưng rùa, đứng ở cửa phòng thương đội phân phối cho đám ba người bản thân, Cơ Hạo rất nghiêm túc nói cho Man Man: “Người xem, thiếu chút nữa đánh chết người ta rồi, chúng ta vốn là khách quý của thương đội, hiện tại thiếu chút nữa thành kẻ địch bọn họ đuổi giết!”

Man Man chẳng hề để ý nhìn chung quanh, một cước đem cửa phòng đá văng, sau đó bất mãn lắc lắc đầu: “Phòng thật nhỏ... Đó là bọn hăn khí lực quá nhỏ... Ở Nam Hoang, đuổi giết Man Man? Cơ Hạo, người xác định người không nói giỡn?”

Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh nhìn nhau không nói nên lời. Tựa như nha đầu này nói không sai, ở Nam Hoang đuổi giết nàng, vậy phải có giác ngộ bị Chúc Dung thần tộc diệt môn. Ít nhất ít nhất, Quy Linh thương đội chi đội ngũ này, là tuyệt đối không thể trêu vào Chúc Dung thần tộc.

Man Man hung mãnh đem chùy đặt ở trên sàn, nhất thời cả đồng tiểu lâu chuyên cung cấp khách nhân ngoại lai đi nhờ xe ở lại nhẹ nhàng rung rung một chút. Nàng rất bất mãn ngồi ở trên ghế trong phòng, lấy ra một cái túi gấm trữ vật nhỏ, nhẹ nhàng trợn mắt cân nhắc kim châu ngọc bối các tài vật vang lên đình đình đang đang bên trong.

Một chùy đập ngã năm thành viên thương đội, Man Man đèn một cả đồng mỹ ngọc tinh kim, chợt nghe nàng khẽ thở dài: “Khó trách đại ca nói, ra bên ngoài, không thể thiếu tiền... Chỉ là đả thương mấy người, cũng phải đền nhiều như vậy, nếu đánh chết, Man Man sẽ không có tiền tiêu nữa. Ài, trước kia không cảm thấy thời điểm ra ngoài phải dùng tiền mà?”

Cơ Hạo xoay người, quyết định không dây dưa thêm với Man Man ở trên vấn đề này.

Hai người hoàn cảnh sinh trưởng hoàn toàn khác nhau, rất nhiều thứ có tính thường thức căn bản không thể câu thông.

Tự Văn Mệnh thì lại rất nghiêm túc phụ trách hướng Man Man giải thích tầm quan trọng của tiền tài lúc ra ngoài. Trung Lục không phải Nam Hoang, ở Nam Hoang, giữa bộ tộc còn có thể lấy vật đổi vật, tiến hành hoạt động giao dịch nguyên thủy nhất. Nhưng ở Trung Lục, giữa các tộc, giữa các thế lực lớn, muốn tiến hành giao dịch, đều phải sử dụng loại ngọc bích cùng ngọc tể kia Tự Văn

Mệnh từng sử dụng.

Cơ Hạo đứng ở cửa sổ tiểu lâu, ngắm nhìn phong cảnh tòa thành trì phạm vi vài dặm trên lưng cự quy. Tự Văn Mệnh hướng Man Man nói êm tai, truyền thụ một số kinh nghiệm ra ngoài, Man Man thì không chút để ý, cầm lên chùy của nàng, hung hăng hướng trong túi gấm trữ vật bên người nàng nhét vào.

“Ha, chùy! Man Man thật thông minh, đem chùy nhét vào trong cái túi nhỏ này, có thể tìm người của thương đội đòi tiền!” Man Man mặt mày hớn hờ, man lực khai hỏa toàn bộ, đem cái chùy cực lớn hung hăng nhét vào cái túi gấm trữ vật không biết dung lượng cụ thể đó của nàng.

Tự Văn Mệnh căn bản không kịp ngăn cản, chợt nghe một tiếng vang giòn, mấy chục phù văn chói mắt trên túi gấm trữ vật của Man Man vỡ ra, đồng lớn tinh kim, mỹ ngọc các kỳ trân dị bảo trải qua tạo hình ‘Rầm rầm’ như thủy triều từ trong túi gấm rách trào ra, trong chớp mắt đã đem phòng bọn họ lấp đầy.

Càng có lượng lớn trân bảo khi túi gấm bị xé rách mang theo không gian dao động dính vào, chỉ chợt lóe, đã hóa thành một làn khói tiêu tán.

“Ôi chao?” Man Man kinh ngạc chớp mắt một cái: “Bên trong cái túi này to như một gian phòng ở như vậy, sao lại không nhét nốt cái chùy này?”

Cơ Hạo gian nan từ trong kim châu mỹ ngọc đứng dậy, cười khổ nhìn Man Man. Cười khổ tương tự còn có Tự Văn Mệnh, hẳn bất đắc dĩ nhìn bảo bối đầy phòng rạng rỡ sáng lên, cười gượng nói: “Man Man, mấy thứ này, a thúc giúp con tạm thời thu đi. Túi gấm của con không chứa nổi cái chùy này, nguyên nhân rất đơn giản, tông sư nhân tộc chúng ta, còn chưa có biện pháp chế tạo trữ vật vu bảo đủ chắc chắn!”

Trên mặt Tự Văn Mệnh hiện lên một mảng cay đắng cùng bất đắc dĩ, hẳn thản nhiên nói: “Đến Bồ Phán, các người sẽ học được rất nhiều thứ.”

Hắn nhìn dãy núi ngoài cửa sổ không ngừng hướng phía sau lao đi, trầm

giọng nói: “Bao gồm chúng ta vì sao phải theo thương đội vượt qua ỨC VẠN DẶM HƯ không quay về Trung Lục, mà không phải trực tiếp dùng truyền tống pháp trận quay về... Bởi vì chúng ta, nhân tộc chúng ta còn chưa có biện pháp dựng pháp trận có thể truyền tống xa như vậy. Bởi vì nhân tộc chúng ta còn chưa đủ mạnh!”

Nhân tộc, còn chưa đủ mạnh?

Cơ Hạo như có chút hiểu ra gật gật đầu.

Lúc này, cự quy đột nhiên lại ngừng lại, Quy lão tam vừa mới bị đập học máu hưng phấn đứng ở trên lầu canh gác kêu to lên:

“Này, quy tổ tông, hướng chéo phía đông tám trăm dặm, lại có người muốn tiện đường trở về. Hắc, bỗng dưng kiếm thêm mấy trăm ngọc tệ, tiền thức ăn của ngài lão thán sau ít nhất kiếm được rồi đó!”

Chương 141: Dị Khách

Cự quy vững vàng đi từng bước một hướng về phía trước.

Trong lầu nhỏ, Tự Văn Mệnh xách tai Man Man, ân cần dạy bảo truyền thụ cho nàng đạo lý ra ngoài, nhất định phải cẩn thận, khiêm tốn làm người. Man Man thì hừ hừ ha ha ôm túi gấm trữ vật tổn hại của mình, oán giận Chúc Dung Đồng Cung cho nàng một mặt hàng rách nát.

Cơ Hạo đi ra khỏi tiểu lâu, thích ý đi dạo ở trong thành trì lưng rùa thần kỳ này của Quy Linh thương đội.

Thành trì dài rộng sáu dặm, quy mô không thể tính là nhỏ. Hơn nữa thành trì này không chỉ có một tầng, mà là thượng trung hạ tổng cộng ba tầng, chỗ bọn Cơ Hạo, chính là trong một tầng thành phía trên cùng, cũng là khu vực duy nhất mở ra đối với khách bên ngoài.

Đường xá trong thành đều là dùng kim loại đúc thành, đường lớn rộng rãi nhất cũng chỉ rộng hơn một trượng, bên đường đều là tiểu lâu, sân sắp xếp chỉnh tề, trong đó chẳng chịt điểm tuyết tháp tên, lầu canh gác cao cao, thỉnh thoảng có hộ vệ nai nịt gọn gàng qua lại trên phố.

Tuy không thể đi trong hai tầng thành phía dưới nhìn xem, nhưng thần niệm của Cơ Hạo lại không bị ngăn trở xông vào.

Trong một tầng thành trung gian, là chỗ ở của người bản thân Quy Linh thương đội, so sánh với tiểu lâu, sân trong thành thượng tầng, trong một tầng thành trung gian tựa như tổ ong, đều là từng gian phòng nhỏ nối liền chặt chẽ, dùng vách tường kim loại thật dày ngăn cách với nhau, hành lang trong thành xoay quanh lẫn lộn giống như mê cung, không hề nghi ngờ kết cấu như vậy có lực phòng ngự rất mạnh.

Kẻ thù bên ngoài nếu xâm nhập, như vậy kết cấu trong thành đủ để tạo thành

quấy nhiễu thật lớn đối với kẻ địch.

Mà một tầng dưới cùng thì là kho hàng, dùng kim loại cấu tạo thành kho hàng kê sát mai rùa cự quy, diện tích lớn hơn thành nội bên trên mấy lần. Trong kho hàng rộng rãi, đặt chỉnh tề lượng khổng lồ các loại khối kim loại trải qua bước đầu tinh luyện, hơn nữa đều là khối kim loại trải qua vu lực rèn luyện, mật độ kinh người.

Trừ các đặc sản Nam Hoang, khoáng sản kim loại giàu khí tức hỏa nguyên, trong kho hàng còn cất giữ khối ngọc, khối vàng chồng chất như núi. Các loại tinh thạch quý hiếm đi kèm nhiều đếm không xuể. Kỳ trân cùng loại với Địa Mạch Nguyên Nhũ, Cơ Hạo đã phát hiện ước chừng có một ngàn vại, mỗi một cái vại lớn đều có thể cho Cơ Hạo thật thoải mái ngâm tắm ở bên trong.

Mà càng nhiều hàng hóa trong kho hàng, thì là thi thể hung thú dùng hàn băng tinh thạch đóng băng. Nhìn từ trên khí tức, các hung thú này hơn một nửa là thực lực cấp Tiểu Vu, trên bốn phần lúc còn sống có thực lực cấp Đại Vu. Mà số rất ít một bộ phận thi thể hung thú bảo tồn nghiêm mật nhất, khí tức bọn nó thể mà có thể so với vị thống lĩnh dung nham cự nhân Chúc Dung thần quân kia Cơ Hạo từng gặp.

Thần niệm Cơ Hạo tinh tế đảo qua những kho hàng này, nhất thời không khỏi hoa mắt thần mê từng đợt vì vật tư phong phú trong kho hàng.

Cái khác không nói, chỉ riêng thi thể các hung thú này, nếu toàn bộ để Cơ Hạo nuốt vào, hẳn tự tin có thể khiến lực lượng thân thể mình đạt tới Vu Vương cảnh, mà tu vi Bồ Thiên Bất Lậu Quyết, hẳn là cũng có thể đột phá đến tầng thứ hai mới đúng.

Chỉ tiếc những hàng hóa này đều là của thương đội người ta, Cơ Hạo còn chưa xuống cấp đến mức làm loại hoạt động trộm cướp đó.

Sờ sờ cái túi gấm cướp được kia bên hông, Cơ Hạo bất đắc dĩ phát hiện, tựa như toàn bộ tài sản của hắn, cũng không đủ mua một thi thể hung thú cấp Vu

Vương. Cho nên hẳn thở dài một tiếng, đánh mất ý niệm này.

Trong một tầng thành phía trên cùng, trừ ba người bọn Cơ Hạo, tựa như cũng có một ít tán khách khác lên Tinh Không Linh Quy hướng tới Trung Lục.

Cơ Hạo vụng trộm đánh giá một phen những người quần áo trang phục khác nhau trên đường đụng tới, trong đó đại khái không đến trăm người, hẳn là thanh tráng tinh anh bộ tộc Nam Hoang ra ngoài du lịch, còn có mấy trăm người thì cổ quái. Cơ Hạo trong lúc nhất thời cũng không phán đoán ra bọn họ rốt cuộc xuất thân thế nào.

Một đường đi dạo, Cơ Hạo đi tới gần trên tường thành chỗ đầu của cự quy, vừa lúc Quy lão tam nhảy bắn từ trên tháp canh chạy xuống, mặt đầy nụ cười nhảy đến trước mặt mấy nam tử chờ ở trong núi rừng.

Chắp tay trước ngực hướng năm nam tử đó hành một lễ, Quy lão tam tươi cười thân thiện nói: “Năm vị khách quý, là muốn tiện đường về Trung Lục sao? Quy Linh thương đội chúng ta là thương đội vạn năm, giá cả vừa phải, không chặt chém, một người một trăm ngọc tệ, là tuyệt đối không thương lượng!”

Cơ Hạo tò mò nhìn năm nam tử kia.

Khác với ba người bọn Cơ Hạo, không giống với các tán khách trong thành cũng đạp nhờ xe, năm người này mặc một loại trường bào màu đen, da đầu cũng cạo sạch sẽ, lộ ra da đầu màu xanh nhạt, đỉnh đầu còn dùng màu đen xăm ra mấy chục phù văn vằn vẹo to bằng ngón cái, rất hiển nhiên bọn họ xuất thân thế lực lớn tổ chức nghiêm mật nào đó.

Đặc biệt là nam tử dẫn đầu kia, một con khỉ nhỏ màu đen to bằng nắm tay ngồi đoan đoan chính chính trên vai hắn, con khỉ xinh xắn lanh lợi cái đuôi vểnh lên, đuôi so với thân hình của mình còn dài hơn một mảng lớn, nhìn qua rất đáng yêu.

Tiểu hầu tử đen sì hiển nhiên là thiên địa dị chủng nào đó, trên mặt nó có ba

con mắt xanh lét, phát hiện Cơ Hạo đang đánh giá mình, tiểu hầu tử thoạt nhìn diu ngoan đáng yêu này đột nhiên nhe răng trợn mắt hướng Cơ Hạo hét rầm lên ‘Chi chi’, hai cánh tay càng hung hăng vung, trên đầu ngón tay bắn ra móng vuốt sắc bén xé rách không khí, phát ra tiếng xé gió chói tai ‘Xẹt xẹt’.

Quy lão tam nhíu nhíu mày, hần quay đầu nhìn nhìn Cơ Hạo, rất là không vui hướng năm nam tử quát: “Năm vị khách quý, Quy Linh thương đội chúng ta là có quy củ, tất cả chiến thú, yêu sủng, khế ước thú..., nếu dám ra tay đả thương người, chớ trách chúng ta ra tay đuổi người!”

Hần nhìn chăm chăm hầu tử kia quát: “Ước thúc cho tốt các hung vật bên người mình, nếu là đến trong hư không, bốn phía không có đất, phá quy củ bị chúng ta đuổi xuống, cho dù chết cũng không thể trách chúng ta.”

Nam tử có hầu tử đứng trên vai cười lạnh lòng, tùy tay lấy ra năm miếng ngọc bích ném cho Quy lão tam, ngữ khí cực kỳ lạnh nhạt nói: “Con khi nhỏ như vậy, nhát gan mà thôi, cho nên tạo thế dọa người, nó sao có thể đả thương người? Chúng ta tự nhiên sẽ không phá quy củ.”

Quy lão tam nhíu nhíu mày, lấy kinh nghiệm nhiều năm thường lui tới ở Nam Hoang của hắn, hắn luôn cảm thấy mấy người trước mắt hương vị không đúng thế nào.

Nhưng nhìn kỹ, tựa như trên người bọn họ cũng không có gì không đúng. Trầm mặc một phen, hắn đem năm miếng ngọc bích nhét vào trong tay áo, ngẩng đầu hướng cự quy đánh tiếng: “Quy tổ tông, ngài chiêu cố thêm chút, dọc theo đường đi vất vả ngài rồi.”

Cự quy chậm rãi cúi đầu, hướng năm nam tử nhìn một cái thật sâu, ồm ồm nói: “Bọn nhỏ tiểu quy yên tâm, không xảy ra chuyện gì. Hừ, chuyện gì cần ta động thủ chứ? Trogn hộ vệ có mười đội trưởng cấp Vu Vương, còn chưa đủ người sai sử?”

Quy lão tam cười ‘khà khà’, xoay người nhảy về lầu canh gác.

Cơ Hạo cười nhìn năm nam tử, lắc lắc đầu. Phên lời này của quy lão tam và lão quỷ rất thông minh, cố ý vô tình điểm ra thực lực mạnh mẽ của thương đội, là đang báo cho năm nam tử này đừng ở trong thương đội gây ra sóng gió gì.

Thậm chí, Quy lão tam ngay cả Cơ Hạo cũng nhân tiện cảnh cáo —— trong thương đội có mười đội trưởng hộ vệ cấp Vu Vương tọa trấn, không muốn có phiền toái thì nhu thuận một chút... Nhất là bảo tiểu nha đầu bạo lực kia bên cạnh người nhu thuận một chút!

Năm nam tử thân thể bất động, lại giống như hư ảnh, từ từ bay lên tường thành.

Bọn họ lướt qua Cơ Hạo, ánh mắt lạnh lẽo không có một chút hơi người lạnh lùng đảo qua Cơ Hạo, sau đó như quỷ mỵ bay vào trong thành.

Con tiểu hầu tử kia nhe răng trợn mắt trừng mắt nhìn Cơ Hạo, mắt không chớp một cái nhìn chằm chằm Cơ Hạo.

Chương 142: Xung Đột

Quy Linh thương đội thể mà còn thiết kế tửu quán, tửu quán chuyên môn mở ra đối với ngoại khách.

Đây là chính giữa thành trì, một tòa nhà đỉnh bằng ngấn nấp, trong sân phía trước đào một cái ao thú, hai bên là chuồng thú, khách nhân uống rượu có thể tốn chút tiền, chọn lựa hai hoặc là vài con hung thú ở trong ao thú chém giết trợ hứng.

Trong phòng có trăm cái bàn vuông gỗ thô chế thành, có thị nữ nghe sai sử, rượu ngon món ngon, thậm chí là thị nữ ngủ cùng cũng có cung cấp. Bốn phía, phía sau một hành lang vờn quanh phòng, là mấy chục nhả gian giản đơn, cho hào khách thích thanh tĩnh, chịu tiêu tiền sử dụng.

Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh ngồi ở bên cạnh bàn dựa về một bên của đại sảnh, một người mang theo một vò rượu mạnh, mặc kệ hai thị nữ quần áo hở hang ở bên không ngừng nheo mắt, uống từng ngụm từng ngụm rượu, thỉnh thoảng cầm lên thịt hầm muối trong khay nuốt cả miếng to.

Rượu thịt đều rất đắt, rượu là một ngọc tệ một cân, dùng cách nói của Tự Văn Mệnh, một ngọc tệ ở Bồ Phán, cũng có thể cho một nhà người thường sống ba tháng. Thịt thì năm ngọc tệ một khay, khay lớn đường kính ba thước, chất đầy một khay thịt, giá cũng thật sự không rẻ.

Nhưng rượu thịt tuy đắt, lại có đạo lý đắt tiền.

Rượu là linh tuyền hỗn hợp Địa Mạch Nguyên Nhũ, thu thập linh quả trong núi rừng sản xuất mà thành, dùng lâu dài có thể cường tráng gân cốt. Thịt thì từ trên thân hung thú vừa mới đột phá Đại Vu Cảnh Mang tới, đối với Cơ Hạo cũng có lợi ích thực tế.

Hai người vừa ăn uống thoải mái, Tự Văn Mệnh đồng thời không ngừng

hướng Cơ Hạo kể một số chuyện đi đường cần phải chú ý.

Man Man thì ngồi xồm bên cạnh ao thú, hai thanh đại chuỳ một trái một phải tựa chéo trên vai nàng, toàn bộ tửu quán đều chỉ có thể nghe được tiếng nàng kêu gào: “Cắn nó, cào nó, phun nọc độc đi! Ngu xuẩn! Lại thua rồi! Người đâu, lột da nó, nướng đưa lên cho a thúc, đại huynh bọn họ!”

Mấy phó dịch thương đội cười đến mắt cũng nheo thành một đường vội vàng nằm lên móc sắt, từ trong ao thú móc ra một con Đồng Bì Cự Tích (thần lằn khổng lồ da đồng) cả người máu chảy đầm đìa, vài người khiêng đại gia hỏa dài ba năm trượng này, nâng về bếp phía sau gia công.

Man Man lấy ra mấy khối ngọc không tỳ vết to bằng đầu trẻ con, tùy tay ném cho thị nữ đứng ở một bên, cau mày suy nghĩ một phen, hướng về một Lão Nha Sơn Tiêu trong chuồng thú bên trái chỉ chỉ: “Là nó. Thả ra, ta cũng không tin bảo bối ta chọn lựa, không một con nào đánh thắng được con súc sinh này!”

Trong ao thú, một con Hỏa Nhân Nhân Hùng đứng thẳng như người điên cuồng đấm ngực, hướng tới Man Man lớn tiếng rít gào, trong miệng không ngừng phun ra mảng lớn đốm lửa.

Man Man nheo nheo mắt, cũng đứng lên, giống như tỉnh tỉnh phát cuồng hướng ngực mình đấm mạnh một trận, sau đó há mồm. Một con rồng lửa màu đỏ rực phun ra, hung hăng phun ở trên mặt đất bên cạnh con gấu người kia.

Mặt đất ao thú do kim loại đúc ‘Rầm’ một cái bị đốt ra một cái hố to mười mấy trượng, bên cạnh hố to vô số phù văn rậm rạp lóe lên, không ngừng phun ra cả mảng lớn đốm lửa.

Hỏa Nhân Nhân Hùng bị dọa cả người co giật. Làm hung thú hỏa diễm hệ, nó cảm nhận được uy áp khủng bố đến từ Hỏa Thần huyết mạch trên người Man Man, nào còn dám làm càn kêu gào đối với Man Man.

Man Man thì ngửa mặt lên trời cười to, dương dương đắc ý kêu lên: “Mau

đem con rắn bốn chân kia thả ra. Lần này nó nhất định có thể thắng.”

Quy lão tam xuất quỷ nhập thần vẻ mặt bất đắc dĩ từ phía sau Man Man xông ra, nhẹ nhàng kéo tay áo của nàng: “Vị tiểu cô nương này, ao thú này, vì chắc chắn, thương đội chúng ta đã mời đại sư đúc nổi tiếng...”

Quy lão tam còn chưa dứt lời, Man Man tùy tay lấy ra một khối đá quý đỏ rực to bằng nắm tay ném vào trong lòng hắc.

Quy lão tam gần như cười ‘quyến rũ’, cầm chặt lấy đá quý xoay người bước đi. Đi ra chưa được hai bước, hắc đột nhiên xoay người lại, hướng Man Man rất nghiêm túc cúi đầu hành một lễ: “Man Man cô nương, Quy Linh thương đội chúng ta có tính toán xây dựng thêm tòa thành trì này... Ngài ngày nào tâm tình tốt, đem tòa thành này cũng hủy đi!”

Man Man ngẩn ngơ, phần nộ hừ một tiếng.

Cơ Hạo cùng Tự Văn Mệnh đồng thời che mặt, cầm lên bình rượu hung hăng trút một ngụm rượu mạnh.

“May mắn, không phải con gái của ta!” Tự Văn Mệnh vui sướng khi người gặp họa cười: “A ba nó giàu nứt đố đổ vách, còn nuôi nổi!”

“Ngài có con chưa?” Cơ Hạo trêu tức nhìn Tự Văn Mệnh: “Văn Mệnh a thúc, ngài luôn hối hả ngược xuôi khắp nơi, có con chưa?”

Tự Văn Mệnh ngẩn ngơ, sau đó cười lắc lắc đầu, ngạo nghễ ưỡn ngực lên: “Con cái loại chuyện này... Sớm hay muộn sẽ có! Ô, phải tìm người phụ nữ trước mới được! Ha ha, ha ha, ha ha ha ha!”

Cơ Hạo cúi mặt xuống, Tự Văn Mệnh này!

Đang lúc nói giỡn, một ánh mắt ác độc đến cực điểm khiến Cơ Hạo giật mình, lập tức quay đầu nhìn qua.

Năm nam tử gia nhập thương đội không lâu, còn được phân phối vào ở tiểu lâu cách vách bọn Cơ Hạo động tác đều nhịp đi tới, chậm rãi tiêu sái vào tửu quán. Con tiểu hầu tử đen sì kia đang hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo, nhìn thấy Cơ Hạo nhìn tới, con tiểu hầu tử này thế mà cầm lên một loại quả đại nho nhỏ, hung tợn bóp thành cặn.

‘Quạ quạ’, tiểu hầu tử đen sì nhe răng trợn mắt hướng Cơ Hạo nổi hung.

Đứng ở trên bàn, đầu ngâm ở trong một cái bát to, đang nuốt ngụm rượu to Nha Công ngẩng đầu lên, đôi mắt màu đỏ tươi gắt gao nhìn chăm chăm con tiểu hầu tử kia.

Hai con Thần Hỏa Xà đang đu ở trên tai Cơ Hạo chơi đùa đồng thời nhả miệng, quần ở trên vai Cơ Hạo, đôi mắt nhỏ hung ác nhìn chăm chăm con khi kia.

Tiểu hầu tử ba mắt nhìn thấy Nha Công cùng hai con Thần Hỏa Xà, vô cùng tham lam cười quái dị ‘Khanh khách’ một tiếng, một dòng nước dãi ở khoe miệng chọt nhỏ xuống. Rất hiển nhiên, con khi này đã đem Nha Công và Thần Hỏa Xà coi là con mồi.

Hung thú cắn nuốt tinh huyết lẫn nhau, có thể gia tăng thật lớn tiềm lực huyết mạch mình, tăng cường nội tình của mình. Cơ Hạo nhíu mày, hẳn còn tưởng, con tiểu hầu tử ngông cuồng đến cực điểm này là coi trọng tinh huyết của Nha Công cùng Thần Hỏa Xà!

“Mấy vị, quản cho tốt chó săn của mình.” Cơ Hạo buông vò rượu, lạnh lùng nói: “Đừng tìm phiền toái cho bản thân.”

‘Ông’ một tiếng, Kim Ô Giáp che dấu trước ngực Cơ Hạo rung rung một chút, Hỏa Vũ Ngoa kề sát hai bắp chân cũng hơi rung động, Diệc Thương giấu kín trên cánh tay phải hẳn thì kịch liệt nhảy lên, phun ra luồng nhiệt nóng bỏng, thiêu đốt cả cánh tay phải của Cơ Hạo cũng phát ra hồng quang loá mắt.

Nam tử đầu trọc có tiểu hầu tử đứng trên vai cười một tiếng quái dị, sẵn giọng quát: “Sao? Nhìn cũng không được? Người cho rằng người là cái quái gì?”

Cơ Hạo đứng bật dậy, nhưng hắn còn chưa nói, Tự Văn Mệnh đã nhảy dựng lên, giống như hổ điên lao qua, một bạt tai hung hăng tát ở trên mặt nam tử đầu trọc.

Cơ Hạo không thể đánh giá Tự Văn Mệnh một chương này dùng bao nhiêu khí lực, nhưng hắn rõ ràng nhìn thấy nửa bên mặt của nam tử kia cũng hoàn toàn sụp xuống, cả người xoay tròn, hộc máu, phun ra đầy răng hướng về phía sau bay ra xa mấy chục trượng.

Tự Văn Mệnh luôn giống như một ngọn núi lớn mộc mạc, ổn trọng, trên người chưa từng có bất cứ khí tức sắc bén gì, giờ phút này giống như nộ long phát cuồng, quanh thân phun ra hào quang vô hình khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Hắn hơi khom lưng, thân thể cúi xuống làm ra tư thế lao xuống tấn công, lớn tiếng quát: “Các người lại cho rằng các người là cái quái gì? Ra ngoài, phải nghĩ cho lão phụ, lão mẫu trong nhà chờ các người nuôi dưỡng, nghĩ cho thể nữ thân thiết chờ mong các người bình yên trở về, đừng gây tai họa cho bản thân... Sẽ chết đó!”

Cơ Hạo, Man Man sợ hãi động dung, đồng thời vỗ tay kêu to lên:

“A thúc... Uy vũ!”

Chương 143: Thú Tập

Quy lão tam một lần nữa xuất quỷ nhập thần kịp thời xuất hiện.

Ở trước khi mấy nam tử đầu trọc đồ đen muốn ủa lên, Quy lão tam mang theo đám đông hộ vệ thương đội đem bọn họ bao vây nhiều vòng lại.

Bốn phía rất nhiều tai mắt, mọi người nói hai ba câu, liền đem tiền căn hậu quả sự tình nói rành mạch. Quy lão tam cau mày nhìn nhìn mấy nam tử đầu trọc rõ ràng gây sự, bất đắc dĩ hướng Tự Văn Mệnh thở dài một hơi:

“Tuy là bọn họ khơi mào thị phi, nhưng khách quý, ba người bọn ngài không phải thiếu tiền, ngài đã thương người, không bằng cho chút tiền thuốc thang?”

Cơ Hạo cúi đầu thở dài một hơi, lại là tiền thuốc thang?

Tự Văn Mệnh đứng sừng sững ở nơi đó, không nói một lời từ trong tay áo lấy ra một khối lệnh bài chất ngọc màu vàng tươi. Lệnh bài đại khái dài một thước, rộng bằng bàn tay, dày một tấc tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng, bên trái là quỹ tích chu thiên tinh thần vận chuyển, bên phải là cảnh phong cảnh bốn mùa biến hóa, phía sau là cảnh vạn dân nông mục ngư canh, mặt trước thì là hình ảnh vạn tộc hội tụ, cùng hướng Nhân Hoàng.

Lệnh bài hiển nhiên là ra từ tay tông sư tay nghề siêu quần, trên lệnh bài nhỏ lại đem tinh tượng, bốn mùa, vạn dân, triều bái bốn bức đồ án điêu khắc rất sống động. Nhất là hình ảnh vạn tộc hội tụ cùng hướng Nhân Hoàng, trên lệnh bài nhỏ như vậy, thế mà miêu tả rõ ràng có mấy vạn bóng người ẩn hiện, tay nghề cỡ đó thật sự xảo đoạt thiên công, làm người ta xem mà than thở.

Quy lão tam vừa thấy khối lệnh bài này, chiều cao nhất thời sụp xuống nửa thước. Hắn vẻ mặt nghiêm túc hướng Tự Văn Mệnh ôm quyền, cúi đầu hành lễ, nghiêm nghị nói: “Thì ra là đại thần của nhân vương giáp mặt, là tiểu dân thất lễ. Những người này dám mạo phạm quý nhân, xin hỏi quý nhân muốn xử trí như

thế nào?”

Tiếng ‘Leng keng’ không dứt bên tai, hộ vệ thương đội xung quanh đồng thời rút binh khí, mắt lộ ra hung quang nhìn về phía mấy nam tử đầu trọc trợn mắt há hốc mồm.

Cơ Hạo thì kinh ngạc nhìn lệnh bài trong tay Tự Văn Mệnh.

Đây là lệnh bài thân phận của Tự Văn Mệnh sao? Một lệnh bài nho nhỏ, thế mà lại có lực ảnh hưởng như vậy? Nhìn ra được, Quy Linh thương đội tương ứng Quy lão tam rất có tính nguyên tắc, là thương đội lâu đời cực kỳ chú trọng danh tiếng làm ăn. Có thể khiến Quy lão tam cùng các hộ vệ kia không chút lập trường đứng ở bên Tự Văn Mệnh, có thể thấy được phân lượng của nhân vương thần tử nặng bao nhiêu.

“Ta cũng không chủ động bắt nạt ai.” Tự Văn Mệnh thản nhiên nói: “Nhưng ai cũng đừng nghĩ bắt nạt người của ta. Một cái tát vừa rồi, xem như cái giáo huấn nho nhỏ. Mắt con súc sinh này còn dám liếc lung tung thêm một cái, hừ!”

Mấy nam tử đầu trọc cúi đầu không dám hé răng, nam tử bị Tự Văn Mệnh tát một cái đánh bay gian nan bò dậy, cầm lấy con hắc hầu tử ba mắt kia lão đảo đi tới, cười gượng hướng Tự Văn Mệnh liên tục hành lễ bồi tội.

“Vị quý nhân này, đều là chúng ta quản giáo không nghiêm, để con súc sinh này gây thị phi. Mong quý nhân không cần nổi giận, chúng ta nguyện ý nhận tất cả trừng phạt. Chỉ là tiểu chủ nhân của chúng ta có bệnh nặng, chờ mong linh dược Nam Hoang cứu mạng, dược thảo đó ngay tại trên người chúng ta, chúng ta phải nhanh chóng chạy về Trung Lục, xin quý nhân đừng đuổi chúng ta rời khỏi là được.”

Về mặt Tự Văn Mệnh khẽ động, neho mắt đánh giá mấy nam tử này một phen, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Thôi. Ta cũng không bắt nạt các người. Quản tốt yêu sủng của các người, cũng quản tốt miệng mình. Các người chộc giận ta, coi như thoải mái... Nếu là trêu chọc người khác... Hắc, ta lo lắng các người làm

cái gì?”

Lắc đầu, Tự Văn Mệnh không cho là đúng xoay người, ngồi ở cạnh bàn gỗ, cầm lên bình rượu đem rượu mạnh uống một ngụm sạch sẽ.

Quy lão tam hung hăng hướng tới năm nam tử thấp giọng đe dọa, khoa tay múa chân động tác chém đầu một cái, nhanh chóng đem mấy người đó đuổi đi thật xa. Sau đó hắn mặt mày cười tươi ghé qua, nhẹ nhàng bỏ lại một câu:

“Quý nhân đại giá quang lâm, là phúc khí của Quy Linh thương đội chúng ta. Quý nhân chuyển này, có gì cần, trong kho của Quy Linh thương đội ta có, quý nhân cứ việc mở miệng, chúng ta tận sức cung cấp là được.”

Tự Văn Mệnh nhìn Quy lão tam một cái, nhẹ nhàng khoát tay áo: “Ừm. Chung quy sẽ không thiếu ngọc tể của người là được.”

Quy lão tam cười vô cùng sáng lạn, lui lại về phía sau mấy bước, sau đó nhanh chóng dẫn người rời khỏi. Ngắn gọn hai câu nói, hắn và Tự Văn Mệnh đã đạt thành khế ước, Tự Văn Mệnh có gì cần, tài nguyên chồng chất như núi trong kho hàng đều có thể mặc cho Tự Văn Mệnh thuyên chuyển.

Nhưng Tự Văn Mệnh cũng sẽ không chiếm nửa điểm tiện nghi của thương đội, hắn lấy dùng bao nhiêu tài nguyên, đều sẽ dựa theo giá tiền thực tế trả ngọc tể. Ngẫm lại xem, Tự Văn Mệnh hắn thân phận cỡ nào, sao có thể chiếm chút tiện nghi nho nhỏ đó chứ?

Cơ Hạo tò mò nhìn Tự Văn Mệnh: “A thúc là nhân vương thần tử, xem ra là rất uy phong.”

Tự Văn Mệnh cười lắc đầu, rất ngưng trọng nhìn Cơ Hạo cười nói: “Nhân vương thần tử... Chúng ta những kẻ làm thần tử này, cũng không phải vì uy phong mới đi cho nhân vương ra roi. Hạo, chúng ta làm, chung quy là vì cả nhân tộc, không phải vì cái gọi là uy phong.”

Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh nghiêm túc, chớp mắt không nói lời nào. Hắn đối với Bồ Phán càng thêm tò mò, nơi đó rốt cuộc là một địa phương như thế nào?

Liên tục ba ngày bình an vô sự, cự quy công thành trì từng bước từng bước hướng về phía trước lao vút đi. Lấy thân thể cao lớn của nó, mỗi ngày luôn có thể thoải mái tiến tới hơn trăm vạn dặm, phi cầm tọa kỵ tầm thường cũng không có tốc độ nhanh như nó.

Bởi vì cự quy thể tích quá lớn, vì tránh cho ngộ thương tộc nhân bộ tộc Nam Hoang, cự quy cố ý lựa chọn lộ tuyến man hoang hẻo lánh nhất hành tẩu. Chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua vài cái bộ lạc đặc biệt lớn, mới sẽ dừng lại ngăn ngừa, dùng lương thực, rượu ngon, áo giáp cùng binh khí giao dịch vật tư với những bộ lạc này.

Cơ Hạo tận mắt thấy thương đội và bộ lạc giao dịch một lần, không khỏi méo miệng.

Một thanh binh khí hoàn mỹ rèn từ hợp kim, phụ gia ba năm phù văn nho nhỏ, ngay cả vu khí cũng không tính, thế mà có thể đổi lấy một trăm thi thể hung thú cấp Tiểu Vu. Cơ Hạo bấm ngón tay tính toán một hồi, tính không rõ lợi nhuận của thương đội rốt cuộc là bao nhiêu lần.

Nhưng có biện pháp nào đâu? Loại binh khí phẩm chất hoàn mỹ này, ngay cả bản thân Hỏa Nha bộ hiện tại cũng không có sức rèn!

Lại một ngày trôi qua, mặt trời ở trên đỉnh núi phía tây miễn cưỡng lộ ra nửa đầu, Cơ Hạo đang đứng ở trên tường thành cách đầu cự quy gần nhất ngắm phong cảnh xa, hướng chính bắc, cũng chính là phương hướng cự quy tiến tới, đột nhiên khói bụi ngút trời, tiếng hò hét trầm thấp như thủy triều cuộn cuộn đánh úp lại.

Núi rừng phạm vi mấy trăm dặm đều kịch liệt chấn động, không bao lâu, đám đông báo săn màu lông sặc sỡ lao lên ngọn cây, giống như gió xoáy đập cành cây hướng phía cự quy lao tới. Ở phía sau báo săn tốc độ chạy nhanh nhất linh hoạt

nhất, là đám đông khi vượn, bọn nó vung cánh tay dài, ‘Líu ríu’ nhảy nhót hướng bên này cấp tốc áp sát.

Trên mặt đất, dã thú hung mãnh không đếm được gào thét chạy như điên, cuồn cuộn sư tử hổ báo sài lang... đàn thú số lượng ít nhất hơn ngàn vạn, hợp thành một dòng nước lũ màu đen hướng bên này lao nhanh tới.

Cơ Hạo không khỏi mở to mắt nhìn —— loại chuyện này sao có thể xảy ra? Dã thú ngu xuẩn nhất, cũng sẽ theo bản năng tránh đi cự quy thực lực mạnh mẽ hơn xa so với mình chứ!

Trên tháp canh, Quy lão tam đã thối lên kèn cảnh báo.

“Địch tập! Mọi người đề phòng! Mong các vị khách quý ở lại trong phòng, đừng đi lung tung khắp nơi. Nếu là nguyện ý lên tường thành hỗ trợ phòng thủ, thương đội tự có một phần tâm ý đưa tặng!”

Chương 144: Ảnh Tập

‘Ngao ngao ~’!

Mấy trăm con báo săn thân hình mạnh mẽ đập cành cây thô to, linh hoạt di thường lao lên, móng vuốt bén nhọn chế trụ cái mai thô ráp của cự quy, nhảy nhót hai ba cái đã lao lên tường thành.

Quy lão tam đứng ở trên tháp canh, sắc mặt tối tăm khó coi, dùng sức day day huyệt Thái Dương không hé răng.

Vu trận phòng thành của thành trì thương đội cũng chưa phát động. Thoạt nhìn, đàn dã thú rậm rạp, vô biên vô hạn, tất cả đều là một số đàn thú bình thường, ngay cả hung thú cấp Tiểu Vu cũng không có mấy con. Đàn thú như vậy, để các hộ vệ thương đội cấp Đại Vu kia đi chém giết cũng là một loại lãng phí, càng không cần nói lãng phí khối ngọc, tinh thạch đắt đỏ, mở ra vu trận phòng thủ thành trì.

“Mọi người, cầm lấy binh khí, chém chết bọn súc sinh nổi điên này!” Quy lão tam ưỡn oải kêu một tiếng, sau đó đề thấp thanh âm, hướng mấy đội trưởng hộ vệ đứng ở sau người thấp giọng nói: “Sự tình không đúng, đề phòng nghiêm thêm.”

Cơ Hạo đứng trên tường thành, thiên phú thần thông Kim Ô Thiên Y phát động, mấy trăm cái phù văn dạng lông chim ảm đạm kề sát làn da, một đám lửa vờn quanh quanh thân.

Mấy chục con báo săn lao về phía hắc còn chưa tới gần, nhiệt độ cao đáng sợ đã dẫn cháy da lông trên thân báo săn, đem bọn nó biến thành một quả cầu lửa chạy như điên. Báo săn bị lửa đốt cả người đau đớn rú thảm thiết, chạy nhảy hỗn loạn khắp nơi, lại dẫn cháy càng nhiều đồng bạn hơn.

Phía sau Cơ Hạo vang lên tiếng bước chân, đám đông người hầu, thị nữ, thậm chí là đầu bếp, mã phu các loại người của thương đội đều tràn lên, mang theo các

loại binh khí cổ quái hướng dã thú xông lên tường thành chém giết lung tung một phen.

Máu tươi văng khắp nơi, vô số dã thú tứ chi tàn phá theo tường thành ngã nhào xuống, chậm rãi chổng chất ở trên mai của cự quy.

Mỗi lần thi thể dã thú chổng chất quá nhiều, cự quy liền nhẹ nhàng chấn động thân thể một phen, cả mảng lớn máu thịt hỗn độn liền văng ra khắp nơi, trên mai rùa một chút máu tươi cũng không lưu lại.

Đàn thú mệnh mông từ bốn phương tám hướng bao vây lại, lấy thị lực của Cơ Hạo, hẳn thế mà không nhìn thấy biên giới của đàn thú, đàn thú bọn dã thú điên cuồng đó tạo thành ít nhất có kích thước mấy trăm dặm.

Nhưng Cơ Hạo cũng không thể lý giải, đàn thú gây yếu này, bọn nó căn bản không có khả năng tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với thương đội! Không cần nói các dã thú ngay cả Tiểu Vu cảnh cũng chưa đạt tới, cho dù là hung thú cấp Đại Vu, bọn nó cũng không cách nào tổn thương đến cự quy mảy may!

Hộ vệ tinh nhuệ của thương đội ở trong thành trì nghiêm chỉnh chờ đợi, trấn giữ các nơi cứ điểm yếu hại. Đi lên tường thành, đều là người hầu, hạ nhân bình thường, bọn họ tuy không phải lực lượng chủ chiến của thương đội, nhưng có thể theo thương đội ra vào Nam Hoang, thị nữ yếu nhất trong bọn họ, cũng có thực lực Vu Nhân cảnh tầng bảy trở lên, đặt ở trong bộ lạc Nam Hoang, các nàng cũng là chiến sĩ cấp bậc tinh nhuệ.

Mà bọn dã thú kia, chỉ là dã thú mà thôi.

Ánh đao lóe lên, từng mảng lớn dã thú gào thét từ trên tường thành cao cao cắm đầu ngã xuống, máu tươi chảy theo tường thành, dần dần, cho dù cự quy thỉnh thoảng chấn động cũng không thể kịp thời dọn sạch những máu tươi đó, huyết tương cuồn cuộn lắng đọng ở trên mai rùa, đem cự quy cũng nhuộm thành màu máu.

“Bọn tiểu gia hỏa này là đi chịu chết sao?” Cự quy cũng có chút khó hiểu cúi đầu, mờ mịt nhìn bọn dã thú điên cuồng. Vô số dã thú vây quanh bốn cái chân của nó, điên cuồng cắn xé cào cấu, bắn tung ra vô số đốm lửa.

Nhưng cự quy là sinh vật khủng bố cấp Vu Vương, cường độ thân thể nó đã vượt qua cực hạn sinh vật bình thường nên có. Bọn dã thú kia liều mạng cào cấu, cự quy thậm chí một chút cảm giác cũng không có, trên tứ chi vết chai thật dày cũng không lưu lại được một chút dấu vết.

“Quy lão tam, ta muốn hoạt động thân thể một chút.” Lão quỷ nheo mắt, quay đầu nghiêm túc đưa ra đề nghị.

Sắc mặt Quy lão tam chợt tái nhợt, vội vàng nói: “Tuyệt đối không thể, quy tổ tông à, người vừa đột phá, còn chưa khống chế được vu lực trong cơ thể, lần này đánh nát hoa cỏ Nam Hoang, thương đội chúng ta là phải đền tiền, đền tiền đó! Ngài lão nếu hủy diệt núi rừng phạm vi ngàn dặm, ngài lão tương lai mười năm cũng chỉ có thể ăn chay!”

Cự quy ngẩn ngơ, phần nộ hừ một tiếng, chậm rãi cất bước đi.

Một bước của cự quy có thể bước ra mấy chục dặm, hai ba bước đã chạy ra gần trăm dặm. Nhưng xung quanh vẫn như cũ là dã thú vô cùng vô tận điên cuồng theo chân nó trèo lên, xông lên, nhảy lên, vô số dã thú giống như điên cuồng công kích cự quy cùng thành trì trên lưng nó.

Dần dần, không trung có thêm từng đám đông phi điều, chúng nó rợp trời rợp đất bay tới, phát ra tiếng ‘Nha nha’ từ bốn phương tám hướng càn quét đến, bầu trời một mảng tối tăm, không còn có nửa điểm ánh sáng có thể chui vào, khắp bầu trời đều là cánh chim đang vỗ, khắp bầu trời đều là lông chim cùng phân chim không ngừng rơi xuống.

Trên tường thành, đội ngũ người phục vụ của thương đội tạo thành hỗn loạn một phen, có một số người hầu gào thét, bị mấy ngàn con chim sẽ gắt gao bao vây lấy, không thấy rõ hoàn cảnh bốn phía bọn họ cắm đầu vào trong thành, mặc

cho bọn họ đập loạn, đám chim chóc gãy yếu kia chết sống không lùi.

Cũng có người xui xẻo bị mổ chim mổ nát mắt, cào hồng ngũ quan, bọn họ cũng đau đến mức khàn giọng kêu loạn, nhảy nhót hướng trong thành chạy loạn.

Còn có càng thêm xui xẻo, mấy chục vạn con chim to nhỏ đồng thời từ bầu trời nhả phân, bọn họ ‘Ào’ một cái bị phân chim thật dày bao trùm... Cơ Hạo nhìn cảnh tượng cỡ đó, toàn thân dựng tóc gáy sợ hãi một phen, vội vàng tăng thêm vu lực Kim Ô Thiên Y phát ra.

Trên tường thành hỗn loạn một phen, đàn thú cuộn cuộn rồi cuộc đột phá đội ngũ chặn lại do người hầu tạo thành, lao vào trong thành trì, theo đường nhỏ rộng một trượng, hướng về các nơi trong thành điên cuồng lao đi.

Quy lão tam rồi cuộc thở dài một hơi: “Mở ra vu trận phòng thủ thành trì, đem bọn chết tiệt này ngăn ở ngoài thành!”

Tường thành kim loại cao mấy trượng khê động, phù văn điêu khắc trên tường thành từng cái sáng lên. Đàn chim bay múa hỗn loạn trên bầu trời chợt cứng đờ, tốc độ phi hành bỗng dừng giảm đi hơn hai lần, có một số chim chóc nhỏ yếu không thể bảo trì ở không trung, giống như tảng đá nặng trĩu cảm xuống.

Tốc độ chạy của dã thú cũng chợt giảm đi, nhiều dã thú không thể dựa vào động tác linh hoạt nhảy lên tường thành nữa, chật vật theo mai rùa trượt xuống dưới đất.

Bên người phó dịch trên tường thành khác rậm rạp tràn đầy dã thú cùng phi cầm, chỉ có bên người Cơ Hạo trống rỗng, trên một đoạn tường thành ước chừng mười trượng một sợi lông cũng không có, toàn bộ dã thú cùng phi cầm tới gần Cơ Hạo, đều bị nhiệt độ cao Kim Ô Thiên Y tự mang thiêu thành tro tàn.

Ngay tại trong quá trình vu trận phòng ngự thành trì dần dần mở ra, uy lực dần dần tăng thêm, phía sau Cơ Hạo một con mãnh hổ lao vút qua, từ trong bóng

mãnh hổ, đột nhiên có một cái bóng tối dữ tợn lao ra.

Cái bóng mỏng manh kề sát mặt đất, nhanh chóng hướng Cơ Hạo bắn nhanh đến. Lúc sắp tới gần Cơ Hạo, cái bóng này đột nhiên đứng lên như người, thân thể biến thành một phù văn quái dị vặn vẹo, mang theo huyết quang mênh mê hướng sau lưng Cơ Hạo ẩn xuống.

“Khách quý cẩn thận!” Quy lão tam thấy tất cả cái này, hắc vội vàng hét lên một tiếng.

Cơ Hạo vội vàng quay đầu, trở mắt nhìn phù văn máu chảy đầm đìa kia hung hăng đánh trên ngực mình.

Chương 145: Huyết Chú

Cách vách tiểu lâu ba người bọn Cơ Hạo ở lại, trong tiểu lâu cách thức tương tự, năm nam tử đầu trọc ngồi vây quanh cùng một chỗ.

Con khi nhỏ ba mắt lơ lửng ở chính giữa năm người, trong con người xanh lét không ngừng phun ra mảng lớn ánh sáng sương khói màu xanh lục, ở bên người nó ngưng tụ thành vô số phù văn lấp lánh run rẩy. Những phù văn này như các loại phi cầm mãnh thú, không ngừng ở không trung xoay quanh bay múa, thoát nhìn giống như vật còn sống.

Bên ngoài giết chóc đang duy trì, giết thêm mỗi một con hung thú ác diệu, một phù văn nào đó đối ứng bên người con khi nhỏ ba mắt bỗng gia tăng một chút màu máu.

Thí dụ như số lượng bị giết nhiều nhất, là đàn báo săn đợt đầu tiên tiên phong phát động tiến công. Hơn một khắc đồng hồ giết chóc, báo săn bị đánh chết đâu chỉ mười vạn, một phù văn giống báo săn bên người con khi nhỏ ba mắt, đã mang theo một tầng huyết quang nồng đậm, thậm chí trong phù văn đã mơ hồ có thể thấy được gân cốt, huyết mạch dần dần sinh thành.

Nam tử bị Tự Văn Mệnh vả một bạt tai, đánh cho nửa gò má cũng lõm xuống, giờ phút này gương mặt đã hồi phục bình thường.

Vuốt ve chỗ mấy ngày trước bị đánh, nam tử mặt âm trầm lạnh giọng nói: “Vốn ngày ấy thấy Cơ Hạo, một mình chém giết ba vị đối thủ cấp Đại Vu, chúng ta đã tận khả năng đánh giá cao thực lực của hắn, lấy sức năm người chúng ta, đủ để dựa theo yêu cầu của người thuê, khiến hắn chết vô cùng thâm thảm.”

“Nhưng không ngờ, bên người hắn thế mà lại có thêm một tên phiên toái như vậy.” Nam tử hung hăng hoạt động cổ một phen, từng đoạn xương cổ giống như cối xay ma sát lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng kim loại va chạm bén nhọn: “Ta thế mà không chút sức chống trả! Gã đó, tuyệt đối là tồn tại đỉnh cấp trong

Vu Vương.”

Mấy nam tử đầu trọc đều không hé răng, chỉ là mở to hai mắt nhìn đầu mục nhà mình.

Nam tử vuốt ve gương mặt, trầm thấp nói: “May mắn khế ước thú của ta là con Tam Nhân Ma Hồn Thú này.”

Con khi nhỏ ba mắt nhe răng trợn mắt hướng tới nam tử cười dữ tợn không ngừng, đột nhiên nó há mồm, lè ra đầu lưỡi màu đỏ tươi. Nam tử tức giận nhìn con khi nhỏ ba mắt này, nghiến chặt răng. Hắn rút ra một con dao đá, hung hăng ở trên bắp chân của mình cắt xuống một miếng da thịt, nhét vào mồm con khi nhỏ.

Con khi nhỏ ba mắt khoái ý vô cùng nhấm nuốt da thịt nam tử, trong cơ thể thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu của vô số hung cầm mãnh thú.

Nam tử hừ lạnh một tiếng, dùng sức sờ sờ các phù văn màu đen xám trên da đầu: “Chỉ cần lần này thành công đánh chết Cơ Hạo, công lao của ta sẽ đủ ta tiến hành một lần thân thai chuyển sinh tiếp theo. Đến lúc đó, ta sẽ không cần mưa gió bên ngoài nữa.”

Ánh mắt mấy nam tử đầu trọc lóe lên một trận, một người trong đó đột nhiên mở miệng nói: “Đại nhân, ngài đã vận dụng Tam Nhân Ma Hồn Thú, còn không bằng... Nếu chúng ta có thể đem nhân vương thần tử kia cũng ám sát, phần công lao này...”

Thân thể nam tử hơi cứng đờ, hắn dè dặt thanh âm, dồn dập quát lớn: “Ảnh Ma chúng ta, chưa từng làm chuyện ở ngoài nhiệm vụ!”

Nam tử đầu trọc nói chuyện kia cũng gấp gáp nói: “Nhưng đại nhân, nhân vương thần tử đó. Nhân vật cho dù là những quân đoàn chính quy kia cũng rất khó giết chết, chúng ta nếu có thể mang theo đầu của hắn trở về, không chỉ có Ảnh Ma chúng ta, cho dù là các đại nhân cao cao tại thượng, bọn họ cũng sẽ

trọng thưởng chúng ta! Vén vén một lần thần thai chuyển sinh, tính là gì?”

Nam tử trầm mặc một phen, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu lên, một đầu ngón tay điểm ở trên con mắt trung gian nọ của con khi nhỏ ba mắt: “Thương. Mà không chết! Khiến hắc bị thương nặng, không cho phép giết chết hắc! Để hắc biến thành trói buộc. Để hắc hao tổn tinh thần của người nọ, sau đó chúng ta lại tìm cơ hội mà động.”

Trên tường thành, Cơ Hạo trở mắt nhìn một mảng phù văn màu máu kia hướng mình đến tiếp.

Phù văn huyết khí ngập trời, thần niệm Cơ Hạo đảo qua phù văn này, hoảng sợ phát hiện trong phù văn này thế mà ngưng tụ hung hồn lệ phách hung cầm mãnh thú lấy trăm vạn để tính bị giết chết. Trong phù văn màu máu to bằng bàn tay, rậm rạp vô số đầu thú, đầu chim hướng tới hắc giấy dựa rỗng giện, không ngừng phát ra lệ khí kinh thiên.

Tốc độ huyết phù tới quá nhanh, Cơ Hạo căn bản không kịp phản ứng, đã bị nó đánh thật mạnh vào trên ngực.

Kim Ô Thiên Y lóe sáng một phen, Kim Ô hỏa diễm trời sinh có vô thượng diệu dụng phá tà tru ma, phù văn màu máu cùng Kim Ô Thiên Y ma sát lẫn nhau, nhất thời có hơn một nửa hung hồn cầm thú bị Kim Ô Thiên Y gạt bỏ.

Nhưng tương đối, ánh sáng của Kim Ô Thiên Y trên người Cơ Hạo ảm đạm một phen, ‘Bốp’ một cái nổ thành vô số luồng sáng bay ra.

Sau đó giáp trụ Cơ Hạo mặc sát người sáng lên một mảng thanh quang, ánh sáng xanh nhàn nhạt ngưng tụ thành mấy chục đóa hoa sen kề sát thân thể quay tròn bay múa một phen. Phù văn màu máu cùng hoa sen màu xanh đấu đá một phen, trong thời gian ngắn hai bên lượn vòng đan xen nhau mấy ngàn lần, va chạm ma sát với nhau bắn ra vô số điểm huyết quang tà khí, sau đó huyết phù tản ra, hóa thành vô số đạo huyết quang rất nhỏ theo mép sen xanh chui vào.

Cơ Hạo nhất thời hiểu ra, A Bảo luyện chế áo giáp này, đối với các loại pháp thuật công kích cùng vật lý trọng kích có lực phòng ngự rất mạnh, nhưng ở phương diện thần hồn công kích thì hơi yếu một chút. Dù sao tài liệu A Bảo sử dụng chỉ là vền vện giáp xác một con bọ cạp thành tinh, cũng không phải thiên tài địa bảo gì hiếm thấy.

Dù là như thế, giáp trụ phát ra thanh quang, vẫn đem hung hồn cầm thú trong huyết phù đập nát hơn non nửa, chỉ có đại khái không đến một nửa hung hồn lệ phách xâm nhập thân thể Cơ Hạo, hung hăng khắc ở ngực hằn.

Thân thể Cơ Hạo hơi tê dại, trong đầu chột choáng váng.

Trong huyết phù này không chỉ mang theo thần hồn công kích, hơn nữa còn có một tia nguyên rửa huyết mạch cực kỳ hung dữ tà ác xen lẫn ở bên trong. Các vu tể bộ tộc Nam Hoang tinh thông các loại thuật nguyên rửa, Cơ Hạo ở Kim Ô bộ từ nhỏ theo các vu tể lớn lên, đối với thuật nguyên rửa cũng là người trong nghề.

Hắn liếc một cái nhận ra, một tia huyết mạch nguyên rửa này rõ ràng từ các hung cầm mãnh thú bị chém giết, chúng nó sau khi bị đánh chết, tinh huyết toàn thân nhanh chóng bị tà ác lực nào đó ô nhiễm, sau đó từ trong đó ấp ủ chiết xuất ra một loại huyết mạch tinh khí cực độ dơ bẩn xen lẫn cùng một chỗ. Hung cầm mãnh thú lấy hàng trăm vạn để tính cung cấp tinh khí tà ác một khi xâm nhập trong cơ thể, có thể nghĩ người bị đánh trúng sẽ là kết cục gì.

Nhưng trước ngực Cơ Hạo, vừa lúc cất giấu Kim Ô Giáp.

Trong tổ tiên nhất mạch Cơ Hạo, Vu Đế đời thứ nhất thu thập lông quạ bản mạng của thượng cổ Tam Túc Kim Ô rơi ra, trộn lẫn mấy chục loại thiên địa kỳ trân đúc thành Kim Ô Giáp. Tuy Cơ Hạo nay không thể tự nhiên thúc giục giáp trụ này, nhưng huyết phù này, lại là tự mình cầm đầu đánh vào trên Kim Ô Giáp.

Một tiếng quạ kêu nhỏ vang lên, một mảng ánh lửa màu vàng chột lóe ở trước ngực Cơ Hạo, toàn bộ huyết phù nhất thời tan thành mây khói, một chút

dấu vết cũng không lưu lại.

Nếu là huyết phù công kích bất cứ một vị trí nào khác trên thân Cơ Hạo, có lẽ cũng sẽ bị nguyên rửa ác độc trong huyết phù thương tổn. Nhưng huyết phù lại trúng ngực hắc, thế này thật sự là chui đầu vô lưới, không thể tạo thành bất cứ tổn thương nào đối với Cơ Hạo.

Nhưng Cơ Hạo hơi cau mày, trong đầu các loại ý niệm không ngừng trào ra, hắc dốc hết toàn lực rú thẳm một tiếng, cắn một cái rách đầu lưới, sau đó phun máu hướng về phía sau hung hăng ngã xuống.

Thân hình Tự Văn Mệnh như điện xuất hiện ở bên người Cơ Hạo, túm lấy hắc, lắc mình vài cái liền biến mất không thấy.

Chương 146: Nhiệt Tâm

Thú triều vẫn điên cuồng tập kích như cũ.

Thành trì của thương đội được một tầng vàng sáng màu vàng thật dày bao trùm, trọng lực cường đại vắn vẹo hư không, phàm là hung cầm mãnh thú tới gần đều bị đập vụn xương cốt toàn thân, biến thành thịt nát đắp ở dưới tường thành. Thân thể cự quy khế rung động, toàn bộ máu thịt tàn phá ùn ùn bay đi.

Vô số dã thú điên cuồng rít gào tranh đoạt, ở trong rừng rậm tranh đoạt cắn nuốt máu thịt rơi xuống. Sau khi tận tình ăn no, đàn thú trở nên càng thêm hung dữ phát ra tiếng tru lên điên cuồng, cả người bị sương mù máu nồng đậm bao vây, càng thêm khó có thể tự khống chế hướng thương đội phát động xung phong.

Cự quy không quan tâm những dã thú điên cuồng không có bất cứ lực công kích nào đó nữa, sải bước hướng phía bắc bước đi. Nhưng đàn thú gắt gao đây đưa thương đội, cự quy chạy như điên hơn ngàn dặm, thế mà xung quanh vẫn là đàn thú thoát nhìn không thấy bến bờ.

Hơn nữa không chỉ có dã thú phi cầm bình thường, dần dần có hung thú hung cầm mạnh mẽ gia nhập tiến công. Mới đầu là mười mấy con thú Tiểu Vu cảnh chủng loại khác nhau xen lẫn trong đàn thú công kích, sau đó càng lúc càng nhiều dã thú Tiểu Vu cảnh, hai canh giờ sau, hung thú cấp Đại Vu xuất hiện.

Một con, hai con, ba năm con... Bảy con, tám con, hai ba mươi con...

Hung thú cấp Đại Vu dần dần xuất hiện thân hình cực lớn, chiều cao, chiều dài bình thường ở ba năm mươi trượng trở lên. So sánh với cự quy, bọn nó vẫn là tiểu gia hỏa nhỏ bé như con kiến, nhưng bọn nó đã đủ có thể uy hiếp đến sự an toàn của thành trì thương đội.

Kèm theo tiếng kèn bén nhọn, Quy lão tam mang theo hộ vệ tinh anh của

thương đội đi lên tường thành.

Sau khi hung thú cấp Đại Vu xuất hiện, trận thú triều tập kích này, hiển nhiên là hướng về phía thương đội.

Vừa mới bắt đầu, Quy lão tam và cao tăng thương đội còn hoài nghi, là có người nhắm vào Cơ Hạo bố trí trận tập kích này, nhưng sau khi Cơ Hạo bị huyết phù đánh lén ngất, vẫn có hung thú cuồn cuộn không ngừng đột kích, bọn Quy lão tam nhanh chóng đánh mất nghi ngờ —— thú triều, chính là hướng về thương đội!

Người khác không biết, trong lòng chính bọn họ biết rõ, Quy Linh thương đội mỗi lần hao phí mấy năm thời gian đi tới đi lui Nam Hoang một lần, mang đến đều là lợi nhuận khổng lồ lấy trăm triệu để tính. Món lợi nhuận này đủ làm người ta phát điên, trước kia cũng không phải không có ai từng có ý đồ đối với thương đội.

Một tiếng rú thảm, một hộ vệ thương đội vừa mới đứng lên tường thành học máu ngã xuống đất.

Giống với Cơ Hạo, hắn bị một cái huyết phù từ trong cái bóng con dã thú nào đó chui ra tập kích, huyết phù hung hăng khắc ở trên gáy hắn, đem đầu hắn nổ mất nửa bên ngay tại chỗ. Sau đó thân thể hộ vệ thương đội quý dị mấp máy, Vu Vương đại năng trong thương đội còn không kịp cứu trị, hộ vệ này đã ở trước mắt mọi người biến thành một vũng máu giống như cháo.

“Vô liêm sỉ!” Quy lão tam hỗn hển cho tường thành một quyền: “Đừng để chúng ta điều tra ra là ai làm!”

Cự quy rít gào một tiếng trầm thấp, nó hắt xì nặng nề, đem mấy ngàn con phi cầm điên cuồng xâm nhập lỗ mũi cực to của nó chấn thành một đám máu thịt hỗn độn, lông chim phun ra. Cự quy khá chặt vật quay đầu, tức giận rít gào: “Nhanh nghĩ cách, đem mấy thứ này đuổi đi hoặc là giết sạch... Mấy ngàn, mấy vạn con tạp mao điều, dùng lông cào loạn ở trong lỗ mũi người, mùi vị đó rất

khó chịu! Rất khó chịu!”

Cự quy tức giận thân thể khẽ cựa quậy, lấy mép mai rùa của nó làm điểm khởi đầu, hư không trong mười dặm đột nhiên vặn vẹo thác loạn, quang ảnh chợt trở nên kỳ quái, tất cả ánh sáng và bóng dáng ở trong phạm vi này đều giống như nước trong lốc xoáy gấp gáp vặn vẹo.

Hung cầm mãnh thú thân ở trong không gian vặn vẹo này không kịp gào thét một tiếng, liền triệt để nát thành sương mù máu đầy trời.

Trong đôi mắt cực lớn của cự quy hung quang chợt lóe, há mồm hung hăng hút một cái. Sương mù máu cuộn cuộn hóa thành một con huyết long chui vào miệng, bị nó một ngụm nuốt xuống.

Vang lên ‘Ợ’ một tiếng, cự quy hài lòng hừ hừ một tiếng, con người tỏa hung quang khê đảo, trầm thấp ừ ừ rít gào: “Bọn nhãi không biết chết sống, còn chưa chết?”

Một sát ý khủng bố đến từ thái cổ hồng hoang từ trong cơ thể cự quy trào ra, giống như sóng thần quay cuồng mà ra.

Một đám hung cầm mãnh thú gần cự quy nhất rên rỉ một tiếng, một đám lợn rừng thân hình trắng kiện bốn vó mềm nhũn, bị cự quy phóng ra khí tức hồng hoang dọa vãi cả cứt đá, quay đầu muốn chạy trốn. Nhưng vừa mới chạy ra không đến ba trượng, đám lợn rừng này đột nhiên giống như phát cuồng rít gào lên, xoay người lại hướng tới cự quy bên này xung phong tới.

Rất nhanh, thế cục lại khôi phục đến cục diện đàn thú hung hãn không sợ chết điên cuồng tiến công.

Từng cái bóng ma vặn vẹo từ trong cái bóng của dã thú lao ra, hóa thành huyết phù mờ mịt hung hăng đánh ở trên người hộ vệ thương đội. Một lại một hộ vệ thương đội rống thảm ngã xuống đất run rẩy không thôi, vu y thương đội tự chuẩn bị vội vàng xông về phía trước cứu người.

Nhưng huyết phù quá mức ác độc, có mười mấy hộ vệ được miễn cưỡng cứu về, còn có mười mấy người trực tiếp biến thành nước mủ.

Quy lão tam bọn cao tăng thương đội sắc mặt âm trầm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn những bóng ma quái dị kia.

Vu trận phòng thành của bọn họ hoàn toàn không thể ngăn trở các bóng ma kia ăn mòn, bóng ma biến thành huyết phù như vào chỗ không người xông thẳng tới. Trong lòng đám người Quy lão tam nặng trĩu, bọn họ cũng không biết, là huyết phù đối phương nguyên rửa quá lợi hại, hay là vu trận phòng thành bị kẻ địch mò thấu chi tiết.

Bọn họ thà tin tưởng là kẻ địch quá lợi hại, cũng không muốn vu trận phòng thành của thương đội bị người ta mò thấu đấy.

“Giết sạch đám súc sinh không biết chết sống này!” Thẹn quá hóa giận Quy lão tam hung hăng giơ tay, dùng sức vung xuống phía dưới.

Bốn bề đánh khí thế ngất trời, trong thành trì lại yên tĩnh như lúc ban đầu. Một đám dã thú lao vào trong thành sớm nhất đã bị giết sạch sẽ, những khách nhân đi nhờ xe phần lớn đóng chặt cửa chỉ lo thân mình, cũng không có ai ở thời điểm quan trọng này đi lung tung khắp nơi.

Chỉ có các chiến sĩ tinh nhuệ đến từ các đại bộ tộc của Nam Hoang, các phần tử bạo lực hiếu chiến như cuồng, mỗi người mang theo binh khí hung phần ở đầu đường cuối ngõ châu đầu ghé tai, hướng hộ vệ thương đội hỏi thăm bọn họ có thể lên tường thành hung hăng giết chóc một trận hay không.

Cơ Hạo nằm ở trong tiểu lâu, toàn thân huyết quang dâng trào, nhiệt độ trên người chột cao chột thấp, gương mặt lúc trắng lúc đỏ lúc xanh lúc đen, nhìn qua lúc nào cũng có thể chết mất.

Tự Văn Mệnh ngồi ở bên người Cơ Hạo, sắc mặt vững vàng như lúc ban đầu, chỉ là con người cơ thành kích cỡ đầu mũi kim, bên trong mơ hồ có lửa giận lóe

lên.

Man Man rất khẩn trương ngồi xổm bên người Cơ Hạo, hai tay dùng sức rà qua rà lại lưng tung ở cả người Cơ Hạo: “A nha nha, Cơ Hạo, đừng chết mà, đừng chết mà! Người bình thường không phải rất có tinh thần sao? Sao có thể biến thành như vậy? Người tốt cuộc có bệnh gì thế?”

‘Thùng, thùng thùng’, cửa phòng bị gõ vang.

Tự Văn Mệnh đứng dậy, sang sàng quát: “Tiến vào!”

Cửa căn lầu nhỏ bị đẩy ra, một nam tử trung niên thân khoác áo gai thô lậu, đi chân trần, tóc xõa chặm rãi đi đến. Nhìn thấy Cơ Hạo bộ dáng như vậy nằm ở trên giường thấp, nam tử trung niên trên làn da mang theo nét phong sương nồng đậm lạnh nhạt nói: “Ta thấy đứa nhỏ này được khiêng trở về, là trúng nguyên rủa chưa biết sao?”

Chưa đợi Tự Văn Mệnh mở miệng, nam tử trung niên lạnh nhạt nói: “Ta là Khổ Mộc, ta đối với các loại nguyên rủa đều có chút biện pháp. Có thể để ta thử một chút hay không?”

Tự Văn Mệnh nhìn Khổ Mộc thật sâu, hồi lâu không hé răng.

Khổ Mộc sắc mặt không chút dao động nhìn Tự Văn Mệnh, không khí trong căn lầu nhỏ lâm vào trạng thái ngưng trệ quái dị.

Chỉ có Man Man không biết nguyên cớ nhìn nhìn Tự Văn Mệnh, lại nhìn nhìn Khổ Mộc, hoàn toàn không rõ đã xảy ra cái gì.

Chương 147: Hiểm Ác

“A thúc, Cơ Hạo khó chịu, để Khố Mộc đầu này xem cho hẵn một chút cũng không tệ mà!” Qua một lúc, rốt cục Man Man đánh vỡ sự yên tĩnh quái dị trong phòng, nàng chớp mắt, rất ngây thơ nhìn Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh mỉm cười, lui về phía sau một bước, chỉ chỉ Cơ Hạo nằm ở trên giường thấp: “Thử chút cũng tốt, một phen nhiệt tình của Khố Mộc huynh đệ, tóm lại là tâm ý tốt. Ô, không biết Khố Mộc huynh đệ, người tu là nhất mạch vu y chi thuật nào?”

Không đợi Khố Mộc trả lời, Tự Văn Mệnh đã tự trả lời bản thân: “Trùng? Cỏ? Thú? Linh? Quý? Âm? Vu y chi thuật thiên biến vạn hóa, đối ứng nguyên rửa cũng biến hóa ngàn vạn, Hạo đứa bé này, cũng không biết là bị cái gì làm bị thương.”

Khố Mộc xắn lên tay áo xám xịt nhiều nếp nhăn, thần thái tự nhiên ngồi ở bên người Cơ Hạo, vươn ba ngón tay phải đặt ở trên mạch cổ tay Cơ Hạo. Ngón tay run rẩy cảm giác mạch cổ tay Cơ Hạo nhảy lên, Khố Mộc lạnh nhạt nói: “Ta chỉ là vền vền một khổ hạnh giả trong thiên địa, thứ tu, không phải là vu y chi thuật người đời biết rõ.”

Ngẩng đầu lên, Khố Mộc nhìn Tự Văn Mệnh thản nhiên cười nói: “Ta cùng với vị tiểu huynh đệ này không oán không thù, cũng không có ân nghĩa liên lụy, chỉ là tò mò vu chú trên người hãn trủng, cho nên đặc biệt tới kiến thức đôi chút, quý nhân cần gì làm khó chúng ta những người đói khổ này?”

Tự Văn Mệnh cười nhẹ, lắc lắc đầu.

‘Quý nhân’? Người đói khổ’?

Trong lời nói của Khố Mộc kẹp thương mang bóng gì đó cũng không ít, Man Man nghe không hiểu, Tự Văn Mệnh lại khác. Theo Tự Văn Mệnh thấy, nhân

tộc chính là nhân tộc, hắn chưa bao giờ cho rằng mình là cái gọi là quý nhân. Mà Khổ Mộc cứng rắn đem ‘quý nhân’ và ‘người đói khổ’ đối lập, bụng dạ thật sự khó lường!

Cơ Hạo nằm ở trên giường thấp, thật cẩn thận thu liễm toàn bộ lực lượng linh hồn, không cho một tia thần niệm tiết ra ngoài.

Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh sở trường nhất chính là đào móc tiềm lực bản thân, khống chế lực lượng tự nhiên vũ trụ, khống chế tỉ mỉ đối với năng lượng đã đạt tới mức khắc hoa trên mũi kim. Hắn khống chế khí huyết toàn thân, đem bộ dạng bên ngoài thân thể biến thành hồng bết. Còn chưa câu được con cá lớn mình muốn, không ngờ được có một con cá tham ăn khác đã mắc câu.

Trong nháy mắt bị tập kích, tuy bản thân Cơ Hạo chưa phân biệt ra, nhưng hai con Thần Hỏa Xà ký kết khế ước với hắn lại nói rõ cho hắn, ở trong huyết phù kia, bọn nó nghĩ được hương vị con khỉ nhỏ ba mắt nọ.

Nói cách khác, thú triều đầy khắp núi đồi là thủ đoạn con khỉ nhỏ ba mắt đó dùng ra. Cơ Hạo cố ý làm bộ như bị thương nặng không dậy nổi, là muốn phối hợp với Tự Văn Mệnh câu cá. Không ngờ, chánh chủ chưa tới, Khổ Mộc ba ba đã bám vào.

Cảm nhận được ba ngón tay của Khổ Mộc đặt lên trên mạch cổ tay của mình, trong lòng Cơ Hạo khẽ động, khí huyết toàn thân nhất thời kịch liệt quay cuồng lên. Khí huyết của hắn như con khỉ nghịch ngợm, ở trong mạch máu chốc lát xuôi dòng, chốc lát ngược dòng. Trong mạch máu lớn xuất hiện vô số lỗ xoáy, mạch máu nhỏ đứt khoát toàn bộ đánh thành nút thắt.

Cũng chỉ có loại khống chế nhập vi đối với thân thể này của Cơ Hạo, mới có thể khống chế khí huyết bản thân biến hóa như thế.

Đặt ở Nam Hoang, cho dù là Vu Vương, Vu Đế bình thường, bọn họ càng thêm chú trọng là công kích mãnh liệt đứt khoát hăn hoi, ai sẽ bình tĩnh làm loại khống chế tinh diệu này đối với thân thể của mình? Bọn họ là hoàn toàn không

có khả năng làm được việc Cơ Hạo đang làm.

Ngón tay Khổ Mộc lạnh lẽo mà khô khốc, giống như một khối hàn ngọc thượng hảo, lộ ra một khí tức lạnh lùng nhàn nhạt. Từng tia khí kinh âm hàn như thủy ngân rót từ đầu ngón tay hắt ép ra, nhanh chóng ở trong mạch máu toàn thân Cơ Hạo đụng chạm một phen, khuôn mặt Khổ Mộc nhất thời trở nên vô cùng phấn khích.

Hắn chưa bao giờ thấy ai khí huyết hỗn loạn đến loại trình độ này!

Hắn trái lại không nghi ngờ đây là Cơ Hạo tự mình cố ý lâm vào ——Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh của Cơ Hạo là tồn tại vượt qua lẽ thường. Khổ Mộc nằm mơ cũng không ngờ được, một Tiểu Vu Nam Hoang nho nhỏ, có thể đem khí huyết bản thân khống chế đến trình độ nhỏ bé tinh diệu như thế.

Cho nên Khổ Mộc tin tưởng, Cơ Hạo là thật sự trúng huyết chú ác độc.

Vấn đề là, đây là huyết chú chết tiệt gì, vậy mà khiến thân thể Cơ Hạo trở nên hồng bết như vậy?

Càng làm Khổ Mộc nghĩ mãi không thể hiểu là, rốt cuộc là huyết chú gì tựa như quái vật, làm khí huyết Cơ Hạo hỗn loạn như thế, lại còn có thể kéo dài hơi tàn sống sót? Một mảng tham lam hiện lên ở sâu trong con người của Khổ Mộc, Khổ Mộc mơ hồ đoán —— chẳng lẽ trên người Cơ Hạo có thiên tài địa bảo bảo mệnh nào đó?

Ngón tay nhẹ nhàng đặt ở mạch cổ tay Cơ Hạo, Khổ Mộc cúi đầu nhìn túi gấm trữ vật treo bên hông Cơ Hạo, lạnh nhạt cười nói: “Vị tiểu huynh đệ này, cái túi gấm này bên hông cũng thật tinh xảo đáng yêu!”

Tự Văn Mệnh nheo nheo mắt, cười cười, không hé răng, trái lại con bồ câu hoang kia đứng ở đỉnh đầu hắn kêu ‘Rúc rúc’ một tiếng.

Man Man ngồi xổm cạnh giường thấp, thấp thỏm lo âu nhìn Cơ Hạo thở dài

nói: “Cái túi nhỏ này à? Cơ Hạo giết mấy tên dã nhân chặn đường đánh cướp, từ trên người bọn họ cướp được đó! Đây, khổ đầu gỗ, người đừng chỉ lo nhìn loạn khắp nơi, mau mau động thủ khu trừ nguyên rủa đi chứ?”

Khổ Mộc mỉm cười, chậm rãi gật đầu: “Đại khái hiểu, nguyên rủa vị tiểu huynh đệ này chịu là cái gì. Ô, tạm xem ‘Tiểu Giải Thoát Chú’ này của ta, có thể giúp hẳn khu trừ vu chú ác độc này hay không.”

Hai tay kết ấn, mười ngón mở ra như hoa sen, Khổ Mộc nhắm mắt, hàm hồ niệm tụng chú ngữ. Trong tiếng chú ngữ ‘Ong ong’, trong miệng Khổ Mộc phun ra một đạo bạch quang nhàn nhạt, sau đó đỉnh đầu hẳn một đạo bạch khí lao lên cao ba thước, trong bạch khí mơ hồ có thể thấy được một mảng cây nhỏ tinh quang mơ hồ di động.

Tiếng chú ngữ giống như mười vạn con ruồi bọ ở bên tai cùng kêu, đầu óc Cơ Hạo trầm xuống, chỉ cảm thấy trước mắt tê dại một trận, thiếu chút nữa đã mê man đi.

May mắn tử phủ kim đan cấp tốc xoay tròn, linh hồn Cơ Hạo giấu ở trong kim đan kiên cố dị thường, lúc này mới chưa bị tiếng chú ngữ thôi miên. Toàn thân hẳn hơi cứng đờ, vội vàng thầm tụng Cửu Tự Chân Ngôn, lấy ngón tay lạng lẽ gập thành chân ngôn pháp ấn, âm thầm đối kháng chú ngữ của Khổ Mộc.

Khổ Mộc khẽ mở mắt, chăm chú nhìn đôi mắt nhắm chặt của Cơ Hạo.

Cơ Hạo đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời, tuy nhắm mắt lại, nhưng hẳn vẫn thấy được Khổ Mộc. Một vòng bạch quang nhàn nhạt bao lấy thân thể Khổ Mộc, Khổ Mộc dần dần đến gần, hơn nữa đi mỗi một bước thân hình hẳn liền phóng to một vòng, dần dần Khổ Mộc từng bước một đi vào thần hồn không gian của Cơ Hạo, thân thể hẳn đã biến thành cao sáu trượng, toàn thân bạch quang quanh quần giống như thần nhân buông xuống.

Há mồm phun ra từng đóa hoa sen, Khổ Mộc sang sảng quát: “Đứa nhỏ, túi gấm bên hông ngươi, là giết đệ tử bốn môn cướp đoạt mà có phải không?”

Cơ Hạo không hé răng, chỉ lạnh lùng nhìn Khổ Mộc.

Khổ Mộc chưa đợi Cơ Hạo trả lời, không khỏi ngần ngại. Sau đó hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thấp giọng quát: “Nam Hoang mọi rợ, một đám vừa ngu vừa bướng, chỉ tu thân thể, không tu nguyên thần, bản thân linh hồn đều là dựa vào tinh huyết khổng lồ của thân thể tự tẩm bổ, mới trở nên càng ngày càng cường đại, nhưng bọn hắn vận dụng nguyên thần quả thực không khác gì dã thú.”

“Ài, Nhập Mộng Tiểu Siêu Độ Thuật này của ta, thật ra đã dùng làm người, đứa nhỏ này trúng vu chú, linh hồn sợ là cũng rồi như tơ vò rồi... Còn phải tụ tập mảnh vỡ linh hồn hắn trước, mới có thể tra hỏi rõ ràng, rốt cuộc là môn nhân vị sư huynh nào gặp độc thủ của hắn!”

Khổ Mộc cắn nhai lẩm bẩm.

Cơ Hạo đã ngấm vận thần thông, chín thành đan nguyên pháp lực trong tử phủ kim đan trào ra, ở trong thần hồn không gian hóa thành một đạo tử khí bốc lên vạn trượng cuồng lôi gào thét hạ xuống, hung hăng nện ở đỉnh đầu Khổ Mộc.

Dưới một đòn, pháp thể sáu trượng của Khổ Mộc ầm ầm vỡ nát.

Chương 148: Đòi Mạng

Lôi quang mãnh liệt, lại ở trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, nơi này là lãnh địa của Cơ Hạo.

Khổ Mộc ngưng cường đem Cơ Hạo coi là Tiểu Vu Nam Hoang bình thường đối đãi, không hề phòng bị thúc giục nguyên thần xâm nhập trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, một đòn thần lôi nhất thời nguyên thần pháp thể sụp đổ.

Vô số bạch khí bay múa, đầy trời Khổ Mộc khàn giọng gào thét, tiếng chú ngữ mơ hồ từ bốn phương tám hướng truyền đến, từng tia bạch khí nhanh chóng hướng vào phía trong thu liễm, Khổ Mộc toàn lực khôi phục nguyên thần pháp thể, mơ hồ có thể thấy được một bóng người sáu trượng đã sắp hồi phục.

Trong ngôi lầu nhỏ, Khổ Mộc ngồi ở bên giường thấp đột nhiên thân thể khẽ co giật, trong thất khiếu không ngừng chảy ra máu. Không có nửa điểm thanh âm, thất khiếu Khổ Mộc máu chảy như suối, thân thể hắc khê run rẩy, gương mặt cũng không ngừng vặn vẹo, lộ ra vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ.

Man Man vừa lúc quay đầu nhìn lại, chợt nhìn thấy Khổ Mộc thất khiếu phun máu, Man Man sợ tới mức kêu ‘Ngao ngao’ một tiếng quái dị, nhảy dựng lên, lật tay vung lên một cái ghế đầu gỗ Thiết Thu chế thành trong phòng, hung hăng bổ vào trên đầu Khổ Mộc.

Nổ vang ‘Leng keng’, ghế đầu cứng rắn có thể sánh bằng sắt thép vỡ nát, da đầu Khổ Mộc vỡ ra, lộ ra xương sọ bên trong long lanh trắng xóa như ngọc thạch—— làm người ta hoảng sợ là, trên xương sọ Khổ Mộc mơ hồ có vô số hoa văn tỉ mỉ, thoát nhìn giống như vô số cánh hoa sen bám ở bên trên.

Khổ Mộc đáng thương, nguyên thần pháp thể bị một đạo thần lôi của Cơ Hạo đánh lén đánh cho phân rã, bản thể thân thể bên ngoài lại bị Man Man đánh mạnh vào đầu. Tuy pháp thể Khổ Mộc rèn luyện như kim cương, ghế đầu gỗ Thiết Thu chế thành cũng bị đập cho nát bét, nhưng man lực của Man Man lớn

bao nhiêu? Ghế vỡ vụn, nhưng lực đánh tuyệt đại kia, lại chấn cho Khổ Mộc thất điên bát đảo, mở mồm phun ra mấy dòng máu tươi màu vàng nhạt.

“Da? Máu gã này là màu vàng sao?” Man Man nhìn thấy Khổ Mộc phun ra bản mạng tinh huyết, nàng thuần túy ít suy nghĩ nhất thời quên toàn bộ, rất tò mò đến bên người Khổ Mộc ngã cảm xuống đất, đánh giá cẩn thận máu tươi màu vàng hắt phun ra.

“Hừ, còn dám thi triển thủ đoạn ở trước mặt ta?” Tự Văn Mệnh bực mình thấp giọng quát, từ trong tay áo lấy ra một cái ngọc phù tam giác màu đen to bằng bàn tay trẻ con, hung hăng vỗ một cái vào mi tâm Khổ Mộc.

Ngọc phù dày nửa tấc ‘cạch’ một cái, giống như cắt hoa quả chính tề nhập vào mi tâm Khổ Mộc. Ngọc phù đen sì lóe ra, một mảng u quang màu đen cực kỳ thâm thúy theo làn da Khổ Mộc hướng bốn phía khuếch tán ra, vô số hoa văn cánh hoa sen trên xương sọ Khổ Mộc nhanh chóng sáng lên, điên cuồng ngăn cản u quang màu đen ăn mòn.

Hắc quang, bạch quang kịch liệt va chạm. Thân thể Khổ Mộc giống như run rẩy kịch liệt co giật, tứ chi điên cuồng đánh mặt đất, không ngừng phát ra tiếng ‘thùng thùng’ trầm đục. Tự Văn Mệnh kinh ngạc nhìn Khổ Mộc, thần nhiên nói: “Ồ? Tu vi không tệ nhỉ? Man Man, để hã an tĩnh lại!”

Man Man sung sướng kêu một tiếng, một nắm tay hung hăng đánh ở trên huyết Thái Dương của Khổ Mộc.

Nổ vang ‘Thùng’ một tiếng, thân thể Khổ Mộc dán mặt đất bay ra, cầm đầu đánh vào trên vách tường ngôi lâu nhỏ. Trên vách tường kim loại đúc mảng lớn phù văn sáng lên, đầu Khổ Mộc ở trên vách tường đập ra một vết lõm to bằng chậu rửa mặt, sau đó nặng nề bắn ngược về, mang theo thân thể hắt ở trên vách tường lui tới bắn ngược mười mấy lần, thân thể hắt rốt cuộc đánh quay tròn, ở trên mặt đất kim loại bóng loáng miễn cưỡng dừng lại.

Khổ Mộc chợt mở to mắt, hai con ngươi biến thành hai đóa hoa sen màu

trắng, hăn nghiêng rặng nghiêng lợi quát: “Các người... Vì sao... Vô duyên vô cố... Chúng ta không oán không thù!”

Cơ Hạo cũng mở mắt, hăn từ trên giường thấp nhảy dựng lên, lạnh lùng nhìn Khổ Mộc nói: “Ba tên ngu xuẩn chặn đường đánh cướp ta đó, là đồng lõa của người? Các người rốt cuộc là loại người nào? Ở Nam Hoang muốn làm cái gì?”

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, ngọc phù màu đen Tự Văn Mệnh chụp vào mi tâm Khổ Mộc kịch liệt lóe lên. U quang màu đen ăn mòn xương sọ Khổ Mộc, đã đem hơn phân nửa xương sọ hăn nhuộm thành màu đen. Thân thể Khổ Mộc kịch liệt run rẩy, không ngừng cười hung tợn nhìn Cơ Hạo.

Vừa mới cảm nhận được thân thể mình bị thương nặng, Khổ Mộc bất chấp đem nguyên thần pháp thể hoàn toàn khôi phục, đã mạnh mẽ dùng bí pháp thoát ly thần hồn không gian của Cơ Hạo.

Trong nháy mắt đó, Cơ Hạo nhìn thấy nguyên thần pháp thể Khổ Mộc hóa thành một đạo bạch quang, bốn phía vờn quanh ngọn lửa màu trắng nhạt, giống như tia chớp phá vỡ tiên thiên cấm chế thần hồn không gian mình, muốn mạnh mẽ thoát ly.

Cơ Hạo thấy rõ, Khổ Mộc là không tiếc hao tổn thiêu đốt thần hồn, trả giá linh hồn của mình bị hao tổn muốn mạnh mẽ thoát ly. Cấm chế thần hồn không gian của bản thân Cơ Hạo không đủ cường đại, không thể ngăn trở Khổ Mộc tu vi nguyên thần hơn xa so với mình mạnh mẽ thoát đi.

Nhưng thời điểm non nửa nguyên thần của Khổ Mộc thoát ly thần hồn không gian, còn có hơn phân nửa lực lượng linh hồn chưa kịp đào tẩu, một đường cong cực nhạt trong thần hồn không gian Cơ Hạo quét ngang qua, Khổ Mộc rú thảm một tiếng, bảy phần lực lượng linh hồn bị mạnh mẽ giữ lại.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh dần dần xuất hiện, mở ra cái miệng rộng ‘Oc’ một tiếng đem bảy phần linh hồn của Khổ Mộc nuốt xuống.

Nheo mắt ngẩn người một lúc, hư ảnh cúi đầu nhìn về phía Cơ Hạo: “Tiểu gia hỏa, người đã trêu vào một đám người khó chơi. Nhưng, đi Bồ Phán, thật ra cũng không sao. Khổ Mộc loại đệ tử cấp độ này, còn chưa dẫn ra những mặt hàng phiền toái đó.”

Hư ảnh dần dần tan đi, Cơ Hạo liền nhảy dựng lên, nhìn thấy Khổ Mộc hướng mình không ngừng cười dữ tợn, Cơ Hạo liền cho một bạt tai.

‘Bốp’ một tiếng vang thanh thúy, Khổ Mộc bị đánh cho miệng phun đầy máu. Hắn âm trầm nhìn Cơ Hạo, ngồi xếp bằng xuống đất, hai tay kết ấn, giọng âm trầm nói: “Tốt, tốt lắm, các người dám giết đệ tử bốn môn... Gieo ác nhân, thu ác quả, các người chung quy sẽ có báo ứng!”

Cười một tiếng quái dị, thân thể Khổ Mộc đột nhiên cháy lên. Ngọn lửa màu trắng trong vắt giống như lưu ly bao vây lấy thân thể hắn, thân thể hắn giống như nhام thạch nóng chảy hòa tan. Từng giọt chất lỏng màu trắng không tỳ vết từ trong cơ thể Khổ Mộc phun ra, ‘Đình đình đang đang’ hội tụ cùng một chỗ, dần dần ngưng tụ thành từng viên bảo châu màu trắng to bằng ngón cái.

Cả thảy một trăm lẻ tám hạt bảo châu màu trắng, trên mỗi một hạt bảo châu đều có một hư ảnh hoa sen nhàn nhạt.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Tự Văn Mệnh: “Đây không phải vu pháp Nam Hoang... Chẳng lẽ là Đông Hoang? Bắc Hoang? Tây Hoang? Hay là đặc sản của Trung Lục?”

Tự Văn Mệnh vẽ mặt bình thường cầm lấy những bảo châu màu trắng kia, hai tay khép lại, đem bảo châu vò thành một làn khói trắng phiêu tán. Hắn thản nhiên nói: “Các người trẻ con, không cần lo nhiều như vậy. Tà ma ngoại đạo, không đáng nhắc tới. Đến bao nhiêu, giết là được.”

Cơ Hạo gật gật đầu, đang muốn nói, Man Man đã bổ nhào vào trong lòng hắn, hai tay ôm đầu hắn lắc lư mạnh một trận: “Da? Da da? Cơ Hạo, người không có việc gì sao? Người giả bệnh à? Giống ta lúc còn nhỏ giả bệnh sao!”

Cổ Cơ Hạo phát ra tiếng ‘Răng rắc’ đáng sợ, bạo long hình người đáng sợ này, nàng thiếu chút nữa đem cái cổ Cơ Hạo giật xuống.

Cách vách, trong tiểu lâu, năm nam tử đầu trọc đồng thời cười.

“Bắt đầu đi, cho Tự Văn Mệnh kia một chút áp lực... Ha ha, để tiểu tử đó phun chút máu, để Tự Văn Mệnh bắt đầu tâm phiền ý loạn đi!”

Con khỉ nhỏ ba mắt cười một tiếng dữ tợn, trong miệng bật ra một tiếng chú ngữ thê lương.

Trong tiểu lâu, Cơ Hạo đột nhiên cúi đầu, nhìn về phía mặt ngoài hình xăm Kim Ô Giáp biến thành ở ngực mình, một luồng huyết quang rất nhỏ.

Chương 149: Man Khí

Tự Văn Mệnh, Man Man đồng thời nhìn lại.

Tự Văn Mệnh chỉ đứng ở tại chỗ, tập trung quan sát một mảng huyết khí này. Nhưng Man Man thì toàn bộ mặt đều ghé đến trước ngực Cơ Hạo, mở to đôi mắt nhìn, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm một luồng huyết khí rất nhỏ này không ngừng.

“Bọn hăn đã thúc dục, ta nên học máu, cần phải kêu thăm thiết chứ?” Cơ Hạo cười nhìn Tự Văn Mệnh: “A thúc, hai con rắn nhỏ này của ta nói cho ta, chính là con khi nhỏ ba mắt đó ra tay. Bên ngoài thú triều lợi hại như vậy, ta muốn đem người đứng phía sau bọn hăn dẫn ra.”

Tự Văn Mệnh cười gật đầu: “Thú triều này không thích hợp, thực lực mấy người bọn hăn không đến mức khiến bọn dã thú phi cầm kia điên cuồng như vậy. Lực lượng phía sau bọn hăn cũng không kém đâu. Giả bị thương nặng, dẫn bọn chúng ra, biện pháp này cũng nên chọn.”

Tự Văn Mệnh vừa dứt lời, mắt Man Man vốn đã rất lớn rất sáng ngời lại đột nhiên tròn tròn, trong nháy mắt tiếp theo hai thanh trấn sơn chùy của nàng một trước một sau gào thét đập nát vách tường tiểu lâu, hung hăng đánh vào tiểu lâu cách vách.

Đừng nhìn bộ dáng Man Man ngày thường không tim không phổi, từ sau khi Cơ Hạo và mấy người kia ở tửu quán nổi xung đột, nàng đã đem chỗ ở của mấy người gắt gao ghi nhớ, thậm chí chính là động tác vung chùy đập người này, nàng ở trong lòng cũng không biết đã mô phỏng bao nhiêu lần.

Hai thanh đại chùy một trước một sau gào thét đập ra, vừa lúc hướng tới vị trí năm người ở trong tiểu lâu tụ tập đập xuống, không chút lệch lạc. Man Man không có cách nào nhìn thấy động tác của bọn họ ở trong phòng, nhưng có thể chuẩn xác ném chùy đập tới như vậy, có thể thấy được ở trên chuyện ném đồ đập

người, nàng có thiên phú trời cho.

Đại chuỳ bay ra, một đạo thần lực Man Man vừa mới thức tỉnh rót vào trong đó, hai thanh đại chuỳ vang lên ‘rắc’ một tiếng, một ánh lửa phun ra, đầu chùy ban đầu ba thước vuông đột nhiên bành trướng đến mấy trượng, toàn thân ánh lửa mãnh liệt giống như sao băng rơi xuống đất.

Toàn bộ thành trì Quy Linh thương đội kịch liệt nhún nhảy một cái. Tiểu lâu kim loại cao thấp ba tầng cao sáu trượng ở trong ánh lửa ngập trời âm âm sụp xuống, chỗ ban đầu bị đập ra một cái lỗ thủng lớn, có thể rõ ràng nhìn thấy phòng kho dày đặc trong một tầng thành phía dưới.

Năm nam tử đầu trọc đang lén lút trốn ở trong tiểu lâu làm phép, bọn hắn năm mơ cũng không ngờ tới, huyết chú vừa mới thức dục, Man Man đã cho bọn họ một chùy mãnh liệt. Không cần lấy cớ, không cần lý do, không cần bất cứ chứng cứ nào, chỉ là Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh suy đoán một câu, tai ương ngập đầu đã nhắm vào đầu hạ xuống.

Hai cây trọng chùy trọng lượng, uy lực đều vượt lên trên Đại Vu hạ xuống, bốn nam tử đầu trọc hừ thảm một tiếng, ở trong ánh lửa bị đại chuỳ đập tan xương nát thịt. Chỉ có nam tử đầu trọc dẫn đầu hú lên quái dị, dưới làn da trắng nõn toàn thân hắn chảy ra vô số phù văn màu đen nhỏ bé dày đặc, thân thể chợt bành trướng đến trên dưới năm thước, hai tay nâng hướng bầu trời, gian nan chặn một thanh đại chuỳ.

Ánh lửa bắn ra bốn phía, nhiệt lực quay cuồng, đầu chùy hung hăng nghiền áp xuống phía dưới, nam tử đầu trọc gào rống quái dị, trọng lượng đáng sợ giống như núi lớn áp đỉnh, ép cho xương cốt toàn thân hắn vang lên ‘Rắc rắc’, thân thể phần eo trở xuống đã lún thật sâu trong sàn hợp kim đúc thành.

Con khi nhỏ ba mắt thất kinh kêu quái dị, nó cũng không quản được ngâm xương chú ngữ thúc giục huyết chú nữa, mà là ba con mắt đồng thời phun ra cột sáng màu xanh lục, giúp chủ nhân mình nâng lên cây chùy nhắm vào đầu nện

xuống. Con khi nhỏ này hiển nhiên cũng không sở trường lực lượng thân thể. Nó phải thúc dục nguyên rửa tà ác trong cơ thể mình mới có thể phát huy uy lực, phù văn quý dị lấy hàng vạn để tính ùn ùn từ trong cơ thể nó tràn ra.

“Xong rồi!” Nam tử đầu trọc tuyệt vọng thở dài một tiếng.

Quả nhiên là xong rồi, phù văn trong cơ thể con khi nhỏ ba mắt phun ra từng cái hiện ra như thật, nghiêm nhiên là những con hung cầm mãnh thú hung mãnh dữ tợn, hơn nữa toàn thân huyết quang quán quanh, lệ khí ngập trời, ở dưới tinh huyết, hồn phách vô số hung cầm mãnh thú bị đánh giết tẩm bổ, những phù văn trông rất sống động kia quả thực giống như vật còn sống.

Không cần vụ tế lợi hại bao nhiêu, chỉ cần là Đại Vu hơi có chút nghiên cứu đối với vụ chú chi thuật, đều có thể liếc một cái nhìn ra những phù văn này liên hệ với thú triều bên ngoài!

Cơ Hạo lắc đầu, tay phải nhẹ nhàng vỗ cái đầu nhỏ của Man Man, đi tới trước lỗ thủng lớn trên vách tường bị đại chuỳ của nàng đập ra, cúi đầu nhìn nam tử đầu trọc bị đại chuỳ đè không thể động dậy.

Tự Văn Mệnh khoanh hai tay ở trước ngực, mang theo ý cười ôn hòa, hướng Quy lão tam đột nhiên xuất hiện như quỷ mị cười nói: “Quy lão tam, thú triều là đám người này làm ra, những huyết chú đó cũng thế. Không cần cảm tạ chúng ta, miễn lộ phí của chúng ta lần này như thế nào?”

Quy lão tam cười đến mặt đầy nếp nhăn. Hắn hướng Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh hạ thấp người hành một lễ, sau đó nhe răng trợn mắt hướng nam tử đầu trọc nhiệt tình vươn hai tay: “Ha ha, đa tạ quý nhân giúp chúng ta bắt được đám vô liêm sỉ này, thương đội chúng ta đã tổn hại ba mươi mấy hảo thủ đó!”

Thân thể Quy lão tam cũng đang khẽ run rẩy, các hộ vệ thương đội tổn hại kia, đều là lão nhân bọn họ nhiều thế hệ góp sức cho thương đội. Rất nhiều người trong bọn họ theo Quy lão tam hẳn nhiều lần ra vào Nam Hoang, giao tình đó quả thật là trong mưa gió, trong đao kiếm, dưới nanh vuốt dã thú cứu mạng

lấn nhau tạo ra.

Tiểu tử sống sờ sờ khỏe mạnh, thế mà lại bị vu chú ác độc như vậy biến thành một bãi máu loãng khó coi như vậy. Trong lòng Quy lão tam oán độc đến cực điểm, ánh mắt hằm nhìn nam tử đầu trọc cũng không đúng nữa.

Mang theo nụ cười đầy mặt, tay Quy lão tam gắt gao chế trụ hai vai nam tử đầu trọc, hằm cười dữ tợn nói: “Vị khách quý này, ngài đã đến Quy Linh thương đội chúng ta, cho Quy Linh thương đội chúng ta một phần hậu lễ như vậy... Chúng ta phải chiêu đãi người một phen thật cẩn thận!”

Một hơi của nam tử đầu trọc đột nhiên tiết ra. Hằm nhìn nhìn Cơ Hạo, lắc lắc đầu: “Giỏi, người thế mà tránh thoát huyết chú của Tam Nhãn Ma Hồn Thú, trên người người có truyền thừa vu bảo hộ thể? Hắc, hắc hắc.”

Hằm lại nhìn nhìn Quy lão tam, lạnh nhạt nói: “Vén vện Quy Linh thương đội mà thôi. Chúng ta chết ở chỗ này, sẽ có người tìm các người tính sổ.”

Cười khế một tiếng, con khi nhỏ ba mắt phát ra một tiếng kêu to thê lương không cam lòng, há mồm phun ra một đám lửa màu lục, đem mình và nam tử đầu trọc gắt gao bọc lại bên trong. Thân thể bọn họ giống như ngọn nến trước lò lửa, bắt đầu quý dị hòa tan.

Nam tử đầu trọc tập trung nhìn Man Man, thản nhiên nói: “Tiểu nha đầu, tuổi còn nhỏ, khí lực lớn như vậy, về sau chờ người trưởng thành, làm không tốt lại là một cái phiền toái. Người phải chết! Thật sự là...”

Một tiếng ai thán cuối cùng cũng chưa nói xong, thân thể nam tử đầu trọc đã triệt để hòa tan rồi, biến thành một bãi máu hỗn độn chảy xuôi đầy đất. Cho dù là vu tế tinh thông quý mị, linh hồn chi đạo nhất, cũng không cách nào từ trong một vũng máu này lấy ra nửa điểm linh hồn khí tức của gã, tìm được chút tin tức hữu dụng nào nữa.

Con khi nhỏ ba mắt cười quái dị ‘hắc hắc’ vài tiếng, đối với tuyệt mệnh vu

chú của mình, nó hiển nhiên có sức chống cự rất cao.

Trong thân thể nó một đám lửa màu lục lóe lên một phen, sau đó chợt nổ tung ra.

Cự quy rít gào một tiếng trầm thấp, một vòng quang ảnh trong suốt xuất hiện ở bên cạnh con khi nhỏ ba mắt.

Thân thể con khi nhỏ phát nổ, lục quang huyết khí phóng lên trời, lại không thể phá tan vòng quang ảnh mỏng manh này trôi buộc, chưa thể thương tổn đến một ai.

Chương 150: Lữ Đồ

Tam nhân tiểu hầu vừa chết, thú triều lập tức sụp đổ.

Cự quy tiếp tục bộ pháp ổn trọng chạy hướng bắc, Quy lão tam mang theo thương đội hộ vệ, đem vài nam tử đầu trọc trên người lưu lại tìm kiếm hồi lâu, xem có thể tìm được thứ gì hữu dụng, chuyện này liền tạm thời gác ở một bên.

Cơ Hạo mỗi ngày đều ngồi ở trên tường thành gần đầu cự quy, một bên thưởng thức phong cảnh, một bên cùng cự quy nói chuyện phiếm.

Tinh Không Linh quy không biết sống bao nhiêu năm rõ ràng là một kẻ thích nói, sau khi cùng Cơ Hạo lăn lộn hai ngày quen thuộc, bắt đầu nói liên miên hướng Cơ Hạo giảng thuật những chuyện thú vị trong sinh mệnh dài lâu của mình gặp được.

Từ quê nhà của hắn, xa ở cực sâu trong bắc hoang vô để hải uyên nói lên, cự quy hướng Cơ Hạo miêu tả một phen cảnh tượng tàn khốc trong hắc ám hải uyên vô biên vô hạn nọ, vô số sinh mệnh Thủy tộc thật lớn vì sinh tồn, sinh sản, điên cuồng chém giết, cắn nuốt lẫn nhau.

Sau thời kỳ ấu sinh lâu dài, Tinh Không Linh quy hưởng ứng triệu hồi trong huyết mạch, rời khỏi hải uyên ấp nở trứng ra hắn, đập không mà đi, cùng người Quy Linh thương đội ký khế ước đôi bên cùng có lợi, từ đó về sau trở thành một phần tử Quy Linh thương đội.

Mấy ngàn năm qua, cự quy này lưng đeo thành trì, cùng từng thế hệ thành viên Quy Linh thương đội gắn bó làm bạn, đi tới đi lui giữa Trung Lục cùng Nam hoang. Hắn thấy qua chiến hỏa đáng sợ Trung Lục, cũng thấy qua giết chóc điên cuồng trong hư không, càng thấy qua bộ tộc huyết tinh nhất Nam hoang đồ diệt.

Ở sinh mệnh của hắn, hắn thấy qua rất nhiều dũng sĩ cường đại, mỹ nhân

tuyệt thế.

“Bất quá, cô nương xinh đẹp nhất nhân tộc các người, ở lão quy ta xem, vẫn là khuyết thiếu một bộ mai rùa!” Cự quy vô cùng hướng về nhìn lên bầu trời, từ từ thở dài: “Chờ ta đột phá đến Vu Đế cảnh, ta chính là Tinh Không Linh quy chân trưởng thành chính. Ta có thể tìm một quy bà tử, sinh hạ một đồng lớn tiểu quy. Ý nghĩa sinh mệnh, chính là sinh sản!”

Cơ Hạo lắng nghe Tinh Không Linh quy cảm khái, hắc cười lắc đầu: ” Ý nghĩa sinh mệnh, không chỉ riêng là sinh sản chứ?”

Cự quy chớp đôi mắt nhỏ, gần như giáo hoạt quay đầu liếc mắt nhìn Cơ Hạo một cái: “Úc, ức, chúng ta cũng không có nhiều ý niệm lung tung trong đầu như nhân tộc các người. Có ăn, có uống, ở trước khi sinh mệnh chấm dứt, không bị người dùng bạo lực giết chết, còn có thể sinh hạ đời sau đủ nhiều, để cho tộc đàn có thể sinh sản lớn mạnh, đây là toàn bộ ý nghĩa sinh tồn của chúng ta.”

“Về phần mà nói...” Cự quy muốn nói lại thôi, hắc nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Cơ Hạo, sau khi chớp chớp ánh mắt, hắc đề thấp thanh âm, trầm thấp lâm lâm: “Về phần mà nói, rất nhiều thứ nhân tộc các người theo đuổi, chúng ta cũng không coi trọng.”

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn cự quy: “Chúng ta có cái gì, là chúng ta coi trọng, mà các người không cần?”

Cự quy trầm mặc một trận, thanh âm lại phóng thật sự rất thấp: “Ví dụ như nói, tôn nghiêm cùng vinh quang!”

Lay động cái đầu thật lớn một chút, cự quy đi tới phía bắc nhất của một khối Nam hoang đại lục, một bước bước qua một sông lớn rộng chừng trăm dặm, sau đó lại vọt mạnh hai bước, đi nhanh bước vào trong hư không vô biên vô hạn.

Phía dưới tứ chi cự quy, có mảng lớn tinh quang mờ mờ lung linh khuếch tán ra, hắc như giẫm trên đất bằng, chậm rãi hành tẩu ở trong hư không tối như mực

không thấy điểm cuối. Một bước, một bước, một bước, mỗi một bước đều ở trong hư không để lại dấu chân tinh quang phạm vi vài dặm, dấu vết dấu chân lập lòe, cho tới khi hấn đi ra ngoài vạn dặm, dấu chân này mới có thể thông thả tiêu tán đi.

Cơ Hạo trầm mặc nhìn cự quy, cự quy ở trong hư không chạy hơn nửa canh giờ sau, mới quay đầu lại, chậm rãi hướng Cơ Hạo cười nói: “Lời này nói không có cốt khí gì. Nhưng mà trong huyết mạch chúng ta, ghi lại rất nhiều cảnh tượng những tồn tại mạnh mẽ nhất thời rồi hóa thành tro bụi. Tinh Không Linh quy, cũng không phải đỉnh cấp gì tồn tại, tộc đàn có thể sinh sản xuống, cái này thực không sai tệ rồi.”

Cơ Hạo nhẹ nhàng nhảy xuống tường thành, đi tới bộ vị nối tiếp giữa cổ cự quy cùng cái mai rùa, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái cổ thô ráp của cự quy.

“Ta có thể rõ ràng. Thiên địa vạn vật, đều có theo đuổi của mình. Có người theo đuổi vĩnh hằng bất hủ, cũng có người theo đuổi sáng lạn giống như lưu tinh nhưng mà huy hoàng ngắn ngủi. Vạn loại đều có tự do, vạn vật sinh ở trong thiên địa, cần gì phải cầu đều hợp...”

Một câu cuối cùng, Cơ Hạo nhìn cự quy trầm mặc, bộ dáng ổn trọng, có điểm gian nan học ra một chữ: “Đạo!”

Vạn loại đều có tự do, vạn vật sinh ở trong thiên địa, cần gì phải cầu đều hợp...’Đạo’!

Cự quy chớp ánh mắt, quay đầu đi, yên lặng suy nghĩ lời nói của Cơ Hạo.

Cơ Hạo lại đứng ở trên cổ cự quy, chấn kinh nhìn kỳ cảnh đột nhiên xuất hiện bốn phía:

Trong hư không, cự quy từng bước một nhìn như đi thông thả, nhưng mà trên thực tế, tốc độ của hấn so với ở trên Nam hoang đại lục nhanh không chỉ gấp mười. Ở Nam hoang, cự quy cần thời khắc cẩn thận, một cước dùng sức quá

mạnh, sẽ đem Nam hoang đại lục bước ra một cái lỗ thủng lớn, hoặc là chấn sập mấy cái sơn mạch.

Nhưng mà ở trên hư không trong, mặc cho Tinh Không Linh quy chạy như điên thế nào, hư không vô biên vô hạn đều có thể thừa nhận tốc độ của hắn.

Ngắn ngủn hơn nửa canh giờ, cự quy đã chạy đi gần trăm vạn dặm, một mảng tinh trần nhỏ nhất như cát bụi, lớn nhất cũng chỉ chừng vài dặm, kéo không biết bao nhiêu vạn dặm, giống như hải dương đột ngột xuất hiện ở phía trước cự quy.

Tinh trần mờ mịt phản xạ cao thấp trái phải trước sau vô số hào quang tinh thần, lưu quang bảy sắc huyền lệ nhiều màu, giống như một mảng hải dương màu sắc rực rỡ.

Vô số sinh linh hình như cá heo, nhưng mà thân thể trên trăm trượng, cả thân thể bao trùm một mảng ánh sáng màu lam nhạt tuyệt mỹ nhẹ nhàng tới lui ở trong mảng tinh trần này, nhẹ nhàng vẫy cái đuôi một chút, sau đó rất nhanh hướng xa xa bay nhanh mà đi.

Sinh linh kỳ diệu không biết tên này ở trên hư không du động, thật giống như cá heo du động ở trong nước, mỗi một động tác đều tràn ngập quy luật lưu loát, đẹp mắt mà nhìn thấy mê mẩn cả người.

Một cự thú hình như lam kinh, nhưng mà thân thể dài vài dặm ngay ở bên cạnh đàn sinh linh kỳ dị này du động rất nhanh, trên lưng cự thú, đứng hơn mười đại hán cường tráng thân cao mấy trượng. Bọn họ cầm trong tay cột thật dài, giống như người chăn ngựa trên thảo nguyên, khống chế phương hướng sinh linh tuyệt mỹ này du động.

Nhìn thấy Tinh Không Linh quy đi lại đây, một gã đại hán thân trên lơ lửng cách mấy trăm dặm liền lớn tiếng cười lên:

“A, là thương đội bằng hữu sao? Chúng ta đang khát nước, đầu lưỡi chúng ta

đã mấy chục năm không chạm qua một giọt rượu nước! Các người có rượu ngon không? Chúng ta nơi này có không ít thứ tốt, có thể cùng các người trao đổi!”

Quy lão tam luôn ở thời điểm cần hần đúng lúc xuất hiện.

Hắn từ trên tháp canh nhô ra nửa thân hình, nhiệt tình hướng đại hán này huy động cánh tay chào đón:

“Úc, úc, ta nhìn thấy ai đây? Các huynh đệ Mục Tinh nhất tộc, các người gần đây sống tốt không? Ta lần trước gặp tộc nhân các người, đó đã là chuyện một trăm bảy mươi năm trước. Rượu ngon có đủ, là thứ các người thích nhất, rượu ngọt dùng đã mật ngâm qua, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!”

Tiếng cười sang sảng truyền khắp hư không, nhóm sinh linh tuyệt mỹ dừng du động, tò mò hướng bên này nhìn lại.

Cự kinh nhanh chóng hướng bên cự quy bay tới, hai bên rất nhanh tiếp cận.

Chương 151: Chinh Thuế

Cơ Hạo tò mò nhìn những đại hán Mục Tinh nhất tộc này.

Vén vén mấy chục người, ở trong hư không vô biên vô hạn, chặn thả một đàn lớn sinh linh kỳ dị bộ dạng tuyệt đẹp như vậy. Khí tức thần dị trên người đám Mục Tinh nhất tộc này, làm Cơ mê say Hạo thật sâu. Nếu câu nệ ở Nam Hoang, nào có thể nhìn thấy kỳ cảnh như thế.

Đại hán Mục Tinh nhất tộc nhảy lên mai rùa, nhiệt tình ôm hành lễ lẫn nhau với Quy lão tam bọn thủ lĩnh thương đội.

Cự kình toàn thân bán trong suốt mở ra cái miệng rộng, mấy đại hán Mục Tinh nhất tộc đi vào trong miệng cự kình, một lát sau liền kéo ra vài cái túi miệng rộng dùng da thú trong suốt chế thành. Bọn họ rất hào sảng đem những cái túi này ném về phía trên mai rùa, trong cái túi không thắt chặt như thế nào rơi ra mấy chục khối khoáng thạch, đá quý lớn nhỏ không đồng nhất, lóng lánh hào quang kỳ dị.

Một đại hán Mục Tinh nhất tộc dùng sức vỗ vỗ ngực, sốt ruột không chờ được cười nói: “Mấy thứ này, đều là những năm qua huynh đệ chúng ta tự mình bắt được. Có thể đổi bao nhiêu rượu, thì đổi hết đi! A, chúng ta tự mình ủ rượu, thật sự là quá khó khăn.”

Đám người Quy lão tam cười đến mức mắt cũng nheo thành một đường, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất đem mấy cái túi miệng rộng này thu thập thỏa đáng, giấu vào chỗ sâu nhất kho hàng trong thành tầng thứ ba, sau đó từng vại rượu ngon không ngừng được hộ vệ thương đội đưa ra, được các đại hán Mục Tinh nhất tộc không ngừng nuốt nước miếng chuyển vào trong miệng rộng của cự kình.

Giao dịch kéo dài hai canh giờ, hơn vạn vại rượu mạnh được giao dịch, Quy lão tam còn tặng thêm các đại hán Mục Tinh nhất tộc này một lô quả đại tươi

mới, hai bên lúc này mới lưu luyến chia tay.

Tự Văn Mệnh mang theo Man Man đứng ở trên tường thành, cười tủm tỉm nhìn cuộc giao dịch này.

Man Man trừng to mắt, cực kỳ tò mò nhìn các sinh linh thần kỳ cả cơ thể mượt mà, thân hình tuyệt đẹp đó. Nhìn thấy các đại hán Mục Tinh nhất tộc sắp rời khỏi, Man Man không khỏi thở dài một hơi: “A, những đại gia hỏa này thoát nhìn đẹp như vậy, không biết ăn ngon không?”

Nuốt một ngụm nước bọt, Man Man nheo mắt hồi tưởng nói: “Ta từng ăn Hồng Hỏa Ngư chỉ có thể sinh trưởng ở miệng Hỏa Nhân Ôn Tuyền, chúng nó có bảy màu sắc, bộ dạng đẹp, hương vị cũng ngon. Thứ gì càng đẹp, hẳn là càng ngon nhỉ?”

Các đại hán Mục Tinh nhất tộc đều quay đầu. Nhìn thấy Man Man, bọn họ đều cười lên. Một đại hán nhiệt tình hướng Man Man phất phất tay, lớn tiếng cười nói: “Tiểu nha đầu, những con tinh đồn (tinh: ngôi sao, đồn: lợn con, lợn sữa) này thịt cũng không dễ ăn đâu, khô cứng không có mùi vị gì. A, tiểu nha đầu thật đáng yêu, ta nhớ con gái của ta! Tặng ngươi một món quà nhỏ đi!”

Đưa tay móc móc ở trong túi da to bên hông, đại hán vung tay, một viên đá quý mê ly to bằng bàn tay mang theo một tia sáng màu, rơi ở trong tay Man Man. Một đám đại hán Mục Tinh nhất tộc cười lớn nhảy lên cự kinh, hát lên ca dao cổ xưa ngân nga, thúc giục cự kinh chậm rãi rời khỏi.

Vô số tinh đồn giống như cá heo phát ra tiếng kêu dài ‘Dục dục’, thân hình mượt mà tuyệt đẹp nhẹ nhàng nhảy lên, ở trong tinh trần dập dờn ra mảng lớn vàng sáng, ở dưới bọn đại hán ra roi rất nhanh rời khỏi. Bọn họ đi ra hơn ngàn dặm, tiếng ca khăng khái du dương của các đại hán vẫn truyền về như cũ.

Cơ Hạo xuất thần lắng nghe ca dao của bọn họ. Tuy các đại hán vui vẻ ra mặt, cảm xúc thật tốt, nhưng ca dao của bọn họ miêu tả, lại là chuyện xưa một bộ tộc đánh mất nơi tổ tông truyền thừa sinh sản, bị ép lưu lạc chân trời.

“Mục Tinh nhất tộc, thật thú vị!” Cơ Hạo nhẹ nhàng vỗ vỗ móng vuốt Nha Công đứng ở trên vai.

Trên tường thành, Man Man cầm lấy khối đá quý mê ly đại khái hình cầu kia, cười hướng Tự Văn Mệnh nói: “Đại thúc, đây là cái gì?”

Tự Văn Mệnh nhìn nhìn viên đá quý, cười gật đầu nói: “Thứ tốt! Cất đi, đợi tới Bồ Phán, bảo a ba con tự mình ra tay, có thể giúp con rèn một món bảo bối thật tốt.”

Quy lão tam đến trước mặt Man Man, sau đó dùng sức vỗ vỗ khuôn mặt của mình, ngạc nhiên kêu lên: “A, bọn Mục Tinh nhất tộc khốn kiếp này, chúng ta và bọn hần ít nhiều cũng có chút giao tình, cái mặt già này của ta, lại không hữu dụng bằng khuôn mặt của tiểu nha đầu này!”

‘Chặc chặc’ than thở vài tiếng, Quy lão tam cười nói: “Hay cho một khối Tinh Quang Tủy, hòa vào trong phi hành vu bảo, có thể khiến tốc độ vu bảo gia tăng gấp mười! Thứ tốt đó, tiểu nha đầu, ta dùng...”

Lắc đầu, Quy lão tam còn chưa nói xong đã xoay người rời đi: “Hắc, mua không nổi. Một khối Tinh Quang Tủy lớn như vậy, ngọc tể cũng không mua được. Ta còn cần nuôi vợ con, mua không nổi đâu!”

Thủ hạ thương đội trên dưới tường thành đều cười to, tận tình công kích mặt già của Quy lão tam, làm sao có thể so sánh với khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc của Man Man. Các thành viên Quy Linh thương đội mỗi người cười rất sáng lạn, không ai nhìn thêm một cái đối với Tinh Quang Tủy trên tay Man Man.

Trái lại trong tán khách đi ra xem náo nhiệt, có tới mấy kẻ áo quần lố lằng hướng trên người Man Man nhìn thật kỹ.

Nhưng Tự Văn Mệnh xoay người, đôi mắt đột nhiên biến thành màu vàng đất, hung hăng hướng những kẻ đó trừng mắt nhìn một cái. Thân thể vài người

nhoáng lên một cái, giống như bị ngọn núi lớn đập phải, lão đảo lui vài bước, vẻ mặt mỗi người kinh hoảng xoay người nhanh chóng rời khỏi, không có ai dám dò xét Man Man nữa.

Cơ Hạo rõ ràng quan sát được tất cả điều này, hần cười hướng Tự Văn Mệnh phát phát tay: “A thúc, uy vũ đấy!”

Tự Văn Mệnh cười ngây ngô ‘ha ha’ vài tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Man Man hoàn toàn không biết gì cả.

Một cuộc giao dịch đủ khiến Quy Linh thương đội thu hoạch lợi nhuận cực lớn hoàn thành, cự quy tiếp tục sải bước hướng về phía trước chạy như điên. Cơ Hạo dứt khoát lười về tiểu lâu, cả ngày ngồi xồm trên cổ cự quy, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây.

Trong hư không có vô số kỳ cảnh, chỉ cần những lục địa cùng ngọn núi loại nhỏ to nhỏ, thỉnh thoảng ở bên người cự quy bay qua đã rất đáng giá để ngắm. Nhất là trên một số lục địa nhỏ phạm vi mấy ngàn mấy trăm dặm, thế mà còn có một số bộ lạc nhỏ nhỏ tụ cư!

Mỗi lần đụng tới những lục địa có bộ lạc nhỏ tụ cư, cự quy đều sẽ không ngại phiền ghé lên chào hỏi, dùng binh khí, lương thực, rượu ngon... của thương đội giao dịch các loại thổ đặc sản với những bộ lạc này. Quy lão tam dọc theo đường đi cười đến không khép được miệng, hiển nhiên tiền lời của hần rất khá.

Như thế ở trong hư không đi hơn nửa tháng, cự quy đột nhiên dừng bước.

Chính phía trước vài hai bên, phân biệt có mấy điểm sáng xuất hiện, bọn nó theo đường thẳng, nhanh chóng hướng phía cự quy bay tới.

Quy lão tam đứng ở trên tháp canh, phần nộ thấp giọng mắng một câu: “Bọn ác quỷ tham lam đó, sao đến nơi nào cũng có thể gặp được bọn chúng chứ? Lại phải bị lột một tầng da rồi! Dọc theo đường đi, vốn mười thành lợi nhuận, trở về Trung Lục có thể còn lại ba thành đã không tệ rồi.”

Cơ Hạo đứng dậy, hướng những điểm sáng đó nhìn qua, điểm sáng phi hành cực nhanh, dần dần Cơ Hạo nhìn thấy, tổng cộng mười tám điểm sáng, đều là thuyền kim loại chiều dài ở khoảng ba dặm!

Những con thuyền kim loại này công nghệ tinh mỹ, thân thuyền mượt mà, thon dài, hai bên mép thuyền có mấy chục đôi cánh kim loại vươn ra, chính là những cái cánh kim loại này nhẹ nhàng vỗ, kéo những con thuyền đó giống như sao băng lao nhanh đi ở trong hư không.

Thuyền càng lúc càng gần, không bao lâu, bọn họ đã thành một hình bán nguyệt đem cự quy vây lại.

Trên một con thuyền kim loại màu đồng chính giữa xanh, một chiến sĩ trọng giáp Già tộc cao khoảng năm thước từ từ đi ra, quái thanh quái khí hét to một tiếng:

“Ồ, là Quy Linh thương đội à? Ta tính chút, các người lần này đi Nam Hoang, nán lại tận bảy năm, thu hoạch không ít nhỉ? Quy củ, các người đều hiểu!”

Dùng sức vỗ tay một cái, chiến sĩ Già tộc dương dương đắc ý cười lên: “Được rồi, mở ra phòng kho, chúng ta bắt đầu thu thuế!”

Chương 152: Nhân Thuế

Mười tám con thuyền kim loại, trên mỗi con thuyền đều có năm sáu chiến sĩ Già tộc đặc ý vẩy vẩy cánh tay đi ra.

Bọn họ mặc giáp trụ kiểu cách như nhau, sử dụng binh khí quy cách tạo hình hoàn toàn giống nhau, trên giáp ngực khắc hoa văn như nhau. Rất hiển nhiên, bọn họ là một cánh quân chính quy kết cấu nghiêm ngặt.

‘Lạc lẳng lẳng lẳng lẳng’ một chuỗi tiếng kim loại va chạm vang lên, trên đầu thuyền của thuyền kim loại trượt ra một cánh cửa, từ trong đó vươn ra từng đoạn từng đoạn một cái thang treo rộng cả trượng. Cầu thang treo kim loại mỏng như cánh ve nhanh chóng vươn tới, hai cái móng vuốt kim loại trước cầu thang treo gắt gao bám ở trên tường thành của thương đội.

Từng đội phó binh tinh nhuệ mặc giáp kim loại nửa người, sau lưng đeo khiên tròn, bên hông đeo kiếm theo cầu thang treo đi ra, rất nhanh đã bước lên thành trì. Bọn họ thuần thục chiếm cứ các nơi tháp canh, tháp tên của thành trì, đem tất cả nơi yếu hại đều khống chế lại.

Đám người Quy lão tam sắc mặt rất khó coi, nhưng bọn họ vẫn kính cẩn gọi hộ vệ thương đội, đem các nơi yếu địa của thành trì nhường ra.

Cơ Hạo khoanh hai tay ở trước ngực, lạnh lùng đánh giá những phó binh kia.

Chiến sĩ phó binh da đen. Lúc Cơ Hạo dây dưa với Huyết Nha đoàn, giết cũng không ít. Phó binh Huyết Nha đoàn, chỉ là vật hi sinh thuần túy, là tiêu hao phẩm, tinh khí thần của bọn hắn đều có chút suy sút.

Nhưng các phó binh chiến sĩ trước mắt, trang của bọn họ bị so với Huyết Nha đoàn hoàn mỹ hơn một mảng lớn không đề cập tới, tinh thần bọn họ càng thêm no đủ, thân hình càng thêm mạnh mẽ khôi ngô, khí tức trên người cũng càng thêm mãnh liệt.

Đây là một mũi tinh binh thật sự có thể đánh trận tác chiến, mà không chỉ là binh sĩ làm chân chạy nô bộc.

Thần niệm Cơ Hạo nhanh chóng quét qua những phó binh này, không khỏi nhíu mày. Những phó binh này thuần một sắc đều là thực lực khoảng Vu Nhân cảnh tầng mười, mười quan quân đội trưởng trở lên, thế mà là tu vi Tiểu Vu cảnh. Mà các tướng lĩnh cấp thấp đội trưởng trăm người, lại đều có được lực lượng cấp Đại Vu.

“Đội ngũ rất mạnh.” Cơ Hạo híp mắt lăm lăm: “Mười người một Tiểu Vu, trăm người một Đại Vu... Kim Ô quân Kim Ô bộ chúng ta vừa xây dựng, cũng chưa cường hãn đến loại trình độ này.”

Không biết khi nào, Tự Văn Mệnh đã đến bên người Cơ Hạo.

Tự Văn Mệnh nhìn lướt qua huy chương trên giáp ngực các chiến sĩ Già tộc kia, thản nhiên nói: “Kháng Nguyệt quân đoàn, tự nhiên là tinh nhuệ. Xem huy chương bọn hăn, tháp cao và con mắt dựng thẳng đỉnh tháp là màu bạc trắng, hoa văn trên tháp cao là hoa văn đao kiếm. Bọn họ là con dân Kháng Nguyệt. Mỗi người đều là chiến sĩ đỉnh cấp nhất, bọn họ có được bản năng chiến đấu cường đại nhất trong Già tộc.”

Cơ Hạo cẩn thận nhìn hướng tới huy chương trên giáp ngực các chiến sĩ đó.

Tháp cao, con mắt dựng thẳng đỉnh tháp, huy chương này Cơ Hạo đã sớm quen thuộc. Nhưng Tự Văn Mệnh nhắc, mới khiến hăn chú ý tới khác biệt của huy chương nho nhỏ này. Huy chương trên người các chiến sĩ trước mắt quả thật là màu bạc trắng, tượng trưng cho màu sắc thường thấy nhất kim loại đúc đao kiếm dùng. Hơn nữa bên cạnh tháp cao của bọn họ, quả thật là dùng hoa văn đao kiếm cực kỳ nhỏ trang trí.

Mà Đế La từng làm khó Cơ Hạo, Cơ Hạo nhớ mang máng, huy chương trên người hăn là màu máu, trên bộ dáng đại khái không có gì khác biệt với huy chương màu bạc trắng trước mắt, nhưng trên chi tiết còn kém rất nhiều.

“Đến Bồ Phán, các người liền có thể biết, những huy chương này đại biểu có ý tứ gì.”

Một đội phó binh cất bước chân chinh tề đi tới, Tự Văn Mệnh ép thanh âm rất thấp rất thấp: “Kháng Nguyệt chiến sĩ, đừng triền đấu với bọn họ, bọn họ ý thức chiến đấu, kỹ xảo chiến đấu cường đại hơn xa so với chiến sĩ cùng giai mấy lần. Đối với Kháng Nguyệt chiến sĩ, cho dù là đánh lén, một đòn giết chết là được. Triền đấu mà nói chịu thiệt chỉ có thể là người.”

Cơ Hạo nheo nheo mắt, bĩu môi.

Ý thức chiến đấu cùng kỹ xảo chiến đấu? Hẳn từng chính diện đối kháng với chiến sĩ Già tộc, những chiến sĩ Già tộc đó chiến kỹ quả thực rất cường hãn, nhưng muốn nói bọn hắn ý thức chiến đấu cùng kỹ xảo chiến đấu có thể vượt qua mình? Cơ Hạo thật sự không tin.

Tự Văn Mệnh nhìn bộ dáng chẳng hề để ý của Cơ Hạo, không khỏi cười lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Cơ Hạo, không nói gì nữa. Cơ Hạo trẻ tuổi khí thịnh, làm Tự Văn Mệnh tựa như thấy được bộ dáng mình vừa mới xuất đạo, bộc lộ sắc bén tương tự, đối với bất luận kẻ nào cũng không phục tương tự.

Tiếng ‘Oành ùng ùng’ vang lên, cánh cửa lớn kim loại đi thông thành tầng dưới mở ra. Phó binh chiến sĩ vênh váo bước xuống. Quy lão tam bọn cao tăng thương đội nhìn nhau một cái, có hơn nửa số người vội vàng đi xuống theo, sợ bọn người kia ở trong kho hàng làm bậy, tổn thất của thương đội sẽ rất lớn.

Đội phó binh chiến sĩ đem toàn bộ thành trì đều khống chế, các chiến sĩ Già tộc đứng ở trên thuyền kim loại đồng thời cười to, nhẹ nhàng nhảy, từ trên thuyền nhảy tới trên thành trì. Bọn hắn đặc ý lắc lư thân thể, ở trên tường thành đi dạo đông dạo tây, nhìn quanh sinh uy, nghiêm nhiên đem thành trì thương đội coi là địa bàn nhà mình.

Đột nhiên, một chiến sĩ Già tộc đi tới bên người một hộ vệ của thương đội, không nói hai lời một tay đem một chuỗi bùa hộ mệnh răng thú tinh mỹ treo trên

cổ hần giật xuống. Bùa hộ mệnh răng thú phun ra mảng lớn ánh lửa, phát ra tiếng sấm rền trầm thấp.

Chiến sĩ Già tộc cầm lấy chuỗi bùa hộ mệnh này đánh giá cẩn thận một phen, hài lòng gật gật đầu: “Thứ tốt, bảo bối tốt có thể phòng bị linh hồn công kích. Ừm, là của ta!”

Hộ vệ thương đội bị cướp đi bùa hộ mệnh sắc mặt xanh đỏ bất định một trận, cuối cùng hăn cúi đầu, cố nén cơn giận này.

Chiến sĩ Già tộc dương dương đắc ý đem chuỗi bùa hộ mệnh mang theo phong vị Nam Hoang nồng đậm này treo ở trên cổ tay, cười ha ha hướng đồng bạn xung quanh bắt đầu khoe: “Ha ha ha, xem cái tay nghề này, mài thật sự tinh xảo, nhắm chừng là tình – nhân của tiểu tử này tặng?”

Các chiến sĩ Già tộc đều cười, mỗi người cười đến quên cả trời đất.

Cơ Hạo mặt âm trầm nhìn chiến sĩ Già tộc kia, chuỗi bùa hộ mệnh này tạo hình độc đáo, bên trên còn dùng một loại cỏ nước màu hồng phác họa ra đồ án kỳ dị. Cơ Hạo nhận ra, đây là tín vật nữ tử Nam Hoang cho tình – nhân, bên trên mang theo chúc phúc si tình nhất của nữ vu tế Nam Hoang đối với người trong lòng.

Hộ vệ này của Quy Linh thương đội, hiển nhiên ở Nam Hoang đã có một người yêu. Nhưng chiến sĩ Già tộc này, lại đem bùa hộ mệnh của hăn đoạt đi.

Cơ Hạo lập tức đứng dậy, nhưng một bàn tay Tự Văn Mệnh đặt trên vai hăn, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Chiến sĩ Già tộc xung quanh khinh miệt nhìn thoáng qua Cơ Hạo, mấy chiến sĩ thân hình cao lớn nhất trầm thấp cười nhạo: “Một thằng ranh, hắc hắc, một đầu ngón tay của ta có thể chọc nổ đầu nó!”

Trong thành trì đột nhiên truyền đến tiếng hô to của một phó binh chiến sĩ:

“Đại nhân, nơi này có tiểu nha đầu xinh xắn! Tướng quân mấy ngày nay, không phải...”

Mấy chiến sĩ Già tộc đồng thời kêu to lên: “Nữ nhân? Nữ nhân xinh xắn? Bắt đến xem! Ừm, thuế khoản lần này, phải cộng thêm nữ nhân này!”

Sắc mặt Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo đồng thời hơi đổi, ngay sau đó toàn bộ thành trì đều run nhè nhẹ một phen, chợt nghe một tiếng rú thảm, mười mấy cái bóng người từ trong thành bay ra, trong đó có mấy người thân thể vụn vặt quá đi, đã bị bạo lực đập thành bánh thịt.

Tiếng gầm gừ phẫn nộ của Man Man truyền tới: “A mỗ nói, không cho phép nam nhân động tay động chân với Man Man! Các người đều muốn chết sao?”

Nổ vang ‘Thùng thùng’ vài tiếng, một tòa tháp canh trong thành ầm ầm sụp xuống!

Chương 153: Mạnh Mẽ Bắt

“Man Man!” Nhìn phó binh chiến sĩ bị đánh bay ra, Cơ Hạo hét lớn một tiếng, sau lưng phun ra một mảng ánh lửa, Lưu Quang Hòa Dực thúc đẩy thân thể hần kéo lên trên trăm tàn ảnh, nhanh như tia chớp lao vào trong thành.

Cơ Hạo và Man Man từng có một đoạn từng trải đồng sinh cộng tử, Man Man ở trong lòng hần có địa vị không tầm thường, đám gia hỏa Già tộc này muốn đem Man Man coi là ‘thuế phú’ trưng thu? Các người là đang muốn chết?

Trong thành, mấy chục phó binh tay trái cầm khiên, tay phải cầm kiếm, đan xen yểm hộ đem Man Man vây ở chính giữa.

Bên cạnh bọn hần, một tòa tháp canh bị bạo lực đập vỡ nát, trên tháp canh mấy phó binh cầm nỏ mạnh bị đập be bét máu thịt, máu tươi đang không ngừng từ trong tứ chi tàn phá của bọn hần ‘Ồ ồ’ chảy ra.

Man Man cầm hai thanh đại chuỳ, cả người phun trào ánh lửa, đôi mắt phun lửa nóng, nổi giận đùng đùng nhìn phó binh xung quanh vẻ mặt nghiêm túc. Nàng thỉnh thoảng song chùy va chạm một cú nặng nề, phát ra tiếng nổ vang như sấm, chấn động phòng ốc của toàn bộ thành trì cũng đang nhẹ nhàng run rẩy.

“Các người bọn ác quỷ dị tộc này, mỗi tên đều đáng chết!” Man Man lửa giận ngập trời, ngạo khí lăng vân lớn tiếng quát: “Đại ca nói, sớm hay muộn có một ngày, sẽ đem các người trói hết vào trên cọc thiêu sống, chậm rãi từng tắc từng tắc luyện thành tro!”

“Hừ, nha đầu nho nhỏ, không biết sống chết!” Một quan quân phó binh cao hơn hai thước, cường tráng dị thường hét to một tiếng, thân hình như điện vồ mạnh về phía trước, khiên ở tay trái hung hăng hướng mặt Man Man vồ xuống.

Quan quân phó binh cấp Đại Vu này không dùng kiếm, mà là dùng khiên đánh, rất hiển nhiên hần muốn đánh ngất Man Man sau đó bắt sống, mà không

phải đánh chết Man Man.

Nhưng hần hiển nhiên đã đánh giá sai lầm lực phá hoại đáng sợ của Man Man vóc dáng xinh xắn lạnh lợi lại bộ dạng ngọt ngào đáng yêu.

Trong cơn người Man Man phun trào ánh lửa, nàng đã kích hoạt một bộ phận huyết mạch Chúc Dung thần tộc đôi mắt cũng có được thần thông kỳ dị nào đó, thậm chí so với Kim Ô Thần Mâu của Cơ Hạo còn cường đại hơn. Động tác của phó binh quan quân theo chính hần thấy là mau lẹ trôi chảy, nhưng ở trong mắt Man Man, động tác của hần hoàn toàn là từng ô từng ô chậm tiến, khắp nơi đều tràn ngập sơ hở.

Đương nhiên, sơ hở cái gì đối với Man Man mà nói ý nghĩa không lớn.

Nàng giơ lên đại chùy tay phải, nhắm chuẩn thân thể phó binh quan quân, nhẹ nhàng băng quơ đập xuống một chùy.

Vô số hoa văn hỏa diễm trên trấn sơn chùy đồng thời phun trào, phù văn màu đỏ lấy hàng vạn để tính ở trên đầu chùy chợt lóe rồi biến mất, toàn bộ thành trì kịch liệt chấn động một lần, trong hư không phạm vi ngàn dặm, toàn bộ năng lượng tương quan gần gũi với hỏa diễm trong thiên địa nguyên khí, trong khoảnh khắc bị cây trấn sơn chùy này một ngụm nuốt vào.

Trong tiếng ‘Vù vù’ đầu chùy phun ra mảng lớn lửa cháy, trấn sơn chùy nện vừa đúng ở đỉnh đầu phó binh quan quân. Sau khi chợt nghe một tiếng nổ, phó binh quan quân lẫn áo giáp, khiên cùng binh khí của hần, đã ở trong một mảng hỏa quang hóa thành tro bụi, một chút cặn cũng không còn lại.

“Ha ha! Các người dám phế vật ngay cả chó hoang ăn thịt nát cũng không bằng này!” Man Man cất tiếng cười điên cuồng, khiêng hai cây đại chùy cộng lại hầu như thể tích tương đương với thân thể nàng, giống như một cơn gió xoáy màu đỏ lao ra ngoài.

Một chuỗi tiếng vang đáng sợ ‘Bốp bốp bốp bốp’ truyền đến, gần trăm tên

phó binh chiến sĩ thậm chí không kịp làm ra động tác phòng ngự—— đương nhiên, cho dù bọn hăn giơ lên cái khiên nhỏ đáng thương kia trên tay bọn hăn, thật ra cũng không có ý nghĩa gì. Trấn sơn chùy nện xuống, một phó binh chiến sĩ liền nổ thành khối bụi đầy trời, Man Man thoải mái vung ra mấy chục chùy, phó binh chiến sĩ bao vây nàng đã toàn quân bị diệt.

Lúc Cơ Hạo vô cùng lo lắng chạy tới, Man Man đã kết thúc chiến đấu.

Nhưng càng nhiều phó binh chiến sĩ gào rít giận dữ từ bốn phía lao tới, nhanh chóng đem một khu vực thành trì này bao vây hết lại. Trên thuyền kim loại xa xa vang lên tiếng kèn báo hiệu dồn dập, càng nhiều phó binh tinh nhuệ hơn từ trong khoang thuyền trào ra, theo cầu thang treo kim loại đi lên thành trì của Quy Linh thương đội.

Một chiến sĩ Già tộc phần nộ rít gào: “Quy Linh thương đội, các người dám giết chết chiến sĩ Kháng Nguyệt quân đoàn chúng ta, các người muốn chết sao?”

Quy lão tam sắc mặt trắng bệch. Thân thể hăn cứng ngắc đứng ở nóc một căn lầu nhỏ, thật lâu chưa mở miệng nói chuyện.

Cơ Hạo nhìn Quy lão tam thân thể cứng ngắc, gương mặt trắng bệch, đột nhiên vận trung khí lớn tiếng quát: “Ngu xuẩn, người thấy chúng ta giống người của thương đội sao? Các người thu thuế thương đội, cái đó không quan hệ với chúng ta, muốn bắt nạt Man Man. Các người cứ chờ chết đi!”

Chiến sĩ Già tộc mở miệng quát lớn nhìn thoáng qua Quy lão tam, lập tức quát lớn: “Quy Linh thương đội, đã không quan hệ với các người, ước thúc hộ vệ của các người, không được hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không về sau Quy Linh thương đội các người đừng nghĩ bước vào Nam Hoang một bước.”

Mấy chục chiến sĩ Già tộc từ bốn phương tám hướng hướng Cơ Hạo và Man Man lao tới, trong đó một chiến sĩ Già tộc địa vị cao nhất lớn tiếng quát: “Vây lại, thẳng ranh kia trực tiếp xé nát cho chó ăn. Tiểu nha đầu này quả nhiên bộ dạng long lanh, tướng quân mấy ngày nay đang muốn tìm mấy nha đầu non

chút... Hừ hừ, một sợi lông cũng không cho phép thương tổn đến nàng!”

Nghe được tiếng chiến sĩ Già tộc quát lớn, Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, vội vàng hướng xung quanh nhìn liếc qua.

Tự Văn Mệnh đã chẳng biết đi đâu, khắp nơi đều không nhìn thấy bóng người của hắn. Cơ Hạo hơi ngần ngại, sau đó cười cười, dùng sức vỗ bả vai Man Man một cái: “Man Man, dùng hết toàn lực, đánh tới chết. Bọn hắn đã nói, không thể thương tổn người một sợi tóc đó.”

Man Man gật gật đầu thật mạnh, hung hăng đập trấn sơn chùy vào nhau, hai chân dùng sức giẫm mặt đất, mặt đất kim loại phạm vi cả dặm chột sụp đổ xuống, thân hình nhỏ nhắn của Man Man kéo theo một cơn bão táp, vung hai cây trọng chùy hung hăng hướng chiến sĩ Già tộc gần nhất đập xuống.

Chiến sĩ Già tộc đứng mũi chịu sào mặt không biểu cảm tay trái nhoáng lên một cái, một cái trọng thuẫn hình vuông bỗng lao ra, tấm khiên ở tay trái hắn nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, hai cây trọng chùy của Man Man hung hăng rơi ở trên tấm khiên, chột nghe một tiếng nổ, mảng lớn ánh lửa phun ra, thân thể Man Man và chiến sĩ Già tộc kia đều chưa chớp lên một chút nào.

Nhưng Man Man còn chưa kịp thu hồi chùy, tay phải chiến sĩ Già tộc kia đã vô cùng kì diệu đột phá vòng phòng ngự của hai cây trọng chùy, trực tiếp xâm nhập trước người Man Man. Man Man mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ nhìn bàn tay như quỷ mỵ kia, trơ mắt nhìn bàn tay to của đối phương bóp ở trên cổ mình.

Các chiến sĩ Già tộc đồng thời cười lên, vô cùng đắc ý, vô cùng ngông nghênh cười.

Man Man tiến công đại khai đại hợp, tuy man lực kinh người, nhưng sơ hở trong đó quả thực quá nhiều chút. Đối phó phó binh lực lượng xa không bằng nàng tự nhiên là sắc bén dị thường, nhưng đối mặt các chiến sĩ Già tộc này, nàng thể mà một chiêu đã bị chế trụ yếu hại.

“Đầu hàng, nếu không...” Chiến sĩ Già tộc túm được cổ Man Man lớn tiếng rít gào.

Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong, Cơ Hạo đã rút ra một thanh trường đao hình thù kỳ lạ làm từ hắc ngọc, giơ tay chém xuống, mang theo một đường cong huyền diệu vô cùng lại thô phác hùng hậu bổ xuống.

Huyết quang văng khắp nơi, cánh tay bóp cổ Man Man thế mà bị Cơ Hạo dễ dàng một đao chặt ngang bả vai rơi xuống, ngay cả giáp vai thật dày trên vai cũng chưa thể ngăn được một đao Cơ Hạo sử dụng ý nghĩa thâm ảo của Khai Thiên Nhất Kích.

Chiến sĩ Già tộc kêu đau điên cuồng lui, chiến sĩ Già tộc xung quanh đồng thời rống giận lao lên.

“Bắt lấy tiểu nha đầu này, xé tiểu tử này!”

Mấy chục cánh tay, tranh nhau hướng Man Man chộp xuống, chỉ có ba năm chiến sĩ Già tộc đánh về phía Cơ Hạo.

Chương 154: Liên Trảm

“Cút ngay!” Man Man rống to, ánh lửa quanh thân bay lên không trung, ngưng tụ thành từng con rồng lửa lao ra khắp nơi. Song chùy múa như gió xoáy, từng gã chiến sĩ Già tộc giang đôi tay xông lên, sau đó lại vô cùng chật vật bị chùy đập lui về.

‘Đương đương, đương đương’ giống như rền sắt, các chiến sĩ Già tộc nối đuôi nhau xông lên, lại một người tiếp một người bị đập trở về. Giáp trụ trên thân bọn hắn lóe sáng, bị trọng chùy đập ánh lửa văng tung tóe, càng có mấy chiến sĩ Già tộc bị đập mặt mũi bầm dập, mũi cũng bị đập lõm vào trong gương mặt.

Thình thoảng có chiến sĩ Già tộc không đứng vững, bị một đòn trọng chùy của Man Man đánh văng ra mấy trăm trượng. Chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp bắn vút đi, cảnh tượng đó chỉ có thể dùng rung động để hình dung. Chiến sĩ Già tộc rống giận bị đập bay ra ngoài, nơi thân thể bọn hắn đi qua, cả mảng lớn tiểu lâu bị đập nát, trên mặt đất càng bị đập ra vô số lỗ thủng lớn nhỏ.

Trong tiếng ‘Phập’, mấy chiến sĩ Già tộc bị đánh bay, cắm đầu va vào trong đội ngũ phó binh phía sau.

Các phó binh đáng thương đó bị chiến sĩ Già tộc va đập cho đứt gãy gãy xương, càng có người bị bọn hắn trực tiếp va tứ chi vỡ vụn, máu tươi rải đầy đất.

Chiến sĩ Già tộc đi đầu hỗn hển rít gào: “Tiểu nha đầu quái vật từ đâu ra vậy? Khí lực này so với chúng ta còn mạnh hơn một mảng? Không cần vội, bao vây nó, hao hết khí lực của nó, tướng quân tuyệt đối sẽ thích hắn!”

Các chiến sĩ Già tộc cũng không công kích, chỉ là nghiêng răng nghiêng lợi không ngừng xông lên, cắm đầu cứng đối cứng với cây chùy của Man Man.

Man Man hoàn toàn không cần phòng ngự đem hai cây trọng chùy múa đến

mức giọt nước không lọt, man lực khủng bố dần dần phát tác ra toàn bộ, chợt nghe tiếng nổ không ngừng, chiến sĩ Già tộc xông lên bao nhiêu lại lui về bấy nhiêu, dần dần đã có chiến sĩ Già tộc bị chấn đến mức nội tạng bị thương, miệng không ngừng chảy ra máu.

“Các người muốn bắt nạt Man Man?” Man Man lớn tiếng rống to: “Chết đi, chết đi, chết đi! Ha ha ha ha!”

Một nha đầu xinh đẹp xinh xắn lạnh lợi như vậy, lại giống như gấu người phát cuồng điên cuồng rống to. Man Man nhảy nhót như bay, quả thực giống như bộ chó nổi điên chạy loạn khắp nơi, thân thể mang theo mảng lớn tàn ảnh. Các chiến sĩ Già tộc xui xẻo không muốn Man Man bị thương, lại không thể làm gì được một thân man lực của nàng, chỉ có thể vây đuổi chặn đường chung quanh, gắng hao hết khí lực của Man Man sau đó đem nàng bắt sống.

Đáng thương những chiến sĩ Già tộc trong miệng Tự Văn Mệnh có kỹ xảo chiến đấu cùng ý thức chiến đấu mạnh nhất, lại lưu lạc đến hoàn cảnh quần bách cứng đối cứng man lực với Man Man.

Cơ Hạo thì bị bốn chiến sĩ Già tộc bao vây.

Bọn họ hai hai một tổ, tay trái cầm khiên, tay phải cầm kiếm, đan xen yểm hộ lẫn nhau, giống như chớp đánh, trong chớp mắt đã hướng Cơ Hạo bổ ra mấy chục kiếm.

Thần niệm của Cơ Hạo khai hỏa toàn bộ, động tác của bốn chiến sĩ Già tộc bị hắn nắm giữ rõ ràng, nhất cử nhất động của bọn hắn thần niệm của Cơ Hạo đều có thể hoàn toàn nắm chắc. Nhưng tốc độ của bản thân Cơ Hạo lại hoàn toàn không thể ứng phó công kích nhanh kinh người của bọn hắn.

Các chiến sĩ Già tộc Kháng Nguyệt quân đoàn, động tác sạch sẽ, lưu loát, không có bất cứ động tác dư thừa nào. Bọn hắn mỗi một bước đều chỉ thẳng chỗ trống của Cơ Hạo, bộ pháp bốn người hội tụ cùng một chỗ, thoải mái bóp chết phương vị Cơ Hạo có khả năng né tránh.

Công kích của bọn hắc càng tiếp cận hoàn mỹ, ít nhất lấy kinh nghiệm chiến đấu của Cơ Hạo, hắc hoàn toàn không bắt bẻ được tỳ vết nào. Mỗi một đòn đều chỉ thẳng yếu hại, mỗi một đòn đều là hướng về phía đem Cơ Hạo bầm thây vạn đoạn mà đến.

Cơ Hạo cầm đao đá màu đen—— đây cũng là một món truyền thừa vu bảo của Kim Ô bộ, chỉ là uy lực xa không bằng thượng cổ trọng khí như kiêu Diệc Thương. Lấy Cơ Hạo thực lực hiện nay, cây đao đá màu đen này hẳn đủ để phát huy ra non nửa uy năng, đối với cường giả cấp Đại Vu cũng có thể tạo thành đủ uy hiếp.

Đao đá màu đen che trái che phải, Cơ Hạo chỉ miễn cưỡng chặn được đòn thứ nhất của bốn kẻ địch, sau đó công kích của bọn hắc liền rơi toàn bộ ở trên người Cơ Hạo. Trái tim, lưng, bụng, gan, tất cả đều là trí mạng yếu hại, trong chớp mắt toàn thân Cơ Hạo đã bị bốn chiến sĩ Già tộc đánh trúng gần trăm lần.

A Bảo luyện chế giáp trụ phun ra thanh quang nhàn nhạt. Từng đóa hoa sen xoay quanh, giống như cự ma đem công kích của chiến sĩ Già tộc cản lại, đem lực đạo đáng sợ bám vào trên lưỡi kiếm của bọn hắc nghiền thành phấn. Chỉ có một bộ phận lực lượng bé nhỏ không đáng kể xuyên thấu qua giáp trụ, đánh ở trên thân thể Cơ Hạo.

Tu vi thân thể bản thân Cơ Hạo đã là tiêu chuẩn vừa đột phá Đại Vu, càng có các thiên địa linh vật như Địa Mạch Nguyên Nhũ rèn luyện cơ thể. Lực phòng ngự cùng sự mềm dẻo của thân thể hẳn càng thêm kinh người. Lực lượng sau khi xuyên thấu qua giáp trụ chỉ làm cơ thịt Cơ Hạo run nhè nhẹ, lại căn bản không thể xuyên thấu qua cơ nhục công kích nội tạng hắc.

“Đốt!” Cơ Hạo rống to một tiếng, không khí xung quanh kịch liệt dâng trào, dây thừng gió vô hình vô sắc bỗng dựng sinh ra, bốn chiến sĩ Già tộc vây công hắc thân thể chợt cứng đờ, cả người bọn hắc bị vô số dây thừng gió trói buộc, động tác của bọn hắc đột nhiên cứng ngắc một phen.

Nha Công bùng nổ, thương thế đã khôi phục nó từ trên vai Cơ Hạo nhảy dựng lên, thân thể chột bành trướng đến mấy trượng, móng vuốt màu đỏ vàng phạm vi vài thước hung hăng chộp xuống, hai chiến sĩ Già tộc không kịp trở tay, rú thảm một tiếng bị Nha Công đem gương mặt cào nát nát, bốn con mắt đều bị móc hết ra.

Dù là đã bị thương nặng, hai chiến sĩ Già tộc bị thương nặng vẫn hoang mang mà không loạn, tấm khiên trong tay bảo vệ chỗ yếu hại, trường kiếm tay phải hung hăng bổ về phía trước, sau đó đập bộ pháp kỳ dị nhanh chóng lui về phía sau. Cơ thịt trên gương mặt bọn hắn đang cấp tốc mấp máy, trong hốc mắt bọn hắn, mơ hồ có vô số sợi tơ thịt mấp máy sinh ra, sinh mệnh lực mạnh mẽ của bọn hắn đang hồi sinh đôi mắt bị moi ra của bọn hắn.

Đại Vu Nam Hoang cũng có lực lượng hồi sinh chi gậy, những chiến sĩ Già tộc sinh mệnh lực càng thêm cường hoành, không có đạo lý không làm được một điểm này.

Nhưng hai chiến sĩ Già tộc trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn mất đi thị lực căn bản không chú ý tới hai con Thần Hỏa Xà, Thần Hỏa Xà tinh tế nhỏ nhỏ dài khoảng một tấc, treo ở trên tai Cơ Hạo giống như hai cái khuyên tai tinh xảo đột nhiên mắt lộ hung quang, toàn thân tản mát ra hơi thở hồng hoang cực kỳ đáng sợ dữ tợn, mang theo hai luồng lửa, phân biệt lao vút lên, lao vào trong miệng bọn hắn.

Theo vết hầu hai chiến sĩ Già tộc, hai con Thần Hỏa Xà vừa mới chào đời không bao lâu, nhưng sợi khí tức hung lệ kia trong huyết mạch đã hoàn toàn kích phát đến thẳng sâu trong thân thể hai chiến sĩ Già tộc.

Há mồm, loài rắn trên cơ bản đều có bản năng thi triển ra cắn nuốt, toàn thân hai con Thần Hỏa Xà phun ra hỏa thần viêm không có gì không đốt được, nội tạng hai chiến sĩ Già tộc hầu như ở nháy mắt đã bị đốt chín một nửa. Tinh huyết trong cơ thể bọn hắn cuộn cuộn không ngừng bị Thần Hỏa Xà cắn nuốt, mà theo tinh huyết hai chiến sĩ Già tộc cấp Đại Vu hội tụ vào, thân thể hai con Thần Hỏa

Xà đang nhanh chóng lớn lên, nhiệt độ ngọn lửa ngoài thân cũng càng lúc càng cao.

Hai chiến sĩ Già tộc rú thảm một tiếng, thống khổ ôm bụng ngã xuống đất.

Hai chiến sĩ Già tộc còn lại hoảng sợ hướng đồng bạn mình nhìn qua. Lần này bọn hãn vốn công phòng hoàn mỹ, đã để lại cho Cơ Hạo một sơ hở trí mạng. Cơ Hạo không nói một lời giơ lên đao đá màu đen, dốc hết toàn lực một lần nữa phát ra Khai Thiên Nhất Kích!

Trước mắt Cơ Hạo, nháy mắt xuất hiện cảnh tượng kỳ dị hoa nở hoa rơi, tinh tú vận chuyển, ánh sao đầy trời lóe lên, một đường cong uyển chuyển nhẹ nhàng đảo qua, hai cái đầu cực lớn bị một đao của Cơ Hạo chặt xuống.

Chiến sĩ Già tộc xung quanh kinh hãi, đồng thời rống giận lên.

Chương 155: Hủy Thuyền

“Sao... Có thể như vậy?”

Thủ lĩnh chiến sĩ Già tộc địa vị rõ ràng cao nhất chấn động rống giận, bốn con mắt cực lớn một lần nữa bành trướng một vòng, nhìn qua càng thêm làm người ta sợ hãi. Hắn lui lại vài bước thoát ly phạm vi công kích của Man Man, đậm chân, tự mình hướng Cơ Hạo lao tới.

Nhìn thấy thủ lĩnh của mình tự mình động thủ, chiến sĩ Già tộc khác nhất thời yên lòng, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Man Man, tiếp tục hướng Man Man vỗ mạnh, chỉ cầu hao hết khí lực của Man Man, đem nàng hoàn hảo bắt sống.

Cơ Hạo cầm lên khiên trên mặt đất một chiến sĩ Già tộc bỏ xuống, tay phải nắm đao đá màu đen, trận địa sẵn sàng đón quân địch nhìn thủ lĩnh Già tộc lao nhanh tới.

Liên tục chém giết bốn chiến sĩ Già tộc, nhìn như thoải mái, nhưng Cơ Hạo đã dùng ra toàn bộ con bài chưa lật. Gã thủ lĩnh Già tộc này, rõ ràng so với chiến sĩ khác mạnh hơn một mảng lớn, hắn thậm chí cũng có thể cứng rắn đỡ được vài lần đại chuỳ của Man Man trọng kích, là biết thực lực của hắn tuyệt đối đáng sợ.

Bóng người chột lóe, khiên ở tay trái Cơ Hạo theo bản năng nghênh đón.

Nhưng khiên chưa đụng tới cái gì, giáp trụ trên người Cơ Hạo đột nhiên bộc phát ra một đạo cường quang, một cú đâm thật mạnh hung hăng rơi ở trên mặt hắn. Cơ Hạo thét lớn một tiếng, trước mắt chột tối sầm, vô số sao vàng lóe lên, thân thể đã bay lên về phía sau, bị một quyền của thủ lĩnh Già tộc kia đánh cho bay lên.

Trong lòng Cơ Hạo gõ chuông cảnh báo mãnh liệt, không nhìn thấy, không nhìn rõ, hắn hoàn toàn không bắt giữ được quỹ tích công kích của chiến sĩ Già

tộc này.

Con người đột nhiên biến thành màu đỏ vàng, Cơ Hạo toàn lực thúc dục Kim Ô Thần Mâu, càng đem thần niệm phóng hết ra ngoài. Thần niệm bao trùm phạm vi cả dặm, Cơ Hạo đột nhiên phát hiện một bóng đen lướt qua bên người, hắt theo bản năng hướng bóng đen kia bổ xuống một đao.

Cổ tay đau đớn, Cơ Hạo miễn cưỡng thấy rõ thủ lĩnh Già tộc kề sát thân thể của mình, hai tay một kỹ năng chi tiết tuyệt diệu, dễ dàng đem cổ tay mình bẻ gãy, đem đao đá màu đen đoạt lấy. Không đợi Cơ Hạo phản ứng lại, thủ lĩnh Già tộc mặt âm trầm, tùy tay đâm một đao về phía ngực Cơ Hạo.

Cơ Hạo chấn động, động tác của gã này sao lại nhanh như vậy? Hơn nữa lực lượng của hắn, thế mà cũng mạnh tới dọa người!

Cơ Hạo đột nhiên hiểu lời của Tự Văn Mệnh, chiến sĩ Kháng Nguyệt quân đoàn người nào cũng có kỹ xảo chiến đấu cùng ý thức chiến đấu đỉnh cấp là khái niệm gì. Vừa rồi hắn đánh chết hai chiến sĩ Già tộc kia, quả thật là người ta quá khinh địch. Cũng là con bài chưa lật của mình quá ra ngoài bọn họ dự kiến.

Nhưng thủ lĩnh Già tộc trước mắt này, Cơ Hạo hoàn toàn vô lực đối kháng.

Hắn không thấy rõ động tác của đối phương, thân thể cũng theo không kịp tốc độ công kích của đối phương, lực lượng của hắn càng không thể so sánh với đối phương.

Toàn diện rơi xuống hạ phong, cho dù giáp trụ trên thân lực phòng ngự kinh người, vẫn bị đối phương vạn gãy cổ tay, có thể thấy được lực công kích của hắn đã vượt qua cực hạn giáp trụ do A Bảo luyện chế.

Đao đá hung hăng cắm xuống, Cơ Hạo thi triển ra Kim Ô Thần Mâu, miễn cưỡng thấy rõ quỹ tích công kích của đao đá.

“Đừng coi thường vu của Nam Hoang chúng ta!” Cơ Hạo hét lớn một tiếng,

há mồm phun ra một dòng máu tươi. Máu tươi giống như thuần di, trực tiếp xuất hiện ở trên đao đá màu đen, truyền thừa vu bảo này của Kim Ô bộ đột nhiên hóa thành một đạo hắc khí, trực tiếp dung nhập thân thể Cơ Hạo, sau đó hắc quang chợt lóe, trên cổ tay bị bẻ gãy của Cơ Hạo, đao đá màu đen đột ngột vươn ra, hung hăng bổ một đao vào trên người thủ lĩnh Già tộc.

Thủ lĩnh Già tộc rất hiển nhiên cả kinh.

Hắn sẽ không xem nhẹ vu của Nam Hoang, nhưng hắn quả thực đối với Cơ Hạo có chút sợ ý —— đứa nhỏ ít tuổi như vậy, cho dù là thiên tài tinh anh nhất bộ tộc cường đại nhất Nam Hoang, hắn có thể nắm giữ bao nhiêu vu pháp? Có thể nắm giữ bao nhiêu vu thuật bí kỹ quý dị?

Nhưng Cơ Hạo thế mà có thể vận dụng khéo léo vu bảo công kích như thế, thủ lĩnh Già tộc thực sự bị đánh trở tay không kịp, đao đá màu đen đột phá giáp trụ của hắn phòng ngự, hung hăng để lại ở trên cánh tay hắn một vết thương sâu tới tận xương.

Đây là truyền thừa vu bảo của Kim Ô bộ, cho dù Cơ Hạo chỉ có thể phát huy ra non nửa uy lực của hắn, uy lực này vẫn mạnh kinh người.

“Tiểu tử giỏi!” Thủ lĩnh Già tộc quát to: “Nguyện ý làm nô lệ của ta không? Làm nô lệ của ta, ta có thể đặc xá người trọng tội giết chết tộc nhân của ta! Thiên phú của người tốt lắm, người, còn có đời đời con cháu của người, đời đời kiếp kiếp làm nô lệ của ta, ta có thể đặc xá tất cả lỗi của người!”

“Xuất vào mặt bà – già mày!” Cơ Hạo mắng một câu cực kỳ thô tục, túi gấm bên hông hắn khẽ động, ba thanh phi đao, hai thanh phi kiếm thu được kéo ra năm đường cong uyển chuyển, lấy thần niệm ngự kiếm, Cơ Hạo khéo léo phát động Khai Thiên Nhất Kích.

Từ phủ kim đan vang lên ‘rắc rắc’, lấy thần niệm ngự kiếm phát động Khai Thiên Nhất Kích, lực cản trả đáng sợ thiếu chút nữa khiến linh hồn Cơ Hạo sụp đổ. Nhưng hắn nghiêng rằng mạnh mẽ phát động một đòn trong tuyệt cảnh này,

hung hăng bổ vào trên người thủ lĩnh Già tộc.

“Mọi rợ đáng giết!” Thủ lĩnh Già tộc thật sự sắp điên rồi!

Bí pháp thần niệm ngự khí! Xem phương pháp tác chiến của Cơ Hạo, hẳn rõ ràng là Vu Nhân chiến sĩ của Nam Hoang, hẳn hẳn là một chiến sĩ bạo lực tác chiến cận thân, mãnh công mới là đặc điểm của hắn. Thần niệm ngự khí... Loại bí pháp cao thâm này, đối với các Đại Vu bộ tộc Nam Hoang không tu nguyên thần mà nói, chỉ có số rất ít vu tể thiên phú dị bẩm cường đại, mới có thể có được thần thông bí thuật như vậy!

Khai Thiên Nhất Kích quả nhiên sắc bén phi phàm, tìm kẽ hở đánh vào, tới thẳng ‘Nhất’ huyền diệu nhất giữa trời đất.

Thủ lĩnh Già tộc thân hình như điện, mạnh mẽ dịch chuyển thân thể, ở trước khi phi đao, phi kiếm đánh xuống, hẳn vận vẹo thân thể, tránh được hai thanh phi đao, hai thanh phi kiếm trong đó chém, nhưng một thanh phi đao cuối cùng mạnh mẽ công kích ở trên một điểm yếu ớt nhất trong nháy mắt đó của hắn, hàn quang dài hơn một trượng hiện lên, trên mặt thủ lĩnh Già tộc bị cứng rắn bổ một cú, hai con mắt bên trái bị ánh đao xay nát, mảng lớn máu tươi không ngừng phun ra.

Thủ lĩnh Già tộc đau đến mức rống thảm ‘ngao ngao’, thân hình hắn lóe lên, Cơ Hạo cũng không kịp phản ứng, cổ đã bị thủ lĩnh Già tộc bóp chặt.

Lực lượng to lớn đáng sợ không thể chống lại gào thét ập tới, cổ Cơ Hạo vang lên ‘rắc rắc’, xương cổ nháy mắt bị bẻ gãy hơn phân nửa, chỉ thiếu chút nữa, toàn bộ đầu Cơ Hạo đã bị thủ lĩnh Già tộc đáng sợ này cứng rắn từ trên vai giật xuống.

“Bắt nạt trẻ con, hay lắm sao?” Thanh âm Tự Văn Mệnh âm u vang lên, hẳn như quỷ my xuất hiện ở sau lưng thủ lĩnh Già tộc, hai tay nhẹ nhàng vỗ ở trên vai thủ lĩnh Già tộc, hai cánh tay thủ lĩnh Già tộc liền sụp đổ.

Tay phải lại nhẹ nhàng vỗ, một chưởng đặt ở trên đầu thủ lĩnh Già tộc, thủ lĩnh Già tộc mạnh mẽ như thế, đánh cho Cơ Hạo hầu như không có sức chống trả nhất thời ‘Phành’ một cái nổ tung, biến thành mảng lớn cát bụi màu vàng phiêu tán.

Cơ Hạo ngã xuống đất, hai tay ôm cái cổ hầu như bị kéo dài thêm một tấc kêu lên quái dị: “A thúc, người đi đâu thế?”

Tự Văn Mệnh cười nhạt, mang theo một tia nghiêm ngặt cùng sát khí lạnh lẽo nói: “Đã động thủ, giết người phải giết hết, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, một người cũng không thể chạy!”

Vừa dứt lời, phía dưới mười tám chiếc thuyền kim loại đồng thời nổ tung, trong tiếng nổ lớn, mười tám con thuyền kim loại đột nhiên sụp đổ thành vô số mảnh vỡ to nhỏ. Lực đánh đáng sợ thối quết đến, cái mai cứng rắn của cự quy cũng bị rạch ra mấy chục vết nứt nho nhỏ.

Chương 156: Lập Bia

Ánh lửa văng khắp nơi, mười tám con thuyền kim loại đồng thời phát nổ, mỗi một con thuyền đều là đáy khoang thuyền nổ tung, lực vụ nổ thật lớn xé nát long cốt của thuyền, đem pháp trận chuyển hóa thiên địa nguyên khí quan trọng nhất trong thuyền phá hủy, phản ứng dây chuyền khiến con thuyền dài đến ba dặm bị nổ thành vô số mảnh vỡ.

Ánh lửa hừng hực, trong mảnh vỡ bắn bay ra có vô số tứ chi tàn phá rải tung ra.

Chiến sĩ Già tộc thân thể cường hãn, thân thể bọn họ bị ném ra thì nguyên lành nhiều một chút, đại khái chỉ là nổ đứt gãy một ít tay chân, cực ít có bị trực tiếp nổ tung.

Phó binh chiến sĩ cường đại thua xa chiến sĩ Già tộc, cho dù đều là tu vi cấp Đại Vu, cường độ thân thể bọn họ cũng nhỏ yếu hơn hai mức độ. Cho nên các phó binh chiến sĩ da đen kia bị nổ bay ra, thân thể cũng vỡ thành mấy chục khối.

Càng có rất nhiều sinh vật hình người làn da màu xanh lục nhạt, bên trên có lượng lớn đốm màu sắc rực rỡ, thuần túy thuộc về nô lệ cấp thấp nhất, bọn họ ở trong ánh lửa vô thanh vô tức bị nổ thành mảnh vụn, hóa thành từng làn khói theo đó phiêu tán.

Trong thành trì của thương đội cao thủ đông đảo, phạm là lực lượng thân thể đạt tới cấp Đại Vu, nhãn lực bọn họ đều cực sâu sắc, trong nháy mắt vụ nổ xảy ra, bọn họ có thể rõ ràng xuyên thấu qua khoang thuyền ‘chậm rãi bành trướng’, ‘chậm rãi vỡ vụn’, nhìn thấy các chiến sĩ Già tộc, phó binh chiến sĩ cùng nô lệ hạ tầng kia trong khoang thuyền là bị nổ tung như thế nào.

Ánh lửa, mảnh vỡ, tiếng kêu rên thê lương, hạm đội Già tộc đặc chí, cao cao tại thượng này, trong nháy mắt đã bị phá hủy.

Chỉ có số cực ít mấy chục tướng lĩnh Già tộc thân khoác trọng giáp, chất lượng giáp trụ hiển nhiên so với người bình thường cao hơn một đoạn, giáp trụ của bọn họ cứu tính mạng bọn hãn. Giáp trụ của bọn hãn bị phá vỡ, trên người bị nổ ra thương thế đáng sợ, nhưng bọn hãn dù sao giữ được cái mạng nhỏ, một đám giã dựa hướng hư không xa xa chạy trốn.

“Trốn không thoát... giết hết!” Tự Văn Mệnh vỗ tay sau lưng, uy nghiêm vô cùng quát to một tiếng.

Có tiếng ‘Leng keng’ thật to, các hộ vệ Quy Linh thương đội ở dưới mười đội trưởng cấp Vu Vương dẫn dắt, không nói một lời hướng chiến sĩ Già tộc cùng phó binh chiến sĩ trong thành trợn mắt há hốc mồm xuống tay độc ác.

Vu trận phòng ngự thành trì mở ra, lực lượng giam cầm cường đại khiến chiến sĩ Già tộc tiến vào trong thành động tác chậm chạp, một thân thực lực nhiều nhất có thể phát huy ra không đến ba thành. Đối mặt Quy Linh thương đội toàn lực chém giết, các chiến sĩ Già tộc này nhiều nhất cũng chỉ chống đỡ thời gian bảy tám hơi thở, liền bị hai gã Vu Vương của thương đội liên thủ chặt đầu.

Cơ Hạo nhìn mà khóe mắt giật giật.

Chiến sĩ Kháng Nguyệt quân đoàn quả nhiên lợi hại, hãn vừa rồi có thể chém giết bốn kẻ địch, thật sự là đã gặp may mắn.

Một chiến sĩ Già tộc cuối cùng bị chém giết, từ trên giai vị cân nhắc, hãn chỉ tương đương với tiêu chuẩn Đại Vu cao giai ở Nam Hoang. Nhưng hãn đối mặt hai Vu Vương liên thủ công kích, cứng rắn ngăn cản mấy chục chiêu, lúc này mới kiệt sức bị giết!

Hãn mỗi một lần phòng ngự, mỗi một lần phản kích, đều là hồn nhiên thiên thành, gần như hoàn mỹ. Hơn nữa cuối cùng bị giết, hãn gần chết phản kích, càng làm một vị Vu Vương bị thương nặng, thiếu chút nữa đem hãn chém đứt ngang hông!

Thực lực đáng sợ như thế, Cơ Hạo yên lặng ở trong lòng đem uy hiếp của chiến sĩ Già tộc nâng cao lên rất nhiều.

Chiến sĩ Già tộc trong thành toàn quân bị diệt, chiến sĩ Già tộc may mắn còn sống trong thuyền kim loại ngoài thành dốc toàn lực hướng ra phía ngoài chạy trốn, nhưng bọn hắn cũng không thể tránh thoát cự quy đuổi giết. Chân đạp hư không, cự quy một bước chính là mấy trăm dặm, tốc độ của nó so với các chiến sĩ Già tộc bị thương nặng kia nhanh hơn rất nhiều.

Cự quy đuổi theo chiến sĩ Già tộc, sau đó hít một hơi thật sâu. Hư không xung quanh hỗn độn một trận, ánh sao bảy màu hóa thành một cái lỗ xoáy cực lớn bao phủ hư không phạm vi trăm dặm. Trong lỗ xoáy ánh sao mờ lung, mười mấy chiến sĩ Già tộc tuyệt vọng rít gào một tiếng, dốc hết toàn lực hướng cự quy phát động một đòn cuối cùng, sau đó thân thể đồng thời bị xay thành mảnh vỡ.

Mười mấy đạo công kích liều mạng rơi ở trên thân cự quy, chỉ là ở trên thân cự quy bắn tung tóe lên mảng lớn đốm lửa, tăng thêm mấy cái vết thương cho mai rùa dày nặng của nó, ngoài ra chưa thể thương đến chút da thịt nào của cự quy.

Hư không hồi phục yên tĩnh. Quy lão tam bọn một đám cao tăng thương đội mặt mày đau khổ tới trước mặt Tự Văn Mệnh, mỗi người hai tay giao nhau đặt ở trước ngực, hướng Tự Văn Mệnh cúi đầu hành lễ thật sâu. Bọn họ một câu cũng không nói, chỉ là tội nghiệp nhìn mũi chân Tự Văn Mệnh.

“Thuyền, là ta nổ; người, là ta giết. Có gì quan hệ với Quy Linh thương đội?” Tự Văn Mệnh cười ôn hòa, không thấy sát ý ngập trời cùng uy nghiêm khôn cùng lúc vừa rồi mười tám chiếc thuyền kim loại bị phá hủy nháy mắt phát ra.

“Nhớ kỹ, các người ba ngày trước đã đi ngang qua nơi này, các người không biết nơi này đã xảy ra bất cứ chuyện gì, mọi chuyện, đều là ta làm.”

Vừa nói, Tự Văn Mệnh vừa vươn tay, hướng về hư không vẫy vẫy tay.

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn thấy, trong vũ trụ cực xa xa, một ngôi sao to bằng nắm tay, toàn thân màu vàng đất, cho người ta cảm giác dày nặng dị thường đột nhiên phun ra một luồng sáng vàng nhạt, kéo dài qua vô lượng hư không chiếu rọi ở trên bàn tay Tự Văn Mệnh.

“Đây là bản mạng vu tinh của ta, ‘Hậu Thổ’ tinh.” Tự Văn Mệnh cười nhìn Cơ Hạo nói: “Tiểu Vu cảnh ôn dưỡng lực lượng truyền thừa kinh lạc, Đại Vu cảnh mở toàn thân vu huyết, Vu Vương cảnh sao, chính là tìm được bản mạng vu tinh của mình, hái một luồng bản mạng vu tinh chi lực tu luyện, tác chiến.”

“Vu Nhân, Tiểu Vu, Đại Vu, lúc tác chiến dựa vào đều là lực lượng thân thể cùng vu lực tích trữ trong cơ thể mình, chỉ có đến Vu Vương cảnh, tìm được bản mạng vu tinh, có thể mượn dùng bản mạng vu tinh lực tác chiến. Có ngoại lực giúp đỡ, một vị Vu Vương vừa mới dẫn tinh nhập thể, một khi phát ra tinh lực, cũng có thể thoải mái đối kháng mấy trăm Đại Vu.”

Tự Văn Mệnh chậm rãi nói, tinh thần lực hùng hậu trầm trọng của Hậu Thổ tinh ngưng tụ ở lòng bàn tay hắc, tinh lực như ánh sáng như sương mù ở lòng bàn tay hắc nhanh chóng ngưng tụ thành thực thể, trong tiếng ‘Vù vù’, một tấm bia đá cao ba trượng dày sáu thước bỗng dựng ngưng luyện ra.

Tấm bia đá thể tích không lớn, nhưng trọng lượng kinh người, Cơ Hạo chỉ tới gần tấm bia đá này, bị trọng lực vô hình bên trên tản mát ra đè không thở nổi. Tấm bia đá quá nặng, trọng lượng kinh người, cho nên nó dẫn tới lốc xoáy trường trọng lực rõ ràng ở xung quanh.

Cơ Hạo xem mà khóe mắt giật giật, chỉ cần một tấm bia đá như vậy, cũng có thể thoải mái trấn áp một đám Đại Vu nhỉ? Tấm bia đá ngưng tụ từ hư không này, cũng có thể coi là pháp bảo trực tiếp vận dụng. Đây là lực lượng thật sự của Vu Vương sao?

Vừa rồi hai vị Vu Vương kia của thương đội, cũng chỉ là bởi vì bọn họ chưa phát ra tinh lực, nếu không chiến sĩ Già tộc kia tuyệt đối không ngăn cản được

lâu như vậy.

Tự Văn Mệnh đem tấm bia đá ném trong hư không, một lực tròng vô hình nâng tấm bia đá, khiến nó lơ lửng ở trong vô số mảnh vỡ của thuyền.

Ngón tay khẽ động, Tự Văn Mệnh ở trên tấm bia đá viết xuống mấy chữ to rồng bay phượng múa:

Kẻ giết người, là Tự Văn Mệnh! Nếu không phục, đến Bồ Phán tìm ta!

Khí chất uy nghiêm lẫn liệt xông thẳng lên hư không, tấm bia đá đột ngột có một cỗ khí tức sinh mệnh cực mạnh dâng trào ra.

Đám người Quy lão tam hướng Tự Văn Mệnh liên tục hành lễ nói lời cảm tạ, sau đó cự quy dùng hết sức bú sữa mẹ, dốc toàn lực hướng sâu trong hư không chạy đi.

Non nửa ngày sau, một hạm đội do mấy trăm chiếc thuyền kim loại tạo thành cuồn cuộn chạy tới, đem tấm bia đá kia bao vây nhiều tầng ở chính giữa. Một chiến sĩ Già tộc hỗn hển đánh một quyền ở trên tấm bia đá, tấm bia đá đột nhiên vỡ tung, gần trăm chiếc thuyền kim loại ở trong vụ nổ hoàn toàn vỡ nát.

Chương 157: Trung Lục

Cự quy đi qua ở trong hư không.

Không có ai biết trong tấm bia đá của Tự Văn Mệnh, lại để lại cho người Già tộc một chút bất ngờ nho nhỏ. Vì tránh đi Kháng Nguyệt quân đoàn có thể đuổi giết, cự quy bất chấp mọi giá ở trong hư không toàn lực chạy trốn, hơn nữa còn như làm trộm, rẽ đông rẽ tây kéo một đoạn đường thật lớn.

Dọc theo đường đi, Cơ Hạo ngồi ở trên cổ cự quy, kiến thức được vô số kỳ cảnh, vô số sinh linh thần kỳ, cũng đụng phải vô số phiêu lưu.

Thiên tai, trong hư không người vĩnh viễn nói không rõ trong nháy mắt tiếp theo người sẽ đụng tới cái gì.

Cự quy từng bị hắc động lỗ xoáy vô hình trong hư không cuốn vào, nếu không phải Vu Vương dám Tự Văn Mệnh liên thủ, cự quy lẫn cả toàn bộ thương đội thành trì đều phải bị nuốt vào.

Có đáng sợ dòng cát thiên hỏa làm sôi trào thổi quét qua, lấy lực phòng ngự cường đại của cự quy, cũng bị đánh cho mình đầy thương tích, một tầng vết chai đao thương bất nhập cũng bị nướng chín.

Có đàn thú hư không điên cuồng liều mạng đột kích, đem cự quy và thành viên thương đội trong thành coi là con mồi. Khác với một lần trước đụng tới đàn thú, một lần này đàn thú hư không yếu nhất cũng là hung thú cấp Tiểu Vu đỉnh phong. Toàn bộ người của thương đội liều mạng tử chiến, Tự Văn Mệnh cũng bị quấy rầy mặt xám mày tro, thương đội cuối cùng mới thoát hiểm mà ra.

Còn có hư không cổ trùng đáng sợ vô thanh vô tức lặng yên đánh úp, một lần này là Cơ Hạo lập công lớn. Nếu không phải hư ảnh trong thần hồn không gian cảnh báo, thần niệm Cơ Hạo kịp thời phát hiện bọn hư không cổ trùng vô hình vô tích kia, toàn bộ người lẫn cự quy của thương đội, người có thể sống sót tuyệt

đôi không vượt qua con số một bàn tay.

Một bước một hiểm, lúc nào cũng có thể toàn quân bị diệt.

Cơ Hạo rốt cuộc đã hiểu, năm đó Cơ Bảo lúc trẻ tuổi, cùng một đoàn cao thủ theo thương đội tới Trung Lục, vì sao sẽ tử thương thảm trọng. Một lần này Quy Linh thương đội thực lực cường đại như thế, vậy mà cũng vài lần thiếu chút nữa ngã xuống, một mảng hư không vô ngần này thật sự là đáng sợ.

Nhưng dọc theo đường đi, ánh mắt lịch duyệt của Cơ Hạo cũng mở rộng thêm rất nhiều. Trong hư không vô biên, có vô số lục địa to nhỏ trôi giạt khắp nơi, cứ quy mỗi lần đi ngang qua những lục địa này, đều sẽ ở bên trên tạm nghỉ một thời gian, đồng thời tiến hành các loại giao dịch.

Tộc đàn kỳ dị muôn hình muôn vẻ, thậm chí các loại thụ yêu, thạch quái, các loại sơn tinh, thủy quái, các loại yêu vật cường đại năm tháng lâu thông linh tính, biến ảo thân người. Phòng kho của Quy Linh thương đội cũng bị các loại đặc sản quý hiếm nhét đầy, trên khuôn mặt trầm trọng của đám người Quy lão tam lại có thêm vài phần tươi cười.

Thời gian cực nhanh, trong hư không không có năm tháng, ước chừng một năm rưỡi sau, trong hư không phía trước một mảng lục địa to lớn non xanh nước biếc, phong cảnh tươi đẹp chợt xuất hiện, toàn bộ lục địa to nhỏ đan xen thú vị lơ lửng ở trong hư không, quay quanh một khối lục địa to lớn không gì so sánh được chính giữa chậm rãi xoay tròn.

Quy lão tam rốt cuộc học ra một hơi. Hắn lớn tiếng cười nói: “Đã đến Trung Lục, các huynh đệ, chúng ta về nhà rồi!”

Các thành viên thương đội đồng thời ngửa mặt lên trời cuồng hoan, mỗi người khàn cả giọng rống to, điên cuồng nhảy điệu múa vui vẻ.

Cơ Hạo lẳng lặng nhìn các tiểu nhị cùng hộ vệ thương đội mừng như điên. Đối với Cơ Hạo mà nói, đây là một đoạn đi chung đường dài đằng đằng, hao phí

của hắn suốt một năm rưỡi thời gian. Nhưng đối với các thành viên thương đội mà nói, bọn họ một đi một về như vậy, đã gần mười năm trôi qua.

Nếu bọn họ lúc xuất phát, đứa nhỏ trong nhà vừa mới sinh ra mà nói, hiện tại con của bọn họ cũng đã lớn không sai biệt lắm với Cơ Hạo.

Cha mẹ già trong nhà bọn họ, mười năm trôi qua, nghĩ hắn nếp nhăn trên trán lại thêm một cái, tóc bạc trên đầu lại nhiều thêm một lọn, bọn họ dựa cửa trông mong con mình có thể sớm ngày bình an trở về, nghĩ hắn ánh mắt lại đã âm đậm đi rất nhiều.

“Du tử thân thương...” Cơ Hạo vừa mới học ra bốn chữ, liền cười cho mặt mình một cái tát nhẹ: “Kẻ chép văn, không được thế. Ha ha! Trung Lục, đây là Trung Lục sao.”

Cách rất xa, Cơ Hạo cũng có thể cảm nhận được một mảng vô biên vô hạn, vô số lực địa tạo thành thế giới rộng lớn tản mát ra khí tức sinh mệnh vô cùng vô tận. Thiên địa nguyên khí cuộn cuộn hóa thành cơn lốc gào thét đánh tới, tốc độ tiến lên của cự quy cũng chậm đi rất nhiều.

Hư không vô ngần thiên địa nguyên khí vốn cực kỳ dư thừa, nhưng Trung Lục hiển nhiên là trung tâm quan trọng nhất của thế giới này, là một nguồn suối thiên địa nguyên khí quan trọng nhất của thế giới này, mỗi giờ mỗi khắc đều có lượng thiên địa nguyên khí từ Trung Lục nảy sinh, tự phát hướng về nơi thiên địa nguyên khí không đủ khuếch tán ra.

Như thế càng tới gần Trung Lục thế giới, thiên địa nguyên khí biến thành cơn lốc lại càng thêm chảy xiết, cuồng bạo. Cũng chỉ có cự quy sinh linh to lớn cường đại như vậy, mới có thể ở trong gió lốc như thế ổn định thân thể, không ngừng phá vỡ cương phong nguyên khí vững bước đi tới.

Cơ Hạo âm thầm tính toán một phen, không có thực lực cấp Vu Vương đỉnh phong, con dân bộ tộc trong đông tây nam bắc tứ hoang tầm thường, căn bản đừng nghĩ từ trong hư không tới gần Trung Lục thế giới nửa bước!

Cơ lốc xé rách thân thể cự quy, sóng gió như thực chất phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ ma sát vết chai cùng mai rùa của cự quy, phun ra vô số đốm lửa, ở phía sau cự quy kéo ra ánh lửa chói mắt dài đến ngàn dặm.

Xa xa gần gần, có mấy trăm sinh linh thần kỳ thể tích tương đương cự quy, thậm chí so với cự quy càng thêm khổng lồ đang xé rách cương phong, từng bước một hướng Trung Lục thể giới xuất phát. Phía sau mỗi một sinh linh cực lớn đều là một cái đuôi lửa thật dài, càng là thân hình to lớn, đuôi lửa lại càng dài.

Cơ Hạo chấn động nhìn chung quanh, đây là cảnh tượng hùng kỳ cỡ nào.

Trong hư không mênh mông, hàng trăm sinh vật to lớn lưng gánh thành trì to nhỏ, còn có quần thể cung điện rộng lớn hoa lệ, từng bước một phá vỡ cương phong, hướng về thể giới phong cảnh tươi đẹp chính giữa chậm rãi tiến lên.

Hắn theo bản năng giang đôi tay, hướng về phương hướng Trung Lục thể giới ôm lấy. Chỉ cần tất cả trước mắt chứng kiến, đã khiến Cơ Hạo say mê Trung Lục thật sâu, mê thể giới thần kỳ khó có thể hình dung này.

“Ta, nên ở đây, khiến cái tên Thanh Long vang vọng toàn bộ thiên địa!” Cơ Hạo theo bản năng lẩm bẩm: “Kiếp trước, cái gọi là nhân loại mạnh nhất? Ha ha, một Tiểu Vu cũng có thể trong khoảnh khắc nghiền nát mình. Nhưng một kiếp này, nhân loại mạnh nhất sao? Rất có ý tứ!”

Một tiếng nổ truyền đến, Cơ Hạo hoảng sợ hướng bên trái nhìn lại, hắn kinh sợ mở to hai mắt nhìn:

Hắn nhìn thấy một người khổng lồ cao ngàn dặm, hai tay nâng một khối lục địa loại nhỏ phạm vi vạn dặm, thể như chẻ tre bổ ra nguyên khí cương phong, nhanh chóng hướng Trung Lục thể giới sải bước chạy như điên. Chỉ nháy mắt thời gian, người khổng lồ này đã khiêng khối lục địa kia chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Điều này, điều này, điều này...” Cơ Hạo lú lười, một lúc lâu nói không ra lời.

“Đó là hậu duệ của đại thần thiên đình thượng cổ Khoa Nga thị... Hiện nay thiên đình điêu linh, không còn khí tượng thượng cổ nữa, thần linh thiên đình phần nhiều là lén hạ giới chơi đùa. Đây là vị địa chủ nào có tiền, trả giá cao mời Khoa Nga thị đi ngoại vực tinh không, thu thập lục địa cho bọn họ xây dựng nhà cửa của mình?”

Tự Văn Mệnh lặng yên xuất hiện ở phía sau Cơ Hạo, nhìn người khổng lồ kia đi xa cười nói.

Trong đầu Cơ Hạo vang ‘Ong ong’ một lúc, mắt trong chốc lát cũng đỏ lên.

Thiên đình!

Cổ thần!

Địa chủ nào, có thể tiêu tiền thuê thần linh thiên đình giúp mình làm khổ lực?

Trung Lục, thật sự là một thế giới điên cuồng!

Chương 158: Ốc Thổ

Chỉ cần phá vỡ nguyên khí cương phong mép ngoài Trung Lục, thật sự tiến vào Trung Lục thế giới, đã tiêu phí một tháng thời gian của cự quy.

Trong một tháng, Cơ Hạo ngồi ở trên cổ cự quy, nhìn bốn phương tám hướng càng ngày càng nhiều sinh linh to lớn không ngừng xuất hiện. Long, phượng, quy, kỳ, thậm chí các loại chim quý thú lạ không gọi được tên, đều là hồng hoang dị chủng hình thể khổng lồ, lưng đeo gia sản to nhỏ hướng Trung Lục thế giới xuất phát.

Hắn cũng gặp được, ở nguyên khí cương trong gió, có quy khuông kinh người kim loại hạm đội gian nan bốn ba đi dạo. Tại kia chút kim loại hạm đội thượng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ngu tộc cùng Già tộc chiến sĩ thường lui tới.

Cách rất xa, Cơ Hạo cũng có thể cảm nhận được sự kiêu căng cao cao tại thượng, quan sát chúng sinh trên thân các dị tộc ác quỷ ba mắt, bốn mắt đó.

Khác với trong hư không vô biên, một lần này những con thuyền kim loại kia chỉ là từ rất xa tuần tra mà qua, trái lại không có tới gần yêu cầu nộp thuế cái gì. Cơ Hạo còn mang theo một chút chờ mong nho nhỏ, hy vọng những người này chạy đến gây sự, kết quả lại là thất vọng.

Gian nan xuyên qua tầng cương phong, thật sự đặt chân Trung Lục thế giới, Cơ Hạo cảm thấy đôi mắt của mình không đủ dùng.

Rất nhiều cái gọi là quy tắc vật lý hãn kiếp trước quen thuộc, ở nơi này hoàn toàn mất đi hiệu lực. Quá nhiều cảnh tượng kỳ quái, hoàn toàn đảo điên thường thức của Cơ Hạo.

Ví dụ như nói vừa tiến vào Trung Lục thế giới, cự quy đi ngang qua một vùng biển. Không có bất cứ gì gửi gắm, cứ như vậy cô đơn treo ở giữa không

trung biển lớn. Nước biển xanh thẳm long lanh, các loại sinh vật biển bên trong cái gì cần có cũng có, trên mặt biển còn có đá ngầm cùng đảo nhỏ nổi.

Vô số con cá to lớn ở trong biển tự do bơi lội chơi đùa, bỗng dưng một đàn hổ kình gào thét đánh tới, đàn cá đông đúc hoảng sợ chạy tán loạn, có bị cá lớn áp sát ra sức nhảy, đột nhiên nhảy cao cao ra khỏi mặt nước, sau đó liền theo gió mạnh trong hư không bay lên xa xa, trực tiếp bay qua một mảng biển lớn này, rơi vào trong hải dương trên mấy khối đại lục bên cạnh.

Hắn cũng gặp được một tòa đại lục trên không đẹp đẽ, giống như vòng cổ ngọc trai, mấy ngàn ngọn núi lơ lửng đẹp tuyệt trần xếp thành hàng chữ Nhất.

Giữa những ngọn núi đó có thác nước bay như rồng, cột nước màu trắng gào thét lui tới, giăng khắp nơi ở giữa không trung. Rồng nước cuộn cuộn lấy một loại phương thức không thể tưởng tượng, người thường không thể lý giải, từ một ngọn núi bay lên không đến một ngọn núi khác, sau khi hội tụ càng nhiều thác nước, lại lao về phía một ngọn núi tiếp theo.

Giữa mấy ngàn ngọn núi bạch long bay múa, cuồng phong thổi qua, mảng lớn hơi nước phun trào, trên trời cao ánh mặt trời rải xuống, trên một mảng đại lục này tất cả đều là cầu vòng lóng lánh.

Tiếng kêu dài ‘Rúc rúc’ không dứt bên tai, từng đám đông tiên hạc toàn thân trắng xóa trong miệng ngâm các loại cổ linh chi, kết đàn kết đội bay qua không trung. Đám tiên hạc này thân hình cực lớn, cánh giang ra cũng ở khoảng trăm trượng, bọn nó chậm rãi bay qua hư không, từ một đại lục bay đến một đại lục khác, bên người thỉnh thoảng có mảng lớn mây tía giống như thủy triều lướt qua.

Bọn tiên hạc này thần thái ngạo nghễ, tư thế phi hành phiêu dật tuyệt luân, bọn nó bay qua bên người cự quy, lại không bối rối chút nào.

Quy lão tam cười lớn hướng không trung ném ra mười mấy vại rượu lâu năm, liền có mấy con hạc già lông chim đỉnh đầu màu đỏ tươi như máu bay vút xuống, vui vẻ dùng cái mỏ dài xuyên thấu vại rượu, nuốt từng ngụm từng ngụm

rượu ngon. Rất tự nhiên, cỏ linh chi cực lớn trong mỏ bọn nó ngậm liền ùn ùn rơi xuống, bị hộ vệ thương đội cười vui đoạt vào tay.

Cơ Hạo xem rất thèm thuồng, những cây cỏ linh chi này mỗi một cây đều to cả trượng, toàn thân linh khí quanh quần, đầy đặn ngon dị thường, cũng không biết là linh vật thiên địa tinh hoa uẩn dưỡng bao nhiêu năm. Mấy thứ này đối với con người mà nói, chính là đại bổ vật.

Hắn lập tức cũng lấy ra một vại rượu, hung hăng ném về phía một con hạc già. Rất thuận lợi, một cây thanh chi trong mỏ con hạc già cũng rơi xuống, bị Cơ Hạo ôm vào trong lòng. Thanh chi hình dạng như đầu như ý vừa mới vào tay, liền ‘bốp’ một cái vỡ ra. Từng luồng thủy khí cỏ linh chi màu xanh tím không ngừng tiến vào thất khiếu Cơ Hạo, nhất thời Cơ Hạo chỉ cảm thấy linh hồn ấm áp, lực lượng linh hồn nhanh chóng gia tăng hơn phân nửa.

“Hay!” Cơ Hạo mừng rỡ nhe răng trợn mắt, vội vàng đem đóa thanh chi trân quý này nhét vào túi gấm bên hông.

“Thật kì!” Cơ Hạo, Quy lão tam ở nơi này dùng thủ đoạn xảo diệu trao đổi cỏ linh chi với đàn hạc, Man Man ở bên nhìn những con bạch hạc thể tích cực lớn kia, đã sớm thèm nước miếng chảy ròng ròng.

Tự Văn Mệnh vừa không trông coi, Man Man đã như con khỉ, nhảy bắn một cái lao lên cao mấy trăm trượng, nặng nề đáp ở đỉnh đầu một con hạc lớn, nhấc lên trần sơn chùy muốn đập về phía đầu con hạc lớn.

Đốt đàn nấu hạc, cùng lắm cũng chỉ thế này thôi. Cơ Hạo không biết nói gì thờ dài, vội vàng kêu lên: “Man Man, đàn chim này tặng ta thứ tốt, tha bọn nó đi. Muốn ăn thịt, trong kho cũng không thiếu thịt thú ngon đâu.”

Man Man ngẩn ngơ, thờ dài một hơi nặng nề, xoa đầu con hạc to thất kinh thờ dài: “Nhưng các người bộ dạng đẹp như vậy, ta chỉ là muốn nếm thử thịt các người ngon hay không thôi.”

Lắc đầu, Man Man vẫn buông tha con hạc lớn bị nàng nhìn trúng, phi thân nhảy xuống. Nhưng nàng cũng không buông tha người ta mà không được gì, lúc rời khỏi, nàng thuận tay từ trên cánh đại hạc nhổ xuống một cái lông chim dài nhất cứng rắn nhất, giống như dương dương đặc ý vác cờ xí khiêng ở trên vai.

Bị mạnh mẽ nhổ mất một cái lông, con hạc lớn sợ hãi kêu loạn lên ‘Cạc cạc’, vỗ cánh chật vật đào tẩu. Con hạc lớn này vừa kêu la, bạch hạc khác cũng đều ùn ùn đẩy nhanh tốc độ, nhanh chóng rời xa cự quy.

Cơ Hạo nhìn đám hạc lớn kết đàn kết đội kia bay nhanh đi xa, hướng tới một đại lục mây mù che phủ xa xa bay đi. Cách thật xa, Cơ Hạo mở ra Kim Ô Thần Mâu, phát hiện trên đại lục đó khắp nơi linh quang lóe lên, nơi nơi đều có các loại dược thảo nhiều năm.

‘Vù’ một tiếng, đàn hạc vừa rời khỏi, một đạo kim quang đã từ đỉnh đầu cự quy lướt qua.

Cơ Hạo mắt sắc, miễn cưỡng thấy rõ đó là một con Kim Sí Đại Bằng giang cánh hơn trăm dặm. Mang theo một tia kiêu căng, một tia cuồng vọng, một tia kiêu căng trên trời dưới đất mình ta độc tôn, con đại bằng này nhìn cũng không nhìn cự quy một cái, tốc độ kinh người nháy mắt đi xa.

Cơ Hạo âm thầm tính toán một phen tốc độ phi hành của con đại bằng này, kinh hãi phát hiện tốc độ nó ít nhất so với cự quy bốn lần nhanh hơn trên trăm lần. Thần tốc như thế, không hổ là hồng hoang thần cầm sở trường phi hành di chuyển nhất giữa trời đất trong truyền thuyết.

Nơi này chính là Trung Lục, trung tâm thiên địa, vô thượng ốc thổ, nơi thần kỳ nhất thế gian.

Cơ Hạo ngừng thở, tham lam thưởng thức từng màn kỳ cảnh không thể giải thích, lại thật sự tồn tại xung quanh.

Cự quy từng bước một thành thành thật thật bốn lần về phía trước, lướt qua

từng khối lục địa, cuối cùng ngừng lại ở một khối lục địa tên là ‘Điền Lễ’.

Cự quy tứ chi vững vàng đáp xuống đất, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài thoải mái. Điền Lễ, đây là chỗ tổng bộ của Quy Linh thương đội, đến nơi này, thương đội đã thật sự về nhà. Nghe được tiếng rống dài của cự quy, trong nhà gỗ bốn phương tám hướng, vô số nam nữ già trẻ vui vẻ đi ra đón.

Ba người bọn Cơ Hạo không tham gia bữa tiệc chúc mừng bọn Quy lão tam tổ chức, ở dưới sự dẫn dắt của Tự Văn Mệnh, bọn họ cưỡi Nha Công rời khỏi Điền Lễ, tiếp tục hướng khối đại lục trung tâm nhất của Trung Lục thế giới bay đi.

Chương 159: Văn Minh

Trung Lục thế giới quá mức rộng lớn, lấy tốc độ Nha Công toàn lực phi hành, còn có Tự Văn Mệnh thi triển vu pháp thần thông gia tăng chạy đi, vẫn hao phí hơn một tháng thời gian, Cơ Hạo mới chính thức bước lên khối lục địa trung tâm to lớn không gì so sánh được chính giữa Trung Lục thế giới.

Từ trên lưng Nha Công nhảy xuống, thân thể nặng nề đáp xuống đất, trên đất là đất đen màu mỡ đến chảy dầu, Cơ Hạo đi giày rơm lá cỏ nhỏ bện thành, đất đen màu mỡ bao phủ bàn chân Cơ Hạo, một loại cảm giác kỳ dị thần nhiên sinh ra.

Cơ Hạo lẳng lặng thể ngộ loại cảm giác này.

Hai chân đạp ở trên mảnh đất này, Cơ Hạo cảm thấy mình như một hạt giống rơi vào đất, được đất đai phì nhiêu dịu dàng bao lấy, một lực lượng hùng hậu, cổ xưa cường đại quay quanh bên người. Đây là một mảnh đất xa lạ như vậy, nhưng Cơ Hạo ở nơi này cảm nhận được một loại hương vị ‘nhà’, một loại khí tức ‘khởi nguyên’.

Man Man không tìm không phổi ném đại chuỳ, cười lớn ‘ha ha’ ở xung quanh chạy tới chạy lui. Trên Trung Lục đại địa rất nhiều hoa cỏ chủng loại đều khác với Nam Hoang, Man Man gặp một cây cỏ nhỏ chưa từng gặp, đều có thể vui vẻ đánh giá cả buổi.

Tự Văn Mệnh đứng ở bên người Cơ Hạo, tươi cười thân thiện nhìn hắn, cũng chưa lên tiếng quấy rầy hắn cảm ngộ.

Qua hồi lâu, hồi lâu, Cơ Hạo mới chậm rãi mở mắt, hắn cảm thấy, mình và khối đại địa này tựa như đã có thêm một loại liên hệ thần bí. Toàn bộ thân thể và linh hồn hắn tựa như cũng trở nên dày nặng hơn rất nhiều, thiên địa nguyên khí liên hệ giữa hắn cùng thiên địa cũng trở nên càng thêm chặt chẽ.

“A thúc, trên người ta tựa như đã xảy ra một ít biến hóa kỳ diệu.” Cơ Hạo nhìn Tụ Văn Mệnh, rất thành khẩn nói: “Trung Lục thế giới, quá thần kỳ.”

“Trung Lục là trung tâm thiên địa, một phương thiên địa này lúc ban đầu mở ra, nhân tộc chúng ta, chính là khởi nguyên như thế.” Tụ Văn Mệnh ôn hòa nói: “Rất nhiều tộc nhân sinh ra ở Trung Lục, cả đời cũng không có cảm ngộ rõ ràng như người. Người có thể có thể ngộ như vậy, thiên phú của người vượt qua xa xa phán đoán lạc quan nhất của ta, như vậy tốt lắm, thật sự tốt lắm.”

Tụ Văn Mệnh cười ngồi xuống, cầm lên một vốc bùn đất đen sì, dùng sức vo thành một cục bùn nho nhỏ.

“Hạo. Người có thể cảm nhận được ý chí bốn nguyên nhất của vùng thiên địa này, thật quá tốt. Người nhất định phải nhớ kỹ, mảnh đất này thuộc về chúng ta.” Tụ Văn Mệnh rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “Chủ nhân mảnh đất này, là chúng ta, mà không phải bất cứ chủng tộc nào khác. Bởi vì chúng ta huyết mạch, cùng cái này khối thổ địa vĩnh cửu ngay cả ở tại cùng nhau, không có người có thể đem bọn họ phân cách khai.”

Cơ Hạo nhìn Tụ Văn Mệnh, chậm rãi gật gật đầu.

Man Man đang túm lấy một con thú nhỏ ấn ngã xuống đất, dùng sức muốn cạy cái miệng con thú nhỏ, muốn xem nó là ăn cỏ hay là ăn thịt tò mò quay đầu lại, hướng Cơ Hạo cùng Tụ Văn Mệnh nhìn thoáng qua.

Không khí giữa hai người đặc biệt thần thánh, nghiêm túc, Man Man chớp mắt một cái, không thềm để ý đem lực chú ý đặt hết ở trên thân con thú nhỏ.

“Nha, răng của người là phẳng? Đại ca nói, răng phẳng đều là ăn cỏ... Ở Nam Hoang, chưa từng gặp người loại tiểu gia hỏa này đâu, người thích ăn cỏ gì?” Trong nháy mắt tiếp theo, một bó cỏ dài to đủ để nghẹn chết con thú nhỏ này đã bị Man Man nhét lung tung vào miệng nó.

Tụ Văn Mệnh dở khóc dở cười gọi một tiếng, đem Man Man gọi về, đồng

thời cũng giải cứu con thú nhỏ xui xẻo này. Hẳn cũng không thi triển vu pháp, mà là mang theo hai người hướng tới trung bộ đại lục, sau khi hành tẩu mấy trăm dặm, xung quanh liền xuất hiện ruộng đất nhân công đã từng điều chỉnh.

Từng khối từng khối ruộng đất trải ra chỉnh tề, giữa ruộng đất có chồi màu xanh lục nhô ra rải rác. Xa xa gần gần, có lão nhân cùng phụ nhân trên thân quần da thú ngồi xổm ở đồng ruộng, đang cẩn thận đem chồi giữ cỏ đại bỏ.

Nhìn thấy ba người bọn Cơ Hạo, mọi người đang làm việc đều đứng lên, cười hướng bọn họ chào hỏi tiếp đón.

Tự Văn Mệnh cười hướng bọn họ hạ thấp người hành lễ, rất là quen thuộc kéo gần quan hệ nói: “Đây là trồng mạ non sao? Xem ra bộ dạng không tệ nha. Khai khẩn một mảnh ruộng đất lớn như vậy, bộ lạc các a thúc xem ra rất thịnh vượng nha!”

Trong con người Cơ Hạo hào quang màu đỏ vàng chợt lóe, hẳn hướng xung quanh nhìn, như Tự Văn Mệnh nói, ruộng đất xung quanh cộng lại đại khái có thể có quy mô mấy chục vạn mẫu. Nơi này đất đai như thế phì nhiêu, thiên địa nguyên khí dư thừa như thế, mỗi một mẫu đất sản lượng lương thực khẳng định không ít.

Ở Nam Hoang, bộ lạc càng nhiều dựa vào săn bắn thu hoạch thực vật, nhưng ở Trung Lục, đã xuất hiện bộ lạc nông canh quy mô lớn sao? Mấy chục vạn mẫu ruộng đất, bộ lạc này có thể có mấy vạn người nhỉ? Thật là một đại bộ lạc thịnh vượng.

Tự Văn Mệnh cũng không vội đi, mà ngồi xổm trên ruộng, hứng thú dâng trào thảo luận kinh nghiệm gieo trồng mạ non với mấy lão nhân. Từ gieo hạt, bón phân, làm cỏ, mãi cho đến tưới, đuổi chim sâu bệnh vân vân, về chuyện trong ruộng đất Tự Văn Mệnh đều có thể nói êm tai, hiển nhiên hẳn ở trên việc làm ruộng cũng là một hảo thủ.

Cơ Hạo cười đứng ở bên người Tự Văn Mệnh, lắng nghe hẳn trao đổi với các

lão nhân.

Tuy không biết Tự Văn Mệnh vì sao phải dừng lại ở đây, nhưng Cơ Hạo biết, Tự Văn Mệnh tuyệt đối sẽ không làm chuyện không có ý nghĩa. Cho nên, hắn lẳng lẳng lắng nghe, cẩn thận quan sát.

Man Man bỏ lại hai thanh đại chuỳ, ‘Hi hi ha ha’ chạy tới một bên, không bao lâu, nàng không biết từ đâu kiếm được một con bò già tới, ngã trái ngã phải cười ở trên lưng con bò già, rất cố gắng xoay người, muốn túm chặt cái đuôi con bò già chơi đùa.

Mấy lão nhân nhìn thấy bộ dáng ngây thơ của Man Man như vậy, nhất thời cũng cười lên ‘ha ha’, trong ánh mắt tràn ngập hiền lành.

Có lẽ là Tự Văn Mệnh quen thuộc đối với việc trồng trọt, hoặc là Man Man ngây thơ tranh thủ được hảo cảm của các lão nhân, dù sao không bao lâu, mấy lão nhân liền nhiệt tình mời ba người bọn Cơ Hạo đi bọn họ bộ lạc ngừng lại nghỉ ngơi một chút.

Tự Văn Mệnh cười tiếp nhận rồi các lão nhân mời, ba người đi theo các lão nhân, theo đường nhỏ bằng phẳng của đồng ruộng đi mấy chục dặm, xuyên qua một mảng rừng cây nhỏ, đi tới một cái bộ lạc xây dựng ở chỗ ngoặt sông.

Nhà gỗ nhỏ chình tề theo lòng sông sắp xếp ra, bộ lạc này có mấy vạn con dân quy hoạch hợp lý, bộ lạc vây trong tường gỗ thấp bé, đường đều là dùng đá phiến trải thành, rất sạch sẽ, ít nhất so với các bộ lạc Nam Hoang sạch sẽ hơn rất nhiều.

Trong bộ lạc có đám trẻ con tụ tập cùng một chỗ, hoặc là vung quyền múa gậy, hoặc sửa sang lại các loại nông cụ khí giới, hoặc là nuôi nấng đàn gia cầm thuần dưỡng đông đúc. Khiến da đầu Cơ Hạo phát tê là, còn có một số trẻ con tuổi khá lớn chút, đang ở dưới sự dẫn dắt của lão nhân tóc trắng xoá, ở trên cát đất dùng cành cây viết từng văn tự đơn giản, phong cách cổ xưa.

Văn tự!

Không phải phù văn có thể thông quỷ thần, có lực lượng thần kỳ không lường được, mà là văn tự, người thường cũng có thể học tập văn tự.

Ở Nam Hoang, văn tự nguyên thủy nhất chỉ là bí mật truyền thừa ở giữa vu tế từng thế hệ, chỉ có thể dùng để viết một số từ ngữ đơn giản nhất. Nhưng ở Trung Lục thế giới, trong một cái bộ lạc hẻo lánh nhất, bọn họ đã có ý thức hướng một thế hệ tiếp theo truyền thụ tập thể văn tự.

Đây là văn minh!

Thân thể Cơ Hạo khẽ run rẩy, lông tóc cả người dựng thẳng lên. Hắn giờ mới chính thức ý thức được, hắn thật sự rời khỏi Nam Hoang, một cước bước vào một cái thế giới khác hẳn Nam Hoang.

Chương 160: Tri Thức

“Hắc, con ngỗng thật to béo! Một ngày có thể có một quả trứng không?” Đi ở trên đường phố sạch sẽ, Tụ Văn Mệnh mặc áo vải thô hoàn toàn giống như là một đại thúc nhà nông, thò tay xách lên một con ngỗng béo lắc lư đi qua ven đường, dùng sức sờ sờ mông nó.

“Có thể, đám gia súc bộ lạc chúng ta đều rất khỏe mạnh.” Một lão nhân cười đến mặt đầy nếp nhăn, yêu quý vô cùng vuốt ve lông con ngỗng béo trên tay Tụ Văn Mệnh: “Chúng nó, mỗi ngày đều có thể cho một quả trứng, bọn trẻ con ăn, cũng sẽ trở nên khỏe mạnh.”

Tụ Văn Mệnh bỏ con ngỗng béo xuống, sóng vai đi cùng với mấy lão nhân, vừa đi vừa cười nói liên tục nói chuyện tào lao.

Từ bộ lạc có bao nhiêu dân cư, có bao nhiêu tráng đinh bao nhiêu trẻ con, năm trước mới sinh bao nhiêu đứa bé, lại có bao nhiêu đứa bé không có thể sống qua tai bệnh chết non, bộ lạc mới khai khẩn bao nhiêu mẫu ruộng đất, năm nay có thể kiếm được bao nhiêu lương thực vân vân, một bộ lạc hằng ngày rất nhiều công việc, Tụ Văn Mệnh và các lão nhân luôn có thể tán gẫu được với nhau.

Dần dần, Cơ Hạo cũng nghe tới mức nhập thần.

Tụ Văn Mệnh tuy là đang nói chuyện phiếm với các lão nhân, nhưng trong lời nói của hắn, thỉnh thoảng sẽ toát ra một số thứ mới.

Ví dụ như nói như thế nào để cỏ dại trong ruộng đất bớt đi, như thế nào khiến càng nhiều hạt giống nảy mầm, như thế nào để gia cầm bộ dạng béo hơn, như thế nào tránh được một số dịch bệnh gia súc nào đó, thế nào mới có thể dệt ra lưới đánh cá rắn chắc hơn thực dụng hơn, một ít nông cụ càng thêm thuận tiện sử dụng chế tạo như thế nào vân vân.

Thậm chí Tụ Văn Mệnh còn thuận miệng phun ra cho các lão nhân vài

phương thuốc có sẵn, có giúp sản phụ trị liệu khí huyết chứng hư, có xua tan ký sinh trùng trong cơ thể, cũng có trị liệu trẻ con đêm khóc co giật. Mấy lão nhân như lấy được chí bảo, vội vàng đem phương thuốc Tự Văn Mệnh nói ra nhớ thật kĩ trong lòng.

Cơ Hạo còn chú ý tới, có một lão nhân đã tung chân, dùng tốc độ nhanh nhất hướng nhà gỗ lớn nhất chính giữa bộ lạc chạy đi.

Dựa theo quy củ Nam Hoang, nhà gỗ lớn nhất chính giữa bộ lạc là chỗ ở của vu tế cùng trưởng lão địa vị cao nhất trong bộ lạc, xem ra Tự Văn Mệnh đã khiến bộ lạc này coi trọng. Phải dựa theo đãi ngộ của khách quý, do các vu tế cùng trưởng lão tự mình tiếp đãi.

Không bao lâu, mười mấy vu tế cùng trưởng lão liền theo đường phố đi lên đón, nhiệt tình chào hỏi với Tự Văn Mệnh.

Cơ Hạo rất nghiêm túc đánh giá những lão nhân tóc trắng xoá này. Khác với các vu tế bộ tộc ở Nam Hoang, những lão nhân này ăn mặc rất sạch sẽ. Dung mạo cũng càng thêm đoan trang ôn hòa, khí tức trên người cũng càng thêm ôn hoà hiền hậu nhân từ hơn chút.

Thậm chí vu lực trên người bọn họ tản mát ra cũng rất khác với các vu tế bộ tộc ở Nam Hoang.

Vu tế Nam Hoang càng thêm am hiểu câu thông quỷ thần trong núi rừng, có thể khống chế các loại yêu quái quỷ quái, độc trùng mãnh thú, cho nên khí tức trên người sắc bén hung dữ, một số lão vu tế chịu các khí âm tà xâm nhiễm, bộ dạng bản thân cũng như lệ quỷ, đủ để dọa khóc trẻ con.

Nhưng các vu tế cùng trưởng lão trên Trung Lục đại địa, khí tức vu lực bọn họ càng thêm ‘sạch sẽ’. Lực lượng của bọn họ càng thêm tiếp cận các loại thiên địa nguyên khí bốn nguyên dao động. Vu pháp thần thông bọn họ am hiểu, hiển nhiên cũng không phải chung một con đường với Nam Hoang.

Cùng xuất hiện với những vụ tế cùng trưởng lão này, còn có các chiến sĩ địa vị cao nhất trong bộ lạc. Cơ Hạo cũng theo bản năng đem bọn họ và người mình quen thuộc tiến hành đối chiếu, các chiến sĩ bộ lạc này khí tức càng thêm ôn hòa, mộc mạc, tuy trong đó cũng có Đại Vu rất cường đại, nhưng bọn họ không có loại khí thế bức người sắc bén mũi nhọn kia trên thân chiến sĩ bộ tộc Nam Hoang.

“Bộ lạc dã nhân cùng nông canh văn minh chênh lệch là ở đây.” Cơ Hạo cẩn thận quan sát hồi lâu, lắc đầu ‘khanh khách’ vụng trộm vui vẻ.

Tự Văn Mệnh có lực tương tác làm lòng người ta hướng tới, hẳn nói hai ba câu với các trưởng lão, vụ tế đó liền đã biến thành lão bằng hữu, mọi người cười nói vui vẻ không ngừng. Người của bộ lạc này đã đem ba người bọn Cơ Hạo coi là bằng hữu tốt nhất để đối đãi.

Ở thời điểm đại trưởng lão bộ lạc nhiệt tình mời ba người bọn Cơ Hạo hưởng thụ tiệc rượu, xa xa đột nhiên truyền đến đại phiến tiếng động lớn xôn xao thanh. Cùng với sột ruột xúc tiếng bước chân, mười mấy tên thể trạng cường tráng đại hán chạt vật khiêng vài cái cả người là máu, làn da trắng thanh hắc sắc nam tử cuồng chạy vội tới.

Cách thật xa, một đại hán đã thất kinh kêu to lên: “Cứu mạng, mau cứu mạng! Thiết Sơn huynh đệ bọn họ bị rắn nước độc cắn, sắp tắt thở rồi. Ta mấy ngày hôm trước đã nói, trong sông không biết từ nơi nào toát ra một đàn rắn độc, các người đều không tin!”

Một đám đại hán bồn tẩu như gió, rất nhanh đã khiêng mấy đại hán bị rắn độc cắn bị thương chạy tới.

Đại hán bị thương bên hông còn treo cái sọt lớn trúc bên thành, bên trong còn có cá sống đang nhảy lên. Rất hiển nhiên, mấy người bị thương này là lúc ở bờ sông đánh cá, không cẩn thận bị rắn độc cắn bị thương.

Hơn nữa những con rắn độc đó hình thể thật sự không nhỏ, vết răng nọc cắn

bị thương to cỡ ngón tay người trưởng thành, đang không ngừng trào ra bên ngoài huyết tương màu đen.

“Mau, cứu mạng, đại trưởng lão, Đại Vu tể, mau cứu mạng!” Một đám đại hán mồm năm miệng mười kêu to, trông mong nhìn mấy lão vu tể bên hông treo túi da thú cực lớn.

Mấy lão vu tể vội vàng vây quanh người bị thương, sau khi kiểm tra một phen, bọn họ đồng thời vẻ mặt khó coi lắc lắc đầu.

“Độc tính quá mãnh liệt, đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng, không kịp cứu trị rồi!” Một vu tể cao tuổi nhất cay đắng nói: “Nghĩ cách, đem đàn rắn độc đó tiêu diệt đi. Độc tính này quá mạnh, căn bản không kịp cứu chữa.”

Cơ Hạo che ở trước mặt hai đại hán, ngồi xổm trước mặt người bị thương. Ngón tay hần chấm huyết tương màu đen trong vết thương chảy ra, ở trong tiếng kêu kinh hãi của mấy lão vu tể hướng trên đầu lưỡi nhẹ nhàng chấm.

Đầu lưỡi chợt lạnh, sau đó một đợt cảm giác tê dại mãnh liệt trào lên.

“May mắn, người chưa chết có thể cứu về được!” Cơ Hạo vẻ mặt tự nhiên từ trong túi gấm bên hông lấy ra ba gốc dược thảo, nhét vào miệng bắt đầu nhai.

Một lão vu tể khàn giọng kinh hô: “Đây đều là dược thảo kịch độc... Chu Huyết Thảo, Lam Biên Hoa, Hủ Tâm Thảo, đứa nhỏ, người không muốn sống nữa?”

Cơ Hạo nhanh chóng đem lá cỏ nhai nát, sau đó phun từng ngụm từng ngụm nước bọt đen sì, đem nước bọt cùng nước cỏ hỗn hợp phun ở trên vết thương của mấy người bị thương. Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, nước cỏ kịch độc giống như vật còn sống chui vào vết thương, rất nhanh huyết tương màu đen trong vết thương trào ra liền biến thành màu đỏ sậm, hơn nữa nhanh chóng chuyển thành màu đỏ tươi, hiển nhiên kịch độc trong máu đã bị hóa giải.

“Dược thảo kịch độc cũng có thể cứu người!” Cơ Hạo nhìn các lão vu tể trợn mắt há hốc mồm lạnh nhạt nói: “Ừm, các người ngày thường, nhằm chừng giao tiếp với độc trùng, rắn độc không nhiều lắm. Ở quê hương của ta, tộc nhân nào không phải hàng năm bị độc trùng độc xà cắn bảy tám cái? Loại độc rắn này tuy mãnh liệt, nhưng độc rắn càng mãnh liệt càng dễ giải!”

Tự Văn Mệnh đứng ở một bên, cười rất ôn hòa, tán dương hướng Cơ Hạo gật gật đầu.

Cơ Hạo cười nhìn Tự Văn Mệnh một cái, hướng các vu tể trợn mắt há hốc mồm kia nói: “Ừm, các người nhớ một lần đi, ta đem một số biện pháp đặc thù giải độc khẩn cấp cứu mạng nói cho các người.”

Vu tể, trưởng lão còn có tộc nhân bình thường của bộ lạc này, trong ánh mắt nhìn về phía Cơ Hạo tràn ngập cảm kích.

Cơ Hạo đáp ứng nói cho bọn hắn nghe, là tri thức cứu trị độc rắn, mà tri thức, ở thế giới Man hoang này, chính là ‘mạng’ của tộc nhân!

Đại trưởng lão bộ lạc hưng phấn cười to lên: “Khách quý đến bộ lạc chúng ta, bọn nhỏ, đem món ngon ngày thường cất đi không nỡ ăn đều lấy ra đi, hôm nay chúng ta phải khoản đãi khách quý cho tốt!”

Xung quanh, tiếng hoan hô ngập trời, tràn đầy khuôn mặt mọi người đều mỉm cười.

Chương 161: Khai Thác

Mặt trời lặn về phía tây, ánh sao đầy trời chiếu rọi mặt đất, ánh sao lấp lánh, so với ánh mặt trời cũng chỉ yếu hơn một phần....

So sánh với Nam Hoang, Trung Lục thế giới như được thiên địa tinh tú ưu ái, vô luận ánh nắng, ánh sao đều càng thêm sáng lạn hơn mấy lần. Đứng ở dưới vòm trời, nhìn lên bầu trời đêm, đầy trời ánh sao huy hoàng, có một loại ảo giác ánh sao lưu chuyển như lốc xoáy, sắp đem linh hồn người ta hút vào.

Lửa trại hừng hực, ở trên quảng trường chính giữa bộ lạc, chủ nhân nhiệt tình triển khai thịnh yến.

Cơ Hạo cứu sống tộc nhân bị thương của bọn họ, lại đem vài đơn phương vu được cứu mạng giải độc vu y Nam Hoang am hiểu không ràng buộc truyền cho bộ lạc, bộ lạc quy mô mấy vạn người, lấy kỳ thú Kim Nhân Sư làm đồ dâng này vui mừng vô hạn, dốc hết toàn lực khoản đãi bọn người Cơ Hạo.

Rượu gạo tự ủ tuy nhạt nhẽo, nhưng tự có một phần tình đậm đà ở bên trong.

Cá béo vừa mới từ trong sông vớt lên, nướng ở trên lửa trại mỡ ứa ra.

Mấy chục con gia súc to béo bị một đao đâm ngã, cũng bị đặt trên lửa trại, thịt nướng tỏa hương khắp nơi, khiến người ta chảy nước miếng.

Càng có hơn một ngàn con ngỗng béo, gà mềm, vịt to, mấy ngàn con thỏ hoang, hươu hoang, hoẵng hoang, còn có lợn rừng cực tinh tráng, chim hoang cực mỹ vị, trái cây dại vừa mới từ trong rừng hái ra, tẩy rửa sạch sẽ.

Thực lực bộ lạc Kim Nhân Sư không mạnh, đây là một cái bộ lạc cả tộc Đại Vu chỉ có hơn mười người, bọn họ dùng sự nhiệt tình long trọng nhất của mình khoản đãi ba người bọn Cơ Hạo, càng nhiệt tình không ngừng đem thiếu nữ xinh đẹp nhất trong tộc mình, liều mạng nhét về phía trên người Cơ Hạo cùng Tự Văn

Mệnh.

Vô luận Nam Hoang, Trung Lục, một số tập tính nào đó của bộ tộc cũng là giống nhau.

Phàm là khách quý có năng lực, có tài học đi ngang qua, tốt nhất là có thể lưu lại một dòng huyết mạch ở bộ lạc nhà mình, như vậy mới có thể khiến bộ tộc mình bổ sung huyết mạch ưu tú hơn, để bộ tộc sinh sản lớn mạnh.

Cơ Hạo giả bộ hồ đồ, chỉ là uống từng ngụm từng ngụm rượu; Tự Văn Mệnh cũng đang giả bộ hồ đồ, hắc hi hi ha ha tán gẫu nước miếng tung bay với một đám trưởng lão, vu tế. Chính là đều không nhìn những thiếu nữ kia.

Chỉ có Man Man rất cảm thấy hứng thú đối với các thiếu nữ này, nàng kéo họ, tò mò lấy ngón tay ở chỗ căng phồng trên người họ đâm loạn chọc loạn, thỉnh thoảng xách lên một thiếu nữ mặt không còn chút máu, cười điên cuồng ‘khà khà’ trút cho họ một vò rượu lâu năm.

Rất nhanh, bên người Cơ Hạo không có một thiếu nữ nào có gan xuất hiện nữa; phàm là dũng sĩ dám làm như thế, đều sẽ mặt đỏ tai hồng say ngã xuống đất.

Đêm đã khuya, say rượu, cảm tình cũng lên. Tự Văn Mệnh nhiệt tình trao đổi tri thức các phương diện với các vu tế, các trưởng lão kia, Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy, trong con người Tự Văn Mệnh lóe lên ánh sao, hẳn ở cùng lúc truyền thụ bộ lạc này một số tri thức thực dụng, cũng đang hấp thu một số kinh nghiệm rất có giá trị của bộ lạc Kim Nhân Sư.

Cơ Hạo tựa như đã hiểu, Tự Văn Mệnh hàng năm bôn ba khắp nơi là vì sao.

‘Ô ô ~ ô ô ~’!

Lửa trại dần dần ảm đạm, các chiến sĩ bộ lạc nằm ngang dọc ở trên quảng trường. Lúc một số người lâm vào mê man, trên tháp canh của bộ lạc đột nhiên

truyền đến tiếng kèn sừng trâu cao vút. Bộ lạc nhất thời hỗn loạn một phen, rất nhanh đã có trưởng lão, vu tế đứng dậy lớn tiếng ra lệnh.

Phụ nữ cùng người già mang theo bọn nhỏ, nhanh chóng hướng một đám nhà bằng đá chắc chắn nhất chính giữa bộ lạc tụ tập. Chiến sĩ dùng mãnh hữu lực lần lượt cầm lên binh khí, hướng về quảng trường tụ tập lại, bộ lạc vền vẹn mấy vạn người, thế mà không bao lâu đã tụ tập được hơn vạn chiến sĩ.

“Để khách quý sợ hãi rồi.” Một trưởng lão vuốt chòm râu thật dài, nghiêm túc nói: “Gần đây phụ cận bộ lạc chúng ta, có một số người bên ngoài dò xét. Chúng ta đã từng đánh mấy trận với bọn hăn, hôm nay hăn là bọn hăn tới quấy rầy.”

Làm khách, chủ nhân gặp phiền toái, tự nhiên không thể cứ như vậy vỗ vỗ móng bỏ đi.

Ba người bọn Cơ Hạo tự nhiên theo người của bộ lạc, sải bước đi tới trước cửa chính của bộ lạc. Ngoài vài dặm, một đội ngũ quy mô không lớn đang nhanh chóng tới gần.

Trong con người Cơ Hạo lóe ra kim quang, Kim Ô Thần Mâu phát động, thấy rõ bộ dáng người tới đối diện:

Lấy một thanh niên Ngu tộc ba mắt ăn mặc hoa mỹ cầm đầu, đi theo phía sau hăn là gần trăm tên chiến sĩ Già tộc võ trang hạng nặng, phía sau nữa là hơn một ngàn phó binh da đen thân khoác nhung nhẫy giáp, cầm cung nỏ. Khiến Cơ Hạo kinh ngạc là, ở phía sau chi đội ngũ này, còn ba mũi quân đội bộ lạc nho nhỏ đi theo.

Mấy đại hán cao to khỏe mạnh khoác bì giáp đơn sơ, giơ cột cờ ở phía trước dẫn đường. Trên ba lá chiến kỳ đồ đằng, phân biệt là một con hồ ly, một con ác lang, một con mãnh hổ lưng mọc hai cánh, phía sau mỗi một chiến kỳ đồ đằng đều đi theo hơn ngàn chiến sĩ bộ lạc.

Tiếng chân ‘Đát đát’ thanh thúy, tên thanh niên Ngu tộc ba mắt kia ngồi ở

trên một chiếc chiến xa bốn bánh, mấy chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp, quanh thân đàng đàng sát khí vây quanh hẳn, cầm trọng thuẫn đem hẳn bảo hộ kín không kẽ hở.

Người kéo xe là ba con Tam Giác Tê Ngưu miệng phun lửa, lân giáp đen sì ở dưới ánh sao rạng rỡ sáng lên, ba con Tam Giác Tê Ngưu này khí tức hùng hậu cường đại, thế mà đều là hung thú cường đại cấp Đại Vu.

Mà chiếc chiến xa toàn thân đầy màu sắc, dùng các loại tinh thạch bao trùm rậm rạp một tầng kia bảo quang ánh oánh, ở dưới Kim Ô Thần Mâu của Cơ Hạo chăm chú nhìn, có thể mơ hồ nhìn thấy mấy ngàn phù văn lớn nhỏ ở phía dưới tinh thạch lúc ẩn lúc hiện, đây là một món vũ khí chiến tranh cực kỳ cường đại.

Đại trưởng lão Kim Nhân Sư bộ mang theo một cây đại phủ, sải bước đi về phía trước mười mấy bước, nhìn thanh niên Ngu tộc kia lớn tiếng quát: “Ác quỷ dị tộc, nơi này là đất đai Kim Nhân Sư bộ chúng ta, tổ tiên chúng ta mở một mảng cơ nghiệp này, chúng ta đời đời kiếp kiếp ở nơi này.”

Đại phủ trong tay hung hăng hướng dưới đất bổ một cái, đại trưởng lão tức giận nói: “Chúng ta tuyệt đối sẽ không quỳ gối ở dưới chân dị tộc, chúng ta tuyệt đối sẽ không bán đất đai tổ tiên chúng ta lưu lại. Cút khỏi địa bàn của chúng ta, hoặc là các người vĩnh viễn ở lại đây, không bao giờ phải rời khỏi nữa.”

Mấy chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ cười to lên: “Này, tiểu bạch kiểm ba mắt, đất đai của chúng ta rất phì nhiêu, nhưng chúng ta không ngại thêm xác thêm phì.”

“Xem bộ dáng người da non thịt mềm, sang năm ở trên thi thể người, nhất định có thể mọc ra hoa đại cỏ đại rất đẹp.”

“Đáng tiếc nha, trắng nõn như vậy, nếu là phụ nữ thì tốt rồi, ta khẳng định đem nàng đoạt về.”

Chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ ồn ào cười to, thanh niên Ngu tộc ngồi ở trên chiến

xa kiêu căng ngẩng đầu, từ phía sau rút ra một cây cột cờ, sau đó đem cột cờ ném mạnh ở trước mặt đại trưởng lão.

Cột cờ cắm thật sâu vào mặt đất sâu một thước, cột cờ run lên, một lá cờ xí màu đen vốn quấn chặt ở trên cột cờ nhất thời đập dờn ra, lộ ra tháp cao màu đen bên trên cùng với huy chương con mắt dựng thẳng màu máu lơ lửng trên tháp cao.

“Ta là Ngu tộc Xích Nhật nhất mạch tôn quý nhất thế gian, A La nhất tộc A La Địch. Ta nhận Xích Nhật vĩ đại chỉ dẫn, tới mảnh đất màu mỡ này, khai thác lãnh địa tư nhân thuộc về ta. Ta tuyên bố, lãnh địa các người từ nay về sau thuộc về ta, các người đều là nô lệ của ta!”

Ngạo nghễ ngẩng đầu lên, A La Địch tàn nhẫn cười nói: “Bởi vì, mấy ngày hôm trước các người đả thương sứ giả của ta, còn giết chết nô binh chiến sĩ trung thành dưới trướng ta, cho nên các người phải bị trừng phạt. Toàn bộ người già trong tộc các người đều phải bị xử tử... Lương thực sản xuất trên đất đai của ta, không nuôi phế vật!”

Một tiếng dây cung nặng nề vang lên, đại trưởng lão đang tập trung nhìn cờ xí trước mặt thét lớn một tiếng, một mũi tên nổ màu đỏ rực đã đâm thủng ngực.

Chương 162: Chinh Phục

Trước khi mũi tên nổ kích phát, Cơ Hạo đã lao ra ngoài.

Kim Ô Thần Mâu giống như mặt trời chói chang chiếu khắp bầu trời, trong tầm nhìn, cho dù một hạt tro bụi di động cũng có thể nhìn thấy rành mạch.

Vị chiến sĩ Già tộc nọ phía sau A La Địch động tác lén lút rút ra một cái nổ mạnh hình thù kỳ lạ, Cơ Hạo cũng không bỏ qua. Thậm chí ngón tay chiến sĩ Già tộc kia vừa mới ấn đến trên chốt nổ, sau lưng Cơ Hạo đã phun ra mảng lớn ánh lửa, Lưu Quang Hỏa Dực mang theo mảng lớn tàn ảnh, thúc đẩy Cơ Hạo bay nhanh về phía trước.

Nổ mạnh bắn nhanh, mũi tên nổ to khoảng cánh tay trẻ con bắn nhanh đến.

Cơ Hạo vươn tay, năm ngón tay chuẩn xác chụp về phía đoạn giữa mũi tên nổ. Nhưng mũi tên nổ tới quá nhanh, nhanh giống như thời gian đã trôi đi, căn bản không thể vãn hồi. Đầu ngón tay Cơ Hạo miễn cưỡng đụng tới mũi tên nổ, lại căn bản không thể ngăn cản.

Hắn trơ mắt nhìn mũi tên nổ xuyên thấu ngực đại trưởng lão, một mảng phù văn màu đỏ tươi phát nổ ở trên mũi tên nổ, một lực lượng đáng sợ dâng trào ra. Cơ Hạo theo bản năng quay cuồng một cái, Lưu Quang Hỏa Dực mang theo thân thể hắn xoay ngang, dùng tốc độ nhanh nhất hướng một bên bay đi.

Có một tiếng nổ vang, đại trưởng lão mặt mang nét kinh ngạc thân hình chột nổ tung, nửa đoạn thân trên hoàn toàn nổ thành phần.

Lực lượng phát nổ đáng sợ tàn sát bừa bãi trong phạm vi ba trượng, ngoài ba trượng ngay cả một mảng cỏ dại cũng chưa bị phá hư. Cơ Hạo tránh nhanh, nháy mắt mũi tên nổ phát nổ, hắn lướt ngang một cái vừa mới độn ra ba trượng sáu thước, hắn đại khái cảm nhận được uy lực khủng bố của vụ nổ, may mắn chưa bị cuốn vào.

“Đại trưởng lão!” Mấy chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ rên rỉ một tiếng, đồng thời rút binh khí hướng về phía trước lao đi.

Vô luận Nam Hoang hay là trung thổ, bất cứ một bộ tộc nào trưởng lão cũng là trưởng bối đức cao vọng trọng nhất trong bộ tộc, được toàn bộ tộc nhân ủng hộ, kính yêu. Đối với bất cứ một nam nhi bộ tộc nào có tâm huyết mà nói, trở mặt nhìn trưởng lão nhà mình bị kẻ địch đánh giết, đó là thù sâu hận lớn phải nợ máu trả bằng máu!

“Vô liêm sỉ!” Cơ Hạo nhìn A La Địch lớn tiếng quát: “A La Địch? Người là ai, người dám nói nơi này là lãnh địa của người?”

A La Địch khinh miệt nhìn thoáng qua áo vải thô trên người Cơ Hạo, ánh mắt sắc bén nhanh chóng đảo qua giày rơm dưới chân Cơ Hạo.

Cười ‘xùy xùy’, A La Địch lạnh nhạt nói: “Các người bọn dân bản xứ đã man, sinh vật ti tiện còn chưa khai hóa, nói quá nhiều với các người, quả thực chính là lãng phí sinh mệnh của ta.”

Hít sâu một hơi, A La Địch kiêu căng ngẩng đầu lên: “Nhưng A La Địch tôn quý nguyện ý bố thí một chút nhân từ đối với các người. Ta có thể nói cho người —— bởi vì mảnh đất này phì nhiêu như thế, mạch khoáng trên quý chôn dấu trong lòng đất nơi này không thể tính ra giá trị, nơi này vừa lúc có mấy vạn nô lệ có thể đảm đương quặng nô... Cho nên ta đến nơi đây, chinh phục nơi này, cuối cùng có được tất cả nơi này!”

A La Địch ra vẻ cao quý, dùng ngữ điệu ngân nga nói ra một chuỗi lời thừa dãi như vậy, mấy chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ đã lao tới gần chiến xa của hắn, vung lên binh khí nặng nề hướng Tam Giác Tê Ngưu kéo xe bổ xuống.

Tam Giác Tê Ngưu đồng thời ngửa mặt lên trời hét dài, lân giáp trên thân chúng nó lật lên từng tầng. Mỗi một cái vảy đều quý dị trở nên dày hơn ban đầu mấy lần, quả thực giống như một bộ trọng giáp đem chúng nó bọc lại chặt chẽ bên trong.

Chúng nó cũng là hung thú cấp Đại Vu. Nói chung, lực lượng cùng lực phòng ngự của hung thú, thường thường sẽ mạnh hơn so với chiến sĩ nhân loại cùng giai một mảng lớn!

Mấy chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ điên cuồng vùng binh khí bổ chém lung tung một phen, trên lân giáp của Tam Giác Tê Ngưu đốm lửa văng tung tóe, cả mảng lớn lân giáp bị bạo lực chém đến nát bét, nhưng binh khí trong tay mấy chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ cũng đều bóc ra sập đổ.

“Dân bản xứ ngu xuẩn, các người còn dám phản kháng A La Địch tôn quý sao?”

A La Địch nhẹ nhàng băng quơ phất phất tay, lạnh nhạt nói: “Giết sạch mọi kẻ có gan phản kháng. Thê tử cùng con gái bọn hãn ban cho các người làm chiến lợi phẩm, các người có thể tùy ý hưởng dụng. Chinh phục bộ lạc này, toàn bộ trên đầu có bạch mao, giết chết hết!”

Đứng ở trên chiến xa, chiến sĩ Già tộc đem A La Địch gắt gao bảo hộ ở chính giữa ầm ầm đồng ý. Năm chiến sĩ thân khoác trọng giáp, cao khoảng sáu thước tung người nhảy xuống khỏi chiến xa, hai tay nắm chặt trăm mã đao răng cưa cán dài tạo hình kỳ dị, rít gào trầm thấp hướng phía trước rải bước xung phong.

Cơ Hạo trừng to mắt nhìn năm chiến sĩ Già tộc này.

Khác với chiến sĩ Già tộc của Kháng Nguyệt quân đoàn, năm thuộc hạ này của A La Địch, khí tức trên người bọn hãn và chiến sĩ của Kháng Nguyệt quân đoàn khác hẳn nhau.

Chiến sĩ Kháng Nguyệt quân đoàn, khí tức của bọn hãn bình tĩnh mà tinh chuẩn, giống như máy móc chế tạo tinh xảo vận chuyển tinh vi, kỹ chiến thuật của bọn hãn cực kỳ đáng sợ, mỗi một đòn đều sạch sẽ lưu loát, là máy móc giết chóc hữu hiệu nhất.

Mà chiến sĩ thuộc hạ A La Địch, khí tức bọn hãn hung tợn mà điên cuồng,

như một đám dã hỏa thiêu đốt, lúc đốt cháy bản thân cũng muốn đốt cháy người khác. Động tác của bọn hắc đại khai đại hợp, giống như lâm vào trạng thái điên cuồng, mỗi một đòn đều chỉ có công kích, không chút tư thế phòng ngự.

Năm chiến sĩ điên cuồng so với chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ cao hơn một mẩu lớn đồng thời vung đại khảm đao dài đến gần mười thước, điên cuồng hét một tiếng, đồng loạt hướng về phía trước bổ xuống. Không chút giữ lại, khí lực toàn thân đều ở trong một đòn này chú ý hết vào, lúc bọn hắc vung đao, cánh tay bọn hắc thậm chí nháy mắt bành trướng so với hông của bọn hắc còn to hơn nữa!

Trong đầu Cơ Hạo lóe ra vô số ý niệm, Kháng Nguyệt, Xích Nhật, cái này không chỉ đại biểu xuất thân của bọn hắc, đại biểu thể lực tương ứng của bọn hắc, càng đại biểu bọn hắc sở trường hệ thống lực lượng nào đó sao?

Mấy chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ đồng thời giơ lên binh khí đón về phía đại khảm đao của kẻ địch.

Có tiếng nổ ‘Leng keng’, binh khí trên tay chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ đồng thời sụp đổ, đại khảm đao lóng lánh loá mắt thể như chẻ tre xé rách binh khí của kẻ địch, hung hăng hướng thân thể chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ bổ xuống.

A La Địch cười nhẹ nhàng băng quơ, cổ ý phóng đại thanh âm cười nói: “Mảnh đất này rất màu mỡ, nhất là mạch khoáng trong lòng đất, chỉ cần có đủ quặng nô khai thác tài nguyên trong lòng đất, nhiều nhất một trăm năm, ta có thể ở nơi đây thành lập một tòa thành bảo thuộc về ta. Sẽ có một ngày, ta sẽ trở thành đại chấp chính quan cao cao tại thượng, vinh quang vô hạn quay về gia tộc!”

Cơ Hạo ở bên lắng nghe lời A La Địch nói ——trong lời nói của thằng cha này chất chứa rất nhiều tin tức trân quý.

Cùng lúc đó, hai tay hắc kết ấn, hướng về phía chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ ngoài vài dặm binh khí sụp đổ, đã hoàn toàn vô lực phản kháng hung hăng cào một cái.

Giữa đất bằng một cơn bão táp lao vút lên trời, mấy chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ bị bão táp cuốn, ‘Vèo vèo’ dán mặt đất bay đi.

Dù là Cơ Hạo cứu viện nhanh, mấy chiến sĩ Già tộc kia công kích cuồng dã, nhanh chóng mãnh liệt như thế, cuối cùng có một chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ lạc không kịp né tránh, bị một đao chém đứt ngang hông, đao khí cuồng dã phá hủy thân thể hắn, đem hắn nổ thành một đám sương mù máu phun ra xa mấy trăm trượng.

“Chiến sĩ trung thành thuộc về A La Địch ta, chinh phục cho ta sào huyệt bọn dân bản xứ ti tiện đi!”

Thần khí A La Địch linh hoạt vung tay lên, nhẹ nhàng băng quơ hướng Cơ Hạo chỉ một cái:

“Làm thịt tiểu tử này trước... Hắn thế mà dám so với A La Địch tôn quý còn anh tuấn hơn!”

Chương 163: Phong Ma

“Ác quỷ chết hết, mới là ác quỷ tốt!” Man Man cất tiếng rống lên, mang theo hai thanh đại chuỳ nhảy bắn lao ra: “Đây là đại ca nói, khẳng định không sai! Xem Man Man một chuỳ đập chết người nha!”

Năm chiến sĩ Già tộc tức giận gào thét, một tay xách trường đao, lưỡi đao vạch qua mặt đất, đao khí sắc bén ở trên đất vạch ra một cái vết nứt sắc bén sâu tới trăm trượng. Bọn họ sai bước hướng Cơ Hạo bên đó lao tới, ngăn ngừa vài dặm, chỉ là năm sáu bước đã lao tới phụ cận.

Trường đao mang theo ánh đao máu chảy đầm đìa, năm người phối hợp tinh diệu, hướng cổ cùng tứ chi Cơ Hạo đồng thời bổ xuống, tiết tấu này rõ ràng là muốn đem Cơ Hạo tách thành tám khối. Nhưng Cơ Hạo còn chưa có động tác, Man Man xách đại chuỳ đã nhảy đến đỉnh đầu bọn họ.

Hai thanh trấn sơn chuỳ mặt ngoài hỏa văn thiêu đốt, liệt hỏa hùng hực gào thét, trong trời đêm như có thêm hai mặt trời nhỏ, trấn sơn chuỳ bộc phát ra nhiệt độ cao, khiến không khí phạm vi mười dặm kịch liệt quay cuồng, tầm mắt mọi người cũng vẩn vơ một trận, thân hình mọi người đều trở nên mờ mờ lung lung.

Tiếng cười điên cuồng ‘hắc hắc’ lao thẳng lên trời cao, năm chiến sĩ Già tộc đối mặt trọng chuỳ Man Man điên cuồng nện xuống, bọn họ thể mà không trốn tránh chút nào, chỉ là đồng thời giơ lên tay trái hướng đại chuỳ nghênh đón, tay phải vẫn vung trường đao, tiếp tục hướng Cơ Hạo bổ tới.

“Ồ điên!” Cơ Hạo âm thầm hạ định nghĩa đối với năm chiến sĩ Già tộc này, hắc dậm chân, mặt đất nhúc nhích một trận, thi triển ra tiên thiên linh thổ động, Cơ Hạo mượn dùng đại địa lực động ra ngoài trăm trượng, ‘Vèo’ một cái từ trong lòng đất chui ra.

Năm ánh đao bổ xuống đất rất dứt khoát, tiếng nứt vỡ ‘rẹt rẹt’ giống như lôi

minh khuếch tán ra xa xa. Trường đao trong tay năm chiến sĩ Già tộc phun ra đao khí dài mười dặm, ở trên mặt đất mở ra vết nứt đáng sợ.

Man Man hét to một tiếng, dùng toàn bộ khí lực vung trọng chùy, hung hăng nện ở tay trái năm chiến sĩ Già tộc vờn ra.

Năm kẻ này hoàn toàn đánh giá sai lầm man lực đáng sợ của Man Man, càng đánh giá sai uy năng khủng bố hai thanh trấn sơn chùy trong tay Man Man chất chứa. Thân là con gái nhỏ Hỏa Thần Chúc Dung thị cứng chiêu nhất, hai thanh đại chùy này của Man Man có được uy lực đủ để làm bọn hãn cả đời này không ngừng gặp ác mộng.

Ánh lửa dâng trào, nhiệt lực văng khắp nơi, năm chiến sĩ Già tộc bị liệt hỏa vờn quanh, bảo vệ tay, bảo vệ bàn tay của cánh tay trái bọn hãn đồng thời bị nhiệt độ cao nung đỏ bừng, sau đó nhanh chóng hòa tan, cuối cùng biến thành một làn khói.

Bàn tay bọn hãn bắt đầu thiêu đốt, da thịt bị thiêu hủy, lộ ra cốt cách màu máu long lanh giống như thủy tinh phía dưới. Trọng lượng đáng sợ của trấn sơn chùy hung hăng nện xuống, cốt cách thiên chuy bách luyện, cứng rắn dị thường của năm người ‘Rắc!’ một tiếng nứt ra dấu vết như mạng nhện.

‘Vù!’ một tiếng, Man Man mượn lực nhảy lên cao mười mấy dặm, rơi thật mạnh về cửa chính bộ lạc.

Một cột ánh lửa đường kính trăm trượng lao vút lên trời, trong ánh lửa năm chiến sĩ Già tộc khàn giọng rống giận, bị Man Man dẫn động địa hỏa thần thông bao vây chặt chẽ phóng vút lên. Dung nham liệt hỏa đáng sợ điên cuồng ăn mòn thân thể bọn hãn, theo chiến giáp tổn hại của bọn hãn không ngừng lao vào, nhiệt độ cao đốt cháy làn da bọn hãn, nung khô cơ thịt bọn hãn, theo cơ thể nứt ra của bọn hãn xông vào nội tạng của bọn hãn, thiêu đốt bọn hãn thống khổ không muốn sống nữa.

“Man Man, làm tốt lắm!” Cơ Hạo âm âm trầm trầm khen ngợi, dùng sức vỗ tay

tán thưởng.

“Ha ha! Man Man xinh đẹp!” Man Man dương dương đắc ý giơ lên hai thanh đại chuỳ, đột nhiên mở to đôi mắt nhìn, hướng tới A La Địch trợn mắt há hốc mồm nhìn qua: “Người tên gì? Người ghen tị bộ dạng Cơ Hạo đẹp hơn người? Ha, Man Man giúp người một chút, người sẽ đẹp hơn Cơ Hạo.”

Xách đại chuỳ nặng trĩu, Man Man bước chân âm âm giống như bạo long xung phong hướng chiến xa của A La Địch lao đi. Nàng vung đại chuỳ, thỉnh thoảng tùy ý một chùy đánh xuống đất, dẫn tới mặt đất run rẩy một trận, đồng thời lớn tiếng kêu lên quái dị: “Chỉ cần Man Man tặng cho mặt người một chùy, người khẳng định sẽ đẹp hơn so với Cơ Hạo một trăm lần!”

A La Địch nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Man Man, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắc đột nhiên mở ra, trong con mắt dựng thẳng đen sì một mảng hồng quang điên cuồng phun ra. Thân thể A La Địch kịch liệt run rẩy, một khí tức kỳ dị, nóng rực giống như dã hỏa, điên cuồng từ trong cơ thể hắc dần dần khuếch tán ra.

Từng vòng hồng quang khác thường từ con mắt dựng thẳng ở mi tâm A La Địch dâng trào ra, hồng quang đảo qua gần trăm chiến sĩ Già tộc phía sau hắc, đảo qua phó binh tiến lên phía sau hắc. Thân thể các chiến sĩ Già tộc cùng phó binh cũng dần dần run rẩy. Con mắt bọn họ đồng thời biến thành màu đỏ đáng sợ.

“Giết!” Một chiến sĩ Già tộc giơ lên binh khí trong tay, khàn cả giọng tru lên một tiếng.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, thân thể chiến sĩ Già tộc vốn đã đặc biệt khô ngô kịch liệt bành trướng, từng sợi mạch máu to bằng nắm tay trẻ con từ dưới làn da bọn hắc lồi lên, đem bọn hắc biến thành quái vật khổng lồ như lệ quỷ. Cơ thịt trên thân bọn hắc cấp tốc bành trướng khác thường, cơ thịt gồ lên thậm chí từ trong khe hở giáp trụ của bọn hắc cứng rắn chèn ra, thân thể bọn hắc hầu như cũng

biến thành một đám cục cơ thịt tròn vo.

Không chỉ có gần trăm chiến sĩ Già tộc, các chiến sĩ phó binh kia vốn khổ người chỉ cao hơn Cơ Hạo hơn một thước, nhưng hiện tại thân hình bọn hắn cũng chột bành trướng lên, rất nhanh đã bành trướng thành cự hán so với Cơ Hạo còn cao hơn gấp đôi.

Rất hiển nhiên, thân thể các phó binh chiến sĩ này không mạnh mẽ như các chiến sĩ Già tộc kia, bọn hắn cũng không cách nào phù hợp hoàn mỹ lực lượng kỳ dị mi tâm A La Địch khuếch tán ra huyết quang mang cho bọn hắn, thân thể bọn hắn là bành trướng lên, nhưng làn da bọn hắn bị kéo vỡ vụn từng khối từng khối, khắp nơi đều lộ ra cơ thịt máu chảy đầm đìa.

‘Vù’ một cái, hơn một ngàn phó binh chiến sĩ nắm chặt binh khí, giống như một đạo cuồng phong bão qua quân đội ba cái bộ lạc phía sau bọn hắn.

Các chiến sĩ của ba bộ lạc phụ thuộc thậm chí còn chưa phản ứng lại, đã bị phó binh tốc độ, lực lượng, độ nhanh nhẹn đều tăng vọt mấy lần giết hại gần hết. Từng chiến sĩ bộ lạc tử trạng đều vô cùng thâm trọng, phó binh chiến sĩ mỗi một đòn đều đem bọn họ đánh cho chia năm xẻ bảy, càng có người bị đánh thành một bãi thịt nát phun đầy đất.

Máu tươi đầy đất, khí tức tử vong khuếch tán ở trong không khí.

Ở dưới huyết quang con mắt dựng thẳng ở mi tâm A La Địch tản mát ra bao phủ, khí tức tử vong biến thành sương mù máu gần như thực chất, mắt thường có thể nhìn thấy. Toàn bộ chiến sĩ Già tộc cùng phó binh đều hít thở từng hơi, đem đám sương mù máu tử vong đó nuốt vào trong cơ thể.

Thân thể bọn hắn đã xảy ra biến hóa kỳ dị, khí tức của bọn hắn trở nên càng thêm điên cuồng mà cường đại.

Trong con người của bọn hắn cũng không nhìn thấy bất cứ sự lý trí nào nữa, chỉ còn lại có dục – vọng giết chóc cuồng nhiệt nhất cùng ý chí giết chóc băng

lạnh vô tình nhất.

A La Địch giơ lên cao cao hai tay, khàn giọng hét chói tai: “Con dân Xích Nhật vĩ đại ời, giết chóc và bạo lực là nguồn suối lực lượng của chúng ta. Giết chết bọn hăn, tàn sát bọn hăn, tận tình giày – vò bọn hăn, làm cho bọn hăn khóc, làm cho bọn hăn tru lên, làm cho bọn hăn rên rỉ thống khổ đi!”

Tiếng ‘Rống rống’ giống như vô số dã thú rút gào, toàn bộ chiến sĩ Già tộc và phó binh như ong vỡ tổ hướng Man Man lao lên.

Chương 164: Bạo Lực

Trong cột lửa trọng chùy của Man Man chấn động tạo ra, năm cái bóng người tàn phá không chịu nổi mang theo từng tia khí lửa dần dần bay xuống.

Trên thân bọn hắn cũng vờn quanh sương mù màu máu mắt thường có thể thấy được, thân thể tàn phá của bọn hắn điên cuồng mấp máy, không ngừng có tia thịt mới sinh ra mang theo tiếng thét chói tai bên giao dung lẫn nhau, một lần nữa sinh trưởng thành tứ chi máu thịt mới.

“Giết chóc cùng bạo lực, mới là lực lượng chí cao vô thượng!” Chiến sĩ Già tộc giáp trụ trên người cũng bị chấn sứt chùy đánh nát nát, loã lồ ra cả mảng lớn da thịt khuôn mặt dữ tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo và Man Man, lớn tiếng rít gào ra tuyên ngôn chiến đấu quái dị.

‘Vùuuu’, trường đao thật lớn được múa lên, ánh lửa bám vào ở trên trường đao phun ra cả mảng đốm lửa. Năm chiến sĩ Già tộc rải bước hướng Cơ Hạo lao tới, cánh tay trái mới mọc ra của bọn hắn gắt gao cầm chuôi đao, hai cánh tay bành trướng quái dị, mấp máy, dốc hết toàn lực hướng Cơ Hạo bổ xuống một đao.

Man Man thì bị gần trăm chiến sĩ Già tộc, hơn một ngàn phó binh bao vây nhiều vòng.

Trong con người những chiến sĩ này phun ra huyết quang điên cuồng, hoàn toàn đánh mất thần trí, chỉ là đơn thuần băng vào một mục – vọng giết chết cùng bản năng phá hoại, giống như dã thú điên cuồng ngao ngao lao về phía Man Man.

Trong mắt Man Man cũng phun ra ngọn lửa chói mắt, một phần lực lượng nóng rực, cuồng bạo bất an nộ bắt nguồn từ Chúc Dung thần tộc trong huyết mạch nàng cũng bị kích phát. Nàng lớn tiếng gầm rú, thân thể được lửa quán quanh biến thành một mảng hư ảnh mờ lung trong suốt, song chùy kéo theo

hai luồng gió xoáy, cuồng dã vô cùng đập về bốn phương tám hướng.

‘Thùng thùng’, ‘Thùng thùng’, ‘Thùng thùng’, tiếng đánh nặng nề không ngừng vang lên, một lại một chiến sĩ Già tộc, một lại một phó binh chiến sĩ bị trọng chùy đánh bay. Man Man mỗi một chùy đều như một ngọn núi lớn đánh vào trên người bọn hắn, một đòn nhẹ nhàng cũng có thể đem bọn hắn đánh bay mấy chục dặm.

Cách thật xa, các tộc nhân Kim Nhân Sư bộ cũng nghe được trong cơ thể các chiến sĩ Già tộc cùng phó binh chiến sĩ đó truyền đến tiếng xương khớp vỡ vụn, nhìn thấy giáp trụ trên thân bọn hắn ở dưới trấn sơn chùy cuồng bạo công kích ùn ùn vỡ vụn.

Nhưng các chiến sĩ bị đánh bay kia, cho dù bọn hắn bị chấn động miệng hở máu tươi, chỉ cần thân thể vừa rơi xuống đất, thì vẫn hung hãn không sợ chết như cũ hướng Man Man xung phong tới, như thủy triều cuồn cuộn không ngừng xung phong qua.

Thậm chí bọn hắn nhìn thấy mấy phó binh hai chân bị chấn gãy, bọn hắn trực tiếp đầu hướng xuống, hai tay chống đất, dùng đôi tay hành tẩu hướng Man Man phát động xung phong.

Như điên như ma, như dã thú phát cuồng, bọn cấp dưới đó của A La Địch hoàn toàn biến thành một loại tồn tại không thể nói lý.

“Chết hết cho Man Man!” Man Man đã nổi giận, nàng ‘Hô’ một cái ngửa mặt lên trời hét dài, sau lưng nàng ánh lửa phun trào, một hư ảnh Hỏa Thần mang theo vô thượng uy nghiêm dần dần xuất hiện ở phía sau nàng.

Hư ảnh Hỏa Thần này vừa mới xuất hiện, man lực của Man Man nhất thời lại tăng lên gấp mười!

Tiếng vang giòn ‘Bốp, bốp’ không ngừng truyền đến, một lại một phó binh bị trọng chùy đập tan xương nát thịt, thân thể vỡ nát trực tiếp ở trong ánh lửa dâng

trào của trần sơn chùy cháy thành một đám tro tàn.

Những chiến sĩ Già tộc thân thể bành trướng thành bắp thịt lồi kia cũng không được an lành gì, Man Man nay như sát thần truyền thuyết thượng cổ nhập vào, hai thanh chùy đụng tới nơi nào, nơi đó liền hoàn toàn vỡ nát, ánh lửa trên chùy đến nơi nào, nơi đó bị đốt thành một làn khói.

Nháy mắt ngăn ngủn, mười mấy chiến sĩ Già tộc bị đánh cho tứ chi vỡ nát, hơn nữa tứ chi vỡ nát bị lửa thiêu không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Giết chóc và bạo lực... Tử vong mới là nguồn suối lực lượng!” Hai tay A La Địch vươn hướng bầu trời, kêu căng vô cùng dài giọng hét chói tai: “Dân bản xứ đã man, các người vĩnh viễn không thể ngờ được, Xích Nhật vĩ đại có được lực lượng đáng sợ cỡ nào!”

Theo A La Địch điên cuồng hét chói tai, hơn một ngàn phó binh đồng thời giơ lên binh khí trên tay, sạch sẽ lưu loát một đao đem đầu mình chặt xuống.

Từ trong thi thể bọn hãn phun ra lượng lớn sương mù màu máu, gần trăm chiến sĩ Già tộc há mồm, tham lam cắn nuốt khởi những sương mù đó, trong cơ thể bọn hãn vang loạn ‘rắc rắc’, thân thể bọn hãn vốn đã bành trướng đến gần như vụn vẹo quái dị nhanh chóng khôi phục thành tỉ lệ bình thường. Trừ chiều cao tăng vọt một mảng lớn, toàn bộ bọn hãn thoát nhìn đã dễ coi hơn rất nhiều.

Nhưng tốc độ, lực lượng cùng sự nhanh nhẹn của bọn hãn lại tăng vọt mấy lần.

Không phải một chút xịu, mà là ở trên cơ sở ban đầu của bọn hãn, mọi phương diện tố chất thân thể của bọn hãn tăng lên vài lần.

Man Man lập tức lâm vào một mảng đao quang kiếm ảnh. Trọng chùy của nàng không chạm tới kẻ địch, mà binh khí các chiến sĩ Già tộc luôn có thể ở trong khe hở song chùy của nàng tinh xảo chui qua, hung hăng chém vào trên người nàng. Hơn nữa bọn hãn mỗi một lần trọng kích, đều chấn động làm cho

Man Man không đứng vững, giống như hồ lô lăn lung tung khắp mặt đất.

Nhưng mi tâm Man Man phun ra một điểm ánh lửa, một giáp trụ xinh đẹp tạo hình phong cách cổ xưa lại cực kỳ lịch sự tao nhã, như vô số cái lá phong màu lửa đỏ góp lại từ trong ánh lửa đó bay ra, nhẹ nhàng bao trùm ở trên người Man Man.

Bộ giáp trụ này có lực phòng ngự vượt quá bình thường, mặc cho các chiến sĩ Già tộc kia điên cuồng chém, cho dù Man Man bị đánh cho lăn lê bò toài, đầu cũng không ngẩng lên được, nhưng không có một thanh binh khí có thể lưu lại nửa điểm vết thương ở trên bộ giáp này.

A La Địch kinh hãi mở to mắt nhìn, vô cùng tham lam nhìn giáp trụ trên người Man Man: “Đây là giáp trụ phẩm cấp gì? Vĩnh Hằng? Không có khả năng! Bất Hủ? Khả năng cũng không lớn! Như vậy, ít nhất cũng là trọng bảo cấp Vạn Kiếp. Bọn dân bản xứ chết tiệt dã man này, những tài phú này đều nên là của ta!”

Tự Văn Mệnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía sau A La Địch, năm ngón tay giống như xách con gà con, nhẹ nhàng bóp cổ hắn.

“Tiểu tử, ngoan ngoãn nhìn, để đại chất nhi cùng đại chất nữ của ta đem chó săn của người luyện tập một chút. Đừng lên tiếng, dám nói một chữ, ta giết chết người lập tức.” Năm ngón tay nhẹ nhàng dùng sức một chút, xương cổ A La Địch liền gãy hơn phân nửa, đau đớn làm A La Địch gắt gao ngậm miệng, không dám nói ra một chữ.

Ba con Tam Giác Tê Ngưu kéo xe kinh sợ muốn giãy dụa rít gào, trong con người Tự Văn Mệnh xẹt qua một mảng hàn quang, cái đầu cực lớn của ba con tê ngưu ‘Xoẹt!’ một cái bị lực lượng vô hình bổ xuống, mang theo huyết quang nồng đậm lăn xuống đất.

Cơ Hạo đã lâm vào trong khổ chiến.

Năm chiến sĩ Già tộc từ trong lửa cháy giãy dụa chạy ra, bọn hãn là thủ lĩnh chiến sĩ cường hãn nhất dưới trướng A La Địch. Bọn hãn sau khi hấp thu sương mù máu quái dị, không chỉ có lực lượng cường đại thêm rất nhiều, hơn nữa trở nên đặc biệt điên cuồng.

Cơ Hạo nắm chặt truyền thừa vu bảo đao đá màu đen, một đao đâm về phía trái tim một kẻ địch, nhưng người đó không né không tránh, một đao tương tự hướng cổ Cơ Hạo bổ xuống. Cơ Hạo cắn răng cũng không tránh, đao đá màu đen mang theo một mảng hàn quang, cắm thật sâu vào thân thể đối phương, sau đó mảng u quang lớn màu đen phun ra, đem nội tạng đối phương xay thành phần.

Tương tự, đại đao của kẻ địch hung hăng bổ vào trên cổ Cơ Hạo, lấy tốc độ của Cơ Hạo căn bản không kịp né tránh, ánh đao chợt lóe, Cơ Hạo dính đòn nặng, chật vật ngã xuống.

Bốn cái thân thể thật lớn đồng thời lao tới, bốn chiến sĩ Già tộc khổ người so với Cơ Hạo lớn hơn vài lần giống như cự mãng cuốn lấy Cơ Hạo, năm nắm nặng trịch hung hăng hướng Cơ Hạo đánh xuống.

Con mắt Cơ Hạo cũng đã đỏ lên, hãn căn bản không giãy thoát được, khí chất hung hãn trong xương tủy dần sinh ra, hãn cũng điên cuồng gầm rú, dốc hết toàn lực vùng hai nắm đấm, lấy mạng đổi mạng với bốn chiến sĩ Già tộc quần ở trên người.

Chương 165: Phá Giáp

Trước cửa Kim Nhân Sư bộ, toàn bộ tộc nhân đều giống như thân trong ác mộng, ngơ ngác nhìn Man Man cùng Cơ Hạo lâm vào khổ chiến.

Bọn họ theo bản năng cân nhắc một chút thực lực những kẻ địch này cùng bộ tộc nhà mình, sau đó vu tế, trưởng lão cơ trí nhất lập tức ra kết luận —— đội ngũ này của A La Địch, có thể thoải mái phá hủy toàn bộ Kim Nhân Sư bộ.

Nếu không phải mấy vị khách nhân qua đường này, bọn họ căn bản không có sức phản kháng A La Địch xâm lược, toàn bộ tộc nhân của toàn bộ bộ lạc đều chỉ có thể biến thành nô lệ của A La Địch.

“Ác quỷ dị tộc trong truyền thuyết!” Một g vu tế lâm bẩm: “Là thời điểm liên hệ với bộ tộc chung quanh, chúng ta nơi này, rốt cuộc cũng bị ác quỷ theo dõi?”

Man Man bị gần trăm chiến sĩ Già tộc vây đánh, nhưng lực phòng ngự của giáp trụ trên người nàng thật sự làm người ta tuyệt vọng, cho dù bị đánh cho lăn lê bò toài vô cùng chật vật, nhưng trên thực tế nàng vô cùng an toàn. Các chiến sĩ Già tộc tức giận đến ngao ngao rống giận, nhưng như thế nào cũng không làm gì được nàng.

Chỉ có Cơ Hạo lâm vào hiểm cảnh thật sự, đang bất chấp tính mạng liều mạng với bốn chiến sĩ Già tộc mạnh nhất.

Tám năm đắm giống như đánh trống, kề sát thân thể Cơ Hạo điên cuồng phát lực, mỗi một đòn đều như chùy công thành, đánh cho giáp trụ trên người Cơ Hạo tỏa thanh quang. Chiến sĩ Già tộc lâm vào trạng thái điên cuồng, lực lượng của bọn hắn tăng vọt nhiều lần, cho dù giáp trụ đã suy yếu hơn phân nửa lực công kích của bọn hắn, lực lượng còn lại cũng đánh cho Cơ Hạo lục phủ ngũ tạng cũng đã nứt ra khe nứt nhỏ bé.

Máu tươi không ngừng từ trong miệng Cơ Hạo phun ra, Cơ Hạo nghiêng răng,

cũng dùng hết toàn bộ lực lượng, điên cuồng phát động phản kích đối với chiến sĩ Già tộc cuốn lấy mình. Cùng là trọng chùy loạn đả, khác với đường quyền trực diện của chiến sĩ Già tộc, Cơ Hạo mỗi một quyền đều mang theo một tia độ cong kỳ dị, mỗi một quyền đều có thể đánh thật chuẩn ở trên thân đối phương.

Hơn nữa nơi năm đấm của Cơ Hạo tới, thân thể chiến sĩ Già tộc như mất hơn phân nửa lực phòng ngự, năm đấm trực tiếp nổ nát cơ thịt bọn hắn, vào thật sâu cơ thể bọn hắn, đánh gãy xương cốt bọn hắn, xé rách nội tạng bọn hắn, cũng tạo thành tổn thương đáng sợ cho bọn hắn.

Nhưng chiến sĩ Già tộc thể tích quá mức khổng lồ, năm đấm của Cơ Hạo so sánh quá mức nhỏ bé, nhất thời không thể tạo thành thương tổn trí mạng đối với bọn hắn.

Nha Công bay vòng vòng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, móng vuốt màu đỏ vàng điên cuồng cào xé. Nha Công chính là lão quái vật sống hơn ngàn năm, một đôi móng vuốt trải qua vô số năm lửa nóng rèn luyện, có thể dễ dàng cào rách nham thạch cùng kim loại cứng rắn nhất.

Thân thể chiến sĩ Già tộc vốn đã cường hãn dị thường, sau khi cắn nuốt sương mù máu do thần thông quái dị của A La Dịch kích phát, cường độ thân thể bọn hắn cũng tăng vọt mấy lần. Nhưng móng vuốt của Nha Công vẫn ương ngạnh cào rách thân thể bọn hắn, để lại ở trên thân bọn hắn dấu vết sâu có thể thấy xương.

Nhưng hiệu suất công kích của Nha Công cũng không cao, thân thể chiến sĩ Già tộc trở nên quá cứng, móng vuốt Nha Công lúc xé rách thân thể bọn hắn, kèm theo tiếng ‘Ken két...’ chói tai, trên móng vuốt thậm chí có thể phun ra cả mảng lớn đốm lửa.

Có chiến sĩ Già tộc cả đầu cũng thiếu chút nữa bị Nha Công cào rách, thậm chí cả mảng lớn xương sọ cũng bị cào ra vô số vết nứt, nhưng thằng cha này vẫn gắt gao quấn lấy Cơ Hạo, hoàn toàn không đem công kích của Nha Công để ở

trong lòng.

Hai Thần Hỏa Xà ấu sinh thể kêu to bén nhọn. Ở trong thành trì Quy Linh thương đội cắn nuốt một kẻ địch cường đại, thân thể dài hơn một tấc, bọn nó bò loạn ở trên thân thể bốn chiến sĩ Già tộc, không ngừng há mồm phun ra từng tia lửa thật nhỏ màu đỏ.

Ngọn lửa nho nhỏ màu đỏ có lực sát thương đáng sợ, nơi ánh lửa đi qua, máu thịt thậm chí là xương cốt chiến sĩ Già tộc cũng bị đốt thành tro. Nhưng hai tiểu gia hỏa này thể tích quá nhỏ quá nhỏ, lửa trong cái miệng nhỏ nhắn phun ra chỉ to bằng que tăm, đối với các cự hán thân thể bành trướng đến trên dưới mười thước mà nói, chút thương tổn đó cũng chỉ mạnh hơn so với gãi ngứa một chút.

Một chiến sĩ Già tộc bóp cổ Cơ Hạo, một bàn tay khác cầm lấy đầu hắn điên cuồng lôi giật.

Xương cổ Cơ Hạo phát ra tiếng vang ‘Rắc rắc’, hắn cảm thấy cổ mình cũng sắp bị kéo dài. Một cái không cẩn thận, đầu hắn cũng phải bị người ta mạnh mẽ giật đứt.

Cơ Hạo đau đến khàn giọng rống giận, hướng tới hai con Thần Hỏa Xà hét to: “Chui vào lỗ tai bọn hắn. Ăn hết óc bọn hắn! A ha, các ngươi phải học thông minh một chút, nhỏ ngoan ngoãn, đi đi!”

Con người tràn đầy sát ý dữ tợn của hai con Thần Hỏa Xà chợt phun ra cả mảng đốm lửa, vui vẻ dựa theo Cơ Hạo chỉ điểm xông ra. Hai ánh lửa nhỏ bé hiện lên, hai chiến sĩ Già tộc đang cầm lấy đầu Cơ Hạo, cùng với bắt được hai cái chân Cơ Hạo đang muốn bạo phát lực lượng xé rách, bọn hắn đồng thời hét rầm lên.

Thần Hỏa Xà chui vào tai bọn hắn, theo lỗ tai nhanh chóng nhập vào sâu trong đầu bọn hắn.

Các chiến sĩ Già tộc này xương khớp cứng rắn vô cùng, nhưng trong đầu bọn

hắn, không phải mỗi nơi đều có xương khớp phong tỏa. Thân thể nho nhỏ của Thần Hỏa Xà theo thần kinh, mạch máu các bộ vị tương đối yếu ớt của bọn hắn, nhẹ nhàng chui vào sâu trong đầu óc bọn hắn.

Cái miệng nhỏ khê mở ra, lửa màu đỏ ‘Vù!’ một cái đem đầu óc hai chiến sĩ Già tộc bao vây lại. Lần này, thần thông bí pháp của A La Địch cũng không có tác dụng, hai chiến sĩ Già tộc đồng thời buông ra Cơ Hạo, tuyệt vọng nhảy dựng lên cao ước chừng trên trăm dặm, hai tay ôm đầu thống khổ vạn phần kêu rên lên.

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, tránh thoát năm đấm nặng trĩu của hai chiến sĩ Già tộc còn lại đánh xuống, lật tay từ trên ngực chiến sĩ Già tộc vừa rồi bị đánh chết rút ra trường đao đá đen của mình. Hắn nhìn hai chiến sĩ Già tộc thống khổ vạn phần, thấp giọng lẩm bẩm: “Về sau đánh nhau với người ta, còn phải đặt làm một cái mũ giáp phong bế thất khiếu sao? Hắc, không có đạo lý này!”

Thần Hỏa Xà công kích quái dị tuyệt luân, nhưng nếu mấy chiến sĩ Già tộc này thần trí bảo trì tỉnh táo mà nói, Thần Hỏa Xà cũng không có khả năng nhẹ nhàng như vậy chui vào trong lỗ tai bọn hắn. Chiến sĩ Già tộc kỹ xảo tác chiến mạnh mẽ, đủ để cam đoan bọn hắn ở trước khi Thần Hỏa Xà tới gần mình, đã dùng binh khí đem hai tiểu gia hỏa đập bay ra.

“Các người, vẫn đi chết đi.” Sau lưng Cơ Hạo Lưu Quang Hỏa Dực mở ra, vòng quanh hai chiến sĩ Già tộc cấp tốc xoay, trường đao trong tay mang theo một đường cong quỷ dị, hung hăng hướng một điểm yếu ớt nhất của thân thể bọn hắn đánh xuống.

Hai chiến sĩ Già tộc đồng thời hò hét ra tiếng: “Giết chóc cùng bạo lực, Xích Nhật chi lực chí cao vô thượng!”

Trên mặt bọn hắn lộ ra một tia điên cuồng, làn da bọn hắn đột nhiên vỡ ra từng tấc, máu trong cơ thể ‘Vù vù’ phun hết ra, hóa thành cả đám sương mù màu

máu to bao phủ phạm vi trăm trượng.

Cơ Hạo vừa lúc ở trong phạm vi sương mù máu bao phủ, máu tươi dính dính trì trệ động tác của hắn, hắn căn bản không kịp né tránh, hai chiến sĩ Già tộc phóng sát chiêu đã như kẻ điên lao tới. Từng cái xương màu máu từ trong cơ thể bọn hắn chui ra, giống như trường thương đại kích, mang theo tiếng xé gió chói tai hung hăng đâm về phía Cơ Hạo.

Giáp trụ trên người Cơ Hạo tràn ra thanh quang, kèm theo tiếng đánh chói tai, mười mấy cái xương màu máu hung hăng xuyên qua giáp trụ, xuyên thấu thân thể Cơ Hạo, thậm chí có hai cái xương thô to nhất trực tiếp xuyên thủng hai nơi nội tạng quan trọng nhất của Cơ Hạo. Cả ngụm máu tươi lớn phun ra, Cơ Hạo khàn giọng kêu đau, một đao đem đầu hai chiến sĩ Già tộc khí tức chợt suy bại chật xuống.

Chương 166: Giáo Huấn

Chiến đấu tanh máu im bật mà dừng lại.

Cơ Hạo bị thương nặng nhất. Tự Văn Mệnh trực tiếp bóp nát cổ A La Địch, một đám khí màu vàng ở lòng bàn tay hắt phun ra, đầu lẫn linh hồn A La Địch cùng tan rã. Sương mù màu máu trong không khí chợt tiêu tán, thân thể toàn bộ chiến sĩ Già tộc cùng phó binh đồng thời run lên, cả mảng lớn sương mù máu từ trong cơ thể bọn hắt phun ra, thân hình bọn hắt cấp tốc thu nhỏ lại, một đám uế oải mềm nhũn ngã xuống đất.

Chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ ùn ùn tràn lên, vung binh khí, chặt đầu những kẻ địch này.

Các chiến sĩ Già tộc vừa rồi còn giống như kẻ điên, hiện tại chỉ có thể tuyệt vọng rên rỉ, chửi rủa, bọn hắt ngay cả khí lực vung binh khí cũng không có.

Bí pháp của A La Địch đem tới cho bọn hắt mấy lần lực lượng, nhưng lỗ hổng lớn nhất của loại bí pháp này hiển nhiên ngay tại trên thân A La Địch. Một khi hắt bị chém giết, những chiến sĩ bị bí pháp kích thích trở nên cuồng dại vô cùng liền biến hết thành tằm chân mềm.

Các chiến sĩ Kim Nhân Sư bộ đem đầu toàn bộ kẻ địch chất đống cùng một chỗ, đắp thành một cái tế đàn nho nhỏ. Bọn họ giơ lên binh khí cất tiếng hoan hô, nhưng lúc các vụ tế cùng trưởng lão kia muốn tìm Tự Văn Mệnh cảm ơn, lại không tìm thấy ba người nữa.

Ngoài mấy vạn dặm, Tự Văn Mệnh vác Cơ Hạo bị thương nặng, tay trái kéo Man Man, từng bước một hành tẩu ở trên nơi hoang dã.

Bước chân nhìn như thông thả, hai chân Tự Văn Mệnh được ánh sáng màu vàng bao phủ, hắt bước ra mỗi một bước, đều có thể khiến đại địa khí mạch trong lòng đất hòa theo, trong lòng đất truyền đến tiếng ‘Thùng thùng’ trầm thấp

giống như trái tim nhảy lên, Tự Văn Mệnh mỗi một bước đều vượt qua ngàn dặm, lướt qua khu vực lớn sông ngòi núi non.

Cơ Hạo tựa vào trên vai Tự Văn Mệnh, có chút đau lòng nhìn giáp trụ lòng bàn tay thu nhỏ lại thành một cục.

Đây là món quà A Bảo tặng, bảo vật cường đại có thể ngăn cản tầm thường Đại Vu công kích, Cơ Hạo lúc ở Nam Hoang, bộ giáp trụ này vô số lần cứu hắn. Không có bộ giáp trụ này bảo mệnh, hắn cùng Man Man đã sớm bị người của Huyết Nha đoàn bắt thành thịt vụn.

Nhưng hai chiến sĩ Già tộc điên cuồng dùng thân thể của mình làm binh khí, dùng máu bản thân phát ra nguyên rủa hùng mạnh suy yếu lực phòng ngự của giáp trụ, dùng xương bản thân hóa thành ma binh máu thịt, nháy mắt lực công kích hầu như vượt qua cực hạn Đại Vu nên có, một đòn đã phá vỡ giáp trụ, làm Cơ Hạo bị thương nặng.

Nhìn lỗ thủng trong suốt rõ ràng có thể thấy được trên giáp trụ, Cơ Hạo nghe răng trợn mắt kêu đau một tiếng.

Mười mấy cái xương thô to xuyên thấu thân thể. Trên người Cơ Hạo có bảy tám nơi gãy xương, nội tạng càng bị trọng thương, hiện tại khẽ hít một hơi đã đau đến mức muốn đem đầu mình chặt xuống.

“Chiến sĩ Xích Nhật nhất mạch, khác với Kháng Nguyệt.” Tự Văn Mệnh lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng Cơ Hạo, vừa sải bước đi đường, vừa thản nhiên nói: “Chiến sĩ Kháng Nguyệt nhất mạch, là chiến sĩ ưu tú nhất. Mà lũ điên Xích Nhật nhất mạch, bọn hắn chỉ là kẻ điên đơn thuần vì giết chóc cùng phá hoại mà sinh.”

“Đương nhiên, trọng điểm ta muốn nói không phải cái này.” Tự Văn Mệnh cúi đầu sải bước đi nhanh: “Ta muốn nói là, lần này hai người các người thiếu chút nữa bị người ta đánh chết, hẳn là có thể rõ—— Trung Lục là địa phương hỗn loạn, hơn nữa so với Nam Hoang càng nguy hiểm gấp mười, gấp trăm lần.”

“Ở Trung Lục, các người không thể xúc động, bất cứ một lần sai lầm nào của các người, đều có thể lấy mạng nhỏ của các người.” Tự Văn Mệnh nhìn Man Man một cái, rất nghiêm túc giáo huấn: “Nhất là Man Man, con có giáp trụ a mỗ con tự tay luyện chế bảo hộ. Nhưng không nói bọn ác quỷ dị tộc kia, dù là ta cũng có một ngàn loại biện pháp sau khi khống chế con, đem giáp trụ trên người con lột xuống.”

Khuôn mặt nhỏ của Man Man chợt tái nhợt, nhìn Tự Văn Mệnh hét lớn: “A thúc, ngài sao có thể lột quần áo Man Man chứ? A mỗ nói rồi, quần áo Man Man đời này chỉ có thể bị một người nam nhân lột xuống thôi!”

Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo đồng thời trợn mắt, nhất là Tự Văn Mệnh, hẳn rất muốn đập đầu xuống đất, tự mình ngắt đi.

Cười khan vài tiếng, Tự Văn Mệnh bất đắc dĩ nói: “Ài, ta chỉ là lấy cái ví dụ... Được, bỏ qua đề tài này, đến Bồ Phản rồi, có người chuyên môn dạy con một số chuyện. Man Man à, a mỗ con cũng quá...”

Cười khổ lắc đầu, Tự Văn Mệnh nhìn Cơ Hạo nói: “Hạo, người ở Nam Hoang quá xuôi chèo mát mái. Cho nên, lần này ta là cố ý cho người chịu chút đau khổ.”

Cơ Hạo uể oải hừ hừ một tiếng, hẳn miễn cưỡng nâng lên nửa người trên, chỉ vào hai cái lỗ thùng lớn trong suốt trên ngực cười thảm nói: “A thúc, đây là một chút đau khổ sao?”

Tự Văn Mệnh không cho là đúng cười nói: “Được rồi, chút đau đớn đó tính là gì? Thượng cổ đại thần Hình Thiên bị chặt đầu, còn không phải vẫn sống tốt được? Đại Vu chúng ta sinh mệnh lực ương ngạnh lắm, nào có dễ chết như vậy?”

Cơ Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhưng mà a thúc, ta mới là...”

Tự Văn Mệnh dùng sức vỗ một cái ở trên một vết thương phụ cận xương

chậu Cơ Hạo, Cơ Hạo đau đến mức lại kêu rên một tiếng.

“Tiểu tử thôi, tu vi vu lực của người chỉ có Tiểu Vu sơ giai, điểm ấy không sai. Nhưng thân thể của người, hừ hừ, Đại Vu tầm thường vừa mới đột phá đại bộ phận so ra kém người. Cũng không biết người ở Nam Hoang ăn thứ gì tốt, chút vết thương ấy đối với người mà nói, đã tính là gì?”

Cơ Hạo tiếp tục cười gượng, hắt hất một hơi thật sâu, thiên địa nguyên khí bốn phương tám hướng cuộn cuộn ập tới, máu thịt phụ cận vết thương cấp tốc mấp máy, bắt đầu chậm rãi chữa trị các vết thương trên người nhìn khiến cho người ta cảm thấy cả người phát đau.

“Nhớ kỹ chuyện hôm nay đi. Ở Trung Lục, một tiểu gia tộc Ngu tộc bé nhỏ không đáng kể, một đứa con chi thứ không được coi trọng, mang theo một đám tư quân nô bộc thực lực không phải quá cường đại rời khỏi gia tộc khai thác lãnh địa thuộc về mình, lực lượng mỏng manh như vậy, cũng có thể tạo thành thương tổn như vậy cho các người.”

“Trung Lục là địa phương tốt, Bồ Phán càng là địa phương tốt, nhưng nơi này cũng là địa phương phiêu lưu khắp nơi, lúc nào cũng có thể chết.”

“Ta không thể luôn ở bên các người, ta có rất nhiều chuyện phải làm. Cho nên, các người nhớ kỹ giáo huấn hôm nay.”

Cơ Hạo sờ sờ vết thương đang khép lại trên người, hắt hất sâu một hơi, hỏi ra vấn đề của mình.

“Văn Mệnh a thúc, cũng đã đến Trung Lục rồi, ta rất muốn biết... Bọn ác quỷ Ngu tộc, Già tộc kia là cái gì? Vì sao ngọc tề ngài sử dụng, hoa văn bên trên là huy chương của bọn hắc? Quy Linh thương đội, vì sao cần hướng hạm đội Già tộc nộp thuế? A La Địch kia, sao có thể đúng lý hợp tình tuyên bố chiếm lĩnh một mảng lãnh địa vốn không thuộc về hắc?”

Man Man kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Đa? A thúc, đồ án trên ngọc tề của

người, cùng huy chương bội ác quỷ đó dùng là cùng một cái bộ dáng sao?”

Tự Văn Mệnh cười gật gật đầu với Man Man, từ từ thở dài: “Việc này, đến Bồ Phán các người sẽ biết. Man Man, ta đưa con đi tìm a ba con, sau đó xem hẳn an bài con như thế nào đi. Về phần Cơ Hạo, có địa phương tốt thích hợp người nhất. Ta mang người đến Bồ Phán, chính là muốn đưa người đi địa phương đó.”

Bàn tay vỗ nhẹ nhẹ đầu Cơ Hạo một chút, Tự Văn Mệnh cười nói: “Người trẻ tuổi, học thêm mấy thứ, tóm lại không tệ. Người thương thế không nặng, nhưng cũng không nhẹ, nghỉ ngơi một chút đi, tỉnh là tới.”

Đầu Cơ Hạo gục xuống, trước mắt tối sầm, nhất thời mơ màng ngủ mất.

Loáng thoáng, hẳn cảm thấy Tự Văn Mệnh lại nhét vào trong mồm hẳn cả một đồng viên thuốc.

Chương 167: Bạn Cũ

Cơ Hạo tỉnh....

Mở mí mắt cay cay, nhìn thấy là trần nhà bằng đá. Đá đen sì tính chất bóng loáng nhẵn nhụi, mài thật sự phẳng.

Lay động đầu một chút, Cơ Hạo phát hiện mình nằm ở trên một phiến đá lớn. Phiến đá dài ba trượng rộng hai trượng dày ba thước, lạnh như băng, cứng rắn, ngay cả một khối da thú cũng không lột.

Vách tường xung quanh cũng đen sì mài phẳng như gương, đây là một gian nhà đá dài rộng năm trượng. Trừ Cơ Hạo nằm trên phiến đá lớn này, trong phòng chỉ có một cái đài đá ngăn nắp chính giữa, bên cạnh bày bốn cái đôn đá.

Trên đài đá đặt một cái đèn đá nho nhỏ, trong đèn đá to bằng đầu người trường thành đựng đầy dầu màu vàng, một cái bắc đèn cứng rắn đặt ở trong đèn đá hừng hực thiêu đốt, ánh lửa màu đỏ vàng chiếu sáng toàn bộ nhà đá, đây là nguồn sáng duy nhất trong phòng.

Cạnh đầu Cơ Hạo đặt một cái bát to đất thố chế thành, bên trong còn sót một chút nước thuốc dinh dính màu đen, đang tản mát ra mùi tanh hôi làm người ta buồn nôn. Cơ Hạo nhếch nhếch miệng, trong miệng hắt tràn đầy mùi tanh hôi đáng sợ đó, hẳn thiếu chút nữa nôn ra.

“Trái tim bọ cạp, túi độc của rắn độc, đuôi rết, bàng quang dơi... Đơn phương này...” Ngón tay Cơ Hạo chấm chấm nước thuốc trong cái bát to, đặt ở trên đầu lưỡi chép chép một cái, vè mặt đau khổ nói: “Thế mà còn là trái tim Huyết Câu Hạt ngàn năm, dùng để chữa ngoại thương không còn gì tốt hơn, nhưng hương vị này...”

Một lão nhân thân hình khỏe mạnh giống như cây tùng xanh ngồi bên cạnh đài đá, lão mặc một cái áo vải thô dài sạch sẽ, mái tóc dài bạc trắng trên đầu thả

chỉnh tề ở sau lưng, đuôi tóc hầu như đã buông đến trên mặt đất.

Khi Cơ Hạo thức tỉnh, hắn đang ngồi ở trên đôn đá không chớp mắt nhìn chăm chăm trên dưới Cơ Hạo đánh giá.

Nghe được Cơ Hạo nhanh như vậy phân tích ra bốn loại thành phần chủ yếu trong nước thuốc, lão nhân vui vẻ cười, vỗ nhẹ nhẹ đầu gối cười nói: “Tự Văn Mệnh lần này dẫn theo đứa nhỏ tốt trở về. Hắc, người cũng hiểu vu dược?”

Nói đến hai chữ ‘vu dược’, trên khuôn mặt bóng loáng đầy đặn, giống như trẻ con của lão nhân không khỏi kéo lên một trận thần quang, mặt mày vui vẻ chòm râu cũng thiếu chút nữa bay lên. Hắn liếc thấy Cơ Hạo, biểu cảm trên mặt đã rõ ràng đang lớn tiếng kêu to —— ‘Ta là đại hành gia phương diện vu dược, đứa nhỏ, nhanh đến ngưỡng mộ ta đi’!

Cơ Hạo đứng thẳng kéo vạt áo nhìn nhìn thân thể.

Mười mấy vết thương trong suốt trên người ban đầu đã khỏi, không lưu lại chút vết sẹo. Hơn nữa cơ thịt một lần nữa mọc ra không thể hiện suy yếu chút nào, đã khôi phục đến trạng thái cường thịnh nhất.

Hơn nữa trong cơ thể còn có một luồng dược lực hùng hồn chưa hoàn toàn tiêu hóa hết, luồng dược lực nóng hầm hập này giống như mấy con chuột nhỏ, đang chạy tới chạy lui ở trong cơ thể Cơ Hạo, cung cấp tinh lực dư thừa cho hắn.

“Vu dược, hiểu một chút.” Cơ Hạo nhìn lão nhân cười nói: “Ta mới chào đời ba tháng đã có thể đi có thể chạy, có thể nói chuyện, cho nên đại vu tể trong tộc nói ta là thần đồng tổ linh ban xuống, từ nhỏ đã đem ta mang theo bên người. Học suốt mười năm.”

Lão nhân khẽ nhú mày, cười nói: “Ồ? Chỉ học được mười năm, đã có thể phân biệt ra dược liệu chính trong bát ‘Tứ Toàn Thang’ này của ta, bộ tộc các người truyền thừa cũng không thường đâu. Ở Nam Hoang, người cũng xuất thân đại bộ lạc nhỉ?”

Cơ Hạo gật gật đầu, cười nói: “Kim Ô bộ, ở Nam Hoang coi như có chút tiếng tăm.”

Lão nhân giật mình gật gật đầu. Hắn bấm ngón tay bắt đầu tính toán: “Ô, Kim Ô bộ sao? Nam Hoang chỉ có Hỏa Nha... Các người đã khôi phục tên tộc?”

Một mảng hồng quang hiện lên ở trên mặt lão nhân. Vẻ mặt hắn nhìn về phía Cơ Hạo càng thêm hiền lành hòa ái: “Một ngàn bảy trăm năm trước, ta từng đi Nam Hoang du lịch, không cẩn thận bị một con Lục Văn Thiết Lạc Đầu cắn bị thương, thiếu chút nữa chết ở nơi đó, là Hỏa Nha... Kim Ô bộ đại vu tể Cơ Tùng của các người đã cứu mạng ta.”

Trong lòng Cơ Hạo nhất thời lộp bộp một cái, Đại Vu tuổi thọ dài nhất cũng chỉ khoảng ngàn năm. Lão nhân này một ngàn bảy trăm năm tiền trước đã từng đi Nam Hoang? Như vậy hắn khẳng định là tồn tại Vu Vương vượt qua Đại Vu cảnh thậm chí càng cường đại hơn.

Từ trên phiến đá nhảy xuống, Cơ Hạo hướng lão nhân nghiêm nghị hành một lễ: “Thì ra là bằng hữu của a công, ta là Cơ Hạo.”

Lão nhân cười liên tục gật đầu: “Khó trách Tự Văn Mệnh muốn ta chiếu cố tốt người, thì ra người là con cháu Cơ Tùng. Cơ Tùng đâu? Hắn mấy năm nay khỏe chứ? Ta còn nói, chờ qua mấy trăm năm nữa, ta có rảnh, thì đi tìm hắn hảo hảo ôn chuyện.”

Trên mặt Cơ Hạo hiện lên một mảng ảm đạm.

Mặt lão nhân chợt cứng đờ, trong mắt hai hàng nước mắt ‘Ồ ồ’ tuôn xuống: “Úc, lão bằng hữu cũng không còn sao... Cũng phải, tuổi hắn so với ta còn lớn hơn một chút. Hắn chưa thể đột phá sao? Lần đó gặp hắn, hắn còn nói muốn thử một chút dùng Hỏa Nha tinh huyết phối chế vu dược, xem có thể đột phá Vu Vương cảnh hay không.”

Cơ Hạo không hé răng, đối với hữu tình của một lão nhân hơn một ngàn năm

trước, Cơ Hạo cảm thấy lời gì cũng quá thiếu sức nặng.

Nặng nề thở dài một hơi, lão nhân đứng dậy, hướng Cơ Hạo vẫy vẫy tay: “Ta là Ngũ Long Nghiêu, người gọi ta Ngũ Long a công là được. Tự Văn Mệnh đem người ném ở đây, bản thân lại không biết chạy đi làm gì. Đã đến đây, thì an tâm ở lại nơi đây đi, học tử tế mấy thứ.”

Cơ Hạo theo Ngũ Long Nghiêu đi ra khỏi nhà đá, đồng thời âm thầm cân nhắc cái tên này.

Ngũ Long Nghiêu, Ngũ Long là dòng họ, Nghiêu mới là tên của lão nhân. Ngũ Long thị, Cơ Hạo mơ hồ đối với dòng họ này có chút ấn tượng, hẳn là huyết mạch đến từ bộ tộc cực kỳ cổ xưa nào đó, có được bối cảnh cực kỳ phi phàm.

Đẩy ra cửa đá dày nặng của nhà đá, ngoài cửa là một hành lang sạch sẽ, tinh tể, không có bất cứ vật gì trang trí, giống với căn nhà đá mài tới trình độ phẳng như gương.

Hành lang rộng mười trượng, cao trăm trượng quy mô kinh người, có không ít nam nữ mặc áo dài vải thô lui tới ở trong hành lang. Cơ Hạo theo hành lang hướng xung quanh nhìn quét, phát hiện trên hành lang cách mỗi mười trượng sẽ mở ra một cánh cửa, có một số cửa đá mở rộng, bên trong là phòng ở kích thước giống với nhà đá Cơ Hạo mê man, đơn giản giống nhau.

Ngũ Long Nghiêu mang theo Cơ Hạo theo hành lang đi hướng ra phía ngoài, vừa đi, vừa chỉ vào thẻ đồng được khảm trên cửa đá nói: “Nhớ kỹ, nhà đá người vừa rời nghỉ ngơi là ‘Đồ bộ nam chúc hành hỏa đệ thập bát vạn cửu thiên bát bách thập thập nhất hào (số thứ tự 189871)’.”

“Đồ bộ, đại biểu người ở Vu điện vẫn là thân phận học đồ.”

“Nam chúc, người là đến từ Nam Hoang đại lục.”

“Hành hỏa, người xuất thân bộ tộc hỏa chúc huyết mạch (hỏa thuộc tính),

thuộc tính vu lực của người chính là hỏa tính.”

“Con số còn lại, thì không cần giải thích. Về sau gian phòng này sẽ thuộc về người sử dụng.”

Cơ Hạo gật đầu nhớ kỹ con số này, đồng thời vì tin tức kinh người chất chứa phía sau con số này cảm thấy da đầu phát tê từng đợt.

Theo hành lang nhanh chóng tiến tới gần trăm dặm, lấy tốc độ của hai người, vậy cũng chỉ là thời gian một chén trà nhỏ mà thôi, Ngũ Long Nghiêu rẽ một cái, liền tới trong một hành lang khác quy mô càng thêm kinh người, càng thêm rộng lớn.

Hành lang này rộng chừng ba dặm, cao tới hai mươi dặm, trong hành lang không chỉ có từng đại đội người đi đường lui tới, giữa không trung còn có người quanh thân ánh lửa mơ hồ cấp tốc phi hành.

Ngũ Long Nghiêu chỉ vào hành lang này cười nói: “Đây là ‘Quý’ đạo xếp hạng cuối cùng trong mười hành lang chính của Vu điện, đường bên phụ thuộc mười con đường chính, là nơi các người bọn học đồ này ở lại. Mà hai bên con đường chính này, ở lại đều là...”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe một tiếng nổ lớn, một cánh cửa đồng xanh cạnh chủ đạo ngoài mười dặm bị nổ chia năm xẻ bảy, một lão nhân cả người cháy đen lão đảo từ trong đó đi ra, ‘Thùng’ một cái cắm đầu ngã xuống đất.

Chương 168: Vu Điện

Cơ Hạo theo sát sau Ngũ Long Nghiêu chạy qua, theo cùng mấy lão nhân khác chạy tới, ba chân bốn cẳng đem lão nhân cả người đen sì đỡ dậy. Mấy chục bát vu được màu sắc khác nhau, tản mát ra các loại hương vị cổ quái, thậm chí còn có các loại bong bóng màu sắc quay cuồng, cũng được các học đồ ân cần đưa lên, một hơi tươi hết bụng lão nhân.

Quần áo bị nổ vỡ nát, tóc, lông mày cũng bị nhiệt độ cao đốt trụi, lão nhân làn da chừng khô mảng lớn ‘Ặc ặc’ nắc vài cái, phun ra một mùi vu được khó ngửi, đột nhiên mở to hai mắt.

Trong thân thể hần truyền đến tiếng vang như sấm, mấy chục bát vu được đã phát huy tác dụng, trên người lão nhân phun ra từng tia khí nóng, cả mảng lớn da chết chừng khô vỡ ra, bong ra, lộ ra máu thịt mới mẻ cấp tốc trọng sinh phía dưới.

Không bao lâu, lão nhân đã khôi phục như lúc ban đầu, tóc cùng lông mày bị đốt sạch cũng trọng sinh.

Lắc đầu, lão nhân đứng dậy, trực tiếp hướng một lão nhân khôi vĩ ở bên vươn tay: “Bớt nói nhảm, cho thêm mười phần Không Tinh, còn có nguyên bộ tài liệu đều mười phần. Ta đã đụng đến một chút biên giới, ta vừa rồi đã luyện chế ra không gian vu khí kích cỡ tương đương mười căn phòng.”

Bao gồm Ngũ Long Nghiêu ở trong, một đám lão nhân cùng các học đồ vây xem đồng thời hít ngược một ngụm khí lạnh.

Lão nhân dáng người khôi vĩ nhanh chóng hạ lệnh, mấy học đồ chạy như bay ra ngoài, một khắc đồng hồ sau, bọn họ mang theo lượng lớn tài liệu về, kính cẩn đem tài liệu giao cho lão nhân trên người còn đang tỏa hơi nóng.

“Tìm người, giúp ta đem cửa sửa.” Lão nhân tiếp nhận tài liệu, vội vã lao đầu

vào trong phòng.

Vu lực dao động cường đại từ trong phòng khuếch tán ra, một đạo vu pháp kết giới màu đỏ rực mắt thường có thể thấy được đem căn phòng phong tỏa gắt gao, nhưng từng đợt nguyên khí dao động cường đại khiến trong lòng Cơ Hạo run sợ vẫn ương ngạnh xuyên thấu qua kết giới, không ngừng khuếch tán ra, ở trong hành lang tùy ý dâng trào gào thét.

Bước chân âm âm, mười mấy cự hán chiều cao ngoài hai mươi trượng, toàn thân đều do tảng cục kim loại tạo thành hô ký hiệu ‘hầy dô, hầy dô’, khiêng một cánh cửa đồng xanh dày khoảng ba trượng đi tới.

Bọn họ quen thuộc, cực kỳ trôi chảy đem cánh cửa đồng xanh ban đầu nổ thành năm bảy mảnh dọn dẹp sạch sẽ, sau đó đem cánh cửa độ dày kinh người kia vững vàng cố định ở trên khung cửa. Phù văn lấy hàng vạn để tính sáng lên từng cái, trên cánh cửa đồng xanh một đạo ánh sáng mãnh liệt nhộn nhạo một phen, nguyên khí dao động trong phòng nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Sắp được rồi sao?” Lão nhân khôi vĩ vừa mới ra lệnh có chút kích động nhìn đồng bạn bên người: “Nếu Vu điện chúng ta thật sự có thể tự mình chế tạo không gian vu khí dung lượng lớn như vậy...”

Một đám người nhìn lẫn nhau một cái, Ngũ Long Nghiêu trầm giọng nói: “Xem kết quả đi. Chưa được hai tháng, Mị lão quỷ sẽ chưa ra được kết quả.”

Thấp giọng trao đổi vài câu, người xung quanh nhanh chóng phân tán ra, đi việc ai người ấy làm. Cơ Hạo cảm nhận được không khí khẩn trương nơi này, mọi người đều đang bận rộn, không ai không có việc gì.

Ngũ Long Nghiêu khề cau mày, mang theo Cơ Hạo theo đường Quý đi nhanh, dần dần tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh. Sau lưng Cơ Hạo ánh lửa phun trào, Lưu Quang Hỏa Dực thi triển ra, cũng miễn cưỡng đuổi kịp bước chân của Ngũ Long Nghiêu.

Theo con đường lớn rộng rãi chạy như điền một khắc đồng hồ, ít nhất đã chạy ra mấy ngàn dặm, Cơ Hạo cũng âm thầm kinh ngạc bởi quy mô to lớn của Vu điện, Ngũ Long Nghiêu đột nhiên dừng bước ở trước một cánh cửa đồng xanh cao khoảng cả dặm.

Vung nắm tay, Ngũ Long Nghiêu hung hăng hướng về phía cánh cửa đồng xanh đập vài cái, đập đến mức đất rung núi chuyển, tiếng vang thật lớn chấn động cho một đám học đồ đi ngang qua hú lên quái dị, đều bịt tai nhanh chân bỏ chạy.

Cánh cửa đồng xanh chậm rãi mở ra, một người khổng lồ cao trăm trượng, toàn thân ánh lửa quấn quanh từ phía sau cửa nhô đầu ra. Nhìn thấy Ngũ Long Nghiêu, cự nhân hung tợn giơ lên một cây chùy lớn trong tay, tức giận quát: “Lão được quý, lần sau người lại đập cửa của ta, ta sẽ đầu vớ đầu của người! Không phải là một món nhuyễn giáp sao? Ừm, là đứa bé này?”

Cự nhân vươn tay trái, một cái giáp trụ thanh quang lưu động lơ lửng ở lòng bàn tay hần, đang tản mát ra pháp lực dao động Cơ Hạo vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Chính là món giáp trụ hộ thân A Bảo luyện chế cho Cơ Hạo. Cơ Hạo nhớ rõ, hần tử chiến với mấy chiến sĩ Già tộc Xích Nhật nhất mạch kia, đối phương thi triển chiến kỹ liễu mạng, giáp trụ này đã bị phá vỡ mười mấy lỗ thủng, toàn bộ giáp trụ hầu như đều bị hủy diệt.

Nhưng bộ giáp trụ trước mắt này liền thành một thể, không có chút vết thương, hơn nữa tản mát ra pháp lực dao động càng thêm cường đại, hào quang cũng càng thêm say lòng người.

“Tiểu gia hỏa, nhuyễn giáp này, là ai luyện chế cho người?” Cự nhân ngồi xổm xuống, gian nan đem đầu ghé đến trước mặt Cơ Hạo: “Thủ pháp rất... Ừm, kỹ thuật của gã đó so với ta tốt hơn nhiều lắm, ta dùng ước chừng hai mươi lần tài liệu, mới đem nó sửa được. Thứ này, là ai luyện chế?”

Cơ Hạo giang hai tay, nhìn cự nhân rất thành khẩn nói: “Một người khách đi ngang qua bộ lạc chúng ta, ta nói chuyện hợp với hãn, hãn liền luyện chế giáp trụ này cho ta.”

Cự nhân lắc lắc đầu, cúi đầu nhìn nhìn giáp trụ trong tay, hung hăng nghiêng răng một cái, nhắm mắt lại đem giáp trụ ném về phía trên người Cơ Hạo. Giáp trụ trong suốt như nước hóa thành một mảng ánh sáng nhạt bao phủ Cơ Hạo, rất nhanh đã tự mặc hoàn thành.

“Ừm, lão tử không thể bỏ mặt mũi để cướp đồ trẻ con... Thật sự là, thủ pháp của gã đó, còn có phù văn hãn khắc nổi ở trong giáp trụ, ừm, ta có rất nhiều ý tưởng mới.”

Người khổng lồ xoay người, tiến vào cửa lớn, đem cửa khép mạnh lại. ‘Oành’ một tiếng nổ lớn, cánh cửa thiếu chút nữa đập bẹp cái mũi Ngũ Long Nghiêu, chộc giân Ngũ Long Nghiêu tung người lên, hung hăng đá một cước vào trên cửa, hướng về phía cửa liên tục mắng vài tiếng.

Thở hổn hển một hơi, Ngũ Long Nghiêu lắc đầu hướng Cơ Hạo cười lên: “Nhuyễn giáp này của ngươi rất bất thường, lão thợ rèn dùng suốt năm ngày, mới giúp ngươi sửa được nó. Hắc, hãn chính là quái vật ngay cả vu bảo cấp Vu Đế cũng có thể rèn, nhuyễn giáp này của ngươi chỉ là giáp trụ cấp Đại Vu, có thể khiến hãn đau đầu năm ngày, thật sự là không tệ rồi.”

Cơ Hạo nhất thời ngây người một lúc: “Ta đã hôn mê năm ngày sao?”

Ngũ Long Nghiêu gật gật đầu, kéo Cơ Hạo tiếp tục đi về phía trước: “Phải, thương thế của ngươi không nhẹ, vì để ngươi khôi phục nguyên khí, Tự Văn Mệnh dứt khoát khiến ngươi hôn mê năm ngày. Đứa bé gái đi cùng với ngươi đã bị người ta đón đi rồi, nhưng nhắm chừng không cần vài ngày, ngươi có thể gặp lại nàng.”

Đi nhanh một phen, phía trước đột nhiên xôn xao một trận, nơi mấy hàng lang loại lớn giao hội, trên một cái quảng trường đường kính mười mấy dặm,

trong một cái truyền tống pháp trận nho nhỏ đột nhiên một người trẻ tuổi quần áo rách nát xông ra.

Trong tay hắn giơ một tấm da thú, hoa chân múa tay rống lớn: “Phối phương hoàn mỹ quý linh thanh đồng, có rồi, có rồi! Các vu tể Bạch Hổ bộ Tây Hoang đã tìm được phối phương thanh đồng có thể cùng lực lượng quý linh phối hợp hoàn mỹ!”

‘Vù vù vù’ một phen, lại là một đám người vây quanh lên, vô số người đều hưng phấn mồm năm miệng mười hỏi.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Ngũ Long Nghiêu, hắn còn chưa rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Ngũ Long Nghiêu mỉm cười nhìn người trẻ tuổi hoa chân múa tay kia, nhẹ nhàng nói: “Đây là Vu điện.”

“Có rất nhiều người, bốn tẩu khắp nơi như Tự Văn Mệnh. Vô luận tứ hoang hay là Trung Lục, bất cứ ‘tri thức’ nào hữu ích đối với nhân tộc chúng ta, đều sẽ mang về Vu điện, chứa đựng ở đây, hơn nữa dùng tốc độ nhanh nhất, chuyển hóa thành lực lượng thuộc về cả nhân tộc.”

“Đây, chính là Vu điện. Nhân loại chúng ta, địa phương toàn bộ trí tuệ hội tụ.”

Chương 169: Học Đồ

Bên đó chính là Bồ Phán, địa phương Tự Văn Mệnh miêu tả đến mức thiên hoa rơi loạn, chảy xuôi trong sông cũng là sữa cùng mật.

Cơ Hạo nằm ở trên sườn núi, ngắm nhìn một mảng bình nguyên phồn hoa như gấm, trong không khí mơ hồ có ánh sáng kỳ dị nhộn nhạo ngoài trăm dặm.

Bên người cỏ non thanh thúy nhiều nước, tản mát ra mùi thơm ngào ngạt. Trong bụi cỏ đầy hoa dại, đủ mọi màu sắc trải ra, đôi mắt trông về phía xa, như thế nào cũng không nhìn thấy điểm cuối của hoa dại.

Một dòng sông nhỏ ở dưới triền núi uốn lượn chảy xuôi qua, nước sông trong suốt thấy đáy, mang theo một mảng màu sắc lưu ly kỳ dị giống như lòng trắng trứng. Tuy là nước trong, nhưng cũng tản mát ra mùi thơm thoang thoảng. Mấy con cá sông vui vẻ nhảy lên chơi đùa, nước sông tung tóe thế mà kéo ra những sợi tơ nhỏ, có thể thấy được nước sông rất dính.

Thiên địa nguyên khí quá dư thừa, đến nỗi trong nước sông cũng dung nạp quá lượng thiên địa nguyên khí, nước sông cũng dính dính như tương hồ.

Cơ Hạo nhổ một cây cỏ dại nhét vào trong miệng tinh tế nhai nuốt, nước cỏ nhạt vô vị, nhưng một luồng thiên địa nguyên khí nồng đậm vui vẻ tràn vào trong miệng, trực tiếp dung nạp trong kinh lạc. Nếu không cân nhắc được tính, chỉ nói từ trên năng lượng chất chứa, một cây cỏ dại bình thường, khắp nơi đều có này, ở trên hiệu lực có thể so với một gốc dược thảo trăm năm bình thường của Nam Hoang.

Một đàn chim sẻ mập mạp lượn vòng từ trong bụi cỏ cách đó không xa bay lên, chúng nó kêu ‘chíp chíp’, trong con người thật nhỏ màu đen, lông lánh hào quang trí tuệ nho nhỏ. Những con chim sẻ bình thường nhất đó, ở dưới thiên địa nguyên khí dư thừa tẩm bổ, thế mà cũng sắp nảy sinh ra linh trí có thể so với thiếu niên nhân tộc.

Nơi này, chính là Bồ Phán.

Phía sau triền núi chỗ Cơ Hạo, mấy chục sợi xiềng xích to bằng hông người ta từ trong lòng đất chui ra, gắt gao trói buộc một ngọn núi cao nghìn trượng, phạm vi mười mấy dặm trên bầu trời. Ngọn núi đen sì không có một ngọn cỏ, trên sườn núi một cái cửa vào cực lớn vuông vức rõ ràng có thể thấy được.

Ngọn núi này, chính là cửa vào Vu điện.

Ngũ Long Nghiêu chính là mang theo Cơ Hạo từ cửa vào này đi ra, sau đó hăn dẫn dò Cơ Hạo tùy ý ở phụ cận đi một chút, xem một chút, bản thân thì vội vàng rời khỏi.

Từ trong Vu điện, trải qua một truyền tống trận pháp, tới bụng núi một ngọn núi lơ lửng này, sau đó đi qua một cái hành lang không dài, có thể tới thế giới bên ngoài. Nghe Ngũ Long Nghiêu nói, cửa ra vào lơ lửng ở giữa không trung như vậy, có nhiều tới mấy chục chỗ.

Trừ một đám nguyên lão nòng cốt địa vị cao thượng nhất, trung tâm nhất của Vu điện, không có ai biết Vu điện rốt cuộc ở nơi nào. Mọi người ra vào đều dựa vào truyền tống trận pháp, có người lúc thông qua trận pháp truyền tống không gian áp lực sẽ có thời gian dài ngắn, đại khái tính ra, Vu điện đại khái ngay tại trong phạm vi trăm vạn dặm của Bồ Phán.

Trăm vạn dặm, đây là một khu vực cực kỳ khổng lồ, muốn dùng sức người tìm được Vu điện cụ thể ở nơi nào, đây là chuyện trên cơ bản không có khả năng.

“Địa phương hội tụ trí tuệ nhân loại.” Hai tay Cơ Hạo gối lên phía sau đầu, tán thưởng từ đáy lòng.

Vô số vu tế trí tuệ cao tuyệt, ở đây hội tụ từng chút một tri thức sáng tạo độc đáo của toàn bộ chủng tộc tứ hoang, Trung Lục, đem nó dung hội quán thông, chuyển hóa thành trí tuệ lắng đọng hùng hậu. Mà càng nhiều người trong Vu

điện giống với Tự Văn Mệnh bốn tấu khắp nơi, mỗi một chỗ bọn họ đến, đều có ý vô tình, đem trí tuệ Vu điện truyền bá ra ngoài.

Như ở Kim Nhân Sư bộ, Tự Văn Mệnh truyền thụ các thủ đoạn trồng trọt, nuôi dưỡng gia súc đơn giản nhất, Cơ Hạo truyền thụ các phương thuốc giải độc cứu mạng. Cho dù chỉ có thể khiến Kim Nhân Sư bộ nhiều nuôi sống ba năm ngàn tộc nhân, lực lượng toàn bộ nhân loại lại nhiều thêm ba năm ngàn người.

Ai có thể cam đoan, trong ba năm ngàn người sống sót thêm đó, sẽ không xuất hiện một Tự Văn Mệnh, một Cơ Hạo tiếp theo?

Lặng lặng nằm thật lâu ở trên sườn núi, đại khái có thể hai ba canh giờ, mặt trời cũng đã rẽ đến trên đỉnh núi phía tây. Một làn gió nhẹ thổi tới, Ngũ Long Nghiêu đột ngột xuất hiện ở bên người Cơ Hạo, rất cổ quái mở to hai mắt quan sát Cơ Hạo.

“Tiểu tử, bảo người đi khắp nơi nhìn chút, người lại nằm ở đây ngủ?”

Cơ Hạo rất thích ý híp mắt. Cảm thụ được gió nhẹ mang theo nhiệt lực của hoàng hôn chậm rãi thổi qua: “A, rất thoải mái... Cũng lười đi lại. Xung quanh có thể có cái gì đẹp chứ?”

Ngũ Long Nghiêu cười lên ‘jắc hắc’, vuốt chòm râu thật dài, hần mang theo một tia tà ác già mà không nghiêm túc thấp giọng cười nói: “Phụ cận nơi này, có mấy học đồ Vu điện tổ chức hội chợ lớn, bên trong có rất nhiều đồ chơi thú vị, người không đi xem? Ví dụ như nói, giao nhân mỹ nữ trong đại dương phía đông?”

Cơ Hạo liếc Ngũ Long Nghiêu một cái, cười lạnh ‘khì khì’ nói: “Tuy ta đến từ Nam Hoang thâm sơn cùng cốc, nhưng cũng không phải cái gì cũng chưa từng kiến thức. Ngũ Long a công, không cần dùng những thủ đoạn lừa trẻ con đó. Ta, gia nhập Vu điện.”

Ngũ Long Nghiêu ngẩn ngơ, hần dọc theo đường đi mang theo Cơ Hạo vòng

qua vòng lại ở trong Vu điện, kiến thức rất nhiều chỗ kỳ dị trong Vu điện, sau đó lại mang theo Cơ Hạo rời khỏi Vu điện, vốn chính là muốn hăn tự tới hội chợ lớn náo nhiệt phi phạm này, để loại cảnh tượng cổ quái mới mẻ đó chấn động tâm linh Cơ Hạo một phen, để hăn tràn ngập khát khao cùng hướng tới đối với Vu điện, sau đó khóc trời kêu đất chủ động gia nhập Vu điện.

Những năm gần đây, nhiều đứa nhỏ kiệt ngạo bất tuân đến từ tứ hoang, sau khi trải qua loại chấn động trực tiếp này, tất cả đều khẳng khẳng một mực thành học đồ của Vu điện.

Ngay trong mấy cái chợ lớn phụ cận nơi này, có giáp trụ hoàn mỹ, vũ được trân quý, các loại kỳ trân dị bảo kỳ quái hiếm thấy nơi tứ hoang khó có thể nhìn thấy, thậm chí còn rồng, cơ quan tinh diệu tuyệt luân, vũ phù, vũ bảo cường đại phi phạm.

Mà mấy thứ đó, tất cả đều bắt nguồn từ Vu điện.

Giáp trụ, là Vu điện rèn; vũ được, là Vu điện luyện chế; vũ phù, là Vu điện vẽ; vũ bảo, là Vu điện thiên chuy bách luyện tế luyện mà thành. Tận mắt kiến thức được những bảo bối này, những người trẻ tuổi thuần phác chưa bao giờ kiến thức sự phấn khích bên ngoài, sẽ không có một ai không mắc bẫy!

Nhưng Cơ Hạo, hăn phản ứng thật sự hoàn toàn khác với người khác. Quá lạnh nhạt, quá thoải mái, nhìn ánh sáng trí tuệ thâm thúy, trấn định trong mắt Cơ Hạo, Ngũ Long Nghiêu rất ngại ngùng sờ sờ khuôn mặt già.

Hăn đột nhiên nhớ tới Tự Văn Mệnh đánh giá đối với Cơ Hạo, đây là một đứa trẻ khác hẳn với học đồ khác của Vu điện.

“Vậy, Tự Văn Mệnh mang người tới nơi này, thật ra chính là muốn người gia nhập Vu điện.” Ngũ Long Nghiêu từ trong tay áo lấy ra một khối lệnh bài đồng xanh to bằng bàn tay để trên người Cơ Hạo: “Vậy người hiện tại đã là sơ cấp học đồ của Vu điện, bắt đầu học trước từ thứ cơ sở nhất đi. Xem xem người cảm thấy hứng thú nhất đối với cái gì, ở phương diện nào có thiên phú nhất. Vu điện nhiều

vu sư như vậy, sẽ căn cứ sở trường của người bồi dưỡng thêm.”

Cơ Hạo cầm lên lệnh bài, đánh giá cẩn thận một phen.

Lệnh bài đồng xanh, tạo hình đơn giản mượt mà, nhưng hoa văn trên lệnh bài lại không giống tầm thường.

Mặt trước lệnh bài, gió nổi mây phun, giữa phong vân có long phượng bay lượn trên không, trên mặt đất một bóng người mông lung cường tráng ngạo nghễ đứng sừng sững.

Mặt sau lệnh bài, thì là chông chất bóng mây mù thiên địa tinh tú, chính giữa điêu khắc một chữ ‘Vu’ cứng cáp mạnh mẽ, phong cách cổ xưa dày nặng, phía dưới có hai chữ nhỏ chính là hai chữ ‘Cơ Hạo’.

Mà bốn mép lệnh bài, thì điêu khắc một thiên vu chú xua đuổi quỷ linh, che chở bản thân, thanh tịnh tâm thần, phòng ngự ôn dịch.

Từ hôm nay trở đi, Cơ Hạo đã thật sự là một học đồ nho nhỏ của Vu điện.

Chương 170: Lựa Chọn

Ánh mặt trời rực rỡ ở đỉnh đầu chiếu xuống, Cơ Hạo ngồi xõm trong một vườn thuốc, trong đất màu u lam, sinh ra rậm rạp vô số dược thảo giống con rắn nhỏ to bằng ngón tay. Hắn mang theo một cái thùng ngọc, cẩn thận đem dịch độc trong thùng dùng nọc độc mười tám loại rắn độc cùng máu ba mươi sáu loại hung thú điều hòa mà thành rót vào vườn thuốc.

Dịch độc dinh dính theo rãnh nhỏ ồ ồ chảy xuống, nơi đi qua dược thảo dài ba thước màu sắc sỡ kịch liệt loạn choạng, lắc lư giống như rắn độc điên cuồng tranh miếng ăn.

Không bao lâu, toàn bộ dược thảo khắp vườn thuốc đều chóp lên, đồng thời trong rễ cây dưới đất không ngừng truyền đến tiếng vang ‘rè rè’.

Mắt thường có thể thấy được, mấy gốc dược thảo cao thêm ba tấc, một cái bao hoa đỉnh chóp dược thảo dần dần sinh ra, một mùi tanh gay mũi từ trong nụ hoa chậm rãi nhện nhạo ra. Trong bụi cỏ xung quanh vườn thuốc, vô số rắn độc màu sắc sỡ chậm rãi theo mùi tanh này trườn tới, thích ý cuộn mình ở dưới dược thảo nở ra bao hoa, phun ngậm to ngậm nhỏ độc khí.

Cơ Hạo lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cũng chỉ hãn loại người to gan này, hơn nữa từ nhỏ ở Nam Hoang đã lăn lộn cùng một chỗ với độc trùng độc xà, mới có thể gánh vác nhiệm vụ nuôi trồng ‘Xà Linh Thảo’.

Vài ngày trước, Cơ Hạo tận mắt nhìn thấy mấy nữ học đồ xuất thân đại bộ tộc Trung Lục, bộ dạng điệu đà nuông chiều từ bé khóc trời kêu đất, vừa lăn vừa bò từ trong vườn thuốc chạy ra, có hai tiểu nha đầu bộ dạng xinh đẹp vô cùng càng hoa chân múa tay điên cuồng vung vẩy rắn độc quấn quanh trên tay, không cẩn thận va đầu vào trên cọc ngất đi.

Sau đó, mấy ngày nay, Cơ Hạo cũng không ở phụ cận vườn thuốc nhìn thấy mấy cô nương đó nữa.

Tiêu phí toàn bộ buổi sáng xử lý xong Xà Linh Thảo, Cơ Hạo được một vị vu sư của Vu điện ra sức khen ngợi. Đồng thời học đồ cùng nhau nuôi trồng Xà Linh Thảo với Cơ Hạo tổng cộng có ba vạn người, nhưng gần gũi vài ngày thời gian, Xà Linh Thảo Cơ Hạo nuôi trồng ra so với người khác cao hơn hai tấc, to hơn một vòng, càng sinh ra nụ hoa sớm mấy ngày.

Vị vu sư này ở trong Vu điện chuyên trách nuôi trồng các loại kỳ môn dược thảo đã hướng Cơ Hạo ném cành oliu. Hẳn hướng Cơ Hạo bày tỏ rõ, Cơ Hạo rất có thiên phú ở trên nuôi trồng dược thảo, chỉ cần Cơ Hạo đồng ý trở thành môn nhân của hắn, hắn sẽ đem toàn bộ tâm đắc của mình dốc túi truyền thụ.

Cơ Hạo mỉm cười cảm tạ thịnh tình của vị vu sư này, lại chưa làm ra quyết định rõ ràng. Hẳn gia nhập Vu điện mới gần gũi năm ngày, còn chưa nghĩ ra mình rốt cuộc phải làm như thế nào, đến tận cùng muốn làm cái gì.

Buổi chiều, trong một cái hang cực lớn dài rộng vài dặm, địa hỏa hùng hực, sóng nhiệt ập tới người ta. Cơ Hạo và mấy ngàn học đồ đều để trần cánh tay, mang thiết chùy thật lớn, điên cuồng đập khối sắt mềm mại trên đe sắt đỏ lửa vắng khắp nơi.

Nổ vang ‘Thùng thùng’ giống như sấm, tiếng gầm rú đập vào bốn vách hang, lại hóa thành tiếng gầm cuộn cuộn bắn ngược trở về, toàn bộ cái hang đều như đang thiêu đốt, đang nổ, đang điên cuồng vận vẹo xoay quanh, như khối sắt đỏ bùng cấp tốc biến ảo hình thái trên đe sắt.

Cơ Hạo theo bản năng vận dụng Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh. Hẳn đối với điều phối lực thân thể không ai có thể sánh bằng, mỗi một chùy đều nện vừa đúng ở bộ vị thỏa đáng nhất của khối sắt. Gần gũi một khắc đồng hồ, một thanh đoản đao dài hai thước bốn tấc đã thành hình.

Cạnh đe sắt đỏ bừng, một vại lớn nước suối màu u lam tán mát ra hàn ý thấu

xương, Cơ Hạo đem đoản đao thành hình ném về phía vại nước, chợt nghe tiếng ‘Xèo xèo’ lớn truyền đến, nước sôi kịch liệt quay cuồng, rất nhanh đã bình ổn lại.

Cơ Hạo đưa tay nắm. Một thanh đoản đao sắc bén tinh quang tỏa ra bốn phía đã được nắm ở trong tay. Hắn cầm lên một khối đá quặng sắt trên mặt đất, tùy tay chặt xuống một đao. ‘Rắc’ một tiếng, đá quặng sắt bị chia làm hai nửa, mép bóng loáng như gương không có chút sần sùi.

Vận đủ vu lực đưa vào trong đoản đao, ba cái phù văn đơn giản nhất trên lưỡi đoản đao lần lượt sáng lên. Chính là ba cái phù văn này khiến độ sắc bén cùng độ mềm dẻo của đoản đao gia tăng hơn mười lần, đủ để thoải mái chặt đứt toàn bộ kim loại thiên nhiên thường gặp.

Một vu sư phụ trách rèn đi nhanh tới, cầm lên đoản đao trong tay Cơ Hạo hung hăng cắt lên ngón tay mình.

Trong tiếng ‘Xèo xèo’, trên ngón tay vu sư đốm lửa văng khắp nơi, lưỡi đoản đao bị mài mất một tầng vụn sắt thật nông. Vu sư vui vẻ cười to nói: “Cực phẩm phạm binh, Cơ Hạo, người ở trên rèn rất có thiên phú. Thế nào, theo ta học vài năm? Ngàn năm sau, người nói không chừng có thể đúc vu bảo cấp Vu Đế!”

Cơ Hạo cười mà không nói, làm thợ rèn cả đời? Hắn đối với cái này cũng không có hứng thú quá lớn.

‘Ầm’ một tiếng, mấy học đồ phụ cận Cơ Hạo nhìn thấy Cơ Hạo đã thành công, bọn họ cũng khẩn cấp đem đoản đao mình rèn thành, còn đang tản mát ra nhiệt độ cao bức người ném vào trong vại nước.

Đoản đao bọn họ rèn chưa rèn luyện tinh thuần, phù văn trên lưỡi đao cũng chưa xử lý thỏa đáng. Đoản đao vừa mới ném vào vại nước, toàn bộ đoản đao đã chợt nổ, vô số mảnh vỡ văng khắp nơi, vài tên xui xẻo bị đánh cho như cái sàng, cả người phun máu rú thảm ngã xuống đất.

“Ngu xuân, ngu xuân!” Vu sư phụ trách động quật rèn này nhảy lên rít gào: “Là ai đem bọn ngu xuân này tới lãng phí tài liệu? Đuổi ra cho ta, đời này cũng không cho phép bọn hăn tới gần nơi rèn thêm nửa bước!”

Thừa dịp hỗn loạn, Cơ Hạo chậm rãi đi ra khỏi động quật, chuyển hướng về phía địa phương học tập chế tác vũ phù.

Gieo trồng dược thảo, luyện chế vũ được, rèn vũ binh, vẽ vũ phù, thậm chí ấp ủ nuôi dưỡng quý linh, nuôi dưỡng yêu vật, chế tác con rối, cung nỏ khí giới, nghiên cứu vũ trận, thăm dò vũ lý... Nhoáng lên một cái hai tháng thời gian trôi qua, Cơ Hạo ở trong toàn bộ hạng mục Vũ điện mở đầu lấy được đánh giá tốt của toàn bộ vu sư.

Linh hồn cường đại từ nhỏ cố ý tu luyện, làm Cơ Hạo có được trí tuệ so với học đồ cùng giai cao hơn mấy chục lần, lực lĩnh ngộ mạnh hơn mấy chục lần, lực lượng tinh thần cường đại hơn mấy trăm lần. Khi học đồ khác còn đang ngây thơ nhìn bầu vẽ hồ lô, Cơ Hạo đã bắt đầu chạm đến bản chất sự vật, tiến tới loại suy, đưa ra quan điểm nhiều hơn mới hơn.

Kiếp trước Cơ Hạo có thể đọc khắp đạo tạng, kinh Phật cùng vô số điển tịch tông môn, từ trong đó tinh luyện ra Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh!

Hiện tại Cơ Hạo ngưng tụ thành tử phủ kim đan, linh hồn cường đại hơn xa so với kiếp trước trên mười lần, chỉ cần từ trên trí tuệ mà nói, Cơ Hạo là thật sự yêu nghiệt, học đồ khác căn bản không thể so sánh với hăn.

Có một số chim chóc, là ba năm không hót, một tiếng kinh người.

Cơ Hạo chính là một con chim to lông cánh hoa mỹ, tiếng hót rung trời như vậy. Các vu sư Vũ điện biết lai lịch hăn, đã tận khả năng coi trọng hăn, nhưng ai cũng không dự đoán được, hăn thế mà ưu tú như thế, ưu tú đến mức các vị vu sư cũng có chút sợ hãi dựng tóc gáy, không biết nên an bài hăn như thế nào.

Hai tháng sau, Tự Văn Mệnh phong trần mệt mỏi ngồi ở trên đôn đá trong

phòng Cơ Hạo, có chút sần nảo nhìn hần.

“Chuyện của người, ta đã nghe nói... Thật sự là, ta cũng không biết nên nói cái gì.”

“Được rồi, ta đại biểu một đám lão gia hỏa Vu điện hỏi người, người rốt cuộc cảm thấy hứng thú nhất đối với cái gì? Người đề xuất, người có thể được Vu điện nhất mạch truyền thừa đó toàn lực bồi dưỡng. Tài nguyên Vu điện nhất mạch này có thể có được, người cần, Vu điện có, đều sẽ cho người.”

Cơ Hạo cười hướng Tự Văn Mệnh hành một lễ:

“Ta muốn thành mạnh nhất.”

Tự Văn Mệnh kinh hãi nhìn Cơ Hạo: “Chờ một chút, ta... Người rốt cuộc có ý tứ gì?”

Cơ Hạo trầm ngâm một lát, nhìn Tự Văn Mệnh ngạo nghễ nói: “Mạnh nhất ý tứ chính là, mọi thứ, không gì không làm được, toàn bộ tất cả, ta đều là mạnh nhất!”

Tự Văn Mệnh đại ra không nói nên lời, đôi mắt vô thần nhìn Cơ Hạo.

Cơ Hạo đứng dậy, một luồng ngạo khí lẫn liệt dương trào ra: “Tin tưởng ta, ta nhất định là mạnh nhất.”

Chương 171: Quyết Định

Chỗ cực sâu của Vu điện, cấm địa không để người ngoài biết.

Hư không, vô số tinh tú rạng rỡ tỏa sáng, tinh lực nồng đậm ở trong hư không tùy ý va chạm khuếch tán, ngẫu nhiên hai luồng tinh lực tính chất ngược hướng va chạm với nhau, trong một mảng hư không này sẽ vang lên tiếng nổ vang to rõ giống như chuông lớn.

Mấy chục vụn khối ngọc bản màu đen lơ lửng giữa không trung, mỗi khối ngọc bản dài rộng một trượng, dày một thước, toàn thân tinh quang mơ hồ. Bên trên dùng chữ nhỏ như hạt vừng viết, ghi lại toàn bộ tri thức Vu điện từ khi thành lập tới nay thu thập được.

Mấy trăm vu sư già nua mặc áo dài đay thô, khuôn mặt phong cách cổ xưa ngồi xếp bằng ở trên ngọc bản, ngọc bản theo tinh lực dao động mà phập phồng phiêu đảng, chỉ có mấy khối ngọc bản chính giữa tản mát ra vu lực dao động mạnh mẽ không chút sút mẻ.

Tự Văn Mệnh an vị ở trên một khối ngọc bản chính giữa, thẳng lưng, đem đối thoại của hắn và Cơ Hạo nói ra không hề giữ lại một chữ nào.

“Cơ Hạo nói, hắn muốn làm vu mạnh nhất.” Hai tay Tự Văn Mệnh chống ở trên đầu gối giọng sang sảng nói: “Hắn nói, đã là mạnh nhất, như vậy vu được mạnh nhất, vu phù mạnh nhất, đúc vu khí mạnh nhất, vu trận tế luyện mạnh nhất, tất cả vu cổ nguyên rửa, thỉnh thần trừ tà linh tinh, cũng đều là mạnh nhất.”

“Cho nên, hắn muốn đồng thời học tập tất cả hắn có khả năng học, hắn...”

Lời Tự Văn Mệnh nói, bị một lão nhân râu dài mặc áo dài màu đen, toàn thân thủy quang uyển chuyển cắt ngang. Trong đôi mắt lão nhân sáng đục quay cuồng, tựa như còn mơ hồ có tiếng sóng biển vỗ truyền đến tiếng cười nói lạnh giọng: “Cuồng vọng! Trẻ con không biết gì, hắn biết hay không, bí điển Vu điện

bao hàm toàn diện, từ thái cổ đến nay, tất cả sở học thiên địa vạn tộc, thứ được biết, tám chín phần mười đều được Vu điện thu nạp.”

Dùng sức vỗ vỗ ngọc bản dưới móng, đôi mắt lão nhân râu dài phun ra thủy quang dài hơn một trượng, lớn tiếng quát: “Hắn vèn vèn tên nhóc Nam Hoang, thật sự không biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu, dám nói ra lời mạnh miệng như vậy?”

Ngoài mấy chục trượng, một lão nhân ngồi khối ngọc bản khác, cũng là áo dài màu đen, bên người cũng là sóng nước quay cuồng khê thổ dài một tiếng: “Hắc, thật sự là trẻ con không biết gì, ngay cả chúng ta, chỉ nghiên cứu nhất mạch truyền thừa của Vu điện, cũng cảm thấy bác đại tinh thâm, hao hết sinh mệnh cũng không thể đem nghiên cứu đến mức tận cùng, hắn thế mà dám nói loại lời mạnh miệng này?”

Hai tay giao nhau đặt ở trên bụng, lão nhân này chậm rãi nói: “Tiểu tử cuồng vọng như vậy, ở lại Vu điện cũng là tai họa, dứt khoát đuổi đi.”

Ngũ Long Nghiêu ngồi ở cách đó không xa lạnh lùng cười, nhìn hai lão nhân cười khẩy nói: “Hai lão già không biết xấu hổ. Là Cơ Hạo ở Nam Hoang thiếu chút nữa diệt Thủy Viên bộ, các người mới cố ý làm khó trẻ con người ta nhỉ? Cũng không xem xem các người cũng cả đồng tuổi rồi, lão bất tử phía dưới cổ cũng đã vùi vào trong đất, còn không biết có thể sống được mấy năm, tính kế một đứa bé như vậy, các người còn biết xấu hổ không?”

Dùng sức vỗ vỗ ngọc bản dưới móng, Ngũ Long Nghiêu cười lạnh nói: “Cơ Hạo là đứa bé tốt, cái khác ta không dám nói, chỉ trên vu dược nhất đạo, thiên phú của hắn rất mạnh... Mạnh đến mức ta cũng không dám tính ra tiềm lực của hắn.”

Hai lão nhân đỏ đen nhìn liếc nhau một cái, lão nhân mở miệng trước hết kia cười lạnh nói: “Ngũ Long Nghiêu, chúng ta luận sự. Không cần nói những thứ có cũng như không. Vèn vèn một thẳng ranh, chúng ta sẽ cố ý làm khó dễ hắn? Người cũng quá coi trọng hắn rồi, cũng quá coi thường chúng ta rồi.”

Hít sâu một hơi, lão nhân lạnh lùng nói: “Ta biết ngươi và tổ tiên của Cơ Hạo có giao tình, cái này không phải lý do ngươi bao che hăn. Ngươi nói hăn có thiên phú, hăn làm ra chuyện gì kinh thiên động địa, khiến ngươi nói như vậy?”

Ngũ Long Nghiêu cười lạnh một tiếng, nắm lên một cái túi gấm bên hông, đem một lại một phiến ngọc mỏng như cánh ve, dài rộng ba thước không ngừng tung ra. Không lâu sau, ở bên người Ngũ Long Nghiêu đã lơ lửng mười mấy vạn phiến ngọc, chồng chất cùng một chỗ, cũng sắp to như một căn phòng nhỏ.

“Đây là《Dược Kinh》Vu điện biên soạn!” Ngũ Long Nghiêu nhìn hai lão nhân đồ đen cười lạnh nói: “Năm đó ta sau khi tấn thăng Đại Vu, dùng ba năm thời gian, mới đem toàn bộ nội dung Dược Kinh đọc lầu lầu. Cơ Hạo đứa nhỏ này, chỉ dùng hai mươi ngày.”

Ngũ Long Nghiêu lại từ trên đai lưng cầm lên một cái túi gấm, tiếp tục đem từng mảnh ngọc không ngừng ném ra.

“《Dược Kinh》ghi lại, là trong thiên địa vạn tộc phát hiện, toàn bộ cỏ, gỗ, hoa, dây leo, xương, gân, máu, thịt cùng với các linh vật khác có thể làm thuốc. Mà một phần này là《vu dược tổng lục》, các đơn phương vu dược kỳ môn tứ hoang đại địa, Trung Lục thế giới, toàn bộ bộ tộc tự nhiên cứu chế tạo, nội dung so với《Dược Kinh》còn nhiều hơn không chỉ gấp mười, hiện tại Cơ Hạo cũng đã ghi nhớ toàn bộ.”

Mấy trăm lão nhân ngồi ở trên ngọc bản đồng thời biến sắc, mắt mỗi người lộ ra tinh quang nhìn về phía Ngũ Long Nghiêu.

Hai lão nhân đồ đen sắc mặt không chút dao động, không nói một chữ.

Rất xa, mấy trăm khối ngọc bản ghép thành cả một khối, người khổng lồ trăm trượng trước đó vài ngày sửa giáp trụ cho Cơ Hạo thật cẩn thận ngồi ở trên ngọc bản, đột nhiên lớn tiếng quát lớn: “Hai lão xà quái đừng quấy rối ở đây, chúng ta đang nói chuyện nghiêm túc. Cơ Hạo đứa bé này, ta thích.”

Người khổng lồ lớn tiếng nói: “Ta cũng kỳ quái, đầu đứa bé này là sinh trưởng như thế nào, những hoa hoa cỏ cỏ đó của lão được quý hân đều nhớ được? Hắc, đầu óc ta không tốt, ta tiêu phí một trăm bảy mươi năm mới ghi nhớ 《Quặng kinh》, 《Vu khí tổng lục》, 《Chú tạo bí pháp》 những bí điển này, đứa bé này gần gần hai tháng cũng nhớ rồi!”

Thở hỗn hển một hơi, cự nhân không biết từ đâu lấy ra một cái vỏ rượu cực kỳ lớn, há mồm trút hai ngụm rượu mạnh, hài lòng thở dài một hơi, lớn tiếng cười nói: “Đứa bé này có cái thiên phú đó, thì để hân thử chút đi! Nếu không được, lại để hân toàn tâm toàn ý đi theo ta rèn sắt là được.”

Ngũ Long Nghiêu hung tợn trừng mắt nhìn cự nhân một cái: “Cho dù hân không thể làm được toàn diện, chỉ có thể nghiên cứu nhất mạch, vậy cũng phải theo ta học vu được mới được.”

Mấy chục lão nhân đồng thời xôn xao hân lên, bọn họ ùn ùn mở miệng, nếu Cơ Hạo không thể làm được như lời hân, ở mỗi một phương diện đều làm được mạnh nhất mà nói, như vậy nhất định bọn họ muốn Cơ Hạo theo mình, truyền thừa bí điển pháp môn nhất mạch này của bọn họ.

Hai lão nhân đồ đen sắc mặt chật vật đến cực điểm, bọn họ nhìn nhau, sau đó hướng trong các lão nhân chưa mở miệng, một số lão nhân vẻ mặt cũng không thích hợp nhìn qua. Nhưng không có ai mở miệng, cũng không có ai nói chuyện.

Tự Văn Mệnh nhìn mọi người ồn ào, ôn hòa cười lên: “Các vị trưởng lão đều đã nói như vậy, như vậy thì để Cơ Hạo thử xem đi. Từ hôm nay trở đi, toàn bộ tài nguyên của Vu điện, chỉ cần Cơ Hạo có thể sử dụng, chỉ cần hân không cố ý lãng phí, như vậy tùy ý hân lấy dùng là được.”

Tự Văn Mệnh mỉm cười nói: “Ta thật lòng hy vọng, Vu điện chúng ta có thể xuất hiện một kẻ toàn tài chân chính.”

Một lão nhân đồ đen hỗn hển giận mắng: “Tự Văn Mệnh, người lấy sự yêu ghét của mình làm xăng làm bột. Thiên hạ, nào có cái gì toàn tài? Sao có thể có

người làm được không gì không tinh, không gì không thông?”

Tự Văn Mệnh lạnh lùng nhìn lão nhân đồ đen, thản nhiên chất vấn: “Thực không có ‘người’ như vậy sao?”

Hai lão nhân đồ đen, còn có toàn bộ người ở đây thân thể đồng thời khẽ run rẩy, rốt cuộc không có ai có thể nói ra một chữ nào.

Chương 172: Tiềm Tu

Cái gì gọi là việc nhân đức không nhường ai?

Tin tưởng mình là mạnh nhất, vậy hướng tới mục tiêu mạnh nhất xuất phát. Lấy đi toàn bộ tài nguyên mình có thể lấy đi, học tập toàn bộ bí thuật mình có thể học tập, không ngừng bỏ thêm vào mình, cường đại mình, dùng tất cả biện pháp đem mình biến thành mạnh nhất.

Như kiếp trước, Cơ Hạo là nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

Lúc mặt trời mới mọc, ngồi xếp bằng ở đỉnh một ngọn núi lơ lửng lối ra Vu điện, lặng lẽ nhìn ánh sáng mặt trời mới lên ở xa, đem một đỉnh ‘canh Vạn Linh’ Ngũ Long Nghiêu tự mình điều phối há mồm nuốt vào, sau đó hướng thái dương liên tục hít ba ngàn lục trăm đạo thuần dương tử khí, dùng thái dương tinh hoa, toàn diện rèn luyện thân thể cùng linh hồn.

Cái gọi là canh Vạn Linh, là dùng cả thầy một vạn loại linh dược trân quý làm tài liệu, do Ngũ Long Nghiêu hao phí bản mạng vu hỏa chậm rãi đun, trong đó không ngừng dung nhập một chút bản mạng tinh huyết trái tim hung thú cấp Đại Vu mà thành vu được phụ trợ.

Một đỉnh canh Vạn Linh nặng tới trăm vạn thạch, càng nhiệt độ cao có thể so với nước vàng nước thép hòa tan, học đồ cấp Tiểu Vu bình thường cho dù ăn lắm một giọt, cũng sẽ bị thiêu đốt ruột thùng bụng nát, thân thể càng bởi vì thừa nhận không nổi được lực khổng lồ trong đó trực tiếp nổ tan xác mà chết.

Nhưng Cơ Hạo sáng sớm mỗi ngày một đỉnh canh Vạn Linh, trừ toàn thân mồ hôi đầm đìa, không còn chỗ nào khác không ổn.

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đường kinh lạc trong cơ thể hần mở ra toàn bộ, điên cuồng cắn nuốt được lực mệnh mệnh cuộn cuộn dư thừa trong canh Vạn Linh. Ngắn ngủn nửa tháng, toàn bộ kinh lạc đều bịt kín một tầng hồng quang

nhàn nhạ, tu vi vu lực đã sắp đột phá.

Sau bài buổi sáng, thì là tùy ý Cơ Hạo tự mình an bài.

Hoặc là đi bên người Ngũ Long Nghiêu điều chế vu được, hoặc là đi Phòng Phong Ác nơi đó chế tác vu phù, hoặc là đi Mị Thanh Không học tập khắc nổi phù văn, hoặc là đi chỗ Khoa Phụ Diễm chế tạo vu khí... Từ sáng đến tối, Cơ Hạo có chuyện bận không hết.

Ngũ Long Nghiêu là đại vu sư tri thức uyên bác nhất vu được nhất mạch của Vu điện, càng sở trường được tính vu được biến hóa, ở lúc điều chế vu được, hơn nữa có thủ pháp độc đáo đối với không chế tinh tế được tính.

Linh hồn Cơ Hạo cường đại, thần niệm lực tinh tế tỉ mỉ, linh hồn không chế đối với thân thể đến thẳng cảnh giới hoàn mỹ. Lúc điều phối vu được, động tác của hắn so với Ngũ Long Nghiêu còn chuẩn xác hơn, đối với nắm giữ được tính biến hóa so với Ngũ Long Nghiêu còn tinh tế hơn, lúc điều phối vu được nghiêm mật tinh tế đến mức giống như con rối.

Rất nhanh Ngũ Long Nghiêu đã đem Cơ Hạo coi là y bát truyền nhân. Các độc môn bí thuật không chút keo kiệt truyền xuống.

Phòng Phong Ác, trưởng lão cường tộc Phòng Phong thị của nhân loại, đại vu sư mạnh nhất phù lục nhất mạch của Vu điện. Vu phù của hắn uy lực to lớn, từng có chiến tích một ngọc phù đóng băng trăm vạn dặm, đông chết tươi ba ngàn con ác long gây sóng gió, gây họa cho nhân tộc.

Cơ Hạo linh hồn cường đại, lực lượng thần niệm mạnh mẽ, không chế biến thái đối với thân thể, cùng với năng lực phân tích quy nạp cấp độ khủng bố của kiếp trước, ở trên chế tác vu phù cũng phát huy hiệu quả đáng sợ. Hắn luôn có thể tìm được chuẩn xác tài liệu thích hợp nhất, khắc phù văn thỏa đáng nhất, quy nạp ra cơ cấu phù văn hoàn mỹ nhất, đem hiệu lực mỗi một tắc không gian của một ngọc phù đều phát huy đến mức tận cùng.

Ngăn ngừa một tháng học tập, Cơ Hạo đã thuận lợi chế tạo ra Cuồng Lôi phù, Nộ Điện phù, Bạo Viêm phù... mấy chục loại vu phù có tính công kích uy đủ sức để nháy mắt tiêu diệt tất cả Tiểu Vu; cái khác như là khu quỷ, cầu phúc, nguyên rửa, trị liệu... vu phù có tính phụ trợ, hẳn càng thoải mái nắm giữ gần trăm loại.

Phòng Phong Ác ngoài sự kinh hãi, đối với Cơ Hạo cũng là dock túi truyền thụ, không có chút nào giữ lại.

Mị Thanh Không, chính là tiểu lão đầu nhi lúc Cơ Hạo vừa tới Vu điện, bởi vì chế tác trừ vật vu khí thất thủ, thiếu chút nữa đem bản thân nổ bay. Học thức của hắn ở phương diện vu trận tuyệt đối là mạnh nhất Vu điện. Ở phương diện các loại trận pháp diễn sinh, hắn cũng có giải thích cùng thành tựu cực kỳ độc đáo.

Vô luận là vu trận phòng thành đường đường chính chính, hay là vu trận quỷ dị tà ác huyết tể, hoặc là tể đàn nguyên rửa hung tàn dữ tợn, thậm chí các loại trận pháp tà môn đến cực điểm, Mị Thanh Không đều là hạ bút thành văn. Tuyệt không có nửa điểm trắc trở.

Cơ Hạo trí nhớ cường đại, lực lĩnh ngộ hơn người ở nơi này cũng phát huy ra hiệu quả kinh người.

Ngăn ngừa hơn một tháng, hắn đã đem trận pháp cấp nhập môn của Vu điện quét sạch, ở trên trình độ trận pháp, hầu như có thể so sánh với vu sư chính thức.

Mị Thanh Không hưng phấn ở trong Vu điện rộng to, trực tiếp kêu mình đã tìm được tri âm thật sự, thiếu chút nữa đã đem Cơ Hạo cẩn thận che chở coi là con ruột của mình, hắn dứt khoát bỏ qua môn nhân đệ tử khác, đem toàn bộ tâm huyết đều đặt ở trên người Cơ Hạo.

Mà Khoa Phụ Diễm kia, chính là cự hán sửa giáp trụ cho Cơ Hạo. Hắn xuất thân Khoa Phụ nhất tộc, một thân thần lực ở Vu điện không ai bằng. Khoa Phụ Diễm từng sau khi say rượu đánh cược với các đại vu sư Vu điện, mười Vu

Vương cùng giai với hãn liên thủ đấu sức cùng hãn, kết quả bị một mình hãn một tay thoải mái đánh tan.

Một thân thần lực, cộng thêm lực lĩnh ngộ độc đáo của Khoa Phụ nhất tộc đối với kim loại khoáng vật, khiến Khoa Phụ Diễm trở thành luyện khí tông sư mạnh nhất Vu điện, lấy thực lực vền vện Vu Vương đỉnh phong, hãn có thể rèn ra vu bảo Vu Đế cao giai.

Cơ Hạo chỉ vền vện tu vi Tiểu Vu, lại có lực lượng thân thể cấp Đại Vu, thiên phú thân thể biến thái như thế khiến Khoa Phụ Diễm vui sướng dị thường. Mà Cơ Hạo hiểu biết vào sâu đối với các loại khoáng vật, nhất là Cơ Hạo đối với ‘hợp kim’, ‘kết tinh’... các kỹ xảo độc môn đưa ra giải thích mới mẻ độc đáo, càng thêm kích thích Khoa Phụ Diễm ở trong hai tháng ngắn ngủn, ở trên kỹ xảo đúc chiếm được sự đột phá thật lớn!

Ở dưới sự chỉ điểm của Cơ Hạo, Khoa Phụ Diễm thế mà đột phá bình cảnh trên kỹ xảo, dựa vào ‘bí pháp hợp kim đông lạnh kết tinh’, cứng rắn đẩy ra một loại tài liệu hợp kim hoàn toàn mới gia nhập trong một vu bảo hãn liên tục đúc trăm năm, mạnh mẽ đem vu bảo cấp Vu Đế cao giai này tăng lên thành trọng bảo cấp Vu Đế đỉnh phong!

Trọng bảo vừa ra, Vu điện chấn động, Khoa Phụ Diễm hưng phấn hoa tay múa chân, sau khi điên cuồng say một trận, Cơ Hạo tự nhiên trở thành thịt trong tim gan hãn, ai dám ở trước mặt hãn nói Cơ Hạo một cái không tốt, khẳng định sẽ bị Khoa Phụ Diễm đánh đau một trận!

Vu được thay thế giấc ngủ, Cơ Hạo căn bản không cần nghỉ ngơi, hãn một ngày một đêm đắm chìm ở trong tri thức mênh mêng, đi theo một lại một đại vu sư cường đại, bác học học tập tất cả thứ hãn muốn học.

Trừ canh Vạn Linh, mỗi ngày Cơ Hạo đều có thể hưởng riêng một con hung thú cấp Đại Vu, mỗi ngày đều có lượng lớn vu được tăng cường tố chất thân thể các phương diện cho hãn tùy ý dùng, thậm chí vô luận hãn làm bất cứ thực

nghiệm gì, phòng kho của Vu điện đều hướng hần hoàn toàn mở rộng, các loại tài liệu quý hiếm đến cực điểm tùy hần lấy dùng.

Một dạng lại một dạng đột phá khiến các trưởng lão trung tâm Vu điện cảm thấy chấn động liên tiếp xuất hiện...

Cơ Hạo kiếp trước vì sáng chế Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, hần đọc hết Đạo tạng, kinh Phật cùng tất cả điển tịch khác có thể thu thập được. Trong những điển tịch đó có vô số bí thiên tàn phá, ghi lại rất nhiều thứ ở kiếp trước bị coi là thần thoại.

Nhưng mấy thứ đó lấy đến đương thời, không gì không phải kết tinh trí tuệ trân quý đến cực điểm, là kỹ xảo thật sự có thể trực tiếp đưa vào vận dụng thành thực.

Cơ Hạo đem sở học kiếp trước cùng tất cả kiếp này chứng kiến dung hợp lại, liền tạo thành hiệu quả khủng bố toàn bộ thượng tầng Vu điện đều chấn động không thôi, mấy đại vu sư sâu khổ ngàn năm chưa đột phá bình cảnh, đã ở dưới sự dẫn đường vô thanh vô tức của Cơ Hạo thuận lợi đột phá.

Mà tu vi của Cơ Hạo, cũng ở dưới vu được rót vào như nhồi cho vịt ăn, thuận lợi đột phá đến Tiểu Vu cảnh đỉnh phong!

Thời gian đã trôi qua nửa năm, một ngày này Cơ Hạo đang ôm một khối ngọc bản suy tư một nan đề, trong Vu điện đột nhiên vang lên tiếng chuông nặng nề.

Chương 173: Thái Ti

Trong Vu điện giới luật nghiêm ngặt, tiếng chuông không phải tùy ý vang lên, mỗi một lần chuông vang đều có hàm nghĩa độc đáo của nó.

Lần này tiếng chuông liên tục gõ vang chín tiếng, chính là triệu tập toàn bộ học đồ thực lực ở Đại Vu trở xuống trong Vu điện tới sân bãi chuyên môn tập hợp. Hơn nửa năm qua, Cơ Hạo đã đụng phải vài lần chuyện như vậy, hoặc là phân phát phúc lợi Vu điện cho các học đồ, hoặc chính là Vu điện muốn chọn lựa một ít học đồ ra ngoài vân du chấp hành nhiệm vụ.

Đối với phúc lợi, Cơ Hạo được toàn bộ tài nguyên Vu điện rót vào thật ra không để trong lòng.

Về phần nhiệm vụ, Cơ Hạo hiện tại đang lôi kéo Mị Thanh Không và Khoa Phụ Diễm, nghiên cứu vấn đề dùng vu trận khống chế nhiệt độ dịch tời vào nước lạnh cùng trạng thái biến hóa như thế nào, do đó ở nháy mắt tời vào nước lạnh khiến vu khí đạt được tính chất tốt hơn.

Đây là một hạng nghiên cứu cực kỳ phức tạp, rườm rà, đã báo bị ở trong tầng trưởng lão Vu điện, Cơ Hạo tự nhiên không lo lắng mình sẽ bị tóm ra chấp hành nhiệm vụ.

Nhưng tiếng chuông đã vang lên, bởi giới luật khắc nghiệt của Vu điện, mặc kệ Cơ Hạo đang làm gì, chỉ cần hẵn còn là học đồ của Vu điện, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy qua tập hợp. Vu điện có thể ngoại lệ ở trên một số chuyện quan trọng, đặc thù nào đó, nhưng ở loại phương diện giới luật, điều cấm cơ sở này, cho dù là Tự Văn Mệnh cao tăng như vậy cũng không thể có chút đặc thù.

Sau lưng Lưu Quang Hỏa Dực chấn động, Cơ Hạo mang theo mảng tàn ảnh lớn cấp tốc đi qua trong đường Quý.

Hơn nửa năm dùng lượng lớn vu dược như nhồi cho vịt ăn, toàn bộ mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đường kinh lạc trong cơ thể Cơ Hạo đã dấy lên ánh lửa hùng hực, mỗi một đường kinh lạc đều như đốm lửa rạng rỡ sáng lên. Vu lực cường đại hơn Tiểu Vu đỉnh phong cùng cảnh giới ba trăm lần, làm tốc độ Cơ Hạo phi hành nhanh có chút vượt quá lẽ thường, nơi đi qua, rất nhiều học đồ cũng đang hướng về phía trước bay nhanh cũng bị chấn động biến sắc.

Mang theo mảng lớn tàn ảnh, Cơ Hạo giống như một đám lửa nóng cuốn qua hành lang.

Trong một hành lang phân nhánh, hai gã trưởng lão Vu diện mặc đồ đen nhét hai tay ở trong tay áo, trong con ngươi lóe ra hàn quang, lạnh lùng vô tình nhìn Cơ Hạo. Một lão nhân mặc áo dài màu xanh không ngừng chà xát bàn tay, trên bàn tay thô to, khỏe mạnh từng sợi gân xanh không ngừng giật giật, phát ra tiếng vang trầm ‘Phành phành’.

“Thằng nhãi này khó lường. Nửa năm qua, đám lão gia hỏa kia đem nó coi là bảo bối tim gan rồi.” Một lão nhân đồ đen nheo mắt, thấp giọng thở dài: “Nhưng không thể tiếp tục như vậy.”

Lão nhân áo xanh sụp mí mắt, thấp giọng lầm bầm: “Lão Câu Xà, Hoàn Công Ngự, thằng nhãi này là người Tự Văn Mệnh coi trọng. Ta cũng không ngu vì giúp các người, đi đối nghịch với Tự Văn Mệnh tiểu tử đó.”

Một lão nhân đồ đen ung dung cười, chậm rãi nói: “Lão điều nhi, thằng nhãi này là tộc nhân Nam Hoang Kim Ô bộ. Trước đó vài ngày, người ra ngoài có việc, cho nên còn chưa biết nhỉ?”

Lão nhân áo xanh khẽ nhú mày, chậm rãi thẳng thân thể, trong cơ thể hần truyền đến tiếng xương khớp va chạm ‘Rắc rắc’, có thể nhìn thấy thân hình hần gầy yếu, thân thể cao ngất, vai rộng hông nhỏ, tỏ ra đặc biệt kiện khang hữu lực. Càng làm người ta giật mình là, độ dài một đôi tay của hần vượt qua người thường, tất cả đầu ngón tay đều buông đến phía dưới đầu gối.

“Thằng nhãi con Kim Ô bộ. Đã bao nhiêu năm, bọn hăn chưa có tộc nhân được chọn vào Vu điện?” Lão nhân áo xanh cười lạnh lùng, trong con người một mảng tiền ảnh bắn nhanh qua.

Một lão nhân đồ đen thân nhiên nói: “Tên Cơ Hạo này thực sự rất khá, ngăn ngừa hơn nửa năm thời gian, hăn đã khiến một đám lão gia hỏa yêu thích đến tận xương tủy đối với hăn. Mặc kệ là vận khí, hay là thằng nhãi con này thật sự có năng lực mạnh như vậy, ít nhất lão được quý, lão thợ rèn mấy người bọn họ, thật sự bảo vệ đứa nhỏ này. Mấy cái nan đề trước kia của bọn họ đều đã được giải quyết.”

“Nan đề? Nan đề gì?” Lão nhân áo xanh kinh ngạc nhướng mày.

“Ví dụ như nói, lão thợ rèn đột nhiên rèn ra một trọng bảo cấp Vu Đế đỉnh phong.” Nghe được lời này, lão nhân áo xanh nhú chặt lông mày.

“Ví dụ như nói, lão được quý rút cuộc phối ra ‘Canh Hoàn Hồn’. Người chết trận, trong ba canh giờ uống vào canh Hoàn Hồn, có thể khởi tử hồi sinh.” Mặt lão nhân áo xanh chợt cúi xuống, lời lão nhân đồ đen nói khiến toàn thân hăn cũng trở nên âm khí nặng nề.

“Còn có, Mị lão quý bên kia, tựa như đã chế ra trữ vật vu khí to cỡ mười căn phòng, hiện tại hăn đang thử chế tác trữ vật vu khí loại lớn phạm vi một dặm. Hình như, cũng là thằng nhóc đó cùng Mị lão quý sửa đổi vài cái phù văn cùng tiết điểm trên trận pháp của vu khí.” Lão nhân áo xanh nghe đến đó, hăn rút cuộc nhẹ nhàng thở dài một hơi, thân thể cao ngất lại hơi còng xuống.

“Còn lại thì không nói... Còn có mấy lão gia hỏa, thời gian gần đây ở trên trình độ vu pháp của mình đều có đột phá thật lớn. Mà bọn họ, đều là sau khi thu tiểu tử này đạt được đột phá.” Một lão nhân đồ đen thấp thỏm lo âu nói: “Đứa bé này, là thiên tài! Hầu như có thể so với vị quý nhân năm đó sáng tạo Vu điện.”

“Vị kia?” Lão nhân áo xanh cười lên trào phúng: “Chỉ bằng đứa nhỏ này? Hăn cũng có thể so sánh với vị quý nhân đó?”

“Hiện tại hãn rất yếu, nhưng ai có thể cam đoan về sau thế nào?” Một lão nhân đồ đen cười tủm tỉm nhìn lão nhân áo xanh: “Câu Xà bộ cùng Hoàn Công bộ chúng ta xa xa Bắc Hoang Đại Minh, đứa nhỏ này xuất thân Kim Ô bộ, đối với chúng ta cũng không có gì ảnh hưởng.”

Cười vỗ vỗ tay, hai lão nhân đồ đen đối diện cười, xoay người bước đi, thân hình lóe lên vài cái, nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lão nhân áo xanh nhú mày, ánh mắt lóe ra lâm vào trong trầm ngâm. Qua rất lâu sau, hãn lặng lẽ thở dài nói: “Hay cho một đứa bé, cho dù không bằng vị quý nhân kia, thiên phú bậc này... Sao lại là tạp – chủng Kim Ô bộ, không thể là thẳng nhãi con Thập Nhật quốc chúng ta sao?”

Cơ Hạo không biết ba lão nhân tính toán, hãn đã dùng tốc độ nhanh nhất, chạy tới một quảng trường lớn nơi mười con đường chính giao hội trong Vu điện.

Một quảng trường này phạm vi mấy trăm dặm, cao khoảng trăm dặm, trong không gian có ánh sáng xanh mờ tràn ngập trong đó, rõ ràng là dùng vu pháp mạnh mẽ gấp không gian mà chế tạo ra động thiên thế giới. Khi Cơ Hạo đuổi tới, đã có mấy vạn học đồ cách khá gần đến nơi đây, đang phân tán thưa thớt ở chung quanh.

Tên của Cơ Hạo sớm được cao tầng trung tâm Vu điện biết rõ, nhưng hãn và học đồ bình thường không trao đổi, các học đồ ở đây chỉ có số ít mấy người nhìn Cơ Hạo một cái, hãn lại rất thu mình đứng ở bên cạnh quảng trường, vì thế không ai chú ý hãn nữa.

Cơ Hạo vui vì thanh tĩnh, hai tay nhét trong tay áo, sụp mí mắt, toàn tâm thôi diễn kết cấu của vài cái phù văn huyền ảo.

Ở trong diễn tịch mật tông kiếp trước, Cơ Hạo từng gặp phù văn tương tự chín phần khảm vào, hiện tại hãn phải làm, chính là đem tri thức kiếp trước cùng hiện tại kết hợp lại, thôi diễn ra kết cấu phù văn hoàn toàn mới, có thể bộc phát

ra lực lượng càng thêm cường đại.

Đang lúc xuất thần, một thiếu niên mặc áo trắng, khô gầy, suy yếu, đi đường lảo đảo giống như cành liễu trong gió, cả người tỏ ra uể oải chậm rãi theo đường Quý đi tới.

Nhưng phía sau thiếu niên có mấy thiếu niên cường tráng cao to chạy như điên mà đến, một tay đem thiếu niên áo trắng đẩy bay lên:

“Thái Ti, người phế vật này, cút xa một chút!”

Thiếu niên bay lên, chạt vật hướng Cơ Hạo bên này bay tới, đầu va vào trên người Cơ Hạo.

Đang xuất thần Cơ Hạo theo bản năng đỡ thiếu niên, sau đó nhìn về hướng mấy thiếu niên cường tráng kia.

Chương 174: Khương Dũng

“Này, huynh đệ, người không sao chứ?”

Cơ Hạo một tay đỡ thiếu niên áo trắng, bàn tay vừa mới tiếp xúc cùng thân thể đối phương, liền không khỏi nhúu mày.

Nhẹ bằng, gầy như củi, thiếu niên áo trắng này thật giống như một cái túi da người bọc một đồng xương cốt khô, một chút máu thịt cũng không có, thân thể nhẹ tới mức một trận gió cũng có thể thổi đi.

Thậm chí Cơ Hạo cũng cảm thấy, nếu hắn vận đủ sức thổi thiếu niên này một hơi, có thể trực tiếp đem hắn thổi thành mảnh vụn đầy trời.

Vu lực trong cơ thể thiếu niên dâng trào, khí tức âm trầm, u ám, toàn bộ vu lực đều gắt gao cuộn mình ở trong từng cái kinh lạc, tử khí trầm trầm thông thả chảy. Nhưng thần niệm Cơ Hạo cường đại cỡ nào, thần thức nhẹ nhàng đảo qua, liền phát hiện trong cơ thể thiếu niên này thể mà có chín trăm bảy mươi hai đường kinh lạc lóe ra u quang màu đen chói mắt, hơn nữa những kinh lạc này đều bị vu lực màu đen tràn ngập, thiếu niên thân hình gầy yếu như thế, lại là cao thủ Tiểu Vu cảnh đỉnh phong!

Càng làm Cơ Hạo kinh ngạc là, trên một chủ mạch lớn chính giữa thân thể thiếu niên, một vu huyết đã sáng lên quang mang loá mắt, mắt thấy đã sắp bị vu lực triệt để quán thông, thật sự trưởng thành làm một Đại Vu! Cơ Hạo đại khái đánh giá một phen, nhiều nhất hai tháng, thiếu niên này sẽ có thể đột phá.

Nhưng xem tuổi, thiếu niên này nhiều nhất mười lăm mười sáu tuổi, so với Cơ Hạo cũng chỉ lớn hơn vài tuổi. Đại Vu trẻ tuổi như thế, đặt ở Kim Ô bộ mà nói, tuyệt đối sẽ được bọn lão vu tể Cơ Khuê coi là tiểu tổ tông tìm gan đưa lên cao cao thờ!

Nghĩ đến đám lão vu tể Cơ Khuê, Cơ Hạo không khỏi lộ ra một tia mỉm cười

phát ra từ đáy lòng. Ôn hòa, sáng lạn, giống như một đám lửa trại ban đêm, cho người ta một loại cảm giác ấm áp.

Thiếu niên áo trắng thân hình gầy yếu, khô quắt, tuy so với Cơ Hạo chỉ thấp hơn nửa cái đầu, nhưng tay chân hăn đại khái ngay cả ba thành của Cơ Hạo cũng không có. Đặc biệt một đôi con ngươi, trong con ngươi xám xịt tràn ngập cực đoan cảnh giác và phòng bị. Lúc tay Cơ Hạo đỡ hăn, hăn thậm chí theo bản năng toàn thân căng thẳng, giống như con mèo bị dọa lông tóc toàn thân đều dựng thẳng lên.

Nhưng nụ cười của Cơ Hạo vừa xuất hiện, thiếu niên áo trắng hơi sửng sốt, ánh mắt hăn khẽ xoay chuyển, cảnh giác cùng phòng bị trong ánh mắt nhất thời tiêu tán chín thành.

Lòng Cơ Hạo lại khẽ động. Cảnh giác cùng phòng bị trong mắt thiếu niên áo trắng, làm hăn nhớ tới một số lão bằng hữu vĩnh viễn sẽ không còn được gặp lại. Từng rất lâu rất lâu trước kia, khi hăn cùng một số hảo huynh đệ có thể vào sống ra chết lần đầu tiên gặp mặt, có gã cũng khẩn trương cùng cảnh giác như vậy.

Nụ cười của Cơ Hạo càng thêm ôn hòa, càng thêm ấm áp.

“Thái Ti!” Thiếu niên áo trắng khẽ ho khan một tiếng, túm lấy cánh tay Cơ Hạo mượn lực đứng dậy. Thân thể gầy yếu lay động vài cái, Thái Ti khom lưng, thấp giọng nói: “Ta tên là Thái Ti. Khụ khụ!”

“Cơ Hạo!” Cơ Hạo cau mày, dùng sức vỗ bả vai Thái Ti một cái, lắc đầu thờ dãi nói: “Thái Ti huynh đệ, ta lần đầu tiên gặp được nam nhân gầy yếu như ngươi. Người phải bồi bổ thân thể tốt chút mới được. Ủm, đợi một chút!”

Cơ Hạo lục lợi ở trong túi gấm bên hông. Mấy ngày nay hăn theo Ngũ Long Nghiêu luyện chế vu dược, dù sao tài liệu trong phòng kho của Vu điện mặc cho hăn lấy dùng, hăn trong lúc nhất thời có hứng thú, tùy tay luyện chế mấy trăm loại vu dược cổ quái mang theo bên người.

Tìm chốc lát, Cơ Hạo lấy ra một bình ngọc to bằng đầu người đưa cho Thái Ti: “Long Thai Hoàn ta tự tay luyện, tên cũng là ta đặt. Dùng cốt tủy cùng tinh huyết một con giao long ngàn năm luyện chế vu được, nếu người bị thương nặng, lúc dưỡng thương có thể bổ sung huyết khí nhất.”

Khóe miệng Thái Ti giật giật, nhìn nhìn bàn tay Cơ Hạo đặt tại trên vai mình, khẽ nhú mào, đem bình ngọc ném về trong tay Cơ Hạo: “Ta... Không nợ nhân tình. Khụ khụ, cơ thể của ta, ta tự biết... Đừng đi lại quá thân cận với ta. Người sẽ có phiền toái.”

Rất miễn cảm, Thái Ti lui về phía sau hai bước, nghiêm nghị hai tay ôm quyền, cúi đầu sâu hướng Cơ Hạo làm một cái tạ lễ, xiêu xiêu vẹo vẹo muốn đi.

Mấy thiếu niên vừa mới đem Thái Ti đánh bay sai bước đi tới. Trong đó một thiếu niên quanh thân ánh lửa mơ hồ, ở ngực một mảng ánh lửa chói mắt quanh quẩn, hiển nhiên vừa mới mở vu huyết, còn chưa thể tự nhiên khống chế quanh thân vô lực cười lớn đặt một bàn tay trên vai Thái Ti:

“Thái Ti, ha, vừa rồi không chú ý là người, đem người húc bay, hắc hắc, chúng ta là vô tâm!”

Một đám thiếu niên đồng thời cười lên, trong tiếng cười tràn ngập ác ý tràn đầy đắc ý cùng càn rỡ.

Mặt Cơ Hạo căng lên, một cơn giận ủa lên trong lòng. Vừa rồi lúc mấy kẻ này đem Thái Ti húc bay, rõ ràng kêu ra tên Thái Ti. Hiện tại bọn hắn lại còn nói bọn hắn là vô tâm, đây tuyệt đối là đang cố ý khiêu khích sinh sự.

Thái Ti nhếch nhếch miệng, cúi đầu, thấp giọng lẩm bẩm: “Không, không sao, ta, ta...”

Còn chưa dứt lời, thiếu niên quanh thân tản mát ra vu lực mạnh mẽ ôm bả vai Thái Ti, dùng sức ôm chặt hẳn. Thiếu niên này đột phá Đại Vu cảnh, thân hình đã cao bóng lên đến khoảng ba thước, mà Thái Ti thấp hơn Cơ Hạo nửa cái đầu,

dáng người ngay cả hai thước cũng không đến, quả thực giống như một cái sào bị một con gấu lớn ôm lấy, nhìn qua lúc nào cũng có thể bị nghiền thành mảnh vỡ.

Bàn tay ấn đầu Thái Ti, đem hắc dùng sức ôm vào trong lòng, thiếu niên dương dương đắc ý phun nước miếng: “Thái Ti, thời điểm một năm trước ta tìm tới ngươi, ngươi nói như thế nào? Nói ta không xứng với muội muội ngươi Thiếu Ti! Nhưng hiện tại, ta đã là Đại Vu! Ta so với ngươi còn nhỏ hơn một tuổi, ta đã là Đại Vu. Toàn bộ Vu điện, Đại Vu trẻ tuổi như ta tuyệt đối không vượt qua ba ngàn người!”

Trái tim Cơ Hạo chợt nhảy dựng, con người cũng bị dọa co thành kích cỡ đầu mũi kim!

Hắn đã tuyệt đối đánh giá cao tiềm lực của Vu điện, nhưng hắn năm mơ cũng không ngờ tới, Vu điện không nổi bật thế nào, lại có thể có ba ngàn Đại Vu tuổi không vượt qua mười bốn mười lăm tuổi!

Đối chiếu với Kim Ô bộ một phen, nhiều Đại Vu đều là thời điểm qua trăm tuổi mới đột phá được, nội tình của Vu điện thật sự là đáng sợ!

“Hiện tại, ngươi còn nói ta không xứng muội muội ngươi sao?” Bàn tay thiếu niên rõ ràng là gắt gao bóp đầu Thái Ti, năm ngón tay hơi dùng sức, bóp đầu Thái Ti vang lên ‘Ken két’, Cơ Hạo cũng sợ đầu Thái Ti lúc nào cũng có thể bị bóp vỡ: “Khương Dũng ta, bây giờ còn không xứng với muội muội ngươi sao? Ngoan ngoãn, đem muội muội ngươi hứa gả cho ta, về sau ở Vu điện, không ai dám bắt nạt ngươi!”

Cơ Hạo nhíu đầu lông mày, hắn nhìn Khương Dũng quanh thân ánh lửa hừng hực, đột nhiên mở miệng hỏi: “Khương Dũng? Hành hỏa vu lực Khương Dũng? Người tới từ Nam Hoang?”

Khương Dũng nhìn Cơ Hạo một cái, chán ghét nói: “Không sai, Khương Dũng thiếu gia nhà ngươi đến từ Nam Hoang Tất Phương bộ! Người muốn ra

mặt vì phế vật này sao?”

Cơ Hạo cười nói: “Người nói, chỉ cần Thái Ti đem muội muội hấn gả cho người, thì không ai dám bắt nạt hấn?”

Khương Dũng ngạo nghễ ngẩng đầu, hấn lạnh giọng cười nói: “Ta chính là Đại Vu, hấn nếu...”

Cơ Hạo lao lên, một cú đấm thẳng hung hăng đánh ở trên mặt Khương Dũng, trực tiếp đem ngũ quan hấn đập vào trong gương mặt hấn.

Máu tươi văng khắp nơi, Khương Dũng rú thảm hôc cả ngụm máu lớn bay lên về phía sau, vẽ ra một đường vòng cung duyên dáng, nặng nề rơi ở ngoài bảy tám dặm.

Cơ Hạo vung vẩy máu tươi trên tay, thản nhiên nói: “Thế nào, nếu có người bắt nạt người, người con – mẹ – nó còn có thể thế nào?”

Cả sân tĩnh mịch, trên đường Giáp, mấy trưởng lão Vu diện mặc áo dài vừa muốn đi vào quảng trường, nhưng nhìn thấy Cơ Hạo đang nổi bão đánh người, bọn họ dường như không có việc gì xoay người, thân hình nhoáng lên một cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chương 175: Công Địch

“Khốn... Khốn kiếp!”

Khương Dũng học cả ngưng máu lớn, Đại Vu tinh huyết hùng tráng như rồng, mấy vạn học đồ trên quảng trường đều nghe được trong cơ thể hân truyền ra tiếng vang lớn ‘Vù vù’, đó là thanh âm khí huyết ở trong mạch máu cấp tốc dâng trào phát ra.

Nắm tay Cơ Hạo lồm toàn bộ vào gương mặt Khương Dũng, ở trên mặt hân đánh ra một cái lỗ thủng hăm sâu. Nhưng theo Khương Dũng lớn tiếng mắng, vết thương lồm xuống cấp tốc khép lại, ngăn ngừa hai nhịp thở mặt Khương Dũng đã khôi phục như lúc ban đầu.

Hai tay chống mặt đất, thân thể giống như châu chấu nhảy dựng lên cao hơn trăm trượng, đôi mắt Khương Dũng lửa giận hừng hực, hai tay vươn ra vẽ một đường cong sắc bén, lăng không hướng Cơ Hạo vồ tới.

Phía sau Khương Dũng ánh lửa đỏ rực chói mắt, trong mảng lớn ánh lửa một đôi cánh chim dài nhỏ mượt mà mở ra, cánh chim kịch liệt chấn động, thân thể hùng tráng mang theo một luồng tàn ảnh dày đặc bay vồ xuống.

“Tất Phương Thần Dực!” Cơ Hạo cười lạnh lùng, nhanh chóng nhớ tới các tin tức một thiên phú thần thông này của Tất Phương bộ.

Kim Ô bộ bất đắc dĩ, trở thành phụ thuộc Tất Phương bộ hơn vạn năm, trong năm tháng dài đằng đẳng, Kim Ô bộ đối với các vu pháp bí thuật của Tất Phương bộ đều dò xét rõ ràng rành mạch. Tất Phương Thần Dực phi hành tuyệt tích, tốc độ cực nhanh, một khi phối hợp chiến kỹ thi triển ra cương mãnh sắc bén rất khó ngăn cản.

Nhưng Tất Phương Thần Dực quá mức cương mãnh dữ dằn, trên xê dịch biến hóa linh hoạt thì thua xa Lưu Quang Hỏa Dực.

Nhưng Cơ Hạo cũng không chuẩn bị né tránh, vền vẹn một đứa nhỏ Tất Phương bộ vừa mới đột phá cảnh giới Đại Vu mà thôi, còn chưa đủ tư cách ép hăn né tránh.

Nhìn Khương Dũng vồ nhanh xuống vẻ mặt nộ khí đằng đằng, Cơ Hạo cười to ‘ha ha’, trong cơ thể nhìn như gãy yếu khí huyết mạnh mẽ bắt đầu dao động ‘Rầm rầm’, hai cánh tay chợt bành trướng đến to gấp ba bình thường.

“Cút cho ta!” Nhìn cũng không nhìn Khương Dũng một cái, Cơ Hạo thuận túy dựa vào trực giác chiến đấu, một cú đâm hung hăng đánh chéo về phía bầu trời.

Năm đâm của Khương Dũng va chạm đúng ở trên năm tay Cơ Hạo, toàn bộ học đồ ở đây đều nghe được một tiếng nổ đáng sợ. Năm đâm Khương Dũng giống như trứng gà vỡ vụn, máu thịt bay tứ tung, xương vụn văng khắp nơi, mảng lớn máu tươi nóng hằm hập phun ra, rơi xuống đất phát ra tiếng ‘xèo xèo’ chói tai.

Tinh huyết Đại Vu trầm trọng như hồng, Khương Dũng tu luyện là hỏa hệ vu pháp của Tất Phương nhất bộ, khí huyết càng nóng không chịu nổi. Cả cánh tay phải của hăn nổ nát, trong vết thương cực lớn trên vai phun ra máu tươi ánh lửa loá mắt, nhiệt lực bức người, quả thực giống như miệng núi lửa phun ra nham thạch nóng chảy, kinh người tới cực điểm.

Khương Dũng kêu đau rú thảm, thân hình giống như lá cỏ trong gió, theo quỹ tích vừa rồi bay vồ đến, hầu như không chút thay đổi bay về, lại là cắm đầu va thật mạnh xuống đất.

“Cơ Hạo, người chọc vào phiền toái rồi.” Thái Ti khom lưng, uể oải đứng ở phía sau Cơ Hạo, thấp giọng nói: “Người làm Khương Dũng bị thương nặng, chọc vào phiền toái rồi. Hắc, rất phiền toái phiền toái.”

Cơ Hạo hất máu tươi dính trên tay, nhìn Khương Dũng ngã dưới đất ngoài vài dặm thống khổ kêu rên, không cho là đúng cười lạnh một tiếng: “Phiền toái? Có

thể có gì phiền toái? Ta đã đem giới luật Vu điện học thuộc lòng, tranh đấu giữa học đồ, không tai nạn chết người, sẽ không tính là trái quy định.”

Thái Ti hơi sững sốt, sau đó lắc lắc đầu: “Ta nói phiền toái, không phải là cái này. Giới luật cái thứ đó, thật ra tác dụng cũng không lớn.”

Thái Ti bộ dạng héo rũ thấp bé, khí tức suy yếu đến cực điểm, thanh âm hẳn nói chuyện cũng uể oải, như đã quỵ từ trong khe hở quan tài vạn năm bay ra kêu, thật sự là khó nghe được cực điểm.

Nhưng Cơ Hạo từ trong thanh âm hẳn nghe ra một tia ý thân thiết cực nhật. Cơ Hạo cười ‘ha ha’ quay đầu lại, hướng Thái Ti hữu hảo gật gật đầu: “Ừm, mặc kệ phiền toái gì, ta chưa bao giờ sợ phiền toái. Bọn hẳn nếu dám tìm ta gây sự, vậy là bọn hẳn phiền toái.”

Mấy thiếu niên kết bạn mà đến với Khương Dũng hốt hoảng chạy tới bên người Khương Dũng, ba chân bốn cẳng đem hẳn đỡ dậy. Một thiếu niên lấy ra gói thuốc, nắm lên một vốc thuốc mỡ màu đỏ hung hăng đè tại trên vết thương của Khương Dũng.

‘A’!

Khương Dũng đau đến mức khàn giọng rú thảm, thân thể run rẩy, vết thương trên vai không ngừng phun ra lượng lớn sương mù máu.

Cách mấy dặm, Cơ Hạo hít hít cái mũi, vị thuốc kích thích bay ra thật xa, hẳn rất nhanh đã phân biệt ra, đây là vu dược bá đạo ‘Mãng Túy Cao’, dùng cốt tủy đại mãng làm tài liệu chủ yếu, phối hợp mấy chục loại nọc độc độc trùng tinh luyện tinh hoa mà thành.

Ở Vu điện, Mãng Túy Cao chỉ là thuốc mỡ cấp nhập môn bình thường nhất, nhưng cũng có thần hiệu mọc lại chân tay cụt. Khương Dũng vừa mới đột phá thành Đại Vu, tinh huyết hẳn không đủ cường thịnh, thương thể bình thường có thể nhanh chóng khôi phục, nhưng bị thương nặng cụt tay chân, phải mượn sức

vu được mới có thể phục hồi như cũ.

Nhưng Mãng Tuy Cao đơn phương này ư...

Các trưởng lão Vu điện chỉ trọng hiệu quả trị liệu, về phần nói ‘thể nghiệm của người sử dụng’ của kẻ bị thương linh tinh, không ở trong phạm vi cân nhắc của các lão quái vật đó. Chỉ cần có thể cứu sống người ta, về phần nói thuốc mỡ sẽ làm kẻ bị thương đau đến chết đi sống lại hay không, thậm chí đau chết tươi, bọn họ từ trước tới giờ không nghĩ tới vấn đề này.

Mãng Tuy Cao bá đạo dị thường, được lực hung mãnh như rắn rết, Khương Dừng đau đến nước mũi nước mắt đồng thời chảy xuống, lại liên tiếp đánh rắm, các nữ học đồ xung quanh xem náo nhiệt đều nhú mào đi xa, chỉ còn lại có đám đông nam học đồ cùng lên tiếng đánh trống reo hò ầm ĩ.

“Khương Dừng, người thực sự làm Tất Phương bộ mất mặt!”

“Ài, không nói Tất Phương bộ, chẳng lẽ nam nhi Nam Hoang bọn hã, đều là loại phế vật không có cốt khí này?”

“Vén vén Mãng Tuy Cao cũng có thể khiến hã khóc thành như vậy, ài, có thể thấy được Nam Hoang thật sự xuống dốc rồi. Hã, bởi vậy có thể thấy được, Chúc Dung thần tộc cũng xuống dốc rồi, con dân dưới trướng đều là loại nhát gan, Chúc Dung thần tộc...”

Một thiếu niên mặc đồ đen, bên người mơ hồ có thủy khí vờn quanh, hiển nhiên là đến từ bộ tộc Bắc Hoang đang chậm rãi nói, đột nhiên hai bóng người toàn thân ánh lửa quanh quẩn từ trong đám người lao ra, đồng thời bay lên đập một cước ở trên lưng hã.

Tiếng xương gãy đáng sợ vang lên, thiếu niên mồm bần gãy vụn xương lưng, mảnh xương cũng xuyên thấu thân thể bay ra. Thiếu niên rú thảm thê lương liên tục, hã vừa mới ngã xuống đất, một cái chân ánh lửa vờn quanh tương tự đã hung hăng đập ở trên đầu hã. Đập đầu hã, cũng là một thiếu niên khô ngô tởn

mát ra khí tức Đại Vu, quanh thân ánh lửa hừng hực. Xem bộ dáng thiếu niên này, hăn đại khái so với Cơ Hạo cũng chỉ lớn hơn năm sáu tuổi, nhưng khí tức của hăn lại so với Cơ Hạo còn mạnh hơn một mảng lớn.

“Tiểu tử, mặc kệ ngươi là lai lịch gì, ngươi đã thương Khương Dũng, khiến dũng sĩ Nam Hoang chúng ta xấu mặt ở trước mặt nhiều người như vậy, hôm nay chúng ta nhất định phải dạy dỗ ngươi một trận cẩn thận!”

Một thiếu niên ra tay đã thương người xoay người lại, vẻ mặt uy nghiêm hướng tới Cơ Hạo quát lớn: “Xem ngươi ra tay, ngươi cũng tu luyện hỏa hệ vu pháp, ngươi cũng đến từ Nam Hoang? Đã đều là con dân Nam Hoang, chúng ta còn chưa mở miệng, ngươi đã dám động thủ đã thương người, ngươi thật to gan!”

Gần trăm tên thiếu niên toàn thân ánh lửa hừng hực, tản mát ra khí tức Đại Vu từ trong mấy con đường chính chạy ra, không nói một lời hướng Cơ Hạo ép tới.

Bọn họ mắt lộ hung quang, hiển nhiên đều đem Cơ Hạo coi là kẻ địch.

Chương 176: Minh Hội

“Là người của Nam Hoang minh.”

“Tiểu tử này sắp xui xẻo rồi.”

“Ha, đặt cược, đặt cược, mười ngọc tề, ta cá là tiểu tử này trong vòng mười hơi thở sẽ bị đánh ngã.”

“Năm ngọc tề, bảy hơi thở! Tiểu tử này, nhiều nhất có thể kiên trì thời gian bảy hơi thở. Chưa thấy mấy gã đó sao?”

“A? Nam Hoang minh tứ long, tứ phượng, tứ lân đều đến? Bọn họ trở về khi nào? Tiểu tử này thật sự là mệnh khổ!”

Cơ Hạo trấn định đứng ở tại chỗ, nhìn trên trăm thiếu niên Đại Vu nổi giận ùng ùng hướng mình tới gần. Hắn lại một lần nữa cảm khái, nội tình Vu điện thật sự đáng sợ, đến tuổi này so với chính mình lớn hơn không được bao nhiêu thiếu niên, người người đều là Đại Vu.

Hơn nữa ánh lửa trên người mấy thiếu niên đi đầu nhiều chút, có mấy người vu huyết mở cũng tới gần một trăm cái!

Đại Vu mở vu huyết, vu lực cất giữ trong mỗi một vu huyết, ít nhất cũng tương đương với tổng vu lực trong toàn bộ kinh lạc toàn thân lúc Tiểu Vu cảnh đỉnh phong. Mở một trăm vu huyết, đại biểu Đại Vu này ít nhất có được vu lực gấp trăm lần so với bản thân lúc Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, hơn nữa phẩm cấp vu lực cũng ngưng luyện hơn so với lúc Tiểu Vu cảnh rất nhiều.

Những người này, chính là cái gọi là tinh anh Nam Hoang minh?

Trong đó còn có cái gọi là tứ long, tứ phượng, tứ lân?

Cơ Hạo nhìn các thiếu niên khí thế hùng hổ sắp bước tới gần, lắc đầu, ánh mắt

khẽ chuyển, nhìn về phía những người xa xa lú lú xem náo nhiệt.

Những thiếu niên mồm nấp miệng cười lấy Cơ Hạo đánh cược, bọn họ mỗi người khí tức ngậm mà không phát, trong đó có mấy người khí tức không ở dưới mấy đầu lĩnh cường đại nhất Nam Hoang minh. Hơn nữa rất rõ ràng, những thiếu niên này chia làm bảy tám đoàn thể nhỏ.

Trong đó một đám người ngoài thân thanh quang quanh quần, khí tức sinh mệnh cường đại phá vào mặt, hẳn là Đông Hoang con dân.

Một đám người khác toàn thân thủy khí mơ hồ, một đám người đứng ở nơi đó, đã có một luồng khí âm hàn phá vào mặt, không hề nghi ngờ là cấp dưới Bắc Hoang Thủy Thần.

Còn có một đám người khí tức sắc bén dị thường. Toàn bộ người hai tay khoanh trước ngực ngẩng đầu đứng thẳng ở nơi đó, giống như những thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, mũi nhọn vô hình cách mười mấy dặm đã khiến người ta đau đớn toàn thân, hít thở cũng có chút khó khăn. Hiển nhiên, những thiếu niên này đều là tinh anh Tây Hoang.

Trừ bọn họ, mấy nhóm người khác ở trên khí tức không rơi xuống thế yếu chút nào. Khí tức mỗi người hùng hồn như núi, đều tự có chỗ chói mắt của riêng mình.

Nhìn thấy bộ dáng Cơ Hạo thoải mái đánh giá chung quanh như vậy, cơn giận của một đám thiếu niên Nam Hoang minh càng ập lên, đem Cơ Hạo và Thái Ti bao vây nhiều vòng ở giữa. Một thiếu niên bộ dáng cực kỳ hùng tráng, tuổi còn nhỏ nhưng so với Cơ Hạo còn khôi ngô hơn một vòng đầy một chuồng về phía bả vai Cơ Hạo, đồng thời lớn tiếng rít gào lên:

“Tiểu tử, ngươi hết nhìn đông tới nhìn tây làm gì? Ngươi...”

Bàn tay thiếu niên vừa mới vươn ra, tay Cơ Hạo đã khống chế chuẩn xác cổ tay hắn.

Một lực lượng khổng lồ như núi sập đất nứt ập tới, Cơ Hạo theo bản năng căng năm ngón tay, cũng đem toàn thân khí lực thi triển ra. Một ngày nay, Vu điện không tiếc phí tổn bồi dưỡng Cơ Hạo, mỗi ngày một con hung thú cấp Đại Vu bị hãm nuốt, hiện tại thân thể Cơ Hạo đã tương đương với tổng hai đến ba con hung thú cấp Đại Vu.

Mà hung thú đơn thuần ở trên lực lượng thân thể, thường thường là gấp mấy lần Đại Vu nhân tộc cùng giai.

Cơ Hạo vừa phát lực, mọi người đều nghe được giữa ngón tay hãm truyền đến tiếng xương khớp vỡ vụn. Trong tiếng ‘Rắc rắc’, thiếu niên bộ dạng cao to chợt biến sắc. Mọi người đều nhìn thấy cơ thịt bành trướng lên của hãm bị năm ngón tay Cơ Hạo cứng rắn bóp bẹp, trên cổ tay bị cứng rắn nặn ra năm vết máu màu tím xanh.

“Đứng đầu Nam Hoang minh tứ long Diêu Khai Nguyên, cũng chỉ có thế.”

Ở bên lập tức truyền đến tiếng trào phúng khinh thường của các thiếu niên.

Cơ Hạo nhất thời biết thiếu niên này đến từ Nam Hoang Hỏa Long bộ, bộ tộc cường đại so với Tất Phương bộ còn mạnh hơn một mảng lớn, ở trong toàn bộ bộ tộc Nam Hoang, thực lực tuyệt đối thuộc loại đứng đầu. Mà họ chính của Hỏa Long bộ chính là ‘Diêu’, giống họ ‘Cơ’, họ ‘Diêu’ cũng là dòng họ cổ xưa nhất, bắt nguồn thuần khiết nhất trong bộ lạc nhân tộc.

“Diêu Khai Nguyên?” Cơ Hạo siết chặt năm ngón tay, chậm rãi đem cánh tay Diêu Khai Nguyên đè xuống phía dưới. Lực lượng thân thể mạnh hơn xa so với Diêu Khai Nguyên mấy lần, bắt buộc nửa thân thể Diêu Khai Nguyên theo cánh tay chậm rãi nghiêng lệch, lưng cũng chậm rãi cong xuống.

Diêu Khai Nguyên lửa giận ngập trời nhìn Cơ Hạo, hãm nghiêng rằng nghiêng lợi, vài lần vận kinh phát lực muốn xoay chuyển hoàn cảnh xấu. Nhưng lực lượng thân thể Cơ Hạo quá cường hãn, Bồ Thiên Bất Lậu Quyết đem tới gây cho hãm, là thân thể biến thái vượt xa người ta tưởng tượng.

“Các người không biết tiền căn hậu quả sự tình, đã hùng hổ ra mặt, thực cho rằng, ta là dễ bắt nạt?” Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Diêu Khai Nguyên trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, thấp giọng cười lạnh: “Hay là các người đã quen không giảng đạo lý, chỉ nói bạo lực?”

Diêu Khai Nguyên không hé răng, hấn tức giận nhìn Cơ Hạo, đột nhiên toàn thân phun ra mảng lửa lớn, vu lực cương mãnh dị thường hóa thành vô số phù văn dạng lân giáp chắc chắn, sắc bén kề sát thân thể, thân thể hấn chột cất cao, rất nhanh đã lại cao thêm hơn một thước.

Ở bên, một thiếu niên toàn thân thủy khí vờn quanh lập tức cười nhạo: “Có xấu hổ hay không? Diêu Khai Nguyên, người là đứng đầu Nam Hoang minh tứ long nha, con chiến sĩ thủ lĩnh Nam Hoang Hỏa Long bộ, lực lượng thân thể người không ép nổi một đứa nhỏ, còn muốn vận dụng vu lực Đại Vu đi bắt nạt một Tiểu Vu?”

Diêu Khai Nguyên cười lạnh một tiếng, hấn vươn một bàn tay khác bắt được bả vai Cơ Hạo, lớn tiếng quát: “Lên cho ta!”

Thân hình chột dùng sức, Diêu Khai Nguyên muốn mạng mẽ đem Cơ Hạo nhắc lên, sau đó hung hăng đập xuống đất, hấn quyết định ít nhất phải đập gãy một trăm cái xương của Cơ Hạo, lấy cái này để báo cho toàn bộ người muốn hướng hấn khiêu khích!

Nhưng Cơ Hạo cũng hét lớn một tiếng, trên thân hấn bùng hực ngọn lửa màu đỏ vàng, cũng hóa thành vô số phù văn như lông chim Kim Ô kề sát thân thể, thân thể gầy yếu của hấn cũng chột khôi ngô hơn một vòng, chiều cao cũng vọt lên hơn nửa thước. Đôi tay cùng cánh tay Diêu Khai Nguyên biến thành to như hông mình đan xen nhau, Cơ Hạo cũng dùng hết toàn lực hung hăng vật.

Diêu Khai Nguyên hoàn toàn dựa vào man lực bắt nạt người ta, trực tiếp, giống như dã thú trong núi, bộc phát ra là lực lượng ‘Bá đạo’ thuần túy nhất.

Mà Cơ Hạo cũng bá đạo vô cùng hất một cái, nhưng trong lực lượng của hấn

còn lẫn vào cảm ngộ chiến đấu của hãn kiếp trước kiếp này, đem toàn bộ trí tuệ cùng kinh nghiệm, kỹ xảo chiến đấu của hãn dung nhập hết vào trong một cú hất toàn lực này.

Diêu Khai Nguyên lực lượng khổng lồ như Thái Sơn áp đỉnh, bá đạo vô song.

Lực lượng của Cơ Hạo giống như nước Trường Giang chảy, mãnh liệt mênh mông lại mượt mà linh động, theo khe hở trong lực lượng khổng lồ của Diêu Khai Nguyên đánh tới.

Trong tiếng vang giòn ‘Rắc rắc’, ngón tay, cổ tay, cánh tay, bả vai, toàn bộ khớp xương của Diêu Khai Nguyên bị Cơ Hạo vung vẩy trật khớp toàn bộ. Diêu Khai Nguyên đau đến khàn giọng rú thảm, Cơ Hạo túm hông hãn lên, đem hãn giò lên cao cao, sau đó hung hăng đập xuống đất.

Trên mặt đất lóe lên mảng lớn phù vân, mặt đất trở nên cứng rắn vô cùng, Diêu Khai Nguyên va thật mạnh xuống đất, miệng phun tung toé máu tươi, con mắt cũng thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nhảy ra.

Phía sau Cơ Hạo ác phong khê động, một thiếu niên cường tráng bay vút lên, hai tay giống như vuốt rồng, hung hăng hướng xương cổ cùng lưng Cơ Hạo chộp xuống.

Cơ Hạo cười lạnh, thần niệm hãn thả ra bốn phương, ai có thể đánh lén hãn?

Hãn đã chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị để gã đánh lén này cào rách của mình một chút máu thịt, sau đó dùng phương thức bá đạo, cuồng ngược nhất cho gã kia một cái giáo huấn cả đời khó quên.

Nhưng Cơ Hạo còn chưa động, Thái Ti đã nghiêng răng di chuyển ngang một bước, giang hai tay chặn phía sau Cơ Hạo.

“Vô sỉ!” Thái Ti nghiêng răng, lạnh lùng quát lớn một tiếng.

Chương 177: Ngạo Khí

So sánh với thiếu niên Đại Vu vây công bên người, Thái Ti là gầy yếu, thấp bé như thế, giống như một đàn gấu to lớn vờn quanh một con sơn dương, từ trên hình thể, trên khí tức, các thiếu niên Đại Vu toàn diện nghiền áp Thái Ti.

Không có ai hoài nghi, bất cứ một thiếu niên Đại Vu nào nhẹ nhàng chọc đầu ngón tay, là có thể đánh vỡ đầu Thái Ti.

Nhưng đối mặt thiếu niên toàn lực đánh lên, Thái Ti nghiêng rặng, dứt khoát giang hai tay ngăn ở trước mặt đối phương. Hắc ưỡn lưng thẳng tắp, trong hốc mắt hăm sâu hai điểm thần quang tỏa sáng rạng rỡ, tuy thân thể hắc là nhỏ yếu như thế, nhưng trong nháy mắt này, khí tức của hắc lại đủ để đối đầu với thiếu niên đánh lên.

Nhưng cũng chỉ là khí tức có thể chống lại mà thôi.

Thiếu niên tay thành long trào hơi ngấn ngở, sau đó cười dữ tợn, mười đầu ngón tay đột nhiên phun ra điểm điểm ánh lửa, band đầu vô thanh vô tức đánh lên biến thành mãnh đả mãnh công khí thể hùng hồn giống như cự long ra biển.

Không khí trong phạm vi vài dặm chợt nóng cháy, thiếu niên cười dữ tợn nói: “Thái Ti, người tên phế vật này tự mình muốn chết! Hắc hắc, muội muội người Thiếu Ti như thế nào cũng không thể nói ta xuống tay quá ác, đây là người tự tìm!”

Mười ngón như móc, trong chớp mắt đã chụp ở trên khớp xương Thái Ti, Diêu Khai Nguyên hét một tiếng giận dữ: “Phế hắc!”

Ánh mắt thiếu niên chợt trở nên lãnh khốc vô cùng, ban đầu hắc mang theo một tia trêu tức, chỉ là muốn bóp gãy mấy cái xương của Thái Ti, khiến hắc chịu một phen đau khổ thật lớn, lòng bàn tay đột nhiên phun ra cả mảng lửa nóng.

Như Diêu Khai Nguyên găm gù, thiếu niên này trực tiếp xuống tay độc ác, kích phát bản mạng vu hỏa, muốn thiêu hủy tứ chi Thái Ti, phá hủy mạch lạc trong cơ thể hắn, triệt để phá hủy con đường tương lai tiếp tục tu luyện của gã.

Vu điện nội tình hùng hậu, thiên tài được coi trọng như Cơ Hạo, có thể có được tài nguyên gần như vô tận rót vào. Nhưng Vu điện lại lãnh khốc vô tình như thế, Thái Ti ‘phế vật’ như vậy bởi vì tài không bằng người ta, ở trong học đồ lén đánh nhau bị triệt để phế bỏ, Vu điện nhiều nhất để bọn họ an ổn vượt lúc tuổi già. Nhưng tuyệt đối sẽ không lãng phí một viên vu được ở trên người bọn họ nữa.

Nhìn lòng bàn tay thiếu niên phun ra lửa nóng, ánh lửa hừng hực, bên trong có các điểm lốm đốm màu vàng lóe lên, đây là Chân Long Vu Viêm đặc thù chỉ Hỏa Long bộ có. Những đốm màu vàng này, chính là lực lượng truyền thừa long tộc của Hỏa Long bộ, cương mãnh bá đạo, không đâu không phá.

Trong lòng Cơ Hạo dâng lên một trận lửa giận. Mọi người đều là học đồ Vu điện, ai cũng không thể cao hơn ai một đoạn, đột ngột hạ sát thủ muốn triệt để phế bỏ một người vô tội không oán không thù, đám gia hỏa Hỏa Long bộ này, thực đem bản thân coi là thần có thể chúa tể vận mệnh người khác sao?

Thái Ti hít sâu một hơi, ưỡn lên lồng ngực khô quắt gầy yếu đón về phía bàn tay ánh lửa hừng hực của đối phương.

Tất cả cái này đều xảy ra ở trong nháy mắt, Thái Ti chỉ kịp phát ra một tiếng kêu bèn nhọn: “Cơ Hạo, cẩn thận!”

Cơ Hạo thét dài một tiếng, hắc thạch trường đao mang theo một mảng huyết quang bắn nhanh ra. Phù văn điểm điểm ánh lửa bắn ra bốn phía không ngừng lóe sáng ở trên lưỡi trường đao, Cơ Hạo nắm chặt chuôi đao, giơ trường đao lên cao cao, sau đó một đường cong nhẹ nhàng hạ xuống.

“Người muốn phế Thái Ti? Ta phế người trước!”

Cơ Hạo lạnh giọng quát to, trường đao phát sau mà đến trước, Khai Thiên Nhất Kích vô cùng kì diệu xuyên thấu một khe hở giữa đôi tay thiếu niên, nháy mắt đến trước mặt đối phương. Ánh đao chợt lóe, một đường hàn quang chia làm hai đường. Thiếu niên ra tay ác độc rú thẳm một tiếng, hai vai đồng thời phun ra máu tươi, chật vật hướng về phía sau cấp tốc chạy trốn.

‘Thịch thịch’ hai tiếng, hai cánh tay thiếu niên rơi xuống đất, một đám lửa màu đỏ vàng bám vào ở bên trên, đem cánh tay thiêu đốt vang lên ‘Xẹt xẹt’, đại khái sau ba năm nhịp thở, hai cánh tay bị mạnh mẽ luyện thành một quãng ánh lửa sau đó nhanh chóng tiêu tan.

Thiếu niên rên rỉ lui lại. Trong vết thương bờ vai hằn không ngừng có ánh lửa phun ra, Cơ Hạo hận hấn xuống tay tàn nhẫn, cũng dứt khoát thúc dục hắc thạch trường đao, đem một luồng Kim Ô Vu Viêm tinh thuần ép vào thân thể đối phương. Dựa vào uy lực cường đại của truyền thừa vu bảo, Cơ Hạo mạnh mẽ đem toàn bộ mạch lạc phụ cận cả vai đối phương đốt rồi tinh rồi mù.

“Diêu Khai Giang xui xẻo rồi! Hắc. Ai bảo hấn ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh!”

“Ha, ta mấy tháng trước đã nói như thế nào? Diêu Khai Giang tiểu tử này quá kiêu ngạo, sớm hay muộn phải thiệt thòi lớn!”

“Thú vị, thú vị! Người Nam Hoang đấu tranh nội bộ! Một đám sói con tự mình cắn da tróc thịt bong, thật thú vị!”

Trên quảng trường, học đồ càng lúc càng nhiều, chia làm mấy chục đoàn thể nhỏ phân biệt rõ ràng đứng xa xa xem náo nhiệt. Nhìn thấy Diêu Khai Giang ra tay đánh lén lại bị Cơ Hạo một đao chặt đứt cánh tay, hơn nữa rõ ràng kinh lạc cũng bị thương nặng, nhất thời vô số lời qua tiếng lại ùn ùn phun tới.

Diêu Khai Giang đau đến mức khàn giọng tức giận mắng, hấn lớn tiếng rít gào, trong mấy chục vu huyết mở phụ cận ngực ánh lửa hừng hực, hấn điên cuồng điều động Đại Vu tinh huyết, muốn chữa trị kinh lạc bị hao tổn, đồng thời

đem đôi tay bị hủy mọc lại.

Nhưng Kim Ô Vu Viêm Cơ Hạo đánh vào trong cơ thể hắc bá đạo đệ thường, trong ánh lửa hừng hực, da thịt phụ cận vết thương Diêu Khai Giang cháy khét một trận, mặc cho hắc thúc dục tinh huyết bản thân như thế nào, vết thương chỉ thông thả mấp máy, cách khép lại còn rất xa.

Đám đông thiếu niên Nam Hoang minh càng thêm tức giận, ở trong tiếng gầm gừ điên cuồng của Diêu Khai Nguyên, hơn trăm thiếu niên đồng thời thúc giục vu lực, quanh thân nhất thời có các loại ánh lửa dị tượng không ngừng trào ra. Hỏa long, hỏa phượng, hỏa kỳ lân, các thiếu niên này ùn ùn kích phát truyền thừa vu bảo của mình, mặt ngoài thân thể bọn họ lóe lên từng luồng sáng, ùn ùn mặc vào giáp trụ, rút ra binh khí, sải bước ù ù hướng Cơ Hạo cùng Thái Ti ép tới.

Cơ Hạo tóm chặt Thái bả vai Ti, đem hắc bảo vệ ở phía sau mình:

“Thái Ti, tự mình cẩn thận chút! Hừ, đám gia hỏa này còn không thôi? Ta phải làm bọn hắc biết, cái gì gọi là hữu hảo hỗ trợ, cái gì gọi là hạ mình khiêm tốn!”

Nhuyễn giáp trên người lưu chuyển từng đạo thanh quang, mấy chục đóa hoa sen xoay quanh ở trong thanh quang, thân thể Cơ Hạo nhất thời được một tầng hào quang trong suốt như sóng nước bao phủ.

Vốn giáp trụ A Bảo luyện chế có thể ngăn cản cấp Đại Vu điên cuồng oanh tạc, Khoa Phụ Diễm tu bổ bộ giáp trụ này, lại gia nhập ở bên trong lượng lớn tài liệu quý hiếm. Tuy thủ pháp luyện chế không bằng A Bảo, nhưng sử dụng tài liệu trân quý, lực phòng ngự bộ giáp trụ này của Cơ Hạo lại tăng lên khoảng ba thành.

Gần trăm Đại Vu nhìn như thế tới rào rạt, nhưng Cơ Hạo thật sự không đem bọn họ để ở trong lòng.

Nhưng Thái Ti quật cường hung hăng dùng sức một chút, mạnh mẽ giãy thoát tay Cơ Hạo. Cơ Hạo ngón tay chấn động, chợt nghe ‘Rắc’ một tiếng, trên ngón tay cào xuống một mảnh quần áo trên người Thái Ti, Thái Ti đã tiến lên hai bước, lấy ra một cây gậy bạch cốt chống chắn trước mặt Cơ Hạo.

“Đừng xem nhẹ người ta, ta tuy... Thân cơ thể yếu ớt một chút, nhưng cũng không phải tùy ý người ta bắt nạt.”

“Cơ Hạo, người con người này không tệ... Có lá gan cùng ta cùng nhau đối phó bọn hăn không? Người đã tự mình tìm phiền toái lớn rồi đó!”

Trên khuôn mặt gầy yếu của Thái Ti mơ hồ trôi lên một tia ngạo khí.

Cơ Hạo ngẩn ngơ, sau đó cười lớn một tiếng, dùng sức cầm hắc thạch trường đao, chéo qua thân thể đem nửa thân thể Thái Ti chắn phía sau.

“Ha, có ý tứ! Thái Ti, người người này cũng không tệ đâu!”

“Phiền toái? Ta sợ cái gì phiền toái? Ta chắn ở phía trước, người ở phía sau... Cũng không nên xuống tay lưu tình!”

Trong con người Thái Ti hiện lên một mảng u quang thâm thúy cực kỳ hung tàn dữ tợn, hăn nghiêng chặt răng, giống như con thú bị thương nặng rên rỉ lên: “Lưu tình? Ta, chưa từng xuống tay lưu tình!”

Chương 178: Chọc Giận

“Hãy!”

Cơ Hạo hưng phấn cười to, tay trái vung quyền, nhất thời quyền phong như mưa gào thét mà xuống.

Hắc thạch trường đao ở tay phải mang theo từng đường cong, Cơ Hạo không chút để ý Khai Thiên Nhất Kích mang đến lực cản đáng sợ đối với thân thể mình, trong thời gian ngắn đánh ra ba mươi sáu đao. Khai Thiên Nhất Kích lóng lánh ánh lửa loá mắt như một đóa hoa tươi nở rộ, mang theo một tia khí tức quý bí khó có thể hình dung hướng thiếu niên Đại Vu vây công lên đánh tới.

Trên trăm thiếu niên Đại Vu của Nam Hoang minh đồng thời hướng Cơ Hạo ra tay!

Cho dù tất cả sự tình đều là vì Khương Dững bắt nạt Thái Ti mà dẫn phát, nhưng thời điểm thật sự chiến đấu, các thiếu niên Đại Vu lòng mang ngạo khí kia vẫn theo bản năng tránh thân thể gầy yếu của Thái Ti, toàn lực hướng Cơ Hạo phát động tiến công.

“Phế đi tên khốn kiếp dám mạo phạm uy áp Nam Hoang minh này trước!” Một thiếu niên Đại Vu phía sau liệt hỏa hừng hực, trong liệt hỏa một con kỳ lân lân giáp toàn thân đỏ bừng giống như hồng thủy tinh hỏa ngửa mặt lên trời rít gào, một ngọn lửa làm người ta tâm linh trong vắt, làm toàn bộ ý niệm của người ta đều không khỏi cấp tốc suy yếu từ trong miệng hăn phun bắn ra.

Kỳ lân chính là thủy thú, gặp nó đại cát. Nam Hoang có Hỏa Lân bộ, cung phụng đồ đẳng chính là hỏa kỳ lân. Bọn họ tu luyện Kỳ Lân Vu Viêm lực sát thương trực tiếp vào thân thể không lớn, nhưng thường thường trực tiếp ảnh hưởng linh hồn kẻ địch, có thần hiệu không chiến mà thắng.

Phun ra một ngụm Kỳ Lân Vu Viêm, tâm thần Cơ Hạo rung động, động tác

chợt chậm đi ba thành, động tác ban đầu gần như nối liền một khối chợt xuất hiện vô số sơ hở. Trên trăm thiếu niên Đại Vu cùng cất tiếng cười điên cuồng, vô số công kích đồng thời rơi ở trên người Cơ Hạo.

Cơ Hạo hít sâu một hơi, toàn thân vu lực và đan nguyên pháp lực trong tử phủ kim đan đồng thời rót vào trong giáp trụ A Bảo luyện chế.

Cơ Hạo mở toàn thân mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đường kinh lạc, chỉ dung lượng vu lực kinh lạc, đã là hơn ba trăm lần Tiểu Vu cảnh đỉnh phong tầm thường. Một Đại Vu bình thường mở trên trăm vu huyết, lực lượng hẳn có được cũng chỉ là gấp khoảng trăm lần bản thân lúc Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, Cơ Hạo giờ phút này thực lực Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, tổng lượng vu lực lại là gấp khoảng ba lần Đại Vu bình thường.

Tuy trên phẩm cấp vu lực không bằng Đại Vu, nhưng tổng hợp lại tổng lượng vu lực đáng sợ của Cơ Hạo, thực lực của hắn hoàn toàn có thể chính diện chống lại một Đại Vu xuất thân bình thường, mở gần trăm vu huyết.

Nhưng Cơ Hạo còn có đan nguyên pháp lực trong tử phủ kim đan, hẳn hai cái tu vi cùng tiến, cho tới bây giờ tu vi tử phủ kim đan cũng so với tu vi vu lực của bản thân còn mạnh hơn một đoạn. Một phần lực lượng này, khiến Cơ Hạo mạnh hơn gấp đôi so với Đại Vu bình thường mở gần trăm vu huyết!

Mà giáp trụ A Bảo luyện chế, sau khi được Khoa Phụ Diễm tăng mạnh, phòng ngự bản thân lại tăng vọt một đoạn.

Ba điểm nhân tố liên hợp cùng một chỗ, quanh thân Cơ Hạo thanh quang nhộn nhạo, toàn bộ thanh quang ngưng tụ mà thành hoa sen, tất cả đều hóa thành phù ấn hoa sen rõ ràng như đao khắc, từng đóa khắc ở trên giáp trụ.

Liên tục có tiếng nổ, mấy trăm đạo công kích cuồng dã dừng mãi, mang theo nhiệt độ cao đáng sợ đồng thời rơi trên người ở Cơ Hạo.

Thiếu niên học đồ khác xung quanh đồng thời khẽ thở dài.

“Tiểu tử này tên là gì? Cơ Hạo sao? Xong đời rồi!”

“Không chết cũng phế rồi, hắn là người bộ lạc nào? Thực có chim, đối nghịch với Nam Hoang minh!”

“Ài. Đáng tiếc, còn trông cậy vào hắn có thể làm bị thương thêm vài người của Nam Hoang minh, đáng tiếc!”

Thanh âm châu đầu ghé tai hóa thành tiếng gầm cuồn cuộn hướng bốn phía khuếch tán ra, chỉ có đám đông thiếu niên Đại Vu Nam Hoang minh sắc mặt chột thảm biến!

Năm đấm của bọn hăn tiếp xúc cùng thân thể Cơ Hạo, chỉ cảm thấy đùng chạm thân thể cứng cỏi dị thường, như lúc trẻ con dùng năm đấm đi đánh ngọc tủy kết tinh cực phẩm nhất, năm đấm bị chấn động đau đớn vô cùng, không thể công phá một tầng phòng ngự mặt ngoài thân thể Cơ Hạo chút nào.

Bọn họ triệu hồi ra truyền thừa vu bảo của mình cũng rơi ở trên người Cơ Hạo. Nhưng truyền thừa vu bảo ngày thường không đâu không phá, giờ phút này đều va đập ngân lên. Bọn nó cũng bị phòng ngự cực mạnh ngăn trở —— truyền thừa vu bảo ở trong tay tổ tông bọn hăn truyền thừa ít nhất vạn năm, có được kinh nghiệm chiến đấu đủ phong phú trực tiếp nói cho bọn hăn, lực phòng ngự của Cơ Hạo, bọn chúng hiện tại không thể công phá!

Thậm chí vài món trọng bảo lai lịch phi phàm trực tiếp nói cho chủ nhân của mình—— có lẽ, cần tồn tại cấp Vu Vương, mới có thể công phá một tầng thanh quang không bắt mắt kia trên người Cơ Hạo!

Thân thể Cơ Hạo kịch liệt chấn động. Trên trăm thiếu niên Đại Vu đồng thời đánh tới, năm đấm của bọn hăn thì thôi, chỉ là gãi ngứa cho Cơ Hạo. Nhưng truyền thừa vu bảo trong tay bọn hăn, một món nào cũng có thể phát huy ra lực công kích cấp Đại Vu đỉnh phong. Thậm chí có mười mấy món truyền thừa trọng bảo, bởi vì thiếu niên Đại Vu không đủ thực lực, còn chưa thể hoàn toàn phát huy ra uy lực cường đại của chúng, nhưng cũng đã mơ hồ vượt lên trên cấp Đại

Vu, có được vài phần khí tượng Vu Vương.

Mà nhiều thiếu niên Đại Vu như vậy công kích liền thành một thể, nháy mắt lực lượng công kích thật sự đạt tới Vu Vương cảnh.

Giáp trụ kịch liệt rung động, tuyệt đại bộ phận lực công kích bị nó đỡ. Còn lại một bộ phận nhỏ lực công kích đánh xuyên giáp trụ, trực tiếp rơi ở trên người Cơ Hạo.

Những ngày qua, Vu điện toàn lực bồi dưỡng Cơ Hạo, mỗi ngày một con hung thú cấp Đại Vu cung cấp cho Cơ Hạo cắn nuốt, lực lượng thân thể hắn đã gấp mấy lần Đại Vu tầm thường. Lực công kích lưu lại đánh cho khung xương toàn thân hắn vang loạn, lực phủ ngũ tạng cũng kịch liệt run lên, trong thất khiếu càng đồng thời phun ra một dòng máu tươi, máu chảy đầm đìa phun ra xa ước chừng mấy chục trượng.

Nhưng cũng chỉ có vậy, trăm người liên thủ công kích, tạo thành tổn thương cho Cơ Hạo chỉ có vậy!

“Chiến!”

Cơ Hạo lớn tiếng điên cuồng gào thét, cú đâm nặng trĩu đánh ra, mấy chục thiếu niên Đại Vu không kịp ngăn cản, gương mặt đều trúng một quyền, bị cú đâm nặng trĩu của hắn đánh bay ra ngoài.

Đồng thời hắc thạch trường đao của Cơ Hạo chém ra, ba mươi sáu đạo Khai Thiên Nhất Kích đồng thời nổ ra, ba mươi sáu thiếu niên Đại Vu cùng gào thét, đều ở bộ vị quái dị bọn hắn không có phòng bị nhất, không đoán trước được nhất trúng một đao, thân thể quay quay, phun máu bay ra xa xa.

Học đồ ở xung quanh xem mà kinh hãi, đều hét rầm lên.

“Phế vật Nam Hoang minh, các người cũng không biết xấu hổ đặt song song nổi danh với chúng ta?”

“Các người hơn trăm người vây công một Tiểu Vu, các người thế mà còn bị hấn đả thương?”

“Không đúng, không đúng, nhuyển giáp bó sát trên người tiểu tử này cổ quái, lực phòng ngự của nhuyển giáp này, tuyệt đối đạt tới Vu Vương cảnh!”

“Quả thực nói hươu nói vượn? Vền vền Tiểu Vu, có thể thúc giục vu bảo giáp trụ Vu Vương cảnh? Vu lực vu bảo Vu Vương cảnh cần có thể nháy mắt vắt cạn mấy trăm Tiểu Vu! Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!”

Một đám người hô to gọi nhỏ, đám đông thiếu niên Đại Vu Nam Hoang minh sắc mặt biến hóa thê thảm, bị đánh bay, bị dọa ngã, một đám người lão đảo hướng bốn phía tản ra, đầu trận tuyến trong lúc nhất thời đại loạn.

Không có ai chú ý con mắt Thái Ti biến thành một mảng đỏ bừng, hấn nhìn Cơ Hạo thất khiếu phun máu, nghiêng răng khàn giọng hét to: “Đều là các người ép ta! Cơ Hạo, huynh đệ của ta... Các người ép ta!”

Cổ họng kêu quái dị, bạch cốt trượng dài ba thước trong tay Thái Ti đột nhiên phun ra một mảng tà quang âm u.

Cả người Thái Ti rút gân, giống như nhảy đại thần hai chân nâng lên cao cao, nhẹ nhàng rơi xuống đất nhảy lên vài cái, niệm ra một đoạn chú ngữ quỷ bí dị thường.

‘Ô ~ ô ô ~’!

Tiếng kêu quái dị trầm thấp từ sâu trong lòng đất truyền đến, trên trăm thiếu niên Đại Vu công kích Cơ Hạo đột nhiên cùng kinh hô, trong thất khiếu bọn hấn có ánh sáng nhạt màu máu cấp tốc phun ra, theo những ánh sáng nhạt đó không ngừng tràn ra, gương mặt bọn hấn chợt trở nên già nua đi rất nhiều.

Chương 179: Đoạt Mệnh

Xung quanh, vô số học đồ cùng kinh hô, cũng học đồ khá gần kề biến sắc, nhanh chóng lui về phía sau.

Một lực lượng âm hàn thấu xương bao phủ phạm vi vài dặm, ở trong khu vực này, trong thất khiếu các thiếu niên Nam Hoang minh vừa rồi động thủ đối với Cơ Hạo huyết khí cuộn cuộn, khuôn mặt bọn hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tiêu tụy, già nua, thời gian ngắn ngủn vài nhịp thở, đã có người lưng cũng còng xuống, nghiễm nhiên biến thành lão nhân năm sáu mươi tuổi.

Một khi đột phá Đại Vu cảnh, dài nhất sẽ có ngàn năm tuổi thọ!

Nhưng vụ chú quái dị của Thái Ti khiến hơn trăm thiếu niên Đại Vu đồng thời già cả, thời gian ngắn ngủn vài hơi thở, thế mà đã già cả đến bộ dáng tương đương với bọn hắn lúc sáu bảy trăm tuổi. Dựa theo tốc độ này, qua thời gian mấy hơi thở nữa, bọn hắn sẽ bởi vì dương thọ hao hết mà bị mất mạng.

Thái Ti cười dữ tợn ‘Khắc khắc’, kích động đến mức toàn thân đều đang run rẩy, dưới làn da mỏng manh, khung xương nhỏ bé yếu ớt đó của hắn va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng vang khe khẽ ‘Ken két’, quả thực như một bộ xương hoạt động đang rùng mình.

Các thiếu niên Nam Hoang minh kinh sợ muốn chết nhìn Thái Ti, bọn hắn chưa từng ngờ được, Thái Ti ngày thường mặc cho bọn hắn bắt nạt, lại là tồn tại khủng bố như thế. Trời xanh ở trên, hắn lấy lực lượng vền vền Tiểu Vu, trực tiếp làm trên trăm Đại Vu bị thương nặng!

Học đồ khác vây xem càng thêm kinh sợ vạn phần, bọn họ không thể tin nhìn Thái Ti!

Lấy lực lượng Tiểu Vu khiêu chiến Đại Vu, hơn nữa có thể lấy phương thức quỷ dị như vậy chiến thắng, trừ Cơ Hạo loại quái thai thiên địa ưu ái này, chuyện

đã xảy ra trên người Thái Ti chỉ có một sự giải thích ——kẻ gây yếu lúc nào cũng có thể tự mình ngã chết này, hẳn thế mà lại là thần duệ!

Thần duệ thuần huyết, thế hệ sau giữa thần linh cùng thần linh sinh sản, Man Man là thần duệ như vậy, phụ tộc, mẫu tộc của nàng, đẩy mãi về trước vô số năm, cũng là thần tộc nguyên nước nguyên vị, chưa từng có bất cứ huyết mạch nào hỗn tạp vào, đây là thần duệ!

Mà thần duệ, trong cơ thể luôn cất giấu lực lượng thần linh đáng sợ, đó là trực tiếp nắm giữ lực lượng khủng bố ảnh hưởng thiên địa pháp tắc nào đó. Thái Ti là thần duệ, cho nên hẳn nắm giữ pháp tắc khủng bố nào đó trực tiếp cướp lấy sinh mệnh lực của người khác, lúc này mới có thể vền vẹn thực lực Tiểu Vu, trực tiếp công kích trên trăm Đại Vu, hơn nữa vu bảo trên người các Đại Vu ngay cả một tia dấu hiệu phòng ngự cũng không có.

Nói cách khác, cái này giống như một Đại Vu cường đại nhất, kích phát truyền thừa vu bảo cường đại nhất, hẳn vẫn không thể ngăn cản năm tháng ăn mòn, không thể ngăn cản điểm cuối cùng của sinh mệnh đến.

Thái Ti thi triển lực lượng, chẳng khác nào xuân thu luân hồi, tương đương năm tháng biến thiên. Hẳn trực tiếp từ trên pháp tắc lấy đi sinh mệnh lực của các Đại Vu Nam Hoang minh. Quản người là cái gì Đại Vu, quản người có truyền thừa vu bảo cường đại bao nhiêu, người căn bản không thể ngăn cản loại đánh diện mức độ pháp tắc này.

Có cường giả nhân tộc thật sự cường đại, có được lực lượng có thể so với thần linh, có thể chống đỡ loại công kích quỷ bí này của Thái Ti, nhưng cái này tuyệt đối không bao gồm các thiếu niên Đại Vu Nam Hoang minh trước mắt.

Cơ Hạo cũng rung động nhìn Thái Ti, hẳn đương nhiên biết thần duệ thuần huyết có ý tứ gì, những người đó mỗi kẻ đều như Man Man, là người cấp độ biến thái thuần túy. Không ngờ được mình tùy ý bất bình giúp người, thế mà lại kết bạn một quái thai!

Hắn là nghe được rõ ràng, Thái Ti vừa rồi lớn tiếng rít gào, nói là ‘huynh đệ Cơ Hạo’!

Đầu óc gã này thật đúng là đủ đơn giản, Cơ Hạo đối với hắn hơi tốt một chút, thế mà liền đem Cơ Hạo coi là huynh đệ đối đãi! Cơ Hạo rất ác ý cân nhắc, gã này lớn như vậy còn chưa bị người ta coi là lợn béo đem bán, vận khí của hắn thật sự đủ tốt.

Trong tiếng ‘Tê tê’, trước mặt Thái Ti lơ lửng một đám tinh khí màu máu to bằng vại nước, tinh khí màu máu tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ cấp tốc xoay tròn, một khí tức sinh mệnh mạnh mẽ làm người ta kinh hồn táng đảm đang không ngừng từ trong tinh khí màu máu này khuếch tán ra.

Trong này tập trung hơn phân nửa sinh mệnh nguyên khí trong cơ thể trên trăm thiếu niên Đại Vu, tập trung hơn phân nửa dương thọ của bọn họ!

Nếu có thể lấy bí pháp đem một mảng sinh mệnh nguyên khí này nhét vào trong cơ thể, vậy một người ít nhất có thể gia tăng mấy vạn năm tuổi thọ.

Các học đồ xung quanh đồng thời nghĩ tới một điểm này, mắt mỗi người đều trở nên xanh lét. Bộ tộc nào không có mấy lão bất tử vu tế cùng trường lão? Bộ tộc nào không có mấy trưởng giả dương thọ hao hết, mắt thấy đã sắp hồn về thiên địa?

Nhưng có Thái Ti rút lấy sinh mệnh nguyên khí, các vu tế, trưởng giả kia đều có cơ hội sống sót. Chỉ cần còn sống, bọn họ sẽ có hi vọng tiếp tục đột phá, thu hoạch lực lượng mạnh hơn, tuổi thọ dài hơn!

Một thiếu niên quanh thân nhuệ khí bốc lên đột nhiên cười lên: “Thái Ti, còn nhớ rõ ta không? Lần trước chấp hành nhiệm vụ Vu điện phân công, chúng ta được xếp làm một tổ, ta còn cần một mũi tên cho người đó. Muội muội người Thiếu Ti ra ngoài chấp hành nhiệm vụ? Chờ nàng trở lại, huynh đệ chúng ta mời huynh muội các người hảo hảo tụ tập chút.”

Có một thiếu niên ngoài làn da thanh khí quần quanh, bộ dạng rất tuấn tú cười nói: “Thái Ti, không ngờ được Vu điện còn có người phẫn khích như ngươi. Ta là Thập Nhật quốc Thanh Bằng, Đông Di chúng ta cô nương mỹ mạo chính là nổi tiếng thiên hạ, bên ta có mấy tỷ muội, ngưỡng mộ nhất thiếu niên anh kiệt như ngươi.”

Hai người vừa mở miệng, nhân vật lãnh tụ trong đoàn thể học đồ phụ cận ùn ùn mở miệng mời Thái Ti, mọi người đều đem hân coi là hàng hóa đầu cơ kiếm lợi.

Cơ Hạo rất có chút ghen tuông nhìn Thái Ti, mình biểu hiện cũng không tệ đâu, một người ngênh chiến trên trăm Đại Vu, mạng mẽ đem bọn hân bức lui, loại chiến quả huy hoàng này sao không ai thấy ở trong mắt chứ?

Cúi đầu, nhìn hộ giáp trên người mình thanh quang nhộn nhạo như cũ, Cơ Hạo bất đắc dĩ thở dài một hơi —— xem ra mọi người đều đem hân coi là người may mắn dựa vào bảo vật, nhưng không ai thật sự đem thực lực Cơ Hạo coi trọng.

Thái Ti cười lạnh lùng, hân trào phúng nhìn thoáng qua đám đông học đồ xung quanh mặt mang ân cần, âm trầm nói: “Một đám nịnh nọt, loại ngu đầu cơ trục lợi... Thái Ti ta ngày xưa trước khi thi triển bản mạng vu pháp, có ai thực đem ta coi là một con người hay không?”

Hít sâu một hơi, Thái Ti đứng tới bên người Cơ Hạo, lạnh nhạt nói: “Chỉ có Cơ Hạo đem ta coi là một con người, ta cũng chỉ đem hân coi là huynh đệ. Các người bọn ngu này... Hắc hắc, bớt đến trêu chọc ta.”

Chỉ tay, đám tinh khí màu máu biến thành to bằng hai cái vại nước trước mặt Thái Ti chợt sụp đổ áp súc, trong chớp mắt đã biến thành một viên tinh thể màu máu to bằng nắm tay nặng tới ngàn vạn thạch bay vào lòng bàn tay Cơ Hạo.

Trên trăm thiếu niên Đại Vu của Nam Hoang minh hấp hối nằm dưới đất, mỗi người tóc trắng xoá, gương mặt tiêu tụy đến cực điểm. Bọn họ mở lớn miệng

nhìn Cơ Hạo, miệng không ngừng khép mở, nhưng như thế nào cũng không thể phát ra nửa điểm thanh âm.

“Cơ Hạo, tính mạng những người này đều ở trên tay ngươi.” Thái Ti cười lạnh: “Ta lấy ‘Đoạt Mệnh’ thuật bắt được mệnh khí, với bản thân ta không có bất cứ tác dụng gì, hôm nay lần đầu gặp mặt, tặng ngươi làm lễ gặp mặt.”

Ác ý cười cười, Thái Ti âm trầm nói: “Ta đề nghị ngươi trực tiếp nuốt dùng, dù sao cũng là mệnh khí của trên trăm Đại Vu, ít nhất có thể gia tăng cho ngươi năm vạn năm dương thọ.”

Học đồ xung quanh đồng thời hít sâu một hơi, bọn họ vốn bởi vì Thái Ti mắng ác độc mà trở nên nổi giận dùng dùng, đồng thời lại mặt đầy nụ cười nhìn về phía Thái Ti.

Trong sự tĩnh mịch của cả nơi đây, đột nhiên có tiếng bước chân thanh thúy truyền đến.

Chương 180: Thiếu Ti

Tiếng bước chân rất thanh thúy, trên một mảng quảng trường tĩnh mịch, mọi người đều nghe được tiếng bước chân này.

Thái Ti đang cười âm trầm, giống như thủy quỷ chết đuối tìm thể thân, âm tà vô cùng khuyên bảo Cơ Hạo nuốt dùng một mảng mệnh khí kia, để cướp lấy ít nhất năm vạn năm tuổi thọ!

Nhưng vừa nghe được tiếng bước chân thanh thúy dị thường, giống như chuông bạc ngân vang này, thân thể gầy yếu, khô quắt của Thái Ti giật mình run rẩy một trận, khuôn mặt nhỏ khô gầy giống như vót cái đinh chọt vụn vụn, giống như con chuột kinh hãi, ‘Oạch’ một cái liền chui tới phía sau Cơ Hạo.

Cơ Hạo khó hiểu, kinh ngạc hướng phương hướng tiếng bước chân truyền đến nhìn tới.

Một bóng người màu trắng dần dần đi tới, áo vải thô màu trắng đơn giản, bên hông thắt một cái đai lưng gân thú màu đen chế thành, chân đi giày bó đáy mỏng gân thú, da thú chế thành, một mái tóc dài tùy ý rối tung ở sau người, đang theo thân thể bước đi nhẹ nhàng vung vẩy.

Mắt Cơ Hạo chợt sáng ngời, chiến ý vốn quanh quẩn trong lòng đột nhiên vô duyên vô cớ tiêu tán đi ba phần.

Nhìn thiếu nữ bước nhanh đi tới, Cơ Hạo chợt nhớ tới hảo hữu Hành La Quân ở núi rừng Nam Hoang, giống như tinh hồn toàn bộ núi rừng hội tụ hết ở trên thân một mình nàng. Hành La Quân đẹp như mộng ảo, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ không chân thật.

Mà thiếu nữ trước mắt, thì như chiếm được thanh linh chi khí trong toàn bộ thiên địa ưu ái, do khí tức thanh tú nhất, linh động nhất trong thiên địa ngưng tụ thành một đóa hoa nho nhỏ màu trắng. Lúc nàng đi vào quảng trường, quảng

trường quang ảnh lay động, học đồ xung quanh, nháy mắt đều trở thành bóng lưng mờ lung nhất trong tranh thủy mặc, như quảng trường và những người này tồn tại, chỉ là vì nổi bật ra sự siêu phàm thoát tục của nàng.

Một đóa hoa màu trắng chung linh lưu tú nhất từ trong tranh thủy mặc đi ra.

Cơ Hạo tóm cổ Thái Ti đem hắt xách ra, dùng sức giơ ở trước mặt mình, chỉ vào thiếu nữ cười nói: “Này, Thái Ti, người sợ tiểu nha đầu này?”

Thái Ti khẩn trương mồ hôi lạnh trên trán túa ra, hắt nhìn thiếu nữ còn ở ngoài trăm trượng, lắp bắp nói: “Thiếu... Thiếu Ti, không phải ta, không phải ta gây chuyện... Là bọn hắc quá, quá bắt nạt người ta... Cơ Hạo huynh đệ, là giúp ta trút giận!”

Cười khan vài tiếng, Thái Ti đột nhiên chỉ vào đoàn mệnh khí kia trong tay Cơ Hạo, run lấy bấy cười nói: “Thiếu Ti, muội nói... Kỳ quái, kỳ quái không? Cơ Hạo huynh đệ... Hắc thể mà, cũng biết, cũng biết Đoạt Mệnh Thuật, ha ha. Thực, kỳ quái!”

Cơ Hạo cầm đám mệnh khí nặng tới ngàn vạn thạch kia, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Thiếu Ti bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần dị thường, nhưng vẻ mặt lạnh lùng thản nhiên giống như núi băng bước nhanh đi tới, một khí tức thanh nhã phủ vào mặt, Cơ Hạo theo bản năng hít sâu một hơi, trong lúc nhất thời giống như thân ở trong thảo nguyên sau mưa nhỏ đêm xuân, khí tức trên người thiếu nữ tên là Thiếu Ti, khiến trong lòng Cơ Hạo sinh ra một tia cảm động nho nhỏ.

Nhìn nhìn Thiếu Ti, lại nhìn nhìn Khương Dũng xa xa được mấy thiếu niên Nam Hoang minh nâng, Cơ Hạo lắc đầu thở dài: “Khương Dũng, người không xứng với cô nương này!”

Bị một trận đòn hiểm của Cơ Hạo, đến bây giờ còn chưa có biện pháp dựa vào khí lực của mình đứng thẳng thân thể Khương Dũng tức giận đến sắc mặt

biến thành màu đen, hấn tức giận nhìn Cơ Hạo, hai nắm tay bóp vang lên ‘Rắc rắc’.

Các thiếu niên Đại Vu khác của Nam Hoang minh cũng tức giận ngất trời nhìn chăm chăm Cơ Hạo, trong con người phun ra lửa giận, quả thực sắp hóa thành ngọn lửa thực chất đem Cơ Hạo và Thái Ti cùng nhau đốt thành tro. Trong đó ánh mắt mấy thiếu niên Đại Vu nhìn về phía Thiếu Ti, tựa như Khương Dững, mang theo vài phần hương vị tham lam.

Thiếu Ti đứng ở trước mặt Cơ Hạo, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như một đầm nước lạnh trong núi sâu mùa đông, lạnh lùng nhìn quét Cơ Hạo một cái.

Con người Cơ Hạo hơi co lại, đối mắt với Thiếu Ti một cái. Ánh mắt hần bình thản bằng phẳng, như một vùng biển mênh mông, gió êm sóng lặng không pha bất cứ tạp chất gì khác, rộng lớn dày nặng có thể cất chứa tất cả.

Ánh mắt Thiếu Ti giống như lưỡi đao, đảo qua con người Cơ Hạo, lại chưa kích động lên nửa điểm gợn sóng.

Khuôn mặt xinh đẹp căng thẳng của Thiếu Ti nhất thời thả lỏng hơn rất nhiều, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nàng hướng Cơ Hạo hơi hạ thấp người hành một lễ: “Thái Ti làm việc hoang đường, liên lụy Cơ Hạo đại huynh rồi.”

Thái Ti ở một bên lẩm bẩm: “Thiếu Ti, Thiếu Ti, ta là huynh trưởng ruột của muội đó, đừng ở trước mặt người ngoài trực tiếp kêu tên của ta!”

Thiếu Ti liếc xéo Thái Ti một cái, khẽ thở dài: “Ta thời điểm rời khỏi Vu điện, chấp hành nhiệm vụ, đã nói cái gì?”

Thái Ti mở mở mồm, tinh khí thần toàn thân nháy mắt uể oải xuống. Hấn cười khan vài tiếng, cố khống chế mà nói, hấn cười nói: “Lần này không phải nói, muội phải ra ngoài mấy tháng sao? Làm sao nhanh như vậy đã trở lại?”

Thiếu Ti nhìn cũng không nhìn Thái Ti một cái, mà là từ trong tay áo lấy ra một bình ngọc màu đen, năm ngón tay dùng sức bóp bình ngọc một cái, đem nó đưa tới trước mặt Cơ Hạo, trong con người mát lạnh hiện lên một mảng áy náy bất đắc dĩ: “Thái Ti mang đến phiền toái, Thiếu Ti không có gì để hồi báo, đây là một lọ ‘Long Cốt Tráng Thể Đan’, đối với Đại Vu tẩm bổ thân thể cực có lợi, mong Cơ Hạo đại huynh không chê.”

Cơ Hạo ngần ngừ, cười lắc lắc đầu.

Thiếu Ti này rất thú vị, là người phi thường quật cường, phi thường ngạo khí, không muốn nợ nhân tình. Cơ Hạo giúp Thái Ti, nàng liền dùng một lọ Long Cốt Tráng Thể Đan để trả nhân tình này. Xem bộ dáng nàng lấy ra bình vu dược này, bình vu dược này đối với nàng đủ trân quý, trong lòng nàng là rất có chút không nỡ.

Cơ Hạo lại từ Ngũ Long Nghiêu nơi đó biết, trừ hãn loại học đồ này được Vu điện không chút giữ lại đầu nhập toàn bộ tài nguyên trọng điểm bồi dưỡng, học đồ khác muốn từ Vu điện thu hoạch bất cứ tài nguyên gì, đều phải không ngừng hoàn thành các loại nhiệm vụ cho Vu điện.

Một lọ Long Cốt Tráng Thể Đan, có thể giúp Đại Vu tẩm bổ, rèn luyện thân thể, như vậy độ khó của nhiệm vụ này tuyệt đối chính là cấp Đại Vu.

Tu vi Thiếu Ti giống với Thái Ti, đều là chỉ kém nửa bước sẽ có thể đột phá đến Đại Vu cảnh, nhưng dù sao chưa đạt tới Đại Vu cảnh. Lấy thực lực Tiểu Vu đỉnh phong, hoàn thành nhiệm vụ cấp Đại Vu, nàng khẳng định đã chịu không ít đau khổ.

Lấy ra bình vu dược này trả hết nhân tình của Cơ Hạo, quyết tâm của Thiếu Ti cũng rất lớn.

“Ta giúp Thái Ti, chỉ là nhìn không vừa mắt.” Cơ Hạo cười từ chối vu dược của Thiếu Ti: “Ta không có ý tứ khác. Người có thể lý giải thành, ta chỉ là thuần túy muốn đánh bại Khương Dũng một trận, cho nên ta liền động thủ. Cho nên,

người không nợ ta nhân tình!”

Đứng ở xa xa Khương Dũng hồn hển rống giận lên: “Cơ Hạo, người quả thực cuồng vọng! Người cho rằng Nam Hoang minh chúng ta...”

Cơ Hạo cười lạnh, thô bạo ngắt lời Khương Dũng: “Nam Hoang minh các người, chính là một cái rắm! Một đám Đại Vu, ỷ vào thực lực mạnh hơn người ta một bậc, thì tùy ý bắt nạt đồng bạn Vu điện, thật sự là rất giỏi sao?”

Hung hăng trừng mắt nhìn đám người Diêu Khai Nguyên, Diêu Khai Giang, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Có chim, đi giết mấy tên ác quỷ Già tộc... Chẳng qua, các người nhắm chừng không có cái gan này!”

Một tiếng ho khan nặng nề từ chỗ lối ra đường Giáp truyền đến, mấy lão vu sư mặc áo dài chậm rãi đi đến.

Một lão vu sư thân nhiên nói: “Ừm, mọi người đến đông đủ rồi sao? Ai còn chưa đến, đợi lát nữa tự mình đi xuống lĩnh một trăm đại bổng.”

Chỉ tay, một bảng cáo thị màu đen bay lên trời, lơ lửng ở giữa không trung phát ra hào quang rạng rỡ.

Lão vu sư nhìn bảng cáo thị nói: “Có nhiệm vụ mới, đều tự lượng sức mà làm, tự mình chọn lựa đi!”

Chương 181: Mệnh Khí

Bảng cáo thị màu đen lơ lửng không trung, cao nghìn trượng, rộng trăm trượng, chữ nhỏ rậm rạp cực nhỏ rạng rỡ tỏa sáng, tất cả là nhiệm vụ Vu điện phát cho các học đồ.

Cách Bồ Phản ba vạn bảy ngàn dặm, nương tươi của bộ lạc nào đó bởi xà yêu chiếm cứ mà tắc nghẽn, chém giết xà yêu được một lọ Hồ Thai Luyện Cốt Đan.

Tây nam mười vạn chín ngàn dặm, ba bộ lạc liên tiếp có bé gái mất tích, điều tra rõ chân tướng chuyện bé gái mất tích được ba đóa An Hồn Huyết Linh Hoa.

Phong La sơn Liệt Sơn thị, Phòng Phong thị hai đại bộ lạc tranh đoạt nguồn nước, liên tục bùng nổ năm lần tộc nhân xung đột vạn người trở lên, mở nguồn nước mới cho hai đại bộ lạc, giải quyết bộ lạc xung đột, được mười khối vu tinh đối ứng thuộc tính vu lực bản thân, thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành.

Từng nhiệm vụ xuất hiện ở trên bảng cáo thị, các học đồ trên quảng trường chỉ hướng bảng cáo thị nhìn lướt qua, liền lần lượt đi hướng mấy lão vu sư, dựa theo thực lực, hứng thú cùng nhu cầu tu luyện của mình tiếp nhận nhiệm vụ thích hợp, sau đó hô bằng gọi hữu rời khỏi.

Trên bảng cáo thị hào quang lóng lánh, phàm là một nhiệm vụ được ai nhận, văn tự về nhiệm vụ này trên bảng cáo thị sẽ lập tức tiêu tán. Ngăn ngắn thời gian một chén trà nhỏ, đã có hơn một ngàn nhiệm vụ bị người ta lĩnh đi.

Không có ai hướng Cơ Hạo bên này nhìn thêm một cái nữa, giống như Khương Dũng mặt mũi bầm dập, Diêu Khai Nguyên, Diêu Khai Giang mình đầy thương tích, cùng với hơn trăm Đại Vu ‘già nua’ nằm ở dưới đất giãy dụa run rẩy hoàn toàn không tồn tại.

Mấy lão vu sư đứng ở dưới bảng cáo thị rất tự tại nhắm mắt dưỡng thần, cũng

không hướng Cơ Hạo bên này nhìn thêm một cái.

Quy tắc ngầm của Vu điện là như thế, tranh đấu giữa học đồ, học đồ tự mình giải quyết. Chỉ cần không ở trong phạm vi Vu điện gây ra tai nạn chết người, các vụ sư chưa bao giờ nhúng tay, can thiệp.

Thái Ti lấy Đoạt Mệnh vụ chú, mạnh mẽ rút đi mệnh khí của trên trăm thiếu niên Đại Vu, làm bọn họ cấp tốc già cả thành lão nhân tuổi xế chiều, nhưng bọn hắn cũng chưa tử vong ngay tại chỗ, Thái Ti vốn chưa xúc phạm giới luật Vu điện, các vụ sư cũng sẽ không nhiều lời một câu.

Cơ Hạo nhìn thoáng qua bảng cáo thị, cười lắc lắc đầu, hướng hai huynh muội Thái Ti, Thiếu Ti gật gật đầu, báo ra số phòng mình ở lại: “Thái Ti, Thiếu Ti, có rảnh tìm ta trò chuyện. Ta đến Vu điện hơn nửa năm, suốt ngày bận việc, quả thật chưa kết giao được một bằng hữu.”

Thái Ti dùng sức gật gật đầu, muốn nói chút gì đó, lại sợ hãi hướng Thiếu Ti nhìn thoáng qua, xấu hổ cười cười, không dám hé răng.

Thiếu Ti nằm bình ngọc, nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, cũng không nói một câu, chỉ là xoay người hướng phương hướng bảng cáo thị nhìn tới: “Thái Ti, lần này người theo ta ra ngoài đi. Ta không thể để một mình người ở lại Vu điện. Người chung quy sẽ gây ra phiền toái.”

Thái Ti buồn bực vung vung bạch cốt trượng trong tay: “Thiếu Ti, nói chuyện phải giảng đạo lý, ta cũng không trêu vào phiền toái.”

Cơ Hạo lắc đầu, thường thức mệnh khí ngưng tụ thành kết tinh trên tay, đang muốn xoay người rời khỏi, mấy thiếu niên Nam Hoang mình đột nhiên lắc mình ngăn ở trước mặt hắn, mang theo một tia sợ hãi nhìn Cơ Hạo một cái, khẽ cắn môi lớn tiếng quát: “Đem cái này lưu lại, người có thể rời khỏi! Về sau, chúng ta đường ai nấy đi. Không can thiệp chuyện của nhau.”

Cầm kết tinh mệnh khí nặng tới ngàn vạn thạch trong tay ném lên, ở lòng bàn

tay cân nhắc, Cơ Hạo cười lạnh nói: “Các người là nói cái này? Ta dựa vào cái gì cho các người? Nếu ta đem nó nuốt, có thể có năm vạn năm tuổi thọ, ta dựa vào cái gì đem bảo bối này cho các người?”

Khương Dũng một bước nhoáng lên một cái đi tới, trên khuôn mặt vận vẹo xen lẫn phần nộ cùng sợ hãi.

Trên trăm thiếu niên Đại Vu nằm dưới đất. Tuổi thọ chỉ còn lại có một đoạn nhỏ ngắn ngủn, lúc nào cũng có thể hai chân run run một cái chết từ đây. Mà tất cả cái này, đều là vì Khương Dũng bắt nạt Thái Ti, cưỡng bức Thái Ti đem muội muội mình hứa cho Khương Dũng dẫn phát.

Các thiếu niên Đại Vu này, tuổi nhỏ đã tu thành Đại Vu, bọn họ mỗi người đều là hy vọng tương lai của các đại bộ tộc đỉnh cấp Nam Hoang, là tâm can của vu tế cùng trưởng lão những đại bộ tộc đó. Nếu bởi vì Khương Dũng, khiến những người này chết ở chỗ này, cho dù Tất Phương bộ cũng không bảo vệ nổi hẳn!

Càng có khả năng, Tất Phương bộ cũng sẽ bởi vì những thiếu niên Đại Vu này chết, bị các đại bộ tộc thực lực hùng hậu phía sau bọn họ điên cuồng trả thù!

Cho dù Tất Phương bộ là bộ tộc cường đại đứng mười hạng đầu của Nam Hoang, cũng không ngăn được Hỏa Long bộ, Hỏa Phượng bộ, Hỏa Lân bộ... các bộ lạc liên thủ công kích.

“Cơ Hạo... Người vừa rồi thi triển là Lưu Quang Hỏa Dực! Người là người Hỏa Nha bộ?” Khương Dũng nghiến răng, tức giận nhìn Cơ Hạo lạnh giọng nói: “Dem những mệnh khí này giao ra, ta còn có thể buông tha Hỏa Nha bộ các người, bằng không ta đưa một phong thư về Tất Phương bộ, Hỏa Nha bộ các người cứ chờ xui xẻo!”

Thái Ti giận dữ rống to lên: “Khương Dũng, người tên nhu nhược không trứng – chim này, người có chim thì đánh thắng chúng ta, đem những mệnh khí này đoạt về! Dùng bộ tộc mình ép người ta thì tính là bản lãnh gì?”

Thiếu Ti lẳng lẳng đứng ở một bên, ánh mắt mát lạnh chăm chú nhìn Khương Dũng, sâu trong con ngươi thỉnh thoảng hiện lên một mảng hàn ý thấu xương.

Cơ Hạo cười ‘hắc hắc’, hướng Thái Ti lắc lắc đầu, sau đó một chưởng hung hăng vỗ ở trên mặt Khương Dũng. Một chưởng này Cơ Hạo dùng đủ khí lực, chỉ nghe một tiếng nổ, Khương Dũng thất khiếu phun máu, khàn giọng rú thảm bay ra mười mấy dặm, sau đó thân thể ngã xuống đất, lại ở trên sàn bóng loáng trượt ra ngoài bảy tám trăm trượng, thân thể mới chậm rãi ngừng lại.

“Dùng bộ tộc uy hiếp ta?” Cơ Hạo trêu tức nhìn Khương Dũng một cái, sau đó hướng đám người Diêu Khai Nguyên, Diêu Khai Giang khinh miệt lắc lắc đầu.

“Hỏa Nha bộ ngay tại Nam Hoang Kim Ô lĩnh, muốn chạy cũng không có chỗ mà chạy.” Cơ Hạo mang theo mười vạn phần ác ý lạnh giọng cười nói: “Ta ở đây đánh các người, các người cảm thấy không phục, hoan nghênh các người vận dụng lực lượng bộ tộc đi trả thù! Tất Phương bộ? Hỏa Long bộ? Hỏa Phượng bộ? Hỏa Lâm bộ? Trưởng bối các người nếu không dám đi Kim Ô lĩnh trả thù, các người đều là Chu La thú nuôi!”

Dưới bảng cáo thị, mấy lão vu sư hí híp mắt, đối với chuyện Cơ Hạo ra tay đã thương người coi như không thấy.

Phụ cận, các học đồ xem náo nhiệt lại thấp giọng cười lên, đều cười nhạo Nam Hoang minh vô năng cùng yếu đuối.

Cơ Hạo cân nhắc mệnh khí kết tinh trong tay, tùy tay đánh xuống một chưởng, lấy xuống đại khái một phần năm mệnh khí kết tinh nhét vào trong miệng Nha Công. Đứng ở trên vai Cơ Hạo Nha Công kêu to ‘Quạ quạ’, hứng phần hai cánh đập loạn, một luồng hỏa khí mạnh mẽ cuộn cuộn hướng bốn phía không ngừng khuếch tán.

Theo sau Cơ Hạo lại lấy một phần năm kết tinh, trước mặt mọi người trực tiếp nhét vào miệng mình.

Dòng khí nóng cuộn cuộn thổi quét toàn thân, Cơ Hạo cười nhìn đám người Nam Hoang minh mặt xám như tro tàn cười nói: “Thế này đại khái có thể có vạn năm tuổi thọ? Ta dù chậm rãi mài, cũng có thể mài thành Vu Vương nhỉ?”

Cân nhắc mệnh khí kết tinh còn lại trong tay, Cơ Hạo nhét vào túi gấm bên hông, lẩm bẩm: “A ba, a mỗ, còn có Cơ Khuê a công bọn họ... Ừm, a ba, a mỗ dùng nhiều một chút, có thêm ba năm ngàn năm tuổi thọ, bọn họ như thế nào cũng có thể tu thành Vu Vương. A công bọn họ tu vi là đủ rồi, chỉ cần tuổi thọ dài thêm một chút, tu thành Vu Vương cũng không phải việc khó.”

Thỏa mãn vỗ vỗ túi gấm bên hông, Cơ Hạo hướng đám người Nam Hoang minh cười nói: “Mệnh khí còn lại đều ở chỗ ta, muốn lấy, xem bản lãnh các người. Mau ra tay, bằng không chờ ta nhờ người đem nó đưa về Hỏa Nha bộ, các người sẽ chẳng còn một chút cơ hội.”

Sau khi cười to ba tiếng, Cơ Hạo xoay người sải bước rời khỏi quảng trường.

Mấy thiếu niên Nam Hoang minh muốn ngăn Cơ Hạo, nhưng nhìn thấy thảm trạng cờ đỏ của đồng bạn nằm dưới đất, tất cả bọn hắn đều sợ hãi lui lại vài bước, mặc cho Cơ Hạo sải bước rời khỏi.

Chương 182: Thương Nghị

Bồ Phán, nước biếc vờn quanh, một ngọn núi quật khởi.

Trên ngọn núi cao nghìn trượng mở mảng lớn động phủ, lấy hành lang đá uốn lượn nối nhau, bộ vị quan trọng vu trận dày đặc, càng có hung thú thuần hóa cùng con rối lui tới tuần tra, nghiêm nhiên là một chỗ chiến bảo dễ thủ khó công.

Nơi này chính là tổng bộ Nam Hoang minh ở Vu điện, ngày thường thiếu niên tinh anh Nam Hoang minh phần nhiều tụ tập ở nơi này.

Chỗ cao nhất của ngọn núi, trong cung điện đá đủ để cất chứa ngàn người tụ hội, Diêu Khai Nguyên, Diêu Khai Giang bọn nhân vật trung tâm Nam Hoang minh ngồi ở bên một lò sưởi cực lớn, trút từng ngụm từng ngụm rượu mạnh.

Trên lửa trại hừng hực mấy khối thịt thú cực lớn bị nướng hương thơm xộc vào mũi, mỡ màu vàng không ngừng nhỏ xuống, cả phòng đều phiêu đẳng mùi thơm của thịt thú. Nhưng đối mặt mỹ vị, đám người Diêu Khai Nguyên không có nửa điểm khẩu vị, chỉ lo giơ lên vò rượu không ngừng uống rượu.

Qua hồi lâu, Diêu Khai Nguyên bộ dạng khô ngô hơn người cầm vò rượu hung hăng ném xuống đất, hăn lớn tiếng quát: “Người đâu? Đều chết đâu rồi? Tiểu tử tên là Cơ Hạo kia, rốt cuộc lai lịch thế nào? Hỏa Nha bộ, Hỏa Nha bộ lớn mật lắm!”

Mười mấy chiến sĩ Nam Hoang xốc vác dị thường bước vào cung điện bằng đá, một gã đại hán toàn thân ánh lửa phun trào, dưới làn da mơ hồ có thể thấy được vảy rồng màu đỏ hướng Diêu Khai Nguyên hành một lễ, lớn tiếng nói: “Tiểu chủ nhân, chúng ta đang tăng số nhân thủ hỏi thăm tin tức của hãn... Tiểu tử này tới Vu điện chưa đủ một năm, ngày thường cực ít tiếp xúc với người ta, thật sự là khó hỏi thăm rõ ràng hư thực của hãn.”

Ngồi ở một bên lò sưởi Khương Dững lớn tiếng rít gào lên: “Các người sợ cái

gì? Không phải là một cái Hỏa Nha bộ nho nhỏ sao? Chúng ta cũng không cần vận dụng lực lượng bộ tộc, tùy tiện trưởng bối Vu Vương nhà ai xuất động, là có thể diệt Hỏa Nha bộ.”

Khương Dũng cũng đem vò rượu hung hăng nện xuống đất, nhảy người lên lớn tiếng kêu: “Giết Cơ Hạo, đoạt mệnh khí, lại đem đầu của hắn đưa đi Kim Ô lĩnh. Bắt Hỏa Nha bộ bồi thường thật nhiều cho chúng ta, chuyện này không phải giải quyết xong?”

Trong con người hiện lên một mảng hung quang tham lam, dữ tợn, Khương Dũng cười ‘khắc khắc’ nói: “Về phần các vị huynh đệ tổn thất một bộ phận tuổi thọ đó, chỉ cần Thái Ti kia ngoan ngoãn nghe chúng ta, Hỏa Nha bộ có nhiều Đại Vu như vậy, từ trên người bọn chúng đoạt lấy thêm một chút mệnh khí... Hắc hắc!”

Đầu lưỡi liếm liếm môi, Khương Dũng ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Muốn khiến Thái Ti nghe lời cũng rất dễ dàng, chỉ cần khiến Thiếu Ti thành nữ nhân của ta, hắn không nghe lời cũng không được!”

Ánh mắt một đám thiếu niên Nam Hoang minh lóe ra, nháy mắt nhau một cái, một thiếu niên đột nhiên cười lạnh: “Khương Dũng, người cũng nghĩ quá hay rồi. Thái Ti, Thiếu Ti, bọn họ lại là tình huống thế nào?”

Đại hán vừa mới mở miệng hồi bẩm trầm giọng nói: “Huynh muội Thái Ti, Thiếu Ti, là một vị trưởng lão Vu điện ba năm trước ra ngoài du lịch mang về Vu điện, nhưng luôn biểu hiện thường thường, không có bao nhiêu chỗ xuất sắc.”

Hít sâu một hơi, đại hán lấy ra một khối ngọc đưa cho Diêu Khai Nguyên.

“Đây là tất cả ba năm qua huynh muội bọn họ làm ở Vu điện. Thái Ti luôn là một phế nhân, trên cơ bản không rời khỏi Vu điện một bước, hằng ngày sinh hoạt, cũng đều cần nhờ muội muội hắn Thiếu Ti xử lý. Thiếu Ti thì ngẫu nhiên ra ngoài chấp hành nhiệm vụ Vu điện, đối lấy một ít tài nguyên tu luyện, nhưng độ khó các nhiệm vụ nàng hoàn thành cũng không lớn. Toàn bộ thu hoạch cũng

chỉ là bình thường.”

Diêu Khai Nguyên đảo qua chữ viết dày nhỏ trên mảnh ngọc, nhẹ nhàng lắc đầu.

Chỉ từ ghi chép trên mảnh ngọc đến xem. Thiếu Ti ở trong ba năm tổng cộng hoàn thành mười bảy nhiệm vụ Vu điện, nàng chưa bao giờ tổ đội cùng bất cứ học đồ nào, toàn bộ nhiệm vụ đều là một mình hoàn thành. Nhưng toàn bộ nhiệm vụ độ khó cũng không lớn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ Vu điện ban thưởng cũng đều là tầm thường.

Chỉ là Thiếu Ti tựa như vận khí rất tốt, nàng mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ quay về Vu điện, luôn có thể mang về một số dược thảo cùng bảo vật khác giá trị cực cao. Sau khi hiến cho Vu điện đổi lấy tài nguyên tu luyện số lượng xa xỉ.

Chính là vì Thiếu Ti vận khí tốt đổi lấy tài nguyên tu luyện, mới khiến Thái Ti, Thiếu Ti tuổi còn nhỏ, đã tu luyện đến tiêu chuẩn Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, lúc nào cũng có thể đột phá đến cảnh giới Đại Vu. Cho dù so với các thiếu niên Đại Vu của Nam Hoang minh, bọn họ biểu hiện cũng không kém chút nào.

Nhưng nhìn từ chính thể, Thái Ti, Thiếu Ti ở trong Vu điện biểu hiện chỉ là bình thường, có quá nhiều học đồ xuất sắc hơn bọn họ gấp trăm lần.

Nhất là Thái Ti, quả thực chính là một con ký sinh trùng, hẳn chưa từng rời khỏi Vu điện, chưa từng ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, toàn bộ tu luyện hao phí của hắn, đều là Thiếu Ti vất vả chấp hành nhiệm vụ đổi lấy.

Trên mảnh ngọc thậm chí còn ghi lại vài việc xấu có liên quan Thái Ti, gã này bản thân quá yếu, vô số lần bị học đồ khác ác ý bắt nạt, hắn lại chưa từng đánh trả mắng trả, hoàn toàn dựa vào Thiếu Ti che gió chắn mưa cho hắn.

Diêu Khai Nguyên xem ghi chép trên miếng ngọc không khỏi liên tục cười lạnh: “Hắc, con thỏ nuôi trong nhà, đột nhiên biến thành ác long ăn thịt người. Khương Dũng, người không cần nghĩ tới Thiếu Ti nữa, nàng hiện tại, không phải

người có thể nghĩ tới!”

Khương Dũng giận dữ rống to: “Diêu Khai Nguyên, người có ý tứ gì? Thiếu Ti là ta nhìn trúng trước! Ta đã để ý nàng hơn một năm! Người nói lời này, là muốn chặn ngang một đao sao? Tất Phươg bộ ta cũng không cần sợ Hỏa Long bộ người!”

Diêu Khai Nguyên nhìn chăm chăm Khương Dũng cười lạnh nói: “Ngu xuẩn, người còn chưa hiểu? Hiện tại không phải vấn đề người nhìn trúng Thiếu Ti. Chỉ sợ trừ Nam Hoang minh chúng ta, những kẻ khác, cũng đều đã để ý hai huynh muội bọn họ.”

Khương Dũng nhất thời ngậm miệng, toàn bộ khuôn mặt đều vắn vẹo.

Hắn không ngốc, chỉ là quen kiêu ngạo tự đại một chút. Hắn rất hiểu, nếu Thiếu Ti chỉ là một thiếu nữ mỹ mạo bình thường, như vậy lấy thân phận lai lịch Khương Dũng hắn, không có ai nguyện ý vì một nữ nhân bình thường cạnh tranh với hắn.

Nhưng hiện tại Thái Ti biểu hiện ra thực lực kinh người, đặc biệt Đoạt Mệnh Thuật, lấy thực lực Tiểu Vu cảnh, lại có thể đồng thời đánh bại trên trăm Đại Vu, loại thực lực này có thể xưng là nghịch thiên. Rất hiển nhiên, đây là thiên phú thần thông của Thái Ti, là lực lượng thần bí truyền lưu trong huyết mạch hắn.

Chính bởi vì là lực lượng huyết mạch, cho nên Thái Ti và Thiếu Ti liên biến thành trân bảo mỗi người dò xét!

Bất cứ một bộ tộc nào cũng nguyện ý nhét một trăm, một ngàn, một vạn thậm chí càng nhiều tộc nữ hơn cho Thái Ti, chỉ cần thân thể Thái Ti chịu được, bất cứ một bộ tộc nào cũng đồng ý cuộn cuộn không ngừng cung cấp nữ nhân cho hắn, không ngừng sinh sản ra con cháu trực hệ của Thái Ti. Vì, chính là loại lực lượng thần bí cùng cường đại này của Thái Ti.

Mà Thiếu Ti, làm muội muội của Thái Ti, huyết mạch của nàng quý giá

tương tự, hơn nữa nàng còn có thể dùng để khống chế Thái Ti, giá trị của nàng liền lớn hơn nữa.

Hít sâu một hơi, Diêu Khai Nguyên lạnh lùng nói: “Hiện tại chúng ta phải làm, thứ nhất, từ trong tay Cơ Hạo đoạt lại mệnh khí còn thừa. Nói cách khác, một lần tổn thất trên trăm Đại Vu, Nam Hoang minh chúng ta hầu như toàn quân bị diệt, cái khác cũng không cần nhắc lại.”

“Thứ hai, dùng mọi thủ đoạn, khiến Thiếu Ti thành người của chúng ta! Nhớ kỹ, là tất cả thủ đoạn, vượt ở trước người khác, để nàng thành người của chúng ta! Hoặc là nói, thành nữ nhân của vị huynh đệ nào đó trong chúng ta.”

Diêu Khai Nguyên lạnh lùng cười, đem mảnh ngọc bóp thành phấn.

“Hai việc này đồng thời tiến hành... Nếu có khả năng, đem Cơ Hạo thiên đao vạn quả, đây là trừng phạt hằn đáng nhận do ngang ngạnh ra mặt.”

Chương 183: Bằng Hữu

Tam Diệp Lan Bình phối với Hồ Nha Thảo, có thể giải độc chướng của hoa đào trăm năm.

Lam Biên Hải Đường là chủ dược, Táng Tâm Hồng, Thất Tinh Đào Nhân là phụ, có thể mọc thịt từ xương trắng.

Hai lạng Hồng Sương Thạch là dẫn, ba cân Hồng Đầu Đại Ngô Công giả thành dịch tương, phối hợp bảy loại hoa cỏ kỳ môn, tránh được yêu xà.

Cơ Hạo chấp tay sau lưng hành tẩu ở trong hành lang rộng rãi, rung đùi đắc ý ngâm nga bí phương vừa mới từ Ngũ Long Nghiêu học được.

Vô số thảo dược cơ sở, đơn phương vu dược cơ bản..., hắn đã thuộc lòng. Nhưng Ngũ Long Nghiêu những lão vu sư này, mỗi người đều có một bộ vu dược kỹ xảo độc môn, không phải môn nhân tâm phúc sẽ không dễ dàng truyền thụ.

Cơ Hạo hiện tại theo Ngũ Long Nghiêu, đang học tập một số kỹ xảo vu dược tiến giai độc đáo. Một số dược thảo phối hợp nhìn như đơn giản, sau khi lấy vu thuật độc môn luyện chế, có thể hóa mục nát thành thần kỳ, luyện chế ra vu dược diệu dụng vô cùng.

Không chỉ có Ngũ Long Nghiêu, còn có Mị Thanh Không bọn một đám lão vu sư, Cơ Hạo theo bọn họ, đã ở các phương diện bắt đầu tiến giai học tập. Tri thức càng thêm huyền diệu, kỹ xảo càng thêm tinh thâm, phối hợp sử dụng càng thêm xảo diệu, Cơ Hạo hai ngày qua bị những món đồ chơi mới mẻ ừn ừn này thiếu chút nữa vất cạn tinh thần.

Một đường đi, một đường lăm bẫm. Mắt thấy sắp đến phòng mình ở lại, Cơ Hạo nghe được thanh âm Thái Ti.

“Mời ta uống rượu? Không rảnh!”

“Trước kia khi ta là phế nhân, sao không thấy các người tốt bụng như vậy?”

“Hừ, gặp các người một đám dưa nát, chỉ cái bộ dáng như chuột đồng đất hoang đó, các người cũng xứng với Thiếu Ti?”

“Tuy Thiếu Ti vừa hung vừa nhỏ nhen, đối với ta kẻ làm huynh trưởng này không tôn kính chút nào... Nhưng, nàng như thế nào cũng là muội muội ruột thịt của Thái Ti ta, như thế nào cũng bộ dạng xinh đẹp như hoa, chỉ các người, xứng với nó?”

“Cút xa một chút. Chớ chọc ta! Bằng không một đám các người biết tay!”

Cơ Hạo từ trong vô cùng vô tận phối phương vu được mới lạ tỉnh lại, lắc lắc đầu, hẩn nhìn về phía trước.

Mấy thiếu niên mặc áo vải thô, bên hông đeo thanh kiếm sắc bén chặn Thái Ti, đem hẩn vây ở giữa, đang thấp giọng nói cái gì với Thái Ti. Thái Ti mặt âm trầm, lắc cái đầu nhỏ bén nhọn như hạt táo, ngữ điệu cay nghiệt mà ác độc trào phúng đối phương.

Một thiếu niên tướng mạo đường đường, trong con ngươi thỉnh thoảng có hàn quang màu bạc hiện lên đột nhiên tức giận thấp giọng rít gào: “Thái Ti, đừng cho mặt mũi mà không biết điều! Người đã đắc tội Nam Hoang minh, nếu ngay cả Bạch Hổ minh chúng ta cũng đắc tội, người và Thiếu Ti, đều không có kết cục tốt!”

Thái Ti khẽ nhướn hai hàng lông mày nhạt, vươn cổ đem khuôn mặt nhỏ ghé đến trước mặt đối phương, tay phải hung hăng sờ cái cổ dài nhỏ như cổ vịt của mình: “Sao? Người làm ta sợ đó? Có chim thì rút kiếm của người ra. Xem, đem cổ ta chặt xuống!”

Dùng sức đem cổ mình vỗ vang ‘bốp bốp’, Thái Ti hung tợn kêu lên: “Đến,

chặt nơi này, Thái Ti đại gia xương khớp cổ rõ ràng, nhìn cho rõ đi, nơi này một cái khe xương cốt lớn, chặt từ nơi này. Sạch sẽ lưu loát, một kiếm có thể đem đầu ta chặt xuống!”

Thái Ti nghe rằng trợn mắt phun nước miếng, thiếu niên mở miệng uy hiếp hăn lão đảo chặt vật lui về phía sau, bị Thái Ti làm cho nói không ra lời. Cảnh tượng đó giống như một con chuột đồng gầy yếu dọa lui một con sư tử hùng tráng, bộ dáng đó muốn bao nhiêu cười sẽ có bấy nhiêu buồn cười.

“Chặt đi, đến, chặt đi! Sạch sẽ lưu loát chút, đừng làm Thái Ti đại gia đau quá! Các người dám chém ta. Các người còn là một hán tử! Các người không dám rút kiếm? Không dám rút kiếm các người ở đây ngăn ta uy hiếp ta? Một đám phế vật, phế vật ngay cả giết người cũng không dám!”

Mấy thiếu niên Bạch Hồ minh tức giận đến thấp giọng rít gào. Bọn hăn đều là Đại Vu, một đầu ngón tay cũng có thể chọc chết tám tới mười con chim yếu ớt như Thái Ti. Nếu không phải bởi vì nơi này là Vu điện, có đại vu sư cường đại vô luân luân giám thị động tĩnh các nơi, bọn họ đã sớm ra tay.

Hồn hên rít gào một phen, để lại một phen lời hung hăng đe dọa, mấy thiếu niên xám xịt chặt vật bỏ chạy.

Thái Ti nhìn bóng lưng mấy thiếu niên, trong mắt hiện lên một mảng tàn nhẫn, theo bản năng từ trong tay áo lấy ra bạch cốt trượng quơ quơ, nhưng lại khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu đem bạch cốt trượng đặt về tay áo.

Cơ Hạo đi đến phía sau Thái Ti, nhìn trên cổ Thái Ti không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, không khỏi nhếch miệng cười, hung hăng vỗ một cái vào trên vai Thái Ti: “Nghe người nói thật sự có bộ dáng dũng khí, thì ra trong lòng người sợ hãi đến mức này?”

Thái Ti bị dọa kêu ‘Ngao ngao’ nhảy dựng lên, vội vàng xoay người, sau đó lão đảo lui về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa đặt mông ngã xuống đất. Thật không dễ gì thấy rõ là Cơ Hạo ở sau người hù dọa mình, hăn lúc này mới cười

khàn khăn.

“Ha ha, đâu phải sợ hãi? Ta đây là chạy quá vội, một đường chạy tới, hắc hắc, chạy đến toát mồ hôi!”

Lấy ra một miếng vải, dùng sức lau lau mồ hôi lạnh không ngừng toát ra trên gáy, Thái Ti rất xấu hổ chỉ vào hành lang cười nói: “Ta... Thân thể có chút yếu, hành lang này dài hơn một ngàn dặm, các người vài bước có thể đến, ta phải chạy cả một buổi.”

Cơ Hạo nhìn Thái Ti ra vẻ trấn định không khỏi ghen lời một phen, cho dù là Vu Nhân Nam Hoang bình thường, ở trong núi rừng một buổi sáng cũng có thể chạy hơn ngàn dặm. Thái Ti có được tu vi Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, ở trong hành lang bằng phẳng như thế chạy một buổi sáng, cũng mới chạy ra hơn ngàn dặm, thân thể này của hắn đâu chỉ là ‘có chút yếu’? Hoàn toàn yếu đến mức so với am thuần mới ra khỏi vỏ không có gì khác nhau.

“Tìm cơ hội, kiếm cho người mấy thứ tẩm bổ thân thể đi, xem người bộ dáng này... Một trận cuồng phong cũng có thể thổi đi.” Cơ Hạo kéo Thái Ti đi mạnh vài bước đến trước cửa căn phòng đá của mình, dùng lệnh bài học đồ của mình ở trên cửa đá nhoáng lên một cái, đem cửa đá mở ra.

Thái Ti lảo đảo theo Cơ Hạo điên cuồng đi vài bước, nhất thời hơi sau không theo kịp hơi trước, nhưng hắn vẫn không phục thở phì phò, chật vật nói: “Không, không có loại chuyện này. Có Thiếu Ti, gió gì cũng đừng nghĩ thổi bay ta. Khụ, khụ, đi nhanh như vậy làm gì?”

Cơ Hạo kéo Thái Ti vào phòng mình, thuận tay lấy ra mấy thứ hoa quả tươi từ chỗ đám lão vu sư bọn Ngũ Long Nghiêu thuận tiện cầm đi đãi khách.

Thái Ti không chút khách khí chọn ra một trái ‘Long Bì Quả’ sở trường bổ sung nguyên khí nhất, xé ra vỏ trái cây cứng cỏi sau đó cắn nuốt cả miếng to. Liên tục ăn xong mấy quả sắc mặt, Thái Ti trở nên dễ coi hơn rất nhiều, lúc này mới hướng Cơ Hạo cười cười.

“Ta và Thiếu Ti không có bằng hữu, ngươi là người đầu tiên.”

Vừa nói, Thái Ti vừa từ trong tay áo cẩn thận lấy ra một cốt phù màu trắng to bằng bàn tay.

“Đây là bùa hộ mệnh Thiếu Ti tổn khí lực rất lớn, dùng vài ngày thời gian luyện chế. Rất linh nghiệm, có thể mang đến vận khí tốt cho ngươi!” Thái Ti rất đặc ý đem cốt phù tạo hình tinh mỹ, bên trên khắc nổi vài cái phù văn vắn vẹo đưa cho Cơ Hạo: “Mang theo bên người, không cẩn thận ngươi cúi đầu cũng có thể nhặt được một khối vàng lớn!”

Nhìn cốt phù, Thái Ti bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Đáng tiếc chính là, thiên phú thần thông của ta và Thiếu Ti vô dụng đối với bản thân, nếu không chúng ta cũng không phải sống căng thẳng như vậy.”

Thái Ti vừa mới dứt lời, một bóng người đã cấp tốc từ trước cửa Cơ Hạo xẹt qua, một thanh âm lạnh lùng truyền vào:

“Còn muốn Thiếu Ti sống sót, thì đi theo ta!”

Chương 184: Vây Khốn

Một linh khôi gỗ mềm nhanh chóng từ trước cửa Cơ Hạo chạy qua, trước ngực một khối vu tinh màu xanh lục to bằng ngón cái lóe lên, một đoạn lời nói ngắn gọn giống như mũi tên nhọn bắn ra, chỉ vang lên trong phòng Cơ Hạo, học đồ phụ cận đi ngang qua cũng không ai nghe được.

Cơ Hạo đang cúi đầu xem xét cốt phù, đây là dùng một khối xương hung thú cấp Đại Vu cần thận mài mà thành hình cốt phù vuông vức, hung thú khí huyết hùng tráng, tẩm bổ xương khớp bản thân trắng long lanh như ngọc, cứng rắn vô cùng.

Mép cốt phù dùng thủ pháp tinh diệu mài ra hoa văn lông chim phượng hoàng đại biểu điềm lành, mà chính giữa cốt phù, thì là mấy phù văn phong cách cổ sặc sỡ. Lấy tích lũy của Cơ Hạo những ngày qua ở Vu điện dốc lòng nghiên cứu, thế mà cũng không thể phân biệt này phù văn lai lịch.

Cốt phù nằm trong tay nặng trĩu, lạnh toát, có một loại lực lượng làm lòng người ta bình thản. Cơ Hạo có thể mơ hồ cảm nhận được sâu trong cốt phù giấu kín một tia khí tức thần bí, nhưng lấy năng lực của hắn hiện tại, còn chưa thể chạm đến bản chất của đạo khí tức thần bí này.

Ngẩng đầu, Cơ Hạo đang muốn hướng Thái Ti cảm tạ, một cái bóng bay qua, câu nói lạnh như băng kia liền nhẹ nhàng bay vào.

Khuôn mặt khô gầy của Thái Ti chợt biến thành một mảng tím tái, hai mắt thì chợt biến thành màu đen hết, trong hốc mắt thâm thúy, vô luận con người hay là tròng trắng mắt, tất cả đều biến thành màu đen làm người ta tim đập nhanh, làm người ta tuyệt vọng.

Màu đen tử khí trầm trầm tà dị dị thường, khiến Cơ Hạo nhìn cũng chỉ cảm thấy trong lòng rét run từng đợt.

“Bọn hăn... muốn chết sao? Vì sao phải ép ta!” Thái Ti chậm rãi đứng lên, khí vị con người chỉ còn lại một chút trên thân chợt tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hăn đứng ở trước mặt Cơ Hạo, giống như một người giấy khô quắt, trong tử khí lộ ra một hương vị trống rỗng.

Trong nháy mắt tiếp theo, một mảng tử khí cực kỳ thâm trầm từ trong cơ thể Thái Ti trào ra, chỉ là khẽ rung động, bàn đá, đôn đá trong phòng Cơ Hạo liền biến thành bột phấn màu xám lạng yên phiêu tán. Chân Thái Ti khẽ động, thân thể nhẹ nhàng giống như giấy bụi bay ra. Hăn lúc bay đi thể mà kéo theo một mảng tàn ảnh, Cơ Hạo cũng khó thấy rõ động tác của hăn.

Thật nhanh, nhanh tới kinh người! Cơ Hạo hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, hăn không kịp ngăn lại Thái Ti, chỉ có thể thúc giục Lưu Quang Hòa Dực, nhanh chóng theo.

Kéo theo mảng lớn tàn ảnh. Cơ Hạo và Thái Ti chạy sóng vai.

Ngày thường khí tức mỏng manh, đi đường cũng thở hổn hển, giờ phút này Thái Ti lại như u linh lảng không bay đi, chợt lóe người lên đã là mấy chục trượng.

Trong hư không có từng tia hàn ý không ngừng hướng trong cơ thể Thái Ti chui vào, Cơ Hạo và Thái Ti sóng vai chạy một lúc, liền cảm thấy khí tức trên người Thái Ti trở nên càng lúc càng âm tà, càng lúc càng âm lãnh, dần dần Cơ Hạo cũng bị lãnh khí trên người Thái Ti tản mát ra làm lạnh khẽ phát run.

“Thái Ti, đừng rối loạn đầu trận tuyến... Muốn Thiếu Ti bình an, người nhất định không thể xảy ra chuyện gì.” Cơ Hạo hít sâu một hơi, túm lấy cánh tay Thái Ti, tử phủ kim đan cấp tốc xoay tròn, một luồng nhiệt lực theo tay hăn mạnh mẽ đưa vào thân thể Thái Ti.

Thái Ti giật mình, con mắt đen sì toàn bộ khẽ động, màu đen chỗ tròng trắng mắt hơi phai nhạt một chút, một tia nhân khí dần dần về tới trên người hăn. Hăn quay đầu nhìn Cơ Hạo một cái, gật gật đầu thật sâu, khóe miệng chảy ra một

chút máu màu đen.

Linh khôi nhuyển mộc hình dạng giống nhân loại ở phía trước cấp tốc bồn tẩu, đây là Vu điện thu thập trăm năm nhuyển mộc chế tác lượng lớn con rối người hầu, chuyên cung cấp học đồ Vu điện sai bảo, làm một số việc vặt vãnh giặt quần áo, quét rác linh tinh cho các học đồ.

Những linh khôi nhuyển mộc này chiến lực không cao, đại khái chỉ tương đương với tiêu chuẩn Vu Nhân cảnh tầng một hai.

Nhưng khối linh khôi nhuyển mộc trước mắt này hiển nhiên trải qua cao thủ sửa sang lại, trên thân nó điêu khắc vài đạo phù văn tậ phong tăng tốc độ, khi bồn tẩu hai chân được cuồng phong màu xanh vờn quanh, trong chớp mắt có thể chạy ra mấy trăm trượng, tốc độ cực kỳ kinh người.

Trong hành lang người đến người đi, càng có lượng lớn học đồ mang theo chiến thú thuần hóa của mình, mang theo con rối của mình lui tới bồn ba. Cơ Hạo, Thái Ti hai người theo sát một linh khôi nhuyển mộc chạy như điên, loại chuyện này ở trong hành lang quá mức bình thường, căn bản không có ai chú ý tới bọn họ.

Chạy như điên hơn một canh giờ, từ đường Quý đi vòng đến đường Đinh, sau đó linh khôi nhuyển mộc rẽ vào một tòa truyền tống vu trận rời khỏi Vu điện.

Cơ Hạo và Thái Ti vội vàng đuổi theo, thông qua truyền tống vu trận rời khỏi Vu điện. Linh khôi nhuyển mộc mang theo bọn họ ở trong núi rừng bồn tẩu gần nửa canh giờ, trên đất trống trong rừng phía trước đột nhiên xuất hiện mấy con phi cầm tọa kỵ thuần hóa, linh khôi nhuyển mộc nhảy lên một con phi cầm tọa kỵ liền bay lên không rời đi.

Cơ Hạo không dám cười vật cười đối phương an bài sẵn, hẩn huýt một tiếng, Nha Công chột bay lên trời, thân hình bành trướng đến kích cỡ trăm trượng, chở Cơ Hạo và Thái Ti gắt gao theo phía sau con phi cầm tọa kỵ kia.

Đó chỉ là một con đại bàng lông đen bình thường thực lực, đại khái chỉ là Tiểu Vu cảnh sơ giai, một ngày một đêm nhiều nhất có thể phi hành mười vạn dặm. Nha Công là linh cầm cấp Đại Vu, hóa cầu vồng phi độn một ngày một đêm có thể bay nhanh trăm vạn dặm, Cơ Hạo rất nhẹ nhàng đã đuổi kịp linh khôi nhuyễn mộc, thậm chí còn có đủ rảnh rỗi bay lượn chung quanh, điều tra một phen địa hình bốn phía.

Bay một lần này là một ngày hai đêm, phía trước xuất hiện một dãy núi to lớn kéo dài không biết bao nhiêu dặm, trên một ngọn núi to lớn chính giữa, nửa đỉnh núi bao phủ tuyết trắng, khí thế hùng hồn đến cực điểm.

“Thiếu Ti lần này ra ngoài, là nhiệm vụ gì?” Cơ Hạo quay đầu hỏi Thái Ti.

“Tuyết Lan Thảo ngàn năm!” Thái Ti nghiêng răng nói từng chữ một: “Phụ cận Bồ Phản, chỉ có Ngân Đỉnh Đại Tuyết Sơn sản xuất nhiều Tuyết Lan Thảo. Một vị đại dược sư Vu điện treo giải thưởng mười hai viên ‘Thác Huyết Đan’ có thể giúp người ta mở vu huyết, đòi một trăm gốc Tuyết Lan Thảo ngàn năm.”

Cơ Hạo nhìn Thái Ti một cái: “Mở vu huyết? Người và Thiếu Ti tu vi đã đến cực hạn, tự đột phá, nhiều nhất nửa năm sẽ thành Đại Vu, cần gì phải mượn ngoại lực?”

Thái Ti nheo mắt, hít một hơi thật sâu: “Ta và Thiếu Ti tự đột phá không dễ như vậy, vu huyết của chúng ta quá ngoan cố, tự đột phá, đại khái còn cần ba năm mới có thể trở thành Đại Vu. Mặt khác...”

Cơ Hạo ngần ngừ, hiểu ý tứ chất chứa trong lời Thái Ti muốn nói lại thôi: “Thiếu Ti còn nhớ nhân tình của ta? Mười hai viên Thác Huyết Đan, có một phần là chuẩn bị cho ta?”

Thái Ti cắn răng không lên tiếng, hăn lăm bặm chú ngữ kỳ quái, ở trong cơ thể ‘trống rỗng’ của hăn, mơ hồ có thanh âm làm người ta không rét mà run bay ra.

“Nha Công, theo sát một chút.” Cơ Hạo nghiêng răng cười lạnh, dùng sức vỗ vỗ lưng Nha Công.

Trong đại tuyết sơn phía trước, trong một chỗ thung lũng tàng phong nạp khí, Thiếu Ti khuôn mặt căng thẳng ngồi ở trong một đồng tuyết.

Mấy chục con nhện to dùng trắng xóa dài cỡ ba trượng vờn quanh Thiếu Ti, con mắt màu bạc trắng gắt gao theo dõi nàng. Sợi tơ màu bạc sáng ngời dày đặc giống như lưới đao ở trên không, tơ nhện hợp thành mấy chục tầng lưới lớn, đem không gian phạm vi vài dặm quanh Thiếu Ti phong kín không kẽ hở.

Trong đất tuyết phụ cận, mấy chục tấm bia đá màu đen lơ lửng ở trên mặt đất tuyết, trên tấm bia đá lóe ra âm hỏa màu xanh lục, phác họa ra phù văn vụn vụn tinh tế. Từng đạo âm phong không ngừng từ trong tấm bia đá màu đen phun ra, kề sát mặt đất xoay tròn.

Một cái căng chân của Thiếu Ti đã bị một cơn gió xoáy màu đen gắt gao quấn quanh, một tầng mảnh băng màu đen đang không ngừng lan tràn ra ở trên căng chân của nàng.

Chương 185: Âm Tiễn

‘Răng rắc, răng rắc’, móng vuốt bén nhọn của con nhện trắng xuyên thấu nắp tuyết thật dày, phát ra tiếng vang nặng nề.

Chúng nó thỉnh thoảng thét vài tiếng chói tai, hướng Thiếu Ti ngồi kẹt trong ổ tuyết vùng móng vuốt sắc bén đe dọa từ xa xa, lại càng thỉnh thoảng nâng lên cái bụng dài rộng, phun ra lượng lớn tơ nhện màu bạc, dệt ra tấm lưới lớn nhiều hơn dày hơn.

Thiếu Ti ngồi ở trong ổ tuyết, mặt không biểu cảm, trong con người tràn đầy sự lạnh lùng.

Chung quanh thân thể nàng mơ hồ có dị lực không thể nhìn thấy vận vẹo, kéo theo hư không phạm vi vài thước cũng mơ hồ vận vẹo. Làn da của nàng trở nên cực trắng, tuyết trắng so sánh với làn da của nàng cũng mơ hồ mang theo một tầng màu đen.

Băng phiến màu đen trên chân phải cấp tốc run run, thỉnh thoảng có lượng lớn băng tinh màu đen từ trong băng phiến phun ra, ngoan cố hướng thân thể Thiếu Ti ăn mòn. Nhưng dị lực vô hình và băng tinh va chạm lẫn nhau, vô số băng tinh vỡ vụn, hóa thành từng đợt hàn khí một lần nữa trở lại trong băng phiến màu đen.

“Hoang Minh Huyền Băng Chú.” Đôi mắt Thiếu Ti biến thành màu bạc trắng quỷ dị, vô luận con người hay là tròng trắng mắt, đều là màu bạc trắng trắng xóa. Khác với ca ca nàng Thái Ti màu đen thâm thúy kia mang tới cho người ta vô biên sợ hãi cùng tuyệt vọng, đôi mắt màu bạc trắng của Thiếu Ti tràn ngập một loại thần thánh cùng uy nghiêm khó có thể hình dung.

Trong cơ thể tản mát ra dị lực càng thêm cường đại, ổ tuyết Thiếu Ti ngồi xếp băng dần dần khuếch trương ra, ổ tuyết ban đầu kích cỡ vài thước dần dần khuếch trương đến khoảng một trượng. Mấy cái phù văn vận vẹo ở phụ cận thân

thể Thiếu Ti bỗng dừng ngừng hiện, chợt lóe lại nhanh chóng tiêu tán.

“Thái Ti, lâu lắm không giáo huấn ngươi... Da của ngươi lại ngứa rồi.” Thiếu Ti cúi đầu nhìn tầng băng màu đen trên cẳng chân, thanh âm trầm thấp lẩm bẩm: “A mỗi trước khi chết đã nói, tuyệt đối đừng trước mặt người khác bại lộ lực lượng thật sự của ngươi, trừ phi sau khi ngươi trở thành Vu Vương, có thực lực tàn sát Vu Đế.”

“Từ nhỏ đã bị đuổi giết, ngươi đều quên rồi sao? Thật không dễ gì ở Vu điện an ổn ba năm... Lại phải rời khỏi!” Bất đắc dĩ hé miệng, môi vốn hồng nhuận đã biến thành trắng bệch. Thiếu Ti cầm lấy một túi da thú to bằng đầu người bên cạnh, từ bên trong lấy ra hai gốc phong lan toàn thân trắng xóa, chậm rãi nhai nát nuốt xuống.

Phong lan hương thơm thâm thoang thoang vào bụng, trên người Thiếu Ti nhất thời có một khí tức thơm thanh nhã dâng trào ra, miếng băng mỏng trên cẳng chân nàng phát ra tiếng vang giòn ‘rắc rắc’ không ngừng vỡ vụn, tần suất phù văn trong không khí xung quanh ngừng tụ cũng tăng thêm chút.

“Ba ngày, là có thể khôi phục. Hoang Minh Huyền Băng Chú sao? Chờ Thái Ti thành Vu Vương, nhất định đi Bắc Hoang Đại Minh, diệt ba vạn bộ lạc con dân Cộng Công thị ngươi, trả cái thù hôm nay.” Thiếu Ti nhìn cẳng chân mình, ngữ khí bình thản lẩm bẩm.

Ngoài vài dặm, phía sau một đồng tuyết nho nhỏ, đột nhiên một nam tử dùng da thú che mặt chạy ra. Cách rất xa, hẩn hướng tới Thiếu Ti quát lớn: “Thiếu Ti, ta cũng không muốn thương tổn ngươi! Ngươi nếu đồng ý làm nữ nhân của ta, hơn nữa khiến Thái Ti gia nhập...”

Nam tử còn chưa nói xong, Thiếu Ti đột nhiên nhảy dựng lên, tùy tay từ bên người rút ra một cây tiêu thương màu đen, tay phải múa như bánh xe, tiêu thương mang theo một tiếng nổ đáng sợ xé gió bắn vút đi.

Nổ vang một tiếng, tiêu thương trong chớp mắt đã tới trước mặt nam tử.

Nam tử che mặt cười một tiếng trào phúng: “Thiếu Ti, người chỉ là Tiểu Vu nho nhỏ...”

Lời còn chưa dứt, mũi nam tử che mặt đột nhiên đau đớn, ngứa ngáy một trận, ngứa mặt lên trời hắt xì một cái kinh thiên động địa. Khí tức Đại Vu hùng hậu, một cái hắt xì này của hắn hóa thành một cơn cuồng phong quét ngang ra, đem một mảng tuyết đọng to vài dặm ở phía trước càn quét hết.

Đầy trời tuyết phẩn bay múa, nam tử che mặt hắt xì một cái khiến bản thân hoa mắt, cũng quên nâng vu lực né tránh, trơ mắt nhìn tiêu thương màu đen hung hăng cắm ở trên ngực mình.

Thiếu Ti chỉ là thực lực Tiểu Vu đỉnh phong, tiêu thương nàng ném căn bản không có khả năng tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với thân thể Đại Vu. Càng không cần nói tiêu thương trong tay nàng chỉ là ngũ kim tinh anh bình thường chế tạo, cũng không thể xuyên thấu thân thể Đại Vu.

Nhưng mấy chỗ vu huyết trong cơ thể nam tử che mặt đột nhiên dị động một trận. Ở thời điểm đòi mạng này, nam tử che mặt lại không thể khống chế tốt vu lực của mình, vu lực trong vài cái vu huyết lân cận nhẹ nhàng va chạm một chút, sinh ra một loại hiệu quả tuyệt diệu cùng loại với tẩu hỏa nhập ma.

‘Bốp’ một cái, ngực nam tử che mặt nổ tung. Vừa đúng bị nổ tung một lỗ máu vừa vụn có thể cất chứa tiêu thương màu đen tiến vào. Tiêu thương xuyên thấu ngực hắn, làm vỡ nát trái tim hắn, vu độc mạnh mẽ trên tiêu thương mang theo nhất thời bùng nổ ra mãnh liệt.

Đường đường một Tiểu Vu, Thiếu Ti tuyệt đối không có khả năng thương tổn được Đại Vu mấy may, nhưng oan uổng như vậy, tắt thở cầm đầu ngã xuống đất, cả người nhanh chóng biến thành màu đen sì, trong chớp mắt đã biến thành một cái xác độc ngã lăn ở trong đất tuyết.

Xung quanh truyền đến một trận tiếng kinh hô, mười mấy bóng người cấp tốc từ trong đất tuyết chạy ra, nhưng bọn hắn nhìn thoáng qua đồng bạn đã triệt để

chết đi, ai cũng e sợ nhìn Thiếu Ti một cái, sau đó nhanh chóng chạy tới xa xa, một lần nữa ẩn nấp.

“Thiếu... Thiếu Ti... Người, người dám động vào người của Đại Minh mình chúng ta?”

Một thanh âm kích động giận dữ đan xen từ xa xa truyền đến: “Người giết là cháu duy nhất của nhị trưởng lão Câu Xà bộ! Người cái này không biết trời cao đất rộng tiểu tiện – nhân, người chết chắc rồi! Người không cần dừng ở chúng ta trong tay, nếu không...”

Thiếu Ti lắc lắc đầu, một lần nữa ngồi trở lại trong ổ tuyết, lại lấy ra hai gốc Tuyết Lan Thảo nuốt xuống.

Một lát sau, Thiếu Ti thấp giọng lẩm bẩm: “Thái Ti tên ngu xuẩn kia, hẳn sẽ không chạy tới tìm chứ đi? Loại mai phục nhỏ này, một mình ta thật ra không sao cả, chỉ cần thương thế khỏi thì có thể đào tẩu bất cứ lúc nào. Nhưng nếu hẳn đến, được việc không đủ bại sự có thừa!”

Ngoài mây dậm, Hắc Vũ Đại Bằng chở linh khôi nhuyển một kẻ sát mặt đất bay nhanh đến, đôi cánh thật lớn kích động không khí, ở trên đất tuyết kéo ra một con rỗng tuyết thật dài. Nha Công kẻ sát Hắc Vũ Đại Bằng bay nhanh, Cơ Hạo đứng ở đỉnh đầu Nha Công, hai mắt phun ra thần quang màu đỏ vàng, cẩn thận nhìn kỹ đất tuyết xung quanh.

Một lát sau, Nha Công bay đến nơi cách Thiếu Ti còn có mười mấy dặm, trong con người Cơ Hạo thần quang lóe lên, liếc một cái thấy được Thiếu Ti bị mấy chục con nhện khổng lồ vây khốn, càng bị người ta bố trí trước vu trận vây ở trung tâm.

“Thiếu Ti, chúng ta đến rồi!” Cách rất xa, Cơ Hạo quát trầm thấp một tiếng: “Đám gia hỏa giấu đầu lộ đuôi, ta cũng đã nhìn thấy các người rồi, còn nấp ở trong đất tuyết làm gì?”

Vung tay phải, trong túi gấm bên hông Cơ Hạo ba thanh phi đao bay lên trời, mang theo một đường cong bổ xuống.

Rú thảm một tiếng, Hắc Vũ Đại Bằng bị chặt cụt đầu, cắm xuống ở trên đất tuyết. Linh khôi nhuyễn mộc trên lưng đại bằng ngã xuống, lăn vài cái ở trên đất tuyết, bò dậy nhanh chóng hướng xa xa bỏ chạy.

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, tùy tay chỉ hướng linh khôi nhuyễn mộc, một mảng tuyết đọng dưới đất bay lên bao trùm ở trên người linh khôi, nhanh chóng đem nó đông lạnh thành một bức tường băng.

Xa xa lố nhố gần trăm cái bóng người từ trong đất tuyết lao ra, có người thất thanh kinh hô: “Ai đem phế vật Thái Ti này đưa tới?”

Cơ Hạo nhất thời sửng sốt, dẫn bọn họ tới nơi này, không phải những kẻ mai phục Thiếu Ti?

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong không khí vang lên một tiếng rít bén nhọn, một mũi tên không biết từ nơi nào xé gió đánh úp lại, nháy mắt đến trước mặt Cơ Hạo.

Chương 186: Bể Nghề

Tên tới cực nhanh, nhanh tới mức Cơ Hạo cũng chưa có chút phản ứng nào.

Đầu mũi tên phá giáp đặc chế dài khoảng một thước, đầu mũi tên hình chùy ba cạnh đen sì, nặng trĩu, mỗi một cạnh đều có trên trăm phù văn màu xanh màu lam lóe ra hàn quang lạnh như băng.

Mũi tên cách mi tâm Cơ Hạo còn hơn ba thước, cương phong do mũi tên cấp tốc bay đi tạo ra đã xé rách da thịt Cơ Hạo, một vòi máu tươi ở dưới cương phong đánh vào cấp tốc phun ra.

Nhuễn giáp trên người không có chút phản ứng! Một mũi tên này quá nhanh, quá tà dị, trên mũi tên không có bất cứ sát ý gì, thường thường thản nhiên giống như một cơn gió mát trong thiên địa tự nhiên thổi ra, mà giáp trụ A Bảo luyện chế, đối với gió mát là không có bất cứ phản ứng gì!

Cơ Hạo bị dọa da đầu phát tê, lỗ chân lông toàn thân chợt căng thẳng, một mũi tên này thế mà lại tàn nhẫn như vậy, ác độc như vậy, lại âm tà như vậy!

Mũi tên vô thanh vô tức tiếp tục bắn nhanh về phía trước, mắt thấy đã sắp đâm vào mi tâm Cơ Hạo, bắn vỡ đầu hãn, thân thể Cơ Hạo lại chỉ miễn cưỡng làm ra một cái tư thế né tránh, nhưng tên tới quá nhanh, căn bản không kịp né tránh.

Trong thần hồn không gian, sương trắng mờ mịt đột nhiên ngưng tụ, hư ảnh ngưng hiện, một bàn tay đã giơ lên cao cao, muốn ra tay giúp Cơ Hạo giải trừ nguy cơ trí mạng một lần này.

Đúng lúc này, cốt phù Cơ Hạo dọc theo đường đi nằm ở trong tay thường thức hiện lên một ánh sáng âm đạm, mũi Cơ Hạo ngứa ngáy khó chịu một trận, một cái hắt xì lớn kinh thiên động địa chợt bật ra. Hai đạo cuồng phong từ trong mũi phun ra, tuyết động phạm vi vài dặm phía trước không còn sót lại chút gì,

nửa người trên của Cơ Hạo cũng không chịu khống chế hướng xuống dưới hơi gập lại.

Mũi tên mang theo gió nhẹ cọ qua da đầu Cơ Hạo, xẹt qua cổ hăn, xé đứt mấy sợi tóc, chưa thể thương tổn tới một chút da thịt nào của Cơ Hạo, cắm thật sâu vào tuyết đọng phía sau. Chợt nghe một tiếng vang giòn, mặt đất khẽ run rẩy, trong đất tuyết xuất hiện một cái lỗ thủng to bằng nắm tay, một lát sau, một dòng nham thạch nóng chảy từ trong lỗ thủng nhỏ nho này chậm rãi tràn ra.

Cơ Hạo kinh hãi ngẩng đầu lên, lấy điều kiện thân thể hăn, hăn sao có thể khó hiểu hắt xì?

Theo bản năng nhìn thoáng qua cốt phù trong tay, Cơ Hạo thét dài một tiếng, giáp trụ trên người bắn ra mảng lớn thanh quang, từng đóa hoa sen lặng yên hiện lên ở trên giáp trụ, đem Cơ Hạo khóa lại trong thanh quang. Hăn vắt ngang thân thể đem Thái Ti bảo vệ ở phía sau, hướng tới trên trăm cái bóng người phía trước lớn tiếng quát:

“Bọn khốn ám tiễn đã thương người, lăn ra đây cho ta!”

Mấy nam tử da thú che mặt thét dài một tiếng, chân đạp sóng nước từ ngoài vài dặm chạy như điên đến. Một người trong đó cách rất xa đã lớn tiếng quát: “Vốn chỉ là muốn bắt giữ Thiếu Ti, không ngờ các người lại tự mình đưa lên cửa, hôm nay ai cũng đừng đi nữa!”

Một nam tử vung tay phải, đất tuyết bên người Cơ Hạo, Thái Ti chợt run lên, tuyết đọng hóa thành mấy chục con rồng tuyết bay lên, hàn ý thấu xương phun tung toé, rồng tuyết chợt ngừng tụ thành rồng băng long lạnh trong suốt, mở móng vuốt sắc bén hướng đầu Cơ Hạo, Thái Ti đè ép xuống.

Cơ Hạo âm thầm nghĩ mà sợ mình thiếu chút nữa bị một mũi tên bắn chết, nhìn thấy đối phương ra tay, hăn cũng không chút khách khí dậm chân, tử phủ kim đan cấp tốc chuyển động, thiên địa nguyên khí bốn phía kịch liệt dao động hăn lên.

Mấy nam tử che mặt chạy như điên về phía trước, đất tuyết trước mặt đột nhiên khê động, tuyết đọng đột ngột hướng về phía trước dâng lên, ở trước mặt bọn họ phân biệt ngưng tụ thành một cây cột băng bén nhọn. Một người chỉ lo nhìn chăm chăm Cơ Hạo và Thái Ti, căn bản không chú ý tới dưới chân bọn họ đã xảy ra chuyện.

Liên tục vài tiếng nổ vang, hạ thân vài người chạy như điên mà đến đồng thời đánh vào trên cột băng.

Đây là Cơ Hạo lấy Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh ngưng tụ chí âm huyền băng, bản thân cứng rắn vô cùng. Một nam tử che mặt đều là Đại Vu, nhưng bộ vị yếu ớt nhất của thân thể đập vào trên những cột băng vừa bén nhọn vừa cứng rắn, nhất thời ai cũng đau đến mức khàn giọng rú thảm, nhảy bật lên tại chỗ cao ước chừng mười mấy dặm.

Trên mấy cây cột băng đều mang theo vết máu loang lổ, có thể thấy được mấy kẻ này chạy nhanh bao nhiêu, bị va đập ác bao nhiêu.

Xa xa, những kẻ mai phục Thiếu Ti còn chưa kịp phát ra tiếng, Cơ Hạo vồ túi găm bên hông, ba thanh phi đao hai thanh phi kiếm đồng thời bay lên, hóa thành mấy đạo hàn quang bắn nhanh ra, vòng quanh cổ mấy nam tử kia lượn quanh, nhất thời huyết quang phun ra, mấy cái đầu cực lớn lập tức bay lên.

Mấy chục con rồng băng mắt thấy đã sắp bổ nhào vào trên người Cơ Hạo cùng Thái Ti, kết quả mấy Đại Vu vừa chết, rồng băng lập tức tan rã.

“Người dám giết người của Đại Minh mình chúng ta?” Một thanh âm bén nhọn xa xa truyền đến, trong giọng nói tràn ngập ghen ghét phẫn nộ.

Cơ Hạo cất tiếng cười to, mang theo Thái Ti sải bước đi về phía ổ tuyết Thiếu Ti bị nhốt, vừa đi, hần cười lạnh nói: “Các người dám hạ độc thủ, ta sao lại không dám giết người của các người? Cút cho ta, bằng không ai cũng giết!”

Vung đôi tay lên, tuyết đọng xung quanh kịch liệt chấn động, số lượng âm

hàn khí khổng lồ nhanh chóng hội tụ, ở bên người Cơ Hạo ngưng tụ thành mấy chục huyền lô to bằng đầu người. Những quả cầu sét này quay quanh Cơ Hạo cấp tốc xoay tròn bay múa, lô quang mờ hồ run rẩy, không ngừng phát ra tiếng nổ vang ‘Ong ong’.

Người của Đại Minh minh mắt thấy Cơ Hạo thể mà bỗng từ trong đất tuyết ngưng tụ thủy lô chí âm tối hàn, nhất thời ai cũng ghen hòng nhìn trần trối giống như gặp quỷ.

Tình báo bọn hắc tìm hiểu được sẽ không sai chứ? Cơ Hạo xuất thân Nam Hoang ‘Hỏa Nha bộ’, hắc tu là hỏa hệ vu pháp. Nhưng hắc sao có thể khổng chế tuyết động, sao có thể ngưng tụ thủy lô? Thuộc tính thủy hỏa cực đoan xung đột, bọn hắc thật sự chưa nghe nói, có ai đồng thời sở trường vu pháp thủy hỏa hai thuộc tính!

Cơ Hạo cười lạnh liên tục không ngừng tới gần. Thái Ti mặt âm trầm, cốt trượng trong tay không ngừng phát ra từng tia hắc khí quanh quần bốn phía. Hai người bước về hướng Thiếu Ti, đám người Đại Minh minh thì không ngừng lui, không ngừng lui, ở dưới áp lực cường đại ngưng tụ thành một thể của Cơ Hạo cùng Thiếu Ti không ngừng lui!

“Khốn kiếp, chúng ta chính là con dân Thủy Thần!”

“Không được lui, không thể làm mất mặt bộ tộc!”

“Đón nhận đi, liều mạng với bọn hắc! Bắt giữ bọn hắc, sẽ đoạt được Thiếu Ti, bọn hắc chỉ có ba người!”

“Bọn hắc chỉ có ba người, các người bọn phế vật vô năng, nhát gan ngu xuẩn này, các người sợ cái gì chứ?”

Các thiếu niên Đại Minh minh vừa lui, vừa hỗn hển tru lên. Trên trăm tinh anh Đại Minh minh đó, trên trăm thiếu niên Đại Vu đến từ bộ tộc cường đại trong mười hạng đầu của Bắc Hoang, lại bị Cơ Hạo và Thái Ti dọa không ngừng

lui, cảnh này nếu như bị người ngoài nhìn thấy, bọn hăn về sau còn có mặt mũi gặp ai nữa sao?

Nhưng Cơ Hạo và Thái Ti hai quái vật này, chiến tích của bọn hăn mấy ngày hôm trước ở Vu điện mọi người đều thấy rất rõ!

Cơ Hạo như một con gấu khổng lồ đánh không ngã, một người đánh bị thương trên trăm Đại Vu của Nam Hoang minh, mà Thái Ti thì sao? Vu pháp nguyên rửa quỷ dị, trực tiếp khiến trên trăm thiếu niên Đại Vu biến thành lão nhân tuổi xế chiều, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Hai quái thai này đi cùng nhau, một người ở phía trước làm khiên thịt, một người ở phía sau phóng nguyên rửa, hai người phối hợp ăn ý, các thiếu niên Đại Minh minh quả thực không có đảm lượng chính diện đấu với bọn họ.

Miệng kêu hung hăng, nhưng một đám người vẫn không ngừng lui về phía sau!

Đúng lúc này, ở chéo có một đạo cuồng phong thổi tới, trong gió đột nhiên có chín mũi tên giống như loạn hoa đâm xuống.

Một lần này, Thái Ti cũng thành mục tiêu công kích của mũi tên.

Chương 187: Hợp Tác

Khi Cơ Hạo, Thái Ti hướng thiếu niên Đại Minh minh tới gần, trong một hõm núi ngoài mười mấy dặm, một thiếu niên mập mạp đang thật cẩn thận xử lý một cái nồi to.

Vu viêm màu xanh lục hừng hực thiêu đốt ở trên đất tuyết, trong cái nồi to có thể để hai người trưởng thành ngâm tắm nóng hôi hổi, trong nước sôi sùng sục có thể nhìn thấy thịt trắng như tuyết đang không ngừng quay cuồng, trong không khí tràn ngập một mùi cực kỳ thơm ngon.

Thiếu niên mập mạp hết sức chăm chú, vẻ mặt mang theo vạn phần thần thánh và nghiêm túc, từ trong tay áo không ngừng lấy ra các loại nấm độc thật cẩn thận ném vào trong nồi to.

Nấm độc sắc thái tươi sáng đủ mọi màu sắc, mỗi một cái đều có thể thoải mái độc chết hơn trăm người. Mỗi một cái nấm độc ném vào trong nồi to, canh nóng trong nồi liền thay đổi một loại màu sắc.

Canh nóng sắc thái sặc sỡ quay cuồng, màu canh trở nên đục ngầu mà cổ quái, càng có lượng lớn bọt dinh dính từ đáy nồi bốc lên. Thiếu niên mập mạp khẩn trương quan sát sắc thái nước canh biến hóa, thỉnh thoảng đến bên nồi, nhẹ nhàng hít một ngụm hơi nóng bốc lên.

Một lát sau, thiếu niên từ trong tay áo lấy ra ba gốc cỏ độc hình dạng như phong lan, một cây ở giữa dài như rắn, đỉnh chóp mọc ra một trái to bằng nắm tay màu xanh lục.

“Ai, liều chết liều sống hoàn thành mười tám cái nhiệm vụ cho Vu điện, mới đổi được ba gốc Long Tiên Quả... Vu điện thực con – mẹ nó – xấu bụng! Nhưng ai bảo ta chỉ thích cái này chứ? Ài, mỹ vị hợp miệng, thật sự là không dễ dàng!”

Lầm bầm oán giận một lúc, xem chuẩn thế lửa, thiếu niên đem ba gốc Long

Tiên Quả ném vào trong cái nồi to.

Phải dùng nọc độc hơn một ngàn loại rắn độc kịch độc rót vào, Long Tiên Quả ở cửu âm tuyệt địa sinh trưởng trăm năm mới có thể thành hình độc tính kịch liệt, Đại Vu tầm thường khê chạm sẽ trúng độc. Ba gốc Long Tiên Quả ném vào cái nồi to, lập tức xảy ra phản ứng chuyển hóa kỳ diệu với mấy trăm loại nấm độc lúc trước ném vào.

Canh nóng sắc thái diễm lệ, ít nhất có trên trăm loại màu sắc quay cuồng dần dần trở nên long lanh trong suốt, thời gian ngắn ngủn mấy hơi thở, nước canh đã biến thành màu xanh trắng long lanh trong suốt. Trong nước canh trong veo mấy trăm khúc thịt trắng như tuyết quay cuồng, một mùi thơm nồng đậm ngon đến không cách nào hình dung phiêu đăng ra, thiếu niên mập mạp đột nhiên chảy ra hai hàng nhiệt lệ!

“Hu hu, canh Bách Độc Tuyệt Giao của ta rốt cuộc thành rồi, hu hu, ta vì một nồi này, nhịn một năm rưỡi đó! Phong Hành, suốt một năm rưỡi đó!”

Nơi cách cái nồi to bảy tám trượng, một thiếu niên dáng người cao gầy gầy yếu, hai mắt sáng ngời có thần, từ trong kẽ xương cốt cũng lộ ra một luồng nhuệ khí trong sáng đang nằm sát đất tuyết chơi đùa hai con Tuyết Thiềm (cóc tuyết), nghe được tiếng đồng bạn đột nhiên mang theo khóc cảm khái, hần nhảy dựng lên, thân hình chợt lóe đã tới cạnh cái nồi to.

“Vũ Mục người tên mập mạp chết tiệt này, người sớm hay muộn sẽ chết bởi cái mồm này của ngươi! Ô. Ta đến ném thử hương vị!”

Ngón tay khê móc, một đoạn thịt trắng như tuyết trong canh nóng bị Phong Hành chop lên. Hần hít sâu một hơi, đánh giá một phen hương thơm nồng đậm trên miếng thịt, há mồm hung hăng cắn xuống một miếng.

Thiếu niên mập mạp Vũ Mục khẩn trương mở to mắt nhìn, nhìn chằm chằm Phong Hành nói: “Thế nào? Mùi vị ra sao? Hắc, ta từng đánh giá hơn trăm lần, một nồi canh Bách Độc Tuyệt Giao này ít nhất có thể cho chúng ta mở thêm

mười cái vu huyết!”

Phong Hành mở to mắt nhìn, hần nghiêng đầu hướng Vũ Mục nhìn chốc lát, đột nhiên giống như phát điên, đem thịt nuốt một miếng hết xuống, sau đó giang hai tay liền hướng trong cái nồi to chộp tới.

“*** mẹ!” Vũ Mục tức giận mắng một tiếng, cánh tay mập mạp kéo theo mấy cái tàn ảnh, nhanh như tia chớp chộp vào trong nồi.

Hai người giống như gió cuốn mây tan, chợt nghe trong cái nồi to bọt nước vang lên ‘Ào ào’. Từng miếng thịt Tuyết Giao không ngừng biến mất, trong miệng hai người không ngừng truyền ra tiếng nổ vang rền kịch liệt va chạm phát ra ‘Cạch cạch’, miếng thịt trong nồi canh ở gần gần ba nhịp thở biến mất không dấu vết.

Sau đó hai người há mồm hung hăng hít, canh nóng trong nồi chợt hóa thành hai luồng nước rót vào trong miệng bọn họ. Sau một nhịp thở, nước canh trong nồi canh cũng không còn lại chút nào. Cả cái nồi to trở nên sạch sẽ còn hơn bị một trăm con chó dừ liếm qua.

‘Thùng thùng’ hai tiếng vang, hai người rất mất hình tượng ngửa mặt lên trời ngã xuống, thở gấp từng ngụm từng ngụm khí nóng.

Vũ Mục cao gần ba thước, cao lớn vạm vỡ như một con gấu khổng lồ hít một hơi thật sâu, giữa ngực bụng hần liền có một trăm hai mươi vu huyết lần lượt sáng lên. Thịt béo trên người hần giống như sóng nước run rẩy, từng tầng lục khí nhàn nhạt chậm rãi xoay tròn ở dưới làn da hần, đem hần nhuộm như một quả táo xanh.

Phong Hành gầy yếu, cao gầy cũng nằm ở trên đất tuyết, giữa tứ chi cùng ngực bụng hần có một trăm mười hai vu huyết sáng lên. Hần mỗi một lần hít thở, tứ chi đều có một làn gió nhẹ chảy ra, thổi tuyết phấn xung quanh không ngừng bay lên.

Hai người ngấm vận công pháp, đem được lực khổng lồ của canh Bách Độc Tuyệt Giao cất vào vu huyết của mình, lúc này mới đồng thời phun ra một hơi nóng, chậm rãi mở mắt.

Hai người cứ như vậy nằm ở trên đất tuyết, nhàn nhã tự tại nhìn bầu trời mênh mông.

Một lát sau, Vũ Mục mới trầm giọng nói: “Trước đó vài ngày, Tự Văn Mệnh đại nhân tới tìm ta, mời ta gia nhập Vu điện bí điện, tu tập ‘Thác Mạch’ bí pháp trong truyền thuyết.”

Phong Hành bắt chéo chân, lười biếng nói: “Ta cũng vậy...”

Trầm mặc một phen, Phong Hành cau mày nói: “Thác Mạch bí pháp, ta sớm nghe nói rồi, ở ngoài hệ thống truyền thừa lực lượng của chúng ta mở thêm càng nhiều kinh lạc, để chúng ta có được nội tình mạnh hơn. Nhưng, mập mạp, người ở vu được hiểu nhiều, không phải thượng cổ tới nay, đều nói kinh lạc nhân tộc ta đều là vô dụng sao?”

Vũ Mục hừ hừ một tiếng, oán giận nói: “Không được gọi ta mập mạp, ta đây là trắng, không phải béo. Kinh lạc nhân tộc, trời sinh phong bế, hơn nữa yếu ớt vô cùng, căn bản không thể cất chứa bất cứ thiên địa nguyên khí nào thông qua. Tổ tiên chúng ta lúc này mới cung phụng các sinh linh cường đại, lấy tinh huyết bọn họ rèn luyện kinh lạc, để chúng ta có được pháp môn tu hành vu lực lúc ban đầu.”

Dừng một chút, Vũ Mục nghiêm túc nói: “Nhưng Vu điện... Người biết Vu điện rất giỏi. Phép Thác Mạch này... Ta rất có hứng thú.”

Cái tai Phong Hành so với người thường lớn hơn hai vòng run lên, tập trung nói: “Đúng vậy, ta cũng có hứng thú, chẳng qua, đây là thanh âm gì?”

Một làn gió khê đánh úp lại, thân thể Phong Hành quỷ dị bay lên, thân thể cấp tốc xoay tròn vài vòng, mang theo một mảng tàn ảnh cực nhạt, nháy mắt đã

tới đỉnh một dốc tuyết ngoài vài dặm.

Vũ Mục ngẩn ngơ, hăn cũng nhảy dựng lên, thân thể mập mạp nhẹ nhàng lướt qua đất tuyết, tuy tốc độ so với Phong Hành chậm hơn một mảng lớn, nhưng đất tuyết hăn đi qua lại không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Phong Hành ghé vào trên đỉnh sườn dốc phủ tuyết, đứng xa xa nhìn một ngọn núi tuyết ngoài mấy chục dặm.

Tai hăn run run biên độ không lớn, nhưng tần suất cực cao, hăn nghiêng tai hướng tới phương hướng núi tuyết, đột nhiên cười lạnh lên.

“Đồ nhát gan, chỉ biết ám tiễn đả thương người! Vô Ảnh Truy Phong Tiễn, ha, ta đã sớm muốn đấu với các ngươi một chút!”

Thân hình nhoáng lên một cái, cả người Phong Hành dung nhập trong gió, không nhìn thấy bất cứ bóng dáng gì của hăn nữa.

Vũ Mục ngẩn ngơ, vội nhảy bật lên hướng cái nôi to của mình chạy đi: “Khốn kiếp, lại sắp gây chuyện thị phi, nôi của ta, nôi của ta, tuyệt đối đừng đánh mất!”

Chương 188: Tiễn Sát

Gió lạnh cuốn bột tuyết xiêu vẹo đánh tới, trong gió tuyết chín mũi tên giống như loạn hoa rơi xuống, bắn loạn về phía yếu hại trí mạng của Cơ Hạo cùng Thái Ti.

Một lần này, Cơ Hạo sớm đem thần niệm thả ra, bao phủ không gian phạm vi vài dặm, mũi tên mới xuất hiện, đã bị hắc năm giữ được quỹ tích của chín mũi tên.

“Bọn chuột nhắt nhát gan ám tiễn đã thương người, cú cho ta!” Cơ Hạo rút hắc thạch trường đao, trên lưỡi đao ánh lửa phun trào, mang theo một đường cong hướng mũi tên bổ tới. Đốm lửa văng tung tóe, tiếng va chạm giống như sấm vang lên, trường đao của Cơ Hạo bổ chuẩn xác vào trên mũi tên, chín mũi tên đột ngột phát nổ.

Thời điểm lưỡi đao cùng mũi tên tiếp xúc, Cơ Hạo chỉ cảm thấy một lực lượng khổng lồ đáng sợ ở trên không đè xuống, lực lượng bám vào trên mũi tên khiến cánh tay hắc chấn động từng đợt, trường đao thiếu chút nữa đã rời tay bay ra. Liên tục chín mũi tên va chạm với lưỡi đao, Cơ Hạo rút cuộc cổ tay tê dại trường đao bay ra, mang theo một đạo hàn quang bay ra bảy tám dặm, cắm thật sâu vào trong đất tuyết.

Thế tới của mũi tên bị đánh loạn, phù văn màu lục màu lam trên mũi tên đột nhiên sáng ngời, đầu mũi tên đặc chế âm âm nổ tung, chín mũi tên biến thành tám mươi một mảnh vỡ hình chùy nho nhỏ hướng cả người Cơ Hạo, Thái Ti đâm loạn xuống.

Cơ Hạo tức giận mắng một tiếng, người thiết kế mũi tên này quá ác độc! Hắc xách Thái Ti lên, một tay đem hắc đề ở trong đất tuyết, tự mình xoay người, dùng lưng đón về phía mảnh vỡ đầu mũi tên đầy trời gào thét rơi xuống.

Công kích như vậy quá mức tàn nhẫn, quỷ dị, cho dù là Cơ Hạo, trừ dùng

thân thể mình làm khiên, cũng không có lựa chọn tốt hơn.

Ít nhất có năm sáu mươi mảnh vỡ đánh vào trên người Cơ Hạo, giáp trụ phóng ra thanh quang kịch liệt chấn động, từng luồng khí bén nhọn giống như cái đinh không ngừng xuyên thấu giáp trụ phòng hộ, hung hăng chui vào sâu trong thân thể Cơ Hạo.

Lực lượng bám vào trên những mảnh vỡ này không mạnh hơn lực công kích của đám thiếu niên Đại Vu Nam Hoang minh, nhưng các thiếu niên Đại Vu đó công kích tán mà không tụ, lực lượng trên những mảnh tên vỡ này lại là đem lực công kích to lớn tập trung ở trên một điểm nhỏ cực hạn!

Khí lực lượng tụ, một chương đập ở trên đầu cùng một cái đinh nện ở trên đầu, lực sát thương khăng định cách biệt một trời một vực.

Cho dù giáp trụ A Bảo luyện chế lực phòng ngự kinh người, cũng không thể nào hoàn toàn ngăn cản lực đạo trên mảnh tên vỡ, từng luồng khí sắc bén đánh vào trong cơ thể Cơ Hạo, cả người Cơ Hạo đau đớn, há mồm phun một ngụm máu ở trong đất tuyết, nhất thời hòa tan một mảng tuyết đọng thật lớn.

Hít sâu một hơi, huyết nhục tinh khí khổng lồ trong cơ thể quay cuồng, lực lượng thân thể sớm đạt tới Đại Vu cảnh, thương thế mảnh tên vỡ mang đến ở ngăn ngừa một hơi thở khép lại. Trước đó vài ngày ăn vào mảng mệnh khí kết tinh kia, vốn còn có lượng lớn mệnh khí tinh hoa giấu ở trong cơ thể, giờ phút này thân thể vừa bị thương, một đám mệnh khí kết tinh này cũng bị kích phát ra toàn bộ.

Ngọn lửa năm màu trong bụng nhẹ nhàng chớp lên, từng mảng lớn mệnh khí tinh hoa bị ngọn lửa nuốt vào.

Một lần này, ngọn lửa năm màu cũng chưa tặng lại cho Cơ Hạo bất cứ tia sáng năm màu nào, mà là độc chiếm toàn bộ lực lượng của một đám mệnh khí kết tinh đó. Trong nháy mắt tiếp theo, chợt nghe ‘rắc’ một tiếng vỡ vang, ngọn lửa năm màu trong bụng Cơ Hạo chia làm hai đóa.

Hai ngọn lửa năm màu mỗi một ngọn đều lớn gấp đôi so với ngọn lửa ban đầu, cũng nồng đậm gấp đôi, tản mát ra khí tức càng thêm cổ xưa, thần bí.

Bồ Thiên Bất Lộ Quyết chính thức bước vào tầng thứ hai, từ nay về sau trong thịt Cơ Hạo căn nuốt, 2% lực lượng có thể hóa thành lực lượng thân thể hẳn.

Cùng lúc đó, ngọn lửa năm màu cũng không chỉ có thể căn nuốt tinh hoa máu thịt của các loại hung thú ác điều. Toàn bộ tinh hoa cỏ cây cũng có thể để Cơ Hạo sử dụng. Hơn nữa so sánh với huyết nhục tinh khí các loại hung thú ác điều chuyển hóa 2%, tỉ lệ chuyển hóa của cỏ cây tinh hoa cao tới 10%.

“Tốt!” Cơ Hạo quát to một tiếng, ở mi tâm phun ra một đạo tử khí, đôi mắt lóe lên thần quang màu đỏ vàng, đã tập trung phương hướng tên bay tới, đó là một ngọn núi tuyết ngoài hai mươi dặm, trên một đoạn dốc tuyết, mười mấy gốc tuyết tùng gồ lên đón gió. Mùi tên chính là từ phương hướng đó bắn tới.

Chỉ tay, mấy chục quả thủy lôi vô thanh vô tức mang theo lôi quang dài đến mấy trượng bắn nhanh đi, trong ngăn ngùn một hơi thở cắt qua hai mươi dặm hư không, chuẩn xác trúng một mảng tuyết tùng đó.

Tiếng sấm nặng nề truyền xa xa, Cơ Hạo toàn lực ngưng tụ huyền lôi uy lực cực lớn. Mỗi một phát lôi hỏa đều có thể hủy phạm vi trăm trượng. Mấy chục quả thủy lôi đồng thời bùng nổ, một mảng dốc tuyết kia nhất thời bao phủ hết ở trong lôi kinh âm nhu.

Một tiếng kêu chói tai xa xa truyền đến, mấy cái bóng người chật vật từ trong núi đá, tuyết động sụp đổ nhảy lên không trung, cả người mang theo khói đen chật vật hướng đất tuyết bên dưới dốc tuyết rơi xuống. Cơ Hạo liếc, nhìn thấy rõ ràng mấy cái bóng người kia cả người phun máu, hiển nhiên ở trong lôi hỏa phát nổ đã bị thương không nhẹ.

Tiếng kêu chói tai không ngừng, trên trăm thiếu niên Đại Minh minh bị khí tức Cơ Hạo và Thái Ti liên thủ ngưng tụ thành áp chế không ngừng lui về phía

sau, bị dọa không dám ra tay đột nhiên không biết từ nơi nào sinh ra dũng khí, liên thanh thét chói tai hướng Cơ Hạo bên này lao tới.

Một thiếu niên da thú che mặt lớn tiếng quát: “Hai tên phế vật này còn trêu chọc đối thủ khác, muốn lấy mạng bọn hã không chỉ chúng ta, thừa cơ hội này, đem bọn chúng thu thập!”

Lại một thiếu niên lớn tiếng quát: “Đừng làm bị thương Thái Ti, gã này rất đáng tiền... Tên mọi rợ đến từ Nam Hoang, nhất định phải đem hã băm thành thịt vụn! Khốn kiếp chết tiệt, hộ vệ a ba ta cho ta đều bị hã giết rồi!”

Cơ Hạo nhìn lướt qua mấy Đại Vu vừa rồi bị hã đánh chết, không khỏi nhếch miệng cười lạnh, vài người vừa bị hã chém giết, đều là hộ vệ của đứa nhỏ xui xẻo này?

“Thái Ti, làm việc!” Cười lớn một tiếng, Cơ Hạo một tay đem Thái Ti mặt đầy tuyết xách lên, đem hã đặt trên vai, sau đó vung chân hướng dốc tuyết xa xa còn đang không ngừng sụp đổ phóng đi.

So sánh với đám thiếu niên Đại Minh minh này, đối thủ ám tiễn đã thương người kia càng thêm khó chơi, ở trước khi thu thập bọn thiếu niên Đại Minh minh, nhất định phải chém giết cái tiền thủ trong bóng tối trước mới được.

Lưu Quang Hòa Dực thi triển ra, Cơ Hạo ở trên đất tuyết kéo theo mảng lớn tàn ảnh lao nhanh về phía trước, trong nháy mắt đã được vài dặm, trong chớp mắt hã đã tới gần chỗ vài người vừa rồi rơi xuống đất tuyết.

Một tiếng thét dài truyền đến, đất tuyết ngoài ba dặm phía trước khẽ động, một bóng người cao lớn bay lên trời, kéo ra một cây trường cung tập trung Cơ Hạo. Người nọ nhìn Cơ Hạo lớn tiếng cười nói: “Hỏa Nha bộ ngu xuẩn, hôm nay người phải...”

Còn chưa dứt lời, trong cuồng phong ngoài vài dặm một bóng người gầy yếu đột nhiên xuất hiện, Phong Hành từ trong gió lao ra, quát lớn: “Tên nhu nhược

chỉ biết ám tiên đã thương người, thử chút tư vị ám tiên!”

Trên tay Phong Hành thanh quang lóe ra, một cây trường cung hình thù kỳ lạ dài bằng khoảng chiều cao của hắc đột nhiên toát ra, Phong Hành kéo trường cung, đầy trời cuồng phong hướng trường cung của hắc hội tụ lại, trong chớp mắt đã ở trên dây cung ngưng tụ thành một mũi tên dài sáu thước.

Một tiếng dây cung vang lên, mũi tên gió màu xanh bắn vút đi, trường cung trong tay bóng người cao lớn tập trung Cơ Hạo còn chưa kịp có động tác, mũi tên gió đã xuyên thủng ngực hắc, ở trên ngực hắc nổ tung ra một cái lỗ thủng trong suốt to bằng chậu rửa mặt.

Tiếng xé gió ngân nga truyền đến, Vũ Mục thân hình mập mạp giống như con gấu khổng lồ nhảy bắn ra, giống như một quả lựu đạn lao vào trong đất tuyết.

Trong tiếng nổ vang nặng nề, mấy bóng người phun ra từng ngụm từng ngụm máu, bị Vũ Mục bạo lực từ trong tuyết đọng đánh bật ra.

Chương 189: Kết Giao

Vũ Mục vừa động, liền giống như một quả cầu nhảy bắn loạn ở trên đất.

Động tác của hắn không nhanh, nhưng rất vững, dày nặng, rất ổn trọng. Mỗi một cú đâm của hắn đều vừa đúng trúng ngực một người, mỗi một cú đâm đều có thể bảo đảm đập nát ít nhất một nửa số xương sườn của đối phương, mỗi một cú đâm đều có thể làm cho người ta hộc máu ngã xuống đất không dậy nổi.

Trừ tiền thủ bị Phong Hành bắn chết, còn có sáu kẻ địch nấp ở trên dốc tuyết bị cú đâm nặng trịch của Vũ Mục đánh ngã, không còn bò dậy được nữa.

Cơ Hạo kinh hãi dừng bước, nhú mào nhìn sáu Đại Vu đã mất mạng trên mặt đất. Bọn hắn da mặt đen sì, lỗ chân lông toàn thân không ngừng hướng bên ngoài toát ra từng tia khí đen, rất hiển nhiên làm bọn hắn chết không phải năm đâm của Vũ Mục, mà là kịch độc mang theo trên năm đâm của hắn.

Sinh mệnh lực của Đại Vu cực kỳ ương ngạnh, cho dù xương khớp toàn thân nát thành phần, cũng có thể ở ngăn ngùn vài hơi thở hoàn toàn khép lại, chỉ cần khí huyết tinh lực trong cơ thể chưa hao hết, Đại Vu hầu như là quái vật giết không chết.

Kịch độc của Vũ Mục, lại ở ngăn ngùn mấy hơi thở khiến sáu Đại Vu mất mạng, Cơ Hạo nhìn thân hình mập mạp của Vũ Mục, chỉ cảm thấy tóc gáy sau lưng dựng thẳng lên từng sợi. Gã này chỉ nói dụng độc mà nói, nhằm chừng so với Ngũ Long Nghiêu còn tàn nhẫn hơn chút.

Ngũ Long Nghiêu càng thêm am hiểu các loại vu dược cứu mạng, các loại vu dược phụ trợ tu luyện cũng cực có nghiên cứu, nhưng ở trên trình độ vu độc, Ngũ Long Nghiêu chỉ là bình thường. Vu độc của Vũ Mục có thể nhảy mắt độc chết Đại Vu, trình độ vu độc sẽ không kém hơn Ngũ Long Nghiêu.

Các thiếu niên Đại Minh minh chợt dừng bước, mỗi người không biết làm

sao nhìn đám người Cơ Hạo.

Một mình Cơ Hạo có thể đánh ngã hơn một trăm thiếu niên Đại Vu của Nam Hoang minh, như vậy hẳn thu thập hơn một trăm thiếu niên Đại Vu của Đại Minh mình tự nhiên cũng không có vấn đề. Thái Ti có thể một lần cướp đi tuổi thọ của hơn một trăm Đại Vu, đối phó bọn họ tự nhiên cũng không nói chơi.

Mà Phong Hành một mũi tên đó hồn nhiên thiên thành, các thiếu niên Đại Minh mình còn chưa thấy rõ hẳn ra tay, mũi tên dài do gió mát ngưng tụ thành đã đánh chết kẻ địch, đây là một người càng thêm đáng sợ hơn so với tiền thủ vừa rồi đánh lén Cơ Hạo.

Về phần Vũ Mục...

Không có ai muốn liều mạng cùng Đại Vu chơi độc. Cho dù cường giả Đại Vu cảnh đỉnh phong, cũng không muốn liều mạng cùng một vu y vừa mới bước vào Đại Vu cảnh, nhưng tình nghiên vu độc. Vậy quả thật là lấy mạng nhỏ của mình đi giỡn, ai cũng không biết những độc vu đáng sợ kia có bao nhiêu thủ đoạn tàn nhẫn.

“Thái... Thái Ti, lần này tính... Tính là người may mắn!”

Một thiếu niên da thú che mặt lấp bắp mắng một câu, sau đó huýt một tiếng. Thân thể trên một trăm thiếu niên Đại Minh mình nhoáng lên một cái, đồng thời hóa thành mảng lớn hơi nước hoặc là từng cơn gió tuyết bỏ chạy. Nơi này bốn bề đều là tuyết đọng, các Đại Vu Đại Minh mình rất mạnh đối với nắm giữ lực lượng mưa gió, băng tuyết, toàn tâm toàn ý đào tẩu, ở trên cánh đồng tuyết này căn bản không ai có thể ngăn lại bọn họ.

Xa xa truyền đến tiếng kêu to bén nhọn của bọn nhện khổng lồ, Thiếu Ti xách một cây trường mâu màu đen, một thương một con đem đám nhện khổng lồ kia đâm chế hết, đem toàn bộ tấm bia đá màu đen đập vỡ hết, sau đó một bước lao đảo một cái hướng bên này đi tới.

Thái Ti vội vàng thở hổn hển chạy qua, thấp giọng trao đổi vài câu cùng Thiếu Ti, hai huynh muội vai sóng vai đi tới.

Dùng sức đem trường mâu cắm ở trên đất tuyết, Thiếu Ti thản nhiên hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Cơ Hạo... Lại nợ người thêm một lần.”

Cơ Hạo nhún nhún vai, không sao cả lắc lắc đầu: “Cần gì nói những cái này? Ta và Thái Ti là bằng hữu, người xảy ra chuyện, chúng ta không thể không quản.”

Phong Hành đứng rất xa, hắn đem một ít vật vụn vặt mang theo trên người tiền thủ bị đánh chết móc ra, sau đó kinh ngạc kêu lên: “Này, người tên là Cơ Hạo sao? Người sao lại đắc tội người của Thập Nhật quốc? Bọn họ chính là quốc gia cường đại nhất Đông Di, hắc, đánh lén người, là Kim Ô tiền thủ đó!”

Phong Hành từ trong vật vụn vặt dưới đất lấy ra một cái lông chim màu vàng chói mắt, bóp trong tay hướng Cơ Hạo quơ quơ: “Xem, lông chim thượng cổ Kim Ô, chỉ có Kim Ô tiền thủ của Thập Nhật quốc mới có tư cách đeo. Tuy là nhất vũ tiền thủ yếu nhất, nhưng có thể tránh được bọn họ phục giết, cũng không gặp nhiều đâu.”

Cơ Hạo nhìn cái lông chim kia kinh ngạc nói: “Kim Ô tiền thủ? Thập Nhật quốc? Bọn họ là...”

Vũ Mục ngồi dưới đất, đem thứ đáng giá trên người sáu Đại Vu mình đánh chết lần lượt lục soát ra, cất hết vào trong túi da thú bên hông. Cái túi da thú kia chỉ to bằng hai nắm tay, nhưng thể tích thứ cất vào lại vượt xa thể tích bản thân nó, rất hiển nhiên đây là một món không gian vu khí.

Nghe được vấn đề của Cơ Hạo, Vũ Mục ngẩng đầu hàm hậu cười nói: “Thập Nhật quốc là hậu duệ của Đại Nghệ, năm đó Đại Nghệ tên bản cửu ô, hậu nhân của hắn vì làm nổi bật công tích của Đại Nghệ, liền xây dựng Thập Nhật quốc, nay là thế lực mạnh nhất Đông Di.”

Trong con người chợt lóe ánh sáng lạ, Vũ Mục cười nói: “Xem người vừa rồi thi triển là Lưu Quang Hỏa Dực? Người là tộc nhân Hỏa Nha bộ ở Nam Hoang? Thượng cổ Kim Ô bộ là tổ tiên các người nhỉ? Cái này khó trách sẽ có Kim Ô tiền thủ Thập Nhật quốc theo dõi người, người ở Vu điện rất bị người ta ghét sao?”

Cơ Hạo mở mở mồm, nhanh chóng giữ sạch quan hệ phức tạp phương diện này.

Người của Đại Minh mình muốn tính kế hai huynh muội Thái Ti, Thiếu Ti, cho nên bọn họ bố trí mai phục, đem Thiếu Ti vây khốn ở một cánh đồng tuyết này.

Kim Ô tiền thủ đánh lén Cơ Hạo không biết từ nơi nào nhận được tin tức này, liền phái ra linh khôi nhuyễn mộc đem Cơ Hạo và Thái Ti dẫn tới nơi này, thừa dịp lực chú ý của Cơ Hạo hoàn toàn bị người của Đại Minh mình hấp dẫn, hằm ngầm hạ sát thủ, muốn đánh chết Cơ Hạo.

Một khi Cơ Hạo bị giết, Thái Ti và Thiếu Ti rơi vào trong tay Đại Minh mình, cái tiếng xấu này chắc chắn bị Đại Minh mình gán.

Chờ Cơ Hạo chết, cho dù Tự Văn Mệnh muốn đòi một cái lễ phải cho Cơ Hạo, món nợ rồi mù này cũng phải tính ở trên đầu Đại Minh mình. Tự Văn Mệnh cho dù đem đám người Đại Minh mình lăng trì hết, cũng không tìm đến trên đầu Thập Nhật quốc.

Thở hỗn hển một hơi, Cơ Hạo cười lạnh nói: “Đông Di Thập Nhật quốc sao? Ta nhớ rồi. Tính ra, Thanh Di bộ của a mỗ bọn họ, năm đó chính là bị Thập Nhật quốc cướp đi đất tổ, bị ép chạy đi Nam Hoang.”

Cười vài tiếng, Cơ Hạo nghiêm nghị hướng Phong Hành và Vũ Mục chấp tay hành một lễ thật sâu: “Cơ Hạo, Nam Hoang Kim Ô bộ Cơ Hạo, hôm nay đa tạ hai vị huynh đệ viện thủ, bằng không muốn thu thập bọn hăn, quả thật là phiền toái.”

Phong Hành đứng rất xa, thường thức trường cung Kim Ô tiễn thủ bị đánh chết lưu lại, híp mắt nhìn Cơ Hạo khẽ cười nói: “Không cần cảm tạ, ta và người của Thập Nhật quốc có chút ân oán cá nhân, gặp bọn hăn chung quy phải cho bọn hăn biết tay một chút.”

Vũ Mục thì rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, hai hàng lông mày vừa đen vừa rậm nhúu chặt thành một cục.

“Cơ Hạo... Ô, đợi chút, người là Cơ Hạo thág trước Tự Văn Mệnh đại nhân từng nói? Là Tự Văn Mệnh đại nhân đem người từ Nam Hoang mang đến Vu điện à?”

Rất xa, Vũ Mục hướng Cơ Hạo vươn tay, trong con người nheo thành một đường lóng lánh ánh sáng kỳ dị.

“Ta là Vũ Mục, Vũ Mục thích ăn uống, đây là Phong Hành, Phong Hành gió cũng có thể thổi đi. Chúng ta đều là trẻ mồ côi Tự Văn Mệnh đại nhân nhặt về Vu điện.”

Nhìn bàn tay to Vũ Mục vươn đến, Cơ Hạo bước qua, dùng sức nắm bàn tay đầy đặn của Vũ Mục.

Tay hai người nắm chặt lấy nhau, sau đó Vũ Mục rất vui vẻ cười lên.

Chương 190: Tử Chú

Ánh sao lấp lánh.

Nam Hoang ánh sao như nước, ở Trung Lục thì dày đặc nặng như thủy ngân. Cơ Hạo ngồi ở trên đất tuyết lộ thiên, cũng có thể cảm nhận được một tia tinh lực nặng trĩu tinh thuần dị thường không ngừng rót vào thân thể, nhanh chóng bị tử phủ kim đan hấp thu hết.

Vũ Mục hát tiểu khúc sơn ca không biết tên, bưng bưng hứng thú đốt một đồng lửa trại, dựng lên cái nồi sắt cực lớn kia của hắn, đang đun nóng hôi hổi. Trong nồi vẫn là canh đặc đủ mọi màu sắc, trong nước canh có thêm một ngàn con rết trắng như tuyết dài cả thước đang lăn lộn náo nhiệt.

Từng cây dược thảo kịch độc không ngừng bị Vũ Mục ném vào trong nồi, một hương vị thơm ngon nồng đậm, khó có thể hình dung, mang theo một tia tanh nồng kích thích liên tục bay ra.

Phong Hành ngồi xổm trên đồng tuyết nhỏ ngoài mười mấy trượng, hát khúc ca, không ngừng thưởng thức cây trường cung hắn vừa thu được, thỉnh thoảng dùng một thanh đao khắc ở trên thân cung khắc mấy cái phù văn nho nhỏ, kích động trường cung không ngừng sáng lên cả mảng quang ảnh.

Cơ Hạo chú ý, Phong Hành chưa bao giờ tới gần mình trong vòng mười trượng. Gã này cảnh giác rất nặng, trừ Vũ Mục, hắn chưa từng tới gần Cơ Hạo, Thái Ti và Thiếu Ti trong vòng mười trượng, hơn nữa hắn cho dù đang ở tập trung tinh thần cải tạo hàng ngũ phù văn trên trường cung, hắn cũng thỉnh thoảng nhanh chóng ngẩng đầu lên, cảnh giác hướng bốn phía liếc một cái, cảnh giác giống như một con chuột đất thông khí.

Trái lại, Vũ Mục đối với Cơ Hạo thể hiện ra sự nhiệt tình thật lớn.

Sau khi hắn hướng Cơ Hạo vươn tay phải, Cơ Hạo không ngại ngần cầm lấy

bàn tay hần, Vũ Mục liền biểu hiện ra sự nhiệt tình thật lớn đối với Cơ Hạo.

Một gã độc vu am hiểu dùng vu độc, hơn nữa nháy mắt có thể độc chết mấy Đại Vu, người thường căn bản không dám tới gần bên người hần trăm trượng, càng không cần nói có tiếp xúc thân mật với thân thể hần. Cơ Hạo có gan nắm tay Vũ Mục, điều này đại biểu sự tín nhiệm của Cơ Hạo đối với Vũ Mục.

Cơ Hạo tín nhiệm Vũ Mục, Vũ Mục tự nhiên đáp lại sự tín nhiệm cùng nhiệt tình ngang gia trị.

Trên đất tuyết quý hỏa âm u, mấy chục khúc xương thú trải qua vu pháp điều chế đặt trên đất tuyết. Vu hỏa màu xanh lục to bằng vại nước thiêu đốt đám xương thú đó vang lên ‘Rắc rắc’. Gió cuốn tuyết gào thét mà qua, đám vu hỏa đó không chút sụt mẻ, ánh sáng xanh lét chiếu đất tuyết bốn phía đầy sự âm trầm.

Thiếu Ti đứng ở ven ánh sáng vu viêm (viêm: lửa) bao trùm, hai tay nhét trong tay áo, vừa chậm rãi nhắm nuốt một gốc Tuyết Linh Chỉ, vừa nhìn Thái Ti ở đất tuyết hoa chân múa tay nhảy đại thần.

Một khắc đồng hồ trước, Cơ Hạo giúp Thái Ti dùng tuyết đọng xây một tòa tế đàn, Thái Ti lấy ra một số đầu lâu dị tộc bộ dạng dữ tợn đáng sợ trang trí ở trên tế đàn, đem tế đàn biến thành quý khí âm u cực kỳ quý bí đáng sợ.

Ban ngày, Cơ Hạo bắt được con linh khôi nhuyễn mộc nọ, dùng băng sương đem nó đóng băng. Giờ phút này vu tinh động lực của linh khôi nhuyễn mộc bị lấy xuống, linh khôi mềm nhũn được đặt ở chính giữa tế đàn, mấy luồng vu viêm màu xanh lục nhỏ bé như tơ nhện đang không ngừng quét tới quét lui ở mặt ngoài linh khôi.

“Là kẻ nhiều kinh nghiệm, tất cả khí tức đều bị thanh trừ rồi.”

“Ngay cả một cái dấu tay cũng không lưu lại, không cần nói tóc, lông hoặc là một giọt mồ hôi các thứ.”

“Ừm. Phòng bị có người bắt được linh khôi này, thông qua dấu vết lưu lại trên thân linh khôi hướng hắc vu pháp nguyên rủa sao? Nhưng đừng phải Thái Ti ta, vô dụng, những thủ đoạn phòng bị thấp kém đó căn bản vô dụng! Cái linh khôi này, chính là dấu vết lớn nhất!”

Con mắt Thái Ti biến thành màu trắng xóa, giống như mắt ếch giống nhau từ trong hốc mắt lồi lên. Bờ môi của hắc biến thành màu đen sì quái dị, phối hợp với con mắt một mảng trắng bệch của hắc tỏ ra đặc biệt dữ tợn đáng sợ.

Hắc cầm bạch cốt trượng, cả người run run quay quanh tế đàn nhảy nhót lung tung, trong miệng niệm tụng chú ngữ ‘Quang quắc quang quắc’, sợi tơ vu viêm màu xanh lục chậm rãi đảo qua linh khôi nhuộm mực. Từng chút một khí tức nhỏ bé liên từ trong cơ thể linh khôi không ngừng toát ra, ở phía trên nó ngưng tụ thành một đám.

Rất nhanh toàn thân Thái Ti ướt đầm mồ hôi, vốn đã gầy đáng sợ hắc trở nên càng thêm giống một bộ xương khô, gió tuyết cuốn qua, Thái Ti giống như một người giấy rỗng ruột bay lên, mang theo ánh sáng màu xám trắng thật dài, quay quanh tế đàn bay qua bay lại quái dị.

Phong Hành, Vũ Mục đồng thời ngẩng đầu hướng Thái Ti nhìn một cái, trong con ngươi Vũ Mục hiện lên một mảng kinh hãi, Phong Hành thì hưng phấn đứng lên, tùy tay đem trường cung thu được ném vào trong đất tuyết, tò mò kéo một đường cong lớn, xa xa vòng qua Cơ Hạo, từ một phương hướng tiếp cận tế đàn.

Nhưng Phong Hành cẩn thận bảo trì khoảng cách gần trăm trượng với Thái Ti, cũng bảo trì không gian hơn ba mươi trượng với cùng Thiếu Ti.

“Không chạy thoát được đâu, không chạy thoát được đâu... Thái Ti đại gia bắt được người rồi!”

Thái Ti quái thanh quái khí thét chói tai, trong thanh âm tràn ngập quỷ khí âm u.

Chợt mái tóc đen đầy đầu Thái Ti biến thành màu xám trắng tử khí trầm trầm, hai tay hắt vụn vụn chỉ về phía bầu trời, dưới làn da từng cái mạch máu lồi lên, mạch máu bành trướng, co rút lại quý dị, màu sắc mạch máu biến thành màu xanh lục, hơn nữa không ngừng tản mát ra u quang màu xanh lục.

Phía trên linh khôi nhuyển mộc trôi ra một đám khí nhàn nhạt, trong khí tức mờ mịt có thể thấy được một lão nhân thân hình cao lớn cùng mấy thiếu niên khuôn mặt hung hãn. Lão nhân thực lực rất mạnh, trong cơ thể hắt tự tản mát ra vu lực uy áp dị thường mạnh mẽ, Thái Ti mượn dùng lực lượng tế đàn, vẫn không thể làm cho người ta thấy rõ khuôn mặt hãn.

Nhưng gương mặt mấy thiếu niên hung hãn, lại rõ ràng hiện lên ở trong đám khí này.

“Cơ Hạo, ta bắt được bọn hãn rồi... Hắc hắc, muốn lấy mạng Thiếu Ti, muốn đem chúng ta dẫn tới nơi này giết chết. Người nói...”

Dừng một chút, Thái Ti cười quái dị một tiếng: “Ừm, người sợ là sẽ nhân từ nương tay, vẫn là ta trực tiếp xử lý đi.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, Thái Ti hít sâu một hơi, bạch cốt trượng trong tay hung hăng hướng một mảng quang ảnh mờ lung đó đâm xuống. Trong cơ thể Thái Ti truyền đến vô số tiếng quỷ khóc bén nhọn, trên bạch cốt trượng các sợi tơ nhỏ màu đen trào ra, ở trên bạch cốt trượng ngăn ngừa phác họa ra mấy gương mặt quỷ thần dữ tợn.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, gương mặt quỷ thần trên bạch cốt trượng từ từ bay lên, nhẹ nhàng bay vào trong cơ thể mấy thiếu niên trong quang ảnh.

Quang ảnh lặng lẽ vỡ ra, tế đàn vô thanh vô tức hòa tan, từng tia khí tức kỳ dị từ trong tế đàn bay ra, lập tức chui vào thân thể Thái Ti. Mái tóc dài xám trắng của Thái Ti biến thành màu đen, đôi mắt cũng khôi phục bình thường.

Trong tiếng thở dốc ‘Hỗn hển, hỗn hển’, Thái Ti quỳ dưới đất, hai tay chống

đất tuyết, Cơ Hạo kinh ngạc phát hiện, vốn da bọc xương hần dần dần trở nên đầy đặn hơn, trên làn da có thêm các tia màu máu, khí sắc cả người nhìn qua tốt hơn nhiều.

Nếu nói Thái Ti trước kia một trận gió nhẹ cũng có thể thổi ngã, như vậy hần hiện tại ít nhất cũng cần một trận gió lớn bậc trung mới có thể thổi chạy.

Pháp môn thật quý dị, thuật nguyên rửa thật kì dị.

Ở bên, Vũ Mục đã cao hứng phấn chấn kêu to lên: “Xong việc rồi? Xong việc rồi thì nhanh đến nếm thử, một nồi canh Bách Độc Thiên Long này của ta, thu thập một ngàn lẻ tám mươi con Tuyết Thần Ngô Công này đã tốn khí lực rất lớn, nhanh nếm thử mùi vị ra sao!”

Ngoài mười mấy vạn dặm, trong Vu điện, hai gã thiếu niên Đại Vu tụ tập một chỗ đang khe khẽ nói nhỏ đột nhiên thân thể cứng đờ, ‘bốp’ một cái biến thành hai cái thây khô một chút hơi nước cũng không còn ngã xuống đất.

Chương 191: Nhiệm Vụ

Phong Hành quả thực chạy rất nhanh, nhảy rất cao.

Có hẳn hỗ trợ, nhiệm vụ của Thiếu Ti rất nhanh hoàn thành, một trăm gốc Tuyết Lan Thảo được thu thập đầy đủ hết dễ dàng.

Đoàn người quay về Vu điện, sau khi phân biệt để lại phương thức liên lạc, Cơ Hạo lại trở về trong học tập khẩn trương lại phong phú. Vu dược, vu chú, vu trận, vu khí, Ngũ Long Nghiêu lại giới thiệu cho Cơ Hạo một lão vu sư, Cơ Hạo bắt đầu đề cập chế tạo con rối vu pháp.

Có hơn nửa tháng thời gian, Cơ Hạo liền dứt khoát ngâm mình ở trong phòng kho tài liệu của Vu điện.

Từ sắt thép bình thường nhất, đến Tinh Thần Đoán Thiết độ cứng rắn so với sắt thép mạnh hơn trăm vạn lần, Quý Thủy Huyền Ngân độ mềm dẻo so với vàng vượt qua trăm vạn lần, Hải Uyên Ma Đồng tính chất cực giòn giống như thủy tinh, nhưng có thể cất chứa lượng vu lực khổng lồ...

Ở dưới một đám lão vu sư giáo huấn gần như tàn khốc, học thức các phương diện của Cơ Hạo đều đột nhiên tăng mạnh.

Nhận biết đối với tài liệu cơ sở đã tăng cường rất nhiều hiểu biết của hắn đối với vu khí, gia tăng nhận thức của hắn đối với con rối vu pháp, thậm chí các tài liệu quý hiếm này, bao gồm các tài liệu kim loại ở trong, đều có thể dung nhập trong vu dược.

Như là Quý Thủy Huyền Ngân, hiện tại Ngũ Long Nghiêu mỗi ngày rót vào trong vu dược rèn cơ thể cho Cơ Hạo, đều sẽ gia nhập Quý Thủy Huyền Ngân di động. Cái này sẽ làm xương khớp Cơ Hạo trở nên càng thêm mềm dẻo, càng thêm khó có thể gãy. Chỉ là Cơ Hạo mỗi lần uống thuốc đều thống khổ, hương vị Quý Thủy Huyền Ngân này thật sự là đáng sợ.

‘Quả thực chính là một đồng cốt chó lên men ba ngàn năm’!

Đối với hương vị Quý Thủy Huyền Ngâm, Cơ Hạo đánh giá như thế.

Hơn nửa tháng khổ tu, học tập, vu lực trong kinh lạc toàn thân Cơ Hạo đã giống như sóng thần, khó có thể ngăn cản nữa. Mỗi ngày kinh lạc hẳn đều đau đớn như lửa đốt, đây là dấu hiệu vu lực đạt tới cực hạn, không thể tăng lên chút nào nữa.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh ngời xếp bằng ở trên đĩa tròn chậm rãi nói: “Tiểu gia hỏa, lúc ngươi đột phá thành Đại Vu chắc chắn có điềm lạ. Nhưng ngươi tuyệt đối không thể để người ngoài biết được ngươi đã mở kinh lạc toàn thân. Cho nên, tìm nơi yên tĩnh đi.”

Cơ Hạo đứng lên, rời khỏi kho tài liệu tiềm tu hơn nửa tháng, về tới phòng nhỏ mình ở lại.

Lúc mở cửa, hắn tùy tay ở trong ô ngằm trên cửa chuyên để cho khách tới thăm để lại thư sớ soạn một phen, kết quả lấy ra bảy tám mảnh xương do xương thú chế thành. Cẩn thận đem mảnh xương đọc một phen, Cơ Hạo nở nụ cười.

Thái Ti tìm hắn vài lần, nói là ở trên vu chú có một số ý tưởng mới, muốn tìm Cơ Hạo cùng đi sưu tập một ít tài liệu quý hiếm.

Vũ Mục thật ra chỉ một lần, nhắc lại cũng là một câu rất đơn giản —— có một nhiệm vụ cần rời xa nhà, chỉ hắn và Phong Hành hai người còn chưa hoàn thành được nhiệm vụ này, hỏi Cơ Hạo đồng ý kết nhóm đi một chuyến hay không.

Một canh giờ sau, trong căn phòng đá Vũ Mục ở lại, năm người bọn Cơ Hạo tụ tập một lần nữa.

Phong Hành chuyển một cái đôn đá nhỏ, cô đơn một mình ngồi ở nơi sát cửa nhất, hơn nữa cửa phòng mở rộng. Hắn bày ra một tư thế chuẩn bị lao ra cửa

chạy trốn bất cứ lúc nào. Cơ Hạo cũng không rõ, gã này sao còn cảnh giác mạnh như vậy, giống như lúc nào cũng có người đuổi giết hắn.

Thái Ti xiêu vẹo tựa vào trên bàn đá, nhắm mắt, thường thức xương sọ một con chuột trên tay, hần thỉnh thoảng đem bộ xương đầu trắng xóa này ghé tới bên miệng, coi như sáo thổi vang lên ‘Vù vù’.

Thiếu Ti lẳng lẳng đứng ở một bên, nhét hai tay trong tay áo. Ánh mắt nhìn mũi chân mình, cũng không biết nàng là đang xuất thần hay là đang ngủ gà ngủ gật.

Chỉ có Vũ Mục đoan đoan chính chính ngồi ở nơi đó, rất nghiêm túc hưởng Cơ Hạo giải thích tình huống chi tiết của nhiệm vụ lần này.

“Đây là một việc lớn, cách Bồ Phán một trăm năm mươi vạn dặm có cái Mậu Sơn bộ, phân ra một mũi tộc nhân có ba vạn người, muốn mở một mảnh lãnh địa mới. Trong mảnh lãnh địa mới đó sản vật đã phong phú, khí hậu tốt tươi không hề cập tới, đã thăm dò ra, còn có ba quặng Ô Cương loại lớn.”

Cơ Hạo những ngày qua ngâm mình ở trong phòng kho tài liệu, hần nhanh chóng nhớ tới thuộc tính của Ô Cương.

Ô Cương là một loại tài liệu toàn năng bậc trung, cường độ của nó không bằng Tinh Thần Đoán Thiệt, tính mềm dẻo không bằng Quý Thủy Huyền Ngân, độ cất chứa đối với vu lực cũng không bằng Hải Uyên Ma Đồng. Nhưng các phương diện nó biểu hiện đều rất không tồi, là gấp hơn vạn lần tài liệu kim loại bình thường. Ở Vu điện, Ô Cương cũng là một loại tài nguyên chiến lược cực kỳ quan trọng, so sánh với các tài liệu đỉnh cấp quý hiếm hiếm thấy, lượng dùng Ô Cương là khổng lồ nhất.

Rất nhiều bản thể vu khí cấp Vu Vương, đều là dùng Ô Cương trộn lẫn xương các loại hung cầm mãnh thú rèn mà thành.

Đặc biệt Vu điện sản xuất một ít khí giới cùng con rối chiến tranh loại lớn,

chủ thể càng sử dụng lượng Ô Cương trên trời.

“Thứ tốt, Mậu Sơn bộ phen này phát tài rồi.” Cơ Hạo cười nói: “Nhiệm vụ lần này, là giúp bọn họ khai hoang sao?”

Vũ Mục gật gù đầu, nghiêm túc nói: “Đúng vậy, Mậu Sơn bộ giỏi về thăm dò mạch khoáng, tinh luyện kim loại và rèn vũ khí, nhưng ở phương diện chiến lược chỉ tạm được. Bọn họ không phân ra được đủ cao thủ giúp khai hoang, cho nên liền đem sự tình cầu đến trên đầu Vu điện.”

Hắn nhìn Cơ Hạo nói: “Mậu Sơn bộ vốn chỉ là treo giải thưởng mười vạn ngọc tệ lại thêm vài món vũ khí, nhưng Vu điện và bọn họ thương lượng một phen, điều kiện biến thành trong trăm năm tương lai, toàn bộ Ô Cương ba quặng Ô Cương đó của bọn họ tinh luyện ra, có một phần mười hiến cho Vu điện, đồng thời Vu điện có thể ổn định giá hướng bọn họ mua 30% tổng sản lượng Ô Cương hàng năm khai thác.”

“Làm hồi báo, người chấp hành nhiệm vụ, có thể được trong ba mươi năm tương lai, toàn bộ Ô Cương Mậu Sơn bộ khai thác ra, trong một trăm khối chúng ta có thể đạt được một khối, đồng thời Mậu Sơn bộ có thể đo người mà rèn cho chúng ta một món vũ khí cấp Vu Vương, chúng ta chỉ cần gánh vác một nửa phí tổn tài liệu là được.”

Vũ Mục giang hai tay, toàn thân thịt béo cũng nhẹ nhàng nhảy nhót: “Trong chúng ta, Cơ Hạo người có bộ tộc truyền thừa, đối với vũ khí nhu cầu không lớn, nhưng có thể thêm một món vũ khí cấp Vu Vương chung quy là chuyện tốt. Mà bốn người chúng ta, không thể nào so sánh với người, Phong Hành chỉ một cái cung nát...”

Phong Hành ngồi ở cạnh cửa, không ngừng hướng ngoài cửa thò đầu lập tức kêu la lên: “Cung thần, cung thần tổ truyền!”

Vũ Mục tiếp tục nói: “Phong Hành chỉ một cái cung nát, mà ta trừ một cái nôi, thì không có thứ gì khác. Thái Ti chỉ một cây cốt trượng nát, Thiếu Ti cũng

chả có vật gì. Cho nên, nhiệm vụ này nằm người chúng ta liên thủ, hẳn là có thể ăn được.”

Ngón tay Cơ Hạo ở trên bàn đá gõ vài cái, lập tức đáp ứng chuyện này.

Hắn vốn muốn tìm nơi yên tĩnh đột phá Đại Vu, cái cơ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ này vừa đúng, bọn Ngũ Long Nghiêu cũng sẽ không có bất cứ ý kiến gì.

“Chỉ là, lúc chúng ta xuất phát, nhất định phải cẩn thận một chút.” Phong Hành ngồi ở cạnh cửa, co đầu rút cổ hướng bên ngoài nhìn ra ngoài một hồi, đề thấp thanh âm dặn dò một câu: “Đám người Thập Nhật quốc, một thời gian trước sắc mặt thật không dễ coi, có hai gã ngày thường cực kỳ kiêu ngạo, những ngày qua đều không thấy, nhắm chừng...”

Phong Hành hướng Thái Ti nhìn thoáng qua.

Thái Ti ‘khanh khách’ cười vài tiếng quỷ dị.

Cơ Hạo và Vũ Mục liếc nhau, đồng thời gật gật đầu.

Chương 192: Gặp Lại

“Ừm, một lòng một dạ đóng cửa khổ tu, đây là không được. Một vụ thật sự cường đại, phải đi nhiều một chút, làm nhiều việc chút. Giống Tự Văn Mệnh, vì nhân tộc ta bôn tẩu khắp nơi, trải qua mưa gió khúc chiết, mới có hãn hôm nay.”

Ngũ Long Nghiêu bưng một cái chén đất thố, vừa từng ngụm nhỏ uống dịch thuốc trong chén, vừa chậm rãi nói chuyện với Cơ Hạo.

“Người muốn đi Mật Sơn bộ bên kia... Ừm, bên kia rất nhiều dãy núi, các loại dược thảo cũng cực kỳ phong phú, gặp được thuốc tốt hái thêm chút trở về. Cái này vừa lúc làm kiểm tra người một đoạn thời gian qua, xem xem người học nhiều dược lý như vậy, có thể đem những dược thảo đó hái được hoàn chỉnh, bảo tồn hoàn mỹ dược tính của chúng nó hay không.”

Nói xong, Ngũ Long Nghiêu đem một cái túi trữ vật da thú chế thành ném cho Cơ Hạo, sau đó đem Cơ Hạo đuổi ra khỏi phòng mình.

Cơ Hạo lại phân biệt đi nói một tiếng với mấy lão vu sư khác, cũng bị phân phối một đồng nhiệm vụ, lại bị nhét một đồng vật tư ra ngoài dùng tới. Nhất là đại vu sư Mục Qua Qua những ngày qua bắt đầu truyền thụ Cơ Hạo kỹ xảo chế tạo con rối, càng cho Cơ Hạo một bộ ‘Khôi lỗi sơ giải’ thật dày, lại cho hãn một đồng lớn con rối chiến lực không mạnh, nhưng có những ý tưởng kỳ diệu riêng.

Sau khi hướng một đám đại vu sư từ biệt, Cơ Hạo hơi sửa sang lại, chuẩn bị một ít quần áo tạp vật để dùng, đóng lại cửa phòng liền muốn rời khỏi.

Theo đường Quý đi một lúc, cách truyền tống vu trận rời khỏi Vu điện còn có một đoạn khoảng cách, đám người Khương Dũng, Diêu Khai Nguyên, Diêu Khai Giang đột nhiên xông ra, từ bốn phương tám hướng vây Cơ Hạo lại.

Cơ Hạo nhìn chăm chú, trong đám người theo bọn Khương Dũng cùng nhau toát ra, các thiếu niên Đại Vu trước đó vài ngày bị Đoạt Mệnh Thuật của Thái Ti

hút đi hơn phân nửa thọ nguyên mệnh khí thể mà ở trong tầm mắt, hần không khỏi cười lên: “Ồ? Người nào cũng tinh thần phấn chấn, các người đây là đem mệnh lại bổ trở về rồi?”

Sắc mặt đám người Khương Dững một trận khó coi, ánh mắt nhìn về phía Cơ Hạo quả thực giống như kẻ thù sinh tử.

Gắt gao nghiêng răng, Diêu Khai Nguyên cười lạnh nói: “Vén vện Đoạt Mệnh Thuật đã tính là gì? Thiên hạ này, linh vật có thể bổ sung tuổi thọ có nhiều lắm.”

Cơ Hạo nhìn Diêu Khai Nguyên cười nói: “Không sai, theo ta biết, vu được trong Vu điện có thể bổ sung tuổi thọ ít nhất có một ngàn loại. Nhưng, các người đã tốn không ít tiền nhỉ? Hơn nữa ngoại lực bổ sung tuổi thọ, các người cũng tổn hại không ít nguyên khí nhỉ? Những ngày qua lúc tu luyện, tiến độ chậm hơn không ít?”

Đánh người không đánh mặt, nhưng lời Cơ Hạo nói, giống như những con dao nhỏ, hung hăng cắm ở trên vết thương của đám người Diêu Khai Nguyên.

Nam Hoang man nhân tính tình nóng nảy nhất, Cơ Hạo giáp mặt khiêu khích, mấy chục thiếu niên Đại Vu đồng thời tiến lên một bước, mỗi người xắn tay áo muốn động thủ. Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, giáp trụ mặc bên người trào ra một đợt thanh quang, từng đóa hoa sen lặng yên sinh ra.

“Muốn động thủ? Đã quên ngày đó các người là bị ta giáo huấn như thế nào?” Cơ Hạo chậm rãi rút ra hắc thạch trường đao, trên lưỡi đao mang theo một mảng màu máu mấy chục cái phù văn lần lượt sáng lên, một luồng nhuệ khí lạnh lẽo dâng trào ra, con mắt Cơ Hạo chợt biến thành màu máu.

“Dù sao các người lắm tiền lắm của, thọ nguyên bị cướp đi cũng có thể bổ sung trở về, nghĩ hần ta chặt ba năm trăm cái tay cái chân, các người nổi lại cũng không phải việc gì khó.” Cơ Hạo lạnh giọng quát lớn, một luồng sát ý vô hình lặng yên sinh ra, Khương Dững đứng ở đối diện hần hoảng sợ lui lại vài bước.

Diêu Khai Nguyên tức giận nhìn Khương Dũng không chịu cố gắng một cái. Chỉ vào Cơ Hạo cười lạnh nói: “Cơ Hạo, chúng ta đến, chỉ là nói cho người một tiếng. Từ hôm nay trở đi, người sẽ là kẻ địch của Nam Hoang minh chúng ta. Ở Vu điện, chỉ cần Nam Hoang minh chúng ta còn, người cũng đừng nghĩ thò đầu, vô luận người muốn làm cái gì, cũng đừng nghĩ thành công!”

Ở bên có tiếng bước chân truyền đến, mười mấy thiếu niên mặc đồ đen bước nhanh lao tới.

Nhìn thấy Cơ Hạo bị Nam Hoang minh vây quanh, các thiếu niên đó cũng đồng thời cười lạnh liên tục: “Cơ Hạo, người cũng thật biết đắc tội với người ta. Những ngày qua người trốn đi nơi nào? Đại Minh minh chúng ta tìm người hơn nửa tháng, người thế mà lại trốn đi không dám gặp ai.”

Một thiếu niên đồ đen tiến lên một bước, mười phần kiêu ngạo nói: “Cơ Hạo. Từ hôm nay trở đi, người tốt nhất đừng ở ngoài Vu điện bị người của Đại Minh minh chúng ta nhìn thấy, nếu không... Người có mười cái mạng, cũng không đủ để đánh mất.”

Cơ Hạo nhìn các thiếu niên Đại Minh minh mai phục Thiếu Ti, cười nhạt nói: “Ồ? Trước đó vài ngày, là bọn vương bát đản nào không có gan liều mạng, mỗi đứa chạy trốn so với chó hoang còn nhanh hơn? Trở lại Vu điện, lá gan của các người cũng to hơn rồi?”

Một đám thiếu niên Đại Minh minh tức giận đến da mặt phát xanh, môi mỗi người run run như thế nào cũng nói không ra lời.

Trước đó vài ngày bọn họ giống trống khua chiêng bố trí mai phục, thật không dễ gì đem Thiếu Ti vây lại, mắt thấy có thể thành tựu chuyện tốt, lại bị một tay Cơ Hạo phá hư. Càng làm bọn hăn mất mặt hơn là, sau khi Phong Hành và Vũ Mục hai kẻ gây rối này toát ra, bọn hăn thế mà không dám đấu tiếp với Cơ Hạo, lòng bàn chân mỗi tên bơi dẫu chạy trốn thật nhanh, ngay cả đồng bạn bị giết cũng mặc kệ.

Loại nhục nhã vô cùng này, lại bị Cơ Hạo trước mặt mọi người nói ra, các thiếu niên Đại Minh minh đều nghẹn khuất sắp hộc máu.

Diêu Khai Nguyên cười lạnh lên: “Cơ Hạo, người cũng thật biết gây tai họa! Đắc tội Nam Hoang minh chúng ta, người không trốn cho kĩ đi mà giữ mạng, thế mà lại đắc tội Đại Minh minh? Người là muốn đem toàn bộ người của Nam Hoang, Bắc Hoang đắc tội một lần sao?”

Cơ Hạo không nói gì, nhưng nơi rất xa truyền đến tiếng bước chân nặng nề đến cực điểm, một thanh âm vui vẻ từ rất xa vang lên: “Ồ? Cơ Hạo? Ai đang nói Cơ Hạo? Cơ Hạo ở nơi nào? Ở nơi nào thế? Ha ha ha, Cơ Hạo, Man Man ta đến rồi, ta cũng là học đồ Vu điện!”

‘Thùng thùng’ vang vài tiếng, mấy chục học đồ kêu thảm bay lên, Man Man vác hai cây đại chuỳ sải bước chạy tới, nhìn thấy có người chặn đường, tùy ý một cước bay lên, đem người ta đá văng ra thật xa.

“Cút xa một chút, vương chân vương tay, các người cản đường làm gì chứ? Nếu ở Nam Hoang, các người tay chân vụng về như vậy, tất cả đều kéo xuống đánh roi! Ha ha, Cơ Hạo, ta nhìn thấy người rồi... Các người kiêng chuỳ cho ta!”

Cách rất xa, Man Man liếc một cái liền thấy được Cơ Hạo, nàng cười vui hướng Cơ Hạo lao tới, đại chuỳ trong tay tùy ý ném ra, hung hăng đập về phía hai người Diêu Khai Nguyên cùng Khương Dũng.

Hai tên xui xẻo theo bản năng vươn tay, hướng về đại chuỳ Man Man ném ra đón lấy.

Cơ Hạo lắc đầu, không đành lòng nhìn quay đầu đi.

Man Man mang theo một xung lượng thật lớn húc vào trong lòng Cơ Hạo, giống như một con khỉ trèo ở trên người Cơ Hạo cười to ‘hắc hắc’.

Diêu Khai Nguyên và Khương Dũng thì rống thảm một tiếng, hai người đồng thời bị chùy của Man Man đập ngã xuống đất, chợt nghe một trận tiếng gãy xương vang lên như rang đậu, trời biết bọn họ bị đập gãy bao nhiêu cái xương.

Một thiếu niên Nam Hoang minh tức giận rít gào lên: “Ở đâu... nha đầu điên ở đâu ra?”

Man Man quần ở trên người Cơ Hạo, tò mò quay đầu nhìn một cái: “Ôi chao? Người cũng biết a ba gọi ta nha đầu điên?”

Cơ Hạo ho khan một tiếng, vỗ đầu Man Man hướng các thiếu niên Nam Hoang minh lạnh nhạt nói: “Chúc Dung Man Man, a ba nàng là Hỏa Thần Chúc Dung thị!”

Cả nơi đây tĩnh mịch, Nam Hoang minh cũng tốt, Đại Minh minh cũng tốt, thiếu niên vây chặn Cơ Hạo không một ai dám mở miệng nữa.

Chương 193: Kết Đới

Thiếu niên Đại Vu của Nam Hoang minh, Đại Minh minh khiêu khích sinh sự như tiểu quỷ, Man Man chính là môn thần dữ tợn nhất. Cơ Hạo thông dong báo ra thân phận lai lịch của nàng, lại giống như một ngọn núi lớn, trực tiếp phá hủy dũng khí làm khó Cơ Hạo của bọn họ.

Môn thần hiện, tiểu quỷ tán, Man Man thậm chí lười đi tìm nơi an bài cho nàng, trực tiếp theo Cơ Hạo rời khỏi Vu điện.

Dọc theo đường đi, Man Man lải nhải hướng Cơ Hạo kể lại chuyện xảy ra mấy tháng qua, đầu tiên chính là nàng bị Hỏa Thần Chúc Dung phái ra thần tử dưới trướng, dùng bí pháp Hỏa Thần nhất tộc hung hăng rèn luyện một phen.

Đó là thật sự ‘rèn luyện’, đem người sống sờ sờ coi là cục kim loại, dùng các loại thiên tài địa bảo quý hiếm lăn qua lộn lại rèn luyện. Ở trong quá trình này, không ngừng đem các loại thiên địa linh hoá thành mầm lửa, rót vào trong cơ thể Man Man, đúc cho nàng thân thể Hỏa Thần càng cường đại hơn.

Đó là một đoạn từng trải thống khổ, sống không bằng chết, Man Man nhin, hiện tại lực lượng thân thể của nàng đã lớn tới mức bản thân cũng có chút không rõ chi tiết, dù sao một đôi đại chuỳ của nàng thật sự nhờ đại tượng sư Bồ Phán, tăng thêm gấp mười cho nàng mới miễn cưỡng đủ dùng.

Mà thần lực của bản thân Man Man, thì thật sự đạt tới tiêu chuẩn có thể so với Đại Vu đỉnh phong, một ngụm thần viêm phun ra, trực tiếp đem Chúc Dung thị mười tám tấc Bắc Minh Huyền Quy Thuần cho nàng làm thí nghiệm đốt thành tro tàn, uy lực có thể xưng là khủng bố.

Tiếp theo chính là, Chúc Dung thị đem Man Man phó thác cho Vu điện chiếu cố, hiện tại Man Man và Cơ Hạo giống nhau, là học đồ của Vu điện.

Hơn nữa Man Man hí hửng thuật lại nàng nghe lén Chúc Dung thị và trưởng

lão Vu điện đối thoại:

“Ta cũng không cầu Man Man có thể học được bao nhiêu học vấn, nhưng nó ít nhất không thể là nha đầu điên mãi, ít nhất phải học được một ít đạo lý đối nhân xử thế, học được chiều cố bản thân như thế nào, sống sót như thế nào chứ?”

Man Man rất khó hiểu nhìn Cơ Hạo: “Nha đầu điên, a ba luôn gọi ta nha đầu điên. Nhưng ta hiện tại sống rất tốt, sao có thể nói là không biết chiều cố bản thân? Sao có thể nói là không thể sống sót chứ?”

Nhìn gương mặt nghiêm túc của Man Man, Cơ Hạo rất nghiêm túc hỏi nàng: “Như vậy, Man Man, thời điểm người ở Nam Hoang, ăn bánh gạo chưa?”

Man Man hưng phấn giơ hai tay: “Ăn rồi, phải chấm mật ong vò vè đầu to màu vàng mới ngon.”

Cơ Hạo tiếp tục hỏi: “Như vậy, người có biết bánh gạo là làm như thế nào không?”

Con mắt Man Man ngây dại. Nàng rất ngây thơ nhìn Cơ Hạo: “Bánh gạo chính là bánh gạo, trời sinh đã là bánh gạo, cái gì gọi là bánh gạo là làm như thế nào?”

Cơ Hạo ở trong túi gấm bên hông mò mẫm một phen, bởi vì lần này đi xa, Cơ Hạo làm một số chuẩn bị rất kỹ, thậm chí ngô làm bánh gạo cũng chuẩn bị hai sọt lớn. Hắn lấy ra một đồng ngô to trắng như tuyết đưa cho Man Man: “Xem, bánh gạo chính là ngô làm thành!”

Man Man ‘Hắc hắc’ cười to lên, môi thanh tú xinh đẹp bĩu lên, hai hàm răng bạc dưới ánh mặt trời rạng rỡ sáng lên: “Cơ Hạo, người đừng gạt ta. Bánh gạo là từng khối từng khối bánh, chỗ ngô này từng viên một, ngô sao có thể làm thành bánh bột ngô chứ?”

Lắc đầu, Man Man nhẹ nhàng cho chân Cơ Hạo một cước: “Người lừa Man Man, hắc hắc!”

Một cước nhẹ nhàng lại đau thấu tim, đùi Cơ Hạo cứng ngắc một trận, khối cơ bắp bị đập trúng thật lâu không hồi lại được. Khí huyết trong cơ thể sôi trào, nhanh chóng hướng khối cơ bắp cứng ngắc đó cọ rửa suốt một khắc đồng hồ, Cơ Hạo lúc này mới thở hỗn hển một hơi, đùi rốt cuộc hồi phục bình thường.

“Man Man... Ừm. Chuyện bánh gạo tạm không nói. Người về sau, cũng không nên tùy tiện đánh người.” Cơ Hạo nghĩ nghĩ, cực kỳ cẩn thận nhắc nhở nàng: “Hơn nữa đợi lát nữa người gặp một gã tên là Thái Ti, tuyệt đối đừng chạm vào một sợi tóc của hắn, gã kia một ngón tay của người không cẩn thận đụng tới hắn, cũng sẽ đập chết hắn!”

Man Man kinh ngạc há hốc mồm: “Một ngón tay cũng có thể chọc chết hắn? Gã này là con kiến bò dưới đất sao? Được rồi, được rồi, Man Man không chạm vào hắn!”

Cơ Hạo gọi Nha Công ra, phóng đại hình thể để mình và Man Man cười lên. Nha Công vỗ cánh, mang theo một ánh lửa hướng phía đông bay đi. Một đường phi hành hơn ba vạn dặm. Ở cạnh một dòng sông nhỏ uốn lượn, Cơ Hạo tìm được Thái Ti cùng Thiếu Ti sớm đến nơi đây.

Man Man liếc một cái thấy được Thiếu Ti, nhất thời mắt liền sáng ngời: “A tỷ thật đẹp... Không thể để mấy tên đại huynh khốn kiếp đó của Man Man nhìn thấy, bọn hắn khẳng định sẽ xuống tay cướp người. Ôi chao, gã kia chính là Thái nhĩ đi? Thật sự có thể một đầu ngón tay chọc chết hắn sao?”

Man Man khua khua một ngón tay, ngắm ngắm Thái Ti khô gầy khô quắt giống như người rỗng ruột, rất có chút xúc động dùng sức chọc hắn một cái, xem có phải thật có thể chọc chết hắn hay không.

Cơ Hạo không nhắc nhở nàng còn tốt, nhưng vừa nhắc nhở, ngược lại trong lòng Man Man ngứa ngáy. Khí lực của nàng lớn như vậy sao? Có thể nhẹ nhàng

chọc một cái chết Thái Ti hay sao? Nhưng nhìn nhìn Thái Ti bộ đáng gầy yếu như vậy... Thật sự rất muốn chọc hấn một cái, thật sự rất muốn nhẹ nhàng, chỉ nhẹ nhàng như vậy chọc hấn một cái là được!

Cơ Hạo túm cổ Man Man, mặc cho nàng hoa chân múa tay muốn ghé đến bên người Thái Ti, hấn chết sống không dám thả nha đầu này tự do hoạt động.

Thiếu Ti vẫn lạnh nhạt không nói lời nào, chỉ là tò mò nhìn Man Man một cái, sau đó hướng Cơ Hạo gật gật đầu.

Thái Ti thì ghé qua, cười hướng Man Man chào hỏi: “Cơ Hạo, tiểu cô nương này là ai? Người muốn dẫn nàng cùng đi Mậu Sơn bộ sao?”

Cơ Hạo gật gật đầu, thẳng thắn thành khẩn nói rõ xuất thân lai lịch của Man Man.

Thái Ti, Thiếu Ti đồng thời kinh ngạc hướng Man Man nhìn qua. Con gái nhỏ của Hỏa Thần Chúc Dung thị, thân phận này rất dọa người đấy. Nhưng bọn họ đều biểu hiện cực kỳ có hàm dưỡng, cực kỳ khắc chế có lễ, không giống các thiếu niên Nam Hoang minh, Đại Minh minh, nghe xong lai lịch của Man Man liền bị dọa tan tác.

Đoàn người đợi hai khắc đồng hồ, Phong Hành nhẹ nhàng kéo theo một chuỗi tàn ảnh lướt tới, đứng ở trên một cây đại thụ ngoài mười mấy trượng hướng mọi người phất phất tay: “Ồ, mọi người đều đến rồi? Chờ thêm một chút, mập mạp chết tiệt cả người là thịt, muốn chạy tới còn cần một chút thời gian.”

Qua thêm ước chừng một canh giờ, Vũ Mục ướt đầm mồ hôi mới khiêng cái nồi sắt cực to kia của hấn chạt vật chạy tới, nồi bát xoong chảo... một bộ dụng cụ trong cái nồi sắt lay động va chạm, phát ra tiếng vang giòn ‘Đình đình đang đang’.

“Phong... Phong Hành! Người tên khốn kiếp này! Bảo người... Chờ, chờ chút... Ta! Người vội vàng... Đầu thai à? Hô, hô, còn có hơn một vạn dặm, lại

không dám dùng vu lực... Chỉ có thể dùng hai cái chân chạy... Ta, ta nếu gãy thì đáng tiếc bao nhiêu?”

Vũ Mục vỗ bụng, hào khí can vãn kêu lên: “Ta ăn... Ăn uống hai mươi năm, mới... Mới có một thân thịt này... Bớt mất một chút, vậy cũng là bao nhiêu... Bao nhiêu thức ăn ngon bị lãng phí?”

Sau khi oán giận một trận, Cơ Hạo chính thức đem Man Man giới thiệu cho hai người Vũ Mục và Phong Hành.

Vũ Mục, Phong Hành rất vui vẻ tiếp nhận Man Man, vì thế tiểu đội này ban đầu năm người, đã có được thành viên chính thức thứ sáu.

Vẫn là Nha Công biến trở về nguyên hình, cả đám người đứng ở trên lưng Nha Công, hóa thành một luồng sáng hướng phía đông nam bay đi. Mậu Sơn bộ, ở chỗ cách một trăm năm mươi vạn dặm phía đông nam.

Chương 194: Mậu Sơn

Mậu Sơn chính là nơi Mậu Sơn bộ trú đóng, đây là một dãy núi kéo dài ngàn dặm, khoáng sản kim loại cực kỳ phong phú.

Trong căn phòng đá tràn ngập mùi quặng kim loại gay mũi, ánh đèn tối tăm, ngồi vây quanh ở cạnh lò sưởi đen sì, tộc trưởng Mậu Sơn bộ Thiết Sơn cắt xuống một miếng thịt thú béo ngậy đưa cho Vũ Mục.

Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở cạnh lò sưởi, đang cầm chén nước lớn bằng gỗ uống nước trà nóng hôi hổi, hần cười nhìn Vũ Mục nuốt từng miếng thịt thú, vui vẻ nói: “Thiết Sơn tộc trưởng, chúng ta khi nào xuất phát?”

Thiết Sơn đem dao găm sắc bén cắm ở trên giá thịt nướng, trong hốc mắt hăm sâu ánh mắt sáng ngời có thần đánh giá cao thấp Cơ Hạo một cái, giọng ù ù nói: “Ngày mai mặt trời vừa mọc thì xuất phát. Khách nhân tôn quý đến từ Vu điện, chúng ta hy vọng, lần này Mậu Sơn bộ chúng ta khai thác lãnh địa mới, tộc nhân tử thương đừng vượt qua năm ngàn người, vậy coi như các người hoàn thành nhiệm vụ.”

Cơ Hạo nghiêm túc hướng Thiết Sơn hạ thấp người hành một lễ: “Yên tâm đi, chúng ta đã tiếp nhiệm vụ này, thì nhất định sẽ toàn lực hoàn thành.”

Thiết Sơn hài lòng gật gật đầu, dùng sức vuốt vuốt bộ râu dài màu trắng vàng.

Mậu Sơn bộ thực lực chính thể không mạnh, bọn họ chỉ là một bộ lạc nhỏ năm trăm năm trước từ bốn gia phân liệt ra, mấy trăm năm nghỉ ngơi lấy lại sức, bọn họ hiện tại toàn bộ dân cư chỉ có không đến hai mươi vạn người. Lần này có thể hạ quyết tâm, phân ra ba vạn người đi mở một mảng lãnh thổ mới, thật sự là lực hấp dẫn của ba mỏ quặng Ô Cương kia quá lớn.

Toàn bộ Đại Vu của Mậu Sơn bộ cộng lại một chỗ cũng chỉ mười lăm người,

hơn nữa bọn họ càng thêm trọng điểm đúc vu khí, đối với chiến đấu cũng không sợ trường. Lần này mở lãnh địa mới, Thiết Sơn và một đám trưởng lão tính toán hồi lâu, Đại Vu trong tộc có thể rút ra cũng chỉ có một người.

Cho nên lần này khai thác lãnh địa mới, xây dựng thôn xóm mới có thể thành công hay không, là phải xem sự cố gắng của đoàn người Cơ Hạo.

Một đêm không lời, trừ Man Man tò mò đi bộ đến công trường đúc của Mậu Sơn bộ, học người ta rèn sắt một chùy đem một cái bệ đúc đập thành một cái hố to, thiếu chút nữa hủy diệt nửa công trường đúc, thì cũng không xảy ra phiền toái quá lớn.

Nhưng một chùy lơ đãng của Man Man, ngược lại khiến Thiết Sơn bọn cao tăng Mậu Sơn bộ tràn ngập lòng tin đối với lần này mở lãnh địa mới. Đại Vu lợi hại nhất trong tộc bọn họ, cũng không thể một chùy đem đài đúc kia hủy diệt đâu!

Khí lực của Man Man so với Đại Vu cường hãn nhất Mậu Sơn bộ bọn họ còn lớn hơn!

Mặt trời vừa mới mọc, đám người Cơ Hạo đã cười ở trên lưng Bàn Giác Man Ngưu Mậu Sơn bộ chuẩn bị, đứng ở phía trước dẫn đầu đội ngũ Mậu Sơn bộ.

Lão vu tể Mậu Sơn bộ vung tổ truyền vu trượng xương cốt chế thành, đứng ở cửa bộ tộc nhảy điệu nhảy kỳ thần, hát lên chú văn cầu phúc. Một đám chiến sĩ Mậu Sơn bộ xách lên dã thú không ngừng giãy dụa, đem chúng nó đè ngã vào trước cổng lần lượt chém giết, dùng máu thú nhuộm đỏ đất trước cổng bộ tộc.

Các tộc nhân Mậu Sơn bộ phụ trách mở lãnh địa mới đều quỳ xuống, hướng về cổng bộ tộc quỳ bái, cái trán dùng sức dán sát vào mặt đất.

Bọn họ phụ họa tiếng lão vu tể cầu nguyện, hát lên ca dao cầu phúc cổ xưa.

Trong đội ngũ có mấy lão nhân lệ nóng lã chã, không nỡ nhìn phòng ốc và

tộc nhân của bộ lạc. Nơi này là cố thổ bọn họ ở lại cả đời, nhưng bọn họ phải tuân theo quyết định của bộ tộc, dẫn dắt tộc nhân đi mở lãnh địa mới cho bộ tộc, khai thác không gian sinh tồn mới.

Cơ Hạo ngồi ở trên Bàn Giác Man Ngưu, nghe chú văn cầu phúc ngân nga của lão vu tế, chỉ cảm thấy từng sợi lông trên toàn thân dựng thẳng lên, trên người đột nhiên sinh ra mảng lớn da gà.

Hắn nhớ tới, vô số năm qua, ở trên mảnh đất phì nhiêu này, các tiên dân nhân tộc, giống với Mậu Sơn bộ hôm nay, từ từng bộ lạc nho nhỏ phát triển lên, sau khi tộc nhân sinh sản lớn mạnh, liền phân ra một mũi tộc nhân, đi nơi xa hơn mở mang lãnh thổ mới.

Một cái lại một cái bộ lạc mới thành lập, đất đai man hoang ban đầu, ở dưới đôi tay chăm chỉ của các tổ tiên nhân tộc biến thành đất màu mỡ an cư lạc nghiệp. Huyết mạch nhân tộc, chính là ở trong không ngừng phân liệt, không ngừng khai thác như thế dần dần sinh sản, rải đi.

Khi chú văn của lão vu tế dần dần tiêu tán ở trong gió, mấy lão nhân quỳ dưới đất, tuổi cao nhất, tóc đã trắng xóa thậm chí đi lại cũng không linh hoạt run rẩy đứng dậy, giơ lên cao cao vu trượng trong tay.

“Bọn nhỏ, chúng ta xuất phát!” Một lão nhân dáng người cao lớn nhất lớn tiếng kêu la: “Nhớ kỹ, Mậu Sơn vĩnh viễn là quê hương của chúng ta. Hiện tại, chúng ta xuất phát!”

Tiếng kêu ‘Ú u u ù’ cuồn cuộn không dứt, trên vạn con Bàn Giác Man Ngưu chở lượng lớn vật tư bắt đầu cất bước. Những đại gia hỏa dài mấy trượng, thân thể khoẻ mạnh, lại vô cùng ngoan ngoãn này sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, không ngừng một tiếng tiếp một tiếng thét dài hô ứng từ xa.

Ba vạn tộc nhân Mậu Sơn bộ tuyệt đại bộ phận đều ngồi ở trên lưng Bàn Giác Man Ngưu, chỉ có một đội ngũ chiến sĩ xốc vác, không đến ngàn người cưỡi Thiết Xi Chiến Báo lui tới bên tầu ở hai sườn đội ngũ, bảo đảm không có một

con Bàn Giác Man Ngưu tụt lại phía sau.

Cơ Hạo dùng sức vỗ đầu Bàn Giác Man Ngưu dưới mũng một cú, lớn tiếng kêu: “Hù hù, đại gia hỏa, xuất phát!”

Con Bàn Giác Man Ngưu hình thể đặc biệt cường tráng, đứng lên cao khoảng hơn hai trượng này hướng lên bầu trời phát ra tiếng phì phì trong mũi, chân tráng kiện hữu lực hung hăng đạp mặt đất một cái, sải bước nhanh chóng đi về phía trước.

Trong thôn Mậu Sơn bộ vang lên tiếng kèn sừng trâu ngân nga, càng có tiếng trống trầm thấp truyền đến.

Mấy vu tế Mậu Sơn bộ đứng ở trên tường bảo vệ của cổng, hai tay giơ chiêu hồn phiên màu trắng, chậm rãi hướng đội ngũ vậy vậy.

Ở niên đại này, bất cứ một lần khai hoang nào cũng là dùng tính mạng đi mạo hiểm, cho dù có đám người Cơ Hạo giúp đỡ, các tộc nhân Mậu Sơn bộ cũng đã đem các tộc nhân đi xa đó coi là người chết. Chiêu hồn phiên vậy ở trong gió, đây là đang nói cho tộc nhân đi xa—— nếu chết ở ngoài, như vậy nhất định phải theo chiêu hồn phiên chỉ dẫn, từ xa vạn dặm trở lại Mậu Sơn!

Đàn trâu sải bước bắt đầu chạy bước nhỏ. Những gia hỏa này thân thể hùng tráng khổng lồ, thể lực ngân nga gần như kéo dài không dứt, một canh giờ có thể chạy ra hơn ba trăm dặm, cho dù ở trong vùng núi, chúng nó vượt qua núi rừng cũng như giẫm trên đất bằng, một canh giờ cũng có thể chạy ra hơn hai trăm dặm lộ trình.

Xuất phát lúc mặt trời vừa mọc, khi chính ngọ, đại đội nhân mã đã rời khỏi vùng núi Mậu Sơn, tới bình nguyên ngoài núi.

Trưởng lão Mậu Sơn bộ Thiết Nham phụ trách dẫn dắt đội ngũ này phát ra hiệu lệnh, đội ngũ thật dài kéo dài hai mươi mấy dặm ngừng lại ở cạnh một dòng sông nhỏ. Tộc nhân Mậu Sơn bộ nhảy xuống khỏi Bàn Giác Man Ngưu, dừng

lửa trại, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm. Cơ Hạo cười lên Nha Công, lao lên giữa không trung hướng bốn phía nhìn ra xa, canh phòng nghiêm ngặt có đàn thú tấn công đội ngũ di chuyển.

Phong Hành cũng đứng ở trên lưng Nha Công, cầm một cái trường cung tạo hình thô lậu nhìn quanh, phối hợp Cơ Hạo tuần tra bốn phía.

Sau khi rời khỏi Mậu sơn, sợi dây lòng bọ Cơ Hạo liền căng thẳng.

Chương 195: Đại Vu

Sau khi rời khỏi Mậu Sơn ba ngày, đại đội di chuyển cắm doanh địa ở một thảo nguyên.

Ban ngày, Cơ Hạo cười Nha Công, đem mấy trăm dặm chung quanh đều tuần sát một lần, trong một mảng thảo nguyên này chỉ có chút ít đàn thú ăn cỏ, không có đàn thú ăn thịt quy mô lớn, coi như rất an toàn.

Vừa vào đêm, Cơ Hạo đã tìm tới Vũ Mục, đem chuyện mình muốn tìm nơi yên tĩnh đột phá nói một lần. Vũ Mục và Phong Hành ôm đồm việc thủ ban đêm, Cơ Hạo cười Nha Công, hướng một mảng gò đất hẩn ban ngày đã xem xét ngoài ba trăm dặm bay đi.

Vốn Cơ Hạo chỉ muốn một mình lẳng lặng rời khỏi, không kinh động bất luận kẻ nào đột phá sau đó quay về, nhưng Man Man sau khi phát hiện động tác của Cơ Hạo thì cứng đầu bám lấy, không làm sao được, Cơ Hạo chỉ có thể để Man Man đuổi kịp mình.

Trên đồi gò nhỏ địa thế khá phẳng, Cơ Hạo đào một cái hố nhỏ nhỏ ngồi ở trong, Nha Công và Man Man ở lại bên ngoài hộ pháp cho mình, hẩn toàn tâm toàn ý điều động vu lực toàn thân, bắt đầu tấn công đan điền trọng huyết.

Nam Hoang Tiểu Vu đột phá Đại Vu cảnh, trên cơ bản không có bất cứ hệ thống thành thực nào đáng nói. Cho dù Tất Phương bộ, Hỏa Long bộ đại bộ lạc như vậy, cao thủ cấp Vu Vương, Vu Đế của bọn họ, cũng chỉ là đại khái hiểu một bộ phận vu huyết quan trọng nhất trong lực lượng mạch lạc của mình, đại khái biết những vu huyết nào tương đối dễ khai thác, do đó chỉ điểm hậu bối của mình theo nếp đột phá mà thôi.

Nhưng Cơ Hạo kiếp trước đã có lý giải xâm nhập đối với kinh lạc cơ thể người, một kiếp này càng ở dưới sự trợ giúp của hư ảnh, đem một số kinh lạc bí ẩn hẩn kiếp trước cũng không biết triệt để mở ra. Mà hẩn thần niệm như nước,

lúc quan sát bên trong toàn bộ vu huyết nhìn không sót gì, giống như tinh tú trên trời, tất cả đều khắc thật sâu ở sâu trong thần hồn hắc.

Vu, không tu linh hồn, không luyện nguyên thần, cũng không có ý kiến thần niệm. Đối với năm giữ vu lực, bọn họ chỉ là ngày qua ngày rèn luyện thân thể, ngày qua ngày chém giết chiến đấu với cường đại đối thủ, đem sự năm giữ đối với vu lực biến thành một loại bản năng.

Năm giữ như vậy là thô, là nguyên thủy, cho nên vu chiến đấu xưa nay cường đã phóng đăng.

Nhưng Cơ Hạo luyện nguyên thần, súc thần niệm, hắc có thể đem vu lực của mình hóa thành từng sợi tơ nhện, khống chế tự nhiên theo ý muốn. Ở dưới thần niệm cường đại khống chế, trong mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đường kinh lạc lớn nhỏ toàn thân, vu lực khống chế lơ lửng đương với bình thường trên dưới một trăm lần Tiểu Vu đỉnh phong bắt đầu chuyển động trong kinh lạc có trật tự.

‘Hô ~ hít ~’!

‘Hô ~ hít ~’!

‘Hô ~ hít ~’!

Cơ bắp trên người Cơ Hạo phập phồng quái dị, như thủy triều lên xuống, lúc triều lên, thân hình hắc phồng lên như quả cầu, lúc triều xuống, làn da hắc cũng dán sát ở trên xương, nhìn qua giống như một bộ xương.

Ở phía dưới làn da trắng nõn như ngọc của hắc, từng sợi kinh lạc màu lửa đỏ hừng hực thiêu đốt, đem toàn thân hắc cũng biến thành một mảng đỏ bừng. Nếu lúc này có người đứng ở trước mặt Cơ Hạo, tuyệt đối có thể nhìn ra —— Cơ Hạo đã đem toàn bộ kinh lạc toàn thân triệt để đả thông, hơn nữa trong mỗi một đường kinh lạc đều tràn ngập vu lực cường đại.

Nha Công tâm thần tương thông với Cơ Hạo giang cánh, lưỡi biếng ghé vào

cửa huyết động Cơ Hạo đào ra.

Cửa vào huyết động chỉ to khoảng hai thước, cái môn to của Nha Công chặn ở cửa, ánh lửa trên người Cơ Hạo không lọt ra được một chút nào.

Man Man ghé vào trên đầu Nha Công, chải vuốt từng cây lông chim bóng loáng cho Nha Công, do đó cũng không chú ý tới bộ dáng kỳ quái này.

Toàn thân vu lực cuộn cuộn, ở dưới thần niệm điều động hóa thành một mũi khoan cấp tốc xoay tròn, hung hăng hướng về đan điền yếu huyết tỏa sáng rạng rỡ đêm tối. Trong tiếng ‘Ong ong’, một tầng màng trời sinh cực kỳ cứng cỏi, dày nặng ngoài vu lực cùng đan điền yếu huyết của Cơ Hạo va chạm với nhau, tầng màng tiên thiên nguyên khí này biến thành lập tức lồm xuống.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh dần dần hiện ra thân hình. Hắn quan sát toàn bộ sự đột phá của Cơ Hạo.

“Linh hồn... Nguyên thần... Thần niệm... Thì ra có diệu dụng như thế. Lực lượng cường đại là căn bản, nhưng lực lượng cường đại thuần túy không ý nghĩa tất cả. Năm giữ đối với lực lượng, khống chế đối với mỗi một giọt lực lượng nhỏ bé nhất quan trọng tương tự.”

“Đáng tiếc, đáng thương. Đáng tiếc, năm đó ta nếu có thể hiểu một điểm này, nào sẽ lưu lạc tới mức bây giờ? Nhưng cũng không chậm, chưa tuyệt vọng, còn có một đường sinh cơ. Tiểu gia hỏa, Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh này của ngươi, là thật sự giúp ta lớn bằng trời.”

Cơ Hạo điều động vu lực, kéo dài không dứt hung hăng tấn công đối với đan điền yếu huyết.

Đổi thành Tiểu Vu đỉnh phong khác, bọn họ không có thần niệm khống chế vu lực tinh diệu như thế, bọn họ có thể làm chỉ có thể là như tự mình hại mình, dùng vu lực điên cuồng xông vào vu huyết nào đó, như nước chảy đá mòn, trải qua gần nhất mấy tháng khổ công, mới có thể đem một tầng màng trời sinh dày

vô cùng ngoài vu huyết nhau cọ rửa sạch sẽ, thuận lợi mở vu huyết.

Cho nên a cửu Thanh Ảnh của Cơ Hạo còn có nửa bước Đại Vu khác, bọn họ cho dù đã đến bên bờ đột phá, vẫn phải hao phí mấy tháng đến mấy năm thời gian chậm rãi mài lực lượng, lúc đó mới có thể cuối cùng trở thành Đại Vu.

Nhưng dưới thần niệm của Cơ Hạo khống chế, vu lực của hắn hóa thành mũi khoan cấp tốc xoay tròn dễ đột phá nhất, hung hăng khoan ở trên màng trời sinh. Màng trời sinh dày nặng, dày đặc, mềm dẻo dị thường phát ra tiếng ‘Ong ong’ không chịu nổi gánh nặng, ngăn ngừa một khắc đồng hồ sau, đã bị mạnh mẽ khoan ra một cái lỗ thật nhỏ.

Vu lực khổng lồ trong mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đường kinh lạc theo cái lỗ nhỏ nhỏ chen chúc vào, con đê ngàn dặm bị hủy bởi hang kiến, tầng màng trời sinh ngoài đan điền yếu huyết âm âm nổ tung, hóa thành thiên địa nguyên khí cuộn cuộn tinh thuần dị thường tan vào trong vu lực.

Đây là Đại Vu đột phá, một loại ban ân, một loại bồi thường đối với Đại Vu của thiên địa tạo hóa.

Tổng lượng vu lực của Cơ Hạo chợt tăng lên gấp đôi có thừa, sau khi điên cuồng rót vào vu huyết, mạnh mẽ đem đan điền yếu huyết hướng bốn phương tám hướng mở rộng ra. Ban đầu chỉ là một điểm nhỏ bé không thể tra xét, hiện tại đan điền yếu huyết lại bị vu lực gào thét mà đến mạnh mẽ làm căng ra.

Một tắc, hai tắc, ba tắc, một thước, hai thước, ba thước, một trượng, hai trượng, ba trượng...

Cơ Hạo không ngừng lấy ra vu dược trân quý mang đến từ Vu điện, rót vào trong miệng từng ngụm từng ngụm. Vu dược hóa thành sóng nhiệt cuộn cuộn, sau khi trải qua hai đám lửa năm màu trong bụng chuyển hóa, nhanh chóng chuyển hóa làm vu lực tinh thuần nhất ủa vào đan điền.

Đan điền yếu huyết kịch liệt mở rộng, co rút lại, áp lực khổng lồ ép vu lực ở

trong đan điền yếu huyết cấp tốc xoay tròn, áp súc, vu lực vốn như dòng nước, ở dưới áp lực khổng lồ của đan điền yếu huyết nghiền áp, đang dần dần ngưng tụ thành tồn tại nặng nề, đặc như thủy ngân.

‘Đinh’ một tiếng, trong đan điền Cơ Hạo truyền đến một tiếng vang giòn, giọt vu lực Đại Vu mới tinh đầu tiên ngưng tụ thành hình, hóa thành dịch màu lửa đỏ rơi vào trong đan điền. Sau đó tiếng ‘Đinh đinh’ không dứt bên tai, toàn thân vu lực nhanh chóng chuyển hóa, đan điền của Cơ Hạo dần dần trở nên no đủ tràn đầy.

Một mảng ánh lửa hiện lên ở phía sau Cơ Hạo, trong ánh lửa một con Tam Túc Kim Ô sống động như vật còn sống dần dần thành hình.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Tam Túc Kim Ô âm ỉ sụp xuống vỡ nát, trong ngọn lửa phía sau Cơ Hạo, hiện ra một bóng người cường tráng đội trời đạp đất, hai tay giơ lên cao cao, giống như muốn chống đỡ toàn bộ bầu trời!

Trong thần hồn không gian, hư ảnh hài lòng nở nụ cười.

“Nhân tộc, bản thân đã là đồ đẳng... nào cần dùng bọn cầm thú kia làm đồ đẳng cung phụng!”

“Giữa trời đất, nhân tộc, chính là nhân tộc duy nhất, đội trời đạp đất!”

“Không quỳ trời, không bái đất, không kính quỷ thần, lưng có thể đỡ toàn bộ thiên địa, nhân tộc!”

Chương 196: Ảnh Thứ

Khi Cơ Hạo toàn lực đột phá, Man Man ghé vào trên đầu Nha Công, vừa túm lấy lông chim Nha Công chơi đùa, vừa liên miên lẩm bẩm.

“Nha Công, Thiếu Ti rất đẹp, xinh đẹp như a mỗ. Chỉ là lạnh như băng, ài, người nói nàng có phải từ nhỏ bị chôn ở trong núi băng, từ trong đến ngoài đều là một khối băng hay không?”

“Thái Ti quả thực là phế vật, liên lụy, ngày hôm qua một con Cường Nha Dã Trư thiếu chút nữa đã húc chết hần, nếu không phải Man Man một chùy đập chết con lợn rừng đó, ai da, Thiếu Ti đã phải đau lòng.”

“Hơn nữa chuyện phiền toái nhiều nhất cũng là Thái Ti, gã này so với Man Man còn ngốc hơn, bánh gạo chưa chín đã cầm lên ăn, thịt nướng còn dính máu cũng cầm lên ăn. Thật sự là tên đại ngu ngốc!”

“Phong Hành tên kia, sao lại như chuột đất Nam Hoang? Cả ngày hết nhìn đông tới nhìn tây, giống như lúc nào cũng có thể có người tìm hần làm phiền. Người nói, hần có phải làm chuyện gì xấu, cả ngày lo lắng bị người ta phát hiện hay không?”

“Vẫn là Vũ Mục mập mạp kia thú vị, thứ hần làm ngon miệng, ăn quá ngon, ừm, ăn ngon, khó trách hần béo như vậy. Người nói về sau chúng ta về Nam Hoang, đem Vũ Mục đánh ngất mang đi, để hần về sau chuyên môn làm đồ ăn cho ta, còn có Cơ Hạo, còn có Nha Công người, người có chịu không?”

Nha Công nheo mắt, khước miệng một dòng nước dãi treo xuống, nó dùng sức gật đầu, rất vui vẻ kêu ‘Quạ quạ’.

Man Man từ trong túi gấm bên hông lấy ra một khối ngọc bản, nghiêm túc dùng một thanh đao khắc ở trên ngọc bản xiêu xiêu vẹo vẹo ghi lại một hàng chữ.

“A ba nói, chuyện quan trọng nếu sợ quên, thì nhất định phải ghi lại, như vậy có thể tránh cho chậm trễ sự tình... Ừm, lúc về Nam Hoang, đánh ngất Vũ Mục đại mập mạp, đem hãn mang về Nam Hoang. Nhớ kỹ.”

Đầy trời ánh sao chói mắt, tinh lực như thực chất xoay tròn mà xuống, vô số dã thú trên đồi gò lắng lắng cuộn mình ở trong sào huyết, yên lặng hưởng thụ cảm giác khuây khoả tinh lực rèn luyện thân thể đem tới cho chúng nó.

Một số dã thú năm tháng dài lâu, đã có một chút linh trí đứng ở đỉnh chóp ngọn núi nhỏ, đứng thẳng như người, hướng tới bầu trời há mồm nuốt. Chúng nó ngẫu nhiên sẽ quay đầu, cảnh giác hướng Nha Công, Man Man nhìn một cái. Nhưng phát hiện trên người Nha Công và Man Man không có bất cứ sát ý gì, bọn dã thú hơi có linh trí đó lại tiếp tục phun ra nuốt vào tinh lực, tiến hành tu luyện nguyên thủy nhất.

Trên đồi gò cỏ cây lay động, một số linh thảo tản mát ra u quang nhàn nhạt, ánh sao rơi ở trên những linh thảo này, nhiều điểm sáng mắt thường có thể thấy được liền dung nhập trong một vòng u quang đó. Trong cơ thể những linh thảo này không ngừng phát ra tiếng vang giòn ‘Rắc rắc’, ngẫu nhiên có một gốc linh thảo tích tụ đủ tinh lực, liền chột cất cao một đoạn hoặc là tăng lên một vòng.

Gió khẽ thổi qua, mấy con dã thú gần phía Man Man và Nha Công nhất đột nhiên giật mình, chúng nó hoảng sợ hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, sau đó nhanh chóng chạy về trong sào huyết.

Bản năng sinh tồn của dã thú cường đại hơn xa so với nhân loại, bọn dã thú này phát hiện một số nguy hiểm nào đó đang tới gần, chúng nó không chút do dự trốn đi.

Gió thổi cỏ lay, Nha Công đột nhiên ngẩng đầu, linh tính của nó so với bọn dã thú kia cường đại hơn vô số lần, dã thú có thể phát hiện nguy hiểm đến, Nha Công cũng cảm giác được một tia khí tức khác thường trong không khí. Không phải sát khí, cũng không phải sát ý, mà là một loại dự cảm nguy cơ thuần túy, bắt

nguồn sâu trong từ huyết mạch.

“Cô, cô, cô cô!”

Nha Công thẳng người lên, cái mông to vẫn chặn cửa hang phía sau, chậm rãi giang cánh. Trong lông chim màu đen trên thân một luồng dao động màu vàng lan ra, cả mảng lớn ánh lửa màu đỏ vàng vận sức chờ phát động trong lông chim. Trong con người màu đỏ tươi ánh lửa bắn ra bốn phía, Nha Công thi triển Kim Ô Thần Mâu, vạn phần cẩn thận hướng bốn phía quét qua.

Nha Công là huyết mạch thượng cổ Tam Túc Kim Ô để lại thật sự, Kim Ô Thần Mâu nó thi triển cường đại hơn truyền thừa Cơ Hạo đạt được rất nhiều. Ở trong tầm nhìn của Nha Công, cỏ cây đất đá trong trăm dặm bên người đều biến thành bán trong suốt, những dã thú cùng sâu bọ kia thì biến thành từng đám quang ảnh lớn nhỏ không đồng nhất, cường độ khác nhau.

Đột nhiên cánh Nha Công run lên, một cây lông chim màu đen mang theo một luồng ánh lửa bắn nhanh ra, giống như cường cung bắn mũi tên nhọn, mang theo tiếng xé gió bèn nhọn dị thường hung hăng bắn về phía một cây đại thụ ngoài ba dặm.

‘Phốc’ một tiếng, lông chim màu đen xuyên thủng đại thụ, đại thụ mấy người ôm bị một đám lửa bao phủ, trong chớp mắt đã bị đốt thành một đám tro tàn.

Một bóng ma nhàn nhạt từ trên thân cây chột lóe mà qua, sau đó bóng ma dung nhập trong cái bóng cỏ cây lưu lại dưới đất. Cái bóng của vô số cỏ cây giống như ma quái vận vẹo kéo dài, cấp tốc hướng Nha Công và Man Man bên này chạy tới.

Bốn phương tám hướng, đều có bóng cỏ cây đã xảy ra biến hóa quỷ dị, sát khí lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng đánh úp lại, chột cái bóng Nha Công để lại dưới đất cũng bắt đầu vận vẹo, một thanh đao sắc bén cái bóng hình thành hung hăng chui vào cái bóng của Nha Công.

Trong tiếng ‘Phập’, trên người Nha Công tự dưng xuất hiện một vết thương, cả mảng lớn máu tươi mang theo nhiệt độ cao phun ra. Lông chim toàn thân Nha Công dựng thẳng lên, nó mím chặt miệng, sợ mình phát ra tiếng kêu sẽ quấy nhiễu Cơ Hạo, cố nén không phát ra nửa điểm thanh âm.

Nha Công há mồm, vô thanh vô tức một hơi thở màu đỏ vàng dâng trào ra, lửa cuộn cuộn hung hăng nện ở trên thanh đao sắc bén do cái bóng hình thành. Thanh đao sắc bén do cái bóng biến thành lập tức tản ra, một tia bóng nhanh chóng hướng bốn phía tán đi, hơi thở của Nha Công ở dưới đất đốt ra một cái hố to sâu tới mấy trượng, trong hố nham thạch nóng chảy quay cuồng, nhưng lại chưa đánh bị thương kẻ địch quý dị này.

Man Man đứng bật dậy, nàng cũng cắn chặt hàm răng không phát ra nửa điểm thanh âm, từ trên đầu Nha Công nhảy xuống, cầm lên hai thanh đại chuỳ đặt dưới đất. Bàn tay nhỏ xoay tròn, đầu hai thanh đại chuỳ bắt đầu cấp tốc xoay tròn, cả mảng lớn ánh lửa phun trào ra, mấy cái bóng đã tới gần cỏ cây chột bị ánh lửa chiếu biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Một thanh âm khàn khàn từ ngoài mấy trăm trượng truyền đến: “Một con súc sinh lông bẹp, một tiểu nha đầu... Hắc, giải quyết xong con súc sinh này, tiểu nha đầu này bộ dạng rất xinh xắn, có rất nhiều đại nhân tôn quý phi thường sủng ái những nữ nhân nhỏ tuổi, đem nó mang về, còn có thể bán được một cái giá tốt.”

Nha Công tức giận, trong miệng lại phun ra mảng lớn lửa, ngọn lửa không tiếng động cắt ngang không trung, hướng nơi thanh âm truyền đến rơi tới.

Thanh âm khàn khàn kia chợt đến một phương hướng khác: “Hắc, động thủ đi, xuống tay nhanh chóng lưu loát chút, cũng đừng để cái tên Ảnh Ma của chúng ta bị những đại nhân trả tiền đòi mạng kia coi thường.”

Trên mặt đất, mấy chục bóng ma bắn nhanh lên, chúng nó tránh được Man Man, hung hăng hướng Nha Công đâm tới.

Trên mặt Nha Công lộ ra một nụ cười dữ tợn nhân tính hóa, cho dù ngày thường ở trước mặt Cơ Hạo và Man Man, nó là một trưởng giả ôn thuần đáng yêu, nhưng trong xương tủy nó vẫn như cũ là chiến thú khủng bố Kim Ô bộ dựa vào để hoành hành rừng rậm, giết chóc vô số!

Nha Công hé miệng, một đoạn xương bán trong suốt màu vàng dài hơn ba thước được nó phun ra.

Ánh mặt trời dữ dội bao phủ đôi gò phạm vi mười dặm, dưới ánh sáng mạnh tất cả cái bóng không còn sót lại chút gì.

Vài tiếng rú thảm thê lương vang lên, bóng ma đánh về phía Nha Công đều hóa thành một làn khói đen phiêu tán, vài cái bóng người dừng mảnh toàn thân mặc giáp da màu đen bó sát người cả người bốc khói đen từ không trung ngã vật ra.

Chương 197: Quang Ảnh

Kim Ô cốt!

Nha Công phun ra, rõ ràng là một đoạn di cốt của thượng cổ Tam Túc Kim Ô. Một đoạn Kim Ô cốt nho nhỏ, chất chứa lực lượng mặt trời chói chang vô biên, giống như mặt trời khổng lồ chiếu khắp thập phương, chỗ ánh sáng mạnh đi tới, tất cả cái bóng đều không còn sót lại chút gì.

Bóng người dũng mãnh mặc giáp da bó sát người, từ trong hư không ngã ra khàn giọng rống thảm, cả người khói đen cuộn cuộn, bị Kim Ô cốt tản mát ra ánh sáng mạnh nhiệt độ cao thiêu đốt hầu như biến thành than.

Xa xa truyền đến tiếng rống tức giận: “Xương cốt tàn phá của thượng cổ Kim Ô? Súc sinh bẹ nhỏ, người có ư!”

Dừng chút, thanh âm kia âm trầm nói: “Hào quang nhất định tiêu tán, chỉ có bóng ma thống trị tất cả. Nơi u nhật tỏa tới, tiêu diệt mọi ánh sáng, chỉ có bóng vĩnh tồn.”

Xa xa truyền đến tiếng xé gió, một nam tử Ngu tộc thân hình gầy yếu lạng lẽ xuất hiện. Hắn mặc trường bào màu đen hoa lệ, trên ống tay áo dùng sợi tơ kim loại màu tím bạc thêu một vòng đại nhật màu đen lơ lửng ở trên một tòa tháp cao, đỉnh chóp tháp cao có một con mắt dựng thẳng màu đen ngạo nghễ nhìn xuống bốn phương.

Vô luận là đại nhật màu đen kia, hay là con mắt dựng thẳng màu đen kia, bên cạnh đều có vô số phù văn dày và nhỏ vặn vẹo như ẩn như hiện, tản mát ra một khí tức tà ác làm tim người ta đập nhanh.

Cách rất xa, có thể nhìn thấy hư không bên người nam tử Ngu tộc này dao động kỳ dị, hư không ở bên người hắn như sóng nước, mà hắn giống như con cá dưới nước, lúc nào cũng có thể phá không bỏ chạy.

Man Man vung hai thanh đại chuỳ hung hăng đập nhau một cái, hướng tới nam tử Ngu tộc kia lớn tiếng quát: “Không cần giả thần giả quỷ, để Man Man đập người ba ngàn chùy, đánh không chết người coi như người có bản lãnh!”

Nam tử Ngu tộc cười dữ tợn cổ quái: “Tiểu nha đầu đừng mạnh miệng, chờ người rơi vào trong tay ta, người sẽ biết muốn sống không được muốn chết không xong là tư vị gì. Khắc khắc, ta không có loại sở thích này, nhưng ta biết rất nhiều đại nhân, bọn họ rất có hứng thú đối với tiểu nha đầu như người.”

Man Man như hiểu như không nhìn nam tử Ngu tộc. Nàng đối với chuyện giữa nam nữ vẫn ngây thơ không rõ, nhưng nàng ít nhiều nghe ra bất kính trong lời đối phương nói với mình. Man Man nổi giận ùng ùng hét lớn một tiếng, vung đôi tay lên, hai thanh đại chuỳ hóa thành hai ngôi sao băng lửa bắn nhanh ra, hướng nam tử Ngu tộc hung hăng đập tới.

Nam tử Ngu tộc cười một tiếng quái dị, khinh thường nói: “Ở dưới u nhật vĩ đại vĩnh hằng che chở. Không có ai có thể thương tổn con dân của hắc!”

Bàn tay xoay tròn vung lên, một khối hư không phạm vi mười trượng trước mặt nam tử Ngu tộc chợt vặn vẹo, hình thành một lỗ xoáy trong suốt mắt thường có thể thấy được. Hai thanh trọng chùy của Man Man đập vào trong lỗ xoáy, đại chuỳ đột ngột từ phía sau Nha Công toát ra, sau đó hung hăng nện ở trên lưng Nha Công.

Nha Công rú thảm một tiếng, bị trọng chùy của Man Man đập ngã thật mạnh xuống đất, đầu hung hăng ngã ở trên một khối đá lớn, đem mặt đất đập ra một cái lỗ thủng cực lớn. Trọng chùy của Man Man nặng nề đáng sợ, dù là Nha Công da thô thịt dày, cũng bị đập gãy mất mấy đoạn xương cột sống, trong thất khiếu không ngừng phun ra máu tươi lửa cháy hừng hực.

Man Man bị dọa hét lên một tiếng, luống cuống tay chân ôm lấy một cái móng vuốt của Nha Công: “Nha Công, người không sao chứ? Không phải Man Man đập người, là gã kia, hắc đang phá rồi!”

Nha Công hai mắt phun lửa, gian nan đứng dậy, vươn một cái cánh bảo vệ Man Man.

Bằng vào bản năng thú tính, Nha Công đã nhận ra nguy hiểm đáng sợ đang tới gần, trực tiếp vặn vẹo không gian, đem công kích của địch nhân chuyển hóa thành công kích của mình, loại thủ đoạn này Nha Công nghe cũng chưa từng nghe, thấy cũng chưa từng thấy. Ở trong huyết mạch truyền thừa của Nha Công, tựa như có ký ức tàn phá liên quan với loại năng lực đáng sợ này, nhưng những ký ức đó quá tàn phá vụn vặt, một chút giá trị cũng không có.

“U nhật vĩ đại vĩnh hằng, để đám dân bản xứ nguyên thủy, chưa khai hóa đó kiến thức một phen lực lượng vĩ đại của người đi!” Nam tử Ngu tộc cười ‘Hắc hắc’. Hắn hít sâu một hơi, từ trong tay áo vung ra sáu cây kim loại đen dài hơn ba thước.

Cây cột dài hơn ba thước, to hơn cánh tay vừa ra tay, đón gió nhoáng lên một cái đã biến thành cột đồ đằng cao ba trượng, to như vại nước. Trên cái cột đen sì điêu khắc cảnh tượng một vầng mặt trời lớn màu đen tỏa sáng trên cao, mặt đất có vô số Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc cùng sinh linh kỳ dị khác hướng tới bầu trời quỳ bái.

Man Man liếc mắt. Nàng cũng thấy rõ bản vẽ điêu khắc trên cột.

Đó là một mảnh đất rộng lớn mênh mông, địa thế hiểm trở, trên mặt đất khắp nơi đều dày đặc các tòa lăng bảo. Ở chính giữa mỗi một tòa lăng bảo, đều dựng sừng sững một tòa tháp cao cắm thẳng vào bầu trời, đỉnh chóp tháp cao tất nhiên có một con mắt dựng thẳng lơ lửng.

Sáu cây cột đồ đằng chột lóe rồi biến mất, trực tiếp xuyên qua hư không, trong nháy mắt tiếp theo đã tới chỗ cách Nha Công và Man Man vài dặm. Cột đồ đằng hợp thành một cái hình sáu cạnh, sau đó hung hăng cắm ở trên mặt đất.

Tiếng ‘Ong ong’ vang lên, cột đồ đằng phun ra các tia hắc khí, nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán ra.

Kim Ô cốt phóng ra ánh mặt trời chói chang kịch liệt va chạm ma sát với hắc khí, ánh sáng và cái bóng lúc va chạm lẫn nhau phát ra tiếng gầm rú nặng nề. Kim Ô cốt kịch liệt chấn động, sáu cây cột đồ đằng cũng kịch liệt chấn động, mặt đất phụ cận cột đồ đằng không ngừng vỡ ra từng cái vết nứt thật sâu, lượng lớn thổ khí từ trong lòng đất lao ra, có thể thấy được cột đồ đằng chịu áp lực trầm trọng cỡ nào.

“Chẳng qua là một đoạn xương nát!” Nam tử Ngu tộc lớn tiếng quát: “Đừng trông cậy vào cái này có thể bảo vệ các người!”

Hai tay giơ lên cao cao hướng bầu trời, con mắt dựng thẳng ở mi tâm nam tử Ngu tộc chậm rãi mở ra, con người con mắt dựng thẳng của hắn đã là một mảng đen sì, giống như một cái lỗ xoáy màu đen cực kỳ thâm thúy đang thông thả xoay tròn. Hắn chậm rãi niệm tụng chú ngữ, mi tâm không ngừng có bóng ma như dòng nước màu đen khuếch tán ra, bóng ma đen sì nhanh chóng bao phủ hư không phạm vi mười mấy dặm.

Cột đồ đằng phóng ra hắc khí hòa hợp một thể với bóng ma con mắt dựng thẳng của nam tử Ngu tộc phun ra, một mảng không gian cột đồ đằng bao vây trở nên rung chuyển bất an, hư không lay động, từng dòng loạn lưu vô hình dần dần thành hình.

Nha Công không biết làm sao kêu lên chói tai, nó chưa từng gặp phải công kích cổ quái như vậy.

Ở Nam Hoang, tranh đấu giữa bộ tộc, mọi người đều là dứt khoát chính diện chém giết, cho dù có các loại vu chú tà pháp quỷ dị, cũng có các đại vu tế của bộ tộc đi giải quyết. Bản thân Nha Công chưa bao giờ đụng phải lực lượng khó ứng phó như vậy.

Đây là lực lượng khác biệt hẳn với vu pháp truyền thừa của bộ tộc Nam Hoang, vô luận là vận vẹo hư không, hay là bóng ma quỷ dị, đều là không thể nhúng tay.

Nha Công chỉ có thể liều mạng thúc giục Kim Ô cốt, không ngừng phóng ra ánh sáng mạnh dữ dội chiếu khắp mảng trời, gian nan ngăn cản bóng ma ăn mòn.

Nhưng chợt, một cái lỗ xoáy nhỏ đột nhiên xuất hiện cạnh Kim Ô cốt, Kim Ô cốt tản mát ra hào quang mãnh liệt xoay tròn một cái biến mất không thấy, trong nháy mắt tiếp theo liền từ ngoài mấy chục dặm xông ra.

Nha Công và Man Man chợt ở trong bóng đêm, lượng lớn bóng đen từ bốn phương tám hướng bao vây, đem bọn họ gài gao khóa lại trong bóng ma.

Các nam tử hung hãn bị Kim Ô cốt từ trong hư không bức ra cười một tiếng dữ tợn, thân thể ùn ùn trổn vào trong hư không, hóa thành từng cái hư ảnh đánh tới.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, trên người Nha Công chợt có thêm mấy chục vết thương dài cả trượng, mỗi một vết thương đều sâu tới xương, lượng lớn máu tươi không ngừng phun ra.

Chương 198: Đánh Chết

Cơ Hạo thu liễm toàn bộ thần niệm vào trong, hai tay không ngừng, không ngừng nuốt vào từng hũ vu dược chuẩn bị trước đó.

Đan điền vu huyết mở, toàn thân vu lực chứa đựng hết ở trong vu huyết, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đường kinh lạc trống rỗng, một tia vu lực cũng không còn tồn tại. Vu dược tiến vào thân thể, sau khi bị ngọn lửa năm màu tinh luyện, hóa thành ánh sáng năm màu lưu chuyển toàn thân, đều dung nhập trong kinh lạc trống rỗng.

Từng kinh lạc trống rỗng hấp thu hoàn mỹ tinh hoa vu dược, trở nên càng thêm rộng rãi, bền bỉ, có thể cất chứa càng nhiều vu lực hơn.

Ngày thường muốn dùng vu dược rèn luyện kinh lạc, chung quy sẽ bị vu lực dâng trào quá nhiều, dùng trăm phần vu dược, hiệu quả có lẽ chỉ có một phần. Nhưng hôm nay kinh lạc trở nên triệt để trống rỗng, kinh lạc trống rỗng không chút quá nhiều đem tinh hoa của toàn bộ vu dược cắn nuốt hết.

Cơ hội cường hóa tuyệt hảo như thế chỉ có thời gian ngắn ngủn mười hơi thở.

Sau mười hơi thở, khí huyết toàn thân Cơ Hạo ùn ùn hướng đan điền vu huyết ập tới, Tiểu Vu tinh huyết vốn loăng như sương mù xoay tròn ở trong đan điền vu huyết, liền nhanh chóng hóa thành Đại Vu tinh huyết trầm trọng ngưng luyện như thủy ngân, một đường chậm rãi cọ rửa cơ thịt, huyết mạch và cốt cách, cốt tủy, nháy mắt tràn đi toàn thân.

Đại Vu cảnh, mỗi một lần khai thác vu huyết, đối với thân thể đều là một lần cường hóa.

Tiểu Vu tầm thường tài sản không đủ sau khi đột phá, cần tiêu phí lượng lớn thời gian điên cuồng kim thạch, cắn nuốt máu thịt hung thú cấp Đại Vu thể trọng hơn mười lần bản thân, hoặc là máu thịt hung thú cấp Tiểu Vu thể trọng trên

ngàn lần bản thân, mới có thể đạt được đủ huyết nhục tinh khí hoàn thành rèn luyện bản thân.

Nhưng Cơ Hạo có tài nguyên Vu điện làm trụ cột, khi đan điền vu huyết bắt đầu chuyển hóa khí huyết bản thân, hắn lập tức lấy ra ‘Tam Cầm Cửu Thú Hoàn’ Ngũ Long Nghiêu luyện chế nuốt xuống.

Tam Cầm Cửu Thú Hoàn màu đỏ tươi như máu to bằng ngón cái là Ngũ Long Nghiêu dùng cốt tủy ba loại hung cầm, chín loại hung thú luyện thành, bên trong ẩn chứa khí huyết tinh hoa cực kỳ khổng lồ, một viên Tam Cầm Cửu Thú Hoàn nho nhỏ có thể bổ sung hơn phân nửa khí huyết một Đại Vu, ở trên chiến trường, có thể khiến một vị Đại Vu có được sinh mệnh lực gần như cuộn cuộn không ngừng, chỉ cần trong tay có Tam Cầm Cửu Thú Hoàn, một vị Đại Vu có thể khôi phục thân thể bị thương không có hạn chế.

Ngăn ngừa vài hơi thở, Cơ Hạo nuốt hết một lọ mười hai viên Tam Cầm Cửu Thú Hoàn, năng lượng tinh huyết khổng lồ tràn ngập toàn thân, sau đó nhanh chóng bị đan điền vu huyết chuyển hóa, hóa thành lực lượng khí huyết của chính Cơ Hạo.

Khớp xương hắn kéo dài từng chút một, thân thể cao thêm từng chút một, thân hình vốn gầy yếu của người thiếu niên cũng dần dần trở nên cường tráng cao lớn.

Trong nháy mắt tiếp theo, tinh huyết mãnh liệt menh mông trong cơ thể Cơ Hạo hóa thành một con rồng dài, gào thét bị tử phủ kim đan hấp thu vào. Trong cơ thể một nửa khí huyết bị tử phủ kim đan một ngụm nuốt vào, tử phủ kim đan cấp tốc xoay tròn, tử phủ kim đan vốn to bằng ngón cái tựa như tử kim đúc thành, giờ phút này thông thả bành trướng lên. Xoay tròn mỗi ba ngàn vòng sẽ lớn thêm một vòng, rất nhanh tử phủ kim đan đã tăng lớn đến kích thước trứng gà.

Mi tâm Cơ Hạo bốc lên một đạo tử khí, hai mắt hắn mở ra, thần niệm khổng

lồ thêm mấy lần, tinh thuần hơn mấy lần như thủy triều trào ra, nháy mắt đã bao phủ phạm vi trăm dặm. Lực lượng thần niệm như thủy ngân rót xuống đất không lỗ nào không vào, trong phạm vi trăm dặm tất cả gió thổi cỏ lay đều ở dưới sự khống chế của Cơ Hạo.

Trong đôi mắt sương mù màu vàng tím mờ mịt sinh ra, cạnh con người màu đỏ vàng, chín cái pháp ấn trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, mơ hồ có thể ở trong con người của Cơ Hạo nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị phong hoa tuyết nguyệt, tinh tú xoay tròn.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh lần đầu tiên hướng Cơ Hạo suy diễn Khai Thiên Nhất Kích. Trong nháy mắt đó Cơ Hạo chạm đến thiên địa đại đạo tầng sâu nhất, bốn nguyên nhất của thế giới này. Nhưng khi đó linh hồn của Cơ Hạo căn bản không đủ để thừa nhận những đại đạo pháp tắc này, cho dù là một tia đại đạo khí tức cũng thiếu chút nữa nghiền nát linh hồn hắn.

Nhưng thành tựu Đại Vu, linh hồn ở dưới khí huyết khổng lồ tắm bổ chột cường đại hơn gấp mười, Cơ Hạo đột nhiên đối với thiên địa đại đạo hư ảnh một ngày đó suy diễn ra lại nhiều thêm một phần cảm ngộ.

“Nha Công!”

Trong con người một mảng lôi vân lóe lên, cả mảng tia điện sục sôi. Cơ Hạo nhìn thấy Nha Công đang bị mấy nam tử thân thể nấp ở trong hư không loạn lưu, cầm từng thanh trường đao màu đen bóng ma biến thành điên cuồng chặt chém làm bị thương nặng.

Mà lai lịch những hư không loạn lưu này, lại là sáu cây cột đồ đằng màu đen kia.

Nhưng căn nguyên của tất cả, sáu cây cột đồ đằng tạo thành pháp trận trung tâm, lại là nam tử Ngu tộc xa ở ngoài mười mấy dặm, cách mấy cột đồ đằng cực xa. Nam tử Ngu tộc con mắt dựng thẳng ở mi tâm không ngừng phun ra mảng lớn bóng ma, không ngừng cười quái dị ‘Khắc khắc’, mới là người khống chế tất

cả cái này.

“Đốt!” Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, hai tay nhẹ nhàng vỗ một cái, bùn đất phía dưới thân thể hắn giống như nước chảy sôi sục lên. Cơ Hạo dễ dàng dộn vào trong bùn đất, trong thời gian ngắn đã tới ngoài mười mấy dặm, vừa vặn tới phía dưới nam tử Ngu tộc kia.

Bản thân thành tựu Đại Vu, tử phủ kim đan được đột phá thật lớn, pháp lực tu vi tăng vọt một mảng lớn, Cơ Hạo thi triển Tiên Thiên Linh Thổ Động cũng trở nên đặc biệt nhẹ nhàng, thời điểm ở trong lòng đất hành tẩu chỉ có động tĩnh cực nhỏ, nhưng nam tử Ngu tộc toàn bộ lực chú ý đều ở trên thân Nha Công, căn bản không có khả năng chú ý tới tiếng vang nho nhỏ trong lòng đất giống như mấy con giun chậm rãi xuyên qua.

Ngẩng đầu, xuyên thấu qua tầng đất dày một thước, thấy rõ Ngu tộc nam tử phương vị, trong lòng lửa giận bốc lên Cơ Hạo vươn hai tay, cầm ở Ngu tộc nam tử mắt cá chân, sau đó hung hăng xuống phía dưới nhất tha.

Bùn đất lẫn lộn, đại địa biến thành một vùng bùn, nam tử Ngu tộc đang hết sức chăm chú thi triển thiên phú thần thông đối phó Nha Công, hắn nằm mơ cũng không ngờ được dưới chân sẽ xảy ra dị biến như vậy.

Rú thẳm một tiếng, nam tử Ngu tộc bị Cơ Hạo nháy mắt kéo vào sâu trong bùn đất.

Đại địa chính là nước, Cơ Hạo là con cá, bùn đất không có bất cứ sự trở ngại nào đối với Cơ Hạo hành động. Nhưng nam tử Ngu tộc xui xẻo này, hắn có thể nắm giữ hư không, hắn có thể khống chế bóng ma, nhưng bùn đất đối với hắn lại không khách khí chút nào.

Lượng lớn bùn lầy theo mũi cùng miệng hắn tràn vào, nam tử Ngu tộc hoảng hốt thất thố, con mắt dựng thẳng ở mi tâm ‘Bố’ một cái khép kín, cả người run rẩy ở trong lòng đất cứng ngắc thành một cục. Cơ Hạo không nói một lời tóm lấy đầu hắn, dùng sức bóp gãy cổ hắn.

“Đốt!” Lại là một tiếng pháp ngôn ra khỏi miệng, mảng lớn điện quang từ lòng bàn tay Cơ Hạo phun ra, linh hồn nam tử Ngu tộc cũng ở trong điện quang bị bốc thành một làn khói.

Chiêu thức ấy, lại là hướng Tự Văn Mệnh học được, Tự Văn Mệnh ra tay, trước giờ là ngay cả linh hồn cũng đồng loạt tru diệt.

Tùy tay đem thi thể nam tử Ngu tộc xách trong tay, Cơ Hạo lao ra khỏi đồ đằng, dưới chân một đám mây nâng thân thể hắn, để hắn lơ lửng ở giữa không trung.

Giơ lên cao cao thực thể nam tử Ngu tộc trong tay, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Dừng tay cho ta! Đầu mục của các người đã chết!”

Mấy nam tử hung hãn đang điên cuồng công kích Nha Công, không ngừng phát ra tiếng cười chói tai như bệnh tâm thần hoảng sợ dừng thủ, không thể tin quay đầu nhìn lại.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, sáu cây cột đồ đằng vỡ ra, Nha Công đột nhiên ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, cả mảng lớn ánh lửa phun trào ra, mấy nam tử hung hãn rú thảm một tiếng bị ánh lửa cuốn vào, trong chớp mắt đã cháy thành một làn khói.

Chương 199: Dạ Tiễn

Doanh địa Mậu Sơn bộ.

Trên vạn con Bàn Giác Man Ngưu lẳng lẳng nằm ngã vào bên ngoài doanh địa, sừng trâu dày nặng giống như chùy công thành đều nhịp hướng bên ngoài, đem toàn bộ doanh địa bao vây chặt chẽ ở bên trong.

Trong doanh địa lửa trại hừng hực, tộc nhân Mậu Sơn bộ cuộn mình ở cạnh lửa trại, gian nan vượt qua đêm dài. Xa xa thỉnh thoảng vang lên vài tiếng dã thú không biết tên hú dài, thường thường sẽ dẫn tới một số người đứng dậy nhìn xung quanh.

Vũ Mục ngồi ở trên một gò đất nhỏ ngoài doanh địa, hai mắt hơi tỏa sáng, cảnh giác nhìn bốn phía. Vài ngọn núi lơ lửng không biết từ nơi nào bay tới, vừa lúc chẵn trên không doanh địa, ánh sao đầy trời bị che phủ, màn đêm nồng đậm bao phủ bốn phương.

Nhưng Vũ Mục tựa như cũng tu luyện đồng thuật (đồng: con người) kỳ diệu nào đó, chính giữa con người của hắn một phù văn cực kỳ nhỏ lóe lên, màn đêm không thể che tầm mắt hắn, hắn rất cẩn thận hướng toàn bộ nơi gió thổi cỏ lay thỉnh thoảng đảo qua một cái.

Tuy đang cảnh giác gác đêm, trong tay Vũ Mục vẫn mang theo một khối thịt thú mỡ màng, thỉnh thoảng dùng dao găm cắt xuống một miếng thịt, mang theo cảm giác vô cùng thỏa mãn đem miếng thịt nhét vào trong miệng, mang theo mười vạn phần thành kính cùng thần thánh chậm rãi nhai nuốt.

“Có thể ăn no... Chính là phúc khí! Ô, trời sáng ăn cái gì đây? Cơm trưa ăn gì đây? Cơm chiều thì sao?” Vũ Mục lẩm bẩm, lải nhải suốt đường tính toán vấn đề đến một tháng sau cơm chiều rốt cuộc là ăn thịt nướng hay là ăn thịt hầm.

“Mập mập chết tiệt, ăn, ăn, ăn, sớm hay muộn có một ngày ăn chết người!”

Phong Hành ngồi xổm trong một lùm cây nhỏ ngoài mấy chục trượng, đột nhiên thấp giọng mắng: “Cả ngày chỉ nghĩ tới ăn, này, người ăn thịt người không?”

Vũ Mục rất nghiêm túc nhíu mày, tự hỏi hồi lâu, chậm rãi nói: “Nhân tộc sinh trưởng ở địa phương ta là không ăn, đồng loại tương tàn, đó là chuyện súc sinh cũng không làm ra. Nhưng mà bọn ác quỷ ba mắt, bốn mắt, năm mắt kia, thật ra ta thật sự muốn thử xem mùi vị của bọn hăn.”

Trong con người lóe lên u quang, hướng về một gò đất nhỏ gió thổi cỏ lay ngoài vài dặm nhìn liếc một cái, Vũ Mục lạnh nhạt nói: “Bọn hăn cũng không phải là sinh linh một phương thiên địa này của chúng ta, đối với chúng ta mà nói, thì không có gì khác với gà vịt ngỗng cá. Bọn hăn có thể ăn tộc nhân chúng ta lấp đầy bụng, ta vì sao không thể ăn?”

Phong Hành im lặng không nói, hăn ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên thấp giọng mắng: “Mấy cái gò đất này từ đâu tới? Ta nổ nát chúng nó đi? Ta chán ghét trời tối. Ta hoàn toàn không thích đêm tối như mực.”

Trong doanh địa, Thái Ti ngã chổng vó ngủ ở cạnh một đồng lửa trại.

Gió đêm thổi qua mang đến một tia cảm giác lạnh, thân thể Thái Ti run rẩy một chút, theo bản năng liền hướng phía lửa trại bò qua. Thân thể hăn suy yếu, cho dù ở trong mộng cũng theo bản năng muốn tìm một nơi ấm áp tiếp tục ngủ.

Mắt thấy cả người Thái Ti cũng sắp chui vào trong lửa trại, một lọn tóc dài của hăn cũng sắp bị đốt trụi, Thiếu Ti ngồi ở một bên tu luyện nhíu mày, giống như năm con gà con xách cổ Thái Ti, đem hăn ném trở về chỗ ban đầu.

Bị lăn qua lộn lại như vậy Thái Ti vẫn chưa tỉnh, hăn khò khè, chậm rãi lại hướng tới lửa trại bò qua. Theo hăn càng lúc càng tới gần lửa trại, trên khuôn mặt trắng bệch của Thái Ti đang ngủ say cũng không khỏi lộ ra một nụ cười.

Thiếu Ti lắc đầu, lại bóp cổ Thái Ti đem hăn ném về chỗ ban đầu.

Nhưng thời điểm Thái Ti lần thứ ba ở trong mộng hướng lửa trại bỏ đi, Thiếu Ti sạch sẽ lưu loát cầm lên mộc cục đá bên người, hung hăng nện ở trên gáy Thái Ti. Cục đá vỡ nát, Thái Ti rên cũng không rên được một tiếng, trực tiếp từ ngủ say biến thành ngất.

Túm lấy Thái Ti, đem hắt ném về vị trí ngủ của mình, Thái Ti lấy ra một sợi dây thừng gân thú chế thành, kết rắn chắc thực đem Thái Ti trói hắt lên, lúc này mới yên tâm gật gật đầu, tiếp tục ngồi ở lửa trại biên lãng lãng tu luyện.

Trong bóng đêm, có lực lượng kỳ dị mắt thường không thể nhận ra, nhưng người linh cảm sâu sắc có thể phát hiện từ phía chân trời vô cùng xa lao tới, chậm rãi, chậm rãi rót thân thể vào Thiếu Ti. Khí tức của nàng liền trở nên đặc biệt kỳ dị, như tồn tại ở thế giới này, lại như đã siêu thoát thế giới này. Dần dần, thân hình của nàng cũng trở nên mờ lung không rõ. Không chú ý mà nói căn bản không phát hiện được nàng ở nơi nào.

Ngoài ba mươi dặm, trên một ngọn đồi nhỏ, một bóng người cao gầy đột nhiên xuất hiện.

Mặc vũ giáp lông chim hai màu đen trắng bện thành, đầu đội mũ giáp hình chim do đầu lâu chim đại bàng chế thành, lưng đeo một cây trường cung hình thù kỳ lạ, trên tóc mai cắm hai cái lông đuôi cự ưng tản mát ra ánh sáng mỏng manh, thanh niên nam tử cao cao gầy gầy xa xa ngăm nhìn doanh địa Mậu Sơn bộ, khinh thường cười lạnh.

“Các bộ tộc Trung Lục, thật sự trải qua cuộc sống an ổn quá lâu rồi.” Thanh niên thấp giọng cười nhạo nói: “Đội ngũ ba vạn người di chuyển, ban đêm cắm trại là bộ dáng như vậy? Tùy tiện một tên thú vu xua một đàn dã thú, cũng có thể làm bọn hắt thi cốt vô tồn.”

Lại là một trận gió khê thổi qua, năm tên thanh niên ăn mặc giống thanh niên kia, nhưng trên tóc mai chỉ cắm một cái lông đuôi cự ưng lặng yên xuất hiện.

Một người trong đó khê cười nói: “Đại huynh nói thế nào vậy? Bọn phế vật

Trung Lục này, nào có thể so sánh với hảo hán Đông Di chúng ta? Chiến sĩ Đại Phong bộ chúng ta, tùy tiện một người cũng có thể thoải mái đánh chết số lượng kẻ địch cùng giai gấp mười mình. Sớm hay muộn có một ngày...”

Thanh niên xuất hiện trước hết cười ngạo nghễ, lạnh nhạt nói: “Sớm hay muộn có một ngày, vị trí nhân vương kia, để hảo hán Đông Di chúng ta ngồi lên đi. Bồ Phán ời, Bồ Phán, người nói nếu Bồ Phán là của chúng ta, thực lực Đại Phong bộ chúng ta phải lớn mạnh tới trình độ nào?”

Tiếng xé gió rất nhỏ truyền đến, hai mươi thiếu niên tiến thủ thân khoác vũ giáp màu đen, nhưng trên tóc mai không đeo lông chim bước nhanh lướt tới. Nghe được lời nói ngạo khí lảng vãng của thanh niên, một thiếu niên thấp giọng nói: “Linh Đại Huynh, vẫn phải cẩn thận một chút. Thanh Diêu, Thanh Hạc hai vị đại huynh chính là Đại Vu, bọn họ còn ở Vu điện, lại khó hiểu biến thành thầy khô như vậy, những người này, không nhất định dễ chọc.”

Linh Đại Huynh hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên mở miệng cho một câu: “Sợ rồi? Sợ thì về đi tìm a mỗ người bú sữa đi. Không phải là Thanh Diêu cùng Thanh Hạc hai tên ngu xuẩn đó đã chết sao? Các người có biết không, Vu điện tuy nghiêm cấm giết chóc, nhưng hàng năm học đồ chết ở Vu điện có bao nhiêu? Ít nhất một năm cũng có hơn một ngàn học đồ chết ù ù cạc cạc!”

Linh Đại Huynh ngạo nghễ ngẩng đầu: “Biết câu nói Vân Bằng trưởng lão từng nói không? Vu điện chính là một cái chậu nuôi cõ, chỉ là vì chọn lựa cõ trùng cường đại nhất, tinh tráng nhất, kịch độc nhất. Chúng ta những con sâu bọ cường đại này, có thể tùy ý gặt bỏ những con kiến gầy yếu... Đây là quyền lợi Vu điện cho chúng ta!”

Một thiếu niên thấp giọng nói: “Bọn họ như thế nào cũng là Tự Văn Mệnh đại nhân mang về Vu điện...”

Sắc mặt Linh Đại Huynh phát lạnh, âm trầm nói: “Tự Văn Mệnh? Cách làm

đó của hần giống như đàn – bà, không thích hợp Vu điện! Vu điện lớn như vậy, nên làm cái gì, nên làm như thế nào, cuối cùng vẫn là cần xem chúng ta những người này! Tự Văn Mệnh? Sớm hay muộn hần cũng sẽ bị thu thập, chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

Cầm lên trường cung trên lưng, Linh Đại Huynh lạnh lùng nói: “Xông lên đi, xử lý mấy kẻ kia. Thuận tiện... Mậu Sơn bộ những người này, có thể bán được một cái giá tốt.”

Dừng một chút, Linh Đại Huynh dữ tợn nói: “Ta làm chủ, hôm nay ai lập công lớn, con bé xinh xắn nhất trong những người này, sẽ thuộc về kẻ đó!”

Trong bóng đêm, mấy chục mũi tên vô thanh vô tức theo gió mà đến, nháy mắt bao phủ toàn thân Vũ Mục và Phong Hành.

Chương 200: Cầu Phúc

Mũi tên vô thanh vô tức đột ngột đột kích, chỉ có Phong Hành trước thời gian một chớp mắt phát hiện địch tập.

Phong Hành chỉ kịp tung người nhảy lên, mang theo mấy chục tàn ảnh chạy ra xa xa, thậm chí không kịp nói ra một câu cảnh cáo hoàn chỉnh, chỉ phát ra một tiếng thét dài dồn dập.

Nhưng một tiếng hét dài mang theo vạn phần lo lắng này đã đủ kinh động Vũ Mục và Thiếu Ti.

Thịt nướng cùng dao găm trong tay Vũ Mục chợt biến mất. Hắn hít sâu một hơi, thân thể nháy mắt bành trướng thành quả cầu, sau đó hướng vào phía trong co rút lại, Vũ Mục vốn mập mạp khi đứng lên, cho người ta cảm giác đã không phải mập mạp, mà là ‘Hùng tráng’.

Bàn tay dày rộng bị một tầng u quang xanh lét bao phủ, Vũ Mục nhắm mắt, hai tay giống như nắm một ngọn núi nhỏ, nặng trĩu, chậm rãi vỗ đánh chung quanh. Động tác hắn chậm rãi như vậy, ba mươi mấy mũi bắn về phía hắn còn chưa tới gần thân thể hắn, đã bị bàn tay to của hắn đập bay.

Bàn tay Vũ Mục hùng hồn hữu lực, hoặc là nói khí lực mập mạp bình thường cũng không nhỏ đến đâu. Mũi tên bị bàn tay hắn đập trúng tất cả đều bị cự lực chấn thành phấn, đầu mũi tên đúc từ kim loại cũng bị độc khí màu xanh lục xâm nhiễm, nhanh chóng ăn mòn thành cặn.

Mà Thiếu Ti sau khi bị kinh động, nàng chỉ là trầm thấp niệm tụng một tiếng chú ngữ, ngón tay khẽ vung, đỉnh đầu chính nàng, còn có Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành đột nhiên có một mảng phù văn màu trắng chợt lóe rồi biến mất.

Thái Ti ngất bất tỉnh không đề cập tới, Vũ Mục và Phong Hành chỉ cảm thấy trên thân mình đã xảy ra một số biến hóa vi diệu nào đó, nhưng bọn họ nhanh

chóng vận chuyển vu lực lưu chuyển toàn thân, lại không thể phát hiện bất cứ điều gì không thích hợp.

Trong lúc cấp bách, hai người kinh ngạc hướng Thiếu Ti nhìn một cái, sau đó Vũ Mục đột nhiên buông cổ họng rống to lên: “Địch tập! Toàn bộ tộc nhân Mậu Sơn bộ canh phòng nghiêm ngặt tử thủ... Dựa theo quy củ bộ tộc các người, canh phòng nghiêm ngặt tử thủ!”

Thiết Nham trưởng lão của Mậu Sơn bộ phụ trách lần khai thác này đứng dậy, giọng ừ ừ lớn tiếng hạ lệnh, toàn bộ tộc nhân Mậu Sơn bộ nhất thời hành động. Mặc dù có không ít tộc nhân phát ra tiếng la khóc kinh hoàng, nhưng rất nhanh kèm theo bạt tai giòn giã, những tiếng la khóc đó đều biến mất hết.

Một bộ phận lão nhân ở bên ngoài cùng, ở giữa là thanh niên trai tráng, trung tâm là phụ nữ cùng trẻ con, Mậu Sơn bộ bày ra một cái trận hình phòng ngự tiêu chuẩn nhất hy sinh già yếu, bảo toàn sinh lực.

Mậu Sơn bộ trông vào rèn đúc, lần này khai thác lãnh thổ mới, bọn họ mang theo bên người lượng lớn khí giới. Thoạt nhìn, trong trận thế phòng ngự hình tròn qua loa hình thành, ít nhất có ba ngàn cây nỏ mạnh được đưa ra. Trừ nỏ mạnh, nam tử thanh tráng khác của Mậu Sơn bộ, cũng là mỗi người một bộ trọng giáp toàn kim loại, khiến kim loại phòng ngự dày nặng ước chừng cao hơn một người, ở mép ngoài trận thế phòng ngự bày thành một bức tường thành kim loại nho nhỏ.

Không đề cập tới các chiến sĩ Mậu Sơn bộ dùng sức chiến đấu bao nhiêu —— một đám thợ rèn chuyên nghiệp, người cũng không thể trông cậy vào bọn họ sở trường chém giết như chiến sĩ Nam Hoang. Nhưng chỉ cần xem các chiến sĩ Mậu Sơn bộ bày ra những quân giới này, đã đủ để dọa lui một đám kẻ địch nhát gan.

Phong Hành kéo theo mảng lớn tàn ảnh độn ra ngoài cả dậm đột nhiên kêu một tiếng chói tai: “Để ý, vừa rồi công kích, chỉ là một đám Tiểu Vu, vền vền hai

mười người, cẩn thận bọn chúng có cao thủ càng thêm lợi hại!”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng kêu đáng sợ của cự cầm truyền đến.

Trên sườn núi xa xa, một mảng phong ảnh màu trắng bay lên trời, trong phong ảnh một con phi cầm to lớn dần dần hiện lên. Con chim phi hành này lông tốt tươi, linh vũ (vũ: lông) thật dài theo gió đông đưa, lúc bay lên trời có một loại khí thế khủng bố công toàn bộ trời xanh.

“Đại Phong bộ! Đám chim yếu ớt Đại Phong nhất tộc. Các người còn biết xấu hổ hay không?” Phong Hành lớn tiếng hét lên: “Nơi này là Trung Lục, không phải Đông Hoang bọn khốn Thập Nhật quốc các người hoành hành!”

‘Dát’ một tiếng vang quái dị, một mũi tên dài đặc chế chín thước chín tấc xé gió mà đến.

Mũi tên này không có bất cứ chỗ nào đặc thù, chỉ là tốc độ của nó rất nhanh, nhanh đến khó có thể hình dung, nhanh đến làm cho người ta tuyệt vọng.

Hơn nữa mũi tên này bắn ra một dặm, thân tên dài một thước phía sau liền ầm ầm nổ tung, tốc độ mũi tên tiến lên liền tăng vọt gấp đôi. Ngay sau đó mũi tên lại bắn ra một dặm, lại là thân tên dài một thước phát nổ, tốc độ mũi tên tiến tới lại tăng vọt gấp đôi.

Như thế chín lần, mũi tên bắn ra được chín dặm, thời điểm cách Phong Hành còn có vẻn vẹn không đến mười dặm, đầu mũi tên nanh sói dài chín tấc kia đã nhanh giống như một luồng sáng. Phong Hành đã hoàn toàn không thể thấy rõ thế tới của đầu mũi tên, căn bản không biết trốn tránh như thế nào.

Phong Hành tốc độ bồn tẩu rất nhanh, quỹ tích trốn tránh của hắn cũng rất quỷ dị.

Nhưng Linh Đại Huynh ra tay thực lực mạnh hơn Phong Hành một mảng lớn, Linh Đại Huynh cũng cũng là một vị tiền thủ kỹ năng bắn tên tuyệt hảo, hắn biết

rõ đối mặt một kẻ địch động tác nhanh nhẹn, am hiểu né tránh, phải như thế nào mới có thể một kích tất sát, như thế nào mới có thể một mũi tên đem y ép đến tuyệt cảnh.

Đầu mũi tên gào thét mà đến, hầu như là cùng lúc ra tay, theo chín tiếng nổ liên miên dựng lên, đầu mũi tên đã tới trước ngực Phong Hành.

Phong Hành trừng mắt, trong con ngươi của hắn một mảng ánh sáng xanh mờ trào ra, hắn khàn giọng thét chói tai, rốt cuộc thấy rõ bộ dáng đầu mũi tên.

Nhưng hắn đã không kịp né tránh, lấy lực lượng bản thân hắn, hắn đã không kịp né tránh.

Nhưng dưới chân hắn đột nhiên lao đảo một cái, hắn giảm một cước trên một cục đá to bằng nắm tay. Trước kia Phong Hành cho dù ở lúc chạy như điên hết tốc độ, cho dù đại địa dưới chân hắn bồi đầy dầu trơn, hắn cũng sẽ không ngã xuống.

Nhưng hôm nay, một cục đá đã làm Phong Hành vấp ngã, hắn chật vật ngã xuống đất, hơn nữa tư thế ngã xuống xiêu xiêu vẹo vẹo quái dị đến cực điểm. Đầu mũi tên đòi mạng kia hầu như là cọ da đầu Phong Hành quét qua, ở trên da đầu Phong Hành cắt ra một cái rãnh nông, một mảng máu loãng nhàn nhạt phun ra, kéo theo mấy trăm sợi tóc đen thật dài bị đầu mũi tên giật đứt.

Phong Hành ngã xuống đất, sau đó hắn chỉ cảm thấy thân thể khẽ động, tựa như có một tia lực lượng kỳ dị biến mất.

Trong lúc cấp bách, Phong Hành kinh ngạc hướng Thiếu Ti từ từ đứng lên nhìn một cái, khàn giọng kêu lên: “Thiếu Ti muội tử, bản lãnh được đấy!”

Trong nháy mắt, cùng lúc Phong Hành khích lệ Thiếu Ti, trong tay hắn đã có thêm một cây trường cung tạo hình thô lậu, cổ sơ, cổ tay run lên, liên tục mấy chục mũi tên đã mang theo tiếng xé gió bèn nhọn hướng triền núi ngoài ba mươi dặm bắn đi.

Thật sự có như thần giúp, Phong Hành chỉ là bắn bừa tên một phen, chỉ là muốn quấy rầy công kích kế tiếp của kẻ địch, nhưng chính hắn năm mớ cũng không ngờ tới, bắn bừa một phen, xa xa thế mà lại truyền đến tiếng rú thảm thê lương cùng với tiếng mắng điên cuồng.

Một thanh niên trên tóc mai cắm một cái lông đuôi cự ửng mi tâm trúng một mũi tên, bị một mũi tên của Phong Hành đem hắn bắn bay mười mấy dặm, tên xuyên thấu đầu, toàn bộ đầu nổ tung, thanh niên này rên cũng chưa rên được một tiếng đã bị giết.

Mà trong hai mươi thiếu niên còn lại, có mười người thuần một kiểu ngực trúng một mũi tên.

Những thiếu niên này đều là thực lực cấp Tiểu Vu đỉnh phong, ngực trúng tên trong thời gian ngắn không thể chết, bọn hắn nắm chặt mũi tên cắm ở trên ngực, mỗi người đau xé tim xé phổi lẫn lộn dưới đất, tiếng la khóc kinh thiên động địa rất dọa người.

Con mắt Linh Đại Huynh sung huyết, hầu như điên cuồng hét lên: “Lên, lên, lên, giết sạch bọn chúng!”

Chương 201: Độc Vũ

Đại Phong Linh mang theo đồng bạn còn lại phát động xung phong.

Máu nóng tràn ngập hốc mắt, lửa giận ập thẳng lên đầu, Đại Phong Linh điên cuồng gầm rú, mỗi một cái lỗ chân lông trên toàn thân đều đang phun ra hơi nóng.

Tại sao có thể như vậy? Sao có thể có tổn thất lớn như vậy? Tình báo của Thập Nhật quốc rất chi tiết, trong đám người Cơ Hạo, chỉ có Vũ Mục và Phong Hành hai tên Đại Vu, hơn nữa cách lúc bọn họ tấn thẳng Đại Vu cũng chỉ ngắn ngủn ba năm năm thời gian, đồng bạn Đại Phong Linh mang đến có thể thoải mái đem bọn họ giết chết hết.

Chỉ cần xử lý đám người Cơ Hạo hộ tống Mậu Sơn bộ khai thác lãnh địa mới, ba vạn tộc nhân của Mậu Sơn bộ, chính là chỗ tốt người sai sử Đại Phong Linh phát động tập kích hứa cho Đại Phong Linh.

Ba vạn tộc nhân Mậu Sơn bộ tinh thông khai thác khoáng thạch cùng đúc, đây là một khoản tài phú cực lớn, Đại Phong Linh thậm chí cũng đã lén lút liên lạc Ngũ tộc buôn nô lệ, chỉ chờ hăn bên này thành công, sẽ dùng một con đường bí mật đem đám tộc nhân Mậu Sơn bộ này bán đi.

Nhưng...

Tổ linh vĩ đại tại thượng, tất cả phong tình linh tự do trong thiên địa làm chứng cho Đại Phong Linh, Phong Hành đã xiêu xiêu vẹo vẹo ngã xuống đất, hăn may mắn tránh được một mũi tên trí mạng của Đại Phong Linh, đó là hăn có vận – cắt – chó.

Vì sao Phong Hành sau khi ngã xuống phản kích bừa như chó cùng rứt giậu, lại có thể trực tiếp giết chết một huynh đệ của Đại Phong Linh?

Thanh niên bị một mũi tên nổ đầu, ngay cả vận dụng sinh mệnh lực mạnh mẽ của Đại Vu cũng không kịp khôi phục, là đường huynh đệ ruột thịt của Đại Phong Linh, là con trai chú ruột của Đại Phong Linh, từ nhỏ đã cực kỳ thân với Đại Phong Linh, hơn nữa cũng là thanh niên anh kiệt Đại Phong bộ cực kỳ coi trọng.

Ở Bồ Phán, vị huynh đệ này của Đại Phong Linh thậm chí đã được tuyển vào thân vệ quân của nhân vương Đế Thuấn, thống lĩnh một đội cung tiễn thủ tinh nhuệ trăm người. Một lần này, Đại Phong Linh là lén lút mang theo một mình hãn rời khỏi Bồ Phán, chấp hành nhiệm vụ phục giết trưởng lão hạ đạt cho bọn hãn.

Chưa thể giết được người ta, ngược lại bị người ta giết. Đại Phong Linh không thể tưởng tượng mình hưởng mình chú ruột ăn nói như thế nào, càng không biết nên ứng phó Đế Thuấn cùng với tất cả đại thần tương quan chất vấn theo nhau mà đến như thế nào.

Lòng rối như tơ vò, cánh tay vốn ổn định như núi cũng run nhè nhẹ, Đại Phong Linh kéo cung cứng điên cuồng bắn ra từng đợt mũi tên, rất nhanh hai sườn treo hai giỏ tên, sau lưng đeo ba giỏ tên, trên cẳng chân trái phải buộc hai giỏ tên đều đã bị hãn bắn hết.

Thân thể run lên, đem túi tên da thú trống rỗng chấn vỡ, Đại Phong Linh vỗ bàn tay, từ trong túi da thú to bằng bàn tay bên hông lấy ra một giỏ đầy tên, lại đem tên trút ra ngoài như mưa rơi.

Tên như mưa, mang theo các đốm lạnh lẽo, mang theo tiếng rít bén nhọn như quỷ quái rợp trời rợp đất hướng Phong Hành, hướng Vũ Mục, hướng Thái Ti và Thiếu Ti bao trùm. Ngược lại là Thiết Nham trưởng lão đứng ở chính giữa doanh địa trận địa sẵn sàng đón quân địch không có ai quan tâm. Bọn Đại Phong Linh còn chưa đem trưởng lão Mậu Sơn bộ để ở trong lòng.

Mười lăm tên tiễn thủ kỹ thuật bắn tên đỉnh cao đồng thời phát cuồng, trong

nháy mắt ngăn ngùn, bọn hăn bắn ra hơn một ngàn mũi tên, tên dày đặc không có bất cứ sự hoa mỹ nào, chỉ là thuần túy theo quỹ tích gần như đường thẳng, dùng tốc độ nhanh nhất, lực lượng lớn nhất, sát ý trần trụi nhất hướng mọi người đánh tới.

Thiếu Ti khẽ biến sắc. Nàng hít sâu một hơi, đi về phía trước hai bước, đem Thái Ti hôn mê bảo vệ ở phía sau.

Đối mặt mưa tên như thế, Thiếu Ti căn bản không tin tưởng có thể che chở Thái Ti chu toàn, nàng chỉ có thể dùng thân thể của mình, chắn tên cho huynh trưởng mình.

Phong Hành thét dài tức giận mǎng, hăn kéo theo cả đám tàn ảnh lui tới bồn tẩu xê dịch, không ngừng bắn ra từng mũi tên. Mũi tên Phong Hành bắn ra chuẩn xác va chạm với mũi tên bọn Đại Phong Linh bắn ra, hai mũi tên thường thường phát ra một tiếng nổ thật lớn sau đó đồng quy vu tậ.

Nhưng Phong Hành sau khi bắn ra hai trăm mũi tên mang theo bên người, túi tên dự bị của hăn đã trống rỗng.

Phong Hành hò hét thét dài một tiếng, vu lực trong cơ thể sôi sục, nhanh chóng ở trên dây cung ngưng tụ thành mũi tên ánh sáng màu xanh. Trong chớp mắt lại là một trăm mũi tên ánh sáng bắn ra, sau đó Phong Hành liền hoàn toàn hao hết vu lực trong cơ thể, ngơ ngác đặt mông ngồi xuống đất, không còn có khí lực nhúc nhích.

Nhưng đối phương có cả thầy mười lăm cao thủ bắn tên, chỉ một mình Đại Phong Linh ở trong nháy mắt đã bắn ra hơn năm trăm mũi tên. Mũi tên như bão tố gào thét mà đến, đem Vũ Mục, Phong Hành, Thái Ti, Thiếu Ti triệt để bao trùm ở bên trong.

Vũ Mục hít sâu một hơi, hăn thấp giọng mǎng: “Mập mập, mập mập xui xẻo... Mập mập thì phải làm tấm khiên sao?”

Giang hai tay, Vũ Mục mạnh mẽ hít một hơi.

Lấy mồm của hăn làm trung tâm, một cái lỗc xoáy không khí thật lớn đột nhiên xuất hiện, kèm theo tiếng xé gió đáng sợ, bụi đất bên người Vũ Mục bay lên, cỏ cây trong phạm vi mười mấy dặm đều bị nhổ tận gốc, cơn lỗc xé nát cỏ cây, ùn ùn hướng cái miệng rộng của Vũ Mục bay tới.

Những mũi tên bắn nhanh mà đến đó cũng chợt buông tha Phong Hành, Thái Ti và Thiếu Ti, đều như chim bay vào rừng hướng Vũ Mục bắn nhanh đến.

Bởi vì Vũ Mục chủ động vu pháp dẫn dắt, tốc độ của những mũi tên bắn nhanh mà đến kia đã nhanh hơn gấp đôi, mỗi một mũi tên đều đủ để xuyên thấu ngọn núi, tên và không khí cấp tốc ma sát, thậm chí bắn ra mảng lớn ánh lửa.

“Ta... Mập mạp thì phải chắn tên sao? Các người bọn Đông Di vô liêm sỉ chỉ biết bắn chim chơi kia!” Vũ Mục lửa giận ngập trời không biết từ nơi nào đem cái nồi sắt to kia của hăn xách ra, cái nồi to chụp ở đỉnh đầu mình, hai tay bảo vệ mặt, mặc cho hơn một ngàn mũi tên rậm rạp đâm xuống.

Trên cái nồi sắt to hiện ra một tầng phù văn nhỏ bé dày đặc. Cái nồi sắt to Vũ Mục dùng để đun nấu các loại mỹ thực quái dị, thế mà lại là một món vũ khí rất giàu lực phòng ngự. Một mũi lại một mũi tên bị va đập vỡ nát trên cái nồi sắt, một mảng lại một mảng phù văn không ngừng vỡ vụn.

Ba trăm mũi tên nháy mắt biến mất, sau đó phù văn sáng lên ở toàn bộ cái nồi sắt tan rã, mũi tên xuyên thấu nồi sắt thật dày, bắn rậm rạp ở trên người Vũ Mục.

Tiếng mũi tên xuyên thấu thịt béo ‘Phập’ không dứt bên tai, cả mảng lớn máu tươi từ trên người Vũ Mục phun ra. Thịt béo trên người Vũ Mục ước chừng dày hai thước kịch liệt dao động, thịt béo mềm dẻo hữu lực dốc hết toàn lực triệt tiêu tên xuyên thấu.

Vũ Mục đau đến kêu lung tung ‘quang quác’, kêu đến mức con mắt nhỏ của hăn trào ra cả đồng nước mắt, gã này thế mà đau đến mức khóc kêu lên: “Ô ô...

Các người bọn khốn nạn lòng lang dạ sói này, sớm hay muộn đại gia ta sẽ đi Đông Hoang các người rắc một vốc ôn độc, cho Đại Phong bộ vô liêm sỉ các người đoạn tử tuyệt tôn... Ô ô, chờ đại gia ta nghiên cứu chế tạo ra vu độc có thể diệt cả tộc các người, nhất định dùng ở trên đầu các người đầu tiên!”

Trong tiếng la khóc thê lương, bốn phía gió nổi mây phun.

Từng đám mây mỏng từ bốn phía hội tụ lại, nước mắt Vũ Mục hóa thành hơi nước cuộn cuộn lao thẳng lên trời cao, trong sông nhỏ phụ cận doanh địa càng có hơi nước nồng đậm phóng lên cao. Sau đó mưa nhỏ ‘tí tách’ hắt vào đầu, nhưng nước mưa rơi là màu xanh lục của mực.

Nước mưa màu xanh lục của mực mang theo một tia mùi thơm cỏ cây thoang thoảng, dịu dàng hắt vào trên thân Đại Phong Linh cùng đồng bạn của hắn.

Đại Phong Linh vốn không để trong lòng, còn đang rống giận hướng về phía trước xung phong, nhưng đột nhiên hắc biến sắc, toàn bộ khuôn mặt đều biến thành màu xanh lục.

“Độc... Kịch độc! Rút, mau rút lui!”

Đại Phong Linh hét lên xé tim xé phổi.

Chương 202: Phóng Thích

Chạy trốn, khẩn trương chạy trốn.

Cả bọn Đại Phong Linh sợ tới mức hồn vía lên mây, dùng hết sức bú mẹ hướng con đường lúc tới chạy trốn.

Ở trên chiến trường, Đại Vu giống Đại Phong Linh tinh thông chiến kỹ, vu lực cường đại như vậy, một người có thể đánh tan một cánh quân. Nhưng một gã độc vu tinh thông vu độc, bất cứ thời điểm nào một người cũng có thể tàn sát một bộ tộc.

Không đề cập tới thời đại thượng cổ xa xôi, chỉ nói không lâu trước đây thời kì Đế Nghiêu, đã từng có độc vu vì trả thù diệt tộc, tùy ý ở trên đại địa Trung Lục rải ôn độc. Ngăn ngừa ba tháng, trong phạm vi ngàn vạn dặm cỏ cây không sinh, tám đại tộc đàn, ức vạn con dân chết hết bởi ôn dịch tàn sát bừa bãi.

Từ khi đó trở đi, độc vu liền thành tồn tại khiến người ta sợ hãi nhất trên chiến trường.

Trừ phi bên người có vu y trình độ vu được tương đương, chuẩn bị đủ số lượng vu được giải độc hoặc là vu được xua tan ôn dịch, nếu không không ai dám liều mạng với một vị độc vu. Mình chết thì thôi, vu độc triền miên tàn sát bừa bãi, thường thường sẽ gây họa tới bộ tộc, đây mới là chuyện khiến người ta khó chịu nhất.

Đám người Đại Phong Linh chạy, dùng hết toàn bộ khí lực chạy trốn. Dưới chân bọn họ nổi gió, sau lưng một mảng cuồng phong màu trắng gào thét nổi lên, hư ảnh đại phong bay lên, giúp bọn hăn tăng mấy lần tốc độ. Bọn hăn kéo theo cả mảng lớn tàn ảnh, trong nháy mắt đã chạy ra ngoài mười mấy dặm.

“Đáng chết, Vân Bằng trường lão hại ta... Tên mập mạp chết tiệt này, không có ai nói cho ta hăn là một vị độc vu!” Đại Phong Linh khóc không ra nước mắt.

Tuyến lệ của hắn đã bị kịch độc phá hư, hốc mắt khô cạn, mặt ngoài trông mắt bị kịch độc ăn mòn ra vô số vết rách thật nhỏ, nhìn sự vật cũng trở nên mơ mơ hồ hồ.

Kịch độc đang ăn mòn lục phủ ngũ tạng của hắn, Đại Phong Linh có thể rõ ràng cảm giác được kịch độc giống như vô số con sâu, đang chui tới chui lui ở trong thân thể của mình.

Tay chân phát tê, khí huyết không thông, vài cái vu huyết vừa mở, còn chưa dùng khí huyết ôn dưỡng đến trạng thái mạnh nhất càng bị kịch độc dễ dàng xâm nhập. Vu huyết tê dại từng đợt, vu lực tích tụ bên trong bị độc khí ô nhiễm, biến thành những con rắn nhỏ ác độc chạy loạn ở bên trong thân thể, nơi đi qua cơ thịt, mạch máu, xương khớp tất cả đều bị quấy nát.

“Các người... Đại Phong bộ sẽ không tha cho các người!” Đại Phong Linh khàn giọng hét chói tai: “Đại Phong bộ chúng ta, là...”

Phong Hành ngồi xuống đất cười điên cuồng ‘khà khà’, cười đến nước mắt cũng chảy ra: “Đại Phong bộ là một trong mười đại bộ tộc mạnh nhất Thập Nhật quốc, là chóp sừng trung thành và tận tâm nhất của Thập Nhật quốc Doanh thị! Không cần người nói. Ta cũng biết!”

Đại Phong Linh nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể chợt nhảy lên cao mười mấy dặm, hắn lật người lại, tức giận nhìn trận hình phòng ngự của Mậu Sơn bộ, kéo cung cứng rung tay bắn ra ba mũi tên.

Tên như sét, mang theo tiếng gầm rú nặng nề xông vào trận địa Mậu Sơn bộ. Ba mũi tên nổ tung, hóa thành mảng lớn gió xoáy gào thét. Gần ngàn chiến sĩ Mậu Sơn bộ thân khoác trọng giáp kêu thảm bị gió xoáy cuốn lên, vô số đao gió màu trắng mắt thường có thể thấy được vây quanh bọn họ chém lung tung, trên trọng giáp toát ra vô số đốm lửa, thỉnh thoảng có mảnh giáp vỡ nát rơi xuống.

Cả mảng lớn máu tươi từ trên không trận địa của Mậu Sơn bộ rơi xuống. Đại Phong Linh cười dữ tợn nhìn trận địa Mậu Sơn bộ một mảng hỗn độn cười dữ

tợn nói: “Dù chết, các người cũng đừng nghĩ được dễ chịu! Hắc hắc, hắc hắc, các người...”

Cơ Hạo đứng ở sau lưng Nha Công, đang hóa thành một đạo cầu vồng bay nhanh đến.

Nhìn thấy Đại Phong Linh liều mạng cũng muốn cho Mậu Sơn bộ bị thương nặng, lửa cháy lên trong lòng Cơ Hạo. Hộ tống tộc nhân Mậu Sơn bộ đến mở lãnh địa mới, đây là nhiệm vụ bọn Cơ Hạo tiếp. Nếu tộc nhân Mậu Sơn bộ tử thương quá nhiều, không nói nhiệm vụ không hoàn thành được, trong lòng chính Cơ Hạo cũng băn khoăn.

“Chết tiệt, là ai bảo các người tới nơi này quấy rối?” Cơ Hạo ở trên không rống giận, lớn tiếng hướng Nha Công rít gào một tiếng.

Nha Công vừa mới liên tục nuốt hai bình Tam Cầm Cửu Thú Hoàn, khí huyết trong cơ thể chính là thời điểm mệnh mông mạnh mẽ nhất, vết thương bị bọn Ảnh Ma thích khách kia gây ra đã hoàn toàn khép lại, chỉ là một ít lông chim bị hao tổn còn chưa một lần nữa mọc ra. Nghe được tiếng Cơ Hạo rống to, Nha Công kêu dài một tiếng, mười mấy cái lông quạ màu đen bắn nhanh ra, kéo theo ánh lửa thật dài hướng đám người Đại Phong Linh bắn tới.

Tiếng ‘Phập’ vang lên, các đồng bạn của Đại Phong Linh bị kịch độc khiến cho thần chí không rõ ùn ùn trúng lông quạ ở chỗ yếu hại, một ngọn lửa âm âm bùng nổ từ trong cơ thể bọn hắn, trong chớp mắt đem bọn hắn đốt thành một đám tro tàn.

Đại Phong Linh ở giữa không trung, dốc toàn lực vặn vẹo thân thể, muốn tránh đi lông quạ của Nha Công. Hắn cắn chót lưỡi, khàn giọng hét dài một tiếng, chỗ ngực hắn một tia sáng trắng lao vút ra, hóa thành hư ảnh một cơn gió lớn hợp lại cùng một chỗ với thân thể hắn.

“Tổ linh phụ thân (phụ thân: nhập vào người)? Không phải...” Cơ Hạo mở to mắt nhìn: “Hảo gia hỏa, người thế mà thai nghén vu huyết chiến hồn ở trong cơ

thể! Không thể giữ người lại!”

Vu huyết chiến hồn, là bí pháp của vu tể, đem linh hồn con hung thú ác điều cường đại nào đó lấy ra, hóa thành phôi thai hòa hợp một thể với chiến sĩ cường đại, mượn dùng Đại Vu tinh huyết tẩm bổ phôi thai. Sau khi phôi thai này trưởng thành phá xác mà ra, thì có thể hòa hợp một thể với chiến sĩ, do đó khiến chiến sĩ này thật sự có được toàn bộ thần thông của con hung cầm, mãnh thú đó lúc còn sống.

Đại Phong Linh dung hợp là linh hồn một con Đại Phong Thần Cầm, nếu đạo đại phong chiến hồn này là tự nhiên thai nghén ra, sau khi nó trưởng thành dung hợp với Đại Phong Linh, Đại Phong Linh liền có thể có được toàn bộ lực lượng của một con Đại Phong trưởng thành.

Ví dụ như nói hắc lấy thân thể Đại Vu, có thể bay thẳng lên chín vạn dặm, có thể tung hoành hư không không ai có thể cản được, có thể khống chế gió lốc trong thiên địa, vu tể tầm thường ở phương diện này tuyệt đối sẽ không là đối thủ của hắc. Càng không cần nói Đại Phong thị lực sâu sắc, ở trời cao chín vạn dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng nhất cử nhất động của một con chuột nhỏ trên mặt đất, điều này đối với một tiền thủ mà nói quả thực chính là vật báu vô giá.

Nhưng Đại Phong Linh vì chạy trốn, sớm mạnh mẽ kích phát lực lượng của vu huyết chiến hồn, điều này chắc chắn tổn hại thật lớn hồn phách nguyên khí của Đại Phong, tương lai hắc muốn triệt để dung hợp vu huyết chiến hồn, cần phải hao phí càng nhiều tinh huyết, thời gian dài hơn —— nếu hắc còn có thể có tương lai mà nói!

Đại Phong giương cánh, thân thể Đại Phong Linh kéo theo một luồng bão táp màu trắng, trong thời gian ngắn đã đột ngột từ mặt đất lao lên ba trăm dặm, phá tan tầng mây thật dày lên thẳng trời cao.

Nha Công hét dài một tiếng, khinh thường nhếch miệng cười, cũng hóa thân cầu vồng lửa sáng chói, trong thời gian ngắn bay lên chín trăm dặm, cao hơn Đại

Phong Linh ba trăm dặm, sau đó một cú lao xuống vồ lấy, một trảo đem Đại Phong Linh từ trên cao mạnh mẽ đập rơi xuống mặt đất.

Một Đại Phong chiến hồn còn chưa trưởng thành, luận tốc độ phi hành nào có thể là đối thủ của Nha Công?

Vũ Mục và Phong Hành đã đuổi tới, Vũ Mục thở hỗn hển nhổ xuống mũi tên cắm trên người, hung hăng đập một cước ở trên lưng Đại Phong Linh: “Tôn... Tôn tử, gia gia hôm nay đem người nấu thành một nồi nước cho chó hoang ăn! Nồi của ta, thịt của ta, ta còn chảy nhiều máu như vậy! Ta phải ăn bao nhiêu món ăn ngon mới có thể bù lại chứ?”

Thiếu Ti từ từ đi tới, trong con ngươi của nàng lóe ra lửa giận lạnh buốt, âm u nói: “Đừng giết hắc, đem hắc giao cho ta, sau đó thả hắc trở về đi. Hắc thiếu chút nữa giết chúng ta, thì nhất định phải trả giá đắt.”

Thiếu Ti bắt đầu niệm tụng chú ngữ quái dị, trong hư không có lực lượng kỳ dị từ chỗ không biết lặng yên ập tới.

Chương 203: Chúc Long

Thời điểm bọn Cơ Hạo gặp được tập kích, Bồ Phán lại là vô cùng thanh tịnh an hòa.

Doanh Vân Bằng chấp tay sau lưng, chậm rãi đi ở Thập Nhật thị sạch sẽ.

Thập Nhật thị, tên như ý nghĩa, chính là phường thị Thập Nhật quốc mở ở Bồ Phán.

Thập Nhật quốc là quốc gia nhân loại cường đại nhất Đông Hoang, càng có bộ tộc lớn nhỏ lấy hàng vạn để tính là phụ thuộc của Thập Nhật quốc. Dựa vào thế lực khổng lồ, Thập Nhật quốc lũng đoạn hơn một nửa đặc sản Đông Hoang giao dịch ở Bồ Phán.

Đông Hoang thừa các loại hương liệu, gỗ lớn, dược thảo, trân ngọc, ở trong Thập Nhật thị khắp nơi đều có; bảo vật loại ngọc trai, đồi mồi, san hô, xà cừ đến từ trong đại dương phía đông ngoài Đông Hoang, ở trong Thập Nhật thị chồng chất như đất cát.

Giao nhân mỹ nữ xinh đẹp, thiếu nữ long nhân kiêu ngạo, chiến sĩ Thuỷ tộc cường tráng, dị thú trong biển mạnh mẽ, vô luận nữ nô hay tư binh, nô lệ đủ loại màu sắc hình dạng ở trong Thập Nhật thị đều có thể tìm được. Thậm chí một số thứ tương đối vi phạm lệnh cấm, ví dụ như nói thi cốt cự long, thậm chí là vảy trên thân long tộc thuần huyết tạo ra giáp trụ, gân rồng xương rồng chế tạo cung cứng..., ở nơi này đều có thể mua được.

Doanh Vân Bằng chính là đại trưởng lão Thập Nhật quốc phái ra đóng ở Thập Nhật thị, toàn quyền phụ trách tất cả giao dịch nơi này. Ở dưới Doanh Vân Bằng cứng rắn lại không thiếu thủ đoạn khéo đưa đẩy, Thập Nhật thị phát triển mau chóng, mỗi ngày đều mang đến lợi ích thật lớn cho Thập Nhật quốc, cho bản thân Doanh Vân Bằng.

Cộng thêm Doanh Vân Bằng còn là trưởng lão Vu điện, lại là đại thần của nhân vương, mấy cái thân phận cộng lại một chỗ, Doanh Vân Bằng ở Thập Nhật thị nhẹ nhàng dậm chân một cái, toàn bộ Thập Nhật thị lẫn non nửa cái Bồ Phán cũng nhẹ nhàng nhoáng lên một cái.

Trên đường lớn đủ có thể chứa mười chiếc chiến xa chạy song song trải cát trắng thật dày, toàn bộ cát trắng đều là từ ven biển phía đông Thập Nhật quốc vận đến. Cát trắng vốn ở Đông Hoang không đáng một đồng tiền, trải qua lộ trình hư không dài đằng đằng vận chuyển đến Bồ Phán, một xe cát trắng đáng giá một ngọc tệ.

Trải trên mặt đất không phải hạt cát, mà là từng đồng lớn tiền.

Đạp con đường lớn cát trắng mềm xốp, tâm tình Doanh Vân Bằng càng tốt thêm vài phần. Hắn đắc ý cười, thỉnh thoảng hướng ông chủ cửa hàng ven đường hướng mình cười chào hỏi gật đầu.

Đi qua con đường lớn dài đến năm mươi dặm, ở cuối là một tòa thành trại dài rộng mười dặm. Dòng nước chảy rộng trăm trượng vờn quanh thành trại, trên tường bảo vệ cao chỉ ba trượng, dũng sĩ Thập Nhật quốc cầm cung cứng, thân khoác nhuễn giáp đang chạy qua lại.

Theo cầu đi vào thành trại, nơi Doanh Vân Bằng đi qua, vô số con dân Thập Nhật quốc ở trong thành trại ùn ùn hướng hẳn gặp người hành lễ. Doanh Vân Bằng cười càng thêm sáng lạn, ngực cũng ưỡn lên thật cao, rất hòa ái dễ gần sờ sờ đầu mấy đứa bé từ bên người cười vui chạy qua.

Nhìn những đứa bé đó, Doanh Vân Bằng không phải không đắc ý nghĩ —— quả thật là Thập Nhật quốc phong thủy tốt, nuôi người; trẻ con Thập Nhật quốc, đầu cũng so với đầu đứa nhỏ bộ tộc khác tròn hơn một chút, nhìn qua càng thêm vừa mắt.

Từ cửa thành trại đi mãi hướng đông, tận cùng phía đông thành trại là một tòa nhà diện tích mấy trăm mẫu. Điện phủ rộng lớn do gỗ thô dựng kéo ra từng tầng,

giữa điện phủ là tháp tên cao ngất. Trên mỗi tòa tháp tên đều có tiền thủ Đông Di tinh nhuệ thay phiên trực.

Trên trời cao truyền đến tiếng chim hót thanh thúy, mấy chục con đại bàng, chim ưng ở trên không nhà cửa lượn quanh, có bọn súc sinh lông bẹp ánh mắt sắc bén này thay phiên trực, một con sâu cũng dừng nghĩ lên vào tòa nhà này.

Doanh Vân Bằng đi vào tòa nhà, hai tiểu thị nữ xinh đẹp vội vàng đi lên đón, kính cẩn hướng hân quý xuống hành lễ.

“Ừm, đi chỗ Chúc Long đại sư.” Doanh Vân Bằng nhẹ nhàng hừ một tiếng, khuôn mặt tràn đầy nụ cười chợt âm trầm xuống, tùy ý vươn tay, sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp của một tiểu thị nữ. Hai thị nữ vội vàng đứng dậy, nhanh như chớp chạy bước nhỏ dẫn đường, mang theo Doanh Vân Bằng vào sâu trong tòa nhà, cuối cùng đến trước một tòa tiểu lâu cô đơn bốn phía đều có tường bảo vệ cùng tháp tên kim loại chế thành, bị bao vây chặt như nêm cối.

Doanh Vân Bằng vào tiểu lâu, liền nhìn thấy trên một phiến đá màu đen cực lớn trong lầu, hai bộ thân khô trần trụi nằm ở nơi đó. Một lão nhân khuôn mặt già nua, cao gần hai trượng, khuôn mặt tinh kỳ, đỉnh đầu có một chút đèn đuốc lay động đang khom lưng, cẩn thận nghiên cứu hai bộ thân khô từng tắc một.

Đứng ở phía sau lão nhân so với mình cao hơn một mảng lớn, Doanh Vân Bằng cười khan: “Chúc Long đại sư.”

Chúc Long đại sư chậm rãi đứng thẳng dậy, đỉnh đầu của hắn cũng sắp đụng phải trần nhà. Hắn xoay người, có thể nhìn thấy hắn gương mặt như rồng, trên trán có hai đoạn xương to bằng nắm tay lồi lên, trong con ngươi hãm sâu chỉ có hai luồng lửa màu vàng, không thấy rõ bộ dáng đôi mắt hắn.

Hít một hơi thật sâu, Chúc Long đại sư giọng khàn khàn mở miệng: “Tiểu điều nhi, ngươi đã đến rồi.”

Doanh Vân Bằng cười gượng một tiếng, đối với cái xưng hô ‘Tiểu điều nhi’

này, hẳn thật sự bất mãn đến cực điểm, nhưng Chúc Long đại sư Chúc Long Quý trước mắt, cho dù ở Vu điện cũng là một trong các lão quý phải tính đến, ở thời đại thượng cổ nhân tộc Tam Hoàng, Chúc Long Quý đã đảm nhiệm chức vụ ở Vu điện lúc ban đầu.

Cho dù trong lòng có bất mãn lớn bằng trời, tuổi tác còn chưa đến một ngàn, Doanh Vân Bằng cũng không dám biểu hiện ra nửa điểm ý tứ bất kính đối với Chúc Long Quý.

Cung kính hướng Chúc Long Quý hành một lễ, Doanh Vân Bằng nhẹ giọng cười nói: “Đại sư, đã gần một tháng, ngài có phát hiện gì không?”

Chúc Long Quý lấy ra một cây mộc bồng màu đen, lật tay ở trên đèn đuốc thỉnh thoảng lóe lên trên đỉnh đầu mình điểm hỏa, sau đó nhét vào trong miệng, nuốt từng ngụm từng ngụm sương khói thơm nồng gay mũi mộc bồng khi thiêu đốt phun ra. ‘Ừng ục’ nuốt mấy ngụm khói đặc, Chúc Long Quý há mồm phun ra một làn khói đặc ở trên mặt Doanh Vân Bằng, Doanh Vân Bằng bị ngạt thiếu chút nữa ngất đi.

Nghĩ đến lai lịch mộc bồng màu đen trong tay Chúc Long Quý, lục phủ ngũ tạng cùng mặt Doanh Vân Bằng đều điên cuồng run rẩy lên, thật may chưa mở mồm nôn ra.

Cười khan vài tiếng, Doanh Vân Bằng lui về phía sau mấy bước, kính cẩn hướng Chúc Long Quý lại hành một lễ.

“Rất... Kỳ quái, tử chú!” Chúc Long Quý ngồi xếp bằng ở trên đất, đưa tay giật xuống một lọn tóc khô trên đầu một khối cây khô, cẩn thận đặt ở trước mũi người người: “Vu trận cảnh báo của Vu điện không có bất cứ phản ứng gì.”

“Vu trận phòng ngự căn phòng của bọn hắn không có bất cứ động tĩnh gì.”

Đem tóc khô trong tay ném xuống, Chúc Long Quý nuốt hai hơi khói đặc, lại từ bên hông hai cây khô lấy xuống hai miếng ngọc phù tam giác màu đen:

“Càng làm cho ta mất mặt là, vụ phù này là Thập Nhật quốc các người trả giá cao, từ trên tay chất nhi của ta mua, có thể ngăn cản một lần chí tử vụ chú.”

Khẽ thở dài một hơi, Chúc Long Quý lạnh nhạt nói: “Ta được xưng là vụ pháp nguyên rửa đệ nhất Vu điện, mấy đứa cháu đó của ta tuy không chịu cố gắng, nhưng xếp hạng cũng chỉ ở sau ta. Nhưng vụ phù bọn hăn chế tác, lại không có chút phản ứng, hai đứa nhỏ này lại thật sự là bị người ta rửa chết.”

Đưa tay vỗ nhẹ nhẹ mặt mình, Chúc Long Quý thở dài nói: “Cái mặt già này của ta không biết đặt đâu. Cho nên, Doanh Vân Bằng à, chuyện hai đứa nhỏ xui xẻo này, người dám nói ra ngoài một câu, ta tự mình xuống tay rửa chết người!”

Chương 204: Họa Phúc

Lời Chúc Long Quý nói bá đạo mà mãnh liệt, từng chữ đều đang nói rõ cho Doanh Vân Bằng —— ta, chính là không giảng đạo lý!

Doanh Vân Bằng cả kinh, vội vàng nói: “Vân Bằng không dám, chỉ là...”

Chúc Long Quý hưng phấn ngẩng đầu lên, lớn tiếng cười nói: “Đứa nhỏ ra tay nguyên rửa người ta, lại có thể khiến ta mất mặt? Thật tốt, loại thiên tài này, ta nếu thu hãn làm đồ đệ, mặt mũi này sẽ đòi về được. Cho nên ta quyết định, Thái Ti này, hãn tên là Thái Ti sao? Hãn sẽ là quan môn đệ tử của ta!”

Khuôn mặt già của Doanh Vân Bằng nhất thời biến thành màu đen.

Hãn không dám oán giận, chỉ có thể oán nhìn Chúc Long Quý. Hãn tốn một phần nhân tình, trả giá thật lớn, thật không dễ gì mới được lão bất tử Chúc Long Quý này đến kiểm tra thực hư nguyên nhân chết của hai văn bối đặc ý của mình, nhưng, kết quả lại là như thế này?

Thái Ti bị hiềm nghi rất có khả năng nguyên rửa giết hai văn bối của hãn, lại sắp biến thành quan môn đệ tử của Chúc Long Quý?

Chỉ tiếc thái cổ thiên đình đã điêu linh, ngũ phương thiên đế đã tan thành mây khói, thiên đình giới luật từng quản hạt thiên địa nhân thần quỷ đã chỉ là tồn tại mang tính tượng trưng. Nếu không, Doanh Vân Bằng nhất định sẽ một bước một đạp đầu bái lên thiên đình, hướng thiên đế, hướng thiên quy hung hăng cáo Chúc Long Quý một trạng.

Thu tiền không làm việc, ngược lại giúp kẻ thù đối đầu mình, đây là chuyện gì vậy!

Doanh Vân Bằng khóc không ra nước mắt, cả khuôn mặt cũng run rẩy hãn lên.

Chúc Long Quỹ nuốt từng ngụm từng ngụm khói đặc, nhìn gương mặt vạm vẻo của Doanh Vân Bằng, hần trầm mặc một phen, cuối cùng chậm rãi nói: “Xem ở trên phần tiểu tử người trả giá lớn như vậy mời ta lão bất tử này ra tay, ta nói cho người mấy câu, về phần có nghe hay không, đó là chuyện của người.”

Dùng sức vỗ một khối thầy khô bên người một cái, Chúc Long Quỹ lạnh nhạt hỏi:

“Người hẳn là biết, vụ trận Vu điện dùng để hằng ngày báo động trước, là nhằm vào ác niệm mà sinh. Mọi công kích, mọi vụ chú, phạm là có sát ý, sát niệm sinh ra, sẽ kích phát vụ trận, khiến trường lão thay phiên trực tọa trấn vụ trận chú ý.”

“Vu phù trên người hai đứa con cháu này của người cũng thế, chỉ có vụ chú mang theo ác ý, sát niệm nhằm vào bọn nó, mới có thể kích phát vụ phù phản kích. Một đạo vụ chú chi lực cháu ta để lại trong vụ phù mới có thể giúp bọn nó ngăn cản nguyên rửa.”

“Nhưng vụ trận của Vu điện không có phản ứng.”

“Vu phù của đứa cháu nhận được bảy thành chân truyền của ta cũng chưa có phản ứng.”

“Người có thể hiểu đạo lý trong đó sao?”

Chúc Long Quỹ rất nghiêm túc nhìn Doanh Vân Bằng.

Doanh Vân Bằng mờ mịt nhìn Chúc Long Quỹ, tài bản tên của hắn độc bộ Vu điện, thậm chí ở toàn bộ Bồ Phản, Doanh Vân Bằng cũng có danh hiệu tiền đạo đệ nhất nhân. Nhưng đối với các loại vụ chú, hắn chỉ hơi đọc lướt qua, biết một chút nguyên lý vụ chú cơ bản nhất.

Không cần nói Chúc Long Quỹ, dù là Cơ Hạo ở trên trình độ vụ chú, cũng mạnh hơn Doanh Vân Bằng một mảng lớn.

Chúc Long Quỹ tùy ý vung tay lên, nhất thời toàn bộ tiểu lâu ‘Vù’ một cái hóa thành cả mảng lớn khói bụi tiêu tán. Ánh sao lấp lánh đầy trời liền chiếu rọi xuống.

Hắn chỉ vào tinh tú lấp lánh trên bầu trời, sau đó ngón tay vẽ một đường cong, chỉ về phía Vu điện.

“Thái dương đi ngang bầu trời, ánh mặt trời nóng cháy, chiếu vào trên Vu điện, vu trận Vu điện sẽ không có bất cứ phản ứng gì. Đại nhật chi quang, đối với âm tà quỷ mị có sát thương trí mạng, ánh nắng là có lực sát thương. Nhưng vu trận Vu điện không có phản ứng, bởi vì ánh sáng mặt trời không có sát ý.”

“Ánh sáng tinh tú đối với một ít yêu ma quỷ quái cũng sẽ tạo thành thương tổn trí mạng. Nhưng ánh sáng tinh tú rơi ở trên Vu điện, vu trận của Vu điện cũng sẽ không có bất cứ phản ứng nào, bởi vì ánh sáng tinh tú là không có bất cứ sát ý gì.”

“Vô thường chi đạo, đối với tất cả sinh linh trong thiên địa đều có thương tổn trí mạng, vô thường, chính là số tuổi thọ. Chính là sinh mệnh kết thúc. Nhưng bao nhiêu lão vu sư hao hết tuổi thọ, tọa hóa ở sâu trong Vu điện, vu trận Vu điện có phản ứng không?”

Thân thể Doanh Vân Bằng hơi run lên. Hắn nhìn Chúc Long Quỹ, hỏi từng chữ một: “Thái Ti nguyên rủa...”

Chúc Long Quỹ lạnh nhạt cười nói: “Gần như Pháp’ thiên địa vận hành ‘! Loại nguyên rủa này, nếu thật là Thái Ti đứa nhỏ đó thi triển ra, hẳn nguyên rủa như mặt trời trên không trung, như sao trên trời, như gió thổi cỏ lay, như cỏ cây điêu linh... Vu trận không thể cản, vu phù không thể cản, chỉ có thiên địa chi ‘Pháp’ cùng cấp với hắn có thể cản!”

Doanh Vân Bằng siết chặt năm tay, nghiêng răng cười lạnh nói: “Bọn chúng, chỉ là hai đứa trẻ mồ côi được Vu điện thu lưu, nếu không phải thấy bọn chúng thiên tư coi như không tệ, bọn chúng đã sớm đối lạnh mà chết. Bọn chúng, sao

có thể lớn đến như vậy?”

Chúc Long Quỹ sụp mí mắt, mí mắt hằn chồng chất ít nhất mười mấy tầng, mỗi một tầng mí mắt đều như dấu vết năm tháng điêu khắc thật dày.

“Thượng cổ, có đại năng giả, giống người giống thần, phi nhân phi thần, hào viết Cửu U, lại hiệu Huyền Minh, cũng có người xưng là U Minh. Bọn họ nắm giữ sinh tử, chúa tể họa phúc, là tồn tại cực kỳ đáng sợ. Lão tổ Chúc Long nhất tộc ta từng mâu thuẫn với U Minh nhất tộc, kết quả bị thương nặng mà ngủ say ba vạn năm, đến nay chưa tỉnh.”

Doanh Vân Bằng hít sâu một hơi: “U Minh nhất tộc? Ta tựa như, tựa hồ từng nghe nói...”

Chúc Long Quỹ lạnh nhạt nói: “Hai vạn năm trước, Xi Vưu quân đánh bất ngờ Bồ Phán, vô số nhân tộc tuấn kiệt dưới nhân vương hoặc chết, hoặc bị thương, U Minh nhất tộc dốc sức đến cứu viện, hai dòng sông lớn nọ cạnh Bồ Phán, không phải là khi đó bị mạnh mẽ đánh tạo thành sao?”

“A, a, ta, ta nhớ ra rồi.” Mắt Doanh Vân Bằng sáng lên, hắc kính hô: “Chính là sau một trận chiến đó, U Minh nhất tộc hoàn toàn diệt chủng, không ngờ được, không ngờ được... Ừm, ừm.”

Chúc Long Quỹ nhẹ nhàng liếc Doanh Vân Bằng một cái, lộ ra một tia cười lạnh trào phúng cực kỳ bí ẩn.

Nếu thật là hậu duệ U Minh nhất tộc, chỉ Thập Nhật quốc người, sợ là còn chưa có tư cách trêu vào bọn hắn. U Minh nhất tộc khó chơi, chỉ có Chúc Long Quỹ loại lão bất tử này mới biết được, dù sao bọn họ từng trải qua thời đại đó.

Một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, mấy vu tể Thập Nhật quốc nâng Đại Phong Linh mình đầy thương tích, cả người tỏa ra lục khí chạy tới. Cách thật xa, Đại Phong Linh đã thở hổn hển lớn tiếng kêu thảm: “Vân Bằng trưởng lão, báo thù cho các huynh đệ của ta. Bọn họ đã chết, đều đã chết, đều đã

chết... Tên mập mập chết tiệt kia, là độc vu, độc vu đó!”

Doanh Vân Bằng hỗn hển lao tới trước mặt Đại Phong Linh, túm chặt bờ vai của hắn: “Cái gì? Người người mang đi đều đã chết? Bọn chúng chỉ có hai Đại Vu, các người nhiều người như vậy, còn không thu thập được bọn chúng?”

Doanh Vân Bằng cùng mấy vu tể đều chưa chú ý, ở đỉnh đầu Đại Phong Linh, một đạo phù văn màu đen cực kỳ âm đạm tối nghĩa chợt lóe rồi biến mất.

Chúc Long Quỹ lão gia hỏa này thì cả người run run, giống như gặp quỷ vội nhảy nhót chạy ra thật xa, vỗ vỗ miệng dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi tòa nhà này.

“Tiểu điều nhi, trong nồi của ta còn đun một nồi canh Ngọc Kinh, không thể đun khét, dù sao ta đã nói, tùy tiện người thích làm gì thì đi làm cái đó đi. Ài, lão bất tử không quan hệ với chuyện này, thật lòng không quan hệ!”

Giống như gặp quỷ chạy ra thật xa, Chúc Long Quỹ lúc này mới đứng ở góc đường, cả người kích động run run.

“Họa phúc chi lực, không sai. Tiểu tử này, còn có muội muội hắn, ô, tuyệt không thể tả.”

Thân hình nhoáng lên một cái, Chúc Long Quỹ hóa thành một cái bóng hình rờn rợn thật lớn, trong chớp mắt trốn vào trong lòng đất biến mất không dấu vết.

Chương 205: Nô Lệ

Trong doanh địa, các nữ nhân Mậu Sơn bộ sắc mặt kiên nghị bận rộn.

Đại Phong Linh cuối cùng bắn ra ba mũi tên, giết chết ba trăm bảy mươi bảy chiến sĩ Mậu Sơn bộ, làm bị thương nặng bảy trăm tám mươi lăm người, thương nhẹ một ngàn hai trăm năm mươi ba người. Nếu không phải vu độc của Vũ Mục khiến vu lực của y hao tổn trên chín thành, sát thương y tạo thành ít nhất cũng phải tăng lên mười lần.

Đối mặt người thường, sát thương của Đại Vu thật sự giống như thần ma ác quỷ, không thể ngăn cản.

Chiến sĩ chết trận được rửa sạch sẽ, nằm chỉnh tề ở trên đồng cỏ, Thiết Nham dẫn dắt mấy lão vu tế đứng ở một bên, thấp giọng niệm tụng chú ngữ an hồn.

‘Chiến sĩ chết đi ơi, nơi này cách Mậu Sơn không xa; các người là may mắn như vậy, sau khi chết có thể trở về nhà’!

‘Che chở tộc nhân còn sống, phù hộ bọn họ lên đường bình an; che chở đứa nhỏ còn sống, phù hộ bọn nó bình an lớn lên’!

‘Mậu Sơn cách nơi này không xa, các người nhanh trở về đi; đừng sợ hãi, không phải sợ, tộc nhân đã dựng lên chiêu hồn kỳ phiến cho các người, theo đường lúc tới trở về đi, Mậu Sơn là quê hương của chúng ta’!

Ngẫu nhiên trong đám người có tiếng mấy đứa bé khóc, đó là thân thiết của chiến sĩ bị giết chết. Nhưng trẻ con khóc chỉ là số ít, càng nhiều đứa nhỏ tụ tập ở bên người lão nhân, yên lặng tiếp nhận giáp trụ trường bối mình lưu lại, nằm lên binh khí bọn họ lưu lại.

Chiến sĩ bị thương nặng, thương nhẹ nằm ở trên lưng Bàn Giác Man Ngưu,

Thiếu Ti, Thái Ti mang theo một đám nữ nhân, rửa vết thương cho bọn họ, cho bọn họ ăn vào vu dược chữa thương. Trong không khí quanh quẩn một mùi thảo dược nồng đậm, thỉnh thoảng có người bị thương kịch liệt ho khan, trong miệng phun ra lượng lớn bọt máu.

Vũ Mục để trần cánh tay ngồi ở một bên, mặt không biểu cảm nhìn doanh địa bận rộn.

Ở năm tháng chết tiệt này, mọi người đều đã quen người thân đột nhiên mất đi. Sinh tồn là gian nan như thế, tử vong giống như mây đen, luôn bao phủ ở đỉnh đầu mọi người.

Phong Hành nghiến răng, đem mũi tên trên người Vũ Mục nhổ xuống từng cây. Rất nhiều mũi tên chui thật sâu vào trong thịt béo của Vũ Mục sâu hơn hai thước, có một số đầu mũi tên thậm chí xuyên thấu xương cốt của hắn, chui vào cốt tủy hắn.

Tên bị rút ra từng mũi, trên người Vũ Mục không ngừng toát ra cả mảng lớn máu, sau đó da thịt hắn kịch liệt mấp máy, vết thương nhanh chóng khép lại. Da thịt mũi tên xé rách lúc bị giật ra, Vũ Mục vẫn mặt không biểu cảm, giống như những da thịt đó cũng không phải trên người hắn.

Nhưng trên đầu những mũi tên thấu xương cốt kia dày đặc gai ngược, lúc Phong Hành nghiến răng đem những mũi tên đó rút ra, đầu mũi tên cùng xương khớp ma sát lẫn nhau phát ra tiếng vang chói tai, da thịt toàn thân Vũ Mục chột cứng, gương mặt vặn vẹo, nghiến răng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ ‘hự hự’.

Mồ hôi dính dính không ngừng từ trên làn da Vũ Mục chảy ra, hắn nuốt từng ngụm từng ngụm khí lạnh, đột nhiên mở miệng cười lên: “Ai, tên kia Thiếu Ti thả chạy dùng vu phù chạy trốn bỏ chạy... Hắn là. Đã đến Bồ Phản nhỉ?”

Kêu ‘Hic’ một tiếng, Vũ Mục cười gượng nói: “Thật muốn ăn thịt! Đáng tiếc cái nồi kia của ta còn chưa đủ chắc chắn, ai ai!”

Man Man nhu thuận ngồi ở một bên, hai tay chống cán dài của chùy, ngơ ngác nhìn mọi người bận rộn trong doanh địa. Nàng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, doanh địa tàn phá sau khi bị người ta đánh lén giết chóc, nữ nhân, trẻ con bị thương lại cố nén nước mắt. Còn có những thiếu niên đôi mắt đỏ bừng, gương mặt lại kiên nghị vô cùng, từ trong tay trưởng lão tiếp nhận giáp trụ cùng binh khí những phụ thân, thúc thúc của mình lưu lại.

Trong mắt Man Man ù ù cạc cạc, luôn tùy tiện lại tràn ngập nước mắt, hai hàng nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy xuống.

Nàng ném đại chùy xuống, chậm rãi đi đến bên người một nữ nhân, tiếp nhận hũ ngói đất nung trong tay nàng, giúp nàng chà lau vết thương một chiến sĩ ngực bị xé ra một lỗ thủng lớn.

“Ô. Man Man!” Cơ Hạo nhìn Man Man, chỉ cảm thấy ngực nghẹn đến mức lợi hại.

Hắn nhớ tới vừa rồi Đại Phong Linh sau khi bị bắt sống, miệng không chọn lời điên cuồng cầu xin tha thứ nói ra những lời đó, một luồng ác khí xông thẳng lên đỉnh đầu. Cơ Hạo vỗ Nha Công đứng ở trên vai, Nha Công hướng tới bầu trời rít một tiếng bay lên không trung, đôi cánh xoay tròn một cái thân hình bành trướng đến kích cỡ trăm trượng. Cơ Hạo nhảy lên lưng Nha Công, Nha Công hóa thân một đạo cầu vồng nháy mắt xông lên trời cao trăm dặm.

Ánh sáng cầu vồng dài đến trăm trượng xé rách đám mây bắn nhanh về phía trước, chỉ thời gian một chén trà nhỏ đã bay ra mấy trăm dặm.

Ở không trung xoay tròn một trận, trong con người tản ra thần quang, Cơ Hạo đột nhiên thét dài một tiếng, trực tiếp từ trên lưng Nha Công nhảy xuống. Từ trời cao trăm dặm cấp tốc hạ xuống, Cơ Hạo thậm chí mở ra Lưu Quang Hỏa Dực thúc đẩy thân thể của mình rơi xuống nhanh hơn.

Giống như một ngôi sao băng bay xuống, Cơ Hạo điên cuồng đập vào trong một cái sơn cốc nho nhỏ.

Đang cắm trại trong sơn cốc, là mấy chục chiến sĩ Già tộc mang theo mấy trăm phó binh tạo thành một đội ngũ nho nhỏ, bọn hăn không đốt lửa trại, mà là quay quanh một cái lều trại hoa lệ mà ngồi.

Cơ Hạo mang theo ánh sáng chói lóa từ trên cao rơi xuống, mấy chiến sĩ Già tộc thực lực mạnh nhất kinh sợ tức giận đan xen rít gào một tiếng, ngay lập tức nhảy dựng lên, càng có hai chiến sĩ Già tộc lao thẳng lên cao mười mấy dặm, hung mãnh vô cùng hướng Cơ Hạo đánh tới.

Cơ Hạo bay xuống, hăn thậm chí có thể thấy rõ chòm râu nhỏ dày trên mặt hai chiến sĩ Già tộc lao nhanh đến.

“Chết, cho ta!” Cơ Hạo thét dài, vu lực khổng lồ trong đan điền vu huyết hóa thành một con rồng lửa lao ra, nháy mắt bị Diệt Thương trên cánh tay phải của hăn cắn nuốt.

Một ánh lửa dài đến trượng tám từ lòng bàn tay Cơ Hạo phun ra, vu lực cấp Đại Vu chỉ có thể kích phát gần ngui một bộ phận nhỏ uy lực của Diệt Thương đại khái thời gian cái búng tay. Thời gian ngắn như vậy bé nhỏ không đáng kể, nhưng đối với Cơ Hạo hiện tại đã đủ.

Diệt Thương toàn thân bày ra màu đỏ vàng, hoàn toàn không có thực thể, chỉ là một ánh lửa hình thương tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ, hư không phạm vi mười mấy dặm cũng đột nhiên bị lửa nóng bao trùm, lửa hừng hực thổi quét bầu trời, giáp trụ trên thân hai chiến sĩ Già tộc chột cháy lên.

Cầm Diệt Thương hung hăng đâm một cú, Cơ Hạo giận quát một tiếng, mũi thương ở trên người hai chiến sĩ Già tộc khẽ va chạm, Diệt Thương vừa mới kích phát liền về tới trong cánh tay phải. Nhưng hai chiến sĩ Già tộc ngay cả rú thảm cũng chưa phát ra được, từ trong tới ngoài phun ra một ánh lửa, nháy mắt đem bọn hăn đốt thành một làn khói.

Cơ Hạo hung hăng rơi xuống đất, sơn cốc nhỏ dài ba bốn dặm ở trong tiếng nổ ầm ầm bị một ánh lửa bao phủ.

Nháy mắt hao hết toàn bộ vu lực, Cơ Hạo thúc dục tử phủ kim đan, đan nguyên pháp lực khổng lồ quay cuồng tràn ra, ba thanh phi đao hai thanh phi kiếm trong túi gấm bên hông mang theo tia lạnh dài cả trượng bắn nhanh ra, mười mấy chiến sĩ Già tộc bị Cơ Hạo đánh rơi xuống đất tung tóe ánh lửa còn chưa bò dậy được, đã bị kiếm quang, ánh đao hung hăng quét qua đầu, đem đầu bọn họ bổ xuống.

So sánh với chiến sĩ Già tộc Huyết Nha đoàn, các chiến sĩ Già tộc trước mắt chỉ là chim non cấp Tiểu Vu, Cơ Hạo dễ dàng đem bọn hăn nghiền nát toàn bộ.

“Đại Phong Linh gọi các người tới đây thu mua nô lệ? Các người là người Hắc Tỏa đoàn?”

Cơ Hạo hướng các phó binh trợn mắt há hốc mồm xung quanh cười lên dữ tợn: “Thật ngại quá, các người hiện tại đều là nô lệ của ta!”

Chương 206: Ác Trùng

Lo liệu xong hậu sự của chiến sĩ chết trận, đội ngũ di chuyển của Mậu Sơn bộ tiếp tục lên đường.

Tám trăm phó binh, mười tám chiến sĩ Già tộc, lại thêm một tên quân sự đội buôn nô lệ mập mạp như lợn, tham lam ngu xuẩn, một đội ngũ nho nhỏ xen lẫn trong đội ngũ di chuyển của Mậu Sơn bộ.

Bọn hăn là nô lệ, Cơ Hạo lấy giá một tấm da rẻ tiền, đem bọn hăn bán cho Mậu Sơn bộ. Đến lãnh địa mới, Ô Cương mạch khoáng cứng mà khó có thể khai thác đang chờ đợi bọn hăn.

Đội ngũ mỗi ngày có thể di chuyển hết tốc độ bảy canh giờ, thời gian khác phải dùng để nghỉ ngơi, ăn cơm, Bàn Giác Man Ngưu một canh giờ có thể đi hơn ba trăm dặm, như thế một tháng rưỡi sau, đại đội nhân mã tiến vào một khu vực đồi gò kéo dài ngàn dặm.

Theo vùng đồi gò chập chùng tiếp tục đi về phía trước, một mảng dãy núi nồng đậm rõ ràng trong tầm mắt. Nói nghiêm khắc, một vùng dãy núi này cũng thuộc về dãy núi Mậu Sơn, chẳng qua ở giữa có một mảnh nhỏ đứt gãy, sinh ra một mảng bình nguyên giữa núi.

Dọc theo đường đi không có phiêu lưu lớn nữa. Sau khi Cơ Hạo đột phá trở thành Đại Vu, thực lực đoàn người lại tăng thêm một mảng lớn. Cộng thêm Nha Công mỗi ngày đều ở trên trời cao chẳng phân biệt ngày đêm tuần tra canh gác, vô luận đàn thú hay là nguy hiểm khác đều bị sớm biết trước, đội ngũ di chuyển bình an thuận lợi tới mục tiêu.

Cơ Hạo cầm hắc thạch trường đao, ngón trở tay trái nhẹ nhàng lau trên lưỡi đao, một đám lông sói màu đen lẫn máu tươi của hăn bốc cháy lên trên lưỡi đao.

Trong tiếng ‘vù vù’, trong sơn cốc phía trước hơn một vạn con Lão Nha

Thanh Lang cao cả trượng rú thâm nháy dựng lên, âm hỏa quỷ dị từ trong cơ thể chúng nó phun ra, theo toàn bộ lỗ trên thân chúng nó không ngừng phun ra. Một ít sói xanh gầy yếu nhanh chóng bị thiêu chết, nhưng một số sói xanh cường tráng ở trong sơn cốc điên cuồng chạy, đem bụi cây, bụi cỏ thượng cổ có chút ngả vàng ùn ùn dẫn cháy.

Âm Hỏa Chú Sát, đây là thuật nguyên rửa cấp nhập môn của Kim Ô bộ, có lực sát thương rất mạnh đối với một ít dã thú số lượng khổng lồ nhưng thực lực thân thể yếu ớt. Ở Vu điện. Cơ Hạo học được chú pháp tiến giai của Âm Hỏa Chú Sát, hơn nữa ở cuối thiên chú pháp tiến giai này, hắn lại thấy được chú thích rõ ràng ——chú này bắt nguồn từ Nam Hoang Hỏa Nha bộ, nếu có hứng thú, có thể tới Nam Hoang Kim Ô lĩnh, có lẽ sẽ đạt được càng nhiều biến hóa của chú thuật.

Ở Vu điện học được chú thuật tiến giai của bộ tộc nhà mình, hiểu biết của Cơ Hạo đối với Vu điện lại tăng thêm một tầng.

“Chẳng qua, Nha Công, thật sự hữu dụng hơn rất nhiều so với chú pháp Cơ Khuê a công dạy.” Cơ Hạo nheo mắt nhìn sói xanh bốc cháy hừng hực khắp sơn cốc cười nói: “Âm Hỏa Chú Sát nhà chúng ta, chung quy sẽ làm dã thú chó cùng rút giậu liều mạng với chúng ta. Nhưng trong chú pháp tiến giai của Vu điện đã gia nhập một ít công kích âm hồn hỗn loạn thần trí, bọn sói xanh này thế mà không có một con lao về phía chúng ta.”

Nha Công kêu ‘Quạ’ một tiếng, nghiêng đầu rất nghiêm túc nhìn sói xanh dần dần an tĩnh lại, ở trong lửa nóng dần dần cháy thành tro.

“Có cơ hội, đem các vu pháp Kim Ô bộ chúng ta dùng được đều đưa hết về.” Cơ Hạo cẩn thận tính toán: “Ít nhất có thể khiến vu tể trong tộc tăng lên nhất nhiều hơn phân nửa lực sát thương. Ngoan ngoãn, thế này không tệ.”

Tiếng roi da quật bén nhọn truyền đến, các chiến sĩ Mậu Sơn bộ xua đám nô lệ, cầm các loại công cụ đi vào sơn cốc sóng nhiệt ập vào người ta. Bọn họ lật

bùn đất, đem phân tro và tro cốt sói xanh vùi thật sâu trong bùn đất, còn cần đem những bụi cây cùng bụi cỏ chưa thiêu hủy kia dọn dẹp sạch sẽ.

Càng nhiều tộc nhân Mậu Sơn bộ cũng gia nhập trong việc sửa sang lại đối với sơn cốc, sơn cốc này dài mười mấy dặm, rộng khoảng ba dặm, về sau là nơi ở mới của bọn họ. Một ngàn chiến sĩ thân thể khoẻ mạnh đã bắt đầu chặt cây to, lấy đá lớn, chuẩn bị ở lối vào duy nhất của sơn cốc xây một bức tường bảo vệ rộng năm mươi trượng, vừa lúc đem toàn bộ sơn cốc bảo vệ ở phía sau.

Dù sao cũng là đất đai hoàn toàn man hoang, ngày đầu tiên Cơ Hạo tiêu diệt một đàn sói xanh, ban đêm hôm đó đã có tám đàn năm loại dã thú ngửi được mùi máu thịt, lén lút đến phụ cận sơn cốc, ý đồ đánh lén tộc nhân Mậu Sơn bộ.

Thiết Nham trưởng lão phụ trách chỉ huy một mũi tộc nhân Mậu Sơn bộ này hơi không cẩn thận, thế mà lại là người đầu tiên bị thương. Đường đường Đại Vu, lại bị một con Tam Vĩ Độc Hạt kích độc nấp ở phía dưới lá rụng căn ở trên đầu ngón chân một cái, tuy thương thế không nặng, nhưng cũng cho mọi người một cái cảnh cáo.

Đám người Cơ Hạo liên thủ, thật không dễ gì mới đem tán đàn dã thú giết chết hơn phân nửa, đuổi đi hơn phân nửa. Thi thể dã thú bị chém giết chồng chất ở trong sơn cốc, tộc nhân Mậu Sơn bộ trong một tháng tới đây cũng không cần lo lắng nguồn thịt để ăn, nhưng thi thể bọn dã thú đó lại đưa tới càng nhiều kẻ dò xét.

Cho dù có Nha Công lơ lửng ở trên không thượng cổ, dốc hết toàn lực phóng thích uy áp hung cầm thuộc về mình, vẫn không thể trấn áp sơn linh xông xáo.

Mỗi ngày đều có đàn thú mới hướng về phía thượng cổ thử thăm dò đi tới, mỗi ngày bọn người Cơ Hạo cần chém giết đám đông dã thú, đồng thời ngẫu nhiên bọn họ còn có thể gặp được các tinh linh tự nhiên nảy sinh trong núi rừng, như là nói thạch quái to nhỏ cùng ngoại tộc khác thông linh trí.

Mỗi lúc đó, Cơ Hạo xuất thân Nam Hoang, từ nhỏ đã giao tiếp với sơn tinh

thủy quái, liền thành chủ lực câu thông với những ngoại tộc đó.

Những thạch quái tính tình hiền lành nhất, thuần phác nhất, cuối cùng đều đã tiếp nhận tính hợp lý tộc nhân Mậu Sơn bộ ở trong sơn cốc này. Cơ Hạo vẫn chỉ dùng biện pháp cũ, từng vại rượu ngon mạnh mẽ thu mua những thạch quái này, khiến bọn họ thành minh hữu của tộc nhân Mậu Sơn bộ.

Đám thụ tinh kia cũng dễ đối phó. Sau khi Vũ Mục da thô thịt dày cứng rắn chặn ba tên thụ tinh liên thủ công kích, Man Man lại dùng trọng chùy đem một tên huyết thụ tinh quen giết chóc đánh thành mảnh vỡ, thụ tinh trong mấy ngàn dặm xung quanh sơn cốc cũng ngầm thừa nhận tộc nhân Mậu Sơn bộ tồn tại.

Một số ngoại tộc khác, như là nói các loại yêu quái quỷ quái vân vân, ở dưới vu pháp cường đại quý bí của đám người Cơ Hạo uy hiếp, cũng lần lượt đạt thành hiệp nghị chung sống hoà bình với Mậu Sơn bộ. Về sau chỉ cần tộc nhân Mậu Sơn bộ không chủ động công kích bọn họ, những sơn tinh thủy quái này cũng sẽ không chủ động công kích tộc nhân Mậu Sơn bộ.

Ở dưới sự câu thông của Cơ Hạo, thậm chí có mấy thú linh sống lâu thành tinh vào ở tế đàn của Mậu Sơn bộ, trở thành thủ hộ linh của thôn xóm mới sinh này. Mậu Sơn bộ cần trả giá, chỉ là hàng năm cho bọn họ đủ máu tươi người, thú làm hiến tế là đủ.

Bận rộn hơn nửa tháng, trong sơn cốc xây dựng lên từng dãy nhà gỗ chỉnh tề, công trường kiến trúc mới cũng bắt đầu xây dựng. Thiết Nham sốt ruột không chờ được triệu tập thợ mỏ có kinh nghiệm nhất trong tộc, xem chuẩn một cái phương hướng Ô Cương mạch khoáng bắt đầu chính thức khai thác.

Ba ngày sau, quặng mỏ đào tới chiều sâu một trăm năm mươi trượng trong lòng đất, từng khối lớn Ô Cương khoáng thạch bị khai thác ra.

Lúc mọi người đều nhảy nhót hoan hô, đột nhiên một tiếng rú thảm truyền đến, trong quặng mỏ toát ra vô số sâu bọ màu đen to bằng đầu người, mấy phó binh nô lệ đang khai thác khoáng thạch không kịp né tránh, bị bọn sâu bọ đó

nhoáng cái xé thành mảnh vỡ, ngay cả xương cốt cũng nuốt xuống.

Sâu màu đen đông nghịt theo quặng mỏ chen chúc mà đến, dọa tộc nhân Mậu Sơn bộ vội vàng lui về mặt đất.

Chương 207: Trùng Sào

Rậm rạp sâu màu đen nhét đầy quặng mỏ, như thủy triều hướng ra phía ngoài lao đi.

Thiếu Ti xách cổ Thái Ti, kéo hẳn đứng rất xa. Mấy phó binh nô lệ da thô thịt dày loáng cái cũng bị xé nát, chỉ cái thân thể nhỏ này của Thái Ti, một con sâu bọ một miếng có thể cắn nát nửa thân thể hẳn.

Phong Hành nhìn nhìn cung tên của mình, lắc đầu, cũng chạy thật xa. Quá nhiều bọ, một mũi tên của hẳn có thể giết chết bao nhiêu sâu? Vận dụng tiễn kỹ uy lực lớn, rất có thể bắn sập toàn bộ quặng mỏ; không dùng tiễn kỹ uy lực lớn, hẳn bắn hết toàn bộ túi tên, có thể giết chết một ngàn con sâu không?

Vũ Mục ngẩn ngơ, cũng lắc đầu, xoay người bỏ chạy. Hẳn thì lại rất có hứng thú hưởng trong quặng mỏ tát một nắm vu độc, bọ sâu này có thể bị chết sạch sẽ. Nhưng hẳn có thể phóng thích vu độc, đối với giải độc lại không tinh thông. Một cái quặng mỏ tràn đầy vu độc, so sánh các tộc nhân Mậu Sơn bộ là sẽ không cảm kích hẳn, cho nên hẳn sáng suốt lựa chọn lui lại.

Man Man bưng bưng hứng thú mang theo hai thanh đại chùy, ‘Hi hi ha ha’ xông lên hưởng bọ sâu tràn ra đập bữa một trận.

Một chùy ít nhất có thể đập chết mười mấy con sâu bọ, giáp xác đen sì của bọ sâu bọ đó cứng rắn mà bóng loáng, chùy của Man Man sau khi đập lên giáp xác tung tóe ra cả mảng lớn đốm lửa, tiếng vang lớn ‘Leng keng’ giống như đang rền sắt.

Nhưng Man Man hơi dùng sức quá mãnh liệt, toàn bộ quặng mỏ kịch liệt run rẩy lên. Thiết Nham trưởng lão nhìn mà hết hồn, vội vàng quát bảo ngưng lại hành vi thô bạo của Man Man. Quặng mỏ này là bọ hẳn thăm dò ra tới gần mạch khoáng chính nhất, nếu như bị Man Man làm sập, về sau muốn một lần nữa mở ra cũng rất phiền toái —— bởi vì nền cũng bị đập lỏng rồi!

Man Man không tình nguyện há mồm, hướng tới quặng mỏ phun ra một ngụm lửa.

Ánh lửa màu đỏ rực mang theo vô số đốm màu vàng, màu bạc, màu tím gào thét mà đi. Trong quặng mỏ sâu tới hơn trăm trượng, to bảy tám trượng sâu lấy hàng vạn để tính ‘Vù’ một cái toàn bộ máu thịt hóa hết thành tro tàn, chỉ có giáp xác chúng nó biến thành chất lỏng màu đỏ dính dính, theo vách quặng mỏ hướng phía dưới chảy xuống.

“Đây là... Tinh Ô Cương đó!” Thiết Nham trường lão trúng kịch độc của Tam Vĩ Độc Hạt, một chân còn có chút không linh hoạt liền khàn giọng hét lên: “Bọn sâu bọ này, chúng nó đem Ô Cương trong Ô Cương khoáng thạch đều hòa tan vào trong giáp xác của mình! Ai, Man Man, đừng dùng hỏa lực lớn như vậy!”

Nhìn dòng chất lỏng màu đỏ lớn theo kẽ nham thạch chảy xuống, Thiết Nham quả thực cũng sắp điên rồi. Giáp xác bọn sâu bọ này chính là Ô Cương tinh luyện độ tinh khiết cực cao, hơi tinh luyện thêm là có thể dùng để rèn binh khí. Nhưng hiện tại những giáp xác này sau khi bị nấu chảy một lần nữa hòa hợp một thể với đá, cát bụi, muốn một lần nữa tinh luyện ra lại quá khó khăn.

Man Man ngần ngợ, mặt xám mảy tro mang theo đại chuỳ xoay người bước đi.

Nàng theo a ba mình Chúc Dung thị, chỉ học được dốc hết toàn lực một ngụm lửa phun chết kẻ địch, còn chưa học được như thế nào khống chế uy lực thể lửa. Đối với yêu cầu tinh tế của Thiết Nham, Man Man cũng không có cách nào cả.

Cơ Hạo lắc đầu, tràn đầy tự tin nói: “Ta đến đi. Chỉ cần thiêu chết chúng nó là được, phải không?”

Điểm nóng chảy của Ô Cương là khoảng gấp hai gang bình thường, chỉ cần khống chế được nhiệt độ hỏa lực không đến mức nung chảy Ô Cương, giáp xác đám sâu bọ đó sẽ không bị hoá táng. Cơ Hạo vững vàng hướng đi quặng mỏ,

mặc cho vô số sâu bọ gào thét hướng hấn lao tới, trên người đột nhiên phun ra mảng lớn ánh lửa màu đỏ vàng.

Nhiệt độ không cao không thấp, vừa vặn so với điểm nóng chảy của Ô Cương thấp hơn một chút.

Vô số sâu bọ lao về phía Cơ Hạo, cách thân thể hấn còn xa mấy trượng, đã bị lửa màu đỏ mảng theo khe hở trên giáp xác chui vào thân thể. Chúng nó trừ giáp xác cứng rắn, trong thân thể vẫn là cơ thịt cùng nội tạng yếu ớt, chợt nghe tiếng ‘Bốp bốp’ không dứt bên tai, Cơ Hạo vung đôi tay, một cơn gió xoáy bỗng nổi lên. Vô số giáp xác bị đốt hết ùn ùn bay lên, bị để ở hơn trên đất bằng ngoài trăm trượng chổng chất lên.

Cơ Hạo đi từng bước một vào quặng mỏ. Sâu bọ trong quặng mỏ lần lượt bị thiêu chết, sau đó bị cuồng phong thổi bay vút đi ngoài quặng mỏ.

Xa xa, Vũ Mục kinh ngạc nhìn Cơ Hạo, gập ngón tay bắt đầu tính toán: “Cơ Hạo xuất thân Nam Hoang Kim Ô bộ, có thể khống hỏa đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nhưng hấn có thể khống phong, có thể khống thủy, có thể động địa, có thể phi thiên, rất có hiểu biết đối với vu độc, trình độ đối với vu dược không tệ, mấy ngày hôm trước còn thấy hấn ở trong công trường rèn mấy cái cuộc đào quặng phẩm chất không tồi. Còn làm một bộ thiết ngư giúp Mậu Sơn bộ vận chuyển khoáng thạch...”

Phong Hành cũng có chút lú lờ thấp giọng lẩm bẩm: “Có cái gì là hấn không biết không?”

Vũ Mục cười ‘khắc khắc’, dương dương đắc ý ngẩng đầu lên: “Hấn ăn không nhiều bằng ta... Mặt khác, hấn khẳng định không thể sinh con!”

Man Man xách đại chuỳ tò mò thoáng cái nhảy tới, ngón tay hung hăng đâm ở trên cái bụng to béo của Vũ Mục một cú: “Mập mập, ngươi biết sinh đứa nhỏ sao? Hì hì, cái bụng của ngươi lớn như vậy, Man Man từng thấy nữ nhân trong bụng có trẻ con, cái bụng to giống như ngươi đó!”

Man Man vô cùng kính ngưỡng nhìn Vũ Mục: “Người thực biết sinh đứa nhỏ?”

Khuôn mặt tròn trịa của Vũ Mục biến thành màu xám, hăn rất nghiêm túc nhìn Man Man, rất muốn nghiêm túc hướng nàng giải thích một phen sinh đứa nhỏ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nhưng hăn rất nhanh đã nghĩ tới mình hậu quả đáng sợ hướng Man Man nói việc này, Chúc Dung thị sẽ đích thân chạy tới đem hăn bóp chết nhỉ?

Vì thế, Vũ Mục nhu thuận ngậm mồm, rất sáng lạn hướng Man Man cười lên không phát ra tiếng.

Cơ Hạo theo quặng mỏ từng bước một đi xuống phía dưới, rất nhanh đã tới nơi vài phó binh nô lệ bị xé nát, cũng chính là chỗ vừa rồi đàn sâu bọ lao tới. Ở nơi đây, trên mạch khoáng chính bị mở ra vài cái lỗ thùng to bằng vại nước, sâu bọ chính là từ nơi này không ngừng xông ra.

“Xuống dưới đi, tìm được lai lịch sâu bọ.”

Cơ Hạo vung tay, mấy chục quả cầu lửa gào thét đánh vào trong lỗ thùng tối như mực, cả mảng lớn ánh lửa từ trong hang phun ra, mấy trăm con sâu bọ bị nổ bay ra, giáp xác bị thiêu đốt trống rỗng lẫn lộn ‘Leng keng leng keng’ ở dưới đất.

Man Man đi đầu, đoàn người nhanh chóng đi xuống dưới.

Cơ Hạo đi trước làm gương, một đám người chui vào trong cái hang sâu chui ra, theo hành lang bóng loáng phía sau miễn cưỡng có thể cho người ta hành tẩu hướng về phía trước dò xét.

Liên tục theo mạch khoáng chính đi hơn trăm dặm, một đường thiêu chết sâu bọ lấy chục vạn để tính, cái hang phía trước rộng rãi sáng sủa, lộ ra một cái huyệt động trong lòng đất đường kính mười mấy dặm.

Vô số sâu bọ tụ tập ở nơi đây, mắt kép màu xanh lục đậm nhìn chăm chăm

đám người Cơ Hạo như hổ rình mồi.

Nơi này sâu bọ không chỉ có to bằng đầu người, sâu lớn nhất đã dài hơn một trượng, giáp xác trên người đen sì tỏ ra đặc biệt dày nặng, hơn nữa trong màu đen thối mà còn xen lẫn lượng lớn hoa văn màu bạc mỹ lệ.

Ở trong đám sâu rậm rạp, một con nhuyển trùng màu đen dài trăm trượng, toàn thân mập mạp cuộn mình ở dưới đất, phía cuối bụng đang không ngừng phun ra lượng lớn trứng sâu, trứng sâu gặp gió liền vỡ ra, từ trong đó bò ra từng con sâu bọ màu sắc ảm đạm.

Còn có mấy chục hành lang rộng lớn nối thẳng cái hang này, từ trong những hành lang đó không ngừng có sâu bọ lao ra như nước chảy.

Nơi này, rõ ràng là một cái tổ sâu bọ cực lớn trong lòng đất, mà nhuyển trùng cực lớn kia, chính là trùng hậu của nơi này.

Chương 208: Trùng Nô

“Thật sự làm người ta đau đầu!”

Cơ Hạo buồn bực oán giận, giang đôi tay, đứng ở phía trước mọi người, hăn giống như một ngọn lửa hình người hùng hực thiêu đốt.

Vô số sâu bọ điên cuồng mở mồm, lộ ra răng nhọn dày đặc thật nhỏ bên trong, phun nước dãi màu xanh lục của mực, như thủy triều giống như hướng Cơ Hạo lao lên.

Nhưng lúc cách Cơ Hạo một trăm trượng, thân thể chúng nó bắt đầu đỏ bừng, khi chúng nó lao tới cách Cơ Hạo còn có mười mấy trượng khoảng cách, trong cơ thể chúng nó đã bị đốt thành tro tàn, biến thành một khối giáp xác cứng rắn đen sì.

Sau lưng Phong Hành một đám gió đục ngầu bay lên trời, trong gió có thể nhìn thấy một hư ảnh vẩn vơ, không phân biệt được là bộ dáng gì đang điên cuồng xoay tròn vẩn vơ. Vô số luồng gió xoáy thật nhỏ dán mặt đất cuốn lên, vỏ côn trùng bị Cơ Hạo thiêu chết ùn ùn bay lên, bị Phong Hành nhấc lên gió lớn theo quặng mỏ thổi đến phía sau.

Đám đông tộc nhân Mậu Sơn bộ mang theo các loại công cụ lui tới bên tầu, mặt mày hớn hờ đem giáp xác những con sâu bọ đó vận chuyển đi mặt đất.

Trùng hậu cuộn mình ở chính giữa động quật hơi nâng lên nửa thân trên to mọng, trên cái đầu nho nhỏ mười tám con mắt kép màu xanh lục tối oán độc nhìn chăm chăm Cơ Hạo, trong miệng không ngừng phun ra dịch màu xanh lục của mực. Nó khàn giọng thét chói tai, vô số sâu bọ không ngừng từ trong mấy chục hàng lang chạy đến, ‘Lúu rúu’ thét chói tai, hung hãn không sợ chết xung phong lên.

Bọn sâu bọ giáp xác có phạm vi một trượng kia lắc lư thân thể nặng nề, bước

chân tập tễnh lao lên. Cách Cơ Hạo còn xa hơn trăm trượng, bọn sâu bọ to lớn đó liền kịch liệt vỗ cánh, thân hình chọt bành trướng lên, sau đó từ trong miệng phun ra từng cái gai nhọn dạng xoắn ốc màu đen, màu bạc hỗn tạp.

Những gai nhọn này chỉ dài hơn một thước, to hơn ngón cái, cái gai bén nhọn vô cùng. Mang theo tiếng xé gió chói tai, những gai nhọn đó hung hăng bắn về phía Cơ Hạo, nhưng Man Man cười lớn chặn trước mặt Cơ Hạo. Nàng chỉ dựng lên hai thanh đại chuỳ, toàn bộ gai nhọn đều ùn ùn ‘Đình đình đang đang’ rơi xuống mặt đất.

Vu bảo do đại tượng sư của Chúc Dung thần quốc dùng các loại thiên tài địa bảo tỉ mỉ rèn, không phải là gai kim loại đám sâu bọ này tự mình rèn luyện có thể công phá.

Thiết Nham trưởng lão vội vàng ghé đến bên người Cơ Hạo, tránh đi ngọn lửa Cơ Hạo phun ra, cầm lên một cây gai nhọn hai màu đen trắng hỗn tạp.

Lấy ra một cây chuỳ nho nhỏ hung hăng đánh vài cái ở trên gai nhọn, Thiết Nham trưởng lão đột nhiên hưng phấn vô cùng kêu la lên: “Quặng Ngân Ô. Ô Cương mạch khoáng này xen lẫn quặng Ngân Ô, đây là bảo quặng so với quặng Ô Cương trân quý hơn gấp mười!”

Thiết Nham trưởng lão vô cùng hưng phấn giơ lên hai tay lớn tiếng kêu lên: “Tổ linh phù hộ, quặng Ngân Ô này là của Mậu Sơn bộ chúng ta. Có mạch khoáng này, Mậu Sơn bộ chúng ta nhất định sẽ trở nên càng thêm thịnh vượng phát triển! Tổ linh phù hộ, mạch khoáng này là của chúng ta, là của chúng ta!”

Ánh mắt Cơ Hạo lóe lên. Quặng Ngân Ô, đây là mạch khoáng khá hiếm thấy, bởi vì hiếm thấy, cho nên được xưng là bảo quặng.

Thuộc tính bản thân quặng Ngân Ô chỉ là bình thường, nhưng một khi cùng kim loại khác luyện thành hợp kim, có thể gia tăng thật lớn trình độ sắc bén của loại hợp kim này. Ví dụ như nói hai thanh kiếm sắc bén tài liệu hoàn toàn giống nhau, ra từ tay cùng đại tượng sư, nhưng trong một thanh kiếm sắc bén gia nhập

chút ít Ngân Ô quặng, như vậy thanh kiếm sắc bén này có thể thoải mái đem một thanh khác cắt thành hai đoạn.

Ở Nam Hoang, binh khí tốt trộn lẫn quặng Ngân Ô giá cao phát rồ. Cơ Hạo nhớ rõ, lúc hắn hơn ba tuổi, một thương đội đi ngang qua dùng một trăm thanh binh khí như vậy, đem toàn bộ da thú, xương thú Kim Ô lĩnh cất giữ một năm rưỡi đổi sạch sẽ.

Đó chính là của cải mấy ngàn vạn tộc nhân Kim Ô lĩnh một năm rưỡi mồ hôi tích góp, vền vẹn một trăm thanh vũ khí sắc bén trộn lẫn quặng Ngân Ô đã đổi đi hết.

Mạch khoáng trân quý như vậy, biểu hiện của Thiết Nham trưởng lão khiến Cơ Hạo rất không hài lòng. Mậu Sơn bộ bọn họ lúc cầu đến trên đầu Vu điện, cũng không nói nơi này sẽ có quặng Ngân Ô đi kèm. Chỉ một cái quặng Ngân Ô lẫn vào, giá trị tổng thể đã là gấp vài lần ba quặng Ô Cương.

“Quặng Ngân Ô, thật sự là thứ tốt.” Cơ Hạo quay đầu nhìn thoáng qua Thiết Nham mặt đầy nét cười, thản nhiên nói: “Thiết Nham trưởng lão, trong kế ước Mậu Sơn bộ các người và Vu điện ký, cũng không phải là nói như vậy nhỉ? Các người nói chỉ là ba quặng Ô Cương, cũng không nói còn có một cái hoặc là còn có nhiều hơn quặng Ngân Ô nhỉ!”

Trên khuôn mặt mập mạp của Vũ Mục, mắt bởi vì thịt béo chen chúc mà trở nên cực kỳ bé đột nhiên trũng lên to bằng nắm tay người thường. Hắn mở to hai mắt nhìn, hưng phấn xấn tay áo lớn tiếng kêu la lên: “Cơ Hạo nói đúng đấy, Thiết Nham trưởng lão, bảng giá ủy thác này cũng không thể tính như vậy nữa, thêm tiền, nhất định phải thêm tiền!”

“Đợi chút, đợi chút!” Thiết Nham trưởng lão hưng phấn vô cùng bị một gậy nhè vào đầu này đánh cho đầu óc choáng váng, hắn không biết làm sao nhìn Cơ Hạo kêu lên: “Nhưng, chúng ta đã...”

Man Man xoay người, xách lên đại chuỳ hung hăng cho mặt đất một chùy.

Cả quặng mỏ kịch liệt run rẩy một cái, mặt đất kịch liệt nhún nhảy, tầng nham thạch phía trên thiếu chút nữa đã sập xuống.

“A ba ta là Hỏa Thần Chúc Dung, Cơ Hạo nói các người cần thêm tiền, nhất định phải thêm tiền, bằng không Man Man bảo a ba đến giảng đạo lý với các người!” Man Man ngạo nghễ ngẩng đầu, dương dương đắc ý nói: “Đại ca ruột của Man Man từng nói, ai cũng không được nợ tiền nhà chúng ta!”

Thiết Nham trưởng lão ngẩn ngơ, nhìn nhìn thân hình nho nhỏ của Man Man, cùng với hai thanh đại chuỳ cực kỳ không tương xứng với thân thể nàng, nụ cười đầy mặt nhanh chóng chuyển biến thành vạn phần khôn khéo: “Dễ nói chuyện mà, dễ nói mà, ô, mọi người chậm rãi giảng đạo lý! Nơi này có thể xuất hiện quặng Ngân Ô, là chuyện chúng ta cũng không ngờ tới, cho nên, chúng ta còn cần thăm dò rõ trước tài nguyên khoáng sản nơi này rồi nói sau.”

Cơ Hạo gật gật đầu, cả người phun trào lửa, hăm đi từng bước một hướng con trùng hậu cực lớn kia.

Trùng hậu khàn giọng thét chói tai, vô số sâu bọ không ngừng hướng Cơ Hạo lao tới, nhưng không có một con sâu bọ nào có thể tới gần Cơ Hạo. Dần dần, Cơ Hạo đi tới bên mình trùng hậu thân hình quá mức mập mạp dẫn tới không thể nhúc nhích, rút ra đao đá màu đen cắt bàn tay mình, dùng sức ở trên đầu trùng hậu liên tục viết mấy chục cái phù lục quỷ bí.

Huyết quang chói mắt không ngừng rót vào đầu trùng hậu, trùng hậu kịch liệt giãy dụa mấp máy, qua đại khái thời gian một chén trà nhỏ, phù văn dẫn động máu Cơ Hạo ở trong linh hồn gây yếu của trùng hậu khắc xuống một cái nô lệ phù ấn, đem nó biến thành nô lệ của Cơ Hạo.

Trùng hậu uể oải hét lên một tiếng, bọn sâu bọ điên cuồng nhanh chóng dừng bước chân xung phong, nhu thuận thuận theo nằm mọp xuống đất.

Cơ Hạo vỗ vỗ con trùng hậu cực lớn này, xoay người hướng Thiết Nham trưởng lão nói: “Cộng thêm đại gia hỏa này cùng con cháu nó, có thể giúp Mậu

Sơn bộ các người khai thác mạch khoáng, sau khi thêm chúng nó, ta cũng không tham, ta chỉ cần một bộ vũ trận phòng ngự mạnh mẽ, một tòa chiến bảo loại nhỏ hoạt động có thể mang theo bên người là được.”

Trong con người của Thiết Nham trường lão hào quang lóe lên một trận, hẳn đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên một con sâu cắn một khối tinh thạch to bằng bàn tay từ trong một cái hành lang chạy ra.

Tinh thạch ‘Leng keng’ rơi xuống đất, ánh mắt tất cả mọi người đều bị khối tinh thạch này hấp dẫn.

Chương 209: Tinh Quặng

Động tác của Cơ Hạo nhanh nhất, thậm chí so với Phong Hành còn nhanh hơn ba thước, giành trước một tay đem khối tinh thạch kia chộp vào trong tay.

Tinh thạch màu trắng ngà to cỡ bàn tay, chỉ dày nửa tấc, hình dạng không hợp quy tắc giống như một cái lá cây không tròn vẹn, nhưng trọng lượng cực kỳ kinh người, một mảnh nhỏ như vậy đã nặng năm ngàn thạch, chiến sĩ Vu Nhân cảnh tàng một bình thường dùng hết khí lực, cũng chỉ có thể đồng thời nắm lên hai khối tinh thạch như vậy.

Bàn tay vừa mới đụng tới tinh thạch, đã có một luồng nguyên khí nồng đậm theo lòng bàn tay chảy vào trong cơ thể. Hùng hồn, thuần hậu, giống như rượu trăm năm, luồng nguyên khí này sau khi ập vào thân thể, Cơ Hạo thậm chí có một loại khoái cảm ngà ngà say.

“Cực phẩm vu tinh!” Cơ Hạo ho khan một tiếng.

Ở Nam Hoang Lãnh Khê cốc, Cơ Hạo từng gặp cực phẩm Hỏa Ngọc Tủy, đó thật ra chính là một cái phân loại nhỏ trong vu tinh thuần túy hỏa thuộc tính.

Nhưng trong toàn bộ vu tinh, trân quý nhất, hiếm thấy nhất, công dụng rộng nhất, thật ra là loại vu tinh ‘Hỗn độn’ thuộc tính không có bất cứ thuộc tính đặc thù nào, nhưng vô luận tu luyện bất cứ vu pháp gì, vô luận bản thân là thuộc tính gì cũng có thể hấp thu.

Cái gọi là ‘hỗn độn’, chính là tuyệt phẩm vu tinh ‘không có thuộc tính’, mọi người đều có thể hấp thu lợi dụng, toàn bộ vu trận đều có thể vận dụng, toàn bộ con rối vu pháp, toàn bộ vu khí vu bảo, mọi nơi cần vu tinh đều có thể tự do sử dụng.

Khi phẩm giai giống nhau, giá trị một khối vu tinh ‘hỗn độn’ thuộc tính tương đương với mười khối trở lên vu tinh thuộc tính khác, hơn nữa thường thường

còn có tiền mà không có chỗ mua, ở trên chợ căn bản không tìm thấy nguồn cung cấp. Mọi thế lực đều đang dốc sức cất giữ vụ tình ‘hỗn độn’ thuộc tính, không có bất cứ một thế lực nào sẽ dễ dàng để loại vụ tình trân quý này từ trong tay mình tuồn ra.

“Quặng Ngân Ô, tựa như là có thể lẫn vụ tình.” Vũ Mục ở Vu điện phương diện tạp học cũng rất có mấy phần kiến thức, hẩn lẩm bẩm: “Nhưng hỗn độn vụ tình cấp cực phẩm, chắc chắn, cái này không phải vài loại mạch khoáng quý hiếm đỉnh cấp khác mới có thể kèm theo sao?”

Cơ Hạo lắc đầu, đem khối vụ tình này đặt ở lòng bàn tay cân nhắc, hướng trùng hậu đã bị thu phục nhẹ nhàng quát một tiếng.

Con sâu bọ ngậm khối vụ tình này chạy ra hét lên một tiếng, lay động thân thể một cái, nhanh chóng lao vào hành lang lúc tối.

Cơ Hạo gọi một tiếng, đoàn người lẫn Thiết Nham cùng mấy chục tộc nhân Mậu Sơn bộ đều vội vàng lao vào hành lang, theo con sâu bọ này liên tục chạy như điên.

Theo hành lang góc nghiêng hai mươi độ xuống phía dưới chạy như điên đại khái hơn ba trăm dặm, hành lang phía trước dần dần thấp bé chật hẹp, rất hiển nhiên nơi này là một con đường quặng mới bọn sâu bọ vừa mới mở ra. Dọc theo đường quặng nhỏ hẹp đi về phía trước năm sáu trăm trượng, phía trước xuất hiện một cái hang đá trong lòng đất phạm vi mấy trăm trượng, trong hang tràn ngập thiên địa nguyên khí nồng đậm đến cực điểm, sương mù màu trắng ngà giống như sữa trâu tụ ở trong hang chậm rãi xoay tròn.

Bạch quang kỳ dị chiếu sáng cả hang, bạch quang đến từ từng khối vụ tình màu trắng to cỡ đầu người trên vách đá, những vụ tình đó màu sắc có đậm có nhạt, hiển nhiên phẩm cấp không đồng nhất. Ở trên vách đá cách cửa động gần nhất, trên một khối vụ tình thiếu một cực. Xem bộ dáng chỗ hổng, vừa lúc đại khái xấp xỉ với khối vụ tình trong tay Cơ Hạo.

Rất hiển nhiên, khối vu tinh này là bị con sâu bọ dẫn đường cắn vỡ một miếng, sau đó con côn trùng này nghe được trùng hậu nhà mình triệu hồi, liền vội vàng mang theo khối vu tinh này xông ra ngoài.

“Một quặng vu tinh hỗn độn thuộc tính cực phẩm!” Cơ Hạo hít ngược một ngụm khí lạnh, xoay người rất nghiêm túc nhìn về phía Thiết Nham trưởng lão: “Trưởng lão, chúng ta cần thận bàn bạc cân nhắc một phen. Mạch khoáng này, có lẽ sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho Mật Sơn bộ các người, người tin không?”

Khuôn mặt già nua của Thiết Nham trưởng lão kịch liệt giật giật. Hắn cầm cái chùy nhỏ trong tay, bước chân tập tễnh đi tới trong hang đá, hít một hơi thật sâu, liền nhìn thấy nguyên khí thuần hậu trắng đục như sữa trâu hóa thành hai cái lỗ xoáy nho nhỏ, không ngừng gào thét tiến vào thân thể hắn.

Khối vu tinh nho nhỏ kia trong tay Cơ Hạo, thiên địa nguyên khí bên trong chuyển hóa làm vu lực, hầu như đã tương đương với tổng toàn bộ vu lực một Tiểu Vu cảnh đỉnh phong bình thường, có được một trăm đường mạch lạc lực lượng.

Nói cách khác, khối vu tinh này trong tay Cơ Hạo đã đủ một chiến sĩ nhân tộc bình thường, thuận thuận lợi lợi tu luyện đến Tiểu Vu cảnh đỉnh phong. Hơn nữa bởi vì độ đậm của nguyên khí trong khối vu tinh này cực cao, tốc độ tu luyện của hắn cũng sẽ so với chiến sĩ bình thường nhanh hơn trên chục lần.

Mà trong cái hang trước mắt này, chỉ vu tinh to cỡ đầu người bại lộ ở ngoài vách đá đã có hơn một ngàn khối, mỗi một khối vu tinh sau khi cắt ra, đều có thể cắt thành hơn mười khối vu tinh kích cỡ như khối trong tay Cơ Hạo.

Ở trong vách đá, vu tinh như vậy còn có càng nhiều hơn nữa.

Nói cách khác, thiên địa nguyên khí trong cái hang cũng không đến mức nồng đậm đến loại trình độ này.

Thiết Nham lão đảo đi tới chính giữa hang, chính giữa hang trời sinh một chỗ lõm xuống đường kính cả trượng, đại khái sâu hơn một thước, trong chỗ lõm xuống là một ao tràn đầy nhũ cao màu trắng, rất hiển nhiên nhũ cao này đều là thiên địa nguyên khí nồng độ cực đậm trải qua vô số năm tháng lắng đọng, ngưng tụ thành thiên tài địa bảo cùng loại với Địa Mạch Nguyên Nhũ.

Nhũ cao này nếu dùng để tu luyện, vậy quả thật là phí phạm của trời, nhũ cao này chỉ có thể dùng để phối dược mới xứng với giá trị của chúng nó, hơn nữa phải là đỉnh cấp vu dược, loại đỉnh cấp vu dược khởi tử hồi sinh, mọc thịt từ xương trắng.

Càng làm người ta thêm nhỏ dãi ba thước là, ở chính giữa cái ao nho nhỏ này, lại còn sinh ra chín gốc dược thảo toàn thân trắng xóa.

Hình dạng giống măng trúc, chỉ to cỡ đầu ngón út, đại khái cao hơn một trượng, mỗi một cây đều có chín đốt, mỗi một đốt có ba cái cành nhỏ, bên trên phân biệt có chín phiến lá dược thảo nhọn dài màu bạc trắng. Những dược thảo này không gió tự động, phiến lá màu bạc trắng va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng vang giòn ‘Leng keng’ ngân khê như ngọc thạch, thanh âm vui tai đến cực điểm.

Cơ Hạo đã đem tên dược thảo thông thường của Vu điện học thuộc toàn bộ, nhưng hắn lại không nhận ra chín gốc dược thảo này. Rất hiển nhiên, chín gốc dược thảo này hoặc là chưa được Vu điện thu vào trong danh sách, hoặc chính là thiên tài địa bảo ở hàng ngũ đỉnh cấp nhất, lấy thân phận học đồ của Cơ Hạo hiện nay, không thể tiếp xúc đến loại bí điển trân quý nhất, cơ mật nhất đó của Vu điện.

Nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, dược thảo có thể ở trong cái hang mũ lệt, quỷ dị như vậy, ở trong ngọc cao thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành sinh trưởng, hơn nữa ở trong lòng đất không thấy mặt trời không biết sinh trưởng bao nhiêu năm, chín gốc dược thảo này có thể dùng ‘thần dược’ để hình dung.

Cơ Hạo nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Thiên địa linh vật, đều phải dùng thủ

pháp đặc thù mới có thể ngắt, có chút sai lầm, sẽ khiến chín gốc thần dược này triệt để hư hỏng. Chúng ta hay là rời khỏi nơi này trước, đem chuyện nơi này thông truyền cho Vu điện rồi nói sau.”

Thiết Nham trưởng lão đột nhiên ngẩng đầu lên, gương mặt cực kỳ cổ quái nói: “Vì sao phải thông truyền cho Vu điện? Vì sao? Đây là tài phú của Mậu Sơn bộ chúng ta!”

Lời còn chưa dứt, trên cánh tay thô to của Thiết Nham trưởng lão lóe ra u quang màu đen, mấy chục sợi xích to bằng ngón cái từ trong cánh tay hăm bắn nhanh ra, tựa như những con rắn độc mở ra miệng rộng, nhanh như tia chớp chụp ở trên thân đám người Cơ Hạo, đem các chỗ gấp khúc của toàn thân bọn họ gắt gao khóa lại.

Đám người Cơ Hạo trúng chiêu, thân thể trầm xuống, đồng thời ngã xuống đất không thể động đậy.

Thiết Nham trưởng lão lớn tiếng quát: “Phong bế quặng mỏ, toàn bộ tộc nhân nhanh chóng lui ra. Phong bế quặng mỏ, không được tiết lộ bất cứ tin tức nào của nơi này!”

Chương 210: Liệt Sơn

“Thực gặp quý rồi!”

Cơ Hạo phản nộ mắng.

Động tác của Thiết Nham trưởng lão ra ngoài hẳn dự kiến. Thời điểm nhìn thấy một quặng vu tinh này, Cơ Hạo đã nghĩ tới một số chuyện không tốt nào đó, nhưng Cơ Hạo cũng không ngờ, ở dưới tình huống thực lực cấp cao ở thế yếu tuyệt đối, Thiết Nham trưởng lão dám động thủ với bọn họ!

Trong một mũi tộc nhân này của Mậu Sơn bộ, chỉ có Thiết Nham trưởng lão là một Đại Vu!

Còn là một Đại Vu tinh thông rèn, ở phương diện chiến đấu rồi tinh rồi mù!

Dựa theo ý tưởng của Cơ Hạo, Thiết Nham trưởng lão và Mậu Sơn bộ cho dù tham lam quặng vu tinh này, muốn làm chút gì đó, ít nhất cũng phải chờ viện binh Mậu Sơn bộ của họ đến rồi nói sau. Nhưng tới lúc đó, Cơ Hạo đã đem tin tức truyền cho đám người Ngũ Long Nghiêu.

Nhưng Thiết Nham trưởng lão thế mà lại ra tay luôn, hơn nữa trên người hẳn lại có một món truyền thừa vu bảo lực giam cầm kinh người như vậy.

Sợi xích nhỏ không biết dùng kim loại nào đúc thành, chỉ to bằng ngón cái, nhưng trọng lượng cực kỳ kinh người. Trên xích rậm rạp chụp khóa kim loại chế thành, lóng lánh vô số phù văn màu đen chụp thật sâu vào các khớp của đám người Cơ Hạo, kẹp xương cốt bọn họ vang lên ‘Rắc rắc’, lấy cường độ thân thể của Cơ Hạo, xương cốt cũng bị ghìm đau đớn không chịu nổi.

Hơn nữa trên xích còn kèm theo phù văn trọng lực uy lực cực lớn, khiến xiềng xích vốn đã cực kỳ nặng nề trở nên giống như những ngọn núi lớn, ép cho Cơ Hạo, Vũ Mục, Phong Hành ba gã Đại Vu không ngẩng đầu nổi, chỉ có thể

chặt vật ngã xuống đất.

Cái này cũng chưa tính là gì, thậm nhất là Thái Ti.

Ở đây, trong toàn bộ người bị xiềng xích giam cầm, Thái Ti thân thể yếu nhất, các khớp chế trụ cả người khớp hẫng khóa chụp vào phía trong. Thái Ti rú thẳm một tiếng, toàn bộ các khớp xương cốt đều vỡ nát, tứ chi, xương sống đều vụn vụn đi quá đi.

Một đầu tài đồ ở trên đất, Thái Ti phiên xem thường. Miệng không ngừng chảy ra màu đen, hơi hơi mang theo một tia đỏ sậm máu tươi.

Tộc nhân Mậu Sơn bộ dùng tốc độ nhanh nhất hướng cái hang chạy đi. Thiết Nham trưởng lão sắc mặt xanh mét, cả người cứng ngắc giống như cương thi dốc hết tốc độ lui về phía sau. Rất hiển nhiên, hẫng ra tay giam cầm đoàn người Cơ Hạo, bản thân Thiết Nham trưởng lão cũng khẩn trương đến cực điểm.

Lúc sắp đến lối ra của hang, trên mặt Thiết Nham trưởng lão đột nhiên tràn lên một trận sát khí, tay phải lóe ra hào quang, từ trong cánh tay hẫng chui ra một thanh đại đao nặng nề, lưỡi đen sì phản xạ ra huyết quang mờ nhạt, hiển nhiên đây là một thanh hung khí từng nếm không ít máu.

Cơ Hạo nhìn Thiết Nham trưởng lão ác niệm bắt đầu sinh cười lạnh nói: “Giết chúng ta, Mậu Sơn bộ các người giải thích với Vu điện như thế nào?”

Thiết Nham trưởng lão lớn tiếng quát: “Các người vì cứu tộc nhân Mậu Sơn bộ chúng ta, bị hung thú cắn nuốt... Mậu Sơn bộ chúng ta vô cùng cảm kích, cho nên hướng Vu điện dâng lên bồi thường gấp mười!”

Cơ Hạo cũng vận trung khí lớn tiếng quát: “Người nghĩ quá đơn giản rồi, Man Man là con gái nhỏ của Chúc Dung thị. Nàng chết ở chỗ này, Mậu Sơn bộ người chắc chắn diệt tộc! Thiết Nham trưởng lão, thả chúng ta, chuyện vừa rồi chúng ta có thể cho rằng chưa từng xảy ra!”

Thiết Nham trưởng lão hít sâu một hơi, cắn răng nói: “Đã làm, sao có khả năng cho rằng chưa từng xảy ra? Quặng vu tinh này, là của Mậu Sơn bộ chúng ta! Có quặng vu tinh này, nhiều nhất trăm năm thời gian, thực lực Mậu Sơn bộ chúng ta ít nhất có thể tăng cường gấp trăm lần, chúng ta một mũi tộc nhân này có thể ngăn đầu ưỡn ngực quay về đất tổ, thậm chí...”

Đại đao trong tay hung hăng bổ xuống đất, bắn tung tóe lên mảng lớn đốm lửa. Thiết Nham trưởng lão khàn cả giọng quát: “Toàn bộ tộc nhân Mậu Sơn bộ, đều chưa từng quên, chúng ta bắt nguồn từ Liệt Sơn thị, chúng ta là hậu duệ Viêm đế tôn quý. Chúng ta...”

Vang một trận ‘keng keng keng’, cũng bị xiềng xích chế trụ, Man Man run rẩy đứng lên.

Cơ Hạo, Vũ Mục, Phong Hành đều bị xiềng xích giam cầm, không thể động đậy chút nào, nhưng mà Man Man man lực vô biên thế mà lại cắn răng đứng lên, hơn nữa nâng xiềng xích thật dài, xách hai thanh đại chuỳ, đi từng bước một về hướng Thiết Nham trưởng lão.

“Lão gia hỏa, Man Man vốn cho rằng ngươi là người tốt! Kết quả ngươi là người xấu! Man Man sẽ bảo a ba đem Mậu Sơn bộ các ngươi một mối lửa thiêu hủy toàn bộ!”

Man Man buồn bực nói: “Liệt Sơn thị thì thế nào? Viêm đế hậu duệ thì thế nào? Nam Hoang Chúc Dung, không sợ cái gì Liệt Sơn Viêm đế các ngươi!”

Tiếng ‘Răng rắc’ không dứt bên tai, Man Man mang theo đại chuỳ, đeo xiềng xích từng bước một áp sát về phía trước, sức nặng đáng sợ đè ở trên thân thể nhỏ nhỏ của nàng, nàng mỗi một bước đều để lại ở trên đất dấu chân thật sâu.

May mắn mặt đất cái hang này bị thiên địa nguyên khí nồng đậm vô cùng thấm bổ, mặt đất trở nên chắc chắn dị thường, đổi thành mặt đất bình thường mà nói, Man Man đã sớm bị áp lực nặng trên người trực tiếp ép tới lún vào sâu trong lòng đất.

Thiết Nham trưởng lão sợ hãi nhìn Man Man. Từ khi Man Man ở Mậu Sơn bộ một chùy đập hủy một cái đài rèn, hẳn liền biết tiểu nha đầu này có lực lượng như quái vật. Đừng xem hẳn cũng là Đại Vu, nhưng hẳn tự nhận là mình không chịu nổi một chùy tùy ý của Man Man.

Cười khổ một tiếng, Thiết Nham trưởng lão xoay người bước đi, vừa đi vừa lớn tiếng hò hét.

Tộc nhân Mậu Sơn bộ lưu thủ ở hậu phương nhanh chóng lấy ra từng khối vu phù, dán chặt chẽ ở mặt đất cùng trên vách đá.

Mặt đất nhẹ nhàng run run, cát đá đất đai xung quanh ở dưới tác dụng của vu phù cường đại nhanh chóng mấp máy, rất nhanh đã đem lối ra của cái hang gài gao bịt lại. Sau đó vách đá cũng bị lực lượng vu phù ăn mòn, không ngừng có cả mảng lớn phù văn to bằng bàn tay chọt lóe mà qua, mang theo mảng khối lớn nhanh chóng lan tràn ở trên vách đá.

Đây là phù văn độc đáo Mậu Sơn bộ sáng tạo dùng để gia cố quặng mỏ, có thể khiến cường độ nham thạch bình thường gia tăng trăm ngàn lần.

Hiện tại tộc nhân Mậu Sơn bộ đem những vu phù này dùng ở cái hang này, nhất thời đem cái hang triệt để hóa thành một cái lao tù thật lớn, đem đám người Cơ Hạo phong tỏa chặt chẽ ở bên trong. Cho dù bọn Cơ Hạo vận dụng bạo lực đục lỗ tầng nham thạch thật dày phá vây mà ra, Mậu Sơn bộ cũng đã thu được thời gian quý giá nhất.

Càng không cần nói hiện tại bọn Cơ Hạo bị xiềng xích của Thiết Nham trưởng lão giam cầm, duy nhất Man Man có thể động đậy nhất cử nhất động cũng cực kỳ gian nan, muốn đánh xuyên một cái thông đạo nối thẳng mặt đất càng vô cùng khó khăn.

Cơ Hạo nằm dưới đất, bất đắc dĩ cười khổ lên: “Không thể ngờ được, Thiết Nham trưởng lão có lá gan lớn như vậy. Hắc, một cái quặng vu tinh mà thôi!”

Vũ Mục thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Quặng vu tinh bình thường thì thôi, một cái quặng hỗn độn vu tinh đó. Đối là ai, cũng sẽ không cam lòng nhỉ? Nếu Mậu Sơn bộ thật sự nuốt trôi quặng vu tinh này, bộ tộc bọn họ có thể nhanh chóng cường đại lên.”

Cơ Hạo nghiêng rặng, lạnh giọng nói: “Sợ là sợ, bọn họ còn chưa kịp cường đại lên, đã bị diệt môn.”

Hít một hơi thật sâu, một mảng tử khí ở mi tâm thông thả lao ra. Cơ thể Cơ Hạo chậm rãi hư hóa, chậm rãi hóa thành một làn gió, qua đại khái thời gian nửa chén trà nhỏ, hần nhẹ nhàng khéo léo giãy thoát xiềng xích, sau đó từ trong gió một lần nữa ngưng tụ ra thân hình.

Một cước đem xiềng xích tuột ra đá bay, Cơ Hạo hướng vách đá xung quanh nhìn nhìn.

“Phải nghĩ cách nhanh chóng đào tẩu, bằng không chờ đại đội nhân mã của Mậu Sơn bộ đến đây, chúng ta sẽ có phiền toái.”

Chương 211: Khốn Cảnh

Vu lực trong đan điền vu huyết quay cuồng, nháy mắt ụp vào Diệt Thương ở cánh tay phải.

Một điểm thương ảnh hiện lên, tay phải Cơ Hạo giống như tia chớp điem nhanh hết tốc độ, chợt nghe một mảng tiếng ‘leng keng’, xiềng xích Thiết Nham trưởng lão tể ra bị Diệt Thương nháy mắt xuất kích không ngừng đánh tan, từng cái khóa chụp cắm thật sâu vào cơ thể đám người Vũ Mục lần lượt đứt gãy bay ra.

Vũ Mục, Phong Hành, Thiếu Ti, Man Man nhảy dựng lên, Vũ Mục và Phong Hành lập tức liền hướng về phía lối ra cái hang bị bịt chử ầm lên.

Nha Công cùng hai con Thần Hỏa Xà cũng bị khóa chụp gắt gao chế trụ ghé vào trên người Cơ Hạo, tức giận phun lửa ánh lửa khói đặc, nhất là hai con Thần Hỏa Xà thiên tính hung tàn, trong con người hung ác tràn đầy hung quang lóe lên.

Nếu hiện tại Thiết Nham trưởng lão đột nhiên xuất hiện, hai tiểu gia hỏa đã lớn tới mức dài nửa thước này khẳng định sẽ xông lên đem hấn xé thành mảnh vụn.

“Đau...” Thái Ti nằm dưới đất, thân thể xiêu xiêu vẹo vẹo bày thành một cái tư thế quái dị, uể oải rên rỉ.

Thiếu Ti vội vàng tới bên người Thái Ti, ngón tay sờ sờ ở trên xương cốt gãy trên thân hấn, hai hàng lông mày dài nhất thời mặt nhăn lại. Thái Ti thể trạng suy yếu, thua xa bọn Cơ Hạo, sợi xích không chỉ bẻ gãy các khớp của hấn, càng đem cốt cách phụ cận các khớp đều nghiền thành phấn.

Đổi thành Đại Vu, thương thế như vậy chỉ là vài nhịp thở có thể khôi phục.

Nhưng Thái Ti chỉ là Tiểu Vu cảnh, hơn nữa tu vi hắn đã đến Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, nhưng thể trạng của hắn ở trong Tiểu Vu cũng là loại cực suy yếu, khí huyết trong cơ thể càng loãng đến mức làm người ta bất đắc dĩ. Thương thế như vậy đối với Thái Ti mà nói, rất có thể cần nằm trên giường tĩnh dưỡng nhiều năm mới có thể khôi phục.

“Ta nơi này có ‘Long Tủy Cao’!” Cơ Hạo lấy ra một cái bình ngọc màu đen to bằng nắm tay đặt ở trên ngực Thái Ti: “Mau bôi lên da cho Thái Ti, nhiều nhất một khắc đồng hồ có thể khỏi hẳn. Nguy hiểm chưa trừ, đừng lãng phí thời gian!”

Thiếu Ti nghiêng chặt răng, nhìn chăm chăm Cơ Hạo một cái thật sâu, nắm lên bình ngọc, từ trong đó đổ ra cao dính màu vàng xanh, mùi thơm giống như hoa lan, hương vị thuần hậu giống như rượu mạnh, thật cẩn thận bôi ở chỗ gãy xương của Thái Ti.

Long Tủy Cao Cơ Hạo sử dụng, là Ngũ Long Nghiêu dùng bí pháp độc môn luyện chế, không phải dùng cốt tủy đại mãng hoặc là giao long bình thường để giả mạo long tủy, mà là Ngũ Long Nghiêu thật sự tự tay chém giết mấy con thủy long làm nhiều việc ác, dùng cốt tủy bọn nó phối chế mà thành mặt hàng cực phẩm.

Thuốc dán bôi ở chỗ gãy xương của Thái Ti, liền nhìn thấy một mảng sưng mù mông lung nhanh chóng bao lấy chỗ bị thương, tiếng long ngâm trầm thấp kéo dài không dứt, các khớp lồi xuống của Thái Ti nhanh chóng nhô lên, toàn bộ xương vỡ đều ở dưới một luồng được lực cường đại thúc dục nhanh chóng dựa theo vị trí ban đầu gom góp lại.

Vũ Mục cẩn thận ngửi hương vị, cũng lấy ra một bình ngọc màu đen, nhổ nắp bình đối chiếu một phen, sau đó nặng nề thở dài một hơi: “Cơ Hạo, người là con nối dòng trực hệ của vị trưởng lão nào sao? Một lọ Long Tủy Cao này của ta, là dùng cốt tủy đại mãng ngàn năm chế thành, đã là mặt hàng tốt nhất chúng ta có thể từ Vu điện có được. Nhưng bình Long Tủy Cao này của người, dùng là long

tử thật?”

Cơ Hạo cười mỉm, gật gù đầu: “Vu điện Ngũ Long Nghiêu trưởng lão, tình bạn cố tri với tổ tông ta, cho nên vật bảo mệnh trên thân ta không ít, mọi người dùng được, cứ việc mở miệng...”

Không muốn dây dưa đề tài này, Cơ Hạo nhìn nhìn vách đá bốn phía không ngừng toát ra mảng lớn phù văn, trầm giọng nói: “Vượt ở trước khi đại đội nhân mã Mậu Sơn bộ đến, chúng ta nhất định phải tìm một cái thông đạo đi ra ngoài. Nếu không chúng ta kẹt ở trong lòng đất, bọn hã có vô số loại biện pháp đem chúng ta vĩnh viễn giữ lại chỗ này.”

Vũ Mục, Phong Hành chợt biến sắc, bọn họ không rảnh thảo luận vấn đề Long Tửu Cao nữa, vội vàng bắt đầu bốn tẩu chung quanh cái hang.

Phong Hành càng rút ra một con dao găm, trong khoảnh khắc đâm ra mấy ngàn đòn, ở trên bốn vách của cái hang dùng sức đâm lung tung một phen, nhất thời ánh lửa văng khắp nơi, tiếng đánh ‘Đình đình đang đang’ chấn đau nhức tai người ta.

Nơi này có thể thai nghén một quặng hỗn độn vu tinh, hơn nữa phẩm cấp vu tinh đều là cực phẩm, một khối vu tinh nho nhỏ đã nặng tới năm ngàn thạch, mật độ đá nơi này so với sắt thép bình thường còn lớn hơn ngàn lần. Vách đá cứng rắn vô cùng khó có thể xuyên thấu.

Cộng thêm vu pháp bí thuật Mậu Sơn bộ dùng gia cố quặng mở phong tỏa toàn bộ cái hang, Phong Hành dốc hết toàn lực đâm ra mấy ngàn cú, chỉ để lại ở trên vách đá mấy ngàn điểm trắng so với hạt vừng còn nhỏ hơn nhiều lắm, thậm chí chưa đục được xuống một cục đá.

“Ta không được!” Phong Hành có chút bất đắc dĩ kêu lên: “Tốc độ của ta rất nhanh, nhưng khí lực của ta không lớn, nơi này phải dùng man lực mới được.”

“Man lực? Man Man có đây!” Man Man vui vẻ hét to một tiếng, vụt xuống

một thanh chùy, hai tay nắm chặt cán dài của một thanh đại chùy, dốc hết toàn lực hung hăng nện một đòn về phía cửa hang bị bịt lên.

Nổ vang một tiếng, Man Man kêu quái dị, giống như bóng cao su bắn ngược trở về, chặt vật đặt móng ngồi xuống đất ngao ngao kêu đau.

Ánh lửa văng khắp nơi, khói bụi cuộn cuộn, chờ khói lửa tan đi, mọi người nhìn về phía cửa động bị phong ấn, kết quả một chùy dốc sức của Man Man chỉ để lại ở trên vách đá một cái vết lõm sâu nửa tấc.

Dù là trong lòng Cơ Hạo rất trấn định, nhìn thấy loại cảnh tượng này, vẫn không khỏi thầm thở dài một tiếng.

Tầng nham thạch được thiên địa nguyên khí nồng đậm vô cùng tắm bổ vô số năm, cộng thêm vu pháp bí truyền của Mậu Sơn bộ, kết quả tạo thành cảnh tượng trước mắt làm cho người ta tuyệt vọng. Man lực của Man Man lớn bao nhiêu, mọi người đều biết rõ trong lòng. Cây chùy của nàng uy lực càng thêm to lớn, nhưng một đòn toàn lực của Man Man cũng chỉ có thể đánh vỡ chút tầng nham thạch như vậy, chờ nàng mở ra một cái thông đạo đi thông mặt đất, đại đội nhân mã của Mậu Sơn bộ đã sớm đến.

“Ài, chúng ta cũng không cần khẩn trương cái gì.” Thái Ti thương thế khôi phục hơn phân nửa gian nan ngồi dậy: “Mậu Sơn bộ tính toán đâu ra đấy mười mấy Đại Vu, hơn nữa cũng không giỏi chiến đấu, chúng ta liên thủ, có thể thoải mái xử lý bọn hăn. Nếu bọn hăn dám đến, thì đến đi.”

Cơ Hạo cau mày thở dài một hơi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Mậu Sơn bộ thật ra không sợ, sợ là Liệt Sơn thị sau lưng bọn hăn. Bọn hăn là một mũi tộc nhân Liệt Sơn thị phân ra, bọn hăn ở trong Liệt Sơn thị ít nhiều cũng sẽ có một đám tộc nhân thân cận.”

Nói đến Liệt Sơn thị, nhất thời không có ai lên tiếng.

Cho dù là Man Man cũng nhu thuận ngậm miệng. Tuy miệng luôn nói Chúc

Dung thần tộc không sợ gì Liệt Sơn thị, nhưng Man Man cũng ít nhiều biết, nhân vương Viêm đế là xuất thân Liệt Sơn thị, đó là nhân vật tôn quý một trong thượng cổ Tam Hoàng.

Liệt Sơn thị ở nhân tộc, địa vị có thể so với Chúc Dung thần tộc ở Nam Hoang.

Nếu Mậu Sơn bộ thật sự mời đến mấy Đại Vu bản tộc giao hảo với nhà mình, chỉ chút nhân thủ của bọn họ trước mắt, thật sự không đủ người ta bóp.

Một quặng hỗn độn vu tinh, đáng giá rất nhiều người mạo hiểm lưu to lớn ngày thường không muốn mạo, làm một số việc hoang đường ngày thường bọn họ tuyệt đối sẽ không làm. Cái gọi là thấy lợi tối mắt là như thế!

Có lẽ Man Man bởi vì thân phận của nàng có thể sống, nhưng tính mạng bọn Cơ Hạo thì đáng lo.

Thậm chí Man Man cũng có thể bị diệt khẩu, đối mặt dụ – hoặc mãnh liệt của một quặng cực phẩm vu tinh, ai biết người của Liệt Sơn thị sẽ làm ra chuyện gì?

“Chúng ta không thể đem hy vọng sống sót đặt ở trên bọn hăn nhân từ nường tay, hoặc là bọn hăn lo trước lo sau.” Cơ Hạo lạnh giọng nói: “Chúng ta, phải tìm một cái đường ra, hơn nữa càng nhanh càng tốt!”

Chương 212: Dị Cảnh

Thiếu Ti lấy ra một cây cốt trượng màu xanh.

Cốt trượng trong vắt xanh biếc màu sắc như ngọc, lộ ra một lực lượng trời xanh sáng ngời sau cơn mưa. Nàng cầm cốt trượng, bước chân nhẹ nhàng ở trong hang nhảy điệu vu tế. Mọi người đều cảm giác được, có lực lượng kỳ dị từ bốn phương tám hướng hướng nàng hội tụ tới.

“Đáng tiếc vô dụng đối với ta!” Thái Ti phần nộ nhìn động tác của Thiếu Ti, hai tay khoanh ở trước ngực, thấp giọng lầm bầm: “A ba, a mỗ, phù hộ lần này chúng con có thể tìm được một ít thứ tốt. Ít nhất, để chúng con tìm được một con đường ra ngoài.”

Thiếu Ti giơ cốt trượng lên cao cao, mắt thường có thể thấy được một đường bạch quang từ không trung rơi xuống lạng yên rót vào đỉnh đầu tất cả người khác trừ hai huynh muội bọn họ, thậm chí hai con Thần Hỏa Xà cuộn mình ở trên vai Cơ Hạo, cũng phân biệt đạt được một luồng bạch quang.

Vũ Mục, Phong Hành và Man Man tỉnh tỉnh mê mê, còn chưa nhận thấy được bất cứ chỗ tốt nào, Cơ Hạo đang vòng quanh vách đá đi nhanh, Kim Ô Thần Mâu toàn lực mở ra, đang từng lần từng lần điều động áo nghĩa của Khai Thiên Nhất Kích, muốn tìm được điểm yếu của vách đá, lại đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời một trận.

Linh cảm không biết từ nơi nào đến, vách đá trước mắt Cơ Hạo giống như đóa hoa nở rộ vỡ ra, vốn vách đá liền thành một khối làm hắc không thể nhìn thấu, giờ phút này cũng lộ ra vài cái khe hở rất nhỏ.

Trong thiên địa, mọi sự vạn vật đều có điểm yếu, tuyệt đối không có vật hoàn mỹ không tỳ vết.

Cơ Hạo thì thảo lập lại lời nói của hư ảnh, hai mắt xem xét chuẩn một cái lối

ra đối diện cái hang ban đầu trên vách đá, ở vu tinh tối dày đặc khe hở chỗ, nắm chặt đao đá màu đen dốc hết toàn lực vung xuống một đao.

Làm truyền thừa vu bảo của Kim Ô bộ, đao đá màu đen phát ra tiếng kêu thê lương nho nhỏ. Cơ Hạo đã là thực lực Đại Vu, uy lực Khai Thiên Nhất Kích so với trước kia cường đại hơn trên mười lần, lực cản trả cũng không chỉ gấp mười. Dù là đao đá màu đen sử dụng tài liệu cực kỳ trân quý, thêm vào vu pháp phù văn cũng cực kỳ lợi hại, vẫn bị lực cản trả thương tổn tới bản thể.

Bọn Man Man, Thiếu Ti chỉ nhìn thấy một đường hồ quang hiện lên ở trước mũi đao, sau đó vách đá nhẹ nhàng run rẩy một cái, bị xé rách ra một vết nứt cao cả trượng, rộng năm thước.

Tiếng vỡ vụn ‘răng rắc’ không dứt bên tai, vách đá đang không ngừng vỡ ra, một hành lang bốn mươi lăm độ xuống phía dưới mang theo tiếng vỡ vang lên không ngừng kéo dài ra, lượng lớn mảnh vỡ cùng vu tinh che dấu ùn ùn từ phía trên rơi xuống.

Phù văn Mậu Sơn bộ sử dụng gia cố quặng mỏ cũng không ngừng nứt vỡ ra. Nhưng thiên địa nguyên khí xung quanh dư thừa vô cùng, những phù văn này tùy diệt tùy sinh, chung quanh hành lang dần dần vỡ ra có lượng lớn phù văn xuất hiện, vách đá mấp máy, muốn đem hành lang này một lần nữa bịt lại.

“Đều theo ta qua đây!” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Không muốn bị vây ở chỗ này để người của Mậu Sơn bộ tùy ý thu thập, thì đi theo ta!”

Thiên địa nguyên khí thổi tới trước mặt biến thành gió lao nhanh lại yên tĩnh, thiên địa nguyên khí trong đó cực kỳ thuần hậu, giống như rượu lâu năm cất vào hầm vụn năm, làm người ta ngửi một ngụm tâm thần đều say. Cơ Hạo hướng mọi người gọi một tiếng, xâm nhập trong hành lang đầu tiên, đao đá trong tay không ngừng hướng bốn phía vạch đi, từng đường cong đem phù văn không ngừng trào lên không ngừng cắt thành mảnh lớn khói lửa.

Man Man vác hai thanh đại chùy vung vẩy đi theo, nàng đối với Cơ Hạo là

tín nhiệm vô điều kiện.

Thiếu Ti xách bả vai Thái Ti, giống như túm bù nhìn kéo hắt đi vào hành lang, đồng thời nàng quay đầu nói: “Hiện tại là lúc khí vận của các người đầy đủ nhất, chín gốc thần dược kia tùy ý hái, hẳn là có thể bình yên hái xuống!”

Vũ Mục và Phong Hành nhìn nhau một cái. Bọn họ đồng thời hú lên quái dị, Vũ Mục vác lên cái nồi sắt to hắt tu bổ lung tung không bị rò nước canh, hung hăng hướng về hồ nước thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành nhũ cao kia hung hăng múc, đem toàn bộ nhũ cao lẫn cả chín gốc thần dược đào ra toàn bộ, sau đó nhét vào trong túi da thú bên hông, hai người vội vàng sóng vai xâm nhập hành lang.

‘Thùng’ một cái, thân thể cao lớn của Vũ Mục miễn cưỡng chen vào hành lang, Phong Hành sóng vai hành tẩu với hắt bị thân hình to béo của hắt chen đến một bên, va đầu vào trên vách đá rất chật vật.

Phong Hành phần nộ chửi mắng một tiếng, Vũ Mục ngượng ngùng lui ra, để Phong Hành đi vào, sau đó bản thân mới gian nan đem thân hình lấp vào trong hành lang. Hành lang Cơ Hạo mở chỉ trên dưới một trượng, cũng chính là độ cao không đến ba thước. Vũ Mục cao ba thước có thừa phải khom lưng, rụt người, giờ mới miễn cưỡng có thể ở trong hành lang ‘chen chúc trượt đi’ về phía trước.

Vô số phù văn không ngừng từ trong vách đá trào ra, kèm theo tiếng vang rất nhỏ, vách đá mấp máy, liền ở nơi không xa phía sau Vũ Mục, vách đá một lần nữa khép lại, hành lang bị bịt không còn lại một tia khe hở nào.

Cơ Hạo cầm trường đao đi nhanh xuống phía dưới, thiên địa nguyên khí không ngừng từ phía trước thổi tới, càng lúc càng thuần hậu, càng lúc càng nồng đậm, dần dần Cơ Hạo giống như về tới ngày đó từ ngoại vực hư không xâm nhập Trung Lục, hắt phải gánh thiên địa nguyên khí biến thành cương phong, từng bước một cực kỳ gian nan mới có thể tiến lên về phía trước.

Thiên địa nguyên khí ma sát thân thể Cơ Hạo, bắn tung tóe ra mảng lớn đốm

lửa. Giáp trụ trên người Cơ Hạo tự kích phát, phóng ra mảng lớn thanh quang bảo vệ hãn, lúc này mới chưa để thân thể hãn bị thiên địa nguyên khí nghiền thành phần.

Đến về sau, Cơ Hạo đã vô lực hành tẩu về phía trước, sức của một mình hãn đã không thể ngăn cản thiên địa nguyên khí thổi. Man Man hét một tiếng, hai cây trọng chùy đặt trên lưng Cơ Hạo, nương độ dốc bốn mươi lăm độ, cộng thêm man lực của mình, lúc này mới giúp Cơ Hạo tiếp tục tiến lên về phía trước.

Theo sau là Thiếu Ti, Thái Ti, sau nữa là Vũ Mục, Phong Hành.

Cuối cùng là Nha Công cũng gia nhập vào, đem toàn bộ sức lực của mình đặt ở trên lưng Cơ Hạo, mọi người liên thủ hợp sức, lúc này mới từng bước một xé ra gió lốc nguyên khí phía trước càng lúc càng chảy xiết, càng lúc càng khủng bố, tiến xuống phía dưới hơn ngàn dặm, rốt cuộc đi tới cuối hành lang.

Bản thân Cơ Hạo cũng âm thầm giật mình, Khai Thiên Nhất Kích vừa rồi thế mà lại mở ra một cái hành lang dài như vậy?

Rất hiển nhiên, đây không phải lực lượng của Cơ Hạo thật sự cường hãn như vậy, mà là một đòn đó vừa vọt đánh vào trên tiết điểm trời sinh nào đó của vách đá, ở trong vách đá này vốn đã tồn tại một cái hành lang ngầm như vậy, lại bị một đao của Cơ Hạo bổ ra.

Một tầng màn ánh sáng mờ mịt chắn ở phía trước, phía sau màn ánh sáng bán trong suốt, có thể nhìn thấy thiên địa nguyên khí như lốc xoáy xoay tròn vùn vọt không phát ra tiếng.

Cơ Hạo khẽ cắn môi, quay đầu nhìn vách đá phía sau trăm trượng đã một lần nữa phong ấn hết lại, cầm đầu hướng về màn ánh sáng húc tới. Chợt nghe nổ vang ‘Bốp’ một tiếng, mọi người đều theo Cơ Hạo lao vào màn ánh sáng, sau đó thân thể bọn họ đều nhẹ nhàng bay lên.

Nơi này thiên địa nguyên khí nồng đậm như nước, nguyên khí linh dịch dày

nặng đem bọn họ nâng lên, làm bọn họ lơ lửng ở giữa không trung.

Nơi này là một huyết động trong lòng đất đường kính vài dặm, trên vách đá xung quanh có vô số khiêu huyết to bằng ngón cái, đang không ngừng hướng trong huyết động phun thiên địa nguyên khí như thực chất.

Chính giữa huyết động, một trên một dưới hai cây cột đá dài vài dặm đối diện xa xa, ở giữa chỉ có một đoạn khe hở dài mười mấy trượng.

Vị trí chính giữa hai cây cột đá, một thanh kiếm đá tạo hình cực kỳ cổ xưa, truyền thống, tỏ ra ngăn nắp vuông vức, đoan trang uy nghiêm lẳng lẳng lơ lơ ở nơi đó, trong mỗi nháy mắt đều có lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ bị thanh trường kiếm dài tám thước này cắn nuốt vào.

Chương 213: Thánh Bình

“Đây là...”

Đám người Cơ Hạo lơ lửng ở cạnh hai cây cột đá thật lớn, ngơ ngác nhìn phù văn tinh xảo trên cột đá thiên nhiên hình thành giống như rồng cuộn phượng múa, không khỏi ngây hết ra ở nơi đó.

Hai cây cột đá dài vài dặm, to mấy trượng, một cây từ mặt đất phóng lên cao, một cây từ đỉnh động buồng ngược xuống, cột đá dựng lên trời giống như phượng múa cưỡi thiên nhẹ nhàng linh động, cột đá phủ xuống cương mãnh bá đạo như rồng đánh đại hoang. Hai cây cột đá một âm nhu, một cương mãnh, mơ hồ mang theo một tia hương vị huyền diệu thiên địa tạo hóa khó có thể hình dung.

Nhìn kỹ, đỉnh chóp hai cây cột đá phân biệt có một đường kỳ quang rất nhỏ phun ra, lặng yên dung nhập trong kiếm đá lơ lửng ở chính giữa.

Kiếm đá dài tám thước, tạo hình cổ xưa, ngay ngắn, đường cong lạnh lùng kiên cường, không có mấy chỗ hoa lệ. Thân kiếm màu trắng ngà như thiên địa nguyên khí không có chút ánh sáng phát ra, lại giống như ẩn tàng một mảng mũi nhọn lấp lánh nhất trong thiên địa, chỉ là chờ đợi một ngày nào đó được người ta mở ra.

Ở trong bộ tộc Nam Hoang, đối với những đồ vật thiên địa sinh thành này cũng không có quá nhiều truyền thuyết.

Cơ Hạo cũng đến Vu điện, lúc rảnh rỗi đọc mấy bản ghi chép Vu điện chí dị, giờ mới rõ thế giới này phân chia đối với các loại kỳ trân dị bảo trong thiên địa:

Có dị bảo ở trước khi thiên địa mở, đã tồn tại ở trong hư vô hồng mô, là tiên thiên Hồng Mô đại đạo chí bảo; có thể phá tất cả pháp, có thể diệt tất cả người, thiên địa vạn vật không thể chống đỡ, có vô thượng thần uy phá diệt hư

không, tái diễn hỗn độn, giết người không dìm nhân quả, không dìm nghiệp lực, vô hình vô tích không ai có thể biết, là trọng bảo trân quý nhất nhưng cũng hiểm thấy nhất trong thiên địa.

Có trọng bảo ở lúc khai thiên tích địa, lấy dìm vô lượng công đức thiên địa mở, vô tận nhân quả kèm theo thiên địa mà sinh, là công đức linh bảo khai thiên tích địa. Loại linh bảo này làm bạn với một phương thể giới mà sinh, lấy dìm khí vận của một phương thể giới này, cũng giết người không dìm nhân quả, không dìm nghiệp lực. Trong đó đỉnh cao nhất, trên uy lực cũng không kém gì tiên thiên Hồng Mông đại đạo chí khí.

Sau khi thiên địa mở, trong thiên địa đại đạo pháp tắc dần dần từ trong hỗn độn ngưng tụ, đại đạo chí khí hòa hợp với một đám tạo vật lúc ban đầu trong thiên địa, trải qua năm tháng ngăn ngui thai nghén, liền tự nhiên mà vậy sinh thành hậu thiên tạo hóa thiên địa thần khí. Huyền Minh Khổng Thủy Kỳ là thiên địa thần khí. Tiên Thiên Nam Linh Đỉnh cũng là thiên địa thần khí. Chúng nó giết người dìm nhân quả, dìm nghiệp lực, nhưng chúng nó uy lực cực lớn, nhân quả cùng nghiệp lực bình thường căn bản không thể không làm gì được chúng nó.

Uy lực và sự thần kỳ của thiên địa thần khí không bằng đại đạo chí bảo và công đức linh bảo, nhưng đủ để trấn áp một phương, là trọng bảo các phương thể lực lớn áp đáy hòm trấn áp khí vận một phương.

Ở dưới thiên địa thần khí, là sau khi thiên địa củng cố, thiên địa khí mạch âm dương điều hòa, ngũ hành hoá sinh, theo thiên địa tẩm bổ vạn vật vô cùng diệu lý, ở trong một số linh nhân linh huyết thiên địa sinh thành, dựa theo thiên địa pháp tắc tự nhiên thai nghén ra các loại bảo vật.

Loại bảo vật này xưng là hậu thiên tạo hóa thiên địa thánh binh, bọn nó phần nhiều ẩn trong trong động thiên phúc địa người ta không biết, trải qua năm tháng vô cùng dài dòng, do thiên địa linh mạch khí từng chút từng chút ngưng tụ ra, nếu có ai đạt được, có thể dựa vào nó hoành hành một phương.

Những cái này đều là linh vật thiên địa sinh thành, uy lực cực lớn, diệu dụng vô cùng.

Ở dưới bốn loại thiên địa linh vật này, mới là đại hoang vạn tộc thu thập thiên tài địa bảo quý hiếm tự mình rèn luyện vu bảo, vu khí. Nhưng những vu bảo, vu khí này đều có cực hạn rất lớn. Ở trên uy lực càng không thể đánh đồng với thiên địa linh vật.

Cơ Hạo vừa nhớ lại tư liệu mình đọc được về thiên địa linh vật, vừa nâng trung khí, đem những thiên địa linh vật này phân chia lớn tiếng đọc ra.

“Các vị huynh đệ tỷ muội, đây là một thanh hậu thiên thánh binh, điều này không hề nghi ngờ. Hậu thiên thánh binh chỉ cần tế luyện thêm chút, thì có thể tự do sử dụng, so với truyền thừa vu bảo bộ tộc nhà chúng ta còn thuận tiện hơn rất nhiều, nhưng uy lực lại cường đại hơn vô số, theo trình độ tế luyện không ngừng sâu sắc, có thể phát huy ra uy lực sẽ càng thêm cường đại.”

“Kiếm này cũng không thể tiện nghi người khác. Mọi người cùng nhau ra tay, thử xem ai có thể được nó lựa chọn, thế nào?”

Cơ Hạo cười hướng bọn Man Man nhìn qua. Tuy thiên địa thánh binh rất có lực hấp dẫn, nhưng Cơ Hạo cũng chưa bị nó dụ – hoặc. Trên điển tịch của Vu điện viết rất rõ ràng, thiên địa thánh binh là vật có linh, có một số người cho dù dụng phải, cũng chẳng chắc có thể được thánh binh tán thành.

Muốn được thiên địa thánh binh, trừ vận khí, vẫn phải cần một chút khí vận. Người sốt ruột xông lên muốn tháo xuống thánh binh, kết quả cuối cùng rất có thể chính là giỏ trúc mức nước công dã tràng, thậm chí còn có thể bị thánh binh cản trở dính vận xui.

Man Man nhìn kiếm đá, dùng sức lắc lắc đầu: “Ồ, kiếm à? Man Man không thích loại binh khí nhẹ bằng này.”

Nắm chặt chùy hung hăng đập, Man Man dương dương đắc ý nói: “Cây chùy

này của Man Man không tồi, Man Man thích!”

Phong Hành cực kỳ rối rắm nhìn cây kiếm đá này. Qua hồi lâu, hắn mới lấy ra cây trường cung tạo hình phong cách cổ xưa, công nghệ thô ráp đó của mình, hùng hùng hổ hổ xoay người sang chỗ khác: “Sao không phải một cây cung chứ? Nhưng cho dù là một cây cung, ta cũng không nỡ bỏ tổ truyền chí bảo của ta. Tổ tiên nhà ta lưu lại cây cung này, uy lực không chắc yếu hơn thiên địa thánh binh... Ta, ta, ta không cần nó.”

Vũ Mục cũng rối rắm nhìn cây kiếm này, hắn véo véo thịt béo bên hông mình, vỗ vỗ đỉnh đầu mình, cúi đầu nhìn nhìn khổ người cường tráng hơn ba thước của mình, sau đó bất đắc dĩ thở dài xoay người sang chỗ khác.

“Lần sau, nếu có một cái nồi to thiên địa sinh thành đặt ở trước mặt ta, mọi người ai cũng đừng tranh với ta. Nhưng kiếm... Các người xem, ta là người dùng kiếm sao? Ta dùng nó làm cái gì? Làm dao làm bếp cắt thịt hay sao? Lưỡi kiếm thẳng tắp không có nửa điểm độ cong, cắt thịt cũng dùng không tiện! Chỉ có thể lấy đến chẻ củi! Thôi, thôi, đây không phải gu của ta!”

Hai huynh muội Thái Ti, Thiếu Ti căn bản không hướng cây kiếm đá đó nhìn thêm một cái.

Thái Ti vung vẩy cánh tay giống như khúc củi của mình, tự giễu cười nói: “Cơ Hạo, người nói, ta múa nổi nó sao?”

Cơ Hạo nhìn Thái Ti khô gầy như củi, gật đầu bất đắc dĩ, đây là lời nói thật, nơi này bất luận kẻ nào cũng có thể có được thanh trường kiếm này, chỉ có Thái Ti không có cơ duyên này.

Thiếu Ti thì trong con người tỏa ra bạch quang thần dị, nàng nghiêm túc nhìn Cơ Hạo nói: “Đây là khí vận của người, Cơ Hạo, ta thấy rất rõ, thanh kiếm đá này đã đợi người rất nhiều rất nhiều năm... Cuối cùng có một ngày, tên của nó sẽ bởi vì người mà truyền khắp thiên hạ, đây là...”

Một phen lời nói gần như lời tiên đoán còn chưa nói xong, mắt Thiếu Ti trợn trắng, một ngụm máu đã phun ra xa bảy tám bước.

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn Thiếu Ti một cái. Hắn gật gật đầu, không nói thêm nữa: “Đã như vậy, lần này ta sẽ lấy nó. Lần sau nếu còn có cơ hội như vậy, ta là tuyệt đối không nhúng tay, đó là vận khí của các người.”

Hít sâu một hơi, Cơ Hạo hướng kiếm đá chậm rãi bay đi, cách kiếm đá còn xa trăm trượng, Cơ Hạo nghiêm nghị hướng kiếm đá ôm quyền cúi đầu hành một lễ.

Kiếm đá hơi nhoáng lên một cái, một mảng ánh sáng trắng từ trên lưỡi kiếm bắn xuống, vòng quanh Cơ Hạo dạo qua một vòng, sau đó kiếm đá biến mất vào hư không, trong thần hồn không gian của Cơ Hạo liền vô duyên vô cớ có thêm một thanh trường kiếm hào quang âm đậm.

Hai cây cột đá cao thấp đồng thời tan rã, một rồng một phượng hai đạo thanh khí phóng lên cao, quay quanh mọi người cấp tốc xoay quanh.

Thiên địa nguyên khí cuộn cuộn ở dưới long phượng thanh khí dẫn dắt, gào thét không ngừng ập vào thân thể mọi người.

Chương 214: Quán Thế

Long khí cương liệt, phượng khí khinh dương, long phượng nhị khí nhập vào cơ thể, giống như gió mát qua rừng, nhẹ nhàng thổi khắp mạch lạc toàn thân của mọi người.

Vũ Mục, Phong Lăng, Thái Ti, Thiếu Ti đồng thời mở to hai mắt nhìn, lộ ra mỉm cười quái dị vừa mừng vừa sợ đồng thời lại không thể tin.

Lúc long phượng nhị khí xuyên qua thân thể bọn họ, các kinh lạc trời sinh phong bế, ở trong truyền thuyết hoàn toàn là phế vật, không có bất cứ tác dụng nào trong cơ thể bọn họ thông thả mở ra. Giống như gương sáng phủ đầy bụi đã lâu được lau đi tro bụi, từng mạch lạc rất nhỏ dần dần lộ ra mũi nhọn nên có.

Bọn họ có thể rõ ràng cảm nhận được, trong những mạch lạc rất nhỏ đó, trong mạch lạc vu lực của bọn họ chưa bao giờ có thể đụng chạm, có từng tia thiên địa nguyên khí nhỏ bé xuất hiện. Tuy mỏng manh đến có thể xem nhẹ không tính, nhưng trong những mạch lạc đó quả thực đã xuất hiện thiên địa nguyên khí.

Cái này ý nghĩa, bọn họ có thể tiến hành rèn luyện đối với những mạch lạc này, khiến chúng nó trở nên cường đại hơn, cất chứa nhiều vu lực hơn, do đó làm trong vu huyết bọn họ tương lai mở có thể tích trữ vu lực mạnh hơn!

Toàn bộ Đại Vu ở lúc mở vu huyết, cường độ vu huyết đều lấy vu lực lần đầu tiên nhét vào kinh lạc toàn thân làm cơ sở.

Lần đầu tiên nạp vào vu lực càng mạnh, tiềm lực vu huyết sẽ càng mạnh. Thêm mỗi một kinh lạc có thể cất giữ vu lực, liền đại biểu ở dưới tình huống mở số lượng vu huyết tương tự, thực lực Đại Vu sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Như Cơ Hạo lúc trước, Tất Phương bộ vì sao thực lực chinh thể đè ép Kim Ô bộ một bậc, là vì trong lực lượng truyền thừa của Tất Phương bộ, Tất Phương

huyết mạch còn bảo lưu lại gần ngàn đường lực lượng mạch lạc, mà tộc nhân Kim Ô bộ nhiều nhất chỉ có trên trăm. Tộc nhân Kim Ô bộ không chỉ có Đại Vu thực lực không bằng người ta, ngay cả xác suất đột phá Vu Vương cũng so với người khác nhỏ hơn trên dưới một trăm lần.

Hiện tại mạch lạc trong cơ thể mấy người bọn Vũ Mục đang thông thả mở ra từng cái một, cực kỳ chậm chạp, nhưng rất ổn định, rất ôn hòa.

Một cái. Hai cái, ba cái... Mười cái, hai mươi cái, ba mươi cái... Một trăm cái, hai trăm cái, ba trăm cái...

Long phượng nhị khí nơi này là một phương thiên địa linh mạch hội tụ mà đến. Thiên địa linh tụy thuần túy nhất, tinh hoa nhất, ôn hòa thuần hậu, không có bất cứ tạp chất nào, không có bất cứ năng lượng tiêu cực nào. Đặc biệt hai đạo long phượng khí này có thể thai nghén thiên địa thánh binh, tự nhiên có được tạo hóa lực cường đại.

Một tia tạo hóa lực này đối với một phương thế giới mà nói không đáng nhắc tới, nhưng chia đều ở trên người mấy thiếu niên, đã đủ khiến bọn họ thay da đổi thịt, làm bọn họ đặt cơ sở siêu phàm nhập thánh.

Nha Công cũng nhẹ nhàng kêu một tiếng, thoải mái cuộn mình ở trên người Cơ Hạo, lắng lắng hưởng thụ long phượng nhị khí rèn luyện. Loại lực lượng mang theo một tia tạo hóa lực này, đối với Nha Công cũng cực có lợi. Đỉnh đầu của nó có mấy chục cái lông chim đã nổi lên một tia màu vàng, Kim Ô huyết mạch trong cơ thể nó đang không ngừng được chiết xuất, cường đại.

Hai con Thần Hỏa Xà nhỏ cũng như thế, bọn nó treo thẳng ở trên vành tai Cơ Hạo, cái đuôi nhỏ nhẹ nhàng vung vẩy, trong con mắt ngập nước, hiển nhiên hưởng thụ đến mấy điểm. Từng chút u quang từ đỉnh đầu bọn nó không ngừng hướng trên cái đuôi lan tràn, thân thể bọn nó đang thông thả trưởng thành.

Chỉ có Man Man là thuần túy thần duệ, trong cơ thể một chút huyết mạch nhân tộc cũng không có, long phượng nhị khí chỉ không ngừng tẩm bổ thân thể

của nàng, khiến lực lượng của nàng hướng phương hướng càng thêm quái thai
sải bước đi tới, ngoài ra đối với nàng không còn bất cứ chỗ tốt nào.

Toàn bộ kinh lạc của Cơ Hạo đều đã mở ra, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm
kinh lạc hoàn toàn rộng mở, không cần long phượng nhị khí giúp hãn mở kinh
lạc mới nữa.

Nhưng dù sao cũng là long phượng khí thai ghen tỵ hóa lực, những dòng
khí mềm nhẹ đó tiến vào thân thể Cơ Hạo, lấp đầy kinh lạc của hãn, chậm rãi
tầm bố lớn mạnh phía cuối kinh lạc nhỏ bé nhất, vậy mà ở gần gần nửa canh
giờ, đã giúp kinh lạc của Cơ Hạo mở rộng khoảng ba thành.

Sau đó thiên địa nguyên khí khổng lồ giống như sóng thần ập vào thân thể
Cơ Hạo, nhanh chóng chuyển hóa làm vu lực khổng lồ, theo kinh lạc hướng bốn
phương tám hướng cạo rửa. Từng vu huyết giữa ngực bụng Cơ Hạo không ngừng
sáng lên, có mấy chục vu huyết nháy mắt đạt tới điểm tới hạn mở ra, chỉ cần một
ý niệm là có thể bị thiên địa nguyên khí khổng lồ xông phá.

Không chỉ có Cơ Hạo, trên thân Thái Ti, Thiếu Ti, Vũ Mục, Phong Hành
thậm chí Nha Công đều là như thế, trên người bọn họ đều có điểm sáng số lượng
khác nhau sáng lên, mỗi điểm sáng sáng tối bất định, đều ở bên bờ mở.

Thần niệm Cơ Hạo nhẹ nhàng đảo qua thân thể bọn họ, hãn kinh ngạc phát
hiện, Thái Ti trong lần này long phượng nhị khí tẩy luyện được lợi lớn nhất, có
lẽ là vì cơ sở thân thể hãn kém cỏi nhất, trong cơ thể hãn thể mà bị cứng rắn mở
mang hơn ba ngàn kinh lạc mới.

Ba người khác mở số lượng kinh lạc ít nhiều khác nhau, nhưng ít nhất cũng
mở trên dưới hai ngàn.

Vu lực khổng lồ cũng bồn tẩu bất định ở trong cơ thể bọn họ, điên cuồng cạo
rửa tấm màng trời sinh ngoài vu huyết.

Rất nhanh, trong cơ thể Cơ Hạo truyền ra tiếng nổ vang thứ nhất. Vu lực

trong kinh lạc trong cơ thể hãn khổng lồ nhất, cho nên vu huyết của hãn bị phá thứ nhất. Một lần này, ở dưới sự khống chế chuẩn xác của Cơ Hạo, hãn mở ra một chỗ vu huyết quan trọng nhất phụ cận trái tim.

Một mảng hồng quang ở trên trái tim hùng hực cháy lên, khí huyết toàn thân Cơ Hạo chen chúc mà vào, sau đó hóa thành từng giọt huyết tương trầm trọng gấp trăm lần giống như dịch đặc phun trào ra, nháy mắt chảy khắp toàn thân.

Huyết tương mới nặng nề hơn, cường đại hơn, mỗi một giọt có thể mang theo năng lượng tinh huyết càng thêm dư thừa, loại huyết tương này tràn ngập toàn thân, mới là mấu chốt lớn nhất sinh mệnh lực Đại Vu hùng hồn như biển, ở trên chiến trường bị thương nặng cũng có thể nháy mắt hồi phục.

Sau đó là phổi trái phải hai nơi vu huyết mấu chốt nhất mở ra. Theo vu huyết ở phổi mở ra, công năng phổi của Cơ Hạo chột tăng vọt gấp trăm lần. Hãn hít một hơi thật sâu, nhất thời phụ cận thân thể liền nhắc lên một đạo cuồng phong.

Đại Vu có thể gánh núi lấp biển, thở thành gió, càng có thể ở trên chiến trường kịch liệt vận động thời gian dài, tự nhiên cần phổi khỏe mạnh thổ nạp khí thải của thân thể, bỏ cũ lấy mới không ngừng tiến hành trao đổi năng lượng.

Sau đó là thận, gan, tì tạng... Cơ Hạo rất cẩn thận, dựa theo tri thức kiếp trước của mình, trước đem vu huyết quan trọng nhất trong lục phủ ngũ tạng của mình lần lượt mở ra, để cho công năng ngũ tạng của mình được cường hóa thật lớn, do đó khiến cơ năng của bản thân cấp tốc đặt căn cơ cường đại.

Dần dần, ở giữa ngực bụng của Cơ Hạo có chín vu huyết phun lửa loá mắt, thiên địa nguyên khí rót vào cơ thể, Cơ Hạo tiêu hao toàn bộ nguyên khí tiến vào trong cơ thể, cũng chỉ miễn cưỡng mở chín cái vu huyết.

Hình thành đối lập rõ rệt với Cơ Hạo là, không hề cập tới Vũ Mục, Phong Hành hai gã trở thành Đại Vu đã nhiều năm, chỉ Thái Ti và Thiểu Ti, trên người bọn họ liên liên tiếp đốt sáng lên trên trăm vu huyết. Nhiều điểm sáng chói không ngừng lóe ra ở trên người bọn họ, vu lực khổng lồ phun ra nuốt vào như

rồng, thanh thế rất dọa người.

Cơ Hạo phun ra nuốt vào thiên địa nguyên khí là gấp hơn mười lần bọn họ, nhưng vu huyết mở ra chỉ có vền vền tám cái, có thể thấy được nội tình của Cơ Hạo so với bọn Thái Ti, Thiếu Ti mạnh hơn bao nhiêu.

Thiên địa nguyên khí trong hang dần dần bình tĩnh trở lại, hai đạo long phượng khí đã tiêu hao hết.

Phun ra một ngụm trọc khí cuối cùng, Cơ Hạo thét dài một tiếng, mi tâm phun ra kiếm đá, mang theo hấn hóa thành một đạo bạch quang hung hăng hướng về một góc vách đá bổ tới.

Vách đá sụp xuống, tiếng gầm rú nặng nề truyền đến, phía sau vách đá sụp xuống thế mà lại là một con sông ngầm chảy xiết vô cùng trong lòng đất.

Chương 215: Đại Cục

Sóng đục quay cuồng, vảy bạc truy đuổi, đám đông thủy điều màu trắng ở mặt nước đục ngầu vạch ra từng cái bóng âm đạm.

Sông lớn rộng lớn hung mãnh chạy chồm qua giữa đồi núi, bốn phía hoang vu không có bóng người, chỉ có đám đông vượn trắng ở trong rừng cây bờ sông chơi đùa, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Một cột nước thẳng tắp gào thét xông lên cao trăm trượng, Cơ Hạo một quyền làm cột nước vỡ nát, mang hơi nóng hôi hổi từ lõi ra đáy sông ngấm nháy ra. Thở phì phò từng ngum từng ngum, Cơ Hạo đáp xuống đất, thân thể hơi nhoáng lên một cái quỳ một gối xuống.

Mấy con vượn trắng hung mãnh nhất rống lên, mang theo mộc bổng nặng nề hướng Cơ Hạo lao tới.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu lên, Kim Ô Thần Mâu tỏa ra thần quang, hung tợn hướng bọn vượn trắng mập mạp đó trừng mắt một cái.

Mấy con vượn trắng rú thảm một tiếng, vút mộc bổng xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa không ngừng rống to. Trong rừng cây, vượn trắng to nhỏ lấy hàng vạn để tính vội vàng vút hoa cỏ trái cây trong tay chặt vật chạy trốn, giống như một con sông màu trắng sôi trào, trong chớp mắt đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thở hỗn hển từng ngum từng ngum, Cơ Hạo chậm rãi đứng dậy.

Trên gò má đau đớn một trận, Cơ Hạo tùy tay lau ở trên mặt một cái, đem mấy con cua nước to bằng bàn tay giáp xác cứng rắn như tinh cương một cây giật xuống, tùy tay ném xuống sông.

Dòng sông ngấm kia trong lòng đất mãnh liệt rộng lớn, một đường chảy trên

vạn dặm, lúc này mới trào lên mặt đất, hội tụ cùng một chỗ với dòng sông lớn này. Trong dòng sông ngầm vạn dặm cũng không có nguy hiểm quá lớn, bọn Cơ Hạo dọc theo đường đi gặp vài tổ rắn nước, một đám cá sông ăn thịt tham lam, một số thủy tộc dưới lòng đất cổ quái, thật ra cũng thái bình đi qua.

Phiền toái duy nhất chính là, một hơi ghen hơn vạn dặm, ở trong lòng đất theo dòng nước chảy xiết trôi bốn ngày năm đêm, Cơ Hạo ghen đến mức tròng mắt cũng xám ngắt. Nếu không phải ngại bởi một số giới luật nào đó của Vu điện, nghiêm cấm vô duyên vô cớ vận dụng lực lượng Đại Vu phá hư địa lý địa mạo Trung Lục, Cơ Hạo đã sớm đánh vỡ tầng đá thật dày trên đỉnh đầu, trực tiếp từ trong lòng đất chạy trốn ra.

“A... Hắt xì!” Theo tiếng xé gió nặng nề, Man Man trực tiếp ở đáy sông sâu tới cả dặm đem hai thanh trọng chùy ném mạnh ra, sau đó một đường hắt xì nổi lên mặt nước. Trùng mắt, Man Man từ trong miệng ỏi ra mấy ngụm nước, chặt vật dùng kiểu bơi chớ giãy dụa đến bên bờ, đầu ngã cắm xuống bùn không thể động đậy.

“Man Man, người biết bơi?” Cơ Hạo kinh ngạc ngồi xổm bên người Man Man, đem nàng ôm vào trong lòng, nhét mấy viên thuốc cấp tốc bổ sung nguyên khí.

“À, biết chứ!” Nói đến bơi, tinh khí thần của Man Man lập tức dâng lên, nàng hoa chân múa tay cười nói: “Đại ca nuôi rất nhiều long ngư, Man Man lúc ba tuổi đã đi trong hồ bắt long ngư nướng ăn, liền biết bơi!”

Cơ Hạo không hiểu sao bị ai cho long ngư của Chúc Dung Đồng Cung một phen. Trên mặt sông ‘Ào ào ào’ liên tục thò ra bốn cái đầu người.

Vũ Mục, Phong Hành tự mình lao bên bờ, Thiếu Ti từng bước một túm tóc Thái Ti miệng sùi bọt mép, giống như kéo người chết đem hẳn kéo tới bên bờ, tùy tay vứt xuống đất, nhân tiện hung hăng đá một cước ở trên sườn mềm của hẳn.

“Thân... Huynh muội!” Nhìn động tác tàn bạo của Thiếu Ti, Vũ Mục rùng mình.

“Là ta đã đem gã này một cước đạp chết... Thực khiến nam nhân chúng ta mất mặt!” Phong Hành thì ở một bên sợ thiên hạ không loạn châm ngòi sinh sự: “Ngay cả Man Man cũng chịu được, mới nửa canh giờ đã bị nước làm ngất đi, nếu không phải Cơ Hạo dọc theo đường đi bổ sung khí cho hắn...”

Vũ Mục và Phong Hành đồng thời giật mình một cái, cười khan nhìn Cơ Hạo: “Cơ Hạo, môi chạm môi với nam nhân là mùi vị gì?”

Sắc mặt Cơ Hạo âm trầm xuống. Thái Ti gã này, ở trong nước quả thực chính là một tên liên lụy rõ đầu rõ đuôi, cách mỗi nửa canh giờ nhất định phải do Cơ Hạo khí tức ngân nga nhất bổ sung khí cho hắn. May mắn Cơ Hạo tu luyện Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, có thể từ trong nước thu hoạch đủ dưỡng khí, nói cách khác, Thái Ti nhằm chừng đã ghen chết ở giữa sông ngầm.

“Một số giới luật của Vu điện rất không hợp lý.” Cơ Hạo nhanh chóng đổi đề tài: “Thật ra chúng ta ba ngày trước, có thể nổ vỡ tầng đá lao ra, bởi vì khi đó chúng ta đã thoát ly khu vực quặng vu tinh kéo dài, tầng đá đã không cứng rắn như vậy nữa.”

“Đây không phải giới luật của Vu điện, là lệnh cấm của nhân vương.” Vũ Mục thở dài một hơi: “Lệnh cấm của nhân vương cũng có đạo lý, nếu mỗi người đều theo ý mình muốn thuận tiện thay đổi địa mạo, Trung Lục nhằm chừng đã bị hủy.”

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, lấy ra mấy bình vu dược bổ sung nguyên khí chia cho vài người, sau đó nhanh chóng lấy ra một ngọc phù, ngón tay bắn ra ngọc phù liền hừng hực bốc cháy lên. Một làn khói xông lên thẳng tắp tầng mây vạn trượng, ngọc phù nhanh chóng thiêu đốt, thể tích cấp tốc nhỏ đi.

Cơ Hạo vội vàng hướng khói mỏng, đem cảnh ngộ của đoàn người mình mấy ngày nay kể rõ một lần, sau đó ngón tay búng ra, ngọc phù triệt để hóa thành một

làn khói xông lên trời cao cách mặt đất vạn dặm. ‘Kẹt...’ một tiếng vỡ vụn đáng sợ truyền đến, khói mỏng hóa thành mũi tên xuyên thủng hư không, hướng về phía Vu điện cấp tốc lao đi.

Ngọc phù này là đưa tin cho Tự Văn Mệnh, sau đó Cơ Hạo lại liên tục lấy ra vài ngọc phù, hướng Ngũ Long Nghiêu còn có mấy đại vụ sư khác thân cận với hắn đều truyền tin tức.

Vũ Mục nhìn từng làn khói lao thẳng lên trời, đột nhiên thì thào thở dài: “Ài, không biết nhiệm vụ lần này, sẽ tính chúng ta thành công hay là thất bại? Mậu Sơn bộ, cũng không biết sẽ bồi thường cho chúng ta bao nhiêu.”

Phát xong tin tức, Cơ Hạo đang đỡ Thái Ti, bàn tay đặt tại lưng Thái Ti, lấy bí pháp triệu tập sinh mệnh khí tức rừng cây xung quanh tản mát ra cho Thái Ti khôi phục nguyên khí, nghe được Vũ Mục lẩm bẩm, hắn kinh ngạc hỏi: “Sao, còn có thể có biến cố sao? Chuyện này, chúng ta chiếm đạo lý chứ?”

Phong Hành ngồi rất xa, hắn thở thật dài: “Cơ Hạo, ngươi là lần đầu tiên làm nhiệm vụ cho Vu điện nhỉ? Ừm, loại chuyện này, ta và mậ mậ chết tiệt trước kia cũng từng đụng tới, vài lần thiếu chút nữa bị người ta bắt chết không toàn thân. Nhưng cuối cùng, chúng ta đều chỉ là cầm một chút bồi thường ít ỏi.”

Cơ Hạo nheo mắt, hắn nhớ tới Thiết Nham trưởng lão không chút do dự tế ra vụ khí đem đoàn người mình vây khốn, nhớ tới các tộc nhân Mậu Sơn bộ kia không chút do dự rời khỏi cái hang, dùng vụ phù đem toàn bộ huyết động triệt để phong kín.

Hắn không chút nghi ngờ, nếu không phải đoàn người mình thực lực vượt xa bọn Thiết Nham trưởng lão, tộc nhân Mậu Sơn bộ ngày đó đã hạ độc thủ đối với bọn họ.

“Việc này, không dễ chấm dứt như vậy.” Mặt Cơ Hạo âm trầm nói: “Muốn xử lý chúng ta, độc chiếm cả quặng vu tinh? Quặng vu tinh, ta không cần, nhưng bọn hắn muốn hạ sát thủ đối với chúng ta, bọn hắn nhất định phải trả giá đắt.”

“Vậy thì phải xem Vu điện là ai tới.” Mặt Vũ Mục âm trầm tương tự: “Nếu là Tự Văn Mệnh đại nhân, chúng ta không có gì phải lo lắng, chỉ việc cầm lại thứ chúng ta nên có là được. Nhưng nếu là người khác sao... Hắc hắc, đại cục nhân tộc!”

“Đại cục nhân tộc?” Trong lòng Cơ Hạo chán ngấy một trận.

Chương 216: Chấp Sự

Ba ngày sau, người của Vu điện tới.

Đứng ở trên gò đất nhỏ bờ sông, xa xa nhìn thấy người áo đen trên lưng cự ưng ở chân trời bay tới, Vũ Mục và Phong Hành đồng thời mắng chửi.

Bọn họ rất thân thiết ân cần thăm hỏi trực hệ nữ tính của một số trưởng lão Vu điện nào đó, hỗn hển thấp giọng rít gào: “Lại là bọn trứng mềm ngoại điện. Mỗi lần đều là bọn hăn, mỗi lần đều là bọn khốn kiếp không – trứng này!”

Sắc mặt Cơ Hạo cũng trở nên khó coi. Thời gian một ngày, đủ Vũ Mục, Phong Hành, Thái Ti, Thiếu Ti hướng hăn giải thích rõ tình huống Vu điện hiện nay. Sau khi đến Vu điện hơn nửa năm, Cơ Hạo rốt cuộc đối với cái gọi là Vu điện có một cái hiểu biết toàn diện.

Vu điện, ở thời đại Tam Hoàng đã có hình thái ban đầu.

Vu điện lúc ban đầu, chỉ là đơn thuần cất chứa điển tịch của nhân tộc, giữ lại ngọn lửa trí tuệ của nhân tộc. Nhân tộc thời đại Tam Hoàng lúc nào cũng ở bên bờ vực bị diệt, ý nghĩa tồn tại của Vu điện, chính là lưu lại một ngọn lửa cho nhân tộc Đông Sơn tái khởi.

Cho đến ngày nay, liên minh bộ lạc nhân tộc đã không còn cục diện bấp bênh của năm đó, theo các đời lãnh tụ nhân tộc đầu nhập, Vu điện đã trưởng thành làm một tổ chức khổng lồ, mập mạp, chiếm cứ tài nguyên thật lớn, có được lượng nhân thủ cực lớn.

Nam Hoang, Bắc Hoang, Đông Hoang, Tây Hoang, Trung Lục thế giới, phàm là bộ tộc, thị tộc đủ cường đại, đều vắt hết óc chen một chân vào Vu điện.

Cho nên hiện tại Vu điện ngư long hỗn tạp, vàng thau lẫn lộn, rất có hương vị chướng khí mù mịt. Nhiều thế lực lớn chọn phái anh tài trong tộc đưa vào Vu

điện, một là vì lợi dụng tài nguyên khổng lồ của Vu điện bồi dưỡng thiên tài cho bộ tộc mình, một cái chính là —— Vu điện đã trở thành con đường tắt thông thiên chen thân cao tăng nhân tộc, phàm là người trẻ tuổi ở Vu điện biểu hiện xuất sắc, trong khoảng thời gian ngắn đều có thể trở nên nổi bật ở Bồ Phán.

Cho nên cái gì Nam Hoang minh, Đại Minh minh linh tinh tiểu đoàn thể ở trong Vu điện là đấu đá tới đâu rơi máu chảy, hàng năm học đồ ù ù cạc cạc chết mất của Vu điện, đều có liên quan với những tiểu đoàn thể này tranh đấu.

Hiện nay đại thế Vu điện chia làm nội điện, ngoại điện hai đại bộ phận.

Nội điện trưởng lão lấy Ngũ Long Nghiêu, Khoa Phụ Diễm... các đại vu sư cầm đầu, bọn họ toàn tâm toàn ý bồi dưỡng người trẻ tuổi nhìn trúng, chọn cho Vu điện nhân tài tinh anh có thể trọng dụng. Những đại vu sư này, bọn họ càng trọng điểm vào thăm dò đối với thiên địa huyền bí, say mê vào trong vu pháp đại đạo mình sở trường nhất.

Từ trên thực lực cá nhân mà nói, Ngũ Long Nghiêu, Khoa Phụ Diễm các nội điện trưởng lão này, thực lực cá nhân bọn họ đều cực kỳ cường hãn, bình thường đều mạnh hơn một đoạn so với ngoại điện trưởng lão. Bởi vì bọn họ cường lực áp chế, bầu không khí chính thể của Vu điện, ít nhất ở ở mặt ngoài nhìn qua còn rất gió êm sóng lặng.

Về phần ngoại điện, phàm là bộ tộc cùng thị tộc có chút thực lực, đều sẽ xen vào một chân ở ngoại điện. Phía sau mỗi ngoại điện trưởng lão đều có một hoặc là nhiều bộ tộc, thị tộc có tổ cầu ích lợi khác nhau.

Dùng hình dung ác độc nhất của Vũ Mục mà nói —— các trưởng lão ngoại điện chính là một bọn chó hoang đỏ mắt, bọn họ mỗi ngày cân nhắc, đều là như thế nào há mồm, hung hăng cắn xuống một miếng gì đó. Mặc kệ là cái gì, chỉ cần là bọn hăn có thể với tới. Cho dù là một bãi cứt chó, bọn họ cũng sẽ không chút do dự hung hăng cắn lên một miếng.

“Ô Long trưởng lão bọn họ, sao có thể để bọn người này tới?” Cơ Hạo mặt

căng lên, nhìn cự ửng càng lúc càng gần: “Hơn nữa, lãng phí ba ngày thời gian.”

Cự ửng toàn thân ngăm đen, mỏ ửng và móng vuốt giống như tinh thạch rạng rỡ tỏa sáng, cánh giang ra hơn mười trượng, tỏ ra thần tuần phi phạm xoay hai vòng ở đỉnh đầu, ngạo nghễ kêu to hai tiếng, sau đó chậm rãi đáp xuống.

Nha Công khinh thường thấp giọng kêu một tiếng. Con cự ửng này nhìn như uy vũ bá đạo, thực ra chỉ là một con hung cầm ngu xuẩn bình thường, một trảo của Nha Công có thể nghiền chết.

Trên cánh chim cự ửng, có cả mảng lớn phù văn màu đen không ngừng phun ra sương khói màu đen. Rất hiển nhiên, là mượn dùng lực lượng những phù văn này, con cự ửng này mới có thể ở trong vòng ba ngày từ Vu điện bay đến nơi đây.

Ba nam tử mặc trường bào vải thô màu đen đứng trên lưng cự ửng, trong đó một nam tử trung niên kiêu căng nhìn thoáng qua đám người Cơ Hạo, ánh mắt quái dị hơi dừng ở trên mặt Thiếu Ti và Man Man, sau đó lạnh giọng nói:

“Là các người hướng Vu điện tố cáo, Mậu Sơn bộ đám ngu xuẩn đó, dám vì một quặng vu tinh, đánh lén giết đệ tử Vu điện chúng ta?”

Lời này nói ra còn tương đối cứng nhĩ?

Cơ Hạo đi về phía trước một bước, tay phải đặt ở ngực, hướng nam tử trung niên hơi hạ thấp người hành một lễ: “Vâng. Xin hỏi đại nhân là?”

Nam tử trung niên cười nhạt, ra vẻ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ta là Mạnh Ngao, xuất thân Tây Hoang Cùng Kỳ bộ, đương nhiệm chấp sự Vu điện, lần này phụng mệnh đến đòi một cái công bằng cho các người. Mậu Sơn bộ dám giam cầm đệ tử Vu điện, bọn hăn là thật không muốn lẫn lộn tiếp ở Trung Lục sao?”

Mạnh Ngao rất hào phóng khoát tay, lạnh giọng nói: “Lên đi, chúng ta trực tiếp đi tìm người của Mậu Sơn bộ. Lúc tới các trưởng lão nói, không có ai có thể

khi nhục đệ tử Vu điện ta mà không trả giá đắt.”

Đám người Cơ Hạo nhảy lên cự ứng, Mạnh Ngao quay đầu cười nói: “Hai vị cô nương đứng vững, đừng để ngã xuống.”

Rất ân cần hướng Thiếu Ti, Man Man lấy lòng, ánh mắt Mạnh Ngao lại đảo qua ở trên mặt hai nàng, sau đó mang theo một tia cười đắc ý rụt rè, dùng sức giẫm giẫm lưng cự ứng.

Cự ứng hét dài một tiếng, phù văn trên cánh chim phun ra cả mảng lớn khói đen, thân thể cao lớn bay lên trời mười mấy dặm, sau khi lượn vòng, nhanh chóng hướng về lãnh địa Mậu Sơn bộ mới mở ngoài vạn dặm bay đi.

Dọc theo đường đi, Mạnh Ngao lải nhải hướng Cơ Hạo miêu tả Cùng Kỳ bộ hãn xuất thân là cường thịnh như thế nào, nói Mạnh thị nhất tộc hãn ở trong Cùng Kỳ bộ cũng là thị tộc cường đại số một số hai, hãn không phải không đắc ý nói cho Cơ Hạo, hãn đã mở ba ngàn vu huyết, cách Đại Vu đình phong chỉ là một bước xa, nhiều nhất mười năm sau, hãn có thể thành tựu Vu Vương.

“Tới lúc đó, ta sẽ là ngoại điện trưởng lão... Hai vị cô nương, nếu còn có ai dám bắt nạt các người, cứ việc nói với ta là được.”

Mạnh Ngao rốt cuộc không kiềm chế được sự đắc ý trong lòng, tươi cười thân thiện, chính thức hướng Thiếu Ti cùng Man Man kéo gần quan hệ.

Vũ Mục và Phong Hành nhìn nhau một cái, sau đó bất đắc dĩ hướng Cơ Hạo khẽ lắc đầu, ý tứ đó tựa hồ muốn nói —— xem, chúng ta không nói sai, bọn trưởng lão cùng chấp sự ngoại điện đều là một đám khốn kiếp!

Thiếu Ti vẫn lạnh lùng không hé răng, hai mắt nhìn chăm chăm Mạnh Ngao, giống như nhìn một người chết.

Ánh mắt của nàng là... quý dị như thế, dẫn tới Mạnh Ngao cũng theo bản năng tránh ánh mắt Thiếu Ti, chỉ có thể tươi cười thân thiện nhìn về phía Man

Man.

Man Man thì hoàn toàn nghe không hiểu Mạnh Ngao đang nói cái gì, nàng chỉ để ý chơi đùa hai thanh chùy, thỉnh thoảng hướng khói đen trên cánh chim cự ửng liếc một cái, rất mê hoặc con cự ửng này nhìn qua thực lực cũng không phải rất mạnh, sao có thể khiêng hai thanh chùy của nàng bay lên.

Mạnh Ngao chưa thể nhận được sự ngưỡng mộ và thân mật trong tưởng tượng, khuôn mặt hần nhất thời dần dần dài ra, trở nên so với mặt lừa còn dài hơn.

Rất nhanh, cự ửng đã tới trên không doanh địa mới của Mậu Sơn bộ, Mạnh Ngao nổi giận bùng bùng rộng lớn lên:

“Ta là sứ giả Vu điện Mạnh Ngao! Kêu tội nhân Thiết Nham lăn ra đây cho ta!”

Chương 217: Đế Tử

So sánh với vài ngày trước, thôn xóm mới này của Mậu Sơn bộ trở nên rất khác....

Ban đầu tường bảo vệ lối vào sơn cốc kết cấu đất đá, thế mà lại biến thành một tòa tường đồng vách sắt cao gấp ba, dày gấp hai, thuần túy dùng kim loại đúc thành. Dưới ánh mặt trời trên vách tường đen nhánh lóng lánh hàn quang, cách mỗi ba trượng là một phù văn vu trận cực lớn, giữa tiết điểm phù văn được khảm vô số vu tinh các loại to bằng ngón cái.

Chiến sĩ đứng trên tường bảo vệ thân khoác trọng giáp, giáp trụ phong bế hết đường nét mượt mà, công nghệ thành thạo tinh mỹ, trên giáp ngực điêu khắc huy chương một đám lửa hừng hực thiêu đốt. Giáp trụ màu đen, huy chương màu đỏ, hai loại sắc thái đối lập rõ rệt đặc biệt chói mắt.

Thần thức của Cơ Hạo đảo qua các trọng giáp chiến sĩ này, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Đây không phải lực lượng Mậu Sơn bộ nên có, trên tường bảo vệ dài chỉ trăm trượng, thế mà đã có hai mươi chiến sĩ cấp Đại Vu đứng, chiến sĩ khác thuần một sắc đều là thực lực Tiểu Vu đỉnh phong, phối hợp chiến thú ngồi xổm bên người bọn hắn, chiến lực trên bức tường bảo vệ này đã bằng vài cái Mậu Sơn bộ.

Cự ừng lơ lửng ở trên không tường bảo vệ, Mạnh Ngao lấy ra lệnh bài đại biểu thân phận sứ giả Vu điện của mình, vênh váo tự đắc lớn tiếng quát.

Chiến sĩ trên tường bảo vệ không nhúc nhích, đứng ở nơi đó giống như pho tượng.

Mạnh Ngao tức giận đến xanh mặt, khẩu khí của hắn trở nên càng thêm không khách khí: “Làm càn! Mậu Sơn bộ các người muốn nghênh đón lửa giận lôi đình của Vu điện ta sao?”

Qua một hồi lâu, theo tiếng bước chân lè mề, thay một bộ trường bào tơ lụa sạch sẽ, bên hông quần lấy một cái đai lưng được khảm khối mỹ ngọc vàng ròng lớn, đầu tóc chòm râu đều chải thật chỉnh tề, Thiết Nham trường lão chậm rãi đi lên tường bảo vệ.

Con người của Cơ Hạo chợt thu nhỏ lại, vốn Thiết Nham trường lão xưa nay là che ngực hở lưng, trên người hoặc quần một tấm da thú, hoặc mặc một cái áo ngắn vải thô chế thành, hai cánh tay trắng kiện luôn bại lộ bên ngoài, chính là vì thuận tiện thăm dò mạch khoáng hoặc là rèn sắt.

Nhưng Thiết Nham trường lão trước mắt.

Con người Cơ Hạo tỏa sáng, một luồng thần thức giống như nước chảy không ngừng đảo qua trường bào trên người Thiết Nham trường lão.

Tơ lụa, không sai, quả thật là tơ lụa màu gốc, tơ lụa màu vàng nhạt, công nghệ cực kỳ cao. Tuy chưa nhuộm máu, chưa thêu hoa, nhưng tơ lụa dày nặng mềm nhẵn, là tay nghề rất cao minh kéo tơ tằm, dệt thành tơ lụa thượng phẩm.

Hơn nữa trường bào này tay nghề may cũng rất tinh diệu, đường kim mũi chỉ mượt mà, mặc ở trên người Thiết Nham trường lão rất chỉnh tề, đem hẳn phụ trợ rất cao lớn khôn ngoan. Loại trường bào tơ lụa phẩm chất này, hiển nhiên không phải Mậu Sơn bộ có thể chế tạo ra.

Mà tóc cùng chòm râu Thiết Nham trường lão xử lý cẩn thận tỉ mỉ, Cơ Hạo thậm chí ngửi được trên tóc hẳn tản mát ra mùi dầu hoa thoang thoảng. Người có thể tưởng tượng không, một lão thợ rèn cả ngày giao tiếp với khoáng thạch, lò lửa, đe sắt, đại chùy, hẳn sẽ dùng tinh dầu hoa tươi mới chỉnh trang bản thân?

Cơ Hạo lặng yên vươn một ngón tay, nhẹ nhàng chỉ về phía sau.

Phong Hành lặng yên rời khỏi lưng cự ửng, vô thanh vô tức hóa thành một hư ảnh độn về phương xa. Hẳn là tiền thủ, chỉ có đủ khoảng cách mới có thể làm

hắn phát huy lực sát thương lớn nhất.

Vũ Mục ôm bụng, thấp giọng rên rỉ: “Đau bụng quá, ta, ta ăn đồ dơ, ai u, ta tìm cái hầm cầu...”

Rất dứt khoát, Vũ Mục nhảy xuống khỏi cự ửng, đáp nặng trĩu xuống đất, sau đó một đường rầm thối liên tục lao vào rừng rậm tìm hầm cầu. Thần thức Cơ Hạo bao phủ núi rừng, phát hiện mập mạp chết tiệt này quả nhiên là vòng một cái đường cong, hướng về một mặt khác của sơn cốc lên qua.

Sơn cốc này là bọn Cơ Hạo hỗ trợ mở ra, tự nhiên biết bên trong sơn cốc chỉ có một dòng suối nhỏ là nguồn nước duy nhất. Vũ Mục mập mạp chết tiệt này nếu ở trong suối nước thả chút gì đó, người của Mậu Sơn bộ nhất định sẽ ‘cảm động đến rơi nước mắt’ đối với hắn.

Thái Ti ngây ngô nhìn Phong Hành và Vũ Mục đi xa, há mồm đang muốn nói gì đó, Thiếu Ti gập lại ngón trỏ tay phải, đốt ngón tay hung hăng húc ở trên sườn của hắn. Đau đớn ập tới, sắc mặt Thái Ti chợt trắng bệch, trên trán toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Thiếu Ti thản nhiên nói: “A huynh, người lại phát bệnh rồi? Chấp sự đại nhân, ta dẫn a huynh đi tìm chút dược thảo giảm đau... Man Man. Giúp ta chiếu cố Thái Ti một phen!”

Một tay túm Thái Ti, Thiếu Ti kéo tay Man Man không biết làm sao, cũng nhảy xuống khỏi cự ửng, nhanh chóng xâm nhập trong núi rừng.

Cơ Hạo không khỏi cười lên, bất tri bất giác, tiểu đội ngũ lâm thời tạo thành này đã có ăn ý như vậy?

Loại cảm giác này thật sự rất tốt, Cơ Hạo cười ưỡn ngực lên, sau đó sắc mặt chợt biến đổi, chỉ vào Thiết Nham trường lão khàn giọng tức giận bắt đầu mắng: “Lão quỷ, người còn dám ra đây gặp chúng ta? Mạnh Ngao chấp sự, chính là lão gia hỏa này đem chúng ta vây ở trong lòng đất. Nếu không phải vách đá đột

nhiên sụp xuống, lộ ra một dòng sông ngầm để cho chúng ta chạy, chúng ta đã bị nhốt chết ở dưới mặt đất!”

Mạnh Ngao bị Thiết Nham trưởng lão biểu hiện ra phong phạm ‘vinh nhục không kinh’ chọc giận đến mức đau đầu. Đối mặt Vu điện sứ giả, Thiết Nham trưởng lão nên khóc rống lên không ngừng sám hối, sau đó quỳ dưới đất cầu xin Mạnh Ngao giơ cao đánh khẽ buông tha Mậu Sơn bộ, sau đó hối lộ cho hắn một khoản thật hậu hĩnh mới đúng chứ!

Vì sao lão gia hỏa này lại dám ở trước mặt mình nghênh ngang, trấn định tự nhiên xuất hiện như vậy?

Trong lòng Mạnh Ngao thầm tức giận, hắn cũng không để ý tới bọn Thiếu Ti, Vũ Mục tìm lấy cớ là không đáng tin cỡ nào, dù sao có Cơ Hạo ở bên người, đây là nhân chứng. Có nhân chứng, cộng thêm Vu điện cường thế, Mạnh Ngao cũng không sợ Mậu Sơn bộ nho nhỏ, chỉ hai mươi mấy vạn nhân khẩu có thể lật trời chứ!

Hầu như là nhảy dựng lên, Mạnh Ngao theo đề tài của Cơ Hạo lớn tiếng quát to: “Thiết Nham, ngươi biết tội chưa?”

Thiết Nham trưởng lão nhìn Cơ Hạo, lông mày nhíu chặt lại, một mảng nghi hoặc chợt lóe mà qua ở trên mặt. Nhưng rất nhanh, Thiết Nham trưởng lão đã thoải mái cười lên, đỉnh đầu vỗ tay sau lưng cười nói: “Ta có tội gì? Mạnh Ngao chấp sự, ta còn muốn tìm Vu điện các người đòi một sự giải thích đây.”

Thiết Nham trưởng lão lớn tiếng quát: “Người Vu điện các người phái ra, ở lúc đàn thú tập kích nơi trú đóng của Mậu Sơn bộ ta, thế mà lại sợ chiến đấu bỏ chạy, làm hại Mậu Sơn bộ ta tử thương mấy ngàn tộc nhân, món nợ này, Mậu Sơn bộ chúng ta phải tính rõ với Vu điện các người!”

Hít sâu một hơi, Thiết Nham trưởng lão cả giận nói: “Vốn còn cho rằng, mấy thằng nhãi con này đã chạy trốn không dám trở về, ta còn nói qua vài ngày nữa đi Vu điện tìm bọn chúng tính sổ, không ngờ bọn chúng thế mà lại đưa lên cửa!

Hừ, Mạnh Ngao chấp sự, người phải cho Mậu Sơn bộ chúng ta một câu giải thích!”

Mạnh Ngao ngần ngợ, sau đó hỗn hển quát lên: “Làm càn! Thiết Nham, các người vền vện Mậu Sơn bộ, các người to gan lắm!”

Một thanh âm vắng vắng xa xa truyền đến: “Vền vện Mậu Sơn bộ? Ha ha, Mậu Sơn bộ chính là tộc nhân Liệt Sơn thì ta phân ra, Mậu Sơn bộ chính là tộc nhân Liệt Sơn nhất tộc ta. Khinh thường Mậu Sơn bộ, chính là khinh thường Liệt Sơn thì ta... Vền vện Mạnh Ngao, người muốn chết sao?”

Một người trẻ tuổi cao lớn, tuấn lãng chậm rãi đi lên tường bảo vệ, ngạo nghễ nhìn Cơ Hạo và Mạnh Ngao.

Thiết Nham trưởng lão mỉm cười hướng người trẻ tuổi khom mình hành lễ: “Húc để tử, vền vện việc nhỏ, nào cần ngài ra mặt chứ?”

Để tử? Cơ Hạo không biết nguyên do nhìn về phía Mạnh Ngao.

Sắc mặt Mạnh Ngao đã khó coi giống như vừa mới ngã vào một bãi cứt chó ngàn cân.

Chương 218: Vu Cáo Ngược

Đế tử, Húc!

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Mạnh Ngao, xuất thân bộ tộc cường đại Cùng Kỳ bộ Tây Hoang đều biết, Cùng Kỳ bộ lấy điên cuồng hiếu chiến nổi tiếng, Mạnh Ngao vừa rồi biểu hiện lãnh khốc cao ngạo, cao cao tại thượng giống như hùng sư, khí diễm đột nhiên biến mất hết, gần như biến thành chó Nhật nhu thuận đáng yêu.

“Húc, đế tử?” Cái lưng thẳng tắp của Mạnh Ngao đột nhiên cong xuống, trên khuôn mặt lạnh thấu xương đột nhiên tràn ngập nụ cười, cười giống như một đóa hoa loa kèn sáng lạn, đôi mắt sáng mắt cũng trở nên cực kỳ ôn nhu mê ly.

“Không ngờ được, là đế tử giáp mặt, Mạnh Ngao thật sự là...” Mạnh Ngao con mắt đảo loạn, muốn nói mấy lời dễ nghe.

“Ngu xuẩn! Đồ hạ lưu.” Húc đế tử cao lớn, tuấn lãng, hình dáng khuôn mặt hoàn mỹ giống như điêu khắc, không có chút tỳ vết nào, toàn thân khí tức cũng uy nghiêm, thần thánh như vậy, khí chất siêu phàm thoát tục giống như thần linh lạnh lùng quát lớn: “Không cần giải thích. Người vừa rồi nhục mạ Mậu Sơn bộ, là hướng Liệt Sơn thị ta khiêu khích sao? Việc này, ta tự nhiên sẽ hướng Vu điện chất vấn đôi chút.”

Mồ hôi lạnh trên trán Mạnh Ngao ‘Vù’ một cái đã toát ra, hắn liên thanh cười gượng, con mắt quay tròn đảo loạn, cái lưng còng xuống hầu như sưng thành một quả cầu thịt heo. Vừa rồi trên đường lúc tới, sự kiêu ngạo Mạnh Ngao hướng đoàn người Cơ Hạo thổi phồng sớm đã không biết chạy đi nơi nào rồi.

“Vén vén một tên chấp sự Vu điện, ngay cả trưởng lão cũng không phải, sao lại dám kiêu ngạo ương ngạnh, tùy ý định tội cho người ta như vậy?” Húc đế tử hai tay chấp sau lưng, dưới ánh mặt trời trường bào tơ màu bạc nhạt trên người hắn mặc tỏa sáng rạng rỡ, tính chất trường bào quá tốt, dẫn tới trên người Húc đế

tử cũng phủ một tầng ánh sáng màu bạc dày hơn một tấc.

Ở trong ánh bạc, có vô số phù văn to bằng đầu ruồi không ngừng nhảy ra, giống như pháo hoa nổ rộ, sau đó từ từ hóa thành sương khói màu bạc nhàn nhạt một lần nữa tan vào ánh bạc.

Đây là một vu bảo có lực phòng ngự cường đại, Cơ Hạo không chút nghi ngờ, trường bào mềm mại mỏng manh này, lực phòng ngự có thể so với giáp trụ trên người hắn còn mạnh hơn một chút.

Về phần Mạnh Ngao vì sao sẽ trở nên nhu nhược như chó không dám nói lời nào, Cơ Hạo ít nhiều cũng có thể đoán ra duyên cớ trong đó.

Đế tử, đây không phải là từ có thể sử dụng lung tung.

Thượng cổ Viêm đế Liệt Sơn thị đã sớm chẳng biết đi đâu, sống hay chết không có ai nói được rõ ràng, nhưng ít nhất hắn khẳng định không ở Trung Lục thế giới, đây là chuyện ai cũng biết. Nay đế tử Liệt Sơn bộ, tự nhiên không có khả năng là con vị nhân vương Viêm đế kia. Ở Liệt Sơn bộ, người trẻ tuổi có thể lấy danh hiệu ‘đế tử’, đều là tinh anh đích hệ Liệt Sơn thị lựa chọn kỹ ra, dùng lực toàn tộc bồi dưỡng thêm.

Cái gọi là ‘đế tử’, ý tứ là bọn họ mỗi người đều có tiềm lực trưởng thành thành thượng cổ Viêm đế, vô luận là trí tuệ hay lực lượng, bọn họ đều có hi vọng đạt tới độ cao của Viêm đế, đây mới là ý nghĩa sau lưng danh hiệu ‘đế tử’ của bọn Húc đế tử.

Có thể được ban cho xưng hô ‘đế tử’, tạm không đề cập tới bản thân Húc đế tử có bao nhiêu ưu tú, ít nhất sau lưng hắn có một đám trưởng lão Liệt Sơn thị, bên người có một đoàn cao thủ Liệt Sơn thị cùng với bộ tộc phụ thuộc, dưới trướng có một mũi quân đội tinh nhuệ trực tiếp nghe theo mệnh lệnh hắn làm việc, còn nắm giữ một lãnh thổ rộng lớn lệ thuộc trực tiếp hắn, có ức vạn con dân tiến cống nộp thuế cho hắn...

Mỗi một đế tử, đều là một thế lực lớn thực lực cường hãn.

Nếu Mạnh Ngao là người thừa kế Cùng Kỳ bộ, như vậy hãn còn có thể trước mặt Húc đế tử thẳng lưng. Đáng tiếc là, Mạnh Ngao chỉ là một tộc nhân của Mạnh thị trong Cùng Kỳ bộ, bị phái vào Vu điện làm quân cờ giành ích lợi cho Mạnh thị nhất tộc. Vén vén một quân cờ đối mặt Húc đế tử thiên kiều như vậy, hãn trừ ăn nói khép nép giả chó, hãn nào dám biểu hiện ra bất cứ sự bất kính nào, nào dám có nửa điểm tức giận?

Cơ Hạo khẽ thở dài một hơi, hãn nhảy xuống khỏi lưng cự ưng, đứng ở phía trước tường bảo vệ, nhìn lên Húc đế tử đứng ở đầu tường, thản nhiên nói:

“Húc đế tử, ta là Cơ Hạo. Thiết Nham trưởng lão vì một quặng vu tinh, đem chúng ta phong ấn ở trong lòng đất ý đồ giết người diệt khẩu. Chuyện này, Mậu Sơn bộ phải cho Vu điện chúng ta một sự giải thích.”

Hành động cùng lời nói của Cơ Hạo dọa toàn thân Mạnh Ngao mồ hôi ướt đẫm. Hãn vội vàng hét lên: “Cơ Hạo, ngươi là ai? Nơi này có chỗ cho người nói chuyện sao? Câm miệng cho ta, đừng trêu chọc phiền toái cho chúng ta.”

“Người câm miệng cho ta!” Húc đế tử Uy nghiêm trừng mắt nhìn Mạnh Ngao, nói một câu: “Nơi này, không có việc của ngươi, ngoan ngoãn ở một bên nhìn, ta cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, sau đó ngươi trở về báo rõ cho các trưởng lão Vu điện chuyện nơi này là được.”

Uy nghiêm cười một tiếng, Húc đế tử khom lưng xuống, quan sát Cơ Hạo đứng ở trên mặt đất, khẽ gật đầu: “Các ngươi bị phong ấn ở trong mạch khoáng trong lòng đất, lại thoát ra như thế nào?”

Cơ Hạo càng thấy rõ gương mặt Húc đế tử hơn.

Anh tuấn, kiên nghị, trong con người thần quang ngưng tụ như thực chất, lúc nói chuyện môi sắc bén biên độ động tác cũng rất nhỏ, rất hiển nhiên nội tâm hãn là loại người đặc biệt cứng rắn, kiên định.

Hơn nữa Húc đế tử lúc nói chuyện, một luồng vu lực dao động như sóng thần gào thét mà đến, tro bụi xung quanh đều chưa nhúc nhích một chút nào, nhưng áp lực như núi đã hung hăng đè ở trên người Cơ Hạo. Thân thể Cơ Hạo trầm xuống, mặt đất ‘Phành’ một tiếng, đầu gối hắn trở xuống đã cắm thật sâu vào trong bùn đất.

Áp lực mạnh tới đáng sợ không ngừng đánh úp lại, thân thể Cơ Hạo không ngừng lún xuống từng chút một. Áp lực giống như cát chảy từ bốn phương tám hướng nghiền ép tới, theo thất khiếu Cơ Hạo muốn ập vào thân thể hắn. Rất hiển nhiên, Húc đế tử không hy vọng Cơ Hạo mở miệng nói chuyện.

Cơ Hạo miễn cưỡng hít một hơi, vận đủ khí lực cười lạnh nói: “Chúng ta thoát ra như thế nào? Đó là ông trời cũng không muốn nhìn thấy chúng ta chết ở trong lòng đất, cho nên vách đá vỡ ra một khe hở, chúng ta theo một con sông ngầm đi ra ngoài.”

Húc đế tử hơi kinh ngạc một chút, tựa như rất giật mình ở dưới uy áp của mình, Cơ Hạo lại còn có thể mở miệng nói chuyện.

Trầm mặc chốc lát, Húc đế tử cười nhạt nói: “Người nói dối. Cơ Hạo, xem người tuổi còn nhỏ đã học nói láo, thật sự là làm người ta đau lòng. Không sai, trong lòng đất nơi này có một quặng vu tinh, nhưng tất cả cái này không quan hệ với các người.”

“Mấy người các người gặp phải hung thú vây công, lại tổn hại Vu điện ủy thác, tham sống sợ chết, vứt bỏ con dân Mậu Sơn bộ tộc mình chạy trốn. Vốn Thiết Nham trưởng lão muốn hướng Vu điện lên án sáu người các người, nhưng Thiết Nham trưởng lão dù sao cũng là trưởng giả có đức hạnh, không muốn cứ như vậy hủy tiền đồ tốt đẹp của các người, cho nên nhẹ nhàng buông tha chuyện này.”

“Nhưng thật không ngờ, các người chạy trốn thì chạy rồi, các người sau khi biết nơi này đào ra một cái mạch khoáng vu tinh, lại còn có mặt mũi trở về muốn

chiếm một phần chỗ tốt. Các người thậm chí còn có gan vu cáo Thiết Nham trưởng lão?”

“Thật sự là lòng người không đáy, vì lòng tham, các người lại có thể làm ra chuyện như vậy!”

Húc đế tử ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Một khi đã như vậy, cũng không trách được ta phải đem các người áp giải đi Vu điện, phân một cái đạo lý hăn hoi với trưởng lão Vu điện.”

Một phen lời nói đối trắng thay đen, Cơ Hạo nghe mà trong lòng nổi lửa, gân xanh trên trán lồi ra từng sợi.

Chương 219: Vô Ưu

Cho dù người là hậu duệ Viêm đế, cũng không thể đổi trắng thay đen như vậy, vu oan định tội lung tung cho người ta!

Cơ Hạo ghen một hơi, cắn răng nhìn Mạnh Ngao cả giận nói: “Mạnh chấp sự! Vu điện, mặc cho bọn họ tùy ý vu hãm người trong nhà như vậy?”

Ánh mắt Mạnh Ngao lóe lên, cổ họng chế nói: “Hôm nay, vốn không nên là ta đến. Cơ Hạo, người đưa tin là cho Ngũ Long trưởng lão bọn họ. Nhưng, hôm nay các trưởng lão Vu điện tề tụ Bồ Phản nghị sự, nhân vương triệu tập đại hội, không ai dám không đi.”

Hự vài tiếng, Mạnh Ngao cười gượng nói: “Cho nên, ta vốn không có ý tới đây, chỉ là bị các trưởng lão sai khiến mà đến.”

Cơ Hạo nhìn Mạnh Ngao cả giận nói: “Người rốt cuộc muốn nói gì? Người là Vu điện chấp sự, người...”

Mạnh Ngao đột nhiên lật mặt, chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Ta muốn nói gì? Đồ vô liêm sỉ, một đám nhãi con không biết sống chết. Các người mạo phạm Húc đế tử, các người biết không? Loại không biết sống chết thì gặp rồi, chưa từng gặp loại không biết tốt xấu như các người!”

Chỉ về phía trú điểm của Mậu Sơn bộ bên trong sơn cốc, Mạnh Ngao cả giận nói: “Không phải là một cái quặng vu tình sao? Mí mắt các người nông cạn đến loại trình độ này? Chưa từng gặp thứ tốt sao? Mặt dày mày dạn cũng muốn từ bên trong dính chút lợi ích? Biết có người là các người trêu vào không?”

Cơ Hạo tức giận đến thất khiếu bốc khói, vu lực trong cơ thể quay cuồng, dòng lửa nóng cháy sôi trào, thất khiếu hắt là thật sự có làn khói từ từ toát ra. Mái tóc dài rối tung ở sau người không gió tự động bay lên từng sợi, trong mỗi một sợi tóc đều có một ánh lửa nhỏ bé phun ra, sau đó mái tóc dài hóa thành

mảng lửa lớn cháy lên, giống như ở phía sau Cơ Hạo phủ thêm một cái áo choàng lửa.

Trong thần hồn không gian, kiếm đã chưa đặt tên rực rạch, không ngừng phát ra tiếng kêu to cao vút.

Thiên địa thánh binh, từ sau khi thai nghén thành hình luôn luôn ngủ say ở trong lòng đất, nay xuất thế, đã sốt ruột không đợi được muốn uống sảng khoái máu tươi!

“Mạnh Ngao. Vu điện phái người tới đây, là giúp chúng ta chủ trì công đạo!” Cơ Hạo nghiêng răng, dần từng chữ quát lạnh.

‘Ting ting’ vài tiếng đàn thanh thúy vang lên, bên trong sơn cốc có một trận gió máu lạnh thấu xương thổi ra, hơi nước mỏng lung dẩn mặt đất giống như nước chảy cuộn cuộn đến, hơi nước cao ba thước thấm vào cây cối, hoa cỏ, cuối cùng va chạm ở trên tường bảo vệ, dọc theo tường bảo vệ quay cuồng mà lên, rất nhanh đem toàn bộ tường bảo vệ đều bao phủ ở trong hơi nước.

Có đóa hoa trắng to bằng bàn tay phiêu dăng ở trên hơi nước, theo hơi nước quay cuồng cuốn tới.

Những đóa hoa này trắng long lanh đáng yêu, mùi hoa ập tới người ta, theo hơi nước va chạm ở trên tường bảo vệ, đóa hoa trong lúc chấn động thế mà phát ra tiếng thanh thúy như ngọc vỡ.

Mấy chục thiếu nữ dáng người cao gầy, làn da cực kỳ trắng nõn mịn màng, bộ dạng môi hồng răng trắng mỗi người đều có vẻ đẹp khuynh quốc mặc áo trắng, từ từ đáp hơi nước từ trong sơn cốc chậm rãi đi tới.

Trong tay các thiếu nữ đang cầm bình ngọc, bên trong là sương thơm và mỹ tửu xuân hương xộc vào mũi; các nàng ôm khay ngọc cực lớn, bên trong là bảo châu quay tròn lẫn loạn cùng tiên lộ màu bạc; các nàng mang theo lư hương vu tinh điêu khắc thành, trong lò không có lửa lò, mà là dùng vạn năm huyền băng

điều chế thành khối thơm, ở dưới vu lực thúc giục huyền băng thông thả bốc hơi lên, mùi thơm thoang thoảng sẽ theo sương mù băng chậm rãi thích phóng ra.

Lư hương như vậy không có chút hương vị khói lửa, nhưng mùi thơm thấm vào ruột gan theo gió bay ra xa vài dặm. Thật sự sạch sẽ đến cực điểm, cũng lịch sự tao nhã đến cực hạn.

Ở bên người những thiếu nữ này, hoặc một con băng ly đi theo, hoặc một con băng loan đi theo, đám chim quý thú lạ này mỗi con toàn thân trắng óng ánh, từng chút băng tinh không ngừng từ trong cơ thể bọn nó phun ra, ở phía dưới thân thể bọn nó bày thành một đám mây băng, đem bọn nó nâng lên cách mặt đất vài thước.

Bọn băng ly, băng loan này hiển nhiên đều là dị chủng lựa chọn kỹ càng. Băng ly dài chỉ ba thước, bộ dạng long lanh đáng yêu; băng loan cũng chỉ dài hơn hai thước, đặc biệt tinh xảo hoa mỹ. Bọn nó trong lúc nhìn quanh đôi mắt rạng rỡ tỏa sáng, thể tích tuy nhỏ nhắn, nhưng khí tức trên người lại đủ để so sánh Đại Vu.

Sắc mặt Mạnh Ngao đột nhiên thay đổi. Vốn hắn ở trước mặt Húc đế tử đã nhu thuận giống như một con chó Nhật, nhưng nhìn thấy một màn phô trương trước mắt này, hắn giống như một con chó bị đánh gãy lưng, chỉ thiếu quỳ xuống đất vẫy đuôi mừng chủ.

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn gương mặt Mạnh Ngao nháy mắt biến hóa, không chút nghi ngờ nếu không phải ngại bởi thân phận chấp sự Vu điện, gã này khẳng định đã xua cự ưng chạt vật chạy đi. Hắn sợ dĩ không đi, không phải vì bản thân tự tôn cùng kiêu ngạo cái gì, thuần túy là sợ hãi Cơ Hạo hướng Vu điện tố cáo hắn, khiến hắn mất chấp sự Vu điện mà thôi.

“Đến con chiến thú gia súc phục tùng cũng hữu dụng hơn người!” Ở Nam Hoang nhiều năm, Cơ Hạo cũng lây dính tính tình thô lỗ ngay thẳng của hán tử bộ tộc Nam Hoang. Hắn lập tức hướng tới Mạnh Ngao lớn tiếng quát: “Mạnh

Ngao, người làm mất hết mặt mũi Vu điện rồi! Một con gia súc cũng hữu dụng hơn người, ít nhất gia súc còn biết bảo vệ chủ tử!”

Mạnh Ngao tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen. Hắn phần nộ nhìn Cơ Hạo, đang muốn chửi ầm lên, nhưng ‘Ting ting’ lại là vài tiếng truyền đến.

Tiếng đàn mang theo hàn ý thấu xương dọa Mạnh Ngao không dám lên tiếng, sự kiêu ngạo khi đối mặt Cơ Hạo chợt bị đả kích không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Húc đế tử, người tựa như đụng phải phiền toái? Có tiểu nhân, lừa bịp tổng tiền Liệt Sơn thị các người?” Một thanh âm vang vọng giống như khối ngọc va chạm, lạnh lẽo như sông băng sụp đổ, mạnh mẽ như bảo kiếm ra khỏi vỏ xa xa truyền đến.

Thân thể Cơ Hạo hơi run lên, từng tia khí lạnh vô hình từ bốn phương tám hướng đánh úp lại, theo lỗ chân lông hắn muốn xâm nhập trong cơ thể. Cơ Hạo vội vàng điều động vu lực trong cơ thể toàn lực phản kích, từng lỗ chân lông trên người ừn ừn phun ra cả mảng hơi nóng va chạm với hàn khí vô hình.

Trong tiếng ‘Vù vù’, bên người Cơ Hạo có hàn vụ màu trắng trào ra, một làn gió xoáy nhỏ nhỏ gắt gao bao lấy thân thể hắn.

Người nói chuyện còn chưa xuất hiện, đã ngang nhiên hạ độc thủ đối với Cơ Hạo.

“Hả? Khó trách dám tới tận cửa tìm Húc đế tử lừa bịp tổng tiền, thì ra còn có vài phần bản lĩnh nông cạn!” Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, một nam tử thanh niên mặc trường bào màu bạc chậm rãi đạp băng vụ từ từ đi tới.

Nha Công khẽ kêu một tiếng, hóa thành kích cỡ mấy trượng, đem Cơ Hạo công ở sau lưng, từ từ bay lên, bay đến vị trí hơi cao hơn so với tường bảo vệ.

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn thanh niên chậm rãi mà đến, cũng không khỏi vì diện

mạo đối phương âm thầm khen một tiếng ——một túi da tốt, so với Chúc Dung Thiên Mệnh còn anh tuấn hơn rất nhiều, khi giơ tay nhắc chân một cổ uy nghiêm tự sinh kia càng chỉ có ở trên người Chúc Dung Đồng Cung mới nhìn thấy.

Tóc bạc, lông mày bạc, con ngươi màu bạc, làn da trắng nõn giống như ngọc mỡ dê đẹp, thanh niên mặc trường bào màu bạc ôm một cây đàn ngọc chỉ có ba sợi dây đàn từ từ đi tới. Nơi đi qua, tộc nhân Mậu Sơn bộ ùn ùn quỳ rạp xuống đất hướng hắc đại lễ thăm bái.

Húc đế tử cười quay đầu, hướng thanh niên tóc bạc khẽ cúi đầu hành một lễ: “Chó hoang cắn bừa, kinh động Vô Ưu thái tử, là vi huynh đãi khách không chu toàn.”

Thanh niên tóc bạc cười vài tiếng, đứng xa xa nhìn Cơ Hạo lạnh lùng nói:

“Ta là Vô Ưu thái tử, ngươi cũng có thể gọi ta Cộng Công Vô Ưu! Giống các người loại tiểu nhân tham sống sợ chết lại tham lam vô cùng này, đã bị ta gặp được, có thể nào tha cho các người còn sống trở về?”

Ngón tay khẽ gập, dây đàn trong tay Cộng Công Vô Ưu chột vang.

Chương 220: Vô Sĩ

Vô Ưu thái tử?

Cộng Công Vô Ưu!

Con của Thủy Thần Cộng Công thị?

Lòng Cơ Hạo trầm xuống, đối mặt Húc đế tử và Vô Ưu thái tử hai tầng áp lực, hắn rất trấn định nhìn hai người: “Vẻn vẹn một quặng vu tinh, không ngờ được lại có thể nhọc đại giá Vô Ưu thái tử.”

Cộng Công Vô Ưu đã nói, không thể cho Cơ Hạo còn sống trở về, vậy là đã triệt để xé rách da mặt. Một khi đã như vậy, Cơ Hạo nói chuyện cũng rất không khách khí, trực tiếp điểm ra Cộng Công Vô Ưu chính là nhận lợi ích từ Húc đế tử, vì quặng vu tinh này mà cố ý vu hãm người ta.

Con người màu bạc của Vô Ưu thái tử biến thành màu lam đen quỷ dị, như có vô cùng vô tận sóng nước ở trong đôi mắt hắn quay cuồng rống giận.

Ngón tay thon dài như trúc, trắng như ngọc khẽ gảy dây đàn, dây đàn trong suốt chấn động, phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Ting ting’. Vô Ưu thái tử lạnh nhạt nói: “Tiểu tử vô sĩ, làm sao dám dùng loại ô danh này oan ta? Cộng Công Vô Ưu, sao có thể để ý vẻn vẹn chút vật này?”

Húc đế tử ở bên cười nói: “Người vô sĩ xấu xa, trong lòng tự nhiên sẽ là ý tưởng xấu xa vô sĩ bức này, có thể nào hiểu được thái tử cao thượng?”

Vô Ưu thái tử khẽ thở dài một tiếng, nhìn Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Ta ở đây, là vì Húc đế tử sẽ ở nơi này xây dựng một tòa hành cung, làm khách nhân, ta đến chúc mừng. Không ngờ thế mà lại đụng phải các người loại tiểu nhân vô sĩ này lừa bịp tống tiền tộc nhân Liệt Sơn thị, hành vi không biết xấu hổ như thế...”

Phất phất tay, Vô Ưu thái tử thở dài một hơi: “Thôi, thôi, nhiều lời với người một câu, cũng là bận mắt ta, bận tai ta, bận miệng ta. Người đâu, bắt thằng nhãi này, chặt đầu của hắn, ta tự mình đưa đi trước mặt nhân vương, hưởng Vu điện đòi một cái công bằng!”

Một tiếng dạ vang lên như sấm, trong băng vụ mờ mịt, mấy chục chiến sĩ đứng mảnh thân khoác long lân trọng giáp màu đen, cầm trường đao lưỡi hẹp dạng sóng nước kéo theo hàn khí toàn thân đập sóng mà đến. Bọn họ hành tẩu trên mặt đất, dưới chân tự nhiên có sóng nước kéo nên, theo tiếng sóng nước ‘ào ào’, những chiến sĩ này chen chúc mà đến, nháy mắt lướt qua tường thành hướng Cơ Hạo lao tới.

Nha Công thét dài, đôi cánh chấn động, muốn hóa thành ánh sáng xông lên bầu trời.

Những chiến sĩ này cũng chỉ là thực lực Đại Vu cảnh, căn bản không có sức cao, chỉ cần Nha Công xông lên trời cao, đám thủ hạ của Cộng Công Vô Ưu cũng không có cách nào làm gì nó.

Nhưng cánh Nha Công vừa mới mở ra, một đạo ác phong từ phía sau đánh úp lại, Mạnh Ngao cầm một thanh trường thương ba cạnh màu bạc trắng, hung hăng đâm xuyên qua cánh bên trái của Nha Công. Đầu thương dài ba thước hai tấc từ gốc cánh Nha Công đâm vào, chéo chéo từ trước ngực nó đâm ra.

“Nổ!” Mạnh Ngao thét dài một tiếng. Trên đầu thương một mảng ngân quang chợt lóe, đầu thương sắc bén đột nhiên phát nổ, hóa thành vô số cây kim nhỏ mang theo tiếng xé gió chói tai chui vào trong cơ thể Nha Công.

Nha Công rống dài rên rỉ, lực phủ ngũ tạng đồng thời bị vô số cây kim dài chất chứa canh kim nhuệ khí mãnh liệt đâm thủng, nơi cây kim dài đi qua cơ thịt, nội tạng, kinh lạc, mạch máu ùn ùn vỡ ra, cả mảng máu tươi phun ra. Nha Công há mồm kêu to, trong miệng không ngừng phun ra lượng lớn máu tươi.

Cây kim dài nhỏ bé ít nhất có hơn một ngàn cây, kim dài rậm rạp đâm ở trong

cơ thể Nha Công. Nha Công theo bản năng điều động khí huyết trong cơ thể chữa trị vết thương, nhưng vết thương chữa trị rồi, những cây kim dài kia vẫn cắm thật sâu ở trong thân thể.

Nha Công muốn vỗ cánh lao lên trời, nhưng cánh vừa động, nhất thời vô số mũi kim xuyên thấu da thịt đâm ra, cả mảng lớn máu tươi lại phun ra, nửa người Nha Công hoàn toàn không chịu nổi, thân thể nặng trĩu rơi xuống đất.

Mạnh Ngao đánh bất ngờ, thương thế không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Nha Công muốn đào tẩu đã là không có khả năng.

“Dát!” Đôi mắt Nha Công phun lửa, nhìn thủ hạ của Vô Ưu thái tử xông nhanh đến, hướng Cơ Hạo hét giận dữ một tiếng.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Nha Công Cơ Hạo nháy mắt đã nghe hiểu ý tứ Nha Công —— không cần để ý tới nó, tự mình chạy trốn!

Nhưng Cơ Hạo sao có thể bỏ lại Nha Công tự chạy trốn?

Từ khi Cơ Hạo có thể chạy lung tung khắp mặt đất, hắn đã kết duyên với Nha Công, từ nhỏ đã cười Nha Công chạy lung tung khắp Kim Ô lĩnh. Tuổi hơi lớn một chút, Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh hơi có thành tựu, hắn đã dám cười Nha Công chạy khắp núi rừng, do đó kết giao bọn Hành La Quân một đám bạn tốt dị tộc.

Nha Công và hắn, là thật sự cảm tình huyết nhục sư trưởng.

Nhìn mũi kim thò ra rậm rạp trên người Nha Công, ác khí trong lòng Cơ Hạo chột bùng nổ, hắn lớn tiếng quát: “Mạnh Ngao, ta thề giết ngươi!”

Ôm cổ Nha Công, tử phủ kim đan của Cơ Hạo chột bành trướng, quanh thân một mảng tử khí mờ mịt gào thét trào ra, nháy mắt đem hàn khí Vô Ưu thái tử vô thanh vô tức thêm vào ở trên người hắn đánh nát, quanh thân thể cuồng phong gào thét, Cơ Hạo mang theo Nha Công hóa thành cuồng phong muốn bỏ chạy.

“Lai!”

Hai người trẻ tuổi đứng ở bên người Mạnh Ngao đồng thời quát lớn một tiếng, hai tay kết ấn, đôi mắt phóng ra u quang màu xanh lục thâm thúy, thủ ấn đồng thời hướng Cơ Hạo phóng tới.

Vô số dây leo vắn vẹo từ trong lòng đất sinh ra, trong chớp mắt đã bao trùm phạm vi mấy mẫu. Dây leo rậm rạp vắn vẹo đan xen, ngăn cách không khí, ngăn cách gió, càng đem phong động của Cơ Hạo triệt để đánh gãy.

Càng có vô số dây leo nhỏ bé như tơ, cứng cỏi như sắt từ bốn phương tám hướng hướng Cơ Hạo quần quanh tới. Trên những dây leo này dày đặc vô số gai độc, rất hiển nhiên chỉ cần bị chúng nó hơi chạm đến một chút da thịt, khẳng định sẽ không là kết cục cảnh đẹp ý vui gì.

“Mạnh Ngao!” Cơ Hạo một lần nữa hét giận dữ một tiếng.

Mấy chỗ vu huyết đã mở đồng thời thiêu đốt, vu lực cất giữ trong mỗi một chỗ vu huyết đều tương đương với tổng vu lực chất chứa trong toàn bộ kinh lạc toàn thân Cơ Hạo khi Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, hơn nữa những vu lực này càng thêm tinh thuần, nháy mắt bùng nổ tốc độ nhanh hơn, cuồng dã hơn.

Thân thể Cơ Hạo cháy lên, gần như điên cuồng phun lửa.

Nha Công tức giận hét dài, một chảo của nó chụp ở trên vai Cơ Hạo, móng vuốt xé rách da thịt Cơ Hạo, ngập vào trong thân thể Cơ Hạo, cùng một mạch lạc lực lượng truyền thừa Kim Ô nhất tộc chủ yếu nhất trên xương sống Cơ Hạo gắt gao nổi cùng một chỗ.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn bộ vu lực trong cơ thể Nha Công, Kim Ô lực thuần khiết, mang theo một tia khí tức nguyên thủy gào thét ủa vào thân thể Cơ Hạo.

Nha Công sống gần ngàn năm, vu lực của nó hùng hồn hơn xa so với Cơ Hạo

vừa mới đột phá nhiều lắm. Cho dù Cơ Hạo đã mở kinh lạc toàn thân, nhưng tổng lượng vu lực của Nha Công vẫn cường đại hơn so với Cơ Hạo mười mấy lần, trình độ tinh thuần, thuần thực càng là Cơ Hạo tạm thời không thể đánh đồng.

Vu lực cuộn cuộn rót vào trong cơ thể, ở dưới thần niệm của Cơ Hạo khống chế, nhanh chóng hóa thành một dòng chảy nóng lao vào trong Hỏa Vũ Ngoa dưới chân.

Hỏa Vũ Ngoa bám vào ở trên chân Cơ Hạo cháy lên, vô số lông quạ thiêu đốt từ trên hai chân Cơ Hạo phun ra, nhanh chóng hóa thành một đôi giày màu đỏ vàng bao lấy hai chân hắn từ đầu gối trở xuống, sau đó một ánh lửa phóng lên cao, Cơ Hạo mang theo Nha Công và hai con Thần Hỏa Xà trên vai hóa thành một cột lửa lao thẳng lên.

Hỏa Vũ Ngoa, trọng bảo Vu Đế Kim Ô bộ truyền thừa, một khi kích phát có thể làm người ta lạnh không hư độ, càng có Kim Ô thần viêm hộ thân, đủ để thiêu hủy vạn vật.

Tuy Cơ Hạo và Nha Công liên thủ, cũng chỉ có thể thúc dục Hỏa Vũ Ngoa một đoạn thời gian rất ngắn, nhưng dùng để chạy trốn thì đã đủ.

Toàn bộ dây leo đều ở trong lửa hóa thành một làn khói. Cơ Hạo mở ra Lưu Quang Hỏa Dực, tốc độ so với bình thường ít nhất tăng vọt gấp mười, mang theo vô số đạo liệt hỏa ngưng tụ thành tàn ảnh nháy mắt đã chạy ra mười mấy dặm.

Chương 221: Đối Sách

‘Nha ~ a ~’!

Cơ Hạo kêu đau một tiếng, hai chân bọc khói lửa nồng đậm từ trên cao rơi xuống.

Thời gian ngắn ngủn mười hơi thở, Hỏa Vũ Ngoa đã hao hết toàn bộ vu lực trong cơ thể, trong vu huyết, kinh lạc trống rỗng, giống như hắc động thiếu chút nữa đem máu thịt toàn thân cũng cắn nuốt vào.

Từng mảng ánh lửa ngưng tụ thành lông quạ không ngừng bay lên, nhanh chóng hướng trong da thịt căng chân chui vào, một lần nữa ngưng tụ thành hình xăm lông chim bám vào ở trên cẳng chân. Hai chân Cơ Hạo bị thiêu đốt đỏ bừng, hơi nóng cuộn cuộn không ngừng từ trên làn da phun ra, kéo hai cái cẳng chân sưng đến phát sáng lao đảo đi vài bước ở dưới đất, trong phạm vi mấy trượng nơi đi qua cỏ cây đều trở nên khô vàng.

“Dát!” Nha Công cũng hao hết toàn bộ vu lực, quan tâm trừng lớn trông mắt màu đỏ tươi, nhìn chăm chăm hai chân Cơ Hạo.

Vu Đế di bảo, cho dù là Đại Vu sử dụng cũng gian nan như thế, Cơ Hạo và Nha Công liên thủ, thế mà cũng chỉ có thể miễn cưỡng thúc dục Hỏa Vũ Ngoa thời gian mười hơi thở, hơn nữa ngay cả một phần trăm uy lực của Hỏa Vũ Ngoa cũng chưa thể kích phát ra.

Dù là như thế, chỉ thời gian mười hơi thở, Cơ Hạo đã chạy ra ba ngàn dặm, tốc độ này khiến Cơ Hạo cũng cảm thấy nghe rợn cả người.

Hoàn toàn không chịu Cơ Hạo khống chế, là Hỏa Vũ Ngoa chủ động mang theo Cơ Hạo hướng về phía trước bay nhanh xa như vậy, cùng lúc hao hết toàn bộ vu lực của Cơ Hạo và Nha Công, vu bảo mạnh tới thái quá này cũng đem hai chân Cơ Hạo thiếu chút nữa nướng chín.

Hai tay chà xát, đan nguyên pháp lực thúc dục, xung quanh đột nhiên có hơi nước nhàn nhạt hội tụ đến, không bao lâu đỉnh đầu Cơ Hạo bao phủ một đám mây đen phạm vi mười mấy trượng, mưa ùn ùn rơi xuống, nước mưa mát lạnh thấu xương rơi vào trên hai cẳng chân, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’ da thịt đỏ bừng dần dần khôi phục màu sắc bình thường, cả mảng lớn hơi nước không ngừng trào ra.

Kêu đau ‘A a’, lấy ra một lọ rượu thuốc Ngũ Long Nghiêu phối chế, hung hăng xoa bóp một phen ở trên cẳng chân đau nhức, Cơ Hạo lấy ra một vu phù bằng ngọc, đem một chút xiu vu lực miễn cưỡng khôi phục hướng trong ngọc phù rót vào.

Ngọc phù kêu lên ‘ong ong’, giống như cánh ve chấn động khe khẽ, băng vào sức chấn động của bản thân lơ lửng ở không trung.

Từng luồng vu lực dao động vô hình hướng bốn phía khuếch tán ra. Trên người bọn Vũ Mục, Phong Hành đều có ngọc phù nguyên bộ với vu phù này, chỉ cần ở trong mười vạn dặm, đều có thể theo vu lực dao động đặc thù chuẩn xác tìm được Cơ Hạo.

Đem hai cái chân bị bỏng trị liệu một phen, Cơ Hạo lấy ra Tam Cầm Cửu Thú Hoàn, một lọ mười hai viên thuốc một ngụm nuốt vào, khí tức tinh huyết không lồ bị ngọn lửa năm màu trong bụng cấp tốc chuyển hóa, không bao lâu đã chuyển hóa thành vu lực cuộn cuộn trở về mấy chỗ vu huyết.

Cùng lúc đó, mấy chỗ vu huyết Cơ Hạo mở cũng mở hết ra, giống như tâm gió xoáy cấp tốc cắn nuốt thiên địa nguyên khí xung quanh, không ngừng chuyển hóa thành vu lực tích trữ lại. Vu lực trong cơ thể nhanh chóng khôi phục, trong lòng Cơ Hạo cũng yên tâm hẳn lên.

Hai con Thần Hỏa Xà nhảy tới trên người Nha Công, mở ra cái miệng nhỏ cắn đầu kim từ trong cơ thể Nha Công lộ ra, dốc hết toàn lực giúp Nha Công đem từng cây kim nhỏ dài hơn hai thước gian nan kéo ra.

Những cây kim nhỏ này đều là tượng sư Tây Hoang Cùng Kỳ bộ rèn, bên

trong ản chứa canh kim nhuệ khí sắc bén vô cùng, cái miệng nhỏ non nớt của hai con rắn nhỏ cắn ở trên mũi kim, khoe miệng bọn nó đều bị mũi kim rạch, thỉnh thoảng có từng tia vết máu chảy ra.

Hai con rắn nhỏ đau đến mức cái đuôi vung vẩy lung tung, lại càng kích phát sự hung hãn trời sinh của chúng, kêu ‘Tê tê’ không ngừng đem từng cây kim nhỏ rút ra. Nha Công đau đến mức lông chim toàn thân dựng thẳng. Nó kêu ‘Quạ quạ’, trong con người lại là hung quang bắn ra bốn phía, con mắt hầu như có thể nhỏ ra máu.

“Xà nhi ngoan. Xà nhi ngoan!” Cơ Hạo đau lòng vuốt ve hai con Thần Hỏa Xà giỏi hiểu lòng người, vội vàng đem bọn họ từ trên lưng Nha Công kéo xuống, cho bọn nó phân biệt ăn một viên Tam Cầm Cửu Thú Hoàn, lại từ trong túi gấm bên hông lấy ra hai khối máu thịt tươi mới xuống ăn.

Hai con rắn nhỏ nhu thuận quấn ở trên vai Cơ Hạo, mở to hai mắt nhìn, nhẹ nhàng thè lưỡi rắn.

Cơ Hạo giúp Nha Công đem kim nhỏ cắm thật sâu vào trong cơ thể nó rút ra từng cây, Nha Công đau đến mức cả người run run, lông chim màu đen va chạm lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng leng keng trầm thấp.

Chờ toàn bộ cây kim nhỏ đều bị rút ra, Nha Công phần nộ thét dài một tiếng, toàn thân ánh lửa mơ hồ, vết thương nhanh chóng khép lại, rất nhanh đã khôi phục nguyên khí.

“Mạnh Ngao chết tiệt, hản vì lấy lòng Cộng Công Vô Ưu, thế mà hạ độc thủ với chúng ta.” Cơ Hạo cũng cho Nha Công ăn mấy viên thuốc, phần nộ thấp giọng rít gào: “Nha Công, món nợ này, chúng ta phải mau chóng tính toán với Mạnh Ngao!”

Qua hơn nửa canh giờ, Man Man vác hai thanh trọng chùy, Thiếu Ti giống như kéo người chết kéo Thái Ti, một trước một sau chạy tới.

Vừa thấy Cơ Hạo, Man Man liền vứt chùy, nhanh chóng lao tới bên người Cơ Hạo, ôm lấy Nha Công: “Nha Công, người không sao chứ? Man Man nhìn thấy Mạnh Ngao kia thế mà lại hạ độc thủ với người! Man Man nhất định phải chùy bạo đầu hắn!”

Thái Ti bị muội muội mình túm chặt vật đến trước mặt Cơ Hạo, hẩn thở hỗn hển lấy ra bạch cốt trượng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chuyện này, không để yên! Cơ Hạo, bọn hắn thế mà lại vu hãm chúng ta tham sống sợ chết lâm trận bỏ chạy, lại còn vu hãm chúng ta lừa bịp tổng tiền Liệt Sơn bộ? Chuyện này, không để yên!”

Qua thêm hơn nửa canh giờ, Vũ Mục vác cái nồi sắt to thở hỗn hển chạy tới, vừa thấy Cơ Hạo, hắn đã ném cái nồi sắt, ‘Huych!’ một cái trực tiếp lăn ra đất gào khan: “Lần sau... Đừng... Chạy như vậy... Mau... Như vậy... Xa... Trời xanh ời, chân của ta! Hông của ta! Thịt của ta đó!”

Nhìn Vũ Mục mệt đến mức thịt cả người đều đang phun nước, mặt Cơ Hạo không khỏi run run một cái: “Vũ Mục, người như thế nào cũng là Đại Vu, chút lộ trình ấy, ba ngàn dặm mà thôi!”

Vũ Mục trợn mắt thét to: “Người bay đường thẳng ba ngàn dặm, trời xanh à, chúng ta phải chạy đường vòng, cả quãng đường ít nhất là năm ngàn dặm đấy!”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, cười gượng một tiếng, vội hỏi: “Phong Hành đâu? Sao không thấy hắn?”

Vũ Mục phất phất tay, thở hỗn hển nói: “Phong Hành am hiểu theo dõi nhất, hắn ở phía sau theo dõi Mạnh Ngao. Người vừa đào tẩu, Mạnh Ngao đã bị Cộng Công Vô Ưu và Húc đế tử kéo vào trú điểm của Mậu Sơn bộ... Chúng ta, nhắm chừng có phiền toái rồi.”

Mặt Cơ Hạo âm trầm xuống, nếu Cộng Công Vô Ưu, Húc đế tử cường bức Mạnh Ngao cùng nhau vu hãm đám người mình, như vậy tội danh này rửa cũng không sạch.

Từ cách làm người làm việc của Mạnh Ngao đến xem, gã này căn bản không cần người khác cưỡng bức, chỉ cần Cộng Công Vô Ưu cho hắn một chút ngon ngọt, hắn sẽ không chút do dự phá hư nguyên tắc, đem cả đám Cơ Hạo bán sạch sẽ!

Thở hỗn hển một hơi, cảm giác được hai cẳng chân đã khôi phục bình thường, vu lực trong cơ thể cũng bổ sung ba thành, Cơ Hạo nhảy dựng lên, lớn tiếng quát: “Không thể để Mạnh Ngao về Vu điện! Liên hệ Phong Hành, đem Mạnh Ngao triệt hạ ở giữa đường!”

Vũ Mục hoảng sợ cả kinh: “Tuy Mạnh Ngao là tên khốn, nhưng hắn dù sao cũng là chấp sự Vu điện!”

Cơ Hạo nhìn Vũ Mục: “Chấp sự Vu điện? Thì sao? Hắn nếu là bắt nạt đến trên đầu chúng ta, người dám giết không?”

Vũ Mục ngẩn ngơ, sau đó độc khí màu xanh lục ở toàn thân như thủy triều quay cuồng mà ra, trong con ngươi hung quang bắn ra bốn phía giống như một con dã thú phát cuồng.

Chương 222: Chặn Lại

Đêm, thâm trầm.

Tầng mây trên bầu trời rất dày, bóng tối bao phủ khắp nơi, chỉ có số rất ít mấy cái khe mây, ánh sao như nước hắt xuống, giống như từng cột sáng bảy màu, từ chỗ cực cao đâm thẳng tắp vào trên đại địa man hoang.

Gió thổi cỏ lay, giữa cỏ dài đột nhiên truyền đến tiếng dã thú gầm gừ điên cuồng, sau đó mùi máu tươi nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán ra.

Một ánh sao vừa lúc chiếu ở trên một cây nhỏ kỳ dị, cái cây nhỏ cành lá mạnh mẽ màu đỏ đậm, bảy nụ hoa màu trắng ngà to bằng nắm tay đang ở trong ánh sao thông thả nở rộ ra. Đóa hoa đang cắn nuốt tinh thần lực, ánh sao bảy màu thậm chí ở bên nụ hoa hình thành vòng xoáy bảy màu mắt thường có thể thấy được.

Vô số dã thú hung mãnh điên cuồng hướng gốc cây nhỏ này đánh úp lại, chúng nó xé rách, giết chóc lẫn nhau, máu tươi không ngừng rót vào mặt đất, cây nhỏ cành nhẹ nhàng lắc lư, máu thú không ngừng bị rễ cây của cây nhỏ hấp thu, cành cây nhỏ trở nên càng thêm tươi đẹp hồng nhuận.

Bảy nụ hoa màu trắng liền trở nên càng thêm huỳnh quang sáng tỏ, tản mát ra mùi thơm càng thêm thơm ngào ngạt mê người, dã thú xung quanh liền càng thêm điên cuồng.

Một con cự ưng hai cánh phun khói đen, vô thanh vô tức từ không trung lướt qua.

Mạnh Ngao đứng ở trên lưng cự ưng, nghiêng răng lạnh giọng quát: “Cái này không thể trách chúng ta, là đám tiểu tử kia tự mình muốn chết. Bọn chúng thể mà trêu chọc Húc đế tử cùng Vô Ưu thái tử, bọn chúng phải chết không thể nghi ngờ.”

“Húc đế tử không nói, thế lực Liệt Sơn thị, các người cũng biết. Vô Ưu thái tử, hẳn là thay thế Thuỷ Thần Cộng Công thị, chấp chương tất cả quyền lực Bắc Hoang ở Bồ Phản, toàn bộ bộ tộc Bắc Hoang ở Bồ Phản đều chỉ theo lệnh Vô Ưu thái tử, hẳn mở miệng, đám tiểu tử kia chỉ có thể chết.”

Sờ sờ bên hông có thêm một cái túi da trữ vật, Mạnh Ngao quay đầu nhìn về phía hai đồng bạn: “Cho nên, chuyện lần này, sau khi trở về Vu điện, các người biết nên nói như thế nào. Cho Vô Ưu thái tử một phần nhân tình, tuy hẳn không đặt nhân tình của chúng ta vào mắt, nhưng chúng ta cũng không thiệt. Một trăm khối tuyệt phẩm hỗn độn vu tinh, cái này đã đủ mua tính mạng rất nhiều người.”

Hai thanh niên đi cùng Mạnh Ngao nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời gật gật đầu: “Mạnh Ngao đại nhân nói đúng, chúng ta đương nhiên sẽ không ngu ngốc như vậy!”

Mạnh Ngao hài lòng cười lên. Hắn chỉ chỉ trong thảo nguyên xa xa, một gốc cây nhỏ đang tản mát ra mùi thơm ngào ngạt, chê cười nói: “Cá lớn nuốt cá bé, đây là đạo lý. Bọn đã thú gầy yếu vô năng này, sẽ dùng máu thịt của bản thân thúc giục gốc Ngưng Hồn Hoa này, nhưng cuối cùng chỉ có bảy con hung thú cường đại nhất mới có thể hưởng thụ mỹ vị Ngưng Hồn Hoa, khiến bản thân nảy sinh ra linh trí.”

“Muốn sống được hảo hảo, liền không thể làm này ngốc hồ hồ làm người làm hy sinh xuân súc sinh. Chúng ta chỉ có thể...”

Mạnh Ngao hướng một gốc Ngưng Hồn Hoa kia, đang muốn cao hứng bàn luận trình bày cái nhìn của hắn đối với sinh tồn. Trên mặt đất một mũi tên vô thanh vô tức bắn nhanh tới, hung hăng xuyên qua đầu cự ưng bên dưới bọn họ.

Trăng mờ gió lớn, đưa tay không thấy năm ngón, cự ưng bay lượn cách mặt đất hai mươi dặm, trên mặt đất xem ra, đầu cự ưng so với đầu ruồi còn nhỏ hơn mấy lần. Nhưng mũi tên lại chuẩn xác vô cùng từ cầm cự ưng xuyên vào, xuyên thấu đỉnh đầu của nó bắn nhanh ra.

Cự ừng không rên một tiếng hướng phía dưới trầm xuống, kịch liệt xoay tròn từ trên cao rơi xuống thẳng tấp.

Mạnh Ngao và hai thanh niên đồng thời kinh hô một tiếng. Bọn hăn chỉ là Đại Vu, còn chưa có năng lực lắng không phi độ, khống chế thiên địa nguyên khí phi hành, đó là năng lực Vu Vương mới có. Bọn hăn theo cự ừng cùng nhau từ không trung rơi xuống, bọn hăn thậm chí ngay cả chỗ mượn lực cũng không có, chỉ có thể giống như vắn thạch rơi thẳng tấp xuống mặt đất.

“Phong Hành, hai gã đó giao cho người!”

Cơ Hạo sắi bước hướng địa điểm ba người bọn Mạnh Ngao sắp rơi xuống chạy như điên, đồng thời lãnh khốc vô tình hạ đạt mệnh lệnh giết chóc.

Ngón tay Phong Hành run run một chút, nhưng Vũ Mục đứng ở bên người hăn trầm giọng quát: “Động thủ! Mắi năm nay, còn chưa chịu đủ bọn nhát gan đó sao? Bọn hăn trừ cắu kết người ngoài, bắt nạt đám học đồ chúng ta, bọn hăn còn biết cái gì?”

Vũ Mục siết chặt hai nắm tay, nghiêng rắng lớn tiếng quát: “Động thủ đi! Cùng lắm thì rời khỏi Vu điện, nơi tứ hoang, nơi nào không thể tiêu dao khoái hoạt?”

Phong Hành hít sắu một hơi, ánh mắt lóe ra trở nên vô cùng kiên định. Hắi kéo trường cung, trên trường cung tạo hình thô phác, đơn sơ đột nhiên có một mắng ánh sáng phi phàm ngưng tụ, hai mũi tên đồng thời đặt lên trên dây cung, Phong Hành thắp giọng quát: “Giết!”

Hai mũi tên bắn nhanh ra, hầu như là nháy mắt rời khỏi dây cung, đã xuyên thấu không khí đến trước ngực hai thanh niên đi cùng với Mạnh Ngao.

Tên như cuồng ma, hung hắng chui vào trái tim hai thanh niên. Kịch độ Vũ Mục bôi trên đầu mũi tên bùng nổ, hai người chỉ kịp đem mũi tên từ trong cơ thể rút ra, còn chưa kịp điều động vu lực chữa trị trái tim bị thương nặng, kịch độ

đã lưu chuyển toàn thân, nháy mắt đem sinh mệnh tinh khí của bọn hắn tiêu hao bảy thành.

Sinh mệnh lực của Đại Vu ương ngành dị thường, hai thanh niên nháy mắt hao tổn bảy thành tinh khí, vẫn có sức phát ra tiếng rống giận kinh hãi giận dữ đan xen, đồng thời run rẩy đưa tay vào tay áo, phân biệt lấy ra vu dược cứu mạng giải độc cùng bổ sung nguyên khí.

Nhưng Cơ Hạo đã lao tới.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, tay phải một ánh lửa lao ra, hắc cầm Diệt Thương, một thương quét ngang lướt qua thân thể hai người.

Kiểm đá như gió, trên thân hai người đồng thời có ánh sáng phù văn hiện lên, trường bào màu đen bọn hắn mặc lực phòng ngự rất khá, bọn hắn ở trong trường bào còn mặc vào nhuyễn giáp bó sát người, vu khí phòng ngự trên thân bọn hắn đủ để ngăn cản Đại Vu bình thường công kích ba năm lần.

Nhưng Diệt Thương dù sao cũng là Vu Đế di bảo, vu khí bình thường căn bản khó có thể ngăn cản sự sắc bén của nó. Đầu thương giống như xuyên thấu hoa trong gương, trắng trong nước lướt qua thân thể hai người, hai người cùng cất tiếng rú thảm, chỗ khuỷu tay máu tươi điên cuồng phun, bốn cánh tay ở trong huyết quang bay lên cao cao.

“Cơ Hạo, ngươi to gan lắm! Ngươi dám tập kích chấp sự Vu điện!” Mạnh Ngao lớn tiếng thét chói tai, không dám tin nhìn Cơ Hạo.

Hắn vung tay trái, một tấm khiên tròn màu bạc trắng từ trên cổ tay phun ra, dùng sức đón về phía Diệt Thương trong tay Cơ Hạo cấp tốc đánh xuống. Đồng thời tay phải hắn bắn ra, một cây nhuyễn thương như linh xà cấp tốc run run, mang theo các điểm hàn quang hung hăng hướng Cơ Hạo đâm tới.

“Gan ta trước nay to lắm!” Hai tay nắm Diệt Thương dùng sức vung lên, sóng nhiệt bắn ra bốn phía, ánh lửa phun ra, Diệt Thương đem nhuyễn thương

trong tay Mạnh Ngao gạt bay, đồng thời mũi thương phun ra một luồng lửa màu đỏ vàng, hung hăng đánh vào trên tấm khiên trong tay Mạnh Ngao.

Ánh lửa nổ tung, tấm khiên kịch liệt chấn động nổ vang, Mạnh Ngao rống giận bị ánh lửa Diệt Thương phun ra nổ bay ra xa hơn trăm trượng. Khiên tròn trong tay hắn là tinh hoa trăm kim loại ở Tây Hoang rèn luyện mà thành, cứng cõi dị thường, binh khí tầm thường căn bản không thể lưu lại ở bên trên nửa điểm dấu vết.

Nhưng Diệt Thương phun ra nhiệt độ cao không có gì không đốt được. Mạnh Ngao vạn phần đau lòng nhìn khiên tròn, bên trên bị đốt ra một cái lỗ thủng trong suốt to bằng nắm tay, tấm khiên tròn đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Mạnh Ngao rống giận ngã xuống đất, còn chưa chờ hắn bò dậy, Man Man đã xách hai thanh đại chuỳ lao lên, hai thanh đại chuỳ giống như rèn sắt gào thét không ngừng hướng hắn đập xuống.

Nháy mắt ba trăm chùy hạ xuống, Mạnh Ngao miệng phun máu tươi, mềm nhũn dưới đất không thể động dậy nữa.

Chương 223: Cung Tổ

Hoang mạc, núi hoang, hang đá hoang vắng.

Mạnh Ngao và hai đồng bạn kêu thảm bị đè xuống đất, giống như con lật đật ngã dính lấy nhau.

Trong từng cái vu huyết trên thân bọn hắn đều quần quanh một đám lực khí. Vu độc Vũ Mục bí chế giống như giò trong xương, dây dưa cùng máu thịt, tinh khí bọn hắn, ngoan cố chiếm cứ ở sâu trong vu huyết của bọn hắn.

Mỗi khi một tia vu lực mới nảy sinh, kịch độc liền đem vu lực đồng hóa thành độc khí, máu thịt phụ cận bị độc hóa sẽ nhiều thêm một phần. Đến cuối cùng, ba người bọn Mạnh Ngao đã mặt xám ngất, cả người bủn rủn đau đớn, thiếu chút nữa ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có.

Cơ Hạo ngồi xổm trước mặt Mạnh Ngao, túm mái tóc dài của hắn, trước bất chấp tất cả, nhắm vào mặt hắn liên tục đấm một phen. Năm đấm nặng nề đánh cho mũi Mạnh Ngao sụp xuống, máu mũi giống như nước suối phun ra, Mạnh Ngao đau đến mức khàn giọng kêu thảm thiết.

“Vì sao đánh ta?”

Mạnh Ngao đau đến nước mắt cũng phun ra, hắn khàn giọng rít gào, trong ánh mắt tràn đầy sự khó hiểu.

“Quá khứ mười năm, Bồ Phán có ba vạn thiếu nữ vô cớ mất tích, lúc tìm được các nàng, các nàng đều quần áo hỗn độn chết thảm ở vùng hoang vu dã ngoại, trước khi chết đều từng bị người ta dùng thủ đoạn vô sỉ nhất lăng nhục.” Cơ Hạo lại là một quyền nện ở trên hốc mắt Mạnh Ngao: “Chuyện này, là người làm!”

“Cái gì?” Man Man tức giận rít gào lên: “Gã này giết nhiều nữ hài tử vô tội

như vậy? Ta đập chết hẳn!”

‘Vù’ một tiếng trầm nặng, Man Man vung chùy đã sắp hướng trên đầu Mạnh Ngao nện xuống. May mắn có Vũ Mục tay mắt lanh lẹ, vội vàng kéo lại Man Man, cây chùy cực lớn nghiêng nghiêng cọ sát da mặt Mạnh Ngao hạ xuống, đập ra ở trên mặt đất lỗ thủng cực lớn.

Mạnh Ngao bị dọa thét chói tai tức giận mắng: “Ta chưa từng làm, người đừng có vu hãm ta! Cơ Hạo, ta sao có thể làm loại chuyện đó?”

Dừng một chút, Mạnh Ngao đột nhiên mắng: “Hoang đường, nói hươu nói vượn. Bồ Phán trong mười năm quá khứ, căn bản không có thiếu nữ mất tích!”

Cơ Hạo rút ra hắc thạch trường đao, sạch sẽ lưu loát ở trên đùi Mạnh Ngao đâm một lỗ thủng trong suốt. Cây đao đá này từng ở Kim Ô bộ đâm đường đồ dùng cứng tế một đoạn thời gian tham lam cắn nuốt máu tươi của Mạnh Ngao, trong chớp mắt đã hút làn da đùi hắn cũng biến thành màu trắng bệch.

“Chúng ta tận mắt nhìn thấy, chính là người làm.” Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Bồ Phán mất tích ba vạn thiếu nữ, thế mà một chút tin tức cũng chưa lộ ra. Mạnh Ngao, người thực có thể lấy thúng úp voi sao. Người cầu kết vị trưởng lão nào của Vu điện, mới giúp người đem sự tình che dấu?”

Vô duyên vô cớ trúng một đao, Mạnh Ngao vừa đau vừa oan uổng thét chói tai: “Cơ Hạo, người phải giảng đạo lý, ta chưa từng làm! Bồ Phán chưa từng xảy ra chuyện như vậy! Không phải ta làm, ta chưa từng làm, người tập kích chấp sự Vu điện, đây là tội chết đó!”

Cơ Hạo dùng thanh âm cực kỳ lạnh lùng nói: “Ta có nhân chứng. Mọi người ở đây đều nhìn thấy là người làm việc này. Nếu người cần nhiều nhân chứng hơn, ta có thể từ Nam Hoang tìm cho người một ngàn vạn nhân chứng, có một ngàn vạn con dân Nam Hoang Kim Ô bộ có thể làm chứng cho ta, là người tàn sát ba vạn thiếu nữ!”

Tùy tay cho một bạt tai ở trên mặt Mạnh Ngao, đánh cho nửa bên răng của Mạnh Ngao đều phun hết ra.

Cơ Hạo lãnh khốc vô tình nói: “Nếu người còn cần nhân chứng mà nói, ta có thể mời Chúc Dung Đồng Cung thái tử làm chứng.”

Mạnh Ngao quả thực bị ép sắp điên rồi. Toàn thân hắn run rẩy, giống như cá sắp chết điên cuồng nhảy lên.

“Không có. Không có... Người Nam Hoang Kim Ô bộ? Bọn hắn có thể nào làm nhân chứng? Người, người. Người, Cơ Hạo, chuyện này lại có cái gì quan hệ với Chúc Dung Đồng Cung thái tử? Chúc Dung, Chúc Dung, hắn là thái tử Chúc Dung thần quốc? Người, người...”

Trong đầu Mạnh Ngao một mảng hỗn loạn. Hắn thật sự sắp điên mất rồi.

“Ồ, tộc nhân Nam Hoang Kim Ô bộ không thể làm nhân chứng? Vì sao lời của đám người Mậu Sơn bộ có thể làm chứng cứ?”

“Các người đã dám vu hãm ta, ta chỉ là muốn cho người thử xem bị người ta vu oan, lại không có cách nào biện bạch là mùi vị gì.”

Cơ Hạo trào phúng cười lạnh: “Bớt nói nhảm. Cộng Công Vô Ưu cùng cái gọi là Húc đế tử kia đem người kêu vào, nói những gì?”

Ngón tay khê ngoắc, túi da buộc bên hông Mạnh Ngao bị Cơ Hạo đoạt lấy, tùy tay run lên, mấy chục khối hỗn độn vu tinh to bằng đầu người liền bay ra, ‘Đình đình đang đang’ rơi đầy mặt đất.

“Được thôi, đây là vu tinh trong quặng vu tinh chúng ta phát hiện.” Phong Hành kích động cầm lên một khối vu tinh, sau đó dùng hết khí lực hung hăng vỗ vào trên mặt Mạnh Ngao: “Khốn kiếp, thứ này là tới từ đâu? Cộng Công Vô Ưu bọn hắn là đầu óc hỏng rồi, không có việc gì cho người mấy thứ này?”

Mạnh Ngao con mắt đảo loạn, muốn tìm một ít lí do thoái thác hợp tình hợp

lý.

Nhưng Cơ Hạo không cho hắn chút cơ hội nào. Hắn thét dài một tiếng, hai tay kết một cái pháp ấn, một tiếng chân ngôn phun ra, pháp ấn hung hăng vỗ ở mi tâm Mạnh Ngao, nhất thời linh hồn Mạnh Ngao kịch liệt chấn động hắn lên, thiếu chút nữa bị một đòn của Cơ Hạo đem linh hồn hắn đánh nát.

“Vũ Mục, có vu dược có thể khiến hắn trở nên càng thêm mất cảm hay không. Cũng chính là vu dược, ta nếu cho hắn một đao, thống khổ hắn trải qua sẽ là một trăm lần, một ngàn lần bình thường. Ta nhớ rõ, trong điển tịch Vu điện có ‘Cửu Tử Toái Hồn Tán’, nhưng ta chưa kịp có được dược tề điều phối có sẵn.”

Vũ Mục hàm hậu cười cười, sau đó từ trong tay áo lấy ra một lọ vu dược: “Vừa lúc... trên tay ta có một lọ. Ủm, ta còn ở bên trong bỏ thêm ‘Thiên Nghĩ Thảo’, ‘Ngô Công Thảo’, ‘Huyết Hạt Diệp’, ‘Hắc Xà Hoa’, ‘Bạch Mao Tri Chu Đằng’... vài loại dược thảo, sau khi ăn vào, không cần người động thủ, cũng có thể làm hắn đau đến chết đi sống lại.”

Phong Hành theo bản năng hướng một bên nhảy ra vài bước, nghiêng đầu nhìn Vũ Mục mỉm cười: “Mập mập chết tiệt, người điên rồi.”

Cơ Hạo thì nghe mà mừng rỡ, đoạt lấy bình thuốc, tùy tay trút cho Mạnh Ngao non nửa bình.

Không bao lâu, trong hang liên truyền đến tiếng rú thảm khàn cả giọng. Mạnh Ngao thở hổn hển thét chói tai, ở dưới phép di hồn của Cơ Hạo khống chế, Mạnh Ngao đau đến linh hồn hầu như sụp đổ tru lên chói tai, đem việc Cộng Công Vô Ưu và Húc đế tử muốn hắn làm một năm một mười nói ra.

Như Cơ Hạo dự liệu, Cộng Công Vô Ưu và Húc đế tử dùng thân phận mình hù dọa Mạnh Ngao một phen, sau đó cho hắn một chút chỗ tốt, Mạnh Ngao đã đáp ứng phối hợp cách nói của bọn hắn, đem tội danh đoàn người Cơ Hạo tham sống sợ chết, lâm trận bỏ chạy, hơn nữa ham mạch khoáng Mậu Sơn bộ mới phát

hiện, ác ý lừa bịp tổng tiền Mậu Sơn bộ thông cáo cho Vu điện.

Sau đó chỉ cần Cộng Công Vô Ưu và Húc đế tử bên kia vận dụng thế lực của mình nhẹ nhàng đẩy, đám người Cơ Hạo bị chụp mũ tội danh ở Vu điện là tuyệt đối không nán lại nổi nữa, cho dù có Tự Văn Mệnh ra mặt đảm bảo, bọn họ cũng sẽ bị đuổi khỏi Vu điện.

Sau đó lấy thân phận Cộng Công Vô Ưu và Húc đế tử, tùy ý phái mấy cao thủ đuổi giết, có thể dễ dàng đem đám người Cơ Hạo nghiền thành phấn.

“Tính toán được lắm.” Cơ Hạo lại hung hăng cho Mạnh Ngao một trận, lúc này mới lấy ra một miếng da thú đặc chế tốt, mở ra ngón tay Mạnh Ngao, để hẳn đem lời khai của mình viết tỉ mỉ ở trên da thú.

Sau đó là hai đồng bạn của Mạnh Ngao cũng theo nếp bào chế, ba phần lời khai được Cơ Hạo cẩn thận thu lại.

“Hiện tại, cần đi Bồ Phán tìm người, không có một đại nhân vật giúp chúng ta ra mặt, chúng ta muốn hòa một ván này vẫn là rất khó.”

Cơ Hạo nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Chương 224: Vận Rủi

Bồ Phán, ánh sao lấp lánh, gió đêm mát mẻ, hương hoa nồng đậm theo gió bay tới.

Xa xa trên lầu cao, có tiếng ca du dương của thiếu nữ truyền đến. Theo tiếng ca của thiếu nữ, là tiếng đàn du dương dễ nghe, róc rách, như nước suối, như mưa nhỏ, đủ để rửa sạch sẽ bụi bặm tích lũy trong lòng.

Một ngọn núi lơ lửng phạm vi cả dặm chậm rãi bay qua Thập Nhật thị, mặt ngoài ngọn núi trên sắc bén dưới tù treo lân giáp dày tới một trượng, cả ngọn núi liền thành một thể, không có chút khe hở, chỉ là mở ra vô số lỗ mũi tên rậm rạp.

Trên lân giáp kim loại đen sì, vô số phù văn to bằng bàn tay tấp nập lóe lên, như có mấy vạn con đom đóm hô ứng nhau từ xa. Ánh huỳnh quang phù văn nhàn nhạt phụ trợ giáp trụ màu đen, ở dưới ánh sao chiếu rọi, tựa như một ác ma chậm rãi bay qua bầu trời.

Doanh Vân Bằng đứng ở Thập Nhật thị lớn nhất ngã tư đường, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn ngọn núi lơ lửng bay qua bầu trời.

Đây là đại tượng sư Vu điện lợi dụng ngọn núi lơ lửng thiên nhiên, kết hợp vu trận cùng thuật con rối cường đại nhất của Vu điện, chế tạo ra chiến bảo bay. Một tòa chiến bảo bay như vậy nhìn như không bắt mắt, lại có thể ngạnh kháng hơn một ngàn Đại Vu vây công, trước khi vu tinh trong chiến bảo hao hết, cho dù là Vu Vương bình thường cũng không cách nào tổn hại tòa chiến bảo này mấy may.

Chiến bảo như vậy ở xung quanh Bồ Phán có rất nhiều, bọn nó là một đạo phòng tuyến kiên cường nhất của Bồ Phán, càng là thể hiện trực tiếp ý chí cường đại của Đế Thuấn ở Bồ Phán.

“Xui!”

Trong lòng Doanh Vân Bằng ghen chấy, hăn nâng chân, rất muốn hưởng mặt đất giẫm một cước thật mạnh. Nhưng hăn rất nhanh đã đè nén cơn tức, chân nâng lên cao cao nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Hăn cũng không phải sợ hãi giới luật Vu điện, cái gì không được phá hư sông núi mặt đất... thanh quy giới luật đối với hăn mà nói chỉ là rắm chó. Hăn là đầu lòng các kiến trúc cửa hàng của Thập Nhật thị.

Lấy thực lực Doanh Vân Bằng, một cước giẫm xuống, nửa cái Thập Nhật thị cũng bị chấn động thành mảnh vụn, ít nhất cũng có thể đánh chết mấy chục vạn người hầu, tiểu nhị của Thập Nhật thị, khoản tổn thất này hăn tìm ai tính sổ?

“Tâm định. Tâm tĩnh... Tâm bình khí hòa.” Doanh Vân Bằng nhẹ nhàng hít thở dài ra, chậm rãi điều tiết khí huyết sôi trào trong cơ thể. Đây là pháp môn một vị kỳ nhân hăn quen truyền thụ hăn, khi hăn phiền lòng bức bối, dùng《Thanh Tâm Phổ Độ Chú》này rất có hiệu nghiệm.

Khí huyết dâng trào trong cơ thể dần dần bình ổn, từng sợi tóc dài dựng thẳng lên chậm rãi buông xuống. Doanh Vân Bằng chấp tay sau lưng, từng bước một đạp đường lớn cát trắng trải thành, mặt âm trầm đi vào tổng bộ cứ điểm của Thập Nhật quốc ở Bồ Phản.

Mấy nam tử trung niên vẻ mặt khó coi nhắm mắt theo đuôi phía sau Doanh Vân Bằng, mỗi người mồ hôi ướt đẫm, mồ hôi lạnh đem trường bào trên người biến thành ướt sũng, thậm chí có người mồ hôi theo vạt áo nhỏ ở trên sàn.

‘Đát, đát đát’, mồ hôi không ngừng nhỏ xuống, nước đọng trên phiến đá trơn bóng rõ ràng có thể thấy được.

“Mỗi người sợ hãi như vậy làm gì?” Doanh Vân Bằng lạnh nhạt nói: “Cái này... Không phải trách nhiệm của các ngươi, không cần cần thận như vậy.”

Mấy nam tử trung niên nhẹ nhàng phun ra một hơi, biểu cảm trên mặt lúc này mới dễ coi hơn một chút.

Ngay tại một khắc đồng hồ trước, bọn họ vừa nhận được tin tức, mười chiếc Long Quy thương thuyền loại khổng lồ từ Thập Nhật thị xuất phát, hướng đông thành Đông Hoang Thập Nhật quốc vận chuyển toàn bộ tiền lời năm nay, vừa rời khỏi Trung Lục thế giới không đến ba trăm vạn dặm, đã đón đầu gặp phải một con hư không cự thú phát cuồng.

Mười chiếc thương thuyền khổng lồ cả người lẫn thuyền, lẫn vụ tình, ngọc tể còn có tài vật quý hiếm khác giá trị liên thành trên thuyền, đều bị con hư không cự thú đó một ngụm nuốt sạch sẽ. Chỉ có một gã Vu Vương phụ trách áp giải đội thuyền còn lại một cái đầu cùng non nửa thân trên, dùng huyết độn bí pháp liều mạng chạy thoát về, may mắn vừa đủ đem tin tức truyền về, rồi linh hồn sụp đổ mà chết.

Cách Trung Lục không đến ba trăm vạn dặm, đây là cổng Trung Lục thế giới, lại có thể xuất hiện hư không cự thú hung tàn như thế, còn vừa lúc bị đội tàu Thập Nhật quốc đụng phải, thế này quả thực đã xui xẻo đến cực điểm.

Thế này giống như một đôi cung tiễn thủ cách mười dặm quyết đấu liều mạng, hai người bắn lẫn nhau một mũi tên, kết quả mũi tên của bọn họ ai cũng chưa bắn trúng ai. Nhưng gió lớn thổi qua, mũi tên của hai người bay ra ngoài ba vạn dặm, đem một người đang ngồi ở nhà thành thành thật thật ăn cơm uống rượu bắn chết!

Chỉ có xui xẻo đến loại trình độ này, mới có thể hình dung chuyện Thập Nhật quốc lần này đụng phải.

“Tổn thất... Rốt cuộc lớn bao nhiêu. Trừ các tài vật có thể công khai đưa trở về, tổn thất khác lớn bao nhiêu?”

Vào một tòa đại sảnh, Doanh Vân Bằng ngồi xếp bằng ở trên chiếu, lạnh lùng nhìn mấy nam tử trung niên đứng ở trong đại sảnh.

Mấy người sắc mặt vừa dễ coi hơn chút nhất thời đầu gối mềm nhũn, ‘Thịch thịch!’ vài tiếng quỳ hết xuống đất.

Đội tàu Thập Nhật thị một năm một lần vận chuyển cho Thập Nhật quốc lợi nhuận năm đó, đội tàu như vậy tự nhiên có lực lượng hộ tống cực mạnh, Vu Vương cao giai trên mười chiếc thương thuyền phụ trách áp giải đã có hơn hai mươi người, Vu Vương khác trung giai, đệ giai (đệ: thấp) tổng số hơn trăm.

Ngoài ra, mười chiếc thương thuyền cũng đều là tác phẩm thuật luyện khí đỉnh phong của Bồ Phán, lực phòng ngự của bất cứ một thương thuyền nào, đều so với chiến bảo vừa mới bay qua đỉnh đầu còn mạnh hơn ba thành. Càng không cần nói dẫn dắt mười chiếc thuyền khổng lồ này xuyên qua hư không, là ba mươi con cao giai hồng hoang long quy cấp Vu Vương!

Chính bởi vì lực lượng cường hãn như thế, cho nên trừ lợi nhuận một năm đã qua của Thập Nhật thị, trong đội tàu còn vận chuyển tài sản riêng của đám đông quyền quý Thập Nhật quốc.

Thập Nhật thị quy mô cực lớn, trừ phía chính phủ Thập Nhật quốc, đám đông quyền quý Thập Nhật quốc, còn có các bộ tộc đỉnh cấp của Thập Nhật quốc cũng đều ở trong Thập Nhật thị thiết lập cửa hàng của mình, bán ra đặc sản quý hiếm trên lãnh địa của mình.

Toàn bộ lợi nhuận của bọn họ năm nay, còn có rất nhiều vật tư bọn họ mua, bao gồm giáp trụ cùng quân giới chông chất như núi cũng đều ở trong đội tàu. Đó là lượng lớn vật tư đủ để võ trang cho trăm vạn tinh nhuệ, chủ hàng chia ra thuộc về Thập Nhật quốc cường đại nhất mấy chục đỉnh cấp đại bộ tộc.

“Trường... Trường lão cứu mạng!” Mấy nam tử trung niên khàn giọng hét lên: “Nhiều, nhiều lắm, trừ lợi nhuận trong kho công của Thập Nhật quốc, toàn bộ đại bộ tộc khác, cũng có rất nhiều vật tư đi theo, hiện tại tất cả đều, đều tổn thất hết rồi.”

Thân thể Doanh Vân Bằng loạn choạng, dù là hãn tu vi cấp Vu Vương đỉnh phong, vẫn thiếu chút nữa phun ra một ngụm lão huyết.

“Các người... Rốt cuộc con hư không cự thú kia, là có người cố ý làm, hay

là...” Doanh Vân Bằng tuyệt vọng nhìn mấy tên thuộc hạ tâm phúc, hiện tại hẳn rất muốn rút đao, đem mấy kẻ này băm thành mảnh vụn.

Chỉ nhà nước Thập Nhật quốc tồn thất thì thôi, loại tồn thất này, rất dễ dàng dùng cái cớ nhà nước trốn tránh trách nhiệm.

Nhưng các đại bộ tộc kia tồn thất.

Những kẻ đó cũng mặc kệ Doanh Vân Bằng người là ai, cũng mặc kệ người có cái cớ cùng lý do gì, người đánh mất một thanh đao kiếm của bọn họ, bọn họ có thể ở trên người người chém mười đao hai mươi đao. Hiện tại đánh mất quân giới bọn họ có thể võ trang trăm vạn tinh nhuệ, một trăm Doanh Vân Bằng cũng không đủ các tộc trưởng cùng trưởng lão của các bộ tộc đó giết.

Đang lúc không biết làm sao, một thanh niên nam tử lão đảo lao vào.

“Trưởng... Trưởng lão, không xong rồi! Đại Phong Linh, hắc, hắc, hắc sau khi uống say, ngã chết rồi!”

Doanh Vân Bằng ngậy người một lúc lâu, rốt cuộc một ngụm lão huyết điên cuồng phun ra.

Chương 225: Xui Xẻo

Doanh Vân Bằng vô cùng lo lắng mang theo người tới chợ phía đông của Thập Nhật thị.

Suối nước róc rách, xanh biếc uốn lượn, giữa một mảng non xanh nước biếc, mảng lớn lâu gỗ, nhà đá chằng chịt triển khai. Nơi này là cái mỏ tiêu vàng của Thập Nhật thị, có nữ nhân đẹp nhất đến từ các tộc, cũng có rượu ngon mạnh nhất đến từ các nơi.

Đương nhiên, nơi này cũng có các loại xúc động nguyên thủy khác ngoài sáng, trong tối, kích thích người ta, làm người ta tiêu xài cả đồng tiền cùng tinh lực. Một cái chợ phía đông nho nhỏ, lợi nhuận hàng năm chiếm ba thành của Thập Nhật thị.

Dưới một ngọn núi nhỏ thanh tú, trong một mương nước thật nông, Đại Phong Linh mang theo nụ cười cứng ngắc quỷ dị, lạnh như băng nằm ở đáy mương, thân thể lạnh như băng, khí huyết trong cơ thể không có nửa điểm động tĩnh, đã chết triệt để rồi.

Mấy lão vu tế tóc trắng xoá đứng ở cạnh mương nước, bên người bọn họ có các loại tiểu trùng tiểu thú khúu giác linh mẫn lui tới bồn tẩu, ở cạnh mương nước tìm kiếm dấu vết hung thủ có thể lưu lại. Cũng có mấy Đại Vu tinh thông thuật truy tung lập sát cẩn thận tuần tra ở trong mương nước, điều tra Đại Phong Linh rốt cuộc là tự nhiên tử vong hay là người khác ám sát.

“Hắc, Đại Phong Linh đó, tiền thủ xuất sắc nhất một thế hệ trẻ tuổi của Đại Phong bộ.”

“Cứ như vậy chết đi? Các trưởng lão Đại Phong bộ sẽ đau lòng đau đầu lắm đây.”

“Ngày thường gã này kiêu ngạo ương ngạnh đến cực điểm, hai ngày qua

cũng không biết xảy ra chuyện gì, một lòng một dạ ở chợ phía đông tìm say.”

“Không lẽ nữ nhân của hãn chạy theo nam nhân khác? Hì hì, sau đó nghĩ không thông một phen, liền tự mình kết thúc?”

Xa xa gần gần có hơn một ngàn người đứng, đều mang theo nụ cười quái dị hướng bên này ngấm nhìn. Đây đều là khách nhân chợ phía đông, bọn họ đến từ tứ hoang, càng có tộc nhân hào tộc Trung Lục thế giới, bọn họ không úy kỵ quyền thế Thập Nhật quốc, mỗi người hưng phấn hướng tới mường nước chỉ trở.

Bồ Phấn là nơi thái bình, nơi này là trung tâm liên minh bộ lạc nhân loại thống trị. Cao thủ nhiều như mây, đề phòng nghiêm ngặt, ngày thường muốn xảy ra chút án mạng không minh bạch cũng khó. Mà Thập Nhật thị càng là địa bàn của Thập Nhật quốc, người trong thiên hạ đều biết, tiền thủ Thập Nhật quốc tai thính mắt tinh nhất, muốn giấu diếm được tai mắt bọn họ lén vào Thập Nhật thị hầu như là không có khả năng.

Đại Phong Linh lại là cao thủ nổi danh một thế hệ trẻ tuổi của Thập Nhật quốc. Ở Bồ Phấn thế rất thịnh, trước kia nhiều lần mang theo người trẻ tuổi của Thập Nhật quốc bùng nổ xung đột to nhỏ với người bộ tộc khác.

Một tuần ngạn trẻ tuổi đầy hứa hẹn như vậy, đột nhiên chết ở trong một mường nước nho nhỏ, nước sâu không quá một thước, cái này không thể nghi ngờ là một cái tát nặng nề ở trên mặt toàn bộ Thập Nhật quốc.

Rất nhiều người đều đang vui sướng khi người gặp họa xem náo nhiệt, mặc kệ có thể truy tra ra hung thủ hay không, Doanh Vân Bằng cùng Thập Nhật quốc phía sau hãn, phen này đã mất hết mặt mũi.

Doanh Vân Bằng hỗn hển vội vã dẫn người chạy tới, thậm chí cũng không để ý tới truy cứu chuyện đội tàu bị phá hủy. Mười chiếc thương thuyền khổng lồ vận chuyển tài vật tuy khổng lồ, nhưng đã tổn thất, vậy thì tổn thất đi.

Hơn nữa tin tức này chỉ có cao tầng trung tâm Thập Nhật quốc biết được, chỉ

cần người ngoài không biết, mặt mũi nhà mình có thể giữ được.

Nhưng Đại Phong Linh thế mà lại chết ở chợ phía đông của Thập Nhật thị, chết ở dưới tai mắt của mấy chục hộ vệ Thập Nhật quốc, chuyện này nếu không lấy tốc độ nhanh nhất tra một cái rõ ràng, dùng thủ đoạn tàn khốc nhất đem hung thủ chém giết trước mặt mọi người, chuyện này đối với uy vọng của Thập Nhật quốc sẽ là đả kích nặng nề.

Dù sao Đại Phong Linh chết, có nhiều người đã nhìn thấy như vậy!

Tức giận tới cạnh mương nước, Doanh Vân Bằng vung hai cánh tay dài quá gối, lớn tiếng quát: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Doanh Vân Bằng thật ra rất muốn tìm cái cớ, ví dụ như nói Đại Phong Linh là thân mắc bệnh cũ đột nhiên bệnh phát..., đây là một khối nội khối, không đến mức làm người ta nghi ngờ lực lượng của Thập Nhật thị thậm chí Thập Nhật quốc. Nhưng mà Đại Phong Linh là Đại Vu đó, Đại Vu có thể có bệnh gì?

Đại Vu là quái vật nóng lạnh bất xâm, bách bệnh không sinh, quái vật tinh huyết hùng hồn có thể sống ngàn năm. Một vị Đại Vu trẻ tuổi khỏe mạnh đã chết, phải là ngoại lực tạo thành, không có khả năng là vì nguyên nhân bản thân. Doanh Vân Bằng muốn tìm cái cớ che giấu, cũng căn bản không có chỗ đi tìm!

Cho nên Doanh Vân Bằng chỉ có thể thẹn quá hóa giận lớn tiếng quát mắng, hướng các vụ tể, Đại Vu đang kiểm tra nguyên nhân chết liên thanh chất vấn.

Một lão vụ tể nhanh chóng đi lên, kính cẩn hướng Doanh Vân Bằng cúi đầu hành một lễ thật sâu: “Vân Bằng trưởng lão. Sự tình đại khái điều tra rõ rồi.”

Một lại một người tiến lên báo cáo điều mình chứng kiến nghe thấy, trong những người này có tiểu nhị tửu quán vừa rồi Đại Phong Linh uống rượu, có thiếu nữ bồi rượu ở trong tửu quán bồi Đại Phong Linh trêu đùa chơi đùa, càng có chiến sĩ dị tộc cùng Đại Phong Linh ném mấy ván xúc xắc, thắng thua mấy ngàn ngọc tệ.

Đại Phong Linh từ ngày đó sau khi trúng kịch độc, chạy về Thập Nhật thị, liền luôn luôn ở tửu quán tìm say, mỗi ngày đều say khướt, say tới mức trời tối mịt đi đường cũng thất tha thất thểu. Hơn nữa hãn mấy ngày nay đánh bạc vận khí cũng cực kém, liên tục vài ngày, mỗi ngày đều phát ra trên vận ngọc tề, hầu như đem toàn bộ tích tụ của hãn mấy năm nay ở Bồ Phản thua hết.

Hơn nữa hãn còn vì mấy thiếu nữ bồi rượu, từng xảy ra xung đột với người trẻ tuổi hào tộc khác, có một lần còn thiếu chút nữa ước hẹn tử chiến.

Mà hôm nay, cũng là sau khi thua hơn ba ngàn ngọc tề, túi tiền rỗng tuếch Đại Phong Linh rống to bảo ông chủ tửu quán ghi sổ, liền mang theo toàn thân mùi rượu rời tửu quán. Khi đó mọi người đều nhìn thấy, chính là Đại Phong Linh một mình rời tửu quán, theo con đường phiến đá trên núi nhỏ đi xuống núi.

Qua đại khái nửa khắc đồng hồ, có người qua đường lúc phát hiện Đại Phong Linh, hãn đã chết ở trong mương nước.

Trong quá trình này, không có bất cứ động tĩnh chiến đấu nào, không có bất cứ vụ lực dao động gì, chiến cầm Thập Nhật quốc tuần tra trên không cũng chưa phát hiện bất cứ điều gì khác thường.

Một Đại Vu từ trong mương nước nhảy ra, sắc mặt khó coi đem một đoạn đuôi bọ cạp to bằng ngón cái đưa cho Doanh Vân Bằng.

“Trưởng lão, Đại Phong Linh hãn là sau khi uống rượu bước chân không vững, ngã vào mương nước, trong cát trắng lót mương nước có một đoạn đuôi bọ cạp như vậy, vừa lúc chui vào chỗ yếu hại sau đầu hãn. Độc bọ cạp tê đại vu lực, tinh huyết toàn thân hãn, dẫn thở hít thở không thông trực tiếp nghẹn chết.”

Gã Đại Vu này mang theo vẻ mặt cực quái dị nhìn Doanh Vân Bằng: “Không có dấu vết ai xuống tay, chính là... Hãn xui xẻo, ngã xuống trong mương nước, vừa lúc có một đoạn đuôi bọ cạp bong ra như vậy.”

Một gã vu tế khàn khàn nói: “Xem bộ dáng đoạn đuôi này, ngâm ở trong

nước đại khái đã hơn một tháng... Không phải thứ lâm thời đặt, mà là đã có rất lâu trong mương nước này.”

Doanh Vân Bằng há hốc mồm nói không ra lời.

Độc tính trên cái đuôi bọ cạp này không mãnh liệt, đối với một Đại Vu mà nói, nếu không phải uống rượu say, chút độc tính đó không có khả năng độc chết một Đại Vu.

Nhưng Đại Phong Linh uống rượu say, ngã vào mương nước, yếu hại trên đầu đập trên đuôi bọ cạp, độc bọ cạp vào người, lẫn sức rượu, cứng rắn nghẹn chết một thanh niên tuổi trẻ tiền đồ vô hạn.

“Lão tử giải thích với tộc trưởng Đại Phong bộ như thế nào?” Doanh Vân Bằng hỗn hển rít gào lên: “Các người, bảo ta mở mồm như thế nào đây?”

Xa xa lại có một Đại Vu điên cuồng chạy vội tới, khàn cả giọng hét chói tai:

“Trưởng lão, Doanh Vân từ trên chiến cầm của hắc ngã xuống... Ngã, ngã chết rồi!”

Toàn trường ồ lên, mọi người đều vạn phần kinh ngạc nhìn về phía Doanh Vân Bằng sắc mặt chợt trắng bệch.

Chương 226: Tin Chết Người

Đại Vu huyết khí như rồng, Vu Vương khí huyết như trăm con rồng vùng vẫy biển khơi, càng thêm muôn hình vạn trạng, hung mãnh khó cản.

Tin Doanh Vân chết truyền đến, Doanh Vân Bằng hét lớn một tiếng, thất khiếu đồng thời phun ra cả đồng máu, máu mang theo một tia màu xanh bắn nhanh như tên, hai vị tâm phúc cấp dưới không cẩn thận đứng ở bên cạnh hấn bị máu tươi tai hấn phun ra trúng, đường đường đỉnh phong Đại Vu rên cũng chưa rên được một tiếng bị máu tươi đánh thành phấn.

“Nguy rồi!” Doanh Vân Bằng dù sao cũng là thực quyền trưởng lão Thập Nhật quốc phái ra trú ở Bồ Phán chủ trì tất cả công việc, khí huyết nháy mắt đánh chết hai vị cấp dưới của mình, mắt thấy khí huyết dâng trào ra còn sắp gây ra tai họa lớn hơn nữa, hấn vội vàng hé miệng hung hăng hút một cái.

Máu tươi đã phun ra ngoài trăm trượng chợt đình trệ, sau đó mang theo tiếng xé gió nặng nề hướng trong miệng hấn bắn nhanh quay về.

Mấy nghìn người vây quanh xem cùng cất tiếng kinh hô. Lúc máu tươi của Doanh Vân Bằng phun ra, bọn họ đều sợ tới mức hồn vía lên mây. Khí huyết một vị Vu Vương không khống chế được, tất cả vật còn sống trong phạm vi mười dặm đều có khả năng bị chấn động giết chết.

Vô số người rảnh rồi vây xem đều kích hoạt vu phù bảo mệnh trưởng bối nhà mình ban cho, chỉ cầu ở trong khí huyết Doanh Vân Bằng tàn sát bừa bãi bùng nổ giữ được một cái mạng. Chờ Doanh Vân Bằng chủ động thu hồi khí huyết không khống chế được, những kẻ đã kích hoạt bảo mệnh vu phù không người nào không âm thầm mắng chửi!

Cho dù là Vu Vương, muốn luyện chế một vu phù có thể ngăn cản công kích cấp Vu Vương, đó cũng là việc cần hao phí tâm huyết cực lớn. Một cái vu phù bảo mệnh áp đáy hòm cứ như vậy hao phí vô ích, nếu không phải bọn hấn đặc

tội không nổi Doanh Vân Bằng, đã sớm có người chửi ầm lên.

Doanh Vân Bằng lòng đau như cắt, gương mặt run rẩy nhìn thoáng qua hai tâm phúc cấp dưới bị khí huyết mình chấn vỡ, cắn răng và một bạt tai ở trên mặt Đại Vu chạy tới báo tin.

Đại Vu xui xẻo nửa bên mặt bị một bạt tai đánh cho vỡ nát, sau đó tinh huyết Đại Vu dâng trào, gương mặt vỡ nát nhanh chóng trọng sinh mà ra, Đại Vu bị đánh cho tối tăm trời đất quỳ rạp xuống đất, run rẩy kêu lên: “Doanh Vân đại nhân hai ngày trước vừa mới có được một con Kim Sí Huyết Thửu, hai ngày qua luôn bận rộn thuần phục nó, hôm nay vừa mới thử lên trời phi hành một vòng, kết quả liền...”

Doanh Vân Bằng cũng run rẩy cả người sải bước chạy như điên, hướng nơi Doanh Vân ngã chết chạy đi, ngay cả Đại Phong Linh cũng lười quan tâm.

Đại Phong Linh chỉ là anh tài Đại Phong bộ, chết rồi thì chết đi. Có quan hệ cái lông với Doanh Vân Bằng hử? Nhưng Doanh Vân, lại là đứa con nhỏ Doanh Vân Bằng hử âu yếm nhất. Doanh Vân Bằng lúc gần ngàn tuổi mới có Doanh Vân tiểu nhi tử này, từ nhỏ đã cưng chiều tới mức coi trời bằng vung.

Doanh Vân còn ở trong bụng a mã của hử, Doanh Vân Bằng đã dùng tinh huyết bản thân thúc giục hoạt mạch cho hử, Doanh Vân vừa sinh ra đã có linh trí không kém gì thiếu niên mười tuổi, hơn nữa vừa sinh ra đã có thể chạy có thể nhảy, có được thực lực Tiểu Vu đỉnh phong.

Doanh Vân Bằng dùng thực lực bản thân giúp Doanh Vân khai thác toàn bộ mạch lạc lực lượng của huyết mạch truyền thừa, lại cho hử ăn vào vô số vu dược trân quý cùng các loại thiên tài địa bảo, Doanh Vân mười tuổi đã thuận lợi mở ra vu huyết đầu tiên thành tựu Đại Vu. Sau đó vài năm, Doanh Vân duy trì tốc độ kinh người nhiều nhất mười ngày mở một chỗ vu huyết mới, ngăn ngụt bốn năm, Doanh Vân đã mở hơn ba trăm vu huyết.

Mở ba trăm vu huyết, ở trong Đại Vu một thế hệ trẻ tuổi, Doanh Vân tuyệt

đối là thực lực đứng đầu. Càng không cần nói Doanh Vân Bằng vì đào tạo Doanh Vân, không tiếc mạng già đi cực đông đại dương chém giết một con ác long huyết thống thuần khiết, lấy máu chân long tắm rửa thân thể cho Doanh Vân, Doanh Vân tuổi còn nhỏ, lực lượng thân thể đã đạt tới cực hạn đỉnh phong của Đại Vu tầm thường!

Vì chuyện này, Thập Nhật quốc và Đông hải long tộc trở mặt. Đông hải long tộc tức giận, mấy ức Thuỷ tộc nhắc lên sóng thần tấn công Thập Nhật quốc, nếu không phải Đế Thuấn tự mình đi Đông Hoang điều giải chuyện này, Thập Nhật quốc cũng phải đại thương nguyên khí.

Ở trên người Doanh Vân, Doanh Vân Bằng gửi gắm quá nhiều hy vọng, quá nhiều dã tâm. Hắn thậm chí muốn đem Doanh Vân bồi dưỡng thành Vu Đế trẻ tuổi nhất, cường đại nhất Thập Nhật quốc từ trước tới nay. Hắn thậm chí muốn ở trước khi mình đột phá thành Vu Đế, để nhi tử bảo bối của mình thành tựu Vu Đế chi tôn.

Nhưng tất cả hy vọng, tất cả dã tâm vỡ tan trong một buổi.

Mười mấy năm hầu như táng gia bại sản dốc sức bồi dưỡng, cứ thế hóa thành tro bụi.

“Ngã chết? Ha ha, ngã chết!” Doanh Vân Bằng vừa đi nhanh, vừa giống như kẻ điên liên miên cắn nhả mắng: “Thân thể đỉnh cấp Đại Vu. Đại Vu mở hơn ba trăm vu huyết, Đại Vu từ nhỏ đã ở trên lưng chiến cầm, chiến thú lẫn lộn... Con ta Doanh Vân, là dễ ngã chết như vậy sao?”

Thật sự là gặp quỷ một vạn lần cũng không có khả năng có chuyện như vậy!

Thân thể Doanh Vân là thân thể đỉnh cấp Đại Vu, cho dù đem hắn từ trên cao mấy ngàn dặm ném xuống, nhiều nhất ngã mấy cái xương, muốn hắn ngã chết là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Sinh mệnh lực của Đại Vu là ương ngành cỡ nào, từng có Đại Vu nhân tộc

đánh cược với thiên thần thiên đình, trực tiếp từ đình trụ trời Bất Chu sơn nhảy xuống, liên tục ngã hơn nửa tháng mới ngã xuống mặt đất, kết quả cũng chỉ bị thương nặng gần chết, cuối cùng vẫn còn sống!

Một con Kim Sí Huyết Thửu có thể bay cao bao nhiêu? Liệu mạng có thể bay đến cao một vạn dặm, cao như vậy có thể ngã chết một Đại Vu? Hơn nữa là Doanh Vân loại Đại Vu này từ nhỏ đã ăn vô số thiên tài địa bảo, dùng máu của ác long rèn luyện thân thể?

“Mấy ngày nay thị vệ, người hầu theo bên người Vân Nhi, lẫn cả toàn bộ thân tộc của bọn hắn, giết hết.” Đôi tay Doanh Vân Bằng run rẩy, vừa đi nhanh, vừa run rẩy nói: “Giết, giết toàn bộ, máu thịt hồn phách, toàn bộ cho bọn ác quỷ nơi hoang dã ăn, ta muốn khiến bọn chúng chết cũng không siêu sinh.”

Đi, đi, phun ra một ngụm lão huyết, Doanh Vân Bằng kịch liệt ho khan, trong hai hốc mắt hai hàng lệ máu cuồn cuộn chảy xuống.

“Vân Nhi, Vân Nhi của ta, con sao có thể bị ngã chết? Nhất định là có người ám toán con, nhất định! Ai có thể ám sát Vân Nhi của ta? Là ai?” Doanh Vân Bằng đã lâm vào trạng thái điên cuồng. Thực lực Doanh Vân cường hãn như thế, có thể nhẹ nhàng băng quơ ám sát nó, nhất định là cao thủ cấp Vu Vương.

Vu Vương có thù oán với mình có mấy người nào? Vu Vương dám xuống tay đối với con mình có những kẻ nào?

Trong đầu Doanh Vân Bằng lóe lên ánh chớp, đột nhiên hắn bất đắc dĩ phát hiện, Vu Vương có thù oán với mình, Vu Vương dám xuống tay với Doanh Vân, tựa như số lượng quả thật là không ít?

Thất tha thất thểu, Doanh Vân Bằng dẫn đại đội nhân mã chạy ra khỏi Thập Nhật thị, tới trước một ngọn núi nhỏ nở đầy đóa hoa hai màu đỏ trắng ngoài chợ.

Doanh Vân cảm đầu ngã xuống đất, từ giữa đôi chân duỗi thẳng của hắn lộ ra một đoạn măng dính đầy máu tươi, toàn thân màu vàng tím.

Một đám Đại Vu đã khẩn trương ở hiện trường bắt đầu thăm dò. Bọn họ đều là kẻ lành nghề kinh nghiệm cực kỳ phong phú, nếu có ai ở nơi này giở trò, không có ai có thể giấu diếm được mắt bọn họ.

Doanh Vân Bằng sau khi chạy tới, một Đại Vu vội vàng quỳ rạp xuống đất, nơm nớp lo sợ báo cáo phát hiện của mình.

Doanh Vân đang thuần hóa chiến cầm Kim Sí Huyết Thử mới thu được, nhưng Kim Sí Huyết Thử đột nhiên bị một con ong độc đâm vào khóe mắt, Kim Sí Huyết Thử nổi giận điên cuồng bay múa loạn trên không, một cánh đem Doanh Vân từ trên cao vỗ xuống.

Doanh Vân đầu cắm xuống rơi xuống mặt đất, vốn điều này không tính là việc gì to tát, nhưng nơi hấn rơi xuống, ban đêm hôm qua vừa mới sinh ra một khúc măng của ‘Tử Huyết Trúc’!

Doanh Vân trở tay không kịp bị măng xuyên qua đầu, xuyên qua cả xương sống, chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ, cứu cũng không kịp cứu.

Chương 227: Chết Bất Đắc Kỳ Tử

Tử Huyết Trúc, thiên địa linh vật.

Thành trúc ngàn năm nở hoa, ngàn năm kết ‘Trúc thực (trái trúc)’, quả ngàn năm chín, sau đó sinh ra hai cánh như lá trúc, theo gió lên thẳng chín tầng trời. Ở trong cương phong thiên địa nguyên khí bên ngoài cùng của Trung Lục thế giới, trải qua vạn năm cương phong rèn luyện, trúc thực của Tử Huyết Trúc dần dần nặng nề dày thong thả hạ xuống.

Từ cương phong cửu tiêu nguyên khí rơi về mặt đất, trúc thực hãm sâu trong lòng đất ba ngàn trượng, thổ nạp dưỡng hóa chi khí của đại địa ba trăm sáu mươi năm, lúc này mới nảy mầm mới.

Một trận mưa xuân, một trận sấm mùa xuân, mưa xuân sấm mùa xuân đúc mỗi một lần, kinh động một lần, mầm non của trúc thực liền bắt đầu sinh một trượng, như thế sau khi trải qua ba ngàn trận mưa xuân, ba ngàn lần sấm mùa xuân, gốc trúc Tử Huyết Trúc ở trong lòng đất kéo dài trăm trượng, lúc này mới đến thời điểm măng phá đất mà ra.

Trước khi măng Tử Huyết Trúc đột phá tầng đất chui ra, không có ai có thể tìm được dấu vết nó để lại.

Nhưng măng Tử Huyết Trúc một khi xuất hiện, cho dù là đại năng cấp Vu Đế cũng sẽ chủ động ra tay cướp đoạt, khoanh vòng một khối lãnh địa đem nó nuôi nhốt cẩn thận, dùng các loại thiên địa linh dịch đúc, để nó nhanh chóng trưởng thành, nhảy nhánh, sinh sản thành mảng lớn rừng Tử Huyết Trúc mới sinh.

Tử Huyết Trúc cao trăm trượng, thân thể thon dài đẹp tuyệt trần, có thể thu thập thiên địa nguyên khí, một mảng rừng Tử Huyết Trúc có thể tự chế tạo một mảng động thiên phúc địa cho người ta tu luyện. Đặc biệt Tử Huyết Trúc cứng rắn vô cùng, cho dù thân thể Đại Vu nhẹ nhàng đâm một cú cũng có thể thoải mái xuyên thủng, hơn nữa có thần thông diệt hồn độc đáo, đối với các loại linh

thế, âm linh có lực sát thương mang tính hủy diệt.

Mãng Tử Huyết Trúc cắm chết Doanh Vân, trước hôm nay cũng chưa có ai phát hiện.

Rất hiển nhiên, đây là một cây măng vừa mới từ trong lòng đất chui ra, thậm chí rất có thể là lúc Doanh Vân từ bầu trời rơi xuống, cây măng này mới vừa mới từ trong lòng đất chui ra. Cây măng này bén nhọn, thẳng tắp, rất cứng, vừa vịn từ chính giữa thiên linh cái Doanh Vân cắm vào, từ giữa hai chân hắc cắm ra!

Thế này phải xui xẻo tới trình độ nào, mới có thể gặp được chuyện như vậy!

Đổi thành bất cứ một loại linh mộc, thần mộc nào khác, cành non vừa mới nảy mầm đều không có khả năng giết chết một Đại Vu. Trong thiên địa duy nhất có thể ở lúc vừa mới sinh ra chồi đã cắm chết một Đại Vu, cũng chỉ có Tử Huyết Trúc loại thiên địa linh mộc có thể xưng là quái thai này.

Doanh Vân Bằng ngỡ ngác đứng ở bên người Doanh Vân, hai mắt vô thần nhìn xác chết vô cùng thê thảm của Doanh Vân.

Nhi tử bảo bối hắc gửi gắm toàn bộ hy vọng, toàn bộ dã tâm, từ nhỏ nâng ở lòng bàn tay che chở, cứ như vậy chết mất?

Hơn nữa còn là dùng kiểu chết xui xẻo như vậy, xui xẻo đến mức làm người ta dở khóc dở cười này chết đi? Nếu hắc là ở trên chiến trường ngênh chiến ác quỷ dị tộc bị kẻ địch cường đại giết chết, ít nhất Doanh Vân còn có thể thu hoạch cho gia tộc một phần vinh quang cùng phong thưởng!

Nhưng chiến cầm bản thân mới thu được tới tay, từ trên cao rơi xuống, bị một cây măng cắm chết!

Loại kiểu chết này Doanh Vân Bằng căn bản không có cách nào nói với bên ngoài, căn bản không thể giải thích!

Lần sau nhân vương Đế Thuần đột nhiên hỏi —— Vân Bằng trưởng lão à,

nghe nói tiểu nhi tử của người đã chết, là chết như thế nào? Có phải tiếng tăm hấn kinh động ác quỷ dị tộc, bọn ác quỷ đó lại phái sát thủ lên vào Bồ Phản ám sát hấn hay không?

Doanh Vân Bằng chẳng lẽ phải nói như vậy —— không phải đâu, đại vương, đứa bé đó nhà ta, bản thân nó nghịch chim, không cần thận bị một cây trúc đâm chết!

Sau đó thì sao? Sau đó là vô số đại thần của Đế Thuấn đồng thời ôm bụng điên cuồng cười to sao?

Nghĩ đến cảnh tượng hoa mỹ không sao tả xiết đó, Doanh Vân Bằng rất muốn rút ra cung thần tử truyền của bản thân, dùng dây cung đem chính mình treo cổ chết từng chút một!

“Vân Nhi... Không có khả năng là tự mình ngã chết.” Doanh Vân Bằng chậm rãi, chậm rãi nói: “Có kẻ đồ kỵ tài tình trời cho của Vân Nhi, có người sợ hãi Vân Nhi trưởng thành lên sẽ uy hiếp đến thân phận địa vị bọn hấn. Cho nên Vân Nhi bị ám sát.”

Doanh Vân Bằng hướng những Đại Vu quỳ dưới đất kinh sợ không dám nhúc nhích kia lạnh nhạt nói: “Nhiệm vụ của các người, chính là tìm được kẻ ám sát Vân Nhi. Ta không biết hấn rốt cuộc là ai, nhưng các người phải tìm được hấn. Nếu các người không tìm thấy những kẻ sau lưng ám toán Vân Nhi, các người bọn phế vật này, lẫn cả thân thiết của các người cùng đi chết được rồi.”

Hít một hơi thật sâu, Doanh Vân Bằng nhẹ nhàng nói: “Vân Nhi đã chết. Nó nhất định rất tịch mịch, rất muốn có một đám lão bằng hữu đi làm bạn với nó!”

Các Đại Vu quỳ dưới đất sợ tới mức cả người ướt đầm mồ hôi, càng có người sợ tới mức mềm nhũn dưới đất, mông run rẩy thiếu chút nữa vãi cả ra quần. Bọn họ đã cẩn thận thăm dò hiện trường, không có dấu vết bất cứ vụ pháp nào, không có bất cứ dấu vết nguyên rửa nào. Không có bất cứ dấu vết để lại nào không thích hợp.

Tất cả, đều là ngoài ý muốn!

Tuy cái này quả thực không thể giải thích vì sao Doanh Vân từ không trung cao mười mấy dặm rơi xuống, vừa lúc cắm đầu ở trên một cây măng to bằng ngón cái, nhưng thật sự, đây là sự ngoài ý muốn chết tiệt!

Có không ít người cười các loại phi cầm tọa kỵ theo tới, ở xa xa xoay quanh hướng bên này nhìn xa. Đại Vu ngũ cảm hơn người, cách mấy chục dặm cũng có thể thấy rõ, nghe rõ tất cả xảy ra ở nơi này.

Rất nhanh, chuyện Doanh Vân lấy một loại phương thức không thể tưởng tượng chết thảm nhanh chóng truyền về bốn phương tám hướng, rất nhanh đã truyền tới các nơi của Bồ Phản, càng nhiều người xem náo nhiệt, vui sướng khi người gặp họa, có thù riêng với Doanh Vân Bằng không ngừng từ bốn phương tám hướng hội tụ lại.

Bỗng dừng, xa xa lại có một Đại Vu lão đảo chạy tới. Nhìn hẩn lúc chạy một đường cuồng phong gào thét, sau lưng có một đôi cánh chim màu xanh cực lớn không ngừng vỗ, Đại Vu này hiển nhiên cũng là tộc nhân bộ tộc Đông Di bên kia.

Doanh Vân Bằng không đợi Đại Vu này tới gần, từ rất xa đã hướng tới hẩn rống giận một tiếng: “Lại làm sao vậy?”

Tiếng gầm gừ thật lớn hóa thành một sóng xung kích màu trắng mắt thường có thể thấy được, nhanh như tia chớp dán mặt đất gào thét phóng đi, Đại Vu kia bị khí bạo màu trắng trúng ngực, toàn bộ ngực lõm xuống, ói ra một ngụm máu lớn hướng về phía sau bay ra xa vài dặm.

Gian nan từ trên đất bò dậy, Đại Vu này quỳ mọp xuống đất, khàn giọng hét lên: “Doanh Anh đại nhân đã chết... Hẩn, hẩn vừa mới ở Tàn Hồng quật uống rượu mua vui, cùng một nữ tử gần đây bị bán tới Tàn Hồng quật thân thiết, đột nhiên toàn thân tinh huyết tiết hết, cứ như vậy chết mất!”

Doanh Vân Bằng ‘Phốc’ một ngụm lão huyết phun ra xa hơn một dặm, nơi máu tươi rơi xuống đất, đại địa bị đánh ra một cái hố to phạm vi mười mấy trượng sâu tới vài dặm. Khói bụi phóng lên cao, Doanh Vân Bằng đạp một bước đến trước mặt Đại Vu kia, túm chặt đầu hãn xách sống lên.

“Doanh Anh đã là Đại Vu đỉnh phong, lúc nào cũng có thể đột phá thành Vu Vương! Vén vện nữ tử, sao có thể khiến hãn... Tinh huyết cạn hết?”

Đại Vu kia khóc trời kêu đất rơi lệ, toàn bộ thần trí đều hầu như sụp đổ nhìn Doanh Vân Bằng: “Nữ tử kia, vừa mới tra ra, cô ta có một tia huyết mạch Đoạt Nguyên Nữ Mị, cô ta là con cháu của người và yêu mỹ... Doanh Anh đại nhân phá thân thể của cô ta, lại vừa lúc kích phát huyết mạch của cô ta, lúc này mới đem toàn thân tinh huyết của Doanh Anh đại nhân nhuộm cái rút sạch!”

Doanh Vân Bằng ngửa mặt lên trời rống giận ‘Ngao ngao’, một chưởng đem Đại Vu kia đập bay xa mấy chục dặm.

Chương 228: Hợp Ô

Doanh Vân Bằng ngã xuống.

Tinh huyết tổn hao, linh hồn tán loạn, lại là linh hồn, cơ thể đồng loạt bị thương nặng. Đường đường đỉnh phong Vu Vương, lại như tiểu nữ tử gầy yếu nằm bệt giường không dậy nổi, các loại vu dược rót hết mấy vại to, cũng chưa thể khiến hắn khôi phục tinh thần.

Mùi vu dược gay mũi phiêu đảng ở trên không sân nhà, Doanh Vân Bằng sắc mặt trắng bệch cuộn mình ở trên một tấm da gấu dày nặng, trong hốc mắt lõm xuống thật sâu, hai điểm quỷ hỏa hơi lóe lên. Mấy thị nữ khuôn mặt có đường nét thật cẩn thận đứng ở một bên, mí mắt cũng không dám lộn xộn một cái.

Một lão vu y ngồi ở bên người Doanh Vân Bằng, trong con người phun ra các tia kỳ quang nhìn quét trên dưới hắn một phen, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Vân Bằng trường lão là ưu thương quá độ, cho nên...”

Doanh Vân Bằng phất phất tay, khô căn, lạnh như băng quát: “Cút!”

Lão vu y rút cổ, vội vàng lặng yên không một tiếng động đứng dậy, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi phòng ngủ của Doanh Vân Bằng.

Doanh Vân Bằng cuộn mình ở dưới tấm da gấu ngơ ngẩn cả người, sau đó lặng lẽ, chậm rãi thở dài một hơi: “Vân Nhi thì thôi, chết một đứa con, sinh thêm trăm tám mươi đứa cũng không phải nan đề. Nhưng Anh Nhi... Ta nên hướng đại huynh ăn nói như thế nào?”

Doanh Anh là con của đại ca Doanh Vân Bằng, đưa tới Bồ Phán lịch luyện. Bởi vì Thập Nhật quốc thể lực cường thịnh, Doanh Anh dường thành một số thói quen không tốt cho lắm. Cho nên lúc Đại Phong Linh và Doanh Vân ngoài ý muốn bỏ mình, Thập Nhật thị ồn ào hỗn loạn, hắn lại hoàn toàn không biết gì cả

ở Tàn Hồng quật phong hoa tuyết nguyệt, làm hoạt động ban ngày tuyên – dâm.

Kết quả vận khí không tốt, lại đụng phải một thiếu nữ trong cơ thể có một tia huyết mạch tà mị, hơi không cẩn thận kích phát huyết mạch đối phương, kết quả tinh huyết bản thân tiết ra hết, chỉ co giật vài cái, liền ngay cả hồn cũng bị người ta hút sạch sẽ, trong chớp mắt đã hồn phi phách tán.

Loại kiểu chết này, thật sự không thể ra đường gặp ai!

Một nam tử hán nên chết ở trên chiến trường, chết ở trong hành trình khai thác lãnh địa mới cho tộc nhân, cho dù già nua, hao hết tuổi thọ chết ở trên giường, đó cũng là một loại khuất nhục, thì không cần nói... không cần nói thế mà lại chết ở trên bụng nữ nhân!

Sau khi nghe được Doanh Anh chết kiểu này, Doanh Vân Bằng đường đường đỉnh phong Vu Vương, thế mà trước mặt mấy vạn người rảnh rỗi xem náo nhiệt, tức giận đến ộc từng ngụm từng ngụm máu, cắn đầu ngã xuống đất ngất đi. Đám người Thập Nhật quốc sợ tới mức hồn vía lên mây vội vã đem hãn nãi về Thập Nhật thị, thật không dễ gì mới trút vô số vu dục làm hãn tỉnh lại.

“Thế này bảo ta nên ăn nói với đại huynh như thế nào?” Doanh Vân Bằng hai tay che mặt liên tục lắc đầu, đời này lần đầu tiên, hãn có một loại cảm giác mọi việc đều không ở trong bàn tay, tất cả con người và sự việc đều đang đối nghịch hãn.

Đại Phong Linh đã chết, kiểu chết cổ quái một chút, miễn cưỡng có thể tiếp nhận, đây là ngoài ý muốn.

Doanh Vân chết, thế này thật sự là rất thái quá, nhưng khế căn môi, coi như số hãn không tốt.

Nhưng Doanh Anh chết kiểu này, thật sự làm Doanh Vân Bằng không thể tiếp nhận. Đoạt Nguyên Nữ Mị đó, loại huyết mạch tà mị đó, huyết mạch trong ức vạn người không có một. Sao lại để cho Doanh Anh đụng phải?

Đang thở vắn than dài, ngoài phòng đột nhiên truyền đến một trận tiếng ồ lên. Doanh Vân Bằng hỗn hển rít gào: “Làm cái gì vậy? Muốn chết sao?”

Một lát sau, một thị nữ run rẩy đi đến, vừa mới vào cửa đã quỳ gối xuống đất: “Trưởng lão, vụ y vừa mới xem bệnh cho ngài, mới ra khỏi cửa đã bị một con Độc Giác Cuồng Ngưu phát cuồng húc một cái, cái sừng duy nhất của con gia súc đó húc nát hai nơi vụ huyết của hãn, hiện tại mọi người đang vội vàng cứu mạng.”

Doanh Vân Bằng ngẩn ngơ, khuôn mặt già nua thâm đậm trở nên càng thêm đen sì khó coi.

Độc Giác Cuồng Ngưu, đây là thú chuyên chờ Thập Nhật thị thường dùng nhất, khỏe mạnh vô cùng, có thể vận chuyển lượng lớn hàng hóa, hơn nữa một khi có chiến sự bùng nổ, Độc Giác Cuồng Ngưu dũng mãnh gan dạ tuyệt luân còn có thể đảm đương chiến thú trên chiến trường. Trong nhà Doanh Vân Bằng, mấy con Độc Giác Cuồng Ngưu thủ lĩnh đều là hung thú cấp Đại Vu, một lão vụ tế lớn tuổi suy yếu, không có bao nhiêu kinh nghiệm chiến đấu bị Độc Giác Cuồng Ngưu phát cuồng húc một phát, có thể nghĩ mùi vị không dễ chịu đó.

“Sao, sự tình cũng tụ tập lại cùng nhau tới rồi? Chẳng lẽ Doanh Vân Bằng ta, gần đây lại xui xẻo như vậy sao?”

‘Xui xẻo’?

Doanh Vân Bằng đột nhiên giật mình, mắt hãn chột sáng ngời, hung hăng vỗ một cái vào trên giường lớn do tảng đá chế thành, trong tiếng nổ âm âm, giường lớn sụp xuống thành phần, Doanh Vân Bằng then quá hóa giận lớn tiếng tức giận mắng lên: “Chúc Long Quỹ, người lão vô liêm sỉ đã nhận chỗ tốt còn chơi người ta!”

Doanh Vân Bằng đột nhiên nhớ ra, trước đó vài ngày Đại Phong Linh mang theo cả người kích độc chạy về, Doanh Vân, Doanh Anh cùng mấy thiếu niên khác trong tộc đều ở một bên hỗ trợ cứu trị, toàn bộ mọi người đều có tiếp xúc

với Đại Phong Linh.

Mà Chúc Long Quỹ lão quái vật này, Doanh Vân Bằng thiếu nhân tình cực lớn, trả cái giá thật lớn, mới mời được hắc đến hỗ trợ kiểm tra hai văn bối khó hiểu bị nguyên rửa giết chết kia. Kết quả Đại Phong Linh vừa xuất hiện, Chúc Long Quỹ bỏ chạy vô tung vô ảnh, ngay cả rắm cũng chưa đánh một cái bỏ trốn mất dạng!

Nhưng quỷ dị chính là, ngay cả Doanh Vân Bằng sau đó cũng xem nhẹ vấn đề này, hoàn toàn không đem chuyện này để trong lòng!

Mà Đại Phong Linh, tựa như cũng chưa kể rõ hắc rốt cuộc đã gặp phải cái gì, chỉ hồ đồ như vậy nói một câu nhiệm vụ của bọn hắc thất bại, hành động phục giết đám người Cơ Hạo triệt để thất bại, trừ chính hắc, người khác đều ngã xuống ở trong tay Cơ Hạo.

Doanh Vân Bằng còn đang tính toán vấn đề trả thù đám người Cơ Hạo như thế nào, kết quả hai ngày nay bận rộn an bài đội tàu vận chuyển toàn bộ lợi nhuận năm nay, cho nên liền đem chuyện này tạm thời đặt xuống.

Kết quả, kết quả chính là Đại Phong Linh, Doanh Vân, Doanh Anh ba người đồng thời ngoài ý muốn bỏ mình!

“Không, không chỉ ba người bọn Vân Nhi... Ngày đó còn có mấy người đụng phải Đại Phong Linh, bọn họ đều ở trong đội tàu đó. Kết quả đội tàu gặp phải hư không cự thú, toàn bộ đội tàu chỉ có một Vu Vương chạy thoát trở về!”

Doanh Vân Bằng hít ngược một ngụm khí lạnh, chợt lập tức đứng dậy.

“Chính là ta, mấy ngày qua cũng xem nhẹ chuyện này. Nguyên rửa, vu chú... Là vu chú nào, có thể khiến ta Vu Vương này cũng quên Đại Phong Linh bị người ta làm bị thương nặng, chuyện các tộc nhân đi chung với hắc cũng bị đánh chết?”

“Đáng sợ, đáng sợ, đáng sợ... Ta cũng đã trúng chiêu, như vậy bọn Vân Nhi!”

Sau lưng Doanh Vân Bằng toát mồ hôi lạnh một trận, hắc lăm lăm: “Trừ phi ta tu vi cường đại, có lẽ ta đã giống với bọn Vân Nhi, ù ù cạc cạc bởi vì việc ngoài ý muốn nào đó đột ngột ngã xuống!”

“Tốt, tốt, tốt, hay cho một tên Chúc Long Quỷ người, người lão quỷ này hại ta!”

“Còn có tiểu quỷ đó của người, Thái Ti? Thiếu Ti? Còn có ai? Các người bọn tiểu quỷ này, hắc hắc! Đã biết sự tình có liên quan với các người, ta nào có thể tha cho các người sống sót?”

Một thanh âm thật cẩn thận mang theo âm rung từ ngoài phòng truyền đến:

“Trưởng lão, Liệt Sơn thị Húc đế tử cầu kiến!”

Doanh Vân Bằng ngẩn ngơ, nhú nhú đầu lông mày, sau đó hắc khê nhú mày, đột nhiên cười lên: “Ồ? Húc đế tử? Liệt Sơn thị? Mậu Sơn bộ? Máy thằng nhãi con kia, tựa như chính là đi Mậu Sơn bộ làm việc?”

“Mời, mau mau mời Húc đế tử tiến vào! Không, ta tự mình đi nghênh đón Húc đế tử!”

Chương 229: Khổ Tuyền

Trong đại điện ánh sáng âm đậm, sàn gỗ dày ghép thành lau tới bóng loáng, có thể soi được bóng người ta.

Hai hàng mười hai cây cột thô to chống khung đình, trên cột có nển do đồng xanh chế thành thò ra, mờ động vật chế thành ngọn nển to bằng ngón cái thỉnh thoảng vang lên ‘tách tách’, lúc bắc đèn nổ, ánh sáng trong đại điện sẽ đột nhiên tăng cường tí xíu.

Phía dưới mỗi cây cột đều có vài chiến sĩ thân khoác trọng giáp đứng, hai tay bọn họ đặt trước người, trường kiếm đeo ở sau lưng, phía dưới giáp mặt kim loại dày nặng, có thể nghe được tiếng hít thở trầm thấp của bọn họ ‘Vù vù’ giống như mãnh thú.

Mấy thị nữ mặc váy dài màu trắng tay chân nhẹ nhàng từ sau bình phong trên đại điện đi ra, giống như u linh lặng yên không một tiếng động lướt qua sàn trơn bóng, nhanh chóng ở trên bàn đá trước mặt Doanh Vân Bằng và Húc để tử bầy bầu rượu cùng mấy chục món thịt, hoa quả tươi.

Bởi vì khoản đãi khách quý, Doanh Vân Bằng rất khẳng khái đem mỹ thực hiếm thấy nhất trong Thập Nhật thị cũng đem ra.

Sơn trân hải vị, chim bay cá nhảy, gan rồng tùy phượng, kỳ trân dị quả, không nói cái khác, chỉ cần trong bình ngọc trước mặt hai người, Bách Quả Tửu sản xuất từ dị tộc Bắc Hoang linh khâu đã cực kỳ hiếm thấy. Trong bình ngọc bán trong suốt, Bách Quả Tửu vốn màu hổ phách càng bày biện ra màu xanh lục biếc mỹ lệ, thậm chí còn tản mát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt. đây là Doanh Vân Bằng hạ quyết tâm, ở trong từng bầu rượu đều ngâm một viên mật rồng.

Giữa trời đất, hai tộc long phượng thế lực khổng lồ, hơn nữa siêu nhiên thoát tục cơ bản không lui tới với vạn tộc khác.

Mật rồng có vô số diệu dụng, đối với thân thể Vu Đế cũng có tác dụng bổ dưỡng rất mạnh, cho nên mỗi một viên mật rồng đều giá trị liên thành. Nhưng muốn sát giết một con chân long moi ra mật rồng của nó, không nói long tộc sau khi biết được tin tức này, sau chuyện có thể trả thù, chỉ cần bản thân chuyện giết rồng, chính là cực kỳ nguy hiểm.

Một viên mật rồng ngâm rượu, cho dù là hiến cho Đế Thuấn làm cống phẩm cũng là chuyện rất có mặt mũi, càng không cần nói dùng để khoản đãi Húc đế tử.

Húc đế tử quả nhiên rất hài lòng, phi thường biết hàng hãn tự rót một chén rượu ngon, mang theo một tia rụt rè chậm rãi đem rượu ngon dinh dính như tương chậm rãi uống xuống, sau đó tán thưởng tự đáy lòng nói: “Hương mỹ thuần hậu, quả nhiên là rượu ngon tuyệt phẩm. Xin nhận, xin nhận!”

Doanh Vân Bằng mỉm cười, rất là lạnh nhạt nói: “Một chút vật nho nhỏ, đáng giá cái gì? Đế tử lần này đến, có gì muốn làm sao? Chẳng lẽ là muốn từ Thập Nhật thị chúng ta tìm kỳ trân dị bảo nào sao? Vậy đế tử quả thật đã tới đúng chỗ rồi.”

Húc đế tử cười lắc lắc đầu, nhẹ nhàng khoát tay áo: “Hôm nay, không có cái hứng thú đó. Ô, Vân Bằng trưởng lão biết Vu điện chấp sự Mạnh Ngao hay không?”

Doanh Vân Bằng khẽ nhíu mày, cười nói: “Mạnh Ngao? Có chút ấn tượng, tuy không phải cấp dưới trực hệ của lão phu, nhưng đứa nhỏ này tinh linh có tài, rất có thủ đoạn, là cấp dưới đặc lực của Mạnh Giáng trưởng lão Mạnh thị nhất tộc Tây Hoang Cùng Kỳ bộ.”

Tự rót tự uống một chén rượu, Doanh Vân Bằng cười nói: “Mạnh Giáng trưởng lão, còn có vài phần giao tình với lão phu.”

Húc đế tử lạnh nhạt nói: “Ồ? Có giao tình với Vân Bằng trưởng lão? Vậy không còn gì tốt hơn. Mạnh Ngao, có thể đã chết rồi.”

Lời của Húc đế tử khiến ánh mắt Doanh Vân Bằng chợt co rút lại. Hắn trầm mặc một phen, ngón tay nhẹ nhàng gõ vài cái trên bàn đá, nhẹ nhàng nói: “Ồ... Đã chết rồi sao? Đế tử làm sao biết hắn đã chết? Đế tử tận mắt nhìn thấy hay sao?”

Húc đế tử lắc đầu, một năm một mười đem chuyện đã xảy ra ở lãnh địa mới của Mậu Sơn bộ nói ra, thậm chí ngay cả chuyện hắn bỏ số tiền lớn hối lộ Mạnh Ngao, để Mạnh Ngao về Vu điện phối hợp mình vu hãm đoàn người Cơ Hạo cũng không bỏ sót chút nào:

“Lúc Mạnh Ngao rời khỏi, ta đã giữ chút trò ở trên người hắn. Sau khi hắn rời khỏi không đến một canh giờ, vu pháp đánh dấu ta để lại trên người hắn lại đột nhiên tiêu tán. Cho nên, ta liền vội vàng tìm đến Vân Bằng trưởng lão.”

Doanh Vân Bằng nghe xong lời Húc đế tử nói, không khỏi cười lạnh lên: “Tìm ta? Vì sao không phải Mạnh Giáng?”

Húc đế tử cười tủm tỉm nhìn Doanh Vân Bằng: “Đám hậu sinh văn bối kia bên người Mạnh Giáng trưởng lão, mỗi kẻ khỏe mạnh nhảy nhót. Trái lại trưởng lão ngài, hôm nay người bên cạnh đã xảy ra mấy vấn đề. Húc tuy không ở Bồ Phán, nhưng đối với một số mưa gió ở Bồ Phán, nên biết, vẫn biết được.”

Doanh Vân Bằng bưng lên chén rượu lại uống một chén rượu, sau đó một ly tiếp một ly. Một bình rượu ngon nhanh chóng bị hắn uống sạch sẽ. Mật rồng dùng vu pháp rèn luyện qua, vốn đường kính gần trượng, nay áp súc đến chỉ bằng to bằng nắm tay trẻ mới sinh cũng bị hắn lấy ra, nhét vào trong miệng chậm rãi nhấm nuốt.

Húc đế tử cũng không vội, chỉ là tự rót tự uống, đồng thời chậm rãi nhấm nháp các mỹ thực hiếm thấy trên khay ngọc.

Trầm mặc hồi lâu, Doanh Vân Bằng vẫn không nói gì, nhưng ngoài đại điện đột nhiên có tiếng bước chân khe khẽ truyền đến. Sắc mặt Doanh Vân Bằng và Húc đế tử đồng thời thay đổi một chút, lấy thân phận hai người bọn họ, trừ hộ vệ

vốn đã trực trong đại điện, ai dám ở lúc này tùy tiện tới gần?

Doanh Vân Bằng cau mày đang muốn mở miệng quát, đột nhiên nụ cười nở rộ trên khuôn mặt già nua, hắc cười giống như một đóa hoa cúc già nở rộ, vội vàng đứng dậy, hướng về một nam tử trung niên ở cửa đại điện từ từ đi vào nghênh đón.

“Khổ Tuyền tiên sinh, người đã trở lại! Người lần này đi hầu như nửa năm rồi, lão phu có bao nhiêu việc không có ai để thương lượng? Lần này nếu là có người, sợ là...”

Từ ngoài đại điện chậm rãi đi vào, là một nam tử trung niên tóc dài rối tung, làn da trắng óng ánh như ngọc, trên cằm mọc ba chòm râu dài nhỏ. Hắn mặc một cái áo vải thô rách tung toé nơi nơi đều là mụn vá màu trắng, bên hông quần lấy một đoạn thừng cỏ khô vàng làm đai lưng, chân trần không đi giày, nhưng một đôi chân so với người bình thường dài hơn mấy tấc trắng nõn trơn bóng, không dính chút dơ bẩn.

Húc đế tử lạnh lùng nhìn nam tử trung niên được xưng là Khổ Tuyền, trong biểu cảm tràn ngập sự kiêu ngạo cao cao tại thượng.

Từ khí tức tinh huyết dẫn dắt lẫn nhau, Húc đế tử phán đoán ra rõ ràng, Khổ Tuyền này thân thể cực kỳ gây yếu, cũng chỉ là tiêu chuẩn Vu Nhân bình thường vừa mới bước vào Tiểu Vu cảnh, hắc một hơi có thể đem thân thể Khổ Tuyền thổi thành một mảng tro bụi.

Muốn nói có chỗ nào kỳ lạ, cũng chỉ là Khổ Tuyền này đôi mắt đặc biệt sáng ngời, có một loại ánh sáng rất kỳ dị mơ hồ lộ ra dài nửa thước, không hơn, một chút sức uy hiếp cũng không có.

Khổ Tuyền vào đại điện, liền hướng trên dưới thân thể Doanh Vân Bằng bắt đầu đánh giá thật kỹ.

Đột nhiên, Khổ Tuyền cười lạnh, năm ngón tay phải phun ra năm đường bạch

quang dài vài thước, hung hăng hướng đỉnh đầu Doanh Vân Bằng chụp lấy:

“Trưởng lão gần đây là gặp phải nhân vật tà dị nào phải không? Vì sao khí vận của trưởng lão bị áp chế lợi hại như thế? Hơn nữa linh đài phủ bụi, ba hồn bảy vía cũng thiếu chút nữa lạc mất một hồn hai phách? Nếu không phải trên người trưởng lão có một đạo ngọc phù Khố Tuyền lưu lại, sợ là...”

Theo động tác của Khố Tuyền, đỉnh đầu Doanh Vân Bằng đột nhiên phun ra một mảng hắc khí, trong hắc khí vài cái phù văn cực kỳ cổ xưa, huyền ảo chợt lóe mà qua, sau đó hắc khí, phù văn đồng thời nổ tung.

Thân thể Doanh Vân Bằng run lên, chỉ cảm thấy từ đỉnh đầu một luồng khí lạnh ập thẳng tới lòng bàn chân, tâm cảnh gần đây hỗn loạn đột nhiên hồi phục thanh minh, yên tĩnh.

Doanh Vân Bằng nhất thời rộng giậm lên: “Khố Tuyền tiên sinh, ta... mấy đứa con đó chết thật thảm!”

Chương 230: Kỳ Kỳ

Năm ngón tay tay phải Khố Tuyền phóng ra bạch quang, phá giải nguyên rủa quái dị trên người Doanh Vân Bằng, trong lòng Húc đế tử không khỏi không thoải mái một trận....

Vừa rồi hần ngồi ở trước mặt Doanh Vân Bằng thời gian lâu như vậy, lại chưa thể phát hiện trên người Doanh Vân Bằng có bất cứ gì dị thường. Mà một nam tử trung niên quần áo rách tung toé, đi lại cũng gầy yếu vô lực, lại là tên quái mô quái dạng, hai chữ ‘Khố Tuyền’ không có bất cứ gốc gác gì, lại có thể nhìn ra nguyên rủa Húc đế tử hần cũng bất lực xử lý, vậy không phải ép qua Húc đế tử hần một bậc sao?

Cười lạnh một tiếng, bưng lên một ly rượu ngon uống một hơi cạn sạch, Húc đế tử đứng dậy, chấp tay sau lưng uy nghiêm nhìn Khố Tuyền.

Không để ý Doanh Vân Bằng thống khổ hò hét, Húc đế tử lạnh lùng nói: “Vân Bằng trưởng lão, vị này là?”

Doanh Vân Bằng ‘Hỗn hển, hỗn hển’ thở gấp, gân xanh trên trán giật mạnh, hần nhanh chóng hồi phục bình tĩnh, trong lòng thầm niệm Thanh Tâm Phổ Độ Chú, Doanh Vân Bằng mỉm cười nói: “Đây là một vị kỳ nhân lão phu kết giao, Khố Tuyền tiên sinh.”

Hơi dừng một chút, Doanh Vân Bằng ôn hòa nói: “Mấy năm nay, Thập Nhật thị có thể có cục diện hôm nay, may có Khố Tuyền tiên sinh trừ tính cho ta.”

Khinh miệt nhìn lướt qua Khố Tuyền, Húc đế tử lạnh giọng nói: “Trừ tính? Vân Bằng trưởng lão, phía sau người chính là Thập Nhật quốc, có hơn phân nửa sản vật Đông Hoang là từ trong tay người chảy ra. Có tài nguyên như thế, Thập Nhật thị muốn không phát triển cũng không được, còn cần trừ tính cái gì?”

Lắc đầu, Húc đế tử khinh thường liếc xéo Khố Tuyền một cái: “Người ti tiện

bực này...”

Doanh Vân Bằng cười cười, không hé răng, Khổ Tuyền thì cười hướng Húc đế tử hơi hạ thấp người thi lễ, trên mặt lạnh nhạt thông dong, nhìn không ra nửa điểm giận dữ.

Không đợi Húc đế tử mở miệng nghi ngờ tiếp, Khổ Tuyền khẽ lật tay, từ trong tay áo lấy ra một cục đá.

Nhẹ nhàng thổi một hơi, một tầng tro bụi trên cục đá bay lên, Khổ Tuyền đem cục đá tung ở lòng bàn tay vài cái, vươn bàn tay về phía Húc đế tử: “Vị quý nhân này, đây là một cục đá!”

Húc đế tử phản nộ quát: “Đây là một cục đá, mắt của ta chưa mù!”

Khổ Tuyền cười ‘ha ha’, vẫn thông dong lạnh nhạt gật gật đầu, sau đó chậm rãi hướng về cục đá lại thổi một hơi. Một lần này, khí tức từ trong miệng hắt phun ra biến thành màu vàng nhàn nhạt. Vô số bụi màu vàng xen lẫn trong khí tức phun ở trên cục đá, cục đá lòng bàn tay hắt nhất thời phun ra từng tia kim quang, cũng chỉ thời gian một hai hơi thở, bộ dáng cả cục đá không thay đổi, nhưng tính chất hoàn toàn thay đổi.

Một khối vàng bộ dạng giống cục đá vừa rồi như đúc, ngay cả hoa văn bên trên, vết nứt cũng chưa thay đổi chút nào xuất hiện ở trên tay Khổ Tuyền.

Hắt hải lòng đi đến trước mặt Húc đế tử, đem khối vàng đưa cho Húc đế tử trợn mắt há hốc mồm: “Hiện tại, nó là một khối tinh kim, Khổ Tuyền lấy tính mạng đảm bảo. Đây là một khối vàng ròng, không có chút tạp chất, cũng không cần đi trong lò luyện chiết xuất nữa.”

“Điều này, điều này!” Húc đế tử nhất thời ngây dại, nhìn khối vàng trong tay không nói nên lời.

Các Đại Vu có lực phá hoại siêu mạnh, sinh mệnh lực cường đại; các vu tế

cũng có các loại vu thuật kỳ dị, các loại thần thông không thể tưởng tượng. Các vu tế cường đại đó, thậm chí có thể thông qua nghi thức hiến tế tanh máu, thay đổi thời tiết thời gian dài trong khu vực phạm vi trăm vạn dặm, ruộng bể nương dâu đều ở một ý niệm.

Nhưng lấy kiến thức của Húc đế tử, chưa từng nghe nói có ai có thể làm được chuyện như vậy.

Điểm thạch thành kim?

Loại thần thông này, nên gọi là điểm thạch thành kim. Không có bất cứ một vu tế nào có thể làm được một điểm này. Tinh kim cũng là tài nguyên cực kỳ quan trọng, nó là kim loại cân bằng tốt nhất, ở rèn các loại vũ khí, cơ cấu vũ trận và chế tác con rối, thậm chí là trong kiến tạo tế đàn cùng khí giới chiến tranh hạng lớn, đều cần dùng đến lượng tinh kim khổng lồ.

Cho nên quặng tinh kim trước giờ rất được ưu ái. Giá trị cao, tinh kim tinh luyện tốt độ tinh khiết cao căn bản không cần lo lắng không có ai cần.

Nếu, tìm Húc đế tử đập loạn một trận, nếu dưới trướng hắn có mấy người giống Khổ Tuyền, có thể mỗi ngày đều đem một đồng lớn đá biến thành tinh kim, hơn nữa là tinh kim một chút tạp chất cũng không có, như vậy...

Đá khắp nơi đều có, nhưng giá trị tinh kim là bao nhiêu vạn lần so với đá?

“Khổ Tuyền... Tiên sinh?” Thời điểm Húc đế tử một lần nữa nhìn về phía Khổ Tuyền, ánh mắt liên hiền lạnh hơn rất nhiều, hơn nữa ngữ điệu cũng trở nên ôn hòa hẳn đi.

Khổ Tuyền mỉm cười, tay áo hắn run lên, mười hai cây gai nhọn tạo hình quái dị, dùng bạch kim đúc dài ba thước sáu tấc liền bay ra. Những gai nhọn này sắc bén dị thường, trên mũi nhọn mơ hồ có hàn quang màu xanh lóe ra, Khổ Tuyền cầm một cái gai nhọn, nhẹ nhàng hướng khối tinh kim trên tay Húc đế tử đảo qua, nhất thời đem tinh kim đó chém nhanh thành hai mảnh.

Mặt võ bóng loáng như gương, một tia gợn cũng không có, hơn nữa màu sắc trên mặt võ chứng minh, khối tinh kim này là nguyên cả khối vàng, không phải thủ thuật che mắt nào đó.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Húc đế tử, Khổ Tuyền cầm lên gai nhọn, hung hăng cắm vào ngực mình. ‘Phập’ một tiếng, mũi nhọn nhập vào cơ thể, từ sau lưng Khổ Tuyền chui ra, nhưng trên mũi nhọn một tia vết máu cũng không có.

“Cái này...” Húc đế tử lắc đầu, trong lòng rất không cho là đúng. Chỉ là vật sắc nhập vào cơ thể mà thôi, Đại Vu bình thường đều có thể làm được. Dù sao Đại Vu sinh mệnh lực ương ngạnh, không cần nói bị vật sắc xuyên thấu thân thể, dù chặt đứt tay chân, cũng có thể cho người mọc lại bất cứ lúc nào!

Nhưng kế tiếp, Khổ Tuyền bất động thanh sắc đem những gai nhọn đó lần lượt chui vào các nơi yếu hại của mình, toàn bộ gai nhọn đều xuyên qua cơ thể, một tia vết máu cũng không có. Thậm chí có một cây gai nhọn xuyên thấu đầu Khổ Tuyền, mà trên mặt hắn lại một tia thống khổ cũng không có.

Húc đế tử một lần nữa chấn kinh. Vật sắc xuyên đầu, đây là chuyện Đại Vu cũng rất khó cam đoan mình không chết. Dù sao đầu và linh hồn cùng một nhịp thở, cho dù Vu Vương cũng không dám bảo đảm đầu mình bị xuyên qua mà không tổn hao gì đối với linh hồn.

Doanh Vân Bằng cười ha ha vỗ vỗ tay, hộ vệ trong đại điện nhất thời đi lên đây bốn người, bọn họ rút ra trường kiếm đeo sau lưng, hướng về phía Khổ Tuyền điên cuồng bổ chém xuống.

Húc đế tử lại lần nữa kinh ngạc, hơn nữa là kinh ngạc thật sâu. Thân thể Khổ Tuyền chỉ tương đương với Tiểu Vu vừa mới tiến giai, một điểm này từ trên cường độ huyết khí của hắn là có thể phán đoán ra. Nhưng đối mặt bốn vị Đại Vu toàn lực chém, mặt ngoài làn da Khổ Tuyền một tầng bạch quang nhàn nhạt quanh quần, bốn thanh trọng kiếm chém vào cả người hắn đốm lửa văng khắp nơi, lại ngay cả một chút da thịt của hắn cũng chưa chém bị thương.

Bốn vị Đại Vu điên cuồng chém suốt thời gian một chén trà nhỏ, cuối cùng bọn họ đều thở hổn hển như trâu, lúc này mới ở dưới sự ra hiệu của Doanh Vân Bằng lui xuống.

Ngay sau đó Doanh Vân Bằng bảo người ta đưa lên một chậu lửa, thể lửa hừng hực, trong chậu than là một bãi dầu dinh dính.

Đây là dầu vu dùng vu pháp tinh luyện, có thể tăng cường thật lớn uy lực ngọn lửa. Mà ngọn lửa màu xanh nhìn như không bắt mắt càng là thượng cổ hỏa chủng lấy từ lòng đất, có thể hòa tan hầu như mọi kim loại thể gian, cho dù là thân thể Vu Vương ở trong loại lửa này luyện lâu, cũng sẽ bị thông thả luyện hóa hết.

Nhưng Khổ Tuyền không chút úy kỵ bước một chân vào chậu than, khoanh chân ngồi ở trong chậu than mỉm cười nhìn Húc đế tử.

Lửa cháy hừng hực, ước chừng nửa canh giờ, Khổ Tuyền một sợi tóc cũng chưa cháy khô, mà hãn là thật sự chỉ thuần dùng thân thể thừa nhận lửa luyện hóa, chưa sử dụng bất cứ vu khí gì hộ thân, cũng không có dấu hiệu bất cứ vu phù nào được phát động.

Húc đế tử vui lòng phục tùng hướng Khổ Tuyền cúi đầu thi lễ thật sâu:

“Khổ Tuyền tiên sinh, xin mời ngồi! Chuyện nơi đây, còn mong Khổ Tuyền tiên sinh mưu tính nhiều hơn đôi chút.”

Chương 231: Sùng Bá

Cơ Hạo vẫn là lần đầu tiên tới Bồ Phán.

Nơi này hoàn toàn khác với bộ dáng hắc tướng tượng, nơi này không có điện phủ hùng hồn san sát nối tiếp nhau, cũng không có tường cao đại viện thủ vệ nghiêm ngặt. Trừ một số thế lực lớn đến từ tứ hoang, như là Thập Nhật quốc các bộ tộc cường thế xây dựng thành trì để ở cho tộc nhân, nơi khác vẫn là cảnh thiên nhiên.

Con đường đá trải thành rộng hơn hai trượng, theo địa thế thích ý mà mềm mại kéo dài về phía trước.

Từng cái lối rẽ kéo dài về phía những ngọn núi nhỏ, từng mảng rừng cây, từng cái lòng chảo dòng suối, ở những chân núi, trong rừng, bên suối nước kia, hoặc là một mái hiên bay lên, hoặc là tiểu lâu đứng sừng sững, hoặc là vài căn phòng bằng đá làm thành một cái viện bá nhỏ nhỏ.

Nơi này kiến trúc thừa thớt, đều là địa thế địa mạo theo thiên nhiên bố trí chẳng chít. Cùng tộc nhân một bộ lạc, thì cách nhau gần một chút, người bộ tộc khác nhau, thì cách xa nhau hơn một chút.

Theo Cơ Hạo thấy, Bồ Phán càng giống thể tập hợp của một thôn xóm thật lớn. Giống như có một bàn tay thiên thần khổng lồ tùy ý nắm lên mấy ngàn mấy vạn thôn xóm, sau đó dùng sức ném hướng Bồ Phán mảnh đất màu mỡ này, những thôn xóm lạc đó rơi xuống đất, vì thế liền có Bồ Phán.

‘Dát, cạc cạc’, một đàn vịt đầu xanh ít nhất hơn ba ngàn con mập mạp hầu như không đi nổi đường lạch lè theo đường đi tới, con vịt đầu lĩnh vênh vào tự đắc hướng Cơ Hạo kêu vài tiếng, thậm chí còn thử thăm dò muốn mổ Cơ Hạo một cái.

Cơ Hạo bất đắc dĩ, chỉ có thể nhường ra chính giữa đường lớn, đứng ở trong

bụi cỏ ven đường ước chừng cao ngang hông người ta.

Từng đại đội vịt béo lắc cái mông to chậm rãi đi qua, mấy con vịt cái lúc đi qua Cơ Hạo, đột nhiên cong mông ở trong đồng cỏ dùng sức giãy giãy, nhất thời mấy quả trứng vịt nóng hằm hập liền rơi vào trong bụi cỏ.

“Ài!” Cơ Hạo cười đưa tay, đang muốn cầm lên mấy quả trứng vịt đợi lát nữa chế biến để ăn, hai con chó nhỏ vẫy đuôi chạy tới, đầu lưỡi khê liếm đem trứng vịt ngâm trong mồm, sau đó một con lửa trắng nho nhỏ cống một cái sọt to nhẹ nhàng chạy tới.

Hai con chó nhỏ rất nhẹ nhàng đem trứng vịt đặt ở trong cái sọt trên lưng con lửa trắng, sau đó vươn đầu lưỡi ẩm mềm thật dài, thân thiết liếm liếm bàn tay Cơ Hạo, để lại ở trên bàn tay hằn một mùi phân vịt nóng hằm hập.

“Chó tốt, thật sự là chó tốt!” Cơ Hạo không nói nên lời trợn trắng mắt, thân thiết lấy tay xoa nắn cổ hai con chó. Thật sự là chó tốt, hai con chó nhỏ dài hơn sáu thước, da lông bóng loáng, dưới làn da mỏng manh cơ bắp nhô lên từng khối, mượt mà nhưng khỏe mạnh.

Càng làm Cơ Hạo không nói nên lời là, trên thân hai con chó này vậy mà có mười mấy điểm tản mát ra khí tức tinh huyết mệnh mông. Hai con chó này, lại đều là hung thú cấp Đại Vu, vu huyết mở so với Cơ Hạo còn nhiều hơn hai lần!

Hai con chó nhỏ tựa như rất thích hương vị tự nhiên hài hòa trên người Cơ Hạo. Bọn nó dính lấy bên người Cơ Hạo, không ngừng dùng cổ cọ xát ở trên chân Cơ Hạo. Con lửa da lông ngắn kia thì ung dung thoải mái đứng ở bên người Cơ Hạo, lưỡi dài cuốn về phía trong bụi cỏ, liền đem một bó to hoa cỏ linh lăng tím cùng một bụi hoa lan lưỡi trắng cuốn vào trong miệng chậm rãi nhai nuốt.

“Ha ha, tiểu bằng hữu, Đại Hoa, Tiểu Hoa rất thích người đó.” Một lão nhân thân khoác áo tơ, đầu đội nón, bên hông treo sọt cá chắp tay sau lưng, chậm rãi theo phía sau đàn vịt đi tới. Gió mát mưa phùn đánh vào trên người hằn. Bóng người lão nhân giống như toàn bộ phù hợp cùng một chỗ với một mảng sơn thủy

này, biến thành một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp.

“Ta cũng rất thích bọn nó.” Cơ Hạo cười hướng lão nhân hạ thấp người hành một lễ. Nuôi hai con chó đều là hung thú cấp Đại Vu. Có thể nghĩ bản thân lão nhân là thực lực thế nào.

“Ừm, người trẻ tuổi Đại Hoa, Tiểu Hoa chịu chủ động thân thiết, đều là đứa bé ngoan.” Lão nhân cười từ trong tay áo lấy ra một củ gì đó nấu chín, cùng loại củ từ đưa tới: “Không giống có những đứa bé đi ngang qua, bị bọn nó đuổi theo cắn loạn một trận, thiếu chút nữa đem mông cũng cắn rớt.”

Tiếp nhận củ vẫn ấm áp, Cơ Hạo nhìn lão nhân chớp tay sau lưng, dẫn theo hai con chó, một con lừa cùng một đàn vịt chậm rãi đi xa. Hắn đột nhiên kiễng mũi chân hỏi: “Lão nhân gia, nhà Sùng Bá Tự Hi ở nơi nào?”

Thân thể lão nhân hơi dừng lại, quay đầu, chỉ vào con đường phía trước cười nói: “Hướng phía trước, đi thêm ba trăm dặm, đi ngang qua mười hai thôn, trồng rất nhiều rau Long Bì chính là nhà hắn. Ừm, hắn mấy ngày nay vừa lúc không ra ngoài.”

Cơ Hạo cảm ơn lão nhân, theo con đường trải đá nhanh chóng chạy đi về phía trước. Ba trăm dặm, đối với người thường mà nói phải đi hai ngày hai đêm, nhưng đối với Đại Vu mà nói, cũng chỉ chốc lát thời gian thôi.

Lại đi qua vài mảnh sơn thủy, thấy mấy chỗ phong cảnh, hành lễ ân cần thăm hỏi lẫn nhau với mấy đám người đi đường, Cơ Hạo vừa đi, vừa đem củ ấm áp kia ăn vào. Củ chỉ trên dưới một thước vào bụng, vô thanh vô tức, thể tích hai đám lửa năm màu đã chuyển dời đến trong đan điền vu huyết của Cơ Hạo bành trướng gấp đôi, ngưng luyện còn hơn hai lần, đồng thời một lực lượng ôn hòa mềm dẻo lưu chuyển toàn thân, vu huyết trên người Cơ Hạo lại mở thêm vài chỗ.

Khẽ hít một hơi, trên thân Cơ Hạo liền có mười tám đám ánh lửa nhộn nhạo.

Bản thân Cơ Hạo cũng bị dọa nhảy dựng. Hắn kinh hãi quay đầu hướng về con đường lát đá mưa bụi mịn mờ nhìn một cái. Bồ Phản đúng là Bồ Phản, quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long. Một lão đầu tử thối dẫn chó cùng lửa chặn vệt, ra tay thế mà lại là thiên tài địa bảo cỡ này.

“Đây là... CƠM TRƯA của hần ư?” Càng làm Cơ Hạo không thể tiếp nhận là, lão nhân mang theo bên người củ này, rất hiển nhiên chỉ đem nó coi là thức ăn hằng ngày đối đãi! Một miếng thức ăn hằng ngày của hần, có thể khiến Cơ Hạo Đại Vu mở kinh lạc toàn thân như vậy mở thêm gần như mười vu huyết, đối làm Đại Vu bình thường, một củ này, ít nhất có thể khiến bọn họ mở thêm không chỉ hai ba trăm vu huyết.

“Lão quái vật!” Lẩm bẩm một tiếng, Cơ Hạo theo con đường lát đá tiếp tục tiến lên, bước nhanh qua cầu độc mộc trên một con sông rộng chừng vài dặm, trong hẻm núi hẻo lánh phía trước, một căn phòng nhỏ mái tranh, tường đất rõ ràng trong tầm mắt.

Phía bắc căn nhà nhỏ có một dãy nhà năm gian, hai sườn đông tây phân biệt có ba gian phòng làm phòng bếp, phòng củi... Trong sân mấy chục con gà uy vũ đang trào dâng cúi đầu mổ thức ăn, sau nhà, trái phải, mở đại khái hai ba trăm mẫu ruộng, trông đều là rau Long Bì bộ dạng như rau cải trắng, nhưng phiến lá lân lân ngăm sinh giống như vẩy rồng màu vàng.

Một đại hán vóc người rất cao, dáng người cực kỳ khôi ngô, gương mặt vuông vức khoan chính ổn trọng, da mặt màu đỏ cầm cái cuốc, đang ở trong ruộng cẩn thận giẫy cỏ. Ngẫu nhiên hắn bắt lên sâu bọ trên rau Long Bì, tùy tay búng ra, sâu bọ liền bị đẩy lùi mấy trăm trượng, trực tiếp rơi ở trong sân, sau đó mấy chục con gà to liền tranh đoạt một phen.

Mấy con chó to da lông bóng loáng ghé vào trước nhà tranh đang ngăn người, nhìn thấy Cơ Hạo đi tới, bọn nó lắc đầu vẩy đuôi đứng dậy, không nhẹ không nặng ‘Gâu gâu!’ vài tiếng.

Cơ Hạo hướng về chỗ đại hán hạ thấp người, cao giọng nói: “Vu điện học đồ Cơ Hạo, cầu kiến Sùng Bá Tự Hi lão đại nhân.”

Chương 232: Yết Kiến

Nóc nhà cỏ tranh bình thường, nhắm chừng là vừa đổi một lượt cỏ tranh mới mẻ, cho nên còn có thể ngửi được mùi cỏ tươi mát.

Vách tường đắp từ bùn vàng, bên trong trộn lẫn một ít vỏ trấu, hương vị vỏ trấu cùng bùn vàng lẫn cùng một chỗ, tản mát ra hương vị rất tự nhiên, rất thuần khiết, tuy không mê người như hương hoa, nhưng ngồi ở trong nhà tranh trong lòng lại rất an ổn.

Sàn dùng phiến đá trải thành, chính giữa phòng là một cái lò lửa lớn dài một trượng, một khối hỏa vu tinh to bằng ngón cái đặt ở trong lò sưởi, luôn duy trì nhiệt độ môi lửa. Cả đồng củi lớn hừng hực thiêu đốt, một cái hũ nước đất thó to bằng vại nhỏ treo trên lửa, nước suối núi trong hũ đang sôi bọt.

Tự Hi từ trong hũ góc phòng nắm một vốc lá trà ném vào trong hai cái chén gỗ, ngồi trở lại bên lò sưởi, ngón tay khẽ điểm, nước sôi trong hũ đất bay lên hai luồng rót vào chén gỗ. Rất nhanh hai chén trà hương thơm nồng xộc vào mũi đã pha xong, Tự Hi đem một cái chén gỗ đưa cho Cơ Hạo, cười nói: “Đứa nhỏ, uống đi, mùa xuân, ta tự ở trên núi hái ở cây sơn trà già.”

Nước suối ngọt, sơn trà mùi thơm ngào ngạt, hương vị nước trà không đủ tinh xảo cam thuần, nhưng đủ đậm đặc nóng bỏng, uống vào trong miệng sẽ là một dòng khí nóng lao thẳng vào trong bụng, rất nhanh trên người Cơ Hạo đã toát ra một tầng mồ hôi mịn.

“Đại thúc...” Cơ Hạo buông chén trà, hướng Tự Hi hành một lễ.

Tay Tự Hi cắm vào trong tro nóng của lò sưởi, từ trong tro nóng bỏng lấy ra vài quả cầu bùn, nắm lên quả cầu bùn cháy đỏ bừng ở trên phiến đá cạnh lò sưởi vỗ một trận, ngón tay hần khẽ búng quả cầu lửa nổ tung, lộ ra bồ câu hoang trong quả cầu bùn nướng đến mức hương thơm nồng say lòng người.

“Uống trà, ăn thịt. Mặt khác, đừng gọi ta đại thúc.” Tự Hi đem một khúc xương bồ câu cũng đã nướng đến nhừ đưa cho Cơ Hạo, dùng sức vuốt cái cầm mượt mà trơn bóng rất nghiêm túc nói với hắn: “Gọi ta... Tự Hi đại huynh! Ta còn rất trẻ tuổi, còn chưa tới mức đại thúc!”

Cơ Hạo cầm bồ câu nướng thật lâu không nói nên lời, sững sờ nhìn chăm chăm Tự Hi không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hắn gọi Tự Văn Mệnh cũng gọi là đại thúc. Nhưng Tự Hi chính là cha đẻ của Tự Văn Mệnh, hắn có thể gọi Tự Hi đại huynh sao?

Tự Hi cười ha ha nhìn Cơ Hạo, loáng cái đã đem hai con bồ câu hoang cả xương lẫn thịt nuốt xuống, chỉ để lại đầu bồ câu không có thịt gì vớt ở trong lò sưởi cháy vang lên ‘Bốp bốp’. Hải lòng bùng lên chén gỗ trút một ngụm lớn trà nóng, hắn cười nói: “Đừng để ý tới Văn Mệnh tiểu tử đó, nó thích đóng vai đại thúc, thì để nó làm đại thúc đi. Chúng ta mỗi người tính toán riêng, người gọi ta đại huynh là được.”

Dùng sức thở ra một hơi nóng, Tự Hi cười nói: “Nó những ngày qua không ở Vu điện. Lương Chử bên kia có chút động tĩnh, nó dẫn người đi qua phòng bị thì phải. Người là Cơ Hạo? Ta biết ngươi, Văn Mệnh đã nói với ta, bọn trẻ cần ta giúp nó trọng điểm săn sóc, có một đứa là ngươi.”

Buông chén gỗ, Tự Hi trầm giọng nói: “Có gì phiền toái sao? Nếu không phải phiền toái lớn, ngươi cũng sẽ không tới tìm ta.”

Tự Văn Mệnh ra ngoài làm việc nghiêm túc, vậy mà còn không có quên bảo phụ thân hắn hỗ trợ săn sóc mình, trong lòng Cơ Hạo không khỏi trào ra một sự ấm áp nồng đậm.

Trấn định tinh thần một phen, Cơ Hạo đem chuyện mình một đám sáu người ra ngoài giúp Mậu Sơn bộ mở lãnh địa mới, kết quả bởi vì một quãng hỗn loạn vu tình mà trở mặt, bị Húc đế tử cùng Vô Ưu thái tử liên thủ vu hãm một năm một mười nói ra.

“Ngũ Long trưởng lão bọn họ tựa như bị gọi đi chỗ nhân vương nghị sự, ta mấy ngày này đều không thể liên hệ được bọn họ. Văn Mệnh a thúc từng nói, nếu là đụng tới chuyện phiên toái không giải quyết được, thì tìm Tự Hi... Đại huynh ngài!” Khóe miệng Cơ Hạo run rẩy một trận, hai chữ ‘đại huynh’ này, lúc mở mồm thật sự là có chú trái với lòng.

Tự Hi lại cầm lên một con bồ câu hoang ăn, đem nước trà trong chén gỗ uống sạch sẽ, đưa tay lau lau ở trên quần áo, sau đó cầm lên lời khai Cơ Hạo lấy ra, do ba người bọn Mạnh Ngao viết cẩn thận đọc một phen.

“Hắc, chương khí mù mịt. Đều là một đám khốn kiếp.” Tự Hi nghiêng răng nói: “Vu điện buổi đầu sáng lập, là vì bảo tồn môi lửa nhân tộc, kéo dài văn minh nhân tộc, cho nên các đời nhân vương, đều trút xuống rất nhiều sức lực vì Vu điện.”

“Hiện tại thì hay rồi, Vu điện cũng đã biến thành nơi tàng ô nạp cấu, Mạnh Ngao loại ăn cây táo, rào cây sung cầu – tạp – toái này, cũng có thể ở trong Vu điện nghênh ngang đảm đương trọng trách!” Dùng sức nện một quyền ở trên đùi mình, Tự Hi cả giận nói: “Như thế tiếp, nhân tộc sắp diệt rồi!”

Cơ Hạo mở mở miệng, thật lâu nói không ra lời.

Chuyện Mạnh Ngao vu hãm mình, còn chưa liên lụy đến trên tiền đồ nhân tộc nhỉ? Nhưng nếu đem chuyện này liên hệ đến trên vấn đề tác phong của Vu điện, tựa như vẫn rất có thể dính dáng quan hệ với tiền đồ nhân tộc.

“Không thể để những tiểu tử này làm xằng làm bậy.” Tự Hi lạnh lùng nói: “Bọn hăn cho rằng hiện tại thiên hạ thái bình sao? Quả thực là hoang đường. Nếu không phải... Nếu không phải... Hô, bọn hăn đã sớm quên loại đại khủng bố đó, nhưng ta chưa quên, chúng ta một mũi tộc nhân này chưa quên.”

‘Vù’ một cái đứng dậy, Tự Hi lớn tiếng quát: “Cơ Hạo, theo ta, chúng ta đi gặp Đế Thuấn!”

Cơ Hạo bị hành động của Tự Hi dọa nhảy dựng. Hắn nhảy dựng lên, kinh hãi không hiểu nhìn gã: “Gì? Tự Hi đại huynh, người nói... Chúng ta đi gặp Đế Thuấn? Ngài chưa từng nói? Đế... Thuấn!”

Tự Hi kinh ngạc nhìn Cơ Hạo, khó hiểu lắc lắc đầu: “Có cái gì kỳ quái sao? Đi gặp Thuấn lại có chuyện gì to tát? Hắn cũng chỉ là hai bả vai một cái đầu, không nhiều hơn người một ngón tay ba con mắt, đi gặp hắn rất kỳ quái sao?”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, Tự Hi túm chặt bả vai hắn, đem Cơ Hạo chiều cao chỉ tới bên hông mình xách lên, bước ra khỏi nhà tranh, sau đó bay lên bầu trời.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Tự Hi. Đây vẫn là hắn lần đầu tiên bị đại năng Vu Vương trở lên mang theo bay lên bầu trời.

Thiên địa nguyên khí không có bất cứ dao động nào. Khi Tự Hi phi hành, thiên địa nguyên khí im lặng bình thản, cùng Cơ Hạo điều động thiên địa nguyên khí đẳng vân giá vũ phi hành hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Tự Hi hoàn toàn là dựa vào vu lực mạnh mẽ trong cơ thể của mình, bài xích lực hút của đại địa đối với hắn, sau đó lợi dụng lực lượng kỳ dị nào đó trong thiên địa đẩy trước kéo sau, như chim bay trên không bay lượn ở trên bầu trời.

Đây là một loại bản năng!

Nói cách khác, Đại Vu tu luyện đến loại cảnh giới này của Tự Hi, phi hành đã như đi đường, hoàn toàn là một loại bản năng của bản thân, không cần bất cứ ngoại lực nào giúp đỡ, có thể tùy ý xuyên qua hư không!

Trong đầu Cơ Hạo một mảng lộn lộn, nháy mắt nghĩ tới rất nhiều thứ. Hắn nghĩ tới rồng trời sinh có thể bay lượn chín tầng trời, phượng tượng tự vừa sinh ra đã có thể bay múa khắp trời. Nhân tộc tu luyện đến trình độ nhất định, có thể bay lượn trên không, đây là một loại tiến hóa, hay là một loại trở về bản năng?

Tốc độ phi hành của Tự Hi cực nhanh, so với Nha Công còn nhanh hơn

không biết bao nhiêu lần.

Ngắn ngủn thời gian một chén trà nhỏ, Tự Hi đã bay đến một mảnh non xanh nước biếc, đáp xuống ở trước một khu nhà lớn kết cấu thổ mộc.

Cơ Hạo còn chưa thấy rõ cảnh trí xung quanh, Tự Hi đã mang theo Cơ Hạo tới trong một tòa đại điện bằng gỗ đủ để cất chứa vạn người nghị sự, đỉnh đặc hướng một nam tử trung niên ngồi ở chính giữa kê lên:

“Thuấn, có người oan uổng a đệ của ta, người nói làm sao bây giờ đi!”

Nghe ngôn ngữ hào phóng như thế của Tự Hi, Cơ Hạo thiếu chút nữa phun ra một ngụm lão huyết.

Chương 233: Đối Chọi

Đế Thuấn ngồi ở trong đại điện, quần áo đay thô, đi giày rơm, tóc dài dùng cành mận gai búi một cái búi tóc trên đầu, giống với đại thần đang nghị sự bên người, đều là ngồi xếp bằng ở trên chiếu, cũng không có bất thứ gì quá mức đại biểu thân phận siêu nhiên của hắn.

Mắt hắn rất sáng, trong mắt có hai con người, lúc nhìn người ta tựa như có thể nhìn thấu linh hồn người ta, đây là chỗ duy nhất hắn khác với người thường.

Khí tức trên người hắn rất tươi mát, tuy là bộ dáng lão nhân, nhưng khí tức trên người hắn giống như hương vị trong rừng rậm mưa đêm mùa xuân, tươi mát thanh nhã, tràn ngập sinh mệnh lực sinh động. Chỉ cần cảm thụ khí tức của hắn, người ngoài còn có thể cho rằng hắn là một thiếu niên thanh xuân cường thịnh.

“Tự Hi đến rồi.” Nhìn thấy Tự Hi lớn tiếng kêu, Đế Thuấn rất bình thản cười nói: “Còn đang muốn bảo người đi tìm người, việc đã thương lượng hai ngày, một dải Xích Phán sơn phía bắc chúng ta, cần mở hai con sông dài vạn dặm phối hợp vu trận bố trí, kỳ hạn công trình rất khẩn trương, trong vòng bảy ngày phải hoàn công, có thể làm được không?”

Trong đại điện có hơn một ngàn người ngồi, mọi người đều ngồi xếp bằng ở trên chiếu, nhìn đại điện sử dụng cát vàng cực kỳ nhẵn mịn trải thành bản đồ.

Có vài vu tế đứng ở trước bản đồ cát vàng dài rộng trăm trượng, đem vu lực của mình đưa vào trong cát vàng, vì thế cát vàng rất nhỏ liền nhô lên bản đồ cụ thể sông núi, đồi gò rừng rậm. Lúc Đế Thuấn nói chuyện, có một vu tế vươn tay vung một cái, hai dòng sông lớn giống như rồng vẩy đuôi liền ở trên bản đồ uốn lượn tiến lên, ở một trong mảng núi lớn hiểm trở cấu thành một vu phù hùng hồn mạnh mẽ.

Cơ Hạo đứng ở bên, nhìn mà lông tơ cả người dựng thẳng thẳng.

Hắn đã xem hiểu cảnh tượng trên bản đồ này suy diễn đại biểu cho cái gì — ở trong núi lớn tên là Xích Phán sơn, lấy sức người ở trong vòng bảy ngày mở hai dòng sông dài vạn dặm, nối liền toàn bộ thủy hệ thủy mạch ven đường, hóa thành một vụ phù câu thông thiên địa lực, đảm đương phù văn trung tâm tòa vụ trận khổng lồ nào đó.

Đây là thủ đoạn nghịch thiên cỡ nào, đây là kỳ tư diệu tưởng mỹ lệ cỡ nào.

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn hai dòng sông lớn kia trên bản đồ phác họa ra phù văn, không ngừng đem tri thức phù văn, vụ trận mình mấy ngày nay ở Vu điện học được đem nó lần lượt xác minh, càng nghĩ càng cảm thấy diệu dụng vô cùng, càng nghĩ mồ hôi lạnh sau lưng càng toát ra.

“Bảy ngày?” Tự Hi bước đến trước bản đồ, bấm ngón tay tính toán một phen, chẳng hề để ý gật gật đầu: “Thủy mạch có sẵn đã có bảy ngàn dặm, trong vòng bảy ngày mở hai dòng sông dài vạn dặm. Việc rất nhỏ.”

Đế Thuấn liền nở nụ cười, hắn hướng đám đông thần tử ngồi ở trong đại điện cười nói: “Ta nói, bảo Tự Hi đến, hắn khẳng định là cái khẩu khí này, tuyệt đối không có chút đùa đấy. Chỉ cần đại trận này vừa thành, phối hợp các khí giới loại lớn Vu điện rèn, Xích Phán sơn một thế hệ sẽ gỏi cao đầu không phải lo.”

Vỗ tay nhẹ nhẹ, Đế Thuấn cười nói: “Chỉ cần có thể tạm thời ngăn trở một tháng rưỡi, năm nay mấy bộ tộc phương bắc thu hoạch sẽ không có bất cứ vấn đề gì nữa. Chỉ cần lương thực đều vào kho lương, bọn hắn nếu muốn đánh tới, chúng ta cứ việc nghênh đón là được.”

Trong đại điện, đám đông nhân vương thần tử đều cười gật đầu, biểu cảm trên mặt đều thoải mái hơn rất nhiều.

Ngồi ở trước Đế Thuấn không xa Ngũ Long Nghiêu đột nhiên kêu lên: “Cơ Hạo, người tới nơi này làm gì?”

Ngũ Long Nghiêu vừa mở miệng, mấy lão vu sư những ngày qua luôn truyền

thụ Cơ Hạo tri thức các phương diện, cực thân cận với hẳn đều đứng dậy:
“Không đúng, tiểu oa nhi người tới nơi này làm gì?”

Tự Hi thì cất tiếng cười to một tiếng: “Ha, tới làm gì? Các người mấy lão gia hỏa này, Cơ Hạo bị người ta oan uổng, các người còn không biết sao?”

Đám người Ngũ Long Nghiêu đồng thời khẽ biến sắc. Bọn họ nhìn lẫn nhau chút, sau đó đồng thời nhìn về phía Đế Thuấn.

Ngũ Long Nghiêu mang theo một tia oán giận nói: “Thuấn, Cơ Hạo gửi thư cầu viện cho chúng ta, chúng ta vội vàng thương nghị đại sự, cho nên bảo Vu điện phái người đi xử trí. Một việc rất thoải mái, sao có thể ầm ĩ đến nơi đây?”

Đế Thuấn cũng hơi ngẩn ngơ, cười ha ha hướng Cơ Hạo đánh giá một phen, không ngừng gật đầu nói: “Là đứa nhỏ tốt, ừm, Kim Ô huyết mạch sao? Nam Hoang Kim Ô nhất mạch, đã rất nhiều năm chưa ra khỏi Nam Hoang một bước. Đại tể tửu, người nói xem?”

Một nam tử thanh niên mặc áo bào đỏ, thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ như nữ tử ngồi bên người Đế Thuấn, nghe xong lời Đế Thuấn nói, trong mắt thanh niên phun ra mảng lớn đốm lửa, thản nhiên nói: “Cơ Hạo, ta biết. Tiểu bằng hữu của Man Man, hẳn còn cứu Man Man một mạng. Sao, có người oan uổng người?”

Cơ Hạo nhìn thanh niên có bảy tám phần tương tự với Man Man, trong lòng biết rõ đây là Hỏa Thần Chúc Dung thị. Mặc kệ là xem ở trên phần Man Man, hay là trên phần Kim Ô bộ, Cơ Hạo đều rất kính cẩn hướng Chúc Dung thị hành một lễ: “Vâng, tình huống chi tiết, Sùng Bá đều đã biết.”

Tự Hi đang muốn mở miệng, ở bên, một lão nhân râu xồm thân hình cao lớn, cả người cơ bắp cuộn cuộn, mỗi một lỗ chân lông tựa như đều có một luồng sát khí tuôn ra lớn tiếng quát: “Oan uổng? Các vị là nói người Mạnh Giáng ta phải ra làm việc bất lực sao? Tiểu tử này hướng bọn Ngũ Long trưởng lão đưa tin cầu cứu, mấy vị trưởng lão không phân thân được, lão phu làm ngoại điện trưởng

lão, phái Mạnh Ngao con cháu đặc lực nhất trong tộc tới, không lẽ còn có thể có biến cố gì?”

Tự Hi hừ lạnh một tiếng, chỉ vào cái mũi Mạnh Giáng quát: “Chính là người do người lão hồ đồ này phái ra phá hư sự tình. Cái gì con cháu đặc lực? Rõ ràng chính là một tên nhu nhược phế vật!”

Lời còn chưa dứt, Doanh Vân Bằng mặt mang nét bi thương đã bước vào đại điện, cao giọng hô to: “Thuấn, ta vừa mới điều tra rõ một chuyện nghe rợn cả người. Không ngờ được, Vu điện chúng ta thế mà có tiểu nhân vô sỉ lòng lang dạ sói, xuống tay độc ác như vậy!”

Doanh Vân Bằng phẫn nộ giơ cao hai tay, không ngừng hướng về bầu trời vung vẩy: “Ông trời không có mắt, sao không cho một tia sét đánh chết hẳn chứ? Tiểu tạp – chúng đó tên là Cơ Hạo, tụ tập tên là Thái Ti, Thiếu Ti, Vũ Mục, Phong Hành...”

Con người thâm thúy hướng trên người Chúc Dung thị đảo qua, Doanh Vân Bằng lạnh lùng nói: “Còn có một tiểu tiện – nhân tên là Man Man, tham sống sợ chết lâm trận bỏ chạy, hồng thanh danh Vu điện ta thì thôi. Bọn chúng thế mà còn lừa bịp tổng tiền chủ sự, cường bức bắt cóc chấp sự Vu điện.”

Cơ Hạo căng mặt, nhìn thấy Doanh Vân Bằng xuất hiện ở nơi này, Cơ Hạo liền biết, hẳn vụng trộm trở lại Bồ Phản, trực tiếp đi tìm Tự Hi mà không phải trở về Vu điện xin giúp đỡ, quả nhiên là lựa chọn sáng suốt nhất.

Doanh Vân Bằng cũng có thể nói ra lời ‘bắt cóc chấp sự Vu điện’, nghĩ hẳn chuyện ba người bọn Mạnh Ngao chưa trở lại Vu điện đã bị bọn họ tra xét được bảy tám phần.

Chúc Dung thị chậm rãi đứng dậy, đôi mắt tỏa ra ánh lửa nhìn chằm chằm Doanh Vân Bằng cười lạnh nói: “Doanh Vân Bằng, ngươi là muốn chết sao?”

Doanh Vân Bằng lạnh lùng nhìn Chúc Dung thị, cũng cười lạnh liên tục:

“Xin hỏi lão phu nơi nào mạo phạm đại tể tửu, khiến đại tể tửu nói ra lời như vậy? Nhưng cũng xin đại tể tửu rõ, cho dù đại tể tửu thân phận cao quý, trong thiên địa ít ai có thể so sánh, di nhân Đông Hoang ta, Đông Hoang Thập Nhật quốc ta, cũng không phải mặc cho người ta bắt nạt!”

Chúc Dung thị cười lạnh ‘hắc hắc’ một tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một luồng sát khí, sau đó toàn thân tỏa ra ánh lửa, cả người cũng biến thành một ngọn lửa lưu động mãnh liệt.

Mắt thấy Chúc Dung thị sắp xuống tay với Doanh Vân Bằng, Đế Thuấn đột nhiên khẽ thở dài một hơi:

“Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì không?”

Chương 234: Bắt Giữ

Đế Thuấn mở miệng, tự có một phen lực lượng kỳ dị thiên địa thanh bình nhộn nhạo lan ra.

Chúc Dung thị nổi nóng chuẩn bị ra tay hừ lạnh một tiếng, một lần nữa biến thành tuấn nam áo bào đỏ, nheo mắt ngẩng đầu ngồi trở lại tại chỗ. Nhưng xem khóe mắt Chúc Dung thị thỉnh thoảng lộ ra ánh sáng lạnh liên biết, thù của hắn và Doanh Vân Bằng là triệt để kết rồi.

Sắc mặt Ngũ Long Nghiêu bọn đại vu sư Vu điện khó coi ngồi xuống, mỗi người bẻ cổ, nghiêng răng, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Bọn họ thu được tin tức cầu cứu khẩn cấp của Cơ Hạo, nhưng bọn họ bị Đế Thuấn liên lụy ở nơi này thương nghị đại sự căn bản không thể phân thân, không làm sao được, bọn họ chỉ có thể dựa theo trình tự bình thường của Vu điện, do ngoại điện trưởng lão ở đây là Mạnh Giáng phái người xử trí chuyện này.

Nhưng sự tình thế mà diễn biến đến trình độ Cơ Hạo bị ép tìm tới Tự Hi, do Tự Hi mang theo hắn đến trước mặt Đế Thuấn kêu oan. Mặc kệ sau lưng cái này đã xảy ra chuyện gì, có người nào ở bên trong nhúng tay lung tung, nói ngăn lại, cái này đối với tôn nghiêm của bọn họ những đại vu sư này là sự mạo phạm thật lớn.

Không chỉ có mạo phạm tôn nghiêm của bọn họ, càng mạo phạm quyền lực của bọn họ ở Vu điện.

Cho nên ánh mắt bọn họ nhìn về phía Mạnh Giáng đều trở nên cực kỳ không tốt. Dù là Mạnh Giáng xuất thân Cùng Kỳ bộ, cũng là nhân vật nổi tiếng hung thần, cũng bị ánh mắt quái dị của mấy người bọn Ngũ Long Nghiêu khiến cho sau lưng giống như mọc gai, thân thể xoay qua xoay lại đứng ngồi không yên.

Tự Hi cười lạnh một tiếng, hung hăng vỗ ở trên vai Cơ Hạo một cái tát: “Cơ

Hạo, đem tình hình sự việc nói ra.”

Doanh Vân Bằng lập tức tiến lên một bước, ngoài cười nhưng trong không cười hướng Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Cơ Hạo, lạc đường biết quay lại còn kịp, người nếu còn dám đổi trắng thay đen, thoát tội cho các người bọn tiểu tạp toái làm xằng làm bậy này, đừng trách lão phu nghiêm trị người ngay tại chỗ!”

Cơ Hạo cười nhìn Doanh Vân Bằng, đánh giá trên dưới hăn một phen, lắc đầu, sau đó nghiêm nghị hướng Đế Thuấn hành một lễ: “Nhân vương hiền quân tại thượng. Tiểu tử Cơ Hạo cả gan, đem chuyện mấy ngày nay chúng ta gặp được lần lượt kể rõ.”

Cơ Hạo tài ăn nói vô cùng tốt, liền đem tình hình Vũ Mục và Phong Hành tiếp nhiệm vụ của Vu điện, bọn họ từ Mậu Sơn một đường hộ tống tộc nhân Mậu Sơn bộ bắt đầu, mãi cho đến bọn họ từ sông ngầm trong lòng đất chạy thoát, khó khăn trở về mặt đất. Lúc này mới hướng đại vu sư bọn Ngũ Long Nghiêu xin giúp đỡ, thỉnh cầu Vu điện chủ trì công đạo một năm một mười nói ra.

Cuối cùng, Cơ Hạo đem khẩu cung của ba người bọn Mạnh Ngao cũng lấy ra, tiến lên vài bước đặt ở trên bàn dài nho nhỏ trước mặt Đế Thuấn.

“Xin nhân vương hiền quân làm chủ cho chúng ta.” Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Vốn nếu chỉ là một cái Mậu Sơn bộ, dựa theo quy củ Nam Hoang chúng ta, có ân báo ân, có thù báo thù, huynh đệ mấy người chúng ta diệt Mậu Sơn bộ hẳn là được.”

Ở bên Chúc Dung thị vỗ tay tán thưởng nói: “Ân oán rõ ràng, quả nhiên là nam nhi tốt của Nam Hoang ta!”

Liếc mắt đánh giá Cơ Hạo cao thấp một phen, Chúc Dung thị lắc đầu, thở dài một tiếng: “Ừm. Tiểu tử không xấu, nhưng làm con rể ta, còn thiếu một mảng lớn.”

Trong lòng Cơ Hạo hỗn loạn một trận, Chúc Dung thị này... Hẳn rất cuộc

nghĩ đi đâu vậy?

Ở bên, Doanh Vân Bằng lớn tiếng quát: “Hay cho một tiểu súc sinh cùng hung cực ác, vô căn cứ chụp loạn tội danh cho người ta không đề cập tới, thế mà còn ngôn tắc giết người, người nhìn rõ người rớt cuộc ở nơi nào hay chưa?”

Ho khan một tiếng, Cơ Hạo nhìn Doanh Vân Bằng cười lạnh nói: “Ta đương nhiên biết nơi này là nơi nào! Cho dù trước mặt nhân vương hiền quân, ta vẫn dám thẳng thắn phát biểu! Mậu Sơn bộ thấy lợi vong nghĩa, đổi trắng thay đen bôi bẩn sự trong sạch của người ta, càng hạ sát thủ muốn giết người diệt khẩu. Ta cho dù diệt tộc hãn, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa!”

Dùng sức vỗ ngực, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Đường đường nam tử hán, dám làm dám chịu, ta dám nghĩ, chẳng lẽ còn không dám nói sao?”

“Nói rất hay!” Ở một góc đại điện, một thanh âm già nua truyền đến: “Nói rất hay! Hiện tại trẻ con Bồ Phản, đứa nào cũng âm dương quái khí, như cái gì để tử này, quý nhân này bọn nhãi con, một chút hương vị nam nhân cũng không có. Cơ Hạo đứa nhỏ này, lão bất tử cảm thấy, rất tốt!”

Mọi người đều quay đầu nhìn qua, sau đó tuyệt đại bộ phận số người lập tức quay đầu về không hé răng.

Ngồi ở góc đại điện ngủ gà ngủ gật, rõ ràng là Chúc Long Quỹ lão gia hỏa vạn năm không chết này, cho dù lời hăn nói có chút hương vị càn quấy ở trong, nhưng ai cũng sẽ không giáp mặt so đo cùng hăn.

Chỉ có Doanh Vân Bằng nhìn thấy Chúc Long Quỹ, nhất thời tức giận đến tròng mắt xám ngắt —— lão gia hỏa này, đúng là đem Doanh Vân Bằng hăn bấy khỗ!

Đế Thuấn lắc đầu, thản nhiên nói: “Cơ Hạo, lời ngươi... Về chuyện Liệt Sơn Húc.”

Cơ Hạo nghiêm túc nhìn Đế Thuấn: “Không chỉ có Liệt Sơn Húc, còn có Cộng Công Vô Ưu, nếu không phải hai người bọn hăn, vền vện Mậu Sơn bộ, cần gì kinh động nhân vương? Nhưng hiện tại xem ra, tựa như vị trưởng lão này, cũng phi thường bất mãn đối với ta thì phải.”

Nói xong, Cơ Hạo hướng Doanh Vân Bằng chỉ chỉ.

Doanh Vân Bằng trợn mắt lên, hăn đột nhiên quỳ rạp xuống đất khóc rống lên: “Trước mặt nhân vương, còn xin làm chủ cho lão phu! Hu hu, đáng thương Vân Nhi của lão phu, còn có đứa cháu Doanh Anh kia của lão phu, Đại Phong Linh, bọn họ chết rất thảm, rất thảm!”

Người trong đại điện tất cả đều một mảng mờ mịt, không phải Cơ Hạo ở nơi này kêu oan sao? Sao Doanh Vân Bằng người lại bắt đầu kêu ca?

Người trong đại điện mấy ngày nay đều không rời khỏi, tất cả đều ở đây thương nghị sự tình, bọn họ đều còn không biết bên ngoài đã xảy ra cái gì, nhưng Doanh Vân, Doanh Anh cùng Đại Phong Linh những người trẻ tuổi con cháu Doanh Vân Bằng, bọn họ vẫn biết đến.

Đế Thuấn nhíu nhíu mày, trầm giọng quát: “Rốt cuộc chuyện thế nào?”

Trong mắt Doanh Vân Bằng lóe ra hung quang, chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Chính là tiểu súc sinh tâm địa độc ác này, bởi vì một chút tranh chấp miệng lưỡi, bọn chúng liền hạ sát thủ, dùng thuật vu chú giết mấy đứa con đáng thương đó của ta!”

Cơ Hạo giang hai tay, mặt đầy sự vô tội ngửa mặt lên trời thở dài một hơi: “Bôi bẩn sự trong sạch của người ta không được, trực tiếp chụp tội danh bừa bãi sao?”

Doanh Vân Bằng đột nhiên nhảy dựng lên, vung quyền liền hướng Cơ Hạo đánh tới: “Tiểu súc sinh, cho dù nhân vương phạt ta, ta hôm nay cũng phải báo thù cho bọn Vân Nhi!”

Quyền phong gào thét, Doanh Vân Bằng lực lượng cỡ nào, một quyền này của hắn đánh xuống, tuyệt đối có thể một quyền đem Cơ Hạo đánh thành một làn khói. May mắn Tự Hi ngay tại bên người Cơ Hạo, hắn cũng một quyền nghênh đón, nắm tay hai người khẽ chạm, một chút thanh âm cũng chưa phát ra, hai người đồng thời lui một bước, sau đó Doanh Vân Bằng ‘Oa’ một tiếng nôn ra một ngụm máu.

Doanh Vân Bằng xoay người quỳ rạp xuống đất, khàn giọng khóc rống lên: “Còn xin nhân vương làm chủ cho lão phu, làm chủ cho người ‘Thập Nhật quốc’ chết thảm.”

Về mặt Đế Thuấn không chút thay đổi, chỉ là nhìn Cơ Hạo đánh giá cao thấp một phen.

Trầm ngâm một lát, Đế Thuấn thản nhiên nói: “Cao Đào ở đâu? Dem Cơ Hạo, Doanh Vân Bằng tạm thời giam giữ, chờ sau khi điều tra rõ chân tướng lại xử trí.”

Một nam tử mặt vuông, da mặt tím, bộ dạng uy nghiêm lạnh thấu xương từ trong đám đông thần tử bước ra, túm bả vai Cơ Hạo, một tay xách lên Doanh Vân Bằng liền đi về phía ngoài đại điện.

Chương 235: Nhà Giam

Cơ Hạo ở trên tay Cao Đào không có sức phản kháng, Doanh Vân Bằng thì không chút phản kháng mặc cho Cao Đào đẩy ra khỏi đại điện.

Cao Đào khí tức quanh thân ngay thẳng nghiêm túc, một khuôn mặt cũng cứng nhắc như đá hoa cương mang theo hai người theo hành lang trước đại điện, đi về phía trước hơn trăm trượng, Cơ Hạo liền thấy được một con đường lớn.

Lúc đến là Tự Hi mang theo Cơ Hạo bay trên không tới, cho nên Cơ Hạo chưa chú ý tới con đường lớn này. Hiện tại nhìn kỹ, trên con đường lớn này người qua người lại, ngựa xe như nước, so với mười con đường chính trong Vu điện còn náo nhiệt hơn nhiều.

Cạnh đường lớn, mở một hàng hơn một ngàn cái lều cỏ thành hình chữ Nhất.

Cái gọi là lều cỏ, là bốn cây gậy trúc cắm dưới đất, bên trên dùng cỏ tranh mỏng manh dựng lên một cái nóc bằng phẳng. Lều cỏ như vậy dài rộng đều khoảng một trượng, không có vách tường, trống rỗng không chắn được mưa gió, trên đất trải một cái chiếu đơn sơ.

Ở trên chiếu trong rất nhiều lều cỏ, một số hán tử tráng kiện khí tức hung hãn hoặc ngồi hoặc nằm, cũng có một số hạng người phụ nữ trẻ con uể oải nằm ở nơi đó. Nhìn thấy Cơ Hạo và Doanh Vân Bằng bị dẫn theo tới, mấy tráng hán khí tức trên người rõ ràng là Đại Vu cảnh nhảy dựng lên, bưng bưng hứng thú hướng tới hai người bọn họ bắt đầu chỉ trỏ: “Hắc, có người mới tới! Phạm vào chuyện gì?”

Những đại hán đó hô to gọi nhỏ dò hỏi Cơ Hạo, Doanh Vân Bằng. Trong lòng Cơ Hạo buồn bực, cho nên lười quan tâm những người này.

Doanh Vân Bằng thì uy nghiêm hướng những người này lạnh lùng nhìn thoáng qua, lạnh nhạt nói: “Lão phu Doanh Vân Bằng, chính là chủ sự trưởng lão Thập Nhật quốc phái vào Bồ Phán.”

Các đại hán đang hoa chân múa tay hướng Cơ Hạo và Doanh Vân Bằng đồng thời bị dọa giết mình, lần lượt cúi đầu, giống như nhìn thấy mãnh thú hồng thủy ngồi xuống đất, cúi đầu không dám hướng bên này nhìn tới nữa.

Cao Đào một tay đem Doanh Vân Bằng đẩy vào trong một cái lều cỏ để trống, ngôn từ đều dữ tợn quát: “Mong Doanh trưởng lão ăn nói cẩn thận. Người hiện tại vẫn là trưởng lão Thập Nhật quốc, nếu bị tra ra người có bất cứ việc gì không hợp pháp vu hãm người khác, về sau thân phận của người, cũng chính là một kẻ tù tội mà thôi.”

Doanh Vân Bằng cười lạnh, híp mắt ngồi xếp bằng ở trên chiếu không nói một lời.

Cơ Hạo thì hướng Cao Đào tò mò nhìn thoáng qua, sau đó chủ động đi vào một cái lều cỏ trống. Trên đường lớn ở bên, một số người đi đường qua đường liền hướng tới Cơ Hạo bắt đầu chỉ trích phẩm đầu luận chân.

“Đứa nhỏ tuần tú bao nhiêu, sao có thể bị nhốt vào trong nhà tù vậy?”

“Ài. Còn không biết là phạm tội lớn bao nhiêu. Người thường cho dù phạm sai lầm, nhiều nhất bị răn dạy vài câu, sao có thể nhốt vào nhà tù chứ?”

“Đáng tiếc, bộ dạng tuần tú như vậy, nhìn tuổi cũng không lớn, còn có khổ người lớn như vậy, trưởng thành nhất định là hảo hán tử, sao lại không điều tốt chứ?”

“Tiểu hài tử không hiểu chuyện, phạm sai lầm cũng là khó tránh khỏi. Lão nhân lớn như vậy, lại còn bị nhốt vào nhà tù, khẳng định là lão ác nhân làm xằng làm bậy!”

Rất nhanh, người bị bình luận liền từ Cơ Hạo biến thành Doanh Vân Bằng. Người xung quanh chỉ vào Doanh Vân Bằng líu ríu bình luận, không biết là ai từ trong đám người ném mấy cục bùn tới, nhưng vốc bùn còn chưa đựng tới Doanh Vân Bằng, đã bị hấn phát tay chặn thành phần.

“Các người, đừng gây tai hoạ cho nhà mình!” Mắt Doanh Vân Bằng cũng không mở một cái, ngồi ở trên chiếu lớn tiếng quát: “Lão phu chính là...”

Cao Đào quát lạnh: “Doanh Vân Bằng. Đã vào đại ngục, thì không được phép lớn tiếng hô quát. Cấm, cho ta!”

Hai tay hợp lại, kết thành một cái vu ấn cổ quái, Cao Đào khẽ quát một tiếng, ngón tay khẽ búng ra. Nhất thời trên yết hầu Doanh Vân Bằng bốc lên một mảng hắc khí, hần há miệng thở dốc, lại không phát ra chút thanh âm nào nữa.

Doanh Vân Bằng tức giận, nhảy dựng lên trừng mắt nhìn Cao Đào, hoa chân múa tay cũng không biết đang nói cái gì đó.

Cao Đào ngạo nghễ nhìn Doanh Vân Bằng, nói từng chữ một: “Mặc kệ người ở ngoài có quyền thế to bao nhiêu, đến nơi này, đã vào nhà tù, nếu không phục ta quản giáo, ta có thể theo luật đem người chém giết, đừng tự mắc lỗi!”

Nói đến hai chữ ‘chém giết’, một thanh đoản đao ba thước bên hông Cao Đào đột nhiên tự thoát ra khỏi vỏ, lưỡi đao sáng như tuyết ‘Leng keng’ hữu lực liên tục kêu ba tiếng, hàn khí lạnh lẽo thấu xương tản ra, cả mảng lớn lá cỏ phụ cận lều cỏ không gió tự gãy, nhiều lá cỏ bị nhuệ khí vô hình xay thành phấn.

Sự kiêu ngạo của Doanh Vân Bằng chợt tiêu tán. Hần cười hướng Cao Đào liên tục ôm quyền hành lễ, sau đó nhu thuận ngồi ở trên chiếu.

Cơ Hạo cười nhìn một phen biểu hiện này của Doanh Vân Bằng, hần thấp giọng cười nói: “Đã vào nhà tù, tự nhiên phải giữ quy củ nhà tù. Ừm, Cao Đào đại nhân, ta là rất giữ quy củ. Chỉ là, các người không sợ người từ trong nhà tù đào tẩu sao?”

Cơ Hạo kiếp trước lúc trẻ tuổi, bởi vì làm việc kiêu ngạo, không tuân theo chỉ huy, cũng không biết từng bị nhốt cấm đoán bao nhiêu lần. Cho nên đối với ngôi nhà tù, nhất là nhà tù đơn sơ như thế, hần không có chút áp lực tâm lý, ngược lại cảm thấy một tia thân thiết cùng hoài cựu.

Chỉ là cái gọi là nhà tù này, chỉ là bốn cây gậy trúc cộng thêm một cái lều cỏ tranh, thế này cũng có thể tính là ngục giam?

Nghe xong Cơ Hạo nói, Cao Đào mỉm cười, cười đưa tay vỗ vỗ đầu Cơ Hạo, sau đó xoay người bước đi.

Cách vách, một đại hán cười ‘ha ha’ hướng Cơ Hạo làm cái thủ thế không biết lượng sức: “Đứa nhỏ, người phạm vào chuyện gì bị nhốt vào? Người còn chưa biết sự lợi hại của nhà tù ở Bồ Phán nhĩ? Không nói đến không ai dám tù nơi này đào tẩu, chỉ nói người muốn chạy trốn. Hắc hắc, chỉ sợ Vu Đế cũng trốn không thoát đâu?”

Cơ Hạo hơi sững sốt, kinh ngạc hướng bốn phía nhìn tới.

Trốn không thoát? Vu Đế cũng trốn không thoát? Nhà tù này lợi hại như vậy? Mặt nhăn mày nhú, Cơ Hạo vươn tay, thật cẩn thận hướng một cây gậy trúc bên cạnh người vươn tới, cây trúc trơn bóng mà mềm mượt, hiển nhiên chỉ là gậy trúc bình thường không có gì kỳ lạ.

Sau đó, Cơ Hạo cẩn thận đưa tay hướng không gian ngoài lều cỏ thò ra.

Vang lên ‘Xettt’ một tiếng, khi ngón tay sắp đột phá không gian cực hạn của lều cỏ, một tia điện quang hiện lên ở trước ngón tay Cơ Hạo, đem ngón tay Cơ Hạo đánh ra một làn khói đen. Sau đó mặc cho Cơ Hạo dùng sức như thế nào, trước bàn tay hắn luôn có một luồng lực lượng vô hình ngăn cản hắn, để hắn dùng hết khí lực, cũng không thể đem bàn tay vươn ra.

“Nhà tù Bồ Phán!” Cơ Hạo như có chút đăm chiêu nhìn bóng lưng Cao Đào.

Sau khi được truyền thừa ‘Khai Thiên Nhất Kích’, Cơ Hạo đối với thiên địa đại đạo đã có một tia nhận thức thô thiển. Vừa rồi trong một luồng điện quang kia, Cơ Hạo rõ ràng cảm thấy một tia khí tức đại đạo.

Lều cỏ nho nhỏ này nhìn như đơn sơ, nhưng nhân vương quy định nó là ‘nhà

tù', như vậy nó chính là ngục giam vững chắc nhất trong thiên địa. Ý chí thiên địa đại đạo ngưng tụ ở đây, hình thành nhà tù chắc chắn vô cùng, Vu Đế cũng không thể chạy thoát.

Muốn đánh vỡ nhà tù này, sợ là phải vận dụng lực lượng Khai Thiên Nhất Kích, từ một đường sinh cơ bỏ chạy đó phá vỡ đại đạo giam cầm, mới có thể trốn chạy.

“Ngục giam được lắm.” Cơ Hạo ngồi ở trên chiếu, cười hướng Doanh Vân Bằng cách vách đánh tiếng: “Vô Ưu thái tử và Húc đế tử cho người chỗ tốt gì, để người giúp bọn hăn vu hãm ta? Hoặc là, người dứt khoát là có thù với ta hay sao?”

Trên yết hầu Doanh Vân Bằng hắc khí quanh quẩn, chỉ là oán độc vô cùng nhìn Cơ Hạo, lại một câu cũng nói không nên lời.

Chương 236: Truyền Đạo

Bồ Phán dân phong thuần hậu, người phạm trọng tội bị nhốt vào nhà tù nh cực hiểm thấy. Dân chúng qua lại sau khi xem náo nhiệt một hồi, cũng mất đi hứng thú đối với Doanh Vân Bằng và Cơ Hạo, đều lắc đầu đi làm việc của mình.

Doanh Vân Bằng hướng tới Cơ Hạo cười lạnh vài tiếng, chằm chằm ngồi khoanh chân ở dưới đất, hít thở ngân nga tiến vào trạng thái tu luyện.

Ban ngày còn tốt, nhìn không ra manh mối gì, nhưng đến ban đêm, lúc ánh sao đầy trời lấp lánh, Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy trên trời cao một ngôi sao so với ngày thường sáng hơn rất nhiều, ánh sao nhiều tia giống như răng cưa, từng tia ánh sao cực độ ngưng luyện giống như kim khâu từ trên cao rơi xuống, không ngừng rót vào trong vu huyết quanh thân Doanh Vân Bằng.

Mỗi một tia ánh sao đều tinh thuần đến cực điểm, chất chứa tinh lực hùng hồn khổng lồ, một tia tinh lực đã tương đương với toàn bộ vu lực chất chứa trong một vu huyết một Đại Vu bình thường. Trong một nhịp thở, sẽ luôn có mười mấy luồng ánh sao rơi vào trong cơ thể Doanh Vân Bằng.

Cơ Hạo hoảng sợ nhìn Doanh Vân Bằng một phen, rốt cuộc hiểu lạch trời đáng sợ giữa Vu Vương cùng Đại Vu.

Ngẩng đầu nhìn ngắm tinh tú trên bầu trời, Cơ Hạo yên lặng lắc đầu. Vu Vương tu luyện, chính là cần tìm được bản mạng vu tinh của mình, sau đó câu thông tinh lực, đem một luồng ánh sao dẫn vào trong cơ thể tiến hành rèn luyện, từ đó về sau bản thân liền có được lực lượng ngôi sao đó thêm vào, trong nhất cử nhất động cũng đều có được thuộc tính đặc thù của ngôi sao đó?

Cẩn thận suy tư một phen, Cơ Hạo cũng tiến vào trạng thái tu luyện.

Nhà tù chính là bốn cây gậy trúc dựng lên một cái nóc cỏ tranh, bốn phía trống rỗng nhìn một cái không sót gì, ở nơi này cho dù là ngủ cũng là chuyện

cực kỳ xấu hổ, trừ tu luyện, tựa như cũng không việc khác có thể làm.

Chậm rãi điều động vu lực trong kinh lạc toàn thân, đem vu lực hóa thành một mũi khoan mềm dẻo, không ngừng hướng một chỗ vu huyết mới phóng đi. Vu lực trong kinh lạc mềm dẻo bền bỉ, vừa lúc dùng để đột phá tinh vu huyết.

Về phần trong vu huyết đã mở, những vu lực đó quá mức ngưỡng luyện cường đại, hơn nữa quá mức tập trung. Chỉ có thể dùng để tu luyện, ngược lại không lợi cho dùng để trùng quan.

Vu huyết còn chưa mở yếu ớt như trứng gà. Nếu vận dụng vu lực trong vu huyết, một cái khống chế không tốt, vu lực lấy cuồng bạo hung mãnh trừ danh hung hăng đánh xuống, vu huyết non nớt có lẽ sẽ bị một đòn vỡ nát.

Đại Vu không tu linh hồn, không luyện nguyên thần, không có khả năng khống chế tinh chuẩn vu lực cuồng bạo trong vu huyết. Cho nên từ khi có tu luyện vu pháp tới nay, các Đại Vu lúc đột phá, lực lượng trụ cột trong vu huyết đều bắt nguồn từ lực lượng mạch lạc của mình, không có gì quan hệ với vu huyết đã mở.

Nhưng Cơ Hạo tu luyện Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, linh hồn cường đại hơn xa so với Đại Vu bình thường gấp trăm lần, thần niệm lực linh hoạt linh mẫn. Hắn mở vu huyết mới, luôn có thể từ trong vu huyết phụ cận đã mở điều động một tia vu lực dung nhập trong đó. Cho nên hiện tại Cơ Hạo mở mỗi một vu huyết mới, vu lực cơ sở trong vu huyết mới luôn mạnh hơn so với một cái vu huyết mới một phần.

Mười mấy hai mươi cái vu huyết nhìn không ra hiệu lực gì, nhưng chờ thời điểm con số này biến thành một trăm, hai trăm, một ngàn, hai ngàn, một vạn, hai vạn, vu lực chất chứa trong vu huyết Cơ Hạo mới mở, lại so với vu lực cơ sở có được trong kinh lạc toàn thân hắn mạnh hơn rất nhiều.

Tiến hành theo chất lượng, hậu tích bạc phát, Cơ Hạo kinh hỉ phát hiện, hắn đã so với người khác có được cơ sở tốt hơn, khởi điểm cao hơn.

Hai khắc đồng hồ sau, trong cơ thể Cơ Hạo truyền đến một tiếng vang thanh thúy, trên vai trái hấn một điểm sáng đỏ lên, một chỗ vu huyết mới mở. Vu lực trong kinh lạc toàn thân, hỗn tạp đại khái 1% vu lực ba chỗ vu huyết gần nhất đồng thời rót vào trong đó. Chỗ vu huyết này bắt đầu nhanh chóng mở rộng, lượng lớn mồ hôi từ trên làn da phụ cận trào ra.

“Tiểu súc sinh!” Doanh Vân Bằng mở to mắt, tức giận nhìn Cơ Hạo một cái.

“Lão gia súc!” Cơ Hạo cũng mở mắt ra, trả lại đối phương nhất xem thường.

Hai người tức giận nhìn nhau, sau đó đồng thời nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Đêm dài người yên tĩnh, bốn bề vắng lặng, trong nhà tù gần hai người nhất, mấy trảng hán nhàm chán trơ mắt nhìn hai người, trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Mạnh nhất trong bọn họ cũng chỉ là Tiểu Vu, hơn nữa là sơ giai Tiểu Vu vu lực vừa mới lấp đầy mười mấy mạch lạc. Doanh Vân Bằng Vu Vương như vậy thì không nói, Cơ Hạo tuổi còn nhỏ, lại đã là thực lực Đại Vu, điều này làm bọn họ vừa hâm mộ vừa ghen tị, trong lòng nói không nên lời là tư vị gì.

Một đại hán râu xồm đột nhiên khẽ thở dài một tiếng: “Nếu ta cũng có thể tu thành Đại Vu, ta sẽ đi phương bắc tòng quân, cho dù cầm đầu đi bán mạng, nếu có thể kiếm được một chức quan, một khối đất phong, đời này đã không sống uổng. Chung quy tốt hơn ghen ở nhà, chịu cơn giận không đâu của đám phụ nữ già trẻ.”

Một đại hán liếc xéo trào phúng: “Chỉ người? Còn tu thành Đại Vu? Năm mơ à? Chỉ người tên ngu xuẩn bán thiu lưỡi nhác ngũ cốc chẳng phân biệt được, no say thì ở nhà đánh a mỗ, phụ nữ, người đi tòng quân cũng là khiên thịt chịu đao!”

Đại hán râu xồm tức giận, hấn chỉ vào đại hán kia cả giận nói: “Vô liêm sỉ,

cách nhà tù, ta sẽ giết người!”

Có thể bị nhốt vào nhà tù, có thể có mấy người tốt? Một đại hán khác vỗ cổ cười lạnh nói: “Đến, giết ta. Người nếu không giết được ta, ta sẽ làm thịt người, đi nhà người giết mấy lão già nhà người, nữ nhân nhà người, ta đã sớm để ý rồi!”

Trong lúc nhất thời giương cung bạt kiếm, mấy đại hán đều mở miệng khiêu khích lẫn nhau, nhà tù xa xa cũng dần dần xôn xao hẳn lên.

“Chúng sinh, đau khổ; biến khổ, khôn cùng, quay đầu, là bờ!” Một thanh âm nhẹ nhàng từ từ vang lên, trong lời nói của hắc trăn ngập một loại lực lượng làm người ta tâm bình khí hòa, bọn đại hán đang kêu gào lẫn nhau ùn ùn ngậm miệng, quay đầu nhìn tới.

Đại hán râu xồm mở miệng trước hết lạnh giọng quát: “Vô Diệp tiểu tử, người lại tới nữa? Khổ cái gì mà khổ? Chúng ta không biết khoái hoạt bao nhiêu, nơi nào khổ chứ?”

Cơ Hạo cũng tò mò mở mắt ra nhìn tới, một thiếu niên thoát nhìn đại khái chỉ mười lăm mười sáu tuổi, so với Cơ Hạo không lớn hơn bao nhiêu, bộ dạng mi thanh mục tú mặc một bộ đồ vải thô, chân đất, đang đứng cách Cơ Hạo không xa.

Thiếu niên được xưng là Vô Diệp tóc dài rối tung, trên người có một luồng khí tức hư vô kỳ ảo thần nhiên phiêu tán ra. Hắc trăn thương hại nhìn đại hán râu xồm, trầm trầm nói: “Nhốt ở lao ngục, không khổ sao? Người nhà bất hòa, không khổ sao? Thê tử không hiền, không khổ sao? Trồng trọt ở hoang dã, thu hoạch chỉ có thể no bụng, ham muốn trong lòng không thể đạt được, không khổ sao?”

Thở dài một hơi nặng nề, Vô Diệp nhẹ nhàng nói: “Chúng sinh đều khổ. Mà quả đăng kiếp này, đều là kiếp trước tạo nên, đời đời kiếp kiếp, đau khổ luân hồi không ngừng nghỉ. Muốn tìm giải thoát, chỉ có thể vào môn ta, có bí pháp đại giải thoát.”

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn Vô Diệp, phen lời này sao lại quen thuộc như vậy chứ?

Cười cười quái dị, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Muốn giải thoát còn không dễ? Một đao cắt cổ, tự nhiên là giải thoát rồi.”

Vô Diệp nhìn Cơ Hạo, lạnh nhạt nói: “Như thế có thể nào xem như giải thoát? Chấm dứt kiếp này, sẽ có kiếp sau. Tự sát mà chết, chính là ác nghiệp, ác nghiệp dây dưa, kiếp sau sẽ chỉ càng khổ.”

Cơ Hạo giang tay: “Cũng chính là không có biện pháp sao?”

Vô Diệp nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Tự nhiên có đại đạo giải thoát, ngay tại trong môn ta. Vào môn ta, có thể hưởng vô lượng phúc báo.”

Nhìn đôi mắt Vô Diệp lóe ra kỳ quang, Cơ Hạo trầm ngâm một phen, sau đó thanh thanh thản nhiên, rất nghiêm túc hướng Vô Diệp mắng một câu thô tục, nhiệt tình ân cần thăm hỏi một phen mẹ đẻ của Vô Diệp, theo sau nhắm mắt, tiếp tục tu luyện.

Chương 237: Hải Trãi

Lời Cơ Hạo mắng chửi người ta, tập hợp tinh túy ngôn ngữ phổ phường dơ bẩn kiếp trước, vừa hung hăng vừa độc, ác độc vô cùng, hơn nữa còn chanh chua, người thường căn bản nghe không hiểu hẳn rốt cuộc đã mắng cái gì.

Ít nhất các đại hán trong nhà tù cơ bắp nhiều hơn não, bọn họ không một ai nghe hiểu Cơ Hạo rốt cuộc mắng một câu gì.

Doanh Vân Bằng cau mày cẩn thận suy tư một hồi lâu. Hắn luôn cảm thấy một câu này của Cơ Hạo tràn ngập huyền cơ, nhưng huyền cơ này thật sự là quá thâm ảo. Lấy xuất thân của Doanh Vân Bằng, lấy hẳn từ nhỏ ở Thập Nhật quốc đã được giáo dục tinh anh, hẳn cũng không sao làm rõ được Cơ Hạo đã nói gì.

Chỉ có gương mặt Vô Diệp vốn trắng nõn nhẵn nhụi đột nhiên biến thành một mảng đỏ bừng, sau đó gương mặt đỏ rục biến thành một mảng tím ngắt, hai con mắt thiếu chút nữa đã từ trong hốc mắt nhảy ra. Hắn sững sờ nhìn chăm chăm Cơ Hạo, thân hình mỏng manh kịch liệt run rẩy lên.

“Người, người, người... Người bất vi, bất vi nhân tử!” Vô Diệp run rẩy hồi lâu, rốt cuộc mắng một câu.

“Ta có cha sinh, có mẹ đẻ, ta đương nhiên là nhân tử.” Cơ Hạo ngồi ở trên chiếu, hai tay khoanh ở trước ngực, lạnh lùng nhìn Vô Diệp quát: “Trái lại là người, vô duyên vô cớ khuyên người ta vào môn hạ của người. Người cho rằng người là ai? Người có thể khiến người ta giải thoát? Người có thể giải quyết nỗi khổ chúng sinh?”

Chợt nhắc lên vu lực trong một cái khiêu huyết, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Người cho rằng người là ai? Thiên đế của thiên đình sao?”

Tiếng gầm thật lớn hóa thành lôi âm cuồn cuộn truyền khắp bốn phương, mặt đất xung quanh cũng nhẹ nhàng run rẩy một cái, Vô Diệp càng bị dọa cả người

run run, lão đảo chạt vật lui về phía sau mấy bước. Hăn tức giận đến mặt đỏ tai hồng tức giận nhìn Cơ Hạo một phen, sau đó thân hình khẽ động, chợt hóa thành một điểm bạch quang đi xa nghìn trượng, sau đó lắc mình vài cái liền biến mất không thấy.

Doanh Vân Bằng mở mắt ra, lạnh lùng hướng Cơ Hạo cười: “Trẻ ranh không biết gì, tùy ý gây thù hăn. Theo lão phu thấy, người sống không qua năm nay.”

Cơ Hạo ngồi ở trên chiếu, trấn định tự nhiên nhìn Doanh Vân Bằng: “Nói như vậy, người và Vô Diệp này quen nhau?”

Doanh Vân Bằng rất thản nhiên nhìn Cơ Hạo cười nói: “Quen biết lại như thế nào? Lão phu cảm thấy, một số lời của hăn, nói rất đúng. Chúng sinh đều khổ, mỗi người khổ lại khác nhau. Ví dụ như lão phu, cùng bọn hạ lưu này khổ, tự nhiên là khác nhau.”

Cơ Hạo nhìn chăm chăm Doanh Vân Bằng, thoáng suy tư liền nhìn thấu ý tưởng của hăn. Hoặc là nói không phải Cơ Hạo nhìn thấu, mà là Cơ Hạo hiểu rất rõ, người như Doanh Vân Bằng, bọn họ nên lo lắng những gì, sợ hãi những gì.

Hăn trào phúng cười nói: “Khổ của người, là sợ hãi đời này vinh hoa phú quý, xa hoa hưởng thụ, chờ người hết dương thọ, thì không được hưởng thụ nữa? Người muốn vĩnh sinh bất tử, người muốn vĩnh viễn giữ được thanh xuân, người muốn vĩnh viễn hưởng thụ quyền thế địa vị, tiền tài mỹ nhân của người hiện tại!”

Doanh Vân Bằng rất hiển nhiên bị Cơ Hạo dọa giật mình, hăn theo bản năng run rẩy một chút, kinh hãi nhìn Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Nam Hoang tiểu man tử, không ngờ được, người thế mà có kiến thức như vậy? Nói như vậy... Hừ!”

Cơ Hạo sụp mí mắt cười lạnh liên tục. Nói như vậy, có kiến thức tốt như vậy, thế mà có thể một lời nói toạc ra ham muốn đáy lòng Doanh Vân Bằng, hiển nhiên điều này làm Doanh Vân Bằng có một loại thống khổ ham muốn không thể lộ ra bị người ta nhìn thấu. Cho nên hăn là dốc hết toàn lực muốn gạt bỏ mình.

Chẳng qua, ai lại sợ ai chứ?

Tiếng chân thanh thúy truyền đến, một con kỳ thú màu đen giống như kỳ lân, trán mọc một cái sừng duy nhất bén nhọn, bộ dạng uy nghiêm ngay thẳng, chính khí lạnh thấu xương nhẹ nhàng đi tới. Con kỳ thú này cao một trượng có thừa, thân thể thon dài mà cân xứng, dưới lân giáp màu đen có lông tơ giống nhau xoáy mây sinh ra.

Trùng đôi mắt đen sì cực lớn, kỳ thú đi đến trước nhà tù của Cơ Hạo, dùng độc giác húc húc cái đỉnh cỏ trên đỉnh đầu Cơ Hạo, sau đó mở miệng nhẹ giọng quát: “Cơ Hạo, đừng ở trong nhà tù lớn tiếng xôn xao. Nếu không tuy người chưa bị định tội, nhưng tái phạm cũng sẽ chịu mười đại bổng, vô duyên cố chịu khổ da thịt, thì không đáng. Lần này xét thấy người là vi phạm lần đầu, lại còn trẻ chưa biết, ta sẽ không trừng phạt.”

Doanh Vân Bằng ở một bên cười lạnh ‘Khắc khắc’, Cơ Hạo thì tò mò nhìn con kỳ thú này.

Phụ trách đem Cơ Hạo và Doanh Vân Bằng nhốt vào nhà tù là Cao Đào, như vậy con kỳ thú này, chính là Cao Đào dùng để trấn áp nhà tù Hải Trãi sao?

“Hải Trãi à, Hải Trãi, nghe nói người là thiên địa thần thú, có thể thấy rõ tội trạng trên thân người ta. Người xem ta, ta là người có tội sao?” Cơ Hạo rất nghiêm túc nhìn Hải Trãi độc giác hỏi.

“Ừm, người biết ta?” Hải Trãi kinh ngạc chớp mắt một cái, trầm mặc một phen, hần ôn hòa nói: “Ta quả thật có thể nhìn ra một người có tội hay không, nhưng lời nói của ta, sao có thể khiến người khác tin tưởng chứ? Cho nên ta có thể làm, chỉ là quản lý tốt nhà tù, để cho người vô tội không chịu khổ, để người có tội không thể tùy ý chạy trốn.”

“Về phần giám định một người có tội hay không, đây là chuyện của nhân vương cùng đại thần hần.” Hải Trãi rất nghiêm túc hướng Cơ Hạo giải thích một phen.

“Vậy người nhìn xem, lão gia hỏa này có tội không?” Cơ Hạo cười hướng Doanh Vân Bằng chỉ chỉ. Sắc mặt Doanh Vân Bằng cực kỳ cổ quái, hắn thỉnh thoảng nhìn nhìn Cơ Hạo, lại nhìn nhìn Hải Trãi, tựa như hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói Hải Trãi có năng lực phân biệt hành vi phạm tội của người khác.

“Hắn? Cái này phải xem cái gọi là tội là định nghĩa như thế nào.” Hải Trãi neho mắt nhìn Cơ Hạo nói: “Người cũng giết không ít người, nhưng ở trong lòng người, người cho rằng mình có tội sao?”

“Gia hỏa giáo hoạt, người đem vấn đề ném cho ta?” Cơ Hạo cười nhìn Hải Trãi, đưa tay ở trong túi gấm bên hông sờ sờ, lấy ra một trái quả tươi hái ở dã ngoại ném cho Hải Trãi: “Mời người ăn trái cây, ta sẽ không kêu to hét lớn nữa.”

Hải Trãi dở khóc dở cười nhìn Cơ Hạo, cái trán nhẹ nhàng chạm, lại đem trái cây bắn về: “Muốn hối lộ ta sao? Hay là người đem ta coi là bọn thổ, cừu thuần dưỡng kia, có thể tùy ý ăn uống? Tiểu gia hỏa, người cũng thật có ý tứ.”

Lắc đầu, Hải Trãi lại nói cho Cơ Hạo vài câu, sau đó uy nghiêm hướng các đại hán vừa rồi đánh trống reo hò trừng mắt nhìn một cái, lúc này mới cất bước chân nhẹ nhàng đi xa.

“Hải Trãi?” Ở bên, Doanh Vân Bằng đột nhiên cười lạnh nói: “Súc sinh một sừng, là súc sinh Cao Đào gã kia không biết từ nơi nào nhặt được, quản lý nhà tù cho hắn. Gã này ở nhà tù, chẳng khác nào chó săn nhà thợ săn, nó còn có thể có gì cổ quái hay sao?”

“Người không biết Hải Trãi?” Cơ Hạo kinh ngạc nhìn Doanh Vân Bằng: “Người không biết? Người thật sự không biết? Người không biết nó có thể nhìn thấu lòng người, phân rõ thiện ác? Hoặc là, nó chưa từng ở trước mặt các người triển lãm thiên phú thần thông này của nó?”

Khóe miệng Doanh Vân Bằng kịch liệt run rẩy vài cái, hắn ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, không biết nghĩ tới cái gì, ánh mắt trở nên cực kỳ cổ quái.

“Xem ra, các người có không ít người đã chịu thiệt trên thân nó rồi!” Cơ Hạo khẽ thở dài một tiếng, lắc lắc đầu: “Sớm biết, ta đã không nói những cái này ở trước mặt người. Ta còn tưởng, các người đều biết chỗ lợi hại của Hải Trãi chứ.”

Doanh Vân Bằng không hé răng. Trên đường cái lại vài người đạp bóng đêm đi tới, khi đi qua nhà tù chỗ Cơ Hạo, một nữ tử đột nhiên dừng bước.

“Hả? Trên người người, sao có thể có cái này?”

Chương 238: Quy Linh

Dưới ánh sao, trong gió đêm, không biết nơi nào có một mảng cây hoa, mảng lớn cánh hoa đỏ to bằng ngón cái theo gió bay tới....

Cơ Hạo rất nhiều năm sau, còn nhớ rõ một màn giờ này ngày này.

Lấy đây là điểm phân cách, Cơ Hạo thật sự tiến vào Bồ Phán, tiến vào Trung Lục thế giới, tiến vào thế giới man hoang thần kỳ này, thật sự bị động, hoặc là nói hẳn nửa muốn nửa không bị cuốn vào lốc xoáy lớn thổi quét khắp trời.

Người nói chuyện, bên trong mặc một cái áo bào lớn màu trắng, bên ngoài lót một món áo choàng màu đen không có tay, tuy là nữ tử, nhưng vóc người rất cao, thậm chí so với Doanh Vân Bằng ở bên còn cao hơn một cái đầu. Nàng tóc dài xổ ra, một cái nịt tóc màu vàng thít ở trên trán, chính giữa nịt tóc được khảm một quả màu đen bảo châu rạng rỡ tỏa sáng.

Tuy dung mạo tuyệt đẹp, nhưng một đôi lông mày vừa đậm vừa nặng, giống như hai thanh đại đao dày nặng hung hăng hướng tóc mai mình bổ tới; một đôi mắt phượng càng sinh uy khi nhìn, đôi mắt khi chuyển động, giống như có vạn khoảnh sóng biển gào thét mà đến, chỉ cần ánh mắt đã áp bách người ta tức ngực hít thở không thông.

Cơ Hạo và Doanh Vân Bằng theo thanh âm của nữ tử, đồng thời hướng nàng nhìn qua.

Sau đó thân thể hai người đồng thời ngã về phía sau, giống như bị người ta nhắm vào mặt đánh một quyền, trước mắt biến thành màu đen một lúc, vô số sao vàng nhấp nháy trong sương mù đen.

Doanh Vân Bằng hoảng sợ mở to mắt nhìn, nếu không phải vừa rồi Hải Trãi cảnh cáo, lấy tâm trí hẳn cũng thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng ——đùa cái gì vậy? Hẳn đường đường chủ sự trưởng lão Thập Nhật quốc phái đóng ở Bồ Phán,

tồn tại cấp Vu Vương đỉnh phong, thế mà ngay cả ánh mắt của một nữ nhân cũng không chịu nổi?

Mà Cơ Hạo càng kinh hãi nhìn nữ nhân này.

Ánh mắt nhanh chóng xẹt qua trường bào, áo choàng trên người đối phương, lướt qua dải tơ buộc ở bên hông nàng trên trường bào dùng tơ tằm màu đen bện thành, lướt qua đôi vân hài đế mềm nàng đi dưới chân.

Nhất là tay trái nữ tử nắm một thanh ngọc như ý màu đen, hắc ngọc như ý đụn mây dài vài thước tựa chéo ở đầu vai, tay phải nắm một cây phất trần dài cuống hoa sen hắc ngọc, lấy râu giao long chế thành. Trang phục như vậy ở những năm tháng này đã rất là thần kỳ, đặc thù.

Hơn nữa trên người nàng tản mát ra khí tức, không phải vu lực bá đạo, mãnh liệt, mà là pháp lực tự nhiên kéo dài miên man, tự nhiên hài hòa, cộng hưởng với thiên địa, hoặc là nói, cũng có thể xưng là thiên đạo pháp tắc chi lực. Tên gọi tắt ‘đạo lực’.

Đứng dậy, Cơ Hạo nhìn nữ tử một cái thật sâu, rất nghiêm túc hướng đối phương chấp tay, trầm giọng nói: “Vị đạo hữu này, Cơ Hạo lần này có lễ.”

Nữ tử vẻ mặt nghiêm nghị nhất thời cười lên, nàng cười giống như núi băng tuyết tan, như trên vùng đất lạnh vạn năm đột nhiên có vô số đóa hoa nở rộ, một khí tức ấm áp ấm áp đập vào mặt mà đến: “Quả nhiên là người trong nhà. Người quen biết đại sư huynh? Trên người người có vật hắc luyện chế.”

“A Bảo đại huynh?” Cơ Hạo cười nhìn nữ tử.

“A ~ A Bảo... Đại huynh?” Nữ tử vẻ mặt cổ quái nhìn Cơ Hạo một cái, không nói nên lời ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, chậm rãi thở ra một hơi, mang theo một tia bất đắc dĩ cười khổ nói: “Quả nhiên là người trong nhà. Hắc luyện ở nơi nào?”

“Nam Hoang. Hắc muốn đi Chúc Dung thần quốc du lịch, hiện tại hắc là còn ở chỗ cực sâu của Nam Hoang, lại không biết ở nơi nào.” Cơ Hạo cười nhìn nữ tử hỏi: “Xin hỏi tôn hiệu đạo hữu?”

“Không dám xưng tôn hiệu, người gọi ta Quy Linh là được.” Nữ tử rất thản nhiên nhìn Cơ Hạo: “Ta vốn là một con huyền quy Đông hải, được ân đức của sư tôn tu thành hình người.”

Doanh Vân Bằng ở một bên đột nhiên mở miệng cười lạnh nói: “Thì ra là loại sơn tinh thủy quái? Bọn tinh quái này, ở Bồ Phản chỉ là lũ ti tiện kéo xe, quét tước...”

Doanh Vân Bằng là thấy Cơ Hạo và Quy Linh cười nói, quan hệ của hai người tựa như rất không tồi, mà thực lực Quy Linh tựa như lại rất cao thâm khó lường. Cho nên hắc giờ mới mở miệng làm nhục Quy Linh. Bằng hữu của kẻ địch chính là kẻ địch của mình, một điểm này Doanh Vân Bằng làm rất rõ ràng.

“Trẻ con không biết gì, muốn ăn đòn!” Quy Linh quát lạnh một tiếng, ngọc như ý ở tay trái rung tay đánh ra, trực tiếp hướng vào đầu Doanh Vân Bằng đánh xuống.

Cơ Hạo hoảng sợ kêu lên: “Không thể, nơi này là...”

Doanh Vân Bằng thì trào phúng nhìn Quy Linh. Nơi này là nhà tù, là nhà tù nhân vương thiết lập, nhà tù được thiên địa khí vận thêm vào. Ở trong nhà tù này, phạm nhân không thể chạy thoát, mà người ngoài cũng không cách nào ra tay công kích phạm nhân. Trừ phi cầm trong tay một số thần binh lợi khí nào đó trong truyền thuyết. Phải có những thần binh lợi khí có thể không nhìn thiên địa pháp tắc đó, nếu không không có ai có thể chạm vào phạm nhân trong nhà tù nào.

Hắc ngọc như ý mang theo một mảng hàn quang rậm rạp âm u, nhẹ nhàng băng quơ đánh vào trong nhà tù, hung hăng đánh vào trên mặt Doanh Vân Bằng.

‘Phành’ một tiếng, giống như tảng đá đập trứng gà, hắc ngọc như ý đem nửa bên đầu Doanh Vân Bằng đánh cho lồm xuống, răng trong mồm Doanh Vân Bằng đều bị đánh cho bay ra, cả đồng máu tươi không ngừng từ trong miệng phun ra.

“Miệng đầy ô ngôn uế ngữ, ta thay người rửa miệng cho kĩ.” Quy Linh chán ghét nhìn Doanh Vân Bằng, lớn tiếng quát: “Còn dám nói năng lỗ măng, trực tiếp đánh giết! Giết người, giống như giết con gà con chó, thiết bất khả tự ngộ!”

Cơ Hạo ở bên cạnh nhìn mà lòng tràn đầy vui vẻ, cười đến mức mắt đều眯 thành một cái tuyến.

Thật bá đạo, thật uy phong, thủ đoạn làm việc này, Cơ Hạo quả thực rất thường thức.

Ha ha, ha ha, nữ nhân này tự xưng Quy Linh, mà đại sư huynh của nàng tự xưng ‘A Bảo’, ‘A Bảo’ còn nói, sư tôn hắc tên là ‘Vũ Dư đạo nhân’! Cơ Hạo cười cười, cả khuôn mặt đột nhiên co giật thành một cục cứng ngắc ở nơi đó.

A Bảo? Quy Linh? Vũ Dư đạo nhân?

Không đến mức như vậy chứ? Không lẽ, thật sự sẽ là bọn họ hay sao?

Quy Linh thu hồi hắc ngọc như ý, cũng không nhìn Doanh Vân Bằng thêm một cái, có lẽ chính như nàng nói, giết một Vu Vương, cùng giết một con chó cũng không có gì khác nhau. Doanh Vân Bằng tồn tại như vậy, ở trước mặt nàng cũng là con kiến tùy tay thành tro bụi.

Vẻ mặt nghiêm túc tiêu tán, Quy Linh cười nhìn Cơ Hạo nói: “Sao lại bị nhốt ở nơi này? Phạm vào chuyện gì? Nếu không, ta thả người đi ra là được. Kẻ gọi là nhân vương Đế Thuấn kia, có đôi khi làm việc ướt át bẩn thỉu, không sạch sẽ lưu loát thật sự.”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, sau đó cười khổ lắc đầu. Nếu Quy Linh Chân là Quy Linh

hắn đoán kia, như vậy nàng mở miệng tùy ý công kích Đế Thuấn, thật đúng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Ít nhất từ trên tuổi mà nói, nàng so với Đế Thuấn còn lớn hơn nhiều lắm.

Đang muốn nói chuyện, trong tay áo Cơ Hạo đột nhiên run run một trận, hắn kinh hãi lấy ra một khối ngọc phù, rót vào trong đó một chút vu lực, nhất thời thanh âm Man Man liên truyền ra: “Cơ Hạo... Người ở Bồ Phán thế nào? Tìm được Sùng Bá lão gia hỏa kia chưa? Chúng ta nơi này có phiền toái, Liệt Sơn thị vận dụng rất nhiều cao thủ đang đuổi giết chúng ta! A nha, không kịp nói nữa, chúng ta phải chạy trốn!”

Một lát sau, tiếng chửi mắng của Man Man lại truyền đến: “Sao chúng ta chạy đến nơi nào, bọn chúng đều có thể tìm được chúng ta? A ba sao lại không hồi âm cho ta?”

Cơ Hạo nhất thời toát ra mồ hôi lạnh trên trán, hắn chột ngắc đầu nhìn về phía Quy Linh: “Quy Linh... đại tỷ, giúp chút việc được không?”

Quy Linh ngẩn ngơ, sau đó gật đầu thật mạnh: “Bằng hữu của người có phiền toái? Bằng hữu của đạo hữu, chính là bằng hữu của Quy Linh, Quy Linh tự nhiên làm việc nghĩa không chối từ. Dem ngọc phù kia cho ta, còn lại, người không cần phải quản!”

Cơ Hạo đem ngọc phù ném cho Quy Linh, Quy Linh thét dài một tiếng trầm thấp, nhanh chóng mang theo vài thanh niên nam nữ phía sau hóa thành một đạo thanh quang lao thẳng lên trời cao ngay lập tức không thấy nữa.

Chương 239: Phẩm Cầm

Cách lãnh địa mới của Mậu Sơn bộ mười lăm vạn dặm.

Giữa không trung, một cung điện rộng lớn đen sì lơ lửng giữa không trung, đại điện hình vuông dài rộng vạn trượng phong cách cổ xưa hùng vĩ, bốn góc phân biệt có một tòa tháp cao cao ba vạn sáu ngàn trượng bảo vệ xung quanh, phía dưới mỗi một tòa tháp cao, đều đứng sừng sững một con độc giác long quy đen sì.

Phía trên cung điện, một đám tiên thiên nhâm thủy tinh hoa hóa thành mây mù màu đen chợt chìm chợt nổi, nâng một cái bồ đoàn hắc ngọc chế thành.

Cộng Công Vô Ưu ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, trên đầu gối đặt cây đàn ngọc chỉ có ba sợi dây đỏ của hắc, ngón tay hoặc móc hoặc ấn, tiếng ba sợi dây đàn ầm ầm truyền vạn dặm. Nơi tiếng đàn đến, bầu trời mây mưa mông lung, nước mưa âm hàn đến xương không ngừng từ không trung rơi xuống, rơi xuống đất liền biến thành một bông tuyết nho nhỏ.

Cánh đồng hoang rộng lớn vạn dặm đều bị Cộng Công Vô Ưu gọi ra mưa tuyết đóng băng, từng đám đông dã thú cuộn mình ở trên đất, thân thể bị khối băng thật dày bao trùm, đã bị đông lạnh hoàn toàn không còn sinh cơ.

Chỗ trăm dặm phía trước cung điện, đương đại Hỏa Thần Chúc Dung thị hóa thành to như ngọn núi nhỏ, chân đạp hai con Thần Hỏa Xà dài nghìn trượng, quanh thân bốc lửa lạnh lùng nhìn Cộng Công Vô Ưu chặn đường. Bầu trời có mưa tuyết còn chưa tới gần thân thể hắc, đã bị ánh lửa hùng hực bốc hơi thành vô hình.

“Cộng Công Vô Ưu, ngươi thật muốn ngăn ta?” Chúc Dung thị khuôn mặt tuần mỹ như nữ tử cười lạnh ‘hắc hắc’, khóe mắt đuôi lông mày đầy sát ý không che dấu được: “Ngươi thực cho rằng, ta không dám động thủ giết ngươi? Hoặc là ngươi cho rằng, lão gia hỏa giống như rùa đen rút đầu đó nhà ngươi sẽ tới kịp

cứu người?”

Cộng Công Vô Ưu mặt không đổi sắc cười nhìn Chúc Dung thị: “Chúc Dung, cần gì tức giận? Cần thận luận tới bối phận, từ đời thứ nhất Thủy Hỏa Thần bắt đầu tính, người ta bối phận tương đương. Ta sở dĩ còn là Vô Ưu thái tử, mà người đã là Chúc Dung thị độc bá Nam Hoang Hỏa Thần, đại tể tửu liên minh bộ lạc nhân tộc, đơn giản là vì... những lão quái vật đó nhà người bị chết quá nhanh mà thôi.”

Khẽ thở dài một tiếng. Cộng Công Vô Ưu chậm rãi nói: “Ta thật ra luôn ngóng trông có thể nói chuyện hân hoan với người. Ví dụ như nói, ngồi ở trên cái ngai báu Hỏa Thần đó là mùi vị thế nào?”

Chúc Dung thị ngửa mặt lên trời cười to, sau khi cười vài tiếng, hân hoan thanh quái khí nói: “Chỉ cần người có đảm lượng giết lão bất tử đó nhà người, người liền biết ngồi ở trên ngai báu Cộng Công thị là mùi vị thế nào. Thế nào, muốn ta giúp người không? Ta nơi này có một lọ cửu thiên tuyệt độc thiên đình chảy ra, chỉ cần người có gan hạ độc cho lão bất tử đó nhà người, ta liền dám xuống tay làm thịt hân.”

Cộng Công Vô Ưu vội vàng gảy dây đàn cười nói: “Không được, không được, nếu thật sự là như thế, bộ tộc Bắc Hoang ta sẽ gặp phải tai ương ngập đầu. Ta không phải đối thủ của người, ta thiệt tình thực lòng nói, tuổi ta nhỏ hơn người, hơn nữa tu vi cũng xa không bằng người. Cho nên tuy ta cũng rất muốn trở thành Cộng Công thị, nhưng ta còn chưa ngu đến mức đó.”

Chúc Dung thị lạnh giọng quát: “Người đã đủ ngu xuẩn rồi, không cần ngu xuẩn bao nhiêu nữa. Người cản đường ta, là muốn triệt để trời mặt với Nam Hoang ta sao?”

Cộng Công Vô Ưu liên tục lắc đầu: “Ta sao có thể cản đường của người sao? Ta chỉ là muốn mời người đánh giá một chút khúc ta mới sáng tác, thuận tiện còn xin đại tể tửu bình luận đôi chút, tu vi của ta so với trăm năm trước có tăng tiến

hay không?”

Chúc Dung thị hít một hơi thật sâu. Hắn lấy ra một khối ngọc phù, trầm giọng nói: “Man Man cầu cứu. Có người đang đuổi giết nó. Nếu nó xảy ra chuyện gì, ta sẽ làm thịt người.”

Cộng Công Vô Ưu khẽ nhú mày, thản nhiên nói: “Man Man là ai? Cô ta bị người ta đuổi giết, cũng không có bất cứ gì quan hệ với ta. Ta chỉ là muốn biết, ta và đương đại thần chủ của Chúc Dung Thần tộc còn có bao nhiêu chênh lệch mà thôi.”

Mười ngón gậy nhanh, ba sợi dây đàn kịch liệt chấn động, tiếng ‘Đinh đinh đang đang’ chấn động tận trời, mưa gió khắp trời hóa thành vô số đao gió kiếm sương, mang theo các đạo hàn quang hưởng Chúc Dung thị chém giết tới. Cộng Công Vô Ưu thấp giọng cười nói: “Chú ý, đây là khúc phổ mới nhất của ta《Hàn Đông Sát》!”

Thân thể Chúc Dung thị ở trong ánh lửa nhanh chóng hòa tan. Toàn bộ thân thể hắn biến thành một đám lửa lưu động, dưới chân hắn đạp hai con Thần Hỏa Xà phát ra tiếng rít gào như long ngâm, há mồm là hai ánh lửa từ trong miệng phun ra ngoài.

Địa tâm thần viêm màu tím đỏ giống như nham thạch nóng chảy dinh dính quét ngang bầu trời, vô số đao gió kiếm sương bị ánh lửa biến thành hư không. Mười ngón tay Cộng Công Vô Ưu chợt cứng đờ, lực lượng cản trở khổng lồ trên dây đàn bắn ngược trở về khiến dây đàn như đao, hung hăng cắt ở trên ngón tay trắng nõn non mịn của hắn.

Nhiều điểm máu tươi từ trong vết thương sâu tới xương phun ra, đôi tay Cộng Công Vô Ưu nhanh chóng bị máu tươi nhuộm thành một mảng đỏ đậm.

“Không chịu nổi một đòn, ngu xuẩn!” Chúc Dung thị cười dài dữ tợn, cuốn lửa phóng lên cao, nhiệt lực vô lượng hưởng Cộng Công Vô Ưu ập tới. Một đòn này của Chúc Dung thị cũng không có bất cứ sự xuống tay lưu tình nào, hắn là

thật sự hướng về phía Cộng Công Vô Ưu hạ sát thủ, chính là một kích tất sát.

Sắc mặt Cộng Công Vô Ưu cứng nhắc nhìn lửa phía trước rợp trời rợp đất đánh úp lại, nhìn mượn dùng tiên thiên thần trận uy lực khổng lồ trong cung điện phía dưới mình, điều động tiên thiên, hậu thiên thủy nguyên khí trong phạm vi trăm vạn dặm biến thành băng đao sương kiếm ừn ừn hoá khí.

Động thủ, hẳn cảm thấy mình mượn dùng lực lượng cung điện thần trận, ít nhất có thể ngăn cản Chúc Dung thị một ngày một đêm. Dù sao Cộng Công Vô Ưu luôn cho rằng Chúc Dung thị thực lực xa không bằng phụ thân mình Cộng Công thị, như vậy mình tuyệt đối là tồn tại cấp độ Chúc Dung thị.

Nhưng vừa động thủ, Cộng Công Vô Ưu mới tuyệt vọng phát hiện, hẳn đánh giá bản thân quá cao, quá xem nhẹ Chúc Dung thị.

Ở trước mặt Chúc Dung thị, hẳn chỉ như con kiến trong nháy mắt có thể diệt. Cái gì âm mưu quỷ kế đều vô dụng, đối mặt lực lượng tuyệt đối, đối mặt Chúc Dung thị không giảng đạo lý mãnh liệt, toàn tâm toàn ý muốn giết người, không để ý chút nào cái gọi là ‘đại cục’, những tính toán, ý tưởng, ý niệm, tính kế của Cộng Công Vô Ưu trước đó, tất cả đều là rắm chó!

Tám đám hơi nước đen như mực từ trong cung điện lao ra, bát thân hình thật lớn ngấn ở trước lửa rợp trời rợp đất đánh úp lại.

Một tiếng rít dài bén nhọn truyền đến, một con rắn khổng lồ nhiều đầu toàn thân đen sì cười dữ tợn từ trong hơi nước vờn bóng người ra, há mồm vô số mũi tên nước kịch độc bắn nhanh ra. Mũi tên nước kịch độc và lửa của Chúc Dung thị va chạm với nhau, nhất thời phát ra tiếng vang chói tai, độc khí tùy ý tràn ra, mặt đất cũng bị độc khí ăn mòn ra mảng lớn đầm lầy.

“Tương Liễu! Người muốn chết sao?” Chúc Dung thị lớn tiếng gầm lên: “Còn có các người... Hắc, một đám lão bất tử đều có mặt?”

“Chúc Dung thị, cho dù người là đương đại Hỏa Thần, chúng ta các lão thần

tử Thủy Thần, cũng không thể trơ mắt nhìn người giết Thái tử của chúng ta!”
Tương Liễu chín đầu cười quái dị ‘hắc hắc’, nhắc lên mảng lớn hắc thủy độc khí
hung hăng tranh đấu với Chúc Dung thị.

Trong bảy bóng người theo sát Tương Liễu lao ra khỏi cung điện, một con
thủy viên toàn thân lông bạc, cổ dài vạm vỡ lao thẳng lên trời cao, hai tay
vung lên một cây cột khổng lồ do hàn băng ngưng tụ thành liền hướng đầu Chúc
Dung thị đập xuống.

“Tốt, Vô Chi Kỳ, người cũng đến rồi!” Chúc Dung thị hét lớn một tiếng,
trong ánh lửa một thanh trường mâu lửa ngưng tụ thành bắn nhanh ra.

Rất nhanh tám cái bóng người đem Chúc Dung thị vây quanh ở giữa triển đấu
không ngớt, Cộng Công Vô Ưu cười lên ‘Khanh khách’: “Hiện tại, còn xin đại tể
tửu đánh giá《Hàn Đông Sát》ta mới sáng tác!”

Ngón tay khê gầy, dây đàn nhuộm máu, tiếng đàn âm u một lần nữa vang
vọng vạm dậm.

Chương 240: Giết Ngao

“Giết, giết bọn chúng!”

Hơn một ngàn tráng hán toàn thân lông đen, cao lớn tru lên ngao ngao, cầm rìu đá, mâu đá thô lậu, sải bước dài chạy như điên đến. Cách xa còn có mười mấy dặm, bảy tám Đại Vu trong các tráng hán liền vận toàn lực, đem binh khí trong tay toàn lực vung ra.

Rìu đá, mâu đá nặng nề xé rách không khí, mang theo tiếng xé gió nặng nề gào thét nện xuống.

Man Man trừng to mắt, không rên một tiếng giơ lên một thanh đại chuỳ đập về phía binh khí đánh đến. Nổ vang mấy tiếng, ba bốn cây rìu đá, mười mấy cây mâu đá bị trọng chuỳ chấn vỡ nát, thân thể nhỏ nhắn của Man Man cũng nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, lão đảo lui ra phía sau vài bước.

Giọt mồ hôi lạnh lớn từ trên trán Man Man chảy ra, thân thể nàng run nhẹ, đột nhiên một tia máu tươi từ khóe miệng chảy ra, trong máu mơ hồ mang theo một tia màu đen mấp máy giống như vật còn sống.

Một thanh đại chuỳ khác của Man Man chẳng biết đi đâu, trên tay trái của nàng che một tầng khí đen nhàn nhạt, một luồng lực quang quẩn ở vai trái của nàng, gắt gao ngăn cản khí đen không cho nó hướng bộ vị trái tim lan tràn. Cánh tay này của Man Man mềm nhũn treo ở trên vai, chỉ là theo động tác của nàng nhẹ nhàng vung vẩy vài cái, cả cánh tay cũng mất đi lực lượng nhúc nhích.

Ở trên cổ tay trái của nàng, có thể nhìn thấy ba cái lỗ kim thật nhỏ, từng tia khí đen mang theo tiếng kêu bén nhọn không ngừng từ trong cổ tay nàng phun ra, khí đen sôi sục lên, thỉnh thoảng ngưng tụ thành một hai cái đầu ác quỷ nho nhỏ rỗng rỗng, sau đó liền lặng yên tiêu tán ở trong gió.

“Giết bọn chúng!” Những tráng hán đã man lông đen khắp thân kia một lần

nữa lớn tiếng la lên: “Lương thực, gia súc, còn có binh khí, giáp trụ, còn có nữ nhân trắng nõn! Giết bọn chúng, cái gì cũng có!”

‘Dục ~ dục ~ dục hoặc ~’!

Hơn một ngàn đại hán cùng kêu lên, giống như diên hương bọn Man Man xung phong. Lại là một đợt mười mấy món binh khí gào thét xé gió mà tới, một lần này là Vũ Mục hét lớn một tiếng, vung thịt béo toàn thân huy động hai năm đấm nghênh đón.

Trọng quyền như núi, hung hăng bổ vào trên rìu đá, mâu đá nặng trĩu. Những binh khí này bị bổ ‘vù vù’ bay đi, trên năm tay Vũ Mục truyền đến tiếng xương khớp vỡ vụn thanh thúy, năm đấm chọt vỡ ra, sau đó lại ở dưới Đại Vu tinh khí ập vào cấp tốc khép lại.

“Man Man, đến trên lưng ta, ta công người đi!” Vũ Mục lắc lắc tay, trầm giọng nói: “Nhưng đem chùy của người ném đi trước, ta vác không nổi cây chùy này của người.”

“Không cần!” Man Man cắn răng nói: “Bọn chúng lừa Man Man, bọn chúng thể mà lại lừa Man Man, Man Man tốt bụng cứu bọn chúng, bọn chúng lại cướp túi của Man Man, còn đâm Man Man ba kim. Ta muốn đánh bẹp bọn chúng! A mỗ nói, ai dám lừa gạt Man Man, thì đánh bẹp bọn hần!”

Rống lớn một tiếng, trên người Man Man phun ra cả mảng lớn lửa. Nhưng trong chớp mắt ánh lửa tiêu tán, chỉ còn lại có một tia khói dần dần bay lên không.

Thiếu Ti sắc mặt lạnh lùng như cũ đè lại bả vai Man Man, thấp giọng nói: “Man Man, nghe lời, chúng ta hiện tại không thể cứng đối cứng với bọn chúng.”

Man Man nghiêng chặt hàm răng, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, tùy tay vứt chùy. Vũ Mục một tay đem nàng đặt ở trên cái lưng đầy đặn nhiều thịt của mình, hai tay cấp tốc biến ảo thủ ấn. Từng tia lực khí hướng bốn phương tám hướng

khuếch tán ra, bầu trời có mây đen hội tụ lại.

Một trận mưa màu xanh lục tằm tã rơi xuống, nhưng cách mặt đất còn mấy trăm trượng, một hạt châu màu trắng to cỡ nắm tay từ một phía bay tới, vòng quanh bầu trời chỉ khê cuốn, nhất thời độc khí trong nước mưa không còn sót lại chút gì, chỉ có nước mưa lạnh như băng rơi xuống mặt đất.

Vũ Mục hét giận dữ một tiếng, khiêng Man Man xoay người bước đi.

Thiếu Ti vẻ mặt tối tăm nhìn thoáng qua hạt châu màu trắng kia trên đỉnh đầu, xách lên Thái Ti theo sát ở phía sau Vũ Mục.

Phong Hành đứng rất xa. Hắn kéo trường cung, tên như mưa không ngừng rơi xuống, tráng hán dã man xung phong tới nối đuôi nhau ngã xuống đất, mỗi một người đều là mi tâm trúng tên, trực tiếp cả thân thể lẫn linh hồn bị nháy mắt gạt bỏ.

Nhưng các tráng hán dã man này hung hãn không sợ chết, mỗi kẻ tru lên ngao ngao liều mạng lao lên, Phong Hành bắn hết ba giỏ tên, vẫn không thể ngăn cản thế xung phong của bọn hắn.

Tức giận mắng một tiếng, Phong Hành chậm rãi kéo trường cung, một đạo tạt phong tiễn màu xanh ngưng tụ ở trên dây cung, sau một tiếng nổ vang, tên bắn nhanh ra, hóa thành một con rồng gió giương nanh múa vuốt hướng đám hán tử dã man kia đánh tới.

Nhưng vẫn là hạt bảo châu màu trắng kia quay tròn từ không trung rơi xuống, sau khi xoay một cái chắn trước mũi tên Phong Hành bắn ra. Sau một tiếng nổ, rồng gió nổ tung, hóa thành mấy chục luồng gió xoáy chảy xiết hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh.

Trên trăm hán tử dã man vừa lúc bị hai luồng gió xoáy sụp đổ thối qua, thân thể bọn hắn ở trong gió xoáy bị xay thành vô số thịt vụn, phun ra cả mảng lớn sương máu, bảo châu màu trắng xuyên qua sương máu, lại chưa dính một chút

màu máu.

Phong Hành cũng cảm giận mắng một tiếng, xoay người xa xa cách ba năm dặm, theo bọn Vũ Mục, Thiếu Ti song song hướng núi rừng ngoài hơn trăm dặm chạy đi. Một mảng núi rừng đó địa thế càng thêm phức tạp, thế núi càng thêm hiểm trở, nơi có thể ẩn nấp càng nhiều.

Ngoài hơn trăm dặm, lại là một đám đại hán áo không che được người hướng bên này chạy như điên đến. Ở vài phương hướng khác, còn có càng nhiều người bộ dạng cổ quái hướng bên này nôn nóng lao tới, rất có tư thế đem đoàn người bọn họ bao vây tiêu diệt.

Các tráng hán hung hãn hình thù kỳ quái, quần áo trên người cũng không đầy đủ hết đó, tất cả đều là tộc đàn lưu lạc ở Trung Lục thế giới.

Bọn họ lai lịch phức tạp, không thích trồng trọt, cũng không thích chăn thả, bọn họ càng thêm quen dùng bạo lực đoạt lấy tài nguyên sinh tồn. Bọn họ giống như chó hoang ăn đồ thối lưu lạc khắp nơi, đi đến nơi nào sẽ tai họa đến nơi đó.

Bởi vì cướp bóc thành tánh, cho nên sức chiến đấu của bọn hãn rất mạnh, thường xuyên sẽ có một số thế lực tiêu phí phí tổn rất nhỏ thuê bọn hãn làm một số chuyện xằng bậy. Một ít lương thực, một ít giáp trụ, một ít bắt cướp nữ nhân đáng thương, là có thể làm bọn hãn bất chấp tính mạng của chiến sĩ toàn bộ bỏ mạng.

Xa xa, trên một đám mây lửa, Húc đế tử cùng Khổ Tuyền sóng vai ngồi ở trên một chiếc xe liên toàn thân đỏ đậm đặc ý mỉm cười.

Khổ Tuyền cầm một cái ngọc bạc, bên trong đầy nước sạch, trên mặt nước phiêu đảng một cánh hoa sen, một mặt cánh hoa luôn hướng về phía đám người Man Man. Hãn thấp giọng cười nói: “Đế tử yên tâm, có bí pháp sư môn ta, bọn hãn trốn không thoát.”

Húc đế tử cất tiếng cười to, dương dương đắc ý cười vài tiếng, hãn nhìn nhìn

đám người Mạnh Ngao đứng ở trên đám mây lửa, cẩn thận chặt chẽ ở một bên cười lấy lòng, nhẹ nhàng phất phất tay: “Giữ chặt tội danh này. Đám nhỏ này xuống tay độc ác, vì một phần khẩu cung giả, không tiếc nghiêm hình tra tấn, thế cho nên... Hại tính mạng các người!”

Mạnh Ngao cùng hai đồng bạn của hắn chợt cả kinh, bọn họ nhảy dựng lên, đang muốn lớn tiếng kêu to, mấy trọng giáp chiến sĩ đứng ở phía sau bọn họ đã vượt ở phía trước bọn họ, một đao từ phía sau đâm xuyên qua ngực bọn họ.

“Bụi về bụi, đất về đất, yên tâm đi. Không cần bao lâu, bọn chúng đều sẽ xuống dưới cùng người.” Khổ Tuyền mang theo một tia cười nhạt, nhẹ nhàng băng quơ phất phất tay: “Đời người khó khăn, giải thoát là phúc đó!”

Có vài tiếng trầm đục, thi thể Mạnh Ngao và hai đồng bạn từ không trung rơi xuống, nặng nề ngã xuống đất.

Chương 241: Độ Hóa

Mưa to tầm tã rơi xuống, đám người Vũ Mục, Thiếu Ti nhất thời bị giội lạnh thấu tim.

Bùn đất màu đen hút đầy nước, nhất thời trở nên dính dính vô cùng. Mỗi một cước hạ xuống, đầu gối trở xuống đều lún thật sâu vào trong bùn lầy, phải dùng khí lực rất lớn mới có thể rút lên. Đối với Đại Vu mà nói, tiêu hao chút lực lượng đó không tính là gì, lại đủ để khiến tốc độ của bọn họ giảm xuống.

Mấy vạn hán tử đã man của bộ lạc lưu lạc kêu ‘ngao ngao’, từ ba phương hướng chạy vội tới. Có chút bộ lạc lưu lạc trang bị còn rất khá, vậy mà có mấy cây cường cung, lại có tiền thủ tiền kỹ coi như tạm được, cách mười mấy dặm liền đem mũi tên bằng đá bắn tới.

Mũi tên xé gió, mang theo tiếng kêu bén nhọn. Vũ Mục vùng song chưởng, bàn tay đầy đặn cực vững vỗ từng chưởng một ở trên mũi tên, phàm là mũi tên tới gần không hề ngoại lệ, đều bị một chưởng của hắn đập thành phần.

Vừa ra tay phòng ngự, Vũ Mục vừa lầm bẩm: “Ài, mập mạp mệnh khổ mà, một thân thịt không dễ có được, dùng để chắn đao đáng tiếc bao nhiêu.”

Lời còn chưa dứt một mũi tên đột ngột bắn về phía vai phải Thiếu Ti. Thân thể Vũ Mục chắn ngang, dùng bả vai mình cản lại. Đầu mũi tên bằng đá hung hăng va chạm ở trên người Vũ Mục, bả vai đầy đặn của hắn hơi lồm xuống, sau đó sóng thịt bắn ra, mũi tên bay ngược mà ra.

Vũ Mục cười như một đóa hoa loa kèn lớn nở rộ: “Hay quá, mũi tên của bọn hắn đều là mặt hàng rách nát, ngay cả da cũng không đâm thủng!”

Tên ập tới từng mũi, nhưng vẻ mặt Vũ Mục đã thoải mái hơn rất nhiều, có một số mũi tên thật sự không kịp lấy bàn tay đập bay, hắn dứt khoát dùng cánh tay to bằng vòng eo người thường của mình đi ngăn cản. Mũi tên các tiền thủ bộ

tộc lưu đằng kia sử dụng chất lượng thấp kém, đầu mũi tên không đâm rách được da thịt hăn, tất cả đều bị bắn ngược ra ngoài.

Phong Hành đứng rất xa, hai tay nhanh chóng kéo cung, không có nửa điểm tiếng vang, mũi tên vừa nhanh vừa ác xé gió đánh tới. Trong đám người tiền thủ của kẻ địch đầu tiên là bị một mũi tên đập nát trường cung trong tay, sau đó là một mũi tên xé rách mi tâm xuyên thẳng qua gáy, toàn bộ tiền thủ ở gần gần vài nhịp thở tất cả đều bị Phong Hành bắn chết.

“Lợi hại!” Vũ Mục rất xa hướng Phong Hành làm cái thủ thế.

“Đương nhiên!” Phong Hành rất không khách khí nhận lấy đồng bạn ca ngợi.

Chân thấp chân cao, đoàn người hướng về núi rừng cấp tốc chạy, mắt thấy đã sắp nhập vào trong núi rừng mêh mông.

Thái Ti bị Thiếu Ti mang theo chặt vật chạy trốn đột nhiên ngẩng đầu lên, hăn nghiêng răng cười dữ tợn nói: “Đã bao nhiêu năm chưa bị đuổi chặt vật như vậy?”

Thân thể bị Thiếu Ti xách, giống như bù nhìn lắc lư, nhưng cái này cũng không gây trở ngại Thái Ti vung cốt trượng trong tay, rất quen thuộc niệm ra một đoạn chú ngữ ngắn gọn, quý khí âm u. Cốt trượng nhẹ nhàng vung lên, viên bảo châu màu trắng Khổ Tuyền tế ra kia trên bầu trời căn bản không có phản ứng nhưng trong kẻ địch phía sau đuổi theo, có mấy trăm người đã vô thanh vô tức ngã xuống.

Trong nháy mắt tiếp theo, thi thể những người ngã lăn ra đột nhiên nổ tung, mấy trăm ác linh thân hình bán trong suốt thét chói tai phóng lên cao, giang đôi tay hung tợn hướng tộc nhân của mình vồ giết.

Khổ Tuyền tế ra bảo châu màu trắng phóng ra ánh sáng loá mắt, bạch quang rạng rỡ hắt vào trên người những ác linh đó giống như axit mạnh, ăn mòn thân thể bọn chúng toát ra cả mảng lớn khói trắng, thân hình cấp tốc thu nhỏ lại. Theo

tiếng rú thảm thê lương, những ác linh đó ở nháy mắt ngăn ngừa hóa thành tro bụi.

“Vu pháp chuyên môn nhằm vào ác quỷ sao?” Thái Ti nhìn viên bảo châu màu trắng đỏ lấp lăm.

“Không phải vu pháp, hẳn là cái gì đó khác.” Thiếu Ti xách Thái Ti vừa cấp tốc bồn tẩu, vừa thản nhiên nói: “Một loại pháp thuật khác hoàn toàn khác với vu pháp chúng ta nhận biết. Ít nhất một, trong bọn hắc có người rất lợi hại, có thể xua tan họa phúc chi lực của ta.”

Dừng một chút, Thiếu Ti rất nghiêm túc nói: “Tuy không phải lực lượng của bản thân hắc, nhưng có thể làm được một điểm này, là rất khá rồi.”

Sắc mặt Thái Ti khê động. Hai con mắt trực tiếp biến thành màu đen hoàn toàn, quang mang tối đen chậm rãi xoay tròn trong mắt hắc, giống như muốn đem tất cả trong thiên địa đều hút vào trong mắt hắc.

Vô số phù văn màu đen ở trong mắt Thái Ti nhanh chóng thoáng hiện, sau đó lại nhanh chóng hủy diệt. Những phù văn này ngẫu nhiên gom lại với nhau cùng một chỗ, liền biến ảo làm hình tượng một vị ma thần dữ tợn đáng sợ, nhưng không bao lâu hình tượng vị ma thần này liền ầm ầm tan rã. Thân thể Thái Ti run nhè nhẹ một cái.

“Còn cần mạnh hơn mới được.” Thái Ti thấp giọng lấp lăm một câu.

“Không cần quá miễn cưỡng.” Thiếu Ti thấp giọng khuyên một câu.

Đoàn người nhanh chóng bồn tẩu về phía trước, mắt thấy đã sắp đi vào dãy núi địa thế càng thêm phức tạp, nhưng không trung lóe ra bạch quang, một tiểu nha đầu bộ dạng xinh đẹp thanh thuần, một đôi mắt to ngập nước cực kỳ trong suốt tinh thuần, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bồng rất mê người từ không trung hạ xuống, uyển chuyển chặn đường đi.

Trên tay tiểu nha đầu còn thường thức một cái túi da thú to bằng nắm tay, trên cái túi tinh xảo miêu tả lưỡng lớn hoa văn lửa, chính là sau khi tới Bồ Phản, Hỏa Thần Chúc Dung một lần nữa cho Man Man một cái không gian vu khí, toàn bộ vu khí, vu phù dùng để bảo mệnh của Man Man đều bị nàng nhét lẫn lộn ở bên trong.

Trải qua chuyện ở Nam Hoang bị người Huyết Nha đoàn đuổi giết, Man Man trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, vật bảo mệnh Chúc Dung thị cho nàng, nàng cũng không dám vứt lung tung ở trong tầm cung không để ý tới nữa, mà là rất thỏa đáng mang theo bên người.

Lấy bút tích của Chúc Dung thị, các vu phù uy lực lớn Man Man mang theo trên người một khi kích phát toàn bộ, đủ để diệt mười mấy đại bộ tộc Nam Hoang đỉnh cấp không có Vu Đế tọa trấn.

Nhưng không lâu trước đây, chính là tiểu nha đầu này bộ dạng thanh thuần xinh đẹp, làm người ta không sinh ra nửa điểm phòng bị làm bộ bị dã thú truy đuổi, lão đạo ngã sấp xuống ở trước cái hang bọn Man Man ẩn thân, Man Man tốt bụng đi lên cứu chữa nàng, lại bị nàng một tay cướp mất cái túi nhỏ treo bên hông, còn cầm ba cây kim độc trên cổ tay trái của Man Man.

Sau đó chính là vô số tộc nhân bộ tộc lưu lạc chen chúc đột kích, Thiếu Ti, Vũ Mục, Phong Hành bảo vệ Man Man cùng Thái Ti đào tẩu, ngay cả ba tù binh bọn Mạnh Ngao cũng bị bắt đặc dĩ vứt bỏ ở trong cái hang ẩn thân.

Hiện tại lại là tiểu nha đầu vừa rồi xông ra, còn trấn định tự nhiên thường thức cái túi nhỏ của Man Man, con mắt Man Man lập tức liền biến thành một mảng đỏ bừng: “Đó là đồ của Man Man!”

“Hiện tại, là của ta!” Tiểu nha đầu dương dương đắc ý nhìn Man Man: “Ta là môn đồ Phổ Khoảnh dưới trướng Khổ Tuyên ân sư. Sư tôn nói, người tuy xuất thân Nam Hoang man tộc, nhưng có tuệ căn, có tư cách vào môn hạ ân sư, từ nay về sau siêu thoát khổ luân hồi, hưởng vô lượng thanh phúc.”

Ngón tay nhẹ nhàng búng cái túi nho nhỏ, Phổ Khoảnh ngạo nghễ nói: “Đây là lòng từ bi của ân sư, lưu lại một đường sinh cơ cho người, đừng tự gây lầm lỗi.”

Man Man giống như con thú nhỏ bị thương mở to hai mắt nhìn, ánh lửa trong mắt đỏ bừng bắn ra bốn phía: “Man Man muốn một chùy đập bẹp các người, sau đó đem các người ném đi cho chó hoang ti tiện nhất ăn. Một đám... Bại hoại!”

Thiếu Ti đem Thái Ti ném xuống đất, hai tay phân biệt rút ra một thanh trường mâu hợp kim rèn, không nói một lời hướng Phổ Khoảnh bước nhanh áp sát.

Phổ Khoảnh hừ lạnh một tiếng, khinh thường nhìn thoáng qua Thiếu Ti, há mồm phun ra một thanh phi kiếm nằm vào đầu Thiếu Ti chém xuống.

Chương 242: A Kháng

Bồ Phán đột nhiên có mưa to.

Tự Hi đứng ở trên một cái sườn núi nở đầy Tinh Quang Lan màu trắng, đỉnh đầu hắt không gió không mưa cũng không mây, mây đen dày nặng nứt ra một chỗ hồng, ánh sao lấp lánh xoay quanh mà xuống, chiếu rọi ở trên người Tự Hi, chiếu sáng hoa lan nho nhỏ kéo dài trăm dặm.

Cánh hoa lan màu trắng tinh xảo mà trong suốt, sau khi phản xạ ánh sao, toàn bộ triền núi liền biến thành một mảng ánh sao sôi trào.

Một trận gió mưa thổi đến, mấy ngàn cánh hoa mai nhẹ nhàng bay lên, chậm rãi xoay quanh đến trước mặt Tự Hi. Cánh hoa hướng vào phía trong khép lại, liền ngưng tụ thành một khuôn mặt xuôi ngược: “A cha, có người tìm Cơ Hạo làm phiền?”

Tự Hi gật gật đầu, nhìn khuôn mặt cánh hoa tạo thành cười khổ nói: “Ngũ Long trưởng lão bọn họ... đầu tâm kế vẫn khiếm khuyết một chút. Bọn họ có thể ổn định đại cục Vu điện bất động đã rất không đơn giản rồi, muốn bọn họ săn sóc tốt những đứa trẻ chúng ta lựa chọn kỹ càng mang về, rất khó.”

Một luồng phân hồn kéo dài qua không biết bao nhiêu vạn dặm, mạnh mẽ điều động thiên địa nguyên khí bẻ cánh hoa, tạo thành gương mặt mình từ thật xa đối thoại với Tự Hi, Tự Văn Mệnh cũng thở dài một hơi: “Cho nên, a cha phải tọa trấn Bồ Phán, nơi nào cũng không thể đi. Người chúng ta có thể sử dụng thật sự quá ít.”

Tự Hi gật gật đầu, quan tâm hỏi Tự Văn Mệnh: “Xích Phán sơn bên kia, rốt cuộc tình huống thế nào? Phải tới mức điều động nhiều nhân thủ như vậy đi qua?”

Tự Văn Mệnh cay đắng cười cười, khuôn mặt cánh hoa ngưng tụ thành cũng

chợt cúi xuống, sau đó toàn bộ cánh hoa bay lên, hắt lại trở nên tràn ngập tinh thần trước sau như một: “Huyết Nguyệt nhất mạch chấp chính đại đế Đế Thích Thiên trở về, Đế Thích nhất tộc Đế Thích Diêm La kế thừa đại đế đế vị, dựa theo Ngu tộc truyền thống, chấp chính đại đế mới kế vị phải thành lập đủ công huân.”

Mặt Tự Hi âm trầm xuống: “Cho nên, vùng Xích Phán sơn, kẻ địch gặp phải chủ yếu là Huyết Nguyệt?”

Tự Văn Mệnh gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Thủ đoạn của Đế Thích Thiên coi như ôn hòa. Hắt chấp chính ngàn năm, Huyết Nguyệt nhất mạch và nhân tộc ta chưa bao giờ bùng nổ chiến đấu trên vạn người. Nhưng Đế Thích Diêm La xưa nay cực độ cừu thị nhân tộc ta, thế gian vạn tộc đều coi là nô lệ, heo chó, cho nên trận đại chiến này... Sẽ chết rất nhiều người.”

Trầm mặc một lúc lâu, Tự Hi lạnh nhạt nói: “Như vậy, chuyện lần này đưa bé Cơ Hạo này... Chỉ có thể nói rõ cho bọn họ, để bọn họ chịu thiệt chút?”

Tự Văn Mệnh hít một hơi thật sâu, một hồi nói: “Chờ thêm hai ngày, con về Bồ Phán tự mình nói với bọn họ đi. Doanh Vân Bằng tự bọn hắt đưa lên cửa, chúng ta cũng sẽ không khách khí. Toàn bộ tiền thủ của Thập Nhật quốc ở Bồ Phán, lần này phải phục tùng điều lệnh, tất cả đi tuyển Xích Phán sơn chuẩn bị chiến tranh.”

Tự Hi nheo mắt, ngửa đầu nhìn tinh tú lấp lánh trên trời một lúc lâu, sau đó chậm rãi nói: “Vậy xử lý như vậy đi. Chúc Dung thị đã hấp dẫn sức chú ý của tất cả người của bọn hắt, ta cũng đã phái bọn Tự Dao đi qua.”

“Vậy thì tốt. Con yên tâm rồi.” Tự Văn Mệnh nhẹ nhàng nói: “A Kháng cũng đã chạy qua, nghĩ hắt làm rõ chân tướng sự tình cũng không khó.”

Gió thổi qua, gương mặt do cánh hoa ngưng tụ thành tiêu tán. Tự Hi chấp tay sau lưng, gương mặt màu đỏ rực quá căng lên, trong mắt tràn đầy khẩn trương cùng mệt mỏi.

“Đế Thích Diêm La. Người nếu muốn tới, ta sẽ đón. Người muốn diệt tộc duệ của ta, vậy không chết không thôi.” Trong cơ thể Tự Hi truyền đến tiếng đại địa gầm rú mơ hồ, toàn thân hần tựa như hòa hợp một thể với toàn bộ thiên địa, khí tức xung quanh trở nên vô cùng cường đại, uy nghiêm: “Tổ tiên tộc ta sinh ở đây. Tổ tiên tộc ta sống ở đây, tổ tiên tộc ta táng ở đây. Tộc ta đời đời kiếp kiếp sinh sản ở đây, một phương thiên địa này, chung quy là của chúng ta, mà không thuộc về các người.”

Một tiếng sấm sét gần như điên cuồng từ bầu trời hạ xuống, mây mưa nồng đậm hướng vào phía trong hợp lại. Trong một đường bầu trời ánh sao rơi xuống không còn sót lại chút gì. Tự Hi ở nháy mắt sắc trời chợt tối mịt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Mưa to tầm tã gào thét rơi xuống, trên sườn núi vô số Tinh Quang Lan bị mưa gió bẻ gãy, trong chớp mắt đã điêu linh hết.

Mưa gió khắp trời gào thét rơi xuống, một bọn hai mươi mấy thanh niên hán tử dừng mãnh ở trong màn mưa chậm rãi tiến lên.

Bọn họ để lộ ngực, tóc dài theo gió ở sau đầu múa loạn. Mưa gió nện ở trên bộ ngực hùng tráng bị va đập vỡ nát, tia chớp cắt ngang bầu trời, chiếu sáng gương mặt trẻ tuổi ý cười lan tràn của bọn họ. Bọn họ từng bước một vững vàng đi ở trên đại địa, nhưng bọn họ bước ra mỗi một bước, đều có thể bỗng dừng bước ra trăm dặm.

Bốn thanh niên dẫn đầu, sau lưng phân biệt đeo một thanh đao, một rìu, một kiếm, một thương, bọn họ đội mưa, chạy suốt đêm tới ngoài trú điểm của Mậu Sơn bộ. Rất xa đứng ở trên một triền núi nhỏ, nương ánh sáng tia chớp mang theo, bọn họ ngắm nhìn sơn cốc hoàn toàn không có đèn đuốc.

“Đại huynh, dựa theo lão chủ nhân phân phó, động thủ chứ?” Thanh niên lưng đeo trường thương cười hỏi một câu.

“Tự Thương, ở trước mặt chủ nhân, tuyệt đối đừng nói chữ ‘lão’ này, người còn muốn đi cho Chu La thú ăn ba tháng sao?” Tự Dao lưng đeo trường đao

cười cười, hướng phía sau phất phất tay: “Ừm? Bọn hăn cũng đã đến, vậy động thủ đi, nhanh đem tiền căn hậu quả sự tình tra rõ ràng, trở về tiện báo cáo kết quả công tác.”

Điện quang hiện lên, hai mươi mấy thanh niên đồng thời hóa thành từng đạo tàn ảnh nhập vào trong màn mưa, nháy mắt đã xâm nhập trú điểm Mậu Sơn bộ.

Trên tường bảo vệ, mấy chục ban đêm chiến sĩ Mậu Sơn bộ canh gác chợt thấy hoa mắt, rên cũng chưa rên được một tiếng, trên gáy bị người ta vỗ một chưởng thật mạnh, trước mắt tối sầm đồng thời ngất ngã xuống đất.

Sau đó là trong hai cái doanh trại nho nhỏ sau tường bảo vệ, vài Đại Vu ngồi ở bên lò sưởi đang uống rượu xua tan phong hàn, thấp giọng tùy ý nói chuyện phiếm cũng trước mắt chợt tối sầm, căn bản không biết rõ sự tình gì đã bị đánh cho ngất đi.

Tàn ảnh xuyên qua trong trú điểm, tộc nhân Mậu Sơn bộ đang ngủ mơ lâm vào trong mê man tầng sâu hơn, ở trong vài toà nhà chỗ sâu nhất của sơn cốc, một đám trưởng lão thân phận địa vị cao nhất, thì bị lặng yên không một tiếng động đưa vào trong quặng mỏ bộn Cơ Hạo mở ra.

Thiết Nham giật mình, đột nhiên từ trong ác mộng bừng tỉnh.

Hắn nhảy dựng lên, kinh sợ phát hiện mình không ở trong nhà gỗ ấm áp thoải mái, mà là bị dịch chuyển vào trong quặng mỏ lạnh như băng, ẩm ướt cứng rắn. Nhưng còn chưa chờ Thiết Nham lớn tiếng gọi, một thanh đại phủ hung hăng đập tới, phần sống rìu đập thật mạnh trên vai hăn.

Tiếng xương nứt vang lên ‘Răng rắc’, Thiết Nham rú thảm một tiếng, ôm bả vai vờ vụn ở dưới đất khàn giọng rú thảm run rẩy.

Một thanh trường thương nện mạnh xuống, liên tục ở trên người Thiết Nham điên cuồng vụt một trăm cái, đánh cho xương cốt toàn thân Thiết Nham gãy bảy tám phần, thiếu chút nữa khiến Thiết Nham đau tới ngất đi.

Một mảng ánh sáng nhu hòa sáng lên, một thanh niên mặc trường bào màu vàng nhạt, đầu đội kim quan, bộ dạng uy nghiêm đoan trang chấp tay sau lưng, chậm rãi đi tới trước mặt Thiết Nham, một cước hung hăng đá vào trên ngực Thiết Nham, thiếu chút nữa khiến Thiết Nham bị đập đau chết.

“Ta là Liệt Sơn Kháng, Liệt Sơn Kháng cháu ruột Nhân Hoàng Viêm đế. Bằng hữu của ta gọi ta A Kháng, nhưng người cũng có thể xưng ta Kháng để tử.” Liệt Sơn Kháng nheo mắt lạnh lùng nhìn Thiết Nham: “Ta dẫn theo tộc binh, ở Xích Phấn sơn chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị liều mạng với ác quỷ dị tộc. Nhưng các người bọn khốn kiếp này, bại hoại tộc danh Liệt Sơn thị, làm hại ta ngay trong đêm chạy trở về xử trí chuyện này.”

“Tự mình thành thật khai ra, ta cho các người một cái thống khoái.” Liệt Sơn Kháng lạnh nhạt nói: “Hoặc là, ta diệt tất cả Mậu Sơn bộ của người.”

Chương 243: Hoặc Tâm

Phi kiếm của Phổ Khoảnh chém xuống, trường mâu trong tay Thiếu Ti mang theo tiếng xé gió bén nhọn hướng phi kiếm nghênh đón.

Trường mâu đánh trúng phi kiếm, nhưng thân thể Thiếu Ti nhoáng lên một cái, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Phổ Khoảnh. Trường mâu chưa đánh trúng bất cứ thứ gì, thanh phi kiếm này nhìn như sắc bén chém xuống, lại trống rỗng không có gì.

Theo tiếng kiếm ngân bén nhọn, Thiếu Ti trở mắt nhìn phi kiếm bị trường mâu của mình đánh trúng không tổn hao gì hạ xuống, hung hăng bổ vào mi tâm mình. Không có bất cứ cảm giác thống khổ nào, thân thể Thiếu Ti cứng đờ, trên khuôn mặt nhất quán lạnh như băng đột nhiên lộ ra một tia ý cười dịu dàng.

Gió mưa thê lương xung quanh không thấy nữa, trên đất cũng không phải nước bùn thật dày, cũng không có những đại hán bộ tộc lưu lạc cùng hung cực ác kia đuổi giết. Bầu trời màu xanh, đám mây màu trắng, mấy ngọn núi nhỏ đẹp tuyệt trần từ trên cao từ từ bay qua, một đàn chim to đẹp cỡ màu trắng từ đỉnh một ngọn núi bay ra, vui vẻ hướng rừng cây ở mặt đất lao xuống.

Trong sơn cốc nhỏ yên tĩnh tường hòa cỏ thơm khắp nơi, khắp nơi nở đầy hoa Đỗ Quyên núi hoa mỹ. Đóa hoa đỏ như một mảng biển lửa, phủ kín các ngọn núi, đem mấy trăm căn nhà gỗ nhỏ nhỏ trong sơn cốc bao phủ hết ở trong đóa hoa.

Thái Ti thân hình khô gầy thấp bé cười một con đại hoàng cầu, dương dương đắc ý vung một cây mộc côn gào thét mà qua, rống to học bộ dáng kỵ binh xung phong hướng một đàn gà mái già kêu ‘Cục tác!’ xung phong.

Thiếu Ti vừa mới học được đi đường lảo đảo theo phía sau đại hoàng cầu, ‘Y y nha nha’ vung cái tay nhỏ, muốn bảo Thái Ti dừng lại đợi mình một chút.

Ở cửa tiểu viện phía sau, người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp kéo cái giỏ trúc nhỏ, mỉm cười nhìn tiểu nhi nữ yêu mến, trong cái giỏ trúc là nấm cùng măng vừa hái, còn có mấy đem mới mẻ rau dại.

Nam tử tuần lẳng tay cầm cung trúc cười ha ha theo đường nhỏ trong biển hoa đi tới, trong tay hắn xách một sợi thừng cỏ do cỏ dài bện thành, bên trên treo hai con to lớn. Trong nụ cười của nam tử có lẫn vài tia xấu hổ, cách thật xa đã ra vẻ sang sảng cười to ba tiếng:

“Ha ha, hôm nay tho trên núi học khôn rồi, ta vất vả hơn nửa ngày, một sợi lông tho cũng chưa bắn được. Ài, may mà ta bơi không kém, không săn được tho, còn có thể bắt cá ăn phải không? Thái Ti, Thiếu Ti, đừng chạy xa nữa, đợi lát nữa trở về ăn cá!”

‘Khanh khách’, Thiếu Ti cười quay đầu hướng a ba, a mổ phất phất tay, sau đó tiếp tục lão đảo hướng Thái Ti đuổi theo.

Đại hoàng cầu ngoe nguẩy vui vẻ sửa, đuổi theo một đàn gà mái già mập mạp lên trời không lối xuống đất không cửa. Thái Ti, Thiếu Ti đuổi theo gà mái già dần dần đi xa, dần dần nhập vào trong biển hoa.

Sau đó thôn nhỏ yên tĩnh tường hòa bao phủ ở trong biển lửa. Cả mảng lớn máu tươi khiến biển hoa càng thêm sáng lạn nhiều màu. Ác quỷ Già tộc bốn mắt cười dữ tợn vung binh khí to lớn, giống như cắt cỏ đem thôn dân một người tiếp một người chém giết ngay tại chỗ.

Chú ngữ của các tộc lão hóa thành những sợi xích màu đen vắn vẹo, rợp trời rợp đất hướng các ác quỷ Già tộc đó vắn đi. Mấy chục ác quỷ Già tộc rú thảm biến thành cây khô, sau đó cây khô lại sụp đổ thành một hạt tro bụi thật nhỏ.

Nhưng ngay sau đó một bánh xe ánh sáng màu máu hoa mỹ hiện lên ở trên không thôn, mấy nam tử tuần mỹ ba mắt thân khoác trường bào màu máu lơ lửng ở không trung, kiêu căng rải xuống các tia sánh mạnh mẽ màu máu, đem các tộc lão tử thủ ở trước cửa tổ miếu bảo vệ tộc nhân lần lượt chém giết.

...

Gương mặt Thiếu Ti thống khổ run rẩy, đột nhiên nàng phun ra từng ngụm từng ngụm máu.

“Thiếu Ti!” Thái Ti giận quát một tiếng, giờ cốt trượng liền bắt đầu niệm tụng chú ngữ.

Phổ Khoảnh trào phúng cười lên, phi kiếm lại tới, một kiếm tương tự bổ vào mi tâm Thái Ti. Chú ngữ của Thái Ti còn chưa ra khỏi miệng, đã giống Thiếu Ti, cũng lâm vào trong ảo cảnh. Thân thể Thái Ti kịch liệt run rẩy, trên mặt hằn hiện ra nụ cười ảm áp: “A ba, a mỗ... Thái Ti và muội muội rất nhớ mọi người... rất nhớ a thúc cùng a công bọn họ!”

Đột nhiên, thân thể Thái Ti cũng run lên, há mồm không ngừng phun ra máu tươi.

“Nữ nhân chết tiệt!” Vũ Mục rống giận. Hắc công Man Man sải bước lao vút đi về phía trước, đưa tay chụp, cái nồi sắt to đặc chế kia của hắc vung mạnh ra, mang theo một luồng gió dữ hướng đầu Phổ Khoảnh đập xuống.

“Kẻ không có đầu óc dễ đối phó nhất!” Phổ Khoảnh cười trào phúng, há mồm lại một bóng kiếm bay ra, sau đó hung hăng bổ vào mi tâm Vũ Mục. Vũ Mục vung cái nồi sắt chặn bóng kiếm, nhưng bóng kiếm không phải thực chất không chịu ngăn cản chút nào.

Thân thể Vũ Mục chợt cứng đờ, trên khuôn mặt trắng nõn phì nộn chậm rãi hiện lên một nụ cười mỉm quái dị.

“A tỷ... Ăn phải nhiều, có thịt, mới có sức... Ta ăn, thật nhiều!”

Man Man thất kinh nhìn Thái Ti, Thiếu Ti và Vũ Mục, tất cả bọn họ đều lâm vào mơ tưởng khó giải trong lòng không thể thoát thân. Man Man chưa bao giờ thấy công kích quái dị như vậy, loại linh hồn công kích này làm người ta lâm vào

ảo cảnh, sinh tử toàn thân tất cả đều không tự chủ được, Man Man không chỉ chưa từng gặp, thậm chí chưa từng nghe nói.

Ở Nam Hoang, bộ tộc báo thù, trước giờ là một đao một kiếm phân một cái sinh tử. Toàn bộ vu pháp vu chú, theo đuổi đều là dùng phương thức mau lẹ nhất, vô cùng tàn nhẫn, từ trên thân thể trực tiếp tiêu diệt kẻ địch.

Đại Vu không tu linh hồn, không luyện nguyên thần, linh hồn Đại Vu chỉ đơn thuần theo thân thể cường đại, bởi vì tinh huyết tẩm bổ mà dần dần cường đại, nhưng Đại Vu vận dụng đối với linh hồn của mình hầu như bằng không. Linh hồn công kích với Đại Vu mà nói, thật sự là một loại tồn tại không thể tưởng tượng.

“Các người là trùng tà sao?” Man Man lớn tiếng kêu la, phần nộ rít gào.

Ba người Thái Ti, Thiếu Ti, Vũ Mục biểu hiện, quả thực có chút tương tự với trùng tà Man Man biết. Bộ tộc Nam Hoang, thường xuyên có trẻ con ở trong núi rừng chơi đùa, trêu chọc sơn tinh thủy quái, bị những tinh hồn tà vật đó xâm nhập thân thể.

Nhắm vào ‘trùng tà’, vu tế Nam Hoang tự nhiên có cả bộ vu pháp trừ tà thành thực. Nhưng Man Man không biết!

Man Man cũng không biết, cho dù nàng biết vu pháp trừ tà, đối với bộ bí thuật công kích linh hồn quái dị này của Phổ Khoảnh, cũng sẽ không có hiệu quả gì.

“Tâm lý bọn hăn giòn tới mức yếu đuối.” Phổ Khoảnh đắc ý cười: “Cho nên, hoặc là ngoan ngoãn chết, hoặc là ngoan ngoãn vào môn ta!”

Phổ Khoảnh há mồm, trong miệng một bóng kiếm bắn nhanh ra, hung hăng hướng Man Man bắn tới.

Khi bóng kiếm sắp đâm vào mi tâm Man Man, một ánh lửa từ mi tâm Man

Man lao ra, đem bóng kiếm phá thành mảnh vụn.

Xa xa, Khổ Tuyền khổng chế bảo châu màu trắng nhanh chóng lẳng không hạ xuống, đem ánh lửa mi tâm Man Man phun ra đánh nát. Phổ Khoảnh hét một tiếng giận dữ, lại một bóng kiếm phun ra, một lần này bóng kiếm không chút ngăn trở nhập vào mi tâm Man Man.

Thân thể Man Man cứng đờ, đôi mắt giận dữ bắn ra đốm lửa nhất thời đầy mê mang.

Giống với Thiếu Ti, Man Man lâm vào trong một mảng ảo cảnh mỹ lệ, bốn phía là Hoa Tươi cỏ xanh, thiếu nữ xinh đẹp lui tới bồn tấu, một nữ tử tuyệt đẹp đôi mắt xanh thăm ôm Man Man, nhẹ nhàng hát khúc dịu dàng.

“A mỗ... sao người không trở lại tìm Man Man chứ?”

Man Man mỉm cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy say mê.

Chương 244: Trấn Áp

“Giết chóc là thủ đoạn vô dụng nhất.”

Trên xe kéo, Khố Tuyền thường thức một chuỗi mười bảy hạt bảo châu màu trắng to bằng ngón cái, mang theo nụ cười thần bí từ từ nói: “Thế gian vạn vật, thiên địa sinh thành, tự nhiên có tác dụng của nó. Cho dù là một tảng đá cứng, dùng để làm cái bàn cũng tốt; cho dù là một đồng phân, cũng có thể vào ruộng đất làm phân.”

“Cho nên ta có vô thượng diệu pháp, có thể độ người ta vào môn ta, diệt nghiệt khí tiên thiên hậu thiên của họ, hóa giải vô thượng tội lỗi của họ, để họ dốc lòng tu luyện, tích góp công đức, giáo hóa thế gian, phổ độ chúng sinh. Đây mới là đại công quả, đại thành tựu, nên được đại phúc báo.”

Húc đế tử cái hiểu cái không liên tục gật đầu. Các loại bí pháp thần thông của Khố Tuyền, khiến hắn xem mà than thở, hắn tự nhận cho dù là các lão vu tế Liệt Sơn thì, so sánh với Khố Tuyền cũng là phần lớn không bằng. Cho nên hắn đối với Khố Tuyền, cũng vô duyên vô cớ sinh lòng sùng kính.

Chỉ là Khố Tuyền thường xuyên nói một số lời, làm Húc đế tử luôn có chút không rõ hắn rốt cuộc đang nói cái gì, lại ý nghĩa cái gì.

“Cái gọi là đại phúc báo, rốt cuộc là cái gì?” Húc đế tử cũng lười ồm ờ, dứt khoát trực tiếp hướng Khố Tuyền đưa ra vấn đề.

“Cái gọi là đại phúc báo, như là nói bất tử!” Khố Tuyền thẳng lưng, ngón tay khẽ búng, xa xa bảo châu màu trắng vừa mới đánh tan ánh lửa mi tâm Man Man phun ra, phối hợp Phổ Khoảnh khiến Man Man lâm vào ảo cảnh quay tròn bay lên trời, biến chuyển một cái liền hướng Phong Hành ngoài vài dặm đánh tới.

Mười bảy viên bảo châu màu trắng trong tay Khố Tuyền cùng bảo châu xa xa bay vút đi trên không hô ứng nhau, lúc viên bảo châu đó bay lên không công

kích, chuôi châu trong tay hần tự nhiên mà vậy cũng có một chút tiếng sấm sét mơ hồ truyền ra. Hần ra vẻ thong dong, nhẹ nhàng băng quơ nói ra một câu, lại giống một trận cuồng lôi, bổ Húc đế tử nổ đom đóm mắt, thiếu chút nữa từ xe trên liền ngã xuống.

“Bất tử? Sao có thể!” Giọng của Húc đế tử cũng đã thay đổi, vốn thanh âm lạnh lạnh như ngọc kêu, trở nên giống như gà mái già đang kêu chói tai.

“Lê dân bình thường, trăm tuổi là chết; tu thành Vu Nhân, tuổi thọ trăm năm mươi; sau Tiểu Vu cảnh, tuổi thọ có thể đạt tới ba trăm; vu huyết mở thành tựu Đại Vu, tuổi thọ dài đằng đằng có thể đạt tới ngàn năm; dẫn dắt bản mạng vu tinh, dẫn tinh lực rót vào thể, Vu Vương đã là tồn tại không phải con người. Dương thọ dài đến ba ngàn năm.”

Hít sâu một hơi, Húc đế tử nhìn chăm chăm Khổ Tuyền: “Nếu, nếu có thể tác động bản mạng vu tinh, độc bá lực lượng một ngôi sao, liền thành Vu Đế. Vu Đế năm tháng dài lâu, tuổi thọ có thể đạt tới vạn năm. Vu Đế trở lên, cho dù là thiên thần cao cao tại thượng, cho dù là thần thượng cổ truyền thuyết, cho dù là ngũ phương thiên đế từng nắm giữ thiên đình. Cũng chưa từng nghe nói có ai trường sinh bất diệt!”

Một tay hần chỉ về phía bắc, lớn tiếng quát: “Cứ nói Vô Ưu thái tử, Thủy Thần nhất mạch chính là thần tộc tôn quý nhất trong thiên địa, hằng cổ đến nay, trên ngai báu Cộng Công thị đã đổi bao nhiêu người? Bất tử? Khổ Tuyền, người chẳng lẽ là đang gạt ta?”

Khổ Tuyền heo mắt cười nhìn Húc đế tử, vẻ mặt thong dong nói: “Tâm đế tử đã loạn. Thật ra đế tử đã tin. Nếu không cần gì kích động như thế?”

Húc đế tử ghen hòng nhìn trân trời nói không ra lời. Hần ngơ ngác nhìn Khổ Tuyền, chỉ cảm thấy Khổ Tuyền giống như một tên ma quỷ, hần làm sao biết trong lòng mình nghĩ gì? Không sai. Hần quả thực tin lời Khổ Tuyền nói, khi Khổ Tuyền vừa mới mở miệng nói ra từ ‘bất tử’, hần đã tin lời Khổ Tuyền.

Nếu không phải có dụ – hoặc lớn như vậy, Doanh Vân Bằng cần gì đem Khổ Tuyền thờ như tổ tông? Chỉ bằng hắc có thể điểm thạch thành kim? Ta nhớ vào, tuy tinh kim rất đáng giá, nhưng Doanh Vân Bằng và Húc đế tử loại người thân phận này. Mười mấy, trên trăm vạn tinh kim lại tính là gì?

Chỉ có ‘bất tử’ mới có thể khiến Doanh Vân Bằng hạ mình kết giao.

Chỉ có ‘bất tử’ mới có thể khiến Doanh Vân Bằng đem Khổ Tuyền coi là khách quý tôn quý nhất.

“Huyền bí giữa thiên địa, chỉ sự huyền bí của một phương thiên địa này, đế tử còn trẻ tuổi, biết được quá ít.” Khổ Tuyền rất tự tại, mang theo một nụ cười thần bí lạnh nhạt nói: “Ví dụ như nói, lai lịch thiên địa này; ví dụ như nói, lai lịch dị tộc này; ví dụ như nói, động hướng của thượng cổ Tam Hoàng; ví dụ như nói, các đời Chúc Dung thị, Cộng Công thị thật sự đã chết? Ví dụ như nói, ngũ phương thiên đế thật sự tan thành mây khói?”

Thân thể Húc đế tử kịch liệt run rẩy, hắc giống như gặp quỷ nhìn Khổ Tuyền, lòng rối như tơ vò một câu cũng nói không nên lời.

Khổ Tuyền đưa ra mấy vấn đề này, Húc đế tử từng không cho rằng những cái này là vấn đề.

Thiên địa không phải là thiên địa này sao?

Ác quỷ dị tộc không phải vẫn luôn ở đó?

Thượng cổ Tam Hoàng sớm đã ngã xuống?

Thủy hỏa nhị thần không phải tự nhiên thay đổi?

Thiên đình lại đã sớm suy bại không chịu nổi?

Mấy vấn đề này, hắc đã sớm là thường thức vậy, nhưng khi Khổ Tuyền đột nhiên đem mấy vấn đề này tập trung ném ra, ngay cả Húc đế tử cũng lâm vào

chấn động, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Như thế, có thể thấy được đế tử ở trong tộc địa vị không đủ, còn chưa tiếp xúc đến thiên địa huyền bí thật sự.” Khổ Tuyền cười thần bí: “Nếu đế tử muốn vào môn hạ giáo ta, lấy thân phận, tư chất đế tử, tất nhiên có thể tự mình yết kiến hai vị giáo chủ bản giáo, hẳn có thể biết thiên địa này, không phải một thiên địa đế tử ngày xưa nghĩ.”

Tâm thần Húc đế tử kích động dẫn tới không thể nói chuyện. Hắn lắc lư thân thể, trong mắt thần quang lóe lên nhìn chăm chăm Khổ Tuyền.

Khổ Tuyền thì mỉm cười, đột nhiên quát: “Chạy rất nhanh, nhưng có tác dụng gì? Các người không tu nguyên thần, không rõ thiên cơ, không hiểu thiên địa khí vận biến hóa, cho dù lúc còn sống có lực lượng hàng long phục hổ, sau khi chết vẫn là một đồng mục nát. Hừ, con người nhỏ bé, còn muốn lật trời hay sao?”

Ngoài mấy chục dặm, Phong Hành dốc hết toàn lực chạy trốn, dùng tốc độ nhanh nhất hướng phía Bồ Phản chạy trốn.

Viên bảo châu màu trắng kia đuổi sát ở phía sau hắn, nhưng tốc độ của Phong Hành quá nhanh, hầu như là mũi chân không chạm đất lẳng không bay vút. Bảo châu màu trắng mang theo tiếng gầm rú chói tai ở phía sau bay vút trên không, nhưng cách Phong Hành lại là càng lúc càng xa. Thời gian mỗi một hơi thở, Phong Hành đều có thể đem viên bảo châu màu trắng kia bỏ lại thêm khoảng cách mười mấy trượng.

Nhưng theo Khổ Tuyền quát khẽ một tiếng, mười bảy viên bảo châu màu trắng trong tay hắn đồng thời hóa thành bạch quang bay lên, nháy mắt đã nhảy lên không mà đi, đến bên cạnh viên bảo châu đuổi sát Phong Hành không tha kia. Mười tám viên bảo châu quay tròn ở không trung, chợt hướng vào phía trong hợp lại, một đạo bạch quang hiện lên, một tòa bảo tháp sáu cạnh cao thấp mười tám tầng bỗng xuất hiện, bảo tháp cao ba mươi sáu trượng mang theo tiếng sấm nổ, từ đỉnh đầu Phong Hành hung hăng nện xuống.

Tốc độ chạy của Phong Hành chợt chậm lại, có lực dính vô hình bám trụ thân thể hắn, mặc cho hắn kích phát lực lượng toàn bộ vu huyết toàn thân, nhưng mỗi một bước đều chỉ có thể bước ra xa hai ba trượng, cũng không cách nào giống như vừa rồi chạy nhanh như bão táp nữa.

Ngẩng đầu lên, nhìn bảo tháp lóe ra bạch quang, Phong Hành chỉ có thể cười khổ một tiếng: “Đây là cái quỷ gì?”

Trung Lục thế giới tất nhiên có tiểu lâu mấy tầng, nhưng bảo tháp loại vật này, còn chưa từng xuất hiện ở Trung Lục thế giới.

Nổ vang một tiếng, bảo tháp hạ xuống, đem Phong Hành gắt gao trấn áp ở phía dưới bảo tháp.

Khổ Tuyền cười khinh miệt, thân nhiên nói: “Con kiến mà thôi!”

Chương 245: Bá Đạo

Bảo tháp đứng sừng sững ở trên mặt đất, tòa tháp cắm thật sâu vào trong lòng đất sâu ba trượng.

Đám mây bay tới, Khổ Tuyền khẽ vẩy tay một cái, bảo tháp màu trắng từ từ bay lên, lộ ra Phong Hành ngã chổng vó trong hố to.

Tòa bảo tháp này nhìn như tinh xảo linh lung, thực ra nặng nề dị thường, một đòn nện vào đầu, xương cốt toàn thân Phong Hành gãy hết, thậm chí kinh lạc cũng bị đánh đứt rất nhiều, càng có vài chỗ vu huyết hầu như sụp đổ. Nằm ở trong hố to tràn đầy nước mưa bùn lầy, Phong Hành cười khổ hộc ra từng ngụm từng ngụm máu.

“Chưa chạy thoát được!” Phong Hành cười khan lên: “Vẫn chạy chậm một chút?”

Khổ Tuyền đứng lên, đứng ở trên xe liền quan sát Phong Hành, kiêu ngạo nói: “Cho người chạy trước một vạn dặm, người cũng trốn không thoát lòng bàn tay Khổ Tuyền ta. Đại Vu bọn người chỉ biết cậy sức, chỉ có một thân man lực, sao có thể biết giáo ta pháp lực vô biên, thần thông quảng đại?”

Phổ Khoảnh đập một cơn gió mát bay tới, một đám mây nước lơ lửng ở phía sau nàng. Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti, Vũ Mục bốn người xếp thành hình chữ Nhất nằm ở trên mây nước. Cách thật xa, Phổ Khoảnh hướng Khổ Tuyền chấp hai tay xá một cái, kính cẩn nói: “Sư tôn đại năng, bọn đạo chích có thể nào hiểu thần thông của sư tôn?”

Khổ Tuyền kiêu căng cười cười, ngênh ngang khoát tay áo: “Thôi, Phổ Khoảnh, hôm nay người cũng có một chút công lao, sau khi trở về, vì sư tự có ban thưởng. Mấy người này, ừm, chú sát mấy đứa con cháu của Vân Bằng trưởng lão, là bọn họ?”

Sâu trong mắt, một mảng tham lam sắc hiện lên, Khổ Tuyền thấp giọng cười nói: “Vốn, bọn họ là nhất định phải chết. Nhưng ông trời có đức hiếu sinh, giáo ta tự có pháp môn thuận tiện, mở rộng môn đình chiêu nạp tứ diện bát hoang ba ngàn khách hồng trần.”

Phổ Khoảnh ở bên cười nói: “Đây là tạo hóa của bọn họ, có thể bái vào môn hạ sư tôn, đây là bọn họ có phúc. Vào môn đình giáo ta, bọn họ chính là người thế ngoại, tiền căn các loại, tự nhiên cũng không cần so đo.”

Húc đế tử ở một bên ho khan một tiếng: “Chỉ sợ bọn họ tính cách hung hăng bạo ngược, sợ là không muốn.”

Khổ Tuyền cười nhạt, nhẹ nhàng hướng Húc đế tử nhìn một cái, rất đặc ý nói: “Giáo ta thần thông quảng đại, bọn họ đã vào trong tay ta, thì không do bọn họ quyết định không bái ta làm thầy. Chỉ chờ bọn họ ở trong ảo mộng vượt qua ngàn kiếp luân hồi, sau khi nhìn thấu thế gian đau khổ, đại triệt đại ngộ, bọn họ sẽ khóc lóc xin ta thu bọn họ làm đồ đệ.”

Nghĩ đến chỗ đặc ý, Khổ Tuyền lớn tiếng cười nói: “Đế tử yên tâm, chờ ta thu bọn họ, bọn họ tự nhiên sẽ đi Vu điện nói rõ chân tướng. Mạch khoáng kia, tự nhiên là công lao của tộc nhân đế tử, không có nửa điểm quan hệ với bọn họ.”

Húc đế tử cũng kiêu căng cười lên: “Sự tình có thể giải quyết như vậy, đó là không còn gì tốt hơn.”

Nheo mắt, Húc đế tử hướng mấy vạn tráng hán dã man bộ tộc lưu lạc đứng ở xa xa nhìn thoáng qua, trầm thấp nói: “Ta cũng không gạt ngài, có mạch khoáng này, ta sẽ có đủ tài hóa, đem bọn ngu xuẩn này quản lý chỉnh tề.”

Khổ Tuyền cũng neho mắt, trong mắt hiện lên một mảng hàn quang, hung hăng trừng mắt những tráng hán toàn thân nhếch nhác kia: “Chỉ là, nhân số quá ít một chút. Vén vén mấy vạn người, trong đó Đại Vu có thể có mấy ai, có thể gánh vác được việc gì chứ?”

Húc đế tử nghe xong Khổ Tuyền nói, nhất thời cười to lên: “Cái này, Khổ Tuyền tiên sinh ngài làm rồi, bọn ngu xuẩn này, chỉ là một sợi lông của chín con trâu trong bộ tộc lưu lạc ta thu phục.”

Khổ Tuyền ngẩn ngơ, sau đó nhìn Húc đế tử cất tiếng cười to lên: “Đế tử, người rất có tuệ căn. Nên được chân truyền giáo ta.”

Húc đế tử hít một hơi thật sâu, khí tức nghẹn ở trong lồng ngực cũng chưa phun ra, mà là ngưng trọng nhìn Khổ Tuyền, chậm rãi nói: “Nếu thật có thể bất tử tiêu dao, cái gì cũng dễ nói.”

Khổ Tuyền nhìn Húc đế tử đặc ý cười to: “Chỉ cần cái gì cũng tốt mà nói, trường sinh tiêu dao chỉ là việc nhỏ tầm thường mà thôi.”

Hai người đối diện hồi lâu, đồng thời cất tiếng cười to, dần dần hai người cười đến ngửa trước ngã sau, cười đến mặt đỏ tai hồng, cười đến nước mắt cũng trào ra.

Thứ Húc đế tử cần, chỉ là trường sinh, chỉ là bất tử, giống với Doanh Vân Bằng, hẳn chỉ muốn vĩnh viễn hưởng thụ quyền thế cùng phú quý của mình. Mà Khổ Tuyền muốn, chỉ là thứ phía sau quyền thế của bọn hắn mang đến, mà không phải bản thân quyền thế của bọn hắn.

Điều hai bên cần vừa lúc phù hợp, vừa lúc thân mật khăng khít, cho nên Húc đế tử và Khổ Tuyền càng nhìn nhau càng thuận mắt, rất có chút tiếc tài nhau, ** hương vị dần dần nảy sinh ra.

“Tạm để ta làm phép, đem bọn họ lần lượt thu phục.” Khổ Tuyền cười một phen, cẩn thận quan sát đám người Man Man đang hôn mê một phen, đưa tay liền hướng Thiệu Ti chớp lấy: “Nữ tử này rất tốt, tuyệt không thể tả, vào môn ta, đáng được trọng dụng.”

Năm ngón tay phóng ra bạch quang âm u, lòng bàn tay một mảng hoa sen nhàn nhạt màu trắng ẩn như ẩn như hiện, một chương của Khổ Tuyền hướng mi

tâm Thiếu Ti đè ép xuống.

Một khối đá từ trên cao rơi xuống, đánh thẳng tắp về phía tay phải Khổ Tuyền. Khổ Tuyền hừ lạnh một tiếng, trên ngón tay một mảng bạch quang lóe ra, tùy tay một đầu ngón tay hướng tảng đá bắn tới, đồng thời ngẩng đầu lên, cười lạnh quát: “Yêu nghiệt phương nào, dám...”

Một tiếng vang giòn, cục đá đem ngón tay Khổ Tuyền đánh nát. Khổ Tuyền kêu đau một tiếng, ôm bàn tay phun máu tươi vội lui về phía sau. Mười tám hạt bảo châu màu trắng treo ở trên cổ tay quay tròn bay lên, hóa thành một tòa bảo tháp màu trắng lơ lửng ở đỉnh đầu hắn, phát ra các tia bạch quang đem toàn thân hắn bảo vệ.

Phổ Khoảnh không biết tốt xấu, rống cổ hống quát lên chói tai: “Yêu nghiệt lớn mật, sao dám mạo phạm sư tôn? Còn không mau mau lăn ra đây nhận lấy cái chết!”

Một làn gió nhỏ chợt lóe, Quy Linh thân hình cao lớn, khuôn mặt tuyệt mỹ bỗng dừng từ trước người Phổ Khoảnh xông ra, tùy tay vả một bạt tai ở trên mặt Phổ Khoảnh. Thân hình nhỏ nhắn của Phổ Khoảnh quay tròn bay lên, trợn mắt bay ra xa mấy chục trượng, cắm đầu ngã xuống đất ngất đi.

Quy Linh một chưởng đánh bay Phổ Khoảnh, thuận tay đem túi da thuộc về Man Man treo bên hông nàng giật xuống.

Xoay người, Quy Linh từ trong tay áo lấy ra phất trần nhẹ nhàng vung ra, lạnh lùng nhìn Khổ Tuyền quát lạnh: “Báo ra lai lịch sư thừa. Dùng những thủ đoạn nhỏ mị hoặc người ta áp bách thu môn đồ, người có biết phần khế ước lúc trước lập ở đỉnh cột chống trời không?”

Khổ Tuyền ngần ngại, đánh giá cao thấp Quy Linh một phen, nghiêng răng lạnh lùng nói: “Đạo hữu không khỏi quá rộng rãi. Năm đó phần khế ước đỉnh trụ trời, thế gian hiện nay lại đã khác với năm đó, thế đạo thay đổi, thủ pháp tự nhiên cũng phải biến hóa theo. Đây là thiên đạo biến thiên, chẳng lẽ đạo hữu

không hiểu?”

“Thiên đạo biến thiên?” Quy Linh nhíu nhíu mày, hai hàng lông mày rậm khẽ nhíu lại, gọng gàng dứt khoát nói: “Chơi ‘đạo’ trên võ mồm, ta không bằng các người, cho nên, không cãi cộ với các người. Mấy tiểu gia hỏa này, là người trong bản môn, người xuống tay đối với bọn họ, chính là khiêu khích bốn môn. Cút, hoặc là, vĩnh viễn ở lại chỗ này.”

Khổ Tuyền giận quá mà cười. Hắn trừng mắt nhìn Quy Linh quát: “Đạo hữu không khỏi quá bá đạo. Bọn họ từ khi nào lại thành người của các người?”

Hắc ngọc như ý ở tay trái Quy Linh đánh ra như tia chớp, một đòn đã đánh vỡ bảo tháp đỉnh đầu Khổ Tuyền, hung hăng đánh vào trên đầu Khổ Tuyền.

Khổ Tuyền bị đánh cho vỡ đầu chảy máu, liên tục ở dưới đất lăn lộn mấy vòng. Hắn không nói hai lời, ôm vết thương máu chảy đầy mặt nháy dựng lên, thậm chí ngay cả đồ đệ nhà mình cũng không để ý tới, đạp một đạo bạch quang nhanh chóng lao lên trời đào tẩu.

“Bá đạo?” Quy Linh cười nhạt: “Người giờ mới biết?”

Chương 246: Lật Bàn

Phổ Khoảnh và mấy môn nhân khác của Khổ Tuyền chật vật chạy trốn, sư tôn nhà mình không địch nổi một chiêu của Quy Linh, bọn họ thậm chí không dám chất vấn tên Quy Linh, đã xám xịt hóa thành một điểm bạch quang cấp tốc chuồn.

Húc đế tử đứng ở trên xe liên nhà mình, ra vẻ cao ngạo nhìn Quy Linh.

Cho dù Khổ Tuyền đào tẩu, trong lòng Húc đế tử vẫn rất tự tin —— Khổ Tuyền đào tẩu, đó là tài không bằng người ta đánh không lại Quy Linh, nhưng Liệt Sơn Húc hãn, từng khi nào cần vận dụng vũ lực? Rất nhiều thời điểm, hãn báo ra thân phận, liền đủ để giải quyết tất cả phiền toái.

“Người nữ nhân này, quá không có đạo lý, người thế mà...” Húc đế tử lời lẽ lý do nghiêm túc chỉ trích Quy Linh.

“Ồn ào!” Hắc ngọc như ý ở tay trái Quy Linh đánh ra như tia chớp. Giữa nàng cùng Húc đế tử ít nhất cách trăm trượng, nhưng tay nàng giống như có thể kéo dài vô hạn, hắc ngọc như ý mang theo một đạo hàn quang đánh vào trên mặt Húc đế tử, Húc đế tử mặt phun đầy máu, không ngừng phun ra từng cái răng vỡ nát, cắm đầu ngã quy ở trên xe liên.

“Lớn mật!” Gần trăm trọng giáp hộ vệ phía sau Húc đế tử cùng tức giận, bọn họ đồng thời giận quát một tiếng, rút ra binh khí hướng Quy Linh đánh tới.

“Gan ta trước giờ rất lớn, các người chẳng lẽ vừa mới biết?” Quy Linh nhàn lại hàng lông mày rậm, rất bất đắc dĩ nhìn trọng giáp chiến sĩ khí thế hùng hổ lao đến đánh: “Sư tôn chỉ cho chúng ta truyền đạo, không cho chúng ta giết người. Nếu là yêu ma quỷ quái, đánh giết còn chưa tính, các người lại đều là ‘nhân chủng’ thuần khiết, không được giết, chỉ có thể đánh một trận.”

Hắc ngọc như ý và phát trần tất cả đều nhét vào trong tay áo, Quy Linh khẽ

lật bàn tay, một thanh trường kiếm cổ đồng trên thân kiếm mang theo ấn bát quái mai rùa loang lỗ bay lên, bị nàng cầm, sau đó kiếm quang như mưa, nàng dừng mãnh dị thường lao vào trong đội ngũ hộ vệ của Húc đế tử.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, Quy Linh chân đạp phương vị bát quái, cổ đồng trường kiếm trong tay mang theo từng đạo hàn quang. Dải ánh sáng thật dài mơ hồ ở không trung phác họa một cái trận đồ bát quái.

Trên trăm hộ vệ của Húc đế tử bị chặn ở trong bát quái trận đồ, lên trời không được, xuống đất không xong, không thể tiến lên, không sao lui lại, đi một bước ngã một cái. Ngã một cái đầu sẽ đau một phen, sau đó kiếm quang như mưa, không lưu tình chút nào đâm nhanh đến, tuy không thương tổn chỗ yếu hại của bọn họ, lại kéo ra ở trên thân bọn họ vết thương vừa sâu vừa dài, nhìn kỹ, những vết thương đó cũng hợp thành đồ án bát quái.

Vết thương bát quái chủ động hấp thu thiên địa nguyên khí, hóa thành phong ấn kỳ dị gắt gao trấn trụ những hộ vệ này, vu lực toàn thân bọn họ không điều động được chút nào. Gân cốt toàn thân xụi lơ vô lực, từng người tối tăm mặt mũi ngã xuống đất, sau đó đồng thời hôn mê.

“Một đám phế vật, còn kiêu ngạo như vậy làm chi?” Thu kiếm, Quy Linh bước lên xe liền của Húc đế tử, hung hăng cho đầu Húc đế tử một cước, chán ghét mà khinh bỉ trừng mắt nhìn hăn nói: “Lúc Tam Hoàng trị thế, nhân tộc thuần phác, hàm hậu bao nhiêu. Toàn bộ nhân tộc đồng lòng hợp sức tranh với trời, đấu với đất, chém giết sinh tử với dị tộc.”

Khom lưng, ngón tay xoa xoa trên trường bào tơ lụa trên người Húc đế tử, Quy Linh trào phúng: “Nhìn xem hiện tại các người, mặc hoa phục, ăn mỹ thực, ra thì xa giá, tiền hô hậu ủng, bắt nạt nhỏ yếu, đổi trắng thay đen... Các người, thật sự là hậu duệ của các thượng cổ nhân tộc ta biết sao?”

Húc đế tử xấu hổ tức giận đan xen nhìn Quy Linh, muốn mở miệng mắng chút gì đó, lại không dám mở miệng.

Quy Linh khẩu khí quá lớn, nàng thế mà là sống từ thời đại Tam Hoàng trị thế kia? Đó là chuyện của bao nhiêu năm trước? Loại lão quái vật này, ai dám trêu chọc? Ai trêu chọc được nổi? Hiện tại Bồ Phán chỉ có Chúc Long Quỹ một lão quái vật như vậy từng lăn lộn ở thời kỳ cuối của Tam Hoàng trị thế, đó đã là lưu manh, lão khốn kiếp không có ai trêu chọc được.

Thân là đế tử Liệt Sơn thị, Húc đế tử nghiêng răng quật cường nhìn Quy Linh: “Người thẳng rồi, nói cái gì tùy tiện người. Chỉ là...”

Quy Linh hừ lạnh một tiếng, một tát đem câu nói kế tiếp của Húc đế tử chặn trong miệng, sau đó quay đầu hướng bầu trời phía đông nhìn tới: “Lén lút nhìn hồi lâu, còn chưa lăn ra, cứ muốn ta động thủ hay sao?”

Không có ai hé răng, trên bầu trời Quy Linh nhìn tới chỉ có vài đám mây mỏng manh bay qua.

Mặt Quy Linh chợt trầm xuống, đột nhiên há mồm phun ra một viên bảo châu hai màu đỏ trắng đan xen, kéo theo một đạo hàn quang muốn hướng một mảng bầu trời đó đánh tới. Nhất thời truyền đến một tiếng kinh hô, vài bóng người từ trong một đám mây tía đột nhiên hiện ra thân hình.

“Xin thu bảo vật, chúng ta không ngăn được một đòn của loại thiên địa dị bảo này.” Một đại hán cao hơn một trượng, sau lưng có một đôi cánh hai màu xanh tím rộng hai trượng, cánh chim bị gió bão cùng cuồng lôi bao bọc, trong tay cầm một cây trường thương cười nói: “Người đại muội tử này, tính tình cũng quá nóng nảy rồi.”

Hừ lạnh một tiếng, trong mắt Quy Linh bắn ra hai luồng kỳ quang, đánh giá cao thấp đại hán cùng vài nam tử cũng mọc hai cánh phía sau hẳn, thân nhiên nói: “Các người luôn theo phía sau mấy đứa nhỏ này, các người rốt cuộc là loại người nào?”

Phong Hành nằm dưới đất, xương khớp toàn thân đứt đoạn, chỉ có một đôi mắt đảo loạn khẽ nói: “Xem bộ dạng bọn hã như một con chim to, bọn hã là

Đông Hoang vũ nhân, thân binh hộ vệ của Mộc Thần nhất tộc. Trung Lục thế giới, hiện tại chỉ có bên người Đế Thuấn, có một đám hộ vệ tộc nhân Mộc Thần Thanh Đế đưa tặng nghe lệnh.”

Đại hán lưng mọc đôi cánh phong lôi, tướng mạo đường đường cười nói: “Người đưa bé này vậy mà biết được không ít chuyện. Ta là Thanh Lôi, đại thần hầu bên người Đế Thuấn, nói trắng ra, chính là đầu lĩnh gia binh của Đế Thuấn. Khi Cơ Hạo cáo trạng bẩm báo trước mặt Đế Thuấn, chúng ta đã trực tiếp đi bên này.”

Chỉ chỉ Man Man nằm dưới đất mặt đầy nét cười, Thanh Lôi cười nói: “Tuy vụ án chưa điều tra rõ kết quả, chúng ta cũng không dám để con gái Chúc Dung thị thực sự có chuyện gì. Chẳng qua, hiện tại tựa như cũng không cần kiểm chứng cái gì nữa, nên biết, chúng ta đều đã biết rồi.”

Húc đế tử trong lúc nhất thời mặt xám như tro tàn. Thanh Lôi là ai, người lẫn lộn ở Bồ Phán đều biết, như hắn nói, hắn là đầu lĩnh tư binh của Đế Thuấn. Đế Thuấn là nhân vương, cũng chính là đại thủ lĩnh liên minh bộ lạc nhân tộc, chính hắn đương nhiên cũng thống lĩnh một đại bộ lạc thực lực cực kỳ mạnh mẽ, danh nghĩa hắn đương nhiên cũng có tài sản riêng, có nô lệ, cũng có tư binh lệ thuộc trực tiếp hắn.

Thanh Lôi là đầu lĩnh tư binh của Đế Thuấn, chính là tâm phúc Đế Thuấn tri kỷ tin cậy nhất. Thanh Lôi xuất hiện ở đây, chẳng khác nào hơn phân nửa Đế Thuấn tự mình trình diện.

Rất xa, truyền đến tiếng A Kháng quát lớn mạnh mẽ hữu lực: “Húc, người làm chuyện hồ đồ gì vậy? Thiết Nham đã cung khai, người còn có cái gì để nói?”

Một đám mây tương tự bay tới, trên đám mây mười mấy chiếc chiến xa đồng xanh vang lên ù ù, hơn một ngàn chiến sĩ thân khoác trọng giáp vây quanh A Kháng và đám người Tự Dao cấp tốc chạy đến. Ở phía sau một xa giá, dây thừng dùng gân thú bện thành, trói chặt một đám cao tăng Mậu Sơn bộ bọn Thiết

Nham mặt không còn chút máu.

Sắc mặt Húc đế tử chợt trở nên cực kỳ khó coi, hăn run run đứng dậy, kính cẩn hướng A Kháng cúi đầu hành lễ thật sâu: “Đại huynh!”

A Kháng mặt không biểu cảm đến trước mặt Húc đế tử, nhắm ngay vào mặt cho một bạt tai.

“Theo ta đi Bồ Phán, đi trước mặt Đế Thuấn, tự mình khai ra đi. Nếu không, ta triệu tập trưởng lão, phế đi địa vị đế tử của ngươi.”

Chương 247: Tòng Quân

Cơ Hạo ngồi trong nhà tù, hoàn toàn không biết trừ hắc kính nhờ Quy Linh, Đế Thuấn, Sùng Bá còn có Tự Văn Mệnh xa ở Xích Phán sơn, còn có nhiều hơn nhân, đều đã muốn đang âm thầm ra tay.

Mưa gió đánh vào mái cỏ tranh của nhà tù, một tầng cỏ tranh mỏng manh, mưa gió lớn nữa cũng không lọt vào được. Cơ Hạo ngồi khoanh chân, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn nóc. Xuyên thấu qua khe hở cỏ tranh, thậm chí có thể nhìn từng hạt mưa rơi xuống, nhưng toàn bộ nước mưa cách nóc cỏ tranh còn xa nửa tấc, đã bị lực lượng vô hình bắn bay.

“Nói!” Nhà tù tản mát ra khí tức đại đạo nồng đậm, tuy chỉ là một góc núi băng của đại đạo, nhưng nơi này đạo vận nồng đậm như thế, Cơ Hạo lẳng lặng cảm ngộ, tử phủ kim đan ở mi tâm nhẹ nhàng nhảy lên, lực lượng linh hồn đang tăng cường từng tia một.

“Giả thần giả quỷ!” Ngồi ở cách vách Doanh Vân Bằng khinh thường hướng Cơ Hạo cười lạnh một tiếng. ‘Đạo’, ‘Đạo’ cái gì? Đại Vu chỉ tin phục năm đấm và bạo lực, bản thân mạnh mẽ vô cùng có thể xuyên thủng thiên địa lực lượng, mới là căn bản của tất cả.

Ở trong mắt Đại Vu, không có ‘đạo’. Cái gì thiên đạo, nhân đạo, cũng không hữu dụng bằng lực lượng Đại Vu.

Trong mắt Doanh Vân Bằng lóe ra hung quang, khóe miệng thỉnh thoảng cong lên vài tia cười đắc ý. Có Khổ Tuyền ở ngoài bày mưu nghĩ kế, nắm giữ đại cục, Doanh Vân Bằng là yên tâm. Cho dù chính mắt nhìn thấy Cơ Hạo cầu Quy Linh đi cứu viện Man Man, Doanh Vân Bằng cũng không đem Quy Linh để ở trong lòng.

Những năm gần đây, Khổ Tuyền ở trong lòng Doanh Vân Bằng cũng đã thành tồn tại như đồ thừa, sự thần bí cùng thần kỳ của hắn, còn có đủ loại chỗ

tốt hẳn hứa hẹn khiến Doanh Vân Bằng lòng say thần mê, đối với y hầu như đến trình độ mê tín mù quáng. Hắn tin tưởng vững chắc, cho dù Quy Linh chạy qua, Khổ Tuyền đã đem công việc làm xong.

“Tiểu tạp – chúng, chết đến nơi rồi.” Doanh Vân Bằng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Cơ Hạo, âm thầm tính toán các loại ý niệm tàn khốc, tàn nhẫn.

Tiếng chân thanh thúy một lần nữa vang lên, Hải Trãi chậm rãi đi tới. Cái sừng duy nhất nhẹ nhàng chạm chạm ở trên mái cỏ nhà tù của Doanh Vân Bằng: “Thập Nhật quốc Vân Bằng trưởng lão, ở nơi này. Người, có thể đi ra rồi.”

Một đạo khí tức mờ nhạt từ trong nhà tù của Doanh Vân Bằng khuếch tán ra, một luồng lực lượng vô hình khẽ cuốn, Doanh Vân Bằng liền nhẹ nhàng thoát thân ra. Doanh Vân Bằng ngẩn ngơ, sau đó cất tiếng cười to, chỉ vào Cơ Hạo cười đến miệng cũng không thể khép lại.

Sự tình đã thành, tội danh bọn Cơ Hạo đã bị định ra triệt để, về sau bọn Cơ Hạo chính là con rối Doanh Vân Bằng và Khổ Tuyền nắm giữ trong tay, đời này cũng đừng nghĩ thoát khỏi bọn hắn nắm giữ và đùa bỡn. Thông qua Khổ Tuyền, Húc đế tử tất nhiên sẽ trở thành minh hữu đáng tin của Doanh Vân Bằng, Thập Nhật quốc ở Trung Lục thế giới có Liệt Sơn thì minh hữu cường thế như vậy, về sau quyền thế của Doanh Vân Bằng không thể nghi ngờ lại tăng vọt một mảng lớn.

“Tiểu tử, người hiện tại hối hận sao? Hối hận cũng vô dụng. Người lập tức sẽ biết lợi hại.” Doanh Vân Bằng nghiêng răng, hung tợn hướng Cơ Hạo thấp giọng rít gào.

Hải Trãi dùng ánh mắt nhìn đưa ngốc quét Doanh Vân Bằng một cái, lắc đầu, tiếp tục đến trước nhà tù của Cơ Hạo, cái sừng duy nhất nhẹ nhàng húc, nhà tù mở ra, Cơ Hạo cũng bị một lực lượng nhu hòa đẩy ra khỏi nhà tù.

“Tiểu gia hỏa, người cũng có thể đi rồi. Chuyện mạch khoáng Mậu Sơn bộ, đã tra ra manh mối, nên của các người, không thiếu được của các người.” Ngữ

khí của Hải Trãi rất ôn hòa hướng Cơ Hạo cười nói: “Chỉ là, có người nhờ ta chuyển cho người một câu. Tuy không cam lòng, nhưng đại cục làm trọng.”

‘Đại cục’?

Cơ Hạo kinh hãi kỳ dị nhìn Hải Trãi: “Lấy bản tính của người, nói ra lời như vậy, người không cảm thấy ghen hỏa sao?”

Hải Trãi trầm mặc một phen, trừng lớn con mắt tròn trịa nhìn Cơ Hạo cười nói: “Đương nhiên uất ức, nhưng những việc người chưa từng thấy luôn luôn nhắc nhở ta. Có đôi khi cho dù uất ức, có một số sự tình, vẫn là ‘đại cục làm trọng’.”

Lắc đầu, vẩy màu đen sáng bóng ở toàn thân Hải Trãi cũng âm đạm đi rất nhiều, nó xoay người, chậm rãi đi từng bước một vào trong màn mưa.

Doanh Vân Bằng ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, đột nhiên hướng Cao Đào đi theo phía sau Hải Trãi lớn tiếng quát: “Vì sao tiểu tử này cũng được thả ra? Tội của hắn thì sao?”

Cao Đào lạnh lùng nhìn Doanh Vân Bằng một cái, lạnh nhạt nói: “Doanh Vân Bằng, người biết ta ở Bồ Phán phụ trách chuyện gì không?”

Không đợi Doanh Vân Bằng trả lời, Cao Đào lại đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc màu đen, đổ ập xuống nện ở trên mặt Doanh Vân Bằng. Phiến ngọc dài năm thước, rộng bàn tay, dày một tấc cứng rắn vô cùng, nện trên mặt ở Doanh Vân Bằng vang ‘thùng thùng’, đánh cho Doanh Vân Bằng ôm đầu ngã xuống đất run rẩy.

“Trừng ác dương thiện, tru sát hung đồ, đây là bản chức của ta. Nếu không phải người lần này tội không đủ lớn, ta nhất định giết người!” Cao Đào nổi giận dùng dùng hướng Doanh Vân Bằng quát: “Ba mươi ngọc bản, chỉ là trừng phạt nhỏ, lại rơi vào trên tay ta, người đáng đời.”

Tức giận đậm chân, Cao Đào nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, trầm giọng nói: “Đứa nhỏ, rất khá. Đừng để những kẻ này bấn trái tim của người.”

Thở dài một tiếng, Cao Đào xoay người bước đi.

Màn mưa tách ra, Tự Hi dẫn theo bốn người đao, phủ, kiếm, thương đi tới. Hắn đứng trước mặt Doanh Vân Bằng đầy máu, đem một phiến ngọc khắc đầy chữ viết vút ở trên người hắn: “Chuyện của người, không có ai sẽ truy cứu. Thập Nhật thị tổn thất một đội tàu kia, là bị ác quỷ dị tộc phá hủy, người trách nhiệm không lớn, chuyện này, ta sẽ tự mình truyền tin cho trưởng lão Thập Nhật quốc.”

“Con người Doanh Vân, cháu Doanh Anh, còn có Đại Phong Linh, đều là bị thích khách ác quỷ dị tộc ám sát, cộng thêm đội tàu kia tổn thất, người dưới cơn giận dữ, điều động toàn bộ tiền thủ Tiểu Vu cảnh trở lên của Thập Nhật quốc ở Bồ Phán, đi Xích Phán sơn tòng quân chuẩn bị chiến tranh.” Tự Hi lạnh nhạt nói: “Có vấn đề sao? Nếu có, mau nói. Chỉ là ta nhắc nhở người một câu, Húc đế tử đã hứa hẹn, Xích Phán sơn đại chiến lần này, toàn bộ lương thảo đồ quân nhu, hắn gánh vác một nửa.”

Cơ Hạo nhất thời cười lên: “Nói như vậy, Húc đế tử nhận tội chịu thua rồi? Nhanh như vậy?”

Tự Hi cười nhìn Cơ Hạo gật gật đầu: “Chúng ta bỏ nhiều sức, hắn chỉ có thể chịu thua. Lãnh địa của Húc đế tử sản vật phì nhiêu, nhất là lương thực và chiến thú sinh sản rất nhiều. Lần này Xích Phán sơn sẽ có một trận đại chiến tanh máu, hắn gánh vác một nửa lương thảo còn có chiến thú, giáp trụ các đồ quân nhu, công lao vẫn là có.”

Cơ Hạo biết, đây là Húc đế tử bị bắt thóp, bị ép bất đắc dĩ nhỏ máu thật nhiều.

Tuy không biết bọn Tự Hi là như thế nào bắt được thóp Húc đế tử, nhưng dù sao bọn Húc đế tử đã nhận thua, thế là đủ rồi.

Về phần nói đội tàu kia của Doanh Vân Bằng, còn có mấy con cháu của hắn, tất cả tội danh đều chụp ở trên đầu ác quỷ dị tộc, đây là cho Doanh Vân Bằng một cái cớ, đồng thời cũng là một loại uy hiếp vô hình.

Toàn bộ tiền thủ Tiểu Vu cảnh của Thập Nhật quốc ở Bồ Phản đều phải đi Xích Phản sơn tòng quân, trái tim Doanh Vân Bằng cũng đang nhỏ máu nhỉ?

Tự Hi cười cười, lại hướng Cơ Hạo nói: “Đúng rồi, Văn Mệnh bên kia nói, thiếu nhân thủ. Người mang theo đám tiểu bằng hữu đó, cũng đi Xích Phản sơn học hỏi kinh nghiệm đi.”

Một câu, Cơ Hạo cũng bị tòng quân.

Chương 248: Một Bổng

Trên chín tầng trời, trong nguyên khí cương phong của Trung Lục thế giới, điện phủ màu đen kịch liệt chấn động, tháp cao bốn góc đều bị đánh gãy nửa đoạn, vô số gạch đá tàn phá bay loạn. Có nửa đoạn tháp cao gãy trực tiếp nện ở trước cửa đại điện, thiếu chút nữa đem cửa đền thờ chấn sập.

Cộng Công Vô Ưu quần áo hỗn độn ngồi ở trên hắc ngọc bồ đoàn, mười ngón vỡ tan, lộ ra xương ngón tay long lanh trong suốt như thủy tinh, từng điểm máu tươi bắn ở trên ngọc cầm ba dây, tiếng đàn hỗn độn pha tạp, giống như lão nhân ho lao nhiều năm đang ho khan, thanh âm khó nghe tới cực điểm.

Chín cái đầu của Tướng Liễu bị đánh vỡ tám, chỉ còn lại có một cái đầu chính giữa vẫn ổn, vẫn đang cuồn cuộn phun ra dịch độc dinh dính.

Lông rậm toàn thân Vô Chi Kỳ bị giặt sạch sẽ, một con đại hầu tử vốn đẹp đẽ uy vũ, lại biến thành khó coi như con chuột rụng lông. Vô số con quạ lửa quay quanh Vô Chi Kỳ điên cuồng tấn công, lửa ngưng tụ thành cánh vồ ở trên thân hắn, thỉnh thoảng để lại cả đồng bong bóng nước, vết cháy khét hỗn độn.

Sáu đại thần khác của Thủy Thần vây công Chúc Dung thị đều nằm dưới đất, ngực lõm xuống, gãy chân cụt tay hộc máu, mỗi người chập vật đến cực điểm. Nhất là Hà Bá thân người đầu rồng, hai cái sừng rồng càng đều bị bạo lực bẻ gãy, hai sợi râu rồng cũng bị giặt đứt một sợi, râu rồng màu vàng dài mấy trượng bị Chúc Dung thị quấn ở bên hông, vừa lúc là một cái đai lưng rất được.

Trong cung điện tối đen, trong cả đám sương mù đen do Nhâm Thủy Tinh Hoa biến thành, hai con mắt cực lớn màu đen hơi lóe sáng, một tiếng nổ vang trầm thấp mơ hồ truyền ra.

Ngồi ở đỉnh chớp đại điện, thân thể Cộng Công Vô Ưu hơi chấn động, khàn cả giọng hét lên: “Chúc Dung thị, hôm nay ta coi như lĩnh giáo rồi! Tốt, tốt, tốt, người lợi hại, ta phục rồi, tâm phục khẩu phục! Về sau trong ba năm, ở Bồ Phán,

người nói cái gì sẽ là cái đó, Cộng Công nhất mạch ta trong ba năm nghe lời người!”

Đánh đến nổi hứng, trường bào màu đỏ đã đứt khoát cởi ra, nửa thân trên trắng nõn non mịn hoàn toàn lộ ra, Chúc Dung thị cười to một tiếng, bay lên một cước hung hăng đạp ở trên con mắt của cái đầu chính giữa của Tướng Liễu. Nổ vang một tiếng, một con mắt to khoảng ba trượng của Tướng Liễu bị đạp nổ, lượng lớn máu dính tinh thể chất nhầy dính dính phun ra, Tướng Liễu đau đến mức khàn giọng rú thảm, giống sáu ông bạn già khác ngã cẳng xuống đất không thể động đậy.

Chỉ còn lại có Vô Chi Kỳ lông toàn thân bị thiêu đốt hú lên quái dị, kéo một cây đại bổng xoay người bỏ chạy.

“Chạy đi đâu? Đến rồi, thì thân thiết một chút nào!” Đôi mắt Chúc Dung thị phun ra ánh lửa xa nghìn trượng, thân hình như điện chọt lóe đã tới phía sau Vô Chi Kỳ, tay trái bóp cổ Vô Chi Kỳ, tay phải giữ chặt cái đuôi dài của hắn hung hăng túm.

Rú thảm một tiếng, cái đuôi dài trăm trượng của Vô Chi Kỳ bị Chúc Dung thị kéo đứt tận gốc, cả mảng lớn máu tươi phun tung toé, Vô Chi Kỳ đau đến mức vút cây gậy xuống, ôm hông điên cuồng nhảy nhót, hai hàng nước mắt không ngừng phun ra.

Nghĩ hắn Vô Chi Kỳ cũng là trọng thần trong Thủy Thần Cộng Công nhất mạch, phụ trách quản hạt sơn tinh thủy quái một vùng, quyền cao chức trọng, bình thường không ai dám chọc đến.

Hôm nay chiến một trận với Chúc Dung thị, lông rậm toàn thân bị thiêu hết thì thôi, ngay cả cái đuôi cũng bị giật đứt, cái này nếu truyền ra ngoài, Vô Chi Kỳ hẳn ít nhất một trăm năm không dám lộ diện trước mặt người khác. Thế này thật sự là quá mất mặt, quả thực mất hết mặt mũi dám đông đại thần của Cộng Công thị nhất mạch.

Mặt mũi Cộng Công Vô Ưu cũng xám ngắt, biết Hỏa Thần nhất mạch cuồng dã nóng tính, hiếu chiến như cuồng, nhưng hăn lớn đến như vậy, vẫn là lần đầu tiên thật sự đối mặt Hỏa Thần cuồng nộ. Hăn giờ mới biết, sức chiến đấu của Chúc Dung thị tốt cuộc mạnh bao nhiêu!

Cười khan vài tiếng. Cộng Công Vô Ưu buông đàn ngọc xuống, cung kính hướng Chúc Dung thị cười nói: “Chuyện lần này, chỉ là...”

Chúc Dung thị nhẹ nhàng vui vẻ ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, run lên mồ hôi có lẽ có trên người, tùy tay chỉ vào Cộng Công Vô Ưu cười lạnh nói: “Còn dám nói nhảm một chữ, ta sẽ làm thịt ngươi, sau đó dẫn dắt Chúc Dung thần quân công kích trực tiếp Bắc Hoang, hung hăng chơi lớn một phen với lão ô quy nhà ngươi!”

Cộng Công Vô Ưu lập tức ngậm miệng, không dám phát ra chút thanh âm nào nữa.

Cười to vài tiếng, Chúc Dung thị hóa thành một ánh lửa hướng Trung Lục thế giới chạy đi, hăn vừa hướng phía dưới bay nhanh, vừa lớn tiếng cười nói: “Thông khoái, thông khoái, một đám cầu tài đui mù, các ngươi cũng muốn tính kế con gái Chúc Dung thị ta? Ta nhổ vào, vừa lúc đánh thông khoái!”

“Nếu không xem ở trên mặt mũi Đế Thuấn, ta hôm nay đã đem các ngươi băm hết thành thịt vụn đi cho chó hoang ăn!”

Một cầu vòng lửa dài đến ngàn dặm vắt ngang hư không, Chúc Dung thị trong chớp mắt đã chạy ra ngoài mấy trăm vạn dặm, sau khi lắc mình vài cái đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cộng Công Vô Ưu sắc mặt âm trầm đứng lên, cúi đầu trầm ngâm một phen, sau đó cười lắc lắc đầu: “Thất sách... Không thể ngờ được ta liên thủ Liệt Sơn thị, cũng không dọa được lão thất phu này. Cũng đúng, Liệt Sơn Húc tuy là thân phận đế tử, cũng là xuất thân bàng chi, không coi là Nhân Hoàng huyết mạch chính thống. Lần sau muốn đòi về mặt mũi lần này, tìm người đáng tin hơn mới

được.”

Trong đại diện tối đen, một đám Nhâm Thủy Tinh Hoa bay ra, hóa thành một trận mưa to rơi vào trên người tám vị đại thần Thủy Thần bị thương nặng. Kèm theo tiếng thở dốc nặng nề, hỏa độc trong cơ thể tám người bị thông thả bức ra, thương thế trên người lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại.

Mười ngón tay bị thương nặng của Cộng Công Vô Ưu cũng khép lại, sắc mặt hần đột nhiên khê động, từ trong tay áo lấy ra một tấm mai rùa đen như mực. Từng tia thủy khí màu bạc từ trên mai rùa trào ra, ở trước mặt hần phác họa ra một thiên văn tự.

“Kháng để tử nhúng tay? Liệt Sơn Húc phế vật này... Còn có Doanh Vân Bằng kia cũng là... Cái gì Khổ Tuyền? Loại ti tiện gì đây, đều là một đám phế vật! Lúc này mới bao nhiêu thời gian, thế mà tất cả đều không chống đỡ được, khai hết ra? Phế vật, phế vật, phế vật!”

Cộng Công Vô Ưu tức giận đến mức nghiến răng, ngửa mặt lên trời liên tục hét giận dữ.

Thương thế khép lại, lông rậm toàn thân một lần nữa mọc ra, nhưng trên cái đuôi lại có thêm một vết sẹo lớn, chậm chạp không thấy cái đuôi mọc lại Vô Chi Kỳ hỗn hển hét lên một tiếng, đột nhiên hóa thân một đạo hắc khí hương Trung Lục thế giới chạy đi.

“Chúc Dung thị... Người dám làm nhục ta như thế? Không làm gì được người, ta cũng phải giết một người cho người mở mắt ra!”

Bồ Phản, năm người bọn Man Man rất nhanh hướng chỗ Cơ Hạo chạy đi.

Cách thật xa, Man Man mặt mày hớn hờ lao lên, lớn tiếng cười nói: “Cơ Hạo, bọn hần không có cách nào oan khuất chúng ta. Ha, người biết không? Mạch khoáng kia trong lòng đất Mậu Sơn bộ, chúng ta lại chiếm thêm...”

Không khí kịch liệt dao động một phen, một đám khí đen từ trong không khí vùn vèo phun ra, một cây đại bồng băng sương ngưng tụ thành nặng nề dị thường hung hăng hướng vào đầu Man Man nện xuống. Xem bộ dạng này, một bồng này rõ ràng là muốn đem Man Man đánh cho tan xương nát thịt mới thôi.

Cơ Hạo thét chói tai, Lưu Quang Hỏa Dực phun ra, vu lực toàn thân rót vào trong Hỏa Vũ Ngoa, thân thể kéo theo vô số tàn ảnh lao lên, một quyền đem Man Man hất bay ra ngoài. Đại bồng đen sì hung hăng đập xuống, mang theo sát ý ngập trời hung hăng nện ở trên lưng Cơ Hạo.

Nổ vang một tiếng, giáp trụ trên thân Cơ Hạo tuôn ra mấy trăm đóa hoa sen màu xanh to bằng nắm tay, sau đó cả cái giáp trụ nháy mắt vỡ nát.

Chương 249: Tặng Bảo

Khí đen bốc lên, Vô Chi Kỳ từ trong khí đen thò đầu ra, răng nanh bén nhọn giống như bạc trắng, đôi mắt như đèn vàng, song chưởng dài nhỏ kén bằng sương ngưng tụ thành đại bóng, dốc hết toàn lực đập xuống.

Một bóng này vốn muốn đánh chết Man Man, trút giận hẳn bị Chúc Dung thị giệt đứt đuôi.

Nhưng Cơ Hạo tới quá nhanh, Vô Chi Kỳ bị một trận đòn hiểm của Chúc Dung thị, một trăm phần nguyên khí khôi phục chưa đến một phần, lực đạo cùng tốc độ ra tay đều so với ngày thường yếu đi rất nhiều. Đại bóng đã hiểm lại càng hiểm hơn sát cái đầu nhỏ của Man Man quét qua, hoàn toàn đập trúng vào trên lưng Cơ Hạo xông lên cứu người.

Nhuyễn giáp bó sát trên người Cơ Hạo do A Bảo luyện chế, lại từng do Khoa Phụ Diễm tu bổ cường hóa âm âm nổ tung, cả giáp trụ triệt để bị hủy. Vô số luồng khí xanh từ trong giáp trụ phun ra, hóa thành một đóa hoa sen to lớn không gì so sánh được lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, gắt gao nâng đại bóng của Vô Chi Kỳ.

Một luồng khí tím nhỏ bé từ trong nhụy hoa sen phun ra. Khí tím bốc lên, theo sau phân hoá thành hai màu đen trắng, hai luồng khí đầu đuôi quần quýt giống như cá âm dương cấp tốc bồn tẩu, nhẹ nhàng khéo léo phác họa ra một Thái Cực ẩn.

Thân hình hàm hậu, thuần phác của A Bảo từ trong Thái Cực ẩn từ từ hiện ra, tay trái để ở sau lưng, nắm tay phải nhẹ nhàng vung ra, sau đó hướng Vô Chi Kỳ trong khí đen nhẹ nhàng băng quơ đánh ra một quyền.

Cực xa, Quy Linh hóa thành một đạo hào quang hướng bên này cấp tốc bay tới hoảng sợ cả kinh: “Đại sư huynh coi trọng đứa nhỏ này như vậy? Thế mà để lại trong giáp trụ này một tia chân linh lạc ẩn? Đây là muốn nhận đồ đệ, hay là

muốn cho chúng ta thêm một tiểu sư đệ đây?”

‘Vù’ một cái, lúc hư ảnh của A Bảo ra quyền, thiên địa phạm vi vạn dặm nhất thời một mảng hỗn độn, vô cùng vô tận thiên địa nguyên khí cuồng bạo dâng trào, điên cuồng hướng năm tay nho nhỏ của A Bảo hội tụ lại. Bóng người vốn mờ lung nhanh chóng trở nên ngưng tụ giống như người thật giáp mặt, A Bảo đánh ra một quyền, kéo theo vô số tia sáng tinh tế.

Nhìn kỹ, trong những tia sáng đó có tinh tú chuyển động, có mặt trời lên trên không, có ruộng bể nương dâu, có bốn mùa biến thiên. Một quyền này của A Bảo như dung nhập toàn bộ ý nghĩa thâm ảo trong thiên địa, một quyền này như có thể nghịch chuyển thời không. Một lần nữa mở một phương hồng hoang nho nhỏ, tái diễn cảnh tượng khai thiên tích địa thượng cổ.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh đột nhiên ngưng tụ. Hắn mở mắt ra, xuyên thấu qua đôi mắt Cơ Hạo cẩn thận quan sát một quyền này của A Bảo. Khẽ thở dài một tiếng, hư ảnh dần dần tán đi, chỉ để lại một thanh âm như có như không phiêu đảng ở trong thần hồn không gian: “Một quyền này, có vài phần ý tứ.”

Vô Chi Kỳ khàn giọng hét chói tai, vung đại bồng liên tục chín mươi chín bồng điên cuồng đập xuống.

Bởi vì đòn hiểm của Chúc Dung thị, tinh khí thần của Vô Chi Kỳ đang ở thung lũng tuyệt đối, một quyền này của A Bảo lại muôn hình vạn trạng, giống như một khối thiên địa nho nhỏ đều tập trung ở trong năm tay hắn. Vô Chi Kỳ rõ ràng cảm giác được, nếu hắn không ngăn được một quyền này, hắn sẽ chết!

Khàn giọng hét chói tai, Vô Chi Kỳ thiêu đốt ba giọt bản mạng tinh huyết mấu chốt nhất trong trái tim, thân thể hắn chợt bành trướng gấp trăm lần, thanh thế vung đại bồng nện xuống giống như trời sụp đất nứt. Mấy ngọn núi rất lớn ở phụ cận đều bị kinh phong đen sì chấn động tới mức phá thành mảnh vụn.

Xung quanh Bồ Phản đồng thời vang lên tiếng cảnh báo cao vút như mây,

phương hướng đại diện Đế Thuấn thảo luận chính sự có tiếng rống tức giận truyền đến.

Nắm tay của A Bảo và đại bổng của Vô Chi Kỳ nhẹ nhàng băng quơ va chạm với nhau. Chỉ một đòn, hư ảnh của A Bảo vỡ nát, hoa sen lơ lửng đỉnh đầu Cơ Hạo vỡ nát, một bổng ảnh tàn phá đánh vào Cơ Hạo trên người. Cơ Hạo kêu đau một tiếng, chỉ cảm thấy xương khớp toàn thân vỡ vụn từng tấc, bị một bổng đánh lún vào trong lòng đất gần trăm trượng, nôn từng ngụm từng ngụm máu, toàn thân đau đớn không chịu nổi.

Đại bổng của Vô Chi Kỳ cũng ầm ầm vỡ nát, một đạo quyền ảnh đục lỗ bổng ảnh của hắn, nặng nề rơi ở ngực hắn. Ngực Vô Chi Kỳ nổ tung, lộ ra lục phủ ngũ tạng trong lồng ngực hàn quang bắn ra bốn phía như kim loại rèn thành, hắn cũng phun từng ngụm từng ngụm máu, chặt vật gào rống kêu thảm phóng lên cao muốn bỏ chạy.

Quy Linh hừ lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe đã hướng Vô Chi Kỳ áp sát, hắc ngọc như ý ở tay trái mang theo mảng lớn hàn quang hung hăng đập xuống.

Vô Chi Kỳ dám đánh lén làm Cơ Hạo bị thương nặng, Quy Linh liền dám ở trước mặt đám người Bồ Phản đem hắn đánh chết.

Một đám khí đen từ trong hư không trào ra, một bàn tay khổng lồ trăm trượng sáng triều quần quanh từ trong khí đen lao ra, hung hăng bổ về phía hắc ngọc như ý trong tay Quy Linh. Quy Linh cười lạnh một tiếng, hắc ngọc như ý đột nhiên hóa thành một con rồng đen bay lên trời hướng bàn tay khổng lồ chụp xuống.

Trong bàn tay khổng lồ một viên bảo châu màu lam to bằng đầu người phun ra vạn trượng thủy quang, hóa thành một con lam long hung hăng va chạm với hắc long, một tiếng long ngâm như có như không truyền đến, hắc ngọc như ý cùng bảo châu màu lam đồng thời khôi phục bản thể, phân biệt trở về trong tay Quy Linh cùng bàn tay khổng lồ.

Khí đen cuộn cuộn, bàn tay khổng lồ tiêu tán, Vô Chi Kỳ đã hóa thành một đạo hàn quang chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thân thể Quy Linh hơi nhoáng lên một cái, lui về phía sau hai bước, nhìn phương hướng bàn tay khổng lồ biến mất liên tục cười lạnh, quanh thân sát khí mơ hồ, chấn động tới mức hư không xung quanh cũng nhẹ nhàng lay động lên: “Vô Chi Kỳ? Người dám làm đệ tử bản giáo bị thương nặng, lần này có người bảo vệ người, lần sau gặp, nhất định lấy cái đầu khi của người!”

Cơ Hạo há mồm phun mấy ngụm máu, tinh huyết trong cơ thể sôi trào, xương khớp vỡ vụn nhanh chóng khép lại.

Hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nhảy ra khỏi ổ to, Cơ Hạo vừa lúc nghe được Quy Linh cười lạnh quát lớn. Hắn không khỏi váng đầu, mình sao lại biến thành ‘bản giáo đệ tử’ của Quy Linh? Tuy nói, lai lịch A Bảo và Quy Linh cực kỳ đáng sợ, chỗ chống lưng cực kỳ cứng rắn, nhưng Cơ Hạo còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, thật trở thành đồng môn của bọn họ, sao Quy Linh đã định tính cho thân phận của mình?

Kịch liệt ho khan vài tiếng, đem máu tụ trong lồng ngực phun ra, Cơ Hạo hướng Quy Linh chấp tay.

Nhưng còn chưa kịp nói chuyện, Quy Linh nhướng mày, quát khê: “Đã ra tay, Bồ Phán sẽ không thể nán lại thêm. Cơ Hạo, ta lười ồn ào với đám người này. Giáp trụ đại sư huynh tặng cho người đã bị hủy, truyền thừa vu giáp kia trên thân người quá lao lực, thật sự là không tiện sử dụng.”

Tùy tay vung lên, Quy Linh ném một khối mai rùa tròn trịa to bằng bàn tay ra, vừa vắn rơi ở trong tay Cơ Hạo.

Mai rùa đen sì nặng nề dị thường, Cơ Hạo dốc hết toàn lực, lúc này mới miễn cưỡng nâng được. Cơ Hạo không khỏi rất kinh ngạc, lấy lực lượng thân thể mạnh hơn Đại Vu bình thường mấy lần của hắn, thế mà thiếu chút nữa không cầm được khối mai rùa này, thật sự quá kinh người chút.

“Đây là giáp lưng (mai rùa) ta lúc nhỏ tuổi độ cừu cừu tử kiếp cời ra, tặng người tạm thời hộ thân. Thủ pháp luyện khí của ta thô lậu đến cực điểm, không bằng đại sư huynh, nhưng đây là giáp xác bản thể ta lột ra, tuy đã chịu kiếp lực lôi, hỏa, phong, yếu đi rất nhiều, nhưng cũng có vài phần diệu dụng. Người không chê bỏ là tốt rồi.”

Ngẩng đầu, nhìn nhìn phía đại điện Đế Thuấn thảo luận chính sự, Quy Linh hướng Cơ Hạo gật gật đầu, đưa tay chỉ chỉ hẳn, sau đó dưới chân cuốn lên một làn gió mát, thân thể nhanh chóng hóa thành một cơn gió biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Phía đại điện thảo luận chính sự truyền đến thanh âm uy nghiêm mà sang sảng của Đế Thuấn.

“Vô Chi Kỳ đã tính chưa tiêu, trước mặt mọi người giết người, đóng cửa nhốt trăm năm, không cho phép rời núi một bước. Cộng Công Vô Ưu, ước thúc thần thuộc cho tốt, không được có lần sau nữa.”

Chương 250: Xao Định

Vô Chi Kỳ ý đồ đánh giết Man Man, lại làm Cơ Hạo bị thương nặng.

Đế Thuần quyết đoán cũng không thể ngăn cản Chúc Dung thị nổi giận, lửa ngập trời lao thẳng tới hành cung của Cộng Công Vô Ưu ở Bồ Phản. Mấy con sông lớn ở Bồ Phản nhấc lên sóng gió động trời, đem hành cung Cộng Công Vô Ưu vờn quanh.

Lửa từ bầu trời rơi xuống, vô số sao băng lửa gần như điên cuồng đánh vào màn nước. Phụ cận hành cung của Cộng Công Vô Ưu bỗng dưng toát ra mười tám ngọn núi lửa, nham thạch nóng chảy cuộn cuộn phun trào như suối đem hành cung bao trùm.

Mặt đất mơ hồ chấn động, tiếng rú thảm thê lương kinh thiên động địa, trong ánh lửa có thể thấy được vô số trọng giáp chiến sĩ lui tới xung phong.

Ngồi ở trong nhà tranh của Tự Hi, bốn người gia tướng Tự Dao, Tự Kiếm, Tự Phủ, Tự Thương của Tự Hi không ngừng đem bên ngoài tin tức truyền quay lại đến. Chúc Dung thị là thật bão nổi, Đế Thuần đều lấy bệnh tâm thần Chúc Dung thị không nữa điểm biện pháp.

Cộng Công Vô Ưu sút đầu mẻ trán truyền tin cầu cứu khắp nơi, nhưng không một ai thò đầu ra. Chúc Dung thị trạng thái điên cuồng không có ai muốn trêu chọc, càng không cần nói Vô Chi Kỳ làm chuyện này quá vô lại —— người đầu không lại Chúc Dung thị, liền hướng con gái nhỏ của người ta xuống tay, thế này rõ ràng đã phá hỏng quy củ!

Nếu mọi người đều làm như vậy, như vậy mọi người một khi kết thù, con cháu các gia các hộ không phải đều bị đối thủ giết sạch sẽ? Mọi người ai thủ đoạn cũng không kém ai khác, những người trẻ tuổi còn chưa trưởng thành lên, không đỡ được một đòn nhẹ nhàng của lão quái các nhà.

Cho nên không có ai đồng tình Cộng Công Vô Ưu, ngay cả Đế Thuấn cũng mắt đếc tai ngơ đối với Chúc Dung thị nổi khùng.

Mà Cộng Công Vô Ưu cũng biết mình lần này thật sự là không chiếm bất cứ đạo lý, Húc đế tử vừa mới thông đồng với mình còn có Doanh Vân Bằng lại đều bị nghiêm trị, hẳn nhất thời đề không dậy nổi lo lắng gì cùng Chúc Dung thị tiếp tục khó xử, cũng chỉ có thể rút đầu mặc cho Chúc Dung thị lặn qua lộn lại.

Giây vò hơn nửa canh giờ, Chúc Dung thị lập tức dẫn quân công phá hành cung của Cộng Công Vô Ưu, đem Cộng Công Vô Ưu bắt ra đánh đòn đau một trận. Lúc này Đế Thuấn mới mang theo một đám lão thần tử ra mặt làm người hoà giải, đem sự tình xoay chuyển lại.

“Sự tình cũng chỉ như vậy.” Tự Hi từ trong lò sưởi lấy ra vài tảng bùn. Sau khi gỡ ra, bên trong là gà rừng non nướng mềm: “Các người cũng chưa thật sự thiệt thòi lớn, Chúc Dung thị cũng không thể làm quá phận, gõ chút nho nhỏ thì được.”

Khẽ thở dài một hơi, Tự Hi thấp giọng nói thầm: “Đế Thuấn tên nhân vương này làm không dễ gì cả. Lòng người phức tạp, không thuần phác bằng thời đại thượng cổ. Năm tháng Tam Hoàng cai trị thế gian, nhân tộc tuy gian nan, nhưng lòng người tụ lại với nhau, toàn bộ khí lực đều dùng về cùng một phía, đó mới là năm tháng tốt nhất của nhân tộc.”

Man Man lại không quan tâm những đề tài nặng nề này. Nàng hoan hô một tiếng, đoạt lấy một con gà rừng con đưa cho Thiếu Ti, sau đó lại đoạt một con đưa cho Cơ Hạo, lúc này mới đoạt lấy con thứ ba, bắt đầu vui vẻ ngấu nghiến ăn.

Cơ Hạo cười lắc lắc đầu, nhìn Vũ Mục thèm chảy nước miếng lại xấu hổ động thủ, tùy tay đem gà rừng con trên tay mình xé thành vài miếng, phân biệt đưa cho Vũ Mục, Phong Hành và Thái Ti.

Tự Hi gật gật đầu, cười nói: “Vốn còn muốn để các người ở Vu điện học thêm mấy thứ. Nhưng hiện tại xem ra, bọn Văn Mệnh không có đó, Vu điện trở

nên chướng khí mù mịt, các người muốn an tâm nán lại cũng không được.”

“Cùng với như vậy, không bằng dứt khoát đi Xích Phán sơn. Vừa tích góp quân công, vừa học, trái lại lợi ích đối với các người sẽ lớn hơn nữa.”

“Không chỉ có các người, Ngũ Long trưởng lão bọn họ, lần này cũng đều sẽ đi Xích Phán sơn. Dù sao một lần này, huyết mạch nhất mạch là tư thế toàn quân xuất động, không cần thận một chút mà nói, chúng ta sẽ thiết thời lớn. Các người đi Xích Phán sơn, lúc nào cũng có thể tìm bọn Ngũ Long trưởng lão thỉnh giáo, học trong thực tế, đây là chuyện tốt.”

Cơ Hạo gật gật đầu, rất trầm ổn nói: “Tự Hi... Đại huynh... nói đúng, chúng ta vốn chỉ muốn yên tĩnh ở Vu điện học chút gì đó. Làm nhiều nhiệm vụ chút tích góp một ít kinh nghiệm, đổi lấy tài nguyên tu luyện của Vu điện, chỉ muốn khiến bản thân trở nên mạnh hơn chút rồi góp sức cho nhân tộc.”

“Nhưng xem chuyện lần này, chúng ta không chọc vào phiền toái, phiền toái đã tự mình tìm tới. Mậu Sơn bộ Thiết Nham trưởng lão thấy lợi quên nghĩa thì không nói, ánh mắt trưởng lão tiểu bộ lạc thiện cận, không nhìn được việc quá xa, làm ra loại chuyện này cũng là đương nhiên.”

“Nhưng Doanh Vân Bằng, ha ha, còn có Húc đế tử, ha ha.” Cơ Hạo cười lạnh vài tiếng, rất thẳng thắn nói: “Bọn hắc có thể ở nhân tộc ngồi hưởng địa vị cao...”

Tự Hi khoát tay, rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, sau đó lại lần lượt nhìn về phía đám người Man Man: “Các người đã nghĩ sai một việc, bọn hắc không phải ở nhân tộc ngồi hưởng địa vị cao, bọn hắc chỉ là ở trong bộ tộc của mình hưởng thụ quyền bính. Cả nhân tộc, không phải như các người chứng kiến.”

“Trong nhân tộc, tất nhiên có một số sâu mọt ham lợi riêng, gặp lợi quên nghĩa, đổi trắng thay đen, ghen tị thành tánh, nhưng trong nhân tộc, cũng không thiếu anh hùng hào kiệt, tráng dũng chi sĩ vì cả nhân tộc không tiếc trả giá cả tính mạng.”

Tự Hi dùng sức vỗ bả vai Cơ Hạo một cái, rất thành khẩn nói: “Vĩnh viễn đừng thất vọng đối với nhân tộc. Cơ Hạo, còn có các người, vĩnh viễn đừng thất vọng đối với chủng tộc tương ứng mình, nếu không ở thế giới đòi mạng người này, các người có lẽ...”

Chỉ chỉ bầu trời bên ngoài, Tự Hi cười nói: “Ngẫu nhiên có mây đen che mắt, ngẫu nhiên có đêm tối, nhưng các người chung quy phải nhìn thấy...”

“Luôn phải nhìn thấy còn có ta một đám lửa này chiếu rọi cả bầu trời, đem tới cho vô số sinh linh ánh sáng và nhiệt độ mà.” Thanh âm vang dội hữu lực truyền đến, Chúc Dung thị mặc áo bào đỏ, tuần mỹ phi phàm xách một cái hồ lô rượu cực lớn sải bước đi đến.

Vừa vào cửa, Chúc Dung thị đã hung hăng vỗ một cái vào trên đầu Cơ Hạo: “Tiểu tử, không tồi, người lại cứu Man Man một lần, ta càng ngày càng thích người. Chẳng qua muốn làm con rể ta còn chưa đủ, trừ phi là tồn tại vô địch trong Vu Đế, nếu không không có tư cách ở cùng với con gái ta.”

Cơ Hạo cười khan vài tiếng, không dám tiếp đề tài này.

Làm con rể Chúc Dung thị? Đề tài này có chút quá thần thoại một ít.

Làm vị hôn phu của Man Man? Cơ Hạo nhìn nhìn hai thanh đại chùy bên người Man Man, không khỏi rung mình. Từ đáy lòng, hẳn chỉ đem Man Man coi là muội muội, chỉ đem nàng coi là muội muội thôi! Con rể cái gì, Chúc Dung thị người cũng quá sốt ruột rồi nhỉ? Man Man mới lớn bao nhiêu chứ?

Tự Hi, Vũ Mục và Phong Hành đều nhe răng trợn mắt cười lên quái dị, cười đến ngửa trước ngã sau, thiếu chút nữa đã ôm cái bụng ngã vật xuống đất.

Chúc Dung thị không chút câu nệ lễ nghi ở bên người Cơ Hạo, Man Man giơ lên cái tay nhỏ đầy đầy mỡ, cầm lên một cái chân gà nhét vào trong miệng Chúc Dung thị. Chúc Dung thị cười ‘ha ha’, lẩn cả xương cốt đem chân gà nuốt xuống, lúc này mới nói tới chuyện nghiêm túc.

“Ta đã gõ cạm lã thủy quỹ một khoản, cái khác không nói, Cơ Hạo, trong chợ lớn nhất của Bồ Phãn, có mười mặt tiền cửa hiệu là của người rồi. Bên hồ Dao Quang lớn nhất Bồ Phãn, hành cung Quỳnh Tuyết cung Cộng Công Vô Ưu tiểu tử đó vừa xây xong, lẫn cả tám ngàn thị nữ, nô lệ bên trong, đều là của người.”

Chúc Dung thị phất phất tay, ngăn Cơ Hạo nói: “Còn có ba ngày, mấy tiểu gia hỏa các người tính cả viện binh của Vu điện lên đường đến Xích Phãn sơn.”

“Man Man, con cũng đi.” Chúc Dung thị nhìn Man Man một cái thật sâu: “Đừng khiến Chúc Dung thần tộc mất mặt!”

Cơ Hạo, Vũ Mục, Phong Hành, Thiếu Ti vẻ mặt căng thẳng, đồng thời thẳng người. Chỉ có Man Man và Thái Ti vẫn không sao cả gặm xương gà.

Chương 251: Ngụ Triều

Ba ngày sau, sáng sớm.

Đế Thuần ở trên đài cao của gò đất bái tế thiên địa quý thần.

Mấy vạn vu tể đến từ các đại bộ tộc vây quanh ở bốn phía đài cao, đồng thanh niệm tụng chú ngữ cầu phúc. Từng đạo cuồng phong không ngừng từ phía tây thổi đến, phía tây là phương vị canh kim bạch hổ, chủ giết chóc, chủ chiến tranh. Gió màu trắng ngà thổi qua Bồ Phán, trên trời có từng đám mây màu trắng cực kỳ sắc bén cực kỳ ngân nga lướt qua, giống như vô số lưỡi đao cắt rách bầu trời.

Một lại một con gia súc lớn cường tráng bị chặt đầu, máu tươi bị vu lực vô hình dẫn dắt, hóa thành phù văn thật lớn bay lên trời. Từng luồng huyết quang rải xuống, đám người Cơ Hạo đứng ở trước đài cao hiển tế đắm chìm trong huyết quang, mọi người đều cảm thấy một dòng nóng hùng hồn lưu động trong cơ thể, khí lực toàn thân cũng lớn hơn rất nhiều.

Đây là tế điển chiến tranh long trọng nhất của liên minh bộ lạc nhân tộc, trả giá bởi mấy vạn Đại Vu tể ở trong một năm không thể nào vận dụng chút vu lực nào nữa, hiển tế mấy chục vạn con gia súc loại lớn, đổi lấy lực lượng thiên địa thêm vào.

Không đề cập tới người khác, chỉ Cơ Hạo sau khi được huyết phù thêm vào, lực lượng thân thể tăng lên gấp đôi, nhanh nhẹn, phản ứng tất cả đều tăng lên gấp đôi có thừa, cường độ thân thể gia tăng hơn năm phần, hoạt tính thân thể càng tăng lên mấy lần, tốc độ khôi phục thương thể nước lên thì thuyền lên cũng tăng lên vài lần.

Có huyết phù chúc phúc, xác suất còn sống của Cơ Hạo ở trên chiến trường ít nhất gia tăng gấp mười!

Mà hiệu quả chúc phúc này, có thể duy trì hơn một năm.

Mấy vạn đại vu tể sắc mặt xám trắng ngồi xuống đất, nhắm mắt lại nuốt từng ngụm từng ngụm chén thuốc chuẩn bị sẵn.

Đế Thuần cầm nhân tộc đế vương kiếm, đứng ở trên đài cao, quan sát đại quân xuất chinh phía dưới. Hắn không nói nhiều, chỉ nghiêm nghị nâng kiếm hướng chiến sĩ tinh nhuệ bên dưới đến từ các bộ tộc cúi đầu thi lễ, sau đó các đại tướng thống quân ùn ùn lớn tiếng hô, đội ngũ khổng lồ bắt đầu cuộn cuộn hướng phía bắc xuất phát.

Một trăm con ửng long lưng mọc hai cánh ở phía trước dẫn đường, trên lưng mỗi một con ửng long đều có một vị đại vu tể vu lực cao thâm.

Bọn họ vung roi lên núi thượng cổ truyền thừa xuống, niệm tụng chú ngữ cổ xưa bí truyền. Theo cái roi ánh sáng vàng bắn ra bốn phía vung lên, mặt đất bắt đầu run rẩy, bùn đất thật dày vỡ ra, từng khối đá lớn bằng phẳng rộng mười dặm, dày mấy trượng không ngừng từ trong lòng đất đột phá tầng đất toát ra.

Từng khối đá bằng phẳng không ngừng toát ra, rất nhanh đã ở phía trước đại quân trải thành một con đường lớn thẳng tắp rộng mười dặm, không có chút nghiêng lệch thẳng tắp kéo dài hướng về phía bắc.

“Xuất phát! Giết sạch ác quỷ dị tộc!” Một tộc nhân Khoa Phụ cao mấy trượng rống lớn một tiếng, hai tay nâng cao cao đồ đẳng đại kỳ liên minh bộ lạc nhân tộc, là người đầu tiên sải bước đi lên đường thẳng vạn binh dùng vu pháp trải thành.

Ửng long chở các đại vu cấp tốc bay đi về phía trước, các Đại Vu vung roi, con đường lớn rộng mười dặm không ngừng kéo dài về phía trước.

Phía trước ngẫu nhiên có núi lớn chặn đường, ở trong tiếng quát lớn của các Đại Vu này, núi lớn giống như vật còn sống tự hoạt động, tránh ra một thông đạo rộng rãi. Từng phiến đá không ngừng từ trong lòng đất toát ra, con đường lớn

tiếp tục hướng phía bắc kéo dài, không ngừng kéo dài.

Trong tiếng ‘Ong ong’, trên con đường phiến đá có các loại phù văn to bằng vại nước chợt xuất hiện.

Phù văn màu vàng đại biểu đại địa, chiến sĩ các tộc đi ở trên con đường lớn đá phiến ở dưới phù văn màu vàng thêm vào, mỗi người đều có khí lực dùng không hết, tinh thần không hao hết. Ở trên con đường lớn này, toàn bộ chiến sĩ đều có thể không ngủ không nghỉ liên tục chạy đi.

Phù văn màu xanh lục đại biểu cây cối, thanh mộc chi lực chất chứa sinh cơ vô tận, ở dưới thanh mộc phù văn thêm vào, các binh sĩ sẽ không cảm thấy đói khát, cơ thể cũng sẽ không bởi vì liên tục chạy đi mà có bất cứ vết thương ngấm nào, đi ở trên đường đá phiến, cơ năng thân thể tất cả mọi người vẫn duy trì trạng thái đỉnh phong.

Phù văn màu xanh đại biểu cuồng phong, phong rất nhanh, rất nhẹ, các chiến sĩ ở dưới phù văn màu xanh thêm vào, tốc độ hành tẩu của tất cả mọi người đều so với bình thường nhanh hơn ít nhất gấp mười. Tiểu Vu bình thường toàn lực chạy đi, một ngày một đêm cũng có thể dễ dàng bôn tẩu mấy ngàn dặm. Nay bọn họ trong một ngày một đêm, ít nhất có thể đi ra khoảng cách mấy vạn dặm.

Cơ Hạo cười ở trên lưng một con độc giác long mã, đội ngũ phía trước không nhìn thấy đầu, đội ngũ phía sau không nhìn thấy đuôi, đội ngũ cuộn cuộn ở trên đường thẳng tiến lên hết tốc độ. Vô số phù văn tấp nập lóe lên, khiến tốc độ tiến lên của đội ngũ càng kéo càng nhanh.

Đây là lực lượng của liên minh bộ lạc nhân tộc.

Bồ Phán nhìn như tiểu nông thôn yên tĩnh, khi lực lượng ẩn tàng bộc phát ra, lại là rung động lòng người như thế.

Thoải mái ngồi ở trên lưng long mã, Cơ Hạo lấy ra một quyển điển tịch thật dày mảnh ngọc xâu chuỗi thành, cẩn thận mở ra.

Ba ngày thời gian, Cơ Hạo cũng không lãng phí, trải qua sự cố gắng của hắn, nhất là Tự Hi và mấy vị trưởng lão ngầm đồng ý, hắn thu được tư cách tiến vào kho điển tịch của nội điện Vu điện, từ trong đó tìm được mấy quyển điển tịch có liên quan với ác quỷ dị tộc, dùng vu pháp phục chế lại.

Những điển tịch này nội dung cực kỳ phong phú, nội dung trong đó càng làm người nghe kinh sợ.

Ngay cả Cơ Hạo cũng đã phát ra lời thề cực kỳ ác độc, tuyệt đối sẽ không đem những tư liệu này tiết lộ cho dân chúng bình thường, sau đó mới được cho phép, để hắn sớm tiếp xúc thứ bị liệt vào cấm kỵ.

Sắp phải đi Xích Phấn sơn ác chiến với dị tộc, từ trong đám người Tự Hi nói chuyện với nhau có thể biết, trận này thế cục ác liệt. Dưới tình huống như vậy, nếu Cơ Hạo còn không sớm tìm hiểu kẻ địch của mình một phen, hắn thật sự quá không chịu trách nhiệm đối với mình cùng đồng bạn của mình.

Chữ viết lóng lánh lân quang quỷ dị lặng yên hiện lên, những chữ viết này cũng chỉ có Cơ Hạo mới có thể nhìn thấy.

Đầu tiên, dị tộc không phải dân bản xứ thiên địa này, nhưng bọn hắn từ đâu đến, trong điển tịch cũng không giải thích bất cứ thứ gì. Rất hiển nhiên, đây là cơ mật một tầng cao hơn, Cơ Hạo cho dù được đặc biệt cho phép, cũng không có tư cách tiếp xúc những nội dung này.

Dị tộc cấp bậc nghiêm ngặt, từ trên xuống dưới, phân biệt là Ngu tộc ba mắt, giống như vu tể, nắm giữ các loại lực lượng không thể tưởng tượng; Già tộc bốn mắt, thân thể mạnh mẽ, chiến kỹ tinh tuyệt, là kẻ địch đáng sợ nhất của chiến sĩ nhân tộc; Tu tộc năm mắt, trí tuệ cao thâm, sức chiến đấu bản thân có thể xem nhẹ không tính, nhưng trình độ của bọn hắn ở trận pháp, phù văn, con rối, luyện khí, đan dược các phương diện vượt xa liên minh bộ lạc nhân tộc.

Thậm chí kỹ xảo trận pháp, phù văn, vu dược, con rối tốt một chút của liên minh bộ lạc nhân tộc, đều là từ Tu tộc học trộm được.

Ngu tộc ba mắt địa vị cao thượng, cho nên dùng tộc danh Ngu tộc, dị tộc ở Trung Lục thế giới thành lập ‘Ngu triều’ quy mô to lớn. Ở trước nhân tộc Tam Hoàng, nhân tộc ở trong năm tháng cực kỳ dài, thật ra chính là nô lệ của ‘Ngu triều’.

Nói từ trên một ý nghĩa khác, liên minh bộ lạc nhân tộc, thực ra bị ‘Ngu triều’ coi là ‘phản đồ’.

Liên minh bộ lạc nhân tộc, lấy bộ tộc cường đại làm cơ sở, trưởng lão bộ tộc cùng nhau đề cử nhân vương lãnh đạo cả nhân tộc. Nhân vương tại vị, từ trên danh nghĩa, hẳn là lãnh tụ cao nhất của cả nhân tộc.

Mà Ngu triều thì khác, bọn họ dựa theo lực lượng bản thân truyền thừa, chia làm tam nhật cửu nguyệt mười hai chi nhánh, tổng cộng mười hai đại đế chấp chính liên hợp chấp chính lãnh đạo Ngu triều khổng lồ.

Một lần này, là chấp chính đại đế của Huyết Nguyệt nhất mạch thay đổi, Đế Thích Diêm La mới đăng cơ muốn dùng máu thịt nhân tộc nhuộm đỏ quyền trượng của hắn.

Chương 252: Xích Phán

“Phế vật chính là phế vật, muốn trả thù, vẫn cần tự mình đến.”

Đế Sát sắc mặt u ám cười ở trên một con Huyết Yên Mộng Yểm Thú, roi da nhỏ trong tay vút túi bụi càn cây bên người. Mộng Yểm Thú bộ dạng dữ tợn đáng ghê tởm, đầu mọc sừng dê núi, miệng đầy răng nhọn rít gào bén nhọn, dưới da lông thật dày bị sương khói màu máu vờn quanh, vô số lân giáp nhỏ dày kịch liệt chấn động, không ngừng phát ra tiếng leng keng nặng nề.

Ở phía sau Đế Sát, ba ngàn tinh anh Ngu tộc, năm vạn chiến sĩ Già tộc quân hạt đám đông phó binh và nô lệ, chậm rãi tiến lên ở trong núi rừng.

Vốn quân đoàn lệ thuộc trực tiếp Đế Sát chỉ có một ngàn Ngu tộc tinh nhuệ, ba vạn chiến sĩ Già tộc, nhưng vì lần này chinh phạt, Đế Thích Diêm La chấp chính đại đế mới đăng cơ ra lệnh một tiếng, toàn bộ đại gia tộc dưới trướng Huyết Nguyệt nhất mạch đều phái ra con em tinh nhuệ của mình gia nhập quân đội.

Quân lực chợt bành trướng mấy lần, lòng tin của Đế Sát cũng trở nên cường đại trước nay chưa từng có.

“Tiểu tử, người giết đệ đệ của ta, khiến gia tộc ta mất mặt. Ta có dự cảm, người ở ngay nơi đây, ta chờ tự tay chặt đầu của người.” Trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm Đế Sát một mảng u quang thâm thúy lóe lên, không khí xung quanh cũng trở nên dinh dính mà đục ngầu, mười mấy tướng lĩnh Ngu tộc đứng phía sau hăn vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng bóng người hăn.

Mấy chục chiến sĩ nô lệ làn da màu rám nắng, màu xanh lục của mực, trên làn da có mảng lớn khối màu loang lổ, bộ dạng giống như khi ngựa to xác rụng lông giống nhau kêu ‘chi chi’ trèo núi mà đến. Bọn hăn nhanh chóng chạy xuống một triền núi dốc xuống phía trước, mang theo cả mảng khói bụi hương bên này chạy vội tới.

Những nô lệ chiến sĩ này thực lực không mạnh, đại khái chỉ thực lực tương đương với Vu Nhân cảnh bình thường tầng thứ ba, thứ tư, giờ phút này toàn thân bọn họ vết máu loang lổ, trên đai lưng mấy nô lệ thủ lĩnh dẫn đầu còn treo mấy cái đầu trẻ con.

“Sinh vật ti tiện.” Đế Sát cùng mấy tướng lĩnh đồng thời quát to lên.

Những nô lệ này địa vị thấp hèn, thủ đoạn ti tiện, thích nhất bắt nạt, giết hại kẻ nhỏ yếu. Xem bộ dáng bọn hăn, không biết là thôn nhỏ nào bị bọn hăn gặp được, dẫn lên hứng thú của bọn hăn, liền tùy tay giết mấy đứa bé.

“Kẻ địch, kẻ địch!” Nô lệ chiến sĩ đầu mục xông lên trước nhất khàn giọng hét chói tai: “Hăn giết rất nhiều người của chúng ta!”

Đế Sát ngẩng đầu hướng ngọn núi nhỏ phía trước nhìn tới. Những nô lệ binh sĩ này được phái đi làm thám báo, một đội tiêu chuẩn khoảng trăm người, nhưng hiện tại chạy về chỉ có ba mươi mấy người, rất hiển nhiên có hơn phân nửa nhân thủ đều đã bị xử lý.

Tiếng giáp trụ va chạm vang lên ‘leng keng’, mười mấy chiến sĩ Già tộc rời khỏi đội ngũ hành quân, sai bước hướng phương hướng nô lệ binh sĩ chỉ nghênh đón.

Mấy thân hình cao lớn khôi ngô xuất hiện ở trên đỉnh núi xa xa, bọn họ đứng ở đỉnh núi nhỏ, hướng về bên này nhìn quét một phen, đều vỗ ngực, phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ. Sau đó bọn họ xoay người bỏ đi, không ngốc nghếch lao xuống liều mạng với các chiến sĩ Già tộc này.

Đế Sát khinh miệt lắc lắc đầu, tùy tay chỉ hướng phương hướng mấy chiến sĩ đó biến mất: “Đi một đội người, diệt thôn bọn hăn. Chú ý phân biệt một phen, những mặt hàng tốt đáng giá thì không thể giết.”

Dù sao làm buôn nô lệ mấy trăm năm, khi Đế Sát hạ lệnh, vẫn bảo trì bản năng buôn nô lệ. Mấy tướng lĩnh Ngu tộc phía sau hăn, cũng là tâm phúc thân tín

theo hẳn nhiều năm, nghe vậy yên lặng gật đầu, nhanh chóng đem mệnh lệnh ban phát xuống.

Năm tên tinh anh Ngu tộc, năm mươi chiến sĩ Già tộc, phối với ba trăm phó binh cường đại cùng hơn một ngàn gã nô lệ đánh trống reo hò, đội ngũ nhỏ nhỏ này rời khỏi đại đội, nhanh chóng hướng phương hướng kẻ địch biến mất đuổi theo.

Từ trên cao quan sát xuống, đại quân đoàn cùng loại Huyết Nguyệt nhất mạch Đế Sát quân hạt, còn có ước chừng trên trăm cái. Bọn chúng như một con ác long nhiều đầu, xếp ra đội ngũ rộng mấy ngàn dặm, một đường đem toàn bộ thôn xóm gặp được giết sạch, nhà cửa thiêu hủy toàn bộ, vật tư cướp hết, một đường uốn lượn hướng phía nam áp sát.

Ở phía trước bọn hắn, một dãy núi to lớn từ đông tới tây kéo dài trăm vạn dặm âm u sừng sững ở trên đại địa. Dãy núi này trừ đỉnh mỗi ngọn núi lớn sinh trưởng một ít cây cổ thụ, đỉnh núi trở xuống không có một ngọn cỏ.

Vách núi trống trải, vách đá trơn, giữa ngọn núi và ngọn núi không có đất đai, tất cả đều là từng phiến đá cực lớn. Một số phiến đá lớn nhất dài rộng mấy chục dặm, bị đỉnh núi bốn phía bao vây, vừa vặn là chiến trường trời sinh.

Làm người ta tim đập nhanh là, vô luận là vách núi hay là phiến đá trong lòng đất, hay là cát đá trong lòng chảo, toàn bộ đá trong một dãy núi này đều đỏ sẫm như máu, dưới ánh mặt trời phản xạ huyết quang khiến thần hồn người ta dao động.

Trong tầm mắt đều là màu đỏ, cho nên ngọn núi này được xưng là ‘Xích Phản sơn’.

Ở thời kì mấy vị nhân vương chủ chính trước khi Đế Thuấn trở thành lãnh tụ liên minh bộ lạc nhân tộc, Xích Phản sơn đã là tuyến phân cách thiên nhiên của Ngu triều cùng nhân tộc. Vài lần đại quân Ngu triều từ phía bắc tấn công tới, nhân tộc đều là dựa vào Xích Phản sơn làm phòng tuyến, đem đại quân di tộc

đáng sợ gắt gao cản lại ở phía bắc.

Năm dài tháng rộng, máu tươi quá nhiều chiến sĩ dung nhập trong núi đá Xích Phán sơn, đến nỗi đá núi một dãy núi này càng thêm đỏ tươi.

Sau khi từ Bồ Phán xuất phát, thuộc về Vu điện bao gồm Cơ Hạo ở trong bị điều lên một con Sơn Nhạc Phách Quy khổng lồ, loại cự thú này trời sinh đã vô cùng phù hợp với đại địa chi lực tốc độ tiến lên so với đại quân nhanh hơn mấy chục lần, sau khi đi nhanh mười ngày, bọn họ đến sườn nam Xích Phán sơn.

Phi cầm bay lên không trung, chiến thú chạy như điên, sườn nam Xích Phán sơn trải ra doanh trại kéo dài vạn dặm. Chiến sĩ đến từ trên vạn bộ tộc hội tụ ở đây, hợp thành liên quân quy mô khổng lồ, chuẩn bị quyết nhất tử chiến với ác quỷ dị tộc ở Xích Phán sơn.

Đứng ở trên mai Sơn Nhạc Phách Quy hướng hai sườn đông tây xa xa, trong bóng đêm mờ lung, đèn đuốc rậm rạp kéo dài ra, từng đống lớn lửa trại hừng hực thiêu đốt, mùi thơm của thịt nướng lan tỏa vạn dặm, khiến người ta ngửi mà thèm muốn say.

Từng đám đông chiến sĩ há mồm xé thịt nướng, uống sảng khoái rượu ngon, tiếng xôn xao ồn ào hóa thành dòng chảy sôi trào, chấn động khiến tai người ta đau nhức.

Ngẫu nhiên chiến thú dã tính chưa tiêu bùng lên đánh nhau, nhất thời sẽ là một phen người ngã ngựa đổ, dã thú rít gào, chiến thú bắt đầu đánh nhau, chủ nhân bọn chúng mượn dùng sức rượu ẩu đả lẫn nhau, thường thường nhanh chóng mở rộng thành mấy trăm người tập hợp ở bên trong vật lộn.

Trên mai, trưởng lão bọn Ngũ Long Nghiêu đã liên tục trợn mắt. Khoa Phụ Diễm vung đại chuỳ, thấp giọng mắng: “Một mảng doanh trại này là ai phụ trách? Lộn xộn, vậy còn đánh trận như thế nào?”

Sơn Nhạc Phách Quy chưa dừng lại, xuyên qua doanh trại rộng chừng trăm

dậm, mang theo Cơ Hạo đám người Vu điện lập tức tiến vào Xích Phản sơn.

Ở trong Xích Phản sơn gấp ghềnh, dốc đứng đi vài ngày, đi ngang qua rất nhiều chỗ hùng quan, trạm gác đề phòng nghiêm ngặt, phía trước trên một mảng đá phiến màu máu cực lớn, mấy ngàn đồ đằng chiến kỳ lơ lửng trên không, đã đến tổng doanh địa của liên quân nhân tộc ở Xích Phản sơn.

Tiếng kèn cao vút vang lên, mấy chục con chiến thú nhanh chóng từ trong doanh địa đi ra đón.

Chương 253: Kỳ Binh

Cơ Hạo chưa thể nhìn thấy Tự Văn Mệnh.

Các trưởng lão, đại vu sư của Vu điện đều đi tổng doanh đại trưởng nghị sự, có rất nhiều việc quan trọng cần bọn họ giúp đỡ.

Cơ Hạo và mấy đồng bọn của hắn, còn có mấy ngàn học đồ khác đến từ Vu điện, thì ở dưới một đội giáp sĩ dẫn dắt, đi tới một chỗ doanh địa góc tây bắc tổng doanh. Cơ Hạo chú ý nhìn một phen, ở trên không một mảng doanh địa này phiêu đảng mấy chục đồ đẳng chiến kỳ hình dạng phi ưng đủ loại màu sắc.

“Chạy cả đường tới rồi, cũng không biết chúng ta đến đây, sẽ an bài chúng ta việc gì.” Đeo cái nôi sắt to sửa chữa mới, Vũ Mục hai tay thích ý vuốt cái bụng to, ở trong doanh địa vừa đi vừa nhìn xung quanh.

“Ừm, không giống như doanh địa hắn hoi.” Phong Hành vẫn duy trì khoảng cách mấy trượng với người bên cạnh, thò đầu giống như làm tặc, từ trong khe hở các nơi doanh trường hướng bên trong nhìn trộm.

Cơ Hạo thì khịt khịt cái mũi, trong không khí quanh quần mùi thuốc trị thương gay mũi, mùi máu tươi cũng nồng đậm, doanh trường xa gần có tuyệt đại đa số đều là trống rỗng, khí tức trong những doanh trường đó lạnh nhạt mỏng manh, hiển nhiên có một thời gian không có ai ở lại.

Mà trong các doanh trường có người, người ở trong trên thân ít nhiều đều bị thương. Thương thế rất khó giải quyết, một số người bị thương trên người khí huyết mệnh môn, đều là tồn tại cấp Đại Vu, nhưng trên thân bọn họ vẫn bồi vu được hương vị gay mũi, rất hiển nhiên khí huyết bản thân bọn họ đã không thể khiến thương thế nhanh chóng khép lại.

Sắc trời đã tối xuống, các ngôi sao lóe lên đầy trời.

Chính giữa doanh địa phía trước, trên một quảng trường, một hàng đuốc hừng hực, ánh lửa chiếu sáng mấy trăm mẫu đất trống.

Một nam tử thanh niên mặc lót trong màu đen, ngoài khoác trọng giáp, mặt mày sáng sủa, khuôn mặt đường đường chính khí đứng ở chính giữa đất trống, cau mày nhìn mấy ngàn học đồ Vu điện bọn Cơ Hạo.

Xung quanh truyền đến tiếng hô quát trầm thấp, mấy ngàn học đồ Vu điện lựa chọn kỹ càng đều đứng thẳng, dựa theo quan hệ thân sơ của mình, chia làm hơn một ngàn đoàn đội nhỏ phân bố chằng chịt ở trên quảng trường. Mọi người đều tò mò mà cảnh giác đánh giá nam tử thanh niên thân khoác trọng giáp, trong lòng đoán thân phận của hắn.

“Ta là Hoa Tư Liệt, về sau các người đều là thuộc hạ của ta.” Đợi mọi người đều yên tĩnh lại, thanh âm thanh niên nam tử vang vọng toàn trường.

Các học đồ Vu điện vốn đã an tĩnh nhất thời lại thấp giọng xôn xao, Hoa Tư thị? Thế mà là tộc nhân Hoa Tư thị! Hoa Tư thị chính là thị tộc thượng cổ trong truyền thuyết, rất có vài phần sắc thái thần bí. Tộc nhân bọn họ cực ít qua lại với ngoại tộc, ngay cả trên đại điện thảo luận chính sự của Bồ Phán, cũng chưa bao giờ có trưởng lão Hoa Tư thị xuất hiện.

Một lần này đại chiến với dị tộc, lại có tộc nhân Hoa Tư thị xuất hiện, điều này ý nghĩa cái gì đây?

Là cao tầng nhân tộc phát hiện một số dị trạng nào đó, rốt cuộc bất đắc dĩ, vận dụng lực lượng luôn ẩn giấu? Hay là nguyên nhân khác?

Man Man ở bên thường thức đại chuỳ, thấp giọng lầm bầm: “Hoa Tư quốc à, đó là địa phương tốt, bách hoa mật của bọn họ rất ngọt, rất thơm, Man Man thích nhất bách hoa mật của Hoa Tư quốc chế thành bánh mật.”

Ở bên, Vũ Mục liền hung hăng hút lại một mảng nước miếng, con mắt cũng biến thành màu xanh lục, nhìn chăm chăm Man Man, thịt trên mặt run rẩy từng

đợt.

Cơ Hạo lắc đầu không nói gì, tiếp tục nhìn Hoa Tư Liệt nghe hẳn có thể nói những gì.

“Các người, là tinh anh trong học đồ Vu điện, đều có thực lực cấp Đại Vu. Hơn nữa điều các người biết, hiểu, vượt xa chiến sĩ bộ tộc tầm thường. Lực phá hoại mỗi người các người ở trên chiến trường có thể phát huy, đều gấp mười, gấp trăm lần thậm chí càng nhiều hơn chiến sĩ bộ tộc bình thường.”

Trong mắt Hoa Tư Liệt tinh quang bắn ra bốn phía, chậm rãi đảo qua người trong Vu điện ở đây.

“Cho nên, các người sẽ không bị coi là chiến sĩ bộ tộc bình thường để sử dụng, các người sẽ không bị xếp vào quân doanh chính binh Xích Phản sơn. Các người từ giờ trở đi, chính là binh lính Kỳ Binh doanh của Hoa Tư Liệt ta.”

“Từ giờ trở đi, các người đã bắt đầu tác chiến với ác quỷ dị tộc. Toàn bộ Xích Phản sơn, sẽ là chiến trường của các người.”

“Các người tùy ý phối hợp, tùy ý tổ đội, dựa theo phương thức các người quen nhất, tận khả năng các người có, quấy rầy dị tộc, đánh lén dị tộc, giết chóc dị tộc. Đầu của bọn chúng, sẽ là công huân của các người.”

‘Vù’ một tiếng, một tấm đá bia màu đen, màu máu hỗn tạp từ phía sau Hoa Tư Liệt chui từ dưới đất lên, tấm bia đá dày nặng bốn mặt rộng trăm trượng, cao trên dưới nghìn trượng, mặt bia có một tầng màu máu dinh dính di động.

‘Keng keng keng’ một chuỗi tiếng vang thanh thúy truyền đến, mấy ngàn lệnh bài màu máu to bằng bàn tay từ trên tấm bia đá bay ra, mang theo một trận ác phong bắn nhanh hướng học đồ Vu điện ở đây. Cơ Hạo lật tay một tay đem một khối lệnh bài bắn về phía mình bắt lấy, mép lệnh bài sắc bén thoáng cái cắt rách ngón tay hẳn, một dòng máu tươi bơi ở trên lệnh bài, hẳn lập tức có một loại cảm giác kỳ dị với lệnh bài.

“Giết chết mỗi một kẻ địch, lệnh bài đều sẽ ghi lại một phần quân công cho các người.”

Hoa Tư Liệt lớn tiếng quát: “Nô lệ dị tộc, giết một người, một điểm quân công; phó binh dị tộc, giết một, năm điểm quân công; chiến sĩ Già tộc, dựa theo thực lực cao thấp, điểm số quân công từ một trăm điểm trở đi, không có mức trần; chiến sĩ Ngu tộc, dựa theo thực lực cao thấp, điểm quân công từ một ngàn điểm trở lên, không có mức trần.”

“Điểm quân công có thể đến chỗ ta, đổi lấy vu được, vu khí, vu bảo, đổi lấy nô bộc, chiến thú, mỹ nữ, thậm chí người có đủ quân công, liên minh bộ lạc nhân tộc có thể phân phong lãnh địa cho người.”

“Nếu không có hứng thú đối với vật ngoài thân, các người có thể đổi lấy chức quan. Từ ngũ nhân trưởng địa vị thấp nhất trong quân, đến vạn nhân trưởng, thậm chí giống như ta, quân hậu một mình nắm một doanh, dưới trưởng nắm binh trăm vạn, chỉ cần có quân công, đều có thể đổi lấy.”

“Nếu không có hứng thú đối với quân chức, có đủ quân công, các người có thể đổi thành chức vị nghị chính, có lẽ trong các người, sẽ có người xuất hiện ở trên đại diện thảo luận chính sự của Bồ Phán, quyết định tiền đồ và vận mệnh cả nhân tộc.”

Ánh mắt Hoa Tư Liệt nghiêm ngặt nhìn đám người Cơ Hạo: “Nếu các người cảm thấy, những phần thưởng này đều còn chưa thể khiến các người hài lòng, như vậy chỉ cần các người có thể tru sát một trong các chấp chính đại đế của ác quỷ dị tộc, tương lai vị trí nhân vương có thể kê gối chờ mong! Các người có thể làm được bao nhiêu, thì có thể nhận được bấy nhiêu.”

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Hoa Tư Liệt, không khỏi liên tục lắc đầu.

Dọc theo đường đi hắn đem điển tịch mình mượn đọc lật hết, hắn đã biết cái gọi là mười hai vị chấp chính đại đế của dị tộc là cái gì. Đó là tồn tại vũ lực cá nhân gần như vô địch, càng không cần nói bên người bọn họ luôn có trăm vạn

đại quân vờn quanh.

Cho dù là cường giả cấp Vu Đế đánh lên ám sát, đều không có khả năng tiếp cận trăm dặm bên cạnh bọn họ.

Địa vị nhân vương quả thật rất mê người, nhưng cần giết một chấp chính đại đế mới có thể đổi lấy địa vị nhân vương, cái này căn bản là chuyện không có khả năng.

Ngay sau đó, Hoa Tư Liệt trực tiếp hạ đạt mệnh lệnh:

“Các người vừa mới từ Bồ Phán tới, thời điểm tinh khí thần dư thừa nhất. Các người lại như vậy trẻ tuổi, nhiệt huyết mênh mông, nhất định nóng lòng giết địch lập công!”

“Cho nên, ta cũng không quấy nhiễu sự nhiệt tình kiến công lập nghiệp của các người!”

“Mọi người, lấy một phần đồ quân nhu, đi Xích Phán sơn tùy ý săn giết đi! Đi kiến công lập nghiệp đi! Tăng thêm hào quang cho bộ tộc các người, cho dòng họ các người, cho tổ tiên các người đi.”

“Đừng khiến tổ tông các người mất mặt!”

Một đạo ác phong từ bên người Hoa Tư Liệt thổi qua, đám người Cơ Hạo không đứng vững, đều bị cơn lốc cuốn rời khỏi doanh địa, sau đó cơn lốc gào thét, đem bọn họ ép mãi vào Xích Phán sơn trong bóng đêm.

Chương 254: Gặp Gỡ

Thái Ti ngã chổng vó nằm ở trên bãi sông, hai mắt trắng dã nhìn bầu trời.

Đã là thực lực Đại Vu, nhưng thân thể vẫn yếu ớt chẳng mạnh hơn Vu Nhân bình thường đến đâu, chạy ít ỏi mấy trăm dặm, Thái Ti đã ho đến mức tim gan phèo phổi đều thiếu chút nữa phun ra.

Vũ Mục rất nghiêm túc chăm sóc lửa trại, dưới lửa trại hừng hực chôn vùi cục bùn, bên trong bọc mấy con gà rừng mới đánh hạ được. Đây là thủ đoạn nấu nướng từ chỗ Tự Hi học được, Vũ Mục gần đây rất trầm mê vào đem các loại nguyên liệu nấu ăn dùng quả cầu bùn bọc lại sau đó dùng lửa lớn nướng.

Thiếu Ti, Man Man và Phong Hành ngồi thành chữ Nhất ở trên phiến đá lớn bên cạnh, sững sờ nhìn chăm chăm lửa trại trước mặt Vũ Mục. Man Man vừa lau nước miếng, vừa thấp giọng lẩm bẩm toàn bộ chân gà đều là của nàng. Phong Hành nheo mắt âm thầm nổi hung, âm thầm thề lần này nhất định phải cướp một cái chân gà.

Thái Ti vẫn nằm ở trên bãi sông thở hổn hển như trâu, nhưng không một ai liếc hẳn thêm một cái, ngay cả Thiếu Ti cũng lười quan tâm huynh trưởng mất mặt tới cực điểm của nhà mình. Vèn vèn vài trăm dặm núi mà thôi, ngay cả Man Man tiểu nha đầu này cũng không bằng!

“Hu, hu, vững chút. Dám chạy loạn, trực tiếp đánh chết!”

Cơ Hạo cười một con mãnh hổ toàn thân đen sì, nhanh như một cơn gió xoáy từ trong rừng bờ sông bên kia lao ra. Mãnh hổ thân dài khoảng ba trượng thở hồng hộc, khoe miệng không ngừng phun nước dãi màu trắng, ngẫu nhiên phản nộ rít gào một tiếng, Cơ Hạo lập tức vung nắm tay nhắm vào đầu nó đánh loạn một trận.

Nắm đấm nặng nề đánh con hổ lớn tối tăm mặt mũi, bốn chân mềm nhũn chặt

vật ngã xuống đất.

Nha Công lập tức hét lên một tiếng, trong miệng phun ra một ngọn lửa nhỏ đốt ở trên đầu con hổ to. Rú thảm ‘Ngao’ một tiếng, đại hổ lao đảo bờ dầy, ngoan ngoãn dựa theo Cơ Hạo chỉ điểm hướng bờ sông bờ tới.

“Uống nước, súc sinh, người hăn là ít nhiều có thể nghe hiểu lời của ta chứ?” Cơ Hạo lại hung hăng cho đại hổ một nắm đấm, con đại hổ này nhu thuận ghé vào bờ sông, nửa đầu cũng chìm vào trong nước sông, nuốt cả ngụm to nước sông lạnh lẽo.

Sau khi gia nhập Kỳ Binh doanh của Hoa Tư Liệt, đây đã là ngày thứ ba.

Các học đồ Vu điện sớm đã phân tán ra chung quanh, chia làm tiểu đội nhân số khác nhau, xông vào Xích Phản sơn mệnh mệnh.

Khác với chiến sĩ bộ tộc bình thường chỉ biết vung đao chém lung tung, các học đồ Vu điện, cho dù là tiêu chuẩn kém cỏi nhất, ít nhất cũng tinh thông một môn tạp học. Vô luận là vu dực, vu phù, vu trận, vu chú, hoặc là câu thông quỷ thần, ra roi độc trùng mãnh thú, khống chế phong bạo lôi tuyết vân vân, điều này làm bất cứ một học đồ Vu điện nào, lực phá hoại ở trên thực tế đều tương đương với mười mấy thậm chí hơn trăm chiến sĩ bộ tộc thực lực ngang nhau.

Mấy ngàn học đồ Đại Vu lựa chọn kỹ càng bị ném vào Xích Phản sơn, không bắt mắt như một hòn đá nhỏ ném vào trong biển lớn, nhưng lực sát thương bọn họ phát huy ra lại cực kỳ kinh người.

Chỉ nói bọn Cơ Hạo, gần gần ba ngày thời gian đã đánh giết mười mấy chi quân mũi nhọn thăm dò của dị tộc, giết chết hơn ngàn nô lệ dị tộc.

Nhóm sáu người bọn Cơ Hạo phối hợp cực kỳ hoàn mỹ, sức chiến đấu cũng không có điểm yếu rõ rệt. Cố phải nói có điều không như ý, chính là thân thể Thái Ti quá yếu ớt, hăn đã là thực lực Đại Vu, nhưng lực lượng thân thể lại yếu ớt tới mức làm người ta không còn lời nào để nói.

Cho nên Cơ Hạo tự mình ra tay, thừa dịp thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, ở trong núi bắt con mãnh hổ thực lực sắp đột phá đến Đại Vu cảnh này.

“Thái Ti, Thái Ti!” Cách con sông rộng mười mấy trượng Cơ Hạo cất tiếng cười to: “Kiếm con vật cười cho người, người thấy thế nào? Một con mèo to rất nhu thuận đó!”

Xách gáy đại hổ, Cơ Hạo một tay đem đầu đại hổ xách lên, dùng sức hướng Thái Ti quơ quơ.

Thái Ti thở hển hển ngẩng đầu lên. Mắt hấn sáng lên, vội vàng đứng dậy, dương dương đắc ý đi vài bước vào trong nước sông, nhìn Cơ Hạo lớn tiếng cười lên: “Ha ha, Cơ Hạo, quả nhiên chỉ có người là người tốt...”

“Hử?” Man Man nhe răng trợn mắt trừng mắt nhìn Thái Ti một cái.

“Đại huynh. Người nói lời này như thế nào vậy?” Thiếu Ti rất lạnh, rất lạnh liếc xéo Thái Ti một cái.

Phong Hành không nói chuyện, chỉ lấy ra một mũi tên, lặng lẽ không lên tiếng hướng tới móng Thái Ti ngắm ngắm.

Thân thể Thái Ti run rẩy một chút, vội vàng giơ hai tay kêu to: “Ha ha ha, chúng ta đều là người trong nhà. Ài, chúng ta đều là thân huynh đệ, thân tỷ muội, hu hu, tất cả các người đối với ta quá tốt, ta quá cảm động rồi!”

Thiếu Ti không nói gì, hai tay che mặt, nhẹ nhàng thở dài một hơi. Có một huynh trưởng như vậy, thật sự là mất mặt đến cực điểm!

Cơ Hạo lắc đầu, xua đại hổ lên xuống một cái nhảy đến bên người Thái Ti, thân hổ khổng lồ nện ở trong nước sông, bắn tung tóe cả mảng lớn bọt nước, phun đầy mặt Thái Ti. Thái Ti bất chấp lau đi nước sông trên mặt, vội vàng ôm con hổ to thân thiết vuốt ve.

“Đại miêu, ngoan ngoãn nghe lời, về sau có ta thịt ăn, người ít nhất có thể

căn mấy khúc xương!” Thái Ti thâm tình đối diện với đại hổ, đại hổ nhe răng trợn mắt hướng hấn rít gào một tiếng, há mồm hắt xì một cái, phun nước miếng đầy mặt hấn.

Sắc mặt Thái Ti chợt âm trầm xuống, đôi mắt nháy mắt biến thành màu đen toàn bộ, trong con người đen nhánh u quang xoay tròn, như hổ đen muốn đem linh hồn đại hổ rút ra. Đại hổ sợ hãi ‘ngao ngao’ rống loạn, bốn chân chợt như nhũn ra, chật vật nằm mộp vào trong nước sông không dám nhúc nhích.

Thái Ti hừ nhẹ một tiếng, hai tay điểm nhẹ ở mi tâm đại hổ, chợt nghe một tiếng rú thảm từ trong đầu đại hổ truyền ra. Một đám lục quang to bằng ngón cái bọc hư ảnh một con đại hổ mờ lung chậm rãi bay ra, sau đó bị Thái Ti nuốt vào trong bụng.

Thân thể đại hổ chợt cứng ngắc, trong ánh mắt nó nhìn về phía Thái Ti tràn ngập tuyệt vọng và sợ hãi, vốn sâu trong con người còn lưu lại một tia kiệt ngạo bất tuân không còn sót lại chút gì, trở nên nhu thuận nghe lời như mèo nhà.

Cơ Hạo yên lòng, Thái Ti có bí pháp khống chế con đại hổ này, vậy không còn gì tốt hơn.

Dùng sức vỗ vỗ đầu đại hổ, Cơ Hạo nhảy xuống khỏi lưng hổ, dùng sức vỗ bả vai Thái Ti một cái: “Về sau đây là vật cưỡi của người. Hắc hổ sắp đột phá Đại Vu cảnh, ở trong núi rừng tốc độ bên tàu không so với chúng ta chậm, về sau sẽ là trợ thủ tốt của người.”

Thái Ti cười ‘khanh khách’ liên tục gật đầu, hài lòng vòng quanh đại hổ nhiều vòng.

Đột nhiên, đại hổ chợt ngẩng đầu lên, hướng về một chỗ cánh rừng đối diện con sông rít gào một tiếng.

Cơ Hạo vội vàng một tay đem Thái Ti kéo đến phía sau, dùng thân thể mình bảo vệ hấn.

Phía sau Phong Hành nhảy một cái, thân hình kéo theo mấy chục tàn ảnh, rất nhanh lướt đến trong rừng rậm phía sau nấp đi. Vũ Mục hừ hừ cười, vác cái nồi sắt to sai bước hướng Cơ Hạo bên này đi tới. Thiếu Ti nhẹ nhàng niệm tụng chú ngữ, mấy luồng bạch quang rất nhỏ trên bầu trời hạ xuống, để lại ở trên đầu bọn Cơ Hạo một phù văn màu trắng mắt thường khó có thể thấy rõ.

Man Man xách đại chùy, lặng yên không một tiếng động đi tới bên người Cơ Hạo, trên đầu chùy liệt hỏa hừng hực, nước sông phụ cận chợt sôi trào lên.

Trong rừng cây đối diện, đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô dồn dập:

“Không nên động thủ, chúng ta là người, chúng ta là người, không phải ác quỷ!”

Cành cây lay động, trong chớp mắt mấy trăm phụ nữ người già trẻ con lão đảo từ trong rừng cây đi ra.

Chương 255: Dân Chạy Nạn

‘Vù vù vù’!

Tiếng huýt sáo bén nhọn giống như chim ưng hót dài, xé rách núi rừng yên tĩnh.

Nấp ở trong núi rừng phía sau, Phong Hành bắn ra ba mũi tên lệnh, chuẩn xác mũi chân một lão nhân sát bờ sông bên kia, cắm thật sâu vào trong bùn đất xốp. Trên tên lệnh xương thú đặc chế mấy phù văn tấp nập sáng lên, từng đợt khói đen bốc lên, trong khói đen xuất hiện vài cái xương đầu lâu dữ tợn đang cười quái dị ‘Khắc khắc’.

Một luồng vu lực dao động tà ác từ trên mũi tên khuếch tán ra, nhanh chóng bao phủ núi rừng phạm vi cả dặm.

Trên mũi tên Phong Hành bắn ra khắc nổi phù văn ‘Khủng Bố Thuật’ chỉ Vu điện có, một khi kích phát, có thể nhanh chóng phóng ra khí tức khiến sinh linh cảm thấy cực độ khủng bố, Tiểu Vu tầm thường bị Khủng Bố Thuật trúng mục tiêu, thường thường bị dọa đến thét chói tai khàn giọng, cả người như nhũn ra, rốt cuộc không nhắc lên nổi nửa điểm khí lực.

Đám người bờ sông bên kia chợt đại loạn, đám đông phụ nữ, trẻ con thất kinh chạy khắp nơi.

Nhưng uy lực Khủng Bố Thuật quá lớn, bọn họ sợ tới mức chân cũng mềm nhũn ra, rống to chạy trốn hồi lâu, cũng không có thể chạy ra ngoài mười trượng.

“Các người là người nào, tới nơi này làm gì?” Cơ Hạo rút hắc thạch trường đao, ngón tay lau qua trên lưỡi đao, lưỡi đao tối tăm rậm rạp mang theo một mảng hồng quang quý dị đột nhiên phun ra liệt hỏa, ánh lửa hừng hực phun ra tầm mấy trượng, trên mặt sông mở ra một vết rách thật sâu.

Trong hơi nước bốc lên, một nam tử cường tráng thân hình cao lớn, thân khoác da thú mang theo vết máu toàn thân, mang theo một thanh tinh cương đại phủ sải bước đi tới, một cước đem ba mũi tên Phong Hành bắn ra đập thành phần.

“Chúng ta là chiến sĩ Kim Lang bộ, bọn họ là tộc nhân Thanh Lang bộ.” Tráng hán trên làn da đầy vết máu loang lổ, ngay cả lỗ ở mặt mũi cũng có vài phần mờ hồ cách sông lớn tiếng quát: “Thôn chúng ta bị hủy, chỉ có chúng ta chạy trốn. Vì sao phải dọa nữ nhân cùng đứa nhỏ của chúng ta?”

Cơ Hạo vung tay, một cây cốt trượng màu đen dài ba thước cắm ở trong bùn đất bên người, một đạo hắc khí xông lên cao bảy tám trượng, sau đó nhanh chóng hóa thành một đồ đằng chiến kỳ phạm vi mấy trượng đón gió lắc lư. Trên mặt cờ khí đen ngưng tụ thành, có thể thấy được hư ảnh một tráng hán lỗ lõ nửa người trên, ngạo nghễ mà đứng.

Các bộ lạc nhân tộc đều có đồ đằng huy chương độc đáo, chỉ có bóng người ngạo nghễ sừng sững ở giữa thiên địa, đây là đồ đằng liên minh bộ lạc nhân tộc xài chung.

“Chúng ta đến từ Bồ Phản, là chiến sĩ dưới trướng nhân vương. Chúng ta phụng mệnh đi tuần núi rừng, săn giết tất cả dị tộc.” Cơ Hạo dùng đồ đằng chiến kỳ biểu lộ thân phận của mình: “Các người đến từ sườn bắc Xích Phản sơn? Như thế nào chứng minh thân phận của các người?”

Những lão nhân, nữ nhân cùng đứa nhỏ kia đều khàn cả giọng khóc kêu. Tráng hán cầm đại phủ tức giận rống lớn: “Như thế nào chứng minh thân phận của chúng ta? Chúng ta bị ác quỷ dị tộc một đường đuổi giết đến nơi đây, cái này có thể chứng minh không?”

Mạnh mẽ xé rách da thú khoác ở trên người, đại hán lộ ra nửa thân trên cơ bắp gồ lên giống như núi nhỏ của mình. Trên thân thể cường tráng rậm rạp đầy vết thương, có vết thương do đao, có vết thương do kiếm, cũng có dấu vết móng

vuốt xé rách. Toàn bộ vết thương đều đang thối rữa, càng có một số vết thương trên đó còn có sương khói màu đen, màu xanh lục nhàn nhạt bay ra, hiển nhiên là đã trúng kịch độc.

Một vết thương trên ngực phải đại hán càng thêm dữ tợn, nửa đoạn thân thể một con rết đen to cỡ cánh tay trẻ con đã chui vào thân thể hắn. Thân thể con rết bị cắt đứt còn đang run rẩy không ngừng mấp máy, mấy chục móng vuốt rết sắc bén xé cơ thịt ngực hắn cũng lộn xộn, có thể nghĩ nội tạng trong cơ thể hắn đã bị thương thành bộ dáng gì.

“Độc cổ thật lợi hại!” Vũ Mục ở sau người lẩm bẩm: “Không phải huyết mạch con rết thuần túy, hình như là vài loại rắn độc cùng Kim Đầu Đại Ngô Công bồi dưỡng ra độc cổ hỗn huyết. Lợi hại, bọn độc sư dị tộc kia thật sự lợi hại!”

Cơ Hạo nhìn thoáng qua vết thương trên người đại hán, trầm mặc một phen, chậm rãi lui ra phía sau vài bước: “Nhìn thấy sơn cốc phía sau chúng ta sao? Theo sơn cốc này đi về phía trước tám trăm dặm, có một cửa ải của nhân tộc chúng ta. Ở nơi đó, có vu dực, có lương thực, cũng có người an bài các người đi nơi nào.”

Hít sâu một hơi, Cơ Hạo nghiêm túc nói cho: “Chỉ có thể đi sơn cốc ta chỉ định này, nếu các người đi loạn khắp nơi, bị đội ngũ khác đụng phải, sẽ bị coi là gian tế đánh giết. Đừng trêu vào phiền toái cho bản thân, đặc biệt các người dẫn theo nhiều đứa nhỏ cùng nữ nhân như vậy.”

Đại hán cầm đại phủ thờ hồn hển một hơi, trên khuôn mặt tràn đầy máu bầm lộ ra mỉm cười: “Tám trăm dặm? Không tính là xa... Ta phải tìm vu y tốt, giúp ta đem con rết chết tiệt này lấy ra.”

Mấy trăm người già yếu nâng lẫn nhau, ở dưới mấy chục chiến sĩ chiêu cổ, chậm rãi vượt qua con sông không tính là rộng, cũng không tính là chảy xiết này.

Lúc qua sông, mấy lão nhân, phụ nhân trượt chân, may mắn đại hán vừa rồi

đáp lời với Cơ Hạo cùng vài chiến sĩ khác phản ứng nhanh, một tay đem bọn họ từ trong nước sông vớt lên.

Một đường ướt át bẩn thiu, mấy trăm người vượt sông, một đám trẻ con người thấy mùi gà rừng Vũ Mục nướng, đều khóc thút thít kêu la đói bụng.

Cơ Hạo nheo mắt, tập trung tinh thần đánh giá đám dân chạy nạn từ sườn bắc chạy nạn đến, đại hán cầm đại phủ và vài lão nhân thấp giọng thảo luận cái gì, trong mắt mấy lão nhân lộ vẻ chờ đợi, mà vẻ mặt đại hán thì cực kỳ khó xử.

Cơ Hạo nhìn thấy trên thân đám dân chạy nạn đó, ít nhiều đều có vết theo thương, nhất là đám trẻ con, có mấy đứa nhỏ sau lưng trúng một đao thật ác, thiếu chút nữa đem thân thể nho nhỏ của bọn nó chém thành hai phiến. Tuy được vu y khẩn cấp trị liệu, những đứa bé đó từ trên tuyến tử vong giãy giụa chạy trở về, nhưng huyết khí mất quá nhiều, bụng bọn nhỏ đều đói lả.

Người thấy hương vị thịt nướng Vũ Mục làm, những đứa nhỏ không hiểu chuyện đó khóc lóc càng dữ hơn.

“Vị... Huynh đệ này.” Đại hán vừa rồi ở trong ánh mắt chờ đợi của mấy lão nhân, chân tay luống cuống đi tới, lấp bắp hướng Cơ Hạo hành một lễ: “À, chúng ta một đường bị đuổi giết, căn bản không rảnh săn bắn... Chúng ta, có thể hay không...”

Khẽ căn môi, đại hán từ trong đai lưng lấy ra một khối vu tinh to bằng nắm tay đưa tới: “Ta dùng vu tinh, đổi đồ ăn cùng các người.”

Một khối vu tinh phẩm cấp không cao lắm, hơn nữa là thủy thuộc tính. Trong vu tinh màu lam nhạt, có một tầng vật dạng sợi màu trắng, hiển nhiên tạp chất trong vu tinh cũng không ít. Chính thế mà nói, đây là một khối trung phẩm vu tinh, ở Bồ Phán, đại khái có thể giá trị mười mấy ngọc tệ, đủ một hộ gia đình qua thoải mái nhiều năm.

Cơ Hạo không chút khách khí tiếp nhận vu tinh, đặt ở trong tay cân nhắc một

phen, ánh mắt thâm trầm nhìn đại hán, thân nhiên nói: “Để nói chuyện mà, bọn dị tộc đó tạo nghiệt, cùng là nhân tộc, chúng ta nên giúp đỡ nhiều hơn mới phải... Vũ Mục, cho bọn họ chút đồ ăn. Các người một cái Kim Lang bộ, một cái Thanh Lang bộ?”

Đại hán nuốt nước bọt, theo bản năng hướng phía lửa trại nhìn tới: “Đúng vậy, chúng ta là chiến sĩ Kim Lang bộ, ta là Lang Phi. Thân chúng ta bị công phá, chúng ta chỉ có mấy người trốn thoát. Bọn họ là tộc nhân Thanh Lang bộ, là bộ tộc huynh đệ với Kim Lang bộ chúng ta. Chúng ta đừng tới bọn họ bị dị tộc đuổi giết, cho nên liên thủ chạy trốn tới nơi này.”

Cơ Hạo nheo mắt, đảo qua các tộc nhân Thanh Lang bộ, sau đó hướng mấy chiến sĩ trong đó chỉ chỉ.

“Bọn họ, cũng là chiến sĩ Thanh Lang bộ?”

Mấy chiến sĩ đó ùn ùn đứng dậy, từ rất xa hướng Cơ Hạo hạ thấp người hành lễ.

Chương 256: Truy Binh

Vũ Mục từ phía dưới lửa trại moi ra mấy cục bunn cháy đỏ bừng, sau khi đập vỡ, lộ ra gà rừng bên trong nướng đến mức mỡ vàng xèo xèo ứa ra. Một đám trẻ con giống như bay vây quanh lên. Vũ Mục xé gà rừng, cho bọn nó mỗi đứa một miếng thịt gà to, nhất thời đổi lấy cả mảng lớn tiếng cười vui.

Thiếu Ti lặng lẽ nhìn bọn trẻ con đó, nhìn thấy mấy đứa bé bộ dạng gầy yếu nhất bị chặn ở phía sau, không thể lấy được thịt gà gấp đến độ khóc lên. Nàng lặng yên đi qua, từ trong túi da bên hông lấy ra mấy miếng bánh bột mì dẻo đưa cho bọn nó.

Những cái bánh bột mì dẻo này là quân lương kiểu liên quân, nướng vừa dày vừa cứng, bên trong bỏ thêm lượng lớn muối ăn, còn lẫn miếng thịt lớn. Tuy lạnh cứng, nhưng mùi thơm thịt thú lại không ngăn được phát ra, mấy đứa nhỏ vui vẻ tiếp nhận bánh mỳ, bắt đầu cắn xé từng miếng.

Cắn xong mấy miếng, những đứa nhỏ đó đều xoay người, vội đem thịt gà cùng bánh mỳ trên tay đưa cho trưởng bối của mình.

Lang Phi nhìn nhìn mấy chiến sĩ kia xen lẫn trong đám người, kinh ngạc nói: “Là chiến sĩ Thanh Lang bộ. Là bọn họ che chở tộc nhân trốn thoát. Nếu không có bọn họ, các lão nhân, nữ nhân cùng trẻ con kia đã sớm bị bọn dị tộc chết tiệt đó giết.”

Khẽ thở dài một hơi, Lang Phi cay đắng nói: “Nhưng bọn hản tổn thương cũng rất lớn, vốn lúc định tới bọn họ, bọn họ còn có hơn một trăm người, hiện tại chỉ còn lại mấy chục người. Bọn dị tộc kia quá hung ác.”

Chợt, Lang Phi rất miễn cưỡng nhìn về phía Cơ Hạo: “Có vấn đề sao? Bọn họ?”

Cơ Hạo lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Không có vấn đề gì lớn, có thể là ta nghĩ nhiều.”

Hướng mấy chiến sĩ kia nhìn một cái thật sâu, Cơ Hạo trực tiếp chỉ vào bọn họ quát: “Đội lát nữa đi theo sơn cốc, không được chạy lung tung, bằng không bị giết, chớ có trách ta không nhắc nhở các người.”

Mấy chiến sĩ khúm núm hướng Cơ Hạo hành một lễ, một lần nữa ngồi trở lại trong đám người.

Cơ Hạo nheo mắt, cẩn thận nhìn nhìn tinh cương đại phủ phía sau lưng Lang Phi, chỉ là một thanh tinh cương đại phủ bình thường, trên cán rìu khắc nổi một đám mười hai phù văn gia tăng độ sắc bén và độ vững chắc, trong đó còn có ba phù văn đối với vật âm linh quý mị cũng có lực sát thương không nhỏ.

Những phù văn này rất hiển nhiên không phải kết quả thành hình một thể cùng lúc rèn đại phủ, mà là sau khi có được đại phủ, do vu tể bộ tộc tự khắc lên. Cho nên giữa các phù văn đó cùng đại phủ đó, khi vu lực lưu động có một tia trúc trắc cùng ngăn cách. Một bộ mười hai phù văn uy lực chỉ có thể phát huy ra không đến bảy thành.

Lang Phi hiển nhiên là người thực lực mạnh nhất trong đám chiến sĩ này, là một đệ giai Đại Vu, nhưng sử dụng cũng chỉ là một thanh binh khí phù văn như vậy.

Mà mấy chiến sĩ bị Cơ Hạo theo dõi kia chỉ là thực lực Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, nhưng binh khí của bọn hắn đều rất hoàn mỹ, mạnh hơn đại phủ trên tay Lang Phi rất nhiều. Trên người bọn hắn cũng có thương thế rất nặng, nhưng những thương thế đó cẩn thận phân biệt một phen, thật ra bị thương đều là nơi không nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy nhìn qua trong vết thương đều lộ ra xương cốt, hơn nữa trên vết thương cũng bám theo vu độc khó có thể rửa sạch, làm vết thương của bọn họ chậm chạp chưa khép lại, nhưng những vết thương này đều thương ở các loại địa phương da thô thịt dày.

“Có chút ý tứ.” Cơ Hạo lấy ra mấy miếng to thịt thú lạnh đưa cho Lang Phi,

đồng thời đề thấp thanh âm: “Đến cửa ải phía sau, mọi người đều phải trải qua phân biệt thân phận. Đến lúc đó, bảo mấy lão nhân đó cẩn thận phân biệt một phen, xem mấy gã kia có phải chiến sĩ của Thanh Lang bộ bọn họ hay không.”

Con người của Lang Phi chợt co lại thành kích thước đầu mũi kim. Hắn trầm mặc một phen, tiếp nhận thịt thú sải bước đi về phía đồng bạn mình.

Cơ Hạo nhìn hắn đem miếng thịt thú lớn chia cho các chiến sĩ kia, sau đó là mấy lão nhân chiếm được một bộ phận thịt thú. Thịt thú còn lại cũng đã không nhiều nữa, liền trực tiếp phân phối cho trẻ con lớn tuổi nhất, đã có vài phần sức chiến đấu.

Về phần những nữ nhân cũng bụng đói kêu vang kia, không có ai quan tâm.

Pháp tắc sinh tồn tuy tàn khốc, nhưng dưới tình huống như vậy, phải cam đoan thể lực của chiến sĩ; nữ nhân ở rất nhiều thời điểm chỉ có thể là tiêu hao phẩm.

Một thiếu niên so với Cơ Hạo còn lớn hơn một hai tuổi ghé lên, đầu tiên là kinh diễm nhìn thoáng qua gương mặt xinh đẹp của Thiếu Ti và Man Man, lúc này mới thật cẩn thận hỏi Cơ Hạo: “Các người là người nhân vương phái đến sao? Quân đội nhân tộc chúng ta đến đâu rồi? Vì sao không lao ra khỏi Xích Phán sơn, đem bọn ác quỷ sườn bắc xử lý hết?”

Cơ Hạo nhíu nhíu lông mày, cẩn thận nhìn nhìn thiếu niên này, nhẹ nhàng lắc đầu, xoay người nhìn về phía bờ sông bên kia.

Mặt thiếu niên ghen đến mức đỏ bừng. Hắn thở hổn hển nhìn Cơ Hạo, lớn tiếng kêu lên: “Này, ta đang hỏi người đó. Các người vì sao không lao ra đem bọn ác quỷ kia xử lý hết? Các người bọn nhát gan này!”

Ở bên, Man Man sải bước lao tới, một cánh tay đánh vào trên người thiếu niên, đem hắn đánh bay thật xa. Nàng tức giận vùng đại chuy kêu lên: “Này, người nói ai là người nhát gan? Ác quỷ chúng ta giết chết, so với các người từng

gặp còn nhiều hơn! Người biết cái gì?”

Man Man hung hăng nện một chùy xuống đất, một khối đá lớn ầm ầm vỡ nát, trong ánh lửa đá vụn nhanh chóng hóa thành một làn khói.

Đám người chạy nạn lại xôn xao một phen. Lang Phi nhìn nhìn động tĩnh bên này, lắc đầu, nghiêm khắc thấp giọng quát, không chế chiến sĩ bên người mình, không để bọn họ có bất cứ dị động nào.

Thiếu niên ngơ ngác nhìn Man Man, qua hồi lâu mới nghiêng răng nói: “Đều chết rồi... A ba, a mỗ, còn có a thúc cách vách bọn họ, đều đã chết! Các người vì sao không lao ra? Các người vì sao không đi xử lý bọn ác quỷ đó?”

Man Man vung chùy, muốn giáo huấn gã này một phen.

Cơ Hạo túm lấy Man Man, lạnh lùng nói: “Người không có tư cách giáo huấn chúng ta, người cũng không có tư cách chất vấn chúng ta cái gì. Muốn báo thù, tự mình cầm binh khí đi tác chiến với bọn ác quỷ, đừng ở đây càn quấy.”

Thiếu niên nhảy dựng lên, phẫn nộ nhìn chăm chăm Cơ Hạo rít gào lên: “Nếu ta có thực lực như các người, ta đã đi tác chiến với bọn ác quỷ đó! Các người có lực lượng mạnh như vậy, các người thế mà ở bờ sông nướng thịt ăn, các người...”

Bờ sông bên kia rừng cây cành lá lay động, tiếng chân thanh thúy truyền đến, rất nhanh một Ngu tộc chiến sĩ cười một con báo săn toàn thân màu thanh lam, thân khoác nhụyễn giáp tinh xảo đẹp đẽ từ trong rừng cây lao ra.

Theo sát chiến sĩ Ngu tộc này, mười chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp, cao mấy thước xách binh khí nặng trĩu nối đuôi nhau mà ra.

Ở phía sau các chiến sĩ Già tộc này, là mấy chục phó binh làn da ngăm đen, cùng với hơn hai trăm nô lệ binh sĩ trên làn da tràn đầy đốm, giống như khi ngựa lớn rụng lông nhảy nhót loạn xạ, rống to.

Sau đó kèm theo tiếng kim loại khẽ va chạm, ba con rối kim loại Kiếm Phong Tri Chu hình thể cực lớn chậm rãi đi ra khỏi rừng cây.

Những con nhện kim loại này vừa mới đi ra khỏi rừng cây, liền chột mở ra miệng rộng, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, mấy trăm mũi tên nỏ kim loại dài khoảng một thước mang theo nhiều điểm hàn quang từ trong miệng bọn nó bắn nhanh ra, rợp trời rợp đất hướng dân chạy nạn bờ sông bên kia bắn xuống.

Chương 257: Tiểu Tỏa

“Chiến!” Cơ Hạo hét dài một tiếng, ngón tay chỉ hướng bãi sông phía trước đội ngũ dân chạy nạn, một đạo ác phong dựng lên giữa đất bằng, cuốn lên mây vạn viên đá cuội to nhỏ rợp trời rợp đất nện về phía mũi tên bắn nhanh mà đến.

Mũi tên kim loại và đá cuội va chạm lẫn nhau, nhiều đốm lửa văng khắp nơi, cả mảng lớn đá cuội bị mũi tên mạnh mẽ đánh vỡ nát, nhưng thế của mũi tên cũng bị quấy rầy, nhiều mũi tên xiêu vẹo bay về một bên.

Chỉ có thừa thốt gần trăm mũi tên tên bay qua Cơ Hạo chặn lại, hướng đội ngũ dân chạy nạn cắm đầu lao xuống.

Nhưng Cơ Hạo đã không kịp quản đám dân chạy nạn chết sống, tổng cộng sáu chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp, cầm vũ khí hạng nặng thoải mái lướt qua con sông, vài bước đã tới trước mặt hắn, ba thanh trường kiếm, hai thanh đại đao, một thanh trường mâu phối hợp ăn ý, hầu như nháy mắt khóa cứng chỗ yếu hại toàn thân hắn.

Trong chớp mắt, hắc thạch trường đao trong tay Cơ Hạo phun ra một luồng ánh lửa, kéo theo một đường cong, xảo diệu tuyệt luân ở giữa ba thanh trường kiếm xé ra một khe hở, lưỡi đao hung hăng ở chỗ kết nối giữa giáp ngực cùng váy chiến của một chiến sĩ Già tộc quét qua.

Trên lưỡi đao đốm lửa văng khắp nơi, chỗ kết nối giáp trụ của chiến sĩ Già tộc sáng lên mấy trăm phù văn, kèm theo tiếng cắt chói tai, một đao của Cơ Hạo rạch ra giáp trụ của đối phương, lưỡi đao phá cơ thể mà vào, cả mảng máu tươi phun ra.

Mấy chiến sĩ Già tộc đồng thời phát ra tiếng kinh hô không thể tin.

Sáu người liên thủ vây công, Cơ Hạo lại có cơ hội hoàn thủ? Đối mặt trọng giáp kiểu phong bế hết, hắc thạch trường đao của hắn nhìn qua cũng không sắc

bén cũng cũng không trầm trọng, lại có thể có thể xuyên thấu qua giáp trụ trực tiếp xúc phạm tới bọn họ?

Thế đao kiếm bổ xuống, trường mâu hung hăng đâm tới nhất thời lỏng đi. Cơ Hạo hít sâu một hơi, Lưu Quang Hòa Dực phát động, thân thể kéo theo vài đạo tàn ảnh vội lui về phía sau. Cùng lúc đó, Nha Công thét dài một tiếng, hai móng vuốt chột biến thành to cả trượng. Hai móng vuốt hung hăng cào ở trên giáp mặt của một chiến sĩ Già tộc.

Móng vuốt sắc bén như là cực phẩm hồng ngọc bán trong suốt, bị lửa vờn quanh ở trên giáp mặt của chiến sĩ Già tộc kéo theo mảng ánh lửa lớn, từng đạo phù văn vỡ nát ở dưới móng vuốt của Nha Công, giáp mặt dày nửa tấc phát ra tiếng xé rách chói tai, lấy tốc độ thông thả mắt thường có thể thấy được bị xé rách.

Móng vuốt Nha Công lún thật sâu vào trong hốc mắt chiến sĩ Già tộc, bốn con mắt cực lớn bị một trảo của nó cào nát.

Chiến sĩ Già tộc mặt bị thương nặng lớn tiếng rít gào, sải bước lui về phía sau. Một chiến sĩ cầm đại đao theo sát ở bên người hắn, bảo vệ hắn lui về phía sau. Sau khi lui lại hai bước, trong hốc mắt bị móc nát của chiến sĩ Già tộc này có vô số mầm thịt nhảy lên, bốn con mắt ở trong từng tia ánh lửa cấp tốc trọng sinh.

Kim Ô Thần Viêm Nha Công để lại ở trong hốc mắt hắn hừng hực thiêu đốt, con mắt mới sinh ra bị lửa đốt, mảng lớn máu thịt bị đốt cháy khét, tản mát ra mùi gay mũi. Chiến sĩ Già tộc đau đến mức cả người run run, hắn không đợi con mắt hoàn toàn trọng sinh hoàn thành, đã mang theo mặt đầy khói lửa tiếp tục hướng Cơ Hạo xung phong đến.

Thần Hỏa Xà nằm úp sấp trên vai Cơ Hạo phát ra tiếng kêu ‘tê tê’, há mồm phun ra những luồng lửa thật nhỏ, không ngừng phun ra ở trên giáp mặt mấy chiến sĩ Già tộc. Địa Tâm Thần Viêm bọn nó phun ra dính mà cực nóng, còn

mang theo mảnh lớn mùi khói lửa cháy khét gay mũi vô cùng, tuy bọn nó còn nhỏ tuổi, không thể công phá giáp mặt phòng hộ của đối phương, nhưng ánh lửa hừng hực, lại đủ để ngăn cản tầm mắt bọn hắn, làm động tác của bọn hắn trở nên chậm chạp.

Ở chéo bên Man Man xung phong lên. Nàng không nói một tiếng vận sức, hai thanh đại chuỳ rợp trời rợp đất ngấm chuẩn một chiến sĩ Già tộc hung hăng đập xuống. ‘Thùng thùng’ hai tiếng vang lớn, giáp lưng của chiến sĩ Già tộc kia bị lửa phun ra trên đại chuỳ đánh vỡ nát, mảnh lớn mảnh kim loại vỡ phun tung toé ra. Lưng chiến sĩ Già tộc bị đánh nát nát, thân thể bày ra một cái góc độ vẹo vẹo quái dị nặng nề ngã xuống đất.

Một đòn của Man Man đã làm bị thương nặng một chiến sĩ Già tộc, nhưng cũng chỉ đánh gãy xương cột sống hắn, chấn bị thương nội tạng hắn, chút thương thế đó còn chưa đủ để trí mạng.

Hai chiến sĩ Già tộc đồng thời chém ra đao kiếm, tàn nhẫn vô cùng hướng sơ hở Man Man lộ ra đánh tới. Bọn hắn xuống tay không lưu tình chút nào, một đao xuyên tim, một kiếm chặt đầu, đều là hướng tới yếu hại trí mạng của Man Man hạ độc thủ.

Man Man không chút hoang mang dựng thẳng chuỳ, cây chuỳ hầu như to bằng thân thể nàng sau khi dựng thẳng lên, liền hóa thành tấm khiên cực lớn bảo vệ toàn thân. Một đao một kiếm đồng thời bổ vào trên đại chuỳ, tiếng đập thật lớn chấn động màng tai người ta đau đớn, nhưng Man Man không tổn hao gì thoả mái hướng lui về phía sau vài bước.

Vũ Mục xét chuẩn cơ hội, tùy tay búng một cái, một dòng nước thuốc màu đen bắn nhanh ra, nhập vào vết thương của chiến sĩ Già tộc bị Man Man nổ nát giáp trụ, lưng máu thịt mơ hồ. Vu độc đáng sợ nhanh chóng lan tràn ra, lưng chiến sĩ Già tộc cấp tốc hư thối, sinh mủ, không bao lâu đã nát thủng cơ thịt lưng hắn, lộ ra xương khớp màu đồng cổ bán trong suốt cùng với nội tạng nhúc nhích.

Khí độc màu đen cấp tốc kéo dài đến trong nội tạng. Chiến sĩ Già tộc trúng độc điên cuồng kêu thảm, hắc vệt vàng lật giáp mặt lên, lấy ra một lọ dược tề giải độc hướng trong miệng đổ vào. Nhưng hắc vệt vừa mới lấy ra dược tề, xa xa một mũi tên bắn nhanh đến, xuyên thủng cổ tay hắc, đầu mũi tên hung hăng chui vào trong miệng của hắc.

Sau đó đầu mũi tên nổ tung, một đám lửa cháy chột từ trong thất khiếu của chiến sĩ Già tộc phun ra. Bạo Viêm Tiễn đại vu sư Vu điện chế tác lực sát thương kinh người, cơ thịt trên mặt chiến sĩ Già tộc này hầu như đều bị nổ bay, chỉ để lại xương sọ màu đồng cổ bán trong suốt.

Bị thương thế nặng như vậy, chiến sĩ Già tộc này vẫn giữ lại sinh mệnh lực ương ngạnh. Hắc khàn cả giọng ở dưới đất vụn vụn giấy dựa, gian nan đem mũi tên cắm ở trên yết hầu cứng rắn rút ra.

Thiếu Ti giống như tinh linh đột nhiên xuất hiện ở bên người hắc, trường mâu trong tay đánh một đòn hung hăng, đem xương cổ hắc một đòn chặt đứt. Cái đầu cực lớn bay lên, vang lên ‘Đang đang’ rơi tới ngoài hơn trăm trượng.

Tiếng kêu rên im bật mà dừng lại, chiến sĩ Già tộc liên tục bị thương nặng này rốt cuộc hao hết một tia sinh mệnh lực cuối cùng, toàn thân run rẩy ngã xuống trên đất, không còn có giá trị cứu chữa nữa.

Tất cả cái này nói ra thì thời gian rất dài, thực ra chính là thời gian búng ngón tay, đám người Cơ Hạo đã vô cùng ấn ý liên thủ đánh chết một chiến sĩ Già tộc. Cùng lúc bọn họ ra tay, Thái Ti đứng ở phía sau đã niệm tụng chú ngữ, từng đám sương mù màu đen nhanh chóng bao phủ năm chiến sĩ Già tộc còn lại.

Tiếng kêu rên thống khổ không ngừng vang lên, động tác của năm chiến sĩ Già tộc chột trở nên trì hoãn đi rất nhiều, làn da bọn hắc cấp tốc khô quắt tiêu tụy, thần thái cũng trở nên già nua. Sinh mệnh lực của bọn hắc đang cấp tốc trôi đi, ở trước mặt Thái Ti, một đám sinh mệnh tinh khí to bằng đầu người đã nhanh chóng thành hình.

Trong đội ngũ dân chạy nạn cách đó không xa truyền đến tiếng rú thảm thê lương, Lang Phi mang theo mười mấy đồng bạn cố gắng chặn lại, vẫn có mấy chục mũi tên xuyên vào trong đội ngũ dân chạy nạn, thoải mái đem hơn trăm người dân chạy nạn một đòn xuyên thủng.

Lực đạo mũi tên cực lớn, dân chạy nạn bị trúng tên thân thể nổ tung, máu tươi và thịt nát rải đầy đất.

Thiếu niên vừa mới chỉ trích Cơ Hạo kia trở mắt nhìn tộc nhân của mình bị tên bắn thành thịt nát nổ tung. Hắn thống khổ quỳ rạp xuống đất, khàn cả giọng kêu lên chói tai.

Chương 258: Cận Chiến

‘A ~~~’!

Thiếu niên quỳ rạp xuống đất toàn thân là máu, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu bi thương, tuyệt vọng lại tức giận, oán giận.

Cơ Hạo thúc đẩy vu lực, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng như long ngâm lao thẳng lên trời, kéo theo mảng lớn tàn ảnh hưởng năm chiến sĩ Già tộc toàn thân run rẩy lao lên. Hắc thạch trường đao phun lửa, trên lưỡi đao một mảng phù văn nhỏ mà dày đặc lóe lên, huyết quang âm u khiến người ta nhìn mà sinh e sợ.

Toàn lực thúc dục Khai Thiên Nhất Kích, trường đao kéo theo một đường cong, xương khớp cánh tay phát ra tiếng ‘Ken két’ khe khẽ, cơ thịt, kinh lạc truyền đến đau đớn xé rách. Ở Nam Hoang lần đầu tiên thi triển Khai Thiên Nhất Kích, xương khớp toàn thân Cơ Hạo hầu như vỡ hết, nay có thực lực Đại Vu, tuy thân thể vẫn không thể thừa nhận Khai Thiên Nhất Kích cản trở, nhưng tình huống đã tốt hơn rất nhiều.

Một đao nhìn như nhẹ nhàng băng qua, thân thể một chiến sĩ Già tộc đột nhiên vỡ ra, kèm theo tiếng cốt nhục phân liệt đáng sợ, Cơ Hạo từ trong thân hình chiến sĩ Già tộc vỡ ra này xuyên qua thẳng tắp. Máu tươi bắn tung tóe hóa thành mưa nhỏ dày rải xuống, chiến sĩ Già tộc này chia năm xẻ bảy bay lên, mảnh vỡ giáp trụ tàn phá đập mạnh xuống đất, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

“Giết!” Cơ Hạo rút gào trầm thấp. Chú pháp của Thái Ti khủng bố như vậy, huyết khí toàn thân mấy chiến sĩ Già tộc bị hấp dẫn, tuổi thọ cấp tốc giảm bớt, thánh lực cũng đang nhanh chóng tiết ra ngoài, chính là thời cơ giết địch tốt nhất, bỏ qua cơ hội này lúc nào cũng có thể có biến hóa không tốt.

“Giết!” Mấy tên chiến sĩ Già tộc mệnh khí bị mạnh mẽ đoạt đi, thân thể với linh hồn đều đang nhanh chóng mục nát bại hoại rống giận dữ tợn. Bọn hắn thế mà bị liên tục giết hai đồng bạn, hai chiến sĩ tinh anh thực lực đạt tới Đại Vu

cảnh!

Các chiến sĩ Già tộc từ khi Huyết Nguyệt nhất mạch xuất binh tới nay đã xuôi gió xuôi nước, chưa bao giờ gặp phải bất cứ suy sụp gì lớn tiếng gào rống, làn da khô quắt tiều tụy của bọn hắc một lần nữa trở nên đầy đặn óánh nhuận, máu tươi cùng linh hồn trong cơ thể bọn hắc đều hùng hực thiêu đốt, một luồng lực lượng tuyệt cường từ trong cơ thể bọn hắc dâng trào ra.

Đao kiếm cùng vung, từ bốn phía phong kín phương vị công kích cùng lui lại của Cơ Hạo, tàn nhẫn vô cùng hướng yếu hại toàn thân hắc đánh tới.

Cơ Hạo nghiêng rãnh, hơi nghiêng thân thể, một thanh đại đao từ ngực phải phá thể mà vào, từ sau lưng truyền ra; một kiếm từ sườn mềm bên trái đâm vào, hầu như là sát xương cột sống hắc lộ ra. Cơ Hạo hít khí thật sâu, cơ thịt bịt kín vết thương. Trừ đao kiếm mang ra một mảng máu tươi, trên vết thương một giọt máu cũng chưa chảy ra.

Hắc thạch trường đao chém ra, một thanh trường mâu gắt gao đỡ hắc thạch trường đao. Không đợi Cơ Hạo thu đao, chiến sĩ Già tộc cầm trường mâu đã liều mạng lao lên, ngực chủ động hướng trên hắc thạch trường đao lao vào, mặc cho trường đao xuyên thấu ngực, sau đó song chưởng như xà hung hăng cuốn lấy cánh tay Cơ Hạo vụn một cái.

Mang theo nụ cười đắc ý dữ tợn, chiến sĩ Già tộc cánh tay cuốn lấy Cơ Hạo dữ tợn nói: “Dân bản xứ, sinh vật ti tiện, các người vĩnh viễn không có khả năng là đối thủ của con dân Huyết Nguyệt vĩ đại. Các người nhất định là nô lệ của chúng ta, đời đời kiếp kiếp, nam nhân làm trâu làm ngựa, nữ nhân mặc cho chúng ta mua vui!”

“Đ mẹ – người!” Cơ Hạo trên trán gân xanh bạo khởi, hai cánh tay lớn ước chừng bằng cả eo lưng hắc gắt gao cuốn lấy cánh tay hắc, cùng với tiếng vỡ vụn đáng sợ, cánh tay phải Cơ Hạo cốt nhục đều vỡ, đau đớn đánh úp lại. Cơ Hạo đau đến lên tiếng tức giận mắng.

Mi tâm bắn vút ra một mảng ánh sáng, kiếm đá không lộ ra bất cứ mũi nhọn nào lao ra khỏi thần hồn không gian, mang theo một đường cong vòng quanh thân thể bốn chiến sĩ Già tộc vắn một cái. Hậu thiên tạo hóa thiên địa thánh binh không hiện mũi nhọn nhưng thể không thể đỡ, thân thể bốn chiến sĩ Già tộc cùng giáp trụ ở dưới lưỡi kiếm yếu ớt giống như đậu phụ, thậm chí không có chút thanh âm truyền đến, thân thể bốn người đã chia năm xẻ bảy nát rơi đầy đất.

Hít một hơi thật sâu, kiếm đá bay trở về mi tâm. Cơ Hạo vỗ túi gấm bên hông, ba thanh phi đao, hai thanh phi kiếm bắn nhanh ra, hóa thành năm luồng hàn quang lướt qua mặt sông, hung hăng hướng thanh niên Ngu tộc trợn mắt há hốc mồm chém xuống.

“Chết đi!” Cơ Hạo lớn tiếng quát, toàn bộ đan nguyên pháp lực rút hết vào trong phi đao, phi kiếm, pháp lực mệnh mệnh kích động đao kiếm, kéo theo hàn quang dài ba trượng bay múa trên không, giống như năm dải cầu vồng màu trắng từ bầu trời hạ xuống, nháy mắt đã tới đỉnh đầu thanh niên Ngu tộc.

“Đáng chết!” Bốn chiến sĩ Già tộc lưu lại bên người thanh niên Ngu tộc đồng thời hành động.

Một chiến sĩ Già tộc cầm trường khiên giơ hai tay, trường khiên rộng một trượng, cao hai trượng, dày ba thước sáu tấc đem thanh niên Ngu tộc bảo hộ gắt gao ở phía dưới. Phi kiếm, phi đao của Cơ Hạo bay ra bổ thật mạnh vào trên trường thuẫn, chỉ bắn tung tóe ra cả đám đốm lửa, trên trường thuẫn ngay cả chút dấu vết cũng không lưu lại được.

Hai chiến sĩ Già tộc cầm trường đồng thời mở ra bốn con mắt, làn da màu đồng xanh chợt biến sắc, từ màu xám xanh quý dị cấp tốc đậm thêm, biến thành màu tím đậm cùng loại cổ đồng. Thân thể bọn hắn bành trướng ra, ban đầu thân thể trên dưới bốn thước bành trướng đến khoảng năm thước, trên làn da màu tím đậm tràn ra phù văn rậm rạp, từng luồng khói màu tím đậm mắt thường có thể thấy được không ngừng từ đỉnh đầu bọn hắn phun ra.

Bọn hăn sỏi bước vượt qua con sông, bước chân ù ù lao về phía Cơ Hạo. Xem khí tức trên người bọn hăn, bao gồm động tác của bọn hăn, bọn hăn so với sáu chiến sĩ Già tộc đợt công kích thứ nhất vừa rồi thực lực cá nhân ít nhất mạnh hơn gấp ba đến bốn lần.

Không thể cứng rắn đón đỡ. Cơ Hạo hít ngược một hơi khí lạnh, nghiêng răng đem một đao, một kiếm trong cơ thể rút ra. Đại Vu tinh huyết trong cơ thể dâng trào, theo tiếng khí huyết ‘vù vù’ lưu động, vết thương trên người cấp tốc khép lại, ngăn ngừa một hơi thở đã chẳng để lại chút vết thương nào nữa.

Tay phải dùng sức vung lên, tiếng ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, xương khớp, cơ thịt, kinh lạc cánh tay phải Cơ Hạo toàn bộ khôi phục như lúc ban đầu, nhẹ nhàng xoay cánh tay, các đốt vung vẩy không ngừng phát ra tiếng vang giòn ‘Rắc rắc’.

Vẫy tay một cái, hắc thạch trường đao bay trở về trong tay, Cơ Hạo hét to một tiếng, sỏi bước hướng hai chiến sĩ Già tộc áp sát đón đầu, đồng thời hăn hướng tới Lang Phi lớn tiếng mắng: “Sững ra ở nơi đó làm gì? Chờ chết sao? Mang theo những người này, đi! Mau!”

Lang Phi quát to một tiếng, hô quát để đồng bạn của mình nhanh chóng mang những lão nhân, phụ nhân kia rời khỏi, chính hăn thì rất nghĩa khí xách đại phủ, sỏi bước lao lên, nhảy lên không trung, hung hăng một rìu hướng một chiến sĩ Già tộc bổ xuống.

“Dân bản xứ nhỏ yếu!” Một chiến sĩ Già tộc tùy tay một đao ngang trời, trên trường đao sắc bén đến cực điểm hiện lên một mảng ánh sáng phù vân mỹ lệ. Đại phủ của Lang Phi vỡ ra, đao phong từ bên hông hăn đảo qua, đem hăn chém ngang eo thành hai nửa.

Lang Phi khàn giọng hét rầm lên, hai đoạn thân thể nặng trĩu rơi xuống đất điên cuồng gãy dựa run rẩy.

Cơ Hạo hét to một tiếng sỏi bước đón, hắc thạch trường đao cấp tốc vung,

cùng hai chiến sĩ Già tộc cứng đối cứng đánh đấm lấy nhau. Đồng thời mũi chân hấn hành động mau lẹ, đem hai đoạn thân thể của Lang Phi đá bay lên về phía sau.

Vũ Mục lớn tiếng mắng một câu, phi thân lên đem Lang Phi bị chặt đứt ngang hông đón lấy, tùy tay đem hai đoạn thân thể của hấn hướng chính giữa khép lại, vội lấy ra một bình đoạn tục cao Vu điện bí chế cứu mạng, bôi thật dày ở trên vết thương của gã.

Cả mảng lớn khối máu phun ra, Lang Phi khàn giọng kêu đau một tiếng, sau ngăn ngùn hai nhịp thở đã hoạt bát nhảy lên.

Trong tiếng ‘Phập’, hắc thạch trường đao của Cơ Hạo chọt trượt, trường đao của đối phương sạch sẽ lưu loát để lại ở trên người hấn hai vết thương sâu tới nội tạng.

Chương 259: Huyết Lực

“Chạy, chạy mau!”

Phong Hành ở trong rừng cây lớn tiếng rít gào, kèm theo tiếng xé gió bén nhọn, mũi tên phụ gia Khủng Bố Thuật không ngừng bắn ra, chui thật sâu vào trong lòng sông. Phù văn Khủng Bố Thuật phát động, từng đạo vu lực dao động mật mờ tỏa ra, trên trăm nô lệ binh sĩ kêu gào chói tai xung phong đến thân thể cứng đờ, giống như con chuột bị nước sôi hắt qua chạy tán loạn đi.

Nô lệ binh sĩ không thể thừa nhận Khủng Bố Thuật công kích trận cước đại loạn. Phong Hành liên tục khai cung, mấy chục mũi tên từ trong rừng cây bay nhanh ra, mỗi một mũi tên đều nhất tiễn song điêu, chuẩn xác xuyên qua cổ hai nô lệ binh.

Trong chớp mắt bảy tám mươi nô lệ binh sĩ nhảy nhót hỗn loạn như khi ngựa lớn phun máu ngã xuống đất, một đoạn sông nho nhỏ nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Một mình Phong Hành đã ngăn trở viện binh bờ sông bên kia, điều này tranh thủ thời gian chạy trốn ngăn ngừa cho đám dân chạy nạn. Lang Phi chửi ầm lên, tự biết thực lực không đủ để xen vào chiến đấu cấp độ này, hăn nhảy dựng lên, vừa đâm vừa đập đem đám dân chạy nạn xua vào trong rừng cây.

Thiếu niên quỳ dưới đất khàn giọng kêu rên giận dữ ngẩng đầu lên, rơi lệ đầy mặt nhìn chăm chăm Cơ Hạo nổi hung: “Vì sao không cứu các nàng? Vì sao nhìn các nàng chết?”

Lang Phi thầm mắng một câu, một bạt tai đem thiếu niên không biết phân rõ nặng nhẹ này đập ngất, mang theo hăn sải bước lao vào rừng rậm.

Cơ Hạo căn bản không có sức phân thần, hăn tập trung tinh thần nhìn chăm chăm hai chiến sĩ Già tộc, thân thể bị cắt ra vết thương cấp tốc mấp máy, nhanh

chóng khép lại. Hai chiến sĩ Già tộc này cực kỳ cường đại, chiến kỹ thuần thực đến cực điểm, mỗi một đòn đều thẳng đến chỗ yếu hại, đối thành chiến sĩ tầm thường đã sớm bị bọn hãn chém đầu giết chết.

May mắn thần niệm của Cơ Hạo phóng ra, có thể rõ ràng bắt giữ được nhất cử nhất động của bọn hãn, ngay cả động tác nhỏ bé nhất cũng không thể giấu diếm được Cơ Hạo tập trung. Hãn càng toàn lực vận chuyển Kim Ô Thần Mâu, miễn cưỡng có thể thấy rõ động tác của hai người. Mắt thường phối hợp thần niệm, Cơ Hạo đã nguy hiểm lại càng hiểm hơn liên tục tránh được mấy chục sát chiêu của bọn hãn.

Trường đao quét, lại một mảng hàn quang kề sát cổ Cơ Hạo lướt qua. Cơ Hạo trong đường tơ kẽ tóc xoay người một cái, trên cổ cả mảng lông tơ bị cạo sạch, lưỡi đao âm trầm, khiến cơ nhục Cơ Hạo cũng căng lên từng đợt.

Bờ sông bên kia, ba con Kiếm Phong Tri Chu đột nhiên phát ra tiếng rít bén nhọn, chúng nó ngẩng đầu, trong miệng phun ra mấy trăm viên đạn kim loại to bằng nắm tay, viên đạn kim loại bắn nhanh ra tốc độ cực nhanh, lực đạo cực kỳ cường mãnh. Nháy mắt bao trùm bãi sông chỗ mấy người Cơ Hạo, Man Man, Vũ Mục, Thiếu Ti.

Man Man xách đại chuỳ đang muốn xông lên tiếp viện Cơ Hạo, nhưng viên đạn kim loại đầy trời gào thét nện xuống, nàng bất đắc dĩ giơ song chùy, đem mình và Thiếu Ti phía sau bảo vệ ở phía sau cây chùy.

Viên đạn kim loại hơi lóe sáng va chạm nặng trĩu ở trên đầu chùy, viên đạn phát nổ, một quầng ánh lửa nho nhỏ bao trùm phạm vi cả trượng, viên đạn nổ phạm vi lan tỏa không lớn, nhưng trong phạm vi một trượng, lực sát thương của viên đạn có thể so với một đòn toàn lực của đệ giai Đại Vu.

Thân thể Man Man không chút sứt mẻ. Vén vẹn một hai viên đạn lực nổ căn bản không thể dao động nàng mảy may.

Nhưng ngay sau đó mấy chục viên đạn gào thét ập tới, dù là Man Man lực

lượng lớn vô cùng, vẫn bị chấn động tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn lại, nghe răng trợn mắt liên tục lui về phía sau.

“Cơ Hạo, để ý!” Trong lúc gấp gáp, Man Man rút thời gian từ khe hở giữa hai cái đầu chùy hướng bờ sông bên kia nhìn thoáng qua, sau đó lớn tiếng kêu lên.

Bên người thanh niên Ngu tộc kia vừa rồi còn lại bốn chiến sĩ Già tộc, một kẻ dùng tường thuẫn bảo vệ hẳn, hai kẻ nhảy qua sông đánh quăn lầy Cơ Hạo, một kẻ còn lại thì kéo một cây trường cung cánh cung ước chừng to như đùi người bình thường. Trên dây cung to bằng ngón cái người trưởng thành, một mũi tên lớn có thể sử dụng như trường mâu đang cấp tốc cắn nuốt thiên địa nguyên khí xung quanh.

Man Man hô to một tiếng, chiến sĩ Già tộc kéo trường cung ở bờ sông bên kia cười một tiếng dữ tợn, ngón tay buông ra, mũi tên lớn kéo theo một tiếng vang lớn như sấm, xé rách không khí hung hăng hướng trái tim Cơ Hạo bắn tới.

Hai chiến sĩ Già tộc đánh quăn lầy Cơ Hạo vừa đúng trái phải giả vờ bổ một đao, cứng rắn chặn lộ tuyến né tránh trái phải của Cơ Hạo. Thân thể bọn hắn trái phải đan xen, vừa vặn nhường ra lộ tuyến mũi tên lớn đâm xuyên.

Mũi tên lớn đánh tới, thanh niên Ngu tộc sắc mặt khó coi ở bờ sông bên kia hài lòng gật gật đầu. Một đòn này, Cơ Hạo là chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

“Giáp!” Trong lúc nguy cấp. Cơ Hạo khẽ điểm mi tâm, giáp trụ Quy Linh đưa tặng, dùng mai nàng lúc nhỏ tuổi bóc ra luyện chế mang theo tiếng sóng cuộn cuộn từ mi tâm Cơ Hạo phun ra, một đạo hắc quang nhanh chóng phân tán thành mười mấy đám khí đen hướng trên người Cơ Hạo bọc lại.

‘Leng keng’ vài tiếng trầm đục, trên người Cơ Hạo nhanh chóng mặc vào một trọng giáp đường cong mượt mà, tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng, toàn thân đều được bao trùm ở trong. Hai tay hắn bảo vệ ở trước ngực, bàn tay khẽ đẩy khẽ lật về phía trước, nhất thời thủy khí sôi trào, một đám tiên thiên Nhâm

Thủy Tinh Hoa hiện lên ở trước mặt hắn, nhanh chóng ngưng tụ thành một tấm khiên nước hình mai rùa.

Mũi tên không lồ bắn nhanh đến, hung hăng va chạm ở trên khiên nước. Chợt nghe tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, đầu mũi tên xuyên thấu khiên nước từng chút một, khiên nước lại đang không ngừng dày thêm từng chút một.

Chiến sĩ Già tộc khai cung giận bắn thực lực đã đạt tới Đại Vu đỉnh phong, hắn dốc sức bắn tên, cho dù là đỉnh cấp Đại Vu không cẩn thận cũng sẽ bị mũi tên làm bị thương nặng. Nhưng Cơ Hạo không hao phí bao nhiêu pháp lực, chỉ cần kích hoạt thủy thuần thuật trên giáp trụ Quy Linh tặng cho tự mang, đã đem một mũi tên này gắt gao cản lại.

Thấy một màn này thanh niên Ngu tộc còn có mấy chiến sĩ Già tộc đều tròn mắt, hồn hển chửi ầm lên một phen.

Hai chiến sĩ Già tộc vừa mới vội xoay người tránh ra quỹ tích mũi tên luồng cuống tay chân vung trường đao, muốn một lần nữa chiếm cứ góc độ công kích ưu thế. Nhưng Cơ Hạo hét lớn một tiếng, thạch kiếm đột ngột xuất hiện trong tay, tay trái vung lên, thạch kiếm mang theo một mảng ánh sáng nhàn nhạt quét ngang ra.

“Dân bản xứ nhỏ yếu.” Hai chiến sĩ Già tộc không cho là đúng động thân mà lên, không thèm quan tâm thạch kiếm trên tay Cơ Hạo.

Giáp trụ trên thân bọn hắn, là đỉnh cấp phòng cụ Tu tộc đại tượng sư Huyết Nguyệt nhất mạch hao phí tâm huyết tạo ra, lực công kích cấp Đại Vu căn bản không có khả năng phá hủy phòng ngự của bọn hắn. Bọn hắn chỉ cần cứng rắn ngăn trở một đòn này của Cơ Hạo, ngay sau đó trường đao của bọn hắn liền có thể chặt đầu Cơ Hạo.

Cơ Hạo vung kiếm như điện, kiếm quang nhẹ nhàng đảo qua vòng eo hai người.

Thạch kiếm sắc bén tuyệt luân, trên hai bộ trọng giáp phun tung toé ra vầng sáng của mảng lớn phù văn, lưỡi kiếm đảo qua, cả mảng lớn phù văn vỡ vụn như mưa, hai bộ trọng giáp như bẻ gãy nghiền nát bị thạch kiếm phá hủy, hai chiến sĩ Già tộc thực lực cường hãn tuyệt luân, lại bởi vì bọn hắn khinh địch bị một kiếm chém làm hai.

“Không! Dân bản ti tiện xứ, con kiến chết tiệt, sinh vật cấp thấp chưa hoàn thành tiến hóa!” Bờ sông bên kia, thanh niên Ngu tộc khàn giọng hét chói tai chửi rủa. Con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn đột nhiên mở ra, một mảng ánh sáng đầm đìa máu cấp tốc xoay tròn ở trong con mắt dựng thẳng.

Thân thể Cơ Hạo, Man Man, Vũ Mục, Thái Ti, Thiếu Ti đồng thời trầm xuống, máu toàn thân cũng chợt sôi trào lên.

“Làm bẩn!” Thanh niên Ngu tộc tùy tay chỉ hướng đám người Cơ Hạo, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn huyết quang ngưng tụ thành một phù văn quỷ dị.

Thân thể đám người Cơ Hạo nhoáng lên một cái, máu tươi trong cơ thể đột nhiên có lượng lớn máu cấp tốc hư thối, mục nát, một mùi thối không ngừng từ trong cơ thể bọn họ khuếch tán ra.

Chương 260: Ác Huyết

Trước mắt Cơ Hạo tối sầm, thân thể nhoáng lên một cái, tứ chi bách hải tê dại một phen, thiếu chút nữa cắm đầu ngã xuống đất.

Không chỉ có hắc, dù là Man Man man lực tuyệt cường, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng biến thành một mảng trắng bệch, thân thể nhỏ nhắn không điều khiển tự động run rẩy, môi hồng nhuận cũng biến thành trắng bệch. Huyết khí mục nát ở trong cơ thể cấp tốc mở rộng, ăn mòn kinh lạc, công kích vu huyết, xâm nhiễm nội tạng, thậm chí còn không ngừng công kích xương khớp, liều mạng muốn chui vào trong xương tủy.

“Rút!” Cơ Hạo quyết định thật nhanh, lập tức rống lớn một tiếng.

Lửa cuộn cuộn từ trong vu huyết phun ra, Kim Ô Thần Viêm cuồng bạo nóng cháy mang theo phá tà lực trời sinh lưu chuyển toàn thân, gian nan đối kháng huyết khí mục nát tàn sát bừa bãi trong cơ thể. Huyết khí màu đen ở dưới Kim Ô Thần Viêm màu đỏ vàng thiêu đốt hóa thành sương khói màu đen từ trong lỗ chân lông phun ra, thân thể bủn rủn của Cơ Hạo miễn cưỡng khôi phục vài phần khí lực.

“Rút?” Bờ sông bên kia, thanh niên Ngu tộc lớn tiếng cười dữ tợn: “Đã trúng huyết chú của ta, thì tất cả đều lưu lại chết đi! Giết bọn hắc... hai tiểu nữ nhân kia, lưu lại cho ta! Đứa lớn một chút, là của ta. Đứa nhỏ một chút, có thể bán được giá cao!”

“U Minh, nghịch hành, lấy mệnh bổ mệnh!” Thái Ti đứng rất xa ở phía sau hít sâu một hơi, cốt trượng trong tay nhẹ nhàng vung lên, mệnh khí vừa rời hắc từ trên người vài chiến sĩ Già tộc hấp thụ được nhanh chóng hóa thành mấy luồng hồng quang chui vào thân thể mấy người bọn Cơ Hạo.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy một luồng sinh mệnh tinh khí nóng cháy, ấm áp từ đỉnh đầu rót vào, cả người nháy mắt tràn ngập lực lượng, thậm chí khí lực so với ngày

thường còn lớn hơn vài phần. Huyết khí mục nát trong cơ thể điên cuồng xâm nhiễm tinh huyết vẫn tốt của bản thân, nhưng bản thân có mệnh khí khổng lồ tới từ bên ngoài, năng lượng sinh mệnh của Cơ Hạo gia tăng gấp đôi có thừa, lại có Kim Ô Thần Viêm không ngừng thiêu đốt huyết khí mục nát, cơ năng thân thể Cơ Hạo giờ phút này hầu như không có gì khác với lúc đỉnh phong.

“Ta, nhớ người rồi đó!” Cơ Hạo hung hăng chỉ chỉ thanh niên Ngu tộc bờ sông bên kia. Hắn nhớ tới các loại bí thuật Ngu tộc Huyết Nguyệt nhất mạch ghi chép trong bí điển Vu điện.

Huyết Nguyệt, ở trong dị tộc đại biểu lực lượng nguyên rửa huyết mạch và hắc ám, là nhất mạch âm tà nhất, khó cuốn nhất trong hệ thống tam nhật cửu nguyệt của dị tộc. Lực lượng nguyên rửa của bọn hắn như giòi trong xương rất khó khu trừ, hơn nữa có thể ẩn núp ở trong huyết mạch người ta, đời đời kiếp kiếp truyền lưu xuống.

Từng có mấy cái bộ tộc cường thịnh nhân số ở trên mấy ức người, bởi vì Huyết Nguyệt nhất mạch nguyên rửa ám toán, huyết mạch lực bị ô nhiễm, cuối cùng huyết duệ đoạn tuyệt. Hơn nữa bộ tộc khác thông hôn với mấy đại bộ tộc đó, cũng bởi vì huyết mạch nguyên rửa này mà tổn thất hơn phân nửa tộc nhân, trong tộc nhanh chóng suy bại, ngàn năm trôi qua còn bị di chứng huyết chú dây dưa, mãi không thể khôi phục nguyên khí.

Bị huyết chú của Huyết Nguyệt nhất mạch bám vào người, là phiền toái cực kỳ làm người ta đau đầu.

Cơ Hạo có Kim Ô Thần Viêm hộ thân, trời sinh đối với các loại âm tà lực có sức chống cự rất mạnh, nhưng Thái Ti, Thiếu Ti, Vũ Mục, Phong Hành đều sẽ có phiền toái. Trái lại Man Man không cần ai lo lắng, huyết chú bình thường, thật đúng là không có biện pháp làm gì Man Man bây giờ.

Cơ Hạo biết, lần này trước khi đến chiến trường Xích Phản sơn, Chúc Dung thị đã đem vài món thần khí áp đáy hòm đều để lại cho Man Man hộ thân.

“Man Man! Rút!” Cơ Hạo cố ý hướng Man Man rống lớn một tiếng, Nha Công phối hợp ăn ý với Cơ Hạo há mồm phun ra một đạo Kim Ô Thần Viêm, rơi chuẩn xác ở trên người Man Man. Thân thể Man Man hừng hực cháy lên, trên người nàng cũng phun ra khói đặc màu đen.

Man Man đang chuẩn bị đưa tay lấy ra thần phù Chúc Dung thị chế tác, xua tan huyết chú cho bản thân cùng các đồng bạn ngăn ngại.

Một tiếng cười ‘Khanh khách’ không nín được truyền đến, Man Man vội vàng căng khuôn mặt nhỏ nhắn, làm ra một bộ dáng cực kỳ khó chịu, cực kỳ chật vật. Kéo hai cây chùy cực lớn phát ra tiếng ‘Ừ ừ’ hướng trong rừng cây chạy đi, Man Man lớn tiếng kêu la lên:

“Chạy mau. Chạy mau, hai chân Man Man sao lại như nhũn ra thế? A nha nha, Thiếu Ti a tỷ, chạy mau!”

Lúc đi ngang qua Thiếu Ti, Man Man tùy tay đem cán dài của cây chùy ở tay phải kẹp ở sườn, túm chặt lấy Thiếu Ti, như một trận gió lao về phía rừng cây. Thiếu Ti thì thuận tay túm áo Thái Ti, tùy tay đem hắc nhét đến trên lưng đại hổ.

Đại hổ toàn thân đen sì không được thanh niên Ngu tộc coi trọng, nó chưa chịu huyết chú công kích. Thái Ti sau khi ngồi ở trên lưng nó, đại hổ ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, nhanh chân hướng rừng cây chạy đi. Vừa chạy, nó còn vừa vung vẩy cái đuôi, đem đá cuội trên bãi sông đánh ‘Vù vù’ bay lên.

“Con mèo to xác chết tiệt!” Cơ Hạo và Vũ Mục cũng nhanh chân bỏ chạy, bọn họ vừa lúc theo sau môn đại hổ.

Con đại hổ bất lương này không biết từ nơi nào học chiêu trò chạy trốn, vừa chạy còn vừa vung vẩy cái đuôi, hất đá cuội phát ra tiếng ‘Đang đang’ đánh vào trên người Cơ Hạo và Vũ Mục, tuy không phải quá đau, nhưng thế này cũng quá ghê tởm.

“Cơ Hạo, người từ nơi nào bắt được một con... súc sinh vô liêm sỉ như vậy!”

Vũ Mục chặt vật vác cái nồi sắt to, đá cuội bay lên không ngừng đánh cho cái nồi sắt vang loạn ‘Đình đình đang đang’.

Cơ Hạo nhếch nhếch miệng, không hé răng. Hắn mặc giáp trụ Quy Linh đưa tặng, đám đá cuội kia đánh vào trên trọng giáp ùn ùn vỡ nát, ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại được.

Phía sau truyền đến tiếng xé gió đáng sợ, chiến sĩ Già tộc vừa mới kéo trường cung liên tục ba mươi sáu mũi tên giống như sấm sét gào thét bắn tới. Cơ Hạo giang đôi tay, chặn phía sau Vũ Mục, tên đều rơi ở trên lưng Cơ Hạo, tất cả đều bị trọng giáp tự mang theo khiên nước cản nát.

Lực đánh nặng nề khiến tốc độ chạy như điên về phía trước của Cơ Hạo lại nhanh hơn rất nhiều. Hắn thuận thế ở trên cái lưng đầy đặn của Vũ Mục đẩy một cú, khiến tốc độ chạy của Vũ Mục cũng bỗng dừng gia tăng mấy lần.

Mấy trăm nô lệ chiến sĩ phía sau ‘xì xồ’ đuổi giết, bọn hắn thực lực thấp kém rộng to, ánh mắt tập trung hết ở trên người Man Man và Thiệu Ti.

Chủ tử của bọn hắn đã nói, bắt sống Man Man cùng Thiệu Ti, đám nô lệ địa vị thấp này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội lấy lòng chủ tử nhà mình.

“Loại không biết chết sống!” Vũ Mục phản nộ mắng một tiếng, tay trái tùy ý hướng phía sau vung lên, niệm tụng một tiếng chú ngữ trầm thấp.

Trong nước sông, cả mảng lớn sóng nước bay lên, hóa thành nước mưa tí tách trút xuống. Toàn bộ nước mưa màu xanh lục, mấy trăm nô lệ chiến sĩ căn bản vô lực phản kháng bị mưa rải khắp, liền nhìn thấy da thịt bọn hắn nhanh chóng hư thối, cả mảng lớn khói độc màu xanh lục từ trên thân bọn họ bốc lên, mấy trăm nô lệ chiến sĩ cùng cất tiếng rú thảm ngã xuống đất giãy dụa, ngăn ngừa hơi thở đã tan thành máu đặc.

“Tiền của ta!” Bờ sông bên kia, thanh niên Ngu tộc trừng thật to ba con mắt, khàn cả giọng hét lên.

Hắn không đau lòng tính mạng các nô lệ chiến sĩ này, mà là đau lòng cả đồng tiền của mình—— những nô lệ này đều là tài sản riêng của hắn! Mấy trăm nô lệ Vu Nhân cảnh đó, bị một năm vu độc của Vũ Mục giết sạch sẽ, làm không tốt hắn lần này tham chiến sẽ là làm ăn triệt để lỗ vốn.

“Xông lên, giết sạch bọn chúng!” Thanh niên Ngu tộc hỗn hển hét chói tai, hung hăng vung tay lên về phía trước.

Ở phía sau hắn, trên đỉnh một ngọn núi lớn, một lá cờ xí màu máu bay cuốn đến.

Đại đội nhân mã Huyết Nguyệt quân đoàn đang nhanh chóng tới gần.

Chương 261: Phục Giết

‘Leng keng, leng keng’, ba con Kiếm Phong Tri Chu thân hình thật lớn nhanh chóng vượt qua con sông, đi trước làm gương đuổi giết.

Cái chân dài nhỏ của con rối kim loại va chạm mặt đất màu máu, cục đá cứng rắn và chân kim loại bắn tung tóe đốm lửa. Ba con Kiếm Phong Tri Chu bôn tẩu như gió, gắt gao bám ở phía sau đám người Cơ Hạo.

Ngẫu nhiên sẽ có một con Kiếm Phong Tri Chu dừng bước, chân thật dài cắm thật sâu xuống mặt đất, vững vàng nâng thân thể nặng nề của chúng nó, sau đó cái lỗ miệng cực lớn mở ra, lộ ra một đoạn ống hình chùy ba cạnh to bằng đùi người thường.

Vô số phù văn màu máu ở trong cái ống ba cạnh đỏ sậm cấp tốc dâng trào, năng lượng vụ tinh được khảm ở trong khoang bụng cực lớn của Kiếm Phong Tri Chu bị cấp tốc rút lấy, rất nhanh đã ở chỗ đỉnh ống hình thành một quả cầu lửa màu đỏ rực to bằng đầu người.

Nổ ‘Phành’ một tiếng, thân thể Kiếm Phong Tri Chu kịch liệt kéo đi về phía sau, trên mặt đất khói bụi nổi lên, quả cầu lửa nho nhỏ bắn nhanh ra, chỗ trung tâm quả cầu lửa một phù văn màu đỏ rực to bằng bàn tay cấp tốc lóe lên, thiên địa nguyên khí xung quanh không ngừng bị quả cầu lửa cắn nuốt.

Quả cầu lửa nho nhỏ tốc độ phi hành nhanh đến kinh người, trong chớp mắt đã tới phía sau đám người Cơ Hạo.

Mỗi lần quả cầu lửa đánh úp lại, Cơ Hạo đều phải xoay người, giang đôi tay chủ động đón. Thủy nguyên chi lực mệnh mệnh trong trọng giáp quay cuồng, tiên thiên Nhâm Thủy Tinh Hoa ở trước mặt Cơ Hạo ngưng tụ thành khiên nước dày nặng, quả cầu lửa va chạm ở trên khiên nước, nước lửa đánh nhau, nhất thời phun ra cả mảng lớn ánh lửa.

Quả cầu lửa bùng nổ, ánh lửa bao trùm không gian phạm vi trăm trượng. Giống với lúc trước Kiếm Phong Tri Chu bắn ra viên đạn kim loại, phạm vi sát thương của quả cầu lửa bị cấm chế kỳ dị cực hạn ở trong trăm trượng, ánh lửa cùng nhiệt độ cao tàn sát bừa bãi tuyệt đối sẽ không lao ra thêm cho dù một tấc.

Nhưng điều đó càng tăng mạnh thêm lực sát thương của quả cầu lửa lúc bùng nổ, ánh lửa dinh dính như thực chất ở trong phạm vi trăm trượng tàn sát bừa bãi quay cuồng, mặt đất màu máu đặc hữu của Xích Phán sơn bị lửa nhiệt độ cao cứng rắn đốt mỏng đi một tầng, nham thạch tan thành nham thạch nóng chảy, giống như đồ sứ lên men ở trong ánh lửa rạng rỡ sáng lên.

Nhiệt độ cao tàn sát bừa bãi. May mắn tiên thiên Nhâm Thủy Tinh Hoa chí âm chí hàn, chuyên môn khắc chế các loại lực lượng lửa.

Khiên nước dày nặng phun ra cả mảng lớn hàn khí, cùng ánh lửa quả cầu lửa bộc phát ra va chạm đan xen lẫn nhau, đại khái sau vài hơi thở, nhiệt lực tản ra tiêu tán, Cơ Hạo lúc này mới xoay người tiếp tục đào tẩu. Mà mỗi lần lúc đó, Kiếm Phong Tri Chu đều có thể thừa cơ hướng về phía trước đuổi sát thêm vài bước.

“Dân bản xứ ti tiện, các người chạy không thoát đâu!” Thanh niên Ngu tộc cười ở trên lưng tọa kỵ, mang theo hai hộ vệ Già tộc còn sót lại cùng đám đông phó binh, nô lệ hỗn loạn đuổi giết tới. Hắn mỉm cười oán độc vô cùng, còn đang đau lòng không thôi vì vừa rồi bị Vũ Mục độc giết các nô lệ.

“Tiểu tử, giáp trụ trên người người không tồi, hẳn là có thể bán được một giá tốt, đủ đổi lấy hai ngàn nô lệ.” Thanh niên Ngu tộc lớn tiếng kêu gào, đem phán đoán của mình đối với bộ trang phục kia và đạo cụ toàn thân Cơ Hạo nói ra: “Về phần người, đầu lâu của người, sẽ trở thành trân phẩm cất giữ riêng của ta.”

Thanh niên Ngu tộc dương dương đắc ý lớn tiếng cười nói: “Một thằng nhãi con dân bản xứ còn chưa trưởng thành, lại có được sức chiến đấu của chiến sĩ trưởng thành. Đầu lâu của người nhất định bộ dạng Thái Tinh xảo đẹp đẽ, ta sẽ ở

bên trên đục đẽo rất nhiều hoa văn tinh mỹ, dùng đá quý trân quý nhất khảm. Ca ngợi Huyết Nguyệt vĩ đại, chí cao, đầu lâu của người nhất định sẽ dẫn tới hứng thú mãnh liệt nhất của các tiểu thư yêu kiều kia.”

Cơ Hạo không nói một lời tiếp tục chạy về phía trước, Kim Ô Thần Viêm ở trên người hừng hực thiêu đốt, không ngừng tinh lọc huyết khí mục nát điên cuồng nảy sinh trong cơ thể.

Huyết Nguyệt nguyên rửa chết tiệt, thật sự là quá khó chơi. Thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ, mệnh khí vừa rồi Thái Ti đánh vào trong cơ thể Cơ Hạo biến thành tinh huyết đã hầu như bị ăn mòn hết. Hiện tại toàn thân Cơ Hạo lại có chút nhũn ra, cũng không biết còn có thể chạy ra bao xa nữa.

Ngón tay búng ra, một lệnh bài sắt màu đen nhảy ra, đây là thân phận lệnh bài Hoa Tư Liệt phát, đại biểu thân phận chiến sĩ Kì Binh doanh của Cơ Hạo. Cùng lúc đó, khối lệnh bài này cũng là vu khí dùng để liên lạc quân đội bạn.

Hào quang màu đen một thước vuông lóe lên ở trên lệnh bài, trong hào quang màu đen, có thể thấy được ba mươi mấy điểm sáng màu trắng. Mỗi một điểm sáng đều đại biểu một chiến sĩ Kì Binh doanh, bọn họ chia làm bảy đội ngũ nhỏ, phân bố ở trong núi rừng trong phạm vi ngàn dặm với Cơ Hạo.

Ngón tay khê búng, Cơ Hạo đem một đạo vu lực đưa vào lệnh bài, tin tức ngắn gọn hóa thành vu lực dao động mật mờ hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra. Điểm sáng màu trắng trong hào quang màu đen đại biểu Cơ Hạo nhất thời biến thành màu đỏ nhàn nhạt.

Cơ Hạo thông báo toàn bộ chiến hữu Kì Binh doanh lệnh bài có thể liên hệ được, nói cho bọn họ có đại đội quân đội dị tộc đang đuổi giết mình. Đồng thời hẳn cũng đem số lượng đại khái kẻ địch truyền ra ngoài.

Chỉ cần nhận được tin tức của Cơ Hạo, chiến sĩ Kì Binh doanh sẽ lập tức đem tin tức này hướng bốn phương tám hướng phát đi, nhiều nhất thời gian mười nhịp thở, tổng doanh Kì Binh doanh xa ở hậu phương có thể thu được tin tức

này. Sau việc một khi quân tình Cơ Hạo truyền lại được chứng thật, như vậy Cơ Hạo cũng sẽ nhận được số lượng quân công nhất định.

‘Oành oành oành’, liên tục ba tiếng nổ truyền đến, ba quả cầu lửa mang theo nhiệt độ cao đáng sợ bắn nhanh đến.

Cơ Hạo khẽ thở dài một hơi, xoay người, mặt ngoài trọng giáp đen sì phun ra một tầng thủy khí nồng đậm, nhanh chóng ngưng tụ thành một tấm khiên nước phạm vi mười mấy trượng chắn trước ba quả cầu lửa. Ánh lửa nổ, lực đánh thật lớn chính diện ập tới, Cơ Hạo mặc trọng giáp không đứng vững được, lão đảo hướng phía sau lui mấy chục bước.

Trong ánh lửa ba mũi tên lớn bắn nhanh đến, một lần này trên mũi tên lóng lánh hào quang màu vàng đất dày nặng!

Trọng giáp của Cơ Hạo mỗi lần đều là ngưng tụ khiên nước tiến hành phòng ngự, chiến sĩ Già tộc bên cạnh thanh niên Ngu tộc liền vận dụng mũi tên đặc chế, ngưng tụ đại địa mật thổ nguyên khí thật lớn công kích Cơ Hạo. Lấy thổ khắc thủy, đây là lựa chọn công kích chính xác nhất.

Nổ vang một tiếng, khiên nước run rẩy một phen, ba mũi tên nổ tung, mật thổ nguyên khí trầm trọng đánh vào trên người Cơ Hạo, làm hấn lại lui về phía sau.

“Giết hấn!” Thanh niên Ngu tộc điên cuồng rít gào. Hấn quay đầu nhìn một cái, chiến kỳ màu máu phía sau vốn đang ở ngoài trăm dặm, nay đã tới gần ngoài mười dặm, hầu như đã có thể nhìn thấy trăm mấy chiến sĩ Ngu tộc áo giáp hoa mỹ ngồi ở trên tọa kỵ, xung phong ở tận cùng phía trước.

“Một đám cướp công khốn kiếp!” Thanh niên Ngu tộc tức giận mắng. Hấn khẽ cắn môi, con mắt dựng thẳng ở mi tâm chợt mở, trong con mắt dựng thẳng đột nhiên bắn nhanh ra một đạo điện quang màu máu, hung hăng đánh vào trên người Cơ Hạo.

Vang ‘Xẹt xẹt’, thân thể Cơ Hạo hơi tê dại, toàn thân phun ra vô số đốm lửa điện đỏ như máu nhỏ vụn. Lực đánh cực lớn đem Cơ Hạo đánh bay, thân thể kéo trên mặt đất một cái rãnh thật dài, chặt vật cắm đầu va vào trên lưng Vũ Mục chạy như điên, hai người cùng nhau lăn lông lốc.

“Ha ha ha! Các người đều là của ta, ai cũng đừng nghĩ chạy được!” Thanh niên Ngu tộc dương dương đắc ý vỗ tọa kỵ, chợt vượt qua hai hộ vệ Già tộc của mình bảo hộ, lao ra xa hơn trăm trượng. Hắn rút bội kiếm bên hông, liền muốn đích thân chém đầu Cơ Hạo.

Phong Hành luôn ẩn nấp không ra rút cuộc đã động.

Một luồng hàn quang bắn nhanh, giáp trụ trên người thanh niên Ngu tộc phun ra cả mảng lớn ánh sáng phù văn, phụ cận mi tâm hắn nhiều điểm phù văn vỡ vụn ra, một mũi tên phù văn kim quang tỏa ra bốn phía xuyên thấu giáp trụ của hắn phòng hộ, trực tiếp bắn thủng con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn, chui thật sâu vào trong đầu hắn.

‘Phành’ một cái, đầu thanh niên Ngu tộc nổ tung, thân thể cao gầy yếu bay lên cao cao, nặng nề ngã xuống mặt đất.

Chương 262: Thần Cung

“Làm tốt lắm! Phong Hành! Về Bồ Phán, rượu ngon nhất, ta mời!”

Cơ Hạo cả người bắn ra đốm lửa điện màu máu, bị chấn động tới mức đầu vầng mắt hoa ngửa mặt lên trời cười to, dùng sức hưởng bầu trời vung nắm tay của mình.

Hai tay Vũ Mục chống xuống đất, khàn cả giọng mắng: “Từ trên người ta bò dậy lên, khốn kiếp! Lưng của ta, thịt của ta, ai u, thịt của ta mà!”

Cơ Hạo bị một đạo huyết điện của thanh niên Ngu tộc đánh bay, thân thể va đập loạn về phía sau, vừa lúc cắm đầu và vào trên cái lưng đầy đặn của Vũ Mục. Thịt béo toàn thân Vũ Mục đánh tan bảy tám phần lực đánh, nhưng điện quang màu máu tàn sát bừa bãi trên người Cơ Hạo không làm gì được Cơ Hạo, lại giết Vũ Mục chết đi sống lại.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, một mảng lớn da thịt phần eo Vũ Mục cũng đã bị đốt thành than đen, điện quang màu máu nhỏ bé còn đang liều mạng chui vào trong da thịt, huyết điện dẫn động huyết chú ban đầu, hai cái kết hợp cùng một chỗ, bộc phát ra lực sát thương càng thêm đáng sợ.

Làn da Vũ Mục nhanh chóng biến thành một mảng trắng bệch, môi mơ hồ tỏa ra màu đen, đây là dấu hiệu tinh huyết nhanh chóng tiêu tụy hư thối.

Cơ Hạo vỗ một cái vào trên người Vũ Mục, một đạo Kim Ô Thần Viêm giống như vật còn sống chui vào thân thể Vũ Mục. Vũ Mục nghiêng răng, mặc cho Kim Ô Thần Viêm ở trong cơ thể cấp tốc dâng trào, nơi đi qua huyết khí mục nát nhanh chóng bốc hơi, hóa thành khói màu đen từ trong thất khiếu hắt phun ra.

“Kiên trì thêm một chút! Chờ bọn hắc đười ươi!” Cơ Hạo lăm lăm trầm thấp, đem lệnh bài trong tay thu lại.

“Chỉ một lần, chỉ một lần thôi đó! Thịt của ta!” Vũ Mục thấp giọng gào thét. Hắn vỗ vỗ vết thương trên lưng, cả mảng lớn máu thịt chừng khô hóa thành bụi đen bay xuống, lộ ra một vết thương to cỡ cái chậu rửa mặt.

Hắn ăn hai viên vu dược bổ sung huyết khí, sau đó nghiêng rằng tiếp tục theo sơn cốc chạy về phía trước. Thịt béo trên người Vũ Mục theo chạy kịch liệt nhảy lên, vết thương sau lưng không ngừng phun ra mồm thịt đỏ tươi, lượng lớn da thịt mới sinh rất nhanh đã lấp đầy vết thương.

Trong rừng cây, Phong Hành mồ hôi ướt đầm dùng sức vung nắm tay của mình, nghiêng rằng nhìn thanh niên Ngu tộc bị nổ đầu thấp giọng cười dữ tợn nói: “Một tên!”

Thần cung trên tay hắn tự xưng tổ truyền, nhưng ngày thường thoát nhìn thô ráp vô cùng, chỉ là một cành cây bình thường bẻ cong thành trường cung tán mát ra hào quang mỹ lệ nhàn nhạt, thân cung tạo hình cổ xưa, thuần phác biến thành long lanh trong suốt, giống như mỹ ngọc tốt nhất mài thành.

Bình thường thoát nhìn, giống như ba sợi tơ gai nhỏ bện thành dây cung, giờ phút này giống như gân rồng trong suốt, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng nhàn nhạt, hơn nữa có một u quang cực kỳ thâm thúy lưu động ở trong dây cung.

Mũi tên màu vàng đánh xuyên giáp trụ phòng hộ của thanh niên Ngu tộc, đem đầu của hắn đánh nổ giống như dưa hấu nát cắm thật sâu vào trong lòng đất. Vô số phù văn nhỏ bé màu vàng từ trên mũi tên không ngừng tán mạn khắp nơi, sau khi một phù văn màu vàng cuối cùng tán đi, mũi tên biến thành một mũi tên gỗ bình thường.

‘Bốp’ một tiếng, mũi tên gỗ nổ tung, biến thành nhiều điểm tro tàn xen lẫn trong bùn đất.

Đây là một mũi tên gỗ bình thường nhất, ở Bồ Phán một ngọc tặc có thể mua một ngàn mũi. Đầu mũi tên là tinh cương bình thường chế tạo thành, thân tên là dùng thiết mộc bình thường vót ra. Nhưng Phong Hành sau khi dùng trường

cung tổ truyền kia của hắn toàn lực bắn ra một mũi tên, vô số phù văn trên trường cung tự thêm vào ở trên mũi tên, đem mũi tên này biến thành mũi tên nhọn phù văn một đòn có thể xuyên thủng trọng giáp.

“Đòi mạng!” Phong Hành lắc lắc tay, thấp giọng mắng: “Ta hiện tại, một ngày nhiều nhất bắn ra ba mũi tên. Mũi tên thứ tư sẽ mất mạng.”

Hít sâu một hơi, Phong Hành vận đủ trung khí hét lớn: “Chỉ có mỗi rượu thì không được! Đây, Cơ Hạo, người bỏ tiền mời ta đi Tàn Hồng quật đi! Nghe nói nơi đó rất thú vị, ta còn chưa từng đi đâu.”

Cơ Hạo cúi mặt, không rên một tiếng hướng phía trước chạy như điên. Tàn Hồng quật? Hắn đương nhiên biết địa phương quỷ quái đó là làm gì, đưa cháu bảo bối Doanh Anh của Doanh Vân Bằng chính là ở Tàn Hồng quật tiết hết tinh khí chết bất đắc kỳ tử.

Vũ Mục thì hàm hậu cười nói: “Tàn Hồng quật à? Nghe nói toàn bộ thức ăn trong đó, đều là máu thịt hung thú cấp Đại Vu chế thành! Muốn đi, Cơ Hạo người nên ngay cả ta cũng mời cùng.”

Man Man xách hai thanh đại chuỳ chạy ở phía trước, sôi nổi giống như bọ chó hưng phấn kêu lên: “Tốt, tốt. Cơ Hạo mời khách, chúng ta cùng đi, cùng đi! Thiếu Ti, chúng ta cùng đi chứ? Tàn Hồng quật? Cái tên này thật thú vị!”

Khuôn mặt Thiếu Ti vốn đã lạnh lùng trở nên càng thêm lạnh lẽo. Nàng hơi nghiêng đầu, hướng phía rừng cây nhìn thoáng qua, lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Man Man, đừng để ý bọn họ nói hươu nói vượn. Hả, đuổi kịp rồi?”

Đám người Cơ Hạo chạy đã đủ nhanh, nhưng tốc độ của đại đội nhân mã Huyết Nguyệt nhất mạch phía sau đuổi giết càng nhanh hơn.

Hơn trăm tinh anh Ngu tộc đã đuổi kịp, đi tới bên người thanh niên Ngu tộc vừa mới bị đánh chết. Bọn hắn đều quát dừng tọa kỵ, mang theo mỉm cười quái dị nhìn đồng bạn đầu phát nổ chết không toàn thây.

Hai chiến sĩ Già tộc còn sót lại quỳ dưới đất, vẻ mặt đại ra nhìn thanh niên Ngu tộc bị đánh chết. Mà các phó binh cùng nô lệ kia thì mặt xám như tro tàn, một đám quỳ dưới đất run run, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Theo luật, chủ nhân của các người đã chết, mà các người lại còn sống, các người đều là tội chết.” Một thanh niên Ngu tộc thoạt nhìn địa vị cao nhất, giáp trụ trên người cũng hoa lệ nhất, dưới ánh mặt trời giáp trụ giống như bóng đèn phản xạ ra cả mảng lớn vàng sáng mở miệng.

“Nhưng, đại chiến trước mặt, ta có thể đặc xá tội chết của các người... Nguyên ý hướng ta nguyện trung thành không?” Thanh niên Ngu tộc này mỉm cười hướng hai chiến sĩ Già tộc quỳ dưới đất vươn tay: “Hướng ta nguyện trung thành, ta đặc xá tội của các người, hướng các người cung cấp sự che chở. Mà bọn nô bộc hạ lưu này, bọn hăn cũng có thể sống!”

Từ làn da màu đồng đỏ của hai chiến sĩ Già tộc này liền nhìn ra được, bọn họ là đại chiến sĩ trong chiến sĩ Già tộc, thực lực có thể so với đỉnh phong Đại Vu, loại chiến sĩ cấp bậc này giá trị cực cao, ngày thường muốn thu phục bọn họ là phải trả giá thật lớn.

Nhưng hiện tại, chủ nhân bọn họ nguyện trung thành chết trận, bọn họ lại còn sống, bọn họ đã phạm vào tội chết, bất cứ một quý tộc Ngu tộc nào hướng bọn họ vươn cành oliu, bọn họ đều sẽ không chút do dự cầm chặt.

“Đại nhân tôn quý, chúng ta nguyện ý hướng tới ngài đền đáp toàn bộ sự trung thành và lực lượng!” Hai chiến sĩ Già tộc quỳ dưới đất nhanh chóng hồi phục sinh cơ sức sống. Bọn họ cười nhếch môi, muốn hướng thanh niên Ngu tộc mời chào mình phát ra lời thề nguyện trung thành.

Đại nhân mình nguyện trung thành chết trận, nếu bọn họ cứ như vậy trở về, không chỉ có quân quy Huyết Nguyệt nhất mạch muốn xử tử bọn họ, gia tộc phía sau thanh niên Ngu tộc bị đánh chết cũng sẽ không tha cho bọn họ. Nhưng chỉ cần có một đại nhân Ngu tộc nguyện ý hướng tới bọn họ cung cấp che chở,

nguyện ý tiếp nhận bọn họ nguyện trung thành, như vậy tất cả vấn đề đều không có vấn đề!

Loại chuyện này, ở nội bộ Ngu tộc thật sự là quá thường thấy. Không cần nói bọn họ các hộ vệ chiến sĩ và phó binh, nô lệ này, cho dù là thê tử, nữ nhân, chỉ cần một quý tộc Ngu tộc chết trận, đều sẽ có lượng lớn quý tộc Ngu tộc vui vẻ đi tiếp thu tất cả của hẩm!

Tất cả cái này, Huyết Nguyệt vĩ đại làm chứng, đều là chuyện quy tắc cho phép!

Thanh niên Ngu tộc cười vô cùng sáng lạn, mà thanh niên Ngu tộc khác thì vạn phần ghen tị nhìn hẩm!

Trong rừng cây, Phong Hành một lần nữa kéo trường cung, phun một ngụm máu ở trên dây cung.

Chương 263: Trùng Trận

Trường cung thần quang lưu động, một mũi tên này của Phong Hành đã hao hết hầu như toàn bộ vu lực trong cơ thể.

Lấy thực lực Phong Hành hiện nay, sát chiêu mạnh nhất một ngày chỉ có thể kích phát ba mũi tên, vừa rồi hắn bắn ra một mũi tên trí mạng, lần này hắn đem vu lực hai mũi tên còn lại cần rút hết vào trường cung.

Vu lực nhiều hơn gấp đôi, mũi tên màu vàng hóa thành tia sáng, so với một mũi tên vừa rồi nhanh hơn mấy lần, lực sát thương càng mạnh hơn mười mấy lần. Dây cung phản chấn, năm ngón tay tay phải của Phong Hành đồng thời nứt ra, cả mảng lớn máu tươi hắt vào trên trường cung thần quang sáng láng.

Hít sâu một hơi, Phong Hành bất chấp xem kết quả một mũi tên này của mình bắn ra, xoay người dùng tốc độ nhanh nhất đào tẩu. Gió lốc màu xanh lẫn lộn ở phía sau hắn, trong phong ảnh xoay tròn một đôi cánh chim màu xanh mở ra, nhẹ nhàng bám vào ở trên lưng hắn.

Mấy chục đạo tàn ảnh chợt lóe mà qua, Phong Hành lên xuống vài cái đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tên như điện, như ánh sáng, như vô thường.

Vừa mới thu phục hai đại chiến sĩ Già tộc, đang hưởng thụ ánh mắt hâm mộ, ghen tị của các đồng bạn, thanh niên Ngu tộc mỉm cười muốn nói chút gì đó, giáp trụ trên thân hắn đột nhiên sáng lên, trên giáp trụ tinh xảo vô số phù văn phun ra, ở thân thể hắn thể hiện ra thành mười hai sợi xích phù văn màu máu dài to bằng ngón cái, mang theo tiếng xé gió chói tai cấp tốc xoay quanh chuyển động.

Mũi tên màu vàng bắn nhanh đến, một lại một sợi xích phù văn màu máu hung hăng đập về phía mũi tên màu vàng.

Điểm sáng màu vàng, màu máu bắn tung tóe, trong tiếng vỡ vụn đáng sợ, sợi xích phù văn màu máu một cái tiếp một cái vỡ nát, mũi tên màu vàng như bẻ gãy nghiền nát đến trước mặt thanh niên Ngu tộc.

Thanh niên Ngu tộc tuyệt vọng thét chói tai, một ngọc phù hình tròn màu máu đã đến lòng bàn tay, chỉ cần hắn đem ngọc phù bóp vỡ, bùa hộ mệnh trường bối trong tộc hắn tự mình luyện chế, có thể thêm vào cho hắn một vách ngăn phòng ngự Vu Vương cao giai.

Một mũi tên Phong Hành dốc hết toàn lực uy lực tuyệt đại, nhưng như thế nào cũng không có khả năng công phá phòng ngự cấp cao giai Vu Vương.

Nhưng ngón tay vừa mới chế trụ ngọc phù, mũi tên đã cắm thật sâu vào con mắt dựng thẳng ở mi tâm thanh niên Ngu tộc. Đầu mũi tên dài ba thước sáu tấc, tinh cương bình thường, cán tên thiết mộc bình thường, một ngọc tề có thể mua một ngàn mũi tên chui thật sâu vào đầu thanh niên Ngu tộc, sau đó một đám kim quang chợt phát nổ.

Đầu thanh niên Ngu tộc nổ tung. Mũi tên màu vàng đánh thủng giáp đầu của hắn, hung hăng bắn ở ngực một thanh niên Ngu tộc phía sau hắn.

“Huyết Nguyệt tại thượng!” Toàn bộ thanh niên Ngu tộc và hộ vệ Già tộc bên người bọn hắn cùng cất tiếng kinh hô, trơ mắt nhìn mũi tên kia lại đục lỗ một bộ giáp trụ tinh phẩm Tu tộc đại tượng sư Huyết Nguyệt nhất mạch rèn, đem thanh niên Ngu tộc sắc mặt trắng bệch kia bắn bay lên, chặt vật bay ra ngoài hơn trăm trượng.

Mũi tên màu vàng kịch liệt chấn động nổ vang, thanh niên Ngu tộc bị mũi tên bắn thủng ngực, mũi tên đem hắn đóng đinh ở trên một vách núi, hào quang màu vàng đã ảm đạm đi rất nhiều trên mũi tên ầm ầm phát nổ, mũi tên hóa thành một mảng tro tàn phiêu tán. Trên ngực thanh niên Ngu tộc cũng bị nổ tung ra một cái lỗ máu to như chậu rửa mặt.

“Cứu ta!” Thanh niên Ngu tộc bị bắn bay nặng trĩu ngã xuống đất, mười hai

hộ vệ Già tộc bên người hãn hoảng sợ dị thường lao lên, vội vã lấy ra đan dược bảo mệnh, mặc kệ lãng phí hướng trong miệng hãn trút xuống.

Càng có chiến sĩ Già tộc cắt mạch cổ tay mình, kích phát bản mạng tinh huyết phun ở trên ngực thanh niên Ngu tộc. Thanh niên Ngu tộc bị thương nặng lớn tiếng niệm tụng chú ngữ, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm lốc xoáy màu máu chuyển động, máu tươi chất chứa sinh mệnh lực khổng lồ của chiến sĩ Già tộc bị vết thương của hãn không ngừng cắn nuốt, cơ thịt phụ cận vết thương cấp tốc mấp máy, rất nhanh vết thương đã thu nhỏ lại đến kích cỡ nắm tay.

“Mũi tên thật đáng sợ!” Các thanh niên Ngu tộc nhìn nhau, ai cũng không dám lên tiếng.

Ở đây, thanh niên Ngu tộc có hơn trăm. Chiến sĩ Già tộc bọn hãn mang đến có hơn một ngàn người, số lượng phó binh cùng nô lệ chiến sĩ đi theo vượt qua năm vạn.

Nhưng mũi tên của Phong Hành giống như một chậu nước lạnh hắt xuống, đem nhiệt tình chiến đấu vốn mãnh liệt trong lòng bọn họ hoàn toàn dập tắt.

Bọn hãn là quý tộc Ngu tộc cao cao tại thượng, để bọn họ mang theo đại quân đi càn quét thôn xóm đám dân bản xứ nhỏ yếu, giết chóc người già của họ, đoạt lấy người khỏe mạnh của họ, cướp đoạt tài phú của họ, đây là chuyện cực kỳ thích ý, chiến công cùng tài phú, đây mới là thứ bọn hãn theo đuổi.

Muốn bọn hãn mạo hiểm sinh mệnh, mạo hiểm phiêu lưu lúc nào cũng có thể bị một mũi tên nổ đầu đi tác chiến với liên quân nhân tộc...

“Chúng ta phải hướng Đế Sát tướng quân thông truyền tình báo nơi này. Chúng ta đừng phải quân đội nhân tộc trong truyền thuyết. Chấn ở phía trước chúng ta, không là dân binh các tiểu bộ tộc kia nữa, mà là quân đội chính quy của nhân tộc!” Một thanh niên Ngu tộc tuổi thoát nhìn lớn nhất rất nghiêm túc đưa ra ý kiến của mình.

“Ừm, mọi người đều biết rõ trong lòng, chúng ta chỉ là bị gia tộc của mình đẩy ra lịch luyện, tích góp quân công. Chúng ta không phải quân nhân chính thức của Huyết Nguyệt quân đoàn, chuyện liều mạng với bọn dân bản xứ hung tàn dã man kia, cũng không nên là chúng ta đi làm.” Có một thanh niên Ngu tộc rất nghiêm túc nói: “Câu Phàm La và Đế Lâm bị giết, thuộc hạ của bọn hã, chúng ta chia đều phân phối?”

“Các vị đại nhân à!” Chiến sĩ Già tộc quỳ dưới đất, dùng trường cung vài lần công kích Cơ Hạo khàn cả giọng hét lên: “Bọn hã chỉ có vển vển vài người, bọn hã chỉ có năm sáu người! Hơn nữa bọn hã đều đã trúng huyết chú của Đế Lâm đại nhân! Bọn hã đã không còn sức tái chiến!”

Chiến sĩ Già tộc này đứng dậy, lấy ra một con dao găm hung hăng đâm vào ngực mình, sau đó dùng máu tươi của mình ở trên gương mặt vẽ một huyết phù mang theo mỹ cảm tàn khốc: “Ta dùng sinh mệnh của ta thề, bọn hã đã trúng huyết chú của Đế Lâm đại nhân, bọn hã không còn sức tái chiến! Chỉ cần các đại nhân dẫn người xông lên, đi lấy đầu bọn chúng, đây là... Thù lao hậu hĩnh cỡ nào chứ!”

Mắt đám thanh niên Ngu tộc tất cả đều sáng lên.

Bọn Cơ Hạo đã trúng huyết chú của Đế Lâm? Nói cách khác, bọn hã hiện tại huyết khí cạn kiệt, đã hấp hối rồi đó!

Mà bọn hã đã giết chết Đế Lâm và Câu Phàm La, gia tộc phía sau hai người này, ở trong hào môn đại gia tộc của Huyết Nguyệt nhất mạch, đủ để xếp vào ba mươi vị trí đứng đầu, là gia tộc có hạng.

Dựa theo quy tắc ngầm của quý tộc Ngu tộc, Câu Phàm La và Đế Lâm bị đánh chết, nếu bọn họ có thể chém giết đầu sỏ đánh chết hai người, hai gia tộc chỉ cần vì danh dự nhà mình, đều phải trả giá lượng vàng thật bạc trắng khổng lồ, từ trên tay bọn họ mua phần quân công này để rửa sạch sỉ nhục.

“Chúng ta không thể mặc kệ dân bản xứ tàn bạo đánh giết đồng bạn chúng ta

đào tẩu như vậy.” Thanh niên Ngu tộc đề nghị rút lui trước hết càng thêm nghiêm túc rít gào lên: “Đuổi theo đi, giết chết bọn chúng! Phần công lao này, nhất định thuộc về ta!”

Tiếng ‘leng keng’ nổ vang, từng cái vòng tay không gian trên cổ tay các thanh niên Ngu tộc không ngừng sáng lên, lượng lớn con rối Kiếm Phong Tri Chu bị bọn hắn thích phóng ra, theo sơn cốc ủa lên, hướng về đám người Cơ Hạo điên cuồng đuổi theo.

Trong thời gian ngắn, đám người Cơ Hạo đã theo sơn cốc chạy ra mấy chục dặm.

Lệnh bài của Cơ Hạo kịch liệt chấn động, từng đợt tin tức không ngừng truyền qua.

Ở chỗ phía trước bọn họ ba trăm dặm, một đại vụ sư của Vu điện khẩn cấp đến cứu viện đã bày ra ‘Thiên Trùng Vạn Cổ Trận’, chỉ chờ Cơ Hạo đem kẻ địch phía sau dẫn vào vòng mai phục.

Chương 264: Khẩn Cấp

“Chạy, chạy, chạy, mau!”

Bọn Cơ Hạo ở phía sau kéo dài hồi lâu, nhưng rất nhanh, bọn họ đã đuổi kịp dân chạy nạn Kim Lang bộ cùng Thanh Lang bộ.

Mấy chục chiến sĩ hoặc là công, hoặc là khiên, hoặc là mang theo tộc nhân hiểm tử nhưng vẫn còn sống, bước chân lảo đảo theo sơn cốc chạy gấp về phía trước. Nhưng một đường đào vong, bọn họ cũng đã là nỗ lực hết đà, không cần nói các chiến sĩ Tiểu Vu cảnh, dù là Lang Phi Đại Vu như vậy, cũng hầu như hao hết thể lực.

Tốc độ chạy trốn của bọn họ quá chậm, mà truy binh phía sau càng lúc càng gần, Cơ Hạo đã nghe được tiếng chân Kiếm Phong Tri Chu va chạm mặt đất ‘leng keng’.

“Dừng hết tốc độ chạy!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, mi tâm một mảng ánh sáng màu vàng tím nhàn nhạt chợt lóe mà qua, tử phủ kim đan cấp tốc chuyển động, đan nguyên pháp lực nháy mắt tiêu hao khoảng chín thành.

Hai tay kết thành Nội Sư Tử Ấn, miệng phun chân ngôn chữ ‘Giả’, đôi mắt Cơ Hạo phun ra thần quang, nhanh chóng hướng các chiến sĩ chạy trốn nhìn lướt qua. Chân ngôn chữ ‘Giả’, có lực lượng thần kỳ nắm giữ vũ trụ đại lực, khống chế bản thân và người khác.

Trên đất bằng một mảng ánh sáng nhạt trào ra, từng đợt gió mát từ trên mặt đất lao lên, đem các chiến sĩ cầm đầu bọn Lang Phi bao vây ở trong. Từng tia dòng nước ấm rót vào thân thể bọn họ, bước chân nặng nề của bọn họ chợt trở nên nhẹ nhàng mau lẹ, chiến sĩ Vu Nhân cảnh nhỏ yếu nhất nhẹ nhàng bước ra một bước, cũng có thể kéo theo mấy cái tàn ảnh chạy ra ngoài mấy chục trượng.

Một dặm cũng là khoảng cách trăm năm mười trượng, trong một nhịp thở

bước ra hai bước đến ba bước, trong một nhịp thở chính là mấy dặm lộ trình bị bỏ lại phía sau.

Lang Phi hưng phấn ngửa mặt lên trời rộng to, tán thưởng không thôi hướng Cơ Hạo khoa tay múa chân một cái thủ thế khâm phục: “Tiểu huynh đệ... Các người thật sự, thật sự rất lợi hại.”

Nói tới đây, sắc mặt Lang Phi trở nên cực kỳ bi thương: “Nếu Kim Lang bộ chúng ta cũng có vu tể lợi hại như các người, chúng ta ít nhất có thể có mấy ngàn tộc nhân chạy thoát. Không đến mức, không đến mức...”

Cơ Hạo sai bước chạy đến bên người Lang Phi, nặng nề thở hỗn hển một hơi, phun ra một hơi thở mang theo mùi hôi thối, dùng sức vỗ bả vai Lang Phi một cái: “Muốn báo thù. Sống sót! Trở nên mạnh hơn, giết sạch bọn chúng!”

Lời Cơ Hạo nói rất đơn giản, tràn ngập nhân sinh quan trực tiếp nhất, thẳng thắn nhất của bộ tộc Nam Hoang.

Người giết tộc nhân của ta, ta sẽ giết người báo thù. Ta đánh không lại người, ta sẽ mạnh hơn rồi đến giết người. Nếu ta mãi không giết được người, như vậy ta còn có con, còn có tôn tử, còn có cháu trai, đời đời con cháu đều chơi với người!

Tính cách chiến sĩ Nam Hoang là đơn giản mà thô bạo như vậy, cho nên bộ tộc Nam Hoang một khi kết thù kết oán, thì đời đời kiếp kiếp không thể rửa sạch, phải có một bộ tộc hoàn toàn bị giết tuyệt huyết mạch mới có thể cắt đứt ân oán này.

“Ta sẽ sống sót thật tốt, sau đó giết sạch bọn chúng!” Lang Phi há mồm thở hỗn hển, căn răng nhìn nhìn hắc thạch trường đao trong tay Cơ Hạo, đột nhiên hướng Thiếu Ti vươn tay: “Muội tử, người có hai cây trường mâu, cho ta mượn một cây đi!”

Thiếu Ti nhìn Lang Phi một cái, rung tay đem một cây tinh cương trường mâu ném cho hắn.

Cơ Hạo cười ‘ha ha’, đem vu tình vừa rồi Lang Phi dùng để đổi thịt ăn cũng ném trở về, dùng sức vỗ bả vai Lang Phi một cái, Cơ Hạo đề thấp thanh âm: “Theo dõi chặt mấy người bọn hăn. Ta luôn cảm giác, bọn hăn có chút cổ quái.”

Cơ Hạo lại một lần nữa nhìn thật sâu mấy chiến sĩ Thanh Lang bộ kia.

Mắt thường nhìn không ra thương thế của bọn họ rốt cuộc như thế nào, chỉ nhìn từ bề ngoài, bọn họ đều bị thương rất nặng. Nhưng dưới thần niệm bao trùm, thương thế của mấy chiến sĩ này cũng chỉ là nhìn qua máu thịt mơ hồ rất dọa người, trên thực tế không có ảnh hưởng quá lớn đối với chiến lực của bọn họ.

“Có chút ý tứ. Chẳng lẽ niên đại này, đã có nghề nghiệp ‘gián điệp’ này sao?” Cơ Hạo lắc đầu, quay đầu hướng hơn hai trăm con Kiếm Phong Tri Chu nhanh chóng tới gần nhìn một cái, không khỏi da đầu phát tê từng đợt.

Hơn hai trăm con Kiếm Phong Tri Chu dài mấy trượng nhanh chóng đến, hơn nữa bọn Kiếm Phong Tri Chu này có chân đặc biệt dài, tốc độ chạy cực nhanh; có mặc giáp trụ bọc thép rất nặng, hiển nhiên lực phòng ngự rất mạnh; cũng có khoang bụng đặc biệt to, trong khoang bụng không ngừng khuếch tán ra vụ lực dao động cường đại, hiển nhiên có lực sát thương càng thêm cường đại.

Nói ngắn lại, hơn hai trăm con Kiếm Phong Tri Chu tạo hình khác nhau, tác dụng của chúng nó ở trên chiến trường cũng khác nhau.

Khiến Cơ Hạo ngỡ là, khi hăn quay đầu nhìn, ít nhất có năm mươi con Kiếm Phong Tri Chu khoang bụng đặc biệt to đem chân cắm trên mặt đất, mở ra lỗ miệng, lộ ra ống hình chùy ba cạnh, hơn nữa tất cả đều tập trung mình.

Vừa rồi ba con Kiếm Phong Tri Chu đã sử dụng loại ống này công kích, cũng đã đánh cho Cơ Hạo có chút chật vật.

Hiện tại năm mươi con Kiếm Phong Tri Chu đặc biệt nạp liệu đồng thời công kích, Cơ Hạo nghĩ về hậu quả đó một chút thôi, mặt cũng đã có chút phát xanh

rồi.

“Chết tiệt!” Cơ Hạo không dám chậm trễ, tùy tay vung ra hai vu phù phòng ngự đám trường lão bọn Ngũ Long Nghiêu đưa tặng, ngọc phù màu vàng đất nổ tung, ở tại chỗ đột nhiên có mấy chục bức tường đá dày cả trượng ‘ầm ầm’ không ngừng dâng lên, ở phía sau Cơ Hạo hợp thành một vách ngăn phòng ngự cường đại.

Năm mươi mấy quả cầu lửa to bằng vại nước gào thét lao tới, hung hăng nện ở trên tường đá. Trong tiếng nổ vang, từng bức tường đá ầm ầm vỡ nát, tường đá sụp xuống nhanh chóng hóa thành điểm sáng màu vàng theo gió tiêu tán.

Ánh lửa tàn sát bừa bãi thổi quét phạm vi trăm trượng, một đoạn sơn cốc này đặc biệt hẹp, ánh lửa nhanh chóng đem vách núi hai bên cao tới nghìn trượng bao phủ.

Vang vài tiếng ‘Thùng thùng’, thân núi hai bên kịch liệt rung rung một phen, sau đó từng khối đá màu máu dày nặng phân rã, giống như trời sập nện xuống. Cơ Hạo liên tục rít chói tai, dẫn người cấp tốc chạy trốn. Vách núi từ đỉnh đầu nện xuống lớn nhất cũng có phạm vi mấy trăm trượng, dày tới ba mươi mấy trượng. Bị vách núi như vậy đập trúng, thấy thế nào cũng không phải chuyện gì thoải mái.

Mấy chục con Kiếm Phong Tri Chu đuổi quá nhanh, ánh lửa tàn sát bừa bãi vừa mới tiêu tán, chúng nó đã đuổi tới chỗ Cơ Hạo vừa rồi đứng.

Kết quả vách núi sụp đổ, lượng lớn tảng đá nện xuống, đem mấy chục con Kiếm Phong Tri Chu này tất cả đều nện ở phía dưới. Đá núi Xích Phán sơn đặc biệt nặng nề, mật độ cao, lại là từ trên cao nện xuống, mấy chục con Kiếm Phong Tri Chu này nhất thời bị đập vụn, nghiêng lệch, phù văn trận bên trong tuôn ra cả mảng lớn ánh lửa, đều mất đi động lực biến thành một đồng sắt vụn.

“Úc ~ không! Tiền của ta!” Phía sau, các thanh niên Ngu tộc đuổi sát mà đến

đồng thời ôm mặt kêu rên lên.

Bọn hãn đã chia cắt những hộ vệ, phó binh cùng nô lệ Câu Phàm La và Đế Lâm lưu lại, mỗi người đều kiếm được một khoản nho nhỏ. Nhưng mấy chục con Kiếm Phong Tri Chu này bị đập thành sắt vụn, đây đều là tài sản riêng của bọn hãn!

“Đừng công kích lung tung! Đuổi theo, bao vây bọn chúng, bắt thành mảnh vụn!” Một chiến sĩ Già tộc vung hai cây rìu sừng trâu thật lớn, khàn giọng gầm rú lên.

Một thanh niên Ngu tộc mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, u quang màu đỏ sậm chột lóe, tảng đá ngăn chặn sơn cốc ùn ùn mục nát, phong hoá, ngăn ngụt thời gian vài nhịp thở đã biến thành một đồng tro tàn bị gió núi thổi đi.

Đại đội nhân mã tiếp tục hướng về phía trước, theo sát ở phía sau đám người Cơ Hạo.

Phía trước, trên một phiến đá to lớn đại khái hình tròn, từng cây cờ quạt màu đen mở ra trên không, sau đó nhanh chóng biến mất ở trong không khí.

Chương 265: Khương Dũng

Dãy núi quay quanh, đại khái bày ra hình tròn, bên phiến đá màu máu đường kính mười mấy dặm, Khương Trảo ngồi xếp bằng ở trên một cái bồ đoàn màu đen, trước mặt xếp ra hình chữ Nhất mười ba cái trùg đỉnh tạo hình khác nhau từ nhỏ đến lớn.

Bằng gỗ, bằng đá, bằng ngọc, bằng kim loại, mười ba cái trùg đỉnh lớn nhỏ khác nhau, tạo hình khác nhau màu sắc sắc sỡ, giống như khối màu trên người độc trùg. Trên từng cái trùg đỉnh đều điêu khắc đồ án độc trùg trông rất sống động, trong đó trên một cái mộc đỉnh lớn nhất to như vại nước, ước chừng điêu khắc một vạn lẻ một loại độc trùg khác nhau.

Ở Vu điện, Khương Trảo Ở trong toàn bộ độc vu, cũng được công nhận một trong một số ít người khó trêu vào nhất.

Sống hơn một ngàn năm, không có thù tử, không có con cái, cũng không liên hệ với bản tộc Nam Hoang nhà mình xuất thân, thậm chí trừ mấy người hầu làm việc vặt, ngay cả môn đồ cũng không có một ai, sinh mệnh Khương Trảo chỉ có bọn sâu bọ ngoại hình dữ tợn đáng sợ, kịch độc khủng bố kia.

Nhất là năm mươi năm trước, Khương Trảo trả giá thật lớn giới, ở dưới sự trợ giúp của Vu điện, sau khi đánh chết một con cổ mẫu vạn năm, đem tinh hồn con cổ mẫu đó luyện hóa ký sinh ở trong cơ thể của mình, Khương Trảo đã trở nên càng thêm quái gở, quái dị, càng không có ai muốn thân cận với hắn.

“Chi chi, chi chi, đám nhỏ ngoan ngoãn, sẽ lập tức có rất nhiều thức ăn ngon.” Khương Trảo dịu dàng vuốt ve trùg đỉnh trước mặt, trong đôi mắt màu xanh lục một mảng đục ngầu, nhìn không ra nửa điểm cảm tình dao động nhân loại nên có.

“Thịt người tươi mới, nóng hầm hập, ngọt ngào nhất...” Chớp mắt một cái, Khương Trảo cười lên ‘Khanh khách’: “Ừm, không xem như thịt người, là thịt

ác quỷ. Cho nên, vị có thể không phải tốt lắm, nhưng ít nhất phân lượng đã đủ.”

“Mấy vạn người đó.” Khương Trảo vô cùng say mê hít sâu một hơi, nhẹ nhàng vuốt ve trùng đỉnh hàng năm vuốt ve biến thành bóng loáng, thấp giọng lặp lại: “Mấy vạn người... bọn nhỏ đó thật đúng là liều mạng, một lần đã mang đến nhiều thức ăn như vậy.”

Mấy chục gã học đồ Vu điện cầm độc cổ kỳ phiên Khương Trảo luyện chế, dựa theo phương vị Khương Trảo trước đó xác định ở bên cạnh phiến đá bước nhanh. Bọn họ vừa bồn tẩu, vừa vung kỳ phiên, trên lá cờ bốc lên khí đen vô số trứng trùng to nhỏ, màu sắc rực rỡ bay lên, giống như mưa to rơi ở trên phiến đá, sau đó vô thanh vô tức tan vào trong phiến đá.

Trong mỗi một cây độc cổ kỳ phiên đều ẩn giấu đầu chỉ trăm ức trứng trùng, những trứng trùng này lần lượt len vào trong lòng đất. Nếu có ai có thể nhìn thấu phiến đá thật dày, có thể nhìn thấy trong lòng đất phạm vi mười mấy dặm, có trứng trùng dày tới trăm trượng ẩn núp!

Cảnh tượng bức này, đủ khiến một số người sợ côn trùng phát điên!

Nhưng đối với Khương Trảo mà nói, loại cảnh tượng này thật sự là đẹp nhất. Hơn nữa tất cả cái này đều là đơn giản như vậy —— một đám ngu xuẩn vội vàng chịu chết vội vã xông tới, sau đó bị vô số độc trùng đột nhiên ấp trứng bao vây, độc cổ lấy ngàn ức để tính ồa lên, đem những người này gặm sạch sẽ, một chút phần xương cốt cũng không còn lại. Cảnh này quả thực quá mỹ lệ.

Khương Dũng đứng rất xa, mấy đồng bạn Nam Hoang mình đứng bên cạnh hắn.

Cùng bọn họ cách xa mấy chục trượng, là mấy học đồ Bắc Hoang Đại Minh mình.

Bọn họ kính sợ nhìn Khương Trảo ở nơi đó bố trí trùng trận, đồng thời thấp giọng trao đổi công tích vĩ đại của Khương Trảo. Thủ đoạn tàn khốc, tính cách

quái dị, tác phong chẳng nề ai, điều này làm Khương Trảo ở Vu điện quả thực chính là tồn tại như ác ma.

Chỉ có Khương Dững ánh mắt lóe lên nhìn Khương Trảo, hẩn biết. Khương Trảo xuất thân Tất Phương bộ, là tộc nhân của hẩn. Nhưng đại khái một ngàn năm trước. Khương Trảo đã rời khỏi Tất Phương bộ, hơn nữa không còn trở về Nam Hoang.

Nhưng máu mủ tình thâm, nhất là các đại bộ tộc đều chú ý huyết mạch truyền thừa nhất, Khương Dững cảm thấy, hẩn vẫn có thể nói chuyện một chút ở trước mặt Khương Trảo.

Cho nên sau khi do dự một lúc, Khương Dững thật cẩn thận đi tới phía sau Khương Trảo, kính cẩn quỳ dưới đất, hướng Khương Trảo dập đầu vài cái. Động tác của Khương Dững rất thành kính, dùng khí lực cũng rất lớn, cho nên đầu va đập mặt đất vang ‘Thịch thịch’, còn đem phiến đá cứng rắn đập ra một cái lỗ thủng nhỏ.

“Làm gì?” Khương Trảo dừng động tác trên tay, lạnh giọng quát: “Mau ở một bên nấp đi, đợi lát nữa nếu là có người lao ra khỏi trùng trận, cần các người ra tay chặn giết. Dập đầu với ta, ta cũng không có chỗ tốt cho người.”

“Lão tổ...” Khương Dững kính cẩn ân cần thăm hỏi một tiếng.

Một con rết đen sì to cỡ ngón cái, nhưng dài hơn ba trượng, tỉ lệ hình thể cực kỳ cách xa, hơn nữa mọc hơn một ngàn cái chân bén nhọn đột nhiên từ trong tay áo Khương Trảo bay ra, quấn từng vòng ở trên thân Khương Dững.

Con rết cái chân cứng rắn, sắc bén thoải mái cắm vào làn da Khương Dững, thân thể chỉ to bằng ngón cái, nhưng đầu lại to bằng vại nước nhắm ngay mặt Khương Dững, một mùi tanh thoang thoảng phun ra, Khương Dững sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi.

“Lão tổ...” Khương Dững không biết tốt xấu lại gọi một tiếng.

“Ai là lão tổ nhà ngươi?” Khương Trảo cười ‘hắc hắc’, xoay người lại khinh miệt hướng Khương Dũng nhìn lướt qua. Hừ lạnh vài tiếng, Khương Trảo từ trong tay áo lấy ra một nắm trùn non to bằng ngón cái, trắng nõn non mịn hầu như bán trong suốt, ngon lành như ăn đậu tằm nhét vào trong miệng nhẹ nhàng vui vẻ há mồm nhai nuốt.

Vừa ăn, Khương Trảo vừa lạnh giọng nói: “Ngươi là tộc nhân Tất Phương bộ? Ngươi không biết, năm đó ta rời khỏi Tất Phương bộ từng nói, thằng nhãi con Tất Phương bộ dám xuất hiện ở trước mặt ta, chính là tự mình muốn chết sao?”

Sắc mặt Khương Dũng biến thành một mảng trắng bệch, hẩn hoảng sợ nhìn Khương Trảo, hẩn thật sự không biết có chuyện như vậy!

Dù sao đó cũng là chuyện ngàn năm trước, ai sẽ rảnh rỗi kể cho Khương Dũng những chuyện xưa hiển nhiên mang theo một số tin tức ngàn năm nào đó không có mặt mũi gặp người ta?

“Các người ngày thường ở Vu điện gặp ta, ta coi như không biết, cũng đừng nói cái gì.” Khương Trảo đem một vốc nhộng ăn sạch sẽ, sau đó lại lấy ra một vốc rất hường thụ bắt đầu ăn: “Nhưng ngươi hôm nay chuyên môn tới tìm ta... Không giết ngươi, tựa như có chút có lỗi với lời ta năm đó từng nói.”

Khương Dũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Hẩn vội vàng hét lên: “Lão tổ tha mạng, tha mạng đi! Ta, ta cũng là... Tất Phương bộ chúng ta cũng bị người ta bắt nạt thê thảm rồi. Chúng ta, lãnh địa của chúng ta, cũng bị cắt đi một nửa rồi!”

Thân thể Khương Trảo cứng đờ, động tác trên tay đột nhiên ngừng lại.

Qua một lúc, Khương Trảo nheo mắt, thản nhiên nói: “Lãnh địa Tất Phương bộ, có gì quan hệ với ta? Chẳng qua, thú vị, ở Nam Hoang, còn có người dám trêu vào Tất Phương bộ chúng ta? Ừm, ngươi hiện tại tới tìm ta, không lẽ, người trêu chọc Tất Phương bộ, ở trong mấy đứa nhỏ ngay phía trước dự định? Ngươi

muốn ta ra tay, trả thù cho các người?”

Khương Dũng kinh hãi nhìn Khương Trảo, hắn thật không ngờ, Khương Trảo thế mà có thể cơ trí như thế, chỉ thẳng chân tướng sự tình.

“Lão tổ... Ngài...”

Khương Trảo sụp mí mắt, nhẹ nhàng thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, sau đó tát một cái ở trên mặt Khương Dũng.

Vang giòn một tiếng, Khương Dũng bị đánh bay hơn ba dặm, cầm đầu chui vào một vách núi, nửa người cũng nhập vào trong vách núi.

“Gần rồi, gần rồi, sắp đến rồi!” Khương Trảo thấp giọng lẩm bẩm, một mảng sương mù nhàn nhạt dâng lên, đem hắn và toàn bộ học đồ Vu điện phía sau bao bọc lại.

Chương 266: Tình Báo

Tổng doanh liên quân nhân tộc.

Trong nghị sự đại tướng có thể chứa ngàn người, trong sa bàn dài rộng trăm trượng, vô số cát vàng mài rất nhỏ mịn kịch liệt nhảy lên, rất nhanh cát vàng đã hợp thành bản đồ vùng núi Khương Trảo bố trí Thiên Trùng Vạn Cổ Trận.

Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng, Cao Đào... đám đại tướng nhân tộc đứng ở cạnh sa bàn, lăng lặng nhìn mấy vu tể phát động vu pháp.

Một tầng ánh sáng u ám nhu hòa từ trên cốt trượng trong tay mấy vu tể chảy ra, rất nhanh đã bao trùm toàn bộ sa bàn. Không bao lâu, hình ảnh hoàn chỉnh trong một mảng vùng núi đó đã hiện ra, hình ảnh tỉ mỉ đến cực hạn, hầu như có thể nhìn thấy râu của một con kiến dưới đất.

Tình báo cuộn cuộn không ngừng từ các nơi hội tụ mà đến, sau khi trải qua mấy thanh niên áo bào đen phía sau Tự Văn Mệnh sửa sang lại, kịp thời báo cáo cho đại tướng trọng thần ở đây.

—— cảnh ngộ của đám người Cơ Hạo, là mũi quân đội dị tộc tạo thành quy mô đầu tiên của toàn bộ chiến trường Xích Phán sơn.

—— đã điều tra rõ, một mũi quân đội dị tộc này có một trăm mười hai gã quan quân Ngu tộc, có một ngàn ba trăm tám mươi lăm gã chiến sĩ Già tộc, số lượng phó binh và nô lệ vượt qua năm vạn, sức chiến đấu không thể khinh thường.

—— đã điều tra rõ, bốn phía chi quân đội dị tộc này không có phục binh dị tộc, đại quân chủ lực Huyết Nguyệt quân đoàn cách bọn chúng gần nhất, còn ở ngoài ngàn dặm phía sau, hơn nữa đại quân đang phân tán công kích bộ tộc nhân tộc sườn bắc Xích Phán sơn, chỉ có số rất ít bộ đội thám báo tiến vào Xích Phán sơn.

Tự Văn Mệnh cau mày, đem toàn bộ tin tức ở trong đầu cẩn thận chỉnh lý lại một lần, dùng sức vung tay một cái: “Để Khương Trảo trưởng lão xuống tay ác chút. Một khắc đồng hồ thời gian, hắn chỉ có thời gian một khắc đồng hồ tiêu diệt hết một mũi quân đội dị tộc này.”

Ngón tay chỉ một cái ở trên sa bàn, chỗ năm trăm dặm phía bắc vùng núi mai phục, một sơn cốc uốn lượn chợt sáng lên.

“Sau khi tiêu diệt hết chi quân đội dị tộc này, Khương Trảo trưởng lão dùng tốc độ nhanh nhất, ở sơn cốc này bố trí mai phục mới. Ta sẽ điều động quân đội phụ cận, ở bốn phía hô ứng, tranh thủ, đem Đế Sát quân đoàn này ăn luôn.”

Ở dưới sự chỉ huy của Tự Văn Mệnh, nhân tộc làm công tác tình báo rất khá. Ít nhất quân đoàn tương ứng quân đội dị tộc đang đuổi giết đám người Cơ Hạo, chủ tướng của bọn chúng cùng với xuất thân lai lịch của toàn bộ tướng lĩnh cao cấp, đều đã bị Tự Văn Mệnh nắm giữ.

“Nói cho Cơ Hạo tiểu tử đó, hắn và Đế Sát có thù riêng? Ta sẽ đem tin tức này để Đế Sát biết.” Tự Văn Mệnh bình tĩnh nói: “Cơ Hạo không thể lui về phía sau, cứ theo bên người Khương Trảo, đem Đế Sát hấp dẫn đến nơi mai phục cho ta.”

Đứng ở một bên trầm mặc không nói, Cao Đào đột nhiên mở miệng: “Khương Trảo trưởng lão, xuất thân Nam Hoang Tất Phương bộ? Hai ngày trước, Nam Hoang vừa có tin tức truyền đến. Lãnh địa của Tất Phương bộ, bị Chúc Dung Đồng Cung thái tử hạ lệnh cắt mất một nửa, kẻ thu lợi chính là Kim Ô bộ tương ứng Cơ Hạo.”

Tự Văn Mệnh trầm mặc một lúc, ngừng trọng lắc đầu: “Ta, tin tưởng Khương Trảo trưởng lão. Hắn khác với một số người nào đó của Tất Phương bộ.”

Sườn phía bắc Xích Phán sơn, trong một rừng cây nhỏ, Đế Sát ngồi xếp bằng ở trên một tấm thảm thủ công hoa mỹ, trước mặt xếp ra hình chữ Nhất vài cái

chậu ngọc khắc hoa tinh mỹ, bên trong đựng đầy hoa quả tươi mới vừa mới từ Lương Chử đô thành Ngụ triều vận chuyển tới.

Mấy thiếu nữ xinh đẹp áo không che được người, làn da hơi ngăm đen cuộn mình dưới cái cây to ở một bên, giống như con thỏ nhỏ sợ hãi nhìn Đế Sát.

Một lão nô lệ dung mạo già nua, làn da màu xanh lục tối nhe răng trợn mắt nắm tóc một thiếu nữ, cẩn thận đánh giá gương mặt xinh đẹp của nàng, còn đã man cạy miệng nàng, xem kỹ răng của nàng trắng nõn nhỏ nhắn hay không.

“Đều là mặt hàng tốt!” Lão nô lệ cười ‘Cạc cạc’, cung kính hướng Đế Sát hạ thấp người hành một lễ: “Đế Sát tướng quân, nếu ngài có thể gom đủ một vạn nữ nô tiêu chuẩn như vậy, chủ nhân chúng ta đồng ý dựa theo giá ngài đưa ra, lại trả thêm một thành thù lao cho ngài.”

Đế Sát nhú nhú mày, cầm lên một quả nho to nhét vào trong miệng bắt đầu nhai nuốt.

“Hơn giá ban đầu một thành? Chủ nhân của các người rất có thành ý. Nhưng một vạn người, loại nữ nô cấp bậc này, tìm được một trăm người cũng không phải quá dễ dàng, một vạn người sao, ta ít nhất phải trì hoãn ở sườn phía bắc nửa tháng, mới có thể công phá đủ bộ lạc nhân tộc, tìm được đủ nữ nô.”

“Đại quân hành quân, vô duyên vô cớ trễ nửa tháng. Món nợ này, chủ nhân của các người đã tính chưa? Đại đế nếu trách cứ xuống, ta không gánh nổi đâu.”

Lão nô lệ cười một tiếng quái dị, ngạo nghễ nói: “Giá không phải vấn đề, chỉ cần có một vạn nữ nô như vậy, giá cả dễ thương lượng. Đại đế bên kia, chủ nhân chúng ta tự nhiên sẽ nói chuyện hộ Đế Sát tướng quân.”

Đế Sát chậm rãi gật đầu, căng thẳng vùng tay, ngăm thừa nhận lời của lão nô lệ. Hắn biết rõ chủ nhân kia phía sau lão gia hỏa bộ dạng xấu xí không chịu nổi này có thể lực ngăm rất cường đại, Đế Thích Diêm La đối với hắn cũng phải khách khí vài phần.

Nếu có thể thông qua một lần giao dịch nữ nô, nhắc lên quan hệ với đại nhân vật như vậy, đối với tiền đồ tương lai của Đế Sát là rất có lợi.

Một thanh niên Ngu tộc đột nhiên điên cuồng quát ngựa chạy như điên đến, cách xa mấy chục trượng, hần phi thân từ trên tọa kỵ nhảy xuống, nặng nề đáp xuống đất, trực tiếp quỳ một gối xuống, đem một ngọc phù bắn lên không trung về phía Đế Sát.

Về mặt Đế Sát biến đổi, tiếp nhận ngọc phù ngón tay búng ra, một quầng sáng sáng lên, trong quầng sáng có thể nhìn thấy mấy trăm con Kiếm Phong Tri Chu ở trong sơn cốc điên cuồng đuổi giết một tiểu đội nhân mã, người tụt lại cuối cùng, thân khoác trọng giáp phụ trách đoạn hậu ngẫu nhiên nhắc lên giáp mặt, lộ ra gương mặt khiến Đế Sát lập tức nhảy dựng lên!

“Là tiểu – tiện – chủng chết tiệt này!” Đế Sát khàn cả giọng hét chói tai: “Ảnh Ma chưa thể giết hần, bọn hần đã thất bại vài lần! Ta đã nhin đủ bọn hần vô năng cùng mạnh miệng. Hần thế mà lại ở nơi này?”

Thanh niên Ngu tộc quỳ dưới đất thở hổn hển kêu lên: “Tướng quân, đây là tình báo người của chúng ta vừa mới đưa về.”

Một tay Đế Sát đem ngọc phù bóp nát, sau đó vung lên áo choàng phía sau, lớn tiếng quát: “Triệu tập toàn bộ người, bảo bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất tới tập hợp. Bỏ lại đám dân bản xứ chết tiệt kia, không cần để ý tới bọn chúng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi này cho ta.”

Hung hăng chỉ phương hướng Xích Phán sơn, Đế Sát lớn tiếng kêu lên: “Nói cho bọn hần, trong một canh giờ, nếu không thể chạy về, ta sẽ tự tay chém đầu bọn hần.”

Lão nô lệ đang túm tóc một thiếu nữ đặc ý cười quái dị kêu lên chói tai: “Đế Sát tướng quân, người hiện tại muốn phát động tiến công? Nữ nô, nữ nô à!”

Đế Sát đành mặt, nhìn lão nô lệ một cái thật sâu, giọng trầm thấp nói: “Xin

hướng vị đại nhân tôn quý kia nói, ta chính là muốn đi bắt nữ nô càng nhiều, phẩm chất càng cao hơn cho hãn. Chờ quân đoàn ta đập nát Xích Phán sơn, ta sẽ dẫn càng nhiều nữ nô hơn về!”

Tọa kỵ Mộng Yểm Thú của Đế Sát chạy vội đến, Đế Sát bay lên trời, nhẹ nhàng đáp trên lưng Mộng Yểm Thú.

Hãn nhìn nhìn lão nô lệ trợn mắt há hốc mồm, đột nhiên nhếch miệng cười: “Bảo chủ nhân của người chuẩn bị sẵn đủ thù lao đi. Lần này, ta sẽ mang về cho hãn chiến lợi phẩm hậu hĩnh không tưởng tượng được.”

Rút bội kiếm, Đế Sát dùng sức vung về phía Xích Phán sơn.

“Tiền quân thúc đẩy, mau, mau, mau!”

Chương 267: Ấp Trứng

Chạy, chạy mau, dùng tốc độ nhanh nhất chạy.

Sau đó, một phiến đá lớn màu máu phía trước đột ngột xuất hiện, đám người Cơ Hạo chột thủ chậm tốc độ.

“Lang Phi, dẫn người chạy!” Cơ Hạo giơ lên hắc thạch trường đao, trên lưỡi đao một mảng ánh lửa chói mắt.

Phía sau, hơn hai trăm con Kiếm Phong Tri Chu gào thét từ trong sơn cốc trào ra, giống như một mảng sóng triều kim loại lóng lánh hàn quang, nhanh chóng hướng bốn phía trải ra. Không bao lâu, Kiếm Phong Tri Chu đã xếp thành hàng ngang rộng vài dặm, bước cái chân mãnh mãnh, không ngừng hướng đám người Cơ Hạo tới gần.

Một con Kiếm Phong Tri Chu chính giữa hình thể tỏ ra đặc biệt nhỏ nhắn, nhưng phù văn khắc nổi trên vỏ ngoài nhiều và phức tạp hơn, trong mắt kếp được khảm đá quý màu đen đặc biệt thâm thúy đột nhiên ngẩng đầu lên. Nó mở mồm phát ra tiếng kêu to bén nhọn, từng đợt năng lượng dao động mạnh mẽ không ngừng từ trong cơ thể nó khuếch tán ra.

‘Ông’, ‘Ông’, ‘Ông’!

Phiến đá kịch liệt run rẩy, trong không khí bộc phát ra vô số đốm lửa điện nho nhỏ, Cơ Hạo nhìn thấy vô số cát bụi thật nhỏ trên mặt đất dần dần bay lên, không khí đang chấn động, không khí bị điện ly, sức đẩy điện trường cường đại khiến cát bụi, viên đá thật nhỏ bay lên. Qua thời gian hai nhịp thở, thậm chí có cả tảng đá mấy người ôm cũng thông thả rời mặt đất bay lên.

Trong cơ thể con Kiếm Phong Tri Chu này phun ra một mảng ánh sáng màu máu, trong huyết quang một con mắt dựng thẳng lạnh lẽo, uy nghiêm phun ra vô số luồng u quang nhỏ bé hướng bốn phía quét qua. Không khí xung quanh phiến

đá kịch liệt chấn động, từng đám mây mù màu đen nhàn nhạt không ngừng vỡ ra, lộ ra học đồ Vu điện mượn dùng kỳ phiên ẩn thân ở trong không khí.

Tổng cộng năm sáu mươi học đồ Vu điện hoảng sợ nhìn thân hình mình đột nhiên hiển lộ, không biết làm sao liều mạng vẫy kỳ phiên.

Cơ Hạo mở to mắt nhìn. Trong bí điển Vu điện từng có ghi lại, trong con rối chiến đấu của Ngu tộc, có một loại con rối giá trị chế tạo cực kỳ cao, có thể phóng thích một loại pháp thuật cường đại được Ngu tộc xưng là ‘Thiên Tứ Thần Thuật’.

Loại Thiên Tứ Thần Thuật này đối với các loại vu pháp vu thuật Vu điện truyền lưu đều có hiệu lực khắc chế rất mạnh. Vu trận mai phục hoặc là vu pháp cạm bẫy bình thường, ở trước loại Thiên Tứ Thần Thuật này căn bản không thể che dấu.

Nhưng loại con rối chiến đấu này giá trị chế tạo cực cao, trừ phi là con em đích hệ cực kỳ có thân phận trong quý tộc Ngu tộc, nếu không bọn họ căn bản không trả nổi cái giá tạo ra một con rối chiến đấu như vậy cho bản thân.

Phía sau mấy trăm con Kiếm Phong Tri Chu truyền đến tiếng cười vui vẻ ngông cuồng của một thanh niên Ngu tộc: “Thế mà có mai phục? Các người đều phải cảm kích ta, là ta hao hết toàn bộ tích tụ, mua con rối ‘Thiên Nhân’ này. Bằng không, chúng ta đã cắm đầu xông vào vòng mai phục rồi.”

“Các người nợ ta một cái mạng, nhớ kỹ, các người nợ ta một cái mạng!” Chủ nhân con rối Thiên Nhân này hưng phấn mà rống to: “Dựa theo quy củ, quân công chém giết những người này, ta hẳn là chiếm phần lớn!”

Thanh niên Ngu tộc khác như vừa mới ăn một bãi cứt trâu lớn, sắc mặt mỗi người khó coi tới cực điểm.

Bọn hắn tức giận nhìn đám người Cơ Hạo, đều lớn tiếng mắng.

“Khốn kiếp, các người thế mà mai phục người ở đây?”

“Dân bản xứ ti tiện chết tiệt. Các người quá giỏi hoạt! Nhưng các người không thể mai phục thêm mấy người sao? Chút người như vậy, căn bản không đủ chúng ta phân phối công lao!”

“Các người chết chắc rồi, sinh vật ti tiện chưa khai hóa à, các người chết chắc rồi! Các người đã đều bị chúng ta phát hiện, các người nhất định phải chết!”

Các thanh niên Ngu tộc hô to gọi nhỏ mở miệng uy hiếp đám người Cơ Hạo, ở dưới mấy vạn phó binh và nô lệ chiến sĩ vây quanh, bọn họ nhanh chóng chạy ra khỏi sơn cốc hẹp, xâm nhập khu vực phiến đá cực lớn

Có mấy thanh niên Ngu tộc cẩn thận, hoặc là nói nhát gan lấy ra ngọc phù tạo hình kỳ lạ, dùng sức ném mạnh xuống đất. Ngọc phù nổ tung, hóa thành từng vầng sáng chói mắt hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra. Vô số phù văn nhỏ bé ở trong những vầng sáng này lóe lên, nơi đi qua mặt đất bị thiêu đốt một mảng cháy khét, như bị dòng điện mạnh mẽ càn quét qua.

Trên phiến đá lớn cũng không có bất cứ phù văn cấm chế nào, nếu có, các phù văn dò xét Ngu tộc bí chế kia sau khi đảo qua, khẳng định có thể xúc động phù văn cấm chế, tạo thành các loại quang ảnh, động tĩnh kỳ dị.

Nhưng trừ học đồ Vu điện mượn dùng lực lượng kỳ phiêu giấu ở trong hư không bốn phía, Khương Trảo cũng không bố trí bất cứ phù văn nào ở trên phiến đá.

Các thanh niên Ngu tộc cẩn thận hướng bốn phía nhìn quanh một trận, mắt thấy trên phiến đá chưa có bất cứ biến hóa nào, bọn họ nhất thời hưng phấn hẳn lên, một đám vô cùng ngông cuồng hướng Cơ Hạo lớn tiếng hò hét: “Tự đầu hàng đi. Dân bản xứ ti tiện, chúng ta có thể cho người được chết thoải mái một chút!”

“Hai vị tiểu thư mỹ lệ, vẫn là ngoan ngoãn quỳ dưới đất khẩn cầu chúng ta

thương hại đi. Ta không muốn làm hỏng khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của các người!”

“Này, này, thương lượng một chút đi, nữ nhân áo trắng kia, ta nhìn trúng nàng. Ta bỏ hai trăm ngọc tệ, ta muốn nàng!”

“Khốn kiếp, nữ nô xinh đẹp như vậy, ở Lương Chủ ít nhất giá trị năm trăm ngọc tệ! Ta cũng muốn nàng, công bình một chút, ai trả giá cao thì của người đó!”

“Ta muốn giáp trụ trên thân tiểu tử này! Thúc phụ ta là sĩ quan phụ tá dưới trưởng Đế Sát tướng quân, các người ai dám tranh với ta?”

Còn chưa thắng lợi, đám thanh niên Ngu tộc kiêu ngạo này đã đem bọn Cơ Hạo coi là vật trong bàn tay mình, không kiêng nể gì bắt đầu phân phối bọn họ cùng quyền sở hữu trang bị trên người bọn họ.

Lang Phi dẫn người, kéo tộc nhân Thanh Lang bộ tiếp tục chạy về phía trước. Hãn thỉnh thoảng lo lắng quay đầu nhìn xung quanh một cái, nhưng khi hãn nhìn thấy đám người Cơ Hạo dừng bước, hãn không khỏi lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

“Các người, làm gì? Người mai phục, đã bị phát hiện!”

Lang Phi khàn cả giọng hét chói tai, hãn dùng sức vung đôi tay, muốn hô bọn Cơ Hạo tiếp tục chạy.

Cơ Hạo cười lắc lắc đầu. Hãn hít sâu một hơi, hướng các thanh niên Ngu tộc vênh váo tự đắc dựng lên một ngón giữa, sau đó hai tay kết ấn, mặt ngoài trọng giáp trên người lưu chuyển sóng nước, cả mảng lớn Nhâm Thủy Tinh Hoa phun trào ra, hóa thành một màn nước đường kính mấy trượng, đem đám sáu người bản thân tính cả đại hủ Thái Ti cười cùng nhau bao phủ ở bên trong.

“Man Man, lấy ra bảo bối a ba người đưa, khu trục nguyên rửa cho chúng ta đi.” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Một đường này giày vò hỏng mất rồi.”

Man Man cười ra tiếng, lấy ra một cây đèn đồng xanh tinh xảo to bằng nắm tay, trên ngọn đèn một điểm ánh lửa đỏ rực bùng nổ, hóa thành một mảng hồng quang mờ mịn đem đoàn người bao phủ ở trong.

Phiến đá dưới chân mọi người đột nhiên nhẹ nhàng chấn động lên, trên phiến đá nứt ra vô số khe hở nhỏ bé, trứng trùng to nhỏ rậm rạp nhiều đếm không xuể, màu sắc rực rỡ từ trong lòng đất bay ra. Những quả trứng trùng vốn như tảng đá, không có một chút sinh mệnh dao động nào vừa mới bay ra, đã chợt tản mát ra năng lượng sinh mệnh cường đại kinh người.

Tiếng ‘rắc rắc’ không dứt bên tai, ở trong ánh mắt hoảng sợ, tuyệt vọng của những thanh niên Ngu tộc kia cùng thủ hạ của bọn hắn, toàn bộ trứng trùng đồng thời nổ tung, vô số sâu bọ to nhỏ, bộ dạng dữ tợn đáng ghê tởm từ trong trứng trùng thét chói tai nở ra.

‘Roạt’ một cái, phiến đá phạm vi mười mấy dặm bị sâu bọ dày tới ba trăm triệu triệt để bao phủ.

Chương 268: Trùng Hải

“Trời ạ!” Thái Ti cuộn mình ở trên lưng đại hổ, xanh cả mặt, thân thể co sát lại thành một quả cầu thịt.

Phong Hành biểu hiện chẳng tốt hơn tới đâu, đôi tay hắn rất hỗn loạn điên cuồng chà sát ở trên người, không ngừng chà lau mồ hôi lạnh ở lòng bàn tay. Lại như trên bàn tay hắn có rất nhiều thứ bẩn thỉu, cần chà lau nhiều lần mới có thể làm sạch sẽ bàn tay.

Về mặt Thiếu Ti, Man Man cũng không sai biệt lắm, sắc mặt có chút phát xanh, ánh mắt có chút đăm đăm, hai nha đầu gắt gao vai kề vai đứng ở cùng chỗ, thân thể khẽ run rẩy.

Chỉ có Vũ Mục khỏe miệng mơ hồ có nước dãi phản xạ ra các điểm sáng, hắn rất tham lam nhìn chăm chăm sâu bọ ngoài lồng tiên thiên nhâm thủy, không ngừng thấp giọng lầm bầm: “Mập, thực mập! Ai u, con bọ cạp này sao lại mập mập như vậy? Thèm chết người ta rồi, thế này bảo người ta sống như thế nào chứ? Quá mập!”

Da đầu Cơ Hạo phát tê từng đợt, tóc thiếu chút nữa dựng thẳng hết lên.

Lấy tu vi tâm cảnh của hắn, cũng bị sâu bọ ngoài lồng nhâm thủy dọa tim đập thành thịch, thân thể cũng có chút cứng ra.

Ở Nam Hoang, hầu như mỗi bộ lạc đều có một bộ phận vu tể nghiên cứu khổng trùng thuật, nghiên cứu bồi dưỡng các loại độc cổ, độc trùng, tinh thông chiến thuật dùng độc trùng giết người. Cơ Hạo cũng từng ở trong chém giết của Kim Ô bộ với bộ tộc khác, từng kiến thức đàn sâu bọ đầy khắp núi đồi gào thét mà đến.

Nhưng ngự trùng thuật của Khương Trảo quả thực bá đạo, ngoan lệ, tà ác đến cực điểm.

Sâu bọ to nhỏ, màu sắc rực rỡ rậm rạp đọng lại cùng một chỗ, sâu đề sâu, sâu chen sâu, chân quần quít lấy chân, cánh quần cánh, không chân không cánh thì dính sát lấy nhau, giữa sâu cùng sâu không có nửa điểm khe hở, ngay cả một sợi tóc cũng đừng nghĩ cầm qua được.

Phiến đá lớn phạm vi mười mấy dặm, bốn phía dãy núi vờn quanh, chỉ có hai sơn cốc xuyên qua, bị trùng hải dày tới ba trăm trượng lấp đầy.

Sâu bọ dày đặc, chật như nêm cối dày tới ba trăm trượng.

Màn nhâm thủy tranh thủ cho bọn Cơ Hạo một chút không gian, ở ngoài lồng nhâm thủy chính là sâu bọ kín không kẽ hở, sâu bọ điên cuồng đọng lại, sâu bọ ma lẫn nhau sát phát ra các loại thanh âm đáng sợ. Thoạt nhìn, trong tầm mắt tất cả đều là sâu bọ đủ loại màu sắc hình dạng mập mạp. Còn có cánh sâu, chân sâu, bụng sâu, sâu đủ loại tứ chi cổ quái.

Đám sâu bọ đó há mồm điên cuồng kêu, trong miệng phát triển tuyến độc, hoặc là trong tuyến độc phát triển trên đuôi, trên móng vuốt không ngừng phun ra nọc độc dinh dính. Nọc độc đủ mọi màu sắc tản mát ra mùi tanh hôi đáng sợ, đủ loại mùi tanh hôi trộn lẫn cùng một chỗ, hương vị đó quả thực ghê tởm đến cực điểm.

Nếu không phải lồng nhâm thủy che chở mọi người, nếu bị nọc độc rợp trời rợp đất kia phun ở trên người...

Cơ Hạo cảm thấy, cho dù thân thể hắn đã cường hãn hơn xa so với Đại Vu bình thường, bị chỗ nọc độc đó dính vào người, thời gian ngắn ngủn vài hơi thở cũng sẽ thi cốt vô tồn nhỉ?

May mắn có lồng nhâm thủy, may mắn có trọng bảo lão cha của Man Man ban cho, nếu không, hậu quả thật sự thiết nghĩ không chịu nổi.

Quân đội đám thanh niên Ngu tộc kia quản hạt thì lại thê thảm, trứng trùng không có bất cứ khí tức sinh mệnh nào đột nhiên từ lòng đất chui ra, vô số sâu

bọ đột nhiên ập trứng, sâu bọ chồm chất lên thật dày, trực tiếp đem bọ hấn chìm ở trong đồng sâu bọ.

Những phó binh, nô lệ thân khoác giáp da, hoặc là đứt khoát chỉ một cái áo vải kia rú thảm vài tiếng, sau đó vô số sâu bọ liền xé rách da thịt bọ hấn, chui vào thân thể bọ hấn. Vô số cái mồm điên cuồng cắn xé máu thịt bọ hấn. Ngay sau đó là nội tạng cùng xương cốt.

Nọc độc dinh dính bôi thật dày ở trên thân các phó binh cùng nô lệ đó, xương khớp bọ hấn nhanh chóng hủ hóa, binh khí của bọ hấn cũng bị ăn mòn xơ xác. Ngăn ngùn một hai nháy mắt thời gian, mấy vạn phó binh và nô lệ đã ở biển trùng thật dày xâm thực hóa thành tro bụi.

Trong phó binh và nô lệ, có một số chiến sĩ thực lực khá cường hân dốc hết toàn lực vùng binh khí vài lần, chém chết mấy trăm mấy ngàn con sâu bọ. Chiến quả của bọ hấn cũng chỉ có thế. Bọ hấn chém chết mấy ngàn con sâu bọ, sau đó càng nhiều sâu bọ đè ép xuống, đem bọ hấn triệt để hóa thành hư ảo.

Mặt ngoài mấy trăm con Kiếm Phong Tri Chu phun ra ánh sáng loá mắt, phù văn trận pháp khắc nổi bên trong toàn lực rút ra năng lượng vụ tinh cất giữ trong khoang bụng, hóa thành màn hào quang dày nặng bao phủ ở trên Kiếm Phong Tri Chu. Có hơn trăm con Kiếm Phong Tri Chu mở mồm, trên ống hình chùy ba cạnh ánh lửa hùng hực, từng mảng lớn sâu bọ bị đốt thành tro, nhưng càng nhiều sâu bọ không ngừng nghiền ép xuống.

Đám sâu bọ này là dị chủng Khương Trảo đào tạo, có chút sâu bọ chuyên môn lấy các loại thiên địa nguyên khí làm thức ăn.

Tiếng nhai nuốt ‘răng rắc, răng rắc’ không dứt bên tai, sâu bọ lấy hàng trăm vạn để tính bao vây bọ Kiếm Phong Tri Chu to lớn kia, không ngừng xé rách màn hào quang trên người chúng nó. Màn hào quang cấp tốc ảm đạm xuống, vụ tinh tích trữ trong cơ thể Kiếm Phong Tri Chu không ngừng tiêu hao, dần dần năng lượng vụ tinh bổ sung không theo kịp tốc độ tiêu hao, màn hào quang chợt

nổ tung, vô số sâu bọ trực tiếp dán ở trên vỏ ngoài cứng rắn, bóng loáng của Kiếm Phong Tri Chu.

Một số sâu bọ chuyên môn lấy kim loại làm thức ăn vô cùng vui vẻ lao lên, chúng nó điên cuồng xé rách vỏ ngoài kim loại cứng rắn của Kiếm Phong Tri Chu, căn Kiếm Phong Tri Chu vang lên ‘rắc rắc’. Mặc cho những con rối chiến đấu lực sát thương cực lớn này giãy dụa như thế nào, vung cái chân sắc bén như thế nào, chúng nó mỗi một lần vung chân có thể đánh chết mấy ngàn con sâu bọ, nhưng sâu bọ nơi này lấy trăm ức để tính!

Một con Kiếm Phong Tri Chu bị cắn đến tàn khuyết, cuối cùng toát ra khói đặc cuồn cuộn, phun ra ánh lửa phát nổ.

Một con Kiếm Phong Tri Chu phát nổ, nổ chết nổ bị thương mấy trăm vạn con sâu bọ, nhưng càng nhiều sâu bọ hơn lại vẩy lên.

Một con tiếp một con Kiếm Phong Tri Chu phát nổ, vô số sâu bọ bị nổ thành thịt vụn đầy trời, rất nhiều sâu bọ sức sinh sản kinh người điên cuồng cắn nuốt thịt vụn của những sâu bọ bị nổ chết, sau đó cái bụng to béo vung, vô số trứng trùng được đẻ ra, đón gió nhao lên một cái liền biến thành sâu bọ mới!

Giết không thẳng giết, căn bản giết không hết!

Các thanh niên Ngu tộc cường đại kia bị càng nhiều sâu bọ mạnh mẽ bao vây, ví dụ như nói con rết hình thù kỳ lạ vừa rồi Khương Trảo Dùng để đối phó Khương Dũng, trên người mỗi thanh niên Ngu tộc đều quần ít nhất mười mấy con rết to hình thù kỳ lạ.

Những con rết này cực kỳ cứng cỏi, mỗi một con rết đều có thể thừa nhận một Đại Vu toàn lực giật kéo mà khó có thể bẻ gãy, mười mấy con rết như vậy quần quanh trên người, cho dù là Cơ Hạo chiến sĩ thân thể mạnh mẽ như vậy cũng khó thoát khỏi bọn nó giam cầm, càng không cần nói lực lượng thân thể của chiến sĩ tinh anh Ngu tộc từ trước tới giờ đều yếu tới đáng thương.

Mà những chiến sĩ Già tộc thân thể cường hãn, trên thân mỗi người bọn hãn đều quần lấy trên trăm con rết hình thù kỳ lạ như vậy!

Dù là các chiến sĩ Già tộc đó dùng hết sức bú mẹ điên cuồng kêu gào, bọn hãn giãy đứt một con, hai con, mười con, hai mươi con rết hình thù kỳ lạ, nhưng càng nhiều con rết hình thù kỳ lạ không ngừng chui tới, không ngừng quần ở trên thân bọn hãn.

Bọn hãn há mồm hò hét, vì thế liền có một chút sâu bọ từ trong mồm bọn hãn bò vào!

Trùng hải đáng sợ bao phủ tất cả, các thanh niên Ngu tộc ở trong trùng hải điên cuồng khóc lóc giãy dụa, đột nhiên có một tên khàn cả giọng hét lên:

“Ta... Đầu hàng! Ta hy vọng có thể đạt được đãi ngộ tương xứng với gia tộc của ta, thân phận của ta!”

Chương 269: Đầu Hàng

Hai con bộ cạp vàng thật lớn lưng mọc cánh màng từ từ bay lên, đem thanh niên Ngu tộc mở miệng đầu hàng từ trong trùng hải lôi ra.

Thằng cha xui xẻo này sợ tới mức môi tím mặt xanh, mang theo chất lỏng có mùi lạ theo bảo vệ đuôi của chiến giáp hoa lệ không ngừng nhỏ xuống. Mười mấy con rết hình thù kỳ lạ quần ở trên thân hắn, giáp trụ trên thân hắn đã bị cắn ra mấy chục cái lỗ thủng lớn, có mấy con bộ ngựa bảy màu, đã có non nửa thân thể chui vào trong cơ thịt ngực hắn, đao chân sắc bén đang hung hăng cắt máu thịt hắn.

Khó trách hắn mở miệng đầu hàng, xem vị trí mấy con bộ ngựa bảy màu kia, nếu hắn mở miệng muộn chút nữa, đám bộ ngựa đó đều sẽ chui vào trái tim hắn.

“Đế Tị Lâm đại nhân! Không, không thể đầu hàng! Gia tộc ngài, cha mẹ ngài, đều sẽ hổ thẹn!” Một vị chiến sĩ Già tộc cao gần năm thước khàn giọng rít gào, hắn rống lớn, tiếng gầm cuộn cuộn làm vỡ nát thân thể mấy chục vạn con sâu bọ ở phụ cận: “Quyền vị của ngài, tất cả quyền bính của ngài ở gia tộc, cũng sẽ bị cướp đoạt!”

Đế Tị Lâm thở hỗn hển bắt đầu mắng: “Đồ ngu xuẩn, không đầu hàng, các người muốn nhìn ta chết sao? Ngu xuẩn, đầu hàng chỉ là một loại chiến thuật thủ đoạn, gia tộc sau khi chuộc ta, ta tự nhiên sẽ lập quân công, rửa sạch sỉ nhục của ta!”

Trùng hải thật dày mập mạp, Đế Tị Lâm cũng không thấy rõ hộ vệ Già tộc của mình ở nơi nào, vẻ mặt hắn hiện ra như thật quất: “Ta lệnh cưỡng chế các người, buông vũ khí, cởi giáp trụ, đầu hàng! Các người là chiến sĩ của ta, các người phải phục tùng ý chí của ta!”

Chiến sĩ Già tộc mở miệng rống giận bi phẫn thét dài một tiếng, da hắn chợt biến thành màu bạc nhàn nhạt, hắn cầm trường đao, thân thể cấp tốc xoay tròn,

hung hăng hướng bốn phía cắt một cú.

Mảng lớn kiếm phong gào thét càn quét, sâu bọ trong trăm trượng quanh thân chiến sĩ Già tộc bị quét sạch. Nhưng sâu bọ vô cùng vô tận không ngừng rơi xuống, gắt gao đem hấn đè ở sâu trong trùng hải. Con rết hình thù kỳ lạ quần quanh trên thân hấn dùng sức căng thân thể. Chiến sĩ Già tộc phần nộ rít gào, hấn muốn lần nữa phát động công kích mạnh mẽ như vậy, nhưng hấn đã có chút không thể nhúc nhích.

Cả mảng lớn nọc độc phun ở trên thân hấn, lượng lớn độc khí vờn quanh thân thể hấn, độc phần rất nhỏ theo lỗ chân lông hấn chui vào thân thể hấn.

Rất nhanh chiến sĩ Già tộc dùng mãnh dị thường này đã hao hết toàn bộ lực lượng trong cơ thể, tuyệt vọng rên rỉ một tiếng sau đó nặng nề ngã xuống. Đám sâu bọ vây quanh hấn, trong tiếng nhai nuốt chói tai, giáp trụ của chiến sĩ này bị cắn sạch sẽ, sau đó hấn cũng bị sâu bọ cắn nuốt hết.

Một đại chiến sĩ Già tộc thực lực có thể so với Đại Vu đỉnh phong, trong mỗi một tắc máu thịt đều chất chứa lượng lớn năng lượng tinh huyết. Mấy trăm con trùng mẫu kích động ngửa mặt lên trời rống dài, cái bụng to béo kịch liệt mấp máy, lượng lớn trứng trùng phun ra như hạt mưa.

Toàn bộ chiến sĩ Già tộc đều đang điên cuồng công kích, ở trong trùng hải, thỉnh thoảng có ánh sáng chói mắt lóe ra, thỉnh thoảng có tiếng nổ ầm ầm đáng sợ vang lên. Một đòn dốc sức của hơn một ngàn chiến sĩ Già tộc, thậm chí có thể đem sâu bọ trong vài dặm quét sạch.

Nhưng tốc độ nảy sinh của sâu bọ càng lúc càng nhanh, càng nhiều sâu bọ từ trên trời giáng xuống, từ trong lòng đất chui ra, trùng hải vốn dày ba trăm trượng rất nhanh đã gia tăng đến bốn trăm trượng, năm trăm trượng...

“Bọn nhỏ còn đang chờ cái gì?” Khương Trảo lâm bầm một tiếng trầm thấp, dùng sức vỗ một cái trùng đỉnh trước mặt một cái.

Mấy chục học đồ Vu điện đứng ở giữa không trung run rẩy vùng lên kỳ phiên trên tay, cả mảng lớn khí đen từ trong kỳ phiên cuộn cuộn mà ra. Khí đen tản mát ra khí tức tinh huyết nồng đậm, phàm là sâu bọ đụng tới những khí đen này, hình thể chúng nó đều chột tăng lên mấy lần, lực công kích cũng đột nhiên tăng mạnh, thậm chí độc tính của nọc độc, độc khí cùng độc phấn phun ra đều mãnh liệt hơn rất nhiều.

Lại là một thanh niên Ngu tộc bị phá hư giáp trụ. Hắn khàn cả giọng hét lên: “Ta đầu hàng! Ta là tộc nhân của Đế Thích nhất tộc, ta phải đạt được đãi ngộ phù hợp thân phận cùng địa vị ta! Trời ạ, nó chui vào mũi ta! Cứu mạng!”

Mấy con bọ cạp vàng to lớn đem thanh niên Ngu tộc này từ trong trùng hải kéo ra, thằng cha này cũng bị dọa đến tè ra quần. Sau khi được bọ cạp vàng lôi ra, kỳ phiên trong tay học đồ Vu điện phun ra vài luồng khí đen, nhanh chóng chui vào thân thể hắn. Gã này nhất thời thân thể mềm nhũn, trợn mắt một cái, cả người vô lực ngã đi.

Một gã lại một gã thanh niên Ngu tộc khẩn cầu đầu hàng.

Đối mặt trùng hải của Khương Trảo đáng sợ mà tà ác công kích, bọn hắn hoàn toàn từ bỏ sự chống cự. Theo bọn hắn thấy, loại trùng hải đông nghịt này, hẳn là đại quân đoàn quân chính quy mới có thể đối phó. Bọn hắn chỉ là lần đầu tiên rời khỏi vòng tay gia tộc theo quân lịch luyện, đầu hàng cũng là chuyện theo lý thường phải làm.

Một lại một thanh niên Ngu tộc bị kéo ra, sau khi bị khí đen kịch độc phong ấn thân thể, giống như ném rác vứt xuống đất.

Các chiến sĩ Già tộc dũng mãnh vô cùng kia cũng đã từ bỏ sự chống cự. Quý tộc Ngu tộc bọn hắn tùy tùng cũng đã từ bỏ chống cự, tuy bọn hắn dũng mãnh không sợ chết, nhưng bọn hắn cũng không ngu đến mức hy sinh sinh mệnh vô ích.

Toàn bộ chiến sĩ Già tộc đều cởi giáp trụ, bị Khương Trảo dùng độc trùng chế

trụ.

Các chiến sĩ Già tộc đỏ sắc mặt khó coi nằm dưới đất, ai cũng tức giận bất bình mắng.

“Dân bản xứ không biết xấu hổ! Các người dùng bọn sâu bọ nhỏ đáng sợ này! Vô sỉ, hạ lưu, các người có đảm lượng chính diện quyết đấu với chúng ta không?”

“A, các người thực sự khiến chiến sĩ mất mặt, các người quả thực đã vũ nhục từ ‘chiến sĩ’ này! Các người cũng dám cầm lấy binh khí, đường đường chính chính chiến đấu với chúng ta sao?”

“Lần sau chúng ta tuyệt đối sẽ không thất bại! Một đám sâu bọ mà thôi, một mồi lửa có thể giải quyết! Ta nói cho các người, chỉ cần một mồi lửa, là có thể đánh bại các người!”

Khương Trảo cười lạnh vài tiếng, dùng sức vỗ tròng đỉnh trước mặt, nhất thời vô số độc trùng ùn ùn bay lên, mang theo nhiều điểm sáng bay vào trong tròng đỉnh. Hắn nhìn các chiến sĩ Già tộc lòng đầy căm phẫn kia, lạnh nhạt nói: “Chiến sĩ? Ta là vu tể, không phải là đám chiến sĩ chỉ biết chém lung tung giết lung tung đó.”

Chậm rãi đứng dậy, tròng đỉnh liền lơ lửng ở bên người, Khương Trảo nhìn Cơ Hạo một cái, tùy tay đem một khối ngọc phù ném tới.

“Tự Văn Mệnh mệnh lệnh, Cơ Hạo, người cần phối hợp ta đi đón đánh quân đoàn chủ lực của Đế Sát. Tự Văn Mệnh hy vọng chúng ta có thể đem Đế Sát quân đoàn một lần giải quyết gọn, cho bọn dị tộc đó biết điều một chút.”

Cơ Hạo tiếp nhận ngọc phù, cẩn thận xem kỹ tin tức trong ngọc phù một phen.

Hắn nhìn thấy Khương Dũng mặt mũi bầm dập đứng rất xa, vừa sợ vừa hận

nhìn Khương Trảo, Cơ Hạo nhất thời hiểu vừa rồi đã xảy ra cái gì. Hắn nghiêm nghị hướng Khương Trảo hành một lễ, trầm giọng nói: “Nên như thế. Dị tộc là đại địch của nhân tộc ta, chỉ cần có thể đánh chết kẻ địch, ta tất nhiên dốc toàn lực.”

Khương Trảo hài lòng gật gật đầu, hắn nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, trầm giọng nói: “Tốt lắm... Kim Ô bộ, rốt cuộc lại xuất hiện một đứa nhỏ khá lắm. Hắc, ngược lại là Tất Phương bộ, thế hệ sau không bằng thế hệ trước.”

Mấy chục cây kỳ phiên màu đen bay lên, Khương Trảo đập một tấm kỳ phiên, nhanh chóng hướng phía bắc bay đi.

Cơ Hạo huýt một tiếng, vội vàng gọi đồng bạn cùng nhau đi theo.

Chương 270: Trùng Khôi

Phía bắc Xích Phán sơn, Đế Sát quân đoàn nhanh chóng áp về hướng nam.

Mấy vạn nô lệ chiến sĩ thân khoác giáp da, cầm binh khí, cao hứng phấn chấn xua từng đại đội người già yếu của nhân tộc hướng nam hành quân.

Những nhân tộc già yếu này bị dây thừng bên hông xuyên thành từng chuỗi, dây thừng đặc chế dày đặc phù văn màu máu xuyên thấu xương cột sống bọn họ, bức bách bọn họ chỉ có thể theo đội ngũ bước chậm bước nhanh về phía trước.

Đại khái hơn một ngàn người già yếu bị xuyên ở trên một sợi dây thừng, đội ngũ như vậy ít nhất có mấy trăm. Bọn họ bồn tẩu đông nghịt ở trên mặt đất màu máu, than thân trách phận hướng về vận mệnh chưa biết bồn tẩu.

Nếu có người ngã xuống, trì hoãn toàn bộ đội ngũ tiến lên, các nô lệ Ngu tộc sẽ rất vui vẻ một đao chặt đầu bọn họ, dùng mái tóc dài của bọn họ đem đầu lâu giắt ở bên hông coi là quân công tiến hành khoe khoang.

Trên người mấy vạn nô lệ chiến sĩ đều vết máu loang lổ, có một số chiến sĩ bên hông treo đầu bảy tám nhân tộc, dọc theo đường đi máu tươi không ngừng từ trên cái đầu bị chặt nhỏ xuống, lại gia tăng một chút màu máu cho mặt đất Xích Phán sơn.

Cả thấy ba trăm chiến xa toàn thân kim loại rèn thành lơ lửng cách mặt đất ba thước, bị con rối thú kim loại đúc tương tự kéo ở phía sau đi nhanh. Mỗi một chiến xa đều tràn đầy màu sắc, vô số phù văn thỉnh thoảng hóa thành điện quang chói mắt phun ra xa mấy trượng.

Vô luận là con rối thú loại kéo, hay là bản thân chiến xa, mặt ngoài đều được khảm rậm rạp vô số lưỡi dao sắc bén to bằng bàn tay. Những lưỡi dao này cực kỳ sắc bén, trên lưỡi đao bôi kịch độc xanh lét cũng dày đặc phù văn, cho dù là thân thể Đại Vu, cũng có thể thoải mái cắt rách.

Trên mỗi một chiến xa đều có ba con rối chiến sĩ hình người to lớn chiều cao gần mười thước đứng, bọn chúng một cầm thương, một cầm đao, một cầm cung, chiếu cố công kích cự ly xa gần. Trên thân những con rối chiến sĩ này đều khắc vô số phù văn phức tạp, mỗi một đường phù văn đều đang lóe ra ánh sáng loá mắt, bộ vị mấu chốt của thân thể càng được khảm cực phẩm vu tinh to bằng vại nước, cung cấp động lực khổng lồ cho bọn chúng.

Ở phía sau chiến xa xếp thành một loạt, một tòa tháp nhọn cao mười trượng lơ lửng ở không trung, theo đội ngũ bay về phía trước, trên mũi tháp nhọn, đứng một vòng mười mấy chiến sĩ Ngu tộc khuôn mặt hung hãn, bọn hãn vô cùng cảnh giác hướng bốn phía nhìn quanh, con mắt dựng thẳng ở mi tâm thỉnh thoảng phun ra từng đạo hàn quang chói mắt.

Trên không tháp nhọn, một con mắt dựng thẳng cực lớn màu máu chậm rãi xoay tròn. Nó thỉnh thoảng phun ra một đạo huyết quang, tạo nên một đường cong bắn rất xa về phía trước.

Huyết quang to bằng đùi người, dài hơn một trượng bay ra xa mấy chục dặm, hung hăng cắm xuống đất. Kèm theo tiếng nổ dày đặc, huyết quang âm âm nổ thành mấy ngàn điểm sáng bằng ngón cái, hướng về bốn phía bắn loạn ra.

Trong mỗi một điểm sáng đều có một phù văn tinh xảo màu máu lóe lên. Điểm sáng bắn ra, mặc kệ đụng tới bất cứ vật nào cũng cấp tốc nổ tung, kéo ra các tia điện màu máu mắt thường có thể thấy được hướng bốn phía cấp tốc khuếch tán ra.

Tiếng vang ‘Xẹt xẹt bốp bốp’ không dứt bên tai. Mỗi một đạo huyết quang nổ tung, phun ra điện quang màu máu đều có thể bao trùm phạm vi trăm dặm.

Phạm là ở trong phạm vi này có vu trận hoặc là cạm bẫy vu pháp khác nhân tộc bố trí, trên cơ bản đều không thoát được huyết quang tra xét. Tòa tháp cao này, chính là trọng khí chiến lược Ngu tộc xuất chinh ắt không thể thiếu.

Đế Sát cười tọa kỵ của mình, theo sát ở phía sau tháp nhọn.

Tuy sốt ruột báo thù, nóng lòng rửa sạch ảnh hưởng tiêu cực Đế La chết và Huyết Nha đoàn bị diệt đem tới cho mình cùng gia tộc, nhưng mà Đế Sát thiên tính cẩn thận, cho dù ở dưới mấy vạn tinh nhuệ vây quanh, hắn vẫn không có chút sơ ý.

Dùng tù binh nhân tộc ở phía trước dò đường, lại càng không tiếc hao tổn lượng lớn vu tinh, vận dụng Huyết Nguyệt thần tháp không gián đoạn dò xét vùng núi phía trước có nhân tộc mai phục hay không. Theo tướng lĩnh Ngu tộc khác thấy, hành vi của Đế Sát thậm chí có thể tính là ‘nhát gan sợ chiến’, nhưng Đế Sát lại kiên trì làm như vậy.

“Bảo bọn nhãi con hai cánh yên tĩnh cho ta!” Đế Sát ngẩng đầu, hướng hai cánh nhìn một phen, hung hăng mắng một tiếng: “Đừng tùy tiện đột tiến, bảo trì đồng tiến với trung quân! Bọn hắn thực cho rằng, nhân tộc là dễ bắt nạt sao? Bọn hắn nhất định chưa từng liều mạng ở rừng rậm Nam Hoang!”

Lần này xuất chinh, Đế Sát quân đoàn được bổ sung rất nhiều nhân thủ.

Nhưng các chiến sĩ bổ sung vào, tất cả đều là con em thanh niên Ngu tộc, Già tộc... các đại gia tộc của Huyết Nguyệt nhất mạch. Cùng với nói bọn họ là tới tác chiến, không bằng nói bọn họ là tới kiếm tiền.

Những ngày qua Đế Sát dẫn dắt bọn họ công phá mấy chục đại bộ tộc nhân tộc sườn bắc Xích Phán sơn, bắt cướp lượng lớn nô lệ và tài phú, những người trẻ tuổi mới gia nhập này liền không biết trời cao đất rộng, mỗi kẻ đều coi nhân tộc thật sự gây yếu không chịu nổi một đòn.

Đế Sát đem bọn họ an bài ở hai cánh của trung quân, nhưng những kẻ này mỗi người bồng bồng hứng thú không ngừng đẩy nhanh tốc độ đột tiến về phía trước, toàn tâm toàn ý vượt ở trước Đế Sát tiêu diệt một mũi quân đội nhân tộc, tranh thủ quân công, bắt cướp nô lệ.

Đế Sát chỉ có thể lần lượt hạ lệnh bảo bọn họ co rút đội ngũ, lần lượt hạ lệnh bọn hắn bảo trì trận hình với trung quân. Nhưng những người trẻ tuổi này từng

lần một trái với quân lệnh của Đế Sát, từng lần một mang theo hộ vệ cùng phó binh của mình xông lên càn quét.

“Chết tiệt!” Đế Sát giận dữ vung roi, hung hăng cho tọa kỵ của mình một roi: “Được rồi, các người không nghe mệnh lệnh của ta, một lòng muốn chết, vậy cũng đừng trách ta!”

Ngoài mấy trăm dặm phía trước, đỉnh một ngọn núi cao, Cơ Hạo đứng ở bên người Khương Trảo, lặng lẽ nhìn khói bụi xa xa phóng lên cao.

Cách mấy trăm dặm, ánh sáng tòa tháp cao màu máu kia lúc phun ra huyết quang phát nổ phóng ra vẫn rõ ràng có thể thấy được. Cơ Hạo vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại trọng khí chiến lược có thể tra xét phạm vi lớn vụ trận mai phục này, mà Khương Trảo thì hiểu biết cực kỳ thấu triệt đối với loại tháp nhọn này.

“Thần tháp cao mười trượng, khoảng cách cực hạn công kích là một trăm dặm!” Khương Trảo nheo mắt, con ngươi lục quang quanh quẩn nhìn chăm chăm Cơ Hạo báo cho: “Một khi tiến vào trong vòng trăm dặm của nó, thì nhất định phải cẩn thận! Thần tháp bọn Tu tộc chế tạo, chỉ cần bỏ thêm vào đủ vụ tinh, có thể thoải mái phát huy ra lực công kích cấp Vu Vương, cái đó không phải bọn nhỏ các người có thể ngăn cản.”

Cơ Hạo nhìn huyết quang xa xa không ngừng lóe ra, trầm giọng nói: “Như vậy, nhất định phải phá đi thần tháp này trước?”

Khương Trảo tán dương nhìn Cơ Hạo một cái, vẫy vẫy tay, mấy học đồ Vu điện liền đem các tù binh thanh niên Ngu tộc cùng chiến sĩ Già tộc áp giải lên.

“Nói không sai, cho nên ta vừa rồi chưa giết chết những tiểu gia hỏa này, mà là tiếp nhận bọn hãn đầu hàng!”

“Nhưng bọn hãn tuyệt đối không muốn biết, ta sau khi đem bọn hãn biến thành trùng khô, bọn hãn sẽ gặp phải cái gì.”

Khương Trảo cười ‘xì xì’ quái dị, đem từng quả trứng trùng to bằng quả trứng gà nhẹ nhàng nhét vào trong mồm các tù binh. Toàn bộ tù binh đều điên cuồng giãy dụa, lại chết sống không thể thoát khỏi bàn tay khô gầy, lạnh như băng của Khương Trảo.

“Cư Hạo, Ngũ Long Nghiêu đám lão gia hỏa kia, dạy người ta đọc sách biết chữ là một hảo thủ.”

“Nhưng ở trên chiến trường giết người, liều mạng, người phải theo ta học cho tốt!”

Đôi mắt Khương Trảo trừng trừng, đột nhiên phát ra một tiếng kêu to bén nhọn, đôi mắt hơn một ngàn tù binh đồng thời trắng dã, ‘Bá’ một cái nhảy lên thẳng tắp, sau đó kéo theo một làn khói mỏng hướng đại quân Ngu tộc xa xa chạy như điên.

Chương 271: Trùng Tập

Khương Trảo cho Cơ Hạo một tập mảnh mỏng mai rùa mài thành, bên trên ghi lại Trùng Khôi Thuật độc môn của hắn.

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn mảnh mai rùa nhẹ hều trên tay, rất khó hiểu nhìn Khương Trảo: “Nghe nói, trường lão chưa có môn nhân?”

Khương Trảo cười khan một tiếng, chậm rãi lấy ra mấy con độc trùng, rất thích ý ném vào trong mồm bắt đầu nhai nuốt. Giáp xác độc trùng bị răng cắn vang lên ‘rắc rắc’, Khương Trảo thấp giọng nói: “Môn nhân thứ này, thu thì phiền toái, bị người ta giết thì đau lòng, vẫn không cần thu môn nhân thì hơn.”

Bàn tay quắt queo, khô gầy, lạnh như băng nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Cơ Hạo, Khương Trảo nhẹ nhàng nói: “Ta gặp được đứa nhỏ thuận mắt, thì dạy mấy chiêu hữu dụng. Người về sau gặp được đứa nhỏ thuận mắt, thì giúp ta đem mấy thứ này truyền ra, coi như trả ta phần nhân tình hôm nay.”

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn Khương Trảo.

Khương Trảo lại bắt mấy con độc trùng nhét vào trong mồm, vừa nhai nuốt, vừa thần nhiên nói: “Cơ Hạo, người đứa nhỏ này, ta thấy không tệ. Người không chết non mà nói, về sau sẽ có tiền đồ lớn. Tất Phương bộ nếu chưa đắc tội người triệt để, về sau tha bọn họ một lần đi.”

Cười ‘hắc hắc’ vài tiếng, Khương Trảo nhìn về phía các học đồ Vu điện kia lớn tiếng quát.

Mấy chục học đồ cầm kỳ phiên vôi vàng dựa theo Khương Trảo chỉ điểm, liều mạng vẩy kỳ phiên, lượng lớn trứng trùng không ngừng từ trong kỳ phiên phun ra, lần lượt chui vào trong lòng đất không thấy bóng dáng. Một lần này, trứng trùng chui vào trong lòng đất ước chừng sâu mấy dặm, sau đó toàn bộ sinh mệnh khí tức trong trứng trùng đông hết lại, trở nên lạnh lẽo như tảng đá xung

quanh.

Trên trăm thanh niên Ngu tộc, hơn ngàn chiến sĩ Già tộc vút nón bỏ giáp, thở hổn hển như trâu hương về đại quân Đế Sát chạy như điên.

Quân đoàn Đế Sát đang nhanh chóng tới gần, mà tốc độ chạy của các chiến sĩ dị tộc này lại nhanh hơn đại quân tiến lên mấy lần. Ngăn ngừa một khắc đồng hồ sau, bọn họ đã tiếp xúc với tiền quân của Đế Sát quân đoàn.

Mấy chục nô lệ chiến sĩ múa đao múa thương nghênh đón, dùng hết khí lực lớn tiếng kêu la: “Các vị quý nhân, xin tránh đi tiền quân. Đi từ hai cánh!”

Lời còn chưa dứt, các tinh anh Ngu tộc, Già tộc đó liền gào thét từ bên người các nô lệ chiến sĩ này chạy qua, càng có người tùy tay chọc một cái ở trên người các nô lệ thực lực thấp kém, để lại ở trên người bọn hăn lỗ máu thật sâu.

Người ngoài không thể nhận ra, ở thời điểm ngón tay bọn hăn chọc vào thân thể các nô lệ đó, trong khe hở móng tay bọn hăn đã có trứng trùng thật nhỏ phun ra. Rất nhanh đã hòa hợp một thể với thân thể nô lệ chiến sĩ.

Một thanh niên Ngu tộc hổn hển nhảy dựng lên bắt đầu mắng: “Ngu xuân, thế mà dám cản chúng ta? Quả thực là không biết tôn ti cao thấp!”

Đoàn người ngang nhiên đi thẳng, dọa những nô lệ chiến sĩ ở phía sau tù binh nhân tộc áp trận ùn ùn tránh lui. Dù là như thế, vẫn có hơn một ngàn nô lệ chiến sĩ bị chiến sĩ Già tộc lao nhanh qua tùy tay đánh giết, cũng có lượng lớn trứng trùng xông vào thân thể bọn hăn.

Đế Sát không vui nhíu mày, hăn nhìn các chiến sĩ phía trước bước nhanh chạy tới, buồn bực hướng sĩ quan phụ tá bên người oán giận nói: “Đi xử trí một phen. Có mấy người trẻ tuổi Đế Thích nhất tộc ở trong... Đó là Đế thị tông tộc ta, ta không tiện ra mặt.”

Hai tướng lĩnh tâm phúc của Đế Sát nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ lắc đầu,

nhANH chóng quất ngựa hướng phía trước chạy đi.

Các tướng lĩnh này biết rõ trong lòng, bọn con em tinh anh đại gia tộc Huyết Nguyệt nhất mạch, sau lưng đều có bối cảnh rất mạnh, bọn hãn không đắc tội nổi.

Cho nên cho dù bọn hãn tùy ý đánh giết nô lệ chiến sĩ, thậm chí lao vào tiền quân của Đế Sát quân đoàn, bọn họ cũng chỉ có thể ngênh đón lựa lời khuyên bảo, để đảm công tử bạn hữu không thể trêu chọc này đi đại quân hai cánh trái phải lẫn lộn.

Đế Sát nhìn hai sĩ quan phụ tá đi xa, đột nhiên nhíu mày hướng cấp dưới bên cạnh hỏi: “Ừm, ta nhớ, chúng ta chỉ phái ra một mũi đội ngũ trinh sát đột nhập Xích Phấn sơn nhĩ? Ta nhớ rõ, mấy người trẻ tuổi Đế Thích nhất tộc kia, bọn họ sốt ruột lập công, tựa như ngay tại trong đội ngũ trinh sát đó?”

Một quan quân Ngu tộc tán thưởng: “Đại nhân quả nhiên nhìn rõ mọi việc, bọn họ đúng là...”

Lời tâng bốc còn chưa nghe xong, Đế Sát lại đột nhiên khẽ biến sắc: “Bọn họ đã là đội ngũ trinh sát, như vậy trong tình báo vừa rồi, đang đuổi giết tiểu tạp chủng kia nên là bọn họ chỉ nhân mã này? Bọn họ sao lại chật vật trốn về như vậy? Giáp trụ bọn họ đâu? Binh khí bọn họ đâu? Tọa kỵ bọn họ đâu? Phó binh cùng nô lệ của bọn họ đâu?”

Một chuỗi vấn đề không ai có thể trả lời, nhưng mấy chiến sĩ Già tộc chạy nhanh nhất đã vượt qua đội ngũ chiến xa phía trước, cách thần tháp chỉ không đến một dặm.

Đế Sát đột nhiên rống lên một tiếng: “Bọn họ có vấn đề! Ngăn bọn họ! Dám phản kháng... Giết!”

Tiếng rống của Đế Sát kinh động chiến sĩ Già tộc vây quanh ở cạnh thần tháp. Hai ngàn chiến sĩ Già tộc vũ trang hạng nặng đồng loạt gào một tiếng,

đồng thời rút binh khí ép về phía trước.

Nhưng mấy trùng khôi chiến sĩ đó của Khương Trảo cười quỷ bí. Con mắt bọn họ chợt biến thành màu trắng xóa đáng sợ, con mắt trắng xóa nứt thành vô số mắt kép của sâu bọ, trong cơ thể bọn hắn có tiếng ‘ọc ọc’ cực kỳ quái dị không ngừng truyền đến.

Mấy hướng chiến sĩ Già tộc cách thần tháp gần nhất này thân hình cấp tốc bành trướng lên, làn da màu đồng cổ nhanh chóng biến thành màu bạc nhạt, sau đó màu bạc càng lúc càng đậm, rất nhanh thân thể bọn họ đã trở nên không có gì khác với pho tượng thuần bạc đúc mà thành.

Khí tức tinh huyết khổng lồ từ trong cơ thể các chiến sĩ này phun trào ra, thời gian ngắn ngủn bùng nổ ngón tay, thân thể bọn họ chợt co lại thành kích cỡ đầu người thường, sau đó nổ tung mãnh liệt.

Máu thịt tàn phá bắn vọt ra khắp nơi, trong máu thịt trộn lẫn vô số con bọ cánh cứng màu đen to bằng bàn tay.

Đám bọ cánh cứng này bộ dạng vừa nhọn vừa mỏng, giáp xác cứng vô cùng, lúc bắn vút ra trên không trung quả thực giống như vô số phi đao ba góc bắn loạn khắp nơi. Hơn nữa chúng nó là mượn dùng uy lực chiến sĩ Già tộc thiêu đốt tinh huyết và linh hồn toàn lực tự bạo bắn ra, mỗi một con bọ lực sát thương đều cực kỳ đáng sợ.

Hơn nữa đám bọ cánh cứng này đều tự khống chế phương hướng mượn lực bắn ra, tất cả chúng nó đều là hướng về phía thần tháp bắn nhanh đến.

Bảy tám chiến sĩ Già tộc, trong cơ thể mỗi chiến sĩ Già tộc phun ra hơn một ngàn con bọ như vậy, vậy chẳng khác nào có trên vạn thanh phi đao sắc bén di thường hướng về phía thần tháp phun ra.

Tiếng va chạm chói tai không ngừng vang lên, trong hai ngàn chiến sĩ Già tộc phụ trách thủ vệ thần tháp, có mấy trăm người bị bọ cánh cứng rậm rạp giáp mặt

đánh úp lại trứng. Giáp trụ của bọn họ phun ra ánh sáng dày nặng, bộ cánh cứng ùn ùn đánh vào trên giáp trụ của bọn họ không ngừng nổ tung.

Mỗi một con bộ cánh cứng nổ tung, đều nổ ra mảng lớn độc khí cùng vô số trứng trùng trong suốt long lanh.

Trứng trùng bám chặt ở trên khiên bảo vệ giáp trụ của chiến sĩ Già tộc kích phát, thiên địa nguyên khí trải qua pháp trận chuyển hóa mà thành khiên bảo vệ, vừa lúc thành thuốc bổ tốt nhất của những trứng trùng này. Trứng trùng nhanh chóng bành trướng to lên, mà khiên bảo vệ thì trở nên ảm đạm, nhiều chiến sĩ Già tộc áo giáp khiên bảo vệ thậm chí bị trứng trùng rậm rạp cắn nuốt hết tan vỡ ngay tại chỗ.

Trong tiếng vang ‘Rầm rầm’ dày đặc, càng nhiều bộ cánh cứng màu đen ập trứng ra.

Chương 272: Chọc Giận

Nha Công giang cánh bay lên trời, Cơ Hạo đứng ở trên lưng Nha Công, sau lưng Lưu Quang Hỏa Dực đón gió chấn động, vu lực của một người một quạ phù hợp hoàn mỹ, hóa thành một dải cầu vòng lửa lao thẳng lên trời, trong chớp mắt đã lao vút lên trời cao cách mặt đất ba mươi dặm.

Cơ Hạo cầm một cây kỳ phiên tối như mực, dùng làn da sâu bọ to lớn không biết tên chế thành, mặt ngoài kỳ phiên mềm dẻo trơn bóng có vô số hư ảnh sâu bọ thật nhỏ như ẩn như hiện. Từng đợt khí đen bay lên, trong kỳ phiên không ngừng truyền ra tiếng kêu ‘Chít chít’ quái dị.

Cột cờ trong tay giống như vật còn sống, nhẹ nhàng mấp máy.

Đây là trùng phiên độc môn Khương Trảo luyện chế, đối với thai nghén độc trùng mới, gia tăng uy lực sâu bọ có công hiệu kỳ lạ. Nhưng xúc cảm của kỳ phiên này, nói thật thật sự kém đến cực điểm.

Cơ Hạo thậm chí cảm giác được, mình đang cầm đầy sâu bọ mấp máy, loại cảm giác này khiến người ta dựng tóc gáy.

Nha Công kéo theo một ánh lửa, nhanh chóng xé rách mây tía lao đến trên không của Đế Sát quân đoàn, ngựa mặt lên trời rít một tiếng, Nha Công há mồm phun ra một ngọn lửa dinh dính. Cả mảng lớn ánh lửa màu đỏ vàng từ trên cao hạ xuống, giống như một cơn mưa to rải vào trong đội ngũ nô lệ chiến sĩ của Đế Sát quân đoàn.

Từng mảng lớn nô lệ chiến sĩ khóc lóc ở trong ánh lửa bị đốt thành tro, ngăn ngừa vài nhịp thở Nha Công ít nhất đã thiêu chết hai ba ngàn nô lệ chiến sĩ.

Nha Công công kích lập tức hấp dẫn chiến sĩ dị tộc trên mặt đất chú ý, mười mấy chiến sĩ Ngu tộc cạnh thần tháp ngẩng đầu lên, con mắt dừng thẳng ở mi tâm lóe ra huyết quang đồng thời tập trung bóng người Nha Công. Nhưng Nha

Công phi hành tuyệt tích, ở trời cao khê lướt đi, các chiến sĩ Ngu tộc kia căn bản không kịp công kích.

Cơ Hạo ở lúc Nha Công lướt qua thần tháp, hung hăng vấy trùng phiên trong tay.

Cả mảng lớn khí đen gào thét từ trong kỳ phiên lao ra, nói không nên lời có bao nhiêu trùng trường thành cùng trứng trùng từ trong kỳ phiên lao ra, hóa thành mưa to tầm tã hướng đại quân dị tộc trên mặt đất rơi xuống. Khí đen quần quanh ở trên thân những trùng khô kia, tốc độ chạy của trùng khô chợt tăng vọt lên mấy lần, bọn hãn như chó điên lao về phía thần tháp, sau đó ùn ùn tự bạo.

Từng mảng lớn trứng trùng bắn tung tóe, vô số con bọ cánh cứng màu đen như mảnh đao bắn loạn trên không.

Mấy trăm chiến sĩ Già tộc hộ giáp vỡ nát, bọ cánh cứng màu đen hung hăng rơi ở trên thân bọn hãn, kịch liệt va chạm với giáp trụ của bọn hãn phát ra tiếng vang đáng sợ. Giáp trụ của các chiến sĩ Già tộc bị đục lỗ, thân thể bị bọ cánh cứng sắc bén xuyên thấu, sau đó lượng lớn trứng trùng như thủy triều rót vào thân thể bọn hãn.

Các chiến sĩ Già tộc này có thể rõ ràng nhìn thấy, dưới làn da mình cả mảng lớn trứng trùng như quả nho đang mấp máy, đang ấp trứng.

Đó là một loại cảnh tượng so với ác mộng còn đáng sợ hơn gấp trăm lần, vạn lần. Các thường bị chiến sĩ này của Huyết Nguyệt quân đoàn có thể không chút do dự dùng cổ mình đi nghênh đón lưỡi đao của kẻ địch, nhưng trơ mắt nhìn vô số trứng trùng ở trong cơ thể mình mấp máy, các chiến sĩ đó nhin không được loại cực độ khủng bố cùng ghê tởm đó trong lòng, mỗi người khàn cả giọng hét lên.

Sau đó mảng lớn trứng trùng nổ tung, vô số sâu bọ từ miệng vết thương của bọn hãn chui ra, càng có lượng lớn nọc độc, độc khí, độc phấn xông vào thân thể bọn hãn, ở trong thân thể cường tráng của bọn hãn tùy ý tràn ra.

“Tướng quân!” Một tướng lĩnh bên người Đế Sát nôn nóng kêu một tiếng.

Đế Sát không để ý quân đội dưới trướng trận cước đại loạn, mà là ngẩng đầu lên, con mắt dừng thẳng ở mi tâm huyết quang mơ hồ, gắt gao nhìn thẳng Cơ Hạo từ trên cao xẹt qua. Ngay sau đó, con mắt dừng thẳng ở mi tâm Đế Sát từ màu máu thâm thúy biến thành màu đen quỷ bí.

Lực lượng Huyết Nguyệt, là nguyên rủa huyết mạch cùng hắc ám. Đế Sát sau khi nhìn thấy Cơ Hạo, cả người giống như hóa thành một đám bóng tối thâm trầm nhất, thiên địa nguyên khí, thậm chí ánh sáng bên người cũng không ngừng hướng con mắt dừng thẳng ở mi tâm hắc sụp đổ, trong mấy trượng bên người hắc đã hóa thành một cái hố đen cường đại vận vẹo.

Cơ Hạo cúi đầu, cùng Đế Sát cách mấy chục dặm xa xa nhìn nhau một cái.

Hắn giơ tay trái, hướng Đế Sát múa máy một cái thủ thế khiêu khích, cười lạnh lấy ra một cái huy chương Huyết Nha đoàn, nhẹ nhàng vứt xuống.

Nha Công lướt qua, trùng khôi trên mặt đất điên cuồng chạy băng băng, không ngừng xông vào trong đội ngũ Huyết Nguyệt quân đoàn tự bạo. Chiến sĩ Già tộc tự bạo khiến từng đồng nghiệp xung quanh máu thịt bay tứ tung, vô số sâu bọ lấy thân thể tàn phá làm thức ăn, cấp tốc ấp trứng ra sâu bọ nhiều hơn lớn hơn nữa.

Mấy chục tên trùng khôi mạnh nhất đã đột phá chặn lại, trực tiếp lao tới cạnh thần tháp. Bọn hắn trợn đôi mắt trắng xóa, hướng tới chiến sĩ Ngu tộc đứng ở trên nền tháp thần tháp cười quái dị dữ tợn, sau đó thân thể kịch liệt phát nổ, vô số bọ cánh cứng cùng trứng trùng ùn ùn hướng các chiến sĩ Ngu tộc còn có thần tháp phía sau bọn hắn bắn tới.

Huyết quang mặt ngoài thần tháp kịch liệt chấn động, vô số bọ cánh cứng va vào huyết quang, ở trong huyết quang hóa thành từng đợt sương khói phiêu tán. Vô số trứng trùng bám vào trên huyết quang, điên cuồng hấp thu năng lượng trong huyết quang.

Chiến sĩ Ngu tộc trên nền tháp phụ trách khổng chế thần tháp này khàn giọng rú thảm. Giống với hộ vệ vờn quanh ở bên cạnh bọn hắn, thân thể bọn hắn cũng bị bộ cánh cứng cắt bị thương, lượng lớn trứng trùng ký sinh ở trong cơ thể bọn hắn, lực lượng tinh thần bọn hắn cường đại hơn xa chiến sĩ Già tộc có thể rõ ràng cảm giác được quá trình đầy đủ trứng trùng ở trong cơ thể bọn hắn ấp trứng ra.

Các chiến sĩ Ngu tộc sụp đổ, bọn hắn điên cuồng gào thét, bất chấp bảo hộ thần tháp, mà là ùn ùn niệm tụng chú ngữ, toàn thân trào ra cả mảng lớn huyết quang, dùng hết toàn bộ lực lượng diệt sát trứng trùng ký sinh trong cơ thể.

Vô số huyết chú chú văn bay lên trời, giống như các tia chớp màu máu rơi ở trên người các chiến sĩ Ngu tộc.

Trong tiếng ‘bốp bốp’, trứng trùng trong cơ thể các chiến sĩ Ngu tộc ùn ùn nứt vỡ, năng lượng sinh mệnh kiên cường dẻo dai trong trứng trùng bị huyết chú của chiến sĩ Ngu tộc cắn nuốt, sau đó hóa thành năng lượng sinh mệnh của bản thân bọn hắn. Nhưng trứng trùng trong quá trình ấp trứng, đã cắn nuốt lượng lớn huyết nhục tinh khí của các chiến sĩ Ngu tộc, cho nên bọn hắn tuy đã giết trứng trùng trong cơ thể, nhưng trên người bọn hắn đã biến thành gồ ghề khắp nơi đều là lỗ thủng to cỡ nắm tay.

Đế Sát vẫn không quan tâm các cấp dưới bị thương, cho dù có mấy chiến sĩ Già tộc con mắt đã bắt đầu trắng xóa, dần dần hướng về trùng khô chuyển hóa, hắn vẫn ngẩng đầu, nhìn hướng huy chương trên trời cao cấp tốc rơi xuống.

‘Bốp’ một cái, Đế Sát đem huy chương Huyết Nha đoàn vững vàng cầm chặt, sau đó lòng bàn tay phun ra một đám lửa màu máu, huy chương do tinh kim đúc thành nháy mắt hoá khí thành một làn khói.

“Toàn lực tiến công!” Đế Sát lạnh nhạt nói: “Đem toàn bộ khí giới chiến tranh mang đến lấy hết ra. Bọn chúng muốn chọc giận ta, bọn chúng thành công rồi.”

Hít một hơi thật sâu, Đế Sát nheo mắt tính toán một phen, nhanh chóng hạ

đạt mệnh lệnh: “Toàn lực tiến công, sau đó hướng Để Sa, Để Nhất, Câu Tú ba vị tướng quân cầu viện. Nói cho bọn hăn, có một phần quân công, ta không cần chút nào, ta chỉ cần cái đầu của tiểu tử kia!”

Ba khối ngọc phù màu máu bay lên, nhanh chóng hóa thành một chùm huyết quang tiêu tán.

Vô số huyết chú phù văn từ mi tâm chiến sĩ Ngu tộc dưới trướng Để Sát phun ra, hóa thành từng đạo điện quang bắn nhanh ra, nơi đi qua, cả mảng lớn sâu bọ nổ thành thịt vụn.

Để Sát bay lên trời, cô đơn một mình đứng ở dưới thần tháp, toàn thân huyết quang phun trào, hầu như hòa hợp một thể với thần tháp.

Chương 273: Bồ Trận

Vô số bộ cánh cứng màu đen cùng trứng trùng giống như nước lũ, gào thét hướng thần tháp ủa đi.

Đế Sát khinh thường nhìn sâu bộ rợp trời rợp đất đánh úp lại, hăn đột nhiên há mồm, một viên bảo châu màu tím to bằng nắm tay, mặt ngoài có chín con rồng lửa như ẩn như hiện mang theo ánh lửa phun ra.

Tiếng rống của cự long phóng lên cao, từng mảng lớn lửa đáng sợ màu tím bao phủ phạm vi mười mấy dặm.

Ngon lửa dinh dính đem toàn bộ sâu bọ và trứng trùng quét sạch, lửa như vật còn sống dính ở trên người các chiến sĩ dị tộc bị thương, đem trứng trùng trên người bọn hăn cho một môi lửa đốt sạch. Lửa bá đạo đem cả mảng lớn da thịt các chiến sĩ dị tộc cũng đốt thành tro tàn, nhưng toàn bộ chiến sĩ dị tộc bất chấp đau đớn, đều vui vẻ nhấc tay hoan hô.

Trùng khôi còn chưa tự bạo đã không còn cơ hội tự bạo, một con rồng lửa từ trong bảo châu chạy ra, thân rồng dài cả trượng hóa thành một luồng sáng, nhanh như tia chớp xuyên thấu thân thể các trùng khôi.

Từng cái lỗ chân lông của các trùng khôi đều phun ra mảng lớn ánh lửa, trứng trùng trong cơ thể bọn hăn bị đốt thành tro, kéo theo thân thể bọn hăn cũng đồng loạt hóa thành một làn khói.

Đế Sát nheo mắt, đứng ở trên tháp tòa của thần tháp, kiêu căng giơ đôi bàn tay, ngửa mặt lên trời rống to: “Huyết Nguyệt chí thượng!”

Toàn bộ chiến sĩ của Đế Sát quân đoàn, bao gồm hai cánh trái phải những con em hào môn đến lẫn lộn quân công, kiếm chỗ tốt đều giơ đôi bàn tay, hô ứng Đế Sát rống to lớn tiếng rít gào: “Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao tại thượng!”

Trong tiếng hoan hô sôi trào như nước, sĩ khí Đế Sát quân đoàn chột tăng vọt lên tới cực điểm. Tuy trùng khôi tạo thành chiến tổn mấy nghìn người đối với bọn hắn, nhưng gương mặt toàn bộ chiến sĩ đều biến thành màu đỏ rực khác thường, dục – vọng chiến đấu của bọn hắn đã sôi trào đến cực điểm.

Cơ Hạo đứng ở trên lưng Nha Công, đứng xa xa nhìn Đế Sát ngửa mặt lên trời thét dài.

Cuồng phong cuốn lên áo choàng, chiến y của Đế Sát, nhấc lên tóc dài, tay áo của hắn bay múa. Huyết quang quanh quần toàn thân Đế Sát, con mắt dựng thẳng ở mi tâm thì tối đen như mực, xa xa nhìn lại, Đế Sát giống như ma thần trong địa ngục bò ra, cả người tràn ngập sát khí làm người ta không rét mà run.

Càng làm Cơ Hạo rung động, là thạch kiếm trong thần hồn không gian không ngừng chấn động.

Thạch kiếm đối với Đế Sát tế ra bảo châu màu tím sinh ra cảm ứng. Viên bảo châu màu tím đó, rõ ràng cũng là một món thánh binh thiên địa sinh thành, hơn nữa tự nhiên thai nghén ra một loại hỏa chủng thiên địa linh hỏa uy lực cực lớn.

Viên Cửu Long Hỏa Châu màu tím này, vừa lúc là khắc tinh của trùng hải của Khương Trảo!

“Gã này vận khí thật tốt. Bên trên viên bảo châu này, ta nghĩ được khí tức Nam Hoang.” Cơ Hạo lẩm bẩm, không ngừng trấn an thạch kiếm xao động bất an ở trong thần hồn không gian.

Thạch kiếm bị Cơ Hạo lấy nguyên thần luyện hóa, cho nên rất nhanh, ở dưới Cơ Hạo toàn lực trấn an thạch kiếm yên tĩnh xuống.

Nhưng Đế Sát tế ra Cửu Long Hỏa Châu thì bạo ngược vòng quanh Đế Sát điên cuồng xoay tròn, không ngừng phun ra mảng lớn lửa màu tím. Đế Sát rít gào trầm thấp, há mồm ở trên bảo châu phun lên ba ngụm máu tươi, một đạo huyết quang ở mi tâm bắn nhanh ra, hung hăng đánh vào trên bảo châu, giờ mới

miễn cưỡng đem bảo châu một lần nữa nuốt trở lại trong mồm.

“Thiên địa thánh binh còn chưa luyện hóa?” Mắt Cơ Hạo chợt sáng ngời, hướng Đế Sát khước miệng mang theo một tia vết máu nhìn thật sâu.

Nha Công thét dài một tiếng, hóa thành luồng sáng hướng trong Xích Phản sơn bay đi. Cơ Hạo quay đầu nhìn quanh, Đế Sát đang đứng ở trên thần tháp lớn tiếng quát, quân đội hai cánh trái phải hướng trung quân của hắn hội tụ. Đại quân cuộn cuộn đẩy nhanh tốc độ, hướng về phương hướng rút lui mình đuổi theo.

Ngắn ngủn thời gian một chén trà nhỏ, Nha Công bay đến đỉnh đầu Khương Trảo, sau khi lượn một vòng mới hạ xuống.

Cơ Hạo từ trên lưng Nha Công nhảy xuống, nhíu mày hướng Khương Trảo miêu tả cảnh tượng vừa rồi Đế Sát tế ra Cửu Long Hỏa Châu.

Sắc mặt Khương Trảo nhất thời trở nên cực kỳ âm trầm. Hắn sụp mí mắt, thấp giọng nói: “Thai nghén thiên địa linh hỏa thánh binh sao? Vậy phiền rồi. Sâu bọ, độc cổ trời sinh sợ lửa, ta quả thật đã bồi dưỡng ra vài loại độc trùng đối với lửa có kháng lực rất mạnh. Nhưng hình như quá đơn điệu một chút.”

“Đây là vận khí của bọn hắn!” Khương Trảo thở dài một hơi, nheo mắt hướng phía Đế Sát quân đoàn nhìn một cái.

Huyết Nguyệt thần tháp tiếp tục phun ra từng đạo huyết quang, huyết quang kéo ra đường cong thật dài, nặng nề nện xuống đất, huyết quang nổ tung, vô số phù văn nhỏ vun liên miên nổ, tra xét tất cả vụ trận cùng mai phục có thể tồn tại.

Cơ Hạo cũng thật lâu không nói lời nào, nheo mắt rất cố gắng nghĩ đối sách.

Đế Sát có Cửu Long Hỏa Châu tùy thân, hiệu quả công kích phạm vi lớn của trùng hải ít nhất suy yếu chín thành; cộng thêm Huyết Nguyệt thần tháp chưa bị phá hủy, bọn hắn ở trên chiến trường lại có thêm một loại thủ đoạn công phòng mạnh mẽ.

Cảnh này, cũng không dễ đánh.

Nhưng rất nhanh, trong tay áo Khương Trảo liền bay ra một vu phù, một mảng u quang phun ra, thanh âm Tự Văn Mệnh từ trong vu phù truyền ra.

Kế hoạch không thay đổi, vẫn lấy Cơ Hạo làm mồi, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Đế Sát, có bốn chi quân đội nhân tộc cách Cơ Hạo bên này không đủ ngàn dặm, một khi Đế Sát tiến vào địa điểm dự định bao vây tiêu diệt, bốn chi quân đội liền thủ tiến công, nhất định phải đem Đế Sát quân đoàn tiêu diệt hết ở đây.

“Vẫn muốn cứng rắn chơi sao?” Cơ Hạo cười khổ lắc lắc đầu.

“Mỗi lần đều là cứng đối cứng giết chết đủ ác quỷ dị tộc, mới có thể ép bọn hăn lui về.” Khương Trảo thản nhiên nói: “Chỉ có cứng đối cứng giết chết đủ nhiều dị tộc, mới có thể bức lui bọn chúng, mặt khác... không có bất cứ biện pháp nào.”

Một tiếng thét dài xa xa truyền đến, mấy ngàn giáp sĩ hung hãn cười màu đen chiến báo, trên thân báo đều mặc giáp trụ thật dày, bản thân càng mặc giáp trụ trọng giáp, cầm thuẫn một sắc trường thương trầm trọng từ phía sau lao nhanh đến.

Chiến thú hắc báo của các giáp sĩ này cường hãn dị thường, chúng nó mỗi một lần nhảy, đều có thể từ một đỉnh núi nhảy đến một đỉnh núi khác, lúc nghe được tiếng rống dài của bọn chúng, bọn chúng cách Cơ Hạo còn hơn một trăm dặm, nhưng sau gần ngàn mười mấy nhịp thở, đám trọng giáp chiến sĩ đó đã chạy tới trước mặt Cơ Hạo.

“Liệt Sơn bộ, Liệt Sơn Cương, phụng mệnh tới đây tử chiến!” Trên lưng một con hắc báo đặc biệt dũng mãnh, một tráng hán chiều cao khô vĩ dị thường, hầu như có thể so với các chiến sĩ Già tộc giờ lên trường mâu trong tay, dùng sức run lên một cái hoa thương, mặt không biểu cảm hướng Cơ Hạo gật gật đầu.

‘Phụng mệnh tử chiến’, Cơ Hạo nghe lời Liệt Sơn Cương nói, da đầu không

khởi phát tê một trận, lông tóc toàn thân đều dựng thẳng lên.

Các đại hán cường tráng như núi này, hẳn rồi cuộc nhận được là mệnh lệnh thế nào?

“Theo ta!” Không rảnh hàn huyên nhiều với Liệt Sơn Cương, Cơ Hạo mang theo Liệt Sơn Cương nhanh chóng đi xuống đỉnh núi, đi tới chỗ lối ra một cái sơn cốc phía trước. Một người bạn Man Man đã đứng ở nơi này, bên người bạn họ là mấy chục tên học đồ Vu điện cầm trùy phiên.

Cơ Hạo sau khi đến, Liệt Sơn Cương chỉ vung lên trường mâu, cả thầy ba ngàn trọng giáp chiến sĩ của Liệt Sơn bộ đã ở phía sau bọn Cơ Hạo xếp thành hình chữ Nhất, xếp thành ba mươi hàng ngang chỉnh tề.

Một đạo huyết quang nặng nề hạ xuống, đã ở chỗ không đến mười trượng trước mặt Cơ Hạo bùng nổ.

Phá cấm huyết quang của Huyết Nguyệt thần tháp đã hạ xuống, tiền quân Đế Sát quân đoàn, những nhân tộc bị bắt tù binh kia đã ồa vào sơn cốc này.

Chương 274: Vô Năng

Một ngàn người một đội, tù binh nhân tộc già yếu của Đế Sát quân khóc trời kêu đất ủa vào sơn cốc. Trong sơn cốc đám đông bóng người sôi trào, rậm rạp ở dưới vô số nô lệ chiến sĩ của dị tộc xưa, lão đảo hướng lối ra của sơn cốc lao đi.

Vừa rồi một đạo phá cấm huyết quang nổ tung ngay tại trước mặt Cơ Hạo, vô số phù văn màu máu thật nhỏ bắn tung tóe đến trên người Cơ Hạo. Phù văn rậm rạp nổ tung, ở trên trọng giáp của Cơ Hạo bắn tung tóe ra vô số ánh lửa.

Phá cấm huyết quang kỳ diệu phi phạm, lúc phù văn nổ tung, trọng giáp của Cơ Hạo không chịu được chế nôi lên mản lớn thủy quang màu đen, sóng nước chồng chất quay cuồng hội tụ ở trên giáp trụ của Cơ Hạo, Một đạo thủy quang dần dần ở đỉnh đầu của hắn ngưng tụ thành hư ảnh một con huyền quy mông lung.

“Ủa? Cơ Hạo, trong khôi giáp của ngươi cất giấu một con rùa sao!” Man Man đem hai thanh đại chuỳ tùy ý ném xuống đất, không biết từ nơi nào lấy ra rất nhiều trứng chim tươi mới, đang không ngừng bóp vỡ vỏ trứng, đem dịch trứng trong suốt đổ vào miệng.

Nhìn thấy đỉnh đầu Cơ Hạo toát ra hư ảnh huyền quy, Man Man đột nhiên hưng phấn cười lên: “Man Man cũng có khôi giáp, là a cha ở Bồ Phán tồn rất nhiều rất nhiều bảo bối đối lấy.”

Từng luồng lửa theo tiếng cười của Man Man từ trên người nàng trào ra, lửa như nước chảy nhanh chóng hội tụ với nhau, dần dần ngưng tụ thành một bộ giáp trụ màu đỏ tím bán trong suốt. Giáp trụ tạo hình phong cách cổ xưa, đường cong đơn giản sạch sẽ, mặt ngoài giáp trụ có một tầng hoa văn vảy rồng tinh mịn, trước sau bộ vị ngực, là hai khối hỏa diễm văn điêu một thước vuông.

Từng tia hỏa khí từ bộ trọng giáp cũng phong bế toàn bộ này dâng trào ra, ở đỉnh đầu Man Man hóa thành một ngọn núi lửa to mấy trượng.

Thiên địa nguyên khí xung quanh không ngừng rót vào ngọn núi lửa này, sau đó chuyển hóa thành lửa tinh thuần chảy về giáp trụ, bộ giáp trụ này của Man Man tản mát ra nhiệt độ càng lúc càng cao, dần dần nham thạch dưới chân nàng cũng bắt đầu hòa tan.

“Thứ tốt, có giáp trụ này, Man Man người sẽ an toàn hơn nhiều.” Cơ Hạo vui vẻ gật đầu, dùng sức vỗ vỗ đầu Man Man.

Man Man đắc ý cười vài tiếng, nàng vứt xuống vỏ trứng bị nhiệt độ cao giáp trụ tản mát ra nướng cháy khét, vội lấy ra một bó to vu phù màu lửa đỏ chia cho đám người Thiếu Ti: “Đây là bùa hộ mệnh a cha cho Man Man, mọi người lấy nhiều một chút, không cần tiếc dùng, đi trở về hỏi a cha muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!”

Rất nhanh Man Man đã chia cho mấy người bạn Thiếu Ti một người một bó to vu phù. Chờ nàng đến trước mặt Liệt Sơn Cương, Man Man do dự một chút, kéo ra giáp mặt điêu khắc hoa văn lửa, rất nghiêm túc nhìn Liệt Sơn Cương: “To con, người là thủ hạ của Liệt Sơn Húc sao?”

Liệt Sơn Cương ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn Man Man ồm ồm nói: “Ta là cận thần của Kháng đế tử.”

Man Man cười đến mắt cũng nheo lại. Nàng đem túi gấm treo bên hông mở ra, cẩn thận đếm đếm bùa hộ mệnh bên trong, dứt khoát đem toàn bộ túi gấm đưa cho Liệt Sơn Cương: “Là thủ hạ của Liệt Sơn Kháng, vậy thì là người tốt. Chỗ bùa hộ mệnh này cho người hết, người chia cho thủ hạ của người đi. Nếu người là thủ hạ của Liệt Sơn Húc, Man Man đã mặc kệ các người chết sống.”

Liệt Sơn Cương và một đám chiến sĩ phía sau hẩn ngẩn ngơ, trên khuôn mặt kiên cường không khỏi hiện lên một tia cười khổ.

Nhìn túi gấm tinh xảo, tản mát ra nhiệt độ cao bức người trong tay, Liệt Sơn Cương không tiếng động hướng Man Man ôm quyền hành một lễ, sau đó lấy ra mấy trăm vu phù trong túi gấm, quay đầu hướng ba ngàn chiến sĩ phía sau mình

nhìn liếc một cái, đem những vu phù này chia cho mấy trăm chiến sĩ thực lực mạnh nhất.

“Cầm lấy. Giết thêm mấy tên dị tộc!” Liệt Sơn Cường trầm giọng nói: “Sống phải lâu một chút, có thể giết thêm mấy tên.”

Chân trời xa xa, Huyết Nguyệt thần tháp chậm rãi bay lên bầu trời. Đế Sát đứng ở trên tháp, bên người lơ lửng mấy chục tên chiến sĩ Ngu tộc ăn mặc hoa mỹ. Bọn hắn hướng về Cơ Hạo phương hướng này chỉ trỏ, trên Huyết Nguyệt thần tháp con mắt dựng thẳng màu máu kia tạo nên một mảng huyết quang âm u, lạnh lùng vô tình nhìn chăm chăm đám người Cơ Hạo.

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến, qua đại khái một khắc đồng hồ thời gian, từng đám đông nhân tộc già yếu khóc trời kêu đất từ trong sơn cốc trào ra, hướng về đám người Cơ Hạo đứng ở ngoài cửa sơn cốc lao tới.

Đại đội nô lệ chiến sĩ dị tộc xen lẫn trong đám người già yếu, bọn hắn điên cuồng cười chói tai, dùng sức vung cái roi thật dài, vọt đám người già yếu buộc bọn họ chạy nhanh tốc độ xung phong.

Một số lão nhân rơi lệ đầy mặt khóc lóc lên.

“Không nên động thủ, chúng ta cũng là nhân tộc! Chúng ta cũng là nhân tộc!”

“Cứu mạng. Ta chết không sao, đứa cháu của ta, nó còn nhỏ!”

“Giết chết bọn ác quỷ này, báo thù cho tộc nhân chúng ta! Giết sạch bọn chúng!”

Một số lão nhân khóc lóc gơ lên trẻ nhỏ trong tay. Thanh tráng trong bộ tộc bọn họ hoặc bị đánh chết, hoặc bị bắt đi, chỉ có bọn họ những người già yếu này, còn có đám trẻ con trong tã lót bị dị tộc xua xung trận.

Cơ Hạo chậm rãi gơ lên hắc thạch trường đao, trên lưỡi đao một mảng ánh

lửa bắn nhanh ra.

Trong bí điển Vu điện ghi lại cực kỳ rõ, Huyết Nguyệt nhất mạch trong dị tộc thích nhất xua nhân tộc già yếu xung trận. Một khi quân đội nhân tộc mềm lòng, không xa xuống tay giết chóc những người già yếu này, sau khi bọn họ lao vào hàng ngũ nhà mình, chiến sĩ Ngu tộc Huyết Nguyệt nhất mạch thi triển huyết chú, có thể lấy tinh huyết những người già yếu đó làm dây dẫn, bộc phát ra lực sát thương đáng sợ.

Ở trên tay Đế Sát, lực sát thương của những nhân tộc già yếu này có thể so với trùng khôi của Khương Trảo!

Nhưng trùng khôi không biết khóc lóc, không biết cầu xin, chấn động về tâm lý của bọn họ đối với tộc nhân không cường đại như vậy. Những người già yếu thần trí bảo trì tỉnh táo, biết rõ mình đang đi vào tử vong, cả người tràn ngập khí tức tuyệt vọng, chấn động đối với tâm lý chiến sĩ nhân tộc hầu như có tính chất huỷ diệt.

Rất nhiều chiến sĩ nhân tộc lần đầu tiên đi lên chiến trường, bởi vì ở dưới quân lệnh bức bách giết chết những người già yếu xung trận này, trực tiếp làm tâm lý bọn họ sụp đổ.

Cơ Hạo giờ thạch đao, lại không cách nào có bất cứ động tác gì.

Vũ Mục, Phong Hành, Thái Ti sắc mặt trắng bệch, thân thể bọn họ kịch liệt run rẩy, trong mắt tràn đầy thống khổ cùng ưu thương.

Thiếu Ti và Man Man không biết làm sao nhìn Cơ Hạo, lực chú ý của các nàng đều đặt hết ở trên người Cơ Hạo. Nếu Cơ Hạo hạ lệnh giết chóc, các nàng sẽ không chút do dự hạ sát thủ đối với những người già yếu chen chúc mà đến. Ở trước mặt những lão nhân, trẻ con này, các nàng đã hoàn toàn đánh mất năng lực tự chủ.

Cơ Hạo không ngừng nuốt nước miếng, ánh mắt mê ly, cũng không biết nên

xử trí như thế nào.

Cho dù hẳn biết hậu quả đáng sợ của những người già yếu này sau khi lao vào quân trận nhà mình, nhưng hẳn vẫn không thể hạ quyết tâm.

Ở Nam Hoang, thời điểm tác chiến với Hắc Thủy Huyền Xà bộ còn có bộ tộc khác, Cơ Hạo từng không lưu tình chút nào giết chết vô số tộc nhân bộ tộc đối địch. Nhưng những người già yếu trước mắt, bọn họ không có bất cứ sức phản kháng gì, bọn họ và Cơ Hạo không oán không thù, bọn họ không phải tộc nhân bộ tộc đối địch, bọn họ là dân chúng nhân tộc bình thường nhất!

Lý trí nói cho Cơ Hạo phải hạ lệnh tàn sát.

Nhưng một điểm mấu chốt trong lòng đang phát ra cảnh cáo bén nhọn, Cơ Hạo không thể hạ đạt mệnh lệnh như vậy.

Một bước thiên đường, một bước địa ngục.

Nhất niệm thành thần, nhất niệm nhập ma.

Cả người Cơ Hạo run rẩy, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra. Thật sự đối mặt những người già yếu chen chúc mà đến đó, lúc cách bọn họ không đến một dặm, Cơ Hạo thực sự phát hiện một điểm yếu đuối cùng vô năng chỗ sâu nhất trong lòng mình.

Chương 275: Quyết Tâm

Khi đám người chen chúc lao về phía Cơ Hạo, ngoài ngàn dặm, đỉnh ngọn núi lớn, Quy Linh ngồi xếp bằng ở phía dưới một cây đại thụ, đôi mắt lóe ra thần quang, xa xa nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của chiến trường.

Mấy môn nhân của Quy Linh đứng hầu ở một bên, một thiếu nữ bộ dạng ngây thơ đáng yêu thè lưỡi, cẩn thận nói: “Sư tôn, nếu là ngài ở đây, những người này giết hay là không giết?”

Nhẹ nhàng quơ quơ phát trần trong tay, Quy Linh ngẩng đầu nhìn trời một cái, cười lên rất vi diệu.

Qua hồi lâu, Quy Linh từ từ nói: “Nếu là vi sư, hiện ra bản thể chặn sơn cốc, mặc cho hấn bao nhiêu người cũng không qua được.”

Mấy môn nhân của Quy Linh sắc mặt đồng loạt đen sì, vẻ mặt ai cũng cố quái nhìn sư tôn nhà mình. Thiếu nữ vừa mới lên tiếng giậm chân oán trách: “Sư tôn chơi xấu quá, có thể nào làm như vậy? Chỉ là chặn sơn cốc lại có tác dụng gì?”

Cười nhẹ, Quy Linh ôn hòa nhìn thiếu nữ một cái, nhẹ nhàng nói: “Giết hay là không giết, vấn đề này, không chỉ vi sư, hoặc là Cơ Hạo tiểu hữu, thật ra dù là sư tổ của các ngươi, cũng không biết đã làm rõ hay chưa.”

Ngọc như ý trong tay phóng ra một mảng u quang màu đen sắc bén, Quy Linh nheo mắt, thần nhiên tự hỏi: “Sư tôn, đối là ngài bây giờ, những người này, ngài có thể vung ra một kiếm đó hay không? Hay là nhân từ nương tay như năm đó?”

Nghe được từ ‘sư tổ’, mấy môn nhân của Quy Linh tất cả đều nghiêm túc, kinh sợ hướng trời vái một cái chấp tay. Đồng thời bọn họ không phải không có hiếu kỳ nhìn về phía sư tôn nhà mình——sư tổ nhà mình là nhân vật cỡ nào, vèn

vện mấy chục vạn nhân tộc già yếu, tồn tại ở trước mặt sư tổ ngay cả con kiến cũng không tính, chẳng lẽ còn có thể làm khó sư tổ nhà mình hay sao?

Ở một phương hướng khác, cũng ở ngoài ngàn dặm, hai nam tử tóc đỏ mặc áo vải thô màu trắng, đi chân trần đứng ở đỉnh núi, cũng quan sát động tĩnh của Cơ Hạo bên này.

Hai người da mặt trắng nõn, làn da trơn bóng như ngọc, trong mắt mơ hồ có hư ảnh từng đóa hoa sen trắng lóe lên. Khi bọn họ nhìn thấy đám người già yếu kia bị ép hướng quân trận của Cơ Hạo phát động xung phong, hai người đồng thời cười lên.

“Đáng thương, đáng thương, chúng sinh thật khổ!”

“Sư huynh nói rất phải, cho nên chính là thời cơ tốt chúng ta phổ độ chúng sinh, tích góp công đức.”

“Lần này Huyết Nguyệt nhất mạch rầm rộ binh đao, xung quanh Xích Phán sơn tiếng kêu than dậy khắp trời đất, đáng thương người thiên hạ này.”

“Sư huynh nói rất đúng, chính là bọn hắc rầm rộ binh đao, những người ti tiện này muốn sống sót, cũng chỉ có thể vào môn hạ ta, theo chúng ta thanh tu.”

“Sư đệ nói rất có vài phần đạo lý, chỉ là những người ti tiện này, vào môn hạ ta cũng không có quá nhiều tác dụng. Nếu là có Đại Vu, Vu Vương quyền cao chức trọng kia gặp rủi ro, ở bên bờ sinh tử chúng ta viện thủ, đem hắc độ hóa đến môn hạ chúng ta, đó mới là công đức lớn thật sự!”

“Sư huynh nói rất phải, nhưng trong Xích Phán sơn này, chỉ có Đại Vu; muốn độ hóa Vu Vương, chúng ta chỉ có thể đi ngoài chín tầng mây trên không Xích Phán sơn một chuyến. Hơn nữa Vu Vương chinh chiến, hung hiểm vô cùng, sư huynh đệ chúng ta nhất định phải cẩn thận mới được.”

Hai người một hỏi một đáp, trong lúc hỏi đáp đều mặt đầy nụ cười. Có đôi

khi bọn họ tâm huyết mênh mông, không khống chế được pháp lực bản thân nhộn nhạo, khi đầu lưỡi khẽ uống liền có từng đóa hoa sen màu trắng thuần miệng phun ra, mang theo hương thơm thoang thoảng vờn quanh bất định ở bên người bọn họ.

Phía trước sơn cốc, nhìn đám người càng lúc càng gần, hắc thạch trường đao trong tay Cơ Hạo hơi chớp lên, lại vẫn không thể hô lên một tiếng mệnh lệnh đó.

“Giết. Hay là không giết? Cơ Hạo, giết, hay là không giết?” Ngoài ngàn dặm, Quy Linh chậm rãi đứng lên, không tự chủ được lẩm bẩm.

“Giết. Hay là không giết? Sư huynh à, xem bộ dáng rối rắm cỡ đó của tiểu tử này thật là buồn cười.” Ngoài ngàn dặm, một đôi sư huynh đệ kia cùng cất tiếng cười vui, trong tiếng cười tràn ngập trào phúng cùng ác ý đối với Cơ Hạo do dự bất định.

“Giết, hay là không giết?” Cơ Hạo yên lặng nhìn đám người càng lúc càng gần. Hắn chưa bao giờ tàn sát dân chúng vô tội. Kiếp trước kiếp này, hắn giết người, tất cả đều là kẻ địch của hắn. Phạm là kẻ địch, Cơ Hạo tâm cảnh kiên định, chỉ cần vung đao là có thể giải quyết tất cả phiền toái.

Nhưng những lão nhân và trẻ con mặt đầy máu, mặt đầy nước mắt này...

“Giết, giết sạch bọn chúng!” Vô số nô lệ chiến sĩ dị tộc há mồm điên cuồng cười, miệng bọn họ cùng đầu bọn họ so sánh, tỉ lệ đặc biệt lớn, thoạt nhìn giống như một đàn cóc. Trong mồm bọn hắn rậm rạp đầy răng nhọn hình tam giác, trong kẽ răng còn lưu lại lượng lớn vụn thức ăn cùng vết máu.

Cách thật xa, Cơ Hạo cũng ngửi thấy tanh tươi trong mồm bọn dị tộc nô lệ đó.

“Những gia hỏa này, khẳng định là chưa bao giờ đánh răng!” Không biết vì sao, ở lúc này, Cơ Hạo cũng có thể nghĩ đến chuyện vớ vẩn này.

“Cơ Hạo, Cơ Hạo, chúng ta... Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Man Man dùng sức siết chặt song chùy, khăn trương dùng đầu chùy ‘nhẹ nhàng’ chạm bả vai Cơ Hạo. Cơ Hạo lão đảo một cái, thiếu chút nữa bị Man Man chạm một cái ‘nhẹ nhàng’ đánh nằm úp sấp xuống đất.

Thái Ti khăn trương giơ lên cốt trượng trong tay, từng tia khí đen từ trên thân hắt phun ra, không ngừng hội tụ ở trong cốt trượng. Đôi mắt Thái Ti biến thành màu đen quỷ dị, đen sì không có bất cứ hào quang gì. Chỉ cần Cơ Hạo ra lệnh một tiếng, vu chú của hắn có thể kích phát.

Phong Hành đã trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi, gã này thích nhất ngồi thật xa phóng ám tiễn, ở loại thời điểm rồi rắm này, hắn càng thích trốn ở một bên, đem áp lực ném cho Cơ Hạo đi gánh vác.

Vũ Mục...

Mập mạp chết tiệt khăn trương cả người ướt đầm mồ hôi, không biết từ nơi nào kiếm được một con lợn rừng nướng, đang giống như thấy kẻ địch giết cha, hung tợn xé từng miếng từng miếng thịt lợn rừng lạnh như băng. Trong tiếng ‘Răng rắc’, gã này khăn trương ngay cả xương chân lợn rừng cũng ngoạm một miếng nát bấy.

Phía sau, Khương Trảo đứng trên vách núi, lẳng lặng nhìn Cơ Hạo.

Một gã chiến sĩ cao gầy thân khoác áo lông, cầm trường cung không biết khi nào đã đứng ở bên người Khương Trảo. Nhìn Cơ Hạo lâm vào cảnh giới lưỡng nan, chiến sĩ cao gầy anh tuấn đẹp trai cười khổ một tiếng: “Trường lão, không bằng...”

Khương Trảo nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Tiêu, đã là đứa nhỏ Tự Văn Mệnh nhìn trúng, hắn nhất định phải tự mình qua được một cửa ải này. Về sau hắn sẽ đụng tới chuyện so với hôm nay càng thêm tàn khốc, càng thêm khó quyết định, một ý nghĩ sai lầm, có lẽ chính là tính mạng của vô số tộc nhân. Người, không giúp được hắn!”

Chiến sĩ cao gầy Đại Phong Tiêu hít sâu một hơi, ôm trường cung nhắm mắt: “Ba hơi thở sau, ta sẽ hạ lệnh... Ta khát!”

Trước mắt bao người, Cơ Hạo vạch ra giáp mặt, một đao hung hăng bổ vào trên mặt mình.

Vết đao sâu thấu xương, máu tươi phun trào ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ gương mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạo tay giơ trường đao, lớn tiếng quát: “Thiên địa bất nhân, coi vạn vật là chó rơm, người ta đều như thế! Hôm nay, các người yên tâm đi chết đi; ngày sau, ta giết sạch thiên hạ dị tộc chôn cùng cho các người... lời thề này, thiên địa làm chứng!”

Lưỡi đao quét ngang, một ánh lửa dài trăm trượng bắn nhanh ra.

Phía sau, Đế Sát cười nhạt, ngón tay búng ra, thân thể mấy nghìn nhân tộc già yếu xông lên dẫn đầu ùn ùn nổ tung, biến thành máu cuồn cuộn gào thét hướng đám người Cơ Hạo ập tới.

Chương 276: Huyết Lăng

“Thiên địa bất nhân, coi vạn vật là chó rơm!” Quy Linh chột trợn to đôi mắt, đôi mắt phun ra thần quang xa trăm trượng.

“Tuyệt không thể tả, thật sự lời lẽ đại nghĩa!” Thân thể run nhè nhẹ, Quy Linh thấp giọng lầm bầm: “Câu này đơn giản bình thường, lại khiến đạo tâm ta chấn động, rõ ràng là thiên đạo diệu âm. Cơ Hạo tiểu hữu, sư tôn gặp người tất nhiên vui mừng vô hạn.”

Đỉnh ngọn núi lớn, một đôi sư huynh đệ kia thì đồng thời cười lên.

“Sư huynh, kẻ này không biết sống chết, lại dám phát thiên địa đại thệ như thế! Giết sạch dị tộc chôn cùng những con kiến này? Không nói đến có đáng giá vì những con kiến này tiêu phí khí lực lớn như vậy hay không, chỉ nói giết sạch dị tộc? Ha ha, buồn cười!”

“Không biết điều, giết sạch thiên hạ dị tộc? Hừ, nếu là hai vị tổ sư... Dù là hai vị tổ sư... tiểu tử cuồng vọng như thế, dám phát thiên địa đại thệ cuồng vọng như thế, đây là tự tìm đường chết. Thật sự là cuồng vọng, hoang đường, không biết cái gì.”

Khương Trảo, Đại Phong Tiêu thì mắt chột sáng ngời: “Giết sạch thiên hạ dị tộc, hoành tráng thay, đây mới là hào khí nam nhi nhân tộc ta nên có.”

Đại Phong Tiêu cười điên cuồng ba tiếng, kéo trường cung hướng về bầu trời liên tục bắn ba mũi tên lệnh. Mũi tên màu đỏ rực lao thẳng lên trời cao trăm dặm, một đường phát ra tiếng xé gió bén nhọn như long ngâm. Theo tên lệnh bay lên không, trong khe núi phía sau hẻm, đám đông Thiết Vũ Phi Ưng ùn ùn bay lên trời.

Thiết Vũ Phi Ưng giang cánh chỉ ba trượng, so sánh với phi cầm tọa kỵ khác hình thể có thể nói là nhỏ nhắn. Nhưng Thiết Vũ Phi Ưng tính cách hung hãn,

phi hành tuyệt tích, linh động mạnh mẽ, ở trời cao cơ động cực kỳ linh hoạt, càng kiêm lông chim cứng rắn mềm dẻo có thể ngăn đao kiếm bổ chém, mũi tên đâm xuyên, rất được tiền thủ Đông Hoang yêu thích.

Thiết Vũ Phi Ưng từ khe núi phóng lên số lượng hơn vạn, mỗi một con phi ưng sau lưng đều có một tiền thủ thân khoác giáp mềm da thú. Bọn họ cầm trường cung, không ngừng phát ra tiếng xé gió chói tai ‘vút vút’, thúc dục phi ưng trong chớp mắt đã bay lên trời cao mười dặm.

Cánh chim Thiết Vũ Phi Ưng cương mãnh hữu lực, từ mặt đất đến trời cao mười dặm chỉ tốn thời gian ngắn ngủn năm nhịp thở. Ngồi ở trên lưng chúng nó, tất cả đều là tiền thủ cao minh đến từ quân đoàn nhân vương thân vệ trực thuộc Bồ Phản Đế Thuấn. Ngắn ngủn thời gian năm nhịp thở, bọn họ đều nhịp mỗi người bắn ra một trăm mũi tên.

Bầu trời lâm vào tối sầm, cả thảy một trăm vạn mũi tên mang theo tiếng xé gió chói tai từ trên trời giáng xuống. Mưa tên buông tha sơn cốc tràn đầy nhân tộc già yếu, đều nhịp hướng về quân trận chính quy của Đế Sát quân đoàn phía sau bọn họ.

Một trăm vạn mũi tên, tất cả đều là tên thiết mộc bình thường nhất, rẻ nhất, một ngọc tề có ở Bồ Phản thể mua một ngàn mũi. Một đợt mũi tên này đổi thành ngọc tề, dùng một cái túi da hơi lớn một chút cũng có thể thoải mái chứa được.

Nhưng một trăm vạn mũi tên đồng thời từ không trung hạ xuống, cảnh tượng đó có thể so với ác mộng.

Mỗi một mũi tên đều bị bóng một làn gió màu xanh vờn quanh. Tiền thủ dưới trướng Đại Phong Tiêu đồng loạt bắn, sử dụng đều là tạt phong tiễn Đông Hoang thường dùng nhất. Tên như gió, phi hành vô ảnh, điểm điểm thanh quang từ trên cao rơi xuống, rơi chuẩn xác ở trong đội ngũ dị tộc chiến sĩ còn chưa kịp tiến vào sơn cốc.

Trên vạn phó binh chiến sĩ cùng cất tiếng rú thảm, bọn hắn chỉ khoác giáp trụ

nửa người ở trong đợt công kích đầu tiên bị đục thủng giáp trụ, sau đó từng đợt mũi tên ập tới. Bọn hăn ngã vật xuống đất, thân thể run rẩy như động kinh, mũi tên rậm rạp chui vào thân thể bọn hăn, lực đạo mạnh mẽ đem thân thể bọn hăn xé thành mảnh vỡ thật nhỏ.

Ở phía sau phó binh chiến sĩ, mấy ngàn chiến sĩ Già tộc hợp thành phương trận, nhìn thấy mũi tên rợp trời rợp đất ập tới, các chiến sĩ Già tộc đều nhíp nắm lên trọng thuẫn đeo sau lưng chắn ở đỉnh đầu.

Từng đợt mũi tên giống như mưa to ập tới, trên trọng thuẫn lóe ra từng luồng sáng. Phù văn trên mặt khiên tản mát ra ánh sáng loá mắt, kích phát khiên bảo vệ ngăn cản mưa tên xâm nhập.

Sau khi liên tục mấy chục đợt mũi tên, phù văn liên tục đánh đòn nặng vỡ ra, tấm khiên kim loại thật dày âm ầm vỡ vụn, mũi tên theo sát mà đến gào thét xâm nhập trong đội ngũ Già tộc chiến sĩ, nhanh như tia chớp cắm ở trên giáp trụ của bọn hăn.

Giáp trụ thật dày lại lập lại lịch trình sinh mệnh của trọng thuẫn, chúng nó phun ra cường quang quanh quẩn khiên bảo vệ, sau đó ở trong đám tên đánh vào vỡ nát, sau đó nổ vỡ ra. Mũi tên xuyên thấu giáp trụ, xé rách thân thể Già tộc chiến sĩ, đầu mũi tên chui vào nội tạng, xương khớp bọn họ, gió mát quẩn quanh ở trên mũi tên nổ tung, hóa thành phong đao nhỏ bé tán loạn ở trong cơ thể các chiến sĩ Già tộc.

Các chiến sĩ Già tộc thống khổ gào thét. Bọn họ đều đem mũi tên cắm trên người rút ra, mặc cho máu tươi từ trong vết thương phun ra.

Bọn hăn thở hổn hển từng ngum từng ngum, sinh mệnh lực cường đại làm vết thương của bọn hăn cấp tốc khép lại, ngay cả nội tạng tổn hại trong cơ thể cũng ở trong khoảng thời gian ngắn khôi phục như lúc ban đầu. Nhưng mũi tên công kích tiêu hao tinh huyết nguyên khí của bọn hăn, sức chiến đấu cùng thể lực của bọn hăn ít nhất giảm xuống ba thành.

Mũi tên vẫn đang kéo dài không ngừng đánh tới, kéo dài không ngừng chui vào thân thể bọn hăn, không ngừng tạo thành thương tổn mới cho bọn hăn.

Các chiến sĩ Già tộc vùng bình khí, đem từng đợt mũi tên chém thành phẫn, nhưng số lượng mũi tên quá nhiều, quá dày đặc, sẽ luôn có cá lọt lưới chui vào thân thể bọn hăn, mang đến cho bọn hăn thống khổ đồng thời không ngừng tiêu hao nguyên khí của bọn hăn.

Bước chân tiến quân của Đế Sát quân đoàn bị chặn lại, chỉ có mấy vạn nô lệ chiến sĩ tiền quân xua mấy chục vạn tù binh, không ngừng hướng quân trận của Cơ Hạo xung phong.

Đế Sát nhẹ nhàng cười, hăn đứng ở trên thần tháp, bên người có mấy chục gã cấp dưới chăm chú nhìn hăn, con mắt dựng thẳng ở mi tâm phun ra từng đạo huyết quang rót vào thân thể Đế Sát, cung cấp lực lượng cường đại cho Đế Sát mặc cho hăn tùy ý tiêu xài.

“Giết sạch chúng ta? Ngu xuẩn, sinh vật dân bản xứ không biết gì!” Đế Sát thấp giọng nguyên rủa: “Nếu không phải Đế La tên phế vật kia bị người giết chết, dân bản xứ nhỏ yếu như người, ta ngay cả mắt cũng sẽ không nhìn người một cái! Có thể khiến ta đem người coi là kẻ địch chính thức đối đãi, đây là vinh quang của người!”

Hai tay mở ra, dùng sức ôm hướng phía trước, Đế Sát lớn tiếng quát: “Chưa khai hóa dân bản xứ sinh vật a, nghênh đón cơn phẫn nộ đến từ Đế Sát! Ta đại biểu Đế thị nhất tộc, khẩn cầu Huyết Nguyệt chi lực ban ân, ban cho ta vô thượng vinh quang, rửa sạch sỉ nhục Đế La phế vật kia mang tới cho ta cùng gia tộc!”

Bên trong sơn cốc, thân thể mấy chục vạn nhân tộc già yếu và mấy vạn dị tộc nô lệ chiến sĩ đồng thời phát nổ, hóa thành làn sóng máu cuộn cuộn hướng đám người Cơ Hạo ủa đi.

Máu vốn màu đỏ tươi chói mắt, tản mát ra mùi máu tươi nồng đậm cấp tốc

biến thành màu đen hư thối, rất nhanh đã tản mát ra mùi tanh tươi gay mũi. Mang theo lực lượng nguyên rửa vô cùng tà ác hắc ám, làn sóng máu màu đen hóa thành sóng cao tới trăm trượng, hung hăng bổ về phía đám người Cơ Hạo.

Cơ Hạo hạ quyết tâm bắt đầu giết chóc, quyết định của hắn chọc vỡ kế hoạch của Đế Sát, làm Đế Sát sớm phát động huyết chú, dẫn phát sóng máu công kích đáng sợ như thế.

Nếu Cơ Hạo chậm chạp không hạ quyết tâm, mặc cho đám nhân tộc già yếu này xâm nhập trong quân trận của hắn, như vậy những sóng máu này trực tiếp ở bên người ba ngàn trọng giáp chiến sĩ Liệt Sơn Cương dẫn dắt bùng nổ ra, có thể tưởng tượng sẽ có bao nhiêu nguy hiểm.

“Đế Sát!”

Cơ Hạo hét lớn một tiếng, há mồm phun ra một đạo Kim Ô Thổ Tức hướng sóng máu nghênh đón.

Chương 277: Nhiên Huyết

Kim Ô Thổ Tức, thiên phú thần thông của Cơ Hạo.

Ngọn lửa màu đỏ vàng dinh dính giống như nham thạch nóng chảy, mang theo đại nhật lừng không huy hoàng cao chiếu càn quét tất cả khí tức âm tà, hắc ám, đón đầu sóng máu đánh xuống.

Lúc Tiểu Vu cảnh, một ngụm Kim Ô Thổ Tức của Cơ Hạo chỉ có thể phun ra một mảng lửa to cỡ mười mấy trượng, sau khi tấn thẳng Đại Vu cảnh, mở mười mấy chỗ vu huyết, uy lực của Kim Ô Thổ Tức tăng vọt mấy chục lần. Ngọn lửa màu đỏ vàng phóng ra ánh sáng dữ dội, nháy mắt bao phủ hư không phạm vi vài dặm.

Trong máu mực nát màu đen vô số phù văn nhỏ bé lóe lên, hắc ám nguyên rửa âm tà ác độc xen lẫn huyết mạch nguyên rửa khó chơi, hung hăng va chạm với Kim Ô Thần Viêm.

Thủy hỏa không thể hòa nhập, quang cùng ám càng không đội trời chung.

Máu mực rửa màu đen kịch liệt bốc cháy lên, phóng ra tanh tươi gay mũi cùng khói đặc cuồn cuộn. Lửa màu đỏ vàng bao lấy khói đặc, khiến những sương khói tràn ngập lực nguyên rửa kia đều cháy lên. Lực lượng phá tà độc đao cấp tốc tinh lọc khói đặc, không ngừng thiêu đốt sương khói dần dần loãng, bị ánh mặt trời chiếu thế mà biến thành một mảng ráng màu bảy màu mờ nhạt.

Kim Ô Thần Viêm quả nhiên đối với tất cả nguyên rửa tà ác đều có hiệu quả khắc chế trời sinh, nhưng Đế Sát tập trung toàn bộ lực lượng của mấy chục vị tinh anh Ngu tộc cấp Đại Vu, mượn dùng Huyết Nguyệt thần tháp thúc dục huyết chú, càn huyết tế mấy chục vạn nhân tộc và mấy vạn dị tộc nô lệ, lúc này mới nhắc lên một làn sóng máu thanh thế kinh người như vậy.

Kim Ô Thổ Tức do Cơ Hạo phun ra ở dưới sóng máu màu đen duy trì thời

gian nháy mắt, lực lượng đáng sợ nện xuống vào đầu, Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân rung mạnh, ‘Ông’ một cái hơn phân nửa đoạn thân thể đã lún thật sâu vào trong phiến đá màu đỏ.

Phiến đá Xích Phán sơn cứng rắn dị thường, so với sắt thép bình thường còn cứng rắn hơn gấp trăm lần, một ngọn núi một tảng đá đều rất giỏi chống lại giày vò, cho nên liên minh bộ lạc nhân tộc mới lựa chọn nơi này làm chiến trường chính ngăn chặn dị tộc.

Nhưng sóng máu chỉ nhẹ nhàng va chạm, Cơ Hạo đã bị lực lượng khổng lồ đập lâm vào trong lòng đất, chỉ còn lại có một đoạn thân thể trên vai lộ ở bên ngoài.

Sóng máu cuộn cuộn tiếp tục vỗ xuống. Cơ Hạo phun ra Kim Ô Thổ Tức bị áp chế hoàn toàn không còn khói lửa, mắt thấy một mảng ánh lửa đỏ sắp hoàn toàn vỡ nát, áp lực đáng sợ của sóng máu theo ánh lửa trực tiếp nghiền ép ở trên thân Cơ Hạo, ép cho hắn như bị mấy ngàn ngọn núi lớn đồng thời nghiền xuống đất, ép cho hắn không thể nhúc nhích.

May mắn có Quy Linh đưa tặng trọng giáp hộ thể, nếu không Cơ Hạo khẳng định bị áp lực đáng sợ này nghiền thành một đám thịt vụn.

Vô số phù văn màu đen lóe lên, như vật còn sống theo Kim Ô Thần Viêm màu đỏ vàng hướng Cơ Hạo lan tràn tới.

Nơi phù văn màu đen đến, lửa màu đỏ vàng Cơ Hạo phun ra đều nhanh chóng biến thành màu đen, lực lượng mặt trời chói chang vốn to lớn hoành tráng lại bị ô nhiễm thành năng lượng tiêu cực hắc ám, âm tà đến cực điểm.

Trong chớp mắt phù văn màu đen đã xuyên thấu qua ngọn lửa Cơ Hạo phun ra, trực tiếp kéo dài đến trên giáp trụ của hắn. Hư ảnh huyền quy lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, do Nhâm Thủy Tinh Hoa ngưng tụ thành nhẹ nhàng kêu một tiếng, sóng âm cuộn cuộn hóa thành làn sóng màu đen hướng bốn phía khuếch tán ra. Nơi tiếng gầm gừ của huyền quy đi qua, phù văn màu đen ùn ùn nổ tung, biến

thành từng tia khí đen âm hàn thấu xương rơi xuống mặt đất.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, mặt đất màu máu bị ăn mòn ra vô số lỗ thủng thật nhỏ.

“Xem ta!” Man Man hét to một tiếng, nàng vung hai thanh đại chùy, đang chuẩn bị dùng chùy đi đập sóng máu rợp trời rợp đất nện xuống. Nhưng Man Man đảo mắt, đột nhiên cười lên: “Thiếu chút nữa bị lừa rồi, a cha nói, chùy cứng rắn chỉ có thể cứng đối cứng, đập thứ mềm... Man Man còn chưa có cái sức lực đó.”

Vứt hai thanh chùy, Man Man lấy ra một bó to lõi châu màu đỏ to bằng ngón cái. Khẽ cắn môi do dự một chút, vốn nàng muốn đem một nắm lõi châu ném hết ra, nhưng Cơ Hạo liếc một cái nhìn thấy lõi châu trên tay Man Man, nhất thời sợ tới mức sau lưng toát ra một đồng mồ hôi lạnh.

“Man Man? Đây là lõi châu a cha người luyện? Hay là thủ hạ của a cha người luyện chế?”

Man Man ngần ngợ, ngón tay búng ra, hai viên lõi châu liền bắn nhanh về phía sóng máu. Nàng cười quay đầu hướng Cơ Hạo nói: “Ừ? Cơ Hạo, người sao có thể biết đây là a cha tự tay...”

‘Phành phành’ hai tiếng nổ ập tới, hai viên lõi châu không bắt mắt chợt hóa thành ánh lửa ngập trời quay cuồng hướng bốn phía tàn sát bừa bãi khuếch tán ra.

Hơi thở nóng rực uy mãnh, bá đạo, không kiêng nể gì tỏa ra bốn phía. Cơ Hạo hú lên quái dị, nhảy dựng lên, đem Thái Ti ôm chặt lấy hung hăng đè xuống đất. Hư ảnh huyền quy lơ lửng trên đỉnh đầu phát ra tiếng rít gào trầm thấp, Nhâm Thủy Tinh Hoa hóa thành khí đen cuộn cuộn hướng bốn phía khuếch tán ra, đem Cơ Hạo, Thái Ti còn có Liệt Sơn Cương ở một bên cùng với ba ngày trọng giáp chiến sĩ bảo vệ ở phía dưới khí đen.

“Nha! Man Man lại gây họa rồi!” Man Man cũng quát to một tiếng, vội vàng

lấy ra mấy ngọc phù màu lửa đỏ bóp chặt lấy.

Cả mảng lớn ánh lửa từ trong tay Man Man phun ra, theo nơi tâm ý Man Man có thể đạt tới, nhanh chóng đem toàn bộ người ở đây bao trùm ở trong một tầng ánh lửa. Cùng lúc bóp vỡ ngọc phù, Man Man rất khó hiểu nhìn Thiếu Ti tràn đầy mồ hôi lạnh trên trán: “Ta vì sao phải nói một chữ ‘lại’ nhỉ?”

Thiếu Ti bất đắc dĩ lắc đầu, hai tay kết ấn niệm tụng một tiếng chú ngữ trầm thấp, trong hư không từng điểm ánh sáng trắng bắn nhanh xuống, ở trên đầu tất cả mọi người ngưng tụ thành một phù văn màu trắng, sau đó nhanh chóng chui vào trong cơ thể mọi người ở đây.

Thêm vào phù văn cầu phúc cho hơn ba ngàn người, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của Thiếu Ti chợt biến thành một mảng trắng bệch, sau đó sắc mặt cấp tốc phát xanh, thân thể mềm nhũn cong vẹo nện ở trên người Man Man.

Man Man vội vàng ôm Thiếu Ti, giáp trụ trên người phun ra mảng lớn ánh lửa, hóa thành một ngọn núi nhỏ đem hai người gắt gao bảo vệ ở bên trong.

Hai viên hỏa lô chính là thần lô có tính sát thương lớn duy nhất Chúc Dung thị tự mình chế thành, là Chúc Dung thị ở Bồ Phán nhàm chán, thu thập thái cổ thần viêm trong lòng đất tinh luyện ra cực hỏa tinh hoa rèn luyện thành, mỗi một viên thần lô phát nổ lực sát thương đại khái chỉ tương đương với một đòn tùy tay của Đại Vu bình thường, nhưng trong thần lô ngay sau đó phun ra cực hỏa tinh hoa, lại đủ để nháy mắt đem một vị đỉnh phong Đại Vu đốt thành một làn khói.

Nhiệt độ xung quanh cấp tốc tăng vọt, ‘Ông’ một tiếng vang lên, trên giáp trụ của Cơ Hạo khuếch tán ra hơi nước màu đen bị một đòn sụp đổ, Liệt Sơn Cương mắng một câu thô tục, kéo theo ba ngàn trọng giáp chiến sĩ phía sau đồng loạt bị ánh lửa hất bay lên.

Trọng giáp trên người bọn họ ở trong cực hỏa tinh hoa cấp tốc tăng nhiệt độ lên, chậm rãi đỏ lên, sau đó thông thả mềm đi, không lâu sau đã có dấu hiệu

nóng chảy. Nhiệt độ cao làm đám người Liệt Sơn Cường cùng kêu lên quái dị, gào khóc thảm thiết khó nghe tới cực điểm.

May mắn vụ nổ lớn đem bọn Liệt Sơn Cường thổi bay ra ngoài trước đó, làm bọn họ nhanh chóng rời xa trung tâm hỏa lôi phát nổ, bọn họ lúc này mới may mắn tránh được vận rủi áo giáp bị hòa tan, bản thân cũng bị đốt thành tro.

Sóng máu rợp trời rợp đất đánh úp lại và hỏa lôi bùng nổ, uy lực chủ yếu hung hăng va chạm với nhau.

Một đợt sóng máu nháy mắt hoá khí, sau đó từng đợt sóng máu liên miên ập tới, không bao lâu liên tục mười tám đợt sóng máu cao tới trăm trượng ở trong ánh lửa tan thành mây khói.

Chờ ánh lửa tan đi, chỉ còn lại có ba đợt sóng máu cuối cùng cao trăm trượng từ trong sơn cốc hung hăng hướng đám người Cơ Hạo ập tới.

Chương 278: Vây Kín

Ba đợt sóng máu quay cuồng ập tới. Cơ Hạo nghiêng răng nháy lên, đang muốn thi thuật ngăn cản, lại nhìn thấy Thái Ti đứng dậy.

Thái Ti khô gầy mang theo nụ cười quái dị, trong con mắt không có chút hào quang, mơ hồ có thể nhìn thấy vài cái phù văn tối nghĩa không có hào quang ẩn hiện. Hắn giơ hai tay, cốt trượng trong tay nhoáng lên một cái, đỉnh đầu hắn phun ra một luồng khí đen, ngưng tụ thành một bức tượng đầu ác quỷ âm đậm theo gió lay động.

“Vạn vật đều về U Minh. U Minh là bản, U Minh là căn, U Minh chính là nơi yên giấc.” Thái Ti thấp giọng lẩm bẩm, ngón tay nhanh chóng múa may ở trước ngực. Đầu ngón tay hắn kéo theo khói đen tinh tế, nhanh chóng phác họa ra mấy chục phù văn quái dị.

‘Vù’ một cái, khói đen ngưng tụ thành phù văn bay về phía trước, trong chớp mắt đã va chạm với sóng máu dâng trào mà đến.

Sóng máu thanh thể to lớn ầm ầm sụp xuống, huyết tương dinh dính màu đen nổ thành khói đen đầy trời, nhanh chóng bị hút vào phù văn Thái Ti tể ra. Thân thể Thái Ti hơi lay động một cái, lực lượng kỳ dị nào đó trong sóng máu bị hắn hấp thu, thân thể khô quắt của hắn thể mà lại đầy đặn thêm một chút.

Cơ Hạo nhìn thấy rõ ràng, lực lượng tuyệt đối chất chứa trong sóng máu, có thể thoải mái nghiền chết trên vạn gã Thái Ti!

Chỉ thân thể khô gầy nhỏ bé đó của Thái Ti hiện tại, ba đợt sóng máu một khi nện xuống nháy mắt có thể đem hắn nghiền chết.

Nhưng sóng máu như một cánh rừng rậm nguyên thủy kéo dài vạn dặm, lực lượng của Thái Ti giống như một que diêm thật nhỏ, rừng rậm tất nhiên rộng lớn khôn cùng, nhưng lửa của một que diêm, đủ để điểm hỏa một vụ cháy lớn trong

rừng rậm, làm cho cả rừng rậm hoàn toàn bị diệt.

Cái này không phải vấn đề lực lượng mạnh yếu, mà là vấn đề thuộc tính lực lượng cùng với pháp tắc sâu hơn.

Mi tâm Cơ Hạo tử khí bốc lên, tử phủ kim đan chậm rãi xoay tròn. Hẳn thậm chí có thể cảm nhận được, khi sóng máu dâng trào đến, một vùng thiên địa này tựa như cũng đang mơ hồ bài xích lực lượng trong sóng máu.

Ngược lại là phù văn của Thái Ti vừa ra, trong một vùng thiên địa này, có một loại lực lượng cực kỳ bốn nguyên chủ động phụ gia ở trên phù văn của Thái Ti, phối hợp Thái Ti đánh tan sóng máu, cắn nuốt năng lượng trong sóng máu.

Phù văn màu đen xông lên trời cao, phù văn màu đen thể tích so với lúc mới sinh lớn mạnh hơn mấy vạn lần hóa thành từng mũi tên màu đen, gào thét lướt qua trên không sơn cốc, hung hăng chui vào trong bản đội Đế Sát quân đoàn đang tiếp nhận mưa tên rửa tội.

“U Minh chính là...” Thái Ti hung hăng nghiêng răng một cái, từ trong khe răng học ra một chữ lãnh khốc vô tình: “Chết!”

Từng mảng lớn phù văn màu đen nổ tung, nổ tung ngay tại trong bản đội chinh tề của Đế Sát quân đoàn, sương khói màu đen quét ngang bốn phương, nơi đi qua, vô luận là tinh anh Ngu tộc, chiến sĩ Già tộc hay là các phó binh, nô lệ kia, giáp trụ trên thân bọn hắn đều ở trong khói đen cấp tốc tiêu tụy mục nát, thân thể bọn hắn cũng nhanh chóng mất nước khô quắt.

Bọn hắn giống như trong thời gian ngắn đã trải qua mấy vạn năm thời gian rửa tội, từ người sống sờ sờ tươi mọng nước, biến thành thây khô quắt.

Một đòn của Thái Ti, mượn dùng lực lượng làn sóng máu Đế Sát nhấc lên, ước chừng xử lý hơn hai trăm chiến sĩ Ngu tộc, giết chết hơn ba ngàn chiến sĩ Già tộc, phó binh cùng nô lệ khác khoảng cách hơi xa, ngược lại chỉ chết mấy trăm người.

“Làm đẹp lắm!” Cơ Hạo hưng phấn vung cánh tay, hướng tới Đế Sát đứng ở trên thần tháp rồng lớn: “Đế Sát! Là ta xử lý đệ đệ của ngươi! Muốn giết ta? Thì tự mình đến đây đi!”

Hít sâu một hơi, Cơ Hạo lớn tiếng cười nói: “Có hai lần, có những sát thủ thân thể có thể hòa hợp một thể với cái bóng tới giết ta. Là người thuê thích khách sao? Đáng tiếc, bọn hăn chưa thể giết ta, ngược lại đều bị ta xử lý!”

Tiếng Cơ Hạo rống to truyền khắp trăm dặm, sĩ khí của Đế Sát quân đoàn chột hạ thấp cực điểm.

Thời điểm bị trùng khôi của Khương Trảo xông vào, giết chết lượng lớn đồng nghiệp, chiến sĩ của Đế Sát quân đoàn không đem điều này để trong lòng. Chiến tranh, chung quy phải có người chết, đám thường bị binh của Đế Sát quân đoàn đối với điều này có giác ngộ rất sâu.

Khi tiền thủ được Đại Phong Tiêu quản hạt dùng mưa tên tập kích, không ngừng có người bị mưa tên đánh cho như cái sàng, sĩ khí của Đế Sát quân đoàn ngược lại có sự tăng lên. Mũi tên của kẻ địch, kẻ địch tiến công, ngược lại đã kích phát ý chí chiến đấu của chiến sĩ dưới trướng Đế Sát.

Nhưng sau khi Cơ Hạo đột nhiên vạch trần thù riêng của mình cùng Đế Sát, hơn nữa chỉ ra chuyện Đế Sát thể mà vận dụng thích khách ám sát Cơ Hạo lại không thu được gì mà quay về, ý chí chiến đấu tiếp tục tác chiến của các chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc chột biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Đệ đệ của Đế Sát tướng quân bị người ta giết? Hăn lại không thể báo thù cho đệ đệ mình? Thật sự là kẻ vô năng!”

“Cũng không phải sao? Chúng ta ở dưới trướng tướng lĩnh phế vật như thế thật đúng là xui xẻo, hăn không có khả năng dẫn theo chúng ta thắng lợi!”

“Có thể đem thân thể dung nhập cái bóng? Đế Sát tướng quân mời người của Ảnh Ma ra tay sao? Nhưng thích khách Ảnh Ma sao có thể thất thủ? Chẳng lẽ là

Đế Sát tướng quân không nỡ chi ra giá quá cao, mời đều là thích khách dự bị nhỏ yếu nhất trong Ảnh Ma?”

“Một tướng quân không nỡ tiêu tiền tiến hành gia tộc báo thù cho đệ đệ mình! Huyết Nguyệt vĩ đại tại thượng, chúng ta không có tiền đồ nữa.”

Một số thanh niên Ngu tộc xuất thân Đế Thích nhất tộc cùng Đế thị hào tộc, thậm chí trực tiếp mang theo hộ vệ của mình rút lui về phía sau. Bọn họ phần nộ nhìn Đế Sát, bày ra một tư thế ta chính là không phục tùng mệnh lệnh của người nữa!

Sắc mặt Đế Sát chợt biến thành một mảng xanh mét.

Hắn biết một số quy tắc ngầm của Ngu tộc, hắn càng biết Huyết Nguyệt quân đoàn do con em tinh anh các đại gia tộc tạo thành quân đoàn như vậy khó khống chế bao nhiêu. Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ, lúc này còn đang giao chiến, Cơ Hạo chỉ là rống lớn nói một phen, thế mà đã dao động lòng quân của hắn!

Ngu tộc vinh dự, Ngu tộc kiêu ngạo, Ngu tộc... quy tắc ngầm khó hiểu!

Đế Sát tức giận đến mắt xám ngắt. Hắn nhìn chăm chăm Cơ Hạo, đột nhiên rút bội kiếm, hung hăng hướng về phía ngực mình đâm một kiếm. Trường kiếm từ ngực phải đâm xuyên vào, từ sau lưng đâm ra, máu tươi theo rãnh máu trên lưỡi kiếm giống như suối phun phun ra.

“Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao làm chứng, ta, Đế Sát, thành viên Đế thị gia tộc vĩ đại, ta sẽ dùng quân công rửa sạch sự sỉ nhục của ta! Những chuyện bọn sinh vật dân bản xứ ti tiện này làm đối với đệ đệ của ta, ta sẽ hồi báo cho bọn hắn gấp trăm vạn lần!”

Đế Sát mắt đỏ bừng lớn tiếng quát: “Sinh vật dân bản xứ ti tiện vô sỉ, trong khoảng thời gian này, ta đang chinh đốn quân đoàn, không có thời gian đi tìm người tính sổ... Nhưng người nếu tới trước mặt của ta, ta nhất định sẽ tự tay

chém giết người, đem đầu người chế thành chén rượu mang theo bên người. Ta còn muốn, giết chết một trăm vạn tộc nhân của người tuần táng cho đệ đệ ta!”

Máu tươi phun trào, Đế Sát hướng chiến sĩ Ngu tộc xung quanh lớn tiếng quát: “Đế Sát ta, nguyện tử chiến! Các người thì sao?”

Rất kỳ quái, các chiến sĩ Ngu tộc này đột nhiên trở nên chiến ý cao vút, bọn hắn lần lượt rút ra binh khí ngửa mặt lên trời rống to.

Sĩ khí nhanh chóng tiêu tán, thế mà lại lấy loại phương thức khó hiểu này cấp tốc tăng vọt. Đoàn người Cơ Hạo ngơ ngác nhìn Đế Sát biểu diễn, hoàn toàn không biết trong đầu lũ dị tộc này đang nghĩ cái gì nữa!

Tiếng kèn cao vút từ xa xa truyền đến, phía đông, phía tây, thậm chí là đường lui của Đế Sát quân đoàn, cũng chính là phía bắc, đồng thời có đồ đằng chiến kỳ tung bay cao cao.

Quân đội Tự Văn Mệnh điều động đã đến, đã từ bốn phía cùng vây lại.

Chương 279: Lão Nha

“Thịt của ta... Thật sự là trường hợp lớn!”

Vũ Mục run rẩy từ dưới đất bò dậy. Cái nồi sắt to của hắn bị hai viên hỏa lôi của Man Man thiêu đốt hòa tan hơn phân nửa, nước thép hắt vào trên lưng cùng móng đầy đặn của hắn, đốt cháy mảng da thịt lớn.

Vũ Mục không để ý tới đau lòng thịt béo của mình bị thiêu hủy, trừng lớn mắt, dùng một loại ánh mắt cực kỳ chấn động nhìn về phía trước.

Cơ Hạo dậm chân một cái, một làn gió dựng lên từ đất bằng, nâng mọi người bay lên bầu trời. Lấy lực lượng Đại Vu có thể bay lên không phi hành, Khương Trảo đứng trên vách núi phía sau không khỏi gật gật đầu, ở trong lòng đối với Cơ Hạo lại coi trọng thêm một phần.

Phía đông, lôi thú cuộn cuộn gào thét mà đến. Cái gọi là lôi thú, bộ dạng như man ngưu, nhưng chỉ có một chân, đỉnh đầu bọn nó mọc một cái sừng duy nhất, trên cái sừng duy nhất dài hơn một trượng lôi quang bắn ra bốn phía, bầu trời vạn dặm không mây, nhưng nơi đám lôi thú đó đi qua, sẽ không ngừng có thiên lôi từ trên trời giáng xuống bổ vào trên cái sừng duy nhất của bọn nó.

Truyền thuyết lôi thú là sủng vật của Lôi Thần ở thượng cổ thiên đình, về sau thiên đình suy bại, Lôi Thần ẩn nấp không ra, huyết mạch lôi thú từ thiên đình truyền lưu ra, ở một chỗ tên là Lôi Trạch Thần Địa của Trung Lục thế giới sinh sản sinh lợi, gây giống ra vô số con cháu.

Bọn lôi thú này một khi trưởng thành sẽ có chiến lực cấp Đại Vu, bọn nó hình thể to lớn dũng mãnh, một chân điên cuồng giẫm lên mặt đất, giẫm cho đất rung núi chuyển, công trên lưng chiến sĩ khôi ngô toàn thân lôi quang mơ hồ giống như sóng triều thổi quét đến.

Ở Lôi Trạch, có một bộ lạc nhân tộc tự xưng là Lôi Thần hậu duệ, bọn họ

mỗi người đều nắm giữ lôi đình lực lượng. Trong vô số bộ tộc của nhân tộc, chiến lực Lôi Trạch bộ đủ để sắp xếp vào mười vị trí đứng đầu. Lôi Trạch chiến sĩ cao mấy thước vung lôi phủ cực lớn rống giận liên tục, bọn họ rống lên một tiếng cùng tiếng sấm sét trên bầu trời hạ xuống trộn lẫn cùng một chỗ, chấn động làm ngọn núi bốn phía đều kịch liệt run rẩy.

Ít nhất có năm vạn con lôi thú chạy băng băng đến, cộng thêm bọn nó công chiến sĩ Lôi Trạch bộ, chỉ phía đông một mũi quân đội này, đã có thể chính diện nghiền áp năm vạn chiến sĩ Già tộc của Đế Sát quân đoàn.

Chiến sĩ Già tộc tuy dũng mãnh, nhưng bọn hãn dù sao chỉ có thể tính là trọng giáp bộ binh, đối mặt kỵ binh Lôi Trạch bộ cười lôi thú phát động xung phong, trời định sẵn bọn hãn đã rơi xuống thế yếu.

Ở phía tây, mấy vạn con đại mãng đông nghịt uốn lượn mà đến.

Đại mãng nhỏ nhất chiều dài cũng ở trên dưới hai mươi trượng, mà mười mấy con đại mãng dẫn đầu, hình thể bọn nó so với đại thủy mãng Cơ Hạo từng thấy ở Lãnh Khê cốc còn dài hơn một mảng lớn. Đại mãng màu vàng đất thân dài gần mười dặm đầu mọc hai sừng, dưới bụng mơ hồ có bốn bướu thịt nhô lên, rõ ràng đã có biểu hiện hóa rồng.

Trên lưng mỗi con đại mãng đều có ba hoặc năm vu tế hoặc là chiến sĩ đứng. Chỉ có mười mấy con đại mãng tận cùng phía trước, đỉnh đầu mỗi con đại mãng chỉ có một gã vu tế thân khoác áo bào đen đứng. Những vu tế này toàn thân âm khí ngập trời, bên người mơ hồ có oán khí vô biên quay quanh, cách thật xa cũng có thể mơ hồ nghe được bên người bọn hãn truyền đến tiếng la khóc của oan hồn.

Cơ Hạo nhíu nhíu đầu lông mày, một mũi đội ngũ phía tây này, rõ ràng đến từ Bắc Hoang.

Cơ Hạo từ trên người bọn họ cảm nhận được khí tức không có khác biệt với Hắc Thủy Huyền Xà bộ, âm tà mà băng lạnh. Như nước tĩnh lặng trong giếng cổ

vạn năm bốc mùi, cho người ta một loại cảm giác hít thở không thông kỳ lạ.

Nha Công cũng bất an kêu một tiếng, ở Nam Hoang chém giết mấy trăm năm với Độc Giác Huyền Xà của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, Nha Công không hiểu sao đối với toàn bộ loài rắn đều tràn ngập địch ý. Từng tia ánh lửa từ trong mắt phun ra, hai con mắt của Nha Công nháy mắt biến thành đỏ như máu.

Nhìn chi xà quân quy mô khổng lồ này một cái thật sâu, Cơ Hạo nhìn về phía chính bắc.

Ở phía sau Đế Sát quân đoàn, một trăm người Khoa Phụ tộc cao ba trăm trượng mang theo đại thụ che trời tiện tay nhổ, cất bước chân chậm rãi hướng Đế Sát quân đoàn tới gần. Cách hơn trăm dặm, Cơ Hạo cũng có thể rõ ràng nhìn thấy lỗ chân lông thô to trên mặt đám người Khoa Phụ tộc.

Trên làn da đám người Khoa Phụ tộc này còn phủ vảy rồng ít nhiều khác nhau. Vảy rồng màu lam nhạt dưới ánh mặt trời rạng rỡ sáng lên, nhất là bên trên mi tâm, ngực, huyết Thái Dương... các chỗ yếu hại trí mạng của bọn họ, vảy đặc biệt dày nặng.

Khoa Phụ Diễm truyền thụ Cơ Hạo đạo rèn chính là tộc nhân Khoa Phụ tộc, nhưng Cơ Hạo vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều Khoa Phụ mãnh nam như vậy tụ tập cùng một chỗ. Đây hoàn toàn là một trăm ngọn núi nhỏ đang dịch chuyển về phía trước, rất khó tưởng tượng những đại gia hỏa này toàn lực vùng cự mộc bồng trên tay, sẽ có lực sát thương đáng sợ cỡ nào.

Khoa Phụ tộc, điều đặc biệt trong nhân tộc, bọn họ đem lực lượng thân thể suy diễn đến cực hạn. Khoa Phụ tộc, cũng là bộ lạc cực hiếm thấy trong nhân tộc, bộ tộc mà vu tể trong tộc cũng có thể vác binh khí xung phong ở tuyến đầu.

Ở phía sau một trăm người Khoa Phụ tộc, ba mươi chiếc chiến xa khổng lồ ‘Ù ù’ đi tới.

Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, chấn động nhìn những chiến xa này. Hẳn biết

đây là ‘Huyền Vũ Xa’, mỗi một chiếc Huyền Vũ Xa, đều là dùng mai rùa của một con Huyền Vũ thần thú sau khi ngã xuống lưu lại rên mà thành.

Huyền Vũ thần thú thể tích khổng lồ, Huyền Vũ thần thú trưởng thành nếu muốn, có thể đem thân thể mình bành trướng đến kích cỡ vạn dặm, bởi vậy có thể biết mai rùa của Huyền Vũ thần thú dày nặng bao nhiêu, có được lực phòng ngự rất cường hân.

Các đời nhân vương hao hết tâm lực, rốt cuộc đạt thành hiệp nghị với thủ lĩnh Huyền Vũ nhất tộc. Huyền Vũ thần thú trước khi ngã xuống, bọn họ sẽ dùng bí pháp đem mai rùa của mình dỡ xuống, do tộc nhân chuyển giao cho liên minh bộ lạc nhân tộc, đưa vào Vu điện rèn thành Huyền Vũ Xa.

Mỗi một Huyền Vũ Xa đều chỉ có phạm vi mười trượng.

Mai rùa lớn nhất có thể đạt tới kích cỡ vạn dặm, bị vu pháp tế luyện đến phạm vi mười trượng, có thể tưởng tượng những mai rùa Huyền Vũ này bị áp súc đến trình độ đặc cỡ nào, có thể nghĩ lực phòng ngự của những Huyền Vũ Xa này mạnh bao nhiêu.

Dốc sức cả nhân tộc, Vu điện cũng chỉ rèn ba trăm chiếc Huyền Vũ Xa, mà nơi này một lần đã toát ra ba mươi chiếc.

Mỗi một chiếc Huyền Vũ Xa đều dùng mười hai con mãnh thú hung tàn ‘Tranh’ kéo, Tranh toàn thân dày đặc gai xương bén nhọn, thân hình bạc trắng giống như kim loại đúc thành điên cuồng gào thét, trong miệng không ngừng phun ra hàn khí lạnh lẽo, lạnh tới mức mặt đất cũng bị kín một tầng băng thật dày.

Ở phía sau ba mươi chiếc Huyền Vũ Xa, là năm trăm con rối cự thú.

Con rối cự thú cao tới mười trượng, tạo hình khác nhau, toàn thân lấy hợp kim đúc mà thành. Những đại gia hỏa nặng nề dị thường này thông thả hành tẩu, mỗi một bước bàn chân bọn nó đều phải lún vào trong lòng đất sâu vài thước, đá

phiến cứng rắn của Xích Phán sơn cũng khó thừa nhận thể trọng của bọn nó.

Ở trên thân đám con rối cự thú này trải rộng rậm rạp các loại khí giới chiến tranh loại lớn, trên thân mỗi một con cự thú đều mang theo hơn trăm chiến sĩ nhân tộc khổng chế những khí giới này.

‘Ong ong ong ong’, khi năm trăm con rối cự thú hành tẩu, trên thân bọn nó không ngừng có ánh sáng màu vàng như nước chảy, từ trên thân con cự thú này chảy đến trên thân một con cự thú khác phía sau.

Các vụ trận sự của Vu điện đem vụ trận phòng ngự của năm trăm con cự thú nối liền làm một thể, khiến bọn nó hợp thành một phòng ngự đại trận cực lớn, muốn phá hủy những con rối cự thú này, phải một lần phá hủy năm trăm con, nếu không ngoại lực công kích căn bản không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với bọn nó.

Bốn phía hợp vây, Tự Văn Mệnh thống lĩnh liên quân nhân tộc, rốt cuộc thoáng lộ ra răng nanh sắc bén.

Chương 280: Khai Chiến

“Người chính là Man Man? Ta nhớ rồi!”

Liệt Sơn Cường hùng hùng hổ hổ đi tới, bị đốt tới mức sứt đầu mẻ trán, khi hắt hơi cũng còn mang theo một mùi cháy khét.

Ba ngàn trọng giáp chiến sĩ phía sau hắn cũng không bị sao quá nặng nề, cũng đều là ngoài thân có chút bông, trong cơ thể dính một ít hỏa độc. Bọn họ đều là thực lực Đại Vu, chút thương thế này chỉ cần khí huyết lao qua tất cả đều khép lại.

Chỉ là cả tọa kỵ của bọn họ ở bên trong, toàn bộ chiến sĩ đều rất cẩn thận bảo trì một cái khoảng cách vi diệu với Man Man.

Khuôn mặt Man Man có chút cứng ngắc, đầu lông mày nhíu quá chặt, đột nhiên nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Hừ, nếu các người là người của Liệt Sơn Húc thì tốt rồi, nổ chết các người, Man Man cũng không cần nhận lỗi.”

Vẻ mặt cầu xin, Man Man rất không quen, hướng Liệt Sơn Cường và các chiến sĩ phía sau hắn cúi đầu hành một lễ thật sâu.

Động tác của Liệt Sơn Cường chợt cứng đờ, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Man Man.

Các chiến sĩ phía sau Liệt Sơn Cường cũng đều khẽ biến sắc, các chiến sĩ biết thân phận Man Man đều thấp giọng nói ra xuất thân lai lịch của nàng.

Con gái nhỏ đương đại Hỏa Thần Chúc Dung thị cứng chiều nhất. Thân phận này so với đế tử của Liệt Sơn bộ còn tôn quý hơn nhiều. Đế tử tuy là hậu duệ Viêm đế, đó là hậu duệ không biết cách bao nhiêu đời. Mà Man Man là thần duệ, con gái thần linh nghiêm chỉnh, thuần khiết vô cùng, lão cha nàng đang ngồi vững vàng ở trên ngai báu Hỏa Thần.

Hít một hơi thật sâu, Liệt Sơn Cường cười ‘khà khà khà’ ba tiếng sải bước đi tới bên người Man Man, giơ bàn tay lên cao cao, sau đó nhẹ nhàng đặt ở trên mũ giáp của Man Man day day: “Tiểu muội đó của ta nếu là có thể trưởng thành...”

Ba ngàn chiến sĩ Liệt Sơn bộ đồng thời cười lên, bọn họ gắt gao xếp thành một trận hình vuông dày đặc, thân mật đứng ở phía sau Man Man. Bọn họ hết sức chăm chú nhìn chiến sĩ Đế Sát quân đoàn phía trước từng bước tới gần, nhưng khoe mắt bọn họ thỉnh thoảng sẽ hướng Man Man nhìn quét một cái.

Cơ Hạo rất kinh ngạc, lại rất ấm áp nhìn Man Man.

Thì ra bất tri bất giác, thời gian trôi qua lâu như vậy. Tiểu nha đầu này ở Nam Hoang chỉ biết nghịch ngợm gây sự lấy tổ chim, cũng đã lặng yên trưởng thành.

Tay phải cầm hắc thạch trường đao, tay trái tùy thời chuẩn bị vung ra thạch kiếm, Cơ Hạo thét dài một tiếng, vu lực quanh thân lưu động, Kim Ô Giáp trước ngực, Hỏa Vũ Ngoa dưới chân, Diệt Thương ở cánh tay phải đều sáng lên ánh đỏ nhàn nhạt.

Tuy còn chưa thể thúc giục tự nhiên các Vu Đế trọng bảo này, nhưng vu lực Kim Ô nhất mạch chảy qua ba món trọng khí, chỉ Vu Đế trọng bảo tản mát ra một tia khí tức, đã khiến phòng ngự làn da của Cơ Hạo gia tăng hơn hai lần, thân thể hẳn càng thêm nhẹ nhàng, vu lực trong cơ thể cũng càng thêm hung bạo, nóng cháy.

“Tiến công! Chiến sĩ Huyết Nguyệt nhất mạch, chưa từng lui về phía sau!” Đế Sát đứng ở trên thần tháp lớn tiếng hô to.

“Không sai, các người chưa từng lui về phía sau, chỉ đầu hàng!” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Đế Sát, người cho rằng bọn trùng khôi vừa rồi tập kích các người, bọn hăn là bị chúng ta nhét vào trứng trùng như thế nào? Bọn hăn đều là bó tay chịu trói, ngoan ngoãn đầu hàng mặc cho chúng ta xử trí!”

Sĩ khí Đế Sát vừa mới nhấc lên nhất thời lại bị một câu của Cơ Hạo đánh tan

rất nhiều. Hãn hỗn hển nhìn chăm chăm Cơ Hạo, nghiến răng cả giận nói: “Cơ Hạo! Hôm nay ta nhất định tự tay chặt đầu của ngươi, đem nó chế thành đồ uống rượu mang theo bên người, để rửa sạch sự sỉ nhục của ta cùng gia tộc!”

Cơ Hạo giơ lên cao cao hắc thạch trường đao, trên lưỡi đao cả mảng lớn phù văn lóe lên. Hãn lớn tiếng cười nói: “Như vậy, sự sỉ nhục của gia tộc các ngươi sẽ càng ngày càng nhiều! Sớm hay muộn có một ngày, ta sẽ dẫn một con Chu La thú đi nơi gia tộc các ngươi tế tổ ỉa đái —— nếu Ngu tộc các ngươi cũng biết hiến tế tổ tiên mà nói!”

Làm nhục tới tổ tiên. Hơn nữa mọi người đều biết Cơ Hạo là tử địch của mình, dưới tình huống như vậy, Đế Sát không có lựa chọn nào khác.

Hãn vùng trường kiếm vẫn còn mang theo máu tươi của mình, hướng Cơ Hạo vùng thật mạnh. Tiếng bước chân nặng nề vang lên, trên vạn chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp, chiều cao đều ở năm thước trở lên đồng thời trợn to bốn con mắt trên mặt, tru lên ‘Ngao ngao’ lao về phía lối ra của sơn cốc.

Đại Phong Tiêu dẫn dắt tiền thủ lập tức trút xuống mũi tên như thủy triều, tên rậm rạp bắn chuẩn ở trên thân các chiến sĩ Già tộc, không có bất cứ một mũi tên nào trượt, mỗi một mũi tên đều khẳng định trúng kẻ địch.

Mũi tên rậm rạp điên cuồng tiêu hao lực phòng ngự giáp trụ chiến sĩ Già tộc, càng có một số tấm khiên cùng giáp trụ bị mũi tên phá vỡ.

Các chiến sĩ Già tộc sải bước chạy như điên về phía trước. Làn da bọn hãn dần dần biến thành màu đồng cổ thâm thúy, giống như toàn thân cũng biến thành pho tượng bằng đồng. Trong đó một số chiến sĩ thực lực cường hãn nhất, xung phong ở tận cùng phía trước, trong làn da bọn hãn mơ hồ mang theo một tia ánh sáng màu bạc trắng, hiển nhiên thực lực của bọn hãn đã đến bình cảnh nào đó, một khi đột phá sẽ có được lực lượng càng thêm đáng sợ.

Cũng chính là những chiến sĩ Già tộc trên làn da mang theo một tia ánh sáng màu bạc trắng này, bọn hãn căn bản không làm bất cứ động tác phòng ngự nào,

bọn hắn cứng rắn đội mũi tên chạy như điên về phía trước. Vô số mũi tên ở trên thân bọn hắn bị va đập vỡ nát, không có một mũi tên nào có thể chui vào làn da bọn hắn.

Phía sau, mấy trăm chiến sĩ Ngu tộc đồng thời niệm tụng chú ngữ, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm bọn hắn lóe xoáy màu máu cấp tốc lưu chuyển, ở đỉnh đầu các chiến sĩ Già tộc này mơ hồ có phù văn màu máu ngưng tụ. Theo phù văn màu máu dần dần rõ ràng, tốc độ chạy của các chiến sĩ Già tộc này chợt tăng vọt mấy lần, khí tức trong cơ thể khuếch tán ra cũng đột nhiên cường đại hơn mấy lần.

Vốn chỉ có hơn trăm chiến sĩ làn da mang theo một tia ánh sáng màu bạc trắng, nhưng sau khi được huyết chú của chiến sĩ Ngu tộc thêm vào, hơn ba ngàn chiến sĩ xung phong khí huyết mệnh mông đến cực điểm, trên làn da bọn hắn cũng bật kín một tầng màu bạc trắng nhàn nhạt.

Mắt thấy bọn hắn sắp lao ra khỏi sơn cốc, mắt thấy bọn hắn sắp cùng ba ngàn chiến sĩ Liệt Sơn Cường thống lĩnh đánh giáp lá cà, mắt thấy đại chiến khê chạm là bùng nổ...

Trong không khí, mấy chục học đồ Vu điện xông ra, vung lên kỳ phiên trong tay bọn họ, trên mặt đất bốn phương tám hướng vô số trứng trùng bắn nhanh ra, từng mảng lớn sâu bọ ập trứng trên không, vô số độc trùng, dị trùng mang theo chất nhầy trong vỏ trứng, kêu quái dị ‘Chít chít’ hướng các chiến sĩ Già tộc đó tràn tới.

Như phiên bản lần trước, trên vạn chiến sĩ Già tộc bị trùng hải nuốt hết toàn bộ.

Khác là, lần này bị trùng hải bao phủ, là quân thường trực của Đế Sát quân đoàn, là quân nhân chính quy Ngu triều dùng để chém giết chinh chiến. Bọn họ cường đại hơn xa so với hộ vệ những đại gia tộc kia, kinh nghiệm tác chiến càng không thể đánh đồng.

Mấy ngàn đóm lửa sáng loá mắt phóng lên cao, trên thân trên vạm chiến sĩ Già tộc hừng hực ánh lửa. Huyết quang dâng trào, bọn hắc vung binh khí, mấy ngàn đạo hàn quang bắn nhanh trên không, trong chớp mắt ít nhất có trên ức độc trùng bị đánh giết.

‘Rầm rầm’, trùng hải gào thét mà xuống, nháy mắt sâu bọ bị đánh chết có trên trăm triệu, nhưng bốn phương tám hướng không ngừng có sâu bọ lao tới, là gấp trăm lần, ngàn lần thậm chí là vạn lần con số này...

Phía sau, một người Khoa Phụ tộc đã tới gần hậu quân của Đế Sát quân đoàn.

Hắc vung cây gậy gỗ khổng lồ dài đến hơn hai trăm trượng trong tay, chậm rãi hướng về một chiến sĩ Già tộc đoạn hậu quét tới.

‘Phành’ một tiếng vang lên, chiến sĩ Già tộc kia biến thành một miếng bánh thịt, lún thật sâu vào trong đá phiến.

“Giết!” Đám người Khoa Phụ tộc đồng thời rống to lên, từng cây gậy gỗ lớn được vung lên rất hồ hởi.

Chương 281: Huyết Tinh

“Sinh vật quê mùa nhỏ yếu, vô tri.” Để Sát lăm bằm, một chiếc nhẫn trắng tròn màu máu trên ngón giữa tay trái sáng lên.

Từng khối lớn hỗn độn vu tinh to bằng đầu người, long lanh trong suốt không có bất cứ tạp chất nào từ trong chiếc nhẫn bay ra, nhanh chóng dung nhập thần tháp. Thần tháp cao tới mười trượng giống như không đáy, nháy mắt đã cắn nuốt mười vạn khối cực phẩm vu tinh.

Con mắt màu máu dựng thẳng ở đỉnh chóp thần tháp chợt lóe sáng, một đạo huyết quang to cả trượng bắn nhanh ra, hung hăng rơi ở trên trùng hải chỗ lõi ra sơn cốc. Sau đó lại là một đạo huyết quang, lại một đạo huyết quang, trong chớp mắt liên tục mười hai đạo huyết quang hạ xuống.

Mỗi một đạo huyết quang hạ xuống đều kèm theo tiếng nổ nặng nề, vô số phù văn nhỏ bé bay loạn nổ loạn đầy trời, nơi đi qua từng mảng lớn sâu bọ bị nổ thành một đám huyết tương dinh dính. Còn chưa chờ sâu bọ khác cắn nuốt chỗ huyết tương này, đem nó chuyển hóa thành trứng trùng một lần nữa xếp ra, huyết quang đã đem toàn bộ năng lượng tinh huyết trong chỗ huyết tương đó một hơi rút sạch.

Huyết khí cuồn cuộn không ngừng rót vào trong cơ thể chiến sĩ Già tộc bị nhốt, thân thể bọn hắn thông thả bành trướng, không bao lâu đã tới khoảng mười thước. Bình khí trong tay bọn hắn cũng theo đó biến hóa, trở nên càng thêm to lớn, càng thêm nặng nề, tạo hình càng thêm thô bạo dữ tợn.

Mười hai đạo huyết quang nháy mắt tiêu diệt hơn phân nửa sâu bọ, gần ngàn gã chiến sĩ Già tộc làn da tỏa ra một tia màu bạc trắng lớn tiếng tru lên chạy ra khỏi trùng hải vây khốn, sải bước lao tới trước mặt Cơ Hạo.

Hai chiến sĩ Già tộc cầm đại phủ cười dữ tợn hướng Cơ Hạo nhìn một cái, đại phủ trong tay kéo theo một đạo hàn quang, ở cao nhìn xuống bổ mạnh xuống.

Những chiến sĩ Già tộc này so với năm gã Cơ Hạo xếp lên còn cao hơn. Bọn họ đứng ở trước mặt Cơ Hạo, quả thực đúng là một ngọn núi nhỏ. Hình thể khổng lồ mang đến là ưu thế trên lực lượng thân thể. Ở trên chiến trường như thế, ưu thế chiều cao càng quyết định bọn hắn có thể công kích Cơ Hạo, mà binh khí của Cơ Hạo căn bản không đủ chạm tới thân thể bọn hắn.

Nha Công xoay tròn bay lên. Nha Công vốn cao hơn cả thước rít dài chói tai, hai cánh mở ra nháy mắt đã bành trướng đến khoảng trăm trượng, toàn thân lửa cháy hừng hực. Nha Công điên cuồng vùng móng vuốt long lanh trong suốt giống như huyết ngọc, móng vuốt thật lớn chế trụ hai cây đại phủ, thân thể lượn vòng mà lên kéo theo hai thanh đại phủ muốn bay lên.

Hai chiến sĩ Già tộc rống giận liên tục, bọn hắn không để ý tới chém giết Cơ Hạo, mà liều mạng kéo binh khí, bắt đầu đọ sức mạnh với Nha Công.

Nói từ trên kết cấu thân thể và kích cỡ hình thể, chiến sĩ Già tộc lúc đối mặt chiến sĩ nhân tộc bình thường, bọn hắn không hề nghi ngờ ở trên lực lượng chiếm cứ ưu thế lớn hơn. Nhưng chống lại Nha Công loại thần cầm hậu duệ có được thượng cổ huyết mạch này, thân thể khổng lồ bọn hắn lấy làm kiêu ngạo lại thành điểm yếu của bọn hắn.

Lực lượng thân thể của Nha Công so với bọn hắn càng thêm dũng mãnh, càng thêm cuồng dã, hai chiến sĩ Già tộc không đứng vững, lão đảo bị Nha Công kéo lui ngược mấy bước trên mặt đất.

Cơ Hạo thét dài một tiếng. Hắn vút hắc thạch trường đao lực sát thương đối với các chiến sĩ Già tộc không phải quá cường đại, hung hãn rút ra thạch kiếm. Vu lực khổng lồ trong mười mấy chỗ vu huyết âm âm lao vào thạch kiếm, thạch kiếm vốn xám xịt không hiện mũi nhọn phun ra ánh lửa dài mấy chục trượng, chính thể thạch kiếm biến thành đỏ bừng trong suốt, thân kiếm cũng có mấy chục hoa văn lửa âm đậm hiện ra.

Thiên địa tạo hóa thánh binh, thiên địa chỉ giao cho bọn nó hình dạng lúc ban

đầu, tinh phách của bọn nó, linh trí của bọn nó, còn cần dựa vào chủ nhân bọn nó nhận định tiến hành ngưng tụ sau này. Cơ Hạo hướng thạch kiếm đưa vào vũ lực hỏa thuộc tính của mình, thạch kiếm này cũng chậm rãi hướng về hỏa hệ thần binh tiến hóa.

“Chết!” Cơ Hạo hét dài, chân đạp dải mây bay lên trời, thạch kiếm chém ra một đường cong thật lớn, Khai Thiên Nhất Kích toàn lực đánh ra.

Máu tươi văng khắp nơi, hai chiến sĩ Già tộc chiến lực kinh người nhất thời không thể thoát được Nha Công kiềm chế, Cơ Hạo thuận thế công kích điểm yếu của bọn hắn, thạch kiếm sắc bén tuyệt luân xé rách trọng giáp của bọn hắn, đem bọn hắn cắt đứt ngang hông. Lửa nóng hùng hực từ trong cơ thể bọn hắn phun ra, hai chiến sĩ Già tộc liên thanh rú thảm, bọn hắn sinh mệnh lực kiên cường dẻo dai đến cực điểm nhất thời chưa chết, mà là rú thảm ở dưới đất run rẩy giãy dụa, điên cuồng lăn lộn.

Lửa nóng vờn quanh thân thể bọn hắn. Thạch kiếm đoạn tuyệt sinh cơ của bọn hắn, bọn hắn tuyệt vọng nhìn Cơ Hạo, liên miên cắn nhả dùng ngôn ngữ Cơ Hạo nghe không hiểu, phát ra nguyên rủa ác độc nhất.

Thái Ti vung cốt trượng, cả mảng lớn khí đen nhanh chóng bao phủ ở trên thân hai người. Sinh mệnh tinh khí của hai chiến sĩ Già tộc không ngừng bị rút ra, sau đó nhanh chóng chuyển hóa thành mấy chục phù văn màu đen lơ lửng ở bên người Thái Ti.

“Đi!” Thái Ti vung tay lên, mấy chục phù văn màu đen bắn vút ra, nhẹ nhàng vào thân thể chiến sĩ Già tộc xung phong đến trước mặt hắn. Động tác của các chiến sĩ Già tộc này chợt trở nên cực kỳ chậm chạp cứng ngắc, bọn họ một bước lão đảo một cái, tỏ ra kinh hoàng lớn tiếng la hét.

“Giết!” Liệt Sơn Cương vung trường mâu, dẫn một đội chiến sĩ lao lên. Bọn họ giục tọa kỵ toàn lực tiến lên, trường mâu trong tay dốc hết toàn lực mang theo một điểm sáng lạnh đâm ra.

Chiến sĩ Già tộc bị Thái Ti nguyên rửa trúng không kịp né tránh, bọn hắn trở mắt nhìn trường mâu đâm vào trên yết hầu mình. Đầu mâu của trường mâu nặng nề bắn tung tóe các đốm lửa, bảo vệ cổ của chiến sĩ Già tộc bị một đòn xuyên thủng, trường mâu mang theo cả mảng lớn hoa máu từ sau thân bọn hắn đâm xuyên ra.

“Giết!” Một trăm chiến sĩ Già tộc giống như mãnh hổ xung phong. Bọn hắn động tác như gió, binh khí trong tay tàn nhẫn vô cùng đánh về phía đám người Liệt Sơn Cường không kịp thu hồi trường mâu.

Cả mảng lớn máu tươi bắn ra, trừ Liệt Sơn Cường cứng rắn dùng thân thể mạnh mẽ phối hợp giáp trụ phòng ngự, cứng rắn đứng vững ba thanh đại đao chặt chém, đầu của trăm tên trọng giáp chiến sĩ phía sau hắn đồng thời bay lên, thế mà bị một đòn của đám chiến sĩ Già tộc kia chém giết toàn bộ!

‘Ngao’ một tiếng!

Vật cưỡi của chiến sĩ Liệt Sơn bộ bị đánh giết đồng thời nổi điên. Chúng nó điên cuồng vung nanh vuốt lao vào đội ngũ chiến sĩ Già tộc, móng vuốt và răng nanh ở trên giáp trụ của chiến sĩ Già tộc bắn tung tóe lên mảng lớn đốm lửa, chúng nó thiêu đốt tinh huyết cùng linh hồn của mình, hướng chiến sĩ Già tộc phát động công kích liều mạng.

Cơ Hạo mở to hai mắt nhìn!

Những chiến thú hung mãnh mà trung thành này, nanh vuốt chúng nó để lại dấu vết thật sâu ở trên giáp trụ của chiến sĩ Già tộc, nhưng không có một con chiến thú có thể công phá giáp trụ của chiến sĩ Già tộc. Chúng nó dũng mãnh gan dạ, chúng nó không sợ, chúng nó đang liều mạng, nhưng giáp trụ chiến sĩ Già tộc phòng ngự hoàn mỹ công kích của chúng nó.

“Súc sinh không biết gì!” Chiến sĩ Già tộc vung trường đao, cả thấy một trăm con chiến dũng mãnh thú hầu như là cùng lúc bị chặt đứt ngang hông. Đao cương cương mãnh bẻ gãy thân thể chiến thú, thân thể tàn phá của chúng nó ở

trong hàn quang bay lên, sau đó nhanh chóng phân giải thành phần.

Lại một đội chiến sĩ Liệt Sơn bộ lao lên, bọn họ cười lớn vùng trường mâu, hung hăng đâm về hướng thân thể kẻ địch.

Chiến sĩ Già tộc không chút sợ hãi xếp thành một hàng, hướng tới chiến sĩ Liệt Sơn bộ hung hăng bổ chém xuống. Chiến sĩ Liệt Sơn bộ cười ở trên lưng chiến thú, chiều cao của bọn họ tương đương với chiều cao của chiến sĩ Già tộc, hai bên rốt cuộc có thể giao thủ khá công bằng!

Huyết quang văng khắp nơi, lại một trăm chiến sĩ Liệt Sơn bộ bị chặt đầu mà chết, nhưng một lần này, không có Thái Ti nguyên rửa giúp, chiến sĩ Già tộc bị đánh giết chỉ có vền vẹn mười tám người!

Chương 282: Tàn Khốc

“Chết tiệt!” Cơ Hạo rống lớn một tiếng!

Hắn chưa từng đem chiến sĩ Già tộc để trong lòng, bởi vì ở Nam Hoang, chiến sĩ Già tộc đánh giết tựa như cũng không khó.

Hắn từng không đem dị tộc ác quỷ để trong lòng, bởi vì ở Nam Hoang, ác quỷ dị tộc cũng chỉ thật cẩn thận hạ mình làm việc.

Sau khi kiến thức được nhân tộc Bồ Phán cường đại, hắn càng cho rằng, trận chiến Xích Phán sơn lần này, chỉ là một lần chiến sự theo thường quy. Liên minh bộ lạc nhân tộc ở nơi này tập trung quân lực khổng lồ như thế, bọn ác quỷ dị tộc có thể có chiến quả lớn bao nhiêu?

Hơn nữa mấy ngày qua, Cơ Hạo và các đồng bạn của hắn xuôi chèo mát mái đánh chết nhiều dị tộc như vậy. Ở dưới trùng hải của Khương Trảo mai phục, bọn họ càng thoải mái tiêu diệt hết một mũi bộ đội dị tộc trinh sát, còn lợi dụng bọn chúng đánh chết càng nhiều dị tộc hơn!

Nhưng ngay tại trước mắt, chính là hiện tại, sau khi tận mắt gặp được tình nhuệ nhân tộc và quân chính quy dị tộc chính diện giao chiến, Cơ Hạo lúc này mới trắng ra nhận thức được —— thực lực thật sự của nhân tộc và dị tộc, quả nhiên có chênh lệch!

Những hảo nam nhi Liệt Sơn bộ dũng mãnh không sợ hãi, bọn họ không phải Cơ Hạo có được các loại kỳ ngộ, bọn họ không phải Cơ Hạo có tình tiết khác, bọn họ trang bị tuy hoàn mỹ, bọn họ tuy toàn thân mặc trọng giáp, nhưng chất lượng giáp trụ và binh khí, giáp trụ phòng ngự, binh khí sát thương của bọn họ, đều xa xa không bằng ác quỷ Già tộc trang bị đến tận răng!

Lần đầu tiên nhìn thấy Liệt Sơn Cương, Cơ Hạo thậm chí còn tưởng, ba ngàn trọng giáp kỵ binh, có thể chính diện tấn công quân trận của Đế Sát quân đoàn.

Hiện tại xem ra, đây là suy nghĩ ngây thơ cỡ nào!

Cơ Hạo rút cuộc hiểu, cái gọi là ‘tử chiến’ trong miệng Liệt Sơn Cường là có ý tứ gì!

Liệt Sơn Kháng phái bọn họ tới nơi này tử chiến, tới nơi này chiến đấu với Đế Sát quân đoàn, khi bọn Liệt Sơn Cường đến, đã đem bản thân coi là người chết!

Lại một đội chiến sĩ Liệt Sơn bộ quất ngựa chạy như điên đến, toàn bộ vu huyệt được mở trên thân bọn họ phun ra ánh sáng chói mắt. Bọn họ vùng trường mâu, dốc hết toàn lực phát ra một tiếng hò hét rất có thể là cuối cùng của sinh mệnh bọn họ.

“Giết sạch bọn chúng!” Một quan quân Già tộc rít gào một tiếng trầm thấp, mấy chục tên chiến sĩ Già tộc từ sau người lấy xuống tường khiên thật lớn, hung hăng đem tường khiên cắm ở trên đá phiến cứng rắn, vì thế một bức tường bảo vệ bằng sắt thép dày nặng cứ thế xuất hiện.

Một đội chiến sĩ Già tộc kéo trường cung, đứng ở phía sau bức tường bảo vệ, tập trung chiến sĩ Liệt Sơn bộ xung phong lên, bình tĩnh đem từng mũi tên thật lớn giống như trường mâu bắn nhanh ra.

Cơ Hạo nhìn thấy rất rõ —— mũi tên thật lớn kéo theo các tia sáng lạnh, chuẩn xác trúng những chiến sĩ Liệt Sơn bộ dũng mãnh kia. Mỗi một mũi tên đều thoải mái xuyên qua thân thể bọn họ, mỗi một mũi tên đều như chùy công thành, đem thân thể chiến sĩ Liệt Sơn bộ đánh cho từ trên vật cưỡi bay lên, mang theo thân thể bọn họ bay rất xa về phía sau.

Các chiến sĩ Liệt Sơn bộ điên cuồng gầm rú, hai tay bọn họ gắt gao nắm lấy trường mâu cắm ở trên ngực, dốc hết toàn lực đem thân thể từ trên trường mâu rút xuống. Thân thể bọn họ còn ở không trung bay ngược, tinh huyết khổng lồ của bọn họ quay cuồng, vết thương trước ngực đã sắp khép lại.

Sau đó mũi tên tàn nhẫn đánh tới, xuyên thủng đầu bọn họ, đem sinh mệnh bọn họ triệt để kết thúc.

Hai ba tên, một trăm tên chiến sĩ Liệt Sơn bộ còn chưa lao tới trước mặt chiến sĩ Già tộc, đã bị mũi tên của bọn họ hắt mái giết chết.

Chiến thú tọa kỵ của bọn họ điên cuồng rít gào, hung hăng húc tường khiến chiến sĩ Già tộc dựng lên. Chiến sĩ Già tộc lạnh lùng vô tình vung binh khí, từ phía sau khiến bảo vệ dày nặng thò ra nửa đoạn thân thể, đem một trăm con chiến thú chém giết ngay tại chỗ.

Chiến sĩ Ngu tộc phía sau niệm tụng chú ngữ, máu hung thú chết trận bay lên trời, hóa thành phù văn màu máu rót vào thân thể chiến sĩ Già tộc. Khí tức trên người các chiến sĩ Già tộc càng thêm thuần hậu nồng đậm, tản mát ra sát ý càng thêm cường đại, kinh người.

“Giết bọn chúng!” Cơ Hạo hướng Man Man rống lớn một tiếng.

Man Man khẽ cắn môi. Nàng nhìn thấy đôi mắt Cơ Hạo đỏ bừng, dứt khoát lấy ra một nắm hỏa lôi, hung hăng hướng đội ngũ chiến sĩ Già tộc ném mạnh tới.

“Tiểu – tạp – chúng chết tiệt!” Rất xa phía sau, đứng ở trên thần tháp Đế Sát phi thường tức giận gầm rú lên. Trong cái nháy trên tay hắn lại bay ra từng khối vu tinh lớn, vu tinh không chút tỳ vết nào, long lanh trong suốt không ngừng bị thần tháp cắn nuốt.

Một lần này, mặt Đế Sát cũng đang run rẩy, đánh trận này, không nói đến nhân viên tổn thất, chỉ vu tinh tiêu hao đã là một con số thật lớn. Nếu không thể thu hoạch đủ quân công và chiến lợi phẩm, Đế Sát sau khi trở về khẳng định phải tuyên bố phá sản!

‘Ông’ một tiếng, sau khi nuốt đủ vu tinh, thần tháp phun ra một đạo huyết quang đường kính trăm trượng lao thẳng hướng trời cao. Huyết quang sau khi lao lên cao trăm dặm, hóa thành vô số đạo huyết quang thật nhỏ quay đầu bắn

nhanh xuống, nhanh chóng bám vào ở trên thân chiến sĩ Đế Sát quân đoàn.

Trên thân mỗi chiến sĩ đều bịt kín một tầng khiên bảo vệ màu máu, trong khiên bảo vệ màu máu ánh sáng nhộn nhạo, mơ hồ có thể thấy được mấy chục sợi xiềng xích phù văn to cỡ hạt đậu xanh, do phù văn màu máu lấp lánh ngưng tụ thành.

Phù văn ngưng tụ thành xích, ở trong hệ thống lực lượng của dị tộc, đây là lực lượng cường đại đến tầng diện nhất định, lực lượng dẫn phát bốn nguyên pháp tắc nào đó mới sẽ xuất hiện điềm báo lạ. Một tầng khiên bảo vệ màu máu mỏng manh này, lực phòng ngự của nó so với trọng giáp trên thân những chiến sĩ Già tộc kia còn cường hãn hơn nhiều.

“Hai cánh trái phải nghênh địch!” Đế Sát lớn tiếng rít gào: “Tất cả mọi người, cố thủ đợi cứu viện!”

Phía sau, người Khoa Phụ tộc điên cuồng đánh giết, mỗi một đòn của bọn họ thế không thể cản, hậu quân của Đế Sát quân đoàn đã loạn hết cả lên. Hai cánh trái phải của bọn họ còn chưa gặp kẻ địch, nhưng chiến sĩ Lôi Trạch nhất tộc cách Đế Sát quân đoàn đã không đến mười dặm, đám mãng xà khổng lồ kia cách hơi xa hơn một chút, nhưng cũng chỉ có vẻn vẹn hai mươi dặm là có thể tiếp chiến.

“Mấy tên khốn kiếp các người, rốt cuộc đang làm gì? Các người muốn thấy ta xấu mặt sao?” Đế Sát phẫn nộ mắng: “Đế Sa, Đế Nhất, các người không ra tay còn chưa tính... Câu Tú, người nữ nhân chết tiết này, người đã quên hôn ước của chúng ta hay sao?”

Một luồng huyết quang lớn nhất thần tháp phun ra rơi ở trước lối ra của sơn cốc, một vòng bảo hộ màu máu phạm vi vài dặm, ước chừng dày một trượng đem toàn bộ chiến sĩ Già tộc lao ra sơn cốc đều bảo vệ ở trong.

Hỏa lôi Man Man ném ra va chạm ở trên khiên bảo vệ màu máu, sau đó bảy tám viên hỏa lôi đồng thời bùng nổ, ánh lửa cuộn cuộn phóng lên trời, sóng nhiệt

đáng sợ thổi quét bốn phương, sóng xung kích thật lớn đem đám người Cơ Hạo cuốn vào. Đoàn người Cơ Hạo không tự chủ được bay lên, chật vật bay về phía sau xa mười mấy dặm.

Hư không phạm vi mười mấy dặm bị ánh lửa do hỏa lôi bùng nổ bao phủ, hai sườn núi của sơn cốc sụp đổ, nóng chảy, hóa thành mảng nham thạch nóng chảy lớn phun trào, mặt đất lõm xuống, lửa ngập trời, nhiệt lực tản ra, vòng bảo hộ màu máu thần tháp phóng ra ở trong ánh lửa kịch liệt chấn động, từng tầng một bị nhiệt lực bóc đi.

Phía sau, Đế Sát hỗn hỗn lấy ra càng nhiều vụ tinh nhét vào thần tháp, cả khuôn mặt hắn cũng đã biến thành thảm màu xanh lục!

Thần tháp phóng ra huyết quang to hơn nữa, được ăn cả ngã về không rút thêm ở trên vòng bảo hộ màu máu sắp sụp đổ.

Chương 283: Vây Đánh

Lôi châu của Man Man tạo thành hậu quả không lường được.

Bảy tám viên lôi châu đồng thời phát nổ, lực lượng lửa quá mức cường đại thiêu hủy vạn vật, không gian phạm vi mười mấy dặm tạm thời bị lực lượng lửa thống trị. Lửa nóng hừng hực, trong lửa một cái vòng bảo hộ màu máu lúc nào cũng có thể vỡ tan lắt lự, trong vòng bảo hộ hơn một vạn chiến sĩ Già tộc mặt không còn chút máu ngẩng đầu nhìn vòng bảo hộ còn có lửa nóng bên ngoài.

Trước khi lửa biến mất, chiến sĩ Già tộc không dám lao ra, bọn Cơ Hạo không dám lao qua, Khương Trảo cũng sẽ không đem sâu bọ của mình đưa vào biển lửa chịu chết, cho nên nơi này tạm thời yên tĩnh xuống.

Hậu quân của Đế Sát quân đoàn lâm vào hỗn loạn, một trăm người Khoa Phụ tộc hầu như là đang hành hạ đến chết chiến sĩ của Đế Sát quân đoàn.

Tuy chinh thế mà nói, thực lực, trang bị của chiến sĩ nhân tộc đều không bằng chiến sĩ dị tộc, nhưng trong nhân tộc cũng có mấy chủng tộc kỳ quái mạnh mẽ, bọn họ ở phương diện nào đó có thể tạo thành hiệu quả nghiền áp đáng sợ đối với dị tộc.

Ví dụ như nói đám to con Khoa Phụ tộc, cho dù Vu điện cũng không có năng lực rèn binh khí thích hợp cho bọn họ, binh khí của bọn họ hoặc là tùy tay nhổ cổ thụ che trời, tùy tay đem toàn bộ cành cây bẻ sạch, đây là binh khí rất khá.

Cả thảy một trăm cây gậy gỗ dài hơn hai trăm trượng hướng tới mặt đất vụt điên loạn, hoàn toàn không có chút chiêu thức đáng nói. Đám người Khoa Phụ tộc đánh rất vui vẻ, mà hậu quân của Đế Sát quân đoàn thì lâm vào bên bờ sụp đổ.

Có một ngàn tinh nhuệ Già tộc trang bị hoàn mỹ, thực lực cường đại, anh dũng thiện chiến, ở dưới một tướng lĩnh Ngu tộc dẫn dắt, hướng chiến sĩ Khoa

Phụ tộc phát động xung phong. Bọn hãn xung phong chỉ duy trì thời gian ba hơi thở, một trăm cây gậy gỗ lớn sau khi quật lung tung xuống, một ngàn chiến sĩ Già tộc võ trang hạng nặng đã thành bánh thịt.

Khiến lòng người ta rét lạnh là, một người Khoa Phụ tộc hình thể ‘nhỏ nhắn’ nhất ngồi xổm xuống, rất gian nan từ trong đồng bánh thịt hỗn độn, đem giáp trụ chiến sĩ Già tộc cũng bị đập bệt nhặt lên. Hãn tùy tay đem những giáp trụ rách nát, máu me nhầy nhụa đó lau lau ở trên người, rất vui vẻ đem chúng nó nhét vào một cái túi gấm bên hông.

Đây xem như điển phạm chiến trường thu về lợi dụng tiếp, một chút tài nguyên cũng không lãng phí?

Nhưng các phó binh cùng nô lệ dị tộc thấy một màn như vậy, sĩ khí của bọn họ nháy mắt sụp đổ, nếu không phải quân pháp khắc nghiệt ước thúc, các phó binh cùng nô lệ đó đã sớm nhanh chân chạy trốn.

Ở trong tiếng rống giận dữ của tướng lĩnh Ngu tộc, mấy vạn phó binh và nô lệ miễn cưỡng xếp thành một trận địa hình vuông coi như chỉnh tề, run rẩy chần chừ trước mặt người Khoa Phụ tộc. Một tướng lĩnh Ngu tộc ăn mặc hoa mỹ đứng ở trước mặt các phó binh cùng nô lệ đó, khàn giọng hét chói tai:

“Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao sẽ ban cho chúng ta lực lượng vô biên, đám dân bản xứ ti tiện, nhỏ bé kia...”

Một gã Khoa Phụ tộc thân hình cường tráng nhất ném cây gậy lớn xuống, hai tay ôm lấy một ngọn núi lớn cao nghìn trượng bên người, cái lưng cường tráng hơi dùng sức một chút, đem ngọn núi nghìn trượng này nhổ bật tận gốc, sau đó nặng nề hướng đỉnh đầu tướng lĩnh Ngu tộc này và trận địa hình vuông phía sau hãn đập.

Mấy vạn người thành bánh thịt hết, không một ai chạy thoát.

Dùng sức ôm ngọn núi, giống như nghiền mực ở dưới đất xoay vài vòng,

người Khoa Phụ tộc này thấp giọng lầm bầm: “Nhỏ bé? Một sợi lông chim lão tử, cũng to hơn hông người! Người dám nói lão tử nhỏ bé?”

Hậu quân của Đế Sát quân đoàn vốn đã không nhiều tinh nhuệ, càng nhiều là phó binh, nô lệ vận chuyển đồ quân nhu và tù binh, mắt thấy tướng lĩnh Ngu tộc đốc chiến bị đập thành chất hỗn hợp không biết tên, vô số chiến sĩ hậu quân kêu một tiếng, giống như ong vỡ tổ hướng bốn phía cháy tán loạn.

Trong lúc nhất thời, trong phạm vi trăm dặm, tất cả đều là binh sĩ hậu quân Đế Sát quân đoàn chạy loạn, đám người Khoa Phụ tộc cười to ‘ha ha’, ùn ùn ngồi xổm xuống, hai tay hung hăng vỗ mặt đất, một đập ít nhất có thể đập chết mấy chục binh sĩ chạy hỗn loạn.

Phía đông Đế Sát quân đoàn, trọng kỵ binh của Lôi Trạch nhất tộc đã gào thét mà đến.

Cách bảy tám dặm, một tướng lĩnh Lôi Trạch bộ đã giơ lên hai cây dùi trống rất lớn, hung hăng gõ vang trống lớn treo ở hai sườn vật cưỡi của hắn.

Trống lớn dùng da rồng chế thành, đường kính mấy trượng vang lên âm âm, mắt thường có thể thấy được từng vòng khí bạo chảy xiết màu trắng hương bốn phía gào thét tản ra, bầu trời nhất thời sét nổ như mưa. Tiếng sét khủng bố và tiếng trống trộn lẫn cùng một chỗ, biến thành sóng âm đáng sợ ập về phía cánh của Đế Sát quân đoàn.

Hai cánh trái phải của Đế Sát quân đoàn, toàn bộ chiến sĩ Ngu tộc, đều là con em tinh anh xuất thân đại gia tộc. Lần này Đế Thích Diêm La phát động chiến tranh, bọn hắn được gia tộc đưa vào trong quân, một là kiếm công lao mạ vàng, một là bắt cướp kiếm khoản tiền lớn, đây là kế hoạch tác chiến của bọn hắn.

Đối mặt chiến sĩ Lôi Trạch bộ gào thét mà đến, lựa chọn của các chiến sĩ Ngu tộc là —— toàn bộ phó binh và nô lệ bị bọn hắn đặt ở trước nhất, mấy trăm chiến sĩ Ngu tộc, dưới trướng mỗi chiến sĩ đều có hơn một ngàn phó binh, đều có mấy ngàn thậm chí là trên một vạn nô lệ.

Những phó binh và nô lệ này xếp thành trận địa hình vuông chỉnh tề ở phía trước, từng cái trận địa vạn người vuông vức kéo dài mấy chục dặm, thanh thế hùng hồn rất kinh người.

Nhưng tướng lĩnh Lôi Trạch bộ gõ vang trống lớn, sóng âm thanh đáng sợ ập tới, trong bảy tám phương trận tận cùng phía trước, các nô lệ thực lực yếu ớt thậm chí không thể rú thắm một tiếng, đã bị sóng âm đáng sợ làm vỡ nát thân thể.

Máu thịt vỡ nát ở trong sóng âm cuộn cuộn bắn tung tóe, cả mảng lớn máu tươi phun lên đầy mặt và đầu cổ phó binh cùng nô lệ bày trận phía sau.

“Thương!” Tướng lĩnh Lôi Trạch gõ vang trống trận rống lớn một tiếng, mấy vạn chiến sĩ Lôi Trạch bộ phía sau hấn ùn ùn rút ra tiêu thương kim loại đặc chế, dùng hết toàn lực đem tiêu thương ném mạnh ra.

Mỗi một tiêu thương đều hóa thành một ánh điện, bị đốm lửa điện phát nổ bao bọc, gào thét hướng phương trận dày đặc đánh tới.

Tiêu thương ở giữa không trung nổ tung ra, vô số ánh điện to bằng ngón cái bọc mảnh vỡ kim loại, tựa như mưa rào rơi ở trong đội ngũ phó binh và nô lệ tổ trận rậm rạp. Cả mảng lớn phó binh cùng nô lệ rên cũng chưa rên được một tiếng đã bị mảnh vỡ kim loại xuyên qua chỗ yếu hại ngã lãn, trong quân trận kéo dài mấy chục dặm nhắc lên sương mù máu tàn khốc.

Ở phía tây, bộ đội cánh Đế Sát quân sụp đổ càng nhanh hơn.

Đám cự mãng bộ dạng dữ tợn, khiến người ta chỉ nhìn thoáng qua một cái toàn thân đã không được tự nhiên, chỉ do mười mấy con cự mãng thân dài mười dặm trở lên dẫn đầu kia há mồm, chậm rãi hít một hơi, đã có mấy vạn phó binh và nô lệ không tự chủ được bay lên, khàn giọng rú thắm bay vào trong cái miệng rộng của cự mãng.

Cự mãng vui vẻ cựa quậy thân thể, lấy hình thể khổng lồ của chúng nó mà

nói, mấy vạn phó binh cùng nô lệ hình thể không lớn, cũng chỉ là nhét kẽ răng mà thôi.

Một chiến sĩ Già tộc dừng mãnh lao lên, hắt vung binh khí, hướng về một con cự mãng khổng lồ nhất chém xuống.

Đại mãng mở mồm, một mảng nọc độc tanh hôi không chịu nổi phun ra, thân thể chiến sĩ Già tộc nháy mắt bị nọc độc hòa tan, ngay cả giáp trụ cũng ở trong nọc độc nhanh chóng biến thành một đồng sắt vụn tàn phá.

Tâm lý các tinh anh Ngu tộc xuất thân đại gia tộc nhất thời sụp đổ, không rên một tiếng xoay người bỏ đi, vì thế cánh này của Đế Sát quân đoàn cũng sụp đổ.

Chương 284: Vương Chiến

Trên không Xích Phán sơn, trên trời cao cách mặt đất trăm vạn dặm, hai ngọn núi cao vạn trượng, phạm vi trăm dặm lơ lửng giăng co từ xa xa.

Một ngọn núi phong cách cổ xưa man hoang, vách đá, cổ thụ dây khô, dưới vách núi một con suối ồ ồ phun nước, nước suối không ngừng trào ra theo một dòng suối thật nhỏ uốn lượn mà đi, ở rìa ngọn núi hóa thành thác nước nhỏ nhỏ rơi xuống Trung Lục thế giới phía dưới.

Trên ngọn núi lớn, đỉnh chóp đá lởm chởm, có gần ngàn tráng hán cao lớn khô vĩ đứng. Bọn họ hoặc thân khoác da thú, hoặc là loã lồ thân trên, trên người hoặc quần quanh đại măng sắc sỡ, hoặc quần thần xà linh hoạt. Càng có một số đại hán phía sau quần một con giao long, một con mãnh hổ cuộn mình, càng có khổng tước, thanh loan, đại hồng, đại phong... các thần cầm dị thú làm bạn.

Khí tức trên thân mỗi tráng hán đều dày nặng như núi, mênh mêng như biển, trong mắt bọn họ mơ hồ có tinh quang lóe lên, phía sau đều có các loại dị tượng thoáng hiện.

Cách xa ba ngàn dặm, một ngọn núi khác thì hoa mỹ tuyệt luân. Ngọn núi toàn thân long lanh như ngọc không thấy chút tạp sắc, mỗi một tảng đá đều được thợ thủ công khéo tay cẩn thận tạo hình, che kín rậm rạp dấu vết phù văn tựa như thiên nhiên sinh thành.

Ngọn cầm tú khắp nơi, núi đường nhỏ xoay quanh mà lên, cỏ cây xanh tươi ướt át, đóa hoa sáng lạn nở rộ, dòng suối trong suốt thấy đáy, một bông hoa một chiếc lá, một ngọn cỏ một cái cây, một hạt cát một cục đá, dòng nước bóng dáng, toàn bộ tinh xảo đều tiếp cận hoàn mỹ, cấu thành một tuyệt thẳng chi địa tựa như tiên cảnh.

Trong núi càng điểm xuyết mấy chục tòa cung điện dùng tinh kim, bạc trắng và kim loại nặng quý khác làm tài liệu chủ yếu, đúc kim loại một thể thành, toàn

thân không có chút khe hở. Trên những cung điện này được khảm từng khối lớn đá quý, vu tinh, dưới ánh mặt trời tản mát ra ánh sáng loá mắt.

Ngọn núi vốn đã xa hoa được ánh sáng những cung điện này tản mát ra chiếu rọi, càng tỏ ra sắc sỡ loá mắt, đẹp đến cực hạn.

Ở ngoài những cung điện này, có thiếu nữ xinh đẹp thân mặc các loại váy dài, để lộ bả vai cùng cánh tay, khi ngẫu nhiên đi lại, làn váy dao động lộ ra đùi trắng như tuyết cười khê lui tới truy đuổi chơi đùa. Trước cửa cung điện, càng có đám đông thiếu nữ mỹ mạo cùng trọng giáp chiến sĩ đứng hầu.

Những trọng giáp chiến sĩ này, vô luận là Ngu tộc hay Già tộc, hiển nhiên đều là mặt hàng trưng bày lựa chọn kỹ càng.

Bọn họ chiều cao giống nhau như đúc, hình dáng thân thể hầu như là một khuôn mẫu in ra. Gương mặt bọn họ đều đặc biệt tuấn mỹ, tuấn lãng, khuôn mặt trải qua trang điểm cẩn thận, toàn bộ lông tóc cạo sạch sẽ, mỗi một sợi lông mày đều xử lý cẩn thận tỉ mỉ.

Giáp trụ trên người bọn họ càng kiên phòng ngự và mỹ lệ, nhưng rất hiển nhiên, giáp trụ trên người bọn họ càng nhiều có khuynh hướng mỹ quan. Mỗi một bộ giáp trụ hoa văn đều khác hẳn nhau, phân biệt là các loại kỳ hoa dị thảo, các loại chim quý thú lạ, các loại sông núi, các loại thành trì lâu các được thợ thủ công khéo tay tỉ mỉ tạo hình, sau đó được khảm tinh tế lên các loại đá quý.

Trong đại bộ phận cung điện đều trống rỗng. Chỉ có trong cung điện đỉnh núi lớn nhất, đủ để cất chứa trên vạn người tụ hội, có hơn hai trăm nam tử Ngu tộc mặc trường bào màu máu, tóc, mắt, làn da đều mơ hồ tỏa ra một tia màu máu đang tiệt rượi vui cười.

Mấy cái đài ngọc thật dài tùy ý đặt ở trong cung điện, bên trên tràn đầy các loại điểm tâm tinh xảo, hoa quả mới mẻ hiếm quý cùng với rượu ngon màu sắc khác nhau tỏa ra hương thơm nồng đậm. Các nam tử Ngu tộc tuấn lãng, cao lớn, trong cái giơ tay nhắc chân cũng lộ ra một cổ khí tức cao cao tại thượng không ai

bì nổi này, mặc trường bào màu máu sạch sẽ thống nhất kiểu cách, tùy ý lấy dùng rượu nước điểm tâm, tiếng cười nói vui vẻ không ngừng truyền ra ngoài cung điện.

Ở bên ngoài các nam tử Ngu tộc mặc màu máu trường bào này, cũng là trong cung điện, một đám chiến sĩ Già tộc thân khoác giáp trụ màu máu, làn da màu bạc nhạt, nhưng trong màu bạc lại mang theo một tia huyết quang, cũng tụ tập cùng một chỗ lớn tiếng cười nói. Số lượng các chiến sĩ Già tộc này cũng là hai trăm người.

Dị tộc trong cung điện thỉnh thoảng hướng ngọn núi xa xa nhân tộc trắng hán tụ tập nhìn một cái, cũng không biết bọn họ nói những gì, đột nhiên sẽ có một trận tiếng cười to bộc phát ra.

“Ê ê. Làm ván cược nho nhỏ thế nào?” Một nam tử Ngu tộc đột nhiên cười lên: “Ta chuyển nhượng một lần cơ hội ước hội tư mật cùng Mỹ Lâm tiểu thư, ta cá là tiểu gia hỏa phía dưới... Tên là gì? Đế Sát sao? Ta cá là quân đoàn của hắc, nhiều nhất có thể kiên trì ba ngày sẽ bị tiêu diệt hết.”

Một đám nam tử Ngu tộc nhất thời cười lên, đều nhìn về phía một gã đồng bạn khác.

“Đế Ma Lỗ, Đế Sát là văn bối của người nhĩ?” Một nam tử Ngu tộc trêu đùa: “Hắc thống lĩnh tuy là Huyết Nguyệt quân đoàn, lại là quân đoàn vừa mới chinh biên không lâu. Tựa như, hắc hiện tại thế cục không ổn.”

“Điều này cũng không thể trách Đế Sát vô năng.” Lại một nam tử Ngu tộc nhẹ nhàng nói: “Dù sao, năm trăm năm trôi qua, hắc chỉ là thủ lĩnh một đoàn buôn nô lệ. Bắt đám sinh vật dân bản xứ đáng thương làm nô lệ, và chỉ huy quân chính quy tác chiến, đây là hai việc khác nhau.”

“Nếu Đế Sát tổn thất quân đoàn này trong tay...” Một nam tử Ngu tộc ngạc nhiên nói: “Đế Ma Lỗ, Đế thị nhất tộc các người còn có thể cho hắc đủ ủng hộ, để hắc tổ chức lại một quân đoàn sao? Úc, nghe nói các người lãnh địa của Đế

thị nhất tộc, gần đây sản xuất có chút vấn đề?”

“Nếu Đế Sát tổn thất quân đoàn này trong tay...” Nam tử Ngu tộc bắt đầu đề xuất yêu cầu đánh cược trước hết nhẹ nhàng cười nói: “Đế Ma Lỗ, huynh đệ thân ái, gia tộc các người khẳng định sẽ ủng hộ hẳn tổ chức lại một quân đoàn chứ? Dù sao cái này quan hệ vinh quang gia tộc các người. Nhưng tổ chức lại một quân đoàn cần rất nhiều tài nguyên, tài nguyên đâu nhập phi thường khổng lồ, các người một gia tộc này, còn có thể bỏ ra khoản chi tiêu này sao?”

Nhún nhún vai, nam tử này búng búng chén rượu thủy tinh tinh xảo trên tay, ra vẻ ung dung nói: “Có lẽ, người có thể cân nhắc, đem Độc La phong một mảnh lãnh địa đó bán cho ta? Ta đại biểu gia tộc của ta, nguyện ý bỏ ra một cái giá cao.”

Đế Ma Lỗ giơ lên chén rượu, chậm rãi đem rượu đỏ sẫm như máu uống cạn, hẳn nhìn nam tử Ngu tộc đề xuất đánh cược lạnh nhạt nói: “Đế Thích Thắc, ta ái mộ đã lâu đối với thân hình tuyệt vời của Mỹ Lâm tiểu thư. Ta cá là Đế Sát trong vòng ba ngày sẽ không bị tiêu diệt, hơn nữa hẳn sẽ thành lập công huân. Không chỉ là một lần cơ hội ước hội, ta dùng lãnh địa Độc La phong, đấu với quyền sở hữu toàn bộ Mỹ Lâm!”

‘Úc’!

Toàn bộ nam tử Ngu tộc trong đại điện đồng thời kinh hô một tiếng, trên khuôn mặt tuần tú đều lộ ra biểu cảm hưng phấn, khiếp sợ phức tạp. Vô số phiến ngọc ở giữa bọn họ nhanh chóng qua tay, trong lúc bất động thanh sắc, bọn họ đã hạ tiền đặt cược khổng lồ của mình đối với ván bài giữa Đế Ma Lỗ cùng Đế Thích Thắc.

Đế Thích Thắc mỉm cười, thần nhiên hướng Đế Ma Lỗ hạ thấp người hành một lễ: “Như người mong muốn, Đế Ma Lỗ huynh đệ... Đi, Giáp Đờ, lấy cho ta đầu một gã Vu Vương nhân tộc trở về, ta muốn dùng óc bọn chúng nhắm rượu!”

“Chủ ta, như ngài mong muốn!” Một chiến sĩ Già tộc cao gần tám thước, làn

da toàn thân hoàn toàn thành màu bạc trầm trầm đồng ý một tiếng, thân thể chợt bay lên, hóa thành một luồng sáng màu bạc hướng ngọn núi xa xa chỗ nhân tộc phóng đi.

“Giáp Đồ ở đây, dân bản xứ, ai dám chiến một trận với ta?”

Chương 285: Vây Xem

Trung Lục thế giới, chín tầng mây, nơi nguyên khí cương phong cuồng bạo nhất, tàn sát bừa bãi nhất.

Ở nơi này, thiên địa nguyên khí bạo loạn đục ngầu, hầu như chính là cảnh tượng hỗn độn trước khi thiên địa chưa khai tái diễn, cho dù là Vu Đế đại năng rèn bản mạng vu bảo, cũng sẽ bị cương phong dần dần mài thành phấn. Sinh linh bình thường, cho dù có năng lực vượt ngang hư không, cũng tuyệt đối không dám tới gần loại cương phong khí nhãn tàn sát bừa bãi này.

Chỗ cực sâu của khí nhãn tối như mực không thấy một tia ánh sáng, một điểm thanh khí xoay quanh quanh quẩn, một cây như ý màu xanh nhạt lơ lửng ở trên thanh khí, chính giữa đụn mây như ý một luồng thanh quang rất nhỏ xông lên cao mấy trăm trượng cao, đỉnh thanh quang nở rộ, hóa thành một đám mây lành dạng cỏ linh chi nâng một cái bồ đoàn nho nhỏ.

Trên bồ đoàn, một thanh niên áo bào đỏ ngồi xếp bằng ở trên, khóe miệng có một tia cười lạnh, đứng xa xa nhìn hai ngọn núi xa xa giăng co trong cương phong. Hai tay hãn khoanh ở trước ngực, quanh thân thanh khí quay cuồng, rìa thanh khí có vô lượng tử khí bốc lên, ở trong vạn dặm quanh thân hãn hóa thành một tòa tử viêm khung lư cực lớn.

Trên tử viêm khung lư tử khí ngưng tụ thành lóe ra kỳ quang, mỗi một tia sáng lóe lên, đều như có vũ trụ thiên địa nảy sinh vô số biến hóa, huyền ảo vô cùng, lộ ra một cỗ khí tức thái cổ không hiểu.

Thanh niên áo bào đỏ bộ dạng tuấn mỹ phi phàm, cùng Chúc Dung thị anh tuấn trứ danh tương tự so sánh, hãn không có cảm giác tà dị mị hoặc chỉ Chúc Dung thị có, lại hơn một tia cao cao tại thượng, giống như thiên địa xa xăm uy nghiêm cùng tôn quý.

Nhìn Giáp Đồ ra mặt khiêu chiến nhân tộc Vu Vương, thanh niên áo bào đỏ

cười ‘ha ha’, tùy tay lấy ra một hồ lô màu tím quơ quơ, nhổ nắp hồ lô ‘ọc ọc’ uống hai ngụm rượu ngon hương thơm nồng đậm phiêu dật.

Sau khi uống hai ngụm, rượu trong hồ lô đã không đổ ra được chút rượu nào, thanh niên áo bào đỏ không khỏi nhướng mày, thấp giọng mắng: “Đại sư huynh quá lười, nhiều năm qua như vậy, chỉ ử chút rượu như vậy. Cả ngày luyện đan, luyện đan, cũng không thấy hẩn thu đồ đệ, đan luyện thành cũng sắp bày hỏng rồi.”

“Có thời gian rồi đó để luyện đan, không bằng ử thêm ba năm vạn hồ lô rượu ngon, đây mới là chuyện đứng đắn.” Quơ quơ hồ lô trống rỗng, thanh niên áo bào đỏ khẽ thở dài một tiếng, tùy tay đem hồ lô ném đi, đánh ra một đạo chỉ phong, trong chỉ phong mơ hồ có tiếng kiếm minh cao vút bén nhọn truyền đến, hồ lô màu tím ‘Phành’ một cái nổ thành một đám phấn, mảnh vụn cấp tốc tan rã, hóa thành mảng lớn tạo hóa khí mờ mịt trời xanh bay tản đi khắp nơi.

Đưa tay vào tay áo, lại lấy ra một cái hồ lô màu tím, đang muốn rút ra nút rượu uống một ngụm lớn, thanh niên áo bào đỏ đột nhiên thở dài một tiếng, chậm rãi đem hồ lô nhét trở về trong tay áo: “Không nhiều nữa, không nhiều nữa, tiết kiệm chút, tiết kiệm chút. Ô, không biết A Bảo đồ nhi đó của ta đi Nam Hoang, có cướp mấy tổ linh hầu, kiếm cho ta mấy vại Hồn Nhi Tử về hay không?”

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ đầu gối, thanh niên áo bào đỏ thấp giọng cười nói: “Năm đó vì dạy tổ tông bọn khi đó ử rượu, tóc bạc cũng sàu ra mấy sợi. Thiên đạo chí công. Bàn đạo tiêu phí tâm lực lớn như vậy, bọn họ hẳn là đem bí pháp ử rượu đó truyền xuống? Vậy sẽ có rượu ngon để uống!”

Nghĩ đến chỗ đặc ý, thanh niên áo bào đỏ lấy ra hồ lô tím, nhổ nắp hồ lô, vui vẻ thoải mái uống sáng khoái ba ngụm lớn, sau đó khuôn mặt tuấn tú khẽ giật, vạn phần đau lòng lay hồ lô rượu một cái: “Ài, mất đi ba ngụm. Đại sư huynh thật sự là quá lười, sao không ử thêm mấy vại rượu ngon?”

Thấp giọng mắng vài câu, thanh niên áo bào đỏ khẽ lật bàn tay, từ trong tay áo chậm rãi rút ra một thanh trường kiếm, hướng về xa xa sâu trong cương phong khoa tay một cú.

Do dự một phen, thanh niên áo bào đỏ thấp giọng lầm bầm: “Bố hay là không bố? Một kiếm hạ xuống, đầu rơi xuống đất, thiên hạ cũng sẽ thanh tịnh. Chỉ là lấy lớn bắt nạt nhỏ, cái này truyền ra mà nói... Da mặt cái thứ này, bản đạo thật ra không sao cả, nhưng đại ca, nhị ca bọn họ rất cần mặt mũi!”

Do dự một lúc lâu, thanh niên áo bào đỏ thở dài một hơi, rất là không tình nguyện đem kiếm nhét trở về trong tay áo, thở vắn than dài lại uống ba ngụm rượu ngon, sau đó lại đau lòng một trận, lại tự ai tự oán một trận, lại là một trận oán giận mắng đối với đại sư huynh kia.

Vừa rồi phương hướng thanh niên áo bào đỏ lấy kiếm khoa tay, cách thanh niên áo bào đỏ không đến ba trăm dặm, cũng là sâu trong cương phong, hai thanh niên mặc áo vải thô, tóc dài rối tung, chân trần, bên hông thắt dây lưng cỏ sòng vai mà đứng. Quanh thân bọn họ mơ hồ có thanh quang màu trắng phóng ra, trong trăm trượng quanh thân, cương phong tàn sát bừa bãi đều biến thành con chó nhỏ dịu ngoan nhất, nhu thuận chậm rãi chảy qua ở bên người bọn họ.

Hai người cúi mặt, khước mắt và khước miệng đều bẹp, vẻ mặt sầu khổ nhìn hai ngọn núi xa xa giằng co, đột nhiên một người trong đó lặng lẽ thở dài một hơi.

“Chúng sinh đều khổ... Khổ cũng... Khổ Mộc là một môn nhân cực xuất sắc môn hạ ta, không ngờ được không hiểu sao gặp độc thủ, lại ngay cả kẻ thù là ai cũng không thể biết rõ. Đáng thương Khổ Mộc, ngay cả cơ hội luân hồi chuyển thế cũng không có.”

“Thật sự khổ cũng... Thực khổ... môn nhân sư huynh ngã xuống, tất nhiên là chuyện đau lòng, sư đệ bên này có một đệ tử Khổ Tuyền, vốn hảo hảo truyền giáo giảng đạo, chưa từng gây chuyện thị phi, lại bị Quy Linh nghiệp chương kia đả thương.”

“Quy Linh? Đệ tử của vị kia? Con rùa lớn nọ đặc đạo?”

“Chính là cô ta! Sư huynh cũng biết, môn nhân đệ tử của vị kia ương ngạnh nhất, Khổ Tuyền cũng mệnh khổ, sao lại trêu chọc vào cô ta?”

Trầm mặc một lúc lâu, vị sư huynh kia từ từ thở dài: “Nghịch chương đó đã đến xung quanh Bồ Phản, chúng ta mấy ngày nay tạm lánh mũi nhọn thôi. Sư huynh nơi này, đang có một công đức tốt phải làm, còn cần sư đệ giúp đỡ mới phải.”

“Ồ? Sư huynh, có công đức gì tốt?”

Vị sư huynh kia mặt mày đau khổ cười cười, cả khuôn mặt cũng nhăn thành một cục, khô cần nói: “Sườn bắc Xích Phản sơn, có một bộ lạc nhân tộc, lãnh địa có phạm vi mấy vạn dặm, tộc nhân có trên trăm ức người. Mấy năm nay, môn hạ sư huynh có mấy môn nhân ở nơi đó truyền đạo, tín chúng ít ỏi.”

“Tín chúng ít ỏi, vậy là bọn hăn chưa cảm nhận được cuộc đời khổ. Sư huynh, chúng ta nên lấy thủ đoạn lớn, dẫn bọn họ vào môn ta.”

Vị sư huynh kia nghiêm nghị gật đầu, rất thương trời thương người nói: “Cho nên, còn mong sư đệ điều phối môn nhân giúp đôi chút, dẫn một mũi đại quân dị tộc, đi lãnh địa bọn họ một chuyến, một số cực độ cừu thị giáo lí môn ta, còn phải để bọn dị tộc kia siêu độ bọn họ.”

“Sư huynh từ bi, đúng là nên như thế. Chúng ta người khổ tu, hai tay sạch sẽ, có thể không dính máu tanh, là không còn gì tốt hơn.”

Vị sư huynh kia chậm rãi gật đầu, nhẹ nhàng khoát tay: “Chỉ có làm bọn hiểu cuộc đời cực khổ, hiểu đại khủng bố giữa sinh tử, hiểu đại tuyệt vọng giữa luân hồi, bọn họ mới có thể...”

Cách đó không xa, thanh niên áo bào đỏ nghiêng tai lắng nghe hai người một hỏi một đáp, nói xong lời cuối cùng, thanh niên áo bào đỏ nhú mày, tùy tay rút

ra trường kiếm vừa rồi, nhẹ nhàng vung lên. Kiếm ý vô hình vô sắc ngang trời mà đến, thân thể hai người đột nhiên cứng đờ, sau đó hư không biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Một tia dấu vết cũng chưa lưu lại, thật giống như hai người này chưa bao giờ xuất hiện trên thế gian.

“Lảm nhảm!” Thanh niên áo bào đỏ thấp giọng mắng: “Chính mình cũng chưa biết rõ tịch diệt đại đạo rốt cuộc là đạo lý gì, đã thu một đám môn nhân giảng kinh lung tung. Hai tên vô liêm sỉ này, thật sự không ra làm sao cả!”

Một tiếng nổ xa xa truyền đến, xa xa Giáp Đồ và một chiến sĩ nhân tộc đã giao thủ.

Chương 286: Diêm La

Giáp Đồ kéo theo một đạo huyết quang, nháy mắt đến trước ngọn núi nhân tộc lập ra.

Hắn còn chưa dừng bước, trên một tảng đá lớn ở sườn núi, một đại hán bên hông quần da thú, lỗ lỗ thân trên, trên hai vai phân biệt quần lầy một con rắn màu vàng bay lên trời, lớn tiếng cười hướng Giáp Đồ đón đầu.

“Dân bản xứ, chết!” Giáp Đồ điên cuồng gào thét một tiếng, trên làn da màu bạc một mảng huyết quang chột lóe, cả mảng lớn huyết khí từ hai tay phun ra, ngưng tụ thành một thanh đại đao cực lớn màu máu hướng đại hán chém xuống một đao.

Mấy trăm điểm vu huyết trên người đại hán đồng thời sáng lên tinh quang màu vàng, cách rất xa, trong hư không một ngôi sao lớn lóe lên một cái, một đạo tinh lực nặng nề như núi, dinh dính dày đặc xa xa phóng tới, hô ứng nhau từ xa với vu huyết lóe lên trên người đại hán.

‘Vù’ một tiếng, rắn màu vàng quần quanh hai bờ vai đại hán ngẩng đầu lên, một trước một sau phun ra hai luồng khí vàng.

Một luồng khí vàng hóa thành một tấm khiên dày nặng, chắn trước đại đao Giáp Đồ. Đại đao màu máu hung hăng cắt ở trên tấm khiên, nguyên khí cương phong xung quanh hung hăng run lên, cả mảng lớn khí bạo hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Một luồng khí vàng khác hóa thành một cây đại phủ, lập tức rơi ở trong tay đại hán. Đại hán bật hơi cất tiếng, đại phủ hướng vào đầu Giáp Đồ bổ xuống thẳng tắp. Một mảng tinh lực ở trên đại phủ lóe lên một cái, trong hư không xung quanh đột nhiên trải rộng trọng lực nặng nề, thân thể Giáp Đồ cũng khẽ rung rung một chút.

“Hừ!” Giáp Đồ quát một tiếng trầm thấp, trên thân hắc huyết quang đại thịnh, huyết quang hàn khí âm u giống như vô số cây kim nhỏ hướng bốn phía cắm đi.

Hai con rắn vàng trên vai đại hán một trước một sau nhảy lên, há mồm hướng cổ Giáp Đồ cắn xuống. Nhưng huyết quang vừa ra, thân thể hai con rắn vàng chợt run lên, vô số huyết quang tinh tế dày đặc đánh vào trên thân bọn nó, cắm toàn thân con rắn vàng rách tung toé giống như cái sàng.

Đại đao màu máu mang theo một mảng hồ quang, tránh được cái khiên chặn đường, hung hăng va chạm với cây rìu của đại hán.

Khí vàng bốc lên, huyết quang bắn ra bốn phía, chỉ nghe một tiếng nổ vang, đại hán chợt hét lớn một tiếng, cái đầu cực lớn bay lên cao cao, đã bị Giáp Đồ một đao chém đứt thủ cấp. Giáp Đồ cũng rống lớn một tiếng, lão đảo liên tục lui về phía sau. Đại hán bổ một rìu vào trên ngực hắc, nửa bên rìu cắm vào ngực hắc, lưỡi rìu từ sau lưng hắc nhô ra, hắc cũng bị thương nặng.

Trường đao màu máu sục sôi bốc lên từng đợt lửa máu, cả mảng lớn máu tươi trong cơ thể đại hán không ngừng bị trường đao màu máu hấp thu vào. Thân thể đại hán kịch liệt nhảy lên, có thể phi độ trên không trung, đây là thực lực cấp Vu Vương. Bước vào Vu Vương cảnh, sinh mệnh lực của đại hán so với Đại Vu còn cường đại hơn gấp trăm lần, tuy đã bị chém đứt đầu, nhưng sinh mệnh lực vẫn chưa tiêu tán.

Lúc này, chỉ cần đem đầu đại hán gắn về thân thể hắc, thậm chí không cần bôi vu dược, chỉ bằng vào sinh mệnh lực của bản thân hắc là đã có thể khỏi vết thương.

Nhưng Giáp Đồ sao có thể lưu lại cho đại hán nửa điểm sinh cơ? Không đợi Vu Vương nhân tộc trên ngọn núi ra tay cứu viện, hắc đã cười một tiếng dữ tợn, một đao đem đầu đại hán bổ ra.

“Giáp Đồ! Giáp Đồ vô địch!” Giáp Đồ giơ hai tay hướng tới Vu Vương nhân tộc trên ngọn núi sắc mặt đột nhiên biến đổi, lớn tiếng rít gào: “Dân bản xứ nhỏ

yếu, các người còn có ai dám đi lên nhận lấy cái chết?”

Tiếng nổ lớn ‘Ông, ông’ không ngừng từ trong thi thể đại hán phun ra. Đột nhiên các nơi vu huyết trên thân thể đại hán nổ tung, trong mấy trăm vu huyết đồng thời có từng đợt tinh lực màu vàng nặng nề dinh dính tuôn trào ra, gào thét xẹt qua hư không, hướng về tinh thần không biết cách bao nhiêu ức vạn dặm bay đi.

Vừa rồi đại hán ra tay, trong hư không ngôi sao lớn từng lóe lên đó một lần nữa sáng lên, tinh lực từ trong cơ thể đại hán phun ra gần như thuần di, nháy mắt lướt qua khoảng cách dài đằng đằng, ùn ùn rót vào trong ngôi sao lớn.

Ánh sáng của ngôi sao lớn càng thêm lấp lánh vài phần, sau khi ở trong hư không lóe ra một lúc, ánh sáng dần dần ảm đạm, hòa lẫn làm một thể với tinh tú khác.

Giáp Đồi dùng hết khí lực, đem đại phủ được khảm ở trong ngực rút ra. Cả đồng máu tươi theo cây rìu phun ra, sắc mặt Giáp Đồi trong lúc nhất thời trắng bệch như tờ giấy. Hắn cười dữ tợn hướng các Vu Vương nhân tộc trên ngọn núi ngoắc ngón tay: “Đến thêm một tên nữa, để ta giết người!”

Một Vu Vương nhân tộc bên hông quần một con độc giác giao long, phía sau có cả mảng lớn mây lửa tiêu tan bất định bay lên trời, sải bước hướng Giáp Đồi đi tới: “Nam Hoang, Viêm Giao bộ Xích Lạc!”

Cả mảng lớn ánh lửa bay lên trời, lửa nháy mắt bao phủ hư không phạm vi trăm dặm. Giáp Đồi chợt phun ra một ngụm máu, nhanh chóng hướng ngọn núi phía sau thối lui. Hắn lớn tiếng quát: “Vô sỉ! Ta đã bị thương nặng, các người...”

Ánh lửa nhanh chóng đem Giáp Đồi bao phủ, nhiệt độ cao đáng sợ thổi quét bốn phương, trong ánh lửa một luồng huyết quang phóng lên cao, sau đó tiếng đánh nặng nề không ngừng truyền đến. Thời gian ngắn ngủi mười hơi thở, chợt nghe một tiếng rống to, ánh lửa, huyết quang chợt tách ra.

Xích Lạc miệng phun máu tươi, giữa eo bụng bị cắt ra một cái vết thương hầu như đem hẳn chém thành hai đoạn, lực phủ ngũ tạng theo vết thương chảy ra ngoài cơ thể, thân hình khô ngô không ngừng lão đảo liên tục lui về phía sau.

Tay trái Giáp Đồ bị chém rụng ngang vai, sắc mặt vốn đã trắng bệch trở nên càng thêm khó coi, ngực trái càng xuất hiện một cái lỗ thủng to bằng nắm tay, không ngừng có lửa dinh dính màu đỏ rực từ trong lỗ thủng phun ra.

Ngoài ra, trên mặt Giáp Đồ còn bị giao long bên hông Xích Lạc hung hăng cào một trảo, bốn con mắt bị bóp nát ba, nửa bên xương sọ cũng bị cào nứt. Nhưng móng vuốt giao long cũng bị Giáp Đồ chém đứt, ba móng vuốt lún thật sâu ở trên vai phải Giáp Đồ, giao long ghé vào trên vai Xích Lạc đang thè lưỡi dài đầu liếm móng vuốt gãy, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng rít gào ‘Tê tê’.

Xích Lạc sai bước lui về phía sau, đặt hông ngồi ở đỉnh núi không thể động đây.

Giáp Đồ cũng lắc mình một cái độn về đại điện yến hội, lão đảo chạy vài bước, cũng cắm đầu ngã xuống đất.

Giết một người, làm bị thương một người, bản thân Giáp Đồ cũng bị thương nặng, hơn nữa vu lực của Xích Lạc trực tiếp đánh vào sâu trong lực phủ ngũ tạng của hắn, muốn xua tan vu lực này, cũng không phải là chuyện trong thời gian ngắn có thể làm được.

Bên trên chiến trường, đi lên thêm mấy trăm vạn dặm, một cái ngai báu hai màu đen đỏ quần quýt mà thành lơ lửng trên không.

Một nam tử mặc trường bào màu đen, ngực dùng sợi tơ màu máu thêu một con mắt dựng thẳng, khuôn mặt tuấn lãng, lạnh như băng, khí tức quanh thân lạnh lẽo như băng ngồi ngay ngắn ở trên ngai báu. Hai tay hắn ôm một thanh trường kiếm hai màu đen trắng làm chủ, con người màu máu lạnh lùng vô tình nhìn mấy bóng người đứng trong hư không phía trước.

Đế Thuấn ngày thường đều mặc áo vải thô, ăn mặc không khác gì bình dân bình thường hôm nay bên trong lót một cái trường bào chín con rồng quay quanh, chân đạp trường ngõa phượng vũ trang sức, bên ngoài khoác một bộ trọng giáp màu vàng mây tía từng đám, có hư ảnh ngàn vạn loại thần cầm thần thú xoay quanh ở phía trên sông núi xã tắc khôn cùng, vô cùng uy nghiêm chắn trước mặt nam tử áo bào đen.

“Huyết Nguyệt nhất mạch, Đế Thích Diêm La?” Đế Thuấn thản nhiên nói: “Sớm biết là người tiếp quản vị trí đại đế, năm đó...”

“Đừng nhắc tới năm đó. Toàn nói lời thừa.” Đế Thích Diêm La lạnh nhạt nói: “Một trận chiến năm đó, người chưa thể giết ta, hiện tại sẽ đến lượt ta tới giết người. Thiên địa mỹ lệ như vậy, nhân tộc các người tài gì đức gì trở thành chủ nhân mảnh thiên địa này? Chỉ có Ngu tộc ta mới xứng có được vùng trời này, mà các người, ngoan ngoãn làm nô lệ là được.”

“Hoang đường!” Đế Thuấn cười lạnh, ngón tay khẽ động, một thanh trường kiếm bên hông mang theo hư ảnh vạn con rồng chạy chồm hướng vào đầu Đế Thích Diêm La chém xuống.

Chương 287: Gặp Quý

Đế Thuần xuất kiếm, Trung Lục thế giới gió mây biến ảo, Cơ Hạo xa ở Xích Phán sơn ngoài mấy trăm vạn dặm phía dưới đột nhiên có điều cảm ngộ ngẩng đầu lên. Trong cơ thể hắn, một dòng chảy nóng đang dâng trào, một loại lực lượng không hiểu đang quay cuồng, giống như một con rồng ẩn núp chỗ sâu nhất trong thân thể, lúc nào cũng có thể dâng trào mà ra, bay lên chín tầng trời.

Không chỉ có Cơ Hạo, tất cả nhân tộc chiến sĩ trên chiến trường đồng thời ngẩng đầu lên, hướng một điểm thật sâu trong hư không, hướng ngoài chín tầng trời không thể nhìn thấy nhìn một cái. Sau đó toàn bộ chiến sĩ cúi đầu, lớn tiếng gào thét đầu nhập vào giết chóc.

Tốc độ mỗi chiến sĩ vung binh khí đều so với vừa rồi nhanh hơn ba thành; lực lượng mỗi một đòn cũng so với vừa rồi tăng lên ba thành. Dưới làn da toàn bộ chiến sĩ đều có mạch máu lồi lên, huyết mạch dâng trào, nhiệt huyết tràn đầy, trong lòng các chiến sĩ không có sợ hãi cùng quấy nhiễu nữa.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cơ Hạo sợ hãi động dung.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh hiện lên, trong mắt hắn lóe ra thần quang màu lam, thấp giọng lầm bầm: “Kiếm, ở chỗ này sao?”

Trên chín tầng trời, Đế Thích Diêm La nheo mắt nhìn trường kiếm trong tay Đế Thuần. Một mảng ánh sáng vàng mãnh liệt bao phủ thân kiếm, lấy thực lực Đế Thích Diêm La, cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trên thân kiếm điêu khắc mảng lớn văn tự cùng hoa văn.

“Người không phải Đế Hiên Viên!” Đế Thích Diêm La cười lạnh trào phúng, đứng lên tay phải rút kiếm sau người, một mảng kiếm quang hai màu đen đỏ quần quýt cùng một chỗ bắn nhanh ra, nhất thời nửa bên bầu trời đều bị mây đen bao phủ, trong mây đen tối như mực vô số ánh sáng màu máu đỏ ngược xuống, giống như thác nước bắn tung tóe ra bốn phương.

“Cho nên, kiếm này ở trong tay ngươi, căn bản không phát huy ra uy lực nó nên có!” Đế Thích Diêm La cười lớn động thân về phía trước, bước chân nặng nề, rung tay lên liên tục bổ ra ba kiếm.

Kiếm thứ nhất bổ ra huyết quang phun trào, hư ảnh vạn con rồng bay thành phần hết.

Kiếm thứ hai bổ ra khí đen đầy trời, trường kiếm trong tay Đế Thuấn kim quang âm đạm.

Kiếm thứ ba bổ ra trời đất tối tăm, vũ trụ xung quanh dao động. Đế Thuấn hét lớn một tiếng không đứng vững, lão đảo liên tục lui về phía sau mấy chục bước, mỗi một bước đều bước ra gần trăm dặm, trong khoảnh khắc đã rời khỏi mấy ngàn dặm.

“Nhìn xem, nhìn xem!” Đế Thích Diêm La nắm chặt trường kiếm, gần như bệnh tâm thần cười lên chói tai: “Năm đó ngươi còn là thần tử của Đế Nghiêu. Ta chỉ là một vị đại thống lĩnh của Huyết Nguyệt quân đoàn, ngươi có thể không ngủ không nghỉ đuổi giết ta suốt ba tháng, giết một ngàn hai trăm hộ vệ thân tín của ta, năm anh em ruột của Đế Thích Diêm La ta đều bị ngươi làm bị thương nặng, thiếu chút nữa đã chết ở dưới kiếm của ngươi.”

“Nhưng, Đế Thuấn, đây là chênh lệch nội tình của nhân tộc cùng tộc ta!” Đế Thích Diêm La giơ lên trường kiếm trong tay lớn tiếng hét, trong ba con mắt phun ra hào quang màu đen dài đến trăm dặm, nơi hắc quang đi qua, hư không cũng kéo ra các gợn sóng.

“Ngươi leo lên ngôi báu nhân vương đã bao nhiêu năm? Ba trăm năm? Năm trăm năm? Hay là một ngàn năm? Thực lực của ngươi so với năm đó có bao nhiêu tiến bộ?” Đế Thích Diêm La lớn tiếng quát: “Ta tiếp quản vị trí chấp chính đại đế, chỉ có gần gần một năm lẻ tám tháng, Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao ban cho ta thần lực vô biên, lực lượng của ta hiện tại đã dễ dàng vượt qua ngươi!”

Đế Thuấn hơi thở dốc, trường kiếm trong tay thấp giọng kêu lên, không

ngừng bộc phát ra ánh sáng loá mắt. Hắn nhìn Đế Thích Diêm La, thản nhiên nói: “Tuy không tình nguyện, nhưng phải thừa nhận, ác quỷ bọn người, nội tình quả thực hùng hậu hơn nhân tộc ta gấp trăm lần. Nhưng, thì sao?”

Chậm rãi giơ lên trường kiếm trong tay, Đế Thuấn trầm giọng nói: “Năm đó các người không thể khiến chúng ta đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn làm nô lệ... Nay cũng thế. Thượng cổ Tam Hoàng không còn, lưng chúng ta cũng không phải có thể bị đánh gãy nhẹ nhàng như vậy!”

Đế Thích Diêm La thở ra một hơi nặng nề, một mảng u quang hung tàn ngoan lệ chợt lóe mà qua trong mắt: “Ta ghét nhất cái các người gọi là cốt khí và khí tiết! Ngoan ngoãn làm nô lệ của chúng ta không tốt sao? Xem xem chúng ta hiện tại sử dụng nô lệ tinh quái nhất tộc, bọn họ không phải sống thật sự vui vẻ sao? Các người giống với bọn họ, đều là sinh vật nhỏ yếu, ngu muội, chưa khai hóa, bọn họ cam tâm tình nguyện làm nô lệ, các người sao lại không được?”

Đế Thuấn lắc đầu cười khế, trường kiếm trong tay lại phun ra ra vạn long ảnh.

Cùng lúc này, bốn bóng người phía sau hắn đồng thời tiến lên một bước. Bóng dáng bốn người này mờ lung không thấy rõ gương mặt, chỉ có khí tức vô cùng khủng bố như uyên như ngục không ngừng truyền đến. Đế Thuấn vung kiếm, trong tay bọn họ cũng toát ra trường kiếm hình thù kỳ lạ, một đen, một trắng, một đỏ, một lục bốn màu kiếm quang phun trào, hòa hợp hoàn mỹ một thể với kiếm quang màu vàng trong tay Đế Thuấn.

Kiếm quang năm màu hóa thành một mảng ánh sáng huy hoàng phóng lên cao, vốn vạn long chạy chồm, nay lại biến thành trăm vạn long ảnh đánh thủng hư không.

Mây đen trên trời tan rã, huyết quang vỡ vụn, Đế Thích Diêm La khẽ biến sắc, kiếm quang trường kiếm trong tay phun ra kịch liệt vạn vạo, một lực lượng khổng lồ vô hình nghiền áp kiếm quang, kiếm quang hai màu đen đỏ dây dưa mà

thành không ngừng vỡ vụn, cả mảng lớn ánh sáng ùn ùn tung tóe ra.

“Các người là ai?” Đế Thích Diêm La hít sâu một hơi, rất thận trọng nhìn bốn cái bóng người phía sau Đế Thuấn: “Không phải bản thể ở đây? Các người là phân thân hóa thân của ai?”

Đế Thuấn cười to, bốn bóng người phía sau hân đồng loạt cười lạnh một tiếng, năm người sóng vai, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, sải bước hướng Đế Thích Diêm La ép lên. Hư ảnh trăm vạn cự long ở bên thân bọn họ rống giận dâng trào, hư không cũng đang run rẩy, không ngừng tạo nên mảng lớn gợn sóng.

“Hừ!” Đế Thích Diêm La cười lạnh, trong cái bóng của ngai báu hai màu đen đỏ kia của hân đột nhiên đi ra mười mấy bóng người. Trong những người này, hơn phân nửa là Ngu tộc, non nửa là Già tộc, Ngu tộc mặc trường bào màu máu, Già tộc thân khoác chiến giáp màu máu.

Toàn bộ Ngu tộc ba con mắt đều đỏ sẫm như máu, đỉnh đầu mơ hồ có một con mắt dựng thẳng màu máu hiện lên.

Toàn bộ Già tộc làn da đều thành màu vàng sẫm tối, như pho tượng đúc từ vàng đã trải qua vô số năm mưa gió rửa tội, trầm trọng mà hùng hậu.

“Đế Thuấn, người chỉ dẫn theo bốn người tới, vậy hôm nay, ta sẽ không khách khí, lấy đầu của người!” Đế Thích Diêm La vui vẻ cười nói: “Ta nhất định sẽ đem xương khớp toàn thân người đều lấy ra đây đủ, chế thành hàng mỹ nghệ tinh xảo đẹp đẽ nhất, dùng để trang trí tẩm cung của ta!”

‘Xèo xèo ~ đục đục ~’!

Tiếng cười quái dị từ cách đó không xa truyền đến, hai luồng quỷ hỏa xanh mượt đột nhiên xuất hiện. Chính giữa quỷ hỏa, một cổng vòm kim loại tối như mực chậm rãi hiện ra. Trên cổng vòm kim loại pho tượng hai cái đầu ác quỷ cực lớn há mồm, đồng thời phát ra tiếng quỷ cười bén nhọn khó nghe.

Đế Thích Diêm La ngây dại: “Gặp quỷ rồi... Minh đạo nhân, người tới làm gì?”

Cổng vòm kim loại từ từ mở ra, một cái bồ đoàn màu đen chậm rãi bay ra. Trên bồ đoàn, một thanh niên thân hình gầy yếu, da mặt trắng bệch gần như trong suốt, nhưng bộ dạng môi hồng răng trắng rất tuấn mỹ ngồi khoanh chân, bên người nổi lơ lửng hai thanh trường kiếm hình thù kỳ lạ một đen một trắng, phía sau cũng có một lá cờ lớn tối như mực không gió tự động, không ngừng phun ra cả mảng lớn âm phong quỷ khí.

“Đế Thuấn nói, ta giúp hãn đấu với người một trận, về sau âm hồn toàn bộ nhân tộc chết trận, chỉ cần là bọn hãn đồng ý đầu nhập môn hạ ta, sẽ thuộc hết về ta.” Minh đạo nhân hé miệng cười, nhẹ nhàng nói: “Cho nên, tuy ta và Ngu tộc các người không oán không thù...”

Chỉ tay, hai thanh trường kiếm đen trắng vô thanh vô tức bay ra, một gã thanh niên Ngu tộc phía sau Đế Thích Diêm La hú lên quái dị, cái đầu cực lớn đã không tiếng động rơi xuống.

Chương 288: Loạn Chiến

Minh đạo nhân nhìn như gậy yếu không có bất cứ tính nguy hại gì, lại một câu không nói đã trực tiếp xuất kiếm.

Hơn nữa kiếm của hắn uy lực lớn tới mức làm người ta sợ hãi, tộc nhân phía sau Đế Thích Diêm La, thực lực đều có thể so với Vu Đế của nhân tộc. Mà đại năng cấp Vu Đế, lại bị kiếm quang của Minh đạo nhân thoải mái chém giết, không có chút cơ hội phản kháng.

“Minh đạo nhân!” Đế Thích Diêm La điên cuồng rống giận lên. Tính cách hắn vốn đã thiên về âm tà, tàn bạo, nếu không cũng sẽ không vừa mới ngồi lên ngai báu chấp chính đại đế đã lập tức hướng nhân tộc phát động tiến công toàn diện.

Xưa nay chỉ có Đế Thích Diêm La chủ động trêu chọc người khác, chưa từng có ai có thể đủ chủ động trêu chọc hắn! Nhất là theo Đế Thích diêm La đạt được tiền nhiệm chấp chính đại đế Đế Thích Thiên ưu ái, ở sau khi Huyết Nguyệt nhất mạch quyền bính ngày càng lớn, trừ mười hai vị chấp chính đại đế và số rất ít người, đã rất lâu không ai dám ngỗ nghịch hắn.

Cho dù trong lòng biết rõ Minh đạo nhân thuộc loại tồn tại không thể trêu chọc, Đế Thích Diêm La vẫn không úy kỵ rút kiếm mà lên, thân hình hóa thành một cơn bão hai màu đen đỏ, mang theo vô số kiếm quang như dòng sông máu hướng Minh đạo nhân giết tới.

“Người muốn chết!” Đế Thích Diêm La lớn tiếng hét giận dữ, sát ý ngập trời tập trung toàn bộ ở trên trường kiếm trong tay.

“Trẻ con không biết gì... Hì hì, năm đó chấp chính đại đế đời thứ nhất của Ngu triều các người, cũng không dám hướng ta vùng kiếm. Thế đạo này, thực sự thay đổi quá nhanh rồi.” Minh đạo nhân cười lạnh ‘khì khì’, hắn chỉ tay, cờ xí màu đen thật lớn phía sau đón gió cuốn một cái, nhất thời một mảng khí đen dày

nặng dinh dính chọt nổi lên, chặt chẽ chắn trước mặt Đế Thích Diêm La.

Trường kiếm trong tay Đế Thích Diêm La phun ra ánh sáng mạnh hai màu đen đỏ, mang theo tiếng xé gió chói tai hung hăng cắm trên khí đen.

Vô số tia điện phun ra, khí đen trơn dính dày nặng trống rỗng, mềm nhũn, không có chút lực phản chấn. Kiếm quang của Đế Thích Diêm La đánh vào khí đen, giống như một nắm đấm nện ở trong hư không, loại trống rỗng lực lượng toàn thân đột nhiên tiết mà không có cảm giác đó, làm Đế Thích Diêm La khó chịu thiếu chút nữa hộc máu.

Cùng lúc đó, năm người bọn Đế Thuấn sóng vai hai tay cầm kiếm, mang theo trăm vạn long ảnh gào thét đánh tới.

Trong cái bóng ngai báu của Đế Thích Diêm La lại xuất hiện mười mấy bóng người, cộng lại vượt qua hai mươi nam tử Ngu tộc thân khoác huyết bào đồng thời cười lạnh, con mắt dựng thẳng ở mi tâm phun ra từng đạo huyết quang, ở đỉnh đầu bọn hắn ngưng tụ thành một vầng hào nguyệt màu máu.

Vô lượng huyết quang chiếu rọi hư không, năm người bọn Đế Thuấn mang theo trăm vạn long ảnh chạy chồm rống giận, hướng về vầng hào nguyệt đó điên cuồng tấn công. Huyết Nguyệt chấn động, huyết quang chọt ảm đạm đi rất nhiều. Nhưng từng cái hư ảnh cự long năm màu hỗn tạp cũng ở trong huyết quang không ngừng tan rã vỡ vụn, thân thể năm người bọn Đế Thuấn khẽ chấn động, cũng thừa nhận lực cản trả thật lớn.

Mười mấy chiến sĩ Già tộc rút binh khí, lặng lẽ không lên tiếng hướng năm người bọn Đế Thuấn xung phong tới.

Đế Thuấn hít sâu một hơi, trong ánh mắt dị tượng đột nhiên sinh ra, trong mỗi con mắt đều có hai con ngươi rạng rỡ tỏa sáng, sau đó một chỗ vu huyết trước ngực hân sáng lên, trong vu huyết mơ hồ có thể thấy được một tinh tú màu đỏ to lớn không gì so sánh được chậm rãi xoay tròn, không ngừng phát ra vô cùng vô tận hỏa lực.

Nhìn từ bề ngoài, vu huyệt của Đế Thuấn chỉ to bằng ngón cái, ngôi sao này trong vu huyệt nhiều nhất chỉ bằng một nửa ngón cái. Nhưng nhìn qua, mọi người đều cảm thấy, ngôi sao này trong vu huyệt của Đế Thuấn to lớn không gì so sánh được, đường kính không biết bao nhiêu ức vạn dặm, tản mát ra ánh sáng cùng nhiệt độ đủ để chiếu rọi hư không.

“Bản mệnh của ta. Viêm viêm đại giác!” Đế Thuấn lớn tiếng hô to, trên người hắt đột nhiên có vô tận ánh sáng nhiệt độ phun ra. Hư ảnh cự long xung quanh dâng trào như nước đột nhiên trở nên lân giáp rõ ràng, lực lượng gào thét va chạm chọt tăng lên không chỉ gấp trăm lần.

Mười mấy chiến sĩ Già tộc đồng thời hướng Đế Thuấn mãnh công, trường kiếm trong tay Đế Thuấn rung động, chợt nghe một tiếng nổ lớn, mười mấy chiến sĩ Già tộc Vu Đế cảnh đồng loạt hộc máu, xoay tròn bị Đế Thuấn đánh bay hơn ngàn dặm.

Đế Thích Diêm La giận dữ quay đầu, hướng tới Đế Thuấn lớn tiếng quát: “Đế Thuấn! Nếu không phải lão quỷ này làm rối, hôm nay ta tất giết ngươi! Đi, dốc hết toàn lực, đem hắc chém giết! Không còn nhân vương, ta xem các người lần này lấy cái gì ngăn cản tộc ta tiến công!”

Liên minh bộ lạc nhân tộc, nhân vương chính là thủ lĩnh vô số bộ tộc đồng thời đề cử ra. Đế Thuấn nếu chết, con hắc cũng không có quyền lực tiếp quản vị trí nhân vương, nhân vương mới, phải chờ lãnh tụ các bộ tộc lớn có tư cách đề cử nhân vương tề tụ Bồ Phán, mới có thể đề cử ra nhân vương mới.

Mà vậy ít nhất phải lãng phí ba năm năm thời gian!

Ba năm năm thời gian, nhân tộc rã mất đầu, Đế Thích Diêm La có thể thoải mái thống lĩnh đại quân công phá Bồ Phán!

Theo Đế Thích Diêm La rống giận dữ, trong cái bóng ngai báu của hắc lại có ba mươi mấy bóng người đi ra. Trong người một lần này đi ra, có thêm hai lão nhân Ngu tộc tóc trắng xoá, cả người cũng mang theo một hơi thở già nua.

“Minh đạo nhân... Người nếu đặt thân ra ngoài sự việc, tộc ta cũng sẽ không chủ động quấy nhiễu người. Nhưng người đã đặt chân vào, thì chớ có trách tộc ta đem người diệt sát!” Một lão nhân khẽ thở dài một hơi, chậm rãi lấy ra một con mắt tinh thạch màu máu rên thành.

Một lão nhân khác thì dẫn người hướng Đế Thuấn từng bước tới gần. Hắn thấp giọng cười nói: “Bản mạng vu tinh của nhân vương là Đại Giác tinh sao? Chậc chậc, tu vi này thật đúng là hùng hậu. Cũng không biết, nhân vương hiện tại là mấy tinh vu lực?”

Đế Thuấn thét dài, trước ngực hắn lại sáng lên tám vu huyết. Trong mỗi một vu huyết đều có một tinh tú hào quang chói mắt màu đỏ rực chậm rãi xoay tròn, khí tức trên người hắn lần nữa bành trướng rất nhiều, trong lúc nhất thời khí tức đã hùng hồn to lớn đủ để cạnh tranh với Đế Thích Diêm La.

Đế Thích Diêm La khẽ biến sắc, quay đầu nhìn Đế Thuấn một cái, lớn tiếng quát: “Xuống tay, chém giết!”

Minh đạo nhân cười nhạt, vung tay lên, trong cổng vòm hắc thiết phía sau đột nhiên chạy ra hơn trăm bóng người. Những người này toàn thân tử khí trầm trầm, trong đôi mắt quỷ hỏa màu xanh lục lóe lên, toàn thân cơ nhục khô quắt cứng ngắt giống như đe sắt, lúc hành động càng cứng ngắt vô cùng. Bọn họ không phải người sống, mà là Minh đạo nhân lấy bí pháp luyện chế cương thi!

Cương thi có thể đạp hư không mà đi, phi thiên độn địa, thực lực có thể so với Vu Đế!

Đế Thích Diêm La kinh hãi, hắn lớn tiếng quát: “Minh đạo nhân! Người thật sự chống đối tộc ta?”

Đế Thích Diêm La còn chưa dứt lời, trên trời cao một tiếng thở dài bi thiên mẫn nhân truyền đến: “Trời đất mênh mông, có thể nào cho phép yêu nghiệt hoành hành? Minh đạo nhân, người luyện chế cương thi, rối loạn luân hồi, nghịch âm dương, đại nghịch bất đạo, thiên đạo không chấp nhận người. Hôm

nay, bần đạo thay trời hành đạo!”

Một đóa hoa sen trắng từ trên trời giáng xuống, phát ra vô lượng bạch quang chiếu rọi hư không, lập tức hướng đỉnh đầu Minh đạo nhân đánh tới.

Minh đạo nhân giậm quát một tiếng, trăm cương thi hấn thả ra cùng đồng loạt rú thảm, ba mươi mấy con cương thi ở trong bạch quang chợt tan thành tro bụi, hơn phân nửa cương thi khác cũng đều ùn ùn toát ra khói đen tà khí, hiển nhiên thương tổn cực kỳ lợi hại.

Thanh niên áo bào đỏ trong hư không rúc ở trong khí nhãn cương phong xem náo nhiệt nổi giận gầm lên một tiếng, đứng bật dậy chửi ầm lên: “Không ra làm sao! Chuyện của người ta, có gì can hệ với các ngươi? Còn biết xấu hổ hay không? Hà!”

Rống to một tiếng, bốn thanh trường kiếm trong tay áo thanh niên áo bào đỏ bắn nhanh ra, thành phương vị tứ tượng chợt lóe trên không, nháy mắt đến trên không chiến trường. Bốn thanh trường kiếm thắt một cái, chợt nghe một tiếng nổ vang, hoa sen trắng bị kiếm quang vụn nát như.

Kiểm quang lại lóe lên, Đế Thích Diêm La nổi giận gầm lên một tiếng, ngay báu đại đế của hắn thế mà bị một kiếm chém thành hai nửa.

Chương 289: Tái Chiến

Lửa lớn hùng hực ở lối ra sơn cốc tắt, vô số chiến sĩ Già tộc thở hỗn hển từ trong ánh lửa hiện ra thân hình.

Huyết Nguyệt thần tháp phóng ra kết giới che chở bọn hãn, lửa lớn chưa thiêu chết bọn hãn, nhưng nhiệt độ cao đáng sợ vẫn xuyên thấu qua màn máu, cho bọn hãn sát thương thật lớn. Trên vạn chiến sĩ Già tộc, hơi nước trong cơ thể chừng khô hơn phân nửa, làn da nhiều người nứt ra như là hoang mạc khô cạn.

“Giết bọn chúng!” Một tướng lĩnh Già tộc giơ lên cao cao binh khí, dùng sức chỉ hướng đám người Cơ Hạo.

‘Phập’ một tiếng, đầu tướng lĩnh Già tộc bị một mâu đánh xuyên, lửa cuộn cuộn từ trên trường mâu phun ra, đầu tướng lĩnh Già tộc phát nổ ngay tại chỗ, thân hình khô ngô nặng nề ngã xuống đất.

Chiến sĩ Già tộc phụ cận sợ hãi xông vào, bọn hãn ùn ùn hướng kẻ địch đánh chết tướng lĩnh nhà mình nhìn tới, sau đó đao kiếm lũ lượt xuất hiện, cả mảng lớn máu tươi phun ra. Theo tiếng máu thịt vỡ vụn đáng sợ, một bóng người mạnh mẽ lao ra khỏi chiến sĩ Già tộc bao vây, lão đảo hướng Cơ Hạo bên này chạy tới.

Vừa mới một thương đánh chết tướng lĩnh kẻ địch, sau đó đột phá vòng vây xông ra, thế mà lại là Liệt Sơn Cương vừa rồi sau khi xung phong không thấy bóng dáng, Cơ Hạo còn tưởng sớm đã chết trận. Giờ phút này toàn thân hãn là máu, tay trái xách ba cái đầu chiến sĩ Già tộc, trên người cầm bảy tám thanh đao kiếm nặng nề, cả người phun máu tươi sải bước chạy qua.

“Đến chúng ta rồi!” Cơ Hạo ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, tay trái xách thạch kiếm, tay phải xách hắc thạch trường đao, buông xuống giáp mặt dày nặng, sải bước hướng Liệt Sơn Cương nghênh đón.

“Hắc hắc, ta hết sức rồi!” Liệt Sơn Cường cười một tiếng quái dị, hướng Cơ Hạo gật gật đầu, sau đó cả người máu tuôn như suối, nặng nề ngã cắm xuống đất ngất đi. Thân thể Đại Vu mạnh mẽ vô cùng, nhưng dù sao có cực hạn thừa nhận.

Trên trăm tên chiến sĩ Già tộc vây công, Liệt Sơn Cường có thể còn sống chạy ra đã là vận khí rất lớn.

Trong giáp trụ vỡ nát, có thể nhìn thấy mấy chục chỗ vu huyết của Liệt Sơn Cường bị binh khí chiến sĩ Già tộc đánh vỡ, vu lực tinh thuần đang hóa thành cương phong chảy xiết phun trào ra. Vu lực tiết ra, tu vi giảm hẳn đi, sinh mệnh lực chất chứa trong tinh huyết tự nhiên cũng chảy cuồn cuộn ra. Liệt Sơn Cường hiện tại không chỉ có không có sức khôi phục thương thế, hơn nữa chờ hãn khôi, tu vi của hãn cũng sẽ cấp tốc giảm đi.

Cơ Hạo không kịp chờ Liệt Sơn Cường. Hãn bay lên một cước đạp đến lưng Liệt Sơn Cường, đem hãn đạp bay đến phía sau đội ngũ.

Mấy chiến sĩ Liệt Sơn bộ vôi vàng nâng dậy Liệt Sơn Cường, túm hãn hướng phía sau rút lui. Vừa lui về phía sau, từng đồng to vu dục, từng hũ thuốc mỡ không ngừng dùng ở trên người Liệt Sơn Cường.

Mấy chục thanh đao kiếm, trường mâu đã giáp mặt đánh úp lại, phía sau càng có mũi tên lóe ra ánh sáng lạnh.

Cơ Hạo ưỡn ngực, quanh thân Nhâm Thủy Tinh Hoa biến thành sương mù đen quay cuồng, mặc cho những binh khí đó hung hăng nện ở trên thân mình.

Giáp trụ Quy Linh luyện chế lực phòng ngự kinh người, một mảng hơi nước màu đen mỏng manh mặc cho chiến sĩ Già tộc điên cuồng công kích. Những binh khí nặng nề kia căn bản không thể đột phá hơi nước chặn lại, thậm chí không thể chạm đến bản thể của giáp trụ Cơ Hạo.

Hắc thạch trường đao mang theo mảng lớn ánh lửa tàn nhẫn bổ về phía trước, khói lửa ngập trời, mê loạn đôi mắt chiến sĩ Già tộc. Thạch kiếm ở tay trái thì rất

đơn giản không ngừng chém trái chém phải, dùng phương thức đơn giản nhất bổ chém trực tiếp.

Các chiến sĩ Già tộc vây quanh Cơ Hạo, bọn hắc diện cuồng, dốc hết toàn lực công kích Cơ Hạo. Cơ Hạo mặc cho bọn hắc diện công kích, hai tay binh khí mang theo từng tia sáng, cũng tàn nhẫn vô cùng bổ về phía chỗ yếu hại trí mạng của đối phương.

Trên chiến trường không có không gian né tránh, không có chỗ cho người né tránh, đến đâu cũng là người, trước sau trái phải đều là người, hoặc kẻ địch, hoặc chiến hữu, trừ xông về phía trước chém giết, lui về phía sau một bước đều sẽ mang đến tử vong cho mình hoặc là chiến hữu.

Hắc thạch trường đao ở trên giáp trụ của chiến sĩ Già tộc kéo theo từng ánh lửa chói mắt, trong ánh lửa phun trào mờ hồ có thể nghe được tiếng quạ đen kêu to bén nhọn. Thanh truyền thừa vu bảo này của Kim Ô bộ lực sát thương rất khá. Ở trong tay Cơ Hạo phát động Khai Thiên Nhất Kích, có thể cắt rách giáp trụ chiến sĩ Già tộc, thương tổn đến thân thể bọn hắc diện.

Nơi trường đao đi qua, máu phun ra cả mảng lớn, sau đó máu thịt đều bị nhiệt độ cao đốt cháy khét.

Chiến sĩ Già tộc đau đến mức khàn giọng rống giận. Hắc thạch trường đao phụ gia nhiệt độ cao công kích mang tới cho bọn hắc diện cực độ thống khổ, mùi vị máu thịt bị mạnh mẽ nướng chín, không phải mỗi người đều có thể chịu được.

Nhưng càng khủng bố hơn, là thạch kiếm!

Thánh binh thiên địa tạo hóa sinh thành này mặt ngoài xám xịt, thần vật tự hồi không có chút hào quang. Nó chỉ rất nặng nề, chỉ rất sắc bén, đơn thuần nặng nề cùng sắc bén, ở trong tay Cơ Hạo, hắc căn bản không cần bất cứ chiêu thức nào, nơi thạch kiếm đi qua, giáp trụ vỡ vụn, binh khí gãy đôi, thân thể mạnh mẽ của chiến sĩ Già tộc cũng như rau dưa, nơi lưỡi kiếm đến tất cả đều bị thoải mái cắt rách.

Hắc thạch trường đao ở tay phải chỉ khiến cả mảng lớn chiến sĩ Già tộc kêu đau ngao ngao, nhưng nơi thạch kiếm ở tay trái cắt qua đầu người lẫn lông lốc, thi hài khắp nơi, động cái là mười mấy chiến sĩ Già tộc bị đồng loạt một kiếm chém thành hai mảnh, thạch kiếm chất chứa sự sắc bén đáng sợ trực tiếp nghiền nát toàn bộ sinh cơ của bọn chúng.

Cơ Hạo sải bước về phía trước, nơi đi qua bên trái thân thể tất cả là xác chết, bên phải thì tất cả đều là chiến sĩ Già tộc ngao ngao rú thảm.

Man Man gắt gao nghiêng răng, theo sát ở phía sau Cơ Hạo, hai thanh đại chuỳ đập loạn ‘Bộp bộp bộp’. Nàng đã nhìn ra tiện nghi, căn bản không hướng bên trái Cơ Hạo cố gắng, chỉ một lòng một dạ hướng về phía các chiến sĩ Già tộc bị thương bên phải Cơ Hạo đập loạn.

Các chiến sĩ Già tộc đáng thương này vừa mới bị lửa lớn đốt nửa cái mạng, sau đó bị thạch đao của Cơ Hạo chém bị thương nặng, khi thân thể hoạt động không tiện, thì đụng phải Man Man gia hỏa lực lượng thân thể có thể xưng là khủng bố này.

Hai thanh trọng chuỳ như đại sơn áp đỉnh, trong tiếng ‘Bộp bộp’, đầu một lại một chiến sĩ Già tộc bị đập nát, cả mảng lớn máu văng khắp nơi, trên chiến trường quả thực giống như một rừng đào đang nở rộ, máu bắn tung tóe chính là nụ hoa nở rộ.

“Cẩn thận hai gia hỏa này!” Lại một tướng lĩnh Già tộc bị hỏa lôi của Man Man nướng bán sống bán chết thò ra. Hắc thở hỗn hển, muốn tuyên bố mệnh lệnh để chiến sĩ dưới trướng tạo thành chiến trận sau đó phát động tiến công.

‘Phập’ một tiếng, mũi tên của Phong Hành đúng lúc bắn tới. Mũi tên của hắn vừa đúng từ đỉnh đầu Vũ Mục xẹt qua, Vũ Mục vừa đúng bơi một cái ở trên mũi tên, vừa đúng tẩm kịch độc cho mũi tên này.

Mũi tên kịch độc chui thật sâu vào yết hầu tướng lĩnh Già tộc, vốn chút thương thế này không đủ để trí mạng, nhưng vu độc bộc phát, tướng lĩnh Già tộc

còn chưa kịp rút mũi tên, kịch độc đã đem toàn thân hấn nhuộm thành màu xanh biếc, hấn ngã xuống đất ngay tại chỗ không dậy nổi.

Thái Ti, Thiếu Ti đồng thời niệm tụng chú ngữ, Thái Ti điên cuồng cướp đoạt năng lượng sinh mệnh của chiến sĩ Già tộc trên chiến trường, mà Thiếu Ti thì không ngừng đoạt lấy phúc vận của các chiến sĩ Già tộc, đem những phúc vận đó nhanh chóng chuyển đến trên người chiến sĩ phe mình.

Hơn hai ngàn chiến sĩ Liệt Sơn bộ theo sát ở phía sau Cơ Hạo cùng Man Man, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm đem chiến sĩ Già tộc lao ra sơn cốc bức lui trở về sơn cốc.

Chương 290: Tán Loạn

Phía sau, trọng chùy của Man Man đang rống giận, ánh lửa phun trào, chiến sĩ Già tộc tới gần Cơ Hạo thỉnh thoảng đầu võ vụn ngã xuống đất.

Trái phải, vô số trường mâu như rừng, chiến sĩ Liệt Sơn bộ lớn tiếng rít gào, xếp thành tường đồng vách sắt hơi có chút hỗn độn nhưng vô cùng cứng cỏi, gắt gao ngăn cản chiến sĩ Già tộc tấn công.

Thỉnh thoảng có chiến sĩ Già tộc dựa vào thực lực cá nhân mạnh mẽ tấn công thương trận, mười mấy thanh trường mâu đồng thời đâm xuyên, những chiến sĩ Già tộc có gan thoát ly hàng ngũ xung phong, thường thường cả người phun máu ngã vào trong rừng thương.

Trên người toàn bộ chiến sĩ Già tộc đều quấn quanh một tia khí đen, dưới chân bọn hắn thỉnh thoảng trượt một cú, hoặc là chột hắt xì một cái, hoặc là mắt đột nhiên bị máu tươi đồng bạn phun ra bôi đầy.

Dưới chân bọn chúng bị trượt, liền không thể ngăn cản Cơ Hạo cùng Man Man bạo lực công kích, không chút phản kháng bị chém giết ngay tại chỗ; bọn chúng hắt xì một cái, phòng ngự vốn nghiêm mật lại đột nhiên vỡ ra một khe hở, mấy thanh trường mâu đâm nhanh đến, hung hăng xuyên qua thân thể bọn chúng; mắt bọn chúng bị máu tươi dính chặt, đột nhiên, một mũi tên bắn nhanh đến, bất động thanh sắc đã trúng chỗ yếu hại của bọn chúng.

Càng có từng tia tử khí quanh quần ở bên thân bọn chúng, thể lực chiến sĩ Già tộc đang cấp tốc tiêu hao, sinh mệnh lực không ngừng bị Thái Ti nguyên rửa rút đi. Bên người Thái Ti vờn quanh một tầng mệnh khí thật dày, mệnh khí màu máu như suối nước, không ngừng bổ sung vào trong cơ thể chiến sĩ Liệt Sơn bộ bên người Cơ Hạo.

Các chiến sĩ Liệt Sơn bộ này ở trong từng đợt tấn công điên cuồng của kẻ địch bị thương, mệt mỏi, vu lực đã tiêu hao tám chín thành. Nhưng Thái Ti

không ngừng bổ sung mệnh khí cho bọn họ, trong cơ thể khô kiệt của bọn họ không ngừng có lực lượng mới toát ra, chống đỡ bọn họ tiếp tục điên cuồng tác chiến.

Vu lực trong vu huyết của bọn họ cạn kiệt, nhưng lực lượng thân thể bọn họ lại luôn luôn ở trạng thái đỉnh phong!

Bọn họ dừng mãnh giơ trường mâu, lần lượt đem trường mâu đâm về phía trước, đâm, đâm, trường mâu dưới ánh mặt trời tạo nên từng mảng ánh sáng lạnh chói mắt, có bị binh khí của chiến sĩ Già tộc đẩy ra, có thì không lưu tình chút nào đâm vào sâu trong thân thể bọn chúng.

Vũ Mục nấp ở trong đám người, bận rộn vung đôi tay.

Cả mảng lớn thuốc bột bắn tung tóe, đen, đỏ, trắng, lục, thuốc bột đủ mọi màu sắc bay lả tả ở đỉnh đầu mọi người.

Thuốc bột kịch độc không sai sót đều rơi ở trên thân chiến sĩ Già tộc, thân thể bị thương của chúng không ngừng thối rữa, kịch độc lan tràn ở trong cơ thể bọn chúng, cấp tốc suy yếu sinh mệnh lực của bọn chúng.

Vu được cứu mạng rơi chuẩn xác ở trên người chiến sĩ Liệt Sơn bộ, không ngừng chữa trị vết thương ngoài da của bọn họ. Càng có lượng lớn thuốc bột bị chiến sĩ Liệt Sơn bộ hút vào trong cơ thể, nhanh chóng ngừng nội tạng bọn họ xuất huyết nhiều, từng lần một đem thân thể bọn họ từ bên bờ sụp đổ kéo về.

Bởi vì quan hệ Thái Ti và Vũ Mục, ít nhất có một ngàn chiến sĩ Liệt Sơn bộ hẳn là đã sớm chết trận, giờ phút này còn lớn tiếng rít gào chiến đấu ở tuyến đầu.

‘Xẹt’ một tiếng vang giòn truyền đến, Phong Hành ở phía sau một lần nữa bắn lén, mũi tên bắn ra mỗi lần đều rơi ở trên thân các chiến sĩ Già tộc sắp đột phá phòng tuyến của Liệt Sơn bộ, mỗi một lần đều chui thật sâu vào chỗ yếu hại của kẻ địch, làm bọn chúng rống giận lui về phía sau, hoặc là dứt khoát trực tiếp đem bọn họ bắn chết ngay tại chỗ.

Phía sau, không ngừng có chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc ở trong tiếng rống giận dữ của Đế Sát đột tiến về phía trước, muốn tiếp viện đại đội Già tộc chỗ lồi ra sơn cốc, lâm vào khổ chiến mà không thể thoát thân. Nhưng Đại Phong Tiêu quản lý trên vạn tiền thủ cuối đại ứng xoay quanh ở không trung, tên như bão tố không ngừng từ không trung trút xuống, đem cả sơn cốc hoàn toàn phong tỏa.

Có chiến sĩ Già tộc ỷ vào giáp trụ trên người mình dày chắc, lực phòng ngự của khiên xuất chúng, rộng to muốn đột phá mưa tên phong tỏa mạnh mẽ đột phá.

Nhưng bọn Đại Phong Tiêu mỗi lần đều dùng mũi tên tàn nhẫn của mình cho đám chiến sĩ Già tộc liêu lĩnh kia một bài học hằn hoi, nói cho bọn chúng ‘con nhím’ rốt cuộc bộ dáng thế nào! Mấy chiến sĩ Già tộc thực lực cường hãn nhất, cũng chỉ ở trong sơn cốc tiến lên về phía trước mười mấy dặm, đã ở trong mưa tên đầy trời biến thành ‘con nhím’.

Đầy đất đều là máu tươi. Đầy đất đều là thi hài, Khương Trảo cười quái dị ‘khắc khắc’, vô số trứng trùng từ không trung rơi xuống, rơi ở trong núi thây biển máu, ấp trứng ra từng đám đông sâu bọ, thét chói tai ‘Xèo xèo’ hướng đại quân Già tộc ở cửa sơn cốc, hướng Đế Sát quân đoàn phía sau sơn cốc xung phong tới.

Chỉ cần có thi thể, đại quân sâu bọ của Khương Trảo liền không thể tiêu diệt.

Ở trong tiếng cười chói tai vang tận mây xanh của Khương Trảo, vô số sâu bọ nhanh chóng bao vây một lại một chiến sĩ dị tộc trang bị hoàn mỹ, dùng nanh vuốt và nọc độc của mình đem bọn hãn triệt để bao phủ. Giáp trụ bị xé nát, thân thể bị chia nhau ăn. Nhiều chiến sĩ dị tộc bị sâu bọ bao vây phát ra tiếng rú thảm giống như quỷ kêu, hoa chân múa tay giãy dụa bỏ chạy, lại ở trong khoảng thời gian cực ngắn bị sâu bọ xé nát.

“Đế Sát!” Cơ Hạo lớn tiếng rít gào, thạch kiếm tạo nên một mảng ánh sáng đỏ nhàn nhạt, trên lưỡi kiếm không tỏa sáng đã có một tia lửa đang vờn quanh.

Vu lực của Cơ Hạo không ngừng đưa vào trong thạch kiếm, thạch kiếm đã dần dần thức tỉnh một tia hậu thiên hỏa diễm thuộc tính.

“Đế Sát, là ta giết đệ đệ ngươi Đế La! Là ta hủy Huyết Nha đoàn buôn nô lệ của gia tộc ngươi! Đến đi, giết ta báo thù đi! Đừng như kẻ nhu nhược núp ở phía sau nhìn người của người chịu chết! Giống dũng sĩ chân chính, đến, liều mạng với ta!”

Cơ Hạo rống to, hắc đột nhiên vung lên hắc thạch trường đao trong tay, trường đao kéo theo một mảng ánh lửa bay lên trời, ở dưới lực lượng tinh thần cường đại khống chế hóa thành một cầu vòng lửa dài mười mấy trượng, gào thét ở trong chiến sĩ Già tộc bay lượn lui tới đâm xuyên.

Truyền thừa vu bảo của Kim Ô bộ, ở dưới lực lượng nguyên thần cường đại của Cơ Hạo khống chế, biến thành một thanh phi đao lăng không giết địch!

Hai tay Cơ Hạo nắm chặt thạch kiếm, toàn bộ lực lượng thân thể cùng vu lực đều dùng để nắm giữ thanh tạo hóa thánh binh này, từng diễm ánh lửa lóe lên, ở trong đội ngũ chiến sĩ Già tộc dày đặc nhắc lên một trận gió tanh mưa máu.

Trọng giáp màu đen mặc cho kẻ địch bổ chém, mỗi một lần bổ chém Cơ Hạo ngay cả một tia chấn động cũng không cảm thụ được.

Thạch kiếm sắc bén vô cùng, chiến sĩ Già tộc phía trước vô luận bọn hắc thực lực mạnh bao nhiêu, xuất thân cao quý cao nhiêu, giáp trụ hoàn mỹ bao nhiêu, binh khí sắc bén bao nhiêu, nơi thạch kiếm đi qua, nhẹ nhàng cắt một cái tất cả đều thành hai đoạn. Thân thể thành hai đoạn, giáp trụ thành hai đoạn, binh khí thành hai đoạn, khiên thành hai đoạn!

“Giết!” Cơ Hạo lớn tiếng thét dài, cứng rắn đội chiến sĩ Già tộc điên cuồng phản kích, một hơi đem phòng tuyến đột tiến về phía trước một trăm trượng!

Chiến sĩ Già tộc bị Cơ Hạo giết tới mức trong lòng run sợ, một tướng lĩnh Già tộc bị hắc chém eo nửa đoạn thân thể ở dưới đất, khàn giọng ngửa mặt lên

trời rên rĩ: “Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao tại thượng! Con dân của ngài cạn sức rồi, chúng ta kiệt sức rồi! Chúng ta không phá nổi giáp trụ của hãn, chúng ta không phá nổi giáp trụ của hãn!”

‘Oành’ một cái, đại chuỳ của Man Man nhằm vào đầu hạ xuống, đem tướng lĩnh Già tộc nửa thân thể ở dưới đất cũng văng cao hơn ba thước này đánh thành mảnh vỡ. Lửa phun trào, tướng lĩnh Già tộc vỡ nát hóa thành một đám tro tàn phiêu tán.

“Đế Sát! Lăn ra đây! Tử chiến với ta!”

Cơ Hạo tiếp tục rống lớn, tiếng rống truyền khắp toàn bộ chiến trường!

Đế Sát chưa đáp lại, sĩ khí Đế Sát quân đoàn ‘Xôn xao’ một phen trực tiếp hạ xuống số 0, bốn phương hướng trên chiến trường, binh sĩ Đế Sát quân đoàn đồng thời bắt đầu tan rã, đào vong lượng lớn.

Chương 291: Truyền Tống

Quân đội vây kín bốn phía, Đế Sát quân đoàn đã bị bao vây ở trong một khu vực nhỏ nhỏ chật hẹp, đại khái dài rộng không đến ba mươi dặm.

Ba mươi dặm, Đại Vu tiền thủ yếu nhất, mũi tên của bọn họ cũng có thể thoải mái bắn ra ba mươi dặm.

Ba mươi dặm, đại biểu quân đội vây kín bốn phía, bất cứ một bên nào cũng có thể tiến hành đả kích mọi mặt đối với toàn bộ kẻ địch trong vòng vây.

Tên như mưa, sấm sét như thủy triều, cự mãng phun nọc độc giống như nước lũ, người Khoa Phụ tộc ném tảng đá giống như trời sập, công kích bốn phương tám hướng không ngừng hạ xuống đánh cho Đế Sát quân đoàn không hội được thành quân.

Con em đại gia tộc đến kiếm quân công đã bị đánh cho đầu óc choáng váng, bọn hãn khóc trời kêu đất ở dưới các hộ vệ vây quanh, từ phía đông vòng vây chạy đến phía tây, kết quả đàn cự mãng phun nọc độc một phen, dọa bọn hãn chặt vật hướng mặt bắc chạy trốn.

Đến phía bắc, cây gậy lớn của người Khoa Phụ tộc hung hăng đập chết mấy tên, những người này lại tiếng khóc rung trời hướng Cơ Hạo bên này chạy tới.

Vũ Mục cười lớn một tiếng, mảng lớn mây mưa bay lên trời, bao trùm phạm vi vài dặm, nước mưa màu xanh lục nhạt trút xuống, kịch độc bọc trong nước mưa, mấy ngàn phó binh và nô lệ kêu thảm ngã xuống đất, vì thế những người này lại hướng mặt đông chạy trốn.

Nhưng vừa mới hướng phía đông chạy ra chưa được vài bước, bọn con em đại gia tộc này đột nhiên tỉnh ngộ, lúc sớm nhất bọn hãn chính là từ phía đông chạy loạn. Mắt thấy vô số lôi thú gào thét chạy băng băng đến, những người này rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, bọn hãn khàn giọng cầu xin, hướng phía Huyết

Nguyệt thần tháp bỏ chạy.

Bốn phương hướng không ngừng có đào binh chạy về, bọn hãn khàn giọng rống giặc, đem các phó binh và nô lệ xua chạy tới bên ngoài chắn đao thay bọn hãn, bọn hãn dốc hết toàn lực lao về phía Huyết Nguyệt thần tháp, cực lực khiến mình cách Huyết Nguyệt thần tháp gần hơn chút nữa.

Đế Sát trợn mắt há hốc mồm đứng ở trên thần tháp, khóe miệng điên cuồng run rẩy, ba con mắt vô thần nhìn bốn phía.

Chi Huyết Nguyệt quân đoàn này hãn vừa mới tiếp nhận không đến ba năm, so sánh với quân đoàn tinh nhuệ khác từng trải nhiều, chi quân đoàn này của hãn ở trên trang bị cùng kinh nghiệm chiến đấu, đều không bì được các quân đoàn lâu năm được hưởng tiếng tăm. Nhưng mặc kệ như thế nào, quân đoàn mới chinh biên cũng tốt, dù sao cũng là quân thường trực của Huyết Nguyệt nhất mạch.

Đế Sát không chút nghi ngờ, chiến sĩ dưới trướng hãn mỗi người đều là tinh nhuệ, mỗi người đều là dũng sĩ. Đối mặt quân đội dân bản xứ cho dù gấp mười, hãn cũng có thể đánh một trận là thắng. Nhưng hôm nay, ngần ngừ hai ba canh giờ, đại quân dưới trướng hãn lại tan tác như vậy.

“Đại nhân, chúng ta, không ngăn được nữa.” Một tướng lĩnh tâm phúc đè thấp thanh âm thấp giọng nói: “Xin ngài mang theo quân kỳ... Sớm làm chuẩn bị đi.”

Mang theo quân kỳ sớm làm chuẩn bị? Đế Sát chán ghét hướng tướng lĩnh ngày thường rất được hãn coi trọng nhìn một cái: “Muốn ta bỏ lại chiến sĩ dưới trướng chạy trốn? Loại chuyện này... Há?”

Trên Huyết Nguyệt thần tháp một mảng huyết quang cấp tốc đi lên, trong không khí xung quanh đột nhiên có mảng lớn gợn sóng nhộn nhạo ra. Sắc mặt Đế Sát chợt trở nên dễ coi hơn rất nhiều, hãn lại khôi phục vẻ mặt trấn định tự nhiên ban đầu. Nhẹ nhàng băng quơ phất phất tay, từng khối lớn vụ tình không

ngừng từ trên hân trào ra, nhanh chóng bị Huyết Nguyệt thần tháp cắn nuốt hết.

Một luồng huyết quang lao thẳng lên trời cao, sau đó cấp tốc đảo ngược bắn về, hung hăng đánh ở trên đất trống cạnh thần tháp.

Từng luồng huyết quang tràn đi bốn phía, kèm theo tiếng gầm rú đáng sợ, Huyết Nguyệt chi lực mạnh mẽ điêu khắc ra trên mặt đất một bộ trận đồ cực lớn đường kính vài dặm. Phù văn trận đồ xâm nhập mặt đá phiến sâu cả trượng, từng nét như tự nhiên hình thành, trong phù văn tràn ngập hồng quang dinh dính như máu.

Hư không chấn động, mặt đất mơ hồ run rẩy. Chiến sĩ Lôi Trạch bộ ở phía đông chạy băng băng đến cẩn thận quát vật cưỡi dừng lại.

Phía tây, các vụ nổ đến từ Bắc Hoang cũng thật cẩn thận bảo đại mãng dưới mộng dừng tiến công, mọi người đều cẩn thận nhìn Huyết Nguyệt thần tháp huyết quang tung trào.

Chỉ có người Khoa Phụ tộc phía bắc sức chiến đấu siêu quần, thân thể mạnh mẽ vô cùng trời sinh chỉ có một sợi gân, bọn họ vẫn ‘học học học học’ vung cây gậy lớn, giống như đánh chuột đồng đập kẻ địch chắn trước mặt, không chút úy kỵ hướng phía trung quân của Đế Sát tới gần.

Trận đồ màu máu trên mặt đất phun ra cả mảng lớn lửa sáng. Trong huyết quang mấy vạn bóng người từ từ hiện lên. Huyết Nguyệt thần tháp bên cạnh Đế Sát phun ra một mảng ánh sáng mạnh mẽ, trong mấy vạn bóng người thông thả hiện lên đó, một luồng huyết quang tương tự trào ra, nhanh chóng hòa hợp một thể với huyết quang của Huyết Nguyệt thần tháp bên người Đế Sát.

Hai luồng lực lượng cường đại hợp lực, hư không vạn vạn một trận, mấy vạn chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc vô trang hạng nặng bỗng dừng toát ra.

Lại một tòa Huyết Nguyệt thần tháp xuất hiện giữa không trung, hai tòa Huyết Nguyệt thần tháp đồng thời phun ra huyết quang mãnh liệt, tướng lĩnh

Ngu tộc đứng ở trên tòa thần tháp mới tới lạnh nhạt cười hướng Đế Sát gật gật đầu: “Đế Sát, tình huống người nơi này thoát nhìn không phải tốt lắm?”

Đế Sát nâng tay phải, ở tim ấn một cái, hướng nam tử Ngu tộc kia hành một lễ: “Đế Nhất, đa tạ người tiếp viện. Thật ra, người không cần sốt ruột đến cứu viện ta, bọn dân bản xứ dã man này căn bản không thể đánh bại ta, ta đang ấp ủ phản kích!”

Đế Nhất giang hai tay, bật cười.

Đế Sát nhìn Đế Nhất, cũng nở nụ cười.

Trong lòng hai người biết rõ, bọn họ là quý tộc Ngu tộc tôn quý, hơn nữa là một mũi tộc nhân huyết thống cao quý nhất trong Đế thị nhất tộc. Bọn họ cho dù chiến bại bị giết, bọn họ cũng sẽ lựa chọn một tư thế tử vong ‘ưu mỹ, có thể diện nhất’. Muốn một quý tộc Ngu tộc thừa nhận mình thất bại? Điều này căn bản là chuyện không có khả năng!

“Tốt lắm, người đã đang ấp ủ phản kích, như vậy không ngại ta đến giúp người gia tăng một chút lực lượng phản kích?” Đế Nhất cười hướng Đế Sát nhìn một cái: “Mọi người đều là huynh đệ đồng tộc, người đem quặng Ma Lãnh Ô kia trong lãnh địa của người cho ta là được.”

Đế Sát hít một hơi thật sâu, hân hướng Đế Nhất gật gật đầu: “Rất công bằng hợp lý. Quặng Ma Lãnh Ô kia, đã là của người... Người tháng sau sinh nhật? Cái này coi như quà sinh nhật của ta đi.”

Đế Nhất cười lớn vung tay, mấy vạn tinh nhuệ dưới trướng hân nhanh chóng rời khỏi trận pháp, sau đó hai tòa Huyết Nguyệt thần tháp đồng thời kịch liệt run rẩy lên, hai luồng huyết quang trào ra, một lần này so với vừa rồi hao phí thời gian ít hơn rất nhiều, lại là mấy vạn dị tộc tinh nhuệ thông qua pháp trận trên mặt đất truyền tống tới.

“Đế Sa, người có thể đến, ta rất cao hứng!” Đế Sát hướng tướng lĩnh quân

đoàn Ngu tộc mới tới hành một lễ.

“Đế Sát, về sau ta hy vọng, người đừng xuất hiện ở bên người Tú Mạt Nhi tiểu thư nữa.” Đế Sa ôn hòa hướng Đế Sát trả lễ: “Dù sao, người là người có hôn ước. Tú Mạt Nhi tiểu thư, có sự quan tâm ái mộ của ta là đủ rồi.”

“Rất hợp lý. Về sau ta sẽ không xuất hiện ở bên người Tú Mạt Nhi nữa.” Đế Sát thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đế Sa đưa ra điều kiện, so với Đế Nhất hậu đãi hơn nhiều. Cái này cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cùng là huynh đệ Đế thị nhất tộc, quan hệ huyết thống giữa Đế Sát cùng Đế Sa so với Đế Nhất thân cận hơn rất nhiều.

Ba tòa Huyết Nguyệt thần tháp lơ lửng ở trên không chiến trường, sau đó ba đạo huyết quang hiện lên, lại một quân đoàn Ngu tộc xuất hiện ở trên chiến trường.

Một lần này quân đoàn Ngu tộc truyền tống tới, lại là do một vị thiếu nữ Ngu tộc xinh đẹp tuyệt trần quản lý.

Chương 292: Phản Kích

Chiến sĩ Đế Sát quân đoàn chạy tán loạn như đột nhiên có người tâm phúc, tán mà không loạn hướng Huyết Nguyệt thần tháp hội tụ.

Ba mũi Huyết Nguyệt quân đoàn mới tới, thì sớm phát động phản kích.

Trong Đế Sa quân đoàn, bốn vạn trọng giáp chiến sĩ võ trang toàn bộ, cười tọa kỵ hạng nặng hoàn toàn dùng kim loại đúc, xếp thành trước sau hai mươi hàng ngang, gào thét hướng chiến sĩ Lôi Trạch bộ phóng đi.

Bốn vạn trọng giáp chiến sĩ, con rối tọa kỵ của bọn hắn đầu mọc một sừng, toàn thân mặc trọng giáp, bên trên kèm theo rậm rạp vô số lưỡi dao sắc bén, hơi tiếp xúc sẽ bị cắt mất một miếng thịt lớn. Giữa toàn bộ tọa kỵ dùng xiềng xích lỏng lách huyết quang xuyên chuỗi làm một thể, bốn vạn chiến sĩ liền thành một thể, giống như một ngọn núi lớn áp đỉnh, lực tấn công cuồng dã đến cực điểm.

Chiến sĩ Lôi Trạch bộ ném ra tiêu thương mang theo sấm chớp, kèm theo tiếng vang thật lớn hung hăng va chạm ở trên người các trọng giáp chiến sĩ đó. Ngăn ngừa vài hơi thở, mấy vạn cây tiêu thương hạ xuống, vô số mảnh vỡ giáp trụ bắn tung tóe, nhưng chưa có một dị tộc chiến sĩ ngã ngựa.

Toàn bộ chiến sĩ Già tộc đều dùng vòng chụp kim loại kết cấu tinh vi, đem chính mình cố định chặt chẽ ở trên lưng tọa kỵ. Trừ phi thân thể bọn hắn bị xé thành mảnh vụn, nếu không bọn hắn căn bản không có khả năng xuống khỏi tọa kỵ.

Có một tiếng nổ vang, đại đội kỵ binh Lôi Trạch bộ và trọng giáp kỵ binh của Đế Sa quân đoàn va chạm với nhau.

Hai bên đồng thời giơ lên trường mâu trong tay, rồng giận hướng chỗ yếu hại trí mạng của đối phương đâm giết tới.

Thân là cường giả cấp Đại Vu, chiến sĩ hai bên kỹ xảo chiến đấu đều trải qua trăm ngàn lần rèn luyện, ở trong khoảng cách gần như vậy căn bản không có khả năng thất thủ. Trường mâu của hai bên đều trúng kẻ địch, từng mảng lớn máu bắn tung tóe ra.

Thân thể vỡ vụn, phun máu, tất cả đều là chiến sĩ Lôi Trạch bộ.

Trường mâu trong tay chiến sĩ sắc Già tộc bén dị thường, cứng vô cùng, giáp trụ trên người chiến sĩ Lôi Trạch bộ căn bản không ngăn được mũi nhọn của trường mâu kẻ địch, thoáng tiếp xúc đã bị phá vỡ giáp trụ, thân thể bị trường mâu hất bay lên cao cao.

Lôi thú rống giận, vô số luồng sấm sét gào thét rơi xuống, hung hăng nện ở trên thân chiến sĩ Đế Sa quân đoàn. Hào quang lưu chuyển trên giáp trụ thật dày, đại bộ phận sấm sét bị vòng bảo hộ của giáp trụ dời đi, chỉ có bộ phận nhỏ sấm sét đánh vỡ giáp trụ phòng ngự, bổ thật mạnh vào trên áo giáp kim loại.

Một số chiến sĩ Già tộc bị dòng điện mạnh mẽ đánh cho cả người run rẩy, khói đen không ngừng từ trong khe hở giáp trụ toát ra. Một số chiến sĩ trực tiếp bị dòng điện đánh cho cả người cháy khét chết thảm, nhưng thân thể bọn hắn vẫn vững vàng ngồi ở trên tọa kỵ.

Trong tiếng ‘Rẹt rẹt rẹt’, đội ngũ xung phong của Đế Sa quân quét ngang qua, lôi thú của Lôi Trạch bộ không thể thừa nhận đối phương liên miên một mạch mạnh mẽ tấn công, bị mạnh mẽ đánh cho liên tục lui về phía sau.

Từng tia sét to bằng vại nước không ngừng từ không trung hạ xuống, vô số chiến sĩ Lôi Trạch bộ bị trường mâu hất ngã bay, nhưng cũng có vô số chiến sĩ Đế Sa quân bị lôi quang đánh cho cả người cháy khét. Chiến tổn của hai bên tăng lên thẳng tắp, sau ngắn ngủn vài hơi thở tiếp xúc, trọng kỵ binh của Đế Sa quân đoàn liền chủ động lui về phía sau.

Hơn hai ngàn chiến sĩ Già tộc ở trong giao phong ngắn ngủi bị đánh giết, nhưng hơn bốn ngàn chiến sĩ Lôi Trạch bộ chiến tổn, càng có hơn hai ngàn

người bị thương nặng không dậy nổi.

Cơ Hạo xem mà trợn mắt há hốc mồm, trang bị cùng sức chiến đấu của Đế Sa quân đoàn, hiển nhiên so với Đế Sát quân đoàn cao hơn không chỉ một bậc.

Tiếng huýt gió bén nhọn truyền đến, một nữ tử Ngu tộc xinh đẹp Câu Tú truyền tống đến cuối cùng đập một cái đĩa tròn đầy màu sắc ánh sáng bay lên trời. Đĩa kim loại tròn đường kính mấy trượng phun ra cả mảng lớn tia sáng, mang theo tiếng ‘Ong ong’ kỳ dị xông lên trên không cách mặt đất mười mấy dặm.

Ở phía sau Câu Tú, hai vạn chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp, cũng chân đạp đĩa tròn lao thẳng lên trên không tương tự.

Đại Phong Tiêu thống lĩnh hơn vạn tiên thủ cưỡi tọa kỵ bay lượn trên không, đang lượn vòng ở phụ cận, tìm kiếm chiến cơ. Cách xa mấy chục dặm, quân đoàn Câu Tú quản lý đập loại đĩa tròn kỳ dị đó sau khi xông lên trời cao, mép đĩa tròn đột nhiên có từng hàng khe hở tách ra, sau đó cả mảng lớn huyết quang lóe lên.

Trong huyết quang cấp tốc lóe lên, vô số mũi tên kim loại to cỡ ngón cái, dài ba thước mang theo tiếng xé gió đáng sợ bắn nhanh ra.

Đại Phong Tiêu hét dài một tiếng, các tiên thủ phía sau hăn đều quát to tọa kỵ dưới móng lượn trái phải lao xuống, kéo theo đường cong thật lớn né tránh đối phương công kích. Hai vạn đĩa tròn bay, mỗi một cái đĩa tròn nháy mắt phun ra vượt qua một trăm mũi tên. Đây là cả thảy hai trăm vạn mũi tên phù văn hợp kim rèn, dùng phù văn tăng thêm lực sát thương bắn ra.

Cơ Hạo mở to mắt nhìn, Kim Ô Thần Mâu toàn lực thi triển, hăn rõ ràng nhìn thấy trên những mũi tên kết cấu phù văn phá giáp trùy này, rậm rạp ít nhất có ba trăm phù văn lóe lên.

Dựa theo tiêu chuẩn luyện khí của Vu điện, ba trăm phù văn khắc nổi ở trên

một mũi tên, loại phù văn này tên tuyệt đối có thể uy hiếp đến sinh mệnh của Đại Vu.

Dù là Đại Phong Tiêu hạ lệnh kịp thời, chiến sĩ phía sau né tránh nhanh, mũi tên màu máu gào thét đầy trời giống như một trận mưa to bao trùm hư không phạm vi trăm dặm, hơn hai ngàn tiễn thủ bị mưa tên bao trùm, kèm theo tiếng rên rỉ nặng nề, lượng lớn máu tươi từ không trung rơi xuống.

Có hơn một ngàn tiễn thủ trực tiếp bị tên bắn thùng đầu chiến tổn ngay tại chỗ, còn lại hơn ngàn tiễn thủ cũng bị thương nặng, rơi thẳng tắp từ trên cao ngã xuống.

Câu Tú chỉ tay, hai vạn cái đĩa tròn lại phun ra mảng lớn huyết quang, lại là một đợt tên bắn nhanh đến, đem sơn cốc chỗ đám người Cơ Hạo hoàn toàn bao trùm. Cơ Hạo kinh hãi, vội vàng kích phát giáp trụ, nhâm thủy tinh khí hóa thành sương mù đen cuộn cuộn bao phủ phạm vi cả dặm, sau đó cả mảng lớn mũi tên rơi thẳng tắp xuống.

Sương mù đen kịch liệt dao động, sương mù đen tới gần thân thể Cơ Hạo phạm vi mười mấy trượng không chút sút mẻ, nhưng sương mù đen chỗ xa hơn quá loãng, từng mũi tên hạ xuống, sương mù đen sau khi hơi hóa giải lực lượng mũi tên, những mũi tên này sẽ xuyên thấu sương mù đen rơi xuống.

Tiếng kêu đau không dứt bên tai, chiến sĩ Liệt Sơn bộ phía sau Cơ Hạo không ngừng có người bị tên bắn thùng thân thể, những mũi tên phụ gia phù văn đó lực sát thương cực kỳ khủng bố, tên nếu bắn trúng bả vai, sẽ là một cánh tay bị nổ tung; nếu bắn trúng đùi, một cái đùi cũng không giữ được; nếu bắn trúng ngực, như vậy cả người đều sẽ bị nổ thành hai đoạn.

Một đợt tên, hơn hai ngàn chiến sĩ Liệt Sơn bộ phía sau Cơ Hạo bị bắn chết tại chỗ hơn ba trăm người.

Cơ Hạo nghiêng chặt răng, tức giận nhìn Câu Tú xoay quanh trên trời cao.

Ba quân đoàn dị tộc mới tới tiếp viện này, sao lại so với Đế Sát quân đoàn mạnh hơn nhiều như vậy? Vô luận là trang bị, hay là kinh nghiệm tác chiến, bọn họ đều mạnh hơn rất nhiều!

Cơ Hạo còn chưa làm rõ mấu chốt trong đó, quân đội dưới trướng Đế Nhất đã rất nhanh dùng bộ kiện kim loại có sẵn, quay quanh bốn tòa Huyết Nguyệt thần tháp xây dựng một tòa thành trì kim loại dài rộng vài dặm.

‘Oành oành’ nổ vang vài tiếng, hai cái sàng nổ cực lớn hình thù kỳ lạ phun ra mấy mũi tên cực lớn, trong đại mãng Bắc Hoang bộ tộc khổng lồ chế ở phía tây, ba con đại mãng thể tích lớn nhất phát ra tiếng rít chói tai thê lương, trên chỗ bảy tấc bị mũi tên nổ to bằng hông người ta, dài đến mười trượng bắn thủng!

Phía bắc truyền đến người Khoa Phụ tộc rống giận, chân của một người Khoa Phụ tộc bị mũi tên nổ tương tự bắn thủng.

Chương 293: Lui Binh

Cơ Hạo hoa mắt thần mê nhìn tòa thành trì kim loại kia.

Mấy vạn chiến sĩ Già tộc, từ trong trữ vật pháp khí bên người phân biệt lấy ra khối kim loại to nhỏ, sau đó những bộ kiện kim loại to lớn này giống như vật còn sống, từng khối từng khối bay lên, mặt ngoài lóe ra vô số phù văn, mang theo ánh sáng mê người, sau đó cấp tốc gộp lại thành một cái chỉnh thể.

Dài rộng khoảng chín dặm, bốn tòa Huyết Nguyệt thần tháp vừa lúc đứng sừng sững ở bốn góc thành trì, tường thành cao trăm trượng, trên tường thành màu vàng nhạt tuân theo tiêu chuẩn thẩm mỹ nhất quán của Ngu tộc, điêu khắc vô số hoa văn người, thú, hoa cỏ, sông ngòi núi non tinh mỹ tuyệt luân.

Trên tường thành, sàng nổ thể tích cực lớn rậm rạp sắp hàng ở trên đài quan sát dạng cầu thang, trên mũi tên nổ to như hông người, dài mười trượng che một tầng vàng sáng thật dày, trong vàng sáng giống như thủy tinh tràn đầy màu sắc, vô số phù văn màu máu đang cấp tốc lóe lên.

Cách cực xa, Cơ Hạo cũng có thể ngửi được mùi máu tươi nồng đậm trên những mũi tên nổ này. Những mũi tên nổ này, nhất định là dùng một số bí pháp nào đó cực kỳ tanh máu tàn nhẫn rèn thành, đối với các loại sinh mệnh có sát thương tăng thêm đáng sợ.

Mấy con cự mãng chỗ bảy tắc trúng tên chính là ví dụ tốt nhất, bọn nó thể tích khổng lồ vô cùng, sinh mệnh lực của bọn nó càng dài lâu hùng hậu, hơn nữa bọn nó có thể phun nọc độc đáng sợ, kháng lực của bản thân bọn nó đối với độc tính cũng rất cường đại.

Nhưng cự mãng như vậy, sau khi trên chỗ bảy tắc trúng một mũi tên, vết thương đã cấp tốc hư thối mở rộng, lượng lớn máu đặc không ngừng từ vết thương phun ra, rất nhanh đã ở trên chỗ bảy tắc của bọn nó lộ ra vết thương trong suốt thật lớn, thậm chí có thể nhìn thấy trái tim kịch liệt nhảy lên phụ cận

chỗ bảy tấc của bọn nó.

Mấy gã vu tể Bắc Hoang khàn giọng niệm tụng chú ngữ, từng đồng vu được không ngừng rơi xuống, ùn ùn bay vào vết thương của cự mãng. Vu được và huyết quang nồng đậm che trên mũi tên kịch liệt va chạm, không ngừng có sương khói gay mũi phun ra, nơi khói đặc đi qua, mặt đất cũng biến thành màu đen sì.

Mấy con cự mãng hình thể lớn nhất cũng thành bộ dáng như vậy, đại mãng phía sau hình thể tương đối nhỏ đều ngừng lại, lè lưỡi răn không dám vượt Lôi Trì một bước.

Phía bắc, Khoa Phụ tộc nhân chân bị trúng tên kêu đau ngã xuống, hấn phần nộ cầm lên một tảng đá lớn, hung hăng đập về phía thành trì kim loại ngoài vài dặm.

Đối với Khoa Phụ tộc nhân mà nói chỉ là một tảng đá lớn, đối với người thường mà nói, đó lại là một tảng đá khổng lồ đường kính mấy chục trượng. Tảng đá khổng lồ gào thét mà đến nếu nện ở trên thân các chiến sĩ Già tộc kia, cho dù giáp trụ trên thân bọn hấn dày nặng nữa, cũng sẽ bị đập thành bánh thịt.

Nhưng trên bốn tòa Huyết Nguyệt thần tháp huyết quang chột lóe, giữa bốn tòa thần tháp với nhau tạo ra uy lực thêm vào kỳ dị nào đó, chúng cấu thành một trận pháp kỳ diệu, một màn máu nồng đậm từ trên tường thành dâng lên, đem toàn bộ thành trì bao phủ ở phía dưới.

Tảng đá lớn nện ở trên tường thành, nổ vang ‘Thùng’ một tiếng, tảng đá lớn nổ thành vô số mảnh vỡ. Màn máu chỉ là bé nhỏ không đáng kể run rẩy một phen.

Chiến sĩ dị tộc trong tường thành phát ra tiếng hoan hô cao vút như mây, trên tường thành phía bắc, mấy chục bộ sàng nỏ to lớn chậm rãi mở ra, mắt thấy đã sắp đồng thời phát động tiến công. Giữa Khoa Phụ tộc nhân, chiến sĩ phụ trách chỉ huy hét lớn một tiếng, ôm lấy tộc nhân bị thương sai bước lui về phía sau.

Huyền Vũ chiến xa chậm rãi tiến lên, một tấm màn nước dày nặng từ trên chiến xa từ từ hiện lên.

Trong tiếng vang lớn ‘ken két’, mấy chục mũi tên nổ thật lớn bắn ở trên Huyền Vũ chiến xa. Chỉ nghe tiếng vang chói tai, mấy chục mũi tên nổ vỡ nát, Huyền Vũ chiến xa chỉ hơi lắc lư, lại ngay cả một tia dấu vết cũng chưa lưu lại được.

Mấy trăm con rối kim loại theo phía sau Huyền Vũ chiến xa đồng thời phát động tiến công, vô số sàng nổ cùng khí giới công kích khác phát ra tiếng rống nặng nề, mượn dùng lực lượng vu trận, vô số vụ tình nhanh chóng bị rút sạch, hóa thành lực lượng khổng lồ thúc đẩy vô số mũi tên, viên đạn đánh về phía thành trì kim loại.

Huyết quang lóe lên, mấy trăm con rối kim loại to lớn công kích vô ích, cũng chưa tạo thành bất cứ sát thương nào đối với thành trì kim loại.

Đế Sát cười lên ‘hắc hắc’, hắn sửa sang lại một phen giáp trụ cùng áo choàng trên người, mái tóc dài sửa sang lại không rối chút nào, chậm rãi đi lên tường thành phía nam, ở rất xa nhìn về phía Cơ Hạo: “Cơ Hạo! Người hiện tại, có dám công thành?”

Dùng sức vỗ vỗ tường thành kim loại trước mặt, Đế Sát lớn tiếng quát: “Nếu người là một dũng sĩ mà nói, đến đi, đến công thành đi! Ta sẽ làm người biết, cái gì xưng là tuyệt vọng!”

Nhìn Đế Sát đứng ở phía sau quầng sáng màu máu dày nặng, vênh váo tự đắc, Cơ Hạo lắc đầu thở dài một hơi: “Nếu người còn là một nam nhân, thì quyết nhất tử chiến với ta, đừng ở đó lãng phí nước miếng!”

Cười lạnh vài tiếng, Cơ Hạo hướng Vũ Mục vươn tay, Vũ Mục lập tức đem một bao vũ dược kịch độc đặt ở trong tay Cơ Hạo.

Cơ Hạo đem gói thuốc da thú chế thành hương Đế Sát quơ quơ, thản nhiên

nói: “Người hỏi ta có lá gan công thành hay không? Như vậy, người có lá gan ăn vào bao vụ được này không? Người dám đem thuốc này ăn vào, ta sẽ dám công thành!”

Đế Sát ngậm chặt miệng, oán độc vô cùng nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Cơ Hạo sẽ không ngốc nghếch đến tấn công tòa rõ ràng là kết quả đăng phong tạo cực của kỹ xảo luyện khí dị tộc, Đế Sát hẳn cũng sẽ không ngu ngốc đến mức ăn vào vụ được độc vụ Vu điện bí chế.

Phía sau, có mười ba cột khói báo động màu máu xông thẳng lên trời. Kèm theo tiếng tru lên trầm thấp, mười mấy tín sứ cười ửng long cấp tốc hướng bên này bay tới: “Truyền lệnh, toàn bộ quân đội tộc ta, rút lui!”

Mệnh lệnh rút lui vừa đến, các vụ tế Bắc Hoang nhất thời rít lên liên tục, đám đại mãng cấp tốc xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ trốn mất dạng. Cơ Hạo còn chưa kịp quay đầu, bọn họ đã chạy đi mấy chục dặm, chờ lúc Cơ Hạo nhìn tới, cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng lưng bọn họ biến mất ở trong núi rừng ngoài trăm dặm.

“Bỏ chạy thật nhanh!” Cơ Hạo tức giận mắng một câu, ấn tượng của hắn đối với thủ hạ của Bắc Hoang Cộng Công thị lại xấu thêm một phần.

Các chiến sĩ Khoa Phụ tộc mượn dùng Huyền Vũ chiến xa yểm hộ, cũng nhanh chóng rút lui, rất nhanh đã biến mất ở trong dãy núi mênh mông. Các chiến sĩ Lôi Trạch bộ thì kéo một đường cong lớn, rất giằng nghĩa khí hội hợp với đoàn người Cơ Hạo.

Cơ Hạo đứng ở trên một ngọn núi nhỏ, hướng Đế Sát đứng ở trên tường thành khoa tay một cái thủ thế cắt cổ.

“Này, Đế Sát, chúng ta sắp rút lui rồi! Các người hiện tại có bốn chi quân đoàn ở cùng chỗ, không ra đuổi giết sao? Ta dám cam đoan, phía sau chúng ta không có mai phục, nhất định không có mai phục!”

Cười to vài tiếng, Cơ Hạo lắc đầu, thở dài một hơi, cố ý quơ quơ bao thuốc vu độc trên tay, sau đó xoay người, theo các chiến sĩ Lôi Trạch bộ cùng nhau cười lôi thú nhanh chóng rút lui.

Trên không trung, Câu Tú cười lạnh một tiếng, rút ra một cây trường cung tập trung Cơ Hạo, sau đó bắn xuống một mũi tên.

Mũi tên xé gió, trong chớp mắt đã đến phía sau Cơ Hạo. Cơ Hạo lật tay chụp, mũi tên dày đặc hoa văn dạng vảy và giáp trụ bảo vệ bàn tay ma sát, bắn tung tóe ra cả mảng lớn đốm lửa. Lực lượng mang theo trên mũi tên rất mạnh, cứng rắn xuyên qua ở trong tay Cơ Hạo, hung hăng cắm ở trên giáp trụ của Cơ Hạo, lúc này mới không cam lòng ngừng lại.

Nắm chặt mũi tên, Cơ Hạo hướng Câu Tú nhìn thoáng qua, tốc độ lôi thú chạy cực nhanh, đoàn người nhanh chóng hướng về phía sau rút lui.

Chương 294: Cường Địch

Tổng doanh liên quân nhân tộc, Kì Binh doanh.

Sau liên tục vài ngày hành quân gấp, bỏ lại thám báo dị tộc phía sau, đám người Cơ Hạo rút cuộc về tới trong quân doanh.

“Ài, lưng ta, có thể nằm xuống thanh thảo ổn định ăn miếng thịt, ôi, thật không dễ gì!” Trong lều trại rộng rãi do da thú chế thành, mười phiến đá dày nặng rộng rãi xếp ra hàng chữ Nhất.

Vũ Mục lấy ra một tấm da gấu già trải lên trên phiến đá, vô cùng thích ý nằm ở trên phiến đá, không bao lâu đã ngủ say sưa. Những ngày qua ở dã ngoại liên tục bốn ba chém giết, vài lần bị thương nặng, tinh khí thần của Vũ Mục đều đã đến điểm tới hạn, sắp có chút chống đỡ không nổi nữa.

Không chỉ Vũ Mục, Man Man và Thiếu Ti cũng mặt mang nét mệt mỏi, Thái Ti càng so với Vũ Mục còn tiến vào giấc mộng nhanh hơn. Hẳn thậm chí không kịp kiểm miếng da trải ở trên phiến đá, sau khi cảm đầu ngã quỵ ở trên phiến đá, hai ba nhịp thở đã bắt đầu ngáy.

“Man Man, Thiếu Ti, các người yên tâm nghỉ ngơi.” Cơ Hạo dặn dò một tiếng, xốc màn lều trại đi ra ngoài.

Phong Hành đã sớm chẳng biết đi đâu, gã đó đúng là cầm tinh con khỉ, suốt ngày không ngồi yên được, hơn nữa tinh lực dư thừa đến cực điểm, vừa mới tiến vào doanh địa đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cũng không biết hẳn đi làm gì.

Người trong doanh địa so với lần trước bọn Cơ Hạo đến đã nhiều thêm không ít. Một cái là kì binh trước đó vài ngày phân tán ra ngoài, có không ít người sau khi chiến đấu bị thương trở về doanh địa dưỡng thương, còn có một số là kì binh vừa từ hậu phương điều phối lên, còn chưa phân phối nhiệm vụ cho bọn họ.

Ở trên một mảnh đất trống cạnh doanh địa, từng miếng da thú lớn trải xuống đất, một số kì binh vừa mới chấm dứt chém giết trở về doanh địa đem chiến lợi phẩm nhà mình đặt ở trên da thú, mỗi người đang mở cổ họng hò hét chiêu cổ mua bán.

“Hắc, xem một chút đi, bội kiếm đại chiến sĩ Già tộc, công nghệ chế tạo cao thâm, chém vàng cắt ngọc uy mãnh vô cùng. Chỉ cần ba bình ‘Cửu Độc Hồi Mệnh Đan’, hoặc là đan dược chữa thương được lực không kém nhiều là có thể đổi!”

“Các huynh đệ, tinh phẩm không gian vũ khí của quý tộc Ngu tộc, không gian bên trong dài rộng ba mươi trượng, cao năm trượng, thật tinh phẩm làm sao! Huynh đệ ta là người phúc hậu, ai có thể lấy ra mười bộ trọng giáp đại vũ sư Vu điện tự tay rèn, thì cầm lấy đi!”

“Nữ nhân. Nữ nhân! Nữ nhân quý tộc Ngu tộc! Vừa mới bắt sống, còn là xử – nữ!” Cách đó không xa một cái cổ họng kêu to, khiến cả chợ đều xôn xao lên, nhiều kì binh ùn ùn đứng lên hướng bên đó quan sát.

Một thiếu nữ Ngu tộc mặc giáp trụ hoa lệ, toàn thân đều là máu và bùn lầy ở dưới đất giãy dụa khóc lóc, hai chiến sĩ bên hông quần đại mãng màu đen gắt gao đè bả vai của nàng, đem nàng đè chặt chẽ dưới đất.

“Các huynh đệ, nhìn xem bộ dáng nhỏ nhắn này, đủ long lanh, đủ thanh tú chứ? Hắc. Đúng là quý tộc Ngu tộc đó, khi chúng ta bắt được cô ta, hộ vệ bên cạnh cô ta có cả trăm, chúng ta chết mất bảy tám huynh đệ mới đem đám hộ vệ đó xử lý xong!”

“Một giá thôi, năm mươi vạn ngọc tệ, hoặc là vu bảo, vu tinh tương đương, nữ nhân này cứ việc dẫn đi!”

Một đại hán chiêu cao ngoài bốn thước, phía sau tỏa ra cả mảng lớn hơi nước, trong hơi nước mờ mờ có thể thấy được một con Hoành Công Ngư như ẩn như hiện lớn tiếng gầm rú.

Kì binh chiến sĩ xung quanh đều cười mắg, càng có người lớn tiếng huýt sáo ồn ào.

“Hoành Công Phúc. Các người quá xấu bụng nhỉ? Một nữ nhân, năm mươi vạn ngọc tậ? Cô ta để ra vụ tình sao?”

“Đi, đi, đi, có nhiều ngọc tậ như vậy, chúng ta tùy tiện mua chút gì đó, cũng có thể tăng lên một mắg lớn chiến lược. Khi đánh trận, giữ mạng quan trọng hơn, ai cần một nữ nhân chứ?”

“Cũng không phải? Vì một nữ nhân, tổn hại nhiều huynh đệ như vậy, không hợp tính. Không hợp tính!”

Nhưng cũng có người tham luyến gương xinh đẹp mặt của thiếu nữ, công khai vươn một bàn tay: “Năm mươi vạn ngọc tậ không có, năm vạn được không? Chúng ta cũng thử tư vị nữ nhân Ngu tộc! Hoành Công Phúc, người thật biết nói chuyện đó?”

Sắc mặt Hoành Công Phúc và mấy đồng bạn hắ nhất thời trở nên rất khó coi, gương mặt mỗi người đều vạn vẹo. Bọn họ tổn hại mấy đồng bạn mạnh mẽ, mới bắt tù binh được thiếu nữ Ngu tộc này vẹn vẹn năm vạn ngọc tậ, căn bản không thể bồi thường tổn thất của bọn họ!

Cơ Hạo nhìn thoáng qua thiếu nữ khóc lóc giẫy dụa, lắc đầu, xoay người bỏ đi.

Đây là chiến tranh, chiến tranh tàn khốc mà không có nhân tính. Hơn nữa đây là chiến tranh giữa hai tộc đàn khác nhau, hai bên không có chính nghĩa, không có đạo đức, không có cao thượng cùng ti tiện, chỉ có sống sót và bị tiêu diệt.

“Trên chiến trường không có nữ nhân, chỉ có kẻ địch giới tính nữ!” Cơ Hạo vừa đi vừa cười lạnh nói: “Nữ nhân ngu xuẩn, cô ta không nên tới nơi này.”

Liên tục đi, Cơ Hạo đi tới ngoài trung quân đại trưởng của Kì Binh doanh.

Trên một khối ngọc cực lớn, mấy hàng chữ viết máu chảy đầm đìa rõ ràng lọt vào trong tầm mắt, bên trên đã ghi chú rõ tình hình cụ thể ba quân đoàn viện binh của Đế Sát.

Trong ba mũi Huyết Nguyệt quân đoàn tiếp viện Đế Sát, Đế Sa quân đoàn xung phong hãm trận uy mãnh khó cản nhất, Câu Tú quân đoàn tính cơ động tốt nhất, hơn nữa ở trên thực lực tuyệt đối đối với bộ đội cung tiễn của nhân tộc có ưu thế kiểu nghiền áp.

Mà Đế Nhất quân đoàn tài lực dày nhất, cho nên bọn họ thế mà mang theo một tòa thành bảo kim loại tùy quân chinh chiến. Chỉ một tòa thành bảo kim loại đó của Đế Nhất, không có binh lực gấp năm mươi lần trở lên không tiếc hy sinh tấn công mãnh liệt, căn bản không có khả năng công phá.

Ở dưới sự triệu tập của Đế Sát, bốn quân đoàn hợp binh một chỗ, binh lực của bọn hắn hình thành ưu thế bù trừ lẫn nhau, tiếp tục vây công mà nói, chỉ có thể là vô duyên vô cớ tổn hao binh lực. Cho nên sau khi Đế Nhất quân đoàn đem thành trì lắp ráp hoàn thành, tổng doanh chỗ Tự Văn Mệnh lập tức truyền đạt mệnh lệnh rút lui.

Cơ Hạo cau mày đứng ở trước ngọc bản, lắng nghe các chiến sĩ Hoa Tư bộ ở bên lớn tiếng nói chuyện với nhau.

Cấu thành của quân đoàn dị tộc rất cổ quái. Ví dụ như nói quân đoàn Huyết Nguyệt nhất mạch, toàn bộ quân đoàn chính quy, đều thuộc chấp chính đại đế Đế Thích Diêm La quản lý. Nhưng bất cứ một mũi quân đoàn chính quy nào tiếp tế tiếp viện hậu cần và quân giới đồ quân nhu..., Đế Thích Diêm La sẽ không cho bọn hắn một ngọc tệ, tất cả đều phải dựa vào bọn hắn tự giải quyết.

Đế Sát quản lý, là một quân đoàn mới biên chế không bao lâu, chỉ có quân giới trang bị cơ bản nhất. Giáp trụ, binh khí của bọn hắn, ở trong quân đoàn chính quy của Huyết Nguyệt nhất mạch, thuộc loại kém cỏi nhất.

Mà quân đoàn do chính Đế Sa, Đế Nhất nắm giữ đã có hơn ngàn năm, ở

trong Huyết Nguyệt nhất mạch, quân đoàn của bọn hã thuộc loại ‘tương đối có sức chiến đấu’. Ngàn năm nội tình, làm bọn hã đem quân đoàn của mình vũ trang đến tận răng, dưới tình huống nhân số bằng nhau, sức chiến đấu của bọn hã ít nhất gấp Để Sát quân đoàn cả chục lần!

Về phần Câu Tú, căn cứ tình báo Tự Văn Mệnh không biết từ nơi nào kiếm được, nàng và Để Sát giống nhau, cai quản một quân đoàn chưa đến ba năm.

Nhưng gia tộc phía sau Câu Tú cực kỳ giàu có, bọn họ tiêu phí lượng vốn khổng lồ vũ trang quân đoàn dưới trướng Câu Tú, lúc này mới có quân đội mạnh lực cơ động đáng sợ, lực sát thương kinh người đó của Câu Tú.

Thậm chí, các chiến sĩ Hoa Tư bộ, đều biết Để Sát và Câu Tú rõ ràng là có hôn ước!

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn những gia hỏa này.

Tự Văn Mệnh thật đúng là rất giỏi, ngay cả các tin tức bên lề tướng lĩnh kẻ địch cũng có thể tìm hiểu rõ ràng?

Để Sát và Câu Tú đã có hôn ước, như vậy...

Cơ Hạo cúi đầu suy tư một phen, từ trong túi gấm bên hông lấy ra một mũi tên Câu Tú bắn về phía hã.

Chương 295: Đình Đầu

Cơ Hạo về tới lều trại chỗ đội ngũ nhà mình.

Trong lều trại, Vũ Mục và Thái Ti vẫn duy trì tư thế vừa rồi ngủ say. Man Man ném đại chùy ở một bên, trên đất còn vứt lung tung nhiều vật không hiểu tản mát ra nhiệt lực cuộn cuộn, nằng và Thiếu Ti cũng không biết chạy đi nơi nào.

Chỉ là ở trên ba phiến đá tận cùng bên trong lều trại, trải lên ba khối da bụng hỏa long mềm mại. Loại da thuộc trâu quý này dày tới ba tấc, mềm mại, cực kỳ co giãn, đồng thời ngăn cách hơi nước, lại có thể tự phát tản mát ra sự ấm áp nhàn nhạt, dùng ở trên cắm trại quả thực có thể xưng là xa xỉ.

Ba phiến ngọc nho nhỏ đặt chính tề ở trên phiến đá, nhìn chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo bên trên, hiển nhiên ra từ tay Man Man.

‘Thiếu Ti’, ‘Man Man’, ‘Cơ Hạo’!

Man Man đem mình an bài ở vị trí trung gian, một trái một phải phân biệt là địa bàn của Thiếu Ti và Cơ Hạo, hơn nữa nằng đem Cơ Hạo an bài ở tận cùng bên trong lều trại.

“Tiểu nha đầu này!” Cơ Hạo lắc đầu, nhìn Vũ Mục và Thái Ti ngủ say có chút thương hại lắc lắc đầu. Ai bảo các người không làm tốt quan hệ với Man Man tiểu phú bà này, hiện tại ngay cả miếng da tốt để ngủ cũng không có.

Vũ Mục ít nhiều còn có tấm da gấu chống đỡ, Thái Ti... là trực tiếp ghé vào trên phiến đá cứng rắn.

Đi đến bên người Thái Ti, Cơ Hạo đá một cước vào trên hông hăn. Thái Ti hừ hừ một tiếng, nghiêng đầu, tiếp tục ngủ say. Cơ Hạo lại đá đá hông hăn, Thái Ti hung hăng vỗ một cái vào trên chân Cơ Hạo, hàm hàm hồ hồ lăm lăm: “Đừng

ồn ào nữa, ngủ... Có thịt ăn, gọi ta!”

Cơ Hạo thở dài một hơi, đem Thái Ti xách lên, đem đầu hấn đặt ở bên cạnh chân Vũ Mục. Liên tục bốn ba bên ngoài chém giết nhiều ngày như vậy, Vũ Mục ngay cả thời gian tắm rửa cũng không có. Chân hấn đi một đôi giày rơm rách, ở trong bùn nát, trong máu thịt giẫm lên vô số lần, cái mùi đó có thể nói **.

Thân thể Thái Ti chợt cứng đờ, sau đó hắt xì một cái kinh thiên động địa, tru lên ‘ngao ngao’ từ bên người Vũ Mục bật lên.

Vũ Mục mắt còn chưa mở đã chớp lấy một cái nồi sắt lớn, hung hăng đem mình chụp ở phía dưới cái nồi sắt, sau đó từ phía dưới cái nồi sắt truyền đến tiếng ồm ồm: “Là ai? Định tập sao? Bao nhiêu người? Từ phương hướng nào tới? Phong Hành tiểu tử đó sao không phát cảnh báo?”

Sau khi lăn lộn một phen, Cơ Hạo ngồi ở trên một phiến đá, đem mũi tên Câu Tú cầm để bắn mình đặt ở trên đầu gối.

Thái Ti lải nhải nhìn da bụng hỏa long phía dưới hông Cơ Hạo, than thở lắm lắm: “Ài, bộ dạng đẹp thì có người đau lòng sao? Hắc, bộ dáng này của ta cũng không xấu mà!”

Vũ Mục lấy ra một cái chân lợn rừng nguội, dùng dao nhỏ cắt xuống từng miếng, rất linh hoạt đem miếng thịt nhét vào trong mồm nhồm nhoàm nhai nuốt. Nghe được Thái Ti oán giận, hấn không khỏi trợn mắt, nhanh chóng đánh giá một phen bộ dáng da bọc xương của Thái Ti.

“Lần này, chính là Tự Văn Mệnh đại nhân, cũng đã tính sai tiến bộ của quân đoàn dị tộc.” Cơ Hạo nhíu mày, đem tin tức hấn từ chỗ chiến sĩ Hoa Tư bộ hỏi thăm được lần lượt nói ra.

Trước kia nhiều lần chiến tranh, dị tộc cũng từng có quân đoàn chủ lực bị đại quân nhân tộc bao vây. Nhưng mỗi lần quân đoàn dị tộc đều là muôn vàn vất vả vạn dặm xa xôi đến tiếp viện, hoặc là quân đoàn dị tộc bị bao vây bố trí truyền

tổng trận ngay tại chỗ, sau đó mới có viện binh thông qua truyền tổng trận chạy tới.

Nếu lần này Đế Sát quân đoàn cũng là bố trí truyền tổng trận tại chỗ, lấy thực lực quân đội nhân tộc bao vây hãn, nhất định có thể phá hư truyền tổng trận của hãn, hoàn toàn ngăn cách liên hệ giữa hãn cùng viện binh.

Nhưng một lần này, viện binh của Đế Sát quân đoàn, thế mà lại là trực tiếp thông qua Huyết Nguyệt thần tháp truyền tổng trận đến. Đây là chuyện trước nay chưa từng có, bọn Tự Văn Mệnh đang dốc hết toàn lực tra xét. Đây là đòn sát thủ quân đoàn dị tộc luôn giấu kín chưa sử dụng, hay là dị tộc mấy năm nay ở trên phù văn, trận pháp lại có tiến bộ thật lớn, có thể trực tiếp đem truyền tổng trận luyện hóa đến trong Huyết Nguyệt thần tháp.

“Mặc kệ là tình huống gì, đây đều là chuyện các đại nhân bên trên quan tâm, ta quan tâm là, như thế nào đánh sập Đế Sát, như thế nào xử lý hãn.” Cơ Hạo thường thức mũi tên phù văn điêu khắc mài giữa kỹ càng kia, lạnh giọng nói: “Đế Sát cùng ba quân đoàn viện binh kia sau khi hội hợp cùng một chỗ, quân lực của bọn hãn đã trở nên rất cường đại.”

Bốn Huyết Nguyệt quân đoàn ở lẫn một chỗ, chiến sĩ Ngu tộc có thể có khoảng hai vạn, chiến sĩ Già tộc gần hai mươi vạn. Phó binh và nô lệ thì lấy thủ hạ ban đầu của Đế Sát quân đoàn làm chủ. Nhưng cũng không bài trừ bọn hãn đã thông qua Huyết Nguyệt thần tháp, đem phó binh cùng nô lệ trong ba mũi viện binh điều qua.

Hơn nữa phối hợp cả tòa thành trì kim loại kia, cùng với bốn tòa Huyết Nguyệt thần tháp liên hợp tạo thành phòng ngự đại trận, dựa theo chiến sĩ Hoa Tư bộ tính toán, không có binh lực gấp năm mươi lần trở lên, rất khó công phá tòa thành trì lực phòng ngự kinh người kia cùng bốn tòa Huyết Nguyệt thần tháp.

Nhưng quân lực năm mươi lần trở lên, đó đã là hơn ngàn vạn đại quân.

Quân đoàn dị tộc không chỉ có riêng bốn cái của bọn Đế Sát, còn có hơn trăm

cái Huyết Nguyệt quân đoàn đang ở sườn bắc Xích Phán sơn càn quét bộ tộc nhân tộc, một khi bọn họ đem toàn bộ bộ tộc nhân tộc sườn bắc càn quét hết, không tìm được con mồi nữa, bọn hắn sẽ toàn tốc đột tiến Xích Phán sơn.

“Cho nên tình huống hiện tại là, Tự Văn Mệnh đại nhân còn muốn tiêu diệt hết Đế Sát quân đoàn, nhưng... Trên tay hắn không rút ra được nhiều binh lực hơn.” Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Hắn đã hướng Bồ Phán yêu cầu nhiều quân đội hơn, nhưng các trưởng lão của các đại bộ tộc... Muốn thuyết phục bọn họ, không dễ.”

“Không đủ quân đội đi công kích... Cho dù có, Tự Văn Mệnh đại nhân cũng không có khả năng hạ mệnh lệnh này. Cầm đầu đánh tòa thành trì đó, tổn thất sẽ làm chúng ta thừa nhận không nổi. Cho nên, chúng ta cần nghĩ cách khác đánh bại bọn hắn.”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Thái Ti và Vũ Mục một cái, hai người đồng thời rụt cổ, trong nháy mắt này, khí tức trên người Cơ Hạo đặc biệt sắc bén, âm độc, hoàn toàn biến thành một người khác với Cơ Hạo ngày thường bọn họ quen thuộc.

“Một kẻ địch cường đại, muốn đánh bại hắn, thì phải làm cho nội bộ bọn hắn loạn lên.”

“Nếu nội bộ bọn hắn không loạn, chúng ta sẽ chế tạo mâu thuẫn làm bọn hắn loạn. Mà lời đồn đãi và truyền văn, bất cứ thời điểm nào cũng khiến người ta khó lòng phòng bị.” Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Thái Ti: “Có nguyên rủa nào, là người ngoài không giải được, trúng chắc chắn phải chết, nhưng thời gian sẽ tương đối kéo dài một chút?”

Ngón tay vẽ vờ một phen, Cơ Hạo cười nói: “Hai mươi ngày, ba mươi ngày, bốn mươi ngày, đều được, khiến một người chậm rãi chết.”

Thái Ti cau mày, từ trong tay áo lấy ra một cái hồ lô nho nhỏ, ‘ọc’ một tiếng uống một ngụm rượu nhỏ, nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, sau đó chậm rãi gật gật

đầu: “Ta biết vu chú, đều là nguyên rủa độc ác động cái lấy mạng người ta. Muốn nói chậm rãi giết người, thật ra cũng có!”

Bàn tay khê lật, trên tay Thái Ti một đạo hắc quang trôi nổi ra, một quyển sách nhỏ màu đen, một cây cung, bảy mũi tên từ trong hắc quang trào ra.

“Đình Đầu Thất Tiễn Thư, nguyên rủa vu bảo tổ truyền của chúng ta.” Thái Ti lạnh nhạt nói: “Vu bảo nếu tu vi đủ, cho dù là thiên đế của thiên đình, cũng có thể giết.”

Chương 296: Gian Tế

Kế tiếp, Cơ Hạo liên tục phát ra một phần tin tức cho mấy lão vu sư thân cận mình.

Sau khi hỏi thăm một chút, Cơ Hạo đi tới một chỗ doanh địa trong sơn cốc ngoài hai trăm dặm, sau khi hướng chiến sĩ thủ ở cửa hỏi vài câu, liền hướng góc tây bắc của doanh địa đi qua.

Nơi này điều kiện cũng không có Kì Binh doanh tốt, mặt gồ ghề, không có trải qua gì sửa sang lại phô bình. Trừ bỏ cực kỳ có hạn vài toà lều trại, những người khác trụ đều là cỏ tranh cùng nhánh cây đập thành thảo lều.

Đúng lúc ăn cơm, một đám binh sĩ quân nhu của Kì Binh doanh dựng lên mấy chiếc xe lớn, đang phân phát bánh mì trộn lẫn lượng lớn thịt băm, muối ăn. Bất luận nam nữ già trẻ, mỗi người đều là một cái bánh ngô thật to.

Trong doanh địa kéo dài mấy chục dặm, khắp nơi dựng sừng sững tháp tên, tháp canh, bên trên có chiến sĩ thủ. Thời điểm Cơ Hạo đi qua ở trong doanh địa, còn thỉnh thoảng nhìn thấy chiến sĩ võ trang hạng nặng xếp thành hàng đi qua, ánh mắt sắc bén cảnh giác đảo qua các nơi.

An trí trong doanh địa này đều là dân chạy nạn từ sườn phía bắc Xích Phán sơn chạy nạn đến, bộ tộc bọn họ đều bị dị tộc công phá, trưởng lão, vu tế các lão nhân trong tộc tuyệt đại bộ phận chết trận, dân chạy nạn các bộ tộc trốn chạy tới nơi này đều không biết nhau, rất dễ dàng lẫn gian tế dị tộc.

Cho nên ở trước khi phân biệt rõ thân phận, những người này tương đương bị nhốt ở đây, không cho phép bọn họ bước ra khỏi doanh địa một bước.

Thậm chí trước khi đại chiến lần này chấm dứt, bọn họ cũng không có cơ hội rời khỏi doanh địa. Sau đại chiến, bọn họ có lẽ sẽ bị điều về trú điểm ban đầu của bộ tộc, Bồ Phán sẽ giúp bọn họ xây dựng bộ tộc mới.

Góc tây bắc doanh địa, một vòng hàng rào do cành cây tạo thành quây một khối doanh địa nho nhỏ, Lang Phi xiêu vẹo đứng ở trong một gian phòng cỏ tranh, đôi mắt vô thần nhìn một đàn kiến dưới đất điên cuồng cắn xé tranh đấu, vì hăn vừa mới ném xuống một viên thịt nhỏ.

“Lang Phi!” Cơ Hạo hét to một tiếng.

“Cơ Hạo huynh đệ!” Lang Phi run rẩy một cái, ngẩng đầu nhìn Cơ Hạo, Lang Phi giang đôi tay cười lớn đi lên đón.

Cơ Hạo và Lang Phi dùng sức ôm một cái. Lang Phi rất vội vàng hỏi: “Bọn ác quỷ đuổi giết chúng ta bị xử lý chưa?”

Trong mấy chục gian nhà cỏ tranh phía sau, tộc nhân Kim Lang bộ, Thanh Lang bộ đều đi ra, nhìn thấy Cơ Hạo, bọn họ đều rất hữu hảo hướng Cơ Hạo gật đầu mỉm cười, bọn họ đều còn nhớ rõ là Cơ Hạo ngăn cản truy binh cho bọn họ, ở dưới dao mổ của dị tộc bảo vệ tính mạng bọn họ.

Mấy chiến sĩ Thanh Lang bộ mặt xám mảy tro hướng Cơ Hạo nhe răng trợn mắt cười cười, nét mặt không thấy được bất cứ không khí vui mừng gì.

Nhưng cẩn thận nhìn, Cơ Hạo phát hiện ánh mắt bọn hăn lúc nào cũng chăm chú vào trên người mình và Lang Phi, bọn hăn mặt mày đau khổ, trong con người thỉnh thoảng hiện lên một mảng biểu cảm kích động.

Đối thành chiến sĩ nhân tộc khác thẳng tính chân chất mộc mạc, khẳng định không phát hiện được bọn người kia khác thường, nhưng ở dưới thần niệm của Cơ Hạo bao phủ, động tác một sợi lông trên mặt bọn người kia cũng nhìn thấy rõ, Cơ Hạo không khỏi nở nụ cười.

Lần này đến, chính là vì bọn người kia.

Ngồi ở trên một tảng đá lớn, Cơ Hạo lấy ra thịt nướng nóng hầm hập phân phát cho tộc nhân của Lang Phi, mấy chục chiến sĩ còn lại của hai bộ tộc tụ tập ở

cạnh tảng đá lớn, bắt đầu chia sẻ thịt nướng và rượu ngon Cơ Hạo mang đến.

Ở doanh địa này, đại quân nhân tộc sẽ chỉ cam đoan đám dân chạy nạn này sẽ không đói chết, tuy trong bánh ngô mỗi ngày phân phát có không ít thịt băm và muối ăn, nhưng vậy chỉ có thể cam đoan tuyệt đại đa số người không đói bụng, đối với những chiến sĩ cao to, thức ăn tiêu hao so với tộc nhân bình thường nhiều hơn một mảng lớn, vậy quả thật trong mồm có thể nhạt thề.

Thịt nướng Cơ Hạo mang đến đều là Vũ Mục tỉ mỉ chế biến, rượu cũng là rượu mạnh thượng hảo từ Bồ Phản vận chuyển đến.

Một đám người vui vẻ ăn thịt uống rượu, sau khi ăn thủng uống vại một phen, khuôn mặt có chút xám trắng của Lang Phi trở nên mặt mày hồng hào, hân dùng sức vỗ ngực, lớn tiếng nói: “Cơ Hạo huynh đệ, là người đã cứu chúng ta, lần này lại ăn của người nhiều rượu thịt như vậy... Chờ về sau chúng ta xây dựng lại bộ tộc, người tới Kim Lang bộ chúng ta, ta mời người ăn tiệc ngon nhất!”

Cơ Hạo rất thích hán tử hào phóng như Lang Phi, bởi vì ở Nam Hoang, các a thúc, a bá Kim Ô bộ, cũng đều là một hảo hán sang sảng ruột thông đến cùng như vậy.

Thần niệm dạo qua một vòng ở trên thân mấy chiến sĩ Thanh Lang bộ có hiềm nghi gian tế kia, Cơ Hạo cũng không nhìn bọn hắn, mà cười hướng Lang Phi nói: “Vậy là tốt rồi. Ta lần này đã lập rất nhiều quân công, chỉ vài ngày nữa, ta còn sẽ lập một công lao cực lớn, đến lúc đó ta dùng quân công đổi một lô giáp trụ cùng binh khí tốt tặng cho các người.”

Không đợi Lang Phi mở miệng, Cơ Hạo đã cười nói: “Đem ta coi là huynh đệ, thì thu mấy thứ này đi. Xây dựng lại một bộ tộc, không thể thiếu binh khí cùng giáp trụ tốt. Lại nói, chỉ cần ta có thể hoàn thành chuyện kể tiếp, một ít vu khí đối với công lao ta lập mà nói, cũng không tính là gì.”

Lang Phi kinh ngạc nhìn Cơ Hạo: “A, các người chuẩn bị...”

Mấy chiến sĩ Thanh Lang bộ tập trung tinh thần nhìn Cơ Hạo, vấn đề của Lang Phi vừa lúc bọn hắn cũng muốn hỏi. Lập công lao cực lớn? Sự tình gì mới tính là công lao cực lớn? Cái này làm bọn hắn rất ngứa ngáy trong lòng.

Nhưng Lang Phi vừa hỏi vài chữ, đã nhẹ nhàng vỗ mặt mình một cái: “Thật hồ đồ, việc này, cũng không thể hỏi thăm lung tung!”

Cơ Hạo cười lắc lắc đầu, đỉnh đặc nói: “Có cái gì không thể thăm dò? Chuyện này sao, cho dù truyền ra cũng không có gì quan hệ, không liên quan nhân tộc chúng ta điều động quân đội.”

Cố ý đè thấp thanh âm, Cơ Hạo thần bí hề hề nói: “Ta lần này, chuẩn bị dùng bí thuật, làm chết một quân đoàn trưởng dị tộc, còn là cô bé bộ dạng rất thanh tú. Hắc hắc, người nói, giết chết đại nhân vật như vậy, cái này xem như một món công lớn lao chứ?”

Ưỡn ngực, Cơ Hạo dương dương đắc ý nói: “Cái này còn chỉ là bước thứ nhất, kế tiếp sao... Ha ha ha, dù sao, Lang Phi đại huynh người biết, bọn dị tộc cũng không phải bền chắc như thép sao. Chỉ cần nữ nhân này vừa chết, hắc hắc, cứ chờ xem náo nhiệt đi!”

Cơ Hạo chỉ nói hắn muốn đùa chết một quân đoàn trưởng dị tộc, hơn nữa còn là một cô bé xinh đẹp. Đây là sự thật, hắn quả thực chuẩn bị để Thái Ti xuống tay độc ác đối với Câu Tú, nhất định phải cách không nguyên rửa chết nàng.

Về phần nói ‘dị tộc cũng không phải bền chắc như thép’, những lời này có thể suy xét, chỉ cần tiết lộ ra, để bọn dị tộc nghi thần nghi quỷ đó đi.

Cơ Hạo chưa bịa ra bất cá cái cớ cùng lý do nào, chưa nói bất cứ tình huống chi tiết gì liên quan với Câu Tú bị nguyên rửa chết. Bởi vì vô luận hắn bịa ra các loại lấy cớ cùng lý do tởm như thế nào, đều có sơ hở, dị tộc không thiếu người thông minh, bọn chúng sẽ từ trong dấu vết để lại nhỏ bé nhất tìm được những sơ hở này, do đó chứng minh Cơ Hạo đang nói dối.

Nhưng dị tộc người thông minh càng nhiều càng tốt, Cơ Hạo chỉ cần hàm hồ nói một câu ‘dị tộc cũng không phải bền chắc như thép’, cái này có rất nhiều đường sống để bọn hắn phát huy, làm bọn hắn vô hạn đi hoài nghi cùng nghi kỵ lẫn nhau!

Sau khi ăn thùng uống vại một phen, Cơ Hạo mang theo mùi rượu đầy người, sau khi lại để lại cho Lang Phi mấy con mồi đã làm sẵn, lão đảo rời khỏi doanh địa dân chạy nạn.

Chương 297: Một Mũi Tên

Phía đông bắc tổng doanh liên quân nhân tộc, nơi hai dòng sông lớn giao hội, lòng sông nổi lên một hòn đảo đất bồi phạm vi vạn mẫu.

Trên đảo cỏ cây tốt tươi, có lượng lớn thủy điều ở đây xây tổ. Trong ánh sao bao phủ đầy trời, có thể nhìn thấy trong từng mảng lớn cỏ lau, trong vô số tổ chim cực lớn, chim non đang run rẩy vỗ cánh, chơi đùa với huynh đệ tỷ muội của mình.

Trung tâm đảo, một đám cỏ lau rộng cả mẫu bị dọn sạch, lộ ra bùn đất đen sì. Trên đất trống dùng cỏ lau dựng bảy cái lều cỏ, hợp thành bộ dáng một tòa quân doanh nho nhỏ. Trong từng cái lều cỏ đều đốt sáng lên một ngọn đèn đồng xanh, đèn đuốc lay động, ngọn đèn màu xanh lét chiếu toàn bộ hòn đảo nhỏ đều xanh lét như quý vực.

Chính giữa bảy cái lều cỏ, dùng xương từ trong cơ thể mấy chục con hung thú rút ra dựng một cái tế đàn nho nhỏ.

Một người cỏ tinh xảo Thái Ti ban ngày tự tay bện, người cỏ cao hơn sáu thước được đoan đoan chính chính đặt ở chính giữa tế đàn, ngực treo một mảnh ngọc màu đen, bên trên dùng chữ triện cổ vận vẹo dị thể viết hai chữ ‘Câu Tú’.

Ở trong cơ thể người cỏ, chỗ xương cột sống người thường, một mũi tên phù văn tinh xảo đoan đoan chính chính cắm ở nơi đó. Mũi tên này là mũi tên phù văn Câu Tú dùng để công kích Cơ Hạo, bên trên bám vào một tia khí tức của nàng, hiện tại một tia khí tức này đã thành môi giới Thái Ti làm phép.

Cơ Hạo bọc một trường bào màu đen, hai tay khoanh ở trước ngực, lẳng lẳng nhìn Thái Ti theo phép mà làm.

“Đinh Đầu Thất Tiên Thư à... Kiếp trước nhìn thấy cái tên này, còn là ở trong thần thoại chuyện xưa. Nhưng không ngờ, lại có thể nhìn thấy bản tôn.

Món đồ chơi cổ quái có thể khiến thạch kiếm cũng rên rỉ sợ hãi, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư này, hẳn là thiên địa thần khí, thậm chí có khả năng là, khai thiên tích địa công đức linh bảo?”

Cơ Hạo cảm thấy tê rãng từng đợt. Mấy năm nay, hai huynh muội Thái Ti, Thiếu Ti, ở Vu Điện chịu một số người bắt nạt cùng nhắm vào rất nhiều. Nếu bọn họ biết Thái Ti trừ một thân thủ đoạn vu chú ác độc, còn mang theo bên người Đinh Đầu Thất Tiễn Thư loại đồ chơi nham hiểm độc ác nhất thế gian đó, bọn ngu xuẩn Nam Hoang minh, Đại Minh minh kia còn dám trêu chọc một đôi huynh muội này?

“Có một luồng khí tức là được rồi.” Thái Ti mặc một thân áo choàng màu đen quái dị, hai con mắt hoàn toàn biến thành màu đen sì, cốt trượng trong tay không ngừng phát ra tiếng khóc ‘hức hức’, người nghe âm lãnh khó chịu từng đợt trong lòng.

“Vốn, tốt nhất phải có ngày sinh tháng đẻ của người bị chú, có một lọn tóc hoặc là một giọt tinh huyết của bọn họ thì tốt nhất. Nhưng, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư là trọng bảo tổ truyền tộc ta, dùng để trấn áp tộc vận, có một luồng khí tức cũng được. Tên cái thứ này, chỉ là tiết kiệm chút khí lực.”

Thái Ti hưng phấn toàn thân cũng đang run rẩy, hắc cười ‘hắc hắc’ nói: “Ừm. Để ta nghĩ xem, là khiến cô ta chết như thế nào đây? Đau dài hay là đau ngắn? Là thiên đao vạn quả, hay là một đao mất mạng, hoặc là... Chậc chậc, nhiều kiểu chết có thể chọn lắm!”

Cơ Hạo rùng mình, nhìn Thái Ti toàn thân mang theo một cái vòng ánh sáng có tên là ‘biến – thái cuồng nhân’, cẩn thận nói: “Vì chọc giận bọn Đế Sát, đồng thời dẫn phát bọn chúng nghi kỵ lẫn nhau, thủ đoạn có thể tàn nhẫn một chút, quá trình có thể dài một chút, thống khổ có thể nhiều một chút, bộ dáng có thể thô thảm một chút, tóm lại...”

Thái Ti xoay người, con mắt đen sì nhìn chăm chăm Cơ Hạo, con mắt lạnh

lòng vô tình khiến cả người Cơ Hạo rét run từng đợt.

Giờ phút này, Thái Ti đã giống như biến thành một loại sinh mệnh khác. Một loại sinh linh hằng cổ tới nay vẫn tồn tại, cùng pháp tắc đáng sợ nào đó trong thiên địa sống nhờ vào nhau, vĩnh viễn sẽ không tiêu diệt, bàng quan lại lạnh lùng vô tình.

Dù là Cơ Hạo to gan, cũng bị loại ánh mắt này của Thái Ti làm cho cả người không được tự nhiên.

“Hi hi, chính là càng tàn khốc vô tình càng tốt phải không? Cơ Hạo. Người và ta có sở thích giống nhau đó!” Trong mắt Thái Ti hiện lên một mảng u quang cực kỳ âm lãnh tàn khốc, hắc hừng phấn xoay người, chậm rãi mở ra quyển sách nhỏ màu đen đặt ở trên tế đàn.

‘Rẹt’ một tiếng, vô số trang sách màu đen bay lên, trang sách gom lại với nhau, dần dần ghép thành một bức hoạ cuộn tròn thật lớn màu đen, chậm rãi đem người cõ trên tế đàn bao bọc vào.

Thiếu Ti lặng lẽ đứng ở một bên, neho mắt quan sát vẻ mặt biến hóa nhỏ bé nhất của Cơ Hạo, Vũ Mục, Phong Hành ba người.

Sau khi nàng nhìn thấy ba người đối với Đinh Đầu Thất Tiên Thư đều thờ ơ, vẻ mặt Thiếu Ti dịu đi rất nhiều dịu dàng hơn rất nhiều.

Trong quân doanh của Đế Sát, trong một điện phủ bố trí xa hoa chính giữa thành trì kim loại, Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất, Câu Tú bốn người ngồi cao ở chính giữa đại điện, đám đông tướng lĩnh tinh anh Ngu tộc cùng Già tộc vây quanh bốn phía.

Từng đội thiếu nữ nhân tộc quần áo mỏng manh hoảng sợ nhìn đám dị tộc ác quỷ này, dưới mấy nô lệ dị tộc quất lớn, bưng khay do tinh kim mỹ ngọc chế thành, không ngừng đem lượng lớn mỹ thực rượu ngon đưa vào trong đại điện.

Trong đại diện thỉnh thoảng bộc phát ra tiếng cười như sóng thần, tuy chỉ tạm thời bức lui đại quân nhân tộc, nhưng theo dõi tộc kiều ngạo thành tánh thấy, đây là dấu hiệu thu hoạch thắng lợi cuối cùng. Bốn chi Huyết Nguyệt quân đoàn hợp binh một chỗ, quân đội nhân tộc căn bản không có khả năng ngăn cản bọn hắn tiến công.

“Vì thắng lợi, cụng ly!” Đế Sát giơ chén rượu, lớn tiếng cười vui.

“Cụng ly!” Toàn bộ tướng lĩnh Ngu tộc, Già tộc đều nâng chén uống sáng khoái, có một số tướng lĩnh Già tộc hứng thú trào dâng dứt khoát cởi giáp trụ, xé quần áo, lộ ra bộ ngực cường tráng màu đồng xanh lớn tiếng hoan hô.

“Chỉ cần có thành trì của ta, những sinh vật dân bản xứ gầy yếu kia đừng nghĩ công phá phòng thành của chúng ta!” Đế Nhất dương dương đắc ý thối phòng: “Đây chính là bảo bối ta cả thầy tích góp năm trăm năm tích tụ, mới từ trên tay bọn quỷ hút máu Tu tộc kia kiếm được, lực phòng ngự của chiến bảo này, ước chừng đạt tới 1% của Lương Chủ chủ thành!”

Bao gồm Đế Sát ở trong, đám đông tướng lĩnh Ngu tộc, Già tộc đều kinh hô không dừng.

Đô thành Ngu triều ở Lương Chủ, lực phòng ngự của đô thành kinh người, cho dù mấy ngàn Vu Đế liên thủ, cũng không có khả năng công phá Lương Chủ phòng thành. Tòa thành trì kim loại này lại đạt tới 1% lực phòng ngự của Lương Chủ chủ thành, nói cách khác, chỉ cần có đủ vu tinh, thành trì này ít nhất có thể không để Vu Vương tiến công vào mắt, mặc cho nhân tộc điều động bao nhiêu Vu Vương, chỉ cần tích trữ đủ vu tinh, tòa thành trì này sẽ không bị công phá.

“Thứ tốt!” Đế Sát nhìn Đế Nhất, rất ghen tị nhếch nhếch miệng. Năm trăm năm tích tụ? Thật sự là... đồ vô liêm sỉ!

Trên đảo nhỏ, Thái Ti cẩn thận kéo ra cây cung nhỏ nọ của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, nhẹ nhàng hướng người cò trên tế đàn bắn một mũi tên.

‘Bốp’ một cái, ở trong ánh mắt chờ đợi của năm người Cơ Hạo, Man Man, Thiếu Ti, Vũ Mục, Phong Hành, một mũi tên này bắn trượt.

Cách xa không đến ba trượng, Thái Ti gã này lại bắn trượt!

Khuôn mặt Thiếu Ti biến thành một mảng xanh mét, một bàn tay theo bản năng cầm cán chùy trong tay Man Man.

Thái Ti bị dọa run rẩy một cái, vội vàng nhặt mũi tên về, cẩn thận nhắm một lúc, lúc này mới thật cẩn thận bắn ra.

Tên nhẹ hều cắm ở người cỏ... vị trí xấu hổ nhất dưới bụng ba thốn.

Thành trì kim loại, trong đại điện, Câu Tú mặt mày tươi tắn đột nhiên rú thảm một tiếng, hai tay ôm bụng khàn giọng hét chói tai, nặng nề ngã xuống đất lăn lộn.

Chương 298: Hai Mũi Tên

Trên đại điện, Câu Tú đau đến ngất đi.

Nữ tử vốn bộ dạng phong hoa tuyết đại tuyết diễm, giờ phút này bởi vì đau đớn, đau đến xanh cả mặt, cơ thịt gương mặt co rút, con mắt dựng thẳng ở mi tâm Câu Tú lồi lên cao hơn một tấc, con mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nháy ra, quanh hốc mắt gân xanh dày đặc, mạch máu bành trướng đến mức to cổ tay.

“Chuyện gì thế?” Đế Sát lớn tiếng rít gào.

Hai lão nhân Tu tộc tóc hoa râu, mang theo vài phần nét già nua bước nhanh đi lên. Ngón tay bọn họ nhanh chóng đề ở phụ cận cổ tay, cổ cùng con mắt dựng thẳng ở mi tâm của Câu Tú, lại dùng vài loại vật dụng tinh xảo phóng ra hào quang nhỏ bé, lăn ở toàn thân Câu Tú một lần, sau đó lắc lắc đầu.

Năm con mắt của một lão nhân Tu tộc đồng thời mở ra, trong đôi mắt âm trầm lóe ra huyết quang, rất khó hiểu nói: “Câu Tú đại nhân toàn thân khí huyết bình hòa, không có bất cứ bệnh gì. Không có dấu hiệu trúng độc cùng trúng vụ chú.”

Hai thiếu nữ Ngu tộc nâng Câu Tú dậy, đem nàng đặt ở trên một cái ghế dựa lớn chính giữa đại điện. Các nàng thật cẩn thận cởi bỏ chiến giáp hoa mỹ của Câu Tú, từ trong quần lót bó sát lấy ra một ngọc phù tinh xảo to bằng ngón cái.

Ngọc phù màu máu tản mát ra ánh sáng mờ nhạt, phù văn tinh xảo trên ngọc phù không ngừng có một tia huyết quang lưu động, không ngừng có pháp lực dao động nhỏ bé trào ra.

“Hộ thân ngọc phù chưa có bất cứ điềm lạ nào, quả thực chưa chịu bất cứ ngoại lực nào công kích.” Một thiếu nữ Ngu tộc rất khẳng định gật gật đầu, trầm giọng nói: “Hai vị đại y không nói sai, Câu Tú đại nhân không bị người ta

nguyên rửa, cũng không trúng độc.”

Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất đều theo bản năng đề ở nơi nào đó trên người mình. Ngọc phù màu máu này, bọn họ mỗi người đều có, là bảo vật hộ thân bọn họ từ nhỏ đã đeo bên người, hàng năm đều phải dùng bản mạng tinh huyết rèn luyện.

Ngọc phù nhìn như tinh xảo, đối với các loại công kích vật lý không có bất cứ lực phòng ngự nào. Cho dù là một Vu Nhân bình thường cũng có thể một tay đem chúng nó bóp nát.

Nhưng ngọc phù này tương thông với tâm thần bọn Đế Sát, càng chứa một luồng thần lực đến từ Huyết Nguyệt bọn hắn cúng bái. Đối với các loại vu độc, nguyên rửa, cùng với công kích tinh thần đến từ tầng diện linh hồn đều có lực phòng ngự rất mạnh.

Cứ lấy nguyên rửa làm ví dụ, nếu có ai sử dụng nguyên rửa đối với bọn họ, như vậy ngọc phù sẽ sáng lên huyết quang chói mắt, hơn nữa sẽ cấp tốc nóng lên, thân thể bọn hắn sẽ bị một tầng huyết quang bao trùm, ngay lập tức suy yếu lực sát thương của nguyên rửa cho bọn hắn, làm bọn hắn có đủ thời gian ứng phó thủ đoạn theo nhau mà đến của kẻ địch.

Nhưng ngọc phù trên người Câu Tú chưa có bất cứ biến hóa nào, cái này đại biểu cho, năng quả thực không bị vu chú công kích.

“Cũng có khả năng, là lực lượng vu chú công kích, vượt qua...” Đế Nhất trầm ngâm một câu trầm thấp.

“Nói hươu nói vượn, không có bất cứ lực lượng nào có thể tránh đi Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao theo dõi.” Đế Sa trầm giọng nói: “Ở trước mặt Huyết Nguyệt chí cao, không có bất cứ lực lượng tà ác nào có thể lặng yên không một tiếng động tiếp cận chúng ta.”

“Đó là ở cổ hương chúng ta, Huyết Nguyệt vĩ đại treo cao trên không, vạn tri vạn năng... Nhưng hiện tại, chúng ta là ở...” Đế Nhất không phục lắm giải thích

một câu.

Đế Sát và Đế Sa đồng thời dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn về phía Đế Nhất: “Câm miệng, lực lượng Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao chiếu rọi khắp trời, vô luận chúng ta ở phương nào, chúng ta đều luôn được Huyết Nguyệt lực che chở.”

Sắc mặt Đế Nhất chợt có chút trắng bệch, hắn rất mất tự nhiên gượng cười: “Đúng vậy. Huyết Nguyệt lực vĩ đại chí cao tùy thời tùy chỗ bao phủ chúng ta. Tùy thời tùy chỗ cho chúng ta che chở... Như vậy, Câu Tú nàng rốt cuộc là làm sao vậy? Ủm. Nàng đau bụng? Đây là?”

Sắc mặt Đế Sa và Đế Nhất đồng thời trở nên cực kỳ vi diệu, bọn họ nhanh chóng hướng Đế Sát nhìn một cái.

Một nữ nhân, một nữ nhân thực lực mạnh mẽ, ở Ngu tộc giai tầng cao thấp cực kỳ nghiêm ngặt có thể trở thành thống lĩnh một quân đoàn, thân thể của nàng đã sớm bách bệnh không sinh. Tật bệnh không có khả năng khiến một nữ nhân đột nhiên đau bụng ngắt đi, như vậy vấn đề đến rồi... Có một số tình trạng sinh lý đặc thù, là sẽ mang đến đau đớn không thể nhịn được, nhưng mà...

Đế Sa sờ sờ cái cằm trơn bóng, như có chút dăm chiêu nói: “Chưa nghe nói Câu Tú có hảo hữu nào khác phái. Ở phương diện này, Câu Tú vẫn rất trong sạch.”

Đế Nhất cũng vuốt ve khuôn mặt trơn bóng, rất là thâm trầm bổ một đao: “Nhưng mọi chuyện đều có khả năng. Câu Tú rất ít kết giao với người trẻ tuổi Huyết Nguyệt nhất mạch chúng ta, nhưng ở Diễn Nguyệt nhất mạch... Các người đều biết, Câu Tú rất cảm thấy hứng thú đối với các loại tri thức, phương diện năng lượng chuyển hóa.”

Đế Sát oán hận nhìn hai người một cái, hắn đương nhiên biết lời này của hai người là có ý tứ gì. Tác phong sinh hoạt của quý tộc Ngu tộc sao, việc này cũng không cần hai tên khốn kiếp này nhắc nhở hắn, dù sao bản thân Đế Sát cũng không phải cái gì ‘giữ thân như ngọc’ ‘nam tử thanh bạch’!

Tình yêu, đây vốn chính là thú vui sinh hoạt ắt không thể thiếu của quý tộc Ngu tộc, là gia vị ắt không thể thiếu trong sinh mệnh dài lâu của bọn hần.

Đương nhiên, Câu Tú và Đế Sát là có hôn ước, phần hôn ước này ở mười năm trước mới xác định, đây cũng là nguyên nhân chính Đế Sát có thể bỏ Huyết Nha đoàn, trở lại Lương Chử nắm giữ một mũi Huyết Nguyệt quân đoàn, trong hôn ước của hai người còn dây dưa rất nhiều điều khoản lợi ích phức tạp.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hôn ước là tồn tại. Nếu có người ở trước khi hai người thực hiện hôn ước, sớm ngắt lấy Câu Tú trái cây tươi mới non nót này, lấy thân phận cùng địa vị của Đế Sát, lấy địa vị tôn quý gia tộc tương ứng Đế Sát, hần là không thể thờ ơ.

Trên đảo nhỏ, đám người Cơ Hạo không nói nên lời nhìn Thái Ti.

Vị trí một mũi tên này bắn quá xấu xa, quá hạ lưu, rốt cuộc là gã này cố ý, hay là tiền thuật của hần quá kém, một lần đã bắn tới vị trí xấu hổ đó? Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Cơ Hạo dùng sức xoa nắn gương mặt một chút: “Đinh Đầu Thất Tiền Thư này, là nói như thế nào?”

Thái Ti cầm cung tiễn nho nhỏ, cười gượng nói: “Mỗi ngày bắn cô ta bảy mũi tên, cắt đi một bộ phận sinh mệnh tinh khí của cô ta. Bảy ngày cũng được, mười bốn ngày cũng được, hai mươi một ngày cũng được, dài nhất có thể kéo dài đến ba trăm bốn mươi ba ngày, làm người ta nhận hết thống khổ mà chết.”

Cơ Hạo gật gật đầu: “Không cần quá dài, cũng không cần quá ngắn, hai mươi một ngày là vừa đủ.”

Thái Ti dương dương đắc ý giơ lên cung tên, lạnh giọng nói: “Vây hai mươi một ngày đi.”

Một chuỗi chú ngữ cổ xưa lặng yên ra khỏi miệng, Thái Ti xách cung tên, ngắm chuẩn người cỏ trên tế đàn, nhẹ nhàng lại một mũi tên bắn tới.

Một mũi tên này thì không bắn trượt, suýt soát bắn ở trên thân người cỏ. Nhưng cũng không biết tiền thuật của Thái Ti rốt cuộc là theo ai học, một người cỏ cao hơn sáu thước đặt ở nơi đó, hần ở ngoài ba trượng khai cung, lại bắn ở trên ngón tay bên trái của người cỏ.

Trong đại diện, Câu Tú ngất đi đột nhiên mở to mắt, ba con mắt đồng thời lồi lên cao hơn một tấc, mạch máu màu xanh cạnh hốc mắt lồi lên từng sợi, tay trái của nàng chột vắn vẹo quái dị, theo một tiếng ‘rắc’ vang lên, trước mắt bao người, ngón tay tay trái của nàng đột nhiên gãy tận gốc.

Máu tươi không ngừng chảy ra, toàn bộ cao tầng dị tộc ở đây sợ hãi hít ngược một hơi.

Chương 299: Thu Đồ Đệ

Đảo đơn độc giữa sông, ánh đèn xanh lét bao phủ phạm vi vạn mẫu. Âm khí u ám phóng lên cao, cả hòn đảo đều như bị lực quang ngăn cách với hư không bình thường xung quanh, đã trở thành một thế giới độc lập.

Trong tổ chim trên hạt cát, chim non gắt gao cuộn mình ở dưới cánh chim cha mẹ, không dám cựa quậy chút nào. Bắt nguồn từ bản năng chỗ sâu nhất của sinh linh, chúng nó phát hiện có một loại tồn tại cực kỳ đáng sợ ngay tại bên cạnh chúng nó.

Chúc Long Quỹ khoác một cái áo tơ cỏ tranh chế thành, rón ra rón rén giống như trộm từ trong núi rừng đi ra, lén lút mò đến trong một bụi cỏ lau bờ sông, xuyên thấu qua cỏ lau lay động rình coi động tĩnh trên đảo nhỏ. Lực quang âm u kia, khiến Chúc Long Quỹ xem đến mức mặt mày vui vẻ, tiến tới không tự chủ được hoa chân múa tay, thiếu chút nữa cười lên.

Đang lúc vui vẻ, thanh niên áo bào đỏ hai ngày trước ở trong cương phong trên chín tầng trời, nấp ở trong khí nhãn cương phong xem cuộc chiến lặng yên không một tiếng động, như quỷ my xuất hiện ở phía sau Chúc Long Quỹ.

Đường đường trưởng lão tư cách và sự từng trải sâu nhất của Vu Điện, đại thần tư cách già nhất dưới trướng Bồ Phán nhân vương, Đại Vu tế Chúc Long bộ thần bí nhất, cổ xưa nhất trong vạn tộc nhân tộc, Chúc Long Quỹ lại không cảm nhận được phía sau mình đột nhiên có thêm một cái đầu.

Hắn vẫn xuyên thấu qua cỏ lau lay động, cười khẽ ‘hắc hắc’ nhìn đảo nhỏ Thái Ti thiết đàn thực hiện mỗi một động tác.

“Hạt giống tốt, tài liệu tốt, thật sự là tài liệu tốt. Mang về dạy dỗ hẳn hoi vài năm, nhân tộc lại có thêm thiếu niên anh hùng xuất sắc. Hắc hắc, đến lúc đó lão phu muốn xem bọn tiểu quỷ kia, mắt mỗi người đều phải sợ tới mức rơi ra chứ?”

Thanh niên áo bào đỏ đã giơ lên một thanh trường kiếm kỳ quang lóng lánh, đang chuẩn bị từ sau lưng bổ Chúc Long Quỹ một kiếm, bỗng dừng nghe được Chúc Long Quỹ lẩm bẩm, một luồng sát khí ở mi tâm hắt nhất thời lặng yên tiêu tán.

Tùy tay đem trường kiếm nhét vào trong tay áo, khước miệng thanh niên áo bào đỏ hơi cong lên, hai tay lặng yên đặt tại trên vai Chúc Long Quỹ, sau đó hung hăng đem hắc đề ở trong nước bùn bờ sông. ‘Thùng’ nện xuống một quyền.

Chúc Long Quỹ đáng thương... Ở Bồ Phán, cho dù Đế Thuấn cũng phải khách khí bảy tám phần đối với hắc đề, ở nhân tộc hiện nay xem như nhân vật cấp trưởng lão đức cao vọng trọng nhất, lại bị thanh niên áo bào đỏ một quyền đánh cho ngất đi. Lấy Chúc Long bộ truyền thừa Chúc Long huyết mạch, cường độ thân thể Chúc Long Quỹ ở nhân tộc cũng là tồn tại đứng đầu có hạng, thế mà ngay cả cơ thể cũng chưa cơ thể được một cái, đã bị đập ngất ở trong nước bùn bờ sông.

“Tiểu quý, người trong thiên hạ dám tranh đề tử với bản đạo, ha ha... Người nào không sợ chết, cứ việc đến tranh là được.”

Xắn lên tay áo, lộ ra hai cánh tay trắng nõn, thanh niên áo bào đỏ lấy ra một cái hồ lô màu tím, mang theo vẻ mặt rồi rầu và buồn bực, nhẹ nhàng trộn mắt nhỏ nút lọ, thật cẩn thận uống một ngụm rượu ngon. Hắc đề không kiềm chế được, lại uống một ngụm, sau đó lại một ngụm. Sau chín ngụm, rượu ngon trong hồ lô một giọt cũng không còn.

“A, đại ca thật lười, lần này trở về, nhất định phải đập đổ lò đan của hắc đề, ép hắc đề thêm mấy động rượu ngon!” Thanh niên áo bào đỏ rất ghen ghét ngửa mặt nhìn bầu trời: “Bản đạo thích uống rượu thì thôi, còn có một đám đồ đệ, mỗi đứa đều là tửu quỷ... Đại ca không uống nhiều rượu hơn chút nữa, đến lúc đó triệu tập môn nhân giảng đạo, cũng chưa có gì cho bọn nó!”

Khẽ thở dài một tiếng, đạo nhân áo bào đỏ nheo mắt, đứng ở trong bụi cỏ lau đánh giá cẩn thận sáu thanh niên đứng ở đảo giữa sông.

Mơ hồ, trong mắt thanh niên áo bào đỏ có cảnh tượng khủng bố thiên địa mở xuất hiện, địa thủy hỏa phong gào thét tàn sát bừa bãi, không gian, thời gian lần lượt diễn sinh. Khí trong bay lên, khí đục trầm xuống, trong khôn cùng tạo hóa hóa khí, mơ hồ có thể thấy được một bóng người thật lớn chợt lóe mà qua.

Quy Linh lặng yên xuất hiện ở phía sau thanh niên áo bào đỏ, nàng nhẹ nhàng cười nói: “Sư tôn, mấy đứa bé này đều vô cùng tốt.”

Mặt thanh niên áo bào đỏ giật giật từng đợt. Hắn nghiêng răng thấp giọng mắng: “Tốt, đương nhiên tốt, nhưng, chỉ có thể thu một đứa! Một đôi huynh muội kia, là con nối dòng của U Minh nhất tộc, không thể thu; tiểu nữ oa nhi quái lực kia, là con nối dòng Hỏa Thần, Mộc thần nhất mạch, không thể thu; tên mập kia, là hậu duệ thượng cổ Ôn Thần, Vũ Thần, cũng không thể thu...”

Lúc nói đến Vũ Mục, cả khuôn mặt thanh niên áo bào đỏ đều kịch liệt giật giật: “Thật sự không phải người... huyết mạch Ôn Thần cùng Vũ Thần, sao có thể trộn lẫn cùng một chỗ? Trời nam đất bắc, bọn họ làm sao ở cùng một chỗ được?”

Hít sâu một hơi, thanh niên áo bào đỏ cười khố nói: “Đứa bé cuối cùng kia... trên huyết mạch, miễn cưỡng có thể thu, huyết mạch bán nhân bán thần, thật ra cũng không làm trái thứ nọ năm đó đỉnh trụ trời chúng ta ký. Nhưng, trên thân nó có cây cung kia, nhân quả quá nặng, không thể thu.”

Liếm liếm đầu lưỡi, thanh niên áo bào đỏ đem hồ lô rượu trống rỗng ở trong sông múc nửa hồ lô nước sông, cẩn thận quơ quơ hồ lô, đem một chút rượu cuối cùng cũng dùng nước sông tráng sạch sẽ, hướng trong miệng rót thêm hai cục, cả khuôn mặt nhất thời co giật thành một cục.

“Ai, ai ai, sáu đứa nhỏ đều vô cùng tốt, đáng tiếc, chỉ có thể thu một đứa.” Mặt thanh niên áo bào đỏ tỉ mỉ hướng Cơ Hạo đánh giá một phen, sau đó cười

nói: “Lai lịch sạch sẽ, huyết mạch nhân tộc thuần túy, không có nhân quả kiếp trước, không phải bậc đại năng nào chuyển thế mà thành, ở nhân tộc cũng không có quan lớn hậu chức gì, vừa lúc là đồ đệ tốt của ta.”

Cảnh tượng hồng hoang trong đôi mắt dần dần tiêu tán, ánh sao đầy trời chiếu ở trong mắt thanh niên áo bào đỏ, hắc cười hướng Quy Linh nói: “Đi đi, đi đi, các người làm việc của các người đi. Thật không dễ gì gặp một đứa nhỏ vì sự cảm thấy hứng thú, Xích Phán sơn này đại chiến ừn ừn, ta sợ có không biết xấu hổ vô liêm sỉ này nọ ra tay bị thương hắc, cho nên đâu, đi theo bên người hắc săn sóc một trận tử.”

Cười ‘hắc hắc’, thanh niên áo bào đỏ lộ ra hai hàm răng tuyết như trắng, răng hắc cực kỳ trắng long lanh, giống như gương, phản xạ ra ánh sao hoa mỹ đầy trời. Hắc từ từ nói: “Vừa rồi nhịn không được, tay tiện một chút, bổ một lão quý chết không biết xấu hổ một đóa hoa sen, hắc nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Lại bổ ngai báu của Đế Thích Diêm La kia, vậy tương đương tới nhà và mặt.”

Cười một tiếng quái dị, thanh niên áo bào đỏ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta cứ tới tận cửa đánh mặt đi, bọn họ có thể như thế nào? Chỉ là tiểu sư đệ này của người vẫn quá yếu một chút, vì sư phải chiếu cố nhiều. Thân người nó có vài món vũ bảo rất khá, nhưng nó hiện tại không thể điều khiển, điều này sao có thể được?”

Mặt Quy Linh giật giật, kính cẩn nói: “Tự nhiên là sư tôn thi triển thủ đoạn nghịch thiên, giúp tiểu sư đệ một phen.”

Thanh niên áo bào đỏ cười giống như một đóa hoa, hắc rung đùi đắc ý nói: “Cũng không phải là đạo lý này? Cho nên, nhắm chừng vì sư ở đây phải lẩn lộn một đoạn thời gian, chờ trận Xích Phán sơn này đánh xong, vì sư mới có thể trở về... Ừm, gặp được tài liệu tốt có thể ủ rượu, thu thập nhiều một chút, lần này vì sư nhất định phải luận một cái cao thấp thắng bại với đại sư bá của các người, cho dù đánh vỡ đàn tràng của hắc, cũng phải khiến hắc ủ ra thêm một chút rượu.”

Cười vài tiếng, thân thể thanh niên áo bào đỏ nhoáng lên một cái, trường bào màu đỏ trên người biến thành một cái áo vải thô dài bình thường, hai tay chấp sau lưng lắc lư đập nước sông, hương hòn đảo nhỏ chỗ đám người Cơ Hạo đi qua.

Vừa đi, hắn vừa vô cùng đắc ý cười: “Hắc hắc, có thể thu được đồ đệ đắc ý, thật sự là cảnh đẹp ý vui.”

“Khụ khụ, Quy Linh à, đem lão gia hỏa kia ném xa một chút. Tranh đồ đệ với vi sư, hắn đáng đời!”

Chương 300: Vũ Dư

Thái Ti dùng tiên thuật ‘tĩnh diệu vô cùng’ của hắc, hung hăng hướng về phía người cở lại liên tục bắn năm mũi tên, gom đủ con số bảy mũi tên hôm nay.

Thở hỗn hển, Thái Ti vượt trường cung, cười gượng nhìn về phía Phong Hành đứng ở một bên, vẻ mặt đầy sự chán ghét: “Lần sau, ta làm phép, Phong Hành huynh đệ người giúp ta bắn đi.”

Phong Hành ngửa mặt nhìn bầu trời, lặng lẽ thở dài một hơi.

Một mũi tên trúng bụng, một mũi tên trúng ngón tay, năm mũi tên còn lại Thái Ti dứt khoát ghé đến chỗ cách tế đàn không đến một trượng bắn loạn, một trúng thái dương, một trúng ngón chân, một trúng tai, một trúng khoe miệng, một trúng bả vai.

Loại tiên thuật này, coi như kinh thiên địa khiếp quỷ thần, nếu Thái Ti bất hạnh sinh ở Thập Nhật quốc, hắc một khi đem tiên thuật như vậy triển lãm ra, cha mẹ đẻ của hắc khẳng định tự mình xuống tay bóp chết hắc, đỡ cho hắc đi ra ngoài mất mặt xấu hổ, làm cả gia tộc đều hổ thẹn!

Xa xa, trong đại doanh đệ tộc, Câu Tú đã đau đến mức chết đi sống lại, sống lại chết đi ước chừng bảy lần, trên người nàng không hiểu sao xuất hiện mấy chỗ vết thương bé nhỏ không đáng kể. Ví dụ như nói ngón tay đứt gãy, tai rách, ngón chân vụn vụn, răng đột nhiên rụng hai cái..., những thương thế này rõ ràng không nghiêm trọng, Câu Tú lại đau đến mức cả người thiếu chút nữa phát điên.

Đám người Đế Sát cũng điên rồi, đại y Tu tộc đi theo quân luống cuống tay chân chữa thương cho Câu Tú, xua tan nguyên rửa cho nàng, nhưng tất cả đều vô dụng. Vết thương trên người nàng nhìn qua bé nhỏ không đáng kể, nhưng mặc cho đại y Tu tộc dùng hết dược tề tốt nhất mang theo bên người, thương thế chưa chuyển biến tốt chút nào.

Toàn bộ đại quân dị tộc loạn hết cả lên, nhất là các tướng lĩnh Ngu tộc tiếc mạng, bọn họ càng nhanh chóng hướng gia tộc mình truyền về tin tức. Ngăn ngừa một canh giờ sau, mấy đại gia tộc Huyết Nguyệt nhất mạch bắt đầu dùng nhiều tiền mua các loại ngọc phù cùng bảo vật ngăn cản vụ chú, mạnh mẽ đem những bảo vật đó đẩy giá cao gấp đôi có thừa.

Những xôn xao này tạm thời không lan đến bọn Cơ Hạo bên này. Nhìn Thái Ti bắn xong bảy mũi tên hôm nay, Cơ Hạo cười nói: “Thái Ti, người cũng mệt rồi, mọi người đều nghỉ ngơi đi. Ta đã đánh tiếng sẵn với Ngũ Long trưởng lão, những ngày tới Kỳ Binh doanh sẽ không phân công nhiệm vụ cho chúng ta, chúng ta...”

Cơ Hạo vừa nói chuyện, vừa theo bản năng nhìn về phía bụi cỏ lau ở một bên.

Thần niệm của hắn chưa cảm nhận được bất cứ người ngoài nào tồn tại, chỉ là một loại bản năng, khiến hắn tùy ý hướng bên đó nhìn thoáng qua. Một bóng người đứng ở bên cạnh bụi cỏ lau, đang chấp tay sau lưng, tò mò đánh giá pháp trận Đinh Đầu Thất Tiền Thư.

Cơ Hạo bị dọa mồ hôi lạnh toàn thân ‘xoát xoát’ phun ra, lông tóc toàn thân dựng thẳng lên từng sợi, thân hình hắn chợt lóe, kéo theo một đạo tàn ảnh bổ nhào tới bên người Thiếu Ti cách người nọ gần nhất, nháy mắt chế trụ bả vai Thiếu Ti hướng phía sau vung lên, giáp trụ Quy Linh đưa tặng không tiếng động mặc ở trên người, hắn rút thạch kiếm, ưỡn ngực đứng ở trước mặt bóng người nọ.

“Người là ai?” Khôn cùng kinh hãi, cuối cùng chỉ hóa thành một câu vô cùng đơn giản.

“Nha!” Man Man bị dọa nhảy dựng, nàng giờ mới phát hiện thế mà có người không hiểu sao tới gần, nàng bị dọa vung lên hai thanh đại chuỳ, nhìn trái nhìn phải, nhanh chóng hướng phía sau Cơ Hạo đi qua. Nàng đã quen đứng ở phía sau

Cơ Hạo, tùy thời tiếp viện Cơ Hạo.

Bên người Vũ Mục lóe lên một mảng khí xanh, hơi nước mờ mịn từ trong sông xung quanh bay lên, nhanh chóng vờn quanh ở bên người hắn.

Phong Hành trước sau như một, ở trong gió biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Bốn phía vừa rồi bắt đầu còn truyền đến tiếng bước chân tinh tế, nhưng rất nhanh tiếng bước chân của Phong Hành đã biến mất. Phong Hành tiềm hành vô tung, đã trở thành tồn tại có sức uy hiếp nhất trong đội ngũ bọn Cơ Hạo.

Thái Ti còn chưa làm rõ tình huống, hắn ngây ngô lắc đầu, nhìn chung quanh nói: “Nghỉ ngơi? Ài, kiếm chút đồ ăn ngủ tiếp một giấc chứ? Có chút đói, Đinh Đầu Thất Tiền Thư rất tốn sức, ta đói rồi... Này. Người là ai?”

Thái Ti rốt cuộc thấy được bóng người kia, hắn bị dọa hú lên quái dị, nhanh chóng rút ra cốt trượng nhẹ nhàng niệm tụng vài cái chú ngữ.

“Mấy tiểu gia hỏa, không cần cẩn thận như vậy. Bần đạo Vũ Dư, lần này là tới thu đồ đệ. Không có nửa điểm ác ý.” Trường bào màu đỏ hóa thành áo dài vải thô, Vũ Dư đạo nhân tùy tiện đi về phía trước vài bước, tùy tay hướng trọng giáp trên người Cơ Hạo điểm một cái: “Quy Linh đem mai rùa của mình cũng cho người? Ừm, đứa sư tử này làm không tệ.”

‘Ông’ một tiếng, trọng giáp lúc đại chiến với Đế Sát quân đoàn, mặc cho vô số chiến sĩ Già tộc vây ấu cũng không chút sút mẻ nhẹ nhàng run lên, hóa thành từng đạo hắc quang chui vào thân thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn Vũ Dư đạo nhân, đứng ở phía sau Cơ Hạo Man Man đột nhiên cười lên: “Ừa, hắn và a cha đều đẹp mắt như nhau.”

Vũ Dư đạo nhân cười hướng Man Man nhìn thoáng qua, đắc ý sờ sờ gò má: “Tiểu nha đầu, lời này của người, là đang khích lệ a cha người à? Ừm, thôi, không bắt nạt trẻ con, năm đó ta chính là từng cùng nhau uống rượu với tổ tiên nhà người... Bộ đáng hắn cũng không ưa nhìn bằng ta.”

Khóe mắt Cơ Hạo nhảy loạn một phen. Giáp trụ Quy Linh đưa tặng hư không biến mất, cái này đã đủ để chứng minh thân phận của Vũ Dư đạo nhân.

Nhưng chính là vì Cơ Hạo đoán được thân phận của Vũ Dư đạo nhân, cho nên hắn mới cảm thấy trong đầu trống rỗng một phen, cả người cũng mơ hồ không còn sức lực. Kiếp trước đọc mọi đạo tạng, trong đó có bao nhiêu kinh quyển, đều đến từ Vũ Dư đạo nhân và môn nhân đệ tử của hắn?

“Vị này...” Cơ Hạo trầm mặc một phen, thu hồi thạch kiếm, hướng Vũ Dư đạo nhân chấp tay hành một lễ.

“Quý xuống, dập đầu, gọi sư phụ!” Vũ Dư đạo nhân mặt mày hớn hở nhìn Cơ Hạo: “Quả nhiên là kỳ tài trời sinh, A Bảo đồ nhi không nói ngoa, Quy Linh cũng không uống tán thưởng người. Vì sư thu nhiều đồ đệ như vậy, có trước khi báỉ sư đã tu thành yêu đan, nhưng trong đồ đệ nhân tộc, trước khi báỉ sư đã tu thành nguyên thần, người vẫn là người đầu tiên.”

Vũ Dư đạo nhân rất dùng sức vỗ bả vai Cơ Hạo: “Tốt, tốt, tốt, quả nhiên là đồ đệ tốt của vi sư. Ủm, lễ báỉ sư, cái này, vi sư tìm chút...”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, Vũ Dư đạo nhân ở trong tay áo lục lọi một phen, nhanh chóng lấy ra một lá cờ dài một trượng hai thước, toàn thân đỏ như lửa không ngừng phun trào ra nhiệt độ cao đáng sợ: “Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến, vi sư thiếu chút nữa đem bảo bối này quên mất. Đồ nhi ngoan, Thái Dương Phiến này chính là tiên thiên thái dương tinh hoa thai nghén mà thành, có thể phóng tiên thiên thái dương tinh hỏa đốt người ta, vừa lúc hợp người sử dụng!”

Khí tức cổ xưa cường đại làm người ta hít thở không thông từ trên Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến không ngừng trào ra, dù là Man Man một thân quái lực, cũng kêu ‘A nha’ một tiếng quái dị, bị Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến phóng ra khí tức đáng sợ ép cho ngã xuống đất không thể động đậy.

Vũ Dư đạo nhân cười ‘ha ha’, ngón tay khê điểm, trong ngón tay hắn một

chút tinh huyết màu tím hóa thành cầu vồng màu tím vạn trượng phun ra, vòng quanh Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên cuốn một cái, cây cờ khê ngân lên một tiếng, nhất thời hóa thành một ánh lửa chạy vào mi tâm Cơ Hạo. Toàn thân Cơ Hạo nóng rực từng đợt, lượng lớn mồ hôi không ngừng chảy ra, trong mồ hôi tràn đầy một mùi gay mũi.

“Đồ nhi ngoan, vi sư đã đem lễ vật bái sư cũng ban thưởng rồi.” Vũ Dư đạo nhân trừng lớn mắt, hung hăng nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Cơ Hạo trầm mặc một lúc lâu, hẩn nhớ tới A Bảo hàm hậu thuần khiết, chân thực nhiệt tình, nhớ tới Quy Linh dứt khoát sáng khoái, tươi tắn nhiệt tình, lại nhìn nhìn Vũ Dư đạo nhân giống như cao da trâu dán không nhả, hẩn cuối cùng quỳ rạp xuống đất, dập đầu lung tung vang tám cái thật nặng.

“Đệ tử Cơ Hạo, khấu kiến ân sư!”

Chương 301: Luận Khí

Ánh sao rủ xuống, gió đêm lành lạnh.

Trên đảo cát giữa sông, Vũ Mục đốt lửa trại hừng hực, mấy con cá to béo dài hơn một người nướng ở trên lửa trại vang lên ‘xèo xèo’, mỡ cá béo dày ba tấc biến thành dầu trong suốt nhỏ xuống, lửa trại càng thêm vượng, trong không khí cũng tản mát ra mùi thơm đậm mê người.

Vũ Mục mang theo một tia thần thánh cùng uy nghiêm khó có thể hình dung, thật cẩn thận đem tương nhà mình bí chế cẩn thận bôi ở trên cá nướng.

Man Man như một con mèo con, trừng lớn mắt dựa sát vào bên lửa trại, mắt không chớp một cái nhìn chăm chăm cá nướng mùi thơm nồng đậm xộc vào mũi. Nàng thỉnh thoảng đưa tay muốn cầm một miếng cá xuống, nhưng Vũ Mục hướng nàng nhìn một cái, nàng lại đem cái tay ngoan ngoãn rút về.

Ở phương diện mỹ thực, Man Man vô cùng tin phục tay nghề của Vũ Mục. Vũ Mục nói một miếng thịt nướng được rồi, có thể ăn, vậy nhất định là mỹ vị; hắn nói tạm thời không thể động thủ, còn cần chờ một chút, nếu nóng vội mà nói, hương vị ăn vào miệng khẳng định không tốt.

Cơ Hạo ngồi ở chỗ rời xa lửa trại, Vũ Dư đạo nhân ngồi ở chính phía trước hắn, năm ngón tay phun ra hỗn độn tử khí vụn vụn, chụp nhẹ ở trên người hắn, Diệc Thương, Kim Ô Giáp cùng Hỏa Vũ Ngoa Cơ Hạo từ Kim Ô bộ mang đến đồng thời từ trong cơ thể hắn bay ra.

Ba món đỉnh cấp vu bảo của Vu Đế kêu trầm thấp, ở trong hỗn độn tử khí nhẹ nhàng run rẩy. Vũ Dư đạo nhân nheo mắt, trong mắt có cảnh tượng hồng hoang tan vỡ, địa thủy hỏa phong tàn sát bừa bãi chợt lóe mà qua, sau đó hắn cười lắc đầu.

“Cơ Hạo, ngươi đã là đệ tử của vi sư, có một số đạo lý, vi sư sẽ cẩn thận nói

ra cho người.”

“Vu chính là nhân đạo. Thượng cổ nhân tộc gầy yếu, cầm thú tàn sát bừa bãi, nảy sinh muôn thứ bệnh, muỗi đốt, mãnh thú nước lũ, đều có thể khiến nhân tộc chết không có chỗ chôn. Vu quật khởi ở trong nhân tộc, đấu thiên chiến địa, cứng rắn đoạt lấy một mảnh đất sinh tồn cho nhân tộc.”

“Kẻ địch thuở ban đầu nhất của vu, là một phương thiên địa này, là chim bay cá nhảy, là nước lũ núi lửa, là tật bệnh, là độc trùng. Cho nên, vu trọng về ‘lực’, vu thuở sơ khai, theo đuổi là lực lượng mạnh nhất, nguyên thủy nhất, lấy lực lượng cường hãn tuyệt luân khai sơn, ích địa, đánh giết mãnh thú, xua đuổi hung cầm, khiến dòng sông đổi đường chảy, khiến núi non bằng phẳng, mở mảnh đất màu mỡ sinh tồn cho nhân tộc.”

“Cho nên... Không phải vì sợ xem thường tổ tiên của vu, bọn họ nơi này, không dùng tốt thế nào cả!”

Vũ Dư đạo nhân vẻ mặt rối rắm chỉ chỉ đầu, rất nghiêm túc nói với Cơ Hạo: “Người đã tu thành nguyên thần, người hãn là phát hiện mình khác với tộc nhân. Người là trường hợp đặc biệt, mà vu khác, bọn họ chỉ trọng thân thể, chỉ trọng huyết mạch lực lượng truyền thừa, chỉ trọng vu lực ôn dưỡng.”

“Cho nên, vu luyện chế vu khí và vu bảo, nặng nề, phong cách cổ xưa, lực sát thương cực lớn. Nhưng biến hóa lại quá thiếu thốn.”

Cơ Hạo như có chút dăm chiêu gật gật đầu, hãn chỉ vào Diệc Thương, Kim Ô Giáp và Hỏa Vũ Ngoa cười khố nói: “Sư tôn nói rất có đạo lý. Ba món vu bảo này, đều là truyền thừa chí bảo của tổ tiên Kim Ô bộ, là bảo vật nhất mạch truyền thừa của Cơ thị nhất tộc con, là từng đời tổ tiên của đệ tử dùng tinh huyết bản thân ôn dưỡng dựng hóa trọng bảo. Nhưng hiện tại, đệ tử dốc hết sức toàn thân, chỉ có thể điều động bọn nó thời gian một hơi thở.”

Vũ Dư đạo nhân cười nhạt nói: “Đây là vấn đề xảy ra trên luyện chế vu khí. Các tổ tiên của người, chỗ này quả thực dùng rất kém.”

Lại chỉ chỉ đầu mình, Vũ Dư đạo nhân bữu môi hừ lạnh nói: “Bọn họ chỉ biết, dùng tài liệu tốt nhất, dùng lửa nhiệt độ cao nhất, đem tài liệu rắn chắc nhất nặng nề nhất trộn lẫn cùng một chỗ, sau đó dùng tài liệu trời sinh mang một chút linh tính làm trung tâm, ví dụ như nói xương Kim Ô, ví dụ như nói sừng rồng vảy rồng, ví dụ như nói lông phượng mũ phượng vân vân, đem các tài liệu uy lực chí cường đó trộn lẫn cùng một chỗ, sau đó lại dung nhập vu chú lực sát thương cường đại nhất, tàn nhẫn nhất của bọn họ!”

Khẽ búng Diệt Thương trong tay, Vũ Dư đạo nhân giọng cười quái dị, nói: “Đây là lối suy nghĩ của những Vu Đế, Vu Thần cường đại nhất thái cổ khi luyện chế vu bảo. Bọn họ cho rằng, đem tài liệu cường đại nhất, vu chú cường đại nhất trộn lẫn với nhau, lại đời đời kiếp kiếp dùng tinh huyết của vu cường đại nhất ôn dưỡng, thì có thể nuôi dưỡng ra vu bảo cường đại nhất.”

Cơ Hạo cười gượng nhìn Vũ Dư đạo nhân: “Nghĩ như vậy, tựa như cũng không có gì không đúng!”

Vũ Dư đạo nhân che mặt, hướng lên trời thở dài một hơi: “Phí phạm của trời, rất nhiều lần, ít nhất có một trăm lần, nếu không phải đại ca ngăn cản, ta đã đem tổ tiên nhân tộc các người đánh cướp một nghìn lần đó một nghìn lần! Xem bọn hãh lãng phí mất những tài liệu đó...”

Mặt Cơ Hạo đen sì một lúc, Vũ Dư đạo nhân thiếu chút nữa đi đánh cướp tổ tiên nhân tộc?

Căn rằng, Vũ Dư đạo nhân hai tay cầm Diệt Thương, ngón tay búng, chợt nghe từng tiếng Kim Ô kêu không ngừng truyền đến, thể tích Diệt Thương chợt to lên, nhanh chóng biến thành trường thương to lớn to một trượng, dài ba trăm trượng, toàn thân đỏ như lửa.

“Đây mới là bộ dáng ban đầu cây thương này của ngươi!” Vũ Dư đạo nhân mặt đen như sơn, như có vô số sấm sét ầm ừ ở dưới da mặt: “Thủ bút thật lớn, vận dụng cả thủy di cốt chín mươi chín con thượng cổ Kim Ô, chỉ tạo ra một

món đồ chơi rách nát như vậy?”

Cơ Hạo một lần nữa cười gượng, trái tim lại là kịch liệt nhảy lên. Bên trong Diệt Thương luyện hóa di cốt chín mươi chín con thượng cổ Kim Ô? Cái này so với tài liệu các trường lão Kim Ô bộ trong truyền thuyết sử dụng còn nhiều hơn mấy chục lần!

Vậy thật sự có chút phá của!

“Nếu là vi sư ra tay, di cốt chín mươi chín con thượng cổ Kim Ô, vi sư có thể lấy nó luyện chế ra ba trăm sáu mươi bảo vật so với cây trường thương nát này uy lực mạnh hơn gấp mười!” Vũ Dư đạo nhân hừ lạnh một tiếng: “Xem xem tổ tiên đó của nhà ngươi luyện ra món đồ chơi này, chính hãn quả thật có thể vận dụng tự nhiên, nhưng đến con cháu đời sau, chỉ sợ không mấy ai có thể thật sự dùng cây thương này để tác chiến.”

Cơ Hạo mặt tối sầm, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Không phải thế sao? Cây Diệt Thương này chỉ cần thời gian một hơi thở đã có thể rút sạch vu lực toàn thân hãn, hãn cũng không cách nào dùng cây Diệt Thương này để tác chiến.

“Luyện khí, không phải đơn giản chông chất.” Vũ Dư đạo nhân lạnh nhạt thờ dãi: “Mấy năm nay, vi sư cũng góp nhặt một ít vu khí Vu Điện sản xuất. So với tiền bối bọn họ... Hắc, thật sự là một con đường đi đến tận trời tối!”

Cơ Hạo kinh hãi ngẩng đầu lên: “Hiện tại Vu Điện luyện khí, sư tôn thấy như thế nào?”

Vũ Dư đạo nhân khô khan nhìn Cơ Hạo, khô khan nói: “Tiền bối nhân tộc, đã đi lầm đường, hiện tại bọn tiểu quỷ Vu Điện, mỗi tên liều mạng chui về phía bọn dị tộc kia, chỉ dốc sức kỹ xảo chất đồng các loại phù văn bí thuật ở trên tài liệu... Bọn họ so với trước kia có chút tiến bộ, là tài liệu bọn họ lãng phí không nhiều như vậy nữa mà thôi.”

Thở một hơi thật dài, Vũ Dư đạo nhân lấy ra một hồ lô rượu, chậm rãi uống một ngụm ‘rượu ngon’ trộn lẫn nước sông.

“Luyện khí, không phải sự tình đơn giản như vậy. Cơ Hạo, luyện khí không chỉ có là ‘luyện chế đồ vật’, mà là ‘tạo vật’, là ‘hóa mục nát làm thần kỳ’, là ‘hóa hậu thiên làm tiên thiên’, là ‘hóa không có thể thành có thể’, luyện khí đỉnh phong cực hạn, là dùng một bãi cứt trâu luyện chế ra khai thiên thần khí, đây mới là luyện khí.”

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Vũ Dư đạo nhân, dùng cứt trâu luyện chế ra khai thiên thần khí? Nghe không hiểu sao lại rất có đạo lý!

“Sư tôn, người đã đến cảnh giới như thế chưa?”

Chương 302: Luyện Khí

Uống một ngụm ‘rượu ngon’, Vũ Dư đạo nhân chùi chùi khóe miệng, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Cơ Hạo: “Đừng nhìn vì sư bộ dạng này... Vì sư cách cảnh giới bậc đó, còn kém một mảng lớn thật xa. Chỉ là, so với đám vu, vẫn tốt hơn rất nhiều.”

Buông hồ lô rượu, hai tay Vũ Dư đạo nhân chấn động, ba món vu bảo lấy ra từ trong cơ thể Cơ Hạo đồng thời chấn động lên, hơn nữa có các tia hồng quang không ngừng từ sâu trong vu bảo chảy ra, hóa thành từng phù văn kỳ dị vụn vụn phiêu tán.

“Khí phơi ban đầu đã nặng nề thô sơ, cộng thêm nhiều đời tinh huyết ôn dưỡng, lại giống như bản thân vu, vu chỉ tu nhục thân vu lực, không tu linh hồn nguyên thần, những vu bảo này cũng như thế, linh tính hoàn toàn không có chỉ là bản thể càng ngày càng mạnh.”

“Đến cuối cùng, chính là các người đám vu đời sau này, chỉ có thể được những vu bảo đó thừa nhận, muốn vận dụng chúng nó, lại là mỗi thế hệ càng thêm khó khăn. Cơ Hạo à, không cần nói người hiện tại chỉ là Đại Vu, cho dù là đến cảnh giới Vu Đế, cũng không có khả năng tự nhiên vận dụng ba món vu bảo như tổ tiên của người. Chúng nó so với lúc ở trong tay tổ tiên người, đã... ‘mập mạp’ hơn quá nhiều.”

Vũ Dư đạo nhân dùng ‘mập mạp’ từ ác liệt này để đánh giá ba món vu bảo này, Cơ Hạo rất nhẹ nhàng mới nghe đã hiểu hàm ý của hắn. Từng thế hệ tinh huyết ôn dưỡng, ba món vu bảo chưa nảy sinh linh tính, mà là bản thể trở nên càng ngày càng cường đại mạnh mẽ, vận dụng chúng nó cần lực lượng càng lúc càng lớn.

“Không chỉ có thế, những vu bảo này phải hoàn toàn do vu lực bản thân người thúc dục, vu lực không đủ thì dùng tinh huyết để bổ, tinh huyết bản thân

nếu là không đủ...” Vũ Dư đạo nhân nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “Nếu là tinh huyết bản thân không đủ, thì nên vận dụng Huyết Tế Thuật nhi? Tàn sát trăm vạn sinh linh, lấy máu tươi tế nó, cho dù vền vẹn Tiểu Vu, cũng có thể vận dụng Vu Đế trọng bảo.”

Cơ Hạo hít sâu một hơi, trước mắt hiện lên cảnh tượng Kim Ô bộ bao năm qua huyết tế: “Sư tôn nói rất đúng. Trưởng lão trong tộc từng nói, nếu đến lúc nguy cấp, cần vận dụng ba món vu bảo này, bất đắc dĩ, có thể vận dụng huyết tế bí pháp.”

Vũ Dư đạo nhân lạnh nhạt nói: “Cho nên, vu, càng là vu cường đại, càng không có kết quả tốt. Huyết tế, hơn nữa là lấy nhân tộc huyết tế, hắc hắc, bản thân là nhân tộc, lại dùng nhân tộc huyết tế, nhân tộc cũng là chủ một phương thiên địa này, huyết tế càng nhiều, nghiệp quả càng nặng. Báo ứng đến, tự nhiên sẽ thành tro bụi.”

Cơ Hạo im lặng không nói, hần nghe hiểu lời Vũ Dư đạo nhân nói, nhưng theo lý thuyết, hần là không nên nghe hiểu, cho nên hần ngậm miệng không nói.

“Huyết tế, chuyện ngu xuẩn nhất trong thiên địa không gì hơn cái này.” Vũ Dư đạo nhân khê búng mười ngón tay, từng đạo hỗn độn tử khí không ngừng bắn ra, nhẹ nhàng đánh vào trên ba món vu bảo. Sâu trong vu bảo phun ra vô số phù văn, toàn bộ phù văn đều bị ngón tay Vũ Dư đạo nhân búng vỡ nát, hóa thành từng luồng ánh lửa cực kỳ tinh thuần một lần nữa bị vu bảo cắn nuốt.

Cơ Hạo đã nhìn ra, Vũ Dư đạo nhân đang dùng đại thủ đoạn khó lường tổ bản quy nguyên, đánh nát hình thái ba món vu bảo đã thành hình, đem chúng nó chuyển hóa thành tướng mạo sẵn có nguyên thủy nhất.

“Vi sư bao nhiêu lần muốn đánh cướp đám tổ tiên nhân tộc các người, ngại là một bị đại ca chống đỡ, hai là sợ mất mặt. Dù sao năm đó cũng rất có vài phần giao tình với bọn họ.” Vũ Dư đạo nhân hưng phấn nói: “Hôm nay cuối cùng là từ trên tay hậu bối bọn họ đạt được một chút chỗ tốt, tạm xem vi sư vận dụng

toàn bộ thủ đoạn, luyện chế cho đồ đệ người một mặt hàng tốt.”

Ngón tay búng lên, Diệc Thương đã biến thành chín mươi chín quầng sáng vàng lóe lên, Kim Ô Giáp đã biến thành mảng lớn lửa lưu động. Hỏa Vũ Ngoa thì hóa thành mấy ngàn cây lông vũ lửa phiêu dật quay quanh Vũ Dư đạo nhân cấp tốc xoay tròn.

“Vi sư luyện chế bảo vật cho người, thì không phiền toái nhiều như vậy, cho dù đồ nhi người tu vi hơi yếu, nhưng cũng có thể phát huy vài phần diệu dụng, như Hồn Nguyên Thái Dương Phiên kia. Hơn nữa cho dù đồ nhi muốn kích phát uy lực mạnh hơn, cũng không cần huyết tể, chỉ là cần hao tổn bảo vật bản thân ngày thường tích lũy là được.”

“Bảo vật nếu có linh, vô cùng vô tận nguyên khí trong thiên địa có thể mặc cho nó hấp thu tu luyện, hóa thành nội tình hùng hậu chờ đợi chủ nhân vận dụng. Chỉ có bảo vật lúc nào cũng tẩm bổ chủ nhân, nào có đạo lý tùy thời tùy chỗ tiêu hao tinh huyết chủ nhân?”

Bên người Vũ Dư đạo nhân có một đạo tử khí mông lung mờ mịt mắt thường không thấy rõ xoay quanh mà ra, hóa thành một đồ hình thái cực đường kính ba trượng đem hãm và Cơ Hạo vờn quanh ở trong. Cơ Hạo lẳng lặng ngồi xếp bằng ở trước mặt Vũ Dư đạo nhân, bên tai đột nhiên có tiếng sấm rít gào, có mưa gió đan xen, có sâu bọ rít, có hoa nở tuyết rơi, các loại thiên âm lạng yên truyền đến, hóa thành điểm điểm nước suối trong lành rót vào thân thể Cơ Hạo.

Thần hồn không gian của Cơ Hạo gió nổi mây phun, từng luồng sương mù màu trắng không ngừng nảy sinh, sau đó không ngừng bị tử phủ kim đan cắn nuốt. Nguyên thần Cơ Hạo giấu ở trong kim đan như măng đêm mùa xuân, cấp tốc tăng trưởng lớn lên, đan nguyên pháp lực chất chứa trong tử phủ kim đan dần dần trở nên to lớn khổng lồ, hơn nữa chất lượng cũng đang cấp tốc tinh thuần.

Vũ Dư đạo nhân búng ngón tay, vung tay, tùy ý một động tác, đều có thể đưa tới lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ rót vào tử phủ kim đan của Cơ Hạo,

không cần bản thân hao tiêu hao bất cứ thứ gì, đã không ngừng chuyển hóa thành đan nguyên pháp lực tinh thuần dinh dính tựa như vàng nấu chảy nặng trĩu như dịch, long lanh trong suốt dung nhập trong kim đan.

Cơ Hạo từ khi sinh ra bắt đầu đã trùng tu Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, hao phí mười mấy năm khổ công, lúc này mới ngưng tụ thành tử phủ kim đan, có tu vi hôm nay. Nhưng Vũ Dư đạo nhân thời gian nói mấy câu, đan nguyên pháp lực của Cơ Hạo đã tăng vọt gấp mười, càng tinh thuần không chỉ gấp trăm lần.

Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến từ mi tâm Cơ Hạo bay ra, Thái Dương Phiến màu vàng nho nhỏ dài một tấc hai phân lơ lửng ở mi tâm hắc, không ngừng phóng ra từng tia thái dương tinh hỏa rót vào thân thể Cơ Hạo. Tử chi bách hải, máu thịt nội tạng, kinh lạc vu huyết, thậm chí là óc yếu ớt nhất của Cơ Hạo cũng ở dưới sự điều động của Vũ Dư đạo nhân, được thái dương tinh hỏa cẩn thận rèn luyện.

Cơ Hạo ngày thường thần niệm bản thân căn bản không thể phát hiện tạp chất thân thể, ở dưới thái dương tinh hỏa rèn luyện không còn sót lại chút gì, trong thân thể hắc, chỉ có tinh hoa thuần túy nhất còn lại, hơn nữa ở dưới thái dương tinh hỏa rèn luyện, dần dần biến thành tính chất long lanh trong suốt, cứng rắn dày đặc như bảo thạch châu ngọc.

“Ừm, chỉ là tài liệu trên thân Kim Ô, bảo vật mới luyện chế này vẫn quá mỏng manh chút.” Vũ Dư đạo nhân tay áo khẽ động, mấy chục dạng tài liệu đầy màu sắc bay ra. Hắc nghiêm túc nhìn những tài liệu này, thản nhiên nói: “Thiên địa âm dương, ngũ hành sinh khắc, những đạo lý cơ bản nhất, ở lúc luyện khí là tuyệt đối không thể thiếu.”

Hai mắt trợn lên, Vũ Dư đạo nhân nhìn Cơ Hạo trầm giọng nói: “Cơ Hạo, bốn môn tu luyện, không chỉ có thân thể, càng thêm trọng điểm nguyên thần biến hóa. Có nguyên thần đủ cường đại, mới có thể tìm tòi nghiên cứu đạo lý bốn nguyên nhất trong thiên địa, thiên địa chi cực gọi là ‘đạo’, bốn môn tu luyện, chính là tu ‘đạo’. Cho nên, về sau người cũng có thể tự xưng là đạo nhân.”

Bàn tay khẽ lật, mấy chục dạng tài liệu tản mát ra hơi thở hồng hoang đánh hết vào trong ánh sáng ba món vu bảo đảm Diệt Thương biến thành.

Vũ Dư đạo nhân hừ nhẹ một tiếng, mi tâm phun ra một đạo tử khí mờ mịt, nhanh như tia chớp dung nhập một mảng ánh sáng lấp lánh đó.

Chương 303: Truyền Pháp

Một mảng ánh lửa rực rỡ lơ lửng ở trước mặt Cơ Hạo, tản mát ra điệu dàng ấm áp, không còn như ban đầu Vu Đế vu bảo nhiệt lực cuồng bạo tuôn trào ra.

Vũ Dư đạo nhân nhíu mày nhìn nhìn Cơ Hạo, sau đó khẽ móc ngón tay, trọng giáp Quy Linh tặng liền từ mi tâm hắn bay đi ra.

“Quy Linh sư tử của người cũng là một phen ý tốt, nhưng nàng bản tính thuộc tính thủy, người lại là hành hỏa vu lực, mặc vào giáp trụ, chiến lực của bản thân ít nhất suy yếu năm thành. Chỉ là cái mai rùa này quả thật cũng rắn chắc, người giết không được người ta, người ta cũng không thể làm gì được người.” Vũ Dư đạo nhân cười nói một câu, ngón tay khẽ điểm, trọng giáp nhất thời tan rã, hóa thành một luồng ánh sáng sương khói uyển chuyển bị mảng ánh lửa kia cắn nuốt.

“Cũng may, đây là giáp xác bản thể Quy Linh sư tử người biến thành, cho nên trời sinh một luồng linh tính cực kỳ cường đại, đem nó luyện vào trong bảo vật này, cũng bớt đi cho người phiền toái đau khổ ôn dưỡng nảy sinh linh trí.”

Trong mắt địa thủy hỏa phong biến ảo bất định, Vũ Dư đạo nhân hướng Cơ Hạo nhìn một cái thật sâu, sau đó cười nói: “Còn có cây thạch đao này... Bộ dáng khó coi, uy lực cũng yếu đến đáng thương, giữ lại cũng không có ý nghĩa.”

Ngón tay một lần nữa khẽ móc, thạch kiếm và hắc thạch trường đao đồng thời từ mi tâm Cơ Hạo bay ra, Vũ Dư đạo nhân hướng thạch kiếm nhìn thoáng qua, lạnh nhạt cười nói: “Ừm, chung quy coi như một món đồ không tệ.”

Ngón tay khẽ điểm, hắc thạch trường đao vỡ nát, hóa thành từng tia ánh lửa bị thạch kiếm cắn nuốt, Vũ Dư đạo nhân lại lấy ra mười tám viên bảo châu to bằng nắm tay toàn thân ánh lửa mãnh liệt, sau khi đập một chương thành phấn, đem bụi màu đỏ cẩn thận rắc vào trên thân thạch kiếm.

‘Gr ~ aooo ~’ một tiếng long ngâm, hư ảnh một con rồng lửa từ chuôi kiếm lượn vòng mà lên, quay quanh thạch kiếm chín vòng, đuôi rồng móc ở trên chuôi kiếm, đầu rồng thì ẩn vào trong mũi kiếm. Chờ khi Vũ Dư đạo nhân ngừng tay, thạch kiếm đã biến thành màu đỏ vàng, trên thân kiếm một con rồng lửa xoay quanh. Trên lưỡi kiếm mơ hồ có ánh lửa khói nhỏ bé không ngừng phun ra.

Cơ Hạo rõ ràng cảm giác được, trong thạch kiếm có một linh hồn yếu ớt sinh ra, hơn nữa linh trí yếu ớt này và mình vô cùng thân cận, tin cậy, như mình lúc còn nhỏ ở trên lưng Nha Công lăn lộn, loại cảm giác đó giữa mình cùng Nha Công.

“Kiếm này bản chất cực tốt, vi sư dùng mười tám viên tiên thiên thuần dương Kiền Hỏa Châu kích phát linh tính của nó, đúc cho nó linh thần bản thể, nay mới có vài phần khí tượng.” Vũ Dư đạo nhân hài lòng cười nói: “Vi sư thu đồ đệ, cũng không thể quá keo kiệt, thanh kiếm này, hiện tại mới miễn cưỡng xứng đôi đồ nhi của vi sư.”

Cười lớn một tiếng, Vũ Dư đạo nhân chỉ tay, bảo vật hao phí Diệc Thương, Kim Ô Giáp, Hỏa Vũ Ngoa và mấy chục tài liệu quý hiếm luyện chế thành bay lên trời, sau khi vòng quanh Cơ Hạo chín vòng, đột nhiên hóa thành từng tia lửa quanh quẩn, nhanh chóng bám vào ở trên người Cơ Hạo.

Đây là một trường bào màu đỏ thoát nhìn mỏng nhẹ, quả thực nhu nhược giống như cánh ve. Trường bào màu đỏ rực rộng thùng thình phiêu dật, bên cạnh có từng tia hoa văn lửa thỉnh thoảng lóe lên, nhìn qua thần kỳ mỹ lệ đến cực điểm.

Ở trên ống tay áo, vạt áo trường bào, chín mươi chín con quạ đen ba chân màu vàng bay múa trên không, ra từ tay Vũ Dư đạo nhân, chín mươi chín con Tam Túc Kim Ô giống như vật còn sống, tuy chỉ to bằng bàn tay, nhưng lông tơ nhỏ nhất trên mỗi một sợi lông chim trên thân bọn nó đều rõ ràng có thể thấy được.

Cơ Hạo rõ ràng cảm giác được, chín mươi chín con Kim Ô liền thành một thể với trường bào này, lại tự thành một hệ thống. Trường bào màu đỏ kiêu có uy lực của Kim Ô Giáp cùng Hỏa Vũ Ngoa, có được lực phòng ngự rất mạnh, đồng thời còn có thể gia tăng thật lớn tốc độ vận pháp Lưu Quang Hỏa Dực của Cơ Hạo.

Chín mươi chín con Tam Túc Kim Ô thì một ý nghĩ phát động, lập tức có thể hóa thành chín mươi chín thanh phi kiếm lửa bay lên vờ giết, trong những phi kiếm lửa này ẩn chứa tiên thiên Kim Ô Thần Viêm, uy lực cực kỳ đáng sợ.

“Đa tạ sư tôn!” Cơ Hạo cảm thụ được uy lực khó lường như biển trong Kim Ô Trường Bào, từ đáy lòng cảm kích hướng Vũ Dư đạo nhân dập đầu hành một lễ.

Tuy bái Vũ Dư đạo nhân làm thầy, vẫn có chút khó hiểu, ý tứ đột ngột đến, nhưng Vũ Dư đạo nhân đối với mình thật đúng là không thể chê, Cơ Hạo đã bắt đầu ở trong lòng tiếp nhận vị sư tôn tự động tìm tới cửa này.

“Ừm!” Vũ Dư đạo nhân hài lòng cười cười, hắt từ trên xuống dưới đánh giá Cơ Hạo một phen, cười nói: “Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến cũng tốt, Kim Ô Liệt Diễm Bào này cũng tốt, người hiện tại đều có thể phát huy diệu dụng trong đó, so với ba món vũ bảo chỉ có thể nhìn không thể dùng kia, là đã mạnh hơn nhiều lắm.”

“Nhưng, vi sư cũng không muốn người lúc nào cũng mượn dùng ngoại vật ức hiếp người ta.” Vũ Dư đạo nhân rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo nói: “Nếu là vi sư muốn, tùy ý ban cho người hai kiện tiên thiên chí bảo, người hiện tại đã có năng lực tru sát Vu Đế. Nhưng như thế chung quy không phải bản lãnh của chính người, trăng dưới nước, hoa trong gương, nhìn xa hoa, chung quy không thể lâu dài.”

“Cho nên, vi sư cùng người ước pháp ba điều, Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến không đến sống chết trước mắt, không thể dễ dàng sử dụng.”

“Mà Kim Ô Liệt Diễm Bào này, vi sư hạ cấm chế cho người, ngày thường, nó chỉ có thể tăng thêm cho người phòng ngự tương đương cùng tu vi của bản thân người, tu vi của người sâu xa, uy lực của nó cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, theo tu vi của người liên tiếp lên cao.”

“Tương tự đến sống chết trước mắt, người bất đắc dĩ, có thể kích phát cấm chế vi sư lưu lại, nó có thể phát huy ra toàn bộ uy lực bảo đảm người không chết.” Vũ Dư đạo nhân rất nghiêm túc dặn dò Cơ Hạo: “Nhưng thiết đừng đem một phen yêu quý của vi sư, coi là chỗ dựa để người hoành hành không kiêng kỵ. Nếu người dựa vào bảo vật vi sư tặng cho người, làm một số việc nào đó coi trời bằng vung, đừng trách vi sư giáo huấn người.”

Bỗng, khé mắt đuôi lông mày Vũ Dư đạo nhân có thiên địa uy áp cực kỳ đáng sợ gào thét trào ra, cả người Cơ Hạo chấn động, ‘thịch’ một cái quỳ rạp xuống đất, như tai ương ngập đầu ngay trước mắt, cả người toát ra vô số mồ hôi lạnh.

“Đệ tử, không dám!” Thiên địa uy áp vô biên vô hạn gào thét mà đến, Cơ Hạo hoàn toàn không có bất cứ sức phản kháng gì. Cái này giống như trong thiên địa nhắc lên cơn lốc sấm sét đủ để phá hủy phạm vi trăm vạn dặm, mà hắn chỉ là một con kiến trước cơn lốc, ngay cả tâm tư phản kháng cũng không còn sót lại chút gì.

“Ừm, ánh mắt vi sư sẽ không sai, người là một đứa trẻ tốt.” Vũ Dư đạo nhân vui vẻ thu hồi thiên địa uy áp, cười ha ha giơ lên hồ lô rượu lại uống một ngụm. Sau khi chép chép miệng, thấp giọng mắng một câu ‘tên già lười nhác’, Vũ Dư đạo nhân nheo mắt, từ trong tay áo lấy ra một quyển sách bìa màu tím, bên trên viết bốn chữ triện màu vàng ‘Vũ Dư trận giải’.

“Đến, đến, đến, đã vào môn hạ vi sư, vi sư tự nhiên muốn truyền cho người một số thứ tốt.” Vũ Dư đạo nhân hưng phấn đem 《 Vũ Dư trận giải 》 đặt ở trên tay Cơ Hạo, tha thiết nhìn hắn nói: “Mấy sư huynh sư tỷ của người, vi sư tự có pháp môn khác truyền thụ, chỉ có trận pháp chi đạo này, là vi sư mấy năm nay

mới sửa sang lại thành sách, chưa truyền thụ cho môn nhân.”

“Trận pháp chi đạo của vi sư, ở trong rất nhiều pháp môn, năng lực cũng là số một số hai, trong đó bao dung vạn vật, người nếu có thể lấy trận nhập đạo, vẫn có thể đến thẳng thiên địa chí lý, dù sao thiên địa này thực ra chính là một tòa vô thượng đại trận.”

“Cho nên, Cơ Hạo, tìm hiểu cho tốt đi. Vi sư nán lại ở đây thêm vài ngày, chỉ điểm người cho tốt một chút!”

Cơ Hạo cầm chặt lấy 《 Vũ Dư trận giải 》, thân thể không khỏi run lên.

Vũ Dư đạo nhân tự mình biên soạn điển tịch trận pháp... Đây là vô thượng bí điển trong đạo tạng kiếp trước triệt để thất truyền đó!

Chương 304: Ngộ Trận

“Thiên địa, vạn vật, ức vạn sinh linh, đều là trận.”

Mở ra trang đầu tiên của《 Vũ Dư trận giải 》， điểm điểm tử khí bay lên trời, vô số chữ tiểu triện cực nhỏ xoay quanh bay múa ở trước mặt Cơ Hạo. Cơ Hạo không thấy rõ những chữ tiểu triện cực nhỏ đó rốt cuộc là chữ gì, nhưng một mảng minh ngộ tự nhiên mà vậy nảy mầm trong lòng.

Mảnh trời này, mảnh đất này, vạn vật giữa thiên địa, thậm chí chúng sinh, tất cả đều là trận. Toàn bộ thế giới chính là một cái đại trận khổng lồ vô cùng, là đại trận thâm ảo nhất, khó giải nhất, tinh thần ở trong đại trận này vận chuyển, tự nhiên biến thiên trong đại trận này.

Người ta có thể mở mồm nói chuyện, đây là diệu dụng của trận pháp. Mở miệng hít khí, khí vào ngực phổi, khí tức nghịch chuyển chấn động dây thanh, đầu lưỡi nhảy lên điều tiết dây thanh chấn động phát ra dòng khí, con người liền có thể nói chuyện. Toàn bộ quá trình này, chính là một luồng khí tức ở trong một cái vận dụng trận pháp đơn giản nhất.

Vô số tinh tú, tứ hoang lục địa, tất cả đều quay quanh Trung Lục thế giới xoay tròn. Tinh tú ai về chỗ nấy, tự có đạo của nó, tinh tú cùng lục địa nhìn như rậm rạp vô lượng, lại vĩnh viễn sẽ không va chạm với nhau. Cái này cũng là diệu dụng của trận pháp, ở trong một tòa đại trận này, vị trí cùng quỹ tích toàn bộ tinh tú, tứ hoang lục địa, thậm chí vận mệnh của bọn nó, đều đã bị định sẵn rồi.

Một gốc hoa, là trận; một cây cỏ, là trận. Nhiệt lực mặt trời cung cấp năng lượng cho trận pháp này, trận pháp vận hành, hấp thu hơi nước, mưa móc và đại địa thổ nhượng chất dinh dưỡng, hoa cỏ dần dần sinh trưởng lớn mạnh, bỏ củ lấy mới, cung cấp dưỡng khí cùng chất dinh dưỡng luân hồi cho tự nhiên đại trận càng thêm khổng lồ, càng thêm phức tạp.

Vạn vật là trận, vạn pháp là trận.

Mạch lạc truyền thừa lực lượng của nhân tộc là trận, vu lực độc đáo lưu chuyển ở kinh lạc trong cơ thể là trận, vu huyết mở cũng là trận. Dem con người coi là một đại trận độc lập, vu huyết chính là tiết điểm trung tâm năng lượng trận pháp, mà kinh lạc chính là đường về của năng lượng trận pháp, con người chính là trận cơ, cung cấp năng lượng cho toàn bộ đại trận vận chuyển cần có.

Tiếp tục dẫn thân xuống. Thân thể vu là một tòa đại trận, vu điên cuồng rèn luyện thân thể, tăng lên vu lực, chính là đem thân thể này tẩm bổ hùng hậu, cường đại vô cùng, do đó dẫn động đại trận phát huy lực phá hoại đáng sợ.

‘Vu’ tòa đại trận này, tất cả năng lượng đều đến từ bản thân.

Mà ‘đạo nhân’. Vũ Dư đạo nhân và các đệ tử môn nhân của hắn, bản thân tất nhiên là một tòa đại trận, nhưng bọn hắn càng nhiều đem bản thân coi là mắt trận một cái đại trận càng khổng lồ hơn. Thiên địa nguyên khí chính là nguồn năng lượng của tòa đại trận càng thêm khổng lồ phức tạp này, nguyên thần thần niệm chính là đầu mối then chốt khổng lồ chế đại trận này vận chuyển.

Cho nên thân thể ‘đạo nhân’ có lẽ so với các Đại Vu nhỏ yếu hơn trăm ngàn lần, nhưng khi ‘đạo nhân’ điều động thiên địa nguyên khí khổng lồ trong đại trận lấy bản thân làm mắt trận, ‘đạo nhân’ liền có thể phát huy ra lực lượng không kém gì Đại Vu, thậm chí vượt thật xa Đại Vu.

Cơ Hạo như mê như say lật xem《 Vũ Dư trận giải 》của Vũ Dư đạo nhân, từng câu từng chữ, mỗi chữ châu ngọc. Quả thực như khai thiên tích địa, mở rộng một cái thế giới mới ở trước mặt Cơ Hạo.

Nhìn ra được, rất nhiều quan điểm, rất nhiều lý niệm trong《 Vũ Dư trận giải 》, có rất nhiều khác biệt với Cơ Hạo biết và thấy trong đạo tạng kiếp trước, tỏ ra rất tục tũn, rất thô lậu, như nguyên thạch vừa mới đào ra, còn chưa trải qua tạo hình tinh tế.

Nhưng đây dù sao cũng là vô thượng bảo điển ra từ tay Vũ Dư đạo nhân, là tổng cương của tất cả trận pháp. Những tỳ vết và sơ hở kia, chỉ là vì hiện tại Vũ

Dư đạo nhân, có lẽ chính hắn cũng còn chưa tìm hiểu ra ý nghĩa thâm ảo cao hơn mà thôi.

“Tuyệt không thể tả!” Cơ Hạo mồm miệng lưu hương, đỉnh đầu từ từ có nhiệt khí bay lên trời.

“Tuyệt không thể tả!” Trong thần hồn không gian, tiếng hư ảnh cảm khái văng vẳng truyền đến: “Lấy bản thân làm mắt trận, nắm giữ thiên địa đại trận, đây quả thật là vô thượng diệu pháp. Nhưng nếu một vị Đại Vu, bản thân cường hãn như thiên địa, mỗi một chỗ vu huyết đều chất chứa vô lượng tinh thần, vung tay lên đã có lực lượng khai thiên tích địa, nắm giữ thiên địa lại đã thế nào?”

Cơ Hạo chợt ngẩn ngơ, hắn rất muốn tham thảo đôi chút vấn đề này với hư ảnh, nhưng hư ảnh đã sớm nấp đi chỗ sâu nhất của thần hồn không gian.

Một tiếng thở dài phiêu dang ở trong thần hồn không gian: “Sư tôn này của người, là cực tốt. Nhưng... ta không muốn gặp hắn, hắn nghĩ hắn cũng không muốn gặp ta, cho nên, không bằng không gặp, không bằng không thấy.”

Cơ Hạo ngậm chặt miệng, đôi mắt lóe lên thần quang màu đỏ vàng, mạnh mẽ đem toàn bộ tâm thần đều đắm chìm ở trong《 Vũ Dư trận giải 》.

Đột nhiên, hắn lấy ra ba khối ngọc nhỏ nhỏ, ngón tay búng ra, ba khối ngọc bay lên, dựa theo phương vị thiên địa nhân tam tài lơ lửng ở không trung, trong từng khối ngọc đều có một chút pháp lực lóe lên. ‘Xẹt xẹt’ vài tiếng, vài đạo điện quang tinh tế hạ xuống, đem mặt đất bổ ra lỗ thủng to bằng nắm tay.

“Thiện!” Ngồi ở một bên khoanh chân đả tọa, Vũ Dư đạo nhân vui vẻ vỗ tay tán thưởng: “Hay lắm, quả nhiên là đồ đệ tốt của bản đạo!”

Hít sâu một hơi, Vũ Dư đạo nhân nói êm tai: “Cơ Hạo, người phải nhớ kỹ, trận đạo của vi sư, lấy thiên địa làm trận cơ, lấy vạn vật làm mắt trận, khống chế thiên địa vạn vật để mình sử dụng, huyền ảo vô cùng, không thể diễn tả, chỉ có thể lấy nguyên thần cảm ngộ thiên địa đại đạo mà được.”

“Trận đạo của vi sư, chính là thiên địa tự nhiên chi đạo, chất chứa vô tận ý nghĩa thâm ảo, vô hình vô sắc, vô tung vô ảnh, đến không biết nó đến, đi không biết nó đi, vậy người giết người đều ở trong vô hình, rất lợi hại.”

“Vu trận của Vu Điện, bắt chước dấu vết thiên địa đại đạo, ngưng tụ đại đạo phù văn, chồng chất tầng tầng đại đạo phù văn mà thành trận, tất nhiên uy lực cực lớn, lại tượng khí quá nặng, dấu vết quá rõ, cho nên ở dưới thần quang dò xét của bọn ngu xuân ba mắt, bốn mắt, năm mắt kia, vu trận của Vu Điện giống như lửa trại ban đêm, căn bản không giấu được người khác.”

“Bọn ngu xuân đó đã quen dùng thần quang dò xét điều tra vu trận của Vu Điện, sau đó lấy man lực phá giải chiến pháp. Cơ Hạo người ngày sau, có thể mượn sự sơ sẩy sơ ý của bọn hăn, lấy tự nhiên trận đạo vi sư truyền thụ, đánh bọn hăn không còn manh giáp!”

Vũ Dư đạo nhân nhú hai hàng lông mày, một luồng sát ý phóng lên trời, các ngôi sao trên trời ảm đạm không ánh sáng, từng đợt gió lạnh dựng lên từ đất bằng, thổi bụi cỏ lau trên đảo cát giữa sông kịch liệt lắc lư, trên mặt sông bỗng dựng xuất hiện vô số lốc xoáy nhỏ bé.

Cơ Hạo nghe mà tâm huyết mênh mông, cung kính hứa hẹn, sau đó không ngừng chỉ ra chỗ trong trận giải hăn tạm thời không rõ hướng Vũ Dư đạo nhân đặt câu hỏi.

Vũ Dư đạo nhân miệng lưỡi lưu loát hạ bút thành văn, nói hai ba câu đã chỉ thẳng mê hoặc trong lòng Cơ Hạo, đem chỗ hăn không hiểu không rõ giải thích rành mạch. Nói đến chỗ đặc ý, đỉnh đầu một Vũ Dư đạo nhân từ từ bay lên một đám mây tía, trong mây tía mơ hồ có từng tia sáng vàng phun ra, toàn bộ ánh sáng vàng phun ra không ngừng dung nhập thân thể Cơ Hạo, Cơ Hạo chỉ cảm thấy cả người tê dại phát đau từng đợt, từng dòng chảy nóng không ngừng dâng trào ở trong cơ thể.

Lửa năm màu trong bụng căn nuốt vô số ánh sáng vàng Vũ Dư đạo nhân phát

ra, đột nhiên lay động một trận, hai ngọn lửa năm màu chợt nứt tách thành ba đám, không bao lâu lại nứt thành bốn đám, cuối cùng là năm ngọn lửa năm màu to bằng nắm tay lay động sinh tư ở trong đan điền vu huyết của Cơ Hạo.

Một đêm chậm rãi trôi qua, phía đông xuất hiện một mảng mặt trời.

Thái Ti lau lau nước miếng khóe miệng, từ giấc ngủ tỉnh lại, mang theo cây cung nhỏ đứng ở trước tế đàn.

Chương 305: Kinh Sợ

“Bảo bối này... Đinh Đầu Thất Tiến Thư!” Vũ Dư đạo nhân dừng giảng đạo, thu các loại dị tượng, cười ha ha nhìn Thái Ti còn buồn ngủ.

Phong Hành, Vũ Mục trốn rất xa, tận khả năng rời xa Thái Ti thẳng cha không đáng tin này. Đinh Đầu Thất Tiến Thư loại vu chú trọng bảo quý dị này, ai cũng không muốn mình ù ù cạc cạc trúng một mũi tên, ai biết có hậu hoạn gì chứ?

Cơ Hạo đem 《Vũ Dư trận giải》 vỗ một cái, quyển sách màu tím hóa thành một ánh sáng màu tím nhập vào lòng bàn tay trái của hắn, hóa thành một mảng đạo văn màu tím nhạt khắc ở trong lòng bàn tay. Cơ Hạo liền cảm thấy, lòng bàn tay hắn tựa như có thêm một lỗ thủng vô hình, thiên địa nguyên khí không ngừng xuyên thấu qua lỗ thủng này bị hút vào trong cơ thể, hắn và thiên địa tự nhiên câu thông đột nhiên rõ ràng hơn không chỉ gấp trăm lần.

“Đa tạ sư tôn!” Cơ Hạo nghiêm nghị hướng Vũ Dư đạo nhân chấp tay hành một lễ.

“Không cần đa lễ!” Vũ Dư đạo nhân tùy ý phất phất tay, cười nói: “Vi sư không thích đệ tử giữ lễ tiết. Đừng học theo đám đồ đệ của nhị sư bá người, mỗi đứa cả ngày nghiêm trang... Hắc, trái lại giống như bọn hắn là trường bối của vi sư.”

Cơ Hạo mỉm cười không nói, các đệ tử của nhị sư huynh của Vũ Dư đạo nhân, nghĩ đến những cái tên đó, trong lòng Cơ Hạo liền sợ hãi từng đợt.

“A thúc, ăn thịt đi!” Man Man nhảy nhót chạy tới, đem một miếng thịt bụng cá béo nhất to nhất đưa cho Vũ Dư đạo nhân. Vừa rồi nàng nhìn thấy Vũ Dư đạo nhân đang hướng Cơ Hạo truyền đạo, cũng rất nhu thuận chưa từng đến quấy rầy hai người, hiện tại thấy Vũ Dư đạo nhân thu pháp tướng, nàng vội vàng ghé lên.

“Người nha đầu này quả thật cũng thú vị.” Vũ Dư đạo nhân cười vỗ vỗ đầu Man Man, nhìn nhìn hai thanh đại chuỳ nàng đặt ở xa xa, không khỏi nhe răng trợn mắt lắc lắc đầu: “Chuỳ kia của người, cầm qua đây. Bần đạo nhìn những thiên tài địa bảo bị giày xéo thành cái dạng này, cả người liền khó chịu!”

Nhìn Vũ Dư đạo nhân mặt đầy sự rối rắm, Cơ Hạo đột nhiên muốn cất tiếng cười to. Chẳng lẽ, Vũ Dư đạo nhân còn có bệnh cường bách sao? Nhìn thấy tài liệu tốt bị chà đạp liền khó chịu, loại thói quen tốt này, quả thực quá tốt rồi!

Man Man vội vàng chạy qua, đem hai thanh đại chuỳ cầm tới. Vừa rồi nàng chính là nhìn thấy, Vũ Dư đạo nhân đem ba món Vu Đế vu bảo đều cấp tổ bản quy nguyên, luyện mới lại thành Kim Ô Liệt Diễm Bào trên người Cơ Hạo!

So với ba món vu bảo ban đầu Cơ Hạo căn bản không thể sử dụng, hiện tại Kim Ô Liệt Diễm Bào không chỉ có công hiệu cường đại, hơn nữa xa hoa đẹp đẽ vô cùng, Man Man đã sớm thấy mà thèm.

“Hắc, Cơ Hạo, người xem xem, người xem xem, chuỳ này thủ pháp quả thực là nhìn thấy ghê người, quả thực là táng tận thiên lương!”

Vũ Dư đạo nhân cau mày thở dài: “Địa Hỏa Thần Thiết, Dung Nham Thiên Kim tốt đẹp. Còn có một trăm lẻ sáu loại tiên thiên thần tài khác, lại là dựa theo con đường Đại Vu, mạnh mẽ xếp lên từng tầng một! Nhưng ở trong Đại Vu, thủ pháp này coi như không tồi, các loại tài liệu rèn tỉ mỉ hẳn chắc, trong đại chuỳ đắp một vụn hai ngàn chín trăm sáu mươi tầng phù văn...”

Ngón tay điểm một cái, hai thanh đại chuỳ của Man Man ầm ầm vỡ vụn, toàn bộ phù văn đều hóa thành hỏa diễm lực nguyên thủy nhất tan vào trong tài liệu phân rã.

Cơ Hạo, Man Man, còn có Thiếu Ti lặng yên đi tới, đều đắm chìm ở trong thủ đoạn luyện khí vô cùng kì diệu của Vũ Dư đạo nhân. Bọn họ nhìn chăm chăm mỗi một động tác của ngón tay Vũ Dư đạo nhân, bị động tác tựa như thiên thành đó hấp dẫn thật sâu.

Thái Ti nghiêng răng, nheo mắt, run rẩy đứng ở chỗ cách người cò trên tế đàn chỉ xa có sáu thước, kéo cây cung nhỏ, nhẹ nhàng bắn bảy mũi tên. Một phen này hẳn cuối cùng chưa thất thủ, bảy mũi tên thế mà đồng loạt cắm ở trên ngực người cò.

Xa xa, trong đại doanh dị tộc, Câu Tú nằm ở trên một cái giường mềm hoa mỹ uể oải nghiêng đầu, ở dưới sự hầu hạ của mấy thị nữ mỹ mạo, gian nan uống một chén thuốc xuống, lại ăn vào mấy viên đan dược đại dược sư Tu tộc tỉ mỉ điều phối.

“Cũng không biết làm sao, cả người chẳng còn sức.” Câu Tú thấp giọng nói: “Ngoài ra, cái khác trái lại vẫn ổn, người xem vết thương ngày hôm qua này, cũng không chảy máu nữa.”

Giơ lên tay trái, Câu Tú cau mày nhìn ngón tay gãy đứt. Tuy vết thương không chảy máu, nhưng nàng dùng đan dược cường lực chi gãy trọng sinh, ngón tay cụt lại chưa sinh trưởng ra.

Ngu triều lãnh địa rộng lớn, ở dưới sự quản lý tỉ mỉ của Ngu tộc, trong lãnh địa Ngu triều hàng năm đều có lượng linh dược khổng lồ ngàn năm, vạn năm thậm chí nhiều năm hơn sản xuất. Làm ý nguyện giai tầng thống trị cao nhất của Ngu triều, trên người Câu Tú, tự nhiên không thể thiếu mấy viên đan dược cứu mạng dùng tuyệt phẩm linh dược vạn năm luyện chế thành.

Nàng ăn vào, là cực phẩm đan dược như vậy.

Nhưng trên vết thương cụt ngón không có bất cứ điều gì khác thường, vết thương không thấy bất cứ chuyển biến tốt nào, viên thuốc vừa mới ăn vào, thật giống ném vào rãnh nước ven đường, một chút động tĩnh cũng không có.

Đế Sát đứng ở bên giường mềm của Câu Tú, cau mày nhìn vết thương quái dị màu máu rõ ràng trên tay Câu Tú: “Đã tra rõ một phen, các thị nữ, cận vệ bên cạnh người, đều bị nghiêm mật tra xét một lần, trên người bọn họ cũng không có môi giới vu chú.”

Hắn trầm thấp nói: “Cẩn thận ngấm lại, người gần đây không cẩn thận, quên cái gì hay không? Ví dụ như nói tóc rụng? Hoặc là thứ khác? Thực lực cá nhân của người so với ta còn mạnh hơn, có thể tạo thành thương tổn nghiêm trọng, quý dị như vậy đối với người, cần phải lợi dụng máu, nước bọt, lông trên thân người hoặc là vật phẩm bên người của người, mới có khả năng dùng vu chú thương tổn đến người.”

“Không có!” Câu Tú rất nghiêm túc nhìn Đế Sát: “Đế Sát, người luôn luôn lui tới ở Nam Hoang, cho nên người còn có thể đem tóc rụng, lông cơ thể hoặc là máu sau khi bị thương để lại Nam Hoang bị kẻ địch thu thập được. Mà ta luôn luôn ở Lương Chử, sinh hoạt hằng ngày của ta đều có chuyên gia xử lý, cho dù là chén rượu, bát đĩa ta từng dùng đều sẽ dùng thần thuật chuyên môn tẩy trừ, ta...”

Còn chưa dứt lời, Câu Tú đột nhiên sắc mặt trắng bệch, ba con mắt ‘soạt’ một cái biến thành màu trắng tím.

‘Phốc phốc phốc phốc phốc’, sau liên tục vài tiếng vang, áo ngực Câu Tú không chút sứt mẻ, nhưng trên bộ ngực nhẵn nhụi trắng như tuyết của nàng, bảy vết thương hình tròn đại khái chỉ sâu nửa tấc bỗng dưng toát ra, cả đồng máu phun ra, rất nhanh đã đem áo ngực của nàng cùng giường mềm đồ ngủ nhuộm một mảng đỏ tươi.

“Ta!” Câu Tú gian nan vươn tay, hướng Đế Sát tóm lấy. Nàng chỉ cảm thấy toàn bộ nội tạng trong ngực mình đều như bị vạn tiễn xuyên tâm, linh hồn của nàng cũng thiếu chút nữa vỡ nát ở trong một đợt công kích. Thống khổ chưa bao giờ thể nghiệm bao phủ linh hồn và thân thể của nàng, Câu Tú tuyệt vọng rú thảm một tiếng: “Đế Sát... Cứu... Cứu ta!”

Đế Sát thất kinh tóm chặt bàn tay Câu Tú, hắn không kịp cảm nhận bàn tay nhỏ nhẵn nhụi cùng nõn nà này, mà là khàn cả giọng hét lên: “Người đâu, người đâu! Mau, đem toàn bộ đại chú sư tinh thông vu chú mời hết đến! Mau, mau!”

Đế Sát nhảy dựng lên rống giận: “Rốt cuộc là ai? Dùng thủ đoạn không biết xấu hổ như vậy? Ta nhất định phải giết hẳn, ta nhất định!”

“Phế vật, một đám phế vật, một chút tin tức cũng chưa tìm hiểu ra sao? Một chút tin tức cũng chưa có sao? Là ai phụ trách tình báo? Chém!”

Chương 306: Chú Sư

Trên đảo cát giữa sông không khí vui vẻ.

Vũ Mục ở trong nước sông bắt nhiều tôm to, cua béo, một nồi sắt lớn đun đến mức hương thơm nồng đậm xộc vào mũi. Phong Hành chạy nhanh, lên về Kì Binh doanh, dùng điểm quân công đổi trên trăm vỏ rượu ngon xách về.

Ăn thịt, uống rượu, vây xem Vũ Dư đạo nhân luyện chế binh khí, một đám người rất khoái hoạt.

Hai thanh đại chuỳ của Man Man ban đầu mỗi cái đầu chuỳ đều to bằng vại nước, tuy đại tượng sư Chúc Dung thần tộc dốc hết toàn lực tiến hành điểm tô cho đẹp đối với nó, cũng chỉ là ở trên đầu chuỳ cực lớn điêu khắc một ít hoa văn lửa mà thôi.

Sau khi trải qua Vũ Dư đạo nhân gia công, đầu chuỳ to bằng vại nước áp súc đến chỉ to bằng đầu người thường, đầu chuỳ hình trứng biến thành hai nụ hoa tinh xảo, bên trên điêu khắc tinh tế dày đặc vô số đồ án phong hỏa vân long.

Vũ Dư đạo nhân rất thích Man Man, ở trong từng đầu chuỳ đều bỏ thêm một khối tiên thiên hỗn độn lôi tinh, khéo tay bố trí một tòa Cửu Cửu Tử Lôi Sát Long Trận uy lực thật lớn, một khi kích phát, trọng chuỳ đánh ra sẽ có mảng lớn hỏa lôi màu đỏ tím phun ra đả thương người, uy lực to đến cực điểm, hơn nữa đối với các loại linh thể, quỷ quái có lực sát thương đáng sợ.

Ngoài ra, ở trong đầu chuỳ áp súc cực hạn, Vũ Dư đạo nhân đem một khối nhỏ Tiên Thiên Tức Nhưỡng mình trân quý cũng hòa tan vào.

Tiên Thiên Tức Nhưỡng nặng dị thường, biến ảo vô cùng, có các loại diệu dụng thần kỳ tạo hóa. Chuỳ của Man Man sau khi dung nhập Tiên Thiên Tức Nhưỡng, một chuỳ đập ra nhẹ nhàng, chuỳ một khi trúng kẻ địch trọng lượng tự biến hóa, sẽ trở nên nặng gấp trăm lần so với ở trong tay Man Man.

Đó quả thật là một chùy đập xuống như mấy trăm ngọn núi lớn áp đỉnh, khó có thể tưởng tượng cần giáp trụ chắc chắn bao nhiêu, khí lực cường hãn bao nhiêu, mới có thể thừa nhận một đòn đáng sợ này của Man Man.

Phải nói, Vũ Dư đạo nhân đối với mấy đồng bạn của Cơ Hạo quả thật yêu thích đến tận xương tủy, tuy chỉ nhận một mình Cơ Hạo làm đồ đệ, nhưng hãn rất hào phóng lấy ra lượng lớn tài liệu quý hiếm, đều đo người rèn bảo vật hộ thân uy lực cực lớn cho mấy người bạn Thiếu Ti.

Thiếu Ti được một tấm khiên lơ lửng bên người, tự chặn lại kẻ địch công kích, cùng với một cây lao sau khi bay ra có thể tự quay về.

Vũ Mục được một cái nồi sắt to dày nặng dị thường, có thể tự điều tiết hỏa lực lớn nhỏ, càng có thể coi là trữ vật pháp bảo sử dụng. Cơ Hạo rất nghiêm túc dùng năm năm công mài sắt ngày ba trăm quyền, đập tới mức năm tay của mình cũng sắp vỡ mất, cái nồi sắt to đó cũng không tổn hao gì.

Phong Hành được một đôi ủng. Ủng màu xanh nhạt thoáng phát động sẽ có cuồng phong bỗng dưng nổi lên, có thể cứng rắn đem tốc độ chạy của Phong Hành tăng lên gấp mười. Hơn nữa về sau tu vi của Phong Hành dần dần tăng lên, tốc độ chạy còn có thể tăng thêm tiếp. Được đôi giày nữa, Phong Hành thiếu chút nữa muốn đi ôm đùi Vũ Dư đạo nhân, hãn thật sự là thích đôi giày này chết mất.

Chỉ có Thái Ti, Vũ Dư đạo nhân ngơ ngác nhìn hãn hồi lâu, cũng không biết kiểm bảo bối gì cho hãn mới tốt.

Thằng cha này, chạy không nổi, đi không nhanh, vai không thể gánh, tay không thể xách, trừ một tay nguyên rửa thuật âm hiểm độc ác, thật sự không tìm thấy hãn có sở trường gì.

Cân nhắc hồi lâu, Vũ Dư đạo nhân bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Người khác đều là hãn dùng tài liệu luyện chế pháp bảo, chỉ có Thái Ti, Vũ Dư đạo nhân lấy ra một tấm mai rùa hai màu đen trắng ngưng tụ thành bát quái kính, cắt đầu ngón

tay mình, nhỏ ba giọt máu ở trên tấm mai rùa bát quái kính này, sau đó đem tấm bát quái kính này đánh vào ngực Thái Ti.

Sau đó đám người Cơ Hạo lại đột nhiên không thể cảm giác được Thái Ti tồn tại.

Cho dù bọn họ trở mắt nhìn Thái Ti ngay tại bên người mình, nhưng khí tức của hắn đã triệt để biến mất, Cơ Hạo dùng thần niệm đảo qua Thái Ti vô số lần, nhưng căn bản không thể bắt giữ được bất cứ dấu vết để lại nào là hắn tồn tại.

Thậm chí theo Thái Ti cùng khí tức tấm bát quái kính đó dần dần dung hợp, mấy người dùng mắt thường nhìn Thái Ti, cũng cảm thấy gã này tựa như có chút mơ mơ hồ hồ, mắt cũng sắp không bắt được thân hình hắn!

“Không phải thứ tốt gì cả.” Vũ Dư đạo nhân cười khổ nói: “Lúc khai thiên tích địa, trong thiên địa có con rùa kỳ lạ tên ‘Ẩn’, sở trường nhất thuật bảo mệnh giấu tung biệt tích. Đây là ‘Ẩn’ sau khi ngã xuống, mai rùa bản thân hấp thu thiên địa tạo hóa khí, ngưng tụ thành một món kỳ vật ‘Ẩn Kính’.”

Ẩn Kính không thể công kích, không thể phòng ngự, cũng không có tác dụng kỳ diệu khác, duy nhất chính là có thể giúp người ta che giấu khí tức, khiến hắn vượt ra tam giới, không ở ngũ hành. Sau khi dung hợp với Ẩn Kính, trừ Vũ Dư đạo nhân tồn tại cấp độ này, có thể miễn cưỡng bắt lấy một chút dấu vết để lại của Thái Ti, người khác căn bản đừng nghĩ phát hiện Thái Ti tồn tại.

Nhưng sau khi có ba giọt tinh huyết của Vũ Dư đạo nhân dung nhập, hiệu lực của Ẩn Kính càng thêm khủng bố, trừ phi là người tu vi so với Vũ Dư đạo nhân cường đại hơn mấy lần hao phí tâm huyết suy tính, nếu không cũng khó nắm bắt được hành tung của Thái Ti.

Thái Ti hưng phấn đến mức mặt đỏ bừng, thân thể cũng khẽ run lên.

Vu chú tàn nhẫn độc ác, động cái lấy mạng người ta, nhưng vu chú muốn phát huy hiệu quả, phải bắt giữ khí tức đối phương, hoặc là biết một số tin tức

đặc thù nào đó của đối phương mới có thể phát động. Ân Kính khiến Thái Ti hoàn toàn mai danh ẩn tích, trên cơ bản hẳn không sợ vu chú công kích.

Không chỉ có vu chú, cho dù là ở trên chiến trường, đám dị tộc ác quỷ kia, ai lại sẽ đi công kích một ‘cái bóng’ hầu như không có cảm giác tồn tại?

Thái Ti liên tục hướng Vũ Dư đạo nhân dập đầu nói lời cảm tạ, Thiếu Ti cũng run rẩy hướng Vũ Dư đạo nhân đại lễ bái, cảm tạ Vũ Dư đạo nhân ban cho. Mắt thấy biến hóa kỳ diệu trên người Thái Ti, toàn thân Thiếu Ti cũng thoải mái—— về sau, nàng cuối cùng không cần lo lắng quá nhiều cho cái mạng nhỏ của Thái Ti!

“Ừa, Thiếu Ti a tỷ, dựa theo người nói, về sau chỉ cần chú ý đừng để Thái Ti tự mình chết đói là được, về sau không có ai có thể đánh trúng hẳn nhỉ!” Man Man ở một bên vui vẻ cười: “Về sau cách mỗi ba năm ngày, kiếm mấy miếng thịt nướng treo trên cổ hẳn, thì không sợ hẳn chết đói!”

Cơ Hạo ở một bên nhin cười, Vũ Mục, Phong Hành dứt khoát ôm cái bụng cười lên, khuôn mặt Thái Ti biến hóa xanh đỏ bất định, hung tợn nhìn chăm chăm Man Man. Nhưng Man Man vung lên chùy hoa sen thay hình đổi dạng trong tay, Thái Ti lập tức nhũn xuống, cả khuôn mặt cũng mang theo nụ cười nịnh nọt.

Trong phòng ngủ của Câu Tú, mấy nam tử nhân tộc mặc áo bào đen, trên làn da tràn đầy hình xăm vằn vện mang theo tà khí ngập trời, lẳng lặng nhìn Câu Tú thống khổ kêu rên.

Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất đứng ở bên, trên người treo rậm rạp mấy chục món ngọc phù trừ tà, xua tan nguyên rửa, thấp thỏm lo âu nhìn mấy tên nhân tộc chú sư vừa mới từ Lương Chủ tới này.

“Nguyên rửa rất ác độc, hơn nữa đến vô ảnh, đi vô tung.”

“Nhưng đạo nguyên rửa, xét cho cùng, chẳng qua là theo hơi thở giết người.”

“Cho nên, bọn chúng có thể dựa theo khí tức Câu Tú đại nhân tìm đến, chúng ta liền có thể theo khí tức tìm qua.”

“Đơn giản là xem thủ đoạn của nhau.”

Mấy chú sư nhanh chóng trao đổi một phen, sau đó bọn họ gấp rút ở trong điện ngủ của Câu Tú, dùng xương máu chảy đầm đìa dựng một tòa tế đàn tà khí ngập trời. Một ngàn con hung thú huyết khí dư thừa bị chiến sĩ Già tộc áp giải vào, chặt đầu ngay tại chỗ, đem đầu thú máu chảy đầm đìa đặt ở quanh tế đàn.

Tổng cộng bảy chú sư nhân tộc, hình xăm trên người đồng thời sáng lên, bọn họ chung quanh tế đàn cuồng ca loạn vũ, niệm tụng lên chú ngữ kỳ dị.

Trên đảo cát giữa sông, một đạo âm phong chợt nổi lên, chậm rãi thổi qua toàn bộ hòn đảo nhỏ.

Chương 307: Đấu Chú

Âm phong vừa động, Kim Ô Liệt Diễm Bào trên người Cơ Hạo liền phát ra một tầng ánh sáng đỏ nhạt. Kim Ô Thần Viêm thuần dương cương liệt, chuyên phá tà chướng, âm phong còn không có tới gần Cơ Hạo, đã bị cổ cương mãnh thuần dương hỏa lực nọ bốc hơi lên.

Phong Hành trước sau như một chạy xa xa, nấp ở trong núi rừng ngoài vài dặm nhìn quanh bên này, trong tay cầm trường cung, trong bùn đất bên người đã cắm chính tề một hàng mũi tên. Hai tay Vũ Mục nhẹ nhàng vỗ, cả mảng lớn hơi nước bay lên trời, hóa thành hơi nước màu xanh lục đem hắt bao vây toàn bộ ở trong, âm phong tới gần hẳn, chỉ ở trên hơi nước tạo nên vài tia gọn sóng.

Man Man và Thiếu Ti còn chưa kịp có động tác, Vũ Dư đạo nhân đã chà xát hai tay, mấy điểm ánh lửa màu tím phun ra, ở trên đất phát ra tiếng ‘xẹt xẹt’ đột ra một cái vòng tròn đường kính mấy trượng.

Cầm lên một cái gáo nước do hồ lô bỏ ra chế thành, ở trong vại rượu Phong Hành mang về múc một gáo rượu uống vào, Vũ Dư đạo nhân cười hướng đám người Cơ Hạo vẫy vẫy tay: “Có chút ý tứ, tiến vào xem kịch vui đi!”

Mấy luồng lực lượng mềm dẻo đánh úp lại, trừ Phong Hành tránh đi xa xa, Cơ Hạo, Man Man, Thiếu Ti, Vũ Mục đều bị hút vào trong vòng tròn trên mặt đất. Từng trận âm phong xoay tròn vừa mới tới gần vòng tròn, đã bị điện quang tinh mịn màu tím đánh cho phá thành mảnh vụn.

Âm phong run lên, chậm rãi hướng tế đàn Đinh Đầu Thất Tiễn Thư vây quanh.

Thái Ti đứng ở trước tế đàn, đôi mắt biến thành màu đen quỷ dị, trong mắt mơ hồ có u quang xoay tròn. Mấy chục đạo âm phong như con rắn có linh tính, nhẹ nhàng mấp máy, chậm rãi hướng bên người Thái Ti tới gần.

Trong bụi cỏ lau của đảo cát có tiếng quái dị ‘khắc khắc’, ‘xèo xèo’ truyền đến, như có vô số quỷ vật đi qua ở trong bụi cỏ lau. Sương mù màu xám, giống như mạng nhện thừa mang theo một loại khí tức mục nát, chậm rãi từ trong lòng đất chui ra, theo âm phong phiêu đảng nhanh chóng che kín toàn bộ đảo cát.

Mấy chục luồng âm phong xoay loạn ở bên người Thái Ti, nhưng Thái Ti vừa mới dung hợp với Ấn Kính, khí tức của hắn được hoàn mỹ giấu đi, mặc cho những âm phong kia vòng quanh hắn hồi lâu, vô số lần cọ xát trường bào của hắn, lại mãi không thể nắm được bản thể Thái Ti.

Trên tế đàn, người cỏ bị quyển sách Đinh Đầu Thất Tiễn Thư bao bọc khẽ chấn động, hai điểm lục quang ở chỗ hốc mắt người cỏ đột nhiên sáng lên. Có người thông qua Câu Tú trong minh minh liên hệ vi diệu với người cỏ, hao phí lực lượng thật lớn ở xa xăm nhìn trộm bên này.

Lục quang hướng bốn phía nhìn lướt qua, màn che màu đen trên thân người cỏ Đinh Đầu Thất Tiễn Thư biến thành đột nhiên hiện hình. Màn che màu đen rung động, chợt nghe một tiếng rú thảm thê lương truyền đến, hai điểm lục hỏa ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số điểm lưu huỳnh màu xanh lục phiêu tán.

Trong tấm điện (cung điện để ngủ) của Câu Tú, một chú sư đang hoa chân múa tay vòng quanh tế đàn nhảy múa rít lên một tiếng, hai con mắt trừng đến mức to bằng nắm tay đột nhiên nổ tung, máu dính dính phun đầy đất. Sau đó hắn học từng ngum từng ngum máu, thân thể không chịu nổi chế lờ lững ở giữa không trung.

Giống như có người khổng lồ vô hình túm chặt chú sư này, mặc cho trên thân hắn treo mấy chục mảnh xương, mảnh ngọc cùng bùa hộ mệnh linh tinh khác không ngừng bùng nổ ra ánh sáng chớp tắt chói mắt, vẫn không thể vãn hồi tính mạng chú sư này. Thân thể hắn vận vẹo quái dị, như con sâu nhỏ bị người khổng lồ nhẹ nhàng bóp nát, xương khớp toàn thân không ngừng phát ra tiếng vỡ vụn đáng sợ.

Thời gian ngắn ngủn mấy nhịp thở, chú sư này đã biến thành mảnh vụn rơi xuống đất.

‘Bộp’ một tiếng, thân thể vụn vụn của chú sư nện xuống đất, liền biến thành vô số tro tàn phiêu tán. Huyết nhục tinh khí của hắn rất quý dị bị cắn nuốt hết, thân thể như cây khô sa mạc đã chết mấy ngàn năm, một chút hơi nước cũng không còn.

Hai chú sư Tu tộc nhanh chóng từ trong đám người đi ra, lấy ra pháp khí tạo hình kỳ dị kiểm tra một phen đối với xác khô, năm con mắt của một chú sư Tu tộc đồng thời hiện lên một mảng u quang khiếp sợ: “Linh hồn bị cắn nuốt, một tia tàn hồn cũng chưa lưu lại. Vu chú thật tàn nhẫn. Chẳng lẽ là Vu Điện... đám lão quỷ đó của Chúc Long bộ ra tay?”

Trong một chỗ hõm núi nhỏ, cạnh một đầm nước, Chúc Long Quỷ nằm úp sấp trên mặt đất như một con cóc nhẹ nhàng lắc lư thân thể. Bị một quyền của Vũ Dư đạo nhân đánh ngất, hắn còn chưa tỉnh, lại đã triệt để gánh tiếng oan.

Mấy chú sư nhân tộc vòng quanh tế đàn nhảy múa rít gào trầm thấp một tiếng, trên mặt lộ ra một tia dữ tợn và kinh hoàng. Bọn họ nhìn nhìn Đế Sát đứng ở một bên, sắc mặt tối như mực, vội vã lấy ra các loại gai xương, đao xương, nghiền răng nghiền lợi đâm vào thân thể của mình.

Đế Sát lăm băm trầm thấp: “Bọn phế vật này, nếu bọn hắn không thể bắt được chú sư của đối phương, thì đem bọn hắn băm cho gia súc ăn.”

Thân thể mấy chú sư kịch liệt run rẩy một cái.

Bọn hắn là nhân tộc, nhưng bọn hắn là nhân tộc đầu phục dị tộc, thân phận bọn hắn, ngay cả dị tộc nô lệ cũng không bằng. Đám nô lệ dị tộc tinh quái hình thù kỳ quái kia, bọn hắn ít nhiều vẫn là thân phận nô lệ. Mà những chú sư này, bọn hắn là tài sản công cộng của dị tộc!

Quý tộc dị tộc chưa bao giờ đem bọn hắn coi là vật sống, chỉ đem bọn hắn

coi là tài sản của gia tộc mình, là tồn tại tương tự như ngọc tề vang đình đương trong túi của bọn hăn. Cho nên Đế Sát nói muốn đem bọn hăn băm cho gia súc ăn, đãi ngộ đại khái liền tương đương với người phụ nữ nào đó của Kim Ô bộ giết một con gà con, cho con mình ăn hai cái chân gà.

“Chúng ta, sẽ quên mình phục vụ.” Một chú sư mang theo vài phần thê lương, khàn giọng gào thét.

Trên thân bọn hăn cắm đầy gai xương cùng đao xương tạo hình dữ tợn, bọn hăn đem tinh huyết và tiềm lực toàn thân bức bách ra, hóa thành lực lượng vu chú đáng sợ đầu nhập vào tế đàn. Đầu hung thú hiển tế xung quanh ùn ùn hóa thành tro bụi bị tế đàn hút vào, một tầng máu hung thú thật dày dưới đất cũng đều bị tế đàn hấp thu, toàn bộ tế đàn đột nhiên biến thành một mảng màu máu.

Trên đảo cát, âm phong bọc sương mù màu xám, biến thành mấy trăm cơn lốc cao hơn một trượng ‘Vù vù’ lui tới xoay tròn.

Trên tế đàn chỗ người cỏ, từng gợn sóng màu máu khuếch tán ra, có lực lượng vu chú cường đại xuyên thấu qua hư không, trực tiếp tập trung vị trí chỗ người cỏ. Tế đàn nhẹ nhàng run run, người cỏ thể mà lại trực tiếp đứng dậy, không ngừng nhẹ nhàng nhảy nhảy, muốn nhảy vào mảng gợn sóng màu máu này.

“Muốn mang đi vật môi giới thi chú của ta? Nào có dễ dàng như vậy.” Thái Ti cười âm trầm, nắm chặt cây cung nhỏ kia của Đinh Đầu Thất Tiên Thư, đột nhiên nhõ xuống mấy sợi tóc, cắn chót lưỡi hướng trên tóc phun một ngụm máu.

“Vu lực các người cường đại hơn ta, tu hành cao hơn ta, nhưng... Ta có Đinh Đầu Thất Tiên Thư!” Thái Ti cười quái dị, mấy sợi tóc dài giữa ngón tay hăn được tinh huyết tẩm bổ, đột nhiên căng lên như mũi tên.

Hăn đem mấy sợi tóc biến thành mũi tên đặt lên trên dây cung, phun một ngụm máu ở trên cây cung nhỏ, rung tay liền hướng gợn sóng màu máu kia bắn tới.

Một lần này, không cần tiễn thuật tốt bao nhiêu, gợn sóng màu máu trực tiếp đem mấy sợi tóc biến thành mũi tên nuốt vào.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, mấy chú sư trong tấm điện của Câu Tú đồng thời nổ tung ngực, nổ ra lỗ thủng trong suốt to bằng đầu người.

Chương 308: Cuồng Nộ

Thời gian nhoáng lên một cái đã trôi qua bảy ngày.

Trong bảy ngày, Thái Ti mỗi ngày đều hướng người cò bắn bảy mũi tên. Tuy tài bắn cung vẫn quá dở như vậy, nhưng Câu Tú đã bị sửa trị hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu, tinh huyết đều khô cạn hấp hối rồi.

Trong bảy ngày, Vũ Dư đạo nhân mỗi ngày đều khai tiểu tảo cho Cơ Hạo, đạo hạnh, pháp lực của Cơ Hạo tiến triển cực nhanh, tiến độ nhanh đến kinh người, thậm chí ngay cả Vũ Dư đạo nhân cũng vài lần vỗ tay kinh hô, thích Cơ Hạo đến tận trong xương tủy.

Dù sao xét cho cùng, Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, là tổng cương thiên địa đại đạo, chỉ thẳng huyền bí căn bản nhất của thiên địa. Thứ Cơ Hạo tinh thông, là kiếp trước đọc hết đạo tạng, đạt được vô cùng vô tận thần thông, kỹ xảo.

Nói cách khác, thứ Cơ Hạo biết, là kết tinh trí tuệ của Vũ Dư đạo nhân và các môn nhân đệ tử của hắn trong tương lai rất nhiều năm dốc lòng tu luyện, tìm hiểu thiên đạo mà được. Hắn trong lơ đãng thuận miệng nói một câu, đối với Vũ Dư đạo nhân tồn tại bậc này mà nói, đã như một đạo hỗn độn thần lôi khi khai thiên tích địa, ở trước mắt Vũ Dư đạo nhân mở rộng ra một con đường mới tinh.

Ngắn ngủn bảy ngày thời gian, Vũ Dư đạo nhân đối với Cơ Hạo càng thêm coi trọng, yêu thích, nhưng Vũ Dư đạo nhân biết rõ tệ đoan của nuông chiều cho hư, hắn đã không thể cho Cơ Hạo nhiều chỗ tốt hơn nữa, yêu ai yêu cả đường đi, Nha Công và hai con Thần Hỏa Xà đã chiếm được tiện nghi cực lớn.

Kim đan do đại sư huynh của Vũ Dư đạo nhân tự tay luyện chế, bị Nha Công và Thần Hỏa Xà liên tục nuốt vào mấy chục viên. Vũ Dư đạo nhân càng tự mình ma đình truyền pháp cho Nha Công cùng hai con rắn nhỏ, đem vô thượng đại đạo ngoại tộc tu luyện truyền thụ cho bọn nó.

Trong môn nhân của Vũ Dư đạo nhân, không ít đều là xuất thân ngoại tộc như Quy Linh, đối với ngoại tộc tu luyện, Vũ Dư đạo nhân rất có tâm đắc. Nha Công và hai con Thần Hỏa Xà nuốt nhiều kim đan như vậy, lại được đại đạo chân chính truyền thừa, ngắn ngủn vài ngày thời gian đều đã thay da đổi thịt trở nên thần tuần bất phạm.

Một thân lông đen của Nha Công đã chín thành chuyển hóa làm màu vàng nhạt, chỉ cần toàn bộ lông đen hoàn toàn chuyển hóa thành công, nó liền có thể mượn dùng lực lượng kim đan, đem huyết mạch bản thân hoàn toàn ngưng tụ thành huyết mạch thượng cổ Tam Túc Kim Ô. Đến lúc đó nó một khi sinh ra cái chân thứ ba, thì có thể có được uy lực đun trời nấu biển của thượng cổ Kim Ô.

Hai con Thần Hỏa Xà từ kích cỡ con giun lúc ban đầu, trực tiếp dựa vào được lực khổng lồ tinh thuần của kim đan cấp tốc sinh trưởng. Khi quay quanh ở trên thân Cơ Hạo, bọn nó chỉ là hai con rắn nhỏ dài cỡ một thước, nhưng một khi bùng ra thân hình, bản thể bọn nó đã dài cỡ một trượng, Địa Tâm Thần Viêm phun ra đã mơ hồ có uy thế thiêu hủy vạn vật.

Ít nhất Cơ Hạo đã làm thực nghiệm, từ trên chiến trường thu được trọng chấn chiến sĩ Già tộc bình thường sử dụng, bị hai con rắn nhỏ này phun một ngụm Địa Tâm Thần Viêm, ở ngắn ngủn hai hơi thở đã hoàn toàn tan thành nước thép. Có thể nghĩ bị bọn nó phun lửa ở trên người sẽ là cảnh tượng tàn khốc cỡ nào.

Ở mấy ngày nay, đoàn người Cơ Hạo sống tiêu dao khoái hoạt, nhưng đối với một số người nào đó mà nói, đó quả thật là sống một ngày bằng một năm.

Tạm thời bỏ qua Chúc Long Quỹ bị Vũ Dư đạo nhân một quyền đánh ngất, đang kinh sợ dùng vụ pháp bói tiên căn hậu quả trong đó, Đế Sát ở trong bảy ngày ngắn ngủn này đã gầy đi một vòng.

Ngồi ở trong tấm điện của Câu Tú, Đế Sát đôi mắt vô thần nhìn Câu Tú biến thành da bọc xương, lửa hồn hầu như tắt, thân thể không tự chủ được run nhè

nhẹ.

Hai nam tử trung niên của Ngu tộc thần thái uy nghiêm đứng ở trước giường mềm của Câu Tú, con mắt dựng thẳng ở mi tâm dâng trào huyết quang, phát ra sát khí vô biên làm không khí cả tấm điện đều biến thành cứng ngắt như sắt thép. Đế Sát ngồi ở một bên, hầu như cũng bị khí tức bọn họ phóng thích làm cho hít thở không thông mà chết.

Hai nam tử trung niên này, một người tên là Đế Hoắc, một người tên là Câu Tư, một người là thúc phụ của Đế Sát, một người là thúc phụ của Câu Tú, hai người ở trong gia tộc của mình đều là đại nhân vật tay nắm thực quyền.

Sự sống chết của Câu Tú quan hệ hai nhà thông gia, quan hệ hai nhà trao đổi lợi ích và ích lợi buộc chặt, càng quan hệ quyền lực biến động của mấy đại gia tộc có liên quan với hai nhà. Dùng lời của một số đại nhân vật nào đó phía sau Câu Tư để nói, Đế Sát và Câu Tú kết hôn, rất có thể ảnh hưởng đến địa vị cùng quyền lực của hai gia tộc ở Huyết Nguyệt nhất mạch ngàn năm sau.

Cho nên trước đó vài ngày, sau khi mấy chú sư Đế Sát khẩn cấp điều đến bị vu chú giết chết, Đế Hoắc và Câu Tư liền tự mình chạy tới.

Nhìn Đế Sát thần hồn hoảng hốt, Đế Hoắc đột nhiên phản hận mắng lên: “Phế vật! Một chút tình báo hữu dụng cũng chưa tra được sao? Rốt cuộc là ai xuống tay? Một chút tin tức cũng không có? Đế Sát... Một ta nói nhiều lời hay như vậy cho người, gia tộc mới cho người chấp chưởng một quân đoàn.”

Câu Tư đứng ở một bên, lạnh lùng nói: “Đang yên đang lành, sao người lại biến thành cái dạng này? Đế Sát, Câu Tú là vì cứu viện người, mới mang theo quân đoàn của nó đến nơi đây, hiện tại nó biến thành thế này, người phải cho gia tộc chúng ta một câu trả lời rõ ràng.”

Đế Sát khóc không ra nước mắt nhìn Câu Tư, câu trả lời, có thể có câu trả lời gì?

Nhiều chú sư tinh thông vu chú như vậy, vô luận là Ngu tộc, hay Tu tộc, hay là đám nhân tộc đều nhập vào dị tộc, mọi người lẫn qua lộn lại hồi lâu, cũng chưa thể giúp Câu Tú xua tan nguyên rửa, thế này có thể trách Đế Sát hăn vô năng sao?

Về phần nói đến cùng là ai đã hạ thủ...

Số lượng nhân tộc ở Trung Lục thế giới không thể đếm hết, đại vu sư Vu Điện tinh thông nguyên rửa trời biết có bao nhiêu, rốt cuộc là có người cố ý nhắm vào Câu Tú xuống tay, hay là có người tùy ý chọn một mục tiêu, Câu Tú chỉ là xui xẻo bị người ta coi là mục tiêu, cái này ai có thể nói rõ được chứ?

Cười khan vài tiếng, Đế Sát muốn giải thích vài câu, nhưng Đế Nhất đột nhiên vội vã chạy tới.

Mang theo một tia hưng phấn quái dị, Đế Nhất lớn tiếng kêu lên: “Đế Hoặc đại nhân, Câu Tư đại nhân, ta phái ra đội ngũ thám báo, cứu một tên gian tế chúng ta trước đó phái ra, thẩm thấu vào trong đội ngũ dân chạy nạn nhân tộc. Hăn mang đến tình báo có liên quan với Câu Tú!”

Không đợi Đế Sát mở miệng, Đế Nhất đã lớn tiếng nói: “Xuống tay với Câu Tú, là tiểu tử nọ có thù riêng với Đế Sát, tên là Cơ Hạo... Người của chúng ta, chính tai nghe được Cơ Hạo hướng bằng hữu của hăn nói, hăn sắp lập được một công lao cực lớn!”

Về mặt quỷ dị hướng Đế Sát nhìn một cái, Đế Nhất trầm giọng nói: “Cơ Hạo còn nói... Bên trong chúng ta, không phải bền chắc như thép!”

Ngay lúc này, Đế Sa cũng vội vã chạy tới, hăn thở phì phò từng hơi, dồn dập nói: “Một gian tế chúng ta phái ra bị quân đội nhân tộc đuổi giết, người của ta tiếp ứng được hăn. Ta biết là ai xuống tay với Câu Tú rồi.”

Hít một hơi thật sâu, Đế Sa lạnh lùng nói: “Cơ Hạo tiểu tử kia, bên cạnh hăn có một đồng bạn tinh thông vu chú. Nhân tộc Thập Nhật quốc có người trêu

chọc bọn hăn, đều bị vu chú kỳ quái cướp đi sinh mệnh, thậm chí đại trưởng lão Doanh Vân Bằng của Thập Nhật quốc ở Bồ Phán chủ sự, con nhỏ của hăn cũng bị chú sát, theo người của chúng ta nói, rất có thể là bọn hăn làm.”

Đế Sát chợt đứng bật dậy, hăn khàn cả giọng rống giận một tiếng: “Cơ Hạo, lại là ngươi!”

Sương mù máu hôi hối lan tràn đỉnh đầu ở Đế Sát, khôn cùng sát khí khiến gương mặt Đế Sát hoàn toàn vặn vẹo.

Đế Hoặc và Câu Tư thì nhanh chóng nhìn nhau một cái, tình báo thảo luận, nội bộ phe mình không phải bền chắc như thép, đây là có chuyện gì?

Loại chuyện đâm dao nhau, ở trong quý tộc Ngu tộc, cũng rất là không ít!

Chương 309: Cứu Vớt

Đại điện thảo luận quân sự sạch sẽ rộng thoáng có hình chữ nhật, bốn bức tường đều trang trí hoa văn con mắt dựng thẳng màu máu, dưới chân tường dựng sừng sững giáp trụ tinh mỹ dùng các loại kim loại quý hiếm rèn thành. Giáp trụ thuần túy để trang trí mượn phù văn trận pháp cường đại, lơ lửng cách mặt đất cả thước, minh châu khảm ở nóc đại điện phát ra châu quang loá mắt rạng rỡ tỏa sáng.

Tuy là thảo luận quân sự, trong đại điện vẫn có mấy chục thiếu nữ xinh đẹp quần áo hở hang đứng, trong tay bưng các loại rượu ngon cùng trà bánh.

Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất, Câu Tú tướng lĩnh cao của bốn chi quân đoàn cấp tể tụ ở đây, mỗi người đứng thẳng tắp ở bên cạnh bàn dài chính giữa không nhúc nhích.

Đế Hoặc cùng Câu Tư sắc mặt âm trầm ngồi ở hai đầu của bàn dài, con mắt dựng thẳng ở mi tâm mở ra, huyết quang thâm thúy xoay tròn, ánh mắt như đao chậm rãi đảo qua gương mặt đám đông tướng lĩnh ở đây, cẩn thận nghiền ngẫm động tác nhỏ bé nhất của cơ thịt trên mặt bọn họ.

Gian tế thâm thấu vào trong nhân tộc truyền về tình báo, đã được xác nhận.

Lời Cơ Hạo nói, như hấn nghĩ, tạo thành sự hoang mang thật lớn cho các quý tộc Ngụ tộc. Nếu nói Cơ Hạo đơn thuần là lập được công lao cực lớn, như vậy dùng vu chú giết chết Câu Tú, quả thật là một phần chiến công cực kỳ có phân lượng.

Chiến tranh của Ngụ triều đối với nhân tộc, Ngụ triều vẫn luôn chiếm ưu thế tuyệt đối, các tướng lĩnh quý tộc Ngụ tộc càng cực kỳ quý trọng mạng nhỏ của mình. Những năm qua, ở trong chiến tranh cùng nhân tộc tổn hại đại tướng cấp thống lĩnh quân đoàn, tổng số tuyệt đối không vượt qua trăm người.

Cơ Hạo chẳng qua chỉ là một tên học đồ Vu Điện, có thể giết chết Câu Tú — mặc kệ hắn dùng thủ đoạn gì giết Câu Tú, phần công lao này đều có thể khiến hắn trở nên nổi bật, Bồ Phán nhân vương và cao tăng Vu Điện, khẳng định cũng sẽ không keo kiệt trọng thưởng.

Nhưng, Cơ Hạo cố ý ném bom khói, lại khiến đám người Đế Hoặc cùng Câu Tư tâm thần bất an.

‘Nội bộ dị tộc cũng không phải bền chắc như thép’? Câu này của Cơ Hạo, khiến Đế Hoặc và Câu Tư hận không thể đem tướng lĩnh ở đây bắt hết về nghiêm hình tra tấn, bọn họ nhất định phải đề ra nghi vấn ra trong câu này thật sự có một số âm mưu nào đó nhằm vào hai gia tộc bọn họ hay không.

Hoặc là gia tộc đối địch với bọn họ.

Hoặc là nội bộ gia tộc bọn họ và tộc nhân bất hòa phe phái bọn họ.

Thậm chí, có khả năng là người thất bại ở tranh đoạt ngai báu chấp chính đại đế với Đế Thích Diêm La, những người đó tuy chưa thể ngồi lên cái ngai báu vạn người chú ý đấy, nhưng thế lực ngầm của bọn họ ở Huyết Nguyệt nhất mạch cực kỳ đáng sợ... Chỉ riêng là vì trả thù Đế Thích Diêm La, vẫn hồi một chút vinh dự của mình, bọn họ chỉ cần tìm được cơ hội, cũng nhất định sẽ không kiêng nể gì ra tay.

“Rốt cuộc sẽ là ai đây?” Ngón tay Đế Hoặc nặng nề gõ gõ cái bàn dài toàn thân dùng tinh kim đúc thành, bên trên được khảm mười mấy vạn viên đá quý các loại: “Có người cầu kết với nhân tộc, muốn thông qua mưu sát Câu Tú, âm mưu tính kế chúng ta?”

Câu Tư giọng nói vẻ mặt đều dữ tợn nói: “Nếu chúng ta không ở đây, Đế Sát, các người sẽ chuẩn bị làm như thế nào?”

Đế Sát nhíu nhíu đầu lông mày, cẩn thận suy tư ước chừng một khắc đồng hồ, mới chậm rãi nói: “Nếu hai vị thúc phụ không có mặt, ta đương nhiên là cần mời

Đế Sa, Đế Nhất, chọn lựa một đám tinh nhuệ... Mặc kệ trả giá đắt bao nhiêu, cũng phải phá huỷ tế đàn vu chú ám toán Câu Tú, cứu Câu Tú.”

“Một đám tinh nhuệ, người thế nào mới tính là tinh nhuệ?” Câu Tư cười lạnh một tiếng.

“Ta và Đế Sa, Đế Nhất, dẫn dắt tuyệt đại bộ phận tướng lĩnh tâm phúc xuất động.” Đế Sát ưỡn ngực lên: “Câu Tú kiên trì không được bao nhiêu ngày nữa, cho nên, chúng ta phải dùng tốc độ nhanh nhất cứu sống nàng! Chúng ta đã biết phương vị đại khái tế đàn của đối phương, cho nên...”

“Nếu lúc này, kẻ địch xuất động quy mô mà nói!” Đế Hoặc lạnh giọng nói: “Không có các người thống lĩnh, quân đội các người để lại chỗ này, có thể ngăn cản bọn chúng tiến công sao?”

“Chỉ cần tòa thành trì này của Đế Nhất không xảy ra vấn đề, chỉ cần bốn tòa Huyết Nguyệt thần tháp của chúng ta không xảy ra vấn đề, quân đội nhân tộc, không có khả năng thu được thắng lợi!” Đế Sát ưỡn ngực, mười phần tin tưởng nói: “Tòa thành trì này của Đế Nhất, chính là có 1% lực phòng ngự của Lương Chử chủ thành đó!”

Sắc mặt Đế Nhất chợt biến thành một mảng trắng bệch: “Nếu, chúng ta những tướng lĩnh cao cấp này đều rời khỏi, có người phá huỷ trận pháp phòng thành của ta.”

Sắc mặt Đế Sát, Đế Sa, thậm chí Đế Hoặc cùng Câu Tư đều trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ từ một chút phán đoán này nháy mắt dẫn phát rất nhiều liên tưởng, tâm tư bọn họ rất phức tạp, hơn nữa tâm tư mỗi người đều khác nhau. Bọn họ cẩn thận đánh giá lẫn nhau, dùng ánh mắt soi mói đi tuần tra nhau, theo bọn họ thấy, tất cả mọi người đều không đáng tin.

“Nếu chiến bảo di động này bị phá huỷ, quân lực nhân tộc, chỉ cần chịu hy

sinh, có thể tiêu diệt hết bốn quân đoàn của các người.” Ngón tay Đế Hoặc cấp tốc nhảy lên ở trên bàn dài: “Thậm chí, ta hoài nghi, nhân tộc sẽ không trả giá quá đắt, có thể tiêu diệt hết các người.”

“Âm mưu, âm mưu hướng về phía chúng ta!” Câu Tư tràn đầy tự tin nói: “Ta đã nghĩ thấy khí tức âm mưu nồng đậm. Nếu không phải Cơ Hạo tiểu gia hỏa đó không kín miệng, bị gian tế của chúng ta nghe được kế hoạch của hắn, chỉ sợ âm mưu này đã thực hiện được!”

Đế Hoặc chỉ vào Đế Nhất lạnh giọng quát: “Đế Nhất, trong quân đoàn của người, khẳng định có gian tế gia tộc khác ẩn núp. Phái ra đội chấp pháp, đem cấp dưới của người hung hăng tẩy một lần, phạm là người có hiềm nghi, phong tỏa toàn bộ lực lượng của bọn hắn, để chúng ta mang về Lương Chử xử lý.”

Đế Nhất hít một hơi thật sâu, ba con mắt đồng thời nheo thành một cái khe, trong mắt hiện lên một mảng cực kỳ điên cuồng hung tàn.

Hắn đã nghĩ tới, nếu quân đoàn tinh nhuệ hắn tiêu phí mấy trăm năm khổ tâm tạo ra này, một khi bị nhân tộc tiêu diệt mà nói, địa vị hắn trong gia tộc tất nhiên là xuống dốc không phanh, các tộc nhân thân cận với hắn trong gia tộc của hắn, bọn họ cũng sẽ chịu chèn ép tàn khốc.

“Những kẻ chết tiệt đó, bọn hắn không thể đem âm mưu quỷ kế của bọn hắn, dùng ở trên thân nhân tộc sao?” Đế Sát phần nộ rít gào: “Câu Tú cô nương đáng yêu như vậy, lại bị âm mưu của bọn hắn hại thành như vậy!”

Đế Hoặc đứng dậy, lạnh giọng nói: “Nhưng, âm mưu đã bị chúng ta biết, như vậy không đáng sợ.”

Hít sâu một hơi, Đế Hoặc nhìn về phía Câu Tư: “Chúng ta triệu tập vệ đội gia tộc, tự mình trấn thủ thành bảo di động này. Bọn Đế Sát, đi cứu Câu Tú. Câu Tư đại nhân, ngài cảm thấy kế hoạch này thế nào?”

Câu Tư trầm mặc một lúc, sau đó chậm rãi gật gật đầu: “Có chúng ta tọa trấn,

mặc kệ là ai cũng đừng nghĩ ở trước mặt chúng ta chơi hoa chiêu. Nhưng bọn Đế Sát... Bọn họ phải có đủ lực lượng ứng phó tất cả nguy cơ. Dù sao, nhân tộc nhất định ở bên đó bố trí mai phục.”

“Vinh quang gia tộc không thể ô uế, vinh quang của Đế Thích Diêm La đại nhân không thể xâm phạm.” Đế Hoặc lạnh nhạt nói: “Chúng ta phải cam đoan bọn Đế Sát thành công. Bất cứ người nào hy vọng chúng ta thất bại, phải trả giá đắt.”

Câu Tư nheo mắt suy tư một phen, sau đó trịnh trọng gật gật đầu.

Sau nửa canh giờ, một đội ngũ ngàn người nhanh chóng rời khỏi thành trì, lặng yên hướng sâu trong Xích Phản sơn lén vào.

Chương 310: Cơ Mạch

‘U ~’!

Một con chim ưng hình thể nhỏ bé xoay quanh ở trên không, đôi mắt đen nhánh quan sát đại địa. Một mảng ánh sáng mờ nhạt bao trùm ở trên cánh chim của nó, giúp nó bay lên cách mặt đất gần trăm dặm, đủ để giám thị dãy núi phạm vi gần ngàn dặm.

Cơ Mạch cười ở trên lưng một con Kim Bì Cung Bối, ngẩng đầu, nhìn hướng dãy núi màu máu xung quanh.

Dãy núi trùng điệp đều là màu máu, đỉnh núi bằng phẳng giống như đoạn đầu dài thì lại có không ít đất đai, nuôi sống từng mảng rừng cây. Nhưng ở dưới sự phụ trợ của phiến đá lớn màu máu xung quanh, rừng cây xanh mướt kia cũng mang theo một tia màu máu đọng làm người ta không thoải mái.

Phía sau là cả thảy một trăm mười tên thủ hạ, cũng cười Kim Bì Cung Bối, cũng mặc giáp da đơn sơ. Trên mặt tất cả mọi người đều mang theo nét phong sương, nhiều chiến sĩ hàng năm bốn ba ở dã ngoại, da trên mặt cũng nứt ra từng khối.

Kim Bì Cung Bối dưới mộng không an phận giật giật thân thể, đột nhiên há mồm, cái lưỡi dài tràn đầy chất nhầy phun ra dài mười mấy trượng, đem một con thỏ nhanh chóng lướt qua trong bụi cỏ cuốn đầu lưỡi về, nhanh chóng nuốt vào trong miệng.

Kim Bì Cung Bối hình thể cực lớn, bộ dạng như thằn lằn, nhưng thân dài năm trượng có thừa hài lòng ọc một tiếng, đôi mắt cực lớn xoay chuyển, nhẹ nhàng nhúc nhích thân thể.

Chim ưng lượn vòng trên không đột nhiên rít lên một tiếng, thu hồi đôi cánh mang theo một đường gãy sắc bén, nhanh nhẹn vô cùng từ trên cao lao xuống.

Cơ Mạch vươn tay, hướng về chim ưng vẫy vẫy tay, qua thời gian vài hơi thở, hai móng con chiến ưng hăn nuôi dưỡng từ nhỏ này chụp mạnh ở trên cổ tay hăn, vô cùng thân thiết dùng cái mỏ cọ xát cổ tay Cơ Mạch một cái.

‘Xẹt’ một tiếng, trên đuôi chim ưng một cái lông đuôi màu hơi đỏ không có lửa mà tự bốc cháy, rất nhanh hóa thành một làn khói nhạt bay tản đi.

Cơ Mạch lẳng lẳng nhìn trong khói mỏng hiện lên phù văn ngắn gọn, ngừng đầu nhìn bốn phía, đại khái phân biệt phương hướng một phen. Sau một tiếng huýt, chim ưng bay lên trời, hăn mang theo chiến sĩ phía sau lao lên vách núi dốc, nhanh chóng hướng một dòng sông lớn xa xa chạy đi.

Kim Bì Cung Bối là vật cưỡi kỳ lạ nhất trong dãy núi, chúng nó có thể ở trên vách núi vuông góc chín mươi độ nhanh chóng bồn tẩu, tốc độ kinh người hơn nữa vô thanh vô tức. Ở Xích Phán sơn, chỉ có đội ngũ thám báo tinh nhuệ nhất của nhân tộc, mới có tư cách có được một con non Kim Bì Cung Bối từ nhỏ thuần dưỡng làm chiến thú.

“Chuẩn bị tốt, sắp giết người rồi!” Cơ Mạch lạnh lùng nói: “Còn là tộc nhân của chúng ta... Hỏa Nha bộ. Chúng ta có bao nhiêu năm, chưa từng nghe nói cái tên này rồi?”

Về mặt các chiến sĩ phía sau Cơ Mạch trở nên cực kỳ quái dị, nhưng rất nhanh bọn họ đã khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng, lạnh nhạt, giống như đá hoa cương điêu khắc thành pho tượng, ở trên khuôn mặt thô ráp tràn đầy da chết của bọn họ, nhìn không tới bất cứ cảm xúc dao động nào.

Hỏa Nha bộ? Đó là ấn tượng cực kỳ hàm hồ trong trí nhớ. Đối với bọn họ những tộc nhân Hỏa Nha bộ từ nhỏ ở Trung Lục thế giới, ở trên một tuyến chiến trường của nhân tộc cùng dị tộc giao chiến lớn lên mà nói, đó chỉ là một cái ký hiệu không có bất cứ ý nghĩa gì.

Giết chết một hoặc là càng nhiều tộc nhân Hỏa Nha bộ, đối với bọn họ mà nói, cũng không có bất cứ ý nghĩa nào đặc thù. Những năm gần đây, người bị

bọn họ giết chết nhiều rồi, nhiều người mãi cho đến chết, cũng vẫn đem bọn họ coi là huynh đệ cùng chiến hữu đáng tin nhất, nhưng tất cả cái này đều có ý nghĩa cái trứng – chim!

Kim Bì Cung Bối đi lại rất nhanh ở trên vách núi. Chúng nó lướt qua một lại một trạm gác trọng binh nhân tộc gác, lướt qua một lại một trạm gác ngầm của nhân tộc. Nhiều lính gác hưng phấn hướng bọn họ các thám báo tinh nhuệ nhất trong núi rừng đao nhọn phát tay ra hiệu, Cơ Mạch chỉ thản nhiên hướng bọn họ gật gật đầu.

Lúc ánh mắt màu xám đảo qua các chiến sĩ nhân tộc, Cơ Mạch nhìn bọn hắn giống như đang nhìn một đám thi thể.

Có lẽ không cần bao lâu, những người này sẽ biến thành thi thể, hoặc là dị tộc giết bọn họ, hoặc là Cơ Mạch tự tay xử lý bọn họ.

Suốt hai canh giờ sau, Kim Bì Cung Bối chạy qua mấy trăm đỉnh núi lớn nhỏ, rốt cuộc đi tới nơi hai dòng sông lớn giao hội. Nước sông cuộn cuộn ở nơi đây trở nên hòa hoãn, mang theo bùn cát ở đây cọ rửa thành một hòn đảo cát kích thước vạn mẫu.

Trên hòn đảo tất cả đều là bụi cỏ lau rậm rạp, cuồng phong thổi qua, mảng lớn bông bay lên, trong vô số tổ chim truyền đến tiếng chim non kêu ‘chiêm chiêm’. Càng có từng đám lớn thủy điều màu trắng bay lên, ở trên không hòn đảo cát xoay quanh hồi lâu, sau đó cắm đầu chui thật sâu vào nước sông. Khi đám thủy điều màu trắng đó từ trong nước sông giãy dụa bay lên, trong mỏ sẽ luôn mang theo cá tôm to nhỏ.

“Hư ~ ở nơi này nghỉ ngơi một chút, uống nước, kiếm chút đồ ăn.” Cơ Mạch giơ tay phải, dùng sức siết chặt năm tay, thản nhiên nói: “Đi hai tiểu đội người, thượng hạ du đều cẩn thận điều tra một phen, dị tộc cũng cần uống nước, bọn họ luôn thích theo lòng chảo xâm nhập.”

Hai cái tiểu đội mười người phân biệt cười Kim Bì Cung Bối hướng con sông

cao thấp du chạy đi, rất nhanh đã chạy không thấy bóng dáng.

Vũ Mục như một ngọn núi thịt đang ngồi trên bờ cát, cái nồi sắt thật lớn trôi nổi ở trong nước cạn bờ cát, trong tay Vũ Mục cầm một con cá béo trắng không có vảy, vừa mới dùng dao nhỏ đem nội tạng cá moi ra, đang nướng nước sông cọ rửa máu trong bụng cá.

Nhìn thấy đám người Cơ Mạch, Vũ Mục cười đứng dậy, hướng về Cơ Mạch phất phất tay: “Này, các huynh đệ, các người là một mũi nhọn nào?”

Cơ Mạch lạnh lùng nhìn Vũ Mục, hắt huýt sáo một tiếng, mang theo chiến sĩ phía sau đồng thời quất ngựa lao tới trên mặt sông. Trên cái đệm thịt mềm mại của bốn chân Kim Bì Cung Bối mở ra màng thịt diện tích rất lớn, chúng nó đập nước sông, nhẹ nhàng lướt qua mặt sông rộng chừng mười mấy dặm, lao tới trước mặt Vũ Mục.

Cười ở trên lưng Kim Bì Cung Bối, ở cao nhìn xuống quan sát Vũ Mục, tay trái Cơ Mạch nắm trường mâu nhẹ nhàng điểm một cái, đè ở trên vai Vũ Mục: “Nhân tộc trung quân, Cẩm Tử doanh thám báo đội thứ ba ngàn chín trăm hai mươi tám, đội trưởng trăm người Cơ Mạch. Người là người nào, ở nơi này làm gì?”

Khi nói chuyện, trường mâu của Cơ Mạch đã điểm ở trên yết hầu Vũ Mục, chỉ cần nhẹ nhàng đâm một cái, không nói đánh chết Vũ Mục, ít nhất cũng có thể hao tổn non nửa sinh mệnh lực của hắn, làm hắn tạm thời mất đi toàn bộ sức chiến đấu.

Trong núi rừng xa xa, Phong Hành từ trên một cây to nhô đầu ra, hắn kéo trường cung, một mũi tên dài đã khóa cứng yết hầu Cơ Mạch.

“Này, tiểu tử, người không đem trường mâu của người buông ra, ta sẽ một mũi tên bắn chết người!”

Tay trái Vũ Mục xách con cá béo trắng, rất hàm hậu lấy tay búng búng

trường mâu của Cơ Mạch, khờ khờ cười nói: “Chúng ta là kì binh của trung quân Kì Binh doanh, chúng ta ở nơi này...”

Trong núi rừng Phong Hành đột nhiên kêu một tiếng quái dị, hai chân hân phát ra cả mảng lớn gió lốc màu xanh, thân hình kéo theo mấy chục tàn ảnh, trong chớp mắt đã xông lên trời cao mười mấy dặm, sau đó bắn ra một cái, mấy chục tàn ảnh hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh ra ngoài, bản thể hân xen lẫn trong tàn ảnh trong nháy mắt đi xa mấy chục dặm.

Cùng lúc đó, mũi tên dài của Phong Hành giận bắn, liên tục mười hai mũi tên gào thét bắn ra.

Trong núi rừng xôn xao một trận, trong hai chi tiểu đội Cơ Mạch phái ra, có một đội người trên ngực ai cũng trúng một mũi tên, cả người là máu từ trong núi rừng lao ra.

Sắc mặt Cơ Mạch chợt phát lạnh, giờ thương đang muốn đâm chết Vũ Mục, đột nhiên toàn bộ trường mâu của hân biến thành màu xanh lục, bàn tay hân ‘Xẹt xẹt’ bốc khói đen, một bàn tay trái bị kích độc nháy mắt ăn mòn thành xương trắng.

Chương 311: Thực Lực

Khi đám người Cơ Mạch qua sông, Cơ Hạo đang ngồi xếp bằng tu luyện liên nhảy dựng lên.

Vũ Dư đạo nhân nằm chéo ở trong một ổ cỏ, tay trái chống đầu, giống như phật nằm, cả người bọc một tầng sương mù mờ nhạt đang ngủ thoải mái. Nhìn bộ dáng thích ý tiêu dao đó của hắn, dù là thiên địa hủy diệt cũng không thể đánh thức hắn.

Nhìn Vũ Dư đạo nhân một cái thật sâu, Cơ Hạo trầm giọng quát: “Man Man, Thiếu Ti, thủ Thái Ti và tế đàn!”

Bàn tay khẽ lật, mấy ngày nay đau khổ tìm hiểu 《 Vũ Dư trận giải 》, thử dùng bản mạng chân hỏa của tử phủ kim đan luyện chế ba cái ngọc phù tùy tay ném ra, vừa vận bày thành một cái ‘Thiên Địa Nhân Tam Tài Phong Ma Trận’ đơn giản nhất, đem Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti và tế đàn vây quanh ở chính giữa.

‘Vù’ một tiếng, ba luồng khí trắng mờ hồ lao thẳng lên bầu trời, sau khi vận vẹo vài cái chợt lóe rồi biến mất. Bóng dáng ba người bọn Man Man mờ hồ một phen, sau đó lại trở nên rõ ràng. Nhưng nhìn kỹ, phương vị ba người và tế đàn giờ phút này hiển lộ ra, cùng phương vị ba người bọn họ vừa rồi trước khi bày trận, đại khái xuất hiện sai lệch khoảng mười trượng.

Cơ Hạo hài lòng gật gật đầu, sau khi hướng Man Man đánh cái thủ thế, phía sau phun ra ánh lửa, ngưng tụ thành Lưu Quang Hỏa Dực, hóa thành một chuỗi tàn ảnh hướng về bãi sông lao vút ra. Từ tế đàn đến bãi sông, cũng chỉ là ba năm dặm khoảng cách, Cơ Hạo lên xuống hai cái, đã lao tới bên người Vũ Mục.

Cơ Mạch ngơ ngác nhìn bàn tay trái mình bị kịch độc ăn mòn thành xương trắng, kinh sợ giật dử đan xen rít gào một tiếng.

Hắn hung hăng nhìn Vũ Mục một cái, tên đại mập mạp này nhìn qua cả người lẫn vật vô hại, trắng trẻo nõn nà, hắn lại xuống tay độc ác như thế? Hơn nữa, thân thể Cơ Mạch thiên chuy bách luyện, vậy mà không ngăn được vu độc du gĩa trong tùy ý bày ra?

Vũ Mục chỉ là ngón tay búng trường mâu của mình một cú, cách bàn tay mình ít nhất xa hơn hai trượng, mình chưa phát hiện chút nào, lại đã vô thanh vô tức trúng độc? Loại thủ đoạn này, người này rốt cuộc là học đồ lão quái vật nào của Vu Điện dạy dỗ?

“Giết!” Cơ Mạch nổi giận gầm lên một tiếng, lựa chọn thủ đoạn xử lý xung đột thô bạo đơn giản nhất của Xích Phấn sơn.

Hắn là thám báo Cẩm Tử doanh, Cẩm Tử doanh ở nhân tộc trung quân địa vị đặc thù, đội thám báo càng là đội ngũ tỉ lệ chết trận cao nhất trong Cẩm Tử doanh, có đôi khi cho dù làm việc thô bạo một chút, cho dù có chút không tuân thủ quy củ, cũng luôn nhận được thưởng cấp bao che và thông cảm.

Tuy Kỳ Binh doanh cũng là một doanh quan trọng của nhân tộc trung quân...

Nhưng, Cơ Mạch cười một tiếng dữ tợn, hắn cũng không đem Kỳ Binh doanh để ở trong lòng. Ở Xích Phấn sơn, Cẩm Tử doanh mới là quân thường trực, nếu nói nhân tộc liên quân ở Xích Phấn sơn cũng có cách nói ‘địa đầu xà’, bọn họ mới là địa đầu xà hẳn hoi.

Mười chiến sĩ hét dài một tiếng, Kim Bì Cung Bối dưới mộng chợt lao về phía trước, hung hăng xông lên mấy chục trượng, trường mâu trong tay nường thế xung phong của Kim Bì Cung Bối, mang theo từng mảng ánh sáng màu đỏ vàng nhiệt lực bức người, hung hăng hướng chỗ yếu hại quanh thân Cơ Hạo còn có Vũ Mục đâm xuống.

“Vũ Mục, không cần dùng độc!” Cơ Hạo khẽ quát một tiếng. Bọn người Cơ Mạch là trang phục chiến sĩ nhân tộc, tuy bọn hắn xuống tay tàn nhẫn, nhưng bọn hắn không phải dị tộc, Cơ Hạo cũng không cách nào dùng thủ đoạn đối phó

dị tộc đối phó bọn họ.

Huống chi, trên trường mâu của bọn hăn mang theo dải cầu vòng lửa màu đỏ vàng, rõ ràng là ánh sáng chỉ Kim Ô Thần Viêm có. Bọn hăn rất có thể là tộc nhân Kim Ô bộ, Cơ Hạo cũng không thể nào hạ độc thủ đối với tộc nhân Kim Ô bộ lần đầu tiên gặp mặt.

“Ừm. Hừ! Bọn hăn quá không phân rõ phải trái!” Vũ Mục ồm ồm oán giận một tiếng, hăn vẫy tay một cái, cái nồi sắt trôi ở trong nước cạn bờ sông bay lên, nhanh chóng bay đến trước mặt hăn. Vũ Mục vác cái nồi sắt to đặt sau lưng mình, thân thể xoay mạnh, dùng đáy nồi sắt to nhắm trường mâu đâm nhanh tới.

Tiếng vang lớn ‘Đang đang’ nặng nề chói tai, thịt béo toàn thân Vũ Mục bị lực đánh cực lớn chấn động như sóng nước quay cuồng, da thịt cùng da thịt va chạm lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang giòn ‘bộp bộp’. Vũ Mục nheo mắt lại, nồi sắt chặn trường mâu công kích tàn nhẫn, nhưng lực đánh cường đại vẫn xuyên thấu qua nồi sắt đánh vào thân thể hăn.

Một dòng máu tươi từ khoe miệng thong thả chảy xuống. Vũ Mục thét dài một tiếng, hai mắt phun ra u quang xanh lam, hung hăng hướng lòng sông ở một bên tròng mắt nhìn một cái.

Cả mảng lớn hơi nước từ trong lòng sông phun trào ra, rất nhanh một đám mây mưa đã xuất hiện ở đỉnh đầu mọi người. Mưa phùn kéo dài vô thanh vô tức hạ xuống, nhỏ bé dày đặc bám ở trên người Cơ Mịch và cấp dưới của hăn.

Bên bãi sông xa xa, mùi thơm báo chiến sĩ tức giận liên tục rít gào từ trong núi rừng lao ra.

“Cơ Mịch, cẩn thận, vừa rồi thằng nhãi con đó xuống tay rất cay độc! Nếu không phải chúng ta né tránh nhanh, thiếu chút nữa đã bị hăn bắn trúng chỗ yếu hại.”

“Tiểu tử thật trơn trượt, chúng ta mười người đồng thời ra tay, lại không thể

lưu hẩn lại!”

“Tiểu tử này lén lút một mình nấp ở trên cây, nhất định là gian tế dị tộc!”

Mấy người hò hét rít gào, gian nan đem mũi tên chui thật sâu vào thân thể mình rút ra.

Cơ Hạo nghe được những kẻ này rống, hẩn lớn tiếng quát: “Cơ Mịch phải không? Chúng ta không phải kẻ địch!”

Hai tay kết ấn, Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, mưa phùn kéo dài từ bầu trời bay xuống đột nhiên hội tụ lẫn nhau thành từng sợi dây thường nước to cỡ ngón cái, mang theo tiếng xé gió ‘vù vù’ hướng mười chiến sĩ thám báo xung phong đến quần quanh.

Trong mắt Vũ Mục u quang màu xanh lam càng sâu thêm, Cơ Hạo không chế tính chất mưa phùn trở nên càng thêm dày đặc mềm dẻo, ở dưới thiên phú thần thông của Vũ Mục thêm vào, mưa bụi nhìn như yếu ớt tính chất quả thực so với dây thường hợp kim thiên chuy bách luyện còn chắc chắn hơn rất nhiều.

Cộng thêm pháp quyết Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh của Cơ Hạo không chế, cường độ mưa bụi càng tăng cường hơn mười lần. Hai người hợp sức, thế mà đem mưa phùn nhìn như không có bất cứ lực sát thương gì này biến thành pháp khí uy lực đáng sợ.

Trường mâu vẫn đâm tới, dây thường nước quần quanh ở trên cổ tay, trên vai, trên lưng mười thám báo chiến sĩ, càng hóa thành từng cái thòng lọng, hung hăng trói lại yết hầu Kim Bì Cung Bối mở cái miệng rộng, muốn bắn ra đầu lưỡi.

Cổ mười con Kim Bì Cung Bối bị dây thường thít chặt, chúng nó lão đảo một cái nặng nề ngã xuống đất, thám báo chiến sĩ ngồi ở trên lưng chúng nó muốn bay lên không, vung trường mâu tiếp tục hướng Cơ Hạo phát động tiến công, nhưng thân thể bọn hẩn cũng bị dây thường nước trói chặt, mất đi cân bằng bọn hẩn cũng chật vật ngã xuống đất, ở trên bờ cát đập ra mười cái lỗ thủng cực lớn.

“Vô liêm sỉ!” Cơ Mạch nổi giận gầm lên một tiếng, sau lưng hắt một quầng lửa phun ra, một đôi móng vuốt Kim Ô như ẩn như hiện chọt lóe qua, hắt đem bàn tay trái đang cấp tốc trọng sinh máu thịt đặt ở sau người, tay phải đón trường mâu, hung hăng một thương hướng trái tim Cơ Hạo đâm tới.

“Vô liêm sỉ!” Cơ Hạo cũng quát to một tiếng: “Không giảng đạo lý sao? Vậy thì đánh!”

Kim Ô Liệt Diễm Bào phun ra mảng lớn ánh lửa, tường lửa gào thét va chạm nặng nề với trường mâu, phát ra tiếng nổ vang như chuông đồng.

Trường mâu trong tay Cơ Mạch như đâm vào trên một ngọn núi lớn, cổ tay kịch liệt run rẩy, trường mâu bị Kim Ô Liệt Diễm Bào phun ra ánh lửa cuốn đi, lập tức vụn vẹo như rã nước.

Ngón tay Cơ Hạo khẽ búng khẽ điểm, được Vũ Dư đạo nhân ân cần dạy bảo chỉ điểm vài ngày, lôi pháp đạt được tiến bộ thật lớn gào thét đánh ra.

‘Xẹt xẹt xẹt ~ oành ùng ùng ~’!

Liên tục chín đạo hỏa lôi màu đỏ to cỡ thùng nước gào thét hạ xuống, nặng nề nện ở trên đầu Cơ Mạch. Điện quang bắn ra bốn phía, Cơ Mạch và tọa kỵ của hắc đồng thời khàn giọng rên rỉ lên.

Chương 312: Đồng Tộc

Chín đạo cuồng lôi bá đạo tuyệt luân.

Lôi quang văng khắp nơi, giáp da đơn sơ trên thân Cơ Mạch bị đánh tan thành mảnh nhỏ, lôi quang giống như gân lá cây, điên cuồng tàn sát bừa bãi ở trên thân Cơ Mạch, đem da và máu thịt hằn xé rách, khắc thật sâu ở trên xương khớp hằn, ở trên xương cốt hằn để lại vết thương rõ ràng có thể thấy được.

Vật cưỡi của Cơ Mạch bị giật tới mức khàn giọng rú thảm, cái lưỡi dài đến trăm trượng trải rộng chất nhầy phun thẳng ra, như một cột thịt đâm chéo lên bầu trời. Điện quang xé rách làn da con Kim Bì Cung Bối có thực lực Đại Vu này, chui vào thân thể nó, đem một cục thịt tinh huyết to bằng nắm tay sắp ngưng tụ thành thực chất trong bụng nó đánh cho nguyên khí đại thương.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, con Kim Bì Cung Bối hầu như sắp dựa vào chính mình cố gắng ngưng tụ thành yêu đan, do đó nảy sinh linh trí, từ hung thú chưa có ý thức biến hóa thành yêu này mềm nhũn ngã xuống đất, hấp hối phun khói đen.

Lôi đình, hình phạt của thiên địa, đối với tất cả vật âm tà và yêu tà có lực khắc chế siêu mạnh, nhất là đối với loại hung cầm mãnh thú, càng có lực sát thương cực lớn. Con Kim Bì Cung Bối này khóc không ra nước mắt nhìn Cơ Hạo, nó khổ công hơn một ngàn năm, hầu như bị một tia sét của Cơ Hạo triệt để đánh nát.

“Đáng chết!” Cơ Mạch lão đảo từ trong cái hố to sầm sét bổ ra trên mặt đất đứng dậy, tinh huyết toàn thân hằn quay cuồng như thủy triều, máu thịt vỡ nát cấp tốc trọng sinh, vết nứt trên xương nhanh chóng khép lại, ngăn ngừa một nhịp thở, toàn bộ thương thế của hắn đều không còn sót lại chút gì.

Trừ khí tức hơi có chút yếu đi, toàn thân Cơ Mạch nào còn có nửa điểm vết thương?

Trường mâu vận vẹo như rắn đã không thể sử dụng, Cơ Mạch tức giận rút ra trường kiếm bên hông.

Nhưng vừa rồi sấm sét của Cơ Hạo hạ xuống, trường kiếm bên hông Cơ Mạch là kim loại rèn, càng hấp thụ lượng lớn lực lượng sấm sét. Cơ Mạch vừa mới rút ra trường kiếm, liền cảm giác trên tay chột nhẹ, thanh trường kiếm tinh cương rèn thành, có mấy chục đạo phù văn này của hắn thể mà bị sấm sét thiêu tới mức toàn thân đỏ rực, vừa mới rút ra khỏi vỏ kiếm, nửa đoạn thân kiếm đã bởi vì nhiệt độ cao hòa tan thành nước thép, nhỏ từng giọt trên mặt đất.

“Người!” Cơ Mạch đại ra nhìn Cơ Hạo.

Hắn biết Cơ Hạo xuất thân ‘Hỏa Nha bộ’, nhưng tộc nhân Hỏa Nha bộ chỉ biết phóng hỏa đốt người, từ khi nào biết thả sét đánh người? Lôi đình chi lực. Đây không phải năng lực đặc thù Lôi Trạch bộ cùng vài cái bộ lạc nhân tộc hiếm thấy khác có được Lôi Thần huyết mạch mới có sao?

Chiến sĩ phía sau Cơ Mạch cũng ngã ngốn ngang đầy dưới đất.

Mây mưa của Vũ Mục bao phủ bốn phương, sấm sét Cơ Hạo hạ xuống hóa thành điện quang chói mắt bắn ra bốn phía, mưa trở thành chất dẫn tốt nhất của dòng điện. Mấy chục chiến sĩ bị dòng điện đánh cho kêu ‘ngao ngao’, tóc trên đầu cũng dựng thẳng lên từng sợi.

May mắn cường độ dòng điện phân tán ở bọn họ trên người không lớn, các chiến sĩ này yếu nhất cũng là Đại Vu mở một vu huyết, bọn họ run rẩy từ dưới đất đứng lên, sau vài hơi thở cũng đều khôi phục sức chiến đấu.

“Ta là nhân tộc trung quân, Kì Binh doanh Cơ Hạo.” Hư ảnh Kim Ô trên trường bào của Cơ Hạo như ẩn như hiện, giống như vật còn sống xoay quanh bay lên. Mười ngón đan xen dùng sức xoa nắn, khớp xương vận vẹo phát ra tiếng vang giòn ‘Rắc rắc’.

Lạnh lùng nhìn Cơ Mạch, Cơ Hạo lạnh giọng quát: “Vì sao tập kích đồng bạn

của ta?”

Cơ Mạch hít sâu một hơi, hần nghiêng răng nhìn Cơ Hạo, nói từng chữ một: “Chúng ta phụng mệnh tuần tra dãy núi, đừng tới gian tế dị tộc, chúng ta có quyền xử trí.”

Cơ Hạo ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, đột nhiên bay lên một cước đạp về phía gương mặt Cơ Mạch.

Tốc độ Cơ Mạch phản ứng cũng cực nhanh. Hần vút trường kiếm, hai tay vùng quyền hung hăng đánh vào lòng bàn chân Cơ Hạo. Có một tiếng vang lớn, Cơ Hạo cảm nhận được lực đánh mạnh mẽ, thân thể nhẹ nhàng bay lên, hướng phía sau bay xuống gần trăm trượng.

Cơ Mạch thì thân thể nhoáng lên một cái, một bước bước ra một cái hố to sau lão đảo lui lại gần trăm trượng.

Hai người không sử dụng bất cứ thần thông vu thuật nào, chỉ dùng lực lượng thân thể mãnh liệt cứng đối cứng, thế mà đánh ngang tay.

“Sao có thể? Người đứa bé này mới lớn bao nhiêu?” Cơ Mạch hét giận dữ một tiếng. Thân thể hần căng lên, trên ngực, tứ chi cùng lưng, hơn ngàn điểm sáng chói mắt sáng lên, sau đó không ngừng phun ra cả mảng lớn ánh lửa. Hần then quá hóa giận nhìn Cơ Hạo, khàn cả giọng quát: “Ta chém giết chinh chiến gần trăm năm, mới có thực lực hôm nay, người mới bao nhiêu? Người mới mở được mấy vu huyết?”

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, trên Kim Ô Liệt Diễm Bào ánh lửa dâng trào, chặn trên ngực hần dần dần sáng lên mười mấy vu huyết phun ra ánh lửa.

Lạnh lùng nhìn Cơ Mạch, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Loại chuyện này rất đơn giản, ta là thiên tài, người là đồ ngu, còn cần nhiều lời sao?”

Hung hăng dậm chân một cái, Cơ Hạo lấy ra lệnh bài đại biểu thân phận kì

binh của mình giờ lên cao cao: “Ta thuộc về Kì Binh doanh, ta phụng mệnh ở trong núi rừng tùy ý săn giết thám báo dị tộc. Ta có phải cũng có thể bởi vì hoài nghi các người là gian tế dị tộc, cho nên liền hạ sát thủ đối với các người hay không?”

Cơ Mạch ngẩn ngơ, hẩn nhìn lệnh bài trong tay Cơ Hạo, chậm rãi từ trong túi gấm da thú bên hông lấy ra một khối lệnh bài dày nặng: “Ta là Cẩm Tử doanh đội thám báo đội trưởng trăm người Cơ Mạch. Ta vừa rồi, chưa hạ sát thủ!”

Cơ Hạo nhìn nhìn Vũ Mục, Vũ Mục đem cái nồi sắt to đeo ở sau người, không biết từ đâu lấy ra một con măng xà nướng thơm phức nuốt từng miếng. Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Cơ Hạo, Vũ Mục nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến nói: “Dù sao hẩn muốn giết ta cũng khó, nhiều nhất hẩn làm ta bị thương nặng, ta độc chết tất cả bọn hẩn, chỉ đơn giản như vậy!”

Khóe mắt Cơ Mạch kịch liệt giật giật, nhìn thật sâu Vũ Mục trắng trẻo mập mạp nhìn qua không có bất cứ sự uy hiếp nào.

Như hẩn nói, vừa rồi Cơ Mạch cho dù đâm một thương vào yết hầu Vũ Mục, lấy sinh mệnh lực cường hẩn của Đại Vu cũng khó nhất thời bị mất mạng. Nhưng vu độc của Vũ Mục hung tàn đáng sợ, thật có khả năng đem toàn bộ bọn họ giữ lại chỗ này.

Hít một hơi thật sâu, khí tức lạnh thấu xương trên người Cơ Mạch dần dần tiêu tán. Hẩn nhìn Nha Công lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, đột nhiên mang theo một tia khẩu khí kinh nghi bất định hỏi: “Đây là... Hỏa Nha? Người, người, người là...”

Cơ Hạo nheo mắt cẩn thận đánh giá Cơ Mạch, thản nhiên nói: “Ta là tộc nhân Nam Hoang Kim Ô lĩnh Kim Ô bộ! Các người, tựa như cũng dùng là vu lực của Kim Ô nhất mạch?”

Trên mặt Cơ Mạch lộ ra một tia biểu cảm cực kỳ quái dị phức tạp, hẩn ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, đột nhiên cười khổ.

“Kim Ô bộ? Các người khôi phục tên tộc sao? Bộ tộc đã cường thịnh đến loại tình trạng này sao? Chúng ta, chúng ta...”

Các chiến sĩ phía sau Cơ Mạch đồng thời cúi đầu, thở phì phò từng ngụm từng ngụm.

Cơ Mạch trầm mặc hồi lâu, lúc này mới hướng tới phía nam chậm rãi quỳ rạp xuống.

“A ba... A mỗ... Ta rốt cuộc gặp được tộc nhân đến từ Nam Hoang. Không phải Hỏa Nha bộ, mà là tộc nhân Kim Ô bộ. Bộ tộc chúng ta, đã khôi phục đến cường đại như vậy! Một ngày nào đó, ta sẽ đem tro cốt các người trở về đất tổ an táng!”

Cơ Hạo nhìn Cơ Mạch, rốt cuộc mở miệng hỏi: “Các người, cũng là tộc nhân Kim Ô bộ?”

Cơ Mạch hướng về phía nam dập đầu vài cái, sau đó chậm rãi đứng lên, mang theo một tia bi thương nói: “Phải, nhưng chúng ta, chưa từng đến Nam Hoang! Tổ tông chúng ta, đều là dị tộc nô lệ từ Nam Hoang bắt cướp buôn bán, là quân đội của nhân vương, đem bọn họ từ trong quặng mỏ cứu ra.”

Cơ Hạo giật mình, nhìn bọn Cơ Mạch không khỏi lộ ra vài phần thương hại.

Chương 313: Nô Dân

Cơ Hạo tùy tay vung lên, cả mảng lớn phong đao màu xanh tùy tay bay ra, đem bụi cỏ lau phạm vi mười mấy mẫu chặt đứt tận gốc.

Cỏ lau bay lên, đao gió hóa thành dây thừng gió mềm dẻo, đem từng cây cỏ lau gặt gao buộc lại, nhẹ nhàng vặn một cái, liền đem cỏ lau mềm xối nghiền thành côn củi lửa rắn chắc, đặt chính tề ở cạnh lửa trại.

Cơ Mạch và đồng bạn của hắn từng người nhìn con mắt cũng sắp bắn ra, bọn họ ngày thường từng thấy chiến sĩ hùng tráng tay chân to, vung đại phủ, đại khảm đao chém lung tung, khi nào từng thấy khống chế pháp thuật tinh xảo như vậy?

Cơ Hạo thần niệm cường đại, khống chế tinh diệu, thủ đoạn khống chế gió này, cho dù là đại vu sư của Vu Điện cũng không có mấy ai có thể làm được tinh xảo tỉ mỉ như thế. Rơi vào trong mắt đám người Cơ Mạch, thế này càng thêm tỏ ra Cơ Hạo có chút cao thâm khó lường.

“Thì ra, mọi người đều là tộc nhân Kim Ô bộ.” Sửa sang lại sạch sẽ mấy đồng lửa trại đốt lên trên đất cát, Vũ Mục từ giữa sông vớt ra cả đồng lớn cá sông to béo, nướng ở trên lửa trại tỏa ra hương thơm nồng đậm.

Từng vại rượu ngon Phong Hành dùng điểm quân công đổi về được mở ra, đám người Cơ Mạch dùng dụng cụ mang theo bên mình đựng đầy rượu ngon uống sảng khoái ngum to, đầy nhiệt tình hướng Cơ Hạo dò hỏi tình trạng Nam Hoang Kim Ô bộ hiện nay. Khi bọn hắn nghe được Kim Ô bộ nay đã được Chúc Dung Đồng Cung thường thức, đang cấp tốc phát triển lớn mạnh, bọn hắn không khỏi thấp giọng hoan hô.

Bọn Cơ Mạch cũng là tộc nhân Kim Ô bộ, nhưng bọn hắn chưa từng bước lên Nam Hoang một bước.

Có rượu ngon, có thịt nướng, ở dưới không khí nồng đậm, Cơ Mạch kéo tay Cơ Hạo, đem xuất thân lai lịch của mình nói tỉ mỉ một lần.

Đó không biết là chuyện của bao nhiêu năm trước, Huyết Nha đoàn bọn buôn nô lệ đó, ở dưới sự dẫn dắt của một số bộ tộc bản địa Nam Hoang, đánh lén bộ tộc tương ứng tổ tiên Cơ Mạch. Bộ tộc hơn vạn người, không kịp hưởng Kim Ô linh cầu cứu, đã bị Huyết Nha đoàn một hơi công phá.

Người già bị chém giết tập thể, người trẻ khỏe cùng trẻ con bị đóng dấu ấn nô lệ, bị bọn buôn nô lệ Huyết Nha đoàn một đường áp giải, từ Nam Hoang trải qua muôn vàn vất vả, rốt cuộc về tới Trung Lục thế giới.

“Tổ tiên còn nhớ, tộc nhân các bộ một lần đó bị vận chuyển khỏi Nam Hoang, tổng số có hơn trăm vạn.” Cơ Mạch cầm lấy đồ uống rượu thản nhiên nói: “Nhưng ở trên đường, trải qua các loại tuyệt đại nguy hiểm trong hư không, lại gặp hư không cự thú tập kích, cuối cùng bình yên tới Trung Lục thế giới, chỉ có không đến một nửa.”

Ngoài mấy chục trượng, Vũ Dư đạo nhân thích ý nằm ở trong bụi cỏ ngủ say mở một mắt, liếc xéo Cơ Mạch một cái, ngửa mặt lên trời hắt xì một cái, lười biếng quay lưng lại, dùng lưng hướng bên này. Trong hai lỗ tai hắt xì, không biết từ khi nào có thêm hai cục cỏ lau thành cái nút tai, bịt chặt lỗ tai.

Cơ Hạo thở dài thở ngắn lại rót đầy rượu ngon cho Cơ Mạch, hắt thở dài nói: “Huyết Nha đoàn, bọn chết tiệt đó... Nhưng, ta đã báo thù cho Cơ Mạch đại huynh các người. Tình nhuệ Huyết Nha đoàn, còn có Huyết Nha đoàn tân đoàn trưởng Đế La, đều đã bị chúng ta xử lý.”

Cơ Mạch nheo mắt, hắt nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, gơ lên đồ uống rượu.

Cơ Hạo cười gơ lên bát rượu, nhẹ nhàng đụng một cái với Cơ Mạch. Hai người đồng thời uống một hơi cạn sạch. Bốn phía, các chiến sĩ dưới trướng Cơ Mạch cùng cất tiếng trầm trồ khen ngợi, không khí trở nên càng thêm nhiệt liệt. Mấy chiến sĩ vừa rồi bị Phong Hành bắn bị thương đều tìm tới Phong Hành, từng

chén lớn đấu rượu với hân.

Ngay cả bên cạnh Vũ Mục cũng vây một đám người, rất có hứng thú hưởng hân hởi thăm như thế nào đem thịt cá nướng càng thêm tươi non ngọt ngào.

Chỉ có Man Man, Thái Ti, Thiếu Ti canh giữ ở cạnh tế đàn, Thái Ti lại dùng xương thú ở quanh tế đàn quây ra một vòng tròn, cố ý niệm tụng một số chú ngữ bịa ra, làm ra một chút âm phong tà khí vòng quanh cái vòng đó mà xoay tròn.

Các chiến sĩ dưới trướng Cơ Mạch cũng hiểu chuyện, nhìn thấy Thái Ti tựa như đang mở đàn làm phép, bọn họ cũng không đi qua quấy rầy. Cho nên bên cạnh ba người sạch sẽ, trong mười mấy trượng quanh thân không có ai.

Cơ Mạch cạn một ngậm rượu to, sau đó vén lên tóc dài trên trán mình, lộ ra một cái dấu ấn nô lệ sâu có thể chạm xương.

“Ta cũng là nô lệ. Ta cùng a ba, a mẫu ta, còn có a công ta bọn họ, đều sinh ra ở trong quặng mỏ của dị tộc. Chúng ta vừa mới có thể đi lại trên mặt đất, đã bị đóng lên ấn ký nô lệ. Hơi có chút sức, chúng ta đã phải ở trong quặng mỏ không thấy ánh mặt trời đào quặng.”

Trong quặng mỏ của dị tộc không thấy mặt trời, hoàn cảnh ác liệt, không chỉ có các loại tai nạn quặng, càng thỉnh thoảng đào xuyên huyết động to lớn trong lòng đất, đưa tới một số hung thú ăn thịt trong lòng đất tập kích, tỉ lệ quặng nô tử vong cực cao.

Cơ Mạch trơ mắt nhìn người thân của mình, bằng hữu của mình ở trong quặng mỏ một người tiếp một người chết đi. Hân tận mắt thấy mình tiểu cô nương từ nhỏ giao hảo, bị một tên giám công Già tộc nhìn trúng, dùng bạo lực cướp đi trinh tiết của nàng, tiến tới cướp đi sinh mệnh của nàng.

Cơ Mạch rất bình thản kể lại tình huống mình trải qua.

Hân chỉ vào các thám báo chiến sĩ uống ngậm rượu to, ăn miếng thịt lớn kia,

thần nhiên nói: “Bọn họ và ta giống nhau, cũng xuất thân quặng nô. Trên thân bọn họ cũng đều để lại ấn ký nô lệ của dị tộc.”

Cơ Mạch từng thử vài lần muốn từ trong quặng mỏ bỏ chạy, nhưng mỗi lần đều bị quân đội dị tộc bắt về, mỗi lần đều là một trận đòn hiểm, sau đó bị đưa đi quặng mỏ càng thêm tàn khốc, hà khắc lao động. Nhưng Cơ Mạch mỗi một lần đều ở trong những tai nạn quặng đáng sợ nhất, hung thú hung tàn nhất tập kích còn sống, hơn nữa thực lực từng chút một tăng cường, từng chút một kích hoạt Kim Ô huyết mạch trong cơ thể.

Ở trong quặng nô, tri thức đến từ tổ tiên được từng thế hệ truyền miệng, Cơ Mạch mượn dùng truyền thừa rải rác, lại có thể mở vu huyết, ở trong quặng mỏ loại hoàn cảnh tàn khốc đó trưởng thành Đại Vu.

Hắn lại một lần cổ động các quặng nô đào tẩu, hắn dẫn dắt hơn vạn quặng nô phát động bạo động, săn giết rất nhiều quân đội giám công của dị tộc, tự tay giết chết giám công Già tộc năm đó vũ nhục người hắn yêu.

Vừa lúc Tự Văn Mệnh tổ chức một đội đột kích chuyên môn phá mỏ quặng của dị tộc phát động tiến công, nội ứng ngoại hợp, đám người Cơ Mạch đem mỏ quặng quy mô cực lớn đó triệt để phá hủy, đánh chết lượng lớn dị tộc, cứu ra lượng lớn quặng nô.

Sau đó Cơ Mạch còn có một bộ phận huynh đệ liền gia nhập quân đội nhân tộc thường trực Xích Phán sơn, gia nhập Cẩm Tử doanh liều mạng với dị tộc.

“Ta cũng muốn về Nam Hoang, muốn đem tro cốt a ba, a mỗ ta bọn họ mang về Kim Ô linh an táng, đó là tâm nguyện nhiều thế hệ của toàn bộ quặng nô chúng ta, chúng ta đều muốn có một ngày, có thể trở về đất tổ, để hồn chúng ta và tổ linh hòa hợp một thể.” Cơ Mạch giơ lên đồ uống rượu uống một hơi cạn sạch, thần nhiên nói: “Nhưng, chúng ta không có mặt mũi trở về.”

Cơ Mạch chỉ vào ấn ký nô lệ trên trán, lạnh như băng nói: “Ở trước khi giết chết đủ nhiều dị tộc, ở trước khi lập đủ công lao rửa sạch nỗi sỉ nhục của chúng

ta, chúng ta không có mặt mũi trở về.”

“Cho nên chúng ta ở Xích Phản sơn, chúng ta liều mạng tác chiến với dị tộc!”

Nặng nề ỏi ra một ngụm hơi rượu, Cơ Mạch nhẹ giọng nói: “Có thể ở Xích Phản sơn nhìn thấy huynh đệ đồng tộc, vậy thật sự là quá tốt rồi.”

Chương 314: Sậu Biển

Cơ Mạch lưu lại ở trên đảo cát hơn một canh giờ, đem rượu ngon Phong Hành lấy về uống hết hơn phân nửa.

Cơm no rượu say, Cơ Mạch rất nhiệt tình trao đổi thông tin vu phù lẫn nhau với Cơ Hạo, càng hoan nghênh Cơ Hạo có rảnh đi trú điểm bộ tộc bọn họ ở sâu trong Xích Phán sơn làm khách.

Cơ Hạo nắm chặt tay Cơ Mạch lưu luyện chia tay với hắn, hai người thâm tình chăm chú nhìn, ánh mắt Cơ Mạch còn có chút lạnh nhạt, nhưng trong hốc mắt Cơ Hạo thậm chí có một tia hơi nước quanh quẩn. Có thể ở Trung Lục thế giới gặp tộc nhân đồng nguyên đồng mạch, điều này thật sự là quá không dễ dàng.

Hoàn mỹ suy diễn, Cơ Hạo ở trong lòng cho mình một cái đánh giá điểm tối đa. Hắn trên cơ bản đem cảm tình một kẻ tuổi nhỏ rời nhà, ‘đói khổ thiếu mặc’ ‘trẻ con nông thôn’, tha hương gặp bạn cố tri nên có nhẹ nhàng vui vẻ biểu diễn ra.

Cơ Mạch nắm chặt bàn tay Cơ Hạo, tập trung hướng hắn nhìn một hồi, nhất là trong hốc mắt Cơ Hạo tự nhiên toát ra một tia hơi nước kia, càng khiến Cơ Mạch khẽ gật đầu, khóe miệng cũng có một tia cười mỉm trào ra.

Huýt một tiếng, khi Cơ Mạch mang theo chiến sĩ cấp dưới ngồi lên Kim Bì Cung Bồi muốn rời khỏi, trên một trong hai dòng sông lớn ở nơi này giao hội, đột nhiên có một đội chiến sĩ nhân tộc cười thủy sinh dị thú Kim Nha Hải Ly cấp tốc đi tới.

Kim Nha Hải Ly bộ dạng như chuột hải ly bình thường, nhưng hình thể cực lớn, từ đầu tới đuôi dài hơn năm trượng, trong đó một cái đuôi dài đã dài đến ba trượng có thừa. Kim Nha Hải Ly đặc thù nhất, là một đôi răng cửa lớn ánh vàng rực rỡ trời sinh của nó, giống như ván cửa ở ngoài cái miệng rộng, cứng rắn dị

thường, sắc bén vô cùng.

Ở lúc chiến đấu, hai cái răng cửa này của Kim Nha Hải Ly có thể cắn xé kẻ địch, cũng có thể coi như chùy công thành húc kẻ địch, càng có thể làm khiên ngăn cản công kích cực ly xa như tên bình thường. Nếu ở dưới nước, có hai cái răng cửa lớn này tách ra đường thủy, có thể khiến tốc độ bơi lội của Kim Nha Hải Ly gia tăng gấp đôi có thừa.

Trong Xích Phán sơn rất nhiều thủy mạch, sông lớn lấy hàng chục vạn để tính. Kim Nha Hải Ly cũng là một loại tọa kỵ thường quy cực kỳ quan trọng của liên quân nhân tộc.

“Khương Phong!” Cười ở trên lưng Kim Bì Cung Bối, Cơ Mạch hướng thủ lĩnh một đội hơn trăm chiến sĩ đó phất phất tay, đồng thời hân hửng Cơ Hạo nói: “Khương Phong, tộc nhân Nam Hoang Tất Phương bộ. Giống với ta, cũng là hậu duệ quặng nô. Hân cũng là đội trưởng thám báo Cẩm Tử doanh.”

Khóe miệng Cơ Hạo run rẩy một cái, cười khan vài tiếng.

Thế này cũng thật ba – nội – nó – đúng dịp. Trong khoảng thời gian ngắn, trên đảo cát khắp nơi đều là cứt chim này, thế mà liên tục có hai đội thám báo tinh nhuệ tới. Hơn nữa một đội nhân mã là người Tất Phương bộ, một mũi khác thì là tộc nhân Kim Ô bộ, thế này thật đúng là khéo đến cực điểm!

Khương Phong thân hình cao lớn, quanh thân mơ hồ có ánh lửa quanh quẩn hét lớn một tiếng, cười Kim Nha Hải Ly chạy lên đảo cát.

Kim Nha Hải Ly vừa đến trên đất liền, đã nhanh chóng vung vẩy thân thể, tung tóe vô số bọt nước. Khương Phong giận dữ quát: “Ta chán ghét Kim Nha Hải Ly. Ta chán ghét ở trong nước tuần tra! Chiến sĩ Tất Phương bộ chúng ta, nên bay lượn cao cao ở không trung, dùng hỏa vũ thiêu chết kẻ địch, mà không nên ngâm dưới nước đi lung tung khắp nơi!”

Giận dữ nhảy xuống khỏi tọa kỵ, Khương Phong lấy ra một khối lệnh bài,

rung tay ném cho Cơ Mạch: “Cơ Mạch huynh đệ, người ở đây rồi thì không còn gì tốt hơn. Bên trên muốn chúng ta ở phụ cận nơi này xây dựng một cái doanh địa lâm thời, tích trữ một ít lương thực và binh khí, thuận tiện các huynh đệ thám báo đội nghỉ chân một chút.”

Cơ Hạo khoanh hai tay ở trước ngực, tươi cười thân thiện hướng Khương Phong nói: “Không cần chọn nữa. Ta cảm thấy, hòn đảo này cũng rất khá. Ít nhất có thể chứa mấy vạn người ở nơi này hạ trại, hơn nữa nguồn nước đầy đủ, trong sông có cá sông, cua sông cùng tôm sông ăn không hết, cạnh bờ sông còn thỉnh thoảng có đàn thú đến uống nước, có thể săn bắn lượng lớn dã thú đem làm thức ăn.”

Dùng sức dậm chân một cái. Cơ Hạo rất nghiêm túc hướng Khương Phong cười nói: “Ta cảm thấy, nơi này chính là doanh địa lâm thời tốt nhất.”

Khương Phong ngẩn ngơ, Cơ Mạch nắm lệnh bài cũng ngây dại.

Qua một lúc lâu, Khương Phong lạnh lùng nói: “Không sai, ta quả thật là chọn nơi này làm doanh địa lâm thời. Cơ Mạch. Các người tạm thời đừng rời khỏi, ở đây giúp ta xây dựng tháp tên, tháp canh. Còn có các người, mặc kệ các người là đang làm gì, hiện tại các người phải nghe mệnh lệnh của ta!”

Cơ Hạo đại ra chỉ chỉ cái mũi mình: “Ồi chao? Ta phải nghe mệnh lệnh của người? Nếu không nghe thì sao?”

Khương Phong cười lạnh, khinh miệt hướng Cơ Hạo nhìn một cái: “Nếu không nghe... Cho rằng đao của ta, không chặt được đầu của người sao?”

‘Keng’ một tiếng, Khương Phong rất uy phong đem bội đao bên hông rút ra, hướng Cơ Hạo mang tính uy hiếp quơ quơ lưỡi đao. Hàn quang lạnh lẽo từ trên lưỡi đao phun ra, một cái phù ấn hơn ba trăm phù văn ngưng tụ thành rạng rỡ tỏa sáng trên lưỡi đao. Thanh đao này của Khương Phong, so với trường mâu cùng bội kiếm của Cơ Mạch thì tốt hơn nhiều lắm.

Nhìn thấy đao của Khương Phong, Cơ Hạo cười một tiếng quái dị, nhẹ nhàng nhảy lên, kéo theo cả mảng lớn tàn ảnh, một cước đá vào trên mặt Khương Phong.

Nổ lớn một tiếng, Khương Phong không kịp trở tay rú thắm một tiếng, bị một cước của Cơ Hạo đem xương mũi đập lõm vào mặt. Vũ Dư đạo nhân dạy Cơ Hạo vài ngày, đạo hạnh, pháp lực cái khác không đề cập tới, ở dưới tử khí kim quang Vũ Dư đạo nhân phóng ra chiếu rọi, lực lượng thân thể Cơ Hạo mạnh mẽ tăng lên gấp đôi có thừa, đây hầu như là lực lượng thân thể tương đương với đỉnh phong Đại Vu bình thường.

Quái lực đáng sợ bùng nổ trên khuôn mặt Khương Phong, cả khuôn mặt Khương Phong cũng nổ tung, máu tươi và thịt nát rải đầy đất.

Khương Phong liên tục rú thắm hộc máu bay về phía sau, liên tục đánh bay mấy chục đồng bạn đứng ở phía sau hắn. Trong tiếng kêu rên, khí huyết toàn thân Khương Phong dâng trào, gương mặt vỡ nát cấp tốc chữa trị, hắn khàn cả giọng hét lên: “Cơ Mạch, giúp ta làm thịt tiểu tử này!”

Cơ Mạch khẽ biến sắc, hắn nhíu nhíu đầu lông mày, trầm giọng quát: “Khương Phong, Cơ Hạo là huynh đệ Kì Binh doanh, mọi người đều là người trong nhà, đừng hiếu lắm, tuyệt đối đừng hiếu lắm! Cơ Hạo, không nên động thủ, không nên động thủ!”

Vội vàng, hai tay Cơ Mạch ghì chặt bả vai Cơ Hạo, hắn lớn tiếng kêu lên: “Đều là người trong nhà, đừng động thủ, tuyệt đối đừng động thủ!”

Phong Hành mắt thấy Cơ Hạo động thủ, thân thể kéo theo mấy cái tàn ảnh muốn hướng xa xa bỏ chạy. Đây là thói quen của hắn, một khi muốn động thủ, nhất định phải chạy thật xa, ít nhất cần chạy ra ngoài mười dặm, lúc này mới có thể thanh thần ổn định cách rất xa từng mũi tên đối phó kẻ địch.

Nhưng Phong Hành vừa động, mấy đồng bạn của Cơ Mạch đã đưa tay chặn hắn: “Mọi người đều là người một nhà, không nên động thủ, không nên động

thủ!”

Không đợi Phong Hành lao ra, mấy đại hán cường tráng chột tụt lại vào trong, mười mấy cánh tay giống như măng xà quải dị hướng thân thể Phong Hành đây đưa.

Vũ Mục đưa tay đi lấy cái nồi sắt to của mình, nhưng hai đồng bạn của Cơ Mạch đã một trái một phải khống chế cái nồi sắt của hắn, đồng thời cười hướng Vũ Mục lắc đầu nói: “Mọi người đều là huynh đệ nhà mình, không nên động thủ, càng không thể đùa với lửa!”

Khương Phong nhảy dựng lên, bước dài một cái lao tới trước mặt Cơ Hạo, hai tay trực tiếp chụp tới cổ Cơ Hạo.

“Người trong nhà? Cơ Mạch, hắn cho ta một cước, thế này coi như là người trong nhà?”

Trên mặt Khương Phong sát ý tràn ngập, hai tay như móc hung hăng cào về phía động mạch cổ Cơ Hạo.

Trên mặt Cơ Mạch cũng bốc lên sát ý, đôi tay hắn dùng sức, mười ngón như móc, dùng sức hướng các khớp của hai vai Cơ Hạo chụp xuống.

Chương 315: Đánh Lén

“Man Man, Thiếu Ti, không cần động dậy!”

Nhìn Khương Phong khuôn mặt dữ tợn tập đánh đến, cảm nhận được thế công tàn nhẫn của mười ngón tay Cơ Mạch, Cơ Hạo đột nhiên lớn tiếng hô to.

Bên tế đàn Man Man, Thiếu Ti đã đứng dậy, nhưng nghe được Cơ Hạo la lên, các nàng rất nghe lời lui về vài bước, canh giữ ở trước tế đàn, đồng thời đem Thái Ti bảo vệ ở phía sau.

Mấy chục chiến sĩ Cơ Mạch, Khương Phong mang đến đồng thời rút binh khí, không rên một tiếng hướng phía tế đàn lao đi. Nhưng trong không khí nổi lên gợn sóng mờ nhạt, bọn hắc lao đi húc vài lần, tế đàn cùng với Thái Ti, Thiếu Ti cùng Man Man đứng ở bên tế đàn, giống như ảo ảnh không ngừng tản ra không ngừng ngưng tụ, bọn hắc thế mà lại không mò tới bên tế đàn.

Một tiếng kêu nhỏ truyền đến, Phong Hành bị bảy tám chiến sĩ vây khốn đột nhiên đội đất mà lên, dưới chân hắc bốc lên cuồng phong màu xanh, tốc độ của hắc chợt tăng vọt hơn mười lần. Cánh tay những chiến sĩ đó hầu như đã bắt được tay chân của Phong Hành, nhưng ngón tay còn chưa kịp dùng sức, Phong Hành đã như cá chạch bơi mỡ chạy ra ngoài mười mấy dặm.

Xoay người, kéo cung, kim quang chợt lóe, liên tục ba mũi tên ánh vàng rực rỡ bắn nhanh đến.

‘Phập’ nổ lớn, ba mũi tên theo quỹ tích hình cung, vô cùng kì diệu liên tục đục lỗ đầu hai mươi mấy chiến sĩ, cuối cùng xa xa bay ra khỏi đảo cát, nhập vào mặt sông xa xa.

Máu bắn tung tóe, máu thịt hỗn độn theo lực đạo mũi tên bắn nhanh bay ra xa mấy chục trượng, hai mươi tư chiến sĩ Cơ Mạch mang đến không kịp rên một tiếng, đã ở dưới tiễn thuật vô cùng kì diệu của Phong Hành bạo đầu ngã xuống

đất, thân thể kịch liệt run rẩy lên.

Sinh mệnh lực của Đại Vu vô cùng mạnh mẽ, đầu nổ tung, sinh mệnh nháy mắt hủy diệt, nhưng thân thể bọn hắn vẫn duy trì sức sống đáng sợ. Trái tim điên cuồng nhảy lên, lượng lớn máu tươi không ngừng từ chỗ cái cổ phát nổ phun ra, giống như suối phun xa nhất có thể phun ra ba năm dặm.

Vu lực trong vu huyết vẫn đang trào dâng, khí huyết toàn thân điên cuồng như nước, xương tủy không ngừng chế tạo máu mới mẻ. Máu tươi trong cơ thể hai mươi bốn giờ chiến sĩ linh hồn đã tiêu tán cuồn cuộn không ngừng trào ra, mang theo tiếng ‘xèo xèo’ không ngừng phun ra.

Non nửa đảo cát đều bị nhuộm thành màu đỏ, Phong Hành nháy mắt hao hết vu lực trong cơ thể đặc ý nhìn thoáng qua kiệt tác của mình, sau khi hít sâu một hơi, cắm đầu chui vào trong nước sông. Trong nước sông một bóng người lập lòe, Phong Hành trong chớp mắt đã chạy chẳng biết đi đâu.

Vũ Mục rất hàm hậu hưởng hai chiến sĩ tóm lấy nôi sắt của mình cười cười: “Nôi của Vũ Mục, người khác không thể chạm vào.”

Hai chiến sĩ nhú lông mày, bọn hắn chấn động bởi đồng bạn của mình bị tiễn thuật tàn nhẫn như thế của Phong Hành giết chết, bọn hắn đối với mập mạp chết tiệt hàm hậu chân chất này càng thêm không có kiên nhẫn. Hai tay bọn hắn dùng sức, muốn đem cái nôi sắt to của Vũ Mục cạy nứt ra. Ở bên cũng có mười mấy chiến sĩ trào lên, ùn ùn rút binh khí hướng Vũ Mục chém xuống.

“Các người không nên ăn thịt Vũ Mục nướng!” Vũ Mục rất chân chất nói: “Bằng hữu của Vũ Mục ăn đại bổ nguyên khí, các người ăn... thì mất mạng!”

Bao gồm Cơ Mạch ở trong, toàn bộ chiến sĩ trong đội ngũ của Cơ Mạch đồng thời thân thể cứng đờ, khuôn mặt chợt biến thành màu xanh lét. Khí lực không ngừng từ trong cơ thể bọn hắn chảy mất. Nhiều chiến sĩ tay chợt lỏng, binh khí ‘Đình đình đang đang’ rơi đầy đất.

Cơ Mạch ôm chặt Cơ Hạo lục phủ ngũ tạng đau đớn giống như đao quấy, trong thất khiếu đồng thời chảy ra máu màu xanh lục màu sắc tươi đẹp. Mười ngón tay hắc vừa mới đụng tới các khớp xương đầu vai Cơ Hạo, lại như thế nào cũng không thể chụp xuống.

“Ặc... ặc ặc!” Trong cổ họng Cơ Mạch phát ra thanh âm quái dị: “Độc... Ta, ta dùng vu phù ích độc... Thử qua... sao có thể, trúng độc?”

Cơ Hạo không rên một tiếng, lửa bốc lên trên Kim Ô Liệt Diễm Bào, ánh lửa dâng trào bộc phát ra lực đánh đáng sợ, một đòn đem Cơ Mạch nổ bay xa mấy trăm trượng. Bị kịch độc xâm nhập lục phủ ngũ tạng, vu lực toàn thân cấp tốc tản mạn khắp nơi Cơ Mạch hầu như không có bất cứ sức phản kháng gì, nửa người hắc ôm chặt Cơ Hạo hầu như bị nổ bay, Kim Ô Thần Viêm bám vào ở trên vết thương, cấp tốc đem thân thể hắc hóa thành tro tàn.

Mi tâm vọt ra một ánh lửa, trong ánh lửa hư ảnh một con viêm long lóe lên. Cơ Hạo túm đuôi rồng, tay trái bắt thành kiếm quyết ở trên thân rồng nhẹ nhàng vượt một cái. Thạch kiếm bị Vũ Dư đạo nhân hoàn toàn thay hình đổi dạng tạo nên phun ra lửa chém ra.

Khương Phong hầu như là đem hai trảo của mình cắm đầu đưa đến trên lưỡi kiếm.

Trơ mắt nhìn tay mình chộp về phía lưỡi kiếm, Khương Phong khàn giọng thét chói tai muốn đem tay thu hồi. Nhưng vừa rồi tấn công, hắc sợ giết không chết Cơ Hạo, đã vận dụng toàn lực.

Không kịp thu thế Khương Phong rú thắm một tiếng, hai trảo ở nhẹ nhàng vượt một cái trên lưỡi kiếm, nhất thời huyết quang bắn ra bốn phía, cánh tay hắc cụt ngang khuỷu tay. Trên thân kiếm hư ảnh viêm long nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, tay cụt của Khương Phong ‘vù’ bị đốt thành một làn khói, lửa bám vào ở trên vết thương cụt tay của hắc diên cuồng thiêu đốt.

“Thần binh ra lò, phải dùng máu tươi tế vật.” Cơ Hạo nhìn Khương Phong

cười lạnh nói: “Thực lực của ngươi, trái lại cũng có tư cách trở thành tể phẩm ‘Thiên địa tạo hóa viêm long kiếm’ này của ta khai phong. Chớ có trách ta độc ác, trách các ngươi tìm lầm đối tượng!”

Trường kiếm thuận thế đâm, Khương Phong mất đi hai tay, tâm thần đại loạn hầu như không hề phản kháng, trơ mắt nhìn trường kiếm xuyên thấu ngực mình.

Lửa cháy bốc hơi, lửa đáng sợ nháy mắt tràn ra khắp thân thể Khương Phong. Vô số ánh lửa từ trong lỗ chân lông của hắn phun ra, thời gian ngắn ngủn một hơi thở, Khương Phong đã bị đốt thành một làn khói.

“Giết!” Chiến sĩ Khương Phong mang đến giận dữ hét lên, ùn ùn rút binh khí hướng đám người Cơ Hạo lao lên. Tọa kỵ Kim Nha Hải Ly của bọn hắn càng nhảy bật như bay, cái đuôi thật dài ở trong không khí kéo theo từng luồng hư ảnh, hung hăng hướng đám người Cơ Hạo quật tới.

Tiếng kêu chói tai ‘quạ quạ’ lao thẳng lên trời, Nha Công hình thể bành trướng đến phạm vi trăm trượng, toàn thân vờn quanh ngọn lửa màu vàng bay lên. Nó phun lửa, đôi mắt thần quang rực rỡ quan sát phía dưới. Trên trăm con Kim Nha Hải Ly chợt cảm nhận được khí tức đáng sợ của Nha Công, từng con thất kinh xoay người bỏ chạy.

Kim Nha Hải Ly tất nhiên lợi hại, nhưng chúng nó dù sao cũng là loại chuột trên mặt đất, sợ nhất ác điều trên trời, đó là thiên địch tuyệt đối của chúng nó.

Nha Công vừa ra, đám Kim Nha Hải Ly thực lực đều đạt tới Đại Vu cảnh kia ùn ùn chạy trốn, ngược lại còn xông vào làm rối loạn hàng ngũ các chiến sĩ Khương Phong mang đến, đội ngũ vốn chỉnh tề nhất thời đầy hỗn loạn.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, chín mươi chín con Kim Ô trên Kim Ô Liệt Diễm Bào hóa thành phi kiếm màu vàng to bằng bàn tay phun trào ra, đầy trời kiếm quang bắn phá, lượn quanh dây dưa tựa như vô số quạ đen từ trên cao tấn công, hung hăng rơi ở trên thân chiến sĩ Khương Phong mang đến.

Kim Ô phi kiếm Vũ Dư đạo nhân tự tay luyện chế, có thể nghĩ có bao nhiêu sự sắc bén. Kiếm quang như mưa ùn ùn xuyên thấu thân thể các chiến sĩ kia, dù là các chiến sĩ này đều có thực lực Đại Vu, thân thể bọn hắn vẫn bị kiếm quang thoải mái xuyên thủng.

Máu tươi bay lả tả, chân tay cụt rải đầy đất. Trên trăm tên chiến sĩ cấp Đại Vu, lại bị kiếm trận tự mang trên một món hộ thân trường bào của Cơ Hạo thoải mái đánh tan.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, quanh đảo cát đột nhiên có huyết quang mờ nhạt dâng lên, huyết quang hóa thành một màn hào quang hình vòng tròn, đem toàn bộ đảo cát bao vây ở bên trong.

Chương 316: Trận Sư

Trước khi Cơ Mịch, Khương Phong bùng nổ làm khó dễ, Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất đã ở trong rừng cây ngoài ba mươi dặm đợi hồi lâu.

Một khối thủy tinh màu máu mài tròn trịa không tỳ vết, toàn thân trong vắt không có chút tạp chất lơ lửng ở trước mặt bọn hắn, một ngọn cỏ một cái cây, một con sâu một con kiến trên đảo cát đều nhìn thấy rãnh mạch ở trong thủy tinh hình tròn.

Thời điểm nhìn thấy Cơ Hạo và Cơ Mịch là lướt chia tay, một tia hơi nước đỏ trong hốc mắt Cơ Hạo, Đế Sát không khỏi liên tục cười lạnh, trong tiếng cười tràn đầy trào phúng và khinh thường: “Dân bản xứ chưa khai hóa mà, hắn thế mà thật sự tin nhiệm tên nô lệ ti tiện kia! Dân bản xứ ngu xuẩn, tộc nhân có được huyết mạch tương tự, thì nhất định có thể tin cậy sao?”

Đế Sa vượt cái cảm bóng loáng, trào phúng nói: “Đương nhiên không có khả năng tin cậy. Không cần nói tộc nhân có được huyết mạch tương tự, dù là phụ thân cùng mẫu thân mình... Ừm hừ, ta là nói có chút quá phận phải không?”

Đế Nhất nhún nhún vai, không sao cả nói: “Không tính là quá phận, sự thật như thế. Cho nên chúng ta sẽ không mắc bẫy như vậy, nhưng mà này ngu xuẩn tiểu dân bản xứ sao... Ô, nọ vậy hai cái tiểu nữ nhân không sai, Đế Sát!”

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Đế Sát nheo mắt nhìn tể đàn trên đảo cát lạnh lùng nói: “Ta đối với hai nữ nhân kia không có hứng thú quá lớn, tùy tiện các người đi. Ta chỉ muốn phá hủy tể đàn, cứu sống Câu Tú. Mặt khác, ta hy vọng, đừng giết chết Cơ Hạo, ta cần khẩu cung.”

Đế Sa và Đế Nhất nhìn nhau, đồng thời đồng ý. Bọn hắn đương nhiên biết, Đế Sát cần là khẩu cung thế nào. Bọn hắn ánh mắt tự do, hiển nhiên trong lòng có không ít ý niệm đang quay cuồng, có lẽ bọn hắn đang tính toán, phải thêm phiền toái cho Đế Sát như thế nào?

Đế Sát thì neho mắt, nghi ngờ nhìn hướng hai người. ‘Âm mưu’ một lần này, là hướng về phía Câu Tú, vậy cũng chính là hướng về phía Đế Sát hẳn, cũng chính là hướng về phía gia tộc sau hẳn cùng Câu Tú hợp tác.

Đế Sát không thể không cẩn thận chút. Ai biết Đế Sa và Đế Nhất sẽ cố ý gây rối cho hẳn hay không?

Khi Cơ Mạch và Khương Phong chợt hướng Cơ Hạo phát động tiến công, tâm thần Đế Sát thoải mái cười to lên: “Dân bản xứ ngu xuẩn, dân bản xứ đúng là dân bản xứ, một số nô lệ ti tiện khăng khăng một mực, một chút kĩ xảo bé nhỏ không đáng kể, đã có thể...”

Lời còn chưa dứt, Phong Hành đã chạy ra khỏi vòng vây, lật tay ba mũi tên liên tục giết hai mươi bốn người. Đế Sát đầy mặt hồng quang sắc mặt chợt phát xanh, trong miệng truyền đến răng gáp gáp ma sát phát ra tiếng ‘ken két’.

Vũ Mục nhẹ nhàng búng ngón tay, hơn trăm chiến sĩ Cơ Mạch mang đến đột nhiên đồng loạt ôm bụng ngã xuống đất, mỗi người như bị rút mất xương cốt khàn giọng kêu rên. Sắc mặt Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất đều có chút không bình thường.

Các chiến sĩ đó đều là thực lực cấp Đại Vu, thực lực bọn Đế Sát cũng chỉ tương đương Đại Vu. Huyết Nguyệt nhất mạch mặc dù có các loại thần thông bí pháp, nhưng đối mặt vu độc đáng sợ, không thể phòng bị, bọn hẳn vẫn cảm thấy uy hiếp mãnh liệt.

Sau đó, là Kim Ô Liệt Diễm Bào của Cơ Hạo đột nhiên nổ tung. Cơ Mạch rú thảm bị nổ bay, nửa bên người bị nổ nát bét, ngã xuống đất hấp hối. Sau đó Cơ Hạo một kiếm như giết heo chó chém giết Khương Phong, không cho Khương Phong bất cứ cơ hội phản kích nào đã đem hẳn thiêu thành tro tàn, lực lượng hủy diệt khủng bố của Viêm Long Kiếm làm con người ba người bọn Đế Sát đồng thời co lại bé như mũi kim.

Ngay sau đó, chín mươi chín con Kim Ô trên trường bào của Cơ Hạo hóa

thành phi kiếm bay lên trời, kiếm quang như mưa thoải mái đem trên trăm chiến sĩ Khương Phong mang đến đánh cho hội không thành quân, trong vài nháy mắt gần ngàn trên trăm Đại Vu đã bị chặt đứt tay, chân, trên người khắp nơi đều là vết thương kiếm quang xuyên thấu.

Đánh tan kẻ địch như bổ dưa thái rau, Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất quên đi sự chấn động Phong Hành và Vũ Mục đem tới cho bọn hắn, vô cùng tham lam nhìn về phía Kim Ô Liệt Diễm Bào trên người Cơ Hạo: “Thứ tốt... Ta muốn!”

Ba người nhìn nhau một cái, Đế Sa và Đế Nhất trăm miệng một lời nói: “Đế Sát, chúng ta đã mang theo thân vệ của chúng ta đến giúp người!”

Thân thể Đế Sát loạng choạng, sắc mặt phát đỏ phát trắng từng phen, hắn nghiêng răng, đau lòng như cắt nói: “Đương nhiên... Ta sẽ không tranh đoạt bảo bối này với các người. Nhưng thanh kiếm đó!”

Đế Sa, Đế Nhất một lần nữa trăm miệng một lời nói: “Chúng ta đã mạo hiểm lớn như vậy, rời khỏi thành bảo an toàn, xông vào phòng tuyến của nhân tộc đến giúp người!”

Thân thể Đế Sát kịch liệt lắc đảo. Hắn phần nộ nhìn các huynh đệ tham lam của nhà mình, hít một hơi thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tốt lắm, ta tán thành các người trợ giúp đối với ta cùng với tình nghĩa của các người đối với ta, nhưng... Ta muốn tiểu tử đó còn sống!”

Vươn ngón tay, Đế Sát hung hăng chọc Cơ Hạo trong thủy tinh màu máu.

“Ta muốn bọn hắn còn sống!” Đế Sát nhìn Đế Sa và Đế Nhất lạnh lùng nói: “Ta không hy vọng có bất cứ biến cố nào, ví dụ như nói hai vị huynh đệ thân ái, thủ hạ nào đó của các người không cẩn thận, một đao chặt đầu hắn, loại ngoài ý muốn này...”

Đế Sa và Đế Nhất nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời thở dài một hơi: “Sẽ không có bất cứ gì ngoài ý muốn, Đế Sát thân ái. Chúng ta có cùng tổ tiên,

chúng ta là huynh đệ cùng một huyết mạch. Chuyện tốt của người và Câu Tú, cũng sẽ mang đến lợi ích rất lớn cho chúng ta!”

Đế Sát hít sâu một hơi, sau đó vỗ vỗ tay: “Động thủ đi!”

Trong rừng cây đã dọn ra một mảnh đất trống phạm vi cả mẫu, chiến sĩ Già tộc bọn Đế Sát mang đến, hầu như là không kiêng nể gì dùng bạo lực chặt cả mảng lớn rừng cây, đem mảnh đất trống này sửa sang lại rất bằng phẳng.

Trên đất trống, dùng cát đất đắp mô hình một hòn đảo nhỏ, đại khái dài hơn ba trượng, hoàn toàn cùng một bộ dáng với đảo cát chỗ bọn Cơ Hạo, ngay cả chi tiết vài cái eo nước cạn trên bờ cát cũng giống nhau như đúc.

Một lão nhân Tu tộc thân khoác trường bào màu đen, thân hình vừa lùn vừa béo, làn da còn có chút tóc đen đứng ở cạnh hòn đảo nhỏ cát đất đắp thành, trong tay thường thức mấy tòa tháp nhọn nho nhỏ tinh thạch màu máu mài chế thành.

Nghe được mệnh lệnh của Đế Sát, lão nhân Tu tộc này cười khẽ một tiếng, nhìn như tùy ý đem mười tám tòa tháp nhọn màu máu cao hơn một thước ném ra, vừa lúc quay quanh hòn đảo nhỏ trên đất trống hợp thành một hình vòng tròn.

Trên mặt đất, trên một tòa pháp trận thật lớn vẽ trước ra sáng lên huyết quang mờ nhạt, tháp nhọn màu máu vừa mới rơi xuống đất, đã cắm vào trong lòng đất sâu ba tấc. Theo tiếng vang trầm thấp, trên tháp nhọn phun ra huyết quang nhỏ bé, trong huyết quang có thể thấy được một con mắt dựng thẳng chạy quanh, mười tám luồng huyết quang ở không trung cấp tốc bện lại giao hội, hóa thành một tấm lưới lớn màu máu đem toàn bộ hòn đảo nhỏ bao trùm ở bên trong.

Ở ngoài mấy chục dặm bày ra trận pháp nho nhỏ này, hiệu quả mang đến chính là đảo cát chỗ bọn Cơ Hạo ngoài mấy chục dặm, bị một màn che màu máu thật lớn bao phủ. Từng tia sương mù màu máu nồng đậm bỗng dưng xuất hiện ở trên đảo cát, rất nhanh đã hóa thành lốc xoáy to nhỏ xoay loạn đầy trời.

Không bao lâu, ba người bọn Đế Sát mang theo hơn một ngàn chiến sĩ Già

tộc võ trang hạng nặng, từ trong những lốc xoáy màu máu chen ra, bỗng dừng xuất hiện ở trước mặt đám người Cơ Hạo.

Chương 317: Đối Thương

“Đế Sát?” Cơ Hạo hít sâu một hơi, Kim Ô biến thành phi kiếm bay lên trời, mang theo vô số ánh lửa hướng mặt đất đâm loạn một trận.

Tiếng tru lên thê lương không dứt bên tai, chiến sĩ Khương Phong mang đến đều bị phi kiếm chặt đứt tay chân, kiếm quang như mưa, đâm xuyên qua vu huyết bọn hắn mở, cả mảng lớn lửa từ trong vu huyết tan vỡ của bọn hắn phun ra, sinh mệnh tinh khí của bọn hắn đang cấp tốc suy yếu.

Thời gian ngắn ngủn vài hơi thở, chiến sĩ vu huyết bị hủy thực lực suy yếu đến Tiểu Vu cảnh, nhưng thân thể bọn hắn vẫn là thân thể cấp Đại Vu, vết thương bị chặt đứt nhanh chóng khép lại, nhưng đã không thể mọc lại ra tứ chi mới.

“Cái này, chúng ta có thể từ từ nói chuyện.” Cơ Hạo cười lắc lắc đầu, tay áo vung lên, đất bằng nổi một trận gió xoáy gào thét thổi lên, bọc các chiến sĩ không thể động dậy kia hướng rìa của đảo cát bay đi.

Các chiến sĩ này đưa về tổng doanh liên quân nhân tộc, còn có thể từ trong miệng bọn hắn hỏi ra không ít tình báo, Cơ Hạo không có khả năng để bọn hắn cứ như vậy chết ở chỗ này. Chó săn dị tộc ẩn núp ở trong liên quân nhân tộc, bọn Tự Văn Mệnh nhất định sẽ rất cảm thấy hứng thú đối với những người này.

Đế Sát cười lạnh một tiếng, khinh thường vung tay lên.

Mấy chục chiến sĩ Già tộc cầm cương cung không nói một lời kéo trường cung, dây cung chấn động như sấm rền, vang ‘Phành phành’ mấy chục tiếng, chiến sĩ Cơ Hạo đưa đi xa xa bị các chiến sĩ Già tộc đó một mũi tên nổ đầu, đều chết thảm ngay tại chỗ.

“Giết người diệt khẩu à, ta còn chuẩn bị từ trong mồm bọn hắn lấy ra chút tình báo.” Cơ Hạo cười nhìn Đế Sát, tay phải cầm kiếm, bên người có chín mươi

chín kiếm quang do Kim Ô biến thành bay múa xoay quanh, toàn thân cao thấp đều bao phủ một tầng Kim Ô Thần Viêm màu đỏ vàng thật dày.

Vũ Mục hít sâu một hơi, vác cái nôi sắt to của mình ‘Hộc hộc, hộc hộc’ đi tới phía sau Cơ Hạo đứng thẳng. Hắn rất hàm hậu nhìn Đế Sát, dùng một loại khẩu khí cực kỳ nhu nhược, giống như tiểu cô nương tay trái gà không chặt chậm rãi nói: “Ta cũng không có sức liều mạng với các người, các người đánh ngã Cơ Hạo, ta liền đầu hàng!”

Lời này đã không có cốt khí đến cực điểm.

Nhưng sắc mặt Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất đồng thời biến đổi, theo bản năng bóp vỡ một ngọc phù mang theo bên hông. Trong tiếng vang giòn ‘Bốp, bốp’, cả mảng lớn huyết quang từ trong ngọc phù vỡ vụn khuếch tán ra, nhanh chóng phủ lên một tầng huyết quang mờ nhạt ở trên người chiến sĩ bọn Đế Sát mang đến.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, trong không khí có kịch độ thành phần không rõ đột nhiên tiếp xúc với huyết quang.

Giống như axit đậm đặc nhỏ vào trong nước sạch, tiếng vang chói tai không ngừng vang lên, càng có mảng lớn sương khói màu đen, màu xanh lục, màu lam ở mặt ngoài huyết quang bốc lên.

Sắc mặt đám người Đế Sát trở nên cực kỳ khó coi. Bọn hắn nhìn chằm chằm Vũ Mục, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dân bản xứ chết tiệt, vu độc thật độc ác.”

Đế Sát càng thêm tức giận rít gào: “Mập mập chết tiệt, chờ ta bắt được người, ta muốn chậm rãi đem mỡ trên thân người luyện ra từng giọt, chế thành thuốc sau đó ném vào trong quặng mỏ làm công cụ chiếu sáng!”

Vũ Mục rất hàm hậu cười, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Vậy thì không được, ta đã ăn bao nhiêu mỹ vị, mới có một thân thịt thật trắng như vậy! Muốn vắt nước mỡ của ta? Ta đem các người giết chết trước là xong.”

Vũ Mục nói rất nhẹ nhàng băng quơ, nhưng trong đất cát xung quanh có hơi nước không ngừng dâng lên, rất nhanh đã ở trên không hòn đảo cát hóa thành một đám mây nồng đậm. Mây mưa đen sì quay cuồng một phen, mưa to tầm tã gào thét rơi xuống, toàn bộ nước mưa đều là đủ mọi màu sắc, trong nước mưa càng không chút nào che dấu mùi gay mũi hỗn tạp làm người ta hít thở không thông.

Một lão nhân Tu tộc bên cạnh Đế Sát đi về phía trước một bước dài, hần ngạo nghề lấy ra ba sợi dây thơm to bằng cánh tay, cánh tay nhoáng lên một cái, dây thơm dài sáu thước không có lửa mà tự cháy. Ba làn sương khói một trắng, một xanh, một đen từ trong dây thơm phun ra, nhanh chóng va chạm với nước mưa trên trời rơi xuống.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, lão nhân Tu tộc nhìn những nước mưa cấp tốc chuyển hóa thành trong suốt kia đặc ý nói: “Ba vị đại nhân, vu độc của tên nhãi này, hoàn toàn không đáng nhắc tới.”

Cơ Hạo nhìn lão nhân Tu tộc hung mãnh thoát ly chiến sĩ Già tộc bảo hộ phía sau, phía sau mảng lớn ánh lửa lao lên, Lưu Quang Hỏa Dực ngưng tụ, thân hình nhoáng lên một cái Cơ Hạo mang theo trên trăm tàn ảnh, hầu như là nháy mắt đến trước mặt lão nhân Tu tộc, Viêm Long Kiếm ở tay phải hung hăng bổ xuống.

“Lớn mật! Dân bản xứ vô tri!” Một chiến sĩ Già tộc làn da màu đỏ đồng, dưới làn da màu tím thâm thúy có vô số sợi tơ màu bạc ngưng tụ thành mảng lớn đồ đằng phù văn hầu như thuấn di đến trước mặt Cơ Hạo, trọng thuấn tay trái chuẩn xác chắn trước Viêm Long Kiếm, rìu ngắn sừng trâu ở tay phải kéo ngang, sắc bén vô cùng hướng bụng Cơ Hạo bổ ngang tới.

Cơ Hạo nhìn lão nhân Tu tộc mặt mang vẻ đặc ý kia, không chút dao động vùng kiếm bổ xuống. Nhưng vốn là vùng trực tiếp chém, biến thành một đường cong uyển chuyển khôn cùng.

Con người của Cơ Hạo phun ra thần quang màu vàng, Kim Ô Thần Mâu toàn

lực phát động, ở trong tầm nhìn của hắn, nhất cử nhất động của chiến sĩ Già tộc, mỗi một động tác nhỏ bé nhất đều tạo nên vô số gợn sóng, mỗi một tia gợn sóng đều là một cái phù văn tỉ mỉ khảm vào, trong mỗi một phù văn khảm vào đều có khe hở to nhỏ tồn tại.

Lưỡi kiếm của Viêm Long Kiếm, chính là đuổi theo khe hở lớn nhất kia hung hăng đánh xuống.

‘Phập’ một tiếng, Viêm Long Kiếm sắc bén vô cùng đem chiến sĩ Già tộc cả người lẫn khiên, kéo theo giáp trụ dày nửa thước trên người một kiếm hai đoạn. Nụ cười trên mặt lão nhân Tu tộc được chiến sĩ Già tộc chặn ở sau người còn chưa tan đi, đã bị Cơ Hạo bổ một kiếm vào đỉnh đầu, đem hắn từ đầu đến chân đồng loạt chém đứt.

Đoản phủ của chiến sĩ Già tộc hung hăng bổ vào trên bụng Cơ Hạo, Kim Ô Liệt Diễm Bào kéo ra mảng lớn gợn sóng ánh lửa, cung cấp cho Cơ Hạo lực phòng ngự tương đương lực lượng thân thể mạnh nhất của hắn.

Cơ thịt Cơ Hạo kịch liệt mấp máy chấn động, làm ra chuẩn bị nghênh đón đòn nặng.

Cây rìu ngắn nổ tung, Kim Ô Liệt Diễm Bào không tổn hao gì, nhưng một lực lượng khổng lồ đáng sợ sau khi bị Kim Ô Liệt Diễm Bào tước đi ba thành lực đạo, vẫn có bảy thành lực lượng đánh xuyên Kim Ô Liệt Diễm Bào, đánh chuẩn ở trên thân thể Cơ Hạo.

Thân thể mạnh mẽ của Cơ Hạo cứng rắn chịu ba thành lực đánh, vu huyệt trong cơ thể ánh lửa mãnh liệt, vu lực dâng trào ở trong thân thể ngưng tụ thành vách ngăn vu lực dày nặng, lại triệt tiêu ba thành lực lượng.

Một thành lực đạo cuối cùng đục lỗ phòng ngự toàn thân Cơ Hạo, đánh cho lực phủ ngũ tạng Cơ Hạo quay cuồng một trận, há mồm phun ra một ngụm máu tươi xa trên trăm trượng, chặt vật vô cùng bay nhanh về phía sau.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn chiến sĩ Già tộc bị một kiếm của mình chém chết——
tên đáng sợ này, lực lượng của hắn thế mà là gấp ba có thừa so với Cơ Hạo!

Nếu không phải mượn dùng lực lượng Viêm Long Kiếm và Kim Ô Liệt Diễm Bào, Cơ Hạo ở trước mặt chiến sĩ Già tộc cường đại đáng sợ này, hầu như không có bất cứ sức phản kháng gì sẽ bị đối phương thoải mái đánh giết!

Đế Sát ôm ngực, đội trưởng thân binh hắn tín nhiệm nhất, thiếp thân hộ vệ phụ thân hắn ban cho hắn, thực lực đã đến điểm tới hạn đột phá Già tộc đại chiến sĩ, chỉ thiếu một bước liền có thể đột phá trở thành cường giả chiến tướng của Già tộc, lại bị Cơ Hạo chém chết!

Đau lòng như cắt, Đế Sát gần như khóc hét lên: “Đều lên hết cho ta, giết tiêu tử này! Hắn đã bị thương nặng... Bắt sống!”

Chương 318: Phi Chùy

Bốn chiến sĩ Già tộc khiêng trọng thuẫn, lao tới cạnh thi thể lão nhân Tu tộc bị Cơ Hạo chém giết, bảo vệ chặt chẽ ba sợi dây thơm thiêu đốt. Bọn hắc cũng đều biết vu độc của Vũ Mục lợi hại, cũng không dám để cho ba sợi dây thơm bảo mệnh này tắt.

Chiến sĩ Già tộc còn lại như gặp đại địch, dựa theo quân trận chính thức nhất đẩy mạnh đội ngũ, hàng thứ nhất xếp ra tường khiên, hàng thứ hai, thứ ba, thứ tư xếp trường mâu, phía sau binh sĩ cận chiến theo sát tay cầm đại đao trọng kiếm và đại phủ, hai cánh có cung thủ chạy, hơn một ngàn chiến sĩ Già tộc nghiêm nhiên đem mấy người bọn Cơ Hạo coi là trên vạn đại quân nhân tộc.

Cơ Hạo hít sâu một hơi, tinh huyết trong cơ thể dâng trào, thương thế một riu vừa rồi mang đến đã khỏi hẳn.

Nhìn tường khiên phía trước từng bước tới gần, Cơ Hạo nhếch miệng cười, quay người một cước đem Vũ Mục đạp ra ngoài. Vũ Mục phát ra một tiếng kêu quái dị, sau khi bay lên cao mười mấy trượng, thân thể đột nhiên biến mất ở trong không khí, trong nháy mắt tiếp theo hắc xuất hiện ở cạnh tế đàn, vừa vịn rơi ở trước mặt Man Man.

Thân thể Đế Sát, Đế Sa và Đế Nhất chợt run lên, kinh hãi nhìn về phía vị trí Vũ Mục biến mất cùng xuất hiện.

Giữa hai vị trí, có khoảng mười trượng di chuyển vị trí, nói cách khác, bọn Cơ Hạo ở trên đảo cát bố trí trận pháp kỳ dị trước, những cảnh tượng bọn hắc chứng kiến, rất có thể là ảo ảnh hư vô.

Đế Nhất khê lật bàn tay, một ngọc phù to cỡ nắm tay xuất hiện ở trong tay. Ngón tay bóp vỡ ngọc phù, một đạo thần quang màu máu bắn nhanh ra, nặng nề đánh xuống đất, bùng nổ mấy ngàn đạo phù văn lớn nhỏ nổ lung tung đầy trời.

Trong tiếng ‘Bộp bộp’ phù văn nổ tung, trong mặt đất cùng không khí dập dờn cả mảng lớn gợn sóng màu máu. Nhưng tế đàn không chút sứt mẻ, thân hình Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti, Vũ Mục cũng chưa có chút biến hóa.

Cơ Hạo lớn tiếng cười lên: “Trận pháp? Nơi này quả thực có trận pháp, chỉ xem các người có thể phá trận hay không!”

Đế Nhất không biết làm sao hét lên: “Vì sao không tìm thấy bất cứ dấu vết nào bọn hăn bố trí trận pháp? Có mai phục? Nơi này là cạm bẫy sao? Đế Sát, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Đế Sát, Đế Sa cũng có chút rối loạn đầu trận tuyến, không đúng, cho dù là những vu trận loại khổng lồ quy mô siêu lớn, dùng núi sông bày trận đó của Vu Điện, ở dưới Huyết Nguyệt thần lực chí cao vô thượng, cũng không có khả năng không có bất cứ dấu vết nào.

“Mặc kệ nhiều như vậy, không cần kinh hoảng! Tiểu tử này chỉ ở đây, bắt lấy hăn!” Đế Sát chỉ vào Cơ Hạo phẫn nộ quát: “Bắt lấy hăn, cái gì trận pháp, cái gì cạm bẫy, cái gì mai phục cũng không có tác dụng!”

Nằm ở trong đồng cỏ, Vũ Dư đạo nhân lười nhác lật người, tay trái chống đầu, liếc mắt nhìn chiến sĩ Già tộc sau khi bày trận từng bước tới gần.

Quý dị là, Vũ Dư đạo nhân người sống sờ sờ như thế nằm ở trong đồng cỏ, cách bọn chiến sĩ Già tộc đó không đến mười bước, bọn Cơ Hạo và Man Man khẽ quay đầu là có thể nhìn thấy Vũ Dư đạo nhân, nhưng đám chiến sĩ Già tộc kia, lại không có một ai chú ý tới Vũ Dư đạo nhân.

Không chỉ có thế, Đế Sát, Đế Nhất, Đế Sa, thậm chí trận sư Tu tộc trong núi rừng xa xa nắm giữ toàn bộ đại trận màu máu, cũng đều xem nhẹ Vũ Dư đạo nhân tồn tại. Vũ Dư đạo nhân giống như một lá cây cỏ lau không bắt mắt, trốn ở trong bụi cỏ lau rậm rạp, là tự nhiên như thế, hài hòa hòa hợp một thể với hoàn cảnh bốn phía.

Mang theo ý cười nhạt, Vũ Dư đạo nhân hướng Man Man phát phát tay: “Tiểu nha đầu bạo lực, thử xem chùy của người dùng tốt không. Người không cần rời khỏi tế đàn, thử mấy chiêu nho nhỏ bản đạo lưu lại ở bên trong đi!”

Cơ Hạo tò mò nhìn nhìn Man Man. Vũ Dư đạo nhân để lại trò nhỏ ở trong chùy của Man Man?

Man Man hưng phấn hét to một tiếng, hai tay dùng sức vung lên, chợt nghe ‘Phành phành’ hai tiếng nổ lớn, hai cây chùy hoa sen vừa mới bay ra khỏi tay, đã lập tức bùng nổ ở trong không khí dòng khí màu trắng trực tiếp biến mất.

Trong tiếng ‘Thùng thùng’, hai gã chiến sĩ Già tộc chiều cao bốn thước có thừa, hai tay nâng tường khiên nặng dày tới ba thước, đi ở hàng đầu tiên của quân trận thân thể kịch liệt lay động một phen. Tường khiên trong tay bọn hãn thiên chuy bách luyện, khắc nổi rậm rạp mấy ngàn phù văn tuôn ra ánh sáng loá mắt, phân biệt bị một thanh chùy trong tay Man Man đánh trúng.

Thân thể hai chiến sĩ Già tộc loạn choạng một cái, sau đó liền dừng bước.

Đồng bạn phía sau bọn hãn phần nộ gào thét, dùng sức đẩy thân thể bọn hãn, đồng bạn hai bên bọn hãn cũng bị ép dừng bước, khó hiểu nhìn bọn hãn. Đòn nặng vừa rồi phát ra tiếng vang tuy đáng sợ, nhưng nói như thế nào cũng chỉ là hai cây chùy nhìn qua không thu hút thể nào, chỉ to bằng đầu người bình thường!

Đối với các chiến sĩ Già tộc này mà nói, hai thanh chùy trong tay Man Man so với thân thể cao lớn của bọn hãn là nhỏ bé như thế.

Hơn nữa thân hình Man Man là nhỏ nhắn đáng yêu như thế, nàng có thể có bao nhiêu khí lực? Nàng ném chùy có thể nặng nề bao nhiêu?

“Ngu xuẩn! Đi tới! Đi tới!! Đi tới!!!” Đế Sát phần nộ rít gào: “Bắt lấy Cơ Hạo, bắt sống cho ta!”

Trong khe hở giáp trụ của hai chiến sĩ Già tộc đột nhiên có lượng lớn máu

phun ra, vang ‘thùng thùng’ hai tiếng, bọn hắc mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, một chút tiếng động cũng không có. Sau đó tiếng vỡ vụn chói tai không ngừng vang lên, trọng thuẫn trên tay bọn hắc, giáp trụ trên người bọn hắc, đồng thời nứt ra vô số vết nứt nhỏ như sợi tơ, dày đặc như mạng nhện.

Tiếng vang ‘Đinh đinh đang đang’ không ngừng, vô số mảnh vỡ kim loại bong ra, hai khối tường khiên dày tới ba thước, cao năm thước, rộng ba thước, cứ như vậy không ngừng vỡ thành mảnh vỡ to bằng ngón cái, sau đó từ to bằng ngón cái phân giải thành to bằng đậu tương, tiến tới nứt thành to bằng đậu xanh. Cuối cùng hai khối trọng thuẫn thiên chuy bách luyện thể mà lại vỡ nhỏ như hạt cát, gió thổi qua liền tả bay lên.

Giáp trụ trên người hai chiến sĩ cũng như thế, sau khi vỡ thành tro bụi nhỏ bé nhất, lộ ra thân hình mềm nhũn của hai người.

Man Man ném phi chùy, đơn thuần dựa vào man lực của Man Man, cùng với trọng lượng đáng sợ của hai thanh chùy, thế mà cách tẩm khiên thật dày, trực tiếp làm vỡ nát toàn bộ cốt cách cùng nội tạng trong cơ thể hai chiến sĩ Già tộc, trực tiếp đem bọn hắc đánh chết tươi!

“Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao tại thượng! Nữ nhân này là quái thai gì?” Đế Nhất kinh sợ rống lớn một tiếng: “Mẫu long hình người sao?”

Man Man phần nộ kêu la lên: “Các người mới là loại đại xà mọc móng vuốt đó! Man Man, chính là Man Man!”

‘Vù vù’ hai tiếng, đại chùy của Man Man bay trở về trong tay nàng, Man Man buồn bực vung lên cánh tay nhỏ nhắn, hung hăng đem chùy ném mạnh ra.

Lại là hai tiếng nổ vang, hai khối trọng thuẫn vỡ vụn, hai chiến sĩ Già tộc bị chấn động đến mức ngã xuống đất mà chết.

Phi chùy hầu như là nháy mắt lóe lên về tới trong tay Man Man, mặt mày hớn hở Man Man vung chùy, lại một lần nữa ném ra.

Phi chùy màu đỏ lóng lánh ánh lửa loá mắt, kéo trong không khí mang theo vô số cái đuôi ánh sáng hoa lệ như sao băng. ‘Vù vù’, ‘Phành phành’, ‘Thùng thùng’, ‘Phốc phốc’, tiếng vang kỳ quái không ngừng truyền đến, thời gian ngắn ngủn vài hơi thở, trên trăm chiến sĩ Già tộc bị phi chùy của Man Man đập tan xương nát thịt.

Càng có mấy cung tiễn thủ giáp trụ trên người khá yếu ớt, bọn họ cả người lẫn giáp trụ, bị phi chùy đập thành một vũng máu bắn tung tóe.

Chương 319: Khởi Trận

Phi chùy gào thét lướt qua, một lại một chiến sĩ Già tộc nặng trĩu ngã xuống đất. Man Man lực lượng khổng lồ, phi chùy nặng nề, tức nhường tạo nên uy lực thần kỳ, quả thật là đánh là chết, chạm là vong.

Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất mang đến hơn một ngàn chiến sĩ Già tộc, đây là ba đại chiến sĩ Già tộc cường đại nhất trong Huyết Nguyệt quân đoàn của bọn hắn, trên cơ bản đều chạm đến ngưỡng cửa chiến tướng Già tộc, chỉ thiếu một chút công phu, là có thể tấn thăng thành chiến tướng có thể so với Vu Vương!

Đội ngũ đánh bất ngờ do hơn một ngàn đại chiến sĩ tạo thành, ở trên chiến trường ngày xưa, ít nhất có thể phá hủy quân trận mấy vạn nhân tộc tinh nhuệ tạo thành. Vô luận là giáp trụ, binh khí, hay là kinh nghiệm kỹ xảo tác chiến, đại chiến sĩ của những gia tộc này đều chiếm thượng phong tuyệt đối.

Nhưng đối mặt phi chùy của Man Man, đám tinh nhuệ Già tộc này giống như điều hâu trong mưa bão, tất nhiên có thể giương cánh bay lên, lại hơi không cẩn thận liền bị sét đánh vào đầu, biến thành thịt nát cháy khét gãy cánh rơi xuống đất.

Man Man thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, trên đôi tay hơi nóng bốc lên như nước đun sôi, cầm lấy phi chùy dùng hết toàn lực ném gần ngàn lần, hai cánh tay Man Man rốt cuộc trở nên bủn rủn không chịu nổi, rất cố sức dùng công kích.

Hai thanh phi chùy ‘Vù vù’ bay về bên người Man Man, giống như hai con chim nhỏ quay quanh nàng nhẹ nhàng bay múa. Man Man cười ‘Cạc cạc’, dùng sức run run đôi tay sưng vù, từng ánh lửa lưu chuyển trên cánh tay, khí lực trên cánh tay đang nhanh chóng khôi phục.

“Cơ Hạo, chờ một chút, Man Man một lát thôi sẽ ổn.” Man Man hưng phấn vùng đôi tay lớn tiếng kêu lên: “Chờ một chút, Man Man có thể tiếp tục dùng

chùy đập bọn dị tộc ác quỷ chết tiệt kia!”

Gật gật đầu, Man Man rất nghiêm túc nói: “Là ai từng nói? Chỉ có dị tộc ác quỷ đã chết mới là ác quỷ tốt, lời này thật sự một chút cũng không sai!”

Trên đất trống đảo cát vừa rồi Cơ Hạo mở ra, hơn năm trăm người ngã xuống ngang dọc. Trong những chiến sĩ Già tộc này, có hơn hai trăm tên thực lực yếu nhất, bị phi chùy mạnh mẽ đập nát thân thể chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ. Hơn ba trăm người còn lại, giáp trụ cùng khiên của bọn hắn hoặc là vỡ vụn, hoặc là xuất hiện lỗ thủng thật lớn, mỗi kẻ cũng không ngừng hộc máu, ngã dưới đất cả buổi không bò dậy được.

Đặt ở ngày xưa, đây là thương tổn do ít nhất một mũi đại quân nhân tộc vạn người tinh nhuệ, do Đại Vu tạo thành liều mình vây công, mới có thể tạo thành. Nhưng ở trên tay Man Man, cái này chỉ là sự phá hoại ngăn ngừa ba năm nhíp thở toàn lực ném ‘món đồ chơi’ mới mang đến.

“Con quái vật này!” Đế Sát kinh sợ, hốc mắt cay nóng một phen, nước mắt thiếu chút nữa đã chảy ra.

Sắc mặt Đế Sa, Đế Nhất khó coi tới cực điểm, bọn hắn đồng thời nhìn về phía Đế Sát —— món nợ này, Đế Sát phải kết toán rõ ràng cho bọn hắn.

Bồi dưỡng một đại chiến sĩ Già tộc, cần hao phí lượng lớn tiền tài với tài nguyên, không nói bọn họ ngày thường ăn uống ỉa đái, tu luyện cần, chỉ giáp trụ và khiên trên thân bọn hắn đã là một khoản chi tiêu xa xỉ.

Trực tiếp chết trận hơn hai trăm người, bị thương nặng hơn ba trăm người, tổn thất hơn năm trăm bộ trọng giáp, tổn thất này Đế Sa với Đế Nhất là tuyệt đối sẽ không tự mình gánh —— cho dù Đế Sát là đường huynh đệ của bọn hắn, bọn hắn ra từ cùng gia tộc, bọn hắn cũng tuyệt đối sẽ không gánh tiếng xấu cho Đế Sát!

Đế Sa với Đế Nhất vất vả tích góp thực lực, tiêu phí hơn một ngàn năm khổ

công, trong mỗi quân đoàn của bọn hã, loại đại chiến sĩ cấp bậc này cũng chỉ có khoảng ngàn người. Đội ngũ đánh bất ngờ lần này, đem tinh nhuệ cấp bậc đại chiến sĩ trong quân đoàn hai người bọn hã lấy ra đây quá nửa, ở nơi đây tổn thất nhiều như vậy, suy nghĩ trực tiếp rút đao đâm chết Đế Sát bọn hã cũng có rồi!

Đương nhiên, ở trước khi đâm chết Đế Sát, hã phải trả nợ trước!

Tổn thất hôm nay Đế Sát không bổ toàn cho hai huynh đệ bọn hã, Đế Sát muốn chết cũng khó!

Run rẩy thở phì phò, Đế Sa âm trầm nói: “Thật là một quái vật! Tiểu nha đầu này bắt sống, ta thật sự rất thích nàng! Aha. Ta sẽ chọn lựa một chiến sĩ Già tộc cường tráng nhất, cùng nàng sinh đứa nhỏ, nhất định là có được thiên phú cực kỳ siêu phàm!”

Xa xa, Cơ Mạch bị Cơ Hạo nổ bay kịch liệt ho khan, lão đảo từ dưới đất đứng dậy. Thương thế trên thân hã đang thông thả khép lại, Kim Ô Thần Viêm trên vết thương bị thân thể hã thông thả hấp thu, để một hơi, Cơ Mạch đang từng bước một hướng phía chiến trường đi tới.

Đế Sa chán ghét nhìn Cơ Mạch một cái, phát phát tay thần nhiên nói: “Phế vật vô dụng, nhưng, ít nhiều coi như là một nô lệ trung thành. Nếu có thể bắt được mấy đứa nhãi con này, ta liền đặc biệt khai ân, tha thứ người tội hôm nay.”

Cơ Mạch nhìn nhìn thi thể dưới đất còn đang chậm rãi run rẩy, đó là chiến sĩ trong đội ngũ thám báo của hã, chiến sĩ đồng căn đồng nguyên cùng huyết mạch với hã. Bọn họ ở chung đã hơn trăm năm, bọn họ cùng nhau tác chiến, cùng nhau uống rượu, cùng nhau thảo luận về nữ nhân, cùng nhau đánh nhau chém giết với chiến sĩ quân doanh khác!

Ở trong quân doanh nhân tộc khắp nơi là địch, các chiến sĩ này là người hiếm thấy Cơ Mạch có thể tín nhiệm, dám tin tưởng, nguyện ý đem tính mạng mình phó thác. Nhưng, bọn họ bị chủ nhân nguyện trung thành ra lệnh một tiếng, giết

chết giống như heo chó.

Quỳ mạnh một gối xuống đất, Cơ Mạch dùng sức rống lớn một tiếng: “Lĩnh mệnh!”

Sau đó Cơ Mạch đứng lên, tay chụp, một thanh đại khảm đao trên đất nặng nề bay vào trong tay hắn. Hắn tức giận nhìn Cơ Hạo, trong lòng một quãng lửa oán độc xông thẳng lên đầu: “Đều là các người, đều là các người! Vì sao phải phản kháng? Vì sao không cho chúng ta đem các người bắt sống? Vì sao phải phá hư hành động của chúng ta?”

“Nếu không phải các người, các huynh đệ của ta sẽ không chết!”

Cơ Mạch liên tục rống to, sau khi nhảy vọt lên không trung một đao hướng vào đầu Cơ Hạo bổ xuống. Giờ khắc này, Cơ Hạo chính là tử địch không đội trời chung của hắn, hắn đem huynh đệ mình chết đổ lỗi hết ở trên thân đám người Cơ Hạo!

“Chúng ta, không bảo các người làm tay sai dị tộc!” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Chúng ta, không bảo các người bán đứng đồng tộc! Chúng ta, không ép các người tới giết chóc tộc nhân! Chúng ta, chỉ là muốn sống thật tốt ở trên đất đai thuộc về tổ tiên chúng ta!”

Một thanh phi kiếm Kim Ô biến thành bắn nhanh ra, hung hăng va chạm ở trên đại đao trong tay Cơ Mạch.

Kim Ô phi kiếm phát ra tiếng kêu thanh thúy, vui vẻ lượn một vòng bay về bên người Cơ Hạo. Đại đao trong tay Cơ Mạch bị phi kiếm nho nhỏ đánh vỡ nát, phi kiếm xuyên thấu vai phải hắn, ở trên vai hắn xuyên ra một cái lỗ thủng to bằng nắm tay.

Máu tươi bắn tung tóe, Cơ Mạch ngao ngao rống giận hướng Cơ Hạo rít gào: “Các người bọn dân bản xứ chưa khai hóa này biết gì? Ngu tộc mới là chủ nhân thiên địa này! Các người bọn nhân loại ngu xuẩn này, sao có thể phản kháng

Ngu tộc? Các người sao có thể là đối thủ của các đại nhân Ngu tộc?”

“Chỉ có quy thuận, chỉ có quy phục, chỉ có toàn tâm toàn ý ủng hộ Ngu tộc thống trị, chúng ta mới có thể công bằng, hòa bình sinh sống ở trong một phương thiên địa này, chúng ta mới không có chiến tranh, không có giết chóc, không có tử vong, chúng ta mới có thể...”

Lông tơ toàn thân Cơ Hạo dựng thẳng nhìn Cơ Mạch, loại làn điệu này, loại lời này, khiến hắn không muốn đi cãi lại cho dù chỉ một chữ!

“Hay cho một con chó vẫy đuôi mừng chủ!” Cơ Hạo thở dài một tiếng, hai tay kết thành pháp ấn, quát khê một tiếng ‘Khởi trận’!

Chương 320: Trận Sát

Tuy bị đại chiến sĩ Già tộc tổn thất làm cho đau lòng vạn phần, nhưng khi Cơ Hạo nói ra hai chữ ‘khởi trận’, Đế Sát, Đế Sa cùng Đế Nhất vẫn nhin không được cười to lên.

Thậm chí những đại chiến sĩ Già tộc trận địa sẵn sàng đón quân địch kia, tuy bọn hăn thiếu chút nữa bị Man Man dọa vỡ mật, nhưng vẫn có không ít người cười to ra tiếng, không lưu tình chút nào cười nhạo Cơ Hạo.

“Phát động trận pháp? Người nơi này có trận pháp mai phục sao?”

“Nhân loại ngu xuẩn, sinh vật dân bản xứ chưa khai hóa, nhìn xem hòn đảo này bị cái gì bao phủ?”

“Đại trận sư nổi tiếng Tu tộc Câu Lôu Tú đại nhân tự mình bố trí Huyết Nguyệt Đại Phong Giới, biết không?”

“Huyết Nguyệt chi lực vĩ đại chí cao bao phủ toàn bộ hòn đảo, toàn bộ lực lượng trong thiên địa đều bị Huyết Nguyệt chí cao vô thượng thống trị, không có bất cứ trận pháp nào có thể phát động ở dưới sự bao phủ của Huyết Nguyệt chi lực. Trừ phi, là Huyết Nguyệt đại trận độc đáo của chúng ta!”

Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất, còn có các đại chiến sĩ Già tộc kia vô tình trào phúng Cơ Hạo. Trận pháp nhân tộc hiện tại truyền thừa, trên chín phần đến từ Tu tộc, là nhân tộc từ trên tay trận sư Tu tộc, dùng các loại thủ đoạn học trộm hoặc là bỏ số tiền lớn mua mà có.

Trận pháp chi đạo của Tu tộc, là khởi nguyên vu trận của nhân tộc. Mà Huyết Nguyệt Đại Phong Giới, ở trong trận đạo Huyết Nguyệt nhất mạch truyền thừa, cũng là một loại cực kỳ cao thâm. Trong không gian bị Huyết Nguyệt Đại Phong Giới phong ấn, trận pháp nhân tộc gần như không thể được phát động.

Có lẽ một số Vu Đế thực lực cao thâm khó lường nào đó của nhân tộc có thể dựa vào thực lực cá nhân khủng bố, mạnh mẽ phát động vụ trận nghịch chuyển cục diện bất lợi. Nhưng Cơ Hạo, vền vẹn một tên Đại Vu, thẳng nhai con nhân tộc lông cũng còn chưa mọc đủ, hăn thế mà nói ‘khởi trận’?

Tiếng cười khó nghe quanh quẩn ở trên đảo cát, dọa vô số thủy điều và chim non trong tổ chim run rẩy. Huyết quang mênh mông của Huyết Nguyệt Đại Phong Giới chiếu rọi toàn bộ hòn đảo, bọn thủy điều thông minh này không dám phát ra nửa điểm thanh âm, tất cả đều bị huyết quang lãnh khốc vô tình kia chấn nhiếp.

Chỉ có Cơ Hạo hai tay biến ảo pháp ấn, ngón tay nhẹ nhàng chỉ, một đạo lôi hỏa trong lòng bàn tay phun trào ra, ‘Oành’ một tiếng nổ ở giữa không trung.

Giữa không trung dập dờn ra cả mảng lớn gợn sóng, bốn mươi chín thanh phù văn binh khí từ trong hư không trào ra. Trước đó vài ngày đám người Cơ Hạo liên tục đại chiến, đánh giết không ít chiến sĩ dị tộc, Cơ Hạo góp nhặt một số chiến lợi phẩm tính chất không tệ. Những phù văn binh khí này cầm về Bồ Phản, đều có thể đáng giá cả đồng tiền.

Giờ phút này trên bốn mươi chín thanh phù văn binh khí to lớn ước chừng dài mấy thước, từng sóng nước màu lam cấp tốc dâng trào. Trong không khí có lượng lớn hơi nước không biết từ đâu xông ra, nhanh chóng hội tụ với nhau, biến thành màn nước màu lam.

Đảo cát ngay tại chỗ hai dòng sông lớn giao hội, mặt sông chỗ đảo cát rộng gần trăm dặm, mênh mông bốn phía đều là hơi nước nồng đậm đến cực điểm.

Huyết Nguyệt Đại Phong Giới phát ra ánh sáng loá mắt, vô số phù văn màu máu to bằng nắm tay giao hội, ở trong không khí đan xen thành những sợi xích phù văn thật dài giăng khắp nơi, rất có một loại tư thế đem hư không cũng triệt để phong tỏa.

Huyết Nguyệt chi lực âm hàn dinh dính bao phủ hư không, huyết quang dần

dần hướng màu đen chuyển đổi. Huyết Nguyệt lực của Huyết Nguyệt nhất mạch, vốn đã tập trung tính chất đặc biệt huyết mạch nguyên rửa và hắc ám ăn mòn, hắc ám nguyên rửa, sợi xích phù văn trên không càng lúc càng nhiều, thế mà dần dần có bông tuyết màu đen, màu đỏ từ không trung bay xuống.

“Tiểu... Tiểu tử, người... Người sao có thể!” Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất tất cả đều như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo một cái.

Huyết Nguyệt nhất mạch và nhân tộc vô số lần chinh chiến chém giết, một khi Huyết Nguyệt Đại Phong Giới dâng lên, thì không có bất cứ vụ trận nào của nhân tộc có thể phát huy nửa điểm lực lượng. Tuy trước mắt chủ trì Huyết Nguyệt Đại Phong Giới chỉ có một mình Câu Lô Tú, vận dụng Huyết Nguyệt thần khí phẩm cấp cũng không cao, uy lực cũng không phải quá cường đại, nhưng cũng đủ phong tỏa tồn tại cấp Vu Vương.

Cơ Hạo vèn vèn một tên Đại Vu. Hắn chỉ là Đại Vu, hơn nữa căn cứ tình báo nội bộ nhân tộc truyền đến, hắn chỉ là học đồ Vu Điện, chỉ là một học đồ rảm – chó cũng không phải! Hắn sao có thể ở dưới Huyết Nguyệt Đại Phong Giới phong ấn phát động trận pháp?

“Vu trận, cũng là công cụ. Lấy công cụ xiềng có thể phong ấn nó.” Cơ Hạo nhìn đám người Đế Sát cười lạnh nói: “Trận của ta, cũng là thiên địa, công cụ xiềng sao có thể phong ấn thiên địa?”

Trận của Cơ Hạo, là trận của Vũ Dư đạo nhân, là trận của thiên địa tự nhiên, vạn vật vạn linh; trận của Vu Điện, là công cụ, là vô số phù văn chồng xếp mà thành bộ phù văn trận pháp, chỉ là đơn thuần chồng chất công cụ trận pháp lực lượng cường đại.

Đạo lý của hai cái hoàn toàn không ở trên cùng tầng diện!

Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất nghe mà mù tịt, các quý tộc Ngu tộc huyết mạch cao quý, bọn họ cũng sống cực kỳ tiêu điều tự tại. Chém giết chinh chiến giao cho Già tộc, bách nghệ tạp môn giao cho Tu tộc, lao động vất vả giao cho nô lệ, các

thanh niên quý tộc Ngu tộc có thể cố gắng học tập một chút như thế nào kinh doanh việc làm ăn của gia tộc, lãnh binh đánh trận như thế nào, như thế nào khuếch trương lãnh thổ..., đã là nhân tài rất khá rồi.

Ba người đối với trận pháp đều là không biết gì cả, lời Cơ Hạo nói, đối với bọn hắn mà nói, thật sự là quá cao thâm.

“Huyết Nguyệt Đại Phong Giới, không phong được thủy mạch này, thì không phong được ta!” Cơ Hạo quát khê một tiếng, liên tục ba tia sét đánh ở trên phù văn binh khí lơ lửng ở trên không, bốn mươi chín cây binh khí kịch liệt chấn động, lòng sông đột nhiên nhấc lên sóng cuồn cuộn, từng cơn sóng thủy nguyên lực như san núi lật biển không ngừng hướng đảo cát hội tụ đến, nhanh chóng tập trung ở trên những binh khí đó.

Ngắn ngủn thời gian vài hơi thở, trên những phù văn binh khí này tụ tập lực lượng giết chóc, khiến Già tộc đại chiến sĩ thực lực cá nhân cường đại nhất ở đây cũng cảm thấy run sợ trong lòng! Trên mỗi một phù văn binh khí tập trung lực lượng giết chóc, đều đã có thể bổ ra khiên cùng giáp trụ của bọn hắn, thương tổn tới bản thể bọn hắn.

Mà chỗ đáng sợ nhất của trận pháp, chính là có thể cuồn cuộn không ngừng bộc phát ra lực sát thương mạnh nhất!

Một gã Già tộc đại chiến sĩ kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú lớn tiếng quát: “Ba vị đại nhân, rút lui đi, chúng ta...”

Một thanh phi chùy gào thét đánh tới, đập thật mạnh vào trên mặt hắn, đem lời nói kế tiếp của hắn đánh hết trở về.

Man Man hưng phấn vùng đôi tay, mắt cũng đang sáng lên hướng tới Cơ Hạo kêu to: “Cơ Hạo, tay của ta không đau nữa, lại có thể ném chùy đập người chơi! Ô, lần này đánh ai trước đây?”

Đế Sa, Đế Nhất xoay người bước đi, vừa đảo đầu vừa lớn tiếng quát: “Rút lui!

Chúng ta không thể đem lực lượng lãng phí ở nơi này!”

Nghe được mệnh lệnh của bọn hăn, trong hơn tám trăm Già tộc đại chiến sĩ còn lại, trên 95% số người theo bọn hăn bước đi.

Đế Sát thì nhảy dựng rống giận: “Gia hỏa không có nghĩa khí, lưu lại cho ta, lưu lại cho ta, dỡ xuống tể đàn, cứu Câu Tú! Các người đều quên vinh quang của gia tộc rồi sao?”

Đế Nhất không chút hàm hồ xoay người kêu lên: “Đế Sát, đây là vinh quang của người, không có quan hệ quá lớn với chúng ta! Cho nên, dùng kiếm của người, thủ hộ vinh quang thuộc về người đi! Chúng ta, không muốn vô duyên vô cớ ở nơi này tổn thất quá nhiều lực lượng! Chúng ta đã làm đủ nhiều rồi!”

Cơ Hạo chỉ tay, bốn mươi chín thanh phù văn binh khí hóa thành sóng to màu lam gào thét đập tới, chỉ cuốn một cái, trên trăm tên Già tộc đại chiến sĩ liền thét lớn một tiếng, cả người phun máu bị đầu sóng đập ngã xuống đất.

Từng đợt kiếm quang hạ xuống, cả mảng lớn Già tộc đại chiến sĩ rú thảm ngã xuống đất.

Chương 321: Trận Độn

“Dân bản xứ chết tiệt!” Trên đai lưng ba người Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất đều có khối ngọc phù màu máu lớn không ngừng vỡ vụn, hóa thành từng quãng sáng màu máu dày nặng bao lấy toàn thân bọn hắn.

Trong sóng màu lam kiếm quang mơ hồ, không ngừng vỗ vào trên thân bọn hắn, quãng sáng màu máu tạo nên vô số gợn sóng, lực đánh nặng nề khiến ba người không đứng vững, giống như tờ liễu trong gió chặt vật lăn lộn khắp mặt đất.

Sóng nước như núi, không ngừng ầm ầm bổ xuống, bốn gã Già tộc đại chiến sĩ bảo vệ ba sợi dây thơm sớm nhất luống cuống tay chân giơ khiên, muốn ngăn trở sóng nước xâm nhập. Kiếm quang bốn phương tám hướng đồng loạt chém xuống, bốn người rú thảm một tiếng, chỗ các khớp quan trọng của tay chân đồng thời trúng kiếm, đều ngã xuống đất không tự chủ được bắt đầu lăn lộn.

Một sóng nước lao đi, ba sợi dây thơm tắt, Vũ Mục đứng ở cạnh tế đàn cười ngây ngô ‘hắc hắc’ một tiếng, hai tay áo giống như cối xay gió kịch liệt dao động. Trên trời bắt đầu rơi nước mưa màu xanh lục, xen lẫn trong sóng nước màu lam, sóng nước kéo dài đánh tới cũng phủ lên một tầng màu xanh lục nhạt.

Mấy trăm chiến sĩ Già tộc ở trong sóng nước tấn công rộng giạt, kêu đau, trận pháp công kích sắc bén làm bọn hắn không thể phản kích, cho dù bọn hắn mỗi người đều là chiến sĩ mạnh mẽ chiến kỹ kinh người, bọn hắn cũng không cách nào ngăn cản kiếm quang từ bốn phương tám hướng đồng thời đánh tới.

Các khớp yếu hại của bọn hắn ùn ùn trúng kiếm, kiếm quang mang theo từng tia khí kịch độc xâm nhập thân thể bọn hắn, tê dại thần kinh cùng cơ thịt bọn hắn, làm bọn hắn không thể động đậy nữa, chỉ có thể tuyệt vọng trôi theo sóng nước.

“Hậu Thiên Ngũ Hành Sát Trận chi Quý Thủy Kiếm Sát Trận!” Vũ Dư đạo

nhân từ trong lỗ tai lấy ra hai cái bịt tai hoa lau vò thành máy, tươi cười ngồi ngay ngắn, nhắm mắt hài lòng nhìn Cơ Hạo bày ra sát trận.

“Uy lực yếu một chút, lỗ hổng nhiều một chút, lúc vận chuyển chỗ mất linh cũng quá nhiều rồi.” Vũ Dư đạo nhân ngồi ở trong đồng cỏ, hướng tới các nơi sơ hở của đại trận chỉ trở bình luận.

Cơ Hạo nghiêng tai lắng nghe Vũ Dư đạo nhân đánh giá, hai tay không ngừng biến hóa ẩn quyết, vị trí bốn mươi chín thanh phù văn binh khí ở không trung xảy ra di động nhỏ bé, thủy nguyên chi lực của sông lớn xung quanh lao tới dần dần trở nên càng thêm hùng hậu ngưng trọng, lực sát thương của đại trận tăng lên thẳng tắp, ngăn ngừa vài hơi thở đã tăng vọt gấp ba có thừa.

Vũ Dư đạo nhân nổi hứng, hần dứt khoát xắn tay áo, tự mình tiếp quản tòa đại trận Cơ Hạo bày ra.

“Trận pháp biến hóa, cũng không thể dựa theo trận đồ. Trận pháp vận dụng, thuần dựa vào lòng, chỉ xem thủ đoạn lâm trận ứng biến!” Ngón tay Vũ Dư đạo nhân tùy ý điểm vài cái, ở trong đại trận câu động mấy chỗ mắt trận mai phục, nhất thời đại trận đã xảy ra biến hóa kỳ dị.

Trên phù văn binh khí sóng nước màu lam nhạt biến thành màu lam bạc, trong hàn quang lấp lánh lộ ra hàn ý thấu xương. Vốn kiếm quang chỉ có thể bổ rách giáp trụ các Già tộc đại chiến sĩ, thương tổn đến da thịt bọn hãn. Nhưng màu sắc kiếm quang biến đổi, kiếm quang chột trở nên sắc bén hơn mười mấy lần, có thể dễ dàng đâm thủng giáp trụ Già tộc chiến sĩ, xuyên thẳng vào xương bọn hãn, xuyên thấu thân thể bọn hãn giống như cắt đậu phụ.

“Sư tôn, giữ lại người sống! Đáng giá cả đồng tiền đó!” Cơ Hạo vội vàng kêu to lên.

“Tiền tài chính là vật ngoài thân, Cơ Hạo à...” Vũ Dư đạo nhân trừng mắt nhìn Cơ Hạo một cái, vội vàng nương cơ hội giáo huấn tiểu đệ tử mới thu.

“Đệ tử chuẩn bị ở Bồ Phán trong tòa cung điện đó của nhà mình xây một cái hầm rượu lớn, ủ mấy trăm vạn cân rượu ngon cực phẩm!” Cơ Hạo nhìn Vũ Dư đạo nhân, nói từng chữ một: “Xây hầm rượu, mua nguyên liệu. Ủ rượu, chứa đựng, mọi thứ đều cần tiền!”

“Ừm, thiên địa vạn vật ứng vận mà sinh, tiền tài này đã xuất hiện, thì chứng minh nó phù hợp thiên đạo diệu lý. Tự nhiên có một phen kỳ diệu.” Vũ Dư đạo nhân sờ sờ cằm, rất nghiêm túc nói với Cơ Hạo: “Thôi, vi sư liền giúp người một lần này.”

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ, thế kiếm quang hạ xuống càng thêm sắc bén, kiếm quang xuyên qua ở trên thân Già tộc chiến sĩ, lập tức liền có một mảng hàn khí đáng sợ đóng băng thân thể các chiến sĩ này. Theo kiếm quang không ngừng hạ xuống, giáp trụ cùng khiên trên người chiến sĩ Già tộc không ngừng bị hàn khí đáng sợ đông lạnh vỡ vụn ra, bọn hắn đều bị đông lạnh thành khối băng, tử khí trầm trầm bị nhốt ở trong huyền băng.

Trận pháp vẫn là Cơ Hạo bày ra mai phục, nhưng ở trên tay Vũ Dư đạo nhân, trận pháp tương tự sinh ra biến hóa tinh diệu vô cùng, vốn thuần túy thủy hệ sát trận, lại cứng rắn diễn biến ra huyền băng công kích, uy lực mạnh hơn, càng thêm khó có thể ngăn cản.

Cơ Hạo yên lặng đem Vũ Dư đạo nhân biến hóa trận pháp ghi tạc trong lòng, nền tảng trận pháp của hắn, ở dưới Vũ Dư đạo nhân hiện thân thuyết pháp, lại mạnh mẽ cất cao một mảng lớn.

Hiện tại Cơ Hạo chỉ là mượn thu được binh khí Già tộc bày trận, đã có thể có uy lực như vậy; chờ hắn về sau nhằm vào các loại đại trận, chuyên môn luyện chế một bộ trận kỳ, uy lực trận pháp còn có thể gia tăng thêm mấy lần.

Trận pháp, là vô thượng bí thuật lấy yếu thắng mạnh, lấy ít thắng nhiều, lấy kỳ thắng chính, lấy không thể thắng có thể, Cơ Hạo đã dần dần hiểu sự đáng sợ cùng sức quyến rũ của trận pháp chi đạo.

Tay áo vung lên, Viêm Long Kiếm mang theo một ánh lửa xông thẳng lên trời, trong ánh lửa hư ảnh viêm long vụn vẹo xê dịch, mơ hồ có một tiếng long ngâm truyền đến.

Quầng sáng màu máu bao phủ không trung bị một đòn nhẹ nhàng của Viêm Long Kiếm nhất thời vỡ nát, mảng lớn ánh lửa theo quầng sáng màu máu khuếch tán ra, quầng sáng màu máu bị lửa đốt không ngừng phát ra mùi tanh hôi gay mũi, càng có cả mảng lớn sương khói màu máu bay lên trời, giống như khói báo động lao thẳng lên cao trăm dặm.

Đế Sát thất kinh ngẩng đầu, sương khói màu máu xông thẳng lên cao trăm dặm, đây rõ ràng là đang hướng đại quân nhân tộc xung quanh tuyên bố nơi này xuất hiện tình trạng lớn. Lấy tốc độ phản ứng của liên quân nhân tộc, nhiều nhất thời gian mười hơi thở, nhất định sẽ có người chạy tới nơi này!

“Câu Lôu Tú đại sư, dẫn chúng ta đi!” Đế Sát hú lên quái dị, trực tiếp bóp vỡ một ngọc phù hình tam giác tinh xảo bên hông.

Đế Sa, Đế Nhất cũng bóp nát ngọc phù tương tự, mỗi người khẩn trương vụn phần ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trên tấm màn màu máu đang không ngừng vỡ vụn, ba con mắt dựng thẳng cực lớn màu máu đột nhiên xuất hiện, trên không rải xuống một cột huyết quang, đem ba người bọn Đế Sát bao phủ ở bên trong. Mấy tên Già tộc đại chiến sĩ vận khí không tồi ở ngay bên cạnh bọn hắn, cũng được huyết quang bao phủ vào.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, thân thể hai mươi mấy người bọn Đế Sát chợt lóe liên từ trong Quý Thủy Kiếm Sát Trận biến mất.

Vài con sóng gào thét mà đi, đang muốn đem đám người Đế Sát đóng băng lại, nhưng đoàn người Đế Sát đột nhiên biến mất, những sóng nước kia va chạm với nhau, đao kiếm cùng ngân lên, không ngừng phát ra tiếng kêu to bén nhọn.

Vũ Dư đạo nhân ngẩn ngơ, sau đó lắc đầu cười lên: “Ô, đã đào tẩu, thì không

thể mặt dày đi bắt nạt trẻ con nữa.”

Nâng tay, Vũ Dư đạo nhân chỉ hướng về xa xa: “Cơ Hạo, nhanh đuổi theo, bọn hắc đều đã bị thương, ngay tại trong núi rừng phía đông bắc ngoài ba mươi tám dặm. Ha ha, còn có một trận sư năm mắt, nhất định có thể bán được nhiều tiền!”

Cơ Hạo cười lớn ‘Ha ha’ một tiếng, bỏ lại trận pháp còn đang vận chuyển, kéo theo một ánh lửa lao thẳng lên trời cao, sóng vai cùng Nha Công bay về phía xa xa.

Chương 322: Truy Đố

Trong rừng cây, trong không khí nổi lên ba cái lốc xoáy màu máu, Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất mang theo hai mươi mấy chiến sĩ Già tộc cầm đầu từ trong lốc xoáy chạy ra.

Chật vật lộn vài cái ở trên đất, Đế Sát còn chưa đứng vững chân, đã khàn cả giọng hét lên: “Đi, mau, mau, chạy mau! Câu Lô Tú, mau, dẫn động truyền tống trận, để chúng ta rời khỏi nhanh chút!”

Câu Lô Tú già nua, tóc bạc trắng hít sâu một hơi, năm con mắt chợt mở, sâu trong con ngươi hiện lên hào quang trí tuệ thâm thúy. Ngón tay hằn nhẹ nhàng búng, tinh thể màu máu dưới đất chế thành tháp nhọn nho nhỏ đồng thời phun ra huyết quang chói mắt.

Trong tiếng ‘Bộp bộp’, mấy trăm đạo huyết quang nhỏ bé bắn nhanh ra, chặn ở bầu trời phía tây nam, bày ra một cấm chế phòng ngự khẩn cấp. Có cấm chế này, đám người Cơ Hạo từ phương hướng đảo cát đuổi giết sẽ bị ngăn trở một phen.

Mười ngón cấp tốc nhảy lên, trong năm con mắt vô số phù văn toát ra, đột nhiên một ngọn tháp nhọn nho nhỏ kịch liệt run rẩy, kèm theo tiếng vang thanh thúy ‘Ong ong’, một cột huyết quang thẳng tắp xông thẳng lên cao mười mấy dặm, sau đó quay đầu hướng mặt đất lao xuống. Chỉ cần đạo huyết quang này rơi xuống đất, bốn tòa Huyết Nguyệt thần tháp xa ở ngoài mấy ngàn dặm sẽ phát động truyền tống trận, đem người ở đây dịch chuyển hết đi.

Câu Lô Tú dẫn đường trận pháp, khi phát ra huyết quang chặn lại, Cơ Hạo và Nha Công đã lao tới chỗ cách rừng cây không đến mười dặm. Khoảng cách quá gần, tốc độ Cơ Hạo và Nha Công phi hành lại quá nhanh, chỉ so với bọn Đế Sát thông qua trận pháp nháy mắt dịch chuyển chậm hơn một chớp mắt.

Vô số đạo huyết quang nhỏ bé sắc bén như đao đột nhiên bắn ra ở trước mặt,

đổi thành người khác, một đòn này đã khiến hãn triệt để mất đi cơ hội ngăn chặn đám người Đế Sát. Huyết quang dày đặc ở trên không kéo dài trăm dặm, muốn vòng qua một mảng huyết quang này, thời gian lãng phí đã có thể để bọn Đế Sát đào tẩu.

Nhưng Cơ Hạo chỉ khẽ hừ, Viêm Long Kiếm mang theo một đường cong uyển chuyển, khai thiên một kích ở trong không khí vạch ra một mảng sóng rất nhỏ, hung hăng bổ vào trên huyết quang nhìn như rậm rạp không chút kẽ hở.

Có một tiếng vang thanh thúy, mấy ngàn luồng huyết quang nổ tung, lộ ra một chỗ hổng rộng chừng hơn trăm trượng. Cơ Hạo và Nha Công nhảy vọt qua, mấy cái tàn ảnh lóe lên, huyết quang đang hướng mặt đất rơi xuống, khi cách mặt đất còn có bảy tám dặm, Cơ Hạo đã đến trên không rừng cây.

Một tiếng quạ kêu phóng lên trời, ngón tay Cơ Hạo liên tục gõ, từng luồng kiếm quang bắn nhanh ra, hung hăng nện ở trên những tháp nhọn do tinh thể màu máu chế thành trên mặt đất. Cả mảng lớn huyết quang bắn tung tóe, một tòa lại một tòa tháp nhọn màu máu không ngừng vỡ vụn, những tháp nhọn này có thể bố trí thành trận pháp cường đại, nhưng bản thể chúng nó lại khá yếu ớt, kiếm quang nhẹ nhàng chạm đã bị đập nát.

Câu Lôu Tú chợt phun ra một ngụm máu, đại trận cản trở, lực lượng cường đại tàn sát bừa bãi ở trong cơ thể hãn, đánh lực phủ ngũ tạng hãn khắp nơi đều là vết nứt dày nhỏ, hãn đau đến mức trước mắt biến thành màu đen, cảm đầu ngã xuống đất không thể động đậy.

Câu Lôu Tú là đại trận sư, trận pháp chi đạo của hãn cực kỳ tinh thâm, nhưng hãn giống với tông sư Tu tộc khác, sức chiến đấu của bản thân yếu đến nao lòng, cho nên Tu tộc cho tới nay chỉ có thể làm tồn tại phụ thuộc Ngu tộc.

Thân thể gầy yếu, ý chí chiến đấu yếu ớt, Câu Lôu Tú bị sự đau đớn trong cơ thể làm cho ngất đi, hoàn toàn mất sức phản kháng.

Toàn bộ tháp nhọn màu máu bị đánh tan, mô hình đảo cát bùn cát trên đất

trống chông chất mà thành ầm ầm nổ tung, huyết quang trên không trung đang lao xuống đột nhiên đình trệ, sau đó nổ nứt thành vô số đạo huyết quang nhỏ vụn phiêu tán.

Toàn thân đều là vết thương, huyền băng thật dày bám vào trên vết thương. Đám người Đế Sát động tác cứng ngắc chậm chạp thống khổ tuyệt vọng la lên một tiếng, bọn hắc xoay người, không nói một lời hướng phía đại doanh nhà mình bỏ chạy.

Sự tình còn có hi vọng, còn chưa tuyệt vọng. Dãy núi địa thế phức tạp, chỉ cần có thể tránh được Cơ Hạo trước mắt chặn lại, ẩn thân ở trong dãy núi, thì có thể mượn dùng địa thế phức tạp thoát mái đao tảo. Đại Vu nhân tộc chỉ tu thân thể, không luyện nguyên thần, bọn họ cũng không có lực lượng thần thức, dãy núi địa thế phức tạp sẽ tạo thành trở ngại thật lớn đối với bọn họ đuổi giết.

Toàn bộ Già tộc chiến sĩ còn lại cũng không nói một lời rút ra binh khí, ùn ùn hướng Cơ Hạo lao lên.

Bọn Đế Sát muốn chạy trốn, làm hộ vệ bên cạnh ba người bọn Đế Sát, bọn hắc dù liều mạng cũng cần yểm hộ ba người chạy trốn. Chỉ cần bọn Đế Sát có thể từ ‘ma chưởng’ của nhân tộc chạy thoát, bọn hắc chỉ cần không phải chết trận ngay tại chỗ, sau sự việc luôn có biện pháp đem bọn hắc từ trong tay nhân tộc chuộc ra.

Nhưng nếu bọn Đế Sát rơi vào trong tay nhân tộc, ba gã thống lĩnh của Huyết Nguyệt quân đoàn bị nhân tộc bắt sống, loại sỉ nhục vô cùng này sẽ làm cả giai tầng quý tộc Ngu tộc triệt để điên cuồng. Bọn Đế Sát còn có cơ hội sống sót, nhưng bọn hắc những hộ vệ này kết quả tốt nhất cũng là bị ban ân tự sát, mà tộc nhân trực hệ của bọn hắc đều sẽ rơi xuống làm nô lệ cùng đồ chơi.

Nghĩ đến những nô lệ ti tiện ngay cả súc sinh cũng không bằng, địa vị nát nhất đó, toàn bộ Già tộc chiến sĩ không rét mà run, đều bất chấp tính mạng chắn trước mặt Cơ Hạo. Bọn hắc nháy mắt hợp thành một trận hình xung phong mũi

tên tam giác, hướng Cơ Hạo phát động phản xung phong liều mạng.

Nha Công há mồm, một ngọn lửa dinh dính màu đỏ vàng tuôn ra, lông chim toàn thân nó hầu như đều biến thành màu vàng nay uy lực Kim Ô Thổ Tức lớn đến dọa người, một mảng ánh lửa vừa mới trào ra, núi rừng phạm vi vài dặm đã không gió tự cháy, thậm chí đá trên mặt đất cũng nháy mắt đốt thành hình thái lưu ly.

Hai con Thần Hỏa Xà không cam lòng yếu thế nâng mình lên, thân thể nhanh chóng bành trướng thành to bằng miệng bát, cũng phun ra Địa Tâm Thần Viêm màu đỏ dinh dính như nham thạch nóng chảy. Địa Tâm Thần Viêm còn mang theo sương khói màu đen nồng đậm, lửa cháy cuộn cuộn nhanh chóng đem các chiến sĩ Già tộc bao vây lại.

Ở trong đại trận, giáp trụ của các chiến sĩ Già tộc đều bị phá hủy, hai loại thần viêm uy lực tuyệt đại thiêu đốt thân thể bọn hắn, đốt da thịt bọn hắn vang lên ‘Bốp bốp’, khói độc hun hồng mắt bọn hắn, nhiệt độ theo vết thương không ngừng tràn vào thân thể.

Một chiến sĩ Già tộc ngã xuống, sau đó là hai, ba, càng nhiều chiến sĩ hơn không ngừng ngã xuống.

Vừa mới là hàn băng, hiện tại là liệt hỏa, thủy hỏa vô tình, cho dù là người làm bằng sắt cũng không chống lại được nóng lạnh biến đổi lớn như vậy.

Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất ba người chật vật chạy trốn, giáp trụ trên thân bọn hắn tàn phá không chịu nổi, bảo mệnh ngọc phù bọn hắn đã sớm dùng sạch sẽ, đôi chân bọn hắn sỏi bước, dùng hết sức bú mẹ hướng phía bắc chạy trốn.

Trong núi rừng ở bên, một mũi tên bắn nhanh đến, mũi tên mang theo một ánh sáng vàng mờ nhạt, chuẩn xác vô cùng từ phía sau bắn vào xương cụt Đế Sa, mũi tên chui thật sâu vào trong xương sống của Đế Sa, cắt đứt thần kinh chủ yếu nhất của thân thể hắn.

Đế Sa rú thảm một tiếng, đôi chân vô lực cựa quậy hăn nặng trĩch ngã xuống đất. Không đợi hăn mở miệng cầu cứu, lại là hai mũi tên bắn tới, một trái một phải đâm xuyên khớp bờ vai của hăn, phen này hăn muốn lấy tay bò đi cũng không được.

Đế Sát, Đế Nhất không nói một lời tiếp tục chạy trốn, giống như chưa thấy được Đế Sa ngã xuống đất.

Nhưng rất nhanh bọn hăn đã dừng bước, tuyệt vọng rên – rì một tiếng.

Man Man cầm song chùy, bên cạnh Thiếu Ti lơ lửng một tấm khiên tròn to bằng bàn tay, mang theo một cây lao hào quang mơ hồ, ở rất xa chẵn phía trước bọn hăn năm sáu dặm.

“Ha ha, các người muốn chạy trốn sao? Thế này không thể được!” Man Man dùng sức vung chùy của mình.

Chương 323: Bắt Được

“Đáng chết!” Đế Sát, Đế Nhất khàn giọng rống giận.

Trong không khí đột nhiên có mùi hương thoang thoảng bay tới, thân thể hai người mềm nhũn, đồng thời nhũn ra ngã xuống đất. Vũ Mục thở hỗn hển vung vẩy thịt béo toàn thân, lao đảo chạy tới.

Ngắn ngủn ba mươi mấy dặm, Vũ Mục đường đường thực lực cấp Đại Vu, thể mà chạy tới mức người đầy mồ hôi, da thịt toàn thân va chạm lẫn nhau, một lần nữa phát ra tiếng thanh thúy dễ nghe ‘Bộp bộp’. Khoảng cách còn có vài dặm, vu độc của hắn đã khuếch tán tới, chuẩn xác vô cùng đánh ngã Đế Sát và Đế Nhất.

Cơ Hạo hít sâu một hơi, hắn đi đến bên cạnh Câu Lô Tú, không nói hai lời lấy ra mấy cây gai xương Vu Điện bí chế, xem xét chuẩn mấy chỗ yếu hại trí mạng trên thân Câu Lô Tú hung hăng đâm vào.

Gai xương đen sì mang theo hoa văn màu máu vào cơ thể, lập tức hòa hợp một thể với xương Câu Lô Tú.

Đau đớn khó có thể chịu được khiến Câu Lô Tú khàn giọng thét chói tai, từ trong cơn ngất tỉnh lại. Hắn thống khổ giãy dụa, một số bản năng sâu sắc nào đó ra từ Tu tộc, Câu Lô Tú phát hiện một số dị vật nào đó trong cơ thể mình, loại dị vật đó âm tà, u ám, lúc nào cũng có thể cướp đi sinh mệnh hắn.

“Là gì? Các người thả cái gì ở trong cơ thể ta?” Câu Lô Tú kinh hãi hướng tới Cơ Hạo kêu to.

“Hiện tại ngươi là nô lệ của ta rồi!” Cơ Hạo vui vẻ bóp bóp tay, hướng về Câu Lô Tú cười nói: “Đám Ngũ Long trưởng lão nói với ta, muốn ở trên chiến trường bắt sống Tu tộc, là chuyện gần như không thể, Ngu tộc cho dù chiến bại, bọn chúng cũng sẽ đem bọn ngươi chuyển đi trước tiên.”

“Một tên Tu tộc còn sống, hơn nữa ở trên trận pháp, vu được những học vấn này có thành tựu ‘đại sư’, ở Bồ Phán ít nhất có thể đổi về một khối lãnh địa phạm vi mười vạn dặm.” Cơ Hạo vô cùng thân thiết sờ bả vai Câu Lô Tú: “Chờ ta vắt cạn toàn bộ tri thức trong đầu ngươi, ta sẽ đem ngươi bán cho Vu Điện. Yên tâm, nhất định sẽ bán được một cái giá cao xứng với thân phận của ngươi!”

Câu Lô Tú sắc mặt trắng bệch nhìn Cơ Hạo, muốn vắt cạn toàn bộ tri thức trong đầu hẳn?

“Không, ta tuyệt đối không có khả năng đem tri thức của ta truyền thụ cho các người đám dân bản xứ vô tri, chưa khai hóa này!” Câu Lô Tú kiêu căng nhìn Cơ Hạo.

“Cẩn hẳn!” Cơ Hạo lập tức vỗ hai con Thần Hỏa Xà cuộn ở trên vai hẳn một cái. Hai con rắn nhỏ khôi phục độ dài cả thước vui lao đến trên cổ Câu Lô Tú quấn thành một đoàn, sau đó một bên một cái, hung hăng cắn ở trên tai Câu Lô Tú một nhát.

Hỏa độc đáng sợ nhanh chóng theo huyết mạch Câu Lô Tú truyền ra, cho dù hai con rắn nhỏ đã khống chế số lượng nọc độc rót vào thân thể Câu Lô Tú, nửa thân thể Câu Lô Tú cũng nhanh chóng biến thành màu lửa đỏ, hỏa độc đáng sợ hầu như đem nửa thân thể hẳn thiêu chín!

“Tha mạng!” Câu Lô Tú kêu lên chói tai: “Ta là đại trận sư trong năm trăm hạng đầu ở Lương Chủ! Ta đối với ngươi còn có giá trị, ta không thể chết ở chỗ này!”

“Cho nên...!” Cơ Hạo vỗ vỗ tay, hai con rắn nhỏ vặn vẹo thân thể, ghé đến bên tai Câu Lô Tú, đem nọc độc của mình lại hút về. Sau đó bọn nó liền leo ở trên người Câu Lô Tú, tạm thời đem thân thể hẳn coi là sào huyệt, trong thời gian ngắn sẽ không chuyển ổ.

“Cho nên bọn Ngũ Long trường lão nói, Tu tộc đại sư các người đều là loại hèn hạ! Không hung hăng đánh các người một trận, các người không thể hiểu

được dã man đáng sợ!” Cơ Hạo ở trên cao nhìn xuống nhìn Câu Lô Tú mềm nhũn ngồi dưới đất thở dốc không ngừng, sắc giọng nói: “Các người dùng cái gọi là văn minh của các người đến khinh bỉ chúng ta, như vậy chúng ta sẽ không ngại cho các người hiểu dã man cường đại!”

Dùng sức siết chặt nắm tay. Cơ Hạo hướng Câu Lô Tú cười lạnh nói: “Năm trăm năm là đại gia! Ở Nam Hoang là đạo lý này, ở Trung Lục thế giới cũng sẽ không sai! Đừng tìm phiền toái cho bản thân, bằng không ta mỗi ngày đánh nát một trăm cái xương của người, lại một lần nữa nổi lại cho người!”

Câu Lô Tú tuyệt vọng nhìn Cơ Hạo, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Đúng vậy, hẳn tự xưng là chủng tộc văn minh, tôn quý, cao cao tại thượng, nhưng tất cả cái này có tác dụng cái quỷ gì? Đối mặt dã man bạo lực, cái gọi là văn minh với tôn quý, cái gọi là cao cao tại thượng, chỉ giống với đôi giày gấm vóc dính đầy bùn nhão dưới chân hẳn đều là rắm chó!

Nhìn thoáng qua Đế Nhất ngã dưới đất không thể động đậy. Cơ Hạo bước về phía Đế Sát cùng Đế Sa.

Đế Sa đã khàn cả giọng rầm lên: “Ta là người thừa kế xếp hạng thứ mười hai Đế thị nhất tộc thuần khiết nhất trong toàn bộ chi nhánh huyết mạch của Đế Thích nhất tộc tôn quý nhất của Huyết Nguyệt nhất mạch! Ta phải đạt được đại ngộ phù hợp thân phận ta, người không thể giống như vừa rồi...”

Cơ Hạo nâng chân, hung hăng đá một cước vào trên đầu Đế Sa.

“Người thừa kế? Hả? Người chết còn có thể kế thừa cái gì?” Một câu đằng đằng sát khí làm Đế Sa nhanh chóng ngậm miệng. Hẳn kinh hãi nhìn Cơ Hạo, hẳn đột nhiên phát hiện, Cơ Hạo khác với tất cả chiến sĩ nhân tộc hẳn từng gặp được.

Những chiến sĩ nhân tộc đó, thời điểm nhìn thấy quý tộc Ngu tộc như Đế Sát, bọn họ hoặc là tràn ngập cảnh giác cùng phần nộ, hoặc là tràn ngập hoảng sợ

cùng tuyệt vọng, hoặc là tràn ngập tò mò cùng hứng thú thăm dò.

Duy chỉ có ở trong mắt Cơ Hạo, tràn ngập lạnh nhạt, bình thường cùng một loại vô vị thấy nhiều thành quen.

Nếu nói các chiến sĩ nhân tộc Đế Sa trước kia từng gặp, đều như là một đám nhà quê chột nhìn thấy quý tộc, như vậy khí độ Cơ Hạo biểu hiện ra, thật giống như đại quý tộc thường xuyên ra vào cung điện đế vương, thường xuyên nâng chén uống sáng khoái với các đế vương! Hẳn căn bản không đem cái gì Đế Thích nhất tộc, cái gì Đế thị nhất tộc để trong lòng.

Không phải cố ý làm được không thêm để ý, không phải cố ý giả vờ lạnh lùng, mà là thật sự không đem thân phận Đế Sa đặt trong lòng. Giống như tất cả đều thấy nhiều thành quen, giống như Đế Sa và nô lệ bình thường không có gì khác nhau.

Phát hiện cảm xúc quái dị như thế trong mắt Cơ Hạo, Đế Sa nhanh chóng ngâm miệng, không dám phát ra chút thanh âm nào nữa.

Cơ Hạo đi tới bên cạnh Đế Sát, túm mái tóc dài tràn đầy bùn nát của hắn đem hắn xách lên. Đế Sát điên cuồng giãy dụa, nhưng vu độc của Vũ Mục khiến toàn thân hắn tê dại không còn sức, quý tộc Ngu tộc lại chưa bao giờ lấy thân thể cường hãn trứ danh, hắn giãy dụa giống như một con kiến muốn lay động ngọn núi lớn, tay Cơ Hạo vững vàng, không có chút dao động.

Viêm Long Kiếm nhẹ nhàng vung lên, giáp trụ tàn phá không chịu nổi trên thân Đế Sát ùn ùn tuột ra, Cơ Hạo thu hồi Viêm Long Kiếm, tùy tay đem vòng tay không gian dung lượng kinh người trên cổ tay Đế Sát lột xuống. Vòng tay đeo cực chặt, Cơ Hạo hoàn toàn sử dụng man lực cứng rắn đem vòng tay tháo xuống, cổ tay cùng bàn tay Đế Sát bị cứng rắn giật xuống một tầng máu thịt thật dày, máu tươi lập tức liền chảy ra.

“Này, cởi bỏ cấm chế bên trong!” Cơ Hạo vung cái vòng tay nhìn Đế Sát nói: “Ta đếm ba tiếng, nếu người không...”

Đế Sát kiêu căng nhìn Cơ Hạo, tuy bị bắt sống, nhưng hắn không muốn đặt xuống sự tôn quý cùng mặt mũi quý tộc Ngu tộc nên có: “Nếu ta không phối hợp, người sẽ giết ta? Dân bản xứ, loại uy hiếp này không thể hù dọa một quý tộc Ngu tộc tôn quý!”

“Ta sẽ thiến người!” Cơ Hạo lãnh khốc vô tình nhìn Đế Sát: “Trước mặt đồng bạn của người, ta từng đao một cắt đứt chim của người cùng trứng của người!”

Đế Sát hoảng sợ nhìn Cơ Hạo, u quang trong mắt hắn chợt lóe, nhanh chóng gỡ bỏ linh hồn cấm chế trong cái vòng tay.

Chương 324: Sát Đế

“Hắc hắc!” Trong núi rừng xa xa, truyền đến tiếng cười quái thanh quái khí của Phong Hành.

Khuôn mặt Đế Sát kịch liệt run rẩy, lòng đau như cắt nhìn vòng tay trên tay Cơ Hạo. Đây là bảo vật phụ thân để lại cho hắn, dung lượng không gian bên trong cực lớn, có thể cất giữ đồ quân nhu tiêu hao ước chừng một năm của một quân đoàn của hắn, là trọng bảo cấp chiến lược thật sự.

Nhưng so sánh với vinh dự của mình, Đế Sát quyết đoán lựa chọn vinh dự.

Bị trước mặt Đế Sa cùng Đế Nhất, bị Cơ Hạo cắt mất bộ phận nào đó?

Đế Sát không thể tưởng tượng đó là hậu quả đáng sợ cỡ nào, hắn không thể tưởng tượng sau khi mình trở lại Lương Chủ, tin tức này đem tới cho mình cùng gia tộc vô cùng vô tận sỉ nhục! Sỉ nhục như vậy, thậm chí chỉ có thể là buộc gia tộc từ bỏ mình, mới có thể miễn cưỡng che dấu được nhỉ?

“Dù sao, sau khi hắn giết ta, chỉ cần tiêu phí một chút thời gian, cũng có thể phá vỡ cấm chế trong này!” Đế Sát chỉ có thể an ủi bản thân như vậy. Chỉ cần mình còn sống, thì còn có hi vọng. Giết chết Cơ Hạo, rửa sạch sỉ nhục, tất cả đều còn có hi vọng.

“Thứ tốt!” Cơ Hạo vui vẻ thưởng thức cái vòng tay tạo hình tinh xảo hoa mỹ này. Hắn nhỏ một giọt máu lên vòng tay, sau đó một luồng thần niệm đánh vào, để lại trong cấm chế trung tâm ở vòng tay một cái dấu ấn thần thức nho nhỏ.

Cái vòng tay này ở trước mặt Cơ Hạo hoàn toàn không có bất cứ bí mật nào đáng nói.

Dung lượng trong vòng tay cực lớn, lớn tới mức khiến Cơ Hạo cũng nhìn mà than thở. Ở trong không gian vuông vức của vòng tay, trong một góc trong đó,

cất giữ cả thầy ba vạn bộ linh kiện giáp trụ cùng giáp trụ; một góc khác, cất giữ mấy ngàn khí giới chiến tranh mài tinh xảo, trong đó bao gồm nhiều sàng nổ lớn hơn một bậc cùng với các loại linh kiện nổ tên khác.

Sau đó, một đồng lớn vu tình tản mát ra hào quang loá mắt, khiến Cơ Hạo thiếu chút nữa hít thở không thông.

Vu tình do quân đoàn mấy vạn người mỗi ngày tiêu hao đều là một con số cực lớn, Đế Sát cầm quân ra ngoài chinh chiến, ít nhất cần chuẩn bị đồ quân nhu dự trữ khoảng một năm. Mấy vạn người, cộng thêm Huyết Nguyệt thần tháp, còn có lượng lớn khí giới chiến tranh một năm tiêu hao là bao nhiêu vu tình?

Thần thức đảo qua vu tình như ngọn núi nhỏ đó, Cơ Hạo yên lặng tính toán một phen, một đồng vu tình này cũng đủ mấy người bọn mình tu luyện trên trăm năm không cần lo lắng thiếu tài nguyên.

Đương nhiên, chiếm không gian lớn nhất trong vòng tay, là từng đồng lương thực được xếp chỉnh tề, dùng rương kim loại đựng đầy. Thịt thú được đặt chỉnh tề, thậm chí bôi một tầng hương liệu cùng muối ăn thật dày chồng chất như núi.

Các chiến sĩ Già tộc kia ai cũng cao bốn năm thước, hơn nữa bọn hãn đều là tồn tại mạnh mẽ cấp Đại Vu. Đến cảnh giới này của bọn hãn rồi, máu thịt hung thú hung cầm bình thường, đã không thể làm bọn hãn có cảm giác ‘ăn no’, thức ăn của bọn hãn cũng phải là máu thịt hung thú cấp Đại Vu mới có thể thỏa mãn.

Làm thống lĩnh một cánh quân, Đế Sát đem đại bộ phận đồ quân nhu tiếp tế tiếp viện đều đặt ở doanh địa đồ quân nhu, nhưng khẩn cấp dự trữ cho tình huống đặc thù nào đó, hãn mang bên người đủ lương thực toàn bộ quân đoàn tiêu hao nửa tháng.

Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh đột nhiên vang lên: “Tiểu gia hỏa, lần này ngươi có thể buông ra cái bụng ăn no rồi! Chờ ngươi ăn sạch một núi thịt này, lực lượng thân thể của ngươi, hầu như cũng có thể đối kháng với chân long thuần huyết trưởng thành.”

Dừng một chút, hư ảnh thân nhiên cười nói: “Chân long trưởng thành thuần huyết, bọn chúng chỉ bằng lực lượng thân thể, là có thể đối chiến Vu Vương rồi.”

Cơ Hạo vui vẻ cười, đem vòng tay đeo ở trên tay trái. Hấp thu máu tươi của Cơ Hạo, vòng tay biến thành màu đỏ vàng mỹ lệ, càng có từng tia khí nóng không ngừng khuếch tán ra.

Cố ý đem vòng tay quơ quơ ở trước mặt Đế Sát, Cơ Hạo hung hăng quét một cú roi chân ở trên bụng Đế Sát.

“Hiện tại, toàn bộ gia hỏa gian tể cùng chó săn của người ở trong quân đội nhân tộc, còn có phương thức liên hệ, nói toàn bộ cho ta biết. Bằng không, ta vẫn từng đao một cắt đứt của chim người còn có của trứng của người!”

Cơ Hạo nhìn Đế Sát gương mặt vặn vẹo, chậm rãi nói: “Một lần này, người nếu không nói ra toàn bộ danh sách cùng phương thức liên hệ người biết, ta sẽ trước mặt toàn bộ cấp dưới của người, trước mặt toàn bộ đồng tộc của người trong tòa chiến bảo kim loại đó, lột hết quần áo của người, cắt người từng đao một!”

Đế Sát giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo.

Trước mặt Đế Nhất và Đế Sa bị cắt đứt, thế đã là sự sỉ nhục to lớn hậu hoạn vô cùng.

Trước mặt tất cả người của cả bảy bốn Huyết Nguyệt quân đoàn, trước mặt Đế Hoặc và Câu Tư hai đại chấp chính, bị Cơ Hạo cắt từng đao, thế này đã không phải sỉ nhục cực lớn, thế này hoàn toàn là chuyện ép Đế Sát đi tìm chết, khiến Đế thị nhất tộc hoàn toàn hổ thẹn.

“Một ít nô lệ ti tiện mà thôi.” Đế Sát cố nén đau đớn từ bụng truyền đến, ra vẻ trấn định nhìn Cơ Hạo cười nói: “Ta nghĩ, chúng ta không nên bởi vì bọn nô lệ ti tiện này, phát sinh quá nhiều tranh cãi không nên có.”

Hít sâu một hơi, Đế Sát nhìn Cơ Hạo cười nói: “Tựa như gã nợ trên hòn đảo vừa rồi, toàn bộ tộc nhân của hã, phụ thân, mẫu thân của hã, tất cả của ta đều có thể giao cho người, mặc cho người xử trí! Đương nhiên, ta là quý tộc, ta hy vọng nhận được đãi ngộ tương xứng thân phận của ta.”

Ho khan vài tiếng, Đế Sát cười nói: “Người biết, tính mạng chúng ta rất đáng tiền, chỉ cần người không tuyên dương chuyện chúng ta bị bắt làm tù binh, gia tộc chúng ta sẽ rất thích ý trả giá một số tiền lớn, đem chúng ta lên giao dịch về. Cái này đối với người cũng có lợi, không phải sao?”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Đế Sát: “Danh sách toàn bộ chó săn và gian tế, còn có phương thức liên hệ!”

Đế Sát gượng nuốt một ngụm nước bọt, nhanh chóng báo ra tên tuổi gần trăm người, sau đó chỉ vòng tay trên tay Cơ Hạo: “Phù văn bí mật liên hệ với bọn hã đều ở trong. Rất dễ dàng có thể sử dụng, theo những phù văn dao động này, có thể chuẩn xác tìm được bọn hã.”

Cơ Hạo sau khi nhớ kỹ tên những người Đế Sát khai ra, con người đột nhiên co lại to bằng mũi kim, nhìn chăm chăm Đế Sát.

Trong lòng Đế Sát trào ra một luồng khí lạnh, hã khàn cả giọng nói: “Cơ Hạo... Chúng ta, chúng ta quả thực có thù oán. Nhưng mà, tất cả đều có thể thương lượng, tất cả đều có thể đàm phán. Theo chúng ta thấy, không có gì là không thể hóa giải.”

“Ta có thể dùng vinh dự gia tộc thề, từ hôm nay trở đi, ta sẽ không bao giờ là địch với người nữa. Chúng ta ở trên chiến trường lần nữa gặp nhau, cũng chỉ bởi vì chúng ta hai bên trận doanh khác nhau, ta sẽ không bao giờ bởi vì thù riêng của chúng ta tiến hành trả thù đối với người nữa.”

“Quá muộn rồi!” Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Đế Sát: “Bằng hữu của ta vận dụng tổ truyền trọng bảo ám toán một nữ nhân, chính là vì ép người xuất hiện. Người đã ngoan ngoãn đến đây, như vậy người nhất định phải chết. Đầu của người, có

thể đổi lấy một quân công to lớn... Tuy không bằng người còn sống, nhưng ta cảm thấy, người đã có thù riêng với ta, như vậy ta vẫn xử lý người thì thích hợp hơn chút.”

Viêm Long Kiếm gào thét mà ra, mang theo nhiệt độ cao đáng sợ xuyên thủng ngực Đế Sát.

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Đế Sát nói: “Giết người, không chỉ có vì thù riêng của chúng ta, còn có những con dân Nam Hoang bị người bắt cướp đi bán!”

Cổ tay khẽ xoay, lưỡi kiếm liền muốn cắt đứt trái tim Đế Sát, xa xa đột nhiên có tiếng gầm gừ tức giận truyền đến.

“Cơ Hạo, người dám lên giết tù binh?”

Chương 325: Sát Phu

Gương mặt tuyệt vọng vắn vẹo của Đế Sát chợt giãn ra, giống như người chết đuối đột nhiên bắt được một cọng cỏ, hắt khàn cả giọng hướng tới Cơ Hạo hét lên: “Người không thể giết ta, hiện tại là...”

Cơ Hạo xoay cổ tay, Viêm Long Kiếm phun ra một luồng lửa, dứt khoát lưu loát chặt đứt tâm mạch Đế Sát. Lửa nóng cuộn cuộn từ trong cơ thể Đế Sát phun trào ra, ba con mắt của Đế Sát chợt ảm đạm, thân thể ở trong ánh lửa nhanh chóng bốc cháy lên.

Lửa bốc lên, máu thịt, nội tạng Đế Sát bị nhanh chóng đốt thành tro, chỉ có một bộ xương so với Cơ Hạo cao hơn khoảng hai thước, cả vật thể màu đỏ đồng, hơi có chút trong suốt lưu lại. Trong ánh lửa, khung xương bán trong suốt thông thả thu nhỏ lại, dần dần áp súc đến chiều cao không sai biệt lắm với Cơ Hạo, lúc này mới triệt để cứng cố.

Khung xương màu đỏ đồng, trên xương ba cái hốc mắt đen sì cực lớn.

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn bộ xương này, thứ này khiến hắn nhớ tới một số ký ức đã cố ý vứt bỏ. Nhưng rất nhanh hắn liền bình ổn tâm tình, đem bộ xương vẫn nổi liền sát sao, vẫn duy trì hoàn hảo này vứt xuống đất.

Trong tiếng ‘Ông, ông’, trong bộ xương của Đế Sát có phù văn màu máu sáng lên, một lực lượng kỳ dị chậm rãi lưu chuyển trong bộ xương, bộ xương này thế mà lại tự bay lên, lơ lửng ở cách mặt đất vài thước.

“Ủa? Cũng đốt thành xương rồi, còn có thể bay lên?” Man Man xách hai thanh chùy tò mò ghé qua, thật cẩn thận dùng cán chùy nhẹ nhàng chạm chạm bộ xương của Đế Sát, phát ra tiếng vang thanh thúy: “Hơn nữa, thế mà không sợ lửa thiêu? Bị lửa thiêu, còn có thể thu nhỏ lại? Xương cốt kẻ này thật thú vị.”

Ở bên Đế Sa, Đế Nhất đã sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, run rẩy nói

không ra lời.

Đế Sát bị đốt thành bộ xương, một cảnh tượng này quá mức tàn khốc, với quý tộc Ngu tộc mà nói, đây càng là một loại chuyện tuyệt đối khủng bố. Cái này chứng minh Đế Sát chết, không thể nhận được Huyết Nguyệt chúc phúc. Bộ xương hãn không thể trở về Huyết Nguyệt, đây là một loại nguyên rửa vô cùng tàn nhẫn.

Đối với quý tộc Ngu tộc mà nói, sau khi chết bộ xương thể mà còn tàn lưu lại, cái này tương đương nhân tộc hồn phi phách tán, trọn đời không thể siêu sinh.

Cũng chính là vì quý tộc Ngu tộc có truyền thống cùng sự chú ý như vậy, bọn hãn mới thích nhất đem xương sọ kẻ địch cường đại của bọn hãn chế thành đồ uống rượu, mang theo bên người. Cái này không chỉ có thể khoe võ công, càng có thể nguyên rửa kẻ địch!

Nhưng khi đem kẻ địch chế tác thành đồ uống rượu, đó là cảnh đẹp ý vui cỡ nào, vui vẻ thoải mái, loại chuyện này đến lượt mình, đó lại là tuyệt đại khủng bố so với chết còn khó có thể tiếp nhận hơn.

Hai người bị dọa hồn vía lên mây, ánh mắt nhìn về phía Cơ Hạo cũng vắn vẹo —— tuyệt đối không thể mạo phạm Cơ Hạo, ít nhất ở trước khi thoát khỏi bàn tay nhân tộc, tuyệt đối không thể mạo phạm Cơ Hạo. Trời ạ, bọn hãn thà chết, cũng không muốn mình sau khi chết đem bộ xương để lại trong tay nhân tộc.

Trên không trung, một con thanh điều khổng lồ bay tới, Doanh Vân Bằng đứng ở trên lưng thanh điều, lòng đầy căm phẫn chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Cơ Hạo, người làm sao dám chém giết tù binh lung tung? Hơn nữa còn là tù binh cao cấp như vậy? Người biết, chúng ta bắt sống một tên Ngu tộc, là khó khăn cỡ nào hay không?”

Đem Viêm Long Kiếm thu hồi, Cơ Hạo chấp tay sau lưng, lười biếng nhìn

Doanh Vân Bằng cười lạnh: “Cái này là các người vô năng, còn có thể trách ta sao?”

Doanh Vân Bằng tức giận đến trừng mắt thiếu chút nữa lồi ra, hắt chỉ vào Cơ Hạo, thật lâu nói không nên lời.

Phía sau Cơ Hạo, thanh âm mềm mại của Thiếu Ti truyền tới: “Dựa theo quy củ nhân tộc, tất cả tù binh Cơ Hạo bắt sống được, đều là tài sản riêng của Cơ Hạo. Dựa theo quy củ nhân tộc, chủ nhân có quyền lực tùy ý xử trí tài vật thuộc về mình. Cho dù một mối lửa đốt hết, cho dù Đế Thuấn cũng không có quyền lực nói gì.”

Cười lạnh, Thiếu Ti nhìn Doanh Vân Bằng thản nhiên nói: “Giết một tù binh mà thôi, người có quyền lực gì ở đây chỉ trích Cơ Hạo? Chỉ bằng đứa con cùng đứa cháu đã chết của người, mọi người đều phải nhường người hay sao?”

Khuôn mặt già nua của Doanh Vân Bằng chợt đỏ bừng, tất cả trong mắt đều là tơ máu.

Hắn vốn không nên xuất hiện ở đây, hắn quản hạt toàn bộ tiền thủ Thập Nhật quốc ở Bồ Phán tiếp viện Xích Phán sơn. Hắn nên ở trong tổng doanh liên quân nhân tộc tham tán việc quân sự mới đúng. Nhưng hai ngày qua Doanh Vân Bằng luôn cảm thấy trong lòng ghen đến mức khó chịu, cho nên hôm nay dẫn theo một đội hộ vệ ra ngoài săn bắn giải sầu.

Kết quả đang lúc nghỉ ngơi, Cơ Hạo một kiếm xé rách Huyết Nguyệt Đại Phong Giới, khói báo động màu máu lao vút lên trời lập tức kinh động Doanh Vân Bằng, hắn ở trên đại sự còn chưa dám dính vào, vội vã truyền lệnh cho tổng doanh liên quân nhân tộc, sau đó tự mình mang theo đại đội hộ vệ vô cùng lo lắng chạy tới.

Kết quả hắn vừa lúc nhìn thấy Cơ Hạo một kiếm đâm chết Đế Sát, hắn cũng không kịp phân biệt tiền căn hậu quả trong đó, vội vàng mở miệng quát lớn một tiếng.

Nhưng một câu của Thiếu Ti, đã đem tất cả ý niệm trong lòng Doanh Vân Bằng đánh tan hết thành mảnh vụn.

Không phải sao?

Quy củ nhân tộc bày rõ ở nơi đó, trên chiến trường, tài phú thu được đều thuộc về bản thân sở hữu, tù binh bắt sống được đều thuộc về bản thân sở hữu, ngay cả Đế Thuấn cũng đừng nghĩ từ trên tay chiến sĩ nhân tộc ti tiện nhất đoạt được bất cứ thứ gì —— trừ phi những chiến sĩ đó là tộc nhân bộ tộc Đế Thuấn, như vậy chiến lợi phẩm của bọn họ sẽ có một nửa thuộc về Đế Thuấn.

Cơ Hạo dùng sức vỗ trán một cú, hần cười hướng Doanh Vân Bằng mặt tím hết lên cười nói: “Không phải là đạo lý này sao? Ta giết tên nô lệ, có cái gì to tát nhỉ? Đáng giá Doanh Vân Bằng người chạy tới vội như vậy? Không lẽ, người và hần có cấu kết?”

Sắc mặt Doanh Vân Bằng chợt biến thành một mảng đen sì. Lời này của Cơ Hạo quá ác độc, gắt gao chụp xuống cái mũ cấu kết dị tộc.

“Quả thực là nói hươu nói vượn, ta là thân phận gì? Ta sẽ cấu kết dị tộc?” Doanh Vân Bằng hỗn hển hướng tới Cơ Hạo lớn tiếng quát.

“Như vậy, xin hỏi Doanh trưởng lão, người không có việc gì chạy tới nơi này quát bảo ngưng lại Cơ Hạo lại là làm gì vậy?” Giữa không trung, Ngũ Long Nghiêu, Khoa Phụ Diễm hai vị đại vu sư đột nhiên từ sau một đám mây nước hiện ra thân hình. Bọn họ cứ như vậy lơ lửng trên không, thực lực cấp Vu Vương triển lãm hết!

Doanh Vân Bằng trầm mặc một trận, thật sâu hít một hơi, sau đó chậm rãi thở ra một hơi.

Bốn phương tám hướng, có đám đông Đại Vu Vu Điện thân khoác trường bào màu đen xuất hiện, xem bộ dáng sát ý nghiêm nghị trên thân bọn họ, rõ ràng đều đã làm tốt chuẩn bị chém giết. Ở phía sau những Đại Vu Vu Điện này, trong núi

rừng còn có vô số bóng người chớp lên, ít nhất có quân đội quy mô trên mười vạn đang cấp tốc điều động.

“Thì ra, các người đã có chuẩn bị?” Doanh Vân Bằng khẽ gật đầu, hướng Ngũ Long Nghiêu cười nói: “Ngũ Long trường lão, lần này các người đã lập công lớn. Mấy tên ác quỷ ba mắt này, thân phận cũng không bình thường... Hắc hắc, không ngờ được bọn hăn lại sẽ ngu đến mức xâm nhập phòng tuyến của nhân tộc ta.”

Không thèm nhìn Cơ Hạo lấy một cái, Doanh Vân Bằng dậm chân, thanh điều nhanh chóng xoay người, mang theo một đường cong hướng xa xa bay đi.

“Chẳng qua, việc hôm nay, ta nhất định phải đi chỗ Tự Văn Mệnh cáo Cơ Hạo một trạng.”

“Cho dù là tài sản riêng của hăn, tướng lĩnh Ngu tộc quý hiếm cỡ nào, hăn lại giết không có lý do, loại hành vi này, nhất định phải phạt nặng.”

Đảo cát xa xa, trong bụi cỏ, Vũ Dư đạo nhân ngồi khoanh chân ngẩng đầu nhìn Doanh Vân Bằng, hai cái khóe miệng chợt kéo xuống, cười rất sắc bén lạnh lùng.

Chương 326: Chấn Động

Tổng danh liên quân nhân tộc nhấc lên sóng to gió lớn, bị danh tác của Cơ Hạo kinh động.

Bắt sống gần ngàn chiến sĩ Già tộc.

Càng làm người ta chấn động hơn, là những chiến sĩ Già tộc này, tất cả đều là đại chiến sĩ cách chiến tướng chỉ một bước!

Nói cách khác, bọn hãn đều là tinh anh cấp Đại Vu đỉnh phong, chỉ thiếu một cơ hội đột phá, là có thể tấn thăng thành cường giả cấp Vu Vương.

Bắt tù binh như vậy, điều này ở chiến tranh quy mô lớn trong quá khứ của nhân tộc cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Đại quân nhân tộc từng bao vây tiêu diệt mấy ngàn, mấy vạn chiến sĩ Già tộc, nhưng bắt sống, một lần nhiều nhất cũng chỉ hơn trăm người, lần này có thể bắt sống gần ngàn người, hơn nữa còn thuần một sắc đều là đại chiến sĩ đỉnh cấp, thu hoạch này thật kinh người.

Bắt giữ gần ngàn đại chiến sĩ, thế này đã đủ rung động lòng người, nhưng Cơ Hạo còn bắt sống Câu Lô Tú, điều này làm đám đông lão quái Vu Điện tiềm tàng ở trong đại doanh nhân tộc, tất cả đều không để ý thân phận chui ra.

Hơn một ngàn đại vu sư của Vu Điện giống như xem xét chim quý thú lạ nào đó, vây nhiều vòng quanh Câu Lô Tú. Mấy đại vu sư ở Vu Điện thế lực ngầm hùng hậu, thậm chí bắt đầu tranh đoạt quyền sở hữu Câu Lô Tú. Bọn họ đều hướng Ngũ Long Nghiêu đưa ra giá trên trời, muốn đem Câu Lô Tú biến thành tài sản riêng của mình.

Câu Lô Tú chỉ là một trận sư Tu tộc, giúp ích rất nhiều đối với Vu Điện nghiên cứu, đối với Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Cao Đào các trọng thần nhân tộc lĩnh quân đánh trận này mà nói, lực hấp dẫn cũng không phải lớn lắm.

Đế Sa và Đế Nhất hai tên tù binh này, khiến Tự Văn Mệnh dám đại nhân vật tầng cao nhất của liên quân nhân tộc đều ngồi không yên, lần lượt chạy tới trung quân đại tướng, đem Đế Sa cùng Đế Nhất vây nhiều vòng ở giữa.

Nếu nói đại chiến sĩ Già tộc còn từng bắt giữ một ít, quý tộc cao cấp cấp thống lĩnh quân đoàn của Ngu tộc, nhân tộc từng đánh chết mấy kẻ, nhưng bắt giữ chưa bao giờ có. Cơ Hạo lần này là mở tiền lệ của nhân tộc, nhân tộc lần đầu tiên bắt tù binh được dị tộc địa vị cao như vậy, thân phận quan trọng như vậy!

Càng không cần nói, Đế Sa và Đế Nhất không chỉ là thống lĩnh Huyết Nguyệt quân đoàn, bọn hắn càng là con em đích hệ chi nhánh gia tộc đế tộc quan trọng nhất của Đế Thích nhất tộc, hơn nữa bọn hắn ở trong Đế thị nhất tộc kế thừa thuận vị còn đặc biệt cao.

Tộc nhân Đế thị nhất tộc, so với Câu thị cùng là Huyết Nguyệt nhất mạch cùng với tộc nhân hình thức khác cao hơn một mảng lớn!

Không đề cập tới cái khác, chỉ riêng hiện tại chấp chính đại đế Huyết Nguyệt nhất mạch là Đế Thích Diêm La, trên người Đế Sa và Đế Nhất chảy huyết mạch đồng nguyên với Đế Thích Diêm La, cái này ở trên chính trị ý nghĩa đặc biệt trọng đại —— chỉ cần Đế Thuấn đem thân phận lai lịch Đế Sa và Đế Nhất hướng ra phía ngoài tuyên bố, sĩ khí nhân tộc ít nhất có thể tăng gấp đôi, mà sĩ khí Huyết Nguyệt nhất mạch sao, ít nhất cũng phải giảm ba năm thành.

Cả liên quân nhân tộc đều lâm vào trạng thái phấn khởi kỳ dị, dưới tình huống như vậy, Doanh Vân Bằng khàn cả giọng trách cứ Cơ Hạo đánh giết Đế Sát, ác ý giết chóc tù binh có giá trị quan trọng, chút việc nhỏ đó giống như một luồng tro bụi trong nước lũ, căn bản không tung lên được một chút gợn sóng.

Toàn bộ chiến sĩ Già tộc đều bị Vu Điện dùng thủ đoạn nghiêm mật nhất, tanh máu nhất giam cầm trụ, nhốt vào ngục giam trọng binh gác.

Một đám vu sư Vu Điện vui vẻ vây quanh các đại chiến sĩ Già tộc. Các loại vu độc và vu chú như nước chảy dùng ở trên thân bọn hắn. Vu độc nào đối với

đại chiến sĩ Già tộc có lực sát thương hơn, vu chú nào có thể tạo thành thương tổn lớn hơn nữa đối với bọn hăn, cơ thịt cùng xương khớp đại chiến sĩ Già tộc có thể thừa nhận lực đả kích mạnh bao nhiêu, hỏa diễm, hàn băng, lôi đình, cơn lốc... các lực lượng, một loại nào có thể tạo thành thương tổn lớn hơn nữa đối với bọn hăn...

Các đại vu sư Vu Điện, trước kia muốn tìm được mấy vật thực nghiệm cũng thật sự không dễ gì.

Hiện tại Cơ Hạo không chịu thua kém, một gia hỏa bắt sống gần ngàn đại chiến sĩ Già tộc đỉnh cấp, tương đương đem một miếng thịt béo lớn đặt ở trước mặt một đàn sói đói. Rất nhanh trong ngực giam trọng binh gác liền truyền đến tiếng các chiến sĩ Già tộc khàn cả giọng rú thảm, tiếng thống khổ mắng, cùng với tiếng tuyệt vọng điên cuồng nguyên rủa.

Nhưng ở trên tay các đại vu sư này, đám chiến sĩ Già tộc đó muốn chết cũng khó!

Tử vong không đáng sợ, đáng sợ là nhiều lần lâm vào trạng thái gần chết, sau đó lần lượt bị người ta cứu sống, khiến bọn hăn khôi phục trạng thái đỉnh phong, sau đó lại thử một lần thống khổ càng thêm đáng sợ.

Các đại vu sư Vu Điện rất có ý thức trách nhiệm—— bọn hăn biết các đại chiến sĩ Già tộc này hiện tại đều là tài sản riêng của Cơ Hạo, mà đứng phía sau Cơ Hạo là bọn Ngũ Long Nghiêu một đám đại vu sư địa vị tôn quý nhất, cho nên bọn họ rất cẩn thận. Tuy dùng tới thủ đoạn đáng sợ nhất đối với các đại chiến sĩ Già tộc này, nhưng toàn bộ tù binh Già tộc từ đầu tới cuối đều sống khỏe.

Dùng lời của độc vu nào đó mà nói: “Chúng ta cũng không thể bạc đãi Cơ Hạo đứa bé này. Bọn ác quỷ Già tộc kia rất đáng giá, chúng ta dùng thì dùng, cũng không thể để Cơ Hạo đứa nhỏ này tổn thất một ngọc tề, cho nên... các lão huynh đệ, cẩn thận chút đi, để bọn chúng còn sống khỏe, luôn bảo trì tỉnh táo!”

‘Luôn bảo trì tỉnh táo’, câu này đã thành ác mộng cả đời của các chiến sĩ Già

tộc.

Sau khi biết được Câu Lôu Tú là một vị đại trận sư, lấy Phòng Phong Ác được xưng Vu Điện vu trận đệ nhất đại vu sư cầm đầu, một đám đại vu sư chuyên môn nghiên cứu vu trận biến hóa bao vây Câu Lôu Tú nhiều vòng, giống như một đàn mãnh hổ bụng đói kêu vang vây quanh một con thỏ trắng nhỏ, hung tàn tuyệt luân dùng các loại thủ đoạn, điên cuồng áp bức tất cả tri thức Câu Lôu Tú biết đến.

Không thể không nói, các đại vu sư Vu Điện ở một số phương hướng nào đó, quả thực có thiên phú đáng sợ như ác ma.

Bọn họ đầu tiên là lời nói nhỏ nhẹ kéo gần quan hệ với Câu Lôu Tú, thoải mái biết Câu Lôu Tú đã sống tám ngàn chín trăm bảy mươi hai tuổi lẻ ba trăm hai mươi ba ngày chín canh giờ nửa khắc đồng hồ.

Bọn họ lại nâng cốc trò chuyện vui vẻ với Câu Lôu Tú, dễ dàng biết Câu Lôu Tú thời điểm một tuổi ba tháng đã bắt đầu học tập trận đạo, thời điểm một tuổi lẻ chín tháng, đã bày ra tòa sát trận đầu tiên!

Sau đó, ác mộng của Câu Lôu Tú đã tới rồi.

Đám người Phòng Phong Ác đưa tới một đám vu y am hiểu cứu người vờn quanh Câu Lôu Tú, ngay sau đó các loại khổ hình theo nhau mà đến.

“Câu Lôu Tú, ngươi ngày đầu tiên một tuổi lẻ ba tháng, ngươi học cái gì? Hả? Đem các điển tịch ngươi từng đọc, một chữ không sót đọc thuộc lòng. Toàn bộ trận phù, khắc nổi hết ra cho ta!”

“Ngươi ngày thứ ba một tuổi lẻ bốn tháng? Ngươi học cái gì? Hả? Ngươi quên rồi? Chặt của hãn một ngón tay!”

Sau một tiếng rú thảm, Câu Lôu Tú khàn cả giọng vắt hết óc, đem mọi thứ mình ngày thứ ba một tuổi lẻ bốn tháng học được lắp bắp nói ra.

“Như vậy, lúc người một trăm chín mươi hai tuổi, người có thể đủ kiến tạo truyền tống trận pháp? Là trận pháp bí truyền độc đáo của Huyết Nguyệt nhất mạch các người? Mau, toàn bộ trận đồ và phù văn viết ra... Người không muốn? Chặt của hắc một chân!”

Một tiếng rú thảm...

“Tai, cắt!”

Một tiếng rú thảm...

“Cánh tay, dựng sắt ba thước...”

Một tiếng rú thảm...

Câu Lô Tú sống hơn tám ngàn tuổi, bị các đại vu sư gắt gao bức bách, đem hắc từ một tuổi lẻ ba tháng bắt đầu có ký ức rõ ràng, chuyện khi nào tè ra quần, khi nào vụng trộm hôn môi với người khác phải đầu tiên, đều một năm một mười nói ra.

Chương 327: Nô Tâm

Mang theo một cái sọt trúc, bên trong đặt một ít rượu và thức ăn linh tinh, Cơ Hạo hành tẩu ở trong một cái hành lang tối đen.

Hành lang đao bổ rìu chém mở ra thô ráp đơn sơ, lại cực kỳ kiên cố. Trên vách đá thật dày, thỉnh thoảng có phù văn màu sắt đen cùng màu vàng đất lóe lên, các Đại Vu của Vu Điện ở trong vách tường bày ra ‘Đồng tường phù’ và ‘Thiết bích phù’, đá dày một tấc lại so với tấm sắt dày một dặm còn chắc chắn hơn.

Trong hành lang, cách mỗi một trăm trượng có bảy tám chiến sĩ nhân tộc toàn thân trọng giáp đứng. Các chiến sĩ đứng sừng sững ở dưới chân tường không nhúc nhích, thậm chí không nghe được tiếng bọn họ hít thở, lạnh như băng, vô tình, tử khí trầm trầm giống như con rối chiến đấu.

Đi hơn một khắc đồng hồ, hai bên hành lang xuất hiện từng cái rào lưới sắt, phía sau hàng rào là phòng giam rộng rãi, bên trong nhét đầy tù binh những ngày qua quân đội các bộ lạc nhân tộc bắt sống.

Khi Cơ Hạo đi qua, trong một phòng giam, một nô lệ dị tộc làn da màu vàng đất, mặt ngoài làn da dày đặc nửa điểm màu xanh lục ‘Bộp’ một cái lao tới, toàn bộ thân thể đều treo ở trên hàng rào, cánh tay thật dài xuyên thấu qua hàng rào hướng Cơ Hạo chụp tới.

“Dân bản xứ chết tiệt, các người còn không mau thả Trát Lỗ đại gia! Biết chủ nhân Trát Lỗ đại gia là ai không? Các người dám nhốt Trát Lỗ đại gia, chủ nhân của Trát Lỗ đại gia nhất định sẽ đem các người thiên đao vạn quả.”

Cơ Hạo tát một cái, Trát Lỗ đại gia thực lực vừa mới đạt tới Tiểu Vu cảnh rú thảm một tiếng, nửa cánh tay bị tát nát, huyết tương rải đầy đất.

Trát Lỗ khóc trời kêu đất ôm tay cụt lùi về trong lồng giam, tù binh trong các

lồng giam khác muốn lao tới uy hiếp Cơ Hạo ùn ùn lùi bước, ai cũng khiếp nhược nhìn về phía Cơ Hạo.

Một khi Cơ Hạo hướng bọn họ nhìn qua, những nô lệ chiến sĩ dị tộc đó liền ùn ùn cúi đầu, không ai dám nhìn thẳng vào mắt Cơ Hạo. Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Một đám chó vầy đuôi mừng chủ, đến nơi này, còn dám như vậy kiêu ngạo?”

Mấy nô lệ chiến sĩ ngẩng đầu lên, muốn tranh cãi vài câu với Cơ Hạo, nhưng nhìn thấy Trát Lỗ trên mặt đất phun ra huyết tương, thân thể các nô lệ chiến sĩ kia khẽ giật, lại vạ phần sợ hãi cúi đầu, không dám phát ra nửa điểm thanh âm.

Đi đến trước một cái lồng giam, Cơ Hạo lấy ra một khối ngọc phù ấn một cú ở trên lan can lưới sắt, lan can lưới sắt ‘ù ù’ dâng lên. Cơ Hạo đi vào.

Trên vách tường tối như mực tràn đầy vết máu, cùng với tiếng ‘ong ong’ trầm thấp, trên vách đá thỉnh thoảng có phù văn rậm rạp lần lượt sáng lên. Trong lao tù không có đèn đuốc, nhưng ánh sáng những phù văn này sáng lên đã đủ để người ta thấy rõ tất cả.

Mấy chục sợi xích to bằng ngón cái từ trong vách đá vươn ra, xương tỳ bà cùng xương bánh chè Cơ Mạch bị xích sắt xuyên thấu, uể oải cuộn mình ở dưới vách đá. Nhìn kỹ, một sợi xích so với xiềng xích bình thường thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng màu vàng tối xuyên thấu xương cột sống hằn, ở dưới làn da phụ cận xương cột sống hằn, có chín cái hình long trảo gồ lên.

‘Vu Hồn Cửu Long Tỏa’, hình cụ rất nổi tiếng của Vu Điện, không cần nói Cơ Mạch một Đại Vu mở hơn một ngàn vu huyết, cho dù là một vị Vu Vương, chỉ cần bị Cửu Long Tỏa nhốt, cũng đừng nghĩ giãy dựa thoát thân.

Cơ Hạo đem rượu và thức ăn trong cái giỏ trúc lấy ra, đặt chỉnh tề ở trước mặt Cơ Mạch, moi ra một cái bát to, rót cho Cơ Mạch một chén rượu, bưng đến trước mặt hắn.

“Là đoạn hồn tửu sao? Uống xong, ta sẽ bị xử tử?” Cơ Mạch gian nan giãy

giữa một phen, cuộn người lại, đoan đoan chính chính ngồi ở dưới vách đá, ánh mắt thâm thúy nhìn Cơ Hạo.

“Người là tộc nhân Kim Ô bộ, cho nên, đến thăm người một chút.” Cơ Hạo đem bát rượu ghé đến bên miệng Cơ Mạch, lạnh lùng nói: “Khó được ở Trung Lục, gặp được một tộc nhân đồng nguyên đồng mạch.”

Cơ Mạch ngẩn ngơ, cắn một cái ở mép bát rượu, đầu khẽ nâng lên, một bát rượu ‘Oc’ một cái liền vào bụng. Cổ nhẹ nhàng vung lên, bát rượu bay trở về trong tay Cơ Hạo. Cơ Mạch nheo mắt, bắt đầu đánh giá cao thấp Cơ Hạo.

“Có cái gì đẹp sao?” Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở đối diện Cơ Mạch, đổi một bát rượu, cũng cho bản thân một bát rượu.

“Ta vẫn chưa làm rõ, vì sao... người đã sớm nhìn thấu ta cùng các huynh đệ của ta, là cố ý hướng về phía người?” Cơ Mạch rất khó hiểu nhìn Cơ Hạo: “Nhưng biện pháp này, ta trước kia cũng từng dùng.”

Cơ Mạch nheo mắt nói: “Trước kia, ta cũng từng dùng biện pháp này, trước cùng người của bọn họ bùng nổ xung đột, sau đó mọi người cùng nhau uống một bữa rượu, nghe nói đều là tộc nhân đến từ bộ tộc Nam Hoang, mọi người đều sẽ buông lỏng cảnh giác, sau đó ta mang theo các huynh đệ nhân cơ hội đánh bất ngờ, bọn hắn không hề phòng bị, bị ta giết. Vì sao lần này, ta chưa thể giết người?”

Nhìn Cơ Mạch vẻ mặt khó hiểu, Cơ Hạo khẽ thở dài một tiếng: “Khi người xuống tay với Vũ Mục, ta đã đem các người coi là kẻ địch rồi. Tuy sau đó biết các người là tộc nhân Kim Ô bộ... Ta cũng căn bản chưa thả lỏng cảnh giác, ta vẫn đem các người coi là kẻ địch!”

Cơ Mạch nhe răng trợn mắt nhìn Cơ Hạo, rất khó hiểu thấp giọng rít gào: “Nhưng vậy không đúng! Người chỉ là một đứa nhỏ chưa đủ lông đủ cánh, người tới từ Nam Hoang địa phương quý quái đó, người sao có thể có nhiều quý tâm nhân như vậy? Bao nhiêu người tuổi lớn hơn người, kinh nghiệm phong phú hơn

người, đều bị lừa?”

Cơ Hạo nhún nhún vai, không hé răng.

Quý tâm nhân? Ha ha, những Nam Hoang chiến sĩ hào sảng, vừa gặp đồng hương đã mắt nước mắt lưng tròng, thả lỏng tất cả sự cảnh giác đó, có thể đánh đồng với mình sao? Nam Hoang chiến sĩ 99% đều là kẻ ngốc cứng đầu, ngẫu nhiên chơi chút âm mưu quỷ kế, cũng đều không lên được mặt bàn.

Mà mình...

“Người thua không oan!” Cơ Hạo nhìn Cơ Mạch lạnh lùng nói: “Ta từ đầu tới cuối không đem các người thật sự coi là tộc nhân có thể tin cậy, cho nên các người thua không oan. Ta đến thăm người, chỉ là cũng muốn hỏi một câu, vì sao.”

“Người là tộc nhân Kim Ô bộ, tổ tông của người bị dị tộc bắt đi biến thành nô lệ, người hẳn là có huyết hận thâm cừu với bọn hắn, người vì sao phải trở thành tay sai của bọn hắn?” Cơ Hạo nhìn Cơ Mạch, rất khó hiểu hỏi: “Bởi vì a ba, a mẫu người, ở trên tay bọn hắn?”

Cơ Mạch trầm mặc một phen, nhìn nhìn bát rượu.

Cơ Hạo lại rót cho hắn một chén rượu, đưa đến bên miệng hắn để cho hắn uống.

Cơ Mạch thích ý thở phào nhẹ nhõm, nheo mắt nói: “Vì bọn họ? Người cho rằng thế nào? A ba, a mẫu ta, hiện tại là đại giám công của chủ nhân quặng tràng, bọn họ cai quản hai mươi vạn quặng nô bán mạng cho chủ nhân, cam tâm tình nguyện, không có ai bức bách bọn họ.”

“Ta cũng vậy, ta lúc năm tuổi, đã chủ động tham gia huấn luyện doanh chủ nhân mở, chuyên môn học tập như thế nào nguy trang, như thế nào thẩm thấu vào nhân tộc, như thế nào làm bộ như một ‘người thuần túy’, như thế nào ở

trong nhân tộc ẩn núp che dấu.”

“Ta học rất nhiều thứ, bao gồm ám sát, bao gồm hủy thi diệt tích, bao gồm thăm dò tình báo, bao gồm các loại thủ đoạn liên lạc xảo diệu.” Cơ Mạch nhìn Cơ Hạo, rất thành khẩn nói: “Thứ ta học, là các người vĩnh viễn cũng không ngờ được.”

‘Thứ vĩnh viễn cũng không ngờ được’? Cơ Hạo mang theo một tia cười quái dị nhìn Cơ Mạch, Cơ Hạo kiếp trước từng học, nhằm chừng mới là đồ chơi cao thâm bọn hắn chưa từng nghĩ tới. Ít nhất nếu lần này Cơ Mạch tập kích đối thành Cơ Hạo đi làm, hắn mới sẽ không làm cầu thả như vậy, làm ra nhiều sơ hở như vậy.

“Vì sao?” Cơ Hạo rất phối hợp hỏi: “Vì sao làm tay sai của bọn chúng?”

Cơ Mạch rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ: “Vinh hoa phú quý!”

Chương 328: Răn Dạy

“Vinh... Hoa... Phú... Quý!”

Cơ Hạo lặp lại đáp án của Cơ Mạch từng chữ một, nằm mơ cũng không thể ngờ được, hẳn có thể cho ra câu trả lời như vậy.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, đây quả thật là câu trả lời tiêu chuẩn nhất. Không có cái nhìn chủng tộc, không có phân chia huyết mạch, không có lập trường trận doanh, không có điểm mấu chốt đạo đức, bốn chữ ‘vinh hoa phú quý’, thật sự là một thanh đao sắc bén độc ác nhất trong thiên địa.

“Phải, vinh hoa phú quý!” Cơ Mạch ngẩng đầu, trên khuôn mặt máu thịt mơ hồ tràn ngập một loại quang huy nói không nên lời. Hắn dùng một loại ánh mắt cao cao tại thượng quan sát tất cả, kiêu ngạo, thận trọng nhìn Cơ Hạo. Loại cảm giác đó, loại cảm giác đó thật sự rất khó hình dung.

Đặc biệt coi rẻ, đặc biệt khinh thường, mang theo một tia trào phúng, mang theo cảm giác về sự ưu việt tuyệt đối, giống như đều là dân thành phố coi áo cơm không lo, tài sản lớn, nhìn thấy ‘kẻ nhà quê’ trên đường hai chân dính đầy bùn nhão, vác bao tải to.

Loại cảm giác về sự ưu việt đó, loại toàn thân tâm khinh bỉ đó, khiến Cơ Hạo rất muốn lập tức bẻ gãy cổ Cơ Mạch.

“Cơ Hạo, người không hiểu.” Cơ Mạch nhìn Cơ Hạo, hơi nghiêng đầu, rất nghiêm túc nói: “Người từ nhỏ đã sinh hoạt ở cùng nơi với bọn dã nhân chưa khai hóa, người thật sự không hiểu.”

“Người từng thấy dụng cụ ăn uống dùng tinh kim, mỹ ngọc mài tinh xảo mà thành chưa? Người từng thấy đồ uống rượu dùng đá quý trân quý và vu tinh khảm chưa? Người từng thấy giường nằm vàng khảm ngọc, dùng gỗ thơm trân quý nhất tạo thành chưa? Người từng thấy căn nhà vàng làm ngói, bạc trắng làm

tường, mỹ ngọc làm cột, hợp kim đúc nền chưa? Người từng thấy thành trì bay lượn ở bầu trời, có thể cho trăm vạn, ngàn vạn người ở chưa?”

“Người chỉ từng mặc da thú cùng vải thô, người từng thấy tơ lụa chưa? Người từng mặc gấm vóc chưa? Người có biết cảm giác tuyệt vời hàng dệt tơ nhẵn nhụi nhất ma sát làn da không? Rượu ngon nhất người từng uống là cái gì? Người từng ăn thức ăn mỹ vị nhất chưa? Người từng gặp điểm tâm cần dùng một trăm ba mươi sáu loại trình tự làm việc mới có thể quay nướng ra chưa? Người từng thấy nước trái cây mười vạn ngọc tể mới có thể đổi được một chén nhỏ chưa?”

“Người ở Nam Hoang, a ba, a mỗ của người có bao nhiêu tài sản riêng? Các người có nô lệ không? Các người có thị nữ không? Các người ở là lầu cỏ nhà gỗ, các người mặc là áo da thú, các người chân trần giẫm trên bùn nát cùng phân súc vật, cho dù thủ lĩnh bộ lạc, cũng cần đích thân tham gia săn bắn, nếu không các người sẽ không được chia cho dù một miếng thịt thú!”

“Nhưng người biết không? A ba, a mỗ của ta, bọn họ là đại giám công dưới trướng chủ nhân, a ba nắm giữ sinh tử của hai mươi vạn quặng nô, a mỗ cai quản tiền đồ của mười vạn nữ nô. Chính bọn họ mỗi ngày có ba trăm nô lệ cùng một trăm thị nữ hầu hạ, ba trăm nô lệ cùng một trăm thị nữ này, là tài sản tư nhân của bọn họ.”

“A ba ta mỗi ngày có thể tùy ý hưởng dụng toàn bộ nữ nô hãn nhìn trúng, bất cứ một nô lệ nào dám có gan làm trái lời hãn, đều sẽ bị chặt đầu, thi thể bọn họ sẽ bị treo ở chỗ cao nhất của mỏ dùng để đe dọa bọn nô lệ ngu xuẩn.”

“Bọn họ ăn là sơn trân hải vị, bọn họ mặc là lông la tơ lụa, bọn họ ra ngoài có xa giá xa hoa, bọn họ về nhà, ở là nhà cao cửa lớn.”

“Bởi chủ nhân ban cho, a ba, a mỗ của ta địa vị tôn sùng, so với chiến sĩ bình thường bên cạnh chủ nhân có được địa vị càng cao hơn. Bởi chủ nhân ban cho, cả nhà chúng ta đều hưởng thụ vinh hoa phú quý!”

“Người hiện tại hẳn là biết cái gì là vinh hoa phú quý rồi chứ?” Cơ Mạch thần thái bay lên nhìn Cơ Hạo: “Ta từ nhỏ đã ăn ngon mặc đẹp, ta ăn ngon, mặc đẹp, dùng đồ tốt, ta bầu bạn các tiểu chủ nhân chơi đùa, chỉ cần ta hầu hạ tốt bọn họ, ta có thể được chủ nhân ban thưởng. Ta có ngọc tề tiêu không hết, có thể mua được mọi thứ ta nhìn trúng!”

“Chủ nhân cần thuộc hạ đắc lực, cho nên ta từ năm tuổi đã vào huấn luyện doanh, đã điên cuồng tu luyện, điên cuồng tiến bộ, ở trong huấn luyện doanh ta được chủ nhân một lần lại một lần ban thưởng, phần thưởng hậu hĩnh người vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng!”

Cơ Mạch gần như điên cuồng nhìn Cơ Hạo, trong mắt cũng ứa máu: “Cung điện cao lớn rộng rãi, lãnh địa rộng lớn, vô số tài phú, còn có một lại một nữ nô dục – dễ nhu thuận nghe lời, nữ nô mặc cho ta hưởng thụ, mặc cho ta hưởng thụ!”

Tham lam liếm môi một cái, Cơ Mạch cười quái dị ‘hắc hắc’ nói: “Người từng thấy nữ nhân những bộ tộc đó chưa? Mỗi người bộ dạng khô ngô như dã thú, vòng eo to như trâu rừng, làn da thô ráp giống da thú, trên người còn mang theo mùi hôi thối của súc vật.”

“Mà các nữ nô của ta, các nàng thon thả tinh tế, làn da trắng trẻo nhẵn nhụi, từ nhỏ đều dùng sữa trâu tắm rửa, còn dùng các loại thuốc mỡ trên quý bảo dưỡng làn da. Các nàng mềm mại, trắng nõn, bóng loáng, trên người mang theo hương thơm nồng đậm, lúc ta chiếm hữu các nàng, tiếng la khóc của các nàng mềm mại thanh thúy cứ như Dạ Oanh điệu.”

Cơ Mạch trào phúng nhìn Cơ Hạo: “Người vĩnh viễn cũng không thể ngờ được loại tư vị đó, loại tư vị tuyệt vời đó như trôi nổi ở đám mây, người vĩnh viễn cũng không tưởng tượng được, loại tư vị tuyệt vời đó đáng yêu bao nhiêu!”

Cơ Hạo nhìn Cơ Mạch, thần nhiên nói: “Thiếu Ti thì rất đẹp, Man Man cũng rất đáng yêu, nơi khác ta không biết, cô nương Đông Hoang Thanh Di nhân mỗi

người đều là tuyệt sắc mỹ nữ, hơn nữa các nàng không chỉ có đẹp, các nàng còn là tiền thủ cường đại, vu tể đáng sợ, các nàng có đủ lực lượng nắm giữ vận mệnh của mình!”

“Người có được những nữ nhân kia, chỉ là đồ chơi, hơn nữa đã bị phá hủy linh hồn, người chỉ là chiếm được thể xác khô quắt, trống rỗng của các nàng.”

“Mà các cô nương xinh đẹp ta đã gặp, các cô nương xinh đẹp nhất nhân tộc, các nàng sinh động, các nàng có tư tưởng của mình, các nàng có thể khóc có thể cười, các nàng có cơ hội theo đuổi cuộc sống mình muốn. Các nàng là người sống sờ sờ, không phải vạn vật, không phải tài vật, không phải loại vật chết làm người ta ghê tởm do người hình dung đó!”

“Người khinh thường các a mỗ của những bộ tộc đó, họ có lẽ bộ dạng không đẹp thế nào, họ có lẽ làn da thô ráp, có lẽ phong sương đầy mặt, nhưng họ dùng tay mình, nuôi sống đứa nhỏ của mình, trấn an nam nhân của mình, gánh vác bầu trời bộ lạc.”

“Họ có lẽ không đủ đẹp, nhưng họ đủ vĩ đại. Họ giống như thổ địa Trung Lục thế giới và tứ hoang đại lục, rộng lớn, hùng hậu, man hoang, tràn ngập sinh mệnh lực, họ nuôi sống các thế hệ con dân bộ tộc, họ là nguồn sống sinh mệnh của chúng ta.”

“Mà người khoe cái gọi là vinh hoa phú quý... Cái gọi là nhà đẹp, cái gọi là thức ăn ngon, cái gọi là hoa phục, cái gọi là quyền lực chúa tể vận mệnh người khác! Quả thực buồn cười đến cực điểm!”

Cơ Hạo ngạo nghễ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Cơ Mịch: “Lão tử cầm tù chủ tử của người, lão tử hướng tộc nhân của bọn hãn triêu hỏi một tiếng, bọn hãn sẽ đem những cái gọi là vinh hoa phú quý người hâm mộ không thôi tất cả đều ngoan ngoãn đưa lên. Lão tử thu hay không, còn cần xem tâm tình lão tử!”

Vung nắm đấm, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Những vật ngoài thân đó, lão tử dựa vào bản lãnh của mình có thể đổi về! Mà các người, giống như những con sài

lang, linh cầu bị thuần phục, các người vấy cái đuôi, chỉ biết cầu chủ nhân thưởng cho các người một khúc xương!”

“Vinh hoa phú quý cái rắm chó! Các người chỉ là một đám giò bọ không có cốt khí, lưng không thẳng lên được, lúc nào cũng chờ đợi người khác bố thí một chút cơm thừa canh cặn sống sót mà thôi!”

Nói đến chỗ hung hăng, Cơ Hạo cho một bạt tai ở trên mặt Cơ Mạch, đánh vỡ hết răng trong mồm hắn.

Chương 329: Gian Ngoan

Ngoài lao tù, trong hành lang, Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt đứng sóng vai, nghiêng tai lắng nghe Cơ Hạo lớn tiếng quát.

Nghe đến chỗ đặc ý, hai người không khỏi liên tục gật đầu, Hoa Tư Liệt càng đề thấp thanh âm hướng Tự Văn Mệnh nói: “Mãng thống khoái, cái bọn quỷ nô gọi là ‘vinh hoa phú quý’ đó, phản bội tổ tiên, huyết mạch, toàn tâm toàn ý giúp lũ ác quỷ kia bắt nạt nhân tộc, thật sự đáng chết.”

Tự Văn Mệnh chấp tay sau lưng, thấp giọng thở dài nói: “Người như vậy, những năm qua ngày càng nhiều. Thật ra ta thật sự không sợ Ngụ triều triển khai trận địa liêu mạng với chúng ta, đầu rơi chẳng qua cái sẹo to bằng miệng bát, huyết khí trong lòng bất diệt, chúng ta vẫn có thể cầm đao tái chiến.”

“Nhưng khí tiết trong lòng, cam tâm tình nguyện quỳ gối dưới chân bọn dị tộc ác quỷ, như Cơ Hạo nói, giống giòi bọ chờ mong dị tộc bố thí... nhân tộc chúng ta, sẽ thật sự bị hủy! Làm nô lệ, thật sự đã khiến bọn hăn thỏa mãn như vậy sao?”

“Rắc rắc, rắc rắc!” Cơ Mạch cười quái thanh quái khí, hăn lắc lắc cái đầu tràn đầy máu tươi, hướng tới Cơ Hạo điên cuồng cười.

Vừa cười, Cơ Mạch vừa hộc máu và răng vỡ vụn. Lực đạo toàn thân hăn đều bị giam cầm, nhưng sinh mệnh huyết khí khổng lồ của Đại Vu lại vẫn tuôn trào như rồng ở trong cơ thể hăn. Huyết khí cuồn cuộn tràn lên mặt, gò má Cơ Mạch sụp xuống nhanh chóng phồng lên, răng trong mồm cũng nhanh chóng mọc ra.

“Giòi bọ?” Cơ Mạch ngang nhiên ngẩng đầu, hướng về Cơ Hạo nghiêng răng nghiêng lợi tru lên: “Cho dù làm giòi bọ, ta cũng là giòi bọ lớn lên ở trong cấm y ngọc thực, quỳnh lâu điện ngọc! Các người ừ thì làm người, các người mỗi ngày lăn lộn ở trong bùn lầy, ăn cơm gạo thô, mặc vải thô da thú, cả người tanh nồng, hành tung như dã nhân!”

“Hơn nữa, người có tư cách gì nói chúng ta là giới bọ?” Cơ Mạch mở to mắt nhìn, miệng phun đầy nước miếng hướng Cơ Hạo ‘ngao ngao’ quát to.

“Các người áo không che thân, các người bụng không ăn quả, các người thậm chí ngay cả hệ thống văn tự cũng chưa có, các người chỉ là một đám dã nhân chưa khai hóa!” Cơ Mạch rướn cổ, trào phúng nhìn Cơ Hạo: “Các người, chưa có ‘văn minh’!”

“ ‘Văn minh’! Cơ Hạo, người tên ngu xuẩn này. Người biết cái gì là ‘văn minh’ không?” Cơ Mạch dương dương đắc ý nâng đầu, cười lớn ‘ha ha’ chỉ vào Cơ Hạo: “ ‘Văn minh’ là ánh lửa, là trí tuệ, là mặt trời nóng chiếu rọi tất cả, là quyền lực thống trị cả thiên địa.”

“ ‘Văn minh’, khiến chủ nhân chúng ta có được văn minh bắt nguồn xa, dòng chảy dài, có được tri thức như vực như biển, có được lực lượng vô cùng vô tận, có được quyền lực thống trị ức vạn tộc đàn khắp thế giới.”

“ ‘Văn minh’. Khiến chủ nhân chúng ta có được văn tự, có được lịch sử, có được giai cấp, có được phân chia cao thấp tôn ti. Như thiên địa mở, khí trong bay lên, khí đục trầm xuống, đặt căn cơ thiên địa.”

“ ‘Văn minh’, khiến chủ nhân chúng ta có được lưỡi đao có thể bổ nát vạn vật, có được giáp trụ không thể phá hủy, có được thành trì trọn đời không hủy, có được quyền bính chí cao vô thượng. Bọn họ phát hiện chu thiên, buông xuống chu thiên, chinh phục chu thiên! Ức vạn tộc đàn thành nô lệ của bọn họ, thuận sống nghịch chết, không có bất cứ tộc đàn nào có thể ngăn cản ý chí của chủ nhân chúng ta!”

“ ‘Văn minh’, chúng ta những nô bộc thành tín nhất, khiêm tốn nhất này của chủ nhân. Chúng ta nguyện ý đắm chìm ở dưới ánh lửa ‘văn minh’, cho dù là làm sài cẩu phục tùng, cho dù làm gia súc bị thuần phục, cho dù là làm cái người gọi là giới bọ chó vầy đuôi mừng chủ, chúng ta cũng là giới bọ ‘văn minh’!”

Cơ Mạch cười ‘hắc hắc’, cười đến vô cùng đắc ý.

Hắn liếc xéo Cơ Hạo, dương dương đắc ý nói: “Người căn bản không biết chủ nhân chúng ta cường đại bao nhiêu, người căn bản chưa từng kiến thức chủ nhân chúng ta có được nội tình cùng lực lượng đáng sợ cỡ nào! Người thậm chí không biết, chủ nhân chúng ta là như thế nào đánh tan tổ tiên các người, thành lập Ngu triều thống trị tất cả!”

“Tổ tiên chúng ta?” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Chẳng lẽ không phải tổ tiên của người sao?”

“Ta phi nhĩ!” Cơ Mạch khàn giọng hét lên: “Đừng dùng huyết mạch ti tiện của các người để vũ nhục ta! Chúng ta là nô bộc thành tín nhất, khiêm tốn nhất của chủ nhân, ta hận trên người ta không thể chảy cho dù một tia huyết mạch mỏng nhất của chủ nhân... Ta không phải hậu duệ Kim Ô bộ chết tiệt nào đó!”

“Ta thù hận Kim Ô bộ!” Cơ Mạch nghiêng răng nhìn Cơ Hạo tức giận nói: “Người biết không? Bắt đầu từ khi ta nhớ chuyện, giấc mộng của ta chính là hủy diệt Kim Ô bộ, thậm chí phá hủy toàn bộ Nam Hoang! Bởi vì là Nam Hoang chết tiệt, Kim Ô bộ chết tiệt, cho ta huyết mạch ti tiện như thế!”

Thân thể Cơ Mạch kịch liệt run rẩy: “Làn da của ta vì sao phải là loại màu vàng ti tiện này? Tóc ta vì sao phải là màu đen ti tiện như thế? Mắt của ta vì sao phải là màu nâu đậm ti tiện như thế? Vì sao tóc ta không thể màu sắc tươi sáng như chủ nhân tôn quý? Vì sao làn da của ta không thể trắng nõn non mịn như chủ nhân tôn quý? Vì sao mắt của ta, không thể là huyền lệ nhiều màu như chủ nhân tôn quý?”

Cơ Hạo nhìn Cơ Mạch lớn tiếng quát: “Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang; thiên huyền địa hoàng, đây là thiên địa bản sắc. Chúng ta là con dân phương thiên địa này, thân thể chúng ta tự nhiên sẽ khắc sắc thái của phương thiên địa này, hai màu vàng, đen, là màu sắc tôn quý nhất của vùng thiên địa này!”

“Ta nhĩ vào!” Cơ Mạch lại một lần nữa hướng trên mặt đất nhỏ một cục đờm

thật mạnh: “Hai màu đen, vàng, là màu sắc khiến người ta ghê tởm nhất trong thiên địa! Ta thà làn da ta, tựa như nô bộc lúc ban đầu của chủ nhân tôn quý là hoàn toàn tối đen như vậy, thế cũng đẹp hơn một vạn lần so với da vàng hiện tại!”

Cơ Mạch say mê ngẩng đầu nhìn nóc nhà lao: “Ta phải nhờ huyết mạch của ta, huyết mạch Kim Ô bộ chết tiệt, huyết mạch nhân tộc chết tiệt. Ta thà rằng, ta thà ta là một ‘Phó tộc’ làn da đen sì... Ta thà rằng, trên người ta có một tia huyết mạch bé nhỏ không đáng kể của chủ nhân...”

Cơ Hạo nhìn Cơ Mạch, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Người đã điên rồi!”

Cơ Mạch nhìn Cơ Hạo, như thần linh ngồi ở đám mây, khẽ cười nói: “Người không hiểu! Các người đám ngu xuẩn chưa khai hóa này, tử thủ cái gọi là huyết mạch, tộc nhân, tộc đàn... quan điểm thối nát, các người gắt gao phản kháng ánh sáng ‘văn minh’ của chủ nhân chiếu rọi, các người không muốn thành nô bộc của chủ nhân, các người nhất định bị tiêu diệt!”

Cơ Hạo đứng dậy, người gian ngoan không hiểu như thế, trong xương tủy hân cũng chảy xuôi nô tính.

Cùng người như vậy, không có gì để nói nữa.

Chậm rãi, Cơ Hạo lấy ra một bộ vũ khí Vu Điện chuyên môn dùng để nghiêm hình tra tấn tàn khốc, các loại đồ vật bén nhọn, sắc bén, mang theo mùi máu tươi nồng đậm lần lượt lấy ra, đặt chính tề ở trước mặt Cơ Mạch.

“Người là hậu duệ Kim Ô bộ, cho nên, ta chủ động yêu cầu, cho người ăn một bữa, uống một bữa tốt chút.” Cơ Hạo nhẹ nhàng nói: “Hiện tại, nên nói đã nói, nên ăn đã ăn, nên uống cũng uống rồi. Ừm, là người chủ động thẳng thắn chút, hay là ta động thủ tra hỏi?”

“Mấy năm nay, người khẳng định ở trong nhân tộc phát triển không ít đồng đảng nhỉ? Dem tên của bọn hân lần lượt khai hết ra, người còn có thể thoải mái

vài ngày. Nếu người không nói, ta cam đoan người sẽ sống không bằng chết.”

Cầm lên một cây kim dài sắc bén mang theo vô số gai ngược, gương mặt Cơ Hạo chợt trở nên vụn vỡ dữ tợn.

“Nhắc nhở người trước một câu... Thật ra, ta là một tên ác quan rất khá.”

Chương 330: Giải Thoát

Tiếng hò hét của Cơ Mạch dần dần mờ hồ, từ lúc ban đầu cao vút hữu lực, trở nên khàn khàn mỏng manh, cuối cùng trở nên như lão quỷ trong phần mộ, hấp hối không còn nửa điểm tinh thần.

Trong lao tù máu tươi đầy đất, máu tươi trong cơ thể Đại Vu chảy ra chất chứa sinh mệnh lực khổng lồ, trải qua mấy canh giờ, máu tươi vẫn tươi đẹp như lúc ban đầu, không có nửa điểm dấu hiệu đọng lại. Mùi máu tươi ở trong lao tù hầu như ngưng tụ thành thực chất, thậm chí mắt thường cũng có thể nhìn thấy màu máu nhàn nhạt trong không khí.

Cơ Mạch mềm nhũn ở dưới đất, trên thân hằn không có nửa vết thương, sạch sẽ, giống như trẻ sơ sinh vừa mới chào đời được tắm rửa sạch sẽ. Nhưng con người hằn đã triệt để tán loạn, tinh thần hằn đã hoàn toàn sụp đổ.

“Giết ta... Van xin người, giết ta!” Cơ Mạch mở mồm, uể oải kêu thảm.

Cơ Hạo búng ngón tay, trong không khí phun ra một dòng nước, tinh tế cọ rửa bàn tay hằn. Máu tanh đầy tay dần dần bị cọ rửa sạch sẽ, dòng nước tiêu tán, một ánh lửa hầm hập bốc lên, rất nhanh đã đem hơi nước trên tay chưng khô.

Từng chút một, đem những hình khí Vu Điện tạo hình dữ tợn kia thu thập thỏa đáng từng cái, Cơ Hạo nhìn về phía đồng lớn xương chông chắt ở góc lao tù. Xương người tán mát ra ánh sáng rực rỡ, mang theo một tầng màu lửa đỏ nồng đậm, giống như thủy tinh bán trong suốt chông chắt cùng một chỗ, nhìn thoáng qua, ít nhất có thể góp ra khung xương hơn trăm người.

“Đại Vu quả thực rất khá.” Cơ Hạo nhìn Cơ Mạch, mang theo một tia âm lãnh và tàn nhẫn nhẹ nhàng nói: “Người thường trúng hình phạt hung tàn như vậy, đau cũng đau chết rồi. Nhưng Đại Vu sinh mệnh lực ương ngạnh như thế, ta rút ra một cái xương của người, người có thể mọc lại một cái xương, quả nhiên Đại Vu mới là đối tượng ngôn hành tra hỏi tốt nhất!”

“Giết ta!” Mắt Cơ Mạch đã biến thành màu xám trắng, hăn run rẩy hướng Cơ Hạo cầu xin.

Mấy canh giờ nghiêm hình tra tấn, nghiêm hình tra tấn hoàn toàn ra ngoài cực hạn tưởng tượng của Cơ Mạch. Ở trong tưởng tượng của Cơ Mạch, Cơ Hạo nhiều nhất đánh hăn một trận tàn độc, đánh gãy xương hăn, đánh nát cơ thịt hăn, thậm chí rút gân lột da..., hăn cũng không để trong lòng.

Tuy khăng khăng một mực đầu phục dị tộc, cam tâm tình nguyện làm nô lệ của dị tộc, nhưng trong lòng Cơ Mạch vẫn đem bản thân coi là một thủ hạ boong boong cứng rắn, mặc cho ‘kẻ địch’ nghiêm hình tra tấn như thế nào, hăn tuyệt đối sẽ không bán đứng lập trường của mình.

Nhưng thủ đoạn của Cơ Hạo hoàn toàn vượt qua cực hạn ‘tàn nhẫn’ có thể đánh dấu, Cơ Mạch đau khổ chịu đựng hồi lâu, cuối cùng hoàn toàn sụp đổ. Ẩn núp ở trong đại doanh nhân tộc, Cơ Mạch biết toàn bộ gian tế, thân phận lai lịch bọn hăn, chức vị thân phận hiện tại của bọn hăn, tất cả tất cả tin tức, Cơ Mạch tất cả đều một năm một mười khai ra.

Nhìn chõng chắt ở trong góc lao tù, những cái xương từ trên thân mình không ngừng rút ra, cùng với ở trong quá trình này, Cơ Hạo hướng hăn làm những chuyện tàn nhẫn đến mất đi nhân tính, Cơ Mạch đột nhiên vận lên một chút nguyên khí cuối cùng, khàn cả giọng hét lên: “Ác quỷ!”

“Ác quỷ sao?” Cơ Hạo ngồi xổm bên người Cơ Mạch, nhẹ nhàng dè ngực hăn: “Có lẽ, ngươi nên cảm kích ta.”

Cơ Hạo nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi, ta quả thực nghiêm hình tra tấn đối với ngươi. Nhưng ngươi còn nhớ rõ, ta đã làm cái gì đối với ngươi?”

Cơ Mạch mờ mịt nhìn Cơ Hạo. Trong đầu hăn trống rỗng một phen, đau đớn trên thân thể khiến hăn hoàn toàn không thể hồi tưởng Cơ Hạo làm một số chuyện gì đối với hăn. Hăn đem các cảnh tượng tàn khốc vừa rồi đã quên đi bảy tám phần. Nếu hăn nhớ rõ toàn bộ vài thứ kia, hăn hoài nghi hăn sẽ điên mất.

“Ta rút ra xương của người, moi ra cốt tủy của người, cho người chảy khô toàn bộ máu trong cơ thể, thậm chí còn giúp người đem tim gan phèo phổi đều đổi một bộ.” Cơ Hạo lấy ra một khúc xương bán trong suốt, hình dạng có một chút khác biệt với xương người.

“Người hắc là có ấn tượng? Ta từ trong những cái xương không phải của người, lấy ra một chút cốt tủy, gieo vào thân thể của người?” Về mặt Cơ Hạo rất quỷ dị, hắc nhìn Cơ Mạch như có chút đăm chiêu, nhẹ nhàng nói: “Những cốt tủy này không nhiều, dù sao ta phóng hỏa đem toàn thân hắc đều thiêu hủy, chỉ còn lại có một đống xương, ta tìm hết toàn bộ xương cốt hắc, cũng chỉ có một chút cốt tủy giữ lại.”

Cơ Mạch đột nhiên tinh thần tỉnh táo, không biết từ nơi nào sinh ra một luồng khí lực, hắc ‘soạt’ một cái ngồi dậy, vạn phần kích động nhìn Cơ Hạo: “Đây là cốt tủy của Đế Sát đại nhân... Người dùng cốt tủy tôn quý của hắc, thay huyết mạch ti tiện của ta?”

Cơ Hạo mỉm cười, nhìn Cơ Mạch giống như rực rỡ hắc lên, quanh thân đều tràn đầy khí tức sinh mệnh mới tinh, thần nhiên nói: “Đúng vậy, đây là cốt tủy Đế Sát. Ta đem nó đổi vào thân thể của người. Ta đem cốt tủy trong thân thể cũ của người rút ra, về sau toàn bộ máu mới sinh trong thân thể của người, đều là máu cốt tủy Đế Sát nảy sinh.”

“Hiện tại lực phủ ngũ tạng của người, cơ thịt của người, gân cốt của người, da lông tóc của người, đều là ở dưới máu Đế Sát tắm bổ trợ sinh.” Cơ Hạo thần nhiên nói: “Không dám xác định có bao nhiêu, nhưng ít nhất người có hơn phân nửa thuộc về Ngu tộc rồi.”

Hai hàng lệ nóng lăn xuống, Cơ Mạch mang theo một tia cảm động khó có thể hình dung đến rơi nước mắt nhìn Cơ Hạo: “Người là vì thành toàn ta sao?”

Cơ Hạo nhún nhún vai, thần nhiên nói: “Nếu người muốn cảm kích ta, như vậy đem thứ cơ mật nhất cất giấu trong lòng người nói cho ta biết đi. Bởi vì ta

biết, thân thể thống khổ, có đôi khi đối mặt một số bí thuật cấm kỵ nào đó trong linh hồn, rất có khả năng không cách nào đem toàn bộ bí mật của người móc hết ra.”

“Hiện tại người là người Ngu tộc, cao quý như vậy, giấc mộng cả đời người đã thực hiện, người không cần thiết giữ bí mật cho những kẻ ti tiện kia chứ?” Cơ Hạo nhẹ nhàng bắt đầu châm ngòi ly gián: “Người hiện tại là quý tộc Ngu tộc, người siêu phàm thoát tục, sinh mệnh của người đã được thăng hoa, huyết mạch của người trở nên tôn quý bất phàm. Da, tóc, cơ thịt, một sợi gân, một cái xương của người, đều là da quý tộc, tóc quý tộc, cơ thịt quý tộc, gân cốt quý tộc!”

“Người không muốn chịu nửa điểm thương tổn chứ?” Cơ Hạo mỉm cười nhìn Cơ Mạch, một thanh đoản đao chậm rãi dè vào yết hầu Cơ Mạch: “Ừm, người còn có bí mật gì? Nói hết ra đi! Không cần lừa, không cần cất giấu, người không muốn hiện tại người bị bất cứ thương tổn nào chứ?”

Cơ Mạch hít một hơi thật sâu, mi tâm hẩn hiện lên một mảng huyết khí mờ nhạt, trầm mặc một lúc lâu, hẩn thản nhiên nói: “Không sai, ta cần gì vì bọn ngu xuẩn ti tiện đó chịu chút thương tổn nào? Ở trong liên quân nhân tộc, có một vị đại thần nhân tộc, là quân cờ ta khẩn cấp liên hệ dùng. Hắc, ta ở nhân tộc ẩn núp nhiều năm như vậy, ta cho tới bây giờ chưa từng liên hệ hẩn.”

Cơ Mạch nhẹ nhàng phun ra một cái tên, Cơ Hạo lắc đầu, một đao đem đầu của hẩn chém xuống.

Nhìn đầu Cơ Mạch lăn loạn ở dưới đất, Cơ Hạo đứng dậy, thản nhiên nói: “Kiếp sau, đầu thai làm Ngu tộc đi, đừng trà trộn vào huyết mạch nhân tộc nữa... Người chớ mang mắt huyết mạch tổ tiên mình, chúng ta những hậu duệ của tổ tiên, cũng thật sự khinh thường tộc nhân như người.”

Chậm rãi đi ra khỏi lao tù, Cơ Hạo hướng Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt gật gật đầu, sau đó trong lòng quay cuồng một trận, đột nhiên kịch liệt nôn mửa.

Chương 331: Hỏa Châu

“Tiểu tử, làm khá lắm!” Hoa Tư Liệt vẻ mặt phức tạp nhìn Cơ Hạo cúi người kịch liệt nôn mửa: “Gã đó, chúng ta thật không ngờ, hắn lại có thể là nanh vuốt dị tộc. Một chúng ta tín nhiệm hắn như thế, để hắn phụ trách một cái phòng tuyển dài khoảng vạn dặm của Xích Phán sơn.”

Cơ Hạo nôn mửa từng ngụm từng ngụm, rất nhanh đã ngay cả mặt đấng cũng nôn sạch sẽ, chỉ có từng giọt nước trong dinh dính không ngừng nôn ra. Hắn nôn tới tấp trời đất, nôn tới mức lục phủ ngũ tạng cũng thiếu chút nữa lộn lại.

Hắn căn bản không phải vì trong lao tù máu thịt mơ hồ mà nôn mửa, mà là vì linh hồn biến – thái vận vẹo của Cơ Mạch kia mà nôn mửa!

Hắn đứng vững khổ hình của Cơ Hạo, ở lúc tinh thần cũng hoàn toàn sụp đổ, lại còn có thể gặt gao bảo vệ chỗ cơ mật sâu nhất đáy lòng. Quân cờ dị tộc kia ẩn núp ở chiến trường Xích Phán sơn, thân ở địa vị cao quan trọng nhất.

Cơ Mạch ở lúc gặp hình phạt vô cùng tàn khốc của Cơ Hạo, linh hồn cũng sắp tan vỡ rồi, lại còn có thể giữ bí mật này.

Nghiêm hình tra tấn, với hắn mà nói, tựa như càng giống một loại tử vì đạo thần thánh. Cho dù loại ‘hành vi tử vì đạo’ này của hắn là xuất phát từ tư lợi, là xuất phát từ dục – vọng xấu xa không chịu nổi nhất, Cơ Hạo cũng không thể không khâm phục ‘Dũng khí’ cùng ‘Tiết khí’ của Cơ Mạch.

Nhưng ‘Boong boong thiết cốt’ như thế, lại bị thủ đoạn nhỏ của Cơ Hạo triệt để đánh tan.

Trong xương khớp Đế Sát, nào có nửa điểm cốt tủy? Toàn bộ cốt tủy của hắn đều bị Viêm Long Kiếm một mũi lửa đốt sạch sẽ, chỉ để lại bộ xương bán trong suốt kia.

Cơ Hạo chỉ là tùy tay từ trong xương cốt bị rút ra của bản thân Cơ Mạch, lấy ra một chút cốt tủy, làm bộ là đến từ trong xương của Đế Sát, tùy tay rót vào thân thể Cơ Mạch. Chính là thủ đoạn nhỏ không đáng nhắc tới này, lại khiến Cơ Mạch tin tưởng vững chắc, hẳn đã có được huyết mạch Ngu tộc!

Hắn có thể chịu đựng được Cơ Hạo nghiêm hình tra tấn, hẳn có thể chịu được loại thống khổ phi nhân loại đó. Hẳn có thể thừa nhận hình khí Vu Điện mang đến ác mộng vượt qua cực hạn, hẳn lại không thể chịu đựng được —— ‘thân thể tôn quý’ của mình bị nửa điểm thương tổn!

Cơ Mạch tin tưởng vững chắc, hẳn đã có được huyết mạch Ngu tộc, hẳn đã là quý tộc Ngu tộc tôn quý bất phàm, hẳn đã thăng hoa, siêu thoát. Hẳn đã không là một tên nhân tộc thô bỉ, dã man, vô tri, chưa khai hóa nữa!

Cho nên, mỗi một cái lông của hắn đều trở nên tôn quý như vậy!

Hắn có thể vì sự an toàn của quân cờ kia, đau khổ chịu đựng Cơ Hạo tra tấn phi nhân loại. Nhưng vì ‘thân thể tôn quý’ mới sinh của hắn, một sợi lông của hắn cũng còn chưa bị thương tổn, hẳn liền không chút do dự bán đứng người kia!

Cách nghĩ vắn vẹo cỡ nào, linh hồn biến – thái cỡ nào.

“Chiến sĩ Nam Hoang, cho dù là kẻ địch cũ của ta, vô luận là Cơ Xu hay Khương Bạc, bọn hắn có thể bán đứng tộc nhân, nhưng ít nhất, bọn hắn sẽ không bán đứng tổ tông, sẽ không bán đứng huyết mạch của mình!” Cơ Hạo chậm rãi đứng lên, trong bụng hẳn đã không có gì có thể nôn nữa, cho dù lục phủ ngũ tạng còn đang vặn vẹo quay cuồng, hẳn cũng không nôn ra được chút gì.

Lấy ra một túi rượu, hướng trong miệng trút mấy ngụm rượu lâu năm, Cơ Hạo cố nén lại xúc động nôn mửa. Nhìn Tự Văn Mệnh rất nghiêm túc hỏi: “Đại thúc, người như vậy, chỉ là một bộ phận rất ít, có phải không?”

Hai tay Tự Văn Mệnh dùng sức đè hai vai Cơ Hạo, rất nghiêm túc nhìn Cơ

Hạo nói từng chữ một: “Đúng vậy, chỉ là một bộ phận cực kỳ nhỏ bé! Tuyệt đại đa số nhân tộc, cho dù bọn họ có tư tâm, có ý nghĩ cá nhân, nhưng, chúng ta không bán tổ tông!”

“Khỏi thiên địa này, là tổ tiên nhân tộc chúng ta lập nghiệp khi gian khổ, vượt mọi chông gai đánh ra thiên địa.” Tự Văn Mệnh dị thường nghiêm túc nói: “Tổ tiên chúng ta sinh ở nơi này, sống ở nơi này, chết ở chỗ này, chôn ở chỗ này. Mỗi một tấc thủy thổ của một khoảng thiên địa này, đều là máu thịt tổ tiên chúng ta.”

“Cho nên vô luận dị tộc mạnh bao nhiêu, chúng ta sinh ở nơi này, chúng ta sống ở nơi này, chúng ta chết ở chỗ này, chúng ta cuối cùng cũng phải chôn ở chỗ này! Chúng ta một bước cũng không nhường, chúng ta một khối đất cũng sẽ không từ bỏ cho bọn hắn. Hoặc là chảy cạn máu của chúng ta, hoặc là chảy cạn máu của bọn hắn.”

“Sẽ có một ngày, con con cháu cháu, đời đời kiếp kiếp của chúng ta sẽ sinh ở nơi này, sống ở nơi này, chết ở chỗ này, chôn ở chỗ này.” Tự Văn Mệnh nhìn Cơ Hạo, cười rất sáng lạn: “Như người vừa rồi nói, thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, màu vàng đen, là màu sắc tôn quý nhất thế gian. Huyết mạch chúng ta, cũng là huyết mạch tôn quý nhất thế gian!”

Cơ Hạo gật gật đầu, dùng sức tóm cổ tay Tự Văn Mệnh, mang theo túi rượu từng bước một đi ra khỏi tòa ngục giam giam giữ vô số tù binh.

Nơi Cơ Hạo đi qua, mùi máu tươi nồng đậm trên thân hắn khiến những tù binh bị bắt sống kia run sợ trong lòng. Bọn nô lệ dị tộc kiêu ngạo ương ngạnh, kiêu ngạo hơn người kia run rẩy cuộn mình ở góc lao tù, thậm chí không ai dám nhìn Cơ Hạo thêm một cái.

“Các người dám... nhu nhược này!” Cơ Hạo nhìn những nô lệ dị tộc ngày thường giương nanh múa vuốt không ai bì nổi, giết chóc bình dân nhân tộc giống như mãnh hổ ác lang, giờ phút này lại nhu thuận theo như dê con, cất tiếng cười to lên: “Các người, đều là một đám nhu nhược! Tạt – chúng phản tổ vong

điên!”

Tiếng cười điên cuồng quanh quẩn ở trong ngục giam, hóa thành sóng to cuộn cuộn gào thét quay cuồng. Các nô lệ dị tộc khàn giọng rú thảm, tiếng cười điên cuồng trung khí mười phần của Cơ Hạo giống như sấm sét, chấn động khiến màng tai bọn hắn vỡ vụn, chấn động khiến bọn hắn miệng phun máu tươi, chấn động khiến lục phủ ngũ tạng bọn hắn cũng thiếu chút nữa vỡ vụn.

Cười to thật lâu, Cơ Hạo mới ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra khỏi nhà giam.

Đứng ở cửa nhà giam, ngẩng nhìn ánh sáng mặt trời vừa mới dâng lên phía đông, Cơ Hạo đột nhiên nhếch miệng cười, trong lòng trào lên một sự vui sướng, hân hưởng tới bầu trời màu lam tím nhạt, lại phát ra từng đợt cười điên cuồng.

Trong tiếng cười lớn, Cơ Hạo lấy ra Cửu Long Hỏa Châu thu được từ Đế Sát trên người.

Hỏa châu to bằng nắm tay phun sóng nhiệt cuộn cuộn, từng luồng khí tức tàn sát bừa bãi cuồng vọng, kiêu hoành không ngừng từ trong hỏa châu phun ra.

Thiên địa thánh binh, tự sinh linh tuệ. Viên hỏa châu này ngay cả Đế Sát cũng không hoàn toàn phục tùng hắn, giờ phút này lại càng sẽ không nghe theo Cơ Hạo chủ nhân mới này sai sử. Nó ở trong tay Cơ Hạo kịch liệt nhảy lên, không ngừng phát ra tiếng rống gầm trầm thấp.

“Không phục? Vừa lúc tâm tình ta không vui! Người là tự mình lao đầu vào lưỡi đao sao!” Cơ Hạo cười lớn một tiếng, há mồm đem Cửu Long Hỏa Châu nuốt xuống.

Năm ngọn lửa năm màu từ từ bay lên, vòng quanh Cửu Long Hỏa Châu chỉ xoay tròn một cái, hỏa châu phát ra tiếng rít tuyệt vọng, kịch liệt nhảy lên vài cái, còn chưa kịp phá tan thân thể Cơ Hạo bỏ trốn mất dạng, bảo châu cứng rắn đã bị ngọn lửa năm màu hòa tan thành một đám dịch lửa nhiệt độ kinh người.

Nhiệt lực đáng sợ bùng nổ ở trong cơ thể Cơ Hạo, theo kinh lạc rộng rãi, bên
bỉ hướng các nơi của thân thể lao đi.

Thần niệm khổng lồ của Cơ Hạo khóa chết nhiệt lực, khổng chế chúng nó
nhanh chóng hướng mấy chục chỗ vu huyết húc tới.

Trong tiếng ‘Vù vù’, một chỗ vu huyết trên thân Cơ Hạo sáng lên, sau đó là
hai nơi, ba nơi, ngay sau đó mấy chục chỗ vu huyết lần lượt phát ra nhiệt độ cao
ánh sáng, phun ra từng luồng lửa tinh tế.

Chương 332: Tám Ngàn

Một chút linh trí của Cửu Long Hỏa Châu còn chưa tiêu tán, đang ở trong dịch lửa nóng bỏng rít gào rống giận.

Trong dịch lửa màu đỏ tím, mơ hồ có thể thấy được chín con rồng khổng lồ xoay tròn bay múa, không ngừng phát ra tiếng rồng gầm đinh tai nhức óc. Nhưng ngọn lửa năm màu ổn định mềm dẻo bao bọc dịch lửa, đem linh trí của hỏa châu nghiền thành phần tử nhỏ nhất một nấc thành của mình.

Một món thiên địa thánh binh, hấp thu thiên địa tinh hoa, tinh thần linh tụy, ở trong địa mạch linh huyết thai nghén vạn ức năm mới có thể thành hình, hao phí vô tận năm tháng mới có thể cuối cùng biến thành thần binh lợi khí uy lực vô cùng. Trong mỗi một món thiên địa thánh binh, đều chất chứa lượng nguyên khí khổng lồ không thể đo đếm như biển cả.

Cửu Long Hỏa Châu chính là Nam Hoang hỏa tinh ngưng tụ thành chí bảo, một luồng tiên thiên hỏa khí rộng lớn dương cương, vừa lúc khớp với hỏa hệ vu lực nhất mạch của Cơ Hạo.

Sóng nhiệt cuộn cuộn gào thét dâng trào ở trong cơ thể, giống như sóng thần núi lửa, nháy mắt đã mở thêm mấy chục chỗ vu huyết mới tinh trong cơ thể Cơ Hạo. Vô cùng vô tận nhiệt lực ở dưới ngọn lửa năm màu cấp tốc chuyển hóa, nhanh chóng hóa thành vu lực tinh thuần thêm vào vu huyết, giúp Cơ Hạo mài giũa rèn luyện vu huyết mới mở từng vòng một.

Càng có hỏa diễm tinh khí khổng lồ không ngừng từ trong dịch lửa trào ra, theo thần niệm Cơ Hạo điều động lao vào từng cái vu huyết còn chưa mở ra, chuẩn xác đem nó nhanh chóng mở ra. Mỗi một lần đánh đều chuẩn xác vạn phần, giống như lấy dao phẫu thuật cắt sợi tóc, tinh tế tinh vi đến cực điểm, chưa lãng phí nửa điểm khí lực.

Đại Vu bình thường mở vu huyết mới, bọn họ không hiểu vận dụng lực lượng

thần niệm, chỉ biết dùng lực lượng lớn nhất, dùng man lực điên cuồng công kích kinh lạc. Vu lực cuộn cuộn cọ rửa lung tung, tấm màng trời sinh ở cửa vu huyết không ngăn được lực lượng cọ rửa dần dần yếu ớt, mỏng, cuối cùng tan rã, vu lực chen chúc vào, một cái vu huyết mới cứ thế mở ra.

Ở loại quá trình này, Đại Vu bình thường không chỉ lãng phí khí lực, còn lãng phí thời gian. Bọn họ nhét đầy toàn thân vu lực, ít nhất phải hao phí một ngày, nhưng bọn họ toàn tâm tu luyện, chậm thì ba năm ngày, lâu thì mười mấy ngày, mới có thể ở trong lần lượt cọ rửa tìm được một chỗ vu huyết mới, mới có thể may mắn đem vu huyết cọ rửa mở ra.

Nhưng Cơ Hạo, thần niệm đảo qua bản thân, hẳn biết rõ vu huyết của mình ở nơi nào, hỏa diễm tinh khí chạy chồm tàn sát bừa bãi ở dưới thần niệm điều động, giống như từng thanh đao sắc bén, tàn nhẫn chuẩn xác đem tấm màng trời sinh ngoài vu huyết một đòn xuyên thủng, vu lực cuộn cuộn không chút lãng phí, chuẩn xác lọt vào vu huyết đem nó tạo hình mài giũa, đem nó khuếch trương ra từng vòng một.

‘Vù vù’ trong tiếng, hỏa diễm tinh khí sôi trào cuộn cuộn không ngừng từ trong dịch lửa do hỏa châu biến thành trào ra, vu huyết mới mở trên người Cơ Hạo càng lúc càng nhiều, trong chớp mắt đã vượt qua một trăm chỗ.

Lửa bốc lên quanh thân, thân thể hùng hực thiêu đốt như một đồng than, quanh thân Cơ Hạo phát ra ánh lửa khiến người ta không thể nhìn thẳng, đá phiến màu đỏ dưới chân cũng bị đốt hòa tan ra, gây ra động tĩnh càng lúc càng lớn. Cơ Hạo thét dài một tiếng, Nha Công túm chặt hẳn bay lên trời, trong chớp mắt đã hóa thành một ánh lửa xông lên trời cao cách mặt đất trăm dặm.

Xa xa gần gần, không biết có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm Cơ Hạo. Hẳn lần này gây ra động tĩnh thật sự là quá lớn!

Nhưng Nha Công vừa đến trăm dặm trên không, Cơ Hạo và Nha Công liền chợt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Mặc cho một số người mắt

sáng tuần tra hồi lâu, trong hư không cũng tìm không thấy nửa sợi lông của Cơ Hạo.

Ngoài Kì Bình doanh, trên một cái cây to, một con đại điêu uyển uyển khuất khuất đứng ở trên một cành cây, rừng rừng nhìn Vũ Dư đạo nhân chiếm cứ sào huyệt của mình. Vũ Dư đạo nhân nằm nghiêng ở trong tổ chim hắt xì một cái, tay áo vung lên, đại điêu nhất thời mơ màng ngủ.

“Thật quyết đoán quyết tuyệt, quả nhiên là hảo đệ tử của bản đạo.” Vũ Dư đạo nhân vui vẻ cười nói: “Hao phí một món thiên địa thánh binh tăng lên tu vi của bản thân? Hay lắm, hay lắm, đạo hạnh pháp lực của bản thân mới là căn bản, không hổ là hảo đồ đệ bản đạo coi trọng!”

Ngoài vạn dặm, trong một vùng núi hoang, cả mảng lớn mây thấp bao bọc Cơ Hạo nhiều tầng, mây thấp ngưng tụ thành những lá cờ lơ lửng ở không trung, hóa thành một tòa đại trận đem phạm vi trăm dặm triệt để phong tỏa. Đây là Vũ Dư đạo nhân tùy tay bày ra vạn trận, người thường căn bản nhìn không thấu đại trận này tồn tại.

Cơ Hạo thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, dưới làn da có lượng lớn chất lỏng dinh dưỡng màu đen không ngừng trào ra, một chỗ vu huyệt mở, tiên thiên nguyên khí khổng lồ trong tấm màng trời sinh nhanh chóng bị thân thể hấp thu tiêu hóa, trong đó tạp chất trời sinh thì hóa thành dơ bẩn màu đen không ngừng chảy ra.

Hai trăm chỗ, ba trăm chỗ, bốn trăm chỗ...

Ngọn lửa năm màu ổn định tiêu hóa dịch lửa, năm ngọn lửa căn nuốt hơn phân nửa năng lượng của dịch lửa, chỉ có một bộ phận rất nhỏ đưa cho Cơ Hạo.

Nhưng một món thiên địa thánh binh trải qua vạn ức năm mới thai nghén thành công, thiên địa tinh khí chất chứa trong đó số lượng mệnh môn cỡ nào? Chỉ là một bộ phận không nhiều, cũng đã thúc đẩy tu vi Cơ Hạo đột nhiên tăng mạnh, không ngừng mở ra một cái lại một cái vu huyệt!

Tiếng ‘Vù vù’ không dứt bên tai, vu huyết Cơ Hạo mở gia tăng mỗi một cái, vu lực liên tăng cường một mảng lớn. Ngăn ngừa một canh giờ sau, trong cơ thể Cơ Hạo đã có hơn một ngàn vu huyết sáng lên, vu lực trong cơ thể hẳn đã tăng cường đến mức độ không thể tưởng tượng.

Đại Vu bình thường, tổng số mạch lạc truyền thừa lực lượng ở một trăm cái trở lên, trong mỗi mạch lạc nhiều thì ba năm mươi, ít thì mười bảy mươi tám vu huyết, tổng lượng vu huyết của bọn họ chỉ khoảng hai ngàn đến ba ngàn. Đại Vu tư chất không tệ, tất cả thuận lợi mà nói, chia đều mười ngày đến hai mươi ngày có thể mở một chỗ vu huyết mới.

Giờ phút này trong cơ thể Cơ Hạo đã có hơn một ngàn vu huyết sáng lên, đây hầu như là thực lực bình thường Đại Vu tư chất bất phàm mấy chục năm đến gần trăm năm khổ công mới có thể có.

Vu lực cuộn cuộn hóa thành sóng nhiệt cuộn cuộn sôi sục ở trong cơ thể, vu lực không ngừng cường hóa thân thể, đồng thời cũng gây áp lực cực kỳ đáng sợ đối với thân thể. Thân thể cường hãn của Cơ Hạo phát ra tiếng vang thanh thúy ‘rắc rắc’, cơ, xương khớp cùng nội tạng toàn thân không chịu nổi áp lực càng lúc càng mạnh mắt thấy đã sắp bị ép tới tan xương nát thịt.

Bàn tay khẽ lật, trong vòng tay của Đế Sát bay ra lượng lớn khối thịt hung thú cấp Đại Vu do Đế Sát quân đoàn cất giữ. Lửa ngoài cơ thể Cơ Hạo khẽ cuốn, những miếng thịt máu chảy đầm đìa đó bị đốt thành chín năm sáu phần, sau đó Cơ Hạo khẽ há cái miệng rộng, toàn bộ khối thịt đều bị xay lóc bị hấp nuốt vào.

Không ngừng có khối thịt bay ra, không ngừng có khối thịt bị xay nát sau đó nuốt vào trong bụng. Ngọn lửa năm màu cắn nuốt tuyệt đại bộ phận tinh khí trong khối thịt, tinh khí còn lại không ngừng bổ sung cho Cơ Hạo, điên cuồng lớn mạnh lực lượng thân thể của hắn.

Vu huyết không ngừng mở ra, vu lực không ngừng tăng lên, cường độ thân thể Cơ Hạo cũng đang đột nhiên tăng mạnh.

Thần niệm cường đại bọc Cơ Hạo, khống chế chuẩn xác mỗi một phần lực lượng trong thân thể, thân thể Cơ Hạo cũng chưa giống các chiến sĩ khác của nhân tộc trở nên cực kỳ cao lớn khôi ngô, chỉ là hơi cao thêm năm tấc, hình thể vẫn cân xứng, mạnh mẽ như cũ.

Mơ hồ có tiếng rỗng gào ở trong cơ thể Cơ Hạo truyền đến, tốc độ vu huyết mở trên người Cơ Hạo càng lúc càng nhanh.

Năm ngàn, sáu ngàn, bảy ngàn...

Cuối cùng, cái vu huyết thứ tám ngàn được mở, cả người Cơ Hạo sáng rực lóa mắt, giống như một người lửa phóng ra vô lượng ánh sáng cùng nhiệt độ.

Nhưng một đám dịch lửa do hỏa châu biến thành hầu như chưa tiêu hao bao nhiêu, chỉ cần Cơ Hạo muốn, hễ dễ dàng có thể lại đột phá tám ngàn vu huyết!

Trong thần hồn không gian, hư ảnh nhẹ nhàng thở dài, đám dịch lửa đó một lần nữa co lại thành Cửu Long Hỏa Châu, quay tròn bay ra ngoài cơ thể Cơ Hạo, quay quanh hắc nhẹ nhàng bay múa xoay tròn.

Chương 333: Chuộc Về

Cửu Long Hỏa Châu đã bị ngọn lửa năm màu hòa tan, ở sau khi hao phí đại khái 1% hỏa diễm tinh khí, lại cứng rắn bị hư ảnh trong thần hồn không gian tố bản quy nguyên, đem nó một lần nữa ngưng tụ thành một viên Cửu Long Hỏa Châu?

Trừ linh trí trời sinh bị ngọn lửa năm màu cắn nuốt, viên Cửu Long Hỏa Châu này thế mà không có bất cứ tổn thương nào. Thậm chí sau khi mất đi linh trí sự tàn bạo, ương ngạnh, kiêu ngạo bất tuân, viên Cửu Long Hỏa Châu này đã bị tinh huyết Cơ Hạo luyện hóa, có thể tùy ý sử dụng như dùng cánh tay.

Đây là thủ đoạn cỡ nào!

Cơ Hạo nuốt khan một ngụm nước bọt, sau một lúc lâu nói không nên lời.

“Bổ quá hóa độc.” Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh dần dần vang lên.

Cơ Hạo ngẩn ngơ, sau đó dùng sức gật gật đầu. Bổ quá hóa độc, nguyên thần hãn hiện tại, nhiều nhất có thể khống chế tám ngàn vu huyết bùng nổ lực lượng mạnh nhất. Nếu hãn thật sự đem Cửu Long Hỏa Châu luyện hóa toàn bộ, nhằm chừng vu huyết toàn thân hãn ít nhất có thể mở được hơn phân nửa, đến lúc đó hãn không thể khống chế lực lượng của mình, mọi người đi lại gần với hãn có thể bị hãn một chương đập chết.

“Bổ quá hóa độc.” Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, lửa toàn thân dần dần thu liễm, máu thịt thiêu đốt đỏ bừng trong suốt khôi phục bộ dáng người thường nên có. Lay động thân thể một phen, vung cánh tay một cái, toàn thân phát ra tiếng vang thanh thúy ‘rắc rắc’, Cơ Hạo thần niệm khẽ động, trong tám ngàn vu huyết toàn thân mở ra, bảy ngàn chín trăm năm mươi cái vu huyết đồng thời đóng, chỉ để lại một chút khiếu huyết vô cùng nhỏ liên thông với kinh lạc.

Đại Vu không tu linh hồn, không có thần niệm tinh tế tỉ mỉ, bọn họ nhiều nhất dựa vào kinh nghiệm, nhìn ra trên người Cơ Hạo có năm mươi vu huyết vu lực quay cuồng như nước. Bảy ngàn chín trăm năm mươi vu huyết khác lâm vào trạng thái ngủ say, bọn họ là tuyệt không nhìn thấu.

“Tám ngàn vu huyết, đối là Đại Vu khác, đã có thể chuẩn bị xông lên Vu Vương cảnh.” Cơ Hạo cười khổ một tiếng: “Nhưng ta sao... Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm mạch lạc, nhiều thì ba năm mươi, ít thì mười bảy mươi tám, trăm vạn vu huyết cần mở. Ta xem như vừa mới bước vào ngưỡng cửa tu luyện của Đại Vu!”

Có thực lực Đại Vu đỉnh phong bình thường, lại còn vừa mới bước lên ngưỡng cửa tu luyện Đại Vu?

Khuôn mặt Cơ Hạo run rẩy một cái, có một cảm giác hoang đường đến cực điểm không lái đi được.

Cửu Long Hỏa Châu mất đi linh trí, bản thân tổn thất 1% hỏa diễm tinh khí đối với nó lại không có ảnh hưởng gì lớn, chỉ cần về sau tìm hỏa diễm linh huyết, để nó cắn nuốt nhiều một chút thiên địa hỏa diễm tinh khí, nó liền có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Ngón tay búng Cửu Long Hỏa Châu xoay quanh bên người, cảm thụ được một tia thần hồn liên hệ rõ ràng giữa mình cùng hắc, Cơ Hạo đột nhiên hét lớn một tiếng ‘Đi’, Cửu Long Hỏa Châu liền mang theo một mảng ánh lửa, tựa như phi kiếm bắn nhanh ra hơn trăm dặm.

Nổ vang một tiếng, Cửu Long Hỏa Châu đánh vào trên một ngọn núi cao mười mấy dặm, ngọn núi lớn toàn thân màu máu ‘Vù’ một cái bốc cháy lên, lửa khủng bố bao vây nhiều vòng ngọn núi lớn phạm vi gần trăm dặm, đỉnh núi to như vậy ở gần ngàn vài hơi thở đã tan thành nham thạch nóng chảy, nham thạch nóng chảy màu đỏ chảy đầy đất, nơi đi qua cỏ cây đều thành tro.

Chỉ tay, Cửu Long Hỏa Châu gào thét bay trở về trong tay Cơ Hạo. Lửa mặt

ngoài hỏa châu có chút âm đạm, bốn phương tám hướng không ngừng có hỏa nguyên khí quẩn quýt đến, bị hỏa châu không ngừng cắn nuốt vào, ánh lửa âm đạm bắt đầu cấp tốc khôi phục.

“Bảo bối tốt, bảo bối tốt! Về sau ngoan ngoãn nghe lời, ta giúp ngươi một lần nữa ngưng tụ linh trí cũng không khó.” Cơ Hạo thường thức hỏa châu nhiệt độ cao bức người, vui mừng cười không khép được miệng.

Ở trên chiến trường, phó binh dị tộc cùng nô lệ chiến sĩ số lượng rất nhiều, một đao một rìu đi chém giết, một chết ngất cũng không giết được mấy ai. Nhưng có Cửu Long Hỏa Châu, phóng ra một mảng biển lửa, phạm vi trăm dặm tất cả thành biển lửa, đến bao nhiêu phó binh và nô lệ cũng đốt thành tro.

Chỉ là không có linh trí khống chế, Cơ Hạo lấy thần niệm bản thân ngự bảo, dưới một đòn đan nguyên pháp lực trong tử phủ kim đan của hắn hầu như bị rút sạch. Nói cách khác, hắn hiện tại khống chế Cửu Long Hỏa Châu cũng chỉ có lực lượng một đòn, sau một đòn nhất định phải ngồi xuống khôi phục mới có thể tái chiến.

Mi tâm lao ra một mảng tử khí, bao lấy Cửu Long Hỏa Châu trốn vào thần hồn không gian, quay quanh tử phủ kim đan chậm rãi xoay tròn.

Viêm Long Kiếm và Cửu Long Hỏa Châu không ngừng phóng ra hỏa khí nóng rực rèn luyện kim đan, đồng thời tử phủ kim đan trong đan khí quanh quẩn, không ngừng rót vào trong Viêm Long Kiếm cùng Cửu Long Hỏa Châu. Ba người tự thành một thể, chậm rãi xoay tròn lộ ra một tia khí tức cực kỳ huyền diệu.

“Nha Công, chúng ta trở về!” Cơ Hạo nhìn nhìn mặt trời đã lặn về phía tây.

Khi hắn nuốt vào Cửu Long Hỏa Châu ánh sáng mặt trời mới lên, hiện tại mặt trời đã lặn về phía tây. Bất tri bất giác, nửa ngày thời gian trôi qua. Cơ Hạo vội vàng gọi Nha Công một tiếng, hóa thành một ánh lửa đỏ hướng phía quân doanh bay đi.

Sau khi Cơ Hạo bay đi, vân trận vừa mới bảo vệ hần lặng yên tản ra, mây tía nhàn nhạt tán đi trong núi rừng, trong chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bay nhanh một phen, Cơ Hạo tìm đúng phương hướng về tới Kỳ Binh doanh, còn chưa kịp đi tìm bọn Man Man, một vị thân vệ bên người Hoa Tư Liệt đã tìm tới hần, vội vã đem hần kêu vào trung quân đại trưởng của Kỳ Binh doanh.

Một lão nhân Ngu tộc tóc chòm râu đều thành màu trắng như tuyết, ba con mắt mơ hồ phóng ra huyết quang thâm thúy đang đoan đoan chính chính ngồi ở trong trung quân đại trưởng, trước mặt hần nổi lơ lửng ba cái vòng tay không gian công nghệ tinh mỹ, cả vật thể tràn đầy màu sắc.

Hoa Tư Liệt ngồi ở chính phía trên, nhìn thấy Cơ Hạo vào, hần nhất thời cười lên: “Cơ Hạo, đây là Huyết Nguyệt nhất mạch Đế thị nhất tộc trưởng lão Đế Lạc Lãng. Hần muốn chuộc Đế Sa, Đế Nhất cùng hộ vệ Già tộc của bọn hần.”

Cười cười quái dị, Hoa Tư Liệt nheo mắt cười nói: “Ngu tộc từ trên tay chúng ta chuộc con em quý tộc bị bắt, loại chuyện tốt này trước kia cực ít xảy ra. Tự Văn Mệnh muốn ta nói cho người, cứ việc mở miệng chào giá, mặc kệ người đưa ra giá bao nhiêu, bọn người kia đều sẽ tiếp... Ở trên một điểm này, danh dự Ngu tộc rất khá.”

Đế Lạc Lãng buồn bực rít gào lên: “Người trẻ tuổi Hoa Tư nhất tộc, đừng đem sự thân mật của chúng ta coi là yếu đuối, chúng ta ra giá... Tuyệt đối sẽ không vượt qua cực hạn gia tộc bọn ta thừa nhận! Phải biết, bọn hần chỉ là hai người trẻ tuổi bé nhỏ không đáng kể của Đế thị nhất tộc chúng ta!”

Hoa Tư Liệt thản nhiên nói: “Người trẻ tuổi bé nhỏ không đáng kể? Cần chúng ta đem tin tức bọn hần bị bắt sống phát ra không? Để toàn bộ đại gia tộc Huyết Nguyệt nhất mạch tiền tuyến Xích Phán sơn đều biết chuyện này?”

Sự kiêu ngạo của Đế Lạc Lãng chợt tiêu tán, hần đặt mộng ngồi xuống, giang hai tay mặt không biểu cảm nhìn Cơ Hạo: “Cơ Hạo phải không? Về sau, người

là tử địch của Đế thị nhất tộc chúng ta, chúng ta sẽ dùng tất cả thủ đoạn tiêu diệt người!”

Hít sâu một hơi, Đế Lạc Lãng mang theo một tia tuyệt vọng tức giận không nói: “Ra giá đi, cần điều kiện gì, người mới có thể đem Đế Sa và Đế Nhất trả về, hơn nữa từ nay về sau ngậm miệng không nói chuyện bọn hăn bị người bắt sống?”

Cơ Hạo có chút ‘sợ sệt’ nhìn Đế Lạc Lãng: “Thật sự để ta ra giá sao?”

Đế Lạc Lãng nhìn Cơ Hạo ‘sợ sệt’, rất hào phóng vung tay lên: “Đế thị nhất tộc chúng ta, tuyệt đối sẽ không cò kè mặc cả. Đây là niềm kiêu ngạo thân là quý tộc Ngu tộc chúng ta!”

Cơ Hạo mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Như vậy, người cảm thấy, hai thằng cha đó đáng giá bao nhiêu tiền?”

Chương 334: Vinh Dự

Hoa Tư Liệt nhíu đầu lông mày, rất kinh ngạc mang theo một tia kinh hi nhìn về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo có thể đánh có thể giết, lập trường kiên định dị thường đối với nhân tộc, tư chất bản thân lại tuyệt hảo, cái này đã khiến Hoa Tư Liệt cực kỳ coi trọng hẳn. Nhưng một câu vừa rồi của Cơ Hạo, rất có sự tinh yếu của cò kè mặc cả, đây càng là kinh hi ngoài ý muốn.

“Không lẽ tiểu tử này còn là kẻ buôn bán có nghề?” Hoa Tư Liệt nheo mắt, giống như lão hồ li cười lên. Nhân tộc không thiếu thiếu niên anh tài có thể đánh có thể giết, lập trường kiên định, tư chất tuyệt hảo, nhưng các thiếu niên anh tài đó của nhân tộc đại đa số đều thẳng như ruột ngựa, không có bất cứ sự vòng vo gì.

Nói dễ nghe một chút, đây là chân chất, thuần phác, nói trắng ra chút, thế này căn bản chính là đầu óc chưa thông, có chút ngu!

Nếu Cơ Hạo ở trừ đánh giết, còn có thiên phú khác, vậy mới là thu hoạch ngoài ý muốn, khiến Hoa Tư Liệt cũng muốn từ trong tay Tự Văn Mệnh cướp người thu hoạch.

“Bọn hẳn...” Đế Lạc Lãng bắt đầu do dự.

“Còn nói không cò kè mặc cả.” Cơ Hạo đứng ở trước mặt Đế Lạc Lãng, chậm rãi thở dài một hơi: “Các người ngay cả báo cái giá cũng không dám, lại còn có mặt mũi nói các người tuyệt đối sẽ không cò kè mặc cả! Người thật sự là sứ giả Đế thị nhất tộc?”

Nhún nhún vai, Cơ Hạo nhẹ nhàng nói: “Thôi, thôi, ta thật không dễ gì bắt được tù binh về, ta cần gì bán còn bán cho các người? Dem bọn hẳn thả về đi, sau đó bảo bọn hẳn mang theo càng nhiều chiến sĩ, tới giết chóc càng nhiều tộc

nhân của chúng ta?”

Lắc đầu, Cơ Hạo lãnh khốc nói: “Không ổn, thế này không ổn. Hoa Tư đại nhân, không bằng chúng ta tìm chỗ rộng rãi chút, đem tướng lĩnh các đại quân đoàn của Huyết Nguyệt nhất mạch triệu tập tới nhiều một chút, sau đó chúng ta trước mặt mọi người xử tử Đế Sa và Đế Nhất, để cho những kẻ đó biết, phạm là kẻ phạm vào nhân tộc ta, thế nào cũng phải chết?”

“Phạm là kẻ phạm vào nhân tộc ta, thế nào cũng phải chết?” Mắt Hoa Tư Liệt sáng lên, dùng sức vỗ tay một cái cười nói: “Lời này nói hay lắm! Ô, giết một người răn trăm người sao? Biện pháp này không tồi đâu. Chúng ta còn có thể dựng thẳng hai cái giá, đem đầu bọn hăn treo lên thị chúng!”

“Còn phải lột quần áo bọn hăn, đem thi thể bọn hăn cũng treo lên.” Cơ Hạo thông dong nói: “Lúc ta ở Nam Hoang, bộ lạc chúng ta giết chiến sĩ bộ lạc đối địch, đều thích đem bọn hăn treo ở trên đường biên giới lãnh địa bộ lạc.”

Đế Lạc Lăng nhảy bật lên.

Trước mặt hơn trăm quân đoàn trưởng của Huyết Nguyệt nhất mạch, chém giết Đế Sa và Đế Nhất, còn đem bọn hăn lột sạch treo ở trên cái giá?

Đây là chuyện tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ! Loại chuyện này một khi xảy ra, trời biết sẽ mang đến cho Đế thị nhất tộc bao nhiêu ảnh hưởng tiêu cực. Ngu tộc giai cấp nghiêm ngặt, giới luật bên trong cực kỳ hà khắc, nghiêm khắc, giữa gia tộc và gia tộc tràn ngập các loại ái – muội cùng xung đột.

Giữa thượng vị gia tộc và hạ vị gia tộc, tuy mọi người đều là quý tộc Ngu tộc, nhưng có đôi khi quan hệ của thượng vị gia tộc và hạ vị gia tộc, hầu như tương đương với chủ nhân cùng nô bộc. Cho nên giữa quý tộc Ngu tộc, toàn bộ hạ vị gia tộc đều đã tâm bưng bưng, mưu toan xử lý một thượng vị gia tộc để mình đi lên.

Mà bất cứ một cái thượng vị gia tộc nào, thì tràn ngập cảnh giác cùng cảnh

giác đối với bất cứ gia tộc nào khác.

Bọn họ thật cẩn thận bảo hộ quyền thế cùng lực lượng gia tộc mình, thật cẩn thận bảo hộ vinh dự của gia tộc mình, tuyệt đối không dám để gia tộc mình lộ ra bất cứ lỗi nào.

Đế Sát đã chết, nhưng Đế thị nhất tộc có thể nói hẳn là ở trên chiến trường quang vinh chết trận, chỉ cần đem xương hân mang về, tất cả đều có thể che dấu. Nhưng nếu Đế Sa và Đế Nhất bị xử quyết trước mặt mọi người, như vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.

Có thể đem gia tộc quý tộc Ngu tộc coi là một đàn cá mập hung tàn tàn nhẫn, tàn khốc vô tình, bọn họ nuôi lẫn ở trong một cái ao lớn, ngày thường bình an vô sự, nhưng chỉ cần có một đồng loại không cẩn thận có một chút vết thương, có một chút máu lộ ra, toàn bộ cá mập ngửi được mùi máu tươi đều sẽ điên cuồng lao lên, đem đồng loại của mình triệt để xé nát cắn nuốt.

Cho nên, Đế Sa và Đế Nhất, tuyệt đối không thể bị công khai xử tử, càng không cần nói bị lột sạch treo ở trên cái giá thị chúng!

Nếu loại chuyện này thật sự xảy ra, thậm chí không cần gia tộc khác hạ độc thủ, Đế Thích Diêm La then quá hóa giận tuyệt đối sẽ đích thân đem toàn bộ tộc nhân của Đế thị nhất tộc xử lý hết thảy, sau đó từ trong Đế Thích nhất tộc chọn lựa mấy con em ở nhánh, tổ chức lại Đế thị nhất tộc.

“Chúng ta nguyện ý trả giá...” Trên trán Đế Lạc Lãng toát ra một giọt mồ hôi lạnh, thông thả mở miệng.

“Ta không cần ngọc tặc!” Cơ Hạo nhìn mồ hôi lạnh trên trán Đế Lạc Lãng, có chút mù mịt lão gia hỏa này sao mà tố chất tâm lý kém vậy. Chẳng lẽ một đao này của mình đâm có chút ác? Nhưng lúc này không phải còn chưa ra giá sao?

Lắc đầu, Cơ Hạo nhanh chóng nói: “Ta không cần ngọc tặc, cái này là tiền Ngu tộc các người đúc nhỉ? Món đồ chơi các người muốn đúc bao nhiêu thì có

bấy nhiêu, ta sẽ không đòi những thứ lúc nào cũng có thể biến thành phế vật.”

Đế Lạc Lãng tức giận đến kêu to lên: “Nói hươu nói vượn! Ngọc tể là tiền pháp định của Ngu tộc chúng ta, mỗi một ngọc tể đều chất chứa thiên địa năng lượng tinh thuần! Thiên địa năng lượng, người biết không? Năng lượng trong thiên địa chính là tiền vững bền nhất, vĩnh viễn sẽ không bị giảm giá trị, vĩnh viễn sẽ không trở thành phế thải!”

“Ta không cần ngọc tể!” Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Đế Lạc Lãng: “Ta cô đơn một người, ta ở Bồ Phản đã có một phần cơ nghiệp kha khá, ta đối với vật ngoài thân không tham. Ta muốn các phối hợp hợp kim, bí pháp rèn, bản vẽ cấu tạo con rối, trận pháp trận đồ, phối phương dược tề, kiến trúc bản vẽ... Hoặc là nói, ta muốn tri thức của Ngu tộc các người!”

Hoa Tư Liệt hít một hơi thật sâu, hai mắt hẩn lóe ra tinh quang, nhìn chăm chăm Cơ Hạo không dời. Thân thể hẩn khẽ run rẩy, hẩn đã hạ quyết tâm, bất chấp giao tình với Tự Văn Mệnh, hẩn nhất định phải đem Cơ Hạo lừa dối trở thành người của Hoa Tư bộ!

“Ừm, gần đây có muội muội nào đến tuổi tốt lập gia đình?” Hoa Tư Liệt neho mắt bắt đầu tính toán: “Muội muội sợ là không tốt... Lứa chất nữ hoặc là cháu gái của ta, có hay không?”

Đế Lạc Lãng sợ tới mức nhảy dựng lên: “Không có khả năng, chúng ta có thể trả giá vô số tài phú, nhưng tri thức...”

Cơ Hạo chỉ vào Đế Lạc Lãng kêu to lên: “Tri thức là của toàn bộ Ngu tộc các người! Nhưng vinh dự gia tộc, là của Đế thị nhất tộc các người! Đây, ta không cần những thứ đó của Huyết Nguyệt nhất mạch các người, người có thể đem Kháng Nguyệt nhất mạch linh tinh cái gì khác... Ha ha, người hiểu chứ?”

Đế Lạc Lãng đứng ở nơi đó, hai con mắt bắt đầu quay tròn lung tung.

Hoa Tư Liệt thiếu chút nữa vỗ tay hát vang.

Nhân tài, lời này quả thực nói quá hay đi! Một cái bậc thang thật tốt, không cần những tri thức nọ của Huyết Nguyệt nhất mạch, mà là tri thức chi nhánh khác của Ngu tộc. Nghĩ hă, Đế Lạc Lãng đã bắt đầu dao động rồi nhỉ?

“Ta không muốn thứ của Huyết Nguyệt nhất mạch các người.” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Nhưng nhánh khác... Ngẫm xem, đối với Huyết Nguyệt nhất mạch các người không có bất cứ tổn thất nào. Huyết Nguyệt nhất mạch và chi nhánh khác không phải bền chắc như thép nhỉ? Tri thức của bọn hă rơi vào trong tay chúng ta, có lẽ, chúng ta có thể suy yếu đi thật nhiều lực lượng của bọn hă?”

“Huyết Nguyệt nhất mạch các người, thậm chí có thể đè ép bọn hă, trở thành một nhánh mạnh nhất toàn bộ Ngu tộc?” Cơ Hạo thoải mái nhún nhún vai: “Quan trọng nhất, là vinh dự gia tộc đó!”

Đế Lạc Lãng thở thật dài một hơi, nhìn Cơ Hạo lắc đầu cười khố: “Nói đúng, vinh dự gia tộc! Người tiểu quý gian xảo này, chúng ta nhất định sẽ giết người.”

Chương 335: Đau Giết

Nhất định sẽ giết mình?

Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lãng, rất tri kỷ lại đưa lên cho hắn một cái thang.

“Chuyện giết ta, về sau chúng ta chậm rãi tán gẫu đi. Hiện tại trọng điểm chúng ta quan tâm, không nên là vấn đề tiền chuộc sao?” Cơ Hạo rất thẳng thắn thành khẩn nhìn Đế Lạc Lãng, trong ánh mắt tràn ngập nóng bỏng và cố vũ: “Vinh dự gia tộc mới là quan trọng nhất. Không phải sao? Không cần lo lắng các người tiết lộ chút thứ đó, sẽ mang đến cho Ngu tộc tệ đoạn gì quá lớn.”

Khẽ thở dài một tiếng, trong giọng nói của Cơ Hạo mang theo một tia ưu thương xa xăm: “Dù sao, nhân tộc chúng ta nhỏ yếu như thế, Ngu tộc các người cường đại như thế. Chúng ta cho dù chiếm được một chút tri thức bé nhỏ không đáng kể của các người...”

Đế Lạc Lãng nhẹ nhàng gật đầu, không phải sao? Ngu tộc là cường đại như thế, dù là nhân tộc, cho dù nhân tộc chiếm được một bộ phận bé nhỏ không đáng kể trong nội tình tri thức mênh mông không lường của Ngu tộc được, chẳng lẽ nhân tộc còn có thể tổn hại đến Ngu tộc sao?

Cơ Hạo vươn hai ngón tay, làm ra một cái khoảng cách rất nhỏ bé: “Nhân tộc giống như một con kiến mà, cho dù các người cho chúng ta một miếng thịt béo lớn, chúng ta sau khi ăn cho dù có thể gia tăng một chút khí lực, chẳng lẽ một con kiến còn có thể thương tổn tới một con thiên long sao?”

Đế Lạc Lãng sụp mí mắt nhìn Cơ Hạo: “Ngu tộc chúng ta, chính là một con thiên long!”

Cơ Hạo nặng nề thở ra một hơi: “Nhân tộc chúng ta, chính là một con kiến. Tuy ta không tình nguyện nói như vậy, nhưng đây là sự thật.”

Hoa Tư Liệt rất sốt ruột, rất nhiệt liệt nhìn Cơ Hạo, vì kiếm thêm một chút lợi ích, có thể đem bản thân làm thấp đi đến loại trình độ này, đây mới là nhân tài!

Đế Lạc Lăng nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, nghiêng răng nói: “Tuy cách nói của người khiến ta rất vui vẻ, nhưng ta cũng rõ, người nói ra những điều này là vì cái gì. Nhưng dù sao, Đế Sa và Đế Nhất đã không chịu cố gắng, bị các người bắt làm tù binh...”

Cơ Hạo vội vàng cười nói: “Xin chú ý, còn có xương của Đế Sát cũng ở trên tay chúng ta.”

Đế Lạc Lăng nghiêng răng trầm giọng nói: “Được rồi, được rồi, Đế thị nhất tộc chúng ta... Chúng ta đồng ý trả giá một ngàn phối phương...”

Tròng mắt Hoa Tư Liệt chột sáng ngời, hân mở mồm muốn nói chút gì đó, Cơ Hạo đã thô bạo cắt ngang lời Đế Lạc Lăng: “Một ngàn phối phương? Người đuổi sài cầu lưu lạc thương tàn sao? Vén vén một ngàn phối phương. Ta hiện tại sẽ bảo người ta đi đem Đế Sa lột sạch, kiếm một con tinh tinh cái ăn ‘Nhiên Tinh Thảo’ đi cường – bạo hân!”

Cơ Hạo ác độc nhìn Đế Lạc Lăng lạnh lùng nói: “Trước mặt trăm vạn đại quân Ngu tộc, ta để một con tinh tinh cái bộ dạng già nhất xấu nhất, đi phát sinh một đoạn tiếp xúc thân mật vượt qua khoảng cách giống loài với Đế Sa.”

Đế Lạc Lăng há hốc mồm, giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo.

Hoa Tư Liệt trừng lớn mắt, con mắt cũng thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nhảy ra.

Ngoài lều, Tự Văn Mệnh đã vội vã đi tới cửa đầu nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất. Hân run rẩy một phen, kinh hoảng nhìn về phía Ngũ Long Nghiêu bọn một đám trưởng lão Vu Điện đứng ở phía sau mình: “Các người dạy hân?”

Ngũ Long Nghiêu hướng Tự Văn Mệnh trợn mắt há hốc mồm hỏi ngược lại: “Chúng ta có thể ác độc vô sỉ như vậy? Tiểu tử này... Tự học thành tài nhỉ?”

Tình tình cái già nhất xấu nhất? Trước mặt trăm vạn quý tộc Ngu tộc? Bọn đại vu sư như Ngũ Long Nghiêu cả đời kiến thức bao nhiêu cảnh tượng tàn khốc, tàn nhẫn. Trên tay chính bọn họ ít nhất có hơn mười vạn tính mạng. Nhưng lời Cơ Hạo nói, vẫn khiến bọn họ cảm thấy một mảng âm hàn cùng sợ hãi thật sâu.

Bất luận kẻ nào bị Cơ Hạo chinh một lần như vậy, đều đứt khoát không cần gặp ai nữa nhỉ?

Cho dù chết, cũng chết không được yên tâm, bên trên phần mộ đều sẽ một năm bốn mùa hàng năm phun khói đen nhỉ?

Đế Lạc Lăng kinh sợ muốn chết nhìn Cơ Hạo, qua một lúc lâu, hắn mới lắp bắp nói: “Đan dược, trận pháp, con rối, phù văn, các loại bản vẽ, mỗi dạng một ngàn!”

Hoa Tư Liệt mắt sáng giống như mặt trời nhỏ, quả thực đang phát ra lục quang rồi.

Thật ra khi Đế Lạc Lăng đưa ra một ngàn phối phương, Hoa Tư Liệt đã vô cùng thỏa mãn. Đối với Vu Điện mà nói, một ngàn phối phương mới tinh đến từ tay đại sư Tu tộc, bất luận là phương diện gì, đều sẽ khiến nội tình Vu Điện đột nhiên tăng mạnh, vài năm sau, các vu sư Vu Điện sẽ trở nên càng thêm cường đại, nội tình càng thêm hùng hậu.

Nhưng một câu uy hiếp gần như vô sỉ của Cơ Hạo, thế mà liền biến thành đủ loại phối phương đều một ngàn tờ?

Hoa Tư Liệt kích động tới mức thân thể cũng đang run nhè nhẹ!

Làm đế tử Hoa Tư bộ, Hoa Tư Liệt biết rất rõ, chỉ vu dược mà nói, một bản phối phương vu dược mới, cần hao phí bao nhiêu nhân lực, tài lực, vật lực, hao

phí bao nhiêu thời gian mới có thể định hình, sau đó lại phải hao phí bao nhiêu khổ công mới có thể chính thức đem hiệu quả xác thực của vụ được giám định rõ ràng.

Hơn nữa những vụ được mới phát minh đó, rất có thể công hiệu không được như ý người ta, hoặc là công hiệu hoàn toàn trọng điệp với một số vụ được nào đó trước kia, trả giá thật lớn, làm ra lại là một phế vật!

Nếu có thể có một ngàn tờ phối phương mới của vụ được hữu hiệu, cái này không chỉ có thể làm phong phú thật lớn điển tịch vụ được của Vụ Điện, càng quan trọng hơn là, một ngàn phối phương mới tinh, có thể mang đến cho vụ y Vụ Điện bao nhiêu sự dẫn dắt? Mở bao nhiêu lối suy nghĩ mới? Mang đến bao nhiêu thành quả mới?

Một ngàn phối phương vụ được mới, hoặc là một ngàn bản vẽ cơ cấu con rối mới, hoặc là một ngàn bản vẽ vụ trận mới, cái này hầu như có thể toàn diện thúc đẩy một hệ thống của Vụ Điện phát triển hoàn toàn mới. Chỉ cần Vụ Điện đem những phối phương, bản vẽ đó hiểu rõ, thực lực chính thể của Vụ Điện có thể gia tăng bao nhiêu, đây là điều Hoa Tư Liệt căn bản không dám tưởng tượng.

“Mỗi dạng một ngàn tờ?” Cơ Hạo rất ác độc, rất cay nghiệt nhìn Đế Lạc Lăng cười lạnh nói: “Ta có thể cân nhắc, đổi cho Đế Sa một con tinh tinh cái trẻ tuổi mỹ mạo! Thậm chí ta có thể ‘hào phóng’ một chút, để hẳn tự lựa chọn, là tinh tinh cái hay là Chu La thú cái! Có lẽ hẳn càng thích Chu La thú múp thịt, làn da bóng loáng ít lông hơn, mà không phải tinh tinh cái lông xù, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn?”

Tinh tinh cái trẻ tuổi mỹ mạo?

Vậy con mẹ nó vẫn là một con tinh tinh cái!

Về phần nói Chu La thú? Cái loại Chu La thú bản thủ, thối hoắc, cả ngày ngâm mình ở trong nước bùn, toàn thân thịt béo, chỉ có bộ lạc nhân tộc nhỏ yếu nhất mới sẽ nuôi dưỡng lượng lớn, dùng để thay thế thịt hung thú mỹ vị ăn ngon,

bổ sung tiêu hao loại thịt đó?

Ngẫm lại xem, Đế Sát tôn quý, tao nhã, huyết mạch cao quý, ở dưới trăm vạn quý tộc Ngu tộc vậy xem, ôm một con Chu La thú mây mưa?

Trước mắt Đế Lạc Lăng biến thành màu đen từng đợt —— Đế Thích Diêm La sẽ tận tay đem hắc chém nhi? Dem Đế Lạc Lăng hắc chém thành mảnh vụn cho tinh tinh ăn?

“Người rốt cuộc muốn bao nhiêu? Đế thị nhất tộc chúng ta, tiếp nhận!” Đế Lạc Lăng hỗn hển rít gào lên: “Tiểu tử, ngươi lại hướng về tử vong bước thêm một bước!”

“Bớt nói lời thừa, ta khi nào chết, không phải do ngươi quyết định!” Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Cho dù ta chết, Đế thị nhất tộc các người, cũng phải ngoan ngoãn nôn ra một khối thịt béo lớn cho ta.”

“Đế Sa, Đế Nhất, mỗi người giá trị năm ngàn phối phương, bản vẽ, mỗi một chủng loại năm ngàn tờ, hơn nữa đừng nghĩ lừa gạt chúng ta, trưởng lão Vu Điện chúng ta, sẽ tiến hành giám định đối với mỗi bản vẽ, phẩm chất quá thấp, hoặc là chúng ta có rồi, chúng ta không thu.”

“Đế Sát một người chết, tặng nửa giá, mỗi loại năm ngàn bản vẽ, xương cốt hắc ta sẽ trả lại cho các người.”

Chương 336: Giá Trên Trời

“Nửa giá?” Đế Lạc Lăng lại nhảy lên: “Đế Sa, Đế Nhất một người năm ngàn, nửa giá sao có thể là năm ngàn?”

Cơ Hạo giang hai tay, rất vô tội nhìn Đế Lạc Lăng: “Ta có nói sai sao? Hai người bọn hắc cộng lại là tổng số một vạn tờ, nửa giá chẳng lẽ không nên là năm ngàn tờ? Xấu hổ quá, chúng ta là sinh vật dân bản xứ chưa khai hóa, tính thế này nếu sai... Ngài cứ nhận đi!”

Hoa Tư Liệt nghe răng trợn mắt ở một bên nhin cười, ghen đến mức mồ hôi lạnh trên trán cũng nhỏ xuống.

‘Sinh vật dân bản xứ chưa khai hóa’, đây là câu khẩu hiệu quý tộc Ngu tộc thường treo ở ngoài miệng. Bọn hắc đối với nhân tộc khinh bỉ nhất quán như thế, theo bọn hắc thấy, nhân tộc chỉ giống như dã thú trong rừng rậm.

Cơ Hạo gậy ông đập lưng ông, một cái nửa giá năm ngàn tờ, làm Đế Lạc Lăng ghen đến mức thiếu chút nữa hộc máu.

Vẻ mặt khó coi nhìn Cơ Hạo, Đế Lạc Lăng đột nhiên cười một tiếng quái dị: “Hảo tiểu tử, Đế thị nhất tộc chúng ta sẽ không tiếc trả giá gạt bỏ ngươi. Tốt lắm, ta thừa nhận, ở trong đám sinh vật dân bản xứ chưa khai hóa nhân tộc, ngẫu nhiên sẽ có mấy quái thai xuất hiện.”

Hung hăng chỉ chỉ Cơ Hạo, Đế Lạc Lăng cười dữ tợn nói: “Ngươi hôm nay đưa ra giá thế nào, Đế thị nhất tộc chúng ta cũng nhận. Nhưng ngươi như ngươi, chúng ta tuyệt đối không cho phép ngươi tiếp tục sống sót! Chúng ta sẽ giết chết ngươi, nhất định!”

Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lăng, lạnh giọng nói: “Ta cảm thấy, Đế Sa có thể sẽ thích tinh tinh đực! Ta sẽ chọn lựa một con tinh tinh đực hình thể cường tráng nhất giao hảo cùng hắc. Tưởng tượng một chút cảnh tượng đó đi, thật là đẹp như

tranh!”

Đế Lạc Lãng ngây dại, hấn chỉ vào Cơ Hạo, khuôn mặt già nua biến hết thành màu xanh mét.

“Người khiến ta khó chịu.” Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lãng cười nói: “Người uy hiếp muốn giết chết ta, cho nên ta chuẩn bị từ chối đề nghị chuộc tù binh của các người. Nhưng ta nuôi bọn hấn, lãng phí lương thực vô ích, còn không bằng...”

Giọng nói của Đế Lạc Lãng chợt hạ xuống ba quãng. Hấn vẻ mặt ôn hoà hướng Cơ Hạo cười nói: “Cơ Hạo các hạ tôn kính, ta thừa nhận, lời nói mới rồi của ta quá thất lễ. Xin hỏi, ngài muốn thế nào, tâm tình mới có thể một lần nữa trở nên tốt đây?”

Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lãng, chậm rãi nói: “Muốn tâm tình của ta tốt lên, cũng rất đơn giản. Gần đây Bồ Phản chúng ta vì chuẩn bị chiến tranh với các người, hậu phương đồ quân nhu căng thẳng, Dân chúng Bồ Phản cơm cũng không kịp ăn, vô số trẻ con kêu khóc bởi thực phẩm, dân chúng áo không che thân, đã là người chết đói đầy đất, nhưng mọi người còn phải thít chặt thắt lưng quần, từ trong kẽ răng móc ra từng hạt gạo cung ứng tiền tuyến đó!”

Mặt Đế Lạc Lãng co giật thành một cục, hấn cười gượng nhìn Cơ Hạo: “Cho nên?”

Cơ Hạo nhìn Hoa Tư Liệt, rất nghiêm túc hỏi: “Liệt đế tử, Bồ Phản chúng ta lần này điều động bao nhiêu quân đội?”

Hoa Tư Liệt vươn ba ngón tay, còn chưa nói, Cơ Hạo gật đầu cười nói: “Ồ, một hai ba bốn năm, năm ngón tay? Nói cách khác, chúng ta điều động năm ức đại quân? Tổ linh tại thượng à, Đại Vu nhân tộc chúng ta, đều ăn rất khỏe, năm ức Đại Vu, mỗi người đều là bụng to, khó trách đem lương thực trong kho lương Bồ Phản đều ăn sạch!”

Hoa Tư Liệt, Đế Lạc Lãng đại ra một trận, Hoa Tư Liệt vươn là ba ngón tay,

vì sao Cơ Hạo sẽ nhìn thành ‘năm’?

Cái đó và ‘sinh vật dân bản xứ chưa khai hóa’ không có bất cứ quan hệ nào nhỉ? Người không khai hóa nữa, khác biệt của ba ngón tay cùng năm ngón tay, người sẽ không biết?

Hơn nữa, năm ước đại quân? Người nói giỡn? Còn năm ước Đại Vu? Bồ Phán nếu thật sự điều động năm ước Đại Vu mà nói, vậy không phải chuyện của Huyết Nguyệt nhất mạch, toàn bộ Ngu triều đều phải toàn quân chuẩn bị chiến tranh, toàn bộ phó binh, nô lệ đều phải điều động lên chiến trường, còn không nhất định có thể chống đỡ được năm ước Đại Vu tấn công đâu

“Năm ước... Tựa như, con số này có chút khoa trương!” Đế Lạc Lăng thật cẩn thận nói một câu.

“Ta không biết đếm, đại khái tính năm ước là được.” Cơ Hạo đã triệt để quyết định không biết xấu hổ, hắn rất nghiêm túc nói với Đế Lạc Lăng: “Hiện tại còn là năm ước, lát nữa nếu ta lại đếm lầm...”

“Năm ước là được rồi!” Đế Lạc Lăng cười khan: “Năm ước... Là được rồi!”

“Nửa năm lương thực của năm ước người, thế này không tính là khoản tiền lớn nhỉ? Các Đại Vu ăn khỏe, người dựa theo phân lượng một trăm lần bình dân bình thường chuẩn bị đủ lương thực, đưa tới đi.” Cơ Hạo khô khan nói: “Không cần dùng cái gì gạo lớn mì trắng linh tinh để gạt người ta, chúng ta chỉ cần thịt! Thịt hung thú ác điều cấp Đại Vu, một chút chay cũng không lấy, phải là mặn hết!”

Thân thể Đế Lạc Lăng loạn choạng.

Lấy quốc lực Ngu triều, năm trăm triệu người, cho dù là năm trăm triệu Đại Vu tiêu hao nửa năm lương thực, đó cũng chỉ là một sợi lông của chín con trâu. Nhưng tiêu hao này rơi ở trên đầu Đế thị nhất tộc, Đế thị nhất tộc bọn hắn cũng không phải không lấy ra được nhiều thịt để ăn như vậy, mà là thời gian quá khẩn trương!

“Ba ngày thời gian.” Cơ Hạo lạnh lùng nói ra: “Ba ngày sau, nếu không có nhiều thịt như vậy, chúng ta chỉ có thể nợ thịt trả bằng thịt, để Đế Sa, Đế Nhất cùng mười con tinh tinh được sung sướng chơi đùa.”

Đế Lạc Lăng nghiêng răng, thở ra một hơi nặng nề: “Đương nhiên, Cơ Hạo các hạ tôn kính, chúng ta nhất định làm được.”

Đế Lạc Lăng rất muốn cho mình một bạt tai, cho dù hận chết Cơ Hạo, cũng không nên trước mặt hăn uy hiếp như vậy. Hiện tại hay rồi, Cơ Hạo đã nổi bão, lại cứng đầu lừa nhiều thịt để ăn như vậy!

Đương nhiên, chút thịt để ăn đó không tính là gì, nhưng mà đại quân nhân tộc Xích Phán sơn thì bớt việc rồi, bọn họ không cần từ Bồ Phán vạn dặm xa xôi vận chuyển lương thực. Đại quân nhân tộc bớt việc, quân đội Huyết Nguyệt nhất mạch lại sắp đau đầu.

“Lương thực đã có rồi.” Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lăng cười nhạt nói: “Người không thể để chiến sĩ chúng ta mông trần đánh trận chứ? Đế Lạc Lăng trưởng lão, chúng ta trên 99% chiến sĩ, ngay cả áo vải thô cũng không có mà mặc đâu. Chúng ta là sinh vật dân bản xứ chưa khai hóa, chúng ta thật sự nghèo... Người lại tiếp viện một chút áo giáp, binh khí, sàng nỏ, vũ khí các thứ quân bị đi!”

Đế Lạc Lăng đã bị công phu sư tử ngoạn của Cơ Hạo làm ngây dại, hăn nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên: “Người không phải nói, vật ngoài thân không quan trọng sao?”

Cơ Hạo lại giang hai tay, lại rất thẳng thắn thành khẩn nhìn Đế Lạc Lăng: “Vật ngoài thân quả thực không quan trọng, cho nên chút xíu vật ngoài thân bé nhỏ không đáng kể đó, ngài còn có cái gì phải do dự chứ? Một chút vật kèm theo mà thôi, ngài còn đến nỗi do dự vì chút vật bé nhỏ không đáng kể như vậy sao?”

Cơ Hạo nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Đế Lạc Lăng, gạt đi cho hăn một chút tro bụi có lẽ có: “Đế thị nhất tộc, là đại gia tộc có uy tín danh dự của Huyết Nguyệt nhất mạch, lãnh địa rộng lớn, gia tộc rất giàu. Ta cũng không tham, cũng không dám

tham, ba mươi vạn bộ giáp trụ hoàn mỹ nhất, cùng với nguyên bộ binh khí, cung nỏ, lại phối hợp năm ngàn bộ sàng nỏ loại lớn các loại quân giới cùng một ngàn vạn khối vu tinh, như thế nào?”

Hoa Tư Liệt ngừng thở, ba mươi vạn bộ giáp trụ mạnh nhất Tu tộc rèn tỉ mỉ... Nếu thật có thể kiếm được, Tự Văn Mệnh có thể lập tức xây dựng một mũi trọng kỵ binh mạnh mẽ nhất. Nói không chút khoa trương, những giáp trụ này hầu như có thể chúa tể chiến cuộc lần này.

Ngoài lề, Tự Văn Mệnh cũng siết chặt nắm tay.

Đế Lạc Lăng nhìn Cơ Hạo thật sâu: “Giáp trụ, cần thời gian. Đế thị nhất tộc tồn kho tuyệt đối không thể vận dụng, ta cần từ chỗ gia tộc khác khác, vụng trộm triệu tập một lô giáp trụ.”

Cơ Hạo hài lòng chà xát bàn tay: “Như vậy, kế tiếp vấn đề duy nhất chính là, nữ nhân kia tên Câu Tú phải không?”

Chương 337: Vợ Vết Tài Sản

“Câu Tú? Cô ta, và Đế thị nhất tộc chúng ta có gì quan hệ?” Đế Lạc Lăng rất có chút hỗn độn thêm mờ mịt nhìn Cơ Hạo: “Cô ta đã trúng vu chú, không sai, cô ta sắp chết, cái này cũng không sai. Nhưng đây nên là chuyện Câu thị nhất tộc trao đổi với người!”

Hoa Tư Liệt ở một bên bổ sung nói: “Cơ Hạo, sứ giả Câu thị nhất tộc đã đang chờ. Chỉ cần người nơi này bàn bạc xong, hẳn sẽ tới đây.”

Cơ Hạo hướng Hoa Tư Liệt gật gật đầu, sau đó rất nghiêm túc hướng phía Đế Lạc Lăng nói: “Câu Tú sao lại không có quan hệ với Đế thị nhất tộc các người chứ? Đế Lạc Lăng trưởng lão tôn kính, ta nghe nói, cô ta và Đế Sát có hôn ước?”

Đế Lạc Lăng khẽ biến sắc, trầm ngâm một phen, hẳn gật gật đầu: “Không sai, cái này không giấu được người. Chính vì hôn ước này, cho nên Đế Sát mới có thể bị ép bắt đắc dĩ, mang theo đội ngũ tới đánh lén tế đàn.”

Cơ Hạo cười cười, chậm rãi hướng Đế Lạc Lăng phân tích: “Ta còn nghe nói, Đế thị nhất tộc ở Huyết Nguyệt nhất mạch nắm quyền, quyền bính chỉ ở dưới Đế Thích nhất tộc bọn số ít vài cái gia tộc? Mà Câu thị nhất tộc, bọn họ và Tu tộc quan hệ cực tốt, bọn họ giàu có, nhưng quyền lực thua xa các người.”

Không đợi Đế Lạc Lăng mở miệng, Cơ Hạo tiếp tục nói: “Ví dụ như nói ở trên quân đội, quân đoàn thường trực Huyết Nguyệt nhất mạch Đế thị nhất tộc các người nắm giữ có hai mươi cái, quân đoàn tư quân nhà mình có mười lăm cái. Mà Câu thị nhất tộc, bọn họ rất giàu có, nhưng quân đoàn thường trực bọn họ không chế chỉ có ba cái, mà quân đoàn tư quân nhà mình...”

Đế Lạc Lăng có chút thẹn quá hóa giận nhìn Cơ Hạo: “Chết tiệt, ta muốn đem những kẻ không quản được miệng mình dùng roi vọt chết tươi. Bọn hẳn sao ngay cả những tình báo cơ mật này cũng dám tiết lộ cho các người?”

Ở giờ khắc này, Đế Lạc Lãng thề, mặc kệ là ai đem các tin tức Huyết Nguyệt nhất mạch này nói cho Cơ Hạo, cho dù là Đế Sa và Đế Nhất, hẳn cũng phải hung hăng trừng phạt bọn họ.

“Quân đoàn tư gia của Câu thị nhất tộc, chỉ có năm.” Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lãng lạnh lùng nói: “Nhưng lấy tài lực của bọn họ, bọn họ có thể võ trang cho một trăm quân đoàn. Bọn họ toàn bộ chỉ có năm quân đoàn tư binh gia tộc, đó là bởi vì quyền lực bọn họ vẫn giữ không cho phép.”

Đối với Cơ Hạo mà nói, chỉ cần có tù binh trong tay, lấy được khẩu cung chính là chuyện dễ như trở bàn tay. Mà thông qua hắn quy nạp sửa sang lại, một ít tình báo nhìn như không bắt mắt, lại bị hắn đào móc ra tin tức cực kỳ hữu dụng.

Giờ khắc này, hắn chính là nhắm vào một điểm này, tận tình hút máu Đế Lạc Lãng.

“Cho nên Câu thị nhất tộc chủ động đề xuất thông gia với Đế thị nhất tộc các người, Câu Tú là nữ nhân ưu tú nhất một thế hệ này của Câu thị nhất tộc bọn họ, không chỉ có tư chất trác tuyệt, thực lực cá nhân cường đại, hơn nữa xinh đẹp động lòng người, ở trong mười đại mỹ nữ quý tộc trẻ tuổi Huyết Nguyệt nhất mạch các người bình chọn ra, xếp hạng của nàng nghe nói đứng trong ba hạng đầu?”

“Vô số quý tộc Ngu tộc trần trọc, ăn không ngon, ngủ không yên vì nàng.” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Cái này tự nhiên cũng bao gồm Đế Sát ở trong. Đế thị nhất tộc và Câu thị nhất tộc thông gia, một nhà có quyền lực, một nhà có tài phú. Đám cưới tiền tài và quyền lực, có thể đem địa vị gia tộc bọn người đẩy lên độ cao mới. Các người sẽ trở nên càng thêm có quyền thế, gia sản cũng sẽ theo đó tăng vọt.”

Đế Lạc Lãng nhìn Cơ Hạo, mắt không chớp một cái nói: “Đế thị nhất tộc chúng ta còn có vô số người trẻ tuổi ưu tú, thông gia, lúc nào cũng được.”

Cơ Hạo nhún nhún vai, thản nhiên nói: “Nhưng, vinh dự gia tộc. Đế Lạc Lăng trưởng lão thân ái, không chỉ có là vinh dự gia tộc, còn có thanh danh cá nhân của Câu Tú. Cô ta còn chưa lập gia đình, vị hôn phu đã chết trận. Mặc kệ các người dùng cái cớ gì che dấu, cũng không thể che dấu một sự thực —— xương cốt Đế Sát giữ lại, hẳn chưa trở về Huyết Nguyệt, đây là sự sỉ nhục vô cùng!”

Cơ Hạo ác ý nhìn Đế Lạc Lăng đầu đầy mồ hôi lạnh cười nói: “Sỉ nhục vô cùng, đối với Câu Tú và Câu thị nhất tộc mà nói, càng là như thế.”

Nhún nhún vai, Cơ Hạo chậm rãi nói: “Ngẫm xem, Đế Lạc Lăng trưởng lão tôn kính, có bao nhiêu gia tộc không muốn nhìn thấy hai nhà các người thông gia thành công? Lại ngẫm xem, lần này chúng ta nguyên rửa vì sao có thể thoải mái đánh ngã Câu Tú? Cuối cùng người lại ngẫm xem, nếu Câu Tú khôi phục, cô ta còn có thể đáp ứng hay không, gia tộc cô ta còn có thể đáp ứng, tiếp tục thông gia với Đế thị nhất tộc hay không?”

Cơ Hạo tràn đầy ác ý nhìn Đế Lạc Lăng, mà con người Đế Lạc Lăng đã nhanh chóng xoay tròn.

Trong mười câu Cơ Hạo nói chỉ có một câu nói dối, nhưng một câu nói dối này đã đem Đế Lạc Lăng dẫn vào trong bẫy. ‘Lần này chúng ta nguyên rửa vì sao có thể thoải mái đánh ngã Câu Tú’, đây là một đòn đủ để trí mạng.

“Có người không thích gia tộc bọn ta và Câu thị nhất tộc thông gia, không hề nghi ngờ, đây là chuyện khẳng định tồn tại.” Đế Lạc Lăng chậm rãi nói: “Nhưng mà...”

“Nếu Câu Tú tỉnh, cô ta và gia tộc cô ta từ bỏ hôn ước, cô ta gả cho người trẻ tuổi của một gia tộc khác, ngài cảm thấy, sẽ có khả năng lớn bao nhiêu?” Cơ Hạo quái thanh quái khí nói: “Đế Sát chết trận, chỉ vì rửa sạch các loại đềm xấu tội danh bản thân gánh, cô ta cũng phải tìm người trẻ tuổi so với Đế Sát ưu tú hơn gấp mười gả đi nhi? Câu thị nhất tộc tài sản gia tộc khổng lồ, chắc chắn, sẽ

không tới lượt Đế thị nhất tộc các người!”

“Nếu...” Đế Lạc Lăng rất thâm trầm nhìn Cơ Hạo: “Nếu cô ta chết rồi, như vậy Câu thị nhất tộc cũng có thể hủy hôn ước!”

“Nếu cô ta không chết, nhưng cũng không sống thì sao?” Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lăng, mỉm cười nói: “Cô ta cứ không chết không sống mê man như vậy, cô ta sẽ vĩnh viễn gánh hôn ước, cô ta vĩnh viễn là nữ nhân của Đế thị nhất tộc các người. Vô luận là bức bách Câu thị nhất tộc một lần nữa kiếm nữ nhân gả cho con em các người, hoặc là điều kiện khác, Đế thị nhất tộc các người vĩnh viễn chiếm ưu thế tuyệt đối.”

Đế Lạc Lăng ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, hần nghiến răng, trong đầu nháy mắt xoay chuyển vô số ý niệm.

Ngu tộc tính cách đa nghi, thiên tính âm tà xảo quyệt, quả thực so với hồ ly còn đa nghi hơn một vạn lần. Ở giờ khắc này, Cơ Hạo thành công khơi mào các loại nghi ngờ, các loại hậu quả đáng sợ, khó chịu, ghen ghét từng cái trào lên trong lòng Đế Lạc Lăng, khiến toàn thân hần ngứa ngáy khó chịu.

“Hoặc là, chúng ta phục vụ càng thêm chu đáo một chút.” Cơ Hạo nhún nhún vai, rất nhẹ nhàng nói: “Các người đàm phán điều kiện với Câu thị nhất tộc, Câu Tú có thể thức tỉnh hay không, nắm giữ ở trong tay các người. Nếu Câu thị nhất tộc muốn cô ta thức tỉnh, như vậy cô ta phải gả cho Đế thị nhất tộc các người.”

Mắt Đế Lạc Lăng chợt sáng ngời, sau đó hần nhanh chóng đè nén sự hưng phấn, thản nhiên nói: “Người có thể từ trong này, đạt được cái gì? Hoặc là, Câu Tú chết sống, người muốn có được bao nhiêu phối phương? Bản vẽ?”

Cơ Hạo trầm ngâm một lát, sau đó hần rất ngượng ngùng nhìn Đế Lạc Lăng: “Ta giúp các người việc lớn như vậy, đương nhiên không thể bỏ sức không công. Câu thị nhất tộc cho các người bao nhiêu đồ cưới, ta lấy một nửa, không quá phận chứ?”

Một gia tộc tài lực số một Huyết Nguyệt nhất mạch cùng gia tộc địa vị rất cao quyền thế thông hôn, có thể nghĩ bọn họ sẽ cho ra bao nhiêu đồ cưới để củng cố gia tộc mình ước đám cưới mang đến. Cơ Hạo công khai đòi một nửa đồ cưới của Câu thị nhất tộc, cái này đã không phải sư tử há mồm to.

Đế Lạc Lãng trầm mặc chốc lát, sau đó chậm rãi gật gật đầu: “Thành giao!”

Cơ Hạo vui vẻ chà chà tay, mỉm cười nói: “Như vậy, một vấn đề cuối cùng, những đại chiến sĩ Già tộc kia, các người còn cần nữa không?”

Chương 338: Dụ Đồ

Hơn chín trăm đại chiến sĩ Già tộc bị bắt sống.

Bọn hăn đều là đỉnh cấp chiến sĩ chỉ thiếu nửa bước, là có thể tấn thăng thành chiến tướng Già tộc. Bất cứ một đại chiến sĩ Già tộc nào, đều là lực lượng trung tâm nòng cốt của quân đoàn Ngu tộc, là khung xương chống đỡ một gia tộc hào môn.

Dứt bỏ vấn đề thân phận, giá trị của Đế Sa và Đế Nhất đối với Đế thị nhất tộc, thật ra không bằng bất cứ một đại chiến sĩ Già tộc nào.

Đế Lạc Lăng chợt trở nên có chút khẩn trương. Hăn biết, lấy quy tắc ngầm của nhân tộc và dị tộc, Đế Sa với Đế Nhất nhân thân an toàn không có vấn đề quá lớn, chỉ cần cho đủ tiền chuộc, nhân tộc ở sau khi vắt cạn giá trị thặng dư của Đế Sa cùng Đế Nhất, sẽ rất vui vẻ thả bọn hăn.

Nhưng các đại chiến sĩ Già tộc này làm lực lượng trung tâm của quân đoàn dị tộc, hơn nữa bọn hăn thường thường là người tích cực dẫn đầu tàn sát bộ lạc nhân tộc, tai họa nhân tộc thảm thiết nhất là bọn hăn. Cho nên Đế Lạc Lăng thật ra đối với bọn hăn được phóng thích cũng không ôm bất cứ hy vọng gì.

Nhưng Cơ Hạo lại nói ra lời như vậy, con mắt Đế Lạc Lăng nhất thời sáng hết lên.

Cho dù là Đế thị nhất tộc, muốn bồi dưỡng ra gần ngàn đại chiến sĩ Già tộc, điều đó cũng không phải chuyện dễ dàng. Các đại chiến sĩ Già tộc này có thể trở về đầy đủ, tự nhiên là một chuyện tốt. Nhưng Đế Lạc Lăng đã kiến thức bản lĩnh giết dê béo của Cơ Hạo, hăn rất cẩn thận nói: “Nhưng Cơ Hạo các hạ tôn kính, ngài phải hiểu, giá trị bọn hăn, cũng không thể so sánh với Đế Sa, Đế Nhất.”

“Đương nhiên, ta hiểu, ta hiểu. Thịt rồng cùng thịt Chu La thú, khẳng định không thể bán cùng một giá.” Cơ Hạo rất lý giải vỗ vỗ bả vai Đế Lạc Lăng. Đế

Lạc Lãng thì bị lời nói của Cơ Hạo khiến cho một ngụm máu nghẹn ở trong cổ họng, một lúc lâu nói không ra lời.

Tuy đạo lý là đạo lý này, nhưng lời này thật sự là quá đả thương người ta.

“Thứ nhất, ở trước khi đại chiến Xích Phán sơn chấm dứt, chúng ta không có khả năng thả bọn hãn.” Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lãng, có nề nếp nói: “Hy vọng ngài có thể lý giải. Thực lực cá nhân của bọn hãn quá mạnh mẽ, nếu bọn hãn trở về, thay một bộ áo giáp, gần ngàn đại chiến sĩ Già tộc võ trang hạng nặng, lại có thể làm bị thương nặng quân đội do mười vạn Đại Vu của chúng ta tạo thành.”

Đế Lạc Lãng trầm mặc một phen, chậm rãi gật gật đầu: “Ta hy vọng, bọn hãn ở lúc bị nhốt, có thể được đối xử tử tế.”

Cơ Hạo tươi cười thân thiện gật gật đầu: “Nhân tộc chúng ta rộng lượng, thiện lương, tự nhiên sẽ không làm ra những chuyện ngược đãi tù binh.”

Khi Cơ Hạo nói lời này, trong một góc của Kì Binh doanh, một tiếng rú thảm thê lương đột nhiên vang lên. Các Đại Vu của Vu Điện đang ở nơi đó dùng những đại chiến sĩ Già tộc làm thực nghiệm, cũng không biết bọn họ làm gì, tiếng tên xui xẻo nào đó kêu thảm thiết xuyên thấu tầng tầng cấm chế, trực tiếp truyền tới.

Đế Lạc Lãng khẽ biến sắc, Cơ Hạo thì cả người lẫn vật vô hại cười lên: “Ồ, đương nhiên, nếu có ai dám trái với giới luật ngục giam chúng ta chế định, hãn nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc. Đương nhiên, xin ngài yên tâm, bọn họ nhiều nhất mất mấy cái xương, tuyệt đối sẽ không chết.”

Đế Lạc Lãng nghiêng răng, nhìn khuôn mặt làm hãn chán ghét đến trong xương tủy của Cơ Hạo, chậm rãi gật gật đầu.

“Như vậy, thứ hai, các người phải trả tiền chuộc. Ta cũng rõ, bọn hãn không đáng giá bằng Đế Sa, Đế Nhất, cho nên...” Cơ Hạo dùng sức chà chà tay, nghiêng răng nhìn chằm chằm Đế Lạc Lãng: “Nhưng bọn hãn nhiều người như vậy, bọn

hắn ít nhất có thể đáng giá một bộ... Không, mười bộ chiến bảo kim loại bọn Đế Sát thành lập lên đó chứ?”

Thân thể Đế Lạc Lãng loạn choạng, một búng máu thiếu chút nữa phun ra. Hắn khàn cả giọng tru lên: “Không có khả năng! Loại chiến bảo kim loại di động này, mỗi một tòa đều có đánh số có một không hai, chúng ta không có khả năng làm được yêu cầu của người, bất cứ một tòa chiến bảo nào, cũng không có khả năng lén lút tặng cho các người.”

“Vậy chúng ta liền công khai đi lấy đi!” Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lãng lạnh nhạt nói: “Các người phụ trách tìm một tiểu gia tộc chịu tiếng xấu thay cho người khác, dùng thủ đoạn của các người, cung cấp cho bọn hắn mười tòa chiến bảo kim loại, ở bên trong mai phục sẵn người của các người, nội ứng ngoại hợp với chúng ta, chờ chúng ta công phá chiến bảo, chiến bảo đó tự nhiên là của chúng ta.”

Đế Lạc Lãng ồn ào chột ngậm miệng, ngơ ngác nhìn Cơ Hạo thật lâu không hé răng.

“Người xem, Đế Lạc Lãng trưởng lão tôn kính, không có gì là không thể giải quyết, không có gì là không thể thương lượng.” Cơ Hạo rất thích ý vỗ vỗ bờ vai hắn: “Hiện tại, ngài nhanh ngấm xem, có tiểu gia tộc đui mù nào từng mạo phạm ngài, có thù riêng với ngài, nhanh tìm đối tượng vu oan giá họa, sau đó đem bọn hắn bắt diệt môn đi!”

Tròng mắt Đế Lạc Lãng đảo loạn một phen, hắn chậm rãi nói: “Phí tổn chiến bảo kim loại, đối với một đại gia tộc chúng ta mà nói không tính là gì. Chỉ là phiêu lưu trong đó quá lớn, đây là thành quả mới nhất mấy năm nay của Tu tộc, bị bên trên theo dõi gắt gao.”

Cơ Hạo dùng sức đè bả vai Đế Lạc Lãng: “Vẫn là câu châm ngôn kia, Ngu tộc các người cường đại như vậy, cho chúng ta một chút lợi ích, không thương tổn được nguyên khí của các người. Mười tòa chiến bảo kim loại mà thôi, ta cam

đoan bọn nó sẽ không được dùng ở tiền tuyến Xích Phán sơn, ta chuẩn bị dùng bọn nó đi kiến thiết lãnh địa bản thân ta.”

Đế Lạc Lăng kinh ngạc nhìn Cơ Hạo: “Thật sự?”

Cơ Hạo rất nghiêm túc nhìn Đế Lạc Lăng: “Đương nhiên!”

Đế Lạc Lăng thở phào nhẹ nhõm một hơi, mỉm cười nói: “Nếu chúng nó không xuất hiện ở Xích Phán sơn, như vậy liền càng dễ thao tác. Nhưng mười bộ quá nhiều, không đến một ngàn đại chiến sĩ Già tộc, sinh mệnh bọn hã, chúng ta nhiều nhất trả giá hai bộ chiến bảo kim loại. Đây là điểm mấu chốt của chúng ta, chúng ta sẽ không vì bọn hã dùng thêm cho dù một ngọc tề!”

Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lăng vô cùng kiên định, rốt cuộc hiểu gã này là vương bát ẩu quả cân quyết tâm rồi.

Trầm mặc một lúc, Cơ Hạo thở dài một hơi: “Như vậy, mười tòa chiến bảo kim loại, chúng ta tặng Đế Sa, Đế Nhất một phần quân công cực lớn, thế nào?”

Đầu Hoa Tư Liệt ‘Huych!’ một cái va vào trên bàn dài trước mặt, ngoài lều đám người Tự Văn Mệnh, Ngũ Long Nghiêu cũng là mắt chột tròng tròn xoe. Tặng quân công? Quân công tặng như thế nào? Huyết Nguyệt nhất mạch đang giao chiến với nhân tộc, quân công của bọn hã, chính là phải dựa theo giết bao nhiêu chiến sĩ nhân tộc, tàn sát bao nhiêu con dân nhân tộc để tính toán đó!

Đế Lạc Lăng cũng thật cẩn thận nhìn Cơ Hạo: “Quân công? Người tặng chúng ta quân công? Cái này, chỉ sợ không có khả năng nhỉ?”

Cơ Hạo mỉm cười nhìn Đế Lạc Lăng, ôn hòa nói: “Vì sao không có khả năng chứ? Tất cả đều có khả năng, đến, để chúng ta cẩn thận cùng mưu, người xem xem, kế hoạch này của ta thế nào.”

Cơ Hạo từ trước mặt Hoa Tư Liệt, rút ra một phần bản đồ địa hình Xích Phán sơn dùng da thú chế thành.

Ngón tay ở trên bản đồ địa hình múa máy, Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lãng, mang theo nụ cười quý dị mê hoặc nhẹ nhàng cười nói: “Lấy cái ví dụ, Đế thị nhất tộc có gia tộc đối địch, các người và bọn hãn quan hệ rất không tốt. Ví dụ như nói... Kiền thị nhất tộc!”

Ánh mắt Đế Lạc Lãng chợt lóe: “Kiền thị nhất tộc... Người từ trong miệng bọn họ, đã biết rất nhiều thứ đó!”

Cơ Hạo mỉm cười nói: “Tốt, ví dụ như nói, quân đoàn của Kiền thị nhất tộc ở tiền tuyến, bởi vì tình báo sai lầm, bị đại quân nhân tộc bao vây.”

Chương 339: Kế Hoạch

“Người đang dụ dỗ ta sa đọa sao?” Đế Lạc Lăng rất gian nan ngẩng đầu, nhìn Cơ Hạo.

“Không, Đế Lạc Lăng trưởng lão thân ái, sâu trong linh hồn mỗi người, đều cất giấu ngòi nổ sa đọa!” Cơ Hạo thâm trầm nhìn Đế Lạc Lăng: “Sa đọa hay không, phải xem đáng giá hay không. Mà Kiền thị nhất tộc, ta nghĩ, ngài đáng giá vì bọn họ mà ngẫu nhiên sa đọa một lần.”

“Người tên chết tiệt này...” Đế Lạc Lăng hít một hơi thật sâu.

“Ta tên ác quỷ chết tiệt này?” Cơ Hạo cười quái dị một tiếng: “Xưng hô thế nào không quan trọng, quan trọng là ích lợi, lợi ích gia tộc, còn có lợi ích cá nhân. Đế Sa và Đế Nhất, bọn hắn cần một phần quân công thật lớn; mà Đế thị nhất tộc, cần quyền lực lớn hơn, vinh quang nhiều hơn.”

Đế Lạc Lăng cúi đầu, cẩn thận nhìn bản đồ da thú.

Trầm mặc hồi lâu, hắn khô khan nói: “Hợp tác với các người, quá nguy hiểm, nếu tin tức một khi tiết lộ...”

Cơ Hạo giơ hai tay, nghiêm túc nhìn Đế Lạc Lăng: “Đế Lạc Lăng, lấy danh nghĩa tổ linh thề, nhân tộc chúng ta toàn bộ người biết chuyện này, đều sẽ dùng danh nghĩa tổ linh thề, chúng ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ một chữ, một câu tương quan.”

Chăm chú nhìn ánh mắt tự do bất định của Đế Lạc Lăng, Cơ Hạo nhẹ nhàng nói: “Kiền thị nhất tộc, là kẻ địch đời đời của Đế thị nhất tộc các người, không phải sao? Bọn hắn cùng các người tranh đoạt lãnh thổ, tranh đoạt tài nguyên tu luyện, tranh đoạt quyền lực Huyết Nguyệt nhất mạch, thậm chí tranh đoạt chấp chính đại đế sủng hạnh.”

“Huyết Nguyệt nhất mạch, dưới chấp chính đại đế có mười hai gã đại chấp chính quan, Đế thị nhất tộc các người chỉ có một người, mà Kiền thị nhất tộc bọn hãn có hai người. Mấy năm nay, bởi vì bọn hãn chèn ép, quyền lực Đế thị nhất tộc các người tuy không muốn ai biết, nhưng quả thực đang thu nhỏ lại.”

“Quyền lực, quyền phát biểu, lực ảnh hưởng. Lực chấn nhiếp đối với hạ vị gia tộc.” Cơ Hạo trầm giọng nói: “Nguyên nhân tất cả cái này, đều là Kiền thị nhất tộc. Đế thị nhất tộc các người, thật ra là khinh thường Câu thị nhất tộc, bởi vì bọn họ chỉ có tiền, đơn thuần là có tiền mà thôi, nhưng huyết mạch bọn hãn không cao quý, cũng không cao quý đến đủ để thông gia với Đế thị nhất tộc các người.”

“Cho nên, các người chọn lựa Đế Sát trở thành vị hôn phu của Câu Tú, là vì Đế Sát ở Đế thị nhất tộc các người, tuy là con em đích hệ, nhưng hãn trong gia tộc cũng không có chỗ dựa nào mạnh mẽ, hãn có năng lực, nhưng không được coi trọng, tương lai quyền lớn của gia tộc cũng sẽ không rơi vào trên tay hãn.”

“Ở đáy lòng các người, các người cho rằng thông gia với Câu thị nhất tộc là một chuyện sỉ nhục.”

“Nhưng loại sỉ nhục này là vì sao? Tất cả đều là vì Kiền thị nhất tộc mang tới áp lực.”

Cơ Hạo buông hai tay, ôn hòa cười nói: “Ngài và tộc nhân của ngài, hoàn toàn có thể hoài nghi, Đế Sát chết, Câu Tú bị nguyên rửa, còn có Đế Sa, Đế Nhất bị cầm tù, nhiều đại chiến sĩ Già tộc như vậy bị bắt sống, sau lưng đều có độc thủ Kiền thị nhất tộc đang hoạt động.”

Hoa Tư Liệt căng thẳng da mặt, cổ nén không cười ra.

Trong lòng hãn biết rõ, tất cả cái này đều là Cơ Hạo giở trò quỷ, cái gì Kiền thị nhất tộc căn bản là không xen vào bên trong.

Nhưng Cơ Hạo đã nói như vậy, lấy bản tính các quý tộc Ngu tộc, bọn hãn

tuyệt đối thà rằng tin nó có không thể tin nó không có. Kiền thị nhất tộc xem như hoàn toàn bị chơi một ván. Nhưng loại chuyện này, Hoa Tư Liệt hẳn thích nghe!

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Đế Lạc Lăng chậm rãi nói: “Kế hoạch này, một mình ta, không quyết định được.”

Cơ Hạo ôn hòa nói: “Đương nhiên. Chúng ta cần Đế thị nhất tộc phối hợp. Ví dụ như nói, nửa bộ phận đầu của kế hoạch này, sẽ do các người đến hoàn thành. Người xem, ở Xích Phấn sơn, có rất nhiều chỗ thuận tiện mai phục. Nếu Kiền thị nhất tộc lần này xuất chinh toàn bộ quân đoàn, đều bị nhân tộc chúng ta bao vây mà nói.”

Đế Lạc Lăng nheo mắt: “Đế Thích Diêm La bệ hạ, hẳn nhất định sẽ rất tức giận.”

Cơ Hạo mỉm cười nói: “Không sai, hẳn nhất định sẽ rất tức giận, phi thường tức giận. Nếu toàn bộ quân đoàn xuất chinh lần này của Kiền thị nhất tộc bị chúng ta tiêu diệt hơn phân nửa, thậm chí là tiêu diệt hết mà nói, Đế Thích Diêm La bệ hạ sẽ nghĩ như thế nào?”

Không đợi Đế Lạc Lăng mở miệng, Cơ Hạo mỉm cười nói: “Nếu quân đoàn của Kiền thị nhất tộc bị tiêu diệt hơn phân nửa, lúc sắp toàn quân bị diệt, quân đội Đế thị nhất tộc ở dưới hai vị đại nhân Đế Sa, Đế Nhất dẫn dắt, đột nhiên như một thanh đao nhọn, đâm xuyên qua vòng vây liên quân nhân tộc chúng ta, tiêu diệt hơn ngàn vạn nhân tộc tinh nhuệ, cứu ra tàn binh bại tướng của Kiền thị nhất tộc.”

Mặt Đế Lạc Lăng đột nhiên đỏ bừng, ba con mắt cũng thiếu chút nữa nhảy ra.

Hoa Tư Liệt dồn dập nói: “Cơ Hạo, không có khả năng, chúng ta không thể vô duyên vô cớ hy sinh nhiều chiến sĩ như vậy!”

Cơ Hạo có chút đại ra nhìn Hoa Tư Liệt: “Đế tử, ta chưa nói cần hy sinh nhiều chiến sĩ như vậy mà! Chỉ cần mọi người phối hợp tốt, trên chiến trường rải

nhiều máu chút, vứt nhiều một chút chân tay cụt, bỏ ra nhiều một chút binh khí cùng giáp trụ tàn phá, lại hủy diệt mấy trăm ngọn núi lớn, cái gì cũng dễ giải thích.”

Hoa Tư Liệt ngẩn ngơ, có chút mờ mịt nhìn Cơ Hạo: “Rải nhiều máu chút? Ném nhiều chân tay cụt một chút? Máu cùng chân tay cụt của những người này, từ đâu ra... Ai, ai, ta hiểu rồi, ta hồ đồ.”

Da mặt trắng nõn của Hoa Tư Liệt trường đỏ bừng, cười gượng xoay quá đi không hề mở miệng.

Sinh mệnh lực của Đại Vu mạnh mẽ vô cùng, chặt đứt một chi, ngăn ngùn vài hơi thở có thể một lần nữa sinh trưởng ra. Rải chút máu, vứt mấy ngàn cánh tay cái chân ở trên chiến trường, quả thật không phải việc gì khó.

Chỉ cần đầu chưa bị chặt mất, các Đại Vu chảy chút máu, rơi ít chi tính là gì? Cái này cũng không tính là bị thương!

Mặt Đế Lạc Lãng càng lúc càng sáng, da mặt cũng càng lúc càng đỏ. Hắn túm chặt cánh tay Cơ Hạo, trầm giọng nói: “Các người xác định, các người có thể tiêu diệt hết toàn bộ quân đoàn Kiền thị nhất tộc lần này xuất động? Bọn hắn lần này vì thể hiện ở trước mặt Đế Thích Diêm La bệ hạ, đã xuất động tám quân đoàn thường trực!”

Cơ Hạo thâm trầm nhìn Đế Lạc Lãng, chậm rãi nói: “Ta cam đoan, bọn hắn có đến mà không có về.”

Hoa Tư Liệt muốn nói chút gì đó, nhưng cân nhắc một phen, sau đó hắn ngậm miệng.

Đế Lạc Lãng dùng sức vung hai tay, mở lớn miệng muốn nói chút gì đó, nhưng một chữ cũng chưa bật ra. Hắn chỉ là biểu cảm rất phức tạp nhìn Cơ Hạo, vẻ mặt vắn vẹo cổ đó dữ tợn đến cực điểm.

Kế hoạch của Cơ Hạo... quá tà ác, nhưng quá mỹ lệ, quá có sức dụ hoặc.

Liên thủ nhân tộc, làm bị thương nặng Kiền thị nhất tộc? Loại chuyện này nghe tựa như có chút không thể tưởng tượng, nhưng vì sao không có khả năng chứ?

Tuy mọi người là tử địch, tử địch ở trạng thái chiến tranh, nhưng nguyện vọng làm Kiền thị nhất tộc bị thương nặng của mọi người là giống nhau như đúc! Đều là tốt đẹp như thế, vội vàng như thế.

Tuy liên thủ tử địch, âm toán đồng bào của mình, loại chuyện này có chút không có mẫu chốt, có chút mất tiết tháo.

Nhưng các quý tộc Ngu tộc, từng khi nào coi trọng điểm mẫu chốt cùng tiết tháo?

“Ta cần thương nghị với gia tộc trưởng lão đoàn.” Thân thể Đế Lạc Lăng cũng đang run nhè nhẹ: “Cho ta ba ngày, không, một ngày thời gian!”

“Chỉ cần trưởng lão đoàn đáp ứng, cái gì cũng dễ nói, chúng ta, cái gì cũng dễ nói.”

Chương 340: Kiểm Trận

Đế Lạc Lăng cần sau khi thương nghị với gia tộc trưởng lão đoàn, mới dám đáp ứng điều kiện của Cơ Hạo...

Những tiền chuộc phía trước, tuy Cơ Hạo công phu sử tử ngoạn, nhưng đây là chuyện quyền hạn của Đế Lạc Lăng có thể quyết định. Nhưng cầu kết với Cơ Hạo, nhiều tầng tính kế Kiền thị nhất tộc, làm Kiền thị nhất tộc tổn binh hao tướng, để cho Đế thị nhất tộc lập hạ quân công, để cho Đế Sa cùng Đế Nhất trở nên nổi bật.

Loại chuyện này quá mức nghiêm trọng, Đế Lạc Lăng căn bản không dám cũng không có quyền hạn quyết định, hẳn chỉ có thể như lửa đốt mông, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về, thông qua Huyết Nguyệt thần tháp truyền tống về Lương Chử, trực tiếp gặp mặt các trưởng lão Đế thị nhất tộc mới có thể quyết đoán.

Cơ Hạo nặng nề thở ra một hơi, dùng sức đuổi cái lưng mõi: “Liệt đế tử, chuyện còn lại, các người đi thương lượng đi. Ta có thể làm, đã làm hết rồi. Ai, ta phải nghỉ ngơi một phen hẳn hoi.”

Rèm cửa lều trại khẽ động, Tự Văn Mệnh sai bước đi đến, dùng sức vỗ bả vai Cơ Hạo một cái. Tự Văn Mệnh che mặt, cố nén cười nói: “Hảo tiểu tử, làm khá lắm. Về sau lại có loại cơ hội bắt chẹt dị tộc này, nhất định cho người ra mặt.”

Hung hăng đâm hai cái ở trên ngực Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh lấy ra một cái túi gấm da thú để trong lòng hẳn: “Cùng mấy tiểu bằng hữu kia của người nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe. Trước khi chuyện lần này kết thúc, người tạm thời không cần ra ngoài tác chiến.”

“Bên trong có chút ngọc tề và vu tinh, chơi cho vui vẻ đi.”

Cơ Hạo cười ha ha một tiếng, phân biệt hướng Tự Văn Mệnh, Ngũ Long Nghiêu các trưởng lão thân thiết ân cần thăm hỏi một phen, lúc này mới vung

vây túi gấm da thú, dùng đỉnh rời khỏi lều trại.

Một đạo vu pháp kết giới nhanh chóng mở ra ở trong lều trại, đem toàn bộ lều trại vây rất chặt. Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, đám người Tự Văn Mệnh khẳng định đang thương nghị đối sách, nếu Đế thị nhất tộc thật sự đáp ứng kế hoạch ý nghĩ kỳ lạ này của Cơ Hạo, như vậy toàn bộ chiến cục Xích Phán sơn cũng có khả năng xảy ra biến hóa mang tính đảo điên.

Liên quân nhân tộc, phải cân nhắc chu toàn. Đem tất cả biến cố có thể xảy ra đều cân nhắc vào.

Kiên thị nhất tộc, đó cũng là đỉnh cấp hào môn của Huyết Nguyệt nhất mạch, có thể làm bị thương nặng Kiên thị nhất tộc mà nói, không chỉ có thể suy yếu thực lực Huyết Nguyệt nhất mạch, càng có thể ảnh hưởng các đại gia tộc trong Huyết Nguyệt nhất mạch lực lượng biến thiên, thậm chí có thể khiến Huyết Nguyệt nhất mạch trở nên rung chuyển bất an.

Kể từ đó, sự uy hiếp của Đế Thích Diêm La đối với nhân tộc cũng rất có hạn. Huyết Nguyệt nhất mạch nội loạn liên tục, không có khả năng còn có tinh lực để nhìn chăm chăm nhân tộc.

“Ồ nhi, lại đây!” Cơ Hạo vừa mới đi ra khỏi lều trại, trong tai liền truyền đến tiếng Vũ Dư đạo nhân.

Cơ Hạo vội vàng theo thanh âm, ở trong Kì Binh doanh rẽ ngang rẽ dọc, không bao lâu đã tới trước mặt Vũ Dư đạo nhân. Sau khi cung kính hướng Vũ Dư đạo nhân hành lễ, Cơ Hạo cười hỏi: “Sư tôn đã nghe được lời của đồ nhi cùng lão quý kia?”

Vũ Dư đạo nhân mỉm cười nhìn Cơ Hạo: “Nghe được rồi... Thủ đoạn tuy hèn hạ một chút, nhưng đối với bọn dị tộc đó, cho dù hèn hạ nữa lại có sao? Đồ nhi ngoan đã làm quyết định, thì cứ việc buông tay làm, tất cả hậu quả, vì sư gánh cho người!”

Trong lòng Cơ Hạo tràn lên một làn nước ấm.

Tính cách này của Vũ Dư đạo nhân, thật là...

Thiên vị môn nhân đệ tử của mình không có giới hạn, đảm nhiệm nhiều việc che gió che mưa cho môn nhân đệ tử. Nói thật, làm như vậy thật sự không tốt đối với các môn nhân đệ tử của Vũ Dư đạo nhân, bọn họ đều bị Vũ Dư đạo nhân chiều hư!

Nhưng loại cảm giác được người ta che chở không có đạo lý này... Cơ Hạo chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, loại cảm giác này thực con – bà – nó – quá tuyệt vời!

Đôi mắt hơi nóng lên, Cơ Hạo cố nén cảm xúc dập dờn bỗng bênh trong lòng, cười ha ha nói: “Quả thật có việc cần sư tôn hỗ trợ. Muốn mai phục đại quân Kiền thị nhất tộc, phải có một tòa đại trận uy lực kinh người mới được. Nhưng dùng đại trận nào, hơn nữa đại trận này lý do như thế nào hướng bọn Tự Văn Mệnh đại thúc giải thích, đồ nhi hiện tại còn chưa làm rõ.”

Vũ Dư đạo nhân khẽ nhíu mày, sau đó mặt nhăn lại.

“Đại trận thì dễ nói, vì sư nơi này độc môn trận pháp ít nhất có hơn trăm vạn loại. Nhưng Kiền thị nhất tộc kia, đã là hào môn đại tộc cực kỳ cường thế trong Huyết Nguyệt nhất mạch, thực lực quân đoàn của bọn hắn tất nhiên không kém, trận pháp bình thường, cũng khó ở trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt hết bọn hắn.”

“Hơn nữa, vì sư còn lo lắng, người bày trận quá lớn, có một số người muốn từ trong đó ra tay phá... Ừm, vì sư dám nói, khẳng định có người muốn ra tay phá. Hắc, muốn tiêu diệt hết đại quân Kiền thị nhất tộc, thì phải chuẩn bị sẵn sàng, ngăn cản cường giả ‘Hư Không’ cảnh, thậm chí là ‘Nhật Nguyệt’ cảnh của Kiền thị nhất tộc ra tay phá hư chiến cuộc.”

“Hư không? Nhật nguyệt?” Cơ Hạo kinh ngạc nhìn Vũ Dư đạo nhân.

“Đây là cấp bậc tu luyện dị tộc quy định.” Vũ Dư đạo nhân cau mày nói: “Từ dưới lên trên, là Phá Xác cảnh, là Hư Không cảnh, là Nhật Nguyệt cảnh, là Vạn Kiếp cảnh, là Bất Hủ cảnh, là Vĩnh Hằng cảnh.”

“Phá Xác cảnh yếu nhất, đại khái tương đương với nhân tộc Vu Vương cảnh.” Vũ Dư đạo nhân nhìn Cơ Hạo êm tai nói: “Theo dị tộc thấy, Phá Xác cảnh trở xuống, đều là ‘phàm vật’, không đáng nhắc tới. Sau khi phá xác, siêu phàm thoát tục, có được các loại năng lực lớn không thể tưởng tượng, mới là cường giả thật sự.”

“Hư Không cảnh, người có thể coi là Vu Đế cảnh. Mà Nhật Nguyệt cảnh, thì là... Vu Thần cảnh.” Vũ Dư đạo nhân nhíu mày nói: “Vi sư không tiện tự mình ra tay, nếu không tất nhiên sẽ bị hai lão đồ cổ lải nhải mấy chục năm. Nhưng vì vi sư không ra tay, sợ là các người không ngăn được bọn già Kiền thị nhất tộc then quá hóa giận.”

Cơ Hạo nghe xong thân thể lay động một trận, trước mắt nổ đom đóm.

Ở Bồ Phản, hẳn nghe nói nhân tộc cảnh giới mạnh nhất chính là Vu Đế cảnh, theo hẳn nhắm chừng, Đế Thuấn và Chúc Dung thì, chắc chắn được cho là cường giả Vu Đế cảnh.

Nhưng không ngờ, Vu Đế cảnh chỉ tương đương với dị tộc phân chia ‘Hư Không cảnh’, ở trên Hư Không cảnh, còn có Nhật Nguyệt cảnh, còn có Vạn Kiếp cảnh, còn có Bất Hủ cảnh, còn có Vĩnh Hằng cảnh!

Đó đều là tồn tại cỡ nào? Khó trách nhân tộc đối mặt Ngu tộc, chỉ có thể áp dụng thế thủ.

Nói đi phải nói lại, Vũ Dư đạo nhân là cảnh giới cỡ nào?

“Hừ hừ.” Vũ Dư đạo nhân đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Nhưng, đã là đồ nhi ngoan người làm lớn một trận với ác quỷ, vi sư có thể nào để người chịu thiệt? Bọn ác quỷ Kiền thị nhất tộc đó có bọn già chống lưng, vi sư tất nhiên

cũng phải chống lưng cho người đôi chút mới phải.”

Tay áo khẽ cuốn, Vũ Dư đạo nhân lấy ra bốn thanh trường kiếm, dùng một trận đồ màu sắc hỗn độn đục ngẫu, như một mảng hư ảnh kéo dài bao bọc, tùy tay ném vào trong lòng Cơ Hạo: “Đây là trọng bảo vi sư chứng đạo, người cầm bày trận đi, quản hấn đến bao nhiêu người, hết thấy một kiếm bổ.”

Bốn thanh trường kiếm tối nghĩa cổ sơ, không có nửa điểm nhuệ khí trào ra.

Nhưng Cơ Hạo đã đoán được lai lịch bốn thanh kiếm cùng trận đồ này, lông tóc toàn thân hầu như từng sợi nổ tung hấn kinh hãi nhìn Vũ Dư đạo nhân!

Biết ngài bao che khuyết điểm, biết ngài thích chống lưng cho môn nhân đệ tử, nhưng cũng không cần làm quá phận như vậy chứ?

Người quá đáng lắm rồi! Cơ Hạo thật muốn nói với Vũ Dư đạo nhân—— người làm như vậy, thật sự không tốt!

Nhưng Cơ Hạo thật là rất thích loại cảm giác này!

Dùng tòa đại trận này đi bố trí mai phục, cái này cũng khó mà nói là chiến tranh, hoàn toàn là một cuộc mưu sát!

“Người đi tìm một lão quỷ tên là Chúc Long Quỷ, cứ nói người lần trước ở bờ sông đánh ngất hấn chuyển lời cho hấn—— để hấn gánh các tiếng xấu này, cứ nói trận pháp này, là hấn tìm một lão bằng hữu mượn được.”

Vũ Dư đạo nhân cười rất sung sướng, rất đắc ý nhìn Cơ Hạo.

Chương 341: Gánh Trách Nhiệm

Một dòng suối nhỏ khô gầy, uế oải từ trong khe nhỏ chảy qua.

Thái Ti cười đại hồ, chậm rãi đạp hòn đá mượt mà bên dòng suối nhỏ, theo dòng suối nhỏ đi vào khe nhỏ.

“Nơi này đủ hẻo lánh, có ai sẽ ở nơi này sao? Cách đại doanh tận mấy trăm dặm!” Thái Ti tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, chớp mắt đánh giá bốn phía.

“Có một số người, tính tình cổ quái, chỉ thích ở thế này.” Cơ Hạo mang theo một đoạn trúc nhỏ, tùy tay vạt bụi cỏ bên người, mấy con rắn độc màu sắc sặc sỡ vằn vện thân thể khô cằn, chậm rãi từ trong bụi cỏ bò ra.

Còn chưa chờ bọn rắn độc này nghĩ rõ là hung hăng cắn Cơ Hạo một cái, hay là dứt khoát đào tẩu, Man Man đã vui vẻ vươn tay, bóp cổ chúng nó đem chúng nó cầm lên. Một cái dây leo nhỏ bên dùng sức trói, mấy con rắn độc bị trói thành một cục, nhất thời không thể động đậy.

“Đợi lát nữa có thể nướng ăn.” Man Man cười đem mấy con rắn độc ném về phía Vũ Mục: “Mập mập, người phụ trách nướng thịt!”

Vũ Mục hàm hậu cười, hai mắt tỏa sáng đem mấy con rắn độc đón lấy. Hắn thấy rõ, mấy con rắn độc ànny đều là loại đồ chơi hung ác độc nhất của Xích Phán sơn, loài rắn càng độc càng ngon, chế biến tốt sẽ là vô thượng mỹ vị.

Theo sơn cốc tiến lên nửa khắc đồng hồ, dưới một mảng vách núi đá lởm chởm phía trước lộ ra một cái cửa hang nho nhỏ.

Chúc Long Quý khoác một miếng da thú cũ, đang ngồi ở trên phiến đá lớn cửa hang, trước mặt bày mấy chục miếng giáp phù mai rùa chế thành, hai tay kéo theo từng luồng sáng âm đạm, đang điểm lung tung ở trên giáp phù.

Giáp phù đen sì dày đặc hoa văn thần bí không ngừng bay lên không, ở không trung sau khi đan xen xoay quanh một phen, lại lặng yên không một tiếng động trở xuống phiến đá lớn. Chúc Long Quỹ then quá hóa giận thấp giọng mắng: “Thật sự một chút dấu vết cũng không lưu lại? Trên đời sao có thể có người như thế? Lão phu vô duyên vô cớ mất hết cả cái mặt già, sao có thể không bắt được chút mùi nào của hắc?”

Một luồng vu lực dao động cực kỳ tối nghĩa từ trong cơ thể Chúc Long Quỹ khuếch tán ra. Chúc Long Quỹ nhẹ nhàng hừ một tiếng, đá trong trăm trượng bên người hắc ùn ùn vỡ nát, sau đó bị lực lượng cực kỳ âm nhu nội liễm ép thành một khối. Trước hang núi liền xuất hiện một phiến đá lớn trơn bóng như gương, cả vật thể trơn trượt.

Cách rất xa, Cơ Hạo hướng Chúc Long Quỹ hành một lễ: “Chúc Long trường lão!”

Chúc Long Quỹ đầu cũng không ngẩng lên hừ lạnh một tiếng: “Không cần kêu vang như vậy, cách ba trăm dặm, cũng nghe được các người nói chuyện. Hắc, là các người?”

Vốn rất không kiên nhẫn, trực tiếp muốn mở miệng đuổi người Chúc Long Quỹ đột nhiên ngẩng đầu lên, mặt đầy nét cười nhìn về phía hai huynh muội Thái Ti và Thiếu Ti. Hắc buông giáp phù trên tay, cười ‘khà khà’ nhảy dựng lên, thân thể nhoáng lên một cái đã tới trước mặt đám người Cơ Hạo.

Cao hứng phấn chấn nhìn Thái Ti, Chúc Long Quỹ hoa chân múa tay cười nói: “Đứa nhỏ, ngươi là Thái Ti, đây là muội muội ngươi Thiếu Ti, phải không? Các người cũng là trẻ mồ côi Vu Điện nhặt về? Còn chưa có lão gia hỏa nào cảm thấy hứng thú đối với các người nhỉ?”

Thái Ti ngơ ngác nhìn Chúc Long Quỹ, cho một khuôn mặt người chết, một chút biểu cảm biến hóa cũng chưa có.

Thiếu Ti biết Thái Ti không am hiểu giao tiếp cùng người xa lạ, dứt khoát

tiến lên một bước hướng Chúc Long Quỹ hành một lễ: “Chúc Long trưởng lão, lời ngài nói, là có ý tứ gì?”

Cơ Hạo đặt tay lên trên vai Thiếu Ti, đem nàng nhẹ nhàng kéo, đẩy tới phía sau mình.

Hắn cười hướng Chúc Long Quỹ gật đầu nói: “Chúc Long trưởng lão, ta biết ngài muốn thu Thái Ti và Thiếu Ti làm đồ đệ. Hai huynh muội bọn họ ở trên vu chú thuật có thiên phú trời cho. Là truyền nhân tốt nhất với vu chú thuật của ngài, có phải hay không?”

Chúc Long Quỹ ngẩn ngơ, nheo mắt. Hắn đánh giá Cơ Hạo, nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Là tiểu tử người, tiểu tử khốn kiếp đầy bụng ý nghĩ xấu! Cho dù là đối phó dị tộc, thủ đoạn của người cũng quá hạ lưu một chút... Nhưng, những thủ đoạn hạ lưu này, lão phu rất thích.”

Nheo mắt, Chúc Long Quỹ rất cảnh giác nhìn Cơ Hạo: “Nếu là hai huynh muội Thái Ti, Thiếu Ti tự mình tìm tới, lão phu sẽ rất vui vẻ thu bọn họ làm đồ đệ. Nhưng tiểu tử người đi theo cùng tới, nói đi, người muốn làm cái gì? Ta cũng không phải là bọn dê béo dị tộc, không có thịt gì cho người giết!”

Cơ Hạo có chút xấu hổ cười cười. Chúc Long Quỹ dù sao cũng là lão quái vật lâu năm nhất của Vu Điện, tuy một mình rời xa quân doanh mấy trăm dặm, ở tại trong sơn cốc chim không thềm ỉa này, nhưng tin tức của hắn vẫn linh thông như vậy.

Chuyện mình hung hăng thịt Đế Lạc Lãng mới qua đi không đến hai canh giờ, Chúc Long Quỹ thế mà đã biết!

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Cơ Hạo chỉ chỉ những giáp phù u quang lóe lên, còn không ngừng bay lên hạ xuống đó: “Ngài đang... Tìm người à?”

Khuôn mặt già của Chúc Long Quỹ chợt biến thành một mảng đen sì, thật lâu chưa nói ra được một chữ.

Không sai, hẳn đang tìm người. Vận dụng lực lượng khổng lồ của Vu Điện, Chúc Long Quỹ đã truy tra vài ngày người ở bên bãi sông đánh lén hẳn. Nhưng người của Vu Điện chưa tra ra dấu vết để lại nào, chính hẳn vận dụng vu đạo thần thông cao thâm nhất của Chúc Long bộ, vậy mà cũng chưa thể bắt giữ được chút khí tức nào của người đánh lén hẳn.

Thế này chỉ có thể nói rõ một việc —— người đánh lén Chúc Long Quỹ, hoặc là thực lực vượt xa hẳn vài đại cảnh giới; hoặc là người kia đã chết!

Nhưng có thực lực đánh lén Chúc Long Quỹ, sao có thể vô thanh vô tức, vô duyên vô cớ chết mất? Cho nên, chỉ có khả năng, đó là một tồn tại đáng sợ cường đại đến mức khiến Chúc Long Quỹ nghĩ tới là bấp chân có chút chuột rút!

Khiến Chúc Long Quỹ tức giận chính là, cho dù người là người lợi hại như vậy, người sau khi một quyền đem mình đánh ngất, vứt thật xa ở một bên, làm cái gì vậy? Một không giựt tiền, hai không cướp sắc, người đánh ngất ta ném rất xa, rốt cuộc là vì cái gì? Chỉ vì trêu sao?

Chúc Long Quỹ một bụng cơn tức không nơi để phát tiết, chỉ nhìn chăm chăm Cơ Hạo, một câu cũng lười nói.

“Ngài muốn thu Thái Ti và Thiếu Ti làm đồ đệ, cho nên, ta đem bọn họ đưa tới.” Cơ Hạo nhìn Chúc Long Quỹ mỉm cười nói: “Thuận tiện, còn cầu ngài hỗ trợ làm việc. Chúng ta muốn tính kế quân đội Kiên thị nhất tộc dị tộc Huyết Nguyệt nhất mạch, nhưng vì giảm bớt nhân tộc thương vong, tận khả năng sát thương bọn hẳn, chúng ta phải bày ra một tòa đại trận, dùng trận pháp bao vây tiêu diệt bọn hẳn.”

Chúc Long Quỹ lắc lắc đầu, nặng nề nói: “Trận pháp của Vu Điện chúng ta, không thể gạt được thần quang dò xét của bọn hẳn.”

Cơ Hạo cười nhìn Chúc Long Quỹ, tận khả năng cười thật ngây thơ, thuần khiết, hoạt bát đáng yêu: “Cho nên, vừa rồi ở trên đường, có một vị lão gia gia râu bạc đột nhiên xuất hiện, cho ta mượn bốn thanh kiếm cùng một tấm trận đồ,

nói ta cốt cách thanh kỳ, xương đầu cao chót vót, là anh tài nhân tộc có thể gánh vác trọng trách. Gánh nặng tiêu diệt dị tộc, cứu vớt nhân tộc, sẽ giao cho ta!”

Thở dài một hơi, Cơ Hạo tiếp tục rất ngây thơ, rất thuần khiết, rất hoạt bát đáng yêu cười: “Lão gia gia râu bạc nói, hắc không tiện ra mặt, cho nên, cái tiếng xấu này ngài đến gánh. Chỉ nói, bốn thanh kiếm cùng trận đồ này, là ngài tìm lão bằng hữu mượn đến!”

Trên đầu Chúc Long Quỹ ngọn lửa chột bốc lên cao mười mấy trượng, hắc nhìn Cơ Hạo cả giận nói: “Người thấy lão phu giống kẻ ngốc sao? Lão gia gia râu bạc?”

Cơ Hạo lập tức sửa: “Hắc nói, ngài còn nhớ rõ một quyền đó ở bờ sông không?”

Chương 342: Thu Đồ Đệ

Cửa hang rất nhỏ, hang núi rất lớn.

Trong cái hang cực lớn, đủ cất chứa hơn một ngàn đại hán cường tráng cùng nhau vật lộn, bày giường đá, bồ đoàn đá, vại đá, cùng với một ít đồ linh tinh bát đĩa nồi chậu. Chói mắt nhất, là chính giữa cái hang một cái đỉnh đá cao tám chín trượng, toàn thân đỉnh vuông bốn chân tản mát ra khí mờ mịt nồng đậm, áp lực cường đại tràn ngập toàn bộ hang đá, làm người ta hầu như không thể hít thở.

Đây là một món thiên địa thánh binh, hơn nữa còn là mặt hàng đỉnh cấp nhất trong thiên địa thánh binh.

Viêm Long Kiếm ở trong thần hồn không gian điên cuồng chấn động nổ vang, chiến ý mãnh liệt làm lông tóc toàn thân Cơ Hạo dựng thẳng.

Cái đỉnh đá này đem tới cho Viêm Long Kiếm áp lực cực kỳ cường đại, kích phát chiến ý điên cuồng nhất của Viêm Long Kiếm, nó sốt ruột không chờ được muốn lao tới nhất quyết thắng bại với thạch đỉnh. Hoặc là nó đem thạch đỉnh một kiếm bổ ra, hoặc là nó ở trên thạch đỉnh gãy thành hai đoạn.

Tử phủ kim đan cấp tốc xoay tròn, Cơ Hạo cực lực trấn áp, mới chưa để Viêm Long Kiếm xuất hiện.

Chúc Long Quỹ ‘hừ hừ’ đi tới cạnh thạch đỉnh, tay phải nhẹ nhàng vỗ ở trên thạch đỉnh, một mũi tên nước trong suốt xanh biếc từ trong thạch đỉnh bay ra, rơi vào trong một cái hũ nước cực lớn. Lão đầu nhi nhẹ nhàng gật đầu, ngọn nến lơ lửng trên đỉnh đầu hắt phun ra một cột khói lửa, vòng quanh hũ nước, nước biếc trong hũ nước liền ‘xèo xèo’ sôi trào, tản mát ra mùi thơm mê người.

“Không có gì hay.” Chúc Long Quỹ xách hũ nước trở về, rót một chén nước biếc cho từng người đám Cơ Hạo. Phong Hành gã này không biết khi nào cũng chạy tới, nhu thuận tự mình kiếm cái chén lớn đá điêu khắc thành, hung hăng

tiếp một chén lớn nước biếc nóng hôi hổi.

“Bích Thanh Thạch Nhũ vạn năm.” Chúc Long Quỹ trừng mắt nhìn Phong Hành một cái, buông hũ nước ngồi ở trên một bồ đoàn: “Tùy tiện ngồi đi, uống chút. Không có chỗ tốt gì cả, uống có thể tai thính mắt tinh, đối với ta loại lão gia hỏa này không có tác dụng gì, đối với các người những tiểu gia hỏa này, nhất là tiểu gia hỏa thích ám tiễn đả thương người, là hữu dụng nhất.”

Cơ Hạo cười đem một ly vạn năm Bích Thanh Thạch Nhũ uống vào, rõ ràng đã bị Chúc Long Quỹ tăng nhiệt độ đến sôi trào, nhưng Bích Thanh Thạch Nhũ vạn năm vào miệng vẫn âm hàn thấu xương, mơ hồ có một tia ấm áp ở trong hàn khí thấu xương bốc lên, nhanh chóng theo mạch máu, mạch lạc trong cơ thể, chui vào trong đôi mắt.

Hai đôi mắt ấm áp, lạnh lẽo, âm dương nhị khí cấp tốc biến ảo đan xen, Cơ Hạo chỉ cảm thấy tầm nhìn càng lúc càng rõ ràng, giống như không ngừng có từng tầng lụa mỏng được lật ra từ trước mắt, tro bụi nhỏ bé nhất trong không khí cũng có thể nhìn thấy rõ rệt.

Thậm chí là khi những tro bụi nhỏ bé nhất đó, chúng nó kéo theo lốc xoáy không khí nhỏ bé nhất, nay cũng nhìn không sót gì.

Một ly Bích Thanh Thạch Nhũ vạn năm, thị lực Cơ Hạo ít nhất tăng cường gấp đôi. Cơ Hạo không khỏi trừng mắt nhìn Phong Hành một cái. Gã này lòng ác tay nhanh, từ trên đất cầm lên một cái bát to, một chén Bích Thanh Thạch Nhũ vạn năm đó của hắn, phân lượng ít nhất ngang với với ba chén của mình.

Phong Hành nhếch miệng cười ‘khà khà’, đem nước biếc trong bát một ngụm uống cạn, hai chân khẽ nhấc, chạy đến góc của hang ngồi xuống.

Chúc Long Quỹ ngồi ở trên bồ đoàn, neho mắt nhìn Thái Ti và Thiếu Ti, ý cười trên mặt giống như hoa loa kèn nở rộ, như thế nào cũng không che giấu được: “Đã là... ý tứ vị tiên bối kia, lão phu cũng sẽ không làm kiêu. Thái Ti, Thiếu Ti, quỳ xuống dập đầu đi, về sau ở Vu Điện, hai huynh muội các người,

chính là thân truyền đệ tử của Chúc Long Quỹ ta!”

Cười lạnh ‘hắc hắc’ một tiếng. Chúc Long Quỹ âm trầm nói: “Về sau đám trẻ ranh cái gì Nam Hoang minh, Đại Minh minh còn dám trêu chọc các người, cứ việc đánh tới chết. Lão phu đời này còn chưa có... Lão phu đời này, người có thể khiến lão phu kiêng kị, cũng chỉ mấy người như vậy.”

Vốn Chúc Long Quỹ muốn thối phòng nói, hắc đời này còn chưa từng sợ ai.

Nhưng chợt thấy Cơ Hạo, Chúc Long Quỹ đổi giọng, rất là có chút bất đắc dĩ nói hắc đời này cũng chỉ sợ vài người như vậy.

Thiếu Ti nhìn Cơ Hạo một cái, Cơ Hạo gật gật đầu. Một chỗ dựa cứng rắn như vậy, hiện tại lão quái vật nhân tộc tư cách và sự từng trải cao nhất Bồ Phán, bái hắc làm thầy, đây là chuyện tốt bao nhiêu người cầu cũng cầu không được? Có hắc làm chỗ dựa, về sau cũng chỉ có chuyện Thái Ti, Thiếu Ti bắt nạt người khác.

Thiếu Ti chậm rãi quỳ gối trước mặt Chúc Long Quỹ, nghiêm túc hướng Chúc Long Quỹ dập đầu hành lễ.

Động tác của Thái Ti có chút chậm, hắc còn chưa phản ứng lại rốt cuộc đã xảy ra cái gì. Thậm chí Cơ Hạo ác ý đoán, gã này nhắm chừng đến bây giờ, còn chưa làm rõ bái sư Chúc Long Quỹ rốt cuộc ý nghĩa thế nào.

Dứt khoát lưu loát đá một cước vào trên chân Thái Ti, một cước đem hắc đạp ngã xuống đất, Cơ Hạo ấn đầu Thái Ti, ‘Thùng thùng’ dập vang đầu vài cái dưới đất. Thái Ti giờ mới rõ, vội vàng học bộ dáng Thiếu Ti, cung kính hướng Chúc Long Quỹ miệng nói ‘sư phụ’ không ngừng.

Chúc Long Quỹ mỉm cười gật gật đầu, hắc nhìn nhìn hai huynh muội Thái Ti, Thiếu Ti quỳ dưới đất, hài lòng cười nói: “Hai người các người xuất thân... Ủm, tốt, tốt, tốt, một thân vụ chú kinh thiên động địa này của lão phu, cuối cùng là có truyền nhân tốt nhất.”

Bàn tay khê lật, hai viên bảo châu to bằng đầu người, toàn thân đen sì thâm thúy vô cùng long lanh bị Chúc Long Quỹ nâng ở lòng bàn tay.

“Đây là hai viên Chúc Long Mệnh Châu!” Chúc Long Quỹ nghiêm túc vô cùng nhìn hai viên bảo châu: “Hai huynh muội các người mỗi người một viên, dùng tinh huyết trong tim luyện, đem bọn nó biến thành bản mạng long châu của các người đi, các loại lợi ích, các người về sau tự nhiên sẽ biết.”

Chúc Long Quỹ tự mình ra tay, giúp Thái Ti, Thiếu Ti lấy một giọt tinh huyết trong tim nhỏ ở trên Chúc Long Mệnh Châu, hai viên bảo châu nhất thời hóa thành hai luồng u quang, nhanh chóng dung nhập bọn họ thân thể. Chợt, Cơ Hạo liền cảm thấy Thái Ti, Thiếu Ti cảm giác tồn tại trở nên cực kỳ mỏng manh, lúc hăn mở mắt nhìn về phía bọn họ, cũng cảm thấy thân thể bọn họ như ở trạng thái hư hóa mông lung nào đó, rất khó nắm chắc chỗ bản thể bọn họ.

Chúc Long Mệnh Châu, thượng cổ Chúc Long sau khi ngã xuống, toàn thân tinh khí thần ngưng tụ thành bản mạng long châu, bên trong ẩn chứa trên 90% lực lượng khổng lồ của một con Chúc Long, càng có các loại thiên phú thần thông kỳ diệu chất chứa ở trong. Sau khi lấy bí pháp luyện, có thể đạt được truyền thừa thiên phú thần thông độc đáo, cùng với các loại lực lượng kỳ dị.

Cơ Hạo nhất thời cười lên. Chúc Long Quỹ nhận hai huynh muội Thái Ti cùng Thiếu Ti, cái này tất nhiên là nguyện vọng của chính Chúc Long Quỹ, nhưng cũng đại biểu cho một cái tiếng xấu nào đó, Chúc Long Quỹ là cam tâm tình nguyện gánh.

Thu hai huynh muội Thái Ti, Thiếu Ti, Chúc Long Quỹ liếc xéo một phen, hung hăng trừng mắt nhìn Cơ Hạo.

“Tiểu tử, người gian xảo, gian trá giảo hoạt, ra tay độc ác nhất. Trong bọn trẻ Vu Điện, ta xem trọng người nhất, cũng thích loại tính cách này của người nhất.” Chúc Long Quỹ cười quái dị nói: “Có người dẫn dắt Thái Ti, Thiếu Ti, bọn nó sẽ không chịu thiệt, lão phu rất yên tâm.”

Giang tay, Chúc Long Quỹ cười nói: “Đến, để ta nhìn xem bốn thanh kiếm cùng trận đồ kia. Ta rất muốn nhìn, lão gia gia râu bạc đó theo như lời người, lão bất tử đó... khốn kiếp ám tiễn dả thương người, lão phu chán ghét nhất!”

Phong Hành ngồi xổm góc hang rùng mình, hấn trợn mắt, ám tiễn dả thương người đánh ngất Chúc Long Quỹ cũng không phải hấn, cái này có thể trách hấn sao?

Cơ Hạo cười gật gật đầu, đem bốn thanh kiếm cùng trận đồ Vũ Dư đạo nhân cho hấn mượn lấy ra.

Chúc Long Quỹ chỉ là hướng trên bốn thanh kiếm nhìn một cái, nhất thời ‘Phốc’ một tiếng, trong thất khiếu đồng thời phun ra lượng lớn máu.

Chương 343: Chợ

“Chí hung chi khí.”

Thái Ti không tim không phổi nhìn Chúc Long Quỹ, hai hàng lông mày thưa nhú lại cùng một chỗ, rất nghiêm túc suy tư về chuyện Chúc Long Quỹ hồi quang phản chiếu sắp tắt thở hay không.

Thiếu Ti thì hơi mang một tia khẩn trương kinh hô một tiếng.

Chúc Long Quỹ lắc đầu, cười gượng một tiếng, bất đắc dĩ liếc xéo Thái Ti một cái, hướng Thiếu Ti cười gật gật đầu: “Không sao, là lão phu tự mình không có việc gì tìm việc, muốn lấy linh hồn lực dò xét hung khí này.”

Ho khan vài tiếng, nôn ra mấy ngụm máu, Chúc Long Quỹ lấy ra một lọ vu được nuốt vào, có chút xấu hổ hướng Cơ Hạo cười cười: “Ha ha, không ngờ, lại là loại cái thể hung khí này, vũ khí giết chóc sắc bén hạng nhất trong thiên địa. Tốt, tốt, hắc hắc, một quyền này chịu không oan.”

Cơ Hạo nhìn Chúc Long Quỹ một cái thật sâu, linh hồn lực? Vu, là không tu linh hồn. Linh hồn vu, chỉ có thể theo thân thể cường đại và vu lực tăng trưởng, được tinh huyết hùng hồn không ngừng tắm bổ do đó tự nhiên mà vậy trở nên cường đại.

Thân thể của Vu giống như đại địa dày rộng, linh hồn chính là một cây giống trên đại địa, đại địa dần dần dày lên, trở nên phì nhiêu, cây giống nước lên thì thuyền lên trở nên rậm rạp cành lá, trở nên đội trời đạp đất. Nhưng cho dù Lăng Vân cự mộc che trời nhất, hắc cũng chỉ là một cái cây khổng lồ ngơ ngác đứng sừng sững ở trên đại địa, không có bất cứ thần thông biến hóa nào.

Chúc Long Quỹ thế mà có thể vận dụng linh hồn lực, nói cách khác, hẳn đã có thần niệm nảy sinh.

Thực lực của hắn, hắn là đã siêu thoát cực hạn của vu, đạt tới một cái cấp độ mới.

Nói cách khác, hắn căn bản không thể ý thức được linh hồn lực tồn tại, lại càng sẽ không chủ động thử đi vận dụng loại lực lượng thần kỳ này.

Càng hoặc là, đây là thiên phú thần thông của Chúc Long nhất tộc? Chúc Long huyết mạch có thể thấy rõ âm dương, nhìn trộm thiên địa huyền cơ, nắm giữ vận mệnh người khác, các loại thiên phú thần thông thần kỳ, làm Chúc Long Quỷ có được linh hồn lực, cũng là chuyện có thể lý giải.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào. Chúc Long Quỷ cũng rất mạnh, mạnh tới mức thái quá.

Càng nghiên cứu sâu một chút, sự cường đại của Vũ Dư đạo nhân càng thêm khủng bố. Hắn cho Cơ Hạo mượn bốn thanh bảo kiếm cùng trận đồ, thậm chí còn chưa bày ra đại trận, Chúc Long Quỷ chỉ vụng trộm nhìn trộm một cái, đã trực tiếp bị thương nặng.

“Nói như vậy, Chúc Long trưởng lão là đã đáp ứng?” Cơ Hạo có chút áy náy nhìn Chúc Long Quỷ: “Vị tiền bối đó tính cách...”

Chúc Long Quỷ khoát tay áo, rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “Không cần phải nói, lão phu sống cả một đồng tuổi, các loại yêu ma quỷ quái gặp nhiều rồi. Trong thiên địa, luôn có một số không lường được tồn tại, bọn họ không muốn giao tiếp với chúng ta.”

Chỉ chỉ bảo kiếm và trận đồ trên tay Cơ Hạo, Chúc Long Quỷ trầm giọng nói: “Tóm lại, vị tiền bối này đang giúp chúng ta, đây là chuyện tốt. Hắc. Lão phu thế mà một chút phát hiện cũng không, đã bị một quyền đánh ngất đi, tu vi bậc này... Về sau lão phu, sớm hay muộn phải tìm hắn đấu một chút.”

Cơ Hạo thu hồi bảo kiếm và trận đồ, khô căn cười cười. Tỷ thí với Vũ Dư đạo nhân? Hắn trừ cười gượng, còn có thể nói cái gì?

“Một đám nhãi con, đi đi, đi đi. Tự mình đi chơi.” Chúc Long Quỹ đáp ứng chuyện gán tiếng xấu thay Cơ Hạo, vung tay áo nhắc lên một đạo cuồng phong, đem Cơ Hạo, Man Man, Vũ Mục, Phong Hành đuổi khỏi hang.

“Lão phu muốn dạy đồ đệ, vụ chú bí pháp của Chúc Long nhất bộ, cũng không thể để các người học đi... Tuy các người cũng không chắc học sẽ hiểu, nhưng tiện nghi của lão phu, cũng không phải là dễ chiếm như vậy.” Chúc Long Quỹ lớn tiếng kêu lên: “Chuyện đó, không có cả tháng thời gian không định được. Trong một tháng, đừng tới quấy rầy lão phu dạy đồ đệ, cút đi!”

Cơn lốc gào thét, gió xoáy đen sì dinh dính cuốn bốn người bọn Cơ Hạo, bọn họ không tự chủ được bay lên, một đường quay cuồng bay ra mấy trăm dặm. Đợi tới lúc gió xoáy bình ổn, bốn người chật vật ngã xuống đất, một tay áo của Chúc Long Quỹ đem bọn họ cuốn trở về ngoài đại doanh Kỳ Bình doanh.

“Lão gia hỏa!” Man Man buồn bực xoa nắn cái ót bị chùy của mình đập một cái: “Lão gia hỏa quá không phân rõ phải trái, lần sau gặp hãn, Man Man nhất định phải... Ừm, đại đỉnh đó của hãn không tồi, Man Man nhất định khiêng đại đỉnh của hãn bỏ chạy!”

Cơ Hạo mỉm cười, xoa xoa đầu Man Man, không tự chủ được, hãn cũng chờ mong đối với đại đỉnh kia của Chúc Long Quỹ.

Cái đỉnh vuông bốn chân đó tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng, khí tức bá đạo sắc bén, trên thân đỉnh thiên nhiên trang trí đồ án lôi vân phức tạp tinh mỹ, nhìn qua xa hoa rất hấp dẫn người ta.

Thiên địa thai nghén thánh binh, các loại binh khí đao kiếm thương kích tương đối thông thường, giáp trụ, khiên, bảo châu, bình nước... các đồ vật thì khá quý hiếm, mà đại đỉnh, bảo kính, chuông lớn các vật chính là tồn tại cấp độ bảo vật trong thiên địa thánh binh.

Các loại bảo vật thiên địa sinh hóa cùng loại với đại đỉnh, nhất định có thần thông công năng rất đặc thù, là bảo bối tâm thường căn bản không thể so sánh.

“Ài, Man Man, bảo bối đó như thế nào cũng là của Chúc Long trưởng lão, trộm hoặc là cướp đều không được, phải khiến hắc cam tâm tình nguyện lấy ra mới đúng.” Cơ Hạo xoa đầu Man Man, hướng dẫn từng bước nói: “Ví dụ như nói, khiến Chúc Long trưởng lão cam tâm tình nguyện, đem đại đỉnh này tặng cho Thái Ti, Thiếu Ti hộ thân, đây mới là biện pháp chính xác nhất.”

Mắt Man Man sáng ngời, nhất thời nghiêng đầu lâm vào trong trầm ngâm.

Mấy ngày kế tiếp, đám người Cơ Hạo được Hoa Tư Liệt cho nghỉ, không cần đi chấp hành nhiệm vụ tuần tra, giết chết thông thường.

Chuyện Đế thị nhất tộc và nhân tộc liên thủ, tính kế Kiền thị nhất tộc còn chưa có nửa điểm tin tức, nhưng tiền chuộc Đế Sa, Đế Nhất còn có xương của Đế Sát đã bắt đầu lục tục giao nộp.

Lượng lớn phối phương, bản vẽ, trận đồ, bí quyết quý hiếm, máu thịt hung cầm mãnh thú cấp Đại Vu chồng chất như núi, còn có lượng lớn giáp trụ, binh khí, vũ tinh, cùng với các loại vật vụn vặt khác không ngừng được Đế thị nhất tộc bí mật đưa tới.

Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt cùng đám đông đại vu sư của Vu Điện cả ngày bận rộn kiểm kê giám định tiền chuộc của Đế thị nhất tộc, mỗi ngày đều bận quên cả trời đất.

Sau khi Đế thị nhất tộc giao nộp đủ lượng toàn bộ phối phương, bản vẽ, Tự Văn Mệnh làm chủ, Hoa Tư Liệt ký tên lệnh khen ngợi, một khoản ngọc tệ con số thiên văn được tưởng thưởng xuống, Cơ Hạo và Man Man, Vũ Mục, Phong Hành, Thái Ti, Thiếu Ti mỗi người đều có phần.

Ngày thứ bảy sau khi Đế Lạc Lăng rời khỏi Kỳ Binh doanh, trong bóng đêm mờ lung, Phong Hành như một con khỉ linh hoạt, nhẹ nhàng ở trong bóng đêm chạy băng băng. Hắc thỉnh thoảng quay đầu, hướng đám người Cơ Hạo theo sát ở sau người thấp giọng cười.

“Ta cũng là hỏi thăm những lão nhân từng tham gia vài trận đại chiến Xích Phản sơn, mới biết được có một chỗ tuyệt diệu như vậy.”

“Cái chợ đó, trên cơ bản chỉ cần người trả nổi tiền, thì không có thứ không mua được.”

“Nơi đó không phân biệt người là người nào, đến từ nơi nào, chỉ cần có đủ lượng ngọc tệ, người có thể mua được tất cả bảo vật mong muốn, cũng có thể mua được tất cả tin tức mong muốn. Muốn nói cái khác, chúng ta có lẽ không có bao nhiêu, nhưng mà ngọc tệ, chúng ta hiện tại thiếu thứ đồ chơi đó sao?”

Một phen lời khiến Cơ Hạo cũng động lòng không thôi, chỉ có Vũ Mục đang thở hắt hắt kêu rên.

“Chạy chậm một chút, chậm một chút... thịt của ta, chân của ta, cánh tay của ta...”

Chương 344: Hắc Thị

Xích Phán sơn địa vực rộng lớn, trừ chiến trường nhân tộc, dị tộc giao chiến, còn có vô số hoang sơn dã lĩnh.

Phong Hành ở phía trước dẫn đường, ở khe rãnh vòng vèo hơn nửa canh giờ, giữa hai ngọn núi phía trước đột nhiên xuất hiện một khe nứt lớn. Khe núi không rộng, chỗ rộng rãi nhất cũng chỉ khoảng trăm trượng, vách núi hai bên càng ước chừng mấy nghìn trượng.

Cơ Hạo liếc mắt, nương ánh sao nhìn thấy vách núi hai bên có lượng lớn vật hình dáng như tổ chim. Trên tổ chim có cỏ tranh dựng thành trần nhà, ngẫu nhiên bên trong còn có tiếng người truyền đến.

Nheo mắt, trong đôi mắt ánh lửa màu đỏ vàng sáng lên, Cơ Hạo nhìn thấy trong tổ chim vách núi bên trái, có chiến sĩ Già tộc vũ trang hạng nặng trú đóng. Mà trong tổ chim vách núi phía bên phải, chiến sĩ nhân tộc trú đóng số lượng là trên năm lần chiến sĩ Già tộc.

Ở trên một số tổ chim, mơ hồ còn có thể nhìn thấy sàng nỏ thật lớn giấu ở dưới cỏ khô.

Ánh sao xoay quanh mà xuống, phù văn trên những sàng nỏ to lớn đó ở dưới ánh sao rạng rỡ tỏa sáng, tản mát ra hàn khí lạnh thấu xương làm tim người ta đập nhanh.

Chiến sĩ Già tộc và nhân tộc chung sống hoà bình canh gác sơn cốc? Cơ Hạo kinh ngạc huyết sáo một tiếng, nhẹ nhàng kéo cánh tay Man Man, để nàng đứng cách mình gần một chút. Nơi này không khí quý dị, hẳn là không phải nơi thiện lương gì.

Vũ Mục thở hổn hển tựa chéo vào trên một tảng đá núi, híp đôi mắt nhỏ hướng khe núi nhìn quanh một phen: “Phong Hành, nơi này, đáng tin sao?”

Phong Hành từ trên xuống dưới đánh giá một phen cửa vào khe núi tối như mực, nhất thời cũng có chút do dự. Hắn chỉ là từ trong miệng lão binh Kỳ Bình doanh biết có nơi như vậy, nhưng vừa thấy lính gác cửa nơi đây, hắn đã cảm thấy, nơi này tựa như có chút không đúng.

Trong bóng đêm một bóng người đột nhiên chạy ra, hắn muốn đến trước mặt Cơ Hạo, nhưng Cơ Hạo phản ứng cực nhanh, bóng người cách hắn còn xa mười mấy trượng, trên mặt đất bỗng nhiên nổi lên một cái gai đất, hung hăng hướng hạ thân bóng người đâm tới.

Bóng người phản ứng cực nhanh, sau khi kinh hô một tiếng, liên tục nhảy bật vài cái về phía sau, tránh Cơ Hạo rất xa.

“Ai u, thủ đoạn thật ác! Mấy vị quý nhân, các người là lần đầu tiên đến Xích Phản tập sao? Chúng ta nơi này là cửa hiệu lâu đời mấy ngàn năm, các vị quý nhân chỉ cần trong túi tiền có đủ ngọc tệ, là có thể yên tâm lớn mật đi vào tiêu dao khoái hoạt, không có ai lại ở lý chỗ này!”

Bóng người đứng dậy, hắn vốn mặc một cái áo choàng màu đen nhấc lên che đầu, lộ ra một khuôn mặt mỏ nhọn tai khỉ. Hơn nữa làm người ta chú ý, là làn da người này, trên làn da nâu vàng, có mấy khối đốm màu xanh lục to bằng ngón cái. Đây là đặc thù của dị tộc nô lệ tinh quái nhất tộc.

“Tinh quái? Đốm màu xanh lục, người là Mộc tinh?” Cơ Hạo cảnh giác nhìn nam tử kia.

“A cha ta là nhân tộc thuần khiết!” Nam tử cười đến mắt cũng nheo thành một đường: “A mỗ ta mới là Mộc tinh, hơn nữa còn là Mộc tinh xinh đẹp nhất của tộc bọn họ. A cha ta sau khi say rượu... Ha ha, mấy quý nhân có thể hiểu mà, liền có ta!”

Ngón tay cái hướng khe hẹp phía sau chỉ chỉ, nam tử cười nói: “Ta tiện danh ‘Canh’, các vị quý nhân nếu là lần đầu đến Xích Phản tập, cần dẫn đường mà nói, cho ta nửa ngọc tệ, mười hai canh giờ kế tiếp, ta sẽ toàn tâm toàn ý dẫn

đường cho các quý nhân.”

“Người không có họ?” Phong Hành tò mò đánh giá Canh. Kết quả nhân tộc cùng dị tộc nô lệ hỗn huyết? Chắc chắn, còn là phụ thân của Canh sau khi say loạn tính, đem a mỗ hãn thế nào đó, mới có Canh.

“Hắc hắc, người ti tiện, nào có tư cách có dòng họ?” Canh tươi cười thân thiện hướng Phong Hành cúi đầu khom lưng giải thích: “Ta là thân phận nô lệ. Dòng họ, đó là thứ quý nhân mới có.”

Nhìn Canh mặt đầy nét cười, Cơ Hạo lấy ra một ngọc tề tùy tay ném cho hãn: “Vừa lúc, chúng ta thật đúng là cần một kẻ dẫn đường. Canh, dẫn chúng ta đi Xích Phản tập đi dạo đi. Ủm, nơi này chỉ có một cửa ra vào sao?”

Canh nhanh nhẹn tiếp nhận ngọc tề, cúi đầu khom lưng dẫn theo đoàn người Cơ Hạo đi vào khe núi. Hãn vừa đi, vừa quay đầu cười nói: “Điều này sao có thể chứ? Xích Phản tập quy mô lớn bao nhiêu, nơi này tổng cộng có to nhỏ hơn một trăm cửa ra vào, nơi này chỉ là một cái cửa nhỏ mà thôi.”

Ở ngoài khe núi không cảm thấy, vào khe núi rồi, trên vách đá dốc lượng lớn thực vật dạ quang tản mát ra ánh huỳnh quang mờ nhạt, để cho chính điều sơn cốc có vẻ rất là sáng ngời. Trong tổ chim trên đỉnh đầu, các chiến sĩ Già tộc cùng nhân tộc thò đầu ra, hướng bên dưới nhìn quanh một phen, ánh mắt tuy sắc bén, nhưng không có bất cứ sát ý gì.

Ở trong sơn cốc hành tẩu không đến một dặm, phía trước liền có mười mấy bóng đen vội vã đi tới.

Thanh âm một nam tử thô lỗ đang hưng phấn kêu to hét lớn: “Đại huynh, lần này chúng ta góp đủ ngọc tiền rồi, cuối cùng có được gốc ‘Liệt Dương Quả’ này rồi, có nó, đại huynh người trong vòng một tháng, ít nhất có thể mở thêm ba trăm vu huyết...”

Nam tử đang hò hét vui vẻ, bỗng chợt bẹn hãn nhìn thấy đoàn người Cơ Hạo,

hắn nhất thời ngậm miệng. Đoàn người cảnh giác nhìn đám người Cơ Hạo, hai bên nhanh chóng giao nhau mà qua, không phát ra nửa điểm thanh âm.

Cơ Hạo nhìn thoáng qua những bóng đen này, nường ánh huỳnh quang mờ nhạt, có thể nhìn thấy trên thân bọn hắn mặc giáp trụ kim loại rất nặng, bên trên còn có đồ đằng phù văn đặc thù. Những người này, là chiến sĩ chính quân quân đội nhân tộc Xích Phán sơn, hơn nữa còn là loại tinh nhuệ tuyệt đối tinh nhuệ doanh.

“Xích Phán tập này, xem ra thật đúng là địa phương tốt!” Cơ Hạo từ từ nở nụ cười.

“Cũng không phải sao? Trong Xích Phán tập cái gì cần có cũng có, chỉ cần mấy vị quý nhân lấy ra đủ giá, muốn cái gì không có?” Canh nước miếng văng tung tóe giới thiệu chỗ tốt của Xích Phán tập.

Cơ Hạo và Vũ Mục, Phong Hành trao đổi một cái ánh mắt chấn động.

Một gã Đại Vu, tư chất thượng giai mà nói, nếu có đủ vu tình phụ trợ tu luyện, dựa vào bản thân khổ tu, không ngủ không nghỉ điên cuồng tu luyện, nếu tất cả thuận lợi, chia đều mười ngày đến hai mươi ngày có thể giải khai một chỗ vu huyết, đây là trạng thái tu luyện lý tưởng nhất mang đến tốc độ nhanh nhất.

Ba trăm vu huyết, thuận lợi nhất cũng cần ba ngàn ngày khổ công mới có thể hoàn thành, đó là tám chín năm thời gian.

Một gốc Liệt Dương Quả, có thể khiến một vị Đại Vu ở trong một tháng phá ba trăm vu huyết, loại thiên tài địa bảo này ở Xích Phán tập thế mà cũng có bán ra?

“Hắc, ta đã nói mà, nơi này sẽ có thứ tốt!” Phong Hành đã kiềm chế không được sự kích động trong lòng, dùng sức vỗ vỗ túi gấm bên hông.

“Ta phải tìm cho kỹ, ta muốn đun một nồi canh Bách Cô Thiên Chu Vạn Xà,

nhiều tài liệu cũng chưa thu thập đầy đủ hết.” Vũ Mục hưng phấn thấp giọng cười nói: “Nếu góp đủ tài liệu, một nồi canh này uống vào, độc tính vu độc của ta ít nhất có thể gia tăng gấp ba!”

Man Man thì lắc đầu, hưng phấn túm tay Cơ Hạo liên tục run run: “Ăn ngon, chơi hay, đẹp! Đây, Canh, các người nơi này có bán rất nhiều rất nhiều trứng chim sao?”

Khóe miệng Man Man có một tia nước dãi treo xuống, sau đó nàng lại nhanh chóng đem nước dãi hút về.

Chương 345: Kinh Hải

Cuối khe núi, Xích Phán tập lấy một loại phương thức cực kỳ đột ngột, xuất hiện ở trước mặt mấy người bọn Cơ Hạo.

Không có bầu trời, một lại một ngọn núi gắt gao liền thành một thể lơ lửng, chông chênh chông chênh ở trên không Xích Phán tập, đem bầu trời che không chút khe hở. Ở trên bề mặt những ngọn núi này, vô số phù vân dày nặng to lớn lóe ra bất định, tản mát ra dao động hùng hồn, cuồng bạo khủng bố.

‘Ông, ông, ông’, trong không khí quanh quần tiếng gầm rú trầm trọng, hùng hậu. Đó là ngọn núi lơ lửng cách mặt đất mấy chục dặm tạo thành đại trận đáng sợ kích động thiên địa nguyên khí, thúc đẩy không khí phát ra tiếng nổ.

Ở dưới tòa đại trận khủng bố này áp chế, Cơ Hạo cảm thấy thân thể cũng nặng nề hơn rất nhiều, hít thở cũng trở nên không phải quá thông thuận. Hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tòa đại trận kia, trận thế như vậy, sợ là ngay cả Vu Đế cũng có thể trấn áp đè chết nhỉ?

Bầu trời bị hoàn toàn che phủ, trong dãy núi vờn quanh, một cái bồn địa thật lớn cấu thành chủ thể Xích Phán tập.

Cửa ra khe núi chỗ đám người Cơ Hạo, ở trên một sườn núi, cuối khe núi là một bình đài nho nhỏ, mấy chục con đường đá phiến uốn lượn khúc chiết hướng tới bốn phương tám hướng kéo dài ra.

Đứng ở mép bình đài hướng về phía trước, hướng phía dưới nhìn ra xa, phía dưới bồn địa sâu nghìn trượng kéo dài gần ngàn dặm, trong khe núi từng con đường chằng chịt giống như bàn cờ, hai bên đường dựng thẳng cán cao, đỉnh chóp mỗi một cây cột đều treo mấy chục viên dạ minh châu to nhỏ.

Dạ minh châu lớn nhỏ lấy ngàn vạn để tính chiếu sáng toàn bộ Xích Phán tập, chiếu sáng lâu các san sát nối tiếp nhau bên đường.

Những cung điện đó dùng tảng đá lớn dựng thành, giữa cự thạch với cự thạch dùng kim loại lỏng đúc thành chỉnh thể, tạo hình rộng lớn, tráng lệ, rõ ràng đều là dị tộc kinh doanh.

Những lầu các kết cấu đất đá này, hoặc đứt khoát là kết cấu toàn bộ bằng gỗ, tạo hình phong cách cổ xưa, lịch sự tao nhã, hiển nhiên chính là nơi ở của nhân tộc.

Cửa hàng của dị tộc và lầu các nhân tộc hỗn tạp lẫn nhau cùng một chỗ. Vô số dị tộc, nhân tộc và một số sinh linh cổ quái khác ở trên đường lúc ẩn lúc hiện, ở trong cửa hàng ra ra vào vào. Cơ Hạo nhìn qua, ở trong tầm nhìn của hắn, ít nhất thấy được ba mươi lão thụ yêu cao trăm trượng trở lên chậm rãi hành tẩu ở trên đường.

Trong bốn địa dải rộng ngàn dặm, cửa hàng to nhỏ lấy hàng chục vạn để tính, nhưng những cửa hàng này cũng không phải tất cả Xích Phán tập.

Ở trên vách núi bốn phía, từng con đường phiến đá trải thành tạo thành mạng lưới giao thông phức tạp, đem một cái lại một cái động phủ thật lớn khâu chuỗi thành một chỉnh thể. Những động phủ đó cửa cổng rất lớn, dù đám lão thụ yêu thân hình khôi ngô kia cũng có thể thoải mái ra vào.

Ở trước cửa những động phủ này, hoặc là chiến sĩ Già tộc ưỡn ngực ngẩng đầu đứng, hoặc là nhân tộc tinh nhuệ tinh thần phấn chấn đứng, còn có một số cửa động phủ, đứng thế mà là một số ngoại tộc yêu vật tu thành hình người, còn chưa rút đi đặc thù bản thể.

Ví dụ như nói ngay tại chỗ cách bình đài Cơ Hạo bọn không đến ba dặm, đỉnh một ngọn núi cao, một trăm tráng hán đầu chim ưng thân người đứng chỉnh tề ở cửa một động phủ. Những tráng hán này cánh tay đã hóa thành hình người, nhưng hai chân vẫn là bộ dáng chân chim, móng vuốt sắc bén ma sát mặt đất, thỉnh thoảng bắn tung tóe cả mảng lớn đốm lửa.

Khí tức trên thân những tráng hán đầu chim ưng thân người này pha tạp hỗn

loạn, trộn lẫn mùi máu tươi gay mũi, rõ ràng đều là một số hung cầm giết chóc vô số sau khi thu được cơ duyên, may mắn đi lên con đường tu luyện, không biết như thế nào loạn tu một phen thành hình người.

Ở Xích Phản tập này, những điều yêu này thế mà cũng tự thành một thế lực, công khai thành lập động phủ giao dịch lui tới với con người.

Ở một bên của động phủ những điều yêu đó, của một tòa động phủ khác, có mấy chục tên tráng hán thân phủ vảy rồng, đầu rồng thân người đứng. Các đại hán đầu rồng đó chiều cao đều ở trên năm trượng, thân khoác giáp trụ hoa lệ màu vàng, cầm trong tay thuần một loại phương thiên họa kích, dưới chân mây nước quẩn quanh, khí tức toàn thân sắc bén bức người.

“Đông Hoang cực đông. Đông hải đại dương long tộc long vương phủ.” Canh nhìn thấy ánh mắt Cơ Hạo hướng các đại hán đầu rồng kia không ngừng đánh giá, hần vội cười nói: “Trong Long vương phủ vô số vật hiếm quý, nếu các vị quý nhân tu luyện là vu lực thủy thuộc tính, cứ việc đi chỗ họ tìm bảo vật, các loại thiên địa kỳ trân đầy nhanh tốc độ tu luyện của thủy hệ Đại Vu cái gì cần có cũng có.”

Chép miệng một cái, Canh đề thấp thanh âm: “Long tộc hào phú, trong long vương phủ còn có một số đồ chơi quý hiếm nơi khác không thấy được. Ví dụ như nói tháng này, long vương phủ đẩy ra trấn phủ chi bảo chính là một gốc ‘Thủy Long Sâm vạn năm’, người thường ăn, có thể kéo dài tuổi thọ ba ngàn năm; nếu là Đại Vu tu luyện thủy hệ vu lực dùng, có thể tăng thọ tám ngàn năm đó!”

Cơ Hạo không thể không kinh hãi nhìn về phía Canh.

Tăng thọ tám ngàn năm? Đây hầu như là toàn bộ tuổi thọ của một vị Vu Đế. Có thể nghĩ, Thủy Long Sâm vạn năm, là bảo vật đại năng cấp Vu Đế cũng phải đánh vỡ đầu đi tranh đoạt.

“Giá quy định năm mươi ức ngọc tệ, không có mức trần!” Canh liếm liếm

môi, khàn giọng nói: “Đến cuối tháng, vị nào ra giá cao nhất, thì có thể mang đi Thủy Long Sâm vạn năm. Cụ thể hiện tại giá cao nhất đã đến bao nhiêu, ta là người ti tiện, cũng không có tư cách biết tin tức này.”

“Của ta, a mỗ!” Man Man vươn mười ngón tay khoa tay múa chân lên: “Năm mươi ức ngọc tệ, còn là giá quy định? Thiệt nhiều tiền!”

Trong đôi mắt to của Man Man tràn đầy ý kinh hãi. Tuổi thọ của thần linh nhất tộc so với nhân tộc dài lâu hơn nhiều, tuổi của Man Man lại cực kỳ nhỏ, nàng căn bản không thể rõ tám ngàn năm tuổi thọ đối với một số Đại Vu, Vu Vương thậm chí là Vu Đế nào đó dương thọ sắp đến điểm cuối mà nói ý nghĩa thế nào.

Giương mắt nhìn lên, trên vách núi bốn phương tám hướng của Xích Phản tập, động phủ cùng loại long vương phủ ít nhất cũng mấy trăm nhà.

Rất hiển nhiên, các cửa hàng trong bồn địa, nhằm chừng buôn bán đều là mặt hàng thông thường loại trung bình và thường. Nhưng có tư cách mở động phủ trên vách núi bốn phía, độc chiếm một vách núi cao, bọn họ bán đều là mặt hàng đỉnh cấp sa hoa.

Nhưng giá những mặt hàng sa hoa này, cũng không phải đám người Cơ Hạo hiện tại có thể gánh vác.

Cho dù là Tự Văn Mệnh vừa mới cho bọn Cơ Hạo một khoản thưởng lớn, kỳ trân kiêu như Thủy Long Sâm vạn năm, bọn họ vẫn không mua nổi.

“Xích Phản tập chia ra bốn chợ đông tây nam bắc.” Canh thật cẩn thận nói: “Chợ phía đông bán quân giới, chợ phía tây bán đan dược, chợ phía bắc bán kỳ trân, chợ phía nam bán nô lệ. Không biết các vị quý nhân muốn mua những gì?”

Cơ Hạo yên lặng tính toán một phen tài sản của mình, hần trầm giọng nói: “Ta chuẩn bị mua một ít nguyên liệu dược thảo. Man Man muốn mua một chút đồ ăn ngon đồ chơi hiếm quý. Phong Hành, Vũ Mục, các người muốn mua cái

gì?”

Phong Hành chép miệng một chút, cười nói: “Ta đi chợ phía đông đi, ta đi mua một ít mũi tên phù văn uy lực lớn một chút. Ta tự mình đi qua là được, có chuyện gì, chúng ta vu phù liên hệ.”

Vũ Mục vươn tay, dùng sức ma sát bàn tay: “Ta muốn mua một ít nắm độc, rắn độc, nhện độc các loại độc vật quý hiếm. Ừm, càng hiếm thấy càng tốt, càng kịch độc càng tốt. Ta cũng tự mình hành động đi. Ta có thể còn cần đi tìm một ít gia vị cổ quái.”

Ước định với nhau phương thức liên hệ, cùng với thời gian rời khỏi, Cơ Hạo dẫn Man Man, ở dưới sự dẫn dắt của Canh theo một con đường nhỏ đi vào Xích Phản tập.

Chương 346: Cường Bán

Chợ phía tây Xích Phán tập, trong không khí phiêu đãng được hương nồng đậm.

Sân sau toàn bộ tiệm bán thuốc nơi này đều bố trí được phòng, rất nhiều được sử trực tiếp ở trong được phòng mở lò luyện thuốc. Mỗi lần lò thuốc mở ra đều là khói đặc cuộn cuộn, mùi thuốc nồng đậm giống như một cơn lốc nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán.

Mùi thơm của đủ loại thuốc trộn lẫn cùng một chỗ, liền biến thành một tầng sương mù dính, trắng mịn ngấy như thực chất, nhẹ nhàng xông vào trong áo giáp cùng tóc người đi đường trên đường, phủ lên cho mỗi người một tầng được hương đục ngầu.

Canh dẫn Cơ Hạo và Man Man ở một tuyến đường chủ yếu nhất chợ phía tây chậm rãi đi. Hắn vừa hướng Cơ Hạo giới thiệu các cửa hàng ven đường, vừa tham lam hít thở từng ngụm từng ngụm.

Mùi thơm những loại thuốc này, đối với Cơ Hạo Đại Vu như vậy mà nói, chỉ là khí thải không có tác dụng gì. Nhưng đối với nô lệ địa vị ti tiện như Canh mà nói, những hương thuốc này có thể tắm bổ thân thể yếu ớt, lớn mạnh khí huyết, chữa thương kéo dài tuổi thọ bọn họ.

Ngày thường nếu không có khách, bọn Canh căn bản không được cho phép tiến vào Xích Phán tập. Có thể ở chợ phía tây thật sáng khoái hít một chút được lực loãng lò thuốc lúc mở ra tiết ra ngoài, đây cũng là giấc mộng lớn nhất của Canh cùng càng nhiều nô lệ tầng dưới chót của Xích Phán tập.

“Quý nhân, đây là Thương Lan lâu, chuyên kinh doanh các loại thủy tính được thảo. Thương Lan lâu nổi tiếng nhất, là ‘Thương Lan Bích Ba Đan’ của bọn họ, dùng một viên, có thể ở dưới nước tự do hoạt động ba tháng, là kỳ được thăm dò các nơi vực sâu hiểm cảnh, hoặc là trên thủy chiến ắt không thể thiếu.”

“Nơi này, tòa Hồi Mệnh các này, chuyên kinh doanh các loại thuốc trị thương đao kiếm. Nhiều vụ khí lúc rèn đúc, trên đao kiếm đều mang theo kim độc, Hồi Mệnh các thuốc trị thương đao kiếm sở trường nhất khu trừ độc tính kim loại trên đao kiếm, ở trên chiến trường là thuốc tốt có thể cứu mạng.”

“Mà tòa Bách Thảo đường này, chuyên kinh doanh các loại vũ được tẩm bổ khí huyết, khôi phục nguyên khí. Quý nhân ngài là người hiểu biết, Đại Vũ khí huyết ngân nga, chỉ cần khí huyết không dứt, đao chém rìu bổ cũng sẽ không ngã xuống. Nhưng trên chiến trường, khí huyết dư thừa nữa, vẫn luôn có lúc hao hết. Lúc này cần vũ được cứu mạng của Bách Thảo đường, một liều vũ được vào, Đại Vũ đỉnh phong cũng có thể nhanh chóng khôi phục trên ba phần khí huyết!”

Canh đối với các cửa hàng của chợ phía tây hiển nhiên rất hiểu biết, hiệu thuốc to nhỏ chủ yếu kinh doanh cái gì, đan dược luyện chế ra sở trường cái gì, hẳn đều nói được bảy tám phần.

Đang đi, phía trước một tòa lũy thành diện tích rộng lớn, toàn thân dùng cự thạch hoa văn màu bạc, trong hiệu thuốc dùng tinh kim, bạc trắng trang trí cực kỳ hoa mỹ, một thanh âm ồm ồm cực kỳ khàn khàn truyền ra:

“Không có, không nhiều hơn nữa. Ta chỉ mang đến chút đồ như vậy. Ta muốn ‘Hao Tủy Đan’ cứu bằng hữu ta. Hẳn đã trúng độc, không chịu đựng nổi nữa. Ta chỉ cần một viên Hao Tủy Đan, chỉ cần một viên.”

“Ta không có ngọc tể, không có nhiều hơn nữa. Không thể khất nợ sao? Nhưng ta không còn nữa.”

“Ta cần Hao Tủy Đan cứu bằng hữu ta! Ta chỉ có một bằng hữu như vậy.”

Hàm hàm hồ hồ, thanh âm này lặn qua lộn lại lặp lại đề tài tương tự. Hẳn không có ngọc tể, nhưng hẳn cần mua Hao Tủy Đan cứu bằng hữu hẳn.

Cơ Hạo nheo mắt, Hao Tủy Đan? Hẳn ở trên sách thuốc của Vu Điện từng thấy đan phương Hao Tủy Đan, nhưng luyện chế Hao Tủy Đan, một viên Hao

Tỳ Đan cần cốt tỳ chín con Quỷ Diện Hạo phối được. Mà nơi sản sinh Quỷ Diện Hạo chủ yếu ở phía bắc Xích Phán sơn, khí hậu hoàn cảnh phía nam Xích Phán sơn, Quỷ Diện Hạo rất khó sinh sản con cháu.

Cho nên, Vu Điện mặc dù có phối phương Hạo Tỳ Đan, nhưng hàng năm sản xuất Hạo Tỳ Đan cũng chỉ xấp xỉ một nghìn viên, đối với người thuộc Vu Điện cùng nhân tộc Bồ Phán số lượng khổng lồ mà nói, thế này ngay cả như muối bỏ biển cũng không tính.

Nhưng Hạo Tỳ Đan được lực cường đại, được tính ôn hòa, vài loại độc vật kịch độc kỳ dị, chỉ có Hạo Tỳ Đan mới là thuốc giải đúng bệnh.

“Hạo Tỳ Đan, rất đắt à?” Cơ Hạo nhìn nhìn Canh.

“Ta nhớ mang máng, ở chợ phía tây, một viên Hạo Tỳ Đan đại khái cần ba trăm vạn ngọc tệ.” Canh nhú nhú mày, có chút do dự nói: “Quý nhân ngài là người hiểu biết, Quỷ Diện Hạo ác vật này, cũng chỉ có phía bắc mới nuôi dưỡng lượng lớn. Nó phí tổn cực cao, vận chuyển đến Xích Phán tập buôn bán, giá tự nhiên tăng gấp vài lần mới được.”

“Nếu là muốn giải độc, các loại thuốc giải độc vật khác có nhiều, không nhất định phải vận dụng Hạo Tỳ Đan, cho nên nguồn tiêu thụ đan dược này trước nay không tốt. Nhưng một khi bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng Hạo Tỳ Đan cứu mạng, đó là trúng vài loại độc trùng kịch độc hiểm ác, trừ Hạo Tỳ Đan không có thuốc nào cứu được.”

“Hả, không có thuốc nào cứu được? Vậy nhất định phải chết rồi!” Man Man mở to mắt nhìn, có chút kinh ngạc nhìn Canh.

“Cũng không hẳn đã là chết chắc.” Canh nhẹ nhàng thở dài một hơi, hướng nhà thuốc hoa lệ kia chỉ chỉ: “ ‘Xích Mộc cung’ kia, là sản nghiệp của một đại gia tộc phương bắc. Bọn họ ngày thường dăm khó được bán một viên Hạo Tỳ Đan đi ra ngoài, khó được có người cần Hạo Tỳ Đan cứu mạng, bọn họ không cố ý nâng giá đã rất không tệ rồi, người thiếu một ngọc tệ, bọn họ cũng sẽ không

bán cho người.”

Cơ Hạo kéo bàn tay nhỏ của Man Man, đi tới cửa Xích Mộc cung nhìn vào bên trong.

Đã có nhiều người tụ tập ở cửa Xích Mộc cung xem náo nhiệt, một số người còn đang thấp giọng nói thầm.

“Thanh Nhân Long Hoàng này, hỏa hậu đủ, muốn nói đổi ba trăm vạn ngọc tệ, vẫn đáng giá.”

“Hắc, ai bảo lão mộc đầu này đầu óc cứng ngắt chứ? Hắc cầm đồ đến Xích Mộc cung, khẳng định phải bị ép giá.”

“Lão đầu gỗ này xui xẻo, cầu đến trên đầu Xích Mộc cung, không lột một tầng da hắc đừng nghĩ thoát thân.”

Trong đại sảnh rộng rãi dị thường của Xích Mộc cung, một lão thụ yêu cao trăm trượng ngơ ngác đứng ở chính giữa đại sảnh, mấy cái cành mềm dẻo vững vàng nâng một con báo to toàn thân trào ra khí đen lừng mọc hai cánh.

Trên thân cây của lão thụ yêu, trong hai hốc mắt lửa biếc hừng hực, từng giọt nước mắt lớn màu xanh lục không ngừng chảy ra.

“Ba trăm vạn, ta chỉ có chút ấy. Người nói Thanh Yên Long Hoàng này chỉ trị giá hai trăm vạn ngọc tệ? Nhưng mọi người đều nói, nó ít nhất giá trị ba trăm vạn ngọc tệ!”

“Ta không còn ngọc tệ nữa. Một cái cũng không có. Ta chỉ có một bằng hữu, cho ta Hao Thủy Đan cứu hắc, ta sẽ trả tiền, trả tiền!”

Một nam tử Ngu tộc đứng ở trước mặt lão thụ yêu, thấp giọng nói vài câu gì đó.

Lão thụ yêu ‘Gru’ rống lớn một tiếng, phần nộ vung lên cành của mình.

“Ta không bán nữa... Ta đi nhà khác. Nhà khác, cũng có Hao Tuy Đan! Ta muốn cứu người, ta không bán cho các người.”

Lắc lư, lão thụ yêu đi về phía cửa chính: “Đổi chỗ khác, chung quy có thể mua được. Hao Tuy Đan, ta có thể cứu sống người.”

Cơ Hạo nhìn lão thụ yêu, nhìn nước mắt màu xanh lục dính dính trong hốc mắt hằn, không khỏi nhếch miệng. Đám tinh quái này tâm tính hàm hậu thẳng thắn nhất, bị ép tới mức rơi lệ trước đám đông, hẳn thật sự rất sốt ruột vì con báo to lưng mọc hai cánh kia.

Vừa mới đi ra chưa được hai bước, một tiếng quát lạnh lùng đột nhiên truyền ra.

“Người đi nơi nào, cũng không ai dám tranh việc làm ăn của Xích Mộc cung chúng ta. Viên Hao Tuy Đan này, người thật sự chỉ có thể mua ở Xích Mộc cung chúng ta!”

“Ngọc tệ không đủ? Người có thể bán mình! Thực lực của người cũng không tệ, người quy ra tiền một trăm vạn ngọc tệ, đem chính người bán cho Xích Mộc cung chúng ta làm nô lệ, không phải có thể cứu bằng hữu của người sao?”

Chương 347: Kiền Đàm

“Hả? Bán mình?” Man Man dùng sức kéo tay áo Cơ Hạo, hai con mắt đen lúng liếng chăm chú nhìn hắn: “Cơ Hạo, bọn hăn muốn lão thụ yêu này bán mình?”

Trong mắt Cơ Hạo lóe ra thần quang, trải qua một ly Bích Thanh Thạch Nhũ vạn năm của Chúc Long Quỹ, thị lực tăng vọt ánh mắt hăn như đao, nhanh chóng đảo qua các khớp nhỏ trên thân lão thụ yêu. Thô ráp, khô nứt, nhưng vỏ cây nứt ra lóng lánh như châu ngọc, cùng với dưới vỏ cây lộ ra thân cây màu xanh tím giống như mỹ ngọc.

Càng làm Cơ Hạo chú ý là, trong hốc mắt lão thụ yêu chảy ra nước mắt dính dính màu xanh lục, thế mà lại mang theo một tia hương thơm nồng đậm.

Hơn nữa hình dáng lão thụ yêu này cũng rất khác với thụ yêu khác. Trên tán cây của hăn cành lá thưa thớt, mấy chục cái lá cây vàng to như quạt hương bồ treo ở trên đầu lắc lư. Nhưng ở giữa cành cây, còn treo hơn trăm trái cây màu xanh tím to bằng đầu người.

Những quả đó vỏ nhiều nếp nhăn, như nho khô khô quắt, vỏ quả không có bất cứ hào quang gì, cũng không có bất cứ hương thơm gì trào ra. Nhưng trong tầm nhìn của Cơ Hạo, những quả đó giống như mỹ ngọc chạm thành, tản mát ra ánh sáng long lanh chỉ có người tinh thông đồng (đồng: con người) thuật thần thông mới có thể nhìn thấy.

“Đây là một cây Tử Văn Long Đàn Mộc!” Cơ Hạo cân nhắc hồi lâu, rốt cuộc từ trong bí điển chồng chất như núi của Vu Điện, tìm được nền móng lai lịch của lão thụ yêu này. Hăn rất kinh hãi nhìn lão thụ yêu này: “Loại cây quý hiếm hiếm thấy này cũng có thể thành tinh? Hăn đây không phải...”

Trẻ con ba tuổi kéo một bao tải vàng to hành tẩu ở giữa phố xá sầm uất, lão thụ yêu này rất có loại ý tứ này.

‘Rầm rầm’ một trận tiếng bước chân vang lên, mười mấy nam tử Ngu tộc ở dưới gần trăm tên chiến sĩ Già tộc vây quanh, từ phía sau Xích Mộc cung tràn ra, nhanh chóng đem lão thụ yêu cản lại.

“Hao Tủy Đan của người, chỉ có thể mua ở Xích Mộc cung chúng ta.” Nam tử Ngu tộc vừa mới mở miệng lạnh nhạt nhìn lão thụ yêu: “Người đi bất cứ một hiệu thuốc nào khác, đừng mong đạt được cho dù nửa viên Hao Tủy Đan.”

“Chúng ta biết các người bọn ngoại tộc này tu luyện không dễ, thật không dễ gì thông linh trí, nhưng của cải vẫn quá ít một chút.” Nam tử Ngu tộc mang theo một tia hương vị bố thí hướng lão thụ yêu nói: “Cho nên, người có thể bán mình cho Xích Mộc cung chúng ta. Đời này người cứ an tâm làm nô làm phò cho Xích Mộc cung chúng ta, cộng thêm Thanh Nhãn Long Hoàng này, chúng ta ban cho người một viên Hao Tủy Đan cứu bằng hữu của người!”

“Làm nô lệ?” Lão thụ yêu vùng hai cánh tay thật lớn rống giận lên: “Không!”

“Vậy người cứ nhìn bằng hữu duy nhất của người chết đi!” Nam tử Ngu tộc lạnh lùng vô tình nói: “Xem màu sắc độc khí trên thân nó, đây là trúng kịch độc Phần Tâm Diệp nhỉ? Lực lượng của nó không tồi, còn có thể chống đỡ thêm hai ngày. Hai ngày sau, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!”

Khoát tay áo, nam tử Ngu tộc mỉa mai nhìn lão thụ yêu: “Trừ Hao Tủy Đan, ta không tin người có thể ở Xích Phản tập tìm được thuốc giải độc Phần Tâm Diệp! Cho dù có, người tên quý nghèo này, người mua nổi sao?”

Lão thụ yêu mờ mịt vùng cánh tay thật lớn, không ngừng phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ ‘Khò khè khò khè’.

Con báo to được hấn dùng càn nâng lên đỉnh đầu đột nhiên gian nan ngẩng đầu lên, hé miệng ‘Grao grao’ kêu lên: “Lão đầu gỗ, đi!”

Một ngụm khói đặc từ trong miệng phun ra, thân thể con báo to chột gầy yếu đi một vòng. Phần Tâm Diệp độc tính bá đạo vô cùng, trực tiếp thiêu đốt lực

lượng tinh huyết của nó, nó vừa mở miệng, tinh huyết trong cơ thể ít nhất bị thiêu hủy ba thành, trực tiếp khiến nó gầy tới mức da bọc xương.

“Đi, đi rồi sẽ chết!” Nam tử Ngu tộc thản nhiên nói: “Lão thụ yêu, tự mình nghĩ cho rõ, đây chính là bằng hữu duy nhất của ngươi.”

Đắc ý cười vài tiếng, nam tử Ngu tộc hướng đám người xung quanh vây xem gật gật đầu: “Xích Mộc cung chúng ta, chưa từng cường ép ai!”

Cơ Hạo nheo nheo mắt, vươn hai tay, vừa mới tách ra hai người xem náo nhiệt che ở phía trước mình, Man Man đã tức giận đến hét to một tiếng, một cước đem mấy tên xui xẻo che ở trước mặt nàng đạp bay lên, mang theo hai cây chùy hoa sen sải bước xông vào Xích Mộc cung.

“Cút ngay!” Vang ‘Bốp bốp’ vài tiếng, bảy tám chiến sĩ Già tộc thất thố không đề phòng, bị Man Man một chùy một tên đánh bay ra ngoài. Đáng thương những gia hỏa này bộ dạng cao to, vóc dáng Man Man lại đặc biệt xinh xắn lạnh lợi, nàng vung chùy, tận khả năng nhún gót chân, chùy cũng chỉ có thể miễn cưỡng đến phần eo những kẻ đó.

Cho nên có hai chiến sĩ Già tộc bị chùy hoa sen trúng chỗ yếu hại xấu hổ, kêu thảm ngao ngao ôm hạ thân ngã xuống đất liều mạng giãy dụa, khuôn mặt nhanh chóng biến thành trắng bệch như người chết.

Hộ vệ Xích Mộc cung kinh hãi, tiếng ‘Leng keng’ không dứt bên tai, bọn hắn ùn ùn rút ra binh khí hướng Man Man xông tới.

“Đại gia hỏa!” Man Man chẳng hề để ý hướng chiến sĩ Già tộc xung quanh nhìn một cái, đến trước mặt lão thụ yêu, thân thiết vỗ vỗ một đầu ngón chân của hắn. Lão thụ yêu thân hình quá mức to lớn, một ngón chân đầu của hắn cũng cao bằng ba năm Man Man chồng xếp. Hắn rất cố gắng ‘khom lưng’, nghiêng người gian nan nhìn hồi lâu, mới phát hiện Man Man chiều cao hơn bốn thước một chút không đến năm thước.

“Tiểu nha đầu!” Lão thụ yêu ‘Hừ hừ’ lăm băm: “Nơi này, không được tùy tiện đánh người!”

“Hừ, không quan nhiều như vậy. Bọn hắc cố ý bắt nạt người đó!” Man Man thân thiết sờ đầu ngón chân lão thụ yêu, chẳng hề để ý từ trong túi gấm bên hông lấy ra một viên thuốc màu bạc to bằng nắm tay trẻ mới sinh.

Viên thuốc vừa ra, một mùi tanh hôi kỳ dị lạnh lẽo liền nhanh chóng khuếch tán ra. Con báo to được lão thụ yêu nâng lên đỉnh đầu ngửi thấy hương vị này, nhất thời rùng mình, không tự chủ được hắt xì vài cái.

“Đại miêu, đón lấy!” Man Man búng ngón tay, viên thuốc nhanh chóng bay lên, rơi chuẩn ở trong mồm con báo to.

‘Ọc’ một tiếng, con báo to thuần túy xuất phát từ bản năng đem viên thuốc một ngụm nuốt xuống. Màu đen trên thân nó nhanh chóng giảm bớt, làn da khô quắt nhanh chóng đầy đặn đầy đà, rất nhanh nó đã khôi phục hơn phân nửa tinh thần, lắc đầu đứng dậy.

Lão thụ yêu vui vẻ cười to lên ‘Ha ha’, hắc vờn một cành cây nhỏ bé sờ sờ đầu Man Man, ôn hòa nói: “Là Hao Tủy Đan sao? Tiền của ta không đủ đâu.”

“Hừ, không phải Hao Tủy Đan. Là Long Tủy Thanh Chương Đan!” Khóe miệng Man Man treo một dòng nước dãi, ngây ngô nhìn chăm chăm cây kết ở đỉnh đầu lão thụ yêu trái: “Man Man không cần tiền, trái cây của người cho ta vài quả để ta thử hương vị một chút được không?”

Cơ Hạo có chút không đành lòng ôm mặt. Man Man tên ăn hàng này!

Long Tủy Thanh Chương Đan, đó là thần cấp linh đan Chúc Dung thị cho Man Man bảo mệnh, cực phẩm đan dược dùng cốt tủy cự long thật sự mới có thể luyện chế thành. Một viên Long Tủy Thanh Chương Đan giá thị trường, ít nhất là hơn hai mươi lần Hao Tủy Đan, hơn nữa có tiền không có chỗ mua, bởi vì người thường căn bản không có khả năng đạt được cốt tủy cự long!

Ở bên, nam tử Ngu tộc gần như điên cuồng nhìn Man Man, ba con mắt của hắn đã trở nên đỏ bừng như hồng bảo thạch.

“Tiểu tiện – nhân, toàn bộ Xích Phản tập, còn chưa ai dám tranh việc làm ăn của Kiền Đàm ta! Người, người, người... Đến, bắt tiểu tiện nhân ác ý phá hư Xích Mộc cung chúng ta làm ăn này cho ta!”

Chương 348: Dã Man

“Người mắng ta?” Man Man buồn bực vung nắm tay nhỏ.

“Các người mắng người ta!” Lão thụ yêu phần nộ vung hai cánh tay thật lớn, phát ra tiếng rít gào nặng nề như sấm.

“Ngao ~ rống rống!” Con báo to cố nén sự không khoẻ trong quá trình khu trục kịch độc trong cơ thể mang đến, nghiêng răng từ trên cành của lão thụ yêu nhảy xuống, thân thể nhanh chóng bành trướng đến dài mười mấy trượng, trong miệng phun ra cả mảng lớn lôi quang khói lửa, cùng hung cực ác hướng đám người Kiền Đàm giơ nanh vuốt.

“Họa, tai họa rồi!” Canh sợ tới mức run rẩy, trực tiếp đặt mông ngồi xuống đất: “Kiền thị, Xích Mộc cung là sản nghiệp của Kiền thị. Toàn bộ hiệu thuốc ở Xích Phản tập, trong hiệu thuốc thuộc về dị tộc, có bốn phần tiệm thuốc đều có quan hệ với Kiền thị!”

Canh hoảng sợ, tuyệt vọng nhìn Cơ Hạo: “Quý nhân, trốn đi, nhanh trốn. Xích Phản tập tuy không được đại động binh qua, nhưng âm thầm đổ máu xung đột, chỉ cần không kinh động đội chấp pháp, chết vài người cũng là chuyện thường có!”

Cơ Hạo vỗ bả vai Canh một cú nặng nề, tay áo vung lên, sải bước xông vào Xích Mộc cung.

Trên Kim Ô Liệt Diễm Bào chín mươi chín con Kim Ô đồng thời phát ra tiếng kêu to bén nhọn, giống như sóng nước lưu động ở trên bào phục cấp tốc xoay tròn bay múa. Trên trường bào màu đỏ vàng hừng hực ánh lửa, nhiệt độ cao đáng sợ dâng trào, nhanh chóng bao phủ toàn bộ đại điện.

“Miệng tiện, vả miệng!” Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, sau lưng tràn ra một luồng ánh lửa, Lưu Quang Hỏa Dực thúc đẩy thân thể tạo ra vô số tàn

ảnh, như súc địa thành thốn đến trước mặt Kiên Đàm, nhắm vào mặt vỗ một cái tát.

Kiên Đàm chỉ là chương quỳ Kiên thị nhất tộc ở Xích Phán tập phụ trách vận hành kinh doanh hiệu thuốc, không phải con em tinh anh chủ chiến. Hắn đối với Cơ Hạo ra tay không có phản ứng, Cơ Hạo tát một cái ở trên mặt hắn, chợt nghe một tiếng nổ vang, toàn bộ gương mặt Kiên Đàm nổ tung, vô số máu tươi bắn tung tóe, thân thể cao gầy như mũi tên, mang theo tiếng xé gió chúi tai bay về phía sau.

‘Phành phành’ vang loạn một trận, Kiên Đàm húc bay bảy tám đồng bạn phía sau, đầu va vào trên tường đại sảnh, cổ cũng bị đập gãy hơn một tắc, thiếu chút nữa toàn bộ đầu tụt vào trong ngực mất mạng ngay tại chỗ.

Rú thảm một tiếng, há mồm nôn ra mấy ngụm máu, Kiên Đàm nghiêng đầu, nằm dưới đất chỉ còn lại sức run rẩy.

“Đáng chết, dám đến Xích Mộc cung quấy rối, to gan!” Một chục chiến sĩ Già tộc nổi giận gầm lên một tiếng, huấn luyện có bài bản kết thành quân trận xung phong, trường kiếm trong tay kéo theo cả mảng lớn hàn quang, hung tợn hướng Cơ Hạo lao tới.

‘Chặc chặc’ vài tiếng, Cơ Hạo siết chặt năm tay, hung hãn hướng các chiến sĩ Già tộc đó đón đầu. Có Kim Ô Liệt Diễm Bào phóng ra ánh lửa yểm hộ, hắn không kiêng nể gì đem tám ngàn chỗ vu huyết ở toàn thân toàn lực buông ra, thân thể hắn nhất thời một mảng đỏ bừng, vu lực mênh mông như biển, dinh dính như tương, từng giọt trầm trọng như núi ở trong cơ thể quay cuồng bừa bãi, trong mỗi một chỗ vu huyết trong cơ thể Cơ Hạo đều có tiếng rống nặng nề như rồng truyền đến.

Vu lực vượt qua đỉnh phong Đại Vu bình thường hơn mười lần, lực lượng thân thể càng là sau khi cắn nuốt máu thịt vô số hưng thú, hầu như có thể so sánh với đại năng vừa mới bước vào Vu Vương cảnh. Cơ Hạo ngửa mặt lên trời cười

to xâm nhập hàng ngũ các chiến sĩ Già tộc này, ánh lửa bao phủ năm tay giống như mặt trời chói chang hạ xuống hung hăng đánh ra.

Không có bất cứ kết cấu nào, chỉ là thuần túy nhất đem năm đấm dựa theo đường thẳng ngắn nhất hung hăng đánh ra, mỗi một quyền đều là quỹ tích ngắn nhất, bùng nổ cuồng dã nhất, thuần túy thân thể va chạm dã man nhất.

Các chiến sĩ Già tộc binh khí vỡ nát, giáp trụ vỡ nát, xương cốt toàn thân ầm ầm vỡ vụn, trong miệng không ngừng phun ra lượng lớn máu tươi, nặng nề hướng về phía sau bay ra và vào trên vách đại sảnh, đập vào vách tường dày nặng chắc chắn vang lên ‘rầm rầm’, trận pháp phòng ngự không ngừng phun ra ánh lửa chói mắt.

Trong chớp mắt, trên trăm chiến sĩ Già tộc đều bị thương nặng ngã xuống đất, toàn thân bọn hắn rách tung toé, giống như bị mấy chục con man ngưu phát cuồng hành hạ, dưới da thịt từng khúc xương gãy màu đồng xanh bán trong suốt dữ tợn lộ ra, cốt tủy dinh dính trộn lẫn máu tươi không ngừng từ chỗ xương gãy phun ra.

“Kiền thị thì ghê gớm sao? Kiền thị có thể cường mua cường bán sao? Kiền thị có thể ỷ thế hiếp người sao? Nơi này rốt cuộc là Xích Phản tập, hay là sào huyệt bọn cướp mưu tài hại mạng?” Cơ Hạo rống cổ hòng, vận đủ trung khí rống to, vu lực trong tám ngàn vu huyết sục sôi như thủy triều, tiếng gầm khủng bố truyền khắp toàn bộ Xích Phản tập.

Tiếng gầm nhắc lên cơn lốc, gào thét thổi qua đường phố cùng lầu các trước cửa Xích Mộc cung, trên đường nhiều người qua đường thực lực không đủ bị cơn lốc hất bay, kêu quái dị ‘Ngao ngao’ bị thổi đi thật xa.

Thời gian ngắn ngủn búng ngón tay, hai lão nhân Ngu tộc mặc áo dài màu đen, hai lão nhân nhân tộc mặc trường bào màu đen kiểu dáng tương tự như quý mi xâm nhập Xích Mộc cung, đồng thời hiện ra thân hình ở trước mặt Cơ Hạo.

Bốn lão nhân khí tức đều mênh mông như biển, sâu không lường được, bọn

họ hầu như là đồng thời xuất hiện, cũng hầu như là đồng thời ra tay.

Hai lão nhân Ngu tộc vừa thấy Cơ Hạo, không nói hai lời liền hướng Cơ Hạo chop lấy. Bàn tay khô gầy của bọn hắn đột nhiên bành trướng đến phạm vi mấy trượng, một bàn tay bọc huyết quang âm tà băng hàn nồng đậm, một bàn tay mang theo cương mãnh bá đạo vỡ nát vạn vật, hai bàn tay một trái một phải đồng thời hướng Cơ Hạo chụp xuống.

“Nhãi con lớn mật, dám phá hư quy củ Xích Phán tập? Hôm nay ngươi phải chết không thể nghi ngờ!”

Hai lão nhân nhân tộc cũng cười một tiếng quái dị, bọn họ rất dứt khoát trực tiếp hướng hai lão nhân Ngu tộc hạ độc thủ. Bọn họ một người cầm kiếm, một người cầm đao, lão nhân cầm kiếm tàn nhẫn vô cùng đâm một kiếm về phía lưng một lão nhân Ngu tộc, lão nhân cầm đao thì hướng cổ lão nhân Ngu tộc còn lại bổ xuống một đao.

“Chuyện gì cũng từ từ, đừng động tay động chân, bị thương hòa khí cũng không tốt.” Hai lão nhân nhân tộc vừa hạ độc thủ, vừa tươi cười ‘khuyên bảo’.

Hai lão nhân Ngu tộc hỗn hển rống giận một tiếng, thực lực lão nhân nhân tộc tương đương với bọn hắn, hơn nữa bọn hắn rất vô lại ở sau lưng ra tay đánh lén, khiến bọn hắn thu hồi bàn tay đánh về phía Cơ Hạo, hung hăng hướng một đao một kiếm nghênh đón.

“Lão bất tử, không giảng đạo lý, chỉ biết che chở người trong nhà các người hay sao?” Cơ Hạo cười to một tiếng, bùng bùng hứng thú quát: “Man Man, đập tới chết cho ta!”

Tay áo khê cuốn, Cơ Hạo sải bước hướng một lão nhân Ngu tộc phóng đi, một bước đã tới trước mặt đối phương, nhắm ngay vào mặt đánh xuống một quyền.

Man Man thì vui vẻ đáp tiếng, đem hai cây chùy hoa sen hung hăng ném ra.

Hai cây đại chùy kéo theo ánh lửa nhiệt độ cao, hung hăng đập về phía ngực một lão nhân Ngu tộc.

Hai lão nhân Ngu tộc không đem Cơ Hạo và Man Man để ở trong lòng. Khí tức họ chỉ là cấp bậc Đại Vu, khí tức trên thân họ chỉ là Đại Vu tinh huyết chuyển hóa vu lực, cũng không có dao động đáng sợ của bản mạng tinh lực chỉ Vu Vương có.

Cho nên bọn hắn không thèm nhìn Cơ Hạo và Man Man công kích, mà là hết sức chăm chú ứng phó hai lão nhân nhân tộc phía sau đánh lên.

Nắm tay của Cơ Hạo hung hăng nện ở trên gáy một lão nhân Ngu tộc.

Nổ vang một tiếng, da thịt trên nắm tay Cơ Hạo nổ tung, lộ ra xương cốt long lanh trong suốt chói mắt như ruby.

Cổ lão nhân Ngu tộc phát ra một tiếng nổ ‘Bốp’, xương cổ sai khớp, toàn bộ thiếu chút nữa bị một quyền của Cơ Hạo đánh nát cổ.

Một lão nhân Ngu tộc càng thảm hại hơn, hắn hoàn toàn đánh giá sai lầm man lực đáng sợ của Man Man, hai cây chùy ra từ tay Vũ Dư đạo nhân bùng nổ trên ngực hắn, toàn bộ ngực hắn bị nổ tung một cái lỗ máu to bằng chậu rửa mặt.

Chương 349: Cách Nói

“Sảng khoái!” Hai lão nhân nhân tộc đồng thời cười to, đao kiếm hầu như đụng tới thân thể lão nhân Ngu tộc đồng thời thu hồi.

Hai lão nhân Ngu tộc hộc máu bay ngược, một người cổ vặn vẹo quái dị, một người ngực bị nổ tung một cái lỗ thủng lớn, tim gan phèo phổi bại lộ ra toàn bộ. Bọn họ không thể tin nhìn Cơ Hạo và Man Man, trên người huyết khí dâng trào, thương thế trên người đang nhanh chóng khép lại.

Cơ Hạo nhìn mà khóe mắt nhảy loạn. Chiến sĩ Ngu tộc chưa từng lấy thân thể cường đại, huyết khí mệnh mệnh trứ danh, bọn hắn càng giống với thuần túy ‘pháp sư’, am hiểu nắm giữ các loại lực lượng kỳ dị, mượn dùng ngoại lực phát động công kích đáng sợ.

Hai lão nhân Ngu tộc này bị thương thế nặng nề như thế, lại ở gần gần một hơi thở thương thế khỏi hẳn, tinh huyết bọn hắn so với Cơ Hạo còn mạnh hơn mấy lần.

“Phá Xác cảnh?” Cơ Hạo nhìn chăm chăm hai lão nhân Ngu tộc rống lớn một tiếng.

“Không sai, Phá Xác cảnh!” Hai lão nhân Ngu tộc ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm Cơ Hạo, giống như con sói già bị thương, chỉ hận không thể lao lên đem Cơ Hạo cắn chết tươi, sau đó đem hắn xé thành mảnh vụn cho sài cầu ăn.

Phá Xác cảnh, đối với dị tộc mà nói, giống như cảnh giới siêu phàm phá kén thành bướm. Rút đi phàm thai, trong một đêm siêu phàm nhập thánh, là Phá Xác. Tu luyện đến cảnh giới này, cho dù là Ngu tộc cũng có thể so với Vu Vương thân thể cường đại cùng sinh mệnh lực kiên cường dẻo dai, phối hợp các loại kỳ môn bí thuật của Ngu tộc bọn hắn, chiến sĩ Ngu tộc Phá Xác cảnh, ở trên thực lực đơn thể hầu như có thể nghiền áp nhân tộc Vu Vương cùng cảnh giới.

Hai lão nhân đều là tồn tại Phá Xác cảnh, ở Ngu tộc cũng là nhân vật quyền cao chức trọng. Nhưng bọn hắn lại bị Cơ Hạo và Man Man đả thương, đối với quý tộc Ngu tộc coi trọng nhất thể diện cùng vinh dự mà nói, cơn giận dữ xấu hổ trong lòng bọn hắn có thể nghĩ.

“Phá Xác cảnh à, khó trách cổ cứng như vậy, thiếu chút nữa gãy xương ta.” Cơ Hạo vung vẩy tay, máu thịt vỡ nát nhanh chóng sinh trưởng ra. Thương thế trong mấy hơi thở liền hoàn toàn khỏi hẳn.

“Nhưng cho dù là Phá Xác cảnh, các người cũng phải giảng đạo lý. Xích Mộc cung Kiền thị tộc nhân Kiền Đàm cường mua cường bán, bắt nạt bằng hữu của ta, các người nói, món nợ này tính như thế nào đi!” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Chúng ta là lần đầu tiên đến Xích Phán tập, nhưng đừng cho rằng chúng ta chính là mặt non chưa ra đời. Thật sự cho rằng chúng ta dễ bắt nạt.”

Kiền Đàm bị Cơ Hạo đánh cho mặt đầy máu, ngã dưới đất chỉ có thể run rẩy gian nan thở hổn hển một hơi, ở dưới sự cứu chữa của mấy hộ vệ rốt cuộc có thể mở miệng nói chuyện. Hắn run run hét lên: “Bốn vị chấp pháp trưởng lão, đừng nghe tiểu quỷ nhân tộc này nói hươu nói vượn, hắn và lão thụ yêu này căn bản không quen nhau!”

“Không quen?” Cơ Hạo cười to ba tiếng, vươn tay phải, một mảng lục quang mờ nhạt dần dần từ lòng bàn tay hắn bay ra, không bao lâu một phiến lá to bằng ngón cái màu xanh biếc từ Trung Lục quang xông ra. Phiến lá này tựa như ngọc bích điêu khắc thành, toàn thân long lanh trong suốt, tản mát ra khí tức sinh mệnh nồng đậm.

“Bằng hữu! Sinh tử bằng hữu!” Lão thụ yêu hưng phấn rống to, dịu dàng vươn một cái cành nhỏ bé, vô cùng thân thiết xoa đầu Cơ Hạo, sau đó vờn quanh ở bên hông hắn.

Phiến lá này, là món quà thụ yêu Cơ Hạo ở Nam Hoang giao hảo cho hắn.

Thụ yêu là thiên địa dị chủng, chỉ có năm tháng rất lâu thông linh trí, lại đạt

được thiên địa tạo hóa chi khí, mới có thể hội tụ linh tuệ hóa thành hình thụ yêu người. Bọn họ có thiên phú chủng tộc độc đáo, bọn họ chỉ có gặp bằng hữu thật sự, bằng hữu có thể sinh tử tương giao, mới sẽ ngưng tụ một ‘Thụ yêu lạc ấn’ khắc khí tức linh hồn của mình coi là tín vật đưa tặng cho bằng hữu.

Thụ yêu lạc ấn này có thể là quả, có thể là đóa hoa, có thể là một miếng vỏ cây, tự nhiên cũng có thể là một cái lá cây.

Bất cứ lão thụ yêu nào, cho dù là lão thụ yêu tính tình bạo ngược nhất, hỉ nộ vô thường nhất, chỉ cần gặp dị tộc cầm trong tay thụ yêu lạc ấn, đều sẽ đem hân coi là bằng hữu của mình. Cùng lý lẽ, người cầm thụ yêu lạc ấn, cũng tự nhiên mà vậy sẽ đem toàn bộ thụ yêu tán thành mình coi là bằng hữu.

Đây là một loại thiên phú khế ước thần thánh, thiên phú khế ước của một tộc đàn kỳ dị và tộc đàn khác.

“Người!” Kiền Đàm nhìn phiến lá này, nhất thời nói không ra lời.

“Bằng hữu, bằng hữu!” Lão thụ yêu hưng phấn rống to, trái cây trên đỉnh đầu cũng vui vẻ vung vẩy lên.

“Trái cây, trái cây!” Man Man thèm thuồng nhìn chăm chăm những trái cây đỉnh đầu lão thụ yêu, trong miệng ứa ra nước dãi.

Hai lão nhân Ngu tộc sắc mặt cực kỳ khó coi. Bọn hân tức giận nhìn Kiền Đàm, cùng lên tiếng hét lớn: “Quy củ Xích Phản tập, các người bọn nhãi con này đều quên rồi hay sao? Xích Phản tập, mặc kệ xuất thân, mặc kệ lai lịch, mặc kệ chủng tộc, mặc kệ có ân oán cá nhân gì, đây là một nơi giao dịch công bằng!”

“Xích Phản tập, chỉ cầu tiền tài, bất kể ân oán! Các người đám nhãi con này đem nơi này làm cho chướng khí mù mịt, là muốn phá hư tài lộ nhà các người ở đây hay sao?”

Kiền Đàm cùng một đám tộc nhân Kiền thị xám xịt cúi đầu, không dám nói

một chữ.

Xích Phấn tập, hắc thị, hắc thị rõ đầu rõ đuôi, ở nơi này toàn bộ giao dịch mặc kệ tộc đàn và lập trường, bất luận thù riêng huyết hận, ở nơi đây tôn chỉ duy nhất chính là —— tiền! Kiếm tiền!! Kiếm tiền không đếm xuể!!!

“Các người phải cho chúng ta một cái công đạo!” Cơ Hạo lại không chịu nhẹ nhàng như vậy buông tha Xích Mộc cung và Kiền Đàm, hắc vuốt càn của lão thụ yêu giận dữ hét: “Tử Văn Long Đàn Mộc, hừ hừ, Kiền Đàm, người là coi trọng bản thể vị bằng hữu này của ta là Tử Văn Long Đàn Mộc, muốn ép hắc bán mình cho Kiền thị các người, về sau có thể hàng năm đều thu hắc Tử Tuyết Long Tiên Dịch cùng Tử Văn Long Huyết Quả của gặt sao?”

“Ôi chao?” Lão thụ yêu rất kinh ngạc cúi đầu nhìn Cơ Hạo: “Dịch cây cùng trái cây của ta, có tác dụng gì?”

Cơ Hạo hung hăng đập lão thụ yêu một cước: “Các người đều là một đám đầu gỗ, đừng mở miệng lung tung. Dù sao, giá trị của người so với chính người tưởng tượng lớn hơn nhiều! Ta nếu là người, ta tuyệt đối sẽ tìm núi sâu rừng già nấp đi, chưa tu thành cao thủ vô địch thiên hạ ta sẽ không nhảy nhót lung tung đi ra.”

“Người mang theo một con báo to đã dám chạy loạn khắp nơi? Chưa bị người ta đem người tháo nát ra lại đi trồng sinh sôi nảy nở đời sau, coi như số người tốt.” Cơ Hạo quát lớn lão thụ yêu vài câu, hướng tới hai lão nhân Ngu tộc cười lạnh nói: “Người trẻ tuổi không hiểu chuyện, các người những lão gia hỏa này hắc là biết đúng sai chứ?”

“Một gốc Tử Văn Long Đàn Mộc tu thành thụ yêu, tự mình nói, hắc chỉ giá trị một trăm vạn ngọc tệ? Ta cho người một ức ngọc tệ, người dám kiếm cho ta một trăm gốc Tử Văn Long Đàn Mộc?” Cơ Hạo chỉ vào hai lão nhân Ngu tộc lớn tiếng quát.

Tiếng xé gió ‘Sưu sưu’ không ngừng truyền đến, thời gian ngắn ngủn nói

mấy câu, đã có chấp pháp trưởng lão Xích Phản tập đến từ năm sáu mươi tộc đàn khác nhau, mặc trường bào màu đen tương tự chạy tới.

Cùng lúc đó, càng có từng đám đông trọng giáp chiến sĩ từ bốn phương tám hướng chen chúc mà đến, đem toàn bộ Xích Mộc cung bao vây nhiều vòng.

Cơ Hạo càng vận trung khí, đem chuyện Kiền Đàm bỏ đá xuống giếng cường bức lão thụ yêu bán mình thêm mắm thêm muối nói một lần.

“Xích Phản tập, ta chính là nghe nói thanh danh tốt đẹp của Xích Phản tập mới tới nơi này.”

“Không ngờ không ngờ, cái gọi là Xích Phản tập, thế mà cũng là một hắc điểm!”

“Hôm nay, Xích Mộc cung, Xích Phản tập, đều phải cho ta một câu trả lời!”

Chương 350: Chiếm Lý

Vị trí chính giữa Xích Phản tập, nơi bốn chợ đông tây nam bắc giao hội, một cái hồ nhân tạo vuông vức dài rộng hai mươi dặm, trong hồ có một hòn đảo nhỏ vuông vức, bên trên xây dựng một tòa đại điện vuông vức, nơi này chính là chấp pháp đại điện của Xích Phản tập.

Xích Phản tập là nơi cầu tài, các tộc hội tụ ở đây, chỉ vì tiền tài cùng tài nguyên.

Bất luận kẻ nào ở Xích Phản tập quấy rối, phá hủy trị an cùng trật tự giao dịch nơi này, chính là không nể mặt túi tiền của các thế lực lớn tạo thành Xích Phản tập. Cho nên liên có đội chấp pháp Xích Phản tập, có tòa chấp pháp đại điện này, cùng với chấp pháp trưởng lão phụ trách toàn bộ công việc lớn nhỏ của Xích Phản tập.

Sử dụng bí pháp không gian chồng xếp, trong chấp pháp đại điện phạm vi mấy trăm dặm, ba ngàn chấp pháp trưởng lão đồ đen ngồi quây ở bên một cái bàn tròn đá đen to lớn không gì so sánh được. Chính giữa bàn tròn chồng chất tinh kim mỹ ngọc mài thành phần, ở dưới tác dụng của vu pháp, những bột phần này tức thời trả lại nhất cử nhất động trong Xích Phản tập.

Cho dù một con ruồi bọ từ trên một con đường bay qua, ở trong vu pháp sa bàn thật lớn trên bàn tròn cũng bị tức thời theo dõi.

Quang ảnh lóe lên, giờ phút này ở trong sa bàn, đang chiếu lại chuyện vừa mới xảy ra trong Xích Mộc cung. Bắt đầu từ lão thụ yêu mang theo con báo lớn bằng hữu của mình đi vào Xích Mộc cung, yêu cầu bán ra một Thanh Yên Long Hoàng mua một viên Hao Tủy Đan, đến Man Man bênh vực kẻ yếu đưa tặng một viên Long Tủy Thanh Chương Đan, lại đến Kiền Đàm mở miệng mắng chửi Man Man, sau đó Cơ Hạo cường thế xâm nhập ra tay, tất cả tình huống nhìn một cái không sót gì.

“Xích Mộc cung, là sản nghiệp của Ngu tộc Kiên thị.” Một tráng hán long tộc đầu rồng thân người, ngồi ở trên ghế đá vắn cao năm trượng có thừa hai hăng hương trên bàn tròn đập hai năm đấm: “Cần trưởng lão của bọn hăn cho chúng ta một lời giải thích, bọn hăn đưa mặt hàng rác rưởi gì đến Xích Phản tập?”

Một thiếu nữ xinh đẹp như hoa, sau lưng có lông đuôi năm màu thật dài không gió tự động, giọng nói vô cùng duyên dáng lạnh lùng nói: “Lão long đầu nói không sai, chúng ta tạo thành Xích Phản tập, cầu là tiền tài, là tài nguyên, là cho mọi người một cái phương tiện. Ai dám phá hư quy củ nơi này, tự mình suy nghĩ hậu quả một phen đi!”

Một lão nhân Ngu tộc đột nhiên đứng dậy. Hăn lớn tiếng quát: “Kiền Đàm vừa tới Xích Phản tập không đến nửa tháng, hăn cho dù làm sai cái gì, xem ở trên mặt mũi Kiên thị nhất tộc chúng ta...”

Một lão nhân Ngu tộc lười biếng mở miệng: “Kiền thị nhất tộc thể diện lớn quá. Thằng nhãi con nhà các người phá hỏng quy củ, chung quy không thể liên lụy mọi người gánh tiếng xấu cho người! Thanh danh Xích Mộc cung đã hỏng rồi, cũng không thể đem thanh danh tam nhật cửu nguyệt mười hai chi mạch Ngu tộc chúng ta liên lụy vào!”

Lão nhân Ngu tộc này rất nghiêm túc gõ gõ bàn tròn, rất nghiêm túc nói: “Cầu tài, các vị, chúng ta cầu là tài. Mọi người nói là đạo lý này đúng không? Mặc kệ là ai, phá hỏng quy củ chính là không được. Ta đề nghị, đem Kiên thị nhất tộc đuổi khỏi Xích Phản tập!”

Trưởng lão Kiên thị nhất tộc hỗn hển rít gào lên: “Người dám? Rời khỏi Kiên thị nhất tộc ta, các người còn muốn làm ăn hay không?”

‘Vù’ một cái, mấy chục chấp pháp trưởng lão đến từ Ngu tộc đồng thời đứng dậy, mỗi người bẻ tay hướng về phía trưởng lão Kiên thị nhất tộc vây công.

“Hoang đường, Kiên thị nhất tộc người cũng chỉ có thể kiêu ngạo ương ngạnh ở Huyết Nguyệt nhất mạch, đặt ở toàn bộ Ngu triều, Kiên thị người tính là

cái rằm?”

“Cho dù Huyết Nguyệt nhất mạch, cũng chỉ là xếp hạng hàng đầu trong cửu nguyệt chi mạch, so sánh với tam nhật chi mạch, Huyết Nguyệt nhất mạch người tính cái rằm?”

“Kiền thị nhất tộc người đơn giản chỉ là kiếm chút dược thảo, luyện chút đan dược, hơn nữa chiếm được số định mức lại có bao nhiêu? Một năm tổng lượng giao dịch mới bao nhiêu ngọc tệ? Không có các người, thực cho rằng chúng ta không chống đỡ nổi Xích Phản tập? Đừng quên, hàng hóa nóng nhất Xích Phản tập là quân giới, là vu tinh, là khoáng thạch, là nô lệ!”

Ở góc chấp pháp đại điện, Cơ Hạo, Man Man lẳng lẳng ngồi ở trên ghế dựa lớn bằng đá, lẳng lẳng nhìn các chấp pháp trưởng lão Xích Phản tập xé da mặt mắng, cào cấu nhau.

‘Xẹt’ một tiếng, một chấp pháp trưởng lão cả người lông đen giống như gấu đen bùng nổ, nắm tay áo trưởng lão Kiền thị nhất tộc kia hung hăng giật. Chợt nghe một tiếng vang thanh thúy, tay áo trưởng lão kia kéo theo hơn phân nửa mảnh trường bào bị giật xuống.

Không khí trong đại điện nhất thời dâng cao, nhiều trưởng lão bắt đầu xắn tay áo muốn động thủ.

Cơ Hạo bắt chéo chân nhìn các chấp pháp trưởng lão hoạt bát, giàu sự tức giận này, chậm rãi gật gật đầu: “Man Man, Xích Phản tập này thật sự không tồi. Không ngờ được, dị tộc cùng nhân tộc, còn có nhiều dị tộc ta cũng chưa từng nghe nói, lại có thể hòa bình ngồi cùng một chỗ.”

“Đều là vì ngọc tệ mà, ai cũng không có thù oán với tiền phải không?” Một thanh niên Ngu tộc bộ dạng rất có vài phần gian xảo không biết từ nơi nào xông ra, mỉm cười hướng Cơ Hạo vươn tay: “Ta là Kiền Quý, đường đệ bà con xa của Kiền Đàm ngu xuân kia, chi thứ của chi thứ Kiền thị nhất tộc.”

“Trưởng lão của chúng ta đang tranh thủ thời gian cho chúng ta... Ai u, một quyền này chịu cũng thật đủ ác! Trưởng lão nhằm chừng không chống đỡ được bao lâu, cho nên, ta đại biểu Xích Mộc cung, đại biểu Kiền thị nhất tộc, muốn thỉnh cầu ngài thông cảm. Kiền Đàm tên ngu xuẩn kia gây ra phiền toái, ngài là chiếm đạo lý, chúng ta thỉnh cầu ngài đừng đi truy cứu trách nhiệm Xích Mộc cung chúng ta.”

Kiền Quý rất thành khẩn nói với Cơ Hạo: “Xích Phản tập lợi nhuận hàng năm, trợ giúp rất lớn đối với gia tộc phát triển, cho nên chúng ta là tuyệt đối không thể từ bỏ lợi nhuận nơi này. Nhưng Kiền Đàm tên ngu xuẩn này, hấn ý vào mình là xuất thân đích hệ, vừa tới nơi này đã gây ra phiền toái lớn như vậy.”

Khẽ thở dài một hơi, Kiền Quý bất đắc dĩ nói: “Dựa theo quy định của Xích Phản tập, nếu chúng ta không thể thu hoạch sự thông cảm của ngài, hoặc là nói, chúng ta không thể khiến ngài ngưng trách cứ mà nói, thế lực gia tộc bọn ta sẽ bị đuổi ra khỏi Xích Phản tập!”

“Cho nên, các người muốn thu mua ta?” Mắt Cơ Hạo sáng lên, tươi cười dễ mến nắm bàn tay Kiền Quý vươn đến: “Người đây là chuẩn bị sẵn để ta giết đau một đao sao?”

“Chúng ta còn chuẩn bị để ngài và bằng hữu của ngài vô thanh vô tức ở Xích Phản tập bốc hơi mất.” Kiền Quý vô cùng chân thành hướng Cơ Hạo nói: “Nhưng, trải qua mười hai con đường thực lực khác nhau xác nhận, chúng ta không thể ở dưới điều kiện tiên quyết không kinh động đội chấp pháp xử lý ngài và bằng hữu của ngài, cho nên, chúng ta nhận phạt. Ngài muốn bao nhiêu, chúng ta dựa theo giá ngài ra bồi thường cho ngài, mà ngài chỉ cần nói với đội chấp pháp, ngài từ bỏ truy cứu Xích Mộc cung!”

Nhìn Kiền Quý mặt đầy nét cười, Cơ Hạo không khỏi liên tục gật đầu: “Ta thật tò mò, Xích Phản tập nơi phấn khích như vậy, là những người nào sáng tạo.”

Kiền Quý cười chỉ chỉ lên trên, ôn hòa nói: “Đương nhiên là đại nhân vật có

thân phận bên trên, đại nhân vật chúng ta nằm mơ cũng đừng nghĩ tiếp xúc. Dù sao cho dù là nội bộ Ngu tộc chúng ta, cũng có thanh âm khác nhau, cái nhìn giữa những đại nhân đó chung quy khác nhau.”

Cơ Hạo nhìn Kiên Quý một cái thật sâu, lạnh nhạt nói: “Đã là như thế, ta cũng không tiện công phu sư tử ngoạm. Ta chiếm lý? Xích Mộc cung các người, một nửa lợi nhuận năm nay, người có thể làm chủ không?”

Thân thể Kiên Quý cứng đờ, sâu trong con mắt dựng thẳng một luồng sát ý mịt mờ chợt lóe rồi biến mất, sau đó mặt đầy nét cười liên tục gật đầu.

“Quá hợp lý đi, ai bảo ngài chiếm lý chứ?”

Chương 351: Cừu Dịch

Một ngàn cái rương Ngân Sa Hắc Huyền Kim đúc thành, bên trong đựng đầy hỏa hệ cực phẩm vu tinh long lạnh không tỳ vết to bằng bàn tay, trong mỗi một cái rương, vừa vặn là không nhiều không ít một vạn khối.

Nhiều cực phẩm hỏa hệ vu tinh như vậy, đủ để bồi dưỡng trên trăm Đại Vu nhân tộc tư chất siêu tuyệt, làm bọn họ tấn thăng Vu Vương cảnh.

Một ngàn cái rương Mặc Văn Xích Phong Đồng đúc thành, bên trong đựng đầy hạt màu máu óng ánh nhuận to bằng trứng chim sẻ, đây là đỉnh cấp Long Huyết Hồ Phách, là kỳ trân do máu tươi thượng cổ cự long sau khi rơi vào vực sâu, bị thiên địa nguyên khí bao vây rèn luyện vạn năm trở lên mới có được.

Long Huyết Hồ Phách dùng để luyện thuốc, có thể đại bổ tinh huyết, cường tráng thân thể, là dược liệu luyện thể tốt nhất của Đại Vu nhân tộc.

Một vạn cái rương Huyền Thối Lãnh Hàn Thiết đúc thành, bên trong đặt chính tề ngọc tề long lạnh đáng yêu, ngọc tề trong mỗi một rương không nhiều không ít đều là mười vạn miếng. Tổng cộng mười ức ngọc tề, đây là một khoản tài phú khổng lồ.

Cuối cùng là mười cái hộp dùng ngọc tâm vạn năm điêu khắc thành, bên trong đựng mười gốc linh dược quý hiếm màu đỏ, đã thành hình người. Những linh dược này mỗi một gốc chất chứa dược lực khổng lồ đều có thể so với năng lượng tinh huyết toàn thân mấy chục vị Đại Vu, là thiên tài địa bảo đỉnh cấp thật sự, giá trị căn bản không thể dùng ngọc tề và vu tinh các phẩm vật để tính toán.

“Cái này, là thành ý của Xích Mộc cung chúng ta.” Kiền Quý dùng một chiếc nhẫn không gian giao cho Cơ Hạo, không gian chứa đựng không lớn được đựng tràn đầy.

“Tốt lắm, so với ta tưởng tượng còn nhiều hơn. Cái này chỉ là nửa năm lợi

nhuận của các người?” Cơ Hạo có chút kinh hãi nhìn thiên tài địa bảo xếp thành núi nhỏ trong chiếc nhẫn. Đây chỉ là nửa năm lợi nhuận của Xích Mộc cung? Xích Mộc cung ở Xích Phản tập đã mở bao nhiêu năm? Kiền thị nhất tộc thông qua Xích Phản tập rốt cuộc cuốn đi bao nhiêu tài phú, bao nhiêu kỳ trân dị bảo? Lại gia tăng cho gia tộc bọn họ bao nhiêu cao thủ, tinh anh?

“Vu tinh, ngọc tể, Long Huyết Hồ Phách, không đáng giá cái gì. Mười gốc bảo dược này...” Kiền Quý đau lòng vịn phần nhìn nhẫn trong tay Cơ Hạo: “Giá trị bọn nó vượt qua nửa năm lợi nhuận của chúng ta. Nếu không phải vì khẩn cầu ngài thông cảm, chúng ta sẽ không trả giá cao như vậy.”

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Kiền Quý rất thành khẩn nói với Cơ Hạo: “Nếu ta là ngài, cầm mấy thứ này, sẽ rời khỏi Xích Phản tập. Dem mười gốc bảo dược này hoàn toàn tiêu hóa, ngài cũng không sai biệt lắm tu thành Phá Xác cảnh.”

Cơ Hạo cười cười khô khan, vền vền mười gốc bảo dược, cũng đủ ba năm gã Đại Vu đỉnh phong tu thành Vu Vương cảnh. Nhưng với Cơ Hạo mà nói, hăn mở mười hai vạn chín ngàn sáu trăm kinh lạc, mười gốc bảo dược cũng chỉ là như muối bỏ biển. Có trợ giúp đối với hăn, nhưng ý nghĩa thiệt tình không lớn.

“Được rồi, cầm tiền tài người ta, giúp người ta tiêu tai.” Cơ Hạo bất đắc dĩ giang hai tay: “Ta bây giờ đi tìm chấp pháp trưởng lão, chúng ta chỉ là một hồi hiếu lằm, có phải không?”

Kiền Quý đau lòng đến mức mắt đỏ bừng. Hăn nhìn Cơ Hạo cười gượng nói: “Đương nhiên, chỉ là một hồi hiếu lằm. Là Kiền Đàm không biết nói chuyện, khiến ngài cùng bằng hữu của ngài hiếu lằm một số từ ngữ của hăn. Thật ra Xích Mộc cung, sao có thể cường mua cường bán phá hư quy củ chứ?”

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Cơ Hạo đối với các chấp pháp trưởng lão của Xích Phản tập cũng giải thích như thế.

“Chỉ là một hồi hiếu lằm, là chúng ta hiếu lằm lời Kiền Đàm chương quây nói. Xích Mộc cung đã đưa ra bồi thường, ta nghĩ, hiếu lằm này không cần truy

cứu nữa.” Cơ Hạo dựa theo mình cách nói thương lượng sẵn với Kiên Quý, đề xuất huỷ bỏ sự lên án đối với Xích Mộc cung.

Một khắc đồng hồ sau, Cơ Hạo, Man Man, lão thụ yêu còn có con báo to kia rời khỏi chấp pháp đại điện.

Man Man đã ngồi ở trên cành cây của lão thụ yêu, rất bất đắc dĩ thường thức trái cây treo ở trên tán cây của hắn: “Phải dùng phối dược mới có thể ăn sao? Không thể coi là trái cây để ăn sao? Ài, Man Man lần đầu tiên gặp trái cây kỳ quái như vậy, hơn nữa thoáng ngửi hương vị rất thơm mà!”

“Lão đầu gỗ, người muốn đi nơi nào?” Cơ Hạo vô cùng thân thiết sờ ngón chân của lão thụ yêu: “Bản thể của người quá mê người, người tốt nhất trốn thật xa, đừng bị người ta phát hiện. Nói cách khác, người sẽ bị người ta trồng ở một chỗ không thể động đậy, sau đó hàng năm lấy dịch cây cùng trái cây, người sẽ không còn có tự do.”

“Tự do!” Lão thụ yêu ong ong lẩm bẩm một tiếng: “Ta không muốn bị người ta coi là khúc gỗ vô tri trồng ở một chỗ.”

Mấy cái cành cây vươn ra, lão thụ yêu nhìn Cơ Hạo hỏi: “Ta có thể theo người sao? Người là bằng hữu tộc ta, bằng hữu của ta.”

“Ài!” Cơ Hạo có chút ngoài dự liệu nhìn lão thụ yêu. Tử Văn Long Đàn Mộc, đây là bảo thụ cực kỳ hiếm thấy quý hiếm, tu thành thụ yêu càng chưa từng nghe nói. Dịch cây cùng quả của hắc dùng để phối dược, có thể lớn mạnh linh hồn, tâm bồ nguyên thần, đối với cao thủ cấp Vu Vương, Vu Đế tu luyện cực có lợi.

Ở trên danh sách nhiệm vụ của Vu Điện, hàng năm treo giải thưởng đối với dịch cây cùng quả của Tử Văn Long Đàn Mộc. Tử Văn Long Đàn Mộc tuổi cây vạn năm trở lên, một giọt dịch cây giá trị trăm vạn ngọc tệ, một trái giá trị ngàn vạn ngọc tệ, về phần lão thụ yêu loại Tử Văn Long Đàn Mộc tu thành thụ yêu này, giá dịch cây cùng quả của hắn, Cơ Hạo cũng không thể tính ra.

Mang theo lão thụ yêu về Vu Điện?

Lão thụ yêu nếu lộ hành tích ở Xích Phản tập, thế lực thiên hạ có thể che chở hẳn an toàn cũng không có bao nhiêu.

Vừa rồi ở trong chấp pháp đại điện, Cơ Hạo đã cảm nhận được ánh mắt nhiều chấp pháp trưởng lão nhìn về phía lão thụ yêu đều có chút không thích hợp. Bọn họ ngại bởi quy củ Xích Phản tập không thể xuống tay với lão thụ yêu ngay tại chỗ, nhưng mà một khi bọn họ rời khỏi Xích Phản tập, ha ha!

Không nói tộc đàn khác, chỉ riêng long tộc được xưng ‘tham lam số một trong thiên địa’, bọn họ sẽ bỏ qua lão thụ yêu cây bảo bối sống này?

Đang lúc do dự, trong tay áo Cơ Hạo khẽ động, một ngọc phù bay ra, chút khói mỏng phun ra, từ trong đó truyền đến thanh âm khẩn trương của Phong Hành.

“Ta rời khỏi trước, các người không cần để ý tới ta. Chết tiệt, bọn hã sao lại ở chỗ này?”

Man Man lập tức từ trên cành của lão thụ yêu nhảy xuống, đoạt lấy ngọc phù trong tay Cơ Hạo liên tục thúc dục, không ngừng hỏi: “Phong Hành? Người làm sao vậy? Đụng tới phiền toái? Cần chúng ta hỗ trợ không?”

Qua một hồi lâu, ngọc phù một lần nữa chấn động, thanh âm Phong Hành đã trở nên có vài phần khàn khàn.

“Đừng lộ mặt, đừng bị bọn họ nhìn thấy, đây là chuyện của ta, các người tuyệt đối đừng liên lụy vào, đáng chết. Ta không thể nói chuyện nữa.”

‘Rắc’ một tiếng, ngọc phù trong tay Cơ Hạo sụp đổ ngay tại chỗ, rõ ràng là Phong Hành đối diện trực tiếp bóp nát ngọc phù. Loại ngọc phù đưa tin này, ở thời khắc khẩn cấp có thể làm dẫn đường, mang theo Cơ Hạo trực tiếp tìm được vị trí chính xác của Phong Hành.

Phong Hành bóp nát ngọc phù đưa tin, rất hiển nhiên là không muốn liên lụy Cơ Hạo và Vũ Mục.

“Thằng cha này, trong đầu hẳn nghĩ cái gì vậy?” Cơ Hạo tức giận mắng một tiếng, trong mắt tử khí lóe lên, thần thức khổng lồ nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra. Phong Hành là muốn đi chợ phía đông mua mũi tên, Cơ Hạo liền chủ yếu đem thần thức đẩy về phía đông.

Rất nhanh, Cơ Hạo phát hiện bóng người Phong Hành xẹt qua ở rìa phạm vi thần thức của mình xem xét.

Hắn vội vàng cầm chặt tay Man Man, mang theo nàng hướng phía Phong Hành chạy trốn đi đến.

Lão thụ yêu và con báo lớn nhìn nhau một cái, bước chân ù ù theo sát Cơ Hạo chạy tới.

Ở phía sau bọn hắn, nhanh chóng có mấy trăm bóng người khoảng cách giữa nhau thật xa đi theo.

Chương 352: Tiễn Vệ

Nhìn thấy đám người Cơ Hạo cấp tốc rời khỏi, một góc nóc nhà chấp pháp đại điện, vị tráng hán long tộc thân hình khô vữa, khí tức bức người kia trong chấp pháp trường lão chậm rãi hiện ra thân thể, hướng tới bóng lưng đám người Cơ Hạo cười ‘Ha ha’ vài tiếng.

“Tử Văn Long Đàn Mộc tu luyện thành tinh, ta cũng rất động lòng đó. Nhưng long tộc ta sao có thể làm hoạt động dơ bẩn không thể gặp người ta như thế chứ? Quy củ Xích Phán tập, vẫn phải giảng. Tiểu Phượng nhi, người nói sao?”

Thiếu nữ sau lưng có lông đuôi năm màu lơ lửng, khuôn mặt tuyệt mỹ, thanh âm cũng rất dịu dàng lặng yên hiện thân. Nàng cười ‘hì hì’ nói: “Tài liệu trên thân Tử Văn Long Đàn Mộc luyện chế thành đan, có kỳ hiệu đối với linh hồn chi lực của phượng hoàng nhất tộc ta tăng trưởng và ngưng tụ, đây là tuyệt đối không thể buông tha.”

“Phượng hoàng nhất tộc chúng ta, cũng sẽ không làm hoạt động âm hiểm mất mặt đó, cho nên, để bọn họ xuống tay trước đi. Dù sao chỉ cần rời khỏi Xích Phán tập bọn họ mới hạ thủ, sẽ không tính là phá quy củ của chúng ta. Lão long đầu, người nói đúng không?”

Long tộc tráng hán làm bộ như lơ đãng một tay đặt ở trên vai thiếu nữ phượng hoàng: “Tiểu Phượng nhi nói phải, mấy đứa nhỏ này chẳng lẽ không biết, ở Xích Phán tập, có năm tay lớn bao nhiêu, mới có thể mua đồ lớn bấy nhiêu sao? Năm tay bọn chúng quá nhỏ, thứ đạt được lại lớn bao nhiêu!”

Đang nói, tay tráng hán lại rất không có quy củ hướng về bộ ngực cao ngất của thiếu nữ thuận thế chụp xuống.

Thân hình thiếu nữ phượng hoàng chợt lóe, chân phải tàn nhẫn vô cùng ở dưới khố tráng hán long tộc hung hăng đập một cước.

Vang lớn ‘keng’ một tiếng, tráng hán long tộc cất tiếng cười lên, dương dương đắc ý dùng sức vỗ ngực mình một cái: “Hắc, Tiểu Phượng nhi, hiện tại biết long tộc chúng ta thân thể lợi hại rồi chứ? Toàn thân, tuyệt không sơ hở, tuyệt không có điểm yếu! Hắc hắc, đá thêm mấy cái? Đá ta quá đã nghiền!”

Thiếu nữ phượng hoàng tức giận hừ một tiếng, thân thể chợt hóa thành một mảng ánh lửa năm màu tươi đẹp, ‘Vù’ một cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trên mặt tráng hán long tộc chậm rãi lộ ra một nụ cười bá đạo, dữ tợn. Hắn sờ sờ mười mấy sợi râu rồng ánh vàng rực rỡ bên miệng, nhẹ nhàng phất phất tay: “Đi mấy tên tay chân lưu loát, đừng làm khó hai đứa nhỏ đó, đem cái cây kia đưa về là được. Ai dám tranh với chúng ta, trực tiếp hạ sát thủ, không cần khách khí. Rời khỏi Xích Phán tập, ai cũng không cần giữ quy củ!”

Cơ Hạo mang theo Man Man ở trên đường của Xích Phán tập nhanh chóng bồn tẩu, thần thức hóa thành một tấm lưới lớn không chút bại lộ bao phủ bốn phía, tai mắt theo phía sau tất cả đều ở trong sự nắm giữ của Cơ Hạo.

“Bảy trăm tám mươi lăm tên! Điều động lòng rồi sao? Ta đã nói mà, Xích Phán tập loại địa phương này, sao có thể có quy củ thực sự! Vẫn phải xem năm đấm!”

Sờ sờ tay áo, Cơ Hạo chợt yên tâm. Muốn so năm đấm, ở trong một phương thiên địa này, năm đấm Cơ Hạo thuộc loại hoàn toàn không bắt mắt. Nhưng Cơ Hạo hiện tại, năm đấm của hắn tuyệt đối có thể xếp vào ba hạng đầu trong khắp thiên hạ.

Quản người đến bao nhiêu người, có bao nhiêu cao thủ, kiếm trận vừa ra, tất cả đều giết người không còn manh giáp.

Ngoài hai mươi dặm phía trước, Phong Hành đang trầm mặt sỏi bước đi nhanh. Dưới chân hắn dập dờn một mảng phong ảnh màu xanh nhạt, thân hình lóe lên, đã để lại ở trên đường cái mấy chục tàn ảnh mờ nhạt.

So sánh với lúc vừa mới tiến vào Xích Phản tập, bên hông Phong Hành đã có thêm một giỏ tên tạo hình tinh mỹ. Giỏ tên đen sì dùng da rồng bọc chỉ dài một thước, lại là một món kỳ môn bảo vật giá trị cực lớn. Ra từ tay đại tông sư Tu tộc, vì giỏ tên này, Phong Hành đã hao hết một ngọc tộ cuối cùng trên người.

Giỏ tên này tự mang một cái trữ vật không gian, dài rộng cao đều ở khoảng hai mươi trượng, trong không gian rậm rạp cất giữ vô số mũi tên phù văn.

Hơn nữa trên giỏ tên khắc nổi một cái trận pháp kỳ diệu, chỉ cần tên ở trong giỏ tên này chứa đựng thời gian vượt qua một canh giờ, về sau tên sau khi bắn ra, tự nhiên sẽ bị giỏ tên hút về từ rất xa. Trận pháp này nay khoảng cách mũi tên có thể thu về ở khoảng ba mươi dặm, vừa lúc là phạm vi lực sát thương mạnh nhất của Phong Hành hiện tại.

Tên sau khi bắn ra còn có thể tự động bị hút về, cái này đại biểu cho Phong Hành ở trên chiến trường sức mạnh liên tục tác chiến ít nhất có thể gia tăng hơn mười lần. Đây cũng là nguyên nhân Phong Hành không tiếc vứt ra toàn bộ tài sản, đem toàn bộ ngọc tộ Tự Văn Mệnh ban cho đổi lấy giỏ tên này.

Phong Hành không dám nhanh chân chạy như điên. Ở Xích Phản tập nếu hãn vận dụng vu lực toàn lực chạy, chắc chắn sẽ đưa tới đội chấp pháp can thiệp. Hãn chỉ có thể bảo trì tốc độ cực hạn hiện tại liên tục đi nhanh, cố đạt tới thoát khỏi người theo dõi phía sau, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Xích Phản tập.

Ở hơn trăm trượng phía sau Phong Hành, một nam tử trung niên cao gầy, khô quắt đuổi theo không tha.

Nam tử trung niên mặc một cái áo lông màu đen tạo hình kỳ dị, áo dài là dùng lông chim màu đen ghép từng cái mà thành, áo lông rất bó, gắt gao bao lấy thân thể nam tử trung niên, hầu như có thể xuyên thấu qua lông chim bóng loáng nhìn thấy hình dáng cơ bắp trên thân hãn.

Dưới chân hãn đi một đôi giày cũng dùng lông chim chế thành, giày màu đen thỉnh thoảng phun ra từng vòng gió xoáy màu đen, nâng thân thể nam tử trung

niên rất nhẹ nhàng lướt đi về phía trước. Hắn không cần vận dụng bao nhiêu khí lực, hắn đã có thể rất nhẹ nhàng bám theo Phong Hành.

Vốn chỉ có một mình nam tử trung niên này theo phía sau Phong Hành, nhưng chờ Phong Hành chạy như điên hơn trăm dặm, đã sắp lao ra khỏi chợ phía đông, nam tử áo lông vũ màu đen tương tự không biết từ nơi nào lại trào ra mười mấy người, hiện tại tổng cộng có gần hai mươi người theo phía sau Phong Hành.

Những người này nhìn như rải rác hành tẩu ở trên đường cái, cách lẫn nhau mấy chục trượng đến mấy trăm trượng.

Nhưng từ trên cao quan sát xuống, có thể nhìn thấy những người này đã hóa thành một vòng vây hình cung, đem Phong Hành khóa chết ở vị trí tâm vòng tròn. Hơn nữa hai đầu hình cung tròn, phân biệt có hai nam tử đã vượt qua Phong Hành vài dặm, bọn họ chỉ cần hướng vào phía trong hợp lại, liền có thể đem Phong Hành triệt để vây chết.

Chợt, nam tử trung niên lúc ban đầu kia thân thể nhoáng lên một cái, nhẹ nhàng lắc mình một cái đã tới chỗ phía sau Phong Hành không đến mười trượng.

“Nghệ Phong, bị chúng ta bắt gặp, ngươi còn muốn trốn sao?”

“Ngươi tập sát đế tử, cướp đi thần cung trấn tộc, chúng ta ở Đông Hoang săn giết người mười mấy năm! Không ngờ được, ngươi thế mà chạy trốn tới Trung Lục!”

“Ngươi tội ác tày trời, Nghệ Thần bộ tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi. Xem ở trên mặt mũi a ba ngươi, chúng ta hôm nay cho ngươi toàn thân.”

“Giao ra Xạ Nhật cung, tự sát đi, chúng ta có thể cho ngươi bớt chịu đau khổ chút.”

“Bị tiền vệ chúng ta theo dõi, ngươi trốn không thoát đâu, ngươi còn giãy dụa cái gì?”

Phong Hành nghiêng răng, phong ảnh màu xanh vờn quanh bên người dần dần nồng đậm. Tu vi bản thân hẳn thua xa những tiền vệ này, muốn từ trên tay bọn họ đào tẩu, hẳn chỉ có thể mượn dùng ủng Vũ Dư đạo nhân luyện chế gia tăng tốc độ chạy.

Nhưng cái ủng đó một khi phát động, động tĩnh sẽ quá lớn, ở Xích Phản tập tạo ra động tĩnh quá lớn, nếu bị người của đội chấp pháp ngăn lại, vậy quả thật là muốn chạy cũng không có cơ hội.

Chỉ có thể chạy, chạy ra khỏi Xích Phản tập, lại vận dụng cặp trường ngõa kia đào tẩu.

Phong Hành nghiêng chặt răng, khóe miệng có một tia máu tươi không ngừng chảy xuống.

Chương 353: Trúng Tên

Xích Phán tập, Vũ Mục tươi cười dễ mến đứng ở trong một cửa hàng, tay trái quần một con rắn cạp nong lớn dữ tợn đáng ghê tởm, trên trán có hai cái sừng đen nho nhỏ.

“Chủ quán, rẻ chút, rẻ chút. Song Giác Câu Hồn Khuê này quả nhiên là thứ tốt, nhưng ta mua không phải vì thuần hóa thành chiến thú, mà là vì ăn. Giá chiến thú cùng thức ăn, có thể giống nhau sao!”

“Rẻ chút, rẻ chút, mười lăm vạn ngọc tệ quả thực quá dọa người, mười vạn, mười vạn thế nào?”

Tay trái cầm con rắn lớn, tay phải cầm một đồng ngọc tệ, Vũ Mục đem ngọc tệ rung vang lên ‘keng keng’: “Chủ quán, ta cũng không chỉ lấy một con rắn này, thứ ta muốn thu nhiều lắm...”

Chủ quán thân hình khô gầy giống như con khỉ hoa chân múa tay, đang cò kè mặc cả với Vũ Mục, ngọc phù trong tay áo Vũ Mục đột nhiên bay ra, thanh âm Phong Hành đồn dập truyền đến, không bao lâu ngọc phù vỡ ra, Phong Hành chủ động ngăn cách liên hệ với Vũ Mục.

Gương mặt mập mạp trắng nõn của Vũ Mục chợt biến thành một mảng đen sì: “Khốn kiếp! Còn đem ta coi là huynh đệ không?”

Đôi mắt nho nhỏ nheo lại, mắt chợt biến thành một mảng màu máu, Vũ Mục nhìn chăm chăm chủ quán hoa chân múa tay chậm rãi nói: “Trong cửa hàng nhà người, toàn bộ độc vật, độc trùng, độc xà, độc cầm, độc thú, độc nhất, bất luận giá bao nhiêu, cầm hết ra đây!”

Vung tay đem một đồng ngọc tệ nhỏ ném ở trước mặt chủ quán, Vũ Mục mở ra cái miệng rộng, ‘rắc’ một miếng đem đầu con rắn cạp nong to cắn xuống, ‘Kẹt..., kẹt...’ nhai nuốt nát nát nuốt xuống. Nọc độc độc tính đáng sợ trong túi

độc của con rắn cạp nong to nhanh chóng khuếch tán ra trong cơ thể Vũ Mục, sau đó bị thịt béo toàn thân Vũ Mục hấp thu, tinh luyện, tinh lọc, lắng đọng lại...

Làn da trắng nõn chợt biến thành một mảng đen sì, sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường, khí tức trên người Vũ Mục trở nên âm tà, thâm thúy hơn một tia, chủ quán vốn dạt dào hứng thú cò kè mặc cả với hắc ánh mắt chợt trở nên ngưng trọng.

“Mập mập, xem người tuổi cũng không lớn, khuyên người một câu. Có đôi khi vì huynh đệ, bản thân sẽ chết.” Chủ quán mang theo một tia tang thương nhìn Vũ Mục: “Ví dụ như nói Câu Hồn Khuê này, sau khi luyện thành thuốc ăn vào, có thể không tổn hao gì gia tăng độc tính vu độc của người. Cứ ăn sống như vậy, đối với vu độc của người bổ ích lớn hơn nữa, nhưng thương tổn đối với thân thể của người lại lớn đến dọa người.”

“Nghĩ rõ đi. Cả đời người ta, chỉ có một cái mạng!” Chủ quán rất nghiêm túc khuyên bảo đối với Vũ Mục.

“Nhưng cả đời có thể có mấy ai có thể đem mạng giao cho huynh đệ của hắc?” Vũ Mục cũng rất nghiêm túc nhìn chủ quán: “Cho nên, thứ độc nhất trong cửa hàng nhà người, ta chạy đi giết người.”

“Hắc, toàn bộ bán giá gốc cho người đi!” Chủ quán vỗ vỗ thân thể con rắn lớn còn cựa quậy trên cánh tay Vũ Mục, thản nhiên nói: “Gia hỏa này, ta thu người năm ngàn ngọc tệ. Người cũng nuốt sống không được nhiều vật còn sống, ta nơi này có các loại túi độc, tuyến độc, mật độc, độc đan, hiệu quả tốt hơn nữa. Muốn hay không?”

“Chủ quán, người cũng thật đủ xấu bụng. Năm ngàn gia gốc, người thu ta mười lăm vạn?” Vũ Mục hỗn hển chỉ vào chủ quán rít gào: “Toàn bộ giá gốc, toàn bộ ngọc tệ của ta nơi này, toàn bộ đổi thành độc vật cho ta, mau, mau, mau!”

Ngọc tệ chất đống như núi nhỏ nháy mắt tiêu hao không còn, một đồng cũng

chưa còn.

Vũ Mục mang theo một cái túi gấm, không ngừng từ bên trong lấy ra tuyến độc, túi độc, mật độc, độc đan... đủ mọi màu sắc từng ngậm từng ngậm nuốt xuống. Sải bước đi ra khỏi cửa hàng chuyên môn buôn bán các loại vật kịch độc này.

Hắn vừa đi, vừa há mồm nhai nuốt miệng vật kịch độc, từng tia khói độc năm màu không ngừng từ trong lỗ chân lông của hắn phun ra, lại bị hắn há mồm hít vào, đều chảy về thân thể hắn. Vũ Mục giờ phút này đã biến thành một nguồn độc lưu động thật lớn, nơi đi qua trên đường gà bay chó sủa, căn bản không ai dám tới gần hắn một bước.

Vốn vu độc Vũ Mục rải ra cũng có thể thoải mái độc chết Đại Vu bình thường, giờ phút này hiệu lực vu độc của hắn đột nhiên tăng mạnh, đã đủ để uy hiếp đến sinh mệnh đỉnh phong Đại Vu. Nếu hắn toàn lực đem toàn bộ độc tính trong cơ thể hắn nháy mắt phóng ra, sợ là trong phạm vi ngàn dặm sinh linh đỉnh phong Đại Vu trở xuống tất cả đều sẽ trúng độc chết bất đắc kỳ tử!

Gã này, một người có thể làm cả Xích Phán tập biến thành quỷ vực.

Da thịt trắng bóng ở trên người bốc lên từng vòng sóng thịt, Vũ Mục sải bước đi nhanh, dần dần tăng tốc chạy như điên. Da thịt trên thân hắn đang quỷ dị áp súc, ngưng luyện, Vũ Mục ngày thường giống quả cầu thịt, thân hình thể mà trở nên thon thả đi mười mấy vòng, nhìn qua chỉ là mập một chút, đã không thể tính là béo phì nữa.

“Tiểu tử khốn kiếp, muốn chết cũng phải chờ ta nhặt xác cho người chứ!” Vũ Mục thấp giọng lầm bầm, trong tay áo hắn một đàn ong đầu hổ bay ra, vòng quanh Vũ Mục hai vòng, sau đó nhanh chóng hướng về phía Phong Hành chạy trốn bay đi.

Phong Hành đang chạy như điên, các tiền vệ đuổi giết hắn đã tới gần cách hắn không đến trăm trượng, chung quanh đều có tiền vệ như ẩn như hiện. Sắc

mặt Phong Hành trở nên khó coi tới cực điểm, nếu không phải có Vũ Dư đạo nhân đưa tặng trường ngõa làm con bài chưa lật, nếu không phải không muốn liên lụy mấy người bạn Vũ Mục, Cơ Hạo, Man Man, hẳn thật muốn ở ngay nơi này xong hết mọi chuyện, lấy mạng đổi mạng với bọn tiền vệ.

“Các người, khinh người quá đáng.” Phong Hành đè nén lửa giận trong lòng, nghiến răng nghiến lợi thấp giọng rít gào: “Các người giết a ba ta, giết ta a mỗ, giết toàn bộ người thân của ta, ta đã chạy trốn tới Trung Lục, các người thế mà còn không buông tha!”

“Người đáng chết!” Một gã tiền vệ lạnh lùng nói: “Chạy trốn tới Trung Lục thì sao? Vẫn bị chúng ta bắt được. Người cho dù chạy tới thiên đình, người cũng tránh không thoát chúng ta đuổi giết.”

Các tiền vệ nhanh chóng hướng Phong Hành tới gần, bọn hắn từ bốn phương tám hướng bao vây Phong Hành, cách Phong Hành gần nhất chỉ có không đến năm mươi trượng.

Phong Hành đã đem tốc độ của bản thân phát huy đến cực hạn, nhưng các tiền vệ đó chảy huyết mạch tương tự với hắn, tuổi lớn hơn hắn, tu vi mạnh hơn hắn mười mấy lần, dù là Phong Hành thiên phú trác tuyệt, tốc độ bản thân hắn cũng không so được với bọn tiền vệ này.

Một bước, một bước, một bước, mang theo một chuỗi tàn ảnh, Phong Hành theo lối ra lúc tới chạy ra khỏi Xích Phản tập.

Khe núi đen sì chỉ hao phí thời gian mấy hơi thở đã lướt qua, gió núi lạnh lẽo đập vào mặt. Dưới chân Phong Hành có cả mảng lớn gió mát xoay quanh mà lên, tốc độ của hắn chợt tăng vọt, dán mặt đất hướng một rừng cây lao đi.

‘Xẹt’ một tiếng, một mũi tên bắn nhanh đến, kề sát mặt đất bắn về phía cẳng chân Phong Hành.

Thân thể Phong Hành né trái né phải, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với

đám tiên vệ. Nhưng mũi tên này tới nhanh hơn, hơn nữa vô luận Phong Hành né tránh như thế nào, mũi tên luôn gắt gao tập trung chân trái hẳn.

“Đáng chết! Tùy Ba Tiên!” Phong Hành tức giận mắng một tiếng, chận vật ở dưới đất liên tiếp quay cuồng, giơ lên mười mấy cục đá hướng mũi tên đó đánh tới.

Mũi tên như rắn, khéo léo tránh được hòn đá Phong Hành ném tới, tàn nhẫn vô cùng đuổi tới phía sau hẳn.

Phong Hành chỉ kịp hơi đem chân trái nhấc lên, kêu một tiếng đau đớn, tên xuyên thấu đầu gối trái của Phong Hành, mang theo cả đồng máu xuyên qua.

Chương 354: Bị Bắt

“Trúng!” “Trúng!”

“Trúng!”

Phong Hành sau khi chột trúng một mũi tên, tiễn vệ bốn phương tám hướng đều hô to thành tiếng. Cũng không thấy bọn hắc kéo cung bắn tên, chỉ nghe từng tiếng hô to, từng mũi tên thiên kì bách quái hoặc theo đường thẳng, hoặc theo đường cong, hoặc là như bò, hoặc là té ngã từ bốn phương tám hướng hướng Phong Hành bắn nhanh đến.

Thậm chí có một số mũi tên bị ném mạnh lên trên trời cao cao, sau đó thẳng tắp hướng mặt đất rơi xuống; còn có mũi tên nhìn như bị bắn lung tung về phía mặt đất, sau khi ở trong lòng đất tiềm hành một khoảng cách, đột nhiên xuyên thấu tầng đất từ bên người Phong Hành bắn nhanh ra.

Càng có một số mũi tên thật nhỏ như que tăm, lúc bay vô thanh vô tức, một khi tới gần thân thể Phong Hành liền mãnh liệt bùng nổ giống như sấm.

Còn có một số mũi tên to lớn giống như thân một cây đại thụ, phát ra tiếng ‘Vù vù’ ném bay đến, giống như núi lớn áp đỉnh.

Cuồng phong màu xanh thổi lên sau lưng Phong Hành, hai cái cánh chim màu xanh mở ra dài mấy trượng, cánh chim cấp tốc run run, mang theo thân thể Phong Hành giống như tờ liễu trong gió điên cuồng quay cuồng, ở không trung tạo nên vô số quỹ tích hình cung to nhỏ.

Đổi làm ngày thường, cho dù có mấy ngàn cung tiễn thủ từ bốn phương tám hướng đồng thời bắn chụm, Phong Hành dựa vào một chiêu kỹ xảo né tránh cấp tốc biến ảo này, không có một mũi tên có thể thương tổn đến một sợi lông của hắc. Nhưng ở trước mặt các tiễn thủ này, toàn bộ quỹ tích né tránh của hắc đều bị người ta thấy rõ, nhìn thấu.

“Hữu dụng sao?” Một gã tiền vệ lớn tiếng rống to: “Phong Hành, tất cả của người đều là Nghệ Thần bộ ban cho người! Tu vi của người, tiền thuật của người, bao gồm kỹ xảo chạy trốn né tránh của người, đều đến từ Nghệ Thần bộ! Người có thể né tránh tên của toàn bộ tiền thủ trong thiên hạ, duy nhất tránh không thoát, là tên của chúng ta!”

‘Phập’ một tiếng, một mũi tên xuyên thấu bả vai Phong Hành.

Trong tiếng ‘Phập’, một mũi tên xuyên thủng bụng Phong Hành.

‘Ầm’, một mũi tên nổ tung, một mảng ánh lửa đem nửa thân thể Phong Hành bao phủ.

Tiếng rít ‘Xẹt xẹt’, trên một mũi tên phun ra vô số điện quang, mang theo từng tia chớp nho nhỏ hung hăng bổ vào trên người Phong Hành.

Phong Hành như một con thuyền nát trong bão táp, gian nan ở trong núi rừng giãy dụa, quay cuồng, đem hết toàn lực hướng về trong hoang sơn dã lĩnh chạy trốn. Vô số công kích không ngừng rơi ở trên người hắn, cả đồng máu bắn tung tóe, càng có mũi tên xuyên thấu xương hắn, kèm theo tiếng xương nứt thanh thúy, mũi tên xuyên thấu thân thể hắn, kéo ra vô số mảnh xương vỡ sáng long lanh.

Như lời đám tiền vệ này nói, Phong Hành thi triển thân pháp né tránh, là kỹ xảo chiến đấu độc đáo Nghệ Thần bộ sáng tạo. Ở trên chiến trường, các tiền thủ Nghệ Thần bộ một khi bắt đầu toàn tốc chạy như điên, toàn lực né tránh, bọn họ căn bản không ngại mũi tên của kẻ địch. Nhiều mũi tên nữa cũng chỉ là khúc nhạc đệm vũ điệu chiến đấu của bọn họ, chỉ có thể sát thân thể bọn họ bay qua, nhưng không cách nào thương tổn đến một sợi lông của bọn họ.

Nhưng các tiền vệ này là một đám người tiền thuật mạnh nhất, thực lực mạnh nhất, tâm tính sắc bén tàn nhẫn nhất Nghệ Thần bộ, kỹ xảo né tránh non nớt của Phong Hành theo bọn họ thấy khắp nơi đều là sơ hở, cho dù tốc độ chạy của Phong Hành vượt quá bọn họ tưởng tượng, mũi tên của bọn họ vẫn thoải mái

làm bị thương nặng Phong Hành.

Phong Hành toàn lực thúc giục trường ngõa Vũ Dư đạo nhân luyện chế, tốc độ bồn tẩu của hắn tăng vọt mười mấy lần, một thời gian tốc độ chạy của hắn vượt qua các tiền vệ kia. Nhưng theo một mũi lại một mũi tên không ngừng xuyên thấu thân thể hắn, khí huyết của Phong Hành cấp tốc tiêu hao, tốc độ chạy nhanh chóng chậm lại.

Nghiến răng, chảy máu, mở to mắt nhìn, Phong Hành tru lên ‘Ngao ngao’, như dã thú bị thương chạy như điên về phía trước.

Mười dặm, ba mươi dặm, năm mươi dặm. Một trăm dặm...

Hai trăm dặm, ba trăm dặm, năm trăm dặm...

Phong Hành thiêu đốt tinh huyết, vừa chữa trị vết thương trên người, vừa dốc hết toàn lực kích phát trường ngõa, thân hình giống như phi hành hướng về phía trước chạy trốn hết tốc độ. Hắn lên xuống một cái có thể lao ra mười mấy dặm, cho dù có đôi khi đầu va vào trên cây to, va vào trên tảng đá, bị va tới mức vỡ đầu máu chảy, va tới mức vách núi cũng sụp đổ xuống, hắn quay cuồng một cái bò dậy sau đó vẫn dốc hết tốc độ chạy trốn về phía trước.

‘Phập’, ‘Phập’, ‘Phập’ ...

Mũi tên không ngừng xuyên thấu thân thể hắn, xé rách máu thịt hắn, đánh thủng xương hắn, làm bị thương nặng nội tạng hắn. Đau đớn từ các nơi toàn thân ập tới, vài chỗ vu huyết đều bị tên xuyên thủng, vu huyết tan vỡ, vu lực không khống chế được ở trong thân thể tàn sát bừa bãi, thỉnh thoảng có cả mảng lớn máu thịt bị vu lực bạo tẩu nổ bay.

Các tiền vệ cười ‘hắc hắc’ quái dị, không ngừng bắn tên, tận tình bắn bị thương các nơi không nguy hiểm đến tính mạng trên thân Phong Hành, nhưng đủ khiến hắn thống khổ.

“Bắt sống, chết đưa về cũng không được quá nhiều phần thưởng, bắt sống, ban thưởng ít nhất nhiều gấp mười!”

“Không sai, năm đó hắc dảm đánh chết đế tử, tộc trưởng tức giận đến hộc máu, chỉ giết hắc quá tiện nghi cho hắc.”

“Hừ hừ, tiểu tử đáng thương này không biết làm người, vốn tiền đồ tốt đẹp, hiện tại biến thành cái dạng này.”

‘Phập’, một mũi tên từ sau gáy Phong Hành xuyên vào, từ yết hầu hắc bắn nhanh ra. Một mũi tên này đem tới cho Phong Hành sự thống khổ thật lớn, thân thể hắc loạn choạng, chặt vật cắm đầu ngã xuống đất liên tục quay cuồng, một hồi lâu chưa thể bò dậy.

Trong tiếng bước chân nhẹ nhàng, tổng cộng hai mươi tư gã tiền vệ nhanh chóng xông tới. Áo lông vũ màu đen trên thân bọn hắc ở dưới ánh sao không chút hào quang, giống như đêm tối thâm trầm nhất căn nuốt tất cả ánh sáng.

Áo choàng lông vũ phía sau bọn hắc hình thù kỳ lạ giống như cánh chim to, ở trong gió đêm nhẹ nhàng mở ra, kéo theo từng cơn gió xoáy màu đen.

“Thực có chim, giống gã a cha ma quỷ kia của hắc.” Một tiền vệ hàm hồ nói: “Một thằng nhãi con như vậy, trứng của chúng ta ba trăm chín mươi bảy mũi tên, máu toàn thân cũng đã chảy cạn ba lượt, lại còn có thể trong thời gian ngắn như vậy chạy ra...”

Quay đầu lại, vươn mấy ngón tay múa máy một phen, dùng kỹ xảo bí truyền đo lường tính toán khoảng cách một phen, tiền vệ này kinh hô: “Hảo tiểu tử, ngắn ngủn tám mươi một hơi thở, chạy ra hơn hai ngàn ba trăm dặm! Hắc sao có thể chạy nhanh như vậy?”

Một đám tiền vệ đồng thời hít ngược một ngụm khí lạnh, thời gian tám mươi một lần hít thở, Phong Hành như kẻ điên chạy ra hơn hai ngàn ba trăm dặm? Tốc độ này, tốc độ này...

Cho dù tộc nhân Nghê Thần bộ mỗi người đều là phi mao thối, mỗi người tốc độ kinh người, nhưng Phong Hành dọc theo đường đi còn liên tục trúng của bọn họ hơn ba trăm mũi tên, thân thể không ngừng bị thương nặng, thương thế xương chân nổ tung cũng có mười chín lần, dưới tình huống như vậy, hắn còn có thể chạy ra hơn hai ngàn dặm?

“Cái giày này có cổ quái!” Một gã tiên vệ nhanh chóng tiến đến bên người Phong Hành tên xuyên thấu cổ, ngã vật xuống đất không ngừng giãy dụa, một tay đặt ở trên trường ngõa của hắn: “Tốc độ của tiểu tử này so với chúng ta còn nhanh hơn, là đôi giày này. Đáng chết, đây là vu bảo phẩm cấp gì?”

“Vu Vương? Vu Đế? Không, vu bảo cấp Vu Đế cũng không có loại khí tức này. Đây là...” Ngữ khí tiên vệ trở nên cực kỳ cổ quái.

“Chết!” Rất xa, một tiếng hét dài truyền đến, một luồng ánh lửa bọc một con viêm long gào hét hướng vào đầu các tiên vệ này chém xuống.

Chương 355: Xung Đột

Cách mấy chục dặm, Cơ Hạo nhìn thấy tiền vệ kia muốn lột xuống giày của Phong Hành, dưới cơn giận dữ Viêm Long Kiếm bắn nhanh ra, hóa thành rồng lửa dài trăm trượng giận trăm từ nơi xa. Mi tâm bốc lên tử khí, tử phủ kim đan khổng lồ đan nguyên rót vào Viêm Long Kiếm, kiếm quang kích động giống như cầu vòng kinh thiên, nơi kiếm quang đi qua, không trung kéo ra một cơn lốc ráng đỏ dài đến vài dặm.

Một kiếm huy hoàng loá mắt như thế, dù là tiền vệ đó cũng bị dọa giật mình.

Năm ngón tay khẽ chụp, túm chặt cổ Phong Hành, tiền vệ tùy tay đem Phong Hành chặn ở đỉnh đầu mình. Viêm Long Kiếm trải qua Vũ Dư đạo nhân luyện chế, đã thay da đổi thịt, có thể so với đỉnh cấp thiên địa thánh binh, lúc phi hành kiếm quang siêu nhanh, khí tức sắc bén làm người ta run sợ, tiền vệ này tự cảm thấy tránh không thoát một kiếm đó, dứt khoát dùng Phong Hành làm tấm khiên.

Cơ Hạo hét một tiếng giận dữ, mi tâm chột lóe tử khí, Viêm Long Kiếm kéo theo một đường cong thật lớn, tạo ra mấy chục đạo kiếm quang vòng qua thân thể Phong Hành tiếp tục hướng tiền vệ đó chém xuống. Kiếm quang tốc độ quá nhanh, một dải kiếm quang đảo qua thân thể Phong Hành, mái tóc dài của Phong Hành nhất thời bị cắt mất hơn phân nửa, vô số sợi tóc bay lên, sau đó ở trong ánh lửa nhanh chóng cháy thành tro.

Thanh âm ‘keng keng keng’ dày đặc chột vang lên, kiếm quang rung động, nháy mắt đã là mấy ngàn mũi tên nối đuôi nhau bắn ở trên thân Viêm Long Kiếm.

Những mũi tên này tính chất khác nhau, có tên gỗ, có tên trúc, có tên sắt, có tên đá, ít nhất có trên trăm loại đủ loại màu sắc hình dạng chất liệu. Toàn bộ mũi tên trên đầu đều có phù văn lóe lên, kéo theo ánh tên như một chùm mưa sao sa nện ở trên thân Viêm Long Kiếm.

“Phá!” Cơ Hạo chỉ tay, trên thân Viêm Long Kiếm ánh lửa mãnh liệt, vô luận tên gỗ, tên trúc, tên sắt, tên đá ở trong ánh lửa đồng thời hóa thành hư ảo. Kiếm quang xoay tròn, tiếp tục hướng tiền vệ chế trụ Phong Hành cổ họng quét tới.

“Thu kiếm, bằng không ta giết hắn!” Tiền vệ kia mắt thấy Viêm Long Kiếm bắn nhanh đến, trên năm ngón tay gân xanh lồi lên, đầu ngón tay hung hăng cưỡi, chợt nghe thấy Phong Hành kêu đau một tiếng, xương sụn phụ cận yết hầu chợt vỡ thành một bãi thịt nát.

Viêm Long Kiếm mạnh mẽ dừng lại ở giữa không trung, Cơ Hạo vẫy tay một cái, kiếm quang bắn nhanh quay về, nhanh chóng nhập vào mi tâm Cơ Hạo.

Ngăn ngừa giao thủ, Cơ Hạo kéo Man Man đã lao tới, cách hai mươi bốn gã tiền vệ cùng Phong Hành không đến một dặm.

“Không được tới gần thêm một bước. Nếu không ta giết hắn!” Tiền vệ kia mắt thấy Cơ Hạo tiếp tục rải bước hướng về phía trước, hắn vội vàng bóp cổ Phong Hành lớn tiếng rống. Vừa rồi kiếm quang Viêm Long Kiếm sắc bén bá đạo, trong kiếm quang chất chứa hỏa diễm thuần dương bá đạo, càng khiến hắn cảm nhận được bóng ma tử vong.

Cho nên nhìn thấu Cơ Hạo là tới cứu viện Phong Hành, hắn vội vàng chụp Phong Hành uy hiếp Cơ Hạo, không cho phép hắn gần thêm chút nữa.

Cơ Hạo dừng bước, chỉ vào Phong Hành lạnh lùng nói: “Để hắn chữa thương, bằng không, hắn chết rồi, các người cũng đừng nghĩ chạy trốn!”

Một gã tiền vệ nhìn nhìn Cơ Hạo, lại nhìn nhìn Man Man đứng ở bên người Cơ Hạo, không khỏi cười lạnh trào phúng: “Người biết lai lịch chúng ta hay không? Chỉ hai đứa nhỏ chưa đủ lông đủ cánh các người, cũng dám nói loại lời này với chúng ta? Chúng ta nếu là muốn đi, các người ngăn được chúng ta?”

Cơ Hạo vỗ bả vai Man Man, thản nhiên nói: “Phong Hành là bằng hữu của ta cùng Man Man, ta không có lai lịch gì, cũng không có chỗ dựa gì. Nhưng a cha

Man Man là Hỏa Thần Chúc Dung thị. Các người cứ việc giết Phong Hành, xem Chúc Dung thị có thể giết các người hay không!”

Man Man đắc ý ngẩng cái đầu nhỏ lên. Hai cây liên hoa chùy phun ra cả mảng lớn ánh lửa, một mảng lửa nóng từ trong cơ thể Man Man phun trào ra, thân thể của nàng ở trong ánh lửa biến thành hình người trong suốt như hồng bảo thạch, một cỗ khí tức tiên thiên thần viêm tinh thuần dị thường nhanh chóng bao phủ phạm vi vài dặm.

Một đám tiên vệ chợt biến sắc, theo bản năng nhìn Phong Hành một cái.

Chỉ là một gã Phong Hành, giết thì giết; chỉ là một gã Cơ Hạo, dứt khoát giết cả h lẫn theo.

Nhưng con gái của Hỏa Thần Chúc Dung thị... Hai mươi bốn tiên vệ đồng thời nhú mày, Phong Hành sao lại quen được loại bằng hữu khó giải quyết này?

“Tên tiện chủng này!” Một tên tiên vệ oán độc mắng: “Tên tiện chủng này, h lẫn sao lại quen được người phiền phức như vậy?”

Cơ Hạo thở hỗn hển một hơi, thấy tên tuổi Chúc Dung thị quả nhiên chấn nhiếp được bọn tiên thủ này, Cơ Hạo giang hai tay cười nói: “Tốt lắm. Hiện tại mọi người có thể tâm bình khí hòa nói chuyện rồi nhỉ? Dem mũi tên đó rút ra, sau đó để Phong Hành tự chữa thương, thế nào?”

“Chúng ta cam đoan trước tính mạng Phong Hành không lo, vấn đề khác, chúng ta chậm rãi thương lượng giải quyết.” Cơ Hạo rất thành khẩn nhìn các tiên vệ này: “Mặc kệ các người và Phong Hành có thù oán gì, thiên hạ không có chuyện gì là không thể giải quyết. Đừng biến thành giương cung bạt kiếm, đừng cứng rắn muốn kết tử thù, các vị a thúc, a bá nghĩ như thế nào?”

Các tiên vệ đó xem tướng mạo, đều là người trung niên cả đồng tuổi rồi.

Đại Vu có thể thọ ngàn năm, ba bốn mươi tuổi Đại Vu cùng Đại Vu ba năm

trăm tuổi nhìn qua đều tuổi tác không sai biệt lắm. Cho nên Cơ Hạo rất hàm hồ xưng hô các tiền vệ này là ‘A thúc, a bá’, đã là cực kỳ khiêm tốn có lẽ.

Các tiền vệ trao đổi ánh mắt lẫn nhau một phen, bọn họ đồng thời gật gật đầu, chậm rãi lui về phía sau mấy bước, chỉ có tiền vệ kia tay giữ Phong Hành ở lại đằng trước. Nhìn thấy các đồng bạn đều đã lui về, tiền vệ này chậm rãi bắt lấy mũi tên cắm trên cổ Phong Hành, chậm rãi đem mũi tên rút ra.

Mũi tên rút ra, máu tươi bắn tung tóe, Phong Hành kịch liệt ho khan vài tiếng, máu thịt phụ cận vết thương nhanh chóng trọng sinh, sinh mệnh lực cường hãn của Đại Vu khiên chắn ở trong ngăn ngừa vài hơi thở đã khỏi hẳn thương thế. Hắn nghiêng răng nhìn Cơ Hạo, cay đắng cười nói: “Ta muốn các người đừng theo... đây là phiên toái của ta.”

“Cái này là phiên toái của chúng ta!” Cơ Hạo nhìn Phong Hành, rất nghiêm túc nói: “Chúng ta từng cùng nhau uống rượu, từng cùng nhau liều mạng, từng cùng nhau giết dị tộc ác quỷ, chúng ta chính là huynh đệ. Cho nên, phiên toái của huynh đệ, sẽ là phiên toái của chúng ta.”

Lời của Cơ Hạo khiến Phong Hành chột cứng đờ, hắn cười khổ nói: “Bọn họ rất phiên toái! Phiên toái so với Doanh Vân Bằng còn phiên toái hơn một vạn lần.”

Cơ Hạo nhìn Phong Hành, đôi mắt bốc lên tử khí, chín cái pháp ấn màu vàng tím quay quanh con người hắn dần dần sáng lên, bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

Một luồng thiên địa dao động tối nghĩa chưa kinh động bất luận kẻ nào, nhanh chóng truyền khắp phạm vi trăm dặm. Cơ Hạo nhìn Phong Hành rất nghiêm túc nói: “So với Doanh Vân Bằng phiên toái hơn một vạn lần cũng không sao. Có phiên toái, mọi người cùng nhau gánh vác là được. Chung quy tốt hơn một mình người chạy ra, bị người ta đuổi kịp, như con linh cầu bị thương chết ở hoang dã nát thành bộ xương.”

Phong Hành nghiêng chặt răng, hắn muốn nói cái gì đó, hai mươi ba tiền vệ lui

đến phía sau trong tay lóe ra hào quang, trong tay bọn họ đồng thời xuất hiện một cây cung lớn. Sau đó trong thiên địa liền tràn ngập tiếng mũi tên xé rách không khí, trước mắt Cơ Hạo tối sầm, toàn bộ bầu trời trước mặt hắn đều bị mũi tên bắn kéo theo dòng khí bao phủ.

“Lôi!” Hai tay Cơ Hạo kết ấn, thiên địa nguyên khí phạm vi trăm dặm kịch liệt dao động, mũi tên cách Cơ Hạo còn mấy chục trượng, trên trời hai mươi bốn tia sét đã gào thét bổ xuống.

Chương 356: Lôi Trận

“Lôi!”

Các tiền vệ đều tròn mắt.

Bọn họ như thế nào cũng không ngờ được, Cơ Hạo vừa mới lộ một chiêu ngự kiếm thuật đáng sợ, lại còn có thể khống chế sấm sét.

Cuồng lôi gào thét mà xuống, không cho bọn hắn chút thời gian tự hỏi, cũng không cho bọn hắn bất cứ cơ hội né tránh nào, một tia sét đánh trúng đỉnh đầu bọn hắn, đem hai mươi bốn tiền vệ đồng thời bổ ngã xuống đất.

Tiếng sấm gào thét điện quang lóe ra, các tiền vệ phát ra tiếng rống thê lương, lông chim màu đen trên người chế thành áo lông vũ bó sát người đồng thời phóng ra u quang màu đen loá mắt, giúp bọn hắn chặn hơn phân nửa uy lực sấm sét.

Nhưng vẫn có một bộ phận lực lượng lôi điện đánh vào thân thể bọn hắn, cơ bắp bọn hắn run rẩy, kinh lạc co giật, lục phủ ngũ tạng bị nhiệt độ cao do dòng điện mang theo tổn thương, thậm chí vu huyệt trong kinh lạc cũng chịu dòng điện tấn công mà bị thương, không ít vu lực lao ra khỏi vu huyệt, không chịu khống chế làm càn phá hư ở trong các kinh lạc.

Lúc lôi quang hạ xuống, Phong Hành liền dốc hết toàn lực vồ về phía trước, dùng tốc độ nhanh nhất hướng Cơ Hạo lao đi.

Tiền vệ vừa mới bắt cóc hắn then quá hóa giận rít gào một tiếng, hai tay giang ra hướng mắt cá chân hắn chộp lấy. Tiền vệ này không để ý sấm sét tạo thành phá hoại cùng đau đớn ở trong cơ thể mình, bất chấp tính mạng cũng muốn một lần nữa chế trụ Phong Hành.

“Lôi!” Cơ Hạo lần nữa quát to một tiếng, hai tay hắn kết ấn hướng trước

người ẩn tới, ba lôi đình phù ấn to bằng đầu người, do vô số tia điện lóe lên ngừng tụ thành phát ra ánh điện màu bạc, màu tím chói mắt, kèm theo tiếng nổ nặng nề rời tay bay ra, nhanh chóng đánh tới hướng mưa tên ập tới.

“Lôi! Khởi trận!” Hai tay Cơ Hạo biến ảo pháp ấn, trong trận đạo Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, một môn Thiên Địa Nhân Tam Tài Hàng Ma Lôi Trận cơ bản nhất đã thành hình.

Lấy pháp lực tử phủ kim đan của bản thân ngừng tụ thành lôi đình phù ấn, có được thần lực hiệu lệnh sấm sét, nắm giữ sấm sét. Ba cái phù ấn làm mất trận, tạo thành lôi trận hấp thu thiên địa nguyên khí, không ngừng chuyển hóa thành sấm sét công kích kẻ địch. Đây là Cơ Hạo hư không kết ấn ngừng tụ thành lôi trận.

‘Rẹt rẹt rẹt ~ đoành đoành’!

Vô số sấm sét gầm rú vang lên, mưa tên bắn nhanh đến bị vô số lôi quang nhỏ bé bao phủ. Lực lượng sấm sét cương mãnh bá đạo, thuần dương thuần cương, có thể tru tà, có thể phá ma, tẩy địch yêu phân, trong vắt chu thiên, là thiên địa hiệu lệnh thật sự. Thượng cổ thiên đình lấy từng lấy lôi pháp chấn nhiếp vạn tộc khắp trời!

Cơ Hạo không đủ tu vi, còn chưa đạt tới cảnh giới lôi đình chấn thiên, điện quang xé trời, thế gian vạn tộc đều khuất phục của thượng cổ lôi thần, nhưng dùng để đối phó những cung tiễn này đã dư dả.

Vô số mũi tên nổ tung ở trong ánh điện, từng mũi tên nổ thành mảnh vỡ, hoặc thiêu đốt, hoặc hòa tan, phù văn trên mũi tên cũng ở dưới lực lượng sấm sét tẩy rửa cấp tốc phân rã vỡ vụn. Lôi trận nho nhỏ bao phủ phạm vi mấy chục trượng, thoải mái phá hủy tuyệt đại bộ phận mũi tên bắn về phía Cơ Hạo.

Man Man theo sát lôi trận Cơ Hạo vung ra xông ra, khi tay của tiền vệ kia sắp bắt được mắt cá chân của Phong Hành, Man Man đã lao tới trước mặt hắn, hai thanh đại chuỳ hung hăng đập về phía bàn tay hắn.

“Tiểu tiện – nhân!” Tiểu vệ hét giận dữ, bàn tay siết thành nắm đấm hướng liên hoa chùy của Man Man đón đầu.

“Người mắng chửi người!” Man Man tức giận, vốn chỉ dùng một phần khí lực, hiện tại đã vận dụng bảy thành lực lượng.

‘Bốp bốp’ hai tiếng vang thanh thúy, hai cánh tay của tiểu vệ nổ tung, vô số máu phun ra xa mấy trăm trượng, thân thể càng bị chùy của Man Man đập vụn vèo bay lên, khàn giọng rú thảm bị đập bay xa mấy chục dặm.

“Xem phi chùy của ta!” Man Man không chịu buông tha tiểu vệ gặp mặt đã mắng chửi người ta này, nàng rung tay đem một cây chùy ném mạnh lên, còn kích phát phù ấn Vũ Dư đạo nhân bố trí ở trên chùy.

Liên hoa chùy chợt đón gió nhoáng lên một cái biến thành to cả dặm, cây chùy cực lớn mang theo một đạo ác phong, giống như núi lớn áp đỉnh hướng về tiểu vệ bay đi nhằm vào đầu nện xuống. Tiểu vệ đó toàn thân bao phủ ánh điện nhỏ bé, nhìn một cây chùy to như vậy đập xuống, nhất thời sợ tới mức khàn giọng kêu quái dị.

Áo choàng lông màu đen bay lên, hóa thành hai cái cánh thật lớn màu đen hung hăng rung lên, thân thể tiểu vệ kéo ra một đường cong thật lớn, đã hiểm lại càng hiểm hơn tránh được chùy oanh kích. Trọng chùy nặng trĩu rơi ở ngoài mấy chục dặm, một ngọn núi cao mấy dặm bị chùy đánh trúng, chỉ nghe một tiếng vang lớn, mặt đất khẽ run lên, toàn bộ ngọn núi đó bị san thành bình địa, sau đó ở tại chỗ bốc lên lửa lớn ngút trời.

“Con bé thật độc ác!” Các tiểu vệ đều rống giận mắng to, chùy thật đáng sợ, nếu bọn họ bị chùy này đánh trúng một cú!

Toàn thân các tiểu vệ toát mồ hôi lạnh, không dám tưởng tượng hậu quả tuyệt vời đó. Các tiểu thủ Đông Hoang, cho dù tiểu kỹ của bọn họ đã có thể bắn rụng tinh tú trên trời, lực lượng thân thể bọn họ so sánh với Đại Vu khác chung quy tương đối gầy yếu, Đại Vu khác trúng một chùy của Man Man có lẽ còn có thể

sống, bọn họ khẳng định là sẽ bị đập thành bánh thịt!

Các tiền vệ ùn ùn nhảy lên, kéo trường cung, dốc hết toàn lực hướng Cơ Hạo bắn chum.

“Ngay cả con bé đó cùng nhau xử lý!” Một tiền vệ lớn tiếng quát: “Giết nó xong, con gái Chúc Dung thị lại như thế nào? Chết không đối chứng, nơi này di tộc hoành hành, ai có thể biết là chúng ta giết nó?”

Trong tiếng ‘Vù vù’, hơn phân nửa mũi tên hướng Cơ Hạo cùng Phong Hành bắn tới, non nửa mũi tên thì không chút khách khí nhắm phía Man Man.

“Giáp!” Man Man cũng học thói quen của Cơ Hạo, trước khi động thủ bắt đầu hét lớn một tiếng. Một ánh lửa lao lên, hộ thân bảo giáp Chúc Dung thị cho nàng nhanh chóng mặc vào toàn thân, Man Man triệu hồi chùy, múa hai thanh liên hoa chùy, vô số mũi tên còn chưa tới gần nàng, đã bị đại chùy đập vỡ nát.

“Lôi!” Cơ Hạo lớn tiếng hét dài, hai tay biến ảo pháp ấn, ba cái lôi ấn lên xuống quay cuồng, vô số lôi quang ở trong lôi trận ấp ủ thành hình, hóa thành một đám lôi quang phạm vi cả dặm cấp tốc lóe lên.

“Vạn lôi oanh đỉnh!” Cơ Hạo cười to một tiếng, ngón tay khẽ vung, nhất thời vô số sấm sét màu tím to bằng vại nước quét ngang về phía trước. Những mũi tên kia còn chưa tới gần hãn, đã bị lôi quang mãnh liệt bá đạo nổ vỡ nát. Sau đó lôi quang gào thét lao vào đội ngũ những tiền vệ kia, mười mấy tiền vệ rú thảm một tiếng, bị lôi quang uy lực tăng vọt mấy lần nổ cho cả người cháy đen bay ngược ra ngoài.

Trong tiếng ‘Phập’, Cơ Hạo thậm chí không thấy rõ mũi tên từ đâu mà đến, một mũi tên từ gò má bên trái hãn xuyên qua, từ sau đầu hãn lộ ra.

Lại là một mũi tên từ lòng bàn tay phải của hãn bắn vào, tàn nhẫn vô cùng xuyên thấu xương bàn tay hãn, chui vào cánh tay hãn sâu khoảng một thước.

Cuối cùng một mũi tên nhỏ như cây kim bắn thẳng tắp về phía mắt phải của hắn, may mắn Cơ Hạo theo bản năng phát hiện không đúng đột ngột cúi đầu, mũi tên cọ sát thái dương hắn bắn qua, bắn trúng một ngọn núi lớn ngoài mười mấy dặm phía sau hắn, vô thanh vô tức ở trên ngọn núi đục ra một hố to đường kính trăm trượng.

Kim Ô Liệt Diễm Bào ở lúc Cơ Hạo trúng tên đã chủ động kích phát ra liệt diễm kim quang, giúp Cơ Hạo đánh tan hơn phân nửa uy lực trên mũi tên. Nhưng chính như Vũ Dư đạo nhân nói, trường bào này chỉ có thể theo thực lực bản thân Cơ Hạo gia tăng, cung cấp cho hắn bảo hộ giống như đúc với phòng ngự thân thể của hắn.

Mũi tên của những tiền vệ này lực sát thương kinh người, thế mà xuyên thấu liệt diễm kim quang, trực tiếp thương tổn đến bản thể Cơ Hạo.

“Vạn lôi diệt sát!” Cơ Hạo nhin đau rống to, bên người các tiền vệ kia bỗng dưng có những viên lôi châu to bằng đầu người toát ra.

Chương 357: Sậu Biến

“Tán!” Các tiên vệ sợ tới mức hồn vía lên mây, một người trong đó vội vàng rống to thành tiếng.

Những lôi châu này chất chứa lực lượng sấm sét cực kỳ đáng sợ, loại khí tức làm người ta kinh hồn táng đảm đó, thậm chí vượt qua thực lực đỉnh phong Đại Vu nên có. Thậm chí, bọn hắn ở trong những lôi châu này, cảm nhận được một tia dao động đáng sợ gần như Vu Vương.

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn đi, bằng không bị lôi châu như vậy nổ gần người một phát, áo lông vũ trên thân bọn hắn cũng không bảo đảm tính mạng cho bọn hắn.

Áo lông vũ của các tiên vệ có thể giúp bọn hắn tăng tốc độ, làm bọn hắn trở nên càng thêm linh hoạt, mau lẹ, hơn nữa làm bọn hắn lúc cấp tốc lướt đi, sẽ không mang theo bất cứ tiếng xé gió nào. Nhưng lực phòng ngự của những cái áo lông vũ đó thật sự không được tốt, lực phòng ngự nhiều nhất tương đương với ba thành của trọng giáp bình thường!

Nhưng lôi châu có thể tản mát ra gần như một tia dao động Vu Vương, lực sát thương như vậy, không khoắc hai mươi tầng trọng giáp, sao có thể chống đỡ được?

“Thiên địa tá pháp!” Cơ Hạo lớn tiếng hét dài, một tay đem mũi tên cắm ở trên cổ cùng trên bàn tay rút xuống.

Khác với các Đại Vu chiến đấu, các Đại Vu chiến đấu, hoàn toàn dựa vào vu lực tích trữ trong vu huyết tác chiến. Cơ Hạo thi triển là trận pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, trận pháp ‘đạo nhân’ am hiểu nhất, là điều động thiên địa nguyên khí để mình sử dụng, tăng cường gấp mười, gấp trăm lần lực sát thương của bản thân, mà bản thân tiêu hao lại cực kỳ bé nhỏ.

Thời gian quá ngắn, phẩm cấp trận pháp không đủ cao, lực sát thương lớn nhất của những lôi châu này, tương đương với mười lần vụ lực mạnh nhất của bản thân Cơ Hạo.

Bản thân Cơ Hạo mở tám ngàn vụ huyết, lực sát thương của mỗi một viên lôi châu liền tương đương với một đòn dốc sức của Đại Vu bản thân mở tám vạn vụ huyết. Lực phá hoại cấp độ này, đã mơ hồ mang theo một tia dao động đáng sợ của Vu Vương sau khi câu thông bản mạng vụ tinh.

Các tiên vệ bỏ chạy, dùng tốc độ nhanh nhất của mình chạy trốn, nhưng toàn bộ lôi châu đều như giòi trong xương, nhẹ nhàng theo phía sau bọn hắn theo bọn hắn cùng nhau chạy. Khi các tiên vệ chạy trốn, bọn hắn nhanh như gió, nhẹ nhàng kéo theo cả mảng lớn tàn ảnh lướt qua hư không.

Những những lôi châu này là lực lượng sấm sét ngưng tụ mà thành, tốc độ phi hành của chúng nó là tốc độ lôi điện bổ qua hư không. Gió nhanh nữa, cũng không cách nào so sánh với lôi điện.

Cơ Hạo nhìn các tiên vệ này điên cuồng tru lên hướng bốn phía chạy trốn, dùng hết toàn lực chạy trốn, trong nháy mắt đã chạy ra xa mười mấy dặm. Trong nháy mắt, lôi châu đã đến phạm vi cực hạn Cơ Hạo khống chế đồng thời phát nổ.

‘Xẹt lạp ~ oành’! Hai mươi tư cột điện quang màu tím phóng lên trời. Vừa mới bắt đầu chỉ là một đường điện quang rất nhỏ, sau đó nhanh chóng bành trướng, cuối cùng hóa thành cột lôi quang khổng lồ đường kính trăm trượng đứng sừng sững ở trên mặt đất.

Từng đạo điện quang ở trong cột lôi quang khổng lồ gào thét dâng trào, điên cuồng xé nát tất cả trong cái cột khổng lồ. Hai mươi tư tiên vệ ở trong cột khổng lồ gào rống, giãy dụa, điên cuồng mắng rít gào. Bọn hắn ùn ùn lấy ra các loại bùa hộ mệnh, từng đồng bùa hộ mệnh phẩm cấp cực cao ở trong tay bọn hắn vỡ nát, phát ra từng tấm khiên vụ pháp bảo vệ đem bọn hắn gài gao bảo vệ ở chính giữa.

“Lôi lạc như vũ!” Cơ Hạo biến hóa pháp ấn, ba cái lôi ấn hấp thu đủ thiên địa nguyên khí đã bành trướng đến phạm vi cả trượng, trên lôi đình ấn tỳ vuông vức đã mơ hồ có thể thấy được hư ảnh lôi thú ngửa mặt lên trời rít gào như ẩn như hiện.

Hai mươi tư cột lôi quang khổng lồ bắt đầu hướng vào phía trong sụp đổ, từ to trăm trượng dần dần áp súc đến to mười trượng. Cột khổng lồ thẳng tắp đứng sừng sững ở giữa thiên địa, kéo dài mãi đến trong lôi vân trên trời cao không biết tụ tập từ khi nào.

Vô số thiên địa nguyên khí gào thét hội tụ đến, ở dưới ba cái lôi ấn khổng lồ chế chuyển hóa thành lôi điện uy lực cường mãnh tuyệt luân, theo hai mươi tư cột lôi quang khổng lồ dẫn dắt, hóa thành từng luồng sét to cả trượng không ngừng rơi ở trên người các tiền vệ.

Mỗi một đạo lôi quang đều uy lực cực lớn, mỗi một đạo lôi quang đều như núi lớn áp đỉnh. Sấm sét gào thét không ngừng nổ tung, nổ khiến vu pháp hộ thuẫn trên người các tiền vệ tràn đầy màu sắc, không ngừng vỡ vụn. Bọn hắc đầu khổ chống đỡ, gian nan lấy ra từng cái vu phù không ngừng bóp vỡ, nhưng trên người bọn hắc đầu có nhiều hộ thân vu phù nữa, cũng không cách nào chống đỡ thiên địa nguyên khí cuộn cuộn vô cùng trong thiên địa.

Uy lực trận pháp, là ở dùng khí lực ít nhất, vây giết kẻ địch nhiều nhất, mạnh nhất. Trận pháp không triệt tiêu, trận pháp công kích sẽ cuộn cuộn không dứt. Cơ Hạo đứng ở chính giữa ba cái lôi ấn, khổng lồ chế sấm sét không ngừng hạ xuống, trong ba cái lôi ấn không ngừng có thiên địa nguyên khí tinh thuần bù đắp lại cho Cơ Hạo, đan nguyên pháp lực trong tử phủ kim đan trừ lúc vừa mới bắt đầu ngưng tụ lôi ấn tiêu hao một bộ phận, hiện tại ngược lại hoàn toàn khôi phục, hơn nữa còn được tăng cường không nhỏ.

“Tiểu tử! Người dám đối nghịch với Nghệ Thần bộ chúng ta?” Những tiền vệ kia càng thêm hoảng hốt khí loạn, bọn hắc đầu dốc hết toàn lực muốn lao ra khỏi cột lôi quang khổng lồ giam cầm, nhưng bốn phương tám hướng áp lực vô cùng lớn,

lấy thân thể bọn hăn bị sấm sét làm bị thương nặng, thế mà không thể lao ra.

Đối mặt sấm sét công kích cuộn cuộn không ngừng, dù là bọn hăn tâm cao khí ngạo, ngay từ đầu căn bản không đem Cơ Hạo để ở trong lòng, hiện tại cũng nhìn không được lớn tiếng rống giận, chuẩn bị dùng thân phận mình chấn nhiếp Cơ Hạo, bức bách Cơ Hạo buông tha bọn hăn.

“Nghệ Thần bộ? Chưa từng nghe nói!” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Các người muốn giết huynh đệ của ta, ta sẽ giết các người. Nếu Nghệ Thần bộ phía sau các người có gì bất mãn, cứ để bọn hăn tới tìm ta đi.”

Cười quỷ dị, Cơ Hạo chậm rãi nói: “Tựa như các người vừa rồi nói, ta làm thịt các người, chuyện tử vô đối chứng, ai biết là ta giết các người? Sau khi giết các người, người sau lưng các người cũng không biết Phong Hành ở đây, về sau cũng sẽ không có ai tới tìm chúng ta làm phiền.”

“Hăn không tên Phong Hành!” Một tiền vệ dồn dập quát: “Hăn lừa các người, hăn vốn tên Nghệ Phong!”

Phong Hành hít sâu một hơi, hăn muốn nói cái gì đó với Cơ Hạo, Cơ Hạo đã cất tiếng cười to lên: “Người ta cả đời này, ai cũng sẽ đổi mặt một số chuyện bất đắc dĩ, sửa cái tên thậm chí thay hình đổi dạng, cũng không tính là chuyện gì to tát cả! Ta cũng không tên Cơ Hạo, ta tên là ‘Thanh Long’!”

Cười một tiếng điên cuồng, báo ra danh hiệu kiếp trước của mình trong lòng Cơ Hạo đột nhiên thoải mái một phen, chỉ cảm thấy trao đổi với thiên địa nguyên khí càng thêm ăn ý hòa hợp, tựa như tầm mắt trước mắt cũng chột rõ ràng trong vắt hơn rất nhiều.

Uy lực của lôi trận bỗng tăng gia tăng hơn ba phần, sấm sét gào thét hạ xuống như lôi chùy oanh kích, đập các tiền vệ không thẳng nổi lưng, từng người chật vật quỳ rạp xuống đất, thậm chí có người vu phù trên thân hao hết, bị lôi quang đánh cho sứt đầu mẻ trán, cả người nát bét nằm dưới đất.

Cơ Hạo nheo mắt, không ngừng biến ảo ấn pháp, sau ba cái lôi ấn, lại có sáu cái lôi ấn bay ra.

Ba tòa Thiên Địa Nhân Tam Tài Hàng Ma Lôi Trận liên hoàn khảm, uy lực lôi trận lại tăng thêm, một lại một tiễn vệ kêu thảm thê lương ngã xuống đất.

Sau thời gian non nửa chén trà nhỏ, hai mươi bốn tiễn vệ hao hết toàn bộ hộ thân vu phù, đều bị lôi quang luyện thành một đám tro tàn phiêu tán.

Chậm rãi, Cơ Hạo thu hồi lôi trận, tại chỗ chỉ để lại hai mươi bốn lỗ thủng cực lớn. Hắn nhìn Phong Hành cười cười, dùng sức cho Phong Hành một quyền vào ngực: “Khốn kiếp, về sau đem chúng ta coi là huynh đệ, thì không cần việc gì cũng tự mình gánh!”

Lời mới ra khỏi miệng, Phong Hành khàn giọng kêu đau, một mũi tên xuyên thủng ngực hắn, hung hăng cắm ở trên ngực Cơ Hạo.

Chương 358: Tiễn Vương

Mũi tên hung hăng va vào ngực Cơ Hạo, vô số điểm ánh lửa phun ra, tên nổ vỡ nát ở trên Kim Ô Liệt Diễm Bào, một lực đạo bén nhọn dị thường, bá đạo lạnh lẽo giống như vô số cương đao áp súc mà thành hung hăng chui vào ngực Cơ Hạo chạy loạn.

Kim Ô Liệt Diễm Bào bao vây toàn thân Cơ Hạo, trừ đầu cùng hai tay, hai chân, bộ vị khác đều hoàn toàn bao trùm ở trong.

Hộ thân bảo y Vũ Dư đạo nhân tự tay luyện chế mà thành, bản thân bền bỉ dị thường, gần như không thể bị ngoại lực phá hủy. Mũi tên đột nhiên đánh úp này cũng như thế, mũi tên nổ thành phấn, Kim Ô Liệt Diễm Bào lại ngay cả một chút dấu vết cũng chưa lưu lại.

Nhưng vì độc xúc Cơ Hạo, không cho hắn dựa vào lực lượng ngoại vật quá nhiều, Vũ Dư đạo nhân bố trí cấm chế cho Kim Ô Liệt Diễm Bào——bảo y này, chỉ có thể tăng lên cho Cơ Hạo lực phòng ngự tương đương với gấp đôi bản thân hắn.

Mũi tên vỡ nát, lực đạo đáng sợ trên mũi tên bị bảo y hóa giải một bộ phận, lực lượng còn lại hung hăng tiến vào ngực Cơ Hạo. Khí vô hình sắc bén xé rách máu thịt, cắt đứt kinh lạc, nổ nát xương, vô số mảnh xương vỡ hung hăng chui vào nội tạng lồng ngực.

Cơ Hạo đau đến mức khàn giọng rú thảm, cái này thật giống như vô số thanh đao sắc đâm lung tung ở trước ngực, ngực hắn đã bị quấy thành phấn.

May mắn thân thể hắn trải qua vô số rèn luyện, hơn nữa khi dùng Cửu Long Hỏa Châu tăng lên tu vi, hắn cắn nuốt máu thịt vô số hung thú, giờ phút này cường độ thân thể hắn hầu như có thể so sánh với thân thể Vu Vương vừa mới tấn thăng. Độ dày của tinh huyết hắn, khí tức sinh mệnh chất chứa trong tinh huyết hắn, so với đỉnh phong Đại Vu bình thường cường đại hơn đâu chỉ gấp

trăm lần!

Cổ nén đau đớn hầu như khiến hãn ngất đi, Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, tinh huyết trong cơ thể sôi trào lên, như vô số con cự long gào thét sôi trào, khí sắc bên trong lồng ngực không ngừng vỡ vụn thân thể hãn, lại không ngừng được chữa trị hoàn thành.

Nháy mắt ngăn ngủn, ngực Cơ Hạo bị vỡ nát mấy trăm lần, nhưng lại được chữa trị mấy trăm lần. Khi một tia nhuệ khí cuối cùng bị tiêu trừ, tinh huyết toàn thân Cơ Hạo đã tiêu hao khoảng ba thành.

Mồ hôi lạnh không ngừng từ trán ứa ra, Cơ Hạo kinh hãi nhìn về phía tên bắn tới.

Một mũi tên đã tiêu hao của hãn ba thành tinh huyết, cái này chứng minh hãn nhiều nhất chịu thêm ba mũi tên, tinh huyết toàn thân tiêu hao hết, sẽ có phiêu lưu mất mạng ngay tại chỗ.

Càng làm hãn kinh hãi là, vừa rồi một mũi tên này bắn trúng ngực, có Kim Ô Liệt Diễm Bào chặn mũi tên, đây mới chỉ là một bộ phận khí kinh xuyên vào thân thể. Nếu một mũi tên này là hướng về phía đầu của hãn, không có Kim Ô Liệt Diễm Bào ngăn trở mũi tên, hãn sợ là đã nổ đầu triệt để mất mạng.

Cửu Long Hỏa Châu từ mi tâm bay ra, hóa thành một quầng ánh lửa loá mắt quay quanh đầu yếu hại cấp tốc xoay tròn.

Viêm Long Kiếm cũng hóa thành một cầu vòng lửa phun ra, bị Cơ Hạo gắt gao nắm giữ. Thần thức nồng đậm kéo dài về bốn phương tám hướng khuếch tán ra, nhanh chóng bao phủ không gian phạm vi trăm dặm. Nếu lại có ám tiễn đánh úp, mũi tên xuyên qua thần thức của hãn, tất nhiên sẽ bị hãn phát hiện đường mũi tên tới.

Chín mươi chín con Kim Ô từ trên áo bào bay vút lên, hóa thành từng luồng kiếm quang màu đỏ vàng vờn quanh toàn thân, ở ngoài Cửu Long Hỏa Châu, lại

bện thành một tấm lưới lớn phòng ngự kín không kẽ hở.

Bàn tay hướng tới Phong Hành bị đánh bay chụp một cái, một cơn cuồng phong dựng lên từ đất bằng, nâng Phong Hành bay về. Trên ngực Phong Hành bị phá vỡ một cái lỗ thủng cực lớn, hãn đang nghiêng chặt rằng điều động khí tức tinh huyết tiêu trừ tiền khí lưu lại phụ cận vết thương, dốc hết toàn lực chữa trị vết thương.

Cơ Hạo lấy ra cả đồng Long Huyết Hồ Phách Xích Mộc cung bồi thường, cũng bất chấp trực tiếp dùng loại tài liệu cấp trân bảo này là lãng phí bao nhiêu, hung hăng nhét một nắm Long Huyết Hồ Phách đầy mồm Phong Hành, sau đó bản thân cũng liên tục nuốt vào mấy chục viên Long Huyết Hồ Phách.

Long Huyết Hồ Phách là trân bảo do tinh huyết thượng cổ cự long rơi xuống, ở trong vực sâu rèn luyện vô mấy năm sau đó ngưng tụ thành, bên trong ẩn chứa tinh khí khổng lồ của cự long, hiệu quả bổ sung khí huyết, rèn luyện thân thể vô cùng cường hãn. Mấy chục viên Long Huyết Hồ Phách vào bụng, ba thành tinh huyết Cơ Hạo tổn thất nhanh chóng khôi phục, hơn nữa ngọn lửa năm màu vờn quanh Long Huyết Hồ Phách còn lại, không ngừng rèn luyện ra từng tia sáng năm màu tẩm bổ toàn thân.

Cường độ thân thể đang tăng lên từng tia một, ngực vừa mới bị vụn vẹo nát như còn có chút mơ hồ đau, nhưng ở dưới Long Huyết Hồ Phách tẩm bổ, chút thống khổ lưu lại đó rất nhanh đã biến mất.

“Tên khốn ám tiền đả thương người, lăn ra đây cho ta!” Cơ Hạo lạnh lùng quát lớn một tiếng: “Một mũi tên này của người, đã đến Vu Vương cảnh rồi nhỉ? Đường đường Vu Vương ám tiền đả thương người, còn chưa thể giết chết ta hậu sinh văn bối nho nhỏ này, người mất mặt không?”

Một mũi tên có thể xuyên thấu qua Kim Ô Liệt Diễm Bào, thiếu chút nữa đem Cơ Hạo bắn chết, Đại Vu không có khả năng có lực công kích như vậy.

Chỉ có thể là Vu Vương, hơn nữa là Vu Vương tinh tu tiên thuật, mới có thể

bắn ra một mũi tên bá đạo tuyệt luân, lại vô tung vô ảnh như vậy.

Thần thức khuếch tán ra chợt kịch liệt dao động lên, ba mũi tên vô thanh vô tức từ trong núi rừng ngoài trăm dặm bắn nhanh ra, thẳng tắp hướng mi tâm, cổ họng và ngực ba chỗ yếu hại của Cơ Hạo bắn tới.

Ba chỗ yếu hại đồng thời xuống tay, Vu Vương ẩn nấp trong bóng tối này đã tỏ rõ muốn giết Cơ Hạo.

Nếu không phải Cơ Hạo có thể sử dụng thần thức giám sát bốn phương, hẳn thật sự không thể tránh được ba mũi tên này. Nhưng hẳn chỉ ‘nhìn thấy’ quỹ tích ba mũi tên này, Cơ Hạo cũng chỉ kịp miễn cưỡng di chuyển ngang một bước, mũi tên đã xuyên thấu trăm dặm hư không, đột ngột đến trước mặt hắn.

Cơ Hạo di chuyển ngang một bước, một mũi tên sát huyết Thái Dương hẳn bay qua, một mũi tên sát cổ hẳn xẹt qua, còn lại một mũi tên bắn về phía ngực hắn, thì bị Cơ Hạo dùng Viêm Long Kiếm cản được.

Trong chớp mắt, Cơ Hạo cũng chỉ kịp nâng Viêm Long Kiếm bảo vệ ở trên ngực.

Lực lượng đáng sợ ập tới, Viêm Long Kiếm nổ vang ‘keng’, lực đánh cực lớn chấn động khiến đôi tay Cơ Hạo trật khớp, thân thể chợt lui về phía sau. Cơ Hạo mạnh mẽ cố định hai chân muốn ổn định thân thể, hai chân hắn ở trên đất kéo ra một cái rãnh thật sâu dài đến ba mươi mấy dặm, không tự chủ được hướng về phía sau lui ba mươi mấy dặm.

Xương ngón tay, xương cổ tay, xương cánh tay, xương bả vai ùn ùn nứt vỡ, lực lượng đáng sợ xuyên thẳng nội tạng, lục phủ ngũ tạng kịch liệt chấn động, một ngụm máu ngược lên cổ họng, Cơ Hạo cố nén sự quay cuồng trong lòng, mạnh mẽ đem ngụm máu này nuốt vào.

Nha Công phát ra tiếng rít dài tức giận, nó phóng lên cao, xoay quanh một cái hướng phía mũi tên bắn bay đi.

Cơ Hạo túm móng vuốt Nha Công, mạnh mẽ đem Nha Công kéo xuống:
“Không thể đi, Nha Công, người ở trên trời, sẽ là bia ngắm tốt nhất!”

Hai con Thần Hỏa Xà áp súc đến dài bằng chiếc đũa vô thanh vô tức tụt xuống mặt đất, thiên phú thần thông phát động, nhanh chóng chui vào trong nham thạch dưới đất biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Bọn Thần Hỏa Xà này sinh trưởng ở trong nham thạch nóng chảy, đi dưới đất là thiên phú cơ bản nhất của bọn nó.

“Lão tạp mao, lăn ra đây!” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Dám ám tiền đả thương người, không dám lộ mặt sao?”

Tình huyết sôi trào, Long Huyết Hồ Phách cấp tốc tiêu hóa, xương cánh tay bị chấn nát nhanh chóng khép lại, mảnh xương ghép lại với nhau, không ngừng phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Một bóng người hiện lên, một thanh niên thoạt nhìn chỉ ngoài hai mươi tuổi, bộ dạng anh tuấn phi phàm đột ngột xuất hiện ở trên sườn núi ngoài ba dặm trước người Cơ Hạo.

Chương 359: Thanh Điều

“Mỗ, Nghệ Thanh Điều.” Người trẻ tuổi anh tuấn cao ngất mặc áo lông vũ, lại không phải màu đen như các tiền vệ kia, mà là áo lông vũ nhất bích như tấy, giống như lông chim màu xanh biếc của ngọc chế thành.

So sánh với áo lông vũ trên thân các tiền vệ kia, áo lông vũ trên thân Nghệ Thanh Điều mạnh hơn đâu chỉ gấp mười? Trên cánh chim mỗi một cái lông vũ dài màu xanh đều chất chứa lực lượng cơn lốc cường đại đến cực điểm, cách hơn ba dặm, Cơ Hạo cũng có thể nghe rõ tiếng cơn lốc gào thét trong áo lông vũ của hắn.

“Cơ Hạo!” Cơ Hạo hướng Nghệ Thanh Điều gật gật đầu, liền chụp mũ: “Người là Đông Hoang di nhân? Người biết, ở Trung Lục tập kích chiến binh dưới trướng nhân vương, là tội gì không?”

“Hơn nữa nhân tộc ta đang giao chiến với dị tộc, người ám tiên đánh lén chúng ta, người chính là gian nhân cấu kết dị tộc!” Cơ Hạo lạnh lùng nhìn chăm chăm Nghệ Thanh Điều quát: “Bỏ tay chịu trói, theo ta đi tổng doanh nhân tộc thỉnh tội, ta có thể giúp người cầu tình, đối với tội của người phán nhẹ đôi chút.”

Nghệ Thanh Điều có chút kinh ngạc nhìn Cơ Hạo, qua một lúc lâu, hắn đột nhiên cười lên, chỉ vào Cơ Hạo cười đến mắt cũng nheo lại thành một đường.

“Nghệ Phong, không ngờ được người tên tiện chủng này vài năm không gặp, người lại có thể quen biết loại người thú vị này.” Nghệ Thanh Điều thật không dễ gì mới ngừng được tiếng cười, lớn tiếng quát: “Chẳng qua, công phu mồm mép lợi hại nữa, biến thành người chết rồi cũng sẽ vô dụng!”

‘Xẹt xẹt xẹt’, thần niệm Cơ Hạo phóng ra chột chấn động, ba mũi tên vô thanh vô tức hướng mi tâm yếu hại của hắn, Phong Hành, Man Man bắn nhanh đến. Nghệ Thanh Điều chỉ là đưa tay chỉ, căn bản không thấy rõ động tác kéo cung bắn tên của hắn, mũi tên đã bắn nhanh ra.

Cửu Long Hỏa Châu lướt ngang, chắn trước mi tâm Phong Hành. Nổ vang một tiếng, hỏa châu bị bắn bay trăm dặm, ánh lửa hừng hực, một mũi tên bị thiêu thành tro tàn. Cơ Hạo giơ lên Viêm Long Kiếm, mũi tên trúng lưỡi kiếm. Hai chân Cơ Hạo đứng không vững, lại bị đập trượt về phía sau mười mấy dặm, đầu va vào trên một ngọn núi lớn, thân thể hung hăng lún vào vách núi sâu gần trăm trượng.

Man Man lắc cái đầu nhỏ, nàng căn bản còn chưa làm rõ đã xảy ra chuyện gì, thân thể nhỏ nhắn đã ‘keng’ một tiếng bay lên về phía sau. Mũi tên Nghệ Thanh Điều bắn ra trúng mũ giáp của Man Man, nhưng chiến giáp Chúc Dung thị ban cho lực phòng ngự kinh người, mũi tên ở trên chiến giáp phun ra một chút đốm lửa, Man Man bị đập hướng về phía sau bay ra xa mười mấy trượng, nhẹ nhàng xoay người một cái, linh hoạt đáp xuống đất bình yên đứng vững.

“Người dùng tên đánh lén Man Man!” Man Man tức giận quát lớn, hai thanh đại chuỳ gào thét rời tay bay ra.

Nghệ Thanh Điều búng ngón tay, vang ‘Đang đang’ hai tiếng thanh thúy, đại chuỳ của Man Man vừa mới bay ra liền như đập vào trên tường đồng vách sắt, bắn chéo ra ngoài, nặng nề nện ở trên một ngọn núi nhỏ xa xa, đem ngọn núi nhỏ nổ thành cả mảng lớn biến lửa.

“Giáp trụ không tồi.” Nghệ Thanh Điều mặt mang nét kinh dị nhìn nhìn Man Man, sau đó hướng Cơ Hạo cười nói: “Áo bào tốt lắm, kiếm phi thường khá, thậm chí hạt châu kia cũng là bảo bối tốt. Giết người, những vật đó sẽ là của ta.”

Mang theo một tia cười quỷ dị, Nghệ Thanh Điều hướng Man Man chỉ chỉ: “Tuy không thấy rõ mặt, nhưng nghe thanh âm của nàng, khẳng định là hạt giống tuyệt sắc mỹ nhân. Mỗ, thích nhất thiếu nữ nhỏ tuổi xinh đẹp. Cho nên, nàng cũng là của ta.”

Phong Hành được Long Huyết Hồ Phách giúp, vết thương ở ngực đã khỏi hẳn. Hắn động thân một cái nhảy lên, khàn thanh quát: “Cơ Hạo, để ý. Nghệ

Thanh Điều, hấn là...”

Lời chưa thể nói ra khỏi mồm, Nghệ Thanh Điều búng ngón tay, Phong Hành đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, dưới chân dâng lên gió mát, thân thể nổ thành mấy chục tàn ảnh chật vật né tránh. Chợt nghe một tiếng rú thảm, tiếng tên bắn thủng thân thể rõ ràng có thể nghe thấy, Phong Hành đã dốc hết toàn lực né tránh, nhưng hai vai, hai đầu gối hấn đồng thời trúng tên, tên ở trên bờ vai cùng đầu gối của hấn nổ tung ra lỗ thủng trong suốt to bằng quả trứng gà, máu tươi phun đầy đất.

Rú thảm một tiếng, Phong Hành kéo theo tàn ảnh tiêu tán, thân thể nặng nề ngã xuống đất.

Hấn vừa mới rơi xuống đất, ba mũi tên ‘Phập’ một tiếng bắn thủng thân thể hấn, bắn thủng hai bên ngực cùng bụng hấn, đem hấn gắt gao đóng đinh ở trên mặt đất.

Ba mũi tên này đều to bằng quả trứng ngỗng, ước chừng dài hơn tám thước, cả mũi tên lấy ngũ kim hợp kim rèn thành, bên trên rậm rạp gai ngược màu máu, trên cán tên cũng có từng cái phù văn màu đen vằn vẹo như rắn không ngừng lóc lên.

Đây là mũi tên lực sát thương cực lớn, cũng là vật dụng phong ấn đặc chế. Phong Hành bị ba mũi tên cố định thân thể, khí huyết toàn thân chợt ngưng trệ, thân thể cứng ngắc ngã xuống đất không thể động đậy, đồng thời ngay cả nói cũng không nói ra được.

“Nghệ Phong, ngậm cái mồm ti tiện của ngươi vào!” Nghệ Thanh Điều thông dong cười: “Chờ ta giết thẳng nhãi tên là Cơ Hạo đó xong, lại chậm rãi bào chế ngươi!”

Quay đầu hướng chỗ các tiền vệ bị bổ thành tro đen kia nhìn một cái, khi Nghệ Thanh Điều quay đầu, trong mắt tràn đầy lửa giận điên cuồng: “Cơ Hạo, là ngươi giết tiền vệ ta mang đến? Phế vật chết tiệt, ta chỉ ở Xích Phán tập tùm mấy

tiểu nữ nhân thân thiết một chút, chỉ chút thời gian ấy, bọn hắc thể mà bị người làm thịt!”

Cơ Hạo nắm chặt Viêm Long Kiếm, triệu hồi Cửu Long Hỏa Châu rải bước hướng Nghê Thanh Điều tới gần.

Trong mắt chín cái pháp ấn màu vàng tím như ẩn như hiện, Cơ Hạo cười lạnh nói: “Trở về không có cách nào báo cáo kết quả công tác? Người mang theo tiền vệ đi ra đuổi giết Phong Hành phải không? Kết quả người đi tìm nữ nhân tiêu khiển, kết quả toàn bộ thuộc hạ mình mang đến bị xử lý, người trở về không có cách nào báo cáo kết quả công tác?”

Nghê Thanh Điều cười giận lên ‘ha ha’: “Ai nói? Chỉ cần đem Nghê Phong mang về, đem trấn tộc thần cung hắc trộm đi mang về, công lao của ta liền so với trời còn lớn hơn. Vén vén hai mươi tư tiền vệ tính là gì? Hắc Vũ tiền vệ mà thôi, chết rồi, thì chết đi! Hắc Vũ tiền vệ của Nghê Thần bộ chúng ta lấy trăm vạn để tính, không thiếu mấy tên phế vật vô năng này!”

Cơ Hạo nghiêng rằng, phía sau Lưu Quang Hỏa Dực mở ra, thân thể hóa thành một dải cầu vồng bắn nhanh ra, hung hăng hướng Nghê Thanh Điều vồ tới.

Tiền thuật của thằng cha này quả thực làm người nghe kinh sợ, Cơ Hạo chỉ dựa vào thần niệm mới có thể miễn cưỡng phát hiện một tia dấu vết của mũi tên của hắn. Không thể để hắn nắm giữ tiết tấu chiến đấu, nếu không Cơ Hạo và Man Man cho dù có thể thoát thân, Phong Hành cũng có nguy hiểm.

Lưu Quang Hỏa Dực đột tốc kinh người, nháy mắt tới gần Nghê Thanh Điều không đến trăm trượng.

Tay trái phóng ra pháp ấn, liên tục chín đạo cuồng lôi từ trên trời giáng xuống, thành phương vị cửu cung phong tỏa quanh người Nghê Thanh Điều.

Nghê Thanh Điều trào phúng hướng Cơ Hạo nhìn một cái, thân thể hắc chợt mờ lung một phen, trong nháy mắt tiếp theo hắc trực tiếp xuất hiện ở trước

mặt Cơ Hạo, một tay đặt ở ngực Cơ Hạo, sau đó liên tục ba mươi sáu mũi tên sắc bén vô cùng từ lòng bàn tay hắt bắn nhanh ra, hung hăng đánh vào ngực Cơ Hạo.

Kim Ô Phi Kiếm phát ra tiếng kiếm ngân bén nhọn, hóa thành cầu vòng đầy trời hướng Nghê Thanh Điều chém xuống.

Nghê Thanh Điều ghé sát vào Cơ Hạo, phát động công kích, sau đó thân hình nhoáng lên một cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Kim Ô Phi Kiếm còn chưa đụng tới thân thể hắn, hắn đã gần như thuận di xuất hiện ở trên một đỉnh núi ngoài mười dặm.

Ba mươi sáu đạo tiễn mang đánh vào thân thể Cơ Hạo, Cơ Hạo khàn giọng rú thảm, ngực hầu như bị tiễn mang cắn nát toàn bộ.

Phun ra một ngụm máu tươi, lực đánh khủng bố của tiễn mang đem Cơ Hạo đánh bay trăm dặm, cắm đầu lao vào một ngọn núi lớn.

Chương 360: Không Dịch Lại

“Người đã thương Cơ Hạo, đã thương Phong Hành!” Man Man nổi giận quát, hai tay vung lên, hai thanh đại chuỳ xa xa bay lên trở về trong tay.

Sải bước đi nhanh, một bước mấy chục trượng, Man Man đem hết toàn lực hướng Nghệ Thanh Điều chạy như điên. Phi chuỳ đã không thể đối phó gã kia, vậy thì lao tới, ghé sát chút, sau đó dùng chuỳ đập vỡ đầu hắn.

Chỉ cần một chuỳ, là có thể đánh vỡ đầu hắn.

Ở trong tư duy đơn thuần của Man Man, sự tình chính là đơn giản như vậy!

“Man Man!” Cơ Hạo nằm xiêu vẹo ở trong hố to trong ngọn núi lớn bản thân va đập ra, há mồm rống lớn một tiếng. Nhưng một tiếng rống lên dốc hết toàn lực mỏng manh vô cùng, ngay cả Cơ Hạo cũng có chút nghe không rõ tiếng rống của mình. Ngược lại là vừa há mồm, lượng lớn máu tươi trộn lẫn mảnh vỡ nội tạng không ngừng chảy ra, trước mắt Cơ Hạo biến thành màu đen từng đợt, thiếu chút nữa ngất đi.

Tiền mang của Nghệ Thanh Điều, loại lực xuyên thấu đáng sợ đó, loại lực sát thương đáng sợ toàn bộ vu lực tập trung ở một điểm chột bùng nổ đó vượt xa xa Cơ Hạo tưởng tượng. Hắn từng thấy Tự Văn Mệnh ra tay, nhưng cũng chỉ là từng thấy mà thôi.

Tự mình cảm thụ Vu Vương công kích, hơn nữa chỉ là một đòn tùy tay nhìn qua rất tùy ý, rất nhẹ nhàng băng quơ, Cơ Hạo mới rõ, vì sao ở dị tộc, bọn họ đem cảnh giới này xưng là ‘Phá Xác cảnh’.

Phá xác lột xác, sâu hóa thành bướm, vô luận là sinh mệnh hay là lực lượng, đều xảy ra biến hóa trên bản chất.

“Gã chết tiệt.” Ho khan vài tiếng nặng nề, Cơ Hạo lấy ra cả năm Long Huyết

Hồ Phách nuốt vào miệng. Vừa lúc từ Xích Mộc cung bắt chệt nhiều kỳ trân đại bổ khí huyết như vậy, Cơ Hạo không chút đau lòng nuốt ăn từng ngụm từng ngụm.

Ngon lửa năm màu cấp tốc nhảy múa, năm ngọn lửa năm màu đem toàn bộ Long Huyết Hồ Phách nhanh chóng chuyển hóa làm từng luồng sáng năm màu mạnh mẽ, theo nhịp tim mạnh mẽ của Cơ Hạo, máu cuốn theo những ánh sáng năm màu đó trải khắp toàn thân, nội tạng vỡ nát trong lồng ngực cấp tốc khôi phục, hơn nữa nội tạng mới sinh so với vừa rồi lại kiên cường dẻo dai hơn một tia.

Hít sâu một hơi. Cơ Hạo nhảy dựng lên, Lưu Quang Hỏa Dực phun ra, thân thể hóa thành cả mảng lớn tàn ảnh lao ra khỏi ngọn núi lớn.

Khi Cơ Hạo lao ra, Man Man cách Nghệ Thanh Điều còn có ba dặm. Nàng giơ lên cao cao song chùy, tạo thế muốn hướng Nghệ Thanh Điều nện xuống.

Thân thể Nghệ Thanh Điều nhoáng lên một cái, bỗng dừng xuất hiện ở phía sau Man Man. Tay phải hấn đè gáy Man Man, cười quái dị ‘hắc hắc’ một tiếng, dùng sức đẩy thân thể nhỏ nhắn của Man Man hung hăng vấp về phía trước. Man Man kinh hô một tiếng không đứng vững nữa, bị Nghệ Thanh Điều nương thế chạy như điên của chính nàng ấn ngã xuống đất, chặt vật dán mặt đất hướng về phía trước liên tục quay cuồng, nhanh như chớp lặn ra xa mấy chục dặm, núi đá, cây cối ven đường bị đập nát vô số.

Man Man tối tăm trời đất thở hỗn hển từng hơi từng hơi. Có giáp trụ hộ thân của Chúc Dung thị, trên thân nàng một chút vết thương cũng không có, nhưng cấp tốc quay cuồng xa mấy chục dặm, nàng đầu vầng hoa mắt từng đợt, trước mắt nổ đom đóm, trong lúc nhất thời cả người như nhũn ra căn bản không đứng dậy nổi.

“Nghệ Thanh Điều!” Cơ Hạo lớn tiếng quát, chín mươi chín luồng kiếm quang màu vàng bắn nhanh ra, kéo theo lông vũ ánh sáng đầy trời hướng Nghệ

Thanh Điều chém xuống.

Nghệ Thanh Điều cười ‘ha ha’, khinh thường hướng Cơ Hạo lắc lắc đầu: “Ồ? Vu được bảo mệnh trên người không ít nhỉ? Thế mà lúc này còn chưa đánh chết người? Xem ra, cái áo bào này của người thật sự không tệ. Đối thành Đại Vu bình thường, tiền mang vừa rồi của ta, đã đem người đánh nát. Thế này cũng không chết. Cái áo bào này là của ta.”

Một luồng phong ảnh màu xanh mờ nhạt vờn quanh ở bên người Nghệ Thanh Điều, hắn ở không trung rất thích ý di động. Chín mươi chín thanh phi kiếm Kim Ô biến thành theo sát ở phía sau hắn, mặc cho Cơ Hạo liều mạng thúc dục tử phủ kim đan, phi kiếm đã đạt tới tốc độ cực hạn hắn hiện tại có thể đạt tới, toàn bộ phi kiếm cách Nghệ Thanh Điều từ đầu tới cuối vẫn duy trì khoảng một tấc, không thể tới gần thân thể hắn chút nào.

Một bóng người màu xanh lui tới xuyên qua ở không trung, cả mảng lớn kiếm quang màu vàng theo phía sau. Nghệ Thanh Điều cười lên ‘ha ha’: “Ngu xuẩn, vền vền Đại Vu, cũng dám đối kháng Vu Vương? Ta không muốn đem áo bào của ta làm cho máu thịt mơ hồ. Tự mình đem cái áo bào này cởi ra đi, ta cho người một cái thống khoái.”

Cơ Hạo trầm mặt cấp tốc thúc dục phi kiếm.

Đùa cái gì? Cởi Kim Ô Liệt Diễm Bào từ bỏ sự chống cự, sau đó mặc cho kẻ địch xâm lược?

Loại chuyện này, Cơ Hạo sao có thể làm ra? Cho dù là không địch lại Nghệ Thanh Điều, hắn cũng nhất định phải cho Nghệ Thanh Điều một cái lợi hại.

Hai tay kết ấn, thiên địa nguyên khí cuồn cuộn đến, không ngừng hội tụ ở giữa đôi bàn tay Cơ Hạo, từng cái lôi ấn không ngừng ngừng tụ, sau đó lặng yên hướng bốn phía bay ra. Ngăn ngừa một hơi thở, hai mươi tư cái lôi ấn ngưng tụ thành hình, mang theo lôi quang lập lòe hướng về bốn phương tám hướng bay đi, trong chớp mắt đã tới ngoại vài dặm.

Đây là ‘Nhập Tứ Nguyên Thần Phong Lôi Ngục’, trong trận giải Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, là lôi đình pháp trận phẩm cấp cao nhất Cơ Hạo hiện tại có thể sử dụng. Pháp trận này lực sát thương không phải rất mạnh, sở trường nhất là lấy lực lượng sấm sét phong ấn, trấn áp kẻ địch.

Tốc độ Nghệ Thanh Điều nhanh như vậy, nhanh tới mức khiến Cơ Hạo không thể nắm chắc, Cơ Hạo có thể nghĩ đến tốc độ nhanh hơn so với hắn, chỉ có lực lượng lôi điện.

Nhưng phong lôi ngục còn chưa thành hình, Nghệ Thanh Điều đã hừ lạnh một tiếng, búng ngón tay, hai mươi tư mảng lôi ấn hầu như là cùng lúc phát nổ. Tiễn mang vô hình vô tích đánh nát lôi ấn, chợt hướng vào phía trong hợp lại, hai mươi tư đạo tiễn mang đồng thời đánh ở trên thân Cơ Hạo.

Một lần này, tiễn mang như mưa từ trên cao hạ xuống thẳng tắp. Cơ Hạo không chế Viêm Long Kiếm bay lên trời, hóa thành một mảng ánh lửa chắn đỉnh đầu. Trong tiếng vang lớn ‘Đang đang’ ánh lửa sụp đổ, Viêm Long Kiếm bị đánh bay, tiễn mang hung hăng rơi ở trên thân Cơ Hạo, đánh cho Kim Ô Liệt Diễm Bào dập dờn vô số gợn sóng, tiếng gãy xương ở nửa thân trên giống như rang lạc, vô số xương vỡ chui lung tung vào trong nội tạng hắn.

Học từng ngum từng ngum máu, Cơ Hạo đau đến cả người chết lặng, trước mắt tối đen từng đợt ngã xuống đất.

Thở phì phò ‘Vù vù’, Cơ Hạo miễn cưỡng trừng lớn con mắt bị máu bao trùm, run rẩy lấy ra một nắm Long Huyết Hồ Phách muốn nhét vào trong miệng.

Thân thể Nghệ Thanh Điều nhoáng lên một cái đã tới bên người Cơ Hạo, một cước giẫm mạnh ở trên tay Cơ Hạo. Xương khớp sụp đổ, máu thịt mơ hồ, Nghệ Thanh Điều đoạt lấy Long Huyết Hồ Phách trên tay Cơ Hạo, kinh hỉ vạn phần kêu lên: “Ừ? Long Huyết Hồ Phách? Nhiều như vậy? Người từ đâu kiếm được? Đây chính là thứ tốt luyện thể rèn máu, điều hòa thành vụ được, có thể rèn luyện bảo bối chân long vụ thể!”

Cơ Hạo ho ra từng ngụm từng ngụm máu, không có sức trả lời Nghệ Thanh Điều.

“Này, tiểu tử, ta hỏi ngươi đó.” Nghệ Thanh Điều đá từng cước vào người Cơ Hạo, đá vỡ nát từng cái xương sườn của hắn: “Long Huyết Hồ Phách, ngươi còn có bao nhiêu? Mặt khác, những lời pháp này ngươi từ nơi nào học được? Ngươi là tộc nhân Lôi Trạch bộ? Nhưng xem cánh lửa sau lưng ngươi, ngươi là tộc nhân Nam Hoang? Sao có thể biết lời pháp?”

Kim Ô Phi Kiếm gào thét đánh tới, hung hăng hướng Nghệ Thanh Điều đâm xuyên xuống.

Nghệ Thanh Điều lật tay bắn ra, vô số tiễn mang bắn nhanh ra, Kim Ô Phi Kiếm nổ vang ‘keng keng’ bị tiễn mang đánh bay.

Nghệ Thanh Điều giẫm một cước trên đầu Cơ Hạo, lớn tiếng quát: “Này, trả lời vấn đề của ta... Ừm, trước đem áo bào của ta cởi ra cho ta!”

Khom lưng, Nghệ Thanh Điều mang theo một tia cười dữ tợn, muốn lột Kim Ô Liệt Diễm Bào.

Chương 361: Tinh Huyết

“Nghệ Thanh Điều!” Cơ Hạo nhổ ra một ngụm máu, hướng tới Nghệ Thanh Điều lẩm bẩm hò hét một tiếng.

“Đừng nguyên rửa, cũng đừng chửi rửa.” Nghệ Thanh Điều túm chặt Kim Ô Liệt Diễm Bào, không cho là đúng hướng Cơ Hạo cười lạnh một tiếng: “Trước khi chết, tiết kiệm chút khí lực, như vậy được chết một cách thống khoái chút. Nguyên rửa, chửi rửa, có thể tổn thương một sợi lông của ta sao?”

Hai tay vịn Kim Ô Liệt Diễm Bào, Nghệ Thanh Điều khẽ quát một tiếng, cơ bắp trên đôi tay gồ lên, dưới làn da từng sợi gân xanh to bằng ngón cái cuộn cuộn, trong mạch máu lập tức truyền đến tiếng vang lớn do máu chảy ‘Ầm ầm’.

Tấn thẳng Vu Vương, thấp sáng bản mạng vu tinh, thân thể lột xác như thần ma, hai tay Nghệ Thanh Điều tùy ý xé, cũng có lực lượng khổng lồ khủng bố xé rách đại địa, sông lớn chảy ngược dòng. Giờ phút này hãn càn toàn lực phát động, không giữ lại chút lực lượng, cho dù là một bức tường đồng vách sắt, cũng bị hãn xé thành mảnh vụn.

Nhưng Kim Ô Liệt Diễm Bào không chút sứt mẻ, không chỉ có thể, càng có một lực phản chấn đáng sợ cuốn ngược về.

Trong tiếng ‘rắc’, mười ngón tay của Nghệ Thanh Điều đều bị lực phản chấn chấn vỡ. Nghệ Thanh Điều đau đến mức mở to hai mắt nhìn, kinh hãi nhìn cái áo bào toàn thân tường quang thủy khí bốc lửa hùng hực: “Đây, đây là bảo bối gì? Thế mà có thể chấn vỡ ngón tay của ta, ta tùy tay phát ra tiễn mang, sao có thể xuyên thấu qua bảo bối như vậy thương tổn đến người tiểu tử này?”

“Sư tôn ta nói, mượn dùng ngoại lực không tốt.” Cơ Hạo nhìn Nghệ Thanh Điều chấn động một ngụm máu một câu nói: “Cho nên, bảo bối này vốn có thể thoải mái triệt tiêu toàn bộ công kích của người, nhưng sư tôn ta hạ cấm chế cho nó, nó chỉ có thể cung cấp lực phòng ngự tương đương với thân thể bản thân ta.”

Trên trán Nghệ Thanh Điều có một dòng mồ hôi lạnh róc rách chảy xuống. Hắn lần đầu tiên cúi đầu, rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “Ta trêu vào phiền toái lớn rồi đây.”

“Người thật sự trêu chọc một cái phiền toái lớn rồi.” Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, trong cơ thể tinh huyết dâng trào, từng mảnh xương vỡ không ngừng mấp máy, chậm rãi từ trong nội tạng bị đâm thủng thoát ly, một lần nữa ghép lại, ở dưới tinh huyết tẩm bổ nhanh chóng khép lại: “Người hiện tại là muốn giết người diệt khẩu.”

Nghệ Thanh Điều cười khở: “Chỉ có thể giết người diệt khẩu. Hắc, một cái áo bào, còn bị hạ cấm chế, cũng có thể chắn vỡ xương ngón tay của ta. Người cho người cái áo bào này, thực lực vượt qua ta tính toán. Ta không muốn bị một lão bất tử như vậy ghi nhớ. Cho nên...”

Gương mặt tuần tú chột vắn vẹo, Nghệ Thanh Điều nghiêng răng nghiêng lợi hướng đầu Cơ Hạo đập xuống một cước: “Cho nên, ta ngay cả một luồng tàn hồn cũng sẽ không lưu lại cho người! Chết đi cho ta, hồn phi phách tán chết đi! Cô bé kia, chờ ta hưởng thụ xong, ta sẽ đem nàng cũng đánh hồn phi phách tán, một chút chứng cứ cũng sẽ không lưu lại!”

Mi tâm Cơ Hạo phun ra một luồng tử khí, hóa thành một đám mây lạnh dạng cỏ linh chi nho nhỏ nâng cái chân to của Nghệ Thanh Điều.

Nghệ Thanh Điều quái dị nhìn thoáng qua một luồng tử khí này ở mi tâm Cơ Hạo, hắn cả giận nói: “Cái quỷ gì vậy? Người là muốn liều mạng cuối cùng sao? Vô dụng. Người chỉ là Đại Vu, mà ta, là Vu Vương! Cho dù trên tay người có vu bảo trọng khí Vu Vương, Vu Đế để lại, người cũng không phát huy ra được lực lượng của chúng, người cũng không ngăn được ta!”

“Ta không có vu bảo trọng khí Vu Vương, Vu Đế để lại, ta có Hồn Nguyên Thái Dương Phiên!” Thanh âm Cơ Hạo lạnh như băng, không có bất cứ cảm tình nào.

Hồn Nguyên Thái Dương Phiên dài ba tấc từ trong tử khí bắn nhanh ra, Thái Dương Phiên nho nhỏ phóng ra ỨC VẠN tia sáng vàng nhỏ bé rực rỡ. Giày lông vũ trên chân Nghệ Thanh Điều cùng bàn chân hắc ở trước mặt kim quang Thái Dương Phiên phóng ra, yếu ớt giống như sương mù loãng nhất. Vô số kim quang đâm thủng bàn chân hắc, xuyên thấu máu thịt cùng xương cốt hắc, mang theo nhiệt độ cao đáng sợ dẫn cháy chân hắc.

“Đây là cái quỷ gì thế!” Nghệ Thanh Điều sợ hãi khàn giọng rú thảm. Chân hắc bốc cháy, giày lông vũ trên chân hắc do thợ thủ công có tiếng Nghệ Thần bộ dùng lông Thanh Loan chế thành, giày lông vũ có thể ngăn cản một đòn của Vu Vương mà không vỡ vụn lại nháy mắt đã cháy thành tro tàn.

Bàn chân hắc so với giày lông vũ càng thêm kiên cường dẻo dai, lại như than đá trong đồng lửa cháy tới mức toàn bộ đỏ đậm trong suốt. Hắc rõ ràng nhìn thấy da thịt mình bị đốt thành một làn khói, nhìn thấy kinh lạc mạch máu của mình ở trong ánh lửa màu vàng nháy mắt thành tro. Sau đó là xương cốt trên bàn chân hắc.

Xương chân Vu Vương màu xanh đậm tựa như lục bảo thạch, toàn bộ trong vắt không có chút tạp chất ở trong ánh lửa màu vàng chỉ là so với chút da thịt kia kiên trì thêm nháy mắt, đại khái chính là một phần vạn khoảnh khắc búng ngón tay, sau đó xương chân hắc cũng bị cháy sạch sẽ.

“Đây là cái quỷ gì!” Nghệ Thanh Điều sợ tới mức hồn vía lên mây, không ngừng gầm rú quái dị.

“Hồn Nguyên Thái Dương Phiên đó. Ta nói cho người!” Cơ Hạo lạnh lùng vô tình nhìn hắc: “Sư tôn nói, không đến lúc tính mạng khó giữ được đừng tùy ý vận dụng những vật bảo mệnh ngoài thân, hiện tại chính là thời điểm tính mạng khó giữ được.”

Từ phủ kim đan xoay tròn, đan nguyên pháp lực hóa thành một đám mây tím nho nhỏ nâng Hồn Nguyên Thái Dương Phiên. Lá cờ phiên dài ba tấc nhìn qua

chỉ là món đồ chơi trẻ con, nhưng Nghệ Thanh Điều Cơ Hạo dốc hết toàn lực cũng không cách nào đối phó đã bị mất một cái chân.

Vô số kim quang rậm rạp cuốn lên, những kim quang này mềm dẻo như vật còn sống, như có linh tính quẩn quanh căng chân, đuôi của Nghệ Thanh Điều, thuận thể lại đem một cái chân khác vẫn ổn của hắn bao bọc vào.

Phần eo trở xuống, thân thể Nghệ Thanh Điều bị Hồn Nguyên Thái Dương Phiên phát ra kim quang bao vây, sau đó nửa thân thể của hắn liền bốc cháy lên.

“Hồn Nguyên Thái Dương Phiên?” Nghệ Thanh Điều rất mờ mịt nhìn Cơ Hạo, hắn chưa từng nghe nói cái tên này. Hắn không hiểu, tiểu phiên chỉ dài ba tấc như vậy, sao có thể bọc phát ra uy lực đáng sợ như vậy.

“Sư tôn của ngươi là ai?” Thân thể bị kim quang quẩn quanh, nhiệt độ cao đáng sợ đã ập vào lục phủ ngũ tạng, Nghệ Thanh Điều khàn giọng thét chói tai, truy hỏi tên sư tôn của Cơ Hạo.

“Ngươi không cần biết.” Cơ Hạo đưa tay cầm Hồn Nguyên Thái Dương Phiên, tiểu phiên ba tấc nặng nề như núi, Cơ Hạo cầm nó nhẹ nhàng nhào lên một cái, nhất thời toàn thân mồ hôi như mưa rơi, cơ bắp cũng rất đau nhức.

Nghệ Thanh Điều kinh ngạc giận dữ đan xen rít gào một tiếng, dưới áo lông vũ ở ngực hắn một ngọc phù màu xanh to bằng bàn tay bay lên không trung, trong ngọc phù xanh mướt ướt át vô số phù văn nhỏ bé màu xanh xoay tròn, phóng ra một đạo thanh quang bao lấy Nghệ Thanh Điều.

Thanh quang kịch liệt chấn động, bọc Nghệ Thanh Điều muốn thoát khỏi Hồn Nguyên Thái Dương Phiên giam cầm phá không bay đi. Cái ngọc phù này tản mát ra khí tức mệnh môn vô cùng, giống như thiên địa chi uy lâm liệt không cho phép xâm phạm. Cơ Hạo cảm thụ được khí tức mệnh môn đáng sợ này, trầm trầm: “Vu Đế tự tay chế thành bảo mệnh vu phù sao? Hồn Nguyên Thái Dương Phiên, đừng làm ta thất vọng đó!”

Tử phủ kim đan xoay tròn một phen, toàn bộ đan nguyên pháp lực nháy mắt rót vào Hồn Nguyên Thái Dương Phiên.

Trên lá cờ nhỏ một dịch ánh lửa dinh dính giống như vàng dâng trào ra, nháy mắt bao trùm thân thể Nghệ Thanh Điều. Ngọc phù của Vu Đế phát ra thanh quang ‘Vù vù’ cháy lên, trong nháy mắt đã cháy sạch sẽ, sau đó thân thể Nghệ Thanh Điều cũng cháy lên mãnh liệt, sau một hơi thở Nghệ Thanh Điều đã hoàn toàn tiêu vong ở trong thiên địa.

Trước mặt Cơ Hạo lơ lửng một giọt tinh huyết màu xanh to bằng nắm tay, tản mát ra dao động tinh túy vụn phần mê người.

Chương 362: Thác Mạch

Tử khí lùi về mi tâm, Hồn Nguyên Thái Dương Phiên quay về thần hồn không gian, thích ý quay quanh tử phủ kim đan chậm rãi xoay tròn. Từng tia thái dương kim quang rèn luyện kim đan, kim đan phóng ra từng luồng đan nguyên tế luyện tiểu phiên, trong ánh sáng sương mù giao hội tự nhiên có một khí tức huyền diệu đẩy ra.

Giọt máu màu xanh to bằng nắm tay lơ lửng ở trước mặt Cơ Hạo, từng đợt sinh mệnh dao động và khí tức vu lực hùng hồn đến cực điểm chậm rãi nhảy lên ngay trong phạm vi một trượng. Dần dần, nhịp tim của Cơ Hạo cũng bị từng đợt khí tức này ảnh hưởng, không chịu khống chế dựa theo tần suất nhảy lên của giọt tinh huyết này hẫng lên.

Một vị Vu Vương cường đại, Vu Vương đánh cho Cơ Hạo cả người đều là bảo vật không thở nổi, cuối cùng chỉ để lại một giọt tinh huyết tinh thuần nhất như vậy. Toàn bộ tinh hoa toàn thân Nghệ Thanh Điều, máu thịt hãn, cốt cách hãn, cốt tủy hãn, lục phủ ngũ tạng hãn, toàn bộ vu lực tu vi trong vu huyết hãn mở, tất cả đều ngưng tụ ở trong một giọt tinh huyết này.

“Hương vị cũng thật thơm!” Cơ Hạo ngửi ngửi giọt Vu Vương tinh huyết này, nghe răng trợn mắt đứng dậy, lấy ra một nắm to Long Huyết Hồ Phách nuốt vào miệng. Ngọn lửa năm màu thiêu đốt Long Huyết Hồ Phách, từng tia sáng năm màu trào khắp toàn thân, nhanh chóng tẩm bổ thân thể sau khi bị thương nặng.

“Trời tối rồi sao? Đầu choáng váng quá!” Man Man lão đảo từ xa xa đi về. Nàng chưa bị thương, nhưng vừa mới liên tục quay cuồng mấy chục dặm, tối tăm trời đất lẫn không biết mấy ngàn vòng, nàng đến bây giờ đi đường cũng còn có chút bay bay, một chân cao một chân thấp rất chật vật.

“Trời còn tối sao.” Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, tinh không mỹ lệ,

ánh sao đầy trời như mưa không ngừng hạ xuống.

Bắt lấy giọt tinh huyết màu xanh nặng nề dị thường này, Cơ Hạo tới trước mặt Phong Hành, dùng sức nắm mũi tên khổng lồ cắm ở ngực phải hắn, cẩn thận đem mũi tên rút ra từng tắc một.

Gai ngược trên mũi tên cắt máu thịt, gân cốt Phong Hành, phát ra tiếng ‘Sát sát’ đáng sợ. Phong Hành đau đến mức nghiến răng gào rống, trong kẽ răng đầy máu tươi lợi sau khi rách chảy ra. Phù văn trên mũi tên cấp tốc lóe lên, khí kinh sắc bén cắt thân thể hắn, Phong Hành đau đến mức nước mắt cũng chảy ra.

“Đừng cười, ta cũng không đau như vậy.” Phong Hành nhìn Cơ Hạo, từng chữ một từ trong kẽ răng bật ra: “Ta đây là phản ứng bản năng... không khống chế được... Nước mắt tự mình phun ra, ta không phải là trứng mềm!”

“Người không phải trứng mềm, ta biết! Người là khốn kiếp!” Rất gian nan rút ra mũi tên khổng lồ cắm vào trong lòng đất ít nhất sâu ba thước này, Cơ Hạo đem mấy năm Long Huyết Hồ Phách nhét vào trong miệng Phong Hành, sau đó hung hăng cho bên trái mặt hắn một quyền: “Người nếu chờ chúng ta tụ tập một chỗ, có Vũ Mục ở một bên phóng độc, chúng ta không cần cố sức như vậy, có thể xử lý con chim xanh này.”

Phong Hành ho ra một ngụm máu bầm, giọng khàn khàn cười nói: “Người không biết tiền vệ lợi hại...”

Cơ Hạo cạy ra cái miệng của hắn, đem viên tinh huyết Vu Vương kia nhét vào trong miệng hắn, sau đó vỗ cái miệng của hắn, Phong Hành trừng lớn mắt, ‘Oc’ một ngụm đem giọt tinh huyết Vu Vương nặng nề như núi đó nuốt xuống. Hắn kinh hãi vạn phần nhìn Cơ Hạo, ‘Ô ô’ nói không ra lời.

Một lực lượng hùng hồn đáng sợ khuếch tán ra ở trong cơ thể Phong Hành, trong cơ thể Phong Hành truyền đến tiếng kinh lạc, mạch máu bị mạnh mẽ căng lên ‘Phành phành’, cả người sáng lên một cái lại một cái điểm sáng màu xanh rậm rạp. Cơ bắp hắn vận vẹo quái dị, trong chốc lát cơ bắp biến thành chặt chẽ

bọc làn da hần, trong chốc lát lại bành trướng như quả bóng, khi cơ bắp phập phồng, dưới làn da Phong Hành liền có lượng lớn dơ bẩn dính dính chảy ra.

Một giọt tinh huyết tinh hoa toàn thân Vu Vương hội tụ thành, cho dù đặt ở trên thân một Vu Nhân bình thường nhất, nếu hần không bị phát nổ thân thể mà nói, tuyệt đối có thể hỗ trợ hần bước vào Vu Vương diệu cảnh.

Thân thể Phong Hành kịch liệt run rẩy, trong mắt hai quầng sáng màu xanh phun ra cao hơn ba thước, hần nhe răng trợn mắt gào thét, cả người ngây ngốc, trong lỗ chân lông không ngừng phun ra từng tia phong kinh rất nhỏ.

Cơ Hạo nắm chặt mũi tên khổng lồ cắm ở ngực trái hần, sạch sẽ lưu loát cho má phải hần lại một quyền: “Đánh người là vì cho người nhớ kỹ. Về sau có kẻ thù tìm tới cửa, tất cả chúng ta cùng lên. Không cần nghĩ người sẽ liên lụy chúng ta, có lẽ về sau là chúng ta sẽ liên lụy người!”

Cố gắng cầm lấy mũi tên nhọn tràn đầy gai nhọn này, Cơ Hạo chậm rãi, thật cẩn thận đem nó rút ra. Mũi tên khổng lồ này hầu như là sát trái tim Phong Hành xuyên thấu thân thể hần, hơi không cẩn thận khi rút ra sẽ khiến trái tim hần bị vỡ.

Ngực trái, sau đó là bụng. Sau khi ba mũi tên khổng lồ bị rút ra, thương thế trên người Phong Hành ở dưới tinh huyết Vu Vương kích thích, bắt đầu nhanh chóng khép lại.

“Ta, ta... Ta sắp đột phá!” Trên thân Phong Hành rậm rạp mấy ngàn điểm sáng màu xanh phun ra thanh quang nhỏ bé, hần kinh hãi vạn phần nhìn Cơ Hạo thét to: “Nhưng... Thế nào mới có thể đột phá thành Vu Vương? Bản mạng vu tinh? Tkiếm bản mạng vu tinh như thế nào? Phải làm như thế nào?”

“Đừng đột phá!” Cơ Hạo nhìn Phong Hành, khẳng định nói: “Người cũng không thể đột phá... Nhớ kỹ những kinh lạc này.”

Hai mắt phun ra từng tia thần quang màu đỏ vàng, Cơ Hạo nhìn chăm chăm

thân thể Phong Hành, trầm thấp nói: “Sư tôn đại năng, truyền thụ ta một bộ diệu pháp thác trường kinh lạc. Lão nhân gia biết mạch lạc trong cơ thể người, cũng không chỉ những cái chúng ta truyền thừa đó.”

“Ừm, ta cũng chưa học được bao nhiêu, chỉ nhớ vị trí một vạn hai ngàn chín trăm sáu mươi đường mạch lạc.” Trên mười ngón tay Cơ Hạo phun ra ánh lửa nhỏ bé, hần nhanh chóng ở trên thân Phong Hành chọc chọc loạn một phen. Từng tia ánh lửa ở trong cơ thể Phong Hành cấp tốc mở rộng ra, ở dưới thần thức của Cơ Hạo khống chế, ánh lửa theo một số mạch lạc trong cơ thể Phong Hành cấp tốc chạy đi.

Mồ hôi lạnh không ngừng từ trán Cơ Hạo nhỏ xuống, trong các kinh lạc trời sinh phong tỏa trong cơ thể Phong Hành, màng trời sinh bị Kim Ô Thần Viêm của Cơ Hạo đốt thủng, sau đó vu lực Vu Vương dâng trào liên như trời long đất lở, theo kinh lạc mới mở ập vào.

Kinh lạc so với tơ tóc còn nhỏ bé hơn trăm ngàn lần đột nhiên bị căng lên mấy chục lần, mấy trăm lần, Phong Hành đau đến mức trong mắt tràn đầy tơ máu, khàn cả giọng gào thét lên. ‘Bộp bộp bộp bộp’, Cơ Hạo chuẩn xác điểm phá một cái lại một cái vu huyết trong những kinh lạc đó, đem màng trời sinh ngoài những vu huyết đó điểm nổ hết thủy.

Vu Vương tinh huyết gào thét ủa vào, những vu huyết này bị cấp tốc khuếch trương ra, sau đó vu lực màu xanh tinh thuần vô cùng liên ở trong vu huyết cấp tốc xoay tròn, không ngừng khuếch trương, gia cố vu huyết.

Một cái lại một cái kinh lạc mở ra, một cái lại một cái vu huyết bùng nổ, trong chớp mắt trong cơ thể Phong Hành mới mở hơn một vạn kinh lạc, trên vạn vu huyết được vừa mới khai thông. Giọt Vu Vương tinh huyết kia bị kinh lạc, vu huyết mới mở cắn nuốt còn lại hơn một nửa, tinh huyết còn lại thì dung nhập sâu trong cơ bắp, cốt cách cùng cốt tủy Phong Hành.

Hít một hơi thật sâu, cuồng phong bên người gào thét, Phong Hành nhảy

dựng lên, thân thể nhẹ nhàng ở trong không khí dao động ra mấy trăm tàn ảnh.

“Thực lực của ta!” Phong Hành kinh hô: “Ta cảm giác, ta có thể đấu với Vu Vương!”

“Vậy người sẽ thế thảm như ta vừa rồi!” Cơ Hạo hung hăng đả kích hắn một câu: “Thực lực người hiện tại tương đương với ta, nhưng đối mặt Nghệ Thanh Điều...”

‘Hỗn hển, hỗn hển’, Vũ Mục cả người đầy mồ hôi thở hỗn hển điên cuồng chạy vội tới, mắt thấy Cơ Hạo và Phong Hành bình yên vô sự, hắn đặt móng ngồi xuống đất, một câu cũng không nói ra được.

Chương 363: Đồng Lòng

Nhìn Vũ Mục thở hồng hộc, mồ hôi như mưa rơi, Cơ Hạo, Phong Hành im lặng không nói gì.

“Mập mạp chết tiệt, nếu không phải Cơ Hạo, người vừa lúc đến giúp ta nhặt xác!” Phong Hành ngồi xổm trước mặt Vũ Mục thở như sấm, lặng lẽ thở dài nói: “Hơn nữa người còn chiếm tiện nghi cực lớn. Người đào hố giúp ta nhặt xác, so với ta giúp người đào hố nhặt xác ít nhất nhỏ hơn năm lần!”

“Thu, thu người cái rắm!” Vũ Mục vung bàn tay béo dầy, hung hăng vỗ một cái vào trên ót Phong Hành: “Khốn kiếp, người đem chúng ta coi là cái gì? Người cho rằng người là anh hùng hảo hán, chúng ta thì là nhuyển đản không – trứng? Chúng ta sẽ bỏ lại người không cứu?”

Nhìn nhìn Cơ Hạo, Vũ Mục có điểm đỏ mặt cười gượng nói: “Ta chỉ là tới chậm chút, nhưng ta đã chạy rất nhanh rồi.”

Cơ Hạo cười nhìn Vũ Mục, hài lòng gật đầu nói: “Chúng ta không trách người, ai bảo người một thân đầy thịt vậy chứ? Vũ Mục, phương pháp thác mạch muốn học không?”

Chuyển đề tài, Cơ Hạo nhìn Vũ Mục hỏi: “Ở ngoài truyền thừa huyết mạch lực lượng của người, khai thác càng nhiều mạch lạc hơn, mở càng nhiều vu huyết hơn, cho người có được trụ cột tốt hơn, vô luận là Đại Vu cảnh hay là Vu Vương cảnh, đều càng mạnh hơn so với người khác!”

Vũ Mục mở to mắt nhìn, tay chỉ Cơ Hạo, một ngụm nước dãi nghẹn ở trong cổ họng, hắc ‘ọc ọc’ muốn thở, nhưng một hơi dừng lại, thiếu chút nữa hắc nghẹn chết tươi. Hắc vội hoa tay múa chân thân thể loạng choạng, tròng mắt cũng trừng đỏ lên.

Phong Hành vội vàng đứng dậy, vòng tới phía sau Vũ Mục, một đầu gối hung

hăng húc ở trên lưng hăn.

‘Phành’ một tiếng, một ngụm nước dãi phun ra xa mấy chục trượng, Vũ Mục thờ hồn hển nhìn Cơ Hạo, khẩn cấp kêu la lên: “Học, không học là cháu người! Nhưng phương pháp thác mạch, đây là bí điển đệ tử tinh anh của nội điện Vu Điện mới có thể bí mật truyền thụ! Người, người, người sao có thể biết?”

Cơ Hạo nhìn Vũ Mục cười lên ‘ha ha’: “Ta có một sư phụ tốt mà!”

Vũ Mục trừng to mắt, nghĩ đến Vũ Dư đạo nhân thần bí khó lường, thực lực càng như vực như biển không thể đo lường được, hăn mang theo vẻ mặt vô cùng kính sợ, vô cùng tôn trọng gật đầu nói: “Thì ra là ông ấy. Cũng đúng, chuyện bọn Tự Văn Mệnh đại nhân có thể làm đến, vị tiền bối đó tự nhiên cũng có thể làm được.”

Lột quần áo Vũ Mục, lộ ra một thân thịt mềm trắng bóng, trên mười ngón tay Cơ Hạo ánh lửa như cây kim, hung hăng cắm vào da thịt hăn. Từng tia ánh lửa nhỏ bé cấp tốc lao đi ở trong cơ thể Vũ Mục, giúp hăn khai thác ra từng cái kinh lạc mới, đốt sáng lên một cái lại một cái vu huyết của hăn.

Giống với Phong Hành, Cơ Hạo mở cho Vũ Mục hơn một vạn hai ngàn mạch lạc mới, vạch trần hơn mười vạn cái vu huyết mới trên thân hăn. Vũ Mục nuốt từng ngụm từng ngụm Long Huyết Hồ Phách, khí huyết sôi trào hóa thành vu lực cuộn cuộn rót vào trong mạch lạc cùng vu huyết mới mở, duy trì các mạch lạc cùng vu huyết đó không đến mức để bọn nó một lần nữa phong bế.

Có trụ cột hôm nay, về sau Vũ Mục chỉ cần tự tu luyện, không ngừng tích góp vu lực, không ngừng mở rộng mạch lạc, mở vu huyết, tích tụ vu lực, tu vi hăn có thể một đường tăng vọt, rất nhanh có thể có được lực lượng mạnh hơn so với hiện tại mấy lần.

Ở trong quá trình này, Cơ Hạo hơi điều động một tia lực lượng của Hồn Nguyên Thái Dương Phiên, thái dương chi khí đi qua ở trong cơ thể Vũ Mục, đem kịch độc tạp chất hăn nhiều năm qua không ngừng căn nuốt các loại vật

kịch độc, lại chưa thể hảo hảo luyện hóa mà tồn trữ ở trong cơ thể biến thành hư không.

Trong cơ thể Vũ Mục trắng nõn non mịn không ngừng chảy ra tạp chất đủ mọi màu sắc dinh dính như bùn. Mùi tanh hôi dọ Man Man vện vẹo khuôn mặt nhỏ, vội vã tránh xa mười mấy dặm.

Cái mùi đó thật sự là quá đáng sợ, quá gay mũi, người ta đào hầm cầu còn thối hơn gấp trăm lần. Cơ Hạo và Phong Hành ở bên cạnh Vũ Mục một người giúp hẩn khai thác kinh lạc, một người không ngừng cho hẩn ăn Long Huyết Hồ Phách, hai người cũng không thể chạy trốn, hoàn toàn bị cái mùi đó hun cho rơi lệ đầy mặt.

“Trời ạ! Tổ linh tại thượng!” Cơ Hạo phong bế thất khiếu, lỗ chân lông toàn thân đều căng thẳng co rút lại. Vẫn không thể ngăn cách cái mùi đáng sợ này.

Gió đêm thổi qua, mùi hôi trên người Vũ Mục phun ra hóa thành sương khói màu sắc rực rỡ mắt thường có thể thấy được, ‘Vù vù’ thổi đến trong núi rừng một bên. Cây cối xanh um đột nhiên mục rữa sụp đổ, sau đó hóa thành cả mảng lớn tro bụi đen phiêu tán.

Kịch độc tạp chất cất giữ trong cơ thể Vũ Mục đã biến dị thành một loại dị độc đáng sợ. Nếu không phải Cơ Hạo hôm nay dùng thái dương chân hỏa giúp hẩn xua tan độc tố, chắc chắn tạo thành ảnh hưởng tiêu cực thật lớn đối với hẩn về sau tu luyện thậm chí là tuổi thọ.

“Mập mập chết tiệt... Về sau bớt ăn lung tung.” Phong Hành rất quan tâm nhìn Vũ Mục gương mặt vện vẹo.

“Tiểu tử khốn kiếp, về sau đừng sính anh hùng!” Vũ Mục nhe răng trợn mắt nhìn chăm chăm Phong Hành, không chút nào yếu thế trả lại cho hẩn một câu.

“Đều cam miệng cho ta, còn ngại không đủ thối sao?” Cơ Hạo phẫn nộ rống to. Nha Công phun ra cả mảng lớn lửa, đem tạp chất trên người Vũ Mục chảy ra

đốt thành mảng lớn khói đặc phiêu tán. Hai con Thần Hỏa Xà chạy rất xa, không ngừng ‘Hồng học’ phun ra cuồng phong, đem chỗ khói đen đó thổi đi thật xa.

Lăn qua lộn lại ước chừng non nửa canh giờ, Cơ Hạo hung hăng đá một cước vào trên môn Vũ Mục, đại công cáo thành, hơn một vạn kinh lạc hoàn toàn khai thông.

Vũ Mục cười lớn một tiếng nhảy dựng lên, thân thể hắn run lên, dơ hẳn toàn thân nháy mắt vung đi rất xa. Hắn hoạt động thân thể, đột nhiên kinh hãi kêu lên: “Cơ thể của ta sao lại trở nên nhẹ như vậy?Ồ, ồ!”

Thân thể nhoáng lên tại chỗ một cái, Vũ Mục thể mà kéo theo hai ba luồng tàn ảnh. Tuy tốc độ của hắn vẫn so ra kém Cơ Hạo cùng Phong Hành xa xa, nhưng so với tốc độ hắn ban đầu thông thả giống như rùa bò, thế này đã là tiến bộ rất lớn.

“Ha ha, huynh đệ tốt!” Vũ Mục cười lớn một tiếng, dùng sức ôm Cơ Hạo.

“Huynh đệ tốt!” Cơ Hạo dùng sức vỗ Vũ Mục, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng vừa rồi Vũ Mục chạy tới như lửa đốt môn.

Gã này đặt môn ngồi xuống đất, lúc há mồm thở, trong miệng còn có vài con rắn độc, bộ cặp độc đang cựa quậy cái đuôi. Tên mập chết tiệt này vì Phong Hành, cũng đã liều mạng rồi. Một đường chạy như điên, một đường cắn nuốt các loại vật kịch độc, đây là làm sẵn chuẩn bị liều mạng!

Mập mập chết tiệt như vậy, là mập mập chết tiệt rất tốt, là mập mập chết tiệt đáng kết giao!

“Huynh đệ tốt của ta!” Phong Hành nhảy dựng lên, giang hai tay ghé vào trên người Cơ Hạo và Vũ Mục, dùng sức ôm bọn họ: “Về sau có chuyện, chúng ta cùng nhau gánh vác! Ha ha, Nghê Thanh Điều cũng bị chúng ta xử lý! Vu Vương, Vu Vương rất giỏi sao?”

Vũ Mục sợ tới mức cả người run rẩy: “Cái đêch! Vu Vương? Các người xử lý một tên Vu Vương? Trời ạ, ta sao không chạy nhanh chút?”

“Hảo tử muối, hảo tử muối!” Man Man vui vẻ chạy lên, ôm cánh tay Cơ Hạo và Vũ Mục, khuôn mặt nhỏ liều mạng cọ xát ở trên cánh tay Cơ Hạo.

Cơ Hạo, Vũ Mục, Phong Hành, Man Man nhìn nhau một cái, một sự ăn ý khó có thể hình dung đột nhiên từ đáy lòng phát ra, sau đó đồng thời ngửa mặt lên trời cất tiếng cười to.

Cười vài tiếng, Cơ Hạo đột nhiên giật mình.

“Không ổn, lão đầu gỗ và con báo to kia đâu? Bọn họ chạy chậm, nhưng cũng nên đến rồi chứ! Không có khả năng so với mập mạp chết tiệt còn chậm hơn!”

Chương 364: Vây Bắt

‘Hô ~ hô ~’!

Tử Văn Long Đàn Mộc ồ ồ thở hỗn hển, tựa chéo ở trên một vách núi. Một số cành của hắc cũng bị đánh thành mảnh vụn, trái cây trên đỉnh đầu không thấy hơn phân nửa. Trong hốc mắt thâm thúy, hai con mắt màu xanh lục đã ảm đạm đi rất nhiều, giống như nền tàn hấp hối trong gió.

Con báo to lưng mọc hai cánh dựa sát vào lão thụ yêu, thỉnh thoảng nhe răng trợn mắt rít gào rống giận, trong miệng không ngừng phun ra khói đen lửa nóng.

Hai cái cánh thịt bị người ta dùng bạo lực bẻ gãy, rất nhiều xương nhỏ trắng xóa xuyên thấu cánh chui ra, cái đuôi con báo cũng bị người ta một kiếm chặt đứt tận gốc, hiện tại phải dựa vào một chút da miễn cưỡng treo ở sau người.

Ngoài ra, trên đầu, trên cổ, trên bụng con báo, toàn thân cao thấp nơi nơi đều là vết thương thê lương, không ngừng có máu dinh dính trợn lẫn mảnh vỡ nội tạng từ trong những vết thương đó nhỏ xuống, con báo hung hãn này đau đến mức co giật.

‘Hô ~ hô ~’!

Lão thụ yêu vươn tay, ở trên thân cây của mình trong một cái vết đao cực lớn moi ra một đám nhựa cây mang theo mùi thơm nồng đậm, nhanh chóng nhét vào trong mồm con báo to. Con báo to há mồm đem nhựa cây nuốt xuống, vết thương của nó liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại.

Một cây một thú kinh hoàng nhìn chung quanh, sợ hãi cùng tuyệt vọng trước nay chưa từng có bao phủ ở trong lòng bọn họ. Cho dù là con báo trúng kịch độc Phần Tâm Điệp, lão thụ yêu muôn vàn vất vả tìm được đồng tộc, khi nghe được tin tức Xích Phán tập, cũng chưa từng tuyệt vọng như vậy.

Ít nhất khi đó lão thụ yêu đã biết Xích Phản tập, biết chỉ cần mang đi đủ con mồi, có thể đổi về dược vật giải độc cho con báo.

Nhưng hiện tại...

“Bằng hữu, người ở nơi nào?” Lão thụ yêu lẩm bẩm.

Thụ yêu nhất tộc chưa bao giờ giỏi chạy, tuy bọn họ thể tích cực lớn, nhưng tốc độ hành tẩu của bọn họ ở trong núi rừng, ngay cả Vu Nhân bình thường cũng không đuổi kịp. Cho nên vừa rời khỏi Xích Phản tập, lão thụ yêu và con báo đã cùng lạc mất Cơ Hạo.

Con báo khừu giác linh mẫn, một đường đuổi theo mùi Cơ Hạo và Man Man lưu lại đuổi theo, nhưng ở sau khi rời xa Xích Phản tập, ở trong một mảng sơn dã hoang vu hẻo lánh này, bọn họ đột nhiên bị người ta vây.

Loạn chiến một trận, hai người bị thương nặng, hiện tại thế cục diễn biến thành hai đám người đang tranh đoạt quyền sở hữu bọn họ.

Một đám là nhân tộc, bọn họ mặc áo dài vải thô chế thành, trên mặt mang theo mặt nạ gỗ Hương Bách mộc điêu khắc thành, trên người quanh quẩn một mùi thơm được thảo thoang thoảng. Bọn họ khẳng định quanh năm suốt tháng giao tiếp với các loại dược thảo, mùi dược thảo trên người bọn họ rất sâu sắc mà pha tạp, trừ phi hàng năm bị dược thảo quay quanh, trên thân người thường không có khả năng có loại hương vị này.

Đám nhân tộc này có ba mươi mấy người, mỗi người khí tức hùng hồn, bên người trôi nổi các loại sương khói kịch độc, rõ ràng đều là độc vu nhất mạch.

Giảng co với bọn họ, là gần trăm con tinh quái đầu sói thân người. Bọn lang tinh này thân khoác giáp trụ hoàn mỹ, cầm loan đao phù văn hào quang dâng trào, khí tức hung hãn, đôi mắt mơ hồ có huyết quang lóe lên, rõ ràng là một đám tên côn đồ giết người như ma.

Ban đầu chính là bọn lang tinh này phát động đợt công kích đầu tiên, lão thụ yêu và con báo chính là bị loạn đao của bọn họ làm bị thương nặng.

Sau đó liền ở lúc bọn lang tinh đó muốn thu chiến lợi phẩm, đám nhân tộc đeo mặt nạ gỗ, hiển nhiên không muốn lộ ra thân phận chân thật đó từ bốn phía đánh lén. Cả mảng lớn vu độc quay cuồng dùng ra, để lại hơn mười lang tinh ngã ngay tại chỗ.

Lang tinh bị vu độc đánh ngã có bảy tám mươi con. Nhưng giờ phút này trên mặt đất một thi thể cũng không có. Đám nhân tộc này sử dụng vu độc rất tàn nhẫn, toàn bộ thi thể đều ở trong khoảng thời gian ngắn tan thành máu đậm đặc, bị đất đai khô cạn hút không sót một giọt.

Ba mươi mấy độc vu đối trận gần trăm lang tinh hầu như điên cuồng, hai bên không nhúc nhích, ai cũng không muốn ra tay đầu tiên.

Qua hồi lâu, một lang tinh hình thể cường tráng nhất đột nhiên khàn cả giọng hét dài một tiếng: “Bọn vô sỉ không biết xấu hổ! Chúng ta là cận vệ của Kim Phong lang hoàng bắc thảo nguyên Xích Phán sơn. Bệ hạ của chúng ta quân hạt ước vạn bày sói của bắc thảo nguyên. Người muốn bởi vì các người, khiến nhân tộc bắc thảo nguyên chảy cạn một giọt máu cuối cùng sao?”

Ở trên thảo nguyên, tai họa đáng sợ nhất chính là họa sói. Bầy sói đói khát vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng đánh đến, cho dù là đại bộ tộc quy mô trăm vạn người, có mấy trăm Đại Vu tọa trấn, cũng sẽ ở trong một đêm bị bầy sói vô cùng vô tận, hung hãn không sợ chết nuốt không còn manh giáp.

Nếu trong bầy sói này còn có lang tinh thông linh tuệ tọa trấn, mà những lang tinh này đều có thực lực có thể so với Đại Vu mà nói, như vậy họa sói sẽ biến thành thiên tai, cho dù là đại bộ tộc ngàn vạn người cũng khó ngăn cản bọn chúng xâm nhập.

Cho nên đám lang tinh này uy hiếp rất trực tiếp, ở trên đại thảo nguyên phía bắc Xích Phán sơn, bầy sói quả thật là tồn tại cường hãn các dị tộc ác quỷ kia

cũng không muốn dễ dàng trêu chọc.

“Tùy tiện!” Một lão nhân đồ đen lạnh lùng nói: “Đi, đi giết chết toàn bộ người trên thảo nguyên phía bắc! Không cần chỉ nói không làm, đi đi, giết sạch bọn họ, ăn sạch bọn họ! Đến lúc đó không phải chúng ta tìm các người tính sổ, mà là Ngu triều tìm Kim Phong lang hoàng các người làm phiền nhĩ?”

Đám lang tinh đồng loạt thở dốc một tiếng, sau đó đều phẫn nộ lớn tiếng thét dài.

Nói không sai, bộ tộc nhân tộc bắc thảo nguyên, càng nhiều bị Ngu triều coi là dự trữ nô lệ của mình, cách mỗi vài năm, đội săn nô lệ của Ngu triều sẽ đi trên đại thảo nguyên một chuyến, bắt cướp đám đông nô lệ nhân tộc. Nếu bày sới thật sự đem đám nhân tộc này giết sạch, Ngu triều chắc chắn tìm bọn chúng tính sổ.

“Con báo đó, các người mang đi!” Thủ lĩnh lang tinh hỗn hển chỉ vào con báo nói: “Cái cây này, của chúng ta! Bệ hạ muốn cái cây này! Chúng ta phải mang về!”

“Con báo này, các người mang đi!” Lão nhân đồ đen cười lạnh nói: “Không đủ mà nói, chúng ta cho các người thêm một trăm con báo cũng được! Nhưng lão thụ yêu này, là của chúng ta.”

Hai bên giăng co một phen, vu độc bên người nhân tộc đột nhiên tăng vọt, hóa thành vô số rắn độc đủ mọi màu sắc hướng đám lang tinh bắn nhanh đi.

Đám lang tinh thì giận dữ hét lên, bốn chân cấp tốc chạy như điên, dốc hết toàn lực hướng các độc vu của nhân tộc lao lên.

“Hừ hừ! Một đám ngu xuẩn!” Hai bên còn chưa tiếp xúc, trên vách núi đỉnh đầu bọn họ đột nhiên truyền đến tiếng cười lạnh mĩa mai, gần trăm tên tráng hán thân hình cao lớn, trên người dày đặc vảy rồng, một số bộ vị nào đó còn có vân cá ẩn hiện đột nhiên xông ra, bàn tay to vung lên, trên trăm cái lưới lớn phạm vi cả dặm gào thét từ trên trời giáng xuống, đem những độc vu cùng lang tinh kia

tất cả đều bao phủ ở phía dưới.

Độc vu rống giận, lang tinh rút gào, bọn họ bất chấp giao thủ, đều hướng bên ngoài phạm vi tấm lưới lớn bao phủ chạy đi.

Trên vách núi, các đại hán mang theo đặc thù rõ ràng của thủy tộc cất tiếng cười điên cuồng, trong tiếng cười tràn đầy đắc ý cùng càn rỡ.

Vừa mới cười không được mấy tiếng, phía sau bọn hắn đột nhiên có vô số mũi tên tuôn ra, tên rậm rạp như đàn châu chấu lướt qua, hung hăng chui vào thân thể các đại hán đó. Lực lượng mũi tên cuồng dã cương mãnh, nhiều đại hán thân thể bị mũi tên xuyên thấu, kéo theo vô số lỗ thủng phun máu.

Gần trăm đại hán khàn giọng rống thảm, tấm lưới lớn của bọn họ còn chưa rơi xuống đất, bọn họ đã ở trong mũi tên dày đặc bị xé thành mảnh vụn.

Chương 365: Tranh Đoạt

Mũi tên như mưa, gần trăm đại hán thủy tộc bị xé thành phần.

Kèm theo tiếng cười lạnh mĩa mai, hơn hai mươi chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp, cầm nỏ mạnh, bên hông giắt giỏ tên ngang nhiên sải bước lao ra. Một chiến sĩ Già tộc lạnh giọng cười nói: “Sinh vật dân bản xứ chưa khai hóa, có mấy thứ, là các người không thể đựng vào.”

Hung hăng một cước đem đầu một chiến sĩ thủy tộc đá bay, chiến sĩ Già tộc này ngạo nghễ ngẩng đầu rít gào: “Nhất là, các người những sinh vật Thủy tộc ở trong sinh vật dân bản xứ, cũng thuộc loại cấp thấp nhất!”

Một tiếng rống ngân nga xa xa truyền đến, Xích Phán sơn không có biển, nhưng giờ khắc này, một đường thủy triều dựng lên ở đất bằng, trong chớp mắt đã hóa thành sóng cao tới trăm trượng. Mùi tanh của sóng biển trắng xóa xộc vào mũi, trong sóng mớ hồ có thể thấy được cảnh tượng mỹ diệu hải mã vũ động, san hô lược ảnh, các loại ngư long làm người ta hoa mắt thần mê.

Một con long kinh to lớn thân dài vài dặm cười sóng mà đến, một tráng hán cao mấy trượng, toàn thân gân cốt lòi ra, khuôn mặt cũng giống bộ dạng con cua lớn gập ghềnh đứng ở đỉnh đầu long kinh, tay trái cầm khiên, tay phải cầm đao thét dài nhảy dựng lên.

“Vỡ – cho ta!” Khi tráng hán nhảy lên, long kinh cũng thúc giục sóng to xông lên giữa không trung. Sau đó long kinh thân hình cực lớn cuốn theo sóng to, nhằm vào đầu hướng các chiến sĩ Già tộc kia nện xuống.

Hai mươi mấy chiến sĩ Già tộc sắc mặt thảm biến, bọn hăn giơ lên nỏ mạnh tràn đầy màu sắc trên tay, cả đám tên giống như hạt mưa bắn nhanh ra. Mũi tên xé gió, mũi tên đủ để xuyên thủng núi đá nện ở trên cái bụng cự kinh, không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘Phốc phốc’.

Những cây nỏ mạnh này đều là thợ lành nghề của Tu tộc chế tạo, có được lực sát thương đáng sợ, phối hợp mũi tên phù văn đặc chế, uy lực càng thêm to lớn. Vô số mũi tên xuyên thấu lớp da thật dày của cự kinh, bắn thủng lớp mỡ thật dày của nó, nhập vào thân thể to lớn của nó.

Từng dòng máu tươi lớn từ trong cơ thể cự kinh phun ra, đem cả mảng lớn thủy triều đều nhuộm thành màu máu. Đối thành nhân loại hình thể bình thường, những mũi tên này đã sớm đem hấn xé nát, nhưng đối thành long kinh thân thể khổng lồ như thế, cái này giống như một người bị que tăm đâm một cái, có chút đau đớn, không gì hơn.

Kèm theo một tiếng vang lớn, lão thụ yêu và con báo lớn kinh hãi ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn một mảng sóng biển đến từ trên không cọ rửa trên vách núi đỉnh đầu, nhìn con cự kinh thân dài vài dặm kia đem hai mươi mấy chiến sĩ Già tộc nặng nề đè ở dưới cái bụng.

Vách núi đang run rẩy, đại địa đang rung động, kèm theo tiếng rú thảm thê lương, hai mươi mấy chiến sĩ Già tộc bị nghiền thành bánh thịt, chỉ có chiến sĩ Già tộc đầu lĩnh kia thực lực mạnh nhất, cứng rắn chống đỡ được cự kinh công kích, vừa hộc máu vừa từ trong sóng to giãy dụa mà ra.

Nhưng hấn vừa mới nhảy ra khỏi sóng to, tráng hán hình dạng như con cua lớn bỗng xuống một đao, đem hấn từ thiên linh cái đến dưới khố cắt làm đôi, mạnh mẽ chém đứt ra.

“Vương của ta nói, gốc Tử Văn Long Đàn Mộc này, ai dám tranh, sẽ là địch với ước vạn Thủy tộc Đông hải ta.” Đại hán rơi trở lại đỉnh đầu long kinh, vênh váo tự đắc vùng trường đao lớn tiếng rống to.

Lời còn chưa dứt, một đạo cuồng lôi từ trên trời giáng xuống, đem tráng hán đánh cho cả người cháy khét. Vô số điều ảnh gào thét xuyên qua, móng vuốt bén nhọn điên cuồng xé rách thân thể đại hán, ở trong thời gian cực ngắn đem hấn xé thành một bộ xương trắng, sau đó ngay cả khung xương cũng bị đánh nát.

Đám chim đó động tác quá nhanh, quá điên cuồng, đại hán cười cá voi mà đến thậm chí ngay cả cơ hội phản kích cũng không có đã bị chém giết.

Cự kinh rên rỉ, ngửa mặt lên trời hét giận dữ, cuốn lên sóng biển ngập trời muốn đem đàn chim lớn bay múa đầy trời kia cọ rửa xuống. Chợt nghe một tiếng chim hót cao vút như mây từ trên không trung cực cao truyền đến, mấy chục luồng gió xoáy sừng dê từ trên trời giáng xuống, trong gió xoáy thật lớn một con Kim Sí Đại Bằng giang cánh trăm dặm cấp tốc hạ xuống, hai móng vuốt bắt được thân thể cự kinh nhẹ nhàng xé.

Chợt nghe một tiếng rống thảm, cự kinh thanh thể kinh người bị đại bằng xé thành hai mảnh, sau đó vô số bóng chim gào thét đánh tới, đem thân thể cự kinh cũng xé thành bùn nát.

Kim Sí Đại Bằng đáp xuống đất, thân thể nhoáng lên một cái, biến thành một nam tử khô gầy khuôn mặt hung ác nham hiểm. Đôi mắt hắc đảo quanh phát sáng, đứng ở đỉnh vách núi hướng tới bốn phía cười lạnh nói: “Một khúc gỗ nát mà thôi, người cũng cướp, ta cũng cướp, còn không bằng giao cho đại vương nhà ta!”

Lời còn chưa dứt, một viên bảo châu màu vàng đất bốc lên sương mù từ trên trời giáng xuống, nhanh như tia chớp đánh vào trên đầu nam tử do đại bằng biến thành này. Kêu một tiếng quái dị, thân thể nam tử rung động muốn đào tẩu, nhưng bảo châu phóng ra lực tròng cường đại dính như keo, mạnh mẽ đem hãn giam cầm ở tại chỗ không thể động đậy.

‘Bốp’ một cái, đầu nam tử bị đánh nát bét, bảo châu màu vàng xoay tròn, sương mù màu vàng đất dâng trào ra, mấy trăm bóng chim phụ cận kêu quái dị bị hút vào trong sương mù, sương mù nặng nề như núi nhẹ nhàng cuốn một cái, đám chim lớn đó đều bị nghiền thành bánh thịt.

Một nam tử tuần tú mặc áo dài màu trắng từ trên trời giáng xuống, hãn đứng ở trên bảo châu màu vàng đất ngạo khí ngút trời cười lạnh nói: “Các vị...”

Vừa mới phun ra hai chữ, một đao, một kiếm như quỷ mỵ từ trong không khí chém ra, hung hăng chém vào trên người hắc. Sương mù màu vàng đất dâng trào, hướng bốn phía xoay tròn một phen, hai bóng người khô ngô ở trong hư không lao ra.

Ba người không nói một lời, đều tự thi triển thủ đoạn đánh cuốn lấy nhau, nhưng còn chưa chờ bọn hắc phân ra thắng bại, xa xa một đám tiên thủ thân khoác áo lông vũ đồng thời kéo trường cung, bắn nhanh hỗn loạn một phen, ước chừng bắn thời gian non nửa chén trà nhỏ.

Ba người sống sờ sờ bị đám tiên thủ đến từ Đông Di này bắn như con nhím, ngay cả viên bảo châu màu vàng đất kia cũng bị thủ lĩnh các tiên thủ kia dùng một mũi tên gỗ toàn thân thanh quang quanh quần đánh thành mảnh vỡ.

Nhưng tiên thủ Đông Di vừa mới thành công, vô số rắn độc từ trong lòng đất lao ra, các tiên thủ không kịp trở tay khàn giọng kêu quái dị, bọn họ còn chưa kịp phát động tốc độ sở trường nhất đào tẩu, vô số rắn độc đã quần quanh ở trên người bọn họ, đem bọn họ gói như cái bánh chưng.

Một đám lại một đám, trước sau mấy trăm đám người như ngòi xe ngựa ra màn hạ màn, ra tay tàn nhẫn không lưu tình, người thất bại động cái là tan xương nát thịt, ngay cả một người bị thương nặng đào tẩu cũng không có. Thời gian ngắn ngủn một khắc đồng hồ, sau khi ít nhất tổn thất ba năm ngàn người, mấy chiến sĩ Ngu tộc dẫn dắt đại đội hộ vệ Già tộc, lúc này mới dùng tấm lưới lớn bí chế mềm dẻo, đem lão thụ yêu và con báo lớn bắt hết vào trong tấm lưới lớn.

Một thanh niên Ngu tộc nhìn lão thụ yêu cùng con báo lớn điên cuồng giãy dụa trong tấm lưới lớn, không khỏi cười lên: “Các người chung quy vẫn là chiến lợi phẩm của Kiền thị chúng ta. Đừng giãy giụa, đây là dùng gân rồng bện thành lưới, trừ phi các người là đại năng Phá Xác cảnh, nếu không căn bản không giãy thoát được!”

Lão thụ yêu và con báo lớn rên rỉ rống giận, bất đắc dĩ lại ủy khuất rơi nước

mắt.

Bọn họ không tranh với đời, trước nay thành thành thật thật trốn ở trong khe sâu sống nương tựa lẫn nhau, lần này vẫn là lần đầu tiên bọn họ rời khỏi khe sâu ẩn thân, sao lại biến thành con mồi mỗi người tranh đoạt?

Bọn họ, không hiểu thế giới tàn khốc lại thực tế này!

Vì tranh đoạt sở hữu bọn họ, chết nhiều người như vậy, đáng giá sao?

Một luồng hàn ý lạnh lẽo sát khí cương mãnh từ trên trời giáng xuống, một thanh âm lãnh khốc mang theo vài phần dữ tợn truyền tới:

“Ồ? Gân rồng chế thành lưới? Các ngươi là muốn đối địch với long tộc chúng ta?”

Chương 366: Long Tộc

Hai móng vuốt Nha Công chớp lấy bả vai đầy đặn của Vũ Mục, cách mặt đất vài thước cấp tốc lướt đi.

Vũ Mục cả đời lần đầu tiên hưởng thụ được tốc độ nhanh như vậy, nhìn đất đai cấp tốc lướt qua dưới chân, hân hửng phấn hoa tay múa chân liên tục khen ngợi: “Hay quá, ta sao lại ngốc như vậy? Ta cũng phải kiếm một con phi cầm chiến sủng! Vu Điện tựa như có người chuyên môn thuần dưỡng các loại hung cầm, ta phải đi kiếm một con!”

Vũ Mục dương dương đắc ý hướng Phong Hành cười nói: “Chủ ý của ta thế nào? Có một con hung cầm thay đi bộ, về sau tốc độ của ta sẽ không là liên lụy nữa!”

“Con phi cầm nào bị người nhìn trúng, nhắm chừng là từng bị Thiếu Ti nguyên rửa nhi?” Phong Hành thực ác độc đáp lại hân một câu: “Cả ngày bị người một đồng thịt như vậy đè ở dưới móng, nó còn có thể bay lên sao?”

Vũ Mục tức giận đến xanh mặt, hân chỉ vào Phong Hành, run run nói không ra lời. Qua một lúc lâu, hân dùng sức vỗ mỡ đầy đặn trên cái bụng một phát, tạo nên một cơn sóng thịt, rất là tức giận rít gào: “Người là ghen tị! Người nhất định là ghen tị thịt của ta!”

Đối với lời nói không biết xấu hổ của Vũ Mục Phong Hành cười nhạt, chân đạp gió mát nhẹ nhàng chạy như điên về phía trước, Phong Hành đột nhiên hướng Cơ Hạo rất nghiêm túc nói: “Một giọt Vu Vương tinh huyết! Cơ Hạo, ta về sau nhất định sẽ...”

“Không cần nói những lời khách khí.” Cơ Hạo ngắt lời Phong Hành: “Chúng ta là bằng hữu, chúng ta là huynh đệ. Vu Vương tinh huyết tuy tốt, tinh huyết Nghệ Thanh Điều lại chỉ có người hấp thu, mới có thể phát huy công hiệu lớn nhất.”

Phong Hành siết nắm tay, gật gật đầu, không hé răng nữa. Nhưng ánh mắt hẳn trở nên đặc biệt kiên định.

Một vị Vu Vương bị luyện hóa sống, chỉ ngưng kết ra một giọt Vu Vương tinh huyết, phần nhân tình này hẳn nợ quá lớn, cho dù là bằng hữu, cho dù là huynh đệ, hẳn cũng phải đem phần nhân tình này khắc dưới đáy lòng. Có cơ hội, nhất định phải trả lại cho Cơ Hạo.

Vũ Mục thì do dự một phen, nghiêng đầu nhìn về phía Cơ Hạo: “Cơ Hạo, người đem thác mạch bí pháp vị tiền bối đó dạy người, truyền thụ cho chúng ta... Vu Điện có thác mạch bí pháp, cũng chỉ có đệ tử được chọn lựa vào nội điện mới có tư cách biết được. Nhưng cho dù nội điện đệ tử, cũng không phải mỗi người đều được truyền thụ. Người làm như vậy, không sao chứ?”

Nhìn Vũ Mục một cái thật sâu, Cơ Hạo mỉm cười nói: “Thác mạch bí pháp, nhìn như thần bí, thật ra cũng không tính là gì.”

Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo rất nghiêm túc nói: “Những kinh lạc này, đã sinh trưởng ở trong cơ thể chúng ta, chỉ là chúng ta chưa có đủ lực lượng đi nhận biết chúng nó, khai thác bọn nó. Thượng cổ tổ tiên của chúng ta mới mở linh tuệ, tri thức tích lũy hầu như bằng không, chỉ có thể xin giúp đỡ từ dị tộc truyền thừa lực lượng của bọn họ. Đó là chuyện thượng cổ nhân tộc sinh tồn gian nan, bất đắc dĩ làm.”

Hít sâu một hơi, Cơ Hạo nhìn bầu trời phía đông dần dần sáng lên, cười nói: “Chúng ta những hậu nhân này, so với thời tổ tiên cường thịnh hơn rất nhiều, thứ biết được, nhận biết đối với thiên địa cũng đều nhiều hơn rất nhiều. Nếu chúng ta ngay cả huyền bí của bản thân cũng không làm rõ, còn có mặt mũi mặt đi gặp tổ tiên sao?”

Nhẹ nhàng khoát tay. Cơ Hạo cười nói: “Thác mạch bí pháp, chỉ là một bước nhỏ nhận thức sự huyền bí của bản thân chúng ta mà thôi. Đối với sư tôn mà nói, đây là tiểu thuật bé nhỏ không đáng kể, không cần để ở trong lòng.”

Vũ Mục, Phong Hành nhìn nhau một cái, vô cùng nghiêm túc nói: “Lấy tên tổ linh thề, chúng ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài một câu một chữ.”

Cơ Hạo cười cười, rất muốn nói với bọn họ, thật ra không cần đem thác mạch thuật này nhìn quá nghiêm trọng. Tự Văn Mệnh bọn họ đều đã nắm giữ một bộ phận bí pháp khai thác kinh mạch, như vậy thác mạch thuật sẽ không phải cái gì cấm kỵ.

Cơ Hạo cần chú ý, chỉ là đừng cho người khác biết, toàn bộ kinh lạc toàn thân hẳn đều đã thông suốt mà thôi.

Một đường chạy như điên. Ban đầu Vũ Mục liên lụy lớn nhất có Nha Công giúp, cũng không là trói buộc nữa. Mọi người bật nhảy như bay, theo đường lúc tới liên tục quay về, không bao lâu đã chạy ra mấy trăm dặm.

Lão thụ yêu và con báo lớn bị tấm lưới lớn do gân rồng bện thành trói chặt thành một cục, mặc cho bọn họ giãy dụa, càng là giãy dụa tấm lưới lớn thít càng chặt. Mười mấy chiến sĩ Già tộc khiêng lên tấm lưới lớn, muốn mang theo chiến lợi phẩm quay về, mười mấy chiến sĩ long tộc đầu rồng thân người, thân khoác kim giáp đột ngột xông ra.

Đứng xa xa ở trên đỉnh núi bốn phía, chiến sĩ long tộc chiều cao gần mười trượng ‘hiên ngang’ rít lên, hai mắt phun lửa nhìn chằm chằm tấm lưới lớn kia trói chặt lão thụ yêu. Một vị chiến sĩ long tộc sừng rồng mài bóng loáng, bên trên được khảm nhiều trân châu bảo ngọc làm trang sức lạnh lùng nói: “Các người dùng gân rồng làm lưới? Hừ, các người nơi này có hai trăm năm mươi tám người, tự mình chặt hai trăm cái đầu bồi tội, đem lão thụ yêu này lưu lại, cắt!”

Mấy nam tử Ngu tộc rống giận, một gã nam tử Ngu tộc tiến lên hai bước, hướng tới chiến sĩ long tộc kia phẫn nộ quát: “Những gân rồng này, cũng là gân nghiệt long từ long vương phủ các người chảy ra! Khốn kiếp, hàng các người tự mình buồn...”

Chiến sĩ long tộc cực kỳ không giảng đạo lý ngắt lời đối phương, hăn trợn

con mắt quái dị, đồng dặc nói: “Ta nhớ ra rồi, chỗ gân nghiệt long đó, thật đúng là hàng hóa chúng ta bán ra! Nhưng chúng ta đem những gân rồng đó bán cho các người, là cho các người coi như tổ tông để thờ, ai cho các người đem bọn nó bện thành tấm lưới?”

Một đám chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc tức giận đến đầu bốc khói, giận dữ chỉ vào bọn chiến sĩ long tộc đó nói không ra lời.

Lời này quả thực chính là táng tận thiên lương! Hàng hóa long vương phủ các người mình bán ra, khách nhân dùng giá trên trời mua về, vận dụng như thế nào là việc của bản thân khách nhân. Người lại còn nói, những gân rồng này là để khách nhân mang về, coi như tổ tông để thờ?

Tiêu giá trên trời mua tên tổ tông trở về thờ?

“Khốn kiếp!” Nam tử Ngu tộc giận dữ chửi ầm lên.

“Nhục mạ tộc ta, tội thêm một bậc!” Chiến sĩ long tộc lưỡi biếng nằm lên một thanh trăm mã đao kim long nuốt lưỡi đao, tùy tay vung lên, một đạo đao khí dài nghìn trượng gào thét xé trời, đao khí hình cung màu xanh thẳm xé rách không khí, vạch ra trên mặt đất một cái rãnh sâu không lường được, tàn nhẫn vô cùng hướng vào đầu nam tử Ngu tộc kia bổ xuống.

Hai chiến sĩ Già tộc nhảy dựng lên, khiêng trọng thuẫn hướng đao khí cản.

‘Phập’ một tiếng, trọng thuẫn dày tới ba thước giống như đậu phụ khô bị xé rách, hai chiến sĩ Già tộc cùng cất tiếng rú thảm, bị đao khí chém thành bốn mảnh chính tề, máu tươi phun đầy đất.

Vừa rồi nam tử Ngu tộc kia kinh hô một tiếng, ba cái ngọc phù màu máu bên hông nổ tung, một quang sáng màu máu dày cả trượng chắn trước mặt hắn. Trong quang sáng một con mắt dựng thẳng màu máu rõ ràng có thể thấy được, đao khí bổ vào trên quang sáng, chợt nghe một tiếng nổ, đao khí và quang sáng đồng quy vu tận, nam tử Ngu tộc lão đảo liên tục lui về phía sau, thiếu chút nữa

cắm đầu ngã xuống đất.

“Ồ, bùa hộ mệnh rất mạnh nhỉ. Vấn đề là, người có mấy cái bùa hộ mệnh như vậy?” Vị chiến sĩ long tộc kia đắc ý giơ lên trường đao trong tay: “Các người, còn có thể chịu của ta bao nhiêu đao?”

Mười mấy chiến sĩ long tộc đồng thời giơ lên binh khí bên mình, hàn khí bay lên không trung, nhuệ khí bắn ra bốn phía, binh khí các chiến sĩ long tộc sử dụng, thế mà thuần một sắc đều là thiên địa thánh binh!

Sự giàu có của long tộc, quả nhiên danh bất hư truyền!

Chương 367: Thổ Hào

Xa xa, Cơ Hạo nhìn thấy mười tám chiến sĩ long tộc rút binh khí, nhảy xuống đỉnh núi, xâm nhập trong đám người chiến sĩ Già tộc.

Lần đầu tiên, Cơ Hạo nhìn thấy chiến sĩ Già tộc bị kẻ địch nhân số thua xa mình giết hại, hẳn cũng là lần đầu tiên thấy được chiến sĩ thân thể so với chiến sĩ Già tộc càng thêm mạnh mẽ, chiến kỹ so với chiến sĩ Già tộc càng thêm tinh diệu cao tuyệt, xuống tay so với bất luận kẻ nào Cơ Hạo từng gặp còn hung tàn tàn nhẫn hơn.

Nơi nơi đều là tiếng ‘Xẹt xẹt’ trọng giáp và khiên bị thoải mái cắt rách, thanh âm đó không giống như kim loại va chạm, ngược lại như là tiếng vang đao sắc cắt rách phiến gỗ mỏng manh mới có.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, luôn có tiếng hỗn tạp ‘Phập’ cơ thịt bị xé rách, cùng với tiếng ‘Sát sát’ cốt cách và kinh lạc bị xé nát.

Những thanh âm đó trộn lẫn cùng một chỗ, biến thành một khúc quân hành làm người ta sợ hãi dựng tóc gáy.

Trong ánh bình minh ảm đạm, có thể nhìn thấy cả mảng lớn máu vừa nhon vừa nhỏ phun lên trời cao, hình dạng máu là quái dị như thế, cũng đại biểu vết thương phun máu là tinh tế cỡ nào, binh khí tạo thành những vết thương này là sắc bén cỡ nào.

Chiến sĩ Già tộc giống như cỏ dài dưới đao sắc nhanh chóng ngã xuống đất, bọn hắn thậm chí ngay cả gàoร้อง cũng chưa phát ra một tiếng, đã ở trong hàn quang lóe ra mất đi sinh mệnh. Từng cái đầu cực lớn lăn loạn ở dưới đất, sau đó bị chiến sĩ long tộc thô bạo một cước giẫm nát.

“Trời ạ! Quả thực giống như giết súc vật!” Lông tóc toàn thân Phong Hành dựng thẳng lên, không thể tin nhìn cuộc giết chóc hung tàn trước mắt.

Bị giết hại, là chiến sĩ Già tộc ngày thường có xưng hô ác quỷ, ở trên chiến trường, một ác quỷ Già tộc có thể đối kháng hơn năm chiến sĩ nhân tộc cùng giai! Bọn hãn không chút sức phản kháng bị chiến sĩ long tộc giết hại, chiến trận nghiêm mật của bọn hãn hầu như là nháy mắt giao nhau đã bị đánh tan.

Chiến sĩ Long tộc không bằng một phần mười của đám chiến sĩ Già tộc, nhưng sức chiến đấu bùng nổ ra lại là gấp mười mấy lần bọn hãn.

Chiến sĩ Già tộc điên cuồng phản kích rơi ở trên người các chiến sĩ long tộc đó, lại chỉ tung tóe lên nhiều đốm lửa, ngay cả giáp trụ của bọn họ cũng không thể công phá.

Ngày thường, chiều cao của các chiến sĩ long tộc đó đều ở trên dưới mười trượng, khi giao chiến với chiến sĩ Già tộc, thân hình bọn họ cấp tốc áp súc, trở nên so với chiến sĩ Già tộc chỉ cao hơn non nửa thân thể. Ưu thế trên cao nhìn xuống, chiếm cứ lực lượng thân thể tuyệt đối cường thế, binh khí không đâu không phá, giáp trụ không gì phá nổi, kỹ xảo cùng kinh nghiệm chiến đấu càng cường đại hơn...

Tất cả tất cả, trực tiếp dẫn tới một cuộc giết chóc nhẹ nhàng.

“Binh khí cùng áo giáp của bọn long tộc này, quá mạnh mẽ.” Vũ Mục xem mà thịt béo toàn thân run rẩy.

Bọn Cơ Hạo ở ngoài trăm dặm liền phát hiện động tĩnh nơi này, lấy tốc độ bọn họ chạy như điên mấy chục dặm, lúc tới gần cách bồn địa nho nhỏ này không đến mười dặm, chiến đấu thế mà đã kết thúc.

Năm chiến sĩ Ngu tộc mặt không còn chút máu hai chân quỳ xuống đất, hai tay ôm ở sau đầu, giống như gặp quỷ nhìn những chiến sĩ long tộc kia một lần nữa đem thân thể khôi phục đến khoảng mười trượng. Khi chiến sĩ Già tộc bọn hãn mang đến bị giết hại hết, bọn hãn dứt khoát từ bỏ sự chống cự.

Cho dù trên người bọn hãn còn có bùa hộ mệnh trường lão gia tộc ban cho,

bọn hăn còn có cơ hội lật ngược thế cờ, bọn hăn vẫn từ bỏ sự chống cự.

Quý tộc mà, có thể đẫm máu tử chiến đó không phải quý tộc, đó là ngu – ngốc!

“Thế nào, ta nói rồi, các người mua gân nghệt long trở về, phải thờ như tổ tông, bằng không các người sẽ có phiền toái lớn!” Thủ lĩnh chiến sĩ long tộc ngông nghênh ngồi xổm trước mặt bọn hăn, vươn ngón tay cho đầu bọn họ mỗi người một cái búng.

Trong tiếng ‘Bốp bốp’, đầu của bốn chiến sĩ Ngu tộc bị nổ nát bét, một chiến sĩ Ngu tộc cuối cùng khàn cả giọng hét lên: “Ta là tộc nhân đích hệ Kiên thị nhất tộc. Các người không thể giết ta...”

Thủ lĩnh chiến sĩ long tộc ngẩn ngơ: “Hả? Đích hệ Kiên thị nhất tộc? Dùng ngón tay búng chết, tựa như có chút không đủ tôn trọng gia tộc các người.”

Đứng lên, thủ lĩnh chiến sĩ long tộc cấp tốc vung đao, ‘Vù’ một tiếng, đầu chiến sĩ Ngu tộc này bay lên cao cao, sau đó bị ánh đao xay thành phấn. Thủ lĩnh chiến sĩ long tộc nhếch miệng cười, đắc ý gật gật đầu: “Ừm, thế này cho dù trưởng lão gia tộc các người cũng không thể nói ta cái gì. Các người có thể chết ở dưới thiên địa thánh binh, đây là vinh quang lớn bao nhiêu!”

Mấy chiến sĩ long tộc sải bước đi tới, trong tay cầm lượng lớn đồ chơi nhỏ vụn châu quang bảo khí, đây là của nỡ bọn hăn từ trên người chiến sĩ Già tộc cùng chiến sĩ Ngu tộc chết trận lục soát ra. Trong đó chỉ không gian pháp khí đã có nhiều tới gần trăm món.

“Một khoản tài phú nhỏ!” Thủ lĩnh chiến sĩ long tộc nhú mày, râu rồng màu vàng bên miệng kịch liệt lắc lư: “Cũng không tệ, bọn tiểu tử này nhiều tiền hơn so với trong tưởng tượng của ta. Lần này chúng ta đi ra, thật ra không thiệt.”

Cười một tiếng điên cuồng, thủ lĩnh chiến sĩ long tộc này đột nhiên hét to một tiếng, lật tay rút đao hung hăng bổ ra một đao.

Đao khí hình cung màu xanh thẫm dài đến nghìn trượng gào thét mà ra, vỡ đất nứt không gian, kéo theo một mảng quang sáng màu lam hướng đoàn người Cơ Hạo chém tới. Đao ý sắc bén, cách bọn Cơ Hạo còn có hơn một dặm, đao ý đáng sợ đã khiến áo vải trên thân Phong Hành, Vũ Mục nứt ra vô số vết đao thật nhỏ.

“Hừ!” Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, rút ra Viêm Long Kiếm sải bước về phía trước, tám ngàn vu huyệt đồng thời sôi trào, vu lực hùng hồn rót vào trong Viêm Long Kiếm, trường kiếm chấn động phát ra tiếng rùng rợn gầm rung trời, chỉ nghe một tiếng thét dài, một kiếm khí hình cung tương tự dài đến nghìn trượng tuôn trào ra, mang theo nhiệt lực đáng sợ thổi quét về phía trước.

Đao khí của long tộc mang theo hơi nước mênh mông cuộn cuộn, bọn họ dù sao ở trong đại dương phía đông, sự khống chế đối với hơi nước của chiến sĩ long tộc cực kỳ đáng sợ.

Kiếm khí của Cơ Hạo cuốn theo nhiệt độ cao, hỏa khí cuộn cuộn xông thẳng lên trời, lửa nóng quán quanh dâng trào, hung hăng chính diện va chạm với đao khí màu lam.

Lực lượng thủy hỏa kích động, nhanh chóng diễn hóa sấm sét, vô số tia điện hai màu lam đỏ bắn ra bốn phía, kèm theo tiếng gầm rú đình tai nhức óc, nơi đao khí, kiếm khí đan xen một ngọn núi nhỏ âm âm sụp xuống vỡ nát, mặt đất bị tia điện đánh ra vô số lỗ thủng to nhỏ.

Tiếng ‘Kẹt...’ không dứt bên tai, đao khí, kiếm khí dây dưa với nhau cấp tốc xoay tròn va chạm, chỗ ban đầu một lỗ xoáy hai màu đỏ lam lao lên cao mấy chục dặm, giống như một cột gió lao thẳng lên trời cao, trên mặt đất cứng rắn cào ra một cái hố to đường kính cả dặm.

Qua hồi lâu lỗ xoáy mới chui vào trời cao gào thét tan đi, vô số bụi đá ùn ùn hạ xuống, bốn phía cuồng phong dâng trào, thổi làm núi rừng dao động từng đợt.

Thủ lĩnh chiến sĩ long tộc ngạc nhiên kinh hô: “Tiểu tử, không tệ, có thể ngăn

được đao khí một thành khí lực của ta phát ra.”

Hai mắt khê đảo, con người thủ lĩnh chiến sĩ long tộc gắt gao nhìn thẳng Viêm Long Kiếm trong tay Cơ Hạo: “Ừm? Trên thân kiếm này của người có hình rồng? Đây là bảo vật của long tộc ta, sao lại rơi xuống trong tay người? Tiểu tử, giao ra thanh kiếm này... Còn có trường bào trên người người... Còn có chùy trên tay tiểu nha đầu bên cạnh người... Ta tha các người rời khỏi!”

Cơ Hạo tức giận đến mức cười lên, đều nói long tộc tham lam, long tộc bá đạo, quả nhiên như thế!

Những kẻ này ánh mắt đủ sắc, liếc một cái đã nhìn trúng bảo bối tốt nhất trên người mình cùng Man Man.

Xem thiên địa thánh binh tràn đầy màu sắc trên tay bọn hắn, chẳng lẽ những binh khí này, đều là long tộc cướp được hay sao?

“Ta không dong dài với các người, thả lão thụ yêu cùng báo lớn, chuyện hôm nay chấm dứt từ đây.” Nhìn các chiến sĩ long tộc sải bước tới gần, Cơ Hạo lớn tiếng quát lên.

Chương 368: Nhật Được

Cách nhau ba dặm, Cơ Hạo và mười tám chiến sĩ long tộc xa xa giăng co.

Phong Hành đã chẳng biết đi đâu, một làn gió mát nâng hân lóa vào một rừng cây, sau đó thì không ai có thể phát hiện bóng người hân nữa.

Vũ Mục đem cái nồi sắt to đó của hân lôi ra, rất hàm hậu thành thật hướng các chiến sĩ long tộc cười. Cái nồi sắt đen sì chụp ở trên lưng hân, tên mập mập chết tiệt này còn chưa giao thủ, đã làm sẵn chuẩn bị chịu đòn.

Man Man xách hai thanh chùy, tức giận từ bên người các chiến sĩ long tộc đó xông qua. Hai chiến sĩ long tộc muốn ngăn trở nàng, lại bị thủ lĩnh nhà mình quát bảo ngưng lại: “Một tiểu nha đầu, kệ nó đi. Không nhắc lên nỗi bọt sóng lớn bao nhiêu đâu!”

Bước nhanh chạy tới bên người lão thụ yêu và báo lớn, Man Man vút song chùy, hai tay tóm lấy tấm lưới lớn gân nghịệt long bện thành dùng sức kéo.

Một chiến sĩ long tộc quay đầu, vừa lúc thấy được một màn Man Man xé tấm lưới lớn gân rồng này, hân không khỏi cất tiếng cười to: “Tiểu nha đầu, đây là gân nghịệt long, tuy lúc hân phạm vào tộc quy bị giết thực lực không mạnh thế nào, cũng không phải nhân tộc các người có thể...”

Còn chưa dứt lời, một đám chiến sĩ long tộc đồng thời trừng to mắt, giống như gặp quỷ nhìn về phía Man Man.

‘Kẹt... ~’!

Kèm theo tiếng vỡ vụn chói tai, gân rồng to bằng cánh tay màu sắc giống như bạc trắng ở dưới man lực đáng sợ của Man Man dần dần nứt ra, sau đó từng sợi đứt đoạn. Tiếng đứt gãy ‘Phành phành’ giống như từng cái tát, hung hăng tát ở trên mặt các chiến sĩ long tộc này.

Thủ lĩnh chiến sĩ long tộc ngẩn ngơ, có chút tức giận rít gào: “Đi hai người theo dõi. Vốn tưởng một con tôm non, không ngờ lại là một con cá mập lớn! Nhưng cũng vô dụng, tiểu nha đầu, người có một thân man lực cũng vô dụng!”

Hai chiến sĩ long tộc hít một hơi thật sâu, chiều cao thân thể gần mười trượng bọn họ cấp tốc co lại, trong chớp mắt đã biến thành cao hơn một trượng hai thước, sải bước hướng Man Man lại gần.

Man Man vừa mới giật đứt mấy sợi gân rồng, xé rách tấm lưới lớn còn chưa đủ để khiến lão thụ yêu và báo lớn chui ra, nghe được tiếng bước chân của hai chiến sĩ long tộc, Man Man quay đầu cả giận nói: “Các người đều là bại hoại, không có chuyện gì để làm thì bắt người ta?”

Thủ lĩnh chiến sĩ long tộc cười lên ‘Hắc hắc’, không phải không đặc ý mang theo một tia vô sỉ nói: “Chúng ta cũng không bắt bọn hắc! Chúng ta chỉ là đi ngang qua. Hắc hắc, đi ngang qua, vừa lúc nhìn thấy bọn họ bị người ta bắt, đã biến thành tù binh của người khác, chúng ta đây là nhật tiện nghi nhật được!”

Ưỡn ngực, thủ lĩnh chiến sĩ long tộc đúng lý hợp tình nói: “Dựa theo quy củ của long tộc chúng ta, nhật được thì là của chúng ta. Bao gồm bảo bối trên người các người, bị chúng ta nhật được, thì nhất định là của chúng ta!”

Cơ Hạo cười lạnh ‘ha ha’. Thật sự là không biết xấu hổ đến công khai tộc quy! Nhật được là của bọn họ? Thế nào mới có thể tính là nhật được? Hơn nữa, người sống sờ sờ cũng có thể nhật được sao?

Cái này căn bản chính là logic của cường đạo, nói trắng ra chính là —— bảo bối bọn họ nhìn trúng, thì nhất định là của bọn họ. Không hổ là được xưng tộc đàn tham lam số một thiên hạ, ác danh của long tộc, là lan truyền rất nhiều năm ở Bồ Phản, ở Trung Lục thế giới.

Hai chiến sĩ long tộc đồng dạng hướng Man Man tới gần, một chiến sĩ lớn tiếng cười nói: “Tiểu nha đầu, khí lực của người rất lớn, nhưng không có bất cứ một tộc đàn nào có thể đấu khí lực với long tộc chúng ta! Cho dù những kẻ gọi

là thần linh kia cũng không được! Ngoan ngoan, đem chùy cho ta, ta mang về cho cháu gái ta chơi, ta không dả thương người!”

Một chiến sĩ long tộc bất mãn trừng mắt nhìn đồng bạn của mình một cái: “Này, cháu gái người còn chưa biết đi đường, cần bảo bồi tốt như vậy làm gì? Cháu ta đang cần binh khí tiện tay, nhà mấy a thúc của ta tra xét mấy chục linh huyết đáy biển, chưa sinh ra thiên địa thánh binh mới, cháu nhà ta mới đang cần binh khí.”

Hai chiến sĩ long tộc trừng mắt nhìn nhau một cái, sau đó trầm miệng một lời nói: “Ai cướp... Nhặt được, thì của người đó!”

Hai người đồng thời cười lớn một tiếng, cũng không rút ra binh khí, sải bước kéo theo một dải khói bụi hương Man Man lao đi, nhìn cũng không nhìn Man Man một cái, mà là vươn hai tay hương liên hoa chùy Man Man ném dưới đất chụp lấy.

“Đập!” Man Man vút xuống cái lưới lớn gân rồng, nắm lên hai thanh đại chùy, ‘Vù vù’ hai tiếng liền ném ra.

Đáng thương hai đại hán long tộc căn bản không đem Man Man để trong lòng, bọn họ cũng đánh giá sai uy lực liên hoa chùy Vũ Dư đạo nhân luyện chế. Chợt nghe thấy tiếng xé gió, nhìn thấy một mảng ánh lửa chợt lóe, hai cây chùy phân biệt nện ở trên thái dương nhô lên cao cao của bọn họ.

‘Thùng thùng’ hai tiếng vang lớn, thái dương hai chiến sĩ long tộc bị đập lún xuống, cả mảng lớn vảy rồng lẫn máu rồng rải đầy đất, hai người đau đến mức khàn giọng rống thảm, chặt vật ôm đầu bay ngược vài dặm, ở trên đất hung hăng đập ra hai cái hố to.

“Đập tiếp!” Man Man hét lớn một tiếng, hai thanh đại chùy dung nhập Tiên Thiên Tức Nhưỡng đột nhiên bành trướng đến kích cỡ mấy trượng, mang theo trọng lực đáng sợ gào thét từ không trung rơi xuống, giống như sao băng rơi xuống đất hung hăng hướng hai chiến sĩ long tộc đập tới.

Thủ lĩnh chiến sĩ long tộc cảm nhận được khí tức khủng bố huyền diệu khó lường, tràn ngập ý vị Hồng Mông tiên thiên trong liên hoa chùy, hấn sợ tới mức khàn giọng kêu lên quái dị: “Toàn lực phòng ngự, cẩn thận, chùy này có cổ quái... Ai, bảo bối tốt! Tiểu đệ nhà ta còn thiếu một đôi binh khí tiện tay!”

Bỏ lại Cơ Hạo giằng co với mình, thủ lĩnh chiến sĩ long tộc hét lớn một tiếng, thân thể chợt bành trướng đến trên dưới trăm trượng, đôi tay gồng lên, vô số vảy rồng từ dưới làn da toát ra, giáp trụ trên người hấn càng phóng ra cả mảng lớn ánh sáng mây nước cùng hư ảnh vảy rồng, phụ trợ hấn uy phong vô hạn giống như thần linh tới phạm gian, nhìn qua uy mãnh bá đạo đến cực điểm.

Hai năm đâm vung lên, thủ lĩnh chiến sĩ long tộc muốn đón đỡ trọng chùy Man Man nện xuống.

Một là vì cứu thủ hạ của mình, một cái khác, gã này cũng muốn trực tiếp đem hai thanh chùy nhét vào trong túi. Trong liên hoa chùy khí tức Hồng Mông minh mông không lường được, không phải bảo bối bình thường có thể có, ngay cả thiên địa thánh binh của bọn họ, cũng không có khí tức huyền diệu khó lường như vậy!

Nhìn thủ lĩnh chiến sĩ long tộc chạy vội đến, Man Man từ trong túi găm bên hông lấy ra một cây mộc trượng tinh xảo màu đỏ.

Hai tay dùng sức đem mộc trượng cắm xuống đất, hai tay Man Man dùng sức ở trên đầu rồng của mộc trượng hung hăng đập một cú, chợt nghe một tiếng rỗng gầm phóng vút lên, cây mộc trượng dài không sai biệt lắm với chiều cao của Man Man phun ra ánh lửa bức người, đầu rồng của mộc trượng tinh xảo giống như vật còn sống há mồm, từng ánh lửa hình rồng bắn nhanh ra, giống như vô số châu chấu bay bắn nhanh, hung hăng đánh vào trên người thủ lĩnh chiến sĩ long tộc.

“Thiên địa...” Thủ lĩnh chiến sĩ long tộc kinh hô một tiếng, mở to hai mắt nhìn nhìn về phía cây mộc trượng kia.

Vô số ánh lửa hình rồng màu đỏ rực dài hơn một thước bắn nhanh, hung hăng đánh vào trên người gã đó, đánh cho vàng sáng giáp trụ trên thân hấn phóng ra không ngừng sụp đổ ra vô số điểm sáng, từng đám lửa dinh dính bám vào ở hấn trên người tàn sát bừa bãi đốt cháy.

“Thần binh?” Thủ lĩnh chiến sĩ long tộc kinh hô một tiếng, hai thanh đại chuỳ gào thét nện xuống, hung hăng nện ở trên cái đầu hoàn toàn không có phòng bị của hấn.

Trong tiếng nổ vang, thủ lĩnh chiến sĩ long tộc bị đập vỡ đầu chảy máu, rú thảm ‘Ngao ngao’ cắm đầu ngã xuống đất, ở giữa hai tên cấp dưới đập ra một cái lỗ thủng cực lớn.

Chương 369: Dọa Lui

‘Vù vù, vù vù, vù vù’!

Hai tay Man Man bắt lấy mộc trượng toàn thân đỏ đậm, khuôn mặt nhỏ nhắn căng lên, hai mắt tức giận nhìn những chiến sĩ long tộc kia.

Vô số ánh lửa hình rồng bắn nhanh ra, trong mỗi một nháy mắt đều có mấy ngàn ánh lửa bắn nhanh trên không trung, đánh nổ không khí, kéo theo mảng lớn khí bạo, tựa như bầu trời cũng bị đánh thủng, hóa thành mưa lửa liên miên hướng các chiến sĩ long tộc đó đánh giết.

Bằng hữu Cơ Hạo nhận định, chính là bằng hữu của Man Man nàng; đã là bằng hữu của Man Man nàng, lão thụ yêu và báo lớn bị người ta dùng lưới bắt lại, bắt giống như dã thú, Man Man liền phi thường tức giận!

Man Man đã tức giận, như vậy có người nhất định phải xui xẻo!

Cho nên như Vũ Dư đạo nhân dặn dò Cơ Hạo, không cần dựa vào vật ngoài thân quá nhiều; Chúc Dung thị ở Bồ Phán cũng dặn dò Man Man, không được tùy ý lấy ra hộ thân trọng bảo hấn ban cho làm việc tùy tiện.

Nhưng một lần này, Man Man ngang nhiên lấy ra ‘Tiên Thiên Bính Linh Hỏa Long Trượng’ Chúc Dung thị ban cho nàng, hướng tới các chiến sĩ long tộc xui xẻo kia nổi bão.

Chúc Dung thị là địa đầu xà Nam Hoang, trong lòng đất Nam Hoang có bao nhiêu địa mạch, có bao nhiêu linh huyết, có chỗ nào có thể thai nghén thiên địa thần khí hoặc là thiên địa thánh binh, Chúc Dung nhất tộc không thể nói hoàn toàn nắm giữ, nhưng cũng nắm giữ năm sáu thành.

Vô số năm qua, Chúc Dung nhất tộc chiếm cứ Nam Hoang, cách mỗi vài năm sẽ vơ vét lòng đất một lần, tự nhiên có không ít thần binh lợi khí bị bọn họ thu

gặt.

Phẩm cấp Tiên Thiên Bính Linh Hỏa Long Trọng xen vào giữa thiên địa thánh binh và thiên địa thần khí, chỉ thiếu một chút hỏa hậu có thể tấn thăng thành thiên địa thần khí, do đó có được uy lực trấn áp nhất phương. Nhưng vị tổ tiên nào đó của Chúc Dung thị thời điểm thu cây bảo trọng này hơi sơ sẩy sơ ý, đem nó lấy ra sớm ba ngàn năm, kết quả lực lượng tích tụ không đủ, kẹt lại ở trên ngưỡng cửa tấn thăng.

Lấy Hỏa Thần thần lực của Man Man thúc giục Tiên Thiên Bính Linh Hỏa Long Trọng, ánh lửa hình rồng là Tiên Thiên Bính Đình Linh Hỏa tinh thuần vô cùng ngưng tụ mà thành, nhiệt độ cao đáng sợ, đủ để nấu chảy kim loại. Hơn nữa khí linh của bảo trọng tính tình bạo ngược như lửa, một khi kích phát sẽ là mấy ngàn mấy ngàn ánh lửa bắn nhanh, lấy thực lực Man Man hiện nay không chế ánh lửa hấn kích phát ra, mỗi một đòn uy lực đều có thể so với đỉnh phong Đại Vu!

Trong nháy mắt mấy ngàn ánh lửa bắn nhanh, mỗi một ánh lửa có thể so với một đòn dốc toàn lực của đỉnh phong Đại Vu.

Thần lực trong cơ thể Man Man tiêu hao cực nhanh, năng nhiều nhất có thể khống chế cây bảo trọng này thời gian ba hơi thở sẽ bị hút khô thần lực.

Nhưng ba hơi thở, mỗi hơi thở có thời gian mười cái nháy mắt, trong từng thời gian nháy mắt ánh lửa Hỏa Long Trọng phun ra ước chừng có bốn năm Thiên Đạo, ba cái hô hấp thời gian đã có mười mấy vạn ánh lửa bạo ngược, điên cuồng trút xuống ở trên thân các chiến sĩ long tộc đó.

Có ba chiến sĩ long tộc đã bị đánh ngã, mười lăm tên chiến sĩ long tộc còn lại cầm thiên địa thánh binh, thúc giục giáp trụ trên người cũng là thiên địa thánh binh, gian nan khom lưng, dùng binh khí bảo vệ đầu mặt, ở trong ánh lửa đau khổ chống đỡ.

Đây là thổ hào cùng thổ hào tranh đấu, đây là đối chọi thiên địa thánh binh

cùng thiên địa thánh binh.

Ánh lửa hình rồng mang theo nhiệt độ cao đáng sợ, hung hăng va chạm ở giáp trụ trên thân chiến sĩ long tộc, khiến bảo vệ giáp trụ của bọn họ phóng ra vụn từng tấc một, tan rã từng tấc một, ánh lửa nện ở mặt ngoài giáp trụ của bọn họ, Bính Đình Linh Hỏa dinh dính đốt cháy giáp trụ của bọn họ, đốt cháy thân thể bọn họ, các chiến sĩ long tộc đau đến mức khàn giọng rú thảm liên tục.

Tiên Thiên Bính Đình Linh Hỏa, đây là tiên thiên linh hỏa bá đạo nhất, càng được xưng là ngôi sao trong tiên thiên hỏa.

Các chiến sĩ long tộc này thân thể mạnh mẽ, bọn họ không ngại ánh lửa lực đánh mạnh mẽ, nhưng Bính Đình Linh Hỏa thiêu đốt lại làm bọn họ thống khổ không chịu nổi, cả mảng lớn vảy rồng bị đốt phá thành mảnh nhỏ, cả khối lớn máu thịt bị đốt chín, trong không khí tràn ngập mùi thịt nướng kỳ dị.

Không cần thời gian ba hơi thở, nhiều nhất hai hơi thở, Man Man ném ra cây Hỏa Long Trượng này, đã có thể đem các chiến sĩ long tộc đánh tan toàn bộ.

Ngoài trăm dặm, hai vị trưởng lão long tộc vốn vẫn ung dung xem náo nhiệt, thuần túy là vì vạn vô nhất thất mới rời khỏi Xích Phản tập, ở phía sau các chiến sĩ long tộc đó áp trận rít gào một tiếng trầm thấp, một đám mây nước dưới chân bọn họ bốc lên, khổng chế mây nước muốn đến hiện trường trợ chiến.

Các trưởng lão long tộc đều là cao thủ cấp Vu Vương, cường độ thân thể bọn họ càng theo sát Vu Đế bình thường, bọn họ càng thêm tinh thông các loại bí thuật long tộc, đồng thời trên người còn mang theo tiên thiên linh thủy chuyên môn khắc chế các loại tiên thiên linh hỏa, nếu bọn họ ra tay, đoàn người Man Man, Cơ Hạo cộng lại, còn chưa đủ bọn họ bóp một phát.

Nhưng mây nước vừa mới bay lên trời, đám mây trắng xóa lại đột nhiên tan rã.

Hai trưởng lão long tộc không kịp trở tay, chặt vật từ trời cao trăm trượng

cắm đầu ngã xuống, đầu hướng phía dưới ngã vật xuống đất. Còn chưa chờ bọn hăn ngẩng đầu lên, một bóng người màu đỏ hiện ra, Vũ Dư đạo nhân như quỷ my xuất hiện ở trước mặt bọn họ, hai tay phân biệt túm lấy sừng rồng đỉnh đầu bọn họ, đem thân thể bọn họ giơ lên cao cao.

Đôi tay dùng sức, hung hăng đập về phía mặt đất.

Núi xung quanh cũng bị Vũ Dư đạo nhân dùng đại pháp lực giam cầm, hai trưởng lão long tộc bị đập lân giáp bay tán loạn miệng phun máu tươi, trên mặt đất lại ngay cả một chút vết lõm cũng không có. Không chỉ có thế, thân thể cao lớn bị của bọn họ đập ở trên mặt đất, mặt đất run rẩy khe khẽ cũng không có, càng không phát ra nửa điểm thanh âm.

Vũ Dư đạo nhân mỉm cười giơ lên hai trưởng lão long tộc, một lần lại một lần hung hăng nện xuống đất.

“Từng gặp kẻ không biết xấu hổ, không biết xấu hổ như các người thì chưa từng gặp.”

“Mệt cho các người cũng là tam tộc chính thống, sao mà càng ngày càng không biết xấu hổ?”

“Bắt nạt trẻ con, thú vị chứ? Chơi vui chứ? Có cảm giác thành tựu chứ? Cảm thấy kiêu ngạo tự hào sao?”

“Ai u, cướp hộ thân bảo bối bản đạo ban cho đệ tử, cảm thấy rất thú vị à? Cảm thấy dễ như trở bàn tay à?”

“Giúp thẳng nhãi con không nên thân nhà mình, bắt nạt trẻ con tuổi so với các người nhỏ hơn cả một đồng, có phải sung sướng lòng già hay không?”

“Các người dám ngu xuẩn có vậy có giáp này, ở trên đại dương phía đông làm uy làm phúc, trái lại cũng không có ai đi quản các người. Không phải không có ai quản, là còn chưa đến lượt các người xui xẻo. Thiên địa đại thế này, ta cuối

cùng thấy được long tộc các người tương lai xui xẻo đổ máu, các người tin không?”

“Các người khẳng định không tin, cho nên bản đạo cũng không nói lý với các người. Nói ngắn lại, bắt nạt đồ đệ bản đạo, các người xui xẻo!”

Vang thanh thúy ‘rắc’, sừng rồng vàng dài đến một trượng đỉnh đầu hai trưởng lão long tộc bị Vũ Dư đạo nhân bẻ gãy. Hắn đem hai trưởng lão long tộc ngã tới mức trời đất tối tăm miệng phun máu tươi ném xuống đất, hai tay như điện chớp loạn một trận, sừng rồng còn lại của hai người cũng bị bẻ gãy.

Sau đó liên tục rút thăm, đáng thương hai trưởng lão long tộc vảy rồng toàn thân bị nhổ xuống từng mảnh, râu rồng dài cả trượng bên miệng cũng bị giật đứt. Thảm hại hơn là, Vũ Dư đạo nhân cho bọn hắn mỗi người một kiếm, lấy ra một cái hồ lô rượu lớn, cho bọn hắn mỗi người chảy một hồ lô máu rồng.

“Hay thay, máu rồng lấy để luyện khí tôi vào nước lạnh, không gì hay hơn!” Vũ Dư đạo nhân vui vẻ cười nói: “Còn chưa cú? Hay là muốn toàn thân đều biến thành tài liệu?”

Toàn thân đều biến thành tài liệu?

Hai lão long rút thăm một tiếng, chặt vật xoay người bỏ chạy. Vừa chạy, bọn họ vừa dùng long tộc bí pháp liên thanh thúc giục.

Mười tám chiến sĩ long tộc bị đánh cho không ngẩng nổi đầu đồng loạt gào thét một tiếng, ùn ùn bay lên trời, hóa thành cự long dài đến trăm trượng hốt hoảng chạy trốn.

Chương 370: Vu Lão

“Dát!” Man Man buông ra Hỏa Long Trượng, thờ hồn hển ngồi xuống đất, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mồ hôi.

Trừng to mắt, nhìn chiến sĩ long tộc chật vật chạy trốn, Man Man kinh ngạc kêu: “Chạy rồi? Thật kỳ quái, còn chưa bị chùy đập, sao đã bỏ chạy? Nam Hoang cũng có rồng, lá gan so với bọn hăn lớn hơn nhiều!”

Cơ Hạo cũng nhìn long tộc thất kinh chật vật chạy như bay, trầm ngâm một lát, hăn hướng phía Xích Phán tập nhìn một cái: “Cũng là chuyện tốt, kết thù kết oán với long tộc chung quy không tốt. Dù sao giao chiến với dị tộc, long tộc cũng là trợ lực của chúng ta.”

Tuy trợ lực này không đáng tin, nhưng ở trong chiến tranh đối kháng dị tộc của nhân tộc, vài lần đều là long tộc xuất binh, giúp nhân tộc chặn Ngu triều tấn công như dòng lũ, cuối cùng giúp nhân tộc lập căn cơ ở Bồ Phán.

Cho dù hiện tại, rất nhiều thời điểm nhân tộc chỉ cần trả giá nhất định, long tộc cũng rất thích ý xuất động một mũi tinh nhuệ quy mô không lớn, giúp nhân tộc hung hăng chơi một phen với đại quân Ngu tộc.

Cho nên về tình về lý, Cơ Hạo cũng không thể đem long tộc đắc tội quá, dù sao hai bên cũng không có thù hận sinh tử. Long tộc tộc đàn này, trừ quá tham lam, quá háo sắc, quá ương ngạnh, quá không phân rõ phải trái, tựa như cũng không có khuyết điểm khác quá lớn.

Đi đến trước mặt lão thụ yêu, Cơ Hạo rút ra Viêm Long Kiếm nhẹ nhàng vung lên, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, tấm lưới lớn do gân rồng chế thành ùn ùn vỡ vụn. Lão thụ yêu loạng choạng thân thể cao lớn đứng dậy, có chút không biết làm sao nhìn thi thể đầy đất.

Ngu tộc, Già tộc, nhân tộc, loài tinh quái, ngăn ngùn nửa khắc đồng hồ, nơi

này bỏ lại bốn năm ngàn thi thể, hơn nửa thực lực đều ở Đại Vu trở lên, nhiều người cách Vu Vương cảnh cũng chỉ một bước xa.

Nhưng sau một phen chém giết tàn khốc, chỉ vì mục đích của bọn họ, lão thụ yêu và báo lớn chút không tổn hao gì, những gã khí thể hùng hổ kia lại ùn ùn ngã xuống ở đây. Cảnh tượng tàn nhẫn, tàn khốc như thế, khiến lão thụ yêu từ trước tới giờ chỉ ngụ ở núi sâu rừng già có chút mờ mịt.

“Đại gia hòa!” Cơ Hạo vỗ vỗ ngón chân lão thụ yêu, ngẩng đầu nhìn hẳn: “Người đã lộ mặt, người và tộc nhân của người khác nhau. Bản thể bọn họ hoặc là cây tùng lớn, hoặc là cây bách lớn, hoặc là tiểu diệp dong thụ những loại cây thông thường này. Nhưng người, người là Tử Văn Long Đàn Mộc.”

“Một gốc Tử Văn Long Đàn Mộc chưa thông linh trí, cũng có thể khiến người ta tranh đoạt vỡ đầu chảy máu. Người đã thông linh trí, đã biết phương pháp tu luyện, dịch cây cùng trái cây của người có được hiệu lực càng thêm cường đại, người biết người tồn tại, đều sẽ không tha cha người. Xích Phán sơn lớn như vậy, không chỗ nào có thể cất chứa các người.”

Cơ Hạo ăn ngay nói thật nói cho lão thụ yêu, Xích Phán sơn lớn như vậy, quả thực không có nơi bọn họ dung thân.

Vô luận là dị tộc hay là thế lực lớn nhỏ khác của Xích Phán tập, chỉ cần biết lão thụ yêu tồn tại, đều sẽ đem hẳn coi là con mồi quý hiếm nhất sẵn giết khắp nơi. Như Cơ Hạo ở Xích Mộc cung từng nói, trừ phi bản thân lão thụ yêu tu luyện thành cao thủ thiên hạ vô địch, nếu không hẳn tuyệt đối không thể nắm giữ vận mệnh của mình.

“Ta...” Lão thụ yêu trầm mặc một lúc, sau đó đem một cành cây vươn về phía Cơ Hạo: “Ta đi theo người, bằng hữu!”

“Bằng hữu!” Cơ Hạo cười, nhớ tới mấy đồng bạn nhỏ của hắn ở trong rừng rậm Nam Hoang. Dùng sức bắt lấy cành lão thụ yêu quơ quơ, Cơ Hạo cười nói: “Vậy nhanh chóng xuất phát đi, nếu không, người của Xích Phán tập lại sẽ đuổi

theo.”

Bước chân ù ù, lão thụ yêu đem tất cả đám người Cơ Hạo đều vác ở trên người, sải bước hướng đại doanh liên quân nhân tộc chạy đi.

Thụ yêu nhất tộc tốc độ chạy cũng không nhanh, tuy bọn họ hình thể cực lớn, nhưng bọn hắc ở trên việc chạy quả thực không có bất cứ thiên phú nào. Cơ Hạo ngồi ở trên tán cây lão thụ yêu, hai tay kết ấn, một làn gió mát bọc một đám mây nước mờ nhạt nâng lão thụ yêu, khiến thân thể hắc trở nên nhẹ nhàng đi mấy chục lần, tốc độ chạy mới miễn cưỡng tương đương với Đại Vu bình thường.

Thân thể biến thành nhẹ nhõm, ưu điểm thân hình khổng lồ của lão thụ yêu liền nhìn một cái không sót gì. Hắc có thể một bước bước lên đỉnh núi cao tới mười dặm, hắc có thể từ một đỉnh núi thoải mái một bước nhảy qua vách núi rộng lớn. Vô luận là sông lớn, hắc cũng dễ dàng một bước có thể vượt qua.

Theo một tuyến đường thẳng tắp, lão thụ yêu mang theo đoàn người trèo đèo lội suối, nhanh chóng đi tới ngoài đại doanh nhân tộc.

Khi cách đại doanh còn mấy chục dặm, đã có một đội lính gác nhân tộc cười cự ứng rất xa theo bên cạnh đám người Cơ Hạo. Phía dưới bọn họ, càng có ba mũi thám báo tinh nhuệ lui tới bồn tẩu, đem lão thụ yêu và đám người Cơ Hạo xa xa vây quanh ở giữa.

Khi lao tới cách đại doanh không đến mười dặm, phía trước đã có một mũi trọng kỵ binh Lôi Trạch bộ xếp thành một hàng chặn đường đi. Lôi quang lóe lên, tiếng lôi thú gầm gừ lao thẳng lên trời, các chiến sĩ Lôi Trạch bộ đều rút ra cây lao thật lớn, tập trung lão thụ yêu một đường chạy như điên.

Ngũ Long Nghiêu chân đạp hư không, lơ lửng ở đỉnh đầu các chiến sĩ Lôi Trạch bộ kia, đột nhiên cười liên tục phát tay: “Không cần khẩn trương, giải tán hết, giải tán. Tiểu tử này, từ nơi nào kiếm được một... Tổ linh tại thượng!”

Ngũ Long Nghiêu vốn thông dong đột nhiên mở to hai mắt nhìn, trong mắt

không ngừng phun ra u quang màu xanh lục: “Tử Văn Long Đàn Mộc? Tử Văn Long Đàn Mộc thành tinh quái? Dịch cây cùng trái cây của hãn luyện thành ‘Luyện Hồn Hoàn’, phượng hoàng nhất tộc sẽ diên mất!”

Long tộc tham tài, phượng hoàng nhiều bảo.

Lại có một câu châm ngôn, phượng hoàng không đặt chân nơi không có bảo bối, có thể thấy được phượng hoàng nhất tộc ở phương diện vơ vét sạch sẽ, bản lãnh có thể so sánh long tộc. Cho nên phượng hoàng nhất tộc giàu dị thường, tùy tay ném ra một cây cỏ, với nhân tộc mà nói cũng là bảo vật quý hiếm đến cực điểm.

Long tộc không có chỗ thiếu hụt nào quá rõ rệt, phượng hoàng nhất tộc lại đối với thiên tài địa bảo tăng cường hồn phách, rèn luyện linh hồn gần như phát điên. ‘Luyện Hồn Hoàn’ chính là phương thuốc hiếm quý từ phượng hoàng nhất tộc truyền lưu ra, vì Luyện Hồn Hoàn, phượng hoàng nhất tộc đồng ý trả giá thật lớn.

Mà dược liệu chính duy nhất của Luyện Hồn Hoàn, chính là dịch và trái cây của Tử Văn Long Đàn Mộc bí chế mà thành ‘Long Đàn Hồn Hương’.

Cơ Hạo mang theo người chuồn ra khỏi doanh địa, không bao lâu thế mà dẫn theo một Tử Văn Long Đàn tu thành tinh quái Mộc về, Ngũ Long Nghiêu nếu không ngại bởi thân phận, thể diện mình, hẳn đã sớm cao hứng hoa tay múa chân cất tiếng hát vang.

Cơ Hạo từ đỉnh đầu lão thụ yêu nhảy xuống, hướng Ngũ Long Nghiêu chấp tay hành một lễ thật sâu: “Ngũ Long trưởng lão, đây là bằng hữu ta vừa mới quen. Có người muốn bắt hãn đi, ta đem hãn cứu ra. Vu Điện, có thể cho hãn một thân phận không?”

Nhân tộc Vu Điện, có không ít ngoại tộc cũng ở bên trong đảm nhiệm chức vụ, hơn nữa rất nhiều người trong bọn họ hưởng thụ đãi ngộ có thể so với trưởng lão. Một điểm này, Cơ Hạo là biết.

“Đương nhiên!” Ngũ Long Nghiêu cười đến mắt cũng nheo thành một đường, hắc đề vai Cơ Hạo, tươi cười thân thiện nhìn lão thụ yêu nói: “Vị bằng hữu này... Ô, người có bằng lòng ở Vu Điện ta, hưởng thụ cung phụng vu lão hay không?”

Vu lão, chức quan nhàn tản của Vu Điện, không thực quyền, nhưng hưởng thụ cung phụng cấp trưởng lão, được Vu Điện bảo hộ vô điều kiện.

Chương 371: Nội Điện

“Rỗng rỗng! Rượu! Thứ tốt!”

Trong Kì Binh doanh, dưới một sườn núi nho nhỏ, lão thụ yêu thích ý đem rễ cây cắm ở trong đất đai thật dày, hai tay ôm vại rượu đặc chế thật lớn, trút từng ngụm từng ngụm rượu.

Ở bên người hăn, báo lớn gục ở cạnh một cái chậu nước đất thó cực lớn, trong chậu cũng đựng đầy rượu mạnh thuần hậu, cái lưỡi thật dài không ngừng liếm rượu, ‘sục soát’ uống quên cả trời đất.

Vũ Mục cười ha ha đứng ở cạnh lửa trại ngoài hơn trăm trượng, trên một hàng mười mấy đồng lửa trại treo đầy trâu rừng vừa mới giết mổ sạch sẽ. Vũ Mục hết sức chăm chú thật cẩn thận đem các loại gia vị bôi đều đều ở trên thịt trâu rừng, mùi thơm thịt nướng nồng đậm theo gió bay ra mấy chục dặm.

“Rượu, thứ tốt!” Lão thụ yêu hài lòng vươn tay, hung hăng vỗ Cơ Hạo một cái.

Vang lớn một tiếng, phần hông Cơ Hạo trở xuống tất cả đều chìm vào lòng đất, bất đắc dĩ nhìn lão thụ yêu có chút say, Cơ Hạo vận vẹo thân thể, đem bản thân từ trong lòng đất rút ra.

Trải qua điển lễ ngăn ngủi, lão thụ yêu đã là vu lão của Vu Điện. Hăn hàng năm chỉ cần đem trái cây trên người mình kết ra, cùng với một bộ phận dịch cây hiến cho Vu Điện, là có thể hưởng thụ đãi ngộ cấp trưởng lão Vu Điện.

Cung điện xa hoa, lãnh địa rộng lớn, phục sức hoa mỹ, thị nữ xinh đẹp... tất cả cái này đối với lão thụ yêu và báo lớn đều không có ý nghĩa gì, chỉ có rượu ngon Cơ Hạo làm ra cho bọn hăn, khiến hai gia hỏa cả đời chưa từng say rượu này rất hài lòng.

“Rượu à, tinh hoa thiên địa tạo hóa mà thành!” Cơ Hạo nhìn lão thụ yêu mặt đầy nụ cười, cũng xách lên một vò rượu ngon, cười lớn hướng trong miệng trút hai ngụm. Lão thụ yêu ở trên vật chất không có yêu cầu khác, hễ cần chỉ là ánh mặt trời mưa móc và đất đai, hiện tại lại thêm rượu ngon.

Ở dưới sự che chở của Vu Điện, hẳn có thể thanh thản ổn định thoải mái sống theo tâm ý hẳn, mỗi ngày còn có rượu ngon uống không hết. Đối với lão thụ yêu cùng báo lớn một đôi lão bằng hữu tâm tư đơn thuần, chưa từng có nhiều lòng tham mà nói, không có gì càng thích hợp hơn so với thế này.

Uống một bữa rượu với lão thụ yêu, Cơ Hạo, Vũ Mục cùng Phong Hành được hộ vệ bên người Tự Văn Mệnh gọi vào trung quân đại trưởng.

Tự Văn Mệnh bỏ đi áo vải thô ngày thường mặc, thay một cái trường bào màu đen, trên trường bào tối như mực không thấy chút phản quang dùng tơ màu bạc thêu đầy các hình vẽ tinh tú khắp bầu trời cùng núi non sông ngòi. Theo động tác của Tự Văn Mệnh, những tinh tú cùng sông núi này tựa như đều cử động.

Ở trong đại trưởng trừ Tự Văn Mệnh, còn có Ngũ Long Nghiêu bọn gần trăm trưởng lão Vu Điện. Bọn họ mặc trường bào màu đen hoa mỹ tương tự, vô cùng nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, Vũ Mục cùng Phong Hành đi vào đại trưởng.

Cơ Hạo cảm nhận được không khí nghiêm túc trong đại trưởng, hẳn ưỡn ngực lên, đoan chính thần thái, ngưng thần nhìn về phía Tự Văn Mệnh vẻ mặt nghiêm nghị.

Ở phía sau Tự Văn Mệnh, một đạo sương khói nhìn như đục ngầu, lại như bao hàm vô số loại màu sắc xông thẳng lên. Trong sương khói, có thể nhìn thấy một bóng người ngẩng đầu ưỡn ngực, hai tay vươn về phía bầu trời, giống như muốn nâng lên một phương hư không này như ẩn như hiện!

Đây là đồ đẳng nhân tộc, cũng là đồ đẳng Vu Điện.

Giữa thiên địa, có người ngạo nghễ đứng sừng sững, đội trời đạp đất, câu thông thiên địa quỷ thần, cũng là ‘Vu’!

Đồ đằng hình người đổ tản mát ra khí tức thái cổ, hùng hồn to lớn. Từng đợt khí tức hùng hậu kéo dài ập tới, dẫn tới tần suất nhịp tim của Cơ Hạo, Vũ Mục, Phong Hành cũng dần dần hoàn toàn ăn khớp với tần suất của hơi thở này.

Dần dần, Cơ Hạo cảm nhận được, nhịp tim của tất cả người trong đại trường, đều giống tần suất khí tức đồ đằng này dao động như đúc.

Nhịp tim mọi người đều dựa theo cùng tần suất nhảy lên, ‘Thịch, thịch, thịch’, Cơ Hạo đột nhiên có một loại cảm giác kỳ diệu mọi người cùng hít thở, cùng vận mệnh, mọi người hoàn toàn hòa hợp một chỉnh thể với đám người Tự Văn Mệnh.

Đây là một loại vu thuật bí pháp kỳ dị.

Cơ Hạo đột nhiên hiểu ra. Loại cảm giác hoàn toàn hòa hợp một thể này, đặt ở trên chiến trường, có thể khiến toàn bộ người tần suất nhịp tim hoàn toàn xấp xỉ, lực lượng toàn bộ người nháy mắt hòa hợp một thể đánh ra!

Trong đại điện trên trăm Vu Điện trường lão, thuần một sắc thực lực cấp Vu Vương. Lực lượng trên trăm Vu Vương hòa hợp một thể, nháy mắt hoàn toàn bộc phát ra, đây là khái niệm gì? Cho dù là Vu Đế cũng có thể chém giết nhỉ?

“Văn Mệnh a thúc!” Cơ Hạo nghiêm nghị hướng Tự Văn Mệnh chắp tay hành một lễ.

“Văn Mệnh đại nhân!” Vũ Mục và Phong Hành cũng rất trang trọng hướng Tự Văn Mệnh hành lễ, chỉ là Vũ Mục lúc hành lễ, động tác rất có chút chật vật, thịch trên cái bụng hằn quá mức đầy đặn, muốn gập lưng cũng khó!

Tự Văn Mệnh gật gật đầu, hẩn duỗi tay, trên tay đã có thêm một cây vu trượng đen sì so với hẩn còn cao hơn gấp đôi.

Trên vu trường chạm trổ rồng phượng, trong rồng bay phượng múa có thể thấy được hoa văn tinh tú, có vô số sấm chớp ở trong đám mây hoa văn xuyên qua, có vô số thần quỷ yêu ma, đồ đảng sinh linh kỳ dị của chư thiên tinh xảo tỉ mỉ lóe lên ở trong đồ ảnh sấm chớp.

Vu trường mộc mạc, chưa có chút khí tức phát ra. Nhưng Cơ Hạo nhìn vu trường này, liền cảm thấy da đầu phát tê từng đợt. Cây vu trường này... Chỉ hướng cây vu trường đen sì này nhìn một cái, Cơ Hạo giống như thấy được trong thiên địa đột ngột mọc lên một cây cột lớn, đội trời đạp đất, trấn áp chu thiên, chỉ là xa xa liếc một cái, đã có một loại đau đớn linh hồn bị nghiền áp ập tới.

“Vũ Mục, Phong Hành, hai đứa nhỏ các người, là năm đó ta du lịch bốn phương, nhặt về.” Tự Văn Mệnh nhìn Vũ Mục và Phong Hành, ôn hòa cười nói: “Ta lần đầu tiên thấy các người, Vũ Mục nằm ở trên đất làm mồi, Phong Hành chuẩn bị dùng cung tên săn giết sói hoang cắn nuốt Vũ Mục.”

Vành mắt Vũ Mục, Phong Hành nhất thời có chút đỏ ửng.

Bọn họ khi đó tuổi còn nhỏ, hầu như không có tu vi vu lực gì, thân thể cũng rất gầy yếu. Trên hoang dã mênh mông, hai tiểu tử muốn sống vì sống sót, chỉ có thể tự mình kiếm cái ăn. Bọn họ ngay cả chế tác cạm bẫy cũng không biết, chỉ có thể để cho Vũ Mục mập mập nằm ở nơi hoang dã giả chết, chờ sói hoang đi cắn ăn hẵn, Phong Hành dùng cung tên đánh lén săn giết!

“Tuy sau khi mang các người về Vu Điện, thì chưa từng trao đổi nhiều với các người, nhưng mỗi một bước của các người, ta đều thấy trong mắt.” Tự Văn Mệnh rất ôn hòa cười: “Các người rất cố gắng, không có lực lượng bộ tộc, gia tộc chống đỡ, tiến độ tu vi của các người cũng khiến ta rất hài lòng.”

Chuyển hướng về phía Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh cười càng thêm sáng lạn: “Cơ Hạo, ta không nói nữa. Ở Nam Hoang, việc làm hành vi của người ta đều tận mắt thấy, người là một đứa nhỏ tốt. Đến Bồ Phán, người cũng liên tiếp lập rất nhiều công lao, tốt lắm.”

Vu trượng trong tay nhẹ nhàng gõ mặt đất, một tiếng chấn động khiến thần hồn ba người bọn Cơ Hạo chấn động, trước mắt nổ đom đóm.

Tự Văn Mệnh trầm giọng quát: “Hôm nay, ta cùng các vị trưởng lão ở đây, dò hỏi các người, có đồng ý gia nhập nội điện Vu Điện, trở thành vu sư nội điện không?”

Tự Văn Mệnh tiếp tục quát hỏi: “Ta tiếp tục hỏi các người, các người có thể vĩnh viễn bảo vệ nhân tộc, vĩnh viễn không phản bội hay không?”

Trên vu trượng, một luồng áp lực âm u thối quết đến, bao phủ toàn bộ đại trượng.

Chương 372: Vu Sư

Vu trưởng đen sì, không có chút hào quang, nhưng công kích tinh thần khủng bố giống như trời long đất lở đánh thẳng vào sâu trong linh hồn, trực tiếp tra hỏi ý niệm thâm trầm nhất đáy lòng.

Vũ Mục, Phong Hành cả người mồ hôi như mưa rơi, hai mắt đăm đăm lập tức quỳ rạp xuống đất, cung kính hướng vu trưởng kia quỳ bái.

Trùng lớn hai mắt, Vũ Mục lẩm bẩm: “Vũ Mục không cha không mẹ, không có thân tộc, là Vu Điện đem Vũ Mục nuôi lớn, Vũ Mục trọn đời bảo vệ nhân tộc, trọn đời tuyệt không phản bội. Thiên địa thần linh tại thượng, tổ linh làm chứng, Vũ Mục đời này, tuyệt đối sẽ không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Văn Mệnh đại nhân, có lỗi các vị trưởng lão, có lỗi Vu Điện, có lỗi nhân tộc Bồ Phán.”

Phong Hành cả người run rẩy, mồ hôi nhanh chóng làm ướt áo vải trên người hắn.

Trong mắt hắn thanh quang lóe ra, hai mắt nhìn chăm chăm vu trưởng lớn tiếng quát: “Thiên địa thần linh, tổ linh Nghệ Thần bộ làm chứng, Phong Hành tuyệt đối không làm chuyện có lỗi nhân tộc, trọn đời bảo vệ nhân tộc, tuyệt không phản bội... Nhưng, Phong Hành nhất định phải báo thù cho a ba, a mẫu!”

Trong mắt Tự Văn Mệnh hàn quang lóe ra, hắn nhìn chăm chăm Phong Hành lớn tiếng quát: “Chỉ giết kẻ thù của ngươi, tuyệt không gây họa nhân tộc, có làm được không?”

Thân thể Phong Hành khẽ run lên, sau đó ánh mắt trở nên vô cùng kiên định: “Có thể!”

Tự Văn Mệnh nhất thời cười lớn một tiếng, các vị trưởng lão bên người hắn cũng đều mặt mang mỉm cười liên tục gật đầu, liên thanh xưng ‘Thiện’.

Chỉ có Cơ Hạo, vu trường phóng ra công kích tinh thần giống như sóng thần gào thét mà đến, tinh thần công kích cường đại không ai bì nổi khiến toàn bộ Vu không am hiểu vận dụng lực lượng linh hồn đều không thể ở trước mặt nó đứng thẳng thân thể.

Chỉ có Cơ Hạo, linh hồn hấn ngừng tụ ở trong tử phủ kim đan, ánh vàng rực rỡ, mượt mà, cứng rắn hơn xa kim cương, mặc cho vu trường phóng ra công kích linh hồn ập tới từng đợt, Cơ Hạo cũng cảm nhận được công kích đáng sợ, thân thể cũng không ngừng toát mồ hôi lạnh, trước mắt cũng có vô số dị tượng sinh ra.

Nhưng như đá ngầm trong sóng thần, linh hồn Cơ Hạo củng cố như lúc ban đầu, không chút dao động.

Nghiêm nghị quỳ rạp xuống đất, Cơ Hạo hướng cây vu trường này quỳ bái. Sau khi ba vái chín lạy, trong đôi mắt Cơ Hạo lóe ra thần quang màu đỏ vàng, nghiêm nghị nói: “Cơ Hạo chính là con của nhân tộc, Cơ Hạo đời này, tất nhiên suốt đời bảo vệ nhân tộc, tuyệt không phản bội, tuyệt không làm việc gây hại nhân tộc.”

Cơ Hạo cũng nói không nên lời vì sao mình phải hướng tới cây vu trường to lớn đen sì này hành lễ, hơn nữa là lễ trọng ba quỳ chín vái như thế. Hấn chỉ là xuất phát từ một loại bản năng, cảm thấy mình nên tôn trọng nhiều chút đối với cây vu trường này.

Không phải tôn trọng lực lượng của nó, mà là tôn trọng lai lịch của nó, tôn trọng căn nguyên của nó.

Cây vu trường này, nhìn kỹ mà nói, xiêu xiêu vẹo vẹo, bào đi các hoa văn đồ dạng phức tạp bề ngoài, thật ra chính là một cây xương cột sống hơi mang theo một tia vặn vẹo, lại vẫn ngang nhiên thẳng thắn như cũ.

Đây là một cây xương cột sống, xương cột sống cao ngất, thẳng tắp, ẩn chứa khí tức thái cổ, hồng hoang. Máu trong cơ thể Cơ Hạo đang sôi trào, linh hồn

cũng ở trong công kích linh hồn vu trượng phóng ra dập dờn từng tia gợn sóng. Thân thể hần, huyết mạch hần, linh hồn hần, đều đang bởi vì cây vu trượng này mà hoan hô nhảy nhót. Dần dần, thân thể, huyết mạch cùng linh hồn, có một loại khí tức hòa hợp không hiểu mơ hồ nảy sinh.

Cho nên sau khi Cơ Hạo hướng xương cột sống này làm lễ trọng, quỳ bái, luồng khí tức không hiểu kia trên người Cơ Hạo đột nhiên nảy sinh, cùng khí tức trên vu trượng rợp trời rợp đất phóng ra hầu như hoàn mỹ hòa hợp một thể.

‘Hô ~~~’!

Các trưởng lão Vu Điện ở đây ánh mắt lão luyện cỡ nào. Bọn họ chợt phát hiện khí tức không hiểu chợt lóe rồi biến mất đó trên người Cơ Hạo. Bọn họ giống như nhìn thấy mãnh thú nước lũ nhìn chăm chăm Cơ Hạo, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh hãi cùng mừng như điên không thể tưởng tượng.

Thân thể Tự Văn Mệnh cũng hơi run lên, kinh ngạc, kinh hãi, kinh hãi, chấn kinh nhìn Cơ Hạo một cái. Nheo mắt, cẩn thận suy tư một phen bộ dáng uy nghiêm đoan trang cỡ đó khi Cơ Hạo ba quỳ chín vái, Tự Văn Mệnh không khỏi nở nụ cười: “Cơ Hạo, ta trước nay luôn xem trọng người, hiện tại, càng xem trọng thêm!”

Hai tay cầm vu trượng hung hăng gõ, Tự Văn Mệnh lớn tiếng quát: “Tổ linh nhân tộc làm chứng, Cơ Hạo, Vũ Mục, Phong Hành từ hôm nay trở đi, là vu sư của nội điện Vu Điện ta, suốt đời bảo vệ nhân tộc, suốt đời bảo vệ dòng dõi ta!”

Trong đồ đằng nhân tộc phía sau Tự Văn Mệnh, trong cơ thể đồ đằng hình người cao mười mấy trượng kia, từng mạch lạc thô to dần dần sáng lên, mạch lạc giống như rễ cây cổ thụ kéo dài ra, mạch lạc rậm rạp nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng mở rộng.

Một sợi, hai sợi, ba sợi... Một ngàn sợi, ba ngàn sợi, năm ngàn sợi... Một vạn sợi, hai vạn sợi, ba vạn sợi...

Cơ Hạo cẩn thận nhìn đồ đằng hình người đó, cuối cùng ở trong cơ thể đồ đằng hình người kia, có năm vạn chín ngàn bốn trăm bảy mươi hai đường kinh lạc sáng lên. Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, đây là toàn bộ diện mạo thác mạch bí thuật nội điện Vu Điện nắm giữ.

Hơn năm vạn chín ngàn đường mạch lạc, so với mạch lạc truyền thừa lực lượng của các đại bộ tộc nhiều hơn rất nhiều lần, nhưng còn chưa đến một nửa toàn bộ mạch lạc nhân loại thật sự có được. Không biết Vu Điện trả giá bao nhiêu cố gắng, từng thế hệ trưởng lão Vu Điện dốc lòng nghiên cứu, mới có thành tựu như thế.

“Đã là vu sư nội điện ta, thì nên truyền thừa phép thác mạch.” Tự Văn Mệnh rất nghiêm túc nói: “Hương tổ linh phát huyết thệ đi, tuyệt không đem bí pháp thác mạch này lộ ra ngoài. Đây là vô thượng bí điển chỉ có vu sư nội điện ta mới có thể đạt được!”

Ba người Cơ Hạo, Vũ Mục, Phong Hành cắn chót lưỡi, phát lời thề máu tuyệt không tiết lộ ra ngoài bí pháp thác mạch của Vu Điện.

Lời thề máu này đối với Vũ Mục, Phong Hành đều sẽ là ước thúc thật lớn, nhưng đối với Cơ Hạo lại không có bất cứ ý nghĩa gì.

“Thiện!” Tự Văn Mệnh cười một tiếng, hướng các trưởng lão Vu Điện đứng thẳng xung quanh gật gật đầu. Các trưởng lão này đều cười lên, bọn họ búng ngón tay, phân biệt có một giọt máu tươi bay lên, rót vào vu trượng trong tay Tự Văn Mệnh.

Sau đó bọn họ cùng lên tiếng hét lớn, trong miệng phun ra các loại ánh sáng mạnh, giống như thác nước rót vào trong vu trượng.

Trên vu trượng đen sì tràn đầy màu sắc, vô số đồ văn tinh tú dần dần sáng lên. Cuối cùng vu trượng phát ra một tiếng vang lớn ‘keng’, liên tục bắn ra ba tia sáng mạnh rót vào trong cơ thể Cơ Hạo, Vũ Mục, Phong Hành.

Trong cơ thể ba người nhất thời phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Xẹt xẹt’, ba tia sáng mạnh theo mạch lạc bọn họ, dựa theo quang ảnh mạch lạc sáng lên trong cơ thể đồ đằng nhân tộc cấp tốc đi qua. thân thể Vũ Mục, Phong Hành run nhè nhẹ, ở ngoài mạch lạc Cơ Hạo mới mở cho bọn họ, bọn họ lại có ba ngàn mạch lạc mới được mở.

Hơn nữa vu huyết trong những mạch lạc này từng cái sáng lên, không ngừng được mở ra, trong mỗi một đường mạch lạc mới mở, đều có một vu huyết mới được triệt để mở. Bọn họ thoáng cái đã mở thêm ba ngàn vu huyết!

“Nội điện Vu Điện, nắm giữ thác mạch bí pháp năm vạn chín ngàn bốn trăm bảy mươi hai đường. Các người gia nhập nội điện, không ràng buộc ban cho các người mở ba ngàn mạch lạc mới, từ nay về sau các người đã địa vị khác hẳn học đồ ngoại điện.”

Tự Văn Mệnh nghiêm túc nói: “Thác mạch bí thuật còn lại, chính là vô thượng bí điển ngưng tụ tâm huyết của vô số trường lão Vu Điện. Muốn đổi, thì dùng công lao đến đổi đi!”

Theo giọng nói của Tự Văn Mệnh, trong vu trường một quang ảnh lóe lên, ba khối lệnh bài màu đen nặng trĩu bay ra, nhẹ nhàng rơi ở trên tay bọn Cơ Hạo. Trên hoa văn tạo hình phong cách cổ xưa, trang trí tinh mỹ có tên ba người Cơ Hạo cùng hình ảnh người thật, từ nay về sau bọn họ không là học đồ Vu Điện nữa, mà là tinh anh vu sư của nội điện.

Chương 373: Tin Tức

Trong đại trưởng, Tự Văn Mệnh và các trưởng lão hướng ba người bọn Cơ Hạo giảng kỹ các giới luật cùng phúc lợi của nội điện.

Thanh quy giới luật không cần nói, so sánh với ngoại điện Vu Điện năm bè bảy mảng, Vu Điện nội điện khắc nghiệt nghiêm ngặt, hoàn toàn lấy quân pháp quản hạt. Toàn bộ vu sư nội điện, thuần một sắc đều là tinh anh tuyệt đối đám người Tự Văn Mệnh thông qua thời gian dài khảo nghiệm và quan sát, lựa chọn kỹ càng mới được nhét vào.

Vũ Mục và Phong Hành loại học đồ này ở Vu Điện sinh hoạt mười mấy năm, đã có thể được nhét vào nội điện, thế này đã tính là người may mắn tiêu phí thời gian tương đối ít.

Về phần Cơ Hạo loại ngoại tộc này... Từ khi phụ thân Sùng Bá Tự Hi của Tự Văn Mệnh tiếp quản Vu Điện, bí mật xây dựng nội điện tới nay, Cơ Hạo đã sáng tạo kỷ lục gia nhập nội điện tiêu tốn thời gian ngắn nhất.

Nếu không phải Cơ Hạo bắt sống Đế Sa, Đế Nhất, bắt sống gần ngàn đại chiến sĩ Già tộc, lập công lao lớn làm Tự Văn Mệnh cũng bị dọa giật mình, lại chột mang về lão thụ yêu Tử Văn Long Đàn Mộc tu luyện thành tinh, các trưởng lão nội điện sẽ không đồng ý để Cơ Hạo nhanh như vậy trở thành nội điện vu sư.

Vu Điện ngoại điện đã thành nơi tranh quyền đoạt lợi, thành nấc thang con em đại bộ tộc, đại gia tộc thăng quan phát tài, ngoại điện lộn xộn đã là một mảng chướng khí mù mịt, bên trong tràn ngập trưởng lão tham lam dối trá như Doanh Vân Bằng, chấp sự vô tri vô năng như Mạnh Ngao, cùng với Khương Dũng, Diêu Khai Nguyên, Diêu Khai Giang loại học đồ trừ tranh giành tình nhân rầm – chó không thông này!

Nhưng nội điện lại là một tấm sắt, từ trên xuống dưới giới luật nghiêm ngặt, tầng thứ rõ ràng, toàn bộ nội điện trưởng lão, vu sư ai ở vị trí đó, nội điện tập

trung tinh anh của toàn bộ Vu Điện, là nơi tinh hoa tuyệt đối tụ tập của toàn bộ nhân tộc Bồ Phán.

Tuy mọi người đều là tinh anh tuyệt đối, nhưng cũng có phân chia cao thấp.

Nội điện vu sư dựa theo thực lực mạnh yếu, từ cửu tinh vu sư đến nhất tinh vu sư chia làm chín phẩm giai.

Bởi vì thác mạch bí pháp của nội điện đã thăm dò năm vạn chín ngàn bốn trăm bảy mươi hai đường mạch lạc, nội điện liền rất dứt khoát dựa theo sáu ngàn mạch lạc phân chia làm một tinh giai tầng. Mở mạch lạc ở sáu ngàn trở xuống, là nhất tinh vu sư; sáu ngàn trở lên một vạn hai ngàn trở xuống, là nhị tinh vu sư...

Lấy cái này loại suy, mở mạch lạc ở bốn vạn tám ngàn đường trở lên, lại ở năm vạn chín ngàn bốn trăm bảy mươi hai đường trở xuống, tất cả đều là cửu tinh vu sư.

Nội điện quy định rõ ràng, toàn bộ nội điện vu sư, chỉ có tích góp công lao đối thác mạch bí thuật, sau khi mở toàn bộ mạch lạc trong thác mạch bí pháp, mới cho phép cảm ứng bản mạng vu tinh, ngưng tụ bản mạng tinh lực, đột phá cảnh giới Đại Vu tấn thăng Vu Vương.

Vu Vương ngưng tụ lực lượng mấy vạn mạch lạc đột phá mà thành như thế, chiến lực có thể so với mười mấy Vu Vương bình thường cùng giai. Ở trên chiến lực cá nhân, nội điện Vu Vương, hoàn toàn có thể chính diện đối kháng mà không rơi xuống thế yếu với chiến tướng Già tộc Phá Xác cảnh.

Đối với điều này, Tự Văn Mệnh làm ra giải thích là: “Nội điện vu sư, mỗi người phải là tinh anh thật sự của nhân tộc, chiến lực bậc cao tuyệt đối, không cần phế vật nửa thùng nước lắc lư... Ngoại điện những kẻ mở mấy ngàn huyết mạch truyền thừa mạch lạc, đã tự cho là đúng không cầu tiến tới, trực tiếp tác động bản mạng vu tinh đột phá thành Vu Vương, sau đó dương dương đắc ý, rêu rao khắp nơi, tất cả đều là phế vật!”

Đối với lời của Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo tràn đầy đồng cảm.

Khi đối mặt chiến sĩ Già tộc, một chiến sĩ Già tộc có thể đè ép nhân tộc Đại Vu vài người thậm chí là mười người trở lên đại chiến. Trừ giáp trụ, binh khí không bằng người ta, càng bởi vì lực lượng truyền thừa của Đại Vu nhân tộc có vấn đề. Rõ ràng trong cơ thể có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm mạch lạc có thể tu luyện, nhưng tuyệt đại đa số Đại Vu nhân tộc, bọn họ mở mạch lạc chính là mấy ngàn thậm chí là mấy trăm đường bộ tộc truyền thừa.

Lúc Đại Vu cảnh đã không bằng người ta, chờ chiến sĩ Già tộc phá xác mà ra, lực lượng xảy ra biến hóa siêu phàm thoát tục, Đại Vu nhân tộc ngưng tụ tinh lực, sau khi thành tựu Vu Vương, cũng đánh không lại chiến sĩ Già tộc cảnh giới giống nhau, thậm chí thực lực chênh lệch lớn hơn nữa.

Các học đồ ngoại điện, bọn họ cho dù tấn thăng Vu Vương, trừ một cái danh hiệu dễ nghe, có thể tranh thủ thêm cho bọn họ một ít quyền lực cùng tài nguyên ở Bồ Phán, khi đối mặt dị tộc, bọn họ có thể có ích lợi gì?

Chỉ có các Đại Vu nội điện bí mật bồi dưỡng, mở mấy vạn đường mạch lạc, sau khi căn cơ hùng hậu vững chắc đột phá trở thành Vu Vương, bọn họ mới có thể chính diện chống lại chiến tướng Già tộc, mới là trụ cột vững vàng thật sự của nhân tộc.

Nếu là tương lai trụ cột vững vàng, đãi ngộ bọn Cơ Hạo các nội điện vu sư hưởng thụ, cũng không phải ngoại điện học đồ có thể sánh bằng.

Trừ Cơ Hạo quái thai này Tự Văn Mệnh tự mình đồng ý, có thể không chịu điều kiện lấy dùng tài nguyên Vu Điện, Vũ Mục và Phong Hành đã bị phúc lợi bọn họ có thể hưởng thụ dọa nói cũng nói không nên lời.

Tu luyện cần tài nguyên, Đại Vu càng như thế, mà Đại Vu mở số lượng mạch lạc càng nhiều, tài nguyên cần tu luyện chính là một con số khổng lồ.

Mà nội điện vu sư của Vu Điện hưởng thụ phúc lợi thứ nhất chính là —— vu

tinh cá nhân tu luyện cần, cung ứng không có giới hạn! Chỉ muốn người có thể chứng minh toàn bộ vụ tình đều dùng ở trên tu luyện của bản thân, đều dùng ở trên mở vụ huyết cùng mạch lạc, Vu Điện vô điều kiện cung cấp toàn bộ vụ tình nội điện vụ sư cần!

Nội điện vụ sư hưởng thụ phúc lợi thứ hai là —— theo người chế tạo một bộ vu bảo. Giáp trụ, binh khí, thậm chí bao gồm một bộ thú giáp chiến thú dùng chung. Đại Vu cảnh, Vu Vương cảnh, Vu Đế cảnh, ba đại cảnh giới, Vu Điện đều không ràng buộc cung cấp một bộ vu bảo do người chế tạo, thuộc tính phù hợp nhất.

Điều phúc lợi thứ ba —— bí điển nội điện toàn diện mở ra, chỉ cần hứa hẹn lời thề huyết chú tuyệt không tiết lộ ra ngoài, có thể tùy ý lật xem toàn bộ bí điển trân quý của nội điện. Các loại vu pháp bí thuật, cường đại nhất, quý dị nhất, cay nghiệt nhất, ác độc nhất, cái gì cần có cũng có, tùy người mượn đọc học tập.

Điều phúc lợi thứ bốn —— quyền lâm thời điều binh. Cầm lệnh bài nội điện vụ sư, có thể ở thời khắc khẩn cấp, tùy thời chuyển quân đội nhân tộc vạn người trở xuống nghe lệnh sử dụng. Đương nhiên quyền hạn này có cực hạn, ví dụ như nói Cơ Hạo cầm lệnh bài của mình đi tìm Doanh Vân Bằng điều binh, hiệu quả này nhằm chừng phải đánh một cái chiết khấu thật lớn.

Điều phúc lợi thứ năm —— quyền tiền trạm hậu tẩu. Nội điện vụ sư, nếu là phát hiện các loại người và việc gây hại nhân tộc, có quyền hạn tiền trạm hậu tẩu, có thể không cần thẩm phán chém giết phạm nhân mà không chịu bất cứ trừng phạt nào, cái tiếng này, sẽ có nhân vương và Vu Điện gánh vác. Đương nhiên cái này không có nghĩa là nội điện vụ sư có thể lạm sát kẻ vô tội, sau chuyện Vu Điện sẽ tiến hành điều tra đối với tiền căn hậu quả sự tình, nếu có những tồn tại hành vi cố ý lạm sát, vụ sư cũng sẽ bị trừng phạt khắc nghiệt.

Đủ loại, Tự Văn Mệnh đem các loại phúc lợi đãi ngộ nội điện vụ sư có thể hưởng thụ lần lượt nói rõ.

Năm điều kể trên, chỉ là phúc lợi cơ bản nhất nội điện vu sư có thể hưởng thụ, theo thực lực của bọn họ tăng lên phẩm giai tăng lên, theo công huân bọn họ lập càng ngày càng nhiều, địa vị của bọn họ càng ngày càng quan trọng, hưởng thụ phúc lợi đãi ngộ cũng sẽ nước lên thì thuyền lên.

Sau khi tấn thăng đến cửu tinh vu sư, đổi toàn bộ thác mạch bí thuật, hơn nữa mở toàn bộ mạch lạc, tấn thăng thành Vu Vương, sẽ tự nhiên mà vậy trở thành nội điện trưởng lão, có được quyền lực rất lớn, hưởng thụ đãi ngộ cao nhất.

Tự Văn Mệnh đang hướng ba người Cơ Hạo giới thiệu đủ loại tình hình của nội điện, một gã cận vệ lặng lẽ đi vào đại trưởng.

“Đại nhân, Đế Lạc Lăng mang theo ba vị Đế thị trưởng lão đến.”

Chương 374: Thụ Vương

Lão thụ yêu Long Đàm có chút mờ mịt đứng ở Kì Binh Doanh, đại báo tử cũng rất mờ mịt tựa vào trên rễ cây của hắn.

Bốn phía, chiến sĩ nhân tộc người đến người đi, mỗi người bận tối mảy tối mặt.

Có người ở chỗ trung quân hỏi quân công, có người mang theo đầu người máu chảy đầm đìa trở về đăng ký công lao, có người dùng quân công đổi vũ được giúp mở vũ huyết ăn vào ngay tại chỗ, cũng có người ôm chiến hữu máu me nhầy nhụa lao về, khàn giọng triệu hồi vũ y cứu chữa.

Mỗi nơi đều bận túi bụi, một loại sinh mệnh lực cường đại khó có thể hình dung ập ứ, tràn ra ở trong doanh địa.

“Long Đàm.” Lão thụ yêu cẩn thận cân nhắc cái tên Man Man đặt cho mình: “Ta là cây, vì sao trong tên của ta phải mang theo nước? Thủy sinh mộc là có ý tứ gì? Ta không phải gỗ từ trong nước mọc ra mà!”

“Man Man, Man Man?” Long Đàm mới đến một nơi mới, bốn phía đều rất xa lạ, địa phương xa lạ, người xa lạ, sự vật xa lạ. Việc các chiến sĩ Kì Binh Doanh đang làm, cũng khiến Long Đàm cảm thấy xa lạ.

Lúc ở trong núi rừng, Long Đàm chưa bao giờ chủ động sát thương bất cứ sinh vật nào, đại báo tử trái lại thường xuyên săn bắn, nhưng ăn no, nó cũng sẽ không vô duyên vô cớ tiến hành giết chóc. Nhưng người xung quanh, các chiến sĩ Kì Binh Doanh, bọn họ bận rộn, là vì tàn sát chiến sĩ của một tộc đàn khác.

Không phải vì ăn, chỉ là vì giết chóc mà giết chóc.

Long Đàm cảm thấy rất mờ mịt, rất kinh hoàng, rất không biết làm sao. Hắn muốn tìm người quen tán gẫu, nhưng ba người bọn Cơ Hạo bị Tự Văn Mệnh gọi

đi rồi, Man Man xách chùy không biết chạy đi đâu chơi đùa—— nha đầu này, muốn nàng ở một chỗ thời gian dài, ngồi yên, hiển nhiên là chuyện không có khả năng!

Nhất là, trái cây của Long Đàm không thể ăn, cái này đối với Man Man càng không có sức hấp dẫn gì nữa.

Chiến sĩ Kì Binh Doanh người đến người đi, luôn dùng ánh mắt kinh ngạc, tò mò nhìn về phía Long Đàm. Bọn họ không biết vì sao trong doanh địa sẽ có thêm một lão thụ yêu. Nhưng cũng không có ai quá ngạc nhiên.

Có một số chiến sĩ đến từ đại bộ tộc hơi hiểu lễ nghi, bọn họ còn có thể hướng lão thụ yêu gặt đầu ra hiệu. Có một số chiến sĩ xuất thân nhà nghèo, tính cách thô lỗ ngay thẳng, cứ trừng mắt lớn như vậy nhìn lão thụ yêu một cái, mang theo các loại binh khí nghênh ngang mà qua.

“Man Man cũng không biết đi đâu rồi... Nơi này thật âm ỉ!” Lão thụ yêu dùng sức gãi gãi tán cây: “So với mấy nhà sóc ban đầu ở đỉnh đầu ta làm tổ còn âm ỉ hơn.”

Đại báo tử ‘Ô ô’ hừ hừ một tiếng, rượu ngon uống ngon, thịt nướng ăn ngon, nhưng nơi đây người đi tới đi lui xung quanh, thật sự khiến nó rất đau đầu. Nó thích ở trong núi rừng tùy ý chạy, chạy mệt rồi thì về bên cạnh Long Đàm nghỉ ngơi, đói bụng đi tùy ý săn bắt một con dã thú ăn, khát thì đi uống nước suối trên núi, tự do tự tại, tiêu dao thanh tịnh.

Hiện tại, không thể nói rõ tốt xấu. Đương nhiên, có bọn Cơ Hạo, chung quy là tốt, nhưng luôn cảm giác có chút khác biệt với trước kia, trong thời gian ngắn chưa thích ứng được.

Ngay tại lúc Long Đàm cùng đại báo tử không biết làm sao, một lực lượng dao động đặc thù khuếch tán tới. Cánh toàn thân Long Đàm nhẹ nhàng giật giật, hần tò mò hướng một chỗ núi rừng ngoài Kì Binh Doanh nhìn tới.

Chậm rãi rút rễ cây, Long Đàm sai bước ừ ừ hướng mảng núi rừng đó đi đến. Hẳn cảm nhận được một loại khí tức triệu hồi mãnh liệt, triệu hồi đến từ đồng tộc của mình. Không phải một gốc cây Tử Văn Long Đàm Mộc khác, mà là một gốc thụ yêu cường đại, hẳn ngay tại ngoài Kì Binh Doanh.

Mấy học đồ Vu Điện phái tới nghe Long Đàm sai bảo vội vàng đi theo. Bọn họ không nói một lời theo phía sau Long Đàm, không biết hẳn muốn đi làm gì, chỉ là ngơ ngác đi theo như vậy.

Long Đàm nhìn bọn họ một cái, cũng không để ở trong lòng. Thụ yêu nhất tộc có tính cách độc đáo của bọn họ, không phải bằng hữu của bọn họ, trên cơ bản bọn họ sẽ không có bất cứ trao đổi gì với người ngoài. mấy học đồ Vu Điện này theo Long Đàm thấy, không có gì khác với người qua đường, cũng không cần quan tâm.

Trên người treo lệnh bài đại biểu vu lão Vu Điện, Long Đàm dễ dàng rời khỏi Kì Binh Doanh. Một khắc đồng hồ sau, hẳn đi tới trong một chỗ núi rừng ngoài Kì Binh Doanh phía nam mười mấy dặm.

“Là ai?” Đứng ở trước một cây đại thụ trong núi rừng, Long Đàm ồm ồm mở miệng.

Cái cây to cao mấy chục trượng, rất có chút năm tháng kia hơi chấn động, sau đó vỏ cây vỡ ra, lộ ra hai con mắt thâm thúy cùng một cái lỗ miệng rộng tối như mực. Đại thụ vốn cành lá thưa thớt đột nhiên phát ra khí tức sinh mệnh cường đại, vô số cành lá non sinh trưởng mới ra, sinh cơ bừng bừng nhanh chóng ảnh hưởng hoa cỏ bốn phía, mặt đất cấp tốc bị một tầng lá cỏ xanh mơn mơn bao trùm.

Một đội thám báo nhân tộc cấp tốc từ cách đó không xa lướt qua, bọn họ ánh mắt sắc bén đảo qua lệnh bài trên người Long Đàm, đảo qua học đồ theo phía sau Vu Điện Long Đàm, không dừng lại chút nào cấp tốc đi xa. Nơi này cách Kì Binh Doanh chỉ có mười mấy dặm, đúng là khu vực trung tâm sức chiến đấu của

nhân tộc tập trung nhất, bọn họ không cần cảnh giác quá nhiều.

Long Đàm nhìn đại thụ trước mặt, ồm ồm nói: “Không cần lãng phí khí lực, để một cây đại thụ như vậy lâm thời trở thành phân thân của mình, rất tốn thương nguyên khí. Hô, hô, bản thể của người lại cách xa như vậy.”

Đại thụ trước mắt đột nhiên xảy ra biến hóa chỉ là một cây bách lớn bình thường, nó biến thành bộ dáng thụ yêu, là có một thụ yêu cực kỳ cường đại cách mấy vạn dặm, đem một luồng nguyên khí của mình, thông qua mạng lưới bộ rễ cỏ cây phức tạp giữa núi rừng đưa tới, lâm thời đem nó hóa thành cơ thể mình.

Loại hành vi này đối với thụ yêu nhất tộc mà nói rất tốn thương nguyên khí, một lần lâm thời phân thân, ít nhất sẽ hao tổn trăm năm tích góp sinh mệnh lực. Không cần thiết, không có thụ yêu sẽ ngốc nghếch làm loại chuyện này. Nhưng thụ yêu có thể có được phân thân lâm thời, không hề nghi ngờ đều là một loại năm tháng rất dài, trí tuệ kinh người, thực lực cực kỳ cường đại.

“Ta là Tổng Cổ, bản thể là một gốc Thiết Cốt Long Bì Tùng.” Cái cây to kia ơng ơng mở miệng: “Ta là thụ vương toàn bộ thụ yêu Xích Phán sơn, còn có trong thập vạn đại sơn xung quanh đề cử ra. Người tên là gì?”

Rắn không có đầu không được, chim không có cánh không thể bay, vô luận là chim bay cá nhảy, đều sẽ tự nhiên đề cử ra một vương giả. Nhưng thụ yêu nhất tộc khác, thụ yêu cho tới nay đều là tinh linh tự do nhất, dã tính nhất, độc lai độc vãng nhất trong núi rừng, Tổng Cổ nói hửn là thụ vương vô số thụ yêu đề cử ra, điều này làm Long Đàm rất kinh ngạc.

“Thụ vương?” Long Đàm quơ quơ cành lá: “Ta không rõ... Ta là Long Đàm. Long của long tộc, đàm của đầm nước.”

‘Long của long tộc, đàm của đầm nước’, đây là nguyên văn lúc Man Man đặt tên cho Long Đàm, hửn một năm một mười rập khuôn lại.

“Ta là Tổng Cổ, vương do Xích Phán sơn, cùng với trong thập vạn đại sơn

xung quanh, một vạn bốn ngàn chín trăm chín mươi tám thụ yêu đề cử ra.” Tống Cổ nặng nề nói: “Tử Văn Long Đàn Mộc, ta hy vọng người có thể gia nhập chúng ta. Người cũng là thụ yêu, người nên ở cùng đồng tộc!”

Long Đàm trầm mặc một phen, ồm ồm nói: “Lúc ta bị người ta bắt, các người đang làm gì?”

Tống Cổ ngậm miệng, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm Long Đàm.

Chương 375: Du Thuyết

“Chúng ta ở Xích Phán tập không đủ nhân thủ... Hơn nữa, người khi đó còn chưa phải đồng bạn của chúng ta, tin tức người bị bắt, cũng chưa ngay lập tức khiến đồng bạn của chúng ta ở Xích Phán tập biết.” Tống Cổ rất nhanh đưa ra giải thích.

“Khi đó, đồng bạn của chúng ta ở Xích Phán tập chỉ có không đến một trăm, chút lực lượng đó, cho dù bọn họ...”

Tống Cổ còn muốn giải thích cái gì, nhưng Long Đàm dùng sức vung cánh tay của mình, cắt ngang lời của hắn: “Nhưng mà bằng hữu tới cứu ta, bọn họ chỉ có bốn người! Hơn nữa còn là bốn đứa nhỏ nhân tộc, bọn họ cuối cùng đã cứu ta.”

Thân hình Long Đàm gập về phía trước, trong hốc mắt thâm thúy, thật lớn hai luồng lực hỏa hùng hực thiêu đốt, lực quang âm u chiếu sáng hơn phân nửa núi rừng. Hắn chăm chú nhìn phân thân đại thụ của Tống Cổ, trầm thấp mà đầy sức thuyết phục nói: “Bọn họ cũng không biết ta bị người ta bắt, nhưng bọn họ đã chạy tới, bọn họ tranh đấu với kẻ địch cường đại, bọn họ đã cứu ta!”

Dùng sức vỗ thân cây, Long Đàm ồm ồm nói: “Bọn họ là nhân loại, bọn họ còn không phải đồng loại của ta, bọn họ có thụ nhân lạc ấn, bọn họ là bằng hữu của ta. Ta và bọn họ ở chung, rất tốt.”

“Không tốt!” Tống Cổ rít gào một tiếng trầm thấp: “Thụ nhân, nên ở cùng thụ nhân. Chúng ta là tinh quái, bọn họ là nhân loại. Bọn họ không phải đồng loại của chúng ta, bọn họ chỉ biết lợi dụng người, bọn họ sẽ không đem người coi là người một nhà!”

Đại thụ phân thân vươn tới một chạc cây, dùng sức chế trụ thân thể Long Đàm: “Long Đàm, gia nhập chúng ta, trở thành bộ hạ của ta, ta có thể bảo hộ người, không chỉ có người, còn có bằng hữu của người. Chúng ta có thể bảo hộ

người, chúng ta sẽ không lợi dụng người, sẽ không thương tổn người!”

“Hừ!” Long Đàm phun mạnh ra một mảng hàn khí: “Trở thành bộ hạ của người? Không!”

Mỗi một gốc thụ yêu đều là tinh linh núi rừng, vô luận là lão thụ yêu hay là tiểu thụ yêu, mọi người đều là tồn tại ngang hàng, đều là con cưng núi rừng thai nghén. Cắm rễ vào đất, hấp thu ánh nắng, hấp thu ánh sao, hấp thu mưa móc gió sương, tự do tự tại sinh trưởng.

Loại hưởng tới tự do này, là bản năng lạc ẩn chỗ sâu nhất của linh hồn mỗi một lão thụ yêu. Muốn khiến Long Đàm trở thành cấp dưới của Tống Cổ? Điều này sao có khả năng?

Chậm rãi xoay người. Long Đàm bước dài muốn rời khỏi, vừa đi, hắn vừa lẩm bẩm: “Ta thích ở cùng Cơ Hạo, Man Man... Hơn nữa Man Man, luôn làm ta nhớ tới đại miêu lúc còn nhỏ.”

Một cái càn nhẹ nhàng gõ đầu đại báo tử, Long Đàm hàm hậu cười nói: “Người khác, ta không thích thế nào, nhưng ta thích ở chung với bốn tiểu gia hỏa bọn họ.”

“Người sẽ hối hận!” Tống Cổ phẫn nộ rít gào, mấy cái cành vươn mạnh ra, hung hăng quấn ở trên thân cây của Long Đàm.

Đại báo tử nổi giận gầm lên một tiếng, móng vuốt sắc bén hung hăng cào, đem cành của Tống Cổ ùn ùn giật đứt. Sau đó đại báo tử nhe răng nanh, hướng tới phân thân của Tống Cổ phun ra một mảng lớn khói lửa. Vỏ cây phân thân của Tống Cổ hừng hực cháy lên, rất nhanh đem hắn đốt thành một ngọn đuốc cực lớn.

Ngoài mấy vạn dặm, một mảng rừng rậm nguyên thủy xanh um tươi tốt. Mảng rừng rậm này kéo dài gần vạn dặm, là rừng rậm lớn hiếm thấy trong Xích Phán sơn thổ mộc thừa thốt.

Chỗ trung tâm rừng rậm, mấy chục lão thụ yêu cao hơn trăm trượng đứng thành một vòng, quanh thân tản mát ra yêu lực cường đại dao động, bọn họ đang hồng hộc nhìn một cây Thiết Cốt Long Bì Tùng cao tới ba mươi dặm bị bọn họ vây ở trong. Cây cổ thụ này cành lá xum xuê, thân cành trắng kiện, chính là bản thể của Tổng Cổ.

“Khốn kiếp, bọn hắc dám tập kích phân thân của ta!” Một cái tay to hầu như không có gì khác với cánh tay nhân tộc của Tổng Cổ hung hăng nện xuống đất.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, rừng rậm kịch liệt chấn động một phen, vô số đại thụ lay động, vô số hoa cỏ chấn động, hoa cỏ cây cối đều phun ra khí tức màu xanh lục như mực, giống như lưỡi đao ở trong không khí cấp tốc vung lên xay sát.

“Tiểu gia hỏa đột nhiên toát ra đó, đã từ chối thiện ý của ta.” Tổng Cổ buông tay, nặng nề nói: “Thật là. Mấy tồn tại ngu xuẩn ở trong núi rừng đung phải hắc, chỉ điểm Xích Phán tập cho hắc, ta muốn móc mắt bọn chúng.”

“Bọn hắc thể mà không nhận ra, Long Đàm là một gốc Tử Văn Long Đàm Mộc, thật sự không thể tha thứ.” Tổng Cổ oán giận nói: “Chúng ta có nhiều đồng bạn như vậy, nhưng tuyệt đại đa số đều là tòng bách, hòe liễu bình thường, bản thể quá kém, không có thành tựu quá lớn.”

Hơi mở mắt ra, hai luồng sáng mãnh liệt tựa như nước thép thiêu đốt ở trong hốc mắt cấp tốc xoay tròn, Tổng Cổ hừ lạnh nói: “Tử Văn Long Đàm Mộc... Không nói dịch cây cùng trái cây của hắc có bao nhiêu giá trị...”

“Nhưng ta muốn, chính là nhựa cây cùng trái cây của hắc.” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng từ đỉnh đầu Tổng Cổ truyền đến. Ở trên một cành cây cực kỳ nhỏ chỗ đỉnh đầu hắc, một con phượng hoàng lông chim năm màu, toàn thân hoa mỹ dị thường lặng lẽ đứng ở nơi đó.

Lông chim toàn thân nhẹ nhàng run lên, phượng hoàng biến thành thiếu nữ phượng tộc từng nói chuyện với thủ lĩnh long tộc ở Xích Phán tập.

Nàng ngồi ở trên cành cây của Tống Cổ, cúi đầu nhìn những lão thụ yêu kia làm thành một vòng, rất nghiêm túc nói: “Nhựa cây cùng trái cây của hắc, đối với nhân tộc không có tác dụng gì lớn, nhưng đối với phượng hoàng chúng ta có giá trị cực kỳ lớn.”

“Nhưng hắc hiện tại theo nhân tộc!” Tống Cổ oán giận nói: “Phượng Kỳ, tuy ta là...”

“Người là vương của toàn bộ thụ yêu Xích Phán sơn cùng thập vạn đại sơn xung quanh!” Phượng Kỳ ngắt lời Tống Cổ: “Nhưng người phải hiểu, nếu không phải có phượng hoàng nhất tộc ta che chở, người đã như những thụ yêu bị dị tộc bắt đi, bị bọn họ cải tạo thành cái xác không hồn không có linh trí, biến thành con rối chiến tranh của bọn họ.”

“Cho nên, nghĩ cách đem tiểu gia hỏa đó đưa tới cho ta.” Phượng Kỳ mỉm cười nhìn Tống Cổ: “Phượng hoàng nhất tộc chúng ta không thích vận dụng bạo lực, chúng ta thích dùng trí tuệ giải quyết vấn đề. Nhìn xem những tên ngu xuẩn cây mạnh động võ đó, từng tên gãy sừng đứt râu cút về, mà ta không mất một cọng lông, còn có thể ở nơi này nói chuyện với các người.”

“Trí tuệ?” Tống Cổ rất buồn bực mở to hai mắt nhìn. Cho dù là thụ vương của thụ yêu nhất tộc, Tống Cổ cũng rất khó dùng trí tuệ của hắc tìm được cách đối phó Long Đàm.

Nhìn Tống Cổ buồn bực, Phượng Kỳ bất đắc dĩ thở dài một hơi, đưa tay lấy ra một khối đất màu vàng.

“Nói cho Long Đàm, nếu hắc đồng ý gia nhập các người, người sẽ tặng hắc một khối Tiên Thiên Mậu Thổ Tinh Hoa, là Tiên Thiên Mậu Thổ Tinh Hoa có thể khiến hắc nhanh chóng trưởng thành, nhanh chóng lột xác.” Phượng Kỳ thường thức cục đất tản mát ra khí cơ hùng hậu nồng đậm trong tay, chậm rãi nói: “Nói cho hắc, nếu hắc đồng ý, hắc có thể trở thành phó thủ của người, người cho hắc thêm một khối thượng cổ Thanh Đế Thụ Tâm.”

Tống Cổ kinh hãi nhìn về phía Phượng Kỳ: “Hắn đáng giá nhiều như vậy? Khốn kiếp!”

Tống Cổ ghen tị đến cực điểm.

“Đối với phượng hoàng nhất tộc chúng ta mà nói, một Tử Văn Long Đàm Mộc, thật sự giá trị nhiều như vậy.” Phượng Kỳ khẽ thở dài: “Đáng tiếc, đáng tiếc, chúng ta lại không biết, nơi này còn ẩn dấu một bảo bối như vậy, bằng không chúng ta đã sớm xuống tay.”

Ngoài mấy vạn dặm, Tống Cổ phân thân hùng hực thiêu đốt ồm ồm nói: “Long Đàm, một khối Tiên Thiên Mậu Thổ Tinh Hoa, người có thể trở thành phó thủ của ta, nhị thụ vương của toàn bộ thụ yêu Xích Phán sơn cùng thập vạn đại sơn xung quanh.”

“Vứt bỏ nhân tộc, trở lại bên người chúng ta, ta cho người thêm một khối thượng cổ Thanh Đế Thụ Tâm.” Tống Cổ vạn phần ghen tị rít gào.

Chương 376: Bản Tâm

Tiên Thiên Mậu Thổ Tinh Hoa?

Long Đàm lắc đầu, không thèm để ý cười lạnh một tiếng, tiếp tục sải bước dài rời khỏi.

Hắn cũng không biết cái gì là Tiên Thiên Mậu Thổ Tinh Hoa. Hắn chỉ là một cây cổ thụ trong núi rừng thiên địa thai nghén, được may mắn, thông linh tuệ, tu thành thụ yêu. Vì bằng hữu duy nhất đại báo tử làm bạn sinh tử, hắn mới bị ép rời khỏi khe núi ẩn cư, tiến vào thế giới bên ngoài.

Không có ai nói cho hắn cái gì là Tiên Thiên Mậu Thổ Tinh Hoa, hắn đối với thứ này cũng không có bất cứ hứng thú gì.

“Ngu xuân!” Tống Cổ phẫn nộ rít gào, một cỗ càn cường đại hơn sinh mệnh nguyên khí nhanh chóng từ trong lòng đất kéo dài lại đây, rót vào phân thân bên trong, Tống Cổ phân thân thượng thiêu đốt lửa lớn chột tắt, hắn phân thân trở nên càng thêm tráng kiện, khôi ngô, thậm chí mơ hồ có yêu hóa dấu hiệu.

“Tiên Thiên Mậu Thổ Tinh Hoa, bảo bối có thể khiến người nhanh chóng tăng lên lực lượng!” Tống Cổ khàn giọng rít gào: “Người đem nó đặt ở trên rễ cây của mình, nó có thể giúp người tu tập đại địa tinh khí phạm vi trăm vạn dặm, cho người tu luyện một ngày, chẳng khác nào thụ yêu khác tu luyện một năm!”

Tu luyện một ngày? Tương đương thụ yêu khác tu luyện một năm?

Mấy học đồ theo Long Đàm đi vào rừng cây kinh ngạc mở to mắt nhìn! Vì mượn sức Long Đàm, Tống Cổ thế mà bỏ ra tiền vốn lớn như vậy? Long Đàm chính là Vu Điện vu lão, hưởng thụ Vu Điện cung phụng và che chở, Tống Cổ làm như vậy, là đang đào góc tường Vu Điện đó!

Một học đồ lặng yên bóp vỡ một mảnh ngọc nhỏ bé, đem tin tức nơi này

truyền tổng ra ngoài.

Long Đàm hừ hừ một tiếng, tiếp tục sải bước đi hướng Kì Binh Doanh: “Cần tu luyện nhanh như vậy có ích lợi gì? Một ngày cũng tốt, một năm cũng tốt, đối với thụ yêu chúng ta mà nói, tu luyện nhanh như vậy có ý nghĩa gì? Chúng ta vẫn cắm rễ đại địa, hút mưa móc như cũ, sinh mệnh mới là bản chất. Lực lượng chỉ là phụ gia!”

‘Sinh mệnh mới là bản chất, lực lượng chỉ là phụ gia’, lời của Long Đàm khiến Tống Cổ tức giận lại tìm không thấy lời để bác bỏ, đại báo tử vô cùng thân thiết dùng đầu cọ xát rễ cây Long Đàm một phen, thoải mái phát ra tiếng phì phì trong mũi.

“Thanh Đế Thụ Tâm!” Tống Cổ ném ra sát thủ giản. Hắn xé tim xé phổi thét chói tai: “Ngu xuân. Thanh Đế Thụ Tâm! Thanh Đế là chúa tể của thượng cổ vạn mộc, thụ tâm của hắn, chỉ cần người dung nhập thân thể, người có thể có được thanh Mộc Thần lực tương tự Thanh Đế, người có cơ hội thành thần!”

“Thành thần?” Long Đàm trầm ngâm một phen, lắc lắc tán cây cực lớn. Hắn đối với thành thần cũng không có khái niệm gì. Thần linh cao cao tại thượng cũng tốt, một cây cổ thụ trong núi cũng tốt, đối với Long Đàm mà nói, điều này có gì khác biệt sao?

Cho dù thành thần, không phải vẫn cắm rễ vào đại địa, tận tình hút vào ánh mặt trời mưa móc sao?

“Thành thần thực ghê gớm sao?” Long Đàm cười một tiếng.

“Thành thần đương nhiên rất ghê gớm!” Hai con mắt phân thân Tống Cổ hầu như muốn bốc cháy lên: “Ngu xuân, người tên ngu xuân này, thành thần đó, thần linh cao cao tại thượng, thần linh có được lực lượng vô biên, thần linh có thể chúa tể ức vạn mộc linh! Thụ yêu chúng ta ở thời đại thượng cổ, đều là chiến sĩ cùng nô bộc dưới trướng Thanh Đế, một khối Thanh Đế Thụ Tâm, có cơ hội khiến chúng ta trở thành Thanh Đế mới!”

“Vậy Thanh Đế đâu?” Long Đàm quay người hỏi Tống Cổ: “Thanh Đế ban đầu đâu?”

“Ai!” Tống Cổ ghen hòng trợn mắt nhìn Long Đàm, bị vấn đề của hắn làm ghen không thở nổi.

Thanh Đế, đông phương Mộc Thần, chí cao thần linh từng thống trị toàn bộ Đông Hoang đại địa. Nhưng Mộc Thần nhất mạch sớm suy sụp, những năm gần đây, một hậu duệ Mộc Thần cuối cùng xuất hiện ở trong tầm nhìn của phàm nhân, chính là mẫu thân của Man Man, nghe nói nàng là a tỷ của đương đại Thanh Đế!

Nhưng Thanh Đế Nhất mạch thật sự còn tồn tại sao? Bọn họ lại ở nơi nào?

Chúc Dung thị cảm rể ở Chúc Dung thần quốc, sống oanh oanh liệt liệt; Cộng Công thị chiếm cứ Bắc Hoang Đại Minh, vẫn sống rất tiêu sái.

Thanh Đế Mộc Thần, Bạch Đế Kim Thần, hai thượng cổ thần tộc này, mấy năm nay một chút thanh âm cũng không có, có lẽ có người biết bọn họ ở nơi nào, biết bọn họ đang làm những gì, nhưng Tống Cổ không biết.

Thanh Đế từng thống lĩnh địa Đông Hoang đại lục, nay thực lực thế lực cường đại nhất là Thập Nhật quốc, nhân tộc tạo thành Thập Nhật quốc. Con dân Thập Nhật quốc, như là đám người Doanh Vân Bằng, bọn họ thờ phụng là tổ tiên nhà mình, là đồ đảng bộ lạc nhà mình, Thanh Đế là cái gì, nhắm chừng rất nhiều người đã sớm quên.

“Ta thành Thanh Đế lại có thể thế nào?” Long Đàm giang hai cánh cây thật lớn, rất thành khẩn nhìn Tống Cổ: “Chưa biến hóa nha, ta vẫn là Long Đàm, một cây Tử Văn Long Đàn Mộc.”

“Tống Cổ, tộc nhân của ta.” Long Đàm rất thâm trầm nhìn Tống Cổ nói: “Thụ yêu chúng ta, có thể cảm rể ở trên đại địa, có thể tự do tự tại còn sống, đây là thiên địa ban ân. Cái gì thụ vương, cái gì lực lượng, cái gì thành thần...”

Những ý nghĩ này, là một thụ yêu nên có sao? Thụ yêu chi tâm của người có còn không?”

Thụ yêu chi tâm, bản tâm của một gốc thụ yêu.

Tống Cổ một lúc lâu không nói gì, phân thân hắc không ngừng phun ra từng mảng lớn khí lạnh, thân thể cao lớn kịch liệt run run.

Ngoài mấy vạn dặm, bản thể Tống Cổ phần nộ đập mặt đất, khàn giọng rít gào: “Loại không biết tốt xấu, Tiên Thiên Mậu Thổ Tinh Hoa không cần, Thanh Đế Thụ Tâm không cần, hắc cho rằng hắc là người nào? Hắc cho rằng hắc là cái gì? Thụ yêu bản tâm? Ta là thụ vương của toàn bộ thụ yêu Xích Phán sơn cùng thập vạn đại sơn xung quanh, chẳng lẽ ta còn cần hắc tới thuyết giáo?”

“Thụ yêu bản tâm thì thế nào? Ta chính là muốn lực lượng, ta chính là muốn... quyền thế!” U quang trong con người Tống Cổ càng thêm mãnh liệt, hắc rít gào trầm thấp: “Ta, không giống các người bọn đầu gỗ ngu xuẩn này, ta có sự theo đuổi của ta... Đạo!”

“Câm miệng!” Phượng Kỳ hung hăng đập Tống Cổ một cước, nàng cau mày cười lạnh nói: “Người cái cây già này, còn biết cái gì ‘Đạo’? Chỉ người, cũng có tư cách tìm hiểu ‘Đạo’? Năm đó trường lão tộc ta cứu người, chỉ là thấy người da thô thịt dày, có thể làm hộ vệ tộc ta mà thôi, đừng có quá dát vàng lên mặt bản thân.”

Tống Cổ ngậm miệng, u quang trong con người càng thêm mãnh liệt, trong u quang như nước thép thiêu đốt, lại xen lẫn các loại phần nộ, oán hận... các cảm xúc tiêu cực.

Long Đàm nói bản tâm?

Ha ha, Tống Cổ oán giận ở trong lòng rít gào, người cũng có tư cách nói từ ‘bản tâm’ này với ta?

Trong rừng cây, Long Đàm sai bước rời khỏi, bỏ lại Tống Cổ phân thân toàn thân bốc khói, bỏ lại Tiên Thiên Mậu Thổ Tinh Hoa cùng Thanh Đế Mộc Tâm sức dụ hoặc cực kỳ lớn. Long Đàm đột nhiên kiên định tín niệm của mình——qua lại cùng một chỗ với bọn Cơ Hạo, quả nhiên rất nhẹ nhàng, rất khoái trá; tuy bọn Cơ Hạo là nhân loại, nhưng bọn Cơ Hạo cho Long Đàm cảm giác là thoải mái, tự nhiên như thế.

Ngược lại là Tống Cổ, tuy là thụ yêu đồng tộc, nhưng Long Đàm khi tiếp xúc với hắn, trong lòng thậm chí sinh ra sự chán ghét thật lớn.

Một cây thụ yêu bị mất bản tâm, hắn còn biết mình rốt cuộc là cái gì không?

Đứng ở trên tán cây của Tống Cổ Phượng Kỳ thở dài một hơi nặng nề, trong đôi mắt đẹp quanh quẩn ráng mờ.

“Long tộc đám bạo lực cuồng kia chưa làm được, chẳng lẽ ta cũng không làm được sao? Người đã không nghe Tống Cổ, ta liền trực tiếp tìm tới nhân tộc! Bọn người đáng thương ti tiện đó, bọn hắn chẳng lẽ còn dám làm trái ý chí phượng hoàng nhất tộc?”

Ngạo nghễ cười lạnh vài tiếng, Phượng Kỳ thu hồi Tiên Thiên Mậu Thổ Tinh Hoa, hóa thành một ráng màu năm sắc phóng lên cao.

Chương 377: Xâm Nhập

Trong trung quân đại trưởng của Tự Văn Mệnh, đặt một cái bàn dài bằng đá, đại biểu nhân tộc và Đế thị nhất tộc ngồi đối diện.

Cơ Hạo ngồi ở bên người Tự Văn Mệnh và Hoa Tư Liệt, đối diện Đế Pháp Lang. Đây là một lão nhân ung dung đầu đầy tóc bạc, nhưng mái tóc dài chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, tết thành một bím tóc bôi bóng loáng xoa ở sau đầu.

Đế Pháp Lang hết sức chăm chú nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới. Làm chấp chính trưởng lão trong Đế thị nhất tộc so với Đế Lạc Lăng càng có quyền lực hơn, địa vị cao hơn, Đế Pháp Lang rất cảm thấy hứng thú đối với Cơ Hạo, hoặc là nói, hẳn đối với bất cứ thiếu niên nhân tộc nào biểu hiện trác tuyệt đều có hứng thú nồng đậm.

Cơ Hạo cũng rất nghiêm túc nhìn Đế Pháp Lang.

Khác với dị tộc khác, khí tức trên người Đế Pháp Lang rất ôn hòa, rất thanh thản, giống như một cơn gió mát tự do tự tại. Tuy bản chất lực lượng của hắn vẫn là thuộc tính hắc ám âm tà của Huyết Nguyệt nhất mạch, nhưng hắc ám cùng âm tà trên người hắn đều không tỏ ra sát khí lạnh nhân, ngược lại có một loại khí tức nội liễm bao dung, cả người lẫn vật vô hại.

Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt đám cao tầng trung tâm nhân tộc cũng rất nghiêm túc đánh giá Đế Pháp Lang.

Hai đại trưởng lão khác của Đế thị nhất tộc ngồi bên người Đế Pháp Lang, cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt đánh giá cao thấp.

Đối với các trưởng lão Đế thị nhất tộc này mà nói, lần thất lợi này đối với toàn bộ gia tộc cũng là một lần đả kích nặng nề. Bị Cơ Hạo vợ vét các phương thuốc, bản vẽ, bản cấu tạo các thứ linh tinh, bọn họ không để ở trong lòng;

những giáp trụ, binh khí linh tinh kia, đối với Đế thị nhất tộc cũng không tính là gì.

Nhưng Đế Sát bị giết, Đế Sa, Đế Nhất bị bắt sống, còn có gần ngàn đại chiến sĩ Già tộc thành tù binh của nhân tộc, việc này đối với toàn bộ Đế thị nhất tộc mà nói, là một lần nguy cơ cực lớn.

Nếu bọn họ xử lý không tốt chuyện lần này, chấp chính đại đế mới đăng cơ Đế Thích Diêm La sẽ không chút do dự giơ lên dao mổ, cho Đế thị nhất tộc một cái giáo huấn thảm thiết đau đớn tận xương. Nhưng, nếu bọn họ có thể xử lý tốt nguy cơ lần này, như vậy nguy cơ ngược lại sẽ biến thành cơ hội Đế thị nhất tộc quật khởi, cần trả giá, đơn giản là Kiền thị nhất tộc tinh thần sa sút.

Hai bên đánh giá lẫn nhau ước chừng một khắc đồng hồ, đều ghen khí không hé răng.

Qua hồi lâu, hồi lâu, Cơ Hạo đột nhiên đứng dậy, cười hướng Đế Pháp Lang gật gật đầu: “Các vị đường xa mà đến, lâu như vậy không nói một câu, chắc là đói không có sức nói chuyện? Chúng ta đã chuẩn bị tiệc rượu, mời các vị sau khi ăn uống no đủ, chúng ta lại đến bàn việc nghiêm túc?”

Khi đàm phán, ai mở lời trước người đó liền bị mất tiên cơ, đám người Đế Pháp Lang hiểu rất rõ đạo lý này.

Nhưng đối mặt một phen lời vừa đấm vừa xoa của Cơ Hạo, Đế Pháp Lang phải mở miệng. Còn ăn uống no đủ rồi đến bàn việc nghiêm túc? Hiện tại Đế thị nhất tộc đã bị đặt ở trên lò nung. Chuyện lần này không nhanh chóng giải quyết, toàn bộ gia tộc đều sẽ xuất hiện vấn đề.

“Tiệc rượu thì không cần, chúng ta đến bàn việc đứng đắn trước đi.” Đế Pháp Lang thở dài một hơi, người là dao, ta là thịt cá, có đôi khi chịu thiệt chút cũng là bất đắc dĩ.

“Vậy nói chuyện đứng đắn đi.” Tự Văn Mệnh cười vỗ Cơ Hạo, bảo hăn ngồi

trở lại trên ghế tựa. Hắn nhúu hàng lông mày dài, rất dùng sức nhúu chặt, rất nghiêm túc hỏi Đế Pháp Lang: “Như vậy, các vị trưởng lão. Đế thị nhất tộc kết luận rốt cuộc là cái gì?”

“Toàn lực hợp tác!” Đế Pháp Lang rất nghiêm túc vươn tay phải, trên bàn tay trắng nõn, non mịn giống như thiếu nữ, năm cái nhẫn nạm vàng khảm ngọc cực kỳ hoa lệ tràn đầy màu sắc, tản mát ra pháp lực dao động mãnh liệt. Hắn nghiêm túc nhìn Tự Văn Mệnh nói: “Đế thị nhất tộc đã bắt đầu vận hành thao tác, muộn nhất nửa tháng, nhanh nhất năm ngày. Quân đoàn Kiền thị nhất tộc lần này tham chiến, sẽ toàn lực hướng ‘Vịnh Ác Long’ tiến công.”

‘Vịnh Ác Long’!

Hoa Tư Liệt vỗ tay một cái, mười mấy nội điện vu sư đi đến bên cạnh bàn dài, hai tay đặt ở trên bàn dài đưa vào vu lực, một đạo vu thuật sa bàn sáng lên. Hoa Tư Liệt liên tục trượt hình ảnh vu thuật trên sa bàn, tìm được bản đồ địa hình ‘Vịnh Ác Long’.

Đó là hai dòng sông hợp dòng, lòng sông khúc chiết, nơi nơi đều là đất thấp, đầm lầy, nhưng địa thế bằng phẳng như đồng bằng phù sa.

Địa thế vịnh Ác Long, ở trên toàn bộ chiến tuyến nhân tộc Xích Phấn sơn, cũng là một điểm chống đỡ cực kỳ quan trọng. Đại quân dị tộc nếu có thể phá tan phòng tuyến nhân tộc vịnh Ác Long, ở sau vịnh Ác Long, cũng chỉ có một tuyến phong tỏa thung lũng yếu ớt, sau khi phá tan phong tỏa một cái khe đó, đại quân dị tộc có thể tiến quân thần tốc, ít nhất có thể đem chiến tuyến hướng phía nam đẩy mạnh ba mươi vạn dặm.

Phòng tuyến nhân tộc kéo dài một mạch, nếu có một điểm chống đỡ lớn bị đột phá ba mươi vạn dặm, phòng tuyến nhân tộc tất nhiên một mảng đại loạn, đại quân dị tộc các nơi khác hợp binh mãnh công mà nói, không nói có thể thoải mái phá hủy nhân tộc Xích Phấn sơn chống cự, nhưng tiêu diệt rất nhiều tinh nhuệ nhân tộc là tuyệt đối có khả năng.

Nhưng vịnh Ác Long tuy là vùng đồng bằng, địa thế hoàn cảnh phức tạp, hơn nữa mặt đất xộp, đọng nước, là một nơi mai phục vô cùng tốt.

“Gian tế trong Đế thị nhất tộc, đã biết Đế thị nhất tộc chúng ta sẽ dốc toàn lực, ở vùng ‘Huyết Vân phong’ ba vạn dặm phía nam vịnh Ác Long phát động tiến công toàn diện. Các người chỉ cần phối hợp chúng ta, làm ra động tác các người từ vùng vịnh Ác Long điều binh, Kiền thị nhất tộc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

Đế Pháp Lang nhìn Tự Văn Mệnh, tay phải kiên định vươn ở trước mặt hắn: “Kiền thị nhất tộc rất thích nhìn thấy chúng ta hấp dẫn sự chú ý của nhân tộc cho bọn hắn, bọn hắn lại có thể đoạt lấy cơ hội chúng ta sáng tạo, ở trên thi thể chiến sĩ tộc ta lập công lớn.”

Cơ Hạo cắt ngang lời Đế Pháp Lang, ánh mắt như đao nhìn thẳng đối phương: “Người xác định, Kiền thị nhất tộc sẽ mắc mưu?”

Đế Pháp Lang cười hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Đế thị nhất tộc và Kiền thị nhất tộc là kẻ địch, cho nên chúng ta hiểu kẻ địch của chúng ta nhất. Cái này không phải mưu kế gì quá phức tạp, rất đơn giản, cho nên bọn hắn nhất định sẽ mắc mưu.”

Không phải mưu kế gì quá phức tạp, cho nên Kiền thị nhất tộc nhất định sẽ mắc mưu!

Tự Văn Mệnh nghiêm túc nhìn Đế Pháp Lang, sau đó vươn tay, cười bắt bàn tay Đế Pháp Lang.

Bàn tay Tự Văn Mệnh dày rộng hữu lực giống như tay gấu, bàn tay Đế Pháp Lang trắng nõn nhẵn nhụi như hàng mỹ nghệ, hai tay bắt lấy nhau, tràn ngập các loại cảm giác đối lập không hài hòa.

“Như vậy, cứ quyết định như vậy.” Tự Văn Mệnh nhìn Đế Pháp Lang, rất ôn hòa cười nói: “Hy vọng Đế thị nhất tộc đừng mắc lỗi, bởi vì một khi có lỗi, nhân

tộc chúng ta không có bất cứ tổn thất gì, mà các người... Nhất định sẽ có phiên toái rất lớn.”

Đế Pháp Lang cười đang muốn nói chuyện, đột nhiên trong trung quân đại trưởng vô số ánh sáng lập lòe chói mắt sáng lên, hơn nghìn tầng phòng ngự kết giới các đại vu sư Vu Điện ở nơi này bày ra bị cấp tốc liên tục phá vỡ, trong không khí vang lên tiếng nổ dày đặc chói tai.

“Là ai?” Tự Văn Mệnh nhảy dựng lên, lật tay rút ra bội kiếm.

“Là ta!” Thanh âm mềm mại lạnh lùng vang lên, chợt hơn nghìn tầng phòng ngự kết giới bị biến thành hư không. Tay phải Phượng Kỳ nâng một cái phi toa màu xanh đầy màu sắc, từ trong một mảng ánh sáng sương mù năm sắc nhảy ra, yếu diệu đứng ở chính giữa dài bàn.

“Phượng tộc?” Mặt Tự Văn Mệnh giật giật, buông bội kiếm, bất đắc dĩ hướng Phượng Kỳ hành một lễ: “Xin hỏi sứ giả phượng tộc đại giá quang lâm, có gì muốn làm sao?”

Đám người Đế Pháp Lang thì vung tay áo lên, cấp tốc che gương mặt mình, nhanh chóng hóa thành một luồng huyết ảnh phiêu tán.

Chương 378: Cao Ngạo

Trong đại trưởng, không có ai hướng Đế Pháp Lang chặt vật tiêu tán nhìn thêm một cái.

Cao tầng nhân tộc ở đây đều giống Tự Văn Mệnh, nghiêm nghị hướng Phượng Kỳ hành lễ thăm hỏi, tò mò vì sao đột nhiên có người phượng hoàng nhất tộc đại giá quang lâm. Mọi người đều ở trong lòng cẩn thận cân nhắc một phen, gần đây không có đại sự gì có liên quan với phượng tộc nhỉ?

Phượng Kỳ kiêu ngạo quan sát cao tầng nhân tộc trong đại trưởng một cái, nàng lơ lửng ở giữa không trung, chân đạp mây tía năm màu, không có nửa điểm ý tứ hạ xuống mặt đất. Phượng hoàng nhất tộc kiêu ngạo nhất, bọn họ là khinh thường dính dù chỉ một chút bùn đất bụi bặm.

“Không có đại sự gì, chỉ là hướng các người đòi một món đồ.” Phượng Kỳ ngạo nghễ ngẩng đầu, lạnh lùng thản nhiên nói chuyện.

Không đợi Tự Văn Mệnh mở miệng hỏi, một tay Phượng Kỳ chỉ chỉ hướng Cơ Hạo: “Nhóc con, đem gốc Tử Văn Long Đàn Mộc kia giao ra đây.”

Cơ Hạo không dám tin vào tai mình, Phượng Kỳ giống trống khua chiêng xâm nhập trung quân đại trưởng nhân tộc đang thương nghị cơ mật, liên tục phá hơn nghìn tầng vu pháp kết giới đại vu sư Vu Điện bố trí, vận dụng bí bảo trọng khí uy lực kinh người, dọa chạy Đế Pháp Lang bọn sứ giả Đế thị nhất tộc, chỉ vì chuyện này?

“Cái này...” Cơ Hạo không biết nên mở miệng như thế nào.

‘Thịch’, một túi da tinh xảo bán trong suốt bị Phượng Kỳ tùy tay vứt ở trước chân Cơ Hạo, trong túi da căng phồng, nhét đầy ngọc tề lập lòe sáng lên. Phượng Kỳ ngẩng đầu, dùng cằm chỉ vào Cơ Hạo cười lạnh nói: “Trong này có mười vạn ngọc tề, đem Tử Văn Long Đàn Mộc kia gọi tới đi, về sau hẳn chính là nô bộc

của phượng tộc ta.”

Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Cao Đào đám cao tăng nhân tộc sắc mặt đều rất khó coi.

Bạo lực phá vỡ vu pháp kết giới trung quân đại trưởng nhân tộc, xông thẳng trung quân đại trưởng đang thương nghị quân xa trọng sự, nếu nói nghiêm trọng một chút, Phượng Kỳ rất có hiềm nghi rình mò quân tình nhân tộc.

Hơn nữa lý do Phượng Kỳ xâm nhập trung quân đại trưởng, lại chỉ dùng mười vạn ngọc tề cậy mạnh mua Long Đàm!

Mũi chân đá đá túi da phồng phồng, Cơ Hạo ngẩng đầu, tựa cười mà không cười hướng Phượng Kỳ nói: “Một khoản tiền thật lớn!”

Cơ Hạo vừa mở miệng, đám người Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt liền ở trong lòng thở dài một hơi. Trong giọng nói của Cơ Hạo tràn đầy ý trào phúng, ngay cả bọn họ cũng cảm nhận được khinh thường cùng trào phúng nồng đậm trong đó, càng không cần nói phượng tộc thiên tính miễn cảm.

Quả nhiên Phượng Kỳ chợt biến sắc. Nàng cúi đầu, không nói hai lời liền hướng ngược Cơ Hạo vồ xuống một chưởng.

Trên tay Phượng Kỳ đeo một tầng bao tay màu vàng đậm mỏng như cánh ve hầu như trong suốt. Cũng không biết cái bao tay này là chất liệu gì, Phượng Kỳ nhẹ nhàng băng quơ đánh ra một chưởng, kim quang chợt lóe, trên bao tay vô số phù văn nổ tung, một bàn tay to ánh vàng rực rỡ ước chừng có phạm vi ba thước vô thanh vô tức hướng ngược Cơ Hạo đập xuống.

Trong trung quân đại trưởng dòng khí quay cuồng, bàn tay màu vàng vừa ra, một áp lực mạnh mẽ đánh ập vào mặt, toàn bộ người trong đại trưởng tay áo quay cuồng, tóc dài bị dòng khí vô hình cuốn nháy múa giống như loạn xà.

“Sứ giả đại nhân!” Cơ Hạo vừa mới làm ra tư chất phòng ngự, Cao Đào đột

nhiên duỗi tay, bàn tay vuông vức như một viên gạch chắn trước chướng ấn màu vàng, năm ngón tay giống như cọc sắt khẽ chụp, chợt nghe tiếng vỡ vụn ‘rắc rắc’ không dứt bên tai, bàn tay màu vàng canh kim chi khí ngưng tụ thành, hầu như thực chất cứng rắn bị một chưởng của Cao Đào xé thành phần, biến thành vô số mảnh vỡ màu vàng rơi xuống đất.

‘Đinh đinh đang đang’ vang thanh thúy một trận, mảnh vỡ bàn tay màu vàng vỡ vụn va chạm lẫn nhau, sau khi rơi xuống đất một lúc, mới chậm rãi hóa thành vô số điểm sáng màu vàng tiêu tán ở trong không khí.

“To gan!” Phượng Kỳ giận dữ chỉ hướng Cao Đào quát lớn: “Người là người phượng nào?”

“Cao Đào!” Hai tay Cao Đào khép ở trong tay áo, hướng Phượng Kỳ thần nhiên nói: “Quản chuyện hình phạt trong quân. Cơ Hạo chính là chiến sĩ nhân tộc ta, nếu có sai, chỉ có thể do ta xử trí, người ngoài chớ nhúng tay.”

Như bộ dáng hần, thanh âm Cao Đào cũng cứng rắn lạnh như băng, giống như một tảng đá lớn. Mắt hần không chút nhiệt độ nhìn thẳng Phượng Kỳ, lạnh nhạt nói: “Đại nhân chính là sứ giả phượng tộc, không biết xông vào trung quân nhân tộc ta có gì muốn làm sao? Nếu đại nhân chỉ là vì một số chuyện vụn vặt, liền chậm trễ nhân tộc ta quân nghị đại sự, chuyện này, ta sẽ tấu rõ với Đế Thuấn, hướng phượng tộc người gửi công văn đi đòi một câu giải thích.”

Phượng Kỳ nhất thời trầm mặc không nói.

Long, phượng, nhân ba đại chủng tộc, có quan hệ nói không rõ. Tuy long phượng phần nhiều kiêu ngạo, giống như hào môn phát tài nhanh chóng, khinh thường thân thích nghèo ở nông thôn, nhưng trao đổi giữa ba tộc chưa bao giờ đoạn tuyệt.

Đế Thuấn là đương kim nhân vương của nhân tộc, nếu hần thật sự hướng phượng tộc phát một phần công văn chất vấn hành động của Phượng Kỳ hôm nay, Phượng Kỳ chỉ là quản sự trưởng lão của phượng tộc ở Xích Phán tập, ở

trong tộc có địa vị nhất định, nhưng không phải đại nhân vật cầm quyền thật sự của phượng tộc.

Nhân vương chất vấn vẫn rất có phân lượng, Phượng Kỳ tự tính toán một phen, hậu quả này nàng có chút ăn không tiêu.

Sự kiêu ngạo giảm đi rất nhiều, Phượng Kỳ đập mây tía năm màu, từ trên bàn dài nghị sự nhẹ nhàng xuống dưới, lơ lửng cách mặt đất độ cao khoảng một thước, thân nhiên hướng về Cao Đào nói: “Ta tới nơi này, đương nhiên là có đại sự.”

Cao Đào ép sát không tha nói: “Vì một gốc Tử Văn Long Đàn Mộc? Đại nhân dựa vào trọng bảo, xông vào trung quân đại tướng ta?”

Ánh mắt Phượng Kỳ có chút lóe lên, có chút khấn trương nói: “Một cây Tử Văn Long Đàn Mộc? Chẳng lẽ thế này không tính là đại sự? Các người cũng biết, Tử Văn Long Đàn Mộc đối với phượng tộc ta có giá trị lớn bao nhiêu? Nhân tộc các người thu nạp một cây Tử Văn Long Đàn Mộc tu thành thụ yêu, chuyện này, vì sao không hướng phượng tộc ta tấu rõ?”

Cơ Hạo tiến lên một bước, nhìn thẳng Phượng Kỳ lạnh nhạt nói: “Đại nhân vì sao nói dối không chớp mắt thế? Ở chấp pháp đại diện của Xích Phán tập, đại nhân ngài không phải tự mình gặp Long Đàm rồi sao? Đại nhân cũng từng gặp Cơ Hạo, càng biết Long Đàm bị ta mang đi. Chuyện ngài tận mắt nhìn thấy, còn muốn chúng ta hướng các người tấu rõ?”

Cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo chỉ thẳng căn bản của vấn đề: “Còn nữa, nhân tộc ta không phải kẻ phụ thuộc phượng tộc, nhà mình được thứ gì tốt, vì sao phải hướng phượng tộc tấu rõ?”

Phượng Kỳ buồn bực nghiêng răng, tức giận nhìn Cơ Hạo: “Bảo vật quan hệ phượng tộc ta tăng lên chính thể thực lực, chẳng lẽ...”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Phượng Kỳ, trực tiếp cắt ngang lời của nàng: “Thiên

hạ có vô số bảo vật, đều có thể khiến thực lực chinh thể phượng tộc được tăng lên, chẳng lẽ những bảo vật này đều là của phượng tộc hay sao?”

Phượng Kỳ siết chặt nắm tay, nàng cả giận nói: “Nhưng mà, nhân tộc các người...”

Cơ Hạo liên thanh cười lạnh, lớn tiếng quát hỏi: “Bởi vì nhân tộc chúng ta yếu thế, cho nên người liên xông vào, dùng mười vạn ngọc tể muốn cạy mạnh mua Long Đàm? Thiên hạ, nào có đạo lý như vậy? Ngài là cảm thấy nhân tộc chúng ta dễ bắt nạt?”

Xoay người, Cơ Hạo hướng Tự Văn Mệnh chấp tay hành lễ, lạnh giọng cười nói: “Còn xin Tự Văn Mệnh đại nhân đem chuyện hôm nay viết một phần công văn, hướng phượng tộc chất vấn rõ đôi điều —— phượng tộc, chẳng lẽ là cảm thấy nhân tộc chúng ta dễ bắt nạt, là tộc nhân phượng tộc, đều có thể cười ở trên đầu chúng ta ỉa đái hay sao?”

Phượng Kỳ tức giận, chỉ vào Cơ Hạo muốn phát ra tiếng quát lớn.

Chương 379: Cái Tát

“Đại nhân không cần tức giận, còn xin đại nhân ngồi, dâng trà!”

Trong cao tầng nhân tộc ở đây, Hoa Tư Liệt bộ dạng anh tuấn nhất, cử chỉ tác phong tiêu sái nhất, cũng là một kẻ đối đãi người ngoài xử sự mượt mà thuần thực nhất. Mắt thấy Phượng Kỳ sắp nổi cơn, hấn vội vàng cười tiến lên hoà giải, ân cần khuyên bảo.

Trưởng lão Vu Điện tự mình ra tay, lâm thời lấy một khối mỹ ngọc thiên nhiên thật lớn, loáng cái đem nó điêu khắc thành một cái ngai báu mỹ ngọc. Trên ngai báu tạo hình linh hoạt tinh mỹ, đầu tiên là trải một tầng ngọc trai phi thúy, lại trải một tầng da ngựa long, một tầng da bụng bạch hổ, cuối cùng mới trải lên một tầng lông đuôi khổng tước năm màu thật dày, đem ngai báu trang trí dị thường hoa mỹ.

Một cái ngai báu như vậy đoan đoan chính chính đặt ở trong trung quân đại trưởng, trên đất còn trải lông dê con dệt thành thảm dày tới ba tấc, bên trên lại lót một tầng lông chim linh tước năm màu, sau khi trải lên một tầng cánh hoa mới ngồi lấy, Phượng Kỳ lúc này mới hài lòng ngồi ở trên ngai báu.

Vốn Phượng Kỳ luôn đứng ở trên mây khói năm màu, bàn chân căn bản không chịu chạm mặt đất. Thẳng đến lúc đám người Tự Văn Mệnh chuẩn bị một cái ngai báu xa hoa dị thường như vậy, nàng ở sau khi tiến vào đại trưởng, thân thể mới lần đầu tiên chạm đến vật khác.

Hoa Tư Liệt mang theo mỉm cười ấm áp giống như ánh mặt trời, tự mình lấy lò lửa than pha trà nhỏ, chế biến một ly trà thơm, dùng một cái chén trà lớn nạm vàng khảm ngọc rót vào, hai tay lót tơ lụa màu trắng, bưng chén trà hiến cho Phượng Kỳ.

“Đại nhân, mời nếm thử trà này như thế nào? Nhân tộc chúng ta căn cố không sản xuất được, không có thứ gì hay, so ra kém phượng tộc dồi dào, trà này

cũng là đứng đầu rồi.” Hoa Tư Liệt cười đặc biệt mê người, đặc biệt nhẹ nhàng chân thành, hai mắt nhìn thẳng Phượng Kỳ, nùng tình mật ý trong mắt quả thực có thể đem người đá cũng hòa tan.

Cơ Hạo ở một bên xem mà sợ nổi da gà, Cao Đào cương trực công chính, bất cận nhân tình, Tự Văn Mệnh khoan hậu ổn trọng, làm việc đáng tin, thậm chí đám người Ngũ Long Nghiêu, Phòng Phong Ác trưởng lão Vu Điện, Cơ Hạo đều biết rõ tính cách bọn họ.

Hoa Tư Liệt để tử Hoa Tư bộ này, ngày thường cho Cơ Hạo cảm giác, chính là một vị thiết huyết chiến tướng tiêu chuẩn, trên mặt ngay cả nửa điểm nét cười cũng không có. Nhưng lúc ứng phó Phượng Kỳ, nụ cười trên mặt hẳn là ấm áp như thế, thậm chí mang theo vài phần ái – muội mờ nhạt. Phối hợp gương mặt hẳn anh tuấn không tỳ vết, diễn xuất hoàn toàn khác biệt với ngày thường.

“Ừm, tính các người có tâm.” Phượng Kỳ hài lòng gật gật đầu, bưng chén trà, không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà thơm. Lông mày nhíu lại của nàng hơi giãn ra, nhìn Hoa Tư Liệt mặt đầy nét cười, nàng không khỏi khen ngợi: “Các người, vẫn là rất hiểu chuyện. Nhưng các người phải dạy dỗ cho tốt những đứa nhỏ không hiểu chuyện, cùng với một số lão gia hỏa nào đó không hiểu chuyện. Đỡ phải về sau gây tai họa cho nhân tộc các người.”

Đứa nhỏ không hiểu chuyện? Sắc mặt Cơ Hạo biến thành màu đen.

Lão già không hiểu chuyện? Da mặt Cao Đào căng cứng, hai tay chắp ở sau người siết chặt thành quyền, Cơ Hạo rất sợ hẳn sẽ đột nhiên bùng nổ, một quyền đánh vỡ đầu Phượng Kỳ.

“Đây là đương nhiên.” Hoa Tư Liệt cười càng thêm sáng lạn ôn hòa: “Phượng tộc chính là bạn tốt của nhân tộc ta, đại nhân đại giá quang lâm, là vinh hạnh của chúng ta. Chuyện gì cũng có thể hảo hảo thương lượng mà. Cơ Hạo tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, mạo phạm đại nhân, mong đại nhân tha thứ.”

Phần nộ nhìn Cơ Hạo một cái. Phượng Kỳ mang theo một tia cơn giận còn

sốt lại lạnh nhạt nói: “Thôi, ta cũng không so đo với trẻ con... Khó được các người có người biết đạo lý, các người hẳn là biết, nếu không phải phượng tộc chúng ta, nhân tộc các người đã sớm bị diệt vô số lần.”

Tự Văn Mệnh mím mím môi, Cao Đào khẽ nhú mày. Ngũ Long Nghiêu đám trưởng lão Vu Điện cau mày, một đám người đều không nói lời nào.

Chỉ có Hoa Tư Liệt cười ôn hòa, từ trong tay người hầu đi vào đại sảnh tiếp nhận một cái chậu cực lớn bạch ngọc điêu khắc thành, bên trong đầy các loại hoa quả tươi mới quý hiếm. Nho màu tím, anh đào màu đỏ, hạnh màu vàng, chuối màu vàng... rửa sạch sẽ, bên trên còn bọc một tầng giọt nước tinh tế.

Đem chậu ngọc lớn đặt ở trước mặt Phượng Kỳ, Hoa Tư Liệt cười nói: “Đại nhân nói phải, chúng ta nhân tộc có nhiều chỗ dựa vào phượng tộc. Cho nên...”

Nhìn cũng không nhìn hoa quả trong chậu ngọc một cái, Phượng Kỳ ngạo nghễ nói: “Cho nên, các người mau bảo Tử Văn Long Đàn Mộc đó tới đây, bảo hắn ngoan ngoãn đi theo ta. Ta rất nhiều công việc, không rảnh ở chỗ các người hao phí vô ích.”

Hoa Tư Liệt rất khó xử nhìn Phượng Kỳ, thấp giọng nói: “Đại nhân, Long Đàn kia, nay là Vu Điện vu lão, hẳn đã bái thiên địa tổ linh, chính thức gia nhập Vu Điện, hẳn...”

Phượng Kỳ mãnh liệt cắt ngang lời của Hoa Tư Liệt: “Một cái cây mà thôi, không cần cân nhắc ý nguyện của hắn. Các người, chẳng lẽ còn không làm chủ hắn được? Đem hắn gọi tới, bảo hắn đi theo ta là được. Về phần hắn hiện tại là thân phận gì, quan trọng sao?”

Liếc xéo Hoa Tư Liệt một cái, có lẽ là nhìn thấy Hoa Tư Liệt bộ dạng anh tuấn như thế, cười đến mức đáng yêu như thế, thanh âm Phượng Kỳ chợt trở nên dịu dàng hơn rất nhiều: “Nhân tộc các người, nợ phượng hoàng nhất tộc chúng ta bao nhiêu nhân tình? Một gốc Tử Văn Long Đàn Mộc, coi như là trả chúng ta nhân tình.”

Cơ Hạo ở một bên cười lạnh không nói, nhân tình? Nhân tộc nợ phượng hoàng nhất tộc nhân tình? Cho dù nợ nhân tình, nào có da mặt dày tới tận nhà đòi đồ?

Long Đàm đã là Vu Điện vu lão, nếu phượng hoàng nhất tộc thật sự khát cầu nhựa cây cùng trái cây Long Đàm sản xuất, như vậy mọi người ngồi xuống trao đổi hẳn hoi, anh em ruột tính toán rõ ràng trả giá mua là được. Nhiều nhất nhiều nhất, bởi vì nhân tộc nợ phượng hoàng nhất tộc người nhân tình, đánh cái chiết khấu cho người, cho cái giá hữu nghị, thế này đã là nể mặt lắm rồi.

Nhưng người muốn ăn không, mạnh mẽ đòi Long Đàm, cứng rắn buộc Long Đàm trở thành nô bộc của người, thế này quá quắt lắm rồi!

Sắc mặt Hoa Tư Liệt cũng trở nên có chút khó coi, hắn gượng cười nói: “Đại nhân...”

Ngón tay Phượng Kỳ trực tiếp gõ ở trên cái mũi Hoa Tư Liệt, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lạnh như băng, hai mắt phun ra ánh lửa năm màu, lớn tiếng quát: “Đừng dài dòng, đem cái cây chết tiệt đó gọi tới. Không lẽ, các người cho rằng ta là dễ lừa? Hoặc là, người cho rằng phượng hoàng nhất tộc là dễ lừa?”

Cơ Hạo rốt cuộc không kiềm chế được, hắn tiến lên một bước lớn tiếng quát: “Đại nhân làm như vậy, rốt cuộc là ý tứ bản thân đại nhân, hay là ý tứ tất cả phượng hoàng nhất tộc? Nhân tộc và phượng hoàng nhất tộc giao hảo, nhân tộc nợ phượng hoàng nhất tộc không ít nhân tình, đây đều là sự thật! Chẳng lẽ đây là lý do đại nhân tùy ý quá quắt như thế?”

Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Đại nhân còn giảng đạo lý sao?”

Phượng Kỳ lạnh lùng. Nàng chậm rãi đứng lên, đột nhiên cầm lên chén trà lớn hung hăng nện xuống đất, một cái tát đem cái chậu ngọc đựng đầy các loại hoa quả tươi mới kia đánh vỡ, thuận thế một bạt tai hướng Hoa Tư Liệt vả tới.

Lấy thực lực Hoa Tư Liệt, muốn tránh một bạt tai này rất thoải mái.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo của Phượng Kỳ, Hoa Tư Liệt khẽ cắn môi, đứng ở tại chỗ bất động.

‘Bốp’ một cái, một bạt tai của Phượng Kỳ và thật mạnh ở trên mặt Hoa Tư Liệt, đánh cho hắc lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Chương 380: Giận Dữ

Trong đại trường một mảng tĩnh mịch, Cơ Hạo trừng to mắt, kinh ngạc nhìn Hoa Tư Liệt cứng rắn ăn một bạt tai.

Đường đường đế tử Hoa Tư bộ, hậu duệ đích hệ thượng cổ Nhân Hoàng Phục Hy thị trong truyền thuyết, đại tướng lĩnh quân có hạng dưới tướng Đế Thuấn, một trong các tướng lĩnh cầm binh quan trọng nhất nhân tộc ở tiền tuyến Xích Phán sơn, giống với Tự Văn Mệnh, nhân vật mang tính đại biểu phái trẻ trung của nhân tộc, Hoa Tư Liệt thế mà bị người ta tát một cái!

Hơn nữa người tát hấn, còn là tộc nhân phượng hoàng nhất tộc.

Trong đại trường đột nhiên nhấc lên một trận ác phong, Hải Trãi thần thú lặng yên không tiếng động từ phía sau Cao Đào vòng ra, sừng nhọn trên đầu phun ra hàn quang lạnh lẽo, một áp lực đáng sợ làm cho người ta hít thở không thông trực tiếp đè ở trong lòng toàn bộ mọi người.

Đôi tay Cao Đào nhẹ nhàng va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng vang cứng rắn như tấm sắt va chạm. Trên người hấn có vô số phù văn màu đen lần lượt sáng lên, vô số phù văn tỉ mỉ từ trên người hấn bay ra, hóa thành một sợi xích màu đen to bằng cánh tay vòng quanh hấn cấp tốc xoay quanh bay múa.

Xiềng xích màu đen phát ra tiếng vang lớn ‘leng keng’, không khí trong đại trường cũng trở nên dinh dính nặng nề, một áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng ập tới, trên thân mọi người đều giống như đeo một bộ gông xiềng nặng nề, mỗi một động tác đều trở nên rất gian nan.

Cao Đào nắm giữ hình phạt của nhân tộc, là mặt sắt vô tình nhất, Phượng Kỳ ở trong trung quân đại trường đánh Hoa Tư Liệt một bạt tai, thế này trực tiếp xúc phạm điểm mấu chốt của hấn, phá hủy kỷ luật quân đội nhân tộc. Cho nên Cao Đào ngang nhiên ra tay, cùng Hải Trãi thần thú phối hợp lẫn nhau, khí tức gắt gao tập trung Phượng Kỳ.

“Tự Văn Mệnh, cần ta ra tay, đem nữ nhân coi trời bằng vung này bắt lại không?” Cao Đào quay đầu, thanh âm giống như sấm rền mở miệng hỏi.

Cơ Hạo hít sâu một hơi, chín mươi chín con Kim Ô trên Kim Ô Liệt Diễm Bào đồng loạt đánh trống reo hò, ùn ùn thoát ly trường bào bay ra, hóa thành chín mươi chín kiếm quang màu đỏ vàng quay quanh hắc bay múa. Trong lửa bốc lên, Kim Ô Phi Kiếm xa xa tập trung Phượng Kỳ, chỉ cần Tự Văn Mệnh ra lệnh một tiếng, hắc sẽ rất thích ý phối hợp Cao Đào, ở trên người Phượng Kỳ đâm ra mấy chục cái lỗ thủng trong suốt!

Nhìn Cao Đào và Cơ Hạo như gặp đại địch, Phượng Kỳ không khỏi cười lạnh liên tục: “Thế nào? Muốn động thủ? Cho các người thêm một lá gan, các người dám sao?”

Ngạo nghễ ngẩng đầu lên, Phượng Kỳ cười lạnh nói: “Nhân tộc các người dám đắc tội phượng hoàng nhất tộc chúng ta? Các người tổn thương ta một sợi tóc, chính là khiêu khích toàn bộ phượng tộc!”

Dừng một chút, Phượng Kỳ ngạo nghễ nói: “Phượng hoàng nhất tộc chúng ta và long tộc chính là một thể, các người đắc tội phượng hoàng nhất tộc ta, thì liên quan long tộc cũng cùng nhau đắc tội. Nhân tộc các người có thể thừa nhận lửa giận ngút trời của hai tộc chúng ta?”

Trên mặt Hoa Tư Liệt, một vết bàn tay tinh xảo rõ ràng có thể thấy được. Hắc sờ sờ mặt mình, vẫn mang theo nụ cười ấm áp hướng Phượng Kỳ nói: “Đại nhân, xin hỏi nếu là Phượng Hoàng Chi Chủ biết được chuyện hôm nay...”

Ánh mắt Phượng Kỳ tán loạn một trận. Nàng nhìn thoáng qua vết bàn tay trên mặt Hoa Tư Liệt, trầm mặc chốc lát, đột nhiên lạnh giọng cười nói: “Đây chỉ là cho người một giáo huấn nho nhỏ. Cho dù vương của ta biết, đó cũng là các người bất kính trước đối với ta, không cần nói đánh người một bạt tai, cho dù giết người lại như thế nào?”

Hoa Tư Liệt nheo mắt, thản nhiên nói: “Ta xuất thân Hoa Tư bộ, là hậu duệ

đích hệ của Phục Hy thị.”

Phượng Kỳ sợ hãi cả kinh. Nàng nghiêng rằng, hướng tới Hoa Tư Liệt lớn tiếng quát: “Cho dù là hậu duệ Phục Hy thị, lại như thế nào? Hoa Tư bộ lại như thế nào? Các người từ đầu tới cuối chỉ là nhân tộc ti tiện mà thôi!”

Tự Văn Mệnh đột nhiên dùng sức vỗ tay cười to, nhưng trong tiếng cười không có nửa điểm ý cười, trong mắt càng là một mảng lạnh lùng: “Hay cho một câu nhân tộc ti tiện! Hay, hay, hay, hay lắm! Xin hỏi Phượng Kỳ cô nương, đây là ý tứ của người, hay là ý tứ Phượng Hoàng Chi Chủ? Hoặc là, phượng hoàng nhất tộc đều cho rằng, nhân tộc chúng ta chỉ là tộc đàn ti tiện?”

Phượng Kỳ chợt có chút hỗn loạn nhìn Tự Văn Mệnh, nàng sau khi tiến vào đại trưởng, còn chưa từng báo ra tên mình, bỗng dưng nghe được Tự Văn Mệnh kêu ra tên vốn có của mình, nàng kinh hô: “Người nhận ra ta? Nhưng, ta chưa từng gặp người!”

Tự Văn Mệnh chăm chú nhìn Phượng Kỳ, lạnh lùng nói: “Phượng Kỳ trưởng lão của phượng tộc tọa trấn Xích Phán tập, ta sao có thể không biết chứ? Phượng Kỳ trưởng lão nhân vật cỡ nào, tự nhiên sẽ không nhớ rõ chúng ta những tiểu nhân vật ‘ti tiện’ này.”

Lạnh lùng nhìn Phượng Kỳ, Tự Văn Mệnh lớn tiếng quát: “Mời Phượng Kỳ đại nhân trả lời vấn đề vừa rồi của ta, ‘nhân tộc ti tiện’, đây là lời chính người nói, hay là ý tứ toàn bộ phượng hoàng nhất tộc?”

Một chương nặng nề đập trên bàn dài, chấn động khiến vu pháp sa bàn lung lay một phen, Tự Văn Mệnh lớn tiếng quát: “Người đâu, khởi thảo công văn, đưa trình Phượng Hoàng Chi Chủ, ta hỏi hãn một chút, phượng hoàng nhất tộc đem nhân tộc rốt cuộc coi là cái gì!”

Lại là khởi thảo công văn!

Phượng Kỳ nghĩ tới lời nói vừa rồi Cơ Hạo, Cao Đào uy hiếp mình, lại nhìn

Tự Văn Mệnh thực hiện như vậy, nàng không khỏi thẹn quá hóa giận khàn giọng rống to lên: “Làm càn! Các người làm như vậy, còn đem phượng hoàng nhất tộc chúng ta để vào mắt sao?”

Cơ Hạo rất buồn cười nhìn Phượng Kỳ: “Phượng Kỳ, chúng ta làm gì? Không đem phượng hoàng nhất tộc các người để vào mắt như thế nào?”

Phượng Kỳ ấp úng nói không ra lời!

Trong lòng nàng tràn ra từng đợt tức giận, vì một cái cây chết tiệt, Cơ Hạo cũng tốt, Cao Đào cũng tốt, Tự Văn Mệnh cũng tốt, thậm chí là Hoa Tư Liệt luôn cười bồi... Những người này, bọn họ sao lại không tôn trọng mình một chút nào cả?

Bọn họ nên khúm núm nịnh bợ, cung kính đem Long Đàm tặng cho mình mới đúng!

Phượng Kỳ không phải chưa giao tiếp với nhân tộc, nhưng những nhân tộc từng giao tiếp với nàng, ví dụ như nói một người Thập Nhật quốc gọi là Doanh Vân Bằng trưởng lão, thiếu chút nữa đã đem Phượng Kỳ nàng coi là tổ tông để thờ! Đó mới là cách làm nhân tộc nên có trong lòng Phượng Kỳ!

Nhưng hôm nay...

“Các người, các người!” Phượng Kỳ tức giận đến lửa giận xộc vào tim, lời cũng sắp không nói ra được!

Nàng chỉ chỉ mười vạn ngọc tề trên mặt đất, lại nhìn nhìn dấu vết cái tát trên mặt Hoa Tư Liệt, nàng đột nhiên nhớ ra, Hoa Tư bộ và phượng hoàng nhất tộc có giao tình cực tốt. Năm đó thời điểm Phục Hy thị thống trị nhân tộc, Phục Hy thị và Phượng Hoàng Chi Chủ quan hệ cá nhân cực tốt, thậm chí còn truyền thuyết, Phục Hy thị từng giải quyết một cái phiền toái cực lớn cho phượng hoàng nhất tộc.

Cho nên Hoa Tư bộ từ trước đến nay quan hệ cực tốt với phượng hoàng nhất tộc, thậm chí có một chiến sĩ phượng hoàng nhất tộc số cường đại bí mật ở Hoa Tư bộ đảm nhiệm chức quan!

Đánh người khác còn chưa tính, nhưng đánh người Hoa Tư bộ!

Trong lòng lại hỗn loạn một trận, Phượng Kỳ đột nhiên lấy ra vài món bảo vật trân quý, xếp thành hình chữ Nhất ở trên bàn dài trước mặt.

Nghiến răng, Phượng Kỳ ngạo nghễ nói: “Mười vạn ngọc tề là ít một chút. Nhưng mấy món bảo vật này, mọi thứ đều trân quý vô cùng, dùng để trao đổi một cây gỗ chết tiệt, vậy là đủ chứ?”

Cười lạnh một tiếng, Phượng Kỳ nhin không được cơn tức trong lòng, lại bỏ thêm một câu: “Coi như, là ta ban cho các ngươi!”

Sắc mặt Tự Văn Mệnh xanh lên từng đợt, hấn vung tay phải lên, bỗng lấy ra một cây bút lớn, muốn viết công văn.

Phượng Kỳ ngẩn ngơ, nhìn nhìn Tự Văn Mệnh nghiêm trang không giống như là làm bộ, nàng tức giận dậm chân, thu hồi vài món bảo vật kia, lớn tiếng quát: “Tốt, coi như các ngươi có gan! Ta, ta nhớ kỹ chuyện hôm nay!”

Nghiến răng, Phượng Kỳ hóa thân một đạo hà quang năm màu phóng lên cao, chột chảng biết đi đâu.

Chương 381: Thanh Mai

“Đồ khốn kiếp!” Phượng Kỳ hóa thành một đạo hà quang năm màu bay nhanh ở trời cao, vừa bay nhanh vừa tức giận quát lớn.

Nhân tộc chết tiệt, Cao Đào chết tiệt, Tử Văn Mệnh chết tiệt, đặc biệt chết tiệt là tiểu tử Cơ Hạo kia. Phượng Kỳ nàng đã cho bọn hắn đủ mặt mũi, thậm chí nguyện ý lấy ra một khoản tiền mua Tử Văn Long Đàn Mộc, bọn hắn thế mà từ chối nàng!

Vận dụng Tổng Cổ đi mượn sức Long Đàn, kết quả bị Long Đàn từ chối ý tốt của mình, vậy còn có thể xem thành Tử Văn Long Đàn Mộc dù sao cũng là một thụ yếu, đầu gối không linh hoạt, không biết tiếp nhận ý tốt của mình, Phượng Kỳ miễn cưỡng có thể tiếp nhận kết quả này.

Nhưng Cơ Hạo thế mà dám từ chối ý tốt của mình, thậm chí còn dùng loại giọng trào phúng đó nói chuyện với mình?

Mười vạn ngọc tề đương nhiên là ít chút, hơn nữa xa xa so ra kém hai kiện trọng bảo Tiên Thiên Mậu Thổ Tinh Hoa cùng Thanh Đế Thụ Tâm Phượng Kỳ đồng ý đối với Long Đàn. Nhưng Phượng Kỳ cảm thấy đây là chuyện đương nhiên!

Cơ Hạo là cái gì? Hắn chỉ là một thiếu niên nhân tộc bình thường, Phượng Kỳ có thể cho hắn mười vạn ngọc tề, thế này đã cho hắn đủ mặt mũi rồi.

Theo Phượng Kỳ thấy, sự tình nên xảy ra như vậy mới đúng —— nàng cho Cơ Hạo mười vạn ngọc tề, Cơ Hạo ngoan ngoãn đáp ứng khuyên bảo Long Đàn theo mình, mà Tử Văn Mệnh dám cao tăng nhân tộc thì biết thời biết thế, khuyên bảo Long Đàn trở thành nô bộc của phượng tộc.

Lấy mười vạn ngọc tề làm lời dẫn, Phượng Kỳ chỉ cần biểu lộ ra ý tứ mời chào Long Đàn, Cơ Hạo và cao tăng khác của nhân tộc nên kinh sợ đem Long

Đàm hiến cho mình mới đúng! Dù sao Long Đàm là cái cây, nhưng nhân tộc những người này hẳn là rất thông minh!

Nhưng, đám nhân tộc này lại không nể mình!

Bọn họ trào phúng mình, uy hiếp mình, lần lượt dùng Phượng Hoàng Chi Chủ uy hiếp mình!

Thậm chí mình lấy ra nhiều bảo vật như vậy, thế mà cũng không thể đổi lấy Long Đàm! Những người này, bọn họ thế mà không nể mặt mình như thế!

Từ trước tới nay, ở trong lòng Phượng Kỳ, nhân tộc luôn là hèn mọn, ti tiện như thế. Bọn họ lúc đối mặt phượng tộc, không phải luôn luôn rất kính cẩn sao?

Nhưng lần này, bọn họ lại trực tiếp không nể mình!

“Đáng chết, đáng chết. Đáng chết!” Phượng Kỳ tức giận vung hai tay, từng chưởng ấn màu vàng vô thanh vô tức hướng mặt đất bay xuống, ở trên thân núi phía dưới đánh ra từng cái hố to sâu tới trăm dặm. Thân núi chắc chắn ở trước mặt những chưởng ấn màu vàng này yếu ớt giống như là đậu phụ.

Một đường phát tiết lửa giận trong lòng, Phượng Kỳ đảo mắt, tính toán phải như thế nào mới có thể đem Long Đàm lấy được.

Một gốc Tử Văn Long Đàm Mộc, trả giá đắt nữa cũng là đáng giá. Xích Phán tập là một cứ điểm phượng tộc dùng để thu mua thiên tài địa bảo, Phượng Kỳ làm quản sự trưởng lão của phượng tộc ở Xích Phán tập, thành tích của nàng trực tiếp có quan hệ với thiên tài địa bảo nàng kiếm được.

Đối với phượng tộc mà nói, Tử Văn Long Đàm Mộc có thể tăng cường linh hồn, rèn luyện linh hồn, so với thiên tài địa bảo nào cũng trân quý hơn.

Nếu nàng có thể đem Long Đàm thu vào tay, phần công lao này có lẽ có thể khiến nàng ở trong tộc tiến thêm một bước, trở thành trưởng lão quyền lực thật sự cũng có khả năng.

“Phượng Kỳ đạo hữu, chuyện gì tức giận như thế?” Phượng Kỳ đang lúc suy tư, trên một ngọn núi lớn bên dưới đột nhiên truyền đến một tiếng kêu gọi, đồng thời một lực lượng vô hình mềm dẻo đột ngột xuất hiện, đem độn quang của Phượng Kỳ cản lại.

Trong lòng Phượng Kỳ tức giận một phen, tâm tình của nàng đang thời điểm không tốt, lại có người dám ngăn trở độn quang của nàng? Thế này không phải hướng nàng, hướng toàn bộ phượng tộc khiêu khích sao? Nàng giận dữ dừng độn quang, nhú mày nhìn về phía ngọn núi lớn bên dưới.

Trên đỉnh núi đó, một thiếu nữ mỹ mạo tóc dài khoác vai yếu điệu đứng ở dưới tàng cây một gốc cây tùng lớn, tay trái nàng bưng một cái bát bạch ngọc chế thành, bên trong là một bát nước trong. Trong nước ngâm một tảng bảo châu màu bạc; tay phải nàng nắm một cành hoa mai, cành non nót mềm mại dài sáu thước, giữa lá cây rậm rạp, mấy đóa hoa mai xanh mơn mơn nở thật sự sáng lạn.

Phượng Kỳ vốn muốn tức giận ra tay, nhưng nàng đột nhiên phát hiện, thiếu nữ mặc áo trắng này nhìn qua rất có chút quen mắt.

Do dự một phen, Phượng Kỳ hạ độn quang, đập ráng khói năm màu đáp trên đỉnh núi, híp mắt hướng thiếu nữ kia đánh giá một phen: “Thoạt nhìn có chút quen mắt, chúng ta từng gặp ở nơi nào?”

“Phượng Kỳ đạo hữu quý nhân hay quên chuyện.” Thiếu nữ cười tủm tỉm hướng Phượng Kỳ hành một lễ, ôn hòa nói: “Năm trăm năm trước, Đông hải chi tân, thời điểm Thanh Mai theo sư tôn lấy Long Tiên Hương cầu quỹ long chín đầu kia, từng gặp đạo hữu một lần.”

“A, a, người là...” Phượng Kỳ nhớ tới lai lịch thiếu nữ này.

Năm trăm năm trước, Phượng Kỳ còn chưa ra ngoài năm Xích Phán tập, chỉ là một tướng lĩnh tuần tra bình thường của phượng tộc, nàng dẫn dắt một đội chiến sĩ phượng tộc, ở Đông Hoang đại lục Đông hải chi tân một chỗ cực kỳ

hung hiểm hẻo lánh, gặp được thiếu nữ tên là Thanh Mai này cùng mấy môn nhân, theo sư tôn các nàng, một vị nữ tử thực lực khó lường chém giết quỷ long chín đầu.

“Sư tôn người, tên là... Diêu Âm có phải không?” Phượng Kỳ cười: “Tên các người, đều rất cổ quái.”

“Gia sư đúng là Diêu Âm.” Thanh Mai cười hướng Phượng Kỳ nói: “Phượng Kỳ đạo hữu, quả nhiên nhớ rõ Thanh Mai. Xem bộ dáng đạo hữu vội vã như vậy, xin hỏi là có đại sự gì trong người sao?”

Sắc mặt Phượng Kỳ chợt trở nên cực kỳ khó coi. Nhìn thấy Thanh Mai bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần tuyệt luân như vậy, cho người ta khí tức lại là cực kỳ ôn hòa dễ dàng thân cận, Phượng Kỳ cũng không nghĩ nhiều cái gì, lập tức đem chuyện mình bị đám người Cơ Hạo làm mất mặt nói ra.

“Quả thực là buồn cười, nhân tộc lúc yếu ớt, phượng tộc chúng ta giúp bọn họ bao nhiêu?” Phượng Kỳ tức giận nói: “Lần này ta tự mình tới cửa, bọn họ nếu là còn nhớ rõ nhân tình năm đó, nên chủ động đem Long Đàm kia tặng cho ta mới đúng.”

Thanh Mai khẽ nhún mày, buồn bực nói: “Không phải là đạo lý này? Phượng Kỳ đạo hữu thân phận bậc nào? Bọn họ thế mà lại vô lễ như thế, quả thực mỗi người đều đáng chết... Phượng Kỳ đạo hữu tự mình tới cửa, đây là thể diện lớn bao nhiêu? Bọn họ thật sự là... Ài, nhân tộc là vô lễ nhất, cũng khó trách đạo hữu tức giận!”

Phượng Kỳ tức giận nói: “Không phải sao? Vốn ta còn muốn biện bạch hẳn hoi vài câu với bọn họ, nhưng bọn họ hẳn động cái là nói muốn phát công văn đi trong tộc, dùng trưởng lão cùng tộc vương trong tộc ép ta, làm ta chỉ có thể rời khỏi. Thật đáng chết!”

Thanh Mai lòng đầy căm phẫn quát lớn: “Quả thực là buồn cười! Phượng Kỳ đạo hữu tự mình tới cửa, bọn họ không cần thận hầu hạ, đã là sự thất lễ cực lớn.

Bọn họ lại còn dùng phượng tộc để uy áp Phượng Kỳ đạo hữu, thế này, thế này, thế này còn có thiên lý sao?”

Phượng Kỳ cả giận nói: “Thế này tính là gì? Nhân tộc bọn họ và Ngu tộc ở Xích Phấn sơn đánh đang náo nhiệt, nhưng trong trung quân đại trưởng của bọn hã, thế mà lại có cao thủ Ngu tộc. Lén lút, thấy ta liền chạy đi, nhưng nghĩ ta không nhìn thấy bọn hã sao? Trên bàn dài của bọn hã còn có bản đồ Xích Phấn sơn lóe lên lung tung, cũng không biết bọn hã đang kế hoạch âm mưu quỷ kế gì.”

Mắt Thanh Mai chợt sáng ngời, sau đó nàng rất bình thản nói: “Ồ? Bọn hã cấu kết cao tăng Ngu tộc? Nếu là như thế, Phượng Kỳ đạo hữu nếu có thể ở trước mặt nhân vương tổ giác âm mưu của bọn hã, khiến nhân vương phạt nặng bọn hã, còn sợ Long Đàm không rơi vào trong tay đạo hữu sao?”

Mỉm cười, Thanh Mai cười nói: “Bọn hã lấy phượng vương cường bức đạo hữu, như vậy đạo hữu liền dùng nhân vương hồi báo bọn hã, vậy mới gọi là thiên lý báo ứng.”

“Cái này!” Phượng Kỳ khẽ nhú mày, nhất thời rất động lòng.

Chương 382: Diêm La

Tầng mây thật dày thông thả xoay tròn ở bầu trời, mây trời phạm vi mấy vạn dặm đều đang xoay tròn.

Chính giữa tầng mây xoay tròn, một lỗ thủng đường kính cả dặm như ẩn như hiện, vô số tia chớp màu máu ở trong lỗ mây dâng trào tàn sát bừa bãi, mơ hồ có tiếng sấm nặng nề truyền đến. Một dao động khổng lồ, âm tà, tràn ngập lực lượng tiêu cực từ trong lỗ mây không ngừng khuếch tán ra, đem tầng mây xung quanh đều nhuộm thành một mảng màu máu nhàn nhạt.

Một tòa tháp cao màu máu đối diện phía dưới lỗ mây, tháp cao cao ngất trong mây toàn thân nhộn nhạo huyết quang nồng đậm, đỉnh tháp một con mắt dựng thẳng màu máu tỏa ánh sáng ra bốn phía. Thình thoảng có tia chớp màu máu từ trong lỗ mây phun xuống, nện mạnh ở trên con mắt màu máu dựng thẳng, toàn bộ tháp cao liền phóng ra huyết quang loá mắt, đồng thời phát ra tiếng vang lớn ‘Ong ong’.

‘Hô, cáp ~ hô, cáp ~’!

Từng đại đội nô lệ nhân tộc để trần thân trên, trên vai dè nặng đòn sắt nặng trĩu, trăm người một đội gánh từng cái rương kim loại cực lớn, theo cầu thang bốn phía tháp cao xoay quanh mà lên, từ mặt đất từng bước một leo lên, chậm rãi đi đến đỉnh chớp của tháp cao.

Vô số chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp đứng ven đường, bọn hắn cầm roi da nặng trĩu, nhìn thấy nô lệ nhân tộc nào động tác hơi chậm chút, lập tức sẽ hung hăng quật tới một roi.

Roi da dày đặc gai ngược đánh ở trên người, động cái là cả da lẫn thịt xé xuống một khối lớn, rất nhiều thời điểm đều lộ ra xương cốt dưới da thịt. Những nô lệ nhân tộc bị đả thương kia hít một hơi thật sâu, vết thương trên người mấp máy một trận cấp tốc khép lại, máu thịt bị giật xuống rất nhanh đã sinh trưởng

ra.

Những chiến sĩ Già tộc kia liền cười ‘ha ha’, đem roi da cuốn về khối da thịt lớn ném cho chiến thú hung mãnh ngồi bên người cắn nuốt. Những chiến thú này ăn nhiều máu thịt nhân tộc tươi mới, hai mắt đều biến thành một mảng đỏ bừng.

Nô lệ nhân tộc hô khẩu hiệu từng bước một theo bậc thang sỏi bước lên trên. Mồ hôi trên người bọn họ ra như sương, cái rương nặng nề ép xương cột sống bọn họ cũng gấp khúc, trong mắt bọn họ trống rỗng, mờ mịt, nhìn không ra bất cứ tinh khí thần gì.

Bọn họ từng bước một trèo lên phía trên, đòn sắt trên vai cùng xích sắt quấn quanh ma sát lẫn nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng ma sát bén nhọn.

Đỉnh chớp tháp cao, bên dưới con mắt dựng thẳng màu máu lớn vô cùng đó, một lại một cái rương kim loại dài rộng cao đều ở trên dưới trăm trượng đặt chỉnh tề, chất đồng như một ngọn núi lớn.

Khi rương kim loại đặt ước chừng một ngàn cái, nô lệ nhân tộc liền đem xiềng xích quấn quanh những cái rương kim loại đó gắt gao khâu chuỗi, đem những cái rương này khâu thành một cái chỉnh thể.

Một lão nhân Ngu tộc ngẩng đầu lên, cầm gậy chống dài hô quát một tiếng chú ngữ trầm thấp.

Trong lỗ mây lôi quang màu máu lại càng thêm dày đặc, kèm theo tiếng kim loại va chạm đỉnh tai nhức óc, không bao lâu còn có một sợi xích to lớn trăm trượng từ trong lỗ mây chậm rãi buông xuống. Các nô lệ nhân tộc ủa lên, đem cái móc cực lớn của sợi xích loại lớn treo ở trên sợi xích của những rương kim loại kia, sau đó ùn ùn nhảy xuống, tránh thật xa.

‘Ông’ một tiếng, trong lỗ mây lôi quang màu máu nổ thành một mảng, đem nửa bầu trời cũng nhuộm thành một mảng đỏ bừng.

Sợi xích thật lớn căng lên, chậm rãi hướng về phía trước co rút lại, cả một ngàn cái rương kim loại thật lớn bị kéo lên, chậm rãi hướng trong lỗ mây dâng lên.

Nổ vang ‘Leng keng’ một lúc, rương kim loại như ngọn núi lớn thông thả nhập vào trong lỗ mây, nhanh chóng bị lôi điện màu máu nuốt, sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Phía dưới tháp cao, một cung điện toàn thân màu máu lơ lửng ở giữa không trung.

Đế Thích Diêm La đứng ở trên hành lang ngoài cùng cung điện, hai tay chấp sau lưng lạnh lùng nhìn rương kim loại nhập vào trong lỗ mây, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Khốn kiếp lòng tham không đáy! Huyết Nguyệt chí cao vô thượng, phù hộ bọn hăn chết hết ở trên bụng nữ nhân!”

So sánh với quý tộc Ngu tộc bình thường, bộ dạng Đế Thích Diêm La càng thêm cao lớn khôi ngô, thậm chí có thể so với các chiến sĩ Già tộc cường đại. Khí tức trên người hăn đặc biệt lạnh lùng nghiêm túc sắc bén, tóc dài màu máu không gió tự động, không ngừng tản mát ra hàn ý sắc bén đem linh hồn người ta cũng đóng băng lại.

Gần trăm quý tộc Ngu tộc đứng rất xa ở cuối hành lang, ai cũng ngoan ngoãn nhìn mũi chân, không một ai dám ngẩng đầu nhìn Đế Thích Diêm La một cái. Chỉ hai ngày nay, đã có bảy tám tên quý xui xẻo bị Đế Thích Diêm La tùy ý tìm cái cơ xé thành mảnh vụn, bọn họ cũng không muốn dính vào.

Về phần Đế Thích Diêm La nguyên rửa sao... Nghe một chút là xong!

Hơn nữa bọn họ giống với Đế Thích Diêm La, cũng vạn phần thù hận những kẻ lòng tham không đáy kia! Thật hy vọng tất cả bọn hăn đều chết ở trên bụng nữ nhân! Đối với những kẻ đó, bọn họ chỉ có thể nguyên rửa như vậy. Bởi vì muốn bọn họ có kiểu chết khác, tựa như cũng là chuyện khả năng không lớn.

Nô lệ nhân tộc vất vả khiêng từng cái rương kim loại cực lớn leo lên đỉnh chóp tháp cao, ở trên quảng trường phía dưới tháp cao, vô số rương kim loại to lớn như vậy đang đợi nô lệ nhân tộc vận chuyển.

Đám đông người Tu tộc cầm sổ sách, giẫm ở trên từng cái đĩa tròn phi hành, kiểm kê số lượng hàng hóa trong rương kim loại. Nhiều rương kim loại mở rộng nắp, lộ ra vu tinh bên trong chồng chất như núi, từng khối lớn tinh kim mỹ ngọc, cùng với các loại đỉnh kim loại tinh luyện tinh thuần.

Trong một số rương kim loại, còn đặt từng cái quan tài hàn ngọc trong suốt.

Vô số thiếu nữ nhân tộc xinh đẹp như hoa lẳng lặng nằm ở trong những quan tài hàn ngọc này, bởi vì hàn khí lâm vào ngủ say. Thoạt nhìn, ít nhất có trên vạn cái quan tài như vậy đặt trong rương kim loại.

“Bọn hăn sớm hay muộn chết ở trên bụng nữ nhân!” Đế Thích Diêm La cười một tiếng dữ tợn, tay áo vung lên, xoay người đi qua hành lang, đi vào điện phủ phía sau.

Gần trăm quý tộc Ngu tộc vội vã theo phía sau Đế Thích Diêm La, chưa phát ra một chút thanh âm đi vào trong điện phủ.

Trong đại điện dài rộng mấy chục dặm, dưới chân tường bốn phía đào một con sông lớn rộng chừng nghìn trượng, trong nước sông màu máu trông đầy hoa sen. Lá sen màu máu, cánh hoa màu máu, ngay cả cuống hoa cũng là một mảng màu máu.

Những bông hoa sen giàn giụa máu đỏ không gió tự động, trong không khí cũng tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm chúng nó tản mát ra.

Đế Thích Diêm La đứng ở trên cầu dài sau cửa chính đại điện, lạnh lùng nhìn cái ghế dựa lớn đặt chính giữa đại điện.

Đây là ngai báu mấy ngày hôm trước, hăn dẫn người ở trên không trung giao

chiến với Đế Thuấn, đột nhiên bị người không biết tên một kiếm chặt đứt. Lấy thực lực Đế Thích Diêm La hẳn, lại không thấy rõ kiếm quang từ đâu mà đến, càng chưa phát hiện là ai ra tay.

“Một đám phế vật!” Đế Thích Diêm La nhìn ngai báu bị chém thành hai mảnh, đột nhiên khàn cả giọng rống giận lên. Hắn xoay người, hướng tới các quý tộc Ngu tộc phía sau rít gào: “Một Xích Phán sơn nho nhỏ, các người thế mà cũng không đánh hạ được! Chẳng lẽ các người muốn ta tự mình ra tay sao? Muốn ta tự mình đi tấn công Xích Phán sơn sao?”

Các quý tộc Ngu tộc cúi đầu, không một ai dám mở miệng.

Có người ở trong lòng oán thầm —— người quả thật đã tự mình ra tay, nhưng kết quả thế nào? Còn không phải bị một kiếm của người ta dọa bỏ chạy trở về?

Đế Thích Diêm La hướng tới một đám cấp dưới điên cuồng mắng rít gào, đột nhiên hẳn ngừng tiếng gầm gừ.

Trong một đóa hoa sen máu bên người hắn, một tia bạch quang xông lên, trên bạch quang dần dần tràn ra một đóa hoa sen màu trắng.

Chương 383: Kiếm

Hoa sen trắng nở rộ, Đế Thích Diêm La hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, gần trăm quý tộc Ngu tộc phía sau hần ùn ùn rời khỏi đại điện.

Kèm theo tiếng âm ầm trầm thấp, cửa chính đại điện đóng lại, trong đại điện to như vậy, chỉ còn lại một mình Đế Thích Diêm La.

Trong nhụy hoa sen trắng từng điểm bạch quang tinh khiết bay ra, một bóng người hiện lên ở trong bạch quang, sau đó hần cất bước từ trong hoa sen đi ra, thân hình mỏng lung dần dần ngưng tụ thành thực thể, hiện ra một nam tử trung niên khô gầy, võ vàng.

Mặc áo vải thô, chân trần, một mái tóc dài miễn cưỡng ở đỉnh đầu bện thành hai cái búi tóc, dùng hai sợi dây thừng màu vàng sẫm dày đặc phù văn buộc lại, tay trái cầm một cái bình ngọc cao ba thước, tay phải mang theo một cây mộc bổng màu vàng dài tám thước, nam tử trung niên cao gần một trượng ba thước mặt không biểu cảm hướng Đế Thích Diêm La gật gật đầu.

“Đại đế!” Nam tử trung niên trầm trầm mở miệng thăm hỏi một tiếng.

“Diệu Liên.” Đế Thích Diêm La trầm mặt, nhìn Diệu Liên cười lạnh một tiếng: “Đừng nghĩ ta đồng ý điều kiện của ngươi, ở trong nô lệ nhân tộc của tộc ta truyền đạo? Cái này đối với ta không có bất cứ chỗ tốt nào, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý yêu cầu của ngươi.”

“Chuyện thế gian, không có cách nói ‘tuyệt đối’, tất cả sự tình, đều tùy thời có thể xảy ra biến hóa.” Diệu Liên lạnh lùng thản nhiên nói: “Ví dụ như nói, đại đế có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú đối với tin tức ta lần này mang đến.”

“Ta sẽ không cảm thấy hứng thú đối với bất cứ tin tức nào của ngươi.” Đế Thích Diêm La kiêu căng nhìn Diệu Liên: “Ta rất cảm thấy hứng thú đối với tính mạng ngươi!”

Cười một tiếng dữ tợn, thân thể Đế Thích Diêm La nhoáng lên một cái, đột nhiên hóa thành ba huyết ảnh mờ mờ, tay phải như đao, hung hăng hướng chỗ yếu hại của thân thể Diêu Liên bổ xuống.

Bình ngọc ở tay trái Diêu Liên rung động, miệng bình phóng ra dòng khí hai màu đen trắng, hóa thành sóng mây chồng chất bao lấy thân thể. Đao tay của Đế Thích Diêm La chém vào trên đám mây hai màu đen trắng, huyết quang bắn ra bốn phía cắt tầng tầng lớp lớp mây tía, nhưng hai khí đen trắng ở miệng bình kéo dài không dứt, mặc cho Đế Thích Diêm La cấp tốc vung chém, từ đầu tới cuối không thể tới gần thân thể Diêu Liên.

“Có chút ý tứ!” Đế Thích Diêm La cười dữ tợn nói: “Trước kia gặp người, đều ở vùng hoang vu dã ngoại, không có cách nào bắt người. Nhưng lần này, người đã dám xuất hiện ở trong đại điện của ta, thì cho người lĩnh giáo một phen sự lợi hại của Huyết Nguyệt lực chí cao vô thượng!”

Cười từng tiếng dữ tợn, Đế Thích Diêm La mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, kèm theo tiếng chú ngữ trầm thấp, nóc nhà đại điện đột nhiên sáng lên, từng tầng mây tía màu máu bỗng dừng sinh ra, giống như xoáy mây trên tháp cao bên ngoài, mây tía màu máu thông thả xoay tròn, chính giữa mơ hồ có một lỗ mây đang thành hình.

“Đã như vậy, xin đại đế chịu chút đau khổ!” Diêu Liên hừ lạnh một tiếng, tay trái rung lên, trong hai khí đen trắng đột nhiên phát ra một tiếng chim hót bén nhọn đến cực điểm, một bóng người mờ lung từ trong hai khí đen trắng phun ra, cầm một cái chày gỗ nhỏ mau lẹ dì thường hướng vào đầu Đế Thích Diêm La nện xuống.

Đế Thích Diêm La nằm mơ cũng không ngờ trong bình ngọc của Diêu Liên giấu một người, chày gỗ nhỏ ‘Thịch’ một tiếng nện ở đỉnh đầu của hắn, đập tới mức huyết quang văng khắp nơi, trường bào màu máu trên người Đế Thích Diêm La phun ra vụn trượng huyết viêm, ngưng tụ thành những đóa hoa màu máu mỹ lệ dì thường chắn dưới chày gỗ, lại bị một đòn của cái chày gỗ nhìn như

nhỏ nhỏ này đánh vỡ nát.

Bình ngọc trong tay Diệu Liên khẽ quét, hai khí đen trắng giống như nước lũ cuộn cuộn gào thét mà ra, bao lấy thân thể Đế Thích Diêm La nghiền một trận. Trường bào màu máu của Đế Thích Diêm La phun ra huyết viêm bị hai khí đen trắng mài hào quang ảm đạm ùn ùn vỡ vụn.

Bóng người lao ra trong bình ngọc nâng lên cái chày gỗ nhỏ, lại một lần hung hăng đánh vào ngực Đế Thích Diêm La.

Chợt nghe một tiếng trầm nặng, huyết viêm trước ngực Đế Thích Diêm La triệt để tan rã, lực đánh thật lớn đánh cho hắc lão đảo lui về phía sau, huyết khí xông thẳng lên đỉnh đầu, da mặt cũng biến thành một mảng đỏ bừng.

“Đồ chết tiệt!” Đế Thích Diêm La giận dữ rút gào. Tay phải hắc hướng về hư không chop một cái, một đạo huyết quang lóe ra, một thanh trường kiếm màu máu hình thù kỳ lạ bị hắc chop ở trong tay. Hắc giơ tay phải đang muốn hướng bóng người đánh bất ngờ hắc xuất kiếm, mộc bổng ở tay phải Diệu Liên hung hăng đánh xuống một bổng.

Mộc bổng đánh một cú, có ráng màu vàng phóng lên cao. Trong ráng màu mơ hồ có thể thấy được ức vạn cầm thú mặt mang nụ cười, ngòi xếp bằng ở đám mây tưng kinh văn chú ngữ, một hơi thở miên man kéo dài, thanh tịnh an hòa, làm người ta không tự chủ được toàn thân tâm đều trầm tĩnh lại dâng trào ra.

Đế Thích Diêm La bị ráng màu vàng đó ập tới, lại nghe được những chim bay thú chạy kia niệm tụng chú ngữ kinh văn, tốc độ ra tay chợt chậm đi rất nhiều, hơn nữa huyết viêm trên người càng bị áp chế hầu như tắt. Mộc bổng nhẹ nhàng điểm ở trên cổ tay hắc, đánh cho xương cổ tay Đế Thích Diêm La thiếu chút nữa vỡ nát, trường kiếm ‘keng’ một tiếng rơi xuống mặt đất.

Bóng người lao ra từ trong bình ngọc lại đập xuống một chày gỗ, một lần này Đế Thích Diêm La nổi giận gầm lên một tiếng, một bộ trọng giáp màu máu trên người hắc bỗng dựng hiện lên, đóa hoa màu máu chồng chất phun trào ra, tựa

như vô số bánh xe đao cấp tốc xoay tròn đón phía cái chày gỗ nhỏ kia.

Bóng người khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Một khi đã như vậy, đừng trách ta xuống tay quá ác.”

Theo tiếng than khẽ, một tấm ngọc phù kim quang bắn ra bốn phía ở tay trái bóng người bắn nhanh ra, phóng ra vô lượng thanh quang chiếu rọi hư không. Trọng giáp trên người Đế Thích Diêm La phóng ra huyết viêm vừa đụng tới thanh quang này liền chột tan rã, chày gỗ không bị ngăn trở hung hăng nện ở trên giáp ngực hần.

‘Keng’ một tiếng, giáp ngực bị thanh quang chiếu rọi chột tan rã vỡ ra, chày gỗ phá giáp mà vào đánh ở trên ngực Đế Thích Diêm La, đánh cho Đế Thích Diêm La miệng phun máu tươi, giống như lá rụng nhẹ nhàng bay về phía sau.

“Huyết Nguyệt chí cao vô thượng, ban cho ta sức mạnh to lớn vô biên!” Lỗ mây đỉnh chớp đại điện đã mở ra, một lực lượng âm u dinh dính từ trong lỗ mây chiếu xuống. Đế Thích Diêm La cười một tiếng hung dữ, hai tay hướng lỗ mây kia nhẹ nhàng ngoắc.

Bóng người một lần nữa than khẽ, ngọc phù màu vàng ở tay trái nhoáng lên một cái, một mảng thanh quang bay ra, mạnh mẽ đem lỗ mây kia phong ấn.

Nụ cười của Đế Thích Diêm La chột cứng ngắt, hần dại ra nhìn Diệu Liên cùng bóng người đó, hồi lâu nói không ra lời.

Diệu Liên thu hai khí đen trắng trong bình ngọc, cười hướng Đế Thích Diêm La nói: “Đại đế hiện tại có thể nghe hần hỏi lời ta nói chưa? Môn hạ Diệu Liên sư muội có một đồ nhi đặc ý tên là Thanh Mai, nàng lần này phát hiện một số chuyện rất có liên quan với đại đế.”

Không đợi Đế Thích Diêm La mở miệng, Diệu Liên mỉm cười nói: “Có lẽ, đại đế lần này có thể thống lĩnh đại quân, công phá phòng tuyến nhân tộc Xích Phản sơn, xua quân vào thẳng nơi màu mỡ của nhân tộc, lập bất thế kỳ công.”

Đế Thích Diêm La nhìn lỗ mây đỉnh chớp đại điện bị phong ấn, ánh mắt lóe lên một trận, trầm mặc hồi lâu, lúc này mới chậm rãi gật gật đầu.

“Có lẽ, ta nên nghe ý kiến của các người chút.” Đế Thích Diêm La nhìn Diệu Liên, ra vẻ thông dong nói: “Dù sao, ta còn nhớ rõ, ta có thể đi lên ngay bấu chấp chính đại đế, người cũng ít nhiều giúp ta một chút việc.”

Diệu Liên cười khố một tiếng, lắc đầu thở dài: “Đại đế nhớ rõ chút cống hiến đó của Diệu Liên là tốt rồi.”

Tay phải vung mộc bổng, một mảng sáng mờ hiện lên, trong đại điện xuất hiện một bộ bản đồ sông núi, xem tình thế, chính là bản đồ toàn cảnh vịnh Ác Long.

Chương 384: Quân Bị

Đám người Đế Pháp Lang lặng yên rời khỏi, đồng thời mang đi thi cốt của Đế Sát.

Kế hoạch tính kế Kiên thị nhất tộc đã mở ra, Đế thị nhất tộc ở nội bộ Ngụ tộc vận hành thao tác không nói đến cái khác, nhân tộc phòng tuyến bên này, quân đội quy mô khổng lồ đã vì kế hoạch này bắt đầu điều động.

Vốn liên quân đóng quân ở tiền tuyến nhân tộc không có hành động, nhưng rất nhiều tinh nhuệ từ Bồ Phán tiếp viện đến đã lên đường vào Xích Phán sơn, lặng yên lén vào vài cái cứ điểm quan trọng. Toàn bộ viện binh đều đến từ Hoa Tư bộ, Lô Trách bộ, Khoa Phụ nhất tộc, Long Bá quốc những thế lực cường hãn này, cùng đại bộ tộc đứng sau Đế Thuấn.

Khi đại quân khẩn cấp điều động, Cơ Hạo mặc áo choàng màu đen, theo sát ở phía sau Tự Văn Mệnh, lại một lần nữa tiến vào Xích Phán tập.

Tự Văn Mệnh quen thuộc đi qua giữa đường phố Xích Phán tập, cuối cùng đi tới trước một tòa cung điện toàn thân màu đỏ đen, thuần túy dùng kim loại đúc thành. Hắn lấy ra một khối yêu bài kim loại to bằng bàn tay treo trên đai lưng, đám đông chiến sĩ Già tộc ven đường đứng tới thấy khối yêu bài này, đều tươi cười đầy mặt hướng Tự Văn Mệnh cúi đầu hành lễ, nhìn theo hai người tiến quân thần tốc đến sâu trong đại điện.

“A thúc thường xuyên tới nơi này?” Cơ Hạo tò mò nhìn lệnh bài nhỏ bên hông Tự Văn Mệnh.

“Không phải thường xuyên đến, nhưng đến một lần, luôn tặng cho bọn hắn rất nhiều tiền.” Tự Văn Mệnh vỗ vỗ yêu bài, ngữ khí có chút hiu quạnh nói: “Dựa theo cách nói của bọn họ, ta là khách quý đỉnh cấp của bọn họ.”

Cơ Hạo im lặng không nói, Tự Văn Mệnh thấp giọng cười gượng nói: “Ta lại

cảm thấy, ta là một con... Chu La thú mập nhất, béo nhất, thịt rất dày.”

Chu La thú, Chu La thú mặc cho người ta xâm lược. Cơ Hạo nhìn yêu bài bên hông Tự Văn Mệnh, không khỏi thở ra một hơi thật dài.

Một cánh cửa lớn do vàng ròng đúc thành ầm ầm mở ra, một lão nhân Tu tộc tròn xoe, trắng mập, trên mặt không thấy chút nếp nhăn, cũng không có chút râu ria, gương mặt mượt mà như bảo châu hầu như đang rạng rỡ sáng lên nhiệt tình đi lên đón, giang hai cánh tay ngăn ngừa dùng sức ôm Tự Văn Mệnh một cái.

“A, lão bằng hữu tôn kính, người đã lâu không quang lâm tiểu điểm Ô thị nhất tộc chúng ta. Ô Lợi thật sự rất nhớ người, thực sợ hãi người ở bên ngoài đụng phải chuyện gì không hay.” Lão nhân Tu tộc Ô Lợi kiễng chân, nhiệt tình dán dán khuôn mặt với Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh ôn hoà hiền hậu cười: “Gần đây nhiều việc, tộc nhân của các người đánh cho chúng ta không thở nổi mà.”

Ô Lợi nhún nhún vai, khinh thường cười lạnh nói: “Úc, không, không, lão bằng hữu, những kẻ chỉ biết dùng bạo lực giải quyết vấn đề đó, không phải tộc nhân của chúng ta. Người biết, Ô thị nhất tộc chúng ta đắm chìm dưới ánh sáng Huyền Nguyệt chí cao vô thượng, chúng ta theo đuổi là chân lý vĩnh hằng, mà không phải bạo lực với tanh máu.”

Huyền Nguyệt nhất mạch?

Cơ Hạo tò mò đánh giá Ô Lợi năm con mắt không ngừng khép mở. Hắn đã biết đệ tộc có Huyền Nguyệt nhất mạch, nắm giữ năng lượng huyết chú cùng hắc ám; có Kháng Nguyệt nhất mạch, là đỉnh cấp chiến đấu đại sư; Ô Lợi bọn hắn thuộc về Huyền Nguyệt nhất mạch, am hiểu lại là một mặt lực lượng nào?

Ô Lợi ân cần chiêu đãi Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo ngồi xuống, có tiểu nữ nô nhân tộc xinh đẹp dâng trà bánh tỏa hương, Ô Lợi ân cần mời ăn mời uống một phen, sau đó rất nóng bỏng ghé đến trước mặt Tự Văn Mệnh hỏi: “Lão bằng

hữu, người bạn như vậy cũng có thời gian rồi đến chỗ ta. Ta nghĩ thấy hương vị một vụ làm ăn lớn. Là một vụ mua bán lớn sao?”

Tự Văn Mệnh bất động thanh sắc buông chén trà, thân nhiên nói: “Ta muốn biết một tin tức trước... Nghe nói. Các người bên kia, có người đang chuẩn bị một lần thế công thật lớn?”

Ô Lợi trầm mặc một phen, hần búng ngón tay vang, một nam tử Ngu tộc bộ dạng cao gầy lặng yên không một tiếng động đi đến, ghé tới bên tai Ô Lợi, thấp giọng nói vài câu. Ô Lợi gật gật đầu, hướng Tự Văn Mệnh nói: “Tin tức này, ta cảm thấy, hẳn là giá trị năm trăm vạn khối vu tinh. Lão bằng hữu, bằng giá có chút cao, nhưng giá trị của nó... Nó sẽ làm chiến sĩ dưới trướng người, ít nhất giảm bớt trên trăm vạn thương vong.”

Tự Văn Mệnh hít một hơi thật sâu, hần trầm giọng nói: “Trên trăm vạn thương vong? Ừm, tin tức này, ta muốn.”

Ô Lợi hài lòng vỗ vỗ tay, từ trong tay nam tử Ngu tộc tiếp nhận một quả cầu thủy tinh to bằng nắm tay hướng mặt đất đập xuống, nhất thời một quang ảnh lao ra, một hình ảnh sơn thủy hiện lên. Cơ Hạo nhìn kỹ, vừa lúc là bản đồ từng gặp ở trong trung quân đại tướng, đám người Đế Pháp Lang chuẩn bị tiến công Huyết Vân phong.

“Huyết Vân phong!” Ô Lợi nhìn Tự Văn Mệnh cười nói: “Các người trước đó vài ngày, tựa như đối với đại gia tộc quyền thế nào đó tạo thành một ít ảnh hưởng không tốt. Bọn họ nóng lòng vẫn hồi tổn thất vinh dự, cho nên bọn họ đang điều động toàn bộ lực lượng, nghe kỹ, là toàn bộ lực lượng, bao gồm nô lệ nhân tộc của bọn họ tạo thành quân đoàn, lực lượng toàn tộc, ở nơi này phát động tiến công.”

“Huyết Vân phong!” Ô Lợi trầm giọng nói: “Một địa điểm quan trọng của Xích Phán sơn các người, nếu nơi này bị công phá, cả phòng tuyến các người đều sẽ rất bị động. Nếu nơi này bị công phá, quân đội gia tộc kia chen nhau mà

vào, ít nhất có thể tạo thành chiến tổn mức độ trăm vạn đối với các người.”

Tự Văn Mệnh sờ sờ cằm, thản nhiên nói: “Là Đế thị nhất tộc. Chúng ta chỉ từ trên tay bọn họ kiếm chút lợi ích, không ngờ được...”

Ô Lợi cười rất đắc ý, năm con mắt trên mặt cấp tốc chớp: “Các người biết, Đế thị nhất tộc là chi nhánh của Đế Thích nhất tộc, huyết thống cao quý, cho nên bọn họ càng thêm không thể thừa nhận sỉ nhục thất bại mang đến. Các người làm gì đối với bọn họ, bọn họ nhất định phải trả thù gấp mười, gấp trăm lần.”

Nhún nhún vai, Ô Lợi cười nói: “Áp lực rất lớn, các người cần... binh khí hoàn mỹ.”

Tự Văn Mệnh nhìn bản đồ Huyết Vân phong, xuất thần một lúc, sau đó rất nghiêm túc nhìn Ô Lợi nói: “Không sai, áp lực rất lớn, chúng ta cần lượng lớn quân giới lực sát thương lớn. Lần này, ta muốn tốt nhất, đừng dùng những món đồ chơi tàn phá lừa gạt ta.”

“Tốt nhất, giá rất cao, rất cao, người biết mà.” Ô Lợi chăm chú nhìn Tự Văn Mệnh: “Tu tộc chúng ta rèn binh khí, giáp trụ và các loại con rối chiến tranh kỹ xảo vượt xa các người. Binh khí của chúng ta có thể thoải mái chặt đứt binh khí của các người, phá vỡ giáp trụ của các người, xé rách con rối chiến tranh của các người. Trừ số rất ít trọng bảo kiểu Huyền Vũ chiến xa, quân đội các người không có bất cứ binh khí nào có thể chống lại hàng ra từ tay chúng ta.”

“Cho nên, giá là cái vấn đề lớn.” Ô Lợi thẳng thắn thành khẩn nói: “Nếu có thể có giá thích hợp, không có gì không thể bán. Chúng ta thậm chí có thể đem ‘Tồi Thành Ma Nữ’ chúng ta nghiên cứu chế tạo mới nhất bán cho các người, đó là đại gia hỏa số lượng đủ hoàn toàn có thể uy hiếp tường thành Lương Chử, nhưng giá sao, phi thường đắt đỏ, lão bằng hữu, thật sự phi thường đắt đỏ.”

Tự Văn Mệnh gật gật đầu, hẩn lấy ra một quyển trục da thú chậm rãi mở ra, một bản đồ địa hình xuất hiện ở trước mặt Ô Lợi.

“Phía nam Xích Phán sơn, mười tám vạn dặm, nơi này, nơi này, nơi này, ba tiên thiên linh quặng.” Ngón tay Tự Văn Mệnh điểm điểm ở trên bản đồ, thản nhiên nói: “Tồi Thành Ma Nỗ, còn có thứ tốt khác, càng nhiều càng tốt.”

Con mắt Cơ Hạo chợt tròn, kinh hãi vạn phần nhìn mở quặng đánh dấu trên bản đồ.

Chương 385: Thành Giao

Trong mật thất trong lòng đất tầng tầng phong cấm, Cơ Hạo đã kiến thức lực sát thương đáng sợ của Tồi Thành Ma Nỗ.

Tồi Thành Ma Nỗ hình dáng như một cái rương lớn, dài ba thước, rộng tám thước, cao sáu thước mặt ngoài đen sì lóng lánh sáng một phen, cả mảng lớn phù văn giống như sóng nước dần dần sáng lên, theo một tiếng ngân khê, một mũi tên nỏ to bằng ngón cái, dài ba thước bắn nhanh ra, trúng trận pháp kết giới chông chất phía trước.

Đó là Ô Lợi mượn dùng lực lượng trận pháp thúc giục phòng ngự kết giới, lực phòng ngự tương đương chiến bảo kim loại di động phòng ngự mạnh nhất của Đế thị nhất tộc Cơ Hạo từng gặp. Mũi tên nỏ Tồi Thành Ma Nỗ bắn ra mang theo vô số điểm sáng phù văn lấp lánh như sao băng, hung hăng đánh vào trên phòng ngự kết giới thật dày, chỉ nghe một tiếng vang giòn, trên kết giới bị cưỡng hành phá vỡ ra một cái lỗ thủng to bằng nắm tay.

Tiếng ‘Xèo xèo’ không dứt bên tai, vô số tia điện từ trong lỗ thủng trên kết giới phun ra, trong chớp mắt kết giới phòng ngự cường đại ầm ầm sụp đổ, ngay cả phòng ngự trận pháp trên mặt đất cũng theo đó tan rã, mấy ngàn khối vu tinh trên trận cơ hao hết năng lượng biến thành một mảng tro bụi.

“Thứ tốt!” Ô Lợi dụng sức vượt Tồi Thành Ma Nỗ, nhiệt tình hướng Tự Văn Mệnh thối phòng: “Ta nơi này chỉ có hai mươi bộ trữ hàng, nhưng ở trên chiến trường, nó là vũ khí giết chóc sắc bén, tuyệt đối đại sát khí. Đế thị nhất tộc, bọn họ không có bất cứ cách nào có thể ngăn được Tồi Thành Ma Nỗ công kích.”

“Tốc độ công kích chậm một chút.” Tự Văn Mệnh dốc toàn lực chê bai Tồi Thành Ma Nỗ: “Bỏ thêm vào đủ vu tinh, nửa khắc đồng hồ mới có thể bắn ra một mũi tên... Dùng để công kích thành trì vật chết vậy là đủ, nhưng mà dùng để giết người sao, hiệu suất còn so ra kém sàng nỏ bình thường... Cái giá này!”

Ô Lợi đảo mắt, hung hăng vỗ vỗ Tồi Thành Ma Nỗ: “Giá không thay đổi, nhưng, hai mươi bộ Tồi Thành Ma Nỗ, mỗi một bộ ta tặng người ba trăm bộ trọng giáp mới ra lò. Ba trăm bộ trọng giáp mới nhất, lão bằng hữu, thành ý của ta đủ rồi chứ?”

Cơ Hạo chưa chú ý Tự Văn Mệnh và Ô Lợi cò kè mặc cả, lực chú ý của hắn đều đặt hết ở trên phòng ngự trận pháp bị một mũi tên phá hủy.

Tồi Thành Ma Nỗ lực sát thương quá kinh người, phòng thành kết giới tương đương chiến bảo di động Cơ Hạo từng chứng kiến, thế mà bị một mũi tên phá vỡ. Vật như vậy đặt ở trên chiến trường, khó có thể tưởng tượng một mũi tên đánh vào trong đại đội nhân mã của kẻ địch sẽ tạo thành sát thương đáng sợ cỡ nào.

Hơn nữa làm người ta khó có thể tưởng tượng là, gia tộc phía sau Ô Lợi, thế mà ngay cả trọng khí chiến tranh như vậy cũng dám lấy ra buôn bán, hơn nữa trực tiếp bán cho nhân tộc! Bọn này, thật sự vì kiếm tiền không tiếc mọi thủ đoạn!

Theo đạo lý, loại đại sát khí này, không phải nên là bọn họ chủ động cung cấp cho đại gia tộc Huyết Nguyệt nhất mạch Ngu tộc, để bọn hắn dùng ở trên chiến trường đối phó đại quân nhân tộc sao? Hiện tại thì hay rồi, dựa theo cách nói của Ô Lợi, quý tộc Ngu tộc của Huyết Nguyệt nhất mạch căn bản còn chưa biết Tồi Thành Ma Nỗ tồn tại, thậm chí nội bộ gia tộc bọn họ cũng không có tồn kho. Chỉ có hai mươi bộ Tồi Thành Ma Nỗ, hiện tại tất cả đều gửi ở trong kho hàng Xích Phán tập!

Thật sự là một đám quái vật năm mắt không có tiết tháo, không có giới hạn, vì ích lợi đã phát rồ!

Cơ Hạo nhìn Ô Lợi một cái thật sâu, loại kẻ địch không có tiết tháo, không có giới hạn, chỉ nói ích lợi này, có đôi khi thoát nhìn còn rất đáng yêu.

Tự Văn Mệnh báo ra cái báo giá thứ nhất, chính là ba linh quặng tiên thiên

quý hiếm. Cái gọi là tiên thiên linh quặng, chính là khoáng thạch trong mỏ, tinh luyện ra tài liệu tất cả đều là cấp độ tiên thiên. Mà cái gọi là tài liệu cấp tiên thiên, chính là tài liệu bên trong ẩn chứa một tia đại đạo pháp tắc, có được vô số khả năng.

Ba cái linh quặng tiên thiên, ở chỗ phía nam phòng tuyến Xích Phấn sơn mười mấy vạn dặm, Tự Văn Mệnh đưa ra bản đồ ba cái mỏ quặng, hơn nữa hứa hẹn khi Ô thị nhất tộc khai thác ba mỏ quặng này, sẽ có quân đội nhân tộc phụ trách bọn họ an toàn.

Ô Lợi từ chối cho ý kiến đối với cái báo giá này, mà là mang theo Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo đi vào mật thất trong lòng đất, tự mình biểu thị lực công kích đáng sợ của Tồi Thành Ma Nỗ.

Tuy tần suất công kích chậm một ít, nhưng hai mươi bộ Tồi Thành Ma Nỗ cũng trên cơ bản có thể tạo thành hỏa lực kéo dài liên tục không ngừng, lấy lực sát thương đáng sợ của hắc mà nói, tần suất công kích thông thả cũng không phải khuyết điểm gì quá lớn.

“Hai mươi bộ Tồi Thành Ma Nỗ, đưa tặng sáu ngàn bộ trọng giáp. Ta còn muốn hai ngàn sàng nỏ, ba vạn trọng liên hoàn nỏ, mười vạn trọng nỏ, ba mươi vạn cường cung, giáp trụ khác, binh khí sáu mươi vạn bộ, tất cả đều cần tốt nhất, không cần những tàn thứ phẩm.” Tự Văn Mệnh rất nghiêm túc nhìn Ô Lợi: “Ba tòa tiên thiên linh quặng, ta lại dùng vu tinh bổ sung giá chênh lệch cho ngươi.”

Thịt béo toàn thân Ô Lợi kịch liệt run run, năm con mắt quay tròn nhanh chóng, ngón tay mập mạp ngăn ngừa của hắc cấp tốc nhảy lên một phen, dồn dập nói: “Huyền Nguyệt chí cao vô thượng, ngươi là muốn đem thân vệ quân của nhân vương các ngươi, toàn bộ dùng quân giới mạnh nhất của Tu tộc chúng ta vũ trang lên?”

“Phiêu lưu rất lớn!” Ô Lợi nheo mắt, nhìn Tự Văn Mệnh, rất nghiêm túc phân tích biểu cảm biến hóa nhỏ bé nhất của hắc: “Lão bằng hữu, lão bằng hữu tôn

kính, phiêu lưu quá lớn. Chấp chính đại đế Huyết Nguyệt nhất mạch, vừa mới thay đổi Đế Thích Diêm La thượng vị, đó là gã đồ tể độc ác, bại hoại trở mặt không nhận người, chúng ta một lần xuất hàng lớn như vậy, phiêu lưu quá lớn.”

“Huyết Nguyệt nhất mạch chấp chính đại đế, không quản đến Huyền Nguyệt nhất mạch các người.” Tự Văn Mệnh hí mắt nhìn Ô Lợi: “Ta biết cửa hàng của người, ông chủ lớn nhất sau lưng là chấp chính đại đế của Huyền Nguyệt nhất mạch các người...”

“Câm miệng!” Ô Lợi sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy lên, hắt kinh hô: “Người làm sao biết được? A, người biết, cũng không thể nói. Đây là Ô thị nhất tộc chúng ta làm ăn, không có quan hệ với bất luận kẻ nào khác, càng không có nửa điểm liên lụy với vị bệ hạ tôn quý kia!”

“Dựa theo con số ta đưa ra, chuẩn bị quân giới ta muốn, ta hôm nay muốn mang đi mấy thứ này.” Tự Văn Mệnh nhìn Ô Lợi, cực kỳ nghiêm túc nói: “Là người bán tình báo cho ta, Đế thị nhất tộc liều mạng với chúng ta, ta không muốn nhìn thấy chiến sĩ của ta tử thương quá nhiều.”

“Ta cần những quân giới này, Ô Lợi!” Tự Văn Mệnh đặt hai tay trên vai Ô Lợi, trầm thấp nói: “Chuẩn bị tốt quân giới ta muốn, không phải những mặt hàng ăn bột ăn xén nguyên vật liệu, phải là mặt hàng mạnh nhất đại tượng sư mạnh nhất của các người tự tay rèn, ta có thể thêm cho người một chút cá nhân tâm ý nho nhỏ.”

Khuôn mặt mập mạp của Ô Lợi kịch liệt run rẩy một phen, hắt trầm ngâm một phen, dùng sức vỗ vỗ Tồi Thành Ma Nỗ bên người: “Thêm hai tiên thiên linh quặng nữa, ta nhớ rõ trong phòng kho còn có hai mươi bộ Tồi Thành Ma Nỗ chuẩn bị dùng, tổng cộng bốn mươi bộ, lẫn những quân giới người cần, ta cho người hết.”

Cánh tay mập mạp nắm chặt tay Tự Văn Mệnh, Ô Lợi gương mặt vắn vẹo nói: “Thân huynh đệ cũng phải tính rõ... Người còn phải cho ta thêm mười ức

khối thượng phẩm vu tình giá chên lệch. Còn có, gia tộc bọn ta cần mấy con chiến thú cấp Vu Vương thuần dưỡng tốt, cái này có thể tính là lễ vật thêm vào không? Gia tộc chúng ta có mấy người trẻ tuổi vừa mới trưởng thành, ta cần lễ trưởng thành tặng cho bọn hần.”

Tự Văn Mệnh cầm bàn tay Ô Lợi, nặng nề thở ra một hơi: “Thành giao.”

Cơ Hạo ở một bên nghe mà mồ hôi lạnh toàn thân túa ra, lúc này mới mạnh mẽ thở hỗn hển ra một hơi dài.

Chương 386: Phát Động

Ngọn núi chỗ ban đầu trời lên cao gần trăm dặm, hình đài tròn cả vật thể đỏ rực, Huyết Vân phong ở trong một mảng núi non này nguy nga sừng sững, bằng vào địa thế hiểm trở trở thành cứ điểm phòng tuyến quan trọng nhất của nhân tộc phạm vi gần vạn dặm.

Huyết Vân phong cao tới trăm dặm thế núi dốc đứng, vách đá bốn phía không có một ngọn cỏ khi vượn cũng khó trèo. Trên thân núi mở mấy cái bậc đá cực kỳ hiểm trở, là thông đạo cầu thông cao thấp duy nhất.

Đỉnh núi một mảng bằng phẳng, đỉnh núi đại khái hiện ra hình tròn đường kính gần hai mươi dặm, một tòa đại doanh nhân tộc cắm ở đây, mấy vạn chiến binh Đại Vu tọa trấn nơi này, mượn dùng địa thế rất có hương vị tường đồng vách sắt, không gì phá nổi.

Đại quân nhân tộc ở trên Huyết Vân phong tiêu phí khí lực thật lớn khổ tâm kinh doanh, trên thân núi hiểm trở mở lượng lớn hang đóng quân và kho hàng, càng bố trí một tòa vu trận uy lực cực lớn, Huyết Vân phong chính là mắt trận chủ yếu nhất cũng là chắc chắn nhất của vu trận này.

Xa xa nhìn lại, hai dòng sông lớn giống như hai thanh trường đao kẹp lấy Huyết Vân phong, trên ngọn núi hai bên sông lớn lóng lánh huyết quang, cùng Huyết Vân phong toàn thân đỏ rực hô ứng nhau từ xa. Nước sông của sông lớn chạy chồm, ánh mặt trời chiếu rọi trên mặt sông, phản quang trắng bóng như vô số ánh đao bắn nhanh, cách thật xa cũng có thể cảm nhận được một sát khí kinh người đập vào mặt.

Mấy chục cái đĩa kim loại tròn đường kính cả trượng bay nhanh trên không, trong mắt chiến sĩ Ngu tộc đứng ở trên đĩa tròn lóe ra huyết quang, cách rất xa mấy trăm dặm ngắm nhìn động tĩnh xung quanh Huyết Vân phong.

Theo Đế thị nhất tộc không ngừng hướng phía Huyết Vân phong điều binh

khiến tướng, quân đội nhân tộc xung quanh Huyết Vân phong cũng càng ngày càng nhiều. Ngày thường ở trong đại doanh đỉnh Huyết Vân phong chỉ có hai ba vạn chiến binh nhân tộc đóng quân, nhưng gần gần hai ngày thời gian, quy mô đại doanh trên đỉnh núi ít nhất gia tăng gấp ba.

Trừ đỉnh núi đóng quân đại quân, trong rừng rậm chân núi Huyết Vân phong cũng có một hàng doanh trại đơn sơ bằng gỗ dựng lên, mỗi ngày đều có lượng lớn bóng người ra ra vào vào. Trong núi rừng càng mở ra sân bãi cực lớn, cả ngày đều có các đại đội chiến sĩ nhân tộc ở bên trên thao diễn, đối chiến, tiếng hít thở nặng nề của các chiến sĩ giống như sấm rền có thể truyền ra xa hơn trăm dặm.

Trong hai dòng sông lớn đem Huyết Vân phong kẹp ở chính giữa, có đám đông xà mãng ẩn hiện, trong đó mơ hồ có bóng dáng giao long hiện lên, thỉnh thoảng có tiếng rống gầm truyền đến. Lượng lớn Đại Vu Bắc Hoang mặc đồ đen cười trên thân bọn xà mãng này, một đám vênh váo tự đắc, kiêu ngạo không ai bì nổi.

Trên ngọn núi hai bên sông lớn, từng đám đông chiến cầm phi hành không ngừng lên xuống, vô số tiễn thủ đến từ Đông Hoang cười chiến cầm bay múa đầy trời, có đôi khi thậm chí có người thúc giục chiến cầm đuổi theo các chiến sĩ Ngu tộc đứng ở trên đĩa tròn, hai bên ở không trung lui tới xoay quanh dây dưa, thường thường lẫn qua lẫn lại non nửa ngày thời gian còn chưa phân thắng bại.

Nơi cách Huyết Vân phong mấy trăm dặm, ba mươi hai tòa Huyết Nguyệt thần tháp xếp ra thành chữ Nhất.

Cách thời gian mỗi một chén trà nhỏ, trên Huyết Nguyệt thần tháp đều sẽ có một đạo thần quang dò xét xông thẳng tắp lên trời cao, vẽ ra một đường cong sau đó bay hạ xuống phía Huyết Vân phong. Thần quang dò xét kéo theo hồ quang thật dài chưa thể rơi xuống đất, trong dòng sông lớn hai bên Huyết Vân phong đã có nhuệ khí trắng xóa như tuyết phóng lên cao, hung hăng va chạm cùng thần quang dò xét.

Tiếng nổ ‘Rầm rầm’ không dứt bên tai, dò xét thần quang nổ tung, vô số phù văn màu máu to bằng ngón cái bắn tung tóe phạm vi mấy chục dặm, phù văn rậm rạp màu máu nổ tung, trong hư không liên có lượng lớn vụ pháp phù văn vụn vụn chớp sáng ngời, sau đó nhanh chóng nhập vào hư không.

Lấy Huyết Vân phong làm mắt trận bố trí vu trận, là vu trận vĩnh cố trên phòng tuyến nhân tộc, vận dụng lượng khổng lồ tài liệu quý hiếm luyện chế thành trận cơ, phối hợp địa thế địa lý bốn phía tỉ mỉ cơ cấu thành. Vu trận như vậy giống như một tòa tường đồng vách sắt, ở dưới thần quang dò xét tòa vu trận này không thể giấu kín thân thể. Đế thị nhất tộc dễ dàng phát hiện tòa đại trận này tồn tại.

Nhưng phát hiện đại trận này tồn tại dễ dàng, muốn bài trừ đại trận này, hoặc là Đế thị nhất tộc đem hai dòng sông lớn kéo dài mười mấy vạn dặm, rộng tới trăm dặm này cắt đứt, bốc hơi, hoặc bọn hắn đem Huyết Vân phong san thành bình địa. Ngoài ra, thủ đoạn bình thường căn bản không có bất cứ tác dụng nào đối với tòa đại trận này.

‘Yêu hô ~ yêu hô ~’!

Mấy trăm nô lệ dị tộc làn da nâu đậm, mặt ngoài có từng khối lớn lốm đốm màu xanh lục quái thanh quái khí kêu la, mặc giáp da rách tung toé, cầm khiên gỗ tàn phá không chịu nổi, cầm đao cầm thương lao về phía Huyết Vân phong.

Xung phong mười mấy dặm, bọn hắn bước vào phạm vi vừa rồi thần quang dò xét điều tra ra đại trận Huyết Vân phong bao phủ.

Chợt nghe hai dòng sông lớn nổ vang, lượng lớn vụ pháp phù văn mơ hồ bất định trên không sáng ngời. Hơi nước trong không khí ngưng kết thành mấy ngàn khối băng đao chói lọi to bằng bàn tay, mang theo tiếng xé gió chói tai cấp tốc rơi xuống.

Mấy trăm nô lệ dị tộc khàn giọng rú thảm, băng đao chói lọi sắc bén dị thường đem bọn hắn cắt phá thành mảnh vụn, mảnh thân thể rải đầy đất, máu

tươi càng không ngừng rót vào trong đất.

Đất bị đại trận bao phủ giống như quỷ đói tham lam, máu thịt nô lệ dị tộc bị đất thông thả hấp máy cấp tốc cắn nuốt. Một mảng huyết khí cực nhạt ở mặt ngoài Huyết Vân phong chợt lóe mà qua, khi cuồng phong thổi qua Huyết Vân phong, lượng lớn điểm sáng màu máu bốc lên, ở đỉnh núi ngưng tụ thành một mảng mây tía màu máu mờ nhạt!

Chỉ cần có người chết trận ở trong phạm vi bao phủ của Huyết Vân phong đại trận, trên Huyết Vân phong sẽ có mây tía màu máu bốc lên, đây là nguồn gốc cái tên Huyết Vân phong.

‘Hắc ~ cấp ~ hắc ~ cấp ~’!

Cơ Hạo để trần cánh tay, toàn thân mồ hôi đầm đìa khiêng một cái đòn lớn, gian nan gánh một bộ Tồi Thành Ma Nỗ, theo hành lang chật hẹp trong thân núi Huyết Vân phong, đem đại sát khí nặng nề dị thường này chuyển đến trong một căn phòng tên.

Bốn vách tường phòng tên đều dùng phù văn kim loại gia cố, trên vách tường phía bắc mở một cái lỗ hẹp, có thể cho mũi tên bắn ra ngoài.

Ngày thường nơi này đóng một trăm tiễn thủ, nếu có kẻ địch tiến công, bọn họ ở trong phòng tên có thể tùy ý trút tên. Phòng tên ở chỗ cách mặt đất cao mấy chục dặm, từ độ cao này mũi tên bắn ra có được lực sát thương đáng sợ, ở nhiều lần đại chiến trong quá khứ, có vô số chiến sĩ dị tộc ngã xuống ở dưới mũi tên của phòng tên Huyết Vân phong bao trùm.

Nhưng hôm nay, trong phòng tên không có cung tiễn thủ, mà là có thêm một bộ Tồi Thành Ma Nỗ.

Cao tầng liên quân cả nhân tộc, cũng không có bao nhiêu người biết chuyện Tồi Thành Ma Nỗ. Cơ Hạo cũng là phối hợp mấy tâm phúc tuyệt đối của Tự Văn Mệnh, một đường gian nan dị thường đem đại gia hỏa nặng thấy quỷ này khiêng

đến nơi này.

Mấy người thờ hỗn hển dịch chuyển Tồi Thành Ma Nỗ, đem nó điều chỉnh đến vị trí phù hợp nhất, sau đó nhấn một cái phù văn cực lớn trên vỏ ngoài một cái Tồi Thành Ma Nỗ, trên Tồi Thành Ma Nỗ hình dáng như cái rương to lóe sáng, sáu cây cọc sắc bén cố định hung hăng phun ra, đập mạnh xuống mặt đất, đem nó cố định chặt chẽ ở trên mặt đất.

Thở dốc một phen, đám người Cơ Hạo lại bước nhanh ra, từ trong phòng kho đem một bộ Tồi Thành Ma Nỗ khác khiêng ra.

Cả thấy bốn mươi bộ Tồi Thành Ma Nỗ, đám người Cơ Hạo vừa mới bố trí xong hai mươi ba bộ, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kèn ngân nga.

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến, khói bụi ngập trời, đại quân Đế thị nhất tộc phát động đợt thế công đầu tiên.

Chương 387: Diễn Trò

‘Cộc cộc cộc, cộc cộc cộc’, đà (đà: công, chở) thú to lớn hình thể như ngọn núi nhỏ kéo chiếc xe cực lớn, đem từng xe vu tình kéo đến phía dưới Huyết Nguyệt thần tháp. Các tinh anh Đế thị nhất tộc mang theo 100% kiêu ngạo, sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, động tác tao nhã như tham dự vũ hội cung đình, từ trên xe ngựa chuyển xuống từng rương vu tình, bỏ thêm vào Huyết Nguyệt thần tháp.

Những gia hỏa này rõ ràng có không gian pháp khí dung lượng cực lớn lại không sử dụng, cứ muốn vận dụng những chiếc xe cực lớn này, xếp thành đội ngũ to lớn liếc một cái không thấy điểm cuối, kéo vô số vu tình để khoe khoang thực lực gia tộc.

Bên cạnh mỗi một chiếc xe ngựa đều đứng sừng sững một vị đại chiến sĩ Già tộc cùng mấy chục tên Già tộc tinh nhuệ, bọn hắn xếp đội ngũ chỉnh tề, theo xe ngựa chậm rãi đi tới, bước chân mọi người đều là cùng tiết tấu, bước chân ù ù chấn động mặt đất nhẹ nhàng run run, bắn lên khói bụi ngập trời.

Được vu tình gần như vô tận bổ sung, Huyết Nguyệt thần tháp Đế thị nhất tộc triệu tập đến phun ra ánh sáng loá mắt, từng đạo thần quang dò xét giống như mưa rơi từ trên cao rơi xuống, không ngừng giã ở trên đại trận bốn phía Huyết Vân phong.

‘Bộp bộp, bộp bộp, rầm rầm rầm’, tiếng thần quang dò xét nổ không ngừng vang lên, vô số phù văn màu máu nhỏ bé bùng nổ ở trời cao, nổ phát ra hồng quang chiếu đỏ hơn phân nửa bầu trời.

Trong hư không bốn phía Huyết Vân phong vu pháp phù văn mơ hồ bất định cấp tốc lóe lên, phù văn giống như hơi nước cấp tốc xoay quanh bay múa, xảy ra xung đột va chạm kịch liệt với thần quang dò xét. Vụ nổ nặng nề dẫn tới đại trận run rẩy, hai dòng sông lớn nhấc lên sóng cao mấy chục trượng, vô số đao khí màu trắng mang theo hàn ý âm u bổ loạn đầy trời, trong mấy trăm dặm xung

quanh Huyết Vân phong, khắp nơi đều là sương trắng mờ mịt.

Trong thân núi Huyết Vân phong, trong trận cơ của đại trận, vu tinh chồng chất như núi đang cấp tốc hòa tan.

Thần quang dò xét tạo thành tiêu hao không nhỏ đối với đại trận, mỗi một đạo thần quang dò xét bùng nổ ra phù văn, đều sẽ tiêu hao năng lượng hàng trăm vu tinh trong trận cơ Huyết Vân phong. Từng đám đông vu sư của Vu Điện không ngừng khuân vác vu tinh, đem từng rương vu tinh đưa vào mắt trận của đại trận.

Đại chiến còn chưa chính thức bùng nổ, vu tinh hai bên tiêu hao đã là một con số khổng lồ.

Cơ Hạo đứng ở trong một gian tiền phòng, xuyên thấu qua lỗ tên ngắm nhìn động tĩnh đại quân Đế thị nhất tộc xa xa. Trong mắt hắt lóe ra thần quang màu đỏ vàng, quỹ tích vận chuyển của đại trận Huyết Vân phong ở trong đôi mắt hắt nhìn một cái không sót gì.

Quả nhiên, đại trận Huyết Vân phong giống với lời Vũ Dư đạo nhân, chỉ là đang đơn thuần hấp lực lượng thiên địa tự nhiên.

Huyết Vân phong chính là trung tâm chuyển hóa năng lượng của đại trận, lấy vu tinh làm động lực, đem thiên địa nguyên khí hai dòng sông lớn vận chuyển tới áp súc thành đao nước bắn loạn đầy trời, đây là tinh túy thiết kế đại trận Huyết Vân phong.

Đại trận như vậy thô bạo mà đơn giản, uy lực tuy cực lớn, nhưng hoàn toàn là một con thú khổng lồ nuốt vàng. Mỗi giờ mỗi khắc, vì duy trì đại trận vận chuyển bình thường, đều cần hao phí vu tinh dự trữ cực lớn. Nhưng nếu để Cơ Hạo cấu tạo tòa đại trận này, đại trận Huyết Vân phong sẽ hoàn toàn thay hình đổi dạng, biến thành một đại trận khác hẳn.

Hai dòng sông lớn vẫn sẽ trở thành nguồn suối lực sát thương của đại trận,

nhưng Cơ Hạo sẽ câu thông địa mạch làm nguồn động lực, trừ đại trận khi thúc giục cần hao phí vu tình nhất định, sau khi đại trận bắt đầu vận chuyển, sẽ không cần bất cứ ngoại lực nào bổ sung nữa.

Không chỉ có thế, Cơ Hạo còn có thể ở trong đại trận xây dựng một cái trận pháp con mới mẻ độc đáo, bình thường không giao chiến, hai dòng sông lớn cuộn cuộn không ngừng đưa tới thiên địa nguyên khí, còn có địa mạch lực vô cùng vô tận của linh mạch trong lòng đất, đều sẽ bị trận pháp con áp súc chuyển hóa thành tinh thể năng lượng cùng loại với vu tình chứa đựng lại. Không chỉ có thế cho các chiến sĩ trú thủ tại chỗ tu luyện, khi tác chiến còn có thể đảm đương năng lượng dự trữ.

Vu Điện xây dựng tòa Huyết Vân phong đại trận này, còn ở phạm trù sơ cấp ‘mượn’ thiên địa năng lượng.

Mà Cơ Hạo thiết kế Huyết Vân phong đại trận mới, đã bắt đầu ‘nắm giữ’ thiên địa năng lượng.

“Chờ đại chiến lần này chấm dứt, đem trận đồ mới tặng cho Văn Mệnh a thúc mới được, như thế nào cũng phải tính ta một cái quân công hạng nhất chứ?” Cơ Hạo vỗ vỗ Tồi Thành Ma Nỗ phía sau, gọi một tiếng, liền cùng mấy thủ hạ của Tự Văn Mệnh vội vã đi về phía kho hàng, còn có mười mấy bộ Tồi Thành Ma Nỗ cần bố trí.

Tiếng kèn ngân nga kéo dài không dứt, bốn tòa Huyết Nguyệt thần tháp bày ra phương vị tứ tượng hướng phía nam đột tiến, giữa mỗi tòa Huyết Nguyệt thần đều cách hai mươi dặm. Từng đội nô lệ dị tộc cùng phó binh về mặt khẩn trương cầm binh khí, xếp đội ngũ chỉnh tề cuộn mình ở trong khu vực hình vuông giữa Huyết Nguyệt thần tháp, thật cẩn thận hướng phía Huyết Vân phong thử thăm dò phát động tiến công.

Chậm rãi, chậm rãi, bốn tòa Huyết Nguyệt thần tháp khởi động vách ngăn màu máu tiếp xúc Huyết Vân phong đại trận, bên trên quầng sáng màu máu chợt

có vô số băng đao màu trắng gào thét hạ xuống. Bánh xe đao màu trắng cấp tốc xoay tròn gầm rú đỉnh tai nhức óc, ở trong không khí xé ra từng đạo khí bạo màu trắng, giống như sét điên cuồng đánh vào kết giới màu máu.

Quầng sáng màu máu và đao khí màu trắng ở không trung công kích, va chạm lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng nổ nặng nề như sấm.

Nô lệ dị tộc đi ở tận cùng phía trước phát ra tiếng kêu rên thê thảm, lực lượng đại trận kịch liệt chấn động tràn ra bốn phía, lực lượng tiết ra ngoài làm vỡ nát lục phủ ngũ tạng bọn họ, bọn họ học từng ngum từng ngum máu, ngã vật xuống đất trở thành đọt vật hi sinh đầu tiên của Huyết Vân phong.

Tiếng chú ngữ ngân nga vang lên, mấy chục tên đại trận sư Tu tộc từ trong quân đội nô lệ lao ra, hai tay họ liên tục vung, từng cây cột màu máu hóa thành cầu vồng máu thật dài bắn nhanh ra, hung hăng chui vào mặt đất, một tòa kết giới chiến trường đơn sơ nhanh chóng thành hình.

Cả mảng lớn hồng quang bao phủ mặt đất, lực lượng trận tràng cường đại vận vạo vu pháp phù văn của Huyết Vân phong đại trận, băng đao bên ngoài rậm rạp hầu như kín không kẽ hở nhất thời loảng đi mấy lần, tần suất công kích càng giảm xuống rất nhiều.

Trong thân núi của Huyết Vân phong, tốc độ các vu sư bỏ thêm vào vu tinh chậm đi rất nhiều, càng có vu sư niệm tụng chú ngữ, đem lực đạo đại trận vận chuyển giảm hơn phân nửa. Bên ngoài đại trận lực lượng công kích càng thêm nhỏ yếu, băng đao trên không trung hạ xuống càng thêm thưa thớt.

Kèm theo một tiếng hò hét hưng phấn, mấy vạn nô lệ chiến sĩ vung binh khí, cao hứng phấn chấn từ dưới sự bảo vệ của Huyết Nguyệt thần tháp xung phong ra.

Phương hướng Huyết Vân phong cũng là một đợt tiếng hò hét điên cuồng vang lên, mấy vạn đại hán cao to, làn da đen thô ráp khoác da thú thật dày, xách trường mâu, khảm đao thô lậu gào thét lao ra, giống như một đàn trâu rừng chạy

như điên, hung hăng cùng mấy vạn nô lệ nhân tộc va chạm với nhau.

Chém giết tàn khốc bùng nổ, đao sắc chém lung tung, trường mâu đâm loạn, tiếng xương khớp vỡ vụn, cơ thịt đứt gãy không dứt bên tai, khắp nơi đều là tiếng điên cuồng nguyên rủa cùng chửi rủa, máu tươi và mảnh thân thể rải đầy đất.

Theo chặt chém bạo lực, nhiều phần mảnh thi thể bị ném bay đi mười mấy dặm, rất nhanh mặt đất phạm vi mấy chục dặm đều bị máu tươi và tứ chi tàn phá phủ đầy.

Tiếng trống trầm thấp vang lên, lưu lại mấy ngàn nô lệ dị tộc chặt vật xoay người rút lui, hơn vạn chiến sĩ nhân tộc còn lại cũng lão đảo rút về phía Huyết Vân phong.

Chương 388: Đại Kịch

Cơ Hạo làm lao công cả ngày, lúc này mới đem bốn mươi bộ Tồi Thành Ma Nỗ an trí thỏa đáng.

Nhìn vũ khí giết chóc sắc bén trong tiền phòng an an phận phận nằm ở nơi đó, không có nửa điểm góc cạnh, tỏ ra cả người lẫn vật vô hại, Cơ Hạo không khỏi mắng: “Ô Lợi kia, trong phòng kho của hầy, nhằm chừng còn có nhiều Tồi Thành Ma Nỗ hơn.”

Liệt Sơn Kháng làm lao công tương tự Cơ Hạo thở hổn hển uống một bình nước, lắc lắc tóc dài, mồ hôi tung tóe đầy đất. Hầy có chút đau lòng nhìn Tồi Thành Ma Nỗ nói: “Nhưng cho dù hầy còn có nhiều Tồi Thành Ma Nỗ hơn, chúng ta cũng không có tiền.”

Năm tòa tiên thiên linh quặng, đây là mấy người Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng từ trong hầu bao của mình lấy ra tài sản riêng. Lấy thân phận địa vị bọn họ, lấy ra nhiều tiên thiên linh quặng như vậy cũng thương cân động cốt.

Nếu không phải vì đại chiến lần này, nếu không phải vì bảo đảm vạn vô nhất thất xử lý Kiền thị nhất tộc, đồng thời lại không đến mức khiến Đế thị nhất tộc tính kế mình một phen, bọn Tự Văn Mệnh cũng sẽ không trả giá lớn như vậy. Nhiều nhất nhiều nhất, mua thêm chút giáp trụ và binh khí hoàn mỹ, đã đủ để ứng phó một hồi đại chiến.

Ngoài lỗ bắn tên truyền đến tiếng hô giết rung trời, từ sáng sớm sau khi phát động tiến công, đây đã là đợt công kích thứ mười do Đế thị nhất tộc phát động.

Mỗi một đợt công kích Đế thị nhất tộc đều đầu nhập vào ba năm vạn nô lệ chiến sĩ, mà Huyết Vân phong bên này đầu nhập số lượng chiến sĩ cũng không chênh lệch nhiều. Hai bên gần mười vạn người ở trên chiến trường phạm vi gần trăm dặm điên cuồng chém giết, chỉ cần ngăn ngừa một khắc đồng hồ thời gian, đã có một phe tổn thất thảm trọng hoàn toàn mất đi chiến lực.

Sau đó là một phe chiến tổn khá cao chủ động rút binh, qua một lúc, Đế thị nhất tộc sau khi bổ sung binh lực, hai bên lại bùng nổ một lần đại chiến.

Ngắn ngủn ba bốn canh giờ, một mảng chiến trường trước Huyết Vân phong đã bị nhuộm thành một mảng màu máu, máu ngấm đất. Trên mặt đất ước chừng có bùn lầy dày một thước cũng đã thành màu đỏ, một cước giẫm xuống, người sức yếu chút cũng không rút nổi chân lên.

Chiến sĩ bị đánh bại kêu thảm ngã xuống đất, thân thể bọn họ va chạm ở trên bùn lầy thật dày, cả mảng lớn bùn lầy màu máu bay lên cao hơn một trượng. Trên mặt đất khắp nơi đều là đóa hoa màu máu như vậy nở rộ ra, vô cùng thê lương, vô cùng tàn khốc.

Cơ Hạo nhìn thoáng qua chiến trường hỗn loạn bên ngoài, lắc đầu, theo hành lang rời khỏi tiền phòng.

Ở trong hành lang vòng vèo đi một khắc đồng hồ, Cơ Hạo xuyên qua thân núi Huyết Vân phong, từ trong một con đường hố phía sau núi đi ra.

Sau Huyết Vân phong là một thung lũng dài mấy trăm dặm rộng hai ba mươi dặm, trên vách núi hai bên thung lũng đào móc rậm rạp vô số hang đóng quân. Từng đại đội binh sĩ đồ quân nhu ở trong thung lũng dựng lửa trại, nôi to, từng miếng thịt béo lớn cùng khúc xương ở trong nôi ngục lặn, trên bề mặt canh nổi một tầng mỡ thật dày.

Còn có binh sĩ đồ quân nhu ở một bên dựng lửa trại cùng đá phiến. Từng cái bánh mì, bánh gạo cực lớn ở trên phiến đá lớn bôi dầu nướng vang ‘Xèo xèo’, mùi thơm bột gạo nồng đậm tỏa ra, khiến Cơ Hạo cũng không khỏi ứa nước miếng.

Trong hang đóng quân, vô số nam tử rồi bù, khuôn mặt dữ tợn lỗ mãng thò đầu, tham lam nhìn canh thịt trong nôi bánh lớn cùng trên phiến đá. Bọn họ nuốt từng ngụm từng ngụm nước miếng, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng ‘Rống rống’, giống như một đám dã thú phát cuồng.

Mấy tên quân pháp quan dưới trướng Cao Đào đứng ở trên tảng đá lớn, chiến thú loại hùng sư, mãnh hổ hung mãnh theo bên người, cầm roi dài hướng tới những nam tử lỗ mãng đó lớn tiếng rít gào:

“Nhân vương ân điển, cho các người cơ hội rửa sạch tội nghiệt! Nghe cho rõ. Mỗi người đều nghe rõ cho ta!”

“Ăn uống no đủ, thì đi trên chiến trường giết người! Dùng hết sức bú mẹ của người mà giết, dùng hết khí lực các người gây hại tộc nhân đi giết! Sát một kẻ địch, các người sẽ không là tử nô, mà là nô lệ bình thường! Giết ba kẻ địch, các người sẽ không là nô lệ. Mà là bình dân! Giết mười kẻ địch, các người có thể gia nhập quân đội của nhân vương, kiến công lập nghiệp, được thưởng ngọc tề!”

Vang ‘Thùng thùng’ vài tiếng, mấy chiến sĩ một cước đem rương sắt đặt ở trước người đá vắng, từng đồng lớn ngọc tề ‘Rầm rầm’ rải đầy đất.

“Ngọc tề! Các người bọn tử nô chết tiệt này nhận ra chứ? Có ngọc tề, các người có thể mua cho bản thân một mảnh đất, xây một căn nhà, cưới mấy người phụ nữ, sinh một đàn con! Có ngọc tề, các người muốn cái gì cũng có thể có! Ăn, uống, thịt ngon, rượu ngon, đàn bà xinh đẹp đều có!”

“Chỉ cần các người đi giết người, là có thể có!”

“Nhưng!” Quân pháp quan chuyển giọng, lớn tiếng quát: “Nếu có kẻ khiếp nhược sợ chiến, không dám tiến tới, giết! Lâm trận bỏ chạy, trể chiến cơ, giết! Khóc lóc, nhiễu loạn lòng quân, giết!”

‘Thùng thùng thùng thùng’, trống nhỏ da rồng gõ vang dày đặc, mấy vạn nam tử thô lỗ từ trong hang đóng quân trào ra như thủy triều, ùn ùn tranh đoạt bánh lớn nhét vào trong miệng, nắm lên từng cái bát sứ thô ráp múc canh thịt, không sợ nóng đã hướng trong miệng đổ bừa.

Sau khi ăn thùng uống vại một phen, các binh sĩ đồ quân nhu đưa qua cho những nam tử này từng khối da thú dày nặng, để cho bọn họ dùng dây mây buộc

ở trên người đảm đương vật dụng phòng ngự, sau đó đưa qua cho bọn họ binh khí rèn từ tinh cương, nhưng không có bất cứ lực lượng phù văn nào thêm vào, đem bọn họ võ trang.

Các nam tử trang bị thô lậu tới cực điểm đó khàn giọng rống giận, hai mắt đỏ bừng đảo qua ngọc tề chồng chất dưới đất, sải bước lao về phía chiến trường phía trước Huyết Vân phong.

Bọn họ là tử nô, tồn tại so với nô lệ còn ti tiện hơn.

Nô lệ tương đương gia súc, nhưng bọn họ ngay cả gia súc cũng không bằng, địa vị ti tiện, vĩnh viễn không có ngày siêu sinh, đời đời đều là nô lệ tội không thể tha, đời đời con cháu đều là nô lệ của nô lệ.

Trong bọn họ, có một bộ phận là tổ tiên phạm trọng tội nhằm vào cả nhân tộc, do đó cả tộc rơi xuống làm tử nô; cũng có người là hậu duệ của nô lệ dị tộc, bọn họ càng vĩnh viễn không thấy được bất cứ hy vọng nào; còn có một loại huyết mạch càng thêm ti tiện, là con cháu do tử nô nhân tộc và tử nô dị tộc hỗn huyết mà thành, bọn họ ở trong tử nô cũng là một loại hạ lưu nhất, quả thực tồn tại giống như nước bùn hồ phân.

Bọn họ ở trong lãnh địa nhân tộc, chỉ làm những việc không thấy mặt trời nhất khổ nhất mệt nhất nguy hiểm nhất, bọn họ chỉ có một cái mạng nát!

Cho nên chỉ cần cho bọn họ một chút cơ hội sống sót siêu thoát, bọn họ sẽ bất chấp tính mạng đi cướp cơ hội này, cho dù phía trước là núi đao biển lửa, bọn họ cũng sẽ cắn răng nhảy vào đi liều mạng.

Vì kế hoạch một lần này dự diệt đại quân Kiên thị nhất tộc, Tự Văn Mệnh hạ lệnh, từ Bồ Phản điều đến mấy trăm vạn tử nô, suốt đêm vận chuyển đến tiền tuyến Xích Phản sơn. Mấy chục vạn chiến sĩ phía trước đã chiến tổn, không có tinh anh nhân tộc, tất cả đều là tử nô.

Tiếng hô giết lao vút lên cao, máu tanh trước Huyết Vân phong lại dày nặng

thêm một tầng, sát khí cuộn cuộn xông thẳng lên bầu trời, đem đám mây trên trời cũng đánh ra một cái lỗ thủng rất lớn.

Chợt một tiếng hò hét như núi sập sóng thần truyền đến, xa xa truyền đến tiếng hò hét hỗn loạn của rất nhiều chiến sĩ nhân tộc:

“Trận phá, Hồng Tùng lĩnh trận phá rồi!”

Kì binh Đế thị nhất tộc xông ra, một đại đội chiến xa xông thẳng, đột nhiên xâm nhập Hồng Tùng lĩnh một cái cứ điểm chốt đỡ của Huyết Vân phong, đem Hồng Tùng lĩnh đánh hạ toàn bộ, mấy nghìn chiến sĩ nhân tộc trên Hồng Tùng lĩnh chật vật chạy trốn, phía sau bỏ lại trên vạn thi thể tử nô.

Chương 389: Xâm Nhập

Địa thế vịnh Ác Long không hiểm trở.

Mấy dòng sông lớn thế nước dụ đi từ nơi này uốn lượn chảy qua, mang đến bùn cát chông chất ra một mảng nhiều đầm lầy đất trũng này. Nơi này khắp nơi đều có đầm nước hồ nước đục ngầu, khắp nơi dày đặc rậm rạp bèo ao, thừa thớt hồng liễu, cây keo linh tinh cây cối sinh trưởng hỗn độn ở trong đất trũng mép nước, ốm yếu không có tinh thần gì.

Tiếng nước ‘Ào ào’ không dứt, ngẫu nhiên có thân hình cực kỳ to dài, tròn trịa ở đục ngầu trong đầm lầy quay cuồng, tung tóe lên lượng lớn bọt nước. Độc vật không gọi được tên tụ tập ở trên bèo thật dày ở mặt nước, thích ý phun khí độc khói độc.

Trong vịnh Ác Long khắp nơi đều là bùn lầy xộp, rất khó tìm được một con đường có thể an toàn đi qua, trong vịnh Ác Long phạm vi gần vạn dặm, chỉ có cực ít mấy chục ngọn núi nhỏ địa thế đủ chắc chắn, có thể thừa nhận các loại kiến trúc.

Cho nên nhân tộc liền lợi dụng những ngọn núi nhỏ này, cầm quân doanh, trữ lượng lớn chiến sĩ đóng ở chỗ xung yếu chiến lược này.

Kiên Đàm mặc một bộ giáp trụ xám xịt, hỗn hển ngồi ở trên một con thuyền nhỏ bằng kim loại, theo một dòng chảy đục ngầu chậm rãi tiến lên ở vịnh Ác Long. Ở bốn phía hắt, thuyền nhỏ hình thoi, dài khoảng mười trượng như vậy tổng cộng có gần trăm chiếc, trên mỗi con thuyền nhỏ đều đứng sừng sững mười mấy chiến sĩ Già tộc.

Chỗ đuôi của thuyền nhỏ ánh sáng phù văn lóe lên, khối vu tinh lớn bỏ thêm vào trong trận pháp động lực, thúc giục dòng nước chảy xiết đẩy con thuyền nhỏ, khiến những con thuyền nhỏ này có thể dùng tốc độ cực cao trượt đi.

Nhưng hiện tại, phía sau mỗi con thuyền nhỏ đều kéo một dây bè gỗ, bên trên đứng đầy nô lệ ếch tinh làn da màu xanh lục tối, dày đặc nốt cục màu đen to bằng ngón cái. Những nô lệ địa vị ti tiện này bộ dạng giống như con cóc hình người, bàn chân cực lớn, giữa ngón chân có màng, kỹ năng bơi cực tốt, là vật hi sinh tốt nhất tác chiến mặt nước của Ngu tộc.

Tiếng ‘ọc ọc’ xa xa truyền đến, mấy con ếch tinh hình thể cực lớn đập mặt nước nhanh chóng chạy tới, bọn hắc thân hình nhẹ, đầm lầy nguy hiểm không có bất cứ uy hiếp nào đối với bọn hắc. Bọn hắc chạy ở trên đầm lầy thoải mái mau lẹ giống như người thường ở trên đất bằng hành tẩu.

Mấy con ếch tinh chạy tới trước thuyền nhỏ của Kiền Đàm, ‘Phốc’ một cái ghé vào trong bùn lầy, thở hổn hển nói: “Đại nhân, phía trước không có nguy hiểm. Đi phía trước một trăm dặm, chúng ta chưa đụng phải một thám báo nhân tộc nào. Nhưng nơi này số lượng thủy mãng nhiều lắm, chúng ta có mấy huynh đệ bị nuốt mất.”

Kiền Đàm thái độ ác liệt cầm lên một cây roi da, hung hăng hướng tới con ếch tinh đi đầu cho một roi: “Ngu xuân, các người bộ dáng này, đám thủy mãng đó không ăn các người, bọn chúng ăn bùn sao? Cút, tiếp tục thăm dò, ta không tin nhân tộc không biết chúng ta đã đến.”

Roi da đánh cho con ếch tinh cầm đầu kêu thảm ‘Chi chi’, làn da bóng loáng bị vệt ra một cái vết máu thật sâu, điểm điểm huyết tương dính dính không ngừng chảy xuống. Mấy con ếch tinh ăn nói khép nép không dám hé răng, vội vàng dạ một tiếng, từ trên một cái bè gỗ nhảy xuống mười mấy con ếch tinh, theo bọn hắc một lần nữa hướng sâu trong vịnh Ác Long chạy đi.

Kiền Đàm hung hăng vung roi da, tâm tình ác liệt đến cực điểm.

Hắc bị sung quân! Đúng vậy, hắc bị sung quân, bởi vì một lần sai lầm của hắc ở Xích Phản tập, khiến lợi ích của gia tộc bị tổn thất thật lớn, khiến vinh dự gia tộc bị sỉ nhục, hắc từ Xích Phản tập bảo địa béo bở đó bị sung quân đến quân

đoàn tiền tuyến Kiên thị nhất tộc, đảm đương thống lĩnh một đại đội thám báo.

“Ta không nên bị đãi ngộ như vậy! Quả thực quá bi thảm.” Kiên Đàm khóc không ra nước mắt nhìn bầu trời xám xịt.

Một con độc trùng to bằng bàn tay đang từ đỉnh đầu hẫch chậm rãi bay qua. Độc trùng bộ dạng ghê tởm dị thường đó ‘Phập’ một tiếng từ chỗ mông phun ra một làn khí độc màu vàng, chậm rãi ở đỉnh đầu Kiên Đàm khuếch tán ra.

Kiên Đàm mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, một đạo huyết quang bắn ra, thân thể độc trùng xui xẻo chợt cứng đờ, toàn thân chợt biến thành màu máu, vô thanh vô tức cắm đầu rơi xuống, rơi vào mặt nước dập dờn thành một mảng máu mờ nhạt.

“Ta không nên ở đây.” Kiên Đàm nghiêng rằng, hướng sĩ quan phụ tá ủ rũ tương tự bên người giận dữ nói: “Ta hiện tại nên ở Xích Phán tập, giao tiếp cùng từng đồng lớn bảo vật quý hiếm, uống rượu ngon, ôm mỹ nữ, tận tình hưởng thụ cuộc sống!”

“Cho dù ta đến tiền tuyến, tác chiến với bọn nhân tộc chết tiệt, thô lậu, vụng về, dơ bẩn kia, lấy thân phận của ta, lấy thân phận cha ta, ta ít nhất cũng nên là phó thống lĩnh một quân đoàn tiền tuyến, dưới trướng ít nhất nắm giữ nửa quân đoàn chiến binh chủ lực.”

Chán ghét nhìn thoáng qua chiến sĩ Già tộc trên thuyền nhỏ, ánh mắt bắt bẻ đảo qua giáp trụ dày đặc vết xước trên người bọn họ, Kiên Đàm oán giận nói: “Dưới trướng ta, nên tất cả đều là chủ lực tinh nhuệ, mà không phải những tàn thứ phẩm tuyến hai này. Ta nên tọa trấn trung quân, chỉ huy đại quân tác chiến, mà không phải mặc một bộ giáp trụ rách nát, đến nơi chết tiệt này tìm hiểu tin tức.”

‘Vù’ một cái, trên mặt nước xa xa một cơn sóng đục lao lên, một con to lớn Cốt Thiệt Ngư dài mười mấy trượng lao lên, răng nhọn dày đặc mở ra, há mồm đem một chiến sĩ Già tộc vồ ngã xuống nước.

Chiến sĩ Già tộc phụ cận đại loạn một trận, bọn hãn vùng binh khí muốn cứu viện đồng bạn bị tập kích, nhưng thân ở trên thuyền nhỏ, thân thể khổng lồ của bọn hãn khể động, thuyền nhỏ liền kịch liệt lay động, thiếu chút nữa lộn nhào ngã xuống nước.

May mắn có đám nô lệ ếch tinh, mấy chục con ếch tinh kêu ‘Ôp ôp’ chui xuống nước, liều mạng vật lộn một trận, rốt cuộc đem con Cốt Thiệt Ngư kia đánh chết, đem chiến sĩ Già tộc hầu như chìm đáy kia nâng lên con thuyền nhỏ. Nhưng trong cuộc vật lộn ngăn ngui, ba con ếch tinh bị Cốt Thiệt Ngư nuốt vào, chờ con ếch tinh xé rách bụng con cá lớn, đem bọn họ đoạt ra, ba kẻ xui xẻo da thịt đều bị con cá lớn tiêu hóa một tầng, đau đến mức kêu thảm thiết ‘Ngao ngao’ không ngừng.

“Thật sự là nơi chết tiệt!” Kiền Đàm tức giận hướng sĩ quan phụ tá của mình hỏi: “Chẳng lẽ các trưởng lão gia tộc, bọn họ muốn từ nơi này phát động tiến công? Đầu óc bọn họ nhất định hỏng rồi!”

Sĩ quan phụ tá của Kiền Đàm uể oải nhìn Kiền Đàm, mềm nhũn nói: “Đại nhân, chúng ta đã đủ xui xẻo rồi. Nếu ngài không muốn mặc vào giáp da, trực tiếp đi tiên phong trình sát mà nói, ta nghĩ, ngài nên bảo trì tôn trọng nên có đối với trưởng lão gia tộc!”

Kiền Đàm há há mồm, khóc không ra nước mắt ngửa mặt nhìn trời, sau đó thở dài một hơi nặng nề.

Trên trăm con thuyền nhỏ dán mặt nước nhẹ nhàng lướt qua, kéo cả mảng lớn bè gỗ phía sau theo dòng chảy đục ngầu tiếp tục đi về phía nam.

Một lại một đầm nước, một lại một hồ nước, một lại một đầm lầy bị bọn họ ném lại phía sau, ba canh giờ sau, bọn hãn đã xâm nhập vịnh Ác Long cả thảy ba ngàn dặm. Trong quá trình này, trừ từng đồng lớn độc trùng, trừ vô số thủy đại mãng, cá lớn, cá sấu, thủy thú linh tinh hung mãnh, bọn hãn ngay cả một cái bóng người cũng không thấy.

Đội ngũ thám báo cùng loại Kiền Đàm, Kiền thị nhất tộc tổng cộng phái ra một trăm đội, bọn hãn đồng loạt xâm nhập vịnh Ác Long, lại chưa gặp phải cho dù chỉ một người.

Rất xa, phía trước Kiền Đàm xuất hiện một ngọn núi đất nho nhỏ, trên núi xây dựng một tòa thành trại chắc chắn.

Chương 390: Bồ Trận

Huyết Vân phong, vỡ kịch chính được hát oanh oanh liệt liệt, Đế thị nhất tộc và các nô lệ nhân tộc dùng máu với thịt mình, nhuộm đỏ sân kịch tàn khốc. Trừ những tiêu hao phẩm giá rẻ này, ngẫu nhiên hai bên còn có thể xuất động một mũi quân đội tinh nhuệ thật sự vật cổ tay, động cái đánh đến mức đất rung núi chuyển, hiệu quả đẹp mắt đến cực điểm.

Cơ Hạo lại đã đứng trong quân doanh nhân tộc ở vịnh Ác Long.

Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Cao Đào đám trọng thần nhân tộc, còn có Ngũ Long Nghiêu, Phòng Phong Ác... Vu Điện trưởng lão, mỗi người trợn mắt há hốc mồm đứng ở bên người Cơ Hạo, trong thất khiêu đều mơ hồ có vết máu chảy ra, sắc mặt tất cả mọi người đều rất quái dị.

Như Chúc Long Quỹ ngày đó dùng lực lượng linh hồn, lén lút muốn xem xét trận đồ của Vũ Dư đạo nhân sau đó thất khiêu phun máu, các đại nhân vật nhân tộc này bên cạnh Cơ Hạo, biểu cảm trên mặt quái dị đến cực điểm.

Trận đồ cùng bốn thanh trường kiếm Vũ Dư đạo nhân cho Cơ Hạo mượn lơ lửng ở trước mặt Cơ Hạo, trận đồ lóe ra linh quang, trong trận đồ nhìn như trống rỗng không một vật hỗn độn chi khí giăng khắp nơi, một mảng khí tức loại tịch liêu, hoang vu, tĩnh mịch không thể nói bằng lời phả vào mặt.

Mà bốn thanh trường kiếm màu sắc khác nhau, tạo hình phong cách cổ xưa thần vật tự hồi, cũng không có bất cứ hào quang gì tiết ra ngoài. Nhưng bọn Tự Văn Mệnh, vừa rồi chính là giống Chúc Long Quỹ, dùng lực lượng linh hồn của mình vụng trộm dò xét bốn thanh trường kiếm một phen, kết quả toàn bộ mọi người đều thất khiêu phun huyết, trở nên rất chật vật.

“Trận đồ lão bằng hữu của Chúc Long trưởng lão cho hãn mượn?” Ngũ Long Nghiêu đại ra nhìn trận đồ với trường kiếm, thì thảo lắm bầm: “Không hổ là Chúc Long trưởng lão, lão thần từng phụng dưỡng vài thế hệ vương, đại nhân

vật lão nhân gia hẳn quen biết, không phải chúng ta có thể dễ dàng tiếp xúc.”

“Trận đồ này... Có trận đồ này, sự chuẩn bị của chúng ta ở vịnh Ác Long liền đầy đủ thêm rất nhiều.” Tự Văn Mệnh cười dùng tay áo lau đi hai dòng máu dưới lỗ mũi: “Trận đồ thật hung tàn bá đạo, đại trận này một khi thúc giục, hắc hắc, uy lực này khó có thể tưởng tượng đây!”

“Bớt nói lời thừa, mau bày ra đại trận để chúng ta nhìn xem.” Được xưng Vu Điện vu trận đệ nhất Mị Thanh Không cười to nói: “Để ta xem một cái, ta còn cần đi Huyết Vân phong bên kia chủ trì đại trận, cũng không thể để Đế thị nhất tộc diễn giả làm thực, đem chúng ta bẫy vào.”

Cơ Hạo cười một tiếng, dựa theo pháp quyết Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, hai tay kết ấn hướng trận đồ nhẹ nhàng đẩy.

Trận đồ vốn dài rộng vài thước vô thanh vô tức khuếch trương ra, trong một mảng hỗn độn linh quang, địa thủy hỏa phong chậm rãi nảy sinh lẫn lộn, thiên địa nguyên khí bốn phương tám hướng kéo dài mệnh mông bị trận đồ hấp thu vào. Theo thiên địa nguyên khí rót vào, trong hỗn độn linh quang có vô số núi non sông ngòi, tinh tú khắp trời... các loại dị tượng sinh ra.

Một tấm trận đồ nho nhỏ lại hàm quát vũ trụ, trong ánh sáng lóe lên vô số ý vị đại đạo đập vào mắt, một cỗ đạo vận đạo khí nồng đậm thấm vào linh hồn mọi người, người ở đây tận mắt thấy trận đồ, như Tự Văn Mệnh, đều như thể hồ quán đỉnh, cảm thấy linh hồn thoải mái một trận, như đột nhiên hiểu ra rất nhiều đạo lý.

Nhưng trong trận đồ này chất chứa thiên địa đại đạo quá mức huyền diệu, thâm thúy, mọi người đều cảm thấy mình giống như đã hiểu cái gì, nhưng thật muốn hẳn nói, lại cái gì cũng nói không nên lời!

“Trận đồ thật... Thật đáng sợ!” Toàn thân Mị Thanh Không mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khàn giọng kinh hô: “Chúc Long trưởng lão, hẳn mặt mũi thật lớn, từ nơi nào mượn được thứ khủng bố như vậy? Cái này, cái này sợ là những vật

trong truyền thuyết?”

Trận đồ vô thanh vô tức khuếch trương ra, rất nhanh đã dung nhập trong hư không, không nhìn thấy bất cứ dấu vết nào nữa.

Bọn Tự Văn Mệnh đã không thể thấy rõ chỗ trận đồ, chỉ có Cơ Hạo nắm giữ trận đồ rõ ràng cảm giác được, toàn bộ vịnh Ác Long đều đã bị trận đồ bao trùm. Một khí cơ đã huyền ảo lại càng huyền ảo hơn giấu ở trong quỹ tích thiên địa đại đạo, trong hư không phạm vi mấy vạn dặm của vịnh Ác Long, cho dù là quỹ tích một hạt tro bụi cũng có thể bị hắt thoải mái nắm giữ.

Bốn thanh trường kiếm chợt lóe, vô thanh vô tức biến mất.

Trong nháy mắt tiếp theo, Cơ Hạo cảm ứng được, ở bốn phương hướng đông tây nam bắc của trận đồ, bốn thanh trường kiếm lơ lửng ở trên hư không, đã hoàn mỹ hòa hợp một thể với một phương thiên địa này.

Vô cùng vô tận tin tức giống như nước lũ ủa vào linh hồn Cơ Hạo.

Mỗi hoa mỗi cỏ sinh trưởng, mỗi một giọt nước chảy, động tác mỗi người, quỹ tích mỗi một sợi tóc dài của mỗi người bay lên, mỗi một hạt tro bụi phi hành, va chạm tạo thành biến hóa nhỏ bé nhất...

Trong phạm vi trận đồ bao phủ, mọi sự vạn vật đều ở trong sự nắm giữ của Cơ Hạo.

Lấy tu vi nguyên thần của Cơ Hạo, hẳn căn bản không có khả năng thừa nhận tin tức khổng lồ như thế trong không gian phạm vi mấy vạn dặm rót vào. Nhưng nguyên thần hẳn giờ phút này kết hợp hoàn mỹ với trận đồ, Vũ Dư đạo nhân cho hẳn mượn trận đồ này thật giống như một tồn tại vạn biết vạn năng, giúp Cơ Hạo thoải mái nắm giữ tất cả tin tức này.

Thậm chí vũ lực trong cơ thể bọn Tự Văn Mệnh lưu động, khí huyết bọn họ lưu động, bọn họ mỗi một lần tim đập, bọn họ mỗi một lần hít thở, thậm chí mỗi

một ý niệm trong đầu bọn họ... Toàn bộ tất cả tin tức nhìn một cái không sót gì bại lộ ở trước mắt Cơ Hạo!

Nếu Cơ Hạo muốn, giờ phút này bọn Tự Văn Mệnh ở trước mặt hẳn sẽ không có bất cứ bí mật nào đáng nói.

Cơ Hạo tránh tin tức có liên quan với bọn Tự Văn Mệnh, hẳn rất cuộc hiểu, trong đại trận đáng sợ này, bốn thanh trường kiếm phụ trách giết chóc, mà trận đồ thì phụ trách nắm giữ tất cả! Thật sự nắm giữ tất cả, dấu vết vạn vật tồn tại, lạc ẩn vạn vật tồn tại ở thế giới này, đều không hề giữ lại bại lộ ở trước mặt hẳn.

Trong phạm vi mấy vạn dặm, điểm yếu của toàn bộ sinh linh, quá khứ, hiện tại của toàn bộ sinh linh, thậm chí chuyện bọn họ tương lai có thể xảy ra, bởi vì trận đồ này quan hệ, tất cả đều bị Cơ Hạo nắm giữ hết!

Nắm giữ trận đồ, Cơ Hạo chỉ cần tâm niệm khẽ động, bốn binh khí giết chóc sắc bén liền có thể thoải mái phá hủy tất cả sinh linh trong phạm vi đại trận bao phủ.

Hơn nữa Cơ Hạo có thể lựa chọn các loại phương thức giết chóc khác nhau, hoặc phá hủy thân thể, hoặc phá hủy linh hồn, hoặc diệt cả linh hồn và cơ thể, hoặc là ở trong ba hồn bảy vía, chỉ tước đi một hồn hai phách hoặc là hai hồn bốn phách... Lại hoặc là diệt sát một hạng cơ năng nào đó của sinh linh nào đó, diệt sạch hạng thiên phú nào đó của hẳn, cướp đoạt năng lực nào đó của hẳn!

Ở dưới trận đồ bao trùm, mọi sự vạn vật đối với Cơ Hạo không có bất cứ huyền bí nào đáng nói, hẳn có thể quyền sinh sát trong tay, ta cần ta cứ lấy, tùy tâm mà làm, không gì không làm được!

Ngay cả toàn bộ ý nghĩa thâm ảo của bốn thanh trường kiếm, đều bởi vì trận đồ quan hệ, ở trước mặt Cơ Hạo nhìn không sót gì!

Bốn vật giết chóc sắc bén thật hung tàn, thật đáng sợ, thật ác độc. Cơ Hạo thông qua trận đồ, chỉ hơi cảm ứng một phen khí tức của bốn thanh trường kiếm,

liền có một loại ảo giác linh hồn cũng sắp bị hoàn toàn hủy diệt.

Đây là bốn thanh vô thượng hung binh, hung binh thuần túy vì giết chóc và hủy diệt mà sinh ra.

Ở dưới trận đồ bao phủ, chỉ cần hơi thúc giục uy lực bốn thanh trường kiếm, Cơ Hạo đột nhiên có một loại lòng tin mãnh liệt đến cực điểm—— cho dù là Đế Thích Diêm La tự mình đến, hẳn cũng có thể một kiếm đem Đế Thích Diêm La bổ hóa thành tro bụi!

Hít sâu một hơi, Cơ Hạo vỗ vỗ tay: “Đại trận, đã thành. Văn Mệnh a thúc, quân thám báo Kiền thị nhất tộc cũng đến rồi, hơn nữa còn có một người quen ở bên trong!”

Ngoài trăm dặm, gần trăm con thuyền nhỏ lặng yên đi tới, Kiền Đàm đứng đầu thuyền, đang hướng tới bên này ngắm nhìn.

Chương 391: Cừu Cũ

Ba mươi con Kim Nha Hải Ly cặp một sợi gân măng xà, lông rậm toàn thân dựng thẳng lên, dốc hết toàn lực kéo về phía sau.

Ở đối diện bọn nó, Man Man dương dương đắc ý túm một đầu của gân rắn, không cố sức chút nào đứng vững vàng, cười tủm tỉm hô khẩu hiệu cho bọn Kim Nha Hải Ly kia: “Dùng sức, ra sức! Đây, các người vừa rồi chưa ăn no sao?”

Một đám chiến sĩ nhân tộc đứng ở một bên, vẻ mặt chết lặng nhìn Man Man hình thể nhỏ nhắn.

Bất cứ một con Kim Nha Hải Ly nào một cái móng vuốt cũng đã to như Man Man, bọn Kim Nha Hải Ly này đều là hung thú Đại Vu cảnh, hơn nữa lực lượng thân thể hung thú chung quy so với nhân tộc cùng giai mạnh hơn một mảng lớn. Ba mươi con Kim Nha Hải Ly man lực thân thể cộng lại một chỗ, hầu như so được với một tên Vu Vương vừa mới tấn thăng!

Nhưng khí lực bọn nó cộng lại, thế mà không so được với Man Man!

Man Man nhỏ nhắn như thế, linh lung đáng yêu như thế! Nàng chỉ dùng một cánh tay, thế mà ở trên lực lượng thân thể đè đầu được ba mươi con Kim Nha Hải Ly!

“Tổ linh tại thượng, ta nhất định là tối hôm qua uống nhiều, bây giờ còn chưa tỉnh ngủ!” Một chiến sĩ nhân tộc cao lớn thô kệch dùng sức dụi dụi mắt, ngơ ngác nhìn Kim Nha Hải Ly cả người run rẩy, lại nhìn nhìn Man Man thân thể không chút nhúc nhích, hận không thể cầm lên một cục đá đập vào ót mình.

Đây là tiểu quái vật từ đâu chui ra vậy? Sao lại có khí lực đáng sợ như vậy?

Cơ Hạo từ doanh trại trên ngọn núi nhỏ đi ra, hần nhảy dựng lên, hai chân tách ra cười ở trên lưng một con Kim Nha Hải Ly: “Man Man, đừng đùa nữa, ta

phát hiện một lão bằng hữu, đi qua nghênh đón một chút!”

Man Man hoan hô một tiếng, vút gân rần, nhảy bắn lên lao đến phía sau Cơ Hạo, hai tay ôm eo hấn ngồi xuống. Hai cây liên hoa chùy nhẹ nhàng lơ lửng ở bên người Man Man, giống như hai con chó nhỏ nghe lời theo nàng bay tới bay lui.

Cơ Hạo giơ tay phải, một khối lệnh bài ở lòng bàn tay hiện lên một mảng hàn quang, lớn tiếng quát: “Tương ứng bản đội, theo ta xuất phát!”

Trong doanh địa dạ ran một tiếng, hơn một ngàn chiến sĩ thân khoác giáp mềm da giao long, sau lưng đeo lượng lớn cây lao cưỡi Kim Nha Hải Ly như thủy triều trào ra khỏi doanh địa, theo sát ở phía sau Cơ Hạo lao vào trong đầm lầy.

Ở đằng trước của các chiến sĩ này, Vũ Mục tay trái cầm lấy một khối thịt nướng, tay phải xách một vò rượu ngon đang ăn vui vẻ, mặt đầy vệt mỡ trắng mịn.

Ở phía sau đội ngũ, Phong Hành không sử dụng tọa kỵ, mà là thân thể hóa thành một làn gió màu xanh dán đầm lầy cấp tốc chạy băng băng, qua không bao lâu, thân hình hấn liền ở trong đám bèo rậm rạp biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bởi vì liên tục lập công lao, cùng lúc Cơ Hạo trở thành nội điện vu sư, hấn ở trong quân cũng có quân quyền quản hạt một ngàn chiến binh, dựa theo nhân tộc phân chia quân chức, hấn hiện tại chính là thân phận ‘Thiên nhân tướng’.

Man Man, Vũ Mục, Phong Hành, cùng với Thái Ti, Thiếu Ti còn ở bên người Chúc Long Quỹ tiếp nhận bí mật truyền thừa, vừa lúc là ngũ tài công chính quan dưới trướng Cơ Hạo, mỗi người danh nghĩa đều có quyền chỉ huy hai trăm chiến binh.

Ở vịnh Ác Long, chiến thú tọa kỵ chiến sĩ nhân tộc thường sử dụng nhất

chính là Kim Nha Hải Ly, hơn một ngàn con Kim Nha Hải Ly có chiến lực Đại Vu, cũng tất cả đều đưa về dưới trướng Cơ Hạo.

Đại đội nhân mã lao nhanh về phía trước, không cần Cơ Hạo chỉ huy, đại đội ngàn người theo phía sau hăn huấn luyện có tổ chức chia làm tả trung hữu tam quân, cách lẫn nhau khoảng một dặm. Ở chỗ mười mấy dặm phía sau, còn để lại một mũi dự bị đội ba trăm người gắt gao đi theo.

Kim Nha Hải Ly khi lao nhanh lông rậm toàn thân dập dờn ra u quang màu lam của nước, trên móng vuốt bọn nó càng có bọt nước quăn quanh, thân thể nặng nề vồ ở trên đất đầm lầy, vô luận là bùn nhão hay là mặt nước đều chỉ tạo nên một ** gợn sóng, thân thể nặng nề của bọn nó sẽ không lún xuống chút nào.

So sánh với Ngu tộc sử dụng thuyền kim loại nhỏ, Kim Nha Hải Ly càng thêm thích ứng thủy vực phức tạp của vịnh Ác Long, ở trên mặt nước chiến đấu càng thêm linh hoạt tin cậy.

Liên tục lao nhanh, không bao lâu, Cơ Hạo đã tới chỗ phía trước Kiền Đàm không đến ba dặm, liếc một cái thấy được Kiền Đàm, Cơ Hạo đột nhiên cất tiếng cười to: “Ha ha, là người tên ngu xuân muốn ý thể hiếp người, ngược lại bầy nhà mình một vố này?”

Tay phải hướng ra ngoài duỗi ra, một chiến sĩ nhân tộc rút ra một cây lao nặng trĩu đặt ở trong tay Cơ Hạo.

Cơ Hạo cân nhắc cây lao, đem nó đưa cho Man Man: “Nơi này là địa bàn của ta, Kiền Đàm! Người đã đến, thì đừng nghĩ còn sống rời khỏi!”

Man Man cười ha ha cầm cây lao đứng lên, nàng một tay chộp vào trên vai Cơ Hạo ổn định thân hình, tay phải dùng toàn lực, hung hăng ném mạnh ra một thương. Chỉ nghe một tiếng xé gió thê lương vang lên, cây lao để lại một quỹ tích dòng khí như măng xà, gào thét bắn về phía Kiền Đàm ngăn người đứng ở đầu thuyền.

Kiên Đàm thật sự ngây dại, vừa mừng vừa sợ ngây dại.

Cơ Hạo thế mà lại ở nơi này? Kiên Đàm nhận ra kẻ đầu sỏ gây nên này khiến mình bị gia tộc nghiêm trị, bị một trận đòn hiểm sau đó đuổi đến quân đoàn tiền tuyến!

“Chết tiệt khốn kiếp! Ta đang muốn tìm người, nhưng người...” Kiên Đàm nhìn, cơn tức vô tận ủa lên trong lòng, giờ khắc này hăn hận không thể tuyên bố mệnh lệnh, để chiến sĩ dưới trướng lao ra, đem Cơ Hạo loạn đao chém thành thịt vụn.

Sĩ quan phụ tá của Kiên Đàm đột nhiên hét một tiếng kinh hãi, một tay đem Kiên Đàm đè ngã ở đầu thuyền.

Cây lao Man Man ném ra mang theo một mảng phù văn chói mắt loang loáng, hầu như là cạ da đầu Kiên Đàm bay qua, hung hăng bắn ở trên ngực chiến sĩ Già tộc phía sau Kiên Đàm. Có một tiếng vang lớn đáng sợ, cây lao nổ tung, điểm điểm phù văn phát nổ, chiến sĩ Già tộc bị trúng chiêu giáp ngực vỡ nát, ngực bị cây lao bắn thủng một cái lỗ thủng trong suốt to bằng vại nước, rú thảm bay lên về phía sau.

Thân thể nặng nề của chiến sĩ Già tộc bị man lực đáng sợ trên cây lao đẩy, không tự chủ được bay lên về phía sau, liên tục đụng ngã mười mấy chiến sĩ Già tộc đứng trên thuyền nhỏ, một đám người ngã ra khoang thuyền, nặng nề nện ở trên bè gỗ được kéo phía sau thuyền nhỏ.

Mấy chục nô lệ con ếch tinh bị chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp nặng trĩu đập đứt gân gãy xương, một đám rú thảm bị mất mạng ngay tại chỗ. Chiến sĩ Già tộc ngực bị bắn thủng lão đảo đứng dậy, gian nan giơ tay hướng Man Man phía sau Cơ Hạo chỉ chỉ, sau đó phun từng ngụm từng ngụm máu, cầm đầu chìm vào trong dòng nước đục ngầu.

Vô số con cá ăn thịt to bằng bàn tay điên cuồng ủa lên, quay quanh chiến sĩ Già tộc ngã vật ra cắn xé hỗn loạn một trận.

Trên mặt nước bọt nước văng khắp nơi, ít nhất có trên vạn con cá ăn thịt đang điên cuồng nhảy nhót tranh đoạt, có một số con cá thậm chí nhảy tới trong khoang thuyền của Kiền Đàm, mở ra cái mồm rộng tràn đầy răng nhọn điên cuồng cắn ăn ván thuyền, không ngừng tung tóe lên nhiều đốm lửa.

Cả người Kiền Đàm toát mồ hôi lạnh nằm úp sấp ở đầu thuyền, kinh hãi muốn chết nhìn Cơ Hạo cùng Man Man.

Cơ Hạo rút ra một con dao găm, hung hăng hướng về phía Kiền Đàm vạch một cái: “Ngu xuẩn, ngươi là chạy tới tìm chết sao? Nơi này là địa bàn của ta, ha ha, ta sẽ dùng máu thịt của ngươi cho cá ăn, sau đó đem xương cốt ngươi chế thành tiêu bản đẹp nhất cung phụng ở trên tổ miếu tế đàn!”

Kiền Đàm ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, sau đó khàn cả giọng hét lên: “Giết hắn! Giết hắn cho ta! Ai chặt đầu của hắn, ta ban cho hắn một tòa trang viên ngoài thành Lương Chử!”

Chương 392: Tồn Hại Nhỏ

Một trang viên ngoài thành Lương Chử?

Bên trên hơn trăm con thuyền nhỏ, hơn ngàn chiến sĩ Già tộc đồng thời mở to mắt, mấy ngàn con mắt chột biến thành một mảng đỏ bừng.

“Huyết Nguyệt chí cao vô thượng, ban cho ta lực lượng vô biên, hủy diệt toàn bộ kẻ địch trước mắt!” Các chiến sĩ Già tộc đều điên cuồng rít gào thành tiếng, bắt đầu ca giọng ca ngợi Huyết Nguyệt bọn hăn cúng bái tín ngưỡng.

Trong ánh mắt bọn hăn huyết quang xoay tròn, cơ bắp toàn thân chột bành trướng lên, từng tia huyết khí từ trong lỗ chân lông phun ra, thân thể mấy đại chiến sĩ chột bành trướng một mảng lớn, chiều cao so với đồng bạn bên cạnh ít nhất cao hơn một nửa.

Một trang viên ngoài thành Lương Chử!

Đối với Kiền Đàm loại quý tộc Ngưu tộc xuất thân hào môn này mà nói, đây chỉ là một cái đỉnh rỉ bé nhỏ không đáng kể trong tài sản cá nhân của bọn hăn, nhưng đối với các chiến sĩ Già tộc mà nói, bọn hăn phải cố gắng chiến đấu hăng hái mấy trăm năm, mới có thể tích góp được đủ tiền tài mua một tòa nhà như vậy!

Có tiền có thể sai khiến quỷ ma, bọn tráng hán Già tộc bốn mắt này cũng không cách nào ngoại lệ cả!

Trong tiếng gầm gừ ‘Rống rống’, hơn ngàn chiến sĩ Già tộc vận sức muốn nhảy dựng lên, nhưng thân thể bọn hăn vừa mới khẽ động, thuyền nhỏ đã kịch liệt lay động, dọa bọn hăn vội vàng dừng động tác thô bạo.

Đám ếch tinh kêu ‘Ôp ôp’, nhanh chóng từ trên bè gỗ nhảy xuống, linh hoạt vô cùng chui vào nước bùn đục ngầu. Có mấy con ếch tinh lặn vào dưới nước

hướng đám người Cơ Hạo cấp tốc bơi tới, có một số thì trực tiếp đập mặt nước, sai bước hướng Cơ Hạo bên này phát động xung phong.

Chỉ có các chiến sĩ Già tộc kia sốt ruột kêu ‘Ngao ngao’, bọn hãn muốn phát động xung phong, nhưng bốn phía đều là nước bùn bùn lầy, đầm lầy sâu không thấy đáy, bọn hãn có dũng khí không sợ chiến đấu, nhưng hoàn cảnh nơi này không cho phép bọn hãn phát động tiến công.

“Hãy, hủy thuyền!” Cơ Hạo nhìn các chiến sĩ Già tộc kia không ngừng vung binh khí hò hét, cười dùng sức vung tay lên.

Các chiến sĩ nhân tộc phía sau hãn đều cười to, rút cây lao dốc hết toàn lực ném mạnh ra. Bọn ác quỷ dị tộc ngu xuẩn này, ở vịnh Ác Long, không chuẩn bị đủ chiến thú thủy chiến, chỉ dựa vào những con thuyền kim loại đó, sao có thể là đối thủ của chiến sĩ nhân tộc cười Kim Nha Hải Ly?

Cây lao dày đặc như mưa gào thét nện xuống, chiến sĩ Già tộc đứng trên thuyền hỗn hỗn vung binh khí đi gạt. Chiến kỹ thuần thực, bọn hãn chặn lại hơn chín thành cây lao, nhưng cây lao còn sót lại giống như lời đình vạn quân gào thét nện xuống, hung hăng nện ở trên thuyền nhỏ bọn họ ngồi, đem thân tàu đập ra một đám lỗ thủng thật lớn.

Chiến sĩ Già tộc thể tích khổng lồ, thân hình dày nặng, giáp trụ, binh khí trên thân bọn hãn càng so với ngọn núi nhỏ còn nặng nề hơn mấy lần.

Thân thuyền vỡ ra, trận pháp trên thân thuyền dùng để gia tăng sức nổi lập tức sụp đổ, thuyền nhỏ lẫn chiến sĩ Già tộc trên thuyền giống như quả cân cấp tốc chìm ngấm. Nháy mắt đã có sáu bảy mươi con thuyền nhỏ bị đục lỗ, tám chín trăm chiến sĩ Già tộc tuyệt vọng mà nghẹn khuất kêu lên một tiếng, nhanh vô cùng biến mất ở trên mặt nước, rất nhanh trên mặt nước đã toát ra lượng lớn bọt nước.

“Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao!” Kiền Đàm quả thực sắp điên mất rồi. Lúc này còn chưa giao thủ đâu, sao đã tổn thất hơn phân nửa tinh nhuệ?

“Các người bọn nô lệ chết tiệt này, nhanh trở về cứu người!” Kiền Đàm đứng ở đầu thuyền, hồn hển nhảy dựng lên mắng.

“Ha ha, không còn kịp nữa, đều làm canh cá cho ta đi!” Cơ Hạo cất tiếng cười to, hắt huýt sáo một tiếng, hai con Thần Hỏa Xà trên vai chột bành trướng đến dài hơn một trượng, nhẹ nhàng chui vào mặt nước, phun từng ngụm từng ngụm Địa Tâm Thần Viêm.

Cửu Long Hỏa Châu từ mi tâm Cơ Hạo phun ra. Hỏa châu to bằng nắm tay hung hăng nhập vào trong bùn lầy, trong tiếng ‘Vù vù’, trong nước bùn đục ngầu một mảng hồng quang đường kính trăm trượng chột phun ra, trên mặt nước lập tức có hơi nước màu trắng trào ra, sau đó lượng lớn bọt nước nóng cháy ‘Ồ ồ’ xông ra.

Nháy mắt ngăn ngùn, con sông, vũng bùn, đầm lầy phạm vi mười dặm tất cả đều sôi trào lên. Hơn nữa nhiệt độ còn đang không ngừng lên cao.

Hai con Thần Hỏa Xà ở trong bùn lầy dinh dính phát huy đầy đủ thiên phú chủng tộc mình, bùn lầy bị bọn nó hòa tan, biến thành nham thạch nóng chảy dính dính cực nóng, nhấc lên làn sóng màu đỏ rực hương đám ếch tinh cùng chiến sĩ Già tộc tràn tới từng đợt.

Đáng thương đám ếch tinh này thực lực không mạnh, bình thường đều là tiêu chuẩn Vu Nhân cảnh. Ếch tinh thủ lĩnh mạnh nhất cũng chỉ là mặt hàng cấp Tiểu Vu. Thần Hỏa Xà phun ra nham thạch nóng chảy ập về phía trên thân bọn hắc, bọn hắc liền bị thiêu chín bảy tám phần, lại bị Cửu Long Hỏa Châu nhấc lên nước sôi hắt, bọn hắc cũng liền chín hết.

Phía sau trên trăm con thuyền nhỏ kéo gần vạn ếch tinh toàn bộ bị nước bùn sôi trào làm bỏng nát nát, không có một ai có thể sống trở lại trước mặt Kiền Đàm.

Các chiến sĩ Già tộc chìm vào sâu trong đáy nước luống cuống tay chân giãy dụa, bốn phía đều là bùn lầy dính dính, đưa tay không thấy năm ngón, mềm

nhũn không chịu chút lực, càng có nhiệt độ cao đáng sợ từ bốn phương tám hướng ập tới, đốt giáp trụ trên thân bọn hãn không ngừng lóe lên.

Có một số chiến sĩ Già tộc hỗn hển muốn rống lớn, nhưng vừa mở mồm, bùn lầy khó ngửi, thối hoắc, không biết lẫn vào thứ lung tung gì liền tràn vào mồm, sự tanh tưởi đó quả thực khiến người ta hít thở không thông.

Cơ Hạo giơ lên tay phải dùng sức vung lên, sau một tiếng huýt, toàn bộ chiến sĩ nhân tộc đồng thời nhảy xuống khỏi tọa kỵ, hơn một ngàn con Kim Nha Hải Ly vui vẻ vẩy cái đuôi to béo, ‘Ào’ một tiếng liền chui vào trong nước.

Những chiến thú này trời sinh đã có thiên phú khổng thủy ở trong nước nhẹ nhàng đi qua, răng cửa lớn màu vàng đủ để xuyên thủng trọng giáp hung hăng cắt thân thể chiến sĩ Già tộc chìm trong nước. Không bao lâu liền có lượng lớn máu nổi lên, rất nhanh mặt nước phạm vi vài dặm đã bị nhuộm thành một mảng đỏ bừng.

Kiên Đàm sợ tới mức tay chân như nhũn ra, hãn khàn cả giọng hét chói tai: “Một đám ngu xuẩn, nghĩ cách đi, nghĩ cách mau lên!”

Trong đầu Kiên Đàm trống rỗng, hãn từ nhỏ tiếp nhận giáo dục tinh anh của quý tộc Ngu tộc, hãn biết tao nhã ở đất bằng chỉ huy chiến tranh như thế nào, tao nhã công kích thành lũy kẻ địch thành lập ở trên núi cao như thế nào, tao nhã thiêu hủy thành trì kẻ địch kiến tạo ở trong rừng cây như thế nào.

Nhưng trong giáo dục của quý tộc Ngu tộc cũng không bao gồm —— chặt vật lẫn lộn như thế nào ở trong bùn lầy thối hoắc, bắn thiêu giao chiến với kẻ địch!

Quý tộc Ngu tộc cao quý tao nhã, sao có thể ở trong bùn lầy dây dưa với kẻ địch?

“Nghĩ cách đi!” Kiên Đàm xách lên sĩ quan phụ tá của hãn, hung hăng cho vài cái tát ở trên mặt hãn.

“Đại nhân... Chúng ta rút lui đi!” Sĩ quan phụ tá của Kiền Đàm đưa ra lựa chọn hợp tình hợp lý nhất: “Chúng ta không thể đối phó bọn thủy thủ khó chơi này. Chiến sĩ của chúng ta mặc trọng giáp, một khi rơi xuống nước, bọn họ sẽ hoàn toàn mất sức chiến đấu, chúng ta không thể tác chiến với bọn hăn!”

Kiền Đàm tức giận đến cả người run rẩy, hăn đang muốn rút ra kiếm để bức bách sĩ quan phụ tá của mình nghĩ ra cách hay hơn, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kèn bén nhọn.

Một mảng bóng đen cực lớn xuyên thấu hơi nước, rất nhanh hướng bên này lao đến.

Đó là cự hạm kim loại khổng lồ dài đến vài dặm, cao trăm trượng, giống như tòa thành. Trên trăm chiếc cự hạm như vậy liền thành một thể, khí thế hùng hổ hướng bên này lao tới. Cách nơi này còn xa mấy chục dặm, đầu thuyền đã phát ra tiếng vang lớn ‘Thùng thùng’, mấy trăm mũi tên nổ thật lớn xé rách không khí, hung hăng hướng Cơ Hạo và chiến sĩ dưới trướng hăn đập xuống.

Chương 393: Vây Thành

“Rút lui!”

Lúc nhìn thấy những thuyền ảnh cực lớn kia xuất hiện, Cơ Hạo liền nở nụ cười.

Hắn mang đến hơn một ngàn chiến sĩ nhân tộc, chính là con mồi nhân tộc ném ra. Nhưng không ngờ, Kiền Đàm thế mà cũng là mồi câu Kiền thị nhất tộc tung ra. Đội tàu do cự hạm tạo thành này, bên trên ít nhất chuyên chở binh lực một quân đoàn tinh nhuệ, chút nhân thủ này của Cơ Hạo không phải đối thủ của bọn hắn.

Càng không cần nói, những con thuyền kim loại thể tích cực lớn kia, bản thân nó đã tương đương với một thành lũy chiến tranh loại nhỏ.

Mấy trăm mũi tên nổ cực lớn bắn nhanh đến, theo tiếng quát của Cơ Hạo, từng con Kim Nha Hải Ly từ dưới nước lao ra, xông lên chủ nhân của mình liền hướng phía nam chạy trốn.

Mũi tên nổ thế tới quá nhanh, có mười mấy con Kim Nha Hải Ly chạy trốn chậm một chút, chủ nhân bọn nó còn chưa kịp cười lên, mũi tên nổ gào thét hạ xuống, thoải mái xuyên thủng da lông cùng mỡ dày của những chiến thú này, xuyên thấu cơ thịt mạnh mẽ của bọn nó, xé rách xương khớp bọn nó, đem bọn nó hung hăng cắm trên mặt đất.

Kim Nha Hải Ly bị đánh trúng khàn giọng kêu đau, thân thể kịch liệt căng lên lay động.

Cơ Hạo hét dài một tiếng, hai tay vỗ một cái, bùn lầy xung quanh bắt tung tóe, mấy chục bàn tay to do bùn lầy ngưng tụ thành đem mũi tên nổ hung hăng nhổ, trong máu văng khắp nơi mũi tên nổ bị rút ra. Kim Nha Hải Ly bị thương liên tục kêu đau, thân thể kịch liệt run rẩy, vội vàng công chủ nhân mình chặt vật

chạy trốn.

Vừa mới bắt đầu vài bước đường, trong cơ thể bọn Kim Nha Hải Ly bị thương không ngừng phun ra lượng lớn máu tươi và thịt nát, bước chân rất lảo đảo. Nhưng sau vài bước đường, sinh mệnh lực khổng lồ của bọn nó bộc phát ra, vết thương cấp tốc mấp máy khép lại, tốc độ chạy của bọn nó càng lúc càng nhanh, rất nhanh đã mang theo một dải hơi nước chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Chết tiệt, bắt lấy tiểu tử kia!” Kiền Đàm đứng ở đầu thuyền hoa chân múa tay rít gào: “Bắt lấy tiểu nữ nhân xinh đẹp kia, ta ra ba vạn ngọc tệ, ta muốn tiểu nữ nhân xinh đẹp kia!”

Cười ở trên lưng Kim Nha Hải Ly, Cơ Hạo vốn không tính quan tâm Kiền Đàm, nhưng nghe được tiếng hăn kêu la, Cơ Hạo quay đầu, cách bảy tám dặm, neho mắt hơi hướng Kiền Đàm ngăm, búng ngón tay ra, một đạo cuồng lôi to bằng vại nước mang theo liệt hỏa cuộn cuộn gào thét đập xuống.

Vịnh Ác Long phạm vi mấy vạn dặm đều ở dưới trận đồ bao trùm, ở trong phạm vi mấy vạn dặm này, mỗi tia mỗi luồng thiên địa nguyên khí lưu động đều bị Cơ Hạo nắm giữ trong lòng, hăn chỉ cần trả giá bé nhỏ không đáng kể đan nguyên pháp lực, đã có thể bộc phát ra pháp thuật thương tổn đáng sợ!

Ở trong phạm vi trận đồ bao trùm, Cơ Hạo có thể xưng là thần linh!

Uy lực cuồng lôi vượt qua Đại Vu đỉnh phong bình thường năm sáu lần hạ xuống, hung hăng nện ở trên thân Kiền Đàm. Giáp trụ xám xịt không bắt mắt trên người Kiền Đàm bùng lên một quầng huyết quang chói mắt, trong thời gian ngắn ít nhất có trên trăm đạo phòng ngự kết giới chủ động bùng nổ đem hăn bảo vệ bên trong.

Cuồng lôi nộ thiểm, ánh lửa mãnh liệt. Nhiệt độ cao đáng sợ nháy mắt hoá khí tất cả trong trăm trượng bên người Kiền Đàm.

Ba con thuyền nhỏ hóa thành khói mỏng tiêu tán, trên thuyền nhỏ năm mươi mấy chiến sĩ Già tộc hóa thành tro bụi, cả mảng lớn bùn lầy chợt biến mất, trên người sĩ quan phụ tá bên người Kiên Đàm cũng có phòng ngự kết giới chói mắt bộc phát ra, nhưng mười tầng phòng ngự kết giới mỏng manh ở dưới cuồn lôi oanh kích nháy mắt sụp đổ, sĩ quan phụ tá của Kiên Đàm, đồng thời cũng là thị vệ đội trưởng từ nhỏ cùng hân lớn lên rên rỉ một tiếng, ở trong lôi quang chợt hóa thành một đám tro tàn.

“Không!” Kiên Đàm kêu một tiếng, thống khổ quỳ rạp xuống... trong cái hố sâu tới mười trượng.

Một đạo cuồn lôi này của Cơ Hạo uy lực tuyệt đại, sau khi nháy mắt giết mấy chục chiến sĩ Già tộc, còn đánh xuyên mặt nước sâu tới trăm trượng, ở trong nước bùn dưới nước đánh ra một cái ao hố hình tròn đường kính trăm trượng, sâu tới mười trượng.

Trong cái hố nhẵn mịn, nước bùn bị nhiệt độ cao đốt thành tinh thể bóng loáng như lưu ly. Kiên Đàm quỳ rạp xuống trong cái hố, qua thời gian ước chừng một hơi thở, nước bùn bùn lầy xung quanh gào thét trào xuống, lực đánh thật lớn đem Kiên Đàm hất lên, cuốn hân trời lên mặt nước.

“Xông lên, xử lý tiểu tử kia cho ta!” Thị vệ đội trưởng từ nhỏ cùng nhau lớn lên bị đánh chết, đây chính là tuyệt đối tâm phúc, cấp dưới đáng tin của Kiên Đàm, trái tim hân đau đớn một trận, khàn cả giọng hướng cự hạm phía sau đi tới ra lệnh.

Trên đầu thuyền cao cao của một cự hạm dẫn đầu, một tướng lĩnh Ngu tộc thân khoác trọng giáp hơi cúi đầu nhìn thoáng qua Kiên Đàm, khinh thường cong khóe miệng cười lạnh lùng: “Kiên Đàm, chú ý thân phận của ngươi! Tuy ngươi là đường đệ của ta... Nhưng ngươi là tội nhân đã bị gia tộc trừng phạt, sung quân đến tiền tuyến hiệu lực! Nơi này, không tới lượt ngươi ra lệnh!”

Tướng lĩnh Ngu tộc vui sướng khi người ta gặp họa ưỡn ngực, kiêu căng nói:

“Ta, Kiền Phách, mới là thống lĩnh chí cao của chi quân đoàn gia tộc này! Người chỉ là thiên nhân trưởng một đội thám báo nhỏ bé dưới trướng ta!”

Kiền Đàm then quá hóa giận nhìn Kiền Phách, con mắt mi tâm dựng thẳng lóe lên một trận, thân hình lão đảo bay lên, chật vật dừng ở xa xa một cái tiểu thuyền thượng.

Kiền Phách nheo mắt, lạnh lùng nhìn qua Kiền Đàm, chỉ vào phía trước lạnh lùng nói: “Ngay cả trinh sát cũng làm không tốt, người thực sự khiến dòng họ tôn quý chúng ta mất mặt! Mang theo người của người, đuổi theo kẻ địch, theo bọn chúng, tìm được doanh địa của chúng!”

Vịnh Ác Long địa thế phức tạp, thủy mạch rắc rối hỗn độn, cự hạm Kiền Phách quản lý ở trên sông lớn biển cả là vũ khí thủy chiến sắc bén, nhưng ở vịnh Ác Long đây đất đều là đầm lầy với chỗ nước cạn, nếu không phải có trận pháp gia tăng sức nổi của cự hạm, những tên to lớn này thậm chí không có cách nào ở nơi đây tự do đi lại.

Tuy đem những cự hạm này chạy vào vịnh Ác Long, nhưng cự hạm tốc độ rất chậm, muốn đuổi kịp đám người Cơ Hạo, còn phải dựa vào thuyền nhỏ của Kiền Đàm.

Kiền Đàm nghiêng răng đồng ý một tiếng, đem thuyền nhỏ cùng nhân mã thủ hạ của mình lưu lại tụ tập với nhau, thúc giục trận pháp ở đuôi thuyền nhỏ, mở hết tốc độ hướng phương hướng Cơ Hạo dẫn người chạy trốn đuổi theo. Chỗ đuôi những con thuyền nhỏ này sáng lên loá mắt, nhấc lên ngọn sóng cao mười mấy trượng, thuyền nhỏ giống như tuấn mã, rất nhanh dán mặt nước lao nhanh về phía trước.

“Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao, để những phế vật kia chết ở chỗ này đi!” Kiền Phách lâm bẩm cầu nguyện: “Hắn chết rồi, xếp hạng kế thừa thuận vị của ta liền có thể tăng lên một vị trí. Bao nhiêu huynh đệ hy vọng hắn chết ở chỗ này!”

Mấy vị tướng lĩnh Ngu tộc phía sau Kiền Phách ánh mắt lóe lên, như có chút

đăm chiêu hướng bóng lưng Kiền Đàm phía trước nhìn tới.

Cơ Hạo dẫn người chạy về doanh trại trên ngọn núi nhỏ, trên ngọn núi nhỏ kéo dài mấy chục dặm, mặt ngoài núi đá các nơi đồng thời sáng lên phù vân loá mắt. Trận pháp bố trí ở quanh núi nhỏ phát động, vũng bùn, đầm lầy xung quanh kịch liệt chộp lên, từng cây cột đá thô to từ trong đầm lầy dâng lên, một đám kịch độc chương khí đủ mọi màu sắc từ trong đầm lầy dâng trào ra, nháy mắt đem không gian phạm vi mấy trăm dặm triệt để phong tỏa.

Trận pháp vừa mới phát động không bao lâu, thuyền nhỏ của Kiền Đàm liền chạy tới.

Sau nửa canh giờ, cự hạm chậm rãi xé rách khói độc, chậm rãi tới gần doanh trại. Theo mệnh lệnh của Kiền Phách, cự hạm tùm năm tùm ba tách ra, đem doanh trại chỗ Cơ Hạo bao vây nhiều vòng.

Chương 394: Bắt Sống

“Tiểu tử, còn nhớ món nợ đó của chúng ta không? Người xong đời rồi!” Kiền Đàm đứng ở đầu thuyền một con thuyền nhỏ, hoa chân múa tay, gương mặt vắn vẹo hướng về doanh trại rộng to, khoe môi treo bọt mép hằn thoát nhìn giống như lệ quỷ.

Cơ Hạo đứng ở đầu tường doanh trại, quanh thân bốc lên ngọn lửa, tiếng Kim Ô kêu ‘Quạ quạ’ mơ hồ từ trong trường bào truyền ra.

Đánh giá cẩn thận phương vị chỗ những cự hạm kia dưới trướng Kiền Phách, nghe được tiếng ồn ào của Kiền Đàm, Cơ Hạo khẽ chỉ ngón tay, một đám mây ngoài vài dặm khẽ động, một đạo lôi quang to bằng vại nước gào thét hạ xuống, trúng Kiền Đàm.

Rú thảm một tiếng, trên thân Kiền Đàm lại toát ra kết giới màu máu chồng chất, miễn miễn cưỡng cưỡng chặn lôi quang oanh kích. Nhưng thuyền nhỏ chỗ hằn ở trong lôi quang ầm ầm vỡ nát, mười mấy chiến sĩ Già tộc rên rỉ một tiếng, đồng loạt ở trong lôi quang tan rã hóa thành từng làn khói.

“Ngu xuẩn!” Kiền Phách đứng ở đầu con thuyền khổng lồ, nhìn Kiền Đàm toàn thân bốc khói đen chập vập ở trong nước giã dựa chạy trốn, khinh miệt lắc đầu cười trào phúng. Trong con mắt dựng thẳng lóe lên hàn quang, Kiền Phách lạnh lùng nói: “Để cho phế vật này đi công thành. Để ta xem xem, trong doanh trại này của dân bản xứ, bọn chúng rốt cuộc còn có bao nhiêu binh lực.”

Ván thuyền hai bên cự hạm như cánh chim bay mở ra, từng con thuyền nhỏ nhẹ nhàng linh hoạt bị cánh tay kim loại thật lớn nắm chặt, vững vàng đặt trên mặt nước. Thuyền nhỏ lay động một trận, nô lệ chiến sĩ lấy hàng vạn để tính trèo lên thuyền nhỏ, thúc dục trận pháp hướng phía doanh trại lao đi.

Mấy con thuyền nhỏ chạy đến bên cạnh Kiền Đàm ngã xuống nước, đem hằn vớt lên thuyền nhỏ. Vài chiến sĩ Già tộc vác trọng thuẫn, mạnh mẽ tóm lấy Kiền

Đàm đi trước làm gương xông lên chỗ nước cạn, sau đó mấy vạn nô lệ chiến sĩ trực tiếp điều khiển thuyền nhỏ xông lên bãi, ùn ùn từ trên thuyền nhỏ nhảy xuống, ở phía trước doanh trại xếp thành đội ngũ chỉnh tề.

Trận đồ bao phủ vịnh Ác Long phạm vi mấy vạn dặm, Cơ Hạo cảm giác được rõ ràng, ở ngoài vịnh Ác Long có lượng lớn quân đoàn Ngu tộc tập kết. Hơn bảy mươi tòa Huyết Nguyệt thần tháp tụ tập cùng một chỗ, quân lực Kiền thị nhất tộc quả thực còn hơn Đế thị nhất tộc rất nhiều.

Vô luận là đại đội thám báo của Kiền Đàm, hay là quân đoàn tinh nhuệ Kiền Phách quản hạt này, đều chỉ là vật hi sinh Kiền thị nhất tộc dùng để thử lực lượng phòng ngự của nhân tộc vịnh Ác Long. Nếu vịnh Ác Long vẫn phòng ngự nghiêm ngặt, đại quân Kiền thị nhất tộc có lẽ sẽ tiếp tục đóng vững đánh chắc tiến công.

Nếu Kiền thị nhất tộc phát hiện vịnh Ác Long binh lực trống rỗng, như vậy đại quân bọn hắn sẽ điên cuồng phát động tiến công toàn diện, tranh thủ một hơi đột phá vịnh Ác Long điểm cắt chiến lược này, phá tan vùng đồng bằng rộng lớn phía nam vịnh Ác Long, quấy động toàn bộ chiến cuộc.

Trong đầm lầy có lượng lớn hơi nước bốc lên, ở trong tầm nhìn gần như ‘toàn trí toàn năng’ của Cơ Hạo, càng nhiều dị tộc nô lệ tiến vào vịnh Ác Long. Tụm năm tụm ba, bọn hắn nhanh chóng hướng các nơi của vịnh Ác Long thăm thấu, trinh sát cực kỳ tỉ mỉ động tĩnh xung quanh.

Trên không trung, cũng có dị tộc bóng người xuất hiện, bọn họ đồng dạng ở cực lực tra xét vịnh Ác Long nội nhất cử nhất động.

“Chuẩn bị chiến đấu!” Cơ Hạo giơ tay phải, dùng sức siết chặt nắm tay.

“Chuẩn bị chiến đấu!” Hơn một ngàn chiến sĩ nhân tộc phía sau Cơ Hạo ở đầu tường doanh trại rộng chừng trăm trượng đứng thành trận hình phòng ngự dày nặng. Từng tấm khiên to lớn dựng thẳng lên chỉnh tề, trên khiên vô số vu pháp phù văn lóe ra, thêm vào lực phòng ngự cường đại cho những tấm khiên

đó.

Ở trên tường thành, đội ngàn người cùng loại dưới trướng Cơ Hạo còn có hơn mười cái, hơn vạn chiến sĩ nhân tộc đứng đầy đầu tường, trên khiên lóe ra hào quang, đao kiếm đại phủ phát ra hàn quang lạnh lẽo, các chiến sĩ lớn tiếng hít thở. Làn da nhiều chiến sĩ biến thành đỏ bừng, hình xăm hoa văn trên làn da tỏ ra đặc biệt chói mắt.

Kiên Phách ở đầu thuyền vung tay, trên cự hạm vang lên một tiếng trống trận nặng nề, ở trong tiếng mắng khàn cả giọng của Kiên Đàm, mấy chiến sĩ Già tộc kẹp chặt lấy hắn, mang theo hắn đi ở đằng trước toàn bộ nô lệ chiến sĩ hướng doanh trại rải bước chạy đi.

“Kiên Phách! Người tên khốn kiếp chết tiệt này! Người đây là mưu sát, mưu sát!” Liên tục bị Cơ Hạo dùng sấm sét bổ hai lần, con bài chưa lật hộ thân trên người Kiên Đàm hầu như hao hết. Hiện tại Kiên Phách ép hắn làm gương cho binh sĩ công kích thành trại nhân tộc phòng ngự nghiêm ngặt, cái đó và mưu sát không có gì khác nhau.

Quý tộc Ngu tộc mà, xưa nay nên bày mưu nghĩ kế, ở hậu phương chỉ huy chiến đấu, hầu như không có một quý tộc Ngu tộc nào sẽ làm gương cho binh sĩ xung phong ở phía trước. Kiên Đàm nhìn tường thành càng lúc càng gần, con mắt dựng thẳng ở mi tâm lồi ra, con mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt bắn ra.

“Khốn kiếp, buông ta ra, buông ta ra!” Thanh âm Kiên Đàm cũng trở nên khàn khàn: “Kiên Phách, người hại chết ta, người cũng sẽ không có kết cục tốt! Cha ta sẽ không tha cho người, mẫu thân ta sẽ không tha cho người, a, người làm sao dám đối với ta như vậy?”

“Man Man, cho gã này một chùy!” Cơ Hạo nhìn Kiên Đàm khàn cả giọng rú thảm không ngừng, cười vung tay lên: “Bọn dị tộc ác quỷ này thế mà nội đấu lợi hại như vậy? Vui tai vui mắt thế!”

Man Man sung sướng đáp một tiếng, cầm lên một cây liên hoa chùy, ngấm

chuẩn Kiền Đàm đã lao tới cách tường thành không đến trăm trượng, một chùy hung hăng bay ra.

Liên hoa chùy mang ánh lửa mãnh liệt bay ra, nửa đường liền biến hóa thành toả cả trượng, giống như mộ ngọn núi nhỏ hướng Kiền Đàm đập xuống. Mấy chiến sĩ Già tộc bên cạnh Kiền Đàm bỏ lại Kiền Đàm xoay người bỏ chạy, thậm chí khiên trên tay cũng vứt xuống đất —— Cơ Hạo thấy mà trợn to hai mắt nhìn, đây là thật sự mưu sát rồi nhỉ? Mưu sát không mang theo chút che dấu nào nhỉ?

Kiền Đàm kinh hãi nhìn đại chùy nhắm vào đầu hạ xuống, giáp trụ trên thân hắn đã ở trong hai lần sét đánh phá thành mảnh nhỏ, cảm thụ được trên đại chùy tản mát ra uy lực khủng bố, con mắt dựng thẳng ở mi tâm Kiền Đàm đột nhiên mở ra, một đạo huyết quang mang theo tiếng vang ‘Xẹt xẹt’ bắn nhanh ra.

Huyết quang to bằng nắm tay đánh vào trên đại chùy, có trong nháy mắt thời gian như vậy, đại chùy thế mà bị huyết quang nâng ở giữa không trung, hơi đình trệ nháy mắt. Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trên đại chùy hiện lên vài đạo phù văn, một tiếng sấm rền vang lên, huyết quang ầm ầm vỡ nát, khước mắt con mắt dựng thẳng ở mi tâm Kiền Đàm vỡ ra, cả mảng lớn máu từ trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn phun ra, hắn ôm trán khàn cả giọng rống thảm lên.

Chùy của Man Man uy lực quá cường đại, Kiền Đàm chỉ bằng lực lượng của mình làm sao ngăn cản được?

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm Ngu tộc, là khí quan mạnh nhất cũng là yếu ớt nhất của bọn hắn, tất cả thiên phú thần thông của bọn hắn đều dựa vào con mắt dựng thẳng này tồn tại, yếu hại trí mạng nhất của bọn hắn cũng là nơi này, nếu con mắt dựng thẳng ở mi tâm bị phá hủy, linh hồn bọn hắn cũng sẽ chịu đả kích gần như hủy diệt.

Đại chùy của Man Man ép xuống, hầu như làm vỡ nát con mắt Kiền Đàm, linh hồn hắn đau đớn một trận, không tự chủ được ngã xuống trên đất liên tục run rẩy.

“Ha, bắt sống!” Cơ Hạo vung tay phải, một bàn tay lớn ánh lửa quẩn quanh ầm bay ra, túm chặt Kiền Đàm đem hắc ném ở trên tường thành. Mấy chiến sĩ nhân tộc lao vút lên, thuần thục lấy ra dây thừng do gân giao long chế thành, đem hắc trói như cái bánh chưng.

Đầu con thuyền khổng lồ, Kiền Phách thất vọng giang hai tay: “Vì sao bắt sống mà không phải giết chết hắc? Đáng chết, công thành đi!”

Trống trận một lần nữa gõ vang, mấy vạn nô lệ dị tộc vung binh khí, như kiến vỡ tổ lao tới dưới tường thành cao tới trăm trượng.

Chương 395: Khí Thành

Cuộc giết chóc tàn khốc nháy mắt buông xuống.

Nô lệ dị tộc dáng người thấp bé khô quắt vừa mới lao tới dưới tường thành, cột đá do vu pháp ngưng tụ liền từ trên tường thành đập mạnh xuống. Những cột đá đó dài mười trượng, rộng hai trượng, dày ba trượng, từ trên đầu tường cao tới trăm trượng đập thẳng xuống, giống như một người khổng lồ cầm lấy một viên gạch, hung hăng đập vào trên đầu một đàn kiến lớn.

Khi cột đá đen sì hạ xuống, vu pháp phù văn mặt ngoài cột đá lấy hàng ngàn để tính lóe lên, những phù văn này khiến cột đá trở nên càng thêm nặng nề, càng thêm chắc chắn, tốc độ hạ xuống nhanh hơn, lực sát thương tự nhiên cũng sẽ trở nên càng thêm đáng sợ.

Mấy chục nô lệ dị tộc xông vào dẫn đầu bị cột đá đánh trúng, trong tiếng xương gãy chới tai, cột đá vỡ thẳng xuống mặt đất.

Trong tiếng ‘Ong ong’, cột đá chậm rãi nâng lên, trên mặt đất có thêm mấy chục đồng máu thịt hỗn độn, lượng lớn máu tươi phun ở trên tường thành, để lại cho tường thành một mảng lớn dấu vết dơ bẩn.

Chiến sĩ dị tộc thét chới tai lao về phía trước, trên một đoạn tường thành này, mấy chục cột đá không ngừng hạ xuống, dâng lên, nâng lên, hạ xuống.

Tiếng đánh ‘Phành phành’ không dứt bên tai, trong chớp mắt hơn một ngàn nô lệ dị tộc bị cột đá đập thành bánh thịt. Nhưng các nô lệ dị tộc này cũng đã ở trước khi chết, ở mặt ngoài cột đá dán lên lượng lớn phù thạch ra từ tay Tu tộc.

Đầu con thuyền khổng lồ xa xa, một lão nhân Tu tộc cầm trong tay pháp trượng hắc ngọc chế thành nhẹ nhàng vung, gần trăm miếng phù thạch trên mấy chục cột đá nổ tung, chợt nghe một chuỗi tiếng nổ truyền đến, toàn bộ cột đá đều bị nổ thành phấn, lượng lớn hòn đá bắn tung tóe, lại có mấy trăm chiến sĩ dị tộc

rú thảm ngã xuống trong vũng máu.

“Xem tên!” Ở bên, một luồng sáng hiện lên, bóng người Phong Hành lắc lư rồi lại biến mất.

Trên đầu thuyền lão nhân Tu tộc thét lớn một tiếng, mấy cái ngọc phù giắt bên hông hắn đồng thời nổ tung, chín màn ánh sáng bao lấy thân thể hắn, một mũi tên vốn hướng con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn bắn tới, nhưng sau khi xuyên thấu chín tầng màn ánh sáng, quỹ tích mũi tên bị lệch, bắn thủng vai trái hắn mang theo thân thể hắn bay ngược về phía sau.

Nổ ‘Keng’ một tiếng, mũi tên đáng sợ sau khi xuyên thấu bả vai lão nhân Tu tộc, lại bắn thủng trọng giáp của một chiến sĩ Già tộc phía sau hắn, đem hai người như xiên thịt nướng xâu lại ở cùng chỗ.

“Cẩn thận, kẻ địch có tiền thủ rất đáng sợ!” Vài chiến sĩ Già tộc khiêng trọng thuẫn sỏi bước chạy tới, vội vàng đem lão nhân Tu tộc này bảo vệ ở phía sau.

Kiên Phách ở trên đầu thuyền một bên nhìn mà khóe mắt giật giật. Đây là một vị phù sư Tu tộc duy nhất của quân đoàn dưới trướng hắn, là quân đoàn cung phụng hắn trả giá cực cao mới thuê thành công. Vừa mới giao chiến, vị phù sư này đã thiếu chút nữa ngã xuống ở dưới tên bắn lén của kẻ địch, trong lòng Kiên Phách chợt bốc lên lửa giận.

“Toàn lực tiến công, không cần để ý tới Kiên Đàm chết sống.” Kiên Phách đè thấp thanh âm: “Vì vinh dự gia tộc, hắn nên chết trận, mà không nên bị kẻ địch bắt sống. Làm huynh đệ của hắn, ta rất vui vẻ khiến vinh quang cá nhân của hắn trở nên hoàn mỹ không tỳ vết!”

Kiên Phách ra lệnh một tiếng, trên sàn thuyền của trên trăm cự hạm đồng thời truyền đến tiếng gầm rú nặng nề, cự nỏ chấn động, mấy ngàn mũi tên nổ cực lớn gào thét hướng đầu tường doanh trại bắn tới.

Trên tường thành của nhân tộc hiện lên mấy phù văn cực lớn, một đạo vu

pháp kết giới màu vàng đất phun ra, chắn trước những mũi tên nổ cực lớn này. Tiếng đánh nặng nề không dứt bên tai, kết giới nổi lên vô số gợn sóng, cự nổ bùng nổ, cả mảng lớn phù văn màu máu phun xuống, kết giới màu vàng đất dày cả trượng không ngừng bị suy yếu, sau đó không ngừng khôi phục.

Kết giới không ngừng chấn động, nô lệ dị tộc dưới tường thành đã như con khỉ mượn dùng thang người leo lên. Bọn hãn hò hét quái dị xông lên tường thành, động tác đầu tiên chính là từ bên hông lấy ra phù thạch do mỹ ngọc chạm khắc thành, dùng hết toàn lực đem chúng nó đặt ở trên vu pháp kết giới của nhân tộc.

Cơ Hạo chưa ra tay, mà là nhìn đám dị tộc nô lệ kia quên cả sinh tử lao lên tường thành.

Chiến sĩ nhân tộc phía sau hãn cầm trường mâu đại phủ, toàn lực đâm, chặt chém. Nơi đi qua những nô lệ dị tộc chiều cao chỉ tới bên hông chiến sĩ nhân tộc đó giống như cỏ dại dưới lưỡi liềm bị dễ dàng thu gặt, máu tươi từ trong tứ chi tàn phá phun ra, lượng lớn chân tay cụt rải đầy đất.

Nhưng càng nhiều nô lệ dị tộc điên cuồng lao lên, hung hãn không sợ chết xông lên.

Đứng ở phía sau đội ngũ ngón tay Vũ Mục khê động, muốn phóng thích vu độc. Cơ Hạo lập tức cảm nhận được Vũ Mục xúc động, vội vàng quay đầu hướng hãn lắc lắc đầu. Vũ Mục nhếch miệng cười, lấy ra một miếng thịt nướng cắn xé từng ngụm từng ngụm, dừng xúc động ra tay.

Hai thanh niên Ngu tộc đem mũi tên đầu vai phù sư Tu tộc bị thương nhổ xuống, lão nhân Tu tộc đó đau đến mức tóc tai chòm râu đều đã hoa râu khàn giọng rú thảm. Đơn giản xử lý vết thương một phen, phù sư Tu tộc đứng dậy, cắn thận nướng mấy khối trọng thuận che chắn thân thể, neho mắt hướng doanh trại nhân tộc nhìn quét.

“Không thích hợp, chiến bảo quy mô này, ít nhất nên có mười vạn nhân tộc

dân bản xứ đóng.” Phù sư Tu tộc rất có chút kinh nghiệm tác chiến lâm bầm: “Nhưng bọn hãn chỉ đưa ra hơn một người! Hơn nữa tất cả đều là chiến sĩ cận chiến cấp thấp nhất! Cung tiễn thủ của bọn hãn đâu? Vu tể của bọn hãn đâu? Quân giới cỡ lớn của bọn hãn đâu? Phi hành kỵ binh của bọn hãn đâu? Trọng kỵ binh của bọn hãn đâu? Bọn chiến thú đáng sợ cỡ quái của bọn hãn đâu?”

“Rất trống trải!” Phù sư Tu tộc hướng Kiền Phách đứng ở một bên kêu lên: “Tướng quân, chiến bảo của bọn hãn phi thường trống trải.”

Kiền Phách nheo mắt, trong mắt lóe ra huyết quang, nhìn chăm chăm thành trại không nói một lời.

Phù sư Tu tộc cười một tiếng quái dị, hãn sờ sờ vết thương trên đầu vai, nghiêng răng cả giận nói: “Cũng sắp một ngàn năm rồi, ta cho tới bây giờ chưa từng bị thương. Dân bản xứ chết tiệt, bọn chúng nhất định phải trả giá đắt.”

Năm con mắt lóe ra huyết quang trên gương mặt chớp một cái, phù sư Tu tộc giơ lên pháp trượng trong tay: “Nghe nói, phía nam Xích Phán sơn, lãnh địa của bọn dân bản xứ này rất màu mỡ. Có rất nhiều thành trì, vô số thôn trang, vô số mỏ quặng, vô số mỹ nữ cùng tài phú...”

Kiền Phách lạnh lùng mở miệng nói: “Công phá phòng tuyến này, những thứ đó đều là của chúng ta. Ngài, sẽ nhận được một phần rất dày!”

Phù sư Tu tộc cười một tiếng dữ tợn, năm ngón tay của tay trái chọt chọt, liền nghe thấy một chuỗi tiếng nổ truyền đến, phù thạch bị những nô lệ dị tộc kia quên cả sinh tử ném ở trên tường thành không ngừng phát nổ, lượng lớn lực lượng phù văn vụn vụn bốn phía, vụ pháp kết giới dày nặng màu vàng đất trên tường thành lập tức trở nên vụn vụn mỏng manh, nhiều chỗ như sương mù lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Lại là một đợt tên nổ bắn nhanh đến, kèm theo tiếng nổ đáng sợ, vụ pháp kết giới ầm ầm vỡ nát, một đợt trên trăm mũi tên nổ quét ngang đầu tường, mấy chục chiến sĩ nhân tộc kêu đau một tiếng, bị mũi tên nổ bắn thủng thân thể.

Mũi tên nổ to lớn phát nổ, chiến sĩ nhân tộc bị bắn trúng bị nổ tan xương nát thịt. Mũi tên nổ trào ra phù văn màu máu nhanh chóng nổ mạnh, cả một đội ngàn người bị phù văn màu máu phát nổ bao trùm nổ cho máu thịt bay tứ tung.

Sau khi vụ nổ của mũi tên nổ kết thúc, đội chiến sĩ nhân tộc ngàn người này tất cả đều ngã xuống đất, bọn họ hít từng ngụm từng ngụm khí, cấp tốc điều động tinh khí khôi phục vết thương. Vết thương của bọn họ nhanh chóng chữa quây, tứ chi tàn phá cũng đang nhanh chóng mọc lại.

Nhưng thương thế bọn họ quá nặng, trong ngắn ngủn vài hơi thở thương thế bọn họ khỏi hẳn, nhưng cũng hao tổn lượng sinh mệnh tinh khí khổng lồ của bọn họ.

“Mang theo tù binh, rút lui!” Cơ Hạo vung tay, kéo bàn tay nhỏ của Man Man nhảy xuống khỏi tường thành.

Chương 396: Huyết Nhị

“Không muốn hãn chết thì tránh đường!”

Túm cổ Kiên Đàm làm tấm khiên, Cơ Hạo cứng rắn từ trong dị tộc nô lệ chiến sĩ nghe tiếng chạy tán loạn xông ra một con đường. Ở phía sau hãn, mấy ngàn chiến sĩ nhân tộc toàn thân vết máu loang lổ theo sát lên, theo một con đường nhỏ gập ghềnh nhanh chóng rút lui.

Ba chiếc cự hạm từ rất xa hướng tới bên này phun ra một đợt mũi tên nổ, nhưng cách rất xa, lại có dị tộc nô lệ chạy loạn cản mắt, mũi tên nổ ngay cả sợi lông người ta cũng chưa thương tổn được một sợi, đã cắm lung tung ở trên mặt đất nổ thành một mảng huyết quang.

Ở phía sau Cơ Hạo, cổng chính một tòa thành trại có thể cất chứa mấy vạn người bị phá, hơn vạn nô lệ dị tộc chen chúc mà vào, cao hứng phấn chấn xông vào phòng trong kho của thành trại, dọn ra lượng lớn rượu ngon, thịt ngon hoa chân múa tay hoan hô kêu gào.

Đây là tòa thành trại thứ năm trong vòng ngắn ngủn ba ngày Cơ Hạo từ bỏ.

Trong mỗi một tòa thành trại bị vứt bỏ, đều có trên vạn binh sĩ nhân tộc đóng quân, mỗi lần Cơ Hạo đều là dùng Kiên Đàm làm tấm khiên thịt người mở đường rút lui, chiến sĩ nhân tộc theo hãn rút lui ở trên đường rút lui tản ra, dẫn tới hãn đã bỏ nhiều thành trại như vậy, chiến sĩ nhân tộc phía sau hãn lại là càng ngày càng ít, cho người ta một loại ảo giác sai lầm vài vạn chiến sĩ nhân tộc đã hoàn toàn ngã xuống.

Ở trong vòng ba ngày này, mỗi khi Cơ Hạo bỏ một tòa thành trại, trong thành trại nhân tộc phụ cận vịnh Ác Long, thường thường sẽ có ba năm ngàn người xông ra, từ hai cánh trái phải công kích quân đội của Kiên Phách, tạo thành một loại ấn tượng nhân tộc không cam lòng thất bại, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại muốn đoạt lại đất đã mất.

Vén vén ba năm ngàn quân đội nhân tộc không thành quy mô, đối mặt trên trăm chiếc cự hạm kim loại chắc chắn tạo thành hạm đội, thường thường là một trận nổ tên bắn nhanh, bọn họ liền bỏ lại mấy thi thể, sau đó kéo đám đông đồng bạn mình đẩy thương tích, đẩy người máu tanh chật vật chạy trốn.

Mắt thấy Cơ Hạo lại một lần nữa chật vật mang theo vài người ít ỏi chạy ra khỏi thành trại, Kiền Phách đã bành trướng tới cực điểm đứng ở đầu tường thành nhân tộc trại vừa mới tới tay, hai tay giơ lên cao cao một đồ đẳng chiến kỳ, hướng tới bóng lưng Cơ Hạo lớn tiếng hô quát:

“Sinh vật dân bản xứ ti tiện. Các người không thể ngăn cản bước chân của ta! Ở trước mặt quân đoàn cường đại của Kiền Phách ta, run rẩy đi, sợ hãi đi, tuyệt vọng đi! Sau đó, quỳ rạp xuống đất hướng ta khuất phục đi!”

Mười mấy vị tướng lĩnh Ngu tộc bên cạnh Kiền Phách đồng thời cất tiếng cười to, bọn hắn nhìn phía nam hơi nước mờ mịt, cười đến răng cũng lộ ra. Bọn hắn như đã thấy được đồng bằng rộng lớn phía nam vịnh Ác Long, thấy được phía nam dãy núi kéo dài phía sau một mảng đồng bằng đó, lãnh địa rộng lớn, phì nhiêu, dồi dào, phồn hoa của nhân tộc.

“Tướng quân, chúng ta nên tiếp tục tiến công!” Một tướng lĩnh Ngu tộc ưỡn ngực, hướng Kiền Phách ung dung cúi người hành một lễ: “Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao tại thượng, bởi vì ngài dùng mãnh thiện chiến, chúng ta liên tục hạ được năm tòa thành trại của nhân tộc! Huyết Nguyệt tại thượng ời, trong chiến sử ghi lại, một ngàn ba trăm năm đã qua, không có bất cứ một quý tộc Ngu tộc nào đạt thành công tích vĩ đại của ngài hôm nay!”

Kiền Phách tao nhã ném xuống đồ đẳng chiến kỳ trên tay, vênh vác tự đắc nhìn hướng phía nam.

Trầm ngâm một phen, hắn lạnh nhạt nói: “Nói cho quân đoàn chủ lực của gia tộc phía sau, ta không cần tinh nhuệ của bọn họ tiếp viện, ta cần càng nhiều phó binh và nô lệ hơn, cùng với càng nhiều thuyền loại nhỏ động tác linh hoạt. Ta

còn cần càng nhiều vụ tình cùng đồ quân nhu khác bổ sung.”

Nheo mắt, Kiền Phách ‘ngịch ngợm’ cười nói: “Chúng ta mấy ngày nay tiêu hao bao nhiêu vụ tình với đồ quân nhu, báo số lượng gấp mười cho bọn hăn.”

Một đám tướng lĩnh Ngu tộc nhất thời thoải mái cười lên. Đây là phúc lợi bọn hăn nên có.

Quá khứ một ngàn ba trăm năm, ở trên chiến trường vịnh Ác Long, còn chưa có một tướng lĩnh Ngu tộc có thể công phá cho dù một tòa thành trại nhân tộc. Kiền Phách liên tục dẹp năm tòa thành trại nhân tộc, báo cáo láo một chút phí tổn chiến trường như thế, kiếm cho mọi người một chút tiền tiêu vặt, đây là quy tắc ngầm cao tăng gia tộc cũng sẽ ngầm đồng ý.

Đột nhiên, một đám nô lệ dị tộc vui vẻ từ trong phòng kho của thành trại nâng ra hơn một ngàn cái rương kim loại, bọn hăn hưng phấn không thôi đem những cái rương đó cái mở ra. Nhất thời vô số thượng phẩm vụ tình tạo thành hình dạng tiêu chuẩn lóng lánh sáng bại lộ ở trước mặt mọi người.

Những vụ tình đó, hăn là năng lượng dự trữ của vụ trận phòng ngự của tòa thành trại này.

“Ồ, thu hoạch cũng thật không ít!” Vụ tình là thiên địa nguyên khí thuần túy nhất ngưng tụ thành tinh thể năng lượng, là đồng tiền mạnh nhất. Thu hoạch hơn một ngàn rương vụ tình, tính cả chiến lợi phẩm bốn thành trại phía trước, Kiền Phách không khỏi vui vẻ ra mặt, vỗ tay hoan nghênh cười vui lẫn nhau với các tướng lĩnh cấp dưới bên người.

Rất nhanh, công văn yêu cầu tiếp viện càng nhiều phó binh cùng nô lệ hơn của Kiền Phách đưa đến trong quân đoàn chủ lực của Kiền thị nhất tộc ở hậu phương.

Trong một tòa chiến bảo di động do bảy mươi mấy tòa Huyết Nguyệt thần tháp vây lại, mấy chục tên tướng lĩnh Kiền thị nhất tộc tụ tập với nhau, về mặt

phức tạp nhìn một phần công văn này của Kiền Phách.

“Huyết Vân phong bên kia đánh thế nào?” Một tướng lĩnh Kiền thị lão thành ổn trọng hỏi chiến báo mới nhất.

“Nhân tộc bị đánh hạ ba cú điểm chống đỡ, nhưng lại đoạt trở về, ngay hôm nay, nhân tộc trả giá thương vong mười mấy vạn, dùng huyết tế vu pháp đánh Đế thị nhất tộc trở tay không kịp —— bọn hãn đã bị xử lý một tòa Huyết Nguyệt thần tháp!” Một tướng lĩnh Kiền thị vui sướng khi người gặp họa cười: “Một tòa thần tháp, ta chờ mong về mặt bệ hạ khi nghe được tin tức này.”

“Như vậy vịnh Ác Long có thể là cạm bẫy không?” Lại một tướng lĩnh Kiền thị nhú mày, cẩn thận hỏi: “Các trưởng lão nói cho chúng ta nhất định phải cẩn thận. Nhưng, ta không cảm thấy nơi này sẽ là cạm bẫy.”

“Đám dân bản xứ nhân tộc này, bọn hãn sao có thể dám bố trí cạm bẫy và mai phục đối với chúng ta?” Một tướng lĩnh Kiền thị kiêu căng nói: “Hơn nữa, mọi người đều biết, bọn nhân tộc này đều là đầu óc cứng ngắc, trong chiến tranh quá khứ vô số năm với bọn hãn, bọn hãn đều tử chiến đến cùng. Cạm bẫy? Mai phục? Bọn hãn không có chỉ số thông minh cao như vậy.”

“Hơn nữa bọn hãn cực kỳ coi trọng đối với vịnh dự bộ tộc.” Có một tướng lĩnh Ngu tộc tuổi rất cao cười nói: “Bọn hãn thà chết, cũng sẽ không chủ động từ bỏ trận địa của mình, như vậy sẽ làm cho bộ tộc bọn hãn hổ thẹn. Cho nên...”

Ngay tại thời điểm các tướng lĩnh Kiền thị thảo luận tình hình chiến đấu, buổi chiều một ngày này Cơ Hạo vứt bỏ tòa thành trại thứ năm, Kiền Phách rốt cuộc đụng phải một cái đỉnh cứng.

Đây là một tòa doanh trại quy mô so với thành trại phía trước lớn hơn mấy lần, ở trong tòa thành trại lực phòng ngự cường đại này, cả thấy mười vạn tử nô mặc giáp trụ mới tinh, cầm đao sắc, diễn xuất đầy tác phong quân chính quy, bạo phát một cuộc chiến tanh máu với quân đoàn Kiền Phách.

Chiến đấu kịch liệt mà tàn khốc giằng co một canh giờ, dựa vào cự hạm cường đại cùng với lực lượng của phù sư Tu tộc, Kiền Phách công phá tường thành, đánh tan phòng thành, phó binh cùng nô lệ dị tộc gấp mấy lần thủ quân nhân tộc lao vào thành trại.

Mười vạn tử nô nhân tộc chết trận hết, phó binh cùng nô lệ dưới trướng Kiền Phách tổn thất là gấp hơn hai lần chiến sĩ nhân tộc, chiến sĩ Già tộc trong quân đoàn Kiền Phách cũng ngã xuống mấy nghìn người, càng có hơn một ngàn chiến sĩ Ngu tộc thương vong.

Mười vạn nhân tộc chết trận? Sau khi tin tức này vừa mới đưa về không lâu, quân đoàn chủ lực Kiền thị liền toàn quân xuất phát, cuốn cuộn xâm nhập vịnh Ác Long, giống như một con quái long đói khát, gào thét hướng phía nam tiến bước thần tốc, ngăn ngụt một ngày một đêm đã đột nhập hơn hai vạn dặm.

Chương 397: Tiến Bộ

Bốn ngọn núi đất bốn phía ôm lấy một tòa thành trại thật lớn, đây cũng là cứ điểm lớn nhất của nhân tộc ở vịnh Ác Long, chỗ trung quân liên quân nhân tộc ở vịnh Ác Long.

Trên tường thành cao ba dặm, bên ngoài bao trùm lớp kim loại thật dày, Tự Văn Mệnh ngồi ở giữa hai bên tường thành, ngẩng đầu nhìn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời. Vô cùng vô tận tinh tú dựa theo quỹ tích từ cổ không thay đổi vận chuyển, ánh sao dinh dính hóa thành dòng nước bảy màu mắt thường có thể thấy được chậm rãi cọ rửa xuống, đem ban đêm chiếu một mảng sáng sủa.

Cơ Hạo đứng ở bên cạnh Tự Văn Mệnh, cũng ngẩng đầu nhìn ánh sao trên trời.

Bởi vì trận đồ của Vũ Dư đạo nhân bao trùm toàn bộ vịnh Ác Long, Cơ Hạo có thể rõ ràng cảm ứng được mỗi một luồng ánh sao tồn tại. Trong mỗi một tia ánh sao nhỏ bé nhất đều chứa huyền diệu vô cùng, địa thủy hỏa phong, sương tuyết lôi đình, trong những ánh sao đó lại chứa nhiều lực lượng tính chất khác nhau như vậy, thái cổ mà thâm lương, to lớn mà uy nghiêm.

Ở dưới ánh sao như thế bao phủ, Cơ Hạo cảm thụ được khí tức gần như vĩnh hằng trong những ánh sao đó, không rõ lý do cảm giác mình là nhỏ bé như thế.

Tường thành chỗ bọn họ là tường bắc thành trại, không ngừng có nhân tộc chiến sĩ người đầy máu lão đảo chạy về, thở hỗn hển đặt mộng ngồi ở dưới tường thành thở dốc, nghỉ ngơi.

Phía bắc ánh lửa ngập trời, đại quân chủ lực của Kiền thị nhất tộc cách nơi này đã không đến năm trăm dặm. Một tòa lại một tòa thành trại bị công phá, tử nô trong thành trại đang liều chết chém giết với chiến sĩ tinh anh của Kiền thị nhất tộc.

Kiên thị nhất tộc là một con quái thú tham lam, một con ma long cường đại mạnh mẽ. Muốn câu được con quái thú này, phải có đủ máu tươi làm mồi nhử, bọn hắn mới có thể từng bước một rơi vào cạm bẫy.

Trừ Cơ Hạo chủ động từ bỏ mấy toà thành trại kia, trong vài toà thành trại quy mô lớn một chút phía sau đều an bài tử nô số lượng khác nhau đồng quy vu tận với dị tộc. Những tử nô đó đều bị vu pháp khống chế, bọn họ sẽ không sợ hãi, sẽ không chạy trốn, sẽ không đầu hàng, bọn họ chỉ biết tử chiến đến cùng.

Chỉ có trải qua chiến đấu tanh máu tàn khốc, tướng lĩnh Kiên thị nhất tộc mới sẽ tin tưởng đây không phải một cái bẫy.

Hoa Tư Liệt và Liệt Sơn Kháng đứng ở xa xa, tướng lĩnh tâm phúc của bọn họ không ngừng chạy như điên đến, đem quân tình bốn phương tám hướng báo cáo lên. Tình hình chiến đấu phương diện Huyết Vân phong, Đế thị nhất tộc có dị động hay không. Tình huống quân đội nhân tộc quanh vịnh Ác Long, cùng với quân đoàn gia tộc khác của Ngu tộc quanh vịnh Ác Long có động tĩnh khác thường hay không..., tất cả tình báo đều kịp thời hội tụ lại.

Cơ Hạo cúi đầu, bỏ lại tinh tú trên bầu trời, nhìn về phía bắc.

Tòa thành trại này, chính là trung tâm mắt trận kiểm trận của Vũ Dư đạo nhân, lấy tòa kiểm trận này làm trung tâm, khu vực phạm vi ba trăm dặm, là cực hạn kiểm trận Cơ Hạo có thể khống chế. Vượt qua ba trăm dặm, lấy lực lượng Cơ Hạo hiện nay, căn bản không thể điều động bốn thanh binh khí giết chóc kia công kích kẻ địch ngoài ba trăm dặm.

Trả giá lớn như vậy, làm nhiều hoa chiêu như vậy, chính là vì khiến quân đội chủ lực Kiên thị nhất tộc tụ tập ở dưới tòa thành trì này, sau đó để Cơ Hạo phát động kiểm trận, đem bọn hắn một hơi tiêu diệt hết.

Rất có khả năng quân đội Kiên thị nhất tộc sẽ không tụ tập toàn bộ ở nơi này, cho nên kiểm trận không thể một lần tiêu diệt toàn bộ bọn hắn, chung quy sẽ có một bộ phận quân đoàn tinh nhuệ chạy thoát. Cũng chỉ có đem bọn hắn dụ dỗ

đến sâu trong vịnh Ác Long, bốn phương tám hướng nhân tộc phục binh, mới có cơ hội đem bọn hãn bao vây lại, đem toàn bộ bọn hãn giữ lại vịnh Ác Long.

Đồng thời cái này cũng là bởi vì, một số trưởng lão Vu Điện đối với uy lực ‘kiếm trận Chúc Long Quỹ mượn đến’ không phải rất có nắm chắc, cho nên ở quanh tòa thành trại này, Tự Văn Mệnh cùng các cao tăng khác của nhân tộc, còn bố trí tầng thứ hai, thứ ba, thứ bốn cùng với càng nhiều mai phục hơn, nói ngắn lại là gắng đạt tới đem toàn bộ quân đoàn Kiền thị nhất tộc lưu lại chỗ này.

Vì có thể tiêu diệt hết kẻ địch, chỉ mỗi máu dụ địch, đã đập vào mấy chục vạn tử nô.

Ngoài ra, chiến đấu trong mỗi một tòa thành trại, đều sẽ có một bộ phận chiến sĩ nhân tộc hao tổn, sau vài ngày, chiến sĩ nhân tộc tổn thất cũng có nhiều tới mấy vạn.

Lắng nghe phía bắc truyền đến động tĩnh như có như không, Tự Văn Mệnh đột nhiên nói: “Thời thượng cổ, thời điểm Tam Hoàng trị thế, chinh chiến giữa nhân tộc, hai bên luôn thông báo trước cho kẻ địch thời gian cùng địa điểm giao chiến, chọn lựa ngày lành tháng tốt, hai bên bày trận sau đó đường đường chính chính phát động chiến tranh.”

Dừng chút, Tự Văn Mệnh tiếp tục nói: “Cho đến ngày nay, nhân tộc ta và dị tộc liên tục giao chiến mấy năm, nếu không phải quân lực hao tổn đến mức không thể chống đỡ, nhân tộc ta một bước cũng không nhường, tử chiến không lùi... nhân tộc chúng ta, ở trong chiến tranh chưa bao giờ chơi thủ đoạn.”

Có chút kỳ quái cười cười, Tự Văn Mệnh quay đầu, rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo nói: “Càng không cần nói, ta thế mà sẽ đồng ý đề nghị của người, hợp tác cùng đại gia tộc nào đó của Ngu tộc, dùng loại thủ đoạn này, hung hăng chơi một đại gia tộc khác của Ngu tộc. Ta hiện tại cũng còn kinh ngạc, ta ngày đó là sao lại đáp ứng ý tưởng kỳ lạ như vậy của người.”

Cơ Hạo trầm mặc hồi lâu, sau đó rất nghiêm túc hỏi lại Tự Văn Mệnh: “A

thúc cảm thấy, như vậy được chứ?”

“Được sao?” Tự Văn Mệnh có chút mờ mịt ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Như vậy... Dùng tính mạng mấy chục vạn tử nô làm mồi dụ...”

“Dùng tính mạng mấy chục vạn tử nô làm mồi dụ, đem kẻ địch dẫn vào cạm bẫy chúng ta bố trí sẵn. Ở thời gian có lợi nhất cho chúng ta, địa điểm có lợi nhất cho chúng ta, tập trung lực lượng cường đại nhất của chúng ta, thiên thời, địa lợi, nhân hòa ba thứ tất cả ở bên chúng ta, toàn lực tiêu diệt một kẻ địch cường đại.” Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh dồn dập nói: “Tuy cái đó không hợp truyền thống cùng với tính cách nhân tộc chúng ta, đây là gian trá cơ biến chi đạo, nhưng... Đây là một loại tiến bộ.”

Tối thiểu, Cơ Hạo cho rằng, đây là một loại tiến bộ.

Tự Văn Mệnh trầm mặc một phen, nhíu mày hỏi: “Như vậy Huyết Vân phong bên kia, Đế thị nhất tộc giải thích thế nào? Ta vậy mà đã đồng ý, để chúng ta hợp tác với Ngu tộc.”

Suy nghĩ một lúc, Cơ Hạo chậm rãi nói: “Kẻ địch của kẻ địch, thì có khả năng là bằng hữu của chúng ta. Đế thị nhất tộc cũng là kẻ địch, nhưng không gây trở ngại chúng ta tạm thời mượn lực lượng bọn hắn. Xét đến cùng, đây là tranh đấu ích lợi.”

Trong đầu hiện lên ngàn vạn ý niệm, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Ta tin tưởng, các trưởng lão Đế thị nhất tộc, giờ phút này đang cân nhắc như thế nào thật sự công phá phòng tuyến Huyết Vân phong. Cho nên, chúng ta hiện tại đã phải bắt đầu cân nhắc, sau khi tiêu diệt quân đoàn Kiền thị nhất tộc, như thế nào tiêu diệt hết chủ lực Đế thị nhất tộc ở Huyết Vân phong.”

Tự Văn Mệnh kinh hãi nhìn Cơ Hạo: “Hiệp nghị người và Đế thị nhất tộc đạt thành thì sao?”

Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh nghiêm túc nói: “Tất cả hiệp nghị đạt thành, cuối

cùng đều là vì xé bỏ. Để thị nhất tộc cũng là kẻ địch của chúng ta, chúng ta sau khi mượn dùng lực lượng bọn hăn tiêu diệt quân đội của Kiên thị nhất tộc, vì sao chúng ta không thuận thế tiêu diệt bọn hăn?”

Tự Văn Mệnh dựng tóc gáy nhìn Cơ Hạo: “Loại ý tưởng này của người... quá đáng sợ! Cơ Hạo... những suy nghĩ này của người... Ta phải thừa nhận là chính xác, nhưng nó không nhất định đã là đúng, là tốt. Đây là một loại tiến bộ, nhưng đây cũng là một loại...”

Tự Văn Mệnh tìm không thấy từ ngữ thích hợp hình dung tất cả cái này, những điều Cơ Hạo nói khiến hăn cảm thấy xa lạ, khiến hăn cảm thấy một loại sợ hãi thật sâu.

Nhưng ở trong sợ hãi, Tự Văn Mệnh lại cảm thấy dụ – hoặc thật sâu!

Phía bắc huyết quang lóe lên, quân đội Kiên thị nhất tộc lại tới gần thêm một bước.

Chương 398: Không Chế

Phía nam vịnh Ác Long ba ngàn dặm, trong đồng bằng lớn, một mảnh nhỏ núi non màu đỏ rực cô đơn đứng sừng sững ở nơi này.

Đây là một mảnh dãy núi nhỏ duy nhất trong phạm vi mấy chục vạn dặm phía nam vịnh Ác Long. Giờ phút này phía dưới một vùng núi này, hành lang rậm rạp giăng khắp nơi, điện phủ to nhỏ như hang kiến, trong mỗi một điện phủ, mỗi một hành lang, đều phủ phục từng đám đông phi cầm chiến súng, tụ tập lượng lớn tiến thủ Đông Hoang.

Ở trong quá khứ nhiều năm giao chiến, trong lòng đất phụ cận một vùng núi này đã sớm bị đại quân nhân tộc đào trăm dặm đất, tạo thành một tòa thành lũy phức tạp trong lòng đất, ngày thường đủ để cất chứa mấy chục vạn nhân tộc sinh hoạt.

Hiện tại mấy chục vạn Đông Hoang tiến thủ tinh nhuệ nhất tụ tập ở đây, chỉ cần chiến sự vịnh Ác Long phía trước có chút biến hóa, bọn họ liền có thể cưỡi phi cầm chiến súng bay lên trời, trong thời gian ngắn nhất đến vịnh Ác Long, phát động một đòn sắc bén nhất đối với kẻ địch dị tộc.

Sương mù mờ nhạt lơ lửng trên mặt đất, sương mù do vụ trận tụ tập bao phủ đồng bằng ngàn dặm, đem một thành bảo trong lòng đất này che phủ rất kín.

Trong một tòa đại điện chỗ trung tâm thành bảo trong lòng đất đèn đuốc sáng trưng, mấy cái bàn đá thật dài xếp ra, bên trên bày đầy rượu thịt ngon. Doanh Vân Bằng ngồi bên trên, tay trái cầm lấy chân thú nướng, tay phải cầm bình rượu, đang ăn uống thả cửa, mặc kệ hình hài.

Vừa ăn uống, Doanh Vân Bằng vừa hướng Khổ Tuyền ngồi bên người cười nói: “Khổ Tuyền tiên sinh, không cần khách khí. Ở trong lòng đất bị đè nén, trừ ăn thịt uống rượu, cũng không có niềm vui khác.”

Khố Tuyền cười bưng lên một bát rượu ngon uống một hơi cạn sạch, ánh mắt lóe lên đảo qua trên trăm tên tướng lĩnh tinh nhuệ Thập Nhật quốc cùng đại bộ tộc khác của Đông Hoang tụ tập trong đại điện. Hắn thản nhiên nói: “Trưởng lão cũng thật có hứng thú.”

Sắc mặt Doanh Vân Bằng hơi thay đổi, hắn bỏ lại chân thú và vò rượu, tóm lấy một mảnh vải lau lau mỡ trên tay, lớn tiếng quát: “Có hứng thú? Lão phu nơi nào có hứng thú? Những ngày qua, lão phu vừa nhắm mắt, liền nhìn thấy... Liên nhìn thấy...”

Trên khuôn mặt già đỏ ửng một phen, Doanh Vân Bằng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tự Văn Mệnh, người không cho lão phu báo thù giết con, ngược lại còn muốn lão phu giúp người chinh chiến chém giết. Món nợ này, lão phu nhớ kỹ, sớm hay muộn có một ngày, người đừng rơi xuống trên tay ta!”

Khố Tuyền khẽ thở dài một hơi, nhìn Doanh Vân Bằng nhẹ nhàng nói: “Lần này Tự Văn Mệnh điều binh khiển tướng, nghĩ hẳn là có đại sự muốn làm rồi.”

Doanh Vân Bằng trầm mặc một lúc lâu, hứng thú rãi rời tựa vào trên ghế dựa lớn, lười nhác nói: “Nếu thành công, hắc hắc, thật ra đúng là một công lao cực lớn chấn động Bồ Phán. Tự Văn Mệnh tiểu tử này, sao có thể nghĩ được thủ đoạn lợi hại như vậy? Hơn nữa, thật có khả năng bị hắn làm được.”

Chép miệng một cái, Doanh Vân Bằng khẽ thở dài: “Tuy không cam lòng, nhưng lão phu phải thừa nhận, cả nhà Sùng Bá đều là hảo hán tử. Chờ đánh xong một trận này, đem bọn dị tộc ác quỷ kia đuổi về, lão phu lại vật cổ tay với hắn! Máy thằng nhãi con kia, là nhất định phải chết!”

Trong mắt Khố Tuyền lóe lên ánh sáng trắng, một mảng hư ảnh hoa sen chợt lóe mà qua: “Công lao cực lớn? Trưởng lão có thể nói rõ ràng hơn chút không?”

Do dự một lát, Doanh Vân Bằng lắc lắc đầu, hắn nhìn Khố Tuyền nói rất nghiêm túc: “Khố Tuyền tiên sinh...”

Khố Tuyền nhất thời cười lên. Không đợi Doanh Vân Bằng nói hết lời, hần liền nhẹ nhàng nói: “Trường lão đã có chỗ khó xử. Không nói cũng được.”

Bưng lên một chén rượu, lại uống một ngụm xuống, Khố Tuyền nheo mắt cười nói: “Nhưng Khố Tuyền vẫn phải khuyên trường lão một câu, Tự Văn Mệnh và trường lão không phải người đồng đạo. Hần nếu lập công lao quá nhiều quá lớn, về sau địa vị hần ở Bồ Phản liền càng vững vàng, trường lão muốn báo thù giết con sẽ càng khó.”

Doanh Vân Bằng nheo mắt, hai tay bóp tay vịn ghế dựa lớn vang lên ‘Ken két’. Nghiến răng, hần trầm mặc hồi lâu, trầm thấp nói: “Tạm để cho bọn nhãi con đắc ý vài ngày. Tự Văn Mệnh hần cho dù vị trí làm cao tới đâu, chẳng lẽ còn có thể trở thành nhân vương hay sao? Lão phu nếu muốn trả thù, Tự Văn Mệnh hần cũng không ngăn được.”

Hít sâu một hơi, Doanh Vân Bằng lạnh lùng nói: “Trước đó vài ngày, có cái cơ dị tộc xâm nhập, lão phu chỉ có thể khuất phục hần. Nhưng chờ dị tộc ác quỷ bị đuổi đi, hắc, hần còn có thể có cái cơ nào?”

Khố Tuyền mỉm cười, nhẹ nhàng khuyên: “Trường lão, nếu là Tự Văn Mệnh lần này thua thì sao?”

Doanh Vân Bằng hơi sững sốt, sau đó quay đầu nhìn nhìn Khố Tuyền, đột nhiên cười lên: “Sao có thể thua chứ? Tuy không quen nhìn tiểu tử đó, nhưng lão phu xem hần làm việc thật sự là cực kỳ vững chắc. Hần dám ở vịnh Ác Long mai phục, vậy là chắc chắn có nắm chắc, không có mười thành cũng có tám chín thành. Cho dù không thể đại thắng, cũng sẽ không bại.”

Thở dài một hơi thật dài, Doanh Vân Bằng nghiến răng nghiến lợi nói: “Tự Hi tên kia, có đứa con tốt! Nếu lão phu có một đứa con trai như vậy, đứa con khác chết hết cũng không sao. Ngại là, ngại là, Tự Văn Mệnh cũng không phải Doanh Văn Mệnh, đáng tiếc, thực đáng tiếc.”

Khố Tuyền có chút bất đắc dĩ nhìn Doanh Vân Bằng, lão gia hỏa này nhớ mãi

không quên báo thù cho con cùng cháu mình, theo lý thuyết Khổ Tuyền hẳn châm ngòi đôi câu, hẳn nên chủ động nhảy ra kéo chân sau Tự Văn Mệnh, để Tự Văn Mệnh thua thiệt to mới đúng.

Nhưng trước mắt đây là chuyện gì? Lão gia hỏa này hoàn toàn không dựa theo con đường Khổ Tuyền cấu tứ tốt mà diễn!

Con cùng cháu người đều bị người ta bắt chết, Doanh Vân Bằng người ngày thường tính cách trừng mắt tất báo, hơn nữa người cũng tuyệt đối không phải thứ gì tốt, người còn giữ đại nghĩa nhân tộc cứng đầu giúp Tự Văn Mệnh làm gì?

Than nhẹ một tiếng, Khổ Tuyền cười nói: “Đã như vậy, trưởng lão, Khổ Tuyền hướng ngài giới thiệu một vị sư môn trưởng bối, lão nhân gia pháp lực thông thiên triệt địa, có huyền cơ quý thần khó lường, chính là thế ngoại cao nhân thật sự.”

Không đợi Doanh Vân Bằng mở miệng, ngón tay Khổ Tuyền nhẹ nhàng búng, giữa ngón tay một điểm bạch quang bay ra, rơi xuống đất liền hóa thành một đóa hoa sen màu trắng.

Hoa sen trắng khẽ xoay, tay trái nâng bình ngọc, tay phải nắm mộc bồng Diêu Liên liền từ trong một mảng ánh huỳnh quang màu trắng đi ra. Hẳn cười hướng Khổ Tuyền gật gật đầu trong, bình ngọc tay trái hai khí đen trắng cấp tốc phun trào, hóa thành từng đạo linh phù hai màu đen trắng đặt ở trên ót các tướng lĩnh trong đại điện.

Trên trăm tên tướng lĩnh tinh nhuệ dưới trưởng Doanh Vân Bằng thân thể cứng đờ, linh hồn bị linh phù đen trắng giam cầm, nhất thời cả người ngây ngốc không thể động đậy.

Doanh Vân Bằng nổi giận quát một tiếng, chột nhảy dựng lên, chỉ vào Khổ Tuyền lớn tiếng quát: “Khổ Tuyền, ngươi làm cái gì vậy? Giao tình của lão phu nhiều năm qua cùng ngươi...”

“Hừ! Sinh vật dân bản xứ ti tiện ngu xuẩn!” Một mảng hồng quang mờ nhạt từ trong hoa sen trắng lao ra, Đế Thích Diêm La thân khoác trọng giáp từ trong hoa sen trắng một bước bước ra, thân hình nhoáng lên một cái đã tới trước mặt Doanh Vân Bằng, tay phải bóp cổ Doanh Vân Bằng nhẹ nhàng siết, Doanh Vân Bằng không thở nổi một hơi, mở to hai mắt nhìn ngất đi.

Một lại một chiến sĩ tinh anh Ngu tộc, Già tộc thân khoác trọng giáp lặng yên không một tiếng động từ trong hoa sen trắng đi ra.

Từng đạo linh phù hai màu đen trắng ngưng tụ thành ở trong hành lang trong lòng đất xuyên qua bay vút đi, một lại một tiền thủ bị linh phù trấn trụ linh hồn, toàn thân cứng ngắc không thể động đậy.

Chương 399: Phổ Độ

Một khắc đồng hồ sau, Doanh Vân Bằng tỉnh lại.

Trong đại điện tiệc rượu ban đầu có thêm một khối vách tường ma thần đồng xanh đúc thành. Trên vách tường ma thần dài rộng trăm trượng, dày đặc hình đầu ma thần dữ tợn không biết tên, năm cái vòng chói lọi màu máu thò ra, gắt gao chế trụ năm chỗ cổ, bả vai cùng bắp đùi Doanh Vân Bằng.

Trong bức tường ma thần truyền đến lực hút mạnh mẽ, giống như một cái lốc xoáy thật lớn, không ngừng đem tinh lực trong cơ thể Doanh Vân Bằng hút đi. Thân thể hãn mềm nhũn không dùng được sức, hãn cố gắng giãy giụa vài cái, cái vòng màu máu không chút sút mẻ, hãn kinh sợ giận dữ đan xen rít gào một tiếng, tuyệt vọng dùng đầu hung hăng hướng vách tường ma thần phía sau húc vài cái.

Đế Thích Diêm La ngồi ở trên ghế dựa lớn vốn thuộc về Doanh Vân Bằng, ở cao nhìn xuống quan sát hãn.

Một cái bàn dài bày ở trước mặt Đế Thích Diêm La, bên trên chất đầy quyển trục cùng sách lớn nhỏ dùng ngọc thạch, mai rùa, tinh kim và chất liệu đặc thù khác chế thành. Một thiếu nữ Ngu tộc khuôn mặt xinh đẹp, thần thái lạnh lùng nghiêm túc đứng bên người Đế Thích Diêm La, đang nhanh chóng lật xem những quyển trục cùng sách đó, thỉnh thoảng từ bên trong lấy ra mấy phần rất cẩn thận đặt ở trên một cái bàn vuông khác.

“Các người!” Doanh Vân Bằng đập đầu vài cái, chỉ đập khiến cái ót thượng sưng lên một cục thịt, ngay cả da cũng chưa rách chút nào. Nhìn thấy một thiếu nữ Ngu tộc làm như vậy, hãn không khỏi chửi ầm lên.

“An tâm một chút chứ nóng!” Đế Thích Diêm La mang theo một tia kiêu căng cùng ung dung người thắng nên có, ngồi ở phía trên nhẹ nhàng dè bàn tay, nheo mắt, mang theo mỉm cười, Đế Thích Diêm La ôn hòa nói: “Ta đang tìm

công văn lui tới của người cùng trung quân nhân tộc. Nói cách khác, ta đang thăm dò quân tình của nhân tộc các người.”

“Tất cả trong đầu ta.” Doanh Vân Bằng liên tục cười lạnh: “Người không biết sao? Liên quân nhân tộc chúng ta vì phòng bị quân tình rơi vào trong tay các người, xưa nay đều là miệng truyền lệnh, chưa từng có chút quân tình nào biến thành chữ viết.”

“Ta cũng phát hiện rồi.” Đế Thích Diêm La cầm lên một mảnh sách ngọc màu xanh, thân nhiên nói: “Những thứ kia, đều là tín hàm người và bộ tộc nhà mình còn có bằng hữu lui tới, tin tức có liên quan với quân tình nhân tộc không có chút nào.”

Ngón tay khẽ búng sách ngọc, Đế Thích Diêm La nhìn chăm chăm Doanh Vân Bằng hỏi: “Nghệ Thanh Điều là loại người nào? Nghệ Thần bộ đã đánh mất trấn tộc thần khí nào? Nghệ Phong bọn họ muốn bắt là ai? Nghệ Thần bộ vì sao sẽ dùng loại ngữ khí mệnh lệnh trên cao nhìn xuống này nói chuyện với người? Lại là cưỡng chế người trưởng lão chủ sự Thập Nhật quốc này ở Bồ Phán, nghe lệnh Nghệ Thanh Điều làm việc?”

Khuôn mặt Doanh Vân Bằng run rẩy một trận, trầm mặc một lúc lâu, hần cười lạnh nói: “Việc này, không quan hệ với các người.”

Nhún nhún vai, Đế Thích Diêm La lạnh nhạt nói: “Quả thực không quan hệ với ta. Chỉ là tò mò mà thôi...”

Đặt xuống sách ngọc trong tay, Đế Thích Diêm La cười nói: “Như vậy, nói chuyện hần hoi đi. Kiền thị nhất tộc đã rơi vào cạm bẫy của các người nhỉ? Đế thị nhất tộc ở Huyết Vân phong bên kia làm khá lắm, các người cũng làm thật sự không tồi. Nói xem, các người vì tiêu diệt quân đội Kiền thị nhất tộc, tổng cộng triệu tập bao nhiêu, từ nơi nào triệu tập nhiều quân đội như vậy?”

Búng ngón tay, hai chiến tướng Già tộc thân khoác trọng giáp bước lên, đem một khối sa bàn pháp thuật nạm vàng khảm ngọc đặt ở trên sàn giữa Đế Thích

Diêm La cùng Doanh Vân Bằng. Cả mảng lớn hào quang sáng lên, bản đồ địa hình toàn bộ Xích Phán sơn nhìn không sót gì.

“Kiền thị nhất tộc phát hiện cơ hội lập công, khoe khoang. Bọn họ đem quân đoàn chính quy trực thuộc nhà mình cùng toàn bộ quân đội riêng của gia tộc đều điều tới, thậm chí nô lệ nhân tộc trong mỏ quặng của bọn họ, bọn họ cũng điều động trên chín thành. Đây là một mũi quân đội quy mô khổng lồ.”

Đế Thích Diêm La bắt lấy cánh tay một thiếu nữ Ngu tộc bên người, nhẹ nhàng thưởng thức cánh tay non mịn trơn bóng của nàng, nhẹ nhàng nói: “Vì ứng phó chi quân đội này, các người khẳng định đã làm tốt chuẩn bị đầy đủ. Nhưng muốn tiêu diệt hết đại quân Kiền thị nhất tộc, các người cần vận dụng bao nhiêu quân lực đây?”

“Gấp mười? Hai mươi lần? Hoặc là, vì bảo đảm tiêu diệt hết bọn họ, các người chuẩn bị quân đội gấp trên trăm lần?” Đế Thích Diêm La ngạc nhiên lắc đầu, cười quái dị: “Quân lực khổng lồ thật đáng sợ. Những quân đội đó ở nơi nào? Là từ nơi nào điều đến?”

Ngón tay xẹt qua từng dãy núi nhân tộc thủ vệ nghiêm ngặt ở trong Xích Phán sơn trên sa bàn, Đế Thích Diêm La nhìn Doanh Vân Bằng hỏi: “Nơi này? Hay là nơi này? Hay là... Bồ Phán? Hoặc là, các bộ tộc phía nam hơn nữa của Bồ Phán, đều đã xuất động? Quân đội những nơi đó bị điều động? Phía nam Xích Phán sơn, những nơi nào trở nên trống trải?”

Doanh Vân Bằng nhìn Đế Thích Diêm La mặt đầy nét cười, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Người muốn làm gì?”

Đế Thích Diêm La cười nhún nhún vai, thoải mái nói: “Tá lực đả lực, thuận thế mà vào! Các người ở vịnh Ác Long, muốn tiêu diệt hết quân đội Kiền thị nhất tộc, như vậy ta sẽ ở vịnh Ác Long, tiêu diệt hết tinh nhuệ nhân tộc các người điều động. Ta đã chuẩn bị một quân đoàn so với quân đoàn Kiền thị nhất tộc khổng lồ hơn mấy chục lần, sau khi tiêu diệt hết nhân tộc vịnh Ác Long, ta sẽ

tìm một tuyến đường hành quân sức chống cự mỏng manh nhất, tới thẳng Bồ Phản.”

Ngẩng đầu, Đế Thích Diêm La cười rất say mê: “Nhiều năm như vậy, chưa từng có một vương bị chúng ta bắt sống. Ta muốn sáng tạo lịch sử!”

Doanh Vân Bằng cười trào phúng. Hắn lớn tiếng quát: “Sáng tạo lịch sử? Người phá quy củ! Người tự mình ra tay với ta, người đã phá hỏng quy tắc. Người có thể ra tay với ta, như vậy Vu Đế nhân tộc chúng ta thậm chí tồn tại càng cường đại hơn cũng có thể ra tay đối với con dân các người! Các người chờ máu chảy thành sông đi!”

Đế Thích Diêm La trầm mặc một phen, sau đó hắn thoải mái cười lên: “Ai sẽ biết ta ra tay đối với các người chứ? Hả?”

Lòng Doanh Vân Bằng trầm xuống từng đợt. Hắn tức giận nhìn Đế Thích Diêm La lớn tiếng quát: “Người, người muốn giết sạch toàn bộ người nơi này hay sao?”

Đế Thích Diêm La cười ‘hắc hắc’, nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Hắn vỗ tay, hai cánh cửa ở một bên đại điện mở ra, Diệu Liên, Khổ Tuyên tươi cười, mang theo bốn thanh niên thân khoác áo lông vũ màu xanh, dáng vẻ xốc vác bước nhanh đến.

“Kim Bằng, Ngân Bằng, Đồng Bằng, Thiết Bằng!” Doanh Vân Bằng khàn giọng kinh hô, nhìn bốn thanh niên kia nhắm mắt theo đuôi phía sau Diệu Liên, Khổ Tuyên giận dữ rít gào: “Các người... Làm cái gì? Các người có biết mình đang làm cái gì hay không?”

Bốn thanh niên đồng thời nhìn về phía Doanh Vân Bằng, lộ ra nụ cười cay đắng ‘Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’: “A ba, Diệu Liên đại sư, Khổ Tuyên đại sư chính là thế ngoại cao nhân thật sự, bọn họ biết, khả năng có được, vượt qua chúng ta tưởng tượng. Nay bọn họ sư mở rộng cánh cửa, a ba nếu đồng ý đầu nhập môn hạ hai vị đại sư, tất nhiên được trọng dụng.”

Doanh Vân Bằng như gặp quý nhìn bốn nghĩa tử mình từ nhỏ nhận nuôi, bọn họ là tâm phúc tuyệt đối của mình, tuyệt đối đáng tin, là trợ thủ đắc lực nhất hẳn nắm giữ quân đội khổng lồ của Thập Nhật quốc ở Bồ Phản, bọn họ sao có thể ở trong thời gian ngắn như vậy phản bội mình, đều nhập vào Diệu Liên cùng Khổ Tuyền?

Diệu Liên cười đi tới, tay phải hấn đặt ở trên trán Doanh Vân Bằng, cười khẽ nói: “Sư đệ, mời quý y đại đạo! Hôm nay, do sư huynh ta, tự mình phổ độ người vào môn hạ ta!”

Doanh Vân Bằng tức giận mắng một tiếng, lòng bàn tay Diệu Liên dần dần dâng lên một đóa hoa sen trắng, hóa thành vô số đạo thanh quang dung nhập mi tâm Doanh Vân Bằng.

Chương 400: Quy Phán

“Sư đệ, trong môn ta có vô biên thắng cảnh, vô lượng phúc địa, vô cùng phúc báo. Vào môn hạ ta, không dính binh đao, không dính nước lửa, độc trùng không gần, nhân quả không ngại. Vào môn ta, có thể đạt được thần thông, có thể đạt được diệu pháp, có thể đạt được bí chú, có thể đạt được đại năng. Có thể trường sinh, có thể bất diệt, có thể tiêu dao trọn đời, có thể hằng cổ bất diệt.”

Diệu Liên thấp giọng ngâm xướng, đem các lợi ích của quy y môn hạ hần lần lượt kể ra.

Hần chưa nói một chữ, đầu lưỡi cũng có một đóa hoa sen màu trắng bay ra, hóa thành một đạo thanh quang rót vào mi tâm Doanh Vân Bằng.

Thân thể Doanh Vân Bằng kịch liệt run rẩy giãy dụa, trên trán lồi lên vô số sợi gân xanh, đôi mắt càng muốn từ trong hốc mắt nhảy ra, trên mắt rậm rạp tràn đầy tơ máu, hai tròng trắng mắt hầu như cũng biến thành màu máu.

Hần bất chấp nhìn về phía Diệu Liên, mà là tức giận nhìn bốn người bọn Kim Bằng hần từ nhỏ nhận nuôi, quan tâm yêu thương hầu như giống như con đẻ, khàn cả giọng rống giận: “Các người không cần ta gã a ba này không sao... Ta chung quy không phải cha đẻ các người, các người chung quy chỉ là trẻ mồ côi ta nhận nuôi... Nhưng trong cơ thể các người chảy huyết mạch Đông Hoang di nhân! Các người có thể nào phản bội Thập Nhật quốc? Có thể nào phản bội Đông Di? Có thể nào...”

“Chúng ta không phải phản bội!” Kim Bằng tiến lên một bước, nghiêm nghị hướng Doanh Vân Bằng dập đầu ba cái, cung kính nói: “A ba, chúng ta là đang cứu vớt Đông Di! Nhân tộc chung quy không thể đối kháng Ngụ triều, kẻ dám phản kháng, cuối cùng sẽ thành tro bụi.”

Ngân Bằng tiến lên hai bước, cũng hướng Doanh Vân Bằng dập đầu ba cái, đau khổ cầu xin nói: “A ba, quy y Diệu Liên đại sư đi! Diệu Liên đại sư thay

thầy thu đồ đệ, ngài còn là sư đệ của hần! Chỉ cần ngài quy y, ước vạn tộc nhân chúng ta người người quy y, tương lai Ngu tộc không phải kẻ địch của chúng ta nữa.”

“Các người!” Gân xanh toàn thân Doanh Vân Bằng lồi lên, trong vô số vu huyệt điểm điểm thanh quang nhộn nhạo, ngẫu nhiên truyền đến tiếng kim loại thanh thúy. Hần nhìn bốn nghĩa tử của mình lớn tiếng quát: “Các người đều điên rồi! Điên rồi! Tổ linh tại thượng, các người sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

Diệu Liên tươi cười nhìn Doanh Vân Bằng, tốc độ lòng bàn tay phun trào thanh quang lại nhanh lên rất nhiều. Trong thanh quang có thể thấy được vô số phù văn rậm rạp lóe lên, không ngừng rót vào đầu Doanh Vân Bằng.

“Vân Bằng sư đệ, cái gọi là tổ linh, đơn giản là một luồng âm hồn mà thôi. Các người cúng bái tổ linh, sùng bái tổ linh, không ăn được, không uống được, không dùng được, không thể trường sinh, các người cung phụng bọn họ, cúng bái bọn họ lại có tác dụng gì?”

“Vào môn ta, người có thể đạt được vô thượng thần thông, có thể ngộ vô cùng đại đạo, có thể được trường sinh, có thể được năng lực lớn, cái gọi là thần linh ở trong mắt người, cũng chỉ là con kiến mà thôi. Vén vén tổ linh, người nhớ thương bọn họ làm cái gì?”

“Vào môn ta, vào môn ta, vào môn ta!” Diệu Liên lặn qua lộn lại lấm bầm, mỗi lần đầu lưỡi đều có một đóa hoa sen trắng phun ra, từ từ rót vào đầu Doanh Vân Bằng. Gương mặt Doanh Vân Bằng càng thêm dữ tợn, toàn bộ đầu mơ hồ bị một tầng thanh quang bao trùm.

“Ta... Không bán... Tổ tông!” Doanh Vân Bằng khàn giọng niệm: “Lão phu, không phải hạng người thiện lương... Lão phu... Không phải người tốt... Lão phu đời này giết người phóng hỏa, ước hiếp lương thiện, thưởng nam phạt nữ, chuyện giết người cướp của làm vô số. Lão phu thật sự là một ác nhân... Khốn kiếp... Nhưng lão phu không bán tộc nhân, không bán tổ tông!”

Gian nan ngẩng đầu lên, Doanh Vân Bằng nhìn Đế Thích Diêm La lớn tiếng quát: “Lão phu... Không theo!”

Đế Thích Diêm La khinh miệt nhìn Doanh Vân Bằng một cái, thần nhiên nói: “Con kiến dân bản xứ không biết điều. Không bán tổ tiên mình? Tựa như đáng tôn trọng, nhưng thật sự là hành vi ngu xuẩn... Chỉ cần có đủ lợi ích, tổ tiên cái gì, ngẫu nhiên bán chút lại có gì quan hệ?”

Mấy thiếu nữ Ngu tộc bên người Đế Thích Diêm La đồng thời cười lên, lời này cũng không phải là nói suông. Ở trong quý tộc Ngu tộc, chỉ cần có đủ lợi ích, chí thân cốt nhục cũng có thể coi như hàng hóa bán đứng, huống chi cái gọi là tổ tông hư vô mờ mịt?

“Kẻ ngoan cố mà vô tri!” Đế Thích Diêm La cao cao tại thượng ngồi ở nơi đó, ở cao nhìn xuống quan sát Doanh Vân Bằng, nhẹ nhàng nói: “Ngu xuẩn có cốt khí, đáng giá kiêu ngạo, chẳng lẽ người không muốn báo thù con với cháu người sao?”

Con mắt Doanh Vân Bằng lồi hết ra khỏi hốc mắt, mắt thấy đã sắp bật ra. Hắn khàn cả giọng hét chói tai: “Thù con... cháu... Lão phu tự mình cầm cung, bắn chết mấy tiểu súc sinh đó là được! Người lão phu muốn giết, Tự Văn Mệnh cũng không ngăn được ta! Lão phu báo thù... Không cần các người... A!”

Trong tay Diệu Liên biến ảo một cái pháp ấn, một tiếng gầm gừ trầm thấp giống như sấm rền từ lòng bàn tay Diệu Liên phát ra, Doanh Vân Bằng nói không nên lời một chữ nữa, mà là khàn cả giọng hét rầm lên.

Giống như có vô số đao nhọn đang cắt linh hồn Doanh Vân Bằng, linh hồn bởi vì huyết nhục tinh khí hùng tráng tẩm bổ hàng năm, trở nên so với Đại Vu bình thường cường đại hơn trăm ngàn lần giống như một núi thịt đầy đặn, bị đao nhọn quấy nát bét.

Đau đớn từ trong linh hồn truyền đến, Doanh Vân Bằng thống khổ hét chói tai. Đại Vu, Vu Vương nhân tộc đều thiếu bí pháp ngăn cản linh hồn bí thuật, trừ

số rất ít vu cực có thiên phú, người khác đối mặt linh hồn công kích, chỉ có thể dùng thân thể cùng linh hồn cường hãn của mình ngành kháng, sau đó vượt ở trước khi kẻ địch thành công đánh chết kẻ địch.

Nhưng Doanh Vân Bằng bị giam cầm ở trên bức tường ma thần, Diệu Liên gần trong gang tấc, hãn lại không cách nào...

“Lão phu không phục!” Gầm lên giận dữ, cổ Doanh Vân Bằng đột nhiên kéo dài tới một trượng có thừa, xương cổ hãn ‘rắc rắc’ lệch ra, khớp xương dưới làn da cái cổ thật dài lồi lõm, thoát nhìn dữ tợn đến cực điểm.

Há mồm, Doanh Vân Bằng miệng rộng giống như rắn độc mở ra đến hơn một trăm tám mươi độ, ‘rắc’ một tiếng, hãn hung hăng cắn một cú ở trên cổ Diệu Liên. Một miếng này Doanh Vân Bằng đã trả giá toàn bộ khí lực, tính mạng cùng tôn nghiêm của hãn, vinh quang xuất thân Đông Di Thập Nhật quốc cùng thành kính đối với tổ tiên tộc nhân, tất cả đều ngưng tụ ở trong một nhát cắn này.

‘Rắc’, Diệu Liên rú thắm, nửa bên cổ hãn bị Doanh Vân Bằng cắn một cú vỡ nát, nửa xương cổ cũng gãy, ở trên cổ hãn xuất hiện một cái lỗ thủng hình nửa vòng tròn thật lớn. Hãn rú thắm liên tục lui, sau đó cắm đầu ngã xuống đất điên cuồng run rẩy.

Đế Thích Diêm La cũng bị một màn kinh khủng này làm cho không biết làm sao, lập tức liền từ trên ngai báu đứng lên, sự thông dong thuộc về người thắng trên mặt hoàn toàn tiêu tán không thấy nữa. Hãn tức giận nhìn Doanh Vân Bằng, khàn cả giọng hét chói tai: “Cho ta...”

“Ta đến!” Thanh âm Diệu Liên đột nhiên trở nên cực kỳ quái dị, vết thương trên cổ hãn hiện lên một đạo kim quang, toàn bộ thương thế chợt tiêu tán.

Trong mắt Diệu Liên, hai đóa hoa sen rõ ràng có thể thấy được, thanh âm cùng động tác của hãn cũng đã thay đổi, thanh âm trở nên cực kỳ phiêu miểu kỳ ảo, động tác cũng trở nên đặc biệt phong cách cổ xưa tự nhiên. Một khí tức kỳ dị làm lòng người ta sinh ra sự sợ hãi to lớn từ trong cơ thể Diệu Liên khuếch tán

ra, thân thể Đế Thích Diêm La chợt cứng đờ, theo bản năng cầm bội kiếm.

“Biển khổ vô biên, lạc đường biết quay lại, si nhi, vào môn ta!” Diêu Liên nhẹ nhàng búng, ngón tay nhẹ nhàng băng quơ điểm ở mi tâm Doanh Vân Bằng.

Mi tâm Doanh Vân Bằng đột nhiên có hai đóa hoa sen từ từ nở rộ, mặt hắn mỉm cười nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dài một hơi, hai hàng lệ nóng từ khóe mắt chảy xuống, khóe miệng lại càng thêm cong lên, nếp nhăn thật sâu trên mặt khi cười ở trên mặt hắn phác họa ra vẻ mặt giống như ác ma.

Chương 401: Ngửa Tay

Một bên vịnh Ác Long, đỉnh núi hoang, Vũ Dư đạo nhân thân khoác áo bào đỏ rực, hai mắt sáng ngời nhìn ra xa.

Lúc khí tức trên người Diệu Liên đột nhiên trở nên mờ mịt khó lường, thanh âm cũng trở nên cổ xưa kỳ ảo, trong vỏ kiếm màu hồng độn bên hông Vũ Dư đạo nhân, một mảng thanh quang ‘keng’ một tiếng nhảy ra dài hơn ba thước, kiếm khí lãnh không, đang muốn đem tầng mây trên bầu trời cắt thành mảnh nhỏ, lại bị tay trái Vũ Dư đạo nhân nhấn một cái, toàn bộ kiếm khí đều về lại trong vỏ.

Sau đó trong đai lưng Vũ Dư đạo nhân một mảng lôi quang màu tím nhảy ra, ‘Rắc’ một tiếng phun ra ỨC VẠN tia điện, mắt thấy sắp hướng ngọn núi nhỏ đại quân của Doanh Vân Bằng ẩn nấp đánh tới, Vũ Dư đạo nhân chỉ tay phải, mảng điện quang màu tím này cũng ngoan ngoãn về tới trong đai lưng.

Nháy mắt ngăn ngừa, bên người Vũ Dư đạo nhân có mấy chục lần kỳ cảnh hiện ra, hoặc kiếm khí, hoặc lôi quang, hoặc hồng độn, hoặc địa thủy hỏa phong dâng trào gào thét. Trong mỗi một lần kỳ cảnh đều tản mát ra khí tức hồng hoang cổ xưa, có chút khí tức càng ở trước hồng hoang, mang theo một loại dao động khủng bố khai thiên tích địa vạn vật khó cản.

Vũ Dư đạo nhân rất có chút luống cuống tay chân đập loạn một phen, thật không dễ gì mới đem những kỳ cảnh tuôn trào ra trên người lần lượt giam cầm trấn an. Hắn thấp giọng quát: “Bần đạo trong lòng có hỏa, các người lộn xộn cái gì? Đến lượt các người ra tay sao?”

Quy Linh mang theo mấy môn nhân đứng ở phía sau Vũ Dư đạo nhân, neoh mắt nhìn bộ dáng vội vàng của Vũ Dư đạo nhân, chỉ là mím môi cười.

A Bảo cười ha ha nhìn bộ dáng chật vật của Vũ Dư đạo nhân, xoay người, hướng mấy nam nữ môn nhân đứng phía sau hắn thấp giọng giới thiệu các kỳ cảnh đó phân biệt đối ứng một món chí bảo kinh thiên động địa nào.

“Kiếm quang màu xanh này, là sư tôn, cũng là sư tổ các người luyện ma chí bảo, trăm thiên cơ, đoạn nhân quả, có vô thượng uy lực phá vỡ hư không, ngược dòng thời không. Mặc cho nhân vật đại năng lợi hại bao nhiêu, sư tôn tùy tay một kiếm, ít nhất hủy diệt trăm vạn năm khổ tu thu hoạch của hãh.”

“Một mảng lôi quang màu tím này càng thêm cao thâm, là thượng cổ đại năng khai thiên tích địa, trong hỗn độn bộc phát ra địa thủy hỏa phong, tứ tượng chi lực va chạm lẫn nhau nảy sinh luồng lôi đình bốn nguyên đầu tiên trong thiên địa ngưng tụ mà thành. Uy lực to lớn, chấn nhiếp vạn tà, kẻ ngăn cản tan tác.”

“Hư ảnh sáu lá cờ phướn đen đỏ hỗn tạp này, chính là...”

Nói sáu lá cờ phướn, Vũ Dư đạo nhân khẽ hừ, A Bảo cười ‘hắc hắc’, nhất thời dừng giải thích, lau lau một dòng nước dãi khóe miệng nhin không được chảy ra, A Bảo cười hướng mấy môn nhân của mình nói: “Tâm nguyện lớn nhất của vi sư, chính là phỏng chế ra những bảo vật hiếm quý kia trên người sư tôn, cho dù có thể có tám chín phần uy lực cũng đủ rồi.”

Quy Linh ở một bên cười tủm tỉm nói: “Sư huynh lời ấy quá tham lam, các chí bảo trên người sư tôn, món nào cũng lai lịch phi phàm, sư huynh nếu có thể phỏng chế ra năm sáu phần uy lực trong đó đã đủ để chấn động tam giới, nếu có thể có tám chín phần uy lực...”

Đối mặt Quy Linh trêu đùa, A Bảo đang muốn mở miệng phản bác, Vũ Dư đạo nhân đột nhiên ngửa mặt nhìn bầu trời, tay trái đè lại vỏ kiếm hỗn độn, từ từ khẽ thở dài: “Ngửa tay! Thật sự rất ngửa tay!”

A Bảo, Quy Linh chột biến sắc, Quy Linh lớn tiếng quát: “Sư tôn!”

Vũ Dư đạo nhân nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hai tay mười ngón giống như nước chảy nhẹ nhàng dao động lên xuống, đầu mỗi ngón tay đều có từng tia kiếm quang bắn ra xa vài thước. Kiếm quang xé rách hư không, từng tia khí tức đục ngầu hỗn độn từ trong khe hở lặng yên khuếch tán ra, giống như sương mù bao phủ trên người Vũ Dư đạo nhân.

Một mảng khí cơ huyền ảo vô cùng, không thể nói bằng lời, nhưng cực độ nguy hiểm, như có thể phá hủy một phương thế giới quanh quần ở trên người Vũ Dư đạo nhân. Đôi mắt hần biến thành hai hồ sâu không lường được, khí tức hỗn độn chậm rãi xoay tròn trong đôi mắt hần, như muốn đem tất cả trong thiên địa đều cắn nuốt vào.

Quy Linh kinh hãi, nàng tiến lên một bước, ghé đến trước mặt Vũ Dư đạo nhân trầm giọng nói: “Sư tôn, ngài tuyệt đối không thể ra tay.”

A Bảo ưỡn ngực, một luồng khí tức mênh mông to lớn từ trong cơ thể hần khuếch tán ra, bên người hần mơ hồ có từng đóa hoa sen xanh ẩn hiện, từ đỉnh đầu hần có những tia kim quang rất nhỏ tựa như giọt mưa rơi xuống. Kim quang tí tách rơi xuống đất lập tức nổ tung. Trong mỗi một mảng kim quang đều có một điểm hoa sen màu vàng phun ra, tôn nhau lên với hoa sen xanh.

Hần quay đầu, hướng mấy môn nhân phía sau trầm giọng nói: “Sư tôn ngửa tay, các người chuẩn bị sẵn sàng đánh một trận lớn đi!”

Quy Linh ngẩn ngơ, nhìn thoáng qua A Bảo, lắc đầu bất đắc dĩ thở dài một hơi, xoay người hướng mấy môn nhân đệ tử phía sau trầm giọng nói: “Chuẩn bị ra tay đi. Một khi động thủ, toàn lực tấn công, quân Đế Thích Diêm La hần hay là Diệu Liên, Khổ Tuyền, không lưu lại một người sống, không sót một luồng tàn hồn!”

‘Khụ khụ’, Vũ Dư đạo nhân ho khan hai tiếng, hần chậm rãi nói: “Vội cái gì? Vì sư chỉ là ngửa tay, còn chưa tới lúc thế nào cũng phải ra tay. Vì sư chỉ là buồn bực, kẻ không biết xấu hổ đó, lại dùng loại thủ đoạn này tính kế người ta.”

Nghiến răng, Vũ Dư đạo nhân lạnh lùng nói: “Thấy rõ chưa? Biến hóa trên người Diệu Liên kia?”

Quy Linh khẽ nhíu mày, khuôn mặt tuyệt mỹ giống như núi băng tản mát ra khí tức cực kỳ nguy hiểm: “Chẳng lẽ không phải hai vị đó phân thân nhập vào sao?”

Vũ Dư đạo nhân cười lạnh nói: “Nếu là bọn hăn không biết xấu hổ đến loại trình độ này, trực tiếp phân thân nhập xác mạnh mẽ độ hóa Doanh Vân Bằng, vì sư đã một kiếm đem Diệu Liên kia bổ rồi. Đỉnh trụ trời năm đó, chúng ta cùng ký phần khế ước đó, xem ai dám đánh vỡ đầu tiên, tự mình động thủ nhúng tay chuyện nhân gian.”

A Bảo trầm giọng nói: “Là trong âm dương nhị khí bình trong tay Diệu Liên, có một linh phù vị kia luyện chế sao? Diệu Liên chỉ là mượn dùng lực lượng linh phù mạnh mẽ độ hóa Doanh Vân Bằng, không phải vị đó tự mình phân thân nhập xác ra tay.”

Quy Linh giật mình, cười hướng A Bảo gật gật đầu: “Vẫn là sư huynh pháp nhãn như đuốc, Quy Linh không bằng.”

Mười ngón tay Vũ Dư đạo nhân run rẩy một trận, gương mặt run rẩy từng đợt, qua hồi lâu, rốt cuộc như bóng cao su xì hơi ngòi ở trên một khối đá núi: “Thôi, nơi này mọi người nhìn vào, không giống như là ở trong cương phong trên không, không thể tùy ý ra tay.”

Trầm ngâm một lát, Vũ Dư đạo nhân khẽ thở dài: “Nhưng, dù sao vẫn ngứa tay, cho nên, A Bảo, Quy Linh, lấy kiếm phù của ta đi bố trí đôi chút. Cho bọn nhỏ không nói quy củ đó một cái kinh hỉ đi. Đặc biệt tên Đế Thích Diêm La này, hừ hừ, có thể bắt nạt người ta như vậy sao?”

Đưa tay ở trong tay áo móc một phen, Vũ Dư đạo nhân đem ba trăm sáu mươi khối ngọc phù hình dạng như bảo kiếm lấy ra phân cho A Bảo và Quy Linh.

“Tiểu sư đệ của các người, có kiếm trận của vi sư che chở, quân hăn bao nhiêu đại quân, chỉ cần dám lấp vào, thì toàn bộ một kiếm bổ. Nhưng nhân tộc bên này sợ là có phiền toái lớn. Các người cầm kiếm phù của ta, đi quanh vịnh Ác Long bày ra Tiên Thiên Thuận Nghịch Cửu Cung Kiếm Trận... hai vị đó có thể ban thưởng linh phù, vì sư cái này kiếm phù cũng không tính hồng rồi quy

củ.”

A Bảo và Quy Linh đáp ứng một tiếng, tiếp nhận kiếm phù trên tay Vũ Dư đạo nhân, mang theo môn nhân lần lượt hóa gió chạy đi.

Vũ Dư đạo nhân mỉm cười, cả người thu liễm dị tượng, áo bào đỏ trên người lại biến thành một cái áo dài vải thô bình thường.

Nhẹ nhàng hát khúc sơn ca, Vũ Dư đạo nhân tựa chéo vào trên đá núi, cầm một hồ lô rượu, lãng lãng nhìn sao trời chuyển động, nhìn gió mây biến ảo.

Chương 402: Tới Gần

Thần quang dò xét rậm rạp cắt qua hư không, toàn bộ vu trận phụ cận tòa thành đều ở trong phù văn màu máu nổ mạnh kịch liệt run rẩy.

Bảy mươi mấy tòa Huyết Nguyệt thần tháp bao vây nhiều vòng, ba mươi chín tòa chiến bảo di động từ bốn phương tám hướng đem thành trì chỗ Cơ Hạo vây chặt như nêm cối, vô số con rối kim loại lưng còng từng đám đông chiến sĩ di tộc chạy lui tới, chiến xa nặng nề ở dưới con rối thú kim loại kéo vĩnh viễn quay quanh tòa thành mà chạy.

Chiến sĩ cùng các nô lệ di tộc phát ra tiếng gầm gừ kinh thiên động địa, bọn hãn hừng phấn vung binh khí, gõ khiên, tận tình chế tạo tạp âm chói tai nhất. Sát khí cuồn cuộn ngưng tụ thành sương mù màu máu mắt thường có thể thấy được quanh quần trên trời cao, trên không thậm chí thỉnh thoảng có hạt mưa màu máu bay xuống.

Mười mấy con mắt dựng thẳng màu máu lơ lửng ở giữa không trung, huyết quang u ám chiếu rọi hư không, không chút nào che giấu nhìn trộm nhất cử nhất động của quân đội nhân tộc trong tòa thành.

Vì hấp dẫn quân đoàn chủ lực của Kiền thị nhất tộc, Tự Văn Mệnh ở trong tòa thành trì quy mô lớn nhất, phòng ngự mạnh nhất này của vịnh Ác Long bố trí trên trăm vạn tử nô thân khoác trọng giáp, đem bọn họ biến thành giống quân đội nhân tộc tinh nhuệ nhất như đúc.

Trừ những tử nô đó, trong thành trì khổng lồ còn có hơn một ngàn Khoa Phụ tộc nhân lui tới bồn tẩu, có mấy trăm lão thụ yêu thân hình cực lớn ngửa mặt lên trời rít gào, còn có mấy ngàn con loài giao long, cự mãng quay quanh ở trên cọc sắt thật lớn phun mây nhả mù.

Tất cả cái này đều đang hướng ra phía ngoài phóng ra một cái tín hiệu mãnh liệt—— nơi này tụ tập trọng binh nhân tộc, nơi này là nhân tộc ở một cứ điểm

phòng ngự quan trọng nhất của vịnh Ác Long. Công phá nơi này, chỉ cần công phá nơi này, vịnh Ác Long trống trải sẽ không thể ngăn cản bước chân tiến quân của Kiên thị nhất tộc.

Quân đoàn Kiên thị nhất tộc giống như ruồi bọ ngửi được mùi máu tươi, từ bốn phương tám hướng chen chúc mà đến. Bọn họ đã công phá mấy chục tòa thành trại nơi yếu hại khác của vịnh Ác Long, nhưng thu hoạch công tích ít ỏi không có mấy.

Ánh mắt Kiên thị nhất tộc tập trung ở loại thành trì này, chỉ cần công phá nơi này, phía trước đã là một mảng đồng bằng trong núi bằng phẳng, rộng chừng mấy chục vạn dặm. Nhân tộc tuyệt đối không có lực lượng ở vùng đồng bằng ngăn cản đại quân Kiên thị nhất tộc tấn công!

Cơ Hạo đứng ở trên một lầu quan sát cao nhất của tường thành, quan sát đại quân Kiên thị nhất tộc rậm rạp ngoài thành.

Dưới trận đồ bao trùm, trong vịnh Ác Long phạm vi mấy vạn dặm bất cứ gió thổi cỏ lay nào cũng ở dưới sự nắm giữ của hắn. Còn chưa đủ, tạm thời còn chưa đủ, còn chưa thể ra tay. Hiện tại tụ tập ở trong phạm vi ba trăm dặm của thành trì này, chỉ có khoảng năm thành tinh nhuệ của Kiên thị nhất tộc. Còn có lượng lớn quân đội tự do Kiên thị nhất tộc ở ngoài khu vực này.

“Đem hắn đưa lên!” Cơ Hạo vung tay lên, hướng phía dưới ra lệnh.

Mấy chiến sĩ nhân tộc cao lớn xách Kiên Đàm mặt không còn chút máu đi lên tường thành, đem hắn cột vào trên một cái giá chữ thập bằng gỗ. Một tráng hán thô bạo túm quần áo Kiên Đàm hung hăng xé, quần áo tơ lụa mềm mại rách nát, Kiên Đàm bại lộ triệt để ở dưới vô số ánh mắt trong thành ngoài thành.

Bốn phía chợt tĩnh mịch, sau đó vô số chiến sĩ nhân tộc trong thành phát ra tiếng hoan hô kinh thiên động địa, chiến sĩ Khoa Phụ tộc và chiến sĩ thụ yêu thân hình thật lớn vùng binh khí khổng lồ ngửa mặt lên trời hoan hô, đám giao long, đại mãng thân hình thật lớn kia đều dựng thẳng người, thân thể cao lớn dựng lên

trên dưới mấy trăm trượng, điên cuồng hướng tới bầu trời phun lửa độc sương mù dày đặc.

Chiến sĩ Kiền thị nhất tộc thì ngậm chặt miệng, không ai dám phát ra nửa điểm thanh âm.

Kiền Đàm bị trói ở trên tường thành, bại lộ triệt để ở trước mặt mọi người, là con cháu đích hệ Kiền thị nhất tộc, là hậu duệ ruột thịt đương kim tộc trưởng Kiền thị nhất tộc, ở trong người thừa kế của Kiền thị nhất tộc xếp hạng cực cao!

Một đại đội chiến xa đông nghịt vây quanh mấy tên quý tộc Ngu tộc hướng phía tường thành chạy băng băng đến, không bao lâu bọn hắn đã tới chỗ cách tường thành không đến ba dặm. Một nam tử trung niên Ngu tộc khuôn mặt lạnh lùng chỉ vào trên tường thành Kiền Đàm lớn tiếng quát: “Thả hắn, mở cửa đầu hàng. Các người sẽ trở thành nô lệ, nhưng sẽ không chịu nhiều trừng phạt hơn.”

Cơ Hạo cười lắc lắc đầu. Hắn chỉ vào Kiền Đàm lạnh lùng nói: “Toàn bộ quân đội Kiền thị nhất tộc rút ra khỏi vịnh Ác Long cho ta, nếu không chúng ta hiện tại sẽ lăng trì hắn!”

Một chiến sĩ nhân tộc cầm đao tai trâu, lưỡi đao thô ráp dùng đá núi lửa màu đen mài thành hung hăng cắt một đao ở trên đùi Kiền Đàm. Một miếng da thịt bị cắt xuống, lượng lớn máu tươi phun ra, chiến sĩ nhân tộc mang theo miếng da thịt cắt xuống lớn tiếng hoan hô.

Kiền Đàm đau đến mức khàn giọng hét chói tai, hắn nhìn nam tử trung niên kia lớn tiếng quát: “Thúc phụ thân ái ơi! Cứu cháu! Cứu cháu! Cha cháu đâu?”

Nam tử Ngu tộc lạnh lùng nhìn Kiền Đàm một cái, da mặt khẽ động, sau đó giơ tay phải dùng sức vung lên: “Kiền Đàm, vì vinh quang gia tộc, hy sinh đi! Bọn hắn thương tổn người, như vậy tòa thành này, không lưu lại một người sống!”

Hít sâu một hơi, nam tử Ngu tộc lớn tiếng quát: “Vinh quang Kiền thị nhất

tộc, sẽ do chúng ta tự tay đúc! Công phá vịnh Ác Long, công phá Xích Phán sơn! Huyết Nguyệt chí cao tại thượng, ban cho chúng ta lực lượng đi! Để chúng ta chinh phục bọn dân bản xứ ti tiện này!”

Ngoài thành vô số quý tộc Ngu tộc, vô số chiến sĩ Già tộc, vô số tượng sư Tu tộc, vô số phó binh và nô lệ, cùng với chiến thú bọn hãn khổng chế ùn ùn rít gào hoan hô. Ở trong tiếng hoan hô giống như trời long đất lở của bọn hãn, tiếng la khóc của Kiền Đàm yếu ớt giống như một mảng bọt nước nho nhỏ.

Hào quang mặt ngoài bảy mươi mấy tòa Huyết Nguyệt thần tháp chợt trở nên càng thêm thâm thúy dày nặng, từ hình thức dò xét chuyển hóa thành hình thức công kích.

Trong tiếng ‘Ong ong’, vô số vụ tinh bị bỏ thêm vào Huyết Nguyệt thần tháp, kèm theo tiếng nổ đáng sợ, mấy trăm đạo điện quang màu máu từ đỉnh chớp thần tháp phun ra, hung hăng nện ở trong thành trì phía sau Cơ Hạo.

Điện quang màu máu phát nổ, dòng điện điên cuồng xuyên qua ở trong đội ngũ tử nô nhân tộc dày đặc trong thành, từng mảng lớn tử nô nhân tộc bị điện quang khê chạm liên nổ tung toàn bộ, máu tươi cùng cốt nhục giống như từng đóa hoa thật lớn nở rộ ra ở trong thành trì.

Vu trận phòng ngự của thành trì toàn lực mở ra, một tầng ánh sáng thật dày bao lấy toàn bộ thành trì.

Nhưng bảy mươi mấy tòa Huyết Nguyệt thần tháp đồng thời toàn lực tiến công, vu trận vu pháp kết giới phòng ngự giống như một tầng giấy dai, hơi chống cự chút liền bị đánh ra một đám lỗ thủng.

Cơ Hạo nhìn Kiền Đàm hét to một tiếng, mấy chiến sĩ nhân tộc đồng thời ra tay, đem Kiền Đàm cắt nát từng chút một.

Kiền Đàm đau đến mức khàn giọng gào thét, không ngừng cầu xin thúc phụ hãn ngoài thành trì mau cứu hãn.

Kiên Đàm thúc phụ lạnh lùng nhìn hắt, hét to một tiếng mang theo đội ngũ xoay người bỏ đi. Không bao lâu, trong phạm vi cảm giác của Cơ Hạo, quân đội Kiên thị nhất tộc điên cuồng hướng bên này tràn tới, hầu như toàn bộ quân đội tinh nhuệ đồng thời hướng bên này hội tụ lại.

Giống như sóng dữ vỗ bờ, Kiên thị nhất tộc bày ra một tư thế một lần là xong, chuẩn bị một hơi đẩy sập cả thành trì!

Cơ Hạo lẳng lặng chờ đợi, đứng ở trên lầu quan sát không nói một lời.

Vô số tử nô ở dưới chiến sĩ nhân tộc tinh nhuệ dẫn dắt đi lên tường thành, chuẩn bị đại chiến tanh máu kế tiếp.

Chương 403: Xuất Kiếm

Ngu tộc, thật sự rất đáng sợ.

Từ quân đội, đến quân giới, lại đến nghệ thuật cùng kinh nghiệm chiến tranh, thực lực chinh thể hoàn toàn nghiền áp nhân tộc!

Sau khi đại chiến một trận với quân đoàn Ngu tộc của Đế Sát, Đế Sa, Đế Nhất, Câu Tú bốn người, Cơ Hạo vốn tưởng hãn đã kiến thức được thực lực thật sự của quân đội Ngu tộc. Nhưng chiến cuộc trước mắt giống như một gậy vào đầu, hoàn toàn đem hãn đánh thức!

Ngu triều tam nhật cửu nguyệt mười hai phân mạch, một gia tộc quyền thế của Huyết Nguyệt nhất mạch dốc hết toàn lực, đó là đáng sợ cỡ nào!

Thúc phụ của Kiền Đàm rút lui, quân đội Kiền thị nhất tộc vây kín bốn phía liền như một con quái thú bùng tỉnh, chợt bắt đầu cử động.

Mấy ngàn chiếc xe công thành vuông vức ở dưới pháp trận mạnh mẽ thúc đẩy, nhanh như cơn lốc hướng thành trì gào thét lao đi. Trên tường thành sàng nổ bắn nhanh, tộc nhân Khoa Phụ tộc ném tảng đá lớn, đám thụ yêu đem thân cây thật lớn nện xuống tường thành, nhưng không cách nào ngăn cản những chiếc xe to lớn kim loại đúc tới gần.

Xe công thành tới gần đến cách tường thành không đến một dặm, theo tiếng kim loại va chạm nặng nề, từng đoạn thang kim loại trên xe công thành cấp tốc dâng lên, giống như vô số móng vuốt lệ quỷ hướng tường thành chộp tới.

Trong tiếng ‘Răng rắc’, mấy ngàn cây thang kim loại dày nặng nặng nề tựa vào trên đầu tường, đỉnh chóp thang thò ra vuốt sắt đặc chế, cắm thật sâu vào tường thành, đem tường thành và thang cố định chặt chẽ với nhau.

Không đợi chiến sĩ nhân tộc trên tường thành phá thang, Huyết Nguyệt thần

tháp phun ra mảng lớn lôi quang, giống như mưa to cọ rửa một lần ở trên đầu tường. Nơi diện quang màu máu đi qua, từng mảng lớn chiến sĩ nhân tộc nổ tan xác mà chết, máu tươi của bọn họ bay lên trời, hóa thành vô số phù văn vụn vụn màu máu hướng bốn phương tám hướng bắn vút đi.

Phù văn màu máu như mũi tên, nơi đi qua cả mảng lớn chiến sĩ nhân tộc cốt nhục thành bùn. Càng nhiều máu thịt ở dưới huyết nguyệt thần lực ngưng tụ hóa thành càng nhiều phù văn đánh phá lung tung hơn, nhất thời trên tường thành một mảng gió tanh mưa máu, chiến sĩ nhân tộc đóng quân hầu như bị giết hại gần hết.

Còn không chờ hậu bị chiến sĩ trong thành trì một lần nữa trèo lên đầu tường, kèm theo tiếng nổ ‘Ong ong’, sau xe công thành của Kiền thị nhất tộc, xe nổ lấy hàng vạn để tính gầm thét giận dữ, vô số mũi tên nổ kim loại to bằng ngón cái dài hơn ba thước giống như đàn châu chấu bay lên không, mang theo nhuệ khí hủy diệt tất cả bao trùm đầu tường.

Ở phía trước những xe nổ đó, vô số Già tộc cường cung thủ kéo ra cung nổ kim loại thật lớn, cười dữ tợn đem từng mũi tên to lớn có thể cho nhân tộc sử dụng như trường mâu bắn lên tường thành.

Mũi tên phù văn mang theo ánh sáng lóe lên chói mắt rơi ở trên tường thành. Mũi tên phát nổ, vu pháp kết giới vu trận phòng thành ngưng tụ bị phá vỡ từng cái lỗ thủng thật lớn, tường thành kim loại đúc cũng bị nổ ra vô số lỗ hổng to nhỏ.

“Giết!”

Thủ quân nhân tộc trên tường thành bị càn quét sạch, Cơ Hạo đứng ở trên lầu quan sát kinh sợ không thôi nhìn quân đoàn Kiền thị nhất tộc bộc phát ra lực sát thương đáng sợ.

Tuy thủ quân trong thành đã nhả, ngay cả lực phòng ngự của thành phòng vu trận cũng áp súc mấy thành, nhưng trong lòng Cơ Hạo biết rõ, dựa theo cường

độ công kích như vậy của Kiên thị nhất tộc, cho dù quân đội trong thành tất cả đều là nhân tộc tinh nhuệ, nhằm chừng biểu hiện cũng so với bọn tử nô kia không tốt hơn bao nhiêu.

Cùng lúc bao trùm cự ly xa đáng sợ, vô số dị tộc phó binh và nô lệ chiến sĩ lớn tiếng hô giết, đôi mắt phun huyết quang, điên cuồng hướng thành trì lao tới. Bọn hãn giống như nước lũ màu đen leo lên thang, theo thang hướng đầu tường chạy như điên.

Ngu tộc tinh anh lấy hàng vạn để tính xếp thành trận hình vuông chỉnh tề, đứng ở ngoài mấy chục dặm, ở dưới vô số chiến sĩ Già tộc hộ vệ, ở trong tường thành chiến bảo di động dày nặng che chở, cầm pháp trượng, niệm tụng chú ngữ. Trong con mắt dựng thẳng huyết quang quanh quẩn, không ngừng thi triển các loại bí pháp kích phát lực lượng của những phó binh cùng nô lệ chiến sĩ kia.

Cơ Hạo thi triển ra Kim Ô Thần Mâu, thực lực đám phó binh cùng nô lệ kia ở trong mắt hãn không có bí mật đáng nói:

Ở dưới Huyết Nguyệt bí pháp của Ngu tộc kích thích, thực lực đám phó binh cùng nô lệ đó phổ biến tăng lên ba đến năm lần!

Những phó binh thủ lĩnh kia bản thân thực lực đã đạt tới Đại Vu cảnh, thì càng quanh thân khí tức dâng trào như rồng, mỗi tên giống như ma thú ăn thịt người thoát khỏi xiềng xích, kêu ‘Ngao ngao’ xung phong, bước nhanh vài cái đã lao lên tường thành!

“Giết!” Một ngàn phó binh tướng lĩnh thực lực đạt tới Đại Vu cảnh, lại bị Huyết Nguyệt bí pháp kích thích thực lực mạnh mẽ tăng lên mấy lần đứng trên tường thành, vung binh khí nặng nề hướng thủ quân nhân tộc trong thành chém xuống.

Hiện tại biến thành quân đội dị tộc đứng trên tường thành, mà thủ quân nhân tộc đang theo cầu thang trong tường thành trèo lên tiếp viện đầu tường! Thế công thủ thế mà ở trong vài hơi thở ngắn ngủn đã xảy ra biến hóa long trời lở

đất, hiện tại thế mà có một loại tư thế thủ quân nhân tộc đang công thành.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn quân đội Ngu tộc biểu hiện, đây là chiến lược đáng sợ của Kiền thị nhất tộc, một cái quyền thế gia tộc chân chính sau khi bùng nổ toàn lực có được?

“Cút xuống!” Một tiếng hò hét thanh thúy truyền đến, Man Man cười ở trên tán cây của Long Đàm, hai tay xoay chùy hung hăng vung lên, mười mấy phó binh tướng lĩnh xông lên đầu tường liền hộc máu bay lên, bị một chùy của Man Man đập cánh tay vỡ vụn, từ trên đầu tường cao cao cắm đầu ngã xuống.

Từng mảng lớn vu độc màu xanh lục ở tường thành lan tràn ra, nơi vu độc đi qua, từng mảng lớn dị tộc phó binh cùng chiến sĩ vô thanh vô tức từ trên thang lật người rơi xuống.

Quanh thân Vũ Mục quay cuồng khói độc màu xanh lục nồng đậm, lẳng lặng đứng ở phía dưới lầu quan sát chỗ Cơ Hạo, tường thành dài mười dặm bên người đã thành cấm địa, toàn bộ dị tộc chiến sĩ tới gần tất cả đều nhanh chóng hư thối thành một bãi nước mủ.

Nhưng hai đạo huyết lôi do Huyết Nguyệt thần tháp phóng tới chợt đánh úp lại, chợt trúng Man Man và Vũ Mục.

Hai người cùng cất tiếng kêu đau đớn, bị lôi quang nổ bay mấy chục dặm, cắm đầu chìm vào trong thành trì hồi lâu không thấy động tĩnh.

Sau đó đầu tường thành đã bị quân đội dị tộc chiếm đầy, vô số phó binh và nô lệ xông lên đầu tường, vung binh khí điên cuồng hướng tới chiến sĩ nhân tộc chém xuống. Ở dưới sự dẫn dắt của các phó binh tướng lĩnh, bọn hăn theo cầu thang phía trong tường thành lao xuống, nơi đi qua máu thịt bay tứ tung, vô số tử nô hầu như không chút phản kháng bị chém giết ngay tại chỗ.

Ngoài thành, xe nổ với Già tộc cung thủ bắt đầu kéo dài bắn, tên của bọn hăn không rơi ở đầu tường nữa, mà là rậm rạp hướng trong thành trì kéo dài tới. Tên

như mưa to, nơi đi qua vô số thân thể bị đục lỗ, bị đánh nát, biến thành đồng máu thịt hỗn độn rải rác dưới đất.

Ngắn ngủn thời gian một chén trà nhỏ, sự phản kháng của tòa thành trì này hầu như bị triệt để phá hủy, trong thành trì còn có đội ngũ nhân tộc quy mô khổng lồ, nhưng đã hoàn toàn hội không thành quân, không thể ngăn cản đại quân dị tộc tiến công chút nào.

Cơ Hạo đứng ở trên lầu quan sát, ở dưới sự trợ giúp của trận đồ, hẳn rõ ràng ‘nhìn thấy’ có khoảng bảy thành quân đội Kiền thị nhất tộc đã bước vào phạm vi ba trăm dặm của thành trì.

Càng nhiều quân đội còn đang không ngừng hướng bên này hội tụ, rất hiển nhiên bọn hắn đều nóng lòng tranh công lao, ít nhất phải kiếm được một cái mỹ danh ‘công phá phòng tuyến vịnh Ác Long’!

“Không sai biệt lắm!”

Nhìn hơn một ngàn đại chiến sĩ Già tộc hướng lầu quan sát chỗ mình chạy tới, Cơ Hạo cười lớn một tiếng, hai tay chà xát, một đạo lôi quang hướng bầu trời đánh đi.

Thiên địa chấn động, một mảng kiếm khí mông lung vất ngang tường bắc thành trì, từ đông đến tây xỏ xuyên qua đầu tường dài hơn trăm dặm.

Trên tường thành, thân thể hơn một ngàn đại chiến sĩ Già tộc, mấy ngàn phó binh tướng lĩnh, mấy vạn phó binh và nô lệ cứng đờ, cứng ngắc ở tại chỗ như bức tượng đá.

Chương 404: Kiểm Sát

Bốn đạo hỗn độn kiếm khí xé trời đánh úp lại, đông tây nam bắc phân biệt một kiếm quét ngang bốn phía tường thành.

Dị tộc chiến sĩ xông lên tường thành đồng thời cứng ngắc, trong ánh mắt đầy hoảng sợ, nghi hoặc cùng tuyệt vọng. Trong nháy mắt tiếp theo, trên thân bọn hãn đồng thời phun ra vô số sương mù máu mỏng manh, từng mảng sương mù máu như lưỡi dao sắc bén phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ từ trong cơ thể bọn hãn phun ra, trong chớp mắt bọn hãn đã biến thành vô số mảnh vỡ chình tề ngã xuống đất.

To bằng ngón cái, vuông vức, mặt cắt bóng loáng giống như mặt gương.

Trên tường thành bốn phía mười mấy vạn dị tộc chiến sĩ xung phong ở tận cùng phía trước đồng thời ngã xuống, hơn nữa là lấy phương thức đáng sợ như thế ngã xuống.

Chiến trường to như vậy chợt tĩnh mịch, trừ quân đội Kiền thị nhất tộc ngoài ba trăm dặm đang hướng bên này điên cuồng xung phong, toàn bộ dị tộc trên chiến trường thấy tất cả điều này lặng ngắt như tờ, thân thể mọi người đều cứng ngắc giống như người chết.

“Cái này... Là chuyện gì xảy ra?”

Qua thời gian ba hơi thở, trong một tòa chiến bảo di động chỗ xa nhất, một vị trưởng lão của Kiền thị nhất tộc không thể tin hét lên một tiếng.

Đã xông lên tường thành, đã áp chế quân đội nhân tộc trong thành không thở nổi, mắt thấy có thể triệt để công chiếm tòa thành này, có thể phá hủy một chút phòng ngự mỏng yếu cuối cùng của nhân tộc ở vịnh Ác Long.

Từ vịnh Ác Long hướng phía nam, một mảng bằng phẳng, đồng bằng giữa núi phạm vi mấy chục vạn dặm có thể mặc cho quân đội Kiền thị nhất tộc tung

hoành bề ngưỡ. Ở trên một mảng đồng bằng đó, quân đoàn khổng lồ của Kiền thị nhất tộc có thể không kiêng nể gì xuất kích khắp nơi, chiếm cứ ưu thế chiến lược tuyệt đối, hoàn toàn có thể đem cả phòng tuyến nhân tộc Xích Phán sơn quấy hồng bết!

Chỉ cần đánh hạ tòa thành trì này, đánh hạ một yếu điểm phòng ngự cuối cùng này của nhân tộc ở vịnh Ác Long!

Nhưng bốn đạo kiếm khí đó từ đâu mà đến?

Bảy mươi mấy tòa Huyết Nguyệt thần tháp đồng thời phun ra thần quang dò xét chói mắt, từng đạo huyết quang phóng lên cao, kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc, khắp bầu trời đều là phù văn màu máu lóng lánh.

Hư không tĩnh mịch, không có nửa điểm động tĩnh. Không có dấu vết vu trận mai phục, không có nửa điểm dấu hiệu trận pháp tồn tại.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Các trưởng lão Kiền thị nhất tộc khàn cả giọng hét chói tai, bọn hắn thất kinh hướng bốn phía nhìn quanh. Vừa rồi bốn đạo kiếm khí uy lực tuyệt đại, sát ý sắc bén như thực chất, khiến bọn hắn xa ở ngoài trăm dặm quan sát chiến đấu cũng cảm nhận được khí tức khủng bố tai ương ngập đầu ngay tại trước mắt.

Nguy cơ rất lớn làm bọn hắn rối loạn đầu trận tuyến, trái tim bọn hắn đập mạnh. Mọi người đều cảm giác được, mơ hồ có một đám mây đen tử vong bao trùm đỉnh đầu.

“Hay quá!” Cơ Hạo thì đứng ở trên lầu quan sát của tường thành hoa chân múa tay, trong lòng tràn ngập ý mừng như điên.

Vừa rồi bốn đạo kiếm khí dâng trào mà đến, lúc kiếm khí lắng không, Cơ Hạo cảm nhận được một tia sát lục áo nghĩa trong thiên địa dần dần triển khai ở trước mặt. Hắn đối với Khai Thiên Nhất Kích hư ảnh truyền thụ tựa như lại có một tầng cảm ngộ mới.

Đan nguyên trong tử phủ kim đan sôi trào, nguyên thần thăm dò được một tia diệu lý huyền ảo nhất trong thiên địa, đang xảy ra một số biến hóa kỳ dị nào đó. Nguyên thần trở nên càng thêm cường đại, càng thêm tinh thuần, phạm vi bao phủ lớn hơn nữa, có thể cảm giác sự vật càng thêm tinh tế tỉ mỉ.

Thậm chí vu lực trong vu huyết, cũng bởi bốn đạo kiếm khí tản mát ra khí tức cọ rửa, trở nên càng thêm tinh luyện, càng thêm trầm trọng dày, vu lực chất chứa trong mỗi một vu huyết cũng hùng hồn hơn không ít.

“Lên!” Hai tay Cơ Hạo bắt ấn, lại là một đạo chấn lôi đánh ra.

“Giết hần!” Xa xa một trưởng lão Kiền thị nhất tộc nhìn thấu hư thật, phát hiện Cơ Hạo mới là người khởi xướng tất cả, quyết đoán tuyên bố lệnh giết chết đối với Cơ Hạo. Đỉnh tháp mấy chục tòa Huyết Nguyệt thần tháp đồng thời có lôi quang màu máu lóe lên, càng có mấy ngàn chiếc xe nổ, mấy chục vạn Già tộc tiên thủ đồng thời tập trung Cơ Hạo.

Cho dù là một vị Vu Vương, cũng sẽ ở dưới công kích như vậy hồn phi phách tán.

Cơ Hạo cảm nhận được bốn phương tám hướng sát ý đáng sợ tập trung. Hần cười to vài tiếng, thân thể đột nhiên hóa thành một mảng hơi nước mỏng lung tiêu tán. Toàn bộ xe nổ cùng cung tiễn thủ tập trung Cơ Hạo, thậm chí là các tinh anh Ngu tộc, tất cả bọn hần đều mờ mịt không biết làm sao kinh hô ra tiếng, bọn hần hoàn toàn mất đi sự tập trung đối với Cơ Hạo. Ngay cả một tia nửa điểm khí cơ cũng không bắt giữ được.

‘Vù’ một tiếng, một kiếm quang màu vàng đất từ trên trời giáng xuống.

Kiếm quang rộng cả dặm, dài mười dặm hung hăng rơi ở trên một tòa chiến bảo di động của Kiền thị nhất tộc. Một kiếm này chất chứa đại địa nguyên lực thuần túy nhất, kiếm quang như núi xé trời nện xuống, một tòa chiến bảo kim loại lực phòng ngự kinh người, ở dưới một kiếm này giống như cái hộp yếu ớt sắt lá chế thành, kèm theo tiếng vỡ vụn chói tai bị đập phá thành mảnh nhỏ.

Trong thành có mười mấy trường lão Kiền thị nhất tộc, có mấy trăm quý tộc đích hệ Kiền thị nhất tộc, có hơn mười vạn tinh anh Ngu tộc, tinh nhuệ Già tộc.

Hơn mười vạn tinh hoa tuyệt đối của Kiền thị nhất tộc, bị một kiếm này chấn tới mức vỡ nát, toàn bộ mọi người đều ở trong nháy mắt nổ thành sương mù máu nhỏ bé nhất. Giống như một tảng đá lớn đập trên một miếng đậu phụ yếu ớt, máu thịt bay tứ tung, mảnh vỡ máu thịt phun ra xa mấy chục dặm.

Lực lượng còn lại của kiếm quang hướng bốn phía tràn ra, mặt đất dao động như sóng, từng đợt sóng đất hướng bốn phương tám hướng khuếch tán, mấy chục vạn dị tộc phó binh cùng nô lệ ở phụ cận chiến bảo bày trận kêu rên bị cuốn vào, mặt đất chấn động, bọn hắn giống như lạc trong cối xay, bị nghiền tan xương nát thịt.

Trong hư không có một tiếng sấm, Cơ Hạo lại một lần nữa chấn động kiếm trận.

Một mảng kiếm quang đen sì từ bầu trời hạ xuống, hàn khí âm u đập vào mặt, một kiếm này chất chứa thủy nguyên lực tinh thuần nhất.

Kiếm quang cũng rơi ở trên một tòa chiến bảo Kiền thị nhất tộc, chiến bảo, Huyết Nguyệt thần tháp trong chiến bảo, toàn bộ người trong chiến bảo, toàn bộ quân đội dị tộc trong mười dặm quanh chiến bảo đồng thời cứng ngắc. Tất cả đều bị huyền băng màu đen khóa lại, kiếm quang nhẹ nhàng ngoáy, theo tiếng ‘rắc rắc’ nhỏ bé, tất cả người và vật đóng băng màu đen đều nổ thành cặn băng nhỏ bé nhất theo gió phiêu tán.

Lại là một tiếng sấm, một lần này là kiếm quang màu lửa đỏ hạ xuống.

Một chiến bảo kim loại tính cả Huyết Nguyệt thần tháp đồng thời ở trong ánh lửa dâng trào khí hóa, nhiệt độ cao đáng sợ bám vào trong kiếm quang, đem chiến bảo và Huyết Nguyệt thần tháp, cùng với tất cả trong chiến bảo đều biến thành một làn khói.

Lại một lần nữa vang lên tiếng sấm, một đạo kiếm quang màu xanh cuốn theo vô số cương phong chảy xiết từ bầu trời hạ xuống.

Một tòa chiến bảo kim loại không chịu khống chế bay lên trời, hướng về cương phong màu xanh tàn sát bừa bãi nghênh đón. Chiến bảo sụp đổ, vỡ nát, người trong chiến bảo bị vô số phong kinh thật nhỏ từ trong lỗ chân lông thổi vào, chỉ nhẹ nhàng thổi, những người này đồng thời phiêu phiêu dang dang hóa thành vô số bột xương rơi xuống.

Địa, thủy, hỏa, phong, bốn đại nguyên lực ngưng tụ thành kiếm quang phân biệt đánh xuống một kiếm, bốn tòa chiến bảo Kiền thị nhất tộc nhất thời hóa thành tro bụi.

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng rú thảm tuyệt vọng của tộc nhân Kiền thị nhất tộc cùng tướng sĩ dưới trướng, bọn hắn không biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì, cũng không biết bọn hắn ruốt cuộc bị một tòa kiếm trận đáng sợ cỡ nào bao vây.

Lấy thành trì chỗ Cơ Hạo làm trung tâm, một khu vực hình vòng tròn bán kính ba trăm dặm đột nhiên tối đi.

Bốn thanh trường kiếm lóng lánh ánh sáng bốn màu, từ trong hư không bốn phía đông tây nam bắc dần dần hiện ra.

Một tiếng sấm vang lên, Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trong hư không, một bộ hỗn độn trận đồ lơ lửng ở đỉnh đầu hắn, bốn thanh trường kiếm đồng thời vạch một cái trên không, vô số đạo hỗn độn kiếm khí bao phủ hư không, ùn ùn hướng đại quân Kiền thị nhất tộc bao phủ xuống.

Sau nháy mắt, trong ba trăm dặm, không còn một dị tộc nào nữa!

Chương 405: Yêu Quân

Vịnh Ác Long một mảng tĩnh mịch.

Dân bản xứ nơi này, những rắn nước độc trùng, cú quạ chim chóc..., cảm nhận được kiếm trận tản mát ra khí tức đáng sợ diệt sạch tất cả, tất cả đều thu nanh vuốt của mình, nấp ở trong hang nhà mình không dám lên tiếng.

Quân đội Kiền thị nhất tộc còn chưa tiến vào phạm vi đại trận bao phủ, còn đang như chạy trốn chết hướng tới chỗ Cơ Hạo xung phong, tất cả đều kinh hãi dừng bước, gương mặt đại ra nhìn chiến trường một mảng trống rỗng, ngay cả một chút mảnh vỡ giáp trụ cũng không lưu lại.

99% quý tộc Ngu tộc cùng chiến sĩ Già tộc của Kiền thị nhất tộc, còn có phó binh, nô lệ của bọn hắn, đều bị uy lực đáng sợ của kiếm trận cướp đi toàn bộ chiến ý. Bọn hắn mất hồn mất vía đặt mộng ngồi dưới đất, tuyệt vọng mà sợ hãi nhìn một mảng đất trống đó.

Mấy chục quân đoàn tinh nhuệ của Kiền thị nhất tộc, cộng thêm bọn hắn từ trong lãnh địa nhà mình điều động vô số nô lệ nhân tộc, chỉ bị một mảng kiếm khí hỗn độn quét một cái, thế mà cứ như vậy vô tung vô ảnh.

Mấy chục tòa Huyết Nguyệt thần tháp, mấy chục tòa chiến bảo di động, di tộc tinh nhuệ lấy hàng trăm vạn để tính, vô số khí giới chiến tranh to lớn, vô số con rối, chiến xa, còn có mấy chục tên cao thủ Vu Vương cảnh Kiền thị nhất tộc nấp ở trong đại quân, thậm chí còn có vài vị đại năng cấp Vu Đế Kiền thị nhất tộc nấp ở sâu trong chiến bảo tọa trấn.

Không còn nữa, tất cả đều không còn nữa, không còn sót lại chút gì, một tia một chút cặn cũng không lưu lại.

Qua rất lâu sau, trong kiếm trận kiếm khí tiêu tán, một trưởng lão Kiền thị nhất tộc bất chấp che giấu tung tích, điên cuồng từ trong đại quân nhảy dựng lên,

chân đạp hư không lơ lửng ở giữa không trung, thực lực cấp Vu Vương lộ rõ.

Hắn nhìn chiến trường trống rỗng, nhìn chiến trường lúc trước còn bị tình nhuệ Kiền thị nhất tộc rậm rạp lấp đầy, khàn cả giọng hô máu thét chói tai: “Rốt cuộc là sao vậy? Người đâu? Người đâu? Mọi người chết rồi sao? Đều chạy đi đâu rồi?”

Cơ Hạo từ trên lầu quan sát nhảy xuống, trên người Kim Ô Liệt Diễm Bào sáng lên hừng hực ánh lửa, chín mươi chín nói Kim Ô biến thành kiếm quang bay lên trời, nâng thân thể hắn từ từ bay lên. Đứng trên trời cao cách mặt đất vài dặm. Cơ Hạo vung ra Viêm Long Kiếm, chỉ vào trưởng lão Kiền thị nhất tộc kia lớn tiếng quát: “Người, không phải chết hết rồi sao? Lão thất phu, có dám vào trận chiến cùng ta một trận?”

Trưởng lão Kiền thị nhất tộc lớn tiếng thét chói tai chột mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, một mảng huyết quang dinh dính từ trong cơ thể hắn trào ra, hóa thành một vầng trăng sáng màu máu vờn quanh thân. Thân thể hắn như một làn khói, lại như một tia chớp, vô thanh vô tức xuyên thấu hư không, chột tới chỗ trước mặt Cơ Hạo không đến mười dặm.

Cơ Hạo búng ngón tay, một đạo kiếm khí từ trên trời hạ xuống.

Trong tiếng ‘Phập’, kiếm khí từ đỉnh đầu lão nhân chém xuống, đem hắn chia làm hai mảnh chính tề.

Mọi nhìn đều nhìn vào, toàn bộ mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, giáp trụ, trường bào, áo choàng, còn có mười mấy ngọc phù treo bên hông trên người lão nhân. Thậm chí vụn vặt mấy chục món trang sức rạng rỡ sáng lên trên người hắn đồng thời sáng lên huyết quang, từng tầng phòng ngự kết giới đem hắn bọc chặt chẽ, ít nhất có ba trăm tầng phòng ngự kết giới có thể thoải mái ngăn cản cấp Vu Vương tiến công, thậm chí có mấy tầng có thể ngăn cản một đòn của Vu Đế gắt gao bảo vệ hắn.

Nhưng kiếm khí gần như không chịu ngăn trở nhẹ nhàng vạch xuống, toàn bộ

phòng ngự kết giới bị một kiếm bổ ra.

“Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao tại thượng!” Tàn quân Kiền thị nhất tộc, đại khái các chiến sĩ của ba năm quân đoàn tinh nhuệ cùng cất tiếng gào thét, chiến ý đã phân giải nháy mắt rơi tới điểm đóng băng, vô số chiến sĩ vượt binh khí, cời giáp trụ, xoay người, chạt vật hướng phía bắc chen chúc bỏ chạy.

Bọn họ đều nhận ra vị Kiền thị trưởng lão này, đó là một người thực lực mạnh nhất trong trưởng lão cấp Vu Vương của Kiền thị nhất tộc, cao thủ lúc nào cũng có thể đột phá đến đại năng Vu Đế cảnh. Hắn cũng bị một kiếm nhẹ nhàng đánh chết, càng không cần nói bọn hắn các chiến sĩ bình thường này.

Chạy, dùng tốc độ nhanh nhất chạy.

Cái này không quan hệ dũng khí, cái này hoàn toàn là xuất phát từ sinh vật bùng nổ bản năng xu cát tị họa. Xuất phát từ bản năng sinh mệnh thể bảo toàn sinh mệnh của mình.

Cái này giống như một đứa bé tay trói gà không chặt, ở trong núi rừng đung phải một con gấu ngựa to, nó cân nhắc xong khẳng định là xoay người bỏ chạy, mà không phải vung lên nắm đấm nhỏ đi liều mạng với gấu ngựa to xác!

Giờ phút này các chiến sĩ quân đoàn lưu lại của Kiền thị chính là đứa bé yếu đuối đó, Cơ Hạo cầm trong tay kiếm trận đáng sợ của Vũ Dư đạo nhân, thì là con gấu kia!

“Ừa, vậy là chạy rồi?” Cơ Hạo bất đắc dĩ nhìn đám tàn binh Kiền thị chạy trốn kia, nhưng hắn cũng không có ý tứ đuổi giết. Những kẻ đó cách Cơ Hạo còn có ba bốn trăm dặm, muốn đuổi theo rất khó khăn, hơn nữa người ta như thế nào còn có binh lực vài cái quân đoàn, Cơ Hạo tay chân nhỏ, không có kiếm trận cũng không dám đối đầu với bọn hắn.

“Văn Mệnh a thúc, đến các người ra màn rồi!” Cơ Hạo cười ha ha hướng về phía đông phất phất tay.

Phía đông sâu trong một ngọn núi lớn, thông qua vu pháp bí thuật dò xét động tĩnh chiến trường, đám cao tăng nhân tộc như Tự Văn Mệnh một lúc lâu không nói lên lời.

Qua hồi lâu, rốt cục Cao Đào nhất quán trầm mặc ít lời không nín được, hắt chỉ vào hình ảnh di động trong vu pháp sa bàn quát: “Đây là trận khí Chúc Long Quỹ trường lão mượn được? Có thể tìm hiểu rõ ràng, rốt cuộc là vị nào cho mượn bảo bối hay không? Cho dù dùng nửa Bồ Phán...”

Hoa Tư Liệt hướng Cao Đào lắc lắc đầu, Cao Đào liền ngậm miệng không nói.

Hoa Tư Liệt nhìn hình ảnh trong sa bàn, giọng khàn đặc nói: “Ta chỉ là kinh ngạc, Chúc Long trường lão, từ nơi nào mượn được vật đáng sợ bậc này. Huyết Nguyệt nhất mạch, gia tộc quyền thế mạnh nhất ngoại trừ Đế Thích nhất tộc, tộc trưởng Kiền thị nhất tộc từng cùng Đế Thích Diêm La tranh đoạt vị trí chấp chính đại đế... Quân đoàn tinh nhuệ trên bảy thành của bọn hắn, cứ như vậy bị hủy?”

Tự Văn Mệnh cười to ‘ha ha’, tâm tình mới nổi sóng hắt cất tiếng cười nói: “Chung quy là chúng ta thắng! Bọn tàn binh bại tướng kia đã bị dọa vỡ mật, không cần bao nhiêu người là có thể đem bọn hắn một lưới bắt hết. Như vậy mà nói, những quân đội chúng ta triệu tập cũng không cần xuất động toàn bộ.”

Trầm ngâm một phen, Tự Văn Mệnh ra lệnh một trận, quân đội nhân tộc quy mô khổng lồ ở phụ cận vịnh Ác Long như hổ rình mồi nhanh chóng xoay chuyển lưới đao, nhất nhiều hơn phân nửa quân đội bắt đầu hướng phía Huyết Vân phong xuất phát.

‘Thùng, thùng thùng, thùng thùng thùng’, tiếng trống trận kinh thiên động địa vang lên ở bốn phía vịnh Ác Long. Bốn phương tám hướng đồng thời có đại quân nhân tộc trào ra.

Hướng chính bắc, mấy ngàn con cự mãng đại xà phun khói độc uốn lượn mà

đến, Vô Chi Kỳ cầm một cây đại bổng huyền băng đen sì mặt không biểu cảm đứng ở đỉnh đầu một con độc giác ác mãng, quanh thân phun ra khôn cùng sát khí.

Hướng chính tây, mấy trăm con ứng long lưng mọc hai cánh làm dẫn đường, mấy chục vị người Long Bá quốc thân hình khổng lồ, nửa thân thể cũng bao phủ ở trên mây đang nâng từng ngọn núi nhỏ, sải bước chạy như điên đến. Những người nước Long Bá này một bước đã là mấy chục dặm, ngăn ngừa mấy chục hơi thở đã đánh đến phụ cận.

Hướng chính đông, vẫn là từng đám đông lôi thú làm dẫn đường, các chiến sĩ Lôi Trạch bộ huy động lôi điện, quân hạt vô số chiến sĩ dũng mãnh chen chúc mà tới. Ở đỉnh đầu các chiến sĩ này, từng đám đông đại bàng liên tục thét chói tai, vô số chiến sĩ thân khoác trọng giáp đứng trên lưng đại bàng.

Hướng chính tây...

Hướng chính tây từng ngọn núi lớn lở ra, từng luồng khí đen phóng lên cao, trên vạn thụ yêu thân hình thật lớn tru lên ‘Ngao ngao’ xung phong ra.

Ở phía sau các thụ yêu này, vô cùng vô tận sai lang hổ báo các loại yêu vật đứng thẳng như người cuộn cuộn xung phong ra.

Đây không phải quân đội nhân tộc, mà là một mũi yêu quân thụ yêu chi vương Tổng Cổ quân hạt!

Chương 406: Quay Giáo

“Sao có thể như thế?” Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Cao Đào đám trọng thần nhân tộc sợ hãi động dung.

Đó là nơi tiền thủ Thập Nhật quốc Doanh Vân Bằng quản hạt mai phục, trong tòa chiến bảo trong lòng đất đỏ, thuần một sắc đều là tiền thủ tinh anh cấp Đại Vu đến từ Đông Hoang. Nhưng giờ phút này, từ trong chiến bảo đó trào ra thụ yêu, còn có đám sai lang hổ báo các loại yêu ma là chuyện gì?

“Chiến! Giết chết đám nhân tộc!” Tổng Cổ hiển lộ bản thể, cao tới trăm dặm hăn như một ngọn núi lớn đứng sừng sững ở trên mặt đất, vô số cành cây dây leo màu cũ kỹ loang lổ vươn dài mấy trăm dặm, điên cuồng hướng bốn phía vung vẩy.

Từng mảng yêu khí nồng đậm màu xanh lục không ngừng từ trong cơ thể Tổng Cổ khuếch tán ra, nơi yêu khí đi qua mặt đất cỏ cây lan tràn, mọc ra lá cỏ dài sắc bén như đao, sinh ra bụi cây cành dữ tợn như quỷ. Toàn bộ cỏ cây đều điên cuồng múa may, khi va chạm lẫn nhau không ngừng phát ra tiếng vang nặng nề.

“Đó là Xích Phản sơn thụ yêu chi vương Tổng Cổ!” Tự Văn Mệnh lớn tiếng quát: “Nô dịch Phượng tộc thu phục! Vì sao hăn sẽ mang người tới nơi này? Bon sai lang hổ báo kia lại là chuyện gì?”

Làm trọng thần nhân tộc phụ trách phòng tuyến Xích Phản sơn, Tự Văn Mệnh tự nhiên biết Tổng Cổ địa đầu xà Xích Phản sơn, càng biết kẻ này làm trái truyền thống tự do tản mạn của thụ yêu nhất tộc, tụ tập một đám thụ yêu mạnh mẽ, mạnh mẽ thu nạp toàn bộ thụ yêu Xích Phản sơn cùng trong mấy vạn ngọn núi xung quanh, trở thành cái gọi là thụ yêu chi vương.

Xích Phản sơn là trọng địa tiền tuyến nhân tộc, bên cạnh giường nằm há cho phép người khác ngủ ngáy, Tổng Cổ tồn tại không ổn định như vậy, nếu không

đầu thuận nhân tộc, đã sớm bị nhân tộc phái cao thủ bí mật tru sát. Nhưng Tống Cổ là nô bộc phượng tộc thu phục, chuyên môn thu thập các loại bảo vật quý hiếm cho phượng tộc tập trung Xích Phản, có tầng quan hệ này, Tống Cổ mới có thể tiêu dao sống tới ngày nay!

Theo lý, Tống Cổ không nên xuất hiện ở đây!

Nhưng hắn đã đến, mang theo trên vạn thụ yêu đến đây. Mang theo sài lang hổ báo các loại yêu vật không đếm xuể đến đây, mang theo khẩu hiệu ‘Giết chết bọn nhân tộc này’ đến đây!

“Người đâu, đi Xích Phản tập tìm Phượng Kỳ hỏi rõ!” Tự Văn Mệnh lớn tiếng quát: “Nói cho cô ta, nếu cô ta không thể ước thúc nhanh vuốt nhà mình, đừng trách nhân tộc ta xuống tay tàn nhẫn vô tình...”

Dừng một chút, trong mắt Tự Văn Mệnh hiện lên một mảng hàn quang. Hắn lạnh lùng nói: “Lại nói cho Phượng Kỳ, nếu cô ta còn nhớ mãi Long Đàm, cố ý vì chuyện này cố ý làm khó nhân tộc ta, phá hư đại cục Xích Phản sơn ta, đừng trách ta tự mình ra tay, đem cô ta chém giết sau đó lột da rút gân chế thành truyền thừa vu bảo!”

Khí tức trên người Hoa Tư Liệt, Cao Đào, còn có Liệt Sơn Kháng đám trọng thần nhân tộc đồng thời trở nên sắc bén dị thường.

Nhân tộc và phượng tộc giao hảo, không giả.

Nhân tộc dựa vào phượng tộc nhiều, không giả.

Trong lịch sử phượng tộc từng nhiều lần viện thủ đối với nhân tộc, từng giải cứu vài lần tai ương nhân tộc bị diệt, cũng không giả.

Nhưng nếu một Phượng Kỳ nho nhỏ, ỷ vào chút tình cảm đó liền dám tùy ý làm bậy, đao của nhân tộc cũng có thể giết người, dựng lên mà chặt đầu, so với lưỡi đao của chu thiên vạn tộc cũng không cùn tới đâu!

Một viên tướng lĩnh tâm phúc dưới trướng Tự Văn Mệnh vội vã lĩnh mệnh rời khỏi, rất nhanh nghe thấy một chuỗi tiếng rống giận dữ quát lớn, đại đội giáp sĩ nhân tộc tinh nhuệ cười lên chiến thú tọa kỵ, hùng hực hướng phía Xích Phán tập chạy đi.

“Nếu thật sự là Phượng Kỳ cố ý quấy rối, Doanh Vân Bằng là làm sao?” Cao Đào lớn tiếng quát: “Khu vực hãn phòng thủ, vì sao sẽ để bọn thụ yêu cùng tinh quái đó tiến vào? Chỉ điều này, ta có thể định hãn trọng tội làm trễ quân xa, cho dù diệt cả nhà hãn cũng là đáng!”

Tự Văn Mệnh nghiêng chặt hàm răng, trong đôi mắt khí màu vàng bốc lên, mặt đất bên người mơ hồ run rẩy, trọng lực bên người hãn đang cấp tốc gia tăng. Trong chớp mắt ngay cả bọn người Hoa Tư Liệt cũng không thể không đi xa vài bước, bọn họ đã không thể thừa nhận trọng lực cuồng bạo từ trên người Tự Văn Mệnh trào ra!

Vang lên ‘Ông’ một tiếng, ngọn núi chỗ mọi người chột run lên, hướng phía dưới chìm xuống sâu hơn trăm trượng, núi lớn phạm vi mấy ngàn dặm không chịu nổi trọng lực tàn sát bừa bãi của Tự Văn Mệnh, cả ngọn núi lớn vỡ ra vô số vết nứt, mơ hồ có dấu hiệu sụp đổ giải thể.

Tự Văn Mệnh lạnh giọng quát từng chữ, từng chữ: “Thanh Lôi ở đâu? Mời người thống soái Đế Thuấn thân vệ... Tự mình đi một chuyến!”

Thanh Lôi lưng mọc hai cánh, tướng mạo đường đường lớn tiếng đồng ý, đôi cánh sau lưng rung lên, nhất thời hóa thành một cột sáng lao thẳng lên trời cao. Ở phía sau hãn, mấy vạn bóng người vũ nhân lưng mọc hai cánh bay lên cao cao, theo sát ở phía sau Thanh Lôi.

Thanh Lôi là Đông Hoang vũ nhân, là thân binh của Mộc thần, hiện tại lại là cận vệ bên người Đế Thuấn, là tâm phúc tuyệt đối của Đế Thuấn, đồng thời bọn họ ở Đông Hoang địa vị siêu quần, bao trùm trên các tộc Đông Hoang. Nếu Doanh Vân Bằng nơi đó thật sự có vấn đề gì, Thanh Lôi còn có thể tạm thời đàn

áp đôi chút.

Mắt thấy Thanh Lôi dẫn người cấp tốc lao về phía chỗ Tổng Cổ, Tự Văn Mệnh thoảng thở phào nhẹ nhõm một hơi, đang muốn điều binh khiển tướng ứng đối thế cục đột nhiên biến đổi trước mắt, bỗng dừng một đạo huyết quang từ trong chiến bảo Doanh Vân Bằng đóng quân lao thẳng lên trời cao.

Trong tiếng nổ ‘Ù ù’, một tòa tháp cao màu máu toàn thân màu máu, lấy vô số hoa văn hoa lệ trang trí nhìn như thông thả, thực ra nhanh vô cùng xé rách tầng nham thạch lao ra khỏi mặt đất. Ngọn núi lớn kia trên đất âm âm tan rã, ở trong huyết quang tháp cao phun ra hóa thành cả mảng lớn tro bụi phiêu tán.

Ngắn ngủn vài hơi thở, một tòa tháp cao to lớn màu máu cao hơn ba mươi dặm đứng sừng sững ở trên mặt đất, ngoài tháp cao vô số phù văn màu máu tựa như thủy tinh điêu khắc thành, quay quanh tháp cao thông thả xoay tròn, tản mát ra huyết viêm cường quang làm người ta hít thở không thông.

Đỉnh chóp tháp cao, một con mắt dựng thẳng màu máu đường kính nghìn trượng từ từ mở ra, vừa mới mở mắt đã hướng tới Thanh Lôi bay nhanh đi nhìn liếc một cái.

Thanh Lôi rít lên một tiếng, thân hình chợt chìm xuống phía dưới, nguy hiểm vô cùng tránh được một đạo cầu vòng màu máu xé gió mà đến. Cầu vòng máu dày tới trăm trượng cộ lượng Thanh Lôi xẹt qua, hung hăng chui vào trong đại đội Đông Hoang vũ nhân sau lưng Thanh Lôi.

Từng tiếng rú thảm thê lương không dứt bên tai, thân thể hơn ba ngàn vũ nhân tinh nhuệ ở trong huyết quang cấp tốc hòa tan, lông chim của đôi cánh sau lưng bọn họ cấp tốc bong ra, hóa thành lông chim hỗn độn bay loạn đầy trời, máu thịt xương khớp bọn họ giống như bị axit mạnh ngâm, không ngừng phun ra lượng lớn máu loãng bọt máu, tứ chi nhanh chóng hòa tan, trong vài nhịp thở đã hóa thành một bãi máu từ không trung rơi xuống.

“Huyết Nguyệt thần tháp!” Đám người Tự Văn Mệnh cùng cất tiếng kinh hô:

“Sao có thể xuất hiện ở nơi này?”

Huyết Nguyệt thần tháp cực lớn như thế, căn bản không có khả năng giấu được thám báo nhân tộc vận chuyển đến nơi đây. Chỉ có thể là trong chiến bảo trong lòng đất của Doanh Vân Bằng bị bố trí một cái truyền tống đại trận vô cùng lớn, mới có thể đem tòa tháp cao cao tới hơn ba mươi dặm, đường kính cái bệ cũng hơn một dặm này vận chuyển đến nơi đây!

“Doanh Vân Bằng!” Răng Tự Văn Mệnh nghiêng vang lên ‘ken két’, núi cao mọi người ngồi rốt cuộc ‘Phành’ một cái vỡ ra toàn bộ.

Từng đại đội chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp từ khe hở phía dưới tháp cao màu máu lao ra, nhanh chóng biên hợp thành trận hình vuông chính tề trên mặt đất, lượng lớn khí giới chiến tranh to lớn không ngừng từ trong lòng đất bay lên, lẫn cùng một chỗ với chiến sĩ Già tộc.

Trong tiếng vỗ cánh chim nặng nề, phi cầm chiến thú rậm rạp bay lên trời, Doanh Vân Bằng đạp ở trên lưng một con kim sí đại bằng, cười to ba tiếng sau đó cao giọng quát: “Người đâu... Đem bọn kiến ti tiện kia, giết hết!”

Chỗ ngón tay Doanh Vân Bằng chỉ, vô số Đông Hoang tiễn thủ kéo cung, sau đó mưa tên đầy trời như một đám mây đen hướng thành trì chỗ Cơ Hạo bao phủ xuống.

Chương 407: Khiếp Sợ

Cơ Hạo đứng lơ lửng giữa không trung, bên người có chín mươi chín con Kim Ô vờn quanh.

Kim Ô Thần Viêm nóng rực hóa thành một quầng sáng hình tròn, vờn quanh thân Cơ Hạo, ánh sáng màu đỏ vàng chiếu rọi trăm dặm, từ xa nhìn lại, hẳn giống như một vầng mặt trời nho nhỏ lơ lửng ở trên không thành trì.

Tiền thủ dưới trướng Doanh Vân Bằng đồng loạt bắn, vô số mũi tên xé trời đánh úp lại, đứng mũi chịu sào chính là Cơ Hạo.

Man Man đứng ở trong thành, ngẩng đầu nhìn Cơ Hạo, lo lắng hét to một tiếng.

Cơ Hạo cười cúi đầu, hướng Man Man kiên định gật đầu.

Không biết Doanh Vân Bằng vì sao sẽ phản loạn, không biết Doanh Vân Bằng giấu quân trong chiến bảo, vì sao sẽ có nhiều dị tộc cùng yêu vật như vậy lao ra, tất cả cái này đều không quan trọng. Quan trọng là, người đã đánh tới, ta sẽ giết qua!

Cầm Viêm Long Kiếm, ngón tay khẽ búng lưỡi kiếm, tiếng kiếm ngân lên chấn động không trung, đám mây lớn bay trên trời bị kiếm khí xé nát bấy. Trong mắt Cơ Hạo chín chân ngôn pháp ẩn tỏa sáng lên, khí tức của hắn chợt trở nên cực kỳ quái dị, trở nên như hoàn mỹ hòa hợp một thể với thiên địa xung quanh.

Thiên nhân hợp nhất, khống chế thiên địa.

Cửu Tự Chân Ngôn vốn chính là vô thượng áo nghĩa câu thông thiên địa vũ trụ, nắm giữ thiên địa nguyên năng. Nhưng Cơ Hạo kiếp trước kiếp này tu vi có hạn, căn bản không thể đạt tới vô thượng cảnh giới thật sự con người và thiên địa hợp nhất.

Nhưng giờ phút này hãn thân ở trong kiếm trận, nơi trận đồ kiếm trận bao trùm, thiên địa vạn vật đều ở trong lòng Cơ Hạo.

Các tiên thủ Đông Hoang tiên thuật sắc bén, trong nháy mắt, mỗi tiên thủ đều hướng phía thành trì liên tục bắn ít nhất trên trăm mũi tên. Mấy chục vạn tiên thủ, mỗi người đều bắn nhanh trăm tên, mấy ngàn vạn mũi tên bay vút trên không trung, thật sự giống như một đám mây đen sì, bao trùm bầu trời phạm vi mấy chục dặm.

Quỹ tích mỗi một mũi tên, mỗi một mũi tên dài ngắn to bé, mỗi một mũi tên nặng nhẹ, mỗi một mũi tên lực lượng lớn nhỏ, mỗi một mũi tên xé gió kéo theo không khí xoay tròn, vô số mũi tên ảnh hưởng lẫn nhau kéo theo một mảng tiên cương đủ để xé rách tất cả.

Tất cả tin tức của những mũi tên này đều ở trong lòng Cơ Hạo, giống như xuyên thấu qua một tầng thu thủy mỏng manh nhìn một phiến lá khô vàng, tất cả đều ở trong sự khống chế.

Khai Thiên Nhất Kích, Cơ Hạo ngầm vận ý nghĩa thâm ảo của Khai Thiên Nhất Kích, ở dưới trận đồ phụ trợ, lĩnh ngộ của Cơ Hạo đối với Khai Thiên Nhất Kích đang cấp tốc tăng lên. Trong phạm vi mấy vạn dặm, tất cả quỹ tích đại đạo đều ở trong sự nắm giữ rõ ràng có thể thấy được.

Tìm khe đảo hư, đuổi sát một đường sinh cơ đó, từ trong không có khả năng, bộc phát ra một tia khả năng không có khả năng nhất, từ trong tuyệt cảnh nở rộ một tia hy vọng từ tuyệt vọng. Trong mắt Cơ Hạo chín chân ngôn pháp ấn cấp tốc xoay tròn, khí tức hãn mông mông lung lung phù hợp với thiên địa, hãn giờ lên Viêm Long Kiếm, nhẹ nhàng băng quơ hướng phía trước bổ ra một kiếm.

Một kiếm vạch ra, một tia kiếm khí yếu đuối vô lực bắn nhanh mấy chục dặm trên không, nhẹ nhàng điểm ở trên một mũi tên.

Mũi tên nghiêng lệch, va chạm ở trên một mũi tên khác bên cạnh, mũi tên va chạm lẫn nhau, lực lượng va chạm thật lớn khiến mũi tên vỡ vụn. Mảnh vỡ mũi

tên vỡ vụn bắn ra hỗn độn, mỗi một mảnh vỡ đều va chạm ở trên một mũi tên, quỹ tích những mũi tên đó đại loạn, mũi tên va chạm lẫn nhau không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Bốp bốp’, sau đó càng nhiều mũi tên vỡ vụn.

Phản ứng dây chuyền đáng sợ trong nháy mắt truyền khắp trăm dặm. Mấy chục vạn tiễn thủ dưới trướng Doanh Vân Bằng bắn ra mấy ngàn vạn mũi tên, đám mây tên khổng lồ bao trùm bầu trời phạm vi mấy chục dặm ở trong ngăn ngùn một hơi thở nổ thành vô số mảnh vỡ.

Mũi tên gỗ, mũi tên xương, tên tên đá, mũi tên ngọc, còn có mũi tên kim loại chế thành, càng có Đại Vu tu vi mạnh mẽ lấy vu lực bản thân ngưng tụ mà thành mũi tên, mấy ngàn vạn mũi tên nổ tung đầy trời. Phù văn trên mũi tên giống như pháo hoa phát nổ, phạm vi trăm dặm bầu trời bị ánh sáng hoa lệ phủ kín, ánh sáng đủ mọi màu sắc hoa mỹ như khổng tước xòe đuôi.

“Oa, thật đẹp!” Man Man ngơ ngác nhìn bầu trời, đột nhiên cười hướng Doanh Vân Bằng xa xa phất tay kêu to lên: “Đến một lần nữa được không? Bắn một lần nữa thôi!”

Kim sí đại bằng dưới mông Doanh Vân Bằng hoảng sợ cứng ngắc ở giữa không trung. Khuôn mặt già của Doanh Vân Bằng giống như núi băng không chút dao động, hai mắt cứng ngắc nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Mấy chục vạn Đông Hoang tiễn thủ cười ở trên chiến thú phi cầm nhà mình, ánh mắt đại ra nhìn Cơ Hạo, nhìn Cơ Hạo một kiếm đã phá hủy đám mây tên của bọn hắn. Đây là quái vật thể nào, mới có thể một kiếm đem mấy ngàn vạn mũi tên đánh vỡ toàn bộ, ngay cả một mũi tên cá lọt lưới cũng không có?

Đặt trên chiến trường, mấy chục vạn Đông Hoang tiễn thủ đồng loạt bắn, cho dù những Vu Đế cường đại vô cùng kia có thể dùng một đòn lực lượng tuyệt cường vỡ nát hư không, cũng có thể đem đám mây tên của bọn hắn phá hủy, nhưng đó là đại năng cấp bậc Vu Đế dựa vào bạo lực thuần túy mới có thể làm được.

Mà Cơ Hạo, vền vẹn một kẻ mới bước vào Đại Vu, nhẹ nhàng băng quơ một kiếm nhằm chừng chỉ có thể giết chết mấy con gà con, lại có thể làm được chuyện Vu Đế mới có thể làm được.

“Bắn tiếp!” Doanh Vân Bằng tự mình cầm trường cung, hét giận dữ hướng Cơ Hạo liên tục bắn ba trăm mũi tên!

Mấy chục vạn Đông Hoang tiễn thủ đồng loạt kéo trường cung, trong giỏ tên trên lưng phi cầm chiến thú của bọn hãn đeo, từng mũi tên giống như vật còn sống không ngừng bay lên, không ngừng rơi vào trong tay bọn hãn, giống như bão táp bị bọn hãn kéo cung bắn nhanh ra.

Một lần này, các Đông Hoang tiễn thủ chia đều bắn hết ba cái giỏ tên, mỗi giỏ tên đều đựng ít nhất một trăm mũi tên!

Đám mây tên diện tích lớn hơn, mật độ cao hơn gào thét hướng vào đầu Cơ Hạo bao phủ xuống. Một lần này, các tiễn thủ cố ý đem mục tiêu tập trung ở trên người Cơ Hạo. Bọn hãn cười ở trên phi cầm chiến thú, bay lượn trên không cách mặt đất mấy chục dặm, lấy thực lực cấp Đại Vu, lấy trường cung tổ truyền vu bảo của bọn hãn kéo cung bắn tên, tầm bắn của bọn hãn có thể đạt tới ngàn dặm!

Vô số mũi tên gào thét đột kích, Cơ Hạo nhắm mắt lại.

Tử phủ kim đan cấp tốc vận chuyển, nguyên thần lực cường đại và trận đồ gắt gao liên hệ với nhau, càng nhiều số liệu, càng nhiều tin tức ập vào trong đầu. Cơ Hạo đau khổ ngẫm vận áo nghĩa Khai Thiên Nhất Kích, da hãn chợt biến thành một mảng đỏ bừng, trong thất khiếu mơ hồ có máu tươi chảy ra.

Một đợt mây tên này, đã đạt tới cực hạn Cơ Hạo nay có thể đạt tới. Tên quá nhiều, quỹ tích quá phức tạp, cho dù có trận đồ giúp, cũng đã đạt tới cực hạn của Cơ Hạo. Hãn muốn từ trong trên ức mũi tên, tìm được một tia sinh cơ đó, tìm được một đường khe hở yếu ớt nhất đó!

Nhắc tay, vung kiếm, đám mây tên cách Cơ Hạo còn có mười dặm, Viêm

Long Kiếm nhẹ nhàng chém ra.

Một đường kiếm quang mờ nhạt bổ ra, đám mây tên đầy trời một lần nữa phát ra tiếng nổ nặng nề, bộc phát ra vô số ánh sáng lóe lên chói mắt, đám Đông Hoang tinh nhuệ Doanh Vân Bằng quản lý đại ra ngồi ở trên lưng chiến thú phi cầm của mình, tinh thần hoảng hốt nhìn mũi tên mình toàn lực bắn ra hóa thành vô số vụn bay lá tả đầy trời.

Sĩ khí của các tiền thủ Đông Hoang chợt giảm đến bằng không, nhiều người chân tay luống cuống nhìn về phía Doanh Vân Bằng, nhìn về phía bốn người kim bằng, ngân bằng, đồng bằng, thiết bằng phụ trách chỉ huy trong đội ngũ.

Doanh Vân Bằng vẻ mặt hỗn độn, hẳn không biết làm sao liên tục lắc đầu.

“Tiểu – tạp – chủng, sao có khả năng? Sao có thể là như thế?”

Ngay cả chiến sĩ Già tộc bày trận trên mặt đất cũng chợt tỉnh mạch, một lúc lâu nói không ra lời.

Cơ Hạo liên tục hai kiếm, làm cả chiến trường lâm vào trong một mảng tử khí trầm trầm kỳ dị.

Chương 408: Giáp Công

Đỉnh ngọn núi lớn, Vũ Dư đạo nhân ngồi ở trên cành của một gốc cổ tùng, giơ hồ lô rượu đang thoải mái chè chén.

Chợt đôi mắt hần lóe ra hàn quang, xa xa hướng chỗ Cơ Hạo nhìn một cái. Hai kiếm đó của Cơ Hạo, đã bị Vũ Dư đạo nhân thấy rõ ràng rành mạch ở trong mắt.

Một kiếm ý cực kỳ đáng sợ, vô cùng sắc bén, như muốn đem toàn bộ thiên, toàn bộ địa, toàn bộ hồng hoang vũ trụ đều xé thành mảnh vụn phóng lên cao, sau đó trong đôi mắt Vũ Dư đạo nhân một luồng tử khí mờ mịt quanh quẩn, kiếm ý đáng sợ bị hần mạnh mẽ thu liễm đặt ở trong lòng.

Mười ngón kịch liệt rung động, từng cái lỗ chân lông của Vũ Dư đạo nhân đều có ánh sáng kỳ dị phóng ra, ở phía sau hần ngưng tụ thành một quang sáng dạng lửa, một luồng tử khí từ đỉnh đầu hần lao thẳng lên bầu trời, sau đó hóa thành mây lành to trăm mẫu từ từ khuếch tán ra, điểm điểm kim quang từ trong mây tím rủ ngược xuống, như tơ như sợi như chuỗi ngọc treo.

“Ngửa tay, ngửa tay, ngửa tay!” Hai tay Vũ Dư đạo nhân nắm chặt hồ lô rượu, uống từng ngụm từng ngụm rượu, khi mặt mày vui vẻ mái tóc dài cũng phóng đăng không kèm chế được bay múa lên: “Tốt muốn bổ lên tòa tháp cao kia một kiếm! Hảo đồ nhi, hai kiếm này, hay!”

“Không được, không được, không thể xem nữa, còn xem tiếp, sẽ nhin không được ngửa tay.” Cả người Vũ Dư đạo nhân giật giật xoay người, dùng sức nhắm hai mắt lại, mây lành ở đỉnh đầu cũng cấp tốc thu hồi trong cơ thể. Hần đóng lục cảm, ngăn cách toàn bộ cảm giác lực đối với bên ngoài.

“Đồ nhi tốt, thật sự là đồ nhi tốt. Kiếm đạo của vi sư, tựa như có người có thể truyền thừa rồi?” Vũ Dư đạo nhân uống từng ngụm từng ngụm rượu, lẩm bẩm: “Bọn A Bảo, đối với kiếm đạo của vi sư chỉ học cái da lông, thật sự là một việc

ăn năn. Ô... quan sát kỹ chút, đừng để bị bọn không biết xấu hổ kia gây hại cho hảo đồ nhi này.”

Trầm ngâm một lát, Vũ Dư đạo nhân bỏ bầu rượu xuống, vấy tay một cái, thân cây cổ tùng vỡ ra, một khối thụ tâm long lạnh giống như băng ngọc bay ra, bị Vũ Dư đạo nhân gõ một cái, liền vỡ ra hóa thành chín thanh kiếm gỗ nho nhỏ. Vũ Dư đạo nhân cười nhẹ, ngón tay khẽ vung ở thân thân kiếm gỗ, liên tục ở trên thân kiếm gỗ vẽ từng cái kiếm phù nhuệ khí bắn ra bốn phía.

Trong nháy mắt thời gian kiếm gỗ thành hình. Vũ Dư đạo nhân đem kiếm gỗ ném đi, kiếm gỗ nhất thời xé gió bay đi.

“A Bảo, đem chín thanh kiếm phù này gia nhập trong kiếm trận... Người tự mình chủ trì Cửu Cung Kiếm Trận, cứ việc buông tay giết đi!” Vũ Dư đạo nhân hướng không khí nhẹ nhàng nói một câu, sau đó cầm bầu rượu lên, từng ngụm từng ngụm liên tục trút vài ngụm rượu.

Trên tháp cao màu máu, một bóng người cao gầy hiện lên ở trong huyết quang, tay trái hẩn cầm một cây cờ, một lá chiến kỳ màu máu ở đỉnh chóp cột cờ phần phật bay múa. Cuồng phong thổi qua, trên chiến kỳ phun sương mù máu theo gió bay ra xa mấy trăm dặm, giống như một mảng ráng đỏ chiếu sáng bầu trời.

“Con dân Huyết Nguyệt, chiến!” Bóng người thân hình cao gầy, ba con mắt phun ra huyết quang dài khoảng mười mấy dặm lớn tiếng quát: “Mặc vào chiến giáp của các người, cầm lên vũ khí của các người, chiến!”

Tàn quân bại tướng Kiền thị nhất tộc chiến ý sụp đổ, đang hướng phía bắc hốt hoảng chạy trốn chợt dừng bước. Bọn hẩn quay đầu, đồng thời thấy được tòa tháp cao màu máu kia, thấy được chiến kỳ màu máu phần phật bay múa trên tháp cao màu máu.

Một luồng ý chí chiến đấu không tên từ trong lòng những tàn binh bại tướng kia dâng lên. Mắt bọn hẩn đồng thời bị tơ máu bao trùm, một luồng khí tức điên

cuồng từ trên người bọn hãn phun ra, nhiều chiến sĩ Già tộc nháy mắt lâm vào trạng thái cuồng hóa.

Thở hỗn hển từng ngụm từng ngụm, trong miệng phun ra khí lửa nóng cháy, các chiến sĩ Già tộc đó tru lên ngao ngao hướng chiến giáp cùng binh khí mình vút bỏ chạy đi. Bọn hãn mặc vào giáp trụ, cầm lên binh khí, lớn tiếng la lên với nhau báo ra phiên hiệu bản thân, ở dưới tướng lĩnh của mình chỉ huy, rất nhanh liền một lần nữa xếp thành phương trận chỉnh tề.

Các tinh anh Kiền thị nhất tộc cũng đều dừng bước, quanh thân bọn hãn sương mù máu bốc lên, cũng thở hỗn hển từng ngụm từng ngụm. Bọn hãn giơ lên pháp trượng của mình, niệm tụng chú ngữ, đem các loại Huyết Nguyệt bí chú không ngừng thêm vào ở trên thân chiến sĩ nhà mình.

Thân thể các chiến sĩ Già tộc bành trướng, máu bọn hãn đang sôi trào, chiến ý bọn hãn đang thiêu đốt, bọn hãn chợt liền từ người nhu nhược chạy trốn, biến thành dũng sĩ anh dũng thiện chiến.

Bọn hãn quên đại quân nhân tộc từ ba mặt vây kín, bọn hãn quên chủ lực gia tộc vừa mới bị tiêu diệt, bọn hãn chỉ nhìn lá chiến kỳ màu máu kia, nghiêm nghị giơ lên binh khí của mình hướng chiến kỳ đó hành một lễ, sau đó liền tản bước hướng phía nam điên cuồng chạy đi.

Bọn hãn liều mạng, hướng về thành trì vừa mới cắn nuốt đại quân chủ lực của Kiền thị nhất tộc chạy như điên.

Cơ Hạo cầm Viêm Long Kiếm đứng ở giữa không trung, hướng đám Kiền thị bại binh một lần nữa cháy lên dục – vọng chiến đấu kia nhìn thoáng qua, lắc đầu, không chú ý nhiều hơn đối với bọn hãn nữa. Chỉ cần bọn hãn dám bước vào cấm khu ba trăm dặm, dưới kiếm trận, bọn hãn căn bản không có khả năng may mắn còn sống.

Bóng người cao gầy đứng ở trên tháp cao màu máu lớn tiếng hô to, thanh âm hãn thông qua tháp cao màu máu thêm vào, nháy mắt truyền khắp không gian

rộng lớn phạm vi vạ dẫm: “Tránh đi tòa thành trì kia, rời xa hãn năm trăm dặm, các người sẽ không bị thương tổn! Tránh đi tòa thành trì kia, hướng nhân tộc phát động tiến công, tiến công, tiến công!”

“Giết chết mỗi nhân tộc các người nhìn thấy, giết sạch bọn hãn! Một trận chiến này, chúng ta tất thắng!”

Tống Cổ thân hình thật lớn phát ra tiếng gầm gừ điên cuồng, như là đang hô ứng tiếng hò hét của bóng người này. Tống Cổ hoạt động thân thể thật lớn, mang theo hơn vạn thụ yêu, sải bước ầm ầm hướng về chiến sĩ Lôi Trạch bộ phía đông vây kín tới đón đầu.

Càng nhiều Ngu tộc và Già tộc tạo thành quân đoàn tinh nhuệ từ trong lòng đất trào ra. Bọn hãn ở trên mặt đất tổ chức thành phương trận quy mô khổng lồ, ý chí chiến đấu sục sôi hướng đại quân nhân tộc Tự Văn Mệnh chỉ huy đón đầu.

Doanh Vân Bằng xa xa nhìn thoáng qua Cơ Hạo, cười một tiếng dữ tợn, sau đó vung tay lên, các tiên thủ Đông Hoang xua phi cầm chiến thú, theo sát ở trên không quân đoàn Ngu tộc, hướng về quân đội nhân tộc tràn đi.

Ở bên cạnh Đông Hoang tiên thủ Doanh Vân Bằng quản lý, đám đông chiến sĩ Ngu tộc đập đĩa kim loại tròn đường kính một trượng, xếp đội ngũ chỉnh tề ‘song phi’ với bọn hãn. Ở dưới chiến kỳ màu máu phun ra đám mây máu phụ trợ, phi cầm chiến thú cấp tốc vỗ cánh, cùng đĩa tròn phi hành Tu tộc đại tượng rền, hai cái lẫn lộn cùng một chỗ, thế mà lại có một loại mỹ cảm tà dị mà long lạnh.

Cơ Hạo lơ lửng ở giữa không trung, bất đắc dĩ nhìn quân đội dị tộc tránh khỏi phạm vi sát thương của kiếm trận.

Kiểm trận của Vũ Dư đạo nhân uy lực khổng lồ, nhưng Cơ Hạo không thể nắm giữ tự nhiên, hãn sau khi bày ra kiếm trận, muốn hoạt động kiếm trận, phải đem kiếm trận thu hồi mới được. Nhưng một luồng sát ý âm u bao phủ ở trên người Cơ Hạo, Cơ Hạo biết rõ, chỉ cần hãn thu kiếm trận, cao thủ dị tộc sẽ phát

động một đòn trí mạng đối với hắn, triệt để đem hắn gạt bỏ.

Hắn chỉ có thể đứng ở trong kiếm trận, tiếp nhận kiếm trận che chở, đối với cả chiến cuộc, hắn đã bất lực.

“Lực lượng!” Cơ Hạo siết chặt hai tay, nghiến răng nhìn đại quân dị tộc cuộn cuộn mà đi.

Đám gia hỏa này đột nhiên từ nội địa vịnh Ác Long xuất hiện, cái này đối với nhân tộc mà nói, không thể nghi ngờ là ở chỗ tim gan hung hăng đâm một đao.

Chiến tuyến Xích Phán sơn, nguy hiểm rồi!

Chương 409: Minh Nguyệt

Thanh Lôi suất lĩnh vũ nhân chặn phía trước đại quân của Doanh Vân Bằng.

Thanh Lôi cầm cây giáo thanh mộc chế thành, cánh chim sau lưng nâng lên thân thể cường tráng của hắn, khuôn mặt hắn vận vệt tức giận nhìn Doanh Vân Bằng, khàn giọng rít gào: “Doanh Vân Bằng! Người và người của người, hạ xuống đất, quỳ xuống!”

Mấy vạn vũ nhân vỗ cánh chim, cầm trường cung lơ lửng ở phía sau Thanh Lôi, trên thân mọi người đều bao phủ một tầng thanh khí dày, bọn họ cũng phần nộ nhìn Doanh Vân Bằng, nhìn Đông Hoang tiễn thủ phía sau hắn, nhìn chiến sĩ Ngu tộc bên người bọn hắn!

Doanh Vân Bằng đứng ở trên lưng kim sí đại bằng, khoe miệng hắn hơi cong lên, khinh thường cười lạnh, sau đó vung tay lên.

Đông Hoang tiễn thủ phía sau hắn bắn tên như mưa, hung hãn hướng Thanh Lôi cùng vũ nhân chiến sĩ hắn thống lĩnh phát động tiến công. Cây giáo trong tay Thanh Lôi hóa thành một đạo thanh lôi lôi đình đánh ra, cách mấy chục dặm đâm thẳng về phía ngực Doanh Vân Bằng.

Các chiến sĩ vũ nhân cũng kéo trường cung, thân thể tung bay, mũi tên màu xanh rậm rạp như bão táp hướng các tiễn thủ Đông Hoang hất tới.

Cùng đến từ Đông Hoang, đều là Đông Hoang nhân tộc, ở thời đại thượng cổ, bọn họ đều là con dân Thanh Đế Mộc Thần. Bọn họ đều tinh thông kỹ xảo cung tên, bọn họ từng ở Đông Hoang kể vai chiến đấu, đánh ra một mảnh đất sinh tồn màu mỡ cho nhân tộc.

Giờ khắc này, vô số mũi tên xuyên qua không trung, bắn thủng ngực Đông Hoang tiễn thủ, bắn thủng ngực vũ nhân chiến sĩ, từng mảng lớn máu tươi giống như nước mưa giá rẻ từ không trung rơi xuống. Bóng người rậm rạp từ không

trung rơi xuống, có Đông Hoang tiền thủ, cũng có vũ nhân chiến sĩ.

Đám tinh anh Ngu tộc đứng ở trên đĩa kim loại tròn đen cuồng cười, cười đến nước mắt cũng ứa ra.

Tinh nhuệ nhân tộc tự giết lẫn nhau, đây là một vở tuồng cảnh đẹp ý vui cỡ nào, cho dù vũ nữ khéo léo nhất Lương Chử, cũng không biểu diễn ra được vở kịch phấn khích như vậy. Đám tinh anh Ngu tộc cười, con mắt dựng thẳng ở mi tâm mở ra. Từng đạo huyết quang không ngừng rơi ở trên người các Đông Hoang tiền thủ.

Đối với chiến sĩ nhân tộc, các tinh anh Ngu tộc cũng không có bất cứ sự thương tiếc, chiếu cố nào. Bọn hãn dùng là bí chú ác độc nhất của Huyết Nguyệt nhất mạch, chỉ nhìn cái lợi trước mắt vắt cạn một chút khí lực cuối cùng trong cốt tủy bọn họ, trả giá lấy thiêu đốt tuổi thọ các tiền thủ này, làm bọn họ nháy mắt bộc phát ra lực lượng đáng sợ.

Đông Hoang tiền thủ bị bí thuật của tinh anh Ngu tộc dẫn cháy, khí tức trên người bọn họ ở trong khoảng thời gian cực ngắn, thế mà đã đột phá đến Vu Vương cảnh!

Thanh Lôi thét dài một tiếng, xoay người đi, đồng thời hô to một tiếng ‘Chạy’!

Là ‘Chạy’, mà không phải ‘Rút lui’!

Đối mặt bí chú ác độc của Ngu tộc Huyết Nguyệt nhất mạch, trừ chạy, không có biện pháp khác. Các Đông Hoang tiền thủ bị dẫn cháy kia, sinh mệnh bọn họ giống như pháo hoa nháy mắt nở rộ, ở trong thời gian cực ngắn, bọn họ sẽ có được thực lực Vu Vương!

Mấy vạn Vu Vương?

Thanh Lôi không ngu, nếu hãn kiên trì đánh tiếp, thế này sẽ chỉ là một cuộc

đồ sát.

Doanh Vân Bằng cười dữ tợn một quyền đánh bay ngọn giáo Thanh Lôi phóng tới, một ngón tay hắn bị cây giáo chấn vỡ, nhưng vu lực vận chuyển, Doanh Vân Bằng nháy mắt đem thương thế chữa trị. Hắn giơ lên trường cung trong tay, khàn cả giọng tru lên: “Giết sạch bọn hăn, giết sạch bọn hăn!”

Trên mặt đất, trên bầu trời, các chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc đang điên cuồng rít gào, đang điên cuồng gầm rú. Bọn họ chiến ý thiêu đốt, bọn họ giống như mãnh thú hung tàn, hướng đại quân nhân tộc gào thét đánh tới xung phong.

Giết sạch quân đội nhân tộc nơi này, đánh thủng vịnh Ác Long, lấy điểm kéo mặt, công phá toàn bộ phòng tuyến Xích Phán sơn, Bồ Phán màu mỡ, trọng địa trung tâm nhân tộc ngay tại trước mắt!

“Toàn bộ nhân tộc đều phải trở thành nô lệ!”

“Tận tình giết chóc người già của bọn hăn!”

“Tận tình hưởng dụng nữ nhân của bọn hăn!”

“Tận tình đoạt lấy tài phú của bọn hăn!”

“Làm bọn hăn biến thành súc vật ti tiện!”

“Hủy diệt lịch sử của bọn hăn!”

“Hủy diệt văn minh của bọn hăn!”

“Hủy diệt sự kiêu ngạo của bọn hăn!”

“Hủy diệt vinh quang của bọn hăn!”

“Diệt sạch ký ức của bọn hăn!”

“Làm hăn đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn, đều trở thành nô lệ ti tiện nhất phủ

phục ở dưới chân chúng ta! Như những tộc đàn chúng ta từng chinh phục, trở thành sinh vật ti tiện... mặc cho chúng ta quyền sanh sát trong tay!”

Bóng người cao gầy đứng ở trên tháp cao vung chiến kỳ màu máu, giống như ác ma điên cuồng gào thét.

“Con dân Huyết Nguyệt ơi, đi kiến công lập nghiệp, tăng thêm vinh quang cho Huyết Nguyệt chí cao vô thượng! Ở dưới sự dẫn dắt của bộ hạ Đế Thích Diêm La vĩ đại, chinh phục, giết chóc, cướp đoạt, tận tình điên cuồng đi!”

‘Rống ~ rống rống ~’!

Vô số chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc điên cuồng lớn tiếng gào rống, càng có những phó binh da đen, các nô lệ chiến sĩ màu da pha tạp cao hứng phấn chấn giống như phát điên hoa chân múa tay kêu to cười to.

“Minh nguyệt vĩ đại, chí cao, nắm giữ tất cả ý nghĩa thâm ảo sống hay chết, thần bí khó lường ơi! Lắng nghe con dân của ngài kêu gọi đi! Ban cho chúng ta lực lượng, để chúng ta chinh phục tất cả!”

Thanh âm khó nghe lạnh lùng, giống như lão thi vạn năm ở trong phần mộ thấp giọng ngâm xương từ phía bắc truyền đến.

Bóng người cao trên tháp cao màu máu chột cứng đờ, chiến sĩ dị tộc Huyết Nguyệt nhất mạch cao hứng phấn chấn đồng thời biến sắc, toàn bộ mọi người đồng loạt hướng phía bắc nhìn qua, càng có người hỗn hển lớn tiếng quát mắng lên.

Một mảng sương mù xám xịt từ phía bắc thổi quét đến, trong sương mù đục ngầu, mơ hồ có thể nhìn thấy trên trăm tòa tháp cao màu xám hướng phía nam cấp tốc bay tới. Đỉnh chóp những tòa tháp cao đó, trên trăm con mắt dựng thẳng thật lớn màu xám tản mát ra hàn quang lạnh lẽo vô tình, ánh sáng màu xám đỏ tà ác lạnh lẽo, chỉ thoáng nhìn, đã như có một cỗ tử khí từ đỉnh đầu tiến vào thân thể, làm toàn thân người ta đều cứng ngắc, rét run.

‘Thùng, thùng, thùng, thùng’, tiếng bước chân nặng nề mà chinh tề, mang theo một tia tử khí trầm trầm giống như sấm từ phía bắc truyền đến.

Cơ Hạo cực lực mở mắt ra hướng phía bắc nhìn lại, dốc hết thị lực, hẳn cũng chỉ có thể nhìn ra mấy trăm dặm, thấy không rõ phương hướng đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Nhưng ở trong phạm vi trận đồ bao trùm, Cơ Hạo nhìn thấy trong sương mù màu xám, ở phía sau những tháp cao màu xám đó, vô số phương trận vạn người chinh tề đang bước chân ù ù hướng phía nam tới gần.

Chiến sĩ trong những phương trận vạn người này thân khoác thiết giáp màu xám, cầm cây giáo vết rỉ loang lổ, giống như con rối chinh tề hướng phía nam sai bước mà đến. Bọn họ mỗi một bước đều có thể bước ra xa mấy chục trượng, mỗi một bước đều là kích cỡ như nhau, chuẩn giống như thước đo.

‘Thương, thương, thương, thương’, thiết giáp trên người những chiến sĩ tử khí trầm trầm kia ma sát, phát ra tiếng kim loại đinh tai nhức óc, một áp lực nặng nề làm người ta hít thở không thông rộp trời rộp đất cuốn tới, làm trong lòng Cơ Hạo phiền muộn từng đợt.

Phương trận vạn người quy mô to lớn, Cơ Hạo trong lúc nhất thời cũng chưa đếm rõ rốt cuộc có bao nhiêu cái.

Bọn họ từ đông đến tây, kéo dài trên vạn dặm, trong trận đồ bao trùm, phương trận vạn người chinh tề kéo dài vạn dặm, giống như một mảng thủy triều màu xám thối quét đến.

Xuyên thấu qua trận đồ, thần niệm Cơ Hạo đảo qua những chiến sĩ tử khí trầm trầm kia, sau đó lòng hắn chợt trầm xuống.

Phía dưới giáp trụ xám xịt đó, các chiến sĩ hành động quỷ dị kia, thuần một sắc đều là cương thi khô quắt, dữ tợn, thân hình cứng rắn giống như kim loại đúc thành, không có một vật sống!

Chương 410: Chiếm Công

Minh Nguyệt, phân mạch mạnh mẽ trong tam nhật cửu nguyệt dị tộc, nắm giữ lực lượng chuyển hóa sinh tử, am hiểu bào chế cương thi các con rối máu thịt.

Vu Điện cũng có bí pháp dưỡng thi, chính là từ Minh Nguyệt nhất mạch học trộm mà có. So sánh với Minh Nguyệt nhất mạch, cương thi chiến sĩ Vu Điện dự trữ nuôi dưỡng, vô luận là phí tổn, hiệu suất hay sức chiến đấu, đều ở thế yếu toàn diện.

Trong lịch sử chiến tranh dài đằng đẵng của nhân tộc và dị tộc, phân mạch dị tộc khiến nhân tộc đau đầu nhất chính là Minh Nguyệt nhất mạch.

Chiến sĩ tinh anh của Minh Nguyệt nhất mạch hầu như không xuất đầu lộ diện ở trên chiến trường, tham gia chiến đấu, tất cả là cương thi cùng con rối máu thịt khác bọn hãn khổng chế. Những công cụ chiến tranh đáng sợ này không biết mệt mỏi, không sợ gì, hung tàn, tác chiến vĩnh viễn không lui về phía sau, hơn nữa số lượng cực lớn đến mức đủ khiến toàn bộ mọi người tuyệt vọng.

Như một lần này, cương thi quân đoàn cuồn cuộn từ phía bắc dâng trào đến, giữa từng cái phương trận vạn người cách nhau khoảng năm dặm, đội ngũ khổng lồ từ đông tới tây kéo dài vạn dặm, trước sau đội ngũ dị thường dày nặng, tổng số cương thi tuyệt đối hơn trăm triệu.

Người chưa từng tận mắt thấy không thể tưởng tượng sự rung động mãnh liệt dòng nước lũ màu xám cuồn cuộn kia mang đến. Nhất là toàn bộ cương thi động tác đều giống nhau như đúc, mỗi một bước lớn nhỏ đều giống hệt nhau, trên trăm triệu cương thi động tác chỉnh tề nhất trí, cho người ta một loại cảm giác khủng bố quý dị tuyệt luân.

Bước chân ồ ồ, cương thi quân đoàn Minh Nguyệt nhất mạch lao vút đến.

Chợt ở phía trước đại quân cương thi, mấy luồng huyết quang sáng lên, mấy quý tộc Ngu tộc Huyết Nguyệt nhất mạch hỗn hển xé gió mà tới chắn trước mặt bọn họ. Một lão nhân Ngu tộc ăn mặc hoa lệ dị thường then quá hóa giận vung cánh tay, khàn cả giọng phun nước miếng:

“Khốn kiếp không biết xấu hổ, các người tới nơi này làm gì? Nơi này là chiến trường thuộc về chúng ta!”

Một thanh âm khàn khàn lạnh lẽo từ trong đội ngũ cương thi rậm rạp truyền đến: “Đế Thích nhất tộc tham lam, các người chẳng lẽ muốn độc chiếm công lao chinh phục nhân tộc sao? Chẳng lẽ, các người muốn từ chối huynh đệ giúp? Các người muốn từ chối thiện ý của huynh đệ?”

Lão nhân Ngu tộc phẫn nộ tru lên, như chó hoang bị người ta đoạt xương cốt tới mồm tru lên: “Giúp? Thiện ý? Các người là đến cướp công lao! Vô sỉ hạ lưu ác ôn, Huyết Nguyệt nhất mạch chúng ta không cần các người giúp! Chúng ta có đủ lực lượng chinh phục nhân tộc!”

Trầm mặc một lúc lâu, thanh âm khàn khàn lạnh lẽo một lần nữa vang lên: “Được rồi, con dân Minh Nguyệt vĩ đại chí cao, không lãng phí thời gian ở trên võ mồm. Chúng ta là tới cướp đoạt công lao, các người đừng nghĩ độc chiếm công lao chinh phục nhân tộc. Người có ý kiến không?”

Không đợi lão nhân Ngu tộc mở miệng, thanh âm kia quát lạnh: “Người có ý kiến lại có ích gì? Chúng ta đã đến, chúng ta nhất định phải thu hoạch một phần thuộc về chúng ta. Tránh đường. Bằng không quân đoàn chúng ta sẽ từ trên người các người giẫm qua!”

‘Thùng, thùng, thùng, thùng’, khi hai bên giao thiệp, quân đoàn cương thi Minh Nguyệt nhất mạch cũng chưa dừng bước, mà là tiếp tục sải bước hướng phía nam áp sát. Cả một phương trận vạn người cứ như vậy ngẩng đầu ưỡn ngực, gươm chéo cây giáo đồng xanh hàn khí âm u, húc vào mấy lão nhân Ngu tộc Huyết Nguyệt nhất mạch chặn đường.

Không có cảm tình, không thể tự hỏi, ngực chiến sĩ cương thi cái xác không hồn va vào trên người mấy lão nhân Ngu tộc, ép bọn hắc chán ghét bay lên trời, hỗn hỗn đứng ở giữa không trung chửi ầm lên.

Mùi trên thân các cương thi chiến sĩ kia thật sự khó ngửi, tràn ngập mùi cổ xưa thối rửa cùng mục nát, đối với quý tộc Ngu tộc có bệnh ưa sạch sẽ nghiêm trọng mà nói, cho dù là bị đám cương thi chiến sĩ đó khẽ chạm một cái, đó cũng là chuyện không thể dễ dàng tha thứ.

Bọn hắc lơ lửng giữa không trung chửi ầm lên, nhưng tiếng mắng căn bản không thể tạo thành nửa điểm thương tổn đối với các cương thi. Cương thi chiến sĩ đông nghịt các bước chinh tề, hùng hực tiếp tục hướng nam xuất phát.

Ở phía sau các cương thi chiến sĩ hành động như gió đó, từng đám đông đàn thú cương thi cũng tản mát ra mùi thối rửa sắp xếp đội ngũ chinh tề chạy như điên. Những cương thi thú này thân hình cực lớn, da thịt khô quắt dán sát ở trên xương, làn da đen sì tản mát ra hàn quang chỉ kim loại có.

‘Hỗn hỗn, hỗn hỗn’. Một số cương thi thú hình thể cực lớn như ngọn núi nhỏ thỉnh thoảng phun ra hàn khí nồng đậm, thi độc Minh Nguyệt nhất mạch bí chế hóa thành lửa màu xám mắt thường có thể thấy được từ trong mồm đám cương thi thú khổng lồ đó phun ra xa mấy trăm trượng.

Lửa thi độc phun ở trên thân những cương thi kia, khí tức bọn cương thi đó liền trở nên cường đại hơn một ít.

Nhưng những lão nhân Ngu tộc lơ lửng ở giữa không trung kia thì tránh còn không kịp vội vàng né tránh. Đám lửa thi độc này đối với cương thi là vật đại bổ, đối với vật còn sống mà nói thì là kịch độc trí mạng.

“Khốn kiếp, các người dám vô lễ như thế?” Lão nhân Ngu tộc vừa mới mở miệng giận dữ hét chói tai. Người của Minh Nguyệt nhất mạch thế mà lại không để sự cảnh cáo của hắc vào mắt, cứ như vậy khổng chế quân đoàn cương thi tiến quân thần tốc, đây quả thực là không đem Huyết Nguyệt nhất mạch để vào mắt.

“Nếu có bất cứ ý kiến gì đối với cách làm của chúng ta, đi hướng phía bệ hạ của chúng ta tố cáo đi!” Thanh âm khàn khàn lạnh lẽo kia khô cằn không có bất cứ cảm tình gì: “Nhưng lần này tiến quân là bệ hạ chúng ta tự mình ban phát ý chỉ, cho nên... Các người đừng nghĩ độc chiếm công lao!”

Không đợi lão nhân Ngu tộc kia mở miệng, thanh âm khàn khàn lạnh lẽo tiếp tục nói: “Tức giận sao? Vậy tiếp tục tức giận đi! Các người có cách nào có thể làm gì được chúng ta sao?”

Mấy quý tộc Ngu tộc Huyết Nguyệt nhất mạch tức giận đến da mặt biến thành màu đen, một đám cả người giật giật đứng ở giữa không trung không thể lên tiếng. Đại quân cương thi cuộn cuộn tiếp tục hướng phía nam lao đi. Rất nhanh, theo sát ở sau cương thi chiến sĩ và cương thi thú, khí giới chiến tranh của Minh Nguyệt nhất mạch cũng xuất hiện ở trong phạm vi trận đồ bao trùm.

Đó là chiến xa từ vô số xương trắng gộp thành, trên chiến xa tạo hình quỷ dị giống như đầu lâu to lớn dựng sừng sừng từng tòa bạch cốt tháp túa ra khỏi đen. Trên những bạch cốt tháp này phù văn dày đặc, ma trơi màu xanh lục âm u từ trên bạch cốt tháp bốc lên cao hơn trăm trượng, ngẫu nhiên cuồng phong thổi qua, cả mảng lớn lân quang từ trong ma trơi phun tung toé ra, rơi xuống đất thiêu đốt bùng lầy vang lên ‘Phốc’, hòa tan ra từng cái lỗ thủng cực lớn.

Đại quân nhân tộc vốn ở phía bắc phụ trách bao vây tiêu diệt tàn quân Kiền thị nhất tộc đã giao thủ cùng tiên quân của Minh Nguyệt nhất mạch.

Các cương thi chiến sĩ tận cùng phía trước đều nhịp giơ giáo, dựa theo tư thế tương tự, góc độ tương tự, đồng thời hướng về phía trước dốc sức đâm một cú.

Cả mảng lớn máu tươi phun ra, mấy nghìn nhân tộc chiến sĩ bị giáo đâm xuyên thân thể, nhưng một đòn ra sức của bọn họ, cũng có lượng lớn cương thi chiến sĩ bị bổ ra, đập vỡ, càng có mảng lớn cương thi chiến sĩ bị lực lượng khổng lồ oanh kích, lão đảo ngã về phía sau, đập ngã vô số cương thi phía sau.

Trong tiếng ‘Vù vù’, trên khô lâu chiến xa ngoài trăm dặm phía sau, từng tòa

bạch cốt tháp đột nhiên phun ra quả cầu ma trơi màu xanh lục to bằng vại nước. Mang theo lục quang âm u, quả cầu ma trơi giống như một trận mưa sao sa xẹt qua không trung, lặng yên không tiếng động rơi ở trong đội ngũ nhân tộc.

Ma trơi nổ tung, đám đông nhân tộc chiến sĩ bị ma trơi đốt thành ngọn lửa hình người, kéo lửa màu lửa khắp người khàn giọng chạy lung tung.

Chiến trường Vịnh Ác Long, thế cục nhân tộc chuyển tiếp đột ngột, tình thế trở nên cực kỳ ác liệt.

Chương 411: Minh Sát

Phía bắc, quân đội nhân tộc và cương thi quân đoàn vừa tiếp xúc đã đánh nhau dữ dội. Cương thi đại quân vô cùng vô tận như sóng thần vỗ bờ, điên cuồng đánh vào phòng tuyến quân đội nhân tộc gấp gáp thành lập lên.

Vô số bạch cốt tháp phun ra quả cầu ma trời tàn sát bừa bãi, kèm theo chiến sĩ nhân tộc thê lương rống lên một tiếng, vô số chiến sĩ nhân tộc tinh nhuệ bị đốt thành tro, mặt đất cũng bị hòa tan ra từng cái hố to. Ma trời màu xanh lục chất chứa kịch độc, sau khi ma trời rơi xuống đất tắt lửa, kịch độc ngấm vào đầm lầy cùng thủy mạch của vịnh Ác Long, đem thủy mạch vịnh Ác Long cũng nhuộm thành một mảng màu xanh lục nhạt, nơi đi qua tất cả sinh linh trong nước chết bất đắc kỳ tử.

Đầm lầy cùng nước chảy kịch độc, càng tạo thành ảnh hưởng thật lớn đối với quân đội nhân tộc phòng thủ.

Các cương thi có thể coi như không thấy đập nước độc lui tới tấn công, nhưng chân chiến sĩ nhân tộc ngấm ở trong nước độc, khí độc theo lỗ chân lông chui vào trong cơ thể, vu lực trong cơ thể không ngừng bị ăn mòn, thực lực các chiến sĩ dần dần giảm, thể lực nhanh chóng suy yếu, sức khôi phục cũng trở nên càng lúc càng kém.

Bởi vì nước độc, sức chiến đấu của quân đội nhân tộc ít nhất bị suy yếu ba thành.

Bên tăng bên giảm, quân đoàn cương thi tấn công tỏ ra càng thêm mạnh mẽ, tuyến phòng ngự của nhân tộc rất nhanh đã trở nên lỏng lẻo, nhiều chỗ xuất hiện tình hình nguy hiểm, từng đám đông chiến sĩ cương thi phá tan phong tỏa, giống như một dòng sông lớn vỡ đê quay cuồng tàn sát bừa bãi, vòng phòng tuyến qua nhân tộc từ phía sau tiến hành bao vây giáp công đối với quân đội nhân tộc.

Cơ Hạo lơ lửng giữa không trung, trơ mắt nhìn từng chiến sĩ nhân tộc bỏ

mình ngã xuống nhưng không thể hành động.

Thực lực cá nhân hãn quá yếu, ở trên chiến trường kéo dài mấy vạn dặm như thế, thêm một mình hãn cũng không có tác dụng gì. Hãn không dám rút bỏ kiếm trận, sát ý tập trung ở trên người hãn lại nhiều thêm vài đạo, hiện tại ít nhất có mười cao thủ dị tộc thực lực Vu Vương trở lên như hổ rình mồi đối với hãn, chỉ cần hãn dám có bất cứ dị động gì, những kẻ đó tuyệt đối sẽ ra tay vô giết hãn.

“Cơ Hạo, chúng ta có phải thua rồi hay không?” Man Man đập một đám mây lửa cũng bay lên, có chút ngây thơ hỏi hãn. Trong đôi mắt to của Man Man tràn đầy khẩn trương cùng kinh hoàng, tuy không phải hiểu lắm đối với chuyện hành quân tác chiến vân vân, nhưng Doanh Vân Bằng phản bội, trong yếu địa phía sau phòng tuyến nhân tộc lại có quân đội dị tộc không ngừng toát ra, điều này hiển nhiên rất không bình thường.

“Ừm, chúng ta còn chưa thua.” Đưa tay xoa xoa đầu Man Man, Cơ Hạo rất trầm trọng nói: “Hiện tại, phải xem Văn Mệnh a thúc có biện pháp nào. Nếu hãn không có biện pháp mà nói... Cũng không sao, muốn đánh hạ Bồ Phản, không dễ như vậy.”

Tiếng gầm gừ phần nộ không dứt bên tai, Vô Chi Kỳ cầm huyền băng đại bổng, cùng mấy chục cương thi sau lưng mọc hai cánh, làn da màu vàng sẫm đánh cuốn lấy nhau. Đại bổng của Vô Chi Kỳ xé rách hư không, mỗi một bổng đều có thể đánh nát một khối cương thi, nhưng hãn đánh chết mỗi một cương thi, trong quân đoàn cương thi phía dưới, sẽ ít nhất có ba năm phi thiên cương thi bay lên trời, gia nhập trong vây công đối với hãn.

Bốn phương tám hướng đều có phi thiên cương thi vươn móng vuốt bén nhọn cào xé lung tung, giáp trụ màu đen trên người Vô Chi Kỳ bị cào tới mức đốm lửa văng tung tóe, vài lần hãn thiếu chút nữa bị móng vuốt bọn cương thi đó đánh trúng mặt.

Vô Chi Kỳ nổi giận rít gào thật dài, bên người hãn đột nhiên có mấy chục con

thủy long đen sì phun ra, đồng thời đánh thủng ngực mấy chục cương thi. Hắc giơ đại bổng, dương dương đắc ý ngửa mặt lên trời hét dài. Sau đó mấy ngàn tòa bạch cốt tháp phun ra quả cầu ma trời hòa hợp một mảng, hung hăng đánh vào trên người hắc, đem hắc đốt cháy thành một quả cầu lửa màu xanh lục thật lớn đánh bay thật xa.

Hắc thủy vờn quanh ở trên thân Vô Chi Kỳ, lục hỏa ở trong hắc thủy hùng hực thiêu đốt, Vô Chi Kỳ nghe răng trợn mắt đứng ở trong lục hỏa tức giận chửi rủa. Thân thể hắc chắc chắn dị thường, ma trời Đại Vu bình thường trong mười mấy hơi thở sẽ bị đốt thành tro, chỉ đốt bộ lông hắc cháy khét một phen, nhưng không cách nào thương tổn hại chút da thịt nào của hắc.

“Ngu xuẩn chỉ biết đùa bốn người chết. Lăn ra đây đánh một trận hắc hoi với Vô Chi Kỳ gia gia!” Vô Chi Kỳ lớn tiếng tác chiến, miệng đầy ô ngôn uế ngữ, đem tổ tông mười tám đời Minh Nguyệt nhất mạch đều ân cần thăm hỏi một vòng.

Không có ai lên tiếng, chỉ là từ trong quân đoàn cương thi càng nhiều phi thiên cương thi bay lên, nhanh chóng hướng Vô Chi Kỳ quần quanh. Ở trong những cương thi kia thể mà đã xuất hiện mấy tồn tại cường hãn trên trán mọc sừng nhọn, thực lực hơn xa Vu Vương.

Vô Chi Kỳ tức giận mắng một tiếng, lại đánh cuốn lấy bọn cương thi không có sợ hãi, không biết lui bước kia.

Chỉ một lúc như vậy, Bắc Hoang đại quân Vô Chi Kỳ thống lĩnh rốt cuộc điều chỉnh lại, mấy ngàn con đại xà cự mãng vừa rồi xung phong ở tận cùng phía trước cửa quây thân hình khổng lồ cồng kềnh, rốt cuộc xoay người lại, chính diện chống lại quân đoàn cương thi đông nghịt lao lên.

Đám cự mãng thân hình lớn thái quá đó vặn vẹo thân thể, duỗi thẳng, đã man ở trên mặt đất quay cuồng vặn vẹo qua lại. Thân thể bọn nó to lớn giống như xe lu lăn đường, đem vô số cương thi nghiền thành mảnh vỡ, mài thành cặn.

Cây giáo trong tay đám cường thi điên cuồng đâm bọn đại xà cự mãng, nhưng các đại gia hỏa đó hầu như hóa rồng da dày thịt béo, vảy trên người ít nhất dày ba thước, giáo trên tay bọn cường thi cũng không phải thần binh lợi khí gì, căn bản không thương tổn được đám đại xà cự mãng.

Nhưng rất nhanh, bạch cốt tháp trên những khô lâu chiến xa kia liền bắt đầu tập trung hỏa lực công kích bọn đại mãng, một lại một con đại xà bị điểm hỏa, thân thể to lớn của bọn nó bị ma trời màu xanh lục điểm hỏa, ma trời ác độc theo khe hở giữa lân giáp bọn nó chui vào, trực tiếp công kích da thịt bọn nó, đốt thủng da thịt bọn nó sau đó xông vào trong cơ thể bọn nó.

Dù là đám đại xà đại mãng này sinh mệnh lực ương ngạnh dị thường, cũng bị ma trời giày vò sống dở chết dở. Vô số đại mãng cự xà điên cuồng vận vẹo thân thể, không ngừng phát ra tiếng rít dài thống khổ.

Những tháp cao màu xám kia cũng đã ở trong sương mù xám dần dần tới gần, kèm theo tiếng rít âm u, con mắt dựng thẳng màu xám trên tháp cao màu xám mở ra, từng luồng sáng màu xám tử khí trầm trầm không ngừng rơi ở trên thân bọn đại mãng.

Thân thể đại mãng chợt cứng ngắc, nơi ánh sáng màu xám đi qua, lân giáp bọn nó đều biến thành màu xám. Sinh mệnh lực của bọn nó bị ánh sáng màu xám cấp tốc rút ra, vài con đại xà thân dài khoảng nghìn trượng ở trong gần ngàn vài hơi thở đã bị rút sạch tinh huyết sinh khí, bỗng dưng hóa thành một đám tro tàn màu xám bị gió thổi tan.

Mấy chục cột sáng màu xám không ngừng rơi ở trên người Vô Chi Kỳ, Vô Chi Kỳ phát ra tiếng gầm gừ thống khổ, khí tức hãn cũng đang không ngừng suy giảm.

Mắt thấy chiến tuyến nhân tộc phía bắc sắp sụp đổ, một cánh cửa kim loại đen sì đột nhiên xuất hiện ở phía bắc, theo tiếng quỷ kêu quái dị, cánh cổng chậm rãi mở ra, từng làn âm phong âm u không ngừng từ trong cánh cổng thổi

ra.

Cùng là tiếng bước chân chinh tề, một mũi quân đội thân khoác trọng giáp, cầm trường kích trọng phủ từ trong cánh cổng kim loại trào ra như nước chảy. Chi quân đội này khí tức tử khí trầm trầm giống hệt quân đoàn cương thi, không có nửa điểm hương vị người sống.

Một lại một cánh cổng màu đen không ngừng từ trong không khí xuất hiện, không ngừng mở ra, trọng giáp chiến sĩ như dòng lũ từ trong cánh cổng lao ra, nhanh chóng vây bọc cùng một chỗ với quân đoàn cương thi, hai bên nhanh chóng đánh khí thế ngất trời.

“Minh đạo nhân!” Vô Chi Kỳ cười quái dị ‘Cạc cạc’ hoan hô lên: “Người lão quỷ này cũng đến giúp vui? Tốt, toàn bộ thi thể tộc nhân chết trận, còn có xác chết bọn đại mãng này, đều là của người!”

Chương 412: Công Trận

Cơ Hạo hết sức chăm chú giám thị chiến sự phía bắc, thời điểm những cánh cổng kim loại màu đen kia đột nhiên mở ra, trái tim hắn không hiểu sao co giật một cái. Nếu những cánh cửa kim loại đó cũng là trò quỷ Ngu tộc làm ra, như vậy phía bắc thực sự có phiêu lưu toàn quân sụp đổ.

Khi Vô Chi Kỳ gầm rú ra cái tên ‘Minh đạo nhân’, trong những cánh cửa kim loại đó trào ra trọng giáp chiến sĩ cuốn lấy bọn cường thi, trong lòng Cơ Hạo nhất thời buông lỏng. Đến là viện binh, mà không phải kẻ địch, vậy thì quá tốt rồi.

Người nước Long Bá đến từ phía tây, ở dưới sự phối hợp của ứng long, đã chiến đấu cuốn lấy Tổng Cổ. Người nước Long Bá số lượng không nhiều, nhưng bọn họ khổ người quá lớn, mỗi một người nước Long Bá đều so với Tổng Cổ còn cao hơn nửa đoạn, bọn họ vùng những ngọn núi lớn, vô cùng dã man đem từng gã thụ yêu đập ngã xuống đất.

Những thụ yêu kia một khi bị đánh ngã, bọn hắn cũng không bò dậy nổi nữa. Đám ứng long kia sẽ hét giận dữ từ trên cao lao xuống, dùng móng vuốt sắc bén đem bọn hắn xé thành mảnh vỡ, lại phun ra ngọn lửa dữ dội đem bọn hắn đốt thành tro.

Ở phía sau người nước Long Bá thân thể khô ngô giống như ngọn núi lớn, còn có đám đông tộc nhân Khoa Phụ tộc vùng gây gỗ cực lớn, dùng mảnh vô cùng đánh cuốn lấy đám thụ yêu kia. Tuy số lượng Khoa Phụ tộc nhân cũng chỉ khoảng ngàn người, ở trên số lượng ít hơn xa thụ yêu, nhưng động tác của họ so với thụ yêu nhanh nhẹn hơn nhiều, các thụ yêu rất khó đánh trúng bọn họ.

Phía bắc và phía tây đều tạm thời không lo, khiến Cơ Hạo lo lắng, biến thành Tự Văn Mệnh tự mình thống lĩnh đông tuyến.

Chủ lực Huyết Nguyệt nhất mạch đang tấn công phía đông, mà phía đông

cũng là phương hướng Huyết Vân phong, nếu để bọn hãn công phá phòng ngự tuyến đông, Huyết Vân phong bên kia lại có thay đổi mà nói, như vậy sự việc sẽ thật sự không thể thu thập.

Đang lúc khẩn trương quan sát, trong lòng Cơ Hạo khẽ động, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Một dải cầu vồng năm màu hoa mỹ từ bầu trời hạ xuống, cầu vồng tốc độ kinh người, vừa mới xuất hiện ở trong tầm nhìn của Cơ Hạo, đã vắt ngang qua mấy ngàn dặm, chợt đến trước mặt Cơ Hạo. Hoa quang năm màu thu liễm, hư ảnh một con phượng hoàng cánh chim hoa lệ ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, sau đó quang ảnh tản ra, Phượng Kỳ hung hăng từ trong ráng mờ hiện ra thân hình.

Tay trái nâng một thanh đoản kiếm tinh quang bắn ra bốn phía, đầu đội một cái khăn năm màu lơ lửng giống như mây lành, Phượng Kỳ nổi giận đùng đùng hướng tới Cơ Hạo rít gào: “Tiểu tử, bây giờ còn không ngoan ngoãn đem Tử Văn Long Đàn Mộc kia dâng ra, lại ngoan ngoãn hướng ta dập đầu bồi tội... Cô nãi nãi ta xem hiện tại ai còn có thể cứu người!”

Trong lòng Cơ Hạo tràn lên một cơn giận, hãn nhiên Phượng Kỳ quả thực không thể nói lý tức giận quát: “Phượng Kỳ, hiện tại là tình huống gì, người không rõ sao? Hiện tại nhân tộc ta đang...”

Phượng Kỳ thô bạo ngắt lời Cơ Hạo, lạnh lùng vô tình lớn tiếng quát: “Ta cần gì biết nhân tộc các người thế nào? Đem Tử Văn Long Đàn Mộc giao ra, nếu không hôm nay người tiểu tử vô liêm sỉ này nhất định không được chết tử tế.”

Cơ Hạo tức giận, trong mắt hiện lên một mảng huyết quang, hãn chỉ vào Tống Cổ đang bị năm người nước Long Bá vây công, vô số cành cây vụt trời sụp đất nứt, đã đem mấy chục ngọn núi lớn đánh thành phế tích rít gào: “Thụ yêu kia, là người của người?”

Khi Tự Văn Mệnh và Hoa Tư Liệt bọn họ thảo luận Tống Cổ, Cơ Hạo thông

qua trận đồ quan hệ, đem tất cả lời nói của bọn Tự Văn Mệnh đều nghe vào trong tai. Tống Cổ là nô bộc phượng tộc thu phục, chuyên môn cướp đoạt thiên tài địa bảo cho phượng tộc Xích Phản tập. Nói như vậy, Tống Cổ hẳn là thuộc hạ của Phượng Kỳ mới đúng!

“Hắn là nô bộc của ta. Làm sao?” Phượng Kỳ kiêu căng nhìn Cơ Hạo.

“Người bảo hắn công kích nhân tộc?” Cơ Hạo nhìn Phượng Kỳ, lạnh như băng gằn từng chữ một: “Người này nữ nhân, quả thực điên rồi. Người đây là muốn khơi mào chiến tranh nhân tộc cùng phượng tộc sao?”

Trong mắt Phượng Kỳ lóe ra hàn quang, không chút dao động cười lạnh nói: “Nhân tộc các người có nhiều tộc nhân như vậy, tử thương một vạn tám ngàn ức tính là gì? Cho dù là ta bảo Tống Cổ tiến công các người, không lẽ nhân vương Đế Thuấn của các người thật sự dám vì chuyện này, khai chiến với phượng tộc chúng ta hay sao?”

Vươn tay phải, Phượng Kỳ chỉ về phía Long Đàm đứng ở trong thành, lớn tiếng quát: “Để Tử Văn Long Đàm Mộc này theo ta, ngoan ngoãn dập đầu nhận lỗi, cô nãi nãi hôm nay tha cho người một cái mạng nhỏ. Bằng không, hôm nay các người dám tiểu tử vô liêm sỉ này ai cũng không được chết tử tế!”

Vốn Phượng Kỳ chỉ nhằm vào Cơ Hạo, nhưng Man Man nhìn thấy Phượng Kỳ mãnh liệt bá đạo đối phó Cơ Hạo như thế, nàng nhất thời mở to mắt nhìn, tức giận nhìn chăm chăm Phượng Kỳ. Cảm nhận được ác ý nồng đậm trên người Man Man, Phượng Kỳ nhất thời đem Man Man cũng gom vào:

“Tiểu nha đầu, còn dám nhìn ta như vậy, cẩn thận cô nãi nãi móc đôi mắt của người!”

“A nha, người muốn móc mắt Man Man?” Man Man kêu la một tiếng, động tác thân thể của nàng luôn nhanh hơn một mảng lớn so với tư duy của nàng, lời còn chưa nói xong, hai cây liên hoa chùy đã mang theo tiếng xé gió đình tại nhức óc hung hăng hướng Phượng Kỳ đập tới.

Cùng lúc này, Man Man cũng mặc vào trọng giáp Chúc Dung thị ban cho, toàn thân đều bị một quãng lửa mãnh liệt bao vây.

Mắt thấy Man Man động thủ, Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, trong lòng hẩn khê động, vốn muốn thúc giục kiếm trận một kiếm bổ Phượng Kỳ, nhưng nghĩ đến Tự Văn Mệnh từng dặn dò, quan hệ giữa phượng tộc, long tộc cùng nhân tộc, lại nhìn những ứng long kia phối hợp người nước Long Bá, đang chém giết đẫm máu với thụ yêu, Cơ Hạo khê cắn môi, đem sự xúc động này áp chế xuống.

Man Man vung đại chuỳ đánh về phía Phượng Kỳ, trong chớp mắt nàng đã lao tới trước mặt Phượng Kỳ.

Chợt, trong khăn năm màu lơ lửng đỉnh đầu Phượng Kỳ trào ra khí màu đen trắng, Diệu Liên từ trong hai khí đen trắng bước ra một bước, bình ngọc trong tay nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, hắc bạch nhị khí quét về phía trên người Man Man, mơ hồ có thể thấy được một linh phù dạng lá cây ở trong hắc bạch nhị khí lập lòe, trọng giáp trên người Man Man đột nhiên tản ra, hóa thành mấy chục bộ kiện giáp trụ bay lên, ùn ùn rơi xuống mặt đất.

Man Man kinh ngạc kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn Diệu Liên.

Cơ Hạo kinh hô, Diệu Liên đột nhiên từ trong cái khăn năm màu ở đỉnh đầu Phượng Kỳ bay ra, đây là chuyện hẩn tuyệt đối không ngờ tới, cho dù hẩn năm giữ trận đồ, một phương thiên địa này đều ở trong sự nắm giữ của hẩn, hẩn cũng không đoán trước được Diệu Liên sẽ toát ra quỷ dị như thế.

Ngón tay bắn ra, Cơ Hạo muốn chặn động kiếm trận thúc giục kiếm khí đem Diệu Liên và Phượng Kỳ chém giết, nhưng bình ngọc trong tay Diệu Liên phun ra cả mảng lớn hắc bạch nhị khí, ngưng tụ thành một thanh trường đao hắc bạch quần quýt đặt trên cổ Man Man.

Miếng linh phù xua tan trọng giáp trên người Man Man nặng nề rơi xuống, dán trên thiên linh cái Man Man, thân thể Man Man cứng đờ, nhất thời không thể động đậy.

“Đạo hữu đừng làm loạn, nếu không tiểu nha đầu này sẽ khó giữ được tính mạng!” Diệu Liên cười lớn vươn tay, muốn bóp cổ Man Man.

Cùng lúc đó, trong cái khăn năm màu ở đỉnh đầu Phượng Kỳ liên tục phun ra ba cái bóng người, Khố Tuyền, Thanh Mai, còn có một nữ tử nhìn như khoảng hai mươi, có một khuôn mặt cay nghiệt sắc như dao cạo, lông mày xé rách từ trong khăn lao ra.

Đỉnh đầu mỗi người bọn họ đều lơ lửng một linh phù dạng lá cây, vừa xuất hiện đã đồng thời tay vung lôi quang hướng Cơ Hạo bổ xuống.

Chương 413: Trận Đấu

Chuyện xảy ra đột nhiên, Cơ Hạo chợt kinh ngạc, nhìn Khổ Tuyền, Thanh Mai cùng nữ tử trẻ tuổi kia đánh úp lại, hắn đang muốn chấn động kiếm trận, trong tay nữ tử trẻ tuổi đó đột nhiên có thêm một cái chuông đồng xanh nhỏ hình tam giác, tay phải bấm tay bắn ra, cái chuông nhỏ phát ra một tiếng nổ vang to rõ.

Không khí bên cạnh Cơ Hạo chợt chấn động, trập sóng âm rậm rạp lúc trầm lúc bổng, tiếng chuông ngân chợt cao thấp, to nhỏ, thông thả và cấp bách bất định ít nhất vang lên trên trăm vạn lần ở bên người Cơ Hạo. Từng đạo sóng âm va đập chấn động lẫn nhau, cuối cùng hóa thành một sóng âm thanh màu đen hung hăng đánh ở trên người Cơ Hạo.

Kim Ô Liệt Diễm Bào phát ra tiếng kêu chói tai, phun ra cả mảng lớn lửa, lửa màu đỏ vàng và sóng âm thanh màu đen kịch liệt đối chọi, từng tầng lửa phát nổ thành đốm lửa phiêu tán, từng đạo sóng âm cũng ở trong ánh lửa cấp tốc tan rã.

Nữ tử trẻ tuổi cười lạnh một tiếng, ngón tay hung hăng liên tục gõ ba cái ở trên cái chuông nhỏ.

‘Ong ong ong’ ba tiếng chuông ngân, Kim Ô Liệt Diễm Bào bị Vũ Dư đạo nhân bố trí cấm chế, không thể phát huy toàn bộ uy lực mất hết ánh lửa, bị sóng âm thanh màu đen đem toàn bộ ánh lửa chấn vỡ, sau đó sóng âm thanh hung hăng đánh vào ở trên người Cơ Hạo.

Trong đầu Cơ Hạo liên tục nổ vang từng đợt, chấn động làm trước mắt hắn nổ đom đóm, hai mắt chỉ nhìn thấy một mảng tối đen, trong đầu đau đớn từng đợt. Trong cơn choáng váng, thân thể Cơ Hạo lắc đảo không đứng vững, từ trên cao cắm đầu ngã xuống.

Liên hệ của hắn cùng trận đồ trở nên khi đứt khi duy trì, hắn muốn khống chế trận đồ phát động kiếm trận, nhưng tiếng nổ kéo dài ở trong đầu lui tới quanh

quân, trong thức hải bị quấy hỗn loạn như một nồi cháo, mặc cho hấn dốc hết toàn lực, cũng không cách nào tập trung tinh thần khống chế kiếm trận.

“Nguy rồi!” Lòng Cơ Hạo trầm xuống, chợt hét dài một tiếng.

Nha Công hét lên một tiếng, vỗ cánh muốn bay lên, nhưng sóng âm thanh đáng sợ cũng tập kích nó, mặc cho Nha Công vỗ cánh, nó chỉ quay tới quay lui ở đỉnh đầu Cơ Hạo, giống như uống say căn bản không thể bay lên.

Hai con Thần Hỏa Xà càng tối tăm trời đất bò loạn ở trên người Cơ Hạo, bỗng dưng hai cái đầu rắn nhỏ hung hăng va vào nhau, đã gần như ngắt bọng nó rất dứt khoát ngắt xiu đi, không thể nào cảm giác nửa điểm động tĩnh bên ngoài nữa.

Tay Diệu Liên đã chộp vào trên cổ Man Man, nhìn thấy Cơ Hạo bị cái chuông đồng xanh nhỏ đánh ngã, hấn không khỏi hoan hô cười nói: “Diệu Âm sư muội quả nhiên thủ đoạn tốt. Ha ha, tiểu tử này giờ không thể nào thúc dục cái đòi mạng...”

Còn chưa dứt lời, một ánh lửa màu đỏ rực trên người Man Man vô thanh vô tức toát ra, hai con mắt hẹp dài ở trong ánh lửa từ từ mở ra, con ngươi màu đỏ rực âm trầm uy nghiêm, giống như vị thần trên cao nhìn xuống quan sát chúng sinh, mang tới cho đám người Diệu Liên áp lực cực lớn.

“Chúc Dung thị!” Diệu Liên kinh hô một tiếng, nhưng hấn chút không úy kỵ nhìn một đôi mắt đó cười lạnh nói: “Con gái ngươi ở trên tay ta, như thế nào?”

Ánh lửa mãnh liệt, nhiệt lực tản ra, linh phù dè nặng đỉnh đầu Man Man ở trong ánh lửa dần dần hòa tan. Man Man đột nhiên mở mắt, hai tay nắm chặt đại chùy, hung hăng nện một chùy ở trên ngực Diệu Liên.

Diệu Liên nằm mơ cũng không ngờ, Man Man bị linh phù hấn được sư môn trưởng bối ban cho trấn áp thần hồn, lại nhanh như vậy đã hồi phục. Trọng chùy oanh kích, đập áo ở ngực Diệu Liên vỡ nát. Trên làn da trắng nõn từng đóa hoa

sen màu trắng bay ra, nâng trọng chùy muốn ngăn cản một đòn này.

Tiếng ‘Răng rắc’ không dứt bên tai, Man Man trong cơn tức giận toàn thân man lực thi triển hết ra, hai thanh trọng chùy phun lửa, một đòn giống như núi lớn áp đỉnh đem từng đóa hoa sen trắng vỡ nát, hung hăng nện ở trên ngực Diêu Liên.

Diêu Liên đáng thương há mồm phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ ngực lõm xuống. Mặt hắc không còn chút máu vội vàng lui về phía sau, đồng thời khàn giọng thét to: “Diệu Âm sư muội cứu ta! Sư huynh ta...”

Vừa lui, vừa hộc máu, Diêu Liên ngay cả thời gian nói cả câu cũng không có. Hắc bất chấp phản kích Man Man, luống cuống tay chân từ trong tay áo lấy ra một viên đan hoàn màu ô kim, vội vã đưa vào trong mồm.

Ở bên một ánh tên ánh vàng rực rỡ như thực chất bắn nhanh đến. Diêu Liên rú thảm một tiếng, trở tay không kịp tay phải hắc bị mũi tên mũi nhọn nổ nát, đan hoàn màu ô kim ‘Vù vù’ bay lên. Ở bên một bóng người màu xanh lao nhanh đến, một tay đem đan hoàn nắm trong tay, sau đó thân thể rẽ một cái, một cước vô cùng nham hiểm tàn nhẫn đá vào vị trí dưới rốn ba thốn của Diêu Liên.

Rú thảm ‘Ngao’ một tiếng, mọi người đều nghe được tiếng vật dạng viên nào đó vỡ nát.

Diêu Liên hộc máu, hai mắt trắng dã liên tục lui về phía sau. Có thể rõ ràng nhìn thấy thân thể phụ cận bụng hắc xuất hiện một chỗ lõm xuống quý dị, thân thể phụ cận xương chậu của hắc, hầu như bị một cước Phong Hành đánh lén thành công đập nát.

Phong Hành một đòn thành công, chặt vật cầm đầu ngã xuống.

Hắc kinh hãi nhìn Diêu Liên hộc máu rút lui kinh hô: “Xương cốt thân thể của người sao yếu như vậy? Ta muốn mượn lực lui về phía sau, lại không mượn được lực?”

Diệu Liên thần thông pháp lực cực kỳ tinh diệu, khi Phong Hành đánh lén, đã đem hắc coi là kẻ địch cực kỳ đáng sợ, xuống tay rất tàn nhẫn. Vốn ở trong kế hoạch của Phong Hành, hắc đá một cước vào hạ thân Diệu Liên, nhiều nhất có thể khiến Diệu Liên đau một phen, sau đó hắc có thể thuận thế mượn lực lui về phía sau, sau đó dùng toàn lực bỏ chạy.

Nhưng hắc nằm mơ cũng không ngờ, thân thể Diệu Liên yếu ớt thật sự là vượt qua hắc tưởng tượng.

Một cước đó đạp lên, giống như giẫm ở trên bãi bùn, thân thể Diệu Liên không cung cấp cho Phong Hành nửa điểm lực lượng phản chấn, đã bị hắc một cước đạp nát. Phong Hành làm sẵn chuẩn bị thuận thế bay ngược một cước thất bại, lực lượng toàn thân không có chỗ để dùng, nhất thời cảm đầu ngã xuống đất rất chật vật.

Man Man cũng kinh ngạc kêu lên: “Đúng đó, những đóa hoa trên người hắc thì lại rất rắn chắc, nhưng xương cốt thân thể hắc so với trẻ con còn yếu hơn!”

Trẻ con Nam Hoang, ba năm tuổi đã có thể khiêng tảng đá to như ngọn núi nhỏ chạy lung tung, cả người ít nhất có lực lượng mấy trăm thạch. Thần thông bí pháp của Diệu Liên làm người ta sợ hãi than thở, nhưng lực lượng thân thể hắc, thật đúng là không bằng bọn trẻ con Nam Hoang vừa rơi xuống đất đã có thể chạy khắp nơi!

Cơ Hạo dùng sức lắc đầu, hắc ngẩng đầu lên khàn giọng quát: “Lực lượng của bọn hắc không ở thân thể, ở hồn phách bọn hắc! Cần thận, bọn hắc không phải vu, cũng không phải dị tộc, lực lượng bọn hắc rất quái dị!”

Cơ Hạo đang rống lớn, nữ tử trẻ tuổi Diệu Âm hừ lạnh một tiếng, ngón tay bắn ra, cái chuông đồng xanh nhỏ hình tam giác nổ vang lần nữa.

‘Ông’ một tiếng, trường cung trong tay Phong Hành bộc phát ra một mảng ánh sáng long lanh chột lóe mà qua, chặn cho hắc tiếng chuông nhỏ nổ vang. Mi tâm Man Man đột nhiên trào ra một mảng thần văn dạng lửa, từng tia thần quang

bắn tung tóe, cũng chặn sóng âm xâm nhập.

Mi tâm Cơ Hạo phun ra từng tia sáng màu vàng, Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên ở trong thức hải hần nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, ánh sáng mặt trời ánh vàng rực rỡ chiếu khắp trời, sóng âm tàn sát bừa bãi ở trong đầu Cơ Hạo giống như sương mù dưới mặt trời cấp tốc tiêu tán.

Thét dài một tiếng, Cơ Hạo nhảy dựng lên, Viêm Long Kiếm, Cửu Long Hỏa Châu hóa thành hai luồng lửa nhắm vào mặt hướng Khổ Tuyền, Thanh Mai đánh tới.

Một điểm tinh quang từ mi tâm bay ra, Cơ Hạo tế ra Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, không nói một tiếng hung hăng vung.

Chương 414: Tuyệt Âm

Viêm Long Kiếm ngân lên, hóa thành một cầu vồng lửa hình cung bổ về phía Khổ Tuyền.

Khổ Tuyền trừng mắt thật tròn. Hắc kinh hãi phát hiện, một kiếm vô cùng đơn giản này của Cơ Hạo bay tới, lại giống như thiên la địa võng đem hắc bao phủ toàn bộ ở trong. Khổ Tuyền chỉ cảm thấy, vô luận hắc trốn tránh như thế nào, thi triển như thế nào, một kiếm này đều sẽ chắc chắn bổ vào trên người hắc.

Không thể trốn, không thể chặn, Khổ Tuyền cảm thấy mình giống như một cái sàng vỡ nát, một kiếm này chính là hướng tới vô số lỗ toàn thân mình đâm xuống. Cho dù trên người có bảo bối bảo mệnh, Khổ Tuyền vẫn cảm thấy, hắc ngăn không được cái này một kiếm.

Sự tình tương tự còn xảy ra ở trên người Thanh Mai, Thanh Mai dung mạo cực đẹp nhìn Cửu Long Hỏa Châu nhằm vào đầu nện xuống, sợ tới mức hoa dung thất sắc. Giống như Khổ Tuyền, nàng cũng cảm thấy viên bảo châu lửa nóng vờn quanh này không ngăn được, không chặn được, tuy chỉ là một hạt châu cô đơn, lại như không đâu không có, hướng các nơi yếu hại toàn thân mình đập xuống.

Khai Thiên Nhất Kích ở dưới kiếm trận trận đồ phối hợp vận dụng đến mức tận cùng, chính là hiệu quả đáng sợ như vậy.

Khổ Tuyền và Thanh Mai lui, dùng hết toàn lực, không dám chậm trễ chút nào rút lui. Bọn hắc nhìn Cơ Hạo con người khôi phục tinh táo, đã từ trong đòn nặng của Diệu Âm khôi phục, chỉ có thể dùng toàn bộ lực lượng rút lui về phía sau.

Thân hình lóe lên, khễ cất bước đã là trên trăm dặm, Khổ Tuyền và Thanh Mai trong chớp mắt đã chạy ra khỏi phạm vi kiếm trận bao trùm.

Nhưng trận đồ bao trùm phạm vi mấy vạn dặm, bọn hắc chạy ra khỏi phạm vi sát thương lớn nhất kiếm trận Cơ Hạo khổng lồ, lại vẫn ở trong sự khống chế của trận đồ. Chỉ cần ở trong trận đồ, Viêm Long Kiếm và Cửu Long Hỏa Châu liên kiên định hướng bọn hắc nện xuống, hơn nữa cách bọn hắc càng ngày càng gần!

Trong phút chốc, Khổ Tuyên và Thanh Mai dùng hết sức bủ chạy ra một ngàn tám trăm dặm, Viêm Long Kiếm và Cửu Long Hỏa Châu đồng thời rơi ở trên thân bọn hắc. Đối mặt một đòn trí mạng, Khổ Tuyên và Thanh Mai đồng thời khoát tay, linh phù dạng lá cây trôi nổi đỉnh đầu chợt bùng nổ, hóa thành một đóa hoa sen trắng cực lớn nâng ở đỉnh đầu bọn họ.

Kiếm ngân, châu chấn, linh phù biến thành hoa sen trắng âm âm tan rã.

Khổ Tuyên khàn giọng rú thảm, Viêm Long Kiếm bị hoa sen trắng chấn lệch cộ sát chéo qua thân thể hắc, đem vai trái hắc kéo theo non nửa cái ngực một kiếm cắt xuống.

Thanh Mai khàn giọng rống giận, nàng vung cãnh mai tay phải, tạo nên cả mảng lớn thanh quang chắn trước Cửu Long Hỏa Châu, nhưng Cửu Long Hỏa Châu quỷ dị hơi chếch đi, hung hăng đập một cú ở khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Sống mũi cao của Thanh Mai bị đập lún xuống, may mắn Cửu Long Hỏa Châu vốn không phải bảo bối dùng để đập người, cho nên thương thế trên khuôn mặt không nghiêm trọng lắm. Nhưng bên trong Cửu Long Hỏa Châu chứa tiên thiên linh hỏa tuôn trào ra, theo lỗ mũi, mắt Thanh Mai chui vào đầu nàng, thiêu đốt nàng thất khiếu phun lửa, mái tóc đen chợt hóa thành một đám tro bụi.

Thanh Mai đau đến xé tim xé phổi ôm đầu chạy trốn, một đạo thanh quang bọc nàng, trong chớp mắt đã lao ra khỏi chiến trường, nhanh chóng nhập vào sau tầng mây nồng đậm trên trời cao biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cơ Hạo không kịp phát động kiếm trận, hắc chỉ tế ra Hỗn Nguyên Thái

Dương Phiên, đem lá cờ phướn hóa thành kích cỡ sáu thước, sau đó hấn cầm hai tay dốc hết toàn lực vẩy lên một cái. Đan nguyên pháp lực trong tử phủ kim đan nháy mắt hết sạch, toàn bộ vu lực trong tám ngàn chỗ vu huyết toàn thân bị nuốt không còn một giọt.

Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên hầu như đem Cơ Hạo rút cạn, mặt cờ đập dờn ra một mảng kim quang mãnh liệt.

Diệu Âm cầm cái chuông đồng xanh nhỏ hình tam giác, đối diện Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên dâng lên muốn phát. Cảm nhận được nhiệt lực đáng sợ trên Thái Dương Phiên, Diệu Âm chợt biến sắc, lông mày xếch sắp dựng thẳng ở trên mặt. Nàng thu hồi cái chuông đồng xanh nhỏ, mi tâm phun ra một luồng khí trắng, một lá cờ phướn châu quang bảo khí từ trong khí trắng phun ra.

Xà cừ làm cán, chỉ bạc làm mặt, trên lá cờ phướn tinh xảo được khảm rậm rạp trên vạn hạt minh châu to nhỏ, trên cán dài càng đắp vô số mỹ ngọc bảo thạch. Toàn thân lá cờ phướn ánh huỳnh quang mượt mà, khi vung lên có vô số vàng sáng màu bạc như lốc xoáy không ngừng trào ra.

“Tiểu tặc, xem ngươi có năng lực gì dám làm càn như thế!” Diệu Âm lớn tiếng hét dài, lá cờ phướn vung lên vàng sáng màu bạc giống như thủy triều giành trước hướng Cơ Hạo tràn tới. Vô số vàng sáng cấp tốc xoay tròn, kèm theo tiếng vang kỳ diệu thanh thúy dễ nghe, đem trăm dặm hư không hóa thành tiên cảnh.

“Thieu cho ta!” Cơ Hạo nhìn Diệu Âm, lớn tiếng cười lên.

Trong Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên một đạo kim quang phóng lên cao, sau đó hóa thành cột lửa ngập trời gào thét hướng bốn phía khuếch tán ra.

Châu ngọc bảo quang như mơ mộng chợt phá vỡ, Diệu Âm khuôn mặt dữ tợn trở nên hoảng sợ mất hồn mất vía, trên lá cờ phướn bảo khí bốc lên nứt ra mấy cái vết nứt rõ ràng có thể thấy được, thủy triều màu bạc ngập trời ở trong ánh lửa nhanh chóng thiêu đốt, hóa thành một mảng hào quang năm màu mê ly nhanh

chóng thiêu đốt hết.

Ánh lửa màu vàng bao lấy Diệu Âm, áo dài trên người nàng chột cháy lên. Diệu Âm sợ tới mức khàn giọng hét chói tai, hoa chân múa tay thu hồi lá cờ phướn muốn bỏ chạy. Nhưng Hồn Nguyên Thái Dương Phiên như một khối nam châm thật lớn, nàng thì là một sắt sa khoáng nho nhỏ, Thái Dương Phiên nhẹ nhàng chấn động, mặc cho Diệu Âm thiêu đốt pháp lực, cũng không cách nào rời khỏi tại chỗ nửa bước.

Lửa cháy hừng hực, tiên thiên thái dương tinh hỏa bá đạo tuyệt luân, quần áo trên người Diệu Âm phun ra từng đạo bảo quang miễn cưỡng ngăn cản lửa màu vàng ăn mòn, nhưng trong chớp mắt bảo quang bị thiêu hủy, quần áo hóa thành một làn khói, lửa bao lấy Diệu Âm, từ lỗ chân lông toàn thân nàng không ngừng xâm nhập.

“Tiểu súc sinh, cả gan!” Một tiếng quát khê từ trong hư không truyền đến, một đám mây trắng đột nhiên hiện lên ở đỉnh đầu Diệu Âm, một bàn tay to sương mù ngưng tụ thành chộp xuống phía dưới, muốn chụp lấy Diệu Âm đào tẩu.

Nhưng ở bên, một thanh ngọc như ý màu đen đánh úp ngang trời, ngọc như ý nho nhỏ tập trung sương mù ngưng tụ thành bàn tay chỉ nhẹ nhàng một đòn, chột nghe tiếng vang thanh thúy như bình ngọc vỡ vụn truyền đến, bàn tay to sương mù vỡ vụn từng tấc, trong chớp mắt đã biến mất vô hình.

Trên như ý màu đen một mảng u quang hiện lên, một bàn tay to sương mù màu đen ngưng tụ thành tương tự vô hướng không trung, đám mây trắng kia ở đỉnh đầu Diệu Âm nhất thời vỡ nát.

Diệu Âm bị thái dương tinh hỏa vờn quanh, lửa nóng xâm nhập thân thể, đem nàng thiêu đốt như một khối hồng ngọc gần như trong suốt. Nàng hoảng sợ rống lớn, không ngừng ngẩng đầu hướng bầu trời rống ‘Sư tôn cứu con’!

Một tiếng hừ nhẹ, một bàn tay làn da trắng nõn, đầy đặn trơn bóng, có phạm

vi một thước từ bầu trời hạ xuống, hướng Diệu Âm chớp tới.

Vừa rồi chỉ là sương mù ngưng tụ thành bàn tay cứu người từ xa, hiện tại mắt thấy Diệu Âm sắp bị Hồn Nguyên Thái Dương Phiên luyện hóa, người sau màn rối cuộc không kiềm chế được, tự mình ra tay đến vớt người.

Bên người Cơ Hạo trào ra một trận pháp lực dao động, một bàn tay ngọc trắng nõn nhẵn nhụi, thon dài không tỳ vết từ trong hư không thò ra, nhẹ nhàng băng quơ hướng bàn tay đầy đặn trơn bóng kia nhẹ nhàng vỗ. Hai bàn tay vô thanh vô tức va chạm với nhau, chợt nghe một tiếng trầm nặng, bàn tay đầy đặn trơn bóng bị một tầng hàn băng mỏng manh bao trùm, giống như điện giật chợt run lên, nhanh chóng rút về trời cao không thấy nữa.

“Sư...” Diệu Âm ngẩng đầu lên tuyệt vọng rên rỉ một tiếng.

Thái dương tinh hỏa hướng vào phía trong hợp lại, chợt nghe một tiếng rú thảm, một cơn gió nhẹ thổi qua, Diệu Âm bị đốt thành một làn tro bụi phiêu tán.

Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, chịu đựng thống khổ trong cơ thể trống trơn mang đến, nắm chặt Hồn Nguyên Thái Dương Phiên, cười hướng Diệu Âm bản thân bị thương nặng gật gật đầu: “Đừng động đây, động, sẽ chết!”

Chương 415: Đế Tranh

Vũ Mục cầm lên một cái bình thuốc xương sọ cóc khổng lồ chế thành, thô bạo cạy mở miệng Diệu Liên, đem nước thuốc màu lam của mực dinh dính đáng ghê tởm trong bình thuốc hung hăng rót vào mồm Diệu Liên.

Từng tia dược lực dơ bẩn, trầm trọng cấp tốc khuếch tán ở trong cơ thể Diệu Liên, rất nhanh đã xâm nhập não bộ hẳn, từng tia uế khí bắt đầu ăn mòn nguyên thần Diệu Liên, đôi mắt vốn tinh tảo của Diệu Liên cũng trở nên có chút đục ngầu.

“Đây là cái quỷ gì?” Diệu Liên khàn giọng thét chói tai, thân thể không tự chủ giãy dụa.

“Thứ tốt!” Vũ Mục cười rất thân thiện: “Ta dùng nọc độc, nước dãi cùng tinh – dịch hơn ba trăm loại độc trùng làm chủ dược, dùng mỡ thi thể hư thối...”

Vũ Mục còn chưa dứt lời, Diệu Liên đã bắt đầu nôn mửa từng ngụm từng ngụm. Người khổ tu, trong ruột không có căn thực vật lung tung gì, Diệu Liên nôn ra tất cả đều là nước mật đắng màu vàng, nhưng nước thuốc vừa mới nuốt vào lại một giọt cũng chưa thấy hẳn nôn ra được.

Cơ Hạo và Man Man đều ghê tởm bịt mồm, theo bản năng lui ra phía sau vài bước.

Vũ Mục gã này phối chế vu độc, thật sự là quá ghê tởm. Tuy rất nhiều vu dược của Vu Điện phối phương đều có chút cổ quái, nhưng phương thuốc tà ác như thế, Cơ Hạo vẫn là lần đầu tiên nghe nói. Không cần nói Diệu Liên chính mồm uống được tề này, chỉ là ở một bên nghe nói Cơ Hạo cũng sắp nôn rồi.

“Thứ tốt!” Vũ Mục cười cười hàm hậu, dùng giới thiệu thành phần cụ thể đối với vu dược của mình, mà là rất nghiêm túc nói: “Thứ tốt chuyên môn ăn mòn hồn phách, không có thuốc giải của ta, sẽ chết.”

Vũ Mục giới thiệu rất thuần phác, rất đơn giản, rất thẳng thắn.

Không có thuốc giải của hắc, Diệu Liên dùng vu dược này, sẽ chết.

Khuôn mặt Diệu Liên biến thành một mảng trắng bệch, hắc nhìn nhìn Cơ Hạo như hổ rình mồi, Man Man sắc mặt không tốt, Phong Hành ở xa xa không ngừng hướng bên này nhìn trộm, cùng với Vũ Mục vẻ mặt hàm hậu thuần phác, cười một tiếng rất thê lương, đột nhiên hai mắt trợn ngược, khí tức cả người mất hết ngã xuống đất.

Cơ Hạo cả kinh, vội vàng ghé lên, ngón tay đè ở trên động mạch bộ hắc.

Huyết mạch vẫn đang lưu chuyển, sức sống của thân thể chưa tan, nhưng khí tức linh hồn Diệu Liên lại trở nên gần như không cảm thụ được. Cơ Hạo cẩn thận đem ngón tay đặt ở mi tâm Diệu Liên, mới có thể cảm nhận được linh hồn Diệu Liên giống như co rút thành một điểm cực kỳ nhỏ.

“Sư đệ, đây là ‘Tịch Diệt Bí Pháp’ sư môn bọn hắc bí truyền, nguyên thần nội liễm, tự vây tử quan, là thủ đoạn thần thông dùng để đột phá cảnh giới, theo đuổi thiên địa huyền bí. Thăng nhải này đạo hạnh cảnh giới không đến, vì bảo mệnh, cũng vì bảo vệ cơ mật, tự tiện thi triển Tịch Diệt Bí Pháp, đã phế đi hơn phân nửa, người không cần để ý hắc chết sống nữa.”

Thanh âm Quy Linh vang lên ở bên tai Cơ Hạo, nhanh chóng nói ra một phen lời.

Cơ Hạo nghe được là thần hồn dao động, hắc kinh hãi hướng bầu trời nhìn một cái, khẽ cắn môi, hướng về Phong Hành vẫy vẫy tay, đem Phong Hành gọi đến bên người dặn dò vài câu. Phong Hành ngần ngừ, gật đầu bất đắc dĩ, sau đó kéo Vũ Mục và Man Man nhanh chóng rút lui.

Man Man vừa theo Phong Hành bỏ chạy, vừa hướng về Cơ Hạo lớn tiếng kêu: “Cơ Hạo, cẩn thận nha, đừng xen vào chuyện không nên xen vào... Đây là lời a cha từng nói cho Man Man!”

Không nên xen vào chuyện không nên xeo vào? Quả thật là lời lẽ chí lý, nhưng Cơ Hạo cười khổ, hiện tại cũng không phải là hẳn muốn đi xen vào!

Một cơn gió nhu hòa nổi lên từ đất bằng, thân thể Cơ Hạo phiêu phiêu đang bay lên. Một đám mây nước mờ nhạt bao lấy hắn, nâng thân thể hắn chọt lóe, đã tới phía đông kiếm trận. Dưới trường kiếm vốn cô đơn lơ lửng ở không trung đã có thêm một cánh cửa kỳ lạ, mấy nam nữ đệ tử môn hạ Quy Linh đứng ở trong kỳ môn, nhìn thấy Cơ Hạo vội vàng hướng hắn chấp tay hành lễ, liên tục xưng ‘Sư thúc’ không ngừng.

Cơ Hạo cười vội vàng hoàn lễ, cảm xúc trong lòng không cách nào hình dung.

Các đệ tử môn hạ Quy Linh, tuổi tác so với Cơ Hạo lớn hơn rất nhiều, pháp lực tu vi của bọn họ cũng hơn xa Cơ Hạo. Hai chữ ‘sư thúc’ này nghe vào trong lỗ tai, trong lòng có chút thềm thích, nhưng cũng rất áp lực.

Từng cơn gió mát không ngừng lui tới bay múa trong kiếm trận. Thông qua trận đồ, Cơ Hạo nhìn thấy dưới bốn thanh trường kiếm đông tây nam bắc đều có thêm một mảng kỳ môn, trong một mảng kỳ môn, đều có mấy đệ tử của Quy Linh trú đóng.

Mà chính giữa kiếm trận, một tòa vân đài lơ lửng, bên trên dựng một tòa tế đàn, trên đó trải một khối Thái Cực đồ hai màu đen trắng. Quy Linh đứng ở cạnh tế đàn, cầm một khối lệnh bài liên tục vỗ, kiếm trận to lớn như vậy liền bay lên trời, chưa kinh động bất luận kẻ nào xông thẳng tấp lên trời.

Thần niệm Cơ Hạo và trận đồ gắt gao liên hệ cùng một chỗ, hắn rõ ràng cảm giác được, ở dưới sự khống chế của hắn, phạm vi kiếm trận chém giết kẻ địch chỉ ba trăm dặm, nhưng ở dưới sự khống chế của Quy Linh, phạm vi sát thương này đã tăng lên tới vạn dặm phạm vi.

Đây là chênh lệch tuyệt đối trên thực lực, Cơ Hạo mơ hồ phát hiện, vạn dặm phạm vi sát thương còn chưa phải cực hạn của Quy Linh, nếu không phải cần

khống chế kiểm trận khổng lồ bay lên bầu trời, Quy Linh khống chế kiểm trận, hẳn là có thể diệt sát tất cả sinh linh phạm vi mười vạn dặm.

Kiểm trận khổng lồ xông thẳng lên trời cao, nháy mắt vạn dặm, phá tan từng tầng cương phong, xé rách từng đám mây, không bao lâu đã tới sâu trong cương phong cách mặt đất ức vạn dặm. Cơ Hạo đứng trong kỳ môn, rõ ràng nhìn thấy tinh tú trên trời cao đặc biệt rõ ràng, tinh tú cùng mặt trời cực lớn tranh nhau khoe sắc, ánh sao, ánh mặt trời giao hội thành một biển ánh sáng rực rỡ bao phủ hư không.

Trên trời cao, Đế Thuấn thân khoác trọng giáp, bốn bóng người phía sau cùng hẳn dựa theo phương vị ngũ hành đứng vững, đang giằng co với Đế Thích Diêm La.

Ở ngoài trăm dặm bên người Đế Thích Diêm La, một nam tử Ngu tộc bộ dạng anh tuấn, lạnh lùng, cả người trầm lặng, thân khoác trọng giáp màu đen mắt lộ ra tà quang, đang xa xa giằng co với Minh đạo nhân.

Cờ đen bay múa ở đỉnh đầu Minh đạo nhân, bên người bốc lên sương mù đen, kiểm quang hai màu đen trắng không ngừng lóe lên ở bên người hắn.

Nam tử Ngu tộc thân khoác hắc giáp tay trái cầm tấm khiên hình lăng, tay phải vung một thanh trường kiếm màu đen trong suốt tương đương chiều cao của hắn, trường kiếm vung lên, kiểm quang hai màu đen trắng của Minh đạo nhân không ngừng từ trong hư không lướt qua, kiểm quang va chạm thỉnh thoảng phun ra cả mảng lớn hàn quang kinh khí.

Ở bên cạnh đám người Đế Thuấn, trong phạm vi ngàn dặm, mấy trăm bóng người lui tới đan xen dây dưa cùng một chỗ. Bọn họ động tác thông thả, từng động tác đều cẩn thận đến cực điểm, nhưng ngẫu nhiên bọn họ trao đổi lẫn nhau một đòn, động cái là trăm dặm cương phong tuôn trào gào thét, quấy bầu trời cũng dao động một trận.

Cơ Hạo ngừng thở chăm chú nhìn nhìn tranh đấu như gió nhẹ mây nhạt trước

mắt.

Trên mặt đất, vô số chiến sĩ nhân tộc và quân đội dị tộc chém giết đầm máu, xác nằm khắp nơi, hãn chưa từng biết, trong hư không cách mặt đất ức vạn dặm, cao tầng hai bên lại còn ở dưới tình huống không muốn ai biết, bùng nổ chiến đấu kịch liệt như vậy.

Rất xa, Cơ Hạo nghe được Đế Thích Diêm La đang cất tiếng cười điên cuồng: “Đế Thuấn! Tuy Phạm Hải thăng nhãi này cướp công lao của ta, khiến ta rất không vui. Nhưng có lực lượng của hãn gia nhập, người lần này còn có thể ngăn trở chúng ta hay sao?”

“Ai còn có thể giúp người? Trừ Minh đạo nhân, còn có ai có thể giúp người?” Đế Thích Diêm La rất ngông cuồng cười nói: “Đế Thuấn, không bằng người mang theo nhân tộc đầu hàng đi, người coi như là một nhân tài, ta có thể cho người làm tổng quản nô lệ của ta!”

Chương 416: Giáo Tranh

Tiếng cười kiêu ngạo của Đế Thích Diêm La ở trong hư không chấn động, cương phong gào thét, ma sát va chạm ra vô số sấm sét.

Lòng Cơ Hạo trầm xuống, hẩn cúi đầu nhìn xuống phía dưới, nhưng nơi này cách mặt đất quá xa, thị lực cực hạn của hẩn, cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dạng mơ hồ của Xích Phấn sơn phía dưới. Xích Phấn sơn kéo dài ức vạn dặm, ở độ cao này nhìn xuống, cũng chỉ là một khối to bằng bàn tay, càng không cần nói thấy rõ tình hình trên chiến trường.

“Sư đệ không cần lo.” Quy Linh tọa trấn trung tâm đại trận, vừa đánh ra lệnh bài, vừa lạnh giọng nói: “Nhân tộc tuy yếu thế, lại chưa yếu đến mức mặc cho dị tộc nhào nặn, ít nhất Huyết Nguyệt, Minh Nguyệt hai mạch đã muốn chinh phục nhân tộc, không có khả năng.”

“Đế Thích Diêm La sao, mới lên chấp chính đại đế, quá vội cầu công lợi, nóng lòng cầu thành, đồng thời lại vội mượn tay nhân tộc bài trừ dị kỷ, một lần này là nhất định phải chịu khổ đầu.” Quy Linh lạnh nhạt nói: “Chỉ là, mục tiêu của chúng ta không phải hẩn.”

Vội cầu công lợi, nóng lòng cầu thành?

Đánh giá của Quy Linh đối với Đế Thích Diêm La, Cơ Hạo tràn đầy thể ngộ. Nếu không phải vội cầu công lợi, nóng lòng tạo hình tượng quang huy của mình, Đế Thích Diêm La như thế nào cũng sẽ không vừa mới đăng cơ, nội bộ còn chưa chinh hợp hoàn thành, đã phát động tiến công toàn diện đối với nhân tộc.

Về phần nói mượn dùng tay nhân tộc bài trừ dị kỷ.

Cơ Hạo thoáng nghĩ một chút, trong đầu linh quang chợt lóe, hẩn đột nhiên đoán ra tiền căn hậu quả sự tình.

Khó trách Đế thị nhất tộc chắc như đinh đóng cột nói Kiền thị nhất tộc nhất định sẽ dựa theo kế hoạch của bọn hắn làm việc, khó trách Kiền thị nhất tộc tuy rất cẩn thận, cẩn thận lại cẩn thận, kết quả vẫn ở dưới kiểm trận tổn thất tuyệt đại đa số tinh nhuệ gia tộc.

Trừ Cơ Hạo đại biểu thế lực nhân tộc tính toán Kiền thị nhất tộc, trừ Đế thị nhất tộc ở sau lưng đâm dao, còn có Đế Thích Diêm La ở sau lưng Kiền thị nhất tộc xuống tay, hung hăng chơi Kiền thị nhất tộc một ván. Nói như vậy, đương đại tộc trưởng Kiền thị nhất tộc, từng cạnh tranh ngai báu chấp chính đại đế với Đế Thích Diêm La. Đây là thật sao?

Kiền thị nhất tộc xui xẻo, nhưng ai sẽ quan tâm điều này chứ?

“Người chúng ta muốn đối phó là ai?” Cơ Hạo bỏ qua suy đoán đối với tiền căn hậu quả Kiền thị nhất tộc trúng kế, tò mò hỏi Quy Linh.

Khi Vũ Dư đạo nhân đem kiểm trận cho Cơ Hạo mượn, nhưng chưa nói Quy Linh sẽ đích thân tiếp nhận kiểm trận. Nhưng Quy Linh đột nhiên xuất hiện, còn bảo Cơ Hạo đi lên theo, nói là để hắn kiến thức một phen tranh đấu giữa đại năng chân chính. Rất hiển nhiên đây là kết quả Vũ Dư đạo nhân lâm thời nghĩ tới.

Vũ Dư đạo nhân lâm thời nghĩ tới muốn đối phó người nào đó, để Quy Linh tự mình ra tay nắm giữ toàn bộ kiểm trận.

Cơ Hạo tràn ngập đồng tình đối với đứa nhỏ xui xẻo bị Vũ Dư đạo nhân để trong lòng, rất tò mò hắn sẽ là ai.

Quy Linh cười lạnh một tiếng, lệnh bài trong tay hướng Phạm Hải xa xa đang giữ lẫn nhau với Minh đạo nhân chỉ chỉ. Thân khoác giáp trụ màu đen, làn da màu trắng tím, đôi mắt tối đen, tóc xám trắng giống như làn da người chết, quanh thân Phạm Hải tử khí trầm trầm, tràn ngập một loại khí tức khiến toàn bộ sinh linh còn sống theo bản năng cảm thấy chán ghét cùng không được tự nhiên.

Đây là bốn nguyên lực của Minh Nguyệt nhất mạch, lực lượng tà ác bồi hồi ở giữa sinh tử, để người chết cũng không yên.

Nhưng chỉ như thế, Quy Linh vì sao sẽ cuốn lên kiếm trận, xông lên chín tầng trời cao tự mình đến đối phó Phạm Hải?

Cơ Hạo mở đôi mắt, thần quang màu đỏ vàng ở trong con ngươi lóe lên, Kim Ô Thần Mâu toàn lực phát động hướng Phạm Hải nhìn tới. Trong tầm nhìn màu đỏ vàng, thân thể Phạm Hải biến thành một cái lỗ xoáy xám xịt, ở chỗ trung tâm thân thể hắn, là một đám khí đen dinh dính dày nặng, khí đen dày đặc ý tứ vong tuyệt vọng.

Nhưng ở trong một đám khí đen như muốn cắn nuốt tất cả sinh mệnh kia, một chút thanh quang màu trắng lay động như ánh nến như ẩn như hiện.

Bởi vì một chút thanh quang này tồn tại, khí đen trên người Phạm Hải liền mang theo một tầng khí uy nghiêm thậm chí là thánh khiết tức khó có thể hình dung, một loại đại khí rộng lớn vô cùng trang nghiêm đập vào mặt, khiến Cơ Hạo cũng có một loại xúc động quỳ bái.

Vừa mới nhìn coi Phạm Hải một cái, Phạm Hải đột nhiên ngừng đầu, hướng chỗ Cơ Hạo nhìn tới. May mắn có kiếm trận che chở, Phạm Hải chưa thể phát hiện dấu vết của Cơ Hạo, nhưng khí đen trong cơ thể Phạm Hải quay cuồng, một lực lượng cản trở vô hình thổi quét đến, đôi mắt Cơ Hạo đau đớn một trận, mấy mạch máu trong mắt nứt vỡ, máu lập tức theo khóe mắt trào ra.

Vội vàng nhắm mắt lại, Cơ Hạo quay đầu, huyết khí trong cơ thể quay cuồng, vết thương ở đôi mắt nhanh chóng khép lại.

Thanh âm Quy Linh xa xa truyền đến, trong giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo một tia giáo huấn: “Cơ Hạo, ngươi và Phạm Hải thực lực chênh lệch quá lớn, về sau đừng dùng đồng thuật nhìn trộm người cường đại hơn ngươi. Lần này nếu không phải ngươi thân ở trong kiếm trận của sư tôn, mắt của ngươi đã phế đi.”

Trái tim Cơ Hạo nhảy dựng, vội vàng hướng Quy Linh Diêu Diêu hành lễ tạ lỗi, sau đó hỏi: “Quy Linh sư tỷ, trong cơ thể Phạm Hải này, tựa như có một điểm bạch quang?”

Quy Linh chột ngắc đầu lên, kinh ngạc nhìn Cơ Hạo một cái, kinh ngạc cười nói: “Người vậy mà... đã nhìn thấy một điểm này? Đồng thuật này của người trái lại cũng lợi hại.”

Lệnh bài trong tay liên tục gõ ba tiếng, bốn thanh trường kiếm nhẹ nhàng chấn động, Quy Linh trầm giọng nói: “Vốn sư tôn sẽ không quá mức nhúng tay nhân tộc tranh đấu, cho người mượn kiếm trận, cũng chỉ là muốn người ở trước mặt nhân vương lộ mặt lập công mà thôi.”

“Nhưng Minh Nguyệt nhất mạch đột nhiên gia nhập chiến cuộc, vậy thì thôi, Phạm Hải này, thế mà... thế mà tu tập pháp môn mấy người vừa rồi tập kích người. Môn hạ đệ tử quấy phá, sư tôn sẽ không quản, nhưng đem đệ tử nhét vào môn hạ, truyền thụ bí pháp thần thông, cái này phạm vào tối kỵ.”

Cơ Hạo khẽ nhíu mày, mấy người vừa ở trong kiếm trận hướng mình xuống tay, Phạm Hải và bọn họ thế mà là đồng môn?

Còn chưa đợi Cơ Hạo làm rõ trong đó rốt cuộc có gì kỳ ảo, xa xa trong hỗn độn cương phong nồng đậm, một tiếng ngọc bản thanh thúy vang lên, một lão nhân già nua mặc áo tơ cười một con hạc lớn vắt ngang không trung mà đến.

Đỉnh đầu lão nhân lơ lửng một cái chuông đồng tản ra thanh quang, hai tay phân biệt nắm hai khối ngọc bản một dài một ngắn, ngọc bản đánh vào nhau, phát ra tiếng vang giòn tách ra cương phong, ở trong hư không mở ra một con đường lớn nối thẳng Phạm Hải.

“Phạm Hải, lão phu ở đây có lễ.” Lão nhân cười to một tiếng, bất chấp tất cả, giơ lên hai khối ngọc bản liền hướng Phạm Hải đánh xuống.

Phạm Hải cả kinh, tấm khiên tay trái nhoáng lên một cái, ‘Đang đang’ hai

tiếng chặn hai kiếm Minh đạo nhân thừa cơ đánh lén, tay phải vung trường kiếm, hiểm vô cùng chặn được ngọc bản lão nhân đánh xuống vào đầu: “Đông công, người và nhân tộc không có qua lại, người tới xem nào nhiệt gì? Không sợ tộc ta trả thù sao?”

Đông công lạnh nhạt cười, hai khối ngọc bản vung lên, giống như mưa rơi hướng Phạm Hải hạ xuống: “Nợ nhân tình, trả nhân tình thôi. Về phần Ngu tộc các người trả thù, lão phu một thân một mình, sợ cái gì? Có cái gì phải sợ? Còn nữa, các người có thể làm khó dễ được ta?”

Minh đạo nhân cũng cười to ‘Ha ha’, hai kiện đen trắng giống như cá bơi lui tới chạy nhảy, đánh cho Phạm Hải rối loạn liên tục.

Đông công nhân cơ hội mãnh công, ngọc bản liên tục đánh ba cái ở trên người Phạm Hải, đánh cho Phạm Hải thất tha thất thểu đứng không vững.

Xa xa mấy chiến sĩ Già tộc đang cùng Vu Đế nhân tộc giữ lẫn nhau gầm lên, đang muốn hướng bên này lao tới, lại nghe một tiếng rít gào, một vị nữ tử khuôn mặt tuyệt mỹ, cử chỉ uy nghiêm cương mãnh, khí tức cuồng bạo mãnh liệt giống như hung thú cắt ngang không trung mà đến, đánh một quyền ở trên lưng Phạm Hải.

Quy Linh cười, kiếm trận khê cuốn, nhất thời đem Phạm Hải còn có Đông công, nữ tử còn có Minh đạo nhân đều bọc vào.

Chương 417: Trảm Thi

Kiểm trận quay cuồng, bọc đoàn người chạy vào sâu trong cửu tiêu cương phong, bốn phía đều là gió lốc tàn sát bừa bãi, tinh thần lực như thực chất bị cương phong vụn vụn, hóa thành vô số ánh sáng chói mắt quét loạn ở bốn phía.

Trong mỗi nháy mắt đều có mấy ức cột sáng to nhỏ, dài ngắn ở không trung va chạm mãnh liệt, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Ánh sáng rải rác ra, trên trời cao xuất hiện từng mảng lớn cực quang mỹ lệ, hào quang chói mắt chiếu toàn thân người ta màu sắc rực rỡ.

Trong tia sáng kỳ dị loá mắt, Minh đạo nhân cất tiếng cười to, hai tay cầm kiếm, thân hình hóa thành một đám mây đen, quay quanh Phạm Hải cấp tốc xoay tròn, kiếm quang như mưa không ngừng đánh xuống.

Đông công cầm ngọc bản, cười ha ha không nhanh không chậm, giống như lão nông già thuốc, ngọc bản đan xen thú vị hướng Phạm Hải đánh loạn, đánh cho giáp trụ quanh thân Phạm Hải đốm lửa văng khắp nơi, không ngừng tuôn ra cả mảng lớn phù văn loang loáng.

Nữ tử xuất hiện cuối cùng kia mặc trường bào hoa mỹ, hoa lệ vô cùng như thần cung thiên phi, phong cách tác chiến của nàng lại giống với Đại Vu thô lỗ nhất. Nàng dùng mãnh vô cùng siết chặt nắm tay, ghé vào bên người Phạm Hải, hướng về phía hắc diên cuồng đâm một trận.

Ba người tu vi sâu không lường được, ba người liên thủ đánh cho Phạm Hải chật vật không chịu nổi, mặc cho hắc tay trái khiên tay phải trường kiếm diên cuồng vung, vẫn quanh thân sơ hở khắp nơi, bị đánh cho lão đảo quay cuồng, như quả bóng lăn không đứng vững được.

“Tây mỗ!” Bồng dừng, phụ nhân hoa lệ đánh một quyền ở trên gương mặt Phạm Hải, Phạm Hải bị đánh cho phun máu mũi. Hắc hỗn hển hét lên: “Người dám ra tay với ta? Người không sợ ta dẫn quân, bình định Tây mỗ thiên cung của

người?”

“Đến đi!” Phu nhân hoa quý Tây mỗ ngửa mặt lên trời thét dài, phát ra tiếng rống điên cuồng như hổ báo, trong tiếng rống to, hai tay nàng bắt lấy bả vai Phạm Hải đem hấn xách lên, hung hăng hướng về một ngọn núi lớn lơ lửng trong tầng cương phong đập tới.

Ngọn núi lơ lửng đường kính trăm dặm trải qua cửu tiêu cương phong rèn luyện vô số năm, có thể ở trong cương phong không bị luyện hóa vẫn bảo trì hình thái ngọn núi, có thể thấy được ngọn núi lớn này đã là thiên chuy bách luyện, toàn thân cứng rắn đến cực điểm. Tây mỗ cầm lấy Phạm Hải hướng trên núi đập, chợt nghe một tiếng nổ, trên thân núi nứt ra một cái hố to đường kính trăm trượng.

Không đợi Phạm Hải đứng dậy phản kích, Tây mỗ sải bước lao tới trước mặt Phạm Hải, hai đầu gối hung hăng quỳ nện ở trên ngực Phạm Hải.

Quỳ gối như vậy vào ngực Phạm Hải, hai năm dấm của Tây mỗ giống như sao băng bắn ra, ‘Thùng thùng thùng thùng’ kéo theo vô số dải ánh sáng, hung hăng nện ở trên mặt Phạm Hải. Phạm Hải khàn giọng rú thảm, trên người hấn phun ra một làn sương mù đen dinh dính, gắt gao ngăn cản Tây mỗ công kích. Nhưng man lực của Tây mỗ vượt quá tưởng tượng, mặc cho Phạm Hải giãy dụa phản kháng, hấn trong chốc lát căn bản không bò dậy nổi.

‘Ầm’ một tiếng, cũng không biết đánh bao nhiêu quyền, một ngọn núi to như vậy bị quyền kinh của Tây mỗ chấn vỡ nát. Thân thể Phạm Hải xuyên thấu cả ngọn núi lớn, mặt đầy máu từ một mảng khác của thân núi chui ra.

“Tây mỗ! Ta nhất định...” Phạm Hải vùng trường kiếm chém lung tung, khàn cả giọng rít gào.

Hấn là chấp chính đại đế của Ngu tộc Minh Nguyệt nhất mạch, tư cách từng trải hùng hậu, nội tình so với Đế Thích Diêm La vừa mới đăng cơ mạnh hơn không biết bao nhiêu. Bị Tây mỗ tóm lấy đánh một trận như vậy, mặc dù có bí

bảo hộ thân, cũng chưa bị thương nặng trên ý nghĩa thật sự, nhưng quá mất mặt!

Bị một nữ nhân túm lấy đánh đòn hiểm như vậy, quá mất mặt, mặt mũi mất hết!

Phạm Hải tức giận đến chửi ầm lên. Cái gì thể diện quý tộc Ngu tộc, cái gì tao nhã phong tư linh tinh đều không để ý tới, mà là giống như người đàn bà chanh chua điên cuồng mắng.

Nhưng vừa mới mắng hai câu, Minh đạo nhân đã lao lên, kiếm quang như mưa hung hăng bổ vào trên người Phạm Hải, đốm lửa văng khắp nơi, tiếng phù trận vỡ vụn không dứt bên tai. Trọng giáp màu đen trên người Phạm Hải bị xé rách một cái một cái vết rách thật sâu.

Đông công cũng cười to xông lên, hai khối ngọc bản vung lên đập loạn một trận, một đòn tùy tay nhìn như lơ đãng, lại đánh cho giáp trụ của Phạm Hải vỡ vụn từng khối. Ngọc bản xé rách giáp trụ trên người Phạm Hải, làm vỡ nát trường bào bó sát người hắn, đánh vào trên da thịt trắng bệch của hắn, phát ra tiếng nổ ‘Phành phành’ nặng nề.

“Giáp trụ không đủ chắc chắn!” Đông công cất tiếng cười nói: “Phạm Hải, năm đó lão phu và tiền bối của ngươi Phạm Địa từng đánh mấy trận, minh thần giáp trên người hắn rất chắc chắn, một đôi ngọc bản này của lão phu không làm gì được bộ giáp trụ đó của hắn. Sao, hắn không đem giáp trụ đó để lại cho ngươi?”

Minh đạo nhân cũng cười âm u nói: “Phạm Địa sao? Bần đạo cũng nhớ hắn, năm đó hai thanh vũ khí bản mạng sắc bén này của bần đạo, cùng minh thần giáp đó của hắn cũng chỉ là bất phân cao thấp, giáp trụ đó rất chắc chắn. Chỉ là Phạm Hải, giáp trụ này trên người ngươi cũng quá kém!”

Nói đến hai chữ ‘quá kém’, trường kiếm hai màu đen trắng trong tay Minh đạo nhân đột nhiên phun ra kiếm quang nghìn trượng, hung hăng xuyên thủng giáp trụ của Phạm Hải. Phạm Hải trong lúc nguy cấp, chợt giơ lên tấm khiên

hình lăng ở tay trái chặn kiếm quang màu đen, nhưng kiếm quang màu trắng sát tầm khiên xẹt qua, xuyên qua ngực phải hấn.

Cả đồng máu phun ra, Phạm Hải đau đến mức hét giận dữ một tiếng, hấn đột nhiên mở con mắt dựng thẳng ở mi tâm, một đám mây đen dinh dính cấp tốc xoay tròn ở trong con mắt dựng thẳng của hấn, kèm theo tiếng kêu quái dị ‘Khắc khắc’, một cương thi quái dị cao mười trượng, toàn thân màu vàng đen, bán trong suốt giống như tinh thạch vỡ ba đôi cánh thịt trong suốt, từ trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm Phạm Hải phun ra.

“Chính là lúc này! Nha đầu, chờ cái gì?” Tây mỗ vừa mới đánh một trận mãnh liệt, có chút thở hổn hển đột nhiên hét lớn một tiếng.

Quy Linh thét dài một tiếng, lệnh bài trong tay nàng liên tục vung, Cơ Hạo tính cả mười mấy vị đệ tử môn hạ Quy Linh đồng thời bắt lôi ấn, vung đôi tay, nhất từng đạo lôi quang đánh lên trường kiếm ở đỉnh đầu.

Kiểm trận lôi cuốn, vạn dặm kiếm khí gào thét lướt qua không trung, bốn đạo kiếm khí dựa theo địa thủy hỏa phong tứ tượng lực hướng bầu trời va chạm, hội tụ thành một đạo hỗn độn kiếm khí xám xịt vung xuống phía dưới, chợt nghe một tiếng rít gào oán độc đến cực điểm, cương thi bay ra từ mi tâm Phạm Hải từ đỉnh đầu đến dưới khố, vừa vụn bị đạo hỗn độn kiếm khí này xé thành hai mảnh.

Kiểm khí cuốn đi, cương thi Phạm Hải tể ra bị xay thành nhiều hạt mưa ánh sáng long lanh phiêu tán, gương mặt Phạm Hải chợt tiêu tụy, hấn học từng ngậm từng ngậm máu, hét một tiếng giận dữ, đỉnh đầu lao lên một đạo hắc khí, một vật tròn ba chân tạo hình kỳ dị ở trên khí đen phóng ra từng đạo huyền quang chiếu rọi bốn phương, bao lấy Phạm Hải bị thương nặng chợt hóa thành một đạo hắc quang phá không bỏ chạy.

Quy Linh chưa thúc dục kiếm trận, mà là mặc cho Phạm Hải rời khỏi.

Minh đạo nhân cười ‘ha ha’, thu hồi trường kiếm, vô cùng tiêu sái xoay người bước đi: “Hay, phía dưới đã chết nhiều người như vậy, bần đạo đi nhặt thi

thế đây, các người đều đừng tranh với ta.”

Đông công cười ‘Ha ha’, hướng Quy Linh gật gật đầu: “Nói cho sư tôn nhà người, nợ hần ba lượt nhân tình, lần này tính là đã trả một cái.”

Con hạc lớn hót dài, Đông công cười con hạc lớn nghênh ngang bỏ đi, nháy mắt nhập vào trong cương phong không thấy bóng dáng.

Tây mỗ ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Quy Linh: “Nói cho sư tôn người, trong ba năm, đem Cửu Chuyển Hồi Hỏa Đan hần hứa hẹn đưa đi Tây mỗ thiên cung của ta, bằng không ta đánh tới đàn tràng của hần!”

Một con thanh tước bay tới, cánh giang rộng trăm trượng thanh tước động tác thông thả công Tây mỗ lên, chậm rãi đi về phía tây.

Chương 418: Kiếm Vũ

Trong cương phong, đại năng nhân tộc và dị tộc đang đánh cuốn lấy nhau đồng thời dừng tay.

Cường giả dị tộc Minh Nguyệt nhất mạch đồng thời hừ lạnh một tiếng, không nói một lời hóa thành từng luồng khí đen mở hết tốc độ rời khỏi, không bao lâu bọn hắn đã phá tan cương phong, tầng mây, trở về Trung Lục thế giới.

Đại năng dị tộc Huyết Nguyệt nhất mạch ùn ùn hướng bên cạnh Đế Thích Diêm La hội hợp, trong cương phong vang lên tiếng vang nặng nề, một mảng cương phong phạm vi ngàn dặm bị đập nát, một tòa cung điện màu máu khổng lồ lao ngang tới, chậm rãi dừng ở phía dưới đám người Đế Thích Diêm La.

Đế Thuấn thở ra một hơi, thu kiếm vào bao, hướng Đế Thích Diêm La cười lạnh nói: “Còn đánh không? Chúng ta phụng bồi đến cùng!”

Đế Thích Diêm La trầm mặt, quay đầu nhìn nhìn Minh Nguyệt nhất mạch chật vật bỏ chạy, trầm mặc một phen, lạnh lùng nói: “Xích Phán sơn cho ta một nửa, cho ta một trăm bộ lạc nhân tộc loại lớn làm nô lệ, xem như bồi thường Huyết Nguyệt nhất mạch lần này xuất binh.”

Đế Thuấn mặt lạnh lùng, tay phải lại đặt trên chuôi kiếm: “Như vậy, tiếp tục đánh đi. Ta còn sống, thì không có khả năng đáp ứng điều kiện của ngươi.”

Đế Thích Diêm La hừ lạnh một tiếng, hần nhìn Đế Thuấn lạnh lùng nói: “Lưng, không cần quá cứng như vậy. Nhân tộc các ngươi, từng uốn lưng vài lần, cong thêm vài lần nữa, thật ra không có gì to tát.”

Đế Thuấn cười nhìn Đế Thích Diêm La, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Ở lúc nhân tộc còn là đứa nhỏ, tổ tiên chúng ta vì sinh tồn, từng khom lưng. Nhưng chúng ta đã trưởng thành, cái lưng này đã thẳng, trừ phi ngươi chém gãy xương lưng chúng ta, nếu không muốn chúng ta một lần nữa khom lưng, tuyệt đối không có

khả năng!”

Đôi mắt Đế Thích Diêm La mơ hồ đỏ lên, hần nghiêng răng nói: “Được, vậy ta sẽ chém gãy xương lưng các người cho các người xem!”

Đế Thuấn không hé răng, Đế Thích Diêm La cũng không nhắc lại, bọn họ cúi đầu, ngắm nhìn một cuộc đại chiến tanh máu kia trên Xích Phán sơn của Trung Lục thế giới.

Vịnh Ác Long đã biến thành một đốm đỏ, vịnh Ác Long kéo dài mấy vạn dặm, toàn bộ đầm lầy, sông, hồ sâu, suối cạn, đều bị máu tươi chảy ra nhuộm thành màu đỏ nhạt.

Chiến sĩ nhân tộc cùng dị tộc máu tươi trên người như suối phun, ở trong bùn lầy màu đỏ điên cuồng chém giết, dốc hết toàn lực làm bản thân ít bị thương, để thương thế của kẻ địch nặng hơn chút.

Chiến xa nặng nề trên mặt đất chạy như bay, đem từng cái thân thể tươi sống đập vỡ nát. Khí giới chiến tranh khổng lồ đang nổ vang, mũi tên xuyên thấu thân thể vô số người. Cường quang, lôi đình, hỏa diễm, bạo tạc, đất rung núi chuyển, cả mảng lớn da thịt bị xé rách thành cặn.

Trên mặt đất nằm vô số thân thể cực lớn nằm ngổn ngang.

Người nước Long Bá ngã xuống, người Khoa Phụ tộc ngã xuống, thụ yêu dưới trướng Tổng Cổ cũng ngã xuống. Thân thể cao lớn ngã xuống đất, máu tươi trong vết thương chảy ra giống như sông lớn, phun hơi nóng hội tụ vào vịnh Ác Long.

Cơ Hạo cũng đứng ở trời cao, Quy Linh thi triển thần thông, ngưng tụ thành một quang kính, đem ác chiến trên vịnh Ác Long triển lãm hết ở trước mặt mọi người. Thông qua quang kính có thể nhìn thấy, tuy dị tộc thể công cực kỳ mãnh liệt, mặc dù có Doanh Vân Bằng lâm trận quay giáo, nhưng phòng tuyến của nhân tộc còn có thể ổn được, quân đội nhân tộc Tự Văn Mệnh trước đó triệu tập

ở phụ cận vịnh Ác Long, có đủ lực lượng ngăn cản dị tộc tiến công.

“Đế Thích Diêm La, đủ rồi. Không cần hy sinh tính mạng tộc nhân vô ích.”
Đế Thuần trầm giọng quát: “Một lần này, Huyết Nguyệt nhất mạch người, không có khả năng công phá Xích Phấn sơn. Nếu người cứ muốn đổ máu mà nói, như vậy nhân tộc chúng ta có đủ máu cùng chảy với người!”

Đế Thích Diêm La vẻ mặt quý bí nhìn Đế Thuần một cái, hắc khê thở dài:
“Thử một phen cuối cùng đi, ta không cam lòng!”

Theo Đế Thích Diêm La nói, ở một chỗ chiến trường Doanh Vân Bằng điên cuồng tiến công, đám đông nhân tộc chiến sĩ đột nhiên xoay người, cầm cây lao nặng trĩu hướng về chiến hữu bên người đâm tới.

Trên chiến trường một mảng xôn xao, từng mảng lớn chiến sĩ nhân tộc quay giáo một đôn, hướng chiến sĩ nhân tộc kề vai chiến đấu bên người phát động tiến công trí mạng.

Phản bội là đột ngột như thế, là ngoài dự đoán của mọi người như thế, Doanh Vân Bằng và tướng lĩnh dị tộc đang ngửa mặt lên trời cười điên cuồng. Đại quân dị tộc đang điên cuồng hoan hô, mà các chiến sĩ nhân tộc thất kinh nhìn quanh, bọn họ hoàn toàn không biết rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Chuyện càng làm người ta kinh sợ hơn đã xảy ra, mấy chục người nước Long Bá thân hình cực lớn, đột nhiên ở dưới sự kêu gọi của một trưởng lão quay đầu mâu, hướng về phòng tuyến nhân tộc phía sau ném mạnh ra từng ngọn núi đá thật lớn.

Núi lớn đập xuống, phòng tuyến nhân tộc đại loạn một phen. Tổng Cổ chỉ huy đám thụ yêu thừa cơ công lên, vô số sài lang hổ báo các loại tinh quái công lên. Bọn hắc khản giọng hoan hô, điên cuồng chặt chém, phòng tuyến nhân tộc nhất thời hoàn toàn sụp đổ.

Tiếng kèn sừng rồng ngân nga vang lên, thấy tình thế không ổn Tự Văn

Mệnh hạ đạt mệnh lệnh toàn quân rút lui.

Lượng lớn chiến sĩ nhân tộc hốt hoảng từ trên chiến trường rút lui, nhưng ở trong quá trình rút lui, còn có không ít chiến sĩ đột nhiên ở dưới sự kêu gọi của trưởng lão cùng thủ lĩnh nhà mình, đột nhiên quay binh khí hướng chiến sĩ nhân tộc bên người động thủ.

Chiến sĩ nhân tộc phản loạn đại khái không đến một thành, nhưng ảnh hưởng bọn hắn tạo thành cực kỳ ác liệt, toàn bộ chiến sĩ nhân tộc đều lòng người hoảng sợ, bọn họ không thể tin chiến hữu của mình nữa, cũng không thể tin đồng bạn kẻ vai chiến đấu nữa, chiến sĩ các bộ lạc điều động tràn ngập giới bị cùng đề phòng lẫn nhau, quân đội nhân tộc vốn bền thành một sợi dây thừng, đột nhiên biến thành một đám cát rời.

Sắc mặt Đế Thuấn trở nên cực kỳ nghiêm túc, hăn ngẩng đầu nhìn Đế Thích Diêm La, trầm giọng quát: “Người làm?”

Không đợi Đế Thích Diêm La mở miệng, Đế Thuấn lắc đầu nói: “Không phải người! Dị tộc không có khả năng mê hoặc nhiều người như vậy. Rốt cuộc là ai?”

Đế Thích Diêm La cười rất quỷ dị, cả khuôn mặt cũng nở rộ ra, con mắt dựng thẳng ở mi tâm càng không ngừng khép mở. Hăn cất tiếng cười nói: “Nghĩ hoặc? Kinh ngạc? Sợ hãi? Hoặc là còn có một tia tuyệt vọng? Ta thích nhìn thấy các người có vẻ mặt phức tạp như thế, thật sự quá phấn khích!”

Đế Thuấn trầm mặc không nói, chỉ cúi đầu nhìn vịnh Ác Long rồi như tơ vò.

Quân đội nhân tộc tán loạn, một mũi chủ lực dị tộc thoát ly chiến trường, giống như một thanh đao sắc cắm thẳng tắp về hướng nam.

Sau đó càng lúc càng nhiều quân đội dị tộc bắt đầu hướng phía nam tiến công, tòa tháp cao màu máu kia bắt đầu hướng phía nam di chuyển, bóng người cao gầy kia ở đỉnh chóp tháp cao điên cuồng vùng chiến kỳ màu máu, quấy lên mây nồng đậm màu máu đầy trời.

“Xích Phán sơn, từ nay về sau không là bình phong của các người nữa!” Đế Thích Diêm La kiêu ngạo nhìn Đế Thuấn: “Mất đi một cái phòng tuyến thiên nhiên này, để ta nhìn xem, có một mảnh đất phì nhiêu lớn bao nhiêu, sẽ thành khu vực săn bắn chúng ta dư thừa dư dật?”

Sắc mặt Đế Thuấn biến thành xanh mét, hấn cúi đầu nhìn vịnh Ác Long, thân thể khẽ run rẩy.

Vì một trận chiến vịnh Ác Long tiêu diệt hết quân đội Kiền thị nhất tộc, Tự Văn Mệnh đã đem đại quân nhân tộc xung quanh Xích Phán sơn có thể điều động rút hết tới, giờ phút này phòng tuyến tán loạn, đại quân dị tộc trước mặt, đã không đủ quân lực chặn lại bọn hắn.

Ước vạn dặm đất đai màu mỡ, sẽ trở thành con mồi của dị tộc, mặc cho bọn hắn nắm quyền sinh sát trong tay.

Đúng lúc này, chín luồng kiếm khí sắc bén lao vút lên ở trên đồng bằng phía nam vịnh Ác Long. Kiếm quang chín màu xông lên trời cao, sau đó vô số kiếm quang to bằng bàn tay giống như mưa to tầm tã, mang theo tiếng rít chói tai xé rách tất cả từ trên cao bay rơi xuống.

Chương 419: Nghịch Chuyển

Kiểm quang như mưa, như sao băng, như vô số pháo hoa nổ rộ, nháy mắt bao phủ toàn bộ vịnh Ác Long.

Kiểm quang trắng xoá mang theo nhuệ khí vô cùng, mang theo tiếng xé gió chói tai xé tim xé phổi từ trên cao hạ xuống, tránh được chiến sĩ nhân tộc trên mặt đất, tinh chuẩn vô cùng hướng đại quân dị tộc đâm giết tới.

Vô số phó binh cùng nô lệ dị tộc bị kiểm quang xuyên thấu cổ họng, cả mảng lớn máu tươi từ vết thương của bọn hãn phun ra, vịnh Ác Long đã bị nhuộm đỏ, nhất thời lại có thêm một phần màu máu nồng đậm. Từng mảng lớn phó binh cùng nô lệ cả người cứng ngắc ngã xuống đất, nháy mắt kiểm quang xuyên thủng cổ họng bọn hãn, đã đem sinh cơ của bọn hãn nghiền nát.

Các chiến sĩ Già tộc hốt hoảng giơ lên tấm khiên trong tay, muốn ngăn trở kiểm quang đâm xuyên.

Tấm khiên kim loại dày nặng giống như trang giấy, bị kiểm quang âm hàn thoải mái xé rách, kiểm quang chuẩn xác đánh thủng cổ họng bọn hãn, cũng nháy mắt đem sinh mệnh bọn hãn gạt bỏ. Chiến sĩ Già tộc sinh mệnh lực so với những phó binh cùng nô lệ kia cường hãn hơn nhiều nặng nề ngã xuống đất, tuy linh hồn đã tiêu tán, nhưng thân thể cường đại của bọn hãn vẫn đang điên cuồng run rẩy.

Sinh mệnh tinh khí khổng lồ vẫn đang duy trì cơ năng bình thường của thân thể đã chết, máu tươi không ngừng từ vết thương trên yết hầu phun ra, nhưng cốt tủy vẫn đang không ngừng chế tạo máu mới.

Mỗi một chiến sĩ Già tộc bị đánh chết, đều thành một suối phun máu tươi, suối máu to bằng miệng bát từ trên yết hầu bọn hãn không ngừng phun ra, mang theo tiếng vang ‘Xẹt xẹt’ phun lên cao mười mấy trượng, sau đó ‘ào ào’ rơi ở trên một mảnh đất lầy lội.

Chỗ mưa kiếm bao phủ, vô số suối phun như vậy phun lên cao cao, kèm theo những cơ thể vẫn đang điên cuồng run rẩy như cũ vỗ mặt đất phát ra tiếng vang nặng nề, kèm theo những run rẩy cùng nhảy lên quái dị vụn vụn dữ tợn đó, vịnh Ác Long nhất thời hóa thành địa ngục trong ác mộng.

“Tha mạng!” Vô số tinh anh Ngu tộc ngay lập tức gào thét.

Nhưng bọn hãn giống với những phó binh hạ lưu, nô lệ ti tiện kia, kiếm quang như mưa, sắc bén tàn nhẫn đánh thủng yết hầu bọn hãn, đem sinh mệnh bọn hãn nháy mắt hủy diệt.

Thân thể các quý tộc Ngu tộc cũng không cường hãn như chiến sĩ Già tộc. Thân thể cao gầy yếu của bọn hãn giống như cỏ lau, bị kiếm quang cắt qua, bọn hãn liền mềm nhũn ngã xuống đất, không còn có nửa điểm động tĩnh.

Thi thể chiến sĩ Già tộc bên cạnh bọn hãn không ngừng phun trào máu, máu tươi như mưa, hắt vào trên thân các quý tộc Ngu tộc chết không nhắm mắt kia.

Bọn họ trừng lớn mắt, ba con mắt màu máu nhìn chăm chăm bầu trời. Bọn hãn không rõ, bọn hãn rõ ràng đã sắp thu hoạch thắng lợi, vì sao thế cục sẽ đột nhiên nghịch chuyển, hơn nữa là lấy phương thức tàn khốc như vậy, vô tình như vậy nghịch chuyển.

Cái này giống như trong minh minh có một vị tồn tại vĩ đại cao cao tại thượng băng lạnh vô tình, hãn chán ghét đám dị tộc này biểu diễn, liền nhẹ nhàng búng ngón tay, vì thế chiến sĩ dị tộc lấy ngàn vạn để tính liền ở trong kiếm quang như bão táp ngã xuống.

Nụ cười của Đế Thích Diêm La chợt cứng ngắc, hãn đại ra nhìn vịnh Ác Long, nhìn vịnh Ác Long xác nằm ngổn ngang, máu như suối.

Vì kế hoạch hôm nay, Đế Thích Diêm La tụ tập năm gia tộc quyền thế cường đại nhất của Huyết Nguyệt nhất mạch, điều động chín thành quân đoàn chính quy cùng tư binh gia tộc bọn hãn, kéo theo toàn bộ nô lệ nhân tộc trong mỏ

quặng của bọn hăn, chỉ cần là nô lệ có sức chiến đấu nhất định, đều vơ vét sạch sẽ đưa tới vịnh Ác Long.

Một gây đem nhân tộc đánh chết, triệt để phá hủy phòng tuyến Xích Phán sơn, đây là Đế Thích Diêm La sau khi biết một số ‘tình báo tuyệt mật’ nào đó hạ quyết tâm.

Tất cả đều dựa theo tưởng tượng mỹ diệu nhất của Đế Thích Diêm La, dựa theo người sau lưng hăn tính toán chu đáo tiến hành. Mắt thấy đại công cáo thành, nhưng trong một hơi thở, mộng đẹp biến thành ác mộng. Công lao to lớn biến thành tội trạng to lớn!

Năm gia tộc quyền thế kia không cần đi quản bọn hăn, tổn thất nhiều quân đội như vậy, địa vị chính bọn hăn khó giữ được, có vô số gia tộc lớn nhỏ của Huyết Nguyệt nhất mạch muốn nhân cơ hội đem bọn hăn từ trên ngai báu quyền lực đuổi xuống. Rất có thể một khắc tin tức vịnh Ác Long truyền về Lương Chử, chính là thời gian năm gia tộc quyền thế này bị quần công, máu chảy thành sông.

Đòi mạng là, hăn làm sao bây giờ? Đế Thích Diêm La hăn làm sao bây giờ?

Vừa mới đăng cơ, đã tổn binh hao tướng, nhất là hy sinh nhiều tinh anh Ngu tộc như vậy, hăn hướng các tồn tại khủng bố cao cao tại thượng, có thể chúa tể vận mệnh hăn giải thích như thế nào?

Sắc mặt Đế Thích Diêm La trở nên trắng bệch như tờ giấy, hăn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén như đao của các cao thủ Ngu tộc phía sau mình. Hăn không chút nghi ngờ, một cái không cẩn thận, vừa rồi những cao thủ Ngu tộc này còn đang bởi vì mệnh lệnh của hăn, liều mạng chiến đấu với nhân tộc, sẽ rất vui vẻ đem binh khí đâm vào trái tim hăn, sau đó cướp lấy ngai báu đại đế hăn thật không dễ gì mới ngồi lên được.

Thân thể kịch liệt run rẩy, Đế Thích Diêm La không chút nghi ngờ, hiện tại trong các cao thủ Ngu tộc phía sau hăn, đã có người thêm thường vị trí của hăn rồi.

Ở Ngu tộc, vận mệnh người thất bại cực kỳ bi thảm —— bởi vì một khi thất bại, bọn họ sẽ không còn có ‘vận mệnh’ đáng nói!

Bỗng dưng, Đế Thích Diêm La đem bội kiếm ném ra, cời giáp trụ, nghiêm nghị hướng Đế Thuấn cúi đầu chín mươi độ hành một cái đại lễ: “Nhân vương bệ hạ tôn kính! Trong tương lai một ngàn năm, Huyết Nguyệt nhất mạch sẽ không là kẻ địch của ngài cùng tộc nhân của ngài. Ngài nghĩ sao?”

Đế Thuấn hít một hơi thật sâu, ngón tay đè chặt chuôi kiếm, mỉm cười rất sáng lạn hướng Minh đạo nhân xa xa đứng ở trong cương phong chảy xiết nhìn một cái.

Minh đạo nhân khoanh hai tay ở trước ngực, thản nhiên nói: “Kiếm pháp rất tinh chuẩn, đều là xuyên thủng cổ họng, một đòn lấy mạng, thi thể bảo tồn đầy đủ như vậy, bản đạo vừa lúc dùng bọn hăn để luyện chế minh binh minh tướng... Ủm, kiếm pháp rất không tồi.”

Đế Thuấn liền nở nụ cười, tin tức trong lời nói của Minh đạo nhân nên lộ ra, đã hoàn toàn lộ ra.

Hắn cười hướng Đế Thích Diêm La gật gật đầu, cười nói: “Nhân tộc chúng ta gầy yếu như cỏ, quý tộc hung mãnh như hổ, nếu có thể không tranh đấu, tự nhiên là không tranh đấu là hơn. Ngàn năm hòa bình, nhân tộc cầu còn không được.”

Cúi đầu nhìn vịnh Ác Long một cái, sâu trong con ngươi Đế Thuấn lướt qua một mảng đau lòng thật sâu.

Tuy đại quân di tộc tử thương hầu như không còn, nhưng cũng có rất nhiều chiến sĩ nhân tộc ngã xuống. Cho các chiến sĩ đó đủ thời gian, trong bọn họ có thể có bao nhiêu Vu Vương? Có thể có bao nhiêu Vu Đế? Mỗi một Vu Vương, mỗi một Vu Đế, đều có thể gia tăng một phần nguyên khí, gia tăng một phần nội tình cho nhân tộc!

Nhưng hiện tại, bọn họ đều đã ngã xuống.

“Ngàn năm hòa bình. Hơn nữa, ta sẽ dốc hết toàn lực, đem nô lệ nhân tộc của Huyết Nguyệt nhất mạch trả lại một bộ phận.” Đế Thích Diêm La rất thành khẩn nhìn Đế Thuấn: “Ta còn sẽ tặng nhân tộc một lô quân giới hoàn mỹ, nếu nhân vương bộ hạ tôn kính có bất cứ nhu cầu nào, đều có thể đề suất.”

Đế Thích Diêm La mang theo một tia thăm thiết, cẩn thận nhìn Đế Thuấn: “Ta cần, chỉ là một phần công văn thỉnh cầu hòa bình trên danh nghĩa của ngài, trên danh nghĩa, thỉnh ngài đáp ứng đem một bộ phận dãy núi Xích Phán sơn cắt nhường cho ta, làm chiến lợi phẩm của ta lần này.”

Mang theo một tia cười nhỉnh, Đế Thích Diêm La ôn hòa nói: “Đối với điều này, ngài có bất cứ điều kiện nào, cứ việc đưa ra, ta tuyệt đối không có đạo lý không đáp ứng.”

Rất xa, trong kiếm trận, Cơ Hạo ghen hòng nhìn trân trối nhìn Đế Thích Diêm La đột nhiên biến sắc mặt.

Qua lại với Ngu tộc nhiều như vậy, hẳn biết chủng tộc này rất không biết xấu hổ, nhưng hẳn năm mơ cũng không ngờ, bọn hắn có thể không biết xấu hổ đến loại trình độ này!

Chương 420: Thu Binh

Mặt trời còn chưa mọc lên, bầu trời chỉ tờ mờ sáng.

Sương mù màu trắng bồi hồi trong núi, xa xa truyền đến tiếng ca du dương của sơn quỷ.

Khi đại chiến duy trì, các tinh linh tinh hoa núi rừng thai nghén mà thành đó tránh rất xa chiến trường nguy hiểm. Nhưng chiến tranh vừa mới chấm dứt, các nàng cảm giác lực cực kỳ sâu sắc đối với thiên nhiên, liền về tới nơi mình sống, hát lên ca khúc tuyệt vời chỉ thuộc về các nàng.

Cơ Hạo đứng ở trên một tảng đá lớn, hai tay khoanh trước ngực, nhìn một đại chiến sĩ Già tộc hỗn hỗn lột hết trong giáp trụ cùng quần áo trên người mình, chỉ mặc một cái quần cộc nhỏ nhỏ nhút nhút lung tung.

Làn da vốn màu đồng cổ bởi vì tức giận đã biến thành màu tím đậm, chiến sĩ Già tộc này buồn bực rít gào: “Không còn nữa! Cái gì cũng không còn! Chẳng lẽ muốn ta đem quần cộc cũng cởi cho các người?”

Mấy chiến sĩ Lôi Trạch bộ vây quanh ở bên cạnh đại chiến sĩ Già tộc này, từ trên xuống dưới ở trên thân hăn moi móc một phen, xác định trên người hăn không có bất cứ vật nào bí mật mang theo, lúc này mới hài lòng nhếch miệng cười, ở trên miệng hăn hung hăng đập một cước ý bảo hăn có thể đi rồi.

Đại chiến sĩ Già tộc tức giận siết hai nắm đấm, dùng sức vung một cái, trầm mặt sải bước đi về phía doanh địa dị tộc xa xa. Đi vài bước, hăn quay đầu lưu luyến nhìn giáp trụ mình cởi, còn có trọng thuẫn, đại kiếm vốn thuộc về hăn.

Vài binh sĩ đồ quân nhu nhân tộc đã lớn tiếng hô khẩu hiệu, đem khô giáp của đại chiến sĩ Già tộc này nâng lên một chiếc xe ngựa. Áo giáp nặng nề ép càng xe vang lên ‘ken két’, hai con trâu rừng kéo xe dùng đủ khí lực, lúc này mới chậm rãi kéo xe hướng xa xa bước đi.

Khổ người của đại chiến sĩ Già tộc so với chiến sĩ nhân tộc khôi ngô nhất còn cao lớn hơn một mảng lớn, giáp trụ của bọn hăn, chiến sĩ nhân tộc không thể trực tiếp mặc, cho nên những giáp trụ này chỉ có thể nấu lại sau đó một lần nữa đúc.

Mà đại chiến sĩ Già tộc này bỏ lại thuẫn bài cùng đại kiếm, thì đã bị hai chiến sĩ Lôị Trạch bộ nhanh tay cướp vào trong tay. Vô luận là thuẫn bài hay đại kiếm, những binh khí này đều có thể trực tiếp sử dụng. Tuy nặng nề một chút, nhưng chiến sĩ nhân tộc không thiếu tinh anh đủ lực lượng.

Nơi nơi đều là giáp trụ và binh khí rơi xuống đất phát ra tiếng vang nặng nề.

Ở một tuyến Huyết Vân phong, quân đội Đế thị nhất tộc tụ tập đều bỏ lại quân giới của mình, tay không tập trung ở xa xa.

Các quý tộc Ngu tộc kia còn tốt, bọn hăn rất chú ý thể diện, cho nên bọn hăn còn có thể giữ lại một cái áo dài tơ lụa chế thành. Đại chiến sĩ Già tộc thì thô lỗ hơn rất nhiều. Bọn hăn đối với thể diện cũng không phải coi trọng lắm, cho nên bọn hăn bình thường đều chỉ để lại một cái quần cộc.

Thê thảm nhất chính là phó binh cùng nô lệ dị tộc, bọn hăn ai cũng bị lột sạch sẽ, bọn hăn vốn đã ngay cả quần cộc cũng không có một cái, bị chiến sĩ nhân tộc đã man lột sạch một sợi vải cuối cùng trên người, một đám trần trụi trực cuộn mình lại, lạnh run trong sương sớm se lạnh.

Quý tộc Ngu tộc cùng chiến sĩ Già tộc có thể rời khỏi, nhưng phó binh cùng nô lệ bọn hăn mang đến chiến trường, đều sẽ trở thành chiến lợi phẩm của nhân tộc.

Đại chiến một lần này, ở hai nơi Huyết Vân phong cùng vịnh Ác Long, nhân tộc đầu nhập vào trên trăm vạn tử nô, sau khi những tử nô đó chết trận, đang cần rất nhiều nô lệ bù lại tổn thất.

Một tòa lại một tòa Huyết Nguyệt thần tháp nặng trĩu ngã xuống, vô số phù

vẫn trên thân tháp lóng lánh ánh lửa chói mắt, thân tháp dùng các loại tài liệu quý trọng đúc nóng mà thành vỡ ra, nứt thành từng mảnh vỡ nặng trĩu, bị binh sĩ đồ quân nhu nhân tộc đưa lên xe ngựa chở đi.

Toàn bộ quân đội dị tộc tuyến Xích Phấn sơn buông vũ khí, toàn bộ đồ quân nhu quân dụng đều thành chiến lợi phẩm của nhân tộc, các Huyết Nguyệt thần tháp kia cũng không ngoại lệ.

Nhìn từng vũ khí chiến tranh sắc bén tiêu phí lượng tài nguyên khổng lồ của gia tộc rèn thành cứ như vậy tự hủy, mất nhiều quý tộc Ngu tộc cũng đã vắn vẹo, càng có một số người sau khi gập ngón tay tính toán một phen những Huyết Nguyệt thần tháp tổn thất này rồi cuộc đại biểu bao nhiêu ngọc tể, bọn hắn đau lòng rơi nước mắt.

Bọn hắn không cảm thấy khuất nhục vì hành vi buông vũ khí đầu hàng của nhà mình, ở trong mắt các quý tộc Ngu tộc, mệnh lệnh đầu hàng là Đế Thích Diêm La ban phát. Như vậy người thừa nhận sỉ nhục này, cũng chỉ có thể là Đế Thích Diêm La.

Sỉ nhục chiến bại, không có nửa điểm quan hệ với bọn hắn những quý tộc Ngu tộc kiêu ngạo này.

Nhưng các quân giới tổn thất, nhất là những Huyết Nguyệt thần tháp tự hủy kia, đó đều là tiền. Từng đồng lớn tiền! Tiền đó đều là tài sản riêng của gia tộc bọn hắn, bọn hắn vì những tiền tài tổn thất này mà lòng đau như cắt, đau lòng đến mức nước mắt giống như nước suối chảy ra.

Nơi nơi đều là dị tộc buồn bực chửi rủa và oán giận, tuy ở vịnh Ác Long Huyết Nguyệt nhất mạch chịu đau khổ, nhưng ở nơi khác, ở tiền tuyến Xích Phấn sơn dài dằng dặc, rất nhiều gia tộc Huyết Nguyệt nhất mạch đánh đang có thanh có sắc, thậm chí là đè ép quân đội nhân tộc đánh mãnh liệt.

Những quý tộc Ngu tộc chiến sự thuận lợi đó rất không vui vẻ gì đầu hàng, theo bọn hắn thấy, bọn hắn có cơ hội thắng lợi.

Nhưng mệnh lệnh của Đế Thích Diêm La không thể làm trái, các quý tộc Ngu tộc bị ép buộc vũ khí, để lại toàn bộ đồ quân nhu quân dụng, bọn hãn tự nhiên là oán khí đầy bụng, mà toàn bộ oán khí đều tập trung ở trên người Đế Thích Diêm La.

So sánh, toàn bộ chiến sĩ nhân tộc tuyến Xích Phán sơn đều vui mừng không xiết, bọn họ cao hứng phấn chấn tiếp thu tài phú kẻ địch trước mặt mình. Dựa theo quy củ, những đồ quân nhu quân đội di tộc lưu lại, sẽ là thu hoạch của bộ lạc tương ứng bọn họ, toàn bộ giáp trụ, binh khí, quân giới to nhỏ, còn có lương thực, vũ tình... chồng chất như núi, đều sẽ là tài sản riêng của bộ lạc bọn họ.

Tiếng cười như núi lở sóng thần từ xa xa truyền đến.

Vòng tay không gian trên cổ tay một tướng lĩnh Ngu tộc bị đoạt xuống, một vũ tể nhân tộc mở ra vòng tay không gian, mấy chục vạn khối vũ tình chuyên cho Huyết Nguyệt thần tháp sử dụng ‘Rầm rầm’ lăn đầy đất.

Nhiều chiến sĩ nhân tộc vây quanh những vũ tình này hoa chân múa tay, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

“Phen này, chúng ta có tiền cưới vợ rồi!”

“Ha ha, bộ lạc chúng ta nhà mỗi người đều sẽ có thêm hai con đại gia súc!”

“Ngu ngốc, đương nhiên là lấy tiền này đi mở nơi trú đóng mới, địa bàn lớn, bộ lạc có thể nuôi càng nhiều trẻ con hơn, sẽ trở nên càng thêm cường đại!”

Các chiến sĩ cao hứng phấn chấn thảo luận công dụng của những vật thu được. Làm người thắng, đây là quyền lợi bọn họ nên hưởng thụ.

Các chiến sĩ di tộc đứng chung một chỗ xa xa, mặt âm trầm nhìn động tĩnh bên này.

Tiếng hoan hô của nhân tộc giống như một cái lại một cái tát nặng nề, hung hăng tát ở trên mặt bọn hãn. Nhất là các thượng tầng quý tộc lĩnh quân xuất

chiến, bọn hăn càng tức giận đến mức trong mắt huyết quang bắn ra bốn phía, một đám nghiến răng nghiến lợi mắng tên Đế Thích Diêm La.

Hao phí suốt ba ngày ba đêm, quân đội dị tộc tuyến Xích Phán sơn sau khi chuyển giao toàn bộ đồ quân nhu, hai tay trống trơn xếp thành hàng hướng phía bắc quay về.

Bọn hăn lúc tới đầy bụng hùng tâm tráng chí, chỉ nghĩ kiến công lập nghiệp, chinh phục nhân tộc.

Bọn hăn lúc đi tình cảnh bi thảm, cơn tức đầy bụng hóa thành cả mảng lươn sướt mù quăn quanh ở đỉnh đầu bọn hăn.

Chương 421: Công Đức

Đại chiến ngừng lại, nhưng sự tình còn chưa xong, trọng thần nhân tộc như Tự Văn Mệnh, mỗi ngày bận sức đầu mẻ trán, các loại chuyện xử lý hậu quả cần xử lý, vô số cái đuôi to nhỏ cần chỉnh lý sạch sẽ.

Cái khác không nói, chỉ chuyện quân đội dưới trướng Doanh Vân Bằng suất lĩnh lâm trận quay giáo, còn có chuyện một trận chiến vịnh Ác Long, quân đội nhiều bộ lạc đột nhiên phản loạn, cái này cũng đủ Tự Văn Mệnh học máu.

Cơ Hạo là tiểu nhân vật, những đại sự này không tới lượt hấn quan tâm, cho nên hấn rất nhàn nhã xách một vò rượu trái cây ngon nhất, thông dong đi tới trước động phủ Vũ Dư đạo nhân lâm thời mở.

Động phủ sát một cái hồ sâu, đôi bên có cổ tùng che, trên vách núi rêu xanh điểm điểm, mấy con sóc ở trên cổ tùng nhảy nhót, linh hoạt tránh né mấy con khi vượn trên vách núi nện xuống quả thông. Dưới cổ tùng, A Bảo đã lâu không gặp khoan tay đứng ở phía sau Vũ Dư đạo nhân, nhìn thấy Cơ Hạo đi tới, A Bảo nhất thời cười hướng hấn gật gật đầu.

Cơ Hạo thấy A Bảo không khỏi rất vui mừng, nhìn nhìn Vũ Dư đạo nhân sụp mí mắt ngồi ở dưới cổ tùng, hấn buông vò rượu, đầu tiên là hướng Vũ Dư đạo nhân quỳ lạy hành một lễ: “Sư tôn!”

Vũ Dư đạo nhân nhướng mí mắt, nhìn thoáng qua vò rượu bên người Cơ Hạo, thở dài một hơi nặng nề: “Đó là cái gì?”

“Rượu ngon!” Cơ Hạo rất dứt khoát trả lời: “Biết sư tôn thích rượu, đồ nhi cũng không có gì để hiếu kính, đây là đồ nhi từ chỗ Kháng đế tử kiếm được, rượu trái cây ngon nhất Liệt Sơn bộ sản xuất.”

Vũ Dư đạo nhân miệng giật giật, sau đó lại thở dài một hơi nặng nề, phát phát tay lạnh nhạt nói: “Lần này sát sinh quá đáng, vì sư lòng có bất an, cố kiêng rượu

ba ngày để sám hối.”

Dừng một chút, Vũ Dư đạo nhân vẫy tay một cái, vò rượu liền bay vào tay áo hắn. Hắn mặt mày hớn hở hướng Cơ Hạo gật đầu nói: “Đã là một phen tâm ý của đồ nhi, vi sư sẽ nhận. Ba ngày sau phá giới, hảo hảo đánh giá một phen. Rượu trái cây Liệt Sơn thị sao? Ừm, chẳng lẽ là...”

Sắc mặt Vũ Dư đạo nhân hơi đổi, vội vàng một tay đem vò rượu lấy ra, rút ra nắp trên vò rượu, thật sâu hít một hơi.

Nheo mắt, Vũ Dư đạo nhân trầm giọng nói: “Quả nhiên là bách hoa bách thảo bách quả linh nhưỡng. Hậu duệ Thần Nông thị, bản lãnh ủ rượu này thật ra còn chưa đánh mất. Chẳng qua, tài liệu không đủ linh nhưỡng Thần Nông thị năm đó tự tay sản xuất. Chẳng qua, con cháu hậu nhân một thế hệ không bằng một thế hệ, cái này cũng là đạo lý nên có!”

Cơ Hạo há há mồm, đối với lời của Vũ Dư đạo nhân thật sự là không còn gì để nói, cũng không biết Liệt Sơn Kháng nghe xong lời Vũ Dư đạo nhân nói sẽ có suy nghĩ gì.

Đem vò rượu một lần nữa thu hồi tay áo, Vũ Dư đạo nhân cười nói: “A Bảo à, ngươi và Cơ Hạo cũng có một thời gian không gặp rồi. Ngươi là đại sư huynh, tụ tập nhiều chút với Cơ Hạo, chỗ tốt nên cho sư đệ, ngươi cũng không thể keo kiệt.”

Cơ Hạo cười hướng Vũ Dư đạo nhân nói: “A Bảo sư huynh không keo kiệt, năm đó A Bảo sư huynh luyện chế bộ giáp trụ đó, cũng đã cứu đồ nhi rất nhiều lần.”

Vũ Dư đạo nhân khẽ nhú mày, liếc mắt nhìn A Bảo một cái, kéo dài ngữ khí cười nói: “Ôi? A Bảo, tiểu sư đệ của ngươi còn nhớ thứ tốt của ngươi đó.”

Thầy trò ba người nói đùa một phen, Vũ Dư đạo nhân nhẹ nhàng vỗ tay một cái, ngân nga nói: “Thôi, nói chuyện nghiêm túc đi. Lần này vi sư nhúng tay

nhân tộc đại chiến, tuy chuyện có nguyên nhân, nhưng ít nhiều cũng phạm vào một ít kiêng kỵ. Không thể, không thể nán lại lâu ở nơi đây.”

Cơ Hạo giật mình, vội vàng hỏi: “Sư tôn, ngài pháp lực thông thiên, chẳng lẽ còn có ai có thể làm khó ngài hay sao?”

Vũ Dư đạo nhân thở dài một hơi, bất đắc dĩ giang hai tay: “Pháp lực thông thiên... Hắc, thông thiên, thông thiên. Cái tên này không tồi... Ô, người có thể làm khó vì sư, thật ra cũng còn có mấy người như vậy.”

Phần nộ ngẩng đầu nhìn bầu trời, Vũ Dư đạo nhân lạnh nhạt nói: “Chẳng qua, cũng không hoàn toàn là vì lần này người và A Bảo sử dụng kiếm trận giết nhiều gia súc như vậy. Vì sư, còn có một số chuyện cần tự mình đi một chuyến, đây là chuyện tránh không được.”

‘Giết nhiều gia súc như vậy’? Trong lòng Cơ Hạo kinh hãi, không khỏi kinh ngạc nhìn Vũ Dư đạo nhân.

Đám dị tộc kia, ở trong miệng Vũ Dư đạo nhân chỉ là ‘Gia súc’? Hơn nữa nghe ngữ khí Vũ Dư đạo nhân không cho là đúng, thậm chí mang theo một tia lạnh lùng, một tia tàn nhẫn, hẳn không phải cố ý mắng những dị tộc đó, mà là thật sự ở trong mắt Vũ Dư đạo nhân, những dị tộc đó chỉ giống trâu ngựa sai lang, chỉ là ‘gia súc’!

Tựa như nhìn ra sự kinh hãi trong lòng Cơ Hạo, Vũ Dư đạo nhân cười chỉ bầu trời: “Bọn hắc không phải sinh linh của thiên địa này, cho nên, ở trong lòng vì sư, bọn hắc thật ra ngay cả gia súc cũng không bằng. Đám trâu ngựa đó, so với bọn hắc đáng yêu hơn nhiều.”

“Không phải sinh linh phương thiên địa này?” Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên hỏi: “Sư tôn, thiên ngoại có vật gì?”

“Thiên ngoại, có vô lượng lượng thiên!” Vũ Dư đạo nhân thuận miệng đáp: “Nhưng không cần nói người, dù là A Bảo, Quy Linh bọn họ, theo vì sư trải qua

năm tháng hồng hoang, cũng có một ít công hậu tạo hóa, việc thiên ngoại, cũng không phải bọn họ có thể chạm tới.”

A Bảo ở một bên khẽ thở dài một hơi, nghiêm nghị hướng Vũ Dư đạo nhân hành lễ nói: “Sư tôn nói rất phải, đệ tử đạo pháp nông cạn, làm sư tôn thất vọng rồi.”

Vũ Dư đạo nhân khoát tay áo, thản nhiên nói: “Thôi, đạo hạnh của người, cũng chỉ kém nửa bước. Lần này người tru sát nhiều dị tộc thế này, tuy giết chóc quá mức, nhưng thu được công đức không ít, tự cẩn thận rèn luyện, tự có ngày tinh tiến.”

Cơ Hạo không hé răng, chỉ cảm thấy sâu xa khó hiểu.

Một trận chiến Vịnh Ác Long, nhân tộc mắt thấy đã sắp thua to, đã có kiếm trận bùng nổ giết người, giết chóc vô số tinh nhuệ dị tộc. Khống chế kiếm trận này là A Bảo, đây là Cơ Hạo vừa mới biết được. Nhưng hôm nay nghe lời Vũ Dư đạo nhân nói, tựa như một phen giết chóc này, có nguyên nhân khác ở trong?

Cơ Hạo không nói lời nào, Vũ Dư đạo nhân lại nhìn hẩn cười: “Ừm, Cơ Hạo, người lần này, cũng thu không ít chỗ tốt.”

Chỉ tay, Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, đỉnh đầu từng luồng khí tức ôn hòa thuần hậu hạ xuống. Hẩn ngẩng đầu lên, kinh hãi nhìn thấy đỉnh đầu thế mà có một mảng huyền hoàng chi khí quanh quẩn. Một mảng huyền hoàng khí này màu sắc tươi sáng, phạm vi lớn cả mẫu, vốn Cơ Hạo đối với đám khí tức đó không có bất cứ cảm giác gì, nhưng Vũ Dư đạo nhân điểm ra một chỉ, hẩn mới nhìn thấy đỉnh đầu mình thế mà lại có dị tượng như thế.

“Bọn dị tộc kia, chính là thiên ngoại ác quỷ, xâm nhập phương thế giới này, cướp bóc tài nguyên, khí vận một phương thế giới này, thiên địa tự nhiên chán ghét chúng.” Vũ Dư đạo nhân trầm giọng nói: “Vi sư cho người mượn kiếm trận, ở vịnh Ác Long chém giết vô số dị tộc, thiên địa tự nhiên đánh xuống vô lượng công đức.”

“Có một phần công đức này đặt móng, đạo pháp căn bản của bốn môn, đồ nhi người có thể bắt đầu rồi.”

Vũ Dư đạo nhân vừa nói, hai tay nhắm huyền hoàng chi khí đỉnh đầu Cơ Hạo chop một cái, khẽ kéo, đem nó hóa thành một viên bảo châu to bằng nắm tay, tùy tay ném vào mi tâm Cơ Hạo.

Sau đó Vũ Dư đạo nhân điểm một đầu ngón tay ở mi tâm Cơ Hạo, trước mắt Cơ Hạo có vô lượng ráng mờ dăng trào, một thiên kinh văn chỉ có mấy ngàn chữ, nhưng từng chữ châu ngọc, phong cách cổ xưa huyền diệu không thể diễn tả đột nhiên khắc ở sâu trong linh hồn Cơ Hạo.

Chương 422: Thần Du

Trong vạn trượng ráng mờ, giọng Vũ Dư đạo nhân trong trẻo vang lên ở trong đầu Cơ Hạo, đem thiên kinh văn này từ đầu tới đuôi đọc từng lần một.

Kinh văn không có tên, tìm từ mộc mạc phong cách cổ xưa, không có chút hoa lệ. Đơn giản chỉ kinh văn, vô cùng đơn giản trình bày một cái đại đạo —— đại đạo như thế nào ôn dưỡng linh hồn, tu luyện nguyên thần, lấy nguyên thần phù hợp thiên địa, tiến tới siêu thoát luân hồi, trường sinh bất tử.

Lần trước Vũ Dư đạo nhân truyền thụ 《Vũ Dư Trận Giải》, nhưng trận giải là ‘thuật’, là thủ đoạn, là phương pháp, là kỹ xảo lợi dụng thiên địa pháp tắc, lợi dụng thiên địa nguyên khí.

Cơ Hạo tự mình tìm hiểu Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, quả thực cũng là một loại ‘thuật’, ‘Thuật’ câu thông thiên địa vũ trụ, đào bới tiềm lực bản thân, vận dụng thiên địa lực, có được các loại lực lượng thần kỳ.

So sánh với Vũ Dư Trận Giải, Vũ Dư Trận Giải rộng lớn thâm ảo, như tinh tú mở rộng, như mặt trời đi trên không, rộng lớn mỹ lệ không thể nói bằng lời. Mà Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh tinh xảo tỉ mỉ, cẩn thận nhẩn nhai, giống như trên tơ tóc điêu khắc ra đồ án núi sông xã tắc, ở chỗ tinh xảo cầu biến cẩn thận làm tới cực hạn.

Nhưng căn bản của hai cái, đều là ‘Thuật’, vận dụng năng lượng thiên địa, khống chế thiên địa ảo nghĩa, chỉ là ‘thuật’ mà thôi.

Hôm nay Vũ Dư đạo nhân truyền thụ thiên kinh văn này, nhỏ bé nhanh nhẹn, phong cách cổ xưa tinh diệu, lại là đại đạo căn bản, là ‘Pháp’!

Thân thể Cơ Hạo đang run rẩy, khí huyết toàn thân đang điên cuồng dâng trào, hắt trong một hơi thở, trong núi rừng nhắc lên từng cơn gió mạnh tinh tế thật dài. Rừng cây đang xô xao, cát bụi đang bay múa, trong rừng chim bay cá

nhảy, rần trườn sâu bò linh tinh, tất cả đều cuộn mình không dám nhúc nhích.

A Bảo vung tay phải, một lá cờ lớn màu vàng bay lên trời, từng mảnh hoa sen vàng xoay quanh trên không, đem một phương núi rừng này bao phủ. Nhất thời toàn bộ dị tượng đều biến mất không dấu vết, nhìn từ xa xa, nơi này vẫn là một mảng sơn thủy tốt, không có bất cứ chỗ nào kỳ quái.

Theo hơi thở ngân nga, thiên địa nguyên khí cuồn cuộn không ngừng bị hút vào trong cơ thể, tử phủ kim đan trong thức hải Cơ Hạo quay tròn cấp tốc chuyển động, một mảng thiên địa công đức kia ngưng tụ thành huyền hoàng bảo châu dần dần dung hợp với tử phủ kim đan, tử phủ kim đan dần dần phát ra vạn trượng hào quang, chiếu rọi không gian thức hải một mảng sáng sủa.

Vũ Dư đạo nhân ngồi trước mặt Cơ Hạo, giải thích từng chữ cho hẳn ý một mảng đại đạo kinh văn đó ẩn chứa. Mỗi một chữ ra khỏi miệng, bầu trời đều có từng tia tử khí rủ xuống, tử khí rơi trên mặt đất, liền không tiếng động nổ tung, hóa thành từng đóa hoa sen theo gió lắc lư.

Đột nhiên, Vũ Dư đạo nhân hướng trong núi rừng nhìn thoáng qua. Hẳn cười nhạt, tay áo khẽ vẫy, nhất thời mấy con linh hầu, mấy con chim lớn, còn có mấy con cá, một con cua, hai con tôm to trong một ao nước trong..., đồng thời bị tay áo hắn bắt đến trước mặt.

“Có duyên nghe được, thì nghe đi, có thể hiểu bao nhiêu, thì xem tạo hóa của các người.” Vũ Dư đạo nhân cười tùm tùm nhìn những chim bay cá nhảy, tôm cá con cua... đó, ôn hòa nói: “Nếu tu ra một tia pháp lực, coi như ký danh đệ tử của bản đạo!”

Cơ Hạo mở mắt, hướng những kẻ may mắn bị Vũ Dư đạo nhân chớp tới đó nhìn thoáng qua, hiểu ý cười lên.

Những gia hỏa này thật ra rất may mắn, đụng phải Vũ Dư đạo nhân đạo nhân khai sáng dạy dỗ mọi loài như vậy. Hẳn ở trong lòng rất là xấu bụng oán thầm. Nếu những tiểu gia hỏa này đụng tới là mấy đại năng khác cái gọi là ‘Pháp bất

truyền lục nhĩ', sợ là đã sớm bị một cước đá bay không biết mấy ngàn mấy vạn dặm.

Nhắm mắt, ổn định tâm thần, Cơ Hạo lắng lắng nghe Vũ Dư đạo nhân giảng kinh.

Huyền hoàng công đức và tử phủ kim đan hòa hợp một thể, tử phủ kim đan sáng bừng lên, hào quang mơ hồ thậm chí xuyên thấu qua thân thể Cơ Hạo chiếu rọi ra.

Mi tâm Cơ Hạo xuất hiện một vòng ánh sáng, hào quang rạng rỡ giống như nước chảy. Những tiểu sinh linh bị Vũ Dư đạo nhân chộp tới, Nha Công đứng đỉnh đầu Cơ Hạo, còn có hai con Thần Hỏa Xà ghé vào trên vai hảnh đồng loạt kêu vui. Chỗ mi tâm Cơ Hạo ánh sáng chiếu rọi, bao gồm Nha Công ở trong, trong mắt những tiểu sinh linh đó đều bỗng dưng có thêm vài phần linh tính, thoạt nhìn không có gì khác với người bình thường.

Mà Nha Công vốn chính là hậu duệ thần cầm năm tháng lâu dài thông linh cơ, bị ánh sáng mi tâm Cơ Hạo chiếu, tinh quang trong mắt Nha Công bắn ra bốn phía, quanh thân linh tính tăng vọt, trong cơ thể mơ hồ có một cỗ khí tức huyền diệu nhộn nhạo ra.

‘Hô ~ hít, hô ~ hít’!

Cơ Hạo hít thở trở nên càng lúc càng ngân nga, thiên địa nguyên khí cuồn cuộn rót vào thân thể, ở dưới Vũ Dư đạo nhân ân cần dạy bảo nhắc nhở, trong cơ thể Cơ Hạo vòng định long hổ, phân chia âm dương, nước lửa cộng tế, khám cách điều hòa, thân thể Đại Vu cường hãn hóa thành một cái lò lớn hậu thiên huyền diệu.

Thiên địa nguyên khí là than, khiếu huyết thân thể là lò, lấy tinh khí thần tam hoa bản thân làm thuốc, phong hỏa rèn luyện một phen, tử phủ kim đan của Cơ Hạo đột nhiên nổ tung ra.

Một hơi ghen trong cơ thể, một tia hắc khí ở đỉnh đầu Cơ Hạo từ từ bay lên, mười ngón thon dài của Vũ Dư đạo nhân kết thành đạo ấn nhẹ nhàng vỗ ở đỉnh đầu Cơ Hạo, nhất thời một lực lượng kỳ dị mát lạnh ngọt lành chảy vào thân thể Cơ Hạo, theo kinh lạc quanh thân chuyển động ba mươi sáu vòng, cuối cùng hội tụ vào thức hải Cơ Hạo.

Tử phủ kim đan vỡ vụn, hóa thành đan dịch tinh thuần nhất hòa hợp một thể với huyền hoàng công đức.

Trong thức hải Cơ Hạo một cái bóng người mờ nhạt nho nhỏ xuất hiện, giống như thân hình Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, minh quang ngọc dịch đan dịch và huyền hoàng công đức hội tụ mà thành nhất thời bị bóng người này uống một hơi cạn sạch.

Bóng người nho nhỏ vốn chỉ bằng nắm tay chột cao lên, lớn lên, trong chớp mắt đã trở nên cao lớn như thân thể Cơ Hạo, hơn nữa thân thể cũng trở nên nồng đậm hơn chút, mơ hồ có thể nhìn thấy giống thân thể của Cơ Hạo như đúc.

“Đốt!” Vũ Dư đạo nhân kêu khê một tiếng, ngón tay ở mi tâm Cơ Hạo bắn ra, nhẹ giọng quát: “Thiên địa huyền hoàng công đức rèn luyện, nguyên thần thành thuần dương hết, ra!”

Cơ Hạo chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, đột nhiên giống như bỏ đi tất cả gông xiềng cùng gánh nặng, vô ưu vô lự khoái hoạt tới cực điểm. Hắn nhảy dựng lên, nguyên thần bản thân liền phá vỡ thân thể cực hạn bay ra, lơ lửng lên đỉnh đầu khoảng ba thước.

Nguyên thần ly thể, gió mát thổi đến quanh thân mát mẻ, ánh mặt trời hạ xuống cả người ấm áp, nguyên thần Cơ Hạo được huyền hoàng công đức dung hợp, một cửa ải đối với người tu luyện khác mà nói nguy hiểm nhất đã không hề khó khăn một bước bước qua.

Thoát ly thân thể ước thúc, nguyên thần Cơ Hạo lắng lặng cảm ngộ thiên địa, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên rõ ràng thấu triệt hơn rất nhiều.

Tâm niệm khê động, nguyên thần Cơ Hạo chợt lóe liền tới ngoài ngàn dặm. Nếu hăn lấy thân thể chạy đi, cho dù Lưu Quang Hỏa Dực độn pháp mau nữa, ngàn dặm khoảng cách cũng cần hăn một hồi lâu mới có thể chạy tới, nhưng lấy nguyên thần chạy, ngàn dặm chỉ một ý niệm có thể vượt qua.

Nguyên thần lóe lên, ở trong ngàn dặm phạm vi tận tình chạy một phen, nguyên thần Cơ Hạo vui vẻ trở về trong cơ thể, an tọa ở trong thức hải, hai tay ôm chặt lấy Hồn Nguyên Thái Dương Phiên, tiên thiên linh vật này đã thành bản mạng chí bảo nửa nguyên thần hăn.

Nguyên thần trong một ý nghĩ, khí huyết quanh thân Cơ Hạo sôi trào như rồng, trong tiếng ‘Vù vù’, toàn thân tám ngàn vụ huyết đồng thời mở ra, từng đạo thiên địa nguyên khí rót vào trong cơ thể, tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí chợt so với ngày xưa tăng vọt gấp hơn trăm lần!

Cơ Hạo mừng rỡ như điên mở to mắt, vội vàng hướng Vũ Dư đạo nhân quỳ lạy hành lễ.

“Đa tạ sư tôn thành toàn!” Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, nguyên thần thành tựu, hơn nữa có thể thần du ly thể, hăn ở trên đại đạo tu luyện, xem như đã thật sự đăng đường nhập thất.

Vũ Dư đạo nhân cất tiếng cười to, sau đó tiếng cười im bật mà dừng.

Chương 423: Kiểm Thương

“Chúc mừng đạo hữu thu đồ đệ tốt.”

Một thanh âm cực kỳ nhỏ, uể oải mềm nhũn âm u vang lên.

Cơ Hạo đứng dậy, hướng chỗ thanh âm truyền đến nhìn lại, dưới một gốc cổ tùng ngoài mười mấy trượng, một đạo nhân trung niên tóc dài rối tung, chân trần, đang tựa chéo vào trên cổ tùng, uể oải như không được ăn no nhìn bên này.

Đạo nhân bộ dạng vàng vọt gầy nhom, áo dài vải thô trên người treo ở trên thân gầy yếu, gió thổi qua liên vang ‘phần phật’. Tay trái hẩn nắm một cây trúc trượng, trên đốt trúc mấy cành trúc thưa thớt lay động, bên trên treo mười mấy cái lá trúc. Cây trúc trượng này cũng giống với đạo nhân này, vàng vọt gầy nhom ốm yếu, toàn bộ buồn bã ỉu xìu đến cực điểm.

Vũ Dư đạo nhân lạnh lùng nhìn đạo nhân không hé răng, đạo nhân thì nhìn Cơ Hạo thấp giọng tán thưởng: “Quả thật là đệ tử tốt, đệ tử tốt nha! Chưa tới trăm tuổi, đạo hạnh pháp lực cũng so được với những đã tu số khổ hơn một ngàn năm khổ công rồi!”

Cơ Hạo khẽ nhíu mày, một phen bồi dưỡng của Vũ Dư đạo nhân, thế mà sánh được với người tu luyện bình thường khổ công ngàn năm?

Nguyên thần hiển hóa ở bên ngoài, có thể rời cơ thể tự do chạy đi, hơn nữa không sợ cương phong thổi, không sợ ánh mặt trời phơi nắng, Cơ Hạo biết cảnh giới này hẩn là rất khá rồi, nhưng hẩn còn không biết, thế này cần hao phí ngàn năm khổ công của một số người nào đó mới có thể tu luyện đến mức độ này.

Vũ Dư đạo nhân đặt bàn tay ở trên đầu gối, hai tay nhẹ nhàng vỗ đầu gối, lạnh giọng quát: “Bần đạo đào tạo đồ đệ nhà mình, có quan hệ gì với người đâu?”

Bàn tay khẽ lật, đem vò rượu vừa rồi Cơ Hạo mang đến tùy tay lôi ra, Vũ Dư đạo nhân nhổ nắp, ‘Oc’ trút một ngụm rượu xuống. Hắn hài lòng lau lau khóe miệng, lạnh lùng nhìn đạo nhân kia quát: “Tiểu đồ đệ này của bản đạo hiểu thuận, có khả năng, lại thông minh như vậy, bản đạo vui vẻ bồi dưỡng hẳn! Lời này của người, là hâm mộ đâu, hay ghen tị vậy?”

Cơ Hạo và A Bảo đồng thời nhìn nhìn vò rượu trên tay Vũ Dư đạo nhân, đồng thời trợn mắt nhìn nhau một cái —— sư tôn ơi, ngài đã nói kiêng rượu ba ngày mà? Giờ đã phá giới sao?

Đạo nhân nhẹ nhàng nhoáng lên trức trượng trong tay một cái, mặt mày đau khổ nói: “Không phải hâm mộ, không phải ghen tị, mà là đau lòng. Lấy năng lực to lớn của đạo hữu, được đệ tử tốt như vậy, hao phí chút khí lực đào tạo một phen cũng là đạo lý nên có. Chỉ là đáng thương môn hạ đệ tử bản đạo...”

Trúc trượng nhoáng lên, trước mắt Cơ Hạo liền có hư ảnh vô số trúc trượng chồng chất đè ép tới, một áp lực đáng sợ đánh tới. Thân thể Cơ Hạo chấn động, nhất thời bốn phương tám hướng một mảng tối đen, trừ trúc ảnh đầy trời cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa.

Tuyệt vọng, vô biên vô hạn tuyệt vọng áp tới, ngoài ra, toàn bộ hỉ nộ ái ố, toàn bộ cảm giác của Cơ Hạo hoàn toàn đoạn tuyệt.

Ý tuyệt vọng nồng hậu như thế, nguyên thần vừa mới sinh ra của Cơ Hạo chột uế oải, mắt thấy sắp bởi vì khôn cùng tuyệt vọng mà tán loạn.

Một tiếng quát nổi giận đánh tới, một tiếng kiếm ngân bùng tỉnh nguyên thần Cơ Hạo, bốn phương tám hướng vô cùng vô tận trúc ảnh âm âm vỗ nát, Cơ Hạo chột cả kinh mở to mắt, chỉ cảm thấy cả người dinh dính, trên người đã tràn đầy mồ hôi lạnh.

Vũ Dư đạo nhân cầm một đạo kiếm quang màu xanh trong veo không tỳ vết, giống như hổ điên đuổi theo đạo nhân kia chém loạn cả lên.

Về mặt đạo nhân nghiêm túc, chân đạp bộ pháp huyền diệu. Động tác nhìn như thong thả, lại chứa vô tận huyền cơ. Thân hình hẫng loạng choạng trái phải, nguy hiểm vô cùng tránh được kiếm quang nhìn như chém lung tung của Vũ Dư đạo nhân.

Hai người một đuổi một chạy, chột lóe chột chém, chỉ ở trong vòng phạm vi mấy trượng xê dịch biến ảo.

Cơ Hạo chỉ hướng thân hình hai người nhìn thoáng qua, đột ngột cảm thấy như có vô cùng vô tận hồng hoang tinh thần đập loạn vào mặt. Vô số huyền cơ thêm vào nguyên thần, đảo thẳng nguyên thần hẫng hầu như sụp đổ, một ngụm máu thiếu chút nữa phun ra.

Vũ Dư đạo nhân cùng đạo nhân kia mỗi một động tác nhìn như thô lậu, đều chất chứa vô cùng thiên cơ. Tu vi Cơ Hạo hiện nay, lại ngay cả một động tác của bọn họ toát ra một chút dư vị thiên cơ cũng không thể thừa nhận.

Cơ Hạo vội vàng quay đầu đi không dám nhìn động tác của hai người nữa.

Hai người đuổi giết chạy trốn thời gian ba năm hơi thở, đột nhiên A Bảo đứng ở một bên quát nhẹ một tiếng, thân hình chột lóe liền tới bên cạnh đạo nhân kia, tay phải giống như chùy đồng, nhẹ nhàng băng quơ đánh ra một quyền.

Cơ Hạo nhìn một quyền này. Không khỏi mở to mắt nhìn, ở trong một quyền này của A Bảo, Cơ Hạo mơ hồ thấy được một tia bóng dáng ‘Khai Thiên Nhất Kích’.

Nhưng một đòn này của A Bảo hiển nhiên không huyền diệu như Khai Thiên Nhất Kích hư ảnh truyền thụ, nhưng trong đó lại có thêm một số cảm ngộ thiên đạo của riêng A Bảo, huyền diệu trong đó lại có sự khác biệt với Khai Thiên Nhất Kích.

Quyền ẩn chột lóe, ‘Thùng’ một tiếng, đạo nhân bị đánh trúng một quyền A Bảo ở trên vai.

Vẻ mặt đau khổ của đạo nhân rút cuộc khẽ biến, một tia lửa giận sinh ra, lật tay một chưởng liền hướng A Bảo đánh tới.

A Bảo hừ lạnh một tiếng, không né không tránh vô cùng đơn giản nghênh đón một quyền, chợt nghe một tiếng trầm nặng, thân thể đạo nhân không chút dao động, A Bảo thì thân thể run nhè nhẹ, liên tục lui về phía sau ba bước.

Cơ Hạo kinh hãi mở to mắt nhìn, tu vi A Bảo mạnh như vậy?

Đạo nhân kia có thể đối chọi với Vũ Dư đạo nhân đánh ra một chưởng, A Bảo thế mà chỉ lui ba bước?

‘Xẹt’ một tiếng vang lên, đạo nhân kia đã trúng một quyền của A Bảo, lại cho A Bảo một chưởng, động tác hoàn toàn không tỳ vết rốt cục xuất hiện một tia sơ hở. Trường kiếm của Vũ Dư đạo nhân cắt xuống, tay áo trái của đạo nhân bị một kiếm cắt rách một vết dài cả thước, kiếm quang càng cọt qua cổ tay hắn, cắt ra một cái vết thương dài nửa tấc.

Một kiếm thành công, Vũ Dư đạo nhân thu kiếm lui về phía sau, hai tay khép ở trong tay áo liên thanh cười lạnh.

Đạo nhân mặt mày đau khổ nhìn vết thương trên cổ tay, chỉ thấy da thịt trong vết thương của hắn giống như lưu ly trơn bóng phát sáng, càng có một tia hương thơm hoa sen kỳ dị từ vết thương trào ra. Khẽ thở dài một tiếng, vết thương trên cổ tay đạo nhân cấp tốc khép lại, không lưu lại nửa điểm dấu vết.

“Đã lâu chưa bị thương.” Đạo nhân ưỡn thẳng cái lưng vốn có chút mềm nhũn, nhắm mắt nhìn Vũ Dư đạo nhân.

“Bần đạo có thể khiến người bị thương nặng hơn chút nữa.” Vũ Dư đạo nhân nghiêng răng cười ‘hắc hắc’ không ngừng, mười ngón trong tay áo giống như rút gân cấp tốc nhảy lên: “Người biết, bần đạo có cái bệnh cũ ngứa tay!”

Đạo nhân nhất thời trầm mặc, qua một lúc lâu, hắn nhìn thoáng qua A Bảo,

cười lạnh nói: “Hai người thầy trò các người liên thủ mới làm bị thương bản đạo một kiếm, không tính là bản lãnh.”

Vũ Dư đạo nhân cười càng thêm sáng lạn. Hắn chớp mắt, rất ác ý khiêu khích: “Vậy được, bản đạo liên thủ với A Bảo, người kêu mười gã tám gã thân truyền đệ tử lại đây, chúng ta chơi lớn một hồi! Ai thua, người đó liền tứ chi bò về đàn tràng nhà mình, thế nào?”

Đạo nhân một lần nữa trầm mặc.

Hắn nhìn A Bảo một cái thật sâu, mặt mày đau khổ nói: “Đệ tử bản đạo, tìm không thấy ai có thể đối phó A Bảo đạo nhân, thật ra cũng không cần thử.”

Vũ Dư đạo nhân cười đến hai hàm răng trắng cũng lộ ra: “Thử chút thôi, nói không chừng trong hàng môn nhân đệ tử của người, đột nhiên có người đạo pháp tiến nhanh thì sao? Chẳng may trong bọn hắn có người ngay cả bản đạo cũng không phải đối thủ của bọn hắn thì sao? Thử chút, không bằng thử chút?”

Sắc mặt đạo nhân càng thêm sầu khổ, hắn u oán nhìn Vũ Dư đạo nhân, thản nhiên nói: “Nói chuyện nghiêm chỉnh đi!”

Vũ Dư đạo nhân chợt tắt nụ cười, lạnh nhạt: “Nói!”

Chương 424: Sống Lại

Cơ Hạo và A Bảo một trái một phải đứng ở phía sau Vũ Dư đạo nhân, lắng nghe hẳn cùng đạo nhân kia đối thoại.

Có tình huống đáng sợ vừa rồi thiếu chút nữa bị trúc ảnh đầy trời chấn vỡ nguyên thần, Cơ Hạo lần này cẩn thận đến cực điểm, nguyên thần giữ vững thức hải, Hồn Nguyên Thái Dương Phiên mơ hồ lay động lúc nào cũng có thể toàn lực chấn động. Từng vầng ánh sáng màu vàng ấm áp từ trên Thái Dương Phiên khuếch tán ra, đem nguyên thần của mình thủ hộ nước hắt không lọt.

A Bảo nhìn Cơ Hạo nghiêm túc, cẩn thận đến mức tận cùng, lặng yên bắt một cái pháp ấn, một ngọc phù tinh xảo từ đầu ngón tay hẳn chảy ra, hóa thành một đạo tinh quang rơi ở trên người Cơ Hạo.

Một dòng nước ấm tràn khắp quanh thân, Cơ Hạo vừa rồi còn có chút sợ sệt trong lòng, khí huyết còn có chút chưa bình ổn nhất thời toàn thân an tường. Hẳn cảm kích hướng A Bảo gật gật đầu, A Bảo thì cười hàm hậu, sau đó hai mắt như đao, hung hăng trừng mắt về phía đạo nhân kia.

“Thứ nhất, đạo hữu cũng biết, giáo lí của bản đạo khác với mọi người, Phạm Hải kia nay tính là môn đồ của ta, về sau xin đạo hữu đừng làm khó hắn.” Vừa mở miệng, lời đạo nhân đó nói đã là long trời lở đất như thế.

Cơ Hạo kinh ngạc hướng đạo nhân đó nhìn một cái.

Phạm Hải là môn nhân của hắn, như vậy Quy Linh đột nhiên tiếp quản kiểm trận, ở giữa không trung một kiếm chém mi tâm Phạm Hải phun ra phi thiên cương thi kia cũng là hợp tình hợp lý. Cái này xem như Vũ Dư đạo nhân chủ động ngáng chân người ta sao?

“Ừa?” Vũ Dư đạo nhân ngạc nhiên nhìn đạo nhân đó: “Hoa đạo nhân, người nói Phạm Hải kia là môn nhân của người? Thật sự là không ngờ, người gần đây

làm ăn náo nhiệt, quả nhiên là mở rộng cánh cửa thuận tiện, ngay cả dị tộc người cũng dám nhúng tay?”

Sắc mặt đạo nhân được xưng là Hoa đạo nhân càng thêm sâu khổ, hai khóe miệng hầu như cũng sẽ đến trên cằm. Hắn thấp giọng thở dài: “Đại đạo gian nan, chỉ có thể dốc sức giãy dụa, đạo hữu cần gì phải mở lời trào phúng chứ?”

Nhìn Vũ Dư đạo nhân một cái thật sâu, Hoa đạo nhân lạnh lùng nói: “Còn phải đa tạ đạo hữu kiếm hạ lưu tình.”

Vũ Dư đạo nhân khoát tay áo, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Bần đạo cũng không biết đó là người của các người, chủ trì kiếm trận là đồ nhi Quy Linh kia của bần đạo, sở dĩ kiếm hạ lưu tình, chỉ là không muốn đánh giết nhỏ, lại dẫn ra những lão khó đối phó mà thôi.”

Dừng một chút, Vũ Dư đạo nhân rất nghiêm túc nói: “Ít nhất, ở trước khi bần đạo xông qua bậc cửa đó, những lão gia hỏa năm đó, vẫn là không nên trêu chọc.”

Hoa đạo nhân cũng khẽ biếc sắc. Hắn trầm mặc một phen, trầm giọng nói: “Một khối bản mạng phi thi kia của Phạm Hải, chính là hắn lấy Minh Nguyệt bí thuật, kết hợp diệu pháp bốn môn rèn luyện mà thành, song pháp hợp nhất, có sự kỳ diệu đoạt thiên địa tạo hóa. Là một pháp môn bần đạo nghiệm chứng đại đạo, lại bị kiếm trận nhà người một kiếm chém... Vũ Dư, người phải cho bần đạo một câu giải thích.”

‘Keng’ một tiếng, Vũ Dư đạo nhân rút kiếm nơi tay, một luồng thanh quang trong vắt tản mát ra hàn khí âm u, hắn nhìn Hoa đạo nhân trầm giọng nói: “Giải thích ở đây!”

Năm ngón tay Hoa đạo nhân siết chặt trục trượng, hắn trầm ngâm một lát, lạnh nhạt cười nói: “Nếu nói không giảng đạo lý...”

Vũ Dư đạo nhân lạnh lùng nói: “Bần đạo trời sinh như thế. Bần đạo chính là

không giảng đạo lý. Không cần lấy môn nhân đệ tử bản đạo uy hiếp bản đạo. Nếu môn nhân giáo ta có ai đau đầu bị sốt, thiếu tay thiếu chân, hắc, sợ là môn nhân nhà người sẽ phải đầu người rơi xuống đất.”

Ngón tay bản trượng trúc, Hoa đạo nhân trầm giọng nói: “Hắc!”

Vũ Dư đạo nhân cũng khẽ quát một tiếng, trong đôi mắt ẩn hiện tia sáng lạnh: “Trừ phi Phạm Hải là thân phận chấp chính đại đế Ngu tộc, ngay cả hắc cũng cùng nhau bỏ. Hoa đạo nhân, người thu dị tộc làm đồ đệ, cho dù huynh đệ ba người ta liên thủ đánh vào đàn tràng nhà người, vậy cũng có đạo lý có thể nói.”

Trầm mặc một lát, Hoa đạo nhân lạnh lùng nói: “Như thế, việc này chung quy bỏ qua, kiếm bổ bản mạng phi thi của Phạm Hải, thì đem Diệu Âm trả lại.”

Vũ Dư đạo nhân cất tiếng cười to, tùy tay đem trường kiếm trả về vỏ, sau đó hướng Cơ Hạo gật gù đầu: “Nữ tử người đã thiêu chết đó, đem vật cô ta lưu lại lấy ra đi!”

Cơ Hạo sửng sốt. Mấy ngày hôm trước hắc ở vịnh Ác Long chủ trì kiếm trận, có bốn nam nữ xâm nhập trong trận bất ngờ đánh lén, lại bị hắc bắt sống một, thiêu chết một. Nữ nhân bị thiêu chết đó, tựa như tên là Diệu Âm.

Không nói một lời, Cơ Hạo đem vài vật Diệu Âm lưu lại móc ra.

Một món là chuông đồng xanh nhỏ hình tam giác, vừa mới lấy ra, chuông đồng xanh nhỏ đã khẽ ngân ‘Ong ong’ không ngừng giã dựa, muốn bay về phía Hoa đạo nhân.

Một món là tiểu phiến châu quang bảo khí tàn phá nọ, cái tiểu phiến này bị Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến của Cơ Hạo làm bị thương nặng, giờ phút này hào quang ảm đạm, đang có một tia châu quang bảo khí không ngừng tiết ra, nhìn qua Thái Tiều tụy. Nó cũng cảm nhận được Hoa đạo nhân tồn tại, cũng muốn bay lên, lại lão đảo uế oải.

Trừ hai trọng bảo này, Diệu Âm để lại chính là một ít ngọc phù, đan dược và vu tinh ngọc tể..., ở trong những vật vụn vặt đó, có một hạt châu màu trắng to bằng ngón cái, là Cơ Hạo sau khi luyện hóa Diệu Âm, từ trong tro cốt nàng lưu lại tìm được.

Hoa đạo nhân thấy mấy thứ này, lập tức chớp lấy.

Nhưng Vũ Dư đạo nhân cũng một tay trao ra, ‘Bốp’ một cái bàn tay hai người va chạm với nhau. Đồng thời ngón tay Vũ Dư đạo nhân búng ra, hung hăng điểm ở trên chuông đồng xanh nhỏ, cái chuông nhỏ không ngừng chấn động này nhất thời an tĩnh lại, nhu thuận nằm ở trong tay Cơ Hạo.

“Chỉ có cái này, có thể trả lại người.” Vũ Dư đạo nhân bắn ra vật vụn vặt trong tay Cơ Hạo, viên bảo châu đó ‘Chúu chúu’ bay lên, bị Hoa đạo nhân cầm ở trong tay.

Hoa đạo nhân mang theo vẻ mặt đau khổ nhìn nhìn chuông đồng xanh nhỏ trong tay Cơ Hạo, khẽ thở dài: “Đây là bảo vật của bốn môn.”

Vũ Dư đạo nhân khoanh hai tay ở trước ngực, chậm rãi nói: “Môn nhân đệ tử không chịu nổi gắng, bị đoạt, hiện tại là bảo vật của bốn môn!”

Khẽ thở dài một hơi, Hoa đạo nhân dịch chuyển ánh mắt, từ trong tay áo lấy ra một cái bát tử kim.

Trong bát tử kim thủy quang mơ hồ, tuy chỉ là một cái bình bát to bằng đầu người, lại cho người ta một loại ảo giác khói sóng mênh mông, phạm vi mấy vạn dặm. Thủy quang trong bình bát giống như lưu ly nhiều màu, quang ảnh biến ảo không chừng, ở trên miệng bình bát, có vài cái lá sen tươi mới nâng lên hai nụ hoa sen to bằng ngón cái, nhìn qua rất xinh đẹp đáng yêu.

Hoa đạo nhân hừ nhẹ một tiếng, đem viên bảo châu màu trắng Diệu Âm lưu lại đó ném vào bình bát.

Chợt nghe từng đợt thiên âm mạn diệu trong bình bát, có quang ảnh hoa mỹ trôi lên, cũng chỉ thời gian ngắn ngủn ba năm hơi thở, một bóng người từ trong bình bát chạy ra, chính là Diệu Âm đã bị Cơ Hạo luyện hóa!

Diệu Âm thân khoác một cái áo vải thô quỳ rạp xuống đất, mặt mày đau khổ hướng Hoa đạo nhân dập đầu bái lạy: “Đệ tử vô năng ra mắt tổ sư, đa tạ tổ sư cứu, miễn cho đệ tử khổ luân hồi.”

Cơ Hạo kinh hãi mở to mắt nhìn, hần thốt thanh nói: “Lại sống rồi?”

Hoa đạo nhân nặn ra một nụ cười, hướng Cơ Hạo mang theo một tia ý tứ hàm xúc khoát lác nói: “Bốn môn thần thông khôn cùng, đây là việc nhỏ thôi người.”

Vũ Dư đạo nhân đang muốn mở miệng, Cơ Hạo đột nhiên cười nói: “Thì ra là bảo châu kia, tàn hồn Diệu Âm giấu ở trong bảo châu đó? Ô, đối phó bí pháp khởi tử hồi sinh này cũng đơn giản, về sau giết môn nhân nhà người, trực tiếp dùng vu chú đem tàn hồn bọn họ diệt sát toàn bộ, liền tự nhiên bị chết sạch sẽ!”

Lời mới ra khỏi miệng, Vũ Dư đạo nhân vỗ tay cười to, sắc mặt Hoa đạo nhân cùng Diệu Âm chợt biến đổi đột ngột, đồng thời tức giận nhìn Cơ Hạo.

Chương 425: Thay Thế

Diệu Âm ánh mắt oán độc như sói, hung hăng nhìn chằm chằm Cơ Hạo không tha.

Hoa đạo nhân thật sự là đạo hạnh cao thâm, sắc mặt hẳn chỉ hơi biến đổi, sau đó liền khôi phục như lúc ban đầu, lại là cái bộ dáng tử khí trầm trầm uể oải kia. Khẽ thở dài một hơi, trúc trượng trong tay Hoa đạo nhân nhẹ nhàng vung vung, lạnh nhạt nói: “Đạo pháp bốn môn huyền diệu, sao là vền vền vu chú có thể phá?”

“Có thể thử chút.” Có Vũ Dư đạo nhân và A Bảo ở bên người, Cơ Hạo đối với Hoa đạo nhân tử khí trầm trầm này cũng không có quá nhiều kiêng kỵ. Nhất là vừa rồi Hoa đạo nhân thế mà bất chấp thân phận thể diện, ngang nhiên hạ độc thủ với mình, điều này làm trong lòng Cơ Hạo lại ghen một cơn tức.

Cho nên hẳn làm ra vẻ mặt ngây thơ chất phác thiếu niên mười mấy tuổi nên có, cười ôn hòa như gió xuân: “Tiền bối, không bằng chúng ta thử chút đi. Để cho Diệu Âm ‘lão a mỗ’ đứng ở chỗ này, đệ tử hện trăm tám mươi trường lão Vu Điện vu chú mạnh nhất cùng nhau rửa bà ta, xem bà ta chết hay là sống!”

Khóe miệng Hoa đạo nhân giật giật, trăm tám mươi trường lão Vu Điện vu chú mạnh nhất? Người đây là nói giỡn sao?

Diệu Âm lại tức giận đến xanh mặt, hai hàng lông mày xéch hầu như vuông góc chín mươi độ ở trên mặt. Nàng tức giận nhìn Cơ Hạo, lại không dám xen mồm trước mặt Hoa đạo nhân cùng Vũ Dư đạo nhân, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi âm thầm ở trong lòng nguyên rửa không ngừng.

Cơ Hạo cực nàng không dám để trăm tám mươi trường lão Vu Điện cùng nhau nguyên rửa nàng, nàng quả thực không dám, cho nên lời này nàng không tức giận một chút nào.

Nhưng một tiếng ‘Lão a mỗ’ kia, khiến Diêu Âm đem Cơ Hạo ghi tạc trong lòng thật sâu. Cái gì là lão a mỗ? Trong bộ lạc Nam Hoang, những lão bà già nua nhất, khó coi nhất, nửa thân thể cũng chôn trong đất rồi, mới được tộc nhân xưng là lão a mỗ.

Một chữ ‘Lão’, cũng đủ Diêu Âm ghi hận Cơ Hạo cả đời.

Nhẹ nhàng phun ra một hơi, Hoa đạo nhân trầm giọng nói: “Đem Diêu Liên trả về, sự tình lần này coi như chấm dứt. Thế nào?”

Vũ Dư đạo nhân cười lạnh một tiếng. Hắn nhìn Hoa đạo nhân lạnh nhạt nói: “Lời này nói quá nhẹ nhàng rồi. Diêu Liên, Diêu Âm, Khổ Tuyền, Thanh Mai bốn người xâm nhập trong kiếm trận kia của bản đạo ý đồ như thế nào? Bọn họ muốn làm gì đối với đồ nhi của bản đạo?”

Hoa đạo nhân sụp mí mắt, thản nhiên nói: “Có thể làm gì? Chẳng lẽ bọn họ còn dám cướp đoạt bảo bối chứng đạo của đạo hữu hay sao? Đơn giản là đám môn nhân của bản đạo tò mò, muốn kiến thức một chút thủ đoạn cao đồ môn hạ đạo hữu mà thôi.”

Không đợi Vũ Dư đạo nhân mở miệng, Hoa đạo nhân cấp tốc nói: “Bọn nhỏ đệ tử đùa giỡn, không phải là chuyện gì to tát cả. Diêu Liên thân bị thương nặng, đã tự khóa nguyên thần, nếu còn không giải cứu, sẽ có trở ngại đối với con đường tương lai của hắn. Đạo hữu, chung quy sẽ không trơ mắt nhìn Diêu Liên trở thành phế nhân chứ?”

Vũ Dư đạo nhân cười lạnh không nói, không cần nói nhìn Diêu Liên trở thành phế nhân, dù là trơ mắt nhìn hắn trở thành người chết, Vũ Dư đạo nhân cũng không thèm để ý. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, ngón tay nhẹ nhàng hướng Cơ Hạo điểm một cái.

Được Vũ Dư đạo nhân ra hiệu, Cơ Hạo tiến lên một bước, lạnh giọng quát: “Muốn Diêu Liên, việc này tuyệt đối không thể. Hắn có quan ngại thật lớn với chuyện đại quân Thập Nhật quốc lâm trận phản loạn, chúng ta thậm chí còn hoài

ngghi hãn cấu kết dị tộc, cố ý phá hư phòng tuyến nhân tộc ta ở vịnh Ác Long.”

Cơ Hạo hít sâu một hơi, nhìn Hoa đạo nhân ánh mắt yên lặng như hồ sâu, chỉ cảm thấy một cỗ hàn ý đập vào mặt, trực tiếp thấu vào trong xương tủy.

Đây là một tồn tại đáng sợ giơ tay nhắc chân, có thể đem vô số người như mình đánh cho hồn phi phách tán đó!

Cứng rắn chống đỡ hàn ý như có như không trên người Hoa đạo nhân, Cơ Hạo duỗi thẳng cổ, thẳng lưng, khàn khàn nói: “Diệu Liên là nhân chứng quan trọng, nhân vương sớm hay muộn cần từ trên người hãn tìm được tiền căn hậu quả cùng tất cả chân tướng một trận chiến vịnh Ác Long, cho nên, hãn là không thể thả.”

Năm ngón tay Hoa đạo nhân siết chặt trúc trượng, không nói một lời.

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Hoa đạo nhân, trầm giọng nói: “Nếu là điều tra rõ Diệu Liên là đầu sỏ gây nên tất cả. Như vậy...”

Hoa đạo nhân đột nhiên quát: “Như vậy, thì sao? Vũ Dư đạo hữu, việc này chẳng lẽ còn muốn do một tiểu bối làm chủ?”

Hai tay Vũ Dư đạo nhân ma sát lẫn nhau, mơ hồ có chút ánh lửa từ trong kẽ ngón tay phun ra. Hãn cười tủm tỉm nhìn Hoa đạo nhân, ôn hòa nói: “Môn nhân đệ tử của bản đạo mỗi người rất quý giá. Cho nên bọn họ đều rất có thể làm chủ một chút cho bản đạo. Không thể so với môn nhân đệ tử một số người nào đó, thật sự là như làm trâu làm ngựa, ngã ven đường chôn ven đường, ài, đáng thương, đáng thương nha!”

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, trên trúc trượng trong tay Hoa đạo nhân có mấy chục cành non sinh trưởng ra, cành xanh biếc vừa mới mọc ra liền chột héo úa khô vàng, sau đó hóa thành nhiều điểm tro bụi phiêu tán. Hoa đạo nhân vẻ mặt không tốt nhìn Vũ Dư đạo nhân: “Nói, thả Diệu Liên, điều kiện gì.”

Vũ Dư đạo nhân cười ha ha nhìn Hoa đạo nhân, hắn chụp lấy chuông đồng xanh nhỏ cùng lá cờ phướn châu quang bảo khí rách nát trên tay Cơ Hạo, tùy tay đem lá cờ phướn đã hư hao ném trả lại cho Diệu Âm, lắc lắc cái chuông nhỏ tinh xảo hình tam giác trong tay cười nói: “Đồ nhi này của bản đạo, lần này lập công lớn, dựa theo quy củ nhân tộc, hắn kém nữa cũng phải có một mảnh đất phong của mình.”

Mặt Hoa đạo nhân và Diệu Âm đồng thời giật giật.

Vũ Dư đạo nhân cười đến cả người lẫn vật vô hại nhìn Hoa đạo nhân: “Đạo hữu còn chưa nghe hiểu? Vị đồ nhi tốt này của bản đạo, phải có lãnh địa của mình, dựa theo tính cách người tu luyện chúng ta, chung quy phải có một tòa hộ sơn đại trận.”

Cơ Hạo và A Bảo liền nở nụ cười.

Hộ sơn đại trận, bày trận cái gì cũng đơn giản, khó nhất chính là mắt trận áp chế, bảo vật áp trận điều hòa thiên địa nguyên khí. Chỉ bảo áp trận mấu chốt nhất này càng lợi hại, lực sát thương cùng lực phòng ngự bản thân đại trận lại càng cường đại.

Hiện tại là Vũ Dư đạo nhân tự mình mở miệng giúp Cơ Hạo bắt chẹt vơ vét tài sản, Hoa đạo nhân không mắc bẫy còn tốt, nếu hắn thực mắc cái bẫy này, không chảy máu nhiều là không ứng phó qua được. Dù sao Vũ Dư đạo nhân thân phận thế nào? Người trước mặt hắn, không biết xấu hổ đưa một món đồ đồng nát ra sao?

Sắc mặt Hoa đạo nhân càng thêm sâu khổ, khổ giống như vừa mới ăn ba cân hoàng liên.

Hắn nhìn nhìn Cơ Hạo, lại nhìn nhìn Vũ Dư đạo nhân, như có chút ám chỉ nói: “Như thế, đủ loại trước kia giống nhau triệt tiêu, tương lai đủ loại, lại xem thủ đoạn môn nhân mỗi người như thế nào?”

Đủ loại trước kia giống nhau triệt tiêu? Ngay cả mình ở Nam Hoang giết chết mấy người kia, cũng triệt tiêu hay sao?

Cơ Hạo mỉm cười, hướng Vũ Dư đạo nhân chấp tay hành lễ: “Tất cả do sư tôn làm chủ.”

Vũ Dư đạo nhân hào khí can vân cười to một tiếng, đưa tay vươn đến trước mặt Hoa đạo nhân: “Lấy thứ tốt ra, đủ loại trước kia sẽ xóa bỏ.”

Lông mày Hoa đạo nhân giật loạn một trận, trầm mặc một lúc, hẩn thò tay vào tay áo, chậm rãi lấy ra một đại ấn màu vàng sáu tấc khối toàn thân khói sóng quanh quẩn, hình dạng như một ngọn núi đẹp đẽ.

“Sơn Xuyên Ấn này, chính là hộ thân chi bảo cực tốt, càng có thể nắm giữ sông núi địa mạch, dùng để bày trận cũng vô cùng tốt.” Dùng sức đem đại ấn này vỗ hướng trên tay Vũ Dư đạo nhân, Hoa đạo nhân lớn tiếng quát: “Giao ra Diệu Liên, việc này bỏ qua từ đây.”

Không bao lâu, Hoa đạo nhân mang theo Diệu Liên, Diệu Âm hóa gió mà đi, chỉ để lại Cơ Hạo cầm chuông đồng xanh nhỏ ‘Đăng Hồn Chung’ và đại ấn màu vàng ‘Sơn Xuyên Ấn’ cười đến miệng cũng không khép lại được.

Chương 426: Trở Về

Cười dài một tiếng, dưới chân Vũ Dư đạo nhân bỗng dựng sinh ra một đám mây trắng, nâng hân lao thẳng lên chín tầng mây, trong chớp mắt chẳng biết đi đâu.

Cơ Hạo và A Bảo hướng về bóng người Vũ Dư đạo nhân đi xa lạy vài cái, sau đó đứng dậy, hai sư huynh đệ lúc này mới cười to với nhau, đấm mấy quyền lẫn nhau ở trên ngực đối phương.

Thoáng hàn huyền vài câu chuyện mấy năm sau khi chia tay, Cơ Hạo biết được A Bảo ở nội địa nam cương hành tẩu một đoạn thời gian, vận khí cực tốt hân góp nhặt một số kỳ trân dị bảo, lại nhìn trúng mấy môn nhân rất khá, lúc này mới hài lòng quay về Trung Lục.

Trong lúc nói giỡn, A Bảo khẽ lật tay, một gốc san hô đỏ như lửa cao hơn sáu thước liền xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

Gốc san hô màu lửa đỏ này toàn thân long lanh trong suốt, không thấy chút tỳ vết, càng có một tầng ánh lửa ôn nhuận vờn quanh. San hô vốn là kỳ trân trong biển sản xuất, nhưng gốc hỏa san hô này trên tay A Bảo, lại là hân ở sâu trong một núi lửa niên đại cực xa xưa thu được.

“Tạm thời còn chưa nghĩ ra dùng nó làm gì.” A Bảo thường thức gốc hỏa san hô này hướng tới Cơ Hạo cười nói: “Chờ sư huynh đem nó luyện thành bảo bối, thì tặng cho sư đệ người hộ thân đi. Ô, Vô Chi Kỳ kia, hừ hừ!”

Cơ Hạo hắc hắc cười lạnh, xem ra A Bảo đã biết, món giáp trụ hân luyện chế cho Cơ Hạo, là bị Vô Chi Kỳ một gậy gõ nát. Bị A Bảo để trong lòng, Cơ Hạo rất là cảm thấy ‘vui vẻ’ cho Vô Chi Kỳ, đại hầu tử này sắp ném mùi đau khổ rồi.

Thu hồi hỏa san hô, A Bảo rất đặc ý đem những thiên tài địa bảo hân ở Nam Hoang thu được lần lượt hướng Cơ Hạo đưa ra một phen. Sau đó hai người đem

động phủ Vũ Dư đạo nhân lâm thời mở phong bế lại, sóng vai hướng phương hướng trung quân đại doanh của nhân tộc bay đi.

Vũ Dư đạo nhân có việc rời khỏi, dặn dò A Bảo thay hẳn chiếu cố Cơ Hạo một thời gian. Cơ Hạo vừa mới chiếm được đạo pháp truyền thừa căn bản của bốn môn, mặc dù có Vũ Dư đạo nhân giảng giải ý nghĩa thâm ảo, hơn nữa mượn dùng thiên địa huyền hoàng công đức lực trực tiếp ngưng tụ nguyên thần, hơn nữa tránh được phong, hỏa, lôi kiếp lúc ban đầu, trực tiếp đạt tới cảnh giới nguyên thần ly thể thần du vạn dặm.

Nhưng căn cơ của Cơ Hạo dù sao vẫn quá mỏng manh, có A Bảo hành gia này có thể chống lại Hoa đạo nhân đôi chiêu dặt tay chỉ điểm, đối với Cơ Hạo đóng vững trụ cột là cực kỳ hữu ích.

Càng không cần nói, ở trên đường trở về trung quân đại doanh, A Bảo nói rất trắng ra với Cơ Hạo, Vũ Dư đạo nhân là sợ môn nhân của Hoa đạo nhân phát huy bản lĩnh thiên phú nhất quán không cần da mặt, bất chấp mọi giá không biết xấu hổ, kiếm vài cao thủ cùng thế hệ với A Bảo, Quy Linh đến làm khó Cơ Hạo.

Tuy trong môn nhân đệ tử của Hoa đạo nhân, không một ai là đối thủ của A Bảo, nhưng những người đó từ thượng cổ hồng hoang tu luyện đến giờ, cho dù đạo hạnh cảnh giới có điều không đủ, nhưng dùng thời gian đả pháp lực cũng đủ để thoải mái nghiền áp Cơ Hạo.

Một đường tâm tình, Cơ Hạo đột nhiên rất tò mò hỏi A Bảo: “Đại sư huynh, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

A Bảo ngần ngừ, rất mờ mịt nhìn Cơ Hạo. Sau đó hắn bấm đốt ngón tay tính toán hồi lâu, cuối cùng cười khổ giang hai tay: “Nhớ không rõ nữa, sau khi khai thiên tích địa đã có ta, khi đó trong hồng hoang còn chưa có cách nói tuổi tác, ngay cả mặt trời, cũng còn chỉ là một đám tiên thiên thái dương tinh khí, chưa thai nghén ra.”

Lông tóc toàn thân Cơ Hạo dựng thẳng lên từng đợt, A Bảo nhìn như thiếu

niên, lại đã ‘trưởng thành’ như vậy rồi?

Dọc theo đường đi, chợt nghe thấy A Bảo nói liên miên căn nhắc, đem đám đồ đệ tử có tên tuổi môn hạ Vũ Dư đạo nhân lần lượt nói ra.

Ví dụ như nói, bản thể Quy Linh chính là một con đại huyền quy sau khi khai thiên tích địa, trời sinh đối ứng thiên địa âm dương, trên mai trời sinh bản vẽ chu thiên tinh thần, có thể biết họa phúc, nhìn lên thiên cơ, thiên phú thần thông càng thêm khó lường. Hơn nữa một thân thần lực ở môn hạ Vũ Dư đạo nhân cũng là tuyệt đỉnh lợi hại.

Năm đó Vũ Dư đạo nhân vừa mới thu A Bảo làm đồ đệ, thầy trò hai người ở trong hồng hoang đại địa tùy tính dạo chơi, nhìn thấy bảo bối gì tốt liền xen vào một tay. A Bảo thói quen thích thu thập bảo bối, thích thu thập tài liệu tự mình luyện chế bảo bối, chính là khi đó dưỡng thành.

Lúc gặp được Quy Linh, Quy Linh còn chưa biết tu luyện đang bởi vì một gốc linh dược bản thân thủ hộ rất nhiều năm bị người ta cướp đoạt, còn bị người đoạt linh dược của nàng đánh cho bị thương nặng. Vũ Dư đạo nhân và A Bảo xắn tay áo liền lao lên, đem người cướp đoạt linh dược đó đánh cho bị thương nặng trốn chạy, Quy Linh liền thành đồ đệ tử Vũ Dư đạo nhân, sư muội của A Bảo.

Vũ Dư đạo nhân môn hạ đồ đệ tử rất đông, trong đó đại đa số đều là hắc và A Bảo ở lúc du lịch khắp nơi, đông nhất một người, tây nhất một người nhất trở về.

Mà các môn nhân đồ đệ tử đó lại có nhiều thân bằng hảo hữu, thấy Vũ Dư đạo nhân đối đãi môn nhân nhà mình cực kỳ hậu đãi, nhất thời hô bằng gọi hữu, người giúp ta làm người tiến cử, ta giúp người làm người tiếp dẫn, trái một nhóm phải một đám, môn nhân đồ đệ tử của Vũ Dư đạo nhân liền càng ngày càng nhiều.

Giống như Cơ Hạo đi, chỉ là A Bảo gặp Cơ Hạo thấy thích, liền đưa tin cho Vũ Dư đạo nhân cùng mấy sư huynh đệ, kết quả Vũ Dư đạo nhân liền tự mình chạy tới thu Cơ Hạo làm đồ đệ, còn vì hắc lưu lại lâu như vậy ở Xích Phán sơn, thậm chí còn không tiếc bày ra kiếm trận, khiến Cơ Hạo thu gặt lượng lớn công

đức lực, một hơi đột phá một cửa ải lớn trên con đường tu luyện.

“Cơ Hạo à, về sau người thấy ai tốt, cảm thấy không tệ, thì trực tiếp truyền tin cho sư tôn.” A Bảo cười ha ha nói: “Sư tôn chúng ta chính là tính tình như vậy, nghe nói có nhân tuyển đồ đệ tốt, liền ngửa tay, liền muốn thu người. Hẳn lại là người cực bao che khuyết điểm, cho nên môn nhân bốn môn chúng ta, đều là cực kỳ thân hậu.”

Cơ Hạo liên tục gật đầu, không khỏi ở trong tay áo sờ sờ ngọc bài Vũ Dư đạo nhân lúc gần đi cho hắn.

Ngọc bài to bằng bàn tay, bên trên điêu khắc một hòn đảo bị sóng biển mây nước vây quanh, mép ngọc bài hình tứ phương có hoa văn phong cách cổ xưa làm trang trí, phía bắc là tên thật Cơ Hạo được khắc ở trong một đạo phù lục phong cách cổ xưa dày nặng, đây là thân phận lệnh bài môn hạ đệ tử Vũ Dư đạo nhân.

Cơ Hạo là tiểu đồ đệ Vũ Dư đạo nhân tự mình nhận lấy, cho nên trên khối ngọc bài này của Cơ Hạo có đánh dấu riêng, bên trong có cấm chế Vũ Dư đạo nhân bày ra, có thể trực tiếp hướng Vũ Dư đạo nhân đưa tin, càng có thể liên hệ đồng môn phụ cận, đồng thời cũng có các loại công hiệu thanh tâm, ngưng thần, trừ tà, ích trần, xua tan độc trùng khí độc, thật sự là một món kỳ bảo phụ trợ hiểm có.

Một đường cười nói, A Bảo đem tình huống đại khái trong môn hộ giải thích cho Cơ Hạo một phen, hai người vân quang nhanh chóng, đã về tới đại doanh nhân tộc.

Cơ Hạo mang theo A Bảo ở trong đại doanh xuyên qua một phen, khắp nơi đều là chiến sĩ nhân tộc vui vẻ cổ vũ, nhiều chiến sĩ đang thu thập hành trang, chuẩn bị đồ quân nhu. Đại quân nhân tộc lần này thắng lợi, Tự Văn Mệnh đã bắt đầu điều động một bộ phận binh mã, để bọn họ quay về bộ lạc của mình.

Ở trong một chỗ doanh trường, Cơ Hạo gặp được đám người Man Man.

Khiến Cơ Hạo vui sướng là, Thái Ti, Thiếu Ti những ngày qua đều bị Chúc Long Quỹ quản không thể ra ngoài, rốt cuộc cũng được lão quái vật đó thả ra.

Một đám người rốt cuộc tề tựu, mà kết quả trận đại chiến này cũng rất khiến người ta hài lòng, mọi người gặp nhau, nhất thời đầy tiếng cười nói vui vẻ.

A Bảo là người cực kỳ rộng lượng, tính tình dễ thân, hễ rất nhanh đã trở nên quen thuộc với mọi người, không bao lâu liền dính cùng một chỗ với Vũ Mục, Phong Hành, mồm to ăn thịt, chén lớn uống rượu, ăn uống quên cả trời đất.

Như thế qua bảy tám ngày thời gian, Kỳ Bình doanh tương ứng Cơ Hạo cũng thu được quân lệnh, bọn họ có thể quay về Bồ Phán.

Chương 427: Hồi Trình

Bầu trời xanh thẳm không có một đám mây, xa xa một dãy núi khổng lồ lơ lửng như chuỗi ngọc, đang bị cương phong thổi chậm rãi hướng phía bắc bay đi. Cực xa xa, truyền đến hùng ưng vật lộn cương phong phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Mười mấy con chim tước bảy màu thân hình cực lớn từ đỉnh đầu lao vút qua, tiền thủ ngồi ở trên lưng tước điều thần thái phấn chấn, cất tiếng cười to hướng đại đội nhân mã trên mặt đất chậm rãi hướng nam hành quân phát tay thăm hỏi.

Cơ Hạo ngẩng đầu, nhìn các tiền thủ đó lao vút qua, sau khi bay về phía trước hơn trăm dặm, xoay một cái vẽ ra một đường cong thật lớn, lại hướng về phía sau đội ngũ đi dò xét.

Không bao lâu, lại là mười mấy con đại ưng bay qua, chiến sĩ trên lưng chim ưng hi hi ha ha cầm túi rượu, đang trút từng ngụm từng ngụm rượu, mỗi người uống tới mức mặt đỏ bừng, hiển nhiên đã có bảy tám phần cảm giác say.

‘Lộc cộc, lộc cộc’, Cơ Hạo ngồi ở trên một trận chiến xa bốn bánh, bánh xe cứng rắn va chạm mặt đất, phát ra tiếng vang chói tai. Giá xe rất cứng, chấn động cũng rất lớn, khiến thân thể đám người Cơ Hạo nhẹ nhàng lắc lư.

Cơ Hạo và mấy đồng bọn của hắn đều ngồi ở trên chiến xa, bốn phía vây quanh trên trăm tên chiến sĩ tinh nhuệ thân khoác trọng giáp, cười ác hổ dữ tợn.

Nói là tinh nhuệ, những chiến sĩ nhân tộc này chỉ là trang bị vô cùng tốt, nhưng bọn họ lúc hành quân, cũng đều hi hi ha ha mang theo túi rượu da thú chế thành thoải mái chè chén, hoàn toàn là một bộ diễn xuất đám ô hợp.

Những chiến sĩ này tuy là cấp dưới của Cơ Hạo, nhưng bọn họ chỉ là dựa theo quân lệnh của Tự Văn Mệnh, tạm thời phân phối đến dưới trướng Cơ Hạo cho hắn sử dụng. Quyền sở hữu những chiến sĩ này, vẫn ở bộ tộc bọn họ xuất thân.

Sau khi trở lại Bồ Phán, những chiến sĩ này trở lại bộ lạc nhà mình, bọn họ sẽ không có nửa điểm quan hệ với Cơ Hạo nữa, Cơ Hạo cũng không cách nào chỉ huy bọn họ nữa, hẳn sẽ biến thành một tư lệnh không có quân lính rõ đầu rõ đuôi.

Nhìn thoáng qua những chiến sĩ nhân tộc này là nhân tộc đại thắng mà phóng đảng hình hài, thậm chí có chút không kiêng nể gì, tùy ý tìm niềm vui. Cơ Hạo chỉ có thể yên lặng lắc đầu. Ở Bồ Phán, tộc nhân không có thân cận tâm phúc, sự tình sẽ biến thành cái dạng này.

Từng đại đội phó binh và nô lệ dị tộc mặt không biểu cảm xếp thành hàng tiến lên. Phó binh thân hình cao lớn cường tráng, da đen có chút sức chiến đấu, trong bọn hắn không thiếu cường giả cấp Đại Vu, cho nên những phó binh này đều bị dây thừng gân thú đặc chế mà thành, dùng vu chú thêm vào xuyên thấu xương bả vai. Hơn một ngàn người xương bả vai xâu thành một hàng, còn ăn vào vu dược làm thân thể bọn hắn suy yếu.

Những phó binh này trầm mặc không nói, vẫn duy trì phong cách quân đội nên có, khi hành động bước chân nhất trí, mơ hồ vẫn dựa theo bọn hắn ở trong quân đoàn dị tộc biên chế tự thành hệ thống. Chỉ cần xem biểu hiện của các phó binh đó, bọn hắn đã càng giống quân nhân hơn so với các chiến sĩ bộ lạc nhân tộc.

Mà các nô lệ dị tộc này quả thực chính là dờ toàn tập.

Bọn hắn bộ dạng như khi ngựa to xác, khuôn mặt dữ tợn đáng ghê tởm thực lực thấp kém, mỗi giờ mỗi khắc đều xôn xao không ngớt. Bởi vì thực lực nhỏ yếu, quân đội nhân tộc cũng không thi thố gì cho bọn hắn, mặc cho bọn hắn xếp hàng lộn xộn tiếp lên.

So sánh với đội ngũ phó binh chỉnh tề lưu loát, đội ngũ các nô lệ dị tộc đó lộn xộn như một đám dã thú vỡ tổ, phía đông một đồng, phía tây một đồng, thừa thớt không thành bộ dáng.

Đặc biệt bọn hăn vừa đi lộ còn không quản được miệng, ‘Lúu rúu’ cũng không biết bọn hăn dùng thổ ngữ chủng tộc mình đang nói cái gì đó, thanh âm hỗn tạp bèn nhón đó ‘Ong ong’ ập tới, làm người ta nghe mà đau đầu.

Một lần này Xích Phán sơn đại chiến, nhân tộc xem như thu hoạch thắng lợi cuối cùng.

Huyết Nguyệt nhất mạch bị ép bỏ lại toàn bộ phó binh và nô lệ để lại cho nhân tộc, sau chuyện dựa theo điều kiện Tự Văn Mệnh định ra, mấy đại gia tộc Huyết Nguyệt nhất mạch còn đang không ngừng đem nô lệ nhà mình đưa tới Xích Phán sơn coi như bồi thường chiến tranh.

Các phó binh cùng nô lệ đó đều là chiến lợi phẩm của nhân tộc, vạn dặm xa xôi đem bọn hăn đưa về Bồ Phán, cũng là một chuyện rất phiến toái.

Cơ Hạo bất hạnh bị lựa chọn, mang theo hơn một ngàn chiến sĩ nhân tộc biên vào trong đội ngũ vận chuyển. Dưới trướng hăn có hơn một ngàn người, nhưng phó binh cùng nô lệ cần áp giải lại gần mười vạn. Chiến sĩ nhân tộc thừa thốt lui tới bốn ba, đội ngũ nô lệ lộn xộn như chăn vịt, khiến mọi người đều sút đầu mẻ trán, trong bụng mọi người đều ghen đầy bụng cơn tức không hiểu.

Lộ trình hành quân hồng bét như vậy, hơn trăm chiến sĩ miễn cưỡng tính là tinh nhuệ bên cạnh Cơ Hạo lại còn đang không ngừng say rượu mua vui. Đối mặt cục diện hồng bét như vậy, Cơ Hạo cũng không còn lời nào mà chống đỡ.

Đột nhiên, chỗ ba bốn dặm phía trước, hơn trăm thổ tinh nô lệ màu da nâu, dày đặc dẫm màu xám tru lên ngao ngao, cùng một đám oa tinh nô lệ làn da màu xanh lục, dày đặc hoa văn màu đỏ sậm không biết vì chuyện gì ồn ào hăn lên, hơn trăm tinh quái nô lệ vóc dáng thấp chiều cao hơn ba thước, không đến bốn thước tùy tay cầm lên cục đá trên mặt đất, hung hăng ầm ỹ loạn cả lên.

Hơn trăm nô lệ loạn đả, rất nhanh máu tươi không sạch sẽ đã rải đầy mặt đất.

Bốn phương tám hướng, phó binh chiến sĩ đang đi đường không chút dao

động, vẫn xếp đội đi về phía nam. Nhưng các tinh quái nô lệ đó giống như đàn gà đột nhiên chọi, một đám kêu ngao ngao lao lên, dùng ô ngôn uế ngữ của mình chửi mắng kêu gào lẫn nhau, hoa chân múa tay bơm hơi khuyến khích cho đám nô lệ đấu đá kia!

Cười điên cuồng ‘hắc hắc’ một tiếng, một trọng giáp chiến sĩ cạnh chiến xa chỗ Cơ Hạo đột nhiên nhảy lên, hai bước bước ra hơn ba dặm, rút kiếm vung lên, chợt nghe một trận rú thảm truyền đến, những tinh quái nô lệ thực lực chỉ tương đương với Vu Nhân bình thường kia bị chém chia năm xẻ bảy, nội tạng không sạch sẽ giống như mưa rơi phun đầy đất.

Ngắn ngủn vài hơi thở, trừ hơn trăm tinh quái nô lệ ẩu đả với nhau, trong nô lệ vây xem cũng có ba bốn trăm người bị chiến sĩ này đánh chết.

Hơi rượu bốc lên, trọng giáp chiến sĩ đã có chút thần chí không rõ cất tiếng cười điên cuồng, đột nhiên bổ ra một kiếm, ngoài mấy chục trượng trong một mũi phó binh đội ngũ đang xếp thành hàng tiến, không tham dự vật lộn, cũng không vây xem, mười mấy phó binh không chút sức phản kháng bị một kiếm của hắn chém thành hai đoạn.

Đội ngũ phó binh xung quanh đột nhiên dừng bước, gương mặt bọn hắn căng thẳng, vẻ mặt âm lãnh hướng chiến sĩ nhân tộc này nhìn tới.

Chiến sĩ nhân tộc mặt đỏ tai hồng giơ trường kiếm, khàn cả giọng chửi mắng: “Một đám sát phiê, nhìn ta làm cái gì? Còn không nhanh lên đường? Còn dám chậm trễ lộ trình, tất cả đều chém! Khốn kiếp... Nếu không phải các người liên lụy, chúng ta hiện tại đã sớm trở lại Bồ Phán tìm nữ nhân rồi!”

Xa xa mười mấy chiến sĩ nhân tộc điên cuồng chạy tới, vung roi dài hướng các phó binh chiến sĩ kia vụt xuống.

Roi da nặng nề, đánh cho những phó binh này toàn thân đều là vết máu, càng có vài phó binh bị đánh cho đứt gân gãy xương ngã xuống đất không thể động đậy.

Cơ Hạo đứng xa xa nhìn động tĩnh bên này, cuối cùng đứng dậy, thản nhiên nói: “Đủ rồi, đưa về Bồ Phán, bọn hắc đều rất đáng giá. Đánh chết bọn hắc, số tiền này từ trên đầu các người khấu trừ nhé?”

Một đám chiến sĩ nhân tộc cười hi hi ha ha. Bọn họ ngừng tay, dùng một tia ánh mắt trào phúng, khinh thường nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới.

“Thằng ranh, biết cái gì?”

Trong đám người, truyền đến tiếng cười lạnh trào phúng của những chiến sĩ nhân tộc này.

Chương 428: Rối Loạn

“Hả?” Ngồi trên chiến xa, A Bảo đang cùng Vũ Mục nhiệt liệt thảo luận loại trường xà kích độc nào ngon nhất hừ nhẹ một tiếng. Hắn nheo mắt, hướng chiến sĩ nhân tộc vây quanh ở bốn phía chiến xa nhìn lướt qua, sau đó cười cười, lắc đầu, nhắm mắt lại không rên một tiếng.

Man Man buồn bực nhảy lên, đứng ở trên càng xe chỉ vào các chiến sĩ đó quát mắng: “Các người nói ai là ‘nhãi con’?”

Man Man chỉ là tức giận có người quát mắng Cơ Hạo, Thái Ti cũng tương tự, không biết rõ tính nghiêm trọng của sự tình, ngây ngô ở một bên nói: “Không phải sao? Mắng chửi người là không tốt!”

Thiếu Ti thì mặt không biểu cảm đứng dậy, hai mắt như đao hướng đám người nhìn tới. Cũng không biết Chúc Long Quỹ truyền thụ những gì cho nàng cùng Thái Ti, giờ phút này ánh mắt Thiếu Ti như thực chất, giống như hai thanh đao sắc bén huyền băng vạn năm mài thành xuyên thẳng vào lòng người. Các chiến sĩ kia không dám đối mắt với nàng, đều quay đầu đi, sắc mặt đều trở nên có chút mất tự nhiên.

Vũ Mục, Phong Hành cũng đứng dậy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Man Man, Thái Ti không hiểu sự cổ quái trong đó, nhưng bọn họ ở Vu Điện lịch luyện đã lâu, hiểu rất rõ sự tình vi diệu trước mắt. Các trọng giáp chiến sĩ này là cấp dưới của Cơ Hạo, nay bọn họ đều nên nghe mệnh lệnh Cơ Hạo làm việc, nhưng bọn họ thế mà dám mắng Cơ Hạo, hương vị này rất không thích hợp.

“Ai nói chuyện, lăn ra đây cho ta!” Cơ Hạo vỗ tay sau lưng, Kim Ô Liệt Diễm Bào đột nhiên phóng ra mảng lớn lửa, tiếng Kim Ô kêu ‘Quạ quạ’ đình tai nhức óc, đôi mắt hắn phun ra lửa cháy dài hơn một trượng, hướng trọng giáp chiến sĩ đứng ở trong đám người mở miệng mắng chửi người ta nhìn tới.

Một đám chiến sĩ chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, nhưng rất nhanh bọn họ liền cảm thấy một trận xấu hổ —— bọn họ chính là chiến sĩ ở trong núi thâm viễn máu Xích Phán sơn bò ra, sao có thể bị Cơ Hạo một tiểu gia hỏa mười mấy tuổi, lông còn chưa mọc đủ như vậy hù dọa?

“Ta nói!” Chiến sĩ đó nấc rượu, rút ra trường kiếm bên hông, hướng Cơ Hạo hung hăng khoa tay một cái: “Thằng nhóc Cơ Hạo, người cũng chỉ là ỷ vào Tự Văn Mệnh tin một bề, cho người mang theo mọi người đem đám tiện chủng chết tiệt này áp giải về Bồ Phán. Người không phải chúng ta trưởng lão Mặc Viên bộ, cũng không phải Mặc Viên bộ tộc trưởng chúng ta, càng không phải đại chiến sĩ Mặc Viên bộ chúng ta, người dựa vào cái gì hướng chúng ta khoa tay múa chân?”

Lại một trọng giáp chiến sĩ nhảy ra, hơi rượu đã thiêu đốt choáng váng thần trí của bọn họ. Hắn chỉ vào Cơ Hạo cười ‘Cạc cạc’ nói: “Bọn ông mày là ở Xích Phán sơn, một đao một kiếm chém giết ra công lao, nhìn xem giáp trụ cùng binh khí trên thân chúng ta, đó đều là bọn ông mày liều mạng kiếm về!”

Nấc một cái, chiến sĩ này chỉ vào Cơ Hạo cười nói: “Các người dám nhai con này, nhắm chừng đều chưa từng thấy máu nhỉ? Hừ, các người dựa vào cái gì cười ở trên đầu chúng ta làm uy làm phúc?”

Một cước đá vào trên bánh xe chiến xa, chiến sĩ này xoay người, hướng tới tộc nhân cười nói: “Nhìn xem. Dọc theo đường đi chúng ta cười tọa kỵ thật vất vả, bọn chúng ngồi ở trên chiến xa không phải quá thoải mái sao! Bọn chúng dựa vào cái gì ngồi xe, bọn chúng dựa vào cái gì sai sử chúng ta?”

Chiến sĩ vừa mới chém giết đám đông nô lệ và phó binh mang theo đây người máu tanh đi về, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở trước mặt Cơ Hạo, ngông nghênh vẩy vẩy máu trên bội kiếm.

“Cơ Hạo nhai con à, luận tuổi, chúng ta cũng đủ làm a cha của người. Các người tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện. Bọn hạ lưu bại hoại này, không cần

khách khí với bọn hăn, bọn hăn muốn quấy rối, cứ việc đánh chết.” Chiến sĩ này ngẩng đầu, nhìn Cơ Hạo cười lạnh nói: “Các người ư, chỉ cần có thể an toàn trở lại Bồ Phán đã là một phần công lao... Về phần chuyện dọc theo đường đi, các người không hiểu, thì đừng chớ mồm!”

Cơ Hạo quay đầu nhìn nhìn phía bắc. Rời khỏi Xích Phán sơn đã được ba năm ngày, những kẻ này là cảm thấy đã rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của Tự Văn Mệnh, toàn bộ đã đem những suy nghĩ ép ở đáy lòng đều bại lộ ra rồi sao?

Nhìn những chiến sĩ mặt đỏ bừng kia, Cơ Hạo lạnh giọng nói: “Niệm ở trên phần các người cũng từng liều mạng ở Xích Phán sơn... Ta chỉ là muốn cảnh cáo các người, các phó binh cùng nô lệ này là chiến lợi phẩm của mọi người, trừng phạt nhỏ nhỏ là được. Đừng có quá đáng.”

Một đám người hiển nhiên không đem lời Cơ Hạo nói để ở trong lòng, bọn họ cười to ‘Ha ha’ một trận, dứt khoát bỏ lại chiến xa của bọn Cơ Hạo, tự cười tọat kỳ tởn ra.

Cơ Hạo không nói gì. Hăn ngồi trở lại chỗ ngồi, hướng các đồng bạn cười khổ nói: “Dọc theo đường đi, sẽ không an ổn nữa. Thiếu Ti, phó binh và nô lệ chúng ta phụ trách áp giải có bao nhiêu?”

Thiếu Ti nhú nhú mày, lấy ra một tấm da thú liếc một cái, sau đó dùng một cái bút than bắt đầu bôi vẽ ở trên da thú.

Thối thối phẫn than bút than lưu lại, Thiếu Ti lạnh giọng nói: “Phó binh tám ngàn bốn trăm ba mươi hai người, gia quyến phó binh dị tộc đưa tới ba vạn bốn ngàn năm trăm chín mươi ba người; nô lệ năm vạn ba ngàn hai trăm bảy mươi tám người, gia quyến nô lệ ba vạn một ngàn bốn trăm bảy mươi bảy người. Vừa rồi phó binh bị giết mười bảy người, bị đánh tàn phế năm người; nô lệ bị giết năm trăm bốn mươi bảy người.”

Nhìn thoáng qua những chiến sĩ kia vùng túi rượu chạy đi xa xa, thanh âm Thiếu Ti trở nên cực kỳ trong trẻo lạnh lùng: “Dứt khoát giết mấy tên lập uy

thôi. Những người này, không chịu chút đau khổ, là không có lòng kính sợ.”

Man Man vùng hai thanh chùy, trông mong nhìn Cơ Hạo. Nàng lúc này mới ít nhiều làm rõ một số chuyện, biết các chiến sĩ đó tựa như có sự bất mãn cùng ác ý thật lớn đối với Cơ Hạo cùng đối với đoàn người mình. Cho nên nàng rất thích ý dùng chùy giáo huấn bọn người kia một trận!

Cơ Hạo trầm mặc một phen, nhảy tới trên càn xe, nắm lên dây cương cùng roi da, điều khiển chiến xa tiếp tục tiến lên.

Bọn người kia, ngay cả xa phu chiến xa cũng chuồn rồi, hiện tại Cơ Hạo chỉ có thể tự mình khống chế chiến xa, may mắn việc này cũng không khó.

Điều khiển xe ngựa đi về phía trước một lúc, Cơ Hạo mới thản nhiên nói: “Có thể không động thủ, thì không động thủ. Bọn họ là chiến sĩ nhân tộc... hơn nữa một lần này, Văn Mệnh a thúc bọn họ có thứ để đau đầu rồi, chúng ta không nên thêm phiền cho bọn họ nữa, có thể bình an trở lại Bồ Phán là tốt.”

Theo con đường lớn đá phiến vu pháp tạo nên hướng nam tiến lên hồi lâu, sau khi vào đêm, đại đội nhân mã hạ trại ở ven đường.

Liếc một cái, theo con đường đá phiến thẳng tắp này đi thông Bồ Phán, vô số lửa trại đang hùng hực thiêu đốt, vô số chiến sĩ nhân tộc phụ trách áp giải phó binh và nô lệ đang hoa chân múa tay uống rượu mua vui, trong đó lẫn vào đám nô lệ kia điên cuồng chửi rủa cùng kêu rên.

Cơ Hạo xách một cây rìu lớn, vòng quanh doanh địa tuần tra một phen, đang lúc muốn quay về doanh trường mình dùng bữa tối, đột nhiên một chỗ tù binh tụ tập truyền đến tiếng điên cuồng mắng cùng đánh nhau, sau đó tiếng đao kiếm vào người có thể nghe rõ ràng.

Càng có một thanh âm đang điên cuồng chửi mắng: “Con mẹ nó, tên quỷ da đen này thật đúng là hung, thiếu chút nữa đem ngón tay lão tử cắn xuống! Lão tử chơi con mẹ nó lại làm sao? Đây là con gái hãn? Hắc, có sức khỏe, còn chưa tắt

thở đâu? Lão tử vừa lúc trước mặt hần mặt hảo hảo sửa trị một chút!”

Một trận cười vang truyền đến, trong bóng người lóe lên, đám đông phó binh nhảy lên, hướng chiến sĩ nhân tộc cạnh lửa trại vỗ tới.

Dao kiếm lóe lên hàn quang, tiếng thân thể bị chém đứt không dứt bên tai, trong bóng đêm máu tươi bắn lên trời cao, từ xa nhìn lại giống như suối phun màu đen.

Cơ Hạo không nói một lời, xách cây rìu lớn lắc mình vài cái mở hết tốc độ chạy qua.

Chương 429: Nữ Nô

Cạnh lửa trại, tiếng la khóc vang trời.

Một thiếu nữ khuôn mặt thon gọn, làn da đen, nhưng làn da nhẵn nhụi bóng loáng giống như cực phẩm sa tanh, đang bị một tráng hán nhân tộc cao to cả người lông đen, bộ dạng giống như gấu đen đè dưới thân, hai tay hấp tấp cào loạn ở trên người nàng.

Quần áo mỏng manh của thiếu nữ đã bị xé nát, nay chỉ là hai tay miễn cưỡng che bảo vệ chỗ xấu hổ.

Đại hán cười quái dị ‘Cạc cạc’, một phen lời nói vừa rồi, nghe thanh âm đúng là ra từ cái mồm của hắn. Hắn thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, hướng tới chiến sĩ nhân tộc bên cạnh lớn tiếng kêu gào: “Bọn ông ở Xích Phán sơn chém giết đầm máu, thật không dễ gì còn sống trở về, chơi mấy con đàn bà tính là gì? Càng không cần nói, là những nữ nhân dị tộc, chúng tính là người sao?”

Một trung niên phó binh thoát nhìn có chút tuổi, gò má có lờm chờm râu màu trắng mọc ra ngã bên lửa trại, hai cánh tay hắn bị chặt đứt, hai đầu gối bị binh khí nặng đập be bét máu, trên đầu cũng nứt ra rồi một cái lỗ thủng rất lớn, trừng lớn đôi mắt nhìn chăm chăm thiếu nữ bị đè xuống đất.

Trung niên phó binh thực lực rất mạnh, tuy bị xuyên thấu xương tỳ bà, lại bị ép ăn vu được làm thân thể người ta suy yếu, nhưng vết thương của hắn vẫn đang cấp tốc mấp máy. Xem tư thế này, cho dù bị giam cầm, vết thương của hắn nhiều nhất ba năm ngày là có thể khép lại.

Dùng vu được rồi cũng còn có sinh mệnh lực cường hãn như thế, thực lực thật sự của trung niên phó binh này tuyệt đối có thể so với đại chiến sĩ Già tộc, cũng chính là nửa bước có thể đạt tới Phá Xác cảnh.

Nhìn thiếu nữ bị đại hán tựa như gấu đen kia đè ở dưới thân, trong cổ họng

trung niên phó binh không ngừng phát ra tiếng vang ‘Ặc ặc’, nhưng lại một chữ cũng nói không nên lời. Có người cắt một đao ở trên yết hầu hăn, mở ra khí quản của hăn, hăn hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng bảo trì hô hấp, nào còn có thể nói chuyện?

Từng đám đông dị tộc phó binh kéo thân thể suy yếu, nằm lên cục đá cùng củi gỗ trên đất, như dã thú phát cuồng hướng lửa trại bên này lao tới.

Nhưng mấy chục chiến sĩ nhân tộc thân khoác trọng giáp, cầm giáo sắc bén ở bên lửa trại vây thành một hàng. Những dị tộc phó binh kia động tác gian nan xông lên, các chiến sĩ nhân tộc đó nhẹ nhàng đưa giáo trong tay, đã ở trên thân các phó binh đó xé ra vết thương thật sâu, đâm ra vô số lỗ thủng trong suốt.

Bị dây thừng gân thú chế thành xuyên thấu vai, hơn một ngàn phó binh bị xâu lại thành một chuỗi, hành động của bọn hăn trở nên cực kỳ chật vật bất tiện, thường thường mười mấy người bị thương ngã xuống đất, những người khác hành động liền trở nên đặc biệt gian nan, thậm chí không thể tới gần chiến sĩ nhân tộc phụ cận lửa trại.

Đám đông dị tộc phó binh khàn giọng rống giận, nhưng đối mặt chiến sĩ nhân tộc võ trang hạng nặng, tiếng bọn hăn rống lên giống như gió mát thổi vào mặt, không thể mang đến nửa điểm lực sát thương.

Cách đó không xa truyền đến tiếng la khóc thê lương, đám đông phụ nữ trẻ con da đen ở trong bóng đêm lửa trại chiếu không tới khóc lóc chửi mắng.

Những phó binh đó bị các quý tộc Huyết Nguyệt nhất mạch dâng tặng cho nhân tộc làm chiến lợi phẩm. Gia quyến bọn hăn cũng bị đưa đến Xích Phán sơn theo. Nhân tộc không nuôi phế vật, những gia quyến này tất cả đều là nữ nhân trẻ tuổi cùng trẻ con. Nữ nhân có thể sinh con đẻ cái, đời đời con cháu đều làm nô lệ, mà trẻ con sao, chỉ cần hơi lớn lên vài tuổi sẽ là nô lệ đủ tư cách!

Đối mặt chiến sĩ nhân tộc hung ác, các nàng chỉ có thể cuộn mình trong bóng đêm khóc lóc mắng mỏ, ngoài ra không còn năng lực khác.

Cơ Hạo xách cây rìu lớn sải bước lao tới, một tay đem mấy dị tộc phó binh cầm tảng đá lớn tấn công về phía trước đẩy ngã xuống đất, mang theo mảng lớn ánh lửa xông đến cạnh lửa trại. Cơ Hạo còn chưa mở miệng, chiến sĩ nhân tộc đang cường hiếp kia cười ngẩng đầu lên, hướng Cơ Hạo cất tiếng cười to:

“Ai u, Cơ Hạo ‘đại nhân’, con bé này không tệ đâu, làn da đen chút, nhưng đen có hương vị, hơn nữa có man kinh, chơi rất đã nghiệm! Người từng thử nữ nhân chưa? Hắc hắc, sẽ không vẫn là chim non chứ? Ta còn chưa thành công đâu, nếu không nha đầu này cho người khoái hoạt một chút!”

Một nhóm chiến sĩ nhân tộc cất tiếng cười to, gương mặt bị cồn thiêu đốt đỏ hồng, thần trí hỗn loạn bọn hắn cười khàn cả giọng, cười đến ngửa trước ngã sau, ở dưới lửa trại lóe ra chiếu rọi, bóng ma gương mặt không ngừng biến hóa bọn hắn quả thực dữ tợn giống như ác quỷ.

Thiếu nữ dị tộc bị đè ngã dưới đất đã thét chói tai không còn sức lực, trong mắt to đen nhánh tràn đầy tuyệt vọng cùng hoảng sợ. Cơ Hạo nhìn thiếu nữ này, hướng đại hán cường hiếp kia nói từng chữ một: “Cô ta là nô lệ của người sao?”

Đại hán cường hiếp ngần ngừ, theo bản năng lắc lắc đầu.

Những nô lệ này cần sau khi đưa về Bồ Phản, dựa theo công lao lớn nhỏ phân phối cho các bộ lạc to nhỏ tham chiến, sau đó các bộ lạc đó đem những nô lệ này mang về địa bàn nhà mình, lại dựa theo địa vị cao thấp cùng chiến công ít nhiều lần lượt phân phối xuống.

Cho nên nói, chiến sĩ nhân tộc phụ trách áp giải những nô lệ này, nơi này gần mười vạn nô lệ, không hẳn có một ai sẽ rơi vào trong tay bọn họ.

Cơ Hạo xông lên, bay lên một cước đá vào trên đầu đại hán kia. Nổ vang một tiếng, thân thể đại hán lật mình bay lên vuông góc, bị một cước của Cơ Hạo đập đến trên không cách mặt đất trăm trượng, sau đó nặng trĩu cắm đầu rơi xuống, cái đầu hướng phía dưới nện xuống đất.

Bốn phía một mảng tĩnh mịch, những chiến sĩ nhân tộc bị còng khiến cho vàng đầu đại ra nhìn Cơ Hạo, mỗi người chớp mắt còn chưa làm rõ vì sao Cơ Hạo dám ra tay?

Nơi này tất cả đều là người của bọn hắn. Hơn một ngàn chiến sĩ nhân tộc phụ trách áp giải những nô lệ này, đều là chiến sĩ Mặc Viên bộ.

Không chỉ có thế, trừ Cơ Hạo một đội ngũ áp giải nô lệ này, trong đội ngũ áp giải như vậy ở chung quanh, còn có mười mấy chi đội ngũ chiến sĩ tất cả đều là chiến sĩ Mặc Viên bộ bọn hắn, tộc nhân bọn hắn ở phụ cận cộng lại có thể có hai ba vạn người!

Cơ Hạo làm sao dám động thủ?

Cơ Hạo nhìn các chiến sĩ Mặc Viên bộ lâm vào đại ra giận dữ hét: “Đã chưa phải nô lệ của các người, các người thật to gan dám làm như vậy?”

Một chiến sĩ nhân tộc đột nhiên nhảy bật lên, hắn chỉ vào Cơ Hạo rít gào: “Một nữ nhân mà thôi!”

Cơ Hạo đem cây rìu lớn trên tay vung ra, hung hăng nện ở trên ngực chiến sĩ đó, đánh cho xương ngực hắn lõm xuống mềm phun cả đồng máu. Cơ Hạo tức giận quát: “Là một nữ nhân, nữ – nô lệ! Lấy tiền ra, lấy tiền ra! Loại nữ nhân cấp bậc này, loại tư sắc này ở Bồ Phán đáng giá bao nhiêu ngọc tệ? Lấy ra, ai mua được cô ta, tùy tiện các người giày vò như thế nào!”

Một đám chiến sĩ Mặc Viên bộ tất cả đều ngậm miệng.

Loại thiếu nữ dị tộc tư sắc tuyệt mỹ, nhất là non véo ra nước này, ở Bồ Phán ít nhất cũng cần mấy chục ngọc tệ.

Mấy chục ngọc tệ đó. Những thằng cha này ở Xích Phán sơn đánh một trận lớn, bọn họ mấy chục người ở đây cộng lại, cũng không góp đủ một ngọc tệ! Trước khi xuất chiến, trên thân bọn họ cho dù có một ít của nỏ, cũng đều để lại

cho người nhà mình. Ở Xích Phán sơn ngẫu nhiên có thu hoạch, bọn họ cũng đều cầm đi đổi rượu ngon hoặc là vật phẩm khác hưởng thụ.

Đây là một đám quý rất nghèo! Ở trước khi bộ lạc phân phối chiến lợi phẩm, bọn họ một ngọc tề cũng không moi ra được.

Cơ Hạo nổi giận đùng đùng nhìn những kẻ này: “Không có tiền? Không có tiền rút trở về canh gác cho ta! Có gì sơ xuất, các người có mấy cái đầu!”

Gầm lên giận dữ, đại hán bị Cơ Hạo một cước đạp bay phục hồi lại, để trần cánh tay, không biết từ nơi nào kiếm được một cây trường mâu, cả người quần quanh khí đen sải bước hướng Cơ Hạo lao tới.

Chương 430: Đàn Áp

Đại hán để lộ ngực, người đầy lông đen, giống như một con gấu đen đứng thẳng như người hướng Cơ Hạo vô tới. Cách Cơ Hạo còn xa mười mấy trượng, trường mâu trong tay đại hán đã phát ra tiếng vang nặng nề, từng tia sương mù đen quấn quanh ở trên trường mâu, từ cán thương đến đầu thương, hơn một ngàn phù văn màu đen lần lượt sáng lên, một khí tức dinh dính làm người ta cả người rét run mơ hồ khuếch tán ra.

“Tiểu tử, ăn của đại gia một thương!” Đại hán máu nóng bốc lên, một là vì hơi rượu xông lên đầu khiến thần chí không rõ, một là Cơ Hạo hồng việc tốt của hắn muốn nhân cơ hội sinh sự. Dù sao dọc theo đường đi các chiến sĩ Mặc Viên bộ bọn hắn đã không đem Cơ Hạo coi ra gì, giờ phút này ra tay, đại hán ngay cả một chút ý tứ sợ hãi cũng không có.

Rít lên một tiếng, trường mâu điểm lên một đạo hàn quang hướng trái tim Cơ Hạo đâm tới.

Cơ Hạo cười dữ tợn, nhìn gần ngàn cái điểm sáng vu huyệt sáng lên trên thân thể để trần của đại hán, tay trái nhoáng lên một cái, trực tiếp bắt lấy trường mâu.

Chiến sĩ Mặc Viên bộ xung quanh đồng thời kinh hô. Tay trái Cơ Hạo bắt lấy trường mâu, đại hán dốc hết toàn lực đâm về phía trước, trường mâu vận vẹo chấn động, nhưng tay Cơ Hạo lại không chút sụt mẻ.

“Chỉ chút sức như vậy, cũng dám học người ta khi nam phách nữ?” Cơ Hạo nhìn đại hán mặt lộ vẻ hoảng sợ sắc, đột nhiên cất tiếng rít gào: “Các người loại cận bã này, ngay cả tư cách khi nam phách nữ cũng không có đâu!”

Tay phải đánh ra một quyền, nổ vang một tiếng, đại hán hộc từng ngụm từng ngụm máu bay ngược về phía sau, bộ ngực cường tráng cơ bắp cuộn cuộn hầu như bị một quyền của Cơ Hạo chấn vỡ, xuyên thấu qua cơ nhục cùng xương sườn vỡ ra, có thể nhìn thấy rõ ràng trái tim hắn cấp tốc nhảy lên.

Đau đớn ập tới, đại hán ôm ngực bị thương nặng cuộn dưới đất phun cả đồng máu. Tinh huyết Đại Vu cấp tốc dâng trào, vết thương của đại hán cấp tốc mấp máy, nhưng vết thương lại nhất thời không thấy khép lại —— từng tia ánh lửa màu đỏ vàng mắt thường có thể thấy được bám vào ở trên vết thương, mãnh liệt ngăn trở vết thương của đại hán khép lại, hơn nữa còn không ngừng tổn thương máu thịt phụ cận vết thương, mang đến thống khổ gấp trăm lần cho đại hán.

Một mảng ánh lửa màu đỏ vàng dinh dính từ tay trái phun ra, trường mâu hợp kim đúc phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, từng cái phù văn màu đen ở trong ánh lửa nổ tung phân rã, một thanh vu khí thật tốt ở trong một hơi thở đã bị Kim Ô Thần Viêm của Cơ Hạo đốt thành một vũng nước.

Từng giọt chất lỏng kim loại đỏ bừng nhỏ xuống mặt đất, chiến sĩ Mặc Viên bộ xung quanh bị dọa đồng thời lui lại mấy bước, đầu óc bị cồn làm cho nóng rực phát cuồng rồi cuộc ít nhiều bình tĩnh lại.

Liệt hỏa đốt người, đại hán bị Cơ Hạo đánh cho bị thương thống khổ giãy dụa kêu rên ở trên mặt đất.

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn gã này một cái, lạnh giọng quát: “Ngoan ngoãn nằm đi, một quyền này, có thể khiến ngươi thành thật hơn nửa tháng chứ?”

Trong đôi mắt màu đỏ vàng phun trào ánh lửa, Cơ Hạo hướng chiến sĩ nhân tộc bốn phía tụ tập lại nhìn lướt qua, đột nhiên lớn tiếng quát: “Còn chưa rút? Ở lại đây làm gì? Nên làm gì đi làm cái đó, rút cho ta, rút, rút! Nên ngủ thì ngủ, nên canh gác thì canh gác. Nên tuần tra thì tuần tra, một đám nán lại chỗ này chờ chết sao?”

Lưu Quang Hòa Dực ở sau người mở ra, thân hình Cơ Hạo như gió, lao tới trước mặt một đám chiến sĩ Mặc Viên bộ, đổ ập xuống là một trận cái tát đánh tới.

Tiếng vang thanh thúy ‘Bốp bốp’ không dứt bên tai, mười mấy chiến sĩ Mặc Viên bộ bị đánh cho máu mũi bay tứ tung, hộc từng ngụm từng ngụm máu,

không ngừng phun ra răng bị đánh rụng. Càng có người hơi rượu xông lên đứng không vững, bị Cơ Hạo bạt tai một trận đánh cho ngã cắm xuống đất. Cơ Hạo dứt khoát nhảy lên, hung hăng hướng tới đầu bọn hắn đạp từng cước một.

Trung Lục và Nam Hoang giống nhau, trong bất cứ bộ lạc nào, năm đám to là đại gia, năm đám to có thể ngồi hưởng địa vị cao, vênh mặt hất hàm sai khiến.

Năm đám Cơ Hạo đủ lớn, hẳn thoải mái đánh tan thủ lĩnh thực lực mạnh nhất trong đám chiến sĩ Mặc Viên bộ này. Toàn bộ chiến sĩ Mặc Viên bộ chạy trốn chết, dùng tốc độ nhanh nhất rời xa Cơ Hạo, nhu thuận vô cùng ai làm việc nấy, không dám tự tiện tạm rời cương vị công tác hoặc là đi làm một số việc vui nào đó nữa.

Cơ Hạo đi tới trước mặt trung niên phó binh bị thương nặng kia, đưa tay nhặt lên hai cánh tay hắn bị chặt, dùng sức ấn ở trên vết thương cụt tay của hắn.

Trung niên phó binh này thực lực thật sự cường đại. Sau khi bị vu dước suy yếu cơ năng toàn thân, Cơ Hạo đem cánh tay hắn một lần nữa nổi lên, chỉ thời gian ngắn ngủn mười mấy hơi thở, cánh tay hắn đã nổi hoàn hảo, trừ có chút vận chuyển không linh hoạt, cái khác đều đã khôi phục bình thường.

“Trông coi kỹ con gái của người!” Cơ Hạo nhìn trung niên phó binh sắc mặt chết lặng này, thản nhiên nói: “Ta thật ra đang nghĩ, các người tốt nhất chết ở trên chiến trường, mà con gái các người, thật ra không nên sinh ra... Hoặc là, có thể bộ dạng xấu một chút!”

Vết thương trên vết hầu trung niên phó binh dần dần khép lại, hẳn gian nan hít mấy hơi, ngẩng đầu nhìn Cơ Hạo trầm thấp nói: “Chúng ta có thể quyết định cái gì chứ? Đại nhân tôn kính... Chúng ta chỉ là phụ thuộc Ngu tộc, chúng ta đời đời tác chiến cho bọn hắn, chúng ta là tài phú tư nhân của bọn hắn... Chúng ta có thể quyết định cái gì chứ?”

Trong mắt hiện lên một mảng u quang quái dị, Cơ Hạo nhìn trung niên phó binh, rất tàn khốc nói: “Các người có thể lựa chọn ngưng hẳn tất cả cái này. Ví

dụ như nói, các người có thể giết chết toàn bộ trẻ mới sinh của các người, như vậy vận mệnh bi thảm của tộc đàn các người liền hoàn toàn kết thúc.”

Trung niên phó binh kinh hãi nhìn Cơ Hạo, hắc hắc hắc mồm nói không ra lời.

“Triệt để kết thúc, đối với các người là một chuyện tốt, đối với tộc nhân của ta mà nói, cũng là một chuyện tốt.” Cơ Hạo đứng lên, lạnh nhạt nói: “Ta cũng không thương hại các người, ngấm lại xem, người có được thực lực cường đại như vậy, người từng giết chết bao nhiêu tộc nhân của chúng ta?”

Chỉ chỉ thiếu nữ dị tộc cuộn mình ở dưới đất rơi lệ, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Con gái của người? Ta chỉ là không thể nhìn chuyện dơ bẩn như vậy mà thôi. Bọn họ không trả tiền đã muốn cưới con gái của người, loại chuyện này ta không quen nhìn. Nhưng nếu bọn họ dựa theo giá thị trường, trả đủ tiền mua con gái của người, như vậy ta không ngại thưởng thức một vở kịch.”

Lời Cơ Hạo nói giống như gió lạnh khắc nghiệt của mùa đông thổi qua thân thể toàn bộ phó binh chiến sĩ nghe được hắc nói, các phó binh đứng ở trong phạm vi lửa trại chiếu rọi, sững sờ nhìn chằm chằm Cơ Hạo giật mình.

Bọn họ đột nhiên hiểu, Cơ Hạo không phải cứu thế chủ trong ảo tưởng của bọn họ, Cơ Hạo chỉ là một sinh vật cực kỳ lý trí, cực kỳ lãnh khốc, có lẽ so với chủ nhân cũ Ngu tộc của bọn họ càng thêm đáng sợ.

Nhặt về cây rìu lớn vừa mới dùng để đập người, Cơ Hạo vòng quanh phụ cận nơi này dạo qua một vòng, cười lạnh lao vào trong bóng đêm.

Ở trong một mảng bóng đêm đi một lúc, ở bên một bóng người khô gầy đột nhiên chạy ra. Hắc lặng lẽ không lên tiếng hướng Cơ Hạo hành một lễ, sau đó đem một cái túi da thú cẩn thận đặt ở dưới chân Cơ Hạo.

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn người này. Vừa rồi hắc thu thập các chiến sĩ Mặc Viên bộ, đã chú ý tới bóng người khô gầy này ở một bên rình coi.

Nhặt lên túi da thú trên mặt đất, Cơ Hạo run lên gân giao long bịt miệng túi, cái này thế mà là một món trữ vật vu khí.

Thần niệm vươn vào túi da thú, bên trong có một đồng vu tinh nhỏ, một đồng nhỏ các loại đá quý cùng trân châu mỹ ngọc, một đồng vàng nhỏ, cùng với một rương đại khái ba năm vạn miếng ngọc tẻ.

Chương 431: Hồi Lộ

Cơ Hạo nhìn nhìn bóng người khô gầy đó.

Bóng người quần một miếng da thú rách nát hướng Cơ Hạo khom lưng, trên khuôn mặt có mười mấy mảng đốm loang lổ tràn đầy nịnh nọt.

Đây là một hậu duệ nhân loại và tinh quái hỗn huyết mà sinh, ở trong bộ lạc nhân tộc, loại hậu duệ hỗn huyết này địa vị ti tiện đến cực điểm, thậm chí còn không bằng Chu La thú được nuôi. Nói chung, việc gì bẩn, việc gì mệt, việc gì nguy hiểm, đều là việc bọn hắn làm.

Kẻ này suốt đường xen lẫn trong những tinh quái nô lệ bị bắt tù binh, vừa rồi Cơ Hạo đàn áp các binh sĩ Mặc Viên bộ làm loạn hẳn ở một bên nhìn coi, giờ phút này đột nhiên toát ra, lại đem một khoản tài phú xa xỉ như vậy đặt trước mặt Cơ Hạo.

“Có ý tứ gì?” Cơ Hạo run lên túi da thú trên tay.

Những ngọc tệ kia không nói, những trân châu bảo ngọc... cũng giá trị mấy vạn ngọc tệ, mà túi da thú này... Nhân tộc chỉ có Vu Điện có thể ổn định cung cấp trữ vật vu khí, nhưng sản lượng khá thấp, thuộc loại mặt hàng tốt cung không đủ cầu. Một cái túi da thú dung lượng không lớn như vậy ở dị tộc bên kia không đáng giá cái gì, ở nhân tộc nơi này giá lại ở mười vạn ngọc tệ trở lên.

Đây không phải một khoản tiền nhỏ, đủ ở Bồ Phán mua một mảnh đất lớn, thành lập một phần gia nghiệp sung túc.

“Mấy ngày tới, sẽ có một số chuyện xảy ra. Chủ nhân của ta khẩn cầu ngài, nhắm mắt lại, coi như cái gì cũng không thấy; bịt lỗ tai, coi như cái gì cũng chưa nghe thấy; xin tay của ngài cầm chén rượu cùng thịt nướng, mà đừng cầm binh khí.” Bóng người thật cẩn thận cúi đầu, thấp giọng lẩm bẩm.

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng: “Muốn ta không quản chuyện? Các người muốn làm cái gì?”

Bóng người giang hai tay, hướng Cơ Hạo lay một cái thật sâu: “Ý nguyện của chủ nhân là nô bộc ti tiện chúng ta không thể đo lường được. Những cái này, là một chút tâm ý nho nhỏ của chủ nhân, nếu ngài đồng ý mà nói, chủ nhân nói, hẳn còn có mấy người con gái chưa xuất giá, mỗi người đều vô cùng xinh đẹp, ngài có thể tận tình chọn lựa hai người.”

Đầu tiên là dùng tiền tài dụ hoặc, sau đó lại dùng mỹ nhân kế sao?

Cơ Hạo không nói, chỉ nghe bóng người kia nói: “Chủ nhân nói, có thể được Tự Văn Mệnh đại nhân ưu ái, chứng minh ngài có tiềm lực trở thành cường giả. Mà huyết mạch bất cứ một cường giả nào cũng cực kỳ quý giá. Chủ nhân nguyện ý dùng con gái hẳn, ở trong bộ tộc chủ nhân lưu lại huyết mạch ngài, tương lai ngài cũng có thể được bộ tộc chủ nhân toàn lực ủng hộ.”

Cân nhắc túi da thú, Cơ Hạo cười ‘hắc hắc’, mở cái túi da, đem trân châu bảo ngọc, bảo thạch tinh kim, còn có những ngọc tể các loại tài vật bên trong móc ra từng nắm, dùng hết khí lực hướng về bốn phía ném ra.

Khí lực Cơ Hạo lớn bao nhiêu, những vật này mang theo từng tiếng xé gió rất nhỏ, nhanh chóng bay trong bóng đêm không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Cuối cùng Cơ Hạo đem túi da thú bẹp dí nện ở trên mặt bóng người, trầm giọng quát: “Nói cho chủ nhân các người, đừng tới trêu chọc ta, nếu không hẳn nhất định sẽ hối hận.”

Bóng người yên lặng cầm lên túi da thú, xoay người nhập vào trong bóng đêm. Đi vài bước, hẳn quay đầu, trong con mắt nhỏ hung hăng hàn quang bắn ra bốn phía, hướng tới Cơ Hạo cười lạnh nói: “Người từ chối thiện ý của chủ nhân, cứ chờ nghênh đón lửa giận của chủ nhân đi. Ngu xuẩn, người cho rằng người là ai?”

Cơ Hạo giơ cây rìu lớn, làm ra vẻ muốn bổ ra, bóng người này bị dọa hú lên

quái dị, vội vàng lùi vào trong bóng đêm, lắc mình vài cái sau đó chạy thật xa.

Ở bên, một cơn gió khê thổi qua, Thiếu Ti cầm trường mâu Vũ Dư đạo nhân luyện chế cho nàng, lặng yên từ trong bóng đêm đi ra. Nàng nhìn Cơ Hạo, nhẹ nhàng hỏi: “Vừa rồi bên kia là động tĩnh gì? Nơi này có chuyện gì sao?”

Cơ Hạo khoát tay áo, hướng về Thiếu Ti cười cười: “Không có gì... Ô, đêm hai ngày tới, người chú ý Man Man nhiều chút. Nàng ngủ say, sét đánh cũng không tỉnh. Đừng để nàng bị người ta ám toán.”

Thiếu Ti nhẹ nhàng gật gật đầu, nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, trầm giọng nói: “Vậy được, Cơ Hạo, người đi nghỉ ngơi trước một hồi đi. Đến lượt ta gác đêm.”

Cơ Hạo cũng không từ chối. Làm thành viên một tiểu đoàn đội, thay phiên gác đêm, thay phiên làm việc, đây là đạo lý nên có. Hắn tuy mơ hồ là thủ lĩnh tiểu đoàn thể này, nhưng cũng không có đạo lý một mình hắn đem toàn bộ sự việc đều gánh vác, điều này hoàn toàn không thực tế.

Ở trong doanh địa ánh lửa tối tăm đi vài bước, Cơ Hạo về tới cạnh doanh trường của mình. Hắn nhắc lên rèm lều trại, trong lều trại cực lớn, Vũ Mục tiếng ngáy như sấm, A Bảo đang khoanh chân ngồi thiền, Man Man cuộn mình ở trong ổ chăn ngủ đang thoải mái, có lẽ là động tĩnh rèm cửa mở ra quấy nhiễu nàng, Man Man đột nhiên thấp giọng hừ hừ nói: “Một con lợn rừng thật lớn... Ô, đùi heo nướng thơm nhất.”

Vũ Mục ngủ ngáy không ngừng nghe được ba chữ ‘đùi heo nướng’, trong giấc mộng chép miệng: “Ô, hầm cũng tốt... Hầm cũng tốt!”

A Bảo mở mắt, hướng Cơ Hạo cười cười.

Hai kẻ này, ở trong mơ cũng còn có thể một hỏi một đáp, hơn nữa làm nhảm đều là thức ăn.

Cơ Hạo cười hướng A Bảo gật gật đầu, chưa phát ra tiếng, mà là lặng yên ngồi ở cửa lều trại, cũng khoanh chân mà ngồi.

Nguyên thần nhẹ nhàng lao ra rời khỏi thân thể, lơ lửng chỗ cao mấy trượng trên đỉnh đầu. Tứ dã bát hoang, thiên địa vũ trụ liền trở nên đặc biệt rõ ràng trong suốt, nguyên thần giống như ngâm ở trong một vũng nước suối trong veo, mỗi giờ mỗi khắc đều có cảm ngộ kỳ dị ủa vào nguyên thần.

Hít một hơi thật sâu, tám ngàn vu huyết trên thân thể đồng thời sáng lên, bốn phía cuốn lên một trận gió lớn mạnh mẽ, thiên địa nguyên khí không ngừng bị thân thể hấp thu, điều hòa long hổ, phối tốt khảm ly, trong thân thể cường đại tinh huyết vận chuyển, thiên địa nguyên khí bị cái lò thân thể cực lớn này tế luyện một phen, cuối cùng hóa thành từng tia khí mờ ảo tinh thuần vô cùng từ đỉnh đầu phun ra.

Một đám mây nhạt, mắt thường gần như không thể thấy được lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, lặng yên nâng nguyên thần.

Nguyên thần lẳng lặng hấp thu khí mờ do thân thể chuyển hóa, nguyên thần mờ lung dần dần sáng lên, tăng cường từng tia.

Trong tiếng ‘Vù vù’, năm đám lửa năm màu trong cơ thể Cơ Hạo lóe ra, tốc độ thiên địa nguyên khí chuyển hóa một lần nữa tăng vọt. Kinh lạc hần bành trưởng từng cái, cường hóa, một vu huyết mới lặng lẽ mở ra, thấp sáng. Không bao lâu, lại là một cái vu huyết mới bị thiên địa nguyên khí ủa vào phá mở.

Một cái, một cái, một cái, gần ngùn hơn một canh giờ, Cơ Hạo hoàn thành tu luyện Đại Vu bình thường suốt một năm mới có thể hoàn thành.

Trong bóng đêm, Thiếu Ti không tiếng động ở trong doanh địa tuần tra. Các chiến sĩ nhân tộc phụ trách thủ vệ đại bộ phận đều trốn ở trong trạm gác mê man, hoàn toàn không sợ có phó binh hoặc là nô lệ chạy trốn, còn có một số chiến sĩ nhân tộc phụ trách canh gác, thì cầm lấy túi rượu tiếp tục chè chén.

Thiếu Ti cau mày nhìn các chiến sĩ Mặc Viên bộ tản mạn, trường mâu trong tay nhẹ nhàng quơ quơ.

“Đều là một đám chết tiệt.” Thiếu Ti lạnh lùng quát khê một tiếng: “Nếu hiện tại có kẻ địch tiến công, các người đều là người chết rồi.”

Đột nhiên vành tai nhỏ nhắn của Thiếu Ti giật giật, nàng nghe được một ít thanh âm không nên có, càng ngửi được một ít hương vị kỳ dị.

Khuôn mặt Thiếu Ti chợt căng thẳng, trở nên lạnh lẽo giống như núi băng.

Chương 432: Đêm Bắt

Đêm dài, gió lớn thổi qua đồng bằng.

Trên trời có chiến cầm bay lượn, một ít chiến cầm như chim ưng lượn ở trời cao, đôi mắt hơi tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm động tĩnh mặt đất. Chủ nhân bọn nó cũng không cùng một chỗ với bọn nó, mà là cuộn mình ở dưới đất cạnh lửa trại ấm áp, có lẽ đã bởi vì say rượu lâm vào ngủ say.

Một ít chiến thú như thanh lang, nha lang, cũng không có ai ước thúc, tự do tự tại ở trong bóng đêm lui tới xuyên qua. Bọn nó thỉnh thoảng tiến đến bên cạnh các phó binh cùng nô lệ, tham lam hít hít hương vị máu thịt trên người bọn họ. Chỉ là ngại bởi vu pháp khống chế nghiêm khắc, những gia hỏa này không dám thật sự hạ khẩu.

Trung niên phó binh vừa mới bị thương nặng cuộn mình ở cạnh một tảng đá lớn, dây thừng gân thú chế thành trên hai bên vai ở trong bóng đêm phát ra ánh sáng âm đạm, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy phù văn màu đen ở trên dây thừng chợt lóe mà qua.

Phó binh khác bốn phía hợp thành một trận phòng ngự hình vòng tròn, cố ý vô tình đem trung niên phó binh này bảo vệ ở trung gian. Thiếu nữ vừa mới bị chiến sĩ nhân tộc như gấu đen kia xâm phạm, đang như con thú nhỏ bị thương, rúc ở bên người trung niên phó binh nặng nề mê man.

Ở phụ cận thiếu nữ này, còn có mười mấy nữ hài tử khác khuôn mặt xinh xắn, tuổi còn nhỏ đắm chìm ở mộng đẹp.

Trải qua chuyện vừa rồi, các phó binh đem các thiếu nữ trong gia quyến đi theo dễ dàng bị nhòm ngó, dễ dàng bị người ta xâm phạm đều tập trung lại. Cho dù cuối cùng mọi người vẫn sẽ trở thành nô lệ, nhưng ít nhất ở trên đường tới Bồ Phán, các nàng sẽ không bởi vì bạo lực xâm phạm mà biến thành tàn hoa bại liễu.

Sự thật rất tàn khốc là —— nếu những nữ hài tử này lúc đến Bồ Phán vẫn là thân xử – nữ, như vậy các nàng ít nhất có thể bán được một cái giá tốt, chủ nhân tương lai của các nàng cũng sẽ đối xử các nàng càng thêm tử tế. Cho dù là nô lệ, giữa nô lệ cũng chia ba bảy loại, cũng có khác biệt tốt xấu.

Trung niên phó binh thống khổ ngẩng đầu lên, nhìn tinh tú trên bầu trời lấp lánh.

Mấy con chim ưng vô thanh vô tức giang cánh chim thật lớn từ đỉnh đầu xẹt qua. Hắn nhìn những con chim ưng đó, không khỏi toát ra một tia âm mộ.

“Sống, cũng thật không dễ dàng...” Đột nhiên, trung niên phó binh thấp giọng lầm bầm: “Trường lão... Ta rốt cuộc hiểu lời ngài nói là có ý tứ gì rồi. Sống, dẫn dắt những đứa nhỏ này sống sót, thật không dễ dàng.”

Mấy cái bóng đen như quỷ mỵ từ trong bóng đêm lao ra, một cú hồ vồ là tới trước mặt trung niên phó binh, một người vươn bàn tay to bịt kín cái miệng hắn, một người khác trọng quyền hung hăng ở trên sườn mềm của hắn liên tục đâm mấy chục quyền.

Quyền kinh khủng bố giống như sấm sét bùng nổ, trung niên phó binh vốn có thương tích trong người, càng bị hạ vu được toàn thân suy yếu vô lực, lực đạo trọng quyền như bom bùng nổ ở trong tạng phủ, hắn đau đến mức cả người run rẩy, trong thất khiếu không ngừng chảy ra máu.

Hắn muốn kêu to giãy dụa, nhưng một mùi hoa kỳ dị, mang theo tanh hôi thoang thoảng thổi qua, thân thể hắn càng lúc càng mềm, càng lúc càng nặng nề, đầu lưỡi cũng như dính đầy cao su lại không cách nào nhúc nhích cho dù một chút nữa.

Các phó binh chiến sĩ bị một cái dây thừng xuyên lại cùng hắn đột nhiên bừng tỉnh, bọn họ kinh hãi mở to hai mắt. Tác chiến nhiều năm với nhân tộc, bọn họ đã quen thuộc độc vu nhân tộc đánh lén vu được, người được hưởng vị vu được bọn họ từ trong mộng bừng tỉnh, nhưng thân thể đã không thể động đậy.

“Lão già. Vừa rời xương cốt của người rất cứng đó!” Một thanh âm thô bạo vang lên ở bên tai trung niên phó binh, một con dao nhọn sừng trâu hắc thạch chế thành xuyên thấu bờ vai, cắt ra xương bả vai hăn, đem hăn từ trên sợi dây thừng thật dài kia cởi xuống.

Mười mấy bóng người từ trong bóng đêm đi ra, bọn họ phân biệt đem các thiếu nữ đang ngủ say bắt lại, đặc ý thấp giọng cười vài tiếng, sau đó đoàn người cuốn theo trung niên phó binh, mang theo mười mấy thiếu nữ nhanh chóng thoát ly doanh địa, hướng vùng hoang vu xa xa chạy đi.

Ven đường có chiến sĩ Mặc Viên bộ bình tĩnh phát hiện bọn họ, nhưng những chiến sĩ này chỉ ‘khì khì’ cười mắng vài tiếng. Thậm chí còn có người lão đảo đứng dậy, vút túi rượu trên tay, đi theo phía sau bọn họ gia nhập bọn họ.

Không bao lâu, đội ngũ mở rộng đến gần trăm người bọn họ đi tới trong hoang dã ngoài mười mấy dặm. Trung niên phó binh bị thô bạo ném xuống, bốn thanh trường kiếm đồng thời đâm, thân thể trung niên phó binh kịch liệt run rẩy, tứ chi hăn bị trường kiếm xuyên thấu, cố định chặt chẽ ở trên mặt đất.

“Lão già kia, xem ra người còn là đại nhân vật, khó trách con gái bộ dạng khá như vậy.” Đại hán vừa mới bị Cơ Hạo giáo huấn một trận, người đầy lông đen giống như gấu người lão đảo thân thể đi lên, hung hăng hướng tới đầu trung niên phó binh đạp mấy đá.

“Chết tiệt, nếu không phải thủ hạ của người vừa rời rống to vương bận, đưa tới Cơ Hạo tiểu khốn kiếp đó, lão tử đã thoải mái xong rồi.” Đại hán tức giận mắng: “Nhưng không sao, hiện tại còn kịp. Đêm này còn rất dài, cũng đủ lão tử và các huynh đệ hảo hảo sướng một phen.”

Mấy chục chiến sĩ Mặc Viên bộ hi hi ha ha xông tới, mười mấy thiếu nữ dị tộc đã từ trong cơn ngủ mơ bình tĩnh, các nàng hoảng sợ mà tuyệt vọng nhìn bóng đen cao lớn bốn phía, thân thể run rẩy, muốn kêu cứu mạng, nhưng chiến sĩ Mặc Viên bộ sử dụng vu dục khiến họ không có cách nào phát ra chút thanh

âm.

“Tiểu nha đầu, từ lúc rời khỏi Xích Phấn sơn, đại gia đã để ý người.” Đại hán đầu lĩnh cười đem con gái của trung niên phó binh chộp vào trong tay, sốt ruột không đợi được bắt đầu xé rách quần áo vốn đã rách mướp trên người nàng: “Ngoan ngoan, thật sự là tiểu nha đầu xinh đẹp. Hắc hắc, trở lại Bồ Phấn, hàng tốt như vậy cũng không đến trên tay đại gia, vẫn nên sớm ở nửa đường chơi người có lợi hơn.”

Một đám chiến sĩ Mặc Viên bộ cùng cất tiếng cười lên, bọn họ nhanh chóng hướng những thiếu nữ kia vây quanh lên, ba chân bốn cẳng hướng các nàng chộp loạn sờ loạn.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Thiếu Ti bên người có một tấm khiên tròn tinh xảo xoay quanh bay múa, tay phải nắm chặt trường mâu đột ngột xuất hiện ở trên một gò đất nhỏ ngoài mười mấy trượng. Nàng lạnh lùng nhìn các chiến sĩ thú tính phát tác kia, trầm giọng quát: “Thả họ ra, rút về doanh địa, tự mình tìm quân pháp quan lĩnh một ngàn roi.”

Đại hán lông đen hầu như đem thiếu nữ trong lòng lột hết ngẩng đầu lên, trầm giọng cười nói: “Quân pháp quan? Lão tử chính là quân pháp quan của đội ngũ này! Hắc, chắc chắc, muội tử nồn nà bao nhiêu! Hắc, các huynh đệ, xem đi, nha đầu này tự mình đưa lên cửa!”

Các chiến sĩ Mặc Viên bộ đều ngừng tay, ngẩng đầu nhìn về phía Thiếu Ti.

So sánh với các thiếu nữ dị tộc khuôn mặt xinh xắn kia, dáng người Thiếu Ti càng thêm yếu điệu, làn da trắng nõn như mỡ dê, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất trần, mê người hơn xa so với các thiếu nữ dị tộc làn da đen nhem đố.

Tuy biết rõ thân phận Thiếu Ti, là đại nhân vật của Vu Điện, nhưng các chiến sĩ bị còng cùng thú tính khống chế này ai cũng thở phà ‘Hong học’, hoàn toàn xem nhẹ thân phận Thiếu Ti, cùng với hậu quả có thể đưa tới sau khi mạo phạm nàng.

“Nha đầu xinh xắn như vậy! Các huynh đệ... mấy đứa nhỏ đó, mọi người sợ bọn chúng không?” Đại hán giọng quái dị cười dữ tợn, hướng đồng bạn bên người thấp giọng mê hoặc.

Các chiến sĩ Mặc Viên bộ nhìn nhau một cái, có mười mấy chiến sĩ đột nhiên nhảy dựng lên, đồng thời giang hai tay hướng Thiếu Ti vồ tới.

Chương 433: Đối Dịch

Mười mấy đại hán đồng thời từ không trung lao xuống, trên thân bọn họ khí đen bốc lên, một người ít nhất mở mười hai vu huyết, một người nhiều nhất cũng chỉ mở ba mươi tám cái.

Khí đen tràn ngập, gió mạnh phần phật, tay áo Thiếu Ti ‘phần phật’ bay múa, ở trong cuồng phong do các đại hán đó kéo theo phát ra tiếng vang thanh thúy.

Khiên tròn lơ lửng ở bên người Thiếu Ti đột nhiên rung động, một mảnh ngọc quang long lanh từ trong tấm khiên lan ra, một mảnh, hai mảnh, ba mảnh... Trong chớp mắt mấy chục mảnh ánh sáng tròn như gương sáng vờn quanh Thiếu Ti, trước mặt mỗi một đại hán đều xuất hiện một ánh sáng tròn long lanh như băng tinh, nhìn như một hơi cũng có thể thổi tan.

“Tiểu nha đầu chỉ thích thích những thứ hoa mỹ!”

Các chiến sĩ Mặc Viên bộ đồng thời cười lên. Trong tư duy đơn giản thô bạo của bọn họ, khiên thứ này càng lớn càng tốt, càng nặng càng tốt, càng dày càng tốt, như vậy mới có thể mang đến lực phòng ngự đủ cường đại.

Các tấm khiên bên người Thiếu Ti sao, nhìn qua thật đẹp, nhưng ‘mong manh’ giống như một mảnh ngọc đẹp. Hắc hắc, nữ vu sư cao cao tại thượng Vu Điện bồi dưỡng ra, quả nhiên chỉ thích những thứ đẹp nhưng mà không đủ thực dụng!

Mười mấy chiến sĩ hồ vồ xuống đồng thời nắm tay, một quyền hung hăng hướng ánh sáng trước mặt nện xuống.

‘Ông’ một tiếng, minh quang kịch liệt chấn động, bọn họ dùng 100% lực lượng nện ở trên ánh sáng, nhưng nháy mắt lực phản chấn gấp trăm lần lực công kích của bọn họ giống như vô số lưỡi cưa bén nhọn điên cuồng cắt, ma sát lao về.

Cánh tay cuộn cuộn cơ bắp nổ tung, máu thịt vừa mới sụp đổ, trên ánh sáng long lanh trong suốt giống như ngọc đẹp, một luồng khí lạnh đáng sợ bốc lên, nhanh chóng đem cánh tay vỡ vụn của bọn họ đông lại. Các chiến sĩ ngay cả thống khổ do cánh tay nổ tung cũng còn chưa nhận thấy, nhiệt độ cực thấp đóng băng cánh tay bọn họ, làm bọn họ không còn chút thống khổ nào nữa, sau đó đem toàn bộ thân thể bọn họ đều đóng băng trong một khối băng thật dày.

Huyền băng màu u lam nặng trĩu rơi xuống đất, hơi nước xung quanh bị huyền băng tản mát ra băng hàn thấu xương ập vào. Một tầng hàn khí mờ mịt màu trắng quanh quần ở bốn phía, huyền băng lại bị tinh tú trên trời tản mát ra ánh sao bảy màu chiếu, mười mấy khối băng thật lớn tràn đầy màu sắc, mây mù vấn vít rất đẹp.

Huyền băng tuyệt đẹp lại chất chứa sát khí vô cùng.

Đây là Thiếu Ti lần đầu tiên vận dụng tẩm khiên Vũ Dư đạo nhân luyện chế cho nàng ngăn địch, nàng nằm mơ cũng không ngờ, tẩm khiên này không chỉ có lực phòng ngự siêu mạnh, càng có lực sát thương đáng sợ như vậy.

Mười mấy Đại Vu đó. Tuy là một loại yếu nhất trong Đại Vu, nhưng bọn hắn dù sao cũng là Đại Vu.

Mười mấy Đại Vu, thế mà trực tiếp bị đóng băng chết tươi, nháy mắt đóng băng ngọn lửa sinh mệnh của bọn hắn liền trực tiếp tắt, ngay cả linh hồn cũng bị đông lạnh thành cặn. Mà đây chỉ là tẩm khiên này tự phát lực phản kích, Thiếu Ti thậm chí còn chưa ra tay.

Nhẹ nhàng vuốt ve tẩm khiên hào quang mơ hồ, cảm giác tay trơn bóng nhẵn mịn, giống như cực phẩm mỹ ngọc, chỉ có từng tia khí mát lạnh tản ra, căn bản nhìn không ra nó vừa mới phun trào luồng không khí lạnh đáng sợ như thế, vừa mới đánh chết nhiều người như vậy.

“Hắn... Bọn hắn!” Đại hán lông đen khiếp sợ nhìn Thiếu Ti, hắn run rẩy nói: “Người, người đã giết bọn họ?”

Thiếu Ti giơ lên trường mâu trong tay, vu lực thúc dục, trên trường mâu một tầng hàn quang phun trào uyển chuyển. Gò đất nhỏ dưới chân nàng nhanh chóng bị một tầng băng mỏng mờ nhạt bao trùm. Nàng trầm giọng nói: “Phải, dựa theo quân quy...”

“Quân quy cái rắm!” Đại hán lông đen khàn cả giọng rít gào: “Nơi này, chúng ta định đoạt! Huynh đệ của ta, chỉ là muốn bắt người vui vẻ chút. Người giết bọn họ! Con đàn bà thôi!”

Vút thiếu nữ dị tộc trên tay xuống, đại hán lông đen rút bội kiếm lớn tiếng quát: “Các huynh đệ cùng lên, bắt lấy con quỷ nhỏ này, mọi người cùng nhau *** chết tươi nó!”

Mấy chục tên chiến sĩ Mặc Viên bộ nghiêng rãng, đồng thời rút ra bội đao bội kiếm, càng có người cầm trường thương đại kích, ánh mắt bất thiện hướng Thiếu Ti xông tới. Bọn họ thở hỗn hển ‘Hồng hộc’, giống như dã thú bị thương, mắt cũng đã đỏ.

Đại hán lông đen lớn tiếng quát: “Người giết bọn họ... Bọn ông đây ở Xích Phán sơn, thật không dễ gì từ trên tay dị tộc sống sót! Trong nhà bọn họ còn có nữ nhân, có trẻ con, có a ba a mỗ cần bọn họ nuôi sống! Người đã giết bọn họ!”

Thiếu Ti giơ trường mâu, mặt không biểu cảm nói: “Bởi vì trong nhà bọn họ có nữ nhân, có trẻ con, có a ba a mỗ cần bọn họ nuôi sống, cho nên bọn họ có thể muốn làm gì thì làm phá hư quân quy, làm chuyện xấu theo ý thích sao?”

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, đầy trời tinh tú lấp lánh, ánh sao lưu động, giống như thác nước từ bầu trời đổ ngược xuống, Thiếu Ti lạnh giọng nói: “Thật không dễ gì từ trên tay dị tộc sống sót? Chúng ta ai mà không thật không dễ gì từ trên tay dị tộc sống sót? Các người, cảm thấy mình có gì đặc thù?”

“Giết!” Đại hán lông đen tìm không ra lời để phản bác Thiếu Ti, thẹn quá hóa giận hăn lửa giận đầy mình chỉ có thể hóa thành một tiếng ‘Giết’ rống to thành tiếng.

Mấy chục đại hán nhất dừng mà lên, đồng thời hướng Thiếu Ti công lại đây.

Thiếu Ti kêu nhỏ một tiếng, trường mâu trong tay chợt hóa thành một tia chớp màu trắng bắn nhanh ra.

Trường mâu rời tay bay ra, xuyên thấu ngực đại hán lông đen, sau đó bạch quang chợt lóe, trực tiếp nhảy về trong tay Thiếu Ti. Thân thể Thiếu Ti xoay tròn, lại đem trường mâu ném mạnh ra. Thời gian búng ngón tay ngăn ngừa, các đại hán vừa mới lao ra ba bước, Thiếu Ti đã liên tục ném mấy chục lần, trường mâu mang theo lực lượng đáng sợ xuyên thấu hư không, thế không thể cản được lỗ ngực các đại hán này.

Mấy chục đại hán ngực phun máu, sau đó vết thương nhanh chóng bị hàn băng phong cấm, bọn họ lớn tiếng kêu thảm bị lực lượng mạnh mẽ trên trường mâu đánh bay, ném mạnh tới ngoài mấy chục trượng giãy dụa khóc kêu trên mặt đất.

Thiếu Ti vung tay lên bắt được trường mâu bay trở về, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay.

Trong đôi mắt lạnh lạnh lóe ra hàn quang, Thiếu Ti thấp giọng lầm bẩm: “Cùng là Chúc Long Mệnh Châu, ta lại đạt được lực lượng khổng lồ của Chúc Long nhất tộc? Hiện tại lực lượng thân thể của ta, hầu như có thể so sánh với Vu Vương bình thường rồi nhỉ? Chờ ta hoàn toàn dung hợp Chúc Long Mệnh Châu, ta lại sẽ có khí lực mạnh bao nhiêu?”

Trường mâu vung lên, kéo theo một đạo ác phong, Thiếu Ti có chút sầu khổ nhíu mày: “Thái Ti tên kia, cùng là Chúc Long Mệnh Châu, hãn thế mà lại xuất hiện một hạng thiên phú thần thông của Chúc Long nhất tộc, cái gì khác cũng chưa đạt được, thằng cha này... Tìm nữ nhân, đem hãn gả đi!”

Xa xa truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, mấy chục chiến sĩ Mặc Viên bộ áo giáp không chinh tề sai bước hướng bên này chạy vội tới.

Đỉnh đầu có phi cầm cấp tốc bay tới, không ngừng xoay quanh bay múa ở đỉnh đầu Thiếu Ti.

Rất nhanh, một đội chiến sĩ Mặc Viên bộ đi tới hiện trường, bọn họ nhìn thấy tộc nhân bị đóng băng chết, lại nhìn nhìn đồng bạn ngã xuống đất khóc lóc run rẩy, bọn họ đồng thời giơ lên binh khí trong tay.

Bọn họ giống như đối đãi ác quỷ dị tộc nhìn Thiếu Ti.

Tuy bọn họ đều nhận ra Thiếu Ti, biết Thiếu Ti là quan quân cao tăng nhân tộc cắt cử, dẫn dắt bọn họ áp giải tù binh quay về Bồ Phản.

Nhưng giờ khắc này, bọn họ đem binh khí nhắm Thiếu Ti, giống như Thiếu Ti là những ác quỷ dị tộc kia, là kẻ địch sinh tử của bọn họ.

“Nữ nhân, người đáng chết!” Một quan quân Mặc Viên bộ thân khoác trọng giáp rống giận một tiếng, sải bước mang theo tộc nhân hướng Thiếu Ti áp sát.

Chương 434: Thuần Di

Không ngừng có chiến sĩ Mặc Viên bộ chạy tới, bọn họ nhìn thấy tình huống hiện trường, tất cả đều không nói một lời rút binh khí, bày trận hướng Thiếu Ti bao vây. Bọn họ ai cũng nghiêng răng, đôi mắt vốn bởi vì còn tràn ngập tơ máu càng hoàn toàn biến thành màu đỏ.

Mặc kệ lý do gì, mặc kệ đúng sai, mặc kệ chiếm đạo lý hay không, tộc nhân bọn họ, huynh đệ bọn họ, chiến hữu kẻ vai chiến đấu bọn họ nguyên vẹn từ tiền tuyến Xích Phán sơn trở lại, lại ở đây hoặc chết, hoặc bị thương, thù này phải đòi.

Đạo lý cùng quy tắc cái gì, đó là thứ các đại nhân lão gia trên đại diện thảo luận chính sự của nhân vương chú ý, đối với bọn họ những chiến sĩ bộ tộc này mà nói, nắm đấm cùng đao chính là đạo lý lớn nhất. Mọi vấn đề, có thể dùng máu tanh và bạo lực giải quyết, vậy không phải vấn đề nữa.

“Ta muốn lột da sống tiểu nữ nhân này!” Quan quân Mặc Viên bộ đi đầu khàn cả giọng tru lên: “À giết nhiều huynh đệ như vậy của chúng ta! Nữ nhân, người hôm nay muốn chết cũng khó! Mặc Viên bộ chúng ta sẽ không tha cho người, tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

Trong chớp mắt đã có hơn một ngàn chiến sĩ Mặc Viên bộ tụ tập lại, bọn họ bao vây gò đất nhỏ chỗ Thiếu Ti nhiều vòng, đỉnh đầu càng có mấy chục con chiến cầm bay múa trên không, trên lưng chiến cầm cũng có chiến sĩ Mặc Viên bộ cưỡi nó.

Bọn họ như hổ rình mồi đối với Thiếu Ti, giống như một đám mãnh thú điên cuồng vây quanh một con dê con.

Rống to một tiếng, quan quân Mặc Viên bộ đi đầu vung lão nha đại phủ nặng nề, thân thể nhoáng lên một cái một bước lao ra trên trăm trượng, thân thể xé rách không khí bộc phát ra một tiếng nổ đáng sợ, một rìu phủ đầu hướng cánh

tay phải Thiếu Ti chém xuống.

Chỉ là chặt đứt cánh tay phải Thiếu Ti, bắt sống nàng, sau đó dùng thủ pháp tàn khốc nhất trừng trị nàng, đây là suy nghĩ chung của toàn bộ tộc nhân Mặc Viên bộ.

Thân thể Thiếu Ti không nhúc nhích, khiên tròn lơ lửng ở bên người nàng vô thanh vô tức chặn trước đại phủ. Đại phủ bổ thật mạnh vào trên khiên tròn, khiên tròn phun ra hàn quang chói mắt, một lực phản chấn so với lực lượng bổ trên đại phủ cường đại hơn gấp trăm lần gào thét ập tới, đại phủ phù văn dày đặc ầm ầm nổ tung. Quan quân Mặc Viên bộ thống khổ gào thét, cánh tay hăn bị chấn thành phần.

Thiếu Ti vung tay phải, trường mâu hung hăng đâm xuyên qua bụng đối phương. Cánh tay nàng chấn động, quan quân Mặc Viên bộ này liền mang theo tiếng gào thống khổ bị hất bay vài dặm.

“Các người...” Thiếu Ti nhìn những chiến sĩ Mặc Viên bộ sự điên cuồng trong mắt càng thêm mãnh liệt, ngậm chặt miệng.

Đã không có cách nào nói lý với bọn họ, vậy thì dùng bạo lực để giải quyết những vấn đề này. Từ nhỏ quê hương bị phá hủy, cùng Thái Ti sống nương tựa lẫn nhau trôi giạt khắp nơi, sau khi được Vu Điện nạp làm học đồ, cũng là cần thận gặt gao giã dựa cầu sinh, Thiếu Ti đã quen sinh tồn gian nan.

Ở đoạn năm tháng chết tiệt này, thế giới chết tiệt này, tuyệt đại đa số thời gian ‘đạo lý’ thứ này không có tác dụng gì. Năm đấm cùng bạo lực mới là mấu chốt giải quyết tất cả vấn đề—— Thiếu Ti ở trên một điểm này, có lý giải hoàn toàn giống với các chiến sĩ Mặc Viên bộ bao vây.

“Giết ả!” Quan quân Mặc Viên bộ bị hất bay xa xa phát ra một tiếng rống lên phần nộ mà kinh hoảng.

Vừa rồi giao thủ ngắn ngủi, tấm khiên hộ thân của Thiếu Ti uy lực siêu mạnh,

thực lực cá nhân của nàng càng thêm cường hãn. Quan quân Mặc Viên bộ này mơ hồ cảm thấy, Thiếu Ti so với thủ lĩnh chiến sĩ bộ lạc bọn họ thậm chí còn mạnh hơn một mảng lớn.

Chiến sĩ mạnh như vậy, không phải bọn họ những chiến sĩ bộ tộc bình thường chỉ có thể phụ trách áp giải tù binh này có thể đối phó. Từng người đi lên khiêu chiến, vậy hoàn toàn là đưa thịt cho Thiếu Ti ăn, chỉ có ủa lên, dùng ưu thế nhân số mới có thể đè chết Thiếu Ti.

Hơn nữa không cần nghĩ chuyện tốt của bắt sống nữa, ở trên chiến trường, đối mặt kẻ địch sức chiến đấu mạnh hơn bản thân một mảng lớn, chỉ có thể dùng mạng người đi đè chết nàng! Nếu muốn bắt sống mà nói, như vậy bọn họ chắc chắn phải trả giá đắt thê thảm gấp trăm lần.

Càng nhiều chiến sĩ Mặc Viên bộ hơn từ bốn phương tám hướng chạy tới, nhiều chiến sĩ cũng không phải dưới trướng Cơ Hạo, mà là người đội ngũ áp giải tù binh khác. Bọn họ đều xuất thân Mặc Viên bộ, bọn họ là tộc nhân, bọn họ cùng chung mối thù, bọn họ cũng không quản cái gì đạo lý, ùn ùn rút binh khí hướng Thiếu Ti xông lên.

Bầu trời có chiến cầm xoay quanh chờ thời, mặt đất có mấy ngàn chiến sĩ Mặc Viên bộ đồng loạt xung phong, càng có đám đông chiến thú xen lẫn trong chiến sĩ xung phong phát động tiến công.

Thiếu Ti giơ lên trường mâu trong tay, thấp giọng nói: “Chúc Long, thượng cổ dị chủng, đáng như rồng nhưng không phải loài rồng. Chúc Long, khi nắm giữ, không, ta dung hợp Chúc Long Mệnh Châu, đạt được không chỉ có riêng lực lượng khổng lồ của Chúc Long.”

Thân thể nhoáng lên một cái, thân hình Thiếu Ti chợt biến mất từ trên gò đất nhỏ, ở cùng lúc thân thể nàng biến mất, nàng xông ra ở nơi chiến sĩ Mặc Viên bộ dày đặc nhất. Trường mâu trong tay nhoáng lên một cái, nháy mắt đâm ra mấy chục thương, tiếng trường mâu xuyên thấu thân thể không dứt bên tai, mấy chục

chiến sĩ Mặc Viên bộ bị xuyên thủng eo hông, bị trường mâu của Thiếu Ti hất bay ra ngoài.

Hông bị thương, các chiến sĩ Mặc Viên bộ đó trong lúc nhất thời đều không thể động đậy. Khí lạnh trên trường mâu cực nặng, gắt gao bịt lại vết thương của bọn họ, cho dù bọn họ thúc đẩy tinh huyết, cũng không cách nào hóa giải huyền băng trên vết thương.

Mấy chục chiến sĩ Mặc Viên bộ nhất thời mất đi sức chiến đấu, chỉ có thể nằm dưới đất khàn giọng kêu rên.

Mấy chục thanh đao kiếm từ bốn phương tám hướng hướng Thiếu Ti chém tới, nhưng thân thể Thiếu Ti một lần nữa biến mất, cùng lúc đó nàng đột ngột xuất hiện ở trong một đám chiến sĩ Mặc Viên bộ khác ngoài trăm trượng.

Không có dấu vết chạy, không có dấu vết bay lượn, hoàn toàn là đột ngột biến mất, đột ngột xuất hiện.

Nháy mắt xé rách hư không, trực tiếp dịch chuyển đến ngoài trăm trượng, đây là sau khi Chúc Long Minh Châu dung hợp, mang tới cho Thiếu Ti một loại thiên phú thần thông khác của Chúc Long nhất tộc —— không gian di động. Thiếu Ti không đủ thực lực, nàng hiện tại nhiều nhất có thể ở trong phạm vi một dặm tùy tâm sở dục toát ra thuận di, nhưng dùng ở trong chiến đấu, điều này quả thực khiến nàng hóa thân thành thần quỷ, các chiến sĩ Mặc Viên bộ tất cả đều trợn tròn mắt.

Lại là mấy chục đòn đánh ra, mấy chục chiến sĩ Mặc Viên bộ khàn giọng kêu rên, bị trường mâu của Thiếu Ti gạt bay cao cao.

Trong nháy mắt tiếp theo, Thiếu Ti lại ở một địa điểm khác xuất hiện, cũng đánh chiến sĩ Mặc Viên bộ bên cạnh trở tay không kịp.

Trong vài hơi thở ngắn ngủn, Thiếu Ti làm bị thương nặng hơn ba trăm chiến sĩ Mặc Viên bộ, mà những gia hỏa này ngay cả một sợi tóc của nàng cũng chưa

chạm tới.

“Cút về doanh địa, chờ đợi xử trí, còn dám tụ tập làm loạn, giết!” Thanh âm lạnh lùng của Thiếu Ti vang vọng bầu trời đêm.

Các chiến sĩ Mặc Viên bộ đã lâm vào trạng thái tâm thần điên cuồng nào đó, tuy bị công kích xuất quỷ nhập thần của Thiếu Ti đánh cho không thở nổi, nhưng bọn họ vẫn gào thét, vung binh khí phí công hưởng Thiếu Ti phát động tiến công.

Xa xa truyền đến tiếng dây cung chấn động nặng nề như sấm, đột ngột có một mảng tên bắn nhanh đến, giống như một trận mưa to quét ngang chiến trường.

Nháy mắt hơn một ngàn mũi tên bắn nhanh, hơn một ngàn chiến sĩ Mặc Viên bộ đồng loạt rú thảm, mỗi người đều là trên cổ đã trúng một mũi tên, tên nổ tung ở trên cổ bọn họ, thiếu chút nữa đem cổ bọn họ hoàn toàn nổ gãy.

May mắn bọn họ đều là thực lực Đại Vu, mũi tên sau khi phát nổ, bọn họ cấp tốc vận chuyển tinh huyết, lúc này mới từ bên bờ vực cái chết giãy dụa về.

Thanh âm Phong Hành vang lên trong bóng đêm: “Ô, ô, một lần sau, ta hẳn trông mắt các người!”

Toàn trường tĩnh mịch, không ai dám nhúc nhích nữa.

Chương 435: Thuận Theo

Phong Hành uy hiếp khiến chiến sĩ Mặc Viên bộ đều bình tĩnh lại.

Vừa rồi Phong Hành bắn bị thương cổ bọn họ, cổ nổ tung, dựa vào sinh mệnh lực mạnh mẽ của Đại Vu còn có thể chữa trị. Nhưng nếu mũi tên bắn vào hốc mắt, lực vụ nổ tổn thương đến đầu óc thương tổn linh hồn, vậy thật sự phải chết.

Vì một cơn giận không đâu bị thương không sao, nhưng thật sự đem mạng đặt vào, vậy thì quá không thích hợp.

Cho dù bị lửa giận cùng cơn làm hỏng đầu óc, các chiến sĩ Mặc Viên bộ cũng đều yên tĩnh xuống, bọn họ không biết làm sao nhìn nhau, không biết nên kết thúc như thế nào.

Khi Thiếu Ti vừa mới động thủ, Cơ Hạo đã tới phụ cận.

Dùng bí pháp Cửu Tự Chân Ngôn giấu kín thân thể, Cơ Hạo đứng ở cách Thiếu Ti không xa nhìn các chiến sĩ Mặc Viên bộ tùy ý kiêu ngạo làm bậy, cơn giận trong lòng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nếu không phải mình ở Bồ Phán không có chút căn cơ, cũng không cần dựa vào các chiến sĩ bộ tộc coi trời bằng vung này.

Những kẻ này thật sự là kiêu ngạo đến cực hạn, vừa mới bị Cơ Hạo dạy dỗ một trận, thế mà xoay người đã đem trung niên phó binh kia cùng con gái hãnh, còn có càng nhiều thiếu nữ dị tộc hơn bắt tới muốn phát tiết thú – dục.

Cơ Hạo không có thành kiến đối với bắt người cướp của cùng chiếm hữu nữ nhân trận doanh kẻ địch, hãnh không có bệnh ưa sạch sẽ trên việc đạo đức, loại chuyện này ở thế giới này là bình thường nhất. Nhưng các phó binh này cùng người nhà bọn họ, là Cơ Hạo phụ trách áp giải, nếu bọn họ ở trên đường xảy ra bất cứ chuyện gì, có bất cứ tổn thất gì, cái này đều phải tính ở trên đầu Cơ Hạo.

Nói từ trên đạo lý lớn, các chiến sĩ Mặc Viên bộ trái với quân kỷ quân quy, bọn họ là đang ác ý xâm chiếm lợi ích của liên minh bộ lạc nhân tộc.

Nói từ khía cạnh nhỏ, bọn họ không đem đám người Cơ Hạo để vào mắt, bọn họ xúc phạm tôn nghiêm của đám người Cơ Hạo, tổn hại quyền uy của Cơ Hạo.

Nhìn thấy Phong Hành chấn nhiếp những kẻ coi trời bằng vung đó, Cơ Hạo tán đi chân ngón ấn quyết, thân hình chậm rãi từ trong không khí hiện ra. Chân đạp một đám mây lửa, lơ lửng cách mặt đất mười mấy trượng, Cơ Hạo dùng sức, rất thông thả vỗ bàn tay từng cái một.

“Tiếp tục, tiếp tục đánh đi! Thiếu Ti, không cần khách khí, đánh chết bọn hăn, cứ việc đánh chết bọn hăn!” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Phong Hành. Người chưa ăn cơm sao? Nương tay? Lòng cũng mềm rồi? Bắn cổ bọn hăn làm gì? Trực tiếp giết chết bọn hăn!”

Chợt một đám lửa từ trên người Cơ Hạo lao ra, Lưu Quang Hòa Dực ở sau người mở ra rộng mười mấy trượng, Nha Công rất phối hợp phun lửa, thân hình bành trướng đến khoảng trăm trượng, lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo phát ra tiếng gầm gừ to rõ đinh tai nhức óc.

Khí tức mạnh mẽ áp chế toàn trường, nhiệt độ cao đáng sợ hầu như đem mặt đất hòa tan.

Cơ Hạo nhìn các chiến sĩ Mặc Viên bộ đó lớn tiếng quát: “Các người thực có bản lĩnh? Các người rất có chí? Đến đi, cầm đao kiếm tiếp tục đánh! Ta dùng toàn bộ tổ linh Kim Ô bộ thề, ta lưu lại các người một người sống, ta sẽ là con hoang các người nuôi!”

Vung tay lên, một bàn tay phạm vi cả trượng lửa ngưng tụ thành gào thét phun ra, hung hăng vỗ vào trên người mấy chiến sĩ Mặc Viên bộ. Lửa dâng lên, sóng nhiệt tản ra, mấy kẻ xui xẻo khàn giọng rú thảm ngã xuống đất, lửa nóng thiêu toàn thân bọn họ cháy đen, trên làn da tràn đầy bọt nước màu đỏ đen.

“Lần này phụ trách áp giải các nô lệ này, Mặc Viên bộ các người có bao nhiêu chiến sĩ? Toàn bộ kêu lên cho ta!” Cơ Hạo rống cổ hống lớn tiếng quát: “Toàn bộ kêu lên cho ta! Ta cho các người chết hết!”

Ngạo nghễ ngẩng đầu lên, Cơ Hạo giơ lên lệnh bài đại biểu thân phận vụ sư nội điện Vu Điện của hắn, lạnh giọng quát: “Ta bất kể toàn bộ quân công lần này, giết sạch các người đám khốn kiếp coi trời bằng vung này. Đoán xem ta sẽ bị Vu Điện trừng phạt hay không?”

“Ta giết sạch các người đám khốn kiếp này, các người đoán, trưởng lão hội của các người có thể bởi vì các người đám ngu xuẩn này trở mặt với ta không? Ta dám cam đoan, Mặc Viên bộ các người còn không biết điều, toàn bộ học đồ các người về sau đưa vào Vu Điện, tất cả đều sẽ...”

‘Hắc hắc’ một tiếng, Cơ Hạo không nói hết lời, mà là cổ quái cười lạnh lên.

Các chiến sĩ Mặc Viên bộ sợ hãi động dung, một đám nháy mắt với nhau, không dám phát ra nửa điểm thanh âm.

Cơ Hạo uy hiếp muốn giết sạch bọn họ, bọn họ còn thật không sợ. Bọn họ thật sự không cảm thấy, Cơ Hạo thẳng thắn như vậy, lẫn cả mấy đồng bạn bên người, có thể giết sạch toàn bộ chiến sĩ Mặc Viên bộ bọn họ lần này phụ trách áp giải tù binh.

Nhưng Cơ Hạo uy hiếp sẽ xuống tay đối với học đồ của Mặc Viên bộ bọn họ ở Vu Điện!

Cái này đã thật sự đánh trúng yếu hại của bọn họ. Ai cũng biết, Vu Điện ở Bồ Phản có địa vị đặc thù, có thể tiến vào Vu Điện, đều là tinh anh trong tinh anh, đều là nhân tài đứng đầu. Trưởng lão toàn bộ bộ tộc đều đem trẻ con bộ tộc nhét thêm mấy người vào Vu Điện, phạm là đứa nhỏ từ Vu Điện đi ra, thực lực của bọn họ đều sẽ mạnh hơn so với tộc nhân bình thường một mảng lớn, càng quan trọng hơn là, bọn họ có thể từ Vu Điện học được rất nhiều ‘tri thức’ bộ tộc nhà mình không có!

Hai bộ lạc thực lực tương tự, một bộ lạc cuộn cuộn không ngừng có trẻ con nhà mình từ Vu Điện học thành trở về, một bộ lạc khác thì không có điều kiện này, như vậy nhiều nhất một trăm năm, bộ lạc có Vu Điện ủng hộ kia là có thể thoả mái nuốt chửng bộ lạc không có Vu Điện ủng hộ.

Lời Cơ Hạo chưa nói hết làm người ta nghĩ xa vô hạn —— hẳn là nói, về sau trẻ con Mặc Viên bộ, đều đã... ‘chết’?

Một tiếng ho nhẹ từ xa xa truyền đến, hai nam tử trung niên thân khoác giáp mềm bước nhanh hướng bên này đi tới. Cách thật xa, hai người đã mặt đầy nét cười, lưng cũng cong xuống.

“Cơ Hạo đại nhân, đều là đám lỗ mãng này không hiểu chuyện, đắc tội ngài rồi!” Một nam tử trung niên tới trước mặt Cơ Hạo, cúi đầu thật sâu hướng Cơ Hạo hành một lễ: “Là chúng ta quản giáo không tốt, là đám ngu xuẩn này quá coi trời bằng vung, mong ngài đừng trách tội, chúng ta trở về, nhất định sẽ hung hăng trừng phạt bọn hắn.”

Thiếu Ti lặng yên tới bên người Cơ Hạo, khiên tròn ở bên người nàng chậm rãi xoay tròn. Hai tay nàng ôm trường mâu, lạnh lùng nhìn hai nam tử.

Hai người bị ánh mắt lạnh như băng của Thiếu Ti nhìn đến mức cả người khẽ run. Bọn họ biết Cơ Hạo mới là đứng đầu trong mấy người, bọn họ nặn ra nét cười đầy mặt, liên thanh giải thích cho tộc nhân mình mạo phạm, biểu hiện ăn nói khép nép, khiến các chiến sĩ Mặc Viên bộ ở một bên cũng đỏ mặt từng đợt.

Nhưng các chiến sĩ Mặc Viên bộ này chưa ai mở miệng, có thể thấy được hai người này ở Mặc Viên bộ quả thực rất có địa vị.

“Các người là...” Cơ Hạo nhìn hai nam tử, bọn họ cũng không ở trong một đội người này của Cơ Hạo, cho nên Cơ Hạo thật sự không biết bọn họ là ai.

Hai người nhanh chóng báo lên tên mình, một người Mặc Sơn, một người Mặc Thủy, bọn họ là anh em ruột, đồng thời cũng là đại chiến sĩ của Mặc Viên

bộ, đại khái địa vị tương đương với chiến sĩ thủ lĩnh Kim Ô bộ.

Một lần này áp giải tù binh dị tộc quay về Bồ Phản, Mạc Sơn và Mạc Thủy, cũng là tướng lĩnh cao nhất trong toàn bộ chiến sĩ Mạc Viên bộ của đội ngũ áp giải.

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn hai người, không lưu tình chút nào chửi ầm lên một trận.

Mạc Sơn, Mạc Thủy ăn nói khép nép liên tục cúi đầu bồi tội, mặc cho Cơ Hạo quở trách như thế nào, bọn họ thật giống như hoàn toàn không biết tức giận thừa nhận toàn bộ.

Sau khi mắng to một trận, Mạc Sơn, Mạc Thủy chỉ huy chiến sĩ Mạc Viên bộ ngoan ngoãn đều tự quay về cương vị của mình, nhu thuận như chiến thú đã bị thuần phục.

Cơ Hạo nhìn bóng dáng hai người ở trong bóng đêm dần dần mê ly, đột nhiên cười lạnh vài tiếng.

Chương 436: Lăng Tộc

Thời gian vài ngày kế tiếp, đội ngũ áp giải đều rất bình thường, không có bất cứ động tĩnh nào lớn.

Trên con đường đá phiến thẳng, đội ngũ không thấy đầu đuôi theo đường thẳng hướng nam, tiếng bước chân ầm ầm chấn động mặt đất lắc lư, thỉnh thoảng có tiếng tinh quái nô lệ kêu la, tiếng chiến sĩ nhân tộc quát lớn kèm theo tiếng roi da quật truyền đến.

Mấy ngày nay, Mạc Sơn, Mạc Thủy đều rất ân cần, mỗi ngày đều sẽ ở trước mặt Cơ Hạo lộ diện vài lần. Bọn họ hoặc là đưa tới rượu, hoặc là đưa tới thịt nướng, hoặc là đưa tới hoa quả tươi chiến sĩ Mạc Viên bộ đi xa thu thập được, tóm lại ân cần giống như Cơ Hạo là cha ruột của bọn hắn.

Nhưng mặc kệ bọn họ đưa tới là cái gì, Cơ Hạo đều là giáp mặt nhận lấy, sau lưng tất cả đều một mùi lửa đốt sạch sẽ.

Cho dù Man Man đơn thuần nhất, Thái Ti trong đầu thiếu gân nhất cũng phát hiện khác thường, bọn họ theo bản năng đề cao cảnh giác, làm cái gì cũng thật cẩn thận, hơn nữa vài người trừ Phong Hành không biết trốn ở nơi nào, người khác mặc kệ làm chuyện gì đều tận lực cùng một chỗ.

Nháy mắt lại là ba ngày trôi qua, tốc độ hành quân phía trước đột nhiên chậm lại.

Cơ Hạo cũng không trông cậy vào các chiến sĩ Mạc Viên bộ này có thể chủ động báo cáo tình huống cho mình, hắn chân đạp mây lửa bay lên trời, hướng về phía trước nhìn ra xa. Phía trước khói bụi ngập trời, từng đám đông đại gia súc đang lớn tiếng kêu to, chậm quá vất ngang qua đường thẳng.

Khuôn mặt Cơ Hạo liền âm trầm hẳn lên. Con đường thẳng lát đá này, là các đại vu sư Vu Điện hao phí vu lực xây dựng thành.

Ngày thường, con đường thẳng này chôn sâu trong lòng đất, để tránh né mưa vùi gió dập, dầm mưa dãi nắng tạo thành phá hư đối với đá phiến. Một khi có chiến sự xảy ra, các đại vu sư Vu Điện thúc giục vu chú, con đường thẳng này từ trong lòng đất dâng lên, từ Bồ Phản tới thẳng Xích Phản sơn phía bắc, là con đường chính vận binh cùng với hậu cần quan trọng nhất của liên minh bộ lạc nhân tộc, quan hệ chiến tranh tiền tuyến thẳng bại.

Cho nên quay quanh con đường thẳng này, nhân tộc lập ra giới luật cực kỳ khắc nghiệt:

Trong lúc chiến tranh, trong năm trăm dặm hai bên con đường thẳng, nghiêm cấm bất luận kẻ nào tới gần; nếu ai làm trái toàn bộ coi là gian tế dị tộc, xử tử giống nhau.

Hiện tại tuy tiền phương đã ngừng chiến, nhưng quân đoàn tinh nhuệ của nhân tộc vẫn đóng quân ở Xích Phản sơn, giám thị động tĩnh dị tộc phía bắc, sợ bọn hãn đâm vờ một thương đi mà quay lại, đánh nhân tộc một cái trở tay không kịp.

Cho nên nói chính xác, tuy chiến sĩ một số bộ lạc trung và nhỏ không phải rất tinh nhuệ đã bắt đầu tập nập rút khỏi Xích Phản sơn, nhưng trận đại chiến này cũng chưa hoàn toàn chấm dứt. Ít nhất còn có mấy tháng thời gian, phải đợi quân đội trực hệ Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt đám cao tầng trung tâm nhân tộc bắt đầu rút lui phạm vi nhỏ, trận đại chiến này mới tính là thật sự chấm dứt.

“Đám gia súc đó là của bộ lạc nào? Bọn hãn sao dám ngăn cản đường thẳng hành quân?” Cơ Hạo lớn tiếng quát.

Không có ai quan tâm Cơ Hạo. Các chiến sĩ Mặc Viên bộ kia ai cũng coi như không thấy dừng bước, càng có người từ trên tọa kỵ nhảy xuống, hi hi ha ha ngồi ở ven đường nghỉ ngơi. Càng có người vung cây roi dài, thét ra lệnh các phó binh cùng nô lệ kia tạm dừng lại nghỉ chân một chút.

“Trát Mộc! Đi xem!” Nhìn các chiến sĩ Mặc Viên bộ lười biếng đó, Cơ Hạo

cười lạnh một tiếng, sau đó hét lớn lên.

Trung niên phó binh trước đó vài ngày, thiếu chút nữa chết ở trên tay chiến sĩ Mặc Viên bộ, con gái cũng thiếu chút nữa bị đám gia hỏa Mặc Viên bộ xâm phạm Trát Mộc dạ một tiếng, hấn võ trang hạng nặng tung chân đi nhanh, lên xuống vài cái đã chạy ra vài dặm, nhanh chóng hướng nơi đám đông gia súc phía trước đi lại chạy tới.

Trát Mộc là ‘người Âm tộc’, lai lịch tên tộc này, có lẽ có liên quan với màu sắc làn da bọn họ.

Âm tộc là tộc đàn phụ thuộc Ngu tộc, trong quân đoàn chính thức quy mô khổng lồ của Ngu tộc, người Âm tộc là bộ phận cấu thành cực kỳ quan trọng trong đó. Một quân đoàn chính thức của Ngu tộc, thường thường có trên 95% chiến sĩ là người Âm tộc.

Âm tộc thiên phú chiến đấu chinh thể mà nói thua xa Già tộc, nhưng người Âm tộc tư chất chủng tộc cũng rất bất phàm, chia đều trong mỗi trăm người, sẽ có một tộc nhân tư chất siêu quần xuất hiện. Trải qua tu luyện khắc khổ, bọn họ có thể thoải mái có được thực lực Đại Vu cảnh thậm chí là Vu Vương cảnh. Ở trong Âm tộc, thậm chí không thiếu tồn tại cấp Vu Đế.

Trát Mộc chính là một đại chiến sĩ Âm tộc, tuy hệ thống tu luyện của người Âm tộc khác với nhân tộc, nhưng hấn có thực lực cấp Đại Vu đỉnh phong, cách cấp Vu Vương cũng chỉ thiếu một chân bước vào cửa mà thôi.

Ở trong quân đoàn tư binh của Kiền thị nhất tộc, Trát Mộc là một gã vạn phu trưởng. Bởi vì là quân đoàn tư binh, cho nên Trát Mộc và các chiến sĩ dưới trưởng hấn quá khứ luôn đóng quân ở trong lãnh địa tư nhân Kiền thị nhất tộc, phụ trách thủ vệ thành trì của Kiền thị nhất tộc, chưa bao giờ giao chiến với nhân tộc.

Nói từ trên ý nghĩa nào đó, hai tay Trát Mộc cùng chiến sĩ dưới trưởng hấn tương đối sạch sẽ!

Cho nên đêm hôm đó, ở sau khi Mạc Sơn, Mạc Thủy dẫn người rời khỏi, Cơ Hạo cảm giác sâu sắc dưới trướng mình thiếu người, dứt khoát tự bỏ túi tiền, trực tiếp dựa theo giá thị trường Bồ Phấn, đem Trát Mộc và chiến sĩ dưới trướng hẳn, cùng với người nhà bọn họ mua đứt hết thành nô binh cùng tư nô của mình.

Ở Xích Phấn sơn, Cơ Hạo từ Đế Thích nhất tộc bắt chẹt lượng lớn tài phú, lại có Tự Văn Mệnh ban cho lượng lớn ngọc tệ, hẳn thoải mái mua đứt Trát Mộc cùng gần vạn chiến sĩ Âm tộc dưới trướng hẳn. Sau khi sử dụng bí pháp Vu Điện, nắm giữ sinh tử của đám người Trát Mộc, những người này đã thành nô lệ đáng tin nhất của Cơ Hạo.

Làm một gã vạn phu trưởng, Trát Mộc có kinh nghiệm đủ phong phú, không lâu sau hẳn đã bước nhanh chạy về.

Hai đầu gối quỳ mạnh xuống đất, Trát cái trán Mộc hung hăng cụng mặt đất một cú, kính cẩn vạn phần hét lớn: “Chủ nhân tôn kính mà nhân từ, là vài bộ lạc nhân tộc lưu lạc đi ngang qua. Bọn họ tổng cộng là tám bộ lạc, cộng lại có hơn bốn vạn tộc nhân, nuôi dưỡng trên trăm vạn con đại gia súc để dùng ăn.”

Thở hỗn hển một hơi, Trát Mộc trầm giọng nói: “Dựa theo cách nói của bọn họ, đồng cỏ ban đầu của bọn họ toàn bộ cỏ nuôi súc vật đều bị ăn sạch, bọn họ cần chạy đi bãi chăn nuôi kế tiếp, bằng không gia súc của bọn họ sẽ sụt ký. Nhưng người hầu ti tiện Trát Mộc của ngài cảm thấy, phương diện này có vấn đề.”

“Hả? Vấn đề gì?” Cơ Hạo đứng ở trên chiến xa, tùy tay thả một cái cấm chế, ngăn cách thanh âm, để lời Trát Mộc nói sẽ không bị người ngoài nghe được.

“Thứ nhất, Trát Mộc cũng biết, con đường thẳng này là yếu đạo chiến tranh của nhân tộc, bộ lạc nhân tộc lưu lạc, là bộ lạc địa vị thấp hèn nhất của nhân tộc, bọn họ không có quyền lực, càng không có đảm lượng ở trong lúc chiến tranh xuyên qua con đường thẳng này.”

“Thứ hai, nếu thật là bộ lạc lưu lạc, vì sao bọn họ trong hơn bốn vạn tộc

nhân, chỉ có thanh niên trai tráng, không có người già cùng nữ nhân?”

“Thứ ba, ta ở trên xe ngựa vận chuyển vật tư của bọn họ phát hiện trọng giáp cùng cường nỏ, trường cung. Bộ tộc lưu lạc lấy chăn nuôi làm nghề, bọn họ không cần trọng giáp, cũng không cần quân giới sát thương cự ly xa. Bọn họ, có vấn đề.”

Tuy thấy được cấm chế ngăn cách thanh âm phát ra ánh sáng mờ nhạt, Trát Mộc vẫn cẩn thận đè thấp thanh âm.

Cơ Hạo nhìn Trát Mộc, trầm mặc một lúc, sau đó lấy ra một nắm ngọc tề vứt ở trước mặt hắn.

“Làm khá lắm. Trát Mộc, kinh nghiệm của người về sau có thể giúp ta làm rất nhiều việc. Hảo hảo nỗ lực lên, những ngọc tề này, người có thể đi đưa cho con gái người đổi lấy bộ quần áo mới đẹp.”

“Gọi thủ hạ của người, chuẩn bị võ trang lên. Buổi tối hôm nay, chuẩn bị giết người.”

Nói đến từ ‘giết người’, trong mắt Cơ Hạo chợt hiện lên một mảng tàn nhẫn.

Chương 437: Minh Đoạt

Cơ Hạo đứng ven đường, nhìn đàn gia súc của vài cái gọi là bộ lạc lưu lạc chậm rãi qua đường thẳng.

Tất cả đều là bản giác đại hắc ngưu (trâu đen sừng tấm), toàn giác man dương (dê hoang sừng vòng)... các đại gia hỏa, đám bản giác hắc ngưu thân dài hơn ba trượng, con nào cũng to béo khỏe mạnh, nằm trên mặt đất giống như một bức tường nhỏ. Khổ người toàn giác man dương và ghé con bình thường không sai biệt lắm, toàn thân lông rậm quay quanh, lông dê thật dày làm bọn nó thoát nhìn so với bản giác hắc ngưu còn lớn hơn một vòng.

Trên trăm vạn con đại gia súc như vậy xếp thành đội ngũ thật dày, lắc lư từ trên đường thẳng từ từ đi qua, không có nửa ngày căn bản không qua được.

Bên kia của đàn gia súc, quân đội nhân tộc phía trước áp giải tù binh đã tấp nập đi xa, không có ai liên hệ Cơ Hạo cùng thủ lĩnh đội ngũ áp giải khác phía sau, bọn họ cứ như vậy coi như không thấy rời khỏi.

Trong đội ngũ áp giải thật dài phía sau vang lên tiếng kèn trầm thấp, có thủ lĩnh đội ngũ áp giải tuyên bố mệnh lệnh hạ trại ngay tại chỗ.

Cơ Hạo nhìn thấy có chiến sĩ nhân tộc phụ trách áp giải, tiến đến bên cạnh những đại gia súc đó, rất quen thuộc vui cười đùa giỡn với tộc nhân các bộ lạc lưu lạc đó. Càng có tộc nhân bộ lạc lưu lạc lấy ra túi rượu da thú chế thành, nhiệt tình mời chiến sĩ đội ngũ áp giải uống rượu.

Rất nhanh hai bên đã kề vai sát cánh ghé vào cùng một nơi, vui vẻ hoà thuận quả thực giống như người một nhà.

“Đồ chết tiệt.” Cơ Hạo bất đắc dĩ giang tay, hướng A Bảo đứng bên người cười khổ một tiếng, sau đó xoay người liền hướng đội ngũ áp giải mình phụ trách đi đến. Đi không được nữa, phải hạ trại, doanh địa này còn phải biến thành

càng thêm chắc chắn, lực sát thương càng lớn hơn một chút.

“Ngắm lại Vô Chi Kỳ xem.” A Bảo cười nhạt: “Sư huynh cũng biết, hãn bị nhân vương phạt quay mặt vào tường suy nghĩ hơn trăm năm, nhưng hãn cứ như vậy chạy tới... Chờ trở lại Bồ Phán, Cơ Hạo, người sẽ biết nhân vương cũng không dễ làm. Nhân tộc ơi, nhân tộc!”

Cơ Hạo nhìn đàn gia súc đứng ở trên đường thẳng đi tiểu, đi nặng, làm cho chương khí mù mịt, nhếch miệng cười, sau đó liên tục lắc đầu. Nhân tộc ơi, nhân tộc, hiện tại nhân tộc nếu không phải có áp lực sinh tồn tới từ bên ngoài, bọn họ nhằm chừng đã sớm lột xác giống với đám quý tộc Ngu tộc rồi nhỉ?

Trở lại doanh địa, Cơ Hạo đem bản thân nhốt ở trong một cái lều trại.

Bên ngoài, Trát Mộc mang theo hơn vạn thủ hạ, hò hét đem doanh địa cầm chính tề. Đội ngũ bọn Cơ Hạo vốn ở bên cạnh con đường thẳng, hiện tại Cơ Hạo dứt khoát đem doanh địa cắm ở nơi hoang dã cách đường thẳng vài dặm.

Bốn bề bằng phẳng trống trải. Trát Mộc dẫn người đào ra chiến hào thật sâu, phía dưới cắm rậm rạp cọc gỗ vót nhọn, cây trúc, lại có Vũ Mục bơi kịch độc ở trên những cọc gỗ, cây trúc đó, lực phòng ngự của toàn bộ doanh địa cũng rất có ý tứ.

Làm người ta bất đắc dĩ là, Cơ Hạo doanh địa bên này khẩn trương chuẩn bị chiến đấu, bên kia lại không một ai tới đây tìm hiểu một phen.

Vô luận là người các bộ tộc lưu lạc kia, hay là gia hỏa Mặc Viên bộ, thế mà không một ai muốn đến bên này điều tra đôi chút. Có lẽ ở trong lòng một số người nào đó, bọn Cơ Hạo đã là thịt béo trong miệng, không chạy được đi đâu nữa.

Khi bóng đêm buông xuống, đại gia súc trên đường thẳng mới đi qua không đến một nửa.

Cơ Hạo ở trong lều trại đã chế ra ba trăm sáu mươi miếng ngọc phù dùng để bày trận, thậm chí dùng tài liệu ở Xích Phán sơn thu được, lần đầu tiên thử chế tác chín trận kỳ. Cột cờ là dùng tinh kim trộn lẫn ngọc vụn luyện, mặt cờ thì là dùng sợi tơ rút ra từ trường bào hoa mỹ trên người quý tộc Ngu tộc bên thành.

Những trường bào này sử dụng đều là thiên tằm ngàn năm, hàn tằm ngàn năm, hỏa tằm vạn năm các loại tơ tằm kỳ dị, tính chất cực tốt càng có các loại diệu dụng. Các quý tộc Ngu tộc dùng những tài liệu quý hiếm đó chế làm quần áo, thật sự là có chút phí phạm của trời.

Chế tạo thành công chín cây trận kỳ ba thước vuông, mỗi cây mây tía quay cuồng ở trong mặt cờ, mơ hồ lộ ra bảo quang. Cơ Hạo đưa tay nhẹ nhàng vung, trận kỳ rung động phần phật, không gian trong lều trại mơ hồ nhoáng lên một cái, một lực ước thúc cường đại giống như cự mãng vạn vạo từ bốn phương tám hướng thổi quét đến, thân thể Cơ Hạo cũng không khỏi khẽ nhoáng lên một cái.

A Bảo nhắc lên rèm cửa đi đến, chớp lấy trận kỳ trong tay Cơ Hạo, nhắm mắt đánh giá một phen.

Tùy tay chỉ một cú, A Bảo so sánh, đem trận kỳ Cơ Hạo dùng hết toàn lực luyện chế, nhanh chóng chọn ba mươi bảy chỗ sơ hở lớn nhỏ.

Có hỏa hậu không đến, mặt cờ chưa luyện chế đều đều; có hỏa hậu quá mạnh, cột cờ bị luyện quá; có phù văn qua loa, uy lực trận pháp sẽ đánh một cái chiết khấu; có phù văn trọng điệp, trận pháp phức tạp đường về sẽ lãng phí quá nhiều thiên địa nguyên khí... đủ loại sai lầm làm Cơ Hạo nghe xong sau lưng toát một trận mồ hôi lạnh.

Vui lòng phục tùng hướng A Bảo chấp tay hành một lễ, Cơ Hạo cảm ơn A Bảo bình luận, sau đó A Bảo khoa tay múa chân, đem các loại bí quyết luyện chế trận kỳ, một năm một mười truyền thụ cho Cơ Hạo.

Vũ Dư đạo nhân truyền thụ luyện khí bí thiên, hoàn toàn khác với loại cách làm điên cuồng chồng chất tài liệu, không thêm quan tâm lãng phí tài liệu đó của

Vu Điện. Luyện khí bí thiên của Vũ Dư đạo nhân ‘tinh diệu đến cực điểm’, chú ý là nhịp nhàng ăn khớp, mỗi một tia tài liệu đều phải phát huy ra uy lực cường đại nhất của nó, lấy tứ lạng bạt thiên cân, lấy một món trận khí nho nhỏ thúc đẩy thiên địa đại đạo vận chuyển.

Tinh diệu tuyệt luân, không thể nói bằng lời. A Bảo bưng bưng hứng thú chậm rãi nói, Cơ Hạo nghe đến mức mặt mày hớn hở, chỉ cảm thấy một dòng ngọc dịch mát lạnh từ đỉnh đầu rót vào, có một loại cảm giác sáng khoái đột ngột quán thông khiến Cơ Hạo lâng lâng.

Giảng giải một phen hao phí hơn hai canh giờ, sau đó A Bảo đột nhiên dừng diễn giải. Hắn nghiêng tai khẽ lắng nghe, cười lạnh một tiếng, tùy tay ném trận kỳ, ngọc phù trong tay, những trận kỳ, ngọc phù đó hóa thành từng tia ánh lửa bay ra, nhanh chóng quay quanh đại doanh của Cơ Hạo bày ra một tòa ‘Cửu Cung Điên Đảo Loạn Thiên Trận’.

‘Ông’ một tiếng, lều trại chỗ Cơ Hạo chột vớ vụn, một áp lực khổng lồ của đại trận ập tới.

Cơ Hạo chỉ tay, Sơn Xuyên Ấn do Vũ Dư đạo nhân từ nơi Hoa đạo nhân bắt chẹt được tể ra, sức mạnh to lớn của thiên địa đại trận hội tụ mà đến bao lấy Sơn Xuyên Ấn, cái ấn tỳ màu vàng này nhất thời bộc phát ra một mảng tinh quang, đã thành linh bảo trấn áp mắt trận của đại trận.

Thiên địa nguyên khí cuồn cuộn không ngừng ủa vào Sơn Xuyên Ấn, sau khi trải qua Sơn Xuyên Ấn tẩy rửa, rèn luyện, nhanh chóng hướng các nơi của Cửu Cung Điên Đảo Loạn Thiên Trận ủa đi.

Bốn phương tám hướng đại doanh gió nổi mây phun một trận, sau đó tất cả trở về bình thản.

Bốn phía truyền đến tiếng bước chân nặng nề, sau đó là tiếng Man Man quát lớn truyền đến: “Các người muốn làm gì? Đây, hôm nay là Man Man trực đêm, khốn kiếp, không được tiến vào!”

‘Thùng thùng’ hai tiếng nổ, có tiếng rú thảm thê lương truyền đến.

Cơ Hạo vội vàng nhảy dựng lên, đập một đám mây lửa hướng cửa chính đại doanh bay đi.

Ngoài cửa đại doanh, trọng giáp chiến sĩ rậm rạp đang chen chúc mà đến, bọn họ cầm trường thương đại kích, không nói một lời hướng Man Man đứng ở cửa đại doanh phát động tiến công. Giáo cắt loạn, trường thương đâm loạn. Man Man cầm hai thanh đại chùy, mặt mày hớn hở đập loạn một trận, trong chiến hào hai bên cửa chính đại doanh đã chông chất mười mấy trọng giáp chiến sĩ đứt gãy xương.

Một thanh âm bạo ngược ở trong đám người truyền đến: “Xông vào đi, giết sạch bọn tiểu quỷ đó! Toàn bộ nô lệ trong doanh địa, một người không lưu, mang hết đi!”

Xa xa, trong doanh địa đội ngũ áp giải phụ cận đường thẳng, lượng lớn ngọn lửa sáng lên, nơi nơi đều là tiếng hô kinh ngạc giận dữ đan xen, tiếng thét chói tai cùng với tiếng chửi mắng hỗn loạn của phó binh cùng nô lệ bị bắt.

Chương 438: Bắt Sống

Trong đám người, Cơ Hạo chỉ nhìn thoáng qua, đã thấy được đại hán Mặc Viên bộ năm lần bảy lượt gây ra thị phi, bộ dạng như gấu chó lông đen kia. Hắn thân khoác trọng giáp, trên mặt bôi đầy nhọ nồi, hai tay nắm chặt hai thanh đại phủ, đang khàn cả giọng tru lên.

“Mấy đứa nhãi đó, nam giết hết, nữ... chơi chán rồi giết hết. Không để lại một người sống, mau, mau, mau!”

Cơ Hạo im lặng không nói nên lời. Thằng cha này mặt vốn đã đen sì, mặt đầy lông đen, hình tượng này đã đặc biệt kỳ quái. Cho dù hắn bôi nhọ nồi đầy mặt, trong đám người đông đúc, Cơ Hạo vẫn liếc một cái nhận ra hắn —— hắn bôi nhọ nồi hay không, bộ dáng này có gì khác nhau sao?

Mấy chục chiến sĩ Mặc Viên bộ kéo cường cung, tập trung Man Man, đã sắp buông dây cung.

Xa xa truyền đến tiếng mũi tên rít bén nhọn. Phong Hành trước sau như một, không thấy bóng người, nhưng mũi tên của hắn luôn xuất hiện ở lúc cần hắn nhất. Tiễn thủ Mặc Viên bộ, mắt trái mỗi người bị một mũi tên xuyên thấu, mũi tên phù văn phát nổ, đầu bọn họ nổ tung giống như dưa hấu nát.

Óc văng khắp nơi, thân thể tiễn thủ Mặc Viên bộ xiêu vẹo, dây cung buông lỏng, kèm theo tiếng vang nặng nề, mấy chục mũi tên ở trong đám người bắn loạn, nhiều chiến sĩ Mặc Viên bộ xui xẻo sau lưng, trên mũ trúng một mũi tên, một đám đau đến kêu loạn cả lên.

“Ta nói rồi, các người còn đến, ta bắn hốc mắt các người!” Thanh âm Phong Hành lạnh lùng, giống như lưỡi dao của câu hồn sứ giả từ trong màn đêm ngoài mười mấy dặm truyền đến. Các chiến sĩ Mặc Viên bộ kinh hãi, ai cũng kinh sợ bắt đầu hướng bốn phía nhìn quanh.

“Không cần sợ, không cần hoảng! Bọn hãn chỉ sáu tên tiểu quỷ, chỉ sáu người!” Đại hán lông đen phần nộ rít gào: “Chúng ta Mặc Viên... chiến sĩ Hồng Ngưu bộ chúng ta có vài vạn người, bọn chúng không có khả năng là đối thủ của chúng ta, giết sạch bọn chúng!”

Bốn phương tám hướng càng lúc càng nhiều trọng giáp chiến sĩ hội tụ đến. Bọn hãn đồng loạt hò hét một tiếng, như thủy triều hướng doanh địa xung phong.

Trong doanh địa, các chiến sĩ Mặc Viên bộ không có bất cứ dấu hiệu nào nghênh chiến. Hơn một ngàn chiến sĩ lệ thuộc Cơ Hạo chỉ huy nhanh chóng hướng về góc đông nam doanh địa hội tụ, bọn hãn xách đao to rìu rộng, đem hàng rào Trát Mộc cùng phó binh chiến sĩ dựng trước đêm bổ nát.

Chiến hào Trát Mộc dẫn người đào rộng chừng mấy trượng, các chiến sĩ Mặc Viên bộ này không biết khi nào đã chuẩn bị tấm ván gỗ thật dày, từng tấm ván gỗ đặt lên trên chiến hào, nhanh chóng dựng thành một cây cầu gỗ rộng.

Kèm theo tiếng thét chói tai thê lương, mấy ngàn tinh quái nô lệ ăn vu được cả người xui lơ vô lực bị xua đuổi, giống như một đàn dê hỗn loạn từ trong doanh địa chạy ra, ở dưới roi da của chiến sĩ Mặc Viên bộ xua đuổi, dùng hết khí lực hướng về phía hàng rào vỡ nát chạy trốn.

Ngoài doanh địa, nơi nơi đều là tiếng bước chân hỗn loạn.

Một số đội ngũ áp giải đại loạn, từng đám đông phó binh bị xâu lại thành một chuỗi, lượng lớn tinh quái nô lệ, đều ở dưới đại đội chiến sĩ nhân tộc không rõ lai lịch xua đuổi thoát ly doanh địa, lộn xộn hướng cánh đồng bát ngát trong bóng đêm bỏ chạy.

Xa xa sâu trong màn đêm, truyền đến tiếng quát cao vút mạnh mẽ: “Mau, chọn lựa nam đỉnh cùng nữ nhân khỏe mạnh mang đi, những kẻ già yếu... Có thể đuổi kịp thì mang theo, không thể mang theo giết hết, không lưu một người, một người sống cũng không lưu!”

Tiếng hò hét này vừa mới nói hết lời, xa xa trong đại đội tù binh lộn xộn liên truyền đến tiếng gào thét thê lương.

Các chiến sĩ nhân tộc không biết lai lịch kia giơ tay chém xuống, đem những người già yếu thân thể suy yếu, không theo kịp đội ngũ trong đội ngũ tù binh một đao chém chết. Thân thuộc những người già yếu đó ở trong đội ngũ nhìn thấy tình cảnh bức này, không khỏi đều phát ra tiếng kêu bi thương ai oán.

Khắp nơi lộn xộn, nhiều tù binh người thân bị giết muốn bùng lên phản kháng, vì thế đại bồng, roi da giống như mưa rơi xuống, nơi nơi đều là tiếng gào thét của tù binh bị đánh cho đứt gãy gãy xương, tiếng xương vỡ vụn giống như rang lạc truyền ra thật xa ở trong trời đêm.

Tiếng ‘Thùng thùng’ không dứt bên tai. Man Man đứng ở cổng doanh địa, phụ trách trực đêm tối nay nàng mím chặt môi, song chùy giống như sao băng va chạm, phàm là chiến sĩ Mặc Viên bộ dám tới gần nàng, đều bị trúng một chùy sau đó đứt tay đứt chân bay ra thật xa.

Tiếng nổ ‘Keng keng keng’ không ngừng. Nơi trọng chùy của Man Man đi qua, trọng giáp vỡ nát, đao kiếm gãy, đao thương kiếm kích tàn phá không ngừng bay lên cao mấy chục trượng, ngẫu nhiên còn xen lẫn mười mấy thân người vụn vụn bay lên cao cao.

Man Man lớn tiếng hoan hô, nhiệt huyết sôi trào toàn thân nàng đột nhiên phun ra ngọn lửa mãnh liệt, ánh lửa hừng hực chiếu sáng phạm vi vài dặm, hơn trăm chiến sĩ Mặc Viên bộ cách nàng gần nhất đồng thời rú thảm một tiếng, ngay cả giáp trụ lẫn thân thể đồng thời hừng hực bốc cháy lên.

“Còn có ai? Đứng ra cho Man Man!” Man Man thở hỗn hển từng ngụm từng ngụm, trong thất khiếu phun ra tất cả đều là nham thạch nóng chảy như lửa nóng thực chất. Ở trong ánh lửa hừng hực, gương mặt xinh đẹp của Man Man bỗng tăng thêm vài phần uy nghiêm cùng thần thánh, ép cho mấy vạn trọng giáp chiến sĩ của đại doanh không một ai dám mở miệng lên tiếng.

“Man Man, lui về!” Cơ Hạo nhẹ nhàng quát lớn một tiếng: “Để bọn hăn tiến vào!”

Man Man chiến ý như cuồng, đôi mắt cũng đã thiêu đốt đỏ bừng ngấn ngời. Nàng lưu luyến nhìn các chiến sĩ trước cửa, một bước một quay đầu lui về doanh địa. Nàng lớn tiếng khiêu khích: “Man Man cũng không phải là sợ các người! Các người có gan, thì lao vào đi, Man Man nhất định đánh gãy xương cốt toàn thân các người!”

Man Man lui lại. Đại hán lông đen hơi sừng sốt, sau đó mừng như điên. Hăn hét lớn một tiếng, mấy vạn trọng giáp chiến sĩ giống như nước lũ vỡ đê, rải bước hướng doanh địa của Cơ Hạo lao vào.

Đại đội nhân mã xung phong, đại hán lông đen cất tiếng cười to: “Bọn nhãi con, các người quả thật có chút thông minh, biết bố trí doanh địa, đào chiến hào! Nhưng có ích gì? Khắp nơi đều là người của chúng ta, hoặc là người nhận lợi ích của chúng ta! Ha ha ha, các người không còn sớm đào tẩu chút, các người hiện tại ngoan ngoãn nhận lấy cái chết đi!”

“Thực ngu xuẩn, các người cũng thật ngu xuẩn!” Đại hán lông đen cùng các chiến sĩ bên cạnh đều cười to: “Các người đã biết phải bố trí phòng ngự, thì nên sớm chạy một chút! Các người mấy đứa nhãi, có thể làm gì?”

Man Man lui về bên cạnh Cơ Hạo. Cơ Hạo đứng ở trong doanh địa hỗn loạn, nơi nơi đều là ánh lửa, nơi nơi đều là bóng người lay động, nơi nơi đều là tiếng bước chân cùng tiếng gầm gừ sôi trào. Các trọng giáp chiến sĩ lao vào doanh địa, bọn họ đều thu hồi binh khí, cười lớn đi bắt những tù binh hoảng sợ kia.

Mấy vạn trọng giáp chiến sĩ đều đã ở trong doanh địa. Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, nâng tay một đạo lôi quang đánh về phía giữa không trung.

Sơn Xuyên Ẩn chấn động một trận, chín mặt trận kỳ ở bốn phương tám hướng đồng thời chột lóe trên không, hơi nhoáng lên một cái sau đó nhanh chóng biến mất. Trong đại trận quang ảnh lay động một trận, đột nhiên toàn bộ

lều trại, toàn bộ lửa trại, toàn bộ tù binh đều không thấy bóng dáng.

Chỉ có một mảng non nước mênh mông bỗng xuất hiện, cát vàng vạn dặm, ngàn dặm gió mạnh thổi cát chảy, như thủy triều va chạm trên một mảng non nước đẹp đẽ kia. Non xanh nước biếc cùng cát vàng sa mạc đối lập, cho người ta một loại cảm giác trùng kích quái dị tuyệt luân.

Không đợi đám người đại hán lông đen phục hồi tinh thần, Cơ Hạo búng ngón tay, đại trận trực tiếp thúc đẩy uy lực đáng sợ của Sơn Xuyên Ấn.

Trọng lực đáng sợ từ bốn phương tám hướng đè ép xuống, mấy vạn trọng giáp chiến sĩ bọn đại hán lông đen giống như hạt đào dưới tảng đá, kèm theo tiếng xương cả người ‘Răng rắc’ vỡ vụn, đồng thời hộc máu uế oải dưới đất, không ai có thể đứng dậy nữa.

Chương 439: Cường Thế

“Sơn Xuyên Ấn! Bảo bối tốt!”

A Bảo đứng ở chính giữa đại doanh, ngẩng đầu nhìn Sơn Xuyên Ấn vui vẻ mỉm cười. Lấy nhãn lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra nền tảng của Sơn Xuyên Ấn, huống chi có thể bị Hoa đạo nhân cất chứa bên người, sao có thể là bảo bối bình thường?

Hậu thiên tạo hóa thiên địa thần khí, hơn nữa là phẩm cấp đỉnh cấp trong cực phẩm, thần dị khác có lẽ có chỗ không đủ, nhưng ở câu thông địa mạch linh lực, khống chế sông núi thủy mạch sau đó bộc phát ra lực sát thương, gần như không ở dưới khai thiên tích địa công đức linh bảo hạ phẩm nhất.

Chỉ bảo như thế, cho dù chủ khống đại trận là trận kỳ cùng trận phù thật nhiều tỳ vết do Cơ Hạo luyện chế, dùng để đối phó các chiến sĩ Mặc Viên bộ nhiều nhất mở ba năm mươi vu huyết, cũng thật sự là quá bắt nạt người ta.

Mấy vạn người đồng loạt gãy xương ngã xuống đất, trọng lực Sơn Xuyên Ấn phóng thích nghiền ép đến, mấy vạn trọng giáp chiến sĩ bọn đại hán lông đen không thể động đậy chút nào. Mặc cho bọn hắn nghẹn đỏ mặt, dùng hết sức bú mẹ, Đại Vu tinh huyết trong cơ thể bọn họ giống như một đầm nước lạnh không thể động đậy.

Đại Vu tinh huyết không thể thuyên chuyển, ngoại thương cả người không thể khép lại, mấy vạn người giống như cá chết nằm bệt trên mặt đất gào thét không dứt.

“Man Man, người và Thiếu Ti bảo hộ Thái Ti, tất cả chúng ta cùng nhau ra ngoài một chút!” Sát ý hừng hực trong mắt Cơ Hạo, hắn lớn tiếng quát: “Trát Mộc, bảo người của ngươi mặc vào giáp trụ, cầm binh khí, ta xem rốt cuộc là ai dám phạm vào loại tội lớn ngập trời này!”

Cơ Hạo còn có rất nhiều đội ngũ khác phụ trách áp giải, là chiến lợi phẩm của liên minh bộ lạc nhân tộc ở một trận chiến Xích Phán sơn.

Phó binh cùng nô lệ số lượng khổng lồ, còn có gia quyến bọn họ, là tài sản chung của cả liên minh bộ lạc nhân tộc, trừ ở Xích Phán sơn đã bị coi là chiến lợi phẩm phát ra một bộ phận nhỏ, các phó binh cùng nô lệ này vận chuyển đi Bồ Phán, đều phải ở trên đại diện tế trời chúc mừng thắng lợi của Bồ Phán, dựa theo các bộ tộc góp sức bao nhiêu, công lao lớn nhỏ phân phối xuống.

Mặc Viên bộ thế mà dám giơ đuốc cầm gậy, mạnh mẽ cướp bóc phó binh cùng nô lệ chiến sĩ nhà mình phụ trách áp giải. Bực này tương đương cầm đao xông vào phòng kho của các đại bộ tộc khác, to gan lớn mật đánh cướp tài phú của bộ tộc khác.

Ở thế giới này, hai bộ tộc loại khổng lồ vì sở hữu một ngọn núi nhỏ, cũng có thể kết huyết hải thâm cừu, đời đời con cháu, đời đời kiếp kiếp đánh nhau mấy ngàn năm. Loại hành vi này của Mặc Viên bộ hôm nay nếu bị người ngoài biết, cả bộ tộc bọn họ khẳng định sẽ bị giết đến ngay cả cận cũng không còn.

Cái gọi là ‘tội lớn ngập trời’, Cơ Hạo không khoa trương chút nào! Đây là tội nặng đủ để diệt sạch cửu tộc!

Kim Ô Liệt Diễm Bào bốc cháy lên, toàn thân Cơ Hạo bọc ở trong ánh vàng của lửa cháy, Nha Công xoay quanh ở đỉnh đầu hắn, thân thể hai con Thần Hỏa Xà bành trướng đến khoảng sáu thước, phân biệt quấn ở trên cánh tay Cơ Hạo phun lửa nóng khói độc.

Thái Ti loạng choạng đi ở phía sau Cơ Hạo, hắn còn buồn ngủ vẫn có chút chưa làm rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Nhìn thấy mấy vạn trọng giáp chiến sĩ thống khổ kêu rên trên mặt đất, Thái Ti lúc này mới rút ra một cây cốt trượng, có chút ngậy ngốc nói: “Ôi chao? Có người đánh lén doanh địa? Vô liêm sỉ, không thể để chúng ta yên yên tĩnh tĩnh ngủ sao?”

Theo tiếng gầm gừ của Thái Ti, từng đám quang ảnh màu đen hiện lên ở bên người hắn, vô số cái đầu hình quỷ thần dữ tợn ở trong quang ảnh màu đen như ẩn như hiện, phát ra rít gào không thành tiếng. Hư không chung quanh đột nhiên lạnh như băng, mơ hồ có một khí tức khiến lòng người lạnh ngắt từ bốn phương tám hướng hội tụ lại.

Phía sau Thái Ti, một bóng người khổng lồ thân khoác trường bào màu đen rách nát, gương mặt giấu ở trong màn che lặng yên hiện ra. Bóng người khổng lồ này toàn thân không có nửa điểm khí tức người sống, chỉ có một khí tức tử vong bắt nguồn từ nguyên thủy cuộn cuộn bốn phía.

Cơ Hạo kinh hãi ngẩng đầu, hướng bóng người khổng lồ đó nhìn một cái.

Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh đột nhiên xuất hiện: “Không cần nhìn hắn thêm, tiểu Chúc Long kia, truyền thụ vu pháp cho tiểu tử này, lại có thể ngưng tụ hình chiếu chân thân nguyên thủy ma thần lúc khai thiên tích địa đã ngã xuống? Đây là Minh Cửu Âm... một kẻ âm hiểm nhất trong nguyên thủy tử thần, nhìn hắn nhiều, nguyên thần của ngươi cũng sẽ tổn thất nguyên khí.”

Cơ Hạo vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thêm một cái.

‘Minh Cửu Âm’ sao? Cái tên trong điển tịch Vu Điện cũng không có ghi lại, một kẻ âm hiểm nhất trong nguyên thủy tử thần? Chúc Long Quỷ không hổ là một lão quái vật tư cách từng trải nhất của Vu Điện cùng cả nhân tộc hiện tại. Hắn truyền thụ cho Thái Ti, đều là cái quỷ gì vậy!

Một đội ngũ cách doanh địa của Cơ Hạo gần nhất đã loạn hết cả lên, từng đám đông phó binh cùng nô lệ ở dưới một đám chiến sĩ lừa, đang giống như lợn dê đợi làm thịt, không chút sức phản kháng hướng nơi hoang dã thâm trầm nhất của màn đêm bước đi.

Chủ quan chi đội ngũ áp giải này đã sớm chẳng biết đi đâu. Trên mặt đất có vũng lớn vết máu, còn có một chút dấu vết lưu lại sau khi giao thủ ngắn ngủi.

Chi đội ngũ này cũng áp giải gần mười vạn tù binh, nay những tù binh đó xếp thành đội ngũ hỗn loạn, đã có non nửa không biết đi đâu.

“Dừng lại cho ta!” Cơ Hạo lớn tiếng rống to: “Toàn bộ chiến sĩ Mặc Viên bộ nghe lệnh, ước thúc toàn bộ phó binh, nô lệ, nghiêm cấm dị động, nếu có vi phạm...”

Trong đêm đen mấy mũi tên mang theo tiếng xé gió chói tai giáp mặt bắn tới, cắt ngang lời nói kế tiếp của Cơ Hạo.

Mũi tên cách Cơ Hạo còn xa mười mấy trượng, Minh Cửu Âm phía sau Thái Ti rít gào một tiếng trầm thấp, trong tiếng rống trầm thấp giống như trâu rống, mũi tên đột nhiên vô thanh vô tức mục nát, sụp đổ, ngay cả đầu mũi tên kim loại cũng ở trong nháy mắt ngừng ngừng biến thành vô số rỉ sắt sụp đổ.

Sau đó trong đôi mắt Minh Cửu Âm sáng lên ánh lửa màu xám, hắt hường trong bóng đêm tròng mắt nhìn một cái, vài tiếng rú thảm vang lên, mắt thấy mấy hồn phách hình người trong suốt từ từ bay lên, bị Minh Cửu Âm hút vào miệng.

Gương mặt tái nhợt của Thái Ti đột nhiên trở nên hồng nhuận một chút, đôi mắt cũng thêm một tia thần thái.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Thái Ti một cái. Chúc Long Quỹ lão quỷ kia, hẳn truyền thụ cho Thái Ti là cái gì? Hút hồn phách nhân loại để tăng thêm bản thân? Loại vu pháp này... cho dù đánh chết đều là kẻ địch của mình, loại vu pháp này cũng quá tàn khốc tà ác chút, đó dù sao cũng là hồn phách nhân loại!

“Thái Ti, khi nhắm vào nhân loại, đừng dùng chiêu này. Giữ khí lực, đối phó dị tộc!” Cơ Hạo hướng Thái Ti quát lớn một tiếng.

Thái Ti ngẩn ngơ, ngây thơ nhìn nhìn Thiếu Ti vẻ mặt xanh mét. Hắn vỗ vỗ đầu, các dị tượng bên người nhất thời tiêu tán.

Cơ Hạo không dám để cho Thái Ti ra tay nữa, ai biết thằng cha này lại sẽ thi triển ra đồ chơi gì cổ quái? Hắn lấy ra chuông cổ đồng xanh hình tam giác Đăng Hồn Chung cướp đoạt từ trên tay Diệu Âm, ngấm vận nguyên thần lực, toàn bộ vụ lực trong vụ huyết cả người chột phát ra, nện một quyền thật mạnh ở trên chuông nhỏ.

Một tiếng chung ngân lên, trong phạm vi trăm dặm cả mảng lớn gợn sóng màu xanh chói mắt, một gợn sóng màu xanh mắt thường có thể thấy được quét ngang bốn phương, vô luận là phó binh hay nô lệ, bao gồm các chiến sĩ nhân tộc đang ở trong bóng đêm cướp bóc kia, tất cả đều như uống say, đầu nặng nề đồng thời ngã xuống đất.

Sóng âm công kích vốn đã quỷ bí huyền ảo, không có vụ pháp hoặc là vụ khí hộ thân độc đáo, người thường làm sao ngăn cản được?

Vô số người ngã ngổn ngang đầy mặt đất. Cơ Hạo chân đạp mây lửa xông lên trời cao, từng tiếng chuông ngân cao vút như mây, trên mặt đất từng mảng lớn bóng người giống như đổ quân bài ngã đầy đất.

“Trát Mộc, đem toàn bộ trên người có vũ khí, trói hết lại cho ta!” Cơ Hạo đứng ở giữa không trung, lớn tiếng hô quát lên.

Ngoài mấy chục dặm, một tiếng hét giận dữ phóng lên cao, một đám khí đen mênh mông xộc thẳng lên trời, giống như mũi tên hướng Cơ Hạo bắn nhanh đến.

Chương 440: Bát Vương

Cách doanh địa Cơ Hạo mấy chục dặm, trong hoang dã, mấy chục tòa truyền tông trận loại nhỏ đang rạng rỡ tỏa sáng. Từng đội phó binh cùng nô lệ đang giầy dựa bị xua vào truyền tông trận, sau khi lóe lên một cái liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Loại truyền tông trận cỡ nhỏ này đường kính trận cơ không đến mười trượng, hao phí cực thấp, năng lượng dao động tràn ra không lớn, đúng là thích hợp làm một số hành động lén lút. Mấy chục tòa truyền tông trận xếp thành hàng chữ Nhất, một canh giờ cũng có thể đem trên trăm vạn người truyền tông rời khỏi.

Khi Cơ Hạo mở đại trận, đem mấy vạn trọng giáp chiến sĩ trấn áp, một lão nhân mặc trường bào màu đen, sắc mặt uy nghiêm ngồi ở trên một cái ghế dựa lớn xương thú chông xếp thành, đang không kiên nhẫn phát tay quát lớn: “Bảo các huynh đệ nhanh chút! Tiêu phí phí tổn lớn như vậy, không kiếm thêm chút người trở về làm sao hồi được vốn? Mau, mau, mau!”

Chiến sĩ phân bố ở xung quanh, cầm roi dài, côn sắt ùn ùn quát mắng, roi dài, côn sắt nện xuống như mưa rơi, xua các phó binh cùng nô lệ kia đẩy nhanh tốc độ di động.

Ngoài mấy chục bước, một lão nhân toàn thân áo bào trắng lớn tiếng cười nói: “Lão hầu nhi, vội cái gì? Sự tình đã an bài tốt rồi, chuyện lần này khẳng định là dễ như trở bàn tay, tuyệt không có phiêu lưu tiết lộ. Có mấy đứa trẻ đui mù, xử lý là xong.”

Lão nhân áo bào đen cười lạnh, lạnh nhạt nói: “Lần này mấy nhà chúng ta liên thủ, làm một mẻ như vậy, nuốt vào gần một nửa tù binh của một trận chiến Xích Phán sơn, chuyện quá lớn, mau chóng chấm dứt mới tốt... Gánh tội thay, tìm xong chưa?”

Lão nhân áo bào trắng nhe răng trợn mắt cười lên: “Tìm xong rồi, các huynh

đệ đang buông tay giết, đợi lát nữa đem thi thể ném ở trong doanh địa bên kia, như thế nào cũng trôi qua được. Thật muốn truy cứu, gánh tội thay như thế nào cũng không tới lượt chúng ta!”

Hai lão nhân đồng thời nhếch miệng cười âm hiểm. Ở phụ cận bọn họ, sáu lão nhân khác khí tức hùng hồn, cường tráng như trâu cũng đều cười lên.

Ngay tại lúc đoàn người đặc ý cười to, Cơ Hạo lắc Đãng Hồn Chung, tiếng chuông ngân quá dị truyền ra xa xa. Trong tiếng ‘Ong ong’, phó binh, nô lệ phụ cận truyền tổng trận ôm đầu gầm rú lên, tuy khoảng cách hơi xa, nhưng tiếng chuông ngân vẫn chấn động làm óc bọn họ đau đớn, làm bọn họ không đứng vững.

Lão nhân áo bào đen hét một tiếng giận dữ, hăn ngẩng đầu nhìn phía con đường thẳng một cái. Cường giả Vu Vương cảnh, cơ năng thân thể cường đại như thần quỷ, thị lực đủ để ở đêm khuya thấy rõ một hạt tro bụi ngoài trăm dặm. Hăn chợt nhìn thấy Cơ Hạo thúc dục Đãng Hồn Chung, từng mảng lớn phó binh, nô lệ, còn có đám phó binh, nô lệ chiến sĩ các nhà bọn họ gom góp cướp bóc, cũng không ngừng ngã xuống đất hôn mê.

Trong lúc nhất thời lão nhân áo bào đen không phải kinh ngạc giận dữ, mà là hoảng sợ.

Chiến sĩ các nhà bị Cơ Hạo chấn động ngắt xiu, nếu là thành tù binh, bị Cơ Hạo giao đến trước mặt nhân vương, vậy mấy nhà bọn họ đều có tai ương ngập đầu.

Không cần nói Đế Thuấn xử phạt, chỉ riêng mấy nhà bọn họ cả gan làm loạn, ý đồ từ trên tay các đại bộ tộc đỉnh cấp của nhân tộc cướp lấy chiến lợi phẩm, loại hành vi này một khi tiết lộ, thực lực các nhà bọn họ có mạnh thêm gấp trăm lần cũng sẽ bị nghiền thành thịt nát.

Rít gào một tiếng, đỉnh đầu bốc lên khí đen, trong sương mù đen mịt hồ một con vượn màu đen khổng lồ rống giận chói tai. Lão nhân kéo theo một đạo thủy

quang màu đen xé rách không khí, liền hướng Cơ Hạo lơ lửng ở giữa không trung lao tới.

Cách mấy chục dặm, lão nhân siết năm tay phải, trên năm đấm nhanh chóng ngừng tụ bằng sương màu đen, muốn ở trên không phát quyền đem Cơ Hạo đánh chết.

Cách mấy chục dặm, quyền phong gào thét, quyền áp như núi lớn áp đỉnh, làm Cơ Hạo hít thở không thông, vô hình áp bách khoảng cách xa ép xuống, ép khiến xương khớp toàn thân Cơ Hạo nổ vang giống như dây đàn gãy vỡ.

Cơ Hạo cất tiếng thét dài, đôi mắt ánh lửa hừng hực phun ra xa mấy chục trượng. Quyền phong lão nhân áo bào đen đè xuống, đã khiến Kim Ô Liệt Diễm phá tạo nên mảng lớn gợn sóng, thân thể Cơ Hạo lúc nào cũng có thể nổ tung.

Một làn gió nhẹ nhu hòa đột nhiên thổi qua bầu trời. Quyền phong của lão nhân áo bào đen chợt tiêu tán, A Bảo bộ dạng hàm hậu phong cách cổ xưa đột ngột dịch chuyển đến trước mặt lão nhân áo bào đen, cười hàm hậu hướng hân chấp tay hành một lễ: “Tuổi cũng không nhỏ nữa, ý vào tuổi bắt nạt người ta là không được!”

Lão nhân áo bào đen hơi kinh hãi, A Bảo trong cái giờ tay nhắc chân đã đem quyền phong hân ngừng tụ chấn vỡ, hân lại đánh giá không ra A Bảo rốt cuộc là cấp độ nào, điều này làm hân rất là có chút bất an.

Nhưng ngẫm lại tộc nhân nhà mình từ tiền tuyến Xích Phán sơn truyền về tình báo, mấy đứa nhỏ bọn Cơ Hạo, chỉ là người may mắn được Tự Văn Mệnh thưởng thức, bọn hân mặc dù có thực lực Đại Vu, nhưng bọn hân tấn thăng Đại Vu đều còn chưa vượt qua một năm, nhiều nhất mở ba năm mươi vu huyệt!

A Bảo và bọn Cơ Hạo ở lẫn cùng một chỗ, thực lực hân là không mạnh thế nào mới đúng!

Tiếng ‘Bá bá’ không dứt bên tai, bảy lão nhân khác tung người bay lên, lóe

lên vài cái đã tới trước mặt A Bảo. Lão nhân áo bào trắng vừa rồi lớn tiếng cười nói: “Bắt nạt người ta? Lấy lớn hiếp nhỏ lại như thế nào? Tiểu tử, người dám nhúng tay chuyện này, hôm nay người chết ở chỗ này đi!”

Tám tên Vu Vương, ở bộ lạc nhà mình đều là tồn tại cấp trưởng lão, bọn hắn tâm cao khí ngạo, nào sẽ đem A Bảo bộ dạng thanh xuân trẻ tuổi để vào mắt?

Tám người đồng thời cất tiếng cười dài, trên người tràn ra các loại khí bảo động tinh khí, bên trong có đồ đẳng hình thú bộ tộc mình quay cuồng rít gào. Tám vị Vu Vương dùng hết toàn lực, đồng thời hướng A Bảo vung ra một quyền dốc hết toàn lực.

Giống như tám ngôi sao băng từ trên trời rơi xuống, tám vị Vu Vương cùng dốc sức đánh một đòn, bầu trời, đại địa đều vì thế chấn động, phó binh, nô lệ trên mặt đất cách nơi này khá gần đồng thời gào thét một tiếng, thân thể bị áp lực đáng sợ nghiền nổ, máu tươi phun đầy đất, càng có người toàn bộ thân thể triệt để phát nổ, nổ thành một bãi máu thịt be bét rải trên mặt đất.

A Bảo cười nhẹ, rất hàm hậu nói: “Các người nói lấy lớn hiếp nhỏ là hợp tình hợp lý... Vậy, bản đạo sẽ thật sự không khách khí nữa!”

A Bảo nói chậm rãi, mỗi một chữ đều như qua trăm ngàn năm tháng mới từ trong miệng hắn phun ra. Nhưng hắn một câu cũng nói xong rồi, năm đấm của tám vị cao thủ Vu Vương mới chậm rãi vung ra không đến một thước.

Loại cảm giác thác loạn quái dị tuyệt luân đó, như thời gian và không gian đều triệt để vụn vụn, khiến sắc mặt tám vị Vu Vương chợt thảm biến.

A Bảo không cho bọn họ cơ hội mở miệng, hắn từ trong tay áo lấy ra một tấm gương màu đen to bằng bàn tay, cái gương nhỏ trong tay hướng tám người nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, một mảng sáng mờ màu đen hắt xuống, thân thể tám người chợt cứng đờ, quyền ý quyền phong ngưng tụ lên đồng thời tan rã, thân thể bọn họ giống như bức tượng bằng cát phong hoá tan rã, trong chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, giữa không trung chỉ để lại tám giọt

Vu Vương tinh huyết to bằng nắm tay, tản mát ra áp lực khủng bố.

Tám luồng khí kinh hào quang loá mắt lao vút lên cao, tám ngôi sao trên bầu trời chợt lóe sáng, mỗi một đạo kinh khí đều đối ứng một ngôi sao bị ngôi sao hào quang loá mắt đó nuốt vào, ánh sao đầy trời giống như biển giạt xoay tròn bất định, hào quang lúc sáng lúc tối làm đôi mắt người ta như mù.

Kỳ cảnh chợt lóe rồi mất. A Bảo cầm lên tám giọt Vu Vương tinh huyết, tùy tay rót vào trong một bình ngọc to bằng nắm tay, tùy tay đem bình ngọc ném cho Cơ Hạo.

“Cơ Hạo, sư huynh giúp người xử trí một phen, những tinh huyết này sạch sẽ, là thuần túy năng lượng sinh mệnh ngưng tụ mà thành, không dính nhân quả, không có bất cứ âm tà xui xẻo gì dây dưa, có thể xưng là ‘Bảo đan’. Người sau khi trực tiếp hấp thu, cũng có thể ít nhiều tăng thêm một chút tu vi.”

Cơ Hạo tiếp nhận bình ngọc, cười lớn ‘ha ha’ một tiếng, liền nhìn thấy trên mặt đất, các chiến sĩ nhân tộc Mặc Viên bộ còn có kẻ khác không rõ lai lịch kia, tất cả đều sợ hãi quỳ rạp xuống đất, đầu cũng không dám ngẩng lên nữa.

Chương 441: Gánh Tội Thay

Ngũ Long Nghiêu và Thanh Lôi đến đây, hồn hển mang theo vũ nhân vệ thân binh cận vệ của Đế Thuấn chạy tới.

Từ Xích Phán sơn đến nơi đây, Cơ Hạo mang theo lượng lớn tù binh đi hơn nửa tháng, nhưng bọn Ngũ Long Nghiêu sau khi nhận được Cơ Hạo khẩn cấp đưa tin, chỉ dùng hơn nửa canh giờ đã chạy tới.

Hơn mười vạn vũ nhân lơ lửng ở giữa không trung, ánh mắt như điện, tức giận nhìn từng hàng chiến sĩ Mặc Viên bộ cùng bảy bộ tộc khác quỳ rạp xuống đất. Bị Cơ Hạo dùng Đãng Hồn Chung giày vò cả đêm, chiến sĩ mấy bộ tộc thần hồn mệt mỏi, uể oải giống như bệnh nặng mới khỏi, lúc quỳ ở trên mặt đất, thân thể bọn họ cũng đang không tự kìm hãm được run rẩy.

Làm bọn họ hoảng sợ thậm chí tuyệt vọng, không phải Ngũ Long Nghiêu cùng Thanh Lôi chạy tới nơi này, lấy địa vị bọn họ ở trong bộ tộc của mình, bọn họ còn chưa thể hiểu một trưởng lão nội điện Vu Điện cùng một đầu lĩnh thân binh của nhân vương đại biểu cho cái gì.

Đem các chiến sĩ đó dọa tới mức hồn vía lên mây, là một tháp đầu người chất đống ở phía trước bọn họ.

Tám vị Vu Vương đêm qua bị A Bảo chém giết, toàn bộ tộc nhân trực hệ, chi thứ của bọn họ, còn có tộc nhân có quan hệ thông gia với bọn họ, cộng lại vượt qua ba vạn người, đầu lâu tất cả đều đặt chỉnh tề ở nơi này.

Máu tươi chảy thành sông, mùi máu tươi tràn ngập khắp nơi, tộc trưởng Mặc Viên bộ và bảy bộ lạc khác, mang theo hơn một ngàn gã trưởng lão bộ tộc, giống như nô lệ thấp hèn nhất quỳ dưới đất, đau khổ cầu xin Ngũ Long Nghiêu và Thanh Lôi thương hại.

Toàn bộ tội trạng đều bị đẩy lên trên đầu tám Vu Vương, ở trong sự giải thích

của tộc trưởng Mặc Viên bộ cùng bảy bộ tộc khác, là tám Vu Vương này thấy tiền động lòng, cấu kết một số bộ tộc lưu lạc coi trời bằng vung, triệu tập một đám chiến sĩ bộ tộc nguyện trung thành với bọn họ, cả gan làm loạn ý đồ cướp bóc chiến lợi phẩm của liên minh bộ lạc nhân tộc!

Đây là tội chết, cho nên toàn bộ người có liên quan với tám tên ma quỷ kia, đầu bọn họ đều đặt ở nơi này.

Mấy tộc trưởng đặt tư thái cực thấp, thấp đến mức đủ khúm núm nịnh bợ không còn bất cứ sự tôn nghiêm nào nữa. Bọn họ càng khóc trời kêu đất hưởng Ngũ Long Nghiêu và Thanh Lôi giải thích, tất cả tội lỗi đều là tám tên ma quỷ kia khư khư cố chấp làm ra.

Hiện tại toàn bộ tộc nhân của tám tên ma quỷ đều đã bị giết, đã dùng sinh mệnh bọn họ chuộc lại một bộ phận tội lỗi, mấy tộc trưởng này tỏ vẻ —— toàn bộ tộc nhân chiến sĩ tham gia ‘phản loạn’ đêm qua, sẽ biếm hết làm nô lệ, lẫn cả thân thích của bọn hắn, mặc cho Bồ Phán xử lý.

Cùng lúc đó, ở chỗ cách doanh địa Cơ Hạo hơn ba trăm dặm, có mấy bộ tộc lưu lạc thật sự vừa lúc ở nơi đó hạ trại chăn nuôi, ở ban đêm ngày hôm qua, toàn bộ tộc nhân của vài bộ tộc lưu lạc đó đều bị giết sạch sẽ, ba mươi mấy vạn tộc nhân, từ người già đến đứa nhỏ, từ nam nhân đến nữ nhân, không có một người sống.

Giết người còn chưa tính, thời điểm Cơ Hạo mang theo Thanh Lôi đi kiểm điểm hiện trường, tức giận phát hiện trên người các tộc nhân bộ tộc lưu lạc cực kỳ nghèo khổ đó, thế mà bị chiến sĩ mấy bộ tộc bọn Mặc Viên bộ khoác lên một ít giáp trụ tàn phá!

Nếu đêm qua Mặc Viên bộ bọn họ thành công cướp bóc những phó binh cùng nô lệ kia, thuận lợi hoàn thành tất cả kế hoạch mà nói, tộc nhân mấy bộ tộc lưu lạc này sẽ trở thành người chịu tội thay gánh vác lửa giận ngập trời của cả liên minh bộ lạc nhân tộc!

Thậm chí, một khi xong việc, mấy bộ lạc bọn Mặc Viên bộ sẽ ngay cả chút tội lỗi cũng không có!

Bởi vì ở trên người những tộc nhân bộ tộc lưu lạc bị chém giết kia, không chỉ có mặc một số giáp trụ lai lịch không hiểu, thậm chí còn có một chút khôi giáp kiểu chiến sĩ Mặc Viên bộ cùng vài cái bộ tộc khác mặc.

Nếu có người tra rõ chuyện đêm qua, như vậy vài cái bộ tộc bọn Mặc Viên bộ, hoàn toàn có thể trốn tránh tất cả tội lỗi —— chiến sĩ bọn họ phải đi áp giải tù binh đã chết trận toàn bộ. Bọn họ đã vì nhân tộc mà tan xương nát thịt, đến lúc đó, Đế Thuấn cùng cao tầng khác của nhân tộc, chẳng lẽ còn không biết xấu hổ truy cứu tội bọn họ hộ tống bất lợi sao?

Người chết là không thể mở miệng, người những bộ tộc lưu lạc kia bị giết sạch sẽ, bọn họ tự nhiên không thể tiết lộ bất cứ cơ mật nào.

Kế hoạch hoàn mỹ gần như không chút sơ hở, nhưng vì Cơ Hạo tồn tại, hiện tại mấy tên tộc trưởng giống như chó hoang rút mất xương cột sống, cuộn mình ở trên mặt đất khóc rống, đau khổ khiêu nài tất cả cái này đều không có quan hệ với bọn họ.

Quả thực, từ bề ngoài, tất cả cái này đều không có bất cứ quan hệ gì với bọn họ.

Nhưng, tuy tám trưởng lão cấp Vu Vương kia bị chém giết, nhưng hiện trường còn có nhiều chiến sĩ bộ tộc bị bắt sống như vậy. Nếu Ngũ Long Nghiêu và Thanh Lôi thật sự muốn tra rõ chuyện này, vẫn có thể tìm được đủ chứng cứ.

Cơ Hạo đứng ở phía sau Ngũ Long Nghiêu, quay đầu hướng A Bảo về mặt hờ hững nhìn một cái.

Đêm qua A Bảo lấy thế lôi đình vạn quân, nháy mắt chém giết tám đại Vu Vương, rốt cuộc là A Bảo ‘thái thượng vong tình’, hay là hăn quá trọng tình cảm?

Nếu đêm qua A Bảo chỉ bắt sống tám Vu Vương kia, một khi Ngũ Long Nghiêu cùng Thanh Lôi đến, tám người không gánh được áp lực, bọn họ một khi nôn ra khẩu cung, như vậy hiện tại trong tháp đầu người bị đặt ở nơi này, ít nhất còn phải gấp mười số đầu người lên!

Dám xúc phạm lợi ích cả liên minh bộ lạc nhân tộc, nhúng chàm chiến lợi phẩm của cả nhân tộc, Mặc Viên bộ cùng vài bộ tộc khác thực sẽ bị giết đến mức đầu người lăn lông lốc, nhằm chừng cuối cùng không có mấy tộc nhân có thể sống sót.

A Bảo thủ đoạn tàn nhẫn, gạt bỏ sinh mệnh mấy vạn người, lại để lại một đường sinh cơ cho tuyệt đại bộ phận tộc nhân tám bộ tộc này.

Nhìn nhìn A Bảo không nói một lời, Cơ Hạo tiến lên một bước, hướng Ngũ Long Nghiêu và Thanh Lôi hành một lễ: “Ngũ Long trưởng lão, Thanh Lôi đại nhân... Chuyện này, nếu chỉ là mấy trưởng lão cả gan làm loạn tùy ý làm bậy... trẻ con trong tộc bọn họ, chung quy vô tội.”

Ngũ Long Nghiêu khẽ nhíu mày, nhìn nhìn Cơ Hạo, sau đó khẽ gật đầu.

Thanh Lôi trầm mặc một phen, đột nhiên rút kiếm quét ngang một kiếm. Đầu tám tộc trưởng cao cao bay lên, mấy vũ nhân chiến sĩ từ trên trời giáng xuống, túm mái tóc dài trên đầu bọn họ, mang theo đầu lại bay bầu trời.

“Chung quy phải có cái gì cầm cho đám đại nhân các tộc nhìn xem, đầu của mấy trưởng lão? Không đủ phân lượng!” Thanh Lôi thu hồi bội kiếm, hướng Cơ Hạo gật gật đầu, trên khuôn mặt kiên cường lộ ra một nụ cười: “Đứa nhỏ, không tệ! Ủm, về sau có rảnh, đi tìm ta uống rượu!”

Ra lệnh một tiếng, Thanh Lôi mang theo toàn bộ vũ nhân vệ bay lên trời cao, sau khi vòng một cái liền hướng phía Xích Phán sơn bay đi.

Ngũ Long Nghiêu lấy ra một phần thư tay đưa cho Cơ Hạo, dùng sức vỗ bờ vai của hắn một cái: “Chiến sĩ các bộ lạc đêm qua động thủ, ban hết cho người

làm nô lệ riêng... Trong những phó binh cùng nô lệ đó, người chọn một đám ưu tú, dựa theo tám phần giá thị trường mua đi, cái này xem như tưởng thưởng đem qua người lập công lao.”

Dùng sức đè bả vai Cơ Hạo, Ngũ Long Nghiêu trầm giọng nói: “Cơ Hạo, người là đứa nhỏ tốt bụng. Chỉ là... bộ tộc tông chủ của Mặc Viên bộ, là Bắc Hoang đại lục Thủy Viên bộ, bộ tộc được Vô Chi Kỳ nhất tộc che chở. Người cho rằng, vền vẹn vài cái bộ tộc ngay cả trung lưu cũng không tính, dám có ý đồ với chiến lợi phẩm của cả nhân tộc?”

Cơ Hạo ngần ngừ, chuyện này, lại kéo quan hệ với Vô Chi Kỳ?

Như vậy, sau lưng Vô Chi Kỳ là Cộng Công Vô Ưu! Là Cộng Công thị! Đám gia hỏa này, to gan lắm!

Chương 442: Hành Cung

Sau khi trải qua sự kiện Mặc Viên bộ ‘phản loạn’ ý đồ cướp tù binh, quân đội áp giải tù binh biến thành tình nguyện nhân tộc khẩn cấp từ Xích Phản sơn điều đến. Hoa Tư bộ, Liệt Sơn bộ, Lôi Trạch bộ... các bộ tộc đều điều binh khiển tướng, hộ tống đội ngũ tù binh khổng lồ trở lại phía nam.

Vì đẩy nhanh tốc độ hành quân, Vu Điện cũng phái thêm một đám vụ sự, ven đường thêm vào vụ chú cho phó binh cùng nô lệ bị bắt, làm bọn họ đi đường nhanh hơn.

Một đường gian nan bốn ba như thế, không còn có bất cứ sự rối loạn nào, đoàn người Cơ Hạo bình an về tới Bồ Phản. Lập tức liền có người đi lên tiếp ứng, đem phó binh cùng nô lệ các chi đội ngũ phụ trách áp giải lần lượt kiểm kê vào sổ, nhốt ở trong một mảng hoang dã phụ cận Bồ Phản.

Sau khi giao đội ngũ mình phụ trách áp giải, Cơ Hạo mang theo một đội ngũ quy mô không giảm chút nào, cuộn cuộn tiến lên Bồ Phản. Lại bốn ba mấy ngày mấy đêm, hẳn rồi cuộc mang người tới lãnh địa của mình ở Bồ Phản.

Dao Quang hồ, Quỳnh Tuyết cung.

Đây là hành cung Cộng Công Vô Ưu trả giá cao làm cho bản thân ở Bồ Phản, diện tích mấy ngàn dặm, bên trong có kỳ sơn dị thủy, hoa mộc trân quý khắp nơi đều có, chính giữa lâm viên kéo dài mấy ngàn dặm, là Dao Quang hồ phong cảnh nổi bật nhất Bồ Phản.

Dao Quang hồ dài rộng ba ngàn dặm, khói sóng mênh mông, non sông tươi đẹp giáp quan Bồ Phản. Trong hồ có mấy chục hòn đảo nhỏ, thừa thải các loại linh trà quý hiếm; trong hồ có mấy trăm loài cá quý hiếm, tất cả loài cá cực kỳ màu mỡ to lớn; hơn nữa Dao Quang hồ chất nước rất tốt, dưới hồ có ba mươi hai thủy linh mạch, Dao Quang hồ chính là chỗ linh nhãn các linh mạch đó hội tụ, cho nên trong Dao Quang hồ sản xuất nhiều trai ngọc linh bảo châu.

Quỳnh Tuyết cung đứng sừng sững ở phía bắc Dao Quang hồ, dựa núi tựa nước, khí thế hoành tráng.

Toàn thân dùng bạch ngọc, bạc trắng, bạch thủy tinh, bạch xà cừ, bạch san hô, bạch trân châu... các tài liệu quý hiếm xây đắp thành, toàn thân Quỳnh Tuyết cung trắng xóa, thật sự giống như băng tuyết tinh anh do bàn tay thiên địa tạo hóa ngưng tụ thành.

Cung điện to lớn tạo hình như đôi cánh chim bay, một trái một phải dọc theo sườn núi hướng hai cánh mở ra. Cung điện diện tích gần trăm dặm, bên trong có bốn trăm chín mươi tòa điện phủ lớn nhỏ, nguyên bộ lầu các số lượng gần vạn, mỗi một tòa đều xa hoa hao phí kinh người.

Cộng Công Vô Ưu tiêu phí khoản vốn khổng lồ, thuê Khoa Nga thị đám thiên thần am hiểu xây dựng cung đình hao phí mười hai năm khổ công, lúc này mới đem Dao Quang hồ, Quỳnh Tuyết cung chế tạo xa hoa như thiên đình thần cung trong truyền thuyết. Nhưng chuyện mở quảng Mậu Sơn bộ, Cộng Công Vô Ưu và Liệt Sơn Húc liên thủ hại Cơ Hạo, ngược lại bị Cơ Hạo bẫy ngược một vố, tòa Quỳnh Tuyết cung này liền thành lễ bồi tội của Cộng Công Vô Ưu cho Cơ Hạo.

Lâm viên khổng lồ kéo dài mấy ngàn dặm, trừ kiến trúc chủ thể Quỳnh Tuyết cung, trong rừng cây dãy núi bốn phương tám hướng, còn có mấy trăm chỗ cung điện lầu các to nhỏ đứng sừng sững ở chỗ phong cảnh tuyệt hảo; ngay cả trên mấy chục hòn đảo nhỏ trong hồ cũng đều tự dựng sừng sững lầu các độc đáo tinh mỹ.

Toàn bộ Dao Quang hồ Quỳnh Tuyết cung, Cộng Công Vô Ưu thật sự là tiêu phí vô số tâm huyết ở trong, nhưng chính hắn cũng còn chưa ở được một ngày, hiện tại cũng đã thành tài sản riêng của Cơ Hạo hết.

Cơ Hạo mang theo đại đội nhân mã tới lối vào lâm viên Dao Quang hồ, liền nhìn thấy một cổng chào bạch ngọc điêu khắc thành đứng sừng sững ở chính

giữa đường lớn. Dưới cổng chào cao tới trăm trượng, điêu khắc vô số đồ án ngư long uyển chuyển, tám ngàn nô bộc cùng thị nữ Cộng Công Vô Ưu để lại chỗ này đang xếp hàng chỉnh tề ở hai bên, kính cẩn quỳ rạp dưới đất lắng lắng chờ Cơ Hạo đến.

Bên trái đường lớn là người hầu, đều mặc đồ đen; phía bên phải đường lớn là thị nữ, toàn bộ mặc áo bào trắng. Trên thân toàn bộ người hầu đều đeo trường kiếm, quanh thân hàn ý ngàn ngút, mỗi người đều có thực lực Tiểu Vu cảnh đỉnh phong gần Đại Vu; mà toàn bộ thị nữ toàn thân phục trang đẹp đẽ, trang sức hơn phân nửa hết sức hoa mỹ, tu vi cũng tương tự với người hầu.

Cơ Hạo nhìn những phó dịch cùng thị nữ kia không khỏi lắc đầu than thở, đây là tác phong xa hoa của Cộng Công thần tộc?

“Đứng dậy đi! Về sau an tâm hầu hạ, thời gian dài các người sẽ biết, ta không phải một chủ nhân hà khắc, nhưng các người cũng đừng phạm vào kiêng kị của ta.” Cơ Hạo nhìn những phó dịch thị nữ vẻ mặt lo sợ kia, nhẹ giọng hừ lạnh, tiếng quát lớn rõ ràng truyền tới trong tai mỗi người.

“An tâm làm việc, sẽ có chỗ tốt cho các người. Nếu có ai lòng mang dị niệm, muốn làm chút gì đó, giết người cũng không phải việc gì khó.”

Những phó dịch cùng thị nữ này đều là người Cộng Công Vô Ưu lưu lại. Có thể được hãn chọn vào nơi này hầu hạ, khẳng định đều là người thân cận Cộng Công Vô Ưu. Những người này mỗi người bộ dạng anh tuấn, ôn nhu, tu vi cũng rất khá, rõ ràng đều là tinh anh lựa chọn kỹ càng. Thịt béo rơi vào miệng, Cơ Hạo tự nhiên sẽ không nôn ra, cho nên trước đó gõ một chút, cũng là đạo lý nên có.

Chờ dàn xếp xong, lấy bí pháp khống chế sinh tử của những người này, Quỳnh Tuyết cung tự nhiên là bền chắc như thép, cũng không sợ người ngoài dòm ngó.

Cơ Hạo ở nơi này rèn dạy những phó dịch cùng thị nữ đó, một đồng người

phía sau hẳn đã xem đến mức mắt cũng trừng lớn.

Bởi vì vài cái bộ lạc bọn Mặc Viên bộ cả gan làm loạn, mười mấy vạn chiến sĩ bộ tộc phụ trách áp giải, tất cả đều bị một câu của Ngũ Long Nghiêu biếm làm nô lệ, hơn nữa đều đã tặng cho Cơ Hạo đảm đương tư binh.

Mười mấy vạn chiến sĩ, Cơ Hạo nay dưới trướng nào có người có thể dùng? Nghĩ đến phải ước thúc quản lý nhiều người như vậy hẳn liền đau đầu. Hắn dứt khoát đem quan quân bách nhân trưởng trở lên trong những người này chọn ra, tổng cộng rút ra hơn ba ngàn người, đem những người này thu làm nô lệ riêng.

Trừ những người này, chiến sĩ bộ tộc khác, toàn bộ bị Cơ Hạo xếp vào trong đại đội tù binh, mặc cho đám người Bồ Phán buôn bán.

Hơn ba ngàn người này lẫn cả gia quyến của họ, đều xuất thân bộ lạc nhân tộc trung lưu thiên hạ như Mặc Viên bộ, ngày thường ở đều là nhà tranh lán gỗ, nào từng thấy cung điện lầu các hoa mỹ hoa lệ như vậy?

Mắt thấy về sau mình cũng sẽ ở địa phương giống cung điện thần tiên như thế, những kẻ bị biếm làm nô lệ kia, trong lòng ngược lại dâng lên một phần mừng thầm——tình trạng nơi này, so với bộ lạc nhà mình mạnh hơn gấp trăm lần.

Trát Mộc mang theo trên vạn chiến sĩ dưới trướng mình, còn có gia quyến thân nhân của những chiến sĩ đó, cũng nóng bỏng vô cùng nhìn một mảnh non nước tươi đẹp này.

Nơi tuyệt đẹp như thế, là cung điện các lão gia quý tộc Ngu tộc mới có thể ở lại, hiện tại bọn họ những nô bộc chiến sĩ ti tiện này vậy mà cũng có thể ở trong cung điện như thế có một chỗ của mình!

Mọi người đều vô cùng nóng bỏng nhìn Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười ‘ha ha’, hướng phía trước vung tay lên, lớn tiếng nói: “Đi, đều

đi vào, nơi này địa bàn đủ lớn, Trát Mộc, người dẫn người an trí ở phụ cận chính điện đi, nơi đó có một mảng điện phủ chuyên môn dùng để đóng quân, đủ cất chứa các người hơn vạn người.”

Đội ngũ đông nghịt tràn vào Quỳnh Tuyết cung, ở dưới sự dẫn dắt của những phó dịch, thị nữ kia, hơn vạn nô binh Cơ Hạo mang đến, còn có mấy vạn gia quyến của bọn họ dùng nửa ngày, rốt cuộc đều dàn xếp xong, mọi người đều có phòng thuộc về mình.

Cộng Công Vô Ưu là người tốt, trong toàn bộ cung điện lầu các giường, bàn, miễn, thậm chí là chén trà siêu... cái gì cần có cũng có.

Thậm chí trong hầm của Quỳnh Tuyết cung còn tích trữ lượng lớn lương thực, gạo thịt, càng cất vào hầm mười vạn vò rượu ngon.

Được những vật tư này giúp, Cơ Hạo tốn hai ngày, rốt cuộc ở Quỳnh Tuyết cung xây dựng cơ sở tạm thời ổn định.

Chương 443: Thanh Tịnh

Sáng sớm.

Hơi nước bao phủ Dao Quang hồ, Quỳnh Tuyết cung giống như một con chim to cuộn mình ở giữa sườn núi.

Thị nữ áo trắng giống như tinh linh xuyên qua ở trong rừng, trong cái giỏ trúc trong tay đựng hoa tươi, những đóa hoa mới hái đó còn mang theo sương sớm, là dùng để trang trí các nơi điện phủ. Còn có thị nữ cầm bình ngọc, đang hứng giọt sương trên cánh hoa tươi mới trong bụi hoa, đây là chuẩn bị dùng để nấu linh trà.

Các phó dịch đồ đen tay chân nhẹ nhàng đi lại ở trong cung điện lầu các, bọn họ nhẹ nhàng vung hai tay, gió mát bọc mưa phùn tí tách rơi, đem các nơi của cung điện cọ rửa không dính một hạt bụi nhỏ.

Trên một chỗ đất trống bằng phẳng bên Dao Quang hồ, Trát Mộc mang theo trên vạm thủ hạ, đã lưng đeo cự thạch, giống như ếch nhảy nhót như bay. Trên làn da đen của các phó binh dày đặc mồ hôi long lanh, dưới làn da mỗi người gân xanh lồi lên từng sợi, theo trên tảng đá lớn thỉnh thoảng hiện lên phù văn trọng lực, những phó binh đó lớn tiếng thở dốc, khí tức nồng đậm giống như đại mãng trường long.

Trên một chỗ diễn võ trường láng giềng, hơn ba ngàn chiến sĩ nhân tộc nghiêng răng, cầm côn bổng hai hai thành đôi công phòng lẫn nhau. Côn bổng Thiết Mộc Tâm ngàn năm chế thành, khắc nổi phù văn gia tăng cường độ chắc chắn, dùng phù văn trọng lực gia tăng sức nặng va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng nổ nặng nề như sấm.

Ngẫu nhiên có chiến sĩ bị côn bổng đánh ngã xuống đất, theo sát mà đến chính là tướng lĩnh lĩnh quân đứng ở bên cạnh diễn võ trường hung hăng vụt một roi.

Vô luận chiến sĩ nhân tộc hay là phó binh dị tộc, bọn họ đều đang liều mạng thao luyện.

Trong lòng bọn họ biết rõ, bọn họ về sau đều phải ở dưới trướng Cơ Hạo kiếm cơm ăn, thực lực cá nhân bọn họ, bọn họ ngày thường biểu hiện, quyết định đãi ngộ chính bọn họ và vợ con già trẻ có thể hưởng thụ.

Ở trên thân phận, bọn họ ai cũng không thể cao hơn đâu so với ai. Người một phái là dị tộc, người một phái là tội nhân, hai bên quan hệ đối đầu cạnh tranh, muốn ăn ngon mặc đẹp, vậy tự mình cố gắng biểu hiện, đem đối phương đè xuống đi.

Trong đám thân quyến phụ nữ trẻ con kia, nhiều nam nữ tuổi khá lớn đứng ra, dựa theo kỹ thuật mỗi người ngày thường thuần thục bắt đầu bận rộn.

Bọn họ có người chăm sóc hoa cỏ, có người dọn dẹp cảnh khô lá úa, có người đi chăm sóc dược thảo quý hiếm cùng hoa cỏ kỳ trân các nơi gieo trồng, còn có người chèo thuyền đi đảo nhỏ giữa hồ, xử lý các loại linh trà gieo trồng trên những đảo nhỏ đó.

Càng có người tạo thành đội ngũ tuần tra khắp nơi, xua đuổi đàn thú, bảo vệ lâm viên an bình; cũng có người ở bên hồ câu cá, vớt trai ngọc, đem hồ tiên mới mẻ đưa vào phòng bếp, phong phú thực vật dự trữ của Quỳnh Tuyết cung.

Mọi người đều đang bận rộn, ngay cả bọn nhỏ cũng đang làm một số chuyện đủ khả năng.

Trong lòng mọi người đều biết rõ, bọn họ là nô lệ, mà nô lệ không tính là người, chỉ là tài sản tư nhân của Cơ Hạo. Nếu nô lệ còn dám lười, ngênh đón hấn rất có thể là một đao vào đầu để giết gà dọa khỉ.

Dao Quang hồ bận rộn, lại chưa phát ra bao nhiêu động tĩnh.

Ở trong một mảng yên tĩnh làm tâm cảnh người ta an bình, Cơ Hạo từ bỏ

đoàn ngọc đêm qua ngời xuống đứng lên, đẩy ra cửa hông bí điện tu luyện một đêm, đi tới trên lộ đài ngoài bí điện.

Lộ đài bạc trắng trải thành lớn mất mẫu, bốn phía là vòng bảo hộ điêu khắc rồng, cũng lấy bạc trắng khảm bạch thủy tinh đúc thành. Phía dưới bình đài là một mảng rừng hoa xanh um, hướng phía trước trăm trượng, một mảng hồ nước mênh mông, trong sương mù màu trắng, mấy chục con thuyền nhỏ đang xuyên qua trên mặt hồ.

Cơ Hạo cười cười, chấp tay sau lưng hướng về phía đông đứng thẳng.

Một tia nắng sớm phá không mà đến, lướt qua đỉnh núi phía đông, chiếu rọi ở trên Dao Quang hồ.

Cơ Hạo ngừng thở, nguyên thần thoát xác mà ra, vu huyệt quanh thân đồng loạt chuyển động, trong cơ thể phát ra tiếng nổ nặng nề giống như vòi rồng. Trong tiếng ‘Vù vù’, thiên địa nguyên khí hóa thành từng luồng khí trắng mắt thường có thể thấy được gào thét mà đến, bị vu huyệt quanh thân không ngừng cản nuốt.

Chợt, phía đông mặt trời mọc lên, vô số đạo thuần dương tử khí gào thét rải xuống. Cơ Hạo trừng to mắt, hút một hơi thật sâu vào trong bụng. Nguyên thần ở đỉnh đầu tỏa sáng rạng rỡ, từng luồng tử khí như chim bay đầu rùng không ngừng bị nguyên thần phun ra nuốt vào, Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, nguyên thần lại ngừng luyện thêm rất nhiều, pháp lực quanh thân cũng tăng cường không ít.

“Sơn Xuyên Ẩn, ra!” Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, Sơn Xuyên Ẩn từ mi tâm bay ra, quay cuồng bay đến nguyên thần đỉnh đầu.

Hấp thu đủ thuần dương tử khí, trong nguyên thần một luồng bốn nguyên linh niệm cực kỳ tinh thuần rục rịch. Tâm thần Cơ Hạo khẽ động, một điểm kim quang tử khí mờ mờ lóng lánh từ trong miệng nguyên thần bay ra, hóa thành một luồng tử quang rất nhỏ, thật dài rót vào trong Sơn Xuyên Ẩn.

Sơn Xuyên Ẩn bùng sáng lên, sông núi mặt ngoài đại ấn như sống lại, vô số hình ảnh sông núi lóe lên, địa mạch thủy mạch trong vòng vạn dặm phụ cận Dao Quang hồ đồng thời chấn động, địa mạch thủy mạch nguyên khí cuộn cuộn bị Sơn Xuyên Ẩn chấn động, giống như từng con rồng khổng lồ bay vút đến.

Liên hệ của Cơ Hạo và Sơn Xuyên Ẩn tăng cường từng tia, sự nắm giữ của hắn đối với thiên địa thần khí này lại thêm một chút, uy lực chí bảo có thể phát huy ra cũng cường đại hơn chút.

Chợt thân thể Cơ Hạo chấn động, địa mạch, thủy mạch nguyên khí trong phạm vi vạn dặm gào thét ập tới, theo huyết Dũng Tuyền hai chân lao thẳng vào thân thể. Nguyên khí cuộn cuộn như dòng lũ hỗn loạn, nơi đi qua từng cái kinh lạc mảnh khảnh bị dựng căng lên, căng tròn, từng cái vu huyết chợt sáng lên, bị sức mạnh to lớn của thiên địa rộng lớn này không ngừng mạnh mẽ mở ra.

Tinh huyết toàn thân như lửa, thân thể như lò luyện, vu lực quay cuồng gào thét cọ rửa từng chỗ vu huyết mới mở.

Trên làn da có mồ hôi nóng cháy phun ra, mồ hôi ra như sương, mỗi một giọt mồ hôi đều chứa nhiệt lực đáng sợ đủ để hòa tan vàng đá.

Một cái lại một cái vu huyết mới mở trên người Cơ Hạo sáng lên, một trăm, hai trăm, ba trăm...

Mượn dùng lực lượng to lớn của Sơn Xuyên Ẩn, Cơ Hạo đồng thời mở hơn một ngàn vu huyết, vu lực mới sinh như thần như quỷ, sức mạnh to lớn cường đại kinh người quay cuồng quanh thân, thân thể Cơ Hạo chợt cao thêm nửa thước, gân cốt, cơ bắp toàn thân cũng bành trướng lên từng sợi.

Khi các nơi trong thân thể đều truyền đến đau đớn mơ hồ, Cơ Hạo ngừng tế luyện Sơn Xuyên Ẩn, địa mạch, thủy mạch lực đại ấn dẫn động cũng lặng yên ngừng lại.

Toàn thân Cơ Hạo khí nóng dâng trào, sóng nhiệt cuộn cuộn xông lên cao

mấy trăm trượng, dọa toàn bộ chim chóc trong rừng hoa phụ cận không phát ra tiếng, không dám phát ra nửa điểm động tĩnh.

Như thế liên tục vài ngày, Cơ Hạo vô ưu vô lự, ban đêm mỗi ngày tận tình tu luyện, sáng sớm thì tế luyện Sơn Xuyên Ấn, mượn nó không ngừng mở vu huyết quanh thân, tăng lên thực lực của bản thân như bay.

Ban ngày Cơ Hạo hoặc là cùng Man Man, Thiếu Ti du ngoạn chung quanh, hoặc là ngồi xuống ngồi mà luận đạo với A Bảo, hướng A Bảo thỉnh giáo các loại nghi vấn trên tu luyện. Khi rảnh rỗi, hẩn phối chế một ít vu dược, luyện chế một ít đan hoàn, tùy tay luyện mấy thanh đao kiếm, phù lục, qua ngày vô cùng tiêu diêu tự tại.

Như thế trôi qua hơn nửa tháng, Bồ Phán rốt cuộc có người đồn đãi, chuyện Xích Phán sơn triệt để cáo một đoạn lạc, Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh đám cao tăng nhân tộc dẫn quân khai hoàn, cách Bồ Phán chỉ có lộ trình một ngày một đêm.

Theo đó mà đến, phong vân Bồ Phán dâng trào, mạch nước ngầm kích động, tâm tư nhiều người cũng bắt đầu rung chuyển.

Một ngày này, Cơ Hạo đang lắng nghe A Bảo truyền thụ kinh nghiệm kham dư phong thủy, mượn dùng lực lượng núi sông bố trí hộ sơn đại trận, đột nhiên Trát Mộc đi đến, kính cẩn quỳ gối trên đất:

“Chủ nhân, có Đại Lực Thủy Viên bộ trưởng lão cầu kiến!”

Chương 444: Ác Khách

Trong đại điện tiếp khách của Quỳnh Tuyết cung, tám con cự viên (vượn khổng lồ) màu bạc cao ba trượng xếp thành hàng chữ Nhất, đứng ở trong đại điện thở hỗn hển ‘Hồng học’. Lông rậm màu bạc bóng loáng không gió tự động, giống như những con rắn nhỏ mấp máy ở trên thân cự viên, thoát nhìn dữ tợn mà lại tà dị.

Cự viên hạ thân váy chiến bảo vệ màu vàng, trên thân treo miếng hộ tâm màu vàng trang trí hoa văn mây nước, trong tay mang theo cây gậy lớn màu vàng ánh vàng rực rỡ, nặng trĩu dài khoảng ba trượng, cả vật thể bốc lên sát khí, huyết tinh khí hầu như ngưng tụ thành thực chất.

‘Đinh’ một tiếng, Thiếu Ti bưng khay ngọc, đem một chén trà xanh đặt ở trước mặt Đại Lực Thủy Viên bộ trưởng lão Ô Vân.

Hai hàng lông mày rậm của Ô Vân thân hình cao lớn hùng vĩ, khí tức sắc bén bức người khẽ nhú, đoan đoan chính chính ngồi ở trên ghế dựa lớn hẵn liếc qua Thiếu Ti, chậm rãi hỏi: “Ngươi, chính là Thiếu Ti? Đồ đệ của Chúc Long trưởng lão?”

Thiếu Ti lui lại vài bước, thoải mái hướng Ô Vân gật đầu thăm hỏi: “Chúc Long trưởng lão là sư phụ của Thiếu Ti.”

Ô Vân bưng lên chén trà bạch ngọc điêu khắc thành, một ngụm đem lá trà lẫn cả nước trà húp sạch sẽ, ‘Soạp’ một tiếng nuốt xuống. Chép chép miệng, Ô Vân lạnh lùng nói: “Thứ không mùi không vị, các ngươi đưa những nhỏ không hiểu chuyện này, đãi khách, ăn uống linh đình mới tốt, lại kiếm mấy con nhỏ lột sạch cho nhảy nhót, đây mới là đạo lý đãi khách.”

Thiếu Ti khẽ cau mày, lười quan tâm lời này của Ô Vân.

Cười quái dị ‘Cạc cạc’ một tiếng, Ô Vân vất một chân lên, liếc nhìn Thiếu Ti

lạnh lùng nói: “Ô, bộ dáng nhỏ nhắn rất xinh xắn, có người yêu chưa? Cáp, bản trưởng lão có đứa con trai... Hắc, thôi, không đề cập tới tiểu tử không nên thân đó. Tiểu nha đầu, không bằng dứt khoát để lão phu thu người...”

Sắc mặt Thiếu Ti chợt phát lạnh, hừ một tiếng thân hình chợt lóe đã tới trước mặt Ô Vân, nhắm ngay vào mặt tát một cái hươg khuôn mặt già nua của Ô Vân vả xuống.

Ô Vân bị Thiếu Ti thuận di xuất quỷ nhập thần dọa nháy dưng, nhưng khi một chưởng của Thiếu Ti vồ xuống, hắ đã phản ứng lại, tay phải nâng lên, nhẹ nhàng đem bàn tay Thiếu Ti tiếp được.

‘Bốp’ một tiếng vang lên, Thiếu Ti bị chấn lui mấy chục bước, thiếu chút nữa cắ đầu va vào trên bức tường đại điện. Khuôn mặt già của Ô Vân xanh trắng bất định một phen, ghe dựa lớn dưới mông ‘rắc’ một tiếng vỡ thành mấy chục mảnh, thân hình cao lớn khô ngô lay động một trận, cũng lão đảo lui về phía sau bảy tám bước, thiếu chút nữa cắ đầu tài ngã xuống đất.

“Khí lực thật lớn!” Ô Vân kinh hãi nhìn Thiếu Ti, rõ ràng tản mát ra khí tức chỉ là cấp Đại Vu, vu lực dao động vẫn là huyết nhục tinh khí thuần túy nhất ngưng tụ thành vu lực, cũng không có loại khí tức hồng hoang cổ xưa, mạnh mẽ vô cùng kia của bản mạng vu tinh lẫn bên trong, cái này chứng minh Thiếu Ti quả thực chỉ là một vị Đại Vu, cách Vu Vương cảnh còn kém xa.

Nhưng lực lượng thân thể Thiếu Ti hùng hồn như rồng, bàn tay Ô Vân cũng bị chấn đau đốn, xương ngón tay thiếu chút nữa vỡ vụn.

“Tiểu nha đầu, đây là đạo lý đãi khách của các người? Lão phu hôm nay thế nào cũng phải dạy bảo người một trận hắ hoi!” Ô Vân then quá hóa giận, không khỏi chửi ầm lên. Hắ chính là trưởng lão Đại Lực Thủy Viên bộ, địa vị tôn sùng, lại thiếu chút nữa bị Thiếu Ti một tiểu nha đầu làm tro mặt xám mày tro, điều này bảo cái mặt già của hắ làm sao treo lên được?

Trong mắt Thiếu Ti bạch quang đại thịnh. Nàng tức giận nhìn Ô Vân, trầm

giọng quát: “Người cũng xứng là khách nhân? Nếu là khách nhân thật sự, tự nhiên lấy lễ đối đãi. Giống người loại ác khách này, giết thì có sao?”

Trong tiếng chú ngữ trầm thấp, bên cạnh Thiếu Ti có ánh sáng kỳ dị hiện lên, một khí tức quái dị nói không nên lời, nhưng làm đáy lòng người ta phát lạnh lạnh yên trào ra, đại diện như đỉnh mực đắm chìm ở trong nước trong sắp hòa tan, vách tường, mặt đất, nóc nhà, tất cả đều đang mấp máy, vận vẹo kỳ dị, tạo nên một mảng phiến quang ảnh mờ lung.

Thiếu Ti giơ hai tay, hai tay của nàng trở nên mờ mờ lung lung, một cỗ tà lực ngập trời từ trong cơ thể Thiếu Ti khuếch tán ra, hư không bốn phía vận vẹo. Thiếu Ti như hóa thân làm một cái lỗ đen, thiên địa nguyên khí, bao gồm ánh sáng cùng tất cả thứ khác ở quanh, đều đang cấp tốc hướng thân thể Thiếu Ti ập tới.

Tám con ngân mao cự viên kinh hoảng rống to ‘Gừ gừ’, bọn hắc vung đại bổng thật lớn màu vàng, nhưng đại bổng trở nên mềm nhũn, tinh khí thần của bọn hắc vừa lúc giống như nước lũ, không ngừng trút ra, thân thể bọn hắc trở nên uế oải, đại bổng ngày thường cử trọng nhược khinh cũng có chút không nắm được.

Ở phía sau Thiếu Ti, một bóng người mờ mờ lung lung không thấy rõ bộ dáng cụ thể, mặc áo bào trắng dần dần hiện lên.

Một sự sợ hãi tuyệt đỉnh từ sâu trong linh hồn trào ra đột nhiên phun trào, tám con ngân mao cự viên không hiểu sao bị dọa đến hai mắt lồi ra, lông rậm toàn thân dựng thẳng. Nếu không phải bọn hắc ngày thường đều là tính tình hung ác bạo ngược, miễn cưỡng còn có thể ổn định linh trí, bọn hắc đã sớm bởi vì sự sợ hãi trong lòng bỏ binh khí quay đầu bỏ chạy.

Trong lòng Ô Vân cũng trào ra khôn cùng khủng bố, tuyệt đại khủng bố bắt nguồn từ sâu trong linh hồn. Hắc trừng to mắt nhìn chăm chăm bóng người màu trắng kia, hai hàm răng bị va vang lên ‘cầm cập’, mồ hôi lạnh trên lưng không

ngừng toát ra.

“Ả chỉ là một Đại Vu, chỉ là một Đại Vu, một đầu ngón tay ta có thể nghiền chết Đại Vu!” Ô Vân ở trong lòng điên cuồng rít gào quát to, không ngừng nói cho mình Thiếu Ti chỉ là một Đại Vu, chỉ là một Đại Vu yếu ớt, hẵn một đầu ngón tay có thể nghiền chết. Nhưng nhìn Thiếu Ti thân hình mỏng lung, như hồ đen đang cắn nuốt một số lực lượng nào đó Ô Vân căn bản không thể lý giải, Ô Vân biết rõ mình có thể thoải mái nghiền chết Thiếu Ti, nhưng hẵn căn bản không nhắc lên nổi dũng khí động thủ.

Giống như dũng khí của hẵn đã hoàn toàn bị Thiếu Ti cắn nuốt, hiện tại Ô Vân chỉ là một người nhu nhược không có can đảm.

‘Đốt’, Thiếu Ti nhẹ nhàng quát một tiếng.

Trái tim Ô Vân và tám con cự viên chợt nhảy dựng, bọn hẵn đồng thời há mồm, một ngụm máu nóng phun ra xa mười mấy trượng.

Máu nóng bọn Ô Vân phun ra đỏ đậm, nhiệt lực bốc lên, tản mát ra mùi máu tươi so với máu tươi bình thường nồng đậm hơn gấp trăm lần. Cái này là tinh huyết trong tim bọn hẵn, là sinh mệnh nguyên khí ngưng tụ tinh huyết trong tim bọn hẵn. Một ngụm máu này phun ra, tuổi thọ của bọn hẵn đều ít nhất giảm bớt khoảng trăm năm.

“Dừng... dừng lại!” Ô Vân khàn cả giọng tru lên.

“Thiếu Ti!” Cơ Hạo chạy tới cửa đại điện, thấy được một màn Ô Vân hộc máu, trên người Thiếu Ti tản mát ra tà lực khủng bố làm Cơ Hạo cũng cảm thấy một tia kính sợ. Chúc Long Quỹ lão gia hỏa kia, rốt cuộc dạy những cái quỷ gì cho hai huynh muội Thái Ti, Thiếu Ti?

Nghe được tiếng Cơ Hạo, khí tức đáng sợ trên người Thiếu Ti chợt tắt, toàn bộ dị tượng trong đại điện đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Nàng hướng Cơ Hạo cười cười, nhẹ nhàng ôn nhu nói: “Đây là Ô Vân trưởng lão

của Đại Lực Thủy Viên bộ, nha, chén trà đều đánh vỡ? Ta gọi người lại rót một chén trà đến đây đi!”

Cơ Hạo cười Thiếu Ti gật gật đầu, làm bộ như tất cả đều bình thường hướng Ô Vân chấp tay: “Ô Vân trưởng lão đại giá quang lâm, chưa từ xa tiếp đón, thật kính thất kính! Đến, đến, đến, xin mời ngồi, trà ngon nhất. Ô, mấy vị này bộ dáng cao lớn uy mãnh như thế... Man Man, Man Man, kiếm hai sọt trái cây đến đãi khách! Man Man, Man Man, đem mấy con khỉ này dẫn ra ngoài, đi dạo chút!”

Ô Vân cùng mấy con cự viên tức giận đến gương mặt vặn vẹo.

Nhưng nghĩ đến vừa rồi Thiếu Ti triển lãm ra nội tình khủng bố, Ô Vân cố gắng áp chế cơn tức trong lòng, tức giận tìm một cái ghế dựa lớn còn tốt ngồi xuống.

Chương 445: Lấy Lại

Có thị nữ đem vết máu trên mặt đất chà lau sạch sẽ, ghế dựa lớn bị gãy cũng được chuyển ra ngoài.

Đại diện rất nhanh đã trở nên sạch sẽ rộng thoáng. Ô Vân ngồi ở trên ghế dựa lớn, sắc mặt âm trầm, nhú mày tính toán phải như thế nào vẫn hồi mặt mũi. Bị một tiểu nha đầu thực lực thua xa mình khiến phun ra tinh huyết trong tim, mất mặt nhiều thế, hắn không để ý tới bốn ý mình đến, một lòng một dạ muốn vẫn hồi chút mặt mũi trước.

‘Thùng thùng thùng’, ngay tại lúc Ô Vân suy nghĩ không nói, Man Man vui vẻ mang theo một sọt chuối tây lửa đặc sản Nam Hoang chạy vào.

Chuối tây lửa ở Nam Hoang, là thức ăn loài vượn khi thích nhất. Man Man liếc một cái thấy được tám con ngân mao cự viên, nhất thời mặt mày hớn hở liền hướng bọn họ chạy qua: “Nha, hầu tử, hầu tử, đại hầu tử! Đến, ăn chuối tây, hì hì, mau, lộn một cái, lộn mèo, Man Man cho các người ăn ngon!”

Sắc mặt Ô Vân càng thêm khó coi.

Tám con ngân mao cự viên càng tức đến mức thở hổn hển! Bọn họ không phải là khi vật cứng, bọn họ là đồ đẳng thú của Đại Lực Thủy Viên bộ, là đồ đẳng thú phụ trách trấn thủ tổ miếu Đại Lực Thủy Viên bộ, ngẫu nhiên cũng đảm đương hộ vệ trưởng lão bộ tộc ra ngoài.

Ở Đại Lực Thủy Viên bộ, địa vị bọn ngân mao cự viên này so với tộc nhân bình thường còn cao hơn một mảng lớn!

Man Man thế mà dùng một buồng chuối tây lửa để đùa bọn họ?

Tuy chuối tây lửa này ngửi qua quả thực rất mê người, hương thơm làm người ta chảy nước miếng, nhưng, tám con ngân mao cự viên hằm hằm nhìn

chăm chăm Man Man —— bọn họ là đồ đẳng thú có tôn nghiêm, bọn họ không phải khỉ hoang trong núi rừng!

‘Thùng’ một tiếng nổ lớn, đại điện chợt lay động một phen, Ô Vân ngồi chễm chệ ở trên ghế dựa lớn bị dọa đứng bật dậy, kinh hãi trừng lớn mắt thấy Man Man một chường đã đem một con ngân mao cự viên ấn ngã xuống đất!

Ngân mao cự viên trời sinh dị chủng, man lực của bọn nó so với chiến sĩ nhân tộc cùng giai mạnh hơn mười lần trở lên. Tám con ngân mao cự viên đều là thực lực cấp Đại Vu đỉnh phong, nhưng năm sáu Đại Vu nhân tộc đỉnh phong liên thủ đấu sức, cũng đừng nghĩ thắng được một con ngân mao cự viên.

Nhưng Man Man một chường đặt ở trên cổ một con ngân mao cự viên, giống như trẻ con trêu chó nhỏ, đem hắc nặng nề ấn ngã xuống đất, sau đó mạnh mẽ cạy cái miệng của hắn, đem một nắm chuối tây lửa nhét vào trong miệng hắn, từ khóe miệng của hắn đâm mãi đến cổ họng hắn.

Ngân mao cự viên đáng thương bị chuối tây lửa thô to bịt tắc thở, hắc nghẹn đến mức trợn trắng mắt.

Man Man cười lớn ‘hì hì’, cao hứng phấn chấn xoa đầu tên xui xẻo này: “Ăn nha. Ăn nha, hầu tử, hầu tử, đại hầu tử! Ha ha, Cơ Hạo, mấy con hầu tử này cần bao nhiêu tiền? Mua về đi chơi với chúng ta! Chơi chán thì đem bọn nó nướng ăn!”

Cơ Hạo cười gượng không nói, dứt khoát một câu cũng không nói.

Tám con ngân mao cự viên sợ tới mức hồn vía lên mây, giống như gặp quỷ nhìn Man Man. Nhất là cự viên bị Man Man một tay ấn ngã xuống đất, không có chút sức phản kháng, căn bản không thể động dậy, càng phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng hoảng sợ.

Lông tóc toàn thân Ô Vân dựng đứng, giống như nhìn thấy hồng hoang quái thú nhìn Man Man.

Tiểu nha đầu bộ dạng xinh đẹp đáng yêu như vậy, sao có thể nói ra lời hung tàn như vậy? Đây là đồ đẳng thú Đại Lực Thủy Viên bộ bọn hắc, là tượng trưng tinh thần của Đại Lực Thủy Viên bộ bọn hắc, Man Man lại muốn đem bọn họ nướng ăn?

“Khí lực thật lớn!” Ô Vân nhìn Man Man kinh hãi lấm bầm.

“Man Man là con gái của đại tể tửu Chúc Dung thị.” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Cho nên thiên phú dị bẩm, khí lực này là lớn một chút, nhằm chừng hiện tại Vu Vương bình thường, chỉ đấu man lực cũng không đấu lại nàng.”

Mấy ngày nay sau khi trở về, Cơ Hạo đem Vu Vương tinh huyết A Bảo luyện hóa tám vị Vu Vương chia đều cho năm người Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành luyện hóa, năm người mỗi người đều chiếm được tinh huyết gần hai vị Vu Vương.

Sau khi luyện hóa những tinh huyết này, Man Man biểu hiện ra ngoài chính là man lực thân thể càng thêm khủng bố, nhất cử nhất động giống như một con thái cổ cự long, đám ngân mao cự viên này đụng phải nàng, vậy thật sự là xui xẻo triệt để.

“Man Man, dẫn khách nhân ra ngoài chơi đi, hảo hảo chiêu đãi bọn hắc, trái cây tươi mới nhất định phải để bọn họ ăn no.” Cơ Hạo rất ác ý dặn dò một câu.

“Đi ra ngoài chơi, đi ra ngoài chơi!” Một ngày nay ở Quỳnh Tuyết cung, Man Man đi chơi khắp nơi. Tự do tự tại đem dã tính trong xương tủy nàng hoàn toàn kích phát ra. Tám con ngân mao cự viên, vừa lúc là món đồ chơi đưa lên cửa!

Không đợi mấy tên xui xẻo đó đồng ý, thân hình Man Man nhảy dựng lên như gió, tám cổ bọn ngân mao cự viên này ném ra bên ngoài. Chợt nghe tiếng vang ‘Vù vù’, tám con cự viên rên rỉ bị Man Man ném ra ngoài.

“Cơ Hạo, ta ra ngoài chơi đây! Đợi lát nữa cùng đi bắt trai ngọc đi, hạt châu

bên trong rất đẹp!” Man Man vô cùng vui vẻ kêu một tiếng, nhanh như chớp lao ra khỏi đại điện, sau đó chợt nghe tiếng vượn bên ngoài rên rỉ không dứt bên tai, rất nhanh đã biến mất ở xa xa.

“Cơ Hạo!” Ô Vân tức giận đến môi phát xanh, hăn run run chỉ vào Cơ Hạo, hồi lâu nói không ra lời.

“Mấy con khi mà thôi, bầu bạn Man Man vui vẻ, nàng chính là con gái Chúc Dung thị.” Cơ Hạo rất bình tĩnh nhìn Ô Vân: “Mời ngồi, trà!”

Thiếu Ti nhẹ nhàng đi vào đại điện, hai tay bưng một cái khay ngọc, phân biệt dâng một chén trà xanh cho Cơ Hạo cùng Ô Vân, sau đó yếu điệu đứng ở một bên, neho mắt nhìn Ô Vân từ trên xuống dưới.

Vừa rồi Thiếu Ti lấy tà lực đáng sợ chấn nhiếp Ô Vân, di chứng hiện tại cũng còn chưa tan đi. Ô Vân nhìn thấy Thiếu Ti đứng ở trong đại điện, chợt cảm thấy không khí trở nên đặc biệt ngưng trọng. Hăn nhíu nhíu đầu lông mày, nhìn nhìn Cơ Hạo, lại nhìn nhìn Thiếu Ti, nghiêng răng ngồi ở trên một cái ghế dựa lớn, tức giận bưng chén trà lại là một ngụm ngay cả lá trà cũng uống sạch sẽ.

Cơ Hạo bưng chén trà, bắt chéo chân, không chút để ý uống một ngụm trà nhỏ, thản nhiên nói: “Thiếu Ti à, nói cho những nha đầu phía dưới, pha trà, đừng dùng giọt sương trên cánh hoa, vị trà lẫn mùi hoa, mất vị sẽ bất nhã.”

“Ừm, ta bảo các nàng dùng nước suối phía sau núi thử xem.” Thiếu Ti mỉm cười, thanh thúy lên tiếng.

“Ừm, nước suối núi pha trà là vô cùng tốt, phụ cận nơi đây rất nhiều suối, ngày nào đó chúng ta lần lượt thử từng con suối!” Cơ Hạo buông chén trà, rất nghiêm túc nói lời này với Thiếu Ti.

Hoàn toàn không đem Ô Vân để vào mắt. Ô Vân tức giận đến da mặt biến thành màu đen.

Vỗ một cái thật mạnh trên bàn trà bên người, Ô Vân lớn tiếng quát: “Cơ Hạo! Ta tới tìm người, có việc thông báo cho người một tiếng!”

Cơ Hạo cười nhìn về phía Ô Vân, rất có lễ nói: “Ồ, mời Ô Vân trưởng lão nói xem, có chuyện gì?”

Ô Vân hừ lạnh một tiếng, lấy ra một cái túi da thú, tùy tay ném ở dưới chân Cơ Hạo.

‘Keng’ một tiếng, trong túi da thú truyền đến tiếng vang thanh thúy do ngọc tẽ va chạm, nghe động tĩnh này, bên trong đại khái có thể có mấy trăm ngọc tẽ là cao nhất.

“Các tư nô người đặt ở Bồ Phản, tổng cộng mười chín vạn tám ngàn năm trăm bốn mươi hai người, Đại Lực Thủy Viên bộ chúng ta mua.”

“Nhưng, Đại Lực Thủy Viên bộ chúng ta gần đây có chút kẹt, cho nên ứng tiền trả ngọc tẽ, chúng ta tạm thời không lấy ra nhiều như vậy. Trước cho người năm trăm ngọc tẽ, còn lại, chúng ta trong một vạn năm tương lai dần dần bổ sung đủ cho người.”

Ô Vân hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Vô Chi Kỳ lão tổ, cũng là ý tứ này!”

Chương 446: Ấu Đả

Trên đường quay về Bồ Phán, Mặc Viên bộ và vài cái bộ tộc khác có mười mấy vạn sĩ tốt làm loạn, mưu toan cướp bóc tù binh, bị Cơ Hạo lấy trận pháp, trọng bảo bắt sống. Ngũ Long Nghiêu mang đến thủ lệnh của Đế Thuấn, tám bộ lạc mười mấy vạn sĩ tốt làm loạn, toàn bộ làm chiến lợi phẩm tư nhân của Cơ Hạo, bị biếm làm nô lệ đưa tặng Cơ Hạo.

Mười mấy vạn người, lẫn cả người nhà thân thiết của bọn họ, vậy là gần trăm vạn người.

Cơ Hạo không có tâm tình, cũng không có thực lực gánh vác nhiều người như vậy ăn mặc ở dùm, hơn nữa các chiến sĩ này đến từ tám bộ tộc khác nhau, khúc mắc liên lụy lẫn nhau quá phức tạp, quá khó xử trí một ít quan hệ đầu đuôi.

Cho nên sau khi trở lại Bồ Phán, hắn chỉ từ trong mười mấy vạn chiến sĩ lựa chọn kĩ càng hơn ba ngàn tinh nhuệ mạnh nhất biên làm tư binh của mình, người khác lẫn người nhà bọn hắn, toàn bộ giao cho buôn nô lệ ở Bồ Phán đem bán.

Những chiến sĩ này chính là tinh nhuệ của vài cái bộ lạc đám Mặc Viên bộ, trong đó Đại Vu chiếm khoảng một thành, còn lại cũng đều là thực lực Tiểu Vu cảnh cao giai thậm chí đỉnh phong. Đặt ở trên chợ nô lệ, bọn họ đều là hàng hóa cực đắt hàng.

Hiện tại giá nô lệ ở Bồ Phán rất ổn định, Tiểu Vu cảnh không đề cập tới, chiến sĩ mạnh cấp Đại Vu nếu là chiến sĩ dị tộc, giá ở khoảng một vạn ngọc tệ, mà giá chiến sĩ nhân tộc là hơn hai lần dị tộc.

Trong tư binh nô lệ Cơ Hạo đưa đi đem bán, cường giả cấp Đại Vu có gần vạn người, dựa theo giá thị trường tiêu chuẩn, hai vạn ngọc tệ một người, đây cũng là tài phú khổng lồ giá trị hai ức ngọc tệ. Lại thêm mười mấy vạn chiến sĩ Tiểu Vu cảnh, còn có mấy chục vạn người nhà của bọn họ, món tài phú này cũng rất kinh người.

Ô Vân nhẹ nhàng lấy ra năm trăm ngọc tề, đã muốn mua những người này?

Cái gì trong một vạn năm đem khoản dư dần dần thanh toán, thực đem Cơ Hạo coi là trẻ con?

“Chúng ta còn biết, người đã chọn ra hơn ba ngàn chiến sĩ thực lực mạnh nhất.” Ô Vân nhìn Cơ Hạo, mang theo một tia kiêu căng cười lạnh nói: “Những người này, chúng ta cũng muốn cùng mua. Lẫn cả người nhà bọn hã, mua hết.”

“Đương nhiên, ngọc tề chuộc bọn họ, cũng là ở trong một vạn năm về sau, chúng ta sẽ tiền trả từng năm.” Ô Vân trêu tức nhìn Cơ Hạo: “Hoặc là, nếu người thiếu tiền tiêu. Khi nào thiếu tiền, đi Đại Lực Thủy Viên bộ chúng ta nói một tiếng, chúng ta nếu có thể lấy ra tiền, chúng ta ít nhiều cũng sẽ cho người một chút.”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Ô Vân, lạnh nhạt nói: “Thật ngại quá, ta không bán.”

Nụ cười của Ô Vân chợt thu lại. Hã đứng dậy, ỷ vào ưu thế trên chiều cao, quan sát Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Người, chúng ta đã mang đi rồi. Khế ước chuộc, ở đây! Đến, ở đây ấn xuống dấu tay, vụ giao dịch này coi như hoàn thành. Đợi lát nữa ta rời khỏi, ta muốn mang đi hơn ba ngàn người cuối cùng kia cùng người nhà bọn họ.”

Ô Vân lấy ra một quyển da thú thật dày, chậm rãi mở da thú ra, bên trên chữ viết rõ ràng, chính là ba phần khế ước bán chợ nô lệ Bồ Phán giống nhau, bên trên đã in lên đại ấn chu sa đỏ tươi của chợ nô lệ, càn đã ký tên tổng quản chợ nô lệ Bồ Phán, dùng ấn riêng của hã. Ở bên cạnh tổng quản ký tên cùng ấn riêng, là Ô Vân ký tên cùng ấn tỳ tư nhân.

Chỉ cần Cơ Hạo ký tên ở bên trên, lại in lên dấu tay hoặc là in lên ấn tỳ tư nhân, đây là một phần khế ước mua bán hoàn chỉnh.

“Chỉ thiếu dấu tay người.” Ô Vân mang theo một tia trào phúng cười lạnh nói: “Nam Hoang mọi rợ, người nếu không biết viết chữ, không biết viết tên

mình, lão phu cũng có thể làm thay, chỉ cần của người một cái dấu tay là được.”

Cơ Hạo khẽ thở dài một hơi, hần nhìn điều khoản trên khế ước da thú, lạnh lùng nói: “Chữ, ta vẫn nhận biết một ít. Trên này nói, tiền vật chuộc những tư binh nô lệ kia, đã giao rõ ràng rồi? Mấy ức ngọc tề tiền bạc, thật sự giao rõ ràng rồi?”

Ô Vân cười chỉ chỉ túi tiền bên chân Cơ Hạo: “Đây không phải sao?”

Cơ Hạo đứng lên, nhìn Ô Vân mặt đầy nét cười thở dài: “Trong này chỉ có năm trăm ngọc tề! Năm trăm ngọc tề, một số tiền thật lớn, cầm đi trong chợ Bồ Phán, có thể mua về mấy ngàn vò rượu nhạt. Nhưng những tư binh nô lệ kia, bọn họ đáng giá mấy ức ngọc tề!”

Ô Vân nhìn Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Đại Lực Thủy Viên bộ chúng ta, sẽ trong trong một vạn năm tương lai, từng năm trả số tiền này.”

Cơ Hạo bất đắc dĩ giang hai tay: “Các người đem ta coi là trẻ con sao?”

Ô Vân nheo mắt, sâu trong con ngươi lóe ra một mảng hung quang, ngữ khí trầm thấp quát: “Người không phải là một thằng nhãi sao? Cơ Hạo, lông của người đã mọc đủ chưa? Người phải biết, Vô Chi Kỳ lão tổ Đại Lực Thủy Viên bộ chúng ta cung phụng là thân phận cỡ nào.”

Hít sâu một hơi, Ô Vân nghiêng răng thấp giọng uy hiếp: “Người ỷ vào có Tự Văn Mệnh ưu ái, đã dám chống đối với Đại Lực Thủy Viên bộ chúng ta? Tiểu tử, người không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho bộ tộc sau lưng người, nghĩ cho cha mẹ thân tộc của người chứ?”

Trong lòng Cơ Hạo tràn ra một trận ác hỏa, Vô Chi Kỳ, Đại Lực Thủy Viên bộ, còn có Bắc Hoang Cộng Công thị những người đó!

Khi ở Nam Hoang, Hắc Thủy Huyền Xà bộ chính là tử địch đời đời kiếp kiếp của Kim Ô bộ, thù này Cơ Hạo nhớ mãi không quên, Hắc Thủy Huyền Xà bộ

chính là bộ tộc của Thủy Thần Cộng Công thị nhất mạch!

Hiện tại thù mới hận cũ cộng lại một chỗ, Ô Vân cùng người phía sau hẳn, thật là được đẳng chân lân đẳng đầu!

“Người uy hiếp ta?” Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, trên Kim Ô Liệt Diễm Bào mơ hồ có một tầng ánh lửa lơ lửng.

“Ta uy hiếp người!” Ô Vân lạnh giọng cười dữ tợn: “Các người bọn nhãi con này, quả thực có chút tạo hóa. Tự Văn Mệnh cứng chiêu các người, Chúc Long Quỹ lão quý đó, thế mà còn thu con quý nhỏ này làm đồ đệ... Nhưng lại thế nào? Các người đâu không lại Đại Lực Thủy Viên bộ chúng ta, đâu không lại chúng ta...”

Cơ Hạo thét dài một tiếng, khí tức hít vào trong ngực hóa thành một con rồng dài phun ra, giáp mặt một quyền hướng Ô Vân đập tới.

Ô Vân khinh thường cười lạnh một tiếng, tùy tay quạt một phát hướng Cơ Hạo, hẳn lạnh lùng nói: “Một khi đã như vậy, đừng trách lão phu bắt nạt...”

Sắc mặt Ô Vân chợt biến đổi, hẳn muốn bắt Cơ Hạo, nhưng trong cơ thể hẳn trống rỗng, một chút khí lực cũng không nhắc lên được. Một mùi thơm thoang thoảng từ Trung Lục phủ ngũ tạng hẳn phát ra, mùi thơm ngọt ngào làm toàn thân Ô Vân mềm nhũn, hai chân như nhũn ra từng đợt, giống như xương cốt toàn thân đều biến mất, thân thể hẳn đã sắp ở trong mùi thơm ngọt ngào này hóa thành một vũng nước.

“Độc!” Ô Vân điên cuồng, quả thực là nổi trận lôi đình rít gào lên: “Trong nước trà có độc!”

Một quyền của Cơ Hạo đập ở trên mặt Ô Vân, đem hẳn một quyền đánh bay ra ngoài.

Không thân thể đợi Ô Vân rơi xuống đất, Cơ Hạo bay người vượt qua Ô Vân,

nắm tay dày đặc như mưa sao băng, hung hăng đánh ở trên người Ô Vân.

Tiếng vang nặng nề không dứt bên tai. Hai tay Ô Vân ôm đầu, cuộn mình thành quả bóng mặc cho Cơ Hạo đánh loạn. Quần áo trên người hắn rất nhanh xơ xác, Cơ Hạo đâm mạnh ở trên người hắn, đánh tới mức Ô Vân cốt nhục run loạn, thân thể rất nhanh liền xanh bầm từng khối.

“Xương cốt thật cứng!” Cơ Hạo điên cuồng đánh một trận, đánh tới mức đôi tay mình đau đớn.

Thân thể Vu Vương mạnh mẽ dị thường, Cơ Hạo hiện tại cứng đối cứng ấu đả Ô Vân, gánh nặng đối với thân thể của bản thân vẫn là quá nặng.

Thét dài một tiếng, Cơ Hạo lôi ra Sơn Xuyên Ấn, hai tay giơ lên đại ấn, hung hăng hướng thân thể Ô Vân ấn xuống.

“Dấu tay? Ừm hừ? Nhìn xem cái dấu này, ngươi thích không!”

Chương 447: Quải Khởi

“Lão phu đường đường thân thể Vu Vương, Cơ Hạo, người sao có thể thương tổn ta?” Ô Vân cuộn mình ở dưới đất, tuy trong cơ thể trống rỗng, vu lực ngày thường mạnh mẽ như rồng không nhắc lên được chút nào, nhưng đối mặt Cơ Hạo ấu đả, hấn vẫn kêu gào không ngừng.

Từ Đại Vu Đến Vu Vương, đây là một lần nhảy vọt trên cấp độ sinh mệnh, như dị tộc định nghĩa Phá Xác cảnh, Đại Vu là phạm, Vu Vương là thánh, từ Đại Vu thăng cấp Vu Vương là một lần lột xác mỹ lệ siêu phạm nhập thánh.

Lực lượng, tuổi thọ, thần thông, thậm chí cường độ thân thể, thân thể Vu Vương có sự đáng sợ cùng cường đại Đại Vu không thể tưởng tượng.

Cơ Hạo kỳ ngộ liên tục, thực lực bản thân vượt xa Đại Vu tầm thường, nhưng lấy năm đấm máu thịt đánh đau Ô Vân, chỉ để lại mảng lớn xanh bầm ở trên người Ô Vân, mà những vết bầm đó bị tinh huyết bản thân Ô Vân lao qua, nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ngược lại là hai nắm tay của mình giống như đánh ở trên bức tường kim cương, hai nắm tay đau đớn, xương tay bị lực cản trả chấn động xuất hiện nhiều vết nứt nhỏ bé.

Đối mặt Ô Vân kêu gào, Cơ Hạo trực tiếp rút ra Sơn Xuyên Ấn, hung hăng hướng Ô Vân vỗ xuống.

Sơn Xuyên Ấn vừa ra, lực lượng địa mạch thủy mạch phạm vi vạn dặm âm âm rung chuyển, thiên địa nguyên khí cuộn cuộn ủa vào trong Sơn Xuyên Ấn, hình ảnh sông núi trên ấn tỳ chồng chất, huyền hóa ra cả mảng lớn mây nước khói sông.

Vang một tiếng thanh thúy, Sơn Xuyên Ấn nện ở trên vai Ô Vân.

Ô Vân vốn tràn đầy tự tin, không để trong lòng khàn giọng rú thảm, bờ vai của hãn giống như trứng gà dưới tảng đá, bị một đòn Sơn Xuyên Ấn đập vỡ nát. Cả mảng lớn máu tươi lẫn cốt nhục vỡ vụn phun ra xa mười mấy trượng, một cái tay cụt ‘thịch thịch’ bay ra, nghiêng ngả lão đảo lặn đến ngoài mấy chục trượng.

“Thân thể Vu Vương? Ừm? Rất mạnh đó!” Cơ Hạo nhìn Ô Vân mặt lộ vẻ hoảng sợ, lại là một ấn nện xuống!

Sơn Xuyên Ấn chính là thiên địa thần khí, sau khi Khai Thiên Tích Địa, thiên địa đại đạo pháp tắc từ trong hỗn độn ngưng tụ, đại đạo khí tức và nhóm tạo vật đầu tiên trong thiên địa hội tụ cùng một chỗ, do đó sinh ra bảo vật mạnh mẽ vô cùng bậc này.

So sánh với sức mạnh to lớn công thiên địa tạo hóa thần kỳ, thân thể Vu Vương lại quá yếu ớt chút.

Lại là một tiếng vang thanh thúy, Cơ Hạo nện một đòn này ở trên đầu gối Ô Vân. Đầu gối nổ tung, máu thịt văng khắp nơi, một cái cẳng chân của Ô Vân ‘thịch thịch’ lặn ra thật xa, Ô Vân một lần nữa đau đến khàn cả giọng rú thảm lên.

Tinh huyết Vu Vương chấn động, tay cụt cùng chân cụt của Ô Vân cấp tốc sinh ra. Trong chớp mắt thương thể của hãn liền hoàn toàn khôi phục.

Cơ Hạo cười lạnh nói: “Tốt lắm, ta thật ra luôn muốn thử như vậy một chút!”

Ô Vân kinh hãi nhìn Cơ Hạo, không biết cái gọi là ‘thử’ của hãn rốt cuộc là muốn ‘thử’ cái gì.

Sơn Xuyên Ấn liên tục vỡ xuống, hai vai, hai đầu gối Ô Vân không ngừng nổ, từng cái tay cụt, một cái chân cụt ‘Vù vù’ bay ra. Nhưng sinh mệnh tinh khí của Ô Vân khổng lồ vô cùng, dưới tinh huyết ập vào, tay cụt, chân cụt cứ cụt là mọc ra. Thời gian ngắn ngủn mấy hơi thở, trong đại điện đã có thêm hơn ba trăm phần chân tay cụt, máu tươi càng chất lên một tầng thật dày trên sàn.

Ô Vân vừa bắt đầu chỉ là đau, về sau hẳn đau đến chết lặng, chỉ là mở to mắt nhìn, kinh hãi vạn phần nhìn từng cái chân tay của mình không ngừng bay ra. Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái... Một trăm cái. Hai trăm cái...

Nhắm chừng Ô Vân là Vu Vương thứ nhất của toàn bộ Trung Lục thế giới có thể đồng thời nhìn thấy mấy trăm cánh tay cái chân của mình tề tụ một sảnh!

Thiếu Ti ở bên sắc mặt trắng bệch, đã xoay người sang chỗ khác, cũng không thể nào kiên trì nữa. Một cảnh tượng này, có chút hoang đường, có chút ghen lời, có chút buồn cười, nhưng càng nhiều là một loại quỷ dị cùng tà ác khiến người ta không thể nói bằng lời, càng lộ ra một tà khí dày đặc!

Ở Trung Lục thế giới, cho dù là ở trên chiến trường với dị tộc, cũng chưa bao giờ có một Vu Vương không sức phản kháng mặc người ta xâm lược, chưa từng có một Vu Vương sẽ buồn cười như vậy bị người ta liên tục chặt mấy trăm cái tay cái chân, sau đó dựa vào tinh huyết khổng lồ của mình không ngừng mọc lại.

Ô Vân sắc mặt biến ảo bất định từng đợt. Đến cuối cùng hẳn đột nhiên đuổi cổ, gần như điên cuồng nôn mửa.

Hắn điên cuồng nôn, rất nhanh đã đem mọi thứ trong bụng nôn sạch sẽ, cuối cùng nôn ra chính là mật đắng xanh vàng.

Làm người ta điên cuồng, khiến Ô Vân rất muốn đập đầu chết là —— cơ năng thân thể Vu Vương quá cường hãn, người bình thường lúc nôn mửa, có thể đem mật đắng nôn sạch sẽ... Nhưng Ô Vân liên tục nôn ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, mật đắng nôn ra có thể đựng đầy bảy tám vại nước lớn... Hắn vẫn đang nôn!

Đến cuối cùng, Cơ Hạo cũng không khỏi bịt kín cái mũi, chột vật lui về phía sau mấy chục bước.

Thu hồi Sơn Xuyên Ấn, Cơ Hạo nhìn tay chân khắp đại diện, còn có Ô Vân nôn ra mật đắng mùi gay mũi, sắc mặt chột trầm xuống.

“Ô Vân, người không nên dùng thân tộc phụ mẫu ta uy hiếp ta.” Cơ Hạo nhìn Ô Vân lạnh giọng quát: “Các người càng không nên ý thế Vô Chi Kỳ, bắt nạt tới cửa. Vô Chi Kỳ lại thế nào? Thực ghê lắm sao? Hẳn nếu trêu chọc ta...”

Ô Vân thở hỗn hển từng ngậm từng ngậm. Hắn giãy dựa đứng dậy, nhìn chằm chằm Cơ Hạo khinh miệt cười lạnh nói: “Vô Chi Kỳ lão tổ, há là các người bọn tiểu tạp chủng này có thể bình luận lung tung? Ta ỷ vào thế Vô Chi Kỳ lão tổ để bắt nạt người, người có thể đem ta như thế nào?”

Nhìn Ô Vân vẫn kiêu ngạo ương ngạnh như thế, Cơ Hạo chỉ chỉ tay chân trên mặt đất: “Những tay chân này, người muốn mang về không? Hoặc là, ta đem bọn nó ném ra ngoài cho gia súc ăn?”

Nhìn tứ chi đầy đất thuộc về mình, trong lòng Ô Vân quay cuồng một trận, một loại cảm giác ghê tởm hoang đường đến cực điểm ập lên. Hắn cúi đầu, lại nôn mửa từng ngậm từng ngậm.

Ngoài đại điện truyền đến tiếng rống giận dữ của ngân mao cự viên, không bao lâu tám con cự viên chạy về. Bọn nó nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn trong đại điện, giận dữ mà điên cuồng bọn nó rút ra đại bổng, hung hăng hướng Cơ Hạo vọt xuống.

Tám cây đại bổng xé gió, nháy mắt đến đỉnh đầu Cơ Hạo.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, Sơn Xuyên Ẩn, Hồn Nguyên Thái Dương Phiên đồng thời tế ra.

Hồn Nguyên Thái Dương Phiên nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, tám con cự viên đồng thời rống thảm, đại bổng trong tay bọn nó bị thái dương tinh hỏa thiêu đốt nháy mắt hoá khí, lẫn bàn tay bọn nó cũng bị bỏng da tróc thịt bong, lộ ra xương cốt màu bạc.

Sơn Xuyên Ẩn như tia chớp, hung hăng vỗ vào ngực đám cự viên.

Chỉ nghe tiếng xương gãy như sấm, ngực tám con cự viên lồm xuống, hộc từng ngụm từng ngụm máu bay về phía sau.

Đám cự viên nặng nề ngã xuống đất, bọn nó nằm dưới đất thõng khố gào thét, nhưng còn chưa chờ bọn nó đứng dậy, Vũ Mục mập mạp bay nhanh tới, ngón tay thô to nhưng mà linh hoạt nhẹ nhàng bôi một cái ở miệng bọn nó, cũng không biết cho vào trong mồm bọn nó cái gì.

Đám cự viên giật giật thân thể, sau đó mềm nhũn ngã vật xuống đất, không thể động dậy nữa.

Vũ Mục cười lên ‘ha ha’: “Lần này phối chế Nhuyễn Cốt Tán cũng không tệ lắm. Ồ, đối với Vu Vương vô dụng sao? Hắn còn có thể đứng dậy?”

Ô Vân đột nhiên tỉnh ngộ, trong cơ thể hắn một chút khí lực cũng không nhấc lên nổi, đều là Vũ Mục đang tác quái? Chỉ là thân thể Vu Vương của hắn quá mức mạnh mẽ, hắn tuy không nhấc nổi khí lực, nhưng còn chưa đến mức như ngân mao cự viên mềm nhũn ở dưới đất không thể động dậy.

Nhưng không đợi Ô Vân rống giận, Cơ Hạo đã quát to một tiếng.

“Trát Mộc, đem chín tên vô liêm sỉ này, treo đến trên cổng chào cửa lớn bên ngoài!”

Chương 448: Đồ Môn

Dưới cổng chào cửa chính Quỳnh Tuyết cung, chín sợi gân rồng sáng long lanh đem Ô Vân cùng tám con cự viên treo ở dưới cổng chào.

Gió thổi qua, thân thể Ô Vân và cự viên cũng theo đó lắc lư, ngẫu nhiên thân thể bọn hắc va chạm với nhau, sẽ rất khéo léo xoay tròn, bọn hắc cũng sẽ nổi giận xấu hổ đan xen phát ra tiếng ‘Ô ô’.

Cự viên trúng Nhuyễn Cốt Tán của Vũ Mục, là thật sự ngay cả xương cốt cũng mềm nhũn, một chút sức lực cũng không dùng được.

Trong nước trà của Ô Vân, có gấp mười phân lượng Nhuyễn Cốt Tán cự viên ăn vào, nhưng Ô Vân dù sao cũng là cao thủ cấp Vu Vương, Vũ Mục hiện tại phối chế Nhuyễn Cốt Tán chỉ khiến hắc không thể thi triển vu lực, nhưng lực lượng thân thể mạnh mẽ vẫn còn sót lại non nửa.

Cho nên vì an toàn đem Ô Vân treo ở dưới cổng chào, Thái Ti và Thiếu Ti động thủ, lấy vu chú thuật Chúc Long Quỷ bí truyền, dùng ba mươi ba cây gai quỷ thần xuyên thủng ba mươi ba chỗ vu huyết quan trọng nhất trên người Ô Vân, đem Ô Vân biến thành dị ngoạn vô hại như một con thỏ.

Quỷ Thần Thứ (gai quỷ thần) đen sì dài nửa thước, to bằng ngón cái, một đầu to nhất là một cái đầu hình thượng cổ quỷ thần rất sống động. Quỷ Thần Thứ chui thật sâu vào trong vu huyết của Ô Vân, Ô Vân mỗi lần vừa dùng sức, trong mồm cái đầu hình quỷ thần sẽ có sương mù máu mờ nhạt phun ra, khí lực Ô Vân triệu tập liền triệt để tan đi.

Một bộ Quỷ Thần Thứ này là vu khí ác độc Chúc Long Quỷ luyện chế, sau khi chui vào thân thể Ô Vân, còn đang thông thả hấp thu tinh huyết của Ô Vân, không ngừng tăng lên tính chất của bản thân. Ô Vân bị treo ở dưới cổng chào, đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng trong mồm hắc bị Man Man nhét một chuỗi tây lửa thô to nhất, ngay cả một câu cũng nói không nên lời.

Trát Mộc thân khoác trọng giáp, mang theo trên trăm tên chiến sĩ Mặc Viên bộ hạng nặng võ trang, xếp hàng chữ Nhất đứng ở trước cổng chào, lẳng lẳng trông coi Ô Vân cùng tám con cự viên.

Các chiến sĩ Mặc Viên bộ thỉnh thoảng về mặt phức tạp hướng Ô Vân nhìn một cái. Làm bộ tộc phụ thuộc Đại Lực Thủy Viên bộ, các chiến sĩ này tự nhiên nhận ra Ô Vân trưởng lão Đại Lực Thủy Viên bộ này. Ngày thường Ô Vân xuất hiện ở trước mặt bọn họ, phải xưng là uy phong bát diện, nhưng hôm nay Ô Vân lại như một con chó chết bị treo ở nơi này!

Quỳnh Tuyết cung ở bên Dao Quang hồ, mà Dao Quang hồ ở Bồ Phán được xưng ‘Hồ cảnh đệ nhất’, ở nơi trung tâm Bồ Phán, là cảnh điểm cực kỳ nổi tiếng, đồng thời bốn phía cũng có phủ đệ, lâm viên của rất nhiều đại nhân vật.

Ô Vân ở Bồ Phán coi như là người nổi tiếng. Hắn là người phát ngôn của Đại Lực Thủy Viên bộ ở Bồ Phán, là thân phận tương tự với Thập Nhật quốc Doanh Vân Bằng. Ngày thường hắn đi theo làm tùy tùng bên ba cho Cộng Công Vô Ưu, trên cơ bản được cho là đại biểu của toàn bộ bộ tộc Bắc Hoang ở Bồ Phán.

Tuy trong mồm bị nhét một cây chuối tây lửa thô to, nhưng bộ dáng đại khái của Ô Vân vẫn chưa thay đổi, các Đại Vu, Vu Vương ánh mắt lại sắc bén, rất nhanh đã có người nhận ra Ô Vân, sau đó tin tức Ô Vân bị người ta đánh đòn hiểm, cùng tám con đồ đẳng thú của Đại Lực Thủy Viên bộ cùng nhau bị treo ở cửa Quỳnh Tuyết cung, giống như ôn dịch nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Bồ Phán.

Đại Lực Thủy Viên bộ không ít đối thủ, kẻ thù của các đại bộ tộc Bắc Hoang cũng rất nhiều. Sau nửa canh giờ ngăn ngừa, trái một nhóm phải một nhóm, ít nhất có mấy vạn người từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, đứng rất xa hướng bên này chỉ trở.

Càng có người cố ý ghé thăm Ô Vân, bọn họ ở phía đối diện cổng chào, cách nhau đại khái không đến ba dặm mở tiệc, ăn uống linh đình thoải mái chèn chèn,

càng kiếm mấy nữ nô lệ tộc ở nơi đó hát khúc nũng nịu, thỉnh thoảng chỉ vào bên này cười vang!

Đây là nhục nhã cỡ nào?

Ô Vân tức giận đến đôi mắt biến thành màu đen, một ngụm máu tràn ngược, há mồm phun ra ngụm máu tươi lớn, lại đem chuỗi tây lửa Man Man nhét ở trong mồm hắt bật ra ngoài.

“Bọn tiểu tạp chủng, sao dám làm nhục ta như thế?” Ô Vân thở hổn hển một hơi, hổn hển chửi ầm lên: “Lão phu thề không bỏ qua cho các người! Lão phu và các người không chết không thôi. Không chết không thôi đâu!”

Ô Vân không mở miệng còn tốt, hắt vừa mở miệng, rất xa liền có người đáp, cố ý ngạc nhiên lớn tiếng kêu la:

“Ai u, ai vậy? Bị treo ở phía dưới cổng chào như con cá chết? Ôi. Ta không nhìn lầm chứ? Đây là Ô Vân trưởng lão? Ai u, đây là Ô Vân trưởng lão của Đại Lực Thủy Viên bộ nha! A nha nha, đây là có chuyện gì vậy, Ô Vân trưởng lão tiếng tăm lừng lẫy, đây là làm sao vậy?”

Một trận tiếng cười vang truyền đến, mấy chục tên Đại Vu Nam Hoang quanh thân ánh lửa mơ hồ, khí tức trên người mãnh liệt như lửa đứng ở trên một ngọn núi nhỏ ngoài vài dặm, vui sướng khi người gặp họa hướng Ô Vân bên này vỗ tay dậm chân lớn tiếng kêu gào.

Càng có người đột nhiên cười nói: “Ta nhớ ra rồi, Dao Quang hồ Quỳnh Tuyết cung này, vốn là hành cung của Cộng Công Vô Ưu tiểu tử đó, bị Đế Thuấn phạt đền cho Kim Ô bộ Cơ Hạo tiểu tử đó! Hắc, một thời gian trước, Cơ Hạo vừa mới dẫn người từ Xích Phán sơn trở về!”

“Ha ha, là tiểu tử Cơ Hạo của Kim Ô bộ? Quả nhiên có chim, không hổ là đứa nhỏ Nam Hoang chúng ta. Hắc, Ô Vân lão quỷ, người ngay cả một đứa nhỏ của Nam Hoang chúng ta cũng đấu không lại, người một đồng tuổi, đều sống

đến trên thân Chu La thú rồi?”

“Không phải sao? Ngày thường nhìn gã Ô Vân này kiêu ngạo ương ngạnh lắm, còn tưởng rằng là kẻ ghê gớm cỡ nào, không thể ngờ được lại bị Cơ Hạo đưa nhỏ đó dạy dỗ! Hắc, Cơ Hạo đưa nhỏ này, lão phu nhìn trúng rồi, cháu gái nhỏ đó của nhà ta, không phải hãnh thì không lấy chồng!”

Nam Hoang là địa bàn của Chúc Dung thị, Bắc Hoang là lãnh địa của Cộng Công thị, thủy hỏa bất dung, hai khối đại lực tuy cách nhau xa xôi, nhưng kết thù kết oán rất sâu.

Bộ tộc Nam Hoang cùng bộ tộc Bắc Hoang, vậy càng có thêm các loại khúc mắc phức tạp nói không rõ còn rối như tơ vò.

Cho nên nhìn thấy Ô Vân chịu thiệt, lại biết Quỳnh Tuyết cung nay là chỗ của Cơ Hạo, các trưởng lão các bộ tộc Nam Hoang cũng đến xem náo nhiệt ùn ùn mở miệng, mỗi người đem Cơ Hạo nâng đến trên trời, đồng thời lại điên cuồng hạ thấp đi Ô Vân.

Những trưởng lão các bộ lạc Nam Hoang nói cũng có đạo lý. Cơ Hạo mới là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, Ô Vân thành danh hơn một ngàn năm lại đây không lại một đứa nhỏ, thế này không phải đã chứng minh bộ tộc Nam Hoang đè ép các bộ tộc Bắc Hoang một đầu sao?

Đây là chuyện cảnh đẹp ý vui cỡ nào, khắp chốn mừng vui cỡ nào!

Bộ tộc Nam Hoang thích nhất chính là anh hùng hảo hán có thể đánh có thể giết, cho nên trưởng lão nhiều bộ tộc ùn ùn mở miệng, muốn đem cháu gái hoặc là chất gái mình gả cho Cơ Hạo, vì tiện nghi trên miệng, mấy gã ranh tới đâu trứng này đã bắt đầu mở miệng công kích lẫn nhau.

Chợt tiếng bước chân nặng nề vang lên, xa xa khói bụi ngập trời, mười mấy con hắc lân đại mãng (mãng xà vảy đen) nhanh như tia chớp dán sát mặt đất trườn tới. Ở phía sau hắc lân đại mãng, mấy chục con ngân mao cự viên xách đại

bồng sải bước chạy tới.

Ở phía sau ngân mao cự viên, từng đại đội chiến sĩ Đại Lực Thủy Viên bộ thân khoác giáp trụ màu đen, sắc mặt khó coi tới cực điểm, giống như cha đẻ chết, mang theo đầy trời mây đen mù sương một đường chạy như điên, khí thế hùng hổ hướng về cổng Quỳnh Tuyết cung lao đi.

Không bao lâu, ít nhất ba vạn chiến sĩ Đại Lực Thủy Viên bộ chặn ở ngoài cửa lớn Quỳnh Tuyết cung, một vị đại hán cao một trượng có thừa hỗn hển xách một thanh đại đao chạy ra, chỉ vào Trát Mộc dưới cổng chào chửi ầm lên:

“Tiện chủng kia, mau mau đem trưởng lão nhà ta thả xuống!”

Chương 449: Triệu Tập

Dưới cổng chào, chiến sĩ Mặc Viên bộ lộ vẻ kinh hãi.

Đứng ở đối diện bọn họ, là chiến sĩ Đại Lực Thủy Viên bộ, là tinh nhuệ bộ tộc tông chủ bọn họ. Mặc Viên bộ bọn họ, chỉ là một mũi không bắt mắt trong số đông bộ lạc phụ thuộc Đại Lực Thủy Viên bộ, khi đối trận Đại Lực Thủy Viên bộ, bọn họ trời sinh đã rơi xuống thế yếu trên tâm lý.

Sĩ khí trôi sạch, trên trăm chiến sĩ Mặc Viên bộ buông binh khí, bước chân phập phù lui về phía sau mấy bước.

“Kẻ lui lại phía sau, giết! Diệt cả nhà!” Trát Mộc giơ lên đại kiếm trong tay, khàn cả giọng rít gào: “Các người hiện tại không phải chiến sĩ Mặc Viên bộ! Các người là nô lệ của chủ nhân tôn quý! Các người chỉ là nô lệ! Các người phải phục tùng ý chí chủ nhân!”

Thân thể các chiến sĩ Mặc Viên bộ chấn động, theo bản năng giơ lên đao kiếm trong tay.

Nhưng chiến sĩ Đại Lực Thủy Viên bộ cầm trường đao đối diện kia hét lớn một tiếng, đập mạnh về phía trước một bước, tay những chiến sĩ Mặc Viên bộ này mềm nhũn, ‘Lách cách’ mấy chục binh khí rơi xuống đất, sĩ khí của bọn họ hoàn toàn mất sạch, sợ hãi bản năng chứa tể thân thể bọn họ, bọn họ không nhắc dậy nổi chút dũng khí nào tác chiến với quân đội Đại Lực Thủy Viên bộ đối diện nữa.

“Một đám phế vật!” Trát Mộc phẫn nộ rít gào, hung tợn hướng các chiến sĩ Mặc Viên bộ hai chân như nhũn ra kia trừng mắt nhìn một cái.

“Kết trận! Kết trận!” Giơ đại kiếm trong tay, Trát Mộc lớn tiếng hét dài. Hai bên đường lớn phía sau cổng chào, trong rừng hoa rậm rạp, từng đại đội chiến sĩ Âm tộc tràn ra, bọn họ thân khoác trọng giáp, cầm trường thương đại kích,

cường cung nổ cứng, nhanh chóng ở phía sau cổng chào hợp thành quân trận nghiêm mật.

Đường lớn phía sau cổng chào chỉ rộng hai mươi trượng, trên vạn Âm tộc chiến sĩ kết trận, đem con đường lớn này chặn hắt nước không qua.

Trường thương đại kích hàn quang mơ hồ, trên cường cung nổ cứng mũi tên lạnh lẽo. Quân đội Âm tộc Trát Mộc thống lĩnh là một mũi tinh nhuệ, bọn họ đối với Đại Lực Thủy Viên bộ cũng không có bất cứ sự sợ hãi nào. Các chiến sĩ Âm tộc chiến ý ngút trời ngừng thở, đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm kẻ địch đối diện.

Đối với chiến sĩ Âm tộc mà nói, chiến tranh và giết chóc đã là một loại bản năng.

Mặc kệ kẻ địch đối diện là người nào, chỉ cần giết chết kẻ địch, bọn họ có thể được ban thưởng, vợ con già trẻ bọn họ có thể ăn ngon hơn, mặc đẹp hơn, ở tốt hơn. Chiến sĩ Âm tộc đời đời làm nô lệ chưa bao giờ phân chia chính nghĩa cùng tà ác, chưa bao giờ chú ý kẻ địch đối diện là ai. Vô luận đứng đối diện là người nào, chặt đầu bọn hắn chính là lựa chọn tốt nhất.

Nếu không phải Trát Mộc còn chưa phát lệnh, các chiến sĩ Âm tộc chiến ý bốc lên giống như phát điên này đã sôi ruột không chờ được chủ động phát động tiến công!

Xa xa trong một đám trường lão bộ tộc Nam Hoang, một lão nhân râu đỏ đột nhiên rống to lên: “Bọn khỉ con Đại Lực Thủy Viên bộ, tiến công đi! Ha, lão tử cựa một khối ngọc tể, các người không dám động thủ!”

Lại một lão nhân đôi mắt đỏ bừng, mơ hồ có ánh lửa phun trào cất tiếng cười to: “Tiến công đi. Bọn khỉ con! Đừng đem quy củ Bồ Phán để trong lòng! Cái gì bạo lực xâm nhập nhà riêng người khác đều xử tử... Chậc chậc, không phải là chặt đầu sao? Các người sợ cái rắm!”

Chiến sĩ Đại Lực Thủy Viên bộ cầm trường đao ngậy đại, hấn do do dự dự giờ trường đao, lại chết sống không dám phát lệnh tiến công.

Quân đội Âm tộc đối diện, nhìn qua thì là tình nhuệ, hơn nữa giáp trụ trên người bọn họ, rõ ràng hoàn mỹ hơn tộc nhân phía sau mình rất nhiều. Một khi động thủ, mấy vạn tộc nhân phía sau, ít nhất phải tổn thất hơn phân nửa.

Càng không cần nói, Bồ Phản quả thật có quy củ này. Bồ Phản là chỗ đô thành của liên minh bộ lạc nhân tộc, nơi cao tăng các tộc hỗn cư. Nơi này giới luật cực kỳ nghiêm ngặt, nếu hấn thực dám mang theo mấy vạn tộc nhân tiến công Quỳnh Tuyết cung, hơn nữa giết chết phó binh dưới trướng Cơ Hạo, như vậy bọn họ mấy vạn tộc nhân này, không hề nghi ngờ toàn bộ phải bị xử tử.

Đây là điểm mấu chốt, không cho phép bất luận kẻ nào phá hư điểm mấu chốt.

“Trưởng lão!” Tên xui xẻo tiến thối không được vẻ mặt đau khổ, không biết làm sao nhìn về phía Ô Vân khoe miệng còn treo vết máu.

Ô Vân cũng đã tê rần móng vuốt. Tuy trong lòng hấn tức giận ngập trời, nhưng trước mặt nhiều người xem náo nhiệt như vậy, đánh chết hấn cũng không dám hạ lệnh để quân đội nhà mình tiến công Quỳnh Tuyết cung. Nếu hấn thực dám tuyên bố mệnh lệnh như vậy, cho dù là Vô Chi Kỳ cũng không bảo vệ được hấn!

“Cơ Hạo tiểu – tạp – chủng này!” Ô Vân ở trong lòng nguyên rửa Cơ Hạo từng lần một, tiểu man tử Nam Hoang chết tiệt này, hấn sao lại dám làm như thế?

Hấn làm sao dám?

Hấn làm sao dám đắc tội Đại Lực Thủy Viên bộ? Hấn làm sao dám không đem lão tổ Vô Chi Kỳ để ở trong lòng?

Hắn thế mà dám đem mình treo ở dưới cổng chào? Hắn từ đâu có lá gan lớn như vậy? Hắn xuất thân Kim Ô bộ, nhưng Ô Vân đã tìm hiểu rõ, Kim Ô bộ ban đầu tên là Hỏa Nha bộ, đây là một tiểu bộ tộc mấy ngàn năm qua một Vu Vương cũng chưa toát ra đã tới suy bại, Đại Lực Thủy Viên bộ tùy tiện điều khiển vài Vu Vương có thể diệt cả tiểu bộ tộc của hắn!

Cơ Hạo sao lại dám triệt để đắc tội mình như vậy?

Không phải, không phải là mình muốn đầu cơ trục lợi, đem mười mấy vạn chiến sĩ bộ tộc phụ thuộc bị biếm làm nô lệ đổi cái hoa chiêu cứu về sao? Cơ Hạo sao dám đem sự tình làm tuyệt? Hắn thật sự không sợ Vô Chi Kỳ chút nào? Một điểm cũng không sợ Đại Lực Thủy Viên bộ? Một điểm cũng không sợ đại tôn đại thần đứng sau lưng bọn họ sao?

‘Ồ ~ ồ’!

Bốn phía truyền đến tiếng đám người xem náo nhiệt ồn ào, xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện, bọn họ ước gì Ô Vân hạ lệnh để tộc nhân nhà mình tiến công Quỳnh Tuyết cung. Một số lão gia hỏa ngày thường rất có thù hận với Ô Vân, càng ô ngôn uế ngữ cuồn cuộn không dứt kêu to.

“Ô Vân không – trứng -, hạ lệnh đi!”

“Loại nhát gan, bị treo lên rồi, còn không dám liều mạng?”

“Ô Vân, ngươi sợ cái gì? Tiến công đi! Ngươi còn cần mặt mũi không?”

“Này, khai chiến đi! Tiến công đi! Bọn khi con, mềm rồi?”

Ô Vân sắc mặt như đất, không biết nên xử lý chuyện trước mắt như thế nào. Dù là hắn thân ở địa vị cao nhiều năm, từng kiến thức đủ loại chuyện cổ quái, nhưng hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới mình sẽ đụng phải phiền toái khó giải quyết như vậy.

Mình thế mà sẽ có một ngày bị người ta treo ở dưới cổng chào thị chúng, rõ

ràng có mấy vạn tộc nhân ở trước mặt, lại còn không dám bảo bọn họ động thủ cứu mình xuống!

Chuyện này, quá ghen ghét!

Nghĩ đến chỗ ủy khuất, Ô Vân lại phun ra một ngụm máu.

Sĩ khí các chiến sĩ Đại Lực Thủy Viên bộ hạ xuống thẳng tấp, bọn họ cúi đầu, rụt cổ, tiếng trào phúng bốn phương tám hướng giống như vô số cái tát hung hăng tát ở trên mặt bọn họ, bọn họ ghen đến mức gương mặt đỏ bừng.

Trên không trung một con ửng long màu vàng lưng mọc hai cánh cấp tốc bay tới, một nam tử trung niên mặc trường bào đứng ở trên lưng ửng long cao giọng hô to:

“Cơ Hạo ở đâu? Đế Thuấn có lệnh, người dẫn dắt Thái Ti, Thiếu Ti, Man Man, Vũ Mục, Phong Hành các thần tử có công, tới đại đàn tế trời, tham gia đại điển mừng công tế trời, đồng thời tiếp nhận Đế Thuấn sắc phong, để bù công lớn!”

Người bốn phương tám hướng xem náo nhiệt đồng thời hít ngược một ngụm khí lạnh!

Cơ Hạo còn nhỏ tuổi, thế mà được Đế Thuấn tự mình phái người triệu tập đi tham gia đại điển tế trời mừng công?

Nhiều người nhìn Ô Vân sắc mặt khó coi, lại một lần nữa bộc phát ra tiếng cười vang —— lão gia hỏa này, lần này thật sự húc vào trên tấm sắt rồi.

Chương 450: Tế Trời

Trên trời có một đám mây trắng, một giá chuông nhạc tạo hình phong cách cổ xưa đặt ở trên mây trắng, một cái chuông nhạc lớn nhất cao tới ba trăm trượng, một cái nhỏ nhất cũng khoảng mười trượng... Hai gã Khoa Phụ tộc nhân thân khoác hoa phục, cầm chùy chuông tinh kim chế thành, đứng ở trên mây trắng nhẹ nhàng gõ vang chuông nhạc, tiếng chuông du dương truyền vạn dặm.

Quay quanh đám mây chỗ chuông nhạc, trên một vòng mây tia hình tròn, mấy chục chiếc trống lớn da mãng xà tản mát ra ánh sáng mờ ảo lơ lửng trên đó. Mặt trống mỗi một chiếc trống lớn đều có đường kính trăm trượng, hơn trăm Khoa Phụ tộc nhân đứng ở cạnh trống trận, cực kỳ trầm thấp hữu lực gõ vang trống trận, tiếng trống trầm thấp cũng vang tận mây xanh.

Trên mặt đất dựng sừng sững một tòa tế đàn cực lớn, cao nghìn trượng, phạm vi hai mươi dặm.

Bốn phía tế đàn đào một vòng chiến hào rộng trăm trượng, lửa cháy hừng hực thiêu đốt ở trong chiến hào, vô số vu sư Vu Điện thân khoác trường bào màu đen lui tới bồn tẩu, đem từng ki hương liệu đổ vào, mắt thường có thể thấy được khói thơm màu xanh tím từ trong lửa nóng toát ra, hóa thành một đám mây thơm mờ mịn đem toàn bộ tế đàn gập gao bao vây.

Đông tây nam bắc bốn phương hướng, phân biệt có một cái cầu thang thật dài vượt qua chiến hào liệt hỏa thiêu đốt, đến thẳng đỉnh chóp tế đàn.

Đế Thuấn cô đơn một mình mặc trọng giáp, lột lấy một cái áo choàng theo hình vẽ sông núi xã tắc, đại nhật tinh thần, cao cao đứng ở bên tế đàn, ngắm nhìn một vầng mặt trời dần dần mọc lên ở phía đông.

Đoàn người Cơ Hạo mặc vào trường bào xa hoa cực kỳ chính thức, dựa theo đại vu sư Vu Điện phụ trách lễ nghi tế điển chỉ dẫn, xếp hàng từ xa xa hướng tế đàn bước nhanh tới. Bốn phương tám hướng vô số trai gái mặc hoa phục về mặt

nghiêm túc, đội ngũ chỉnh tề, giống như thủy triều dày đặc tràn về phía tế đàn, tiếng bước chân trầm thấp chấn cho mặt đất cũng đang mơ hồ run run.

Trên không trung, hơn một ngàn con ửng long màu vàng lưng mọc hai cánh ngang nhiên bay qua, đám ửng long đó phát ra tiếng rồ rồ gầm cao vút, đem từng tia đám mây lưu lại trên trời chấn vỡ nát, chỉ để lại một mảng bầu trời sáng trong.

Tiếng quát mắng trầm thấp hữu lực vang lên ở bốn phương tám hướng. Các đại vu sư Vu Điện ánh mắt như điện, tinh chuẩn vô cùng chỉ ra vị trí mỗi người nên đứng. Đám người xôn xao như thủy triều nhanh chóng yên tĩnh xuống, mọi người ai về vị trí nấy, đều ngẩng đầu nhìn Đế Thuấn đứng thẳng trên tế đàn.

Cách xa như vậy, ánh mắt Cơ Hạo sắc bén, liếc một cái nhìn ra dưới sắc mặt nghiêm nghị trang nghiêm của Đế Thuấn che dấu một tia lo lắng cùng một mối khó có thể hình dung.

Xem ra, sự tình rất không thuận.

Một trận chiến Xích Phán sơn, ở sau khi Đế Thích Diêm La tuyên bố lui binh, thật ra đã chấm dứt. Nhưng Cơ Hạo một đường áp giải nhiều tù binh như vậy, hao phí thời gian dài như vậy mới quay về Bồ Phán, hẳn ở Quỳnh Tuyệt cung lại tiêu dao nhiều ngày như vậy, Đế Thuấn mới mang theo một nhóm cao tầng nhân tộc quay về, có thể thấy được ở Xích Phán sơn, tất nhiên có một số chuyện nào đó không muốn ai biết đã xảy ra.

Cơ Hạo cùng mấy đồng bạn được an bài ở chỗ cách tế đàn gần nhất. Ngay ngoài mấy trượng bên người Cơ Hạo, đám người Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng sắc mặt căng thẳng tương tự phân biệt đứng.

Hơi xa một chút nữa, Cơ Hạo còn thấy được đám đại thần nhân tộc Tự Hi, Cao Đào.

Khiến Cơ Hạo kinh ngạc là, khí tức trên người Tự Hi tựa như rất lỏng lẻo,

giống như bệnh nặng mới khỏi. Điều này làm Cơ Hạo rất khó hiểu, Tự Hi cũng không tham gia một trận chiến Xích Phán sơn, hẳn là tranh đấu với người nào, mới có thể bị thương như vậy?

Tự Hi tuyệt đối là đại năng Vu Đế trở lên, có được thần uy gần như có thể nhỏ máu trọng sinh. Lấy thực lực của hắn, khí tức có thể trở nên trầm bổng bất an như thế, có thể thấy được thương thế rất nặng, hẳn Vu Đế đại năng cũng khó nhanh chóng hồi phục.

Không lẽ, ở Bồ Phán còn xảy ra xung đột không muốn người ta biết?

Cơ Hạo nhắm mắt, ánh mắt đảo qua vài trọng thần nhân tộc bên người Tự Hi, trên người Cao Đào tựa như cũng có thương thế. Mấy người bên cạnh Cao Đào Cơ Hạo không biết, nhưng nam tử trung niên trên người ăn mặc tương tự với Cao Đào, hiển nhiên cũng là nhân vương trọng thần, khí tức của bọn họ cũng đều có chút bất ổn.

Những ngày này, thật sự có một số đại sự đã xảy ra.

Cơ Hạo nhét hai tay trong tay áo, ngừng thở, lẳng lặng đứng ở nơi đó, thần thức lại như một tấm lưới lớn mở ra, ở cao nhìn xuống quan sát hiện trường toàn bộ đại điển hiển tế.

Đằng sau còn có người tập nập tới, hơn nữa tất cả đều mặc hoa phục.

Trên cơ bản, chỗ Cơ Hạo, người của một vòng tới gần tế đàn nhất này, ăn mặc lấy màu vàng làm chủ.

Phía nam tế đàn, rậm rạp gần mười vạn người, ăn mặc màu đỏ là chính.

Phía bắc tế đàn, cũng gần mười vạn người, mặc màu đen là chính.

Phía đông tế đàn, cả mảng lớn đám người mặc màu xanh lá là chính. Phía tây tế đàn, đám người mặc màu trắng là chính đứng thẳng.

Năm phương năm màu, cũng là xấp xỉ với truyền thống thượng cổ của Trung Lục thế giới cùng tứ hoang đại lục. Nhiều người ăn mặc thống nhất như vậy đứng chung một chỗ, một cổ khí tức nghiêm nghị cùng thần thánh không gọi được tên đột nhiên sinh ra, hóa thành một áp lực nặng nề, ép người ta không thở nổi.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, chuông trống trên đám mây cùng kêu lên, một ánh lửa lao thẳng lên trời, một đám lửa mãnh liệt từ trong ánh lửa dần dần bay ra, dần dần ngưng tụ thành thân hình Chúc Dung thị. Chúc Dung thị mặc áo bào đỏ, vẻ mặt nghiêm túc đáp trên tế đàn, hai tay cầm một quyển trục da rồng chế thành, nghiêm nghị hướng trời lễ bái, sau đó hát lên một bài tế ca làn điệu xa xưa, phong cách cổ xưa thê lương.

Đế Thuần mặc trọng giáp hai tay đặt trước ngực, nghiêm nghị hướng trời hành lễ.

Bốn phương tám hướng, rậm rạp mấy chục vạn sứ giả cùng cao tăng các bộ lạc có tư cách tham gia đại điển tế trời, đến từ tứ hoang, đều giống Đế Thuần quỳ lạy dưới đất, bái trời, lễ đất, nhiều người trong miệng còn không biết căng phồng đang lẩm bẩm cái gì. Cơ Hạo im lặng không nói gì, qua loa theo những người này lễ bái không ngừng.

Đại điển tế trời ở Bồ Phán, lại phức tạp hơn đại điển Kim Ô bộ hiến tế thiên địa, tổ linh rất nhiều, ít nhất ở trên nghi thức lưu trình đã hơn không chỉ gấp mười. Cơ Hạo đối với việc này không có hứng thú gì lớn, nói chung người khác làm thế nào, hắn sẽ làm theo, cứng nhắc giống như rối gỗ giạt dây.

Chúc Dung thị là đại tế tửu, ở trên đại điển hiến tế, ngay cả Đế Thuần cũng dựa theo hắn nhắc nhở làm việc.

Sau một chuỗi trình tự phức tạp, Chúc Dung thị mở ra quyển trục trong tay, cất tiếng niệm tụng tế văn tế trời.

Đầu tiên Chúc Dung thị cảm tạ thiên địa quỷ thần và tổ linh nhân tộc che

chở, sau đó bắt đầu ca tụng lần này Xích Phán sơn lấy được võ công hoành tráng, cuối cùng tế điện hoài niệm một phen chiến sĩ nhân tộc ngã xuống ở một trận chiến Xích Phán sơn, khẩn cầu bọn họ sau khi hóa thân quỷ thần, có thể tiếp tục che chở con dân nhân tộc.

Vô số người tham gia đại điển hiển tế cùng cất tiếng cầu nguyện, thanh âm vang dội bọc lấy một luồng uy năng khổng lồ lao thẳng lên trời cao. Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, ở trời cao có tồn tại thần bí nào đó khó có thể nói bằng lời đột nhiên xuất hiện, lực lượng khổng lồ chất chứa tín niệm của vô số người bị tồn tại thần bí này lặng lẽ hấp thu.

Quyển trục trong tay Chúc Dung thị cháy lên, một làn khói lao thẳng lên trời, tồn tại thần bí kia đem một làn khói này nuốt chửng, sau đó dòng ánh sáng đầy trời bỗng dừng sinh ra, chiếu rọi thiên địa Bồ Phán sáng sủa.

“Tế!” Chúc Dung thị cất tiếng hô to, một màn tanh máu nhất của đại điển tế trời bắt đầu.

Từng con đại gia súc được lựa chọn kĩ bị đuổi chạy ra, bị vu sư thân khoác đồ đen, cầm đao đá sạch sẽ lưu loát đâm ngã xuống đất.

Từng đội chiến sĩ dị tộc bị bắt tù binh bị kéo lên, ở trong tiếng la khóc thê lương của bọn hãn, chiến sĩ nhân tộc võ trang hạng nặng đem bọn hãn chém ngã, máu nóng cuồn cuộn đều phun hết vào trong chiến hào thiêu đốt.

Bốn phía âm phong cuồn cuộn nổi lên, có thể thấy được một số bóng người mờ lung như ẩn như hiện, tận tình hưởng thụ thú hồn, nhân hồn hiển tế, cùng với khí tức tinh huyết nồng đậm.

Chương 451: Phong Thường

Huyết khí nồng đậm xộc thẳng lên trời, ngay cả hương liệu không ngừng thiêu đốt cũng không che dấu được mùi này.

Một lần đại điển tế trời, đại gia súc Bồ Phản hiến tế đã có con số khổng lồ hai mươi vạn con, những đại gia súc này thật ra sẽ không lãng phí, lát nữa trên tiệc rượu lễ mừng, những đại gia súc này sẽ hóa thành món ngon, cho mọi người tham gia đại điển tế trời chia sẻ.

Mười vạn tù binh dị tộc cũng trở thành tế phẩm, thân thể còn đang run rẩy của bọn hắn bị ném vào trong chiến hào hùng hực thiêu đốt, theo từng đồng lớn hương liệu bị đốt thành tro. Cuồng phong thổi qua chiến hào, lượng lớn vôi theo đó bay lên, tung bay không biết bay đi nơi nào, sang năm đất đai Bồ Phản tất nhiên lại phải màu mỡ thêm vài phần.

Khi một con đại gia súc cuối cùng cũng chảy khô máu ngã xuống đất, một tù binh cuối cùng rên rỉ cũng theo gió tán đi, trên tế đàn một cột sáng màu vàng đất phóng lên cao, một tòa vu pháp sa bàn Trung Lục thế giới xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Trung Lục thế giới khổng lồ, hóa thành bản đồ tinh vi phạm vi trăm dặm lơ lửng không trung, mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng non nước bên trên. Không khí hiện trường chột căng thẳng, nhiều người lại lộ ra nụ cười đắc ý, đại điển tế trời xem như đã xong, hiện tại cần luận công trao thưởng.

Một trận chiến Xích Phản sơn lần này, nhân tộc có thể xưng là lấy được toàn thắng, tiêu diệt rất nhiều, bắt tù binh rất nhiều, từ Đế thị nhất tộc bắt chẹt vợ vết tài sản chiến lợi phẩm rất nhiều, ngay cả Đế Thích Diêm La cũng bị ép cúi đầu, xám xịt chạy về Lương Chủ; thậm chí Phạm Hải lâm thời cầm một cước cũng bị thương nặng, bản mạng phi thi bị chém giết, quân đoàn cương thi dưới trướng tổn hại rất nhiều.

Phong công vĩ nghiệp như thế, một phen phong thưởng lớn là không tránh được.

Cho dù những cao tăng đại bộ tộc, các trưởng lão, tộc trưởng..., cũng đều không khỏi ngừng thở, lắng lắng chờ đợi chỗ tốt của nhà mình.

Đế Thuấn đứng trên tế đàn, quan sát đám đông cao tăng bộ tộc phía dưới kiễng chân chờ đợi, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia mỉm cười có chút cứng ngắc. Qua hồi lâu, hắn mới nặng nề nói: “Đại chiến lần này, là nhân tộc ta thắng!”

“Vạn thắng!” Vô số người đồng thời giơ hai tay, dùng hết toàn lực cất tiếng hô to.

Trong những người này không thiếu tồn tại cấp Vu Vương thậm chí Vu Đế, bọn họ dùng sức hô to, nhất thời một đạo cuồng phong dựng lên ở đất bằng, chính xác là phong vân biến sắc, đại địa cũng kịch liệt lắc lư vài cái, hơn một ngàn con ửng long ngạo nghễ bay lượn trên không trung cũng bị cơn lốc thổi cánh, thiếu chút nữa cắm đầu từ trên cao ngã cắm xuống, dọa bọn nó vội vàng vỗ cánh bay lên trên không cao hơn.

Đế Thuấn nâng hai tay, nhất thời tiếng hoan hô im bật mà dừng.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn đám người xung quanh, trầm thấp hữu lực quát: “Lần này nhân tộc ta đệ nhất công, trải qua chúng ta cùng bàn bạc nhiều ngày...”

Đám người xung quanh im ắng lặng ngắt như tờ, đám người Tự Hi, Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng, Cao Đào đồng thời hướng Cơ Hạo nhìn lại. Mặt bọn họ mang nụ cười rộng lượng ôn hòa, trong ánh mắt tràn đầy cổ vũ cùng ủng hộ.

Rất xa, Cơ Hạo cảm nhận được vài ánh mắt cực kỳ ác ý giống như thanh kiếm sắc bén đâm tới. Hắn ngẩng đầu nhìn qua, liền nhìn thấy Cộng Công Vô Ưu đang trầm mặt nhìn chăm chăm mình, ở phía sau Cộng Công Vô Ưu, Vô Chi

Kỳ thân khoác hoa phục, lại như một con khỉ ngựa lớn đứng, đang nghiêng răng nghiêng lợi hướng mình nổi hung.

Trong lòng Cơ Hạo nhất thời giật mình. Hắn cẩn thận tính toán một phen trước trước sau sau đại chiến Xích Phán sơn lần này, tựa như mình lấy một cái công đầu cũng là theo lý thường.

Nhất là một trận chiến cuối cùng, bọn Doanh Vân Bằng đám đông quân đội nhân tộc đột nhiên quay giáo một đòn, quân đội của Đế Thích Diêm La đã sắp phá tan phòng tuyến vịnh Ác Long, lúc chiến tuyến nhân tộc gặp phải nguy cơ, Cửu Cung Kiếm Trận đột nhiên lao vút lên trời kia đã ngăn cơn sóng dữ.

Cho dù mình đã làm che dấu, nhưng Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh bọn họ cũng không ngốc, tuy không nói rõ, nhưng bọn họ khẳng định biết kiếm trận này và mình không thoát được quan hệ. Đế Thuấn có thể đem Minh đạo nhân mời đến trợ chiến, mà Minh đạo nhân cùng Đông công, Tây mỗi tựa như lại là người quen cũ, bọn họ còn liên thủ chơi Phạm Hải một ván, muốn nói bọn Đế Thuấn đối với một số chuyện nào đó còn hoàn toàn không biết gì cả, vậy cũng quá coi thường đường đường nhân vương rồi.

“Cơ Hạo. Lần này Xích Phán sơn đại thắng, ngươi là công đầu!” Đế Thuấn rốt cuộc lộ ra nụ cười sáng lạn phát ra từ đáy lòng, hắn chỉ hướng Cơ Hạo, trầm giọng quát: “Đi lên, để toàn bộ mọi người đều nhìn thấy ngươi!”

Cơ Hạo nghiêm nghị hướng Đế Thuấn chấp tay thi lễ, quay đầu hướng Man Man, Thiểu Ti các đồng bạn đứng ở sau người cười cười, sau đó vững vàng hướng tế đàn đi đến.

Bốn phía không có chút thanh âm nào, các loại ánh mắt phức tạp rơi hết ở trên người Cơ Hạo.

Quá nửa là tò mò, non nửa là đổ kỵ, số ít hơn là thưởng thức cùng vui mừng, số rất ít là cực kỳ oán độc thậm chí là thù hận khắc cốt铭心. Ước vạn ánh mắt ngưng tụ trên người, tại đây có chủ nhân một số ánh mắt đều là đại năng cấp

Vu Vương, Vu Đế, ánh mắt bọn họ như thực chất quét tới quét lui ở trên người Cơ Hạo, quả thực giống như một ngọn núi lớn đè ở trên người Cơ Hạo.

Cơ Hạo vững vàng theo bậc đất đi thông đỉnh chớp tế đàn đi tới, đứng ở trước mặt Đế Thuấn, nghiêm nghị hướng Đế Thuấn gập người thi lễ.

“Đây là Nghiêu sơn, chung quanh có cánh đồng bát ngát trăm vạn dặm, sản vật cực kỳ phong phú.” Đế Thuấn chỉ tay, chỉ chỉ ở trên một ngọn núi lớn phía đông bắc Bồ Phán: “Cơ Hạo, lấy công lao của ngươi, phong ngươi làm Nghiêu bá, trăm vạn dặm chung quanh đều là lãnh địa của ngươi. Lại thưởng ngươi ba mươi vạn bộ giáp trụ hoàn mỹ, cùng với quân giới đồ quân nhu tương ứng, mặc ngươi tự tổ chức quân đội.”

Ánh mắt phía dưới, chợt tuyệt đại đa số đều mang theo vô cùng ghen tị, phẫn uất.

Cơ Hạo phong bá, càng có trăm vạn dặm đất phong, một điểm này không có gì phải ghen tị. Trung Lục thế giới nhiều đất hoang, không cần nói trăm vạn dặm đất phong, nhiều gấp trăm lần, ngàn lần nữa, cao tăng những đại bộ tộc kia cũng không để ở trong lòng. Dù là danh hiệu Nghiêu bá, cũng chỉ là chứng minh Cơ Hạo thành thần tử nhân vương, có tư cách ra vào đại điện thảo luận chính sự, cái này cũng không tính là gì.

Nhưng ba mươi vạn bộ giáp trụ hoàn mỹ!

Cái gọi là giáp trụ hoàn mỹ, vậy khẳng định là mặt hàng đỉnh cấp từ chỗ di tộc kiếm được, mặt hàng tốt hơn cường đại xa so với Vu Điện tự mình đúc giáp trụ không chỉ mười lần. Đế Thuấn thưởng một lần đã là ba mươi vạn bộ, cái này cũng đủ Cơ Hạo kéo lên một mũi quân đội tư binh tinh nhuệ đến cực điểm.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt những người này lại từ ghen tị cùng phẫn uất biến thành vui sướng khi người gặp họa.

Những người này đột nhiên nghĩ đến, Cơ Hạo là lẻ loi một mình tới Bồ Phán,

căn cơ gia tộc hãn ở Nam Hoang, hơn nữa còn là một bộ tộc hạ đẳng Nam Hoang bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện Vu Vương. Không cần nói ba mươi vạn bộ giáp trụ hoàn mỹ, cho hãn ba trăm vạn bộ lại như thế nào?

Cho Cơ Hạo một trăm năm thời gian, hãn cũng đừng nghĩ làm được gì. Căn cơ của hãn, thật sự là quá mỏng yếu, nông cạn có thể không để vào mắt!

Nhưng ngay sau đó, lời Đế Thuấn nói lại khiến rất nhiều người cười không nổi.

“Trong tù binh lần này, còn có toàn bộ nô lệ buôn bán ở chợ Bồ Phán, tùy ý người chọn ưu tú chọn lựa ba mươi vạn người, làm tùy tùng.” Đế Thuấn nhìn Cơ Hạo cười nhạt nói: “Tất cả người nhà thân thiết của bọn họ, cũng đều là nô lệ riêng của người. Sau khi phong thưởng, mình đi chọn lựa đi.”

Nhiều người thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu!

Đế Thuấn, người sao có thể làm như vậy?

Vừa rồi còn đang cười nhạo Cơ Hạo đứa nhỏ này căn cơ nông cạn, người vậy mà tùy tay cho hãn ban cho ba mươi vạn nô lệ tinh nhuệ? Cơ Hạo gia hỏa này khẳng định là chọn lựa các chiến sĩ tinh nhuệ mang đi, hơn nữa người thân tộc nhân của các chiến sĩ đó, một đại bộ lạc thực lực mạnh mẽ trăm vạn người cứ như vậy thành hình rồi nha!

Cơ Hạo hướng Đế Thuấn hành lễ, từ trên tay Đế Thuấn tiếp nhận quyền trục sắc phong, ngẩng đầu ưỡn ngực đi xuống khỏi tế đàn.

Chương 452: Chúc Mừng

Đế Thuấn tiếp tục phong thưởng.

Dựa theo vu sư phụ trách lễ nghi hiến tế chỉ điểm, Cơ Hạo đứng ở trên một bậc thang hạ tầng nhất của tế đàn, hưởng thụ vạn người dõi theo, đồng thời lắng nghe đám đông công thần một trận chiến Xích Phán sơn đoạt được phong thưởng.

Được đất phong, có đám người Tự Hi, Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng, Cao Đào.

Tự Hi vốn là Sùng Bá, lần này trực tiếp tấn thăng một cấp thành Sùng Hậu. Liên minh bộ lạc nhân tộc, đại thần có thể có đất phong, cũng chỉ hai cấp bậc hậu, bá, tấn thăng thành diện tích đất phong của Sùng Hậu, Tự Hi gia tăng gấp trăm lần.

Đám người Tự Văn Mệnh đều là ‘Bá’. Tự Văn Mệnh còn tốt, hẳn vốn đã quyền cao chức trọng, đối với mảnh đất phong mới này cũng không coi trọng.

Nhưng Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng thì hưng phấn cả người run rẩy, da mặt cũng biến thành màu đỏ tím.

Bọn họ là ‘Đế tử’, là đế tử Hoa Tư bộ, Liệt Sơn bộ dốc sức bồi dưỡng, ở bộ lạc của mình hưởng thụ đặc quyền, có được đãi ngộ cực kỳ hậu đãi. Nhưng tất cả của bọn họ đều là bắt nguồn từ bộ lạc, tư binh của bọn họ, lãnh địa của bọn họ, quyền lực của bọn họ, tất cả đều là bộ tộc nhà mình ban cho.

Những trưởng lão kia, còn có tộc trưởng bộ tộc của mình, một câu cũng có thể cướp đoạt tất cả bọn họ được hưởng.

Nhưng hiện tại bọn họ lập công lớn, Đế Thuấn phong bọn họ là bá, bọn họ liền có lãnh địa tư nhân hoàn toàn thuộc về bọn họ, khối lãnh địa này hoàn toàn

không có bất cứ quan hệ gì với bộ tộc phía sau bọn họ, là tài sản riêng thật sự thuộc về chính bọn họ.

Bọn họ có thể dự trữ nuôi dưỡng càng nhiều tư binh trung với mình, bọn họ có thể tận tình mở rộng tộc đàn trung với tộc nhân của mình, bọn họ có thể có được tài nguyên càng thêm ổn định. Ở thời điểm cùng ‘đế tử’ khác cạnh tranh ngai báu tộc trưởng, bọn họ có được ưu thế hầu như không thể lay động.

Thật ra dứt bỏ những lợi ích thực tế này, chỉ nhân vương phong thưởng chức quan ‘Bá’, đã làm thân phận bọn họ trở nên khác phàm tục. Bọn họ có thể ra vào đại điện thảo luận chính sự, bọn họ có thể gặp mặt nhân vương bất cứ lúc nào, bọn họ đã là nhân vương trọng thần. Bọn họ hầu như có thể ngồi ngang hàng với tộc trưởng bộ tộc nhà mình.

Quan trọng nhất là, ở trên đại điện tế trời được sắc phong lãnh thổ, đã được liên minh bộ lạc nhân tộc bảo hộ, bất luận kẻ nào cũng không thể xâm chiếm may mắn. Liên minh bộ lạc nhân tộc bất diệt, đây chính là một khối giang sơn làm bằng sắt, hoa màu đáng tin đời đời con cháu truyền nhau.

Hoa Tư Liệt tay nâng quyển trục sắc phong, từng bước một theo bậc thang đi xuống tế đàn, đứng ở bên trái Cơ Hạo.

Một lát sau, Liệt Sơn Kháng cũng đi xuống khỏi tế đàn, đứng ở bên phải Cơ Hạo.

Hai người một trái một phải kẹp Cơ Hạo, đột nhiên đồng thời thấp giọng cười lên.

Hoa Tư Liệt thấp giọng cười nói: “Ta tốn hơn trăm năm khổ công, vì nhân tộc lập vô số công lớn, công lao chồng chất, lần này rốt cuộc có đất phong của nhà mình. Cơ Hạo, tuổi người còn nhỏ, đã có thể đặt song song với chúng ta.”

Liệt Sơn Kháng lại cười nói: “Nhìn xem Tự Văn Mệnh đại nhân, tuổi so với chúng ta lớn hơn nữa, công lao càng nhiều hơn, nhưng Tự Hi đại nhân đè nặng,

chính hẳn bốn ý cũng không ở đây, lần này mới giống chúng ta, được một chữ ‘Bá’. Cơ Hạo, người phải mời chúng ta uống rượu.”

Cơ Hạo cười liếc xéo hai người một cái, trong lòng biết rõ về sau ở trong liên minh bộ lạc nhân tộc, hai vị đại thần xuất thân đế tử này, cũng được đất phong thực quyền, chính là minh hữu trời sinh của mình. Hạo cười nói: “Rượu ngon bao đủ, thịt tốt bao đủ, chỉ là lãnh địa của ta trên cơ bản là trống trơn, bữa rượu thịt này khi nào có thể ăn, còn chưa biết đâu.”

Hoa Tư Liệt trầm ngâm một lát, lạnh nhạt nói: “Ô, sau đại điển, đi chỗ Tự Văn Mệnh đại nhân, chúng ta cùng tính toán chút, dưới trướng người tiểu tử này một tộc nhân cũng không có. Cái Nghiêu bá này cũng không tránh khỏi làm quá kỳ cục.”

Liệt Sơn Kháng còn muốn nói chuyện, ở bên một đại vu sư mặc áo bào đen như quỷ my bay qua, bất đắc dĩ hướng ba người nhìn một cái. Ba người đồng thời ngậm miệng, ngoan ngoãn cúi đầu, bày ra một bộ dáng kính sợ.

Đại lễ sắc phong tiếp tục. Lần đại chiến này, công thần được đất phong phong thưởng chỉ mười một mười hai người, công thần kế tiếp được phong thưởng, thu được chính là nô lệ, gia súc, ngọc tể, quân giới, hoặc là vài cái mỏ, mấy chỗ bãi chăn thả vân vân, nhưng không còn ai hậu hĩnh như Cơ Hạo đoạt được đất phong phạm vi trăm vạn dặm.

Trừ phong thưởng tiền vật, còn có một số tướng sĩ tác chiến dũng mãnh, lập chiến công, đều được Đế Thuấn đề bạt trọng dụng.

Bởi vì một trận chiến Xích Phán sơn thu hoạch rất nhiều, lượng lớn của cải chồng chất như núi ở trong phòng kho, cho nên Đế Thuấn tuyên bố, quân đoàn tinh nhuệ Bồ Phán lệ thuộc trực tiếp nhân vương mở rộng. Các tướng sĩ được đề bạt trọng dụng, đều trở thành vạn nhân trưởng, thiên nhân trưởng các quan quân trung cao tăng, trở thành nòng cốt trung tâm của quân đoàn mới biên chế.

Phong thưởng đại điển duy trì cả một buổi, chờ sắc trời tối đi, Đế Thuấn lúc

này mới kết thúc sắc phong đối với một tiểu bộ lạc cuối cùng tham chiến.

Tiểu bộ tộc Huyết Thử bộ đến từ cực tây Bồ Phản, tổng dân cư chỉ ba mươi vạn lần này phái binh ba vạn tham chiến, công lao rất là không nhỏ, Đế Thuấn ban cho bọn họ tám ngàn dặm đất phong, phó binh một vạn rưỡi, nô lệ tám vạn, quân giới giáp trụ mười vạn bộ.

Những phong thưởng này còn không nhiều bằng của một mình Cơ Hạo, nhưng tộc trưởng Huyết Thử bộ đã vui mừng đến mức hoan hô nhảy nhót, trực tiếp ở trên tế đàn hoa chân múa tay cười vui liên tục. Đối với Huyết Thử bộ tiểu bộ lạc như vậy mà nói, ban thưởng như vậy thật sự là quá trọng, quá trọng, đủ bọn họ ở gần gũi mười mấy năm sau, đem thực lực bộ tộc tăng lên năm sáu lần.

Tự Văn Mệnh đứng ở trước người Cơ Hạo đột nhiên quay đầu hướng Cơ Hạo cười nói: “Lần này đại thắng, các bộ lạc nhân tộc ta đều là vui mừng vô hạn, Huyết Thử bộ tiểu bộ lạc như vậy cũng có lợi ích cực lớn... Bọn họ có ai từng nghĩ hay không, nếu là lần này đại bại, một trận chiến vịnh Ác Long thực bị diệt tộc công phá phòng tuyến... Hắc hắc!”

Một cổ hàn khí âm u xộc vào trong lòng, Cơ Hạo và Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng đều im lặng không nói.

Thật sự bị quân đoàn tinh nhuệ của Đế Thích Diêm La công phá vịnh Ác Long, tiến quân thần tốc phá thẳng Xích Phản sơn, quân đội Huyết Thử bộ tiểu bộ lạc như vậy tham chiến, nhằm chừng tro cốt cũng không giữ lại được mấy. Những bộ lạc lên đài tiếp nhận phong thưởng kia, có hơn phân nửa quân đội tham chiến đều sẽ hóa thành tro bụi.

Vô số bộ tộc phía bắc Bồ Phản đều sẽ bị diệt tộc đồ sát tanh máu, hiện tại bọn họ vui mừng cổ vũ, khi đó khẳng định là khóc trời kêu đất, quỳ gối trước mặt Đế Thuấn khẩn cầu đại quân nhân tộc cứu viện.

“May mắn chúng ta thắng.” Cơ Hạo thấp giọng lầm bầm.

“Cho nên người là công đầu!” Tự Văn Mệnh vỗ vỗ bả vai Cơ Hạo: “Chờ tiệc rượu, tận tình sung sướng đi... Đã có nhiều tiểu nha đầu để ý người, Nghiêu bá đại nhân của ta!”

Cơ Hạo cười ‘khà khà’ không ngừng, không vì lời Tự Văn Mệnh trêu chọc cảm thấy đỏ mặt một chút nào.

Tự Văn Mệnh kinh ngạc nhìn Cơ Hạo một cái, đột nhiên cười nói: “Chẳng lẽ người đứa nhỏ này, còn là lão thủ trong đồng nữ nhân? Quả thật nhìn không ra nha... Ô, cửa nhà người treo người nợ, thì tiếp tục treo đi, ta chống lưng cho người. Vô Chi Kỳ tự mình đi, cũng đừng nghĩ đem hắc cỏi xuống.”

Gánh nặng trong lòng Cơ Hạo liền được gỡ bỏ, biết món nợ này Tự Văn Mệnh đã gánh cho hắc.

Hắc lập tức từ trong tay áo đem phần khế ước bá vương kia của Ô Vân móc ra, nhét vào trong tay áo Tự Văn Mệnh. Vụ này, Cơ Hạo chuẩn bị đánh đến cùng với Vô Chi Kỳ, chỉ xem Vô Chi Kỳ hắc có thể chịu đựng được không.

Đột nhiên tiếng chuông nhạc, trống trận cùng kêu lên, thanh âm Đế Thuần vang vọng thiên địa:

“Các vị, tiệc rượu đã chuẩn bị sẵn, lần này nhân tộc ta đại thắng, tận tình mở tiệc vui vẻ đi!”

Vô số người đồng thời giơ hai tay, cất tiếng hoan hô lên.

Chương 453: Tiệc Rượu

Trong đại điện thảo luận chính sự rộng rãi chất đông mấy vạn người.

Đại điện dùng vu thuật bí pháp mở rộng cất chứa nhiều người như vậy, vẫn tỏ ra rất rộng rãi.

Dưới chân tường hai bên, mười mấy giá chuông nhạc nổ vang, nhạc sĩ hiển nhiên cũng đều đã uống nhiều, mặt đỏ tai hồng tùy tay đập loạn, tần suất chuông nhạc cùng chuông nhạc gõ không đến trên một điểm, tiếng chuông đã thành một mảng nổ vang hỗn tạp, nhưng cũng không có ai để ý.

Trong góc tường, vài nhạc sĩ tay cầm kèn sừng, dè dao cầm mắt say lơ đãng, ai cũng cười đến ngây ngốc, tiếng kèn đứt quãng như tiếng ngáy, tiếng dao cầm lác đác như trận mưa, xen lẫn trong chuông nhạc nổ vang, lại cũng vui tai.

Từng đại đội thiếu nữ dáng người nóng bỏng bưng khay ngọc mỹ ngọc chạm trở thành, đem rượu ngon món ngon đưa lên như nước chảy.

Ban đầu chiếu, bàn dài được sắp đặt chỉnh tề, giờ phút này tất cả đều loạn hết cả lên, toàn bộ quan to nhân tộc tham gia tiệc rượu đều bưng bát rượu, vò rượu, ôm chân thú, hi hi ha ha chạy loạn khắp đại điện, hô bằng gọi hữu tận tình sung sướng.

Tự Văn Mệnh lão thành ổn trọng cũng đã uống nhiều, mặt đỏ tai hồng hân và Thanh Lô để trần cánh tay, đang ở trong một đám người Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng lớn tiếng âm ỉ vật cổ tay tỉ thí lực đạo.

Tự Hi và Chúc Long Quỹ bọn mấy lão quái vật tụ tập một chỗ, cũng uống tới mức tối tăm trời đất bọn họ nét cười đầy mặt, nhưng thấy thế nào trong nụ cười của bọn họ cũng mang theo một tia đáng khinh cùng tà ác khó có thể hình dung, ai thấy lông tơ toàn thân cũng dựng thẳng.

Chúc Dung thị từ trước tới nay luôn tỏ ra có chút cao ngạo siêu quần, cao cao tại thượng khó có thể thân cận, cũng không biết là ai đem trường bào đỏ thắm của hần rút mất, hần chỉ mặc một món lót trong màu đỏ bó sát người, để trần hai cánh tay trắng như bạc, hi hi ha ha cùng mấy thiếu nữ mỹ mạo đến từ Đông Hoang ở trong đại điện nhảy múa như linh xà.

Không thể không nói, Chúc Dung thị bộ dạng tuấn mỹ phi phàm, kỹ thuật nhảy cũng cực kỳ đẹp, kháng kinh hữu lực như cự nhân phá núi, lại mây trôi nước chảy như mỹ nữ giặt vải, cương mãnh và nhu hòa hoàn mỹ dung hợp, phối hợp đôi mắt hần phun trào ánh lửa, khiến hần có được một loại mỹ cảm cực kỳ tà dị.

Trong đại điện mùi rượu ngập trời, mùi thịt tỏa ra, trường lão, tộc trưởng các đại bộ tộc xen lẫn cùng một chỗ, dũng sĩ, tướng lĩnh các bộ tộc lớn tiếng xôn xao. Cơ Hạo đứng ở dưới một cây cột lớn uống từng ngụm từng ngụm rượu, chỉ cảm thấy trong đại điện thảo luận chính sự này thực như quần ma loạn vũ, rất náo nhiệt.

Một gã lực sĩ đến từ Tây Hoang khoe hần khí lực lớn, một gã Khoa Phụ tộc nhân cực lực áp súc chiêu cao, vẫn khoảng năm trượng tát ra một cái, đem hần đánh cho rụng hết cả răng trong mồm.

Một vu tể đến từ Bắc Hoang khoe khoang hần vu pháp huyền ảo, một vu tể bộ tộc không biết tên của Nam Hoang liền xuống tay đánh lén, một mồi lửa đem chòm râu, tóc hần đốt trụi rất chặt vật.

Một phụ nhân xinh đẹp đến từ Đông Hoang khoe khoang mỹ nữ Đông Di thiên hạ vô song. Cơ Hạo kinh hãi trừng to mắt, nhìn một mỹ phụ Nam Hoang đáng người nóng bỏng toàn thân tỏa ra ánh lửa một tay đem che ngực của mình cời xuống, hai mảng mỹ ngọc mỡ dề cao ngất, khiến vô số người xung quanh đồng thời hít ngược một ngụm khí lạnh.

Mỹ phụ Nam Hoang kia đã uống nhiều rượu, vô cùng hào sảng ưỡn ngực lớn

tiếng cười nói: “Đông Di muội tử thân thể nhỏ nhắn quả thật rất tinh tế, nhưng nói tới đáng người, còn phải tính các cô nương Nam Hoang chúng ta!”

Một hán tử cường tráng mặt đầy râu hỗn hển lao lên, ở trong tiếng hoan hô vỗ tay dậm chân của vô số người, hấn hùng hùng hổ hổ cởi quần áo mình, loáng cái đem mỹ phụ uống nhiều kia bọc lại: “Tiểu tam tử, tiểu tam tử, mau đem mẹ người mang về!”

‘Thùng’ một tiếng, bên này ồn ào xôn xao còn chưa kết thúc, bên kia hai đại hán uống nhiều lại bắt đầu vật nhau trợ hứng. Bọn họ giống như hai con gấu chó lão đảo không chút kết cấu dùng bả vai, đầu gối, hông húc loạn, mỗi một lần va chạm đều phát ra tiếng vang lớn như sấm.

Hai gia hỏa tuyệt đối đã là tồn tại cường đại hơn phân nửa thân thể chen vào cấp Vu Vương, khi thân thể bọn họ va chạm, phát ra đều là tiếng âm âm như kim loại, mà không phải loại trầm đục thân thể húc nhau nên có.

Đột nhiên xa xa truyền đến một tiếng vỡ vụn đáng sợ, một gã đại hán uống tới mức tròng mắt sung huyết cười điên cuồng, một trảo đem một cây cột bên người hấn đập gãy. May mắn đại điện thảo luận chính sự là một món vu bảo cường đại, cây cột vỡ vụn rất nhanh tự khép lại, cũng chưa tạo thành bất cứ nguy hại nào đối với chính thể đại điện.

Hơi nóng trong đại điện càng lúc càng nặng, mọi người trở nên càng lúc càng phấn khởi. Cơ Hạo luôn cảm thấy, một hồi đại hỗn chiến ngay tại trước mắt.

Lúc này, lượng lớn thị nữ xinh đẹp đi lên, dâng một chén canh giã rượu cho mỗi người trong đại điện. Canh giã rượu ra từ tay đại vu sư Vu Điện hiệu lực mạnh mẽ, sau khi uống xong giống như một dòng suối băng, nhanh chóng xua tan mùi rượu, khiến mọi người đều tỉnh táo đi không ít.

Vì thế không khí trong đại điện cấp tốc dịu xuống, mọi người lại hô bằng gọi hữu lớn tiếng mở tiệc vui vẻ, càng nhiều vò rượu không ngừng đưa lên đại điện.

Cơ Hạo tiếp tục đứng ở phía dưới cây cột lớn, nương cây cột lớn mấy người ôm này dấu đi hơn nửa thân thể, lảng lảng thường thức một màn trước mắt này.

Đúng vậy, là thường thức. Cơ Hạo đang lấy một loại thân phận người ngoài cục, lảng lảng thường thức cảnh tượng mỹ lệ kiếp trước hắn nằm mơ cũng không thể ngờ tới. Những người này, những việc này, thời đại này, thế giới này. Cơ Hạo bưng chén rượu, thân ở hồng trần, lòng lại vượt ra khỏi tầng mây, ở cao nhìn xuống quan sát tất cả.

Một khí tức âm hàn dị thường, lại bá đạo sắc bén đột nhiên tới gần. Vô Chi Kỳ xách một vò rượu, trên khuôn mặt rậm lông đầy vết rượu, mang theo một đôi mắt sung huyết hung ác dị thường đi tới trước mặt Cơ Hạo, vỗ một cái thật mạnh vào trên vai Cơ Hạo.

“Nhãi con có chút năng lực... Trở về đem Ô Vân thả xuống, đem những nô lệ đó đều ngoan ngoãn tặng cho Vô Chi Kỳ đại gia, món nợ này sẽ bỏ qua ở đây.”

Vô Chi Kỳ hiển nhiên cũng đã uống nhiều, lúc nói chuyện có chút nói năng lộn xộn, vừa mở miệng một mùi rượu đã phả vào mặt.

“Trả tiền, cái gì cũng dễ nói chuyện.” Cơ Hạo lại không úy kỵ Vô Chi Kỳ. Cho dù hắn là lão thần tử của Cộng Công nhất tộc, tồn tại mạnh mẽ tu vi thông thiên, lão quái vật không biết sống bao nhiêu năm, nhưng Cơ Hạo vì sao phải sợ hắn.

Một chương vỗ rớt bàn tay lông xù của Vô Chi Kỳ, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Không có tiền, đóng vai đại gia cái gì? Ô Vân bắt kính với ta, treo ở trên cổng chào là trừng phạt hắn đáng có, khi nào thả hắn xuống, xem tâm tình ta đi!”

Vô Chi Kỳ nheo mắt, cổ đột nhiên duỗi dài vài thước, gương mặt hắn đặt chéo đến trước mặt Cơ Hạo, lạnh giọng cười dữ tợn nói: “Người không sợ ta?”

Cơ Hạo nhìn khuôn mặt lông lá của Vô Chi Kỳ, trào phúng cười nói: “Nơi này là đại điện thảo luận chính sự của nhân vương, ta là đường đường nhân tộc,

sợ người một con vượn lông?”

Vô Chi Kỳ tức giận, trong đôi mắt huyết quang chợt lóe, một trảo nhắm ngay vào mặt hướng mặt Cơ Hạo cào xuống.

Lấy lực đạo Vô Chi Kỳ, một trảo này thật sự chộp vào trên mặt Cơ Hạo, tuyệt đối có thể đem toàn bộ đầu hấn xé thành mảnh vụn.

Cơ Hạo sớm đã có phòng bị, thân thể hơi nghiêng tránh được bàn tay Vô Chi Kỳ bởi vì say rượu mà trở nên chậm chạp, sau một tiếng kiếm ngân lên, Viêm Long Kiếm ‘Phập’ một tiếng đâm vào bụng Vô Chi Kỳ.

Huyết quang bắn ra bốn phía, xung quanh đột nhiên tĩnh mịch, vô số người hướng tới bên này nhìn tới.

Chương 454: Tạt Hầu

Khi mũi kiếm chạm đến da lông Vô Chi Kỳ, liền bị lực cản siêu lớn.

Vô Chi Kỳ, Hoài thủy cự yêu, không biết năm sinh, không biết năm tháng, tiêu dao ở Hoài thủy, ở lúc Tam Hoàng trị thế bị Cộng Công thị khi đó thu phục, là một trong tám đại trọng thần của Thủy Thần nhất mạch.

Lúc ở Hoài thủy làm tán tu yêu ma, Vô Chi Kỳ ngày đêm lấy vô cùng vô tận thủy lực của Hoài thủy rèn luyện thân thể, luyện một thân da đồng xương sắt, đao rìu khó tổn thương.

Quy về dưới trướng Cộng Công thị, càng có Cộng Công thị lấy vô cùng vô tận tiên thiên thủy lực của Bắc Hoang Đại Minh đúc luyện thân thể cho hắn, càng lấy sóng to gió lớn ở Bắc Hoang Đại Minh ngày đêm rèn luyện, thân thể Vô Chi Kỳ từ đó về sau trở nên càng thêm mạnh mẽ, ở trong vạn tộc cũng là tồn tại mạnh mẽ tiếng tăm lừng lẫy.

Vô Chi Kỳ từng ở ngàn năm trước trở mặt với long tộc, long tộc tộc trưởng lấy tiên thiên linh bảo ‘Thương Hải Thủy Linh Tháp’ đập hắn, Vô Chi Kỳ cứng rắn chịu một đòn của bảo tháp mà toàn thân chạy thoát, trừ một khối da lông tổn hại, thân thể thể mà cũng không bị thương tổn quá lớn, bởi vậy có thể thấy được hắn kiên cố đến trình độ nào.

Cơ Hạo đâm một kiếm vào trên da lông Vô Chi Kỳ, chỉ cảm thấy lòng bàn tay rung mạnh, dùng hết sức bú mẹ, lại không cách nào tổn hại Vô Chi Kỳ mấy may.

Ý niệm nhanh chóng quay ngược trở lại, Cơ Hạo nheo mắt, đột nhiên ở trong lòng mặc niệm đạo hiệu Vũ Dư đạo nhân, đồng thời ở trong thần hồn không gian phác họa ra chân thân pháp tướng Vũ Dư đạo nhân, lấy đạo kinh Vũ Dư đạo nhân bí truyền tu luyện ra tinh thuần đạo lực ủa vào trong Viêm Long Kiếm, sau đó trong lòng hét lớn một tiếng ‘Sư tôn giúp con’!

Viêm Long Kiếm đột nhiên sáng bừng lên, thân kiếm màu đỏ rực đột nhiên biến thành một mảng sáng chói, như tồn tại đột nhiên mất đi thực thể.

Ánh sáng đỏ chiếu rọi đại diện, trong kiếm quang ánh sáng bay múa mơ hồ có thể thấy được một đóa hoa sen chột lóe rồi biến mất, hai luồng kiếm khí quần quýt lẫn nhau, giống như thái cực song ngư xoay quanh mà lên, từ chuôi kiếm hướng thẳng mũi kiếm.

‘Phập’ một tiếng, như dùng thần binh lợi khí cắt đậu phụ, Viêm Long Kiếm dễ dàng đâm thủng da lông Vô Chi Kỳ, xuyên thấu cơ thịt hăn, xuyên thủng bụng hăn, cắt ra xương cột sống hăn so với kim cương còn cứng hơn vô số lần, từ phía sau thân thể hăn xuyên thủng ra.

Máu tươi theo rãnh máu của Viêm Long Kiếm phun trào ra. Khí huyết Vô Chi Kỳ cường đại cỡ nào, máu tươi phun ra giống như suối ngầm trong lòng đất phun trào. Suối máu cắt qua không khí thể mà phát ra tiếng vang lớn như rống gầm. Mấy chục đại thần nhân tộc đứng ở phía sau Vô Chi Kỳ không kịp trở tay, bị máu tươi trong cơ thể Vô Chi Kỳ phun ra đánh bay lên, càng có người gân cốt bị mạnh mẽ chấn vỡ.

Lửa giận bay lên không, vô biên tinh hỏa trong Viêm Long Kiếm ủa vào thân thể Vô Chi Kỳ, giống như dã hỏa lan ra đồng cỏ nháy mắt tràn ngập lục phủ ngũ tạng hăn.

Vô Chi Kỳ chính là dòng thủy tinh thủy quái, trong cơ thể tràn đầy tiên thiên hậu thiên thủy nguyên tinh hoa, bị hỏa lực trong Viêm Long Kiếm ập vào, lực lượng thủy hỏa gấp gáp va chạm, nhất thời phát ra thiên lôi địa hỏa. Vô số đạo lôi quang tia chớp bùng nổ ở trong bụng Vô Chi Kỳ, nổ khiến lục phủ ngũ tạng Vô Chi Kỳ rung loạn, nổ hăn phun từng ngụm từng ngụm máu, trong thất khiếu không ngừng có máu tươi dinh dính phun ra.

Không làm thì thôi, làm thì làm tới cùng, một kiếm đâm bị thương Vô Chi Kỳ, huyết khí man tộc Nam Hoang hung hăn trong xương tủy Cơ Hạo xộc thẳng

lên đầu. Hắn lớn tiếng quát: “Vô Chi Kỳ, ngươi muốn dựa vào thế lực cướp nô lệ riêng của ta? Thiên hạ nào có đạo lý như vậy? Chết đi!”

Sơn Xuyên Ẩn rời tay bay ra, Cơ Hạo vút Viêm Long Kiếm cắm ở trong bụng Vô Chi Kỳ, hai tay ôm lấy Sơn Xuyên Ẩn, hướng về phía mặt Vô Chi Kỳ trợn mắt há hốc mồm hung hăng đập xuống.

Đáng thương Vô Chi Kỳ, đường đường lão yêu vạ năm, lại bị động tác quỷ dị bùng nổ giết người của Cơ Hạo biến thành cọc gỗ.

Nơi này là Bồ Phán, nơi này là đại diện thảo luận chính sự của nhân vương, bản thân là trọng thần Cộng Công thị. Cơ Hạo nay cũng là thân phận đại thần của nhân vương, hiện tại mọi người đang tụ tập một nhà chè chén rượu ngon, chúc mừng một trận chiến Xích Phán sơn đại thắng.

Ngày tốt cảnh đẹp, mọi người đều là đại nhân vật có thân phận, Vô Chi Kỳ bị cùn thiêu đốt hồng đầu còn đắm chìm ở trên chuyện Cơ Hạo vậy mà dám ra tay ám sát hắn. Hắn thậm chí còn chưa phục hồi tinh thần lại —— thật ra thân thể hắn đã bị Cơ Hạo đâm xuyên qua!

Sơn Xuyên Ẩn tụ tập địa mạch chi khí, đại địa mơ hồ run run một trận, hình ảnh non nước trên Sơn Xuyên Ẩn xoay quanh bay múa, một trọng lực đáng sợ từ trên Sơn Xuyên Ẩn gào thét trào ra, đại diện thảo luận chính sự của nhân vương cũng kịch liệt run rẩy một phen. Trên mặt đất, cột, bức tường, trần nhà, vô số hoa văn phù điêu nặng phong cách cổ xưa cấp tốc lóe lên.

Sơn Xuyên Ẩn chính là thiên địa thần khí, cực phẩm thiên địa thần khí trong đỉnh cấp, có thể được Hoa đạo nhân đại năng như vậy cất chứa bên người, cho dù là một khúc củi mục cũng là vật trân quý vô cùng, huống chi là một món thiên địa thần khí?

Bởi vậy có thể biết Sơn Xuyên Ẩn rốt cuộc chất chứa uy lực mạnh bao nhiêu.

Tuy bản thân Cơ Hạo tu vi khiếm khuyết, nhưng Cơ Hạo phúc chí tâm linh,

lấy bí pháp câu thông từng đạo phù trong Viêm Long Kiếm Vũ Dư đạo nhân lưu lại khi luyện chế Viêm Long Kiếm, nháy mắt có được một tia bốn nguyên đạo lực của Vũ Dư đạo nhân.

Sơn Xuyên Ẩn kéo theo một đạo ác phong, ‘Vù’ một cái vỗ vào trên mặt Vô Chi Kỳ.

Bản thân Vô Chi Kỳ là hầu tinh, khuôn mặt lồi lõm không bằng phẳng, chỉ có cái trán cùng miệng lồi lên. Sơn Xuyên Ẩn bình bình đập ngang ở trên mặt hăn, chợt nghe một trận tiếng xương gãy truyền đến, trán cùng miệng Vô Chi Kỳ bị đập nát, toàn bộ gương mặt chợt biến thành một mảng bằng phẳng giống như cái thớt gỗ.

Máu tươi văng khắp nơi, thịt nát bay tứ tung, Vô Chi Kỳ rú thảm một tiếng, cả người run rẩy ngã xuống đất, thế mà trong một chốc một lát không thể đứng dậy.

Từng dùng sức đỡ một đòn của tiên thiên linh bảo chỉ tổn hại một chút da, Vô Chi Kỳ hôm nay lại ở trên tay Cơ Hạo lật thuyền. Hăn nằm dưới đất khàn giọng rú thảm, trong lỗ chân lông toàn thân ánh lửa bắn ra bốn phía, gương mặt càng be bét máu thịt thoát nhìn rất dữ tợn.

“Tiểu tạp – chúng, lão tử nhất định phải rút gân ngươi, lột da ngươi, lão tử nhất định phải...”

Vô Chi Kỳ nằm dưới đất khàn giọng rú thảm. Cơ Hạo cũng là hung tính phát tác, còn dù sao phải thứ gì tốt, Vô Chi Kỳ dùng sự an toàn của cha mẹ hăn uy hiếp hăn, càng đã chạm phải vảy ngược trong lòng Cơ Hạo. Kiếp trước Cơ Hạo đã có ‘Mỹ danh’ trường mắt tất báo, thù không qua đêm một khi phát tác, Thiên Vương lão tử trước mặt cũng không thể ngăn cản sát tính của hăn.

“Chết!” Cơ Hạo ngửa mặt lên trời rít chói tai, một chữ ‘Chết’ như vượn già Ba sơn cùng gầm, trong toàn bộ đại điện, mọi người từ Đế Thuấn trở xuống bị tiếng quát lớn tràn ngập vô tận sát ý đó của Cơ Hạo dọa giật mình run run một

cái.

Mỗi người phản ứng lại, Cơ Hạo nắm lên Sơn Xuyên Ấn, hung hăng hướng tới đầu Vô Chi Kỳ đập xuống.

Có một tiếng vang lớn, toàn bộ đại diện thảo luận chính sự cũng kịch liệt rung rung một phen, vô số phó dịch, thị nữ, nhạc sĩ không đứng vững, đều thét chói tai ngã sấp xuống.

Toàn bộ da thịt trên đầu Vô Chi Kỳ nổ tung hết, lộ ra xương sọ đen sì giống như thủy tinh màu đen. Cả mảng lớn máu tươi từ trên đầu Vô Chi Kỳ phun ra, hai con mắt của hắn thiếu chút nữa bị Cơ Hạo đánh vỡ nát.

Không đợi người ngoài ngăn trở, Cơ Hạo lại hung hăng nện một đòn ở trên đầu Vô Chi Kỳ.

Một đòn này càng thêm tàn nhẫn, hơn vạn vu huyết quanh thân Cơ Hạo đồng thời sáng lên, ánh lửa tuôn trào ra thiêu đốt hư không cũng như vạn vạo hắc đi. Sơn Xuyên Ấn được Cơ Hạo toàn lực thêm vào, càng thêm mạnh mẽ nện xuống, xương sọ Vô Chi Kỳ ‘Rắc’ một cái, nứt ra vô số vết nứt như tơ tóc.

“Ngăn hãm! Ngăn lại tiểu tử điên này!” Đế Thuấn chợt vút chén rượu nhảy dựng lên, lớn giọng quát một tiếng.

Mấy chục đại thần nhân tộc ồa lên, ba chân bốn cẳng ôm lấy Cơ Hạo.

Chương 455: Ích Địa

“Tất ~ cả ~ đều ~ cú ~ đi ~ cho ~ ta!”

Từng chữ một âm lãnh như băng, trầm trọng như núi, chậm rãi từ trong kẽ răng của Cơ Hạo bật ra. Bị những người này ôm lấy không cho hấn tiếp tục công kích Vô Chi Kỳ, trong lòng Cơ Hạo tức giận muốn đem những người này ném ra.

Ở trong nháy mắt đó, Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn của Cơ Hạo chồng chất làm một, trên vạn vu huyết quanh thân mở đồng thời bùng nổ hết, toàn bộ lực lượng toàn bộ gân cốt, toàn bộ cơ nhục, lục phủ ngũ tạng toàn thân, bao gồm toàn bộ vu lực cùng với đạo lực bộc phát trong nguyên thần ngưng tụ thành một sợi thừng.

Vang trầm ‘Thùng thùng thùng thùng’ không ngừng, kinh lạc toàn thân Cơ Hạo nhảy lên như dây đàn, không ngừng phát ra tiếng nổ vang leng keng. Thiên địa nguyên khí như thủy triều rót vào trong cơ thể Cơ Hạo, không ngừng cọ rửa kinh lạc cùng vu huyết toàn thân hấn.

Trong nháy mắt này, Cơ Hạo nổ giận đem cơ năng toàn thân hấn tăng lên tới một cái cực hạn trước nay chưa từng có, toàn bộ lực lượng của hấn ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành một đại lực lượng chính hấn cũng khó khống chế.

Chợt, Cơ Hạo cảm giác được tựa như thời gian dừng lại, tựa như toàn bộ thời không đều đình trệ.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh thật lâu chưa xuất hiện ngưng tụ, hấn từ trên cái đĩa tròn xám xịt kia đứng dậy, vùng hai nắm tay, bày ra một cái tư thế cực kỳ dày nặng. Hấn chỉ đem tư thế này bày ra, Cơ Hạo đã cảm thấy như đối mặt hăng cổ tinh không, có một loại lực lượng to lớn khó có thể hình dung từ thiên linh cái đánh xuống, hòa vào thân thể hấn.

“Ta gần đây lại có thu hoạch... Những đạo lý sư tôn kia của người truyền thụ cùng Cửu Tự Chân Ngôn của người dung hợp, ta... Nói ngắn gọn, một đòn này, tên là ‘Ích Địa!’” Hư ảnh bày ra tư thế đó, trầm thấp hữu lực nói: “Khai Thiên Nhất Kích, tìm khe đảo hư, tấn công một điểm yếu nhất của địch; Ích Địa Nhất Kích, cương mãnh dữ dằn, lấy cường thế phá vỡ tất cả.”

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể hư ảnh khẽ động.

Cơ Hạo như thấy rõ tất cả, lại như cái gì cũng chưa thấy rõ.

Hắn chỉ là cảm giác, trong nháy mắt hư ảnh động, giống như có vô số mặt trời phát nổ ở trước mặt hắn, toàn bộ hăng cổ hư không đều bị đánh vỡ. Đó là một loại lực lượng khủng bố hủy diệt tất cả, diệt vong tất cả, một loại lực lượng bá đạo, cương mãnh, gần như không phân rõ phải trái, lại muốn phá hủy tất cả đạo lý.

Không phân rõ phải trái, phá hủy tất cả đại đạo pháp tắc!

“Không sai. Chính là không phân rõ phải trái, lấy bạo lực phá hủy tất cả!” Hư ảnh cất tiếng cười điên cuồng: “Dùng hết lực lượng của ngươi, thử một đòn này!”

Hai chữ ‘Cút ~ ra ~’ lúc này mới từ trong miệng Cơ Hạo phun ra, khí tức trên người Cơ Hạo chợt biến đổi, trở nên cổ xưa dữ tợn như hồng hoang mãnh thú, thân thể hắn theo một phương thức cực kỳ quái dị hung hăng chấn động.

Cơ Hạo tập trung lực lượng toàn thân chợt ngưng tụ thành một điểm, ngưng tụ thành một điểm nhỏ bé nhất cực kì, không có sức nặng, không có lớn nhỏ, không có khái niệm tồn tại, nhưng thực sự tồn tại. Sau đó điểm này bùng nổ ra, toàn bộ lực lượng vạn phần cuồng bạo bùng nổ ra.

Từng luồng lực lượng rộng lớn như rồng theo kinh lạc Cơ Hạo lao ra, mỗi một luồng lực lượng như nước lũ sông lớn tràn ra tàn sát bừa bãi, nhưng tuyến đường những lực lượng này ở trong cơ thể Cơ Hạo cọ rửa, đều hoàn mỹ tuần

hoàn theo đường cong tuyệt vời không cách nào hình dung đó của Khai Thiên Nhất Kích.

Người ngoài chỉ nhìn thấy Cơ Hạo nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể chấn động, sau đó ba bốn Vu Vương, bảy tám Đại Vu ôm chặt lấy thân thể hắn, còn có hai mươi mấy thần tử nhân tộc vây quanh ở một bên sợ Cơ Hạo tiếp tục hạ tử thủ đối với Vô Chi Kỳ giống như lá rụng trong gió, lớn tiếng chửi mắng bị một cỗ lực lượng khổng lồ không thể ngăn cản khủng bố hất bay ra ngoài.

Cảnh tượng đó như một quả bom phát nổ. Những người đó giống như hòn đá nhỏ buộc ở cạnh bom, mang theo tiếng xé gió ‘Vù vù’ bị thân thể Cơ Hạo run lên liên hất bay ra ngoài.

Trong đại điện một lần nữa một mảng tĩnh mịch. Mọi người đều kinh sợ muốn chết nhìn Cơ Hạo.

Vừa rồi lúc Cơ Hạo dùng sức, mọi người đều cảm nhận được, vu lực trong cơ thể Cơ Hạo cực kỳ mạnh mẽ, trên vạn vu huyết đồng thời bùng nổ vu lực, Bồ Phản bình thường trong tiểu bộ tộc Đại Vu, bọn họ tu luyện đến cực hạn đỉnh phong. Cũng không phi có được gần vạn cái vu huyết mà thôi.

Cơ Hạo còn nhỏ tuổi có thể mở trên vạn cái vu huyết, một cái là hãn khảng định thác mạch bí pháp nội điện Vu Điện, một cái khác —— tiểu tử này ăn cái gì lớn lên? Tốc độ tu luyện của hắn sao có thể nhanh như vậy?

Nhưng cho dù là trên vạn vu huyết đồng thời phát lực, hãn nhiều nhất có thể đem các Đại Vu ôm lấy hắn đánh bay.

Nhưng dựa theo mệnh lệnh của Đế Thuấn lao lên, đem Cơ Hạo gắt gao ôm lấy, còn có ba bốn tên Vu Vương!

Đại Vu không có khả năng đối kháng Vu Vương! Ở trong vô số năm quá khứ, đây là chân lý hệ thống tu luyện của nhân tộc.

Cho dù là Đại Vu mở mấy vạn kinh lạc, mở mấy chục vạn vu huyết, bọn họ cũng không thể chính diện đối kháng một Vu Vương nhỏ yếu nhất. Đây là cực hạn trên tầng thứ sinh mệnh, như chuột đồng trong lòng đất vĩnh viễn không thể so đấu với đại bàng ai bay cao hơn, đây là đối kháng lực lượng trên hai tầng.

Nhưng Cơ Hạo, đã đem mấy kẻ Vu Vương kia đánh bay, trong đó có tộc trưởng một đại bộ tộc, càng là cao thủ Vu Vương từng trải rất lâu dài, bước vào Vu Vương cảnh đã có hơn một ngàn năm, thực lực vô số trong Vu Vương ở Bồ Phản cũng được tính là cường giả.

Một Vu Vương cường đại như vậy, thế mà bị Cơ Hạo hất bay, đầu hướng xuống chìm vào trong một cái vại rượu!

“Ha ha, ha ha, ha ha!” Lão tộc trưởng này vô cùng chật vật từ trong vại rượu bò lên, ướt át bắn thiu sờ sờ rượu trên mặt, khàn giọng cười nói: “Lão phu... Lão phu uống say rồi... Ha ha, ha ha, vừa rồi, vừa rồi lão phu không dùng sức! Ha, ha, đứa nhỏ này, sao có thể thương tổn đến lão phu!”

“Tay người!” Tự Văn Mệnh ở một bên nặng nề ho khan một tiếng.

Sắc mặt lão tộc trưởng chợt thảm biến. Hắn nâng tay trái, kinh hãi phát hiện bàn tay tay trái mình mềm nhũn buông thông xuống, vừa rồi Cơ Hạo liều mạng giãy một phát, thế mà đem cổ tay tay trái hắn giãy trật khớp!

Cái này không thể dùng hắn vừa rồi không dùng lực để giải thích, cái này chứng minh vừa rồi Cơ Hạo bùng nổ, rõ ràng có lực lượng khủng bố cấp Vu Vương, hắn thật sự là dùng lực lượng tuyệt đối nhất, đem những người ôm lấy hắn hất bay ra ngoài.

“Lão a mỗ của ta ơi!” Lão tộc trưởng kêu một tiếng quái dị. Hắn vỗ một cái đem khớp cổ tay mình nối lại, hướng tới Cơ Hạo hét lớn: “Oa nhi, người còn chưa thành thân chứ? Lão phu có ba mươi chín đứa con gái ruột thịt, cháu gái, cháu gái... Ba mươi chín đứa, còn chưa lập gia đình, tất cả đều gả cho người được không?”

Trong toàn bộ đại diện những lão nhân lão thái phàm là còn có con gái, cháu gái hoặc là cháu gái, hoặc là nữ quyến đích hệ bối phận thấp hơn chưa xuất giá đều phát điên, bọn họ ùn ùn hướng Cơ Hạo tràn tới, ba chân bốn cẳng muốn bắt được Cơ Hạo.

Toàn thân Cơ Hạo mềm nhũn vô lực. Ích Địa Nhất Kích rút sạch khí lực toàn thân hắn, hiện tại hắn chỉ có thể miễn cưỡng đứng ở tại chỗ, ngay cả một ngón tay cũng không thể động đậy.

Khai Thiên Nhất Kích xảo diệu tuyệt luân, trả giá là thần hồn lực cấp tốc tiêu hao, phải dựa vào lượng thần niệm tiêu hao khổng lồ mới có thể tìm được một điểm nhỏ yếu nhất đó của đối phương, mới có thể tìm được một đường sinh cơ trong tuyệt cảnh.

Mà Ích Địa Nhất Kích bá đạo tuyệt luân, hắn cần trả giá là khí lực toàn thân, lực lượng thuần túy nhất bùng nổ.

Khai Thiên Tích Địa nếu có thể hoàn mỹ hòa hợp một thể...

Cơ Hạo bất chấp cánh tay xung quanh chụp về phía mình, mà là ngơ ngác ngẩng đầu nhìn trần nhà, vô số ý niệm điên cuồng va chạm, một sự minh ngộ đáng sợ đang trào lên trong lòng hắn. Phải như thế nào mới có thể đem Khai Thiên Tích Địa hoàn mỹ hòa hợp một thể?

Trong đại diện loạn thành một mảng, Vô Chi Kỳ vô cùng ai oán ở trên mặt đất hét rầm lên:

“Các người đám khốn kiếp này, đừng đạp lên mặt lão tử!”

Chương 456: Nhận Tội

Cuồng phong cuốn qua đại điện thảo luận chính sự, mùi rượu thịt bị gió thổi nhất thời vô tung vô ảnh. Trong mấy cái lư hương đá cực lớn chất đầy Long Tiên Hương, chỗ nổi lửa khói thơm tản ra, nhất thời trong đại điện mùi thơm nồng đậm lan tỏa, một chút mùi lạ cuối cùng cũng bị xua tan đi.

Đế Thuần ngồi chính giữa, thần tử nhân tộc dựa theo thân phận cao thấp, từng trải nhiều ít chia hai bên, mấy vạn người lặng ngắt như tờ, đều nhìn Cơ Hạo và Vô Chi Kỳ đứng ở trong đại điện.

Trừ Cộng Công Vô Ưu cùng vây cánh của hắn, người khác khi nhìn về phía Vô Chi Kỳ, ánh mắt phần nhiều là vui sướng khi người gặp họa.

Lão hầu tử này trời sanh tính dã man dừng mãnh, làm việc hung tàn tàn nhẫn, ỷ vào thế lực Cộng Công thần tộc, ở Bồ Phản hoành hành ngang ngược, chuyện lũng đoạn thị trường, khi nam phách nữ cũng không biết đã làm bao nhiêu. Bởi vì Cộng Công thị che chở, bắt đầu từ thời đại Tam Hoàng, các đời nhân vương chưa thể làm gì được hắn.

Vài lần Vô Chi Kỳ đắc tội một số đại bộ tộc thực lực mạnh mẽ, những đại bộ tộc đó tụ tập cao thủ xuống tay sau lưng, đối với Vô Chi Kỳ vừa ám sát vừa cường công, lăn qua lộn lại mấy chục lần, mỗi một lần Vô Chi Kỳ đều toàn thân mà lui, đi phục giết hắn ngược lại trên cơ bản toàn quân bị diệt.

Loại chuyện này đã xảy ra quá nhiều, Vô Chi Kỳ cũng trở thành một tên lưu manh nổi tiếng nhất nội bộ nhân tộc, trừ long tộc, phượng tộc, Chúc Dung thần tộc cùng với mấy tộc đàn cổ xưa khác, không ai dám trêu vào hắn.

Nhưng hôm nay, trước mắt bao người, trên tiệc rượu mừng công của nhân tộc, trước mặt tất cả trọng thần nhân tộc, Vô Chi Kỳ bị một đứa nhỏ lông cũng chưa mọc đủ một kiếm xuyên thủng bụng, lại dùng ấn tỳ đập vỡ đầu.

Uy danh mấy vạn năm mất hết trong một buổi, mặt già của Vô Chi Kỳ bị hoàn toàn giấu ở trên mặt đất, đây là chuyện cảnh đẹp ý vui cỡ nào chứ!

Nhiều người nhìn Vô Chi Kỳ chật vật, nhìn trên lông rậm đầy thân của hắn có vết máu bầm, chỉ cảm thấy gió đêm hôm nay là thơm như thế, không khí hôm nay là ngọt ngào như thế, hôm nay thật sự là ngày lành tháng tốt, làm tâm tình người ta sung sướng muốn cất tiếng ca xướng.

Nếu không phải có mặt Đế Thuấn, khẳng định có người đã rống cổ hống hát lên khúc sơn ca.

Trừ Vô Chi Kỳ, ánh mắt người khác nhìn về phía Cơ Hạo lại là vô cùng cuồng nhiệt. Còn nhỏ tuổi, cho dù là Vô Chi Kỳ uống nhiều rượu, ở dưới tình huống không hề phòng bị bị Cơ Hạo loạn quyền đánh ngã xuống đất, nhưng hắn dù sao làm Vô Chi Kỳ bị thương nặng!

Lấy thực lực Đại Vu, không đầy hai mươi tuổi, loạn quyền một trận đánh ngã Vô Chi Kỳ hung danh hiển hách!

Đây là gì? Đây là nhân tài, tuyệt đối nhân tài! Lấy tập tính của tộc trưởng cùng trưởng lão các bộ tộc đó, bọn họ hận không thể hiện tại hương trên giường Cơ Hạo nhét ba năm ngàn cô nương, để huyết mạch hắn mau chóng sinh sản lớn mạnh ở trong bộ tộc mình.

Càng không cần nói Cơ Hạo vừa mới cả người run lên, thế mà đem mấy vị Vu Vương cũng hất bay ra ngoài!

Tuy mọi người đều chưa làm rõ Cơ Hạo sao có thể có lực lượng mạnh mẽ như vậy, nhưng hắn thật sự có lực lượng cường đại như vậy.

Mặc kệ là trời sinh thần lực hay là nguyên nhân gì khác, Cơ Hạo lấy tu vi vền vền Đại Vu, có được lực lượng chính diện đối kháng Vu Vương, tiền đồ của hắn rộng lớn có thể nghĩ. Thanh niên anh hùng như vậy, không lung lạc cho tốt mà nói, mỗi người bọn họ đều bị mù.

Không khí trong đại điện quái dị, mọi người đều trầm mặc không nói.

Ngay cả Đế Thuấn cũng đang tổ chức lời nói, tính toán nên mở miệng như thế nào mới tốt.

Vô Chi Kỳ, Vô Chi Kỳ hung danh lan xa, ở trên đại điển mừng công của nhân tộc bị một đứa nhỏ đánh đòn hiểm một trận, nếu không phải có nhiều thần tử nhân tộc can ngăn như thế, Vô Chi Kỳ rất có thể bị đánh chết tươi!

Khuôn mặt Đế Thuấn chợt giật giật, theo bản năng nhìn Vô Chi Kỳ một cái.

Nhiều lần, khi Vô Chi Kỳ gây tai hoạ, Đế Thuấn cũng đã ấp ủ suy nghĩ tự mình đánh chết Vô Chi Kỳ, nhưng ngại bởi thân phận mình, Đế Thuấn không tiện ra tay. Một lần này, Vô Chi Kỳ thật sự thiếu chút nữa bị người ta đánh chết, điều này làm Đế Thuấn cũng hảo hảo trút được một ngụm ác khí trong lòng.

Nhưng thiếu chút nữa đánh chết Vô Chi Kỳ không phải lão quái vật lớn tuổi nào cả, không phải Chúc Long Quỷ đồ cổ trải qua vài thế hệ vương như vậy, mà là Cơ Hạo một người trẻ tuổi mới mẻ non nớt như vậy. Đế Thuấn lẳng lẳng nhìn Cơ Hạo, đột nhiên liền cười lên.

Trước mặt nhiều trọng thần nhân tộc da mặt căng thẳng như vậy, Đế Thuấn rất nhẹ nhàng, rất vui vẻ cười lên.

Hắn chỉ vào Cơ Hạo cười nói: “Nghieu bá, Nghieu bá. Lúc ở Xích Phán sơn, ta và các vị đại nhân bàn bạc, muốn sắc phong ngươi làm Nghieu bá, còn có người nói ngươi quá nhỏ tuổi, thực lực không đủ, không ngồi vững được vị trí Nghieu bá, không thủ được cơ nghiệp Nghieu bá.”

Đôi tay dùng sức vỗ, Đế Thuấn cười nói: “Còn nhỏ tuổi, có thể làm Vô Chi Kỳ bị thương nặng, Nghieu bá à Nghieu bá, ai còn dám nói ngươi còn nhỏ tuổi? Nói ngươi không đủ thực lực chứ?”

Thần tử nhân tộc, cao tăng bộ tộc khắp đại điện đồng thời cất tiếng cười lên,

cười cười, tiếng cười này đã có chút không khống chế được, nhiều người vốn có thù oán với Vô Chi Kỳ ùn ùn ôm bụng cười điên cuồng, đồng thời các loại trào phúng đối với Vô Chi Kỳ trào ra như thủy triều.

Đôi mắt Vô Chi Kỳ đỏ bừng, tức giận đến thân thể kịch liệt run rẩy.

Anh danh một đời hãn hủ diệt từ đây, anh danh hãn đã thành đá kê chân của Cơ Hạo, Cơ Hạo đạp đầu hãn một đêm thành danh!

Từ nay về sau, mọi người nói đến Vô Chi Kỳ, đều sẽ khinh miệt nói —— ‘Là Vô Chi Kỳ bị một đứa bé thiếu chút nữa đánh chết nọ’?

Mà mọi người một khi nói tới Cơ Hạo, khẳng định sẽ nói như vậy —— ‘Ồ, Cơ Hạo, Nghiêu bá ư, người thiếu chút nữa đánh chết Vô Chi Kỳ con khi đó’!

Vô Chi Kỳ ‘Hỗn hển, hỗn hển’ thở hỗn hển, hãn cố nén sát ý trong lòng, chậm rãi xoay người, nghiêm túc nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới.

Cơ Hạo nheo mắt, nghiêm túc tương tự đánh giá Vô Chi Kỳ gần trong gang tấc, cho nên Vô Chi Kỳ có thể rất rõ ràng thấy rõ mỗi một sợi lông trên mặt Cơ Hạo, ngay cả lỗ chân lông của hãn cũng có thể nhìn thấy rành mạch.

Đây vẫn là lần đầu tiên Vô Chi Kỳ nghiêm túc như thế, cẩn thận như thế quan sát một người.

Cơ Hạo bộ dạng anh tuấn, cao, sạch sẽ, ở mặt ngoài khí chất mượt mà như ngọc, nhưng xuyên thấu qua một tia nguy trang mỏng manh đó, Vô Chi Kỳ liếc một cái nhìn thấu bản chất trong xương tủy Cơ Hạo —— hung ác, tàn bạo, giống với Vô Chi Kỳ, ở trong lòng Cơ Hạo cũng có một con hồng hoang cự thú ẩn nấp!

Ngay cả Vô Chi Kỳ cũng không dám ở trên tiệc rượu mừng công của nhân tộc bùng nổ đả thương người, nhưng Cơ Hạo thì dám, hơn nữa còn đã làm như vậy!

Rất thông thả gật gật đầu, Vô Chi Kỳ xoay người, hướng Đế Thuấn cúi đầu hành một lễ thật sâu:

“Nhân vương, là lỗi của Vô Chi Kỳ ta. Lần này không trách được Nghiêu bá, là đám nhãi con của Vô Chi Kỳ ta đã làm sai, cũng là Vô Chi Kỳ ta sai rồi.”

Hít một hơi thật sâu, Vô Chi Kỳ thẳng người, lạnh giọng nói: “Các tư binh nô lệ Nghiêu bá đặt ở chợ nô lệ bán, mỗi sẽ dựa theo bảng giá nhiều hơn giá thị trường năm thành tiếp nhận toàn bộ, chuyện này bỏ qua ở đây.”

Dừng một chút, Vô Chi Kỳ lạnh lùng nói: “Ô Vân con khỉ nhỏ đó, vô duyên vô cớ xông vào hành cung Nghiêu bá nói lời không có chứng cứ, đó là hấn trừng phạt đúng tội, cho dù bị Nghiêu bá đánh chết tươi, vậy cũng là đáng đời. Nhưng hấn dù sao cũng là con khỉ nhỏ của mỗ, mỗ đồng ý bỏ trăm vạn ngọc tề chuộc hấn về, còn xin nhân vương làm chứng cho mỗ.”

Tiếng cười trong đại điện chợt ngừng lại, nhiều người nhin không được hít một ngụm khí lạnh thật sâu.

Vô Chi Kỳ nhận sai?

Trời ạ, giờ mặt trời là mọc từ phía tây rồi sao? Lão hầu tử hung hãn tuyệt luân này, hấn có thể nhận sai?

Không nói người khác, ngay cả Chúc Dung thị cùng Cộng Công Vô Ưu ngồi ở mé dưới Đế Thuấn cũng kinh hãi mở to hai mắt nhìn!

Chương 457: Rượu Đêm

Vô Chi Kỳ đã nhận tội? Đã chịu nhũn? Bị một trận đòn hiểm, thằng cha này sợ rồi?

Không có ai cảm thấy như vậy.

Toàn bộ người biết tính tình Vô Chi Kỳ đều biết, thằng cha này đặc biệt cả đời lần đầu tiên nhận thua, chịu mềm, chỉ có thể là đang ấp ủ bão táp lớn hơn nữa. Mà thời điểm lửa giận ngập trời của Vô Chi Kỳ phát tác ra, đứng mũi chịu sào khẳng định là Nghiêu bá đại nhân mới ra lò!

Chẳng qua, người có lòng đều chú ý tới Viêm Long Kiếm của Cơ Hạo thoải mái xuyên qua bụng Vô Chi Kỳ, càng chú ý tới Sơn Xuyên Ấn của Cơ Hạo đánh cho Vô Chi Kỳ vỡ vụn xương sọ, thiếu chút nữa đã đánh chết tươi hẳn.

Viêm Long Kiếm, Sơn Xuyên Ấn, đây đều là trọng bảo Vu Vương bình thường cũng chưa thể có được, Cơ Hạo có thể có nội tình như vậy, sợ là giữa hẳn cùng Vô Chi Kỳ, còn có lúc phải đấu đá dữ dội.

Tiệc rượu mừng công tạm dừng không đến nửa khắc đồng hồ, Vô Chi Kỳ sau khi nhận tội liền phần nộ rời khỏi đại diện thảo luận chính sự, người khác tiếp tục phóng túng, tận tình chúc mừng trận đại thắng chưa từng có không dễ mà tới này.

Tiệc rượu duy trì một buổi tối, sau đó lại duy trì suốt một ngày, thẳng đến đêm khuya ngày hôm sau, tiệc rượu này mới tận hứng mà giải tán.

Vô số người uống đến say mềm được thị vệ nâng, hoặc là ngồi xe, hoặc là cưỡi tọa kỵ, hoặc là lão đạo đánh Tuý Quyền, đều tự trở về chỗ cư trú ở Bồ Phán. Có người hơi rượu bốc lên, đứng ở trên đất trống rộng to, hơn phân nửa Bồ Phán đều có thể nghe được tiếng tên điên vì rượu này tâm thần tru lên.

Cơ Hạo chưa về Quỳnh Tuyết cung, hẳn bị Tự Văn Mệnh kéo đến chỗ ở của Tự Hi.

Căn nhà đất nhỏ nóc cỏ tranh, một đàn gà mái già mập mạp cuộn mình trong sân, hai con gà đực to xác thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, đầu gật gù nhìn chung quanh. Cửa sân, mấy con Thiết Xỉ Thanh Lang nằm sấp ghé vào trên bậc cửa, lười biếng khò khè.

Trên hố lửa của nhà chính, mấy con dê con phì nộn nướng vàng cháy mỡ, tản mát ra mùi thơm nồng đậm.

Trên than lửa trong hố lửa, mấy cái bình rượu cực lớn mở miệng, rượu ngon đã bị lửa than nung nóng, hương rượu tỏa ra làm người ta ngà ngà muốn say.

Cơ Hạo cởi giày tháo tất, ngồi ở trên sàn gỗ lau sạch sẽ cạnh hố lửa, hai thị nữ mặc váy dài màu đen, tóc dài dùng dải lụa màu đỏ búi một cái đuôi ngựa rất đẹp lặng yên không một tiếng động đi lên, dùng dao đá cắt xuống mấy khối thịt dê con đặt ở trong khay sứ, bưng đến trước mặt Cơ Hạo.

Hai thị nữ động tác rất thông thả nhẹ nhàng, các nàng dùng muôi trúc cán dài, nhẹ nhàng từ trong vò rượu múc ra rượu dinh dính màu hổ phách, rót vào trong một cái tửu tước (cốc uống rượu ba chân) đồng xanh, kính cẩn đưa cho Cơ Hạo.

Tự Văn Mệnh ngồi cạnh hố lửa, cười hướng cốc rượu ba chân trong tay Cơ Hạo chỉ chỉ: “Thử chút, Long Cốt Tửu a công nhà ta ủ. Ở trong linh huyết địa khí nồng đậm cất vào hầm một trăm tám mươi năm, hương vị không tồi.”

Bưng lên cốc rượu ba chân, thưởng thức một phen cốc rượu ba chân trang trí sấm sét đám mây, thưởng thức một phen rượu rang rỡ sáng lên giống như hổ phách, Cơ Hạo đem rượu ngon uống một hơi cạn sạch.

Sức rượu mãnh liệt, giống như một cây cột sắt nung đỏ hồng từ cổ họng cắm thẳng vào bụng, nhiệt lực tản ra, hóa thành nước lũ cuộn cuộn khuếch tán toàn thân. Cơ Hạo bị nóng nhe răng trợn mắt, trên người toát một tầng mồ hôi tinh

mịn. Hoạt động tay chân một phen, gân cốt Cơ Hạo phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’, một chén rượu nho nhỏ, lại đã tăng thêm cho hắn một khoảng khí lực rất lớn.

“Long Cốt Tửu?” Cơ Hạo tò mò nhìn Tự Văn Mệnh.

“Suýt!” Tự Văn Mệnh vươn một ngón tay đặt ở trước môi, đè thấp thanh âm thấp giọng nói: “Đối ngoại, nhà ta chỉ nói là rượu hổ cốt. Ha ha, đây là cốt tủy thượng cổ long vương của long tộc ngã xuống làm tài liệu chính sản xuất Long Cốt Tửu. Nhưng cũng không thể để những gia hỏa long tộc biết được.”

Cơ Hạo nghe răng trợn mắt cười trộm, đem cốc rượu ba chân đưa cho một thị nữ, thị nữ cười khẽ, lại rót đầy một ly cho Cơ Hạo.

Cửa phòng chính mở ra, Tự Hi xách hai con cá trắng hồ sâu béo tốt, một con độc mãng sặc sỡ đi đến. Hắn nhìn nhìn người trong phòng, lắc đầu nói: “Tên mập kia, tiểu mập mập tên Vũ Mục không tới? Hắn làm canh rắn mùi vị không tệ đâu, đáng tiếc ta còn cố ý bắt con Ngũ Hoa Khuê trở về!”

Cơ Hạo nhìn nhìn con độc mãng kia không ngừng vặn vẹo giãy dụa, ước chừng dài hơn ba trượng, cười nói: “Thứ tốt nha, không cần làm canh rắn, lấy để nướng cũng dễ ăn. Nam Hoang rừng mưa nhiều nhất độc trùng độc xà, mấy thứ này ta cũng rất giỏi chế biến.”

Tự Hi cười lắc lắc đầu, chỉ vào Cơ Hạo nói: “Tìm người có việc thương lượng, người không nên động thủ. Cầm đi chế biến đi!”

Hai thị nữ đứng dậy, kính cẩn từ trong tay Tự Hi tiếp nhận cá trắng, độc mãng, lặng yên không một tiếng động đi về phòng bếp phía sau.

Tự Hi cũng ngồi xuống ở bên hồ lửa, rất thích ý duỗi ra hai cái chân dài, dùng sức duỗi cái lưng mỗi, hắt xì một cái thật to: “Ài, cuối cùng đã đánh xong. Nhưng còn có nhiều chuyện phiền toái như vậy cần xử trí, đau đầu!”

Trong sân truyền đến tiếng bước chân, không bao lâu Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng đi đến, không nói một lời ngồi ở cạnh hố lửa.

Bên ngoài có động tĩnh truyền đến, mấy chục hộ vệ hai người mang đến rải ở bốn phía sân, đem toàn bộ sân trông coi gắt gao. Trong không khí có vụ pháp dao động mạnh mẽ khuếch tán ra, Cơ Hạo cảm nhận được vài món vụ bảo cấp Vu Đế bị thúc dục, tán mát ra vụ pháp kết giới vô hình bao phủ sân.

Hoa Tư Liệt và Liệt Sơn Kháng tự mình động thủ uống hai chén rượu, mọi người đều không nói lời nào, đại khái sau thời gian một chén trà nhỏ, cửa phòng mở ra, Đế Thuấn, Cao Đào cùng mấy nam tử khác rải bước đi đến.

Cơ Hạo theo bản năng nhảy dựng lên, hướng Đế Thuấn nghiêm nghị hành lễ. Trái tim hẫng loạn nhịp một trận, Tự Văn Mệnh ở sau tiệc rượu mừng công túm mình đến chỗ ở của Tự Hi, hẫng biết sẽ có một số chuyện cơ mật cần bàn, nhưng hẫng nằm mơ cũng không ngờ, Đế Thuấn sẽ đích thân trình diện.

Đế Thuấn vỗ một cái đùi ở đầu vai Cơ Hạo, ôn hòa cười nói: “Nghieu bá không cần đa lễ.”

Đoàn người rất đơn giản ân cần chào thăm hỏi lẫn nhau một tiếng, sau đó liền ngồi vây quanh ở bên hố lửa. Mọi người đều một cái khay sứ, một cái cốc rượu ba chân đồng xanh, tự cắt thịt, tự múc rượu, rất nhẹ nhàng vui vẻ bắt đầu ăn uống.

Ăn uống một phen, Đế Thuấn buông cốc rượu ba chân, mọi người đều dừng tay, đồng thời nhìn về phía Đế Thuấn.

Trầm mặc một lúc lâu, Đế Thuấn mang theo một tia cay đắng lạnh nhạt nói: “Các vị đều là trọng thần nhân tộc ta, xưa nay nhiều mưu tính. Nghieu bá là người mới, nhưng người mới thường thường có ý tưởng mới, ý niệm mới. Hôm nay chúng ta tiếp thu ý kiến quần chúng, nói xem đi, một trận chiến Xích Phán sơn, những phiền toái cuối cùng nên xử trí như thế nào?”

Cơ Hạo không biết nguyên cớ nhìn Đế Thuấn, Liệt Sơn Kháng ghé đến bên tai hắn, đem tiền căn hậu quả sự tình lần lượt nói ra.

Cơ Hạo giờ mới hiểu, một trận chiến Xích Phản sơn, nhìn như mọi người đều có phong thưởng, đại điển tế trời cũng đã hoàn thành, tiệc rượu chúc mừng cũng đã xong, nên hảo hảo qua ngày thái bình.

Nhưng trên thực tế, một trận chiến Xích Phản sơn còn có một phiền toái cực lớn lưu lại:

Ngày đó Doanh Vân Bằng dẫn dắt Thập Nhật quốc và tiền thủ Đông Hoang quay giáo một kích, tiến tới lại có quân đội mấy chục bộ tộc lâm trận làm phản, nay Doanh Vân Bằng bọn thủ lĩnh bộ tộc đều bị bí mật nhốt ở trong nhà tù của Bồ Phản, các binh sĩ lâm trận phản loạn, tất cả đều giam giữ ở Xích Phản sơn.

Những người này nên xử trí như thế nào?

Đối với chuyện này, Đế Thuấn cũng có chút không biết làm sao.

Chương 458: Đề Nghị

Hương vị Long Cốt Tửu rất khá.

Một ly lại một ly, dòng chảy nóng cuộn cuộn ở trong cơ thể nhộn nhạo, ngọn lửa năm màu cấp tốc nhảy lên, toàn thân Cơ Hạo mồ hôi đầm đìa, lỗ chân lông bị nhiệt lực mở ra, từng luồng khí trắng từ trong lỗ chân lông phun ra, ở đỉnh đầu ngưng tụ thành một đám mây trắng nho nhỏ.

Lực lượng thân thể đang tăng vọt, một mình Cơ Hạo sau khi nuốt vào một vò Long Cốt Tửu, lực lượng thân thể mạnh mẽ tăng gấp đôi có thừa.

Giống với Cơ Hạo, đám người Đế Thuấn cũng đều đang uống từng ngụm từng ngụm rượu, uống tới mức khóe mắt Tự Hi giật giật, đau lòng thiếu chút nữa chửi mắng ra tiếng —— Long Cốt Tửu này dùng tài liệu chính khó tìm, trên tay hãn cũng không còn lại bao nhiêu vò.

Mọi người tới nơi này là tới thương nghị đại sự nhỉ? Sao đều biến thành tửu quỷ, chỉ lo hưởng trong bụng trút rượu?

“Ài, Sùng Bá... Không, ‘Rượu hổ cốt’ này của nhà Sùng Hậu, quả nhiên là tuyệt phẩm hạng nhất.” Đế Thuấn cầm muôi trúc cán dài, đem một muôi Long Cốt Tửu cuối cùng trong vò rượu múc ra, rót vào trong cốc rượu ba chân tinh tế nhấm nháp.

Hắn vừa nhấp ngụm rượu nhỏ, vừa ngẩng đầu lên cười nói: “Mọi người thảo luận đi, những người này, việc này, rốt cuộc nên xử lý như thế nào?”

Thảo luận? Thảo luận như thế nào?

Hai thị nữ nâng đến một cái hũ ngói to, bên trong tràn đầy một hũ canh rắn. Ngũ Hoa Đại Khuê Xà chất thật tươi mới, béo bở nhiều nước, dùng mấy chục loại dược thảo quý hiếm cùng nhau nấu, canh rắn quả nhiên là hương thơm nồng

xộc vào mũi, càng có công hiệu bổ dưỡng thật lớn.

Cơ Hạo cầm lên một cái bát to, vượt trước động thủ rót đầy cho mình một bát canh rắn, đem đầu cầm trong cái bát to bắt đầu ăn từng miếng từng miếng. Vừa ăn, hắn vừa khen không dứt miệng đối với canh rắn mỹ vị. Hai thị nữ của Tự Hi tay nghề không tồi, hơn nữa đồ các nàng làm rất đẹp, nước canh màu trắng ngà, thịt rắn trắng bóc run rẩy giống như miếng thủy tinh bán trong suốt, nhìn qua đã có khẩu vị tốt.

Đồ do Vũ Mục gả kia làm hương vị tuyệt hảo, nhưng vẻ ngoài lại thua xa bát canh rắn này. Cơ Hạo đã từng thấy Vũ Mục làm ra canh rắn, nước canh màu sắc rực rỡ, cả con rắn con rết cái gì ngâm mình ở trong nước canh giống như vật còn sống, người nhát gan căn bản không dám hạ miệng.

Mọi người tận tình ăn no, đem canh rắn cùng hai con cá béo trắng chế thành ngư quái ăn sạch sẽ, lau khô nước trên mặt, lúc này mới hài lòng đồng thời thở ra một hơi.

Nhìn nhau một cái, mọi người cùng cất tiếng cười vui. Sau đó Tự Văn Mệnh đột nhiên mở miệng nói: “Doanh Vân Bằng đám trưởng lão đó, hành vi phạm tội sâu nặng, phải tru sát. Không chỉ có bọn hăn, ngay cả thân quyến của bọn hăn, cũng phải biếm làm nô lệ.”

“Vây, chiến sĩ các bộ tộc thì sao?” Đế Thuấn trầm giọng nói: “Bọn hăn ở vịnh Ác Long quay giáo một kích, thiếu chút nữa hủy phòng tuyến Xích Phán sơn, thiếu chút nữa khiến nhân tộc ta lâm vào tai ương ngập đầu. Các chiến sĩ đó... Tội của bọn họ...”

“Chúng ta định tội cho bọn hăn như thế nào đây?” Tự Văn Mệnh nhìn Đế Thuấn, cười cay đắng, bất đắc dĩ giang hai tay.

Đế Thuấn nghiêng răng, một lúc lâu không lên tiếng.

Liên minh bộ lạc nhân tộc, chỉ là liên minh bộ lạc. Đế Thuấn danh là nhân

vương, thực ra là mình chủ liên minh bộ lạc. Bộ lạc nhân tộc lấy hàng vạn để tính, thị tộc, bộ tộc to nhỏ liên hợp lại, tuyển cử một người có đức hạnh, có thanh danh, mọi người đều yên tâm ra làm người vương, quyết định tranh cãi lớn nhỏ, xử trí các loại tranh chấp cho các bộ lạc.

Nhưng nhân vương sức ước thúc có hạn, quyền lực nhân vương cũng không chí cao vô thượng như trong tưởng tượng.

Rất nhiều lúc, một ít thế lực bộ tộc cường đại vì ích lợi nhà mình, cứng rắn không muốn phục tùng mệnh lệnh nhân vương, Đế Thuấn cũng không có cách nào quá ồ ồ xử lý bọn họ.

Như Vô Chi Kỳ.

Đế Thuấn phạt hãm giam cầm trăm năm không cho phép ra ngoài, nhưng một trận chiến Xích Phán sơn hãm công khai nháy ra, sau đó còn khoe khoang mình lập bao nhiêu quân công, đủ để triệt tiêu toàn bộ lỗi của hãm trước đó, Đế Thuấn có thể làm gì hãm?

“Chiến sĩ các bộ tộc đó...” Tự Hi cũng do do dự dự lẩm bẩm một tiếng.

Chiến sĩ các bộ tộc đó, đều là vì trưởng lão đám Doanh Vân Bằng phản bội, ra lệnh một tiếng, bọn họ liền hung hãn quay giáo. Nói từ trên lập trường cả nhân tộc, chiến sĩ các bộ tộc đó phạm trọng tội, phải bêu đầu thị chúng toàn bộ. Kết quả tốt nhất, bọn họ cũng có thể bị biếm hết làm nô lệ.

Nhưng từ trên lập trường bộ tộc bọn họ mà nói, bọn họ không có bất cứ sai lầm nào.

Đám người Doanh Vân Bằng là trưởng lão của họ, bọn họ ở trên chiến trường, phải phục tùng mọi mệnh lệnh của bọn Doanh Vân Bằng. Cho nên Doanh Vân Bằng bảo họ xoay đầu thương, phát động tiến công đối với chiến sĩ nhân tộc bộ tộc khác, bọn họ phục tùng mệnh lệnh Doanh Vân Bằng làm việc, bọn họ không có bất cứ lỗi lầm nào!

Ở trên chiến trường, nếu chiến sĩ các bộ tộc đó làm trái mệnh lệnh trưởng lão nhà mình, như vậy bọn họ mới là phạm trọng tội ngập trời, bọn họ và thân quyến của mình đều không cách nào nán lại ở trong bộ tộc nữa, chắc chắn nhận trừng phạt tàn khốc nhất của bộ tộc.

“Biếm hết làm nô lệ?” Cơ Hạo giờ bát lớn, cũng có chút do dự nói.

“Tộc trưởng cùng trưởng lão của bọn họ, sẽ tuyệt đối không đáp ứng.” Đế Thuấn bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Vì việc này, ta đã tranh luận rất nhiều lần với bọn họ. Nhưng... Nhiều bộ tộc như vậy liên thủ chống lại... Các chiến sĩ đó, đều là tinh anh các tộc, biếm làm nô lệ mà nói, đối với thực lực các bộ tộc bọn họ cũng là một sự suy yếu thật lớn, bọn họ tuyệt đối có thể sẽ không đồng ý.”

Đế Thuấn rất bất đắc dĩ. Cơ Hạo nhìn Đế Thuấn bất đắc dĩ, cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Nếu là một bộ lạc phạm sai lầm, ví dụ như nói Mặc Viên bộ làm ra chuyện ngu xuẩn cướp bóc tù binh, Đế Thuấn ra lệnh một tiếng, mười mấy vạn chiến sĩ Mặc Viên bộ liền bị biếm làm nô lệ, quyền lực của Đế Thuấn có thể làm như vậy.

Bởi vì Mặc Viên bộ xúc phạm lợi ích mọi bộ tộc, mọi bộ tộc đều sẽ ủng hộ Đế Thuấn, đối mặt áp lực của toàn bộ bộ tộc, cho dù Cộng Công Vô Ưu cũng không thể vẫn hời hợt mệnh bị biếm làm nô lệ của các chiến sĩ Mặc Viên bộ.

Nhưng các chiến sĩ lâm trận quay giáo, tất cả đều đến từ bộ tộc các cường đại của Bồ Phản, thế lực bộ tộc bọn họ cực kỳ cường đại, Đế Thuấn muốn trừng phạt các chiến sĩ phản loạn, nhiều bộ tộc như vậy liên thủ, ngay cả Đế Thuấn cũng không thể áp chế bọn họ.

Hơn nữa tộc trưởng cùng trưởng lão các bộ tộc cũng có đạo lý của bọn họ, những chiến sĩ ở đây trên chiến trường phục tùng mệnh lệnh trưởng lão nhà mình, vậy có gì sai?

Doanh Vân Bằng bọn họ những trưởng lão này làm phản, bọn họ mệnh lệnh chiến sĩ dưới trưởng phản loạn, các chiến sĩ chỉ là dựa theo mệnh lệnh làm việc, có sai là Doanh Vân Bằng bọn họ các trưởng lão này —— nhưng các trưởng lão đó, các bộ tộc cũng nguyện ý đem bọn họ giao ra trừng phạt nghiêm thêm!

Những đầu sỏ kia đều đã bị trừng phạt, như vậy những chiến sĩ này vẫn là ai về nhà nấy thôi!

“Ta, không phải nhất định phải trừng phạt các chiến sĩ đó.” Đế Thuần cau mày, nặng nề nói: “Ta, chỉ là muốn lập một quy củ. Phải có một quy củ... nhân tộc chúng ta, là một nhân tộc. Chiến sĩ các bộ tộc, không thể chỉ nghe theo lời trưởng lão bộ tộc bọn họ nói.”

Cơ Hạo cầm bát sứ nhẹ nhàng xoay tròn, nâng mắt nhìn thoáng qua Đế Thuần, lại nhìn thoáng qua Tự Văn Mệnh.

“Vậy, đi học đám dị tộc kia. Bọn họ không phải lập một cái Ngu triều sao? Một cái thống nhất, quyền lực tập trung cao độ... Quốc gia!”

Không khí trong phòng chợt một mảng tĩnh mịch.

Trên trán Đế Thuần có mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống.

Như Ngu tộc thành lập Ngu triều, một quốc triều thống nhất, quyền lực tập trung cao độ? Khiến nhân vương, trở thành ‘Vương’ thật sự, mà không chỉ là một minh chủ liên minh bộ lạc?

Cướp lấy quyền bính của tộc trưởng cùng trưởng lão các đại bộ tộc, đem tuyệt đại bộ phận quyền lực tập trung ở trong tay một người?

Đế Thuần mồ hôi lạnh đầy người, đây là bị lời Cơ Hạo nói dọa toát ra.

Chương 459: Tâm Sự

Lúc sương sớm tràn ngập cánh đồng bát ngát ở Bồ Phán, mọi người rời khỏi phòng nhỏ nhà Tự Hi.

Đế Thuấn còn cần đi cùng đầu lĩnh các bộ tộc phí sức lao động tranh luận, cố gắng vạch ra một cái dấu chấm tròn viên mãn cho một trận chiến Xích Phán sơn.

Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng thì dẫn dắt quân đội tư binh nhà mình, lòng đầy vui mừng quay về bộ tộc của mình. Bọn họ lần này được phong thưởng, có lãnh địa thuộc về chính bọn họ, bọn họ muốn đi triệu tập tộc nhân có ý nguyện trung thành mình, đi mở mang, xây dựng địa bàn nhà mình.

Sương sớm mờ nhạt như sữa trâu, trắng xoá theo gió dán mặt đất lưu động.

Xa xa có tiếng ca nhẹ nhàng của cô gái giặt vải sáng sớm bay tới, mấy dòng sông nhỏ êm đềm chảy qua, bờ sông truyền đến tiếng giặt vải ‘Ào ào’.

Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh đi không có mục tiêu ở trong cánh đồng bát ngát, bên người là bụi hoa dại cao ngang hông. Cành hoa tươi mới khẽ chạm một cái là ùn ùn gãy, nước tươi mới ở miệng vết thương tản mát ra mùi thơm cỏ cây nồng đậm.

Liếc một cái, trong tầm nhìn tất cả là cánh hoa đỏ đỏ trắng trắng, theo ánh sáng mặt trời phía đông dâng lên, sương sớm trên cánh hoa, trên phiến lá dần dần bốc hơi, sương mù xung quanh liền tỏ ra càng thêm nồng đậm. Gió thổi qua, vô số cánh hoa to bằng bàn tay quay cuồng, Cơ Hạo chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái, đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài.

Tiếng hét cuộn cuộn truyền ra, có chiến thú gia đình ở Bồ Phán nghe được tiếng hét, cũng đều thét dài hòa theo, trong lúc nhất thời bờ rống ngựa hí rất náo nhiệt.

Tự Văn Mệnh cười lên. Hắn chấp tay sau lưng, vững vàng từng bước một đi về phía trước. Qua một lúc lâu, hắn đột nhiên nói: “Vừa rồi lời của người, ngay cả Đế Thuấn cũng bị dọa... ý kiến của người đúng, nhân tộc chúng ta muốn đối kháng dị tộc, nhất định phải bện thành một sợi dây thừng.”

Giơ hai tay, Tự Văn Mệnh nhìn mặt trời phía đông dần dần mọc lên, nói từng chữ một: “Toàn bộ quyền lực, phải tập trung cùng một chỗ; toàn bộ chiến sĩ, phải phục tùng một ý chí. Nhân tộc, không thể nằm bè bảy mảng nữa, chúng ta phải là một chỉnh thể.”

Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh vẻ mặt thần thánh nghiêm túc, chỉ cảm thấy trong lòng kích động, có một loại cảm giác vĩ đại khó có thể hình dung dần dần sinh ra.

Hắn rất nghiêm túc nói: “Những chiến sĩ đến từ từng cái bộ tộc đó, hắn là biết bọn họ đều là nhân tộc, bọn họ nên vì cả nhân tộc mà chiến. Dao cùng kiếm của bọn họ, chỉ có thể hướng về phía kẻ địch, mà không nên bởi vì trưởng lão nhà mình ra lệnh một tiếng, liền bỏ về phía đồng bào mình.”

“Nhưng bọn họ đã quen phục tùng mệnh lệnh của trưởng lão, quen vì lợi ích bộ tộc nhà mình, đi giết chóc đồng bào cùng là nhân tộc.” Tự Văn Mệnh giơ lên cao hai tay, lớn tiếng nói: “Loại chuyện này, phải được xoay chuyển. Có một số việc, phải được biến hóa. Nếu không, chúng ta vĩnh viễn không có hi vọng.”

Xoay người, Tự Văn Mệnh chỉ về phía bắc: “Một lần này, chúng ta may mắn đánh lùi dị tộc, nhưng nếu bọn chúng lại đến thì sao?”

“Nếu những tồn tại đáng sợ thời thượng cổ từng đánh cho thượng cổ Tam Hoàng cũng hầu như ngã xuống một lần nữa buông xuống; nếu họ tập trung toàn bộ lực lượng, hướng chúng ta toàn lực phát động chiến tranh; nếu ở trong chiến tranh quyết định vận mệnh nhân tộc lại xuất hiện mấy kẻ, mấy chục kẻ như Doanh Vân Bằng... Chúng ta không còn hi vọng.” Tự Văn Mệnh thở phà phò từng ngụm từng ngụm, hắn nhìn Cơ Hạo, rất nghiêm túc lắc đầu.

“Ta từng đi nội địa Ngưu triều. Ta từng kiến thức tiềm lực thật sự của bọn họ, ta biết bọn họ đáng sợ bao nhiêu.”

Tự Văn Mệnh dồn dập nói: “Ta càng biết một số thứ bọn họ biết rõ, nhưng không muốn tin tưởng, hoặc là không muốn đi nghĩ. Bọn họ luôn cảm thấy, chỉ cần không đi nghĩ nữa, không đi nhớ, mấy thứ kia sẽ không tồn tại, bọn họ có thể vĩnh viễn ngồi ở trên vị trí tộc trưởng cùng trưởng lão bộ tộc tiêu dao khoái hoạt.”

Dùng sức phất phất tay, Tự Văn Mệnh cả giận nói: “Không phải có chuyện như vậy! Bọn họ nhất định sẽ đến, bọn họ khẳng định muốn tới. Bọn họ hiện tại duy trì hòa bình trên đại thế với chúng ta, chỉ là bởi vì bọn họ tạm thời không rảnh tay đến đối phó chúng ta.”

Tay chỉ trời, Tự Văn Mệnh lớn tiếng quát: “Khi bọn hã rảnh tay, khi bọn hã có thể triệu tập nhiều lực lượng hơn, triệu tập tinh nhuệ thật sự buông xuống, nhân tộc chúng ta sẽ thành nô lệ vĩnh viễn của bọn hã! Như đám Âm tộc, như những tinh quái, đời đời con cháu chúng ta đều sẽ là nô lệ!”

Dùng sức dấm ngực, trong ánh mắt Tự Văn Mệnh quay cuồng nham thạch nóng chảy mãnh liệt, lớn tiếng hướng phía Cơ Hạo nói: “Ta thà tan xương nát thịt, ta cũng không muốn đời đời con cháu của ta, huyết mạch hậu duệ của ta, giống như gia súc phủ phục ở dưới chân dị tộc, mặc cho người ta giẫm lên, chà đạp.”

Một cỗ nhiệt huyết quanh quẩn trong lòng Cơ Hạo, hã nghiêng răng nói: “Không ai có thể khiến đời đời con cháu chúng ta trở thành nô lệ.”

Tự Văn Mệnh nhẹ nhàng nắm tay, nện một quyền trên ngực Cơ Hạo. Hã hạ thấp thanh âm, chỉ vào phương hướng Nghiêu sơn nói: “Hai hôm nữa, người với đồ quân nhu của người đều sẽ chuẩn bị tốt. Nghiêu sơn là một chỗ không tệ, ta hy vọng trong tương lai, Cơ Hạo, người có thể giúp đỡ ta.”

Nhìn Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh dặn dò: “Cẩn thận Vô Chi Kỳ, cẩn thận Cộng

Công Vô Ưu, cẩn thận các bộ lạc Bắc Hoang. Người càng phải cẩn thận người Thập Nhật quốc. Thậm chí đối với người mà nói, Thập Nhật quốc so với Vô Chi Kỳ còn nguy hiểm hơn... Bọn họ, là kẻ thù truyền kiếp của Kim Ô bộ các người!”

Nhưng trong nháy mắt, Tự Văn Mệnh lại thoải mái cười lên, hãnh nhiên Cơ Hạo cười nói: “Chẳng qua, người hãnh là cũng sẽ không sợ bọn họ.”

Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh, rất chân thành cũng rất nghiêm túc nói: “Ta vì sao phải sợ bọn họ? Nên là bọn họ sợ ta mới đúng.”

Hai người sóng vai mà đứng, nhìn mặt trời mọc lên phía đông, nhìn ánh mặt trời xuyên thấu sương mù, chứng khô hơi nước màu trắng, nhìn đại địa dần dần trở nên sáng sủa mà khô mát, nhìn Bồ Phán từ ngủ say dần dần thức tỉnh, tản mát ra ma lực chỉ Bồ Phán có.

Người đi đường như dẹt, gà chó kêu lẫn nhau, từng làn khói bếp theo gió bay lên, Bồ Phán dưới ánh mặt trời là tươi sống mạnh mẽ như thế.

Đợi mặt trời lên cao, hai người đồng thời thở ra một hơi, Cơ Hạo cười nói: “Bồ Phán là địa phương tốt.”

Tự Văn Mệnh rất tán đồng gật gật đầu: “Bồ Phán quả thật là địa phương tốt.”

Dừng chút, Tự Văn Mệnh chợt đổi giọng: “Đám trưởng lão bọn Doanh Vân Bằng, hiện tại đều nhốt ở trong nhà tù. Ngày hôm qua ta nghe Cao Đào nói, Doanh Vân Bằng kêu to hét lớn luôn muốn gặp người một lần.”

“Gặp ta?” Cơ Hạo ngần ngừ, theo bản năng nói: “Ta và hãnh không có loại giao tình này nhỉ? Hãnh hiện tại lo bản thân không xong, còn có rảnh muốn gặp ta?”

Tự Văn Mệnh cũng rất khó hiểu nhíu mày: “Nói tới cũng rất cổ quái, Doanh Vân Bằng tuy tính tình cổ quái, kiêu hoành ương ngạnh một chút, nhưng bình

tĩnh mà xem xét, hẳn thực không tính là một người xấu, ở Bồ Phán, phàm là trưởng lão bộ tộc bộ tộc thực lực đủ lớn, tính tình so với hẳn hung ác quái dị hơn còn có nhiều. Lần này hẳn lại lâm trận phản loạn, điều này hoàn toàn không đúng.”

Cơ Hạo trầm ngâm chốc lát, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, hẳn cười nói: “Một khi đã như vậy, ta sẽ đi gặp Doanh Vân Bằng trưởng lão của chúng ta một chút đi.”

Hắn nhìn Tự Văn Mệnh cười nói: “Ta cũng rất tò mò, hẳn tìm ta có thể có chuyện gì đây?”

Chương 460: Tịch Diệt

Trước đại diện thảo luận chính sự của nhân tộc, một hàng lều cỏ phòng giam đơn sơ xếp thành hình chữ Nhất.

So sánh với ngày xưa, hiện tại ngoài phòng giam náo nhiệt hơn rất nhiều, đám đông cao tầng bộ tộc cử chỉ khí độ đều khác với bình dân, hộ vệ vờn quanh bên người đứng ở cạnh phòng giam, sắc mặt khó coi nói thầm cái gì với tộc nhân trong phòng giam.

Những người đứng ở ngoài phòng giam, sắc mặt ai cũng sầm trầm, nhú chặt hai hàng lông mày nói rõ trong lòng bọn họ có áp lực cực lớn.

Mà người trong những phòng giam đó, các cao tầng những bộ tộc ở một trận chiến vịnh Ác Long Xích Phán sơn, đột nhiên hạ lệnh tộc nhân quay giáo một đòn, thiếu chút nữa phá hủy toàn bộ phòng tuyến Xích Phán sơn, lại mỗi người như không có việc gì ngồi ở trên chiếu, vẻ mặt tự nhiên thậm chí mang theo nụ cười tủm tỉm rất thần bí, rất cổ quái.

Hầu như mọi người đều là một tư thế ngồi xếp bằng ở trên chiếu, hai tay rất thư thái đặt ở trên đầu gối, nhắm mắt, mang theo nụ cười, thông dong như nhàn vân dã hạc, nhàn nhã tự tại nói không nên lời.

Đối mặt cao tầng bộ tộc nhà mình thấp giọng quát hỏi thậm chí là tức giận quát mắng, những người này tâm tình tốt sẽ thuận miệng ứng phó hai tiếng, tâm tình không tốt thì dứt khoát một câu không nói. Mặc cho có một số cao tầng bộ tộc tính tình nóng nảy dùng an nguy người nhà thân quyến của bọn họ tiến hành uy hiếp, bọn họ vẫn thờ ơ như trước.

Xa xa, A Bảo nhét hai tay trong tay áo, kiễng chân đứng ở trên một cây đại thụ ngắm nhìn động tĩnh bên này.

Nhìn thấy bộ dáng nước đổ lá khoai của những người này, nhìn thấy nụ cười

cổ quái, thông dong kia trên mặt bọn họ, A Bảo nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Bằng môn tả đạo, chỉ biết dùng những thủ đoạn hạ lưu. Cứ như vậy, còn muốn tranh thiên địa khí vận kia với bốn môn? Đoạt thiên địa đại đạo này?”

Tay áo vung lên, A Bảo bay người xuống khỏi cái cây to, thấp giọng thở dài: “Một đám đáng thương, thôi, cứ để bọn họ ở trong cực lạc chi cảnh đó quy thiên đi, nếu gọi về thần trí bọn họ... Đối với bọn họ mà nói, ngược lại quá tàn nhẫn.”

Trong một gian phòng giam tới gần cửa chính đại điện thảo luận chính sự, chính là trong phòng giam trước đó vài ngày, Cơ Hạo bởi vì chuyện mở quặng Mậu Sơn bộ, từng bị giam giữ. Doanh Vân Bằng ngồi trên chiếu, trên mặt cũng mang theo loại nụ cười quái dị thông dong kia, làm người ta hận không thể một quyền đánh nát cả khuôn mặt hắn.

Một nam tử trung niên bộ dạng có tám chín phần tương tự với Doanh Vân Bằng, nhưng so với hắn trẻ hơn một đoạn đứng ở ngoài phòng giam, cau mày nhìn Doanh Vân Bằng không nói được một lời: “A huynh, người vì sao làm ra chuyện ngu xuẩn như thế? Chung quy phải cho bốn gia một câu trả lời!”

“Nhiều nhất một năm thời gian, chuyện Bồ Phán sẽ truyền về Thập Nhật quốc. Đến lúc đó những đứa cháu trai cháu gái của ta sẽ là kết cục gì? Người một chút cũng không lo lắng cho cốt nhục của người sao? Huynh đệ nhà mình, không tin người sẽ làm ra loại chuyện đó! Nhưng rốt cuộc đã xảy ra cái gì?”

Nam tử trung niên đau khổ cầu xin, chỉ cầu Doanh Vân Bằng khai ra rõ ràng, ở vịnh Ác Long rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc vì sao Doanh Vân Bằng sẽ điên cuồng đến khiến Thập Nhật quốc cầm đầu tiên thủ Đông Hoang quay giáo một kích, ngang nhiên đánh chết rất nhiều tinh nhuệ nhân tộc, thậm chí ngay cả vũ nhân thân vệ của Đế Thuấn cũng tổn hại gần vạn người!

Sinh tử của chỉ một mình Doanh Vân Bằng thì thôi, cho dù Doanh Vân Bằng liên lụy toàn bộ con cái của hắn, đối với Thập Nhật quốc khổng lồ mà nói, cái này cũng không tính là chuyện gì quá to tát.

Nhưng mấy chục vạn Đông Hoang tiền thủ kia dưới trướng Doanh Vân Bằng, đều là tinh nhuệ của các bộ tộc Đông Hoang, đặc biệt là của Thập Nhật quốc!

Đế Thuần cùng một đám trọng thần nhân tộc cố ý muốn xử trí nghiêm thêm đối với các chiến sĩ phản loạn. Nay nhiều bộ tộc liên thủ, đang đấu với Đế Thuần.

Hiện tại cao tăng các bộ tộc đều rất muốn làm rõ, Doanh Vân Bằng bọn các trưởng lão tham chiến, rốt cuộc là phát điên cái gì, làm ra chuyện phát rồ như vậy. Nhưng điên cuồng oanh tạc rất nhiều ngày, những trưởng lão này cứng đầu một câu nói thật cũng chưa chịu khai ra.

Không làm rõ tiền căn hậu quả bọn Doanh Vân Bằng nổi điên, cao tăng các bộ tộc đó đều không yên tâm!

Lần này bọn họ là ở vịnh Ác Long chơi một tay như vậy, lần sau sẽ là ở nơi nào?

Một lần sau, bọn họ sẽ trực tiếp phát rồ dẫn dắt sĩ tốt dưới trướng, đột ngột bùng nổ chiến tranh với bộ tộc khác hay không? Thậm chí, bọn họ sẽ làm ra chuyện càng thêm điên cuồng, càng thêm không có giới hạn?

Doanh Vân Bằng thản nhiên cười, nhìn nam tử trung niên không nói một lời.

Hắn ánh mắt thâm thúy mà mơ hồ bất định, như thần linh ngồi cao trên đám mây, phàm nhân căn bản đừng nghĩ làm rõ hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Sắc mặt nam tử trung niên trở nên dần dần xanh mét, gương mặt tuần lãng cũng dần dần vụn vỡ. Hắn nghiến răng, đột nhiên đè thấp thanh âm khàn cả giọng rít gào lên: “Doanh Vân Bằng! Tuy chúng ta có cùng a cha, nhưng bị ép nóng nảy, chớ có trách ta xuống tay quá ác! Người chẳng lẽ muốn thử một chút khổ hình bốn gia mới bằng lòng khai ra?”

Doanh Vân Bằng khẽ thở dài, rồi cuộc mở miệng: “Doanh Vân Hạc, bọn người sinh linh vô tri, ở trong hồng trần lầy lội lẫn lộn giãy dựa trọn đời trầm luân. Các người vĩnh viễn sẽ không biết siêu thoát sung sướng, vĩnh viễn không biết giải thoát hoan hỉ. Cùng những kẻ như các người, ta có thể có gì để nói đây?”

Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh sải bước tới, vừa lúc nghe được phen lời này của Doanh Vân Bằng.

Cơ Hạo không khỏi cười: “Siêu thoát? Giải thoát? Doanh Vân Bằng, người khiến mấy chục vạn tộc nhân dưới trướng người lâm vào tình thế nguy hiểm, người còn có mặt mũi nói loại lời này?”

Doanh Vân Hạc nhanh chóng xoay người lại, hẩn nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, sau đó nghiêm nghị hướng Tự Văn Mệnh chấp tay hành một lễ. Tự Văn Mệnh hướng Doanh Vân Hạc gật gật đầu, đi tới cạnh phòng giam, nhú mào nhìn Doanh Vân Bằng chột đứng dậy.

Xa xa A Bảo vốn đã đi xa chột quay đầu, nhìn thấy Cơ Hạo đến gần Doanh Vân Bằng, hẩn vung tay áo, dưới chân một làn mây mỏng sinh ra, bước dài mấy cái thân hình lóe lên, nhẹ nhàng vô cùng lại trở về một đoạn đường, nhẹ nhàng lắc đầu đứng ở dưới một cây to xa xa nhìn bên này.

A Bảo hai tay kết một cái đạo ấn, trong miệng ngậm tụng hàng ma bí chú bí truyền, một khí tức kỳ dị làm tâm thần người ta trong vắt thối quét bốn phía, Doanh Vân Bằng vừa mới nhảy lên, trong hai mắt mơ hồ có sự điên cuồng lóe lên ánh mắt chột trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Há há mồm, Doanh Vân Bằng vốn muốn trước mặt cao tăng đám đông bộ tộc, làm một số chuyện thê lương đem Cơ Hạo kéo xuống nước thờ hồn hển mảy hơi, quái thanh quái khí chỉ vào Cơ Hạo cười lạnh nói: “Cơ Hạo, ta biết, con ta, còn đứa cháu đó của ta, đều là vì người mà chết. Nhưng ta không trách người, sống là một việc khốn khổ cỡ nào, người khiến bọn nó siêu thoát, ta nên cảm

kích người.”

Hít sâu một hơi, ánh sáng cuồng nhiệt lóe ra trong mắt Doanh Vân Bằng, hân há mồm, muốn nói những lời long trời lở đất, nhưng dưới cây to xa xa A Bảo biến ảo thủ ẩn, nhẹ nhàng niệm tụng hàng ma bí chú, cứng rắn đem ác niệm trong lòng Doanh Vân Bằng áp chế xuống.

Cười một tiếng cổ quái, Doanh Vân Bằng nhìn Cơ Hạo trầm giọng nói: “Ta... Ta muốn nói... Người, Cơ Hạo, vốn chúng ta có thể thành công... Nhưng người... Người đã phá hỏng việc tốt của chúng ta! Người chờ xem, chúng ta... sẽ không nhẹ nhàng như vậy buông tha người!”

Ngón tay, Doanh Vân Bằng chỉ vào Tự Văn Mệnh, chỉ vào Doanh Vân Hạc, chỉ vào cao tăng bộ tộc bốn phía cùng cất tiếng cười dữ tợn: “Các người... Ha ha!”

Hít một hơi thật sâu, Doanh Vân Bằng khoanh chân ngồi trên mặt đất, hân cùng các trưởng lão bộ tộc xung quanh đều bởi vì phản loạn mà bị nhốt đồng loạt cười vui một tiếng, hai tay kết thành liên hoa ấn thủ ở tim, trên mặt phun ra ánh sáng lưu ly bảy màu, sau đó khí tức sinh mệnh chợt tiêu tán.

Chương 461: Thi Đạo Nhân

Trước đại diện thảo luận chính sự một mảng hỗn loạn, sắc mặt Cao Đào xanh mét vọt ra, lớn tiếng quát lớn tra rõ việc này.

Sắc mặt Tự Văn Mệnh cũng khó coi đến cực điểm, ngay tại trước đại diện thảo luận chính sự quan trọng nhất của Bồ Phán, ở yếu địa trung tâm trái tim yếu hại của liên minh bộ lạc nhân tộc, mấy trăm trưởng lão phạm trọng tội phản nghịch đều nhip dùng một loại phương thức quỷ dị ngã xuống, cái này không thể nghi ngờ là một bạt tai hung hăng và trên mặt ở toàn bộ ‘nhân tộc’.

Trưởng lão đến từ các bộ tộc cũng sắc mặt biến thành màu đen, một đám lửa giận ngập trời liên tục tuyên bố mệnh lệnh, lệnh cưỡng chế tinh nhuệ trong tộc rải ra khắp nơi, tra rõ tất cả người bộ dạng đáng ngờ ở Bồ Phán.

Cơ Hạo không nói gì lắc đầu, lộn xộn như vậy, ngay cả kẻ địch rốt cuộc là ai cũng chưa làm rõ, tra rõ? Người tra rõ như thế nào?

Bên tai đột nhiên có thanh âm A Bảo truyền đến, Cơ Hạo vội xoay người, liền nhìn thấy A Bảo đứng ở dưới một cây đại thụ ngoài trăm trượng, sắc mặt trầm như nước, quanh thân mơ hồ có một tầng thanh quang kỳ dị quanh quẩn.

Cơ Hạo vội vàng đi qua. A Bảo tóm chặt tay Cơ Hạo, tay áo vung lên, mang theo Cơ Hạo liền như một làn khói cấp tốc đi xa. A Bảo đạo pháp thần thông sâu không lường được, tay áo quay cuồng, trong một bước đã bước ra trên vạn dặm, Cơ Hạo chỉ cảm thấy trước mắt lóe ra quang ảnh, không bao lâu hai người đã rời khỏi Bồ Phán, tiến vào trong một mảng dãy núi kéo dài phía tây.

Đột ngột, phía trước một ngọn núi dốc đứng, cuồng phong thổi qua, gió từ giữa mấy khối đá núi lởm chởm xuyên qua, phát ra tiếng vang thê lương như sói hoang tru. Nhưng trong gió núi mạnh mẽ như vậy, một làn khói tim xông thẳng tắp lên trời cao, mặc cho gió núi thổi lại không chút sụt mẻ.

Đỉnh núi cách mặt đất vạn trượng, một cái lư hương ba chân bạch ngọc to bằng đầu người đặt ở trên một tảng đá lớn, trong lư hương cắm ba cây nhang nhỏ long lanh như tuyết, một làn khói màu tím đang từ trong lư hương này phun ra.

Khói tím như mũi tên lao thẳng lên trời cao, mùi thơm thoang thoảng tản ra, trong mùi thơm lộ ra một sự thánh khiết cùng trang nghiêm to lớn, khiến đỉnh núi như tiên cảnh phúc địa, như mỗi một khối đá đều lộ ra một mảng ánh sáng kỳ dị.

A Bảo mang theo Cơ Hạo một bước lao tới đỉnh núi, cảm thụ được loại không khí kỳ dị thánh khiết cùng trang nghiêm đó ở chung quanh, A Bảo cười lạnh nói: “Sự đệ, về sau nhớ, nếu ở vùng khi ho cò gáy, đừng tới loại địa phương trang nghiêm nghiêm túc, thánh khiết thanh tịnh này, vậy đó là có người đang phá rối.”

Cơ Hạo nghiêm nghị gật gật đầu. Bên kia đám người Doanh Vân Bằng vừa ngã xuống, A Bảo lại đột nhiên mang theo mình đến đến nơi đây, rất hiển nhiên, bọn Doanh Vân Bằng chết và lư hương này không thoát được quan hệ.

Nhưng đỉnh núi một mảnh đất bằng phẳng ước chừng phạm vi trăm trượng, trống rỗng không nhìn thấy ai.

Trong gió núi gào thét, chỉ có lư hương bạch ngọc nho nhỏ này đứng sừng sững ở trên một khối đá núi. Khói tím bốc lên, toàn bộ đỉnh núi đều tràn ngập một khí tức tường hòa, an bình, ấm áp, thư thái.

Cơ Hạo hít sâu một hơi, hai mắt lóe ra hào quang màu đỏ vàng, Kim Ô Thần Mâu mở ra, hướng bốn phía nhìn lướt qua.

Liếc một cái, Cơ Hạo liền phát hiện ở trên đất bằng phẳng trước lư hương, như có một mảng không khí mơ hồ vẩn vèo, hẳn không nói hai lời búng ngón tay, ‘Ông’ một tiếng Cửu Long Hỏa Châu bắn nhanh ra, mang theo mảng lớn ánh lửa nện thật mạnh ở trên mảng không khí vẩn vèo kia.

Một ngón tay khô gầy như củi, làn da óng ánh như đá quý, xuyên thấu qua làn da trong suốt có thể nhìn thấy xương khớp màu vàng đột ngột từ trong một mảng không khí đỏ điểm ra, một đầu ngón tay nhẹ nhàng băng quơ búng ở trên Cửu Long Hỏa Châu.

‘Keng’ một tiếng vang lớn, Cửu Long Hỏa Châu bị lực lượng khổng lồ đánh bay xa mấy ngàn trượng, một luồng nguyên thần Cơ Hạo bám vào ở trên Cửu Long Hỏa Châu rung mạnh, lực cản trở làm nguyên thần hẫng chấn động, trước mắt biến thành màu đen từng đợt, thiếu chút nữa cắm đầu ngã xuống đất.

Mảng không khí vụn vụn kia dần dần tản ra, lộ ra một nam tử trung niên gầy da bọc xương, thân khoác áo vải rách nát.

Nam tử trung niên thoát nhìn chính là một bộ khung xương có thể hoạt động, trên bộ xương khô quắt căng một tầng da. Nhưng làn da hẫng trơn bóng như ngọc, làn da trong suốt lúc nào cũng phóng ra ánh sáng như lưu ly. Xuyên thấu qua làn da trong suốt, có thể nhìn thấy xương khớp hẫng như vàng ròng đúc thành, lục phủ ngũ tạng rất giống đá quý điêu khắc thành, từng khối từng khối lóng lánh ánh sáng nhàn nhạt.

Càng làm người ta kinh hãi hơn là đầu của hẫng.

Làn da đầu hẫng là trong suốt, xương sọ hẫng cũng là bán trong suốt. Ở trong xương sọ hẫng không thấy óc, mà là một vũng chất nhầy màu vàng, trong chất nhầy không ngừng lóng lánh ánh vàng mờ nhạt, một đứa bé to bằng nắm tay, bộ dạng trắng trẻo nõn nà ngồi xếp bằng ở trên một đóa hoa sen, đang hí mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo cười lạnh.

Sinh ra bộ dáng ‘người’ như thế?

Cơ Hạo rùng mình, người như vậy nếu nửa đêm đụng phải, cho dù người lớn mật nữa cũng sẽ bị dọa đến gặp ác mộng!

Hình tượng như vậy thật sự là quá mức dữ tợn đáng sợ, nhưng toàn thân

người này đều có một làn hương thoang thoảng ấm áp lộ ra, quanh thân lộ ra một khí tức to lớn trang nghiêm thần thánh, thậm chí cho người ta một loại lực hấp dẫn ấm áp tương tự với trong lòng mẫu thân.

Hắn tuy bộ dạng quái dị, nhưng nhìn kỹ bộ dáng hắn, gia hỏa này lại cho người ta một loại mị lực quái dị nhìn không được muốn quỳ bái.

Cơ Hạo nhìn chăm chăm đối phương, đột nhiên hung hăng cắn một cái ở trên đầu lưỡi mình. Đầu lưỡi bị cắn rách, lượng lớn máu tươi chảy ra, đau đớn khiến thần trí có chút mơ hồ của Cơ Hạo chợt tỉnh táo, hắn không dám nhìn đối phương nữa, nhanh chóng chếch đi ánh mắt.

“Thi đạo hữu!” A Bảo hướng đối phương vỗ tay, lạnh giọng cười nói: “Những môn nhân đó của ngươi vô dụng, lần này rốt cục gọi đạo hữu tự mình ra tay?”

“Bảo đạo nhân!” Hai tay Thi đạo nhân giao nhau đặt trước ngực, mặt không biểu cảm nhìn A Bảo: “Mọi người, nước giếng không phạm nước sông. Ngươi quản chuyện của ta làm gì? Ta làm cái gì, chẳng lẽ còn cần hướng ngươi tấu rõ hay sao?”

A bảo cười lạnh nói: “Vừa rồi ngươi lấy bí chú điều khiển đám người Doanh Vân Bằng, muốn thừa dịp tiểu sư đệ nhà ta tới gần làm cái gì?”

Hắn chỉ vào Thi đạo nhân quát lạnh nói: “Ngươi muốn làm bất cứ chuyện gì đều không quan hệ với ta, nhưng ngươi muốn tính kế đệ tử bốn môn, trước sờ sờ cổ mình, có thể chống đỡ được uy lực một kiếm của tổ sư bốn môn hay không.”

Thi đạo nhân cười cười rất khó coi, thản nhiên nói: “Thật ra cũng không coi như tính kế, chỉ là muốn để họ trước khi chết hét lớn một tiếng là bị tiểu sư đệ nhà ngươi ép phản loạn. Nhưng Bảo đạo nhân ngươi đã có đại pháp lực, phá bí chú của bản đạo, việc này kết thúc ở đây.”

Sau lưng Cơ Hạo toát mồ hôi lạnh một phen, hung hăng trừng mắt nhìn Thi

đạo nhân một cái.

Vừa rồi trong bất tri bất giác, A Bảo cùng đạo nhân quái dị này vậy mà đã ngầm giao thủ một lần?

Ngẫm lại xem, nếu vừa rồi Cơ Hạo ở đây, mấy trăm trường lão phản loạn bọn Doanh Vân Bằng đột nhiên cùng cất tiếng rống to, rít gào là Cơ Hạo ép bọn họ phản! Không chỉ có Cơ Hạo có phiền toái, ngay cả Tự Văn Mệnh luôn đối với Cơ Hạo chiếu cố có thừa, thậm chí là Đế Thuấn vừa phong thưởng Cơ Hạo đều sẽ có phiền toái cực lớn.

Chuyện này nếu xử lý không tốt, thậm chí có thể dẫn phát Đế Thuấn và đại bộ tộc bên dưới quyết liệt, dẫn tới cả nhân tộc lâm vào trong rung chuyển.

Cơ Hạo nghiêng răng cười lạnh nói: “Tốt, thủ đoạn tốt!”

Thi đạo nhân cười nhẹ, đột nhiên vươn một ngón tay, thẳng tắp hướng Cơ Hạo ấn xuống một chỉ.

Chương 462: Ước Định

Một ngón tay ấn xuống rất đơn giản, không có ánh sáng, không có âm thanh, không có bất cứ dị trạng nào, lại cho Cơ Hạo một loại áp lực khủng bố tránh cũng không chỗ nào để tránh, không thể né tránh, cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển cũng sẽ bị một đầu ngón tay này đánh trúng, đều sẽ bị một đầu ngón tay nghiền chết.

Áp lực nặng như núi gào thét đánh tới. Cơ Hạo mở to hai mắt nhìn, thân thể khẽ run. Thi đạo nhân chiều cao một trượng có thừa, giờ phút này nhìn qua quả thực so với những người nước Long Bá kia còn cao lớn hơn mấy lần, đầu ngón tay hắt hướng Cơ Hạo điểm xuống, giống như một đại hán dùng đầu ngón tay chọc con kiến, nguyên thần Cơ Hạo cũng đang run rẩy, cảm giác mình là nhỏ bé như thế.

Một đầu ngón tay này ấn xuống, còn chưa chạm thân thể Cơ Hạo, đã đầu tiên muốn để lại một dấu ấn ở trong nguyên thần hắn, một dấu ấn không thể chống lại, không thể phản kháng Thi đạo nhân, nhìn thấy Thi đạo nhân nhất định phải dập đầu quỳ bái.

“Ép ~ người ~ quá ~ đáng!”

Toàn thân Cơ Hạo mồ hôi lạnh róc rách, đối mặt Thi đạo nhân đột nhiên điểm ra một chỉ này, hắn thậm chí ngay cả ý niệm né tránh cũng không thể dâng lên.

Nguyên thần hắn, thân thể hắn, ý chí hắn, đều bởi vì một chỉ này mà đông lại. Hắn ngơ ngác đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, trơ mắt nhìn một chỉ này đủ để đem hắn đánh hồn phi phách tán, đánh cho hắn thi cốt vô tồn nhanh như tia chớp ấn xuống.

Toàn bộ thế giới đều như đông lại, ánh mặt trời và gió hoàn toàn biến mất, thời gian cũng mất đi ý nghĩa, tất cả tồn tại đều như bị gạt bỏ, trong thiên địa chỉ còn lại Cơ Hạo cùng một ngón tay màu vàng này.

Ngay tại trong thế giới vạn vật tĩnh mịch, tràn ngập vô cùng tịch diệt tử ý này, một tiếng hét phần nộ cao vút hữu lực làm vỡ nát phong ấn tử khí trầm trầm đó, khiến thế giới xám xịt chợt trở nên tươi sáng hẳn lên, thiên địa vạn vật một lần nữa xuất hiện, lại là một mảng non xanh nước biếc kia, lại là trời xanh mây trắng kia, lại là ánh mặt trời sáng lạn kia chiếu qua đầu.

A Bảo rống to một tiếng làm vỡ nát không khí quỷ dị một chỉ của Thi đạo nhân ấn xuống xây dựng ra. Sau đó hẳn một đầu ngón tay tương tự hướng Thi đạo nhân ấn tới.

Đầu ngón tay A Bảo đường nét cân xứng, tràn ngập màu sắc máu thịt khỏe mạnh. Đầu ngón tay hẳn không có bất cứ chỗ nào kỳ dị, giống như một ngón tay bình thường của nam tử thanh niên bình thường nhất, mỗi một chi tiết đều mang theo một tia hồn nhiên thiên thành, tự nhiên nên là ý nhị như thế.

Một đầu ngón tay vô cùng đơn giản tương tự điểm ra, Cơ Hạo ở trên đầu ngón tay A Bảo thấy được một loại sinh mệnh lực kỳ dị, một loại lực lượng kỳ dị thiên địa cũng chợt sinh động hẳn lên. Giống như theo A Bảo điểm ra một đầu ngón tay này, toàn bộ thế giới đều trở nên đặc biệt tươi sáng, đặc biệt chân thật hơn rất nhiều, trong thiên địa một số đại đạo quỹ tích ảo diệu nào đó không thể để người ta phát hiện, cũng liền trở nên càng thêm sống động.

Hai ngón tay nhẹ nhàng va chạm vào nhau.

Bên người Thi đạo nhân đột nhiên có một mảng khí tức trống rỗng, xám xịt, tĩnh mịch trào ra.

Bên người A Bảo dòng khí hai màu đen trắng phóng lên cao, ở đỉnh đầu hẳn hóa thành một tòa Thái Cực âm dương như bao dung vạn vật chậm rãi xoay tròn.

Một tiếng vang thanh thúy, Cơ Hạo nhìn thấy móng tay A Bảo nứt ra một vết nứt thật nhỏ như tơ tóc, mà xương ngón tay tay phải Thi đạo nhân đột nhiên vỡ nát, xuyên thấu qua làn da trong suốt của hẳn, có thể nhìn thấy xương ngón tay màu vàng của hẳn vỡ như bã đậu, vô số mảnh vỡ xuyên thấu da hẳn bắn ra, cuối

cùng hóa thành nhiều điểm kim quang rơi trên mặt đất, dung nhập trong núi đá.

Phạm là chỗ xương vỡ của Thi đạo nhân rơi xuống, núi đá kim quang dung nhập đều hóa hết thành màu vàng ròng, đá núi vốn bình thường liền chột mang theo một tầng khí tức trang nghiêm thần thánh, to lớn.

“Một chỉ này, ta dùng chín thành pháp lực.” Thi đạo nhân thu hồi ngón tay, chăm chú nhìn A Bảo hỏi: “Bảo đạo nhân, ngươi thì sao?”

“Không nói cho người!” A Bảo rất hàm hậu nhìn Thi đạo nhân: “Người muốn tìm hiểu đạo hạnh pháp lực của ta mấy năm nay tăng trưởng bao nhiêu. Ta chưa từng nói dối, nhưng lại không muốn để người biết chi tiết của ta. Cho nên ta không nói cho người!”

Gương mặt cứng ngắc khô quắt của Thi đạo nhân chột vắn vẹo, hấn tức giận nhìn A Bảo khàn giọng nói: “Bảo đạo nhân!”

A Bảo vung vung ngón tay, rất hàm hậu, rất thuần phác cười nhìn Thi đạo nhân: “Dù sao người không phải đối thủ của ta, vừa rồi một chỉ đó nát xương một ngón tay của người, ít nhất hủy diệt ba trăm năm khổ công của người nhỉ? Cho nên, đừng dùng loại thủ đoạn xấu xa đó tính kế tiểu sư đệ nhà ta nữa... Xui xẻo nhất định sẽ không là hấn!”

Cơ Hạo lau lau mồ hôi lạnh trên trán, lạnh lùng nhìn Thi đạo nhân, nghiêng răng cười nói: “Thi đạo nhân? Một chỉ vừa rồi, xin nhận dạy bảo. Lần sau gặp mặt, ta nhất định có điều hồi báo.”

Thi đạo nhân dùng khóe mắt nhìn Cơ Hạo một cái, căn bản lười quan tâm lời của hấn. Hấn chăm chú nhìn A Bảo, nặng nề nói: “Một khi đã như vậy, về sau người ta làm điều mình cho là đúng, ai cũng đừng cản trở ai?”

A Bảo nhún nhún vai, giang hai tay Thái Tiêu sái cười nói: “Ta không có ý gây trở ngại ai. Tác phong làm việc của bốn môn, là khác với các người. Các người không tìm chúng ta gây sự, như vậy chúng ta sẽ không gây chuyện thị

phi!”

Thi đạo nhân giơ tay phải, một chưởng hướng A Bảo nặng nề vỗ xuống:
“Như thế, một lời đã định!”

A bảo giơ bàn tay phải, lòng bàn tay lóng lánh một luồng thanh quang, một chưởng tương tự nghênh đón: “Như thế, một lời đã định!”

‘Oành’ một tiếng trầm nặng, ngọn núi cao vạn trượng chỗ ba người đột nhiên vô thanh vô tức hóa thành một làn khói. Thân thể A Bảo loạn choạng, tay áo trường bào vải thô nứt ra vài khe hở. Sắc mặt Thi đạo nhân chợt trở nên cực kỳ khó coi, xương bàn tay tay phải hằn vỡ nát toàn bộ, xương vỡ phun ra, hóa thành điểm điểm kim quang không ngừng bay xuống.

“Người!” Thi đạo nhân nghiêng răng tức giận nhìn A Bảo.

“Đạo hữu bảo trọng nhiều vào!” A Bảo hướng Thi đạo nhân chấp tay, kéo Cơ Hạo xoay người bước đi: “Giáo lí bốn môn chú ý là thanh tịnh tự nhiên, nhưng chộc giận chúng ta, cũng không thiếu công phu tinh tiến hàng long phục hổ, chém yêu hàng ma.”

“Chuyện vừa rồi người dùng bí chú muốn tính kế Cơ Hạo... Đừng có lần sau!” A Bảo lớn tiếng cảnh cáo, mang theo Cơ Hạo lắc mình vài cái liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thi đạo nhân lơ lửng ở giữa không trung, kinh ngạc hướng tới phía đông nhìn một hồi lâu, đột nhiên cười lạnh. Tay phải hằn nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, một luồng kim quang đập dờn, xương ngón tay vỡ vụn ùn ùn sinh ra, trong chớp mắt thương thế khỏi hằn không còn chút dấu vết.

Diệu Âm, Diệu Liên, Thanh Mai, Khổ Tuyền bốn hai mươi mấy nam nữ ùn ùn từ trong núi rừng xung quanh lao ra, chân đạp mây mỏng bay đến bên người Thi đạo nhân.

Thi đạo nhân chăm chú nhìn bàn tay phải của mình hoàn hảo như lúc ban đầu, khẽ cười nói: “Cũng chỉ có vậy... Bảo đạo nhân... Cũng chỉ có vậy.”

Chấp tay sau lưng, Thi đạo nhân thản nhiên nói: “Vốn muốn cho Cơ Hạo tiểu tử kia biết điều một chút, không ngờ được Bảo đạo nhân lại ngay bên cạnh hầy, lại có thể phát hiện khống thần bí chú của ta, hơn nữa còn dùng hàng ma bí chú phá thần thông của ta.”

Cười lạnh một tiếng, Thi đạo nhân cười lạnh nói: “Chẳng qua, bốn môn thần thông, há là đơn giản như vậy? Bọn Doanh Vân Bằng chung quy là đã chết, nội bộ bộ tộc bọn hầy chắc chắn có người mang lòng phản uất. Phàm là người mới sinh thất tình lục dục, không giẫy thoát tham luyến si sân, đều sẽ vào môn ta!”

Xoay người, Thi đạo nhân nhìn đám người Diệu Âm lạnh lùng nói: “Thiên địa rộng lớn, sẽ có lúc, giáo ta cuối cùng phát triển mạnh trên đời, các người phải cố gắng tinh tiến!”

Bọn Diệu Âm, Diệu Liên đồng loạt hướng Thi đạo nhân quỳ bái, cung kính hứa hẹn.

Chương 463: Mua Đồ

Sau khi quay về Bồ Phán, Cơ Hạo rất ngạc nhiên hỏi A Bảo ‘Thi đạo nhân là ai’.

A Bảo trả lời khiến da đầu Cơ Hạo phát tê từng đợt, trong lòng càng thêm phát lạnh.

Thi đạo nhân, nhóm tạo vật đầu tiên sinh ra trong thiên địa sau khi khai thiên tích địa, vâng chịu một luồng tích thi khí trời sinh mà sinh. Lúc hồng hoang, Thi đạo nhân dựa vào lực lượng đáng sợ tích thi khí chí âm chí tà, diệt sạch sinh cơ vạn vật hoành hành một thời, giết chóc vô số sinh linh.

Là lúc A Bảo hành tẩu hồng hoang, từng mấy lần giao thủ cùng Thi đạo nhân, hai người được cho là đối thủ nhiều năm.

Về sau Thi đạo nhân bị Hoa đạo nhân lấy đại pháp lực thu phục, bái vào môn hạ Hoa đạo nhân, trở thành đệ tử thứ ba của Hoa đạo nhân, được Hoa đạo nhân truyền thụ đại đạo bí pháp, Thi đạo nhân từ trong tích thi khí của bản thân ngộ ra diệu lý sinh tử gắn bó, tịch diệt chuyển hóa, đem một thân tích thi khí tà ác hung bạo hoá thành một mảng tường hòa, đạo hạnh pháp lực đột nhiên tăng mạnh, ở trong các đệ tử môn hạ Hoa đạo nhân cũng là nhân vật đứng hàng đầu.

Trừ một thân đạo pháp thần thông biến ảo khó dò, thần diệu dị thường, Thi đạo nhân càng từ trong thi hài bản thể mình, ngộ ra một môn bí pháp rèn luyện thân thể kỳ lạ ‘Cửu Tử Kim Thân’. Muốn nói Thi đạo nhân cường độ thân thể có lẽ còn không bằng các cường giả đỉnh cấp nhân tộc, lại có năng lực trọng sinh hầu như vô hạn, so với Vu Đế nhân tộc nhỏ máu trọng sinh còn khó chơi hơn rất nhiều.

Thi đạo nhân từng khoe khoang, chỉ cần tử khí trong thiên địa không dứt, hẳn có thể niết bàn vô hạn.

A Bảo đã rất nhiều năm chưa nghe nói tin tức Thi đạo nhân, nghe nói hẳn luôn luôn bế quan tìm hiểu một số bí thuật cao thâm nào đó, nhưng lần này hẳn đột nhiên thò đầu ở Bồ Phản, rất hiển nhiên hẳn đã có thành tựu, so với năm đó càng khó đối phó hơn.

“Bốn môn tu luyện, chú ý tùy thời mà làm, thanh tịnh tự nhiên.” A Bảo nghiêm túc nói cho Cơ Hạo: “Nhưng môn hạ Hoa đạo nhân... Nhất là Thi đạo nhân, chú ý là mãnh liệt tinh tiến, không từ thủ đoạn. Thi đạo nhân đã tới Bồ Phản, như vậy Bồ Phản sẽ biến thành nơi thị phi.”

Nơi thị phi không thể ở lâu.

Cơ Hạo nghe hiểu A Bảo cảnh cáo. Hẳn lại đột nhiên nhớ tới một chỉ đáng sợ kia của Thi đạo nhân. Một chỉ đó khiến hẳn không có chút sức phản kháng, hầu như đem thân thể cùng nguyên thần hẳn đồng thời hủy diệt.

Nếu không có A Bảo, hẳn đã bị Thi đạo nhân đánh cho hóa thành tro bụi.

Nhưng A Bảo không có khả năng lúc nào cũng theo bên người Cơ Hạo làm bảo tiêu, hẳn chung có việc cần tự mình hoàn thành.

Ngày hôm sau, Cơ Hạo liền chạy đi gặp mặt Đế Thuấn, đề xuất ý tứ muốn rời khỏi Bồ Phản nhanh một chút, tới đất phong Nghiêu Sơn của mình. Đế Thuấn đồng ý lời thỉnh cầu của Cơ Hạo, hơn nữa bảo Tự Văn Mệnh tự mình giúp Cơ Hạo chuẩn bị tất cả vật cần thiết.

Ở dưới sự trợ giúp của Tự Văn Mệnh, lại có ý chỉ của Đế Thuấn, Cơ Hạo chuẩn bị trở nên cực kỳ thuận lợi.

Đầu tiên là Vô Chi Kỳ thành thành thật thật, không có bất cứ chiết khấu gì đem tiền chuộc mười mấy vạn chiến sĩ Mặc Viên bộ cùng mấy bộ lạc khác đưa tới, kéo theo Ô Vân bị treo ở dưới cổng chào một ngày một đêm, Vô Chi Kỳ đã chuộc hết về.

Có số tiền này, cộng thêm ở Xích Phán sơn thu được, còn có trước sau lập công được ban thưởng, Cơ Hạo ở trên chợ nô lệ Bồ Phán tiêu xài thoải mái.

Trát Mộc biết rất rõ ràng đối với chi tiết các đại gia tộc của Huyết Nguyệt nhất mạch, đối với tình huống Đế thị nhất tộc, Kiền thị nhất tộc cùng với các đại gia tộc khác đều rất hiểu biết. Ở dưới sự dẫn dắt của hắn, Cơ Hạo từ trong những nô lệ đó, lựa chọn kỹ càng hơn ba vạn phó binh Âm tộc ‘sạch sẽ’, ‘trong sạch’.

Những phó binh Âm tộc này và quân đoàn Trát Mộc quân hạt giống nhau, đều chưa từng tham gia chiến tranh đối với nhân tộc, tất cả đều là thú binh các đại gia tộc đóng ở lãnh địa nhà mình. Bọn họ huấn luyện tốt, thực lực cá nhân cường đại, võ trang thêm chút sẽ là một mũi quân đội tinh nhuệ.

Cơ Hạo cũng không thích những dị tộc này. Hắn thậm chí rất cừu thị đám dị tộc này.

Nhưng xây dựng lãnh địa mới, tránh không được phải có sĩ tốt đóng ở các nơi, tránh không được sẽ bị các loại độc trùng mãnh thú dã ngoại tập kích, thậm chí còn có sơn tinh thủy quái các loại tai họa đột kích. Cùng với dùng con dân nhân tộc chống đỡ các thiên tai này, còn không bằng đem những chiến sĩ Âm tộc đó đi làm tiêu hao phẩm.

Tổng cộng gần năm vạn phó binh Âm tộc, toàn bộ do Trát Mộc thống lĩnh, cộng thêm gia quyến bọn họ, Cơ Hạo từ chợ nô lệ mua hơn hai mươi vạn người.

Tự Văn Mệnh lại dựa theo Đế Thuấn phong thưởng, lựa chọn kỹ càng cho Cơ Hạo một đám con dân lãnh địa mới.

Những con dân nhân tộc này tất cả đều xuất thân sạch sẽ đáng tin, tuyệt đại đa số là dân chạy nạn vì thiên tai bộ tộc bị phá hủy lưu lạc khắp nơi, những người này không có áo cơm, bị các đại bộ tộc bắt cướp sau đó bán làm nô lệ, chỉ cần cung cấp sự bảo vệ cho bọn họ, khiến bọn họ ăn no mặc ấm, khiến bọn họ không chịu độc trùng dã thú gây họa, rất dễ dàng có thể đem bọn họ nhào nặn thành một bộ tộc mới.

Tự Văn Mệnh chuyên môn chọn lựa các tráng niên nam nữ thực lực cá nhân không cao lại thân thể khỏe mạnh, bọn họ đều chỉ có thực lực Vu Nhân bình thường, mạnh nhất cũng chỉ là sức chiến đấu cấp Tiểu Vu, bởi vì thực lực thấp kém, cho nên giá bọn họ rất rẻ.

Một thanh niên nam tử, ở trên chợ nô lệ chỉ đáng giá năm mươi ngọc tệ; một thanh niên nữ tử giá cao chút, cũng chỉ một trăm ngọc tệ. Những thiếu niên cùng đứa nhỏ giá càng rẻ hơn, ba năm ngọc tệ có thể mua được một đứa nhỏ hiểu chuyện, có thể làm việc.

Có Vô Chi Kỳ đưa lên khoản tiền chuộc lớn, Cơ Hạo hạ quyết tâm, cắn răng một cái, vung tay mua cả thầy hai trăm vạn thanh niên khỏe mạnh và trẻ con.

Lãnh địa Nghiêu Sơn phạm vi trăm vạn dặm, có thể cung cấp nuôi dưỡng ước vạn con dân, hai trăm vạn thanh niên khỏe mạnh cùng trẻ con này, sẽ là mối lửa văn minh Nghiêu Sơn tương lai.

Năm vạn phó binh Âm tộc, cũng không đủ để bảo vệ xung quanh toàn bộ lãnh địa Nghiêu Sơn, nhất là dưới tình huống Cơ Hạo còn đắc tội nhiều người như vậy. Cho nên Tự Văn Mệnh lại ở trong những tư binh nô lệ tinh nhuệ kia, chọn kĩ cho Cơ Hạo hai mươi vạn chiến sĩ tinh nhuệ.

Những chiến sĩ này hoặc là binh sĩ nhân tộc lâm trận bỏ chạy, hoặc là cường đạo thổ phỉ ở dã ngoại hoành hành cướp bóc, hoặc là tộc nhân bộ lạc xúc phạm luật pháp Bồ Phán bị bắt sống, mỗi người đều không phải lương thiện.

Trông cậy vào những người này có bao nhiêu độ trung thành, đó là chuyện không có khả năng.

Nhưng sinh tử tất cả mọi người đều bị vu chú cấm chế, sinh tử nắm giữ ở trong tay Cơ Hạo. Cơ Hạo không cần bọn họ có bao nhiêu lòng trung thành, chỉ cần bọn họ có thể chém giết bán mạng là được.

Tương lai bọn họ nếu phục tùng, Cơ Hạo có thể cho bọn họ cưới vợ sinh con,

sinh con đẻ cái. Nếu bọn họ không thuận theo, như vậy không thiếu biện pháp đối phó bọn họ.

Bởi vì Cơ Hạo kiên trì, Tự Văn Mệnh chuyên môn chọn lựa những kẻ tội ác tày trời, hai tay tanh máu, ngày thường cực kỳ không an phận. Cơ Hạo đối với những kẻ hành vi phạm tội chồng chất đó cũng sẽ không có bất cứ lòng đồng tình gì, xử trí không có bất cứ sự mềm lòng nào.

Có đủ hộ vệ chiến sĩ, có đủ con dân phát triển giai đoạn đầu, Cơ Hạo bắt đầu ở trên chợ Bồ Phán mua tất cả vật tư cần thiết.

Lương thực, hạt giống, các loại công cụ đồ sắt, các loại nông cụ, lượng lớn chiếc xe vận chuyển, lượng gia súc khổng lồ. Đại gia súc dùng để lao động, gia súc dùng để ăn thịt, gia súc dùng để cạo lông dẹt...

Nhiều vô số, vì kiến thiết lãnh địa thuộc về mình, Cơ Hạo ở trong vòng ba ngày ngăn ngừa đem ngọc tể trên người mình tiêu sạch sẽ.

Chương 464: Đi Chung Đường

Thời tiết rất không tốt, bắt đầu từ lúc rời khỏi Bồ Phán, liền luôn luôn có mưa.

Sau khi ở Bồ Phán mua xong vật tư cần thiết, Cơ Hạo cũng không lưu lại nhiều, hăn để lại một bộ phận nhân thủ phụ trách quản lý Quỳnh Tuyết cung, sau đó mang theo chiến sĩ cùng con dân mình mua, bước lên con đường hướng tới Nghiêu Sơn.

Khi xuất phát, bọn người Tự Văn Mệnh đến tiễn đưa, còn cử hành tế điền hiến tế thiên địa quỷ thần, khẩn cầu phúc vận náo nhiệt cho Cơ Hạo.

Cơ Hạo cảm nhận được sự nhiệt tình cùng chân thành của bọn Tự Văn Mệnh, nhưng cũng từ trong đám người vây xem, cảm nhận được ác ý thật sâu. Cho nên dọc theo đường đi, Cơ Hạo đều phòng bị nghiêm thêm, bản thân cũng làm sẵn chuẩn bị ứng biến bất cứ lúc nào.

Mưa dầm tầm tã, đất đai màu mỡ trở nên dính dính trơn trượt, xe ngựa chở đầy ‘lộc cờ lộc’ chạy qua, bánh xe bằng gỗ để lại ở trên mặt đất một vết bánh xe sâu cả thước, độc giác man ngưu kéo xe mệt thở hồng hộc, trong lỗ mũi không ngừng phun ra từng đám hơi nóng.

Đội ngũ đông nghịt kéo ra hai bên rộng mười mấy dặm, trước sau không thấy đầu đuôi.

Từng đám đông gia súc phát ra tiếng kêu trầm thấp, ở trong màn mưa thông thả tiến lên. Mỗi một đàn gia súc đều có người chuyên môn phân phối chiếu cố, thanh niên nam tử trẻ tuổi khỏe mạnh cười ở trên tọa kỵ, cầm sào dài, vui vẻ huýt sáo, ước thúc gia súc đi loạn.

Trên xe chở đầy lương thực quân nhu, nhiều đứa bé chen chúc ở trên đồng đồ quân nhu cao cao, dùng da che thân thể, thân thể theo xa giá đi tới mà lắc qua lắc

lại, ở trong nước mưa ẩm thấp buồn ngủ.

Nữ nhân trẻ tuổi khỏe mạnh trong đội ngũ thì bốn ba trước sau, các nàng dẫn theo chiến thú thuần phục, lớn tiếng quát những thiếu niên chạy loạn kia ngoan ngoãn đuổi kịp đội ngũ, cảnh giác mọi lúc có người tụt lại phía sau, thỉnh thoảng cần kiểm tra vật tư trên những cỗ xe bên người buộc chặt thỏa đáng hay không, càng phải lưu ý đám trẻ con trên xe có thể từ trên xe ngã xuống hay không.

Ngoài mười mấy dặm, một đàn sói hoang đột nhiên từ trong cỏ dài tràn ra, lộ ra răng nanh hướng mấy chiếc xe ngựa gần nhất vồ tới.

Nhưng đàn sói hoang cách đội ngũ còn xa mấy chục trượng, tiếng mũi tên rít bén nhọn xé rách không khí, mấy trăm mũi tên mang theo khí lạnh âm u xé gió đánh tới, xuyên thấu mắt bọn sói hoang, chui thật sâu vào đầu bọn nó.

Một mũi phó binh Âm tộc làn da ngăm đen quất ngựa chạy như điên đến, bọn hãn hoan hô cười to, đem đám sói hoang bị đánh chết cầm lên, đặt chính tề ở trên xe. Mấy trăm con sói hoang, lại là một phần thịt để ăn tới tay.

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến, một nhóm chiến sĩ hung hãn thân khoác trọng giáp xách trường thương giáo dài bước nhanh qua. Bọn họ bước chân như gió, trong chớp mắt đã theo đội ngũ từ sau đến trước tuần tra một lần. Sau khi hướng tướng lĩnh phía trước đội ngũ phục mệnh, chỉ tinh nhuệ trọng giáp này lại bước nhanh quay về, hướng phía cuối đội ngũ đi tuần tra.

Trọng giáp hoàn mỹ cùng trường thương giáo dài ra từ tay thợ lành nghề của Tu tộc hàn quang mơ hồ, thỉnh thoảng có phù văn nhỏ dày sáng lên ở trên giáp trụ cùng binh khí, giống như ánh điện chợt lóe mà qua. Người mắt sắc đều biết, có thể sử dụng loại đỉnh cấp quân giới này, tuyệt đối đều là chiến sĩ tinh nhuệ cấp Đại Vu.

Ngoài mấy chục dặm, một đám chiến sĩ bộ tộc lưu lạc ẩn thân ở trong cỏ dài phần nộ lắc lắc đầu.

Đội ngũ di chuyển quy mô khổng lồ này rất hiển nhiên là một miếng thịt béo lớn, nhưng xem trang bị hộ vệ đi theo bọn họ, bọn hãn những bộ tộc lưu lạc này còn chưa có tư cách có ý đồ với họ.

Vị trí chính giữa đội ngũ, trên một chiếc xe ngựa do ba mươi mấy con tượng long thú kéo, Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trên mui xe, mặc cho nước mưa hắt lên người.

Thế tích xe ngựa rất lớn, dài gần mười trượng, rộng khoảng ba trượng. Trên nóc xe trống trải chỉ có một mình Cơ Hạo, hai tay hãn biến ảo ẩn quyết, đang luyện tập các loại bí pháp A Bảo truyền thụ.

Rời khỏi Bồ Phán đã sắp một tháng, nhưng dựa theo tốc độ này, đội ngũ di chuyển khổng lồ ít nhất còn cần bảy tháng mới có thể đến Nghiêu Sơn. Loại chuyện này vội cũng không vội được, nếu là Cơ Hạo lẻ loi một mình, hãn cười Nha Công, cùng lắm nửa ngày thời gian đã chạy tới.

Nhưng hiện tại hãn không phải lẻ loi một mình, đội ngũ di chuyển khổng lồ kéo dài mấy trăm dặm, hãn là trung tâm đội ngũ di chuyển này, là lãnh tụ tinh thần trong lòng các nô lệ tâm thần chưa ổn định. Có hãn đi theo ở trong đội ngũ, mọi người đều cảm thấy trong lòng kiên định, hiệu suất làm việc của mọi người, tốc độ đi đường cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Nếu hãn không ở trong đội ngũ, đội ngũ di chuyển này sẽ lập tức biến thành một đám cát rời rạc, làm không tốt còn chưa tới Nghiêu Sơn, nửa đường đã đi mất hơn phân nửa số người.

Cho nên tuy đường xá xa xôi, thời tiết cũng không tốt, Cơ Hạo vẫn nán lại trong đội ngũ, hơn nữa từ bỏ thùng xe ấm áp khô ráo, cố ý ngồi ở trên nóc xe, còn thỉnh thoảng đi bộ một vòng khắp nơi, cố ý để toàn bộ con dân đều có thể nhìn thấy bóng dáng mình.

Tiếng chân nặng nề truyền đến, Trát Mộc dẫn một đội phó binh, cười một con chiến thú chạy như điên mà đến.

Thở hỗn hển một hơi, Trát Mộc hướng Cơ Hạo cúi đầu hành một lễ: “Chủ nhân tôn kính, mấy ngày nay luôn có người ở xa xa dòm ngó, cần người hầu trung thành của ngài đi đem bọn chúng tiêu diệt toàn bộ không?”

Cơ Hạo đứng dậy. Nóc xe cách mặt đất hơn hai trượng, hắn nhìn ra xa, xuyên thấu qua hơi nước nồng đậm, có thể nhìn thấy một ít bộ tộc lưu lạc quần áo đơn sơ ở xa xa nhìn quanh. Cơ Hạo phóng ra thần niệm, thần thức như tấm lưới lớn đảo qua thân thể những người này, phát hiện trong bọn họ cũng không có bao nhiêu cao thủ, liền nhẹ nhàng lắc đầu.

“Bọn họ không trêu vào chúng ta, thì không cần để ý tới bọn họ. Cảnh cáo thuộc hạ của người, chưa có mệnh lệnh của ta, bọn họ không được sát thương bất cứ một nhân tộc nào.” Cơ Hạo cúi đầu nhìn Trát Mộc, lại cảnh cáo hắn và các quan quân Âm tộc phía sau hắn: “Nhớ kỹ, mạng một nhân tộc, thì phải dùng một trăm tính mạng của các người để trả. Ta có thể ban thưởng cho các người, cũng có thể cho các người tử vong!”

Trát Mộc và một đám tướng lĩnh Âm tộc thở mạnh cũng không dám hướng Cơ Hạo cúi đầu hành lễ thật sâu, càng thêm chăm chỉ, cần cù quát ngựa bốn ba chung quanh, lớn tiếng răn dạy phó binh Âm tộc dưới trướng mình, đem toàn bộ đội ngũ thủ vệ con ruồi bay qua cũng không lọt.

Ở tận cùng phía trước đội ngũ, Phong Hành cười một con long mã lưng mọc lân giáp, mang theo một mũi khinh kị binh ở phía trước trinh sát.

‘Hu ~’!

Mang theo đội ngũ thám báo trinh sát về phía trước mấy chục dặm, Phong Hành quát ngừng tọa kỵ, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái cổ nóng hôi hổi của nó, quay đầu nhìn nhìn đại đội trong màn mưa như một con thú khổng lồ thông thả tiến lên, Phong Hành trầm giọng nói: “Đều cẩn thận chút, đây là đội ngũ nhà chúng ta, nhất định không thể xuất hiện bất cứ điều gì sơ suất!”

Nói ‘đội ngũ nhà chúng ta’, mặt Phong Hành cũng mơ hồ phát ra một tia

hồng quang.

Cơ Hạo là bằng hữu của hắn, Nghiêu Sơn là đất phong của Cơ Hạo, Cơ Hạo được phong làm Nghiêu Bá, trong công lao cũng có một phần của Phong Hành hắn. Rất vi diệu, Phong Hành đối với Nghiêu Sơn còn có một phần lòng trung thành.

Phong Hành mơ hồ cảm thấy, Nghiêu Sơn chưa bao giờ gặp, thế mà lại có một loại cảm giác ‘nhà’.

Tay đề trường cung, Phong Hành tự giấu cười lên, thậm chí da mặt cũng có chút đỏ lên. Không phải trẻ con nữa, sao có thể có suy nghĩ yếu đuối như vậy?

Ừm, ‘nhà’ thứ này, mình đến nơi nào, nơi đó không phải là nhà sao?

Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Phong Hành vội ngẩng đầu, ngoài vài dặm, trong màn mưa, mười mấy nam nữ đang hối hoảng chạy đến.

Chương 465: Kéo Tơ

Bồ Phán, Vu Điện, bí điện trung tâm.

Đại điện dài rộng vài dặm toàn thân dùng nham thạch màu đen, trên bức tường thô ráp không có nửa điểm trang trí, trong đại điện trống rỗng không thấy bất cứ cây cột nào, hoàn toàn dựa vào lực lượng vu trận chống đỡ khung đỉnh cao tới trăm trượng.

Vô số minh châu to bằng nắm tay được khảm ở trên trần nhà, châu quang như tuyết chiếu đại điện sáng sủa.

Trong điện phủ dựng sừng sững mấy chục cái lô đỉnh to nhỏ, vu hỏa màu xanh lục hùng hực, trong lô đỉnh nước thuốc quay cuồng, mùi thuốc nồng đậm ngưng tụ thành sương trắng mắt thường có thể thấy được, chồong chất thật dày ở trên sàn ước chừng hơn ba thước.

Một dãy đài đá màu đen xếp chỉnh tề ở dưới chân tường, trên một hàng đài đá bày thi thể Doanh Vân Bằng bọn mấy trăm trưởng lão bộ tộc. Mọi người đều bị lột sạch sê, lông cũng bị cạo sạch, lộ ra thân thể tảo ra thanh quang, giống như lưu ly màu xanh hầu như bán trong suốt của bọn họ.

Gần ngàn vu sư mặc trường bào màu trắng vây quanh ở cạnh những đài đá đó, cầm dao sắc, cẩn thận cắt ra thân thể đám người Doanh Vân Bằng, từng kinh lạc, từng kinh lạc mổ ra, phân tích một bắp thịt, một bắp thịt. Lại có người lấy nội tạng bọn họ, đặt ở trong khay bằng ngọc một bên, cẩn thận phân tích rõ từng chút một các loại biến hóa trong đó.

Còn có rất nhiều vu sư áo bào trắng cầm vật đựng thủy tinh trong suốt chế thành, đem tổ chức cơ thể nhỏ bé lấy ra từ trong cơ thể bọn Doanh Vân Bằng ngâm ở trong các loại dược tề, thông qua dược tề biến hóa, phán đoán bọn họ hay không bị một số kỳ độc nào đó xâm hại hay không.

Trong tiếng ‘ken két’, xương cốt một bàn tay Doanh Vân Bằng bị bóc ra. Toàn bộ da thịt, mạch máu, kinh lạc tay trái hẳn đều bị bóc ra, chỉ còn lại có xương bàn tay màu xanh nhạt gần như hoàn toàn trong suốt.

Một lão vu sư đang cầm xương bàn tay Doanh Vân Bằng, rất nhanh đi tới trong góc đại điện.

Bàn tay nhẹ nhàng run lên, xương bàn tay Doanh Vân Bằng liền phân tán thành mấy chục khối, các vu sư chờ ở đây phân biệt nhặt lên một cái xương, bắt đầu tiến hành các loại thực nghiệm phá hủy bạo lực.

Dao bổ, rìu chém, liệt hỏa thiêu đốt, huyền băng đông lạnh, ngâm nọc độc, axit tẩy luyện, trọng chùy oanh kích, sấm sét bổ loạn. Các vu sư dùng mấy trăm loại phương pháp tiến hành thí nghiệm đối với xương ngón tay này, cuối cùng kết quả nhanh chóng hội tụ ở cùng một chỗ.

Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh... một đám cao tăng nhân tộc lẳng lặng đứng ở cửa chính bí điện, từng phần kết quả thí nghiệm không ngừng tập hợp lại, giao tới trong tay Đế Thuấn. Đế Thuấn cầm các kết quả thí nghiệm đó lần lượt lật xem, sắc mặt càng lúc càng nghiêm túc, càng lúc càng khó coi.

Tự Văn Mệnh đám trọng thần nhân tộc lần lượt tiếp nhận kết quả thí nghiệm, nhìn thấy số liệu nhận được bên trên đối với thi thể Doanh Vân Bằng bọn mấy trăm trưởng lão bộ tộc sau khi tiến hành thí nghiệm, sắc mặt bọn họ cũng đều trở nên cực kỳ quái dị.

Thực nghiệm chứng minh, cường độ thân thể bọn Doanh Vân Bằng trở nên cực kỳ cường đại, so với cường độ thân thể tu vi thực tế bọn hắn nên có tăng lên ít nhất gấp mười.

Ví dụ như nói Doanh Vân Bằng. Hắn chỉ là tu vi cấp Vu Vương đỉnh phong, nhưng cường độ thân thể hẳn đã đủ để chống đỡ với Vu Đế vừa mới đột phá, đồng thời trên kháng tính đối với cường toan, độc, lôi điện, hỏa diễm... các lực lượng, thân thể Doanh Vân Bằng so với Vu Đế bình thường còn mạnh hơn mấy

lần.

Nhất là đối với các loại vu lực mặt trái, ví dụ như nói tử khí, oán khí, cửu âm chi khí... các lực lượng, cùng với kháng tính các loại vu pháp nguyên rửa, thân thể bọn Doanh Vân Bằng so với Vu Đế bình thường cao hơn gấp trăm lần trở lên.

Nói cách khác, thân thể bọn Doanh Vân Bằng tùy tiện một cái linh bộ kiện, cũng có thể sử dụng như bảo vật trừ tà.

Đem thi thể Doanh Vân Bằng treo ở nơi đó, âm quỷ, tinh quái... bình thường trong phạm vi trăm dặm cũng không dám tới gần. Yêu quái quỷ quái hơi chạm phải thân thể bọn họ sẽ bị một lực lượng khổng lồ đốt thành tro.

Mà cốt tủy bọn Doanh Vân Bằng cũng đã xảy ra biến hóa kỳ dị, cốt tủy bọn họ biến thành vật dạng cao dinh dính, vật dạng cao như ngọc tủy. Những vật dạng cao đó tràn ngập một loại lực lượng thuần dương cương mãnh, các vu sư dùng mấy con âm quỷ mấy ngàn năm làm thí nghiệm, một con âm quỷ cực kỳ hung mãnh bị mạnh mẽ cho ăn một giọt vật dạng cao từ trong cốt tủy Doanh Vân Bằng lấy ra, liên tức khắc bị đốt thành tro bụi.

Hình thể âm quỷ đốt thành tro bụi, nhưng quỷ khí tà lực toàn thân hắt lại ngưng tụ thành một viên bảo châu long lanh to bằng nắm tay.

Trong viên bảo châu long lanh này không chứa bất cứ quỷ khí tà lực nào, mà là tràn ngập năng lượng tinh thuần, có thể thay thế vu tinh dùng để tu luyện, hoặc là dùng để điều khiển con rối, bố trí vu trận...

Càng làm lòng người kinh hãi hơn là, đầu óc bọn Doanh Vân Bằng cũng đã xảy ra biến dị kỳ dị.

Đầu óc bọn họ đã không có nếp gấp não phức tạp như người thường, mà là biến thành một mảng long lanh như bảo ngọc bảo châu. Màu sắc óc bọn họ biến thành màu xanh nhạt, thoát nhìn như một viên đá quý màu xanh.

Sau khi tiến hành cắt đối với đầu óc bọn họ, mở ra một tầng lá mỏng mềm dẻo tầng ngoài, bên trong đầu óc bọn Doanh Vân Bằng liền như cốt tủy bọn họ, biến thành vật dạng cao dinh dính ẩn chứa năng lượng kỳ dị. Chỉ là vật dạng cao trong đầu bọn họ càng thêm dinh dính, mang theo một tia hương vị kỳ dị cùng loại với Long Tiên Hương, hơn nữa mỗi một giọt vật dạng cao đều cực kỳ nặng nề, mật độ so với sắt thép còn lớn hơn gấp trăm lần.

Ngoài ra, cơ nhục, kinh lạc, mạch máu, nội tạng bọn họ, đều đã xảy ra ‘kết tinh hóa’ kỳ dị nào đó, thân thể bọn họ như trải qua một số sự luyện hóa kỳ diệu nào đó, từ thân thể máu thịt biến thành tồn tại nửa máu thịt, nửa đá quý nào đó.

Kết cấu thân thể như vậy, cùng lúc làm bọn họ có được phòng ngự thân thể càng thêm cường đại, lực lượng, tốc độ phản ứng, sự nhanh nhẹn, cùng với số lượng vu lực trong từng vu huyết có thể cất chứa, tốc độ vu lực lưu chuyển ở trong kinh lạc bọn họ, tất cả đều được tăng lên thật lớn.

“Đương nhiên, phát hiện quan trọng nhất là!” Một lão vu sư già nua dị thường, bước chân tập tễnh run rẩy giơ lên một khối sọ từ trên người Doanh Vân Bằng lấy xuống. Trên xương sọ màu xanh, cả mảng lớn hoa văn hoa sen rõ ràng có thể thấy được.

“Hoa văn hoa sen!” Lão vu sư sụp mí mắt, lạnh lùng nói: “Đế Thuấn, hoa văn hoa sen, điều này làm ta nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, khi ta còn là một tiểu học đồ của Vu Điện, ở trong một tàn quyển từng đọc được mấy thứ.”

“Một tàn quyển nào?” Tự Văn Mệnh trầm giọng đặt câu hỏi.

Lão vu sư nhìn Tự Văn Mệnh, nặng nề nói: “Chính là các tàn quyển bị liệt vào cấm kỵ. Năm đó ta không phải cố ý vi phạm lệnh cấm, ta bị trường lão khi đó phái đi sửa sang lại cấm điện... Trong lúc vô ý đọc được... Linh? Là bọn hắc sao? Tiên thiên linh tộc, một số người trong bọn họ, tu luyện có thành tựu ẩn ký đều là liên hoa ấn!”

Sắc mặt Đế Thuấn chợt biến thành một mảng đỏ tím. Hắn nghiêng răng, từng

sợi gân xanh trên trán đột nhiên lồi lên.

Tự Văn Mệnh nhú mày. Hắc hướng Đế Thuấn trầm giọng nói: “Ngài đã mời Minh đạo nhân ra tay, Đông công, Tây mỗ cũng xuất hiện, như vậy...”

Đế Thuấn dùng sức siết chặt nắm tay, thanh âm trở nên vô cùng khàn khàn:

“Minh đạo nhân với nhân tộc ta, cũng không có uy hiếp quá lớn; Đông công, Tây mỗ, thời thái cổ, giao hảo với nhân tộc ta, bọn họ tái hiện thế gian, cũng không lo.”

“Ta sợ hãi, là những người nằm đó ở đỉnh trụ trời, do ngũ phương thiên đế làm chứng, ký tên khế ước!”

Tự Văn Mệnh trầm mặc một lúc lâu, lạnh nhạt nói: “Đi xem Phượng Tam trưởng lão, có phát hiện gì hay không.”

Chương 466: Làm Kén

Trong một tòa đại điện cách vách, Phượng Kỳ khuôn mặt vắn vẹo bị phong ấn ở trong một khối huyền băng màu lam tím.

Một trung niên mỹ phụ mặc đồ hoa năm màu, bộ dáng quốc sắc thiên hương như thiên phi thần cung, làm người ta nhìn mà tự biết xấu hổ không dám tiếp cận đứng ở ngoài huyền băng, trong đôi mắt lóe ra thần quang năm màu, hóa thành ánh sáng nhỏ bé không ngừng rót vào trong đôi mắt trừng to của Phượng Kỳ.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không ngừng từ bên người Phượng Kỳ vang lên, trên thân thể của nàng một mảng ánh lửa mãnh liệt, đốt huyền băng không ngừng hóa thành sương mù màu trắng bay đi, lúc nào cũng có thể phá băng mà ra. Ở trong ánh lửa, càng có từng đám quang ảnh màu vàng lay động lóe lên, ngẫu nhiên những ánh vàng đó nhoáng lên một cái, huyền băng bên người Phượng Kỳ liền phát ra tiếng vang nặng nề, vỡ ra vô số vết nứt nhỏ bé như tơ tóc.

Mấy trăm vu tế mặc trường bào màu đen đứng ở trong đại điện, bọn họ hoặc bên hông răn dài quấn quanh, hoặc là trên cổ treo răn dài, hoặc là cánh tay, hoặc là hai chân, luôn có răn dài màu đen linh động quay quanh.

Trong đôi mắt bọn họ bốc lên thủy quang, quanh thân hàn khí âm u, mọi người tập trung tinh thần, đem toàn bộ vu lực tập trung ở trên huyền băng ngoài cơ thể Phượng Kỳ, mấy trăm người liên thủ phong ấn, mới miễn cưỡng áp chế mảng ánh lửa mãnh liệt kia trên người Phượng Kỳ.

Những vu tế này tất cả đều là cường giả các đại bộ tộc dưới trướng Bắc Hoang Thủy Thần Cộng Công thị, bất cứ một người nào tu vi cũng ngồi ngang hàng thậm chí mạnh hơn Phượng Kỳ không ít. Nhưng bọn họ nắm giữ là huyền băng hậu thiên bình thường, mà lửa vờn quanh trên người Phượng Kỳ là phượng hoàng thần viêm, một loại uy lực tuyệt cường trong rất nhiều tiên thiên thần viêm.

Hậu thiên huyền băng bình thường và tiên thiên thần hỏa đối kháng, giống như dùng mảnh gỗ đối chọi với đao sắc. Mấy trăm vu tế liên thủ, cũng mới có thể miễn cưỡng áp chế Phượng Kỳ, không đến mức để nàng từ trong cấm chế chạy thoát ra.

Khi đám người Đế Thuấn đi vào đại điện, trung niên mỹ phụ đột nhiên thở ra một hơi, chậm rãi lui lại về phía sau mấy bước.

Đế Thuấn đi đến bên người mỹ phụ, hướng nàng chấp tay hành một lễ: “Phượng Tam trưởng lão, Phượng Kỳ trưởng lão có chỗ khác thường hay không?”

Phượng Tam trưởng lão âm trầm khuôn mặt xinh đẹp, đen sì giống như có thể cạo xuống một tầng sương. Nàng lạnh giọng nói: “Chỗ khác thường? Không thiếu chỗ không thích hợp. Hừ, thần hồn bí chú thật cao minh, thế mà ở mấy trăm năm trước, đã ở sâu trong thần hồn Phượng Kỳ gieo xuống hạt giống niệm lực!”

Đám người Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh nghe xong mù tịt.

Nhân tộc Đại Vu chỉ tu thân thể, không tu nguyên thần, nghiên cứu đối với linh hồn nguyên thần cực kỳ nông cạn, dù là Tự Văn Mệnh là thủ lĩnh Vu Điện hiện tại, linh hồn bí pháp thâm ảo nhất hẳn biết, cũng chỉ là một ít vu thuật dưỡng quỷ khu quỷ.

Mà phượng hoàng nhất tộc trời sinh thần hồn lực vô cùng cường đại, tinh thuần, trình độ ở trên linh hồn bí pháp càng là có một không hai vạn tộc, không có bất cứ một tộc đàn nào nghiên cứu đối với linh hồn, nghiên cứu đối với thần hồn bí pháp có thể hơn phượng hoàng nhất tộc.

Cho nên ‘hạt giống niệm lực’ theo như lời Phượng Tam trưởng lão mấy vấn đề này, đối với Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh mà nói, thật sự là quá xa lạ chút. Không chỉ có bọn họ, ngay cả đám đông trưởng lão Vu Điện phía sau họ cũng đều mù tịt.

Phượng Tam trưởng lão nhìn cao tăng nhân tộc vẻ mặt mờ mịt, bất đắc dĩ lắc đầu: “Nói đơn giản, mấy trăm năm trước, khi Phượng Kỳ còn chưa cường đại như hiện nay, đã có người ở đáy lòng nàng để lại ý niệm không tốt nào đó.”

“Những năm gần đây, ý niệm này lấy thất tình lục dục của bản thân Phượng Kỳ làm chất dinh dưỡng, dần dần sinh trưởng lớn mạnh. Mà theo ý niệm này tăng trưởng, tính cách Phượng Kỳ cũng càng ngày càng cực đoan, càng ngày càng kiêu căng mà không thể nói lý. Tương ứng, tính cách Phượng Kỳ càng biến hóa nhiều, dục niệm càng nhiều, tốc độ ý niệm này sinh trưởng sẽ càng nhanh.”

“Làm người ta than thở là... ý niệm này càng tăng cường, tiến độ Phượng Kỳ tu luyện thần hồn bí pháp sẽ càng nhanh, thần hồn lực của nàng sẽ càng thêm cường đại. Cái này giống như quả cầu tuyết từ đỉnh núi cao, tu vi Phượng Kỳ sẽ càng ngày càng mạnh, tu luyện càng lúc càng nhanh, ý niệm này cũng càng lúc càng mạnh. tính cách Phượng Kỳ cũng sẽ càng thêm vạn vạ quái dị.”

Đám người Đế Thuấn đồng thời im lặng nói không ra lời, phen lời này của Phượng Tam trưởng lão thật sự quá đáng sợ.

Nói cách khác, Phượng Kỳ ở thật lâu trước kia, đã bị người ta vạn vạ tính cách, nàng đã không phải chính nàng nữa? Nhiều năm qua như vậy, nàng luôn bị người khác để lại một hạt giống ý niệm khổng lồ, dựa theo người khác đặt ra dần dần biến hóa thành một người khác hẳn với bản tính nàng?

“Mà ngay tại không lâu trước đây.” Phượng Tam trưởng lão mặt âm trầm nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngay tại không lâu trước đây, ý niệm này của Phượng Kỳ bị dẫn phát, như chim non ra khỏi vỏ trứng, một khi được thế phá không bay lên, cả người Phượng Kỳ cũng...”

Đế Thuấn truy hỏi: “Phượng Kỳ trưởng lão như thế nào?”

Phượng Tam trưởng lão trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên giơ tay, vỗ một chưởng vào trên gáy Phượng Kỳ.

Nổ vang một tiếng, trong thất khiếu Phượng Kỳ lượng lớn máu tươi chảy ra, Phượng Tam trưởng lão một chương đập chết Phượng Kỳ, thân thể của hắn cấp tốc bốc cháy lên, trong chớp mắt đã còn lại một vật dạng quả trứng to bằng nắm tay tựa như hồng ngọc điêu khắc thành từ trong huyền băng dần dần bay lên.

“Nàng đã không phải Phượng Kỳ, hoặc là nói, nàng có thể là bất luận kẻ nào, nhưng không phải Phượng Kỳ.” Phượng Tam trưởng lão giọng dữ tợn nói: “Chỉ có thể đánh chết nàng, trở về lấy bí pháp niết bàn của bản tộc, xem có thể khiến nàng hồi phục không.”

Phượng Tam trưởng lão còn chưa nói xong, vật dạng quả trứng như hồng ngọc do Phượng Kỳ lưu lại đột nhiên hóa thành một đám lửa hừng hực thiêu đốt, một tiếng phượng hét thanh thúy vang lên, một luồng tinh hồn của Phượng Kỳ chọt lóe trên không, để lại một cái hư ảnh phượng hoàng mờ mờ lung to bằng bàn tay, sau đó trong chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Phượng Tam trưởng lão chụp về phía hư ảnh phượng hoàng mờ mờ lung kia, lại cái gì cũng chưa thể tóm được.

“Làm sao vậy?” Chuyện xảy ra đột ngột, ở đây nhiều cao thủ nhân tộc như vậy, lại không một ai phản ứng lại. Chủ yếu nhất là biến hóa trên thần hồn quá mức mờ mịt khó lường, nhân tộc Đại Vu đối với thần hồn chi lực thật sự nắm giữ không đủ. Nếu đối thành có người cầm đao to búa lớn đột nhiên bật ra đánh lén, nhằm chừng bọn Đế Thuấn đã sớm quần công, sẽ không nửa điểm phản ứng cũng không có.

“Phượng Kỳ... bản mạng tinh hồn Phượng Kỳ... bị cướp đi!” Phượng Tam trưởng lão trợn mắt há hốc mồm nhìn nơi hư ảnh phượng hoàng kia biến mất, lắp bắp nói: “Thế mà, thế mà có người từ trên tay ta, cướp đi bản mạng tinh hồn phượng hoàng nhất tộc ta!”

“Khốn... đồ khốn kiếp!” Thân thể Phượng Tam trưởng lão kịch liệt run rẩy, ngũ sắc thần viêm trên người phóng lên cao, làm đám người Đế Thuấn, Tự Văn

Mệnh chặt vật lui về phía sau, không một ai dám ở lại trong vòng một trượng bên người nàng.

“Ta biết là ai!” Phượng Tam trưởng lão hỗn hển hét lên: “Người có thể có thủ đoạn như vậy, có thể hạ độc thủ đối với thần hồn tộc nhân phượng hoàng nhất tộc ta, còn vô sỉ xấu xa đến thật sự xuống tay như vậy... Ta biết người là ai!”

Đế Thuấn trầm giọng quát: “Tiên thiên chi linh, nhất hoa nhất mộc!”

Phượng Tam trưởng lão cả giận nói: “Tiên thiên chi quý, phá hoa lạn mộc đầu! Trêu chọc phượng hoàng nhất tộc ta, tộc ta chắc chắn không chết không thôi với bọn chúng!”

Mấy chữ ‘Tiên thiên chi quý, phá hoa lạn mộc đầu’ mới ra khỏi miệng, quang ảnh trước mặt Phượng Tam trưởng lão vắn vẹo một trận, một bàn tay to da bọc xương, làn da màu sắc như ngọc hoàn toàn trong suốt, xương khớp ánh vàng rực rỡ như đúc từ vàng nhẹ nhàng vỡ ra, vỡ một chương về phía đầu Phượng Tam trưởng lão.

Phượng Tam trưởng lão theo bản năng vội lui về phía sau, Đế Thuấn hét giận dữ một tiếng xông lên một bước, đánh một quyền thật nặng ở trên cái tay to kia.

Nổ vang một tiếng, Đế Thuấn lão đảo liên tục lui về phía sau, nhưng bàn tay màu vàng kia cũng bị đánh cho vỡ nát.

Chương 467: Bàn Căn

Cách Bồ Phán vạn dặm, trong hõm núi mưa gió thê lương.

Thi đạo nhân ngồi ở trong một đồng cỏ cỏ tranh khô vàng chất thành, mặt không biểu cảm búng ngón tay, một hư ảnh phượng hoàng phun ra, bản mạng tinh hồn Phượng Kỳ hóa thành các tia ánh lửa lơ lửng trước mặt hắn, không ngừng phát ra tiếng kêu ‘Chiêm chiêm’.

Cười lạnh, Thi đạo nhân khẽ lật tay trái, lấy ra một cái tịnh bình khảm thất bảo, tùy tay đổ ra một dòng nước suối bảo quang óng ánh, có tám loại sắc thái rực rỡ. Bản mạng tinh hồn Phượng Kỳ hoan hô một tiếng, nhanh chóng nhập vào trong nước suối, có thể nhìn thấy trong nước suối hư ảnh một con phượng hoàng dần dần ngưng tụ, trở nên càng ngày càng ngưng thực.

“Bốn môn quảng đại, phổ độ người có duyên. Phượng Kỳ, sau hôm nay, người tên là Diệu Phượng, làm thủ hạ hộ pháp cho ta.” Thi đạo nhân khẽ mỉm cười, hai hàm răng ánh vàng rực rỡ trong mồm phản xạ ra một luồng hàn quang, ngón tay khẽ điểm, một hạt sen tám sắc thái phun ra tường quang thủy khí, ở dưới mấy chục cánh hoa sen vây quanh từ trong tay áo hắn bay ra.

Tinh hồn Phượng Kỳ ngưng tụ hư ảnh phượng hoàng cười vui hưởng trong hạt sen màu đỏ ủa vào, mấy chục cánh hoa sen hướng vào phía trong khép lại, đem hạt sen bao bọc nhiều tầng. Từng luồng phượng hoàng thần viêm năm màu từ trong cánh hoa sen phun ra, thiêu đốt không khí trước mặt Thi đạo nhân vạn vạo chấn động.

Một khắc đồng hồ sau, một tiếng ngân khẽ phóng lên cao, cánh hoa sen héo rũ vỡ vụn, hóa thành điểm điểm tinh quang tiêu tán. Hạt sen màu đã biến mất không dấu vết, liền nhìn một tia Phượng Kỳ từ trong cánh hoa sen tung người bay lên, thân thể nhoáng lên một cái, điểm điểm ánh lửa liền ở trên người nàng ngưng tụ thành một cái váy dài năm màu hoa mỹ.

“Quá xa hoa chút!” Thi đạo nhân lắc đầu, chỉ tay, váy dài trên người Phượng Kỳ vỡ nát. Hắn hướng một cây đại thụ bên người chỉ một cái, sợi đại thụ ùn ùn bóc ra, phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ lần lượt đan xen bện lẫn nhau, trong chớp mắt một cái áo dài thô lậu xám trắng đột ngột dẹt thành, nhẹ nhàng rơi ở trên người Phượng Kỳ.

“Sư phụ!” Phượng Kỳ run rẩy quỳ bái xuống đất, cái trán dính sát vào nhau trên mặt đất.

“Vào môn ta, nên tu vô thượng thần thông của bốn môn. Ta có ba thiên Tịch Diệt Bản Luận, chính hợp niết bàn chi ý của phượng hoàng nhất tộc người, người nên cố gắng nghiên cứu tu tập, đừng làm mất mặt vì sư.” Thi đạo nhân điểm ngón tay, một đạo quang ảnh nhập vào mi tâm Phượng Kỳ. Hắn dặn dò: “Từ nay về sau, người đã là tọa hạ hộ pháp Diệu Phượng của bản đạo, đủ loại chuyện cũ, tất cả đều quên hết đi!”

Thân thể Diệu Phượng hơi nhoáng lên một cái, vàng sáng năm màu chỉ phượng hoàng thần viêm có của phượng hoàng nhất tộc vốn tràn đầy con người nàng cấp tốc tiêu tán, chậm rãi một mảng u quang hai màu xanh trắng cực kỳ sâu thẳm giới tựa như giữa sinh tử từ sâu trong con người nàng chậm rãi trào ra.

Khí tức trên thân Diệu Phượng cũng trở nên phi thường quý dị, trường lão phượng hoàng nhất tộc vốn cao cao tại thượng, kiêu ngạo, giờ phút này cho người ta cảm giác giống như mộ bia trước cửa vạn năm cổ mộ đã trải qua vô số năm mưa gió rửa tội, cho dù từng từng dưới ánh mặt trời, vẫn cho người ta một loại cảm giác u ám âm lãnh, băng lạnh không thể tiếp cận.

Thi đạo nhân vung tay áo, một thanh trường kiếm toàn thân trắng bệch, không có bất cứ tạp sắc gì rơi ở trong tay Diệu Phượng, sau đó là một hạt châu to bằng nắm tay, màu trắng bệch tương tự tản mát ra vạn tia sáng lạnh, lơ lửng ở trước mặt Diệu Phượng.

“Kiếm tên Lục Linh, cho người dùng luyện ma ngự kiếp; châu tên Âm Tận,

có thể bảo vệ nguyên thần, phân hoá phân thân.” Thi đạo nhân nhìn Diệu Phượng lạnh giọng nói: “Đây là trọng bảo tổ sư người ban xuống, người cứ yên tâm sử dụng. Chỉ cần cố gắng tinh tiến.”

Diệu Phượng bưng bưng hứng thú cầm trường kiếm, bảo châu, quanh thân mơ hồ có thần quang hai màu xanh trắng trào ra. Nàng đột nhiên vung tay áo, một đạo thần quang xanh trắng hóa thành bàn tay to phạm vi cả trường phun ra, lạng yên không một tiếng động đặt ở trên một cái cây to ngoài mấy chục trượng.

Gốc cây to mấy người ôm kia chợt tan thành tro bụi, chỗ thân cây ban đầu một cái chồi non lạng lẽ nhô lên, ở trong mưa gió nhẹ nhàng lay động.

Một cái cây to như vậy toàn bộ sinh mệnh tinh khí đều tập trung hết ở trong một cái chồi này, chồi nho nhỏ càng thêm tỏ ra kiều diễm xanh tươi, như đá quý màu xanh lục điêu khắc mà thành trân phẩm, lục ý mơn mớn như muốn từ trong mầm non chảy ra.

Diệu Phượng cười cười, búng ngón tay, cái chồi nho nhỏ kia liền rời mặt đất bay lên, rơi vào lòng bàn tay nàng. Thần quang hai màu xanh trắng khẽ cuốn, cái chồi hòa tan, biến thành một giọt màu xanh lục chất chứa sinh mệnh tinh khí khổng lồ lạng yên dung nhập bàn tay nàng.

Khí tức Diệu Phượng liền trở nên cường đại hơn một ít, màu sắc làn da cũng so với vừa rồi đẹp hơn rất nhiều.

Thi đạo nhân mỉm cười, thân nhiên nói: “Tịch diệt thần quang diệu dụng không chỉ có thế, tìm hiểu cho tốt, Tịch Diệt Bản Luận của vi sư, cũng không phải là thứ đơn giản như vậy.”

Diệu Phượng cười tủm tỉm liên tục gật đầu, trong ánh mắt nhìn về phía Thi đạo nhân tràn ngập vô cùng hâm mộ, giống như đứa trẻ vừa mới sinh ra thấy được mẫu thân mình, trong lòng đầy ý tứ thân cận, vui mừng.

Một tiếng than nhẹ lạnh buốt xa xa truyền đến, ngoài mười mấy trượng một

cột sáng màu đen đột ngột xuất hiện, hắc quang nhỏ bé hướng hai bên kéo ra, lộ ra một cánh cửa lớn kim loại tối như mực. Cánh cửa mở ra, Minh đạo nhân khoác áo bào đen bước một bước từ trong cửa ra.

Thi đạo nhân ngẩn ngơ, đột nhiên cười lạnh, đứng dậy hướng Minh đạo nhân hơi hạ thấp người hành lễ: “Đạo hữu!”

Minh đạo nhân trầm mặt nhìn Thi đạo nhân, sương mù màu đen như thực chất không ngừng từ trên người hắc bốc lên, hóa thành mấy chục cái xúc tua thật lớn ở phía sau hắc lắc lư bất định. Nhiệt độ không khí xung quanh cấp tốc giảm xuống, không bao lâu sơn dã phạm vi mười mấy dặm đều bị một tầng băng mỏng màu đen bao trùm.

Qua hồi lâu, Minh đạo nhân mới lạnh giọng nói: “Người tới, ý thế nào?”

Thi đạo nhân nheo mắt, giang hai tay cười nói: “Bốn môn...”

Hai tay Minh đạo nhân nhoáng lên một cái, hai thanh trường kiếm một đen một trắng đột ngột nhảy ra. Hắc cầm song kiếm, lạnh lùng nhìn Thi đạo nhân trầm giọng nói: “Ăn ta một kiếm trước!”

Song kiếm tách ra, Minh đạo nhân quỷ bí dị thường từ phía sau Thi đạo nhân toát ra, kiếm quang hai màu đen trắng xoay tròn, đầu Thi đạo nhân bay lên cao cao, đã bị một kiếm bêu đầu, đồng thời thân thể hắc cũng đứt ngang hông. Minh đạo nhân một kiếm chặt đứt đầu hắc, một kiếm khác trực tiếp quét ngang hông.

Ba đoạn thân thể đổ vật xuống đất. Diệu Phượng kinh hãi trừng lớn hai mắt, theo bản năng hét lên một tiếng.

Thân thể Minh đạo nhân nhoáng lên một cái, lui về trước cánh cửa màu đen trong không khí, lạnh lùng nhìn Thi đạo nhân nằm dưới đất.

Cười khê, ba đoạn thân thể Thi đạo nhân bay lên không, chợt hóa thành vô số điểm sáng ánh vàng rực rỡ xoay quanh bay múa một phen, sau đó hướng vào

phía trong khép lại, hắt lại như lúc ban đầu đứng ở trước mặt Minh đạo nhân.

Hai tay kết một pháp ấn đặt ở trước ngực, Thi đạo nhân cười lạnh nói: “Ta đến Bồ Phán, có tư cách không?”

Minh đạo nhân trầm mặc một lúc lâu, thản nhiên nói: “Mọi người ai đi đường nấy, người đừng nhiều đại đạo của ta, ta sẽ không gây trở ngại các người.”

Thi đạo nhân nheo mắt, mang theo một tia mãnh liệt tiến lên tới gần một bước, hắt lớn tiếng quát: “Ta nếu nhiều đại đạo của người, Minh đạo nhân, người có thể làm gì được ta? Tôn kính người, xưng hô người một tiếng tiền bối, đạo hữu, không tôn kính người, người thẳng cha co đầu rụt đuôi này, cũng dám đặt song song nổi danh với chúng ta?”

Minh đạo nhân cười lạnh ‘hắc hắc’ một tiếng, nhìn Thi đạo nhân một cái thật sâu, thân hình nhoáng lên một cái lui về trong cánh cửa.

Hắc quang thu lại, Minh đạo nhân và cánh cửa kim loại kia đồng thời biến mất không thấy.

Thi đạo nhân giơ hai tay lên cao, lạnh giọng nói: “Dừng mãnh tinh tiến! Diệu Phượng, người biết cái gì là dừng mãnh tinh tiến không? Vì sư chính là như thế!”

Chương 468: Cứu Đế

Vu Điện, tĩnh thất.

Tĩnh thất bố trí cực kỳ đơn giản, dựa sát vào tường có một tế đàn nho nhỏ, bên trên thờ một khối ngọc bài màu đen nho nhỏ, ngẫu nhiên một mảng u quang lóe lên, trong ngọc bài liền có một chữ ‘Minh’ nho nhỏ chợt lóe mà qua.

Trước ngọc bài là một cái bát đất thố rất cũ kỹ, bên trong đầy vết máu loang lổ, có những tia huyết khí cực kỳ dinh dính ở trong bát xoay quanh qua lại, giống như vật còn sống.

Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh ngồi xếp bằng đối mặt nhau ở bên một cái bàn đá, hai người đều nheo mắt không nói một lời.

Qua hồi lâu, một đạo hắc quang từ trong ngọc bài màu đen trên tế đàn phun ra, cả mảng lớn khí đen đột ngột trào ra, từ từ hóa thành một đám khí xoáy tụ như lốc xoáy xoay loạn đầy đất. Tiếng quỷ khóc ‘Hu hu’ từ trong khí xoáy tụ không ngừng truyền đến, ngẫu nhiên có thể thấy được vô số gương mặt vặn vẹo như ẩn như hiện ở trong khí xoáy tụ.

Nhiệt độ không khí trong tĩnh thất hạ xuống thẳng tắp, rất nhanh vách tường và sàn đã bị khối băng thật dày màu đen bao trùm.

Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh đồng thời giật giật thân thể. Bọn họ đều là người sống, nhưng khí đen này là khí tức minh giới thuần túy nhất, kỵ nhất với huyết khí người sống. Thân thể bọn họ bị khí đen bao vây, liền cảm thấy có vô số con dao nhỏ đang xé rách thân thể bọn họ, khí đen âm lãnh đến xương không ngừng muốn xâm nhập thân thể bọn họ, khiến hai người rất khó chịu.

Cánh cửa kim loại màu đen từ trong khí đen chậm rãi hiện lên, cánh cửa mở ra, Minh đạo nhân cau mày đi ra một bước, ngồi ở phía sau bàn đá giữa Đế Thuấn cùng Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh lấy ra một vò rượu lâu năm đặt ở trước mặt Minh đạo nhân, Minh đạo nhân cũng không khách khí, vồ nấp bần liên tục trút mấy ngậm rượu mạnh, sau đó phun mạnh ra một ngậm mùi rượu: “May mắn các người truyền tin sớm cho ta, ta theo khí tức đó tìm qua, lại đã tìm được chánh chủ.”

Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh không hé răng, chỉ nhìn Minh đạo nhân.

Minh đạo nhân bỏ vò rượu xuống, hai tay nhét ở trong tay áo, neho mắt nhìn hai người cười nói: “Ta biết. Hôm nay tuyệt không giữ lại, nói ra toàn bộ. Nhưng... Các người lần này được nhiều tù binh dị tộc như vậy, ta muốn một trăm vạn!”

Ngón tay Đế Thuấn nhanh chóng búng vài cái ở trên bàn dài, hắt nhìn Minh đạo nhân mặt đầy nét cười, bất đắc dĩ thở dài: “Lần này tù binh không ít, nhưng bộ tộc phải chia cũng nhiều. Chúng ta mấy người gom góp, góp cho Minh đạo nhân người...”

Không đợi Đế Thuấn cò kè mặc cả, Minh đạo nhân cười dữ tợn, hai hàm răng trắng chói lọi rất bắt mắt: “Một trăm vạn dị tộc, chọn trẻ tuổi khỏe mạnh, linh hồn bốn nguyên mạnh mẽ, huyết khí dư thừa, vu sư Vu Điện các người động thủ, dùng vu chú tiết kiệm huyết khí và linh hồn tinh khí nhất đánh giết bọn hăn, thi thể cùng linh hồn giao cho ta mang đi.”

Tự Văn Mệnh trầm giọng nói: “Ừm, một trăm vạn dị tộc, nhiều nhất trong vòng ba ngày có thể chém giết toàn bộ sau đó giao cho người.”

Minh đạo nhân nhất thời nặng nề thở ra một hơi, nhìn Đế Thuấn cười nói: “Đế Thuấn, người tâm địa quá nhân... Làm nhân vương, đây là chuyện tốt, nhưng cũng không phải chuyện gì tốt. Nhưng đây là chuyện của nhân tộc các người, ta sẽ không dong dài cái gì.”

Neho mắt, Minh đạo nhân nghiêm túc vẻ mặt, lạnh giọng nói: “Chuyện ta nói cho các người có chút phạm huý. Có mấy người, ta cũng không muốn trêu chọc, bọn họ lại nhỏ nhen, bị ta sờ thấu chi tiết, khẳng định sẽ tìm ta làm phiền. Cho

nên, hôm nay ta nói cái gì, đừng để người ta biết là ta nói.”

Đế Thuấn chậm rãi gật đầu, nghiêm túc nói: “Ừm! Còn xin Minh đạo nhân nói rõ.”

Minh đạo nhân nheo mắt, suy tư một phen, chậm rãi nói: “Thật ra, nhân tộc các người thời Tam Hoàng, thời điểm thiên nhân thông đạo chưa ngăn cách, nhân tộc và chúng ta từng qua lại không ít... Ví dụ như nói, ta ở U Minh chi địa lâu, nhân tộc các người thời thượng cổ, từng có cường giả vì cứu trở về thân thể của mình, mạnh mẽ xông vào lãnh địa của ta, cùng ta liên tục đánh năm mươi tám trận, đem hồn nàng đoạt về.”

Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh ngừng thở, một chút thanh âm cũng không dám phát ra, chỉ lắng nghe Minh đạo nhân giảng thuật.

“Về sau, trong thiên địa có chút thay đổi, rất nhiều điển tịch của nhân tộc các người, có một số là bị tổ tiên của các người thất lạc, có một số là bị một số người nào đó cố ý thiêu hủy, cho nên các người đối với một số chuyện thời thượng cổ, cũng chỉ lưu truyền tới nay một ít vụn vặt.”

“Ta tạm không đề cập, bao nhiêu năm rồi, nhiều lần qua lại với các người, mọi người đều là người quen cũ.” Minh đạo nhân có chút đặc ý nhìn hai người cười nói: “Đông công, Tây mỗ, cũng ẩn cư nhiều năm, nhưng ngẫu nhiên bọn họ cũng sẽ đi lại thế gian, làm rất nhiều ân huệ, các người đối với bọn họ ít nhiều có chút nghe nói.”

Đế Thuấn yên lặng lắng nghe, Tự Văn Mệnh đã lấy ra một miếng da thú đặc chế, cầm một cây bút nhanh chóng ghi lại.

Minh đạo nhân nhìn thoáng qua Tự Văn Mệnh, tiếp tục nói: “Vừa mới ra tay công kích con phượng hoàng nhỏ đó, là Thi đạo nhân. Luận tuổi tác từng trái, không yếu hơn ta là bao. Chỉ là hãn tạo hóa không đủ, nền móng trời sinh kém một chút, cho nên thành tựu thua ta chút.”

Tinh thần Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh càng thêm tập trung, lắng nghe Minh đạo nhân đem một số cơ mật đã phân tán mất đi ở trong lịch sử dài lâu của nhân tộc chậm rãi nói ra.

Thật ra từ lúc một trận chiến Xích Phản sơn, trí tuệ như đám người Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh, bọn họ đã phát hiện, toàn bộ chiến dịch Xích Phản sơn, có dấu hiệu ngoại lực nhúng tay, ngoại lực thúc đẩy cực kỳ rõ ràng.

Một ít dấu vết để lại biểu hiện, vô luận là Đế Thích Diêm La khơi mào sự tình, hay là Phạm Hải muốn đoạt lấy chỗ tốt, bọn họ đều là ‘quân cờ’ của một số độc thủ phía sau màn nào đó. Đặc biệt Phạm Hải, hẳn bưng bưng hứng thú ra tay muốn kiếm chút lợi ích, kết quả lại bị Đông công, Tây mỗ đột ngột toát ra liên thủ Minh đạo nhân đánh cho bị thương nặng chạy trốn.

Minh đạo nhân xuất hiện ở chiến trường Xích Phản sơn, đó là Đế Thuấn hứa cho hắn lợi ích cực lớn mời đến viện thủ, nhưng Đông công và Tây mỗ, Đế Thuấn cũng chỉ nghe nói có hai đồ cổ như vậy tồn tại, lại chưa bao giờ gặp.

Nhưng chính là hai người như vậy sẽ đột ngột xuất hiện ở Xích Phản sơn, hơn nữa trực tiếp liên thủ Minh đạo nhân làm Phạm Hải bị thương nặng, toàn bộ nhìn qua, đây hoàn toàn chính là một cạm bẫy nhằm vào Phạm Hải, một cái cạm bẫy ở trước khi đại chiến Xích Phản sơn bùng nổ đã dự bị thỏa đáng.

Nói cách khác, ở trước khi đại chiến Xích Phản sơn bùng nổ, đã có người dự tính được Phạm Hải xuất hiện, thiết kế lần mai phục này trước.

Mà động hướng chiến tranh sau đó cũng chứng minh suy đoán của đám người Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh, hai tòa kiếm trận xay nát vô số tinh anh dị tộc, Huyết Nguyệt nhất mạch đại bại, Đế Thích Diêm La bị ép cầu hòa.

Lại liên hệ đám người Doanh Vân Bằng đột nhiên làm phản, đủ loại dấu hiệu cho thấy, đây là có hai tồn tại đáng sợ, đem Xích Phản sơn coi là bàn cờ bày mưu nghĩ kế, đám người Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh ở trong, đều bất tri bất giác trở thành quân cờ của bọn họ! Đáng sợ nhất là, người ta sau khi đánh cờ xong

phủi tay đi đường rồi, cao tăng nhân tộc còn cần thu thập tàn cục cho bọn họ, nhưng bọn họ còn không biết rốt cuộc là ai ở sau lưng làm ra việc này.

Cho tới nay, Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh đều cho rằng, Ngu tộc mới là đại địch sinh tử của nhân tộc.

Nhưng, thẳng đến sau khi một trận chiến Xích Phán sơn kết thúc, bọn họ mới phát hiện, ở đỉnh đầu nhân tộc còn cất dấu một tầng mây đen đầm tối.

Kéo tơ bóc kén, suy cho cùng, Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh không tiếc tiêu phí trả giá thật lớn, cũng muốn từ chỗ Minh đạo nhân đổi cái rõ ràng.

Minh đạo nhân nhẹ nhàng kể rõ, mồ hôi lạnh trên trán Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh không ngừng chảy ra từng giọt.

Đến cuối cùng, thân thể hai người cũng không khỏi run nhè nhẹ lên.

Chương 469: Tranh Đoạt

Trời mưa lớn hơn nữa, giọt mưa trong suốt to bằng ngón cái đổ ập xuống, đập ở trên mặt đất vang lên ‘Bộp bộp’.

Bùn lầy trên mặt đất đã dày hơn một thước, xe ngựa trong đội ngũ ở trong bùn lầy gian nan tiến lên, đại gia súc kéo xe không ngừng phát ra tiếng thở dốc trầm thấp, có đôi khi tiến tới hai bước, sẽ bị xe ngựa nặng nề kéo về phía sau trượt lui hơn nửa bước.

Cơ Hạo đứng ở trên nóc thùng xe, nhìn nhìn mây mưa thật dày chưa tiêu tan trên bầu trời, lại nhìn nhìn đội ngũ hãm ở trong bùn lầy tốc độ tiến lên càng thêm chậm chạp, hai tay kết ấn hướng bầu trời vung lên, một quả cầu lửa to bằng đầu người phóng lên cao, cách mặt đất vài dặm thì phát nổ.

Tiếng vang lớn truyền khắp trăm dặm, Cơ Hạo vận đủ pháp lực, thanh âm như rồng gầm truyền xa xa: “Hạ trại nghỉ ngơi ngay tại chỗ, mau đun canh gừng xua cơn lạnh. Nhất là nữ nhân cùng đứa nhỏ, đem nữ nhân cùng trẻ nhỏ an trí thỏa đáng trước! Đội ngũ tuần tra, đề phòng nghiêm thêm!”

Nam nữ già trẻ trong đội ngũ di chuyển đồng thời thở ra một hơi. Mưa to như vậy, Tiểu Vu, Đại Vu thực lực cường đại tự nhiên không sợ gì, nhưng bình dân còn có bọn trẻ con, đã bị nước mưa lạnh như băng khiến cho cả người cứng ngắt không thở nổi.

Đồ quân nhu buộc trên xe ngựa được cởi ra, lượng lớn cây gỗ, cây trúc đứng sừng sững, lều trại thật lớn nhanh chóng dựng lên. Dọc theo bốn phía lều trại đào ra mương máng thoát nước, dùng vu pháp đem mặt đất trong lều trại hong khô, nung thật rắn chắc, một tòa lều trại che gió tránh mưa thoải mái nhanh chóng thành hình.

Ở dưới màn che mở ra, từng đồng lớn lửa trại hùng hực thiêu đốt, hũ ngói thật lớn đón đầy nước mưa, từng củ gừng già lớn, thông đại còn có một chút

được thảo xua cơn lạnh tăng thể lực ném vào trong hũ ngói, cộng thêm mấy miếng thịt, xương cốt cùng đồ ăn, rất nhanh đã đun tỏa hương thơm nồng đậm.

Cơ Hạo đứng ở trên nóc xe ngựa nhìn ra xa bốn phía, trong đội ngũ di chuyển khổng lồ dựng lên mấy vạn lều trại to nhỏ, toàn bộ nữ nhân và trẻ con an bài thỏa đáng trước.

Những thanh niên khỏe mạnh kia đang ở trong mưa ra sức cầm hàng rào, đem đám đại gia súc xua vào trong chuồng thú lâm thời chế thành.

Đội ngũ tuần tra càng thêm thường xuyên lui tới bốn tấu, có vụ sư Vu Điện điều tạm vòng quanh nơi cắm trại thi triển vu pháp, làm nứt ra mặt đất trải chiến hào, phía dưới chiến hào rộng hai mươi trượng, sâu trăm trượng dày đặc đá nhọn lởm chởm, đàn thú cùng kẻ tập kích bình thường căn bản không thể tới gần doanh địa.

Bộ kiện đặt làm sẵn ở Bồ Phán được lấy ra, thợ trong doanh địa gỗ ‘Đỉnh đỉnh đang đang’ một lúc, trên trăm tòa tháp tên cao tới trăm trượng đã đứng sừng sững ở các nơi của doanh địa. Mấy trăm tiễn thủ lính gác đi lên tháp tên, vừa găm lương khô, vừa cảnh giác nhìn bốn phía.

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến. Vũ Mục dùng cái nôi sắt đen lớn của hãn nâng lên đỉnh đầu, sải bước hướng bên này chạy vội tới.

Gia hỏa này hình thể càng thêm mập mạp, bước chân nặng nề hạ xuống đất, giống như bom, nổ bùm lầy văng khắp nơi, trong tiếng ‘Bộp bộp’ Vũ Mục nhanh chóng chạy tới cạnh xe ngựa, hung hăng lắc lắc thân thể, toàn thân sóng thịt quay cuồng, nước mưa đầy người bay tung tóe.

“Cơ Hạo. Phía trước có động tĩnh! Phong Hành đã dẫn người chạy qua!”

“Có nào nhiệt sao?” Man Man hưng phấn từ trong cửa sổ xe chui ra nửa thân thể, không đợi Vũ Mục trả lời, nàng đã từ trong cửa sổ xe chạy ra, xách hai thanh đại chuỳ sải bước hướng phía trước đội ngũ chạy như điên.

‘Vù’ một tiếng, Man Man bước nhanh chạy như điên, giống như một con bạo long xuyên qua màn mưa, để lại ở phía sau nàng một dấu vết rõ ràng dài trăm trượng.

“Thiếu Ti, Thái Ti. Các người ở lại doanh địa trông coi!” Cơ Hạo dùng sức vỗ vỗ nóc xe ngựa, dưới chân bốc lên một mảng mây nước, nâng thân thể hăn nhanh chóng hướng phía trước chạy như bay.

Trát Mộc đã đem đối tượng nguyện trung thành chuyển thành Cơ Hạo hét dài một tiếng, nhanh chóng triệu tập mấy đội ngũ tuần tra, góp hơn hai ngàn người, cười chiến thú gắt gao theo ở phía sau Cơ Hạo. Chạy qua mỗi một đoạn đường, Trát Mộc đều sẽ cất tiếng rống to một phen, vì thế các chiến sĩ trong doanh địa lại càng thêm có tinh thần.

Khi Phong Hành ở phía trước trinh sát, mười mấy nam nữ chặt vật chạy tới. Không chờ bọn họ tới gần, Phong Hành kéo trường cung, liên tục bắn nhanh ra ba mũi tên, cắm thật sâu vào mặt đất ba thước trước chân một nam tử dẫn đầu.

“Không được tới gần! Là kẻ địch hay bằng hữu? Đây là đội ngũ của Nghiêu Bá, các người muốn tập kích Nghiêu Bá đại nhân sao?” Phong Hành vẻ mặt lời nói đều dữ tợn lớn tiếng quát. Khinh kị binh phía sau hăn đã đều rút ra trường mâu nghiêm chỉnh chờ đợi.

Cơ Hạo ở Bồ Phán đặc tội không ít người, nhất là hăn ở trên tiệc rượu mừng công đánh đòn hiểm Vô Chi Kỳ, ai biết con khỉ hung bạo đó sẽ làm ra chuyện gì?

Cho nên dọc theo đường đi, trừ Cơ Hạo, A Bảo, Man Man cùng Thái Ti bốn người, toàn bộ người trong đội ngũ đều lo lắng đề phòng, có chút gió thổi cỏ lay sẽ làm ra phản ứng quá khích.

Mười mấy nam nữ đã chạy tới mức sắc mặt trắng bệch, bị Phong Hành bắn tên dọa giật mình, bọn họ lão đảo một cái chặt vật ngã sấp xuống ở trong bùn lầy. Một nam tử quay cuồng vài cái trên mặt đất, dính nước bùn đầy người, thật

không dễ gì mới chặt vật ngắc đầu lên rống chói tai:

“Cứu mạng, cứu mạng! Trời ạ, bọn hăn nào phải tộc nhân của chúng ta? Bọn hăn so với ác quỷ hung tàn nhất còn hung ác hơn!”

“Đại nhân, cứu tộc nhân chúng ta đi! Cứu chúng ta!”

Một đám nam nữ khàn cả giọng kêu thảm, khóc lóc muốn Phong Hành cứu mạng.

Phong Hành nhanh chóng hướng phía sau phát ra tín hiệu báo động trước, trong con người thanh quang lóe ra, cảnh giác đánh giá những người này. Mười mấy nam nữ thực lực không cao, một nam tử trung niên mạnh nhất cũng chỉ là tiêu chuẩn Tiểu Vu cảnh tầng một hai.

Nghiêng tai lắng nghe, cuồng phong gào thét mà qua, bên tai Phong Hành mơ hồ có gió xoáy màu xanh hiện lên, lực lượng thần bí trong huyết mạch thúc giục ra, cho dù ở trong bão táp, Phong Hành vẫn có thể nghe được rõ ràng bất cứ động tĩnh nào trong mười mấy dặm phụ cận.

Tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng ‘bồm bồm’ dã thú loại nhỏ chạy qua bùn lầy, ngoài ra, không có bất cứ động tĩnh nào không thích hợp.

“Các người là người nào? Đã xảy ra chuyện gì?” Nắm chặt trường cung, ngón tay Phong Hành kẹp một cây tên, hướng nam tử trung niên thực lực mạnh nhất kia chỉ chỉ.

“Đại nhân, chúng ta là con dân Dĩ Bá! Tộc trưởng của chúng ta là con nhỏ của Dĩ Bá, lần này đại chiến, tộc trưởng của chúng ta cùng toàn bộ chiến sĩ cường đại trong tộc đều đã chết trận, hiện tại các huynh đệ của tộc trưởng chúng ta, muốn giết chết thiếu tộc trưởng của chúng ta, muốn chia cắt tộc nhân cùng lãnh địa của chúng ta!”

Sắc mặt Phong Hành trở nên rất cổ quái, huynh đệ nhà mình chết trận, các

huynh đệ tụ tập lại, muốn giết chết người thừa kế của huynh đệ nhà mình, chia cắt tộc nhân cùng lãnh địa của huynh đệ? Loại chuyện này, ở Trung Lục thế giới cùng tứ hoang đại lục cũng không hiếm thấy!

Nhưng Bồ Phản, Bồ Phản trung tâm thống trị của nhân tộc, đây là một nơi phải giảng đạo lý bao nhiêu. Ở quanh Bồ Phản, Phong Hành vẫn là lần đầu tiên nghe nói có chuyện như vậy xảy ra!

“Nơi này cách Bồ Phản cũng không xa bao nhiêu!” Trong con người của Phong Hành thanh quang đột nhiên chột lóe: “Các người có bao nhiêu tộc nhân?”

Nam tử trung niên giang hai tay, cay đắng nói: “Đại nhân, chúng ta chia làm chín bộ lạc, có ba mươi bảy thôn trại, tộc nhân chúng ta, tổng cộng có hơn một trăm hai mươi vạn!”

Mí mắt Phong Hành run lên, nhìn nhìn về phía sau.

Các chiến sĩ khinh kị binh phía sau hẳn, hít thở cũng chột nặng hơn rất nhiều.

Chương 470: Hắc Oa

Mưa to tầm tã, một dòng sông nhỏ chiều rộng khoảng một dặm mất đi sự dịu dàng mềm mại ngày thường, giống như trâu rừng phát cuồng điên cuồng đánh vào bờ sông. Nước sông nâu xám gào thét mà qua, cuốn theo vô số lốc xoáy, nhấc lên mảng lớn hơi nước.

Một tòa thành trại nho nhỏ ở bờ sông đã bị nước sông tràn ra bao phủ non nửa, mười mấy vạn con dân trong thành trại dắt vợ con đứng ở trên đất trống của thành trại, run rẩy đứng ở trong nước sông lạnh như băng ngăn người, không ai dám nhúc nhích lung tung.

Trên tường trại dùng để chống đỡ đàn thú, hơn trăm chiến sĩ thân khoác bì giáp xách trường thương trường đao, hùng hùng hổ hổ giám thị con dân trong thành.

Trong cánh đồng bát ngát ngoài thành, ba mũi quân đội quy mô không lớn giăng co xa xa.

Trong ba đội nhân mã, một mũi quân đội phía bắc nhân số nhiều nhất, thoát nhìn có thể có khoảng ba ngàn người. Ở phía trước đội ngũ này, hơn hai trăm Đại Vu thân khoác trọng giáp, khí tức hùng hồn như núi cuội ở trên lưng chiến thú Độc Giác Man Ngưu, thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm gừ khiêu khích.

Đông nam cùng tây nam hai phương hướng, hai chi nhân mã khác đều chỉ có trên dưới hai ngàn người, số lượng Đại Vu khoác trọng giáp phía trước đội ngũ cũng chỉ có hơn trăm người. Đơn đả độc đấu mà nói, hai chi nhân mã đều không phải địch thủ của chi quân đội kia phía bắc, bọn họ liên thủ lại có thể vững vàng ăn kẻ địch phía bắc.

Nhưng rất hiển nhiên, hai chi quân đội này cũng đặc biệt đề phòng lẫn nhau, bọn họ cách hơn ba dặm, bày tư thế góc đứng vững áp lực phía bắc, nhưng hai chi đội ngũ lại phân biệt rõ ràng, không có nửa điểm ý tứ thật sự liên thủ.

Phía trước ba đội ngũ đều tung bay một chiến kỳ đồ đằng, hơn nữa hoa văn đồ đằng giống nhau như đúc, đều là đồ văn một con thanh lang ba mắt đứng ở đỉnh một ngọn núi lớn hướng tới bầu trời rít gào.

Cơ Hạo đập mây nước gào thét mà đến, ở phía sau hắn Phong Hành mang theo hơn trăm khinh kỵ binh đuổi sát không rời.

Trát Mộc một đường tụ tập nhiều chi đội ngũ tuần tra, góp đủ ba ngàn phó binh tinh nhuệ, triển khai trận hình đánh lén nhận linh chạy vội tới. Cách thật xa, bọn họ đã giơ lên trường thương giáo dài, bày ra tư thế cường công.

Nhưng Man Man so với bọn hắn còn nhanh hơn rất nhiều. Rất xa nhìn thấy ba mũi nhân mã đang giăng co, Man Man cười một tiếng vui vẻ, liên tục hơn nửa tháng bị mưa dầm liên miên làm cho nghẹn không thôi Man Man nhảy dựng lên, kéo theo một dải ánh lửa lao lên cao bảy tám dặm.

Hai thanh liên hoa chùy đột nhiên bành trướng đến kích cỡ mấy trượng, Man Man ở giữa không trung thoáng lơ lửng nháy mắt, hai thanh đại chùy mang theo tiếng vang nặng nề nện hết tốc độ xuống.

Nổ vang một tiếng, mặt đất kịch liệt run rẩy một cái, thành trại xa xa bị nước sông ngâm đã lâu tường thành ầm ầm sụp xuống, hơn trăm chiến sĩ đứng trên tường thành chật vật ngã xuống đất, dẫn lên một mảng kinh hô của mười mấy vạn con dân trong thành.

Cả mảng lớn ánh lửa lao vút lên trời, một mảnh đất phạm vi tầm một dặm bị ánh lửa hất bay. Chấn động kịch liệt khiến các chiến sĩ cấp Tiểu Vu trong ba mũi đội ngũ không đứng vững, lão đảo ngã lộn xộn.

Man Man nặng nề ngã xuống đất. Nàng đứng ở cạnh hố to đường kính mười mấy trượng bị mình đập ra, vẫy tay thu hồi hai thanh đại chùy, lớn tiếng kêu lên: “Các người đều là con dân Dĩ Bá? Vì sao phải cản đường chúng ta? Thấy các người khí thế hùng hổ, muốn cướp bóc đội ngũ di chuyển của Nghiêu Bá chúng ta sao?”

Thủ lĩnh ba mũi đội ngũ đều là người khá trẻ tuổi, bọn họ bị một đòn bạo lực của Man Man dọa không nhẹ, sắc mặt xanh trắng bất định từng đợt.

Bỗng dừng nghe được tiếng hò hét của Man Man, thủ lĩnh đội ngũ phía bắc quát ngựa chạy vội ra, lớn tiếng quát: “Đội ngũ Nghiêu Bá? Vị Nghiêu Bá nào? Ta chưa bao giờ nghe nói có Nghiêu Bá nào cả!”

Man Man nhú hàng lông mày dài, nàng tức giận kêu lên: “Sao có thể chưa từng nghe nói? Cơ Hạo Nghiêu Bá, rõ ràng là lão đầu nhi Đế Thuấn phong thưởng! Người khinh thường Cơ Hạo? Vậy là khinh thường Man Man!”

Thân hình chợt lóe, Man Man xé rách màn mưa, hai bước đã lao tới trước mặt người trẻ tuổi kia, hữu chùy mãnh liệt vô cùng nhằm vào đầu nện xuống.

Người trẻ tuổi hú lên quái dị. Hắn căn bản không ngờ Man Man một câu chưa nói đã động thủ, trường thương trong tay còn chưa giơ lên, đại chùy của Man Man đã sắp nện ở trên đầu hắn. May mắn phía sau hắn một trái một phải hai Đại Vu đi theo hộ vệ đồng loạt giậm quát một tiếng, hai cây thạch mâu nặng trĩu màu đen hung hăng điểm, va chạm chuẩn xác ở trên đầu chùy của Man Man.

Trên thạch mâu màu đen hai đường phù văn màu xanh lóe ra, cả mảng lớn cơn lốc từ trên trường mâu phun ra, hóa thành một cây cương phong màu xanh to bằng nắm tay nắm ở trên đại chùy.

Trên đại chùy của Man Man hoá quang chợt lóe, từng mảng ánh lửa phun ra, hỏa khí dinh dính như thực chất một đòn phá nát cương phong màu xanh, đầu chùy nện hoàn toàn ở trên hai thanh thạch mâu. Chợt nghe một tiếng nổ vang, hai thanh thạch mâu bị đập vỡ, biến thành vô số đá vụn to bằng ngón cái bay loạn đánh loạn khắp trời.

Hai Đại Vu, còn có người trẻ tuổi bọn họ bảo hộ đồng thời kêu thảm một tiếng, đá vụn bắn tung tóe, đánh cho bọn họ đầy mặt và đầu cổ đều là máu, đá vụn cắm vào trong da thịt bọn họ, cả đồng máu tươi không ngừng phun ra.

Ba người vội lui, một gã Đại Vu đau lòng đến mức cơ thịt trên mặt run rẩy từng đợt: “Tiểu nha đầu, ngươi dám hủy diệt truyền thừa vu bảo của tộc ta, thương thiên, tổ linh, đó là vu bảo tổ tiên ta truyền lưu một trăm hai mươi tám đời!”

“Da, da! Là vu bảo của các người không tốt nha, vu bảo của các người không rắn chắc, khẽ chạm là nát, không thể trách ta!” Man Man xách hai thanh đại chuỳ, dùng sức lắc đầu: “Là các người không tốt, các người mang theo quân đội chặn ở phía trước chúng ta, Phong Hành nói các người muốn đánh cướp chúng ta, Man Man khẳng định phải dạy dỗ các người!”

Cơ Hạo đạp mây nước bay nhanh đến. Hình dáng hắt bay lượn trên không khiến các chiến sĩ nhìn thấy, toàn bộ chiến sĩ đồng thời xông xao lên.

Ở trong thường thức của chiến sĩ nhân tộc, chỉ có Vu Vương mới có thể ngự không phi hành, Cơ Hạo đạp mây nước bay vút tới, theo các chiến sĩ đó, hẳn chính là một vị Vu Vương cường đại. Ba mũi quân đội đồng thời dao động đầu trận tuyến, nhiều chiến sĩ không biết làm sao kêu to lên.

Cơ Hạo nghe được tiếng hò hét của Man Man, hẳn không khỏi quay đầu nhìn Phong Hành một cái. Vừa rồi Man Man xông lên phía trước Cơ Hạo, Cơ Hạo rất xa đã nhìn thấy Phong Hành hướng về phía Man Man kêu la vài câu.

Xem ra thằng cha này khẳng định không nói cái gì hay ho với Man Man, Man Man đây rõ ràng là tìm tới cửa gây chuyện mà.

Lơ lửng giữa không trung, Cơ Hạo nhíu mày nhìn ba mũi quân đội có đồ đằng chiến kỳ giống nhau này. Trong thành trại xa xa một mảng tiếng la khóc truyền đến, mười mấy vạn con dân xông xao, có người đang ý đồ vượt qua tường thành sập bỏ chạy vào nơi hoang dã.

“Trát Mộc, ngăn bọn họ!” Cơ Hạo chỉ tay, hướng phía thành trại làm một cái động tác tay.

Trát Mộc thét dài một tiếng, một mũi phó binh hơn một ngàn người lập tức quất ngựa hướng về thành trại chạy như điên. Trong quá trình chạy, các phó binh đó đồng thời phóng ra khí tức bản thân, nhất thời từng làn khí nóng từ đỉnh đầu bọn họ bốc lên, cả mảng lớn nước mưa bị khí tức bọn họ phóng thích bốc hơi lên thành hơi nước trắng xoá lơ lửng ở đỉnh đầu bọn họ.

Khí tức cường đại hội tụ thành một luồng gió mạnh hướng bốn phía thổi đi, ba người thanh niên đi đầu kia đồng thời kinh hô lên: “Đại Vu? Dị tộc ác quỷ!”

Đầu trận tuyến vốn đã buông lỏng nhất thời đại loạn, gương mặt ba người thanh niên nháy mắt vận vẹo.

Hơn một ngàn dị tộc? Hơn nữa đều là dị tộc cấp Đại Vu?

Cơ Hạo đứng ở đụn mây, hai tay khoanh trước ngực, lạnh giọng quát: “Ba vị, vì sao mang theo quân đội cản đường ta? Chẳng lẽ muốn cướp bóc đội ngũ con dân của ta? Ta là Cơ Hạo, Nghiêu Bá Đế Thuấn sắc phong. Các người dĩ hạ phạm thượng, muốn phản bội nhân tộc sao?”

Phối hợp lời Man Man nói, Cơ Hạo chụp mũ thật nặng nề.

Chương 471: Huých Tường

“Rút, rút!”

“Chúng ta vô tình mạo phạm Nghiêu Bá đại nhân, chúng ta lập tức rút lui!”

“A ba chúng ta là Dĩ Bá, chúng ta sao có thể phản loạn chứ?”

Ba người trẻ tuổi đồng thời lớn tiếng hô quát, chiến sĩ phía sau bọn họ ùn ùn quất ngựa hướng phía bắc rút lui.

Nhưng cách con sông tràn ra phía bắc kia còn vài dặm, một đạo sóng nước lao lên cao mấy trăm trượng, một cái nồi sắt to từ dưới nước xông ra, Vũ Mục đứng ở trong nồi sắt, mặc cho gió táp sóng xô, cái nồi sắt đó nổi trên mặt sông không chút sụt mẻ.

Hai tay giơ lên cao cao, nước sông nâu xám phát ra tiếng ‘Ù ù’ không ngừng lên cao, rất nhanh đã hóa thành một bức tường nước cao tới trăm trượng chắn phía trước quân đội ba người con trai của Dĩ Bá. Vũ Mục nhẹ nhàng búng ngón tay, nước sông nâu xám chợt biến thành màu xanh lục của mực, tản mát ra mùi cổ quái gay mũi u ám.

Vài Đại Vu thân khoác trọng giáp vung binh khí, muốn mạnh mẽ phá tan tường nước phong tỏa của Vũ Mục.

Vũ Mục vung tay, vài dòng nước sông màu xanh lục của mực gào thét bắn ra, hung hăng rơi ở trên thân mấy Đại Vu. Nước độc theo khe hở giáp trụ xâm nhập, mấy Đại Vu đột nhiên phát ra tiếng rú thảm khàn cả giọng, vội vã từ trên tọa kỵ nhảy xuống, giống như phát điên cời giáp trụ trên người.

Mọi người đều nhìn thấy thân thể bọn họ bị ăn mòn máu thịt be bét, từng mảng lớn nước độc bọt nước không ngừng toát ra, sau đó không ngừng nổ tung, nước độc theo thân thể chảy xuống, thiêu đốt thân thể bọn họ ‘Xẹt xẹt’ toát ra

khỏi trắng.

May mắn mưa to tầm tã không ngừng cọ rửa thân thể bọn họ, lại thêm sinh mệnh lực Đại Vu ương ngành, bọn họ không ngừng chữa trị thân thể bị ăn mòn, qua đại khái thời gian một chén trà nhỏ, mấy Đại Vu lúc này mới đem nước độc trên người rửa trôi sạch sẽ, vết thương trên người cũng chậm rãi khép lại.

Gần vạn quân đội không dám động dậy thêm nửa bước, bọn họ tuyệt vọng nhìn tường nước che ở trước mặt, không biết là ai dẫn đầu, vang ‘keng’ một trận, hơn phân nửa chiến sĩ bỏ binh khí trên tay, nhảy xuống khỏi tọa kỵ, ngoan ngoãn ôm đầu gối xõm dưới đất.

Một khắc đồng hồ sau, một gian đại sảnh rộng rãi nhất trong thành trại ban đầu đèn đuốc sáng trưng, Trát Mộc mang theo mấy ngàn chiến sĩ đem đại sảnh vây giọt nước không lọt.

Trong nước bùn ngoài đại sảnh, gần vạn chiến sĩ bị trôi như cái bánh chưng, chặt vật nằm ở trong nước bùn mặc cho mưa to cọ rửa. Trong bọn họ có mấy người dám cự quây một cái, Trát Mộc thống lĩnh chiến sĩ Ám tộc không chút khách khí xoay cán thương hung hăng vụt xuống, đánh cho bọn họ gào khóc thảm thiết liên thanh cầu xin tha thứ.

Trong đại sảnh, Cơ Hạo ngồi ở trên một cái ghế dựa lớn lưng cao, trầm mặt nhìn ba người trẻ tuổi quỳ ở trên đất.

Ba người sắc mặt tiều tụy, trên mặt xanh một khối tím một khối, đều là vừa rồi bị người ta đánh ra vết thương. Vũ Mục dùng vu dược phong cấm vu lực của bọn họ, ba người không thể dùng vu lực chữa trị vết thương, cho nên thoát nhìn rất chật vật.

Bọn họ là con trai Dĩ Bá, lão Đại La Phong, lão Nhị La Mông, lão Tam La Thập, là ba người bọn họ sau khi nghe được Tứ đệ mình chết trận, liền vội vàng dẫn người đến muốn tiêu diệt toàn bộ tộc nhân cùng gia sản của Tứ đệ.

Mười mấy lão nhân quần áo đơn sơ đứng ở trong đại sảnh, vẻ mặt bi phẫn, nổi giận đùng đùng nhìn ba người. Vừa rồi là bọn họ động thủ hung hăng đánh ba người một trận. Nếu không phải Cơ Hạo hạ lệnh ngăn cản, ba thằng cha này đã sớm bị đánh chết tươi.

Ở trước mặt Cơ Hạo, một đứa nhỏ chỉ bảy tám tuổi năm. Áo nó bị lột đi, lộ ra một cái vết thương to bằng nắm tay.

Một mũi tên từ lưng đứa nhỏ này bắn vào, từ trước ngực nó lộ ra, tàn nhẫn vô cùng đâm xuyên qua trái tim nó, cướp đi sinh mệnh nó.

“Nghieu Bá đại nhân, thiếu tộc trưởng của chúng ta mới bảy tuổi. Mới bảy tuổi thôi!” Một lão nhân đứng ở trước mặt Cơ Hạo khóc rống: “Tộc trưởng của chúng ta mang theo toàn bộ chiến sĩ trong tộc, đi Xích Phán sơn tham chiến, đụng phải tình thế ác quỷ dị tộc, chiến một trận mất sạch, chúng ta dựa theo tộc trưởng trước khi xuất chinh lưu lại mệnh lệnh, cẩn thận phụ tá thiếu tộc trưởng của chúng ta, chỉ ngóng trông hăn có thể trưởng thành kế thừa gia nghiệp.”

Một đám lão nhân tất cả đều khóc, nhìn thi thể đứa nhỏ trên mặt đất kêu rên không thôi.

“Nhưng, chính là hôm qua, thiếu tộc trưởng của chúng ta ở ngoài thành trại săn bắn, hăn thế mà lại bị người ta ám tiễn giết chết!” Một lão nhân khóc rống không thôi, khóe mắt vỡ toang, máu trộn lẫn nước mắt không ngừng chảy xuống: “Con trai duy nhất của tộc trưởng chúng ta, liền như vậy đã chết!”

Lại một lão nhân nhảy ra, chỉ vào ba người run rẩy quỳ dưới đất rít gào: “Thiếu tộc trưởng của chúng ta vừa mới chết, ba huynh trưởng tốt của tộc trưởng chúng ta, ba thúc phụ tốt của thiếu tộc trưởng chúng ta, đã mang theo quân đội đến đây!”

“Bọn hăn không dám đi Xích Phán sơn tác chiến vì nhân tộc chúng ta, bọn hăn còn trào phúng tộc trưởng chúng ta, nói tộc trưởng chúng ta là đi Xích Phán sơn chịu chết! Bọn hăn dám ti tiện nhu nhược này, thời điểm bọn hăn bắt nạt tộc

nhân bốn gia bản tông, lại anh dũng thiện chiến như vậy, bọn hăn lúc bắt nạt vợ góa con cô, lại xuống tay độc ác như vậy!”

Một lão nhân đột nhiên chạy ra, hung hăng đá một cước vào trên hốc mắt La Phong, đương trường đá nổ một con mắt của hăn.

La Phong khàn giọng rú thảm, ôm con mắt phát nổ nằm úp sấp ở trên mặt đất khóc rống kêu rên. Lão nhân xuống tay khàn cả giọng hét to: “Chủ mẫu của chúng ta đâu? Mẫu thân của thiếu tộc trưởng chúng ta đâu? Đêm hôm qua, các người cường bức nàng đi doanh địa của các người, nàng đâu?”

Cơ Hạo trầm mặt đứng dậy, nhìn ba người đó phần nộ quát: “Người đâu?”

La Phong con mắt phát nổ khàn cả giọng hét lên. Hăn ngẩng đầu, nhìn Cơ Hạo hét giận dữ nói: “A ba chúng ta là Dĩ Bá, huynh đệ chúng ta bốn người, hiện tại chỉ có ba người chúng ta có thể kế thừa đất phong của Dĩ Bá! Nghiêu Bá, người cũng là thần tử nhân vương, người dám thế nào đối với chúng ta?”

Cơ Hạo không nói một lời, rút ra Viêm Long Kiếm chém ra một kiếm, La Phong rú thảm một tiếng, một cánh tay bị chặt xuống tận gốc.

Viêm Long Kiếm hừng hực ánh lửa, nhiệt độ cao đốt cháy máu thịt phụ cận vết thương, trên vết thương của La Phong một mảng ánh lửa quanh quẩn, trong đại sảnh có một mùi thịt nướng nhanh chóng khuếch tán ra. Cơ Hạo nhìn ba người bọn La Phong, lạnh giọng nói: “Sự kiên nhẫn của ta có hạn, người đâu?”

“Đã chết!” La Mông, La Thập trăm miệng một lời nói: “Là đại ca làm! Hăn thèm thường nữ nhân của lão Tứ nhiều năm, ngày hôm qua hăn muốn mạnh mẽ xuống tay, nhưng con trai lão Tứ bị đại ca phái người xử lý, nữ nhân đó đã điên rồi, nhảy vào trong sông muốn tự sát, bị đại ca dùng cung tên bắn chết!”

Cơ Hạo trầm mặt thật lâu không hé răng, Man Man đứng ở một bên nhìn sắc mặt âm u của Cơ Hạo, cẩn thận hỏi những lão nhân đó: “A ba của bọn hăn, cũng chính là Dĩ Bá, mặc kệ sao? Thế nào, bọn hăn bắt nạt đệ đệ của mình đó!”

Các lão nhân thống khổ rơi nước mắt.

Dĩ Bá lãnh địa không lớn, cả bộ tộc dân cư không tới ngàn vạn, bốn người con trai đều tự quản hạt một bộ tộc, dân cư đều ở trên dưới trăm vạn, Dĩ Bá tự mình thống lĩnh chi chính của bộ tộc, đồng thời để bảo toàn quan hệ giữa bốn người con trai.

Nhưng một trận chiến Xích Phán sơn, Dĩ Bá và tiểu nhi tử đồng loạt ngã xuống, ngay cả một câu di ngôn cũng chưa kịp dặn dò.

Ở lúc Dĩ Bá còn sống, hẳn cố ý để tiểu nhi tử kế thừa phong tước của mình, ba người bọn La Phong vì chuyện này ồn ào túi bụi. Dĩ Bá chết trận, trên đầu ba người không còn sự ước thúc, trước tiên hướng tới địa bàn cùng tộc nhân huynh đệ mình lưu lại xuống tay.

“Dĩ Bá tử chiến... người thừa kế được hưởng vào cũng đã chết sao?”

Cơ Hạo ánh mắt thâm trầm nhìn về phía ba người bọn La Phong.

Chương 472: Chuộc Hồn

Trong ánh mắt Cơ Hạo sát khí bốc lên, một luồng sát ý khiến nhiệt độ đại sảnh cũng giảm rất nhiều.

“Người dám giết ta?” La Phong khàn cả giọng hét lên. Hắn nhìn Cơ Hạo lớn tiếng quát: “A ba chúng ta là Dĩ Bá La Lâm! Là thần tử nhân tộc! Tông tộc chúng ta là Hồn Lang nhất tộc, là ‘Lang minh’ Hồn Lang nhất tộc!”

“A ba chúng ta chết trận, nhưng a ba còn để lại vài vạn quân đội tinh nhuệ!” La Thập cũng hét lên: “Ta chỉ cần kế thừa địa vị Dĩ Bá, những chiến sĩ đó đều sẽ nghe mệnh lệnh của ta! Người dám xuống tay với ta?”

La Mông thì nói năng lộn xộn liên thanh thét chói tai, kêu to hét lớn tất cả đều không quan hệ với hắn, toàn bộ chủ ý xấu xa đều là La Phong và La Thập đưa ra. Hắn một năm một mười đem mưu tính của ba người huynh đệ đều nói ra, đơn giản chính là sau khi tiêu diệt địa bàn cùng tộc nhân của huynh đệ nhà mình, lại phân một cái thắng bại lẫn nhau, người cuối cùng thắng lợi đi kế thừa địa vị Dĩ Bá.

Cửa lớn đại sảnh đột nhiên mở ra, cuồng phong cuốn nước mưa hắt vào, một tia chớp xé rách mây đen, chiếu sáng thiên địa.

A Bảo ở trong tiếng sấm sét bước vào đại sảnh, chán ghét nhìn thoáng qua huynh đệ ba người nằm dưới đất khóc lóc cầu xin: “Trong nhân tộc, có huynh đệ như người bậc này tồn tại... Lại nghĩ về các anh hùng hào kiệt thượng cổ nhân tộc người, các người thật sự là làm bẩn huyết mạch bọn họ!”

Cơ Hạo mím mím môi, cười khổ nói: “Sư huynh, luôn có con sâu làm rầu nồi canh. Chỉ là sư huynh người đối với việc này, cũng cảm thấy hứng thú?”

Dọc theo đường đi, A Bảo đều ngồi ở trong xe ngựa to không nhúc nhích gì, mỗi ngày hoặc là giảng giải cho Cơ Hạo trận giải Vũ Dư đạo nhân truyền thụ,

hoặc chính là trao đổi các loại kỳ văn dị sự với Cơ Hạo, ngẫu nhiên truyền thụ Cơ Hạo một ít đạo pháp bí quyết chính hãn tìm hiểu ra.

Về phần Cơ Hạo tất cả chức ti Nghiêu Bá này, A Bảo không có chút hứng thú.

Tất cả công việc của đội ngũ di chuyển, những việc nhỏ vụn vặt lông gà vỏ tỏi, A Bảo chưa bao giờ nhìn dù chỉ một cái, chưa bao giờ nói nhiều lời một câu. Bao gồm đội ngũ di chuyển dọc theo đường đi gặp được một ít bộ tộc lưu lạc to gan lớn mật, muốn chặn đường đánh cướp, Cơ Hạo chỉ huy chiến sĩ dưới trướng đem các bộ tộc lưu lạc đó giết đầu người lẫn lông lốc, A Bảo cũng chỉ coi như không thấy.

Cho nên Cơ Hạo rất kinh ngạc, A Bảo sao có thể đột nhiên chạy tới nơi này.

Loại chuyện anh em trong nhà cãi cọ nhau, tranh đoạt ích lợi này, đối với A Bảo tiêu dao thế ngoại, chỉ để ý tu vi bản thân mà nói, Cơ Hạo rất khó tưởng tượng. A Bảo sao có thể cảm thấy hứng thú đối với việc này.

“Một đứa nhỏ tốt bao nhiêu!” A Bảo trầm mặt đi đến trước mặt đứa nhỏ bị bắn chết, quỳ một gối xuống, hai tay mười ngón nhanh chóng xem xét một phen ở trên thân nó: “Thật sự là tội đáng chết vạn lần... Một đứa nhỏ tốt bao nhiêu, tiên thiên hỏa thể hoàn mỹ, hầu như có thể so với thiên phú thân thể Hỏa Thần của Chúc Dung thần tộc, hơn nữa là huyết mạch nhân tộc, nếu có thể tu đạo pháp ta, là hảo bại hoại truyền thừa luyện khí chi đạo của sư huynh ta!”

Một khí tức đáng sợ từ trong cơ thể A Bảo khuếch tán ra, A Bảo đặt đứa bé bị giết xuống, xoay người hướng tới ba huynh đệ bọn La Phong giận dữ hét: “Các người còn có một chút xú nhân tính nào không? Nó là cháu của các người, chỉ là một đứa nhỏ chưa thành niên!”

La Phong bị khí tức khủng bố trên người A Bảo khuếch tán ra dọa hồn vía lên mây, theo bản năng thét to: “Sói con không nuôi được, nhất định phải giết mới không có hậu hoạn! Cho dù hãn là cháu ta, ta nuốt tộc nhân cùng gia nghiệp của

hắn, không lẽ còn muốn đem hắn nuôi lớn, chờ hắn trưởng thành tìm ta báo thù sao?”

Trường bào tay áo rộng trên người A Bảo ‘Xẹt xẹt xẹt’ một phen bành trướng ra, tay áo bay múa phát ra tiếng vang lớn đáng sợ. Hắn giơ tay phải, bộ dáng giống như muốn một chưởng đập chết La Phong, nhưng trầm mặc một lúc lâu, quanh thân A Bảo thanh khí quanh quẩn, một đám tâm hỏa chậm rãi bị hắn áp chế xuống.

Cúi đầu, A Bảo có chút hứng thú rãi rời nói: “Sư đệ, đem đứa nhỏ này chôn cất tử tế đi!”

Dừng chút, A Bảo có chút khó hiểu lắm bầm: “Thời thượng cổ, nhân tộc sẽ không làm như vậy. Cho dù là nhân tộc vốn không quen biết nhau, lúc nhìn thấy trẻ con nhân tộc, cũng sẽ bất chấp tính mạng bảo hộ nó, chiếu cố nó, thẳng đến lúc nó trưởng thành có sức tự bảo vệ mình.”

“Nhân tộc hiện tại, đều làm sao vậy? Cốt nhục huynh đệ nhà mình. Cốt nhục huynh đệ nhà mình, đứa nhỏ cùng huyết mạch với mình, bọn họ lại có thể không kiêng nể gì xuống tay làm hại? Nhân tộc, nhân tộc như vậy! Nhân tộc như vậy, chẳng lẽ một phương thiên địa này còn có thể che chở bọn họ? Che chở bọn họ?”

Cơ Hạo mở mở mồm, nói không ra lời.

Hắn có thể cảm nhận được mê mang trong lòng A Bảo, cảm nhận được trong lòng A Bảo thống khổ cùng giãy dụa.

A Bảo đi về phía trước hai bước, đứng ở cửa đại sảnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời mây đen dày đặc, đột nhiên hướng tới bầu trời rộng giận một tiếng: “Thế nào là thiên đạo? Thiên đạo tồn tại thế nào? Nếu là thiên ý ngay cả loại cấu kiện chủng này cũng có thể nhận thiên địa khí vận che chở! Thiên đạo công bằng ở đâu? Ta lại vì sao phải đau khổ truy tìm người cái thiên đạo gặp quỷ này?”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, một mảng sét màu tím ở bầu trời phát nổ, cả mảng lớn mây mưa bị nổ vỡ nát, ước chừng có một đám mây phạm vi ngàn dặm bị vỡ nát, xuyên thấu qua khe hở giữa tầng mây vỡ vụn, ánh sao bảy màu chiếu rọi xuống, chiếu thiên địa sáng sủa.

A Bảo giơ hai tay, mười ngón như móc chụp vào đám mây trên bầu trời bị khảm lên một tầng viền màu, khuôn mặt dữ tợn như phát điên.

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời đột nhiên biến dị, chỉ cảm thấy một sự bi thương khó có thể hình dung không hiểu trào lên trong lòng. Trái tim hẫng đau đón từng đợt, đau đến mức nước mắt hẫng không tự chủ được chảy xuống.

Một cổ đạo vận nồng đậm từ trên người A Bảo khuếch tán ra, ánh sáng đại sảnh đột nhiên trở nên sáng ngời hơn rất nhiều.

Gương mặt hàm hậu của A Bảo vận vệt từng đợt, từng tia ánh lửa từ đỉnh đầu hẫng phun ra, trong cơ thể A Bảo mơ hồ truyền đến tiếng gầm gừ bén nhọn của quỷ thần, càng có từng tia mùi tanh hôi kỳ dị từ trong cơ thể hẫng khuếch tán ra.

Cơ Hạo bị dọa giật mình, hẫng chột lao đến bên người A Bảo, kinh hô: “A Bảo? Huynh làm sao vậy? Tẩu hỏa nhập ma? Không đến mức vậy chứ?”

Đây là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma sao? Lấy đạo hạnh tu vi của A Bảo, hẫng sao có thể tẩu hỏa nhập ma?

Nhưng ngay tại trước mặt Cơ Hạo, gương mặt A Bảo dần dần dữ tợn, trở nên dữ tợn đáng sợ như ác quỷ, một sát ý đáng sợ từ trong cơ thể hẫng khuếch tán ra, đây rõ ràng chính là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma. Bởi vì trên người A Bảo khuếch tán ra đạo vận cảm nhiễm, toàn bộ lòng người trong đại sảnh đều có một cổ sát ý quanh quẩn, dần dần mắt mọi người đều bắt đầu đỏ ửng.

Ngay tại lúc sự tình trở nên không thể khống chế, Thái Ti lão đạo đi đến, hẫng tò mò nhìn nhìn A Bảo khuôn mặt dữ tợn, sau đó đi tới bên cạnh đứa nhỏ bị giết

kia.

“A, đứa bé này đã chết! Chẳng qua, còn chưa vượt qua bảy ngày nhỉ? Nếu có thể đem vết thương ngực nó chữa khỏi, dùng thuật chuộc hồn, vẫn có thể sống! Này này, ai có thể giúp ta chữa khỏi vết thương trên ngực hân? Sư phụ truyền thụ thuật chuộc hồn, ta còn chưa kịp thử đâu!”

Cơ Hạo mừng như điên.

A Bảo chợt giật mình một cái, toàn bộ khác thường trên người nháy mắt trở thành hư không.

Mắt hân lộ ra thần quang, thân hình nhoáng lên một cái đến bên người Thái Ti, túm chặt bờ vai của hân: “Thái Ti? Người biết thuật chuộc hồn?”

Thái Ti lắc đầu, rất mờ mịt nhìn A Bảo: “Vừa học được! Nếu không chúng ta thử chút?”

Chương 473: Chú Thế

La Sơn lơ lửng cách mặt đất một trượng, ở phía dưới thân thể hắn, mười ngọn đèn ba lớn bảy nhỏ xếp thành hình chữ Nhất, ngọn lửa màu xanh lục nhạt phát ra cả mảng lớn ánh biếc, chiều nước mưa rơi xuống trong trăm trượng đều biến thành màu xanh lục.

Thái Ti cầm cốt trượng, vòng quanh La Sơn xì xồ niệm tụng chú ngữ, đồng thời nhảy múa như động kinh. Theo hắn nhảy lên, từng làn gió âm không biết từ nơi nào chảy ra, xoay tròn xông lên trời cao, mưa trên trời rơi xuống bị gió xoáy cuốn liền trở nên lộn xộn, giọt mưa va chạm cùng một chỗ nổ tung, không trung liền bịt kín một tầng hơi nước nồng đậm.

Trên thân thể nhỏ gầy yếu non nớt của La Sơn, vết thương to bằng nắm tay xuyên qua ngực, xuyên thấu qua vết thương có thể nhìn thấy trái tim hắn bị nổ vỡ nát, ngay cả bộ phận khác phụ cận cũng bị phá hủy không ít.

Một mũi tên lấy mạng, cho dù đối với một đứa bé bảy tuổi cũng không lưu tình chút nào, La Sơn có một bá phụ tốt, phụ thân hắn có một huynh trưởng tốt.

“Sư huynh, muốn chuộc hồn thành công, trên thân thể không thể có nửa điểm vết thương.” Cơ Hạo vô kế khả thi nhìn A Bảo: “Chúng ta là không có năng lực này. Đứa bé này, đã chết một ngày một đêm, trên người nửa điểm sinh cơ cũng không còn.”

A Bảo gật gật đầu, trầm giọng nói: “Dựng dậy người chết chính là thuật nghịch thiên, trái ngược bốn môn thanh tịnh tiêu dao, đệ tử bốn môn đối với cái này không nghiên cứu nhiều; nhưng mọc thịt từ xương trắng chính là bản lĩnh tạo hóa chi công, cứu tế thế nhân, đại sư bá ở cái này trình độ thâm hậu.”

Cơ Hạo bị lời của A Bảo khiến cho sừng sốt.

Dựng dậy người chết? Cũng chính là thuật khởi tử hồi sinh? Không nghiên

cứu nhiều? Nói cách khác A Bảo không phải không biết, mà là vì trái ngược thiên địa tự nhiên, sinh tử luân hồi đại đạo, cho nên hắn chưa từng nghiên cứu nhiều thứ này?

Nói cách khác, nếu lấy tu vi A Bảo, hắn nghiêm túc nghiên cứu thần thông bí pháp mảng này mà nói? Có phải hắn điểm ra một chỉ La Sơn đũa bé này có thể khởi tử hồi sinh hay không?

Về phần nói bản lĩnh đắp thịt xương trắng, đại khái chính là năng lực trị bệnh cứu người, chữa thương khôi phục. Đại sư bá của A Bảo cùng Cơ Hạo, nghe nói là rất giỏi luyện đan, trình độ phương diện này hắn là rất sâu, rất sâu, rất sâu!

Bước đến bên người La Sơn, A Bảo mang theo một tia thương tiếc nhìn vết thương kia xuyên qua trên người La Sơn, từ trong tay áo lấy ra một viên đan hoàn màu vàng tròn trịa. Hắn hít sâu một hơi, nheo mắt ngắm tụng vài câu kinh chú, cắn chót lưỡi, phun ra một chút tinh huyết màu vàng tím, tất cả đều phun ở trên đan hoàn.

Cơ Hạo nhìn mà khẽ nhú mày, thoát nhìn A Bảo đối với đũa bé tên là La Sơn này là thật sự để bụng.

Đan hoàn nhanh chóng hoá khí, hóa thành một làn sương mù màu vàng tím dinh dính nặng nề. Hai tay A Bảo kết ấn, đem đám sương mù này nhẹ nhàng đẩy hướng trong vết thương của La Sơn, chợt nghe tiếng vang ‘soạt soạt’ không dứt bên tai, vô số gai thịt trong vết thương của La Sơn mấp máy, trái tim vỡ nát, mạch máu vỡ tan, cốt nhục bị đánh cho nát như cấp tốc trọng sinh. Hầu như là trong nháy mắt vết thương đã biến mất không dấu vết.

Viên đan được A Bảo lấy ra được lực cực mạnh, tu vi La Sơn cực thấp, thân thể này đại khái cũng chỉ tiêu chuẩn Vu Nhân cảnh ba bốn tầng, được lực khổng lồ chỉ hao phí một chút cực nhỏ đã đem thân thể gầy yếu của nó chữa trị như lúc ban đầu.

Áp lực khổng lồ hóa thành từng luồng sáng màu vàng tím cấp tốc lưu chuyển

ở trong cơ thể La Sơn, từng tia khói tím từ trong lỗ chân lông của La Sơn phun ra, lại bị A Bảo bắt ấn quyết không ngừng ép về trong cơ thể La Sơn, trong không khí mơ hồ có được hương nồng đậm quanh quẩn, trong cơ thể La Sơn mơ hồ truyền đến tiếng máu chảy.

Các trưởng lão bộ lạc La Sơn ở bên vây xem khàn giọng kinh hô, sau đó đều nhảy nhót không thôi.

Cơ nhục La Sơn bắt đầu mấp máy, đan lực chưa tiêu hao đang ở dưới sự trợ giúp của bí pháp của A Bảo, cấp tốc tăng cường thân thể hẳn.

A Bảo không ngừng đánh ra một lại một ấn quyết, Cơ Hạo nhìn mà méo miệng, nhiều ấn quyết là A Bảo những ngày qua lúc đi đường đã dạy Cơ Hạo, giống Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn Cơ Hạo tìm hiểu, có được các loại uy lực cường đại quý thần khó lường.

Pháp ấn của A Bảo ở trên tinh diệu biến hóa xa không bằng Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn thâm hậu, nhưng ở trên cường độ uy lực, vậy lại bỏ qua Cơ Hạo không biết bao nhiêu con phố. Mỗi một đạo pháp ấn của hắn đều chỉ thẳng đại đạo, mỗi một pháp ấn đều có lực lượng khủng bố khai thiên tích địa.

Lấy một giọt tinh huyết của bản thân dẫn dắt, dùng một viên kim đan đại sư bá của A Bảo luyện chế làm động lực, A Bảo thi triển pháp ấn dẫn dắt đến thiên địa nguyên khí khổng lồ, nhanh chóng đem thân thể La Sơn rèn luyện một phen.

Thần thức Cơ Hạo bao phủ trên người La Sơn. Tổ chất thân thể tiểu gia hỏa này đang cấp tốc tăng cường, cường độ thân thể hẳn ở gần ngùn vài hơi thở đã từ Vu Nhân cảnh nhảy tới Tiểu Vu cảnh, sau đó cấp tốc từ Tiểu Vu cảnh nhảy tới Đại Vu cảnh!

Qua thời gian mười mấy hơi thở, chờ A Bảo thu công lui đến bên người Cơ Hạo, La Sơn đơn thuần cường độ thân thể, đã đủ để đánh đồng với Đại Vu mở hơn ngàn vu huyết. Nhưng trong cơ thể La Sơn một tia vu lực cũng không có, một mạch lạc cũng chưa mở, A Bảo cứng rắn dùng ngoại lực đem thân thể hẳn

rèn luyện đến trình độ bậc này.

Cơ Hạo nhìn nóng mắt vô cùng, hăn túm chặt tay áo A Bảo cười nói: “Sư huynh!”

A Bảo giang hai tay nhìn Cơ Hạo thở dài một hơi, tùy tay lấy ra một khối ngọc bản ném cho hăn: “Sư tôn nói, không thể mượn dùng ngoại lực quá nhiều. Đây là luyện đan tinh yếu của đại sư bá, muốn đan được, tự mình luyện đi. Người tu luyện chúng ta, luyện đan cũng là tay nghề bắt buộc!”

Cơ Hạo phần nộ thu hồi ngọc bản, trận pháp chân giải của Vũ Dư đạo nhân đã có đủ hăn hao tâm tổn sức, lại đến một cái luyện đan tinh yếu của đại sư huynh của Vũ Dư đạo nhân, cái này phải hao phí bao nhiêu năm khổ công mới được?

A Bảo chép miệng một cái, nhìn Cơ Hạo bất đắc dĩ nói: “Nhưng, người hành tẩu trên thế gian, khó tránh khỏi có tai ương binh đao, người hiện tại cũng không biết luyện đan... thôi, cho người mấy viên là được. Nhưng nhớ lấy, không thể ỷ lại ngoại vật quá nhiều mới là đại đạo chân lý!”

Đưa tay ở trong tay áo đào sờ soạng một phen, A Bảo lấy ra một bình thuốc to bằng nắm tay nhét vào trong tay Cơ Hạo.

Cơ Hạo nhất thời vui vẻ ra mặt, thần niệm hướng trong bình ngọc dò xét, bên trong có ba mươi mấy viên đan hoàn màu vàng nhạt giống như vật còn sống quay tròn lẫn lộn.

Trong bình cuồng phong thổi bay một trận, đỉnh đầu Thái Ti khí đen ngút trời, toàn thân hăn đều như biến thành một quỷ ảnh mờ lung, trên người không có chút mùi người sống nào. Mười ngọn đèn phía dưới thân thể La Sơn bắt đầu kịch liệt lay động, đèn đuốc không ngừng bành trướng thu nhỏ lại, ánh đèn màu xanh lục nhạt cũng chợt biến thành màu tím trắng làm người ta tim đập nhanh.

Trên thân thể nhỏ của La Sơn một mảng hư ảnh nhàn nhạt khuếch trương ra,

một khí tức tuyệt đối vô tình âm u khuếch tán.

Thái Ti ném cốt trượng xuống, quỳ dưới đất hướng mảng sương mù mờ lung kia quỳ bái, sau đó chú ngữ kỳ dị, Cơ Hạo nghe không hiểu huyền thuyên nhắc tới cả một đồng thứ.

Trong tiếng ‘Vù vù’, mười ngọn đèn phía dưới thân thể La Sơn ánh lửa dâng trào, hóa thành một ngọn lửa màu xám trắng đem hấn bọc hết lại ở trong.

Âm phong bốn phương tám hướng càng thêm mãnh liệt, Thái Ti đột nhiên ngẩng đầu, quay đầu hướng Cơ Hạo quỳ khí âm trầm nói: “Tế phẩm chuộc hồn, mau mau dâng lên.”

Cơ Hạo gật gật đầu, vung tay, Trát Mộc mang theo một đám chiến sĩ như sói như hổ, đem ba huynh đệ bọn La Phong cùng với đám đông vây cánh của bọn hấn nhanh chóng đẩy tới phụ cận La Sơn, giơ tay chém xuống đem đầu bọn hấn một đao chặt bỏ.

Chương 474: Hồi Hồn

Máu tươi bắn tung tóe, tất cả đều bị hư ảnh lơ lửng trên người La Sơn hút qua.

Trong huyết quang có thể nhìn thấy cái bóng âm đạm của ba huynh đệ bọn La Phong, bọn họ đang khàn giọng gào thét, đang giãy dụa rống giận, đang khóc lóc cầu xin tha thứ, nhưng lực lượng cắn nuốt hấp thu trong hư ảnh quá mạnh mẽ, bọn hắn không có sức phản kháng bị một ngum nuốt vào.

Trong quân đội bọn hắn mang đến, gần trăm tên Đại Vu bị chỉ ra và xác nhận là tâm phúc của bọn hắn cũng bị đồng loạt bêu đầu.

Đây là Thái Ti đề nghị. La Sơn dù sao đã chết một lần, hồn phách của hắn thất lạc ngoài cơ thể, cho dù dùng bí thuật chuộc hồn triệu hồi, cũng ít nhiều sẽ có một chút tổn hại, tránh không được xuất hiện một ít di chứng si ngốc, ngu si....

Dùng thêm máu tươi cùng hồn phách của trăm Đại Vu làm tế phẩm, Thái Ti cầu thông thượng cổ ma thần tự nhiên sẽ dùng một bộ phận tinh hồn của các Đại Vu đó chữa trị hồn phách cho La Sơn, để hồn phách hắn trở nên càng cường đại tràn đầy hơn, sau khi sống lại không chỉ có không có bất cứ di chứng nào, hơn nữa sẽ càng thêm thông minh, ngộ tính càng cao hơn so với người thường.

Thần thức khuếch tán ra, Cơ Hạo cảm thụ được trong huyết quang hồn phách các Đại Vu kia phát ra tiếng la khóc, theo bản năng nhìn về phía một mảng hư ảnh xoay quanh phía trên thân thể La Sơn.

Không có hình thái cụ thể, như trùng amip không ngừng mấp máy, một vầng u ảnh mờ nhạt, tản mát ra khí tức vô tình mà lạnh lùng, giống như tượng đá cổ xưa hăng cổ không thay đổi, lộ ra một hương vị lạnh lùng nghiêm ngặt.

Đây là bí pháp chuộc hồn cầu thông thượng cổ ma thần. Bản thể hắn sớm đã

ở trong dòng nước lũ thời gian dài đằng đẳng ngã xuống vỡ nát, nhưng một bộ phận tinh hồn lạc ấn của hắc dung nhập trong thiên địa pháp tắc, có người hiểu được bí pháp, có thể đem hắc triệu hồi ra, trả giá nhất định đổi lấy lực lượng của hắc giúp đỡ.

Ví dụ như nói khởi tử hồi sinh, ví dụ như nói san núi lật biển, ví dụ như nói hủy quốc diệt thành, ví dụ như nói phong vân biến sắc.

“Vu pháp nhân tộc, cũng có nhiều chỗ đáng học hỏi.” A Bảo cũng nhìn một mảng hư ảnh đó đang xuất thần. Đợi tới sau khi mảng hư ảnh kia đem toàn bộ hồn phách Đại Vu cắn nuốt hết, A Bảo đột nhiên nói: “Cơ Hạo, đệ biết vu pháp Vu Điện truyền thừa, triệu hồi tinh hồn lạc ấn những thượng cổ ma thần này cộng có bao nhiêu môn hay không?”

Cơ Hạo nhíu nhíu đầu lông mày. Hắc từng đọc tuyệt đại bộ phận bí điển Vu Điện, các vu pháp triệu hồi thượng cổ ma thần đó không phù hợp hứng thú của hắc, cho nên hắc cũng không nghiên cứu quá nhiều. Có lẽ tương lai hắc sẽ giao thiệp với nhất mạch vu pháp này, nhưng hiện tại hắc càng thêm chú trọng tăng lên tu vi của mình.

“Ta biết, đại khái có ba trăm mười tám vị thần ma bí chú.” Cơ Hạo nghĩ một lúc, gật đầu nói: “Ừm, ba trăm mười tám môn. Có lẽ Vu Điện còn có bí pháp cao thâm hơn, ta biết được chỉ nhiều như vậy.”

A Bảo nhìn mảng hư ảnh kia chậm rãi nói: “Ta biết, thượng cổ lúc khai thiên tích địa xuất hiện thái cổ ma thần vượt qua ba vạn vị, mỗi người đều có thần thông pháp lực không thể tưởng tượng. Ta luôn luôn nghĩ, nếu đem tinh hồn lạc ấn các thái cổ ma thần đó tề tụ, luyện chế thành một môn trận pháp hoặc là một món pháp bảo, uy lực rốt cuộc có thể lớn bao nhiêu đây?”

Cơ Hạo khẽ nhíu mày, bị phen lời này của A Bảo triệt để gợi lên hứng thú.

Vũ Dư đạo nhân truyền thụ hắc chính là Trận Đạo Chân Giải, Cơ Hạo đối với trận pháp đạo của Vũ Dư đạo nhân có hứng thú rất mạnh. Nếu có thể theo A

Bảo, cùng nhau luyện chế trận pháp này, đối với đạo hạnh của bản thân Cơ Hạo khẳng định có lợi ích cực lớn.

“Tiểu tử này là bảo bối, thể chất hẳn rất thích hợp câu thông các thượng cổ ma thần đó.” A Bảo chỉ chỉ Thái Ti, mang theo một tia mỉm cười quái dị thấp giọng nói: “Hắn không hiểu việc đời, ở trên lãnh địa của đệ cũng không giúp được đệ cái gì, vừa lúc để cho hắn tế luyện ma thần tế đàn, làm công phu cơ sở cho chúng ta luyện chế trận pháp.”

Cơ Hạo mặt mày hớn hở nhìn Thái Ti, đối với đề nghị này của A Bảo cảm thấy phi thường hài lòng.

Thái Ti thẳng cha này, kể sau khi rời khỏi Thiếu Ti có thể khiến bản thân đổi chết tươi, Cơ Hạo cũng không muốn ở trong lãnh địa của mình nuôi người rảnh rồi. A Bảo đề nghị, thật sự là quá hay.

“Đến Nghiêu Sơn, chúng ta cẩn thận an bài chuyện này.” Cơ Hạo cười nhìn về phía La Sơn toàn thân có lửa thiêu đốt.

Từng tia gió lạnh từ trong một mảng hư ảnh đó phun ra. Vô số bóng đen mắt thường có thể thấy được cấp tốc từ trong hư không trào ra, không ngừng hướng La Sơn hội tụ lại. Những bóng đen đó quấn quanh lẫn nhau, xoay quanh lẫn nhau, không bao lâu có thể nhìn thấy cái bóng La Sơn cực kỳ âm đạm vòng quanh thân thể La Sơn tung bay cao thấp.

Tổng cộng là mười hư ảnh đang vòng quanh La Sơn xoay quanh bất định, từng cơn gió lạnh không ngừng rót vào mười hư ảnh này, bóng La Sơn dần dần trở nên rõ ràng, khí sắc cũng trở nên dễ coi hơn rất nhiều.

Thái Ti nhảy lên, cầm cốt trượng hoa chân múa tay nhảy múa loạn một phen. Kèm theo tiếng chú ngữ phức tạp, trong mảng hư ảnh kia dần dần phun ra một đám sương mù đen dinh dính, chậm rãi ngấm vào trong hồn phách La Sơn được triệu hồi.

Hồn phách La Sơn cấp tốc trở nên rõ ràng, rất nhanh đã trở nên không có gì khác với người thật.

Theo tiếng chú ngữ của Thái Ti, hồn phách La Sơn nhu thuận từ trong thất khiếu hần thông thả chui vào thân thể hần. Ngực La Sơn đột nhiên gồ cao, hút thật sâu vào một hơi dài, người ở đây đồng thời nghe được một tiếng tim đập mãnh liệt.

“Oa, sống rồi!” Man Man mở to hai mắt nhìn, sợ hãi kêu lên: “Người chết cũng có thể sống lại? A nha, Thái Ti quá lợi hại mà, Man Man còn tưởng hần trừ ăn cơm, thì không biết thứ gì khác nữa.”

Ánh lửa của mười ngọn đèn đột nhiên vọt lên cao mấy chục trượng, trong lòng đất có khí đen nồng đậm phun ra, hóa thành mấy trăm bàn tay màu đen hướng thân thể La Sơn chụp lấy. Thái Ti một lần nữa niệm tụng chú ngữ, từ trên người hần phun ra cả mảng lớn khí đen, hóa thành những thanh đoản đao tạo hình phong cách cổ xưa hướng những bàn tay đó bổ tới.

“U Minh không cho phép linh hồn người chết thoát ly!” A Bảo trầm giọng quát: “Khởi tử hồi sinh, đây là việc làm nghịch thiên, chịu thiên địa ghi hận.”

Bàn tay khê lật, trên tay A Bảo có thêm một khối ấn tỳ màu trắng, tạo thế muốn đánh ra. Cơ Hạo vội vàng đề tay A Bảo: “Thái Ti ứng phó được, sư huynh tạm thời không vội.”

“Tế phẩm!” Thái Ti trừng mắt, quỷ khí âm u tru lên một tiếng.

Mấy trăm con trâu đực cường tráng bị đè ngã xuống đất, Trát Mộc dẫn người một đao đem đám trâu đực đó chém giết, phun ra cả đồng máu tươi. Những khí đen đó ngưng tụ thành bàn tay chột cứng đờ, ùn ùn hướng bọn trâu đực ngã xuống đất không dậy nổi kia chộp tới, sau đó dần dần lùi về trong lòng đất.

Đám trâu đực lớn bị độc thủ chộp qua, máu thịt cấp tốc héo rũ, trong chớp mắt đã biến thành một đồng tro đen. Một màn này tộc nhân của La Sơn vây

quanh xem không dám lên tiếng, mỗi người không tự chủ được run rẩy.

“Hồn trở về đi!” Thái Ti đột nhiên đứng thẳng, hai tay giơ lên cao.

Hư ảnh nổi lơ lửng trên người La Sơn dần dần biến mất, mười ngọn đèn đột nhiên tắt, thân thể nho nhỏ của La Sơn trở xuống mặt đất, mắt hắt giật giật đột nhiên mở. Con người long lanh trong suốt đảo vài vòng, La Sơn đột nhiên khàn giọng khóc lên: “A gia, a gia, ô ô, Tiểu Sơn sợ!”

Mười mấy trưởng lão La Sơn bộ lạc khóc lóc lao lên, quay quanh La Sơn nhiều vòng đem hân ôm lấy.

Phụ cận, tộc nhân của La Sơn hoa chân múa tay hát lên ca dao, bọn họ kinh hỉ lại khiếp sợ nhìn Thái Ti.

Sống rồi, thật sự sống rồi, thiếu tộc trưởng bị giết chết của bọn họ thật sự sống rồi!

Chương 475: Quy Phụ

Vốn La Sơn từ nhỏ đã chạy lung tung khắp núi đồi, làn da đen không sai biệt lắm với người Ám tộc. Nhưng được một viên kim đan của A Bảo đúc thân thể, mạnh mẽ khiến La Sơn biến thành nõn nà trắng trẻo, sau khi mặc quần áo, Cơ Hạo cũng không khỏi âm thầm tán thưởng hay cho một tiểu đồng tuấn tú.

Ở dưới một đám trường lão vây quanh, La Sơn ăn mặc đổi mới hoàn toàn bước đến trước mặt Thái Ti, cung kính hướng Thái Ti dập đầu hành lễ.

“Đa tạ ân cứu mạng của đại nhân!”

Thái Ti trợn mắt, ngây ngô nhìn chăm chăm La Sơn, trong mắt mơ hồ có phù vân quay cuồng, một câu cũng không nói. Đây cũng là biểu hiện nhất quán của Thái Ti, hẳn luôn cảm giác thiếu dây thần kinh, La Sơn hướng hẳn dập đầu cảm tạ, hẳn cũng không biết nên nói gì.

Sau đó La Sơn lại tới trước mặt A Bảo, hướng A Bảo dập đầu hành lễ.

“Đa tạ đại nhân cứu giúp, bằng không La Sơn đã bị thúc bá nhấn tâm hại.” Thân thể La Sơn khẽ run rẩy, hai hàng nước mắt trong veo tí tách rơi.

Vừa rồi, những trường lão này đem chuyện đã xảy ra trong hai ngày qua một năm một mười nói cho hẳn, nghe được mẫu thân mình bị hại, ba thúc bá mang theo quân đội đến thôn xóm tộc nhân cùng lãnh địa nhà mình, còn hạ độc thủ với mình, La Sơn còn có thể bảo trì trấn định nhất định, đủ để đại biểu hẳn quả thực có được tư chất phi phàm.

A bảo đưa tay nâng dậy La Sơn, ôn hòa nói: “Thôi, cái này cũng là duyên pháp của người, ô...”

A Bảo còn đang tổ chức ngôn ngữ, xem xem phải nói chuyện với La Sơn như thế nào. Người ta vừa mới mất cả cha lẫn mẹ, ba gã thúc bá lại là hạng người sài

lang độc ác, dứt khoát bị Thái Ti đem làm tế phẩm hiến cho thái cổ ma thần, đúng vậy lúc gặp đại biến tâm tình kích động, tuổi hăn còn nhỏ, A Bảo có chút phát sầu phải như thế nào mới có thể đưa ra yêu cầu thu đồ đệ của bản thân.

Cơ Hạo nhìn ra A Bảo do dự, nhưng điều này có gì phải do dự?

Ngẫm lại trẻ con bộ tộc ở Nam Hoang, lúc ba năm tuổi đã có thể liều mạng với dã thú bình thường, ăn tươi nuốt sống, đánh nhau sinh tử cũng không nói chơi. La Sơn tuy tuổi không lớn, nhưng trẻ con bộ tộc, đứa nào là nuông chiều từ bé? Sức thừa nhận của tâm lý bọn nó đủ cường hãn.

Đề vai La Sơn, Cơ Hạo dùng sức lắc lắc bờ vai của hăn cười nói: “Tiểu gia hỏa, đây là Bảo đạo nhân,... vu tế phi thường lợi hại. Hăn đã nhìn trúng ngươi, đây là tạo hóa của ngươi. Nhanh bái sư đi, về sau ngươi sẽ trở nên mạnh như Bảo đạo nhân!”

Cơ Hạo lười dong dài cùng La Sơn, nhất là lười với các trưởng lão phía sau La Sơn, cho nên hăn dứt khoát bố trí cái tên tuổi vu tế cho A Bảo.

La Sơn ngần ngừ, quay đầu hướng các trưởng lão nhà mình nhìn một cái.

Mắt mười mấy trưởng lão đồng thời sáng ngời, nhanh chóng trao đổi lẫn nhau một ánh mắt.

Vừa rồi A Bảo ra tay, một viên kim đan khiến ‘thi thể’ tổn thương nghiêm trọng của La Sơn khôi phục như lúc ban đầu, còn khôi phục đủ sinh mệnh lực cho hăn dùng để chuộc hồn, có thể thấy được A Bảo thật là một vị vu tế cường đại.

Cái khác không nói, chỉ bằng hiệu quả của viên kim đan đó của A Bảo, ít nhất có thể phán đoán A Bảo trình độ cực cao ở trên vu dược. Ít nhất, ở trong tông tộc tương ứng lão tộc trưởng Dĩ Bá La Lâm của bọn họ, chưa bao giờ nghe nói vị vu y nào luyện chế vu dược, có thể ngay cả thi thể người chết đã lạnh như băng cũng có thể chữa trị.

Cho nên A Bảo so với toàn bộ vụ y của Hồn Lang nhất tộc còn lợi hại hơn rất nhiều, đây là chuyện không hề nghi ngờ.

Năm tháng đó, một bộ tộc muốn sống thoải mái, toàn bộ tộc nhân đều cần an cư lạc nghiệp, phải có cường giả che chở. Nhìn xem bộ lạc nhà mình, tộc trưởng vừa mới ở Xích Phấn sơn ngã xuống, ba huynh đệ đã lập tức dẫn người đánh tới tận cửa, thiếu tộc trưởng cũng bị người ta hạ độc thủ.

Hiện tại bộ lạc đúng là lúc suy yếu nhất, phụ thân La Sơn lẫn cả toàn bộ tinh nhuệ trong tộc ở Xích Phấn sơn toàn quân bị diệt, mấy trưởng lão cấp Đại Vũ sức chiến đấu mạnh nhất, cũng cùng nhau tan xương nát thịt ở Xích Phấn sơn, ở lại trong bộ tộc, đều là một đám lão nhân huyết khí suy bại, đã không thể che gió chắn mưa cho bộ lạc.

Mà A Bảo có thể ‘xương trắng sinh thịt’, không hề nghi ngờ là một cái chân thô to, có thể cung cấp sự che chở cho cả bộ tộc.

Càng không cần nói Thái Ti thần bí khó lường, có được uy lực khủng bố!

Theo các trưởng lão này thấy, Thái Ti thế mà nắm giữ vụ pháp chuộc hồn trong truyền thuyết, có thể đem thiếu tộc trưởng đã chết đi cứu về nhân gian, đây là điều các vũ tể cường đại kia của Vu Điện cũng không làm được, Thái Ti nhất định là một vũ tể càng thêm đáng sợ, càng thêm cường đại!

Nhưng A Bảo và Thái Ti, bọn họ rõ ràng lại lấy Cơ Hạo ‘Nghieu Bá’ trước kia chưa từng nghe nói này cầm đầu!

Bên người có thể có vũ tể cường đại như thế tùy tùng, Cơ Hạo gã Nghieu Bá này thực lực không hề nghi ngờ càng thêm đáng sợ.

Mấy trưởng lão lại quay đầu đi, hướng các chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo ở xa xa đề phòng nhanh chóng quét vài lần. Vô luận là Trát Mộc thống lĩnh chiến sĩ Ám tộc, hay là chiến sĩ nhân tộc đi theo mà đến, giáp trụ trên người bọn họ đều ở trong bóng đêm lóng lánh hào quang phù văn chói mắt.

Nhất là một bộ trọng giáp kia trên người Trát Mộc, trong ánh sáng ngầu nhiên bắn tung tóe ra, phù văn rậm rạp ít nhất lấy hàng ngàn để tính, cái này rõ ràng là giáp trụ đỉnh cấp nhất. Xem đường nét mượt mà, hoa văn tinh xảo đẹp đẽ của những giáp trụ đó, đây đều là giáp trụ đỉnh cấp ra từ thợ thủ công giỏi của Tu tộc.

Bộ lạc chỗ La Sơn cũng có giáp trụ Tu tộc sản xuất, nhưng tổng số không tới một trăm bộ, hơn nữa nhìn từ trên phẩm chất, thua xa giáp trụ các chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo mặc trên người. Mà chỉ trước mắt chứng kiến, chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo có vài ngàn người, mỗi người đều mặc trọng giáp như vậy.

Cái này đại biểu cho tài lực, đại biểu cho thế lực, đại biểu cho thực lực cường đại gấp trăm lần hơn xa toàn bộ bộ lạc bọn họ!

“Chúng ta...” Một trưởng lão do dự một chút, mở miệng nói: “Tộc trưởng chúng ta vừa mới xảy ra chuyện, chúng ta...”

Cơ Hạo nhìn các trưởng lão này, ánh mắt bọn họ lóe lên đã lộ ra tâm ý bọn họ, hần trầm giọng nói: “Để La Sơn bá Bảo đạo nhân làm thầy đi, toàn bộ bộ tộc các người di chuyển hết đi lãnh địa của ta, tồn tại làm bộ tộc phụ thuộc lãnh địa Nghiêu Bá ta đi.”

Cơ Hạo xoa cái đầu nhỏ của La Sơn, thản nhiên nói: “Ta cung cấp sự che chở cho các người, các người làm bộ tộc phụ thuộc của ta, dựa theo tỉ lệ bình thường hướng ta tiến cống là được. Lãnh địa của ta vẫn là một vùng đất hoang, cần rất nhiều con dân đi khai phá, các người đi lãnh địa của ta, có La Sơn quan hệ, ta cũng sẽ không thôn tóm bộ tộc các người.”

Dùng sức xoa xoa đầu La Sơn, Cơ Hạo trầm ngâm chốc lát, cười nói: “Chờ La Sơn lớn tuổi, từ chỗ Bảo đạo nhân học được bản lãnh, hần có thể mang theo tộc nhân trở về, kế thừa lãnh thổ Dĩ Bá. Hiện tại hần nhỏ tuổi như vậy, hần cho dù ở lại chỗ này, vị trí Dĩ Bá có thể đến lượt hần sao?”

Một đám trưởng lão lẫn nhau nhìn, đồng thời bi thương lắc lắc đầu.

“Lão tộc trưởng còn có mấy vị huynh đệ.” Lời một trưởng lão đã nói rõ tất cả.

Dĩ Bá La Lâm ngã xuống, nhưng chính hắn còn có một đồng huynh đệ, bốn con trai của hắn bị chết sạch sẽ, La Sơn tuổi còn nhỏ như vậy, vị trí Dĩ Bá không có khả năng rơi vào tay hắn.

Như Cơ Hạo nói, chờ La Sơn trưởng thành, có bản lĩnh, bộ lạc cũng có lực lượng đủ cường đại, bọn họ vẫn có thể trở lại lãnh địa Dĩ Bá, đoạt lại phong hào Dĩ Bá.

La Sơn quỳ gối dưới đất, nghiêm nghị hướng A Bảo làm lễ bái sư.

Một đám trưởng lão quỳ gối trước mặt Cơ Hạo, kính cẩn dựa theo quy củ gia tộc phụ thuộc tham bái tông chủ.

Chương 476: Soán Vị

Dĩ Bá La Lâm, năm ấy trăm tuổi, con thứ ba lão tộc trưởng Hồn Lang nhất tộc, công lao chồng chất mà được Đế Thuấn phong thưởng, lãnh địa Dĩ sơn thụ phong Dĩ Bá.

Công lao Dĩ Bá La Lâm lập không thể so sánh với Cơ Hạo, Dĩ sơn và Nghiêu Sơn Cơ Hạo thụ phong tự nhiên cũng không cách nào so sánh, phạm vi lãnh địa của Dĩ sơn chỉ năm ngàn dặm. La Lâm được phụ thân nhà mình ủng hộ, kéo ra một mũi tộc nhân kiến thiết lãnh địa, tích lũy mấy chục năm khổ công, số lượng tộc nhân sinh sản lớn mạnh đến khoảng ngàn vạn.

La Lâm có bốn con trai, hẳn đem tộc nhân chia làm năm bộ lạc, bốn con trai đều lĩnh hơn trăm vạn tộc nhân phòng thủ bốn phương, bản thân dẫn hơn sáu trăm vạn tộc nhân ở quanh Dĩ sơn nghỉ ngơi lấy lại sức, tích góp từng chút thực lực bộ tộc, lớn mạnh từng chút một nguyên khí nhà mình.

Dĩ sơn cao tám trăm trượng, kéo dài trăm dặm, Dĩ Bá La Lâm lúc còn sống thành lập chủ thành Dĩ sơn thành nằm ở sườn phía nam Dĩ sơn, lưng tựa núi mặt hướng nước, quanh thân có trăm vạn mẫu ruộng tốt, càng mở khu vực vườn trái cây, bãi nuôi thú rộng lớn, thực sự là một mảnh đất lành an cư lạc nghiệp.

Tiếng rú thê lương đột nhiên đánh vỡ sự yên tĩnh sáng sớm, mấy bóng người lão đảo chật vật nhảy vọt qua tường thành Dĩ sơn thành, rống to hướng về phía tây nam Bồ Phán chạy ra không đến hai trăm trượng, kèm theo tiếng xé gió bén nhọn, mấy chục mũi tên từ trên tường thành xé gió đánh tới, hung hăng cắm ở trên thân mấy người này.

Mũi tên xé rách cơ thể, vài người chật vật bỏ chạy cắm đầu ngã xuống đất, bọn họ rên rỉ lật tay đem mũi tên giật xuống, huyết khí trong cơ thể chạy chồm, khí tức cường đại chỉ Đại Vu có khuếch tán ra, vết thương mắt thấy cấp tốc sinh trưởng sắp khép lại.

Chợt trong vết thương của bọn họ phun ra một đám khí đen, cả mảng lớn máu đen phun đầy người. Huyết khí bọn họ chợt tán loạn, vết thương vỡ ra, nháy mắt biến thành to bằng nắm tay. Trong khí đen tràn ngập, vết thương của bọn họ nhanh chóng thối nát mở rộng, rất nhanh đã nát đến trên xương cốt. Xương cốt cũng rất nhanh mục nát, trong chớp mắt ngay cả cốt tủy cũng lộ ra.

Mười mấy chiến sĩ tinh nhuệ thân khoác trọng giáp từ trên tường thành nhảy dựng lên, vẽ ra từng cái đường cong, nặng trĩu đáp ở bên người mấy lão nhân chật vật chạy trốn này. Bọn họ giơ rìu lớn, sạch sẽ lưu loát đem đầu mấy lão nhân tóc trắng xoá đó chặt bỏ, giống như đá bóng đá thật xa.

“Lão tiện chúng không biết chết sống. Để tử tự mình lên tiếng, bọn hãn còn muốn tử thủ phần cơ nghiệp này?” Một đại hán râu xồm cười dữ tợn nói: “Dĩ sơn lĩnh không lớn, nhưng dù sao cũng là lãnh địa nhân vương phong thưởng, coi như là một miếng thịt béo. Để tử được Dĩ sơn lĩnh nguyện trung thành, thực lực có thể tăng cường thêm một phần.”

Trong Dĩ sơn thành máu chảy thành sông, mấy chục trưởng lão cùng tướng lĩnh bộ tộc trung với La Lâm ngã hết xuống trong vũng máu, từng đám đông tộc nhân Dĩ sơn lĩnh trước tông miếu hiến tế tổ linh kinh hãi nhìn La Thịnh cùng với Liệt Sơn Húc đứng ở cửa tông miếu.

La Thịnh là đường huynh đệ của La Lâm, Dĩ sơn lĩnh vốn không có nửa điểm liên quan với hãn.

La Lâm chết trận ở Xích Phản sơn. Nhưng hãn còn có ba đứa con trai, còn có một đàn cháu, trước khi những nam đinh đích hệ này chết hết, La Thịnh đừng nghĩ dòm ngó Dĩ sơn lĩnh một cái, khối lãnh địa này căn bản không tới lượt hãn tiếp nhận.

Nhưng Liệt Sơn Húc đột nhiên đến, hãn bày tỏ thái độ dốc hết sức ủng hộ La Thịnh trở thành Dĩ Bá mới, khiến hãn nắm giữ toàn bộ Dĩ sơn lĩnh. La Thịnh ở trong Hồn Lang nhất tộc chỉ là ăn chờ chết, không có thực quyền gì, tài cán bản

thân cũng bình thường mừng như điên, lập tức nhận Liệt Sơn Húc làm chủ, trông mong dẫn theo mấy tâm phúc theo Liệt Sơn Húc đến Dĩ sơn thành đoạt quyền.

Sau một trận khắc khẩu, các trưởng lão bộ tộc trung với La Lâm hạ lệnh đuổi La Thịnh muốn tu hú chiếm tổ, kết quả chính là thân vệ tinh nhuệ Liệt Sơn Húc mang đến chém giết một trận, cao tăng Dĩ sơn lĩnh hầu như bị tàn sát hết.

Chỉ còn lại có ba gã trưởng lão Dĩ sơn lĩnh vẻ mặt đặc ý quỳ gối trước mặt Liệt Sơn Húc, lớn tiếng nịnh bợ Liệt Sơn Húc.

“La Thịnh sẽ là một tộc trưởng tốt!” Liệt Sơn Húc ngồi ở trên một cái ghế dựa lớn tinh kim đúc, thưởng thức một cái chén rượu thất bảo lưu ly tinh xảo. Chậm rãi cười lạnh liên tục.

“Để tử nói rất phải, La Thịnh đại nhân về sau sẽ là tân nhậm tộc trưởng của chúng ta, chúng ta lập tức dâng thư Bồ Phản, để cho La Thịnh tộc trưởng kế thừa vị trí của Dĩ Bá.”

“Để tử yên một trăm cái tâm, chuyện của các ‘bá lĩnh’, Bồ Phản chưa bao giờ nhúng tay, chỉ cần chúng ta các trưởng lão này liên danh dâng thư, vị trí tân nhậm Dĩ Bá hoàn toàn ổn thỏa, không có bất cứ vấn đề gì.”

“Về sau chúng ta nhất định trung tâm cần cù phụ tá tộc trưởng đại nhân, đem Dĩ sơn lĩnh kiến thiết phồn vinh phát đạt. Còn xin để tử về sau chiếu cố nhiều hơn đôi chút!”

Ba vị trưởng lão Dĩ sơn lĩnh liên tục siểm nịnh, không ngừng hướng tới Liệt Sơn Húc nịnh nọt, còn thỉnh thoảng chiếu cố bơm hơi cho La Thịnh vài câu.

La Thịnh bộ dạng bình thường, dáng người cũng bình thường, không thấy chút khí chất hào hùng cười đến mắt cũng nheo lại thành một đường. Hẳn so với La Lâm lớn hơn mấy chục tuổi, nhưng hẳn ở ba mươi năm trước mới đột phá trở thành Đại Vu, loại tư chất này chỉ có thể dùng rác rưởi để hình dung.

Khổ tu ba mươi năm, La Thịnh đến bây giờ mới miễn cưỡng mở ra một trăm bảy mươi tám vu huyết trên mười lăm đường mạch lạc, loại tu vi này ngay cả học đồ Vu Điện cũng kém, ở trong bạn cùng lứa tuổi của Hồn Lang nhất tộc, thực lực của hắn tuyệt đối là một kẻ đội sổ.

Ngày thường hắn chỉ thích sống phóng túng, ý vào mình có một người cha đẻ là trưởng lão bộ tộc ức hiếp tộc nhân bình thường, mỗi ngày ở trên bụng nữ nhân sống mơ mơ màng màng, cả đời nhắm chừng cũng không có hi vọng gì nữa. Bỗng dưng Liệt Sơn Húc tìm tới hắn, thế mà bồi dưỡng hắn trở thành Dĩ sơn lĩnh Dĩ Bá, La Thịnh hai ngày qua đi đường cũng như nằm mơ, lâng lâng không biết thân ở phương nào.

Năm ngàn dặm lãnh địa, ngàn vạn con dân, mười mấy vạn quân đội tinh nhuệ, về sau tất cả hắn một tay nắm giữ, thực quyền của cha ruột hắn trưởng lão Hồn Lang nhất tộc cũng không lớn bằng hắn, trong toàn bộ huynh đệ của hắn, thành tựu cao nhất cũng chỉ là vạn nhân trưởng của Hồn Lang nhất tộc, cũng căn bản không thể so sánh với hắn trở thành Dĩ Bá.

Về sau hắn cho dù gặp tộc trưởng Hồn Lang nhất tộc, cũng chính là ông nội hắn, hắn cũng có thể thẳng lưng không cần hành lễ!

Bởi vì hắn là Dĩ Bá, hắn là Dĩ Bá nhân vương Đế Thuấn sắc phong, Dĩ Bá có thể đăng đường nhập thất tiến vào đại điện thảo luận chính sự thương nghị đại sự nhân tộc với Đế Thuấn. Cho dù hắn ‘Bá’ này ở trong toàn bộ ‘Bá, hậu’ thực lực đội sổ, vô luận diện tích đất phong hay là thực lực bộ tộc đều là cái loại đội sổ đó, nhưng hắn chính là trọng thần nhân tộc thật sự!

Hắn là ‘Bá’, bá có đất phong độc lập! Tính độc lập thần thánh của đất phong được cả liên minh bộ lạc nhân tộc bảo hộ, bất cứ bộ tộc nào cũng không thể có người nào xâm nhập lãnh địa ‘Bá’ của hắn!

La Thịnh cười đến mắt nheo lại, hai hàm răng ngả vàng trong cái mồm không thể khép lại rất bắt mắt.

Quan sát mười mấy vạn con dân Dĩ sơn thành tụ tập trước tông miếu, La Thịnh chỉ cảm thấy hân đã đạt tới đỉnh phong cuộc đời, linh hồn toàn thân cũng thăng hoa.

Phía sau ghế dựa lớn của Liệt Sơn Húc, Thanh Mai mặc áo vải thô dài tay trái cầm tịnh bình, tay phải nâng cành mai, khinh miệt nhìn La Thịnh cười lạnh.

“Sư bá tổ Thi đạo nhân nói không sai, đám nhân loại này ngu muội ngu xuẩn, truyền thụ đại đạo chỉ để ý dừng mãnh tinh tiến, nào cần cần thận giống như trước?”

La Thịnh cười đến vẻ mặt sáng lạn xoay người, nịnh nọt hướng Liệt Sơn Húc gập người thi lễ: “Đế tử, huynh đệ ma quỷ kia của ta, còn có ba thằng nhãi con cùng một ố nhãi con nho nhỏ đó. Ngài xem xem, đem toàn bộ bọn họ thu thập mới ổn thỏa.”

Liệt Sơn Húc mỉm cười, đang muốn mở miệng, trên trời có một tiếng chim hót, hai con đại ưng cấp tốc bay tới.

Chương 477: Cướp Đường

Trong thành trại La Sơn bộ, mười mấy vạn con dân ở trong phòng ngập nước chuẩn bị hành trang.

Mười mấy trưởng lão bộ lạc mang theo người tuần tra bốn phía, lớn tiếng hô quát, bảo tộc nhân đem toàn bộ vật có thể dùng tới đóng gói mang hết đi. Bọn họ muốn theo đội ngũ di chuyển của Cơ Hạo, hướng tới Nghiêu Sơn lĩnh xa xôi nhưng càng thêm rộng lớn, càng thêm phì nhiêu.

Bọn họ hiện tại đã là bộ lạc phụ thuộc của bộ tộc Nghiêu Bá, bọn họ hiện tại mang đi toàn bộ vật tư, tương lai ở Nghiêu Sơn lĩnh đều dùng tới. Bọn họ muốn xây dựng quê hương, sinh sản sinh lợi, tích góp lực lượng, chờ đợi ngày đó La Sơn quay về Dĩ sơn lĩnh tiếp quản tất cả.

Trên núi đất nhỏ ngoài thành, Cơ Hạo ngẩng nhìn ba trưởng lão La Sơn bộ mang theo mấy chục tộc nhân, ở dưới sự hộ tống của đại quân vạn người mình phái ra, phân biệt hướng ba phương hướng lao nhanh đi. Bọn họ muốn đi bộ tộc của mấy tên ma quỷ bọn La Phong, tiêu diệt tâm phúc vây cánh của bọn hắn, bắt buộc tộc nhân của bọn hắn theo Cơ Hạo đồng loạt di chuyển.

Tộc nhân ba bộ lạc đó, sẽ bị mạnh mẽ nhập vào bộ lạc của La Sơn.

Nếu họ ngoan ngoãn nghe lời, bọn họ sẽ có được thân phận bình dân của bộ lạc La Sơn. Nếu bọn họ dám phản kháng hoặc là làm ra bất cứ hành vi nào khác không thỏa đáng, Cơ Hạo sẽ không chút do dự đem bọn họ biếm làm nô lệ.

“Cơ Hạo, ta thu La Sơn làm đồ đệ là được, đệ cần bộ lạc của nó theo đệ di chuyển làm gì?” A Bảo đứng ở bên người Cơ Hạo, rất khó hiểu nhìn hắn: “Nơi này là lãnh địa của phụ thân, cũng là đất phong của tổ phụ hắn, đệ mang đi tộc nhân của hắn làm gì?”

“Nghiêu Sơn lĩnh của ta thiếu người!” Cơ Hạo rất thẳng thắn nhìn A Bảo:

“La Sơn đã là đồ đệ của đại sư huynh, cũng sẽ là đệ tử của ta, người trong nhà tộc nhân, đặt ở trong lãnh địa yên tâm, không có nhiều thứ tranh quyền đoạt lợi lộn xộn như vậy.”

Nháy nháy mắt, Cơ Hạo nói rất trắng ra: “Thật ra, biện pháp tốt nhất đối với La Sơn, là đại sư huynh ở chỗ này truyền thụ La Sơn đạo pháp, chờ sau khi hắn có đủ tu vi, có đủ quyền uy và danh vọng, hắn có thể hoàn toàn nắm giữ Dĩ sơn lĩnh, đại sư huynh có thể buông tay rời khỏi. Nhưng ta nơi này, còn cần đại sư huynh hỗ trợ, La Sơn khẳng định chỉ có thể mang theo trên người!”

“La Sơn đã muốn rời khỏi, như vậy liền mang theo tộc nhân của hắn đi thôi, bằng không...” Cơ Hạo nhìn các trưởng lão ở trong thành trại hô ba gọi bốn, thản nhiên nói: “Bằng không một mình La Sơn rời khỏi lâu, các trưởng lão này đều sẽ quên La Sơn là ai nhỉ? Bọn họ hiện tại trung thành và tận tâm, nhưng ai có thể cam đoan thời gian qua mười năm, hai mươi năm, bọn họ còn có thể giữ khối cơ nghiệp này cho La Sơn?”

“Càng không cần nói, a công La Lâm của La Sơn, tông tộc Hồn Lang nhất tộc của hắn, còn có nhiều người như vậy như hổ rình mồi. Một cái phong hào ‘Bá’, một cái bá lĩnh độc lập, đây chính là một miếng thịt béo lớn!”

“Vậy liền ngay cả toàn bộ con dân của Dĩ sơn lĩnh cũng mang đi?” A Bảo cân nhắc một phen, tựa như là đạo lý này.

La Sơn không thể rời khỏi con dân của hắn thời gian dài, nếu không con dân hắn một khi phai nhạt La Sơn, phai nhạt lực ảnh hưởng phụ thân của La Sơn lưu lại, ở thời đại hỗn loạn này, ở thời đại bộ lạc tranh đấu vĩnh viễn không ngừng nghỉ này, ai biết vài năm sau sẽ là chuyện thế nào?

A Bảo không có khả năng ở lại Dĩ sơn lĩnh dạy dỗ La Sơn. Như vậy vì bồi dưỡng tiểu đồ đệ được mình coi trọng này, A Bảo phải đem hắn mang theo bên người ân cần dạy bảo. Một khi đã như vậy, biện pháp của Cơ Hạo chính là biện pháp tốt nhất, dứt khoát lẫn cả toàn bộ tộc nhân của La Sơn cùng nhau mang đi.

Đã muốn dẫn đi La Sơn tộc nhân, A Bảo cũng rất tò mò, vì sao không đem toàn bộ người của Dĩ sơn lĩnh mang hết đi?

Xem động tác của Cơ Hạo, hẳn chỉ muốn mang đi bộ lạc của phụ thân La Sơn cùng ba thúc bá của hắn. Vậy mới bốn năm trăm vạn dân cư, toàn bộ Dĩ sơn lĩnh là có hơn ngàn vạn nhân khẩu, bộ lạc lớn nhất còn ở trong lãnh địa lệ thuộc trực tiếp Dĩ Bá phụ cận Dĩ sơn.

Cơ Hạo trầm mặc một phen, nhìn về phía Dĩ sơn: “Có lẽ đã muộn rồi. Dù sao Dĩ sơn ngay tại trên đường chúng ta đi Nghiêu Sơn, lúc đi ngang qua, nếu còn kịp, thì đem toàn bộ người của bọn họ cùng nhau mang đi. Nếu không kịp, ta cũng không muốn tranh chấp nhiều với bọn họ.”

A Bảo cũng nhìn về phía Dĩ sơn, sắc mặt hắn liền có chút khó coi.

Vũ Dư đạo nhân nhất mạch, xưa nay đều có một cái tật xấu không thể nào tốt, đó là bao che khuyết điểm, nhất là môn nhân đệ tử nhà mình, mình đánh phạt như thế nào cũng được, nhưng người khác dám chạm vào một sợi tóc môn nhân của nhà mình, đó là thực sẽ dẫn phát trận chiến sinh tử.

Cho nên A Bảo từ trong lời nói cử chỉ của Cơ Hạo phán đoán ra, tựa như có người đã xuống tay đối với lãnh địa cùng tộc nhân của tiểu đệ tử nhà mình?

Là không thể nhẫn nhịn được nữa? Sắc mặt A Bảo trở nên âm u, khí tức trên người liền mang theo một tầng hàn khí khiến Cơ Hạo không rét mà run.

Thế mưa nhỏ đi chút, sáng sớm hôm sau, đại đội di chuyển của Cơ Hạo tiếp tục hướng phía đông bắc xuất phát. Nơi đó là phương hướng Nghiêu Sơn, cũng là phương hướng Dĩ sơn. Lấy tốc độ tiến lên của đại đội nhân mã, nhiều nhất bảy ngày thời gian có thể đến Dĩ sơn.

Giữa trưa ngày thứ tư, ba mũi quân đội Cơ Hạo phái ra đã thuận lợi quay về, bọn họ cướp đoạt bộ lạc ba người bọn La Phong lưu lại, mạnh mẽ di chuyển trên trăm bộ lạc hơn ba trăm vạn con dân, lệnh bọn hắn di chuyển theo, tới hội hợp

với đại bộ đội.

Quy mô đội ngũ của Cơ Hạo chợt to ra gấp hai có thừa, ở dưới sự trợ giúp của các trưởng lão bộ lạc La Sơn, đại bộ đội di chuyển thuận lợi chinh biên, xếp thành đội ngũ cuộn cuộn dài đến hơn trăm dặm, rộng hai mươi mấy dặm tiếp tục tiến về phía trước.

Lại tiến lên về phía trước nửa ngày thời gian, phía trước hai ngọn núi kẹp nhau, để lại chính giữa một cái thông đạo rộng mười mấy dặm. Một mũi đại quân ở trên yếu đạo giao thông giữa hai ngọn núi này cầm doanh địa, đào ra chiến hào rộng mười mấy trượng, đem đường đi tới chặn rất kín kẽ.

Trận hình vuông hai vạn người rời khỏi doanh địa, xếp thành hàng chữ Nhất ở trước đại đội di chuyển của Cơ Hạo.

La Thịnh cười trên một con man tượng lông đỏ hiếm thấy, ở dưới mấy chục tên Đại Vu cao giai vây quanh đứng ở trước trận địa hình vuông vạn người, mắt tham lam nhìn đại quân di chuyển của Cơ Hạo. Ở trong đội ngũ di chuyển này, có tứ cây cờ đăng chiến kỳ ác lang khiêu thiên của Dĩ sơn lĩnh đang tung bay, theo La Thịnh thấy, đây đều là con dân thuộc về hắn, tài phú tư nhân thuộc về hắn!

Thời điểm Liệt Sơn Húc giúp La Thịnh đoạt được quyền khống chế Dĩ sơn lĩnh, đã thuận tay phái ra sát thủ tinh nhuệ đi làm thịt ba huynh đệ bọn La Phong.

Nhưng người của Liệt Sơn Húc phái ra hồi báo tin tức lại làm bọn họ dở khóc dở cười —— ba huynh đệ bọn La Phong thế mà dẫn dắt quân đội đi thôn chiếm lãnh địa phụ thân của La Sơn lưu lại, ba người lại đều bị Cơ Hạo chặn ngang một tay trực tiếp xử lý?

Hiện tại toàn bộ Dĩ sơn lĩnh, duy nhất còn có tư cách tranh đoạt vị trí Dĩ Bá với La Thịnh, chỉ còn lại La Sơn!

Chỉ cần xử lý La Sơn, ở dưới sự ủng hộ của Liệt Sơn Húc, La Thịnh chính là

Dĩ Bá việc nhân đức không nhường ai!

Vô luận từ trên pháp lý, từ trên quyền kế thừa huyết mạch, hay là từ trên bối cảnh, không có ai có thể cạnh tranh với La Thịnh nữa!

Đại quân di chuyển của Cơ Hạo ngừng lại, Phong Hành cười tọa kỵ lười biếng tiến đến trước mặt La Thịnh.

“Này, cần gì cản đường chúng ta đi? Là bằng hữu, hay là kẻ địch!”

La Thịnh nhìn Phong Hành uể oải, gầy như cây gậy trúc, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu, hấn lớn tiếng quát:

“Lên cho ta! Xử lý tiểu tử này, đem toàn bộ tộc nhân thuộc về ta đều cướp về!”

Chương 478: Trảm Mai

“Là tiểu tử này?” Phía sau doanh địa đại quân La Thịnh, trên ngọn núi lớn bên trái, Liệt Sơn Húc nhẹ nhàng trợn mắt nhìn Cơ Hạo xa xa.

Hắn lại nhớ tới vì chuyện Mậu Sơn bộ, hắn ăn bao nhiêu liên lụy. Hắn biết Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh giao hảo, biết Cơ Hạo với Liệt Sơn Kháng có giao tình, biết Cơ Hạo ngay cả Vô Chi Kỳ lão hung vật đó cũng đánh đòn hiểm một trận lại bình yên vô sự, càng biết Cơ Hạo được phong tước Nghiêu Bá, địa vị ở nhân tộc so với hắn vị Liệt Sơn bộ đế tử này còn cao hơn một đoạn.

Đế tử, chỉ là con em tinh anh Liệt Sơn bộ tỉ mỉ chọn lựa, tập trung tài nguyên bồi dưỡng, hắn ở trong bộ lạc hưởng thụ các loại đặc quyền, nhưng so với cả nhân tộc, hắn chỉ có thể mượn dùng uy phong của Liệt Sơn bộ làm việc.

Nhưng Cơ Hạo là Nghiêu Bá hắn hoi, nhân tộc đại thần có thể đăng đường nhập thất tiến vào đại điện thảo luận chính sự của Bồ Phản, cùng nhân vương Đế Thuấn thương nghị chính vụ.

Nhìn thấy Cơ Hạo, Liệt Sơn Húc thật sự có chút chột dạ, càng cảm thấy rằng có chút mơ hồ đau.

“Đế tử không cần sợ.” Thanh Mai yếu điệu đứng ở bên người Liệt Sơn Húc, thản nhiên cười nói: “Vén vẹn Nghiêu Bá có gì đáng sợ? Hắn trêu chọc Vô Chi Kỳ, đã là đại nạn lâm đầu, nay chỉ là kéo dài hơi tàn, một chút vinh quang cuối cùng.”

Hé miệng cười, Thanh Mai ánh mắt như nước nhìn Liệt Sơn Húc: “Hơn nữa, hắn chỉ là một tên vô tri mọi rợ xuất thân Nam Hoang, có thể nào so sánh với đế tử xuất thân quý tộc thiên hoàng hậu duệ? Đế tử là người thuận thiên hợp thời, trên người tự có đại khí vận, vô luận làm cái gì cũng thuận thuận lợi lợi, căn bản không cần sợ hãi vén vẹn một thằng nhãi.”

Nghe xong lời Thanh Mai nói, Liệt Sơn Húc chỉ cảm thấy từng chữ đều có đạo lý như vậy. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng một dũng khí xộc thẳng lên. Hắn ưỡn ngực, rất có hương vị nam nhân cười nói: “Thanh Mai đạo nhân nói rất phải, ta nào cần sợ hãi một tên mọi rợ Nam Hoang? Ngay tại hôm nay, ngay ở nơi này, Húc muốn cho tiểu tử này biết tay!”

Mỉm cười, Liệt Sơn Húc rất có phong phạm hướng Thanh Mai cười nói: “Hôm nay để chúng ta ở đỉnh núi này uống rượu xem diễn, tận tình khoái hoạt một phen!”

Quay đầu, Liệt Sơn Húc hướng một mũi binh mã ẩn nấp phía sau núi nhìn một cái.

Chi quân đội này nhân số không nhiều, chỉ có vẻn vẹn ngàn người, nhưng toàn bộ người thuần một sắc mặc trọng giáp đỉnh cấp, cười Ô Vân Ma Báo hung hãn tuyệt luân. Ngay cả trên thân con báo cũng mặc giáp trụ cấp vu bảo dày nặng.

Thống lĩnh cánh quân này, là mười tướng lĩnh tâm phúc đáng tin nhất bên người Liệt Sơn Húc, thuần một sắc tu vi cấp Vu Vương. Mà một ngàn trọng giáp chiến sĩ này, mỗi người đều là đỉnh phong Đại Vu bước nửa chân vào Vu Vương cảnh, mỗi người ở trên chiến trường đều có thể thoải mái lấy một chọi mười.

Cộng thêm trọng giáp lực phòng ngự kinh người trên thân bọn họ, cùng với Ô Vân Ma Báo tốc độ kinh người, ở trong toàn bộ chiến thú tọa kỵ xếp hạng cũng ở ba hạng đầu, đội tư binh cận vệ này của Liệt Sơn Húc có lực sát thương có thể xưng là hủy diệt.

Vì đội tư binh cận vệ này, Liệt Sơn Húc đã đem tiền tài mấy năm qua hắn cướp đoạt đập vào bảy tám phần. Hắn cũng có lòng tin vô hạn đối với chi tư binh tinh nhuệ bỏ số tiền lớn tạo ra này.

Tay cầm hung khí, sát tâm nổi lên, Liệt Sơn Húc nhìn thoáng qua chi tư binh cận vệ đặng đặng sát khí này, lạnh giọng cười nói: “Người đâu, Dâng rượu! Hôm

nay ta muốn khiến Cơ Hạo tiểu tử này mặt xám mày tro chạy về Bồ Phán! Nghiêu Bá? Ta nhổ vào, hăn cũng xứng phong bá?”

Tự có thị nữ nâng một cái bàn dài ngọc đẹp chạm trổ thành tời, mấy món ăn tinh xảo đẹp mắt, dưa và trái cây dâng lên. Liệt Sơn Húc tự mình lấy ra một vò rượu tinh xảo, ân cần đập rách giấy dán vò rượu, rót rượu cho Thanh Mai nâng cốc.

Ngoài hai mươi mấy dặm, Cơ Hạo và A Bảo đồng thời ngẩng đầu hướng đỉnh núi chỗ Liệt Sơn Húc nhìn tới.

Thần thức hai người đều bao trùm ở trên đỉnh núi, đem nhất cử nhất động trên đỉnh núi nhìn rành mạch. Cơ Hạo liếc một cái liền thấy được Thanh Mai: “Sư huynh, nữ tử này, lúc ở vịnh Ác Long, ả cũng là một kẻ xâm nhập đại trận của sư tôn, muốn giết ta. Ả sao lại lẫn cùng một chỗ với tên Liệt Sơn Húc khốn kiếp này?”

A Bảo cười ‘hắc hắc’: “Khốn kiếp cùng khốn kiếp, tự nhiên phải ở cùng một chỗ... Nữ oa nhi này đạo hiệu tựa như là Thanh Mai? Ả là vận bối của chúng ta, ta cũng ngại ra tay. Cơ Hạo người cũng không tiện ra tay, một là người tạm thời thắng không nổi ả, hai lấy lớn bắt nạt nhỏ, người sẽ bị một cái tiếng xấu.”

Cơ Hạo nhìn A Bảo một cái, cười khổ nói: “Cứ như vậy nhìn ả ở nơi đó gây sóng gió?”

A Bảo trừng mắt nhìn Cơ Hạo một cái, từ trong tay áo lấy ra một cây trùy dài ba cạnh dài một thước hai tấc, cả vật thể đen sì dày đặc vô số hoa văn rồng mây, trong hoa văn rồng mây thỉnh thoảng có ánh điện lóe lên đưa cho La Sơn đứng hầu ở một bên.

“Có việc đệ tử phải chịu nhọc, tu vi không đủ... thì dùng pháp bảo cường lực bù lại.” A Bảo nhẹ nhàng cười xoa đầu La Sơn: “La Sơn à, đây là ‘Đồ Linh Lôi Long Oanh’ vi sư năm đó luyện ma sử dụng, không cần pháp lực quá mạnh, chỉ cần niệm chú ngữ, hướng ra ngoài nhắm vào người ta là được.”

Khóe miệng Cơ Hạo giật giật, tác phong của A Bảo cùng Vũ Dư đạo nhân thật đúng là có cùng nguồn gốc.

Ngắm lại xem, lúc Vũ Dư đạo nhân đem kiếm trận áp đáy hòm của mình cho Cơ Hạo mượn, vẻ mặt, cách nói năng đó, cùng A Bảo hôm nay hầu như là giống nhau như đúc.

Phía trước đội ngũ di chuyển, La Thịnh ra lệnh một tiếng, mấy chục vị Đại Vu bên người hần ủa lên, quất ngựa hướng Phong Hành chạy như điên xung phong. Chiến sĩ của hai phương trận vạn người phía sau hần thì hỗn loạn một trận, nhiều binh sĩ hô to gọi nhỏ kêu la, đội ngũ chợt trở nên lộn xộn.

Quân đội chặn đường, tất cả đều là chiến sĩ lệ thuộc trực tiếp Dĩ Sơn lĩnh Dĩ Bá La Lâm, bọn họ đều nhận ra bốn lá cờ ác lang khiêu thiên kia trong đội ngũ của Cơ Hạo, đây là đồ đẳng chiến kỳ của Dĩ Sơn lĩnh, là Dĩ Bá La Lâm sau khi thụ phong, từ trong đồ đẳng chiến kỳ của Hồn Lang nhất tộc diễn biến ra chiến kỳ độc đáo thuộc về Dĩ Sơn lĩnh hần.

Các chiến sĩ Dĩ Sơn lĩnh này không phục đối với La Thịnh, nếu không phải áp lực cường đại từ Liệt Sơn Húc, nếu không phải Liệt Sơn Húc chém giết nhiều trưởng lão cùng tướng lĩnh như vậy, các chiến sĩ Dĩ Sơn lĩnh này cũng sẽ không quy phụ La Thịnh.

Nhưng La Thịnh vừa mới lên đài vài ngày, hần muốn khiến chiến sĩ Dĩ Sơn lĩnh đi tiến công tộc nhân nhà mình, hần sao có thể làm được?

Hai cái phương trận vạn người cùng với chiến sĩ Dĩ Sơn lĩnh trong doanh địa loạn hết cả lên, mặc cho mấy tên tâm phúc của La Thịnh hò hét, lại không có ai lao ra.

Chỉ có mấy chục gã Đại Vu bên người La Thịnh, bọn hần đều là tâm phúc Liệt Sơn Húc tặng cho La Thịnh trấn áp trường hợp, nghe xong mệnh lệnh của La Thịnh, bọn hần không chút do dự hướng Phong Hành lao đi, cách xa trên trăm trượng, bọn hần đồng thời từ trên tọa kỵ nhảy dựng lên, ở trên không vung

binh khí hung hăng chém xuống.

Phong Hành quát ngựa liền đi, dùng tốc độ nhanh nhất quay đầu chạy.

Hắn là cung tiễn thủ, không phải chiến sĩ cận thân vật lộn, hắn không ngu đến mức cùng mấy chục Đại Vu cận thân liều mạng.

Cùng lúc đó, La Sơn tay cầm Đồ Linh Lôi Long Oanh, lớn tiếng niệm tụng chú ngữ A Bảo truyền thụ.

Trên Lôi Long Oanh vô số ánh điện lóe lên, từng tiếng rùng gầm phóng lên, chợt Lôi Long Oanh dài hơn một thước bắn nhanh ra, hóa thành một bóng rùng màu đen mỏng manh dài đến nghìn trượng, nhanh như tia chớp xé rách hư không, hung hăng bổ về phía Thanh Mai.

Thanh Mai bưng chén rượu đang rụt rè mỉm cười, long ảnh gào thét đánh tới, Thanh Mai khàn giọng kinh hô, cành mai ở tay phải tạo ra vô số đóa hoa mai màu xanh hướng long ảnh đón đỡ.

Một tiếng sấm sét kinh thiên động địa, mấy chục đạo lôi hỏa gào thét đánh xuống, vô số hoa mai màu xanh vỡ nát, nửa người Thanh Mai bị đánh vỡ nát, cả người bốc khói đen nồng đậm hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh phóng lên cao, như chó nhà có tang hướng về phía nam cấp tốc chạy trốn.

Chương 479: Chiêu Hàng

Một đòn bổ Thanh Mai bị thương nặng trốn chạy, đôi mắt La Sơn chột sáng ngời.

Trẻ con có được món đồ chơi mới mẻ, lại không hiểu chuyện, tự nhiên muốn đem món đồ chơi này đùa nghịch thêm vài cái.

Cơ Hạo và A Bảo nheo mắt, mang theo nụ cười lạnh hầu như giống nhau như đúc nhìn Thanh Mai chật vật chạy trốn, La Sơn đã giơ lên Đồ Linh Lôi Long Oanh, lại niệm ra một tiếng chú ngữ.

Một mảng long ảnh màu đen mỏng manh như đao sắc xé gió, mang theo tiếng long ngâm, tiếng sấm sét kinh thiên động địa gào thét đánh ra. Thân thể mấy chục tên cường giả Đại Vu phía trước vây công Phong Hành còn ở giữa không trung, còn chưa kịp hạ xuống đất, Lôi Long Oanh đã hung hăng đập vào trong đội ngũ dày đặc của bọn hắn.

Mấy trăm đám lôi quang màu đen to bằng vại nước từ bầu trời hạ xuống, lôi quang phát nổ, vô số luồng điện màu đen to bằng nắm tay lui tới lưu chuyển ở giữa thân thể các Đại Vu mặc trọng giáp kia, giống như vô số con rắn độc điên cuồng.

Phù văn lóe lên, tiếng sấm rung trời, ánh điện đâm vào làm mắt người ta đau đớn, mấy chục Đại Vu cùng cất tiếng rú thảm. Đồ Linh Lôi Long Oanh, đây là luyện ma chí bảo A Bảo buổi đầu nhập đạo, cũng chính là hắc chống đỡ ngoại ma xâm hại, nói trắng ra là bảo bối bảo mệnh hắn vừa mới bước lên con đường lớn tu đạo Vũ Dư đạo nhân cho hắn!

Lấy Vũ Dư đạo nhân ra tay, lấy thân phận khai sơn đại đệ tử của Vũ Dư đạo nhân của A Bảo, bảo bối ban cho hắn dùng để bảo mệnh ngự ma có thể nghĩ là vũ khí sắc bén cỡ nào. Hoàn toàn không cần nửa điểm pháp lực thúc dục, chỉ cần có một tiếng chú ngữ, lấy bí chú sư môn thúc giục, vũ khí giết chóc sắc bén này

liền có thể bộc phát ra uy lực kinh người.

Giáp trụ trên thân mấy chục Đại Vu phát nổ từng tầng, từng tầng phù văn vỡ nát bằng giải, ánh sáng chói mắt chiếu thiên địa sáng bừng lên, vô số phù văn ở trong ánh điện tan rã, mọi người đều có thể rõ ràng ‘nhìn thấy’ quá trình những phù văn chất chứa lực phòng ngự cường đại kia là ăn mòn trong ánh điện như thế nào, từng chút một, từng tầng một chậm rãi vỡ vụn ra.

Ánh điện màu đen thối quét phạm vi cả dặm, thân thể mấy chục tên Đại Vu ở trong ánh điện sáng lên, tỏa sáng, gần như bán trong suốt.

Bọn hãn thê lương khóc lóc giãy dụa, lông tóc bọn hãn vụn vụn, héo rũ, thiêu đốt. Sau đó giống với thân thể bọn hãn ở trong ánh điện bị nghiền nát từng chút một, mài thành phấn, cuối cùng hóa thành một làn khói phiêu tán, ngay cả một chút cặn cũng không còn lại.

Một đạo lôi quang lưu lại từ bầu trời hạ xuống, hung hăng giã ở trên đầu con man tượng lông đỏ La Thịnh cười.

Man tượng lông đỏ cao bảy tám trượng, thân dài mười mấy trượng, thân hình cao lớn cường tráng, lực phòng ngự kinh người gào thét một tiếng, bốn cái chân tráng kiện hữu lực chột mềm nhũn, thân thể cao lớn nặng trĩu đập xuống đất, mặt đất xung quanh đồng thời run rẩy một chút.

La Thịnh bị dọa khàn giọng kêu quái dị. Hãn nhảy dựng lên, chặt vật hướng về đại doanh phía sau bỏ chạy. Hãn vừa chạy, vừa khàn cả giọng thét chói tai: “Cứu mạng, cứu mạng! Các người bọn khốn kiếp này, mau tới cứu ta! Ta là Dĩ Bá, ta là Dĩ Bá La Thịnh!”

‘Ta là Dĩ Bá. Ta là Dĩ Bá La Thịnh’!

Tiếng La Thịnh rống to làm thân thể La Sơn khẽ run lên, hãn đột nhiên giơ lên Đồ Linh Lôi Long Oanh, muốn cho La Thịnh một đòn thật ác.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng trẻ con thời đại này sớm hiểu chuyện. La Sơn biết phụ thân mình chết trận, cùng a công mình, cũng chính là Dĩ Bá La Lâm cùng nhau ở Xích Phán sơn chiến tử. Hắn biết mẫu thân mình bị ba thúc bá giết hại, đã mất xác.

Hắn càng biết mình đã từng chết một lần, nếu không phải mình được A Bảo coi trọng, hắn đã chết vô thanh vô tức, tộc nhân cùng lãnh địa phụ thân lưu lại, đều sẽ bị đám thân thuộc như sói như hổ kia xâm chiếm!

Nhưng hiện tại, hắn có Bảo đạo nhân một sư phụ tốt, pháp lực vô biên, sâu không lường được.

Hắn càng có Nghiêu Bá Cơ Hạo một sư thúc tốt, nhân vương sủng thần mới mẻ ra lò, ở Xích Phán sơn lập công lớn, ở Bồ Phán có bối cảnh hùng hậu.

Hắn còn có một đám trưởng bối trân trọng hắn, tương tự thực lực cá nhân cũng cường hãn dị thường, thậm chí ngay cả bí pháp chuộc hồn trong truyền thuyết cũng có thể sử dụng. Đoàn người Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành, mỗi người đều có thực lực kinh người cùng tiềm lực càng thêm kinh người.

Tâm tính trẻ con mà, bị người ta bắt nạt thê thảm, thật không dễ gì có một chỗ dựa cường đại...

Cho nên La Sơn hét giận dữ một tiếng, một lần nữa niệm tụng chú ngữ, một long ảnh màu đen hung hăng hướng về La Thịnh bổ xuống.

Cơ Hạo không hé răng, chỉ cười nhìn La Sơn.

Nam tử hán có thù báo thù, có oán báo oán, lúc ở Nam Hoang, một nam nhân nếu không dám thủ hộ tộc nhân và lãnh địa của mình, không dám báo thù cho phụ mẫu của mình, đây là một cái toàn bộ mọi người khinh thường nhuyển đản. Cơ Hạo rất thường thức La Sơn sạch sẽ lưu loát ra tay, nam nhân mà nên như vậy.

A Bảo chỉ cười hàm hậu. Làm người tu luyện, tâm giết chóc quá nặng là không tốt, dễ tẩu hỏa nhập ma, dễ mang đến các loại ảnh hưởng tiêu cực. Nhưng đồ đệ nhà mình muốn giết người, ha ha, ha ha, nhìn xem Vũ Dư đạo nhân là làm như thế nào?

Hai người bọn họ đều không mở miệng, người khác sẽ càng thêm không ngăn cản La Sơn.

Thậm chí các trưởng lão cùng chiến sĩ bộ tộc La Sơn đã đồng loạt giơ lên binh khí, khàn cả giọng hô to ‘Thiếu tộc trưởng uy vũ’!

Tiếng hô ‘Thiếu tộc trưởng uy vũ’ kinh thiên động địa, hơn trăm vạn người cùng cất tiếng hô to, tiếng hò hét như sấm truyền ra xa xa, nhiều người trong các chiến sĩ La Thịnh mang đến đồng thời ngây ngẩn cả người, bọn họ đồng thời hướng bên này nhìn tới.

‘Thiếu tộc trưởng’? Ở trong Dĩ Sơn lĩnh, có thể được xưng là ‘Thiếu tộc trưởng’, chỉ có thể là huyết mạch trực hệ La Lâm, chỉ có thể là huyết nhục chí thân của hắn.

Lôi quang bổ xuống, La Thịnh khàn cả giọng hét chói tai ‘Cứu mạng’!

Liệt Sơn Húc rống giận hóa thành một đạo cuồng phong lao tới, hắn cầm một cái đại ấn đồng xanh chế thành, khàn cả giọng rít gào: “La Thịnh đã được Bồ Phản thừa nhận, hắn hiện tại là Dĩ Sơn lĩnh Dĩ Bá! Ai dám giết hắn? Ai dám giết hắn?”

Cơ Hạo kinh hãi ngẩng đầu, lúc này mới ba bốn ngày thời gian, La Thịnh thế mà đã chiếm được Bồ Phản thừa nhận?

Hay cho một tên Liệt Sơn Húc, hay cho một tên Húc đế tử, quả nhiên là bối cảnh hùng hậu, ngay cả chuyện như vậy cũng có thể ở trong vài ngày ngắn ngủn thao tác thỏa đáng!

A Bảo thì vung tay lên, Đồ Linh Lôi Long Oanh La Sơn phóng thích biến thành long ảnh màu đen âm âm tiêu tán, nửa điểm lân quang cũng không còn lại.

Liệt Sơn Húc nặng nề đáp xuống đất. Hắn giơ lên ẩn tỳ đồng xanh, nhìn Cơ Hạo cất tiếng cười nói: “Cơ Hạo, La Thịnh mới là Dĩ Bá! Hắn đã là Dĩ Bá!”

Ở trên đỉnh núi Liệt Sơn Húc vừa rồi cùng Thanh Mai uống rượu, hai Vu Vương tâm phúc của Liệt Sơn Húc thở phà phò từng ngậm từng ngậm. Bọn họ một đường bốn ba, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới đi lui Bồ Phán, rốt cuộc vượt ở nháy mắt La Thịnh bị La Sơn đánh chết, đem công văn ý kiến phúc đáp cùng ẩn tỳ Dĩ Bá ở Bồ Phán mang về.

Chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút như vậy, La Thịnh đã có thể bị đánh chết.

Một khi La Thịnh bị đánh chết nhằm chừng Liệt Sơn Húc cũng không biết nên kết thúc như thế nào.

Ẩn tỳ tỏa sáng rạng rỡ, Liệt Sơn Húc giơ đại ẩn cất tiếng cười điên cuồng, hần chỉ vào đội ngũ di chuyển của Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Con dân Dĩ Sơn lĩnh, còn không mau đến thăm viếng Dĩ Bá của các người?”

Trong đội ngũ của Cơ Hạo đại loạn một trận, nhưng không có ai bước ra khỏi hàng.

Cơ Hạo trầm mặt, cầm bàn tay nhỏ của La Sơn, đập một đám mây nước lao lên bầu trời, lơ lửng cách mặt đất trăm trượng.

“Các con dân của Dĩ Bá, đây là La Sơn huyết mạch còn sót lại của Dĩ Bá La Lâm của các người! Các người hẳn là biết hẳn, các người cũng có thể nhận ra hẳn!”

“Hắn là huyết nhục chí thân duy nhất của Dĩ Bá, là hậu nhân huyết mạch duy nhất của Dĩ Bá.”

“Các người còn không mau mau quy thuận, còn chờ cái gì? Các người chẳng lẽ muốn quy thuận một người ngoài?”

Chương 480: Hàng Binh

Dĩ Sơn là lãnh địa của La Lâm.

La Lâm sau khi thụ phong Dĩ Bá, mang theo một mũi tộc nhân nguyện trung thành hẳn tới nơi này, gian khổ lập nghiệp, sinh sản sinh lợi, dần dần có quy mô lãnh địa Dĩ Sơn ngày nay. Toàn bộ con dân Dĩ Sơn lĩnh, đều chỉ nhận một mình La Lâm, đều chỉ thừa nhận La Lâm và con cháu hẳn là chủ nhân khối lãnh địa này.

La Thịnh là người ngoài đến, tuy hẳn là tộc nhân tông tộc Hồn Lang nhất tộc của Dĩ Sơn lĩnh, ở trong lòng con dân Dĩ Sơn lĩnh, hẳn là một người từ ngoài đến, hơn nữa còn là một cường đạo răp tâm bất lương muốn ngấm chiếm gia sản Dĩ Bá La Lâm.

Bởi vì Liệt Sơn Húc ủng hộ, La Thịnh giết sạch toàn bộ trưởng lão và tướng lĩnh bộ tộc nguyện trung thành La Lâm, chỉ để lại ba trưởng lão quỳ xuống đất đầu hàng, hẳn mới miễn cưỡng tiếp nhận Dĩ Sơn lĩnh, miễn cưỡng có thể điều động quân đội Dĩ Sơn lĩnh.

Nhưng ở trong lòng con dân Dĩ Sơn lĩnh, hẳn là người từ ngoài đến, hẳn là cường đạo, hẳn chỉ có thể dùng bạo lực và cường quyền cưỡng bức các tộc nhân tạm thời cúi đầu nghe lệnh. Khi Cơ Hạo mang theo La Sơn, mang theo La Sơn các chiến sĩ Dĩ Sơn lĩnh đều nhận ra xông lên giữa không trung, một mảng chiến sĩ hỗn loạn đồng thời im lặng xuống.

Cơ Hạo la lên một tiếng, trong hai cái phương trận vạn người phía trước đại doanh, hơn sáu thành chiến sĩ ‘Rầm rầm’ như thủy triều hướng Cơ Hạo bên này chạy đi. Vừa chạy, các chiến sĩ đó vừa khàn cả giọng mắng.

“La Thịnh chết tiệt, ta nhất định phải giết cả nhà ngươi!”

“La Sơn thiếu tộc trưởng, báo thù cho các trưởng lão đi!”

“Các trưởng lão chết thảm lắm, thảm lắm!”

Các chiến sĩ Dĩ Sơn lĩnh loạn hết cả lên, mười mấy vạn người rống to, lớn tiếng mắng, thậm chí có người trực tiếp hướng về phía Liệt Sơn Húc chửi ầm lên.

La Lâm chết trận, Dĩ Sơn lĩnh vốn đã rối như canh hẹ, các trưởng lão chia làm vài phe, phân biệt ủng hộ một con trai của La Lâm kế thừa vị trí Dĩ Bá. Nhưng còn chưa chờ các trưởng lão khắc khẩu ra một kết luận, Liệt Sơn Húc đã trực tiếp mang theo La Thịnh, mãnh liệt không phân phải trái dùng bạo lực cưỡng bức các trưởng lão Dĩ Sơn lĩnh thờ La Thịnh làm chủ.

Mấy chục vị trưởng lão và tướng lĩnh bị giết. Ở dưới Liệt Sơn Húc bạo lực uy hiếp, ba trưởng lão còn sót lại của Dĩ Sơn lĩnh quỳ xuống đất đầu hàng.

Liệt Sơn Húc phát động nhân mạch cùng bối cảnh của mình, ở trong ngắn ngủn ba bốn ngày, đã từ Bồ Phản đạt được công văn cùng ấn tỳ, chính thức xác nhận La Thịnh là Dĩ Bá mới. Nhưng nói thật, 99% tộc nhân căn bản không thừa nhận một điểm này.

Cơ Hạo trèo cao hô hào, các chiến sĩ Dĩ Sơn lĩnh nhất thời bất ngờ làm phản.

Đầu tiên là hơn một vạn chiến sĩ lao tới Cơ Hạo bên này, sau đó là càng lúc càng nhiều chiến sĩ vừa chửi ầm lên, điên cuồng nguyên rủa La Thịnh và Liệt Sơn Húc, đồng thời rải bước lao ra khỏi doanh địa, ùn ùn xếp đội tập trung ở cánh đồng bát ngát phía dưới Cơ Hạo.

Thân quyền, tộc nhân của các trưởng lão bị giết, cấp dưới trực hệ những tướng lĩnh bộ lạc bị giết, mấy vạn đại hán ở trên cánh đồng bát ngát khóc rống, đều khóc xin La Sơn làm chủ cho mọi người, khóc xin La Sơn mang theo mọi người, đem La Thịnh và Liệt Sơn Húc chém giết ngay tại chỗ.

Liệt Sơn Húc chợt biến sắc. La Thịnh càng bị dọa không biết làm sao.

Liệt Sơn Húc giơ lên công văn cùng ấn tỳ trên tay, khàn cả giọng hét chói tai: “La Thịnh mới là Dĩ Bá, hãn mới là chủ nhân Dĩ Sơn lĩnh! Các người muốn tạo phản sao? Cơ Hạo, người muốn làm gì? Người muốn can thiệp nội vụ Dĩ Sơn lĩnh? Người muốn khiêu khích quy củ của cả nhân tộc?”

Không bao lâu, trong đại doanh của La Thịnh, ba trưởng lão còn sót lại cùng mười mấy tướng lĩnh tâm phúc của bọn họ, cùng chiến sĩ bọn họ quản lý không đến một vạn người. Những người này ánh mắt mỗi người long lanh, không ngừng hướng Cơ Hạo bên này đánh giá.

Nếu không phải ba trưởng lão đàn áp, trong những chiến sĩ này, ít nhất cũng có hơn phân nửa sẽ chạy đến bên Cơ Hạo.

Cơ Hạo nhìn Liệt Sơn Húc cất tiếng cười to: “Ta can thiệp nội vụ Dĩ Sơn lĩnh? Liệt Sơn Húc. Người còn hiểu quy củ không? La Sơn ở đây, huyết mạch còn sót lại của Dĩ Bá ở đây! Hãn mới là người thừa kế duy nhất của Dĩ Sơn lĩnh!”

Liệt Sơn Húc liếc mắt chớp mắt, nhìn La Sơn bên người Cơ Hạo hướng tới mình trợn mắt nhìn. Liệt Sơn Húc đột nhiên hét to một tiếng, rung tay một ánh lửa lao lên bầu trời.

Tiếng chân như sấm, hơn một ngàn con Ô Vân Ma Báo mặc trọng giáp, chờ tinh nhuệ cận vệ dưới trướng Liệt Sơn Húc từ phía sau núi lao ra. Ô Vân Ma Báo tốc độ kinh người, khi chạy kéo theo mảng lớn tàn ảnh, giống như một trận cuồng phong nháy mắt chạy ra mấy chục dặm, xếp thành hàng chữ Nhất chắn phía trước đội ngũ của Cơ Hạo.

“Các người bọn hạ lưu bại hoại này, các người dám phản bội Dĩ Bá?” Liệt Sơn Húc chỉ vào các chiến sĩ Dĩ Sơn lĩnh phía dưới Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Các người mỗi tên đều không muốn sống nữa? Dám phản bội lĩnh chủ nhà mình, ta khiến cho các người ai cũng phải chết!”

Nghe được tiếng quát lớn của Liệt Sơn Húc, Cơ Hạo đột nhiên lớn tiếng

mắng: “Liệt Sơn Húc, người còn dám lảm lời thêm một chữ, ta cho người chết ngay bây giờ!”

Thân thể Liệt Sơn Húc hơi run lên, kinh hãi hướng Cơ Hạo nhìn tới.

Trong thân binh cận vệ của Liệt Sơn Húc, mười tên cường giả Vu Vương đồng thời bay lên trời, bọn họ nhanh chóng lao tới trước mặt Cơ Hạo trăm trượng, ai cũng nhẹ nhàng đứng thẳng, ngạo nghễ nhìn Cơ Hạo. Liệt Sơn Húc đột nhiên cất tiếng cười to, dùng sức vỗ đầu mình một cái: “Cơ Hạo, người tên ngu xuẩn, dưới trướng ta có ba mươi sáu Vu Vương, nơi này đã có mười đại Vu Vương! Người muốn giết ta? Người dựa vào cái gì?”

Cơ Hạo cất tiếng cười to tương tự, hắn lấy ra Đăng Hồn Chung hình tam giác, vận khí lực toàn thân, hung hăng nện một quyền ở trên Đăng Hồn Chung.

‘Ông’ một tiếng, gợn sóng màu xanh mắt thường có thể thấy được hướng bốn phía khuếch tán ra, vô số gợn sóng chọt quần quanh ở bên người mười đại Vu Vương của Liệt Sơn Húc, những Vu Vương này đồng thời kinh hô một tiếng, con mắt quay tròn loạn, thân thể nhoáng lên một cái, đột nhiên từ không trung rơi xuống.

Cơ Hạo há mồm, Viêm Long Kiếm hóa thành một ánh lửa bắn nhanh ra, hung hăng một kiếm hướng một vị Vu Vương đánh xuống.

Vu Vương đó bị Đăng Hồn Chung khiến cho thần hồn điên đảo, toàn thân vô lực, không có chút khí lực phản kháng, hắn thậm chí không có nửa điểm phản ứng, mặc cho Viêm Long Kiếm hung hăng bổ vào trên cổ mình. ‘Phập’ một tiếng, Viêm Long Kiếm chính là thân binh lợi khí Vũ Dư đạo nhân tự tay luyện chế, sắc bén vô cùng, dù là Vu Vương thân thể mạnh mẽ dị thường, lưỡi kiếm hạ xuống một cái đầu bay lên cao cao, cả đồng máu tươi bắn tung tóe, ở trên đất lao ra một cái rãnh thật sâu.

“Giết!” Cơ Hạo triệu hồi Viêm Long Kiếm, giơ trường kiếm lên cao cao lớn tiếng quát!

Trường kiếm tám thước phun ra ánh lửa trăm trượng, lưỡi kiếm âm u phát ra sát khí lạnh lẽo khiến cả người Liệt Sơn Húc căng thẳng, theo bản năng rùng mình!

Trường kiếm chỉ hướng Liệt Sơn Húc, Cơ Hạo nổi giận nói: “Liệt Sơn Húc, ta có thể giết ngươi không?”

Liệt Sơn Húc ngẩn ngơ, hần giơ lên ấn tỳ Dĩ Bá, lớn tiếng quát: “Dĩ Bá ấn tỳ ở đây, Cơ Hạo, ngươi dám?”

Cơ Hạo nhìn nhìn La Sơn, lại nhìn nhìn mười mấy vạn chiến sĩ Dĩ Sơn lĩnh tụ tập ở phía dưới mình, lớn tiếng quát: “Thân quyến những chiến sĩ này ta muốn mang đi, tộc nhân khác của Dĩ Sơn lĩnh để lại cho thằng nhãi này, đây là giới hạn cuối cùng của ta!”

“Ngươi nếu không đồng ý, Liệt Sơn Húc, ta sẽ làm thịt ngươi, lại đi thương nghị với Kháng đế tử!”

Thanh âm Cơ Hạo vang tận mây xanh, dọa La Thịnh cứng ngắc thân thể, dọa Liệt Sơn Húc toàn thân phát lạnh.

Qua một lúc lâu, Liệt Sơn Húc mới chỉ chỉ mười mấy vạn chiến sĩ kia phía dưới Cơ Hạo, lạnh giọng quát: “Bọn chúng, là của ngươi!”

Chương 481: Nghiêu Sơn

Đi ngang qua Dĩ Sơn thành, Cơ Hạo mang đi mười hai vạn chiến sĩ hai trăm bảy mươi hai vạn tộc nhân của Dĩ Sơn lĩnh.

Đội ngũ di chuyển lại khổng lồ thêm rất nhiều, mang theo thêm mấy trăm vạn con gia súc, xe ngựa chở đầy đồ quân nhu càng nhiều thêm mấy chục vạn cái, đội ngũ trở nên cực kỳ mập mạp. Cơ Hạo cũng không có hứng thú dốc lòng tu luyện, mỗi ngày đều bận ba trước sau, xử lý các loại chuyện xảy ra trong đội ngũ.

Một đường vất vả, đội ngũ của Cơ Hạo lại gặp mười mấy bộ tộc lưu lạc không có lãnh địa của mình, sau khi trải qua một phen trao đổi, các bộ tộc lưu lạc đó cộng lại hơn sáu mươi vạn người, cũng mừng rỡ như điên trở thành tộc nhân lệ thuộc trực tiếp Cơ Hạo.

Sau khi từ Bồ Phản xuất phát hai tháng, đồ đẳng chiến kỳ A Bảo luyện chế cho Cơ Hạo rốt cuộc tung bay lên cao cao.

Đồ đẳng chiến kỳ dài rộng trăm trượng toàn thân đỏ như lửa, viền có mảng lớn ánh lửa quanh quẩn, chính giữa chiến kỳ là một con Tam Túc Kim Ô thần tuấn phi phàm giang hai cánh lằng lằng lơ lửng, trong mỏ phun ra một ánh lửa, ở viền cờ xí hóa thành một biển lửa sôi trào.

Tấm đồ đẳng chiến kỳ này hao phí rất nhiều tài liệu trân quý của A Bảo, nhất là A Bảo ở trong núi sâu rừng già Nam Hoang chui vào hang, từ mấy vực sâu hiểm địa nhặt được thi hài mấy chục con thượng cổ Tam Túc Kim Ô lưu lại, những thi hài đó đều bị hấn luyện hết vào trong chiến kỳ.

Phẩm chất chiến kỳ này có thể so với một thanh tạo hóa thánh binh, tự mang một tòa Cửu Cung Luyện Ma Hỏa Liên Trận. A Bảo vì Cơ Hạo sư đệ này, đã bỏ rất nhiều tài liệu, mắt trận tòa Hỏa Liên Trận này là một đóa tiên thiên Hỏa Liên Hoa, dung hợp chín tiên thiên linh vật hỏa thuộc tính, lấy tu vi Cơ Hạo hiện nay

có thể thoải mái luyện hóa Vu Vương; chờ tu vi Cơ Hạo tăng lên một chút, chiến kỳ này phối hợp Hỏa Liên Trận có thể ngăn cản Vu Đế tiến công.

Tam Túc Kim Ô ở trên đồ đằng chiến kỳ giống như vật còn sống, chiến kỳ đón gió theo đại đội di chuyển về phía trước phi hành, Nha Công mỗi ngày đều bồng bồng hứng thú vòng quanh đồ đằng chiến kỳ xoay quanh bay múa; Trên mặt đất, gần ngàn vạn con dân ngẩng đầu nhìn đồ đằng chiến kỳ ánh lửa loá mắt đó, trong lòng bỗng thêm một phần thành kính cùng nóng bỏng.

Lực ngưng tụ trong đội ngũ mỗi ngày đều đang tăng cường. Bởi vì đồ đằng chiến kỳ xuất hiện, con dân trong đội ngũ di chuyển, bao gồm các chiến sĩ cùng tộc nhân bình thường Cơ Hạo bỏ số tiền lớn mua đến, bọn họ đều nhanh chóng đem Tam Túc Kim Ô coi là nơi gửi gắm tinh thần của mình.

Tinh thần diện mạo đội ngũ mỗi ngày đều đang phát sinh biến hóa long trời lở đất, những con dân được mua đến vốn mỗi ngày lúc đi đường đều trầm lặng, mang theo một loại khí tức cái xác không hồn.

Nhưng sau khi Cơ Hạo lấy ra đồ đằng chiến kỳ này, khí sắc trên mặt đám con dân đó mỗi ngày đều trở nên sáng lạn một chút. Nụ cười mỗi ngày đều sẽ nhiều hơn chút, đắm chìm dưới ánh sáng ấm áp đồ đằng chiến kỳ phóng ra, sau hơn hai tháng, trong đội ngũ mỗi ngày đều có thể nghe được vô số con dân phát ra tiếng cười to từ trong lòng, mọi người đều trở nên có sức sống hơn, có tinh thần hơn.

Thiếu Ti hạ lệnh, bảo các chiến sĩ phụ trách tuần tra mỗi ngày ở trong đội ngũ lui tới bốn ba, không ngừng tuyên truyền xuất thân lai lịch của Cơ Hạo.

Cơ Hạo xuất thân Nam Hoang Kim Ô bộ, đó là một bộ tộc ‘cường đại’ tiếp nhận lực lượng truyền thừa của thượng cổ Tam Túc Kim Ô; Cơ Hạo thành lập công lao sự nghiệp, rất được nhân vương coi trọng; Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh đắm trọng thần nhân tộc giao hảo. Hắn ở Bồ Phán cực có nhân mạch nội tình; bản thân Cơ Hạo cũng là ngôi sao mới nổi của Vu Điện, chiếm được rất nhiều lão vu sư cường đại của Vu Điện coi trọng...

Cơ Hạo hứa hẹn, sau khi đến lãnh địa Nghiêu Sơn, mọi người đều sẽ trở thành con dân Kim Ô bộ, bọn họ từ nay về sau sẽ tụ tập ở dưới Kim Ô đồ đằng, trở thành con dân cùng một bộ tộc. Mặc kệ bọn họ xuất thân bộ tộc nào, mặc kệ bọn họ từng góp sức cho bộ tộc nào, Cơ Hạo đều đối xử bình đẳng, đem bọn họ coi là con dân của mình, trân trọng bọn họ, che chở bọn họ.

Thiếu Ti còn bảo các chiến sĩ đó hướng toàn bộ tộc nhân hứa hẹn, sau khi tới Nghiêu Sơn, Cơ Hạo sẽ thành lập tông miếu cùng tế đàn, sẽ đốt lên thánh hỏa hiến tế tổ linh.

Cơ Hạo sẽ truyền thụ bí pháp tu luyện của Kim Ô bộ, dùng tinh huyết bản thân dẫn dắt, truyền thụ bí pháp tu luyện của Kim Ô nhất tộc cho tộc nhân toàn bộ bộ tộc. Từ nay về sau mọi người sẽ thật sự là tộc nhân cùng huyết mạch, cùng truyền thừa. Tương thân tương ái, tuy hai mà một.

Thiếu Ti tuyên truyền làm tinh khí thần của cả đội ngũ hoàn toàn biến dạng, ở dưới Kim Ô chiến kỳ dẫn dắt, lộ trình đội ngũ mỗi ngày tiến lên đều nhiều thêm mấy trăm dặm.

Đối với cái này, Cơ Hạo chỉ có thể cảm thấy vạn phần kinh ngạc than thở.

Hắn chưa từng nghĩ tới, một cây đồ đằng chiến kỳ, có thể cho những con dân này hi vọng lớn như vậy.

Hắn càng không ngờ, Thiếu Ti lại có tài năng nội chính như thế. Dọc theo đường đi, đều là Thiếu Ti hỗ trợ, hắn mới đem đội ngũ di chuyển khổng lồ như vậy quản lý chỉnh tề, không loạn chút nào.

Sau khi có đồ đằng chiến kỳ Tam Túc Kim Ô, còn mang đến chỗ tốt thêm vào. Mỗi ngày chỉ cần Cơ Hạo thúc dục Hỏa Liên Trận trong chiến kỳ, sẽ có mảng lớn ánh lửa chiếu rọi bốn phương, mây mưa trên trời bị khí nóng bốc lên, nhất thời không còn hình thành nữa.

Vốn mưa dầm kéo dài, đội ngũ di chuyển trên mặt đất rất khó tiến lên. Nhưng

ở dưới Kim Ô chiến kỳ chiếu rọi, trên không đội ngũ của Cơ Hạo không có mây mưa quấy phá nữa, tốc độ tiến lên của đội ngũ càng thêm nhanh chóng.

Như thế hơn nửa năm sau, đội ngũ của Cơ Hạo đến một dòng sông lớn rộng chừng trăm dặm.

Các vụ sư Vu Điện đi theo dùng vu pháp ở trên sông lớn xây dựng một cây cầu tạm kết cấu gỗ đất, đội ngũ di chuyển thông thả vượt qua sông lớn, ở bờ sông bên kia nghỉ ngơi hồi phục ba ngày, xuyên qua vùng đồi gò kéo dài hơn ba trăm dặm, phía trước đột nhiên xuất hiện một mảng đồng bằng rộng lớn mây khói trắng như tuyết.

Mấy dòng sông lớn ở trên đồng bằng uốn lượn chảy xuôi qua, đứng ở trên một ngọn núi nhỏ cao hơn trăm trượng, có thể nhìn thấy xa xa có ánh sáng dập dờn, nhiều hồ nước như minh châu, điểm tuyết ở trên đồng bằng mênh mông vô bờ.

Mặt đất đột nhiên lay động, trong tiếng gầm rú trầm thấp, từng đại đội trâu rừng sừng cong phát ra tiếng phì phì trong mũi chạy qua như điên. Đàn trâu rừng màu đen đông nghìn nghịt số lượng lấy ngàn vạn để tính, bọn nó thân thể to béo ở dưới trâu đầu đàn dẫn dắt, như những đám mây đen quét ngang đại địa.

Bốn phía đàn trâu rừng, vô số linh dương hoang dại, la hoang, ngựa hoang, sói hoang, đàn voi, sài cẩu, mãnh hổ, đại xà... các đàn thú đều kinh động, từng đám đông dã thú hoặc săn mồi hoặc chạy trốn, hoặc chạy đi bên hồ bèo tốt tươi xa xa ăn uống...

“Tổ linh tại thượng!” Vô số con dân thấy một mảng đồng bằng phì nhiêu này đều quỳ xuống, nhin không được lệ rơi đầy mặt!

Nhiều đàn dã thú như vậy, khí hậu vùng này, chỉ cần một địa vực bọn họ chứng kiến, đã có thể dự trữ nuôi dưỡng đàn thú khổng lồ lấy ngàn vạn để tính, đây là một vùng đất màu mỡ cỡ nào! Có thể tưởng tượng, một mảnh đất có thể nuôi dưỡng con dân lấy ức vạn để tính, một mảnh đất này, tuyệt đối có thể chống

đỡ một bộ tộc đỉnh cấp sinh sản phát triển.

‘Nha ~ dục dục ~’!

Trên mặt hồ xa xa, từng đám đông chim thủy cư màu trắng, màu đỏ, màu đen, màu rậm nắng bay lên trời, chim thủy cư rậm rạp hoặc lớn hoặc nhỏ, lớn tận mười mấy trượng, nhỏ chỉ bằng nắm tay, bọn nó như một cơn lốc màu đen từ trên mặt nước lao lên, lớn tiếng kêu to lao lên bầu trời.

Trên mặt hồ từng cái cột nước thô to phun lên, trong nước cá lớn lui tới, ngư long mạn diệu, cùng đàn chim trên trời, đàn thú bên bờ tôn nhau lên thú vị.

Đế Thuấn phái tới một vị phụ tác phong quan liêu suyễn hư hư chạy tới, đưa tay run lên, một khối vu pháp sa bàn nở rộ khai, nhanh chóng bao trùm mấy trượng phạm vi.

“Nghieu Bá đại nhân, nơi này chính là Nghieu Sơn lĩnh! Từ chỗ chúng ta đặt chân, đông tây một trăm vạn dặm, nam bắc chín mươi tám vạn dặm, đều là lãnh địa của ngài.”

Chương 482: Quy Hoạch

Nghiêu Sơn lãnh địa diện tích quá lớn.

Cơ Hạo ở Xích Phấn sơn lập quân công không phải là nhỏ, kiếm trận hầu như diệt sạch toàn bộ tinh anh Kiền thị nhất tộc, hoàn toàn đánh gãy cột sống của một trong các đại gia tộc quyền thế của Huyết Nguyệt nhất mạch, Đế Thuấn lúc này mới thương nghị thỏa đáng với quần thần, phong thưởng một mảnh đất màu mỡ lớn như vậy.

Dài rộng đều gần trăm vạn dặm, đối với Cơ Hạo người có thần thông như vậy mà nói, chỉ trong một ngày có thể đi hết lộ trình. Nhưng đối với con dân Cơ Hạo mang theo mà nói, chỉ cần từ phía đông đến phía tây của Nghiêu Sơn lãnh địa, hoặc là từ phía nam đến phía bắc Nghiêu Sơn lãnh địa, đây là cự ly xa một phạm nhân cả đời cũng không có khả năng đi hết.

Có vu sư của Vu Điện làm phép, lại có A Bảo ngầm ra tay giúp, tốc độ đại quân di chuyển lại tăng thêm rất nhiều. Hướng phía đông bắc tiến lên hơn hai tháng, phía trước một mảng sông núi tráng lệ xa xa trong tầm mắt, đây là Nghiêu Sơn.

Ngàn vạn con dân trong đại đội di chuyển đồng loạt hoan hô, càng có lão nhân hướng về phía Nghiêu Sơn trong mây mù giăng lối kia quỳ bái. Nơi này sẽ là nhà của bọn họ, đời đời con cháu của bọn họ sẽ ở nơi này sinh sản phát triển, khai chi tán diệp, đem huyết mạch nhà mình truyền thừa xuống từng thế hệ.

Nghiêu Sơn lãnh địa rộng lớn như vậy, nhiều người trong bọn họ có thể đời này cũng không có cơ hội nhìn mọi phong cảnh sông núi của Nghiêu Sơn lãnh địa, nhưng trong con cháu của họ chung quy sẽ có Đại Vu xuất hiện, thậm chí sẽ có cường giả cấp Vu Vương, Vu Đế trưởng thành lên.

Bọn họ một ngày nào đó sẽ ngạo tiểu phong nguyệt, ở trên mảnh đất phi nhiêu này khắc tên của họ, lưu lại truyền thuyết vạn cổ bất diệt.

Bọn họ hôm nay đến nơi đây, bọn họ sẽ vượt mọi chông gai, thành lập quê hương. Bọn họ ở nơi này sinh con đẻ cái, sinh sản hậu đại. Bọn họ là một hạt giống, hôm nay bọn họ không có tiếng tăm gì ở nơi này cắm rễ sinh trưởng, tương lai con cháu bọn họ sẽ trở thành đại thụ che trời!

Rất nhiều lão nhân tâm huyết dâng trào, không hiểu sao rơi nước mắt.

Bọn họ tự phát hát lên tế ca cổ xưa hiến tế thiên địa thần linh, sông núi quý thần cùng tổ linh nhà mình, cầu phúc cho bộ tộc mới, cho Cơ Hạo lĩnh chủ này, khẩn cầu toàn bộ tồn tại có được linh tính trong thiên địa che chở một phương thủy thổ này an bình.

Nghiêu Sơn sơn mạch ở trong vô số dãy núi của Trung Lục thế giới không tính là hùng tráng, chủ mạch kéo dài chỉ vạn dặm, đỉnh cao nhất Nghiêu Sơn chỉ khoảng nghìn trượng.

Nhưng Nghiêu Sơn thủy thổ cực dày, trên dãy núi khắp nơi đều là kỳ hoa dị mộc, khắp cả có thể thấy được chi lan kỳ thảo. Thế núi cực kỳ nhu hòa, không thấy đá lởm chởm dốc đứng. Giữa núi non Nghiêu Sơn nhiều đầm sâu sông lớn, trong lòng đất linh mạch tụ tập, tùy ý có thể thấy được linh huyết động phủ tàng phong tụ khí, Nghiêu Sơn to như vậy được thiên địa linh khí tắm bổ màu mỡ phi thường.

Thủy thổ dày dặn, tự có trân bảo thai nghén trong đó.

Phía đông Nghiêu Sơn sản xuất tinh kim, phía bắc có mỹ ngọc, phía tây nhiều đồng sắt, phía nam có các loại vu tinh, bảo thạch... các mạch khoáng. Những bảo bối đó số lượng dự trữ cực lớn, có thể xưng là khai thác không hết, dùng không cạn, vô luận rèn áo giáp, binh khí, hay nông cụ, khí giới, hoặc là dùng để tu luyện, giao dịch đều cực kỳ thích hợp.

Có những mạch khoáng tài nguyên đó, Cơ Hạo Nghiêu Sơn lĩnh tương lai phát triển, sẽ không cần phát sầu vì tài nguyên.

Phía bắc, phía tây, phía nam Nghiêu Sơn, đều là đồng bằng cùng đồ gò rộng lớn, bao trùm mảng lớn rừng rậm. Điểm tuyệt vô số thảo nguyên bãi chăn thả vô cùng tốt, tài nguyên động thực vật dị thường phong phú. Nơi này nguồn nước tiện lợi, nơi nơi đều là doanh địa thật tốt, tùy ý chọn lựa một chỗ, đều là nơi tốt để an cư lạc nghiệp.

Phía đông Nghiêu Sơn, dãy núi sau khi chạy mấy ngàn dặm, cắm đầu chui vào một mảng nước lớn mênh mông.

Nơi này có một cái hồ lớn vô danh, diện tích lớn bằng bảy tám cái Nghiêu Sơn lĩnh cộng lại. Ở trên bản đồ Nghiêu Sơn lãnh địa Đế Thuấn sắc phong, cái hồ lớn vô danh diện tích cực lớn này cũng được quây hết vào trong Nghiêu Sơn lãnh địa.

Ở Trung Lục thế giới, thời điểm bộ lạc nhân tộc tính toán lãnh địa các nhà, chỉ tính diện tích đất liền. Cùng loại thủy vực thiên nhiên như vậy, thường thường đều đưa tặng kèm, không bị tính vào trong diện tích lãnh thổ. Cho nên cái hồ lớn này cũng thành lãnh địa tư nhân của Cơ Hạo, thứ mà hồ sản xuất được cũng đều là tài sản riêng của hắn.

Đế Thuấn từng phái thần tử cấp dưới bước đầu thăm dò đối với cái hồ lớn này, đó còn là chuyện của trăm năm trước, dựa theo kết quả khi đó thăm dò, trong hồ lớn này có mấy vạn loại thủy sản, ngư tôm cua cực kỳ béo, cá hồ lớn nhất dài trăm trượng, một con cá hồ cũng đủ một bộ lạc vạn người dùng ăn ba năm năm.

Trong hồ lớn còn sản xuất nhiều củ sen, củ ấu... hồ tiên, hàng năm sản xuất đủ nuôi sống ức vạn con dân.

Tương tự, nơi này còn ra sản xuất ngọc trai lớn. Tuy là ngọc trai nước ngọt, không mượt mà đẹp đẽ quý giá như hải châu đại dương Đông Hoang sản xuất, nhưng trong đó cũng không thiếu mặt hàng cực phẩm, đặt ở trên thị trường Bồ Phán cũng cực được hoan nghênh, cũng có thể làm một hạng tài nguyên của

Nghiêu Sơn lĩnh.

Hơn nửa năm thời gian kế tiếp, Cơ Hạo bận tối tăm mặt mũi, bận đến vắt giò lên cổ, bận đến mức hẳn ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có.

Ngàn vạn con dân, ở dưới đề nghị phái quan cha mẹ của Thiếu Ti và Đế Thuấn, lại thương lượng với các lão nhân kinh nghiệm phong phú trong bộ tộc, Cơ Hạo lấy ngọn núi cao nhất Nghiêu Sơn làm trung tâm, định ra một thành, mười trại, trăm thôn.

Một thành, chính là Nghiêu Sơn thành, ở sườn nam ngọn núi cao nhất Nghiêu Sơn, lưng tựa núi lớn, mặt hướng sông lớn, thủy thổ màu mỡ, sản vật phong phú, xung quanh có ức vạn mẫu đất đai phì nhiêu có thể khai khẩn ruộng đất, càng có rừng rậm, đồng cỏ vờn quanh.

Quy hoạch Nghiêu Sơn thành diện tích rộng lớn, có thể cho trăm vạn con dân an cư lạc nghiệp, trong quy hoạch tường thành thuần kim loại cao tới trăm trượng phối hợp vu trận, có thể ngăn cản ba năm gã Vu Đế bình thường trực tiếp tiến công.

Con dân ở Nghiêu Sơn thành, là các nam nữ trẻ tuổi khỏe mạnh Cơ Hạo mua ở Bồ Phán, bọn họ hoàn toàn thuộc về Cơ Hạo, cũng là căn nguyên tộc nhân trực hệ của Cơ Hạo tương lai. Nghiêu Sơn lĩnh của Cơ Hạo muốn sinh sản lớn mạnh, phải nhờ vào bọn họ sinh con đẻ cái, sinh sản đời sau mới được.

Mười tòa thành trại, quy mô so với Nghiêu Sơn thành nhỏ hơn nhiều, nhưng cũng có thể để hai mươi vạn con dân ở.

Các thành trại đó dọc theo Nghiêu Sơn sơn mạch xếp thành chữ Nhất, đều ở chỗ tài nguyên phong phú, đất đai phì nhiêu, từ đông đến tây, giữa hai tòa thành trại xa nhất cách nhau hơn ngàn dặm, trên trăm cái thôn xóm lớn nhỏ phân bố trong lãnh thổ rộng lớn này.

Trên trăm thôn xóm có lớn có nhỏ, lớn dân cư hơn mười vạn, nhỏ cũng có

mấy vạn người.

Những thôn xóm này đều đề cử ra trưởng lão đoàn chủ trì công việc thông thường, phân biệt đồn trú hơn một ngàn chiến sĩ tinh nhuệ ngăn cản dã thú xâm nhập, chống đỡ kẻ thù bên ngoài có thể tiến công.

Mà mười thành trại, mỗi thành trại đều đóng năm ngàn người, từng thành trại ít nhất cũng có hai trăm Đại Vu tọa trấn, đủ để chống đỡ nguy hiểm thông thường, tùy thời phối hợp các nơi thôn xóm tác chiến.

Về phần Nghiêu Sơn thành, quân đội chủ lực Cơ Hạo mua đóng quân ở trong một tòa vệ thành ngoài Nghiêu Sơn thành.

Mấy vạn Đại Vu thực lực hùng hậu, phối hợp đỉnh cấp giáp trụ Tu tộc sản xuất, cùng với Tự Văn Mệnh từ trong tồn kho của Vu Điện cố ý tiếp viện một lô quân giới loại lớn lực sát thương thật lớn, thực lực quân đội trực thuộc Cơ Hạo có thể xưng là mạnh mẽ.

Tiêu phí hơn nửa năm thời gian, Cơ Hạo rốt cuộc đem các nơi thành trại, thôn xóm tuyển chỉ, nhân tuyển trưởng lão hội các thành trại, thôn xóm, nhân tuyển thủ lĩnh chiến sĩ các thành trại, thôn xóm... các công việc bước đầu làm xong.

Trong quá trình này, trưởng lão hội đã tổ chức con dân bắt đầu khai khẩn ruộng đất, gieo trồng hoa màu và các loại thu hoạch khác, các con dân cũng bắt đầu ở trên bãi chăn nuôi chăn thả, xây dựng chuồng thú to nhỏ. Chờ Cơ Hạo đem những việc vạn đó xử lý xong, hoa màu trên đất cũng đã thu gặt hai lần rạ rồi.

Chờ sau khi tất cả đều tiến vào quỹ đạo, Cơ Hạo không thể không đối mặt một vấn đề lớn:

Nghiêu Sơn thành, phải xây công sự.

Chương 483: Phong Thần

Ở Nghiêu Sơn đỉnh, Cơ Hạo dùng vụn ngọc màu đỏ hỗn hợp Xích Viêm Thiết Tinh xây lên một tế đàn.

Tế đàn hình tròn cao chín trượng, cao thấp chia ra chín tầng, sau khi dùng Kim Ô thần viêm nung khô, tế đàn liền thành một thể không thấy chút khe hở. A Bảo ra tay giúp đỡ, ở trên tế đàn điêu khắc hình vẽ thượng cổ Kim Ô Trục Nhật, trong đó ẩn giấu vô số phù lục đạo môn, mỗi một đạo phù lục đều có đại uy lực kinh thiên động địa.

Cơ Hạo ở chính giữa tế đàn bỏ thêm vào lượng lớn vụ tinh hỏa thuộc tính cực phẩm, sau đó cắt mạch cổ tay mình, đem Đại Vụ tinh huyết thấm vào toàn bộ tế đàn.

Nha Công phát ra một tiếng kêu chói tai, thân hình bành trướng đến trăm trượng, vỗ hai cánh lao thẳng lên trời, một đạo cầu vòng lửa lao ngược lên trời, trong chớp mắt đã tới vạn dặm trên không. Long chim toàn thân Nha Công trở nên đỏ đậm như máu, càng có lượng lớn kim quang từ trong long chim phun ra, nó há mỏ hướng về mặt trời trên không hung hăng hút một cái, nhất thời vô số luồng thái dương tinh quang từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, bị Nha Công không ngừng nuốt vào trong bụng.

Nha Công những năm gần đây theo bên người Cơ Hạo, lúc nào cũng nghe Cơ Hạo và A Bảo thảo luận đại đạo diệu lý, lại thỉnh thoảng từ trên tay Cơ Hạo, A Bảo kiếm được mấy viên đan hoàn, huyết mạch thượng cổ Kim Ô đã hoàn toàn thức tỉnh, chỉ chờ thực lực tăng cường mọc ra móng vuốt thứ ba, sẽ là một con Tam Túc Kim Ô sống sờ sờ.

Thiên phú thần thông Tam Túc Kim Ô nên có, Nha Công cũng đã nắm giữ vài loại, cắn nuốt thái dương tinh quang, ngưng tụ thái dương hỏa chủng, chính là một môn thần thông trong đó.

Ở trên không trung tiêu phí gần nửa canh giờ, trên bụng Nha Công một chút mồi lửa của thái dương chân hỏa phun ra, toàn thân Nha Công phun lửa, giống như một ngôi sao băng lửa từ trên trời giáng xuống, há mồm đem chút mồi lửa thái dương chân hỏa nhỏ bé như hạt cải kia phun vào chính giữa tế đàn.

Lượng lớn cực phẩm hỏa vụ tinh Cơ Hạo thêm vào ‘Vù’ một cái bị thái dương chân hỏa điểm hỏa, lửa màu đỏ vàng lao lên cao hơn trăm trượng, Đại Vu tinh huyết của Cơ Hạo bị lửa cuốn lấy, ùn ùn nhập vào tế đàn.

Cơ Hạo đứng ở trên tế đàn, giang hai tay, yên lặng niệm tụng chú ngữ triệu hồi thiên địa quỷ thần, hiến tế quỷ thần tổ linh Kim Ô bộ nhiều thế hệ truyền thừa. Từng đợt cuồng phong từ các nơi của Nghiêu Sơn gào thét xoăn tới, mắt thường có thể thấy được vô số sơn thần thủy quỷ mờ mờ ẩn hiện ở trong cuồng phong.

Những sơn thần thủy quỷ hình thù kỳ quái lơ lửng ở giữa không trung, lăng lăng quan sát Cơ Hạo.

Cơ Hạo lấy chú ngữ câu thông thiên địa, quyền trục Đế Thuấn sắc phong lơ lửng ở đỉnh đầu hắn, nhân vương ẩn tàng ở trên quyền trục tỏa sáng rạng rỡ, hướng quỷ thần một phương thiên địa này biểu thị công khai Cơ Hạo đã trở thành chủ nhân của một phương thiên địa này.

Tinh huyết của Cơ Hạo bị lửa của tế đàn thiêu đốt, hóa thành từng luồng khí tức tinh huyết lao thẳng lên trời. Các sơn thần thủy quỷ há mồm đem những khí tức tinh huyết nuốt vào trong bụng, yên lặng nhớ kỹ mùi tinh huyết của Cơ Hạo.

Bắt đầu từ hôm nay, chỉ có Cơ Hạo, cùng với người chảy huyết mạch tương tự Cơ Hạo, mới có thể được quỷ thần một phương này thừa nhận, được quỷ thần một vùng này che chở trong minh minh.

“Ta tên Cơ Hạo, thụ phong Nghiêu Sơn, là nhân tộc Nghiêu Bá. Huyết mạch ta, bắt nguồn từ Nam Hoang Kim Ô bộ, vâng chịu lực lượng thượng cổ Tam Túc Kim Ô, xin thiên địa quỷ thần cùng chứng giám!” Hai tay Cơ Hạo nâng một cái

ấn tỳ chế tạo từ đồng xanh, cần chót lưỡi đem một đạo tinh huyết phun ở trên ấn tỳ, sau đó đem ấn tỳ giơ lên cao, hướng sơn thần thủy quỷ lơ lửng trên đỉnh đầu triển lãm.

“Thiên địa quỷ thần, nhận ấn giám của ta, nên nhận con dân Nghiêu Bá ta đời đời kiếp kiếp cung phụng huyết thực!” Cơ Hạo triển lãm ấn tỳ nhà mình, để những quỷ thần kia nhớ kỹ kiểu dáng ấn tỳ của mình, sau đó ra lệnh một tiếng, Trát Mộc mang theo đám đông chiến sĩ đem từng đàn gia súc không ngừng đuổi chạy qua.

Ánh đao lóe lên, đại gia súc bị vu pháp cấm chế mồm không thể kêu, không thể giãy dụa ùn ùn ngã xuống đất, lượng lớn máu tươi bị cuồng phong cuốn đi, ùn ùn bay lên bầu trời, thiên địa quỷ thần vui vẻ cười, há mồm không ngừng cắn nuốt tinh huyết hiến tế cùng linh hồn gia súc.

Được cung phụng huyết thực, thân hình đám sơn xuyên quỷ thần nhất thời rõ ràng hơn rất nhiều, biểu cảm dữ tợn trên mặt cũng dịu đi rất nhiều.

Mấy chục vị sơn thần thủy quỷ cường đại nhất giang hai tay, điểm điểm quang từ trên thân bọn họ bay xuống, tan vào trong cơ thể ngàn vạn con dân quỳ lạy bốn phía Nghiêu Sơn. Các con dân đó chỉ cảm thấy thân thể của mình mơ hồ một phen, sau đó linh hồn và thân thể đều đột nhiên cảm thấy dị thường an ổn, yên ổn.

Bọn họ quỳ dưới đất, chỉ cảm thấy Nghiêu Sơn một phương thủy thổ này liên hệ với mình càng thêm chặt chẽ.

Hơn nửa năm qua, bọn họ tuy xây dựng phòng ốc, khai khẩn ruộng vườn, đã bắt đầu cuộc sống mới ở nơi này, nhưng bọn họ luôn cảm giác mình như khách tới từ bên ngoài, một phương thủy thổ này chưa triệt để tiếp nhận bọn họ.

Nhưng sau khi Cơ Hạo đúc tế đàn, đốt lên ngọn lửa hiến tế, hướng thiên địa quỷ thần hiến tế, những thiên địa quỷ thần này hưởng thụ xong tế phẩm, hướng con dân bộ tộc ban thưởng chúc phúc của mình, bọn họ lại đột nhiên có sự liên

hệ vô danh với một vùng non nước này.

Bọn họ đã thành con dân của một phương sông núi thủy thổ này, bọn họ đã thật sự cắm rễ ở đây.

Từ hôm nay trở đi, bọn họ vô luận là ra vào núi rừng, hay là tiến vào sông lớn, bọn họ đều sẽ được những sơn thần thủy quỷ kia bảo vệ minh minh. Trừ một số hung cầm mãnh thú nào đó cực kỳ hung tàn, rắn độc dã thú bình thường khác cũng sẽ không chủ động tập kích bọn họ, sự an toàn của bọn họ ở trong vùng lãnh địa này tăng cường thật lớn.

Trên tế đàn, Cơ Hạo dùng ấn tỳ của mình hạ xuống con dấu ở trên từng khối ngọc bản, từng khối ngọc bản không ngừng bay lên bầu trời, dung nhập thân thể những sơn thần thủy quỷ. Từ nay về sau các sơn thần thủy quỷ đó đã được nhân tộc chính thức thừa nhận, bọn họ che chở con dân nhân tộc, đồng thời quyền uy liên minh bộ lạc nhân tộc cũng che chở bọn họ.

Được Cơ Hạo Nghiêu Bá này chính thức sắc phong, ở trên Nghiêu Sơn lãnh địa, bất luận kẻ nào cũng không thể tập kích các sơn thần thủy quỷ đó, nếu không sẽ bị coi là khiêu chiến đối với quyền uy của Cơ Hạo, là khiêu chiến đối với cả liên minh bộ lạc nhân tộc.

Thông qua loại nghi thức cổ xưa mà thần thánh này, lãnh địa Cơ Hạo và các sơn thần thủy quỷ đó hình thành một loại thể cộng sinh liên minh.

Hưởng dụng huyết thực, được Cơ Hạo sắc phong, các sơn thần thủy quỷ đó hài lòng hóa thành cuồng phong tiêu tán ở giữa dãy núi.

Ngọn lửa hiến tế hùng hực, Cơ Hạo đứng trên tế đàn quan sát ngàn vạn con dân quỳ xuống trong nơi hoang dã quanh Nghiêu Sơn.

Toàn bộ con dân đều hướng Cơ Hạo quỳ bái, cao giọng hoan hô ‘Nghiêu Bá’, ‘tộc trưởng’ không ngừng.

Một luồng tín ngưỡng lực chậm rãi nhắc lên cuồng phong, không ngừng hướng thân thể Cơ Hạo hội tụ đến.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy tinh thần chợt rung lên, đầu óc trở nên vô cùng rõ ràng, trong suốt, khí cơ toàn thân linh động dị thường, câu thông với một phương thiên địa này cũng thông thuận hơn mấy lần. Ngày thường tìm tòi nghiên cứu trận pháp chi đạo với A Bảo, vài chỗ khó trước kia chưa làm rõ rộng mở trong suốt, hẳn chỉ cảm thấy mình quá khú sao lại ngu ngốc như vậy, vấn đề đơn giản như vậy lại lãng phí nhiều ngày như vậy!

Ngàn vạn con dân hết sức chăm chú nhìn Cơ Hạo, nhìn Nghiêu Bá của bọn họ, nhìn linh chủ của bọn họ, nhìn tộc trưởng của bọn họ.

Bọn họ thành kính cúng bái Cơ Hạo, khẩn cầu hẳn có thể mang đến hạnh phúc an khang cho mọi người, làm mọi người an cư lạc nghiệp, khiến mọi người con cháu đầy nhà.

A Bảo đứng một bên, mỉm cười nhìn Cơ Hạo không ngừng gật đầu: “Sự đệ, người đã hiểu chỗ tốt của nhân tộc khí vận, nhân tộc tín ngưỡng rồi chứ?”

Trên trời, một điểm lưu tinh bay xuống, kèm theo tiếng phong vân quay cuồng đình tại nhức óc, một thần nhân cao nghìn trượng đạp đám mây rơi xuống Nghiêu Sơn đỉnh. Hắn trừng to mắt nhìn Cơ Hạo, lớn tiếng hỏi: “Người chính là Nghiêu Bá? Là người muốn xây công sự?”

Chương 484: Khoa Nga

Thần nhân từ trên trời giáng xuống, cao nghìn trượng, từ xa nhìn lại hầu như tương đương ngọn núi chính của Nghiêu Sơn.

Hơn nữa thần nhân này bộ dạng mặt xanh nanh vàng, hư ảnh một ngọn núi lớn ở mi tâm như ẩn như hiện, trên đôi tay quấn quít hai con măng xà màu vàng thật lớn, dưới chân đạp một đám mây cấp tốc xoay tròn, từ xa nhìn lại quả thực như ác ma trong truyền thuyết thượng cổ, như lúc nào cũng có thể bắt lấy một đám người sống nuốt vào trong mồm.

Các con dân Nghiêu Bá lĩnh bị thần nhân này dọa nơm nớp lo sợ, càng có lão nhân bị bệnh khí hư khiếp đảm bị dọa đến ngất.

Mắt thấy các con dân rối loạn, Cơ Hạo vội vàng giơ lên hai tay dùng sức vung lên: “Đây là thiên thần Khoa Nga thị, bản bá cố ý mời hãn đến xây thành trì cho Nghiêu Bá lĩnh ta, các người đừng kích động, ai về nhà nấy, an cư lạc nghiệp là được.”

Thanh âm Cơ Hạo vang vọng khắp nơi, vô luận xa gần, thanh âm hân đều như dán ở bên tai các con dân đó nói chuyện. Hãn lại sử dụng thần thông ‘Hàng Ma Đạo Âm’ trong đạo pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ chuyên môn trấn định tâm thần người ta, xua tan ngoại ma, cho nên con dân nghe được hãn nói đều lộ ra nụ cười, ai cũng vô ưu vô lự hưởng tể đàn đỉnh núi hành một lễ, ùn ùn xoay người về nhà.

Nhìn Khoa Nga thị thân hình cao lớn không sai biệt lắm với toàn bộ Nghiêu Sơn, Cơ Hạo thầm khen một tiếng, nghiêm nghị hướng hãn chấp tay hành một lễ: “Mỗ chính là Nghiêu Bá Cơ Hạo, xin hỏi đại thần là Khoa Nga thị phải không?”

Khoa Nga thị khoát tay áo, nhếch môi cười nói: “Nghiêu Bá không cần đa lễ, huynh đệ ta nào tính là đại thần gì? Hiện tại chỉ là chuyên môn làm tiểu nhị sai

vật cho nhân tộc các người, đại thần, đại thần, không dám bôi nhọ tổ tiên.”

Chép chép miệng, Khoa Nga thị vươn bàn tay to hướng trên đỉnh núi chộp một cái, đại gia súc vừa mới dùng để hiến tế thần linh sông núi ước chừng có hai ba vạn con, hăn cầm lên trên trăm con trâu đực to béo, ném vào trong mồm, ‘rộp rộp’ mấy cái liền nuốt xuống.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn gia hỏa này, thằng cha này không khách khí, hai tay hạ xuống như mưa rơi, cầm lên đám đại gia súc dùng để hiến tế không ngừng ném vào mồm, thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ, hai ba vạn con trâu to, dê béo bị hăn ăn sạch sẽ.

Cuối cùng, thằng cha này vươn đầu lưỡi to từ đỉnh núi đến sườn núi ‘Soạp’ một tiếng liếm một vòng, đem những vết máu dính trên ngọn núi chính của Nghiêu Sơn liếm sạch sẽ. Lăn cả một ít rong rêu, bùn đất cái gì cũng một ngụm nuốt xuống.

“Đại thần lượng ăn thật lớn!” Cơ Hạo ngây người một lúc lâu, có chút chật vật tán thưởng một tiếng.

Hăn không khỏi hận thần tử của Đế Thuấn ra chủ ý cho mình, đề nghị hăn mời Khoa Nga thị đến xây dựng chủ thành cho mình kia. Lượng cơm ăn lớn như vậy, Khoa Nga thị ở đây xây một tòa thành cho hăn, phải ăn hết của hăn bao nhiêu bò dê gia súc?

“Lững dạ!” Khoa Nga thị vỗ vỗ cái bụng không thấy biến hình chút nào, nhìn Cơ Hạo hàm hậu cười: “Nghiêu Bá chê cười rồi, gần đây làm ăn không tốt, đã lâu chưa ăn no. Hắc, thiên đình kia vắng vẻ ban ngày ban mặt có thể gặp quỷ. Tìm miếng ăn cũng khó.”

Cơ Hạo ngờ ngác nhìn Khoa Nga thị, cười gượng nói: “Thiên đình gian nan như thế?”

Thiên đình, thiên đình, thời kì thượng cổ nhân tộc Tam Hoàng, thiên đình là

thiên địa chi chủ, ngũ phương thiên đế uy chấn bát phương, các thượng cổ thiên thần cũng để lại rất nhiều truyền thuyết ai cũng khoái. Xem Khoa Nga thị bộ dáng này, hiện tại thiên đình thế thảm đến mức như thế?

Khoa Nga thị có chút chột vật day day mũi, cười gượng nói: “Gian nan, thật sự gian nan... Ài, không nói nhảm nữa, Nghiêu Bá là muốn xây thành? Ô, không biết Nghiêu Bá muốn xây dựng một tòa thành trì thế nào?”

Khoa Nga thị không muốn tự nói ra việc xấu trong nhà, dứt khoát đổi cái đề tài.

Nhìn thấy Khoa Nga thị nói đến trên chính đề, Cơ Hạo liền đứng ở đỉnh núi, hướng về một mảnh đất màu mỡ phạm vi vạn dặm sườn nam Nghiêu Sơn vẽ một vòng tròn.

“Nghiêu Sơn lĩnh ta hiện nay con dân không nhiều, vẹn vẹn ngàn vạn dân cư, chỉ cần một tòa thành trì có thể cất chứa trăm vạn con dân là được. Nhưng thành trì lực lượng phòng ngự nhất định phải đủ cường đại, cho nên tường thành cùng nền nhất định phải chắc chắn.”

Khoa Nga thị xoay người, chớp mắt to hướng tới mảnh đất đó nhìn liếc một cái, hai tay hướng một mảnh đất đó phất phất tay. Liền nhìn thấy mặt đất nhẹ nhàng run rẩy, lượng lớn tro bụi bay lên, ở vị trí trung tâm của Cơ Hạo phác họa ra hình ảnh một tòa thành trì mô phỏng.

Chỉ thấy đến tòa thành trì này dài rộng đều hai trăm dặm, vuông vức, phong cách cổ xưa dày nặng, tường thành cao một trăm hai mươi trượng, bốn góc đứng sừng sững tháp tên to lớn cao tới nghìn trượng, mỗi một tòa tháp tên đều cạnh dài năm dặm, bên trên có thể cất chứa lượng lớn quân giới to lớn, hỏa lực đủ để bao trùm tường thành bốn phía.

Khoa Nga thị khẽ búng ngón tay, tro bụi cấu thành tường thành mất mát một phen, từng cái thượng cổ thần văn phong cách cổ xưa dày nặng hiện ra ở trên tường thành, toàn bộ thần văn liền thành một thể, ở trên tường thành phác họa ra

dấu vết chín con cự long hung mãnh cường hãn.

“Cửu Long Tỏa Thiên Trận!” A Bảo đi đến bên người Cơ Hạo, hơi giật mình cười nói: “Đây là chinh phạt đại trận thượng cổ thiên đình trấn áp bát phương, hàng phục tứ phương ma thần, nếu chịu tiêu phí tài liệu, thành trì tòa đại trận này bảo hộ, cho dù là mấy trăm Vu Đế cũng khó công phá.”

“Nếu chịu bỏ tài liệu, dùng đỉnh cấp thần liệu đúc tường thành, lại có ba năm Vu Thần tọa trấn chủ trì, cho dù là mấy trăm thượng cổ thiên thần cũng không công phá được Cửu Long Tỏa Thiên Trận này!” Khoa Nga thị không phải không có đặc ý nhìn A Bảo, đột nhiên giật mình nói: “Nhân tộc còn có người nhận ra Cửu Long Tỏa Thiên Trận này?”

Dùng sức vỗ đùi, Khoa Nga thị trừng to mắt cười nói: “Thế nào, người đã nhận ra, nên biết đây là đại trận tốt bao nhiêu, đây chính là một trong mười đại thần trận áp đáy hòm của thượng cổ thiên đình, lực phòng ngự, lực giam cầm có thể xưng là tuyệt đỉnh. Người là biết hàng, nên biết chỗ tốt của nó.”

Hung hăng hướng trên đất nhổ một ngụm nước bọt, đem một khối đá núi đánh vỡ nát, Khoa Nga thị hùng hù hống hổ hổ oán giận: “May mà chỗ người có người biết hàng, đại gia ta ba trăm năm qua, hướng nhân tộc các người mười tám tên hậu, chín mươi bảy tên bá đề nghị dùng Cửu Long Tỏa Thiên Trận này, bọn họ không hiểu, còn nói đại gia lừa gạt bọn họ.”

Hung hăng dậm chân, Nghiêu Sơn liền run rẩy, Khoa Nga thị mắng: “Đám ngu xuẩn đó, không tin đỉnh cấp thần trận đại gia đề cử, cứ muốn dùng những mặt hàng rách nát của bọn họ, còn nói đại gia ta rắp tâm bất lương, cắt xén tiền công của đại gia! Con bà nó, sớm hay muộn có ngày tường thành rách nát đó của bọn họ sẽ bị dị tộc đánh cho nát bét!”

Cơ Hạo nhìn nhìn A Bảo, A Bảo gật đầu cười nói: “Cửu Long Tỏa Thiên Trận, quả thật là trận tốt. Dùng đỉnh cấp tài liệu, hiện tại đỉnh cấp thần liệu cũng không dễ tìm!”

Mặt Khoa Nga thị sáng lên, hắc vệt vàng vố vố ngực mình cất tiếng cười nói: “Đây không phải có ta sao! Huynh đệ chúng ta giúp các người đi trong tình không thu thập tài liệu, các người thêm một phần tiền công là được! Ô... Còn phải bao ăn no!”

Mặt Cơ Hạo cũng đã đen sì!

Bao ăn no? Nhìn xem lượng cơm ăn vừa rồi của thằng cha này, một bữa cơm ăn hết hai ba vạn con đại gia súc, thế này còn phải bao ăn no? Hơn nữa xây dựng một tòa thành trì, khẳng định không phải một mình Khoa Nga thị có thể được, thế này phải có một đám bụng to đến làm việc!

Vất vả từ Bồ Phán, từ lãnh địa Dĩ Bá kiếm được hơn ngàn vạn con đại gia súc, làm không tốt một tòa thành này còn chưa xây xong, Khoa Nga thị bọn họ sẽ đem những đại gia súc hiền lành kia của bộ tộc Cơ Hạo ăn sạch sẽ!

A Bảo thì cười nói: “Được, bao ăn no! Các người phụ trách thu thập tài liệu... Không bằng, mười đại thần trận, các người dùng hết?”

A Bảo cười rất sáng lạn, Cơ Hạo nhìn nhìn A Bảo, đột nhiên hiểu cái gì, nhất thời cũng cười lên.

Chương 485: Thần Trận

Cơ Hạo không biết khung cảnh thượng cổ thiên đình, trong bí điển của Vu Điện cũng không ghi lại, nhưng A Bảo là người tự mình trải qua một đoạn thời đại hoành tráng đó, hẳn tự nhiên biết thượng cổ thiên đình bộ dáng thế nào, cũng biết mười đại thần trận của thiên đình cường đại đáng sợ.

Cửu Long Tỏa Thiên Trận chỉ là một trong mười đại thần trận, trong thiên địa, cũng chỉ có thượng cổ thiên đình đồng thời bố trí mười tòa thần trận.

Mười đại thần trận bố trí đơn lẻ, tuy đều có diệu dụng, hơn nữa uy lực kinh người, nhưng trong Trận Đạo Chân Giải Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, bất cứ một tòa đại trận nào lấy ra, cũng không ở dưới mười đại thần trận.

Nhưng mười đại thần trận một khi đồng thời bố trí, hòa hợp một thể, đó đã là ‘Thiên Địa Đại Trận’. Mười trận hợp nhất, dám lấy ‘Thiên địa’ làm tên, có thể nghĩ tòa đại trận này chất chứa bao nhiêu biến hóa huyền diệu, có được uy lực cường đại đáng sợ cỡ nào.

Vũ Dư đạo nhân cho Cơ Hạo mượn tòa kiếm trận kia, được xưng đệ nhất sát phạt chi trận, lực sát phạt thiên hạ vô song. Mà ‘Thiên Địa Đại Trận’ không chỉ có sát phạt, còn có thể diễn hóa thiên địa tinh thần, thôi diễn vũ trụ hồng hoang, có vô cùng tạo hóa chi diệu.

Ngay cả Vũ Dư đạo nhân cũng từng cảm khái đối với A Bảo, nếu có thể dòm ngó toàn cảnh Thiên Địa Đại Trận, hẳn ở Trận Đạo thượng tạo nghệ khẳng định còn có thể có thể thật lớn đột phá.

Nhưng Thiên Địa Đại Trận là thiên đình bí bảo, lấy thân phận Vũ Dư đạo nhân, hẳn như thế nào cũng không thể không để ý mặt mũi đi cầu thiên đình đem Thiên Địa Đại Trận cho mình mượn nghiên ngẫm nghiên cứu, cho nên luôn vô duyên nhìn thấy Thiên Địa Đại Trận huyền bí, đây là một chút tiếc nuối của Vũ Dư đạo nhân.

A Bảo đem chuyện mười đại thần trận lấy thần thức truyền âm kể rõ một lần, Cơ Hạo nghe đến mức mặt mày vui vẻ, hiểu ý hướng A Bảo nháy nháy mắt.

Việc Vũ Dư đạo nhân không thể hạ thế diện đi làm, Cơ Hạo hẳn lại hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý này.

Nếu là cần Cơ Hạo chạy tới thiên đình, vất vả xin xỏ các thiên thần kia để mình kiến thức Thiên Địa Đại Trận một chút, Cơ Hạo cũng cảm thấy điều này quả thực quá mất mặt. Nhưng nếu là mình tiêu tiền thuê một số thiên thần nào đó ‘làm công’ cho mình, các thiên thần đó chủ động bố trí cho mình một tòa Thiên Địa Đại Trận, vậy Cơ Hạo cảm thấy việc này quả thực là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Hiện tại chỉ xem Khoa Nga thị có đồng ý không. Nếu hẳn thực đáp ứng yêu cầu của A Bảo, Cơ Hạo cảm thấy bao ăn no cũng là rất hợp tình hợp lý.

Tuy đám đại gia súc hiền lành kia không thể làm thịt cho bọn hắn ăn hết, nhưng trên Nghiêu Sơn lĩnh địa những đàn dã thú kia vô cùng vô tận, trong hồ lớn phía đông có vô cùng vô tận cá lớn tôm to, tùy tiện Khoa Nga thị bọn họ ăn đi, bọn họ có thể ăn hết toàn bộ Nghiêu Sơn lĩnh hay sao?

“Đại thần à, Nghiêu Sơn lĩnh ta tuy mới xây dựng, nhưng bản bá không thiếu tiền!” Cơ Hạo ưỡn ngực, bày ra một sắc mặt thổ hào nên có, hẳn thường thường thản nhiên nhìn Khoa Nga thị nói: “Đã muốn xây thành, vậy thì xây một cái tốt! Người không phải nói thiên đình có mười đại thần trận, vậy dùng hết cho ta! Muốn bao nhiêu tiền, cần bao nhiêu nhân công, muốn bao nhiêu tài liệu, cứ việc nói, không phải là tiền sao!”

Vung tay lên, từng đồng lớn ngọc tề, vu tinh ‘rầm rầm’ chảy ra, theo triền núi chủ phong của Nghiêu Sơn như nước chảy chảy xuống. Ngọc tề và vu tinh long lanh theo triền núi trượt đi, trong chớp mắt đã đem dưới một khe nhỏ dưới núi lấp đầy.

Khoa Nga thị nhìn nhìn ngọc tề cùng vu tinh Cơ Hạo ném ra, nhíu nhíu mày,

dùng sức gãi gãi đầu.

“Mười đại thần trận cùng nhau dùng? Vậy tài liệu cùng nhân công sẽ lớn lắm.”

“Tài liệu cùng nhân công, đều dễ nói!” Cơ Hạo híp mắt nhìn Khoa Nga thị, thẳng cha này có chút động lòng rồi. Động lòng là tốt rồi.

Hắn cười nhìn Khoa Nga thị, mang theo một tia chế nhạo cười nói: “Bản bá lòng dạ to lớn, muốn làm cái gì thì phải làm được tốt nhất. Cho nên, mười đại thần trận, có thể sử dụng được thì dùng cho ta. Vấn đề là, đại thần ngài có thể bố trí mười đại thần trận sao?”

Khoa Nga thị rất kiêu ngạo ngẩng đầu lên, chẳng hề để ý nói: “Có gì là đại gia ta không biết? Ta tuy chỉ biết bố trí ba cái trong mười đại thần trận, nhưng ta nhiều huynh đệ như vậy, chúng ta góp lại một chỗ, có cái gì là không làm được? Nhưng muốn bố trí mười đại thần trận, tòa thành này của Nghiêu Bá ngài, lại không thể xây như vậy!”

Cơ Hạo cười hướng Khoa Nga thị chấp tay: “Xin hỏi có cao kiến gì?”

Khoa Nga thị chép miệng một cái, vỗ vỗ cái bụng, hướng tới Cơ Hạo cười ngây ngô vài tiếng.

Khóe miệng Cơ Hạo giật giật, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hướng A Bảo nhìn thoáng qua: “Sư huynh?”

A Bảo cười khở một tiếng, tay áo tay trái vung lên, liền nhìn thấy một trận gió mạnh gào thét nổi lên, nháy mắt bay ra ngoài mấy trăm dặm, hướng tới một đàn trâu rừng ở bờ sông lớn uống nước cuốn một cái, mười mấy vạn con trâu rừng to béo kêu sợ hãi ‘Ngao ngao’ bị cuồng phong cuốn lên, một đường chìm nổi bay về, lơ lửng ở trước mặt Khoa Nga thị.

Mắt Khoa Nga thị chợt sáng ngời, hân há mồm hung hăng hút, những con

trâu rừng đó đều rơi vào trong mồm hăn, hầu như là nuốt chửng xuống.

Một hơi nuốt hơn tám vạn con trâu rừng, Khoa Nga thị rất cuộc nắc no thật to: “No rồi, no rồi! Ăn một bữa này, trong ba tháng không cần ăn cái gì nữa. Thoải mái, thoải mái, trong bụng có thịt, đúng là thoải mái.”

Vung đôi tay lên, mảng lớn tro bụi từ trong lòng đất dâng lên, nhanh chóng quay quanh chủ phong Nghiêu Sơn cùng với mười mấy đỉnh núi xung quanh ngưng tụ thành hư ảnh một tòa thành trì.

“Đã muốn bố trí mười đại thần trận, thành trì này địa bàn không thể nhỏ, nếu không trên tường thành khắc không nổi nhiều thần văn thần phù như vậy, trong lòng đất cũng không chứa được cơ sở thần trận lớn như vậy. Cho nên một vùng núi này, tất cả đều quây vào trong thành.”

Khoa Nga thị sau khi làm một phen, thành trì hăn mới thiết kế dài rộng ba trăm sáu mươi dặm, tường thành cao tới một trăm tám mươi trượng, dọc theo tường thành tổng cộng có ba mươi sáu tòa tháp tên to lớn, mỗi tòa tháp tên cao một ngàn hai trăm trượng, độ cao đã vượt qua chủ phong Nghiêu Sơn.

Kể từ đó, chủ phong Nghiêu Sơn trở thành trung tâm mắt trận thiên nhiên của Thiên Địa Đại Trận, sau khi lấy đại thần thông chải chuốt toàn bộ sông núi linh mạch của toàn bộ Nghiêu Sơn lĩnh, những địa mạch đó hội tụ ở bên dưới Nghiêu Sơn, lấy thần thông đem Nghiêu Sơn luyện chế thành một pháp bảo dạng ngọn núi to lớn, lấy nó làm trung tâm khống chế linh khí địa mạch cung cấp Thiên Địa Đại Trận sử dụng.

Vì phối hợp Thiên Địa Đại Trận, tường thành Nghiêu Sơn thành phải sử dụng đỉnh cấp thần liệu chế tạo.

Cái gọi là thần liệu, chính là các loại chất liệu giấu ở trong tinh không, ngày đêm chịu tinh thần chi lực rèn luyện, còn chất chứa một tia tiên thiên chi khí, chưa bị hậu thiên trọc khí ô nhiễm mới là cái gọi là thần liệu.

Loại thần liệu này chỉ có ở sâu trong tinh không mới có, hơn nữa ẩn sâu ở chỗ trung tâm của tinh tú to nhỏ, cần phá vỡ vỏ ngoài thật dày của tinh cầu mới có thể thu thập. Vô luận là đi tới đi lui trong tinh không hay là phá vỡ tinh cầu thu thập thần liệu, đều là chuyện cực kỳ hao phí khí lực.

Khoa Nga thị đem thành trì thiết kế hoàn thành, sau đó nói ra một phen lời:

“Nghiêu Bá, lời xấu nói ở phía trước, Nghiêu Sơn thành này của người, dù sao không phải thiên đình thiên cung, vô luận là quy mô hay phẩm cấp thần liệu sử dụng, nhất là bảo vật trấn áp đại trận... Người chung quy không có khả năng giống thiên đình thiên cung, vận dụng trên vạn món tiên thiên linh bảo trấn áp mắt trận chứ?”

“Cho nên, huynh đệ chúng ta bày ra cho người mời đại thần trận hoàn chinh, nhưng uy lực trận pháp này và tòa đồ của thiên đình không có cách nào so sánh, người không thể oán huynh đệ chúng ta chỉ lấy tiền công không bỏ sức!”

Lời của Khoa Nga thị rất chân chất, Cơ Hạo lập tức đồng ý.

Chương 486: Phá Thổ

Phong vân biến sắc, trên không Nghiêu Sơn cũng biến thành màu đỏ rực.

Từng chút ánh lửa không ngừng từ trên cao cấp tốc rơi xuống, đó là mấy trăm thiên thần cao nghìn trượng trở lên. Bọn họ hưng phấn lớn tiếng hét dài, khoe miệng thỉnh thoảng có nước dãi mơ hồ trào ra.

Trên mặt đất, mấy chục vạn con dân Nghiêu Sơn lĩnh quát ngựa chạy như điên, xua từng đám đông trâu rừng, ngựa hoang... các đàn thú hướng phía Nghiêu Sơn chạy băng băng đến. Những thiên thần đó hoan hô đáp xuống đất, vươn bàn tay to hướng tới mặt đất hung hăng chộp, nắm lên mấy trăm con trâu rừng ngựa hoang hướng trong mồm lấp đầy.

Tiếng xương vỡ ‘Rắc rắc’ giống như rang lạc vang lên, những gia hỏa này cũng không biết đã đói bụng bao lâu, bọn dã thú kia chưa không rửa sạch, cũng chưa nướng chín, cứ như vậy ăn sống nuốt tươi.

Lượng lớn máu thú từ trong miệng phun ra, những thiên thần đó vươn lưỡi dài ở bên miệng liếm loạn một phen, đem máu thú liếm sạch, sợ lãng phí dù chỉ một chút.

Một gã thần nhân mặc trường bào màu vàng, nhìn qua tướng mạo đường đường từ trên trời bay xuống. Hai tay hắn vác một quả cầu bằng ngọc cực lớn tỏa ra thần quang, ráng màu quấn quanh, nặng nề đem quả cầu bằng ngọc này nện ở trên một ngọn núi lớn, đem nó khảm thật sâu ở trên một vách núi.

Trong quả cầu bằng ngọc có vô số thần văn lóe lên, có lượng lớn hoa văn phức tạp chợt lóe qua.

Đây là Thiên Địa Đại Trận, cũng chính là trận đồ tổng cương của mười đại thần trận của thượng cổ thiên đình.

Thần nhân áo bào vàng này cười lớn đem viên trận đồ tổng cương đường kính trăm trượng đó vớt trên vách núi, sau đó sốt ruột không chờ được vươn tay, nắm lên hai con cá hồ vừa mới từ trong hồ vớt lên thân dài trăm trượng, ‘Soap’ một tiếng đem hai con cá lớn nuốt vào trong miệng.

Không phun vẩy cá, không nhè xương, thần nhân áo bào vàng này sạch sẽ lưu loát đem hai con cá hồ nuốt sống xuống, sau đó hài lòng vỗ vỗ bụng, đột nhiên chỉ vào bầu trời chửi ầm lên: “Một đám vương – bát – đàn vô liêm sỉ, cái gì thiên quy rắm chó? Cái này cũng không cho, cái kia cũng không được. Nếu không phải chúng ta uống gió tây bắc cũng có thể uống lừng dạ, thời gian dài như vậy không làm ăn, các huynh đệ đã sớm đói chết rồi!”

Một đám thần nhân buông gia súc trong tay, đều chửi ầm lên, hướng tới bầu trời cũng không biết đang mắng ai.

Cơ Hạo và A Bảo thì nhanh như hổ đói vồ mồi lao tới trước mặt trận đồ tổng cương, hai tay đặt mạnh trên quả cầu bằng ngọc cực lớn đó.

Thương thiên tại thượng, thiên đình đám bại gia tử kia, Vũ Dư đạo nhân cũng vô duyên gặp một lần, thần trận tổng cương thượng cổ thiên đình áp đáy hòm, trấn áp chu thiên, lại bị bọn họ đem ra như vậy, cứ như vậy không chút phòng bị đặt ở trước mặt Cơ Hạo và A Bảo.

Trong mắt Cơ Hạo cùng A Bảo lóng lánh từng luồng thanh quang, quanh thân thanh khí quanh quẩn, thần thức lực khổng lồ như nước chảy rót vào quả cầu bằng ngọc.

A Bảo đạo hạnh hùng hậu, nguyên thần lực cường đại vô cùng, sau ngần ngừn ba năm hơi thở, trong mắt A Bảo vô số thần văn lóe lên, hân hàn giọng kinh hô: “Quả nhiên tuyệt không thể tả, sư tôn ơi, Thiên Địa Đại Trận này cùng trận đạo bốn môn, quả nhiên có thể tham khảo lẫn nhau, hay thay, hay thay!”

Cơ Hạo không có tu vi nguyên thần cường đại như A Bảo, thần niệm hân sau khi rót vào quả cầu bằng ngọc, chỉ cảm thấy vô cùng vô tận thần văn trải ra trước

mặt, lượng lớn kết cấu trận đồ phức tạp như thủy triều rót vào trong nguyên thần.

Nheo mắt, đau khổ chịu đựng sự đau đớn do tin tức khổng lồ cọ rửa mang đến, Cơ Hạo cắn răng kiên trì suốt ba canh giờ, lúc này mới đem cơ cấu trận đồ của toàn bộ Thiên Địa Đại Trận mạnh mẽ ghi nhớ.

Nhưng hẳn cũng chỉ cứng rắn ghi nhớ cơ cấu trận đồ, về phần những thần văn kia có tác dụng gì, những trận đồ này phải bố trí như thế nào, như thế nào câu thông với sông núi địa thế, như thế nào đối ứng chu thiên tinh thần, như thế nào tiến hành bố trí hoàn mỹ nhất... Cơ Hạo vẫn không biết gì cả!

Tu vi chênh lệch quá lớn, ghi nhớ trọn bộ những trận đồ này thì dễ, muốn thật sự làm rõ đạo lý trong đó, thật sự có thể vận dụng linh hoạt huyền diệu trong đó, Cơ Hạo còn cần tiêu phí vô số năm khổ công cần thận nghiên cứu mới được.

Tiếng ‘Răng rắc, răng rắc’ không dứt bên tai, mấy trăm thần nhân mở rộng cái bụng tọng một phen, hai đàn thú khổng lồ đông nghìn nghịt như mây đen trên mặt đất ở trong khoảng thời gian ngắn bị những gia hỏa này ăn sạch sẽ.

Lấp no cái bụng, những gia hỏa này lại chạy tới cạnh một dòng sông lớn phụ cận, há mồm hướng tới mặt sông hung hăng hút.

Mấy trăm vòi nước bay lên trời rót vào trong mồm những gia hỏa này, mặt nước sông lớn rộng trăm dặm chợt hạ xuống, tiếng nước ‘ào ào’ không dứt, mặt sông cấp tốc hạ xuống mấy trăm trượng, hầu như lộ ra nước bùn đáy sông.

Sau khi ăn uống no đủ, Khoa Nga thị lớn tiếng quát, các thiên thần đó ùn ùn đi tới trước mặt Khoa Nga thị.

Khoa Nga thị lấy ra một quyển trục thật lớn, lớn tiếng rít gào: “Các huynh đệ, đây là vụ làm ăn lớn nhất những năm qua chúng ta nhận. Làm xong một vụ làm ăn này, các huynh đệ chúng ta ít nhất có mười năm không lo cái bụng. Nhanh, lấy tinh thần, đem công việc làm thật ổn thỏa!”

Mở ra quyển trục, Khoa Nga thị lớn tiếng quát: “Xem rõ, đi ba trăm người, đi sâu trong tinh không, thu thập Tinh Quang Thái Ngân, Lưu Quang Kim Sa, Thái Dương Tinh Đồng, Huyền Âm Ô Thiết...”

Nhanh chóng báo ra tên mấy trăm loại thần liệu quý hiếm, Khoa Nga thị hét lớn: “Đi nhanh về nhanh, nơi này chờ tài liệu vào nôi.”

Ba trăm thần nhân đồng thời hét lớn một tiếng, dưới chân bọn họ dâng lên cuồng phong, mảng lớn mây tía lao ra, thể xác và tinh thần bọn họ nhoáng lên một cái, ‘Bá’ liền xé gió bay đi. Những thần nhân này đều có được các loại thần thông bí pháp không thể tưởng tượng, thân thể nhoáng lên một cái liền bay ra ngoài mấy trăm vạn dặm, trong chớp mắt đã phá tan tầng cương phong của Trung Lục thế giới, theo lực đạo cương gió thổi nhập vào trong hư không mênh mông.

Năm đó Cơ Hạo mới đến Trung Lục thế giới, đã từng nhìn thấy một huynh đệ Khoa Nga thị vác một tòa đại lục chạy đi ở trong hư không, đó là hẩn đi sâu trong tinh không thu thập cho hào tộc nào đó của Trung Lục thế giới một khối đại lục linh mạch đầy đủ, kiến tạo cho hào tộc đó hành cung sử dụng.

Chạy đi ở trong tinh không, đối với các thần nhân này mà nói, thoải mái mau lẹ như nhân tộc chạy ở trong sân nhà mình.

Tiếng phong hỏa ‘Vù vù’ vang lên, mấy chục thần nhân hét lớn một tiếng, bọn họ vung đôi tay, liền có lô đỉnh loại khổng lồ cao tới vạn trượng trống rỗng toát ra, lơ lửng ở trên không Nghiêu Sơn.

Khoa Nga thị đem quyển trục trong tay ném ra, hư ảnh một tòa thành trì khổng lồ từ trong bản vẽ phun ra, bao phủ ở mặt ngoài Nghiêu Sơn, Khoa Nga thị rống lớn: “Nhìn bản vẽ xuống tay, trước phá núi lấy tài liệu, đem các tài liệu phụ trợ đều sưu tập đầy đủ hết.”

Mấy trăm thần nhân ở lại Nghiêu Sơn cùng cất tiếng hò hét, bọn họ nhìn thoáng qua bản vẽ, vung đôi tay, mấy trăm đỉnh núi quanh Nghiêu Sơn nhất thời

đất rung núi chuyển một trận, ngọn núi bị nhổ tận gốc, bị bọn họ dễ dàng ném vào đỉnh lô.

Thiên phong gào thét, trong đỉnh lô bốc lên lửa nóng, từng ngọn núi lớn nháy mắt bị luyện thành dịch, các loại vàng bạc đồng sắt, tinh kim mỹ ngọc... các tài liệu phân loại từ từng cái miệng phun của đỉnh lô phun ra, hóa thành đỉnh vuông nóng hôi hổi đặt chính tề trên mặt đất.

Có mấy chục thần nhân thân thể hóa thành một làn khí vàng, nháy mắt nhập vào trong lòng đất.

Mặt đất quanh Nghiêu Sơn liền khẽ run lên, các thần nhân đó thi triển thiên phú thần thông, ở trong lòng đất chải chuốt địa mạch, vô số linh mạch thật lớn thoáng chuyển biến một chút phương hướng lưu động, ùn ùn hướng về phía Nghiêu Sơn hội tụ lại.

Đỉnh núi quanh Nghiêu Sơn chủ phong bay lên từng ngọn một, không ngừng bị ném vào lô đỉnh, rất nhanh quanh Nghiêu Sơn đã lộ ra một mảnh đất bằng phẳng phạm vi mấy trăm dặm.

Đất rung núi chuyển, phong vân biến sắc, các thần nhân đồng loạt động thủ, kiến thiết Nghiêu Sơn thành chính thức bắt đầu.

Chương 487: Mạnh Nha

Kiến thiết Nghiêu Sơn thành triển khai hùng hực khí thế.

Vòng quanh Nghiêu Sơn, bốn phía tường thành đang xây dựng căn cơ. Khoa Nga thị thiết kế cạnh tường thành dài ba trăm sáu mươi dặm, cao một trăm tám mươi trượng, rộng một dặm. Vì thừa nhận lực lượng cản trả cường đại của Thiên Địa Đại Trận, tường thành phải có trụ cột cực kỳ củng cố.

Cho nên các thiên thần đào bốn chiến hào rộng mười dặm, làm cơ sở tường thành. Chiến hào hướng phía dưới đào bối, đào xuyên chín tầng địa mạch hoàng tuyền, trực tiếp đào xuống ba vạn sáu ngàn trượng. Ở chỗ sâu nhất của chiến hào, chiến hào đã mở rộng đến khoảng trăm dặm, các thiên thần ở nơi này làm phép gia cố tầng đá, đem vô số luồng địa mạch thật lớn dẫn dắt tới đây.

Nhóm thần liệu đầu tiên từ trong tinh không thu thập ở nửa năm sau vận chuyển đến Nghiêu Sơn, mấy chục cái đỉnh lô thật lớn luyện, đem một trăm lẻ tám loại thần liệu quý hiếm lấy bí pháp thiên đình đúc nóng thành ‘Tinh Thần Thần Thiết’ trong truyền thuyết, từng tầng đúc ở trong chiến hào trong lòng đất.

Tinh Thần Thần Thiết là một loại hợp kim đặc thù, trong quá trình đúc nóng còn cần thêm vào tinh huyết các loại giao long và hung cầm mãnh thú, trộn lẫn lượng lớn máu nhân tộc chứa linh tính mới có thể đúc thành.

Vì luyện Tinh Thần Thần Thiết, Đại Vu dưới trướng Cơ Hạo cách mỗi ba ngày đều phải cắt mạch máu mình chảy ra lượng lớn máu tươi, mất máu lượng lớn khiến Đại Vu dưới trướng Cơ Hạo thương tổn nguyên khí rất nặng, sức chiến đấu bình quân giảm xuống khoảng ba thành.

Nhưng trả giá tất cả cái này đều là đáng giá.

Cơ Hạo đứng ở đỉnh núi Nghiêu Sơn, nhìn mấy chục khẩu lô đỉnh thật lớn đồng thời mở ra, nước thép bảy màu như cự long từ trong lô đỉnh gào thét phun

ra, mang theo nhiệt độ cao đáng sợ đổ vào trong bốn cái chiến hào thật sâu.

Mặt đất nổ vang, trên mặt đất bốc lên hơi nóng, nước thép cuộn cuộn sôi trào ở trong chiến hào, điên cuồng cắn nuốt thiên địa nguyên khí địa mạch đưa tới. Ở dưới thiên địa nguyên khí kích thích, nước thép tản mát ra ráng màu loá mắt, chiếu rọi trên không Nghiêu Sơn đủ mọi màu sắc, sắc sở phi phạm.

Nước thép tính chất nặng nề dị thường, ở dưới sự khống chế của các thiên thần, theo khe hở giữa tầng thổ nhưỡng, nham thạch, rất nhanh hướng căn cơ Nghiêu Sơn thẩm thấu. Nghiêu Sơn to như vậy nhanh chóng bị nước thép thẩm thấu, đá cùng cát bùn thân núi bị nước thép đồng hóa, nhanh chóng hóa thành một khối chỉnh thể.

Màu sắc Tinh Thần Thần Thiết như cầu vồng sau cơn mưa, được xưng cùng thiên địa đồng thọ vĩnh viễn không mài mòn, một khi đúc thành hình mặc cho mưa đánh gió thổi, ruộng bể nương dâu cũng không thể tổn hại Tinh Thần Thần Thiết mảy may. Đây là tài liệu thần kỳ thượng cổ thiên đình dùng để đỡ nền thiên cung, chỉ có số ít hậu duệ cổ thần nắm giữ bí phương hòa tan luyện.

Đặc biệt Tinh Thần Thần Thiết thần dị phi phạm, có độ dung hợp nguyên khí hoàn mỹ, bất cứ năng lượng nào cùng thiên địa nguyên khí đều có thể không tổn hao gì xuyên thấu qua ở trong Tinh Thần Thần Thiết; một khối Tinh Thần Thần Thiết nho nhỏ, lại có thể cất chứa lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ, có thể xưng là tài liệu traten cơ tốt nhất.

Bởi vì phẩm chất tài liệu không bằng lúc thái cổ hồng hoang, cộng thêm thiên thần động thủ rèn thực lực không bằng thượng cổ thần linh, lại thêm tinh huyết dung nhập trong lô đỉnh phẩm chất có hạn, cho nên Nghiêu Sơn thành của Cơ Hạo rèn ra Tinh Thần Thần Thiết, ở trên phẩm chất so với thiên đình thiên cung sử dụng kém hơn rất nhiều, đại khái chỉ có phẩm chất không đến một thành của mặt hàng chính bản.

Dù là phẩm tướng kém như vậy, Tinh Thần Thần Thiết vẫn có thể xưng là

thần vật, dùng nó đỡ nền cho một tòa Nghiêu Sơn thành nho nhỏ chỉ có thể lấy ‘xa xỉ’ để hình dung.

Từng tầng nước thép đổ lên, thiên thần phụ trách thi công lơ lửng ở trên không nước thép sôi trào, không ngừng cắt đầu ngón tay mình, đem từng chút thần huyết chất chứa thần lực khổng lồ nhỏ vào trong nước thép.

Bọn họ lớn tiếng niệm tụng thần chú đời đời tổ truyền, giọt máu trong tay vụn vụn biến hóa, không ngừng hóa thành thần văn to nhỏ khắc ở trong nước thép.

Lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ không ngừng theo địa mạch to nhỏ ủa vào, trong Tinh Thần Thần Thiết sôi trào vô số thần văn quay cuồng, không ngừng cắn nuốt thiên địa nguyên khí ập tới, những thần văn đó liền từ hư ảnh mờ lung dần dần chắc chắn, ngưng thực, cuối cùng trở nên như thực chất.

Cơ Hạo đứng ở đỉnh núi quan sát nước thép sôi trào trong chiến hào, lại ngẩng đầu nhìn hướng những lô đỉnh gào thét rống giận kia, không khỏi có chút lo lắng: “Tài liệu đến tiếp sau còn cần nửa năm mới có thể đưa tới, nước sắt này nếu đọng lại làm sao bây giờ?”

Khoa Nga thị đang chỉ huy thi công nghe được lời Cơ Hạo nói, không khỏi cất tiếng cười to: “Nghiêu Bá yên tâm, cái này căn bản không cần lo lắng. Tinh Thần Thần Thiết chính là thần vật, không phải sắt thường có thể so sánh. Chúng ta đổ lên từng tầng một, trừ phi chúng ta thi triển thần ấn, nếu không những nước thép này vĩnh viễn sẽ không đọng lại. Tài liệu đến tiếp sau tiếp tục đổ, bọn nó tất nhiên là nhất thể thành hình, hoàn toàn không tỳ vết.”

Cơ Hạo nhất thời yên lòng, hướng về Khoa Nga thị cười nói: “Làm phiền các vị, còn xin các vị để ý nhiều hơn, ta đã phái người đi Bồ Phán mua rượu ngon, các vị đại thần chỉ việc cơm no rượu say là được.”

“Rượu ngon!” Nước miếng Khoa Nga thị thiếu chút nữa trào ra. Hắn trừng to mắt, hướng về phía Cơ Hạo lớn tiếng kêu lên: “Nghiêu Bá, nếu người có thể đi đại dương Đông Hoang, giết ba ngàn con cự long trở về, đưa thân thể bọn nó đặt

ở trong nền tường, ta cam đoan tường thành này của người cùng tường vây thiên đình thiên cung cũng không chênh lệch bao nhiêu!”

Cơ Hạo mặt tối sầm, hất tay áo một cái xoay người bước đi.

Nói giỡn, một con cự long trưởng thành thực lực có thể so với Vu Vương, cự long hơi cường hãn chút sẽ khẳng định có sức chiến đấu cấp Vu Đế, đi đại dương Đông Hoang giết ba ngàn con cự long? Mình là đưa đồ ăn tới cửa à?

Ở trong u cốc một bên của Nghiêu Sơn, Cơ Hạo mở mấy trăm cái hang to nhỏ, từ trong con dân lựa chọn kĩ ba ngàn đồng nam đồng nữ, đều là trẻ con thông minh nhanh nhẹn, nay đang tụ tập ở nơi này tiếp nhận Thiếu Ti, Vũ Mục dạy dỗ.

Cơ Hạo phỏng theo nội điện Vu Điện hình thức, chọn lựa một đám trẻ con tuổi còn nhỏ, từ nhỏ tiến hành giáo dục tinh anh, cung cấp tất cả tu luyện vu lực cần cho bọn họ. Những đứa bé này bây giờ còn rất nhỏ yếu, nhưng cho bọn họ đủ thời gian và tài nguyên, nhiều nhất mười năm, Cơ Hạo có tin tưởng đem bọn họ bồi dưỡng hết thành Đại Vu.

Một mũi Đại Vu tinh nhuệ từ nhỏ đã vô cùng thân mật với Cơ Hạo, đối với Cơ Hạo khẳng khẳng một mực nguyện trung thành, đây mới là lực lượng trung tâm tương lai của Nghiêu Sơn lĩnh.

Cơ Hạo không chỉ truyền thụ bọn họ vu pháp vu thuật, càng truyền thụ bọn họ đủ loại, từ hành chính hằng ngày, quản lý nhân sự, pháp luật pháp quy, hành quân đánh trận, thậm chí dò hỏi tình báo, giám thị theo dõi vân vân, Cơ Hạo muốn đem bọn họ bồi dưỡng thành quan viên tương lai của mình, bồi dưỡng thành gia thần bộ tộc Nghiêu Bá.

Khi Cơ Hạo trở lại u cốc, chương trình học buổi sáng đã chấm dứt, ba ngàn đứa bé tuổi tương đương đứng ở trên đỉnh núi, đang ngơ ngác nhìn chủ phong Nghiêu Sơn ngoài mấy trăm dặm hơi nóng ngập trời.

Thỉnh thoảng có đứa bé thất thanh kinh hô, vì sức mạnh to lớn của những thiên thần kia mà tán thưởng không thôi.

Thiếu Ti đứng ở giữa bọn họ, ôn hòa nói: “Nơi đó đang xây dựng, là Nghiêu Sơn thành, cũng sẽ là nhà của các người về sau!”

“Chỉ các các người chịu bỏ sức, các người sớm hay muộn có một ngày, sẽ cường đại như các thiên thần đó. Các người sẽ có lực lượng, bảo hộ Nghiêu Sơn thành, bảo hộ quê nhà các người, bảo hộ cha mẹ cùng tộc nhân của các người.”

Cơ Hạo cười nhìn Thiếu Ti.

Thiếu Ti không chỉ có năng lực quản lý xuất sắc, hơn nữa đối phó bọn trẻ con này cũng là một hảo thủ. Cơ Hạo thậm chí rất ác ý từng đoán—— hay không bởi vì Thái Ti thật ra chính là một đứa bé lớn tuổi, Thiếu Ti chiếu cố Thái Ti nhiều năm như vậy, mới luyện thành một bản lĩnh giao tiếp với trẻ con như vậy?

Đang vựng trộm cười, một gã phụ quan Đế Thuấn cho Cơ Hạo mượn sỏi bước chạy tới.

“Nghiêu Bá, tám trăm đồng tử ngài phân phó chọn lựa, đã chọn xong rồi.”

Chương 488: Vi Sư

Trong u cốc, mấy tộc lão kính cẩn đứng thành một hàng.

Phía sau bọn họ đứng chỉnh tề tám trăm nam nữ đồng tử tuổi không lớn, mỗi người thật cẩn thận ngừng thở nhìn Cơ Hạo.

Trong tay một tộc lão đứng trước nhất đang bưng một cái khay gỗ, lót một tấm da thú mềm mại, bên trên đặt một viên minh châu to bằng nắm tay. Trong thân viên ngọc trong suốt, mơ hồ có vài đám mây tía lưu chuyển, phù văn thật nhỏ thỉnh thoảng lóe ra.

Đây là một hạt châu Cơ Hạo cầu A Bảo luyện chế cho hắn, tác dụng cũng không quá lớn, lại có thể đo ra cường độ linh hồn trời sinh của một người. Tám trăm nam nữ đồng tử trước mắt, là tám trăm người trong mấy trăm vạn đứa trẻ trong ngàn vạn tộc nhân trên Nghiêu Sơn lĩnh địa của Cơ Hạo, linh hồn trời sinh cường đại nhất.

“Nghiêu Bá!” Mấy tộc lão thấy Cơ Hạo, vội vàng hướng Cơ Hạo gập người hành lễ, đám trẻ con phía sau bọn họ thì ùn ùn quỳ lạy.

“Ừm!” Cơ Hạo khẽ nhấc tay, một làn gió mềm mại nâng dậy những đứa bé này. Hắn đánh giá cẩn thận một phen những đứa nhỏ này, không hổ trời sinh linh hồn cường đại, ánh mắt bọn nó linh động linh hoạt, ánh sáng trí tuệ sâu trong con người cũng càng thêm thâm thúy mãnh liệt.

So sánh với ba ngàn đứa trẻ Thiếu Ti, Vũ Mục phụ trách, bọn nhỏ trước mắt thân thể không cường đại bằng bọn họ, nhưng càng thêm trí tuệ thông minh. Ba ngàn đứa bé kia thân thể cường đại, có thể dựa theo phương pháp tu luyện truyền thống của nhân tộc bồi dưỡng thành Đại Vu, mà những đứa bé thông minh nhanh trí này, vừa lúc dùng để nghiên cứu đạo pháp tinh diệu, huyền ảo của Vũ Đạo nhân nhất mạch.

Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đạo pháp trọng nguyên thần, khinh thân thể, đạo pháp tinh diệu lại cần ngộ tính cường đại mới có thể nghiên cứu, mà ngộ tính thứ này rất khó đánh giá, Cơ Hạo liền thô bạo lựa chọn trẻ con linh hồn trời sinh cường đại, rất hiển nhiên xác suất ngộ tính của bọn nó tương đối cao là khá lớn.

“Về sau hàng năm, trong trẻ con từ mười tuổi trở xuống, chọn lựa ra tám trăm người linh hồn cường đại nhất đưa tới nơi này.” Cơ Hạo chỉ chỉ bảo châu trên khay gỗ, trầm giọng nói: “Chuyện này sẽ do các người phụ trách.”

Mấy tộc lão bất an nhìn Cơ Hạo một cái, tộc lão bưng khay gỗ khẽ cắn môi, thật cẩn thận hỏi: “Nghieu Bá, những đứa bé này, ngài chọn lựa bọn nó là muốn làm gì?”

Không chỉ có tộc lão này, ngay cả cha mẹ những đứa bé này cũng rất bất an. Cơ Hạo chọn lựa những đứa bé này, đều là trẻ con linh hồn cường đại, mà trong vu pháp, có một đồng vu pháp bí thuật tà ác cần dùng tới linh hồn nhân loại.

Tộc lão mở miệng đặt câu hỏi ở trong bụng bơm hơi cho bản thân rất lâu, thật không dễ gì to gan hỏi một tiếng, lời mới ra khỏi mồm, trên trán đã đầy mồ hôi lạnh, hai chân đột nhiên mềm nhũn ‘Rầm’ một tiếng quỵ xuống đất, run run hướng Cơ Hạo liên tục dập đầu thỉnh tội: “Nghieu Bá, tiểu lão nhân... Tiểu lão nhân...”

Cơ Hạo dờ khóc dờ cười nhìn tộc lão sợ tới mức hồn vía lên mây này. Nhân tộc thời đại đó, mặc dù có Liệt Sơn Húc thứ vô liêm sỉ như vậy, nhưng càng nhiều con dân, tuyệt đại đa số con dân, vẫn thuần phác, thô hào như tộc lão này.

“Ta thu bọn nó làm đồ đệ!” Hai tay Cơ Hạo cầm cánh tay lão nhân, đem hẳn nâng dậy. Hắn nhìn lão nhân cười nói: “Ta sẽ tự mình truyền thụ bọn nó ‘vu pháp’, bọn nó là thân truyền đệ tử của ta, ta là sư phụ của bọn nó.”

Cơ Hạo chỉ chỉ bọn trẻ con đang hô to gọi nhỏ xem náo nhiệt trên đỉnh núi bên cạnh, mỉm cười nói: “Bọn nó đang học. Là vu pháp truyền thống Vu Điện nhất mạch truyền thừa, trọng thân thể mà khinh linh hồn. Nhưng vu pháp ta

truyền thụ, chỉ có trẻ con thông minh mới có thể học tập, trời sinh linh hồn càng cường đại tương lai thành tựu càng cao. Các người chẳng lẽ cho rằng, ta sẽ dùng hồn phách con dân lãnh địa nhà mình đi luyện pháp?”

Mấy tộc lão đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, sau đó đột nhiên mừng như điên!

Ba ngàn đứa nhỏ được chọn lựa ra, do Thiếu Ti, Vũ Mục tự mình dạy, cha mẹ những đứa trẻ may mắn đó đã được vô số tộc nhân hâm mộ đôi mắt đỏ ửng.

Nhưng tám trăm đứa nhỏ này, bọn nó thể mà lại may đến mức sắp được Cơ Hạo tự mình thu làm môn đồ?

Thân truyền đệ tử của Nghiêu Bá Cơ Hạo, đây chắc chắn là nhân tuyển tâm phúc đáng tin tưởng lai.

‘Phốc’ một tiếng, mấy tộc lão một lần nữa quỳ xuống, mừng rỡ như điên hướng Cơ Hạo liên tục dập đầu. Càng có một tộc lão quát to một tiếng, những đứa bé kia cũng đều ngậy thơ quỳ gối dưới đất, hướng Cơ Hạo liên tục bái lạy.

Đứng ở một bên, phụ quan kia của Đế Thuấn cũng không khỏi nhếch miệng cảm khái. Ba ngàn đứa trẻ kia tu luyện là vu pháp truyền thống của Vu Điện, bọn nó tương lai có thể là trọng thần đại tướng dưới trướng Cơ Hạo, nhưng tám trăm đứa nhỏ này tu luyện là vu pháp bí thuật Cơ Hạo độc môn truyền thụ, bọn nó chắc chắn là tâm phúc cận thần của Cơ Hạo.

Trọng thần và cận thần, hai bên đều là thần tử, nhưng mà ý nghĩa lại khác hẳn nhau.

“Những đứa trẻ này, thật ra tạo hóa tốt.” Tên phụ quan này cũng không khỏi âm thầm tán thưởng.

“Được rồi, được rồi, nhớ kỹ, về sau hàng năm đầu xuân, trong toàn bộ trẻ con mười tuổi trở xuống, lựa chọn kỹ tám trăm người đưa lên.” Cơ Hạo nhìn công

trường Nghiêu Sơn thành xa xa khí thế ngất trời, tràn đầy lòng tin nói: “Về sau hàng năm, trên lãnh địa ít nhất cũng sẽ có thêm hơn trăm vạn đứa nhỏ, càng về sau, số lượng này sẽ càng ngày càng nhiều, các người phải cẩn thận chọn lựa mới được.”

Mấy tộc lão hưng phấn cười, kính cẩn rời khỏi u cốc.

Cơ Hạo hướng tám trăm đứa trẻ đó vẫy tay một cái, bảo bọn nó xếp thành bốn đội ngũ chỉnh tề theo phía sau mình.

Theo u cốc đi về phía trước mười mấy dặm, phía trước phía dưới một vách núi rêu xanh ngưng thúy, A Bảo mở một cái động phủ nho nhỏ. Hắc và La Sơn ngồi xếp bằng ở dưới một giàn cây tử đằng la thật lớn trước hang, đang hướng La Sơn giảng giải vài chỗ khó trong nuốt thiên địa linh tụy, hành khí qua mạch.

Cơ Hạo mang theo tám trăm đứa trẻ đi tới. A Bảo buông kinh quyển trong tay xuống, cười nhìn tới: “Cơ Hạo, hôm nay sao lại rảnh... Nhiều trẻ con như vậy? Đệ muốn làm cái gì?”

Ánh mắt A Bảo liên tục lóe lên. Hắc đã đoán được Cơ Hạo muốn làm gì, nhưng hắc cũng không ngờ, Cơ Hạo sẽ đem sự tình biến thành lớn như vậy.

“Sư huynh, về sau bọn nó đều là môn nhân của ta. Khác với những đứa bé kia, ta chuẩn bị truyền thụ bọn nó phương pháp tu luyện.” Cơ Hạo hướng A Bảo nghiêm nghị hành một lễ: “Hôm nay còn xin sư huynh làm giám chứng, ta đem bọn nó thu làm môn nhân đệ tử, còn xin sư huynh làm chủ, ban cho bốn môn phương pháp tu luyện cơ bản.”

A Bảo ngây người một lúc lâu, đột nhiên nhảy dựng lên, vòng quanh những đứa bé Cơ Hạo chọn lựa đi nhanh vài vòng.

Qua hồi lâu, A Bảo bấm ngón tay tính toán, sau đó nghiêm nghị hướng về bầu trời chấp tay hành một lễ, lặng lẽ niệm tụng vài câu. Một cơn cuồng phong đột nhiên nổi lên từ đất bằng, hất lên áo dài trên người A Bảo. Hắc đột nhiên cất

tiếng cười to, sau đó nghiêm nghị hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Việc này, rất tốt, lúc sư tôn thu đệ làm đồ đệ, đệ chỉ là một bình dân bé nhỏ không đáng kể trong nhân tộc... đệ muốn thu môn đồ rộng rãi, làm vinh dự bốn môn, ai cũng không bắt bẻ được điều gì.”

A Bảo tùy tay vung lên, một đạo thanh quang phun ra, trong thanh quang bóng dáng chân thân Vũ Dư đạo nhân hiện lên.

Cơ Hạo đứng ở trước hình ảnh chân thân Vũ Dư đạo nhân, đầu tiên là tự mình nghiêm nghị bái lạy Vũ Dư đạo nhân, sau đó ở dưới sự chủ trì của A Bảo, tám trăm đồng tử sau khi lễ bái tổ sư, lại đều hướng Cơ Hạo dập đầu hành lễ, chính thức trở thành đệ tử của Cơ Hạo.

Nhìn những đứa nhỏ đứng chỉnh tề ở trước mặt, A Bảo không khỏi cất tiếng cười to.

Trong tiếng cười lớn, A Bảo cũng không khỏi hướng Cơ Hạo liên tục lắc đầu, chỉ cảm thấy đồng môn sư huynh đệ nhà mình nhiều như vậy, nhưng một hơi thu tám trăm môn đồ, loại đại thủ bút này thật sự làm người nghe kinh sợ, cũng chỉ có Cơ Hạo làm ra nổi nhỉ?

Người tu luyện chú ý là hai chữ ‘duyên pháp’, chưa bao giờ mở rộng giáo môn thu môn đồ rộng rãi như Cơ Hạo!

Chương 489: Đàn Tràng

Tám trăm đồng tử sau khi hướng Cơ Hạo hành lễ bái sư, trong thanh quang A Bảo phóng ra, hình ảnh chân thân Vũ Dư đạo nhân đột nhiên mỉm cười, quát một tiếng trầm thấp hữu lực ‘Đại thiện’.

Thân thể A Bảo run lên, bị hình ảnh chân thân Vũ Dư đạo nhân đột nhiên mở miệng phát ra tiếng làm kinh ngạc một phen, hắc vội vàng hướng Vũ Dư đạo nhân trong thanh quang hành lễ, miệng xưng ‘sư tôn’ không ngừng.

Vũ Dư đạo nhân tay phải khẽ động, mấy điểm thanh quang bay ra, nhẹ nhàng rơi ở trước mặt Cơ Hạo.

Ba thiên kinh quyển, một cái chuông đồng, một khối lệnh bài, mười hai lá cờ phướn tinh quang quanh quẩn, một trận đồ, một hạt sen màu xanh to bằng nắm tay. Cơ Hạo sau khi tiếp nhận mấy vật này, thân hình Vũ Dư đạo nhân trong thanh quang dần dần tán đi, trong không khí lại để lại một tiếng ‘Diệu thay’!

“Không ngờ được, sư tôn cũng bị kinh động rồi.” A Bảo than thở một tiếng, chỉ vào chuông đồng trong tay Cơ Hạo cười nói: “Đây là Thanh Ninh Thần Chung, có thần hiệu càn quét tà ma, xua tan tâm ma, một tiếng chuông kêu, trong vạn dặm tâm thần yên bình, không dính hạt bụi.”

“Lá cờ phướn này, là Thập Nhị Nguyên Thần Điện Đảo Loạn Không Trận sư tôn tự tay luyện chế, lực phòng ngự cực kỳ cường đại, có thể dùng để thủ hộ đàn tràng sơn môn, người thường không biết bí quyết căn bản không thể tiến vào.” A Bảo lại chỉ về phía trận đồ kia: “Trận đồ này là phối hợp Thập Nhị Nguyên Thần Điện Đảo Loạn Không Trận sử dụng, tuy không thần diệu vô biên bằng kiếm trận trận đồ trấn sơn của sư tôn, nhưng cũng có thể thoải mái nắm giữ tất cả gió thổi cỏ lay trong ba ngàn dặm.”

Cơ Hạo ở một trận chiến vịnh Ác Long, đã biết chỗ tốt của kiếm trận trận đồ của Vũ Dư đạo nhân, trận đồ trong tay tuy không cường đại bằng kiếm trận trận

đồ kia, nhưng có thể nắm giữ ba ngàn dặm, thế này đã là bảo bối cực kỳ khó được, hẳn cũng không khỏi tán thưởng một tiếng ‘Đại diệu’.

A Bảo cầm lên khối lệnh bài bằng ngọc màu xanh kia, nhìn nhìn những đứa trẻ kia, chỉ tay một cái, trong ngọc bài điểm điểm thanh quang bay ra, nhanh chóng hóa thành tám trăm khối lệnh bài to bằng bàn tay bay tới trước mặt những đứa trẻ đó.

Cầm lệnh bài trả lại cho Cơ Hạo, A Bảo cười nói: “Về sau đệ lại thu môn nhân đệ tử, thì dùng lệnh bài mẹ này chế tạo lệnh bài con ban cho bọn hắn, đại biểu thân phận bốn môn đệ tử. Những lệnh bài con này tuy không có nhiều thần thông pháp lực, cũng có thể tránh bụi, tránh độc, che gió chắn mưa, khi dãi tọa đeo bên người, cũng có thể có công hiệu thanh tịnh tâm thần nhất định.”

“Mấu chốt nhất, là mỗi một khối lệnh bài con nối thẳng lệnh bài mẹ, Cơ Hạo đệ có thể biết bọn họ ở phương nào bất cứ lúc nào, bị thương hay không vân vân, càng có các loại diệu dụng khác.” A Bảo chỉ vào lệnh bài mẹ cười nói: “Bằng không đệ tử đông đúc như thế, nếu hỗn độn một trận, như thế nào mới có thể quản lý ước thúc?”

Cơ Hạo giật mình gật đầu, một đạo thần niệm đánh vào khối lệnh bài mẹ này, đem nó cất giữ cẩn thận.

Vũ Dư đạo nhân có thể ban trọng bảo lệnh bài mẹ như vậy, có thể thấy được Vũ Dư đạo nhân cũng là có kế hoạch thu môn đồ rộng rãi, làm vinh dự giáo môn. Bằng không hẳn lâm thời luyện chế mà nói, lại nào có thể nhanh như vậy có thể có một khối lệnh bài như vậy ra?

“Về phần hạt sen này.” A Bảo nhìn hạt sen màu xanh kia cười nói: “Sen chính là thiên địa kỳ chủng, chất chứa vô cùng diệu dụng, với người tu luyện càng như thế. Hạt sen này lai lịch phi phàm, là vật tiên thiên, đem nó trồng ở trong đàn tràng, không chỉ có thể có thêm một chỗ thắng cảnh, càng có vô cùng diệu dụng. Cơ Hạo đệ về sau có thể chậm rãi tìm hiểu.”

Đến cuối cùng, bàn tay A Bảo vuốt ve ba quyển kinh quyển trong tay Cơ Hạo.

Ba bản kinh quyển cũng không biết dùng tài liệu gì chế thành, trang sách màu sắc như ngọc, chữ viết bên trên ánh vàng chói mắt, phong cách cổ xưa huyền diệu, cả kinh quyển quanh quẩn ráng tử khí, như sóng nước quay quanh kinh quyển không ngừng xoay tròn.

“Ba quyển đạo kinh này, nhất định phải cẩn thận cất giữ, từ nông tới sâu, lần lượt truyền thụ.” A Bảo nhìn kinh quyển nghiêm nghị nói: “Ba thiên kinh văn này, tuy không bằng đại đạo bí pháp sư tôn tự mình truyền thụ, nhưng cũng là truyền thừa chính tông của bốn môn, nhất định phải cẩn thận, không thể truyền lầm người.”

Cơ Hạo nghiêm nghị đồng ý, cẩn thận đem những bảo vật này lần lượt thu hồi, xoay người nhìn về phía tám trăm môn nhân mình vừa mới thu nhận.

“Từ hôm nay trở đi, các người sẽ một lòng tu luyện. Cha mẹ các người, đều là nô lệ vi sư mua ở Bồ Phán. Bởi vì các người quan hệ, từ hôm nay trở đi, vi sư khôi phục thân phận bình dân của bọn họ, bọn họ cũng là nhóm tộc nhân thật sự đầu tiên của Nghiêu Sơn lĩnh.” Cơ Hạo nhìn các môn nhân này nghiêm nghị nói: “Tiền đồ của các người, tất cả trên tay chính các người, nhất định không thể hoang đường chơi đùa, bỏ lỡ phen tạo hóa này.”

Tám trăm đồng tử ùn ùn hướng Cơ Hạo quỳ lạy hành lễ, mỗi người không kiềm chế được vui vẻ ra mặt.

Bọn họ đều là nô lệ, cha mẹ bọn họ cũng đều là nô lệ, Cơ Hạo thu bọn họ làm đồ đệ, thả cha mẹ bọn họ tự do, để bọn họ trở thành tộc nhân tự do, thế này bảo bọn họ làm sao không vui?

Ở dưới sự chỉ điểm của Cơ Hạo, những đồng tử này đều cắt rách ngón tay, đem một chút tinh huyết nhỏ ở trên lệnh bài, các lệnh bài này liền hóa thành một đạo thanh quang nhập vào mi tâm bọn họ, ở chính giữa hai hàng lông mày bọn

họ liền có một luồng thanh khí mờ nhạt dần dần trôi ra.

Bởi vì Nghiêu Sơn thành còn đang thi công, Cơ Hạo cũng chưa tiêu phí tâm tư chọn lựa đàn tràng.

Ngay cạnh động phủ A Bảo mở, Cơ Hạo thi triển pháp lực mở mấy chục cái hang lớn nhỏ, ở trong núi đào ra một cái hang to đủ để cất chứa mấy nghìn người, bảo tộc nhân bên ngoài chuẩn bị một ít lương thực dầu muối, củ lửa... các loại vật phẩm sinh hoạt, liền ở đây làm một cái đàn tràng qua loa.

Ngay phía trên cái hang lớn nhất của đàn tràng, Cơ Hạo treo một bức họa Vũ Dư đạo nhân, ở phía dưới bức họa thờ một cái lư hương, mỗi ngày tự nhiên có đồng tử ở đây dâng hương quét tước.

Cơ Hạo để các môn nhân đệ tử tự mình động thủ, kiếm một ít dây leo mềm mại bền bỉ, bện tám trăm cái bồ đoàn, đặt chỉnh tề ở trong hang. Hắn cũng tự mình làm, chế tác ba cái bồ đoàn lớn đặt ở phía dưới bức họa Vũ Dư đạo nhân, một cái điện phủ giảng kinh có hình có dạng cứ thế thành hình.

Chọn lựa một ngày lành tháng tốt, Cơ Hạo mời A Bảo ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn chính giữa, do A Bảo gã đại sư huynh này bắt đầu bài giảng đầu tiên của chỗ đàn tràng đơn sơ này. Cơ Hạo ngồi ở bên cạnh A Bảo không nói một lời, hết sức chăm chú lắng nghe A Bảo truyền thụ.

A Bảo đem quyển thứ nhất trong ba quyển đạo kinh Vũ Dư đạo nhân ban cho đặt trước mặt, đưa tay mở ra trang đầu tiên.

Hắn hít sâu một hơi, nhất thời trong cái hang tỏa ra thanh quang, khói thuốc trong lư hương phía sau cuồn cuộn bốc lên tử khí, hương thơm thoang thoang xua tan tạp khí bụi bậm, làm tinh thần mọi người đều chột ngượng tụt.

Đôi mắt A Bảo phun ra những tia thanh quang, đỉnh đầu một đám mây lành màu xanh bay lên, trên mây lành nhiều điểm kim quang tử khí lóe ra, huyền hóa ra hư ảnh vô số pháp bảo hoa lệ lay loạn đầy trời.

Quát từng tiếng, A Bảo bắt đầu truyền thụ kỳ ảo dẫn khí cơ sở nhất, cơ bản nhất của Vũ Đạo nhân nhất mạch.

Lấy cơ thể người làm lò lửa, lấy thiên địa nguyên khí làm củi, dẫn khí vào cơ thể, kích phát huyết khí, hóa hậu thiên thành tiên thiên, kích phát ngũ tạng ngũ khí, điều hòa long hổ, thủy lửa tương tế...

Trong hang thô ráp đơn sơ lóe ra kỳ quang, mảng lớn hư ảnh sen xanh từ bầu trời dần dần bay xuống, không ngừng rơi ở trên thân đám trẻ con kia.

Cơ Hạo nheo mắt, nghe đến mức mặt mày vui vẻ.

Đem đạo kinh A Bảo truyền thụ và Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh của mình chiếu rọi lẫn nhau, trong lòng Cơ Hạo đột nhiên lại sinh ra vô số hiểu biết.

Thời gian trôi qua từng ngày một, trong đàn tràng của Cơ Hạo mỗi ngày hoặc là A Bảo giảng kinh, hoặc chính hắn luận đạo, tám trăm đồng tử đầu nhập toàn thân tâm ở trong đại đạo ảo diệu vô cùng, căn cơ trở nên thuần hậu, vững chắc từng chút một.

Hoa nở hoa tạ, một năm thời gian nước chảy vậ cực nhanh.

Chương 490: Mật Sứ

Tuyết lớn lông ngỗng thổi quét Bồ Phán.

Cuồng phong cuốn tuyết lớn đảo qua phố lớn ngõ nhỏ Thập Nhật thị, ngoài đường người đi đường ít ỏi, chường quây nhiều cửa hàng có chút tức giận đứng ở cửa nhà mình, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt âm thầm ân cần thăm hỏi lão thiên gia.

Phía đông Thập Nhật thị có một chỗ đất bằng phẳng thật lớn, sắt đá trải mặt đất, mài bóng loáng như gương. Bên cạnh vùng đất bằng phẳng này, một ngôi lầu dựng lên cao cao, trong lầu ăn uống linh đình, tiếng cười không dứt, càng có tiếng cười nũng nịu của nữ tử bay ra như sóng, khiến người ta ngứa ngứa tê tê trong lòng.

Tầng đỉnh lầu cao không có ngăn cách, toàn bộ tầng trệt chính là một nhà gian thật lớn.

Trên cột nạm vàng khảm ngọc, trên sàn trang trí minh châu bảo thạch, nhà gian trang trí cực kỳ xa hoa. Bên ngoài tuyết lớn bay bay, nhưng trong phòng lại là lửa than ấm áp, ấm áp làm người ta nhin không được ngủ gà ngủ gật.

Vô Chi Kỳ ngồi ở phía sau một cái đài ngọc cực lớn, một trái một phải vây quanh hai nữ lang kiều diễm đáng người nóng bỏng, tác phong mạnh mẽ. Các nàng không ngừng dùng thân thể đầy đặn của mình cọ xát Vô Chi Kỳ, hoặc là rót rượu cho hắn, hoặc là gấp thức ăn cho hắn, tận tình ra sức lấy lòng hắn.

Vô Chi Kỳ cũng không khách khí, rượu ngon món ngon nuốt xuống như nước chảy, hai tay còn dùng sức nắm lấy thân thể hai nữ lang xoa nắn khắp nơi.

Doanh Vân Hạc ngồi ở phía sau một tấm đài ngọc khác, thường thức một cái chén vàng, neho mắt nhìn Vô Chi Kỳ tận tình tiệc rượu mua vui. Bên cạnh hắn cũng có hai thiếu nữ xinh đẹp, nhưng hai nữ nhân im ắng, nhu thuận đứng ở nơi

đó không nhúc nhích, không dám phát ra nửa điểm thanh âm.

Sau một cái đài ngọc chính phía trên, Liệt Sơn Húc cầm lên chén lớn, hung hăng trút cạn một chén rượu. Dùng sức nấc no, Liệt Sơn Húc đột nhiên vỗ thật mạnh xuống bát rượu, chỉ vào Vô Chi Kỳ cất tiếng quát: “Vô Chi Kỳ, người từ bao giờ trở nên dễ nói chuyện như vậy? Trước mặt nhiều thần tử nhân tộc như vậy bị đánh một trận, hơn một năm sắp hai năm rồi, người thế mà một chút phản ứng cũng không có?”

Vô Chi Kỳ liếc xéo một cái, dùng sức ôm hai nữ lang nhếch miệng cười quái dị: “Phản ứng? Thằng nhãi con, người muốn người gia đại gia có phản ứng gì? Lao tới Nghiêu Sơn, một cơn đánh ngã tiểu tử đó? Ta thật ra muốn, nhưng người có biết hay không, bên cạnh tiểu tử đó có ba trăm phụ quan Đế Thuấn phái ra, giúp hắn quen thuộc chính vụ... chưa chắc không phải đang bảo vệ tiểu tử đó!”

Dùng sức vỗ đài ngọc, Vô Chi Kỳ chỉ vào Liệt Sơn Húc quát: “Trước mặt người của Đế Thuấn, một cơn đánh chết tiểu tử đó thật ra dễ dàng, tiểu tử đó là Nghiêu Bá Đế Thuấn sắc phong! Lão tử đánh chết hắn, Đế Thuấn truy cứu hắn lên, người gánh cho ta?”

Liệt Sơn Húc ngẩn ngơ, ngượng ngùng nói: “Người từng bao giờ đem Đế Thuấn để vào mắt?”

Vô Chi Kỳ hừ lạnh một tiếng, cầm lên một bầu rượu một hơi trút xuống, nhìn chăm chăm hoa văn trên đài ngọc lăm bẫm: “Lời, không phải nói như vậy. Lão tử bị Đế Thuấn trừng phạt. Bị phạt giam cầm trăm năm, lén lút chạy đến Xích Phán sơn đánh một trận, lập công chuộc tội, lời này là nói thông.”

“Nhưng giáp mặt đánh chết ‘Bá’ Đế Thuấn sắc phong... Hắc hắc, không phải Đế Thuấn, mà là toàn bộ ‘Bá, hậu’ trong thiên hạ đều muốn giết ta.” Vô Chi Kỳ trợn mắt quái dị, trong con ngươi lóe ra huyết quang, hướng về phía Liệt Sơn Húc cười lạnh nói: “Người cho rằng Vô Chi Kỳ đại gia của người thật sự là ngu ngốc sao?”

Liệt Sơn Húc ngậy người một lúc lâu, quay đầu nhìn về phía Doanh Vân Hạc.

Doanh Vân Hạc cười nhẹ, thưởng thức chén rượu âm trầm nói: “Đại huynh đã chết, ta rất đau lòng. Đại huynh chết không minh bạch, nhưng Thập Nhật quốc ta không phải dễ bắt nạt như vậy, mặc kệ là ai ở sau lưng tính kế đại huynh ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.”

Liệt Sơn Húc ho khan một tiếng, trầm giọng nói: “Doanh Vân Hạc, đại huynh người và Cơ Hạo có thù oán. Hai đứa cháu đó của người, cũng không thoát được quan hệ với hắn.”

Doanh Vân Hạc liếc xéo Liệt Sơn Húc một cái, lạnh lùng nói: “Không cần người nhắc nhở, không nói thù hận của đại huynh ta cùng hắn, chỉ cần hắn xuất thân Kim Ô bộ, Thập Nhật quốc ta đã không chấp nhận được tiểu tử này tiếp tục sống sót. Nhưng giống với Vô Chi Kỳ đại nhân, chúng ta không ngu đến mức xông vào lãnh địa của một ‘Bá’, trước mặt người Đế Thuấn phải ra cường sát một ‘Bá’!”

Liệt Sơn Húc nhất thời như bóng cao su xì hơi mềm nhũn xuống, hắn uể oải hừ hừ nói: “Một khi đã như vậy, Doanh Vân Hạc người không có việc gì mời chúng ta tới nơi này làm gì? Ngắm cảnh tuyết sao? Một mảnh trắng xóa, có cái gì đẹp?”

Doanh Vân Hạc đứng dậy, chợt đẩy ra cửa sổ sát đất hướng tới một mảng đất bằng thật lớn. Cuồng phong cuốn tuyết lớn liền ập vào nhã gian. Hắn lạnh giọng cười nói: “Có cái gì đẹp? Đường nhiên có đẹp! Đã mời hai vị lại đây, hai vị đều là có thù hận với Cơ Hạo kia, về sau mọi người còn cần dốc sức phối hợp nhiều hơn mới phải.”

Trời cao có tiếng gầm gừ trầm thấp truyền đến, trong tầng mây chỗ cao xuất hiện một cái lỗ xoáy thật lớn, gió tuyết đều quay quanh lỗ xoáy kia cấp tốc xoay tròn. Một luồng uy áp cường đại đến cực điểm lao vào mặt, một cái bóng đen thật lớn từ từ xé rách tầng mây, từ trên cao chậm rãi hạ xuống.

Trong phòng ốc xung quanh có lượng lớn chiến sĩ Thập Nhật quốc tràn ra, nhanh chóng tập trung ở trên đất bằng.

Kèm theo tiếng gào thét của cơn lốc, một con Tinh Không Linh Quy dị thường khổng lồ chậm rãi từ trên trời giáng xuống, bốn chân thô to nặng nề đáp xuống đất. Trong tiếng ‘Kẹt...’, mặt đất sắt đá trải thành phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, nhà lầu bốn phía đồng thời run rẩy một phen.

Cự quy thở hổn hển, chậm rãi ghé xuống đất.

Chiến sĩ xung quanh nhanh chóng đem từng chiếc xe ngựa đánh lên. Cự quy mở ra cái mồm rộng, các chiến sĩ hướng trong miệng của nó đổ vào từng xe muối tinh, không ngừng ném vào trong mồm nó từng khối thịt hung thú lớn, lại càng thỉnh thoảng nhét vào trong mồm nó mấy khối vu tinh lóe sáng.

“Ai tới?” Vô Chi Kỳ lau lau cái mồm đầy mỡ, tùy tay sờ một cái ở ngực một nữ lang, để lại một cái dấu tay dính mỡ.

Mấy chục bóng đen từ trong thành trì trên lưng linh quy bắn nhanh ra, giống như mũi tên chạy tới. Bọn họ lao vào nhả gian, sau đó Doanh Vân Hạc đóng lại cửa sổ sát đất, cung kính quỳ gối trên đất đại lễ tham bái.

“Thần Doanh Vân Hạc, tham kiến Nghê Thần thái tử!”

Vô Chi Kỳ và Liệt Sơn Húc đồng thời đứng lên, rất nghiêm túc nhìn thanh niên nam tử lược vào nhà đầu tiên.

Nghê Thần thái tử trong miệng Doanh Vân Hạc dáng người cao gầy, khí tức sắc bén kiên cường, đứng nơi đó giống như một mũi tên sắc bén. Hắn cao một trượng sáu thước, làn da trắng sáng như tuyết, lại lộ ra một luồng hàn quang kim loại sát khí lạnh lẽo. Gương mặt Nghê Thần kiên cường dị thường, lông mày, mũi, môi, thậm chí đường nét khuôn mặt, đều giống như rì lớn bổ chém mà thành, bén nhọn âm lãnh không có nửa điểm đường cong nhu hòa.

Vô Chi Kỳ từ trên xuống dưới đánh giá Nghệ Thần một phen, đột nhiên khinh thường ‘Khắc khắc’ cười vài tiếng quái dị, lại thả lỏng ngồi trở lại tại chỗ.

“Dọa lão tử nhảy dựng, còn tưởng ngươi tuổi còn nhỏ đã... Thì ra còn chỉ là một Vu Đế nho nhỏ thôi!”

Liệt Sơn Húc thì không dám có chút buông lỏng. Nghệ Thần không chỉ là Vu Đế, hơn nữa là Vu Đế nội tình cực kỳ hùng hậu, thực lực sâu không lường được Vu Đế đỉnh phong. Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, đã cho Liệt Sơn Húc một loại uy hiếp trí mạng, như hắn tùy ý liếc mình một cái, sẽ có mũi tên đem mình bắn nát như.

“Nghệ Thần thái tử? Ta là Liệt Sơn thị đế tử Húc!” Liệt Sơn Húc nghiêm nghị báo lên tên mình.

“Mồ, Nghệ Thần!” Nghệ Thần lạnh lùng quát: “Phụng mật lệnh, từ hôm nay giờ phút này trở đi, toàn bộ nhân thủ Đông Hoang vạn tộc ở Trung Lục thế giới, đều phụng hiệu lệnh ta làm việc, kẻ trái lệnh... Diệt tộc!”

Cái trán Doanh Vân Hạc chạm đất, cung kính hứa hẹn.

Chương 491: Dịch Tập

Nghiêu Sơn cũng bị gió tuyết bao trùm.

Cơ Hạo đứng ở đỉnh chủ phong Nghiêu Sơn, quan sát công trường Nghiêu Sơn thành.

Mấy trăm thần nhân để trần cánh tay, lớn tiếng hô khẩu hiệu mồ hôi ướt đầm lao động. Nền Nghiêu Sơn thành đã trải xong, lấy Nghiêu Sơn làm trung tâm, một ngàn hai trăm dặm xung quanh, đất đai sâu tới ba vạn sáu ngàn trượng đã hoàn toàn bị Tinh Thần Thần Thiết đúc thành một chỉnh thể.

Đứng ở đỉnh núi hướng bốn phía nhìn ra xa, trên mặt đất vô số thần văn cực lớn thỉnh thoảng lóe lên, long, phượng, kỳ lân... hư ảnh các thần cầm thú toát ra bay múa, như vật còn sống quay quanh Nghiêu Sơn chạy chồm không ngớt.

Địa mạch linh khí toàn bộ Nghiêu Sơn lĩnh đều hướng Nghiêu Sơn hội tụ đến, Cơ Hạo cho bọn Khoa Nga thị đủ tiền công, chiêu đãi rượu ngon thịt ngon, cho nên những thần nhân này làm việc rất ra sức, bọn họ thậm chí lén lút, đem mấy chục luồng địa mạch to lớn ngoài Nghiêu Sơn lĩnh cũng đều dịch chuyển phương hướng, lén lút nối đến Nghiêu Sơn.

Đối với cái này Cơ Hạo thích thú. Hẳn giả cầm vờ điếc, như không biết động tác nhỏ âm thầm của những gia hỏa này.

Lượng linh mạch khổng lồ hội tụ ở đây, sau khi thông qua trận cơ Thiên Địa Đại Trận tinh luyện bốc lên, vô cùng vô tận thiên địa linh khí tề tụ Nghiêu Sơn, mạnh mẽ ở trong ngăn ngừa mấy tháng triệt để thay đổi tính chất Nghiêu Sơn.

Ban đầu Nghiêu Sơn chỉ là núi đá bùn đất bình thường, nhưng trước trải qua Tinh Thần Thần Thiết thấm vào, sau lại có vô tận linh khí tẩm bổ ngâm tẩm, nay tính chất Nghiêu Sơn đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, tùy tay nắm lên một

nằm cát đá cũng nhẵn nhụi như ngọc, trắng mịn như mỡ, bên trong ẩn chứa linh khí nguyên lực khổng lồ.

Đây đã là tiên thổ linh nhưỡng thượng hảo, có được lực lượng không thể tưởng tượng, tuy bên ngoài tuyết lớn bay bay, nhưng ở dưới linh nhưỡng tẩm bổ, Nghiêu Sơn vẫn kỳ hoa nở rộ, cỏ cây tốt tươi, không thấy chút cảnh tượng điêu linh.

A Bảo hai hôm trước còn đang cảm khái, Nghiêu Sơn đã biến thành động thiên phúc địa. Về sau Cơ Hạo có thể gieo trồng lượng lớn các loại linh dược quý hiếm, không bao giờ cần lo lắng nguồn tài liệu đan dược nữa.

Mắt thường có thể thấy được linh vụ màu trắng như sữa trâu quay cuồng trong núi. Trong mỗi một giọt nước mỗi một tấc đất, khe núi dòng suối của Nghiêu Sơn, thậm chí trong mỗi một phiến lá cỏ, mỗi một tấc rễ cây ẩn chứa linh khí khổng lồ. Trong không khí nơi này linh khí dư dả, người thường đến nơi này hít sâu một hơi, thậm chí sẽ bị linh khí nồng đậm làm nghẹn ho khan không dừng.

Môn nhân đệ tử của Cơ Hạo lúc tu luyện đã không phải tự mình hấp thu linh khí bên ngoài, mà là linh khí bên ngoài điên cuồng hướng thân thể bọn họ mang tính xâm lược trút vào. Bọn họ vận tâm pháp khẽ động, linh khí cuồn cuộn gào thét tiến vào trong cơ thể, đã có trên trăm môn nhân đệ tử bị thủy triều linh khí thành linh tới làm phình lên miệng phun máu tươi, thiếu chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma.

A Bảo bị buộc ở quanh đàn tràng của Cơ Hạo bố trí một tòa đại trận, không phải dùng để tụ tập linh khí, mà là xua tan linh khí xung quanh quá mức nồng đậm. Nói cách khác, môn nhân La Sơn của hắn cùng các môn đồ của Cơ Hạo, căn bản là không cách nào tu luyện bình thường.

Địa mạch linh khí quay cuồng như thủy triều, cuồn cuộn không ngừng hội tụ Nghiêu Sơn, nhưng công hiệu của Thiên Địa Đại Trận còn không chỉ có thế.

Tuy chỉ là bố trí một cái trận cơ, nhưng uy lực Thiên Địa Đại Trận đã triển lãm ra một bộ phận nhỏ. Trong lòng đất linh khí như thủy triều, tinh thần lực trên trời càng cuộn cuộn không ngừng ập tới.

Tinh thần chi lực của Trung Lục thế giới vốn đã nồng đậm như thủy triều, nhưng trận cơ Thiên Địa Đại Trận vừa mới thành hình, trong mấy ngàn dặm quanh Nghiêu Sơn, tinh thần lực liền biến thành trầm trọng nồng đậm như thủy ngân gào thét hạ xuống.

Cho dù là ban ngày, cũng có thể nhìn thấy ánh sao bảy màu như tơ như lụa rủ ngược xuống. Ánh sao bảy màu cùng linh vụ màu trắng phía dưới lao vào nhau, thậm chí sẽ phát ra tiếng gầm rú trầm thấp như thủy triều biển.

Đại trận còn chưa thành hình đã là khung cảnh như thế. Có thể tưởng tượng Thiên Địa Đại Trận một khi hoàn toàn thành công, Nghiêu Sơn sẽ trở thành một thánh địa tu luyện, ở nơi này tu luyện đâu chỉ là tiến triển cực nhanh.

Nhưng thiên địa linh khí cùng tinh thần lực quá mức nồng đậm mang đến hậu quả trực tiếp chính là, về sau con dân bình thường của Nghiêu Sơn thành sợ là không thể nào sinh hoạt bình thường, bọn họ thừa nhận không nổi linh khí và tinh lực như nước ập tới. Cơ Hạo âm thầm tính toán một phen, tương lai người có thể ở Nghiêu Sơn thành, ít nhất cũng phải có được thực lực Đại Vu.

Đương nhiên, A Bảo đã thiết kế cho Cơ Hạo một loại ngọc phù tinh xảo, loại ngọc phù này mang theo bên người, có thể xua tan linh khí như thủy triều xung quanh. Tương lai trong Nghiêu Sơn thành, các cư dân thực lực không đủ phải luôn đeo bên người loại ‘Tán linh phù’ này. Nếu không bọn họ lúc nào cũng có nguy hiểm mất mạng.

“Phiền não của hạnh phúc.” Hai tay nhét trong tay áo, Cơ Hạo trơ mắt nhìn Nghiêu Sơn thành một ngày biến dạng lớn một phen, không khỏi ngây ngô cười lên.

Ngắn ngủn hơn một năm thời gian, Nghiêu Sơn đã xảy ra biến hóa trên bản

chất, tương lai nơi này nhất định sẽ trở nên càng ngày càng tốt.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Cơ Hạo dùng sức đuổi thân thể một phen.

Đã tới nơi này, đã có cơ duyên lớn như vậy đụng phải Vũ Dư đạo nhân, đụng phải A Bảo bọn họ, như vậy Cơ Hạo cũng không khỏi có chút bưng bưng đã tâm, muốn theo đuổi một phen thứ ở kiếp trước năm mơ cũng không dám theo đuổi.

Ví dụ như nói đại đạo, ví dụ như nói trường sinh, ví dụ như nói vĩnh hằng!

“Pháp lữ tài địa!” Cơ Hạo dùng sức chà chà chân, dùng sức giẫm giẫm chủ phong Nghiêu Sơn.

Nghiêu Sơn chính là cơ sở của đại đạo của Cơ Hạo, là căn cơ chút đã tâm nho nhỏ đáy lòng hắn. Hắn đã có đạo pháp đỉnh cấp nhất, có đồng bạn cường đại nhất, lãnh địa rộng lớn khiến hắn không cần lo lắng vì tài nguyên tu luyện, cộng thêm Nghiêu Sơn một khối động thiên phúc địa như vậy, hắn vì sao không thể khiến đã tâm của mình trở nên cường đại hơn một chút nữa?

“Không phải là muốn trường sinh sao!” Cơ Hạo cười rất nhẹ nhàng, hắn vì sao phải mở đàn tràng, vì sao phải tiếp nhận tám trăm môn nhân kia, về sau còn hàng năm đều phải chiêu mộ môn nhân? Hắn không phải là muốn trường sinh sao!

Vu Đế tuổi thọ chỉ vạn năm, chỉ vạn năm mà thôi!

Cơ Hạo đã kiến thức được Vũ Dư đạo nhân, A Bảo, Quy Linh những đại nhân vật từ lúc khai thiên tích địa sống đến bây giờ, Vu Đế vền vện vạn năm tuổi thọ, hắn thật sự không để vào mắt!

Xa xa truyền đến tiếng kèn sừng trâu cao vút, tiếng kèn ngắn ngủi mà bén nhọn, là tiếng kèn cảnh báo.

Từng cột khói đen từ xa mà gần không ngừng xông lên trời, cột khói màu đen

ở trong gió tuyết màu trắng cực kỳ bắt mắt. Trong con người của Cơ Hạo lóe ra thần quang màu đỏ vàng, Kim Ô Thần Mâu mở ra, hần nhất thời thấy rõ chỗ cột khói dâng lên đầu tiên ngoài mấy trăm dặm.

Kèn cảnh báo, khói báo động, đây là cơ chế báo động trước trong lãnh địa Cơ Hạo chế định, đây là có kẻ thù bên ngoài xâm nhập?

Ngoài công trường Nghiêu Sơn thành, trong một tòa quân doanh tiếng chân như sấm, Trát Mộc mang theo mấy ngàn phó binh, cưỡi tọa kỵ gào thét chạy ra khỏi đại doanh. Tọa kỵ của bọn họ Ô Vân Thú tốc độ rất nhanh, nhưng trên đất là tuyết đọng thật dày, bọn Ô Vân Thú này muốn chạy tới ngoài mấy trăm dặm, ít nhất cũng cần thời gian một khắc đồng hồ.

Thét dài một tiếng, sau lưng Cơ Hạo Lưu Quang Hỏa Dực mở ra, thân hình nhoáng lên một cái nhất thời để lại mấy tàn ảnh, xé rách gió tuyết trong chớp mắt đi ra ngoài hơn trăm dặm. Lưu Quang Hỏa Dực chỉ vỗ hai cái, trong một hơi thở Cơ Hạo đã chạy tới chỗ cột khói báo động thứ nhất dâng lên.

Trên đất tuyết một mảng vết máu hỗn độn, mấy ngàn chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo đang lớn tiếng hô to, dựa vào tường đất của thôn ngăn cản mấy vạn kẻ địch tiến công.

Các chiến sĩ tiến công áo giáp hỗn độn, trận hình cũng lộn xộn không có bộ dáng, nhưng bọn họ nhân số đông đảo, ai cũng hung hãn không sợ chết, phòng ngự của thôn tràn ngập nguy cơ, mấy chỗ lúc nào cũng có thể bị công phá.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn những kẻ địch lộn xộn một đoàn kia, đây là người nào?

Chương 492: Lưu Phi

Đây là một thôn xóm xa xôi nhất của Nghiêu Sơn lĩnh.

Dân cư trong thôn không nhiều, chỉ có hơn ba vạn người, ở trong toàn bộ thôn xóm cũng là một cái ít nhất.

Cơ Hạo rất coi trọng đối với phòng ngự các thôn xóm, lực lượng phòng ngự trong thôn rất khá, có hai trăm Đại Vu quản lý ba ngàn chiến sĩ tinh nhuệ đóng quân. Cơ Hạo tài sản nhiều, toàn bộ chiến sĩ đều mặc trọng giáp, binh khí, cung nỏ đều cực kỳ hoàn mỹ.

Mấy vạn kẻ địch đột nhiên vây kín công kích, vì không phá phá hư phòng ốc trong thôn, không ngộ thương thôn dân, Đại Vu trong thôn đã đi xa hơn trăm dặm, hai trăm Đại Vu và kẻ địch số lượng tương đương ở trong một ngọn núi lớn ngoài trăm dặm đánh đang dữ dội.

Trên tường đất bốn phía thôn cao chỉ ba trượng dính đầy máu tươi. Chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo thân khoác trọng giáp, cầm đao sắc đóng ở tường đất hô to ác chiến. Bọn họ và kẻ địch vừa mới giao thủ, nhưng ngoài tường đất đã nằm xuống hơn một ngàn thi thể.

Kẻ địch như đàn kiến nổi điên, rậm rạp lao về phía tường đất, cầm đao to búa lớn xông lên tường đất cận thân chém giết với chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo, cầm trường thương đại kích thì đứng ở nơi xa hơn một chút đâm loạn, càng có người cầm trường cung chế tác thô sơ hướng chiến sĩ trên tường đất bắn loạn.

Mũi tên cán gỗ đầu kim loại xé gió bay vút đi, có một số mũi tên bên trên thế mà còn có thể nhìn thấy vài cái phù văn đơn giản lóe lên.

Những mũi tên này uy lực cực kỳ nhỏ yếu, mũi tên rợp trời rợp đất thoát nhìn khí thế kinh người, nhưng thực tế lực sát thương không lớn. Cơ Hạo chỉ nhìn thấy vài quan quân cấp thấp dưới trướng mình trên tường đất đã bị bắn như con

nhím, trên giáp trụ ít nhất treo ba năm mươi mũi tên, nhưng động tác của họ vẫn mạnh mẽ nhanh nhẹn như cũ, nơi trường đao đi qua, một lại một kẻ địch không ngừng tung tóe máu ngã xuống.

Nhưng số lượng kẻ địch quá nhiều, tường đất cần trú đóng của thôn quá dài, ba ngàn chiến sĩ căn bản không thể lo liệu chu toàn.

Vài chỗ tường đất bị những kẻ địch đó dùng cọc gỗ thô to húc sập, kẻ địch quần áo tả tơi cất tiếng hò hét, đôi mắt đỏ bừng thở hỗn hển liền hướng lao vào trong thôn. Mấy kẻ địch thân hình cao lớn rõ ràng là thủ lĩnh giơ binh khí cất tiếng rống to:

“Lương thực! Quần áo! Da! Gia súc! Muối! Có thể cướp đi cướp đi toàn bộ!”

“Nữ nhân! Toàn bộ nữ nhân và trẻ con cướp đi hết! Hú. Phen này sắp phát tài rồi!”

“Trước đừng phóng hỏa, không vội phóng hỏa, chờ đem đồ cướp sạch rồi phóng hỏa!”

Đám đông kẻ địch kêu loạn ‘Ngao ngao’, giống như một đàn chó điên lao vào thôn.

Con dân trong thôn phát ra tiếng rống giận dữ, trên vạn nam đình, vô luận già trẻ tất cả đều cầm lên binh khí xung phong ra. Niên đại này toàn dân đều là lính, chỉ cần là nam đình, cho dù là trẻ con năm sáu tuổi cũng có thể cầm binh khí giết người.

Còn có mấy nữ nhân trẻ tuổi khỏe mạnh cầm lên cung nỏ, đứng trên nóc nhà lớn tiếng gào thét, mũi tên xé gió hướng những kẻ địch đột kích bắn tới.

Số lượng kẻ địch rất nhiều, đội ngũ lại dày đặc, nữ nhân trẻ khỏe trong thôn không cần tài bắn cung giỏi bao nhiêu, chỉ cần kéo cung nỏ đem mũi tên bắn ra, liền nhất định có thể trúng kẻ địch. Trên vạn mũi tên ở gần gần hai hơi thở

bắn ra, đổ ập xuống đem hơn một ngàn kẻ địch lao vào thôn bắn ngã xuống đất.

Thôn dân và kẻ địch nhanh chóng dây dưa với nhau, đao thương kiếm kích các loại binh khí chặt chém loạn lẩn nhau, rất nhanh khắp nơi đều truyền đến tiếng rú thảm thê lương.

Những kẻ địch kia khí thế hùng hổ, ai cũng hung tàn như sói như hổ, nhưng thể lực bọn hăn tựa như cũng không cường hãn bằng thôn dân, sau khi dây dưa cùng một chỗ với các thôn dân, Cơ Hạo phát hiện lại là con dân dưới trướng mình chiếm thượng phong, bọn họ mỗi người bình quân đều có thể đối phó hai kẻ địch.

Kẻ địch xông vào thôn ngược lại rơi xuống hạ phong, bị thôn dân đánh cho liên tiếp bại lui.

Kẻ địch phụ cận tường đất càng không chịu nổi. Bọn họ đã xông vào thôn, các chiến sĩ phụ trách đóng ở thôn xóm dứt khoát hạ quyết tâm, ba ngàn chiến sĩ nhanh chóng tụ tập cùng một chỗ, triển khai trận thế xung phong liều chết lui tới càn quét, nơi đi qua đầu người lẩn lộn lốc, máu chảy thành sông, máu tươi rất nhanh đã bị đông lạnh thành khối băng tươi đẹp.

Cơ Hạo nhíu đầu lông mày, những kẻ địch này yếu như vậy?

Quay đầu nhìn nhìn, Cơ Hạo nhìn thấy ngoài mấy chục dặm, trong một mảng rừng rậm, rậm rạp mảng lớn bóng người tụ tập ở nơi đó.

Có mấy chục vạn lão nhân, phụ nữ và trẻ con tụ tập ở trong rừng rậm, đang trông mong nhìn động tĩnh bên này. Những lão nhân, phụ nữ cùng đứa nhỏ kia quần áo trên người rách tung toé, nhiều người rõ ràng chỉ dùng vỏ cây bọc trên người, ngay cả một miếng da thú đầy đủ cũng khó tìm được.

Mọi người đều xanh xao vàng vọt, thoạt nhìn uế oải, cũng không biết đã đói bao lâu.

“Nha Công, hù dọa bọn họ một chút!” Cơ Hạo nhìn nhìn đám người chờ trong rừng rậm bên kia, nói một tiếng trầm thấp.

Nha Công đứng ở đỉnh đầu Cơ Hạo giơ cánh cao cao, nó dùng sức vỗ một cái, chợt hóa thành một ánh lửa lao lên mấy chục trượng, thân thể nó bành trướng đến trăm trượng, lông chim toàn thân thành màu vàng ròng, mỗi một cái lông chim đều đang phun ra ánh lửa màu đỏ vàng.

Một tiếng quạ kêu lao thẳng lên trời, Nha Công toàn lực phóng thích lửa trong cơ thể, nhiệt độ cao thổi quét vài dặm, gió tuyết trên không thôn bị ánh lửa biến thành hư không, mây dày cũng bị đốt ra một lỗ thủng đường kính mười dặm.

Nha Công giang cánh lơ lửng ở giữa không trung không nhúc nhích, vàng chói mắt như một mặt trời nhỏ phát ra khôn cùng ánh sáng nhiệt độ, khí tức hung cầm khủng bố dọa đám người đang hỗn chiến trên mặt đất đồng loạt run rẩy, những kẻ địch đó khàn giọng gào thét, mà con dân dưới trướng Cơ Hạo thì cùng cất tiếng hoan hô lên.

Cơ Hạo lúc bố trí tế đàn sắc phong sơn thần thủy quỷ, Nha Công từng lộ mặt ở trước mặt toàn bộ con dân, hiện tại nó đột nhiên xuất hiện ở trên không thôn, chứng minh Cơ Hạo đã chạy tới.

Hai con Thần Hỏa Xà cũng không cam lòng yếu thế, bọn nó chợt từ trên vai Cơ Hạo lao ra, sau khi hít một hơi thật sâu, hai con thật nhỏ Thần Hỏa Xà đột nhiên tăng vọt tới ba trượng, thân rắn dữ tợn bị mây lửa vờn quanh, hai con Thần Hỏa Xà phun ánh lửa, không ngừng phát ra tiếng vang ‘Tê tê’.

Bỗng dưng, bọn nó đồng thời há mồm hướng dưới đất phun ra một đạo hỏa tương, tiếng ‘Xẹt xẹt’ vang lên, tuyết đọng dày tới ba thước bị hòa tan, trên đất đông lại bị đốt ra hai cái hố to đường kính một trượng, sâu mười mấy trượng, nam thạch nóng chảy bên trong sôi ‘bụp bụp bụp’.

Cơ Hạo đứng giữa không trung, nhìn những kẻ địch đó lớn tiếng quát: “Ta

chính là Nghiêu Bá, chủ nhân một phương thổ địa này. Các người dám mạo phạm lãnh địa của ta, đánh giết con dân ta, các người là muốn hưởng cả nhân tộc khiêu chiến sao?”

Kẻ địch trên mặt đất nhìn nhau không thể lên tiếng. Bọn họ không biết Nghiêu Bá là gì, cũng không biết tập kích lãnh địa Nghiêu Bá là khái niệm gì.

Bọn họ chỉ biết, trời giá rét đất đông lạnh, bọn họ có mấy chục vạn tộc nhân không đủ ăn mặc, bọn họ phải kiếm thức ăn thức uống, nếu không rất nhiều tộc nhân sẽ đói chết.

Trong núi lớn xa xa, mấy bóng người lao nhanh đến, một đại hán râu xồm khàn giọng giận dữ hét: “Cái gì Nghiêu Bá? Chưa từng nghe nói! Các con, giết đi, cướp đi, người muốn trở mặt nhìn a ba a mỗ nhà mình đói chết sao? Người muốn trở mặt nhìn con mình đói chết sao?”

Đại hán bắn vút đi trên không, đột nhiên lao lên cao mấy trăm trượng, một quyền hung hăng hướng trước mặt Cơ Hạo đánh xuống.

Quyền phong gào thét, gia hỏa này thế mà là một vị cường giả Vu Vương!

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, toàn bộ tinh khí thần trong cơ thể hần chột hướng đan điền ở bụng sụp đổ, chột ngưng tụ thành một điểm nhỏ bé không thể giải thích.

Trong nháy mắt tiếp theo, kinh bạo như rồng, Cơ Hạo vùng nắm tay phải, ‘Ích Địa’ nhất kích hung hăng đánh ra.

Chương 493: Tiến Cống

Tối Nghiêu Sơn đã hơn một năm, Cơ Hạo mỗi ngày tuy bận rộn, chung quy có thể rút ra thời gian nhất định tu luyện.

Một quyền đánh ra, trên làn da Cơ Hạo mấy vạn điểm sáng màu đỏ rực sáng lên, ánh sáng mờ hồ thậm chí xuyên thấu qua Kim Ô Liệt Diễm Bào làm người ta nhìn thấy rõ. Vu huyết hãn hiện nay mở đã vượt qua mười vạn, điểm sáng rậm rạp bao trùm toàn thân, như ngôi sao lóng lánh trên trời, khiến toàn thân hãn rặng mây đỏ quanh quần, càng phát ra có vẻ thần dị không thuộc mình.

‘Ích Địa’ nhất kích toàn lực đánh ra, hư không chấn động, khi Cơ Hạo vùng quyền, cảm giác năm đấm như bị nhựa cao su cực dính bao bọc lấy, năm tay tiến tới từng chút một, hãn có thể rõ ràng cảm giác được không gian phía trước bài xích đối với năm đấm của mình.

Loại cảm giác này chợt lóe rồi biến mất, kèm theo tiếng gầm rú thật lớn, trên năm đấm của Cơ Hạo một quyền khí bạo màu trắng đánh ra, năm tay đối phương đại hán râu xồm cùng năm tay phải của Cơ Hạo hung hăng va chạm với nhau, chỉ nghe một tiếng rú thảm, trên năm tay Cơ Hạo cùng đại hán đồng thời bật ra cả đống máu tươi.

Ích Địa Nhất Kích lực cản trả dị thường hung ác, xương khớp cánh tay phải Cơ Hạo vỡ vụn toàn bộ, cơ nhục, làn da nứt ra mấy chục vết nứt vừa sâu vừa dài, máu tươi không ngừng phun ra. Nhưng Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, máu tươi phun trào ra đều như chim bay đầu rùng, một lần nữa chảy về vết thương, toàn bộ vết thương cấp tốc khép lại, trong chớp mắt đã khỏi hẳn như lúc ban đầu.

Đại Hán lại rú thảm một tiếng, thân thể như đạn pháo ra khỏi nòng bị đánh bay mấy chục dặm.

Thân thể hãn ở trong gió tuyết cấp tốc bay qua, đập nát vô số bông tuyết, kéo theo một dấu vết trong suốt thật dài, mấy vạn người phía dưới đang giao chiến

đều nghe được trong cơ thể hân truyền ra tiếng xương gãy.

Đại hán là thực lực vừa bước vào Vu Vương cảnh, thân thể cường hân dị thường, nhưng Ích Địa Nhất Kích của Cơ Hạo hung bạo tuyệt luân, cứng rắn lấy lực lượng Đại Vu làm vỡ nát xương khớp toàn thân hân.

Càng thêm đáng sợ là, Ích Địa Nhất Kích của Cơ Hạo ám kinh như thủy triều, lưu lại một luồng kinh đạo tiềm tàng ở trong cơ thể đại hán. Thân thể Đại Vu của đại hán không ngừng khép lại, lực đạo ẩn nấp lần lượt chấn vỡ xương khớp hân. Tiếng xương gãy trong cơ thể đại hán kéo dài không dứt bên tai, hân đau đến mức khàn giọng rú thảm, thảm trạng bậc này so với khổ hình lăng trì thiên đao vạn quả còn thảm thiết hơn nhiều.

Xa xa trong núi lớn tiếng gầm như sấm, hơn trăm Đại Vu quần áo tả tơi nhảy nhót như bay, nhanh chóng hướng bên này tới gần.

Ở phía sau bọn họ, Đại Vu dưới trướng Cơ Hạo tọa trấn thôn này cũng cấp tốc đuổi theo. Cơ Hạo liếc một cái, hai trăm Đại Vu tọa trấn thôn này, thế mà có hai mươi mấy người được đồng bạn ôm vào trong lòng, các Đại Vu đó bị thương nặng gần chết, đã mất đi năng lực tự lành.

Từ khi kẻ địch đánh bất ngờ đến Cơ Hạo chạy đến nơi đây, lại đến Cơ Hạo đem Vu Vương kẻ địch đánh tan, tất cả nhiều nhất chỉ thời gian ba nhịp thở.

Trong thời gian ngắn như vậy, thủ hạ của Cơ Hạo đã bị tổn thất thảm trọng như thế. Nếu không phải Cơ Hạo kịp thời chạy tới, những Đại Vu này sợ là đã sớm bị đại hán râu xồm kia đánh chết.

Hừ lạnh một tiếng, Cơ Hạo lấy ra ba viên đan dược cứu mạng A Bảo đưa tặng, tay phải bóp đem đan dược biến thành bột phấn dùng sức vung lên. Một cơn gió mạnh cuốn lên bột phấn những đan dược kia, hóa thành từng làn khí xanh cấp tốc bay ra mấy chục dặm, chui vào lỗ mũi ác Đại Vu bị thương nặng không dậy nổi.

Thân thể những Đại Vu này chợt rung lên, trong thất khiêu phun ra lượng lớn máu bầm, sau vài nhịp thở bọn họ đồng thời nhảy dựng lên, ngửa mặt lên trời thét dài hướng Cơ Hạo bên này chạy như điên đến.

Mọi người đều thấy được động tác của Cơ Hạo. Con dân của Cơ Hạo bên này đều hoan hô tên ‘Nghieu Bá’, mà chiến sĩ đối phương thì sĩ khí chợt tán loạn. Chiến sĩ lao vào trong thôn nhanh chóng rút khỏi, hướng về chỗ đại hán râu xồm bại lui.

Đại hán râu xồm nằm dưới đất giãy dụa kêu rên, qua ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, tiềm kinh Cơ Hạo đánh vào trong cơ thể hắc rớt cuộc tiêu hao hết. Hắc rớt hỗn hển đứng dậy, khuôn mặt đen đã biến thành một mảng trắng bệch.

Một quyền này tuy chưa đánh chết hắc, nhưng cũng hao tổn bảy tám phần tinh huyết khí tức của hắc. Nếu không có vu dược thượng hảo điều dưỡng, đại hán râu xồm này chỉ dựa vào căn nuốt máu thịt hung thú bổ sung tinh huyết chi khí, hắc đại khái cần một năm trở lên tĩnh dưỡng mới có thể hoàn toàn phục hồi như cũ.

“Đứa nhỏ!” Đại hán râu xồm bay lên trời đứng giữa không trung, hướng về Cơ Hạo bên này bay mấy chục dặm, ở chỗ cách Cơ Hạo còn hơn trăm trượng ngừng lại. Hắc kiêng kỵ vô cùng nhìn thoáng qua Nha Công lơ lửng ở không trung, lại nhìn nhìn hai con Thần Hỏa Xà mạnh mẽ dữ tợn, đại hán nghiêng răng hướng tới Cơ Hạo quát: “Đứa nhỏ, người chính là Nghieu Bá gì gì đó?”

Cơ Hạo nhìn đại hán râu xồm cười lạnh nói: “Ta chính là Nghieu Bá Cơ Hạo. Vì sao tập kích con dân của ta? Công kích thôn xóm của ta?”

Đại hán râu xồm dùng sức vỗ bụng một cái, cất tiếng quát: “Chưa ăn, chưa uống, nhiều tộc nhân như vậy sắp đói chết, lạnh chết, không cướp các người làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn lão tử đi săn bắn nuôi sống nhiều người như vậy? Lão tử cũng không phải thiên thần, không làm được!”

Cơ Hạo nhìn đại hán râu xồm, nhíu mày nói: “Các người luôn ở nơi này?”

Đại hán râu xồm ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Chúng ta một đường đuổi theo một đàn trâu rừng tới đây, nhưng người già, trẻ con trong tộc quá nhiều, chúng ta chạy không nhanh bằng đám gia súc đó, mất dấu, phát hiện thôn các người, còn có thể như thế nào, chỉ có thể xuống tay cướp!”

Nhìn đại hán râu xồm lớn tiếng ù ù, rất là đúng lý hợp tình, Cơ Hạo không khỏi lắc đầu.

Bộ lạc này cũng không yếu, có mấy chục vạn tộc nhân, có mấy vạn chiến sĩ, có hơn trăm Đại Vu, thậm chí còn có một vị Vu Vương tọa trấn. Ở Nghiêu Sơn loại địa phương đất đai màu mỡ đến cực điểm này, hơi hạ chút tâm tư, sao có thể đông lạnh đói thành như vậy?

Chỉ có thể nói, bộ lạc này hoàn toàn chưa có khái niệm phát triển sinh sản, tự cấp tự túc, bọn họ vẫn luôn dựa vào trời ăn cơm, cho nên một khi có thiên tai gì đó ập tới, bọn họ cũng chỉ có thể buông tay đánh cướp.

Xem đại hán râu xồm đánh cướp cũng là bộ dáng lão luyện như thế, không lẽ ở trong lãnh địa Nghiêu Sơn, còn có bộ tộc tương tự tồn tại?

Xa xa truyền đến tiếng như sấm rền, tiếng cười to rõ chỉ Ô Vân Thú có truyền đến, Trát Mộc mang theo hơn vạn trọng giáp chiến sĩ cười Ô Vân Thú rút cuộc chạy tới. Chiến sĩ Ám tộc hân hoan thống lĩnh thuần một màu thực lực cấp Đại Vu, trên người tản mát ra khí tức sắc bén kinh người, đại đội nhân mã tản ra bày đường cong hướng bên này nhanh chóng tới gần, chỉ khí thế đó đã khiến đại hán râu xồm cùng các Đại Vu phía sau hấn sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Trát Mộc mang đến hơn vạn chiến sĩ, đã đủ để giết sạch tộc nhân của đại hán râu xồm.

Hơn vạn Đại Vu tinh nhuệ, cho dù đại hán râu xồm có thể đem bọn họ đánh chết hơn phân nửa, cuối cùng cũng sẽ bị tiêu hao đến mức kiệt sức mà chết. Càng không cần nói các chiến sĩ Ám tộc kia cười Ô Vân Thú, đó cũng là chiến thú hung mãnh sức chiến đấu siêu cường.

“Này, đừng đuổi tận giết tuyệt chứ!” Đại hán râu xồm sắc mặt đột nhiên biến, hướng về Cơ Hạo lớn tiếng quát lên.

“Ta cho các người cơm ăn, cho các người quần áo, cho các người phòng ốc, cho các người đất màu mỡ. Quỳ xuống, thề trở thành tộc nhân của ta!” Cơ Hạo nhìn đại hán râu xồm, tức giận nói: “Trở thành tộc nhân của ta, hoặc là ta diệt các người. Các người phải biết, ta không có khả năng giữ lại các người mấy chục vạn người ở trong lãnh địa của ta chạy loạn, nơi này mỗi một cây cỏ, mỗi một con dã thú, đều là tài sản riêng của ta!”

Đại hán râu xồm đảo loạn con mắt, xa xa chậm rãi có mười mấy lão nhân đầu bạc mang theo một đám người đi tới.

Những lão nhân này gian nan đi tới phụ cận Cơ Hạo, sau đó quỳ rạp xuống đất.

“Đại nhân tôn quý, chúng ta nguyện ý trở thành tộc nhân của ngài, tiếp nhận ngài che chở. Vì đại biểu thành ý của chúng ta, chúng ta đem đóa hoa xinh đẹp nhất của chúng ta hiến cho ngài!”

Các lão nhân vung tay, một thiếu nữ quốc sắc thiên hương, kiều diễm vô cùng run rẩy đi ra.

Chương 494: Hương Nữ

Thiếu nữ làn da trắng nõn, tóc dài ngang eo, khuôn mặt như một bức tranh thủy mặc núi rừng, một mùi thơm thanh tú nồng đậm xen lẫn bách hoa phả vào mặt, làm người ta từ xa nhìn nàng một cái trong lòng chột mềm nhũn.

Quần áo của nàng rách nát, một cái váy dài màu trắng vốn thật tốt bị xé ra thật nhiều lỗ thủng, lộ ra từng mảng lớn da thịt trắng nõn. Gió tuyết lạnh thấu xương, làn da thiếu nữ lộ ra ngoài bị lạnh phát xanh, lại chột có thêm vài phần cảm giác điềm đậm đáng yêu.

Gió từ phía sau thiếu nữ thổi tới, giáp mặt thổi đến trên người Cơ Hạo, Cơ Hạo liền ngửi thấy một mùi thơm nồng đậm.

Gần như mùi hoa, mùi hoa như mẫu đơn, hoa hồng say lòng người mà nồng đậm, là mùi thơm của cơ thể tự nhiên có trên thân thiếu nữ. Cơ Hạo không cần thận hít một ngụm hương thơm vào, nhất thời cảm thấy vui vẻ thoải mái từng đợt.

Thiếu nữ xinh đẹp như thế, càng mang theo mùi thơm của cơ thể kinh thể, Cơ Hạo không khỏi mắt sáng lên nhìn về phía đại hán râu xồm: “Nữ nhân này, từ đâu mà đến?”

Đại hán râu xồm ưỡn ngực, ngạo nghễ nói: “Cướp được!”

Cơ Hạo nhất thời ghen lời. Thăng cha này nói chuyện thanh âm vang dội, lúc nói thiếu nữ này là bọn hăn cướp được, lại còn một bộ dáng đúng lý hợp tình. Hăn ngẩng đầu, vẻ mặt thiên kinh địa nghĩa nói: “Nửa tháng trước, đi ngang qua một bộ lạc nhỏ, cướp sạch lương thực cùng gia súc của bọn họ, giết sạch tộc nhân của bọn họ, chỉ để lại nha đầu này.”

Chép miệng một cái, đại hán râu xồm thở dài nói: “Rất nhiều tộc nhân đều muốn nha đầu này, nhưng nha đầu long lanh như vậy, bị nhiều tàu hàng thô như

vậy giày vò một trận, không phải chết mất sao? Vậy thì quá đáng tiếc! Cho nên luôn giữ lại trên tay chưa có ai động vào cô ta, hôm nay vừa lúc dùng tới!”

Mấy lão nhân tóc trắng xoa quỳ rạp xuống đất, cung kính hướng Cơ Hạo dập đầu hành lễ.

“Đại nhân tôn kính, Thổ Lang bộ chúng ta không có gì lấy ra tay được... Chúng ta ngay cả truyền thừa bản tộc, cũng đã bị mất hơn phân nửa. Nữ nhân này, là tài phú trân quý nhất của chúng ta. Chúng ta đem nàng coi là lễ vật kính hiến cho ngài, hy vọng ngài có thể tha thứ chúng ta quá khứ đắc tội.”

Cơ Hạo nheo mắt, nhìn từ trên xuống dưới thiếu nữ thân có mùi thơm kỳ lạ, bộ dạng quốc sắc thiên hương này.

Thiếu nữ run rẩy quỳ rạp xuống đất, như một đóa hoa sen nở rộ ở trên đất tuyết. Nàng nơm nớp lo sợ không dám ngẩng đầu, mặc cho cuồng phong hất lên tóc cùng vạt áo nàng.

Thần thức Cơ Hạo hóa thành tấm lưới lớn vô hình, nhanh chóng bao phủ thiếu nữ, dò xét tình huống trong ngoài cơ thể nàng.

Quả thật là ngọc cốt băng cơ, thân thể trời sinh không tỳ vết. Thân thể thiếu nữ rất sạch sẽ, sạch như một khối bảo ngọc không tỳ vết. Thực lực của nàng cũng rất khá, thế mà đạt tới Tiểu Vu cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu mở vu huyết là có thể thành tựu Đại Vu.

Mạch lạc của thiếu nữ trời sinh bịt kín như những nhân tộc khác, nhưng tư chất thân thể của nàng so với người thường mạnh hơn một mảng lớn, mạch lạc rộng lớn mà mềm dẻo, có được năng lực cất chứa rất mạnh. Vu huyết trong mạch lạc của nàng trời sinh đã có một tia thiên địa nguyên khí chất chứa ở trong. Điều này làm nàng lúc mở vu huyết sẽ dễ dàng hơn rất nhiều so với người thường.

Chẳng qua, lực lượng truyền thừa của bộ tộc nàng rất tệ. Mạch lạc trong cơ thể nàng từng được vu lực rèn luyện chỉ có không đến tám mươi cái, loại trình

độ này còn chưa bằng Hỏa Nha bộ năm đó, cho dù nàng mở toàn bộ vu huyết trên những mạch lạc đó, thực lực của nàng ở trong Đại Vu cũng là tồn tại đội sổ.

“Đứng lên đi!” Nhìn thiếu nữ quý gồi trên tuyết bị lạnh đến mức run rẩy, Cơ Hạo vung tay lên, một cơn gió mềm mại nổi lên từ đất bằng, nhẹ nhàng đem nàng nâng lên: “Người tên là gì?”

Đôi môi đỏ mọng của thiếu nữ bị lạnh trắng bệch. Nàng thất kinh nhìn Cơ Hạo, đang muốn nói ra tên bản thân, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng chạy nặng nề.

Ở phía sau binh sĩ Âm tộc Trát Mộc quản lý, từ phương hướng Nghiêu Sơn, một con tuyết long dán mặt đất gào thét mà đến, đó là có người đang cấp tốc chạy xé rách không khí kéo theo cương phong, ở trên đất tuyết cuốn lên lượng lớn tuyết đọng hình thành dị tượng.

Cách thật xa, tiếng quát thanh thúy của Man Man xuyên thấu gió tuyết truyền tới: “A nha nha. Có người quấy rồi? Ai có lá gan lớn như vậy? Địa bàn của Man Man ta cũng dám đến quấy rồi? Cầm đầu bọn hăn là ai? Ăn của ta hai chùy!”

Trong tiếng bước chân ‘Thùng thùng’ như sấm, Man Man vác hai thanh đại chùy sải bước lao tới. Chạy quá nhanh khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên đỏ bừng, trên trán mồ hôi mang theo một tầng mờ hôi long lanh. Chùy cực kỳ nặng nề, Man Man mỗi một bước đặt xuống đất, đều mang theo một lực đạo nặng nề như vấp thạch va chạm. Mỗi một bước đều để lại ở trên đất tuyết một cái hố to đường kính cả trượng.

Cả mảng lớn tuyết đọng bị giẫm nát, Man Man khiêng đại chùy thở hổn hển chạy tới, nhảy bắn một cái lướt qua hơn trăm trượng, nặng trĩu đáp ở bên người Cơ Hạo, mở to hai mắt nhìn trái nhìn phải một phen.

“Không đánh nữa? Đánh xong rồi?” Man Man vạn phần thất vọng đem chùy ném xuống đất, ‘Thùng thùng’ hai tiếng vang lớn, mặt đất phụ cận hung hăng nhún nhảy vài cái. Uy thế như thế không chỉ có thiếu nữ kia, ngay cả đại hán râu

xồm cùng các trưởng lão phía sau hăn sắc mặt đều không khỏi vắn vẹo hăn lên.

“Sao không tiếp tục đánh? Thế này đã xong rồi? Man Man chạy quá chậm, nhưng không có một con tọa kỵ nào có thể khiêng được chùy của ta!” Man Man rất thất vọng ôm cánh tay Cơ Hạo, đầu rất có thứ tự hất một cái, liền đem mồ hôi trên trán lau sạch sẽ ở trên tay áo Cơ Hạo.

Cơ Hạo vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Man Man, gạt: “Lần sau còn chưa đấu võ người đã bắt đầu chạy, như vậy có thể kịp thời chạy tới.”

“Đúng đó!” Man Man bị lời của Cơ Hạo lừa gạt không nhẹ, nàng nhất thời cười vui lên, mắt to đóng đinh ở trên thân thiếu nữ: “Y? Thơm quá, thơm quá! Trên người người bôi mật hoa sao? Sao lại thơm như vậy?”

Cơ Hạo nhìn nhìn Man Man, lại nhìn nhìn thiếu nữ, dùng sức xoa xoa đầu Man Man: “Được rồi, nha đầu này cũng là người cơ khổ, về sau sẽ ở lại bên cạnh người làm thị nữ của người là được!”

Thiếu nữ khẽ biến sắc, theo bản năng nhìn thoáng qua chùy Man Man ném dưới đất, nàng nháy mắt quỳ rạp xuống đất, dùng sức hướng Cơ Hạo dập đầu hành lễ: “Đại nhân, tiểu nữ tử muốn ở lại bên cạnh đại nhân làm trâu làm ngựa, tùy ý đại nhân sai sử!”

Man Man nhảy đến trước mặt thiếu nữ, xách nàng lên, đem nàng vác ở trên vai xoay người bước đi.

“Ha ha, làm trâu làm ngựa? Người lại không có vó, Cơ Hạo làm sao cười được người? Người non như vậy, cũng không có cách nào lấp yên, thì càng không thể cười. Bên cạnh ta vừa lúc thiếu người bưng trà đưa nước, giặt quần áo trải chăn, dọn dẹp phòng, đun nước tắm rửa... Người thơm như vậy, không làm người ta chán ghét, người là đúng rồi!”

Như ác bá thường nam phách nữ, Man Man xách hai thanh đại chùy, vác cô gái bỏ đi. Thiếu nữ mới đầu còn la lên vài tiếng, nhưng Man Man nhanh chóng

chạy, gió lớn thốc vào mặt, thiếu nữ nhất thời không phát ra được chút thanh âm nào nữa.

Cơ Hạo lấy ra một khối ngọc phù màu đen hình tam giác, tay run lên, trong ngọc phù liền có hàn khí âm u cùng tiếng quỷ kêu mơ hồ truyền đến.

Hắn hướng đại hán râu xồm cùng một đám trưởng lão cười lạnh nói: “Được rồi, quy củ cũng không cần ta nói. Lưu lại một phần tinh huyết và một tia hồn phách, từ nay về sau, ngoan ngoãn làm con dân của ta. Nếu không đáp ứng, hôm nay sẽ là ngày Thổ Lang bộ các ngươi diệt tộc.”

Đại hán râu xồm và một đám trưởng lão nhìn nhau một cái, lại quỳ lạy hướng Cơ Hạo đại lễ tham bái.

Chương 495: Trường Sinh

Ngoài ngàn dặm, đỉnh một ngọn núi lẻ loi, Liệt Sơn Húc thân khoác hoa phục màu trắng lông đuôi khổng tước chế thành, lạnh lùng cười nhìn phía Nghiêu Sơn.

“Hương nữ kia, thật có thể mê hoặc tiểu tử đó?” Nhìn một lúc lâu, Liệt Sơn Húc rất tò mò nhìn về phía Diệu Phượng đứng ở bên người.

“Đại pháp bốn môn, sao là tiểu tử đó có thể thừa nhận?” Diệu Phượng quanh thân mang theo một cỗ lạnh lùng tĩnh mịch cười lạnh, kiêu căng ngẩng đầu lên. Tuy đã bị lạc bản tính, nhưng sự kiêu ngạo trong xương tủy phượng hoàng nhất tộc vẫn khắc ở sâu trong linh hồn Diệu Phượng.

Nàng nhìn gió tuyết đầy trời, lạnh giọng nói: “Hương nữ đó, chỉ cần Cơ Hạo tiểu tử kia sủng ái một lần, sẽ chắc chắn thụ thai. Dựa theo quy củ nhân tộc, đứa con trong bụng nàng sẽ theo lý thường trở thành người thừa kế Nghiêu Bá. Đến lúc đó...”

Liệt Sơn Húc nheo mắt, có chút do dự nói: “Muốn giết chết tiểu tử đó, không dễ dàng.”

Thanh Mai bên người Diệu Phượng cười quyến rũ, nhẹ nhàng nói: “Muốn giết người, không nhất định phải dùng đao. Chỉ cần Cơ Hạo nạp hương nữ, sinh tử của hắn ngay tại trong tay hương nữ. Nam tử sủng nịch mỹ nữ, hao hết tinh túy mà chết, loại kiểu chết này, cho dù Đế Thuấn không lẽ còn không biết xấu hổ mở miệng truy cứu sao?”

Nhìn gương mặt quyến rũ xinh đẹp kia của Thanh Mai, Liệt Sơn Húc hài lòng đắc ý cười lên.

Hắn đột nhiên bắt đầu cảm kích Doanh Vân Bằng đã chết, nếu không phải Doanh Vân Bằng lão quỷ đó đã chết, các kỳ nhân dị sĩ tụ tập bên cạnh lão, lại

nào sẽ trông mong đầu nhập đến dưới trướng mình, vận dụng các loại kỳ môn diệu pháp giúp mình?

“Các người nói, nếu ta kính hiến mấy hương nữ cho Liệt Sơn Kháng thắng nhãi kia thì thế nào?” Liệt Sơn Húc đột nhiên nghĩ tới Liệt Sơn Kháng ở trong tộc đem mình áp chế không thở nổi, bởi vì ở Xích Phản sơn lập công lớn, cũng được Đế Thuấn phong bá, ở Liệt Sơn bộ thanh danh tăng vọt, mơ hồ kế thừa ngai báu tộc trưởng.

“Đế tử đã mở miệng, vậy làm như thế đi!” Thanh Mai nheo mắt ôn hòa cười: “Chỉ là đế tử trực tiếp dâng lên hương nữ cũng không ổn. Vẫn là giống hôm nay, dùng một số diệu pháp nào đó đem hương nữ kia tự nhiên mà vậy xuất hiện ở trước mặt Liệt Sơn Kháng mới tốt.”

Trên đỉnh núi lẻ loi một cơn gió xoáy nổi lên từ đất bằng, gió tuyết đầy trời khê cuốn, bóng dáng ba người bọn Liệt Sơn Húc ở trong gió tuyết cấp tốc biến mất.

Qua một lúc, một bóng người cao gầy như cây tùng, khí tức quanh thân sắc bén dị thường đập nát gió tuyết, đạp tuyết đọng từng bước một đi tới đỉnh núi lẻ loi này. Nghệ Thần đứng ở chỗ Liệt Sơn Húc vừa rời, hai tay tự nhiên buông bên người, hai mắt như đao, lạnh lùng nhìn về phía Nghiêu Sơn.

Ở phía sau Nghệ Thần, mấy ngàn bóng người cao ngất đứng mãi đứng thẳng tắp ở trong đất tuyết, ai cũng sát khí ngút trời, như những thanh cương đao ra khỏi vỏ.

“Cơ Hạo? Nghiêu Bá?”

Nghệ Thần lạnh lùng cười cười: “Kim Ô huyết mạch à, năm đó chưa thể diệt sạch Kim Ô huyết mạch, thật sự là đáng tiếc.”

Một đạo thanh khí từ đỉnh đầu Nghệ Thần vọt lên, một cây trường cung tạo hình phong cách cổ xưa từ trong thanh khí dần dần hiện lên. Nghệ Thần vươn

tay bắt lấy trường cung, nhẹ nhàng nghịch dây cung một cái. ‘Ông’ một tiếng nổ vang, bông tuyết trên trời bay xuống trong phạm vi vài dặm đồng thời bị một đạo tiên khí nhỏ bé đục lỗ, chính giữa mỗi một bông tuyết đều xuất hiện một lỗ thủng nhỏ bé trong suốt.

Bông tuyết đầy trời đâu chỉ ước vạn, bông tuyết yếu ớt như thế, khẽ chạm sẽ vỡ vụn. Sau một đòn ước vạn bông tuyết đồng thời bị tiên khí xuyên qua, bản thể bông tuyết lại bảo trì hoàn hảo, tiễn thuật của Nghệ Thần thật sự đã đến tiêu chuẩn thần hồ kỳ kỹ.

Giơ cao tay phải, Nghệ Thần dùng sức vung nắm đấm một cái: “Tự do hành động, tự do săn giết. Tránh đi đám nanh vuốt của Đế Thuấn, trong vòng ba ngày, ta muốn nhìn thấy đầu của Cơ Hạo.”

Mấy ngàn tiên thủ phía sau Nghệ Thần đồng loạt quỳ một gối xuống hành lễ, sau đó thân hình như gió, nháy mắt đã nhập vào trong gió tuyết.

Trong gió có thêm một ít tiếng xé gió kỳ dị ‘vù vù’, nhìn kỹ như có nhiều bóng đen lóe loạn. Nhưng lại nhìn kỹ, trên đất tuyết trống rỗng, ngay cả một cái bóng quỷ cũng không thấy.

“Húc đế tử... mưu tính của ngươi, sợ là phải thất bại rồi!” Nghệ Thần khinh miệt cười lạnh: “Bố cục quá nhỏ, thật sự không tính là đại khí. Vén vén một cái Nghiêu Sơn lĩnh, cần tiêu phí tâm tư lớn như vậy tính kế sao?”

“Thái tử nói rất phải, thái tử bố cục to lớn, tương lai tất nhiên là một đại nhân vật khó lường.” Phía sau Nghệ Thần đột nhiên truyền đến thanh âm khàn khàn khô quắt. Nghệ Thần kinh hãi quay đầu, liền nhìn thấy Thi đạo nhân khô gầy như bộ xương đang đứng ở phía sau hắn.

Đỉnh đầu Thi đạo nhân một đóa hoa sen xám xịt treo ngược, thả ra nhiều tia khí xám bao lấy thân thể hắn. Trong đôi mắt hắc mớ hồ có liên hoa ẩn màu xám cấp tốc xoay tròn, tịch diệt thần quang xanh xanh ở phía sau hắn như ẩn như hiện, chợt hóa thành một cái kén màu xanh đem hắn và Nghệ Thần bọc lại trong

đó.

Nghệ Thần chột kinh hãi, trường cung trong tay hắc động liền muốn công kích Thi đạo nhân.

Thi đạo nhân vội vàng xua tay. Hắc ôn hòa nói: “Thái tử không cần kinh hoảng, bản đạo không có ác ý. Sở dĩ dùng trọng bảo sư môn bảo vệ chúng ta, chỉ là trên Nghiêu Sơn kia, có một người cực kỳ khủng bố ẩn nấp, thái tử nếu kinh động hắc, muốn hồn phi phách tán cũng cầu mà không được.”

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Thi đạo nhân ôn hòa nói: “Có chuyện từ từ nói, bản đạo lần này đến, đối với thái tử chỉ có lợi, cũng có hại.”

Nghệ Thần nhìn nhìn thanh quang bọc mình, lại nhìn nhìn hoa sen màu xám treo ngược trên đỉnh đầu, đột nhiên trào phúng cười lên: “Giấu đầu giấu đuôi, hắc hắc, người một khi đã e ngại người nọ trên Nghiêu Sơn như vậy, mà ta lại không sợ, người có tư cách gì cho ta chỗ tốt?”

Thi đạo nhân cười lắc lắc đầu. Hắc nhìn Nghệ Thần ôn hòa nói: “Thiên địa to lớn, có bao nhiêu việc thần bí khó lường? Đại đạo vô biên, có bao nhiêu huyền bí không thể phỏng đoán? thái tử ở Thập Nhật quốc lâu, quyền cao chức trọng, không đem người trong thiên hạ để ở trong lòng cũng đúng, lại không biết thiên hạ này dân dã đầm rồng, có bao nhiêu người cao cường?”

Nghệ Thần trầm mặc chốc lát, hắc chậm rãi gật đầu: “Tựa như có chút đạo lý, nhưng người có thể cho ta lợi ích gì?”

Thi đạo nhân ôn hòa nhìn Nghệ Thần, nhẹ nhàng nói: “Thái tử năm nay bao nhiêu tuổi?”

Nghệ Thần khẽ nhíu mày, ngạo nghễ cười lạnh: “Mỗi lúc chào đời đã mạch lạc thông suốt, vu huyết tự mở, toàn thân mở vu huyết mười tám vạn chỗ, đã là Đại Vu đỉnh phong. Ba tuổi, gia phụ chỉ điểm, mỗi thuận lợi thắp sáng bản mạng vu tinh, thành tựu Vu Vương chi tôn. Lại khổ tu hai mươi năm nuốt tinh nhập

thế, thành tựu Vu Đế chi vị, hiện nay cũng chỉ ba mươi ba mà thôi.”

“Ba mươi ba tuổi đỉnh phong Vu Đế, rất lợi hại.” Thi đạo nhân tán thưởng: “Thái tử quả nhiên có duyên phận lớn với bốn môn... thái tử có muốn trường sinh không?”

Khi Thi đạo nhân nói Nghê Thần có duyên phận lớn với mình, Nghê Thần chỉ là khinh miệt cười không cho là đúng.

Nhưng khi Thi đạo nhân hỏi Nghê Thần ‘Có muốn trường sinh không’, ánh mắt Nghê Thần chợt ngưng tụ như mũi kim, hung hăng đâm ở trên mặt Thi đạo nhân.

“Trường sinh?” Nghê Thần hít ngược một ngụm khí lạnh.

“Vĩnh sinh!” Thi đạo nhân giải thích càng thêm xác thực: “Nếu thái tử có ý, còn xin triệu hồi tinh nhuệ dưới trướng.”

Nghê Thần trầm mặc chốc lát, hắt gươm tay phải dùng sức vung lên, một đạo vu lực dao động mênh mông nhanh chóng hướng khắp nơi khuếch tán ra.

Chương 496: Mười Tính

Trở lại Nghiêu Sơn, Cơ Hạo tốn non nửa ngày thời gian, đem tộc nhân Thổ Lang bộ dàn xếp.

Thổ Lang bộ vốn là bộ tộc phụ thuộc một đại bộ tộc phụ cận lãnh địa Nghiêu Sơn, bộ tộc lực lượng truyền thừa đặc thù, làm bọn họ tu luyện vu lực cực kỳ phù hợp với đại địa, cực kỳ am hiểu đào bới hầm mỏ.

Rất nhiều năm qua, Thổ Lang bộ đều quản lý các nơi mỏ quặng cho bộ tộc tông chủ kia, lập công lao hần mã cho bộ tộc tông chủ cường thịnh. Nhưng ngàn năm trước, bộ tộc tông chủ liên tiếp xuất hiện mấy tộc trưởng cực kỳ tham lam hà khắc, cuộc sống Thổ Lang bộ ngày càng khó khăn, bị áp bức thở không nổi, tộc nhân càng tử thương lượng lớn ở trong quặng mỏ nguy hiểm.

Đã sống không nổi nữa, tổ tiên Thổ Lang bộ liền mang theo tộc nhân chạy trốn.

Ở bất cứ một bộ tộc nào, bộ tộc phụ thuộc chạy trốn đều là chuyện không thể dễ dàng tha thứ. Chiến sĩ tinh nhuệ Thổ Lang bộ bị bộ tộc tông chủ phái ra truy binh chém giết gần hết, tinh hoa trong tộc mất sạch, càng bị đối phương đuổi giết mấy chục năm, toàn bộ truyền thừa hầu như đều đoạn tuyệt.

Bởi vì đặc tội bộ tộc tông chủ, tộc nhân Thổ Lang bộ cũng không dám thời gian dài cố định ở một chỗ xây dựng doanh địa, sợ bị bộ tộc tông chủ nghe được tin tức phái quân giết, dứt khoát lưu động khắp nơi hoàn toàn biến thành một dã tộc lưu lạc.

Đại hán râu xồm biệt hiệu Thiết Lang, là tộc trưởng Thổ Lang bộ, cũng là một Vu Vương duy nhất gần ngàn năm qua của Thổ Lang bộ. Hắn rất có thiên phú trên tu luyện, nhưng tính cách thô thẳng, nói trắng ra là thẳng như ruột ngựa hoàn toàn chỉ là một kẻ thô lỗ chỉ biết đánh đánh giết giết.

Ở dưới sự dẫn dắt của Thiết Lang, cuộc sống vốn đã căng thẳng của Thổ Lang bộ trở nên càng thêm quần bách, trong tộc thường xuyên không có lương thực tồn đọng vượt qua ba ngày. Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, ỷ vào thực lực của mình mạnh mẽ, Thiết Lang dẫn tộc nhân làm nghề đánh cướp chuyên nghiệp, đi đến nơi nào cướp tới đó, dựa vào cướp bóc cũng sống không tồi, chung quy khoái hoạt hơn so với tự mình vất vả đi săn bắn, trồng trọt.

Kết quả lần này lao vào Cơ Hạo tấm sắt lớn này. Đường đường Vu Vương bị Cơ Hạo vền vẹn một Đại Vu đánh bại, Thổ Lang bộ to như vậy cũng thành con dân Nghiêu Sơn lĩnh.

Thổ Lang bộ nhân đã ở trong cướp bóc thời gian dài dưỡng ra một thân phi khí, toàn tộc trên dưới từ già đến trẻ, từ nam đến nữ, không có một ai là loại hiền lành. Những gia hỏa này để bọn họ tụ tập một chỗ, không có gì bất ngờ xảy ra khẳng định sẽ gây chuyện, đừng nghĩ bọn họ an an ổn ổn trồng trọt lao động.

Cơ Hạo dứt khoát đem toàn bộ chiến sĩ trẻ khỏe của Thổ Lang bộ chọn ra, đem bọn họ xếp vào trong quân đội nô binh Trát Mộc dẫn dắt. Toàn bộ người đều đánh tan hết xếp vào quân đội, đổi mặt phó binh Ấm tộc thực lực mạnh hơn bọn họ mảng lớn, bọn họ cũng không nhắc lên nổi bọt sóng gì.

Trước mặt Thiết Lang, Cơ Hạo hạ tử lệnh cho Trát Mộc—— nếu tộc nhân Thổ Lang bộ ở trong quân đội dám không nghe sai sử, có một giết một, càng trực tiếp truy cứu tội người nhà bọn họ, ngay cả người nhà bọn họ cũng đồng loạt chém đầu thị chúng.

Quân pháp khắc nghiệt dọa ở đám người Thổ Lang bộ, mọi người đều quy củ, không ai dám gây sóng gió.

Mấy chục vạn người già phụ nữ trẻ em Thổ Lang bộ, thì bị Cơ Hạo triệt để quấy loạn, lấy gia đình làm đơn vị, xếp vào ở trong hơn trăm cái thôn xóm. Thổ Lang bộ đám già yếu không có sức chiến đấu gì, đổi mặt mỗi thôn mấy trăm Đại Vu, mấy ngàn chiến sĩ tinh nhuệ, bọn họ trừ an an ổn ổn trồng trọt lao động,

cũng không có lựa chọn khác.

Sau đó Cơ Hạo lại cho những tộc nhân mới đầu nhập này lượng lớn lợi ích.

Lương thực, thịt thú, muối, những nhu yếu phẩm sinh hoạt cơ bản Cơ Hạo bao hết. Trong thôn xây dựng cho bọn họ phòng ốc chắc chắn che gió chắn mưa, mỗi người đều phân phát áo khoác lông thật dày gấp gáp chế tạo ra. Thứ khác như xoong nồi bát đĩa cũng đầy đủ mọi thứ.

Một tay gậy, một tay cà rốt, mấy chục vạn tộc nhân Thổ Lang bộ chưa toát ra nửa điểm thanh âm, đã bị lãnh địa của Cơ Hạo triệt để tiêu hóa.

Trong nghị sự đại sảnh mở trong hang động, trên bàn nguyên thạch dài dày nặng, một vu pháp sa bàn rạng rỡ tỏa sáng, đem bản đồ địa lý quanh Nghiêu Sơn triển lãm ra. Lấy Nghiêu Sơn làm trung tâm, mấy vạn dặm sông núi xung quanh, đã dùng vu pháp đánh dấu mảng màu to nhỏ.

Thiêt Lang mặc vào quần chiến vải bông thoải mái, khoác lên một bộ trọng giáp hoàn mỹ, toàn thân trở nên uy vũ sinh uy, tinh khí thần đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hắn cầm một cây hắc thạch vu đao, hung hăng ở trên một ngọn núi lớn cách chủ phong Nghiêu Sơn ba ngàn dặm đâm một đao.

Ngọn núi lớn này lập tức biến thành màu đỏ rực, bắt mắt giống như máu tươi.

“Chủ nhân, nơi này chính là Hắc Thử bộ. Đám gia hỏa chết tiệt đó, bọn hắn am hiểu nuôi dưỡng Đồng Nha Quỷ Thử, loại quỷ đó thân thể không lớn, nhưng chạy so với quỷ còn nhanh hơn, hơn nữa am hiểu đào hang khai thác quặng, bọn nó thật sự béo lắm!”

Chép miệng một cái, Thiêt Lang hùng hùng hổ hổ nói: “Bọn hắn không nhiều tộc nhân, chỉ có bảy tám vạn người, nhưng người tộc này am hiểu khai thác khoáng thạch mạch khoáng, tinh thông thuật đúc, bọn hắn có một tòa thành trại hoàn toàn dùng kim loại đúc thành, lực phòng ngự thật sự cứng, tộc trưởng bọn hắn cũng có tu vi Vu Vương, ta dẫn tộc nhân đánh một ngày một đêm, chết vài

ngàn tộc nhân, lại chưa đem Hắc Thử bộ đánh hạ được.”

“Am hiểu khai thác khoáng thạch mạch khoáng? Tinh thông đúc?” Mắt Cơ Hạo sáng lên, sờ cằm nhìn về phía Thiết Lang chỉ.

Cơ Hạo vốn không ngờ, ở trên lãnh địa của mình, lại còn có Thổ Lang bộ tộc có được mấy chục vạn người như vậy, cho nên ở sau khi thu phục Thổ Lang bộ, đem người bộ lạc này an bài toàn bộ, hẳn tìm Thiết Lang tới hỏi tình huống.

Kết quả không hỏi không biết, vừa hỏi Cơ Hạo cũng bị dọa giật mình.

Ngay trong một vạn dặm quanh Nghiêu Sơn, bộ lạc to nhỏ có ba mươi mấy cái, dân cư ít nhất tương tự Hắc Thử bộ chỉ có mấy vạn, dân cư nhiều nhất thì vượt qua trăm vạn, ba mươi mấy bộ lạc cộng lại, dân cư cũng vượt qua một ngàn vạn

Khác với Thổ Lang bộ lang thang khắp nơi đánh cướp, những bộ lạc này đều có doanh địa kiên cố, hơn nữa bọn họ lai lịch phức tạp, nhiều người thậm chí có huyết mạch dị tộc hỗn tạp ở trong, cho nên mỗi bộ tộc đều có có năng lực độc đáo để đặt chân.

Giống như Hắc Thử bộ, họ dân cư không nhiều, nhưng quân giới hoàn mỹ, tộc trưởng cũng là cao thủ cấp Vu Vương, cũng có một tòa thành trại kim loại đúc hết trấn giữ nơi hiểm yếu, cho nên bọn họ sống cũng rất thoải mái.

“Trước kia không có ai quản bọn họ, bọn họ thích sống như thế nào, đó là sự tự do của họ.”

Cơ Hạo nhìn chỗ bộ lạc lớn nhỏ đánh dấu trên vu pháp sa bàn, lạnh lùng nói: “Nhưng nhân vương đã phong ta làm Nghiêu Bá, khối lãnh địa này chính là lãnh địa tư nhân của Nghiêu Bá ta. Bọn họ phải quy phụ! Nhất là Hắc Thử bộ loại bộ tộc có kỹ xảo độc môn này, bọn họ phải quy thuận.”

Đây là thịt béo đặt ở cửa nhà, Cơ Hạo cũng không có đạo lý buông tha.

Trước kia bạn xây công sự, bạn an trí tộc nhân, bạn dạy môn nhân đệ tử, cho nên Cơ Hạo cũng không để ý tới phái người thăm dò hoàn cảnh xung quanh.

Hiện tại có Thiết Lang dân bản xứ đưa lên cửa này dẫn đường, những bộ lạc đó mặc kệ bọn họ muốn hay không, bọn họ phải quy thuận. Cá lớn nuốt cá bé, đại bộ lạc thôn tóm tiểu bộ lạc, loại chuyện này Cơ Hạo ở Nam Hoang gặp nhiều rồi!

“Gió lớn tuyết nhiều, quân đội không tiện điều động. Mùa đông này, mọi người an tâm luyện binh.”

Cơ Hạo dùng sức nện một quyền ở trên bàn đá: “Sau khi đầu xuân, ta tự mình cầm quân, đem những bộ tộc đó dời hết đến Nghiêu Sơn!”

Chương 497: Noãn Hương

Rời khỏi đại sảnh nghị sự, theo sạn đạo đơn sơ mở trên vách núi, Cơ Hạo đội gió tuyết hướng đỉnh núi chỗ của mình đi đến.

Thành Nghiêu Sơn còn đang trong kiến tạo, Cơ Hạo cũng lười xây dựng chỗ ở lâm thời, cho nên hẳn cùng cao tầng Nghiêu Sơn lĩnh khác, ví dụ như đám người Man Man, Thiểu Ti, đều ở trên núi mở động phủ tạm ở.

Bên sạn đạo rộng ba thước chính là vách núi sâu mấy trăm trượng, gió cuốn tuyết lớn từ bốn phương tám hướng gào thét đánh úp lại, sạn đạo không có vòng bảo hộ, gió tuyết đánh ở trên người, người thân như lá khô coi như tùy thời đều có thể bị cuốn đi.

Cơ Hạo rõ ràng chấp tay sau lưng, đứng ở bên sạn đạo, lẳng lặng ngắm nhìn công trường thành Nghiêu Sơn xa xa.

Tuy ở ban đêm, mấy chục cái đỉnh lô thật lớn lơ lửng ở trong đám mây còn đang phụt ra lửa nóng, cháy đến bên trời một mảng đỏ bừng. Lượng lớn thần liệu quý hiếm không ngừng được đầu nhập trong đỉnh lô, hóa thành một đạo chất lỏng tinh thần thần thiết sôi trào không ngừng chảy xuôi ra.

Móng tường thành đã làm tốt, hiện tại thần liệu đưa tới đều nấu chảy thành tinh thần thần thiết, đang tiến hành đúc tường thành. Khoa Nga thị các thần nhân vòng quanh tường thành nóng hôi hổi lui tới, không ngừng đánh ra từng đạo thần văn thật lớn khắc ở trên tường thành.

Trừ thần thiết tinh luyện tinh thần thần thiết ra, các thần nhân còn ở trong đỉnh lô này luyện chế lượng lớn thần khí. thần Khí này tạo hình phong cách cổ xưa, hào phóng, trang sức hoa văn lưu tinh, mỗi một món đều thần quang lóng lánh xa hoa, mỗi một món đều chất chứa tuyệt đại thần lực.

Thần khí như vậy tổng cộng cần luyện chế mấy chục vạn món, lúc này mới

có thể tạo thành một tòa Thiên Địa Đại Trận đầy đủ.

Lấy pháp lực thần thông đám người Khoa Nga thị, lấy thần dị của đỉnh lô thật lớn này, cũng phải hao phí thời gian nhiều năm, bọn họ mới có thể hoàn thành đúc rư thần khí này. Cơ Hạo chỉ âm thầm hy vọng, hẳn trả giá tiêu hao lớn như vậy, đám người Khoa Nga thị có thể vì mình kiến tạo ra một tòa hùng thành đủ hài lòng.

Lặng lặng nhìn ra ngoài một hồi, Cơ Hạo chậm rãi theo sạn đạo đi hướng chỗ ở của mình.

Xa xa mấy đầu Hàn hao chậm rãi bay qua, trong nhóm môn đồ đầu tiên Cơ Hạo thu nhận sử dụng, vài đệ tử đã dẫn khí nhập thể, có được một điểm pháp lực đang ngồi ở trên lưng Hàn hao, tay án cương nỏ, cảnh giác tuần tra bốn phía.

Cơ Hạo nhận lấy môn nhân này, cũng không phải là vì để cho bọn họ hưởng thanh phúc, mà là đem bọn họ xem là thành viên tổ chức của mình, tương lai vô luận là cùng dị tộc giao chiến. Hay là cùng các thế lực lớn bên trong nhân tộc tranh phong, bọn họ đều sẽ phát ra tác dụng lớn.

Cho nên ngày thường Cơ Hạo lấy quân pháp ước thúc môn nhân này, bọn họ tuổi còn nhỏ, tu vi nông cạn, mà bắt đầu dựa theo quy củ hạ trại khắc nghiệt nhất của quân đội, mỗi ngày đều có người thay phiên canh gác, thay phiên gác đêm. Đem nơi ở luôn canh phòng nghiêm ngặt.

Nhìn thoáng qua những môn nhân cần trọng không dám có chút sơ ý này, Cơ Hạo âm thầm tán thưởng một tiếng, cũng không kinh động bọn họ, tiếp tục theo sạn đạo hướng động phủ mình ở đi đến.

Theo sạn đạo hướng về phía trước đi cao hơn trăm trượng, sườn núi mở ra một chỗ bằng phẳng phạm vi chừng một mẫu, nơi chỗ bằng phẳng cùng vách núi tiếp giáp, phía sau hai phiến cửa đá chính là chỗ ở của Cơ Hạo.

Một tầng thanh quang bao phủ cửa đá, đây là Vũ Dư tiên quang trong đạo

pháp Vũ Dư đạo nhân truyền lại, biến hóa tinh diệu, uy lực cường đại, có diệu dụng vô cùng, Cơ Hạo cũng là sau khi đủ đạo hạnh ngưng tụ nguyên thần có lý thể thần du. Lại ở dưới A Bảo truyền thụ đau khổ tìm hiểu hồi lâu, thẳng đến một tháng trước mới miễn cưỡng sử ra Vũ Dư tiên quang.

Một tầng Vũ Dư tiên quang nhìn như mỏng manh lại dị thường cứng cỏi, lấy tu vi Cơ Hạo hiện nay thi triển ra, cho dù là hơn mười Đại Vu đỉnh phong liên thủ một kích cũng đánh không xuyên được tầng thanh quang này. Cho nên Cơ Hạo ở ngoài chỗ mình ở bố trí một tầng cấm chế như vậy, cũng không phải thật sự muốn phòng ngự cái gì, động phủ hãn cũng không có gì đáng giá, hãn thuần túy là nắm giữ một môn thần thông mới, tâm tính thiếu niên thích sử dụng mà thôi.

Thân thể nhoáng một cái, một đạo thanh quang tràn ngập toàn thân, Cơ Hạo thân thể xuyên thấu tiên quang ngoài động phủ. Đi tới trước cửa.

Tay phải vung lên, cửa đá dày chừng một thước vô thanh vô tức mở ra, một đạo hương khí âm dào dạt đập vào mặt mà đến.

Cơ Hạo nhất thời cả kinh, hãn ở Nam hoang tùng lâm lớn lên. Sớm đã quen khí tức rừng mưa Nam hoang hồng hoang nguyên thủy tự nhiên, cho nên trong động phủ hãn sạch sẽ cũng không có mùi lạ, cỗ hương khí này là đến như thế nào?

‘Leng keng’ một tiếng, Cơ Hạo phun ra Viêm Long Kiếm, trên Kim ô liệt diễm bào hoá quang bốc lên, hãn làm ra chuẩn bị tùy thời ứng biến.

Nha Công đứng ở đỉnh đầu Cơ Hạo. Hai cánh mở ra, trong hai mắt màu máu hung quang mơ hồ, tùy thời chuẩn bị tấn công giết người. Hai Thần hỏa xà đã không có bộ dáng nhu thuận đáng yêu ngày thường, bọn chúng hé miệng, lè ra cái răng độc gấp khúc ở trong ánh lửa rõ ràng có thể thấy được, trên răng vài giọt nọc độc đậm đặc tùy thời có thể hóa thành suối phun bắn ra.

“Ai ở bên trong?” Cơ Hạo lạnh lùng quát lớn một tiếng.

“Đại... đại nhân!” Tiếng bước chân nhỏ nhẹ truyền đến, cô gái mà Thiết Lang dẫn người bắt người cướp của mà đến, lại hiến cho Cơ Hạo, lại bị Man Man cướp đi mặc một cái áo màu trắng, run run từ trong động phủ đi ra.

Nguyên bản cô gái này ngày thường đã phi thường xinh đẹp, hôm nay nàng thu thập sạch sẽ, tóc dài như mây đen thả ở sau người, phụ trợ một khuôn mặt nhỏ càng thể hiện ra tuyết trắng non mịn. Áo khoác trên người nàng cũng không biết từ đâu mà đến, rộng thùng thình khoác lên trên thân thể yếu diệu của nàng, phối hợp trên người nàng tản mát ra hương khí kỳ dị, thế mà làm cho Cơ Hạo có một loại xúc động hận không thể xé nát áo khoác của nàng, để bày ra tất cả những gì ở bên trong.

“Người làm thế nào tiến động phủ của ta?” Cơ Hạo lạnh lùng nhìn cô gái, nữ nhân này hẳn rất ấn tượng, trên người nàng hương khí rất là độc đáo.

Nhưng mà Man Man sau khi đem nàng cướp đi, mấy ngày nay hẳn đã đem nàng quên đến chín tầng mây. Một nữ nhân ngay cả tên cũng chưa từng hỏi, Cơ Hạo cùng nàng lại không có liên quan gì, hẳn sao sẽ đem nàng để ở trong lòng?

Cô gái từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc phù màu xanh, mềm mại nói: “Tiểu nô là từ chỗ Man Man đại nhân, được khối ngọc phù này.”

Cơ Hạo liếc mắt nhìn ngọc phù một cái, sau khi hẳn có thể thi triển Vũ Dư tiên quang, dùng tiên quang đem động phủ của mình phong cấm, e sợ Man Man ra vào không tiện dùng chùy đập vỡ động phủ của mình, cho nên mới vì Man Man cùng Thiếu Ti đều luyện chế một khối ngọc phù, thuận tiện bọn họ tùy thời ra vào.

Khối ngọc phù này, quả nhiên chính là khối trên người Man Man, ở trên người Man Man đeo vài ngày, trên ngọc phù đã mang theo một tia hương vị Hỏa Thần thần lực đặc hữu trên người Man Man.

“Ngọc phù của Man Man, sao lại sẽ ở trên người người?” Cơ Hạo ngữ khí vẫn lạnh như băng.

Tuy cô gái này xinh đẹp mê người như thế, một thân hương khí nọ làm cho người ta tự dừng sinh ra các loại suy nghĩ, nhưng mà Cơ Hạo là loại người nào? Kiếp trước ‘Thanh Long’, được xưng tròng mắt tất báo, tuyệt sắc mỹ nữ chết ở trên tay hắn cũng không phải số ít.

“Đại nhân từ trên tay những tên côn đồ như sói như hổ cứu tiểu nô, tiểu nô không nghĩ đến báo, chỉ có thể lấy thân dâng lên.” Cô gái run run nhìn Cơ Hạo, trong con người mơ hồ có một tầng ánh sáng nhu nhuận lóe ra.

Nàng thân thể nhoáng một cái, áo khoác trên người đột nhiên rơi ra, một cổ mùi hương đậm đặc đập vào mặt mà đến, Cơ Hạo trước mắt không khỏi hoa lên, liền nhìn thấy một thân hình cô gái trắng bóng xinh đẹp đến cực điểm nhìn không sót thứ gì bại lộ ở trước mặt hắn.

“Đại nhân, tiểu nô nguyện ý vì đại nhân làm bất cứ chuyện gì, còn xin đại nhân thương tiếc một hai!” Cô gái mở ra hai tay, liền hướng trong lòng Cơ Hạo xông lên.

Chương 498: Vây Xem

Trong u cốc, trước động phủ, nường một chút ánh lửa đèn đồng, A Bảo đang ở hướng La Sơn truyền thụ luyện khí chi đạo.

Hai thầy trò nghịch một khối Thủ Sơn Xích Đồng, ngón tay A Bảo ở trên hoa văn thiên nhiên phức tạp của đỉnh đồng chậm rãi xẹt qua, thấp giọng hướng La Sơn truyền thụ vô thượng bí chú rèn luyện tài liệu, khắc đại đạo khí tức mình tìm hiểu ra.

Đỉnh đồng đỏ to bằng đầu người mơ hồ ánh sáng đỏ, chỗ ngón tay A Bảo xẹt qua, mơ hồ có thể thấy được hoa văn dày đặc trên đỉnh đồng đã xảy ra biến hóa vận vẹo kỳ dị, trở nên càng thêm mượt mà tự nhiên, như huyết mạch cơ thể người, bỗng dưng có thêm một phần sinh khí sức sống.

Ở môn hạ A Bảo tu luyện hai năm có thừa, La Sơn đã có sự khác biệt một trời một vực với trẻ con bộ tộc bình thường. Thân hình hẳn trở nên cân xứng phiêu dật, không như bạn cùng lứa tuổi khác trắng kiện hùng vĩ như vậy, trên người cũng không thấy được mảng cơ bắp cuộn cuộn.

La Sơn đã mơ hồ mang theo một tia khí tức xuất trần của người tu đạo, nhất là đôi mắt hẳn càng ẩn phục hào quang, như bảo châu thượng phẩm nhất, mang theo một tầng châu quang uyển chuyển. Tinh khí thần hẳn không hiện ra ngoài chút nào, mà là cực độ nội liễm, nhất cử nhất động mượt mà tự nhiên, mang theo một tia ý vị cực kỳ huyền diệu.

A Bảo truyền đạo, La Sơn cẩn thận lắng nghe, hai tay mười ngón biến ảo, học bộ dáng A Bảo chuyển đổi luyện khí ẩn quyết.

Đột nhiên A Bảo ngẩng đầu lên, hướng về động phủ đỉnh núi Cơ Hạo ở lại nhìn một cái, sau đó ung dung cười nhẹ lắc lắc đầu: “Ồ, nữ nhân? Đây là thứ sư tôn gọi là ngoại ma tâm kiếp sao? Sư đệ ơi sư đệ, cái này chỉ có thể dựa vào chính người thôi.”

La Sơn khẽ nhíu mày, lén lút ghé đến trước mặt A Bảo: “Sư tôn, cái gì nữ nhân? Cái gì ngoại ma tâm kiếp? Trong phòng sư thúc, có nữ nhân vào hay sao?”

A Bảo cười ‘khà khà’, giơ đĩnh đồng nhẹ nhàng đập vào đầu La Sơn: “Lông mọc đủ chưa? Đã nghĩ những cái này? Trong ba tháng, vì sư muốn thấy người tự tay luyện chế ra một thanh kiếm đồng đủ tư cách, nếu không bế quan diện bích ba năm, không có thương lượng!”

La Sơn kêu đau ‘Ui ui’, khuôn mặt nhỏ co hết lại thành một cục.

Phía trên u cốc, nơi tránh gió của đỉnh núi, Vũ Mục ở trong đất tuyết dựng lên một cái nồi to, lửa trại hừng hực, trong nước canh đủ mọi màu sắc mấy trăm con rết năm màu to bằng ngón cái đang bốc lên khói hoạt. Mùi thơm nồng đậm bị Vũ Mục dùng vu pháp đóng chặt, chỉ có thể quanh quẩn trong ba thước ở quanh cái nồi to. Một chút mùi thơm cũng không thể tiết ra ngoài.

Hắn hết sức chăm chú căng thẳng khuôn mặt béo, thật cẩn thận chăm sóc nồi canh rết này. Mấy trăm con Thái Hồng Ngô (rết cầu vòng) kịch độc, là bảo bối hắn dùng non nửa công phu, mới từ sâu trong đất tuyết khó khăn đào ra, một nồi canh đặc này uống vào, ít nhất có thể khiến hắn mở thêm hơn một ngàn vu huyết, tiết kiệm hắn khoảng một năm thời gian khổ tu.

Ngoài mười mấy trượng, Phong Hành ghé vào trên một cây tùng lớn, lén lút hướng về phía động phủ của Cơ Hạo thò đầu xem xét.

“Ài. Ta đã nói con quỷ nhỏ đó mưu đồ gây rối thế nào! Phong Hành ta tuần nam tử ngọc thụ lâm phong như vậy, hai ngày qua ít nhất xuất hiện một trăm lần ở trước mặt nàng, nàng lại không thèm nhìn ta lấy một cái, ta liền biết trong lòng nàng có quỷ!”

“Quả nhiên, con quỷ nhỏ này, nàng không có ý tốt, nàng nửa đêm lén lút lên vào phòng Cơ Hạo, đây là muốn mưu hại Cơ Hạo!”

Phong Hành quay đầu, vô cùng đau đớn hướng tới Vũ Mục nói: “Mập mập chết tiệt, ta chuẩn bị cứu Cơ Hạo trong nước sôi lửa bỏng, giúp hấn chặn tai nạn. Người cảm thấy, ta có phải đặc biệt đủ huynh đệ hay không?”

Vũ Mục cầm lên một đôi dưa đồng, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Phong Hành một cái: “Thúi lắm! Nha đầu đó trên người thơm ngào ngạt, ta cũng hận không thể ở chỗ thịt nàng dày cắn một miếng, xem mùi vị nàng được không... nữ nhân lung linh như vậy chủ động đưa lên tận cửa, cần người hỗ trợ? Chặn tai họa? Cơ Hạo cần người hỗ trợ chặn tai họa?”

Phong Hành sờ sờ cằm, tiếp tục ghé vào cành cây hướng Cơ Hạo bên kia quan sát: “Sao không phải chặn tai họa chứ? Ta dám nói, Cơ Hạo hôm nay thật sự thịt cô bé đó, hắc, liền sẽ có người làm thịt hấn!”

Nói xong mấy chữ cuối cùng, Phong Hành giơ lên hai nắm đấm, hung hăng đập xuống phía dưới.

Vũ Mục ngây ngô nhìn Phong Hành: “Ai?”

Phong Hành mím môi cười cổ quái, hấn đề thấp thanh âm lẩm bẫm: “Người những ngày qua bận ở cùng một chỗ với đám trẻ con kia, ta lại khác. Ta đi dạo khắp nơi, tin tức linh thông, ta là nghe Man Man lúc nói chuyện với người ta, nói đại tể tửu rất hài lòng đối với Cơ Hạo!”

Vũ Mục kinh hãi mở to hai mắt nhìn: “Đại tể tửu? Chúc Dung thị? Hà? Cơ Hạo thật sắp làm con rể Hỏa Thần?”

Vứt dưa, Vũ Mục nhảy lên, vội vàng nhảy lên chạy đến dưới cổ tùng, híp đôi mắt nhỏ hướng phía động phủ của Cơ Hạo nhìn qua: “Ai u, nữ nhân này quả nhiên là ‘tai nạn lớn’! Người muốn đi thịt nàng, quả nhiên là giúp Cơ Hạo chặn tai nạn. Hai thanh chùy kia đâu!”

Lắc đầu, Vũ Mục thấp giọng hỏi: “Nữ nhân đó, sao lại chui vào phòng của Cơ Hạo?”

Phong Hành bày ra một bộ dáng cao thâm khó lường, tay phải ma sát hồi lâu ở dưới cằm, đột nhiên cười rất cổ quái ‘Khắc khắc’ vài tiếng.

Trong đàn tràng Cơ Hạo mở, cách chỗ ở của ba ngàn đứa bé lựa chọn kỹ càng kia một bức tường, Thiếu Ti ở nơi này cũng mở một động phủ. Trong động phủ không lớn mở ra mấy gian phòng vô cùng đơn giản, Man Man thích vô giúp vui, cũng ở cùng một chỗ với Thiếu Ti.

Trong một gian phòng đá, Thái Ti ngã chổng vó nằm ở trên da thú vui vẻ ngáy khò khè.

Trong một gian phòng đá khác, Man Man ôm hai thanh chùy nằm ở trên phiến đá ngủ đang say.

Trên mặt đất bằng phẳng ngoài động phủ, Thiếu Ti lẳng lặng đứng ở dưới một cây cổ tùng, híp mắt nhìn phía động phủ của Cơ Hạo, đôi tay linh hoạt thường thức mấy khối vu phù hình vuông cổ sắc sặc sỡ, dùng mai rùa màu đen chế thành.

Theo ngón tay Thiếu Ti chuyển động, vu phù thỉnh thoảng kéo theo những ánh huỳnh quang xanh mượt, ở trong bóng đêm nhìn qua khí lạnh âm u hút hồn người ta.

“Man Man, người ngay cả thứ trên người bị người ta lấy đi cũng không biết! Ài!” Trong cuồng phong, Thiếu Ti nhẹ nhàng thở dài một hơi, khẽ nhướn hàng lông mày cao ngất, một mảng lãnh ý bỗng dựng sinh ra, tựa như kiếm sắc ra khỏi vỏ làm người ta không rét mà run.

Thân thể nhoáng lên một cái, thân hình Thiếu Ti vô thanh vô tức biến mất, sau đó trực tiếp xuất hiện ở ngoài động phủ của Cơ Hạo. Sau khi dùng Chúc Long Mệnh Châu, Thiếu Ti chiếm được năng lực thuận di cự ly gần, nay trong mọi người bên cạnh Cơ Hạo, lấy nàng xuất quỷ nhập thần làm người ta khó có thể phòng bị nhất.

Nhuyễn ngọc ôn hương nhào vào trong lòng, Cơ Hạo chỉ cảm thấy bị một mảng hơi nóng ầm áp bao vây, thần hồn hẫng dao động một trận, xương toàn thân cũng có chút nhũn ra.

Trong tay nắm thật chặt Viêm Long Kiếm, Cơ Hạo còn chưa nghĩ ra nên đối phó thiếu nữ này như thế nào, là đem nàng ném ra bên ngoài hay là thế nào, đột nhiên một làn khí lạnh ập tới, Thiếu Ti như u linh xuất hiện ở bên cạnh Cơ Hạo, năm ngón tay thon dài mạnh mẽ chế trụ cổ thiếu nữ, tùy tay đem nàng ném ra ngoài.

Thiếu nữ kinh hô một tiếng, bị Thiếu Ti tùy tay ném một cái ra xa mười mấy trượng, chật vật cắm đầu chui vào trong tuyết đọng.

“Không biết trên dưới, đêm hôm, người một tiện nữ nô, cũng dám xông loạn chỗ ở của Nghiêu Bá, còn có quy củ hay không?” Thiếu Ti lạnh lùng quát lớn một tiếng, sau đó hướng Cơ Hạo khẽ gật đầu: “Cơ Hạo, ta từ trong những đứa bé dưới trưởng dạy dỗ, chọn lựa mấy đứa bé trai nhu thuận thông minh tới đây làm cận thân thị vệ của người thôi, bằng không đường đường Nghiêu Bá, bên người ngay cả kẻ bưng trà đưa nước cũng không có, cũng quá kỳ cục!”

Lạnh lùng kiêu ngạo ngang đầu, Thiếu Ti ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra khỏi động phủ Cơ Hạo, tóm cổ thiếu nữ mang theo nàng nhẹ nhàng rời đi.

Chương 499: Xử Trí

Một đêm không lời, Cơ Hạo ở trong động phủ của mình tiềm tu một đêm, thổ nạp lực lượng tinh tú, thực lực bản thân lại tăng lên một phần.

Một đạo thanh quang chém ra, cửa đá nặng nề của động phủ mở ra, hai mươi bốn gã thiếu niên mặc áo dài màu đen, nửa người trên khoác giáp trụ nửa người, bên hông treo vỏ kiếm màu đen, ăn mặc chỉnh tề lưu loát đồng thời quỳ một gối xuống, hướng Cơ Hạo đại lễ tham bái:

“Thuộc hạ tham kiến Nghiêu Bá đại nhân!”

Hai mươi bốn thiếu niên đều chỉ mười hai mười ba tuổi, so với thiếu niên bình thường cùng tuổi cao hơn hơn một cái đầu, thân thể càng cao ngất cường tráng, như con báo trong rừng, toàn thân tràn ngập khí tức mạnh mẽ cùng lực lượng.

Thiên địa nguyên khí Trung Lục thế giới so với nơi tứ hoang nồng đậm hơn rất nhiều, thể chất con dân so với bình dân nơi tứ hoang cũng cường tráng hơn không ít. Những thiếu niên này là từ trong hơn ngàn vạn tộc nhân lựa chọn kỹ càng, vô luận tư chất, thiên phú đều rất khá.

Hơn nữa ở dưới trướng Cơ Hạo hai năm như vậy, bọn họ ăn mặc chi phí đều là mặt hàng đỉnh cấp, vu được phụ trợ tu luyện cũng chưa bao giờ thiếu, hai mươi bốn thiếu niên đều mơ hồ đạp lên ngưỡng cửa Đại Vu.

Tuổi tác như vậy đã sắp có thực lực Đại Vu, đặt ở Nam Hoang đây tuyệt đối là thân phận thiên tài đứng đầu trong bộ tộc siêu cấp lớn, cho dù đặt ở Bồ Phản Vu Điện, bọn họ coi như là nhân tài rất ưu tú.

Cảm thụ được khí tức sắc bén quyết đoán trên người các thiếu niên này, cùng với ánh mắt kiên nghị sắc bén, Cơ Hạo hài lòng gật gật đầu, đều là một đám tiểu gia hỏa tốt, chẳng qua... Cơ Hạo có chút ngạc nhiên nhìn bọn họ: “Các người

đây là?”

Một gã thiếu niên dẫn đầu ôm quyền hướng Cơ Hạo hành một lễ, dứt khoát lưu loát nói: “Sư phụ Thiếu Ti ra lệnh cho chúng ta, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ là cận vệ của Nghiêu Bá, thị vệ bên người Nghiêu Bá, để Nghiêu Bá sai sử bôn tẩu. Sư phụ Thiếu Ti có lệnh, vô luận Nghiêu Bá đi đâu, chúng ta cũng phải một tắc cũng không rời.”

Cơ Hạo há há mồm, một lúc lâu chưa phục hồi tinh thần lại.

Không phải là hôm qua bị thiếu nữ toàn thân mùi thơm lạ lùng đó lao vào lòng một lần sao? Thiếu Ti sao phản ứng lớn như vậy? Ài, ài, sáng sớm đã chọn lựa hai mươi tư tiểu gia hỏa khôn khéo theo bên người?

Chẳng qua, hình như mình cũng thực sự cần một đám thân vệ.

Không trông cậy vào bọn họ có lực lượng mạnh bao nhiêu, ít nhất nhiều việc có thể bảo bọn họ thay mình đi làm.

Sờ sờ cằm, Cơ Hạo chậm rãi gật đầu: “Thôi, như vậy cũng tốt. Đã là cận vệ của ta, vậy về sau các người theo họ ta đi, ta ban các người ‘họ Cơ’, đời đời con cháu các người, cũng có thể dùng dòng họ của ta.”

Một đám thiếu niên hưng phấn gương mặt đỏ đậm, đập mạnh đầu xuống đất một lúc lâu không dậy.

Ở thời đại này, bọn họ lại là xuất thân nô bộc, có thể được Cơ Hạo Nghiêu Bá thân phận gia chủ này ban cho họ, đây là vinh quang cực lớn, điều này đại biểu từ hôm nay trở đi, bọn họ sẽ hoàn toàn thoát khỏi thân phận nô bộc, kéo theo cha mẹ song thân bọn họ đều sẽ nhận được vô số lợi ích.

Một cái dòng họ, khiến độ trung thành của những thiếu niên này trực tiếp tràn đầy, khẳng khẳng một mực biến thành trung thành tới chết với Cơ Hạo.

“Còn có tên của các người, tên ban đầu của các người, ta cũng lười nhớ. Các

người đã có dòng họ mới, ta liền cho các người cái tên mới.” Cơ Hạo chỉ chỉ hai mươi bốn thiếu niên, suy nghĩ một phen, đột nhiên vỗ tay cười nói: “Có rồi...”

Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, nhật nguyệt doanh trắc, tinh tú liệt trưng, hàn lai thử vãng, thu thu đông tàng!

Cơ Hạo lười, trực tiếp dùng hai mươi bốn chữ đầu của thiên tự văn, đặt tên cho những thiếu niên này.

Ví dụ như nói trong hai mươi bốn thiếu niên này người lớn nhất, lão thành nhất, liền được Cơ Hạo đặt tên là Cơ Thiên, mà người tuổi xếp thứ hai, thì được Cơ Hạo đặt tên Cơ Địa. Tên những người khác lấy cái này loại suy.

Được dòng họ của lĩnh chủ, lại được Cơ Hạo tự mình ban cho cái tên, hai mươi bốn thiếu niên kích động gương mặt tím đi, mỗi người giống như thân ở đám mây, ngay cả nói cũng không nói ra được. Bọn họ hồng hộc thở. Hiện tại nếu Cơ Hạo ra lệnh một tiếng, bọn họ thậm chí dám hướng tới thiên thần vùng kiếm.

Cơ Hạo xoay người, hướng động phủ của mình nhìn thoáng qua, sau đó chỉ chỉ vách núi bên miệng cửa hang nói: “Đợi lát nữa bảo Khoa Nga thị bọn họ hỗ trợ, ở cạnh động phủ của ta, lại xây dựng thêm một phen, mở ra cho các người hai mươi tư gian phòng đá để ở lại.”

Đám người Cơ Thiên âm âm hứa hẹn. Lập tức có Cơ Tàng ít tuổi nhất huyết một tiếng đưa tới một con Thiết Vũ Thương Ưng, cưỡi ở trên lưng chim ưng hướng về công trường Nghiêu Sơn thành chạy đi.

Cơ Hạo hài lòng gật gật đầu, về sau loại việc nhỏ này không cần mình bận tẩu, có người nghe mình sai khiến, cảm giác này cũng không tệ lắm.

Cơ Tàng bay ra không được bao xa, phía tây nam đột nhiên có mảng lớn gió nóng gào thét ập tới. Cơ Hạo vội vàng xoay người, liền nhìn thấy tây nam phương hướng Bồ Phán, một đám mây lửa phạm vi vài dặm kéo ánh lửa dài mấy

chục dặm, giống như một ngôi sao băng xé gió bay tới.

Cách Nghiêu Sơn còn mấy chục dặm, đám mây lửa này tản mát ra nhiệt độ cao khiến tuyết lớn trên không Nghiêu Sơn biến thành nước mưa, nơi đi qua mảng lớn mây tuyết ùn ùn hòa tan. Cơ Hạo liếc mắt, nhìn thấy trên đám mây lửa đó có mười hai con hỏa giao nha răng trợn mắt một đường phun lửa, thỉnh thoảng phát ra tiếng rống dài trầm thấp.

Ở trên lưng hỏa giao, phân biệt đứng một vị thần nhân thân khoác giáp trụ màu đỏ rực, toàn thân ánh lửa quẩn quanh.

Những thần nhân này khí tức hùng hồn. Thần niệm Cơ Hạo hướng trên người bọn họ đảo qua, kinh hãi phát hiện bọn họ trên cơ bản đều có được chiến lực Vu Vương đỉnh phong.

Ở phía sau mười hai vị thần nhân này, là ba ngàn sáu trăm tên chiến sĩ tinh nhuệ thân khoác trọng giáp đỏ rực, cưỡi hỏa tượng. Những chiến sĩ này thực lực đều có thể so với đỉnh phong Đại Vu, hỏa tượng dưới khố thân hình cực lớn, toàn thân ánh lửa bắn ra bốn phía, nhìn qua uy vũ dị thường.

Khí tức trên người những thần nhân cùng chiến sĩ này cổ quái, có sự khác biệt thật lớn với nhân tộc bình thường, bọn họ đều là hậu duệ thần linh. Xem hình thức giáp trụ trên người bọn hắn cùng với khí tức mãnh liệt trên người bọn họ, những người này tất cả đều là người của Hỏa Thần Chúc Dung thị.

Mây lửa gào thét bay tới, đột ngột dừng lại ở trước mặt Cơ Hạo. Mười hai thần nhân cưỡi hỏa giao nhảy xuống khỏi mây lửa, dứt khoát quỳ một gối xuống hướng phía Cơ Hạo hành một lễ: “Mặt tướng tham kiến Nghiêu Bá đại nhân! Bọn mặt tướng về sau đều là tư binh cận vệ của Man Man công chúa, về sau đều ở dưới trướng Nghiêu Bá nghe lệnh!”

Cơ Hạo ngây dại, làm cái gì vậy? Tự nhiên Chúc Dung thị tặng cho mình một cánh quân cường hãn như vậy tới đây?

Mười hai vị Vu Vương đỉnh phong, ba ngàn sáu trăm vị đỉnh phong Đại Vu, đòi mạng là những người này còn đều là tư binh cận vệ của Man Man? Lấy tính cách hoạt bát của Man Man, Cơ Hạo có thể tưởng tượng về sau Nghiêu Sơn lĩnh của mình khẳng định sẽ không thiếu náo nhiệt.

“Các người...” Cơ Hạo một lúc lâu nói không ra lời.

‘Vù’ một tiếng, Man Man mang theo thiếu nữ cơ thể có hương thơm lạ kia bước nhanh chạy tới, nhìn thấy Cơ Hạo, nàng tùy tay đem thiếu nữ ném về phía đám thủ hạ của Hỏa Thần, cười ha ha hướng Cơ Hạo nói: “Ai da, a cha đem các người phái tới? Ừm, đem nữ nhân này đưa về đi, cô ta không phải thích nửa đêm tìm nam nhân sao? Đưa về Nam Hoang, tặng cho Lão Thất khốn kiếp kia đi!”

Sắc mặt thiếu nữ chợt thảm biến. Man Man mặt mày hớn hờ nhìn nàng nói: “Ai da, Cơ Hạo chỉ là một Nghiêu Bá nhỏ nhỏ, người ở lại bên cạnh hắn làm gì? Lão Thất là con ruột của a cha, là thái tử Chúc Dung thần tộc, so với Cơ Hạo tốt hơn một trăm lần, người đi bám lấy hắn đi!”

Mấy trung niên nam tử trường bào nón cao mang theo nụ cười quái dị túm thiếu nữ, cười mây lửa phóng lên cao, trong chớp mắt đã bay xa.

Cơ Hạo giang hai tay, bất đắc dĩ nhìn Man Man, thế này là chuyện gì vậy?

Chương 500: Đồ Cưới

Bồ Phán, phụ cận đại diện thảo luận chính sự của Đế Thuấn, thân cây nổi cục vụn vụn, trong rừng tùng già như vô số măng xà quái dị, một dãy nhà cỏ tranh cô đơn xiêu xiêu vụn vụn nằm ở cạnh một hồ nước chỉ nửa mẫu, màu lục tối, có đầy bèo.

Rừng cây, nhà tranh và hồ nước đều lộ ra một hơi thở già nua khó có thể hình dung, ngay cả con cóc già nằm úp sấp trên một lá cây thủy tiên chính giữa hồ nước, nhìn qua cũng đầy sự già nua, con người xám trắng ngẫu nhiên chuyển động một cái, cũng lộ ra một hương vị quái dị ‘Lão tử sống đến mức không kiên nhẫn’.

Chúc Long Quỹ ngồi xổm cửa nhà tranh, xa trước mặt nửa thước chính là nước ao màu xanh lục tối.

Hắn ngơ ngác cúi đầu, nhìn một con rắn đen nhỏ lười biếng quạt nước dưới mấy mảng bèo.

Con rắn đen tạo hình cổ quái, trên thân hình đội một chiếc đĩa đội một cái đầu to bằng nắm tay, đầu rắn thoát nhìn tương tự với giao long, dưới bụng cũng có bốn móng vuốt nho nhỏ, nếu không phải thân thể thiếu cân đối mà nói, nó quả thật giống một con giao long màu đen.

Trong hai con mắt của con rắn đen bích quang thiêu đốt, mắt nó không có thực thể, chỉ là hai quả cầu lửa màu xanh lục thiêu đốt, lục quang âm u xuyên thấu qua nước ao màu xanh lục tối, càng mang theo một tầng cảm giác quỷ dị sâu thẳm khó có thể hình dung.

Ngẫu nhiên con rắn đen này nhắm mắt, ánh sáng trong rừng tùng già tuyệt lớn bay bay liền chợt tối sầm lại, bên ngoài rõ ràng là ban ngày ban mặt, nhưng trong rừng tùng lại như tiến vào hoàng hôn, toàn bộ ánh sáng đều theo con rắn đen nhắm mắt mà biến mất.

Khi Chúc Dung thị phái ra mười hai vị tướng lĩnh Hỏa Thần, ba ngàn sáu trăm Hỏa Thần tinh binh cưỡi mây lửa nhảy lên không mà qua, Chúc Long Quỹ đang ngẩn người đột nhiên đứng dậy, ngẩng đầu hướng những người đó nhìn tới.

“Hả? Thật khí phái, lão hỏa quỷ này muốn làm gì?” Trong mắt Chúc Long Quỹ phun ra hai luồng ánh lửa xanh biếc, cùng ánh lửa trong hốc mắt con rắn đen kia hầu như là giống nhau như đúc. Vô số phù văn vắn vẹo quái dị ở trong lục quang lơ lửng xoay tròn, toàn bộ phù văn đều tối đen như mực, như muốn đem toàn bộ ánh sáng trong thiên địa cắn nuốt hết.

Bàn tay khẽ lật, trên tay Chúc Long Quỹ có thêm một khối mai rùa mới mẻ.

Đầu con rắn đen vươn ra khỏi mặt nước, há mồm hướng Chúc Long Quỹ phun một đạo lục hỏa. Chúc Long Quỹ đem mai rùa đặt ở trên lục hỏa nung một lúc, chợt nghe trong tiếng ‘Rắc rắc’ mai rùa nứt ra mấy vết nứt nhỏ bé.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết nứt, kèm theo tiếng kêu bén nhọn không biết từ nơi nào truyền đến, nơi đầu ngón tay Chúc Long Quỹ cùng mai rùa tiếp xúc có những tia khói xanh lục dần dần bay ra. Thân thể hắn khẽ run lên, đem mai rùa nhét vào trong tay áo, ngẩng đầu lên hướng Hỏa Thần đại quân trên trời đã đi xa, chỉ còn lại một chút ánh lửa như ẩn như hiện cười cười rất quỷ bí.

“Ồ, ồ, ồ, trước đó vài ngày còn nói Cơ Hạo tiểu gia hỏa kia tạm thời không xứng với con gái nhà mình, hiện tại vội vàng phái người đi qua sao? Đây là thực đem Cơ Hạo coi là con rể? Cũng không phải sao, có thể đặt lên quan hệ với vị kia, hắc hắc!”

Chúc Long Quỹ cười đến mức nếp nhăn trên mặt cũng nở rộ ra từng cái: “Chẳng qua, tiểu nha đầu đó nhà ngươi còn chưa trưởng thành, lại là loại tính tình đó... Chậc chậc, nếu bàn về làm chủ mẫu... Nghiêu Bá như thế nào cũng là bá đất phong trăm vạn, chủ mẫu một tộc, cần là đoan trang, nhàn tĩnh, có thể chủ trì nội vụ cho Nghiêu Bá không còn gì tốt hơn.”

Nhún nhún vai, Chúc Long Quỹ nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, cúi đầu ôn hòa

hướng con rắn đen nhỏ cười nói: “Ông bạn già, Nghiêu Bá chủ mẫu như con khi trên núi, cả ngày vác đại chùy nhìn ai không vừa mắt thì đập một chùy. Người nói thế có nói trôi không?”

Mắt con rắn đen nhỏ khép mở một trận, một thanh âm khàn khàn, âm lãnh từ trong cơ thể nó chậm rãi truyền ra: “Lão tử lại thích đàn bà hấp tấp, cường hãn hữu lực. Người đối với lời của ta có ý kiến hay là làm sao?”

Khuôn mặt tươi cười của Chúc Long Quỹ chợt cứng ngắc, hắn nhìn chăm chăm con rắn đen nhỏ thật lâu, cuối cùng cả giận nói: “Lão súc sinh, đáng đời người câu dẫn con gái long hoàng, bị nàng đánh đứt ba sợi gân chính! Người đời này, cứ hướng về phía mẫu long kia chảy nước miếng đi!”

Tiểu hắc xà cười quái dị vài tiếng lạnh buốt, mang theo vài phần hạ lưu, dâm – đãng quái thanh quái khí nói: “Lão bất tử, lão tử là có sở thích như thế, người có thể làm gì ta? Đám lão – nương – kia... Sớm hay muộn có một ngày, lão tử khiến nàng đẻ trứng cho lão tử!”

Chúc Long Quỹ hừ lạnh một tiếng, xoay người vào nhà tranh.

Bên ngoài thoát nhìn, gian nhà tranh này của Chúc Long Quỹ dài rộng chỉ một trượng, nhiều nhất có thể chứa ba năm người, nhưng sau khi đi vào nhà tranh, liền phát hiện trong nhà tranh này có thiên địa khác, rõ ràng là một tòa đại điện rộng lớn toàn bộ do hắc kim rèn thành, vô số minh châu lơ lửng ở giữa không trung, hóa thành hình ảnh tinh tú khắp trời chậm rãi xoay tròn.

Một làn sương mù đen nồng đậm tràn ngập ở trong đại điện, trong đại điện thoát nhìn không thấy giới hạn, bóng người lập lòe đứng sừng sững ở trong sương mù đen, mỗi bóng người đều lộ ra một khí tức tà mị quỷ dị, tản mát ra dao động vu lực cường đại làm người ta hít thở không thông.

Chúc Long Quỹ đi tới tận cùng bên trong đại điện, ở trên một cái ngai báu đen sì chín con rồng quay quanh thở hỗn hển ngồi xuống.

Hắn cầm lên một khối lệnh bài đặt trên đài vàng trước ngai báu, hướng trên đài vàng vỗ thật mạnh.

Nỗ vang ‘Ông’ một tiếng, vô số bóng người đứng thẳng trong đại điện đồng thời quỳ một gối xuống, không tiếng động hướng Chúc Long Quỹ quỳ xuống hành lễ. Bọn họ đều ngẩng đầu lên, trong con ngươi thâm thúy lóe ra lục hỏa, không tiếng động chăm chú nhìn Chúc Long Quỹ.

“Chúc Long Hòa, Chúc Long Viêm, Chúc Long Diễm, Chúc Long Diệc bốn người nghe lệnh, các người dẫn chiến sĩ bản bộ, tới Nghiêu Sơn, từ nay về sau nghe theo danh Thiếu Ti làm việc. Các người, từ da các người đến xương cốt các người, từ máu các người đến thịt các người, từ mỗi một cái lông của các người, toàn bộ áo giáp trên người, toàn bộ binh khí mang theo bên mình, thậm chí thân quyến của các người cùng con cháu hậu nhân các người, đời đời kiếp kiếp, đều là tư binh của Thiếu Ti.”

Bốn gã chiến sĩ thân hình cao lớn, chiều cao gần hai trượng, thân hình so với Già tộc đại chiến sĩ còn khôi vĩ hơn rất nhiều âm âm đồng ý, nặng nề quỳ rạp xuống đất hướng Chúc Long Quỹ dập đầu ba cái.

“Nhân tiện, đem tòa Chúc Long tế đàn này của lão phu mang qua, cứ nói, đây là đồ cưới lão phu dự bị cho Thiếu Ti, là tương lai trấn trạch trọng bảo cho nhà chồng con bé.” Chúc Long Quỹ vung tay, một tòa tế đàn tinh xảo dùng xương rồng hai màu đen trắng dựng thành, toàn thân bao bọc sương mù nồng đậm bay ra, bị một chiến sĩ đón ở trong tay.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, bốn đại cận vệ bốn người Chúc Long Hòa hầu hạ bên người Chúc Long Quỹ mấy ngàn năm, có thực lực Vu Đế, quản lý mười sáu Vu Vương dưới trướng, tám ngàn Đại Vu tinh nhuệ Chúc Long bộ, mang theo ba mươi mấy vạn tộc nhân thân quyến, đạp một đám mây đen cuộn cuộn hướng phía đông bắc bay đi.

Trước đại điện thảo luận chính sự của nhân vương, Chúc Dung thị đang mặt

đầy nét cười đàm tiếu với một vị nhân tộc thần tử tối sầm mặt, thẹn quá hóa giận ngẩng đầu hướng mây đen nhìn một cái.

“Già mà không chết là làm tặc... Đồ lão bất tử!” Chúc Dung thị đột nhiên hung tợn chỉ về phía mây đen mắng một câu.

Trong rừng tùng già, Chúc Long Quỹ lại ngồi xồm cạnh hồ nước, lẳng lặng nhìn tiểu hắc xà kia.

Qua một lúc, hắc đột nhiên cười lên ‘Hắc hắc’:

“Thực cho rằng lão phu sắp xuống mồ, cái gì cũng không biết? Hắc hắc, lão phu nhìn thấy kiếm trận kia, đã biết Cơ Hạo tiểu tử này có vận may lớn rồi.”

“Hắc, ông bạn già, đem nữ đệ tử của mình gả cho người khác để kéo quan hệ... Lão phu có phải có chút không biết xấu hổ hay không?”

Tiểu hắc xà nhô đầu ra, rất thành khẩn nhìn Chúc Long Quỹ:

“Lời nói trong lòng, da mặt cái thứ này, thật ra có ích lợi gì?”

“Có lợi là được, vì lợi ích, không biết xấu hổ thì không biết xấu hổ đi, cái thứ đó ai để ý?”

Chương 501: Đồ Đẳng

Cơ Hạo đứng ở đỉnh Nghiêu Sơn, ngơ ngác nhìn công trường Nghiêu Sơn thành khí thế ngất trời.

Tuyết lớn bay bay, đám thần nhân Khoa Nga thị lại mồ hôi ướt đầm, mỗi người rống như sấm đập cuồng phong đám mây chạy lui tới. Từng lò Tinh Thần Thần Thiết biến thành chất lỏng không ngừng từ bầu trời rót xuống, như thiên hà chảy ngược, ở dưới thần lực dẫn dắt hóa thành từng đoạn tường thành đỏ đậm.

Thình thoảng có thần nhân cao nghìn trượng thở hỗn hển như trâu chạy như điên đến, ba năm người liên thủ khiêng từng thần khí cực lớn, hung hăng đập vào tường thành, đem những thần khí hình thể thật lớn, chất chứa bí truyền thần thông của thượng cổ thiên đình rèn làm một thể với tường thành.

Những thần khí này tạo hình phong cách cổ xưa, dày nặng, thoát nhìn cấu thả lộ ra một ý nhị dã man, nhưng ghé sát vào nhìn kỹ, lại phát hiện mỗi một đường nét bên trên đều có thể xưng là diệu tuyệt. Tất cả thần khí đều thần vật tự hội tụ không có bất cứ hào quang nào phát ra, nhưng sâu trong thần khí, lại không ngừng có hoa văn mây tía, sấm sét như nước chảy nhộn nhạo mà qua.

Thiên Địa Đại Trận, mười tòa đỉnh cấp thần trận của thượng cổ thiên đình dung hợp thành, có uy lực thần kỳ tự thành một phương thiên địa.

Những thần khí này sau khi dung nhập Thiên Địa Đại Trận, tương lai Nghiêu Sơn thành của Cơ Hạo sẽ không chỉ có lực phòng ngự cường đại, còn có thể có được lực sát thương đáng sợ, đủ để ứng phó ỨC VẠN ĐẠI QUÂN TẤN CÔNG.

Nhìn thấy đám người Khoa Nga thị điên cuồng làm việc, Cơ Hạo không khỏi âm thầm cảm khái. Thượng cổ thiên đình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những thần nhân này buông xuống nhân gian, làm công xây công sự cho nhân tộc, lại cần trọng, cần cù như vậy.

Xoay người, Cơ Hạo hướng phía nam nhìn tới. Ở phía nam chủ phong Nghiêu Sơn một chút, trên một đồng bằng sông nhỏ, mấy chục vạn tộc nhân Chúc Long bộ đang đục đẽo nền, thành lập thành trại lâm thời ở lại.

Bốn đại Vu Đế, mười sáu Vu Vương, tám ngàn Đại Vu, còn có mấy chục vạn tộc nhân tinh anh thực lực yếu nhất cũng đạt tới Tiểu Vu cảnh cao giai. Chúc Long Quỹ tự dừng điều đến một đạo nhân mã như vậy, trực tiếp thuộc Thiệu Ti chỉ huy, điều này làm Cơ Hạo có chút mù mờ.

Chẳng qua, cái này tóm lại là chuyện tốt. Có những người này tọa trấn, thực lực lãnh địa Nghiêu Sơn lại hùng hậu hơn nhiều.

Cách một con sông với các tộc nhân Chúc Long bộ, trong một rừng cây, những tinh binh cường tướng Chúc Dung thị phái tới cũng đang dựng phòng ốc. Hai đám người một trước một sau, chỉ chênh lệch không đến nửa canh giờ chạy tới, nhà cửa của đám thủ hạ Chúc Dung thị còn chưa dựng xong, người của Chúc Long bộ cũng chạy tới.

Thiệu Ti và Man Man mang theo một đám thủ hạ, đang ở hai bờ sông lớn bận rộn.

Thiệu Ti đem mấy chục vạn người xử lý gọn gàng ngăn nắp, mọi người đều phân công rõ ràng, hình thái ban đầu của một tòa thành trại lâm thời rất nhanh đã xuất hiện.

Mà Man Man chỉ huy mấy ngàn binh tướng Chúc Dung thị, lại rất có chút luống cuống tay chân. Vốn các chiến sĩ Chúc Dung thị đó làm rất tốt, nhưng sau khi Man Man nhúng tay chỉ huy lung tung bảy tám lần. Các chiến sĩ đó cũng choáng váng đầu óc, toàn bộ công trường đều hồng lét, phòng ốc dựng ra cũng cao cao thấp thấp, xiêu vẹo thoát nhìn không thành bộ dáng.

“Ôi chao!” Cơ Hạo bất đắc dĩ lắc lắc đầu, khàn giọng cười khổ một tiếng.

Tùy các nàng làm đi, dù sao sau khi Nghiêu Sơn thành xây dựng xong, tộc

nhân Chúc Long bộ và Chúc Dung thị đều cần vào ở Nghiêu Sơn thành, doanh địa lâm thời này sao, cho dù hỗn loạn chút nữa cũng không sao cả.

Phía sau đột nhiên có một nhiệt lực nhu hòa ập tới. Cơ Hạo vội vàng xoay người, liền nhìn thấy Chúc Dung thị mặc trường bào màu đỏ, tuần mỹ vô cùng đang mang theo một tia cười quái dị đứng ở sau người. Không hổ là đương đại Hỏa Thần, nhân tộc đại tể tửu, khi Chúc Dung thị đến, lấy thần thức Cơ Hạo buông ra mọi lúc, thế mà cũng chưa phát hiện hắn là xuất hiện như thế nào.

Cơ Hạo vội vàng hướng Chúc Dung thị chấp tay hành lễ: “Đại tể tửu!”

Chúc Dung thị cười ‘ha ha’, ôn hòa nhìn Cơ Hạo nói: “Không cần xa lạ như vậy, gọi ta Chúc Dung a thúc là được.”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, cũng cười lên, theo lời Chúc Dung thị nói dứt khoát gọi một tiếng ‘Chúc Dung a thúc’.

Chúc Dung thị hài lòng gật gật đầu. Hắn đi về phía trước hai bước, hai tay chấp sau lưng, rất xa ngắm nhìn công trường đối lập rõ ràng của Chúc Long bộ cùng Chúc Dung thị hai đám tộc nhân, khuôn mặt tuần tú hung hăng giật giật, rất chật vật kéo kéo khóe miệng.

“Hắc, nữ đệ tử của Chúc Long Quý lão quý kia, tên Thiếu Ti à? Cũng là nữ oa nhi khôn khéo có khả năng!” Chúc Dung thị ho khan một tiếng, đỉnh đặc chỉ chỉ công trường: “Chẳng qua, Man Man nhà ta cũng không tệ, có phải không?”

Cơ Hạo nhất thời cười lên, hắn gật đầu cười nói: “Man Man rất tốt.”

Chúc Dung thị hài lòng gật gật đầu, dùng sức vỗ bả vai Cơ Hạo một cái: “Cô nương Chúc Dung thị ta, đương nhiên là tốt. Cho nên, về sau Man Man sẽ giao cho ngươi, ngươi cũng không thể bắt nạt nó. Hắc, Chúc Long Quý lão quý đó, chịu bỏ tiền vốn đó, bốn đại Vu Đế cận vệ Viêm, Viêm, Diễm, Diệc... lão bất tử này, hắn lại chịu tặng ra?”

Cơ Hạo nghe mà đầu đầy mồ hôi lạnh, cái gì gọi là ‘Về sau Man Man sẽ giao cho người’?

Hừ lạnh vài tiếng, Chúc Dung thị thân nhiên nói: “Chúc Dung thị ta ở Bồ Phán cũng có một mũi cận vệ, ta đang bảo bọn họ chuẩn bị hành trang, lẫn cả tòa hành cung ‘Ly Hỏa thần cung’ đó của ta đều cùng nhau mang tới. Về sau, chi cận vệ đó, sẽ trực tiếp chịu người điều động!”

Bàn tay khẽ lật, không cho Cơ Hạo từ chối, Chúc Dung thị đem một khối lệnh bài to bằng bàn tay, như ngọn lửa đỏ rực ném ở trong lòng Cơ Hạo: “Trong bọn họ có tám Vu Đế, Vu Vương hai mươi bốn người, Đại Vu một vạn hai ngàn, là cận vệ của a thúc ta ở Bồ Phán xuất hành, về sau giao hết cho người.”

Cơ Hạo mơ hồ nhăm nháp ra một ít tư vị không thích hợp, hẩn nhìn nhìn Chúc Dung thị, lại nhìn nhìn các tộc nhân Chúc Long bộ bên người Thiếu Ti, trong đầu linh quang chợt lóe, rất chặt vật cười khan vài tiếng: “Ngài và Chúc Long trưởng lão, làm cái gì vậy?”

Chúc Dung thị rất dứt khoát vung tay áo, lớn tiếng cười nói: “Đồ cười đó! Chưa nhìn ra? Lão quỷ đó cũng thật không biết xấu hổ, trực tiếp đưa nhiều người như vậy tới, ngược lại a thúc ta vừa mới bắt đầu còn cố kỵ da mặt... Nhưng ngẫm lại, thời buổi này, da mặt cái gì, hữu dụng sao? Năm tay đủ lớn, chính là hảo hán tử, da mặt cái thứ đó, hắc hắc!”

Dùng sức cho ngực Cơ Hạo ngậy ra như phồng một quyển, Chúc Dung thị lạnh nhạt nói: “Man Man giao cho người, chờ tuổi nó lớn thêm một chút, mau chóng sinh con đi. Thiếu Ti nha đầu đó cũng không tồi, đồng loạt thu đi, bằng không Chúc Long lão quỷ bên kia không dễ thương lượng... lão bất tử đó...”

Phần nộ mắng một câu, Chúc Dung thị vung tay lên, một mảng ánh lửa liên từ trong tay áo hẩn dần dần bay ra: “Nghieu Sơn thành này của người không tệ, thế mà mời được đám lỗ mãng kia tới xây dựng thành trì cho người, quả thật cũng chọn đúng người. Ta phải về Nam Hoang rồi, tặng chút lễ vật nho nhỏ cho

Nghiêu Sơn thành của người.”

Thi thể chín con Tam Túc Kim Ô toàn thân đỏ vàng, cánh mở ra rộng ba ngàn sáu trăm trượng chậm rãi từ trong tay áo Chúc Dung thị bay ra.

Chín con Tam Túc Kim Ô lơ lửng ở đỉnh Nghiêu Sơn, nhất thời nhiệt lực tỏa ra bốn phía, ánh sáng chói lóa chiếu rọi vạn dặm, trong vạn dặm toàn bộ gió tuyết bị càn quét hết, một làn khí thuần dương ôn hòa chậm rãi mở rộng ra, Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng một trận, vu lực trong cơ thể chợt điên cuồng vận chuyển lên.

Vang loạn ‘Bùm bùm’ một phen, ở dưới thi thể Kim Ô chiếu rọi, vu huyết trong cơ thể Cơ Hạo chợt mở thêm hơn vạn cái!

“Chín con Kim Ô này, về sau là đồ đảng của Nghiêu Sơn lĩnh người đi!”
Chúc Dung thị rất hào phóng phát phát tay.

Chương 502: Chuyện Xưa

Chín con Tam Túc Kim Ô thân thể cực lớn xuất hiện, khí ảm áp mênh mông kinh động đám người Khoa Nga thị. Một đám thần nhân kinh ngạc hướng bên này nhìn một cái, mồm năm miệng mười kêu la lên.

“A nha? Là chín lão đầu hỏa điều đó? Năm đó bị chết thật thảm!”

“Chắc chắc, nói ra còn có chút quan hệ thân thích với nhà ta!”

“Lão hỏa quý, người chịu đem chín bảo bối này tặng ra? Đây chính là bảo bối nhà các người cất chứa bao nhiêu đời?”

“Ồ? Bảo bối như vậy cũng tặng người? Hắc, Nghiêu Bá sao, tuy bộ dạng không đủ cao lớn uy vũ như chúng ta...”

Một đám thần nhân ồn ào. Chúc Dung thị cười ha ha xoay người, ôn nhu hướng những gia hỏa này mỉm cười, sau đó trong mắt chột phun ra vô số ánh lửa, hung hăng đốt ở trên thân những gia hỏa này: “Cút hết cho ta!”

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’ mùi da thịt cháy khét tản mát ra thật xa, một đám thần nhân da thô thịt dày đau đến mức kêu ‘Ngao ngao’, vội vàng vỗ lửa bảm vào trên người xoay người bỏ chạy. Vừa chạy, bọn họ còn vừa liên miên cắn nhả oán giận.

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn chín con Tam Túc Kim Ô này.

Ở trong bí cảnh rừng dâu của Nam Hoang Kim Ô bộ, vốn còn có di cốt một con Tam Túc Kim Ô tồn tại, về sau Chúc Dung Đồng Cung vì giao hảo Cơ Hạo, lại tặng hẳn di cốt mấy trăm con Tam Túc Kim Ô Chúc Dung thị nhất tộc cất giữ.

Nhưng di cốt những Tam Túc Kim Ô đó, vô luận là kích cỡ, thần thái, khí tức

hay là trình độ bảo tồn hoàn hảo, đều không thể đánh đồng với chín con Tam Túc Kim Ô trước mắt. Nếu nói Nam Hoang Kim Ô bộ này có được những Tam Túc Kim Ô kia khí tức hùng hồn như một ngọn núi lớn cắm thẳng vào bầu trời, như vậy chín con Tam Túc Kim Ô này chính là một dãy núi mệnh mệnh do vô số ngọn núi lớn tạo thành, mây khói bao phủ không thể nào nghiền ngẫm.

Đã chết không biết bao nhiêu năm, khí tức chín con Tam Túc Kim Ô vẫn cường hãn dị thường, thần thái thần tuấn vô cùng như trước, bọn nó vẫn duy trì tư thế lăng không cao tốc lao xuống tấn công mục tiêu, sát ý sắc bén đó khiến Cơ Hạo cũng khó nhìn thẳng vào.

Càng làm lòng người kinh hãi là, bọn nó đã chết không biết bao năm, nhưng trái tim bọn nó vẫn đang nhảy lên, máu bọn nó vẫn đang chảy, thậm chí thân thể bọn nó còn đang tự hấp thu thiên địa nguyên khí xung quanh, không ngừng hóa thành ánh mặt trời chói chang dâng trào ra.

Hơn nữa toàn thân bọn nó hoàn chỉnh không nứt mẻ, không có nửa vết thương. Cơ Hạo căn bản nhìn không ra rốt cuộc là cái gì giết chết bọn nó.

“Bọn nó là...” Cơ Hạo kinh hãi nhìn Chúc Dung thị. Khí dương ấm áp cuộn cuộn không ngừng ủa vào thân thể, toàn thân Cơ Hạo mồ hôi đầm đìa, trên thân chín con Tam Túc Kim Ô tản mát ra nhiệt lực to lớn như nước lũ tìm được chỗ hồng của đê lớn, chủ động hướng thân thể Cơ Hạo hội tụ lại.

Nhiệt lực khê xoay chuyển ở trong cơ thể Cơ Hạo, liền hóa thành vu lực của bản thân Cơ Hạo, như nước lũ tràn ra sông lớn, chậm rãi theo kinh lạc liên tục lao đi, ngăn ngừa vài nhịp thở, hơn vạn vu huyết Cơ Hạo vừa mới mở đã bị căng đến cực hạn. Vu lực xoay tròn từng vòng, không ngừng mài cường hóa vách ngăn của vu huyết.

Vu huyết mới mở bị một cái tiếp một cái cấp tốc lấp đầy, vu lực mới sinh như nham thạch nóng chảy hội tụ ở trong vu huyết, càng lúc càng hùng hậu, càng ngày càng cường đại. Thân thể Cơ Hạo được vu lực bồi bổ trở lại, cường độ thân

thể cũng đang lấy tốc độ bản thân có thể phát hiện tăng lên từng chút một.

“Lúc khai thiên tích địa, trong thiên địa sinh ra nhóm Tam Túc Kim Ô đầu tiên, thủy tổ toàn bộ Tam Túc Kim Ô của thế gian thậm chí là tuyệt đại bộ phận tộc quạ, chính là chín con này.” Chúc Dung thị ngẩng đầu, nhìn chín con Tam Túc Kim Ô kia, lạnh nhạt nói: “Người là tộc nhân Nam Hoang Kim Ô bộ, có được viêm lực độc đáo bắt nguồn từ bọn nó, cho nên chín con Tam Túc Kim Ô này cho dù đã chết rất nhiều năm, lực lượng bọn nó tản mát ra vẫn có công hiệu thật lớn đối với người.”

“Ta cũng không trải qua đoạn năm tháng đó, nhưng ở thời thượng cổ, chín con Kim Ô này mạnh mẽ vô cùng, có thể tranh phong với thần ma đầy trời.”

“Nhưng cuối cùng, bọn nó vẫn đã ngã xuống, liên quan Kim Ô nhất tộc, đều bị người ta giết sạch sẽ, chỉ có huyết mạch truyền thừa mỏng manh.”

Cơ Hạo lắng nghe tiếng tim đập trong cơ thể Tam Túc Kim Ô: “Nhưng thân thể bọn họ còn sống?”

Chúc Dung thị chậm rãi gật đầu. Hắn trầm giọng nói: “Đúng vậy, thân thể bọn họ còn sống, nhưng linh hồn bọn họ bị người ta dùng vô thượng tiên ý trực tiếp gạt bỏ, cho nên bọn họ tuy thân thể còn sống, lại đã mất đi linh hồn, bọn họ đã ngã xuống.”

Hừ lạnh một tiếng, Chúc Dung thị cười lên rất quái dị: “Vị kia đánh giết bọn họ, vốn còn muốn đem bọn họ rút gân lột da đun thành một nồi nước nuốt vào. Nhưng tổ tiên nhà ta vừa lúc đi ngang qua, chín con Tam Túc Kim Ô này, từ đó về sau liền thành trân tàng của Chúc Dung thần tộc ta.”

“Vừa lúc đi ngang qua?” Cơ Hạo rất hồ nghi nhìn Chúc Dung thị.

Chúc Dung thị sờ sờ mũi, có chút xấu hổ cười cười, thần nhiên nói: “Ừm, dù sao, chính là vừa lúc đi ngang qua. Vị kia và chín con Kim Ô đại chiến hồi lâu, thân bị thương nặng, cho nên tổ tiên nhà ta liền thuận lợi thu đi chín cái thân thể

này.”

“Chúc Dung thị chính là Hỏa Thần nhất mạch, toàn bộ thần thú, thần cầm, tiên thiên ma thần hỏa hệ trong thiên địa, đều quan hệ không tồi với Chúc Dung thị ta. Bao gồm Kim Ô bộ khi đó, Kim Ô bộ cung phụng tổ linh đồ đẳng chính là Tam Túc Kim Ô, tộc địa Kim Ô bộ vốn ở Đông Hoang, tổ linh đồ đẳng nhà mình cũng bị người ta đánh chết, Kim Ô bộ hầu như diệt tộc, là tổ tiên nhà ta viện thủ, tộc nhân Kim Ô bộ nhất mạch mới chạy trốn tới Nam Hoang.”

Cơ Hạo há hốc mồm, kinh ngạc nhìn về phía Chúc Dung thị.

Tộc địa ban đầu của Kim Ô bộ ở Đông Hoang đại lục? Bởi vì chín con Tam Túc Kim Ô cổ xưa nhất bị đánh chết, cho nên chỉ có nhất mạch tộc nhân ở dưới sự che chở của Chúc Dung thị chạy trốn tới Nam Hoang sinh sản sinh lợi?

“Thế này coi như là vật quy nguyên chủ đi!” Chúc Dung thị mỉm cười nhìn Cơ Hạo: “Ở lúc đại chiến Xích Phán sơn còn chưa chấm dứt, ta đã truyền tin về Chúc Dung phong, bảo bọn họ đem chín con Tam Túc Kim Ô này đưa tới Bồ Phán. Mấy ngày hôm trước vừa mới đưa đến, vốn ta còn chuẩn bị lúc người cùng Man Man thành thân đem bọn họ coi là lễ vật, chẳng qua... lão gia hỏa nào đó không biết xấu hổ!”

Mắng Chúc Long Quỹ một câu, Chúc Dung thị phần nộ nói: “Nhưng cũng tốt, chờ sau khi Nghiêu Sơn thành của người xây xong, có thân thể chín con Kim Ô này tọa trấn, thể diện và khí phái của Nghiêu Sơn thành này của người cũng sẽ có, người Nghiêu Bá này nhìn qua cũng có vài phần khí tượng.”

“Năm đó đánh chết Kim Ô, là người nào?” Cơ Hạo nheo mắt.

“Vua khai quốc của Thập Nhật quốc, nhưng hắn đã sớm không còn nữa.” Chúc Dung thị rất dứt khoát nói: “Nhưng người biết, huyết thù bộ tộc thứ này... Thập Nhật quốc, cũng chính là bọn Doanh Vân Bằng, còn có các bộ tộc Đông Hoang chịu Thập Nhật quốc ảnh hưởng, sẽ không khách khí với người.”

Cơ Hạo đột nhiên hiểu, vì sao lúc trước mình vừa tới Bồ Phán, vừa gia nhập Vu Điện, đã có Đông Di tiễn thủ đánh lén ám toán mình, cuối cùng dẫn Thái Ti, Thiếu Ti ra tay, dùng nguyên rủa lực xử lý Doanh Vân Bằng con cháu, từ nay về sau hai bên kết thù kết oán.

Cái này không phải không có nguyên nhân, hai bên đã kết huyết thù từ rất sớm.

Mặc kệ người đánh chết Tam Túc Kim Ô vì sao làm như vậy, cũng không quản sự tình đúng sai, nhưng hiện tại trên người Cơ Hạo chảy huyết mạch Kim Ô bộ, nếu người Thập Nhật quốc muốn tiếp tục gây sự, như vậy hẳn chỉ có ưỡn ngực đón nhận!

Chương 503: Ngộ Đạo

Chúc Dung thị đột ngột tới, tiêu sái để lại chín con Tam Túc Kim Ô sau đó phúi tay bỏ đi, thậm chí cũng chưa nói một câu với Man Man.

Nhìn Chúc Dung thị ở bầu trời lưu lại một ánh lửa kia, Cơ Hạo đứng ở đỉnh núi một lúc lâu không nói được gì. Chúc Dung thị cùng Chúc Long Quỹ hai lão gia hỏa này, bọn họ vừa tặng nhân mã vừa tặng bảo vật, đây là quyết tâm muốn đem con gái, nữ đệ tử nhà mình cột vào trên người mình?

“Thiên hạ chỉ có cường – gian, sao còn có bức hôn?” Cơ Hạo có chút bất đắc dĩ nhìn chín con Tam Túc Kim Ô lơ lửng ở giữa không trung tận tình phóng thích ánh sáng cùng nhiệt độ, chậm chạp chưa thể hiểu rõ mấu chốt trong đó.

Qua rất lâu sau, Cơ Hạo mới đột nhiên tỉnh ngộ, như có chút dăm chiêu hướng phía động phủ của A Bảo nhìn thoáng qua.

Đột nhiên được Chúc Dung thị và Chúc Long Quỹ ưu ái, nghĩ hẳn là bọn họ đã từ trên kiếm trận Vũ Dư đạo nhân cho mình mượn, nhìn thấu một số bí ẩn của mình? Bọn họ đã biết mình là môn nhân của Vũ Dư đạo nhân, nếu không kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân cũng sẽ không đến trên tay hắn.

Hai người đều là lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm, Chúc Dung thần tộc và Chúc Long nhất tộc truyền thừa cũng đủ xa xưa, đều là tộc duệ cổ xưa từ thời đại hồng hoang thái cổ đã truyền thừa đến nay, bọn họ có thể biết Vũ Dư đạo nhân cũng là theo lý thường phải làm.

Chẳng qua, Man Man và Thiểu Ti...

“Đều là cô nương tốt nha, nhưng ta có thể tính là người tốt sao?” Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở đỉnh núi, nguyên thần rời khỏi thân thể lơ lửng lên đỉnh đầu, nguyên thần lực phát động toàn bộ, bắt đầu tra hỏi bản tâm, lấy một chút trí tuệ trong nguyên thần chiếu sáng sâu trong bản tâm, lẳng lặng thể ngộ mình kiếp

trước kiếp này, khảo vấn ý niệm bốn nguyên nhất chỗ sâu nhất đáy lòng mình.

Tam Túc Kim Ô chiếu rọi hư không, dương khí ấm áp không ngừng ùa vào thân thể Cơ Hạo.

Tuy linh hồn bị gạt bỏ, nhưng thân thể Tam Túc Kim Ô lại tươi sống như cũ, trong kim quang bọn họ tản mát ra tràn ngập khí tức sinh mệnh thuần túy nhất, nguyên thần Cơ Hạo sau khi hấp thu một bộ phận dương khí ấm áp Tam Túc Kim Ô tản mát ra, bóng dáng nguyên thần cũng trở nên rõ ràng hơn không ít.

Điểm điểm thanh quang thông thả xuất hiện ở phụ cận nguyên thần của Cơ Hạo. Trên mỗi một điểm thanh quang đều có một tia hoa văn huyền ảo thông thả thành hình. Cơ Hạo chỉ cảm thấy sâu trong hồng hoang vũ trụ, bốn phía đều là vô cùng vô tận ánh sáng, đạo hạnh của hắn đang nhanh chóng tăng lên, ngăn ngụt chốc lát thể ngộ lại tương đương thành tựu quá khứ nhiều năm khổ tu đạt được.

“Đốn ngộ?” Trong u cốc, trước động phủ, A Bảo đứng bật dậy, cười nhìn về phía đỉnh Nghiêu Sơn chỗ Cơ Hạo.

“Chín con chim lửa lớn kia, quả nhiên vẫn là có duyên với sư đệ, như thế đại thiện!” A Bảo hỉ không tự kìm hãm được cười nói: “Như thế nói ra, căn cơ đại đạo của sư đệ, là ở trên một vầng mặt trời này. Chỉ là vu, đạo đồng tu, sư đệ có thể đi ra một con đường đại đạo phấn khích như thế nào?”

Cười vài tiếng, A Bảo vỗ ót, đỉnh đầu xuất hiện một đám mây lành màu xanh. Đỉnh mây xanh một đóa hoa sen màu xanh to bằng nắm tay vẫy vẫy nở rộ ra, đột nhiên hóa thành một luồng thanh quang lao thẳng lên trời, nhẹ nhàng ngọt một cái dung nhập trong nguyên thần Cơ Hạo.

Nguyên thần Cơ Hạo như sóng nước nhộn nhạo vài cái, hoa sen màu xanh ở trong nguyên thần tan ra, cảm ngộ của A Bảo về đại đạo Vũ Dư đạo nhân truyền hóa thành vô số phù lục văn tự cổ xưa như nòng nọc, chậm rãi dung nhập nguyên thần Cơ Hạo.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy ý niệm vô cùng thấu triệt, dưới chín con Kim Ô bao phủ, lý giải của hắn đối với đại đạo Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đột nhiên sâu sắc hơn rất nhiều.

Chín con Tam Túc Kim Ô lơ lửng giữa không trung, hào quang chói mắt chiếu rọi khắp trời, ánh sáng màu đỏ vàng ở trong vòng vạn dặm đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Vô số con dân Nghiêu Sơn lĩnh ùn ùn quỳ rạp xuống đất, hướng chín con Kim Ô không lơ lửng ở bầu trời quỳ bái.

Sự trung thành cùng lòng tin của các con dân đối với Nghiêu Sơn lĩnh bỗng tăng thêm rất nhiều, càng có người đem loại trung thành cùng lòng tin này chuyển hóa làm một loại tín ngưỡng cuồng nhiệt, lần lượt bắt đầu tán tụng công đức cùng sự vĩ đại của Cơ Hạo.

Từng luồng tín ngưỡng lực tinh thuần không ngừng từ xa xa rót vào thân thể Cơ Hạo, nguyên thần Cơ Hạo được những tín ngưỡng lực đó tắm bổ, tần suất điểm sáng màu xanh quanh nguyên thần hiện lên chợt tăng lên rất nhiều. Càng lúc càng nhiều thanh quang không ngừng tràn ra, rất nhanh đã liền thành một màng ánh sáng mỏng manh bao trùm toàn bộ nguyên thần.

Một điểm thanh quang trong suốt như nước trào ra ở sâu trong nguyên thần Cơ Hạo, từ nguyên thần hắn dội cửa mà vào, như một giọt thủy ngân nặng trĩu lướt qua toàn bộ nguyên thần, cuối cùng hội tụ ở đáy nguyên thần của hắn.

Nguyên thần mờ lung như một vật chứa trống rỗng, chút thanh quang kia sau khi xuất hiện, vật chứa này bỗng có thêm vài phần màu sắc, có thêm vài phần khí tức thần dị khó lường.

“Niệm lực nhân tộc, thiên đạo khí vận... Quả nhiên thần diệu phi phàm.” A Bảo đứng trước cửa động phủ, tận mắt thấy điểm thanh quang này xuất hiện trong nguyên thần Cơ Hạo, không khỏi tán thưởng: “Môn hạ sư phụ môn đồ đông đảo, từ ngưng tụ nguyên thần có thể ly thể thần du, đến ngưng tụ điểm đại đạo chi quang đầu tiên này, các đệ tử căn Cơ Hùng hậu nhất cũng cần ba mươi

năm khổ công mới có thể làm được, sư đệ nghiên cứu Vũ Dư đạo pháp lúc này mới được mấy năm?”

Đột nhiên A Bảo biến sắc, khẽ quát một tiếng ‘Cả gan tìm chết’, thân thể nhoáng lên một cái, đột nhiên hóa thành một cơn gió mát cấp tốc bay ra.

Cân núi Nghiêu Sơn c, Nghệ Thần thân hình như tên, ở trong cuồng phong cấp tốc xuyên qua. Nơi hắn đi qua, phía sau có một hành lang hình người, toàn bộ bông tuyết tới gần hành lang này, đều bị tiễn ý vô hình vụn vụn thành phấn.

Hành lang thẳng tắp hình người này bắt đầu từ đỉnh một ngọn núi lớn ngoài mấy ngàn dặm, chỉ thẳng đỉnh Nghiêu Sơn chỗ Cơ Hạo. Nếu không có ai chặn lại, Nghệ Thần sẽ trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

Nhưng Cơ Hạo đang bởi vì một phen lời của Chúc Dung thị, bởi vì Chúc Dung thị và Chúc Long Quỹ làm một phen lâm vào trạng thái đốn ngộ. Loại trạng thái tìm hiểu thiên địa đại đạo đồng thời khảo vấn bản tâm, bản tính, phát ra một chút nguyên thần trí tuệ chiếu rọi bốn phương này cực kỳ khó được, nếu bị Nghệ Thần quấy rầy, Cơ Hạo trời biết còn cần qua bao nhiêu năm nữa, mới có thể lại có một phen cơ duyên như vậy?

Cách Nghiêu Sơn còn có một trăm dặm, trước mặt Nghệ Thần cấp tốc xuyên qua đột nhiên nhận nhạo một mảng thanh quang mỏng manh.

Nghệ Thần hừ lạnh một tiếng, mãnh liệt húc đầu vào trên thanh quang. Vô thanh vô tức, thân thể Nghệ Thần và thanh quang vừa mới chạm, một lực lượng to lớn nhu hòa kéo dài đánh vào đầu, mạnh mẽ khiến thân thể Nghệ Thần dừng lại, hơn nữa lão đảo lui về phía sau vài bước.

Nghệ Thần kinh hãi, hần chột ngẩng đầu phần nộ quát: “Ai? Là ai dám cản đường đi của ta?”

A Bảo cười ‘Ha ha’, hai tay nhét ở trong tay áo từ trong gió tuyết đi ra.

Hắn ôn hòa hướng Nghê Thần hơi hạ thấp người hành một lễ, mỉm cười nói: “Vị huynh đệ này, người khổ tu thế ngoại Bảo đạo nhân lần này có lễ.”

Nghê Thần cười lạnh, neho mắt, một đạo tiễn khí vô thanh vô tức liền hướng mi tâm A Bảo bắn nhanh đi. Ven đường mấy chục bông tuyết chợt vỡ nát, bọt tuyết vỡ vụn ở trong gió tuyết phác họa ra quỹ tích một đạo tiễn khí rõ ràng.

A Bảo hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt cười chợt đông lại.

Hắn vừa mới ân cần thăm hỏi một tiếng, Nghê Thần thế mà đã trực tiếp hạ sát thủ?

“Nhân tộc hiện tại, lệ khí sâu nặng, lão nhân nhà các người dạy trẻ nhỏ thế nào vậy?” A Bảo quát khế một tiếng, hai tay mang theo một đạo thanh quang đánh ra, nhẹ nhàng đem tiễn khí của Nghê Thần chấn vỡ nát.

Một viên gạch ánh vàng từ trong tay áo A Bảo bay ra, mang theo một tiếng xé gió nặng nề hướng vào đầu Nghê Thần đập xuống.

Chương 504: Giáo Huấn

Một tiếng trầm nặng, Nghệ Thần còn chưa thấy rõ A Bảo ra tay, đã bị viên gạch vàng vồ vào trên mặt.

Thân thể Nghệ Thần mạnh mẽ dị thường, viên gạch vàng đập ở trên mặt bắn tung lên vô số đốm lửa, đầu Nghệ Thần hơi ngửa về phía sau, viên gạch vàng bị chấn đến mức bắn ngược lên cao mười mấy trượng, lắc lư bay trở về trong tay A Bảo.

“Da mặt thật cứng!” A Bảo kinh ngạc kêu một tiếng, tùy tay quơ quơ viên vạch vàng kia.

Viên gạch vàng một thước vuông không phải là pháp khí thành phẩm, mà là A Bảo dạo chơi thiên hạ thu thập ngũ kim tinh anh, dùng chân hỏa bản thân luyện mà thành đỉnh kim loại, chỉ là để dành làm tài liệu luyện khí.

Tuy chỉ là tài liệu chưa thành hình, nhưng A Bảo thực lực cỡ nào, đỉnh kim loại hần luyện chế thoát nhìn một khối nho nhỏ, sức nặng cũng có thể so với ba năm ngọn núi lớn, tùy tay nện xuống, cho dù là một ngọn núi cũng sẽ bị đập sập đổ vỡ nát.

Nhưng Nghệ Thần giáp mặt bị viên gạch vàng đập một cái, lại chỉ là trên da mặt hơi đỏ lên, ngược lại trên viên gạch vàng của A Bảo lõm xuống hình dáng một khuôn mặt người rõ ràng, xem bộ dáng khuôn mặt đó đúng là diện mạo Nghệ Thần.

A Bảo cũng không khỏi có chút giật mình, nhân tộc Đại Vu thân thể mạnh mẽ hần biết, nhưng Nghệ Thần tuổi còn trẻ, thân thể vậy mà cường hần đến tình trạng này, thật sự là vượt qua A Bảo tưởng tượng.

Từ linh hồn khí tức Nghệ Thần có thể cảm giác, gia hỏa này tuổi không đến trăm, lại có được thân thể mạnh mẽ như thế, cho dù là ở năm tháng thượng cổ

hồng hoang nhân tộc quật khởi kia, Nghệ Thần cũng được tính là thiên tài không tồi rồi.

Nghệ Thần thì sờ sờ da mặt có chút phát tê, hấn tức giận nhìn A Bảo, then quá hóa giận ngón tay liên tục búng, chọt mấy ngàn đạo tiễn khí vô hình bắn nhanh.

A Bảo vùng tay áo, một mảng thanh quang mênh mông chắn trước mặt, toàn bộ tiễn khí đánh vào trên thanh quang, chỉ làm không khí đập dờn vài gợn sóng không bắt mắt, thanh quang lại chưa hề nhúc nhích một cái. A Bảo cười ‘Ha ha’, hai tay áo liên tục vung, mấy trăm viên gạch vàng liên tiếp bay ra.

Tiếng ‘Thùng thùng’ không dứt bên tai, từng viên gạch ngũ kim tinh hoa luyện kim nện thật chuẩn ở trên mặt Nghệ Thần, đánh cho Nghệ Thần tối tăm mặt mũi, mặc cho hai tay hấn múa loạn, lại ngay cả một viên gạch vàng cũng không cản được.

Hấn là thái tử thân phận tôn quý nhất Thập Nhật quốc, viên gạch vàng của A Bảo tuy đánh không thương tổn hấn, nhưng liên tục bị người ta dùng gạch đập mặt thể này cũng quá mất mặt rồi. Nghệ Thần tức đến mức kêu loạn ‘Ngao ngao’, thân thể liên tục chộp lên kéo theo vô số tàn ảnh, ở trong gió tuyết đầy trời cấp tốc né tránh.

Nhưng A Bảo khễ búng ngón tay, những viên gạch vàng nặng nề vạn phần kia giống như con bướm linh hoạt, vòng quanh bản thể Nghệ Thần lượn vòng đầy trời, mặc cho hấn né tránh như thế nào, mấy trăm viên gạch vàng vẫn một viên nối sát một viên đập ở trên mặt Nghệ Thần.

Cái gọi là nước chảy đá mòn, cho dù mặt Nghệ Thần so với kim cương còn chắc chắn hơn nhiều, nhưng viên gạch vàng A Bảo luyện chế cũng không phải nước trong có thể so sánh. Một lần hai lần đập không nổi, một trăm lần hai trăm lần đập không nổi, không chịu nổi A Bảo nã những viên gạch vàng kia điên cuồng nện xuống như bão tố.

Thời gian mấy nhịp thở, viên gạch vàng của A Bảo ít nhất vỗ mấy vạn lần ở trên mặt Nghệ Thần.

Nghệ Thần bị cứng rắn đập đến mức mặt mũi bầm dập, đập đến mức trong tai hân vang lên ‘Ong ong’, gạch vàng cùng da mặt hân va chạm phát ra tiếng ‘Thùng thùng’ như sấm kéo dài không ngừng vang lên trong tai hân, quần rối hân khổ không nói nổi.

Tuy chưa thật sự bị thương, nhưng thế này thật sự là quá mất mặt!

Đường đường thái tử Thập Nhật quốc, nào từng bị người ta bắt nạt như vậy?

“Dừng tay! Bảo đạo nhân. Người dừng tay cho ta!” Nghệ Thần đột nhiên tỉnh ngộ, ‘Bảo đạo nhân’ cái xưng hô này, không phải không có sai biệt với ‘Thi đạo nhân’ thân bí khó lường hứa hẹn mình trường sinh kia sao? Thi đạo nhân là thân bí cường đại như thế, ‘Bảo đạo nhân’ này hiển nhiên cũng không phải nhân vật dễ chọc.

Cho nên Nghệ Thần vội vàng rống to, then quá hóa giận gầm rú bảo A Bảo dừng tay.

A Bảo vung tay, mấy trăm viên gạch vàng chui về trong tay áo, hân cười ha ha nhét hai tay ở trong tay áo, ôn hòa hướng Nghệ Thần hạ thấp người hành một lễ: “Vị huynh đệ này, có chuyện nói tử tế, cần gì động tay động chân chứ? Người xem, mặt cũng rách da rồi!”

Nghệ Thần lúc này mới cảm giác được trên mặt nóng rát khó chịu, hân vội nâng tay lau mặt, quả nhiên mặt hân cũng bị đánh sưng lên. Mấy chỗ làn da vỡ ra, máu tươi nóng hừng hập đang không ngừng chảy xuống.

“Người!” Nghệ Thần tức đến mức mặt tím lên. Hân hít sâu một hơi, Vu Đế tinh huyết vận chuyển, chút vết thương nhẹ trên da mặt cũng không tính là thương thế cấp tốc khép lại. Hân chỉ vào A Bảo, tức giận đến thân thể hơi run run, muốn nảy sinh ác độc, lại sợ một lần nữa rơi vào cục diện trong xấu hổ vừa

rồi.

Trầm mặc một lúc, Nghệ Thần nghĩ tới Thi đạo nhân từng dặn dò, trên Nghiêu Sơn có người hăn cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

“Bảo đạo nhân, người vô cớ cùng ta khó xử, đến tột cùng là vì cái gì?” Chịu đựng khí, Nghệ Thần giận dữ mở miệng nghi ngờ A Bảo.

“Xin hỏi tôn tính đại danh?” A Bảo cười ha ha nhìn Nghệ Thần, không quan tâm lời hăn nói, ngược lại hỏi tên của hăn.

“Ta là Thập Nhật quốc Nghệ Thần bộ đương đại thái tử Nghệ Thần!” Nghệ Thần ngạo nghễ ngẩng đầu: “Thập Nhật quốc Nghệ Thần bộ, chỉ có truyền nhân cường đại nhất, xuất sắc nhất mỗi một đời, mới có tư cách có được ‘Nghệ Thần’ cái tên này!”

“Thập Nhật quốc à, Đông Hoang Thập Nhật quốc!” A Bảo nhú nhú mày, quay đầu nhìn nhìn chín con Tam Túc Kim Ô thật lớn lơ lửng ở trên không Nghiêu Sơn.

Con người Nghệ Thần đột nhiên thu nhỏ lại đến bằng mũi kim, A Bảo quay đầu nhìn Tam Túc Kim Ô, điều này làm Nghệ Thần thấy được cơ hội tốt ra tay. Thanh khí phía sau hăn lao lên cao mấy chục trượng, một cây trường cung đột ngột xuất hiện, bị hăn nắm chặt ở trong tay.

Ngón tay chế trụ dây cung, Nghệ Thần kéo trường cung, một mũi tên tỏa kim quang đột nhiên xuất hiện.

“Chết đi!” Nghệ Thần đắc ý cười một tiếng dữ tợn, buông nhẹ tay, mũi tên màu vàng kéo theo một đạo cầu vồng màu vàng, nhanh như tia chớp hướng A Bảo bắn tới.

Cùng lúc đó, trong gió tuyết đột nhiên có mấy nghìn bóng người đồng thời thoáng hiện, mấy ngàn tinh nhuệ Thập Nhật quốc theo Nghệ Thần đến đồng thời

kéo trường cung, chột tên như mưa rào trút xuống, mấy nghìn người đồng thời giận bản, trong nháy mắt mấy vạn mũi tên dựa theo một loại quỹ tích kỳ dị chẳng chịt có hứng thú hướng A Bảo bao phủ xuống.

“Không biết sống chết!” A Bảo hừ lạnh một tiếng, trước giờ bình thân đàm bạc hẳn đã tức giận, thân thể nhoáng lên một cái chột hóa thành một đạo thanh khí tiêu tán.

Tên đầy trời đột nhiên đình trệ trong không khí, sau đó toàn bộ mũi tên vô thanh vô tức vỡ vụn ra, vỡ thành mảnh lớn tro bụi theo gió phiêu tán.

Thân hình chột lóe, A Bảo bỗng xuất hiện ở trước mặt Nghệ Thần, hai tay hẳn nắm chặt một đôi bát giác lăng chùy (chùy tám cạnh) đen sì, song chùy kéo theo một mảng gió lốc nguyên lực tối như mực, mang theo tiếng xé gió đáng sợ một trước một sau đánh ở trên ngực Nghệ Thần.

Quần áo Nghệ Thần nổ tung, truyền thừa vu bảo nội giáp cấp Vu Đế có được lực phòng ngự cường đại bị A Bảo một chùy đập nát, trọng chùy như sấm, hung hăng nện ở trên ngực Nghệ Thần.

‘Thùng thùng’ hai tiếng nổ vang, Nghệ Thần hộc từng ngụm từng ngụm máu, ngực lõm xuống bay ngược về phía sau. Hẳn bay mãi ra mấy chục dặm, lúc này mới nặng trĩu rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu lớn. Nghệ Thần nhảy dựng lên, xoay người không rên một tiếng dùng tốc độ nhanh nhất nhanh chân bỏ chạy.

Chạy ra mười mấy dặm, Nghệ Thần mới khàn cả giọng tru lên một tiếng: “Chạy trốn! Chạy mau!”

Mấy ngàn tinh nhuệ Thập Nhật quốc đồng loạt kinh hô một tiếng, đồng thời xoay người chật vật bỏ chạy, quả thực như một đàn gà mái già vỡ tổ chạy vội trên đất tuyết.

Chương 505: Rắn Dạy

A Bảo không đuổi giết Nghệ Thần, chỉ nhìn bóng lưng Nghệ Thần chạy trốn liên thanh cười lạnh.

Nghệ Thần điên cuồng chạy trốn, dùng hết toàn thân khí lực chạy trốn, cuồng phong gào thét, một đôi cánh chim do gió lốc màu xanh ngưng tụ thành từ sau lưng hắt mở ra, quấy cuồng phong đầy trời, mang theo hắt xông lên trời cao, trong cái búng ngón tay có thể chạy hơn ngàn dặm.

Chật vật chạy trốn ước chừng hơn nửa canh giờ, đã chạy ra khỏi lãnh địa Nghiêu Sơn một khoảng cách rất dài, Nghệ Thần lúc này mới phun ra một ngụm máu, rất thê lương kêu đau vài tiếng. Vu Đế tinh huyết thúc đẩy, xương ngực sụp đổ của hắt cấp tốc khép lại, rất nhanh toàn bộ ngoại thương đều biến thành hư không.

“Bảo đạo nhân thật đáng sợ!” Nghệ Thần kinh hãi quay đầu nhìn phương hướng Nghiêu Sơn một cái.

Một lực lượng khổng lồ đột nhiên từ trong núi lớn phía trước hung mãnh ập tới, lực lượng khủng bố tóm chặt Nghệ Thần, như một người khổng lồ bắt được một con chim nhỏ, tóm hắt nhanh chóng hướng góc nào đó của núi lớn bay đi.

Nghệ Thần sợ liên thanh thét chói tai, lực lượng giam cầm thân thể hắt cường đại vô cùng, mặc cho hắt điên cuồng giãy dụa, không thể động đậy chút nào. Cái gọi là lực lượng cường đại của đỉnh phong Vu Đế, trước mặt lực lượng khổng lồ này chỉ như con kiến.

Trong giây lát Nghệ Thần bị kéo đến trong một hõm núi nhỏ hoang vắng, còn chưa chờ hắt thấy rõ động tĩnh xung quanh, một nắm tay ánh vàng rực rỡ đã gào thét đập xuống, hung hăng nện ở trên bụng hắt.

Lực đạo khủng bố như núi lửa bùng nổ, làn da Nghệ Thần không thấy chút

tổn hại, nhưng lục phủ ngũ tạng nháy mắt bị nổ vỡ nát. Sinh mệnh lực Vu Đế mạnh mẽ vô cùng, nội tạng vỡ nát nháy mắt khép lại, nhưng nháy mắt đau đớn Nghệ Thần đau đến mức khàn giọng rú thảm, thiếu chút nữa đau đến ngất đi.

Hắn là thiên tài kiệt xuất nhất một thế hệ này của Thập Nhật quốc, ở trong bụng mẹ đã được vô số cực phẩm vu được tắm bổ, sau khi sinh càng đãi ngộ hậu đãi, ba mươi mấy tuổi đã có được thực lực đỉnh phong Vu Đế.

Nhưng một thân tu vi này đều đến từ ngoại lực, Nghệ Thần đời này thậm chí chưa từng giao thủ với người thực lực tương đương. Cho nên mặc dù có thực lực cường đại, ý chí chiến đấu của Nghệ Thần lại xấp xỉ với bình dân.

Cho nên A Bảo một đòn làm hắn bị thương nặng, hắn lập tức bỏ lại thủ hạ chật vật chạy trốn.

Cho nên bị người ta một quyền làm bị thương nặng, đau đớn đánh úp lại, hắn liền không để ý thể diện khóc lớn.

Một bàn tay to lạnh như băng mà bóng loáng như sắt đá bóp chặt cổ Nghệ Thần, dùng sức đem hắn ném ở trong tuyết đọng trên mặt đất. Một bàn tay khác siết chặt năm đấm, hướng về phía thân thể hắn đánh loạn một trận.

Nơi trọng quyền đi qua, xương khớp Nghệ Thần ùn ùn vỡ nát. Da thịt thành thịt vụn hết, lục phủ ngũ tạng cũng không biết bị phá hủy bao nhiêu lần, phun tung toé ra mảng lớn máu tươi đem tuyết đọng bốn phía hòa tan, biến thành một mảng lầy lội màu máu.

Nghệ Thần đầu tiên là đau đến rống to, sau đó khóc rống rơi nước mắt, cuối cùng đau đến mức khàn giọng kêu rên điên cuồng cầu xin tha thứ: “Tha mạng, tha mạng, người muốn ta làm gì, ta cũng nghe lời người. Ta nghe lời người hết, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, đánh nữa ta sẽ bị đánh chết!”

Cho dù Vu Đế thân thể mạnh mẽ, hầu như có thần thông chặt đầu trọng sinh, vậy cũng là dựa vào bản mạng tinh huyết trong cơ thể chất chứa sinh cơ sinh khí

cường đại mới có thể làm được. Nếu không ngừng tiêu hao, tinh huyết Vu Đế cũng không phải vô cùng vô tận. Nghệ Thần loại đỉnh phong Vu Đế tinh huyết khổng lồ được gia tộc dốc sức bồi dưỡng này, so với Vu Đế bình thường dư thừa hơn trăm ngàn lần, nhưng Vu Đế tinh huyết chung quy là có cực hạn.

Một trận đòn hiểm. Tất cả đều là loại đánh cho thân thể hắc bị thương nặng hầu như sụp đổ toàn bộ, lần lượt chữa trị thương thế, lại lần lượt bị đánh cho hầu như sụp đổ, Vu Đế tinh huyết của Nghệ Thần cấp tốc tiêu hao, hiện tại hầu như hao hết.

Bị thương nặng liên tục vài lần, Nghệ Thần sẽ thật sự bị đánh chết tươi.

Một cú đập nặng nề đá vào trên mạng sườn Nghệ Thần, mạng sườn Nghệ Thần nổ tung, mảng lớn máu tươi phun ra. Hắc đầu đến mức khàn giọng rú thảm, nhưng cái tay kia bóp cổ hắc đã rời khỏi, thân thể hắc ở trên đất tuyết liên tục quay cuồng, lăn ra xa mấy chục trượng.

Run rẩy từ mặt đất ngồi dậy, Nghệ Thần lấy ra một lọ vu dược đại vu tế Thập Nhật quốc tử mĩ luyện chế cho hắc, vội vàng đổ vào trong mồm. Vu dược dùng cốt tủy cự long trộn lẫn mấy trăm loại tài liệu quý hiếm khác luyện chế lực lượng rất mạnh, trong ngăn ngùn vài hơi thở, lượng lớn sinh mệnh tinh khí nồng đậm từ trong lỗ chân lông Nghệ Thần phun ra, Vu Đế tinh huyết hắc tiêu hao đã bổ sung hoàn toàn.

Thở hỗn hển mấy hơi, nhanh chóng chữa trị thương thế trên người, Nghệ Thần run rẩy đứng dậy, thật cẩn thận hướng người vừa mới đánh hắc nhìn thoáng qua.

Thi đạo nhân mặt không biểu cảm đứng ở trong một mảng lầy lội màu máu, âm trầm nhìn chăm chăm hắc.

Liệt Sơn Húc mang theo tươi cười quái dị đứng ở mấy chục ngoài trượng một cây đại thụ hạ, vui sướng khi người gặp họa nhìn Nghệ Thần. Ở Liệt Sơn Húc phía sau, một tả một hữu đứng Thanh Mai cùng Diệu Phượng, hai nàng tươi cười

đều mang theo một tia thần nhiên quái dị.

“Thi đạo nhân?” Nghệ Thần theo bản năng kêu ra tên Thi đạo nhân, nhưng hần nhanh chóng sửa giọng, cung kính hướng Thi đạo nhân hành một lễ: “Sư phụ... ta đã làm sai cái gì?”

Thi đạo nhân mặt không biểu cảm nhìn Nghệ Thần: “Người đi Nghiêu Sơn làm gì? Người trên chọc Bảo đạo nhân làm gì? Người chết không quan trọng, người dám hổng đại kế của bản đạo, bản đạo nhất định đem hồn phách người rút ra, dùng tịch diệt thần quang tôi luyện vạn năm, cho người vĩnh viễn không siêu sinh!”

Nghệ Thần rung mình. Vừa rồi một trận đòn hiểm cực kỳ tàn ác của Thi đạo nhân đã triệt để đem sự tôn quý cùng kiêu ngạo của thái tử Thập Nhật quốc hần mài sạch sẽ. Hần ‘thịch thịch’ quỳ trên đất, run rẩy nói: “Chúc Dung thị... Hần đem chín con Tam Túc Kim Ô thượng cổ kia tặng cho Nghiêu Bá Cơ Hạo, ta, ta... Ta chỉ là muốn cảnh cáo Cơ Hạo một phen, để hần đem chín con Tam Túc Kim Ô đó đưa...”

Thi đạo nhân đánh ra một chưởng, cách xa mấy chục trượng, một bàn tay to ánh vàng rực rỡ bỗng dừng từ trước mặt Nghệ Thần bay ra, một chưởng đem hần đánh bay.

Bàn tay to màu vàng nghiền ép thân thể Nghệ Thần, đem hần đẩy lên trên một vách núi cao ngoài vài dặm. Nghệ Thần va thật mạnh vào trên vách núi cao, cự chưởng nghiền áp, lực lượng khổng lồ đáng sợ khiến thân thể Nghệ Thần thiếu chút nữa nổ tung, thân thể hần xuất hiện vô số vết nứt, lượng lớn máu tươi phun ra, vách núi cao ở dưới cú va đập mạnh của hần ầm ầm vỡ nát.

Chật vật từ trên mặt đất bò dậy, Nghệ Thần bi thương gào thét một tiếng: “Sư phụ, Nghệ Thần bộ phái ta đến Bồ Phán, tự có duyên cớ, ta phải...”

Thi đạo nhân lạnh lùng vô tình nhìn Nghệ Thần, thô bạo cắt ngang lời của hần: “Chuyện người không quan trọng, người đã ham trường sinh, đã thành ký

danh đệ tử của bản đạo, nhất định phải dựa theo ý chí của bản đạo làm việc!”

“Không được tới gần Nghiêu Sơn, không được kinh động Nghiêu Bá, hơn nữa không được kinh động Bảo đạo nhân!” Thi đạo nhân lớn tiếng quát: “Qua một đoạn thời gian nữa, sẽ có người tới Bồ Phản, người phải toàn tâm toàn ý phụ tá hần, vận dụng toàn bộ lực lượng Thập Nhật quốc giúp hần.”

“Nếu làm được, ngày công thành người sẽ được trường sinh. Nếu người lại làm xằng làm bậy, hồng đại kế bốn môn, hồn phi phách tán cũng coi như tiện nghi người!”

Thi đạo nhân hung tợn răn dạy Nghệ Thần, sau đó chỉ hướng Liệt Sơn Húc: “Về sau các người đã là đồng môn, có chuyện... nghe Húc sư huynh của người nhiều một chút!”

Nghệ Thần há há mồm, thật lâu chưa nói nên lời.

Liệt Sơn Húc thì đắc ý vô cùng hướng Nghệ Thần chấp tay thi lễ: “Sư đệ, về sau mọi người cần phải bồi dưỡng lẫn nhau mới tốt!”

Thanh Mai, Diệu Phượng hai nàng đồng thời cười lên, tiếng cười ở trong gió tuyết truyền ra không được bao xa đã bị cơn lốc vụn nát như.

Chương 506: Ly Biệt

Mảng lớn mây lửa từ trên trời giáng xuống, thần nhân cả người nóng hôi hổi há mồm thở hỗn hển, mồ hôi đầm đìa đập mây lửa đột phá cương phong Trung Lục thế giới, cạn kiệt tinh lực quay trở về Nghiêu Sơn.

Bọn họ vác túi da rỗng thật lớn, trong những cái túi này có càn khôn khác, mỗi một cái túi đều có thể đựng mấy hành tinh. Vô cùng vô tận quặng thô thần liệu từ trong túi da rỗng được trút ra, đều bị mấy chục cái lô đỉnh thật lớn kia hút vào.

Trát Mộc mang theo đám đông chiến sĩ đi lên đón, lượng lớn gia súc đã tẩy rửa làm sạch sẽ, bôi đầy muối ăn cùng các loại hương liệu khác.

Từng xe gia súc bị các chiến sĩ vận chuyển đến trước mặt các thần nhân từ trên trời quay về, các thần nhân không chút khách khí cầm lên từng chiếc xe ngựa đặc chế, đem gia súc đầy xe một miếng nuốt sạch sẽ.

Ở cạnh Nghiêu Sơn, Cơ Hạo bảo người ta đào bới một hồ nước dài rộng mười mấy dặm, trong hồ nước xa xỉ đồ đầy rượu ngon.

Các thần nhân ăn no, thì đến bên cạnh ao rượu, há mồm hít một hơi thật sâu, rượu ngon thuần nhuông tràn đầy mồm, các thần nhân đều thoải mái tán thưởng, đều cảm khái đây là cố chủ khăng khái hào phóng nhất bọn họ nhiều năm qua như vậy gặp được.

“Các huynh đệ, ăn uống no đủ, khẩn trương làm! Nghiêu Bá khăng khái, chúng ta nên đem công việc làm thật tốt!” Khoa Nga thị vung cánh tay thô to lớn tiếng hô: “Cũng không nên đập bảng hiệu của chúng ta!”

Các thần nhân đều cười to, nghỉ ngơi một lúc, bọn họ hét lớn một tiếng, dưới chân tự nhiên có ánh lửa đám mây phun ra, nâng lên thân thể cao lớn của bọn họ tiếp tục hướng thiên ngoại bay đi.

Cơ Hạo kéo tay Thiếu Ti, lẳng lặng đứng ở đỉnh núi ngắm nhìn động tác của các thần nhân.

Thiếu Ti ngón tay tinh tế, cân xứng, mềm mại không xương, nhưng luyện hóa Chúc Long Mệnh Châu nàng thực ra có được lực lượng của một con rồng, đôi tay nhỏ bé non mịn này lúc nào cũng có thể bộc phát ra lực lượng đáng sợ.

Nhưng tình cảnh này, hiển nhiên không cần vận dụng vũ lực.

Hai người đứng sóng vai, cười tủm tỉm nhìn Nghiêu Sơn thành đã sắp xây xong.

Còn chưa làm xong, Tinh Thần Thần Thiết tạo thành tường thành vẫn duy trì trạng thái kim loại lỏng. Tường thành màu đỏ rực tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ, hun mặt đất một mảng đỏ đậm. Chỉ cần sau khi tường thành triệt để hoàn thành, mười đại thần trận bố trí thành công, bọn Khoa Nga thị thu thần thông, Tinh Thần Thần Thiết sẽ cấp tốc động lại, tòa hùng thành này mới có thể triệt để thành hình.

Hiện tại tường thành đã hoàn thành 99% công trình. Nhưng các nơi cung điện lầu các quan trọng trong thành đang xây dựng. Giống với tường thành, những cung điện lầu các này cũng đều dùng Tinh Thần Thần Thiết đúc thành, bộ vị mấu chốt tất cả đều chôn giấu lượng lớn thần khí uy lực cực lớn, những kiến trúc cùng tường thành cùng nhau, mới có thể cấu tạo thành Thiên Địa Đại Trận hoàn thành.

Mỗi một kiến trúc đều trên ứng tinh tú, dưới thông địa mạch, tuy đại trận còn chưa hoàn thành, nhưng đã có vài phần khí tượng.

Ở trong phủ đệ Nghiêu Bá trong thành, trong một hồ nước dài rộng trăm dặm, hồ nước sâu mười dặm đã bị chất lỏng màu tím lấp đầy. Chất lỏng màu tím này dinh dính như tương, không phải nước tầm thường, mà là địa mạch linh khí cùng tinh thần lực trên trời rót xuống nồng đậm dung hợp, ở dưới Thiên Địa Đại Trận áp súc ngưng tụ mà thành linh dịch.

Thiên địa nguyên khí trong một giọt linh dịch này chất chứa, có thể so với năng lượng chất chứa trong mười khối thượng phẩm vu tinh bình thường.

Cơ Hạo và Thiếu Ti nhìn Tinh Thần Thần Thiết từ trên trời giáng xuống biến thành chất lỏng, nhìn chất lỏng màu đỏ rực đó dần dần đúc ra những tòa cung điện lâu các, hai người đều mỉm cười, trong lòng một mảng ấm áp khuây khoả.

Nửa tháng trước, Cơ Hạo đột nhiên đồn ngộ, lấy trí tuệ chiếu rọi bản tâm.

Sau khi tỉnh táo, Cơ Hạo đạo hạnh tiến nhanh, trực tiếp tìm tới Thiếu Ti và Man Man, hướng các nàng nói rõ ý tứ của Chúc Long Quỹ cùng Chúc Dung thị, trực tiếp chọc thủng một tầng cửa sổ giấy cuối cùng giữa ba người.

Thiếu Ti thoải mái tiếp nhận Cơ Hạo tỏ vẻ, Man Man tùy tiện tuyên bố ‘Thật ra Cơ Hạo đã sớm là người của nàng’, bởi vậy ba người chính thức xác lập quan hệ. Các con dân Nghiêu Sơn lĩnh đã đem Thiếu Ti và Man Man coi là chủ mẫu để đối đãi.

“Ha ha ha ha!” Tiếng cười vui sướng của Man Man truyền đến, nháy mắt xé nát một phần yên tĩnh ấm áp giữa Cơ Hạo cùng Thiếu Ti. Tiếng bước chân nặng nề như sấm, nàng không biết từ cái hang nào đào ra một con gấu chó lớn ngủ đông, vui vẻ túm cổ con gấu chó đem nó kéo tới.

“Ừa, Cơ Hạo. Thiếu Ti, các người xem, con gấu to xác này đang ngủ! Ngủ đến mức bụng cũng đói bẹp rồi! Thật kỳ quái, Nam Hoang chúng ta cũng có gấu chó, nhưng chưa bao giờ thấy bọn nó ngủ dưới trời tuyết!” Man Man ngạc nhiên lắc lắc con gấu to đáng thương, con gấu chó thân thể ước chừng lớn gấp mười mấy lần thân thể Man Man ở trên tay Man Man không thể động đậy, chỉ có thể phát ra tiếng gào thét bi thương.

“Nhưng Man Man, Nam Hoang chúng ta có bao giờ có tuyết đâu?” Cơ Hạo rất bất đắc dĩ nhìn tiểu nha đầu hoạt bát quá mức này.

“Ồ? Đúng rồi, ha ha, ta đột nhiên nhớ ra, vẫn là ta lần đầu tiên nhìn thấy tuyết

rơi đó!” Man Man hưng phấn một cước đem con gấu chó đá bay thật xa, kêu ‘Ngao ngao’ vài cái lên xuống liền lao ra mấy trăm dặm, lao tới trong tuyết động xa xa vui vẻ.

Cơ Hạo bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, hướng tới Thiếu Ti cười khổ nói: “Có rảnh, muội làm Man Man học được nhả nhận chút?”

Thiếu Ti nheo mắt cười ‘Ha ha’ không ngừng, hướng tới Cơ Hạo nhẹ nhàng nói: “Huynh không sợ ta học giống Man Man?”

Khuôn mặt Cơ Hạo nhất thời co thành một cục, phần nộ xoay người nhìn về phía Nghiêu Sơn thành.

Một cơn gió mát thổi đến, A Bảo sắc mặt nghiêm túc từ trong gió mát đi ra một bước. Hắn cầm một khối ngọc bài, trầm giọng nói: “Cơ Hạo, ta phải rời khỏi rồi. Vì đệ cùng La Sơn, ta đã nán lại nhiều năm ở Nghiêu Sơn, hiện tại vật ta luôn luôn truy tìm đột nhiên xuất hiện, đồng môn đã hướng ta đưa tin, ta cần chạy qua.”

Cơ Hạo động dung, hắn nhìn A Bảo nói: “Huynh đang tìm cái gì? Cần ta hỗ trợ không?”

A Bảo nhíu mày, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Tìm một số thứ có liên lụy với đại đạo của đám người sư phụ, đệ hiện tại thực lực không đủ xen vào, an tâm ở lại chỗ này tu luyện đi!”

Trầm ngâm một lát, A Bảo lấy ra một túi gấm nhỏ đưa cho Cơ Hạo: “Trong này là vài thứ ta luyện chế, đệ giữ lại hộ thân đi. Nhớ lấy một việc, cẩn thận Thập Nhật quốc, cẩn thận Đông Hoang những người đó.”

Cơ Hạo ngẩng đầu, nhìn nhìn chín con Tam Túc Kim Ô lơ lửng ở trên không Nghiêu Sơn. Hắn trầm giọng nói: “Ý tứ sư huynh là, bọn họ sẽ bất lợi đối với ta?”

Thiếu Ti rất nghiêm túc nhìn A Bảo, từng luồng sát khí lạnh lẽo lặng lẽ sinh ra.

A Bảo cân nhắc chốc lát, chậm rãi gật gật đầu: “Một ngày hôm trước, lúc đệ ngộ đạo, Thập Nhật quốc có một Vu Đế mang theo mấy ngàn thủ hạ tấn công Nghiêu Sơn, bị ta cản trở về. Mặc kệ bọn họ muốn làm gì, tóm lại bất lợi đối với đệ, đệ nhất định phải cẩn thận mới được.”

Hai hàng lông mày của Cơ Hạo gắt gao nhú lại, rất nghiêm túc nhìn A Bảo gật gật đầu.

A Bảo rất ngưng trọng hướng Cơ Hạo chấp tay một cái, trầm giọng nói: “Đệ tử La Sơn kia của ta, giao cho sư đệ chiếu cố. Ta đã bố trí bài học cho hần, sư đệ mỗi ngày cẩn thận gõ, đừng để hần buông lỏng là được rồi.”

Hướng Cơ Hạo dặn dò kỹ một phen, thân thể A Bảo nhoáng lên một cái, một đạo thanh khí lao thẳng lên trời, trong chớp mắt chẳng biết đi đâu.

Chương 507: Làm Xong

Thời gian trôi nhanh, thời điểm cây cỏ màu xanh lục đầu tiên từ dưới tuyết đọng giãy dụa chui ra, Nghiêu Sơn thành đã làm xong.

Lấy chủ phong Nghiêu Sơn làm trung tâm, tường thành bốn phía dài rộng mấy trăm dặm, tường cao hơn trăm trượng, bốn phía đứng sừng sững ba mươi sáu tháp cao nghìn trượng, chính giữa mỗi một tòa tháp cao đều dựng sừng sững mười hai tòa thần khí thiên đình càn quét quần ma ‘Tử Ngộ Cương Lô Thần Tháp’.

Thần nhân bọn Khoa Nga thị mô phỏng thiên cung thiên đình thượng cổ, đem một cái thiên cung rút nhỏ trăm ngàn lần phục chế đến Nghiêu Sơn thành.

Trong thành đường xá rộng lớn, ngang dọc như bàn cờ, trong phố phường cung điện lầu các xoay tròn, nhà cửa tạo hình phong cách cổ xưa hào phóng như mãnh thú nằm dưới đất, lộ ra một khí tức uy nghiêm dày đặc. Toàn bộ kiến trúc đều dùng Tinh Thần Thần Thiết đúc chính thể thành, bề ngoài trang trí đá núi lửa màu đen, kiến trúc trong thành một mảng đông nghìn nghịt, càng tỏ ra hùng hồn, dày nặng, không thể phá vỡ.

Trong thành có dân cư, có quân doanh, có kho hàng, có quảng trường, có ao, có mương máng, các loại kiến trúc cái gì cần có cũng có, đủ để cất chứa mấy ngàn vạn con dân ở trong an cư lạc nghiệp.

Bởi vì Thiên Địa Đại Trận, trong thành lúc nào cũng có thể nhìn thấy hư ảnh long, phượng, kỳ lân các thần cầm dị thú chợt lóe qua, bóng dáng các thần cầm dị thú đó chính là thiên địa nguyên khí và tinh thần lực ngưng tụ thành, nơi đi qua linh khí nhộn nhạo, thuy khí ùn ùn, hàng năm thấm vào ở đây có thần hiệu cường tráng thân hình, kéo dài tuổi thọ.

Một tiếng nổ vang, theo một khối tường ngoài nhỏ cuối cùng của phủ đệ Nghiêu Bá đúc hoàn thành, toàn bộ Nghiêu Sơn thành triệt để hoàn công.

Thiên Địa Đại Trận rất cuộc đầy đủ, không cần ai thúc dục, vô số thần văn từ trên tường thành, trên tường sân, trên mặt đất thành trì ùn ùn hiện lên, nhất thời bầu trời vạn long bay múa, phượng hoàng kinh thiên, kỳ lân tiên hạc các thú thú chậm rãi rêu rao khắp nơi trong dòng ánh sáng bảy màu, khí lành ùn ùn từ trên trời giáng xuống, hóa thành một bánh xe ánh sáng cực lớn đem toàn bộ Nghiêu Sơn thành bao phủ ở trong.

Trong lòng đất vô số linh mạch thật lớn đồng loạt thúc đẩy, thiên địa linh khí cuồn cuộn như nước lũ hướng Nghiêu Sơn thành hội tụ đến, thông qua trận cơ thật lớn trong lòng đất chuyển đổi, hóa thành linh vụ trong suốt mắt thường có thể thấy được lao thẳng tới.

Trên bầu trời coi toàn bộ tinh tú đều hội tụ ở trên không Nghiêu Sơn thành. Ngẩng đầu lên là một mảng tinh tú bảy màu hào quang loá mắt đang chậm rãi xoay tròn, thậm chí không nhìn thấy một tấc bầu trời bình thường. Tinh thần lực dinh dính mắt thường cũng có thể thấy được, tinh lực cuồn cuộn lao xuống, kèm theo tiếng vang lớn nặng nề cọ rửa trên mỗi một tấc đất trong Nghiêu Sơn thành.

Tinh thần lực và thiên địa linh khí trải qua đại trận chuyển hóa kỳ dị, dung hợp lẫn nhau, ngưng tụ lẫn nhau, cuối cùng hóa thành linh dịch màu tím hội tụ đến trong hồ lớn sau vườn thành chủ phủ.

Nơi này đã hội tụ cả một hồ linh dịch, theo linh dịch không ngừng rót vào, nồng độ linh dịch càng lúc càng cao, cuối cùng ở đáy hồ bắt đầu ngưng tụ ra từng khối tinh thể màu tím to bằng nắm tay.

Những tinh thể này chính là ‘thần tinh’ thần linh thiên đình thượng cổ tu luyện sử dụng, thần tinh màu tím hạ đẳng nhất ở trên chợ của Bồ Phán cũng có thể đổi về một trăm khối cực phẩm vu tinh hoặc là trăm vạn ngọc tệ.

Cơ Hạo hao phí cực lớn thành lập Nghiêu Sơn thành, nhưng sau khi có linh hồ này, hẳn hàng năm chỉ cần buôn bán thần tinh, cũng có thể có một khoản thu nhập thật lớn, đại khái ba năm năm lợi nhuận có thể kiếm về hẳn chi tiêu xây

thành trì.

Linh khí cùng tinh thần lực cuộn cuộn không ngừng thấm vào mỗi một tấc đất trong thành. Tinh Thần Thần Thiết là một loại tài liệu cực kỳ thần kỳ, tuy Cơ Hạo sử dụng là Tinh Thần Thần Thiết hạ phẩm nhất, nhưng theo linh khí và tinh lực tẩm bổ, những Tinh Thần Thần Thiết hạ phẩm nhất này cũng sẽ dần dần tăng lên phẩm chất.

Phẩm chất tăng lên một phần, lực phòng ngự của toàn bộ thành trì sẽ gia tăng một đoạn; quanh năm suốt tháng như thế, cuối cùng phòng thủ của Nghiêu Sơn thành sẽ đạt tới một trình độ làm người ta tuyệt vọng.

“Rốt cuộc hoàn công!” Các thần nhân tro bụi đầy mặt kia ngửa mặt lên trời cười to, bọn họ lơ lửng giữa không trung, vui vẻ thưởng thức tòa thành trì hùng vĩ ra từ tay bọn họ. Đã bao nhiêu năm rồi, đây vẫn là thành trì quy mô lớn nhất, phục chế thiên đình thần trận đầy đủ nhất bọn họ từng thành lập.

Trên trời dưới đất, trừ thiên đình cao cao tại thượng, rốt cuộc lại xuất hiện tòa Thiên Địa Đại Trận thứ hai.

“Nghiêu Bá, tin tưởng lời huynh đệ chúng ta nói, người tiêu mỗi một ngọc tề đều đáng!” Khoa Nga thị vui vẻ tiếp nhận mười cái vòng tay không gian Cơ Hạo đưa qua. Những cái vòng tay này tất cả đều là mặt hàng tốt từ trên thân quý tộc Ngu tộc thu được, không gian bên trong cực kỳ lớn.

Bên trong những vòng tay này đầy ngọc tề, thuần một loại ngọc tề, ngoài ra không có bất cứ thứ nào khác.

Những thần nhân này bình thường chỉ lấy ngọc tề. Tinh kim mỹ ngọc... thứ khác một mực không cần. Có ngọc tề, bọn họ có thể từ trên chợ Bồ Phán mua rượu ngon món ngon bọn họ cần, tựa như trừ ăn, các thần nhân này bình thường không có theo đuổi gì quá lớn.

“Các người đem Thiên Địa Đại Trận xây ở nơi này, không có gì trở ngại

chứ?” Cơ Hạo khoanh hai tay ở trước ngực, tươi cười nhìn Nghiêu Sơn thành được tường quang thụ khí bao phủ, rất ngạc nhiên truy hỏi.

“Điều này...” Động tác thường thức không gian vòng tay của Khoa Nga thị cứng ngắt một phen, sau đó mang theo một tia biểu cảm phức tạp nhẹ nhàng lắc đầu: “Hắc, thiên đình... Vạn năm trước, nhằm chừng còn có thể có chút trở ngại, thiên đình còn có mấy đại chấp pháp còn sống. Hiện tại sao, chết già rồi, không có ai quản.”

Chép miệng một cái, Khoa Nga thị khẽ thở dài: “Hơn nữa, Thiên Địa Đại Trận cho dù tiết lộ, lại có gì quan hệ đâu? Hiện tại, ai còn đem thiên đình trước đây đặt ở trong lòng đâu?”

Gọi một tiếng, Khoa Nga thị mang theo một tia chua xót vung tay lên, hơn một ngàn thần nhân bận rộn nhiều năm cùng hoan hô một tiếng, lần lượt bay lên trời, đuổi theo Khoa Nga thị cười mây đạp gió mà đi. Bọn họ đem lô đình khổng lồ lơ lửng trên bầu trời cũng mang đi, ánh lửa thiêu đốt mấy năm trên không Nghiêu Sơn rốt cuộc tiêu tán, chỉ còn lại có chín con Tam Túc Kim Ô phóng ra hào quang màu đỏ vàng.

Cơ Hạo nhìn các thần nhân đi xa, thấp giọng lầm bầm: “Thiên đình sao, có cơ hội nhất định phải đi xem một chút. Thực có Nam Thiên môn sao?”

Lầm bầm vài câu, Cơ Hạo đạp xuống đất, cung kính nâng ra mười hai cây cờ phướn cùng một bộ trận đồ.

“Mời sư phụ thi triển thần thông.” Cơ Hạo nâng cờ phướn cùng trận đồ bái ba cái tại chỗ.

Bốn phương tám hướng, các con dân dưới trướng Cơ Hạo đều hội tụ lại, đặc biệt các chiến sĩ Chúc Long bộ cùng Chúc Dung thị, càng tò mò mở to mắt nhìn. Mọi người đều nhìn Cơ Hạo, không biết hắn muốn làm gì.

Mười hai lá cờ phướn trong tay Cơ Hạo hóa thành từng đạo ngân quang

phóng lên cao, quay quanh Nghiêu Sơn thành xoay tròn một trận, chợt nổ tung phóng ra vô số điểm tinh quang màu bạc tan vào trong hư không. Mà khối trận đồ kia thì hóa thành hai khí đen trắng dây dưa lẫn nhau lao thẳng lên cao, nhanh chóng hướng bốn phía khuếch trương ra, sau khi chậm rãi bao trùm phạm vi ba ngàn dặm, hai khí đen trắng hướng xuống phía dưới hạ xuống, nhanh chóng tan vào trong thiên địa.

Trong lòng Cơ Hạo tràn lên một phen hiểu ra, Thập Nhị Nguyên Thần Điền Đảo Loạn Không Trận đã bố trí thành công, tất cả gió thổi cỏ lay trong phạm vi ba ngàn dặm đều ở trong sự nắm giữ của hắn. Đây là uy lực của trận đồ, nó như một tấm gương lớn lơ lửng ở trong lòng Cơ Hạo, tất cả trong ba ngàn dặm đều phản ánh ở trong mọi lúc.

“Đi, chúng ta vào thành!” Cơ Hạo cười hướng mọi người bên cạnh vung tay lên: “Xem xem nhà mới của chúng ta rồi cuộc là bộ dáng gì!”

Thiếu Ti và Man Man một trái một phải theo Cơ Hạo, mang theo đông nghịt mấy chục vạn người đẩy mở cửa thành, bước vào trong thành.

Chương 508: Cư Dân

Cửa thành dày nặng trước sau có ba tầng, mỗi một tầng cửa thành đều lấy thần thiết đúc thành, toàn thân dùng hoa văn lôi vân trang trí, chính giữa cửa thành dày tới ba trượng sáu thước điêu khắc một gương mặt ma thần dữ tợn, trong miệng ma thần nhe răng trợn mắt răng nhọn dày đặc, như muốn cắn nuốt tất cả người có gan xâm chiếm. ☐

Sau khi vào thành, phía sau cửa thành là một mảnh đất trống mấy trăm mẫu, đủ để chứa mấy vạn sĩ tốt ở đây chuẩn bị chiến tranh chờ lệnh.

Quanh đất trống hình vuông là từng tòa đại viện tường cao, toàn bộ tường sân đều cao như tường thành, bên trên cũng là thần văn dâng trào, nhọn nhọn tường quang thụ khí khó có thể nói bằng lời. Những bức tường sân đó liên miên một thể, tường đồng vách sắt đem mảnh đất trống sau cửa thành bao vây rất chặt chẽ, chỉ còn lại có một con đường lớn nổi thẳng trong thành.

Có tư cách theo Cơ Hạo vào thành, là đám sĩ tốt Chúc Long bộ và Chúc Dung thị cùng người nhà bọn họ, là đệ tử đàn tràng Cơ Hạo mấy năm qua thu nhận cùng người nhà học đồ Vu Điện, là một bộ phận tộc nhân thân cận dưới trướng môn nhân La Sơn của A Bảo.

Nghiêu Sơn thành đủ để chứa mấy ngàn vạn người, nhưng hiện tại có tư cách ở lại trong Nghiêu Sơn thành, chỉ có tổng cộng hơn trăm vạn dân cư này.

Mọi người đều than thở không thôi đối với tòa thành trì thiên thần kiến tạo này, bọn họ theo sát ở phía sau Cơ Hạo đi vào trong thành, tò mò đánh giá phong cảnh bốn phía. Vô luận nam nữ già trẻ, bên hông bọn họ đều treo ngọc phù A Bảo trước đó luyện chế, một đạo thanh quang mênh mông lóe ra, giúp bọn họ đem linh khí cùng tinh lực quá mức nồng đậm trong thành xua tan ra.

Linh khí cùng tinh lực trong thành đã nồng đậm như nước, đi ở trên đường cái cũng có một loại cảm giác bị nước lớn dày nặng ngâm, khi đi lại thậm chí có

thể cảm nhận được lực cản cường đại của linh khí cùng tinh lực như nước.

Nếu không phải có linh phù A Bảo luyện chế trợ giúp, các tộc nhân bình thường thực lực nhỏ yếu kia thậm chí ở trong thành nửa bước khó đi, đã sớm bị linh khí cùng tinh lực nồng đậm ‘dìm chết đuối tươi’.

Đám người Cơ Hạo thực lực đủ cường hãn thì tận tình hít thở ngum lớn, tựa như về tới lòng mẫu thân, linh khí cùng tinh lực nồng đậm xung quanh không cần hao phí bất cứ linh khí nào đã hoan hô ủa vào thân thể, loại cảm giác này thật sự là quá tuyệt.

Theo đường lớn đi về phía trước một lúc, Cơ Hạo bắt đầu hướng bốn phía chỉ điểm.

“Bốn phía cửa thành, đều phải có tinh binh cường tướng đóng quân. Chúc Dung thị phụ trách phòng ngự tường thành nam bắc, Chúc Long bộ phụ trách phòng thủ hai tường thành đông tây, tộc nhân hai bộ tộc thì phân biệt đóng ở trong nhà cửa phụ cận bốn cửa thành đông tây nam bắc.”

“La Sơn!” Cơ Hạo lại gọi một tiếng.

“Sư thúc!” La Sơn bước đến bên người Cơ Hạo, mang theo một tia kinh hỉ không được che dấu hướng Cơ Hạo hành một lễ.

Một tòa thành trì hùng vĩ như vậy, ở Trung Lục thế giới nghe cũng chưa từng nghe nói. Chưa từng có một tộc trưởng nào của nhân tộc sẽ chịu bỏ khí lực, kiến thiết một tòa thành trì như vậy. Tộc trưởng các bộ tộc kia, các ‘Hậu, bá’ kia, bọn họ nếu tích góp của cải, sẽ đem những của cải đó dùng để hưởng lạc, hoặc là mua quân giới giáp trụ vũ trang tộc nhân, căn bản sẽ không giống Cơ Hạo thành lập một tòa thành trì như vậy.

La Sơn âm thầm hồi tưởng một phen tòa thành trại tổ tiên xây dựng trên lãnh địa nhà mình, lại đối chiếu với Nghiêu Sơn thành một phen, da mặt không khỏi cũng có chút đỏ lên. Tòa thành trại đó của nhà mình, chỉ có thể xem như một cái

chuồng đất, Nghiêu Sơn thành đại thành như vậy, mới xứng với ‘Thành trì’ từ này.

Tộc nhân ở trong thành trì như vậy, rốt cuộc không cần lo lắng độc trùng mãnh thú quấy nhiễu nữa, cho dù có kẻ thù bên ngoài xâm nhập...

Đầu La Sơn có chút mê muội, A Bảo hướng hãn giải thích uy lực của Thiên Địa Đại Trận, hãn khó có thể tưởng tượng cần bao nhiêu kẻ địch mới có thể tạo thành một tia uy hiếp đối với Nghiêu Sơn thành. Cho dù đến mười mấy Vu Đế liên thủ, cũng không công phá được phòng thủ của Nghiêu Sơn thành nhỉ?

Cho nên sau khi Cơ Hạo phân phối nhân tuyến đóng ở bốn phía tường thành, nghe được triệu hồi hãn liền vội vàng ghé lên.

“Trong tộc nhân của người, chọn lựa một trăm vạn người thân cận nhất với người vào ở Nghiêu Sơn thành đi. Ừm, ngay tại phía đông phủ đệ Nghiêu Bá, chọn lựa đủ nhà đem bọn họ an trí.”

Các tộc nhân Chúc Dung thị và Chúc Long bộ đưa tới thực lực cường hãn, cho nên Cơ Hạo để bọn họ bảo vệ xung quanh tường thành, đóng ở cửa thành. Nhưng tộc nhân La Sơn sao, bộ tộc Dĩ Bá cũng không cường đại là bao, những người này sắp đặt ở bên cạnh phủ đệ Nghiêu Bá, cũng có thể tăng một chút nhân khí cho phủ đệ.

Bằng không đại thành dài rộng mấy trăm dặm, trong thành liếc một cái lại không thấy bóng người, loại giác này đó cũng chẳng ra làm sao.

La Sơn cười vui cung kính đồng ý, âm thầm vui cho tộc nhân của mình. Có thể ở phụ cận phủ đệ Nghiêu Bá, cái này chứng minh Cơ Hạo đối với tộc nhân của La Sơn là thân cận, là tín nhiệm; có thể ở cách vách Cơ Hạo, điều này cũng vô hình trung khiến tộc nhân của La Sơn ở trên thân phận tương đối cao hơn nhiều.

“Cơ Thiên, Cơ Địa!” Cơ Hạo lại gọi một tiếng.

Cơ Thiên, Cơ Địa theo sát ở phía sau Cơ Hạo vội vàng đi lên, mặt đầy nét cười lên tiếng.

“Đem cha mẹ các người, còn có thân quyến đám sư đệ sư muội của các người, đều an trí ở phía tây phủ đệ Nghiêu Bá.” Cơ Hạo do dự một phen, sau khi tính toán một phen nhân số đệ tử đàn tràng nhà mình cùng học đồ Vu Điện, lại hạ lệnh: “Quan hệ huyết thống trong vòng ba đời, để bọn họ đều vào ở trong thành.”

Khi nói chuyện, đám người Cơ Hạo đi qua từng con đường lớn rộng chừng trăm trượng, đi qua từng tòa nhà huy hoàng trang nghiêm.

Đám người Khoa Nga thị rất bỏ công sức, ở cạnh đường, ở trong nhà cửa, bọn họ thế mà lại dùng thần thuật nuôi trồng lượng lớn hoa mộc. Bọn họ ở lúc thành trì làm xong rải xuống hạt giống hoa mộc, sau đó dùng thần thuật đề cao, nay trong thành những cây to đều to mấy người ôm, nhìn qua như sinh trưởng mấy ngàn năm.

Nhìn những cây to xanh ngắt cao ngất kia, cùng với trăm hoa nở rộ dưới tàng cây, Cơ Hạo cười nói: “Cơ Huyền, Cơ Hoàng, các người đi trong các nô bộc vì sư mua, chọn lựa ba ngàn người thông minh nhanh nhẹn, làm người hầu ở trong phủ đệ Nghiêu Bá. Bằng không một tòa phủ đệ lớn như vậy, người quá ít thì kỳ cục.”

Cơ Huyền, Cơ Hoàng cũng dạ một tiếng.

Một đường đi tới, ở dưới trường lão bộ tộc mình dẫn dắt, dòng người phía sau Cơ Hạo dần dần phân tán, dựa theo Cơ Hạo phân phó hướng bốn phía tản ra. Cuối cùng chỉ có đám người Cơ Hạo, Thiếu Ti, Man Man, mang theo một đám tộc nhân tinh anh Chúc Long bộ, Chúc Dung thị tới phủ đệ Nghiêu Bá.

“Chúc Long Viêm, Chúc Dung long!” Cơ Hạo lại gọi một tiếng hai người cầm đầu trong tổng cộng mười hai vị Vu Đế của Chúc Long bộ, Chúc Dung thị.

Hai đại Vu Đế cũng mặt đầy sự ngạc nhiên, bị khí tượng huy hoàng trong Nghiêu Sơn thành làm ngẩn ngơ sửng sốt. Nghe xong Cơ Hạo gọi, bọn họ cấp bước lên phía trước một bước.

“Các người mười hai Vu Đế, thì ở quanh phủ đệ Nghiêu Bá chọn lựa nhà cửa gần nhất ở lại đi. Người hầu kẻ hạ cần có, các người đi ngoài thành tùy ý chọn lựa!” Cơ Hạo chỉ chỉ mấy chục tòa nhà rõ ràng đặc biệt đường hoàng hoa lệ quanh phủ đệ Nghiêu Bá, hướng hai người phân phó một tiếng.

Ra lệnh một tiếng, kẻ đáp theo như mây, ở dưới mệnh lệnh của Cơ Hạo, tộc nhân các bộ tộc có tư cách vào ở Nghiêu Sơn thành ùn ùn hành động, nhanh chóng an trí ở trong thành. Trong phòng kho trong thành cũng bắt đầu cất giữ lương thực, thịt thú và vật tư sinh hoạt khác, chỉ dùng ngăn ngừa vài ngày thời gian, Nghiêu Sơn thành đã bước lên quỹ đạo.

Một ngày này, Cơ Hạo tới bên một linh hồ kia, đem hạt sen Vũ Dư đạo nhân ban cho ném vào linh hồ.

Chương 509: Giáo Vụ

Bên linh hồ dựng sừng sững mấy chục pho tượng thần thú thần cầm, ở phía bắc hồ còn xây dựng một tòa bình đài sát nước, bình đài do ngọc thạch màu đen xây dựng cao hơn mặt nước một trượng hai thước, lớn mấy trăm mẫu, bên trên bày chỉnh tề mấy vạn cái bồ đoàn.

Cơ Hạo đứng trên bình đài, nhẹ nhàng đem hạt sen ném vào trong linh hồ.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, linh khí cùng tinh lực linh dịch khổng lồ trong linh hồ chất chứa cấp tốc hạ xuống, trong ngăn ngùn vài nhịp thở mặt nước đã hạ xuống ba trăm trượng. Hạt sen màu xanh ở trong linh hồ cấp tốc xoay tròn, như hố đen cắn nuốt linh dịch.

Cơ Hạo nắm lên thần trượng chủ khổng Thiên Địa Đại Trận bọn Khoa Nga thị luyện chế vung lên, Thiên Địa Đại Trận lặng yên vận chuyển, linh khí trong lòng đất cùng tinh lực trên trời tốc độ hấp thu ngưng tụ chợt tăng lên gấp trăm lần, mặt nước linh dịch trong linh hồ lúc này mới ngừng hạ xuống.

Hai ngàn bốn trăm đệ tử đàn tràng, chín ngàn học đồ Vu Điện đứng bên hồ, kính sợ nhìn hạt sen tản mát ra thanh quang minh mông kia.

‘Bộp’ một tiếng vang thanh thúy, vỏ hạt sen nổ tung, trong lòng mọi người đều nghe được một tiếng thanh thúy đó, tiếng vang kỳ dị khó có thể hình dung, như đại đạo thần bí nhất trong thiên địa ở trong lòng mọi người nhẹ nhàng quát một tiếng, lẫn cả Cơ Hạo ở trong, mọi người đều lâm vào trong hoàn cảnh kỳ diệu nào đó.

Vỏ hạt sen lặng yên hòa tan, hóa thành một đạo màu xanh linh khí thẳng hướng trời cao, sau đó một cái xoay quanh lặng yên tản ra, trong Nghiêu Sơn thành nhất thời tràn ngập một mùi thơm thanh nhã, người già, phụ nữ, trẻ con trong thành há mồm hít thở hương thơm mê người, chỉ cảm thấy từng dòng chảy nóng từ trong cơ thể lan tràn ra, mọi người đều nháy mắt bộc phát ra tinh lực vô

biên.

Toàn bộ tật bệnh, vết thương lâu năm đều ở nháy mắt biến mất, những người già nua cũng đều khôi phục thanh xuân, nháy mắt trẻ đi mấy chục tuổi.

Hạt sen đang cấp tốc sinh trưởng, một đoạn ngó sen trắng như tuyết lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sinh trưởng ra, nhanh chóng ở trong linh dịch màu tím lan tràn ra, không bao lâu đã có mấy trăm đoạn củ sen dài đến trăm trượng lơ lửng ở trong linh dịch.

Trên củ sen ngó sen từng đoạn cuống lá hoa sen nảy sinh. Kèm theo tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, mặt nước linh hồ một lần nữa hạ xuống, từng cái lá sen tươi mới sinh trưởng ra, càng có nụ sen màu xanh nhạt từ trong lá sen lặng lẽ thò đầu ra.

Nhìn qua, trên mặt hồ tổng cộng có một vạn hai ngàn chín trăm sáu mươi đóa hoa bao run rẩy theo gió chớp lên, cả mảng lớn linh dịch màu tím nháy mắt bốc hơi, hóa thành tử khí mờ mịt bị nụ hoa hút vào. Từng làn mùi thơm thấm vào ruột gan lặng yên khuếch tán ra, những nụ hoa đó ở cùng lúc lặng lẽ nở.

Mỗi một đóa hoa sen đều có kích cỡ cái chậu, mỗi một đóa hoa đều có tám mươi một cánh hoa chia làm trong ngoài chín tầng, cánh hoa chồng chất như lục ngọc chạm trở thành, lộ ra một sự tươi sống linh động làm người ta nói không nên lời.

Cơ Hạo nhìn hoa sen nở rộ, chỉ cảm thấy tâm cảnh một mảng kfy ảo trước nay chưa từng có, trong linh đài hoạt bát không chút bụi bậm, trong một lần hít vào thở ra, nguyên thần lực liền tự nhiên bắt đầu nhanh chóng tăng trưởng. Ở trong mùi hoa thấm vào, tốc độ nguyên thần pháp lực của Cơ Hạo tăng trưởng ít nhất gấp đôi!

“Thập Nhị Nguyên Thần Diên Đảo Loạn Không Trận!” Cơ Hạo buông thần tượng chủ không Thiên Địa Đại Trận, hai tay kết thành đạo ấn hướng bầu trời nhấn một cái.

Từng đạo ngân quang xuất hiện ở bầu trời, từng luồng ngân quang rất nhỏ từ bầu trời buông xuống, mỗi một luồng ngân quang đều đối chiếu một đóa hoa sen trong linh hồ, như có vô số ngân quang từ phía chân trời xa xôi bắn xuống, liên thông các đóa hoa thần kỳ này.

Ở dưới ngân quang tắm bổ, hoa sen tỏ ra càng thêm linh động tươi sống, càng đội một tầng mị lực thần kỳ khó có thể hình dung.

Cả mảng lớn sương mù ánh sáng màu bạc hướng bốn phía khuếch tán ra, nơi đi qua thần văn các nơi tường thành, tường sân, trên mặt đất Nghiêu Sơn thành đều ảm đạm xuống. Toàn bộ Nghiêu Sơn thành ban đầu hà quang bảy màu bao phủ, khắp nơi khí lạnh bốc lên, huy hoàng tráng lệ như thiên cung của thiên đình trong truyền thuyết.

Nhưng ở dưới sự bảo vệ của Thập Nhị Nguyên Thần Điện Đảo Loạn Không Trận, toàn bộ kỳ quang đều thu liễm hết lại, trong thành trì không thấy bất cứ ánh sáng nào lóe lên nữa, thoạt nhìn chỉ là một tòa thành trì bình thường dùng đá màu đen xây mà thành.

Ngay cả tường thành vốn hào quang mạnh nhất, giờ phút này cũng biến thành tối như mực, bên trên thậm chí còn xuất hiện một ít đốm tương tự sau khi gió táp mưa sa ăn mòn ra, nhìn qua tường thành này trừ thể tích đặc biệt cao lớn dày nặng, thoạt nhìn hoàn toàn chỉ là tường đá rất bình thường.

Thần vật tự hồi, Nghiêu Sơn thành thu hồi toàn bộ dị tượng, không thấy bất cứ sự sắc bén nào nữa.

Cơ Hạo hài lòng nhìn thành trì trở nên bình thường, chờ mong ngày nào đó sẽ có kẻ địch đui mù cầm đầu lao vào.

‘Leng keng’, tia sáng màu bạc trên trời rủ xuống ở trên những bông hoa sen kia lặng yên hội tụ chồng chất, dần dần ngưng tụ thành từng chút sương sớm màu bạc. Những sương sớm đó nặng nề dị thường, va chạm lẫn nhau giống như quả cầu bằng ngọc chạm vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe.

Cơ Hạo có chút kinh ngạc vẩy tay một cái, một giọt sương sớm bay vào trong tay, một giọt sương sớm to bằng hạt đậu tương, lại nặng mấy trăm cân. Hắn trầm ngâm một phen, đem sương sớm ném vào miệng, nhất thời một mùi thơm trong trẻo khó có thể hình dung ở trong miệng lan tràn ra, một sinh mệnh khí tức cực kỳ cường đại lưu chuyển toàn thân, khiến thân thể hắn cũng hơi nóng lên.

Một giọt sương sớm như vậy, thế mà có thể nháy mắt bổ sung đầy toàn bộ tinh khí của một Đại Vu, đối với Đại Vu có thể vận chuyển tinh huyết nhanh chóng chữa thương mà nói, cái này hoàn toàn chính là linh đan có thể cứu mạng trên chiến trường.

Cơ Hạo quan sát một phen, mỗi một đóa hoa sen mỗi một khắc đồng hồ đều có thể ngưng tụ một chút sương sớm, nói cách khác nơi này hơn một vạn đóa hoa sen, mỗi ngày có thể ngưng tụ mấy chục vạn giọt ngân lộ có thể so với linh đan diệu dược.

Cơ Hạo vội vàng đem phát hiện của mình kể cho đám người Vũ Mục nghe, Vũ Mục tên mập này ngẩn ngơ, vội vàng làm phép túm vài giọt ngân lộ ném vào mồm. Qua một lúc, thằng cha này thế mà không nói hai lời, từ trong tay áo lấy ra mấy chục bình ngọc đen, vội vàng đem từng đồng lớn ngân lộ rót vào.

“Về sau mỗi ngày, các người những đứa nhỏ này thay phiên công việc, mỗi ngày tới nơi này cẩn thận lấy, một giọt sương sớm cũng không được buông tha!” Vũ Mục lớn tiếng hướng học đồ Vu Điện xung quanh hạ đạt mệnh lệnh, đôi mắt cũng đang tỏa sáng.

Hắn nghiên cứu vu dược, loại ngân lộ bản thân cũng cất chứa khí tức sinh mệnh cường đại này nếu dùng để phối dược, tuyệt đối có thể phối ra vu dược truyền kỳ xương trắng sinh thịt dựng người chết dậy, hắn sao nỡ để cho dù một giọt sương sớm bị lãng phí?

“Sư tôn cho, quả nhiên là bảo bối!” Cơ Hạo tán thưởng tự đáy lòng.

“Thiếu Ti, Vũ Mục, Phong Hành, chúng ta thương lượng kỹ một chút, về sau

những đứa bé này dạy học ngủ nghỉ, đều phải có quy củ!” Cơ Hạo chọn lựa một bồ đoàn ngồi xuống, hướng Thiếu Ti vẫy vẫy tay.

Mấy người ngồi ở trên bình đài, nhìn những đứa trẻ bên linh hồ, ở dưới sự nhắc nhở của Cơ Hạo, bọn họ đem cơ cấu cùng chế độ Vu Điện cùng đàn tràng trong lãnh địa Nghiêu Bá quyết định ra từng điều.

Ví dụ như nói các học đồ Vu Điện, Cơ Hạo dựa theo tu luyện vu pháp khác nhau, làm ra phân chia rõ ràng.

Thần vu giao lưu quỷ thần, khí vu chế tác vu khí, dược vu nghiên cứu vu dược, chiến vu chuyên trách chém giết, chú vu nguyên rửa ám sát, luật vu chấp pháp giám sát, bí vu tình báo trinh sát, các học đồ Vu Điện dựa theo sở học cùng hứng thú của mình, chia làm bảy đại phân điện dựa theo quy củ làm việc.

Mà đệ tử đàn tràng thân truyền của Cơ Hạo, thì phân chia làm trận, phù, đàn tam mạch.

Ở trong khu vực lớn cung điện lầu các phía sau phủ đệ Nghiêu Bá, phía đông thuộc đạo, phía tây thuộc vu, đệ tử hai mạch ở sát nhau, ai làm việc nấy một lòng khổ tu.

Ở trong hương thơm thanh nhã của hoa sen, vô luận Vu Điện học đồ hay là đàn tràng đệ tử, toàn bộ mọi người tâm cảnh an hòa, tu luyện tiến độ tiến triển cực nhanh.

Chương 510: Thịnh Vượng

Trên mặt đất không thấy tuyết đọng, trong ruộng đất chinh tề con dân Nghiêu Bá lĩnh đang vất vả cần cù lao động.

Lấy Nghiêu Sơn làm trung tâm, trong phạm vi mấy ngàn dặm thiên địa nguyên khí dị thường nồng đậm, so với nơi khác ít nhất dư thừa hơn mấy lần. Thiên địa nguyên khí thấm bổ ruộng đất màu mỡ, tùy tay nắm lên một vốc đất cũng có thể nặn ra thổ tượng trắng mịn.

Độ phì trogn đất quá cường đại, hạt giống trong ruộng đất mới gieo xuống nửa tháng, mầm non đã mọc cao hơn ba thước.

Dựa theo lão nhân giỏi canh tác phán đoán, ruộng đất Nghiêu Bá lĩnh đại khái có thể làm được một tháng rưỡi có thể thu gặt một lượt, một năm ít nhất có thể gieo trồng sáu bảy đợt thu hoạch. Hơn nữa mỗi một mẫu sản lượng đều so với nơi khác nhiều hơn gấp hai có thừa, dân căn Nghiêu Bá lĩnh con bản không cần phát sầu vấn đề lương thực.

Vấn đề lương thực không cần lo lắng, các con dân Nghiêu Bá lĩnh bắt đầu gieo trồng lượng lớn rau dưa. Giống thu hoạch lúa mạch, rau dưa mọc cũng tốt kinh người. Hơn nữa một ít rau họ... vốn đã sinh trưởng nhanh chóng, ngắn ngủn mười ngày thời gian là có thể thu gặt, hơn nữa cách đêm có thể lại một lần nữa cắt một gốc.

Sản xuất phong phú đến mức làm người ta lúu lười đưa tới đám đông chìm thú, hoặc là nói thiên địa linh khí quanh Nghiêu Sơn dần dần nồng đậm đưa tới những sinh linh này. Một ít điều thú tùy ý xâm nhập ruộng đất, thậm chí tập kích con dân Nghiêu Bá lĩnh, mang đến cho các tộc nhân sự quây rối không nhỏ.

Vì thế Cơ Hạo mở ra kho hàng quân giới, đem lượng lớn cung mạnh nỏ cứng phát xuống.

Càng có Phong Hành từ trong tộc nhân chọn lựa mười mấy vạn thanh niên trẻ khỏe, lại hơi hiểu tiền thuật, chia làm to nhỏ thượng trăm cái săn bắn đội, ở Nghiêu Bá lĩnh các nơi thôn xóm thành trại ngoại lượng lớn phác sát tai hại điều thú.

Đánh giết lượng lớn chim bay cá nhảy đưa về Nghiêu Sơn thành, bổ sung thịt nòi các con dân trong thành.

Có đủ lương thực, dư thừa rau dưa, càng có lượng lớn thịt bổ sung thể lực, các con dân Nghiêu Bá lĩnh mỗi người mặt mày hồng hào, thể trạng trở nên đặc biệt cường tráng.

Ở niên đại ban đêm không có quá nhiều hoạt động giải trí này, ở thời tiết xuân về hoa nở các loại động vật đều bắt đầu thai nghén đời sau này, Nghiêu Bá lĩnh ở trong gần nửa tháng có thêm mấy trăm vạn phụ nữ có thai.

Đối với điều này Cơ Hạo vui vẻ chứng kiến. Hẳn vội vàng bảo các học đồ được Vu Điện phối chế đủ vu dược, mỗi nhà mỗi hộ đều lần lượt phát xuống. Những người phụ nữ có thai sau khi dùng những vu dược đặc chế này, không chỉ hằng ngày lao động không cần lo đứa bé trong bụng có chuyện, hơn nữa thai nhi được vu dược tẩm bổ, thể trạng sẽ càng thêm cường tráng, sau khi sinh tư chất sẽ càng thêm ưu tú.

Tuyệt đại đa số con dân trong lãnh địa đều là xuất thân nô bộc. Chủ nhân trước kia của bọn họ sẽ không giống Cơ Hạo đối đãi bọn họ tốt như vậy, ăn không no bụng, áo không che thân mới là cuộc sống hằng ngày bọn họ quen. Cho nên Cơ Hạo Vu Điện và các môn nhân đệ tử trong đạo trường, nhiều người trời sinh đều có chút thiếu sót, đều là hậu thiên dựa vào dược tề điều dưỡng, lúc này mới chậm rãi khôi phục thể chất.

Nhưng tương lai một thế hệ con dân mới, bọn họ ở trong bụng mẹ đã được vu dược tẩm bổ, tư chất bọn họ sẽ so với những sư huynh sư tỷ càng thêm trác tuyệt. Sau khi bọn họ gia nhập Vu Điện cùng đàn tràng của Nghiêu Bá lĩnh, tốc

độ tu luyện của bọn họ sẽ nhanh hơn, tương lai thành tựu cũng sẽ cao hơn.

Từng thế hệ con dân dần dần cường đại tiếp. Một lãnh địa cường thịnh, một bộ tộc cường đại, là dần dần dự trữ nuôi dưỡng ra như thế.

Tuy ăn vu được, những người phụ nữ có thai có thể lao động bình thường, nhưng dù sao cũng là người có thai, một số công việc nặng nhọc, ví dụ như nói toàn bộ lãnh địa đều đang xây dựng rầm rộ thành trại to nhỏ, thôn xóm phòng thành, xây dựng lâu xá càng thêm chắc chắn... các công việc. Họ vẫn không thích hợp.

Cho nên mùa đông năm trước kế hoạch Cơ Hạo chế định đã bắt đầu chấp hành.

Trát Mộc quản lý phó binh Âm tộc, Phong Hành cùng Vũ Mục quản hạt Cơ Hạo từ Bồ Phấn mua phó binh nhân tộc, Chúc Long bộ và Chúc Dung thị hai chi tinh nhuệ, bốn chi quân đội pha trộn phối hợp lẫn nhau, hướng bộ lạc dân bản xứ quanh Nghiêu Sơn phát động tiến công.

Toàn bộ quân đội đều nắm giữ công văn Cơ Hạo dùng ấn tỳ Nghiêu Bá tới, đầu tiên là vẽ mặt ôn hoà khuyên bảo các bộ lạc đó đầu thuận, ngoan ngoãn dời đến quanh Nghiêu Sơn, gia nhập lãnh địa của Cơ Hạo, trở thành con dân của Cơ Hạo, toàn tâm toàn ý thêm gạch thêm ngói cho Nghiêu Bá lĩnh kiến thiết.

Một số tiểu bộ lạc không đủ thực lực sợ quyền uy Nghiêu Bá, sợ hãi thanh danh nhân vương, ngoan ngoãn dời cả tộc dung nhập Nghiêu Bá lĩnh.

Nhưng một số bộ lạc như là Hắc Thử bộ, Nha Hồ bộ, Phong Hồ bộ, dựa vào nhà mình có một hoặc hai Vu Vương tọa trấn, cảm thấy bộ lạc nhà mình thực lực rất khá, căn bản coi như không thấy đối với sứ giả Cơ Hạo phái đi.

Vì thế quân đội Nghiêu Bá lĩnh liền phát động tiến công, có mười hai vị Vu Đế của Chúc Long bộ và Chúc Dung thị tọa trấn, bao gồm Hắc Thử bộ có phòng thành chắc chắn cũng bị thoải mái đánh tan, tộc trưởng, trưởng lão đều bị chém

đầu thị chúng, toàn bộ tộc nhân đều bị biếm làm nô lệ áp giải về Nghiêu Sơn.

Từ khi quân đội Cơ Hạo bắt đầu càn quét bốn phương, mấy chục chi quân đội pha trộn chinh chiến khắp nơi, cách mỗi mấy ngày đều sẽ có một đám lại một đám con dân hoặc là nô lệ mới gia nhập đưa về Nghiêu Sơn. Ở trong lãnh địa rộng lớn gần ngàn dặm quanh Nghiêu Sơn thành, biên chế các con dân ban đầu của những bộ tộc bị đánh tan, toàn bộ biên chế hỗn loạn cùng một chỗ kiến tạo một cái lại một cái thành trại cùng thôn xóm mới, mở ra một khối lại một khối ruộng đất mới.

Ngắn ngủn ba tháng, quân đội Cơ Hạo từ bốn phương tám hướng mang đến cho hẳn hơn ba ngàn vạn con dân mới.

Ở trong những con dân này, lại có mấy ngàn Đại Vu, mấy chục vạn Tiểu Vu bị Cơ Hạo biên thành quân đội, sau khi trải qua một phen huấn luyện tàn khốc, dạy dỗ, sắp xếp trong quân chính quy của Nghiêu Bá lĩnh, dựa theo mệnh lệnh của Cơ Hạo càn quét bốn phương.

Toàn bộ chiến sĩ sắp xếp quân đội đều bị bí pháp Vu Điện nắm giữ sinh tử, không một ai dám thoát khỏi lãnh địa, tất cả đều khăng khăng một mực tùy tùng Cơ Hạo, tuân theo mệnh lệnh của Cơ Hạo làm việc. Mà quân đội càng thêm lớn mạnh, thì khiến những con dân mới gia nhập kính sợ vạn phần, hơn ba ngàn vạn con dân mới gia nhập Nghiêu Bá lĩnh, lại không một cái thôn xóm mới thành lập có bất cứ nhiễu loạn nào xảy ra.

Từng đợt lương thực thu gặt vào kho, từng chuồng súc vật biến thành thịt dự trữ, mật, lông dê, sừng trâu, da thú, gân thú... số lượng sản phẩm phụ cũng mỗi ngày gia tăng mãnh liệt, trong mấy chục mỏ quặng quanh Nghiêu Sơn, cũng bắt đầu có tinh kim, mỹ ngọc, đồng, sắt các tài nguyên khoáng sản được đào móc ra, nhất là mấy mỏ vu tinh cung cấp cho Nghiêu Sơn lĩnh tài phú cuồn cuộn không ngừng.

Quân đội chinh chiến chung quanh đã bành trướng đến hơn trăm vạn người,

trong đó chiến sĩ cấp Đại Vu làm lực lượng nòng cốt đã vượt qua ba mươi vạn. Theo quân đội gia tăng, hiệu suất cướp đoạt con dân chung quanh cũng tăng vọt, đến một tháng cuối cùng của một năm qua, trong ngắn ngủi một tháng quân đội Nghiêu Bá lĩnh đã mang về hơn một ngàn năm trăm vạn con dân bộ lạc bản xứ.

Tổng dân cư Nghiêu Bá lĩnh của Cơ Hạo đã vượt qua một ức, mấy ngàn thôn xóm to nhỏ, thành trại chằng chịt phân bố ở trong phạm vi ba ngàn dặm quanh Nghiêu Sơn.

Lương thực ăn không hết, thịt thú ăn không hết, rau dưa ăn không hết; quân đội cường đại, có lĩnh chủ danh chính ngôn thuận nhân vương chính thức sắc phong, càng có các loại biểu hiện thần kỳ, các con dân mới Cơ Hạo bắt tới nhanh chóng quy tâm, toàn bộ lãnh địa một mảnh phát triển không ngừng.

Ở thời điểm bông tuyết đầu tiên của mùa đông bay xuống, đám đông tộc nhân tụ tập ở quanh Nghiêu Sơn.

Chương 511: Cường Thịnh

Cuồng phong cuốn tuyết lớn lao về phía đại địa, nhưng không cách nào tới gần Nghiêu Sơn thành mây may.

Chín con Tam Túc Kim Ô lơ lửng ở đỉnh núi, càng có Kim Ô đồ đằng chiến kỳ A Bảo tế luyện ở trên không Tam Túc Kim Ô phần phật bay múa, kim quang hỏa khí chiếu rọi hư không, gió tuyết còn chưa tới gần đã bị hoàn toàn bốc hơi.

Các tộc nhân Nghiêu Bá lĩnh xếp đội ngũ chỉnh tề, ở trong tiếng hô quát của chiến sĩ thân khoác trọng giáp xung quanh, thành tín từ đông tây nam bắc bốn phương hướng đi vào Nghiêu Sơn thành, hướng Nghiêu Sơn chỗ trung tâm thành đi đến.

Trong đội ngũ lẫn lượng lớn thiếu niên hài đồng và trẻ mới sinh, trong đó lớn tuổi nhất cũng chỉ mười tuổi, tuổi ít nhất thì còn là đứa bé ôm trong lòng. Mọi người đều ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Tam Túc Kim Ô lơ lửng trên trời, cảm thụ được Tam Túc Kim Ô tản mát ra nhiệt lực mãnh liệt.

Rất nhanh phố lớn ngõ nhỏ của Nghiêu Sơn thành đã đứng đầy con dân đến từ các thôn xóm, thành trại, bọn họ đứng ở chân Nghiêu Sơn, giống như ngẩng đầu nhìn tế đàn đỉnh núi Nghiêu Sơn đang hùng hực thiêu đốt.

Cơ Hạo đứng ở đỉnh núi, quanh thân ánh lửa vờn quanh, bên người đứng Thiếu Ti, Man Man, Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành, đứng Chúc Dung Long, Chúc Dung Hồ, Chúc Long Viêm, Chúc Long Diễm... mười hai vị Vu Đế, đứng Thiết Lang... bọn Vu Vương đầu thuận, đứng Cơ Thiên, Cơ Địa... bọn môn nhân đệ tử thân truyền của Cơ Hạo.

Học đồ đệ tử mấy năm nay gia nhập Vu Điện và đàn tràng mặc trường bào màu đỏ, cầm các loại Kim Ô chiến kỳ to nhỏ, chân đạp những đám mây lửa, quay quanh Nghiêu Sơn đứng thẳng trên không. Bản thân những học đồ đệ tử đó còn chưa có thực lực lãng không phi hành, tất cả đều là dựa vào lực lượng trận

pháp bày ra nghi thức này.

Nhưng con dân phía dưới lại không biết đây là công lao của trận pháp, ở trong lòng con dân nhân tộc, chỉ có Vu Vương mới có thể rời mặt đất phi hành, cho nên bọn họ đều cho rằng các đệ tử Vu Điện cùng đàn tràng thuần một màu đều là Vu Vương!

Trên vạn ‘Vu Vương’ lơ lửng trên không, sự kính sợ của các con dân Nghiêu Bá lĩnh đối với Cơ Hạo bỗng lại gia tăng một mảng lớn, đồng thời cảm giác tự hào cùng vinh quang trong lòng bọn họ tương tự cũng bỗng tăng vọt một mảng lớn, cảm giác tán thành của bọn họ đối với Nghiêu Bá, đối với Nghiêu Bá lĩnh càng sâu thêm rất nhiều.

Cơ Hạo nhìn vô số tộc nhân bốn phương tám hướng, vạn pháp lực lớn tiếng mở miệng.

“Hôm nay là ngày lành, là ngày lành các người chính thức dung nhập Kim Ô bộ, chính thức trở thành tộc nhân Nghiêu Bá lĩnh. Từ hôm nay trở đi, trong cơ thể đứa nhỏ của các người sẽ chảy huyết mạch thần thánh của thượng cổ Tam Túc Kim Ô. Bọn họ sẽ kế thừa lực lượng cường đại của thượng cổ Tam Túc Kim Ô.”

“Từ hôm nay trở đi, những đứa nhỏ này sẽ có được tiền đồ càng thêm xán lạn. Có lẽ tương lai bọn họ sẽ trở thành tướng lĩnh dưới trướng ta, trở thành thần tử bên ta, trở thành đại nhân vật ở cả nhân tộc cũng tiếng tăm lừng lẫy.”

Các con dân ngừng thở, trừng to mắt nhìn Cơ Hạo.

Một số lão nhân có chút tri thức thì kích động đến mức cả người cũng đang run rẩy.

Khởi nguyên tu luyện của thượng cổ nhân tộc, là đến từ lực lượng truyền thừa của các thần thú thần cầm. Không hề nghi ngờ, huyết mạch Tam Túc Kim Ô, ở thượng cổ cũng là tồn tại cường đại hàng đầu. Rất nhiều con dân Nghiêu Bá

linh, truyền thừa lực lượng của bọn họ đều đến từ một số chim quý thú lạ thua xa Tam Túc Kim Ô. Bọn họ cho dù tu luyện đến cảnh giới Đại Vu, Vu Vương, cũng yếu hơn rất nhiều so với kia những chiến sĩ cùng giai có truyền thừa bộ tộc cường đại.

Hơn nữa các con dân những tiểu bộ tộc mới gia nhập, bởi vì truyền thừa lực lượng của bọn họ thật sự suy yếu, bộ tộc bọn họ gần như không thể xuất hiện tồn tại cấp Vu Đế. Nhưng lực lượng huyết mạch Tam Túc Kim Ô vô cùng cường đại, chỉ cần được đầy đủ huyết mạch truyền thừa, thành tựu Vu Đế là chuyện đương nhiên.

Nói cách khác, hôm nay đám trẻ con ở đây, bọn họ về sau có khả năng rất lớn trở thành Vu Đế. Vu Đế cường đại, cao cao tại thượng, đối với bình dân mà nói, Vu Đế có được lực lượng hầu như không khác với thần linh!

Cho nên nhiều lão nhân run rẩy quỳ gối dưới đất, hướng Cơ Hạo quỳ bái.

Càng lúc càng nhiều tộc nhân nối nhau quỳ rạp xuống đất, kính cẩn dùng đại lễ tham bái Cơ Hạo.

Từng luồng tín ngưỡng lực tinh thuần hội tụ ở trên người Cơ Hạo, Cơ Hạo lại có loại cảm giác kỳ dị kia, tư duy của hắn trở nên cực kỳ rõ ràng, vấn đề hắn mỗi một nháy mắt có thể tự hỏi bỗng gia tăng gấp trăm lần. Hắn đối với Trận Đạo của Vũ Dư đạo nhân, tìm hiểu đối với thiên địa đại đạo tăng hiệu suất mấy trăm lần, quả thực có một loại khoái cảm không gì không làm được.

“Tốt!” Cơ Hạo chỉ quát to một tiếng, vung tay phải, đầu ngón tay chín đám tinh huyết to bằng nắm tay phun ra, nhanh chóng dung nhập trong chín con Tam Túc Kim Ô trên trời.

Tinh huyết Cơ Hạo dung nhập trong cơ thể Tam Túc Kim Ô, trong khí tức chín con thượng cổ thần cầm này vẫn duy trì sức sống thân thể, nhưng linh hồn đã tiêu tán tản mát ra, đã mơ hồ dung nhập một luồng khí tức của Cơ Hạo.

Cơ Hạo quay quanh tế đàn chậm rãi hành tẩu, hát lên chú ngữ hiến tế các vu tế Kim Ô bộ truyền thừa nhiều thế hệ.

Ở dưới trận pháp thêm vào, chú ngữ hiến tế của Cơ Hạo truyền vào tai toàn bộ tộc nhân, rõ ràng có thể thấy được, mỗi một chữ đều rành mạch. Các tộc nhân quỳ rậm rạp đầy đất bắt đầu thành tín theo Cơ Hạo hát lên chú ngữ hiến tế, tần suất linh hồn toàn bộ người đều đang hướng về một tần suất tiêu chuẩn tới gần.

Một khí tức linh hồn to lớn mạnh mẽ phóng lên cao, toàn bộ nhân linh hồn lực toàn bộ hội tụ ở tại Cơ Hạo trên người, Cơ Hạo thân thể run nhè nhẹ, ở giờ khắc này, hẳn chính là thần linh hoàn toàn xứng đáng của Nghiêu Sơn thành, tất cả bí mật đáy lòng toàn bộ tộc nhân, tất cả tất cả đều bại lộ ở trước mắt hẳn, linh hồn mọi người tồn tại cùng diệt vong đều bị hẳn một tay nắm giữ.

Cơ Hạo rốt cuộc hiểu các đại bộ tộc nhiều thế hệ tương truyền chú ngữ hiến tế có bao nhiêu thần kỳ, đây là trân bảo mỹ lệ bắt nguồn từ thượng cổ.

Ở loại trường hợp hiến tế thần thánh này, linh hồn mọi người hòa hợp một thể, lực lượng mọi người hội tụ cùng một chỗ, cái này không chỉ là một hồi hiến tế, càng là thủ đoạn cuối cùng lúc thời thượng cổ bộ lạc nhân tộc chống đỡ kẻ thù bên ngoài, một loại chiến thuật bi tráng ngọc đá cùng vỡ, đồng quy vu tận với địch.

“Thì ra là thế!” Cơ Hạo chậm rãi gật đầu, chỉ hướng chín con Tam Túc Kim Ô.

Ở dưới linh hồn lực vô số tộc nhân thêm vào, Cơ Hạo nhẹ nhàng chỉ lại phát huy ra lực lượng vô cùng thần kỳ, chín con Tam Túc Kim Ô đồng thời mở mắt, mi tâm nứt ra một khe hở, lượng lớn Kim Ô tinh huyết ánh vàng rực rỡ dâng trào ra, hóa thành từng cái phù văn màu vàng lóe sáng hướng bốn phía bắn nhanh.

Phù văn màu vàng rơi ở mi tâm đám trẻ con và trẻ mới sinh kia, hóa thành từng luồng sáng vàng chui vào thân thể bọn họ, đem từng mạch lạc trong cơ thể bọn họ nhuộm thành màu đỏ vàng, càng làm trong cơ thể bọn họ có thêm một

tăng khí tức thuộc về Kim Ô Thần Viêm.

Từ nay về sau chỉ cần những đứa nhỏ này tu luyện ra vu lực, bọn họ sẽ tất nhiên tu luyện ra hỏa điểm vu lực của Kim Ô bộ, mà sẽ không là bất cứ lực lượng nào khác.

Trong cơ thể bọn họ dung nhập Kim Ô tinh huyết, càng dung nhập tinh huyết của Cơ Hạo, từ nay về sau bọn họ đã là tộc nhân thật sự của Cơ Hạo, tộc nhân huyết mạch truyền thừa thật sự.

Từng mạch lạc bị phù văn thấp sáng, Cơ Hạo thi triển thần thông, trong cơ thể đám trẻ nhỏ kia phân biệt có bốn vạn chín ngàn mạch lạc bị sáng lên, bọn họ về sau một khi tu luyện ra vu lực, sẽ vô cùng thông thuận mở ra những mạch lạc này.

Bốn vạn chín ngàn mạch lạc, chỉ ít hơn mấy ngàn đường so với thác mạch bí pháp của nội điện Vu Điện.

Đám trẻ con Nghiêu Bá lĩnh của Cơ Hạo một khi bắt đầu tu luyện, mở ra bốn vạn chín ngàn đường mạch lạc, bọn họ sẽ có được nội tình hùng hậu hơn mấy lần, mấy chục lần so với bạn cùng lứa tuổi bộ tộc khác, sức chiến đấu của bọn họ tuyệt đối không phải chiến sĩ cùng giai của bộ tộc khác có thể so sánh.

“Nghiêu Bá!”

“Nghiêu Bá!”

“Nghiêu Bá!”

Nhìn hào quang màu đỏ vàng mơ hồ trên thân đứa nhỏ nhà mình, toàn bộ con dân đồng thời điên cuồng hò hét lên.

Giờ phút này lòng vạn người quy về một mối, toàn bộ Nghiêu Bá lĩnh tuy hai mà một, mặc kệ tới từ đâu, mọi người đều là tộc nhân Kim Ô bộ!

Chương 512: Hạ Chí

Khi Bồ Phán một lần nữa bị gió tuyết lớn bao trùm, một con Tinh Không Linh Quy vết thương chồng chất hạ xuống ở Bồ Phán Nam Hoang tập.

Nam Hoang tập, đây là chợ các đại bộ tộc Nam Hoang liên thủ thành lập, giống Thập Nhật thị của Thập Nhật quốc, chuyên môn bán các loại dị bảo hiếm quý đến từ Nam Hoang đại lục. Nơi này có mấy vạn cửa hàng lớn nhỏ, càng đông đủ vô số tộc nhân, chiến sĩ các bộ đến từ Nam Hoang.

Tinh Không Linh Quy thở hổn hển nằm mọp xuống đất, thành trì trên mai rùa mở rộng cửa thành, một cầu thang kim loại từ từ buông xuống, con dân Nam Hoang đáp con Tinh Không Linh Quy này đến Trung Lục thế giới lần lượt ra khỏi thành trì, một ít tộc nhân cả đời lần đầu tiên tới Trung Lục thế giới thì càng tò mò nhìn chung quanh.

Đám người chờ ở phụ cận nhanh chóng nghênh đón, một số người lớn tiếng hô tên bộ tộc nhà mình, triệu tập tộc nhân nhà mình đến tập hợp. Cũng có một số tiểu nhị cửa hàng hô to gọi nhỏ lớn tiếng xôn xao, hỏi có ai có chút hàng hóa quý hiếm nào đó có thể đem bán ở cửa hàng nhà mình hay không.

Cơ Hạ mặc một bộ nhuyễn giáp dày nặng da rồng chế thành, khiêng một thanh long cốt trường mâu so với chiều cao của hắn còn dài hơn một mảng lớn, mở to hai mắt nhìn từng bước một từ trên cầu thang đi xuống.

“Đây là Trung Lục à, ừm, thật sự là địa phương tốt, hắc, nơi này đất đủ phì, quả nhiên so với Nam Hoang nuôi người tốt hơn một chút.” Lắc lắc cổ, khớp xương toàn thân Cơ Hạ phát ra một chuỗi tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’. Hắn nhếch miệng hướng hơn trăm tộc nhân đi theo phía sau cười nói: “Tìm được thẳng nhãi con kia nhà ta, các huynh đệ thống thống khoái khoái uống một bữa!”

Trên trăm tộc nhân Kim Ô bộ thân khoác nhuyễn giáp da rồng tương tự, thân hình cao lớn, toàn thân mơ hồ có ánh lửa phun trào cùng cất tiếng cười to, nhưng

cũng có người có chút buồn rầu gãi gãi da đầu: “Hạ, chúng ta cũng không nhiều tiền như vậy...”

Cơ Hạ nhú nhú mày, tóm lấy một tiểu nhị thân hình lanh lợi, trầm thấp hữu lực quát: “Tiểu tử, chúng ta mang đến một ít dược liệu đủ năm của Nam Hoang. Còn có một chút da giao long, xương giao long, gân giao long, còn có một chút Đại Hoang Ô Đồng và mấy thứ linh tinh khác, các người thu không?”

Tiểu nhị bị Cơ Hạ bắt lấy, theo bản năng muốn mở miệng quát mắng, hắn ở Nam Hoang tập làm tiểu nhị nhiều năm, đã gặp nhiều bọn nhà quê đến từ Nam Hoang. Nhưng nghe được lời Cơ Hạ nói, khuôn mặt tiểu nhị chợt cười thành một đóa hoa.

“Ai u, vị đại thúc này, các người mang đến tài liệu trên thân giao long? Là giao long phẩm cấp gì? Bao nhiêu năm hỏa hậu? Ngài cũng tới thật đúng lúc, hiện tại Vu Điện đang tăng giá thu mua các tài liệu tốt rèn vũ bảo loại lớn đó.”

“Ngài còn có Đại Hoang Ô Đồng? Chính là loại Đại Hoang Ô Đồng một thanh kiếm chỉ cần dung nhập một khối nhỏ, thì có thể kiếm quang phóng ra không đâu không phá đó? Ngài tìm đúng người rồi, tài liệu bảo bối như vậy, chỉ có nhà chúng ta mới trả nổi giá!”

Tiểu nhị tóm chặt cổ tay Cơ Hạ, ân cần dẫn hắn hướng một dãy cửa hàng cao ngất đi đến.

Cơ Hạ và các tộc nhân phía sau hắn tò mò đánh giá cảnh sắc chung quanh. Bồ Phán kiến trúc cao lớn hùng vĩ, những cửa hàng này đều là dùng tảng đá lớn dựng thành, tuyệt đối không phải các phòng ốc kết cấu thổ mộc của tộc nhân Kim Ô bộ xây dựng có thể so sánh.

Một đại hán theo bản năng bắt đầu cảm khái: “Ngoan ngoan, nhiều căn phòng lớn như vậy, vận dụng bao nhiêu nhân công?”

Tiểu nhị cười ha ha nhìn tộc nhân Kim Ô bộ, đầu tiên là ở trong bụng mắng

một câu ‘Đồ nhà quê’, sau đó mặt mang nụ cười nói: “Cái này cũng không chỉ là vấn đề nhân công, các vị khách nhân, ở Bồ Phán xây dựng một cửa hàng như vậy, nhân công đều là việc nhỏ, quan trọng là hao phí tài liệu.”

Chỉ chỉ lầu cao hẳn dẫn mọi người đi, tiểu nhị cười nói: “Không đề cập tới nhà khác, chỉ nói nhà cửa hàng tài liệu này Hỏa Long bộ chúng ta, năm đó lúc xây dựng, bao gồm phòng ngự vu trận ở trong, tổng cộng tiêu mất năm ngàn vạn ngọc tệ, năm ngàn vạn nha!”

Cơ Hạ và một đám tộc nhân kinh hãi mở to hai mắt nhìn.

Bọn họ đáp Tinh Không Linh Quy từ Nam Hoang đến nơi đây, một người phí dụng cũng chỉ là hơn một trăm ngọc tệ, mà đây còn là tiền họ buôn bán lượng lớn tài liệu da thú thật không dễ gì mới góp ra được. Bọn họ tổng cộng hơn một trăm người, tổng chi tiêu cũng chính là hơn một vạn ngọc tệ, cái này đã làm bọn họ cảm thấy là một khoản tiền lớn.

Nhưng mà một căn lầu cao mười mấy trượng tảng đá dựng thành như vậy, thế mà phải hao phí năm ngàn vạn ngọc tệ?

Nhiều đại hán Kim Ô bộ cúi đầu, bấm đốt ngón tay bắt đầu tính toán năm ngàn vạn ngọc tệ rốt cuộc là bao nhiêu tiền. Nhưng số lượng ngón tay của họ không đủ, lẫn lộn hồi lâu bọn họ cũng không làm rõ ràng vấn đề này.

Tiểu nhị nheo mắt đặc ý cười, hẳn thích xem vẻ mặt giật mình của đám nhà quê này.

Dương dương đặc ý ngẩng đầu, mang theo một tia cảm giác về sự ưu việt khó có thể che dấu, tiểu nhị mang theo đám người Cơ Hạ đi vào cửa hàng, nhanh chóng tìm được một thanh niên đang đứng ở trong đại sảnh cửa hàng gần người.

“Nguyên đại nhân, những khách nhân này mang đến một ít tài liệu trên thân giao long, bọn họ còn nói bọn họ có Đại Hoang Ô Đồng!”

Từng ở Vu Điện động thủ với Cơ Hạo, bị Cơ Hạo hung hăng sửa trị một trận đứng đầu tứ long Vu Điện Nam Hoang minh Diêu Khai Nguyên khẽ nhú mày, kinh hỉ hướng đám người Cơ Hạ nhìn lại.

Mấy năm trước, một trận chiến Xích Phán sơn, Vu Điện từ trên tay dị tộc kiếm được lượng lớn bản vẽ luyện khí, trải qua vài năm tiêu hóa hấp thu, các đại tượng sư Vu Điện đã rất có tâm đắc, chuẩn bị làm lớn, luyện chế ra một lô vu bảo khí giới cường lực.

Nhưng luyện chế vu bảo khí giới cao cấp, không thiếu được cần tài liệu quý hiếm, nhất là Đại Hoang Ô Đồng loại kim loại quý hiếm này có tác dụng phụ trợ thần kỳ, có thể khiến trình độ sắc bén của binh khí tăng lên gấp trăm lần, trở thành thứ toàn bộ đại tượng sư đánh vỡ đầu tranh đoạt.

Diêu Khai Nguyên vẫn luôn lẫn lộn ở Vu Điện, dựa vào quan hệ bộ tộc, hiện tại đã kiếm được vị trí chấp sự ngoại điện Vu Điện. Hỏa Long bộ ở Vu Điện cũng có mấy đại tượng sư giao hảo, hẳn chính là phụng mệnh đến trong cửa hàng tài liệu nhà mình, xem xem có thể đụng tới một ít tài liệu tốt không.

Nghe được trên người Cơ Hạ có Đại Hoang Ô Đồng, Diêu Khai Nguyên nhất thời mừng như điên một phen. Hắn vội vàng đến trước mặt Cơ Hạ, cười thân thiện hướng Cơ Hạ hỏi: “Người có Đại Hoang Ô Đồng? Có bao nhiêu? Lấy ra nhìn xem, ta cho người một cái giá tốt!”

Cơ Hạ đánh giá cao thấp Diêu Khai Nguyên một phen, trên cổ tay trái một cái vòng tay đồng xanh tạo hình cực kỳ phong cách cổ xưa lóe sáng lên một trận, một đỉnh đồng xám xịt to bằng đầu người liền phun ra. Hắn đem đỉnh đồng nâng ở trong tay, trầm giọng nói: “Ừm, một khối Đại Hoang Ô Đồng, nặng tám vạn bốn ngàn thạch, người xem xem có thể cho ta bao nhiêu... ngọc tể kia hoặc là, ngọc bích?”

Một khối Đại Hoang Ô Đồng lớn như vậy, hầu như có thể dùng để đúc một món vu bảo quân giới đặc biệt lớn.

Mắt Diêu Khai Nguyên sáng lên từng đợt. Hắn cười hỏi: “Xin hỏi khách nhân là bộ lạc nào ở Nam Hoang? Ta là Diêu Khai Nguyên, xuất thân Nam Hoang Hỏa Long bộ!”

Hỏa Long bộ? Đại bộ tộc đỉnh cấp Nam Hoang, bộ tộc cường hãn có được rất đông Vu Đế tọa trấn.

Nghe xong lời Diêu Khai Nguyên nói, Cơ Hạ không dám chậm trễ, vội nói: “Ta là Cơ Hạ, là tộc nhân Nam Hoang Kim Ô bộ!”

Khuôn mặt tươi cười của Diêu Khai Nguyên và tiểu nhị chột cứng đờ, chậm rãi Diêu Khai Nguyên nheo mắt, vẻ mặt xanh mét nhìn về phía Cơ Hạ.

“Cơ Hạ sao? Người quen Cơ Hạo sao?”

Cơ Hạ và một đám tộc nhân cảm thấy không thích hợp, sắc mặt hắn cũng trở nên cứng nhắc.

“Cơ Hạo, đó là thằng nhãi con nhà ta! Sao, thằng nhóc, người và thằng nhãi con nhà ta kết thù? Đi con mẹ ngươi -!”

Không đợi Diêu Khai Nguyên mở miệng, Cơ Hạ vung một bạt tai ở trên mặt Diêu Khai Nguyên, đánh cho nửa gương mặt Diêu Khai Nguyên cũng sụp xuống, răng khấp mồm giống như hạt mưa phun ra.

Chương 513: Nha Lược

Một cái tát thật sạch sẽ lưu loát.

Diêu Khai Nguyên cũng là đứa nhỏ thiên tài Hỏa Long bộ lựa chọn kỹ càng, đưa vào Bồ Phán Vu Điện, mượn dùng tài nguyên Vu Điện tỉ mỉ bồi dưỡng thiếu niên tinh anh. Mười ba mười bốn tuổi đã mở vu huyết thành tựu Đại Vu chi tôn, mấy năm qua càng tiến độ nhanh chóng, cả người đã có hai ba ngàn vu huyết mở.

Loại thực lực tăng lên tự nhiên xa không bằng Cơ Hạ gặp may mắn, nhưng ở trong hàng đệ tử ngoại điện Vu Điện đã được coi là phi thường kinh người.

Nhưng Cơ Hạ cho một bạt tai, Diêu Khai Nguyên thậm chí không thấy rõ động tác của Cơ Hạ, đã bị đánh cho ngã bệt xuống đất không thể động đậy.

Thân thể Đại Vu ngày thường mạnh mẽ dị thường, sức khôi phục kinh người, ở hôm nay lại trở nên gầy yếu vô cùng. Cơ Hạ tát đánh nát xương mặt Diêu Khai Nguyên, khiến nửa gò má hăn cũng sụp xuống, mặc cho Diêu Khai Nguyên điên cuồng dùng sức, một đám vu lực nóng cháy chiếm cứ trong vết thương, cứng rắn đem toàn bộ Đại Vu tinh huyết hăn điều động qua thiêu hủy hết.

Đại Vu tinh huyết trong cơ thể tiêu hao chín thành, thương thể không thấy chút dấu hiệu khép lại, Diêu Khai Nguyên rốt cuộc điên cuồng hét lên.

Tất cả tiểu nhị thấy việc này cũng sợ tới mức rối loạn, giống như điên nhảy nhót lên, tay chỉ Cơ Hạ rối lớn: “Người đâu, cứu mạng, cường đạo, cường đạo, cướp bóc, cướp bóc, có người đến cửa hàng nhà chúng ta cướp bóc.”

Tiếng ‘Ong ong’ hùng hậu vang lên, trên bốn vách tường cùng trần nhà, sàn cửa hàng đồng thời có vu phù màu đỏ sáng lên, vu phù liên miên một mạch quay quanh như rồng, toàn bộ cửa hàng đều bị một tầng ánh lửa thật dày bao phủ.

Mấy chục tên Đại Vu Hỏa Long bộ ở dưới một gã Vu Vương dẫn dắt, hỗn hển từ phía sau cửa hàng vòng ra. Vu Vương cầm đầu nhìn qua tuổi không sai biệt lắm với Cơ Hạ, còn chưa thấy rõ đối thủ của mình, đã nóng nảy gầm lên liên tục:

“Tên đui mù nào dám đến Hỏa Long bộ chúng ta tìm chết?”

Tiếng ‘Leng keng’ không dứt bên tai, mấy chục tên Đại Vu Hỏa Long bộ đồng thời rút binh khí, như hung thần ác sát hướng đám người Cơ Hạ xông tới.

Nhưng rất nhanh, lẫn cả Hỏa Long bộ Vu Vương ở trong, mấy chục tên Đại Vu Hỏa Long bộ đồng loạt dừng bước, một đám giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạ. Nhất là Vu Vương cầm đầu kia, càng không thể tin nhìn Cơ Hạ cùng với mười tám tộc nhân Kim Ô bộ phía sau hẳn.

Tiếng quạ đen kêu bén nhọn mơ hồ từ trong cơ thể đám người Cơ Hạ truyền ra, phía sau đám người Cơ Hạ có một mảng ánh lửa nồng đậm bay lên trời, trong ánh lửa là một mảng tinh quang mỹ lệ màu đỏ, tinh quang dinh dính dày nặng mang theo khí tức cổ xưa, hồng hoang, thần thánh, uy nghiêm khó có thể hình dung. Khác với dị tượng ánh lửa vu lực tầm thường chế tạo, chỉ cần là Đại Vu có kinh nghiệm, tuyệt đối liếc một cái có thể nhận ra tinh quang cùng vu lực dị tượng khác biệt.

Làm người ta kinh sợ là, trong một mảng tinh quang mỹ lệ kia phía sau Cơ Hạ, có mười tám ngôi sao lớn màu đỏ rực nhiều góc cạnh lóe ra.

Ở phía sau Cơ Hạ mười tám vị tộc nhân Kim Ô bộ trong tinh quang sau người, nhiều thì chín ít cũng có bảy ngôi sao màu đỏ xoay quanh.

“Vu Đế!” Vu Vương Hỏa Long bộ cầm đầu khàn cả giọng hét lên: “Địch tập! Vu Đế địch tập! Vu Đế ngưng tụ mười tám bản mạng vu tinh, còn có mười tám Vu Đế khác, còn có gần trăm Vu Vương! Tổ linh tại thượng, địch tập!”

“Mở cho ta!” Cơ Hạ thét dài một tiếng, đôi mắt đột nhiên biến thành màu đỏ

rực, một cỗ khí tức cổ xưa, hồng hoang khó có thể hình dung từ trong cơ thể hần khuếch tán ra, cuộn cuộn giống như thần linh hàng thế, hần giơ lên long cốt trường mâu trong tay hung hăng đâm, chợt nghe một tiếng nổ, cửa chính cửa hàng này của Hỏa Long bộ bị một ánh lửa màu đỏ đánh thủng.

Hỏa Long bộ là đỉnh cấp đại bộ tộc Nam Hoang, bọn họ mở cửa hàng ở Nam Hoang tập, sử dụng phòng ngự vu trận tự nhiên đều là mặt hàng tốt. Tuy thua xa Nghiêu Sơn thành Thiên Địa Đại Trận của Cơ Hạ lợi hại như vậy, nhưng nói như thế nào cũng đều là vu trận thượng hảo Vu Điện có thể tìm được.

Đại trận như vậy ít nhất có thể thừa nhận ba năm Vu Đế bình thường điên cuồng oanh tạc. Nhưng Cơ Hạ chỉ một thương đã đem đại trận phá vỡ.

Một đám Vu Vương, Đại Vu Hỏa Long bộ sợ tới mức hồn vía lên mây, Vu Vương cầm đầu kia túm Diêu Khai Nguyên lên, xoay người xách gã chạy đi. Tiểu nhị tiếp đãi đám người Cơ Hạ đã sợ tới mức hai chân như nhũn ra ngã bệt xuống đất, nhưng không ai quan tâm sự sống chết của một tiểu nhị nho nhỏ.

“Còn muốn chạy? Dem lời nói rõ trước, Cơ Hạ trêu chọc các người như thế nào?” Cơ Hạ hừ lạnh một tiếng, quanh thân ánh lửa hùng hực, một bước thuận di đến trước mặt Vu Vương kia, một bạt tai tương tự đem Vu Vương này tát bay lên.

Vu Vương Hỏa Long bộ tọa trấn cửa hàng này thực lực mạnh mẽ, là một vị đỉnh phong Vu Vương, cách Vu Đế chỉ thiếu một bước tu trì, mười tên tám tên Vu Vương tầm thường căn bản không phải đối thủ của hần. Nhưng Cơ Hạ vừa ra tay, Vu Vương này cũng không chút sức phản kháng, bị một cái tát của Cơ Hạ đánh cho thiếu chút nữa chết mất.

Cơ Hạ xuống tay không có nặng nhẹ. Con dân bộ tộc Nam Hoang, người người lây dính khí tức lửa nóng Nam Hoang, tính tình nóng nảy, lỗ mãng hiếu chiến. Cơ Hạ ở lúc đối mặt tộc nhân Kim Ô bộ nhà mình, còn bởi vì huyết mạch làm việc có chút vững chân vững tay, nhưng ở lúc đối mặt con dân ngoại tộc,

ví dụ như nói Hắc Thủy Huyền Xà bộ ngoại tộc như vậy, Cơ Hạ cho tới bây giờ không biết cái gì là khách khí.

Một bạt tai đánh ra, gương mặt Vu Vương đối phương sụp đổ tương tự, cả mảng lớn máu tươi mang theo nhiệt độ cao phun ra, đốt mặt đất vang lên ‘Xẹt xẹt’.

Cơ Hạ đập một cước ở trên đầu đối phương, long cốt trường mâu hung hăng điểm ở mi tâm đối phương: “Nói, Cơ Hạo và các người thù gì, oán gì, thẳng nhãi con này vừa nghe thấy tên Cơ Hạo sắc mặt cũng thay đổi, Cơ Hạo trêu chọc các người như thế nào?”

Trong lòng Cơ Hạ sôi ruột. Năm đó Cơ Hạo còn nhỏ tuổi, lúc còn là một Tiểu Vu bình thường đã theo Tự Văn Mệnh tới Bồ Phán. Hỏa Long bộ là đỉnh cấp đại bộ tộc Nam Hoang, bọn họ ở Bồ Phán thực lực hùng hậu, mà Cơ Hạo ở Bồ Phán nhưng không có gì căn cơ, nếu Cơ Hạo và Hỏa Long bộ xảy ra xung đột, như vậy tiểu tử này tính mạng đáng lo.

Tuy Cơ Hạo đã không phải đứa con duy nhất của mình, nhưng cũng là con trai lớn nhất Cơ Hạ thương nhất, Cơ Hạ sôi ruột Cơ Hạo sinh tử, thanh âm cũng có chút không thích hợp.

Mười tám vị Vu Đế, gần trăm tên Vu Vương phía sau Cơ Hạ tru lên ‘Ngao ngao’, bản tính bộ tộc rừng rậm Nam Hoang lúc tranh đấu dường thành phát tác, cầm binh khí sẽ chém lung tung đập loạn xạ một trận. Giá hàng cửa hàng này của Hỏa Long bộ bị đập nát, toàn bộ hàng hóa quý hiếm cùng ngọc tể, vu tình các thứ tiền vật trong mật thất bị thổi quét hết, chương quỳ cùng tiểu nhị có gan phản kháng đều bị một quyền đánh ngã xuống đất hộc máu không dừng.

Thảm hại hơn là bản thân gian cửa hàng này, phòng ngự vu trận bị bạo lực phá hủy, toàn bộ tài liệu trân quý bố trí vu trận đều bị đào đến mức sạch sẽ, đồng lớn vu tình bỏ thêm vào trung tâm trận nhãn vu trận cũng bị móc ra.

Vật đáng tiền trên thân các chương quỳ cùng tiểu nhị kia, bao gồm trường

bào vải bông ‘xa hoa’ trên người bọn họ, cũng bị tộc nhân Kim Ô bộ nghèo khổ giặt sạch sẽ. Trời có tuyết lớn, mấy trăm chường quây, tiểu nhị cuộn thân thể trần trụi ngã vào trong tuyết hộc máu, cảnh tượng đó quả thực đẹp không sao tả xiết.

Vu Vương bị trường mâu Cơ Hạ chỉ vào khăn cả giọng hét lên: “Người dám ở Nam Hoang tập tập kích cửa hàng Hỏa Long bộ ta? Các người chết chắc rồi, chết chắc rồi! Nơi này là Bồ Phán, là địa phương có vương pháp!”

“Vương pháp?” Cơ Hạ cùng một đám tộc nhân Kim Ô bộ tỏ vẻ bọn họ chưa bao giờ nghe nói ‘Vương pháp’ là cái gì.

Tiếng kèn bén nhọn từ bốn phương tám hướng truyền đến, mặt đất mơ hồ run rẩy, từng đại đội trọng giáp chiến sĩ bắt đầu hướng bên này tập trung.

Chương 514: Nha Nộ

Nam Hoang tập là đám đông bộ tộc cường đại của Nam Hoang liên thủ thành lập chợ, càng là một trong các đại bản doanh của Nam Hoang đại lục ở Bồ Phán, hàng năm có đám đông tinh nhuệ chiến sĩ đến từ các đại bộ tộc trú đóng, càng có lượng lớn chiến sĩ cường đại của bộ tộc lui tới.

Kim Ô bộ yếu đi mấy ngàn năm, đã rất lâu chưa có tộc nhân lui tới Trung Lục thế giới, đám người Cơ Hạ cũng căn bản không biết Nam Hoang tập có được lực lượng phòng ngự mạnh bao nhiêu. Chỉ là lúc bốn phương tám hướng đều có tiếng bước chân nặng nề truyền đến, sắc mặt Cơ Hạ lúc này mới hơi đổi.

Khi tiếng kèn cảnh báo vang lên, một đạo hồng quang âm u bao phủ bầu trời, đem toàn bộ Nam Hoang tập đều bọc ở trong. Trong hồng quang mờ nhạt có vô số vu phù thật lớn lóe lên, một áp lực khủng bố làm người ta hít thở không thông từ bầu trời hạ xuống, đè ở trên thân mọi người.

Đại trận phòng ngự cường đại nhất của Nam Hoang tập mở ra, đây là toàn bộ cửa hàng Nam Hoang tập góp vốn, mười hai trưởng lão ngoại điện Vu Điện tinh thông nhất đối với vu trận liên thủ, xây dựng phòng ngự đại trận cho Nam Hoang tập, trận pháp phòng ngự siêu cấp đủ để ngăn cản trăm tên Vu Đế tập kích.

Thiên địa nguyên khí trong Nam Hoang tập chợt bị ngăn cách, toàn bộ thiên địa nguyên khí đều bị vu trận rút ra sạch sẽ. Càng có một lực giam cầm cường đại bao phủ hư không, vô luận là Vu Vương hay Vu Đế, bọn họ cũng không cách nào bay lên nữa, chỉ có thể đi bộ chiến đấu như người thường.

Tường ngoài toàn bộ cửa hàng đều có một tầng ánh lửa như lưu ly sáng lên, các cửa hàng kiến trúc này đều được đại trận tăng mạnh, chiến đấu tầm thường ở trong Nam Hoang tập, đã không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với những cửa hàng này.

Càng thêm lợi hại là, chiến sĩ bộ tộc từ bốn phương tám hướng hướng đám người Cơ Hạ bao vây chạy tới, bọn họ cũng được đại trận thêm vào. Giáp trụ trên người bọn họ đều bật kín một tầng ánh lửa, bọn họ lực phòng ngự mạnh hơn, khí lực lớn hơn, vu lực trong cơ thể bình quân gia tăng hơn một nửa.

Tiếng chú ngữ trầm thấp từ bốn phương tám hướng vang lên, những chiến sĩ bộ tộc khoác trọng giáp còn chưa xuất hiện, đã có mấy ngàn vu tể ẩn thân ở trong cửa hàng các nơi, khàn cả giọng niệm tụng chú ngữ, hướng về Cơ Hạ và tộc nhân Kim Ô bộ phía sau hân phát động nguyên rủa công kích.

Nhất luồng nguyên rủa lực vô hình vô tích xa xa đánh tới, phía sau Cơ Hạ ánh sao bùng sáng, ánh sao màu đỏ mãnh liệt thiêu hủy vạn vật, những vu chú lực không dấu vết có thể tìm ra đều bị ánh sao Cơ Hạ phát ra thiêu hủy, bốn phương tám hướng không ngừng truyền đến tiếng kinh hô. Hiển nhiên các vu tể thúc giục vu chú đều bị cản trở bị thương nặng đáng sợ.

Trên con đường rộng lớn, từng đám đông trọng giáp chiến sĩ rút cuộc xuất hiện.

Tinh anh chiến sĩ các đại bộ tộc Nam Hoang dựa theo quân trận tác chiến với dị tộc, hàng đầu bày ra tường khiên dày nặng, tầng giữa là chiến sĩ cận chiến cầm trường thương đại kích, đao to búa lớn, cuối cùng thì là tay công kích cự ly xa rậm rạp cầm trong tay cung mạnh nỏ cứng.

Chiến sĩ Nam Hoang tuy tiền thuật thua xa các tiền thủ biến thái Đông Hoang, nhưng ở trên chiến trường, công kích bao trùm dày đặc đủ để triệt tiêu điểm yếu trên kỹ xảo. Thế lực chiến sĩ Nam Hoang hơn xa Đông Hoang tiền thủ, bọn họ có thể kéo cung nỏ cường đại hơn, cho nên ở lúc tụ tập đám đông tác chiến quy mô lớn, chiến sĩ Nam Hoang tạo thành cung tiền chiến trận có lực sát thương đáng sợ tương tự.

Tiếng xé gió chói tai ập tới, mấy chục bóng người khô ngô cũng quần quanh ánh lửa nhảy bắn đến.

Toàn bộ Nam Hoang tập đều bị vu trận giam cầm, cho dù là Vu Đế lợi hại nữa cũng không thể ngự không phi hành, trong mấy chục bóng người này có hơn phân nửa đều là tồn tại cường đại cấp bậc Vu Đế, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể nhảy nhót mà đến, hơn nữa còn phải cẩn thận, tuyệt đối đừng va chạm đến các kiến trúc cùng chiến sĩ kết trận, thực lực của họ quá cường hãn, không bao nhiêu kiến trúc cùng chiến sĩ chống lại bọn họ nhẹ nhàng chạm một cái.

Mấy chục tên Vu Đế cùng mười mấy vị Vu Vương rất có lòng tin đối với thực lực của mình vây kín bốn phương, đem Cơ Hạ cùng một đám tộc nhân Kim Ô bộ bao vây.

Một lão Vu Đế tóc trắng xoá, quanh thân tản mát ra nhiệt lực đáng sợ tức giận nhìn Cơ Hạ, chỉ vào hắn lớn tiếng quát: “Còn không mau thả người? Người là trẻ con nhà ai? Làm việc sao lại hung bạo như vậy? Nam Hoang tập này, là chỗ người có thể cậy đông mạnh đấu đá tàn nhẫn sao? A cha người là ai?”

Cơ Hạ ‘tuổi còn trẻ’, nhưng trong cơ thể hắn lại đã ngưng tụ mười tám bản mạng vu tinh, hơn nữa bản mạng vu tinh của Cơ Hạ thể tích cực lớn mà nhiều góc cạnh, trong ánh sao chất chứa khí tức cổ xưa hồng hoang, uy nghiêm thần thánh dị thường mãnh liệt. Hiển nhiên bản mạng vu tinh của hắn không tầm thường.

Tuổi như vậy, thành tựu như vậy, đặt ở Nam Hoang chỉ có các bộ tộc truyền thừa cổ xưa nhất, thế lực mạnh nhất mới có thể bồi dưỡng ra thiên tài kinh diễm như thế. Cho nên lão Vu Đế tuy trong lòng tức giận, nhưng trong lời nói vẫn để lại đường sống.

Hắn không biết Cơ Hạ, nhưng muốn Cơ Hạ báo ra tên a cha của bản thân. Có thể bồi dưỡng ra Vu Đế trẻ tuổi siêu tuyệt như thế, phụ thân Cơ Hạ khẳng định là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy Nam Hoang, lão Vu Đế chỉ cần khoác lên một tầng giao tình cùng a cha Cơ Hạ, sự tình hôm nay có thể giải quyết thích đáng.

Đơn giản là cửa hàng Hỏa Long bộ bị đập, bị cướp, nhưng chưa chết ai vậy

thì không tính là chuyện gì, sau chuyện chỉ cần Cơ Hạ phụ trách bồi thường một khoản ngọc tẻ nhỏ nhỏ, chuyện này có thể dễ dàng bỏ qua, không đến mức làm ầm ĩ tới thiên hạ đại loạn, máu chảy thành sông.

“Các người những người trẻ tuổi này, một đám thích vô duyên vô cớ gây chuyện, cách mỗi mấy chục năm, các người luôn phải ở Nam Hoang tập làm ầm ĩ một lần!” Lão Vu Đế cậy già lên mặt dạy dỗ Cơ Hạ: “Mọi người nói chuyện làm việc, không thể thân thiện một chút? Đơn giản là chưởng quầy, tiểu nhị nào đui mù, muốn gạt các người một khoản tiền, dạy dỗ một trận là được, cần gì làm ầm lên giương cung bạt kiếm như vậy?”

Cơ Hạ hừ lạnh một tiếng: “A cha ta? Cơ Hùng, người từng nghe nói không?”

Lão Vu Đế mờ mịt, mấy chục tên Nam Hoang Vu Đế, mười mấy vị Vu Vương, còn có một đám Đại Vu bên người lão đều là đầu đầy sương mù.

Họ Cơ là họ cổ, có được dòng họ như vậy, có thể chứng minh Cơ Hạ quả thực xuất thân một đại bộ tộc có được truyền thừa cổ xưa. Nhưng nói thật, Cơ Hùng cái tên này ở Nam Hoang, thật đúng là chưa từng có ai nghe nói!

Các Vu Đế, Vu Vương cao cao tại thượng này, ai sẽ chú ý tên vèn vèn một thủ lĩnh chiến sĩ cấp Đại Vu của một tiểu bộ tộc suy bại?

Lão Vu Đế nheo mắt, hắt nhìn Cơ Hạ từ trên xuống dưới, ngữ khí cũng trở nên có chút lạnh nhạt: “Cơ Hùng? Ô, ta tựa như không nhớ tên lão bằng hữu này. Đứa nhỏ, người xuất thân bộ tộc nào? Nhanh xưng tên ra, đừng đem sự việc làm ầm ĩ.”

Cơ Hạ đang muốn mở miệng, trong trọng giáp chiến sĩ bao vây, một vị đỉnh phong Đại Vu đột nhiên cười một tiếng điên cuồng, cầm lên một cây nỏ mạnh hướng Cơ Hạ bắn tới.

“Lão đại nhân, thằng nhãi này ta biết! Hắn là thủ lĩnh chiến sĩ Cơ Hạ của Hỏa Nha bộ, Hỏa Nha bộ... Ha ha, đó là cái thứ hạ lưu gì?”

Mũi tên nổ xé gió, mang theo vu chú phá giáp cường đại bắn nhanh, nhằm thẳng vào mi tâm Cơ Hạ.

Một tiếng, mũi tên nổ thành phấn, nhưng làn da mi tâm Cơ Hạ không tổn hao gì, ngay cả một chút dấu vết cũng chưa lưu lại. Đại Vu ra tay trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạ, không thể tin hết lên: “Người thực thành Vu Đế rồi? Sao có thể! Năm đó ta rời khỏi Nam Hoang, nghe nói người vừa mới bị phế bỏ vu huyết, ngay cả Đại Vu cũng không phải!”

Cơ Hạ tức giận, nam nhi Nam Hoang nhiệt huyết dũng mãnh gan dạ, ghét phải chịu nhất chính là tiểu nhân ám tiễn đả thương người.

Hắn gầm lên giận dữ, thân thể nhoáng lên một cái kéo theo một đạo tàn ảnh lao ra, trường mâu hung hăng đâm, Đại Vu Tất Phương bộ ra tay ngực phun máu, bị một thương của Cơ Hạ đánh bay xa mấy chục dặm.

Chương 515: Nha Tập

Đại Vu Tất Phương bộ bị một thương đánh bay, gần ngàn tinh nhuệ Tất Phương bộ bên cạnh hấn giận dữ hét lên, quanh thân hừng hực lửa, cung mạnh nổ cứng trong tay ùn ùn kích phát, mấy trăm mũi tên hướng chỗ yếu hại toàn thân Cơ Hạ bắn tới.

Lại có chiến sĩ Tất Phương bộ vung trường thương đại kích, đao to búa lớn, hung hăng bổ về phía chỗ yếu hại toàn thân Cơ Hạ. Trên trăm binh khí hàn quang âm u đồng loạt chém xuống, tư thế đó rõ ràng muốn đem Cơ Hạ băm thây vạn đoạn.

Cho dù Cơ Hạ đã triển lộ ra dị triệu Vu Đế, cho dù hấn một đòn thoải mái đem một Đại Vu mạnh nhất trong Tất Phương bộ ở đây đánh bay, nhưng các chiến sĩ Tất Phương bộ vẫn ngoan cố cho rằng —— vền vền chiến sĩ thủ lĩnh ‘Hỏa Nha bộ’, sao có thể ở trong thời gian ngắn như vậy trở thành Vu Đế?

Vu Đế, một tiểu bộ tộc lui bại mấy ngàn năm, chỉ có thể dựa vào Tất Phương bộ trở thành tiểu bộ tộc phụ thuộc nhà mình, sao có thể có Vu Đế xuất hiện?

Cơ Hạ nhìn gương mặt dữ tợn của các Đại Vu Tất Phương bộ, chiến ý cuộn cuộn lao thẳng lên đầu. Hấn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng ‘Chiến’, trường mâu trong tay hung hăng quét ngang ra. Một ánh lửa hình cung thối quét, mấy trăm mũi tên, trên trăm binh khí nặng nề đồng loạt hòa tan ở trong ánh lửa.

Hơn trăm Đại Vu Tất Phương bộ hộc máu rút lui. Binh khí trong tay bọn họ đều là truyền thừa vu bảo nhà mình, hàng năm dùng tinh huyết bản thân đúc tẩm bổ, đã thành một bộ phận thân thể của bọn họ. Cơ Hạ mãnh liệt phá hủy truyền thừa vu bảo của bọn họ, không chỉ làm bị thương nặng thân thể bọn họ, càng làm bọn họ đau lòng thiếu chút nữa khóc ra.

Ở bộ tộc Nam Hoang, một món vu bảo rèn không dễ, thường thường cần rất nhiều đời tộc nhân không ngừng lấy tinh huyết bản thân ôn dưỡng, lúc này mới

có thể cuối cùng hình thành binh khí cường đại huyết mạch truyền thừa. Cơ Hạ vừa ra tay, trên trăm hộ gia đình Tất Phương bộ cố gắng mấy chục thế hệ đã hoàn toàn bị hủy.

“Liều mạng với hần!” Các Đại Vu Tất Phương bộ tức giận, đều hung hãn không sợ chết hướng Cơ Hạ lao lên.

“Chơi hết bọn hần!” Các Vu Vương Kim Ô bộ phía sau Cơ Hạ ồa lên, tru lên ngao ngao hướng các chiến sĩ Tất Phương bộ đón đầu. Kim Ô bộ ở mấy ngàn năm quá khứ, cũng bị Tất Phương bộ bắt nạt uy áp không ít, đặc biệt lần trước hai cha con Khương Bạc mưu toan cướp quyền lớn của Kim Ô bộ, càng khiến rất nhiều tộc nhân Kim Ô bộ đem Tất Phương bộ coi là cừu địch.

Nay thực lực Kim Ô bộ đột nhiên tăng mạnh, gặp lại các chiến sĩ Tất Phương bộ, các Vu Vương Kim Ô bộ chỉ muốn thu thập bọn hần hần hoi!

Không dùng binh khí, chỉ là quyền cước giao nhau, thực lực giữa Vu Vương và Đại Vu chênh lệch một trời một vực, mấy trăm Đại Vu Tất Phương bộ đồng loạt bị đánh gãy xương ngã xuống đất không dậy nổi, ở trên đất run rẩy khàn giọng kêu rên.

“Hỏa Nha bộ, cái gì vậy?” Lão Vu Đế vừa mới mở miệng phần nộ rít gào lên. Cơ Hạ đánh bay Đại Vu Tất Phương bộ, các Vu Vương Kim Ô bộ đem chiến sĩ Tất Phương bộ nháy mắt đánh ngã xuống đất, tất cả cái này xảy ra quá nhanh, lúc bọn họ muốn ngăn cản, sự tình đã chấm dứt.

“Dạy dỗ hần hoi một trận đám nhãi con không biết trời cao đất dày này!” Lão Vu Đế hét một tiếng giận dữ, mang theo mấy chục tên Vu Đế, mười mấy Vu Vương đồng loạt ra tay. Ánh lửa mãnh liệt hóa thành từng đạo hư ảnh long, phượng, kỳ lân, giao long... các thần cầm dị thú hướng đám người Cơ Hạ thối quết đến, chỉ một mình Cơ Hạ đã bị tám gã Vu Đế liên thủ vây công.

Phòng ngự vu trận của Nam Hoang tập vận chuyển toàn lực. Bốn phía ánh lửa mãnh liệt, toàn bộ chương quây cùng tiêu diệt một khu vực cửa hàng này đã

chạy mất tăm mất tích, hư không phạm vi mười dặm bị vu trận giam cầm, cho dù là Vu Đế ở đây cũng không có khả năng tạo thành phá hoại quá lớn.

Lão Vu Đế dẫn mấy chục Vu Đế không kiêng nể gì toàn lực ra tay, toàn tâm toàn ý đem đám người Cơ Hạ bắt sống, sau đó hảo hảo khiển trách thêm.

Nếu là Vu Đế xuất thân đại bộ tộc đỉnh cấp, bọn lão Vu Đế còn có chút kiêng kị, không dám xuống tay quá ác. Nhưng Cơ Hạ đã xuất thân một tiểu bộ tộc tam lưu thực lực yếu ớt, vậy không thể trách bọn họ ra tay vô tình.

Tám gã Vu Đế liên thủ. Bọn họ động tác như quỷ mỵ lập loè, chợt có trọng quyền lấy chục vạn để tính đánh ra.

Cơ Hạ rất luống cuống tay chân ngăn cản tám gã Vu Đế công kích. Hẳn lực lượng mạnh mẽ, thực lực mười tám bản mạng vu tinh vượt xa lão Vu Đế cường đại nhất ở đây. Nhưng rất hiển nhiên, hẳn đối với chiến lực cấp Vu Đế cũng chưa hoàn toàn nắm giữ, trong công kích của hắn sơ hở rất nhiều.

Trong nháy mắt, Cơ Hạ đã bị mấy vạn đòn nặng.

Nhuyễn giáp da rồng Cơ Hạ khoác phun ra mảng lớn ánh sáng, ánh lửa ở trên người hắn ngưng tụ từng khối một, ngưng tụ thành vảy rồng màu đỏ như thực chất khoác ở trên người hắn. Nhuyễn giáp da rồng này có lực phòng ngự rất mạnh, lực lượng công kích của tám đại Vu Đế ít nhất bị nhuyễn giáp hóa giải bảy thành, chỉ có ba thành lực lượng đánh vào thân thể Cơ Hạ.

Nhưng tám người liên thủ, hơn nữa đều là chiến lực cấp Vu Đế, Cơ Hạ chỉ thừa nhận ba thành lực lượng đả kích, đó cũng là ba thành lực lượng của tám vị Vu Đế tấn công mấy vạn lần. Cơ Hạ bị đánh đến mức thân thể rung loạn, khớp xương toàn thân không ngừng truyền ra tiếng vỡ vụn rất nhỏ, há mồm không ngừng phun ra lượng lớn máu tươi.

Cơ Hạ thực lực mạnh nhất còn có thể miễn cưỡng thừa nhận các Vu Đế đó oanh kích, nhưng mười tám vị Vu Đế, gần trăm Vu Vương hẳn mang đến kinh

nghiệm chiến đấu so với hắn còn thua xa. Đối mặt các đối thủ nấn ná nhiều năm ở cảnh giới Vu Vương, Vu Đế, bọn họ công kích và phòng ngự đều trăm ngàn chỗ hở, ngăn ngừa vài nhịp thở đã bị kẻ địch đánh ngã.

“Trói hết lại, nếu dám phản kháng, chặt của hắn mấy chục cái đầu rắn đe!” Lão Vu Đế râu dài bay múa, hưng phấn đến cực điểm rộng to.

Các Vu Đế Nam Hoang tập cất tiếng cười điên cuồng, bọn họ ùn ùn rút ra những sợi xích bí chế, chuyên môn dùng để giam cầm cường giả cấp Vu Đế, muốn đem các tộc nhân Kim Ô bộ trói chặt lại.

Về phần sau khi trói chặt, sự sống chết của những người này đã không phải do bọn họ nắm giữ nữa.

“Khinh người quá đáng!” Cơ Hạ phần nộ thét dài, vô số lần chiến đấu sinh tử ở rừng rậm Nam Hoang nói cho Cơ Hạ, vĩnh viễn không thể đem tính mạng mình giao cho bị người ta khống chế. Hắn vung tay lên, nhất thời tiếng phong hỏa hùng hực thiêu đốt vang lên, một lá cờ lớn màu đỏ vàng xuất hiện ở trong tay hắn.

Trên lá cờ lớn này khói lửa bốc lên, khói đen lửa đỏ vờn quanh mặt cờ, mơ hồ có thể nhìn thấy trong cờ xí có vô số hư ảnh quạ lửa lóe ra.

Chợt tiếng quạ đen kêu ‘Quạ quạ’ chấn động thiên địa, một cột khói đen từ trong cờ xí phun ra, lửa lấy ức vạn để tính mang theo lửa ngập trời thổi quét ra, giống như nước lũ tràn ra nháy mắt thổi quét toàn bộ Nam Hoang tập.

Lão Vu Đế và các Vu Đế, Vu Vương, Đại Vu bên cạnh hắn, nháy mắt bị vô số quạ lửa điên cuồng tấn công. Đám quạ lửa này có lớn có nhỏ, có ba chân cũng có hai chân, toàn thân cuốn theo các loại thiên địa kỳ hỏa khác nhau, quạ lửa lớn giang cánh trăm trượng, nhỏ thì có kích cỡ như ruồi bọ.

Vô số quạ lửa quay quanh các chiến sĩ Nam Hoang tập, cào loạn, mổ loạn, cắn xé loạn một phen, trong mỏ càng không ngừng phun ra lửa nóng khói đặc

đốt ngũ quan thất khiếu bọn họ, ngay cả lão Vu Đế ở trong cũng không kịp trở tay hai con mắt cũng bị móc ra.

Trong lúc nhất thời Nam Hoang tập đại loạn một trận, vô số Vu Đế, Vu Vương, Đại Vu bị cào mình đầy thương tích, càng có cường giả cấp Vu Đế ở trong vài nhịp thở ngắn ngủn bị vô số quạ lửa thối quét qua, thân thể như bị ngọn núi lớn nghiền áp không biết nát bao nhiêu cái xương, mặt mũi hoàn toàn thay đổi nằm ngã xuống đất khàn giọng giãy dụa kêu rên.

Nơi quạ lửa đi qua khói lửa ngập trời, toàn bộ Nam Hoang tập một mảng hỗn loạn.

Trong cơn hỗn loạn vụ trận phòng ngự của Nam Hoang tập không biết khi nào bị phá vỡ một khe hở, đoàn người Cơ Hạ huyết một tiếng, lên xuống vài cái chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chương 516: Đạo Cảnh

Khi Cơ Hạo ở Nam Hoang tập lấy vạn con quạ đánh bại mấy chục Vu Đế, Cơ Hạo đang ngồi ở đỉnh Nghiêu Sơn.

Chín con Tam Túc Kim Ô lơ lửng trên không, Thập Nhị Nguyên Trần Điện Đảo Loạn Không Trộn trời buộc trên người Tam Túc Kim Ô ánh vàng rực rỡ, đem nó hóa thành chín cột sáng to bằng miệng bát từ thiên linh cái rót vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Thiên Địa Đại Trộn rút lấy lực lượng tinh tú khắp bầu trời, cũng ở dưới tác dụng của đại trộn Vũ Dư đạo nhân ban cho, hóa thành một cột sáng bảy màu gần như thực chất từ bầu trời đổ nghiêng xuống, cuộn cuộn nhét vào nguyên thần Cơ Hạo.

Dưới Nghiêu Sơn, vô số địa mạch to lớn như cự long quay cuồng, thiên địa linh khí gần như thực chất theo Nghiêu Sơn Tinh Thần Thần Thiết đúc làm một thể trào lên, hóa thành một đóa hoa sen cực lớn đem thân thể Cơ Hạo cùng nguyên thần lơ lửng bên ngoài gắt gao bao bọc.

Trước mặt lơ lửng Cơ Hạo ba quyển đạo kinh Vũ Dư đạo nhân ban cho, đang từng chữ một từ bộ phận cơ sở nhất của đạo pháp Vũ Dư đạo nhân nhất mạch cẩn thận nghiên cứu đọc. Ở trong nguyên thần hắc, một miếng ngọc bằng bàn tay A Bảo trước khi đi tặng tản mát ra thanh quang rạng rỡ, đây là tổng hợp toàn bộ kinh nghiệm A Bảo cả đời tu luyện đại đạo.

Trong minh minh, tín ngưỡng lực của hơn ức con dân Nghiêu Sơn lĩnh cho dù ở trong mơ, cũng không ngừng hội tụ vào nguyên thần Cơ Hạo.

Ở dưới tín ngưỡng lực của trên ức con dân thêm vào, Cơ Hạo chỉ cảm thấy tư duy ý niệm mình so với ngày thường nhanh hơn một ngàn lần, ngộ tính tăng lên hơn một ngàn lần, từng câu từng chữ tinh diệu tuyệt luân, chất chứa vô số ý nghĩa thâm ảo trong ba quyển đạo kinh, ngày thường lĩnh ngộ vạn phần khó

khăn, nhưng nay lại đọc nhanh như gió, hơi suy tư có thể hiểu đạo nghĩa.

Kinh nghiệm tu luyện trong miếng ngọc của A Bảo, cũng như từng chút tuổi trong veo không ngừng rót vào nguyên thần Cơ Hạo, đem nguyên thần hắt mờ lung như sương mù ngưng tụ thành thẫm thanh quang tản ra, giống như một cơ thể người lưu ly màu xanh điêu khắc thành.

Cảnh giới tu luyện của dị tộc, nhân tộc phân chia cấp bậc, chung quy ở trong tìm hiểu dài đằng đẳng có đối ứng đại khái với đại đạo Vũ Đạo nhân truyền thụ.

Ở dưới sự trợ giúp của Vũ Đạo nhân, Cơ Hạo chém giết vô số dị tộc, đạt được vô lượng thiên địa huyền hoàng công đức lực, mượn thiên địa công đức một hơi ngưng tụ nguyên thần, hơn nữa nguyên thần có thể ly thể thần du. Tuy đạo hạnh nguyên thần và tu vi thân thể là hai chuyện khác nhau, nhưng nguyên thần Cơ Hạo sau khi rời cơ thể, có thể thi triển ra đạo pháp lực sát thương đã có thể so với Vu Vương nhân tộc.

Mà Vu Vương nhân tộc, đại khái chỉ tương đương dị tộc Phá Xác cảnh.

Nói cách khác, bỏ qua cảnh giới vũ lực Cơ Hạo từ nhỏ khổ tu, sức chiến đấu thực tế cảnh giới nguyên thần của Cơ Hạo có được, chính là Vu Vương, chính là Phá Xác.

Nhưng Nguyên Thần cảnh này của Cơ Hạo lại rất khác với người tu đạo bình thường. A Bảo bọn họ tu đạo, trọng nguyên thần mà khinh thân thể, nhưng Cơ Hạo lại là thân thể, nguyên thần cùng tiến bộ, hắt mở toàn thân toàn bộ mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đường kinh lạc, cường độ thân thể có thể so với Vu Vương bình thường. Cho nên sức chiến đấu hắt vượt xa nhân tộc Vu Vương cùng giai và đại năng dị tộc Phá Xác cảnh.

“Các đệ tử trong đạo tràng, luyện hóa thiên địa linh khí, hóa ngũ khí tẩm bổ linh hồn, như gà mái đẻ trứng, đều là đang làm công phu căn cơ. Một khi nguyên thần dưỡng thành, có thể rời cơ thể mà ra, liền Phá Xác mà ra, bỏ đi phàm thai.

Cái đó và dị tộc, cùng nhân tộc đều là chung đạo lý.”

Cơ Hạo âm thầm cân nhắc. Hắn dùng một cuộn da rồng đặc chế tốt làm vật dẫn, dùng vạn năm chu sa trộn lẫn máu tươi giao long làm mực, đem tâm đắc thể ngộ của mình lần lượt viết lên.

“Sau nguyên thần, ngưng tụ đạo chủng, tương đương dị tộc ‘Hư Không cảnh’, có thể so với nhân tộc Vu Đế. Người tu đạo, chỗ thần diệu lại không phải bọn họ có thể so sánh.”

“Đạo chủng ngưng tụ, thai nghén đạo thai, sau khi đạo thai thành tựu sau, chính là dị tộc ‘Nhật Nguyệt cảnh’. Chính là nhân tộc Vu Đế cảnh, đại đạo thành thần thông vô cùng.”

“Đạo thai trưởng thành, thành tựu đạo thể, sau khi đạo thể đại thành, có thể so với dị tộc ‘Vạn Kiếp cảnh’, ở nhân tộc chính là Vu thần, vạn kiếp bất phôi lượng kiếp bất hủy.”

“Đạo thể cuối cùng thành, nguyên thần hòa cùng thiên địa, là đạo quả. Sau khi thành tựu đạo quả, có thể xưng ‘Bất hủ’, một phương thế giới bất diệt, thì vĩnh hằng tồn tại.”

Cơ Hạo đau khổ tìm hiểu ba quyển đạo kinh, càng đối chiếu một thiên đại đạo kinh văn nguyên thần căn bản Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, cuối cùng đem ý nghĩa thâm ảo của một con đường cuối cùng giải đọc ra: “Đạo quả, đạo quả, chính là quả cuối cùng của đại đạo, trong đó huyền cơ che dấu, đã huyền ảo lại càng huyền ảo hơn, tuyệt không thể tả, cho dù người thành tựu đạo quả, thực lực chênh lệch cũng một trời một vực.”

“Không chỉ có Đạo Quả cảnh, Nguyên Thần cảnh, Đạo Chủng cảnh, Đạo Thai cảnh, Đạo Thể cảnh, càng về sau, đạo hạnh hơi tăng lên một chút, thực lực liền sẽ có khác biệt như cửu thiên. Sư phụ có thể nghĩ đã là đại năng Đạo Quả cảnh, A Bảo có lẽ một chân cũng đã bước vào Đạo Quả cảnh.”

“Nhưng Đạo Quả cảnh, Đạo Quả cảnh, cho dù ngưng tụ đạo quả, cũng chỉ là đồng sinh cộng tử với một phương thế giới, thế giới phá diệt, thì có nguy cơ ngã xuống.”

“Ở trên Đạo Quả cảnh, nên có ‘Bỉ Ngạn’, nên có ‘Siêu Thoát’. Như côn hóa thành bằng, bay vút lên chín vạn dặm, siêu thoát tất cả chướng ngại, chặt đứt tất cả dây dưa, đại tiêu dao... Đây mới là theo đuổi đại đạo cuối cùng.”

Thân thể Cơ Hạo khẽ run, lượng tinh lực và thiên địa nguyên khí khổng lồ không ngừng cọ rửa thân thể, không ngừng tắm bổ nguyên thần. Trong cơ thể hắt một cái lại một cái vụ huyết không ngừng bị phá vỡ, càng có kim quang liệt diễm chín con Tam Túc Kim Ô phóng thích giúp hắt mở rộng vụ huyết, cường tráng thân thể, ngăn ngừa một đêm tìm hiểu, mấy ngàn vụ huyết cuối cùng trong cơ thể hắt đã mở ra toàn bộ.

Ở dưới Thiên Địa Đại Trận thêm vào đáng sợ, toàn bộ vụ huyết trong mười hai vạn chín ngàn sáu trăm mạch lạc quanh thân Cơ Hạo mở hết, trăm vạn vụ huyết ở trong làn da, cơ nhục, kinh lạc, nội tạng thân thể rạn rở tỏa sáng, như vô số tinh tú chiếu rọi từ xa, toàn thân lóe ra hồng quang, trong cơ thể mơ hồ có kỳ hương nhộn nhạo.

“Đây mới là Đại Vu đỉnh phong thật sự!” Thân thể Cơ Hạo nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, một sức mạnh to lớn mênh mông gào thét sinh ra, hư không cũng kịch liệt nhún nhảy một cái.

“Đây mới là Đại Vu đỉnh phong thật sự!” Cơ Hạo đứng dậy, chỉ cảm thấy trong cơ thể tinh huyết như rồng, tinh huyết khí tức cuộn cuộn từ ngũ tạng mà sinh, hóa thành tinh khí năm màu lao thẳng về nguyên thần. Trong nguyên thần thanh quang quán quanh, tinh quang, linh khí hội tụ lẫn nhau, hóa thành mảng lớn tử khí linh dịch lui tới va chạm ở trong nguyên thần.

Ý nghĩa thâm ảo trong ba quyển đạo kinh của Vũ Dư đạo nhân ở trong ý niệm lóe lên, Cơ Hạo yên lặng lấy ra một lọ viên thuốc màu vàng A Bảo đưa

tặng tùy tay chỉ, viên đan hóa thành mảng lớn ánh sáng vàng dung nhập nguyên thần, liền nhìn thấy nguyên thần Cơ Hạo đột nhiên cấp tốc ngưng tụ, nhanh chóng trở nên cùng không có gì khác với thân thể người thật.

Vô số đại đạo huyền diệu va chạm lẫn nhau, dần dần một cỗ khí tức huyền ảo vô cùng từ trong nguyên thần của Cơ Hạo trào ra.

Nhiều điểm sáng màu xanh như thủy ngân hội tụ lẫn nhau, chợt một đạo thanh khí phun ra xa mấy trăm dặm, trong nguyên thần Cơ Hạo một đóa hoa sen xanh dần dần nở, sau đó sen xanh hóa nước, hóa thành một đạo thanh quang trong suốt vô cùng chợt chìm chợt nổi ở quanh nguyên thần.

Đạo Chung cảnh phía sau Nguyên Thần cảnh, cần năm mươi đạo ‘Vũ Dư đạo khí’ bước công phu đầu tiên đại thành, Cơ Hạo phúc chí tâm linh, rốt cuộc ngưng tụ đạo ‘Vũ Dư đạo nhân’ thứ nhất, một thân đạo lực chợt tăng vọt mấy lần.

Lấy ra một khối Tinh Thần Thần Thiết bọn Khoa Nga thị lưu lại, đây là tài liệu chắc chắn nhất Cơ Hạo có thể tìm được trên tay.

Tùy tay phun ra một đạo Vũ Dư tiên quang, một mảng Vũ Dư tiên quang ngày thường mỏng manh ở sau khi ngưng tụ ngưng Vũ Dư đạo khí đầu tiên trở nên hùng hậu vô cùng, thanh quang quán quít lấy Tinh Thần Thần Thiết khẽ cuốn, chợt nghe tiếng ‘Xèo xèo’ không dứt bên tai, Tinh Thần Thần Thiết chắc chắn dị thường bị tiên quang mạnh mẽ mài nát.

“Tốt!” Trong lòng Cơ Hạo mừng như điên, không khỏi khen lớn một tiếng vì mình tối nay đột nhiên tăng mạnh pháp lực đạo hạnh và tu vi vu lực.

Cơ Thiên vô thanh vô tức chạy lên núi, kính cẩn hướng Cơ Hạo chấp tay thi lễ:

“Sư phụ, đều chuẩn bị tốt rồi.”

Chương 517: Triều Kiến

Ở nhân tộc, có truyền thống năm năm một tiểu triều, mười năm một đại triều, trăm năm một triều cận.

Năm năm một tiểu triều, là toàn bộ ‘Bá, hậu’ nhân tộc ở Trung Lục thế giới đều phải đi Bồ Phản triều kiến nhân vương, kính hiến cống phẩm. Mười năm một đại triều, là toàn bộ ‘Bá, hậu’ tứ hoang đại lục, hoặc tự mình tới, hoặc phái sứ giả yết kiến nhân vương.

Về phần trăm năm một triều cận, thì chỉ cần là tộc trưởng, trưởng lão bộ tộc nhân tộc có được đủ thực lực, còn có toàn bộ ‘Bá, hậu’, vô luận thân ở phương nào, vô luận trên tay có công việc cỡ nào, chỉ cần người còn chưa chết, nhất định phải tới Bồ Phản.

Cơ Hạo ở Nghiêu Sơn lăn lộn vài năm, chỉ xây thành đã hao phí gần ba năm thời gian, chải chuốt nội vụ lãnh địa càng tiêu phí hơn một năm, vừa lúc tới cửa ải lớn mười năm một đại triều.

Lãnh thổ hẳn ngay tại Trung Lục thế giới, cho nên hẳn còn khác với nhân tộc ‘Bá, hậu’ khác nơi tứ hoang, người ta còn có thể đưa ra sứ giả tới Bồ Phản yết kiến, hẳn lại là phải tự mình đi Bồ Phản.

Trong phủ đệ Nghiêu Bá, một chiếc xe kéo thật lớn ánh lửa bắn ra bốn phía, dùng xương rồng, vảy rồng trộn lẫn Xích Viêm Thần Thiết đúc thành lơ lửng ở giữa không trung. Mười hai con hỏa hệ giao long kéo xe toàn thân ánh lửa quanh quẩn, có chút xao động bất an phun ra mảng lớn ánh lửa.

Một đám mây lửa bao lấy xe liền, ở dưới thần lực của mấy vị Vu Vương Chúc Dung thị thúc dục, mây lửa kéo dài tới mười dặm, bên trên đặt chính tề từng chiếc xe ngựa bay đặc chế. Kết giới lửa màu đỏ rực đem toàn bộ xe ngựa bao vây chặt chẽ, xuyên thấu qua cấm chế bán trong suốt có thể nhìn thấy trên xe ngựa đặt chính tề lượng lớn binh khí giáp trụ tỏa ra tinh quang, đặt vô số tinh

kim và mỹ ngọc.

Cơ Hạo ở Nghiêu Sơn lập đàn tràng, lệ thuộc trực tiếp hắc có trận, phù, đan ba mạch, trừ ba nhánh này, hắc còn để thân truyền đệ tử La Sơn của A Bảo quản hạt ‘Khí’ chi phân mạch.

A Bảo truyền thụ luyện khí chi đạo tinh diệu dị thường, mạnh hơn so với pháp môn rèn vu bảo, vu khí truyền thống của Vu Điện rất nhiều. Ngăn ngừa vài năm, đàn tràng Nghiêu Sơn lĩnh đã có thể sản xuất lượng lớn quân giới cùng giáp trụ hoàn mỹ. Cơ Hạo chuẩn bị dùng mấy thứ này coi là cống phẩm hiến cho Đế Thuấn.

Lúc Cơ Hạo mang theo Cơ Thiên đi đến cạnh mây lửa, Man Man đã ngồi ở trên lưng một con giao long kéo xe, hai thanh đại chuỳ một trái một phải đặt ở trên sườn giao long.

Nhìn thấy Cơ Hạo, Man Man cười hướng hắc liên tục vẫy tay: “Cơ Hạo, mau lên xe, chúng ta đi Bồ Phán chơi cho vui.”

Cơ Hạo cười hướng Man Man gật gật đầu, từ trong tay áo lấy ra thần trượng khổng lồ Thiên Địa Đại Trận, lệnh bài khổng lồ Thập Nhị Nguyên Trần Điện Đảo Loạn Không Trận, nghiêm nghị giao cho Thiếu Ti đứng ở một bên.

“Ta đi Bồ Phán triều kiến nhân vương, sự tình trong nhà, sẽ giao cho muội... Cẩn thận cẩn thận, muội cùng Thái Ti ở trước khi ta trở về, đừng rời khỏi phủ đệ nửa bước, càng phải bảo Chúc Long Viêm bọn họ thời khắc không rời.”

Thiếu Ti nhẹ nhàng cười tiếp nhận thần trượng và lệnh bài, rất tự nhiên vượt chỉnh áo cho Cơ Hạo, đem hai lọn tóc dài buông trên trán hắc gạt đến sau đầu. Nàng dịu dàng nói: “Có ta ở đây, cứ việc yên tâm.”

Cơ Hạo gật gật đầu, hắc nhìn nhìn trái phải, tám gã đệ tử đàn tràng đồng loạt hướng Cơ Hạo chấp tay thi lễ, sau đó đem một cái mặt nạ tinh xảo đeo ở trên mặt. Thân hình và khí tức bọn họ nhanh chóng xảy ra biến hóa, trong chớp mắt

đã biến hóa thành bộ dáng tám vị Vu Đế Chúc Dung thị phái tới đóng ở Nghiêu Sơn.

“Đại nhân, bọn mặt tướng đi tuần thành!” Tám vị đệ tử đàn tràng biến ảo Vu Đế đồng loạt quát to một tiếng, mang theo một đám chiến sĩ tinh nhuệ bước ra khỏi phủ đệ Nghiêu Bá.

Cơ Hạo hướng bốn người bọn Chúc Long Viêm lưu thủ Nghiêu Sơn thành nhìn thoáng qua. Bốn người đồng loạt gật đầu, sải bước âm âm tới trên tường thành phủ đệ Nghiêu Bá, mang theo sĩ tốt tinh nhuệ theo tường thành tuần thú từng vòng một.

Nếu có ai chú ý quan sát động tĩnh phủ đệ Nghiêu Bá, thì nhất định sẽ phát hiện, mười hai vị Vu Đế bên người Cơ Hạo đều ở lại trong Nghiêu Sơn thành, không có một Vu Đế theo Cơ Hạo hướng tới Bồ Phán yết kiến nhân vương.

“Ta cũng xuất phát.” Thân hình Cơ Hạo nhoáng lên một cái bay lên mây lửa. Cơ Thiên, Cơ Địa bọn hai mươi bốn gã thân vệ vội vàng theo sát ở phía sau Cơ Hạo đứng trên mây lửa. Tám vị Vu Đế Chúc Dung thị phái tới thì sau khi hướng Thiếu Ti chấp tay hành lễ, bước vào trong cái xe liễn lớn nhất kia biến mất không thấy.

“Ủa? Cần cẩn thận như vậy sao?” Man Man khó hiểu nhìn Cơ Hạo và Thiếu Ti: “Ai dám tìm chúng ta gây sự?”

Thiếu Ti đến bên người Man Man, dùng sức nắm bàn tay nhỏ của Man Man, trong mắt hiện lên một mảng hàn quang: “Chúng quy phải cẩn thận mới tốt. Dù sao, kẻ địch của chúng ta rất nhiều rất nhiều. Man Man, ở Bồ Phán, phải luôn theo Cơ Hạo. Đừng để một mình hã đi nơi không nên đi.”

Cơ Hạo kéo kéo khóe miệng, thịt trên mặt gật gật một phen.

Man Man đã hiểu bảy tám phần, còn có hai ba phần mơ mơ màng màng nhìn Thiếu Ti, nghiêm túc gật gật đầu: “Ừm, ta sẽ không để nữ nhân khác tới gần hã

nửa bước. Ha ha, không có ai có thể cướp đi Cơ Hạo!”

Cơ Hạo rốt cuộc không chịu nổi. Man Man và Thiếu Ti trước mặt nhiều người như vậy mặt thảo luận đề tài như vậy, điều này làm hấn đường đường Nghiêu Bá về sau thống ngự cấp dưới như thế nào? Ho khan vài tiếng, Cơ Hạo hướng tới Thiết Lang phụ trách khống chế xe liền quát to một tiếng: “Thiết Lang, xuất phát, đi Bồ Phản!”

Thiết Lang đã thành đầu mục thân binh của Cơ Hạo vui vẻ rống lớn một tiếng, cầm lên một cây thiết bổng hung hăng gõ một cái ở trên đầu một con giao long, mười hai con giao long phun lửa, kéo xe liền thật lớn bay lên trời, trong nháy mắt đã bay lên trên cao trăm dặm.

Giao long kéo xe liền vừa động, cả mảng lớn mây lửa sau xe liền cũng động theo.

Ba ngàn tinh binh Chúc Dung thị, ba vạn phó binh Âm tộc Trát Mộc thống lĩnh đứng chỉnh tề ở trên mây lửa, một đám ngẩng đầu ưỡn ngực bảo vệ những cỗ xe đó, được mây lửa nâng lên trời cao.

Mây lửa quay quanh Nghiêu Sơn thành xoay ba vòng, Cơ Hạo đứng ở trên xe liền hướng xuống mấy người Thiếu Ti, Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành phía dưới trong phủ đệ Nghiêu Bá phát phát tay, sau đó mười hai con giao long cùng cất tiếng rống dài, tốc độ xe liền chột nhanh hơn, một chuỗi mây lửa xé rách mây mù nồng đậm trên trời, kéo theo một chuỗi ánh lửa dài trăm dặm, nhanh chóng hướng về Bồ Phản bay đi.

Cơ Hạo đứng ở trên xe liền, xoay người hướng chiến sĩ nhà mình phía sau, nhất là phó binh Âm tộc Trát Mộc quản lý răn dạy: “Đây là lãnh địa Nghiêu Bá ta, đời này lần đầu tiên yết kiến nhân vương. Ở Bồ Phản, giữ nghiêm quy củ, đừng gây chuyện.”

Hai vị Vu Vương quản lý ba ngàn tinh binh Chúc Dung thị, còn có Trát Mộc cùng với tướng lĩnh Âm tộc dưới trướng hấn cùng lên tiếng đồng ý.

Cơ Hạo gật gật đầu, trầm giọng nói: “Nhưng, nếu có ai chủ động trêu chọc các người... cứ việc buông tay xử lý hẵn cho ta. Khiêu khích sinh sự bình thường, cứ việc đánh gãy tay chân bọn họ; nếu bọn họ có hành động quá phận hơn, đánh chết cũng không sao, ta tự nhiên tìm người chủ trì công đạo cho các người!”

Quanh thân Cơ Hạo ánh lửa hừng hực, dưới làn da trơn bóng như hồng ngọc có thể thấy được vô số điểm sáng thật nhỏ lóe lên.

Toàn thân quán thông toàn bộ mạch lạc, toàn bộ vu huyết trên toàn bộ mạch lạc đều mở hết, lần này tới Bồ Phản, Cơ Hạo còn muốn hướng Tự Văn Mệnh và Tự Hi lãnh giáo, từ Đại Vu đỉnh phong tấn thẳng Vu Vương, cái gọi là tìm kiếm bản mạng vu tinh rốt cuộc là chuyện gì?

Trên tu luyện nguyên thần đã có thành tựu nhất định, Cơ Hạo sốt ruột đột phá trở thành Vu Vương, có được lực lượng cường đại hơn.

Chương 518: Đạo Ý

Mây lửa cuộn cuộn xẹt qua bầu trời, nơi đi qua gió tuyết đều bị bốc hơi lên hết.

Trong không gian cực lớn của xe liên mười hai con hỏa giao kéo, là một tòa đại điện đủ để cất chứa mấy nghìn người tụ hội. Cơ Hạo ngồi ngay ngắn ở trên ngai báu tinh kim lửa vờn quanh, hai tay nắm miếng ngọc ghi lại kinh nghiệm tu đạo của A Bảo cẩn thận tìm hiểu.

Chúc Dung Long cầm đầu tám vị Vu Đế mang theo mấy chục Vu Vương Chúc Dung thị, đứng chỉnh tề ở trong đại điện, tò mò nhìn nguyên thần lơ lửng đỉnh đầu Cơ Hạo, như lưu ly màu xanh đúc thành, bộ dạng giống hệt Cơ Hạo.

Huyết mạch thần linh, bọn họ không có linh hồn. Hoặc là nói, các hậu duệ thần linh Chúc Dung thần tộc, thân thể cùng linh hồn bọn họ trời sinh đã hòa hợp một thể, thần thể bọn họ cùng lúc bị thương tổn, linh hồn cũng sẽ theo đó bị thương.

Hiện tại nhân tộc cũng không chú trọng rèn luyện linh hồn, Đại Vu nhân tộc chỉ dựa vào thân thể cường đại, dùng tinh huyết tràn đầy tự nhiên mà vậy tẩm bổ linh hồn, khiến linh hồn bản thân theo thân thể cường tráng nước lên thì thuyền lên theo đó tăng cường.

Như Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đại đạo, vậy mà không chú trọng rèn luyện thân thể thế nào, mà là trọng điểm tu luyện nguyên thần, trọng điểm cảm ngộ đối với thiên đạo ngoại vật. Đối với bọn Chúc Dung Long mà nói, Cơ Hạo hiển lộ nguyên thần ở ngoài rất là kỳ quái.

Cơ Hạo cố ý đem nguyên thần phóng ra, để các Vu Đế, Vu Vương Chúc Dung thị kiệt ngạo kia kiến thức một phen sự thần dị của mình.

Vừa mới tu luyện ra luồng Vũ Dư đạo khí đầu tiên hóa thành tia sáng trong

suốt như nước, quay quanh nguyên thần chậm rãi xoay tròn. Cơ Hạo yên lặng tìm hiểu kinh nghiệm tu đạo của A Bảo, đối với công hiệu của Vũ Dư đạo khí này dần dần có lĩnh ngộ của mình.

Vũ Dư đạo khí, căn cơ đại đạo, là thông thiên đại đạo Vũ Dư đạo nhân truyền thụ chỉ thẳng thiên đạo bốn nguyên.

Nhưng tương tự tu luyện Vũ Dư đạo khí, đám đông môn nhân đệ tử của Vũ Dư đạo nhân thành tựu cuối cùng lại khác nhau. Ví dụ như nói A Bảo, trong Vũ Dư đạo khí của hắn khắc vô số trận pháp phù lục, đạo văn thiên thư, cho nên A Bảo am hiểu luyện khí. Vô luận tài liệu quý hiếm, cao cấp cỡ nào, bị Vũ Dư đạo khí của A Bảo nhẹ nhàng cuốn, liền có thể khắc lên vô số trận pháp đạo văn, trở thành đỉnh cấp pháp bảo.

Lại ví dụ như nói Quy Linh, đều là môn hạ đệ tử của Vũ Dư đạo nhân, trong Vũ Dư đạo khí của Quy Linh dung nhập tiên thiên, hậu thiên thủy linh khí. Lại khắc quỹ tích tinh tú khắp trời, dung nhập bản thể huyền quy đoán trước họa phúc đại đạo linh cơ.

Cho nên Quy Linh tinh thông các loại thủy hệ đạo pháp, uy lực các loại âm thủy, quý thủy tiên hậu thiên thần lôi ở môn hạ Vũ Dư đạo nhân riêng một ngọn cờ. Nàng càng thêm am hiểu cảm ứng thiên cơ, hiểu rõ họa phúc, cảm ứng đối với tinh tú khắp trời không ai có thể hơn được.

Lại ví dụ như nói bản thân Vũ Dư đạo nhân, đại đạo căn cơ của hắn chính là —— Đại Diễn chi số năm mươi, thiên địa dùng bốn chín, một kẻ chạy đi; mà Vũ Dư đạo nhân lấy ra một đường thiên cơ, mạnh mẽ chặn lại một chạy đi, bổ sung đầy đại đạo thiên số, ngưng tụ năm mươi luồng Vũ Dư đạo khí cuối cùng hội tụ ở một đạo thai nguyên chủng.

Cho nên đạo khí của Vũ Dư đạo nhân là ở một chữ ‘Tiệt’, lấy ra thiên địa sinh cơ hóa thành mình dùng, cho nên đạo khí của Vũ Dư đạo nhân lực sát phạt số một thiên hạ, không gì không phá, một ngụm đạo khí phun ra uy lực còn hơn

tất cả tiên thiên hậu thiên bảo vật, mọi phòng ngự ở trước đạo khí của hắc đều như gỗ mục ngói vỡ.

“Đạo thai nguyên chủng, đạo thai nguyên chủng... A Bảo sư huynh ‘Khí’. Quy Linh sư tỷ ‘Thiên Cơ’, lão sư ‘Tiết thiên địa tạo hóa’. Đạo thai nguyên chủng của ta... trong Vũ Dư đạo khí của ta, nên dung nhập một phương thiên cơ diệu lý nào?”

Vũ Dư đạo khí trong suốt như nước quay quanh nguyên thần xoay tròn bất định, đây là căn cơ đại đạo của Cơ Hạo, hắc cần ở trong một ngum Vũ Dư đạo khí này sau khi dung nhập một tia đại đạo khí tức hắc lựa chọn, mới có thể coi đây là cơ sở tìm hiểu thiên địa diệu lý, theo đuổi đại đạo cuối cùng của hắc.

Nay Vũ Dư đạo khí không dính một hạt bụi, là tồn tại thuần túy nhất, bốn nguyên nhất thế gian, Cơ Hạo nếu lựa chọn sai lầm, dung nhập khí cơ không tương xứng với đại đạo bản thân hắc theo đuổi, tương lai thành tựu của hắc tất nhiên có hạn.

“Căn bản của ta ở chỗ...” Cơ Hạo trầm mặc một phen, đột nhiên chỉ tay, một cây linh vũ từ trên người chín con thái cổ Tam Túc Kim Ô lấy ra bay ra, một luồng Kim Ô Thần Viêm màu đỏ vàng dần dần bốc lên.

Hắc tới thế giới này, huyết mạch của hắc, vu lực của hắc, tất cả của hắc đều không thoát được quan hệ với Kim Ô lực, chẳng lẽ nói đại đạo căn cơ của hắc là ở đây? Kim Ô lực, một trong các thần cầm mạnh nhất thượng cổ, nếu có thể hoàn toàn nắm giữ Kim Ô Thần Viêm, nghĩ cũng là một con đường lớn.

Tay duỗi ra, đang muốn đem Kim Ô Thần Viêm dung nhập trong Vũ Dư đạo khí, hư ảnh trong thần hồn không gian thật lâu chưa ra đột nhiên ngưng tụ, hắc rít gào một tiếng trầm thấp: “Tiểu gia hỏa thật ngu... Kim Ô lực sao có thể trở thành đạo cơ của ngươi?”

Tay Cơ Hạo run lên, vội vàng đem Kim Ô linh vũ thu hồi, nhắm mắt hết sức chăm chú trao đổi với hư ảnh: “Lão gia hỏa, vậy ngươi nói, đại đạo của ta là gì?”

Sư phụ truyền thụ ta Vũ Dư Trận Giải, chẳng lẽ ta cần học A Bảo sư huynh, ở trong đạo khí của ta dung nhập vô số trận pháp?”

Tựa như đây cũng là lựa chọn rất không tồi.

Trong Vũ Dư đạo khí dung nhập ý nghĩa thâm ảo của vô số trận pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, lấy đại trận làm cơ sở, thiên địa đều là một đại trận, con đường lớn này cũng tiền đồ sáng sủa. Hơn nữa sức chiến đấu thực tế ngấm lại đã đáng sợ, vung tay lên thì các loại đại trận kỳ diệu không ngừng trào ra, loại sức chiến đấu đó chỉ nghĩ thôi đã khiến da đầu người ta phát tê.

“Ngu!” Hư ảnh không chút khách khí rít gào: “Đại đạo, cái gì là đại đạo? Đơn giản nhất, thuần túy nhất chính là tốt nhất! Thuần túy lực lượng, thuần túy tốc độ, thuần túy quang minh, thuần túy ám, những cái này mới là đơn giản nhất, thuần túy nhất, cũng chính là tốt nhất!”

“Người đã nghĩ tới muốn dung nhập Kim Ô Thần Viêm, nhưng Kim Ô Thần Viêm cũng không thuần túy. Trong thiên địa hỏa diễm thuần túy nhất, hỏa diễm bốn nguyên nhất, ngay tại đỉnh đầu của ngươi!” Quanh thân hư ảnh tản mát ra ý vị cổ xưa, thanh âm ừ ừ giáo huấn Cơ Hạo: “Ngày thường thấy ngươi cũng rất thông minh, hôm nay sao lại hồ đồ? Tu đạo, tu đạo, tu đến mức người cũng ngu rồi hay sao?”

Ngay tại đỉnh đầu?

Cơ Hạo vung tay, nóc đại điện đột nhiên biến thành trong suốt. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, ở trên mây đen thật dày, một ** nhật ngạo ngễ lơ lửng, tản mát ra vô cùng vô tận ánh sáng cùng nhiệt độ chiếu khắp bầu trời.

“Thái dương... Như thế nào là ‘Thái’? Thuần túy, chí cao, là ‘Thái’!” Hư ảnh hừ lạnh nói: “Không vội, đến hỏi Tự Văn Mệnh đột phá Vu Vương cảnh giới như thế nào. Lúc ngươi thành tựu Vu Vương, vừa lúc thuận thế ngưng tụ đạo thai.”

Cơ Hạo ngỡ ngác nhìn thái dương đỉnh đầu, hư ảnh bảo mình lấy thái dương làm đạo cơ?

Hư ảnh dần dần tán đi, chỉ để lại một câu lẩm bẩm mơ hồ bất định: “Tiểu gia hỏa kia khẳng định muốn nói cho người, lấy thái dương tinh hỏa thành tựu Vu Vương, vĩnh viễn không có hy vọng thành tựu Vu Đế... Không cần để ý đến hắc, đừng để ý đến hắc là được.”

Cơ Hạo không biết nguyên do, ở trong thần hồn không gian lớn tiếng la lên vài tiếng, nhưng hư ảnh kia không phát ra nửa điểm thanh âm nữa.

Lấy thái dương tinh hỏa thành tựu Vu Vương, vĩnh viễn không có hy vọng thành tựu Vu Đế? Đây là ý tứ gì?

Nhưng rất nhanh Cơ Hạo sẽ không rối rắm vấn đề này nữa, hắc buông ra thần thức, nháy mắt đảo qua phạm vi ngàn dặm, không khỏi cười lạnh.

“Thật sự đến rồi?”

Chương 519: Phục Kích

Ngay tại chỗ trăm dặm phía trước xe liên của Cơ Hạo, trong núi rừng tuyết trắng bao trùm, bốn tòa thần tháp Ngu tộc lặng yên giấu ở dưới bóng cây rậm rạp.

Một nam tử Ngu tộc mặc nhuyễn giáp bó sát người màu trắng, lưng đeo thanh kiếm sắc bén dài nhỏ đứng trong rừng cây, neho mắt nhìn xe liên mây lửa khí thế hùng hồn xé gió mà đến. Bốn vị chiến sĩ Già tộc cao sáu thước có thừa, thân hình đặc biệt cường tráng xếp ra hình chữ Nhất đứng phía sau hẳn.

Chiến sĩ Già tộc khoác trọng giáp, thần thái thoải mái tự nhiên, xem huy chương trên giáp ngực bọn họ, rõ ràng thuộc về nhất tộc Kháng Nguyệt nhất mạch.

Kháng Nguyệt nhất mạch và Huyết Nguyệt nhất mạch khác nhau, dị tộc Kháng Nguyệt nhất mạch tất cả đều là tông sư vật lộn tinh thông chiến kỹ, là cỗ máy giết chóc đáng sợ nhất trên chiến trường. Quý tộc Ngu tộc Kháng Nguyệt nhất mạch, cũng là nhất mạch duy nhất trong dị tộc am hiểu chiến đấu cận thân, ngoại tộc đặc biệt am hiểu ám sát đánh bất ngờ.

“Tiểu đáng yêu đến rồi!” Nam tử Ngu tộc mặc nhuyễn giáp nhìn đám mây lửa cấp tốc tiếp cận, ngả ngớn cười lên: “Một Đại Vu nho nhỏ, lại khiến những gia hỏa kia chịu chi nhiều tiền như vậy, mời ta tự mình ra tay. Các người nói, ta nên ban cho tiểu đáng yêu này vinh quang bị ta tự tay chặt đầu không?”

Bốn Già tộc chiến sĩ trầm trầm cười, quanh thân thể bọn hắn có gợn sóng không khí quái dị mơ hồ khuếch tán ra.

Thân thể bọn hắn lặng yên bay lên, lơ lửng cách mặt đất ba thước, phía sau bọn hắn có một vòng hàn quang màu bạc trắng lặng yên thoáng hiện, chợt hàn quang hướng vào phía trong thu liễm, nhanh chóng ngưng tụ thành bốn thanh binh khí nặng nề tạo hình kỳ dị.

Bốn người lật tay cầm hàn binh khí quang ngưng tụ, chộp ở trong tay nhẹ nhàng vung một cái.

Hư không ngưng khí, bốn chiến sĩ Già tộc này đều là tồn tại cường đại dị tộc ‘Hư Không cảnh’. Cái gọi là ‘Hư Không cảnh’, ở nhân tộc được xưng là Vu Đế.

Một nam tử nhân tộc mặc áo choàng màu đen, thân hình thấp bé nhanh chóng từ sau một cây đại thụ chạy ra, trong tay hắn cầm một ngọc phù không ngừng sáng lên, nhanh chóng chạy tới bên cạnh nam tử Ngu tộc thấp giọng nói: “Nghieu Sơn bên kia có tin tức. Cạnh Nghieu Bá Cơ Hạo chỉ dẫn theo hai Vu Vương, một là thủ lĩnh bộ tộc lưu lạc Thổ Lang bộ Thiết Lang hắn thu phục, một là chiến sĩ Âm tộc Trát Mộc Huyết Nguyệt nhất mạch quy thuận.”

“Bên cạnh hắn không có Vu Đế?” Nam tử Ngu tộc kinh ngạc hỏi một tiếng: “VẬY, CŨNG THẬT KHÔNG ĐÚNG.”

“Chúc Long bộ tứ đại Vu Đế, đều ở trong phủ đệ Nghieu Bá; Chúc Dung thị bát đại Vu Đế, đang dẫn người tuần tra tường thành.” Nam tử Ngu tộc cười lạnh ‘Hắc hắc’ vài tiếng: “Bên người hắn chỉ có mười hai vị Vu Đế này. Tất cả đều ở lại Nghieu Sơn thành, bên cạnh một người cũng không có.”

Nam tử Ngu tộc mím môi, nhàm chán lắc lắc đầu: “Các người ra tay đi. Tộc chiến tộc thắng, giết chết hết.”

Nam tử nhân tộc vội nói: “Giữ lại một nhân, Chúc Dung Man Man con gái nhỏ của Chúc Dung thị cũng ở bên cạnh hắn, chủ nhân chúng ta cần người sống!”

Nhẹ nhàng hừ một tiếng, nam tử Ngu tộc nhẹ nhàng băng quơ nói: “VẬY, xem vận khí của ả tốt không đã... Xuống tay nhẹ chút. Đừng thương tổn đến Hỏa Thần tiểu công của chúng ta chúa. Con gái nhỏ của Chúc Dung thị? Có chút ý tứ!”

Đám mây lửa cách mặt đất trăm dặm gào thét xé gió bay qua, mắt thấy đã sắp

từ trên không vùng núi rừng này xẹt qua, bốn tòa Kháng Nguyệt thần tháp đột nhiên phun ra ánh sáng mạnh loá mắt màu bạc. Trong tiếng ‘Keng’, mấy chục sợi xích màu bạc to bằng cánh tay từ trong thần tháp phun ra, như những con quái mãng xé rách không khí, đột nhiên buộc chặt ở trên xe liễn của Cơ Hạo.

Xiềng xích căng lên, xe liễn của Cơ Hạo chột đình trệ, bốn tòa Kháng Nguyệt thần tháp phát ra tiếng gầm rú trầm thấp, mặt đất kịch liệt run rẩy, núi rừng phạm vi trăm dặm ầm ầm rung loạn. Từng cái cây to bị chấn đặc vỡ nát, mặt đất nứt ra vô số vết nứt.

Xe liễn của Cơ Hạo phi hành tuyệt tích, lực đánh cực kỳ lớn, mười hai con hỏa giao cấp Vu Vương khi phi hành kéo theo thế năng càng đáng sợ đến cực điểm. Bốn tòa Kháng Nguyệt thần tháp quán thông địa mạch, mạnh mẽ đem xe liễn của Cơ Hạo ngăn cản, địa mạch chấn động, mặt đất phạm vi trăm dặm thiếu chút nữa bị xe liễn mạnh mẽ rút ra.

Tiếng rống giận dữ thống khổ không dứt bên tai, mười hai con hỏa giao kéo xe bị dây thừng trên người ghìm phá lân giáp, mỗi con đau đến mức điên cuồng rít gào.

Thiết Lang phụ trách đánh xe chặt vật cản đầu bay ra ngoài, không phanh được hẳn và mấy con hỏa giao hung hăng va vào nhau, lân giáp thô ráp trên thân hỏa giao mài rách da thịt hẳn, Thiết Lang đau đến mức chửi ầm lên.

Xiềng xích màu bạc chột thít chặt, xiềng xích không biết dùng tài liệu gì rèn thành dùng sức ma sát xe liễn, xe liễn dùng xương rồng, vảy rồng cùng Xích Viêm Thần Thiết rèn thành phun ra lượng lớn đốm lửa, hai bên gấp gáp ma sát không ngừng phát ra tiếng rít chói tai.

Trong đại diện của xe liễn, đám người Cơ Hạo chưa chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Cả mảng lớn mây lửa bay lên không, trong mây lửa một vòng gương sáng phun ra ánh lửa hùng hực, đem chuyện đã xảy ra bên ngoài nhìn một không sót

gì triển lãm ra.

“Xem ra chúng ta làm chuẩn bị rất cần thiết. Không vội ra tay, cho bọn hăn một đòn thật ác.” Trong mắt Cơ Hạo lóe ra thần quang, lớn tiếng quát: “Chúc Dung Long, ta cần năm cái đầu dị tộc của bọn hăn, năm cái đầu cấp Vu Đế hiến cho Đế Thuấn... các quân giới, giáp trụ cùng vũ tinh, tinh kim phía sau chúng ta, là có thể mang về, thế này tiết kiệm cho chúng ta bao nhiêu tiền?”

Tám huynh đệ Chúc Dung Long, Chúc Dung Hồ thân hình cao lớn, trên làn da dày đặc vô số thần văn lửa cháy cùng lên tiếng đồng ý, trong mũ giáp của bọn họ phát ra tiếng vang ‘Leng keng’, giáp mặt điêu khắc các loại hoa văn ma thần buông xuống, che phủ gương mặt bọn họ.

Cơ Hạo lấy ra Sơn Xuyên Ấn, bắt đầu yên lặng hưởng trong Sơn Xuyên Ấn rót pháp lực.

Ngưng tụ thành đạo Vũ Dư đạo khí thứ nhất, pháp lực Cơ Hạo tăng vọt mấy lần, Sơn Xuyên Ấn dưới pháp lực rót vào nhanh chóng phát ra ánh sáng màu vàng mãnh liệt, một trọng lực đáng sợ mơ hồ khuếch tán ra ở trong đại điện.

Bốn vị chiến sĩ Già tộc phóng lên cao, bọn hăn cầm binh khí nặng nề màu bạc chói mắt, đối với Trát Mộc trên đám mây lửa lớn tiếng hạ lệnh bảo các sĩ bày sẵn trận nghênh địch không thềm nhìn lấy một cái, lập tức hướng xe liền của Cơ Hạo lao lên.

Khoảng cách trăm dặm chỉ là chợt lóe đã tới, binh khí trong tay bốn người kéo theo hàn quang dài trăm trượng, hung hăng hướng xe liền bổ xuống.

Trên mặt đất, nam tử Ngu tộc ngả ngón cười: “Kết thúc rồi... Ta chưa nhìn thấy Hỏa Thần tiểu công chúa kia nha, nàng ở trong xe? Vậy thật sự là quá tiếc nuối. Ta còn muốn nhìn một chút bộ dạng nàng thế nào!”

Tiếng vang lớn ‘Leng keng’ chấn động tận trời, tám thân hình cường tráng toàn thân ánh lửa quanh quẩn đột nhiên thoáng hiện ở trong hư không, trong bọn

họ phân ra bốn người đỡ binh khí của bốn chiến sĩ Già tộc, bốn người khác lập tức kéo theo mảng lớn ánh lửa, trường kích trong tay mang vô số ánh lửa xé trời ập tới.

“Mai phục?” Tay nam tử Ngu tộc khẽ động, một đạo kiếm quang lượn vòng, nam tử nhân tộc trong áo choàng ‘Phốc’ một cái bị chém thành vô số thịt nát. Hắc hốt hốt rít gào: “Mười hai vị Vu Đế đều ở Nghiêu Sơn thành? Chết tiệt, tám tên này trước mắt ta là người chết sao?”

Cơ Hạo đi ra khỏi xe liễn, đứng ở trên một đám mây lửa quan sát nam tử Ngu tộc ẩn thân trong núi rừng.

Bàn tay khẽ lật, Sơn Xuyên Ấn bành trướng đến trăm trượng, như một ngọn núi nhỏ nhắm vào đầu đập xuống.

Chương 520: Bại Đế

“Kháng Nguyệt nhất mạch, Bà La nhất tộc Bà La Tư!”

Trên mặt đất, Ngu tộc nam tử đối mặt Sơn Xuyên Ấn nện xuống vào đầu, ngạo nghễ báo ra tông mạch cùng tên mình. Cổ tay hắc linh hoạt bắn ra, kiếm sắc trong tay vừa dài vừa nhỏ điểm ra một điểm hàn quang chói mắt, giống như tia chớp hướng Sơn Xuyên Ấn bắn tới.

Mặt đất chợt khê động, Sơn Xuyên Ấn khi đánh, địa mạch trong lòng đất đều bị dẫn động. Mặt đất phạm vi trăm dặm kịch liệt run rẩy, Bà La Tư nhất thời không đứng vững, thiếu chút nữa cắm đầu ngã xuống đất. May mắn hắc là cường giả cấp Vu Đế, thân thể nhoáng lên một cái trực tiếp bay lên bầu trời, lúc này mới tránh được mặt đất chấn động mang tới cho hắc ảnh hưởng tiêu cực.

Nhưng vừa mới bay lên không đến ba trượng, trên Sơn Xuyên Ấn lại lóe ra hư ảnh vô số sông núi, trên mặt đất một trọng lực đáng sợ gào thét ập tới, thân thể Bà La Tư nhất thời cong vẹo rơi xuống phía dưới.

“Tiểu gia hỏa chết tiệt, người không đáng yêu chút nào cả!” Bà La Tư hỗn hển hướng tới Cơ Hạo rống giận: “Ta muốn tự tay chặt đầu của ngươi, ban cho ngươi tử vong vinh quang nhất!”

Một tiếng vang thanh thúy, kiếm sắc rút cuộc hung hăng va chạm với Sơn Xuyên Ấn, tiếng đánh bén nhọn chấn cho màng tai tất cả mọi người đều đau đớn, thanh kiếm sắc bén trong tay Bà La Tư sáng lên nhiều tầng phù văn rậm rạp, thoát nhìn thanh trường kiếm này của hắc ít nhất phụ gia trong ngoài trên ngàn tầng, phù văn lấy ngàn vạn để tính.

Ở trên lưỡi kiếm nhỏ hẹp như thế khắc nhiều tầng phù văn như vậy, đây là kỹ xảo luyện khí Vu Điện nhân tộc hiện tại thúc ngựa cũng đuổi không kịp. Trường kiếm trong tay Bà La Tư, uy lực tuyệt đối còn hơn đỉnh cấp vu bảo Vu Đế mấy lần.

Nhưng Sơn Xuyên Ẩn là thần khí thiên địa tạo hóa chi công mà thành, một đòn cuốn theo địa mạch nhằm vào đầu, liền nhìn thấy hư ảnh ngọn núi chông chát không ngừng đánh xuống phía dưới, cổ tay Bà La Tư run run một phen, thanh kiếm sắc bén đột nhiên sụp đổ vỡ nát.

Sơn Xuyên Ẩn mang đến trường trọng lực thật lớn, trường trọng lực hơn xa so với trọng lực bình thường của Trung Lục thế giới vạn lần. Trọng lực vô hình vô tích ngừng tụ thành từng luồng lực đạo như quai mãng, lôi kéo mảnh vỡ của thanh kiếm sắc bén bị phân giải hướng Bà La Tư hung hăng cắm xuống.

Bà La Tư rít lên một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, bắn ra, chột xuất hiện ngoài trăm trượng.

Sơn Xuyên Ẩn hung hăng nện ở trên đại địa, một khối núi rừng hình vuông phạm vi trăm dặm âm âm vỡ nát, mặt đất bị đập lõm xuống trăm trượng, vô số tảng đá bùn lầy quay cuồng. Trên mặt đất vô số cột khói bốc lên cao mấy dặm.

Một ẩn thất bại, Bà La Tư kiêu ngạo dị thường hướng về bầu trời rít gào khiêu khích: “Tiểu gia hỏa, cho dù ngươi có đỉnh cấp vu bảo lại thế nào? Thực lực, thực lực! Thực lực không đủ, cho dù ngươi...”

Lời còn chưa dứt, trong khói bụi Sơn Xuyên Ẩn đánh ra một đạo kiếm quang bắn nhanh ra.

Viêm Long Kiếm theo sát ở phía sau Sơn Xuyên Ẩn, hóa thành một ánh lửa trăm trượng to bằng cánh tay hướng ngực Bà La Tư đâm tới.

Kiểm trận của Vũ Dư đạo nhân lực lượng sát phạt đáng sợ nhất, trong hàng môn nhân đệ tử của Vũ Dư đạo nhân, không ít người tinh tu kiếm đạo. Trong kinh nghiệm tu đạo của A Bảo, có một bộ phận là về kỹ xảo ngự kiếm lướt giết.

Cơ Hạo mấy ngày nay tìm hiểu kinh nghiệm tu đạo của A Bảo, cho dù phi kiếm thuật cũng rất có cảm xúc, học tập vài phần tinh diệu trong đó.

Vừa mới bắt đầu Viêm Long Kiếm chỉ là một đạo kiếm quang bắn nhanh, theo hai tay Cơ Hạo tách ra, đánh ra một đạo kiếm quyết, chợt nghe một tiếng sét đánh vang lên, một đạo kiếm quang chia làm hai đạo, sau đó là bốn đạo, tám đạo, mười sáu đạo... Trong chớp mắt trên bầu trời đã là một ngàn lẻ hai mươi tư đạo kiếm quang bay múa ngang dọc, hóa thành một lưới kiếm thật lớn đem Bà La Tư bao phủ ở trong.

Bà La Tư hướng bầu trời hét giận dữ: “Giết tiểu tử đó cho ta!”

Trong tiếng rống to, Bà La Tư rút hai con dao găm, dao găm nho nhỏ như con bướm linh hoạt tung bay trái phải, theo cánh tay hăn vung, từng ánh đao ngắn nhỏ chém chuẩn ở trên kiếm quang của Cơ Hạo.

Tiếng ‘Đương đương’ không dứt bên tai, dao găm trong tay Bà La Tư hiển nhiên không phải là tục phẩm. Trong hàn quang bắn ra bốn phía, dao găm của hăn cùng Viêm Long Kiếm nháy mắt va chạm trên vạn lần, dao găm trừ bị kiếm quang làm nóng đỏ lên, lưới thế mà lại không chịu bất cứ tổn hại nào.

Nhưng sắc mặt Bà La Tư trở nên dị thường khó coi, bởi vì trên bầu trời Chúc Dung Long bọn tám đại Vu Đế bao vây bốn thủ hạ của hăn điên cuồng tấn công một trận. Bốn thủ hạ cấp Vu Đế của hăn dừng nói đi đánh giết Cơ Hạo, thậm chí chính mình cũng có chút khó bảo toàn bản thân.

Chỉ tám đại Vu Đế còn chưa tính, lấy kỹ xảo chiến đấu cường hãn cùng thiên phú chiến đấu của Kháng Nguyệt nhất mạch, bốn chiến sĩ Già tộc có thể còn có thể chiếm thượng phong nhất định. Nhưng khiến Bà La Tư tức giận là, vây công bốn thủ hạ của hăn, trừ tám Vu Đế Chúc Dung thị, còn có ba ngàn sáu trăm đệ tử đàn tràng Cơ Hạo mang ra.

Các đệ tử đàn tràng này chân đạp mây nước lơ lửng ở bầu trời xa xa, trong tay nắm kỳ phiên thủ ấn đầy bản vẽ tinh tú đầy trời liên tục vung, trên bầu trời ban ngày xuất hiện tinh tú cực lớn lấy vạn để tính, từng ánh sao to bằng ngọn núi nhỏ bị đại trận tiếp dẫn từ bầu trời không ngừng rơi xuống, ánh sao nhiều mũi nhọn

như sao băng không ngừng va chạm ở trên thân thủ hạ của hắn.

Mỗi một ánh sao va chạm đều có thể so với một lần công kích của Vu Đế bình thường. Bốn thủ hạ của Bà La Tư muốn né tránh, nhưng trong hư không có lực đạo vô hình quái dị lôi kéo thân thể bọn họ, càng có tám đại Vu Đế Chúc Dung thị không ngừng cường công, bọn họ hành động gian nan, thế mà không né tránh được bất cứ một ánh sao nào.

Khi Bà La Tư rộng to, ít nhất đã có hơn một ngàn ánh sao trúng mục tiêu.

Dù là bốn thủ hạ bên người Bà La Tư đều là hảo thủ đứng đầu trong Già tộc chiến vương Kháng Nguyệt nhất mạch, giáp trụ trên người cũng đều là mặt hàng đỉnh cấp, liên tục bị ngàn lần đòn nặng, giáp trụ trên thân bọn hắn sớm bị nứt ra vô số khe hở, tinh lực của bản thân càng chịu hao tổn cực lớn.

Bốn chiến sĩ Già tộc ‘Phù, phù’ thở phì phò, khàn giọng hướng Bà La Tư kêu to lên: “Chủ nhân! Trận pháp của đám tiểu quỷ này... Chết tiệt, chúng ta phải phá trận pháp chết tiệt này, bằng không chúng ta sẽ bị vây chết ở đây!”

Ba ngàn sáu trăm đệ tử đàn tràng sử dụng, là ‘Vô Lượng Tinh Quang Khốn Ma Đại Trận’ A Bảo trước khi rời đi tặng cho Cơ Hạo, đây là A Bảo tự tìm hiểu, tự thiết kế một bộ vây sát trận pháp lấy ‘Vây, cấm, triển, nhiễu’ làm chủ, giam cầm và bắt mới là công năng chủ yếu của đại trận này, lực sát thương của ánh sao ngược lại chỉ là bình thường.

Chính là trận pháp này khiến bốn Già tộc đại năng mạnh mẽ vô cùng bó tay bó chân, bị đánh cho đầu đầy u.

Mắt thấy bốn thủ hạ đặc lực của mình sắp bị tiêu diệt, Bà La Tư tức giận mắng một câu, dao găm trong tay hung hăng vung lên, đem vài đạo kiếm quang tới gần mình đánh bay ngược. Nhưng một lần này hắn dùng lực quá mạnh, chợt nghe ‘keng’ một tiếng, dao găm trong tay trái hắn đã sớm bởi vì nhiệt độ cao trở nên yếu ớt đi rất nhiều, một lần này va chạm mãnh liệt, dao găm của hắn đột nhiên gãy.

Mười tám đạo kiếm quang thừa dịp trống mà vào, hung hăng bổ vào trên thân hấn.

Nhuyễn giáp màu trắng trên thân Bà La Tư phun ra mảng lớn ánh sáng, kiếm quang để lại ở trên nhuyễn giáp mấy chục vết cực sâu, nhưng chưa thể thương tổn đến da thịt Bà La Tư chút nào.

Thân thể Bà La Tư nhoáng lên một cái, đang muốn phá không xâm nhập trong những đệ tử đạo tràng kia đại khai sát giới, nguyên thần Cơ Hạo đã ôm chặt Hồn Nguyên Thái Dương Phiến hung hăng vẩy lên một cái.

Trong hư không vô số đạo thái dương tinh quang cực nhỏ như đao sắc quét ngang qua, Bà La Tư không kịp trở tay rú thảm một tiếng, thế mà bị một đạo thái dương tinh quang đảo qua ngang hông, thân thể bị cứng rắn cắt thành hai đoạn.

Chương 521: Bắt Giữ

Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, đỉnh cấp khai thiên công đức linh bảo, hội tụ tiên thiên thái dương tinh khí, uy lực cực kỳ lớn.

Loại công đức linh bảo này, không cần người sử dụng có năng lực cá nhân mạnh bao nhiêu, cũng có thể phát huy ra lực sát thương cực kỳ đáng sợ. Đương nhiên, tu vi cá nhân Cơ Hạo càng cao, lực sát thương Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên bùng nổ cũng sẽ gia tăng theo.

Cơ Hạo đem toàn bộ pháp lực một luồng Vũ Dư đạo khí mang đến rót vào Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, thái dương tinh hỏa vốn bày ra dạng phun lửa lúc này biến thành từng tia lửa tựa như kiếm quang. Nhuyễn giáp trên người Bà La Tư bị thái dương tinh hỏa ngưng tụ tia lửa cắt một nhát, bị cắt ra như cắt đậu phụ.

Bà La Tư tinh thông thuật ám sát đánh bất ngờ, ở trong bóng tối ám sát hẳn là nhân vật đáng sợ cấp tông sư.

Nhưng đặc thù thân thể Ngu tộc bày ra ở đây, thân thể bọn họ tiên thiên thiên chất có hạn, mặc cho Bà La Tư hao phí khổ công rèn luyện, cũng không cách nào đạt tới cường độ thân thể của chiến sĩ Già tộc.

Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên ngưng tụ tia lửa cắt qua lưng, Bà La Tư nhất thời khàn giọng rú thảm, thân thể bị cắt thành hai đoạn, hơn nữa vết thương cấp tốc cháy lên, rất nhanh đã đem thân thể dài nửa thước đốt thành một làn khói.

“Cứu ta!” Bà La Tư khàn cả giọng thét chói tai, hăn mở to hai mắt nhìn, hai mắt sung huyết nhìn qua như lệ quý, vạn phần kinh hoàng khàn giọng kêu rên: “Cứu ta! Ta không thể chết ở chỗ này, ta là con cháu đích hệ Bà La nhất tộc, cha ta có cơ hội tiếp quản Bà La nhất tộc, ta không thể chết ở chỗ này.”

“Đầu hàng, hoặc là chết!” Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Bà La Tư, Thái Dương

Phiên trong tay nhẹ nhàng vẩy lên, tạm dừng thái dương tinh hỏa thiêu đốt đối với thân thể hắc. Tuy thân thể đã cháy không thành bộ dáng, nhưng sinh linh cấp Vu Đế sinh mệnh lực cường đại, cho dù là dị tộc cũng như thế.

Bà La Tư hiện tại bộ dáng nhìn qua thâm trầm vạn phần, nhưng cho hắc một chút thời gian, để hắc dùng đủ dược vật chữa thương, thân thể hắc còn có thể một lần nữa sinh trưởng hoàn toàn. Thân thể mới sinh tự nhiên không cường đại, dùng tốt như thân thể ban đầu, nhưng ít nhất sẽ không lưu lại tàn tật.

“Đầu hàng?” Bà La Tư do dự.

Quý tộc Ngụ tộc, tự nhiên có sự kiêu ngạo của chính bọn họ. Muốn hắc đầu hàng, hắc một chốc một lát không chịu nổi việc mất mặt.

“Đầu hàng, hoặc là ta giết chủ nhân của các ngươi!” Cơ Hạo hướng bốn chiến sĩ Già tộc bị vây công lớn tiếng quát.

Bốn chiến sĩ Già tộc cường đại dị thường, ở dưới tám đại Vu Đế của Chúc Dung thị và một tòa đại trận liên thủ giao sát, đến hiện tại cũng vẫn chưa quá yếu thế đại ra chốc lát. Bọn họ đột nhiên đồng thời ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, cảm giận đem binh khí hung hăng ném xuống mặt đất.

Bốn ngọn núi lớn bị binh khí bọn hắc ném mạnh ra đập vỡ nát, bốn chiến sĩ Già tộc không cam lòng trầm mặt, đem giáp trụ vỡ nát trên thân cởi ra, đem giáp trụ ném mạnh ra ngoài.

Ngay giữa không trung, bốn chiến sĩ Già tộc ôm hai tay ở sau đầu, ngoan ngoãn nhẹ nhàng quỳ xuống.

Tám vị Vu Đế Chúc Dung thị thở dốc chốc lát, rất không khách khí đi lên, hướng bốn người quyền đấm cước đá một trận. Bọn họ là đầu lĩnh cận vệ Chúc Dung thị, tám người liên thủ, còn có một tòa đại trận vây địch, nhiều địch giúp đỡ, lại chưa kịp thời thu thập được bốn tên trước mắt, điều này làm bọn họ rất mất mặt.

Một trận đòn hiểm, đánh cho bốn chiến sĩ Già tộc bầm dập mặt mũi, Chúc Dung Long lúc này mới cười lạnh lấy ra ba mươi sáu cây ‘Hỏa Mãng Khốn Thần Trùy’ Chúc Dung thị bí chế. Những Hỏa Mãng Khốn Thần Trùy này tạo hình quái dị, mỗi một cây đều ngoặt đông ngoặt tây như cự mãng vặn vẹo, mặt ngoài dày đặc vô số móc ngược sắc bén nhỏ bé, toàn thân ánh lửa hừng hực, toàn bộ ánh lửa đều là màu xanh lục đen, hiển nhiên có chứa kỳ độc.

Thiên linh, gáy, ngực, tứ chi các khớp quan trọng, Chúc Dung Long ở trên người bốn chiến sĩ Già tộc phân biệt cắm chín cây Khốn Thần Trùy, trên thân trùy vô số gai ngược cùng thân thể, xương khớp chắc chắn của chiến sĩ Già tộc ma sát lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang chói tai.

Chín cây Hỏa Mãng Khốn Thần Trùy vào người, da mặt bốn chiến sĩ Già tộc mạnh mẽ tuyệt luân nhất thời biến thành màu đen, một đám uể oải ngã bệt xuống đất, thân thể mềm nhũn như bùn nhão.

“Đáng chết!” Bà La Tư khàn cả giọng hét lên một tiếng: “Thực đáng chết!”

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, nguyên thần hóa thành một đạo thanh quang quay về thân thể. Hắn chỉ tay, trên xe liền liền có thêm một tòa tế đàn nguyên rửa toàn thân đen sì. Hắn vẫy tay một cái, nửa trên thân thể Bà La Tư bay lên không, rơi trên tế đàn, mấy chục cây gai xương đen sì bén nhọn từ trong tế đàn đâm ra, xuyên thủng các nơi yếu hại của thân thể Bà La Tư, đem hắn gắt gao phong ấn ở trên tế đàn.

Sợ Bà La Tư còn có pháp môn kỳ dị gì có thể chạy thoát, Cơ Hạo lại tế lên Sơn Xuyên Ấn, đem Sơn Xuyên Ấn thu nhỏ lại đến kích cỡ nắm tay đặt ở trên ót Bà La Tư. Trọng lực núi sông cường đại đánh vào thân thể Bà La Tư, áp chế nguyên thần hắn, Bà La Tư nhất thời lộ ra vẻ mặt vô cùng thống khổ.

“Tiểu tử, ta hiện bộ dáng tại này, chạy không thoát.” Bà La Tư nhe răng trợn mắt kêu thảm: “Buông ra cái ấn tỳ chết tiệt này, đây là bảo vật phẩm cấp gì? Chết tiệt, có khí tức thế giới mới mở, đây là bảo vật tiên thiên?”

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, đem một chiếc nhẫn màu bạc đeo trên ngón giữa tay trái Bà La Tư nhoáng cái lộn xuống.

Bà La Tư vạn phần đau lòng gào thét một tiếng, tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhe răng trợn mắt rít gào: “Cái này là tài sản cá nhân của ta! Chết tiệt, người không thể làm như vậy! Người như vậy cùng cường đạo...”

‘Oành’ một tiếng nổ, Man Man vung chùy hung hăng cho mồm Bà La Tư một chùy.

Cả hàm răng của Bà La Tư đều bị đập nát, tinh huyết trong cơ thể bị giam cầm hẳn không thể chữa trị mặt bị hao tổn, nhất thời một chữ cũng không phun ra được.

“Cơ Hạo, mau nhìn xem, bên trong có bao nhiêu bảo bối?” Mắt Man Man cũng đang tỏa sáng, vút chùy giống như một con khi treo ở trên cánh tay Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười gật gật đầu, một đạo Vũ Dư tiên quang phóng ra, thanh quang kéo dài quần quanh cái nhẫn màu bạc tạo hình tinh xảo, do ba cành hoa sắc vi tinh xảo quần quanh mà thành bắt đầu mài. Theo tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, từng chút ngân quang không ngừng từ trong cái nhẫn phun ra, rất nhanh linh hồn lạc ấn Bà La Tư để lại trong giới chỉ đã bị Vũ Dư tiên quang mài nát.

Một đạo thần thức đánh vào cái nhẫn, Cơ Hạo cũng không khỏi than thở một tiếng vì không gian cực lớn trong cái nhẫn.

Không gian trong nhẫn cực lớn, so với đại điện trong xe liên có thể cho mấy nghìn người tụ hội của Cơ Hạo còn rộng lớn hơn gấp trăm lần. Trong không gian lớn như vậy rậm rạp chồng chất vu tinh màu đen số lượng khổng lồ, hào quang rạng rỡ, trơn bóng nhẵn nhụi, tất cả đều là vu tinh đỉnh cấp thủy hệ.

Nhìn qua, thủy hệ vu tinh nơi này ít nhất có trên ức khối, đây là một khoản tài phú khổng lồ khiến Cơ Hạo ghen hòng nhìn trân trối.

Trừ thủy hệ vu tinh, trong cái nhẫn còn lơ lửng một cái rương kim loại đen đúc thành, bên trong đặt ba trăm sáu mươi hạt cát màu đen to bằng ngón cái. Nhâm thủy khí tức nồng đậm không ngừng từ trong những hạt cát màu đen đó phun ra, thần thức Cơ Hạo chỉ hơi tiếp xúc với những hạt cát đó, đã bị đông lạnh vỡ vụn ra.

“Tiên thiên thần liệu, Nhâm Thủy Thần Sa? Ba trăm sáu mươi viên, một khoản thật lớn!” Cơ Hạo kinh hãi kinh hô: “Đáng tiếc, sao không phải tiên thiên bính hỏa thần liệu? Cái đó đối với ta thật ra cực hữu dụng.”

“Nhâm Thủy Thần Sa?” Chúc Dung Long ghé qua, kinh ngạc kêu lên: “Thời buổi này, tiên thiên Nhâm Thủy Thần Sa, chỉ có hải nhãn sâu nhất của Bắc Hoang Đại Minh mới có sản xuất, đây là thần liệu Cộng Công thần tộc lũng đoạn!”

Sắc mặt Cơ Hạo chợt âm trầm xuống.

Trầm mặc một phen, thần thức hướng mặt đất vỡ nát phía dưới đảo qua, Cơ Hạo đột nhiên quát: “Trở về, về Nghiêu Sơn thành!”

Chương 522: Tập Thành

Sau khi Cơ Hạo rời khỏi, Thiếu Ti liền chiếm cứ đại điện trung tâm phủ đệ Nghiêu Bá của Nghiêu Sơn thành.

Thần tượng chủ trì Thiên Địa Đại Trận lơ lửng bên cạnh nàng, ý niệm khẽ động liền có thể phát động đại trận. Nhưng lực chú ý của Thiếu Ti lại tập trung hết ở trên trận đồ Thập Nhị Nguyên Trần Diên Đảo Loạn Không Trận.

Nhân tộc Đại Vu không tu linh hồn, không luyện nguyên thần, tự nhiên cũng không có thần thức lực.

Nhưng mượn dùng trận đồ giúp, Thiếu Ti lại có thể sử dụng thị giác gần như thần linh quan sát đại địa. Trận đồ bao trùm ba ngàn dặm, trong phạm vi to như vậy, quỹ tích một bông tuyết bay xuống cũng có thể bị Thiếu Ti hoàn toàn nắm giữ.

“Ừm, cô nương nhà này bộ dạng không tồi, nhưng môi quá mỏng, trời sanh tính cay nghiệt, không phải nhân tuyển tấu tử tốt.”

“Y? Đây cô nương rất tú lệ, hơn nữa khuôn mặt đoan trang, cần cù làm lụng, chỉ đáng tiếc đã có người trong lòng!”

“Dọa, xấu đến mức làm người ta nhìn thấy ghê người, để cô ta làm tấu tử của ta, quả thực đáng sợ, nữ nhân có thể nào xấu thành bộ dáng này?”

Ánh sao vô hình hóa thành gợn sóng rậm rạp bao phủ phạm vi ba ngàn dặm, Thiếu Ti mượn sức trận đồ, nhìn lên các thiếu nữ tuổi thích hợp của từng nhà từng hộ trong lãnh địa Nghiêu Bá. Từ diện mạo đến dáng người, từ tính cách đến tật xấu, tìm hiểu bọn họ mọi phương diện.

Nay Nghiêu Bá chiếm hữu trên ức con dân, thiếu nữ mười mấy tuổi ít nhất cũng có hơn ngàn vạn, Thiếu Ti nghiêng răng thề, nhất định phải chọn lựa trên

trăm cô nương tất cả đều thích hợp cho đại ca ruột Thái Ti của mình.

“U Minh nhất tộc, chỉ còn lại có ta và đại ca hai người. Đứa nhỏ của ta cùng Cơ Hạo...”

Nghĩ đến đây, da mặt trắng nõn của Thiếu Ti đỏ bừng một phen, nàng âm thầm nghiêng răng suy nghĩ: “Con ta cùng Cơ Hạo, kế thừa đương nhiên là huyết mạch Kim Ô bộ. Chỉ có con cháu trực hệ của đại ca, mới có thể kế thừa thiên phú thần thông U Minh nhất tộc.”

“Cho nên, đại ca, người nhất định phải cố gắng, trong ba năm tương lai, tộc nhân U Minh nhất tộc chúng ta, ít nhất cũng phải gia tăng đến ngàn người, nhân số nam đinh, ít nhất cũng phải có mấy trăm người, bằng không như thế nào mới có thể đem gia tộc sinh sản lớn mạnh chứ?”

“Thái Ti, người nhất định phải cố gắng. Ủm, cô nương này không tệ, dựa theo cách nói của sư phụ, đáng người này sinh đẻ tốt!”

Mắt Thiếu Ti đột nhiên sáng ngời, nàng chớp lấy một quyển trục da thú, vội vàng đem tư liệu thân phận một thiếu nữ các phương diện đều thích hợp mình phát hiện chép ở bên trên.

“Trận đồ sư phụ của Cơ Hạo ban cho quả nhiên thần diệu, lại có diệu dụng như thế, không thể ngờ được... Hả?”

Đang âm thầm đặc ý nhìn lên tư liệu vô số thiếu nữ trên lãnh địa, sắc mặt Thiếu Ti đột nhiên hơi đổi, cảm thần trượng đang lơ lửng bên người, đồng thời lớn tiếng quát: “Đề phòng! Chuẩn bị chiến tranh, toàn bộ cẩn thận phòng bị!”

Ở dưới trận đồ phụ trợ, trong phạm vi ba ngàn dặm mọi gió thổi cỏ lay đều không thể giấu được Thiếu Ti, đồng thời thanh âm Thiếu Ti cũng có thể thông qua trận đồ, truyền tới bên tai tất cả mọi người trong ba ngàn dặm. Nàng ở đây báo động trước, bên tai tướng lĩnh, chiến sĩ lệ thuộc trực tiếp dưới trướng Cơ Hạo đồng thời vang lên thanh âm của nàng.

Nghiêu Sơn thành, trên tường thành, ‘Chúc Dung Long’ mang theo ba ngàn tinh binh, đang vòng quanh tường thành chuyển động một vòng một vòng. Quanh thân hần tản mát ra khí tức nóng cháy như có như không, từ xa nhìn lại, không có gì khác với ‘Chúc Dung Long’ thật sự.

Thực ra, ‘Chúc Dung Long’ này là La Mộc Đầu một đệ tử bình thường trong đạo tràng của Cơ Hạo, thậm chí bái vào môn hạ Cơ Hạo cũng mới không đến một năm, vừa mới bắt đầu tu luyện luyện khí pháp môn đặt nền móng trong ba quyển đạo kinh của Vũ Dư đạo nhân, vừa mới khơi thông tiểu chu thiên, ngay cả đại chu thiên cũng còn chưa đả thông.

Dùng mặt nạ ngụy trang Cơ Hạo luyện chế, mặc thành bộ dáng Chúc Dung Long ở trên tường thành tùy ý hành tẩu, trong lòng tiểu gia hỏa này còn rất có mấy phần đắc ý. Hắn tuy thực lực thấp kém, nhưng ba ngàn tinh binh phía sau lại là thật.

Có thể mang theo nhiều chiến sĩ cường đại thực lực vượt xa mình như vậy diễu võ dương oai trên tường thành, loại cảm giác này thật sự không tệ. Nhất là nhìn thấy người đi đường ra ra vào vào cửa thành đều cung kính gặp người hành lễ đối với mình, cảm giác này càng tốt hơn.

Đột nhiên, một nam tử trung niên mặc áo ngấn của người hầu từ phía cửa thành, bước nhanh hướng tường thành chỗ La Mộc Đầu tới gần.

Sắc mặt La Mộc Đầu nhất thời trầm xuống. Nghiêu Sơn thành tự có quy củ, cư dân trong thành chỉ có thể hành tẩu ở trên đường quy định, trọng địa như tường thành, bình dân đều không được phép tùy tiện tới gần trong vòng một dặm, càng không cần nói những kẻ hầu người hạ địa vị ti tiện.

“Đang làm gì? Lui về, không được tới gần! Kẻ trái lệnh giết!”

La Mộc Đầu đứng trên tường thành, chỉ vào nam tử trung niên kia quát lớn.

Các đệ tử trong đạo tràng của Cơ Hạo đều ghi nhớ trong lòng đối với thanh

quy giới luật của Nghiêu Sơn thành. Cha mẹ, người thân bọn họ đều là xuất thân người hầu, ở sau khi bọn họ gia nhập đàn tràng, trở thành thân truyền đệ tử của Cơ Hạo, vận mệnh chính bọn họ cùng cha mẹ thân quyến của bọn họ đều đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Bọn La Mộc Đầu là thân truyền đệ tử của Cơ Hạo, tương lai các chức quan trong lãnh địa Nghiêu Bá đều là dự bị vì bọn họ.

Mà thân tộc bọn họ vốn đều là người hầu nô lệ, bởi vì bọn họ bái vào môn hạ Cơ Hạo, toàn bộ mọi người đều trở thành bình dân, có được tư cách tiến vào Nghiêu Sơn thành ở lại.

Cho nên các đệ tử trong đạo tràng của Cơ Hạo, còn có thân tộc bọn họ, đều đem Cơ Hạo coi là thần linh trong lòng cúng bái. Toàn bộ thanh quy giới luật Cơ Hạo chế định, đối với bọn họ mà nói chính là thiên quy, không cho phép bất luận kẻ nào mạo phạm.

La Mộc Đầu chỉ vào nam tử trung niên kia quát lớn, mấy chục tên tinh binh phía sau hắn đã nắm trường cung, nhanh chóng cài tên tập trung người nọ.

Nam tử trung niên vẫn nhanh chóng hướng phía tường thành đi tới. Hắn vừa đi, vừa hướng tới La Mộc Đầu lớn tiếng cười: “Đại nhân, đại nhân, tiểu nhân là tới hiến vật quý. Vừa rồi tiểu nhân ở trong rừng cây ngoài thành tìm được...”

Nam tử trung niên còn chưa nói xong, La Mộc Đầu đã hung hãn hạ lệnh: “Bắn chết hắn!”

Tư duy La Mộc Đầu rất đơn giản, mặc kệ nam tử trung niên này là tới làm gì, mặc kệ hắn là hướng mình nịnh nọt hay không, mặc kệ hắn thật sự hướng mình dâng lên kỳ trân dị bảo nào đó hay không, hắn dám tới gần tường thành, nhất định phải chết!

Các quy định của Nghiêu Sơn thành Cơ Hạo chế định, không thể mạo phạm, không thể phá hư!

Ra lệnh một tiếng, mấy chục chiến sĩ đồng thời khai cung, tên mang theo tiếng rít chói tai xé gió đánh tới.

Nam tử trung niên hét dài một tiếng, làn da ngoài cơ thể hần đột nhiên nổ tung, từ trong làn da vỡ ra lao ra một bóng người đặc biệt cao lớn cường tráng. Hần rít gào một tiếng, La Mộc Đầu cùng đám đông tinh binh phía sau hần đồng loạt hô máu.

Người này rít gào như sấm sét, thiếu chút nữa đem La Mộc Đầu cùng chiến sĩ phía sau hần chấn vỡ nát.

May mắn trên người bọn họ đều mang theo ngọc phù Cơ Hạo tự tay luyện chế, cảm nhận được bọn họ bị công kích, những ngọc phù này nổ tung, trực tiếp dẫn dắt thần lực khổng lồ của Thiên Địa Đại Trận thêm vào ở trên người bọn họ, bao trùm lên cho bọn họ một tầng ánh sáng bảy màu thật dày, lúc này mới chặn được tiếng gào rống của nam tử kia.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, trên bầu trời mười hai đạo ngân quang chợt lóe qua.

Nghiêu Sơn thành đột nhiên sống lại, vô số thần văn ở tường thành, mặt đất hiện ra, tinh thần lực bảy màu ngày thường bị che dấu chậm rãi như thiên hà cuộn ngược, gào hét từ bầu trời hạ xuống, sau đó hóa thành những quả thần lôi bảy màu to bằng vại nước rơi ở trên thân nam tử trung niên kia.

“Đây là...” Nam tử trung niên kinh hãi rống giận, mấy chục viên thần lôi trúng thân thể hần, lập tức nổ khiến hần lăn loạn khắp mặt đất.

Nhưng đối mặt thần lôi bảy màu đủ để nháy mắt đánh chết Vu Vương, nam tử này thế mà chỉ thở dốc vài tiếng, không có vẻ bị thương chút nào.

Cửa thành đột nhiên truyền đến tiếng gầm gừ trầm thấp, còn có làn da mấy chục người hầu vỡ ra, bóng người từ trong đó lao ra so với bản thể bọn họ cao lớn khôi ngô hơn rất nhiều.

“Giết, diệt hết thành này!” Toàn bộ mọi người đồng thời rống to.

Chương 523: Thủy Công

Thời điểm Thiếu Ti dùng trận đồ nhìn lên tiểu cô nương các nhà các hộ, cũng chưa chú ý tới mấy dòng sông lớn quanh Nghiêu Sơn.

Nói đến cũng đúng, thời tiết tuyết lớn bay tán loạn, tiểu cô nương nhà ai sẽ ngu ngốc đi trong sông ‘du ngoạn’? Cho nên Thiếu Ti cũng chưa chú ý tới, ở trong mấy dòng sông lớn mặt sông rộng nhất chừng trăm dặm quanh Nghiêu Sơn đã sớm nấp đầy vô số yêu vật.

Thủy hầu tử, đại vương bát, đại thủy xà, còn có cá trăm cỏ thành tinh, cá chạch to lớn, đĩa khổng lồ, đủ loại thủy tộc màu sắc hình dạng cổ quái, hơn nữa thuần một sắc đều là thủy tộc nước ngọt rậm rạp nấp ở đáy sông, trong mắt không ngừng lóe ra hàn quang màu u lam.

Ở trong đám đông thủy tộc hình thù kỳ quái dữ tợn đáng ghê tởm, một lão nhân râu dài bay bay rất có phong độ thần tiên ngồi ở trên một tảng đá lớn đáy sông, tay trái nâng một cái hũ nước hắc ngọc điêu thành, trong hốc mắt hãm sâu hai điểm lam quang lóe đặc biệt nhanh.

Chợt, thời điểm bốn cửa thành Nghiêu Sơn thành đồng thời có người phát động đánh bất ngờ, một khối hắc ngọc vu phù ở tay phải lão nhân đột nhiên nổ tung, một thanh âm trầm thấp từ trong vu phù ầm ầm truyền ra, thân thể vô số thủy tộc đáy nước đồng thời cứng đờ, vô số thủy tộc xoay người, ánh mắt âm u nhìn về phía lão nhân.

“Lên!” Lão nhân đứng lên, nhẹ nhàng quát một tiếng.

Trong hũ nước hắc ngọc mấy trăm điểm thủy quang màu đen to bằng ngón cái bay ra, thủy quang chợt bành trướng, một điểm thủy quang có thể hóa ra một hồ nước, hơn nữa đều là hồ nước lớn phạm vi mười vạn dặm. Chợt mấy trăm hồ nước lớn phạm vi mười vạn dặm rót vào trong sông lớn, quanh Nghiêu Sơn mấy dòng sông lớn rộng chừng trăm dặm, kéo dài ngàn vạn dặm đồng thời tràn ra

nước lũ màu đen.

Vô số thủy tộc đồng thời nuốt mây phun mù, trên mặt sông yêu phong cuộn cuộn, cả mảng lớn khí lạnh sương mù đen lao thẳng lên trời cao. Sóng đục sục sôi, trên đầu sóng đứng đầy thủy tộc hình thù kỳ quái, bọn hắc phát ra tiếng kêu bén nhọn khó nghe, thúc đẩy nước lũ hướng Nghiêu Sơn thành, hướng về thành trại, thôn xóm quanh Nghiêu Sơn thành cùng tuyết đọng bao trùm đất đai lao tới.

‘Hô ~~~’ một tiếng trầm nặng, mắt thấy mặt nước những dòng sông lớn kia quay cuồng, chợt là bức tường nước cao tới nghìn trượng dựng sừng sững lên thẳng tắp. Xa xa gần gần vô số con dân lãnh địa Nghiêu Bá thấy một màn như vậy, đều tuyệt vọng khóc lóc.

Thiên tai như thế, sao có thể là bọn họ những nhân loại gầy yếu này có thể tránh được?

Tường nước cao nghìn trượng, còn có vô số thủy tộc thúc dục yêu lực gia tăng thủy thế, cho dù là Đại Vu cũng không cách nào ở trong nước lớn như thế may mắn thoát khỏi, có thể tránh được một kiếp. Chỉ sợ chỉ có đại năng cấp Vu Vương mới được.

Càng làm người ta kinh sợ là, tường nước vừa mới từ trong lòng sông lao ra, bóng người lấy chục vạn để tính tán mát ra khí tức cường đại liền từ trong tường nước lao ra. Những người này ai cũng thân khoác trọng giáp, cầm vũ bảo binh khí tán mát ra hắc khí âm u, chân đạp mây đen hướng về cửa thành mở rộng của Nghiêu Sơn thành xung phong.

Vừa xung phong, những người này vừa trầm thấp hữu lực lặp lại mệnh lệnh vừa lấy được: “Lao vào thành, cướp sạch toàn bộ, giết sạch toàn bộ, hủy diệt tòa Nghiêu Sơn thành này!”

Những người này đạp mây đen chạy như bay. Bọn hắc yếu nhất cũng là chiến lực cấp Đại Vu, ở dưới cao thủ cấp Vu Vương dẫn đầu làm phép, thân thể bọn hắc được mây đen nâng lên, nhanh như cuồng phong lướt qua đại địa, như bốn

thanh cương đao cầm thẳng bốn cửa thành của Nghiêu Sơn thành.

Lão nhân bộ dạng tiên phong đao cốt, quanh thân tràn ngập hơi nước nắp ở trong đàn thủy tộc, nương các thủy tộc thân hình khổng lồ ẩn giấu thân thể mình. Hắc vuốt râu dài, thần nhiên cười nói: “Tòa thành này sao. Ở Trung Lục thế giới trong chủ thành của các phương bá, hậu, là tuyệt đối xếp hạng đệ nhất hùng thành.”

“Nhưng, tường thành cao nữa lại có ích gì? Thủy hỏa vô tình, Ngọc Long Hà Bá ta tự mình ra tay, đại thủy lao qua cuốn qua, tường thành này cao nữa có thể ngăn cản được đao chém rìu bổ, không lẽ còn có thể ngăn cản nước lớn trút vào đầu hay sao?”

Tường thành Nghiêu Sơn thành vừa cao vừa dày, hơn nữa là dùng kim loại đúc thành. Tường thành như thế có thể xưng là không thể phá vỡ.

Nhưng theo Ngọc Long Hà Bá thấy, một tòa đại thành rộng lớn như vậy, một bức tường thành cao lớn dày nặng như vậy, ngược lại khiến Nghiêu Sơn thành thành tử địa. Chỉ cần hắc thúc giục đại thủy vượt qua tường thành lao vào trong thành, sau đó đem bốn cửa thành chặn lại, toàn bộ sinh linh trong thành tất cả đều biến thành thủy quỷ.

“Ngay cả chỗ chạy trốn cũng không có!” Ngọc Long Hà Bá cười trào phúng, chỉ tay, mấy trăm đám thủy quang từ trong hồ nước hắc ngọc phun ra, nhanh chóng hội tụ ở trong bức tường nước cao cao.

Vô số thủy tộc thúc dục yêu lực nhắc lên tường nước, tường nước thật dày cao tới nghìn trượng đã trở nên so với sắt thép còn chắc chắn hơn gấp trăm lần. Tường nước dán mặt đất cày qua, nơi đi qua từng cái đồi gò sụp đổ, từng cánh rừng rậm vỡ nát, cả mảng lớn ruộng tốt đều ở dưới tường nước hóa thành đất bằng bóng loáng như gương.

Có thể nghĩ những bức tường nước này một khi đảo qua thôn xóm, thành trại, những thôn này và con dân Nghiêu Bá trong đó cũng đều sẽ bị nghiền thành

phần.

“Chính là như thế, lao qua, nơi đi qua chó gà không tha!” Ngọc Long Hà Bá vượt chòm râu, không khỏi chặc chặc lưỡi: “Một tòa thành thật tốt, nếu có thể chuyển đi, đặt ở đáy Ngọc Long hà của ta làm thủy phủ cũng tốt. Đáng tiếc, đáng tiếc, tốc chiến tốc thắng, không thể lãng phí thời gian!”

Tường nước quay cuồng mà qua, mắt thấy đã sắp nghiền qua thôn trang nhỏ đầu tiên.

Thiên Địa Đại Trận âm âm phát động, Thập Nhị Nguyên Trần Diên Đảo Loạn Không Trận cũng đồng thời vận chuyển.

Trên trời ánh sáng tinh tú cuộn cuộn xuống, trong lòng đất vô số địa mạch kịch liệt run rẩy, vô cùng vô tận tinh lực, linh khí hội tụ cùng một chỗ, trải qua Thiên Địa Đại Trận tinh luyện hóa thành một luồng thiên địa thần lực tinh thuần vô cùng chột bộc phát ra.

Phạm vi Thiên Địa Đại Trận ảnh hưởng đạt tới phạm vi vạn dặm, trong phạm vi vạn dặm, toàn bộ thành trại, thôn xóm dưới trướng Cơ Hạo đồng thời bị một ánh sáng lành bảy màu bao phủ. Vô số cột sáng to lớn từ bầu trời rơi xuống, thành trại, thôn trang còn có toàn bộ con dân Nghiêu Bá đều được cột sáng bảy màu bao trùm.

Trong tiếng nổ âm âm, tường nước đánh vào trên thôn xóm thứ nhất.

Thôn xóm được ánh sáng lành bảy màu bao phủ, trong ánh sáng lành hư ảnh một con độc giác long mã khổng lồ ngửa mặt lên trời thét dài, nhất thời tường nước tan rã, mấy vạn thủy tộc bị tiếng rống dài chấn thành phần, máu tươi thịt nát lẫn vào trong tường nước đem cả mảng lớn mặt nước nhuộm đỏ bừng.

Uy lực to lớn của Thiên Địa Đại Trận lần đầu tiên bày ra, đã đánh tan một đoạn tường nước dài trăm dặm.

Sau đó từng tiếng thần thú thần cầm rồng dài không ngừng từ trên không từng thành trại, từng thôn xóm truyền đến, trên không từng cái thành trại từng cái thôn xóm đều có hư ảnh một hoặc là nhiều con thủy thú hiện lên, bọn nó ngửa mặt lên trời thét dài, từng mảng lớn tường nước ầm ầm sụp xuống, kéo theo thủy tộc đứng thẳng trên tường nước cũng đều ùn ùn vỡ nát.

Ngắn ngủn nửa khắc đồng hồ, đại hồng thủy khí thế hùng hổ nhất thời tán loạn không thành bộ dáng, Ngọc Long Hà Bá trợn mắt há hốc mồm nhìn khí lạnh bảy màu kia bao phủ Nghiêu Sơn thành, không thể tin dụi dụi đôi mắt của mình.

“Vừa rồi, vừa rồi thành này cũng không có hoa lệ hoa mỹ như vậy! Tòa thành này, sao lại thay đổi bộ dáng?”

Thân thể nhoáng lên một cái, Ngọc Long Hà Bá xoay người bước đi, nhanh chóng hóa thành một con cá đen xen lẫn trong dòng nước tán loạn trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tường nước tan rã, nhưng mấy chục vạn trọng giáp tinh nhuệ từ trong tường nước lao ra đã lao tới trước Nghiêu Sơn thành, càng có ba mươi sáu đại hán cường tráng tản mát ra khí tức Vu Đế nhảy dựng lên, cầm đại bổng khối băng màu đen ngưng tụ thành hung hăng hướng cửa thành Nghiêu Sơn thành nện xuống.

Chương 524: Kiên Thành

Một tiếng rít gào trầm thấp từ sâu trong Thiên Địa Đại Trận truyền đến.

Hư ảnh ba mươi sáu con Bí Hỷ lưng công núi lớn cấp tốc hiện lên ở trong ánh sao bảy màu, đám Bí Hỷ này cao khoảng nghìn trượng, ngọn núi lớn trên lưng thổ khí quần quanh, tản mát ra một cảm giác kiên cố dày nặng kiên cường không thể phá hủy.

Ba mươi sáu vị Vu Đế từ trong đại quân kẻ địch lao ra đồng thời ra bồng, đại bồng huyền băng ngưng tụ thành nện mạnh xuống, kết quả đều bị hư ảnh những ngọn núi lớn trên lưng đám Bí Hỷ cản lại. Chợt nghe một tiếng nổ bùng lên, hư ảnh Bí Hỷ hơi rung động, huyền băng đại bồng trong tay những Vu Đế kia đồng thời nổ tung, có mười mấy người bàn tay cũng bị đại bồng vỡ vụn chấn cho tràn đầy máu tươi.

“Mai rùa thật cứng!” Một người trong Vu Đế đột kích kinh hô, bọn họ đồng thời hướng hư không chụp một cái, hơi nước cuộn cuộn quay cuồng mà đến, ở trong tay bọn họ cấp tốc ngưng tụ, trong chớp mắt lại là một cây huyền băng đại bồng đen sì nằm ở trong tay.

Trong phủ đệ Nghiêu Bá, xuyên thấu qua trận đồ thấy một màn như vậy Thiếu Ti nhíu mày: “Vô Chi Kỳ?”

Vu Đế đột kích thân khoác trọng giáp, ngay cả mặt mũi cũng bị giáp mặt thật dày che, cho nên không thấy rõ diện mạo bọn họ. Bàn tay bọn họ cũng đều có bảo vệ bàn tay bao bọc, toàn thân một chút da thịt cũng không lộ ra, căn bản không thể xác định thân phận bọn họ.

Nhưng cầm đại bồng do huyền băng ngưng tụ thành, loại chiêu số độc môn này, ở nội bộ cả nhân tộc tựa như chỉ có Vô Chi Kỳ mới am hiểu.

Mà đám thủy tộc đến đánh lén, Vô Chi Kỳ là đại yêu Hoài Thủy, bởi vì Cộng

Công thị ủng hộ, hẩn hiện tại mơ hồ là thân phận Hoài Thủy thủy thần. Mà Hoài Thủy ở Trung Lục thế giới là một con sông chính cực kỳ quan trọng, sông nhánh quản lý dưới quyền lấy trăm vạn để tính, muốn nói có ai có thể đủ ở Trung Lục thế giới xuất động nhiều thủy tộc như vậy phát động đánh bất ngờ, cũng chỉ có Vô Chi Kỳ có thể làm được.

“Đồ chết tiệt!” Hàm răng trắng của Thiếu Ti cắn cắn môi, đột nhiên lạnh giọng quát: “Thái Ti! Người đang làm gì? Dừng chú thuật lực sát thương lớn nhất, không cần lưu thủ, toàn bộ người ngoài thành, tùy ý giết đi!”

Khi đánh bất ngờ bùng nổ, Thái Ti đang ngồi xổm ngoài đại điện phủ đệ Nghiêu Bá, ngơ ngác nhìn hai đàn kiến chém giết tranh đấu. Trên thân hẩn phủ một tầng khí đen nhàn nhạt, tùy ý dùng chú pháp đem con kiến đang tranh đấu rửa chết.

Ở mi tâm Thái Ti, một thần văn quỷ dị hai màu đen trắng dây dưa lóe lên, mỗi một con kiến bị hẩn rửa chết, đều sẽ khiến thần văn này sáng hơn chút, đồng thời khí đen trên người Thái Ti cũng sẽ tự nhiên gia tăng một ít.

Nghe được tiếng Thiếu Ti quát lớn, Thái Ti đột nhiên rung mình. Hẩn ngẩng đầu lên, nhìn Thiên Địa Đại Trận toàn lực phát động, đột nhiên buồn bực kêu la: “A? Có người dám đến đánh chúng ta? Còn đem chúng ta coi là học đồ Vu Điện năm đó, còn có thể tùy ý bắt nạt?”

Tức giận mắng vài câu, đôi mắt Thái Ti đột nhiên biến thành màu đen thuần túy, không có bất cứ hào quang gì. Màu đen như muốn cắn nuốt tất cả thời gian. Hẩn lật tay lấy ra một tòa bạch cốt tế đàn, cắn răng đem Đinh Đầu Thất Tiễn Thư đặt ở trên tế đàn, sau đó hoa chân múa tay quay quanh tế đàn hát vang nhảy múa điên cuồng, thân thể như bị ngứa điên run rẩy không ngừng.

Ở phía sau Thái Ti, một hư ảnh khí đen nặng nề từ từ hiện lên, bóng đen mờ lung cao tới vạn trượng nhìn Thái Ti một cái thật sâu, sau đó thông thả, như trên đầu treo mấy trăm ngọn núi lớn nặng nề, chậm rãi ngẩng đầu lên, sau

đó hướng mấy chục vạn kẻ địch ngoài cửa thành nam đang chen chúc xung phong đến lạnh nhạt nhìn qua.

Thái Ti đột nhiên phun ra một ngụm máu, sau đó lượng lớn tinh thần lực và linh khí trong lòng đất gào thét ủa vào thân thể hắn, hóa thành sương mù đen cuồn cuộn không ngừng rót vào thân thể hư ảnh phía sau hắn.

Thân hình hư ảnh rõ ràng hơn chút, hai tay hắn kết ấn, mười ngón vặn vẹo như rắn, một vu ấn cổ xưa phức tạp bỗng dừng thành hình, sau đó lặng yên điểm một cái —— liền nhìn thấy mấy chục vạn trọng giáp chiến sĩ ngoài cửa thành nam gào thét lao tới đột nhiên thân thể cứng đờ. Khoảng chín phần mười Đại Vu hai chân mềm nhũn không đứng vững, lão đảo cầm đầu ngã xuống.

Sinh mệnh tinh khí như thủy triều, không ngừng từ trong cơ thể những Đại Vu này tản mạn khắp nơi. Mặc cho bọn hắn cố gắng điều động vu lực như thế nào, lại không cách nào ngăn cản tà lực khủng bố trong minh minh truyền đến, sinh mệnh lực bọn hắn đang nhanh chóng trôi mất. Trong chớp mắt khoảng chín phần mười Đại Vu liền trở nên già nua, ngọn lửa sinh mệnh có thể tắt bất cứ lúc nào.

Tương ứng, Thái Ti ngày thường gió thổi cũng ngã như gà chọi, tinh khí thần của hắn đột nhiên nhảy vọt lên tới một cực hạn, mạch lạc toàn thân ‘Oành oành oành’ không ngừng bị tinh khí khổng lồ đột nhiên ủa vào mạnh mẽ mở ra, càng có vô số vu huyết được vu lực khổng lồ bổ sung bị mạnh mẽ mở ra.

Ngăn ngừa mấy hơi thở, mấy vạn mạch lạc, trên trăm vạn vu huyết Thái Ti nắm giữ hoàn thành mở hết, hắn thành kẻ may mắn thứ hai trong phủ đệ Nghiêu Bá kế sau Cơ Hạo đạt tới Đại Vu đỉnh phong!

Bóng đen phía sau Thái Ti cắn nuốt lượng lớn sinh mệnh tinh nguyên, thân hình hắn trở nên hầu như thực chất. Đôi mắt hắn đen sì, giống như đôi mắt Thái Ti không chút hào quang, như muốn cắn nuốt toàn bộ trong thiên địa.

Hắn hướng những kẻ địch cửa thành nam nhìn một cái thật sâu. Một lần này,

trong những Vu Vương kia cũng có rất nhiều người sinh mệnh tinh khí bắt đầu điên cuồng trôi đi, mặc cho các Vu Vương đó thúc dục đủ loại vu phù, ngọc phù muốn ngăn cản công kích tà dị, nhưng sinh mệnh tinh khí vẫn đang không ngừng trôi đi, điên cuồng trôi đi.

Thái Ti đột nhiên cảm đầu đập xuống đất, hắc ‘xì xồ xì xồ’ niệm tụng chú ngữ, rút ra một thanh ngọc đao màu đen, tàn nhẫn dị thường đem năm ngón tay tay trái mình cắt xuống, hóa thành năm luồng huyết quang rót vào trong Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Cổ tay nhoáng lên một cái, năm ngón tay một lần nữa sinh ra, Thái Ti nghiêng rặng, dứt khoát đem cả cánh tay trái mình chặt ngnag bả vai, cũng hóa thành huyết quang ném vào tế đàn: “Tổ linh phù hộ, đem những kẻ chết tiệt đó xử lý toàn bộ! Nơi này là địa bàn của em rể ta, ai dám động, ta liều mạng với hắc!”

Thái Ti khàn cả giọng thét chói tai, trong đôi mắt tràn ngập điên cuồng.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư chợt hóa thành một cột khí điềm xấu xám xịt phóng lên cao, trong hư không một mảng quang ảnh khó có thể hình dung chợt lóe rồi biến mất, ba mươi sáu vị Vu Đế ngoài Nghiêu Sơn thành đồng thời giờ huyền băng đại bồng, đang muốn hưởng hư ảnh Bí Hỷ thủ hộ đại trận hung hăng nện xuống.

Đột nhiên có ba vị Vu Đế cùng cất tiếng kinh hô, giáp trụ trên thân bọn họ cấp tốc mục nát, phong hoá, như đỉnh sắt ngâm trong axit đặc mấy vạn năm nhanh chóng hóa thành lổm đổm theo gió bay đi. Phía dưới giáp trụ sụp đổ, ba con vượn lớn toàn thân lông rậm màu đen hiện ra thân hình, lông đen của bọn nó cấp tốc héo rũ, tái nhợt, như thời gian đột nhiên nhanh hơn mấy ức lần ở trên thân bọn họ, trong ngắn ngủn vài nhịp thở bọn họ đã trở nên già nua không chịu nổi.

Hít một hơi thật sâu, Vu Đế tinh huyết khổng lồ trong cơ thể ba vị Vu Đế nhanh chóng lưu chuyển toàn thân, lông rậm héo rũ, tái nhợt nhanh chóng nảy

sinh, một lần nữa biến thành màu đen, cơ nhục khô quắt cũng một lần nữa khôi phục no đủ.

Nhưng Thái Ti một đao đem một cái chân mình chặt xuống, hung hăng vút ở trên tế đàn.

Uy lực Đinh Đầu Thất Tiễn Thư tăng vọt, hư ảnh màu đen thật lớn phía sau Thái Ti chỉ tay phải, một luồng khí đen nhập vào Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Ba vị Vu Đế bị nguyên rửa cùng cất tiếng gào thét, tinh khí trong cơ thể bọn họ giống như nước lũ vỡ đê chảy tuồn tuột, ba người chột toàn thân vô lực từ trên cao rơi xuống, ngã nặng trĩch trên mặt đất.

Vô số sợi xích do ánh sáng bảy màu ngưng tụ gào thét từ trong thành bay ra, đem ba vị Vu Đế trói thật chặt, kéo vào trong thành trấn áp.

Chương 525: Loạn Không

Ba con vượn lớn bị bắt sống, Vu Đế khác đang công thành nhất thời bị dọa giật mình.

Bỏ qua hư ảnh Bí Hỷ dày nặng như núi tấn công không vỡ, ba mươi ba vị Vu Đế hội tụ cùng một chỗ, huyền băng đại bổng trong tay cuốn lên tầng tầng sóng nước, hung hăng hướng một đoạn tường thành vừa rồi ba con vượn lớn bị tóm vào nện xuống.

Thiếu Ti tọa trấn phủ đệ Nghiêu Bá nhú nhú đầu lông mày. Nhiều Vu Đế như vậy liên thủ công kích, nàng cũng có chút không chắc Thiên Địa Đại Trận của Nghiêu Sơn thành có thể thừa nhận công kích mãnh liệt như thế hay không. Nơi này dù sao cũng là hùng thành Cơ Hạo trả giá cực lớn, muốn thần nhân đúc cho mình, nếu có bất cứ tổn hại nào, nàng cũng cảm thấy rất có lỗi với Cơ Hạo.

Tay nhoáng lên một cái, một khối ngọc phù màu xanh lóe ra linh quang, trên trời mười hai đạo quang vũ màu bạc tung hoành lui tới, Thập Nhị Nguyên Trần Diên Đảo Loạn Không Trận nhất thời phát động.

Trước mắt ba mươi ba vị Vu Đế tụ tập cùng một chỗ lóe ngân quang một phen, dưới chân đột nhiên phập phù bất định một lúc, sau đó thân thể cấp tốc xoay tròn, như lá rụng trong gió hoàn toàn không dùng được sức.

Đại bổng bọn họ hung hăng vung mềm nhũn nện xuống, chợt nghe tiếng rú thảm không dứt bên tai, cả mảng lớn bọt sóng bọn họ cuốn lên, thế mà tất cả đều rơi ở trong đội ngũ trọng giáp chiến sĩ bốn phía công thành.

Các trọng giáp chiến sĩ đó tuy đều là Đại Vu tinh nhuệ, nhưng làm sao thừa nhận được Vu Đế công kích?

Đầu sóng màu đen như ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống, gào thét đánh ở trong đội ngũ dày đặc, trong tiếng ‘Ào ào’ từng mảng lớn trọng giáp chiến sĩ bị

sóng nước đập nát, máu tươi và thịt nát từ trong khe hở chiến giáp phun ra, đem cả mảng lớn sóng nước nhuộm đỏ bồng.

Ba mươi ba vị Vu Đế công kích nện lung tung ở ngoài cửa thành bốn phía, kẻ địch đánh bất ngờ Nghiêu Sơn thành cách cửa thành còn xa mười mấy dặm đã bị thủ lĩnh của mình đánh cho hóa thành tro bụi.

Không chỉ có thế, các Vu Đế này còn kinh ngạc phát hiện, bọn họ vốn hội tụ cùng một chỗ, nhưng sau khi một mảng ngân quang vừa rồi hiện lên, bọn họ thể mà lại tách ra xa xa, ngăn cách giữa nhau ít nhất hơn trăm dặm.

“Mau mau cứu người!” Các trọng giáp chiến sĩ tinh nhuệ kia tử thương thảm trọng, đó đều là tộc nhân của bọn hắn! Nhưng các Vu Đế đó không thể phân tâm đau lòng những chiến sĩ kia, mà là khàn cả giọng hô quát lẫn nhau, muốn nhanh chóng đem ba con vợ lớn bị bắt sống đoạt ra.

Những con vợ lớn đó còn sống, nếu Cơ Hạo đem bọn họ sống sờ sờ đưa tới trước mặt Đế Thuấn, nghiêm hình tra tấn ép hỏi một phen ra thân phận người chủ sử phía sau màn, vậy chủ nhân bọn họ cũng sẽ có tai ương mất mạng.

Nơi này là Nghiêu Sơn, là đất phong của Nghiêu Bá Cơ Hạo, là đất phong Đế Thuấn ở trên đại điển hiến tế thiên địa thần linh, trước mặt vô số đại nhân vật nhân tộc, lấy quân công sắc phong cho Cơ Hạo. Đây là lãnh thổ tư nhân được toàn bộ cao tầng nhân tộc thừa nhận, là lãnh địa tư nhân được luật pháp nhân tộc che chở.

Bọn họ lần này thừa dịp Cơ Hạo không có mặt đánh bất ngờ Nghiêu Sơn thành, thật sự xúc phạm luật pháp cả nhân tộc, xúc phạm lợi ích của toàn bộ ‘Bá, hậu’ nhân tộc được đất phong tư nhân.

Một khi sự tình bại lộ, toàn bộ ‘Bá, hậu’ nhân tộc, còn có gia tộc sau lưng bọn họ từ trên lãnh địa tư nhân thu hoạch đủ lợi đều sẽ liên thủ tiêu diệt bọn họ. Không cần nói chủ tử bọn họ, là chủ tử của chủ tử bọn họ, cũng không đỡ được cả nhân tộc tiến công.

“Mau, mau, đánh vào!” Những Vu Đế đó đã triệt để hỗn loạn, một người trong đó khàn cả giọng gầm rú: “Người còn chưa chết, đều tập hợp lại cho ta, tấn công một cửa thành. Đánh vào! Mau, mau!”

Trong Nghiêu Sơn thành, những chiến sĩ quân địch dùng bí pháp lén vào trong thành cũng điên cuồng tru lên, một đám như chó điên hướng về cửa thành không ngừng tấn công.

Nhưng Thiên Địa Đại Trận mở ra, bốn cửa thành bắt đầu chậm rãi đóng lại, bầu trời càng có tinh thần lực ngưng tụ thần lôi bảy màu không ngừng hạ xuống, đánh cho các chiến sĩ đó tan xương nát thịt. Mặc cho bọn họ cố gắng xung phong, sau gần ngàn mười mấy hơi thở, kẻ địch trong thành chỉ còn lại có không đến trăm người, hơn nữa bọn họ đều bị lôi quang đánh cho lăn khắp mặt đất, căn bản không tổ chức nổi xung phong hữu hiệu.

‘Thùng, thùng thùng’, tiếng đánh nặng nề không dứt bên tai, từng cái cửa thành chậm rãi đóng lại. Pho tượng ma thần chính giữa cửa thành sáng lên, phun ra cả mảng lớn quang sáng đem cửa thành bịt thật chặt.

Ngoài thành, các Vu Đế kia bước ra một bước, muốn một lần nữa tụ tập cùng một chỗ, liên thủ đánh vỡ kết giới Thiên Địa Đại Trận.

Nhưng bọn họ sau khi bước ra một bước, trước mắt lại là ánh sao lóe loạn, thân thể bọn họ mơ hồ bất định một trận, như có một bàn tay to vô hình cầm lấy bọn họ tùy ý ném, bọn họ bị ném bừa ra ngoài mấy trăm dặm, khoảng cách giữa nhau từ hơn trăm dặm ban đầu chợt gia tăng đến hơn ba trăm dặm.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả những trọng giáp chiến sĩ ngoài thành ở dưới công kích bạo lực của bọn họ còn sót lại, bọn họ chỉ cần thân thể khẽ động, sẽ bị truyền tống bất kỳ đến các nơi ngoài thành. Chỉ nhìn thấy mấy chục vạn chiến sĩ thân khoác trọng giáp như quý my, bọn họ điên cuồng chạy, thân thể bọn họ thì lóe ra bất định trong chốc lát xuất hiện ở nơi này, trong chốc lát xuất hiện ở nơi kia.

Thậm chí có một số Đại Vu xui xẻo đột nhiên xuất hiện trên không cách mặt đất ngàn dặm, đáng thương những Đại Vu này còn chưa có năng lực một mình phi hành, bọn họ kêu thảm từ trên cao rơi xuống, hung hăng đập ở trên mặt đất cứng rắn vô cùng ngoài thành, ngã tới mức chia năm xẻ bảy.

“Chết tiệt, đây là chuyện gì?” Một vị Vu Đế tức giận, hấn vung đại bổng, hỗn loạn hướng về Nghiêu Sơn thành hung hăng bổ xuống một gậy.

Thân thể vị Vu Đế này nhoáng lên một cái, hấn chột từ chỗ ban đầu biến mất, chờ thời điểm hấn xuất hiện trở lại, hấn đã tới phía sau một vị Vu Đế khác, đại bổng của hấn mang theo một cơn ác phong, hung hăng nện ở trên ót đồng bạn mình.

Đáng thương Vu Đế kia rên cũng chưa rên được một tiếng, nửa bên đầu bị đập vỡ nát, may mắn sinh mệnh lực của Vu Đế cực kỳ mạnh mẽ, vị Vu Đế này rú thảm một tiếng, tinh huyết tràn lên, cái đầu vỡ nát cấp tốc sinh trưởng ra, trong vài nhịp thở đã khôi phục bình thường.

Các Vu Đế khác cũng ra tay lung tung, nhưng bọn họ không động thủ còn tốt, bọn họ vừa động thủ, công kích của bọn họ khẳng định sẽ rơi ở trên thân đồng bạn của mình. Trong vài nháy mắt ngắn ngủn, ba mươi ba vị Vu Đế cho đồng bạn của mình bảy tám đòn nặng, bản thân cũng trúng vài đòn nặng, tổn thất lượng lớn Vu Đế tinh huyết, một đám mờ mịt không biết làm sao lơ lửng ở giữa không trung, cũng không dám ra tay lung tung nữa.

Thập Nhị Nguyên Trần Diên Đảo Loạn Không Trận chính là thần dị khó lường như thế, nó cũng không có lực sát thương trực tiếp, nhưng ở trong phạm vi đại trận bao phủ, mặc cho người Vu Đế cường đại bao nhiêu, một thân mười thành mười bản lĩnh, ngay cả nửa phần cũng không thi triển được!

Trừ phi những Vu Đế này thấm nhuần thiên cơ, đối với không gian, thời gian cùng các thiên địa đại đạo khác lĩnh ngộ đạt tới khoảng bảy tám phần tiêu chuẩn của Vũ Dư đạo nhân, nếu không bọn họ đừng nghĩ phá vỡ tòa đại trận này bình

yên rời khỏi.

Nhưng Vũ Dư đạo nhân tồn tại cỡ nào?

Những Vu Đế này chỉ tu thân thể, chỉ chú trọng rèn luyện vu lực cùng rèn luyện thân thể, tuy lực công kích mạnh mẽ vô cùng, nhưng bọn họ không tu linh hồn, không luyện nguyên thần, cảm ngộ đối với thiên địa đại đạo gần như bằng 0!

Muốn phá vỡ Thập Nhị Nguyên Trần Điên Đảo Loạn Không Trận đào tẩu, đối với những tên xui xẻo này mà nói, căn bản là chuyện không có khả năng.

Dần dần, toàn bộ địch nhân ngoài thành đều tuyệt vọng dừng mọi động tác, một đám không biết làm sao nhìn ánh sáng lành bảy màu bao phủ Nghiêu Sơn thành.

Chương 526: Nhục Nhã

Chân trời, một đám mây lửa quay cuồng mà đến, Cơ Hạo dẫn theo đại đội nhân mã về tới Nghiêu Sơn thành.

Nhưng vừa vào Nghiêu Sơn, Cơ Hạo nhìn thấy chính là một cảnh tượng như vậy—— trong Thiên Địa Đại Trận, ba con cự long hóa thành ẩn tỳ bảy màu trấn áp ba con vượn lớn, mặt khác có ba mươi ba vị Vu Đế đứng ở giữa không trung không dám nhúc nhích, ngoài thành khắp nơi hỗn độn, ít nhất trên trăm vạn thi thể tàn phá nằm, bốn phương tám hướng còn đứng hai ba mươi vạn tinh nhuệ chiến sĩ thân khoác trọng giáp.

Thiên Địa Đại Trận phát động, tường quang thụ khí bảy màu xông lên cao hơn ngàn dặm, một bánh xe ánh sáng bảy màu loá mắt bao phủ phạm vi vạn dặm.

Trong ánh sáng bảy màu, có thể thấy được từng đạo ngân quang kỳ dị lúc ẩn lúc hiện, trong hư không như có một số lực lượng thác loạn phức tạp nào đó đang dao động, loại lực lượng này biến ảo khó dò, huyền ảo vô cùng, khiến Cơ Hạo trong chốc lát cũng không rõ manh mối.

Xe liền kéo theo đám mây lửa lớn từ trên cao hạ xuống, nhanh chóng dừng ở trong phủ đệ Nghiêu Bá.

Cơ Hạo kéo tay Man Man nhảy xuống xe liền, Man Man đã hô to gọi nhỏ kêu la: “Thiếu Ti, Thiếu Ti! Có người công thành! Chúng ta trên đường cũng đụng phải kẻ địch, nhưng đều bị chúng ta bắt được rồi, các người nơi này thế nào?”

Thái Ti thở hỗn hển vòng quanh tể đàn vòng vòng, bỗng dừng nhìn thấy Cơ Hạo, hắc ‘Thịch’ một cái mềm nhũn dưới đất, cả người toát mồ hôi như tương lẫn bầm: “Cơ Hạo đã trở lại, tốt rồi, thỏa đáng rồi, ngủ thôi!”

Nhắm mắt lại, thăng cha này ngay cả tế đàn cũng lười thu thập, cứ như vậy mang theo tử khí hắc vụ nồng đậm toàn thân mơ màng ngủ.

Nhưng mọi người đều rõ ràng cảm nhận được, ở trong cơ thể Thái Ti, có một lực lượng hùng hồn như rồng đang cấp tốc xoay tròn, lực lượng này đang điên cuồng cải tạo thân thể hắc, khiến thân thể hắc trở nên cực độ rắn chắc, càng làm trên da hắc xuất hiện vô số thần văn rậm rạp màu đen, thoát nhìn rất dọa người.

Bóng đen lơ lửng ở phía sau Thái Ti nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu. Hắc chỉ tay, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư trên tế đàn chợt nhoáng lên một cái, ba mươi ba vị Vu Đế giữa không trung ngoài thành đột nhiên thân thể khẽ giật, lượng lớn sinh mệnh tinh nguyên không ngừng tiết ra ngoài, hóa thành từng luồng sáng mạnh mắt thường có thể thấy được không ngừng hội tụ vào trong cơ thể Thái Ti.

Thái Ti thỏa mãn nháy khò khè, bóng đen sau khi mượn dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ít nhất rút đi bốn thành sinh mệnh tinh nguyên của ba mươi ba vị Vu Đế, lúc này mới chậm rãi hóa thành một luồng khí đen nhập vào mi tâm Thái Ti.

Trong tiếng ‘Leng keng’, sinh mệnh tinh nguyên bóng đen đó dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư rút ra có một nửa dung nhập thân thể Thái Ti, một nửa còn lại thì bị hắc dùng lực lượng cường đại áp súc thành một viên tinh thạch màu máu to bằng vại nước, lặn yên lơ lửng ở trước mặt Cơ Hạo.

“Đây là chia của sao?” Cơ Hạo vỗ vỗ khối tinh thạch màu máu này, rất tò mò hỏi bóng đen thân thể cấp tốc tiêu tán, nhưng gia hỏa này không rên một tiếng.

Thiếu Ti mang theo một tia mệt mỏi từ trong đại điện đi ra, nàng đi đến trước mặt Cơ Hạo, lau lau giọt mồ hôi trên trán, có chút mệt mỏi nói: “Thao túng hai tòa đại trận, có chút gian nan... Cơ Hạo. Bí pháp tu luyện nguyên thần nọ huynh nói, ta thấy, ta và Man Man vẫn là học đi. Tựa như tòa đại trận thác loạn hư không kia, phải có nguyên thần lực mới có thể sử dụng như ý.”

Cơ Hạo kéo tay Thiếu Ti, trong lòng vui mừng một phen: “Học là đúng, nguyên thần đại đạo và vu lực chúng ta trước kia rèn luyện khác nhau, tu luyện

vu lực chỉ có thể khiến chúng ta có lực lượng cường đại, nhưng lợi ích của nguyên thần đại đạo thì nhiều lắm.”

Tiếng bước chân dày đặc truyền đến. Vũ Mục toàn thân thịt béo quay cuồng, mang theo đám đông chiến sĩ lao tới. Mấy chục tên tráng hán cả người là máu bị gân rỗng trối chặt, bị Vũ Mục kéo như dắt chó, một đường ma sát mặt đất bị kéo tới.

“Đám tạp chủng chết tiệt này!” Vũ Mục hỗn hển tru lên: “Bọn hăn thế mà đánh lén một số người hầu trong thành, ngang ngược lột da bọn họ chế thành vu khí lẫn vào. Quả thực buồn cười!”

Nói đến chỗ tức giận, Vũ Mục hung hăng một cước đem cánh tay một tráng hán đá nát.

Sắc mặt Cơ Hạo chợt âm trầm xuống, những gia hỏa này thế mà lại dùng thủ đoạn như vậy trà trộn vào thành?

Thiếu Ti cũng nhíu mày. Nàng tức giận nói: “Cửa thành có chiếu yêu bảo giám, nhưng hào quang quá mạnh, chúng ta ngày thường cũng không mở ra.”

Bọn Khoa Nga thị kiến tạo thành trì, các thượng cổ thần khí uy lực cực lớn, công hiệu rất nhiều, chỉ thần khí phòng bị kẻ địch dùng các loại vu bảo, ảo thuật trà trộn vào thành trì đã có ba mươi sáu loại. Trong đó trực tiếp nhất chính là trang bị chiếu yêu bảo giám ở trên cửa thành.

Loại thượng cổ thần khí này một khi mở ra, sẽ có mảng lớn thần quang chiếu rọi trăm dặm, trong trăm dặm phạm là người trên người dùng vu bảo thay đổi hình bóng, hoặc là dùng ảo thuật thay hình đổi dạng, đều sẽ bị chiếu yêu bảo giám trực tiếp chiếu ra chân thân.

Nhưng Cơ Hạo vì không khiến người ta chú ý, dùng Thập Nhị Nguyên Trần Điên Đảo Loạn Không Trộn che phủ toàn bộ hào quang của Nghiêu Sơn thành, loại thần khí động cái phóng ra trăm dặm thần quang này càng đóng lại toàn bộ.

Không ngờ chính là thủ đoạn giấu tài này, lại thành sơ hở bị kẻ địch lợi dụng.

“Là lỗi của ta!” Cơ Hạo vỗ vỗ mu bàn tay Thiếu Ti, lạnh lùng nói: “Về sau toàn bộ giám sát thần khí mở ra cả ngày, cho dù có một con kiến mang địch ý đối với chúng ta, cũng không thể để bọn nó tới gần Nghiêu Sơn thành trong vòng trăm dặm.”

Nghị luận âm ẩm một phen, Thiếu Ti vung thần trượng, trong đại viện phủ đệ Nghiêu Bá, một khối bình đài cực lớn dài rộng đều trăm trượng, bốn phía dùng các loại pho tượng thần thú trang trí dần dần bay lên, nhanh chóng bay đến trên trời cao cách mặt đất trăm dặm.

Đứng ở trên bình đài mây khói bao phủ, Cơ Hạo nhìn các Vu Đế lơ lửng giữa không trung không dám nhúc nhích kia, đột nhiên cười lạnh: “Chạy cho ta, nhảy cho ta, khóc đi kêu đi cho ta, tùy tiện làm chút gì đó đi. Một đám thành thật nhu thuận đứng ở chỗ này như vậy làm gì? Các người không phải muốn diệt thành sao? Không phải muốn giết sạch con dân dưới trướng ta sao? Sao không động thủ?”

Một vị Vu Đế hỗn hển hướng tới Cơ Hạo rít gào: “Nghiêu Bá, người đừng tưởng rằng...”

“Vả miệng!” Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng.

Thiếu Ti vung thần trượng, giữa không trung ráng bảy màu quanh quẩn, một bàn tay to bằng chậu rửa mặt đột nhiên ngưng tụ, hung hăng vả một chưởng ở trên mặt Vu Đế kia, đem răng trong mồm hắn đánh bay hết ra.

“Vả miệng toàn bộ, đánh tới chết cho ta!” Cơ Hạo phất phất tay, cười lạnh nói: “Dù sao, bọn hắn da thô thịt dày, cũng khó đánh chết bọn hắn!”

Thiếu Ti cười lạnh, hung hăng nhìn những kẻ địch đánh lén Nghiêu Sơn thành, muốn triệt để phá hủy toàn bộ lãnh địa Nghiêu Bá, nghiêng răng hung hăng vung thần trượng của mình. Trong hư không mấy ngàn bàn tay to như lưu ly bảy

màu cấp tốc vung, khắp bầu trời đều là chường ẩn bay loạn, chợt nghe một đợt tiếng vang thanh thúy ‘Bộp bộp’, ba mươi ba vị Vu Đế bị đánh cho mặt đỏ bừng, đầu sưng như đầu heo.

Trong Nghiêu Sơn thành, vô số con dân cùng chiến sĩ của Nghiêu Bá đứng trên đường cái, xa xa nhìn động tĩnh trên không.

Nhìn thấy những Vu Đế kia không dám có chút động tác bị đánh cho mặt mũi bầm dập, các con dân cùng chiến sĩ đều cao giọng hoan hô, thậm chí có người hoa chân múa tay.

Đó chính là Vu Đế, Vu Đế cường đại giống như quỷ thần!

Nhưng ở chỗ Cơ Hạo, Vu Đế cũng bị giáo huấn như cháu nội!

Vô số đạo tín ngưỡng niệm lực tinh thuần dị thường, so với ngày thường cường đại hơn gấp trăm lần cuộn cuộn rót vào thân thể Cơ Hạo, khiến nguyên thần Cơ Hạo vạn phần thoải mái run rẩy một trận.

“Nghiêu Bá, Nghiêu Bá, khoan động thủ!”

Rất xa, Ngọc Long Hà Bá tiên phong đạo cốt đập một đám mây nước bay tới.

Chương 527: Lấy Cớ

Phủ đệ Nghiêu Bá, đại diện thảo luận chính sự.

Cơ Hạo ngồi ngay ngắn ở trên ngai báu tinh kim chính giữa, ngai báu thiên thần tỉ mỉ rèn tạo hình thô mà tráng lệ, trang trí vờn quanh ngai báu dùng là chín con hỏa long, chín con hỏa phượng, chín con hỏa kỳ lân toàn bộ dùng tinh kim trộn lẫn bột phấn hỏa hệ vu tinh đúc thành, toàn thân ánh lửa bắn ra bốn phía, Cơ Hạo giống như ngồi ở trên một ngọn núi lửa nho nhỏ.

Hai bên ngai báu, Thiếu Ti và Man Man phân biệt ngồi ở trên hai cái ngai báu quy mô nhỏ hơn chút, giống với Cơ Hạo, trên cao nhìn xuống quan sát Ngọc Long Hà Bá đứng ở đại điện trong sắc mặt khó coi, cử chỉ rất khẩn trương.

Thiên Địa Đại Trận vẫn toàn lực mở ra, tinh thần lực hỗn hợp linh khí trong lòng đất, ngưng tụ ra mấy chục vị kim giáp thần nhân đứng trong đại điện, những con rối chiến đấu linh khí ngưng tụ này khí tức mạnh mẽ, mỗi một con khí tức đều có thể so với Vu Đế.

Những con rối chiến đấu linh khí ngưng tụ này sức chiến đấu thật sự so với Vu Đế còn mạnh mẽ đáng sợ hơn. Bọn nó hoàn toàn dựa vào đại trận mà thành, chỉ cần đại trận bảo trì đầy đủ, chỉ cần tinh thần lực và địa mạch linh khí chưa đoạn tuyệt, bọn nó sẽ vĩnh sinh bất diệt, mặc cho người bao nhiêu đối thủ vây công cũng không làm gì được bọn nó.

Lại thêm đám người Chúc Dung Long, Chúc Long Viêm mang theo mấy ngàn tinh nhuệ đăng đẳng sát khí đứng hầu hai bên, đại diện thảo luận chính sự to lớn như Diêm La điện phủ, sát khí ngập trời hầu như ngưng tụ thành thực chất, đè hết ở trên người Ngọc Long Hà Bá.

Cơ Hạo không nói một tiếng, chỉ nhìn chăm chăm Ngọc Long Hà Bá.

Thiếu Ti và Man Man thấy Cơ Hạo không mở miệng, các nàng tự nhiên cũng

không nói một lời, ngay cả Man Man ngày thường nhảy nhót nhất, trừ lúc ngủ vĩnh viễn không thể an tĩnh lại, cũng bày ra một bộ dáng lạnh lùng, kiêu căng ngồi ở trên ngai báu liên thanh cười lạnh.

Không khí sát khí lạnh lẽo mà cứng ngắt khiến trên trán Ngọc Long Hà Bá đổ mồ hôi lạnh. Hắn luôn bưng cái giá, nghiêng chặt rằng chết sống không chịu mở miệng đầu tiên, nhưng qua suốt một khắc đồng hồ, hắn rốt cuộc không chịu nổi không khí khác thường, có chút chật vật ho khan vài tiếng.

“Hà Bá đại nhân bị phong hàn, hôm nay không thích hợp nghị sự. Người đâu, đưa Hà Bá đại nhân đi phòng khách, phải thêm nhân thủ chiếu cố cho tốt. Toàn lực mở ra đại trận, đem bọn đui mù ngu xuẩn bên ngoài chém hết cho ta.”

Ngọc Long Hà Bá vừa ho khan vài tiếng, muốn mượn cái này đánh vỡ không khí quý dị lạnh như băng trong đại điện. Nhưng Cơ Hạo lập tức bắt lấy hắn ho khan, hạ lệnh bảo người ta đem hắn đưa đi phòng khách.

Ngọc Long Hà Bá nhất thời khẩn trương, hắn vội vàng lớn tiếng nói: “Nghiêu Bá đại nhân, ta lần này đến có việc bẩm báo! Quân đội ngoài thành, chính là thủy quân sông Hoài ta quá cảnh, Nghiêu Bá vì sao đột ngột hạ sát thủ, giết thủy tộc ta vô số, còn giết chết nhiều chiến sĩ tinh nhuệ như vậy của thủy quân sông Hoài ta?”

“Cái đcm!” Cơ Hạo đoan đoan chính chính ngồi ở trên ngai báu cao ngất như núi nhỏ, khí tức nghiêm nghị, dày nặng mà biến. Kim Ô Liệt Diễm Bào tỏa sáng rạng rỡ, phối hợp bàn dài tinh kim điêu khắc rồng trước mặt hắn, bộ dạng hắn so với Đế Thuấn càng giống nhân vương hơn.

Nhưng nghe xong lời Ngọc Long Hà Bá nói, Cơ Hạo rất dứt khoát mắng một câu thô tục, sau đó chỉ vào Ngọc Long Hà Bá lớn tiếng quát: “Đánh ngũ chi hắn, phong tỏa vu lực toàn thân hắn, đuổi ra khỏi thành.”

Chúc Dung Long, Chúc Long Viêm đồng loạt tiến lên một bước, hướng Cơ Hạo ôm quyền khom người dò hỏi: “Đại nhân. Cái gì gọi là ngũ chi?”

Cơ Hạo sắc mặt quý dị, vẻ mặt vi diệu hướng bọn họ nháy mắt, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn lướt qua ở hạ thân Ngọc Long Hà Bá.

Chúc Dung Long, Chúc Long Viêm và một đám tướng lĩnh Nghiêu Bá lĩnh trong đại điện như bừng tỉnh đại ngộ ‘Ồ’ một tiếng. Sau đó một đám hưng phấn đến cực điểm bẻ tay, sốt sắng hướng Ngọc Long Hà Bá lao lên.

Cơ Hạo thế mà dám hạ mệnh lệnh như vậy?

Hơn nữa mục tiêu hăn hạ lệnh còn là Ngọc Long Hà Bá?

Ngọc Long hà, đây là mười đại thủy mạch đứng đầu trong trăm vạn nhánh nhỏ của sông Hoài, Ngọc Long Hà Bá càng là trọng thần dưới trướng thủy thần sông Hoài Vô Chi Kỳ. Phong hào ‘Hà Bá’ giống với ‘Nghiêu Bá’ của Cơ Hạo, là chức quan chính thức nhân vương sắc phong, đại biểu chính thần một phương thủy vực.

Đánh gãy ngũ chi của ‘Ngọc Long Hà Bá’? Đám gia hỏa Chúc Long Viêm và Chúc Dung Long hưng phấn thiếu chút nữa ngất đi. Đánh gãy ngũ chi một tên Hà Bá, nghĩ thôi đã kích động vô cùng, cái này có thể coi là công trạng quang huy ‘lưu danh trăm đời’ hướng các tộc nhân khoe khoang vô số năm!

Mười hai vị Vu Đế đồng loạt ra tay, loáng cái đã đem Ngọc Long Hà Bá đè xuống đất.

Ngọc Long Hà Bá khàn giọng giãy dụa rống giận, nhưng còn chưa chờ hăn thúc dục chú pháp, hũ nước hắc ngọc trong tay hăn đã bị Man Man nháy xuống khỏi ngai báu một đi, tùy ý thưởng thức một phen, tùy tay ném vào túi gấm bên hông.

Không còn hũ nước hắc ngọc trong tay, một thân vu pháp mạnh mẽ của Ngọc Long Hà Bá trực tiếp bị phế bỏ bảy thành, hăn ở dưới đám người Chúc Long Viêm cùng Chúc Dung Long bạo lực áp chế điên cuồng giãy dụa rống giận, nhưng lực lượng thân thể hăn sao có thể so sánh được với đám dũng mãnh đó?

“Rắc rắc! Trước phế đi tay trái của người thế nào?” Chúc Long Diễm cao giọng lên cao nổi lên một thanh dung nham kim tinh rền mà thành đại chuỳ, cười ha ha hưởng sắc mặt vụn vụn Ngọc Long Hà Bá dò hỏi.

“Nghieu Bá đại nhân tha mạng!” Ngọc Long Hà Bá nhìn Cơ Hạo khàn giọng gào thét: “Lão phu cũng là Hà Bá nhân vương sắc phong, địa vị tương đương với Nghieu Bá ngài, ngài làm nhục lão phu như thế, nhân vương bên kia người không giải thích trôi đâu!”

“Giải thích được!” Cơ Hạo vung tay lên, Bà La Tư cùng bốn đại Vu Đế bên người hấn đột ngột xuất hiện ở trong đại điện, hấn nhìn Ngọc Long Hà Bá sắc mặt khó coi lạnh lùng nói: “Ngọc Long Hà Bá không biết vì sao đi ngang qua Nghieu Sơn, bị Bà La Tư con trai trưởng Kháng Nguyệt nhất mạch Bà La nhất tộc ám sát, bất hạnh gặp nạn... Bản bá nghe tin dẫn quân cứu viện, đáng thương Ngọc Long Hà Bá đã bị đánh chết!”

Dùng sức vỗ tay, Cơ Hạo mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh như băng ‘cất tiếng cười to’: “Không tệ, không cần phế bỏ ngũ chi hấn, trực tiếp đánh chết! Dùng thanh kiếm này!”

Cơ Hạo vung tay, một thanh kiếm sắc bén Bà La Tư chuẩn bị giấu ở trong không gian giới chỉ bay ra, nhẹ nhàng bay về phía Chúc Long Viêm.

Chúc Long Viêm cười quái dị ‘khắc khắc’ bắt được thanh kiếm sắc bén, tay rung lên cổ tay đem mũi kiếm để ở mi tâm Ngọc Long Hà Bá: “Có thể tự tay giết chết một gã Hà Bá? Còn là Hà Bá xếp hạng trước mười của thủy hệ sông Hoài! Con mẹ người, lão tử lần này sắp nổi bật rồi!”

Giọng nói của Ngọc Long Hà Bá hoàn toàn biến điệu, hấn nhìn năm người bọn Bà La Tư, nói năng lộn xộn kêu thảm: “Nghieu Bá, người sao dám như thế? Người có thể nào như thế?”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Ngọc Long Hà Bá, lạnh lùng nói: “Thủy quân sông Hoài các người quá cảnh, trên trăm vạn quân đội tinh nhuệ, vô số thủy tộc nhắc

lên nước lũ quá cảnh, thế mà không phát một phần công văn cho ta địa chủ này... Quân đội các người quá cảnh lại đánh lén thành bản bá ở.”

Hít sâu một hơi, Cơ Hạo nhẹ nhàng cười nói: “Hà Bá đại nhân ngài cũng đã có thể tìm được cái cớ như vậy, ta vì sao không thể tìm cái cớ hoang đường tương tự chứ? Hơn nữa thỉnh tin tưởng ta, cái cớ của ta so với cái cớ của Hà Bá đại nhân càng thêm hoàn mỹ, chứng cứ càng thêm đầy đủ!”

Cơ Hạo phất phất tay, lạnh giọng quát: “Giết đi. Cái cớ tốt bao nhiêu chứ!”

Ngọc Long Hà Bá khàn giọng rống giận. Chúc Long Viêm khẽ nâng cổ tay, trường kiếm nhập thật sâu vào mi tâm Ngọc Long Hà Bá. Vô số phù văn màu bạc trên lưỡi kiếm cấp tốc lóe lên, vô số khí sắc bèn bắn ra bốn phía, đem linh hồn Ngọc Long Hà Bá xay thành phấn.

Ngón tay nhẹ nhàng búng vài cái, Cơ Hạo thản nhiên nói: “Tiếp tục động thủ, đem những người ngoài thành giết hết đi!”

Người đã dám vươn móng vuốt, ta liền dậm chặt móng vuốt của người!

Để xem xem, ai chỗ dựa cứng, ai thủ đoạn ác!

Chương 528: Ngự Trạng

Ngoài ba vạn dặm, trong sông lớn.

Một tòa cung điện toàn thân dùng thủy tinh màu đen đúc thành đứng sừng sững ở đáy sông, bốn phía có vô số thủy tộc dữ tợn hung mãnh lui tới tuần tra.

Trong cung điện thủy tinh kích cỡ trăm trượng có động thiên khác, trong đại điện vuông vức rậm rạp trọng giáp chiến sĩ đứng sừng sững, một đám đôi mắt lam quang mơ hồ, toàn thân hàn khí ép người.

Vô Chi Kỳ ngồi ở trên ngai báu tận cùng bên trong đại điện, trước mặt bày một cái bàn dài, mấy thiếu nữ trai ngọc tinh lui tới, nhanh chóng đem các loại món ngon không ngừng đưa đến trước mặt Vô Chi Kỳ.

Bưng cốc rượu ba chân tinh kim tinh xảo hương trong mồm rót một ngụm rượu ngon, ăn một miếng đầu lưỡi cá mập thiếu nữ trai ngọc tinh đưa lên, Vô Chi Kỳ nheo mắt, cổ co duỗi rất cổ quái như súng bắn đạn.

“Nghieu Sơn thành, Nghieu Sơn thành, bề ngoài nhìn qua rách tung toé, Nghieu Sơn thành lại có sự cổ quái như thế?”

Vừa ăn uống thả cửa, Vô Chi Kỳ còn có thể phân ra tâm tư thấp giọng lầm bầm với tinh binh mãnh tướng trong đại điện lấy chục vạn để tính: “Khoa Nga thị bọn họ, rốt cuộc làm cho Cơ Hạo tiểu – tạp – chủng đó một tòa thành trì thế nào? Vu trận thế nào, có thể ngăn cản được ba mươi sáu đứa con của lão tử mãnh công?”

“Không lẽ, bọn Khoa Nga thị đem một số kỳ trân dị bảo nào đó của thượng cổ thiên đình trộm ra?”

“Hắc, hắc, từ sau một trận đại chiến năm đó, thượng cổ thiên đình khó khăn, ngay cả ngũ phương thiên đế cũng biến mất không dấu vết, thiên đình xuống dốc

không phanh, hiện tại bọn Khoa Nga thì đều cũng bán khổ lực cho người ta tộc sống qua ngày, trên tay bọn họ còn có thể có thứ gì tốt?”

Một lão quy khuôn mặt dữ tợn, đầu như cá sấu, trên mai trần đầy gai nhọn lồi lên chậm rãi bò tới, tròng lớn đôi mắt tỏa ra hung quang nhìn chăm chăm Vô Chi Kỳ, phát ra thanh âm bén nhọn:

“Đại nhân, tòa Nghiêu Sơn thành này khẳng định có cổ quái, nhưng chỉ cần chịu tiêu tiền, từ trong mồm đám thiên thần sa cơ thất thế kia chung quy có thể nghe được một ít tin tức. Hiện tại quan trọng hơn, là cần đem người bị nhốt của chúng ta cứu ra... Chỉ cần người không có việc gì, chúng ta bồi thường nhiều chút...”

Vô Chi Kỳ cầm lên một bình rượu, hung hăng nện ở trên đầu lão quy, bạo lực cắt ngang lời hăn.

Hung hăng trừng mắt nhìn lão quy một cái, Vô Chi Kỳ cười dữ tợn nói: “Bồi? Bồi cái gì? Lão tử đời này chỉ chiếm tiện nghi không chịu thiệt! Lần này là bọn hăn may mắn. Không ngờ trong thành bọn hăn có vụ trận phòng hộ mạnh như vậy, khiến ba mươi sáu đứa con hăm vào. Nhưng Cơ Hạo nghĩ hăn đã chết, chỉ bọn nhãi trong thành của hăn, bọn hăn chẳng lẽ còn dám hạ độc thủ đối với con của lão tử hay sao?”

“Ngọc Long thẳng nhãi đó mồm mép không tề, uy hiếp dụ dỗ một trận, hắc hắc, lão tử còn phải từ Nghiêu Sơn thành vất ra chút mớ!”

Vô Chi Kỳ đến hiện tại cũng còn chưa biết Cơ Hạo đã về tới Nghiêu Sơn thành, càng không biết hăn tự tay đem Ngọc Long Hà Bá đưa lên tuyệt cảnh. Hăn luôn cho rằng kế hoạch vẫn đang dựa theo ý nguyện của hăn phát triển, Bà La Tư đã diệt trừ Cơ Hạo cho hăn.

Chỉ cần Cơ Hạo chết, Nghiêu Bá lĩnh rảnh mất đầu, tốt nhất chính là Cơ Hạo còn chưa có con nối dõi, Nghiêu Bá lĩnh sẽ là đất vô chủ.

“Lão tử thủy quân sông Hoài quá cảnh, bọn tiểu tạp chủng dưới trướng Cơ Hạo ngang nhiên tập kích binh sĩ dưới trướng lão tử, tạo thành lão tử tử thương trăm vạn tinh binh, đây đều là thủy quân sông Hoài chúng ta, đều là lực lượng góp sức cho nhân tộc!”

“Chắc chắc, chết nhiều con như vậy, lão tử cũng không tham, Nghiêu Bá lĩnh đền cho lão tử là được!”

Vô Chi Kỳ cười đến mắt cũng nheo thành một đường. Hắc hung hăng vỗ bàn lớn tiếng cười nói: “Không tệ, cứ làm như vậy! Liệt Sơn Húc đám ngốc tiểu tử kia, còn ở sau lưng lén lút mưu đồ cái này mưu đồ cái kia, lão tử lưỡi dùng âm mưu quỷ kế, trực tiếp dùng bạo lực cũng có thể đem sự việc làm tốt!”

Lão quy trợn mắt, không nói gì phủ phục ở dưới đất.

Vô Chi Kỳ lại rót vào mồm một chén rượu, tùy tay tóm lấy một thiếu nữ trai ngọc tinh ôm vào trong lòng, hai tay vuốt ve từ trên xuống dưới, khiến cho thiếu nữ trai ngọc tinh kiều diễm kia cười ‘Khanh khách’ không ngừng. Vô Chi Kỳ dương dương đắc ý thưởng thức thiếu nữ trong lòng, có chút khó hiểu mắng: “Ngọc Long tên vô liêm sỉ đó, đe dọa mấy tiểu gia hỏa chưa tiếp xúc với đời, còn cần phí khí lực lớn như vậy? Hắc đi làm gì?”

Nghiêu Sơn thành, đỉnh Nghiêu Sơn, Cơ Hạo đứng ở trên tế đàn đỉnh núi, lạnh lùng nhìn đám đông Vu Đế bị nhốt ở trong đại trận.

“Toàn lực đánh giết!” Cơ Hạo giơ lên tay phải vung mạnh lên.

Trong phủ đệ Nghiêu Bá, Thiếu Ti tay cầm thần trượng, toàn bộ vu lực không ngừng rót vào trong thần trượng, Thiên Địa Đại Trận nhất thời toàn lực vận chuyển, tinh thần lực cuộn cuộn không ngừng từ trên cao rơi xuống, hóa thành nước lũ gần như thực chất cọ rửa ở trong Nghiêu Sơn thành.

Linh khí trong lòng đất bốc lên, cũng hóa thành dòng linh khí dịch như thực chất dung hợp với tinh thần lực.

Thiên địa lực hội tụ với nhau, trên không đại trận có mấy trăm xoáy mây bảy màu chợt xuất hiện. Xoáy mây thông thả xoay tròn, trong đó mơ hồ có tiếng sấm sét truyền ra. Trên tường thành bốn phía Nghiêu Sơn thành, đỉnh chóp ba mươi sáu tòa tháp cao, thần lôi tháp đám người Khoa Nga thị bố trí phun ra từng đạo lôi quang, không ngừng rót vào xoáy mây, nháy mắt dẫn nổ toàn bộ đám mây bảy màu trên trời.

Vô số thiên lôi bảy màu từ trên trời giáng xuống, giống như những ngôi sao băng mang theo hào quang thật dài rơi xuống.

Khi những thiên lôi đó vừa xuất hiện còn là ánh sáng bảy màu, nhưng theo bọn nó cấp tốc rơi xuống mặt đất, sau khi bảy màu sắc hỗn hợp cùng một chỗ, liền biến thành màu đen sì đục ngầu cắn nuốt tất cả.

Đây là tru diệt thần lôi mạnh mẽ nhất của thượng cổ thiên đình, có được lực lượng hủy diệt diệt sát tất cả sinh cơ, tru diệt tất cả thần hồn. Thượng cổ thiên đình một khi vận dụng tru diệt thần lôi, chính là tính đũa tặc giết tuyệt, không giảng bất cứ đạo lý nào nữa.

Sấm rền từng trận, hung hăng đánh ở trên người các Vu Đế bị cắn nuốt bốn thành sinh mệnh tinh khí, lôi quang màu đen lóe lên, thân thể bọn họ chợt bị điện quang màu đen bao vây, không thấy rõ thân hình bọn họ nữa.

Tiếng rú thảm thê lương không dứt bên tai. Những Vu Đế kia muốn làm phép chạy trốn, nhưng bọn họ thân ở trong Thập Nhị Nguyên Thần Điện Đảo Loạn Không Trận, mặc cho bọn họ như chạy trốn thế nào, bọn họ luôn bị giam cầm ở tại chỗ, thân thể không có bất cứ sự di chuyển vị trí nào nữa.

Lôi quang từng luồng rơi xuống, điên cuồng phá hoại thân thể bọn họ, hao tổn sinh mệnh tinh nguyên của bọn họ.

Cơ Hạo đứng ở đỉnh Nghiêu Sơn, hít một hơi thật sâu, Kim Ô khí tức khổng lồ trong cơ thể chín con Tam Túc Kim Ô nhanh chóng rót vào thân thể Cơ Hạo, tạm thời đem pháp lực của hắn tăng lên hơn một ngàn lần. Nguyên thần Cơ Hạo

xuất khiếu, nắm chặt Hồn Nguyên Thái Dương Phiên hung hăng vấy lên một cái, nhất thời trong hư không vô số luồng thái dương tinh quang nhỏ bé cuốn trên không, giống như bão táp cắt ở trên thân các Vu Đế bị nhốt kia.

Vô Chi Kỳ ngồi ở trong thủy tinh cung ăn uống thả cửa hưởng thụ đột nhiên gào một tiếng. Hắn nhảy dựng lên, miệng phun máu tươi nhìn phía Nghiêu Sơn thành khàn giọng kêu rên: “Con của lão tử... Các con chết thật thảm! Thế mà nửa điểm tàn hồn cũng không chạy ra được? Nghiêu Sơn thành, lão tử và các người không chết không thôi!”

Vung tay lên, một mảng hơi nước phun ra, trong hơi nước rõ ràng xuất hiện hình ảnh trong Nghiêu Sơn thành.

Vô Chi Kỳ trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạo đứng ở đỉnh núi, nhìn Hồn Nguyên Thái Dương Phiên cấp tốc vung lên ở đỉnh đầu Cơ Hạo.

“Cơ... Cơ Hạo! Người, người, người thế mà chưa chết?”

“Trời cao ơi, đất dày! Người thế mà giết ba mươi sáu đứa con của Vô Chi Kỳ ta! Cái này, cái này, ta phải đi trước mặt nhân vương tố cáo người!”

Vô Chi Kỳ liên thanh rống giận, thủy tinh cung chọt bay lên, hóa thành một luồng khí đen hướng Bồ Phản cấp tốc bay đi.

Chương 529: Phụ Thân

Mây lửa quay cuồng, mười hai con hỏa giao ở trong tiếng quát lớn của Thiết Lang ra sức phi hành, kéo xe liền to lớn hình dạng như rồng bay ở bầu trời bay nhanh.

Nha Công toàn thân phun ra ánh lửa màu đỏ vàng, giang cánh cũng khoảng một trăm năm mươi trượng, kéo theo một dải cầu vồng bay lượn ở trên không xe liền. Nó thỉnh thoảng ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, tiếng quạ kêu ‘Quạ quạ’ chấn động tầng mây xung quanh vỡ nát, toàn bộ ráng hồng gió lạnh hóa thành một dòng chảy ấm áp phiêu tán chung quanh.

Cơ Hạo ngồi ngay ngắn ở trên xe liền, mặt không biểu cảm nhìn Bà La Tư cùng bốn tên thủ hạ quỳ dưới đất.

“Thật ra còn muốn giữ lại các người, lúc đi trước mặt Đế Thuấn, cũng tiện hung hăng cắn Vô Chi Kỳ một miếng. Nhưng các người dù sao cũng là người Vô Chi Kỳ thu mua, cùng với giữ lại các người cản ngược ta, không bằng cầm đầu của các người đi làm cái vật chứng.”

Bà La Tư từ trong lời nói của Cơ Hạo nghe được sát ý nồng đậm, hăn vội vàng ngẩng đầu lên hét lên một tiếng, nhưng còn chưa chờ hăn mở miệng cầu xin tha thứ, Cơ Hạo vung tay lên, Viêm Long Kiếm kéo theo một ánh lửa bắn nhanh ra.

‘Keng’ một tiếng vang lớn, máu tươi phun lên cao mấy chục trượng, đầu lâu Bà La Tư và bốn tên thủ hạ bay lên cao cao. Hai tay Cơ Hạo chà sát vung lên, một đạo Vũ Dư tiên quang rải ra, tiên quang màu xanh trong suốt như nước bao bọc năm cái đầu xoay tròn, chợt nghe vài tiếng gào thét truyền đến, linh hồn năm người nháy mắt bị Vũ Dư tiên quang mài nát.

Sau khi tu thành luồng Vũ Dư đạo khí thứ nhất, đạo hạnh Cơ Hạo tiến nhanh, ở ngoài Kim Ô Thần Mâu lại có thêm một môn thiên nhân thần thông. Trong đôi

mắt mơ hồ có một đóa hoa sen xanh xoay tròn, Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời, quả nhiên nhìn thấy một mảng lớn thiên địa huyền hoàng công đức lực giống như mưa to hạ xuống, không ngừng rơi ở trên người mình cùng trên thân Viêm Long Kiếm.

Công đức lực rơi ở trên người mình thấm vào nguyên thần, nhất thời trong nguyên thần tràn ra một trận thơm ngọt, độ phù hợp cùng với thiên địa đại đạo tựa như lại cao thêm một phần. Mà Viêm Long Kiếm thì phát ra tiếng ngân vui vẻ, lưỡi kiếm tựa như càng thêm sắc bén, càng có thiên địa đạo văn kỳ dị ở trên thân kiếm mơ hồ đột hiện.

Thu hồi Viêm Long Kiếm, ngón tay Cơ Hạo khẽ búng lưỡi kiếm, từng luồng nhuệ khí sắc bén bắn ra bốn phía, độ sắc bén của Viêm Long Kiếm so với vừa rồi tựa như bỗng dừng gia tăng gấp đôi có thừa, biến hóa này tự nhiên là thiên địa công đức mang đến.

“Tốt!” Tán thưởng một tiếng, Cơ Hạo vung tay, năm thi thể không ngừng phun máu chột cứng đờ, toàn bộ sinh cơ trong cơ thể bọn họ đều bị gạt bỏ, trên cái cổ đứt không có chút máu tươi nào phun ra nữa.

Xe liền bị mây lửa bao bọc, tiếp tục hướng phía Bồ Phản bay nhanh, mắt thấy đã sắp đến biên cảnh Bồ Phản, trên bầu trời phía trước đột nhiên truyền đến một trận nổ vang, thiên địa nguyên khí cuồn cuộn như sóng thần tàn sát bừa bãi kéo theo cương phong màu trắng mắt thường có thể thấy được, gào thét hướng bốn phương tám hướng thổi quét.

Trên trời cách mặt đất mấy vạn dặm, có đám đông cao thủ cấp Vu Đế đang ra sức chém giết, bọn họ đánh ra một quyền, đá ra một cước, đều như muốn xé rách hư không, kéo theo cương phong quấy động thiên địa nguyên khí vốn ổn định xao động bừa bãi, mắt thường nhìn lại non nửa bầu trời đều biến thành màu đen.

“Ồ? Có người đánh nhau ở Bồ Phản?” Man Man tò mò đứng ở trên xe liền ngẩng đầu nhìn qua, trong con ngươi của nàng phun ra hai đạo hồng quang, rất

xa nàng nhìn lướt qua, đột nhiên kinh hô: “Cơ Hạo, là Cơ Hạ đại thúc đang động thủ với người ta?”

Cơ Hạo không muốn góp náo nhiệt này. Ở trên địa bàn Bồ Phán, thế mà có cao thủ cấp Vu Đế động thủ, đây hiển nhiên là một ao nước đục, hẳn không có hứng thú xen vào. Nhưng bỗng nghe Man Man nói là Cơ Hạ đang động thủ với người ta, hẳn rung mình, hóa thành một ánh lửa lao ra khỏi xe liễn, sau khi thét dài một tiếng trong chớp mắt đã xông lên trời cao vạn dặm.

Nơi đám đông Vu Đế tranh đấu cách mặt đất ba vạn dặm, Cơ Hạo ngẩng đầu, đôi mắt lóe ra thần quang, nhìn thấy Cơ Hạ mang theo mười mấy tộc nhân Kim Ô bộ—— đều là hãn tử nhỏ đã quen. Một đám a thúc nhà bên thân nhất với nhà mình, đang cùng năm sáu mươi cường giả cấp Vu Đế đánh đến mức ánh lửa ngập trời.

Đám người Cơ Hạ hiển nhiên không phải đối thủ của những kẻ địch này, nhưng một lá cờ xí màu lửa đỏ trong tay Cơ Hạ phun ra một mảng lớn khói đen uy lực thật lớn, tùy ý vung liền có ước vạn con quạ lửa gào thét lao ra, cuốn theo lửa ngập trời cào xé đối thủ xung quanh khổ không nói nổi.

Chỉ chốc lát thời gian Cơ Hạo quan sát, đã có hai Vu Đế rút thảm bị quạ lửa móc mắt, càng có một người hơi không cẩn thận, bị một con quạ lửa ba chân trong lửa chộp móng vuốt vào trên ngực, cả da lẫn thịt mang theo xương cốt cào ra một khối lớn.

Ước vạn con quạ lửa ‘Quạ quạ’ rống giân, tiếng quạ đen kêu chói tai chấn động màng tai người ta đau đớn, đây hầu như cũng thành một loại công kích linh hồn đáng sợ.

Các Vu Đế vây công đám người Cơ Hạ bị vô số quạ đen gào thét làm cho trời đất tối tăm, sức chiến đấu ít nhất giảm đi khoảng ba thành. Đối mặt vô cùng vô tận quạ lửa hung hãn không sợ chết điên cuồng tấn công, trong động tác của bọn họ tràn đầy lỗ hổng, động cái bị đám quạ lửa kia cào một phát hung hăng, cào

bọn họ da tróc thịt bong, đứt gân gãy xương.

Trong Vu Đế vây công Cơ Hạ, có một vị lão nhân tóc trắng xoá cũng cầm một cây cờ phiên thật lớn, hai tay hấn ôm cờ phướn vẩy loạn một trận, ánh lửa trong cờ phướn bắn ra bốn phía, có chín mươi chín con rồng lửa lượn vòng đầy trời, dây dưa cùng một chỗ với đám quạ lửa kia.

Những con rồng lửa đó dài khoảng nghìn trượng, thân hình cực lớn, khuôn mặt dữ tợn, toàn thân tản mát ra khí tức sắc bén kiệt ngạo bất tuân, tùy ý vung móng vuốt có thể đập nát mấy trăm con quạ lửa, vung cái đuôi có thể nghiền nát mấy ngàn con quạ lửa.

Nhưng quạ lửa vô cùng vô tận, tùy diệt tùy sinh vĩnh viễn không cạn kiệt, mặc cho đám rồng lửa đó nghiền chết vô số quạ lửa, nhưng vẫn có vô số quạ lửa vây công. Hơn nữa trong đó một ít quạ lửa ba chân màu đỏ vàng, sinh ra ba cái móng vuốt, bọn nó thậm chí có thể chính diện chống lại đám rồng lửa mà không rơi xuống thế yếu chút nào.

Mấy trăm con quạ lửa ba chân vây quanh rồng lửa cào loạn, móng vuốt sắc bén đem vảy rồng lửa xé nát, ở trên thân bọn nó cào ra từng mảng lớn liệt hỏa tinh hoa, đám rồng lửa tinh hồn ngưng tụ thành đau đến mức ngửa mặt lên trời gào thét, lại chết sống không thể thoát khỏi bọn quạ lửa đó quấy nhiễu.

“Cho rằng tộc nhân Kim Ô bộ chúng ta dễ bắt nạt sao?” Cơ Hạ đột nhiên cất tiếng rống to: “Mở to mắt các người nhìn xem, xem nam nhân Kim Ô bộ chúng ta là giáo huấn các người đám trứng mềm này như thế nào!”

Rống to một tiếng, tay trái Cơ Hạ nắm lá cờ phướn quạ lửa, tay phải long cốt trường mâu đột nhiên đâm một cái, thân thể hấn nhoáng lên đã lướt qua khoảng cách mười dặm, trường mâu xé trời kéo theo một mảng lớn ánh lửa, ba Vu Đế đang ngăn cản quạ lửa tấn công không kịp trở tay, ba người tất cả đều là ngực trúng thương.

Long cốt trường mâu thoải mái phá vỡ ngực ba vị Vu Đế, ánh lửa nổ tung,

lồng ngực ba người hầu như bị nổ vỡ nát, chỉ còn lại có ba cây xương cột sống màu đỏ như lưu ly miễn cưỡng liên hệ nửa người trên dưới.

Ba vị Vu Đế kêu đau vội lui, vừa rút lui vừa thúc giục tinh huyết, cấp tốc chữa trị thương thế của bản thân.

Nhưng mười tám vị Vu Đế phía sau Cơ Hạ cầm trường thương đại phủ ủa lên, vây quanh ba người đập loạn một phen, hung hãn đập ba người đứt gân gãy xương.

Vu Đế xung quanh vây công tức giận, vội vàng gia tăng cường độ tiến công, Cơ Hạ và tộc nhân bên cạnh cũng không ngừng kêu rên, thân thể không ngừng trúng chiêu, cũng bị kẻ địch đánh cho máu thịt văng khắp nơi, khắp nơi đều lộ ra xương khớp gần như trong suốt.

“A cha!” Cơ Hạo rống to một tiếng vang tận mây xanh, hắc thét dài một tiếng, Viêm Long Kiếm, Cửu Long Hỏa Châu, Sơn Xuyên Ấn, Đãng Hồn Chung, cùng với Hồn Nguyên Thái Dương Phiên lực sát thương mạnh nhất, Vũ Đạo nhân dân hắc không thể tùy tiện sử dụng cùng nhau tế ra.

Ánh sáng mạnh chiếu rọi hư không, Nha Công tức giận thét dài, xa xa phun ra một vòi lửa.

Chương 530: Kinh Sợ

‘Thùng ~ thùng ~ thùng ~’, Đăng Hồn Chung đồng xanh hình tam giác gấp gáp gõ vang, Vu Đế vây công đám người Cơ Hạ nhất thời thân thể mỗi người lay động, như uống say động tác cũng chậm đi rất nhiều.

Đăng Hồn Chung chính là thiên địa thần khí, uy lực cực lớn, chuyên tấn công nguyên thần. Người tu đạo tâm thường nghe được tiếng chuông, phương pháp phòng hộ có chút sơ sót, nguyên thần sẽ rời cơ thể bay ra, bị tiếng chuông chấn động vài lần sẽ hồn phi phách tán.

Cho dù có bí bảo bảo hộ, có thần thông bí pháp chuyên môn bảo vệ chu toàn, nếu là bí bảo và bí pháp không đủ phẩm giai, bị tiếng chuông Đăng Hồn Chung chấn động vài cái, nguyên thần ở trong cơ thể cũng sẽ bị thương nặng, hơi vô ý sẽ bị thương nặng nguyên thần, vẫn là kết cục ngã xuống.

Đại Vu nhân tộc không tu linh hồn, không luyện nguyên thần, bọn họ hoàn toàn dựa vào tinh huyết bản thân cường đại vô cùng tẩm bổ linh hồn, theo thân thể cường đại linh hồn cũng theo đó trở nên cường tráng. Mà thân thể mạnh mẽ thì là phòng tuyến linh hồn trời sinh, có lực phòng ngự cường đại đối với các loại bí pháp linh hồn.

Nhưng Đăng Hồn Chung uy lực quá lớn, ngay cả những Vu Đế kia nghe được tiếng chuông, cũng cảm thấy trước mắt biến thành màu đen từng đợt, trong đầu trời đất xoay chuyển từng đợt, dưới chân đảo không đứng vững, mỗi người chỉ cảm thấy linh hồn như muốn rời cơ thể bay ra.

May mắn bọn họ dù sao đều là Vu Đế chi tôn, ở trong bộ tộc của mình địa vị cao thượng, mà nhân tộc Đại Vu từ dị tộc Tịch Nguyệt nhất mạch chuyên môn nghiên cứu linh hồn nơi đó, cũng học được một ít bí pháp bí chú nhằm vào linh hồn, cho nên trên người bọn họ đều đeo các loại vũ phù phòng bị linh hồn công kích.

Từng khối vu phù tạo hình khác nhau, chất liệu khác nhau chột sáng lên, hoặc khói đen, hoặc sương mù, hoặc các loại chim bay cá nhảy hư ảnh linh hồn ngưng tụ thành bịt thất khiếu, các Vu Đế bị Đãng Hồn Chung chặn cho thất điên bát đảo phát động vu phù đeo bên mình, giúp bọn họ chặn tiếng chuông của Đãng Hồn Chung.

Một vị Vu Đế thất khiếu đều bị khói đen ngưng tụ thành con rắn nhỏ bịt lại khàn giọng rống to: “Ai dám nhúng tay việc bộ tộc Nam Hoang?”

Lời còn chưa dứt, Sơn Xuyên Ẩn nhắm vào đầu đập xuống, Vu Đế thân thể còn có chút run rẩy rú thảm một tiếng, bị Sơn Xuyên Ẩn vỗ một nhát thật mạnh vào đầu. Thân thể Vu Đế mạnh mẽ dị thường, Sơn Xuyên Ẩn nện ở đỉnh đầu hần phát ra một tiếng nổ vang, phun ra vụn đốm lửa, nửa bên đầu lồm xuống, nhiều điểm hoa đào phun ra thật xa.

Con rắn nhỏ sương mù đen bịt thất khiếu của vị Vu Đế này bị Sơn Xuyên Ẩn đập nát, tiếng chuông Đãng Hồn Chung nhất thời như giòi trong xương, hung hăng chấn động linh hồn vị Vu Đế này. Nửa bên đầu bị Sơn Xuyên Ẩn đánh nát, còn chưa kịp chữa trị thương thế, tiếng Đãng Hồn Chung kéo dài mà đến. Vị Vu Đế này kêu đau một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, Viêm Long Kiếm đã xuyên tim.

“Cẩn thận! Mọi người để ý!” Lão nhân cầm cờ phướn rồng lửa lớn tiếng hô, chín mươi chín con rồng lửa vờn quanh người. Hần thì chưa bị Đãng Hồn Chung ảnh hưởng quá lớn, nhưng Cơ Hạo toàn lực tế ra Hồn Nguyên Thái Dương Phiên, khắp trời đều là thái dương tinh hỏa cực nhỏ quét ngang, trong chớp mắt mười mấy con rồng lửa bị cắt thành mảnh vỡ. Càng có mười mấy Vu Đế bị thái dương tinh hỏa chặt đứt tay chân, lực sát thương đáng sợ khiến hần không khỏi cao giọng cảnh cáo mọi người.

‘Keng keng keng’ một chuỗi tiếng đánh vang lên dày đặc, Cửu Long Hỏa Châu bắn loạn đầy trời, như viên đạn hung hăng đánh vào trên đầu đám đông Vu Đế.

Cửu Long Hỏa Châu phun lửa đối với các Vu Đế kia lực sát thương gần như bằng 0. Các Vu Đế đó đều là tộc nhân đại bộ tộc Nam Hoang, mỗi người đều tinh thông bí pháp khống hỏa. Nhưng bản thể Cửu Long Hỏa Châu cực kỳ cứng rắn, hỏa châu lấy tốc độ cực cao va chạm ở trên đầu bọn họ, đánh tới mức các Vu Đế kia nổ đom đóm mắt, trong lúc nhất thời rối loạn đầu trận tuyến.

Viêm Long Kiếm gào thét, Sơn Xuyên Ấn đập loạn, Đãng Hồn Chung câu hồn đoạt phách, Cửu Long Hỏa Châu đánh cho mọi người mặt mũi bầm dập, càng có Hồn Nguyên Thái Dương Phiên phát ra thái dương tinh hỏa ngưng tụ thành thanh đao sắc bén như tia ánh sáng cắt loạn khắp trời, hơn năm mươi Vu Đế xuất thân đại bộ tộc Nam Hoang hoàn toàn bị Cơ Hạo đánh trở tay không kịp.

Cơ Hạo và tộc nhân Kim Ô bộ bên cạnh mừng như điên. Bọn họ ồa lên, nhắm ngay mấy Vu Đế cách bọn họ gần nhất điên cuồng chém giết một phen, đương trường đánh cho mấy Vu Đế khàn giọng rú thảm, bị bạo lực oanh kích một trận đánh cho không thành hình người, thiếu chút nữa đã hao hết tinh huyết mà chết.

Trên xe liền, Chúc Dung Long cầm đầu tám vị Vu Đế chân đạp mây lửa, mang theo mấy chục vị Vu Vương Chúc Dung thị xông lên. Mắt thấy đối tượng Cơ Hạo đang công kích, Chúc Dung Long không khỏi tức giận rít gào: “Lớn mật! Một đám các người dám mạo phạm Nghiêu Bá? Quỳ xuống, quỳ xuống, hướng Nghiêu Bá bồi tội, bằng không mỗi người các người đều chết!”

Chúc Dung Long lớn tiếng quát, hỏa diễm thần lực thuộc về Chúc Dung thần tộc khuếch tán ra, thần uy cuồn cuộn tràn ngập thiên địa, dọa một đám Vu Đế Nam Hoang trợn mắt há hốc mồm, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Rõ ràng là Cơ Hạo xông lên hướng tới bọn họ đánh một trận đòn hiểm, dựa vào vài món dị bảo uy lực đáng sợ, đánh cho bọn họ mặt mũi bầm dập, thiếu chút nữa bị Cơ Hạo đánh chết hai người, vì sao hiện tại lại thành bọn họ đắc tội?

Lão Vu Đế cầm cờ phướn rồng lửa ngơ ngác nhìn Chúc Dung Long. Hẳn ở Bồ Phản nhiều năm, tự nhiên nhận ra Chúc Dung Long là người nào —— đây là thị vệ thủ lĩnh của Hỏa Thần Chúc Dung thị lúc xuất hành ở Bồ Phản, là tâm phúc đáng tin của Chúc Dung thị!

Mà Chúc Dung thị là người nào? Là chúa tể Nam Hoang bọn họ, toàn bộ bộ tộc Nam Hoang đều chỉ nghe theo lệnh đối với Chúc Dung thị, bất cứ bộ tộc Nam Hoang nào có gan làm trái Chúc Dung thị, kết cục duy nhất chính là cả nhà bị diệt.

“Long đại nhân!” Thân thể lão Vu Đế nhoáng lên một cái, tránh được một đòn vào tim của Viêm Long Kiếm, lớn tiếng hô to: “Đám ác đồ này tập kích Nam Hoang tập chúng ta, dẫm thương nhiều binh sĩ của chúng ta, chúng ta thật không dễ gì mới tìm được bọn hăn, đang bắt về xử lý!”

“Thúi lắm!” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “A cha của Nghiêu Bá Cơ Hạo ta, sao có thể là ác đồ? Các người đám vô liêm sỉ này, chẳng lẽ là cấu kết dị tộc, muốn hãm hại a cha của bản bá cố ý trả đũa bản bá, báo thù trút giận cho dị tộc chết thảm ở vịnh Ác Long hay sao?”

Lão Vu Đế cùng một đám Nam Hoang Vu Đế ghen hòng nhìn trần trời nói không ra lời.

Còn có thể nói chuyện tử tế không? Cơ Hạo quả thực ở Nam Hoang tập dẫm thương một đám người, tuy chưa tai nạn chết người, nhưng Nam Hoang tập cũng bị hăn quấy nhiễu không nhẹ. Bọn họ ra tay bắt Cơ Hạo, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngay cả Đế Thuấn cũng chưa nhúng tay đâu.

Sao đến trong mồm Cơ Hạo, liền biến thành bọn họ cấu kết dị tộc cố ý trả đũa?

Tội danh này có chút lớn, chụp mũ vậy có chút nặng, bọn họ tựa như có chút không gánh nổi đâu!

Lão Vu Đế như lửa đốt xông nhảy dựng lên. Hầm lớn tiếng quát: “Nghieu Bá, người phải giảng đạo lý, chúng ta làm sao... Cấu kết dị tộc?”

Nói xong, sự tự tin của lão Vu Đế chợt tiêu tán, bởi vì Cơ Hạo đã đạp mây lửa bay đến trước mặt Cơ Hạ, dứt khoát lưu loát quỳ gối trên mây lửa hướng Cơ Hạ dập đầu vang vài cái: “A cha, người cùng các vị a thúc sao lại đến đây? Con còn nói để người đi đón mọi người đấy. A nha, mọi người sao đều thành Vu Đế rồi? Lúc này mới vài năm không gặp?”

Một đám Vu Đế Nam Hoang gắt gao ngậm miệng, vẻ mặt ai cũng quái dị nhìn về phía lão Vu Đế.

“Cái này...” Lão Vu Đế cầm cờ phướn rồng lửa xuất thân Hỏa Long bộ, Diêu Khai Nguyên chính là con cháu trực hệ hần, cho nên chuyện bắt Cơ Hạ hần hăng say nhất, cũng ra sức nhất.

Nhưng, trời đất chứng giám, ai biết Cơ Hạ là phụ thân của Cơ Hạo?

Lão Vu Đế có một loại cảm giác êm đẹp đi ở trên đường, đột nhiên giảm một bước vào một bãi phân trâu lớn, đây quả thực chính là họa từ trên trời xuống sao!

“Ai dám bắt nạt Cơ Hạ đại thúc của Man Man?” Man Man cười Nha Công nhanh chóng bay tới, cực kỳ mãnh liệt rít gào: “Các người muốn tạo phản? Các người muốn là địch với Chúc Dung thần tộc? Chúc Dung Long, đem bọn hần chém hết!”

Một đám Vu Đế Nam Hoang co rụt cổ lại, không dám hé răng nữa.

Chương 531: Bồi Tội

“Nhãi... Hừ, Hạo, con cao lớn rồi!” Cơ Hạ dùng sức vỗ bả vai Cơ Hạo một cái, vốn còn muốn giống như ở trong bộ tộc, dùng ‘Thằng nhãi con’ vô cùng thân thiết để xưng hô Cơ Hạo. Nhưng nhìn nhìn uy nghi như có như không trên người Cơ Hạo, cùng với Cơ Hạo cao thêm một mảng lớn, nghiêm nhiên đã trưởng thành, hẳn nhất thời thay đổi xưng hô.

Năm đó rời khỏi Nam Hoang, Cơ Hạo chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng trải qua vài năm rèn luyện, vô luận từ tiêu chuẩn nào mà nói, Cơ Hạo cũng tính là một người trưởng thành rồi.

“Chỉ là quá gầy yếu chút, diện mạo của con giống a mỗ con, cùng a cha con lại có chút không giống nhau thế nào.” Đánh giá cẩn thận Cơ Hạo một phen, Cơ Hạ rất thất vọng lắc lắc đầu, vươn cánh tay phải hung hăng lắc lắc.

Một đám tộc nhân Kim Ô bộ cũng nhe răng trợn mắt nhìn Cơ Hạo, không phải sao, dáng người Cơ Hạo cao gầy thậm chí có chút gầy yếu, tuy đã là chiều cao của người trưởng thành, nhưng so với Cơ Hạ còn thấp hơn hai cái đầu. Càng không chỉ cần độ cường tráng của thân thể, Cơ Hạ một cánh tay đã to bằng đùi Cơ Hạo!

“Bộ dạng giống với a mỗ, rất tốt mà!” Cơ Hạo vui vẻ nhìn dáng người mình. Tự khảo vấn bản tâm một phen, Cơ Hạo nghiêm túc gật gật đầu, bộ dạng giống với Thanh Phục vẫn tốt hơn.

Hắn kiếp trước ngoại hiệu là Thanh Long, long mà, dáng người đều là gầy nhỏ mà mạnh mẽ, người từng thấy long bộ dạng giống quả cân sao?

“Ừm, nên tìm nữ oa thành thân rồi.” Cơ Hạ cân nhắc một phen, nhếch môi cười lên: “Bộ dạng gầy yếu chút, cũng không sao. Hắc hắc, a cha, a mỗ thêm cho con ba đệ đệ một muội muội, ba thằng nhãi con đều rất cường tráng, giống ta!”

Mặt Cơ Hạo run rẩy một phen, vô cùng kinh ngạc nhìn Cơ Hạ, có chút đầu óc mù mịt kêu la: “Ba đệ đệ? Một muội muội? A cha, con rời khỏi bộ tộc mới mấy ngày? Con đã có bốn đệ đệ muội muội?”

Cơ Hạ vươn bàn tay, nhìn Cơ Hạo nghiêm túc nói: “Ta và a mẫu con, cho con thêm ba đệ đệ, một muội muội, muốn nói đệ đệ muội muội của con, tổng cộng là mười hai người! A mẫu con làm chủ... Là a mẫu con làm chủ, không phải a cha tự làm bậy nha... A mẫu con làm chủ, mấy năm qua lại tìm thêm mấy người phụ nữ cho a cha.”

Đầu óc Cơ Hạo mê muội một trận, thân thể loạng choạng, lui về phía sau một bước.

Hắn vươn tay, giống như trẻ con vừa mới biết số, rất gian nan gập ngón tay tính toán một phen. Mười hai đệ đệ muội muội? A mẫu mình Thanh Phục đã sinh bốn đứa? Mình rời khỏi Nam Hoang mới mấy năm? Không sai biệt lắm hơn một năm một đứa?

Cơ Hạ có chút câu nệ nhu xoa xoa bàn tay, cổ họng lí nhí nhìn Cơ Hạo lẩm bẩm: “Này, Hạo à, cái này cũng không nên trách a cha. Mấy năm qua, chuyện trong bộ tộc biến hóa có chút lớn. Ví dụ như nói, bản đồ phần mộ tổ tiên lưu lại con để lại đó, a cha tìm được rồi!”

Mắt Cơ Hạo chợt sáng ngời. Hắn nhìn nhìn Cơ Hạ, lại nhìn nhìn mười tám vị a thúc hàng xóm đặt tới tu vi Vu Đế phía sau Cơ Hạ, đột nhiên hung hăng nện một quyền ở trên bàn tay mình: “Được rồi, việc này tạm thời không đề cập tới, chúng ta đem chuyện nơi này giải quyết trước.”

Cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo vung tay áo, trên Kim Ô Liệt Diễm Bào ánh lửa ngập trời, phụ trợ Cơ Hạo tráng lệ tựa như Hỏa Thần. Chín mươi chín con Kim Ô từ trên áo choàng lao ra, hóa thành Kim Ô to bằng đầu người quay quanh Cơ Hạo xoay quanh bay múa, càng thêm phụ trợ khí thế phi phàm của hắn.

Ấn tỳ Nghiêu Bá lơ lửng đỉnh đầu. Hư ảnh một mảng sông núi đồi gò, rừng

rậm thảo nguyên trắng lệt không ngừng lóe lên ở trên không ẩn tỳ, đây chính là địa lý địa mạo quanh Nghiêu Sơn. Cơ Hạo phóng ra toàn bộ bản đồ Nghiêu Sơn đại biểu thân phận mình, chỉ vào lão Vu Đế Hỏa Long bộ kia quát lớn:

“Các người là đồ ngu bộ lạc nào? Một đám đui mù! Các người cấu kết dị tộc tạo phản hay sao?”

“Ta là Nghiêu Bá Cơ Hạo, Đế Thuấn thân phong bá hậu, đây là a cha ta Cơ Hạ, đại thủ lĩnh chiến sĩ Nam Hoang Kim Ô bộ, tướng lĩnh tư binh Chúc Dung Đồng Cung thái tử! Các người tập giết hãn lão nhân gia, không chỉ có là mạo phạm ta, lại mạo phạm Chúc Dung Đồng Cung thái tử!”

“Đúng rồi, Cơ Hạ đại thúc còn là tướng lĩnh tư binh của đại ca ta, chiến sĩ Kim Ô bộ đều bị biên thành Kim Ô quân. Các người xong đời rồi. Đại ca rất hẹp hòi, so với nữ nhân còn hẹp hòi hơn, các người dám động vào người của hãn, hãn sẽ dám động vào người cả tộc các người.”

Man Man ở một bên thêm mắm thêm muối châm ngòi thổi gió, hung tợn vung nắm tay đe dọa lão Vu Đế.

Mồ hôi lạnh trên trán lão Vu Đế toát ra từng mảng một, nhìn Cơ Hạo và Man Man hồi lâu nói không ra lời. Muốn nói Cơ Hạo một Nghiêu Bá, Hỏa Long bộ hãn cũng có tộc nhân lĩnh nhân vương phong thưởng, cũng có được thân phận bá hậu. Nhất là bộ tộc Hỏa Long bộ thực lực cường đại vượt xa Kim Ô bộ, bá hậu trong bộ tộc bọn họ, có một số là nhân vương mười mấy đời trước kia sắc phong, tiềm lực nội tình so với Cơ Hạo mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ một Nghiêu Bá, Kim Ô bộ không sợ.

Nhưng Man Man nâng ra Chúc Dung Đồng Cung, cái này ở Nam Hoang quả thật là tồn tại đáng sợ người chặn giết người, phạt chấn sát phạt.

Con trai trưởng Chúc Dung thị, đương nhiên nhân tuyển Hỏa Thần Chúc Dung thị đời tiếp theo, cũng chính là đại tế tửu nhân vương đời tiếp theo, càng là

nhân tuyển đại vu tể địa vị cao nhất đời tiếp theo của cả nhân tộc. Chúc Dung thị là chúa tể toàn bộ tộc Nam Hoang, đặc tội Chúc Dung Đồng Cung, thật sự chỉ có thể chờ chết.

“Hiếu lắm! Tất cả đều là hiếu lắm!” Lão Vu Đế nghĩ tới một số hậu quả đáng sợ nào đó, hăn lớn tiếng kêu lên: “Đều là Diêu Khai Nguyên thẳng nhãi con đó đui mù, hăn lỗ măng mạo phạm Cơ Hạ lão đại nhân, ta lập tức đi đem hăn bắt tới hướng Nghiêu Bá thỉnh tội.”

Cơ Hạ xoay người, gương mặt vắn vẹo, vắn phần cổ quái nhìn tộc nhân phía sau: “Ta, Cơ Hạ, không đến năm mươi tuổi, lão đại nhân? Ta rất già sao?”

Có thực lực Vu Đế, Cơ Hạ tự nhiên tuổi thọ đã đạt tới một vạn năm, nếu có thể đạt được một số linh dược kéo dài tuổi thọ, ba năm vạn năm tuổi thọ là không vấn đề. So với tuổi thọ dài đằng đằng của hăn mà nói, còn chưa đến năm mươi tuổi hăn quả thực xưng được là trẻ tuổi non nớt.

Các tộc nhân Kim Ô bộ cười lên ‘Ha ha’, một đám mặt mày gian xảo rất đặc ý.

Bọn họ còn đang bởi vì thân phận Cơ Hạo biến hóa mà giật mình không thôi, Nghiêu Bá? Cơ Hạo tiểu goa hỏa này bọn họ nhìn từ lúc thẳng nhãi con cời truồng, một đường lớn lên, sao đã biến thành cái gì ‘Nghiêu Bá’ chứ? Hơn nữa thân phận này, tựa như còn rất lợi hại?

Không đến một khắc đồng hồ, Diêu Khai Nguyên sợ tới mức hồn vía lên mây đã bị lão Vu Đế bắt tới, mất hồn mất vía quỳ gối trước mặt Cơ Hạo.

Hăn một cái lại một cái tát bản thân thật mạnh, hồn vía lên mây kêu thảm: “Nghiêu Bá đại nhân, thứ tội, thứ tội! Ta thật không biết đây là phụ thân ngài. A, a, ta chỉ là nghĩ đến năm đó chúng ta một chút xung đột nho nhỏ, hơi biến sắc, đã bị lão đại nhân thiếu chút nữa một tát đánh chết, ta... Ta... Ta oan uổng mà!”

Diêu Khai Nguyên sợ tới mức gào khóc, sụt sịt nước mắt thiếu chút nữa khóc

ngất đi.

Cơ Hạ ở một bên có chút nhăn nhó day day mũi.

Tựa như là có chuyện như vậy, Diêu Khai Nguyên chỉ là hơi biến sắc, mình đã cho một bạt tai, Diêu Khai Nguyên chỉ là vền vện một Đại Vu mở trên trăm vu huyết mà thôi, một cái tát của mình thiếu chút nữa đã đánh chết hẳn.

Cơ Hạ lắc lắc đầu, nhẹ nhàng hít một tiếng: “Ta cũng không so đo nhiều, Hỏa Long bộ các người, bồi thường a cha cùng các a thúc của ta một khoản tiền chén thuốc, chuyện này, sẽ cho qua từ đây.”

Sau thời gian một bữa trưa, xe liền lại ở trong mây lửa bay lên trời, hướng về phương hướng Quỳnh Tuyết cung bay đi.

Chương 532: Dạ Đàm

Quỳnh Tuyết cung, trên bình đài bên hồ, mấy cái bàn dài ngọc thạch thật lớn được xếp ra, mấy trăm thiếu nữ xinh đẹp đem rượu ngon món ngon đưa lên như nước chảy.

Hơn trăm đại hán Kim Ô bộ thay trường bào tơ lụa chế thành hoa mỹ, tóc cũng chải chuốt thật chỉnh tề, không rối một sợi, đi ủng cao thoải mái da yêu thú chế thành, giơ chén rượu tinh kim, mỹ ngọc chế thành ngửa mặt lên trời kêu vui vẻ. Rượu ngon, thịt nướng, các loại trái cây điểm tâm tùy ý ăn, chỉ cảm thấy cực lạc cuộc đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Trên không Bồ Phán ráng hồng dày đặc, gió lạnh có tuyết, nhưng Cơ Hạo lấy mấy trăm lá cờ phướn bày ra đại trận, cứng rắn đem toàn bộ tầng mây trong một khoảng trời phạm vi mấy trăm dặm trên không chính diện Quỳnh Tuyết cung xua tan, ánh sao đầy trời như nước chảy trút xuống, ánh sao bảy màu phụ trợ cung điện lâm viên tuyết đọng trên mặt đất vô cùng đẹp dễ.

Trên mặt hồ có thuyền nhỏ chạy, trên đầu thuyền treo đèn lồng, người đánh cá mạnh mẽ hữu lực hát ngư ca câu đêm, phàm là có cá lớn mắc câu, liền lập tức đưa đi phòng bếp chế biến sau đó dâng lên.

Cá hồ béo tốt, đầu bếp trong cung của Cơ Hạo tay nghề tốt, lại chịu chi tiêu các loại hương liệu trân quý, cá hồ chế biến ra đẹp mặt tươi ngon tuyệt luân, các hán tử cường tráng của Kim Ô bộ ăn đến mức mồm đầy mỡ khen không dứt miệng.

Bên cạnh bình đài, ngay bên hồ nước, Cơ Hạo và Cơ Hạ cách một cái bàn nhỏ ngồi đối mặt nhau, rượu ngon món ngon vô số tương tự. Cơ Hạ vừa vui vẻ ăn uống, vừa tâm tình với Cơ Hạo biến hóa trong hai năm qua.

Man Man sửa tính tình hoạt bát hiệu động ngày thường, nhu thuận bưng bình rượu cực lớn ở một bên rót rượu cho Cơ Hạo cùng Cơ Hạ, thỉnh thoảng ôn hòa

thúc giục các thị nữ kia mau mau đem khay trống rút xuống, thay đồ ăn nhắm rượu mới.

Bộ dáng dịu dàng của Man Man hôm nay, quả thực khiến Cơ Hạo cũng có chút không quen. Hắn uống một chén rượu, liền theo bản năng nhìn Man Man một cái, sợ nàng là bị người ta hạ vu chú, hoặc là dứt khoát bị ác quỷ bám vào người. Bằng không sao có thể trở nên như vậy?

Cơ Hạo đem chuyện mình theo Tự Văn Mệnh tới Bồ Phản, sau đó gia nhập Vu Điện, lập vài công lao nho nhỏ, lại tới Xích Phản sơn tham gia chiến tranh với dị tộc, Vũ Dư đạo nhân giúp đỡ chém giết vô số dị tộc, do đó lập công lớn lần lượt nói ra.

Cơ Hạ lắng nghe Cơ Hạo kể, thỉnh thoảng hít ngược một ngụm khí lạnh, trừng lớn mắt truy hỏi tình huống chi tiết của Cơ Hạo.

Ví dụ như nói sức chiến đấu của đám dị tộc kia, nhân số những dị tộc kia, cùng với khí giới chiến tranh cường đại vượt xa tiêu chuẩn nhân tộc của bọn hắn, tất cả cái này đều khiến Cơ Hạ như nghe thần thoại chuyện xưa. Hàng năm ở rừng rậm Nam Hoang, tộc nhân Kim Ô bộ nào từng biết thế giới bên ngoài lại là nhiều vẻ nhiều màu như thế lại nguy hiểm khủng bố như thế?

“Hạo, con hiện tại đã là Nghiêu Bá!” Than thở hồi lâu, Cơ Hạ không khỏi vỗ vỗ đầu.

“Nghiêu Bá. Nghiêu Bá, hắc, thẳng nhãi con của Cơ Hạ ta, lại là Nghiêu Bá!” Cơ Hạ dùng sức vỗ đầu, bàn tay nặng nề vỗ đầu vang ‘Thùng thùng’, quả thực như một cái chuông đồng đang nổ vang. Hắn vui vẻ ra mặt nhìn Cơ Hạo, lặp lại từng lần nói ‘Thẳng nhãi con nhà ta, là bá hậu nhân vương sắc phong’!

Cơ Hạo cười ngây ngô nhìn Cơ Hạ. Bản thân là Nghiêu Bá, thân phận này nếu là lấy để đối phó người ngoài, Cơ Hạo vẫn có chút kiêu ngạo nho nhỏ.

Nhưng đối mặt Cơ Hạ, Cơ Hạo chỉ cảm thấy, cái gì danh hiệu Nghiêu Bá, cái

gì trên ước con dân linh tinh, tất cả cái này đều là mây trôi phù phiếm.

Có thể nhìn thấy Cơ Hạ ngà ngà say tươi cười thuần túy sang sảng như thế, có thể cảm nhận được phụ thân mình vì thành tích của mình vui mừng phát ra từ trong lòng. Chỉ cần loại hạnh phúc đơn giản phụ tử nhìn nhau mà cười này, chính là chuyện đẹp nhất nhân gian.

“Trở về Nam Hoang, lão tử không thể dọa chết bọn hần một đồng người?” Cơ Hạ đột nhiên đứng dậy, hướng tới hồ nước cất tiếng hét dài: “Con trai lão tử Cơ Hạ, là Nghiêu Bá nhân vương sắc phong! Dm tổ tiên các người. Tất Phương bộ, Hỏa Long bộ, Hỏa Phượng bộ, tất cả các người đều cút ngay cho lão tử!”

“Con trai lão tử Cơ Hạ, là Nghiêu Bá nhân vương sắc phong! Bọn nhãi con của các người, không một ai so được với nó!”

Tiếng hét dài như sấm cuộn cuộn truyền ra ngàn dặm, đơn giản phạm vi mấy ngàn dặm đều là địa bàn của Quỳnh Tuyết cung, Cơ Hạ cất tiếng hét dài, cũng chưa dẫn tới người ngoài chú ý. Chỉ có trong quân doanh xa xa, các chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạ cũng đang thoải mái chè chén đột nhiên dừng đùa giỡn xôn xao, đột nhiên im lặng một phen, sau đó mấy vạn chiến sĩ theo Cơ Hạ tới Bồ Phản đồng loạt đứng dậy, giơ chén rượu hướng tới phương hướng chính điện Quỳnh Tuyết cung cùng cất tiếng hoan hô.

Trong vô số tiếng cười cui, Cơ Hạ dương dương đắc ý ngồi về chỗ ban đầu, mặt mày hồng hào hướng Cơ Hạ kể lại tình huống của hần mấy năm qua.

Nói tới cũng đơn giản, năm đó hai vợ chồng Khương Dao và Cơ Xu trong lúc vô ý được một tấm bản đồ, bên trên ghi lại là chỗ phần mộ Vu Đế tổ tiên nhất mạch Cơ Hạ lưu lại. Sau lại âm mưu hai vợ chồng suy tàn, bản đồ rơi vào trong tay Cơ Hạ. Cơ Hạ lúc rời khỏi bộ tộc, đem bản đồ để lại cho Cơ Hạ.

Ba năm trước, thời điểm Cơ Hạ chấp hành một lần nhiệm vụ tuần tra hằng ngày Chúc Dung Đồng Cung phân phối, mang theo mấy ngàn tộc nhân đi ngang một chỗ tuyệt cảnh khắp nơi đều có núi lửa dung nham nội địa Nam Hoang, kết

quả tẩm bản đồ kia đột nhiên có phản ứng, tự bốc lấy Cơ Hạ và hơn ba trăm tộc nhân tiến vào phần mộ tổ tiên.

Sau khi thông qua một phen nghiệm chứng huyết mạch phức tạp, Cơ Hạ cùng các tộc nhân bước vào phần mộ cổ xưa mở ở trong một tiểu thế giới thứ nguyên.

Trong cổ mộ có một tấm bia đá, bên trên ghi lại lai lịch chủ mộ —— đó là thời kì nhân tộc Tam Hoàng trị thế, phần mộ một vị Kim Ô bộ Đại Vu Thần Cơ Liệu và mười sáu Vu thần, ba mươi tám Vu Đế, ba trăm sáu mươi Vu Vương dưới trướng hần.

Thời Tam Hoàng, có tà ma làm loạn, đế Hiên Viên thống lĩnh nhân tộc đại quân ác chiến trăm năm, ở nơi Nam Hoang rốt cuộc đem tà ma tru sát.

Cơ Liệu khi đó là đại tướng chủ chiến dưới trướng đế Hiên Viên, thống lĩnh đại quân xung phong ở phía trước, kết quả bị tà ma lâm vào tuyệt cảnh phản kích lúc gần chết, Cơ Liệu và đại quân dưới trướng bị tà ma đại quân bao vây tầng tầng không thể thoát vây, mắt thấy đã có nguy cơ toàn quân bị diệt.

Cơ Liệu liền lấy tinh huyết bản thân dẫn dắt, dùng một tấm bản đồ da rồng chế thành, đưa một vị thủ hạ mang theo bản đồ phá vây, gắng đem nơi mình ngã xuống chỉ điểm cho tộc nhân, để tộc nhân có thể dựa theo bản đồ chỉ dẫn tìm được mình chỗ ngã xuống, thu hồi một thân Vu thần thần khí cùng tổ truyền chí bảo khác của mình.

Sau khi thiêu đốt tinh huyết đem thủ hạ đưa ra khỏi vòng vây, Cơ Liệu bất chấp tính mạng, phát động cấm chú đồng quy vu tận với tà ma, ở trong tiểu thế nguyên mở phần mộ, một hơi trấn áp mấy trăm tà ma.

Nhưng cũng không biết người nọ hộ tống bản đồ xảy ra cái gì ngoài ý muốn, tóm lại bản đồ chưa trở lại Kim Ô bộ, mà là tản mạn bên ngoài. Qua vô số năm, bản đồ mới bởi ngoài ý muốn trở lại trong tay Cơ Hạ truyền nhân đích hệ này, hơn nữa bởi vì một cái ngoài ý muốn đi ngang qua lúc này mới tiến vào phần mộ.

Cơ Hạ chiếm được truyền thừa cường đại vị Đại Vu Thần lão tổ Cơ Liệu kia lưu lại, trực tiếp từ một Đại Vu nho nhỏ đột phá trở thành cửu tinh Vu Đế.

Các tộc nhân Kim Ô bộ theo Cơ Hạ tiến vào phần mộ, thì chia sẻ truyền thừa ba mươi tám Vu Đế, ba trăm sáu mươi Vu Vương khác.

“Đòi mạng là, còn có truyền thừa của mười sáu Vu thần...” Cơ Hạ nói tới đây, khuôn mặt già nua trở nên đỏ bừng vô cùng: “Mười sáu Vu thần, đều phải có huyết mạch trực hệ một nhà chúng ta mới có thể truyền thừa. Cho nên a mỗ con, ép a cha liều mạng sinh con!”

“Vậy?” Cơ Hạ cùng Man Man nhìn nhau, không thể lên tiếng.

Cơ Hạ liều mạng sinh con, là vì điều này?

Bàn tay khê lật, Cơ Hạ lấy ra một viên bảo châu ánh lửa quẩn quanh to bằng đầu người, trịnh trọng đặt ở trong tay Cơ Hạ: “Hạ, đây là truyền thừa một vị Vu thần lão tổ mạnh nhất bên trong, a cha mang đến cho con!”

Chương 533: Lựa Chọn

Đêm dài đằng đẵng, toàn bộ Kim Ô tộc nhân Cơ Hạ trở xuống đều say ngủ.

Tự có thị nữ nhu thuận nâng bọn họ đi các nơi điện phủ nghỉ ngơi, Cơ Hạo thì đứng ở trên bình đài dọn dẹp sạch sẽ, quan sát hồ nước mênh mông. Đại trận trên trời tản ra, ráng hồng một lần nữa tụ hợp, gió lạnh cuốn tuyết lớn chậm rãi bay xuống, trên mặt hồ đã ngưng ra một tầng băng mỏng manh hoàn chỉnh, rất nhanh đã có bông tuyết chồng chất lên, đem mặt hồ nhuộm thành một mảng tuyết trắng.

Nha Công cũng uống nhiều, rút nhỏ thân thể cuộn mình ở đầu vai Cơ Hạo khò khè, thân thể gật gù, vài lần thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hai con Thần Hỏa Xà cũng uống không ít, bọn nó vô cùng thân thiết quần quanh cổ Cơ Hạo, đầu đuôi nối liền, ngủ say trong miệng còn phun khói lửa.

Trước mặt Cơ Hạo lơ lửng truyền thừa thần châu Vu Thần Cơ Hân lưu lại, lẳng lặng nhìn viên thần châu màu đỏ rực toàn thân khói lửa quần quanh, bên trong như có một ngôi sao lớn kịch liệt thiêu đốt này.

Trải qua vô số năm tháng rửa tội, viên bảo châu này vẫn long lanh trong sáng, cho dù là lẳng lặng lơ lửng ở trước mặt, Cơ Hạo cũng có thể cảm nhận được trong nó chất chứa lực lượng đáng sợ, đó là lực lượng khủng bố gần như hỏa diễm đại đạo, thật sự có thể đem bầu trời cũng đốt xuyên ra một lỗ thủng.

Một khi Cơ Hạo đem tinh huyết của mình nhỏ ở trên thần châu, viên bảo châu này sẽ dung hợp với Cơ Hạo, tinh huyết bên trong tương truyền cùng nhất mạch hãn sẽ lắng lẽ triệt để cải tạo thân thể hãn, khiến thực lực của hãn ở trong mấy ngày ngắn ngủn đột nhiên tăng mạnh.

Lấy Cơ Hạ làm ví dụ, hãn dung hợp truyền thừa thần châu của Đại Vu Thần Cơ Liệu, ngắn ngủn ba ngày thời gian, thân thể Cơ Hạ trở nên mạnh mẽ như

rồng. Mà tu vi vu lực của hắc, càng đạt tới tiêu chuẩn cửu tinh Vu Đế. Nếu không phải kinh nghiệm chiến đấu của hắc quá kém, đối với chiến đấu cấp Vu Đế hoàn toàn là một tờ giấy trắng, lấy thực lực Cơ Hạ hiện nay, một mình hắc có thể chống lại mấy chục tên Vu Đế ban ngày vây công hắc.

Bước vào cảnh giới Vu Đế, muốn tăng lên lực lượng một tinh cũng phải hao phí năm tháng dài đằng đẳng, rất có thể ngàn năm khổ tu cũng không thể tăng lên một tinh lực.

Cửu tinh vu lực, cái này ở trong Vu Đế cũng là người cực kỳ mạnh mẽ, bao nhiêu Vu Đế hao hết tuổi thọ, cuối cùng thực lực cũng chỉ tiêu chuẩn hai tinh, ba tinh? Cơ Hạ nếu có thể hoàn toàn nắm giữ lực lượng của hắc, trong Vu Đế ở Bồ Phản hắc coi như là nhân vật ghê gớm.

Cơ Hạ nếu dung hợp viên truyền thừa thần châu này, như vậy thực lực của hắc ít nhất cũng có thể đạt tới tiêu chuẩn thất tinh.

Cơ Hân thực lực theo sát Cơ Liệu, là tướng lĩnh cường đại nhất dưới trướng Cơ Liệu, càng là phó thủ của Cơ Liệu. Có thể nghĩ, truyền thừa thần châu hắc lưu lại đem tới lợi ích cho Cơ Hạ, cho dù nhỏ hơn Cơ Hạ, cũng sẽ không ít hơn quá nhiều.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh lặng yên ngưng tụ, một ánh lửa lượn lờ trong truyền thừa thần châu, một tia hỏa lực tinh thuần theo mi tâm Cơ Hạ chui vào, nhanh chóng xuất hiện ở trong thần hồn không gian, bị hư ảnh nắm ở trong tay.

“Tinh tú khắp trời, dựa theo thuộc tính của nó, đại khái có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ cùng với phong, lôi, điện, băng các phân loại. Viên truyền thừa thần châu này, bản mạng vu tinh của hắc là ‘Xích Hoắc tinh’, ở trong tinh tú hỏa thuộc tính khắp trời, lực lượng Xích Hoắc tinh đại khái xếp khoảng vị trí ba ngàn.”

Hư ảnh thần nhiên nói: “Nhưng thái dương, chính là tinh lực số một trong

tinh tú khắp trời.”

Ngón tay bóp một cái, một luồng hỏa lực kia tan thành mây khói, hư ảnh chậm rãi biến mất, không phát ra nửa điểm thanh âm nữa.

Cơ Hạo ngẩn ngơ, sau đó đột nhiên cười lên. Không phải sao. Mình sao bị một viên truyền thừa thần châu như vậy làm váng đầu? Đã tới thế giới này, đã quyết tâm cầu thiên đạo, cầu trường sinh, như vậy tất cả đều phải làm được tốt nhất.

Trong tinh tú hỏa thuộc tính khắp trời, lực lượng Xích Hoắc tinh xếp hạng chỉ là khoảng ba ngàn?

Tuy không biết lực lượng bản mạng vu tinh đối với lực lượng Vu Vương, Vu Đế thậm chí Vu Thần có hiệu quả cỡ nào, nhưng Cơ Hạo đã muốn chọn, thì nhất định phải chọn thứ mạnh nhất.

Xích Hoắc tinh ở trong xếp hạng lực lượng tinh tú hỏa thuộc tính chỉ khoảng hạng ba ngàn. Như vậy còn có tinh tú các loại thuộc tính khác. Tinh tú khắp trời vô cùng vô tận, Xích Hoắc tinh ở trong toàn bộ tinh tú xếp hạng có thể đứng thứ bao nhiêu?

Ba vạn? Mười vạn? Hay là xếp hạng càng đáng thương hơn?

“Cơ Hân tổ tiên, xin lỗi.” Cơ Hạo vuốt ve viên truyền thừa thần châu chất chứa lực lượng cực lớn, chất chứa cơ duyên cường đại này, thiên hạ vô số người đều tha thiết ước mơ, bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Người tuy tốt, người tuy mạnh, nhưng người không phải đạo của ta.”

Ánh sáng trong truyền thừa thần châu hơi lóe lên, Cơ Hạo tựa hồ nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

“Yên tâm, người là tổ tiên Cơ gia chúng ta, ta sẽ từ trong đệ đệ của ta, chọn lựa một đứa nhỏ ưu tú nhất kế thừa lực lượng của người.” Cơ Hạo nhẹ nhàng

vuốt ve truyền thừa thần châu, rất nghiêm túc nói: “Nếu các đệ đệ của ta hiện tại người không hài lòng... A cha và a mỗ còn có thể tiếp tục sinh, người yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề.”

‘Dát’, Nha Công mở mắt, mang theo vài phần men say nhẹ nhàng kêu vài tiếng, móng vuốt dùng sức cào cào tai Cơ Hạo.

“Ồ, được, ta sẽ tìm mấy con quạ cái.” Cơ Hạo bất đắc dĩ sờ sờ đầu Nha Công: “A cha bọn họ lần này đến, chưa mang mấy con quạ đen cái cho người, cái này cũng không phải lỗi của ta! Ừm, tiểu quạ đen sẽ có, sẽ có!”

Nha Công kêu vài tiếng ‘Quạ quạ’, vui vẻ nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ say.

Sau khi trời sáng, Cơ Hạo tự mình lấy một chậu nước rửa mặt cho Cơ Hạo bưng vào phòng hăn, sau khi hầu hạ Cơ Hạo rửa mặt chải đầu xong, Cơ Hạo đem truyền thừa thần châu của Cơ Hạo đưa trả cho Cơ Hạo: “A cha, giữ lại cho đệ đệ con đi. Con đã chọn xong con đường con muốn đi.”

Cơ Hạo nhíu mày, rất khó hiểu nhìn Cơ Hạo: “Đứa nhỏ, đây là bảo bối lão tổ tông lưu lại, có nó, chúng ta không dám nói chúng ta nhất định có thể thành Vu Thần... A cha thật ra hiện tại cũng không rõ, Vu Thần rốt cuộc là cái gì... Nhưng ít nhất có thể khiến con trở thành Vu Đế cường đại!”

“Con đã chọn sẵn con đường của bản thân con.” Cơ Hạo rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “Hơn nữa, hiện tại con cũng không e ngại Vu Đế bình thường.”

Ngạo nghễ ngẩng đầu, Cơ Hạo tự tin nói: “Có trọng bảo hộ thân sư phụ ban, các Vu Đế bình thường nếu không có vài phần thủ đoạn, làm không tốt bọn họ còn phải chết ở trong tay con. Cho nên, a cha không cần lo lắng cho con, thứ tốt, giữ lại cho đệ đệ nhà chúng ta đi!”

Cơ Hạo nghiêm túc nhìn Cơ Hạo hồi lâu, sau đó thở dài một hơi: “Được rồi, giữ lại cho đại đệ của con! Các muội muội của con, cũng đừng nghĩ được chỗ tốt này. Con gái gả ra ngoài, là nước rửa chân hắt đi... A, bảo bối tổ tông lưu lại, chỉ

có thể cho con trai!”

‘Thùng, thùng thùng’, tiếng chuông Quỳnh Tuyết cung gõ vang, đây là đại biểu có khách người tới thăm.

Cơ Hạo và Cơ Hạ ra khỏi phòng, vừa mới tới chính điện Quỳnh Tuyết cung, liền nhìn thấy Tự Văn Mệnh vẻ mặt bất đắc dĩ đứng ở cửa đại điện.

“Cơ Hạo, người tiểu tử này lại gây phiền toái rồi. Vô Chi Kỳ ở trước mặt Đế Thuấn lăn lộn khóc lóc om sòm, khóc trời kêu đất tố cáo người giết ba mươi sáu đứa con trai của hắn!”

Tự Văn Mệnh vẻ mặt bất đắc dĩ, nếp nhăn da mặt có thể nhỏ ra mặt đặng.

Hắn bất đắc dĩ thở dài: “Theo ta đi một chuyến đi, Đế Thuấn muốn người giải thích rõ ràng...”

Đột nhiên, Tự Văn Mệnh kinh ngạc nhìn Cơ Hạ: “Cái này... Cơ Hạ, tu vi của người, người... Vu Đế?”

Trong mắt Cơ Hạ hàn quang bắn ra bốn phía, nặng trĩu nói: “Đây đều là việc nhỏ, ai dám tố cáo đứa nhỏ nhà ta? Bắt nạt Cơ Hạ nhà ta không có ai chống lưng sao? Vô Chi Kỳ kia là cái quái gì? Hạo, a cha giúp con đánh nổ đầu hắn!”

Sắc mặt Tự Văn Mệnh nhất thời trở nên càng thêm khổ.

Chương 534: Khóc Lóc Om Sòm

Trên đường hướng tới đại diện thảo luận chính sự, Tự Văn Mệnh rất nghiêm túc hỏi Cơ Hạo: “Chiếm lý không?”

Cơ Hạo nghiêm túc tương tự nhìn Tự Văn Mệnh: “Ta chưa bao giờ làm chuyện không có đạo lý.”

Vì thế Tự Văn Mệnh luôn cau mày chột phun ra một hơi dài, vô cùng thoải mái cười cười, hung hăng cho ngực Cơ Hạo một nắm đấm: “Chiếm lý là tốt rồi, chỉ cần có đạo lý, Vô Chi Kỳ lão yêu quái đó cũng đừng nghĩ gây sóng gió.”

Cơ Hạo thuận thế nói: “Văn Mệnh a thúc, ta đã mở toàn bộ vu huyết có thể mở được rồi. Thành tựu Vu Vương, rốt cuộc là chuyện gì?”

Tự Văn Mệnh kinh hãi nhìn Cơ Hạo một cái: “Nhanh như vậy?”

Giây lát hần nghĩ nghĩ, nhất thời cười lên: “Cũng đúng, người cũng nên nhanh như vậy mới đúng. Quay về cẩn thận thương lượng, tìm kiếm bản mạng vu tinh chuyện này nói khó cũng khó, nói dễ dàng cũng dễ dàng.”

Đánh giá cao thấp Cơ Hạo một cái, Tự Văn Mệnh rất nghiêm túc nói: “Đối với người, có lẽ không phải nan đề gì.”

Sau đó hần đảo mắt nhìn về phía Cơ Hạo, rất kinh ngạc hỏi: “Trái lại là Cơ Hạo huynh đệ, người như thế nào đã thành Vu Đế rồi?”

Cơ Hạo cười to ‘hắc hắc’ vài tiếng, không phải không đặc ý đem chuyện Cơ Liệu lưu lại để mộ, mình may mắn tìm được đế mộ, thu hoạch Vu Thần truyền thừa nói rõ một lần. Cơ Liệu lưu lại là huyết mạch truyền thừa, trừ phi là Cơ Hạo huyết mạch đích hệ một mũi tộc nhân này, người khác chiếm được truyền thừa này cũng không có khả năng kế thừa lực lượng bên trong, cho nên không có cơ mật gì phải giữ lại.

Tự Văn Mệnh nghe chặc chặc lấy làm kỳ. Hắn cân nhắc một phen, cảm khái từ đáy lòng nói: “Cơ Liệu đại nhân, đó là mãnh tướng ai cũng biết dưới trướng đại đế Hiên Viên, về sau đột nhiên mai danh ẩn tích, thì ra là duyên cớ này.”

Kim Ô bộ vốn suy sụp, Kim Ô bộ ngay cả Vu Vương cũng không có, đột nhiên có nhiều cao thủ kế thừa lực lượng tổ tiên thượng cổ, đến thẳng Vu Đế như vậy xuất hiện. Tuy so sánh với các đại bộ tộc nội tình hùng hậu, chút Vu Đế cùng Vu Vương đó của Kim Ô bộ vẫn tỏ ra thế lực mỏng manh, nhưng Kim Ô bộ dù sao đã có dấu hiệu quật khởi.

Tự Văn Mệnh nhìn nhìn Cơ Hạo, không khỏi âm thầm cảm khái —— rốt cuộc là Kim Ô bộ khí vận khôi phục, hay là Cơ Hạo khí vận quá mạnh mẽ, dẫn dắt toàn bộ Kim Ô bộ đều được lợi?

Một đường không nói, đoàn người tới ngoài đại điện thảo luận chính sự, cách thật xa đã nghe được tiếng gào khan thê lương bén nhọn trong đại điện.

Có thanh có lệ là khóc, có thanh vô lệ là gào, trong đại điện truyền ra tiếng gào khan giống như mấy vạn con lợn rừng bị người ta đuổi theo, trong khàn cả giọng mang theo vài phần tâm thần điên cuồng, quả thực khó nghe được cực điểm.

Trong đại điện, Đế Thuấn ngồi xếp bằng dưới đất, mặt không biểu cảm nhìn Vô Chi Kỳ nằm dưới đất.

Mấy chục vị trọng thần nhân tộc cũng cau mày, trong mắt lóe sáng, mặt không biểu cảm tương tự nhìn Vô Chi Kỳ quay cuồng khóc lóc om sòm ở trên mặt đất.

“Đế Thuấn! Người quản hay không? Thế này còn có thiên lý vương pháp sao?”

“Đế Thuấn! Từ trước tới giờ chỉ có Vô Chi Kỳ ta bắt nạt người khác, nào có ai dám bắt nạt ta?”

“Đế Thuấn! Vô Chi Kỳ ta tuy con cái đông đúc, nhưng thành tựu Vu Đế cũng chỉ một ít như vậy, một lần bị người ta xử lý ba mươi sáu đứa! Ba mươi sáu đứa! Đây là đang móc thịt tim ta!”

“Hu hu! Đế Thuấn, người nhân vương này là làm như thế nào? Người cùng hung cực ác như vậy, người còn không bắt hãn cho ta lôi ra làm thịt?”

“Nghieu Bá Cơ Hạo, giết ba mươi sáu đứa con của ta, ta muốn cả nhà hãn chôn cùng! Hãn xuất thân Kim Ô bộ? Ta muốn diệt toàn bộ tộc hãn!”

Vô Chi Kỳ nằm dưới đất quay cuồng không ngừng, hai chân đập lung tung. Ngẫu nhiên hãn quay cuồng đến cạnh cột đại điện, một cước đạp trên cột, nhất thời toàn bộ đại điện đều kịch liệt run rẩy một phen, dẫn tới bốn vách tường, trần nhà cùng trên sàn trong đại điện hiện lên vô số vu văn phù lục.

Nếu không phải đại điện có vu trận thủ hộ, Vô Chi Kỳ lăn qua lộn lại như vậy, đại điện đã sớm sụp.

Đế Thuấn không nói lời nào, Cao Đào đứng ở bên người Đế Thuấn, quát lớn: “Vô Chi Kỳ, đứng dậy nói chuyện hãn hoi! Người nói Nghieu Bá giết con người, khi nào, nơi nào, vì sao giết?”

Vô Chi Kỳ trợn mắt, trong mắt khí đen mớ hồ. Hãn quát lớn: “Còn cần hỏi nhiều lời thừa như vậy làm gì? Dù sao con lão tử bị hãn giết ba mươi sáu đứa, các người phải giết hãn cho ta!”

“Đúng rồi! Thiếu chút nữa quên!” Vô Chi Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên, lớn tiếng quát: “Ngọc Long Hà Bá cũng bị hãn làm thịt! Đế Thuấn, Ngọc Long Hà Bá, đó là Hà Bá chính thân Đế Nghieu sắc phong, cũng bị hãn làm thịt. Hãn chính là một Nghieu Bá, tiểu khốn kiếp nhà giàu mới nổi, hãn giết Ngọc Long Hà Bá!”

Đế Thuấn chột biến sắc, hãn đứng thẳng dậy, lạnh giọng quát: “Ngọc Long Hà Bá cũng bị Nghieu Bá giết?”

Trong lòng Vô Chi Kỳ mừng rỡ, nhìn thấy Đế Thuấn biến sắc, hăn vội thét to: “Không phải sao? Thằng nhãi con đó xuống tay thật ác, lão tử tận mắt thấy Ngọc Long Hà Bá bị hăn một đao làm thịt!”

Gia hỏa này chỉ lo cáo trạng cho hă giận, không để ý Ngọc Long Hà Bá là ở trong phủ đệ Nghiêu Bá Nghiêu Sơn thành bị Cơ Hạo đánh chết, hơn nữa đánh chết Ngọc Long Hà Bá là trường kiếm Bà La Tư đã dùng, nào phải bị Cơ Hạo chém một đao?

“Người tận mắt thấy?” Đế Thuấn không khỏi vỗ một chưởng xuống đất, giận dữ quát: “Vô Chi Kỳ, đừng cố tình gây sự, người tận mắt thấy Ngọc Long Hà Bá bị Nghiêu Bá giết? Lấy tính tình của người, người không đi cứu người?”

“Hăn phòng thành quá mạnh, ta không dám!” Vô Chi Kỳ duỗi cổ, đúng lý hợp tình nhìn Đế Thuấn.

“Phòng thành quá mạnh mẽ? Người không dám đi cứu người?” Đế Thuấn, Cao Đào và một đám trọng thần nhân tộc đều tròn tròn mắt, đây là đạo lý gì?

Mặt Vô Chi Kỳ đen sì một phen, hăn lí nhí tìm cớ một phen, lại thật sự là không lời nào để nói. Hăn dứt khoát lại ở dưới đất bắt đầu lăn lung tung: “Đế Thuấn, người phải làm chủ cho ta! Người thân là nhân vương, cũng không thể bao che Cơ Hạo tiểu tử đó! Hăn giết ba mươi sáu đứa con trai của ta! Ta vất vả cả đời, từ thời Thiên Hoàng đã bắt đầu sinh con, hiện tại con cái cộng lại cũng chỉ...”

Há há mồm, Vô Chi Kỳ trong chốc lát không rõ mình rốt cuộc có bao nhiêu con cái, một câu ghen ở trong cổ họng, hăn ghen đến mức mặt đỏ tai hồng, hăn tức giận đến mức thở ‘Hỗn hển, hỗn hển’.

Cơ Hạo theo phía sau Tự Văn Mệnh đi vào đại điện thảo luận chính sự, hăn liếc một cái liền thấy được Vô Chi Kỳ nằm dưới đất khóc lóc om sòm.

Vô Chi Kỳ nghe được tiếng bước chân, nhất thời ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt

phun lửa nhìn chăm chăm Cơ Hạo. Rống to ‘Nha’ một tiếng, thân thể Vô Chi Kỳ hóa thành một đạo thủy quang lao về phía Cơ Hạo, một quyền nhắm ngay vào mặt đánh xuống.

“Cơ Hạo, người phải đền mạng cho con ta!”

“Dám tìm đứa nhỏ nhà ta gây sự, chết cho lão tử!” Cơ Hạo rít một tiếng, một quyền sạch sẽ lưu loát đánh về phía Vô Chi Kỳ.

Nổ vang một tiếng, nắm tay Cơ Hạo và trọng quyền của Vô Chi Kỳ va chạm. Thân thể Vô Chi Kỳ không chút sút mẻ, Cơ Hạo bị chấn đến mức lão đảo quay cuồng về phía sau, nhưng một quyền này của Vô Chi Kỳ cũng bị Cơ Hạo hóa giải.

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, đỉnh đầu lao ra một ánh lửa, hắc năm lấy Hồn Nguyên Thái Dương Phiên muốn hướng Vô Chi Kỳ hạ độc thủ.

Đế Thuần đột nhiên rít gào một tiếng: “Nơi này là địa phương nào? Cho phép các người làm càn? Cao Đào, ai dám động thủ, lôi ra ngoài ra sức đánh một vạn đại chùy!”

Động tác của Cơ Hạo dừng lại, chỉ có Vô Chi Kỳ rít lên một tiếng, nhắm ngay vào mặt một bàn tay hướng Cơ Hạo xé xuống.

Chương 535: Áp Chế

Cao Đào chột biến sắc, hăn phụ trách bảo vệ pháp luật và kỷ luật nhân tộc, Vô Chi Kỳ không để ý mệnh lệnh của Đế Thuấn, ngang nhiên ở đại điện thảo luận chính sự tập kích Cơ Hạo, nói nhẹ một chút, hăn bất kính nhân vương; nói nặng một chút, Vô Chi Kỳ là đang đảo điên pháp luật và kỷ luật quy tắc cả nhân tộc.

“Lớn mật!” Trong tay Cao Đào có thêm một khối ấn tỳ hình vuông tối như mực, một cổ khí tức sát khí lạnh lẽo nghiêm túc từ trên cao hạ xuống, hóa thành những sợi xích màu đen mắt thường có thể thấy được hướng Vô Chi Kỳ quần quanh tới.

Vô Chi Kỳ kêu chói tai, không quan tâm vẫn một bàn tay hướng Cơ Hạo xé xuống. Lấy lực lượng của hăn, cho dù Cơ Hạo nay thực lực đột nhiên tăng mạnh, vẫn sẽ bị một chưởng của Vô Chi Kỳ đập thành mảnh vỡ.

“Lớn mật!” Tự Văn Mệnh hét giận dữ một tiếng, Cao Đào ra tay, nhưng đã không kịp ngăn cản Vô Chi Kỳ, dù sao lão thủy yêu này tốc độ quá nhanh. Cơ Hạo đang bị một quyền vừa rồi đánh cho lão đảo lui về phía sau, cũng không kịp cứu viện Cơ Hạo, hiện tại bên cạnh Cơ Hạo chỉ có một mình Tự Văn Mệnh có thể ra tay.

Một tiếng kiếm ngân lên, trọng kiếm Tự Văn Mệnh đeo ở sau người xuất khiếu, một đạo kiếm quang vàng chói sáng lên, một kiếm của Tự Văn Mệnh hướng cổ tay Vô Chi Kỳ cắt tới.

“Tự Văn Mệnh tiểu nhi, rút ngay!” Vô Chi Kỳ khinh thường nhìn quét Tự Văn Mệnh một cái, một ngón tay búng mạnh ra, trường kiếm trong tay Tự Văn Mệnh ‘keng’ một tiếng nổ thành vô số mảnh vỡ, Tự Văn Mệnh hộc ngụm máu to, bị một đầu ngón tay của Vô Chi Kỳ đánh bay ra ngoài.

Vô Chi Kỳ hữu chưởng như núi, tiếp tục hướng vào đầu Cơ Hạo vỗ xuống.

Áp lực cực lớn làm Cơ Hạo không thở nổi, tâm cảnh hấn chột một mảng lạnh lùng, một luồng Vũ Dư đạo khí rút hết vào Hồn Nguyên Thái Dương Phiên, hai tay hấn nắm chặt lá cờ phướn sáu thước, một mảng ánh lửa to lớn ở trong cờ phướn quay cuồng bất định muốn phun ra.

“Vô Chi Kỳ cả gan!” Một tiếng rít gào tức giận đột ngột từ ngoài đại điện truyền đến: “Con rể của ta, người cũng dám xuống tay với nó?”

Một mảng ánh lửa như tia chớp chột từ ngoài đại điện thuận di tiến vào, ánh lửa ở bên người Cơ Hạo nổ tung, Chúc Dung thị từ trong ánh lửa lao ra, một thanh trường kích rồng cuộn tràn đầy màu sắc kéo theo tiếng long ngâm trầm thấp, hung hăng hướng hữu chưởng của Vô Chi Kỳ đâm tới.

Vô Chi Kỳ bị dọa vội vàng thu tay. Tự Văn Mệnh chỉ là thực lực Vu Vương đỉnh phong, hấn có thể hoàn toàn không để vào mắt, một đầu ngón tay có thể đem hấn đánh bay. Nhưng thực lực Chúc Dung thị xa ở trên Vô Chi Kỳ, hấn nào dám đón đỡ một đòn này của Chúc Dung thị?

Bàn tay vội lui, Vô Chi Kỳ bạo lui về phía sau, sợi xích màu đen Cao Đào phóng thích như vô số cự mãng hung hăng quần quanh ở trên thân Vô Chi Kỳ. Áp lực nặng nề khiến động tác của Vô Chi Kỳ chột cứng ngắc. Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, Hồn Nguyên Thái Dương Phiên hung hăng vẩy lên một cái.

Một mảng lớn thái dương tinh hỏa dinh dính đột ngột sinh ra, nháy mắt đem Vô Chi Kỳ bao bọc ở trong.

Chột nghe một tiếng rú thảm, bộ lông trên thân Vô Chi Kỳ ‘Xẹt’ một cái bị đốt thành một làn khói, Hồn Nguyên Thái Dương Phiên uy lực cực lớn, thái dương tinh hỏa dinh dính theo lỗ chân lông quanh thân Vô Chi Kỳ hướng thân thể hấn thấm vào, mắt thấy da thịt hấn bị mạnh mẽ thiêu hủy một tầng.

“Nhãi con!” Vô Chi Kỳ đau đến mức khàn giọng kêu rên. Sinh mệnh lực hấn dị thường mạnh mẽ, da thịt bị thiêu hủy một tầng, nhưng trong một hơi thở da thịt lại lần nữa sinh ra. Da thịt không ngừng bị thiêu hủy, lại không ngừng trọng

sinh, loại đau đớn đó khiến Vô Chi Kỳ thiếu chút nữa điên mất.

“Đủ rồi! Đều thu tay lại!” Đế Thuấn nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Nghieu Bá, thu tay lại đi, người thật muốn thiêu chết hãn hay sao?”

Cơ Hạo nắm tay thật chặt, do dự một phen. Thiêu chết Vô Chi Kỳ, ‘đề nghị’ này quá có sức dụ – hoặc!

Là nghe lời Đế Thuấn thu tay lại, hay là ‘dựa theo Đế Thuấn đề nghị’, trực tiếp đốt chết Vô Chi Kỳ nhỉ?

Tự Văn Mệnh ho ra máu sãi bước đi tới, vỗ bả vai Cơ Hạo một cái thật mạnh: “Thu tay lại!”

Hít sâu một hơi, Cơ Hạo vẫy Hồn Nguyên Thái Dương Phiên một cái, một mảng ánh lửa màu vàng to lớn như giao long lao về Thái Dương Phiên, ánh lửa trên người Vô Chi Kỳ tiêu tán, hãn kêu rên một tiếng nặng nề ngã xuống đất.

Thở phì phò từng ngum từng ngum, Vô Chi Kỳ bị đốt tới mức da tróc thịt bong, toàn thân nhiều chỗ cũng đã lộ ra xương nhe răng trợn mắt đứng dậy, hướng tới Cơ Hạo liên tục gật đầu cười lạnh: “Tốt, tốt, tốt. Nghieu Bá Cơ Hạo, lão tử nhớ người rồi đó! Người chờ đấy!”

Cơ Hạo nhìn Vô Chi Kỳ, sát ý trong lòng mãnh liệt, lạnh lùng tương tự nói: “Tốt, ta chờ người!”

Cơ Hạo đã hận Vô Chi Kỳ triệt để. Thăng cha này cấu kết Bà La Tư nửa đường chặn giết mình còn chưa tính, hãn lại còn điều động thủy quân sông Hoài, phái Ngọc Long Hà Bá phát động nước lũ tập kích lãnh địa của mình.

Nếu không phải mình chịu tiêu tiền, mời thần nhân thiên đình xây dựng Thiên Địa Đại Trận, đem toàn bộ lãnh địa đều bảo vệ, một trận nước lớn của Ngọc Long Hà Bá, đủ để đem trên ức con dân trong lãnh địa của hãn làm chết đuối hết. Nếu không phải Nghieu Sơn thành lực phòng ngự kinh người, Vô Chi

Kỳ phái ra ba mươi sáu vị Vu Đế liên thủ vây công, Nghiêu Sơn thành bị phá mà nói, kết cục của Thiếu Ti, Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành có thể tưởng tượng.

Càng không cần nói đệ tử hai mạch Vu Điện cùng đàn tràng mình mấy năm tâm huyết, thật không dễ gì tích góp, đó đều là hạt giống tu luyện lựa chọn kỹ càng từ trong trên ức con dân, thành viên tổ chức căn cơ tương lai của mình!

Thù hận giữa hai người, là không có đường sống hóa giải.

Cơ Hạo hạ quyết tâm, chờ sau lần triều kiến này, mình cần chủ động nghĩ cách, cho dù dùng các loại thủ đoạn vô sỉ không biết xấu hổ, cũng phải đem Vô Chi Kỳ triệt để chém giết.

Một cơn gió lạnh mang theo tiếng sóng mơ hồ truyền đến, Cộng Công Vô Ưu mang theo mấy chục tên thủ hạ khoác áo bào đen sải bước xông vào đại điện thảo luận chính sự.

“Đế Thuấn, nghe nói có người tàn sát cấp dưới của Cộng Công thị ta? Vô Chi Kỳ, là ai đem người làm bị thương như vậy? Rốt cuộc là ai có lá gan lớn như vậy? Người yên tâm, ta nhất định làm chủ cho người!” Cộng Công Vô Ưu vừa mới đi vào đại điện, đã giận dữ rống to.

“Tiểu gia hỏa, nơi này không có phần người nói chuyện!” Thân thể Chúc Dung thị dao động một phen, hắt nhìn Cộng Công Vô Ưu lạnh lùng nói: “Sao, muốn ý thể hiếp người bao che Vô Chi Kỳ sao?”

Cộng Công Vô Ưu ngạo nghễ ngẩng đầu lên. Hắt nhìn thân hình Chúc Dung thị có chút dao động, cười lạnh nói: “Đại tể tửu, người đã quay về Nam Hoang, thì an tâm đi đi, để lại một đạo phân thân ở đây, là hù dọa ai thế?”

Một thanh âm già nua khàn khàn từ ngoài đại điện truyền đến: “Một đạo phân thân của đại tể tửu không dọa được người đứa nhỏ này, ta lão gia hỏa này đủ phân lượng không? Cơ Hạo là nam nhân của quan môn tiểu đệ tử của ta, ai dám bắt nạt hắn, là muốn đứng ở trên đầu Chúc Long bộ ta ỉa đá sao?”

Chúc Long Quỹ chống một cây vu trường rần độc quay quanh, ở dưới mấy chục vu tế áo bào đen, che mặt vây quanh, chậm rãi đi đến. Hắc vừa đi, vừa nhẹ nhàng ho khan: “Lão gia hỏa còn có một hơi, hắc, hắc, hắc, tiểu gia hỏa Cộng Công thị, muốn bắt nạt người Chúc Long bộ chúng ta, người còn thiếu chút phân lượng, bảo a cha người tự mình đến còn không sai biệt lắm.”

Cộng Công Vô Ưu nhất thời ngậm miệng, im lặng tìm chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Hắc dám nổi bão với Chúc Dung thị, đó là bởi vì Cộng Công thị, Chúc Dung thị là kẻ thù truyền kiếp, giữa hai bên không có gì để nói.

Nhưng Chúc Long Quỹ lão gia hỏa sống không biết bao nhiêu năm này, hắc thật sự không có can đảm trêu chọc. Nếu ở ngoài Chúc Dung thị, hắc còn trêu chọc cho Cộng Công thị một đối thủ mạnh như vậy, cha hắc Cộng Công thị có thể tự tay bóp chết hắc.

“Chúng ta, nói đạo lý!” Cộng Công Vô Ưu có chút buồn bực nhìn Đế Thuấn: “Đế Thuấn, chúng ta giảng đạo lý đi! Không thể con Vô Chi Kỳ bị giết, ngược lại hắc còn bị người ta bắt nạt chứ?”

Đế Thuấn mỉm cười, chậm rãi gật đầu: “Được, chúng ta giảng đạo lý. Cơ Hạo, người có đạo lý gì?”

Chương 536: Nói Rõ Lí Lễ

Tiếng bước chân không ngừng vang lên.

Dù sao cũng là thời gian triều kiến, cho nên Bồ Phán đã hội tụ rất nhiều ‘Bá, Hậu’ to nhỏ. Bởi vì còn chưa đến ngày triều kiến chính thức, các bá hậu này tùy theo ý bản thân ở Bồ Phán tìm bạn thăm bè, ai vui việc của người đó.

Nhân tộc từ xưa đã có tính hiếu chuyện, chuyện Cơ Hạo và Vô Chi Kỳ ở đại điện thảo luận chính sự bùng nổ xung đột, giống như một trận cuồng phong, trong chớp mắt đã truyền khắp toàn bộ Bồ Phán. Vì thế từng đám ‘Bá Hậu’ cùng cực nhàm chán hô bằng gọi hữu, như lửa đốt mông chạy tới.

Vô Chi Kỳ hung danh vang xa, từ thời Thiên Hoàng đã là đại yêu tiếng tăm lừng lẫy, về sau bị Cộng Công thị thu phục, gia hỏa này có chỗ dựa càng làm nhiều việc ác, ở cả nhân tộc trừ số rất ít đại bộ tộc thực lực cực kỳ hùng hậu, trên cơ bản không ai dám trêu chọc.

Cơ Hạo thì là nhân vật phong vân mấy năm gần đây, Tự Văn Mệnh tự mình mời chào Vu Điện đích hệ không đề cập tới, càng ở một trận chiến Xích Phán sơn bộc lộ tài năng, chiến một trận đã tích lũy công lao mà phong bá, ở trong một thế hệ thanh niên của cả nhân tộc cũng là người đứng đầu.

Càng làm người ta nhớ kỹ Cơ Hạo, là hãn thế mà ở trên tiệc lớn mừng công của nhân tộc đánh Vô Chi Kỳ đòn hiểm! Trước mặt Đế Thuấn và vô số trọng thần nhân tộc, tiểu gia hỏa này thế mà đem Vô Chi Kỳ lão yêu quái này đánh đòn hiểm một trận!

Lần này lại là Vô Chi Kỳ đang khóc kể Cơ Hạo giết con của hắn, hơn nữa tổng cộng làm thịt ba mươi sáu đứa!

Hiện tại hai người đang đối chất ở đại điện thảo luận chính sự, đây là náo nhiệt bao nhiêu, náo nhiệt vậy có thể không xem sao?

Lần trước Cơ Hạo đánh đòn hiểm Vô Chi Kỳ, nhiều bá hộ cách Bồ Phán lộ trình xa xôi không có cơ hội nhìn thấy, hôm nay bỗng chợt nghe nói hai người một lần nữa đối đầu, hơn nữa phân biệt có Chúc Dung thị và Cộng Công Vô Ưu ra mặt chống lưng, ngay cả Chúc Long Quỹ đồ cổ có tiếng này cũng cuốn vào, náo nhiệt như vậy có thể không xem? Có thể không bám vào?

Từng đám đông bá hộ đẩy mặt hồng quang xông vào đại điện thảo luận chính sự, bọn họ không hé răng, hai tay khoanh trước ngực tới đứng hai bên đại điện, mỗi người như hồ rình mỗi hướng tới Cơ Hạo và Vô Chi Kỳ đánh giá cao thấp.

Người càng lúc càng nhiều, thời gian mấy hơi thở ít nhất trên vạn bá hộ xông vào đại điện thảo luận chính sự.

Cộng thêm những bá hộ này mang đến tùy tùng, trong đại điện thảo luận chính sự vu lực quay cuồng, đại điện vốn chỉ có thể chứa mấy nghìn người bị ép mở ra vu trận, không gian trong đại điện cấp tốc mở rộng, rất nhanh bốn phía đều không nhìn thấy giới hạn. Ít nhất có năm sáu vạn người tụ tập ở trong đại điện.

“Vô Chi Kỳ, quả nhiên là lão yêu quái này!”

“Hắc, bị đốt thành như vậy? Lông toàn thân đều bị đốt hết.”

“Chỉ là đốt mấy sợi lông mà thôi, các người chưa từng thấy lần trước hắn bị đánh cho mới gọi là thê thảm.”

“Đây là Nghiêu Bá Cơ Hạo? Quả nhiên tướng mạo tốt, dám đánh Vô Chi Kỳ, khá lắm!”

“Hắc, vừa rồi nghe thấy chưa? Con gái Chúc Dung thị cùng nữ đệ tử Chúc Long Quỹ, hắc!”

“Vô Chi Kỳ hôm nay sắp ngã đau!”

“Thật thú vị, lão yêu quái này cũng có hôm nay!”

Mấy vạn bá hộ ôm tâm tư xem náo nhiệt ghé tới, còn có tùy tùng của bọn họ, mấy vạn người ‘xì xà xì xồ’ ở một bên nói không ngừng, trong đại điện ‘Ong ong ong’, giống như một trăm vạn con ruồi bọ đang bay loạn.

Khuôn mặt già của Vô Chi Kỳ tức giận đến xám ngắt, hăn nhe răng trợn mắt nhìn bá hộ chung quanh, nhưng nhiều bá hộ như vậy tụ tập cùng một chỗ, mặc cho hăn nổi hung, cũng không có ai sợ hăn. Trên vạn bá hộ đó. Vô Chi Kỳ cho dù gan to nữa, cũng không dám nói lời hung hăng với nhiều bá hộ như vậy.

Cuồn cuộn không ngừng, còn có càng nhiều bá hộ cao hứng phấn chấn chạy tới, càng có tính tình vội vàng xao động đang lớn tiếng quát hỏi:

“Vô Chi Kỳ chưa bị đánh chết ư? Chết chưa?”

“Ôi chao, ôi chao, huynh đệ phía trước, để ta nhìn xem, chỉ liếc một cái. Oa, sắc mặt Vô Chi Kỳ thật khó coi.”

“Chắc chắc, lông cũng cháy hết rồi? Trần trụi trụi... Hì hì!”

Vô Chi Kỳ hỗn hển, răng nanh nghiến vang lên ‘Ken két’. Hăn hít một hơi thật sâu, đem toàn bộ nhục nhả đều tính hết ở trên đầu Cơ Hạo. Cắn răng, hăn đứng ở trước mặt Đế Thuấn, khàn cả giọng tru lên: “Đế Thuấn, con ta, còn có Ngọc Long Hà Bá, đều bị Cơ Hạo làm thịt!”

‘Oa’, trong đại điện nhất thời sôi trào lên.

Con trai Vô Chi Kỳ bị Cơ Hạo giết, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ; nhưng Ngọc Long Hà Bá, đó là Hà Bá chính thần nhân vương sắc phong đó, Cơ Hạo giết Ngọc Long Hà Bá, đây là tội lớn xúc phạm giới luật nhân tộc!

Đế Thuấn chưa nói, chỉ là nhìn Cơ Hạo.

Cao Đào lớn tiếng quát: “Vô Chi Kỳ, con người và Ngọc Long Hà Bá bị Cơ

Hạo giết chết, người có chứng cứ không!”

Vô Chi Kỳ hỗn hển giơ chân: “Con lão tử bị người ta làm thịt, người còn muốn lão tử cung cấp chứng cứ? Lão tử tận mắt nhìn thấy đó!”

Đế Thuần lắc lắc đầu, vẫn chưa hé răng.

Cao Đào rất cổ quái nhìn Vô Chi Kỳ một cái, thản nhiên hỏi: “Người đã tận mắt thấy Nghiêu Bá giết con người và Ngọc Long Hà Bá, người vì sao không đi cứu viện?”

Vô Chi Kỳ ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “Hộ thành đại trận Nghiêu Sơn thành của Nghiêu Bá quá lợi hại, lão tử không dám đi!”

Trong đại điện một mảng ồ lên, đám đông bá hậu quả thực đều điên lên rồi.

“Vô Chi Kỳ, người còn cần mặt mũi nữa không?”

“Nhìn con mình bị người ta làm thịt, người không dám đi cứu? Người lão yêu quái này tính hung hăng bình thường đâu?”

“Chết không biết xấu hổ, quả nhiên là lão yêu quái!”

“Ài, các người không hiểu, Vô Chi Kỳ nhiều con cái, sơn tinh thủy quái vô số, vền vền mấy đứa con trai tính là gì?”

Một trận châm chọc khiêu khích không ngừng truyền đến, Vô Chi Kỳ thì ngang nhiên nhìn Đế Thuần: “Lão tử không muốn chết, cho nên không dám đi tấn công Nghiêu Sơn thành của Cơ Hạo, cái này có gì sai? Đám ngốc điệu kia nói không sai, lão tử nhiều con cái, chết mấy đứa mặc dù có chút đau lòng, nhưng không đáng đem bản thân đặt vào!”

Trong đại điện đám đông bá hậu đồng thời nổi giận, đều nhảy lên chỉ vào Vô Chi Kỳ chửi ầm lên.

Gia hỏa này nói gì? Các bá hậu trong đại điện đều thành ‘ngốc điên’? Gia hỏa này, hẳn là muốn khiêu chiến cả nhân tộc sao?

Hai tay Đế Thuấn nhấn một cái, tiếng mắng sôi trào trong đại điện dần dần ngừng lại. Hắn nhìn Vô Chi Kỳ, lạnh giọng quát: “Cơ Hạo mượn dùng phòng thành đại trận của Nghiêu Sơn thành chém giết ba mươi sáu đứa con tu luyện thành Vu Đế cảnh của người cùng Ngọc Long Hà Bá?”

Hừ lạnh một tiếng, Đế Thuấn lớn tiếng quát: “Bọn họ đi Nghiêu Sơn thành làm gì?”

Vô Chi Kỳ chớp mắt, mí mắt trên dưới va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy như kim loại va chạm.

Vấn đề này của Đế Thuấn, hỏi rất xấu hổ. Vô Chi Kỳ hung tính bốc lên, chỉ lo đến Bồ Phán cáo trắng, nhưng hẳn dù sao cũng là xuất thân yêu quái, tâm kế không phải rất nhiều, nghĩ sự tình không phải quá hoàn thiện. Vấn đề này của Đế Thuấn, hẳn trước chuyện chưa nghĩ tới, hiện tại cũng không có cách nào trả lời.

“Điều này sao...” Vô Chi Kỳ nhìn về phía Cộng Công Vô Ưu.

Cộng Công Vô Ưu mặt đen sì nhìn Vô Chi Kỳ. Hắn nghe nói Vô Chi Kỳ ở đại điện thảo luận chính sự đại náo khốc lóc om sòm, vội vàng dẫn người chạy tới chống lưng cho gã. Nhưng bản thân Vô Chi Kỳ cũng không tìm được cớ, Cộng Công Vô Ưu có thể như thế nào?

“Lão hầu tử này!” Cộng Công Vô Ưu chỉ có thể thầm mắng trong lòng.

“Đế Thuấn!” Cơ Hạo đứng ở một bên tiến lên hai bước, đem xác chết Bà La Tư và bốn thủ hạ của hắn từ trong không gian giới chỉ lấy ra, đặt chính tề trên mặt đất.

‘Soạt’ một tiếng, vô số bá hậu trong đại điện đồng thời hít ngược một ngụm khí lạnh.

Chương 537: Xao Động

Năm thi thể cường giả dị tộc đặt chính tề trong đại điện.

Tuy linh hồn bị xé nát, nhưng thân thể Bà La Tư cùng bốn thủ hạ vẫn duy trì bảy tám phần hoạt tính. Trái tim bọn hắn còn đang thông thả nhảy lên, máu cũng đang chảy, cơ năng lục phủ ngũ tạng còn đang phát huy hơn phân nửa công hiệu bình thường.

Trừ phi hao hết toàn bộ năng lượng trong cơ thể, xác chết cấp Vu Đế mới có thể thông thả hư thối phân giải. Nếu trong quá trình này có linh hồn đoạt xá nhập vào, hoặc là linh hồn trong thân thể lưu lại một chút mảnh vỡ, liền có khả năng nảy sinh ra linh hồn mới, thân thể vẫn duy trì hoạt tính này sẽ sống lại.

Có được sinh mệnh lực cường đại như thế, các bá hậu ở đây đều biết hàng, mọi người liên tục hít khí lạnh, không dám tin nhìn Cơ Hạo.

Sau Tam Hoàng, Ngu tộc ở Lương Chủ thành lập Ngu triều, ở thế giới này chính thức đứng vững gót chân, từ khi đó trở đi, giữa Ngu triều cùng nhân tộc thường xuyên bùng nổ đại chiến, nhưng độ chấn động của chiến tranh đã thua xa thời đại Tam Hoàng.

Từ khi đó trở đi, Ngu tộc cho dù ở trên chiến trường có tổn hại, nhiều nhất tổn hại mấy chiến tướng Già tộc cấp Vu Vương đã rất ghê gớm rồi.

Chiến sĩ Già tộc cấp Vu Đế, ở dị tộc lại được xưng là chiến vương. Loại kẻ địch cấp bậc này, ít nhất ở trong năm tháng dài lâu Đế Thuấn cai quản nhân tộc, chiến vương Già tộc nhân tộc chém giết cộng lại cũng chỉ hai ba mươi người mà thôi.

Tồn tại cấp Vu Đế sinh mệnh lực rất ương ngạnh, muốn giết chết một vị Vu Đế, ít nhất cần mấy lần nhân thủ cùng cấp phối hợp thiên thời địa lợi tiến hành vây công, nếu không khó có thể chém giết. Mà cao thủ Già tộc cấp Vu Đế, bọn

họ trời ban thiên phú chiến đấu, làm thực lực cá nhân bọn họ vượt xa chiến sĩ nhân tộc cùng giai.

Cho nên muốn chém giết cường giả Già tộc cấp độ này, rất khó khăn, cực kỳ khó khăn.

Mấy lão vu tể từ trong đám người chen ra, bọn họ đến cạnh thi thể Bà La Tư và bốn tên thủ hạ, lấy ra các loại khí cụ kỳ quái, cẩn thận từ trên thân bọn hắc lấy ra một chút máu, một miếng da thịt nhỏ, bỏ vào dụng cụ sử dụng vu được tiến hành trắc nghiệm.

“Vu Đế, quả nhiên là dị tộc Vu Đế.”

“Hơn nữa, thực lực có thể so với Vu Đế ngũ tinh, lục tinh.”

“Vu Đế Kháng Nguyệt nhất mạch, Vu Đế Kháng Nguyệt nhất mạch!”

Đột nhiên có một lão vu tể thất thanh kêu lên —— Kháng Nguyệt nhất mạch là đại sư chiến đấu của dị tộc, dưới tình huống tu vi tương đương, một Vu Đế Kháng Nguyệt nhất mạch sức chiến đấu có thể so với hai đến ba người dị tộc khác.

Bà La Tư là quý tộc Ngu tộc Kháng Nguyệt nhất mạch thuần khiết. Bốn tên thủ hạ đều là tông sư chiến đấu của Kháng Nguyệt nhất mạch, năm người bọn hắc liên thủ phát huy ra sức chiến đấu, hầu như có thể so với năm sáu mươi Vu Đế nhân tộc.

Các bá hộ ở đây đều biết Vu Đế Kháng Nguyệt nhất mạch ý nghĩa cái gì, bọn họ không khỏi kinh hãi nhìn về phía Cơ Hạo, âm thầm tính toán Cơ Hạo rốt cuộc là dùng ‘Âm mưu quỷ kế’ nào mới bắt chết được năm người này.

Cơ Hạo vung tay, bốn tòa Kháng Nguyệt thần tháp ‘Thùng’ một tiếng nện ở trong đại điện. Kháng Nguyệt thần tháp màu bạc trắng, dùng vô số hoa văn đao kiếm trang trí nặng nề dị thường, cao mỗi một tòa thần tháp chỉ mười mấy

trượng sức nặng đều có thể so với mười ngọn núi lớn.

Mặt đất đại diện thảo luận chính sự run rẩy một phen, ngay cả Đế Thuấn cũng không kiềm chế được đứng bật dậy.

Mấy trăm gã đại vu sư Vu Điện, trưởng lão các đại bộ tộc như mãnh hổ nhìn thấy thịt tươi, bộc phát ra lực lượng đáng sợ trào lên, vài lão vu tể nhìn qua nhỏ gầy khô quắt, có thể tắt thở bất cứ lúc nào nháy mắt đem Cơ Hạo đánh bay, vươn tay liền hướng bốn tòa Kháng Nguyệt thần tháp này chộp tới.

“Thần tháp dị tộc, thần tháp dị tộc hoàn chinh!”

“Hơn nữa là thần tháp Kháng Nguyệt nhất mạch, những phù văn đao kiếm này, tất cả đều là phù văn có thể trực tiếp gia tăng sức chiến đấu của chiến sĩ!”

“A, a. Ta hiểu rồi, phù văn này, nếu có thể thêm vào ở trong ‘Thị Huyết Lang Phù’ của ta, ít nhất có thể gia tăng sáu thành sức bật!”

“Tránh ra, tránh ra, để lão phu nhìn xem! Các người đám khốn kiếp này, giữ vị trí cho ta!”

Trong đại điện một mảng xôn xao, Đế Thuấn muốn đến trước mặt thần tháp xem cẩn thận, cũng bị mấy lão vu tể đột nhiên bộc phát ra sinh mệnh lực vô cùng thiếu chút nữa dùng nắm tay đánh vào trên mặt.

Đế Thuấn có chút chật vật ngồi trở lại tại chỗ, nặng nề ho khan một tiếng.

Không có ai quan tâm Đế Thuấn, không chỉ có là các lão vu sư cùng lão vu tể kia, ngay cả các bá hậu cũng có chút không kiềm chế được tâm tình kích động.

Đây vẫn là nhân tộc lần đầu tiên thu được thần tháp dị tộc hoàn chinh, hơn nữa là Kháng Nguyệt thần tháp đối với sức chiến đấu của chiến sĩ có tác dụng trực tiếp thêm vào. Nếu có thể đem những thần tháp này mang về trong tộc, phá giải phù văn bên trên, phá giải kết cấu đại trận trong thần tháp, cái này đối với quân đội toàn bộ bộ tộc đều có tác dụng thật lớn, ở dưới điều kiện tiên quyết

nhân số không thay đổi, sức chiến đấu của quân đội bộ tộc nhà mình tuyệt đối có thể gia tăng mấy lần.

Trong đại điện một mảng xôn xao, thậm chí có lão vu tể xắn tay áo, ‘Hộc hộc hộc hộc’ theo hoa văn mặt ngoài thần tháp muốn bò đến trên đỉnh tháp.

Vô Chi Kỳ mờ mịt nhìn đại điện thảo luận chính sự loạn thành một cục, uể oải kêu thảm: “Cơ Hạo giết con ta, hãn giết Ngọc Long Hà Bá!”

Đế Thuấn một lần nữa ho khan một tiếng nặng nề, nhưng toàn bộ mọi người vẫn mắt diếc tai ngơ như cũ.

Sắc mặt Đế Thuấn có chút biến thành màu đen. Các lão vu tể cùng lão vu sư diên cuồng này, bọn họ hoặc là ở Vu Điện, hoặc là ở bộ tộc của mình ngồi hưởng địa vị cao, cho dù là hãn cũng không có biện pháp nào làm gì những lão gia hỏa này.

Cao Đào đột nhiên lớn tiếng rít gào: “Làm càn! Yên lặng!”

Từng luồng khí đen từ trên cao buông xuống, vô số sợi xích màu đen tinh quang ngưng tụ kèm theo tiếng leng keng chói tai từ nóc đại điện buông xuống, ở bên người đám đông lão vu sư, lão vu tể lúc ẩn lúc hiện, từng lực lượng giam cầm cực kỳ nặng nề bỗng dừng sinh ra, khiến những lão vu sư, lão vu tể xôn xao kia đột nhiên tỉnh táo lại.

Một đám lão gia hỏa hừ hừ cười, cười gượng chen trở về trong đám người.

Nhiều người nhìn Kháng Nguyệt thần tháp không chớp mắt, ai cũng mặt đỏ tai hồng tính toán phải tiêu phí bao nhiêu, mới có thể đem những Kháng Nguyệt thần tháp này lấy được.

Ánh mắt Cao Đào nghiêm ngặt nhìn bá hộ cùng cao tăng các bộ trong đại điện, quát lớn: “Yên lặng! Đừng quên nơi này là địa phương nào.”

Đế Thuấn nhẹ nhàng vung tay, thần nhiên nói: “Nghieu Bá, bốn tòa thần tháp

này... Bọn hăn?”

Cơ Hạo nhìn đám người Bà La Tư nằm dưới đất, bị các lão vu tể, lão vu sư điên cuồng kia không biết giẫm bao nhiêu phát, chậm rãi gật đầu nói: “Không sai, là năm tên này. Năm người bọn hăn, đem theo bốn tòa Kháng Nguyệt thần tháp... Mọi người đoán, bọn hăn muốn làm gì?”

Vô Chi Kỳ ngậm miệng, Cộng Công Vô Ưu há mồm muốn nói, lại phần nộ trừng mắt nhìn Vô Chi Kỳ một cái, một chữ cũng nói không nên lời.

Chúc Dung thị và Chúc Long Quỹ nhìn nhau một cái, cáo già cười lên ‘Ha ha’.

Trong đại điện im ắng, mọi người người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, trên mặt đều mang theo ý cười vi diệu.

Cơ Hạo ném ra năm thi thể Vu Đế dị tộc, tạm mặc kệ hăn giết chết năm người này như thế nào, nhưng thi thể này là thật.

Về phần nói bốn tòa Kháng Nguyệt thần tháp này sao, hắc hắc, quý tộc Ngu tộc Kháng Nguyệt nhất mạch lấy đánh bất ngờ ám sát mà trừ danh, mang theo bốn thủ hạ cường đại, càng mang theo bốn tòa Kháng Nguyệt thần tháp diệu dụng vô cùng chống lại Cơ Hạo, chuyện xưa phương diện này cũng rất nhiều.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vô Chi Kỳ?” Thanh âm Cao Đào lạnh như băng chất vấn.

“Lão tử cũng không biết là chuyện gì xảy ra!” Vô Chi Kỳ đuổi cổ, then quá hóa giận rít gào: “Tóm lại, con lão tử đã chết ba mươi sáu đứa!”

Vô Chi Kỳ chỉ vào Cơ Hạo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giết người, phải đền mạng!”

Chương 538: Mờ Mịt

“Đế Thuấn, còn có các vị bá hậu lão đại nhân.” So sánh với Vô Chi Kỳ nổi giận, Cơ Hạo tỏ ra ung dung tự tại, gió nhẹ mây nhạt, nhất cử nhất động đều lộ ra một sự tiêu sái tự nhiên làm trong lòng người ta thấy vui vẻ.

Vô Chi Kỳ nhe răng trợn mắt, một cái đầu bị đốt trụi lắc qua lại, cổ trong chốc lát kéo dài tới mười mấy trượng, trong chốc lát áp súc đến hầu như rút vào trong lồng ngực, phối hợp đôi mắt nhỏ tròn xoe, miệng đầy răng nanh, còn có thanh âm bén nhọn khó nghe của hăn, cùng với điên cuồng nguyên rủa.

Chỉ cần xem Cơ Hạo và Vô Chi Kỳ chênh lệch trên ngoại hình, khiến nhiều bá hậu vốn trung lập nghiêng về phía Cơ Hạo.

“Tiền căn hậu quả sự tình, còn xin cho ta thuật lại từ đầu một lần.” Cơ Hạo chỉ vào Vô Chi Kỳ, có chút bất đắc dĩ thở dài: “Về phần rất nhiều chỉ trích của Vô Chi Kỳ, ta giết con hăn, ta nhất định phải đền mạng...”

“Người phải đền mạng! Đế Thuấn không giết người, ta tự mình động thủ!” Vô Chi Kỳ đã bất chấp mọi giá. Hăn nổi trận lôi đình thét chói tai, đột nhiên nhảy dựng lên, một quyền hướng vào mặt Cơ Hạo đánh xuống.

Bá hậu xung quanh đồng thời tức giận, Vô Chi Kỳ làm gì vậy? Cơ Hạo là đường đường Nghiêu Bá, cùng các bá hậu ở đây đều là thân phận ngang nhau. Vô Chi Kỳ trước mặt nhiều bá hậu như vậy muốn đánh giết Nghiêu Bá, chẳng phải là hăn về sau cũng có thể làm như vậy đối với người khác?

Sắc mặt Cộng Công Vô Ưu chợt biến đổi, hăn nhảy dựng lên, muốn ngăn Vô Chi Kỳ.

Nhưng Vô Chi Kỳ cách Cơ Hạo còn xa mấy trượng, đột nhiên hăn gào thét một tiếng, cả người xụi lơ ngã xuống đất, hai tay ôm bụng khàn cả giọng kêu rên lên. Toàn thân Vô Chi Kỳ nhanh chóng biến thành màu xanh lục của mực, từng

giọt nọc độc màu xanh lục dính dính không ngừng từ trong lỗ chân lông hần chảy ra, từ trong cơ thể hần, càng truyền ra các loại tiếng tru lên cổ quái như ác quỷ.

Như có ác quỷ lấy hàng vạn để tính cuộn mình ở trong cơ thể Vô Chi Kỳ, bọn nó đang điên cuồng xé rách cào cào lực phủ ngũ tạng Vô Chi Kỳ, mang tới cho hần khôn cùng thống khổ.

Chúc Long Quỹ ngồi ở bên người Đế Thuấn nhẹ nhàng quơ quơ vu trượng, trên khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn lộ ra một hương vị tàn nhẫn làm toàn thân người ta phát lạnh: “Lão phu gần đây vừa mới thu hai tiểu đệ tử, nữ đệ tử nhỏ nhất tên là Thiếu Ti, nó làm có thể kế thừa nhất mạch vu pháp này của lão phu. Nghiêu Bá Cơ Hạo, là vị hôn phu Thiếu Ti tự chọn.”

Ho khan một tiếng, Chúc Long Quỹ chậm rãi nói: “Người Chúc Long bộ, chưa bao giờ sợ bất luận kẻ nào uy hiếp. Chỉ cần Chúc Long bộ chúng ta chiếm lý. Hắc hắc, ai dám càn quấy, cho rằng lão phu không biết giết người sao?”

Cộng Công Vô Ưu khẽ biến sắc. Hần tiến lên hai bước, nghiêm nghị hướng Chúc Long Quỹ khom người hành một lễ: “Chúc Long lão đại nhân, là Vô Chi Kỳ quá mức bị thống, thật ra hần vô tình mạo phạm... Dù sao, bị giết là con hần!”

Chúc Long Quỹ cười lạnh ‘khì khì’ một tiếng, con người màu xanh lục nhìn Cộng Công Vô Ưu một cái thật sâu. Nhẹ nhàng nhoáng lên vu trượng trong tay một cú, Vô Chi Kỳ nằm dưới đất run rẩy đột nhiên ‘Xẹt xẹt’ một tiếng hít ngược một hơi dài, cả người uể oải đứng dậy.

Kinh hãi nhìn qua Chúc Long Quỹ, Vô Chi Kỳ sờ sờ nọc độc chảy ra trên thân mình, ngậm chặt miệng.

Không chỉ có Vô Chi Kỳ, trong đại diện sẽ không một ai xem hiếu Chúc Long Quỹ là khi nào, như thế nào hướng Vô Chi Kỳ hạ vu chú. Loại thủ đoạn vu chú đáng sợ, giết người trong vô hình này, khiến sau lưng tất cả mọi người trong

đại diện đều lạnh lẽo một trận.

Dù là hung ác tàn bạo như Vô Chi Kỳ, ở trước khi hoàn toàn thanh trừ vu chú trên thân mình, hẳn cũng không dám nổi hung nữa.

Cơ Hạo cung kính hướng Đế Thuấn cúi đầu hành một lễ, sau đó ôn hòa nói: “Tiền căn hậu quả sự tình, còn xin cho ta thuật lại từ đầu một lần. Nhưng ở trước đó, Cơ Hạo muốn đem bốn tòa thần tháp này hiến cho Đế Thuấn, lấy làm lễ triều kiến năm nay.”

Đế Thuấn mỉm cười, vui vẻ gật đầu: “Như thế, tốt. Mỗ cũng không khách khí. Bốn tòa Kháng Nguyệt thần tháp này, tốt, tốt, tốt lắm. Cao Đào, ghi lại —— miễn đi lễ triều kiến tương lai ngàn năm lãnh địa Nghiêu Bá.”

Mắt bá hậu ở đây đều sung huyết, ai cũng tham lam nhìn bốn tòa Kháng Nguyệt thần tháp, lại chưa một ai nhúc nhích.

Cơ Hạo đã đem Kháng Nguyệt thần tháp tặng cho Đế Thuấn, không hề nghi ngờ bộ tộc là nhà Đế Thuấn phải lấy đi một tòa tiến hành nghiên cứu, ba tòa Kháng Nguyệt thần tháp còn lại sao, chắc chắn phải rơi vào trong tay Vu Điện. Như vậy đến lúc đó phụ trách xử trí ba tòa Kháng Nguyệt thần tháp này, chính là Tự Văn Mệnh?

Vô số ánh mắt đồng loạt rơi ở trên người Tự Văn Mệnh.

Lúc này, ai còn quản con Vô Chi Kỳ hẳn là chết như thế nào? Lão yêu quái này nhiều con như vậy, không cần nói chết ba mươi sáu đứa, thêm gấp mười, gấp trăm lần, dù sao chết không phải con nhà mình, ai còn sẽ đau lòng hay sao?

Vô Chi Kỳ nghiêng răng vang lên ‘Ken két’, hẳn hung hăng nhìn Cộng Công Vô Ưu.

Cộng Công Vô Ưu ngồi ở trên chỗ ngồi của mình không nói một lời, sụp mí mắt như một pho tượng.

Cơ Hạo hướng bá hậu xung quanh hành một lễ, sau đó một năm một mười, đem chuyện hãm tới Bồ Phán triều kiến Đế Thuấn, lại bị năm người bọn Bà La Tư chặn đường cướp giết lần lượt nói một lần.

Nhưng công lao đánh chết Bà La Tư, Cơ Hạo chụp toàn bộ ở trên thân Vu Đế bọn Chúc Dung Long, không dính dáng nửa điểm liên hệ với mình. Dù sao hãm hiếp tại chỉ là cảnh giới Đại Vu, lấy vền vền sức Đại Vu, dựa vào vài món trọng bảo lại có thể thương tổn đến Vu Đế, điều này truyền ra cũng quá làm người nghe kinh sợ.

“Năm người bọn Bà La Tư cướp giết người?” Đế Thuấn nheo mắt: “Bọn hãm làm sao biết người chừng nào xuất phát, từ con đường nào tới Bồ Phán?”

Cơ Hạo cười hướng Đế Thuấn hành một lễ: “Đế Thuấn anh minh, cho nên chúng ta sau khi chém giết mấy tên dị tộc to gan lớn mật này, vội vàng chạy về Nghiêu Sơn thành, lại phát hiện Nghiêu Sơn thành đang bị nước lớn vây thành, ít nhất có trên ức thủy tộc, trăm vạn tinh binh bao vây Nghiêu Sơn thành.”

Thở một hơi thật dài, Cơ Hạo bắt đầu dĩ giang hai tay: “Thật ra Vô Chi Kỳ đại nhân sai rồi. Thực không phải ta giết Ngọc Long Hà Bá cùng ba mươi sáu con trai hãm.”

Vô Chi Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu lên, không biết làm sao nhìn Cơ Hạo.

Cộng Công Vô Ưu há hốc mồm, cũng không rõ nguyên do nhìn Cơ Hạo.

Đám người Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh, Cao Đào rồi mù một phen nhìn Cơ Hạo, không biết hãm muốn nói ra lời nói long trời lở đất cỡ nào.

Trái lại, Cơ Hạo nhếch miệng cười to. Hãm biết đứa con này của hãm một từ nhỏ đã thông minh hơn người, khẳng định phải khiến người ta ngột ngạt trong lòng.

“Khi chúng ta quay về Nghiêu Sơn thành, thật sự là ngàn cân treo sợi tóc,

một mũi quân đội dị tộc tinh nhuệ đã lẫn vào thành trì, nguy hiểm vô cùng sắp đem Nghiêu Sơn thành hoàn toàn công phá. Quân lực ta để lại trong thành không đủ, căn bản không thể ngăn cản dị tộc xâm nhập.”

Cơ Hạo nhìn Vô Chi Kỳ một cái, mang theo nụ cười ‘vạn phần thành khẩn’ hướng hắn cúi đầu hành một lễ thật sâu: “Lúc nguy nan, là Ngọc Long Hà Bá đại nhân, còn có con Vô Chi Kỳ đại nhân, thống lĩnh trăm vạn tinh binh, ức vạn thủy tộc sông Hoài quá cảnh, giải nguy nan cho Nghiêu Sơn thành ta.”

“Là bọn họ tiêu diệt quân đội dị tộc vây thành, ngại là bọn dị tộc đó hung hãn dị thường, dám liều chết phản kích, Ngọc Long Hà Bá và các con trai Vô Chi Kỳ đại nhân bị bọn dị tộc đó hại chết.”

Giang hai tay, Cơ Hạo bất đắc dĩ nói: “Không chỉ có thế, thủy quân sông Hoài toàn quân bị diệt, ngay cả một con cá nhỏ cũng không thể trốn về... Để Thuấn, các vị đại nhân, dị tộc hung tàn như vậy, chúng ta nhất định phải trả thù!”

Trong đại diện một mảng tĩnh mịch, mọi người đều bị phen kể lại biến chuyển như thần của Cơ Hạo làm trước mắt biến thành màu đen, không biết nên bình luận như thế nào mới tốt.

Chương 539: Phản Phục

Trong đại điện im lặng, không có ai hé răng, không có ai nói chuyện, từ Đế trở xuống, mọi người đều về mặt quỷ dị nhìn Cơ Hạo.

Không có ai ngờ được, Cơ Hạo sẽ cho ra đáp án như vậy.

Vô Chi Kỳ và tộc nhân hẳn đức hạnh thế nào, người ở đây đều rõ ràng.

Nghiêu Sơn thành của Cơ Hạo bị đại quân dị tộc đánh bất ngờ, đám con Vô Chi Kỳ mang theo đại quân đi ngang qua, không cháy nhà hôi của đã là lương tâm bộc phát rồi. Muốn nói con Vô Chi Kỳ sẽ giúp đỡ, từ trên tay dị tộc cứu Nghiêu Sơn thành...

Hắc hắc, người nói giỡn à? Lời này dù là cầm đi lừa quỷ, quỷ cũng không tin đâu!

Vô Chi Kỳ há há mồm, chỉ vào Cơ Hạo, hẳn muốn nói chút gì đó, nhưng cẩn thận cân nhắc một phen, hẳn đột nhiên có chút do dự, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Cộng Công Vô Ưu. Hẳn muốn từ chỗ Cộng Công Vô Ưu cho bản thân chút đề nghị.

Đế Thuấn cổ quái nhìn Cơ Hạo một cái, suy nghĩ một phen, sau đó lắc đầu không lên tiếng.

Giống với các bá hủ trong đại điện, Đế Thuấn biết trong lời Cơ Hạo nói nội dung không thật quá nhiều. Ví dụ như nói, Ngọc Long Hà Bá và các con của Vô Chi Kỳ thống lĩnh thủy quân sông Hoài, sao lại đi ngang qua Nghiêu Sơn thành?

Nghiêu Bá lĩnh là lãnh địa tư nhân của Cơ Hạo, dù là tư binh của Đế Thuấn cũng không có quyền vô duyên vô cớ quá cảnh.

Thủy quân sông Hoài muốn quá cảnh Nghiêu Sơn lĩnh, phải có cái cơ chính

thức, có dụ lệnh ý kiến phúc đáp của Đế Thuấn, sau đó do Vô Chi Kỳ thông báo Cơ Hạo, sau khi Cơ Hạo tiến hành văn bản trả lời, thủy quân sông Hoài mới có thể đi vào Nghiêu Sơn lĩnh, mới có thể mượn đường đi ngang qua.

Cơ Hạo nói các con của Vô Chi Kỳ ‘Thấy việc nghĩa thì làm’, nhìn thấy dị tộc công thành, liền dũng mãnh ra tay giúp đỡ, rơi vào kết cục toàn quân bị diệt, nghe lời này, từng chữ đều như trên trăm cái tát, đánh cho mặt Vô Chi Kỳ vang lên ‘Bộp bộp’.

Cao Đào nghiêm trang nói: “Đại quân dị tộc công thành? Thi thể bọn hãn đâu? Chẳng lẽ chỉ có năm cái này sao?”

Cơ Hạo giang hai tay, nghiêm trang tương tự nói: “Năm thi thể này, là cường giả dị tộc ám sát ta lưu lại; về phần đại quân dị tộc công thành sao... Ta thấy các con của Vô Chi Kỳ đại nhân bị giết, bị phần muốn chết, đem thi thể bọn hãn cho sói hoang ăn hết.”

Trong đại điện lại một mảng tĩnh mịch.

Cao Đào nhìn nhìn Cơ Hạo, lại nhìn nhìn Vô Chi Kỳ, khuôn mặt đen vằn vẹo một trận, có chút hỗn độn hỏi: “Như vậy, xác chết Ngọc Long Hà Bá cùng các con Vô Chi Kỳ ở đâu?”

Cơ Hạo cười cười, vung tay áo lên, xác chết Ngọc Long Hà Bá và ba mươi sáu con trai của Vô Chi Kỳ xuất hiện chình tề ở trong đại điện, xuất hiện cùng bọn họ, còn có thanh trường kiếm Bà La Tư đã dùng kia.

Các con của Vô Chi Kỳ bị Thiên Địa Đại Trận vây khốn, đều là Cơ Hạo tự tay dùng thanh kiếm này, ở chỗ yếu hại của bọn hãn để lại vết thương đủ rõ ràng.

Cao Đào đi đến cạnh xác chết, cầm lên thanh trường kiếm bắt mắt đó, ở trên thi thể Ngọc Long Hà Bá cùng các con của Vô Chi Kỳ khoa tay múa chân một phen, đột nhiên hỏi: “Những người này, đều chết bởi cùng một thanh kiếm?”

Cơ Hạo cười, trong nụ cười mang theo một tia vô sỉ: “Thật nhiều người Ngu tộc, bọn hăn đều sử dụng trường kiếm giống nhau như đúc, kiếm khác đều bị hủy diệt rồi, đây là một thanh chứng cứ ta cố ý lưu lại.”

Vô Chi Kỳ rất cuộc không kiềm chế được, hăn ở một bên điên cuồng rít gào: “Buồn cười, binh khí bọn dị tộc chắc chắn vô cùng. Trên chiến trường chẳng lẽ chỉ để lại một thứ hay sao? Cơ Hạo, người thực cho rằng chuyện ma quỷ của người có thể giấu được các bá hậu ở đây?”

Cơ Hạo mỉm cười nhìn Vô Chi Kỳ một cái, đột nhiên vung tay phải, một đạo Vũ Dư tiên quang hất ra. Một đạo tiên quang mềm dẻo, mỏng nhọn, trong suốt như nước bao lấy trường kiếm trong tay Cao Đào nhẹ nhàng cuốn. Chợt nghe thấy tiếng ‘Kèo kẹt...’ không dứt bên tai, trên trường kiếm Bà La Tư dùng phù văn lấy hàng vạn để tính rậm rạp sáng lên, nhưng Cơ Hạo ở trong Vũ Dư tiên quang dung nhập một chút lực lượng Sơn Xuyên Ấn, thanh trường kiếm này sau khi phát ra một trận rên rỉ, nhất thời bị vụn thành phần.

Trong một hơi thở ngắn ngủn, một thanh kiếm phù văn sắc bén tuyệt phẩm đã bị hoàn toàn phá hủy.

Cơ Hạo mỉm cười nhìn Vô Chi Kỳ: “Vô Chi Kỳ, người nói ta kể là chuyện ma quỷ, như vậy có thể xin ngài nói cho ta biết, chân tướng sự tình thế nào hay không?”

Cơ Hạo nghiêng người, hai tay hướng các bá hậu, các trọng thần nhân tộc nghe tin chạy tới trong đại điện vạch một cái, phóng lớn thanh âm nói: “Còn xin Vô Chi Kỳ đại nhân nói cho ta biết, tiền căn hậu quả sự tình là gì? Chân tướng sự tình rốt cuộc là cái gì?”

Cơ Hạo lại chỉ chỉ Cao Đào, chỉ chỉ Đế Thuấn: “Vô Chi Kỳ, mời người nói cho Đế Thuấn, nói cho Cao Đào đại nhân, nếu con người, còn có Ngọc Long Hà Bá, không phải tác chiến với đại quân dị tộc anh dũng hy sinh... Bọn họ rốt cuộc là chết như thế nào? Là ta giết bọn họ? Ừm? Ta ở lãnh địa của ta Nghiêu Sơn

thành, giết bọn họ?”

Đôi mắt Vô Chi Kỳ dâng trào huyết quang, hăn tức giận nhảy lên muốn chửi ầm lên, nhưng vô số huyền băng màu đen từ trên bàn chân hăn phun ra, nhanh chóng theo thân thể hăn lan tràn lên, trong chớp mắt đã đem hăn phong ấn ở trong khối băng thật dày.

Trong huyền băng màu đen trong suốt từng phù văn hàn khí âm u lóe lên, một cỗ nhâm thủy khí tức đáng sợ quay cuồng mãnh liệt. Cơ Hạo chợt nhìn về phía hai nam tử mặc áo choàng màu đen, mặt cũng bao phủ ở dưới bóng đen phía sau Cộng Công Vô Ưu.

Cộng Công Vô Ưu nhẹ nhàng thở dài một hơi, đứng dậy ôn hòa nói: “Thì ra tiền căn hậu quả sự tình là như thế. Ta đã nói, Vô Chi Kỳ là bi thống quá độ, cho nên có chút phát rồ, chạy tới nơi này nói hươu nói vượn là Nghiêu Bá giết con hăn cùng Ngọc Long Hà Bá.”

Mỉm cười, Cộng Công Vô Ưu ôn hòa hướng Cơ Hạo gật đầu ra hiệu: “Thì ra mọi người là kẻ vai chiến đấu, tiêu diệt một mũi đại quân dị tộc, Vô Chi Kỳ quả thật là bi thống quá độ, cho nên nhìn hoa mắt, thiếu chút nữa đem chuyện tốt biến thành chuyện xấu.”

Mang theo một tia bi thương, Cộng Công Vô Ưu hướng Đế Thuấn hạ thấp người hành một lễ: “Đế Thuấn, Nghiêu Bá và đại quân dưới trướng Vô Chi Kỳ đồng lòng hợp sức, tiêu diệt một mũi đại quân dị tộc, phá hủy kế hoạch bọn hăn nhiễu loạn nơi tim gan nhân tộc ta, đây là chuyện tốt, đáng giá ngợi khen.”

Đế Thuấn khẽ gật đầu, hăn cười hỏi Cơ Hạo: “Đại quân dị tộc kia bị các người tiêu diệt hết, bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu người?”

Khóe miệng Cơ Hạo hơi cong lên. Hăn nhìn Cộng Công Vô Ưu, thâm trầm nói: “Chi đại quân dị tộc thiếu chút nữa công phá Nghiêu Sơn thành, khiến Ngọc Long Hà Bá và nhiều con trai bảo bối như vậy của Vô Chi Kỳ đại nhân toàn quân bị diệt, nhân số không nhiều lắm, vền vền... Ngàn người mà thôi.”

Ngữ khí Cơ Hạo chợt trở nên lạnh như băng: “Nghieu Sơn lãnh địa ta mới xây dựng, con dân thừa thớt, quân lực không nhiều, phòng thành tàn phá, vền vền quân đội dị tộc ngàn người, đã thiếu chút nữa công phá thành ta ở, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Nhưng thủy quân sông Hoài dưới trướng Vô Chi Kỳ đại nhân ước vạn thủy tộc, trăm vạn tinh nhuệ, thế mà bị vền vền ngàn dị tộc đánh cho hóa thành tro bụi, cái gọi là ngợi khen thì thôi đi!”

Tay áo vung lên, Cơ Hạo chợt biến sắc. Hắn nhìn Cộng Công Vô Ưu sắc mặt cứng ngắt cười lạnh nói: “Còn chưa đủ mất mặt? Ngợi khen? Nhiều người như vậy bị vền vền ngàn dị tộc tiêu diệt hết, còn muốn ngợi khen?”

Vô Chi Kỳ trong huyền băng phong ấn tức giận đến lớn tiếng gào rống, khuôn mặt Cộng Công Vô Ưu biến thành một mảng đen sì. Hắn chỉ vào Cơ Hạo, toàn thân run rẩy hồi lâu, cuối cùng mạnh mẽ nặn ra một nụ cười: “Nghieu Bá nói đúng... Cực đúng... Vô Chi Kỳ có tội không có công, không thể ngợi khen!”

Trong đại điện một lần nữa lặng ngắt như tờ, Cơ Hạo đây là hung hăng chơi Cộng Công Vô Ưu và toàn bộ Cộng Công thị một vố?

Chương 540: Quyết Liệt

“Được rồi, một chút việc nhỏ, lăn qua lộn lại lâu như vậy, giải tán, giải tán!”
Tự Hi từ trong đám người đi ra, rất hào sảng phất phất tay: “Khó được mười năm triều kiến, các lão bằng hữu đã lâu không gặp, uống rượu đi, uống rượu đi!”

Một đám bá hộ nhất thời cười vang, ít nhất có sáu thành bá hộ đồng loạt hướng Tự Hi chấp tay thăm hỏi.

“Sùng Bá nói đúng lắm, trời giá rét, vừa lúc uống rượu.”

“Sai rồi sai rồi, nên là Sùng Hậu rồi!”

“Đúng, đúng, nên là Sùng Hậu, tặng thêm đất phong nha, bữa rượu này nên là Tự Hi lão ca người mời!”

Trong đại diện một mảng hoan hô cười nói, đám đông bá hộ đều chào hỏi với Tự Hi, đối với Vô Chi Kỳ bị đóng băng, cùng với Cộng Công Vô Ưu sắc mặt đen sì, trừ các bá hộ các đại bộ tộc đến từ Bắc Hoang, người khác nào còn có tâm tư quan tâm?

Người sáng suốt đều đã nhìn ra, một lần này là Vô Chi Kỳ tự rước lấy nhục.

Rõ ràng là hãn và Nghiêu Bá Cơ Hạo có mâu thuẫn, lén lút mời sát thủ dị tộc ám sát Cơ Hạo, cùng lúc đó còn điều động thủy quân sông Hoài vây công Nghiêu Sơn thành. Nào biết Cơ Hạo thủ đoạn thông thiên, mạnh mẽ tru sát năm thích khách dị tộc Kháng Nguyệt nhất mạch, còn đem thủy quân sông Hoài đánh cho toàn quân bị diệt.

Vô Chi Kỳ lão yêu quái này muốn cản ngược lại một cái, tìm tới Đế Thuấn lên án Cơ Hạo giết con hãn và Ngọc Long Hà Bá, muốn dùng cái cớ như vậy bức Đế Thuấn xử trí Cơ Hạo.

Không ngờ cái cố của Cơ Hạo là hoàn mỹ như thế, hoàn mỹ đến mức mọi người đều biết hẳn đang nói hươu nói vượn, đang cố ý cho Vô Chi Kỳ cùng Cộng Công Vô Ưu ngọt ngào, nhưng người không có nửa điểm biện pháp làm gì lí do của Cơ Hạo.

Người ta cũng đã tự thừa nhận, đám con trai của Vô Chi Kỳ và Ngọc Long Hà Bá là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, ‘Đại quân đi ngang qua Nghiêu Sơn lĩnh’, nhìn thấy đại quân dị tộc vây công Nghiêu Sơn thành, xuất phát từ nghĩa đồng tộc xuất binh viện thủ, đánh đồng quy vu tặc với đại quân dị tộc.

Cái cố này của Cơ Hạo tuyệt đối vô sỉ, tuyệt đối vô lại, nhưng Cộng Công Vô Ưu còn phải phụ họa cách nói của hắn.

Cộng Công Vô Ưu nếu không thừa nhận cách nói của Cơ Hạo, hẳn nhất định phải hướng Đế Thuấn cùng số đông bá hậu ở đây giải thích —— thủy quân sông Hoài vì sao sẽ đi ngang qua đất phong tư nhân của Nghiêu Bá? Ba mươi sáu con trai của Vô Chi Kỳ, còn có Ngọc Long Hà Bá, rốt cuộc là chết như thế nào!

Mọi người đều biết rõ chân tướng trong lòng, nhưng người không thể nói ra!

Cộng Công Vô Ưu nếu dám thừa nhận —— Vô Chi Kỳ chính là cố ý điều động đại quân đi đánh giết Nghiêu Bá Cơ Hạo. Như vậy Vô Chi Kỳ sẽ lập tức thành kẻ địch chung của nhân tộc, Đế Thuấn sẽ bị ép hạ lệnh bắt giết Vô Chi Kỳ ngay tại chỗ.

Cho dù Vô Chi Kỳ có thể dựa vào thần thông pháp lực chạy ra khỏi Bồ Phán, hẳn ngang nhiên phái binh tập sát một vị ‘Bá’, hơn nữa còn cấu kết thích khách dị tộc nửa đường chặn giết, càng điều động đại quân muốn công phá thành trì tư nhân ‘Nghiêu Bá’ ở sau đó giết cả thành. Loại hành vi điên cuồng không kiêng nể gì này, sẽ làm bá hậu toàn bộ nhân tộc cùng chung mối thù, ép thiên hạ bá hậu xuất động liên quân bao vây tiêu trừ thủy hệ sông Hoài!

Đến lúc đó, cho dù Cộng Công thị tự mình ra mặt, cũng không cứu được Vô Chi Kỳ.

Cho nên, Cơ Hạo nói đại quân dị tộc chỉ có vền vẹn ngàn người, nhiều con trai như vậy của Vô Chi Kỳ cùng Ngọc Long Hà Bá liên thủ, lại bị đại quân dị tộc vền vẹn ngàn người đánh cho toàn quân bị diệt, lời ghen khuất như thế Cộng Công Vô Ưu cũng chỉ có thể gánh lấy.

Hắn không chịu trách nhiệm, một khi các cạm bẫy che dấu trong lời nói của Cơ Hạo bị tùy tiện vạch trần một cái, Vô Chi Kỳ chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, Cộng Công Vô Ưu hẳn cũng phải gánh một tội không biết quản thủ hạ, làm không tốt sẽ bị Đế Thuấn xử trí.

Cho nên Vô Chi Kỳ bị nhốt ở trong huyền băng, Cộng Công Vô Ưu còn cần vui vẻ ra mặt kéo quan hệ với Cơ Hạo, mà Tự Hi ra mặt làm rối. Trong toàn bộ đại diện các bá hậu hiểu rõ trong lòng đều cười to làm ầm ĩ, mọi người hô bằng gọi hữu hẹn đi uống rượu mua vui.

Nhiều bá hậu ngày thường không đến Bồ Phản, mười năm một lần triều kiến, các bá hậu ở Trung Lục thế giới khó được tụ tập một chỗ, rất nhiều lão băng hữu mười năm không gặp, vừa lúc tụ lại với nhau uống rượu mua vui, nói chuyện trời đất, liên lạc cảm tình. Trong huyền băng, Vô Chi Kỳ nghe răng trợn mắt phần nộ rít gào, muốn chấn vỡ huyền băng xung phong ra phân một cái người chết ta sống với Cơ Hạo.

Nhưng hai người áo đen làm phép ngưng tụ huyền băng pháp lực thần thông cao thâm khó lường, mặc cho Vô Chi Kỳ ở trong huyền băng rống giận rít gào như thế nào, lại từ đầu tới cuối không thể nhúc nhích nửa điểm, thậm chí tiếng gầm gừ của hắn cũng không thể truyền ra một chút nào.

Sự tình đã định tính. Con trai Vô Chi Kỳ và Ngọc Long Hà Bá thấy việc nghĩa không ngại ngần, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, đánh giết đại quân dị tộc đánh bất ngờ Nghiêu Sơn thành, đây là một phần công lao. Nhưng đại quân dị tộc vền vẹn ngàn người, lại đánh cho thủy quân sông Hoài toàn quân bị diệt, sức chiến đấu của thủy quân sông Hoài cũng thật sự quá kém chút, đây lại là một lỗi.

Công tội so sánh, Vô Chi Kỳ người vẫn là ngoan ngoãn ngồi xổm trong huyền băng suy nghĩ đi, không cần lao ra rắc rối thêm nữa.

Cộng Công Vô Ưu cười ha ha cùng Cơ Hạo tay nắm tay, nhiệt tình mời Cơ Hạo đi hành cung hần mới xây làm khách: “Nghieu Bá, phong cảnh Quỳnh Tuyết cung có hài lòng không? Ta năm trước ở Bồ Phán một lần nữa kiểm mảnh đất, vừa mới xây dựng một tòa hành cung mới ‘Quỳnh Ngọc cung’, nhất định phải đi ngồi một chút.”

Cơ Hạo cũng nhiệt tình nắm tay Cộng Công Vô Ưu, rất là thân thiết nói: “Nhất định, nhất định, chỉ cần Vô Chi Kỳ đại nhân không lấy gậy đem ta đuổi ra, ta là nhất định phải đi ngồi một chút. Ài, còn xin Vô Ưu thái tử phân trần thêm cho ta, con nối dõi của Vô Chi Kỳ đại nhân, còn có Ngọc Long Hà Bá, thực không phải ta giết.”

Cơ Hạo ánh mắt thành khẩn nhìn đôi mắt Cộng Công Vô Ưu: “Thái tử phải hiểu, ta chỉ là vên vện thực lực Đại Vu, sao có thể đánh chết Vu Đế? Ba mươi sáu vị Vu Đế đó, thực lực Ngọc Long Hà Bá càng thêm khó lường, còn có trên trăm vạn trọng giáp tinh nhuệ, ức vạn thủy tộc gây sóng gió, ta sao có thể giết được?”

Trái tim Cộng Công Vô Ưu cũng đang nhỏ máu, hần cười gượng nhìn Cơ Hạo, đau lòng nói không ra lời.

Thủy hệ sông Hoài, là thủy mạch quan trọng dưới trướng Cộng Công thị, thủy hệ sông Hoài binh nhiều tướng mạnh, thực lực hùng hậu, nhưng một lần bị Cơ Hạo xử lý nhiều cao thủ cấp Vu Đế như vậy, suy yếu đều là thực lực của Cộng Công thị, Cộng Công Vô Ưu đau lòng muốn chết, thật sự rất muốn một kiếm giết chết Cơ Hạo.

Nhưng Đế Thuấn cùng Cao Đào mặt đen ngồi ở một bên, đang ánh mắt thâm trầm nhìn hần và Cơ Hạo.

Ngắm lại Vô Chi Kỳ làm ra những sự tình đó, ngắm lại tên ngu xuẩn này thế

mà còn dám đem sự tình làm âm ỉ đến trước mặt Đế Thuần, lại nghĩ thật không dễ gì mới đem sự tình áp chế xuống, chưa thật sự xé rách da mặt với Cơ Hạo, cũng chưa khiến Vô Chi Kỳ triệt để quyết liệt với những bá hậu kia...

Nụ cười của Cộng Công Vô Ưu càng thêm sáng lạn, hắn nắm chặt tay Cơ Hạo, vạm phần nhiệt tình nói: “Có rảnh, nhất định phải đi Quỳnh Ngọc cung ngồi chơi chút.”

Cơ Hạo càng cười sáng lạn nắm tay Cộng Công Vô Ưu: “Nhất định, nhất định, nếu rảnh rồi, nhất định phải đi Quỳnh Tuyết cung ta ngồi chút.”

Trên ngón tay Cơ Hạo lóe ra thanh quang, bàn tay Cộng Công Vô Ưu trở nên trong suốt như Quỳnh Ngọc, hai người nắm chặt lấy nhau, chợt nghe ‘Rắc rắc’ một trận tiếng vang thanh thúy, xương ngón tay Cơ Hạo vỡ nát toàn bộ, ngón tay Cộng Công Vô Ưu cũng bị Vũ Dư tiên quang cứng rắn mài nát.

Đồng thời thở hỗn hển một hơi, Cơ Hạo vung tay lui ra phía sau hai bước.

Cộng Công Vô Ưu cũng lui ra phía sau hai bước, hắn nghiêm nghị hướng Cơ Hạo cúi người hành lễ, sau đó vung tay áo lên xoay người bước đi.

Cơ Hạo cười nhạt, hai tay vung vẩy, xương khớp vỡ vụn đã khép lại.

Tốt lắm, thế này cùng Cộng Công nhất mạch là không chết không thôi rồi.

Chương 541: Xuất Thế

Cộng Công Vô Ưu dẫn người rời khỏi đại điện, mấy lực sĩ Cộng Công thị khiêng huyền băng phong ấn Vô Chi Kỳ theo ở phía sau.

Sau khi rời đại điện, Cộng Công Vô Ưu nhìn thoáng qua Tự Hi đang cùng đám đông bá hậu ân cần thăm hỏi hành lễ lẫn nhau, vẻ mặt tối tăm dẫn người đi lên một con đường nhỏ, tránh các bá hậu nhiệt tình kia.

Theo con đường nhỏ đi một phen, Cộng Công Vô Ưu nhìn nhìn Vô Chi Kỳ ở trong huyền băng phong ấn vẫn nhẹ nhàng trợn mắt nổi hung, mắng khê một câu, sau đó từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc phù màu đen, đưa cho một nam tử thân khoác áo choàng màu đen theo ở sau người.

“Làm phiên sư phụ. Thăng nhãi này, mấy năm nay gặp phải quá nhiều phiền toái, chỉ có thể để hẳn tới thu thập.”

Nam tử mặc áo choàng tiếp nhận ngọc phù to bằng bàn tay, điêu khắc vô số hoa văn bọt sóng, nặng nề lên tiếng, sau đó thân thể nhoáng lên một cái, chợt bắn lên trời cao, xê dịch một cái đã mấy vạn dặm, trong chớp mắt đã đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bay lên cao cao, sau khi cách mặt đất trăm vạn dặm, áo choàng màu đen trên người nam tử vỡ ra, một đám hơi nước âm lãnh trào ra, kèm theo một tiếng rít cao vút kỳ dị, trong hư không nhấc lên vô số gió xoáy sừng dê cao tới vạn trượng.

Một hư ảnh khổng lồ cánh giang ra hơn ngàn dặm từ trong sương mù đen mịt hồ thoáng hiện, cánh thịt khổng lồ nhẹ nhàng vung lên, thân hình khổng lồ chợt xé rách hư không, toát ra một cái đã hơn ngàn vạn dặm, sau mấy hơi thở bay ra xa mấy ức dặm.

Phía trước hơi nước nồng đậm, một dòng sông lớn mênh mông từ tây bắc

hướng đông nam quay cuồng chảy đi.

Dòng sông lớn này chỗ rộng nhất khoảng trăm vạn dặm diện tích, lưu vực vắt ngang qua một phần mười Trung Lục thế giới, hai bờ sông lớn có trên trăm vạn nhánh lớn nhỏ, nhánh thủy mạch rậm rạp như huyết mạch kinh lạc trên thân người, bao trùm một mảng lãnh địa vô cùng rộng lớn.

Đây là sông Hoài, đại thủy hệ trong năm hạng đầu của Trung Lục đại địa, cũng chính là hang ổ của Vô Chi Kỳ.

Hư ảnh to lớn giang cánh ngàn dặm thu liễm cánh thịnh. Trong sương mù đen tràn ngập, một nam tử trung niên dáng người cao gầy, khuôn mặt kỳ cổ, trên khuôn mặt vàng vọt hai con ngươi lóng lánh lam quang âm u, toàn thân tràn ngập khí tức xa xưa hiện ra thân hình.

“Vô Chi Kỳ, người lão hầu tử này, cũng nên đi ra hoạt động một chút rồi.” Nam tử trung niên cười lạnh, thân hình nhoáng lên một cái, liền theo dòng chảy chính của sông Hoài hướng phía đông nam bay nhanh.

Hướng phía đông nam bay được mấy ức dặm, phía trước đột nhiên có chín nhánh thật lớn ở cùng một chỗ hội tụ vào dòng chính của sông Hoài, ở nơi đây thủy thể ngập trời, tuy là một dòng sông lớn, nhưng ở điểm giao hội nơi này mặt nước kéo dài ức vạn dặm, khói sóng mênh mông không thấy giới hạn, quả thực có thể so với đại dương Đông Hoang trong truyền thuyết.

Từ xưa đến nay, thủy tộc tốc độ sinh sản cực nhanh, thanh thế cực nặng.

Ở chỗ dòng chính của sông Hoài cùng chín nhánh phụ thật lớn giao hội, trên mặt nước đang có vô số cá tôm rùa ba ba xếp đội ngũ chỉnh tề, hô to gọi nhỏ diễn luyện quân trận. Tuy đều là một số thủy quái chưa có hình người, linh trí cũng chưa mở ra bao nhiêu, nhưng ở dưới một đám thủy sinh đại yêu chỉ huy, các quân trận thủy tộc tiến thoái thích đáng, rất có vài phần tư thế quân chính quy.

Nam tử trung niên đạp một đám mây đen cấp tốc rơi về phía mặt nước, mấy

chục con giao long hình thể cực lớn đang ở trên mặt nước gây sóng gió đồng loạt rống giân, ùn ùn hóa thành bóng người hướng hẳn đón đầu.

Một con giao long biến thành nam tử khôi ngô cách thật xa đã lớn tiếng rít gào: “Người sống từ đâu đến? Biết nơi này là đâu không? Tới tìm chết hay sao? Tự chặt hai chân làm tiền qua đường, sau đó rút!”

Nam tử trung niên hừ lạnh một tiếng, vung tay trái lên, một ngọn núi băng bỗng xuất hiện, mang theo tiếng xé gió thật lớn nện xuống vào đầu. Mấy chục con giao long biến thành trắng hán không kịp né tránh, bị núi băng phạm vi vài dặm hung hăng đập trúng.

Tiếng rú thảm không dứt bên tai, mấy chục con giao long thực lực bám sát Vu Vương đỉnh phong bị đánh cho đầu lồm xồm, một đám học máu rơi vào trong nước bất đắc dĩ hiện ra nguyên hình. Đàn giao long nổi trên mặt nước, lân giáp tàn phá ở trong máu quay cuồng không ngừng chìm xuống, vô số thủy tộc chung quanh đồng thời xôn xao hẳn lên.

“To gan!” Một con long quy toàn thân đen sì, đầu mọc sừng rồng bay lên trời, thân hình khổng lồ như một ngọn núi nhỏ nó há mồm phun ra vô số mũi tên nước màu trắng, rợp trời rợp đất hướng nam tử trung niên bắn tới.

“Tiểu yêu không biết gì, Vô Chi Kỳ quản giáo các ngươi như vậy?” Trong con người của nam tử trung niên gió mây biến ảo một phen, mơ hồ có thể thấy được một thủy vực khôn cùng huyền băng trôi nổi ẩn hiện ở trong con người hẳn. Hắn chỉ tay, một đạo cuồng lôi từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ vào trên mai long quy, đánh cho mai long quy vỡ vụn, một mảng lớn máu thịt giống như cháo loãng sôi trào phun ra thật xa.

Long quy nháy mắt bị thương nặng, mũi tên nước phun ra hóa thành một mảng lớn hơi nước phiêu tán. Nó khóc lóc rầm trời nện xuống mặt nước, chìm thật sâu vào trong nước không dám thò đầu ra nữa.

Nam tử trung niên cười lạnh vài tiếng, lấy ra khối ngọc phù màu đen nọ của

Cộng Công Vô Ưu ném vào trong nước.

“Vô Chi Kỳ... Tỉnh lại!” Nam tử trung niên gọi một tiếng âm trầm.

Ngọc phù rơi thẳng tắp vào trong nước, sau đó hóa thành một đạo linh quang màu đen hướng sâu trong đáy nước bay đi.

Chỗ cực sâu của đáy nước, thẳng dưới mặt nước ba vạn dặm, ở đây thủy hệ linh khí nồng đậm đến cực điểm, áp lực khổng lồ khiến mật độ nước sông bình thường lớn không thể tưởng tượng, một giọt nước sông to bằng ngón cái đã nặng tới mấy vạn cân.

Xuống chút nữa, một xoáy nước sâu không thấy đáy lại xuống phía dưới trăm vạn dặm, nơi này nước sông đã hầu như ngưng tụ thành thực chất, biến thành tinh thể như kim cương. Một cái đỉnh lớn hình tròn, bên trên điêu khắc vô số sơn tinh thủy quái, đỉnh tròn màu đen hoa văn thượng cổ phù lục lơ lửng ở trong xoáy nước, một thanh niên khuôn mặt thanh tú nhu hòa, thân khoác áo dài màu đen ngồi xếp bằng ở trong đỉnh tròn, trong mắt có vô số thần văn cổ triện hoa điều trùng ngư cấp tốc lướt qua.

Ngọc phù biến thành linh quang màu đen rơi thẳng tắp xuống trước mặt thanh niên, linh quang nổ tung, một luồng tinh thần dao động mơ hồ khuếch tán ra.

Thanh niên đồ đen trừng mắt, nhe răng trợn mắt cười lạnh một tiếng: “Ba mươi sáu con khi con đã chết? Chết rồi thì chết đi, chuyện lớn bao nhiêu đâu? Loại khi con vô dụng đó, chỉ cần lão tử muốn, một năm có thể sinh ba năm ngàn đứa.”

“Cư Hạo? Trẻ con không biết gì, tiểu nhân vật một bàn tay có thể bóp chết, cần gì so đo với hắn? Để hắn tiêu dao trước, lão tử tự mình tu luyện quan trọng hơn.”

“Ngọc Long Hà Bá đã chết? Hắc, chết rồi thì chết đi, ngay cả một tên mao

đầu tiểu tử cũng không thể thu thập, loại phế vật này cũng có thể trở thành Hà Bá? Sớm hay muộn cũng sẽ bị ta một côn đánh chết, chết sớm cho sạch sẽ.”

“Hả? Đây là cái gì?”

Thanh niên đồ đen đột nhiên trợn mắt quái dị, trong con ngươi hai luồng khí đen phun ra thật xa.

Cẩn thận phân biệt một phen tin tức trong ngọc phù màu đen truyền ra, thanh niên đồ đen trầm mặc một phen, sau đó nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Đáng thương, đáng tiếc, đáng giận, mười hai vạn năm tĩnh công, mắt thấy đã sắp có thu hoạch, nhưng đã là chuyện này, không thể không ra tay tranh một chút.”

Hai tay vỗ nhẹ nhẹ đại đỉnh vờn quanh bên người, thanh niên đồ đen từ từ nói: “Bảo bối tốt, bảo bối tốt, người tốt cuộc là bảo bối gì? Mặc kệ như thế nào, sớm chiều ở chung nhiều năm như vậy, theo ta đi một chuyến thôi!”

Cái đỉnh tròn màu đen nổ vang ‘Ông’ một tiếng, hóa thành một đạo hắc quang nhập vào mi tâm thanh niên đồ đen, ở giữa mi tâm hằn để lại một mảng thủy ảnh màu đen.

Thanh niên đồ đen thét dài một tiếng, dưới làn da trắng nõn vô số lông bạc phun ra, trong chớp mắt hóa thành một con vượn lớn màu bạc phóng lên cao.

“Mỗ, Vô Chi Kỳ, đến!”

Chương 542: Theo Nhau Mà Đến

Đây nhất định là một ngày ngàn đầu vạn mối, ùn ùn hỗn loạn.

Thời điểm Cơ Hạo theo cha con Tự Hi, Tự Văn Mệnh, lại có Chúc Dung thị và Chúc Long Quỹ làm bạn, kết bạn các lộ bá hậu, trọng thần nhân tộc, bản thể chân thân Vô Chi Kỳ rời khỏi xoáy nước sông Hoài, lặng yên tiến vào Bồ Phán.

Vô Chi Kỳ thân hình gầy yếu, quanh thân hơi nước dày đặc chậm rãi đi vào hành cung Cộng Công Vô Ưu mới xây, thấy được ‘Vô Chi Kỳ’ bị huyền băng phong ấn. Nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, tay phải Vô Chi Kỳ nhẹ nhàng điểm một cái ở trên huyền băng.

Huyền băng thật dày lặng lẽ vỡ ra, hóa thành những tia hơi nước phiêu tán. ‘Vô Chi Kỳ’ bị phong ấn mở hai mắt, trong con ngươi huyết quang bắn ra bốn phía, hắn đang muốn ngửa mặt lên trời rống giận, bỗng chợt nhìn thấy Vô Chi Kỳ thân hình so với mình còn cao lớn hơn một vòng, hung quang trong con ngươi hắn thu liễm, cười hướng Vô Chi Kỳ chấp tay hành một lễ.

“Đến rồi?”

“Đến rồi.” Đầu của hai ‘Vô Chi Kỳ’ hung hăng hướng phía trước húc đi, cổ duỗi dài mấy trượng, hai cái đầu khỉ va chạm thật mạnh với nhau, như hai cái bóng dung hợp lẫn nhau, trong sóng nước lóe lên ở tại chỗ chỉ còn lại một Vô Chi Kỳ.

“Ừm, mấy năm nay, gây không ít chuyện.” Vô Chi Kỳ nheo mắt, trong con ngươi lóe ra từng đợt thần quang, sau đó khoát tay áo: “Nhưng, đều là việc nhỏ. Đơn giản là giết một ít người, đoạt một ít nữ nhân, không tính là gì.”

Cộng Công Vô Ưu tiến lên một bước, hướng Vô Chi Kỳ cúi đầu hành một lễ thật sâu: “Tiên sinh đến rồi.”

Vô Chi Kỳ ngẩng đầu, nheo mắt nhìn nhìn mặt trời ấm áp, ôn hòa cười nói: “Đến rồi. Đây là Vô Ưu thái tử à? Chưa từng gặp mặt, hôm nay lần đầu tiên gặp, quả nhiên là ngọc thụ lâm phong, một bộ dáng nhân tài.”

Nam tử trung niên đem Vô Chi Kỳ gọi tới nơi này đi từng bước một vào đại điện, mỉm cười nói: “Lão hầu tử, người giả dối đa đoan nhất, mấy năm nay nấp ở trong thủy nhân sông Hoài, cũng không biết người đang lẫn qua lộn lại cái gì, chỉ để lại chúng ta những người thành thật này ở bên ngoài phí óc. Hiện tại người đã đến rồi, nắm giữ đại sự, thì phải giao cho người.”

Vô Chi Kỳ cười gật gật đầu: “Giao cho ta, giao cho ta. Hắc, nói trước một chút đi, hiện tại cả nhân tộc, người trẻ tuổi có thể tính là tuấn tài có mấy ai?”

Trong ngoài Quỳnh Ngọc cung màn nước cuốn ngược, màn nước tối mịt phong ấn hư không, thanh âm trong đại điện không truyền ra được một chút nào nữa.

Qua đại khái nửa canh giờ, từ trong Quỳnh Ngọc cung truyền ra một đạo thủ dụ của Cộng Công Vô Ưu—— từ hôm nay trở đi, toàn bộ chiến sĩ Cộng Công thủy thần nhất tộc ở Trung Lục thế giới, tất cả thuộc về Vô Chi Kỳ điều động sử dụng.

Trong chốc lát Vô Chi Kỳ tới Quỳnh Ngọc cung, trên không bình đài ở Nam Hoang tập chuyên môn mở ra cho Tinh Không Linh Quy lên xuống, một đám mây lửa đột nhiên xé rách ráng hồng thật dày, đem bông tuyết trong phạm vi trăm dặm bốc hơi lên toàn bộ thành hơi nước, mang theo vạn trượng ánh lửa dần dần hạ hàng.

Ba mươi sáu con rồng lửa ngửa mặt lên trời rít gào, kéo một tòa thành trì loại nhỏ phạm vi mười dặm, toàn thân dùng Xích Viêm Thần Thiết đúc mà thành thờ hỗn hển đột phá ráng hồng hướng mặt đất đáp xuống. Bề ngoài thành trì ánh lửa mơ hồ, trên tường thành từng gã đại hán cường tráng thân khoác giáp trụ màu đỏ rực đứng, khí tức ai cũng trầm ổn dày nặng, nhiệt lực quanh thân quay cuồng

như một ngọn núi lửa vận sức chờ phát động.

Tộc nhân các đại bộ tộc Nam Hoang tập không biết nguyên có nhìn tòa thành trì chậm rãi hạ xuống này.

Bất cứ một bộ tộc nào ở Nam Hoang cũng không gom được nhiều Xích Viêm Thần Thiết như vậy, tự nhiên cũng không có khả năng hoàn toàn dùng Xích Viêm Thần Thiết chế tạo một tòa thành trì như vậy. Ở toàn bộ Nam Hoang, có danh tác như vậy, có nhiều tài nguyên Xích Viêm Thần Thiết như vậy, chỉ có thể là Chúc Dung thần tộc.

Hỏa Long bộ, Hỏa Phượng bộ... trưởng lão mấy bộ tộc cường đại nhất Nam Hoang vội vã nghênh đón, đội nhiệt độ cao do rồng lửa cùng thành trì tản mát ra, kính cẩn đứng trên mặt đất chấp thủ.

Một cửa thành của thành trì mở ra, kèm theo tiếng leng keng trầm thấp, một ánh lửa chảy ra, chất lỏng kim loại nóng cháy ngưng tụ thành bộ dáng một bậc thang, sau đó chất lỏng kim loại cấp tốc nguội đi, kiên cố hóa. Vài đại hán khí tức hùng hồn, trên mặt có vảy màu đỏ rực ẩn hiện mang theo tiếng cười to ‘Ha ha’, bước nhanh từ trong thành đi ra.

Các trưởng lão mấy bộ tộc kinh ngạc nhìn những đại hán này một cái, vội vàng bày ra mười vạn phần cẩn thận.

Ở Nam Hoang, Chúc Dung thần tộc cao cao tại thượng, trừ nhân tộc, càng có một số tiểu tộc đàn thuộc loại bán nhân bán thần, huyết mạch phức tạp sinh sản sinh lợi. Các đại hán trước mắt chiều cao so với nhân tộc bình thường cao hơn nửa đoạn, hầu như so với các đại chiến sĩ Già tộc còn khôi ngô hơn nhiều, trên mặt bọn họ sinh trưởng vảy màu đỏ rực, đây là dị chủng tên là ‘Hỏa Lân tộc’.

Hỏa Lân tộc, tộc đàn hỗn tạp huyết mạch Hỏa Kỳ Lân. Khác với các bộ lạc nhân tộc khác chỉ kế thừa hệ thống lực lượng của thượng cổ thần thú thần cầm, tổ tiên Hỏa Lân tộc và Hỏa Kỳ Lân hỗn huyết sinh sản con cháu, lúc này mới có bọn họ một nhánh tộc nhân này.

Hỏa Lân tộc trời sinh lực lượng cực kỳ cường đại, có thiên phú thần thông khổng lồ chế ngự thạch nóng chảy núi lửa, thiên phú tu luyện cực nhanh, nam đỉnh trưởng thành cơ bản đều là thực lực Vu Đế. Trừ sinh sản đời sau cực kỳ khó khăn, toàn bộ Hỏa Lân tộc chỉ có không đến ba vạn dân cư, đây là một tộc đàn có thể xưng là hoàn mỹ.

Tổng dân cư không đến ba vạn, nam đỉnh trưởng thành vượt qua hai ngàn, nói cách khác, vùn vụt một Hỏa Lân tộc đã có hai ngàn Vu Đế tọa trấn.

Hơn nữa giống với chiến sĩ Già tộc, Hỏa Lân tộc ở trong tu vi cùng giai tuyệt đối áp chế chiến sĩ nhân tộc, một Vu Đế Hỏa Lân tộc, ít nhất có thể đồng thời ứng phó ba đến năm Vu Đế nhân tộc cùng giai. Nhưng hiện tại trong các đại bộ tộc Nam Hoang, trưởng lão Vu Đế ở lại trong đất tổ của mình có thể tự do hành động mới bao nhiêu người?

Nếu không phải lãnh địa Hỏa Lân tộc bị các đời Chúc Dung thị hạn định, chỉ cho phép bọn họ ở phụ cận đỉnh Chúc Dung, Hỏa Lân tộc đã sớm đánh cho cái gì Hỏa Long bộ, Hỏa Phượng bộ mặt mũi bầm dập, ép bọn họ không thở nổi.

Hỏa Lân tộc giống với khác và mấy tộc đàn hỗn huyết bán thần bán nhân khác, là tiền vốn áp đáy hòm của Chúc Dung thần tộc tồn tại ở Nam Hoang, ngày thường cực ít nhìn thấy tộc nhân của bọn họ hành tẩu bên ngoài. Hôm nay bỗng chột nhìn thấy mấy tráng hán Hỏa Lân tộc xuất hiện, Hỏa Long bộ cùng trưởng lão mấy đại bộ tộc khác đều có chút không biết làm sao.

Đây là vị đại nhân vật nào của Chúc Dung thần tộc ra ngoài, mới có thanh thế như vậy?

Tiếng bước chân nặng nề, không bao lâu một đội chiến sĩ Hỏa Lân tộc triển khai nghi thức đi ra, theo sau là từng đại đội đồng nam đồng nữ khuôn mặt tuần tú mặc áo bào đỏ, bưng các loại khay ngọc, chậu vàng, bình ngọc, chén vàng, đèn lồng, quạt tròn... các lễ khí chậm rãi đi ra.

Trên trời có mấy con hỏa loan bay qua, há mồm phun xuống mảng lớn cánh

hoa Hỏa Diễm Xích Tinh Lan, trong không khí nhất thời kỳ hương toả khắp nơi.

Một đám trưởng lão bộ tộc Nam Hoang bị làm cho trợn mắt há hốc mồm, thượng cổ thiên đế trong truyền thuyết xuất hành, mới có nghi thức như vậy nhỉ?

Qua hồi lâu, từng đội chiến sĩ đi ra, trên vạn đồng nam đồng nữ từng đội ở trên quảng trường xếp thành đội ngũ chỉnh tề, Chúc Dung Thiên Mệnh rút cuộc cất bước chân thư thả, ở dưới ba mươi mấy cao thủ Hỏa Luân tộc vây quanh, đặc ý đi ra khỏi cửa thành.

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, Chúc Dung Thiên Mệnh không khỏi tán thưởng một tiếng: “Đây là Bồ Phán? Đây là tuyết lớn lông ngỗng trong truyền thuyết à? Quả nhiên có chút ý tứ!”

Chiến sĩ Hỏa Luân tộc xung quanh đồng thời quỳ rạp xuống đất, cung kính rống to: “Tham kiến Thiên Mệnh thái tử!”

Một đám trưởng lão các bộ tộc Nam Hoang vội vàng bối rối quỳ xuống, trong đầu liệu mạng suy nghĩ tên tuổi lai lịch của Thiên Mệnh thái tử này.

Chợt, các trưởng lão đó đồng loạt cả kinh —— thì ra là hãn, con thứ bảy của đương đại Hỏa Thần Chúc Dung thị! Đứa con thứ bảy bán thần bán nhân Chúc Dung thị cùng một nữ tử nhân tộc sinh ra!

Chương 543: Nhắc Nhớ

Tự Hi ở Bồ Phán cũng chỉ có một căn nhà tranh nhỏ, Tự Văn Mệnh ở Bồ Phán dứt khoát ngụ ở trong Vu Điện, hai cha con đều không có địa phương có thể lấy ra đãi khách. Vì thế Cơ Hạo liền hứng lấy nhiệm vụ chiêu đãi, Quỳnh Tuyết cung mở ra toàn bộ, toàn bộ thị nữ người hầu tất cả đều bận rộn hẳn lên, trên vạn bá hậu, mười mấy vạn tùy tùng tề tụ Quỳnh Tuyết cung thoải mái chèn chén.

Ngọc tộ như thủy triều chảy ra ngoài, từ trong chợ Bồ Phán đổ về vô số rượu ngon dề núi, trâu béo ngỗng lớn, hương thơm thịt nướng hóa thành sương khói nồng đậm bốc thẳng lên trời, mùi rượu thịt bay ra mấy trăm dặm, hun người ta không uống tự say.

Cơ Hạo mặt mày hớn hở theo phía sau cha con Tự Hi, Tự Văn Mệnh, nhiệt tình hướng toàn bộ bá hậu bọn họ giới thiệu chào hỏi, đồng thời đem thân phận lai lịch bọn họ, ví dụ như nói chỗ đất phong của bọn họ, bọn họ thân thuộc một bộ tộc nào, nhà mình có bao nhiêu người trẻ tuổi ở Vu Điện được trọng dụng... lần lượt ghi tạc trong lòng.

Đây là nhân mạch, nhân mạch khó có được nhất.

Hai cha con Tự Hi và Tự Văn Mệnh xử sự công bằng, công chính, đối đãi người ta rộng lượng, ung dung. Tự Hi nắm giữ chuyện xây dựng công trình trị thủy trong thiên hạ, Tự Văn Mệnh thì chưởng quản Vu Điện, hàng năm giao tiếp với bá hậu các đại bộ tộc, cho nên quan hệ cá nhân vô cùng tốt.

Ngày thường, Cơ Hạo muốn quen biết nhiều bá hậu như vậy căn bản không có khả năng. Thứ nhất hẳn không có nhiều thời gian như vậy chạy loạn khắp nơi, thứ hai cho dù hẳn có thời gian lần lượt tới cửa bái phỏng, những bá hậu này nhiều nhất cũng chỉ là khách sáo vài câu cùng hẳn, sẽ không dễ dàng tiếp nhận hẳn.

Dù sao hãn Nghiêu Bá này vừa mới sắc phong chưa được mấy năm, căn cơ nông cạn, lực ảnh hưởng cũng cực kỳ mỏng manh.

Nhưng một lần này, hãn trước mặt đám đông bá hậu khiến Vô Chi Kỳ lão yêu quái kia mất mặt mũi, làm Cộng Công Vô Ưu tự mình dùng huyền băng phong ấn Vô Chi Kỳ, chuyện này khiến cho đám đông bá hậu chính mắt kiến thức ‘đảm lượng’ cùng ‘thực lực’ của Cơ Hạo.

Có đảm lượng không tính là gì, tứ hoang đại lục và Trung Lục đại địa không thiếu mao đầu tiểu tử nhiệt huyết, vền vẹn Tiểu Vu cũng dám rút đao đối đầu với Vu Vương dị tộc, dưới trướng các đại bá hậu cũng không thiếu tộc nhân có dũng khí, có đảm lượng.

Nhưng có đảm lượng, còn có đủ thực lực khiến Vô Chi Kỳ khó chịu, khiến Cộng Công Vô Ưu cũng mặt xám mày tro chật vật rời đi, điều này đã làm các bá hậu đánh giá cao Cơ Hạo thêm. Cho dù Cơ Hạo là một ‘bá hậu non xanh’ mới ra lò, hãn cũng đáng được những bá hậu này coi trọng.

Lại thêm hai cha con Tự Hi, Tự Văn Mệnh dẫn tiến, còn có Chúc Dung thị và Chúc Long Quỹ ở bên trợ trận, lại là chọn lựa hành cung của Cơ Hạo ở Bồ Phán mở tiệc rượu đoàn tụ một nơi. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa tất cả đều đầy đủ hết, các bá hậu tham dự lần tiệc rượu này thật lòng tiếp nhận Cơ Hạo, đều để lại vu phù ấn giám liên hệ lẫn nhau với Cơ Hạo.

Cơ Hạo theo bên người Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh lại lần lượt hướng các bá hậu bên người giới thiệu thân phận lai lịch Cơ Hạo.

Phụ thân Cơ Hạo, thân sinh phụ thân của Nghiêu Bá, thân phận này đã làm các bá hậu ở đây tôn trọng thêm đối với Cơ Hạo.

Truyền nhân cách đời của Cơ Liệu, truyền nhân cách đời mãnh tướng Cơ Liệu bên người đế Hiên Viên, dung hợp truyền thừa thần châu của Đại Vu Thần Cơ Liệu, trong một đêm có được thực lực mạnh mẽ cứu tinh Vu Đế. Tương lai bằng vào truyền thừa thần châu của Cơ Liệu, thậm chí có thể đột phá Vu Thần

cảnh!

Chuyện xưa truyền kỳ này khiến trên người Cơ Hạ bỗng có thêm một tầng hào quang, nhiều bá hủ nghe tiếng nghiêm nghị nổi sự kính trọng, đều chủ động hướng Cơ Hạ kính rượu ân cần thăm hỏi, đối với Cơ Hạ, liên quan đối với Cơ Hạo lại coi trọng thêm một phần.

Các đại bộ tộc thế giới này, đều rất coi trọng huyết mạch truyền thừa, đều rất coi trọng nội tình cùng căn cơ gia tộc, coi trọng khởi nguyên của gia tộc.

Nếu một gia tộc có một tổ tiên xuất sắc, như vậy cho dù hiện tại người tạm thời suy bại, hào môn đại tộc khác cũng không dám xem thường người, chỉ cần huyết mạch truyền thừa còn, như vậy gia tộc này còn có hy vọng quật khởi.

Tổ tiên của Cơ Hạ và Cơ Hạo thế mà là mãnh tướng bên người đế Hiên Viên, là Đại Vu Thần Cơ Liệu, như vậy thân phận bọn họ đã rất khác, cái này chứng minh lãnh địa Nghiêu Bá bây giờ còn tỏ ra có chút gầy yếu, tương lai bọn họ có nội tình phát triển cường thịnh!

Vu Thần cảnh...

Hiện tại cả nhân tộc, trong toàn bộ đại bộ tộc, trong lòng mọi người biết rõ có lão tổ tông cấp Vu Thần tọa trấn, nhưng chỉ có ba năm đại tộc có được huyết mạch truyền thừa của thượng cổ Tam Hoàng như vậy.

Nếu Cơ Hạ tương lai thật sự nhảy vọt thành Vu Thần, như vậy Cơ Hạo Nghiêu Bá lĩnh, đủ để đánh đồng với mấy đại bộ tộc Tam Hoàng truyền thừa.

Cho nên thân phận Cơ Hạ sau khi được Tự Văn Mệnh công bố, sự nhiệt tình của các đại bá hủ đối với Cơ Hạ, Cơ Hạo cao hơn một tầng.

Không bao lâu, liền có mấy bá hủ xuất thân đại tộc truyền thừa cổ xưa đều chen tới, chủ động hướng Cơ Hạ kính rượu bắt chuyện —— tổ tiên bọn họ, thế mà có người là đại tướng bên cạnh đế Hiên Viên, mọi người trèo quan hệ, Cơ

Liệu và tổ tiên bọn họ là chiến hữu sinh tử dựa vào nhau thật sự!

Có một phần quan hệ tổ tiên này, Cơ Hạo cùng mấy bá hậu thực lực mạnh mẽ nhất thời vui vẻ cười nói tụ ở cùng chỗ, mọi người nhờ một chút giao tình tổ tiên, bắt chuyện một chút hiện tại tình huống tộc nhân của mình, tán thưởng một phen hành động vĩ đại của Cơ Hạo và vào khuôn mặt già của Vô Chi Kỳ, giao tình này liên từ không thành có tự nhiên mà vậy xuất hiện.

Bá hậu nghe tin chạy tới càng lúc càng nhiều, rượu ngon trong hầm của Cơ Hạo trong Quỳnh Tuyết cung đã bị uống sạch sẽ, hắc vội vàng phái người khẩn cấp đi mua càng nhiều rượu ngon hơn.

Tính toán qua một phen, triều kiến mười năm lần này, trong bá hậu đến Bồ Phán yết kiến Đế Thuấn, ít nhất có khoảng tám phần tụ tập ở Quỳnh Tuyết cung. Cơ Hạo không khỏi vì sức kêu gọi của Tự Hi, Tự Văn Mệnh mà âm thầm chấn động, bọn họ thế mà có thể hấp dẫn nhiều bá hậu như vậy của Trung Lục thế giới!

Ừn ừn đi khắp nơi kết giao một phen bá hậu đến tụ hội, Chúc Dung thị đột nhiên kéo tay áo Cơ Hạo, mang theo hắc rời khỏi chính điện, tới trong một chỗ rừng mai ngoài đại điện.

“Cơ Hạo, bản tôn ta đã quay về Nam Hoang, một đạo phân thân này cũng cần thu hồi. Trước khi đi, dặn dò ngươi một câu.”

Chúc Dung thị mang Cơ Hạo tới dưới một tàng cây mai già ngàn năm, bông tuyết phủ đầy cành cây, cành trắng kiêu cong xuống, Chúc Dung Thiên Mệnh mặt đầy nét cười đang đứng ở nơi đó, bỗng chợt nhìn thấy Cơ Hạo, Chúc Dung Thiên Mệnh thu lại nụ cười, sau đó nhanh chóng trở nên càng thêm sáng lạn.

“Đồng Cung bế quan đột phá quan ải, ta cần hộ pháp cho nó, đồng thời Nam Hoang có một số việc, không phải ta không thể trấn áp.” Chúc Dung thị đứng ở giữa Cơ Hạo cùng Chúc Dung Thiên Mệnh, ôn hòa nói: “Man Man sẽ giao cho ngươi, ngươi quản lý nó cho tốt... Đừng để nữ đệ tử của lão bất tử Chúc Long

Quý kia bắt nạt nó, một bát nước người không thể giữ thẳng bằng, phải khuynh hướng Man Man nhiều hơn chút.”

“Chúc Dung nhất tộc ở Bồ Phán, phải có người tọa trấn, gặp chuyện phải có người lên tiếng. Đồng Cung bề quan không thể ra, cho nên ta đem Lão Thất điều tới nơi này. Các người về sau đã là như huynh đệ, Cơ Hạo người gặp chuyện cần giúp đỡ Lão Thất nhiều hơn, dù sao cả đời nó cũng là lần đầu tiên rời Nam Hoang.”

Chúc Dung thị gõ gõ đầu Chúc Dung Thiên Mệnh, ôn hòa nói: “Lão Thất mẫu thân chết sớm, ngày thường quan hệ với huynh đệ khác cũng không tốt thế nào. Cho nên, Cơ Hạo à, người và Lão Thất cần phải ở chung thật tốt.”

Chúc Dung thị lại nhìn chăm chăm Chúc Dung Thiên Mệnh quát: “Lão Thất, Cơ Hạo so với người có tiền đồ hơn nhiều, người về sau gặp chuyện, phải hướng hẳn thỉnh giáo thêm mới đúng.”

Chúc Dung Thiên Mệnh tươi cười thân thiện liên tục gật đầu xưng phải.

Cơ Hạo cười gượng liên tục, nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh, bất đắc dĩ đáp ứng.

Chương 544: Bí Mật Vu Vương

Phân thân Chúc Dung thị hóa thành một luồng ánh lửa dần dần tiêu tán. Tuyết lớn bao phủ rừng mai, Cơ Hạo và Chúc Dung Thiên Mệnh đứng ở dưới tàng cây mai người nhìn ta, ta nhìn người, qua hồi lâu, Chúc Dung Thiên Mệnh lạnh nhạt nói:

“A cha đã nói như vậy, về sau mọi người đã là người một nhà. Cơ Hạo, trước kia người có thể có chút hiểu lầm với ta, nhưng hy vọng, về sau người có thể đứng về phe ta, có lực lượng gì, đều lấy ra giúp ta.”

Tiến lên hai bước, ngón tay Chúc Dung Thiên Mệnh nhẹ nhàng điểm điểm ngực Cơ Hạo. Hắn chăm chú nhìn Cơ Hạo, lạnh giọng nói: “Nhớ kỹ, người là nam nhân của Man Man, người cũng chính là người của Chúc Dung thần tộc ta.”

Cơ Hạo lạnh nhạt nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh, thằng cha này ngay từ đầu đã mang ác ý đối với mình, ở Chúc Dung phong càng trực tiếp hạ lệnh muốn bắt, nhốt mình. Chúc Dung Thiên Mệnh, hắn càng là độc thủ phía sau màn Cơ Xu làm loạn, mưu đoạt quyền lớn của Kim Ô bộ, Cơ Hạo và hắn có thù không có ân.

“Ta cưới Man Man, mà không phải ở rể. Cho nên, Man Man là người Kim Ô bộ ta, ta không phải người Chúc Dung thần tộc.”

Một chưởng gạt tay Chúc Dung Thiên Mệnh, Cơ Hạo hung hăng gõ gõ ngực Chúc Dung Thiên Mệnh: “Thiên Mệnh thái tử, người thực cho rằng mình là thiên mệnh quy về sao? Thiên mệnh? Ha ha, người biết thiên? Người biết mệnh? Người biết thiên địa khí vận? Đùa cái gì thế!”

Cười ‘Ha ha’ hai tiếng, Cơ Hạo liền không kiềm chế được ý cười, tận tình cất tiếng cười to lên.

Tuyết đọng bị thanh âm đập truyền đến, hai gã Vu Đế Hỏa Lâm tộc thân

khoác trọng giáp màu đỏ rực, trên mặt mọc vảy từ sau hai cây mai lớn vòng ra.

Tiếng ho khan nặng nề vang lên, Chúc Dung Long, Chúc Dung Hồ hai vị thân vệ Chúc Dung thị thì từ một hướng khác đi ra. Bọn họ và hai Vu Đế Hỏa Lân tộc xa xa nhìn nhau một cái, đồng thời dừng bước.

Chúc Dung Thiên Mệnh nhìn Cơ Hạo một cái nặng nề, tay áo vung lên xoay người bước đi.

Cơ Hạo nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh xoay người rời khỏi, lạnh nhạt nói: “Thiên Mệnh thái tử, người tiếp quản việc của Chúc Dung thị ở Bồ Phán, chẳng lẽ không muốn đi trong hành cung của ta, thăm hỏi bá hậu nhân tộc một tiếng sao?”

Chúc Dung Thiên Mệnh khinh miệt cười lạnh một tiếng, rất khinh thường nói: “Một đám phạm nhân, con kiến mà thôi, bọn hăn nên chủ động đi hành cung của ta lễ bái vấn an, muốn ta chủ động hướng bọn hăn lấy lòng? Bọn hăn xứng sao?”

Cơ Hạo giang hai tay, tươi cười nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh ở dưới mấy chiến sĩ Hỏa Lân tộc vây quanh bước nhanh rời khỏi. Tốt thôi. Người đã là cao cao tại thượng như vậy, Cơ Hạo ngược lại không cần lo lắng cái gì.

Với loại tác phong này của Chúc Dung Thiên Mệnh, sức uy hiếp hăn có được là cực kỳ có hạn.

Trái lại mấy chiến sĩ Hỏa Lân tộc phía sau hăn, Cơ Hạo quay đầu nhìn Chúc Dung Long một cái: “Mấy người nọ bên cạnh Thất thái tử, bộ dáng như rất mạnh. Bọn họ lai lịch thế nào?”

Sắc mặt Chúc Dung Long rất nghiêm túc. Hăn nheo mắt, nhìn bóng lưng mấy tộc nhân Hỏa Lân tộc kia nhanh chóng đi xa, trịnh trọng nói: “Hỏa Lân tộc nhân... Thượng cổ kỳ lân và nhân tộc hỗn huyết huyết mạch, rất mạnh... Ít nhất ở trước khi huynh đệ chúng ta thức tỉnh thần mạch lần tiếp theo, tu vi ngang

nhau, chúng ta không phải đối thủ của bọn hăn.”

“Lợi hại như vậy?” Cơ Hạo kinh hãi nhìn Chúc Dung Long: “Các người chính là Hỏa Thần huyết mạch, bọn hăn tu là hỏa hệ vu lực, các người tu là hỏa hệ thần lực, khi tu vi ngang nhau, các người nên mạnh hơn bọn hăn xa xa mới đúng?”

Chúc Dung Long nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, rất nghiêm túc nhắc nhở hăn: “Bọn hăn tu không phải hỏa hệ vu lực của nhân tộc, mà là kỳ lân lực thuần khiết. Lực lượng thượng cổ Hỏa Kỳ Lân. Bọn hăn khác với Nam Hoang Hỏa Kỳ bộ, Hỏa Kỳ bộ là bộ lạc nhân tộc, tu là hỏa hệ vu lực, mà bọn hăn là kỳ lân hỗn huyết, bọn hăn tu là kỳ lân lực.”

Chúc Dung Long và Chúc Dung Hồ người một lời ta một câu, đem sự khác biệt của Hỏa Lân tộc và bộ tộc khác ở Nam Hoang lần lượt nói ra.

Mà lời bọn họ nói, thì trực tiếp dẫn ra bí ẩn Cơ Hạo cũng vì thế mà lú lờ.

Cơ Hạo từng ở lúc Kim Ô huyết mạch thức tỉnh, từ trong trí nhớ huyết mạch thấy ký ức tổ tiên nhà mình nhiều thế hệ giấu ở trong huyết mạch—— thời thượng cổ, nhân tộc gầy yếu vô lực, không có răng nhọn, không có nanh vuốt, thân thể suy yếu lại chất thịt ngon, là mỹ thực vô số sơn tinh thủy quái, hung cầm mãnh thú lấp no bụng.

Nhân tộc tiên dân liền khóc cầu các thần cầm dị thú thượng cổ, cuối cùng đạt thành khế ước với bọn chúng, những thần cầm dị thú đó đem tinh huyết của mình rót vào trong cơ thể nhân tộc tiên dân, mở mạch lạc lực lượng đối ứng trong cơ thể bọn họ, do đó làm nhân loại có thể có được lực lượng độc đáo của số đông thần cầm dị thú.

Việc này, ở bộ lạc nhân tộc hiện nay, chỉ là cho rằng thần thoại truyền thuyết thượng cổ, do trưởng lão trong tộc ở lúc nhàn hạ nói cho trẻ con trong tộc chọch cười.

Chỉ có các bộ tộc truyền thừa cổ xưa của Chúc Dung thần tộc mới biết, thượng cổ thần cầm dị thú sinh sản khó khăn, ví dụ như nói Kim Ô nhất tộc Cơ Hạo truyền thừa, bọn nó ngàn năm mới có thể đẻ trứng một lần, một đôi vợ chồng Kim Ô cần vất vả cần cù ấp trứng trăm năm, mới có thể có một đứa con!

So sánh với nhân tộc mười mấy năm đã sinh sản một thế hệ hiệu suất, sức sinh sản của các thần thú thần cầm là nhỏ yếu cỡ nào?

Cho nên các thần thú thần cầm cho nhân tộc lực lượng truyền thừa, nhưng bọn nó cũng đem một bộ phận bản mạng tinh huyết rót vào trong cơ thể nhân tộc, chỉ cần nhân tộc dựa theo lực lượng truyền thừa của bọn nó làm từng bước tu luyện tiếp, bản mạng tinh huyết bọn nó rót vào trong cơ thể nhân tộc sẽ càng ngày càng lớn mạnh, càng ngày càng cường hoành, cuối cùng —— khi nhân tộc có được lực lượng cùng tinh huyết truyền thừa của bọn nó thực lực đột phá cực hạn nào đó, bọn nó sẽ rút đi cơ thể người...

“Người, sẽ biến thành các thần thú thần cầm bọn họ tinh huyết truyền thừa.” Chúc Dung Long rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “Hơn nữa là thần thú, thần cầm huyết thống vô cùng thuần khiết, có được lực lượng truyền thừa cũng không kém chính thống.”

Trong đầu Cơ Hạo lộn xộn, một lúc lâu nói không ra lời.

“Không chỉ có thế, một người nếu rút đi cơ thể người, hóa thân làm cầm thú, hẳn được thiên địa ưu ái mang theo một bộ phận khí vận, cũng sẽ dung nhập tộc đàn kia, do đó khiến tộc đàn đó càng thêm cường đại mạnh mẽ.” Chúc Dung Long nhìn Cơ Hạo thản nhiên nói: “Cho nên, nhân tộc được lực lượng tộc đàn che chở, mà các thượng cổ cầm thú kia, bọn nó đạt được cơ hội rút lấy khí vận nhân tộc, sinh sản lớn mạnh.”

Loại chuyện này, ở thời đại Tam Hoàng trị thế được thay đổi.

Khi đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì, đã không có ai biết chi tiết, tóm lại chính là hệ thống huyết mạch truyền thừa cổ xưa nhất, truyền thống nhất bị vô thanh vô

tức ăn mòn, tan rã, nhiều bộ lạc nhân tộc mạnh mẽ một thời suy bại, huyết mạch cầm thú chảy trong cơ thể bọn họ cũng trở nên loãng đi qua từng thế hệ.

Nhân tộc ở sau khi tu luyện đến cấp độ nhất định, không tiếp tục chiết xuất, lớn mạnh huyết mạch thần thú thần cầm trong cơ thể của mình nữa, mà là dần dần cường đại thân thể, tìm kiếm bản mạng vu tinh, dẫn dắt một luồng lực lượng bản mạng vu tinh nhét vào thân thể, triệt để khu trừ huyết mạch thần thú thần cầm trong cơ thể, đem huyết mạch bản thân khôi phục thành huyết mạch nhân tộc thuần túy nhất tinh thuần nhất.

Nói cách khác, đến Vu Vương cảnh, sau khi dẫn vào lực lượng bản mạng vu tinh, nhân tộc mới là nhân tộc thuần túy!

Nay tuyệt đại đa số nhân tộc, đều là tuân hoàn hệ thống tu luyện Vu Vương, Vu Đế dẫn dắt bản mạng vu tinh, nhân tộc mới là nhân tộc chân chính.

Nhưng cũng có bộ phận nhỏ tộc đàn, ví dụ như nói Hỏa Lân tộc, bọn họ ngoan cố để bảo toàn một số truyền thừa thượng cổ nào đó. Mà Chúc Dung thần tộc cũng tốt, liên minh bộ lạc nhân tộc cũng thế, cũng đều cần chiến lực mạnh mẽ của Hỏa Lân tộc bọn họ, cho nên bọn họ được nuôi nhốt ở trong lãnh địa Chúc Dung thần tộc.

“Hỏa Lân tộc, thật ra không thể tính là người.” Chúc Dung Hồ cuối cùng bổ sung một câu: “Bọn họ được tính là bán nhân bán thần, hoặc là nửa người nửa thú, nhưng không tính là người.”

Chương 545: Bí Ẩn Thượng Cổ

Một tân khách cuối cùng cũng đã rời khỏi, thị nữ, phó dịch dưới trướng Cơ Hạo khẩn cấp quét tước một mảng điện phủ hỗn độn.

‘Keng’, một vò rượu đất thó chế thành rơi vỡ nát ở trên đất, hai thị nữ còn buồn ngủ sợ tới mức cả người run run, một phụ nhân trung niên buồn bực lao vào, chỉ vào các nàng muốn cất tiếng quát lớn.

Cơ Hạo vừa lúc đi ngang qua, hướng phụ nhân đó nhẹ nhàng khoát tay áo: “Thôi, mọi người hai hôm nay đều vất vả rồi, đừng trách phạt các nàng, vèn vèn một vò rượu mà thôi. Chờ quét tước sạch sẽ, mỗi người phát ba ngọc tệ làm phần thưởng.”

Đám đông thị nữ, phó dịch xa gần ùn ùn quỳ xuống hướng Cơ Hạo hành lễ. Trong lòng Cơ Hạo có chuyện, vội vã hướng bí điện chuyên môn mở sau đại điện Quỳnh Tuyết cung, chuyên để người ta bế quan tu luyện đi đến.

Vào bí điện, mở vu trận, trên mặt đất mấy trăm khối bạc to nhỏ lớn nhỏ nhỏ trượt ra, lộ ra một cái hành lang dài rộng mấy trượng nổi thẳng lòng đất. Cơ Hạo phi thân bay xuống, tấm bạc đỉnh đầu một lần nữa khép kín, kèm theo tiếng vang ‘Ông, ông’, một đạo lại một đạo vu pháp kết giới dày nặng không ngừng sáng lên ở phía sau Cơ Hạo, đem hành lang tối dài triệt để phong bế.

Hướng trong lòng đất bay xuống ba trăm trượng là một tòa địa cung dài rộng trăm trượng, bên trong bố trí phong cách cổ xưa mà trang trọng, bốn vách tường đều là chất lỏng kim loại đúc chính thể mà thành, mặt ngoài mơ hồ có thể thấy được vô số vu pháp phù văn khí thể hùng hồn ẩn hiện.

Cơ Hạo lấy ra một bức họa Vũ Dư đạo nhân treo ở trên bức tường địa cung, sau đó bày bàn thờ, lư hương, đốt lên ba cây hương. Hắn ngồi xếp bằng ở trước bức họa, yên lặng niệm tụng hàng ma chú văn xua tan tâm ma, càn quét ngoại ma trong ba quyển đạo kinh Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, tâm cảnh nhất thời bình

thân xuống.

Nguyên thần từ trong cơ thể phiêu ra, một luồng Vũ Dư đạo khí trong suốt như nước quay quanh nguyên thần linh động xoay tròn. Cơ Hạo gập ngón tay đánh một đạo pháp ấn, bức họa Vũ Dư đạo nhân nhất thời không gió tự động, có các điểm linh quang từ trong bức họa bay ra.

Qua đại khái nửa khắc đồng hồ thời gian, vô số điểm linh quang ở trước mặt Cơ Hạo ngưng tụ thành bóng người Vũ Dư đạo nhân.

Bốn phía thân thể Vũ Dư đạo nhân đều là dòng khí đục ngầu mà cuồng loạn, ngẫu nhiên có thể thấy được địa thủy hỏa phong các dị tượng ở trong dòng khí đục ngầu ầm ầm va chạm, bộc phát ra động tĩnh kinh thiên động địa. Cơ Hạo nhìn các dị tượng phía sau Vũ Dư đạo nhân, không khỏi âm thầm lú lười, vị sư tôn này nhà mình, đây là ở nơi nào làm chuyện gì vậy?

“Cơ Hạo, có chuyện gì?” Trong thanh âm Vũ Dư đạo nhân lộ ra một tia mệt mỏi không che dấu được: “Ừm, có chuyện mau mau nói ra, vị sư nơi này có chút khẩn trương, còn phải bảo vệ A Bảo sư huynh cùng Quy Linh sư tỷ của người, bên kia còn có hai gia hỏa đáng ghét phá rối, thật ngứa tay khó chịu.”

Cơ Hạo không dám chậm trễ. Chuyện có thể khiến Vũ Dư đạo nhân đều cảm thấy mệt mỏi cố sức, hẳn cũng không dám lãng phí thời gian của Vũ Dư đạo nhân.

Hắn vội hỏi: “Sư tôn, đệ tử vừa mới từ chỗ thủ hạ của Chúc Dung thị, nghe nói một số bí văn thượng cổ, có liên quan với lực lượng huyết mạch nhân tộc truyền thừa, còn có nhân tộc hiện nay thịnh hành phương pháp tu luyện Vu Vương, Vu Đế nhất mạch.”

Dừng một chút, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Đệ tử chuẩn bị đột phá Vu Vương cảnh, còn xin sư tôn chỉ điểm đôi chút.”

Cơ Hạo vốn muốn hướng Tự Văn Mệnh tìm kiếm chỉ điểm đột phá Vu

Vương cảnh, nhưng sau khi nghe xong những lời đó của Chúc Dung Long, Chúc Dung Hồ, Cơ Hạo rất tò mò đối với một số chuyện thượng cổ. Nghĩ thêm chút, Vũ Dư đạo nhân thần thông cỡ nào, những chuyện thượng cổ nhằm chừng tất cả đều trốn không thoát sự chú ý của hắn.

Tự Văn Mệnh tất nhiên lợi hại, nhưng nếu có thể được Vũ Dư đạo nhân chỉ điểm, Cơ Hạo tự nhiên càng thích nghe lời Vũ Dư đạo nhân nói hơn.

“Một chút việc nhỏ... Ừm, chỉ là những cái này.” Vũ Dư đạo nhân nghe xong lời Cơ Hạo nói không khỏi cười ‘ha ha’. Hắn tùy tay chỉ, một đạo linh quang rót vào mi tâm Cơ Hạo, sau đó lượng lớn văn tự đồ ảnh cấp tốc lóe lên ở trước mắt Cơ Hạo.

“Người đã ngưng tụ ngưng đạo khí đầu tiên của bốn môn? Đây là đại đạo chi cơ, không thể chậm trễ.” Trong con người Vũ Dư đạo nhân có vô biên vô hạn hỗn độn tử khí chậm rãi xoay quanh. Hắn nhìn Cơ Hạo một cái, gật đầu khen: “Nhân tộc Đại Vu không tu nguyên thần, chỉ luyện thân thể, đây là thủ đoạn bàng môn dựng cột trong tường, nhìn như chắc chắn lâu dài, thực ra không thể trường sinh, đến cuối cùng, chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước lãng phí một đời.”

“Chỉ thân thể Đại Vu nhân tộc thật sự là cương mãnh bá đạo, dùng để làm ngoại môn hộ pháp quả thực tuyệt không thể tả.” Vũ Dư đạo nhân cười nói: “Vi sư và đại sư bá, nhị sư bá người rảnh rồi không có việc gì, thôi diễn một bộ diệu pháp ngoại công đoán thể, chưa đặt tên, nhưng cũng có vài phần huyền diệu, trái lại có thể cho người tham khảo đôi chút.”

Vung tay, một quyển hà khí bốc lên đạo thư xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, Vũ Dư đạo nhân đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Đồ chết tiệt... Cơ Hạo, tu luyện cho tốt... Vi sư nơi này, có chút không phân thần được.”

Linh quang tiêu tán, bóng người Vũ Dư đạo nhân chợt không thấy.

Cơ Hạo tiếp nhận đạo thư, hướng bức họa Vũ Dư đạo nhân lễ bái một phen,

cũng không lật xem đạo thư, mà là nhắm mắt, lẳng lặng tiêu hóa tin tức Vũ Dư đạo nhân vừa mới một chỉ truyền cho mình.

Qua một lúc, Cơ Hạo đột nhiên than thở một tiếng: “Thì ra là thế, đế Hiên Viên kia, nói ra còn là đồng môn với ta? Nhưng là môn nhân nhị sư bá truyền.”

Từ trong tin tức Vũ Dư đạo nhân đưa vào, Cơ Hạo biết được, thời thượng cổ, nhân tộc tiên dân vì tự bảo vệ mình, chỉ có thể khóc cầu các thần cầm thần thú cường đại thương hại, lấy bí pháp huyết mạch kế thừa truyền thừa hệ thống tu luyện của bọn thần thú thần cầm, có được lực lượng mạnh mẽ của bọn nó.

Nhưng đến thời Tam Hoàng trị thế, Nhân Hoàng phát hiện, phạm là nhân tộc tinh anh, một khi tu luyện đến cực hạn nào đó, huyết mạch thần thú thần cầm trong cơ thể chiết xuất đến trình độ nhất định, sẽ rút đi cơ thể người hóa thân thành thần thú thần cầm. Không chỉ có tinh anh nhân tộc hóa thành ngoại tộc, tăng thêm dòng máu mới cho các bộ tộc cầm thú đó, càng có lượng lớn khí vận nhân tộc chia cho các cầm thú, làm nhân tộc dần dần gây yếu.

Khi đó Vũ Dư đạo nhân bế quan khổ tu, là nhị sư bá của Cơ Hạo, sư huynh của Vũ Dư đạo nhân lặng yên ra tay, phái môn hạ đệ tử chỉ điểm Nhân Hoàng, đoạn tuyệt con đường tu luyện huyết mạch truyền thừa thần thú thần cầm của nhân tộc, mở hệ thống tu luyện dẫn dắt bản mạng vu tinh độc đáo, xua tan huyết mạch ngoại tộc, chiết xuất huyết thống nhân tộc.

Từ đó nhân tộc thế đại, tộc đàn thực lực đột nhiên tăng mạnh, Tam Hoàng thống lĩnh đại quân nhân tộc chinh phạt bốn phương, tru sát không phù hợp quy tắc, nhân tộc khí vận đại thịnh, nhiều tộc đàn thần thú thần cầm chính là ở thời Tam Hoàng trị thế chịu khổ họa diệt tộc.

Cũng chính là ở thời kì Tam Hoàng, nhân tộc hoàn toàn thoát khỏi địa vị tộc đàn phụ thuộc thần thú thần cầm, trở thành chủ nhân thiên địa trên ý nghĩa thật sự, thanh thế của nó thậm chí một thời vượt lên trên long tộc, phượng tộc, ép long phượng hai tộc đồng nguyên cúi đầu kết minh.

Đế Hiên Viên càng thiếu chút nữa trở thành thân truyền đệ tử của nhị sư bá của Cơ Hạo, khí vận cả nhân tộc, thiếu chút nữa để giáo môn ba huynh đệ Vũ Dư đạo nhân xây dựng lũng đoạn.

Ngay tại thời đó, Ngu tộc xâm nhập, nhân tộc chịu khổ bị thương nặng, chiến hỏa kéo dài đến nay.

Mắt Cơ Hạo càng trừng càng lớn, trong các bí ẩn thượng cổ Vũ Dư đạo nhân cho hắn, nhiều sự việc thật sự quá mức kinh người.

Dựa theo Vũ Dư đạo nhân nói, Ngu tộc này đột nhiên xâm nhập, sau lưng rốt cuộc là tình huống gì, thật đúng là khó mà nói, thật khó nói rõ ràng.

“Tính kế đi, tính kế lại, có ý tứ sao?” Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh đột nhiên vang lên: “Nhiều năm như vậy, bọn họ ai lại thật sự được lợi? Tự nhiên gặp phải một đồng sự tình, bây giờ còn thu thập chưa rõ đầu đuôi.”

Cơ Hạo trầm mặc một phen, hắn lật đạo thư trên tay, từ từ nói:

“Ta hiểu rồi, chuẩn bị đột phá Vu Vương cảnh.”

Chương 546: Chuẩn Bị Đột Phá

Thời gian vài ngày kế tiếp, Cơ Hạo đều ở chợ các nơi của Bồ Phán chạy lung tung.

Bản thân mang danh hiệu Nghiêu Bá, lại vài Vu Đế thực lực mạnh mẽ theo bên người, đồng thời còn bao phủ hung danh hành hung Vô Chi Kỳ, tru sát Ngọc Long Hà Bá, Cơ Hạo ở Bồ Phán không gặp điều gì bất lợi, vô luận là Thập Nhật thị hay là Nam Hoang tập, thậm chí là Bắc Minh phường bộ tộc Bắc Hoang thành lập, hăn đều ra vào rất nhiều lần mà không có bất cứ khúc chiết gì.

Ngọc tệ, vu tinh từ trên tay Bà La Tư thu được ở ngăn ngùn vài ngày đã tiêu sạch sẽ, Cơ Hạo đem linh dược vạn năm trở lên ở trên chợ có thể thấy được vơ vét hết, tất cả đều là một ít linh dược đại bổ khí huyết, cường tráng gân cốt, tẩm bổ thân thể.

Ở trong mấy ngày nay, Cơ Hạo còn tiêu phí tâm lực thật lớn, đem bản đoán thể ngoại công sư huynh đệ ba người Vũ Dư đạo nhân sở hữu cẩn thận nghiên cứu một phen, sau đó hăn không khỏi vỗ tay xưng tuyệt vì kỳ tư diệu tưởng của Vũ Dư đạo nhân bọn họ.

Nhân tộc Đại Vu, dẫn dắt bản mạng vu tinh, đột phá Vu Vương, là dựa vào thuộc tính vu lực bản thân, đem vu lực tự hành tản ra, hấp dẫn bản mạng vu tinh thuộc tính mơ hồ hợp trong hư không, từ trong đó rút lấy một luồng bốn nguyên tinh lực dung nhập bản thân.

Cơ thể người chất chứa vũ trụ thiên cơ, vô cùng đại nói, kết cấu thân thể người mơ hồ hợp với thiên địa. Trong cơ thể người có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm mạch lạc, trong hư không vô cùng vô tận tinh thần, cũng hoàn toàn dựa theo lực lượng thuộc tính, chia làm ba ngàn loại lớn, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm loại nhỏ.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, vũ, băng, lôi, điện... Vô cùng vô tận tinh tú,

thuộc tính bản thân bọn nó, cuối cùng đều có thể quy kết vào một loại nào đó trong ba ngàn loại lớn, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm loại nhỏ, mà vu lực nhân tộc Đại Vu tu, cũng đều ở trong phân chia loại này.

Đại Vu dẫn dắt bản mạng vu tinh, chính là đem vu huyết bản thân mở ra toàn bộ, vu lực quanh thân cuộn cuộn đưa vào hư không, cảm ứng một ngôi sao trong hư không hòa hợp với mình nhất. Đại Vu thực lực càng mạnh, tản mát ra vu lực càng nồng đậm, thể tích bản mạng vu tinh có thể cảm ứng được sẽ càng lớn, thuộc tính càng thêm rõ rệt, tinh lực càng thêm thuần túy, lực lượng cũng sẽ càng thêm cường đại.

Cho nên Tự Văn Mệnh và đám đông đại vu sư nội điện Vu Điện, bọn họ vắt hết óc nghiên cứu thác mạch bí pháp, chính là muốn làm căn cơ Đại Vu nhân tộc vững chãi hơn một chút, cảm hùng hậu hơn một chút, mở càng nhiều vu huyết, tích tụ càng nhiều vu lực, do đó có thể hấp dẫn bản mạng vu tinh càng thêm cường đại.

Tinh lực của bản mạng vu tinh, đó là năng lượng cao cấp so với vu lực nhân tộc tu luyện ra càng thêm thuần túy, càng thêm tinh thuần, càng phù hợp thiên địa bốn nguyên hơn. Cho nên sau khi tinh lực vào cơ thể, liền bắt đầu tiến hành đồng hóa đối với vu lực Đại Vu, đem vu lực toàn thân chậm rãi hóa thành tinh lực.

Quá trình vu lực chuyển hóa tinh lực, cũng là quá trình khoảng cách giữa vu huyết cùng mạch lạc trong cơ thể Đại Vu dần dần tan rã, dần dần mơ hồ. Vu Vương cuộn cuộn không ngừng từ trong bản mạng vu tinh rút lấy tinh lực rót vào bản thân, vu huyết cùng mạch lạc trong thân thể dần dần giải thể, cuối cùng chuyển hóa thành một mảng hư không rộng lớn vô biên vô hạn, toàn bộ bản mạng tinh lực đều hội tụ ở trong một mảng hư không này.

Như thế toàn thân Vu Vương sẽ là một vật chứa tinh lực thật lớn, mỗi một tế bào thân thể bọn họ đều bị tinh lực thấm vào, tẩm bổ. Bọn họ tâm niệm khế độ, tinh lực trong một quyền chất chứa chỉ nói riêng từ trên số lượng, chính là

gấp trăm lần thậm chí là ngàn lần, vạn lần trở lên trước kia thông qua vu huyết, mạch lạc điều động vu lực.

Càng không cần nói bản mạng tinh lực và vu lực từ trên tính chất mà nói, nếu nói bản mạng tinh lực nhỏ yếu nhất cũng tương đương với một thanh cương đao luyện trăm lần, như vậy vu lực nhiều nhất sẽ tương đương với một tấm da lợn rừng, đao sắc cắt qua, da lợn rừng tự nhiên không ngăn cản được.

Cho nên Vu Vương và Đại Vu, hoàn toàn là tồn tại trên hai cái tầng thứ. Trình độ sinh mệnh tiến hóa cũng một trời một vực.

Đại Vu ở trong quân đội nhân tộc Bồ Phán, là nhân tuyển sĩ tốt bình thường cùng quan quân trung hạ tầng. Mà Bồ Phán quan quân cao cấp cùng tướng lĩnh thống quân, yếu nhất cũng cần do Vu Vương đến đảm nhiệm, đây là chênh lệch của Vu Vương và Đại Vu ở ngoài lực lượng mạnh yếu, còn ở trên thực quyền.

Nhưng Vu Vương cho dù dẫn dắt bản mạng tinh lực, Vu Vương đối với rèn luyện thân thể, cũng là dựa vào một tia đại đạo pháp tắc ý vị bản mạng tinh lực tự mang tự nhiên mà vậy thấm vào mà thành. Vu Vương và Đại Vu tu luyện giống nhau, cường hóa thân thể đều là tự nhiên hoàn thành.

Mà Vũ Dư đạo nhân truyền thụ bộ đạo diễn ngoại công rèn cơ thể này, thì đem thân thể coi là một món tiên thiên linh bảo tiến hành rèn luyện.

Đối ứng bản mạng tinh lực ba ngàn loại lớn, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm loại nhỏ khắp bầu trời, bản ngoại công rèn cơ thể này ý nghĩa chính là, từ trong những bản mạng tinh lực kia tinh luyện ra phù ấn đối ứng đại đạo. Từng tầng, từng lớp đem phù ấn đạt được khắc ở trên người mình.

Thiên địa là lò lửa, tinh lực làm củi, thân thể làm tài liệu, đại đạo phù ấn gõ rèn luyện, đem cơ thể người hậu thiên, cứng rắn rèn thành tiên thiên linh bảo phù hợp đại đạo. Kể từ đó, cường độ thân thể vượt xa người thường không nói, càng tự mang thần thông thần uy không thể tưởng tượng, trong cái giờ tay nhắc chân đều có thể bộc phát ra uy lực khủng bố như thiên đạo pháp tắc.

Môn công pháp ngoại công này, nếu để A Bảo, Quy Linh luyện khí sĩ thuần khiết như vậy tu luyện, bởi vì không phù hợp đại đạo của bọn họ, tiến độ sẽ dĩ thường thông thả.

Nhưng để Cơ Hạo tu hành, có bản mạng tinh lực thêm vào, càng có đại đạo đạo vận bản mạng tinh thần lúc nào cũng tản mát ra thêm vào, tiến độ sẽ tiến triển cực nhanh.

A Bảo, Quy Linh bọn họ tu luyện môn ngoại công này, còn cần từ trong thiên địa đại đạo cảm ngộ đạo vận nào đó, sau đó đem đạo vận tinh luyện ra, rót từng từng vào bản thân. Có thời gian rồi này, bọn họ còn không bằng lăng lạng tu luyện nguyên thần, đoạt được thần thông đạo pháp uy lực to lớn tương tự.

Nhưng Cơ Hạo đã muốn dẫn dắt bản mạng tinh thần, tự nhiên sẽ không tồn tại loại phiền não này. Hắn không cần tìm kiếm đại đạo pháp tắc thích hợp, chỉ cần đem đại đạo pháp tắc trong bản mạng vụ tinh của mình cụ thể hoá, không ngừng khắc ở trong thân thể là được.

Hơn nữa Cơ Hạo tu luyện ra luồng Vũ Dư đạo khí đầu tiên còn cần chọn loại đại đạo, công pháp ngoại công này rơi vào tay hắn, không những có thể dùng để rèn luyện thân thể, càng có thể sử dụng để luyện hóa đạo chủng, tế luyện nguyên thần, đúng là vô thượng diệu pháp cùng tiến, dũng mãnh tinh tiến.

Ngoại công công pháp sư huynh đệ ba người Vũ Dư đạo nhân sở hữu, trước sau chín tầng, nhất trọng nhất cảnh, rèn luyện ra uy lực thân thể cùng uy lực thần thông đều là một trời một vực. Cơ Hạo cân nhắc một lát, đột nhiên cười ‘Ha ha’, căn ngón tay ở trên bìa đạo thư viết xuống bốn chữ《 Cửu Chuyển Huyền Công 》.

Trong minh minh có ba tiếng tán thưởng vang lên, ở bên tai Cơ Hạo lượn lờ một lúc, cuối cùng tiêu tán ở trong minh minh.

Vết lượng lớn linh dược bổ sung khí huyết, cường tráng thân thể, lại từ Vu Điện mua vài toà phòng ngự vụ trận loại lớn, Cơ Hạo lại bí mật nhờ người hộ

pháp khi hấn đột phá. Một ngày này, chọn thời gian chính Ngọ dương khí mãnh liệt nhất, Cơ Hạo ở một chỗ rừng núi hoang vắng không người rời xa Bồ Phán đả tọa.

Nuốt ăn linh dược một phen, ngọn lửa năm màu trong bụng đem toàn bộ linh dược cắn nuốt chuyển hóa, đem thân thể cùng nguyên thần tất cả đều điều hòa đến trạng thái tốt nhất. Cơ Hạo sau khi hít sâu một hơi, hai tay nắm một cây vu kỳ màu đen vẩy lên một cái, xung quanh ngọn núi nhỏ chỗ hấn mười hai hư ảnh thật lớn toàn thân xám xịt phóng lên cao.

Mười hai hư ảnh thật lớn hình thù kỳ quái đưa tay hướng về bầu trời vùng lên, trong phạm vi ngàn dặm rậm hồng nhất thời tiêu tán, một luồng ánh mặt trời rực rỡ chiếu thẳng xuống đầu.

Chương 547: Thái Dương Tinh Hỏa

Ráng hồng tán ra, ánh nắng từ trên trời giáng xuống, dãy núi ngàn dặm nhất thời bao phủ ở trong một mảng ánh sáng vàng rực.

Đại Vu khác đột phá Vu Vương cảnh, cần ở ban đêm ngưng thần bế khí, phát tán vu lực, vất vả từ trong tinh tú đầy trời tìm kiếm bản mạng vu tinh phù hợp nhất với mình, đem trong tinh lực pha tạp của tinh lực từ vô số tinh tú khắp trời tán mát ra kéo tơ lột kén tinh luyện ra, từ to bằng sợi tơ nhện, thật cẩn thận nhét vào vu huyết thân thể.

Đổi thành Đại Vu ở Đại Vu cảnh nội tình không đủ hùng hậu, vu huyết không mở nhiều, tổng lượng vu lực không đủ hùng hồn, bọn họ chỉ cần tìm kiếm khí tức bản mạng vu tinh có lẽ đã hao phí mấy chục năm thời gian, lại từ trong tinh lực đầy trời thông thả rút lấy một tia bản mạng tinh lực tinh thuần nhất nhét vào trong cơ thể, các Đại Vu thô, không vững vàng, càng có thể hao phí trăm năm khổ công mà chưa có kết quả.

Nhưng Cơ Hạo dựa theo hư ảnh đề nghị, từ bỏ tinh lực tinh tú khắp bầu trời ban đêm, lựa chọn thái dương làm bản mạng vu tinh.

Trời trong vắt mặt trời nóng bức, mặt trời dữ dội chiếu cao trên đầu, khắp trời đều là thái dương tinh hỏa tỏa ra, tinh thần lực khác không còn lại chút nào, Cơ Hạo nào cần hao phí công phu gì đi tìm khí tức bản mạng vu tinh?

Hít một hơi thật sâu, vu huyết Thiên Linh huyết ở đỉnh đầu mở ra, hai tay Cơ Hạo kết một cái vu ấn, dựa theo pháp môn đột phá Vu Điện bí truyền hướng hư không vẩy tay một cái. Vu lực toàn thân hắt từ chỗ Thiên Linh phóng lên cao, lửa cháy hùng hực, ở đỉnh đầu hắt ngưng tụ thành một cột lửa màu đỏ vàng cao tới trăm dặm.

Bản thân thượng cổ Kim Ô đã mang vài phần tiên thiên thái dương tinh khí, tuy không đủ thuần túy, lại cùng nguồn gốc với thái dương tinh hỏa nhất mạch.

Cơ Hạo lấy bí pháp Vu Điện bức ra vu lực của bản thân, thái dương tinh hỏa khắp trời cảm ứng được Cơ Hạo trong cơ thể vu khí lực tức, nhất thời như chim bay đầu rùng, nhanh chóng hướng cột lửa đỉnh đầu hấn quay cuồng mà đến.

Trong hư không vô số ánh lửa màu vàng trong suốt vô thanh vô tức hướng cột lửa hội tụ, chỉ nháy mắt thời gian, cột lửa đỉnh đầu Cơ Hạo liền từ màu đỏ vàng biến thành thuần túy màu vàng.

Nếu có người nhìn thấy Cơ Hạo giờ phút này, bọn họ nhất định sẽ chửi ầm lên đây là một tên điên tự sát!

Thái dương lực to lớn hùng hồn tràn ngập thiên địa, thái dương tinh hỏa uy lực vô cùng, thai nghén vạn vật đồng thời lại thiêu hủy vạn vật. Tinh lực bản mạng vu tinh vào cơ thể, đó là một lần khảo nghiệm thật lớn, tinh lực vào cơ thể đồng hóa vu lực quanh thân, cái này giống như ở trên đồng củi đốt một mối lửa. Là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Đại Vu tâm thường ở ban đêm tìm kiếm các bản mạng vu tinh nhỏ yếu trong vũ trụ, thật cẩn thận đem những bản mạng vu tinh nhỏ yếu đó nhét vào thân thể, động cái có Đại Vu tích lũy không đủ, vu huyết và mạch lạc rèn luyện không đủ, cường độ thân thể không đủ bị tinh lực bản mạng vu tinh chấn cho cốt nhục vỡ vụn bị thương nặng ngay tại chỗ, thậm chí có người bị tinh lực phá hủy linh hồn trực tiếp ngã xuống.

Các bản mạng vu tinh tương đối an toàn cũng là như vậy, thái dương tinh hỏa kia so với tinh thần lực ban đêm cuồng bạo hơn ỨC VẠN LẦN, ai có gan như vậy, điên cuồng đến lựa chọn thái dương làm bản mạng vu tinh?

Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu anh tài nhân tộc hào khí can vân, cũng từng có chủ ý như vậy, nhưng bọn họ đều bị ở thời điểm hấp thu thái dương tinh hỏa vào cơ thể bị đốt tới mức hình thần câu diệt.

Giờ phút này, Cơ Hạo cũng gặp phải đạo khảo nghiệm thứ nhất khi hấn đột phá Vu Vương cảnh.

Thái dương tinh hỏa theo cột lửa ở đỉnh đầu gào thét hạ xuống, thuần dương thuần cương, chất chứa vô biên sự kì diệu của tạo hóa. Thái dương tinh hỏa nuôi nấng thiên địa vạn vật, hoa điều trùng ngư, chim bay cá nhảy đều dựa vào thái dương tản mát ra nhiệt lực mà tồn tại.

Nhưng tương tự, thái dương tinh hỏa lại bá đạo tuyệt luân, thái dương là cực dương, hỏa lực đến cực hạn tự nhiên thiêu hủy vạn vật, trong thiên địa không gì không bị thiêu hủy.

Thái dương tinh hỏa gào thét rót vào thân thể Cơ Hạo. Toàn thân Cơ Hạo đồng thời phun ra vô cùng vô tận ánh sáng màu vàng. Khác với Kim Ô Thần Viêm trước đây của hắn, Kim Ô Thần Viêm chỉ mang theo vài phần thái dương tinh khí, cho nên màu đỏ vàng, nhưng thái dương tinh hỏa là thuần túy màu vàng, màu vàng uy nghiêm thần thánh, trong suốt mỹ lệ.

Nguyên thần Cơ Hạo kêu đau một tiếng, nguyên thần chột co lại, từng tia khí đen không ngừng từ trong nguyên thần phun ra.

Nhưng trong chớp mắt từng luồng thiên địa huyền hoàng công đức chi khí từ trong nguyên thần Cơ Hạo trào ra, hóa thành một vách ngăn mềm dẻo bao lấy nguyên thần Cơ Hạo. Mặc cho thái dương tinh hỏa bá đạo tuyệt luân tàn sát bừa bãi như thế nào, nguyên thần Cơ Hạo chỉ cảm thấy quanh thân ấm áp, trong cơ thể có không ít tạp chất bị thái dương tinh hỏa nháy mắt hoả táng, thể tích nguyên thần tuy không ngừng thu nhỏ lại, nhưng nguyên thần trở nên càng thêm ngưng luyện, càng thêm thuần túy.

Khẽ quát một tiếng đạo chú. Cơ Hạo ngậm vận bí pháp ngưng tụ hạt giống đại đạo trong Vũ Dư đạo kinh, đôi tay kết ấn nhẹ nhàng vùng lên.

Luồng Vũ Dư đạo khí đầu tiên Cơ Hạo ngưng tụ xoay quanh mà lên, Vũ Dư đạo khí trong suốt như nước vòng quanh thái dương tinh hỏa chỉ hút một cái, nhất thời trong đạo khí màu xanh liền chứa một tia màu vàng thuần túy.

Cùng lúc đó, hư không khẽ run, trên trời cao thái dương tinh tựa như động

đây, trong Vũ Dư đạo khí của Cơ Hạo một đạo ấn Hồn Nguyên không tỳ vết lặng yên xuất hiện. Đạo ấn này phức tạp đến cực điểm, lấy thần thông Cơ Hạo hiện nay liếc một cái, chỉ cảm thấy đến trước mắt nổ đom đóm, căn bản không thể thấy rõ đạo ấn này là bộ dáng gì.

Đây là đại đạo bốn nguyên của thái dương tinh hiển hóa đạo ấn, sau khi kết hợp với Vũ Dư đạo khí của Cơ Hạo, chính là hạt giống đại đạo của hắn.

Nhưng Cơ Hạo là dựa vào bí pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, mượn dùng thần thông Vũ Dư đạo nhân mới ở trong đạo khí của bản thân ngưng tụ một đạo ấn này, về phần nói đạo ấn này cụ thể có công hiệu gì, còn cần hắn ngày sau tự tìm hiểu.

Vũ Dư đạo khí là một mảnh đất màu mỡ, đạo ấn đạo chủng chính là một hạt giống, hạt giống sau khi vào đất có thể mọc ra vật gì, cái này phải xem bản lãnh của Cơ Hạo.

Sau khi ngưng tụ đạo chủng, Vũ Dư đạo khí nhanh chóng lao vào trong nguyên thần Cơ Hạo, nguyên thần Cơ Hạo nhất thời được một tầng ánh sáng vàng mờ mờ bao phủ, một mảng thuần dương khí không ngừng dung nhập trong nguyên thần, Cơ Hạo đột nhiên cảm thấy ánh nắng đầy trời và mình cũng bỗng dưng có thêm một phần liên hệ.

Hồn Nguyên Thái Dương Phiến tiên thiên linh vật này càng vui vẻ không gió tự động, hắn đột nhiên hóa thành một ánh sáng vàng quay quanh nguyên thần Cơ Hạo xoay quanh bay múa, tiên thiên linh vật này thế mà mượn dùng lực lượng thái dương tinh hỏa, trực tiếp trở thành bản mạng linh bảo của Cơ Hạo.

Thái dương tinh hỏa không ngừng rót vào thân thể Cơ Hạo, vu lực Cơ Hạo ngưng tụ chất chứa Kim Ô Thần Viêm và thái dương tinh hỏa hơi tiếp xúc đã bùng hực cháy lên. Lượng lớn khí đen trong vu lực màu đỏ vàng phóng lên cao, vu lực mệnh môn cuộn cuộn như biển nhanh chóng tiêu tán, từng chút một thái dương tinh hỏa cực kỳ nhỏ bé theo thân thể Cơ Hạo vận chuyển, nơi đi qua thân

thể đau đớn không chịu nổi, như toàn bộ thân thể sắp bị đốt tan.

Cơ Hạo há mồm, từng đồng lớn linh dược vạn năm tẩm bổ thân thể, cường tráng khí huyết không ngừng bay vào mồm.

Ngọn lửa năm màu từ trong bụng hừng hực cháy lên, dược lực của vạn năm linh dược bị hãm cấp tốc chuyển hóa, hóa thành từng luồng sáng năm màu dung nhập toàn thân, mặc cho thái dương tinh hỏa nung khô, thân thể Cơ Hạo vẫn vững vàng như núi.

Hít một hơi thật sâu, Cơ Hạo mặc cho thái dương tinh hỏa tiến hành đồng hóa cải tạo đối với vũ lực của mình.

Hắn bày ra một tư thế kỳ dị, hai tay nhanh chóng ngưng tụ đạo ấn, tăng công pháp đầu tiên của Cửu Chuyển Huyền Công bắt đầu toàn lực vận chuyển.

Thái dương tinh hỏa ập vào thân thể Cơ Hạo chột tan rã, hóa thành vô số đạo văn kỳ dị mắt thường không thể phân biệt khắc ở các nơi của thân thể Cơ Hạo. Đạo văn màu vàng không ngừng dung nhập trong kết cấu nhỏ bé nhất của thân thể Cơ Hạo, cường độ thân thể Cơ Hạo lấy tốc độ đáng sợ đột nhiên tăng mạnh.

Thái dương tinh hỏa bọc lấy Cơ Hạo nhiều tầng, dần dần thân thể hắn cũng biến thành ngọn lửa trong suốt màu vàng.

Chương 548: Đột Phá Thật Lớn

Chín hôm sau, Cơ Hạo hóa thành một đạo kim quang nhỏ bé từ trên trời xẹt qua.

Cách mặt đất trăm vạn trượng, nháy mắt mười vạn dặm, Cơ Hạo chưa vận dụng toàn lực, nhưng tốc độ đã so với khi Đại Vu cảnh thúc dục Lưu Quang Hỏa Dực phi hành hết tốc độ còn nhanh hơn không chỉ mười lần.

Hơn nữa Cơ Hạo cũng không cách nào điều động Lưu Quang Hỏa Dực nữa. Kim Ô huyết mạch đã bị thái dương tinh hỏa hoàn toàn thiêu hủy sạch sẽ, nay Cơ Hạo là một ‘người’ thuần túy rõ đầu rõ đuôi, trong cơ thể chút Kim Ô huyết mạch loãng cuối cùng này cũng đã không còn sót lại chút gì.

Hắn hiện tại thi triển, là khi đột phá tự cảm ngộ ra một môn ‘Thái Dương Lưu Quang Độn Pháp’, thân thể hóa thành một mảng lửa sáng, xen vào giữa ánh sáng thuần túy cùng thực thể, một ý nghĩ có thể bay ra mấy vạn dặm, tốc độ kinh người hơn nữa vô thanh vô tức không chút động tĩnh.

Ánh nắng chiếu rọi khắp bầu trời, tia sáng mặt trời khi bay vút trên không có chút động tĩnh nào không? Môn độn pháp này của Cơ Hạo cũng như thế, mau lẹ tuyệt luân hơn nữa không có nửa điểm tiếng vang, người lướt qua ở trên trời, chỉ là một luồng sáng vàng nhỏ bé, hơi không chú ý hẳn đã đi xa không biết bao nhiêu dặm.

Tận tình bay nhanh hơn một khắc đồng hồ, Cơ Hạo đột nhiên ngừng lại.

Động như thỏ chạy, tĩnh như xử nữ, Thái Dương Lưu Quang Độn Pháp phi hành tuyệt tích, nhưng khống chế rất dễ, giữa động tĩnh liền mạch, không có bất cứ sự biến chuyển cứng nhắc nào. Cơ Hạo cảm thụ được thái dương tinh lực hùng hậu to lớn quanh thân, không khỏi cất tiếng cười to.

Nguyên thần quan sát bên trong, mượn dùng lực lượng thái dương tinh hỏa,

quanh nguyên thần Cơ Hạo đã hiện ra màu vàng nhạt, có chín luồng Vũ Dư đạo khí trong suốt như nước linh động như cá bơi xoay quanh bay múa, đạo hạnh pháp lực lại gia tăng một mảng lớn.

Trong chín luồng đạo khí có thể thấy được một đạo chủng cực lớn, chất chứa vô số huyền cơ như ẩn như hiện, mỗi một lần ẩn hiện đều có một tia thái dương đạo vận dung nhập trong đạo khí, tu vi pháp lực của Cơ Hạo bỗng gia tăng một chút.

Nhìn kỹ, trong cơ thể Cơ Hạo tràn ngập thái dương tinh lực màu vàng mỏng như sương mù, tinh lực lưu chuyển liên thành một khối, không như lúc Đại Vu cảnh trạng thái vu lực giữa từng cái vu huyết tự thành một thể ngăn cách nữa.

Thái dương tinh lực chất chứa vô cùng nhiệt lượng, trong lúc lưu chuyển, mạch lạc và vu huyết trong cơ thể Cơ Hạo đều đang xảy ra biến hóa kỳ dị, mạch lạc cùng vu huyết hần, cùng với toàn bộ năng lượng thông đạo trong cơ thể đều ở trong thái dương tinh lực thông thả ‘hòa tan’. Khi toàn bộ mạch lạc cùng vu huyết trong cơ thể Cơ Hạo diễn biến làm một mảng hư không, thời cơ hần đột phá Vu Đế cảnh đã đến.

Khiến Cơ Hạo kinh hỉ là, trong thân thể hần, chính là trên tế bào nhỏ bé nhất đều khắc đạo văn màu vàng rậm rạp, đạo văn màu vàng đến từ thái dương tinh hỏa, chất chứa thái dương đại đạo.

Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất chuyển, hần đã tu thành đại viên mãn, mà đại viên mãn Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất trọng mang tới lợi ích cho Cơ Hạo, chính là lực lượng thân thể trực tiếp gấp bội, sức bật thân thể, độ nhanh nhẹn, độ mềm dẻo, lực phòng ngự... toàn bộ gấp bội.

Mà lực lượng thân thể ban đầu của Cơ Hạo, ở lúc hần đột phá trở thành Vu Vương, vu lực trong cơ thể chuyển hóa thành thái dương tinh lực, thân thể hần đã xảy ra biến hóa kỳ dị nào đó Vũ Dư đạo nhân cũng chưa nhắc tới, trong bí điển Vu Điện cũng không có ghi chép.

Khi Cơ Hạo còn trẻ, hư ảnh trong thần hồn không gian trao đổi với hắc Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, cho hắc hai giọt tinh huyết long phượng. Khi đó long phượng tinh huyết dung nhập thân thể Cơ Hạo, chỉ khiến hắc gia tăng một chút lực lượng thân thể, làm cường độ cùng độ tinh thuần của linh hồn hắc được tăng lên một chút.

Nhưng trong nháy mắt đột phá Vu Vương cảnh đó, lượng thái dương tinh hỏa khổng lồ ulla vào thân thể, Cơ Hạo đột nhiên có loại cảm ngộ kỳ quái. Tựa như tinh huyết long, phượng ở một khắc đó đang mượn dùng sinh cơ kỳ diệu của thái dương tinh hỏa nuôi nấng vạn vật, đang cấp tốc mọc thêm lớn mạnh, cuối cùng hai giọt tinh huyết này đều lớn mạnh đến trình độ tương đương với toàn bộ tinh huyết của bản thân Cơ Hạo.

Sau đó tinh huyết long, phượng còn có bản thân Cơ Hạo hoàn toàn hòa hợp một thể, dung hợp thành một loại huyết mạch khiến Cơ Hạo nói không rõ.

Thân thể Cơ Hạo trở nên cường đại đặc biệt, quá mức, không có đạo lý; mà nguyên thần hắc, nguyên thần sau khi được thái dương tinh hỏa rèn luyện co nhỏ đi nhiều, cũng trở nên dị thường cường đại và rõ ràng, hơn nữa nguyên thần hắc giờ phút này quả thực như pho tượng lưu ly, nguyên thần hầu như ngưng tụ thành thực thể.

Từ trên lực lượng thân thể mà nói, Cơ Hạo dùng vô số thiên tài địa bảo, cần nuốt máu thịt vô số hung thú, ở dưới sự trợ giúp của ngọn lửa năm màu trong bụng, Cơ Hạo ở lúc Đại Vu cảnh, cường độ thân thể đã có thể so với Vu Vương bình thường.

Dựa theo bản thân Cơ Hạo tính toán, lại đối chiếu thực lực các Vu Vương, Vu Đế bên người hắc, Cơ Hạo đại khái tính ra, hắc sau khi đột phá đến Vu Vương cảnh, lấy nội tình của hắc, cường độ thân thể hắc hắc là có thể đạt tới trình độ đỉnh phong Vu Vương của các đại bộ tộc.

Nhưng trên thực tế, ở sau khi tinh huyết long, phượng đột nhiên kỳ dị mọc

thêm, dung hợp hoàn mỹ với tinh huyết bản thân Cơ Hạo, Cơ Hạo hiện tại cường độ thân thể hẳn là đạt tới tiêu chuẩn nhị tinh Vu Đế bình thường!

Mà Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất trọng đại thừa, lại khiến lực lượng thân thể, sức bật, độ nhanh nhẹn, độ mềm dẻo, lực phòng ngự... của Cơ Hạo toàn bộ gấp đôi, cái này hầu như khiến Cơ Hạo có được thân thể có thể so với tam tinh Vu Đế bình thường!

“Lão gia hỏa, đây là chuyện gì?” Cơ Hạo lơ lửng ở giữa không trung cân nhắc một phen, rốt cuộc ở trong thần hồn không gian mở miệng hỏi.

Trầm mặc thật lâu, trong thần hồn không gian vang lên tiếng lẩm bẩm không kiên nhẫn của hư ảnh: “Tóm lại là chuyện tốt, người hỏi nhiều như vậy làm gì? Tóm lại, giống với người mở toàn bộ mạch lạc cùng vu huyết toàn thân, đừng cho bất luận kẻ nào biết chuyện này, cho dù là sư phụ người, đừng nói!”

“Sư phụ người thật ra đáng tin, nhưng hai vị huynh trưởng đó của hẳn... Người không muốn bị bọn họ lén bắt đi rút gân lột da, rút lấy tinh huyết luyện chế đan dược mà nói, thì đừng nói, không thể nói, tuyệt đối không thể tiết lộ một chút nào!” Hư ảnh nghiêm túc cảnh cáo: “Có ta che chở, cho dù là bọn họ cũng không nhìn thấu hư thật thân thể người hiện nay, nhưng tuyệt đối không thể nói, nói... Có họa khó lường!”

“Ta có thể biết rốt cuộc là vì sao không?” Cơ Hạo chỉ cảm thấy trong xương tủy trào lên một luồng hàn ý, hẳn theo bản năng truy hỏi.

Lại trầm mặc thật lâu, hư ảnh thản nhiên nói: “Thật ra cũng không có gì, long, phượng, nhân ba tộc, vốn là một thể. Một hôm nào đó huyết mạch băng giải phân liệt, diễn hóa mà thành ba đại tộc đàn, long tộc được lực lượng thân thể, phượng tộc được linh hồn lực, nhân tộc được sức sinh sản cùng trí tuệ.”

“Người hiện tại, chẳng qua là trở về bản nguyên, được một tia huyết mạch nguyên thủy nhất kia mà thôi. Thật ra, cũng không có gì. Nhưng để người ta đã biết, tóm lại không tốt.” Hư ảnh thấp giọng nói: “Không chỉ có thế, ngay cả tồn

tại kia trong bụng người, cũng đừng lộ ra mảy may.”

Hư ảnh không hé răng nữa. Cơ Hạo kinh ngạc hồi lâu, thần thức nhanh chóng hướng trong bụng tìm kiếm.

Trong bụng, lửa năm màu đã tăng trưởng đến chín đám, mà chín đám lửa này hiện nay đang cấp tốc nhảy lên dung hợp lẫn nhau. Cơ Hạo mơ hồ có một loại cảm giác, chín đám lửa năm màu này là căn nuốt đủ thái dương tinh hỏa mới xảy ra biến hóa như vậy.

Ở trong lửa năm màu, tựa như cất giấu sự vật nào đó. Cơ Hạo có thể căn nuốt máu thịt các loại hung thú hung cầm gia tăng thể lực, có thể tùy ý căn nuốt các loại kỳ trân dị bảo gia tăng cường độ thân thể, đều là công hiệu của vật thần kỳ này.

Hư ảnh gọi là Bất Lộ Bồ Thiên Quyết, tựa như chỉ là đang lừa dối Cơ Hạo, công pháp đó căn bản không có hiệu quả gì, có hiệu quả chính là bản thể ngọn lửa năm màu này.

Đang lúc xuất thần, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng hò hét của Chúc Dung Long:

“Nghieu Bá, chúng ta tìm được đại gia hỏa, đem hắc đuổi tới! Ngài phải tuyệt đối để ý, đừng để súc sinh đó làm bị thương!”

Chương 549: Ngưu Dao

Cách hơn trăm dặm, Chúc Dung Long vung tay, một con Kim Phượng Điều phát ra tiếng rống thê lương, bị một tay hắc ném qua....

Kim Phượng Điều, hậu duệ phượng hoàng cùng kim sí đại bằng trong truyền thuyết hỗn huyết, ý kiến này không biết thật hay giả, nhưng tốc độ của Kim Phượng Điều ở trong số đông hung cầm có thể xưng là tuyệt đỉnh. Dạng cánh ra chỉ hơn một trượng chút, hai cánh rung lên có thể bay ra trên vạn dặm đường, hơn nữa thân thể linh hoạt nhanh nhẹn rất khó bắt.

Bị Chúc Dung Long bạo lực ném ra, Kim Phượng Điều phát ra một tiếng kêu to kinh hoàng, sau đó đôi cánh chấn động, chọt ở trời cao vẽ ra một đường cong cực kỳ kịch liệt, kéo theo mảng lớn tàn ảnh màu vàng muồn từ bên người Cơ Hạo bay đi.

Thân hình Cơ Hạo nhoáng lên một cái, thân thể hóa thành một mảng ánh lửa màu vàng, gần như thuận di xuất hiện ở trước mặt Kim Phượng Điều.

“Đại gia hòa?” Cơ Hạo nhìn Kim Phượng Điều hơn một trượng trước mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Chúc Dung Long xa xa một cái.

Kim Phượng Điều liên tục vỗ đôi cánh, như ảo ảnh lập loè ở trong hư không, vạch ra các quỹ tích hình cung chảy xiết, nghĩ cách muồn từ trên tay Cơ Hạo chạy thoát. Nhưng thân hình Cơ Hạo như quỷ mị, tàn ảnh màu vàng không ngừng lóe lên, mỗi một lần đều vừa vặn che ở trước mặt Kim Phượng Điều.

Xa xa Chúc Dung Long, Chúc Dung Hồ bọn mấy Vu Đế đã xem choáng váng, Kim Phượng Điều khó bắt giữ bao nhiêu trong lòng bọn họ biết rõ, mấy đại Vu Đế liên thủ, còn bố trí cạm bẫy, thật không dễ gì mới đem con Kim Phượng Điều này bắt được.

Chỉ luận về tốc độ, mấy người bọn họ không một ai có thể đuổi kịp Kim

Phượng Điêu.

Nhưng ở trước mặt Cơ Hạo, thân hình Cơ Hạo như ánh sáng, mặc cho Kim Phượng Điêu bay loạn lóa loạn đầy trời, Cơ Hạo luôn có thể phát sau mà đến trước chắn ở phía trước Kim Phượng Điêu. Dần dần, ngay cả bọn Chúc Dung Long cũng có chút không thấy rõ động tác của Cơ Hạo, trong tầm mắt chỉ còn lại có mấy chục tàn ảnh của Cơ Hạo không ngừng lóa lên.

“Tốc độ thật dọa người!” Chúc Dung Long kinh hãi nói: “Nghieu Bá rốt cuộc chọn bản mạng vụ tình nào?”

“Thật sự đại gia hỏa đến rồi!” Chúc Dung Hồ lắc đầu, Cơ Hạo rốt cuộc lựa chọn bản mạng vụ tình nào, đây là tư mật cá nhân hãn, hãn tuyệt đối sẽ không dễ dàng nói ra. Hơn nữa người ngoài cũng sẽ không mở miệng hỏi.

Hãn vung đôi tay, một con Kim Cương Đường Lang dài mười mấy trượng, mọc bốn cây đao chân bị hãn xách trên tay hét lên một tiếng, hóa thành một bóng đen hướng Cơ Hạo húc tới.

Kim Cương Đường Lang, thiên địa dị chủng, tốc độ phi hành không chậm. Hơn nữa bốn cái đao chân vung như gió, Kim Cương Đường Lang sau khi trưởng thành ít nhất cũng có chiến lực tương đương với Vu Vương, lực lượng đao chân chặt chém, ngay cả vu bảo Vu Vương bình thường cũng sẽ bị chém thành mảnh vụn.

Cảm thụ được Kim Cương Đường Lang mang đến một đạo ác phong, Cơ Hạo đá một cước vào trên thân Kim Phượng Điêu không ngừng thét chói tai, đem nó đập một cước ra thật xa, sau đó lật tay nhẹ nhàng vạch ra một chỉ.

Kim Cương Đường Lang bị Chúc Dung Long bọn mấy Vu Đế đánh một trận đòn hiểm, sau khi bị bắt sống một bụng bạo ngược không chỗ phát tác. Bị Chúc Dung Hồ ném ra, trước mắt cũng chỉ có một mình Cơ Hạo, Kim Cương Đường Lang trời sanh tính hung tàn phát ra tiếng kêu bén nhọn, bốn cái đao chân điên cuồng vung lên, mang theo một mảng lớn ánh đao tối tăm rậm rạp hướng vào

đầu Cơ Hạo nện xuống.

Thời gian búng ngón tay, bốn cái đao chân của Kim Cương Đường Lang ít nhất chém ra mấy vạn lần, hơn nữa quỹ tích nó chém tà dị quỷ bí, giữa đao ảnh không có bất cứ khe hở nào, hoàn toàn phong kín hư không trước mặt Cơ Hạo.

Nhưng ngón tay Cơ Hạo vạch ra, thái dương tinh lực trong cơ thể hướng vào phía trong ngưng tụ, hóa thành một quả pháp ấn như ấn tỳ to bằng nắm tay rời tay bay ra. Một ánh lửa mang theo một đường cong uyển chuyển, đao ảnh Kim Cương Đường Lang mang theo ở trước mặt pháp ấn này như ảo ảnh trong mơ. Pháp ấn hùng hực thiêu đốt xuyên thủng vô số ánh đao, hung hăng ấn ở trên ngực Kim Cương Đường Lang.

‘Vù’ một tiếng, thái dương tinh hỏa ở trong cơ thể Kim Cương Đường Lang đột nhiên bộc phát ra, Kim Cương Đường Lang chợt biến thành một đám lửa dữ dội, trong chớp mắt đã bị đốt thành một làn khói bị gió thổi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lấy thái dương tinh lực ngưng tụ Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn, phối hợp Khai Thiên Nhất Kích công kích cự ly xa. Không thể phòng ngự, không thể ngăn cản, uy lực tuyệt đại, chạm là bùng nổ. Đây là Cơ Hạo sau khi đột phá Vu Vương cảnh, đem thần thông pháp môn mình biết dung hợp quán thông ngộ ra bí pháp công kích. Hôm nay thử một lần quả nhiên uy lực cực lớn.

Một thân giáp xác của Kim Cương Đường Lang cứng rắn vô cùng, Vu Vương vu bảo tâm thường cũng khó công phá, lại bị một pháp ấn của Cơ Hạo thoải mái đánh chết, lực sát thương Cơ Hạo hiện nay có được có thể thấy được phần nào.

“Ngoan ngoãn, thủ đoạn thật quái dị!” Khóe mắt Chúc Dung Long chợt nhảy dựng, theo bản năng thấp giọng kinh hô: “Chủ thượng chọn lựa người con rể này, chọn đúng người rồi. Một thân giáp xác này của Kim Cương Đường Lang, chúng ta cũng phải tiêu phí một chút khí lực mới có thể đánh vỡ, thế mà bị tùy tay một đòn đã hủy diệt rồi?”

Nháy mắt giết một con Kim Cương Đường Lang, Cơ Hạo mới vừa đột phá Vu Vương cảnh đã có thể nháy mắt giết một con Kim Cương Đường Lang lực phòng ngự kinh người, điều này làm Chúc Dung Long cũng không khỏi bị dọa giật mình. Nhất là thái dương tinh lực trong cơ thể Cơ Hạo ngưng tụ Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn, càng lộ ra một khí tức huyền ảo vô cùng, lúc pháp ấn đánh ra, như thiên địa cũng theo pháp ấn thông thả xoay tròn, loại cảm giác này làm Chúc Dung Long cũng cảm thấy run sợ trong lòng từng đợt.

“Còn có một đại gia hỏa!” Chúc Dung Hồ cũng ngẩn ngơ, sau đó hăn lắc mạnh đầu, đem một con Sơn Lĩnh Bạo Viên bị giam cầm phía sau ném mạnh ra.

Đây là một con Sơn Lĩnh Bạo Viên thực lực có thể so với trung giai Vu Vương, cao mười trượng có thừa, thân thể cứng rắn như sắt thép, lực lượng lớn vô cùng, có thể xưng là một phương bá chủ trong núi rừng. Sơn Lĩnh Bạo Viên không có chỉ số thông minh, tính tình thô bạo cuồng dã, một thân man lực cực kỳ kinh người, chỉ từ trên lực lượng mà nói, lực lượng thân thể nó là gấp hơn mười lần nhân tộc Vu Vương cùng giai!

Cơ Hạo muốn bọn Chúc Dung Long bắt sống mấy tên to xác tới để hăn luyện tập, con Sơn Lĩnh Bạo Viên này vừa lúc dùng để đo lực lượng của Cơ Hạo.

“Tới tốt!” Sơn Lĩnh Bạo Viên ngửa mặt lên trời rống giận, cánh tay phải thô to đột nhiên bành trướng gấp đôi, từ xa trên không hướng Cơ Hạo đánh xuống một quyền.

Cơ Hạo nhìn Sơn Lĩnh Bạo Viên điên cuồng đánh tới, bị thân thể cao lớn, khí tức cuồng dã đó của nó dọa giật mình. Hăn theo bản năng ngầm vận bí thuật ‘Ích Địa Nhất Kích’, cả người tinh lực không ngừng chồng chất, thu liễm, chợt hóa thành một cái rất nhỏ điểm sau tấn mãnh bộc phát ra đến.

Đánh ra một quyền tương tự, năm đấm của Cơ Hạo cháy lên, như một ngôi sao băng màu vàng cùng nặng nề va chạm cùng năm đấm của Sơn Lĩnh Bạo Viên.

‘Phốc’ một cái, Sơn Lĩnh Bạo Viên biến mất... Không thấy nữa... Triệt để bốc hơi rồi!

Ích Địa Nhất Kích có thể làm Cơ Hạo nháy mắt bộc phát ra lực công kích mấy lần, mấy chục lần, cái giá chính là lực lượng trong cơ thể nháy mắt tiêu hao hết.

Hiện tại lực lượng thân thể hẳn có thể so với tam tinh Vu Đế, lại dùng Ích Địa Nhất Kích đánh một đòn hung mãnh, toàn bộ thân thể con Sơn Lĩnh Bạo Viên đáng thương này nháy mắt bị phá hủy, một chút căn cũng không lưu lại, thân thể cao lớn nháy mắt hủy diệt, thậm chí không để lại một làn khói.

Trên năm dặm của Cơ Hạo một làn bão táp màu vàng phun ra, hóa thành một trọng quyền lửa cháy đường kính một trượng hung hăng hướng mặt đất đánh đi.

Mấy huynh đệ Chúc Dung Long, Chúc Dung Hồ khàn giọng kinh hô, bọn họ vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất lao tới trước trọng quyền lửa cháy Cơ Hạo đánh ra, rút binh khí hung hăng hướng quyền ấn thái dương tinh lực ngưng tụ thành nghênh đón.

Nổ vang một tiếng, ánh lửa văng khắp nơi, bốn huynh đệ Chúc Dung Long, Chúc Dung Hồ, bốn đại Vu Đế của Chúc Dung thần tộc bị Cơ Hạo một quyền đánh binh khí rời tay, đôi tay run rẩy hầu như mất đi tri giác, thân thể lão đảo liên tục lui về phía sau, vừa lui lại mấy bước đã phun ra một ngụm máu.

Cơ Hạo im lặng, bốn huynh đệ Chúc Dung Long giống như gặp quỷ nhìn hẳn.

Tiếng vỡ vụn kéo dài vang lên, thần giáp màu đỏ rực trên người bốn huynh đệ Chúc Dung Long nứt ra vô số vết nứt.

Chương 550: Đối Chọi Gay Gắt

Rời khỏi nơi đột phá, trên đường quay về Bồ Phán, mấy đại Vu Đế bọn Chúc Dung Long đối với Cơ Hạo cung kính đến cực hạn.

Vốn bọn họ đối với Cơ Hạo chỉ là khách khí, bởi vì Chúc Dung thị đem bọn họ tặng cho Cơ Hạo làm cánh chim, bởi vì mệnh lệnh của Chúc Dung thị, cho nên bọn họ đối với Cơ Hạo khách khách khí khí, tuy cũng nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của Cơ Hạo, đó đều là vì Chúc Dung thị, càng bởi vì Man Man tương lai nhất định gả cho Cơ Hạo.

Nhưng bốn đại Vu Đế liên thủ, bị Cơ Hạo Vu Vương cảnh trẻ tuổi vừa mới đột phá này một quyền đánh bay, thậm chí thần giáp trên người bọn họ do đỉnh cấp tông sư Chúc Dung thần tộc hao phí ngàn năm khổ công, ở trong lửa nóng trong lòng đất thiên chuy bách luyện cũng bị một quyền xé rách, điều này làm bọn họ hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Vừa mới đột phá Vu Vương đã có thực lực như thế, chờ Cơ Hạo về sau đột phá trở thành Vu Đế, chẳng phải là có thể lực gánh Vu Thần?

Cho nên thái độ của bọn Chúc Dung Long đối với Cơ Hạo đã xảy ra chuyển biến có tính đảo điên, khách khí ban đầu biến thành tôn trọng cùng phục tùng phát ra từ trong lòng, lúc theo phía sau Cơ Hạo, bọn họ giống như trước kia theo bên người Chúc Dung thị, nhất cử nhất động đều cẩn thận chặt chẽ, trong mỗi một động tác đều lộ ra vạn phần cẩn thận.

Đối với điều này, Cơ Hạo cảm thấy một tia kinh ngạc, đồng thời cũng đột nhiên cảm thấy, nên về Nghiêu Sơn thành, đem bốn huynh đệ Chúc Long Viêm cũng đánh một trận toi bời hay không?

Trở về Bồ Phán, ở trong Quỳnh Tuyết cung, Cơ Hạo mỗi ngày phơi ánh mặt trời, yên lặng hấp thu thái dương tinh lực rèn luyện bản thân, đạo hạnh pháp lực, cường độ thân thể đều đang lấy một tốc độ kinh người trưởng thành.

Thái dương tinh chiếu khắp bầu trời, hào quang vạn trượng, tinh lực nồng đậm thuần hậu, tinh tú khắp bầu trời không một cái nào có thể đánh đồng với thái dương tinh.

Vu Vương khác tu luyện, cần đêm mỗi ngày vất vả từ trong tinh lực của ức vạn tinh tú, không ngừng tinh luyện tinh lực bản mạng vu tinh, đem nó luyện hóa tinh thuần sau đó dung nhập bản thân. Nhưng Cơ Hạo mỗi ngày lơ lửng ở ráng hồng trên không, ở lúc chính Ngọ ánh mặt trời rạng rỡ nhất, tận tình hấp thu thái dương tinh lực một canh giờ, thu hoạch đã có thể so với mấy tháng khổ công của Vu Vương tầm thường.

Thái dương tinh lực thời gian chính Ngọ, chính là thời gian tinh thuần nhất, thuần túy nhất, nồng đậm nhất, thuần hậu nhất, không chứa chút tạp chất, căn bản không cần Cơ Hạo luyện hóa, trực tiếp đem nó dung nhập trong bản mạng tinh lực thực lực đã đột nhiên tăng mạnh.

Càng làm Cơ Hạo kinh nghi bất định chính là, chín đám lửa thần năm màu trong bụng hắc, nay đã mơ hồ hòa hợp một thể. Ở trong lửa thần năm màu, tựa như có một vật đang thông thả thức tỉnh. Mỗi ngày vật này đều sẽ cắn nuốt một tia tinh huyết của Cơ Hạo, cho nên Cơ Hạo và nó dần dần sinh ra một tia liên hệ vi diệu.

Khiến Cơ Hạo kinh nghi chính là, hiện tại hắc mỗi ngày ăn lượng lớn máu thịt hung cầm mãnh thú, càng cắn nuốt lượng lớn linh dược quý hiếm, những máu thịt cùng linh dược đó đều bị vật thần bí trong ngũ sắc thần viêm cắn nuốt, sau đó tặng lại cho Cơ Hạo, lại là thái dương tinh hỏa tinh thuần mãnh liệt!

Vật thần bí này, lại có thể hóa hậu thiên phạm vật thành tiên thiên thái dương chi lực. Đây là lực lượng nghịch chuyển càn khôn tạo hóa, Cơ Hạo cũng mơ hồ có chút bất an, đây phải là bảo vật cấp độ nào, mới có công hiệu nghịch thiên như vậy?

Hắc từng hồi hư ảnh thần hồn không gian, nhưng hư ảnh đó một chữ cũng

không đáp lại hẳn.

Không làm sao được, Cơ Hạo chỉ có thể giữ chặt bí mật, mỗi ngày hấp thu thái dương tinh lực, yên lặng đâm căn cơ, yên lặng tăng lên thực lực.

Sau khi ở Quỳnh Tuyết cung dốc lòng tĩnh dưỡng mấy ngày, phương hướng đại diện thảo luận chính sự của Đế Thuấn truyền đến tiếng chuông du dương. Tiếng chuông kéo dài vang vọng Bồ Phản, Bồ Phản to lớn nhất thời xôn xao hẳn lên, từng đại đội nghi trượng không ngừng từ trong các nơi cung điện lầu các, lâm viên ốc xá đi ra.

Cơ Hạo ngồi ở trên xe liền Chúc Dung thị tặng, mười hai con hỏa giao kéo xe, tám vị Vu Đế thống lĩnh mấy trăm thân vệ đi theo, đại đội nhân mã thả chậm tốc độ hướng phương hướng đại diện thảo luận chính sự bước đi. Cơ Hạo và một đám tộc nhân Kim Ô bộ cũng xen lẫn trong đội ngũ, rất tò mò nhìn chung quanh.

Dọc theo đường đi, có thể nhìn thấy vô số đội ngũ nghi thức áo giáp tươi sáng như thủy triều, đều đi hướng đại diện thảo luận chính sự.

Những bá hậu các bộ tộc đến từ Trung Lục thế giới ở ngoài cửa chính đại diện ùn ùn xuống xe, cười nói thăm hỏi lẫn nhau. Hôm nay không chỉ là ngày chính mười năm một lần triều kiến, càng là một ngày cuối cùng của một năm. Qua ngày mai sẽ là một năm mới, các bá hậu quen biết chúc phúc năm mới lẫn nhau, trên quảng trường trước đại diện đầu người nhấp nhô, nơi nơi đều là tiếng nói chuyện ồn ào.

Trong đám người, chỉ Cơ Hạo giọng vang dội nhất. Hẳn cùng mấy bá hậu có giao tình đứng chung một chỗ, đang dương dương đắc ý khoe khoang: “Cơ Hạo nhà ta, hiện tại đã là Vu Vương. Vu Vương trẻ tuổi như vậy, ở trong người trẻ tuổi Nam Hoang chúng ta, nó là người đầu tiên.”

Vô số bá hậu chung quanh đều tò mò đánh giá Cơ Hạo.

Quả nhiên, khí tức Cơ Hạo trở nên đặc biệt dày nặng, cường đại, cường đại

hơn xa so với trước đó vài ngày nhìn thấy hãn, hơn nữa dáng người hãn cũng cao thêm hơn hai tấc, lúc hành tẩu tự nhiên mang theo một tia khí thế sắc bén bức người.

Trải qua thái dương tinh hỏa tẩy luyện, Kim Ô Liệt Diễm Bào đã biến thành cả vật thể màu vàng ròng, áo bào vàng rực rỡ mặc ở trên người Cơ Hạo, ở trong ánh sáng tối tăm của trời tuyết lớn tản mát ra ánh vàng mơ hồ, ở trong đám đông bá hậu cũng là kẻ khiến người ta chú ý nhất.

Vu Vương không đến hai mươi tuổi, đám đông bá hậu lặng lẽ đem tên Cơ Hạo lẩm bẩm một phen ở trong lòng.

Đối với Liệt Sơn thị, Hoa Tư thị đại bộ tộc như vậy mà nói, Vu Vương không đến hai mươi tuổi không hiếm thấy, Vu Đế hơn ba mươi tuổi cũng thường có, nhưng đó đều là dùng tài nguyên đắp lên. Mà tình huống Cơ Hạo mọi người đều rõ, hãn xuất thân Kim Ô bộ tiểu bộ lạc như vậy, lúc tới Bồ Phản mới vèn vèn là một Tiểu Vu, lúc này mới vài năm thời gian, hoàn toàn dựa vào thực lực bản thân đột phá Vu Vương cảnh!

Thiên phú này, thực lực này, so với thiên tài cấp ‘Đế tử’ của các đại bộ tộc đỉnh cấp, có lẽ còn vượt lên một bậc.

Đám người đột nhiên tách ra trái phải, Cộng Công Vô Ưu thường thức một cây gậy trúc màu đen chế thành sáo, tươi cười hướng Cơ Hạo đi tới. Vô Chi Kỳ và mấy nam tử khác mặc áo bào đen theo phía sau Cộng Công Vô Ưu, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Cơ Hạo từ trên xuống dưới.

“Chúc mừng Nghiêu Bá, chúc mừng Nghiêu Bá, thế mà thuận lợi đột phá thành Vu Vương rồi?” Cộng Công Vô Ưu đi đến trước mặt Cơ Hạo, ngả ngớn cười nói: “Cũng không biết, bản mạng vu tinh của Nghiêu Bá là cái nào? Nghiêu Bá xuất thân Nam Hoang, lựa chọn bản mạng vu tinh tất nhiên là tinh tú hỏa thuộc tính... Là Hỏa Thử tinh? Hỏa Tước tinh? Hay là Hỏa Xà tinh?”

Mấy ngôi sao hỏa thuộc tính Cộng Công Vô Ưu nói, là mấy khóa nhỏ yếu

nhất có tiếng trong tinh tú hỏa thuộc tính nhân tộc ghi lại, trong hư không, chỉ cần xem cái tên nhân tộc đặt cho bọn nó là biết nội tình của những tinh tú đó như thế nào.

Cơ Hạo vỗ tay sau lưng, tươi cười nhìn Cộng Công Vô Ưu, chậm rãi nói: “Người là con ta?”

Sắc mặt Cộng Công Vô Ưu chợt cứng đờ, hắt chỉ vào Cơ Hạo quát: “Nghieu Bá Cơ Hạo, người dám nhục ta?”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Cộng Công Vô Ưu, lạnh giọng nói: “Nếu không phải con ta, bản mạng vu tình của ta là cái nào liên quan người cái rắm?”

Bá hộ xung quanh lặng ngắt như tờ, Cơ Hạo thế mà kịch liệt đối đầu với Cộng Công Vô Ưu như thế, xem ra hai bên bọn họ quả thật là không chết không thôi!

Tiếng vỗ tay thanh thúy truyền đến, Chúc Dung Thiên Mệnh mang theo một đám tùy tùng tách đám người đi tới.

Mang theo một nụ cười ác ý, Chúc Dung Thiên Mệnh cười ‘hà hà’ nói: “Nghieu Bá, ai biết được? Nói không chừng, hẳn thật đúng là con người!”

Bá hộ xung quanh kinh hãi động dung, Nam Hoang Hỏa Thần, Bắc Hoang Thủy Thần, hai đại thần tộc đây là cứng rắn đối đầu rồi?

Chương 551: Tranh Chấp

Trong đám bá hậu ở bên cạnh, có người thấp giọng kêu ra tên của Chúc Dung Thiên Mệnh.

Cơ Hạo cười cười, lui về phía sau mấy bước, đem chiến trường chính nhường cho Chúc Dung Thiên Mệnh. Tuy hẳn là Nghiêu Bá, nhưng Kim Ô bộ cảm rể Nam Hoang, dựa theo nhân tộc đạo lý, Chúc Dung thần tộc chính là tông chủ của Kim Ô bộ, Cơ Hạo cũng không thể ở trường hợp này đoạt sự nổi bật của Chúc Dung Thiên Mệnh.

Ánh mắt hướng phía sau Chúc Dung Thiên Mệnh đảo qua, Cơ Hạo không khỏi sửng sốt một phen.

Sao Liệt Sơn Húc cùng Nghệ Thần đều theo phía sau Chúc Dung Thiên Mệnh? Xem cử chỉ động tác của bọn hắn, nghiêm nhiên là tôn Chúc Dung Thiên Mệnh cầm đầu!

Tuy Chúc Dung Thiên Mệnh là thất thái tử Chúc Dung thị, nhưng hẳn ở Bồ Phán cũng không có nhân mạch, cũng chưa bao giờ triển lãm bất cứ chỗ nào hơn người, Liệt Sơn Húc là ‘Đế tử’ Liệt Sơn bộ, Nghệ Thần càng là thái tử địa vị tôn sùng nhất Thập Nhật quốc, bọn họ sao có thể ngoan ngoãn quy thuận Chúc Dung Thiên Mệnh?

Liệt Sơn Húc và Nghệ Thần cảm nhận được ánh mắt Cơ Hạo, hai người đồng thời ngẩng đầu lên, thâm trầm hướng Cơ Hạo nhìn một cái.

Trong ánh mắt Liệt Sơn Húc xen lẫn oán khí, hiển nhiên hẳn đối với Cơ Hạo có một bụng cơn tức; nhưng ánh mắt Nghệ Thần thì tràn ngập ác ý cùng thù hận trần trụi, chỉ riêng Cơ Hạo xuất thân Kim Ô bộ, điều này đủ để dẫn lên sát ý của Nghệ Thần.

Cơ Hạo hướng hai người cười cười, ôm quyền hơi chấp tay, lại một câu cũng

không nói.

Cộng Công Vô Ưu thường thức sáo trúc trong tay, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh.

Phen lời vừa rồi của Chúc Dung Thiên Mệnh, quả thực chính là đem da mặt hăn lột xuống, đặt dưới đất dùng chân hung hăng liên tục giẫm đạp. Cộng Công Vô Ưu rất muốn chửi ầm lên, nhưng hăn lại không bỏ được cái mặt mũi thái tử Cộng Công thị.

Vô Chi Kỳ cử chỉ khí độ đều cùng ngày xưa biến hóa thật lớn, như thay đổi một người khác, khí độ ung dung, cử chỉ đoan trang ghé đến bên tai Cộng Công Vô Ưu, thấp giọng lẩm bẩm vài câu. Cộng Công Vô Ưu nhất thời cười lên: “Thì ra là thế, Thiên Mệnh thái tử, mẫu thân ngươi mạnh khỏe?”

Con mắt Chúc Dung Thiên Mệnh nhất thời biến thành hai quả cầu lửa. Hăn hung ác vạn phần nhìn chăm chăm Cộng Công Vô Ưu, thân thể run lên muốn vồ tới.

Liệt Sơn Húc và Nghệ Thần đồng thời ra tay, túm chặt cánh tay Chúc Dung Thiên Mệnh, lúc này mới chưa khiến hăn trước mặt mọi người hướng tới Cộng Công Vô Ưu ra tay.

Cơ Hạo ở một bên mỉm cười, là như thế, hai thằng cha này cũng không phải thứ gì tốt. Bọn họ càng đấu lợi hại, Cơ Hạo càng thích đứng xem. Lời của Cộng Công Vô Ưu nhìn như bình thường, thực ra vạn phần ác độc.

Đối với nhân tộc thuần túy mà nói, còn chưa cảm thụ được ác ý bao hàm trong lời nói của Cộng Công Vô Ưu.

Nhưng với Chúc Dung Thiên Mệnh mà nói, Cộng Công Vô Ưu hỏi mẫu thân hăn mạnh khỏe hay không, mà mẫu thân hăn lại là ở lúc hăn chào đời, đã không chịu nổi thần lực Hỏa Thần cường đại trên người Chúc Dung Thiên Mệnh cắn trả, hao hết tuổi thọ mà chết.

Mẫu thân Chúc Dung Thiên Mệnh là một nữ tử nhân tộc, cho nên mới không chịu nổi thần lực trên người Chúc Dung Thiên Mệnh cản trở.

Cộng Công Vô Ưu cố ý hỏi phen lời này, thật ra chính là đang trào phúng trên người Chúc Dung Thiên Mệnh có một nửa huyết mạch nhân tộc—— hẳn là đang không cần chữ thô tục mắng Chúc Dung Thiên Mệnh là ‘Tạp – chủng’!

Hỏa Thần nhất tộc cũng tốt, Thủy Thần nhất tộc cũng tốt, bọn họ tuy hiện tại thân cận với nhân tộc, nhưng ở trong hai tộc có một nhiều tộc nhân là khinh thường nhân tộc. Thần linh nhất tộc từ hồng hoang tới nay, từng ở trong năm tháng cực kỳ dài là đối tượng nhân loại quý báu, các thần linh từng đem nhân tộc coi là nô bộc tùy ý ra roi.

Đối với Cộng Công Vô Ưu thái tử Thần tộc như vậy mà nói, bọn họ càng thêm coi trọng huyết mạch Thần tộc thuần túy trên người mình.

Bọn họ kiêu ngạo, bọn họ tôn quý, bọn họ bất phàm, trên người bọn họ nhờ một sợi lông, cũng tôn quý hơn so với các bá hậu nhân tộc ở đây rất nhiều, bởi vì huyết mạch trên người bọn họ là huyết mạch thần linh thuần túy, từ thượng cổ hồng hoang đã lưu truyền tới nay.

Cho nên Cộng Công Vô Ưu là có thể tận tình cười nhạo huyết mạch bán nhân bán thần của Chúc Dung Thiên Mệnh!

Không phải bọn hắn người của quần thể nhỏ đặc thù này, cực kỳ khó có thể lý giải loại tư duy đặc thù căn cứ vào huyết mạch này của bọn hắn. Chúc Dung Thiên Mệnh nghe hiểu Cộng Công Vô Ưu cười nhạo ác độc, mà các bá hậu ở đây đều là người từng trải kiến thức rộng rãi, bọn họ cũng nghe rõ, trong lòng đều sáng như tuyết.

Không có ai đánh tiếng, cũng không có ai hạ mệnh lệnh, bá hậu xung quanh bất động thanh sắc lui về phía sau mười bước, nhường ra cho Cộng Công Vô Ưu và Chúc Dung Thiên Mệnh một mảng đất trống lớn, đủ hai người bọn họ ở đây đấu đá.

Cơ Hạo chấp tay sau lưng đứng một bên lặng lẽ không lên tiếng.

Sự tình cũng có một chút quan hệ với hắn, cho nên bá hậu khác có thể lui về phía sau, nhưng hắn lại một bước cũng không thể lui. Cho dù hắn không thích Chúc Dung Thiên Mệnh, nhưng Chúc Dung Thiên Mệnh đại biểu cho Nam Hoang chi chủ, ở mặt ngoài cũng là vì giúp Cơ Hạo ra mặt mới khơi mào lần tranh đấu này, cho nên Cơ Hạo không thể lui.

Man Man ôm cánh tay Cơ Hạo, tò mò nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh: “Thất ca, a mỗ người không phải sớm đã chết rồi sao?”

Man Man không hiểu bí quyết phương diện này, rất dứt khoát lưu loát chỉ ra mẫu thân Chúc Dung Thiên Mệnh đã sớm chết. Cộng Công Vô Ưu nhất thời cười ‘Ha ha’ ba tiếng, ý khinh thường cùng khinh miệt trong tiếng cười ngay cả Cơ Hạo thô hào cũng cảm nhận được.

Sắc mặt Chúc Dung Thiên Mệnh lại càng thêm khó coi. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Man Man một cái, lớn tiếng quát: “Man Man, nam nhân nói chuyện, người tiểu nha đầu đừng xen mồm!”

Man Man nhất thời trừng mắt lên, nổi giận dùm dùm nói: “Ồ? Lúc a cha nói chuyện ta cũng có thể xen mồm, người chẳng lẽ so với a cha còn lợi hại hơn?”

Mắt thấy Man Man bị Chúc Dung Thiên Mệnh răn dạy, mà Man Man bùng lên phản kích, Cộng Công Vô Ưu mừng rỡ cười không ngừng: “Aha, cho nên nói, chênh lệch của đích hệ hậu duệ cùng con thứ xuất, là ở đây. Man Man, người nói xem?”

Khuôn mặt Chúc Dung Thiên Mệnh nhất thời ghen đến mức đỏ bừng. Lời Cộng Công Vô Ưu nói cực kỳ ác độc, rõ ràng là nói Man Man mới là hậu duệ đích hệ huyết mạch thần linh chính thống, Chúc Dung Thiên Mệnh hắn chỉ là một tên thứ xuất hỗn huyết, cho nên hắn ngay cả Man Man cũng không khuất phục được.

Hít sâu một hơi, Chúc Dung Thiên Mệnh hướng tới Man Man lớn tiếng quát: “Man Man, câm miệng!”

Man Man nào nhìn được loại giận dữ này? Nàng từ trước tới giờ chính là tính tình hoạt bát hiểu động, hấp tấp, trong lòng không cất được chuyện gì. Chúc Dung Thiên Mệnh hướng nàng quát lớn, Man Man nhất thời cả người phun lửa, nhìn chằm chằm Chúc Dung Thiên Mệnh quát: “Dựa vào cái gì? Thế nào? A cha mới vừa đi, người muốn bắt nạt người ta hay sao? Chúc Dung Long, Chúc Dung Hồ, đánh hấn cho ta!”

Hai huynh đệ Chúc Dung Long, Chúc Dung Hồ đứng ở phía sau Cơ Hạo chật vật lên tiếng, nhìn lẫn nhau đều không dám động thủ. Con cái Chúc Dung thị bùng nổ xung đột, bọn họ những kẻ làm cấp dưới này ai dám vọng động?

“Man Man, người càng ngày càng cả gan làm loạn, người thế mà dám gọi người đánh huynh trưởng? Ta nên lập chút quy củ cho người, bằng không người về sau thật đúng là coi trời bằng vung, mặt mũi Chúc Dung thị đều bị người làm mất hết!”

Nhìn thấy Chúc Dung Long, Chúc Dung Hồ không dám động, Chúc Dung Thiên Mệnh cười lạnh một tiếng, một bạt tai hướng trên mặt Man Man tát xuống.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, hấn lên một bước, tay trái Khai Thiên Nhất Kích kéo theo một ánh lửa phóng ở trên cổ tay Chúc Dung Thiên Mệnh, năm tay phải Ích Địa Nhất Kích như sao băng đi ngược chiều, kéo theo một ánh sáng chói hung hăng nện ở trên mặt Chúc Dung Thiên Mệnh.

Nổ vang một tiếng, Chúc Dung Thiên Mệnh kêu đau bị một quyền của Cơ Hạo đánh bay, trực tiếp nhập vào trong ráng hồng không thấy bóng dáng.

“Man Man không tới lượt người tới giáo huấn!” Cơ Hạo tươi cười hướng bá hậu bốn phía trợn mắt há hốc mồm chấp tay hành lễ: “Đại tể tửu đã đem Man Man gả cho ta, cho nên muốn giáo huấn tiểu nha đầu này, chỉ có thể do ta, người

khác dám động thủ, đó là không nể mặt Nghiêu Bá ta!”

Bốn phía không tiếng động, chỉ có Cộng Công Vô Ưu cất tiếng cười to.

Chương 552: Bát Khâu Già

“Cơ ~~~ Hạo ~~~ “

Thanh âm Chúc Dung Thiên Mệnh kéo dài khàn giọng thét chói tai, hóa thân một đám mây lửa từ bầu trời rơi xuống, hai tay nắm chặt một thanh trọng kiếm hai tay cao tương đương hãn, một kiếm nhắm vào đầu hướng Cơ Hạo bổ xuống.

Trong con người của Cơ Hạo kim quang bắn ra bốn phía, gắt gao tập trung thân thể Chúc Dung Thiên Mệnh.

Giờ phút này con người Cơ Hạo hào quang lấp lánh, như hai mặt trời nhỏ màu vàng, trong ánh sáng mạnh phun trào làm người ta không dám nhìn thẳng vào đôi mắt hãn.

Trong ngoài đại điện thảo luận chính sự đột nhiên có từng đạo phù văn thật lớn uốn lượn như rồng sáng lên, toàn bộ đại điện thảo luận chính sự cùng đất đai trăm dặm quanh thân bị một vụ trận khổng lồ bao trùm. Vụ trận gia cố kiến trúc cùng mặt đất xung quanh, trên mặt đất mơ hồ bị một tầng vàng sáng bao trùm.

Thanh âm hùng hồn của Cao Đào xa xa truyền đến: “Triều kiến đại điển, ai dám làm loạn? Chúc Dung Thiên Mệnh, mau mau dừng tay!”

Chúc Dung Thiên Mệnh cười một tiếng dữ tợn, không quan tâm tiếp tục đánh xuống một kiếm. Cơ Hạo thể mà trước mặt nhiều người như vậy, đem hãn đường đường Thiên Mệnh thái tử một quyền đánh lên giữa không trung, hãn mất hết mặt mũi, trong lòng càng tức giận như hỏa, hận không thể một kiếm đánh chết Cơ Hạo.

Đương nhiên, trước mặt nhiều bá hậu như vậy, Chúc Dung Thiên Mệnh cũng không dám thật sự giết Cơ Hạo. Nhưng hãn ít nhất phải chặt Cơ Hạo một cánh tay. Ánh mắt Chúc Dung Thiên Mệnh tập trung vai phải Cơ Hạo, hãn nhất định phải đem cánh tay này của Cơ Hạo chặt ngang bả vai.

Cơ Hạo cười lạnh, một quyền vừa rồi hắn chỉ dùng ba thành lực lượng, đại khái chỉ tương đương với một đòn của đỉnh phong Vu Vương.

Chúc Dung Thiên Mệnh tuy rất chặt vật bị một quyền đánh bay, nhưng lấy thực lực của hắn căn bản sẽ không bị thương. Mình đã xuống tay lưu tình, hắn lại còn không buông tha muốn tiếp tục động thủ, Cơ Hạo cũng lười dây dưa nhiều với hắn.

Hai tay như đóa hoa nở rộ nhanh chóng run lên, Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn một hơi ngưng tụ ra, giống như chín viên hỏa châu quay cuồng bay múa ở trong cơ thể hắn. Trong con người ánh vàng rạng rỡ từng đợt, Cơ Hạo tập trung thân hình Chúc Dung Thiên Mệnh, chín pháp ấn đồng thời mang theo một đường cong rời tay bay ra.

‘Lâm’ ‘Bình’ ‘Đấu’ ‘Giả’ ‘Giai’ ‘Trận’ ‘Liệt’ ‘Tiền’ ‘Hành’!

Chín đại pháp ấn đều có diệu dụng, câu thông thiên địa vũ trụ, chứa tế lực lượng thiên nhiên, chất chứa uy năng vô cùng. Cơ Hạo vẫn là lần đầu tiên đem chín đại pháp ấn đồng loạt đánh ra, liền nhìn thấy chín pháp ấn như sao băng lửa ở trong quá trình phi hành bắt đầu dung hợp biến hóa kỳ dị, cuối cùng hóa thành một vòng hư ảnh đại phủ như ẩn như hiện, hung hăng bổ vào trên mặt Chúc Dung Thiên Mệnh.

Lúc Chúc Dung Thiên Mệnh nhìn thấy hư ảnh đại phủ, hắn vùng trường kiếm như muốn chặn nó.

Nhưng hư ảnh đại phủ bị lửa nóng quán quanh tựa như vật còn sống, mang theo đường cong kỳ dị vòng qua lưỡi kiếm của hắn, đánh hoàn toàn ở trên mặt hắn. Lực lượng hư ảnh không phải quá cường đại, nhưng mang theo một loại ý nhị nói không rõ, hộ thân thần hỏa quán quanh bên người Chúc Dung Thiên Mệnh bị một đòn phá vỡ, hư ảnh đập Chúc Dung Thiên Mệnh mũi phun máu, đầu ngã về phía sau, một lần nữa bị đánh bay đến giữa không trung.

Cơ Hạo cười vùng vẫy tay, hướng bá hậu xung quanh cao giọng nói: “Đây là

việc nhà ta, không quan hệ với việc công, còn xin Cao Đào đại nhân không nên trách tội.”

Man Man lập tức nhảy lên, hướng phía đại diện thảo luận chính sự làm nũng nói: “Cao Đào đại thúc, đây là phu quân của Man Man giáo huấn đại ca thối, không quan hệ với chính vụ nhân tộc, người cũng không nên trách tội người ta lung tung.”

Mặc kệ như thế nào, ở cửa đại diện thảo luận chính sự, ở lúc các bá hậu chờ đợi triều kiến nhân vương Đế Thuấn, Cơ Hạo ra tay hai lần đánh Chúc Dung Thiên Mệnh, đây là một tội có thể nhẹ cũng có thể nặng.

Nhưng Cơ Hạo và Man Man đem chuyện này chụp mũ việc nhà... Cho dù nhân vương Đế Thuấn người, cũng không có đạo lý quản việc nhà của Chúc Dung thị nhỉ?

Thanh âm bất đắc dĩ của Cao Đào xa xa truyền đến: “Lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa, ai còn dám động thủ, đừng trách ta không nói tình cảm... Muốn xử lý việc nhà, chờ trở về nhà mình nói sau, nơi này cũng không phải là chỗ cho các người dám trẻ con này làm loạn.”

Có đám đông nhân vương cận vệ mặc trường bào màu đen từ trong đại diện thảo luận chính sự đi ra, ở trước đại diện xếp hàng chỉnh tề.

Chúc Dung Thiên Mệnh rống giận từ bầu trời hạ xuống, mũi hăn đang phun máu. Cơ Hạo vừa rồi một đòn đó cũng không dùng bao nhiêu khí lực, nhưng chín pháp ấn sau khi hòa hợp một thể, tựa như đã xảy ra một số biến hóa nào đó Cơ Hạo cũng không rõ, làm một đòn vừa rồi lực sát thương tăng vọt một mảng lớn.

Cơ Hạo yên lặng đem biến hóa hư ảnh đại phủ vừa rồi ghi tạc trong lòng. Loại biến hóa này, tựa như là Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn dẫn phát một số lực lượng thần bí nào đó của thiên địa vũ trụ, đem một số huyền diệu nào đó chất chứa trong Khai Thiên Nhất Kích dẫn phát ra, vốn thái dương tinh lực ngưng tụ

thành pháp lực công kích, lại biến thành công kích thực thể nào đó cùng loại với pháp bảo oanh kích.

Loại biến hóa này huyền ảo vô cùng, Cơ Hạo còn cần chờ sau khi triều kiến đại diện kết thúc, trở về bế quan tìm hiểu kỹ đôi chút mới được.

Chúc Dung Thiên Mệnh rống giận còn muốn tìm Cơ Hạo tính sổ, nhưng vu trận xung quanh chợt tăng áp lực, đem hẳn bức bách không thể động đậy. Liệt Sơn Húc và Nghệ Thần tiến đến bên cạnh hẳn thấp giọng khuyên can, càng có Cao Đào vừa rồi uy hiếp, Chúc Dung Thiên Mệnh thật không dễ gì mới nhịn xuống cơn tức, lửa giận ngập trời trừng mắt nhìn Cơ Hạo một cái, sau đó lại hung hăng liếc ngang Cộng Công Vô Ưu một cái.

Cộng Công Vô Ưu thường thức sáo trúc màu đen cười lạnh, Vô Chi Kỳ đứng bên hẳn chậm rãi nói: “Tốt, Chúc Dung Thiên Mệnh và Cơ Hạo không phải người đồng đạo, như thế rất tốt.”

Cộng Công Vô Ưu nhẹ nhàng gật đầu, trong nụ cười lạnh bỗng dưng có thêm vài phần đắc ý.

Đám đông bá hộ bắt đầu dựa theo thực lực lớn nhỏ, dựa theo từng trải nhiều ít, dựa theo xếp hạng bộ tộc xếp đội ở trước đại diện thảo luận chính sự. Canh mỗi bá hộ đều có một cận vệ đồ đen của Đế Thuấn hầu hạ, chỉ điểm bọn họ nên đứng nơi nào.

Mỗi vị hộ, có thể mang hai mươi tộc nhân thủ hạ tiến vào đại diện thảo luận chính sự, mỗi vị bá, thì chỉ có thể mang mười tộc nhân thủ hạ tiến vào, hộ vệ khác đi theo, tất cả đều phải chờ ở ngoài đại diện thảo luận chính sự.

Các cận vệ đồ đen thấp giọng hướng Cơ Hạo những bá hộ mới giảng giải quy củ, lẫn qua lộn lại hơn nửa canh giờ, toàn bộ bá hộ đều xếp hàng mang theo thủ hạ của mình vào đại diện thảo luận chính sự.

Trong đại diện thảo luận chính sự mây mù giăng lối, vu lực dao động cường

đại như một ngọn núi lớn đè ở trên thân mọi người, Đại Vu tâm thường ở đây cũng có chút hành động bất tiện.

Hơn vạn bá hậu mang theo mười mấy vạn tộc nhân tiến vào đại điện triều kiến, vu trận trong đại điện thảo luận chính sự toàn lực mở ra, mở một không gian cực lớn chứa những người này. Đế Thuấn ngồi ở chỗ sâu nhất của đại điện, ánh mắt bình thản, mang theo một tia cười mỉm nhìn mọi người.

Nghi thức dài dòng bắt đầu.

Dựa theo từng trái, địa vị và thực lực, một vị lại một vị bá hậu rời khỏi đội ngũ đi lên trước, dựa theo lễ nghi bái kiến Đế Thuấn, đơn giản miêu tả vài câu tình hình gần đây của lãnh địa cùng tộc nhân của mình, đồng thời hướng Đế Thuấn thăm hỏi, Đế Thuấn lại hỏi vài câu chuyện trên chính vụ của bọn họ, bá hậu triều kiến dâng lên danh mục quà tặng lễ triều kiến, còn có thị nữ dẫn bọn họ đi trên yến hội một bên chờ đợi.

Số lượng khổng lồ trên vạn bá hậu, nếu đều dựa theo trình tự như vậy, không có một tháng thời gian đừng nghĩ đi hết lưu trình này.

Cho nên có tư cách ở trên đại điện đơn độc bước ra khỏi hàng hăn hoi, có vinh hạnh một hỏi một đáp cùng Đế Thuấn ở trước mặt mọi người, đều là đại biểu bá hậu lựa chọn kỹ càng, đều là ‘Hậu’ tư lịch già nhất, bộ tộc thực lực mạnh nhất, truyền thừa cổ xưa nhất.

Cả thảy ba mươi sáu gã ‘Hậu’ làm đại biểu của hơn vạn bá hậu, sau khi triều kiến theo thứ tự, trong đại điện trống nhạc cùng kêu, toàn bộ bá hậu ngồi xuống tham dự tiệc rượu.

Chỗ ngồi của Cơ Hạo ở bên cạnh Chúc Dung Thiên Mệnh, hăn vừa ngồi xuống, một nam tử áo trắng bên người Chúc Dung Thiên Mệnh liền ghé qua.

“Nghieu Bá, ta là Bát Khâu Già.”

Chương 553: Tâm Kế

Bát Khâu Già?

Trong đại điện tiếng người xôn xao, trống nhạc cùng kêu, thị nữ như bướm lượn xuyên hoa đi tới đi lui, đem rượu ngon món ngon không ngừng đưa lên.

Lại có mấy bá hộ từng trải nhiều góp vui, làm một số tay nghề ảo thuật khoe khoang, được rất nhiều bá hộ vỗ tay trầm trồ khen ngợi, trong đại điện lại càng thêm ồn ào, trừ Cơ Hạo, không mấy ai chú ý tới động tác của Bát Khâu Già.

Cơ Hạo chuẩn bị tinh thần, cẩn thận đánh giá Bát Khâu Già cao thấp một phen.

Bát Khâu Già thân hình cao lớn, mặc áo bào trắng, tóc dài rối tung, dưới chân là một đôi giày rơm cành lá hương bồ tạo thành. Bên ngoài gió tuyết đan xen, trên đất tràn đầy tuyết đọng thật dày, nhưng Bát Khâu Già chân cùng giày sạch sẽ, nước bùn không có một chút nào.

Da hắc trắng như tuyết, mang theo một tầng ánh sáng mờ màu bạc cực kỳ huyền diệu, nhìn qua hắc quả thực là một pho tượng bạc trắng, sạch sẽ, không dính một hạt bụi, có một loại hương vị quái dị thoát ly thế tục, không mang theo nửa điểm hơi người.

Khiến tim Cơ Hạo đập nhanh, là một đôi mắt của Bát Khâu Già.

Đôi mắt của Bát Khâu Già khuôn mặt kỳ cổ hãm sâu, thoạt nhìn đôi mắt không có gì khác với người thường, nhưng nhìn kỹ, có thể nhìn thấy hai con người của hắc màu vàng tối, hơn nữa trong mắt ánh sáng màu vàng tối thông thả xoay tròn, giống như hai lỗ xoáy thâm thúy, luôn luôn hấp dẫn sức chú ý của người ta, như muốn đem linh hồn người khác cũng nuốt vào.

Nhìn Bát Khâu Già chủ động ghé lên chào hỏi, Cơ Hạo lạnh nhạt hỏi lại một

câu: “Bát Khâu Già? Người tựa như không phải người Nam Hoang. Nam Hoang, không nuôi được kẻ da non thịt mềm như người.”

Bát Khâu Già cúi đầu, nhìn nhìn đôi tay trắng trẻo thon dài của mình, nhất thời cười lên: “Nghieu Bá quả nhiên trí tuệ cao tuyệt, liếc một cái nhìn ra...”

Cơ Hạo không kiên nhẫn ngắt lời Bát Khâu Già. Loại nịnh bợ thô thiển này, dùng ở trên người này các đại hán Nam Hoang thô lỗ thẳng tính rất hữu dụng, nhưng với Cơ Hạo mà nói, những lời này quả thực thật như ruồi bọ kêu ‘Ong ong’, thuần túy là tạp âm, không có bất cứ ý nghĩa gì.

Hắn rất thẳng, thậm chí mang theo vài phần thô bạo quát: “Bớt nói nhảm, người ngu nữa cũng biết người không phải người Nam Hoang, trí tuệ của ta cao tuyệt hay không, người cũng không tư cách bình luận. Không có việc gì hiển ân cần phi gian tức đạo, nói, người có ý đồ gì ở trên người ta?”

Bát Khâu Già ngậm chặt miệng, môi mỏng manh mím thật chặt, như hai thanh kiếm sắc bén.

Hắn rất nghiêm túc đánh giá cao thấp Cơ Hạo một phen, như lần đầu tiên thật sự biết Cơ Hạo. Trầm mặc một phen, Bát Khâu Già hướng Cơ Hạo gật gật đầu, thả chậm tốc độ nói, rất nghiêm túc nói: “Là ta quá tự đại rồi. Nghieu Bá là người minh bạch.”

Man Man bưng một chén rượu, cái đầu nhỏ từ dưới nách Cơ Hạo chui tới, neho mắt nhìn Bát Khâu Già: “Cơ Hạo đương nhiên là người minh bạch, hắn thông minh.”

Giơ bát rượu, Man Man rất hào sảng đem một bát rượu uống sạch, hài lòng nói: “Rượu này không tệ. Cơ Hạo, người làm một ngụm không?”

Cơ Hạo xoa xoa cái đầu nhỏ của Man Man, ôn hòa nói: “Người xem những người làm xiếc kia trước đi. Vị Bát Khâu Già tiên sinh này, tựa như có chuyện muốn nói với ta. Tuy ta rất muốn một quyền đánh nổ đầu hắn, nhưng chúng ta

phải giảng đạo lý đúng không?”

Man Man nheo nheo mắt, trong con người hiện lên một mảng hung hãn, hung hăng nhìn chằm chằm Bát Khâu Già, lạnh lùng nói: “Bên cạnh thất ca không có ai tốt đâu. Cơ Hạo, lúc nên đánh người thì đánh người, đừng khách khí...”

Man Man xoay người sang chỗ khác, kéo Cơ Hạo cùng vài tộc nhân Kim Ô bộ chè chén từng ngụm rượu ngon, thảnh thơi nằm lên một nằm ngọc tề rải hương kỹ nhân trong đại điện đang ra sức biểu diễn, vui vẻ hi hi ha ha.

Đại điện triều kiến của nhân tộc mười năm một lần, chính là để nghi thức Đế Thuấn còn có các bá hậu chấp nối, kéo gần, liên lạc cảm tình, khác với khi hòa bình thảo luận chính vụ. Cho nên đám đông bá hậu tất cả đều bỏ qua thân phận, ai cũng vui vẻ hi hi ha ha.

Những kỹ nhân đang ở trong đại điện ra sức biểu diễn, hoặc là miệng phun quả cầu lửa, hoặc không ngừng rắc đóa hoa, hoặc là kiếm mấy ngàn con kiến chia làm hai đội chỉ huy bọn nó biểu diễn quân trận hàng ngũ càng vui vẻ ra mặt. Man Man cùng đám đông bá hậu giống nhau, không ngừng ném ngọc tề thưởng cho bọn họ, một ngày hôm nay thu hoạch, đủ bọn họ sống thoải mái ba năm đời, bọn họ biểu diễn càng thêm dụng tâm.

Sự âm ỉ chung quanh đọng lại ở bên người Cơ Hạo và Bát Khâu Già, Cơ Hạo thường thức một cốc rượu ba chân mỹ ngọc chạm trổ thành, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Bát Khâu Già.

“Chúng ta, hẳn không phải người xa lạ.” Cơ Hạo nhẹ nhàng búng ngón tay, một luồng thanh khí chợt lóe qua ở giữa ngón tay hẳn.

“Chúng ta, quả thực không phải người xa lạ.” Bát Khâu Già khẽ thở dài một hơi, Cơ Hạo đưa ra đạo gia pháp lực chỉ Vũ Dư đạo nhân nhất mạch có, thế này coi như chính thức bày rõ thân phận. Hẳn nhẹ nhàng vỗ hai tay, trong lòng bàn tay mơ hồ có hư ảnh một cây đại thụ lóe lên.

“Bần đạo Bát Khâu Già ra mắt đạo hữu.” Bát Khâu Già rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “Thiên Mệnh thái tử chính là người thiên đạo chiếu cố, hẳn nên là nhân vương đời tiếp theo. Đạo hữu đã kết làm đạo lữ với Chúc Dung Man Man, chính là người trong nhà Thiên Mệnh thái tử, đạo hữu nên toàn lực giúp đỡ thái tử đi lên đại vị nhân vương mới đúng.”

“Ta biết sẽ có loại phiền toái này.” Cơ Hạo thở dài một hơi, tùy tay đem cốc rượu đặt trên bàn dài trước mặt: “Vừa rồi ta mới đánh hẳn một trận, người thế mà có mặt mũi tới tìm ta hỗ trợ?”

“Nghieu Bá trí tuệ cao tuyệt.” Bát Khâu Già lạnh nhạt nói: “Thiên Mệnh thái tử ngắt lời Nghieu Bá và Cộng Công Vô Ưu tranh luận, Nghieu Bá lại thuận thế dẫn đường, trước mặt mọi người bùng nổ mâu thuẫn với Thiên Mệnh thái tử, nhìn như đồng thời đắc tội thái tử hai nhà, thực ra Nghieu Bá thuận lợi đặt thân ra ngoài chuyện... Nghieu Bá là người có đại trí tuệ.”

“Nói nhảm! Ta nếu là kẻ ngu dốt, sư phụ nhà ta sao lại thu ta làm đồ đệ?” Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Chúc Dung Thiên Mệnh muốn tranh, hẳn tự đi tranh, ta sẽ không bán mạng cho hẳn. Mặt khác, Bát Khâu Già, đừng động đầu óc ở trên người ta, người không trả nổi cái giá đó đâu.”

Bát Khâu Già trầm mặc một phen. Hẳn vẫn chưa từ bỏ ý định nói: “Nghieu Bá, người dù sao xuất thân Nam Hoang, Thiên Mệnh thái tử chính là...”

Cơ Hạo nheo mắt, nhìn Bát Khâu Già trào phúng: “Ta xuất thân Nam Hoang, cho nên Chúc Dung Thiên Mệnh tranh vị, ta sẽ bán mạng vì hẳn? Đây là đạo lý vớ vẩn gì? Nhiều bá hậu như vậy đều đã thấy, ta trước mặt mọi người liên tục đánh hẳn hai lần, ta và hẳn đã triệt để quyết liệt, ta không có khả năng giúp hẳn một ngón tay.”

Vung tay áo, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Hẳn muốn tranh, hẳn tự đi tranh, không quan hệ với ta, không quan hệ với Nghieu Bá lĩnh ta, càng không quan hệ với Kim Ô bộ ta. Kim Ô bộ ta, chính là bộ tộc phụ thuộc Chúc Dung Đồng Cung

thái tử khâm định... Người cũng đừng nghĩ Kim Ô bộ ta bỏ ra một sợi lông để giúp hần!”

Bát Khâu Già cười cười cay đắng: “Nghieu Bá quả nhiên lợi hại, hắc, vừa gặp mặt, đã đem toàn bộ khúc mắc liên lụy chém sạch sẽ!”

Cơ Hạo cười lạnh, ngữ khí càng thêm không khách khí: “Bát Khâu Già, người sao có thể ngu đến mức cho rằng, ta sẽ ra tay giúp các người? Ta là môn nhân của ai, người chẳng lẽ còn không biết? Người sao dám có ý này?”

Bát Khâu Già trầm mặc một phen, nghiêm túc nói: “Nếu là Thiên Mệnh thái tử thượng vị, sẽ tôn quý giáo là nhân tộc đại giáo, cùng chung khí vận nhân tộc, thế nào?”

Cơ Hạo cười lạnh, xoay người sang chỗ khác, nắm lên một vốc ngọc tề nhẹ nhàng ném vào trong đại điện.

“Bảo hồ lột da, ngu xuẩn mới làm loại chuyện này.”

Bát Khâu Già biến sắc, lại nhìn thấy một thanh niên tuấn lãng thân hình cao lớn bưng một cốc rượu, đi từng bước một tới trước mặt Cơ Hạo.

Chương 554: Công Tôn Đế Tử

Thanh niên thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn lãng, quanh thân tràn ngập vẻ đẹp dương cương.

Một luồng thổ nguyên lực lượng nồng đậm tràn đầy quanh thân thanh niên. Khi hắn đứng ở trước mặt Cơ Hạo, Cơ Hạo rõ ràng cảm giác được trọng lực xung quanh biến hóa kỳ dị.

Hư không quanh thân thể thanh niên như bị chia làm vô số mảnh thật nhỏ, trọng lực trong mỗi mảnh đều cấp tốc thay đổi, khi nặng khi nhẹ, khi lên khi xuống, khi trái khi phải, chột đông chột tây, bởi vì trọng lực dao động quá dị, ánh sáng quanh thân thể thanh niên cũng có chút vặn vẹo, khiến thân hình hắn trở nên mờ mờ lung lung khó có thể thấy rõ.

Thổ nguyên chi lực trầm trọng, dày nặng, phối hợp thân hình khôi ngô cao lớn của thanh niên, thanh niên cho người ta cảm giác như một ngọn núi lớn, căn cơ cắm thật sâu ở nơi cực sâu của mặt đất, không thể phá vỡ, hăng cổ sừng sững.

Nhưng trọng lực tràn ngập kịch liệt biến hóa bên cạnh thanh niên, lại khiến loại cảm giác như núi đó bỗng tăng thêm vài phần linh động và khó lường quỷ dị. Như ảo ảnh, người vĩnh viễn không rõ người chứng kiến rốt cuộc là chân thật hay hư ảo.

Cao thủ rất cường đại, đại cao thủ Vu Đế cảnh.

Hơn nữa xem tuổi tác thanh niên này nhiều nhất ngoài ba mươi tuổi, có thể ở tuổi như vậy có được thực lực như vậy, hắn tuyệt đối là người do đại bộ tộc đỉnh cấp nào đó không tiếc phí tổn, tiêu phí lượng lớn sức người sức của xây lên giữ thể diện.

“Nghieu Bá, lần đầu gặp mặt, Công Tôn Nguyên lần này có lễ.” Thanh niên cười bừng cốc rượu hướng Cơ Hạo bày tỏ: “Năm mới tới, còn chúc lãnh địa

Nghiêu Bá mưa thuận gió hoà, dân sinh an khang, lục súc thịnh vượng, phồn vinh phát đạt.”

Cơ Hạo ở trong lòng oán thầm, Công Tôn Nguyên này là lai lịch thế nào? Một chuỗi lời tốt lành chúc phúc nói cũng rất có thứ tự!

Bưng cốc rượu bạch ngọc, rót đầy rượu ngon, Cơ Hạo đứng dậy, nhìn Công Tôn Nguyên thật sâu, cười giơ cốc rượu: “Nói hay, nói hay... Thứ ta kiến thức nông cạn, không biết nên xưng hô như thế nào?”

Công Tôn Nguyên cười cụng ly với Cơ Hạo, ôn hòa nói: “Áo bá Công Tôn Nguyên, Hữu Hùng thị đế tử, lần đầu gặp mặt, về sau huynh đệ chúng ta cần thân cận nhiều hơn mới phải.”

Con người Cơ Hạo co lại bằng đầu mũi kim. Hắn và Công Tôn Nguyên cụng cốc rượu một cái, đem rượu ngon trong chén uống một hơi cạn sạch, nường sức rượu áp chế gợn sóng trong lòng.

Hữu Hùng thị? Đế Hiên Viên xuất thân Hữu Hùng thị? Công Tôn, Công Tôn, đây đúng là họ gốc của đế Hiên Viên. Công Tôn Nguyên là đế tử Hữu Hùng thị? Hơn nữa hắn còn có phong hào Áo Bá?

Áo Sơn, Cơ Hạo ở trong bí điển Vu Điện từng thấy ghi chép về Áo Sơn, đó là một dãy núi hùng hồn gần Thủ Dương Sơn, sản xuất nhiều ngũ kim thần liệu, từ thời đại Tam Hoàng mãi đến hôm nay, trong đỉnh cấp vu bảo Vu Điện hàng năm rên, phàm là những đao thương kiếm kích các loại thần binh lợi khí, bảy phần mười thần liệu kim loại cần thiết ra từ Áo Sơn.

Khai thác vô số năm, tài nguyên mỏ ở Áo Sơn vẫn cuồn cuộn không dứt, đất phong một tòa Áo Sơn lũng đoạn bảy phần cung ứng thần liệu kim loại cao cấp cho Vu Điện, bởi vậy có thể thấy được tài lực Áo Sơn hùng hậu bao nhiêu.

Công Tôn Nguyên kế thừa phong hào Áo Bá, như vậy tài lực trên tay hắn nắm giữ có thể nghĩ, có tiền đồng thời lại có đủ trang bị cung ứng, quân đội

riêng tương ứng lãnh địa Áo Sơn cũng là cường quân tinh nhuệ có tiếng.

Mà Hữu Hùng thị, từ sau đế Hiên Viên, Hữu Hùng thị liền giấu tài, cực ít tham dự đại sự của nhân tộc. Nhưng Cơ Hạo giao hảo cùng hai cha con Tự Hi, Tự Văn Mệnh, vài lần tiệc rượu nghe bọn họ đánh giá các thế lực lớn của nhân tộc, Cơ Hạo mới biết được một số chuyện bá hậu nhân tộc bình thường cũng không biết.

Từ sau đế Hiên Viên, Hữu Hùng thị cùng vài cái đại bộ tộc đỉnh cấp khác, thực ra được coi là quân dự bị chiến lược của cả nhân tộc, nấp ở phía sau màn yên lặng tích góp thực lực, đồng thời thủ vệ mấy chỗ thánh địa của nhân tộc.

Từ sau Tam Hoàng, Hữu Hùng thị chưa bao giờ tham dự chiến tranh của nhân tộc cùng dị tộc, vô số năm qua, ai cũng không rõ Hữu Hùng thị rốt cuộc tích góp thực lực mạnh bao nhiêu. Bọn họ có bao nhiêu Vu Vương, có bao nhiêu Vu Đế, thậm chí trong tộc bọn họ có bao nhiêu Vu Thần tọa trấn, nhằm chừng ngay cả Đế Thuấn cũng chỉ nắm giữ một con số mơ hồ.

Hữu Hùng thị hiện tại mạnh bao nhiêu, chỉ có thái thượng trưởng lão thực quyền nhà bọn họ mới biết.

Cho nên đối mặt Công Tôn Nguyên, Cơ Hạo không dám có chút chậm trễ, hẩn rất nghiêm túc hướng Công Tôn Nguyên nói: “Áo Bá nói rất phải, về sau mọi người cần thân cận nhiều hơn mới phải.”

Công Tôn Nguyên cười ha ha gật gật đầu. Hẩn nhìn thoáng qua Bát Khâu Già ngồi một bên, thản nhiên nói: “Vậy không quấy rầy nữa, đổi hôm khác bản bá nhất định tới nhà báỉ phỏng, mong Nghiêu Bá đừng chê ta quấy rầy mới đúng.”

Hai người cười hành một lễ lẫn nhau, Công Tôn Nguyên lại bưng cốc rượu, hướng một cái bàn dài lân cận đi qua. Cơ Hạo ngồi xuống, nheo mắt nhìn Công Tôn Nguyên không ngừng cùng các bá hậu kéo gần quan hệ, lại chỉ không chào hỏi với cao tăng các bộ tộc đến từ Nam Hoang.

“Chúng ta có tình báo rõ ràng.” Bát Khâu Già đột nhiên ở bên nói: “Cộng Công Vô Ưu và Công Tôn Nguyên quan hệ vô cùng tốt, Cộng Công Vô Ưu là thần linh huyết duệ, hẳn là không thể trở thành nhân vương. Nhưng Công Tôn Nguyên chính là hậu nhân của Tam Hoàng, hẳn là đối thủ mạnh nhất của Thiên Mệnh thái tử.”

“Ồ? Hẳn cũng muốn làm nhân vương?” Cơ Hạo nhún nhún vai, thoải mái cười lên: “Cái đó và ta có gì quan hệ đâu? Bát Khâu Già, nhiều bá hậu như vậy đều chính mắt nhìn thấy, ta đã trước mặt mọi người đánh Chúc Dung Thiên Mệnh. Ta tuyệt đối sẽ không xen vào chuyện của các người.”

“Người sẽ không giúp hẳn đi?” Bát Khâu Già gọng gàng dứt khoát hỏi Cơ Hạo: “Người và Vô Chi Kỳ có thù oán, năm đó lúc người vừa tới Bồ Phán, người và Cộng Công Vô Ưu cũng kết oán, người sẽ không ngốc đến mức rời bỏ Nam Hoang giúp đối thủ của mình chứ?”

Cơ Hạo thường thức cốc rượu, thản nhiên nói: “Cộng Công Vô Ưu không thể trở thành nhân vương, Chúc Dung Thiên Mệnh là được?”

Bát Khâu Già cười, hẳn đắc ý cười nói: “Thiên Mệnh thái tử có một nửa huyết mạch là huyết mạch nhân tộc, mẫu thân hẳn là nhân tộc, cho nên hẳn tự nhiên có thể làm nhân vương... Nghiêu Bá, người sẽ không thật sự giúp Công Tôn Nguyên chứ?”

Cơ Hạo khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Bát Khâu Già này quả thực so với một trăm con ruồi bọ còn làm người ta chán ghét hơn, lăn qua lộn lại dây dưa mình làm gì?

Mình chỉ vèn vèn là Nghiêu Bá, ở trên tranh đoạt đại vị nhân vương, có thể giúp cho Chúc Dung Thiên Mệnh bao nhiêu đâu? Hơn nữa Đế Thuấn đang yên đang lành, Chúc Dung Thiên Mệnh và Công Tôn Nguyên sao lúc này đã bắt đầu động tâm muốn tranh ngai báu nhân vương?

“Cân nhắc đề nghị của ta kỹ một phen.” Bát Khâu Già thành khẩn nhìn Cơ Hạo: “Người nếu đồng ý viện thủ, tương lai...”

“Những lời đó quá lớn rồi.” Cơ Hạo một lần nữa ngắt lời Bát Khâu Già: “Cho dù Chúc Dung Thiên Mệnh thượng vị, hắn có thể quyết định cái gì? Khiến bốn môn thành đại giáo số một nhân tộc? Ha ha, ha ha, người nói giỡn à? Đây là chuyện người ta có thể quyết định?”

Bát Khâu Già trầm mặc một phen, còn muốn tiếp tục thuyết phục Cơ Hạo, nhưng đối diện phía sau Vô Chi Kỳ, một tráng hán pho cao hai trượng có thừa đột nhiên đứng dậy, cười vang nói: “Các vị đại nhân, xem những kỹ nhân này chơi đùa có ý tứ gì? Không bằng chúng ta kiếm chút trò hay có ý tứ?”

Tráng hán bước đến chính giữa đại điện, quát lui hai kỹ nhân đang đùa nghịch quả cầu lửa, dùng sức vỗ vỗ ngực mình.

“Ai tới đấu sức với ta, lấy tiếng cười của các vị đại nhân? Nam Hoang có anh hùng hảo hán, có thể ở trên khí lực thăng được ta hay không?”

Đại điện ồn ào chợt im lặng xuống, Đế Thuấn đang cùng mấy lão bá hậu cười nói ngẩng đầu lên, hướng tráng hán nhìn thật sâu.

Chương 555: Sứ Giả Dị Tộc

Một tráng hán Hỏa Lân tộc đi xuống sân, giăng co cùng đại hán đối phương.

Bá hộ xung quanh như nổi điên, nhìn không ra thân phận trọng thần nhân tộc của bọn họ một chút nào, một đám vỗ tay dậm chân lớn tiếng kêu gào, liều mạng cổ động hai người không cần chơi ‘vờ’ nữa, mau mau đao thật thương thực chơi một hồi.

“Đấu sức? Đấu sức cái gì? Rút kiếm lên!”

“Ha, không phải sao? Nơi này là đại điện thảo luận chính sự, rất chắc chắn, không phải sợ đánh nổ nơi này, rút kiếm, rút kiếm!”

“Động thủ đi, phải đổ máu chứ! Đều là nam nhân hảo hán tử, đấu sức loại chuyện đàn bà chơi này tính là gì? Mau rút kiếm!”

Trong đại điện một mảng xôn xao, Man Man hưng phấn nhảy tới trên bàn dài hoa chân múa tay, vung tay lên một mảng lớn vu tình liền ‘Rầm rầm’ như hạt mưa rải ra, ‘Đình đình đang đang’ nhảy nhót trên sàn đại điện.

“Rút kiếm, rút kiếm, ai sống sót, vu tình này chính là của người đó! Nha, các người đều là Vu Vương? Ủm, tiên thiên Bính Hỏa Tinh Kim thể nào?”

Man Man lấy ra một khối tiên thiên Bính Hỏa Tinh Kim to bằng đầu người để dưới đất, từng ánh lửa không ngừng từ trên đỉnh tinh kim bay ra, nhiệt độ trong đại điện chột tăng vọt, rất nhanh đã từ ấm áp như xuân biến thành gần như lò nướng, hun các thị nữ và nhạc sư kia ai cũng ướm đầm mồ hôi.

Ánh mắt hai đại hán đều thay đổi, theo bản năng nhìn chăm chăm tinh kim Man Man ném ra một cái.

Đây là tiên thiên thần liệu. Thế gian hiện nay, thần liệu dễ tìm, tiên thiên thần

liệu chỉ có thể đi sâu trong hỗn độn hư không mới có thể đào được chút ít. Một khối tiên thiên Bính Hỏa Tinh Kim này, đối với nhân tộc không có ý nghĩa quá lớn, nhưng mà đối với bọn họ các hậu duệ thần linh này mà nói, đã đủ rèn một món tiên thiên thần khí uy lực lớn rồi.

‘Keng’ một tiếng, tráng hán vừa rồi còn nói muốn đấu sức rút bội kiếm, mũi kiếm chỉ về phía đối thủ đối diện.

Chiến sĩ Hỏa Lân tộc cũng hít sâu một hơi, lật tay rút ra bội kiếm, giơ ngang trường kiếm nhắm ngay kẻ địch.

Trong đại điện, tiếng xôn xao nhất thời càng thêm vang dội. Vô số người hoa chân múa tay lớn tiếng hò hét, dần dần tiếng vỗ tay, tiếng dậm chân, tiếng hô quát của toàn bộ mọi người lẫn cùng một chỗ, dựa theo cùng tiết tấu nổ vang lên.

Càng có một số bá hộ vút ra số tiền lớn treo giải thưởng, ùn ùn đem các loại bảo vật vút trên mặt đất.

Ngay cả Đế Thuấn cũng cười liên tục vỗ tay, đem một thanh trường kiếm vu văng quăn quanh, tản mát ra vu lực dao động mãnh liệt ném đến trong đại điện.

Nhân tộc thượng võ, lúc tiệc rượu có dừng sĩ ra mặt giác đấu. Mặc kệ là bởi mục đích gì, mặc kệ là thù riêng hay việc công, luôn có thể được tất cả mọi người hoan nghênh, chiến sĩ thắng lợi cũng luôn có thể nhận được hồi báo thật lớn.

Cảm xúc của mọi người đều lên tới đỉnh, chỉ có Cơ Hạo lén một mình đứng dậy, lẳng lặng không lên tiếng rời khỏi đại điện thảo luận chính sự, đi tới trên hành lang ngoài đại điện. Đứng ở dưới một cây cột khổng lồ trên hành lang, Cơ Hạo mang theo bầu rượu uống từng ngụm nhỏ, lẳng lặng nhìn tuyết lớn lông ngỗng đầy trời bay xuống.

Qua chốc lát. Tự Văn Mệnh cũng cầm một bình rượu rời đại điện. Hắn đứng ở bên người Cơ Hạo, đánh giá cao thấp một phen Cơ Hạo khí tức trở nên thâm

thúy hư vô, quanh thân mơ hồ có ánh lửa chảy ra, cười nói: “Đột phá rồi? Khí tức rất mạnh, so với Vu Vương tầm thường mạnh hơn nhiều lắm.”

“Bản mạng vu tinh chọn tốt.” Cơ Hạo thật ra cũng không gạt Tự Văn Mệnh: “Thế nào, thái dương tinh!”

Cơ Hạo tùy tay chỉ hướng bầu trời, sắc mặt Tự Văn Mệnh nhất thời đột nhiên thay đổi: “Người... Bản mạng vu tinh là thái dương tinh? Đợi đến lúc người muốn đột phá Vu Đế cảnh, hư không trong cơ thể phải đem cả bản mạng vu tinh từ trong tinh không dẫn dắt xuống, đem cả bản mạng vu tinh nhét vào trong cơ thể mới có thể thành tựu Vu Đế. Người, người...”

Cơ Hạo cười nhìn Tự Văn Mệnh: “Cũng có người nói với ta, người bình thường khẳng định cho rằng ta không có khả năng đột phá Vu Đế cảnh, nhưng hắn nói không có vấn đề.”

Tự Văn Mệnh hiểu sai ý, hắn cau mày cân nhắc một phen, chậm rãi nói: “Thì ra là thế. Nếu là người, thì không có vấn đề.”

Dừng một chút, Tự Văn Mệnh nhìn Cơ Hạo, rất gọng gàng dứt khoát nói: “Từ chỗ Minh đạo nhân, ta cuối cùng coi như biết một số bí ẩn thượng cổ thất lạc. Người là đệ tử Vũ Dư đạo nhân nhỉ? Phương pháp tu luyện của nhân tộc ta hiện nay đến từ chính hắn. Cho nên người mới dám lựa chọn thái dương tinh làm bản mạng vu tinh?”

Cơ Hạo dang hai tay, cười nhìn Tự Văn Mệnh. Hắn không thể nói không phải Vũ Dư đạo nhân chỉ điểm, mà là lão quái vật nào đó không biết tên giấu ở trong cơ thể mình cho mình đề nghị?

Tự Văn Mệnh cười lên, hắn vỗ bả vai Cơ Hạo một cái, thở ra một hơi thật dài cảm khái: “Không ngờ được, một đứa trẻ năm đó ta từ Nam Hoang mang ra, lại có thể có tạo hóa như vậy.”

Lật tay chỉ đại diện thảo luận chính sự, Tự Văn Mệnh cười hỏi: “Không xem

náo nhiệt? Cộng Công Vô Ưu và Chúc Dung Thiên Mệnh, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt đã đối đầu, đây là cuộc náo nhiệt lớn.”

Cơ Hạo lắc lắc đầu, thẳng thắn nói: “Vừa rồi trước mặt mọi người đánh Chúc Dung Thiên Mệnh, chính là không muốn xen vào việc vớ vẩn của bọn họ... bên người Chúc Dung Thiên Mệnh, còn có người ở trên tiệc rượu mời chào ta, ha ha. Đế Thuấn còn chưa chết đâu? Hắn không có bệnh gì không tiện nói ra chứ? Sẽ không đột nhiên phát tác chết bất đắc kỳ tử chứ? Hai thằng cha này đã sốt ruột như vậy?”

Tự Văn Mệnh trầm mặc một phen, nhìn nhìn trái phải, phát hiện thị nữ cùng vệ binh gần nhất đều ở ngoài mười mấy trượng, hắn mới đề thấp thanh âm: “Nhưng, Đế Thuấn chung quy phải thoái vị. Bản mạng tinh lực của hắn đã đến cực hạn, đột phá một bước nữa chính là Vu Thần, là phải thoái vị.”

Cơ Hạo thâm trầm nhìn Tự Văn Mệnh, trầm thấp nói: “Hai thằng cha đó ai thương vị, ta đều không có lợi ích. Văn Mệnh a thúc, còn không bằng người tiếp quả vị trí này.”

Tự Văn Mệnh ngẩn ngơ, sau đó lắc đầu cười lên: “Tiểu tử ngươi, nói đùa, Tự Văn Mệnh ta đối với nhân tộc mặc dù có một chút công lao, nhưng nhân tộc hiền tài đâu chỉ đầy rẫy? Từ tư lịch, từ đức hạnh, từ thanh danh các phương diện mà nói, nào đến lượt ta chứ?”

Cơ Hạo nhún nhún vai, thấp giọng cười nói: “Chuyện ở con người mà, còn nhớ rõ ngày đó ta nói không? Một nhân tộc hoàn chỉnh, thống nhất.”

Tự Văn Mệnh khẽ biến sắc. Hắn nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, một lần nữa đề thấp thanh âm: “Đừng nói lung tung, nếu không chúng ta đều có phiền toái. Ý tưởng đó tất nhiên là tốt, nhưng khó khăn cỡ nào?”

Cơ Hạo không mở miệng nữa, giơ lên bầu rượu cùng với vò rượu của Tự Văn Mệnh một cái. Hai người đứng ở dưới hành lang gấp khúc, lặng lẽ nhìn tuyết lớn bay xuống.

Một lát sau, xa xa có tiếng động lớn xôn xao truyền đến, sau đó một khối lệnh bài đồng xanh Tự Văn Mệnh giắt bên hông kịch liệt chấn động vài cái. Sắc mặt Tự Văn Mệnh hơi trầm xuống, ngón tay khẽ vuốt ở trên lệnh bài, thấp giọng kinh hô: “Sứ giả Ngu tộc? Bọn dị tộc đó đến xem nào nhiệt gì?”

Trong gió tuyết, một chiếc xa giá nhẹ nhàng đi rất nhanh bay tới, đám đông nhân tộc sắc mặt nghiêm túc phi ngựa vây quanh bốn phía.

Xa giá xông thẳng vào quảng trường trước đại điện thảo luận chính sự, ngừng lại ở cửa chính đại điện.

Mấy nam tử Ngu tộc mặc trường bào từ trong xa giá nhẹ nhàng ra, lẳng lẳng lơ lơ trên không trung, kiêu căng hướng bốn phía đánh giá.

Qua một lúc lâu, một thanh niên nam tử mặc trường bào màu máu, trong hốc mắt chỉ có một mảng huyết quang tuôn trào cuồn cuộn ngạo cười lên:

“Nơi rách nát gì vậy? Đây là tổng bộ của các sinh vật dân bản xứ chưa tiến hóa đó sao?”

“Thực sự đủ rách nát.”

Chương 556: Yêu Chiến

Trong đại điện thảo luận chính sự tình cảm quần chúng kích động, bàn dài bố trí tiệc rượu đều bị rút đi, các bá hộ nhân tộc sống vai đứng chung một chỗ, tay đề chuôi bội kiếm, ánh mắt hung ác nhìn năm vị sứ giả Ngu tộc đi vào đại điện.

Trong đại điện khí tức lạnh lẽo, hơn vạn bá hộ tản mát ra sát ý sắc bén khiến không khí thật sự đọng lại. Lúc sứ giả Ngu tộc đi vào đại điện, bên người bọn họ tạo nên gợn sóng không khí mắt thường có thể thấy được, thậm chí truyền ra tiếng vang thanh thúy như bình ngọc vỡ vụn.

Về mặt năm vị sứ giả Ngu tộc vốn ngả ngớn, kiêu ngạo trở nên nghiêm túc mà cẩn thận, trước mắt bao người, hơn nữa ánh mắt toàn bộ mọi người đều lộ ra ác ý không chút nào che dấu, sự kiêu ngạo ban đầu của bọn hắn bị áp chế xuống, ngay cả bước chân hành tẩu cũng thu liễm rất nhiều.

Cơ Hạo đứng trong đám người, kéo bàn tay nhỏ của Man Man, giống với người khác ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm các sứ giả Ngu tộc, âm thầm tính toán ý đồ đến của những người này. Đại chiến Xích Phán sơn đã trôi qua gần năm năm, Ngu triều hiện tại phái sứ giả tới là làm gì?

Năm sứ giả Ngu tộc gian nan đi tới trước mặt Đế Thuấn.

Đế Thuấn vững vàng ngồi ở tại chỗ không chút nhúc nhích, ánh mắt vẫn lẳng lẳng nhìn năm người.

Chúc Long Quỹ ngồi ở bên người Đế Thuấn, cật già lên mặt cười to ‘Cạc cạc’ một tiếng: “Năm thằng nhãi con to gan, hắc hắc, đến chỗ chúng ta làm gì? Muốn chết mà nói có rất nhiều biện pháp, cắt cổ, uống thuốc độc, phiền toái tới cửa tìm chết như vậy làm gì?”

Vô luận địch bạn, vô luận thân phận, nhân tộc ở đây đồng loạt cười to, ngay cả các nhạc sĩ, kỹ nhân, thị nữ, phó dịch tránh ở góc đại điện cũng cất tiếng cười

to lên. Giờ khắc này, khí tức toàn bộ nhân tộc nối liền một thể, hóa thành một ngọn núi lớn hướng năm sứ giả Ngu tộc đè ép.

Sắc mặt năm người càng thêm khó coi, áp lực như thực chất nhằm vào đầu hạ xuống, ép cho năm người run rẩy toàn thân. Các vật trang sức xa hoa trên người bọn họ một cái tiếp một cái phát nổ, vô số phù văn lóng lánh hào quang. Một lại một quầng sáng bảo vệ thân thể bọn họ, giúp bọn họ ngăn cản áp lực bên ngoài.

Nhưng tộc trưởng toàn bộ đại bộ tộc của toàn bộ Trung Lục thế giới đều ở đây, toàn bộ bá hậu nhân vương thân phong đều ở đây, nơi này Vu Đế không ở số ít, còn lại có tư cách vào đại diện tham gia lễ triều kiến, yếu nhất cũng là chiến lực cấp Vu Vương.

Trên người năm sứ giả Ngu tộc ít nhất có hào quang trên ngàn đạo phù văn liên tiếp nổ tung. Mấy trăm đạo kết giới đem bọn hắn bao bọc rất kín kẽ. Nhưng ở dưới khí tức áp chế của nhiều cao thủ nhân tộc như thế, phù văn kết giới trên thân bọn hắn không ngừng vỡ vụn, cuối cùng gằm lên gợn dữ, năm người đều bị áp chế đến mức quỳ rạp xuống đất, chật vật hướng Đế Thuấn khom lưng lễ bái.

Áp lực xung quanh nhất thời tiêu tán đi rất nhiều, nhiều bá hậu cười lên quái thanh quái khí.

“Quỳ rồi!”

“Hắc hắc, quỳ rồi!”

“Bọn tiểu bạch kiếm này, cốt khí cũng không cứng rắn thế nào! Bọn hắn nên thà chết chứ không chịu khuất phục, trước khi quỳ xuống dứt khoát cắt cổ. Như vậy lão tử còn có thể đánh giá bọn hắn cao chút!”

“Nói hươu nói vượn, không biết bọn tiểu bạch kiếm Ngu tộc sợ chết nhất sao? Thà chết chứ không chịu khuất phục? Bọn hắn thà khuất phục không chết mới đúng!”

Châm chọc khiêu khích như thủy triều phun ra, năm sứ giả Ngu tộc tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, thanh niên Ngu tộc đầu lĩnh mặc trường bào màu máu quát lớn: “Nhân tộc các người muốn khai chiến với toàn bộ Ngu triều chúng ta sao? Chúng ta phụng mệnh lệnh mười hai vị chấp chính đại đế mà đến!”

Thanh niên Ngu tộc nói chuyện gian nan lấy ra một quyển trục, quyển trục màu đen vỡ vụn, một quầng sáng bay lên, màu sắc bên trên rõ ràng khắc mười hai ấn tỳ sắc thái không giống nhau, chính giữa ấn tỳ phân biệt có một con mắt dựng thẳng rạng rỡ tỏa sáng.

Đế Thuần thẳng sống lưng. Công văn mười hai vị chấp chính đại đế địa vị cao nhất Ngu tộc liên danh phát đến, hẳn phải thận trọng đối đãi.

Đế Thích Diêm La mới đăng cơ của Huyết Nguyệt nhất mạch vì tranh công, phát động Huyết Nguyệt nhất mạch quy mô xâm chiếm, đã làm toàn bộ Bồ Phản lòng người xao động. Nếu là mười hai chi của Ngu tộc liên thủ, điều động tất cả nhân lực vật lực phát động toàn diện tiến công, nhân tộc sẽ gặp nạn.

Đế Thuần khoát tay, một lực lượng hùng hậu nóng cháy khuếch tán ra, ngăn cách uy áp bá hậu bốn phía tản mát ra. Hãn ung dung lạnh nhạt nói: “Đứng dậy đi, đã là sứ giả Ngu triều, cần gì đa lễ như vậy?”

Năm sứ giả Ngu tộc chật vật bò dậy, ai cũng hồn hển nhìn chăm chăm Đế Thuần.

Bọn hãn không muốn quỳ lạy hành lễ với Đế Thuần, nhưng nhiều bá hậu nhân tộc như thế không giảng đạo lý. Mười mấy vạn người khí tức liên hợp, cứng rắn đem bọn hãn ép tới quỳ xuống, cái này là bọn hãn có thể phản kháng sao?

Thanh niên mặc huyết bào tức giận nói: “Không nói nhảm thêm nữa, một trận chiến Xích Phản sơn năm đó, Đế Thích Diêm La làm mất hết thể diện Ngu triều chúng ta. Có mấy vị chấp chính đại đế chính đang bế quan tu luyện, mấy năm

qua chưa quản tới chuyện này.”

Hít sâu một hơi, thanh niên huyết bào nhẹ răng trợn mắt cười dữ dằn: “Nhưng ba tháng trước, Da Ma La Gia đại đế của Ngu tộc Âm Nhật nhất mạch ta triệu tập mười hai vị chấp chính đại đế, tiến hành hỏi trách đối với một trận chiến Xích Phán sơn Huyết Nguyệt nhất mạch thất bại, cuối cùng các vị đại đế quyết định, phải cho nhân tộc các người một cái giáo huấn!”

Thanh niên huyết bào quên cảnh tượng vừa rồi bị chặt vật đè ở trên mặt đất quỳ lạy, kiêu căng vạn phần ngẩng đầu: “Nhân tộc các người, nhất định là nô lệ của Ngu tộc chúng ta, các người nên luôn nhớ rõ, các người là hạ vị tộc đàn ti tiện, Ngu tộc chúng ta mới là tồn tại tôn quý nhất trong thiên địa.”

Các bá hộ nhân tộc tức giận, nhiều người muốn chửi ầm lên, lại bị Đế Thuấn vung tay, đem lửa giận của bọn họ tạm thời áp chế xuống.

“Cho nên, mười hai vị đại đế dùng cơ trí của bọn họ, dùng trí tuệ khôn cùng của bọn họ đặt ra một hạng khiêu chiến.” Thanh niên huyết bào lạnh lùng nhìn Đế Thuấn: “Chúng ta xuất động một trăm vạn tinh anh, các người xuất động một ngàn vạn người. Có một tiểu thế giới đang tiếp cận một phương thiên địa này, mọi người cùng nhau tiến vào tiểu thế giới, thăm dò, thu thập tài nguyên trong đó, hơn nữa... Không chết không thôi!”

Thanh niên huyết bào cười ‘ha ha’ nhìn Đế Thuấn: “Người của chúng ta chết hết, hoặc là người của các người chết hết.”

“Các người phải đáp ứng lần khiêu chiến sinh tử này, phải chọn lựa một ngàn vạn người trẻ tuổi trên tiêu chuẩn đưa vào tiểu thế giới đó.” Thanh niên huyết bào tàn khốc nói: “Tham gia khiêu chiến sinh tử, đưa một ngàn vạn người đi chết, để bình ổn lửa giận của các đại đế. Hoặc là, chúng ta phát động chiến tranh toàn diện!”

Trong quyền trục vỡ vụn phun ra quang sáng hùng hực cháy lên, trong sương mù ánh sáng lượn lờ, mười hai bóng người cao gầy ở trong quang sáng như ẩn

như hiện.

Bọn họ đều nhíp nói: “Khiêu chiến sinh tử, hoặc là chiến tranh toàn diện, sinh vật dân bản xứ ti tiện, các người không có lựa chọn nào khác.”

Quầng sáng nổ vỡ ra, hóa thành từng ánh lửa phiêu tán. Thanh niên huyết bào hít sâu một hơi, từ trong tay áo lấy ra một quyển trục: “Đây là một phần đánh cược. Các đại đế tôn quý của chúng ta bỏ ra tiền đặt cược thật lớn, cược sinh tử với các người. Mà các người, phải bỏ ra tiền đặt cược đối ứng.”

Đế Thuần tiếp nhận quyển trục, lại là một quầng sáng lao ra, các bá hộ nhân tộc nhìn thấy điều ước đặt cược đầu tiên trên quầng sáng, liền không khỏi hít ngược một hơi lạnh.

—— nếu là nhân tộc thất bại, giao ra Xích Phản sơn cho Ngu tộc sở hữu; nếu là người tộc thắng, lãnh địa nhân tộc có thể hướng phía bắc Xích Phản sơn tiến lên một ức dặm, Ngu triều trong ngàn năm không hướng lãnh địa mới của nhân tộc phát động tiến công.

“Thế này, quá ác!” Một bá hộ nhân tộc cao tuổi nhẹ giọng lầm bầm một câu.

Một khi sinh tử quyết đấu thất bại, thì phải giao ra Xích Phản sơn, cái giá này quá nặng nề.

Chương 557: Chọn Người

Dốc sức mười hai chi mạch của Ngu tộc, ép nhân tộc phó ước tử chiến.

Mười hai chấp chính đại đế đề xuất đánh cuộc tử chiến, mỗi điều tàn khốc đến cực điểm, nếu nhân tộc bị thua, không chỉ mất đi Xích Phán sơn một phòng tuyến chiến lược này, đem nơi tim gan của nhân tộc bại lộ ở trước lưỡi đao Ngu triều, càng thua lượng tài nguyên khổng lồ.

Trong đánh cuộc Ngu tộc đưa ra, chỉ riêng nhân tộc sau khi thua phải bồi thường cho Ngu tộc số lượng cực phẩm vu tinh các loại thuộc tính, đã tương đương với tổng lượng vu tinh trong một vạn năm quá khứ toàn bộ Trung Lục thế giới toàn bộ bộ tộc nhân tộc tiêu hao.

Nếu nhân tộc chiến bại, khoản tiền bồi thường khổng lồ sẽ ép nhân tộc không thở nổi, không cần nói một vạn năm, trong mấy vạn năm tương lai cũng không lật được mình. Thậm chí có thể bởi vì bồi thường khổng lồ, nhân tộc mất hết nguyên khí trực tiếp sụp đổ luân hãm.

Đế Thuấn và một đám cao tăng nhân tộc trầm mặc không nói, mỗi người nhìn quanh sáng lơ lửng ở không trung, cả người căng thẳng, trên trán có mồ hôi không ngừng chảy ra. Toàn bộ mọi người đều đang cân nhắc lợi hại trong đó, cược, hay là không cược?

Không cược, Ngu triều dốc cả tộc đến công, nhân tộc có thể chống đỡ được sao?

Cược, một ngàn vạn tộc nhân tinh anh đưa vào cái gọi là tiểu thế giới kia, nếu thua, nhân tộc cũng nguyên khí đại thương. Một ngàn vạn tinh anh tiêu chuẩn trở lên, cái gì gọi là tiêu chuẩn trở lên? Người chung quy không thể dùng Tiểu Vu bình thường thậm chí Vu Nhân đi ứng phó Ngu tộc đánh cuộc, ít nhất cũng cần thực lực đỉnh phong Đại Vu trở lên, mới có thể tham gia lần sinh tử đồ chiến này.

Đỉnh phong Đại Vu, đặt ở các đại bộ tộc Trung Lục thế giới, đó cũng là nòng cốt trung kiên, đặc biệt là người thanh niên tuổi trẻ có thể đạt tới tiêu chuẩn đỉnh phong Đại Vu, càng là hạt giống tộc đàn do các đại bộ tộc tỉ mỉ bồi dưỡng ra, tổn thất một người cũng sẽ đau lòng rất nhiều.

Nơi này Ngu tộc yêu cầu nhân tộc chọn lựa một ngàn vạn người đi sinh tử đồ chiến, bọn hắn đã dám đưa ra đánh cuộc này, hiển nhiên bọn hắn tràn ngập lòng tin đối với thắng lợi. Một ngàn vạn tinh anh trẻ tuổi, nên ra từ bộ tộc nào? Hoặc là nói, bộ tộc nào ra thêm vài người, bộ tộc nào ra bớt vài người?

Cái này hầu như là nhất định đi chịu chết. Xác suất may mắn sống sót không vượt qua ba thành, thậm chí thấp hơn.

Bộ tộc nào vui vẻ đem tộc nhân tinh anh mình tỉ mỉ bồi dưỡng đưa ra chịu chết? Không có bất cứ tộc trưởng, trưởng lão nào đồng ý làm như vậy.

“Mặt khác, đại đế của chúng ta nói, có mấy người, là phải tham gia sinh tử đồ chiến.” Sứ giả Ngu tộc mặc huyết bào kiêu căng nhìn Đế Thuấn, tiếp tục đưa ra yêu cầu của bọn hắn. Hắn lấy ra một phần quyển trục da thú màu máu. Ngón tay bắn ra, một quang sáng máu chảy đầm đìa phóng lên, từng dãy tên người liên xuất hiện ở trong quang sáng màu máu.

Đứng mũi chịu sào không phải ai khác, chính là bốn chữ to máu chảy đầm đìa ‘Nghieu Bá Cơ Hạo’!

Ở trên tên Cơ Hạo, Ngu tộc còn hung hăng đánh một nét lớn màu máu, bút tích hung ác sắc bén, chỉ cần nhìn nét lớn này là biết trong Ngu tộc có bao nhiêu người nhớ Cơ Hạo, có bao nhiêu người hận không thể đem hắn băm thây vạn đoạn.

Ngẫm lại là biết, ở một trận chiến Xích Phán sơn, Cơ Hạo đoạt hết sự nổi bật, bắt chẹt vợ vét tài sản Đế thị nhất tộc, thiếu chút nữa đem mỡ cốt tủy bọn họ cũng vắt ra. Lại ở vịnh Ác Long dùng kiếm trận tru sát vô số tinh nhuệ Kiền thị nhất tộc, làm hại Minh Nguyệt nhất mạch trông mong chạy tới chiếm tiện nghi

cũng thua to.

Sau cuộc chiến Cơ Hạo tích lũy công lao lấy thân phận thiếu niên chỉ mười mấy tuổi, trực tiếp phong bá, hơn nữa được trăm vạn dặm đất phong, so với đất phong của bá hậu tầm thường lớn hơn không chỉ gấp trăm lần. Bên dưới đất phong của hãn, chôn xương trắng của vô số dị tộc; quan hàm của hãn, cũng là dùng máu tươi dị tộc nhuộm đỏ.

Cho nên Cơ Hạo đứng đầu tất sát bảng của dị tộc, thật sự là danh chính ngôn thuận.

“Nghieu Bá Cơ Hạo, còn có mấy phó thủ kia bên cạnh hãn, phải tham gia lần sinh tử đồ chiến này.” Sứ giả Ngu tộc mang theo một tia ý tứ hàm xúc tàn khốc cười lạnh nói: “Thuận tiện nói cho các người một tiếng, ta ở trong nhà cái tại Lương Chủ đã đặt cược ba trăm vạn ngọc tệ, ta cá là tiểu tử này sau khi tiến vào tiểu thế giới đó sống không quá ba ngày!”

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng.

Sứ giả Ngu tộc nghe được tiếng hừ lạnh của Cơ Hạo, hãn xoay người, hung hăng nhìn chăm chăm Cơ Hạo một cái: “Người chính là Cơ Hạo?”

Cơ Hạo từ trong đám người đi ra, nhìn sứ giả Ngu tộc cười lạnh nói: “Người cược ta sống không quá ba ngày? Nếu không, người cũng tham gia đồ chiến, chúng ta đi vào chơi vui vẻ chút? Xem là người giết ta, hay là ta như giết dê bò làm thịt sống người!”

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm sứ giả Ngu tộc chợt mở ra, trong con mắt dựng thẳng máu chảy đầm đìa một đạo huyết quang dinh dính xoay tròn. Một khí tức nguyên thủy, thô bạo giết chóc và bạo lực gào thét lao ra, hóa thành hư ảnh mấy con thú khổng lồ dữ tợn rít gào rống giận ở phía sau sứ giả Ngu tộc.

Đầu lưỡi màu đỏ tươi liếm liếm ở trên môi, sứ giả Ngu tộc mang theo một phần phần khởi cười lên: “Ta không thể quyết định ta nhất định tham gia lần đồ

chiến này, bởi vì người tranh đoạt danh ngạch xuất chiến quá nhiều. Nhưng nếu ta có cơ hội tham gia, ta nhất định sẽ tự tay chặt đầu người.”

“Nhớ kỹ tên ta, ta là Bì Xích Thiên, con trai trưởng Bì thị nhất tộc Ngu tộc Xích Nhật nhất mạch tôn quý. Xích Nguyệt chí cao ban cho chúng ta bốn nguyên lực giết chóc cùng bạo lực, ta thích nhất, chính là đem các người bọn dân bản xứ đã man chưa khai hóa này nghiền thành phần tử từng chút một.”

“Bì Xích Thiên? Ta nhớ rồi!” Cơ Hạo nhìn về phía Đế Thuấn lớn tiếng nói: “Đế Thuấn, bọn hãn đã đưa ra yêu cầu, ta mang theo người của ta tham gia. Chỉ cần Đế Thuấn cam đoan có thể bảo đảm lãnh địa của ta ở lúc ta xuất chiến sẽ không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, ta dẫn người tham gia!”

Ở phía sau tên Cơ Hạo, rõ ràng viết tên năm người Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti, Phong Hành, Vũ Mục.

Ngu tộc thâm thấu đối với nhân tộc rất hữu hiệu, rất hiển nhiên bọn hãn ở trong nhân tộc tai mắt linh hoạt, nếu không bọn hãn sao có thể biết lúc một trận chiến Xích Phán sơn, bên cạnh Cơ Hạo có những người nào?

Bì Xích Thiên cười quái dị ‘Khếch khếch’: “Nghieu Bá Cơ Hạo, người có thể mang thêm một chút thủ hạ. Bởi vì một lần này, mức thưởng của chúng ta rất cao, giết chết một chiến sĩ cấp Vu Vương của các người, chúng ta có thể nhận được một viên ‘Phản Tổ Luyện Huyết Đan’ chiết xuất huyết mạch; giết chết một Vu Đế của các người, chúng ta có thể được một viên ‘Phản Tổ Ngưng Thần Đan’ cường tráng linh hồn.”

“Càng nhiều càng tốt, càng nhiều càng tốt, người có thể mang nhiều hảo thủ đi vào chút.” Bì Xích Thiên hưng phấn đến mức thân thể cũng đang mơ hồ run run, ba con mắt đồng thời phun ra huyết quang mãnh liệt: “Thật ra một ngàn vạn người chỉ là điểm mấu chốt, chúng ta cũng không để ý các người đưa vào bao nhiêu người, càng nhiều càng tốt, như vậy giết mới đã nghiền, như vậy chúng ta được thưởng mới có thể nhiều hơn!”

Trong lòng Cơ Hạo hơi phát lạnh, hẩn nhìn Bì Xích Thiên cười lạnh nói: “Các người rất có lòng tin?”

Bì Xích Thiên cười ‘khì khì’, nhẹ nhàng lắc đầu chưa trả lời vấn đề của Cơ Hạo, mà là xoay người nhìn về phía Đế Thuấn: “Nghieu Bá Cơ Hạo, còn có Tự Văn Mệnh, còn có Hoa Tư Liệt, còn có Liệt Sơn Kháng... Khắc khắc, đều là thiên tài tinh anh nhân tộc các người một đoạn thời gian này toát ra! Bọn họ phải tham chiến, nếu không đại quân Ngu triều chúng ta sẽ san bằng Bồ Phản, triệt để phá hủy văn minh của các người, không tiếc trả giá, không tiếc hy sinh, chúng ta cũng phải hủy các người!”

Tự Văn Mệnh vững vàng từ trong đám người đi ra: “Thiện, các người đã muốn chiến, vậy tử chiến!”

Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng, còn có một đám tướng lĩnh thanh niên nhân tộc trong một trận chiến ở Xích Phản sơn kề vai chiến đấu với Cơ Hạo, đều ở sau cuộc chiến tích lũy công lao phong bá đều đi ra, sóng vai đứng thành một hàng với Cơ Hạo.

Đế Thuấn nheo mắt, đột nhiên mở miệng nói: “Tốt, lần này sinh tử đồ chiến, ba người đứng đầu chém giết chiến tích dị tộc, có thể có quyền thừa kế vương vị.”

Lời Đế Thuấn ra khỏi mồm, toàn bộ đại diện thảo luận chính sự nhất thời một mảng ồ lên, vô số người mặt đỏ tai hồng lớn tiếng xôn xao lên.

Chương 558: Sư Môn

Lời Đế Thuấn nói thẳng được đám đông trưởng lão nhân tộc nhất trí đồng ý.

Nhân vương, người thế nào mới có tư cách làm nhân vương? Không chỉ bộ tộc thế lực nhà người phải đủ mạnh, người còn cần có đủ uy vọng, đủ đức hạnh, làm ra đủ cống hiến cho nhân tộc.

Người khiến tuyệt đại bộ phận bộ tộc nhân tộc trong thiên hạ ủng hộ, mới có thể trở thành nhân vương!

Ngu tộc khiêu chiến, đối với cả nhân tộc cũng là uy hiếp thật lớn. Tham gia lần sinh tử đồ chiến này, xử lý một trăm vạn tinh anh Ngu tộc kia, làm nhân tộc thắng lần đánh cuộc này, làm nhân tộc đổi về khế ước hòa bình ngàn năm, phần công lao này đủ làm người ta ngồi lên ngai báu nhân vương.

Lời Đế Thuấn nói nháy mắt dẫn bạo không khí trong đại điện, cũng chiếm được tất cả mọi người ủng hộ, mọi người đều đề xuất muốn cho con em thiên tài bộ tộc mình tì mĩ bồi dưỡng ra tham gia đồ đấu, kiến công lập nghiệp, chém giết dị tộc chết tiệt vì nhân tộc.

Đối với điều này Bì Xích Thiên bọn sứ giả Ngu tộc vui vẻ nghe thấy. Bọn hãn vui vẻ gật đầu, công khai kêu gào Ngu tộc bọn họ sẽ chỉ xuất động trăm vạn tinh nhuệ, mà tộc nhân tinh anh nhân tộc phải đi chịu chết có bao nhiêu người cũng được, một ngàn vạn, hai ngàn vạn, ba ngàn vạn, vô luận bao nhiêu, trăm vạn tinh anh của Ngu tộc bọn hãn đều sẽ đạt được thắng lợi cuối cùng.

Đại hội còn chưa chấm dứt, tộc trưởng, trưởng lão các bộ tộc, đám đông bá hậu còn đang nhiệt liệt thảo luận vấn đề nhà mình ra bao nhiêu người, phái người nào tham gia đồ đấu, Cơ Hạo đã vô cùng sốt ruột quay về Nghiêu Sơn thành.

Dựa theo cách nói của Bì Xích Thiên, còn có hơn một năm, tiểu thế giới kia

mới có thể chính thức tiếp xúc cùng thế giới này, tới lúc đó bọn hắc mới có thể xé rách vách ngăn hư không tiến vào tiểu thế giới kia.

Hơn một năm, Cơ Hạo phải chuẩn bị sẵn sàng. Hắc cần cực lực tăng lên thực lực của mình, đồng thời cực lực tăng lên thực lực của đám người Man Man, Thiếu Ti. Ngu tộc đã chỉ tên nói họ bảo bọn họ tham gia đồ đấu, như vậy hắc phải hết sức cam đoan mình cùng các đồng bạn có thể sống sót trở về.

Mây lửa quay cuồng, xe liền hướng phía Nghiêu Sơn bay nhanh. Cơ Hạo híp mắt, trong đầu lóe ra vô số ý niệm, từ các tài nguyên, các bí pháp trên tay mình có được bắt đầu sửa sang lại, tính toán cần thế nào mới có thể ở trong hơn một năm, làm thực lực mình cùng người bên cạnh được tăng lên.

Đối với mình có thể sống sót hay không, Cơ Hạo cũng không lo, cho dù đối mặt là tinh anh Ngu tộc, hắc vẫn có đầy đủ lòng tin đối với bản thân sống sót.

Khiến hắc lo lắng, là Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti, Phong Hành, Vũ Mục. Man Man có a cha tốt, Thiếu Ti, Thái Ti có sư phụ tốt, họ có lẽ sẽ gặp phiêu lưu, nhưng hắc đều có con bài chưa lật bảo mệnh.

Nhưng Phong Hành và Vũ Mục, Cơ Hạo hạ quyết tâm, cho dù dùng thủ đoạn thiên môn (khác với con đường bình thường) nhất, tàn khốc nhất, cũng phải khiến bọn họ mau chóng đột phá thành Vu Vương, hơn nữa phải tận khả năng nhanh chóng tăng lên thực lực của bọn họ.

“Hạo, con thật muốn đi liều mạng với bọn ác quỷ đó?” Trên xe liền, hai tay Cơ Hạo khoanh ở trước ngực, cau mày nhìn Cơ Hạo: “Bọn hắc dám cược lớn như vậy, hoặc là thực lực của bọn hắc mạnh đến thái quá, hoặc là bọn hắc sẽ sự tính kế không lộ ra nào đó. Con thật muốn đi?”

“Không đi không được!” Cơ Hạo nhìn Cơ Hạo rất thành khẩn nói: “Không đi mà nói, một khi bọn ác quỷ kia toàn diện khai chiến với nhân tộc, mặc kệ chúng ta cuối cùng thắng thua như thế nào, sẽ chết rất nhiều rất nhiều người. Con không đi, không chỉ có dị tộc sẽ phái người đuổi giết, ngay cả nhân tộc cũng sẽ

không tha cho con.”

Cơ Hạo nhíu mày, không phải là đạo lý này sao?

Dị tộc chỉ tên nói họ bảo Cơ Hạo tham gia sinh tử đồ đấu, nếu Cơ Hạo không đi, dị tộc khẳng định sẽ phái người đuổi giết. Mà Cơ Hạo không tham gia đồ đấu, khiến dị tộc tìm được cơ toàn diện khai chiến, như vậy nhân tộc cũng sẽ không tha cho Cơ Hạo.

Hơn nữa, Cơ Hạo nhìn gương mặt dần dần trưởng thành của Cơ Hạo, nghiêm túc gật gật đầu: “Cũng đúng, không đi không được, nam nhân Kim Ô bộ chúng ta, chưa bao giờ tham sống sợ chết. Bọn hãn muốn liều mạng, vậy bồi bọn hãn liều mạng. A cha cùng con...”

Cơ Hạo khoát tay áo, còn thật sự nhìn Cơ Hạo: “A cha, giúp tA Bảo vệ tốt Nghiêu Sơn thành. Ta cùng bên người tối tin cậy mấy đồng bọn đều đi rồi, người không giúp ta nhìn điểm Nghiêu Sơn thành, ta sợ có người sẽ đối với Nghiêu Sơn thành động thủ chân lý.”

Cơ Hạo ngậm miệng, sụp mí mắt suy nghĩ một phen, hãn nghiêm túc gật gật đầu: “Con phải sống sót trở về!”

Cơ Hạo thâm trầm nhìn Cơ Hạo, rất sang sảng cười lên: “A cha yên tâm, con khẳng định có thể sống sót trở về!”

Nghiêu Sơn thành, cơ nghiệp Cơ Hạo vất vả dốc sức làm ra, trừ Cơ Hạo, hãn không yên tâm để người ngoài chiếu cố. Cơ Hạo cũng biết, Cơ Hạo và mấy đồng bạn đáng tin bên cạnh hãn đều phải đi tham gia sinh tử đồ đấu, phần cơ nghiệp này trừ hãn, còn có thể giao cho ai đây?

“Phái người đem a mỗ đón đến đây đi, còn có các tộc nhân bốn gia.” Cơ Hạo nhìn Cơ Hạo nói: “Nghiêu Sơn thành là địa phương tốt, phòng thành rất chắc chắn, điều kiện so với Kim Ô bộ tốt hơn nhiều. Đem tông miếu, tế đàn cũng di chuyển tới đi, lãnh địa Nghiêu Sơn rộng lớn phì nhiêu, là chỗ tốt để nuôi dưỡng

con người.”

Cơ Hạ nhíu mày, nghiêm túc suy tư đề nghị của Cơ Hạo, qua hồi lâu, hẳn mới chậm rãi gật gật đầu: “VẬY... Nhưng không nhẹ nhõm đâu. Nhiều tộc nhân như vậy, lộ trình xa như vậy, phiêu lưu trên đường cũng không nhỏ, tông miếu, tế đàn cái gì, đặt ở phía sau nói. Trước đưa một đám tộc nhân tới, cái này là cần thiết. Con hiện tại là Nghiêu Bá, bên cạnh nên có một mũi tộc nhân đích hệ bốn gia mới đúng.”

Một đường không lời, thuận lợi về tới Nghiêu Sơn thành.

Xa xa nhìn thân hình chín con thượng cổ Tam Túc Kim Ô lơ lửng đỉnh Nghiêu Sơn trong thành, Cơ Hạ và một đám tộc nhân Kim Ô bộ đồng loạt kinh hô lên.

Ánh mắt bọn họ hiện tại đã khác với trước kia, cách thật xa, bọn họ có thể cảm nhận được Kim Ô lực hồng hoang, mệnh mệnh trong cơ thể Tam Túc Kim Ô, Kim Ô thần lực cường đại hơn xa so với các Kim Ô di cốt trong bí cảnh rừng dâu của Kim Ô bộ ngàn lần, vạn lần.

“Bảo bối tốt, nếu bọn nhỏ trong tộc đều có thể ở phía dưới tu luyện, tiến độ so với hiện tại còn nhanh hơn rất nhiều.” Cơ Hạ hưng phấn hoa tay múa chân nói: “Dùng tốc độ nhanh nhất, điều mấy vạn đứa nhỏ trong tộc tới đây. Hạo, trên tay con còn có bảo bối như vậy?”

Cơ Hạo cười hướng tường thành cao ngất của Nghiêu Sơn thành chỉ chỉ: “A cha, không chỉ có thượng cổ Kim Ô, tòa Nghiêu Sơn thành này cũng có chỗ tốt của nó!”

Một đường giải thích, mây lửa nhanh chóng tới trên không phủ đệ Nghiêu Bá, quay cuồng đáp xuống trên mặt đất.

Thiếu Ti ở dưới đám người Chúc Long Viêm vây quanh bước nhanh lên đón. Nhìn thấy Cơ Hạo, Thiếu Ti đầu tiên là vui sướng hé miệng cười, đưa tay nắm

tay Cơ Hạo: “Hạo, có một người... khí tức giống A Bảo đại huynh, ở chỗ này chờ huynh một thời gian rồi, nói là đồng môn của huynh, biết người một năm sau có phiền toái, phụng mệnh mang đồ tới cho huynh.”

Cơ Hạo hơi sững sốt, sau đó vui vẻ cười to.

Đây là đồng môn sư huynh Vũ Dư đạo nhân phái tới sao?

Không hổ là Vũ Dư đạo nhân, hẳn vừa mới từ Bồ Phản quay về, bên kia đã biết mình gặp phiền toái, hơn nữa còn phái đồng môn đưa tiếp viện đến.

Vội vã kéo Thiệu Ti và Man Man đi tới trong chính điện, Cơ Hạo hướng một trung niên đạo nhân mặc áo bào trắng ngồi trong đại điện chấp tay vấn an: “Xin hỏi vị sư huynh nào giáp mặt? Xin thứ cho sư đệ mắt kém, không biết đạo hiệu của sư huynh?”

Trung niên đạo nhân khuôn mặt gầy gò, cả người tràn đầy đạo khí cười đứng dậy, hướng Cơ Hạo chấp tay đáp lễ lại:

“Bần đạo Huyền Đô, phụng sư mệnh đưa tới vài món bảo vật cho sư đệ, để tăng uy phong.”

Chương 559: Huyền Đô Tặng Bảo

Huyền Đô đạo nhân khuôn mặt gãy gò, một thân thanh khí quanh quẩn, khiêm tốn tự nhiên, tiêu dao xuất trần, hần giơ tay nhắc chân đều hồn nhiên thiên thành, như hòa hợp một thể với tự nhiên xung quanh, mỗi một động tác nhỏ bé nhất đều phù hợp với đạo, có một loại cảm xúc tuyệt vời làm người ta vui vẻ thoải mái.

“Vị này, đạo pháp so với A Bảo sư huynh chỉ mạnh hơn chứ không kém.” Trong lòng Cơ Hạo cả kinh, vội vàng nghiêm nghị hướng Huyền Đô đạo nhân hành lễ ân cần thăm hỏi.

Huyền Đô đạo nhân mỉm cười hướng Cơ Hạo hoàn lễ, sau đó bàn tay khê lật, hai ấn tỳ to bằng nắm tay mang theo các tia sáng mờ từ trong tay áo hần quay cuồng mà ra. Hần cũng không lãng phí thời gian, gọn gàng dứt khoát nói: “Cơ Hạo sư đệ, mời đem Sơn Xuyên Ấn lấy ra.”

Cơ Hạo hơi sửng sốt, mi tâm phun ra một đạo thanh khí, Sơn Xuyên Ấn mang theo mảng lớn sáng mờ quay cuồng phun ra.

Ba cái ấn tỳ đồng thời phun ra cả mảng lớn ráng mờ khí lành, toàn bộ đại điện đều bị dải ánh sáng mờ lệ tràn ngập. Ấn tỳ kịch liệt chấn động, hô ứng nhau từ xa, không ngừng phát ra tiếng ‘Ong ong’ trầm thấp. Cơ Hạo từ trên Sơn Xuyên Ấn mình đã luyện hóa, rõ ràng cảm giác được một tia khát vọng xúc động.

“Đây là Hư Không Ấn.” Huyền Đô đạo nhân cười chỉ chỉ một ấn tỳ toàn thân vàng đen, mơ hồ có vô lượng hỗn độn khí tức ở trong cấp tốc xoay quanh cười cười: “Mà đây là Tinh Thần Ấn, tính cả Sơn Xuyên Ấn này, bọn nó ba ấn quả thật là một thể, năm đó mới khai thiên tích địa, món bảo vật đó đang lúc dựng hóa, một hồi tranh đoạt đem nó mạnh mẽ chia làm ba khối.”

Khê thở dài, Huyền Đô đạo nhân hướng Cơ Hạo cảm khái nói: “Tạo hóa của

Cơ Hạo sư đệ không phải là cặn, Sơn Xuyên Ấn rơi vào trong tay Hoa đạo nhân kia, vốn sư phụ cũng cho rằng, Thiên Địa Ấn này không có ngày phục hồi như cũ nữa, không ngờ được Sơn Xuyên Ấn lại bị sư đệ chiếm được.”

Hai tay chà sát, trong tay Huyền Đô đạo nhân có các đạo ngọc quang, vạn đóa hoa bạc phun ra, ngọc quang ngân quang quay quanh ba cái ấn tỳ kịch liệt chấn động cuốn lấy, ba ấn tỳ nhất thời nhanh chóng dựa sát, đồng thời hóa thành một mảng ánh sáng mạnh hòa hợp một thể.

“Còn không mau mau trở về bản nguyên. Đợi tới khi nào?” Huyền Đô đạo nhân quát khê một tiếng, trong một cái hồ lô màu vàng tím đeo sau lưng một đạo hỗn độn tử khí lao ra, hóa thành một thác nước cuộn cuộn ập vào trong mảng ánh sáng do ba cái ấn tỳ hòa hợp thành.

Chỉ nghe một tiếng sấm sét vang ra, nguyên thần Cơ Hạo khê động, nhất thời cảm nhận được một khí tức cực kỳ cường đại dày nặng, lại thần dị linh động. Ánh sáng chói lóa thu liễm, một ấn tỳ to bằng nắm tay dưới vuông trên tròn, chính phía dưới là hình ảnh tinh tú khắp trời, bốn phía có hư ảnh vô số sông núi lóe lên, phía trên một con hỗn độn cự thú cuộn mình lẳng lẳng lơ lơ ở trước mặt hẳn.

Ấn tỳ này không cần Cơ Hạo thúc dục, đã tự nhiên phun ra nuốt vào lực lượng thiên địa khổng lồ, địa mạch linh khí, linh lực con sông, còn có tinh thần lực trên trời, càng có bốn phương hư không lực hóa thành ánh sáng màu sắc rực rỡ mắt thường có thể thấy được không ngừng bị ấn tỳ hút vào.

Ấn tỳ trong một hơi thở, hư không trong cả đại diện chậm rãi xoay tròn, hư không như biến thành thủy ngân dinh dính. Thân thể cùng linh hồn mọi người đều bị phong ấn ở trong một lực lượng khổng lồ dinh dính không thể động đậy, bị ép theo nó hít thở không ngừng xoay tròn, co duỗi.

Giống như sâu trong ác mộng, bao gồm Cơ Hạ kế thừa bản mạng thần châu của thượng cổ Đại Vu Thần Cơ Liệu, tiềm lực kinh người cũng không thể động

đây, một ngón tay cũng không thể nhúc nhích, vu lực toàn thân hoàn toàn cứng ngắt, ngay cả tư duy ý niệm cũng bị ấn tỳ này tản mát ra khí tức vô hình phong ấn, dần dần mất đi sự khống chế đối với thân thể, đối với tất cả động tĩnh bên ngoài đều không có phản ứng.

“Thiên Địa Pháp Ấn, có thể nắm giữ hư không, càng có thể hội tụ lực lượng khổng lồ của tinh tú, đại địa, sông núi.” Huyền Đô đạo nhân nhìn ấn tỳ mỹ lệ thần dị này, tán thưởng từ đáy lòng: “Trực tiếp dùng để đập người, uy lực lại không lớn, nhưng dùng để dẫn dắt thiên địa cự lực, bố trí các trận pháp vây cấm, vây giết, hoặc khẩn cấp phát động các cấm chế. Thiên Địa Pháp Ấn này uy lực ở trong khai thiên công đức linh bảo cũng là đỉnh cấp.”

Trái tim Cơ Hạo nhất thời hung hăng co giật một cái.

Lúc từ chỗ Hoa đạo nhân bắt chẹt Sơn Xuyên Ấn, Vũ Dư đạo nhân nói Sơn Xuyên Ấn này chỉ là mặt hàng đỉnh cấp nhất trong hậu thiên thiên địa thần khí.

Nhưng sau khi ba ấn tỳ hợp nhất, trở về bản nguyên trở về bốn tướng Thiên Địa Pháp Ấn, Thiên Địa Pháp Ấn này lại là một món khai thiên tích địa công đức linh bảo, hơn nữa ở trong công đức linh bảo uy lực cũng có thể xưng là tuyệt đỉnh?

Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên cũng là công đức linh bảo, hơn nữa là công đức linh bảo chuyên tấn công sát phạt, lấy lực lượng Cơ Hạo thúc dục cũng có thể uy hiếp đại năng Vu Đế.

Thiên Địa Pháp Ấn lực đánh giết trực tiếp không xuất chúng, nhưng khí tức nó tản mát ra cũng có thể khiến Cơ Hạ, Chúc Dung Long, Chúc Long Viêm Vu Đế cấp bậc này mất đi sự khống chế đối với bản thân, hiển nhiên lực lượng tuyệt cường ở phương diện vây cấm, phong ấn.

Nó và Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên vừa lúc hình thành sự bù trừ mạnh mẽ, Thiên Địa Pháp Ấn vây khốn kẻ địch, suy yếu chiến lực kẻ địch, sau đó dùng Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên đánh chết, đây hoàn toàn là tổ hợp công

phòng hoàn mỹ nhất.

“Đa tạ Huyền Đô sư huynh.” Cơ Hạo hướng Huyền Đô đạo nhân chấp tay hành lễ thật sâu, lòng tràn đầy vui mừng hướng Thiên Địa Pháp Ấn vẫy tay một cái.

Sơn Xuyên Ấn từng bị Cơ Hạo luyện hóa, sau khi ba cái ấn tỳ hòa hợp một thể, nguyên thần lạc ấn của Cơ Hạo cũng chưa tiêu tán, ngược lại bị Huyền Đô đạo nhân phóng ra một đạo hỗn độn tử khí đó tăng mạnh gấp trăm lần. Cho nên Thiên Địa Pháp Ấn nhu thuận bay về mi tâm Cơ Hạo, lơ lửng ở trước mặt nguyên thần hần lẳng lặng ôn dưỡng.

“Sư huynh đệ nhà mình, nói cái gì cảm tạ với không cảm tạ?” Huyền Đô đạo nhân cười ha ha hướng Cơ Hạo khoát tay áo: “Tam sư thúc thân có trọng trách, không rảnh tay, nếu để người bị người ta bắt nạt, mặt mũi sư phụ cũng khó coi.”

Cởi bỏ sợi tơ buộc trước ngực, Huyền Đô đạo nhân đem tử kim hồ lô dài ba thước sáu tấc phía sau cởi xuống đưa cho Cơ Hạo: “Cái hồ lô luyện đan này, là vật tùy thân sư phụ hao phí một kiếp khổ công luyện chế, sư đệ chỉ việc đem các loại linh dược linh thảo rót vào trong đó, nó tự nhiên có thể thai nghén ra các loại linh đan giải độc, chữa thương.”

Cân nhắc tử kim hồ lô nặng trĩu, thần thức Cơ Hạo hướng trong hồ lô nhìn liếc một cái, nhất thời trong lòng hơi kinh hãi.

Nay trong hồ lô còn chồng chất dược thảo quý hiếm như ngọn núi lớn, trong hồ lô mấy ngàn đạo hỗn độn tử khí quần quanh ma sát lẫn nhau, không ngừng phun ra thiên hỏa màu tím, từng viên linh đan đang như rang lạc bật ra.

Trong hồ lô, đã luyện chế thành hơn vạn viên linh đan to bằng ngón cái ánh vàng rực rỡ, tử khí vờn quanh. Thần thức Cơ Hạo đảo qua những đan dược này, mỗi viên đan dược đều bám vào đạo văn phù lục rậm rạp, từng viên nặng trĩu chất chứa lực lượng khổng lồ.

Hơn nữa mặt ngoài đan được dùng chữ triện thượng cổ hoa điều trùng ngư thật nhỏ khắc tên đan dược, như là nói ‘Thanh Linh Hóa Độc Đan’, ‘Tiêu Ách Đoạn Tục Đan’, ‘Vạn Ứng Long Hồ Đan’ vân vân. Trong kinh nghiệm tu đạo A Bảo truyền thụ Cơ Hạo, đối với công hiệu của những đan dược này đều có miêu tả, đều là linh đan cường đại đắp thịt từ xương trắng.

Không đợi Cơ Hạo từ trong kinh hỉ phục hồi tinh thần, Huyền Đô đạo nhân lại từ trong áo lấy ra một hộp ngọc nho nhỏ.

Hắn thận trọng vuốt ve hộp ngọc một phen, đem cái hộp ngọc chỉ to bằng bàn tay hướng Cơ Hạo đưa tới: “Đây là ‘Hỗn Độn Hạp Kiếm’ nhị sư thúc tự tay luyện chế, bên trong có một thanh phi kiếm, lực sát thương tuyệt đại. Nhưng vật ấy là thuần túy giết chóc, một khi sử dụng quá tổn thương thiên hòa, chỉ có thể dùng để bảo mệnh khẩn cấp, nhất định không thể dựa vào nó giết chóc bừa bãi.”

Cơ Hạo hơi sửng sốt, vị nhị sư thúc kia thế mà cũng ban cho bảo vật?

Đây là tư thế ba huynh đệ Vũ Dư đạo nhân liên thủ đánh đòn hiểm ác quỷ dị tộc sao? Có phải có chút quá bắt nạt người ta hay không?

Nhưng Huyền Đô đạo nhân lại lấy ra một cái túi gấm to bằng bàn tay đưa cho Cơ Hạo, cẩn thận dặn dò.

Cơ Hạo nhất thời hiểu, ba huynh đệ này, là thật sự muốn liên thủ bắt nạt người ta rồi.

Chương 560: Việc Hôn Nhân

Huyền Đô đạo nhân đến đi vội vàng, Cơ Hạo ân cần lưu khách, cũng chỉ uống ba chén trà xanh, dùng mấy hạt sen từ trong hồ linh dịch sân sau hái ra, liền hóa thành một cơn gió mát vội vàng rời khỏi.

Xem tư thế, bọn Vũ Dư đạo nhân quả nhiên rất bận, cũng không biết bọn họ rốt cuộc đang bận rộn những gì.

Cơ Hạo đem vài thứ Huyền Đô đạo nhân đưa tới lần lượt cất đi, nhất là Hỗn Độn Hạp Kiếm kia càng cất chứa bên người. Đồ chơi này dựa theo Huyền Đô đạo nhân giải thích, là nhị sư bá của Cơ Hạo thu thập tiên thiên ngũ hành kim tinh nhuệ khí, lại từ trong chín đại khí nhân cực hung trong thiên địa thu thập tiên thiên hồn trọc sát khí luyện chế thành hình, đặt ở trong cửu thiên cương phong rèn luyện ngàn năm mới thành.

Hỗn Độn Hạp Kiếm này sát ý kinh người, hung hiểm vô cùng, tự mang tiên thiên sát khí, nguyên thần khẽ chạm vào đã có nguy cơ ngã xuống, cho nên hẳn căn bản không thể dùng nguyên thần tế luyện, chỉ có thể dùng chú ngữ cùng thủ ấn đặc thù khống chế.

Đây là vật hung hiểm rõ đầu rõ đuôi vì giết chóc mà luyện chế, Cơ Hạo đối đãi nó tự nhiên không dám có chút sơ ý. Huyền Đô đạo nhân từng báo cho hắn, bị Hỗn Độn Hạp Kiếm này gây thương tích, ngay cả cứu chữa cũng không kịp, nhất định phải cẩn thận sử dụng mới được.

Mà mọi thứ trong túi gấm kia, thì bị Cơ Hạo bỏ vào trong không gian giới chỉ từ trên tay Bà La Tư đoạt được. Trong túi gấm rất nhiều bảo bối, như là ngọc phù uy lực lớn dùng một lần đã lấy hàng vạn đống tính, các loại lôi hỏa sét đánh bí pháp luyện chế thì càng lấy chục vạn đống tính, đủ đánh một cuộc chiến tranh quy mô lớn.

Trừ những vật này, còn có nhiều vật kỳ môn kỹ xảo, sử dụng thích đáng, ở

thời khắc khẩn cấp cũng có thể cứu mạng.

Thậm chí ngay cả bản thân túi gấm này cũng là một món kỳ vật, được xưng là ‘Túi Vân Vụ’, nó không có bất cứ lực sát thương gì, nhưng ngày thường đem lượng nước sạch khổng lồ cất giữ ở trong, một khi phóng thích có thể phóng ra sương mù dày đặc phạm vi mấy vạn dặm che tầm mắt, ngay cả thần thức ở trong sương mù dày đặc cũng không dễ dùng, là bảo bối yểm hộ chạy trốn vô cùng tốt.

Cơ Hạo thậm chí cũng nghĩ tới, dùng nước sạch có thể phóng ra sương mù dày đặc, nếu ở trong nước trộn vu độc hung ác nhất của Vu Điện thì sao?

Nghĩ hiệu quả đó, Cơ Hạo trước mặt Huyền Đô đạo nhân mặt chỉ cười ngây ngô ‘Ha ha’, căn bản không dám đem ý niệm của mình nói ra. Hắn nhìn ra được, Huyền Đô đạo nhân là đạo đức chi sĩ chân chính. Trước mặt hắn thảo luận chuyện giết người phóng hỏa không thỏa đáng thế nào.

Huyền Đô đạo nhân vừa đi, Nghiêu Sơn thành chợt liên náo nhiệt hẳn lên.

Thiếu Ti hướng Cơ Hạo đưa ra thỉnh cầu của mình, Cơ Hạo rất cảm thấy hứng thú, Phong Hành, Vũ Mục hai tên thích náo nhiệt lập tức ở một bên gây sóng gió, còn có Man Man làm người tích cực dẫn đầu, căn bản là không có ai nhắc nhở một câu với đương sự Thái Ti, Cơ Hạo đã thay hoa phục, mang theo đại đội nhân mã báỉ phòng khắp nơi.

Trong lãnh địa Nghiêu Sơn, phàm là trong nhà có con gái còn trẻ, hơn nữa con gái tướng mạo đoan chính, Cơ Hạo giống trống khua chiêng dẫn người tới nhà báỉ phòng, tặng sính lễ hậu hĩnh. Đám tộc lão các nơi thành trại, các nơi thôn xóm trong lãnh địa Nghiêu Sơn đồng loạt theo Cơ Hạo xuất động, theo hắn tự mình tới nhà.

Người nhà những con dân đó bị hành động của Cơ Hạo dọa nơm nớp lo sợ, không biết nhà mình trâu chọc cái gì tai họa.

Nhưng chờ Cơ Hạo nói rõ ý đồ đến của mình, nhất thời các con dân đó ai

cũng mừng như điên cười to, vui vẻ đem con gái nhà mình trang điểm ăn mặc chỉnh tề, đem các nàng đưa vào trong phủ đệ Nghiêu Bá.

Cơ Hạo nói rất rõ ràng —— Thiếu Ti là một trong các nữ chủ nhân hẳn nhận định. Mà huynh trưởng Thái Ti của Thiếu Ti, là người thân duy nhất của Thiếu Ti trên đời, cũng là hạt giống huyết mạch cuối cùng của Huyền Minh nhất tộc bọn họ.

Thái Ti là huynh trưởng của Thiếu Ti, tự nhiên cũng chính là huynh trưởng của Cơ Hạo hẳn, là huynh trưởng của Nghiêu Bá Cơ Hạo, cũng có thể xem như nửa chủ nhân Nghiêu Bá lĩnh.

Cơ Hạo cùng Thái Ti cùng đi tham gia dị tộc sinh tử đồ đấu, hơn một năm sau, Thái Ti không biết còn sống quay về Nghiêu Sơn thành hay không. Nhưng huyết mạch Huyền Minh nhất tộc không thể đứt. Cho nên Cơ Hạo tự mình tới nhà, chính là giúp Thái Ti cầu hôn.

Nghiêu Bá Cơ Hạo tự mình tới nhà cầu hôn, hơn nữa hứa hẹn toàn bộ gia đình đem con gái gả cho Thái Ti, toàn bộ tộc nhân đều có thể vào Nghiêu Sơn thành ở lại. Hơn nữa các thiếu nữ đó sinh con nối dõi cho Thái Ti, sẽ ở trong lãnh địa của Nghiêu Bá nhận được một lãnh địa độc lập sinh sản sinh lợi tự thành một tộc!

Loại chuyện tốt này, các con dân vài năm trước còn là thân phận nô bộc, bị Cơ Hạo dùng ngọc tề từ trên chợ nô lệ Bồ Phán mua đến nào có ai không đồng ý?

Không nói chuyện tương lai được lãnh địa độc lập, chỉ cần lấy thân phận xuất thân của bọn họ, có thể tiến vào Nghiêu Sơn thành an toàn, thoải mái, huy hoàng, tráng lệ ở lại, đây là tạo hóa lớn bằng trời của bọn họ rồi, càng không cần nói bọn họ bởi vậy, trực tiếp trèo lên quan hệ thân thích với Nghiêu Bá!

Trong lúc nhất thời, một đám thiếu nữ vừa độ tuổi trang điểm xinh đẹp lượng được đưa vào phủ đệ Nghiêu Bá.

Cơ Hạo chuyên môn đem một mảng tới nhà sân gần sân sau phủ đệ Nghiêu Bá chia ra, để đám oanh oanh yến yến này ở lại.

Thái Ti đối với động tĩnh bên ngoài là chưa nghe được chút tin tức nào, thằng cha này mỗi ngày chính là lượn lờ quanh bạch cốt tể đàn của mình, niệm chú hiến tế, cuồng ca loạn vũ, không ngừng câu thông ma thần trong minh minh, dùng các loại vu pháp bí thuật bí truyền của Chúc Long bộ nhanh chóng tăng lên thực lực.

Trước đó vài ngày tru sát thủy quân sông Hoài, Thái Ti được ma thần thêm vào lực lượng đã thành tựu đỉnh phong Đại Vu. Ở lúc Cơ Hạo xử lý hôn sự cho hần, hần thể mà ở dưới sự trợ giúp của ma thần không biết tên, dẫn một tia lực lượng bản mạng vu tinh vào cơ thể.

Một đạo tinh lực đen như mực, tản mát ra tử khí vận rủi mãnh liệt, chỉ nhìn một cái đã làm toàn thân người ta không thoải mái từ trên trời giáng xuống, gào thét rơi vào trong phủ đệ của Nghiêu Bá. Trong sân nhà Thái Ti ở từng đợt tiếng khóc quỷ thần không ngừng truyền đến, sau đó truyền đến chính là tiếng cười vui điên cuồng của Thái Ti.

“Thiếu Ti, Thiếu Ti, a muội, a muội, ta là Vu Vương rồi! Ta là Vu Vương rồi! Ta rốt cuộc vượt qua thực lực của a cha, a mẫu bọn họ rồi!”

Thái Ti quần áo toàn thân rách nát, quanh thân tà khí bốc lên như ma quỷ hoa chân múa tay chạy tới trước mặt đám người Cơ Hạo, ở trước cửa đại điện phủ đệ Nghiêu Bá trang trí đổi mới hoàn toàn, trước mặt mấy trăm vị nhạc phụ nhạc mẫu của hần, hướng tới Cơ Hạo khàn giọng hò hét: “Cơ Hạo, Thiếu Ti, ha, ta là Vu Vương! Biết bản mạng vu tinh của ta không? Thiên sát Cô Tinh đệ nhất...”

Cơ Hạo và Thiếu Ti đồng thời lao lên, nháy mắt bịt mồm Thái Ti.

Đồ vô liêm sỉ này, bản mạng vu tinh nhà mình là một cái nào, có thể trước mặt nhiều người như vậy nói hươu nói vượn sao?

Thái Ti điên cuồng giãy dụa, muốn rống to, muốn chia sẻ vui sướng sau khi hăn đột phá cùng bọn Cơ Hạo. Nhưng bọn Cơ Hạo lại mang đến cho Thái Ti ‘kinh hỉ’ khiến hăn hoảng sợ không thôi!

“Tân lang đến rồi! Tốt rồi tốt rồi, đem các cô dâu của Thái Ti mau mau đưa lên! Đây, đây, Chúc Long trưởng lão, hôn sự mời người an bài!” Cơ Hạo bịt mồm Thái Ti, hướng tới Chúc Long Quý đứng ở cửa đại điện mặt đầy nét cười kêu to.

“Vũ Mục, bỏ thuốc!” Thiếu Ti sạch sẽ lưu loát quát lớn một tiếng, Vũ Mục cười đến mắt nheo thành một đường, gian xảo chạy tới, đem một viên thuốc màu đỏ hồng to bằng ngón cái nhét vào trong mồm Thái Ti.

“Thái Ti... Người là huyết mạch cuối cùng của Huyền Minh nhất tộc! Chúng ta sắp đi tham gia sinh tử đồ đấu, còn có một năm thời gian, người ít nhất phải lưu lại một ngàn hạt giống huyết mạch cho Huyền Minh nhất tộc chúng ta! Khổ chút, mệt chút, đây đều là bốn phận của người!” Thiếu Ti nhìn Thái Ti, mắt nước mắt lưng tròng nói: “Nhớ tới a cha, a mỗi chết thảm còn có nhiều a thúc, a thẩm, a ông, a ảo như vậy, Huyền Minh nhất tộc có thể kéo dài tiếp không, đều trông vào Thái Ti người!”

Thái Ti mờ mịt không biết làm sao nhìn bốn phía, hăn đột nhiên cảm thấy, một số chuyện không tốt nào đó sắp xảy ra.

“Cứu... Cứu mạng!” Thái Ti rống cổ họng kêu lên chói tai.

Chương 561: Nha Công Tiến Hóa

Không khí phủ đệ Nghiêu Bá rất quái dị.

Thiên Địa Đại Trận đẩy ra ráng hồng trên không phủ đệ, một mảng ánh sao phạm vi mấy chục dặm trút xuống, ánh sáng sáng lạn chiếu rọi bốn phương. Các nơi trong thành thì tuyết lớn ùn ùn, tuyết lớn lông ngỗng nhẹ nhàng lả tả bay xuống, phủ đệ trong ngoài phủ đệ như hai thế giới.

Vũ Mục, Phong Hành đứng ở trên một chỗ nóc nhà, lắng lắng nghe tiếng thở hỗn hển như trâu Thái Ti truyền đến.

“Dược lực không tệ!” Vũ Mục thường thức viên thuốc nhỏ màu đỏ hồng long lanh trong suốt trên tay, trên khuôn mặt mập mạp tràn đầy nét kinh hãi: “Mệnh Thái Ti... thật đủ khổ. Hơn một năm thời gian, phải sinh nhiều con như vậy, hẳn sẽ không chết chứ?”

Phong Hành vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn một mảng nhà cửa đèn đuốc sáng trưng cách đó không xa: “Hẳn hiện tại là Vu Vương, khí huyết tràn đầy, tinh huyết cường đại, nào dễ như vậy? Chắc chắn, nhiều cô nương như vậy, cô nương trong veo như nước, cô nương xinh xắn nhất toàn bộ lãnh địa đều bị chọn ra rồi!”

“Hâm mộ à? Người muốn lưu lại chút huyết mạch sao?” Vũ Mục đột nhiên dõng dè tài, nghiêng đầu nhìn Phong Hành: “Lần này, chúng ta đều có thể chết đó?”

Phong Hành trầm mặc một lúc, hơi mang một tia hiu quạnh hai tay khoanh trước ngực, hừ lạnh một tiếng nặng nề: “Không sao cả, huyết mạch chi này của ta... Tộc nhân còn nhiều... huyết mạch như vậy, kéo dài hay không, không sao cả... Ở trước khi báo huyết thù của phụ mẫu ta, ta không cần nhắc chuyện sinh con đẻ cái.”

Dừng chút, Phong Hành nhìn về phía Vũ Mục: “Mập mập chết tiệt, người thì sao? Người không cân nhắc một phen?”

Vũ Mục đem viên thuốc trong tay nhét vào trong tay áo, lấy ra mấy giọt sương thu thập ở trên hoa sen linh hồ sân sau, đặt ở ngón tay linh hoạt búng thưởng thức. Qua một lúc, hắn đem mấy giọt sương bạc ném vào mồm, coi như viên đường đồ ăn vặt nuốt xuống.

“Hừ, hừ hừ. Ta nhất định có thể sống sót trở về!” Vũ Mục ngẩng đầu, lẳng lẳng nhìn bầu trời. Qua hồi lâu, hắn mới lặng lẽ nói: “Ài, dù sao, ở trước khi xác nhận ‘nàng’ đã chết, ta sẽ không chạm vào cho dù một sợi tóc một nữ nhân. Nam nhân mà, nói chuyện phải giữ lời!”

“Nàng rất đẹp?” Từ nhỏ đã cùng Vũ Mục hợp tác lưu lẳng ở trên thảo nguyên Trung Lục, Phong Hành biết vương bận trong lòng Vũ Mục.

“Ài, khi đó còn nhỏ, ai biết nàng đẹp không?” Vũ Mục nhún nhún vai, thân thể mập mập nhẹ nhàng nhảy lên, như một con lợn biết bay hướng một tòa nhà ngoài vài dặm rơi xuống: “Nhưng... Nam nhân mà, nói chuyện phải giữ lời, đã nói chỉ cưới nàng!”

Cơ Hạo như con cú mèo, lẳng lẳng ngồi xổm trên nóc một tòa đại điện ngoài vài dặm, hí mắt nhìn Vũ Mục và Phong Hành một đôi hợp tác đáng tin này.

“Nam nhân mà, nói chuyện phải giữ lời. Cho nên, ta nhất định sẽ đem các người còn sống mang về!” Cơ Hạo vuốt ve Nha Công đứng trên vai, ôn hòa cười nói: “Nha Công, mấy ngày nay, người phải chịu chút đau khổ rồi. Chúng ta nhất định phải còn sống trở về!”

Nha Công ngẩng đầu, kêu ‘Quạ quạ’ một tiếng, nhẹ nhàng dùng mỏ mổ mổ tóc mai Cơ Hạo.

Cơ Hạo bay lên trời, vẽ ra một ánh lửa tinh tế, trong chớp mắt đã tới đỉnh Nghiêu Sơn. Hắn nhìn thi thể chín con thượng cổ Tam Túc Kim Ô lơ lửng ở đỉnh

núi, lẳng lặng nhìn bọn nó một lúc, sau đó vung tay, cổ chín con Tam Túc Kim Ô đồng loạt bị xé ra một lỗ hồng, lượng lớn máu Kim Ô màu đỏ vàng bán trong suốt, như lưu ly màu vàng hòa tan mảnh liệt thiêu đốt phun trào ra.

“Nha Công. Lên!” Cơ Hạo bắt lấy Nha Công, một tay túm nó ném về phía Kim Ô tinh huyết phun trào ra.

Đây là Kim Ô tinh huyết thật sự, Cơ Hạo không chỉ áp bách ra máu trong cơ thể Tam Túc Kim Ô, ngay cả cốt tủy cùng sinh khí khổng lồ trong cơ thể bọn nó cũng bức bách ra một bộ phận lớn. Kim Ô tinh huyết dinh dính lơ lửng giữa không trung, ngưng tụ thành một quả cầu máu đường kính vượt qua ba ngàn trượng.

Nha Công ngâm trong quả cầu máu thiêu đốt đó, bị nhiệt độ cao đáng sợ chất chứa trong Kim Ô tinh huyết đốt tới mức da tróc thịt bong, đốt đến mức lông chim màu đỏ vàng toàn thân nó cũng biến thành một đám tro, chỉ để lại thân thể trần trụi không ngừng toát ra lượng lớn bọt máu.

Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Nha Công, chịu đựng, người nhất định có thể trở thành Tam Túc Kim Ô lợi hại hơn so với chín đại gia hỏa này! Thành rắn hay rồng, phải xem chính người có thể chịu đựng qua hay không!”

Cơ Hạo chỉ tay, Thiên Địa Đại Trận chợt vận chuyển, trong hư không tinh thần lực thuộc tính khác đều bị che chắn bên ngoài, chỉ còn lại có toàn bộ tinh thần lực hỏa thuộc tính khắp trời cuồn cuộn như một dòng nước lũ màu đỏ quay cuồng xuống, cuối cùng hội tụ thành một cột ánh sao màu đỏ to bằng vại nước rót vào trong cơ thể Nha Công.

Cơ Hạo muốn đoạt thiên địa tạo hóa, để Nha Công cướp lấy huyết mạch thượng cổ Tam Túc Kim Ô đời thứ nhất, thay da đổi thịt, hóa thân thành Tam Túc Kim Ô sống, hơn nữa là có được huyết mạch Tam Túc Kim Ô nguyên thủy nhất. Loại biến hóa này cần tiêu hao năng lượng khổng lồ, những tinh thần lực hỏa thuộc tính này chính là nguồn suối bổ sung năng lượng cho Nha Công của

Cơ Hạo.

Nha Công đau đến mức khàn giọng gào thét, máu thịt toàn thân không ngừng vỡ ra, sau đó lại ở dưới sinh mệnh lực cường đại của bản thân, tinh thần lực rút vào không ngừng khép lại.

Huyết mạch nó đã sắp chuyển hóa thành huyết mạch Tam Túc Kim Ô, loãng hơn xa so với chín con Tam Túc Kim Ô thái cổ đời thứ nhất, Kim Ô huyết mạch nhỏ yếu. Kim Ô tinh huyết bên ngoài cảm nhận được khí tức huyết mạch trong cơ thể Nha Công, không ngừng ồa vào thân thể nó, nhanh chóng xâm nhập huyết mạch, cốt tủy, cốt cách, kinh lạc, huyết nhục, nội tạng, làn da, ánh mắt, đầu óc... nó.

Khí tức Nha Công đang cấp tốc tăng lên từng đoạn, cường độ thân thể nó, hỏa diễm lực trong cơ thể nó, độ dày của huyết mạch nó, cường độ huyết mạch nó đều đang nhanh chóng tăng lên. Chỗ ngực nó mơ hồ có một đám kim quang quanh quẩn, trong kim quang có thể thấy được một móng vuốt quạ đen sắc bén đang thông thả thành hình.

“Nhịn, Nha Công, sống qua một cửa ải này, người chính là thủy tổ toàn bộ quạ đen trong thiên địa. Đến lúc đó chọn cho người trăm tám mươi vạn con quạ đen cái, muốn béo có béo, muốn gầy có gầy, đen trắng đỏ xanh, tùy tiện người chọn!” Cơ Hạo cảm nhận được Nha Công khôn cùng thống khổ, hần vội nói hươu nói vượn kích thích tinh thần nó, tăng lên ý niệm sinh tồn của nó.

Nha Công hung hăng hướng Cơ Hạo trừng mắt nhìn một cái ——quạ đen, quạ trắng tốt lắm, cái gì quạ đỏ, quạ xanh, trong thiên địa có giống loài như vậy sao?

Thở phì phò từng ngậm từng ngậm, từng ngậm từng ngậm cắn nuốt Kim Ô tinh huyết bên ngoài, theo Kim Ô tinh huyết chảy vào, trước mắt Nha Công hiện lên vô số hình ảnh Kim Ô thái cổ tu luyện, sinh sống, chiến đấu. Nó tự nhiên mà vậy theo những hình ảnh đó, bắt đầu vận chuyển hỏa lực càng thêm mãnh liệt

trong cơ thể nó.

Dần dần, từng cái lông chim màu vàng từ trong cơ thể Nha Công sinh trưởng ra, thân thể nó đang càng lúc càng lớn, khí tức nó càng lúc càng mạnh, trong mồm, trong lỗ mũi nó không ngừng phun ra ngọn lửa dinh dính màu đỏ vàng.

Cái móng vuốt quạ đen kia ở ngực nó cũng mọc ra, ba cái móng vuốt ánh lửa lượn lờ, ngẫu nhiên khép mở móng vuốt một cái va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng leng keng chói tai, như đồ sắt va chạm.

Một cái kén màu lửa đỏ bao lấy Nha Công, Kim Ô tinh huyết lơ lửng trên trời bắt đầu cấp tốc quay quanh cái kén kia xoay tròn.

Cơ Hạo gật gù đầu, trầm giọng nói: “Kế tiếp, Man Man.”

Chương 562: Tiểu Đỉnh Thần Kỳ

Man Man là hậu duệ Thần tộc.

Lúc thái cổ hồng hoang, thần linh đời thứ nhất nguyên thủy nhất hữu hình vô chất, chỉ là đại đạo pháp tắc trong thiên địa cùng thiên địa năng lượng thuộc tính đối ứng ngưng tụ mà thành một mảng ánh sáng, một thân cây, một ngọn núi, một con sông...

Thời gian trôi qua, thiên địa pháp tắc từ hỗn độn mà rõ ràng, từ trôi nổi mà ngưng tụ, thần linh nhất tộc liền dần dần có thân thể thật, tiến tới thông hôn sinh sản với nhân loại, mới có Thần tộc hôm nay.

Kết cấu thân thể hậu duệ Thần tộc và nhân loại giống nhau, chỗ khác nhau duy nhất, là linh hồn cùng nhục thân Thần tộc liền thành một thể, thân thể hao tổn là linh hồn hao tổn, thân thể bị hủy liền là linh hồn bị hủy.

Thần tộc tu luyện cũng khác với nhân tộc. Nhân tộc mới đầu cần cường tráng thân thể, rèn luyện tinh huyết thân thể, dần dần ngưng tụ vu lực. Mà Thần tộc trời sinh đã có thần lực trong cơ thể, thần lực lớn mạnh bản thể sẽ cường đại.

Như Man Man, muốn gia tăng lực lượng của nàng, chỉ cần ở dưới điều kiện tiên quyết thân thể nàng có thể thừa nhận, không ngừng bổ sung thiên địa linh tụy hỏa diễm thuộc tính cho nàng, cường tráng thần lực bốn nguyên của nàng, nàng có thể theo đó trở nên càng ngày càng cường đại.

Nói cách khác —— thần linh tu luyện như nuôi lợn, ăn nhiều, bộ dạng béo thực lực liền càng thêm cường đại.

Có hồ lô luyện đan Huyền Đô đạo nhân đưa tới, Cơ Hạo bảo người đem toàn bộ linh dược hỏa thuộc tính trong kho vơ vét hết, bỏ hết vào trong hồ lô luyện đan. Sau đó hắn đem Thiên Địa Đại Trận toàn lực mở ra, tinh thần lực hỏa thuộc tính đầy trời như thủy triều gào thét rơi xuống, trừ một bộ phận rót vào trong cơ

thể Nha Công, tinh thần lực còn lại ủa hết vào trong hồ lô luyện đan.

Ngay cả trong địa mạch trong lòng đất, thiên địa linh khí thuộc tính khác cũng bị Thiên Địa Đại Trận cắn nuốt hấp thu, chỉ có thiên địa linh khí hỏa thuộc tính hóa thành một cột lửa phóng lên, giống tinh lực màu đỏ rực trên trời rót vào trong hồ lô.

Hồ lô luyện đan màu vàng tím lơ lửng ở trên bình đài giảng đạo bên linh hồ, theo tiếng vang của tinh lực, linh khí gào thét, vô số đạo văn phù lục kỳ dị mặt ngoài hồ lô cấp tốc lóe lên, linh dược hỏa thuộc tính chông chất như núi ở trong hồ lô tan thành nước thuốc, nhanh chóng luyện cùng một chỗ với tinh lực, linh khí, biến thành nửa thể rắn rạng rỡ sáng lên gần như thủy tinh.

‘Ông’ một tiếng vang nhỏ, một đạo văn hiện lên trên hồ lô luyện đan, vô số lá sen màu xanh trong linh hồ theo gió chợp lên, một chút giọt sương bạc bay lên trời, như vô số sao băng rót vào hồ lô.

Cái hồ lô luyện đan này kỳ diệu vô cùng. Nó có thể tự dựa theo hoàn cảnh cùng điều kiện bên cạnh, rút lấy tất cả thành phần có lợi gia nhập trong đan dược, luyện chế ra đan dược tự nhiên sẽ biến ảo khó dò, có được các loại tác dụng thần kỳ.

Cơ Hạo ở trên bình đài đã tọa luyện khí, ngâm vận nguyên thần, sau khi chờ chín ngày chín đêm, trong hồ lô truyền đến một đợt tiếng vang ‘Ong ong’, một làn sương mù màu đỏ từ trong miệng hồ lô phun ra.

Sương mù đỏ xông lên cao mấy chục trượng, dần dần hóa thành một đám cỏ linh chi màu đỏ bao phủ bình đài, mơ hồ có thể thấy được cạnh cỏ linh chi hư ảnh hai con rồng hổ chột lóe rồi biến mất.

Cơ Hạo nhảy dựng lên, túm hồ lô luyện đan nhìn thoáng qua bên trong.

Linh dược hỏa thuộc tính chông chất như núi, vô số tinh lực, linh khí, cộng thêm mười mấy vạn giọt sương bạc của lá sen, cuối cùng luyện ra ba ngàn sáu

trăm viên linh đan màu đỏ to bằng ngón cái.

Những viên linh đan màu đỏ này quay tròn loạn trong ở hồ lô, như vật còn sống và chạm rên luyện lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Leng keng’. Toàn bộ đan dược đều toàn thân đỏ như lửa lại long lanh trong suốt, chỗ trung tâm đan dược một mảng đan văn hình dáng như lửa, như ẩn như hiện thần dị vô cùng.

“Man Man. Man Man!”

Cơ Hạo đem toàn bộ đan dược đều nhét vào trong bình thuốc noãn ngọc chế thành, vội vã tìm tới Man Man đang cùng một con hỏa giao đấu sức, lấy ra một viên thuốc đưa tới bên miệng nàng: “Luyện viên thuốc cho muội, thử xem có hiệu quả gì?”

“Ừ? Cơ Hạo, huynh biết luyện vu dược sao?” Man Man một cước đem con hỏa giao đáng thương kia đạp bay xa mấy trăm trượng, nắm lên viên thuốc nhiệt độ cao bắt đầu chơi đùa. Viên thuốc này chỉ to bằng ngón cái, nhưng mỗi một viên đều nặng tới vạn cân, toàn thân cứng rắn như kim cương, hơn nữa nhiệt độ cực cao, đủ để hòa tan kim loại.

“Nặng như vậy? Cứng rắn như vậy? Có thể ăn sao?” Man Man kinh hãi nhìn Cơ Hạo, nhưng nàng không có chút do dự, vừa kinh hãi nhìn chăm chăm Cơ Hạo, vừa há mồm đem viên thuốc nuốt xuống.

Viên thuốc vào bụng như một dòng lửa, nháy mắt một ngọn lửa dâng trào ở trong bụng Man Man bùng nổ ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Man Man biến thành một mảng đỏ bừng, từng đợt ánh lửa phun ra từ trên người nàng. Cơ Hạo có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức trên người Man Man đang tăng mạnh từng đoạn, đang không ngừng tăng lên.

Bởi vì những giọt sương bạc của sen xanh, những viên thuốc này dược lực bá đạo vô cùng, lại có thể đại bổ tinh huyết.

Dược lực cuồng bạo không ngừng trùng kích va chạm trong cơ thể Man Man, không ngừng tan vào thân thể Man Man, đồng thời thiên địa linh tụy chất chứa trong giọt sương bạc không ngừng chữa trị thương tổn cuồng bạo dược lực tạo thành đối với thân thể Man Man, lại càng không ngừng rèn luyện tinh huyết, tăng lên cường độ thân thể của Man Man.

Toàn thân Man Man mồ hôi như mưa rơi, nàng đột nhiên há mồm, một ánh lửa phun ra xa mấy chục trượng, nơi ánh lửa đi qua, tuyết đọng trên đất hòa tan toàn bộ biến thành hơi nước cuồn cuộn bay lên trời.

“Viên thuốc quá đã nghiệm!” Man Man vui sướng nhìn Cơ Hạo, vươn bàn tay nhỏ cười nói: “Cho thêm mấy viên. Hình như rất lợi hại, ăn nhiều một chút, thời điểm Man Man đi đánh cược với bọn ác quỷ kia, nhất định có thể đập bọn hăn phát khóc.”

Cơ Hạo nhìn Man Man một cái thật sâu, tiểu nha đầu này cũng biết lần sinh tử đổ đầu này không dễ qua sao?

Thật ra tiểu nha đầu này thoát nhìn không tim không phổi, trong lòng nàng đối với rất nhiều chuyện đều phi thường rõ ràng.

Đem toàn bộ viên thuốc đều đặt ở trên tay Man Man, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Được, còn có một năm thời gian, nơi này có ba ngàn sáu trăm viên thuốc, muội mỗi ngày ăn mười viên, phối hợp bản thân muội hằng ngày tu luyện... Chúng ta nhất định sẽ thắng!”

Man Man cười đến mắt cũng híp lại, mắt to biến thành hai vầng trăng đẹp dễ.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh đột nhiên hiện ra thân hình: “Cơ Hạo, nếu người chịu chi, trên người người có một vật có thể ở trong khoảng thời gian cực ngắn khiến tiểu nha đầu này nhanh chóng tăng lên, hơn nữa đối với nàng tương lai đột phá cảnh giới cũng có lợi cực lớn.”

Cơ Hạo hơi sửng sốt, vội vàng truy hỏi: “Cái gì vậy?”

Hư ảnh trầm giọng nói: “Cửu Long Hỏa Châu, đây là thánh binh thiên địa tạo hóa mà thành, bên trong ẩn chứa lực lượng thiên địa tạo hóa, người đem nó nuốt vào, ta giúp người một phen, đem thiên địa tạo hóa lực trong nó tinh luyện ra cho tiểu nha đầu này ăn vào, đại khái nửa năm sau, nàng có hi vọng đạt tới thực lực cấp Vu Đế.”

Cơ Hạo nhìn thoáng qua Man Man, tùy ý tìm cái cơ nhanh chóng rời khỏi, vừa đi, hắn vừa đem Cửu Long Hỏa Châu nuốt vào trong bụng.

Trong bụng Cơ Hạo, chín đám thần viêm năm màu đã hòa hợp một thể, một đám lửa năm màu to bằng đầu người ở trong bụng hắn chột sáng chột tắt, lộ ra một khí tức huyền diệu khó có thể hình dung.

Cửu Long Hỏa Châu bị hắn nuốt vào, hư ảnh đột nhiên khẽ quát một tiếng, đám lửa năm màu đó sáng tắt một phen, cuối cùng ngưng tụ thành bóng dáng một cái đỉnh tròn ba chân mông lung. Nắp đỉnh tròn lặng yên mở miệng, đem Cửu Long Hỏa Châu nuốt xuống.

“Một cái đỉnh? Trong cơ thể của ta, sao có thể có một cái đỉnh?” Cơ Hạo rất hỗn độn ở trong thần hồn không gian rộng to.

Hư ảnh im lặng, sau đó lặng yên tiêu tán, như hắn thành linh đến, lúc hắn đi cũng không lưu lại chút dấu vết.

Chương 563: Vạn Vật Sinh

Cơ Hạo có trái tim cường đại.

Ngũ sắc thần hỏa trong cơ thể vì sao sẽ biến thành một cái đỉnh lớn? Vì sao trong thân thể hắn sẽ có một cái đỉnh lớn?

Hắn đối với vấn đề này cũng chưa truy cứu. Không gian trong thần hồn hắn cũng có thể cất giấu một lão quỷ không biết tên, vèn vèn một cái đỉnh lớn có gì cổ quái? Sau khi hơi kinh ngạc, Cơ Hạo liền thản nhiên tiếp nhận sự thật này.

Đỉnh tròn ba chân toàn thân tròn trịa. Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, thân đỉnh tròn trịa này mang theo một tia ý nhị thái cực chuyển động cuồn cuộn không dứt.

Đỉnh tròn tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng, thân đỉnh mơ hồ có ánh sáng năm màu phát ra. Nhìn kỹ, trên thân đỉnh nho nhỏ to bằng đầu người điêu khắc rồng bay phượng múa, có kỳ lân đuổi mặt trăng, có Thanh Loan múa, càng có khổng tước đại bàng... các chim quý thú lạ ở trong hình sông núi chơi đùa, non, nước, đồi gò, hồ nước, thậm chí tinh tú, mây tía, sấm sét, mưa bụi trên trời... các hoa văn trông rất sống động.

Sau khi Cửu Long Hỏa Châu bị hút vào đỉnh tròn, các hoa văn sông núi, chim quý thú lạ mặt ngoài đỉnh tròn liền sống lại.

Một cái đỉnh tròn nho nhỏ, lại như một tiểu thiên địa thực tế tồn tại, non sông tươi đẹp mê ly động lòng người, các chim quý thú lạ ở một mảnh thiên địa này, giữa non nước tận tình du ngoạn chơi đùa, bốn bề truy đuổi, trong ánh sáng lóe lên lộ ra một sự thần dị không hiểu.

Các tia thái dương tinh hỏa tinh thuần vô cùng từ trong mồm vô số chim quý thú lạ trên đỉnh tròn phun ra, hơi tiếp xúc với thái dương tinh lực trong cơ thể Cơ Hạo, liền nước sữa giao dung hoàn mỹ hóa thành một thể. Bản mạng thái dương tinh lực trong cơ thể Cơ Hạo nhanh chóng tăng cường, nhiệt lực dâng trào thiêu

đốt mạch lạc cùng vu huyết của hắn, cực lực tan rã màng ngăn cách giữa mạch lạc cùng vu huyết.

Mẫu chốt Vu Vương tấn thẳng Vu Đế, là ở đánh tan mạch lạc cùng vu huyết toàn thân, đem thân thể hóa thành một mảng hư không mênh mông.

Cường độ thân thể càng lớn, căn cơ mạch lạc và vu huyết càng hùng hậu, một mảng hư không đó sẽ càng rộng lớn, bản mạng tinh lực có thể cất chứa sẽ càng thêm cường đại. Tương lai sau khi tấn thẳng Vu Đế thực lực sẽ càng mạnh mẽ.

Theo thái dương tinh hỏa không ngừng từ trong đỉnh tròn phun ra, bản mạng tinh lực của Cơ Hạo cấp tốc tăng cường, thái dương tinh lực màu vàng dâng trào như thủy triều, một luồng cạo rửa mạch lạc cùng vu huyết của Cơ Hạo, nhiều điểm huyết quang từ trong mạch lạc, vu huyết phát tán ra, mạch lạc cùng vu huyết dần dần mở rộng. Trong cơ thể coi như có một mảng hư không đang thai nghén biến hóa.

Cùng lúc đó, trong đỉnh tròn cũng có các tia hỗn độn chi khí cực kỳ loãng, thừa thốt hơn xa so với thái dương tinh hỏa vạn lần phát tán ra.

Thân thể Cơ Hạo như sa mạc khô hạn trăm ngàn năm đột nhiên gặp mưa to, tham lam hấp thu một tia hỗn độn chi khí loãng vô cùng này. Chỉ là một chút hỗn độn chi khí cực ít tan vào thân thể, Cơ Hạo đã cảm thấy toàn thân mình nóng bỏng từng đợt, khí huyết tràn đầy trước nay chưa từng có, cường độ thân thể tăng vọt như ngựa hoang thoát cương.

Hoàn thành hấp thu một tia hỗn độn khí, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, lực lượng thân thể hắn ít nhất gia tăng toàn bộ lực lượng của một Vu Vương đỉnh phong bình thường.

“Đây là?” Cơ Hạo có chút kinh hãi không hiểu. Một tia hỗn độn khí này là gì? Vì sao sẽ có hiệu lực cường đại như vậy?

Cửu Long Hỏa Châu còn ở trong đỉnh tròn nung khô tế luyện, cái gọi là một

tia tạo hóa lực kia của hư ảnh còn chưa bị tinh luyện ra, thái dương tinh hỏa còn đang không ngừng từ trong mồm vô số chim quý thú lạ trong đỉnh tròn phun ra, dần dần rót vào bản mạng tinh lực của Cơ Hạo.

Qua đại khái một khắc đồng hồ, lại là một tia hỗn độn khí cực kỳ loãng phát ra. Xám xịt không có bất cứ màu sắc nào, lại như bao dung toàn bộ sắc thái trong thiên địa, nói không rõ thuộc tính, lại như bao hàm toàn bộ thuộc tính trong thiên địa.

Một tia hỗn độn khí này lại bị thân thể Cơ Hạo tham lam hấp thu. Toàn thân Cơ Hạo nóng bỏng, dần tới toát mồ hôi như mưa. Cường độ thân thể hẳn lại tăng lên. Loại biên độ tăng lên này, thậm chí so với Cơ Hạo lúc còn nhỏ, ở Kim Ô lĩnh lần đầu tiên sử dụng Bất Lậu Bồ Thiên Quyết cắn nuốt lượng lớn thịt thú cảm thụ biên độ tăng lên lớn hơn gấp trăm lần.

“Bên người có gì không dùng tới, đều ném vào trong cái đỉnh tròn này đi, có chỗ tốt với người.” Thanh âm hư ảnh ở trong thần hồn không gian lặng yên vang lên: “Về sau có rảnh nếu tiện mà nói, nhớ rõ tùy thời ném mấy ngọn núi lớn vào. Phàm là vật hữu hình vô hình trong thiên địa, nó đều có thể luyện hóa, đều có lợi đối với người.”

Cơ Hạo im lặng, lời này nghe có chút đáng sợ.

Có rảnh nếu tiện mà nói, tùy thời ném mấy ngọn núi lớn vào?

Hắn cười gượng hỏi: “Vậy chờ ta đủ thực lực, có thể ném mấy ngôi sao vào không?”

Hư ảnh cười lên ‘ha ha’: “Chỉ cần chờ người có lực lượng di động tinh tú, tinh tú khắp trời, người ném hết vào, nó cũng luyện hóa được, lợi ích với người sẽ càng lớn! Ô, xem cho kỹ!”

Hư ảnh đột nhiên ngưng ra thân hình, hẳn từ trên đĩa tròn xám xịt kia đứng dậy, hai tay như ôm một cái hỗn độn thái cực, thân hình chậm rãi xoay tròn,

mười ngón kết thành một pháp ấn kỳ dị phong cách cổ xưa. Pháp ấn này thoát nhìn vô cùng đơn giản, nhưng hỗn độn khí ở giữa mười ngón tay hắt lui tới lưu chuyển, lại như bao dung vạn vật, ngay cả cửu đại thực ngôn pháp ấn của Cơ Hạo cũng bị bao dung ở trong.

Một cái ấn quyết này, giống như bao gồm toàn bộ thủ ấn Cơ Hạo biết.

Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn của hắn, các thủ ấn hắn từ chỗ Vũ Dư đạo nhân học được, thậm chí các thủ ấn khi luyện khí độc đáo A Bảo tự mình sáng tạo, đều ở trong một cái pháp ấn này của hư ảnh mơ hồ có thể thấy được.

“Một chiêu này, tên là Vạn Vật Sinh. Mỗi lần cái này đỉnh có hỗn độn khí phun ra khi, người nhớ rõ sử dụng chiêu này, đối với người tương lai có thật lớn hảo chỗ.” Hư ảnh bày ra tư thế này duy trì một đoạn thời gian, sau khi để Cơ Hạo đem nó ghi nhớ chặt chẽ, tùy tay ném ra một khối tài liệu màu sắc hỗn độn.

“Đây là một khối tiên thiên nguyên nhưỡng tinh luyện trong hỗn độn, người dùng ra Vạn Vật Sinh này thử xem.” Thân hình hư ảnh nhiệm nhiệm tản ra, khối tiên thiên nguyên nhưỡng thể tích cực lớn, ước chừng bằng một ngọn núi kia đã mang theo một luồng sáng bị đỉnh tròn nuốt vào: “Thứ ta lưu lại bên người không nhiều, về sau phải dựa vào người tự đưa tài liệu vào trong.”

Trong lòng Cơ Hạo rung động một trận. Hư ảnh đến nay, đã truyền thụ hắn ba chiêu —— Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh.

Khai Thiên đem kỹ xảo vận dụng đến cực hạn, Ích Địa đem bạo lực phát huy đến cực hạn, mà Vạn Vật Sinh lại là cái gì?

Không đợi Cơ Hạo cân nhắc huyền ảo của Vạn Vật Sinh, tiên thiên nguyên nhưỡng sau khi bị đỉnh tròn nuốt vào, nhất thời một đạo hỗn độn khí tức to khoảng bằng cánh tay từ trong mồm một hình rồng bơi lớn nhất khắc trên đỉnh tròn phun ra, ‘Soạt soạt’ bị thân thể Cơ Hạo hấp thu.

Cơ Hạo không dám chậm trễ, vội vàng bày ra tư thế Vạn Vật Sinh, hai tay kết

thành pháp ấn cổ quái kia.

Vì thế toàn thân Cơ Hạo đột nhiên cháy lên lửa lớn hùng hực, một luồng sinh mệnh nguyên năng cường đại khiến Cơ Hạo kinh hồn táng đảm ở trong cơ thể hần phát ra, mạch lạc cùng vu huyết Cơ Hạo như hạt giống nảy mầm đột nhiên cấp tốc sinh trưởng ra.

Mạch lạc to lên, dày lên, vu huyết to lên, dày lên, màng ngăn giữa mạch lạc cùng vu huyết trở nên càng thêm dày nặng.

Cùng lúc đó, Cơ Hạo cảm thấy huyết mạch mới sinh của mình sau khi dung hợp tinh huyết với long phượng cũng xao động hần lên, hỗn độn khí không ngừng bị huyết mạch nuốt, lực lượng thân thể Cơ Hạo tăng vọt, thực lực của hần lại lấy tốc độ kinh người tăng lên.

Thái dương tinh hỏa cuồn cuộn không ngừng từ trong đỉnh tròn phun ra, trong cơ thể Cơ Hạo một mảng bản mạng tinh lực mới sinh vàng chói mắt tại đang cấp tốc thêm vào mạch lạc cùng vu huyết không ngừng mở rộng của hần.

“Vạn Vật Sinh?” Cảm thụ được sinh mệnh khí tức kinh người trong cơ thể, Cơ Hạo lặng lẽ lẩm bẩm một câu.

Chương 564: Tạo Hóa Lực

Cơ Hạo rất biết nghe theo đề nghị hữu ích của người khác.

Cho nên hắn tới ngoài vạn dặm biên giới phía tây Nghiêu Sơn, lựa chọn trên một mỏ tinh kim, một ngọn núi nhỏ cao tới nghìn trượng, chứa lượng lớn tinh kim khoáng thạch. Vòng quanh đỉnh núi vài vòng, cẩn thận cân nhắc một phen thể tích ngọn núi nhỏ, Cơ Hạo tế ra Thiên Địa Pháp Ấn.

Lực tràng kỳ dị dày nặng, dinh dính bao phủ khắp nơi. Thông qua Thiên Địa Pháp Ấn, một phương hư không này của Cơ Hạo, cùng một phương đại địa này liên hệ chột trở nên vô cùng chặt chẽ. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được linh mạch trong lòng đất nhẩy lên, có thể cảm nhận được từng chút thiên địa nguyên khí lưu động trong không khí.

“Lên!” Hai tay kết ấn nhẹ nhàng vung lên, trên Thiên Địa Pháp Ấn một mảng ánh sáng dày nặng hiện lên, ngọn núi nhỏ cao nghìn trượng, nền phạm vi hai mươi dặm này bị cắt đứt tận gốc. Theo tiếng gầm rú trầm thấp, ngọn núi nhỏ này bị Thiên Địa Pháp Ấn mạnh mẽ nhổ lên, lơ lửng ở trên không cách mặt đất trăm trượng.

Nhìn ngọn núi nhỏ này lơ lửng trên không, Cơ Hạo há mồm hít một cái thật sâu.

Hư ảnh đỉnh tròn trong bụng tản mát ra ánh sáng năm màu hơi sáng lên, một lực hút vô hình trào ra, thể tích ngọn núi nhỏ chột thu nhỏ lại, trong chớp mắt đã biến thành to bằng nắm tay, bị Cơ Hạo một hơi nuốt xuống, sau đó nhét vào trong đỉnh tròn.

Hư ảnh đỉnh tròn tựa như lại ngưng thực hơn chút. Ngọn lửa năm màu vờn quanh đỉnh tròn, thái dương tinh hỏa cuộn cuộn không ngừng từ trong đỉnh tròn trào ra, bản mạng tinh lực trong cơ thể Cơ Hạo càng thêm cường đại, thái dương tinh lực màu vàng như thủy triều quay cuồng ở trong mạch lạc cùng vu huyệt.

Qua đại khái một khắc đồng hồ, một luồng hỗn độn khí nhỏ bé như tơ tóc từ trong đỉnh tròn phun ra.

Cơ Hạo bày ra tư thế Vạn Vật Sinh, hai tay kết ấn, sinh mệnh nguyên khí cuộn cuộn từ trong cơ thể nảy sinh, toàn thân Cơ Hạo nóng bỏng, xương khớp trở nên càng thêm chắc chắn dày nặng, cơ thịt trở nên càng thêm mềm dẻo mạnh mẽ, cơ năng toàn thân một lần nữa cấp tốc tăng lên.

Không chỉ có thế. Lúc Cơ Hạo bày ra tư thế Vạn Vật Sinh, trong hư không còn có lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ gào thét hội tụ đến, thân thể hắn như một cái lỗ đen, mỗi tế bào đều đang tham lam cắn nuốt thiên địa nguyên khí, sau đó không ngừng đưa vào trong đỉnh tròn.

Cái giá Vạn Vật Sinh này, chỉ là một tư thế nhìn như đơn giản cùng một pháp ấn kết hợp, lại huyền cơ vô cùng, phát huy ra hiệu lực khủng bố như quỷ thần. Lấy đạo hạnh tu vi Cơ Hạo hiện nay, lấy lực lượng nguyên thần hắn, hắn dốc hết toàn lực hấp thu tốc độ thiên địa nguyên khí, cũng không bằng một phần ngàn thiên địa nguyên khí chủ động đến hiện tại sau khi bày ra cái giá Vạn Vật Sinh!

Hư ảnh truyền thụ một chiêu ‘Vạn Vật Sinh’, thế mà khiến tốc độ tu luyện của Cơ Hạo trực tiếp tăng lên một ngàn lần!

Thiên địa nguyên khí cuộn cuộn gào thét ập tới, thân thể Cơ Hạo cũng bị thiên địa nguyên khí hung dữ làm căng lên đau đớn khó chịu, trên làn da càng nứt ra vết máu nhỏ bé, có giọt máu nhỏ bé thấm ra. Ở bên cạnh hắn, thậm chí có một quang màu đen mờ nhạt xuất hiện, đây là toàn bộ ánh sáng cùng nhiệt độ còn có thiên địa nguyên khí bên cạnh hắn đều bị cắn nuốt hết mà tạo thành dị tượng.

“Tư thế thật biến thái!” Cơ Hạo kinh hãi thu hồi tư thế Vạn Vật Sinh, nếu không phải cường độ thân thể hắn có hạn, nếu cường độ thân thể hắn còn có thể cường hãn chút nữa, tốc độ hắn hấp thu thiên địa nguyên khí còn có thể nhanh hơn một ít!

Làm hẳn càng thêm kinh hãi là, một chiêu Vạn Vật Sinh gia tăng thật lớn khí tức tinh huyết của hẳn, tăng cường sinh mệnh nguyên khí của hẳn, tinh nguyên cuộn cuộn không ngừng bị nguyên thần nuốt, nguyên thần Cơ Hạo ở trong một khắc đồng hồ ngắn ngủn đã tăng một mảng lớn, hầu như có thể so với thành tựu hẳn ngày thường khổ tu non nửa tháng.

Ngàn lần tốc độ tu luyện!

Không đề cập tới cảm ngộ với thiên đạo pháp tắc, Cơ Hạo sau khi từ chỗ hư ảnh học được một chiêu Vạn Vật Sinh, đơn thuần pháp lực tu vi nguyên thần hẳn ít nhất tăng lên một ngàn lần, một năm khổ tu đã tương đương thu hoạch ngàn năm trước kia.

Càng không cần nói lợi ích lực lượng thân thể cùng bản mạng tinh lực của hẳn thu được!

“Này, lão gia hỏa, người rốt cuộc là ai?” Cơ Hạo kiềm chế không được lòng hiếu kỳ, lại ở trong thần hồn không gian rộng to.

Hư ảnh không hé răng, trong thần hồn không gian xám xịt thanh khí quanh quẩn, chỉ có nguyên thần Cơ Hạo cô đơn lơ lửng ở trong hư không.

Khẽ thở dài một hơi, Cơ Hạo đem lực chú ý đặt ở trên đỉnh tròn trong bụng, Cửu Long Hỏa Châu đã bị triệt để tiêu hóa, nay trong đỉnh tròn chỉ để lại một mảng vàng sáng nhợt nhạt to bằng trứng chim, màu sắc nháy mắt thiên biến vạn hóa, nói không nên lời rốt cuộc là màu sắc gì, nhìn như cực kỳ thanh linh trôi nổi.

Đây là tạo hóa lực!

Tạo hóa lực huyền ảo vô cùng, bí ẩn không thể nói, tẩm bổ thiên địa vạn vật, dựng hóa thiên địa vạn vật, vạn vật dựa vào nó tồn tại.

Thần thức Cơ Hạo ở trên tạo hóa lực chuyển động hồi lâu, nhưng chưa có bất

cứ phát hiện nào, cái này như là một mảng ánh sáng mờ nhạt, ngoài ra trông không một vật. Nhưng trong lòng Cơ Hạo hiểu, hư ảnh đã nói tạo hóa lực này rất khá, như vậy nó nhất định rất được.

Trầm mặc một phen, đem hỗn độn khí tức sau khi ngọn núi nhỏ kia bị luyện hóa sinh ra triệt để tiêu hóa dung hợp, đại khái một ngọn núi nhỏ như vậy cung cấp cho Cơ Hạo lực lượng thân thể tương đương với một Đại Vu bình thường!

Cơ Hạo hóa thân một ánh lửa, nháy mắt vạn dặm quay trở về Nghiêu Sơn thành.

Thần thức đảo qua phủ đệ Nghiêu Bá, Cơ Hạo tìm được Man Man đang ở sân sau phủ đệ, xách hai thanh đại chuỳ hướng Chúc Dung Long đập loạn.

Cơ Hạo dùng lượng lớn linh dược hỏa thuộc tính luyện chế thành linh đan, Man Man sau khi dùng những linh đan này hỏa khí toàn thân tăng vọt, lực lượng cũng đang tăng vọt, vì thích ứng lực lượng tăng vọt, thực chiến là biện pháp tốt nhất.

Chúc Dung Long đáng thương xách một cây trường kích so chiêu cùng Man Man, mặc cho Man Man điên cuồng tấn công, hãn chỉ bị động chống đỡ. Hai thanh đại chuỳ nện ở trên trường kích của Chúc Dung Long, nổ vang kinh thiên động địa chấn động trong linh hồ ở bên tạo nên vô số gợn sóng.

Cơ Hạo đứng giữa không trung hít một hơi thật sâu, sau đó phun ra một luồng khí dài.

Một đạo tạo hóa lực đó nhất thời hóa thành nhiều điểm linh quang, vô thanh vô tức từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng rơi ở trên người Man Man, nhanh chóng hòa hợp một thể với thân thể nàng.

Từng đạo khí tức huyền diệu tuyệt không thể tả không ngừng từ trong cơ thể Man Man trào ra, Man Man đột nhiên sững sốt, Chúc Dung Long so chiêu với nàng cũng kinh hãi nhìn về phía Man Man. Theo tạo hóa lực không ngừng dung

nhập trong cơ thể Man Man, trên làn da Man Man từng ánh lửa không ngừng sáng lên, vô số tiên hậu thiên hỏa diễm thần văn, thần phù đại biểu các loại thuộc tính trong thiên địa không ngừng thoáng hiện.

Trong linh hồ một cột nước màu tím bay lên, lay động lao về phía Man Man, nhanh chóng dung nhập thân thể Man Man.

Man Man dứt khoát nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi xuống đất.

Nàng không biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng truyền thừa đến từ trong huyết mạch nói cho nàng, đây là một phần tạo hóa to lớn.

Nếu là có ai có thể thấy rõ biến hóa trong cơ thể Man Man, thì có thể phát hiện, từ cốt tủy đến xương, từ kinh lạc đến máu thịt, trong mỗi một giọt máu, mỗi một tế bào, đều có vô số thần văn, thần phù nhỏ bé dày đặc không ngừng nảy sinh.

Các thần văn thần phù này đại biểu huyền bí sâu nhất của ‘Hỏa diễm nhất đạo’ trong thiên địa, đại biểu bí mật cuối cùng của ‘Hỏa diễm pháp tắc’ trong thiên địa, theo những thần văn, thần phù này không ngừng tràn ra, khí tức Man Man càng lúc càng mạnh, nhiệt độ ngọn lửa trên người cũng càng lúc càng cao.

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn Man Man. Hắn hài lòng gật gật đầu, viên Cửu Long Hỏa Châu này trả giá là xứng đáng.

Hai tay kết ấn nhẹ nhàng vung, Thiên Địa Đại Trận phát ra một đạo tinh quang lấp lánh, đem Man Man bảo hộ ở trong.

“Hiện tại, đến lượt Thiếu Ti.” Cơ Hạo trầm trầm: “Phải nghĩ cách, để lực lượng của Thiếu Ti cũng tăng lên.”

Chương 565: Bốn Phía Mua

Chỗ sườn núi Nghiêu Sơn, dưới mấy gốc cổ tùng, Cơ Hạo và Thiếu Ti cách một cái bàn trà gốc cây cổ thụ chế thành ngòai đối diện. Một cô hầu gái nhỏ nhắn xinh đẹp ngòai ở bên bàn trà, thật cẩn thận hầu hạ một bộ đồ uống trà.

Cơ Hạo tự mình chọn bùn nhỏ nhuyễn vô cùng tốt, dùng bột phấn vài loại khoáng thạch màu sắc tươi đẹp điều chế thành đồ men sứ, dựa theo thủ pháp kiếp trước chế thành đồ uống trà bằng sứ trơn bóng như gương, mỏng như tờ giấy, màu tươi đẹp mà tinh thuần, đặt ở kiếp trước cũng là trân phẩm hiếm thấy, ở thời đại này càng là mặt hàng quý hiếm độc một phần khai thiên tích địa.

Lúc này cao tầng nhân tộc, sử dụng phần nhiều là dụng cụ vàng, ngọc, đồng xanh..., con dân bình thường sử dụng phần nhiều là đồ gốm, đồ gỗ, đồ đá thô lậu, đồ sứ Cơ Hạo chế ra thật sự là chỉ một nhà này có không có chi nhánh khác.

Tiểu thị nữ cẩn thận phân biệt rót một ly trà cho Cơ Hạo cùng Thiếu Ti, tùy tay ở trong nước trà nhỏ hai giọt sương bạc thu thập trên sen xanh của linh hồ. Từng làn hương thanh nhã tản ra, làm người ta vui vẻ thoải mái trong đầu cũng trống trải.

“Thật tốt.” Thiếu Ti đoan trang đặt chén trà ở trên bàn trà, cười tủm tỉm vui vẻ gật đầu: “Thật tốt, thật đẹp, so với đồ ngọc càng hơn một phần tinh xảo đẹp đẽ. Nếu có thể nung lượng lớn mà nói, một bộ đồ trà như vậy, đặt ở Bồ Phán cho dù là định giá một vạn ngọc tệ cũng có thể bán được.”

“Chờ chúng ta trở về, là có thể nung lượng lớn.” Cơ Hạo cười hướng một ngọn núi phía nam chỉ chỉ: “Trên ngọn núi đó có bùn đất vô cùng tốt, chỉ cần tiêu phí một chút nhân công, là dễ dàng chế thành.”

Hai tay Thiếu Ti bưng chén trà, rất cẩn thận hút một ngụm nước trà, sau đó đôi mắt cũng nhắm lại, giống như một con mèo con lười biếng.

Gió lớn vượt núi mà đến, hất lên mái tóc dài của Thiếu Ti, lọn tóc trên trán nàng bay lên, lộ ra một mảng trán mịn cùng một tầng lông tơ nhỏ bé trên tóc.

“Trà cũng tốt. Các đại nhân Bồ Phán, pha trà như canh đậm đặc, không dễ uống như trà của chúng ta.” Thiếu Ti bĩu môi, cười ha ha nhìn Cơ Hạo, trong ánh mắt một mảng dịu dàng mờ mờ chột lóe mà qua. Nàng từng uống trà ở trong nhà Tự Hi, nước trà nhà Tự Hi như nàng đánh giá, thật sự đun như canh đậm đặc, hoàn toàn không phải loại hương vị làm thể xác và tinh thần người ta nhẹ nhàng khoan khoái trước mắt.

“Về sau Nghiêu Bá lĩnh chúng ta sẽ có thêm một phần đặc sản. Đồ sứ này sao, chung quy dễ bán.” Cơ Hạo cười nhìn Thiếu Ti, ôn hòa nói: “Chỉ cần chúng ta có thể bình an từ nơi đánh cược trở về.”

Mắt Thiếu Ti nheo thành một đường. Nàng nhìn hướng dưới núi. Ở ngoài Nghiêu Sơn thành, mơ hồ có thể thấy được chung quanh từng thành trại cùng thôn xóm đều có lượng lớn con dân lãnh địa đang hoạt động, bọn họ đang chặt củi vận chuyển về thành trại, trời rét, củi tiêu hao rất lớn.

“Mùa đông này, trong lãnh địa lại có hơn một ngàn một trăm vạn đũa nhỏ chào đời.” Ngữ khí Thiếu Ti trở nên càng thêm nhu hòa, ấm áp: “Một năm lại một năm, lãnh địa chúng ta cũng sẽ càng ngày càng nhiều người. Nghiêu Bá lĩnh sẽ càng ngày càng cường đại. Chúng ta khẳng định có thể bình an trở về.”

Ngón tay Cơ Hạo gõ gõ bàn trà, ngữ khí hần hoi, rất nghiêm túc nói với Thiếu Ti: “Cho nên, thực lực của muội phải nhanh chóng nâng lên. Thái Ti đã là Vu Vương, muội, còn có Vũ Mục, Phong Hành, phải mau chóng tăng lên thực lực.”

Thiếu Ti nhắm mắt, trên người có một tầng ánh sáng trắng mờ mờ lóe lên.

Huyền Minh nhất tộc, lại gọi là U Minh nhất tộc, bọn họ giống người lại không phải người, giống thần không phải thần. Trời sinh có thể câu thông tất cả quỷ thần trong thiên địa, thậm chí bọn họ mới chào đời, đã có thể cảm nhận

được khí tức các sinh linh cường đại thời thái cổ hồng hoang đã ngã xuống, từng mạnh mẽ một thời, từ trong minh minh đem bọn họ triệu hồi ra, mượn lực lượng cường đại đáng sợ của bọn họ.

Khác với công pháp tu luyện nhân tộc hiện tại lưu hành, tộc nhân Huyền Minh nhất tộc căn bản không cần tu luyện, cũng không cần mượn dùng ngoại vật, theo bọn họ không ngừng trao đổi với các tồn tại mạnh mẽ trong minh minh, không ngừng mượn lực lượng bọn họ, giết chóc càng nhiều, hiến tế càng nhiều, thực lực của bọn họ sẽ tự nhiên mà vậy theo đó tăng cường.

Như Thái Ti. Ngọc Long Hà Bá mang theo thủy quân sông Hoài công thành, hãn triệu hồi ra tồn tại đáng sợ trong minh minh giết chóc vô số, cắn nuốt linh hồn cùng tinh huyết vô số Thủy tộc, tồn tại đáng sợ đó trong minh minh cảm thấy vô cùng hài lòng đối với Thái Ti ‘hiến tế’, lập tức đem tiềm lực thân thể Thái Ti tăng lên tới một trình độ cực mạnh, càng trực tiếp khiến Thái Ti có được lực lượng Đại Vu đỉnh phong.

Sau đó Thái Ti liền khó hiểu đột phá đến Vu Vương cảnh, hơn nữa ở trong Vu Vương cũng được tính là một loại cực kỳ cường hãn.

Nhưng người muốn Thái Ti tự mình nói hãn rốt cuộc là đột phá như thế nào, thăng cha hồ đồ này khẳng định không thể giải thích, dù sao hãn cứ như vậy có được lực lượng cấp Vu Vương.

“Muốn nhanh chóng có được lực lượng mà nói... Có lẽ sẽ quá...” Thiếu Ti có chút do dự nhìn Cơ Hạo.

“Huyết tế sao?” Cơ Hạo gắt gao đuổi theo toàn bộ ý niệm của Thiếu Ti. Vu Điện đối với Huyền Minh nhất tộc ghi lại cực ít, chỉ có một chút ghi chép rải rác. Nhưng Cơ Hạo từ chỗ Chúc Long Quỹ chiếm được rất nhiều tin tức, về Huyền Minh nhất tộc, về lực lượng thần kỳ của bọn họ, về nguồn gốc lực lượng bản thân bọn họ.

Nhìn thấy Cơ Hạo đã nói ra nỗi lo của mình, Thiếu Ti rất nghiêm túc gật gật

đầu: “Tộc muội, nếu trả giá lượng huyết tể khổng lồ khiến những tồn tại đã ngã xuống kia hài lòng, chúng ta sẽ cực nhanh có được lực lượng to lớn. Nhưng, huyết tể loại chuyện này...”

Cơ Hạo bưng chén trà, cười uống một hơi cạn sạch: “Chỉ cần không phải huyết tể nhân tộc, thật ra cũng không cần thiết quá có cảm giác tội ác nhỉ? Bọn dị tộc ác quỷ đó, giết bao nhiêu thật ra cũng không tính là tội. Được rồi, chuyện này giao cho ta, muội đến lúc đó chủ trì huyết tể là được.”

Đơn giản là hiến tể tinh huyết và linh hồn, nếu vì lực lượng mà giết chóc lượng lớn nhân tộc, loại chuyện này Cơ Hạo cũng không cách nào tiếp nhận. Nhưng nếu là huyết tể bọn dị tộc ác quỷ kia mà nói, Cơ Hạo hoàn toàn không có chút áp lực tâm lý.

Chưa từng thấy một trận chiến ở vịnh Ác Long, Cơ Hạo giết nhiều dị tộc như vậy, thiên đạo còn giáng xuống vô lượng công đức sao?

Sáng sớm hôm sau, Chúc Dung Long bọn tám đại Vu Đế liền mang theo mười mấy vạn tinh nhuệ vội vàng chạy đi Bồ Phản, vu tinh, tinh kim, mỹ ngọc... các tài vật trong kho phủ đệ Nghiêu Bá bị cầm đi chín thành.

Mùa đông là mùa ế hàng của giao dịch nô lệ ở Bồ Phản, trong kho chợ nô lệ Bồ Phản, vô số nô lệ bị nuôi nhốt như súc vật, lẳng lặng chờ đợi hộ khách sau đầu xuân tới cửa. Lúc này nô lệ trên chợ Bồ Phản, giá so với ngày thường ít nhất thấp hơn ba thành.

Đám người Chúc Dung Long gõ mở vài nơi buôn nô lệ lớn nhất Bồ Phản, đồng lớn ngọc tể, vu tinh, mỹ ngọc, tinh kim các thứ nện ở trước mặt bọn họ, từng đội nô lệ dị tộc bị áp giải rời khỏi phòng kho, bị đám người Chúc Dung Long nâng lên mây lửa mang theo, cuồn cuộn hướng Nghiêu Sơn chạy đi.

Chiến sĩ Già tộc cường đại, phó binh Ám tộc tinh nhanh dũng mãnh, nô lệ tinh quái lú rú như vô số con gà mái già kêu loạn, vô số nô lệ dị tộc bị áp giải đến ngoài Nghiêu Sơn thành, cứ như vậy thẳng tắp đứng ở nơi hoang dã ngoài

thành.

Một tòa tế đàn nho nhỏ đứng sừng sững ở nơi hoang dã, Cơ Hạo đã tự tay chém giết một con hung thú cấp Vu Vương, hiến tế ở trên tế đàn.

Chương 566: Ti Mệnh

Ngoài Nghiêu Sơn thành, đông tây nam bắc bốn phương hướng, đều có mấy vạn chiến sĩ võ trang hạng nặng trận địa sẵn sàng.

Trát Mộc thống lĩnh hơn ba mươi vạn tinh nhuệ, lãnh khốc mang theo một tia kiêu căng nhìn nô lệ dị tộc bị vây. Các cường giả Già tộc từng cao cao tại thượng, mà hãn từng khúm núm nịnh bợ đối với bọn họ; các phó binh Âm tộc làn da đen sì, bắt nguồn từ cùng huyết mạch với hãn; còn có các nô lệ tinh quái làn da màu sắc rực rỡ, mang theo lượng lớn lổm đổm.

“Một đám không biết chết sống, bọn hãn xứng đáng trở thành tế phẩm của chủ nhân vĩ đại!” Đối với này muốn đem bị hiến tế xui xẻo đàn, tâm tư Trát Mộc và toàn bộ chiến sĩ Âm tộc thủ hạ của hãn đều giống nhau như đúc.

Không có thương hại, không có đồng tình, không có cho dù một tia không đành lòng.

Dùng câu không thỏa đáng thế nào mà nói, Âm tộc chủng tộc đáng buồn này, bọn họ chính là chó săn thuần phục, thuận theo và kính cẩn đã khắc vào sâu trong huyết mạch bọn họ. Cho dù trong chiến sĩ bị vây có hơn một nửa bộ dạng giống bọn họ như đúc, nhưng chó săn chưa bao giờ đem mình cùng sói hoang coi là sinh vật cùng loại.

“Quá ngu.” Trát Mộc vuốt ve giáp ngực điêu khắc hoa văn tinh xảo đẹp đẽ, mang theo một tia cười trào phúng cười nói với mấy tướng lĩnh Âm tộc bên người: “Bọn hãn nên quỳ xuống hướng chủ nhân vĩ đại nguyện trung thành, nói không chừng bọn hãn còn có vài phần cơ hội sống sót.”

Các tướng lĩnh Âm tộc đều nhếch miệng cười to, trong lòng bọn họ tràn đầy đắc ý và kiêu ngạo. Bọn họ là nô bộc của Nghiêu Bá tôn quý, mà những kẻ xui xẻo kia và bọn họ cùng màu da, cùng huyết mạch lại là tế phẩm đáng thương, cái này đủ làm bọn họ kiêu ngạo!

Lão quái vật Chúc Long Quỹ bưng một bình rượu lớn, xa xa ngồi xồm trên tường thành Nghiêu Sơn thành nhìn các nô lệ bị vây nhốt kia. Hắn uống từng ngụm rượu nhỏ, rất tò mò lăm lăm: “Cơ Hạo tiểu tử này, mua nhiều nô lệ như vậy... sẽ không là muốn làm loại chuyện đó chứ?”

Tự Văn Mệnh cũng bưng một bình rượu lớn, ngồi ở trên một bức tường thành ngắm nhìn các nô lệ xa xa lạnh nhạt, chết lặng. Hắn trút một ngụm rượu lớn, hào khí can vãn cười to lên: “Dị tộc. Dị tộc chết rồi mới là dị tộc tốt nhất. Thật ra ta vẫn không đồng ý dùng dị tộc làm nô lệ, tốt nhất đem bọn hắn tiêu diệt toàn bộ mới tốt. Cơ Hạo thật ra làm hay lắm!”

Chúc Long Quỹ và Tự Văn Mệnh đều chạy tới xem náo nhiệt.

Cơ Hạo xuất động tám đại Vu Đế của Chúc Dung Long, hầu như vết sạch thị trường nô lệ Bồ Phán, chuyện này không lớn cũng không nhỏ, đủ để kinh động Chúc Long Quỹ cùng Tự Văn Mệnh tin tức linh mẫn. Bọn họ cũng đều biết chi tiết của hai huynh muội Thái Ti, Thiếu Ti, biết bọn họ là huyết mạch của Huyền Minh nhất tộc hầu như diệt sạch, Cơ Hạo muốn làm cái gì bọn họ cũng đoán được vài phần.

Cho nên bọn họ chạy tới, muốn chính mắt thấy sự thần bí cùng đáng sợ của Huyền Minh nhất tộc trong truyền thuyết.

Chúc Long Quỹ là thuần túy muốn xem náo nhiệt, con người già rồi, không hiểu sao có thêm một phần tò mò. Mà Tự Văn Mệnh còn mang đến vài đại vụ sự tâm phúc, hắn chuẩn bị đem quá trình huyết tể của Huyền Minh nhất tộc ghi lại đầy đủ, cất vào bí điển Vu Điện để cho người sau này tham khảo.

Hai người nhìn từng đội nô lệ bị áp giải tới, mặt không biểu cảm đứng ở trong gió lạnh heo hắt.

Bỗng chợt, Chúc Long Quỹ dùng sức vỗ vỗ tường thành dưới chân: “Thành này... Không ngờ được đám gia hỏa kia ngay cả bảo bối áp đáy hòm của thiên đình cũng dám lấy ra buôn bán? Xem ra, thượng cổ thiên đình thật sự triệt để lui

bại rồi.”

Tự Văn Mệnh có chút lo lắng ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời: “Hoàn toàn không khống chế được rồi sao? Cần phải thêm nhân thủ giám thị thiên đình, bằng không nếu đám gia hỏa kia thật sự rối loạn, sẽ có phiền toái rất lớn.”

Hơi do dự, Tự Văn Mệnh quay đầu nhìn nhìn Nghiêu Sơn thành mây khói quay quanh, dạt dào hứng thú cười nói: “Cũng không biết Cơ Hạo kiểm được trận đồ của thiên đình chưa? Thực muốn xem toàn cảnh Thiên Địa Đại Trận thượng cổ trấn áp thiên địa một phen, có thể thu nhận sử dụng vào Vu Điện thì càng tốt.”

Hai người ở đây người một lời ta một câu lăm băm, bên kia Cơ Hạo đã dùng máu tươi hưng thú cấp Vu Vương nhuộm đỏ tế đàn.

Tế đàn do cốt cách không biết tên chế thành phát ra tiếng vang ‘ken két’, như vật còn sống đem máu thú của hưng thú cắn nuốt hết, chưa lưu lại chút nào.

Từng làn âm phong chảy xiết, như con dao nhỏ sắc bén xuyên thẳng vào xương tủy từ trong lòng đất gào thét lao ra. Từng làn âm phong xoay vòng xông lên trời cao, nhất thời ráng hồng trên trời cấp tốc xoay tròn. Sau vài nhịp thở ngắn ngủn, bầu trời liền che kín mây xoáy rậm rạp to nhỏ như con mắt. Mây xoáy cấp tốc xoay tròn ma sát không khí, phát ra tiếng gào khóc thảm thiết bén nhọn.

Cơ Hạo bỏ lại hắc thạch tế đao trên tay giết chết hưng thú, sải bước lui về phía sau.

Thiếu Ti từ từ tiến lên, đứng ở trước tế đàn niệm tụng bí chú trong huyết mạch Huyền Minh nhất tộc truyền lưu đời đời. Một đạo bạch quang minh mờ mờ bao phủ thân thể nàng, ở phía sau nàng, một bóng người thật lớn nhưng cực kỳ ảm đạm dần dần hiện lên.

Cơ Hạo hướng bóng người xám trắng kia nhìn thoáng qua, nhất thời cảm thấy

nguyên thần dao động một phen, nguyên thần thiếu chút nữa bị một lực lượng đáng sợ trực tiếp rút ra. Hắc vội cúi đầu, ngằm vận mật chú chân ngôn trấn áp tâm ma, xua tan tà ma Vũ Dư đạo nhân truyền thụ trấn áp tâm thần.

Một đạo thanh quang từ trên người Cơ Hạo trào ra, như một tòa bảo tràng thiêu đốt vờn quanh toàn thân. Trong thanh quang mơ hồ có thể thấy được hoa sen đạo ấn như ẩn như hiện, Cơ Hạo lại ngẩng đầu lên, kiên định nhìn hướng hư ảnh to lớn đó.

Một lần này, nguyên thần Cơ Hạo lù lù bất động, chắc chắn ổn định như ngọn núi lớn.

Hư ảnh đó cảm nhận được ánh mắt kiên định như núi của Cơ Hạo, hắc lặng yên cúi đầu hướng Cơ Hạo nhìn thật sâu. Đôi mắt Cơ Hạo tỏa ánh vàng, trong ánh vàng mơ hồ có thể thấy được chín chân ngôn pháp ấn hướng vào phía trong hợp lại, chín pháp ấn hợp nhất, chợt ngưng tụ thành hư ảnh một đại phủ nhỏ nhỏ chợt lóe qua.

Hư ảnh hơi sững lại, sau đó một thanh âm rất rõ ràng vang lên ở trong lòng toàn bộ mọi người: “Tên ta, Tì Mệnh!”

Thiếu Tì kinh hãi ngẩng đầu, hành động quái dị của hư ảnh thiếu chút nữa cắt ngang tiếng chú ngữ của nàng.

Các tồn tại mạnh mẽ này ở lúc thái cổ hồng hoang đã ngã xuống, nhưng có được uy năng khó lường, hơn nữa mơ hồ hòa hợp với thiên địa đại đạo, bọn họ tuy ngã xuống, nhưng mảnh vỡ lạc ấn tồn tại của bọn họ vẫn lưu động trong thiên địa.

Chỉ cần nắm giữ bí chú đối ứng, có thể đem bọn họ từ trong thời gian trôi đi đánh thức, hiến cho bọn họ đủ tế phẩm, có thể kích phát thiên địa pháp tắc đối ứng bọn họ mượn lực lượng mạnh mẽ của bọn họ. Nhưng các tồn tại này không có thực thể, cũng không có linh trí, chỉ là mảnh vỡ lạc ấn tàn phá mà thôi, trên thực tế người có thể nói bọn họ không tồn tại, bọn họ chỉ là đem hình bóng quá

khứ chiều tới.

Huyền Minh nhất tộc truyền thừa vô số năm tháng, chưa từng biết, các thượng cổ ma thần đã quên đi toàn bộ, mất đi toàn bộ này, lại sẽ hưởng một ‘con kiến nhỏ bé’ chủ động báo ra ‘tên thật’ của bản thân!

Cơ Hạo thì hướng hư ảnh thật lớn chấp tay hành một lễ, rất tôn trọng, thậm trọng hướng hẩn hành một lễ: “Ti Mệnh đại nhân! Hôm nay, làm phiền rồi.”

Hư ảnh không nhúc nhích, thân hình vẫn phiêu hốt mơ hồ như sương mù, nhưng mọi người đều mơ hồ cảm thấy, vị tồn tại tên là Ti Mệnh này tựa như cười cười.

“Hiển tế!” Cơ Hạo hơi kinh ngạc, nhưng hẩn vẫn hung hăng hạ lệnh!

“Hiển tế!” Trát Mộc cất tiếng rống to, ba mươi vạn sĩ tốt tinh nhuệ bốn phương tám hướng đồng thời rút binh khí, lớn tiếng hò hét hưởng vô số nô lệ tụ tập ở trong vòng vây xung phong.

Tiếng dây cung chấn động ‘Ong ong ông’ như cơn lốc nổi lên từ đất bằng, vô số mũi tên như trời sập, đứng mũi chịu sào rơi vào trong đội ngũ nô lệ.

Chương 567: Ân Trạch Có Thể Đạt Được

Thái cổ ma thần, lại được xưng là hồng hoang cổ ma thần.

Bọn họ sinh ở trước khai thiên tích địa, có được lực lượng thần bí nhân loại hiện nay không thể tưởng tượng, mạnh mẽ mà không ai bì nổi, từng hoành hành nhất thời.

Sau khi thiên địa mở, các ma thần này bởi vì các loại nguyên nhân lần lượt ngã xuống, nhưng bọn họ lúc còn sống thực lực quá mức cường hãn, bản thân để lại dấu ấn ở trên thiên địa đại đạo quá mức ngoan cố, bọn họ sau khi ngã xuống dấu ấn tồn tại vẫn giữ lại ở trong minh minh.

Nếu có ai có thể nắm giữ tên thần của bọn họ, có được lực lượng dao động phù hợp với bọn họ, thông qua một số nghi thức thần bí nào đó hướng họ hiến tế, có thể thu hoạch bọn họ tặng lại lực lượng.

Linh hồn, tinh huyết, nhất là linh hồn cùng tinh huyết sinh mệnh thể cao cấp sau khi bị dấu ấn các ma thần đó lưu lại hấp thu, sẽ làm dấu ấn không được đầy đủ của bọn họ bổ sung năng lượng, thậm chí dần dần bổ toàn dấu ấn tồn tại của bọn họ.

Có truyền thuyết, nếu hiến tế linh hồn và tinh huyết đủ số lượng, các ma thần đó trong tương lai sẽ có một ngày nào đó tái hiện nhân gian!

Đã trải qua một lần tai ương ngã xuống, thấm nhuần đại khủng bố giữa sinh tử, từ lĩnh vực minh minh tử vong đó giãy dụa quay về nhân gian này, những ma thần này hẳn có được lực lượng càng thêm mạnh mẽ, càng thêm thần bí không lường được, bọn họ thậm chí có thể đạt tới cảnh giới cực cao nào đó không thể tưởng tượng, bọn họ lúc còn sống cũng không thể phỏng đoán.

Từng đám đông chiến sĩ Già tộc bị vu chú giam cầm, không sức phản kháng rú thảm ngã xuống ở trong tên như mưa; từng đại đội phó binh Âm tộc bị binh

khí đồng tộc chém máu tươi văng khắp nơi, bọn họ bị chém máu thịt bay tứ tung, mỗi người giãy dụa ở trên đất lăn lộn gào thét; vô số nô lệ tinh quái lăn lộn khắp mặt đất hoảng sợ rống to kêu to, bọn hắc tuyệt vọng khóc rống lên, khàn giọng kêu rên cầu xin tha thứ, sau đó bị vô số trường thương đại kích đâm xuyên qua thân thể.

Từng mảng nô lệ bị chém giết ngay tại chỗ, Trát Mộc mang theo một mũi trọng kỵ binh lui tới xung phong ở trong đội ngũ nô lệ rậm rạp, mấy vạn trọng kỵ mỗi một lần xung phong, đều có hơn mười vạn nô lệ không có sức phản kháng đầm máu ngã xuống đất.

Nghiêu Bá dẫn chiến sĩ tinh nhuệ từ bốn phương tám hướng vây kín, bọn họ cất bước chân chinh tề, như con rồng chiến đấu lạnh lùng vô tình vung binh khí trên tay, tận tình thu gặt sinh mệnh các nô lệ đó.

Từng mảng lớn máu tươi từ trong cơ thể các nô lệ sinh mệnh lực tràn đầy kia phun ra, máu bắn tung tóe còn chưa kịp rơi xuống đất, đã bị từng cơn gió xoáy chảy xiết cuốn lên. Từng cơn gió xoáy màu máu đứng sừng sững ở giữa thiên địa, Ti Mệnh lơ lửng ở phía sau Thiếu Ti hít một hơi thật sâu, sau đó vô số cột máu đều hướng trong miệng của hắn chui vào.

“Ta tên Ti Mệnh, chương sinh tử, chủ họa phúc, chủ trì lực lượng dịch bệnh, thống lĩnh tất cả âm hồn.” Ti Mệnh vừa cắn nuốt từng ngụm từng ngụm tinh huyết trong cơ thể các nô lệ kia phun ra, vừa cúi đầu, thâm trầm nhìn Cơ Hạo: “Nhớ kỹ tên ta, cho dù ta đã ngã xuống, sẽ có một ngày, người có lẽ sẽ cần lực lượng của ta!”

Vô số bóng người mờ mờ lung mờ mờ thường mơ hồ có thể thấy được từ trong thi thể các nô lệ ngã xuống đất bay lên, Ti Mệnh vui vẻ há mồm hít một hơi thật sâu. Các bóng người mơ hồ bất định đó cũng nhanh chóng dung nhập thân thể hắn.

Thân hình màu xám trắng như hơi nước mỏng manh ngưng tụ thành dần dần

rõ ràng, thân thể Ti Mệnh trở nên dày nặng hơn rất nhiều. Trong con người hắc có ánh sáng màu xám trắng mơ hồ lóe lên, nhưng gương mặt hắc vẫn trống rỗng, trừ hốc mắt không có dấu vết ngũ quan, chỉ có một phù văn quái dị vằn vẹo như rắn khắc ở chính giữa gương mặt hắc.

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn Ti Mệnh, hắc và Ti Mệnh hai mắt đối diện, từng luồng lực lượng vô hình ở trong hư không đan xen va chạm.

Trong con người Cơ Hạo hư ảnh đại phủ kia càng thêm sáng ngời, quanh thân hắc thanh quang đại thịnh, dưới chân mơ hồ có một đài sen hiện lên. Nguyên thần Cơ Hạo vững vàng lơ lửng ở trong thần hồn không gian, thiên địa nguyên khí bốn phương tám hướng như thủy triều chảy xiết không ngừng ủa vào.

‘Bá bá bá’ ba tiếng, cạnh nguyên thần Cơ Hạo lại có thêm ba luồng Vũ Dư đạo khí. Vũ Dư đạo khí trong suốt như nước ở trong cơ thể Cơ Hạo xoay tròn một phen, sau khi dính một tia thái dương tinh hỏa lực liền từ màu xanh trong suốt như nước biến thành màu vàng nhạt.

Ti Mệnh thâm trầm nhìn Cơ Hạo, đột nhiên một thanh âm vang lên ở trong đầu Cơ Hạo: “Đứa nhỏ thật may mắn... Nói đi, muốn cái gì!”

Cơ Hạo chỉ chỉ Thiếu Ti, dứt khoát trực tiếp nói: “Tăng lên lực lượng của nàng, dốc hết khả năng người có. Tăng lên lực lượng của nàng.”

Ti Mệnh cười ‘ha ha’ một tiếng, hắc cúi đầu nhìn về phía Thiếu Ti, một đạo thần quang màu trắng từ trong đôi mắt hắc phun ra, như nước lũ rót vào thân thể Thiếu Ti: “Như người mong muốn, những tế phẩm này ta phi thường hài lòng. Ha ha. Ta có thể đem lực lượng nha đầu này tăng lên tới cực hạn nàng hiện tại có thể thừa nhận... Nhưng tế phẩm của người, thì có chút quá nhiều!”

Trong con người hào quang chột lóe, Ti Mệnh hướng trong thành Nghiêu Sơn nhìn qua: “Ồ? Có một đứa nhỏ nắm giữ sinh tử? Đáng tiếc, đã bị người ta nhìn trúng! Nhưng, còn có một hậu duệ huyết mạch Ôn Thần? Như vậy, hắc

cũng là của ta.”

Tựa như khôi phục một ít lực lượng, Ti Mệnh không chờ đợi Trát Mộc dẫn dắt các chiến sĩ Nghiêu Bá lĩnh giết đám nô lệ kia nữa, hăng hái hai tay, nhẹ nhàng vung xuống phía dưới, các nô lệ bị vu chú giam cầm ở tại chỗ, không sức phản kháng kia đồng loạt rên một tiếng, thân thể đột nhiên nổ thành vô số tro bụi màu xám.

Một mảng lớn huyết quang trộn lẫn vô số bóng người mờ lung phóng lên cao, bị Ti Mệnh nuốt vào mồm.

Vũ Mục đứng ở trên lầu cửa thành xem náo nhiệt đột nhiên kinh hô một tiếng, thân thể mập mạp chợt lóe đã tới trước mặt Ti Mệnh. Ti Mệnh cao mấy ngàn trượng cúi đầu nheo mắt cẩn thận quan sát Vũ Mục một phen, từ trong cơ thể hắt một chút tinh huyết dinh dính, tối đen như mực đột nhiên bay ra, như tia chớp dung nhập mi tâm Vũ Mục.

Vũ Mục đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu đau một tiếng, vô số khí đen từ lỗ chân lông toàn thân hắt phun ra.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy da đầu phát tê một trận, theo bản năng lui về phía sau mấy bước. Đây là một loại phản ứng bản năng trong mình mình, Cơ Hạo tu luyện đại đạo pháp điển Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, sau khi thành tựu nguyên thần đại đạo, hẳn đã có được một số thần thông năng lực thần bí nào đó.

Nháy mắt khí đen trong cơ thể Vũ Mục phun ra, trái tim Cơ Hạo liền đập loạn một trận, khí huyết trong cơ thể một mảng hỗn loạn, như bị mấy vạn con rắn độc nhất nhìn chăm chăm, lông tóc toàn thân hắt đều dựng thẳng lên —— khí đen này cực kỳ nguy hiểm, nguy hiểm đến mức khiến Cơ Hạo cũng không muốn chạm phải cho dù chỉ một chút.

“Chỗ ta, có một kiện hài cốt thượng cổ Ôn Thần Phiên.” Ti Mệnh nhìn Cơ Hạo thản nhiên nói: “Tặng cho tiểu mập mạp này... Người nợ ta một cái nhân tình, được không?”

“Hài cốt?” Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn Ti Mệnh, trầm giọng nói: “Hài cốt đối với chúng ta có ích lợi gì?”

“Có thể tu bổ!” Ti Mệnh cười cực kỳ tà dị, trong con ngươi hào quang màu xám trắng đại thịnh: “Nhưng cần lượng máu thịt cùng kích độc khổng lồ cho hắc căn nuốt, hắc có thể tự tu bổ hoàn toàn. Người không phải một người thiện lương, tiểu gia hỏa, người có thể vì lực lượng đồng bạn mình hiến tế nhiều sinh linh như vậy, Ôn Thần Phiên này rất thích hợp người!”

Ti Mệnh cười ‘ha ha’ vài tiếng, một ánh sáng trắng từ trong cơ thể hắc phun ra, một lá cờ phướn tàn phá toàn thân xám trắng, bên trên viết rậm rạp vô số phù văn màu đen xen lẫn trong ánh sáng trắng, nhanh chóng nhập vào thân thể Vũ Mục.

Thiếu Ti và Vũ Mục đồng thời kêu rên thành tiếng, khí tức bọn họ đột nhiên tăng mạnh từng đoạn, ở trên làn da bọn họ không ngừng có thần văn màu đen trào ra.

“Nhân tiện, ta giúp bọn hắc chiết xuất một phen huyết mạch cổ thần linh trong cơ thể bọn họ đi.” Ti Mệnh bưng bưng hứng thú cười: “Như vậy, bọn họ sẽ là hậu duệ thần linh thuần túy.”

Cơ Hạo im lặng không nói, mặc cho Ti Mệnh làm.

Chương 568: Phượng Tộc Thiếu Chủ

Một tháng sau, Bồ Phán Quỳnh Tuyết cung, Cơ Hạo ngồi ngay ngắn ở trong đại điện tiếp khách, mặt căng lên nhìn Phượng Cầm Tâm ở trong đại điện tùy ý hành tẩu như nàng mới là chủ nhân.

Con gái nhỏ tuổi nhất của tộc trưởng Phượng tộc, ngàn tuổi, dựa theo tuổi thọ dài đằng đằng của Phượng tộc tính toán cũng còn chưa trưởng thành. Phượng Cầm Tâm thoát nhìn chỉ là một cô bé ngoài mười tuổi, nhưng lúc hành tẩu ngẩng đầu ưỡn ngực, hai tay chấp sau lưng, một bộ dáng lão khí hoành thu khiến Cơ Hạo nhìn mà cả người khó chịu.

Phượng Cầm Tâm làn da trắng như tuyết, mắt to miệng nhỏ, bộ dạng non mịn thanh tú đã vòng quanh đại điện vài vòng, nhìn nhìn nơi này, liếc liếc nơi kia, rất có một phần hương vị bà địa chủ xem kỹ nhà lớn tòa thành nhà mình mới xây.

Một ấm trà thơm đã lạnh như băng, qua ước chừng một khắc đồng hồ, Phượng Cầm Tâm mới ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới trước mặt Cơ Hạo, rất ngang ngược vung tay lên: “Tòa hành cung này không tệ, bao nhiêu tiền, bản cung mua.”

Cơ Hạo nhìn Phượng Cầm Tâm, dứt khoát lưu loát khai ra bảng giá trong lòng mình: “Phượng thiếu chủ quả nhiên khẳng khái. Phượng tộc phú giáp thiên hạ, quả nhiên danh bất hư truyền. Tòa Quỳnh Tuyết cung này nếu Phượng thiếu chủ có ý, phía nam Nghiêu Bá lĩnh của bản bá, có một mảnh đất vô chủ phạm vi bảy mươi vạn dặm, thiếu chủ dùng khối lãnh địa đó đổi đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Cầm Tâm chột căng thẳng, khuôn mặt nhỏ run rẩy từng đợt, trong đôi mắt ánh lửa hừng hực, hiển nhiên tức giận đến cực điểm.

Trong đại điện, mười mấy thiếu phụ mặc váy cung hoa mỹ, xinh đẹp vô cùng gầm lên: “Cả gan! Vén vén Nghiêu Bá, dám vô lễ đối với thiếu chủ Phượng tộc

ta?”

‘Thùng’ một tiếng, đám người Chúc Dung Long Cơ Hạo mang đến đồng thời cầm trường kích hướng trên đất giã mạnh, Chúc Dung Long lớn tiếng quát: “Phượng tộc rất ghê gớm sao? Có gan khai chiến với Chúc Dung thần tộc chúng ta đi? Huynh đệ chúng ta đã sớm muốn kiếm một đám cô bé Phượng tộc trở về làm ấm chăn!”

‘Leng keng’ nổ lớn, mười mấy thiếu phụ Phượng tộc đồng loạt rút bội kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng đám người Chúc Dung Long.

Mấy huynh đệ Chúc Dung Long cùng cất tiếng cười to, quanh thân ánh lửa hừng hực, vung trường kích kéo theo cuồng phong dữ dội, không sợ chút nào hướng các thiếu phụ Phượng tộc ép lên.

Cơ Hạo nặng nề ho khan một tiếng. Hắn dùng lực gõ gõ bàn trà trước mặt, hướng Phượng Cầm Tâm cười lạnh nói: “Phượng thiếu chủ, người sốt sắng nhờ Tự Hi đại nhân truyền lời, để ta từ Nghiêu Sơn thành quay về Bồ Phản gặp người, sẽ không là vì tìm ta đánh nhau chứ?”

Phượng Cầm Tâm hừ nhẹ một tiếng. Các thiếu phụ Phượng tộc kiêu ngạo nhất thời thân thể cứng đờ, đều đem trường kiếm trở vào bao, thành thành thật thật lui lại vài bước.

Mấy huynh đệ Chúc Dung Long rất không cam lòng nhìn nhau một cái, lại nhìn nhìn Cơ Hạo vẻ mặt nghiêm túc, không thể làm gì được thu liễm lửa trên người, đều lui về phía sau.

“Ta đến Bồ Phản, là có việc muốn nói với Nghiêu Bá.” Phượng Cầm Tâm cau mày, căng khuôn mặt nhỏ lạnh lùng nói: “Nhưng Nghiêu Bá không khỏi khinh người quá đáng!”

“Ta khinh người quá đáng?” Cơ Hạo bất đắc dĩ dang hai tay, hướng Phượng Cầm Tâm cười khổ nói: “Ta có bắt nạt Phượng thiếu chủ?”

Phượng Cầm Tâm chỉ chỉ trần nhà đỉnh đầu, tức giận hướng Cơ Hạo rít gào: “Một tòa hành cung như vậy, người dám bảo bản cung dùng bảy mươi vạn dặm lãnh địa để trao đổi? Người đem bản cung coi là gì? Đứa ngốc long tộc trong đầu tất cả đều là cơ bắp hay sao?”

Cơ Hạo nhất thời thoải mái cười lên: “Mua bán không còn nhân nghĩa còn, thiếu chủ không hài lòng đối với giá, vậy không mua nữa là được. Bản bá rất tò mò, thiếu chủ từ gò Phượng xa vạn dặm mà đến, không lẽ vì mua hành cung này sao?”

Trầm mặc một phen, Phượng Cầm Tâm ngồi đối diện Cơ Hạo, tức giận bùng lên nước trà lạnh như băng trút một hơi.

Dùng sức đem chén trà nện trên bàn, Phượng Cầm Tâm quát: “Thứ nhất, người biết tin tức Phượng Kỳ hay không? Thứ hai. Chúng ta muốn mua Long Đàm!”

Phượng Kỳ? Tổng quản trưởng lão Phượng Kỳ cửa hàng Phượng tộc Xích Phản tập? Cơ Hạo nheo mắt, lạnh nhạt nói: “Xích Phản sơn từ biệt, chưa từng gặp lại Phượng Kỳ trưởng lão. Cho nên Phượng thiếu chủ muốn tìm hiểu tin tức của nàng, là tìm lầm người rồi.”

Ngón tay khê búng vài cái trên bàn trà, Cơ Hạo nhíu mày nói: “Về phần nói Long Đàm...”

Long Đàm, sau khi từ chiến trường Xích Phản sơn quay về Bồ Phản, sắc phong Nghiêu Bá, Cơ Hạo đã nhiều năm không gặp Long Đàm. Lão thụ yêu gốc Tử Văn Long Đàm Mộc tu thành, hãn hiện tại là vu lão Vu Điện cung phụng, Tự Văn Mệnh cố ý vòng ra một dãy núi lớn mặc cho hãn tự do tự tại nghỉ ngơi lấy lại sức.

“Long Đàm là vu lão Vu Điện cung phụng, nếu muốn mua đứt Long Đàm, tìm Tự Văn Mệnh đại nhân đi.” Cơ Hạo rất nghiêm túc nhìn Phượng Cầm Tâm: “Ta và Long Đàm là bằng hữu, hãn không phải tài vật tư nhân của ta, cho nên

thiếu chủ nói muốn từ chỗ ta mua đứt Long Đàm, đối với Long Đàm vu lão cũng quá không tôn trọng chút.”

Phượng Cầm Tâm nhú mày, bất mãn hướng các thiếu phụ Phượng tộc trong đại điện nhìn một cái.

Một mỹ phụ Phượng tộc mặc váy cung màu đỏ, cả người khoác chuỗi ngọc trang sức, quanh thân phục trang đẹp đẽ từ từ tiến lên hai bước, mang theo vài phần sắc bén quát: “Thiếu chủ, lời Nghiêu Bá đại nhân nói không thật như thế nào cả. Tai mắt bản tộc ở Vu Điện nói, Nghiêu Bá chính là người duy nhất Long Đàm vu lão tín nhiệm. Muốn đem Long Đàm vu lão mang về bản tộc, còn cần Nghiêu Bá đại nhân bỏ sức mới được!”

Phượng Cầm Tâm gật gật đầu, quay đầu nhìn Cơ Hạo trầm giọng nói: “Nghiêu Bá, người hẳn là biết ý nghĩa của Tử Văn Long Đàm Mộc đối với Phượng tộc ta, mấy năm qua, tuy chúng ta đều có thể từ Vu Điện mua quả cùng dịch cây Long Đàm vu lão sản xuất, nhưng đường xá dài, thật sự bất tiện.”

Quả cùng dịch cây Long Đàm sản xuất, có hiệu quả tẩm bổ linh hồn, lớn mạnh linh hồn lực rất mạnh, ý nghĩa đối với Phượng tộc càng thêm trọng đại.

Phượng tộc có thiên phú thần thông niết bàn trọng sinh, chỉ cần linh hồn lực chưa hao hết, cho dù bị đánh cho tan xương nát thịt cũng có thể ở trong phượng hoàng thần viêm trọng sinh vô hạn. Cho nên Phượng tộc linh hồn bốn nguyên càng cường đại, thực lực của họ càng cường hãn, sinh mệnh lực cũng càng ưỡng ngạnh.

Long Đàm đối với Phượng tộc mà nói, thật sự là tài nguyên có tính chiến lược. So sánh, các tộc khác dùng quả cùng dịch cây của Long Đàm cũng có hiệu quả, nhưng hiệu quả này so sánh với Phượng tộc còn kém quá xa.

Nhưng dù sao quả cùng dịch cây của Long Đàm đều là bảo vật cấp thiên địa kỳ trân, sau khi dùng có thể gia tăng linh hồn lực thật lớn. Cho nên mấy năm qua quả cùng dịch cây Long Đàm sản xuất, Tử Văn Mệnh đều cầm đi phòng đấu giá

Bồ Phán bán đấu giá.

Ở trong những quả cùng dịch cây đó, đại khái có bốn thành bị Phượng tộc đắc thủ, phần lớn khoảng sáu thành lại bị thế lực lớn khác liên minh bộ lạc nhân tộc chia cắt.

Cái này đối với Phượng tộc mà nói tự nhiên là chuyện không thể tiếp nhận, thậm chí bởi vì vài lần bán đấu giá này, thế lực cực lớn Phượng tộc cùng bao gồm long tộc ở trong làm âm ỉ rất cứng. Đối với Phượng tộc mà nói, linh hồn lực quan hệ sinh tử của bọn họ, quan hệ tiềm lực phát triển của toàn bộ bộ tộc, thế lực khác của liên minh bộ lạc nhân tộc cạnh tranh với các nàng số định mức quả cùng dịch cây Long Đàm sản xuất, đây là chuyện các nàng không thể dễ dàng tha thứ.

Cho nên Phượng Cầm Tâm vị Phượng tộc thiếu chủ này, liền sốt sắng chạy đến Bồ Phán, tự mình hẹn gặp Cơ Hạo.

Thăm dò ý đồ đến thật sự của Phượng Cầm Tâm, Cơ Hạo đột nhiên cười lên: “Một khi đã như vậy, không bằng... Phượng tộc phú giáp thiên hạ, trong thiên địa chỉ có long tộc có thể đấu lại Phượng tộc. Nếu có thể có một kiện đỉnh cấp thiên địa thần khí làm thù lao, ta có thể cho Phượng tộc lũng đoạn Long Đàm vu lão sản xuất vạn năm tương lai!”

Cơ Hạo ánh mắt sáng ngời nhìn Phượng Cầm Tâm.

Hiện tại bên người hãn chỉ Phong Hành còn chưa đột phá, Phong Hành thiếu con đường tắt để đột phá.

Mà tạo hóa lực phản bản quy nguyên của thiên địa thần khí, đủ làm Phong Hành thay da đổi thịt!

Chương 569: Ân Cừ Năm Cũ

Bán đứt Long Đàm, chuyện này khẳng định không có khả năng, Cơ Hạo tuyệt đối làm không ra chuyện đem bằng hữu mình làm hàng hóa buôn bán.

Nhưng chỉ cần bằng giá đủ, bán đứt quyền mua toàn bộ sản phẩm của Long Đàm trong vạn năm tương lai, loại chuyện này có thể thương lượng.

Phượng tộc cần trái cây cùng nhựa cây của Long Đàm tăng lên, chiết xuất linh hồn lực, đặc biệt trái cây cùng nhựa cây của Long Đàm đối với tộc nhân Phượng tộc mới sinh có hiệu lực rất mạnh, có thể giúp bọn họ tạo căn cơ càng thêm chắc chắn, lót tiền đồ tốt hơn.

Hơn nữa Phượng tộc thực lực tổng hợp cực kỳ hùng hậu, tộc nhân đông đảo cao thủ, gò Phượng chiếm vô số địa mạch linh huyết, đồng thời nhân tộc cũng có truyền thuyết ‘Phượng Hoàng không đậu nơi không có bảo bối’, cho nên muốn nói tài phú, Phượng tộc giàu chảy mỡ như long tộc nắm giữ hầu như toàn bộ hải dương.

Bảy ngày sau khi Cơ Hạo đưa ra điều kiện của bản thân, một món đỉnh cấp thiên địa thần khí ‘Xích Điện Song Luân’ đã được đưa đến trong tay Cơ Hạo.

Phượng tộc giở một trò thông minh vặt, Xích Điện Song Luân tất nhiên là đỉnh cấp thiên địa thần khí, nhưng không phải vật công kích, phòng ngự trân quý, cũng không phải kỳ môn chi bảo hiếm lạ nhất, mà chỉ là một thần khí phụ trợ gia tăng tốc độ phi độ.

Trong thiên địa vạn tộc, nếu bàn về tốc độ phi độ, tốc độ Phượng Hoàng nhất tộc chỉ so với Kim Sí Đại Bàng hơi chậm hơn một tia, cho nên Xích Điện Song Luân loại thiên địa thần khí gia tăng tốc độ phi độ này đối với Phượng tộc mà nói thuần túy là gân gà, là một loại không đáng tiền nhất.

Nhưng Cơ Hạo không có ý tứ xù. Sau khi Phượng tộc đem Xích Điện Song

Luân đưa đến trên tay hắc, hắc lập tức tìm tới Tự Văn Mệnh làm chứng, kéo Long Đàm và Phượng tộc ký hiệp nghị trong vạn năm chỉ cung ứng cho Phượng tộc.

Đương nhiên phần hiệp nghị này không phải không ràng buộc, Long Đàm sẽ ở trong một vạn năm đem quả cùng nhựa cây của mình cung ứng cho một mình Phượng tộc, mà Phượng tộc cũng cần dựa theo giá trung gian nhiều lần bán đấu giá trong mấy năm qua, dựa theo giá trả cho Long Đàm cùng Vu Điện.

Hai bên theo như nhu cầu, đều vui mừng.

Sau khi rời khỏi Long Đàm, Cơ Hạo liền đem Phong Lôi Song Luân ném cho đỉnh tròn năm màu trong bụng nuốt vào.

Xích Điện Song Luân này phẩm cấp so với Cửu Long Hỏa Châu ngày đó cao hơn một mảng lớn. Đỉnh tròn năm màu sau khi luyện hóa nó phóng ra hỗn độn chi khí nồng đậm hơn đâu chỉ gấp mười. Cơ Hạo ở trong phủ đệ Nghiêu Bá bày ra tư thế Vạn Vật Sinh, tinh thần lực, thiên địa linh khí như thủy triều không ngừng ủa vào trong cơ thể, hỗn độn chi khí cấp tốc rèn luyện thân thể, thân thể hắc nóng từng đợt, lực lượng thân thể một lần nữa được tăng mạnh thật lớn.

Lấy thần thức quan sát bên trong, mạch lạc cùng vu huyết Cơ Hạo sau khi trải qua hỗn độn chi khí tẩy luyện, vu huyết ban đầu nhỏ nhất cũng mở rộng khoảng ngàn lần, ở trong thần thức quan sát bên trong, các vu huyết đó như từng cái hồ lớn, bản mạng tinh lực màu vàng ở trong vu huyết, mạch lạc cấp tốc mở rộng lui tới lưu chuyển, so với vu huyết, mạch lạc sau khi mở rộng, bản mạng tinh lực nóng cháy mỏng manh như một dòng suối trong hồ lớn.

Nhưng trân quý nhất, là một quãng tạo hóa chi lực to bằng đầu người trong đỉnh tròn.

Ngày đó Man Man chỉ hao phí một quãng to bằng quả trứng gà, đã khiến Man Man bắt đầu nhanh chóng tăng lên, nay tạo hóa chi lực to bằng đầu người, chỉ dùng ở trên thân một mình Phong Hành thật sự có chút lãng phí.

Cân nhắc một phen, Cơ Hạo đem quặng tạo hóa chi lực này chia làm năm phần, Thiếu Ti, Man Man, Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành đều chiếm một phần. Nhưng bốn người bọn Thiếu Ti đều tự có tạo hóa của mình, nay bên cạnh Cơ Hạo là Phong Hành yếu nhất, hơn nữa tài sản cũng mỏng nhất, cho nên Cơ Hạo đem khoảng một nửa quặng tạo hóa chi lực này để lại cho Phong Hành.

Sau khi tìm được Phong Hành đang ở dã ngoại nghênh đón cuồng phong chạy như điên, thân hình như quỷ my ở trong gió lập loè, đồng thời không ngừng kéo cung bắn tên, Cơ Hạo không nói hai lời đem quặng tạo hóa chi lực này đánh vào trong cơ thể Phong Hành.

Đồng thời thúc dục Thập Nhị nguyên thần Diên Đảo Loạn Không Trộn, Cơ Hạo đem Phong Hành dịch chuyển đến hậu viện phủ đệ Nghiêu Bá, đem hắc ngâm ở trong nước hồ linh dịch màu tím.

Không đợi Phong Hành làm rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì, trên da hắc đã có một tầng gió mạnh màu xanh không tiếng động lan ra, từng vòng gió xoáy nhỏ bé không ngừng từ trong mỗi một lỗ chân lông của Phong Hành phun ra, mỗi một gió xoáy nhỏ nhỏ đều như một lốc xoáy, tham lam cắn nuốt linh dịch màu tím.

“Đông Hoang Di nhân, nhiều Thanh Mộc thuộc tính. Chủ phong, lôi lực.” Cơ Hạo lẩm bẩm: “Phong Hành, xem người ngày thường thi triển tiên kỹ thần thông, bản mạng vu lực của người hẳn là phong thuộc tính nhỉ?”

Thiên Địa Đại Trộn biến ảo một trận, Cơ Hạo muốn đem toàn bộ tinh thần lực phong thuộc tính trong tinh không tiếp dẫn xuống, trực tiếp rót vào trong cơ thể Phong Hành.

Nhưng Phong Hành ở sau lúc ban đầu khẩn trương, phát hiện tất cả dị biến đều là Cơ Hạo tạo thành, sắc mặt hắc nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Nghe được Cơ Hạo lẩm bẩm, Phong Hành chợt mở to mắt, trong con ngươi hai luồng thanh khí chợt lóe rồi biến mất, chợt trong con ngươi hắc phun ra vô số điện

quang.

“Cơ Hạo, bản mạng vu lực của ta là cơn lốc, lôi đình song tướng, trừ Vũ Mục, bí mật này thế gian chỉ có người biết. Thuộc tính lực lượng thật sự của ta, là Phong Lôi song tướng! Còn cần tiếp dẫn tinh lực lôi đình thuộc tính xuống cho ta... Người dùng bảo bối gì cho ta? Ta có chút không áp chế được nữa!”

Lời còn chưa dứt, trên làn da Phong Hành chợt trời lên mấy cái vu văn màu xanh như gông xiềng, những xiềng xích vu văn như các cơn gió xoáy thật nhỏ tạo thành từ đỉnh đầu Phong Hành kéo dài mãi đến lòng bàn chân hẵn, như xiềng xích trói tù phạm, đem hẵn phong ấn toàn bộ ở chính giữa.

Một khí tức lôi đình cuồng bạo từ trong cơ thể Phong Hành khuếch tán ra, chính giữa mi tâm hẵn xuất hiện một phù ấn cơn lốc to bằng nắm tay như thái cực, ở chính giữa phù ấn cơn lốc màu xanh, một phù ấn lôi đình màu tím cuồng bạo từ trên tơ tóc hẵn gào thét mà xuống, hầu như xuyên thấu toàn bộ khuôn mặt hẵn.

Phong ấn màu xanh, lôi ấn màu tím ở trên mặt Phong Hành tỏa sáng rạng rỡ, phong ấn cuồng bạo, lôi ấn tàn sát bừa bãi, vu văn màu xanh ngưng tụ thành xiềng xích dần dần tan rã, thân thể Phong Hành phát ra ánh sáng màu xanh, màu tím chói mắt, dần dần ánh sáng hai màu xanh tím dần dần dung hợp, ở trong cơ thể hẵn có tiếng sấm sét nặng nề mơ hồ truyền đến.

“Cừ thật, Phong Hành, người giấu đủ sâu!”

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Phong Hành thẳng cha này, nếu không phải một quãng tạo hóa chi lực đánh vào thân thể hẵn, khiến thân thể hẵn xảy ra tiến hóa kỳ diệu đoạt thiên địa tạo hóa, Cơ Hạo nằm mơ cũng không ngờ, lại có người dùng hậu thiên phong ấn cường đại mà thần kỳ như thế ngăn cách khí tức của Phong Hành.

Gió vô hình vô tích, không lỗ nào không vào, là thuộc tính bản mạng vu lực thông thường nhất của Đông Hoang Di nhân.

Nhưng truyền thuyết Trung Đông Hoang Di nhân hoặc nhiều hoặc ít đều có một tia huyết mạch Mộc Thần Thanh Đế phương đông, Thanh Mộc chủ diễn hóa Phong Lôi, cho nên sẽ có số rất ít Đông Hoang Di nhân thiên tư trác tuyệt, bản mạng vu lực của bọn họ sẽ biến thành lôi đình thuộc tính uy mãnh bá đạo, lực sát thương kinh người.

Mà Đông Hoang Di nhân Phong Lôi song thuộc tính, ở Đông Hoang được coi là hậu duệ thần linh, địa vị tôn sùng vô cùng.

Nhưng thấy thế nào, Phong Hành từ nhỏ đã ở trên hoang dã Trung Lục thế giới sống nương tựa lẫn nhau với Vũ Mộc, phiêu bạt lưu lạc khắp nơi, địa vị trông cũng không tôn sùng thế nào!

Gầm lên giận dữ ‘Ngao’, từ trong cơ thể Phong Hành một luồng khí tức cường đại phóng lên cao.

Cùng lúc đó, trong một tòa tửu quán của Bồ Phán, Nghệ Thần đang cùng Chúc Dung Thiên Mệnh uống rượu mua vui khiếp sợ nhảy dựng lên, một ngọc phù màu tím lơ lửng trước mặt hắn, đang không ngừng phun ra điện quang chói mắt.

“Tiểu tạp – chúng, bắt được người rồi! Người cách đây không xa! Người chạy không thoát!”

“Trấn tộc thần khí, người phải trở về, đó là thần khí bản thái tử mới có tư cách khống chế! Người tiểu tạp – chúng chết tiệt này!”

Chương 570: Lệnh Triệu Tập

Thời gian cực nhanh, trong chớp mắt mười tháng trôi qua.

Tiết mùa thu, thảo nguyên quanh Nghiêu Sơn thành vẫn một mảng xanh tươi. Được tinh thần chi lực cùng địa mạch linh khí Thiên Địa Đại Trận hội tụ tới tấp bồi đắp, quanh Nghiêu Sơn thành cỏ cây sinh cơ sum xuê, cho dù cuối mùa thu vẫn cỏ cây tốt tươi.

Giữa không trung có rống to một tiếng, Man Man toàn thân ánh lửa quẩn quanh, vùng một thanh đại chuỳ ngũ kim bình thường chế thành hướng vào đầu Cơ Hạo nện xuống.

Cơ Hạo đứng trên không cách mặt đất vài dặm, bàn tay trần đón về phía bát lăng đại chuỳ to bằng ngọn núi nhỏ trong tay Man Man. Hai tay chưởng, chỉ, quyền, trảo biến ảo bất định, hoặc vỗ, hoặc phủ, hoặc ngăn, hoặc đánh, năm đấm thịt cùng đại chuỳ va chạm với nhau, không ngừng phát ra tiếng nổ cao vút, lại càng không ngừng phun ra cả mảng lớn đốm lửa.

Lại qua mười tháng khổ tu, ở dưới một chiêu Vạn Vật Sinh thúc dục, Cơ Hạo lại dùng đỉnh tròn kia luyện hóa mấy chục ngọn núi lớn, cường độ thân thể bản thân đã có thể so với nhị tinh Vu Đế đỉnh phong. Càng làm hãn kinh hi là, Cửu Chuyển Huyền Công của hãn cũng đột phá đến tầng thứ hai, trống rỗng tăng thêm cho hãn gần bốn lần lực lượng thân thể.

Tuy là bàn tay trần, nhưng năm đấm của hãn so với đại chuỳ ngũ kim tinh hoa rèn mà thành trong tay Man Man còn cứng hơn. Năm đấm máu thịt đánh lên đại chuỳ, đầu chuỳ vốn bóng loáng bị đập ra vô số quyền ấn loang lỗ, nếu không phải Cơ Hạo cố ý thu liễm vài phần khí lực, đại chuỳ này đã sớm bị hãn đập nát.

“Ta cũng đến!” Một tiếng rống to ở xa xa truyền đến, Vũ Mục vác một ngọn núi nhỏ nặng nề bay nhanh đến, cách Cơ Hạo còn xa mấy chục dặm, hãn đã dùng hết lực lượng toàn thân hung hăng ném, ngọn núi nhỏ cao trăm trượng

mang theo một tiếng xé gió đập thẳng tắp về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo nhìn ngọn núi nhỏ nhằm vào đầu đập xuống không khỏi cất tiếng cười to. Hắn ngẩng đầu, đầu mãnh liệt hướng ngọn núi nhỏ đó húc tới.

Đỉnh đầu, một mảng ánh lửa màu vàng hiện lên, chỉ nghe một tiếng nổ vang, ngọn núi nhỏ bị đầu Cơ Hạo đập vỡ nát, sau đó một mảng lớn thái dương tinh hỏa gào thét bao phủ hư không phạm vi vài dặm. Ngọn núi nhỏ sụp đổ mà thành mấy vạn khối đá lớn nhỏ bị thái dương tinh hỏa nháy mắt đốt thành một làn khói.

“Xem đánh!” Hai tay Man Man vung đại chùy, dùng hết toàn bộ lực lượng hướng vào đầu Cơ Hạo nện xuống.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, đôi tay hắn như thương hung hăng run lên, cánh tay đâm thủng đại chùy, sau đó cánh tay tách ra hai bên, chợt nghe một tiếng kim loại xé rách khó nghe truyền đến. đại chùy trong tay Man Man bị Cơ Hạo cứng rắn dùng man lực thân thể xé thành hai mảnh.

“A! Đền tiền, đền tiền!” Man Man xách hai mảnh đại chùy bị xé ra tức giận rống to: “Cái chùy này là mua ở cửa hàng nhà ai? Cửa hàng binh khí Nam Hoang tập Hỏa Long bộ sao? Đền tiền, bảo bọn họ đền tiền, chùy bị Cơ Hạo tay không cũng có thể xé rách, bọn hắn thế mà còn dám thu của ta tám vạn ngọc tệ?”

Man Man hung hăng đem chùy vỡ vụn vứt xuống đất, tức giận hướng tới Chúc Dung Long xa xa xem cuộc chiến quát: “Bọn hắn thế mà còn nói, là xem ở trên phần ta, chỉ lấy phí tổn tài liệu? Chúc Dung Long, phái người đi đem tám vạn ngọc tệ đó đòi về. Thuận tiện đem cái chùy đồng nát này ném về cho bọn hắn.”

Chúc Dung Long, Chúc Dung Viêm bọn mười hai vị Vu Đế nhìn nhau một cái, bưng bưng hứng thú lên tiếng, sau đó đồng thời bước lên mây hướng Cơ Hạo lao tới.

Bọn họ cũng chưa dùng thần lực, đơn thuần dựa vào man lực thân thể vung binh khí hướng Cơ Hạo đánh tới.

Hai tháng nay, đám người Cơ Hạo đã phiên chán tu luyện không ngừng nghỉ, bọn họ bắt đầu công kích lẫn nhau để tăng kinh nghiệm chiến đấu. Cơ Hạo biểu diễn cực kỳ kinh diễm, điều này làm bọn Vu Đế như Chúc Dung Long đều thấy cái mình thích là thèm, thỉnh thoảng đánh đôi trận với Cơ Hạo.

Tám thanh trường kích, bốn thanh đại đao từ bốn phương tám hướng hướng Cơ Hạo bổ xuống. Đối mặt bọn Chúc Dung Long, Chúc Dung Viêm sử dụng thần binh lợi khí, Cơ Hạo vẫn chưa sử dụng binh khí, mà là tùy tay vung ra một đạo Vũ Dư tiên quang màu xanh, màu vàng đan xen bảo vệ quanh thân.

Vũ Dư tiên quang mỏng như cánh ve lực phòng ngự siêu mạnh, Cơ Hạo lấy tiên quang hộ thể, vung năm tay liên hướng binh khí của bọn Chúc Dung Long nghênh đón.

Bọn Chúc Dung Long sử dụng, là thần binh thợ thủ công lớn bộ tộc mình thiên chuy bách luyện mà thành, ít nhất tương đương với vu bảo của đỉnh cấp Vu Đế. Tuy bọn họ cũng chưa thúc dục phù lực phù văn trong đó, cũng chưa đem lực sát thương mạnh nhất của binh khí phát huy ra, nhưng trình độ sắc bén của những binh khí này cũng đủ để xuyên thủng kim loại.

Trường kích, đại đao bổ chém tới trên năm tay của Cơ Hạo, chỉ nghe tiếng nổ ‘Đang đang’ không dứt bên tai, Vũ Dư tiên quang mỏng manh trên năm tay Cơ Hạo chấn động một trận, trọng quyền của hắn như sao băng, cứng rắn đem binh khí trong tay Chúc Dung Long chấn đến mức cuốn ngược lên. Lực lượng to lớn làm bọn họ liên tục rút lui.

Chợt thân hình Cơ Hạo nhoáng lên một cái, thân thể hóa thành một ánh sáng màu vàng vắt ngang hư không.

Trong nháy mắt đó, hai tay Cơ Hạo như điện, Khai Thiên Nhất Kích và Ích Địa Nhất Kích liên tục đánh ra, năm tay hắn ở trong không khí hóa thành từng

đạo kim quang nhỏ bé, rậm rạp quyền ấn kim quang đan xen thành một tấm lưới lớn màu vàng, đem mười hai vị Vu Đế bao phủ hết ở bên trong.

Trong nháy mắt, Chúc Dung Long, Chúc Dung Viêm đám Vu Đế bị Cơ Hạo trúng ít nhất trên vạn quyền, bọn họ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, khó thấy rõ thân hình Cơ Hạo nữa, toàn thân đau nhức vô cùng, nơi nơi đều là trầm trọng quyền kinh nhập vào cơ thể, đánh cho xương cốt bọn họ đau đớn không chịu nổi, lục phủ ngũ tạng đều đang rú thảm rên rỉ.

‘Bốp bốp bốp’, tiếng đánh nặng nề vang tận mây xanh, sau thời gian bùng ngón tay, mười hai vị Vu Đế khóe môi treo vết máu lui mười mấy dặm, ai cũng mặt mũi bầm dập rất chật vật.

“Nghieu Bá, lực lượng thân thể ngài, đã đủ để cùng chúng ta đối diện đấu!” Chúc Dung Long có chút sụp đổ rống to lên: “Nhưng ngài chỉ là Vu Vương! Ngài tấn thăng Vu Vương còn chưa đến một năm!”

“Ta còn chưa vận dụng bản mạng tinh lực!” Trong mắt Cơ Hạo ánh vàng mờ hồ, không khí bên người cũng bởi vì nhiệt độ cao mà kịch liệt dao động lên. Hắn mỉm cười nhìn Chúc Dung Long cười nói: “Đáng tiếc, trừ phi chiến đấu sinh tử, bằng không ta không có khả năng thí nghiệm ra ta hiện tại rốt cuộc mạnh bao nhiêu!”

Đám người Chúc Dung Long toàn bộ ngậm miệng, bộ dáng ai cũng rất suy sụp tinh thần, tốc độ tu luyện như quái vật của Cơ Hạo quá đả kích người ta.

Man Man thì cao hứng phấn chấn chạy tới bên người Cơ Hạo, rất thân thiết ôm tay hắn không nói một lời, chỉ là đem khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng cọ xát ở trên tay hắn.

“Quái vật!” Xa xa, Thái Ti một thân áo trắng, sắc mặt thảm đạm tái nhợt run run nhìn Cơ Hạo, đột nhiên có chút tổ chất thần kinh cười lên: “Ha ha, Thiếu Ti tìm nam nhân tốt... Lấy lực lượng Vu Vương ngạnh kháng Vu Đế? Ha ha, may mắn ta không am hiểu thân thể cận chiến, bằng không...”

Rùng mình, thân thể Thái Ti nhoáng lên một cái, chợt hóa thành một mảng bóng quỷ mỏng manh trong suốt, lóe lên vài cái bỏ chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nơi xa hơn, Phong Hành thường thức một mũi tên lơ lửng quang mờ mờ, rất có chút buồn rầu giật tóc: “Mũi tên của ta, hẳn là có thể phá vỡ da thô thịt dày của thằng cha đó nhỉ? Có thể phá vỡ chứ? Không dùng loại lực lượng đó mà nói... Hẳn là có thể chứ?”

Cân nhắc một phen, Phong Hành đột nhiên cười lên: “Quản hẳn nhiều như vậy? Cơ Hạo càng mạnh càng tốt! Đám dị tộc ác quỷ kia, chờ ta đem từng đứa bọn hắn bắt thành cái sàng đi!”

Xa xa một đám mây đen quay cuồng mà đến, trên mây đen một người hầu bên cạnh Đế Thuấn mặc đồ đen cầm một khối lệnh bài ngẩng đầu đứng thẳng.

“Nghieu Bá! Đế Thuấn có lệnh, mang theo người tham gia đồ đấu của Nghieu Bá lĩnh người, mau chạy đi Bồ Phán chuẩn bị chiến!”

Chương 571: Huyền Vũ Chiến Xa

Cơ Hạo, Thiếu Ti, Man Man, Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành.

Đây là nhân tuyển do sứ giả dị tộc Bì Xích Thiên chỉ tên nói họ, phải tham gia sinh tử đồ đấu.

Trừ bọn họ, còn có tám đại Vu Đế Chúc Dung thị Chúc Dung Long cầm đầu, bốn đại Vu Đế Chúc Long bộ Chúc Dung Viêm cầm đầu, cùng với mấy chục Vu Vương bọn họ thống lĩnh, sẽ theo bọn Cơ Hạo cùng nhau tham gia đồ đấu.

Dị tộc dám đưa ra tiền đặt cược kinh người như vậy, có thể thấy bọn hắn cực có tin tưởng đối với thắng lợi. Vì an toàn của đồng bạn, Cơ Hạo lựa chọn cách làm an toàn nhất, mang theo cấp dưới đủ sức chiến đấu đồng loạt tham gia.

Ngoài cửa thành Nghiêu Sơn, mấy chục tộc lão Nghiêu Bá lĩnh quay quanh một đồng lửa trại hoa chân múa tay. Bọn họ lớn tiếng ngâm xướng chú ngữ cầu phúc, khẩn cầu thiên địa thần linh có thể bảo hộ đoàn người Cơ Hạo, để bọn họ bình an trở về.

Cơ Hạo mang theo một đám tộc nhân Kim Ô bộ đứng ở cửa thành, lẳng lặng nhìn đoàn người Cơ Hạo.

“Hạo, tất cả để ý!” Cơ Hạo nhìn Cơ Hạo, rất nghiêm túc nói: “Con lớn rồi... Tất cả phải dựa vào chính mình để ý.”

Cơ Hạo quỳ rạp xuống, hướng Cơ Hạo dập đầu hành lễ, trầm giọng nói: “A cha yên tâm, giúp con bảo vệ tốt Nghiêu Sơn thành là được, con nhất định có thể bình an trở về. Ngài biết bản lĩnh của con.”

Cơ Hạo sờ sờ râu trên cằm, ra vẻ sang sảng ‘Ha ha’ cười to lên.

Hắn từng giao thủ với Cơ Hạo, chiếm được truyền thừa của thượng cổ Đại

Vu Thần, thực lực Cơ Hạ mỗi ngày đều nhảy vọt, nhưng lúc chính diện tác chiến, Cơ Hạ vẫn bị bạo lực của Cơ Hạo áp chế.

Luận chất lượng bản mạng tinh lực, bản mạng tinh lực Cơ Hạ thua xa thái dương tinh lực của Cơ Hạo; luận cường độ thân thể, Cơ Hạo tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công cũng toàn diện nghiền áp Cơ Hạ; còn ở tác chiến gần người phương diện tốc độ quan trọng nhất, tốc độ Cơ Hạo cũng vượt xa Cơ Hạ.

“Hạo, con mạnh hơn a cha rồi.” Cơ Hạ có chút buồn rầu gãi gãi đầu: “Con mới là Vu Vương... Nhưng cũng tốt, nhanh trở về, trở lại nhanh chóng sinh mấy đứa nhỏ. A mỗ con còn chờ giúp con nuôi bọn nhỏ đó.”

Trái tim Cơ Hạ khẩn trương co lại thành một cục, hắn chỉ có thể dùng loại lời này trấn an mình, trấn an Cơ Hạo.

Cơ Hạo đứng dậy cười ngây ngô, trừ cười ngây ngô, hắn cũng không biết nói thế nào mới tốt.

Thiếu Ti ửng đỏ khuôn mặt xinh đẹp, cúi mặt không hé răng. Chỉ có Man Man cao hứng phấn chấn túm cánh tay Cơ Hạo: “Ồ. Nuôi trẻ con vui lắm sao? Hạo, chúng ta trở về nuôi trẻ con chơi đi?”

Cơ Hạ và một đám tộc nhân Kim Ô bộ cùng cất tiếng cười to, đám người xa gần tiền đưa cũng đều cười lên. Chúc Dung Long đám Vu Đế Chúc Dung thị ai cũng cúi mặt, cúi đầu nhìn mũi chân không dám hé răng ——vị tiểu chủ tử này nhà mình thật sự là có chút khiến bọn họ mất mặt!

Nha Công đứng trên vai Cơ Hạ nhìn quanh, trong lúc nhìn quanh đôi mắt tỏa thần quang thét dài một tiếng. Nó dang cánh, thân thể hướng lên trên lao đi, rất nhanh đã bành trướng đến trăm trượng. Cánh chim thật lớn hung hăng run lên, một đám mây lửa dựng lên từ đất bằng. Nha Công nâng đám người Cơ Hạo, hóa thân làm một đường lửa màu đỏ vàng xé hư không, mang theo tiếng xé gió chói tai hướng Bồ Phán bay đi.

Cơ Hạo khễ dậm chân, hần nhanh chóng bay lên cao trăm dặm, kinh ngạc nhìn đoàn người Cơ Hạo cấp tốc đi xa.

“Ài, Hạo thật sự trưởng thành rồi!” Cơ Hạo có chút hứng thú rã rời lắc lắc đầu. Hần nhìn Nghiêu Sơn thành phía dưới to như vậy, thấp giọng lẩm bẩm: “Ta hiện tại chỉ có thể trông coi gia nghiệp cho đứa nhỏ nhà mình sao? Ta đã già đi không nổi rồi sao?”

Không đề cập tới Cơ Hạo hồi hận. Nha Công đã hoàn toàn tiến hóa thành huyết mạch thượng cổ Tam Túc Kim Ô, thực lực được tăng lên thật lớn hóa thân luồng sáng giây lát vạn dặm, mang theo đám người Cơ Hạo một đường thuận lợi đi tới Bồ Phán.

Vừa mới tiến vào trên không Bồ Phán, một luồng sáng liền đi lên đón. Cơ Hạo đưa tay chụp, một khối ngọc phù nổ tung ở trong tay hắn, thanh âm Tự Văn Mệnh truyền tới: “Cơ Hạo, mau tới nội điện một chuyến.”

Cơ Hạo không chút do dự bảo Nha Công thay đổi phương hướng, hướng về phía Vu Điện bay đi.

Gần nửa canh giờ sau, ở trong nội điện Vu Điện, Cơ Hạo gặp được đám người Tự Hi, Tự Văn Mệnh, Chúc Long Quỹ, Ngũ Long Nghiêu. Trong đại điện rộng lớn, một chiếc Huyền Vũ chiến xa lẳng lẳng lơ lơ ở giữa không trung.

Khác với Huyền Vũ chiến xa một trận chiến Xích Phán sơn Cơ Hạo từng thấy, Huyền Vũ chiến xa trước mắt này không biết bị Vu Điện tông sư dùng tài liệu gì phục hồi như cũ, hoàn chính là hình dạng một con Huyền Vũ rõ ràng, đầu đuôi đều đủ, tứ chi đầy đủ, trên tứ chi vẩy rồng đen nhánh lông lánh hàn quang, tỏ ra cực kỳ dữ tợn uy mãnh.

Ngẫu nhiên có thể thấy được trên những cái vẩy rồng đó bốc lên từng làn khói, vô số phù văn ở trong khói chọt lóe lướt qua.

Dựa theo đặc thù vu khí số lượng phù văn càng nhiều, uy lực càng mạnh,

những vảy rồng này, trên một vảy rồng đã có mấy chục vụn phù văn ẩn hiện, phẩm chất đủ để đánh đồng cùng vu bảo cấp Vu Đế.

“Đây là gì?” Cơ Hạo tò mò nhìn đại gia hỏa trước mắt.

“Huyền Vũ chiến xa.” Tự Văn Mệnh quay đầu, ngưng trọng hướng Cơ Hạo nói: “Dốc hết thần liệu quý hiếm trong kho bí mật của Vu Điện có thể thu thập, một năm thời gian qua, chiến xa như vậy, chúng ta cũng chỉ rèn ra sáu cái chiến xa như vậy.”

Ở bên, Khoa Phụ Diễm xách đại chùy đi lên, nước miếng văng tứ tung giới thiệu chỗ tốt của Huyền Vũ chiến xa này.

Huyền Vũ chiến xa ban đầu chính là chiến xa lực phòng ngự cường đại nhất của Vu Điện, khi xung phong phá trận mặc cho kẻ địch công kích, chưa từng có một Huyền Vũ chiến xa bị công phá. Nhưng trước kia Huyền Vũ chiến xa phòng ngự có thừa, nhưng lực sát thương phi thường có hạn.

Một trận chiến Xích Phán sơn, Cơ Hạo từ Đế thị nhất tộc bắt chẹt được rất nhiều bản vẽ thiết kế của Tu tộc, Khoa Phụ Diễm cầm đầu các tông sư Vu Điện dốc lòng nghiên cứu vài năm, lấy Huyền Vũ chiến xa làm lam đồ, rồi cuộc thiết kế ra loại vũ khí công phòng đều cường đại trước mắt này.

Phục hồi như cũ thành hình dạng Huyền Vũ chiến xa, cái đuôi nó là một cây roi mềm khoảng cách công kích thật dài, bình thường co rút lại chỉ trên dưới ba trượng, nhưng một khi toàn lực phát động có thể nháy mắt vươn dài mấy trăm dặm. Trên cây roi dài mềm dẻo vô cùng rậm rạp lưỡi đao phá giáp sắc bén vô cùng, nhẹ nhàng vụn một cái ngay cả thân thể Vu Đế cũng có thể xé thành phần.

Tứ chi chiến xa thì là sát khí cận chiến lực lượng thật lớn, Vu Điện lúc thí nghiệm, tứ chi này toàn lực xé rách, có thể ở trong ngăn ngừa một khắc đồng hồ xé rách một tòa phòng ngự vu trận loại lớn, lực sát thương cực kỳ khủng bố

Về phần một cái đầu rồng kia của Huyền Vũ thì là vũ khí lực sát thương

mạnh nhất của chiến xa này, chỉ cần bỏ thêm vào lượng vu tinh to lớn, cái đầu rồng này của Huyền Vũ có thể phun ra một đạo vạn chú vu lôi lực sát thương có thể so với cửu tinh Vu Đế.

Viễn công cận chiến đủ cả, lại thêm nguyên bản Huyền Vũ chiến xa lực phòng ngự tuyệt cường, hơn nữa trong chiến xa còn dùng vu trận mạnh mẽ mở ra không gian khổng lồ phạm vi trăm dặm, đủ để chứa mấy vạn người ở trong sinh hoạt nghỉ ngơi.

Một chiếc Huyền Vũ chiến xa như vậy có thể xưng là trấn quốc thần khí!

Lấy nội tình khổng lồ của Vu Điện, cũng chỉ chế tạo ra sáu cái Huyền Vũ chiến xa như vậy.

Tham gia đồ đấu Tự Văn Mệnh một cái, Hoa Tư Liệt một cái, Liệt Sơn Kháng một cái, sau đó chính là Cơ Hạo chiếm được một cái.

“Không gian bên trong không nhỏ, chúng ta đã ở bên trong đựng đầy lương thực, thịt hun, dược thảo, nước ngọt và vu tinh.” Tự Văn Mệnh nhìn Cơ Hạo, rất nghiêm túc nói: “Cơ Hạo, lần này đồ đấu nhất định cẩn thận... Mọi người đều phải còn sống trở về.”

Cơ Hạo nhìn Huyền Vũ chiến xa lơ lửng ở trước mặt, ngưng trọng gật gật đầu.

Chương 572: Tử Vong Uy Hiếp

Phía tây Bồ Phán, một doanh địa quy mô khổng lồ nhanh chóng dựng lên.

Đại điện đá tảng phong cách cổ xưa dày nặng, cung điện lầu các đẹp đẽ hoa lệ, nhà gỗ nhà tranh thô lậu thuần khiết, da thú lều trại dã man thô lỗ, kiến trúc hỗn tạp cùng một chỗ, phác họa ra một bức họa cuộn tròn hỗn loạn.

Hơn ngàn vạn tinh anh nhân tộc mấy vạn bộ tộc lựa chọn kỹ càng ra, chuẩn bị tham gia sinh tử đồ đấu, cùng với hộ vệ cùng chiến sĩ đi theo bọn họ chuẩn bị mang vào tiểu thế giới đồ đấu, lộn xộn mấy ức người tụ tập ở đây, doanh địa thật lớn thoát nhìn không thấy giới hạn.

Con em thế gia ăn mặc hoa mỹ rêu rao khắp nơi, chiến sĩ man tộc thân khoác da thú hô to gọi nhỏ, hán tử khôi ngô khoác trọng giáp phòng má trùm mắt, cao tăng bộ tộc lão thành ổn trọng bồn tẩu chung quanh. Trong doanh địa tiếng người ồn ào, chim bay cá nhảy các loại tọa kỵ ngửa mặt lên trời thét dài, càng có vu tế các tộc nuôi dưỡng độc trùng độc xà bò lung tung khắp mặt đất, doanh địa to như vậy chướng khí mù mịt làm người ta hầu như muốn sụp đổ ngay tại chỗ.

Nếu không phải Đế Thuấn xuất động quân cận vệ nhà mình đàn áp chung quanh, các tinh anh nhân tộc tụ tập ở Bồ Phán làm không tốt đã sớm đánh nhau to, còn chưa tham gia sinh tử đồ đấu đã nháo tai nạn chết người.

Cơ Hạo theo Tự Văn Mệnh bước vào doanh địa không bao lâu, đã tận mắt thấy hơn một ngàn trường hợp khiêu khích ước chiến lẫn nhau.

Mấy vạn bộ tộc lớn nhỏ, đó ân oán quần quýt lẫn nhau không biết bao nhiêu năm, có thể đến nơi đây đều là con em tinh anh các tộc, ai cũng tâm cao khí ngạo ai cũng không phục ai, mỗi người ước gì ầm ỹ có chút chuyện để khoe khoang vũ lực, trở nên nổi bật.

Cơ Hạo một đường đi tới, chỉ cảm thấy trong không khí tràn ngập một luồng

khí hung hăng nồng đậm, nhiều người trong ánh mắt đều mang theo dao.

Thật không dễ gì đi tới vị trí chính giữa doanh địa, nơi này để lại một mảng lớn đất trống, trưởng lão dẫn đội của các bộ tộc, còn có những cao tăng nhân tộc có thân phận bá hậu tụ tập ở đây, cao hứng bàn luận với nhau, bình phẩm thực lực người xuất chiến của mỗi bộ tộc.

Lần này sinh tử đồ đấu là đại sự nhân tộc, càng là đại sự của các bộ tộc.

Đế Thuấn định ra quy tắc, trong lần sinh tử đồ đấu này, ba người lập công lao đứng hàng đầu có tư cách tranh đoạt vị trí nhân vương, điều này làm các đại bộ tộc đều đem con em ưu tú nhất nhà mình phái ra.

Ngắn ngủn vài ngày, cao tăng nhân tộc ở đây đối với tinh anh các bộ tộc đều có cân nhắc đại khái, ít nhiều cũng ở trong lòng chế định cho bọn họ một cái xếp hạng. Ví dụ như nói Hoa Tư bộ, Liệt Sơn bộ, Hữu Hùng thị, Chúc Long bộ đại bộ tộc như vậy, ‘Đế tử’ của bọn họ xếp hạng cũng rất cao.

Về phần nói Cơ Hạo, tuy hãn ở một trận chiến Xích Phản sơn biểu hiện rất xuất sắc, nhưng tu vi cá nhân hãn quá thấp, thực lực ‘chỉ mới bước vào Vu Vương’, hãn ở trong hơn ngàn vạn nhân tộc tinh anh tham chiến, ngay cả trăm vạn người đứng đầu cũng chưa xếp vào được.

Phải biết, các đại bộ tộc xuất động đế tử thuần một sắc đều là tu vi cấp Vu Đế, ví dụ như nói Nghệ Thần, ví dụ như nói Liệt Sơn Húc, ví dụ như nói Công Tôn Nguyên, đó đều là cao thủ cấp Vu Đế. Tinh anh các tộc khác tuy chưa đột phá Vu Đế, nhưng cũng đều là cao thủ Vu Vương lâu năm, sức chiến đấu nào phải Cơ Hạo một tiểu gia hỏa mới bước vào Vu Vương chỉ một năm như vậy có thể so sánh?

Có cao tăng bộ tộc hiếu chuyện ở góc quảng trường dựng sập, mở bàn cược. Bọn họ mở rất nhiều cửa, có cược người chiến công nhiều nhất là ai, cũng có cược ba vị đứng đầu đến trăm vị đứng đầu quân công thuộc về ai. Cũng có cược các tinh anh các đại bộ tộc ai sẽ chết trận đầu tiên, ai có thể sống đến cuối cùng.

Cao tăng một số bộ tộc ùn ùn đặt cược, đem cửa lớn đặt ở trên thân người trẻ tuổi bộ tộc nhà mình.

Trên quảng trường chợt nghe thấy vụ tình cùng ngọc tề va chạm lẫn nhau phát ra tiếng vang thanh thúy. Càng có người hô to gọi nhỏ trào phúng công kích lẫn nhau, nguyên rửa người trẻ tuổi bộ tộc đối phương xuất chiến khẳng định chết đầu tiên.

Cơ Hạo đi vào quảng trường, có cao tăng bộ tộc quen biết đều hướng hân phất tay thăm hỏi.

Cơ Hạo vội vàng hoàn lễ, ở đây đầu người nhấp nhô, người ân cần thăm hỏi lẫn nhau lại nhiều, Cơ Hạo trong lúc nhất thời bận đến sứt đầu mẻ trán.

Chợt một lực lượng to lớn ập tới, mấy trưởng lão bộ tộc trước mặt Cơ Hạo đang chào nhau với hân bị lực lượng to lớn đẩy ra, Nghệ Thần toàn thân nhuệ khí bắn ra bốn phía ở dưới một đám cao thủ Thập Nhật quốc vây quanh tách ra đám người đi tới.

Thập Nhật quốc thế lực rất mạnh, trưởng lão các bộ lạc bị Nghệ Thần bạo lực đẩy ra rất tức giận, nhưng kiêng kỵ thế lực Thập Nhật quốc, bọn họ hướng Cơ Hạo xa xa cười khổ một tiếng, vội vàng rời khỏi nơi thị phi.

“Nghieu Bá đắc tội Vô Chi Kỳ thì thôi, chẳng lẽ hân cũng có thù hận cùng Nghệ Thần thái tử?”

“Ai biết? Nhưng Nghieu Bá cũng không cần sợ hãi Thập Nhật quốc, con rể Chúc Dung thị sẽ sợ ai?”

“Hì hì, cũng không phải sao? Nguy rồi, đi mau, Chúc Dung Man Man nhìn tới rồi, đừng bị nàng đặt trong lòng.”

Trong đám người tiếng khe khẽ nói nhỏ không dứt, Cơ Hạo lại không có tâm tư quan tâm những người này. Hân nhìn Nghệ Thần, thản nhiên cười nói: “Nghệ

Thần thái tử? Người tìm ta có việc?”

Nghệ Thần chỉ tay, một khối ngọc phù màu tím từ đầu ngón tay hắt nháy ra. Các tia điện quang quẩn quanh trên ngọc phù, sau đó ngọc phù chột hướng Phong Hành phía sau Cơ Hạo bay đi, chậm rãi quay quanh Phong Hành bắt đầu xoay tròn.

“Không chạy thoát được đâu. Nghệ Phong!” Nghệ Thần cười lên ‘ha ha’. Hắt nheo mắt nhìn Phong Hành, lạnh giọng cười nói: “Nghệ Thanh Điều ở Xích Phán sơn đột nhiên mất tích, là bị các người giết à?”

Phong Hành không hé răng. Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, vung tay phải, một ngọn lửa màu vàng bao lấy ngọc phù kia, nháy mắt đem nó đốt thành một làn khói: “Nghệ Thần, người nói gì, ta sao lại nghe không hiểu? Nghệ Thanh Điều? Đó là ai?”

Nghệ Thần chăm chú nhìn Cơ Hạo, nói từng chữ một: “Ngọc phù như vậy trên người ta có rất nhiều, nó đã nhớ khí tức Nghệ Phong, hắt chạy không thoát. Nghiêu Bá, đem người giao ra, món nợ Doanh Vân Bằng, chúng ta xóa bỏ.”

Cơ Hạo tiến lên một bước, ngực hắt đội ở trên ngực Nghệ Thần, chớp mũi hai người gắt gao va vào nhau. Cơ Hạo cười lạnh nói: “Người nói cái gì? Phiền người lập lại lần nữa?”

Ngực Nghệ Thần hung hăng đẩy về phía trước.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, mặt đất dưới chân Cơ Hạo cùng Nghệ Thần đột nhiên nứt ra vết nứt dài hơn trăm trượng, rộng khoảng ba thước, khoảng cách giữa hai người cũng liền kéo giãn ra hơn ba thước, thân thể Nghệ Thần không chút sứt mẻ, Cơ Hạo thì ngực đau xót, không tự chủ được lui về phía sau chín bước.

Tiếng ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, Cơ Hạo lui ra phía sau mỗi một bước, đều đem một lực lượng khổng lồ đập vào sâu trong lòng đất, mặt đất phạm vi mấy

chục dặm mơ hồ run run, xuất hiện vô số vết nứt.

Rất hiển nhiên, lực lượng thân thể Nghệ Thần vượt qua Cơ Hạo, hiện tại Cơ Hạo còn xa mới đủ để đối kháng với Nghệ Thần.

Một đội chiến sĩ quân cận vệ của Đế Thuần nhanh chóng chạy lại, một gã thần tử cận vệ của Đế Thuần lớn tiếng quát: “Trung Lục thế giới, nghiêm cấm đánh nhau lung tung. Muốn chém giết giải quyết ân oán, lên trời cao đi.”

Nghệ Thần cười lạnh một tiếng, dang hai tay hướng cận vệ thần tử đó áy náy cười, sau đó trước mặt cao tầng vô số bộ tộc bốn phía, vô số tinh anh bộ tộc tham gia đồ đấu, hắn nói từng chữ một: “Tốt lắm... Cơ Hạo, còn có Nghệ Phong, các người lần này chết chắc rồi! Trong đồ đấu tràng, sinh tử chớ oán, đây là quyết định trường lão toàn bộ bộ tộc liên thủ làm ra, các người chết chắc rồi!”

Cơ Hạo vươn ngón tay chỉ vào Nghệ Thần nhẹ nhàng cười: “Thật không? Ai chết ai sống, còn chưa nhất định đâu.”

Chương 573: Huỳnh Muội Phản Bội

Giữa doanh địa rộng lớn dựng lên vô số lửa trại, dã thú rửa ráy sạch sẽ đặt trên lửa trại nướng Ứa mỡ ‘Xèo xèo’.

Cuối thu không khí mát mẻ, trời cao mây nhạt, trong trời đêm một mảng quầng sáng hơi tỏa sáng lóe lên, bóng người Đế Thuấn bị vu pháp chiếu ở trong màn trời, bóng người cực lớn đủ khiến toàn bộ doanh địa toàn bộ mọi người đều nhìn thấy rành mạch.

Từng làn gió mát xoay tròn thổi qua, đem thanh âm Đế Thuấn truyền bốn phương tám hướng.

Làm nhân vương liên minh bộ lạc nhân tộc, Đế Thuấn đang thực hiện nghĩa vụ nhân vương, đang nói một số lời thừa theo Cơ Hạo hoàn toàn vô dụng. Đế Thuấn đang cổ vũ toàn bộ tinh anh nhân tộc tham gia sinh tử đồ đấu, kêu gọi bọn họ lấy ích lợi nhân tộc làm trọng, lấy đại cục nhân tộc xuất phát, đồng lòng hợp sức, liên thủ đối địch, tranh thủ cho nhân tộc thắng trận chiến đấu đặt cược này.

Đối với lời Đế Thuấn nói Cơ Hạo từ chối cho ý kiến.

Không nói lợi ích xung đột của bộ tộc khác, chỉ ân oán của hãn và Vô Chi Kỳ đã định sẵn, trong lần đồ đấu này, toàn bộ bộ tộc đến từ Bắc Hoang Thủy Thần nhất mạch đều sẽ là kẻ địch của hãn, Vô Chi Kỳ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội đánh chết Cơ Hạo.

Mà không lâu trước đây, Cơ Hạo còn hoàn toàn trở mặt cùng Nghệ Thần.

Vốn thù hận của Doanh Vân Bằng chưa giải quyết, hiện tại lại thêm thù cũ năm xưa của Phong Hành. Phong Hành thắng cha này thế mà mang theo trấn tộc thần khí của Nghệ Thần bộ, từ Đông Hoang đại lục chạy trốn tới Trung Lục thế giới!

Cơ Hạo tuyệt đối sẽ không giao ra Phong Hành, như vậy Thập Nhật quốc lấy Nghệ Thần bộ cầm đầu, còn có tuyệt đại đa số bộ tộc Đông Hoang lấy Thập Nhật quốc làm chủ, sai đâu đánh đó, tự nhiên mà vậy cũng đều thành kẻ địch của Cơ Hạo.

“Phong Hành, chơi, Nghệ Thần thằng cha kia dám tới tìm chúng ta gây sự, xử lý hẳn là được!” Nghĩ đến chỗ căm tức, Cơ Hạo nhìn thấy Phong Hành đang ngồi xồm cạnh lửa trại ngăn người, hẳn dứt khoát giơ bát rượu, dùng sức cho Phong Hành một quyền.

“Cơ Hạo!” Phong Hành bưng bát rượu ngẩng đầu lên muốn nói chút gì đó.

“Bớt nói nhảm, uống rượu!” Cơ Hạo nhìn Phong Hành, nói từng chữ một: “Chúng ta là bằng hữu, chúng ta là huynh đệ từng kề vai chiến đấu, cho nên không cần có bất cứ sự giải thích nào. Nghệ Thần là kẻ địch của người, vậy là kẻ địch của chúng ta, là kẻ địch của toàn bộ Nghiêu Bá lĩnh chúng ta!”

Đem rượu ngon trong bát rượu uống một hơi cạn sạch, Cơ Hạo thản nhiên nói: “Đừng quên, cho dù không có chuyện của người, ta là xuất thân Kim Ô bộ, Thập Nhật quốc có nợ máu với Kim Ô bộ chúng ta, bọn hăn sao có thể thoải mái buông tha ta?”

Phong Hành nhếch miệng cười, bưng bát rượu uống một ngụm to. Hăn bưng bưng hứng thú cười nói: “Đúng vậy, ta thiếu chút nữa đã quên chi tiết này, Cơ Hạo người và Thập Nhật quốc cũng có thù cũ. Nói như vậy, chúng ta nghĩ cách, đem Nghệ Thần xử lý trước đi!”

Vũ Mục, Thái Ti, Man Man đồng thời tinh thần tỉnh táo. Vài người ghé lại cùng một chỗ, mồm năm miệng mười thảo luận phải như thế nào mới có thể sạch sẽ lưu loát xử lý Nghệ Thần.

Đang thảo luận khí thế ngất trời, bốn phía đột nhiên vang lên tiếng hoan hô như sóng thần, càng có vô số chiến sĩ nhân tộc giơ lên bát rượu, chén rượu, cốc rượu, vò rượu, hướng về bóng người Đế Thuấn trên màn trời lớn tiếng hoan hô.

Rượu mạnh tỏa hương, hương bay vạn dặm. Vô số người bốn phương tám hướng đang tận tình chè chén, đây là cuồng hoan cuối cùng trước khi tham gia sinh tử đồ đấu.

Không có ai để ý Đế Thuấn nói gì, đơn giản chỉ là đi một chỗ, triển khai đại sát một trận với ác quỷ dị tộc, ba người giết chết ác quỷ nhiều nhất sẽ có tư cách cạnh tranh vị trí nhân vương. Đây là chuyện đơn giản bao nhiêu chứ?

Trong tiếng hoan hô, Chúc Dung Thiên Mệnh sắc mặt khó coi xách một cái bình rượu đi nhanh tới.

Vừa thấy Chúc Dung Thiên Mệnh, Man Man lập tức trừng mắt, làm bộ như uống say cảm đầu ngã quy ở trong lòng Thiệu Ti, còn ngáy rất vang dội. Thiệu Ti cười lắc lắc đầu, nhẹ nhàng ôm Man Man, tự hướng cạnh lửa trại tới gần.

“Làm gì?” Vũ Mục đứng dậy, thân hình to béo chắn trước mặt Chúc Dung Thiên Mệnh: “Thiên Mệnh thái tử, chúng ta mệnh cách bất hòa, ngài vẫn là đừng tới chỗ chúng ta để ăn mừng chứ?”

Chúc Dung Long, Chúc Dung Hồ mấy người lặng yên đứng dậy, híp mắt nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh.

Cách hơn một trượng. Chúc Dung Thiên Mệnh trầm thấp hữu lực quát: “Cơ Hạo, ta hy vọng người có thể làm ra lựa chọn chính xác.”

Cơ Hạo lười biếng ngẩng đầu, lười nhác nói: “Lựa chọn chính xác? Cái gì là lựa chọn chính xác?”

Trên mặt Chúc Dung Thiên Mệnh hiện lên một mảng hồng quang, hần nhìn Cơ Hạo cười nói: “Nghệ Thần, Liệt Sơn Húc, còn có hơn trăm đế tử các bộ tộc khác, chuẩn bị liên thủ giúp ta tranh đoạt chiến công, đem ta đẩy lên vị trí chiến công số một, giúp ta tranh đoạt vị trí nhân vương. Người hiện tại nếu nguyện ý nhận ta làm chủ, về sau ta sau khi đi lên đại vị, nhất định sẽ không bạc đãi người.”

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh.

Nghệ Thần thế mà sẽ giúp hãn? Liệt Sơn Húc cũng thông đồng cùng hãn? Thậm chí còn có hơn trăm đế tử các bộ tộc khác liên thủ giúp hãn?

Đùa cái gì thế, danh hiệu ‘đế tử’ này không phải phong hào chính thức của nhân tộc, lại cũng chỉ có những bộ tộc đỉnh cấp từng xuất hiện nhân vương mới có tư cách sắc phong. Như là Liệt Sơn Húc tinh anh có được danh hiệu đế tử như vậy, ai cũng tâm cao khí ngạo, ai cũng cho rằng lão tử thiên hạ đệ nhất, ai cũng nhìn chăm chăm ngai báu nhân vương bỏ ra lực lượng lớn nhất.

Chúc Dung Thiên Mệnh lại có thể khiến hơn trăm đế tử toàn lực giúp hãn?

“Bát Khâu Già!” Cơ Hạo thấp giọng lẩm bẩm một câu. Cái này không phải chuyện Chúc Dung Thiên Mệnh có thể làm được, chỉ có thể là thủ đoạn của Bát Khâu Già.

“Nhận ta làm chủ, về sau tự nhiên có chỗ tốt cho ngươi.” Chúc Dung Thiên Mệnh nói liên miên: “Còn có, về sau ngươi và Nghệ Thần đều là thần tử của ta, không cần vì vên vẹn một phần đồ của Nghệ Thần bộ tổn thương hòa khí. Ngươi tự mình chặt tứ chi Nghệ Phong, đem hãn giao cho Nghệ Thần đi, ta hoà giải cho các ngươi, thù hận giữa ngươi cùng Nghệ Thần, giữa Kim Ô bộ cùng Thập Nhật quốc đều có thể xóa hết.”

Cơ Hạo trầm mặc một phen. Hãn ngẩng đầu lên, từ từ cười nói: “Nhưng, ta đã quyết định toàn lực giúp Tự Văn Mệnh đại thúc. Cho nên, Thiên Mệnh thái tử, ngươi vẫn là từ nơi nào đến, trở về nơi đó đi.”

Chúc Dung Thiên Mệnh chợt biến sắc. Cơ Hạo từ chối dứt khoát như thế, điều này làm hãn cảm thấy tôn nghiêm của mình bị tổn thương thật lớn.

Dựa theo tính tình hãn, hãn hiện tại nên gọi hộ vệ tới đem Cơ Hạo chém thành thịt nát... Nhưng nghĩ đến thực lực Cơ Hạo hiện nay có được, cùng với Kim Ô bộ thu hoạch truyền thừa thượng cổ Vu Thần, lại thêm Chúc Dung Long,

Chúc Long Quỹ đám Vu Để chiến lực cường đại bên người Cơ Hạo, Chúc Dung Thiên Mệnh nhin cơn giận này.

Hắn cười gượng nói: “Cơ Hạo, người và ta dù sao cũng là người một nhà. Người chính là vị hôn phu của Man Man, người sao có thể đi giúp người ngoài chứ?”

Cơ Hạo đứng dậy, còn chưa mở miệng, Man Man nằm ở trong lòng Thiếu Ti giả bộ ngủ như con báo mạnh mẽ nhảy dựng lên, thân thể chợt lóe đã tới trước mặt Chúc Dung Thiên Mệnh.

Chúc Dung Thiên Mệnh vội vàng nặn ra vẻ mặt tươi cười, xoay người hướng Man Man thân hình nhỏ nhắn cười nói: “Man Man, chúng ta là thân huynh...”

“Ai là thân huynh muội với người? Người không phải người tốt, luôn muốn hại Cơ Hạo! Người còn bắt nạt ta từ nhỏ!” Man Man từ trong tay áo lấy ra liên hoa chùy, một chùy hung hăng vụt ở trên mặt Chúc Dung Thiên Mệnh.

Trên liên hoa chùy Vũ Dư đạo nhân luyện chế phun ra một đạo hỏa lôi, gào thét xuyên thấu gò má Chúc Dung Thiên Mệnh, phá vỡ hết răng trong mồm hắn.

“Ai là huynh muội với người?” Man Man hung hăng hừ một tiếng.

“Giỏi... Man Man...” Chúc Dung Thiên Mệnh hộc máu bay ngược, then quá hóa giận xoay người bước đi: “Một khi đã như vậy, người ta không còn tình huynh muội nữa, mọi người tự xem thủ đoạn đi!”

Chương 574: Tâm Lý Kinh Sợ

Chỗ trung tâm nhất của quảng trường, cạnh một đồng lửa trại lớn nhất, Đế Thuấn mặc áo vải thô ngồi ở trên một cái chiếu, cười ha ha nhìn xung đột giữa Man Man cùng Chúc Dung Thiên Mệnh ngoài mấy chục trượng.

Bưng lên một chén rượu lâu năm ấm áp, Đế Thuấn thấp giọng cảm khái: “Tuổi trẻ thật tốt, thật là có sức sống!”

Có thể ngồi cùng một chỗ với Đế Thuấn, đều là đại nhân vật thân phận cao quý nhất nhân tộc, ví dụ như nói thái thượng trưởng lão Hoa Tư thị, đương đại tộc trưởng Liệt Sơn thị, Phương tộc thiếu chủ Phương Cầm Tâm...

Trừ mấy đại nhân vật một câu nói có thể khiến Bồ Phán run rẩy này, hôm nay bên cạnh Đế Thuấn còn có thêm một bóng người cao lớn nón cao trường bào, nhưng bóng người lại bị bóng đêm bao phủ.

Tuy an vị ở cạnh lửa trại, ánh lửa hừng hực chiếu sáng gương mặt toàn bộ mọi người, chỉ có bóng người khôi ngô này đầu đội nón cao tạo hình phong cách cổ xưa, mặc trường bào, ngồi xếp bằng cũng cao tương đương người bình thường thân hình mông lung, một tầng màu tối như có như không bao phủ hẳn, mặc cho người ta dùng hết thị lực cũng không thấy rõ hẳn rốt cuộc bộ dáng thế nào.

Nghe xong Đế Thuấn nói, bóng người này thản nhiên cười nói: “Sức mạnh không thể vận thành một sợi dây thừng, lần đánh cược này, người cảm thấy có mấy phần nắm chắc?”

Tay Đế Thuấn run lên, rượu ngon trong bát rượu sóng sánh, mấy giọt rượu tung tóe ra, hắt vào trên tay hắn. Trầm mặc hồi lâu, Đế Thuấn trầm giọng nói: “Ta đã làm tốt chuẩn bị, ở phía nam Đoạn Vân sơn mạch phía nam Bồ Phán, đang xây dựng đô thành mới của nhân tộc.”

Bóng người nhẹ nhàng nói: “Đã làm tốt chuẩn bị Xích Phán sơn bị dị tộc lấy đi, triệt để từ bỏ Bồ Phán sao?”

Đế Thuấn cúi đầu, Chúc Long Quỹ, Tự Hi trọng thần nhân tộc như vậy ngồi ở bên người Đế Thuấn cũng đều vẻ mặt ảm đạm, nhẹ nhàng lắc đầu. Lần đánh cược sinh tử này, nhân tộc toàn hoàn là không trâu bắt chó đi cày, bị dị tộc ép tham gia lần đánh cược này.

Dị tộc dám đưa ra tiền đặt cược lớn như vậy, bọn hắn không nói trăm phần trăm có thể thắng, ít nhất cũng có bảy tám phần nắm chắc.

Một khi Xích Phán sơn rơi vào trong tay dị tộc, Bồ Phán sẽ hoàn toàn bại lộ ở dưới dao mổ của dị tộc, không sớm làm chuẩn bị, đem tinh hoa Bồ Phán chuyển dời đến nơi an toàn hơn về phía nam, một khi sau ván cược dị tộc đột hạ sát thủ mà nói, nhân tộc tổn thất khó có thể đánh giá.

“Thực hận, Bồ Phán. Thời Tam Hoàng lập đô Bồ Phán, nếu là mất ở trong tay ta... Ta còn có mặt mũi nào đi gặp bọn họ?” Đế Thuấn có chút buồn bực bưng lên bát rượu trút một ngụm rượu.

Ngoài mấy chục trượng, bị Man Man một đòn đập bay Chúc Dung Thiên Mệnh hỗn hển quất, mang theo đám đông hộ vệ muốn tìm Cơ Hạo và Man Man gây sự. Đế Thuấn trong lòng bị đè nén đột nhiên đứng dậy, trầm thấp quát: “Trước khi xuất chinh, ai dám phá hư kỷ luật quân đội ta, phải chịu nghiêm trị!”

Chúc Dung Thiên Mệnh và một đám vây cánh của hắn đồng thời sửng sốt, ngoan ngoãn lùi về trong đám người không dám nổi sóng gió nữa.

Đế Thuấn ngồi trở lại trên chiếu, dùng bát rượu từ trong một vại rượu lớn múc một bát rượu, vẻ mặt tối tăm nói: “Một đám trẻ con không làm người ta bết lo, một đám hoạt bát quá mức, sinh tử đại chiến ở phía trước, còn lục đục với nhau... Bọn hắn không thể cân nhắc một chút cho tiền đồ cả nhân tộc sao?”

Bóng người cao lớn kia ngồi ở tại chỗ không nhúc nhích. Hắn lạnh nhạt cười

nói: “Người lo cái gì? Không còn Bồ Phán lại như thế nào? Năm đó nhân tộc chúng ta lúc tiêu điều nhất hầu như bị diệt tộc, nhưng không phải vẫn sinh sản đến hiện tại? Hiện tại chúng ta so với năm đó cường đại hơn bao nhiêu lần? Một chút suy sụp, người sợ cái gì?”

Quay đầu, trên mặt bóng người lóe ra một mảng u quang, nhìn chăm chăm Đế Thuấn nói: “Trọng Hoa, người là đương đại nhân vương. Đối với đám nhãi con đó, người phải có lòng tin... Như năm đó, chúng ta đem cả nhân tộc giao cho người, chúng ta cũng có lòng tin đối với người. Mà người mấy năm nay, làm không tệ.”

Đế Thuấn giơ bát rượu, chậm rãi một ngụm đem rượu ngon trong bát uống một hơi cạn sạch. Hắn quay đầu nhìn về phía xa xa, trầm thấp nói: “Sứ giả dị tộc đến rồi.”

Một tòa chiến thành lơ lửng do kim loại chế thành do mấy trăm con giao long kéo, nhìn như thông thả, thực ra nhanh như cuồng phong hướng bên này bay tới. Tòa chiến thành lơ lửng đó diện tích cực lớn, tường thành dài rộng khoảng trăm dặm, trên tường thành vô số phù văn phòng ngự rạng rỡ tỏa sáng, ở trong bóng đêm hào quang vạn trượng bắt mắt như một mặt trời thu nhỏ.

Cách thật xa, tộc chiến sĩ nhân trong doanh địa đã phát hiện tòa chiến thành lơ lửng này.

Từng đám đông tinh anh nhân tộc lần lượt đứng lên, một đám kinh hô không ngừng chỉ vào tòa thành trì toàn thân do kim loại chế thành đó.

Một tòa thành trì to lớn như vậy, lại có thể hoàn toàn lơ lửng ở giữa không trung, hơn nữa lấy tốc độ nhanh như vậy phi hành trên không, loại kỹ thuật này hiện tại nhân tộc thúc ngựa khó đuổi kịp. Khó có thể tưởng tượng, nếu dị tộc ở trong chiến tranh quá khứ, đem thành trì kim loại bay như vậy đưa vào chiến trường, sẽ tạo thành thương vong lớn bao nhiêu đối với quân đội nhân tộc.

Một ít chiến sĩ nhân tộc không đủ dũng khí nhất thời sắc mặt có chút trắng

bệch. Thành trì kim loại đến từ chính phương bắc, đang càng lúc càng gần như một ngọn núi lớn đè nặng trĩch ở trong lòng bọn họ—— nhân tộc, quả nhiên so ra kém dị tộc ác quỷ; dị tộc ác quỷ, quả nhiên nắm giữ lực lượng cường đại nhân tộc khó có thể bằng được!

Tòa thành trì này như một đám mây đen nhẹ nhàng bay tới, hơn ngàn vạn chiến sĩ nhân tộc tham gia đánh cược sinh tử, còn có chiến sĩ đi theo bọn họ chuẩn bị mang đi tham gia đánh cược sinh tử còn chưa chính thức vào bàn, lòng tin cùng ý chí chiến đấu vốn tràn đầy đã bị mài mòn non nửa.

Cơ Hạo cũng đứng dậy, kinh hãi nhìn tòa thành trì kim loại dài rộng trăm dặm, trong thành đứng sừng sững mười hai tòa thần tháp cao tới nghìn trượng này.

Trên bầu trời Trung Lục thế giới, thường xuyên có thể nhìn thấy các ngọn núi to nhỏ trôi nổi qua, nhưng đó là kỳ cảnh thiên địa sinh thành, lấy thủ đoạn nhân tộc Vu Điện hiện nay, nhiều nhất có thể khiến một ngọn núi phạm vi mười mấy dặm vĩnh cửu lơ lửng ở bầu trời.

Thành trì kim loại dài rộng trăm dặm, rốt cuộc phải vận dụng lực lượng to lớn cỡ nào, mới có thể khiến nó như chim chóc cấp tốc phi hành ở trên bầu trời?

Thành trì kim loại có được lực lượng to lớn như vậy, lại có được lực sát thương cường đại cỡ nào? Phải như thế nào mới có thể đem nó phá hủy?

Lực lượng dị tộc có được thật đáng sợ. Cơ Hạo cũng cảm thấy trong lòng nặng trĩch một trận, sắc mặt không khỏi âm trầm xuống.

Thành trì kim loại to lớn nhanh chóng bay tới, như một đám mây đen lơ lửng ở trên không doanh địa. Không bao lâu mấy tên quý tộc Ngu tộc ở dưới đám đông chiến sĩ Già tộc vây quanh từ trong thành bay ra. Một quý tộc Ngu tộc mặc trường bào màu xám, quanh thân thể không ngừng tỏa ra từng gợn sóng không gian mắt thường có thể thấy được cao ngạo cười lên:

“Bọn sinh vật dân bản xứ ti tiện, những người này, là nhân tuyển các người chuẩn bị tham gia đánh cược sinh tử sao? Ủm, so với mốc một ngàn vạn chúng ta quy định nhiều hơn không ít người nha. Như vậy rất tốt, có thể giết thống khoái một lần.”

“Tốt rồi, làm xong chuẩn bị xuất phát chưa? Chúng ta nơi này chuẩn bị truyền tống trận, đem ác người đưa đi phía trên bầu trời.”

“Các người bọn sinh vật dân bản xứ ti tiện mà ngu xuẩn này, những truyền tống trận thô lậu, đơn giản đó của các người, không thể làm các người đi tới đó. Nếu để các người tự bay qua mà nói, vậy cũng quá lãng phí thời gian.”

Đế Thuấn và một đám trọng thần nhân tộc bay lên, đứng ở trước mặt các quý tộc Ngu tộc xa xa giăng co.

“Sắp xuất phát sao? Các huynh đệ nhân tộc, chuẩn bị tốt, sắp xuất phát rồi!” Đế Thuấn quát to một tiếng.

Chương 575: Phía Trên Thương Thiên

Thành trì kim loại lơ lửng ở trời cao, bao phủ bầu trời, mang cho người trên mặt đất áp lực tâm lý khổng lồ.

Trên mặt đất, vô số tuần tài nhân tộc giơ lên cao vò rượu trong tay, một hơi đem rượu ngon nồng đậm trong tay uống sạch sẽ, sau đó chợt nghe tiếng ‘Bốp bốp’ không dứt bên tai, vô số vò rượu bị ném xuống đất vỡ nát.

“Giết sạch dị tộc ác quỷ!” Hữu Hùng thị đế tử Công Tôn Nguyên rút ra một thanh trường kiếm toàn thân vàng óng ánh, hướng về sứ giả dị tộc trên trời hung hăng vung lên.

“Giết sạch dị tộc ác quỷ!” Chúc Dung Thiên Mệnh hơi nhíu mày, rất bất mãn hướng Công Tôn Nguyên nhìn qua. Loại chuyện làm náo động này, loại chuyện đứng mũi chịu sào hô lớn khẩu hiệu này, sao lại để cho Công Tôn Nguyên đoạt tiên cơ?

“Giết sạch dị tộc ác quỷ!” Tiếng hò hét cao vút trào dâng dần dần hội tụ thành nước lũ mãnh liệt menh mông, cuộn cuộn quanh quẩn ở bầu trời đêm Bồ Phán.

Dần dần, phương hướng Bồ Phán, có đám đông bóng người bay lên bầu trời, lẳng lặng ngắm nhìn bên này.

‘Thùng’ một tiếng, chuông đồng treo trước cửa đại điện thảo luận chính sự Bồ Phán bị gõ vang, sau đó tiếng chuông kéo dài không ngừng vang lên, tiếng truyền vạn dặm, làm vỡ nát mây mỏng trên trời. Một lại một cao thủ thực lực Vu Vương trở lên bay lên trời cao, lơ lửng ở trên không Bồ Phán, ở trong tiếng chuông cuộn cuộn lẳng lặng nhìn bên này.

Đánh cược sinh tử, nếu là nhân tộc thắng, thì mở rộng lãnh thổ ức vạn dặm, an hưởng ngàn năm hòa bình.

Đánh cược sinh tử, nếu nhân tộc thua, thì thua mất Xích Phán sơn, toàn bộ để người ta khống chế.

Dần dần, có tiếng xôn xao từ phía Bồ Phán truyền đến, nhiều Vu Vương Vu Đế thực lực cường đại dùng hết khí lực cất tiếng rống to, tiếng rống thật lớn như sét nổ trời cao cuộn cuộn truyền đến: “Giết sạch dị tộc ác quỷ!”

Khí hung hãn ngút trời, chiến ý quay cuồng, khí tức vô số chiến sĩ nhân tộc ở giờ khắc này hòa hợp một thể, hóa thành một khí tức khủng bố như thực chất hướng thành trì kim loại trên trời cao, hướng mấy tên sứ giả dị tộc kia húc tới.

Mấy tên quý tộc Ngu tộc khẽ biến sắc, vội hướng lên trên bay lên, tránh mũi nhọn của khí tức này.

‘Ông’ một tiếng, vô số đạo phù văn phức tạp hoa lệ trên thành trì kim loại sáng lên, mấy chục tầng ánh sáng dày tới mấy trượng màu sắc khác nhau, đem toàn bộ thành trì bảo hộ gắt gao ở chính giữa. Chiến sĩ nhân tộc lấy ức vạn để tính tràn ngập chiến ý, huyết khí toàn thân ngưng tụ thành khí tức va chạm ở trên quảng sáng thật dày, chỉ thấy ánh sáng nhộn nhạo, thành trì kim loại to lớn bất động.

Trên trời cao mây khói quấn quanh, mảng lớn mây tía bỗng dừng ngưng tụ, sau đó nhiều thần nhân chiều cao nghìn trượng trở lên từ trên trời hạ xuống, tò mò nhìn chiến sĩ nhân tộc tình cảm quần chúng kích động trong doanh địa.

Người quen cũ Khoa Nga thị của Cơ Hạo đứng ở trên một đám mây trắng, kinh ngạc nhìn dưới đám người trên mặt đất lẫn lẫn: “Lại sắp khua chiêng gõ trống, lại sắp khua chiêng gõ trống... Ngại người chết không đủ nhiều nào? Các người những gia hỏa này nếu đều chết, chúng ta từ đâu kiếm rượu ngon, thịt nướng đâu?”

Mấy tên quý tộc Ngu tộc quay đầu, kiêu căng đám đông thần nhân nhìn đứng ở trên đám mây.

Quý tộc Ngu tộc mặc trường bào màu xám đen, bên người có vô số gợn sóng không gian vờn quanh lớn tiếng cười nói: “Tàn hồn dưới đao, các người cũng có thể tham chiến. Chúng ta cũng không để ý giết thêm mấy tên.”

Khoa Nga thị bọn một đám thần nhân im lặng không nói, chỉ là đứng ở trên đám mây lẳng lẳng nhìn chiến sĩ nhân tộc lớn tiếng rít gào.

Cơ Hạo nhìn thấy có quá nửa thần nhân siết chặt nắm tay, cả người nổi gân xanh, hiển nhiên trong lòng bọn họ cũng tràn ngập lửa giận. Nhưng toàn bộ thần nhân đều không nói một lời, mặc cho các quý tộc Ngu tộc dùng hết lời khiêu khích, bọn họ chỉ yên lặng đứng ở nơi đó.

“Đánh bọn hăn!” Man Man đứng bên cạnh Cơ Hạo, khó hiểu nhìn đám Khoa Nga thị.

Cho dù là Man Man đầu óc đơn thuần nhất, cũng đã nhìn ra cảm xúc bọn Khoa Nga thị không thích hợp. Nhưng những thần nhân thực lực mạnh mẽ này, bọn họ cố nén lửa giận, không ai tiến lên liều mạng với đám quý tộc Ngu tộc.

“Thế nào. Khổ người lớn như vậy, sao lại nhát gan như thế chứ? Khó trách chỉ có thể giúp người ta xây thành, làm khổ lực đổi lấy rượu ngon thịt nướng.” Man Man hơi bĩu môi, rất khinh thường thấp giọng lầm bầm.

Cơ Hạo nhẹ nhàng xoa đầu Man Man, như có chút dăm chiêu nhìn Khoa Nga thị.

Những thần nhân có lực lượng cường đại, nhưng thà trấn giữ điểm mấu chốt, dựa vào giúp nhân tộc xây thành, làm khổ lực để đổi lấy rượu ngon thịt nướng, cũng không dựa vào vũ lực tùy ý làm bậy này, bọn họ thật bởi vì nhát gan mới không ra tay sao?

Người tiêu xài vũ lực bừa bãi không đáng sợ. Những người có được lực lượng cường đại, nhưng có thể tử thủ điểm mấu chốt, duy trì tín niệm bản thân, cho dù chịu nhục, mặc cho người ta chê cười khiêu khích kia, mới là tồn tại thật

sự đáng sợ.

Khoa Nga thị đám gia hỏa này!

Đối mặt mấy tên quý tộc Ngu tộc khiêu khích, Khoa Nga thị khoanh hai tay trước ngực, rất vô lại hướng bầu trời nhổ một ngụm nước bọt: “A phi, đánh nhau với các người không có lợi gì, giải tán, giải tán, các huynh đệ, trở về ngủ một giấc dài đi. Hai năm tới không cần ra làm việc, Nghiêu Bá cho khoản tiền đó còn đủ các huynh đệ chúng ta có vài năm ngày lành, trở về ngủ một giấc dài đi!”

Một đám thần nhân cười to ‘ha ha’, bầu trời nổ vang một trận sấm sét, sau khi bão tố, gió cuồn mây vần, mấy trăm thần nhân chạy tới xem náo nhiệt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Các quý tộc Ngu tộc phát ra tín hiệu, cửa thành của thành trì kim loại mở ra.

Đế Thuấn đứng trên mặt đất không nhúc nhích, bóng người cao lớn thân hình mông lung kia bên cạnh hần bay lên trời, đi trước làm gương xâm nhập trong thành trì kim loại.

Vô số chiến sĩ tinh anh nhân tộc tham chiến ùn ùn bay lên, từng đám mây lao thẳng lên trời cao, theo sát ở phía sau bóng người cao lớn kia, tập nập từ bốn cửa thành của thành trì kim loại tiến vào trong thành.

Trong thành trì kim loại dài rộng trăm dặm, một tòa truyền tống trận đường kính mấy chục dặm đang phun ra ánh sáng mạnh chói mắt.

Trên mặt đất, mấy trăm tòa tế đàn to lớn từ trong hư không trào ra, Đế Thuấn chỉ huy từng đám đông vu tế, chém giết vô số gia súc và nô lệ dị tộc, đem máu thịt, tinh hồn chúng dâng lên tế đàn.

Mấy ngàn lão vu tế nhân tộc thực lực mạnh nhất quay quanh tế đàn vừa múa vừa hát, khàn giọng niệm tụng chú ngữ, khẩn cầu tất cả tồn tại trong minh minh giữa thiên địa, phù hộ tinh anh các tộc lần này tham gia đánh cược sinh tử.

Không chỉ vì sinh tử của chiến sĩ các tộc, càng vì khí vận cả nhân tộc.

Một lần này nếu thắng, nhân tộc sẽ có thể được lợi ích thật lớn; nhưng một lần này nếu bại, như vậy nhân tộc cũng sẽ không gượng dậy nổi, ít nhất mấy vạn năm không phục hồi được. Đây là trận chiến khí vận chủng tộc, toàn bộ lão vu tế khàn giọng niệm tụng chú ngữ, toàn bộ tinh huyết đều dồn nhập vào trong cầu nguyện thành tín.

“Các vị, mong bình an trở về!” Đế Thuấn mang theo một đám trọng thần nhân tộc, hướng tinh anh các tộc không ngừng bay lên trời thi lễ thật sâu.

“Vâng!” Đám người Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng, Cơ Hạo đứng ở trên đám mây, nghiêm nghị hướng đám người Đế Thuấn hoàn lễ.

Vận tốc cực nhanh, đám người Cơ Hạo nhanh chóng tiến vào thành trì kim loại, xâm nhập trong tòa truyền tống trận cực lớn kia.

Một ánh sáng mạnh phóng vút lên, Cơ Hạo chỉ cảm thấy bên người trời rung đất chuyển một trận, không biết qua bao lâu, bọn họ đột nhiên tới trong một mảng hư không kỳ dị.

“Hoan nghênh tới trên thương thiên... đám con kiến dân bản xứ ngu xuẩn vô tri!” Cơ Hạo vừa mới ổn định thân hình, bên tai liền truyền đến tiếng trào phúng bèn nhọn.

Chương 576: Phân Biệt Rõ Ràng

Trên thương thiên.

Cái gọi là thương thiên, chính là một mảng bầu trời phàm nhân bình thường nhận định. Trong mắt phàm nhân, tinh tú khắp trời đều dựa theo quy luật kỳ dị nào đó sắp xếp ở trong bầu trời, thương thiên chính là độ cao cực hạn.

Nhưng trong mắt đại năng thật sự, kết cấu của thế giới này hoàn toàn khác với phàm nhân chứng kiến.

Tinh tú trên bầu trời, những tinh tú ở ban đêm vô cùng lấp lánh, đủ mọi màu sắc như giơ tay có thể chạm đó, chỉ là hình chiếu của tinh tú thật sự.

Lấy cái ví dụ, không gian Trung Lục cùng tứ hoang là lòng đỏ trứng gà, thương thiên chính là tuyến phân cách giữa lòng trắng trứng cùng lòng đỏ trứng, toàn bộ tinh tú đều bị bao dung ở trong lòng trắng trứng tự thành hệ thống.

Mà mép lòng trắng trứng, cũng chính là vị trí vỏ trứng, chính là vách ngăn của đại thế giới này cùng bên ngoài.

Giờ phút này phương vị chỗ bọn Cơ Hạo, ngay tại chỗ ngoài cùng của lòng trắng trứng, cũng chính là cái gọi là vị trí phía trên thương thiên.

Nơi này một mảng xanh mờ mịt, trong hư không không có nửa điểm tro bụi, nhìn qua, có thể nhìn thấy vô số tinh tú to lớn dựa theo quỹ tích kỳ dị nào đó không thể nói bằng lời vận chuyển mau lẹ vô cùng ở trong hư không.

Mắt thường có thể thấy tinh lực dao động ở trong hư không đan xen va chạm lẫn nhau, tạo nên vô số lốc xoáy cùng năng lượng triều tịch thật lớn. Trong hư không im ắng, yên tĩnh như cổ mộ đêm khuya, những lốc xoáy cùng năng lượng triều tịch to lớn, đủ để nháy mắt cắn nuốt vô số sinh linh kia tùy sinh tùy diệt, không phát ra nửa điểm thanh âm.

Nhưng cần thận hưởng những tinh tú to lớn, lớn đến không cách nào hình dung đó chăm chú nhìn hồi lâu, nguyên thần Cơ Hạo liền kịch liệt chấn động lên, hắc ** lỗ tai chưa nghe được bất cứ tiếng vang nào, nhưng nguyên thần hắc lại bị tinh tú lúc chuyển động phát ra thanh âm thật lớn chấn cho thất điên bát đảo thiếu chút nữa ngất.

Đại âm hi thanh, những tinh tú đó lúc vận chuyển phát ra thanh âm to vô cùng, nhưng chính bởi vì thanh âm này quá lớn, cho nên nhục thai phàm thể mới không nghe được bất cứ thanh âm nào. Chỉ có Cơ Hạo tồn tại tu thành nguyên thần, cảm giác lực so với Vu Đế còn linh mãnh hơn như vậy, mới có thể cảm nhận được thanh thể đáng sợ khi tinh tú vận chuyển.

Chính bởi vì đã tu thành nguyên thần, giờ phút này đám người Man Man, Thiếu Ti đứng ở bên người Cơ Hạo hoàn toàn vô sự, đang tò mò đánh giá vô số tinh tú xa xa gần gần, chỉ có Cơ Hạo sắc mặt như đất, mồ hôi lạnh như nước suối từ trên người không ngừng chảy xuống, trong nguyên thần truyền đến đau đớn như vỡ nát.

May mắn Cơ Hạo rất nhanh đã phục hồi tinh thần lại. Nguyên thần hắc vung Hồn Nguyên Thái Dương Phiến, từng đạo thái dương tinh hỏa cuốn ngược xuống bao bọc nguyên thần, tiếng gầm khống lồ của tinh tú chuyển động bị thái dương tinh hỏa ngăn cách, tuy còn có thể nghe được một ít tiếng vang, nhưng loại đau đớn hầu như chấn động hắc hồn phi phách tán đó đã hoàn toàn tiêu tán.

Không chỉ có thế, trong tinh thần lực to lớn pha tạp hỗn loạn trong hư không, một nhiệt lực to lớn mênh mông, hùng hồn vĩ đại nhất xuyên không gian mà đến, từ từng lỗ chân lông của Cơ Hạo không ngừng rót vào thân thể hắc.

Thân thể Cơ Hạo nhanh chóng bị một tầng lửa màu vàng nhạt quay quanh. Đây là thái dương tinh lực tinh thuần nhất, thái dương tinh lực chưa bị ‘thương thiên’ suy yếu. Bản mạng tinh lực trong cơ thể Cơ Hạo nhanh chóng tăng lên, lửa màu vàng mỏng manh đang cấp tốc nhiều lên, dày thêm.

Theo phương hướng nhiệt lực truyền đến nhìn lại, Cơ Hạo nhìn thấy nơi cao xa nhất, từng vầng mặt trời chiếu rọi trên cao, cho dù có ỨC VẠN TINH TÚ RẠNG RỠ tỏa sáng, nhưng lúc Cơ Hạo nhìn thấy mặt trời, liền chỉ có thể nhìn thấy một vầng mặt trời này, toàn bộ tinh tú khác ảm đạm không ánh sáng.

Không chỉ có thế. Trong hư không, tinh tú khác một số thời điểm đều nguy hiểm vô cùng sát vai mà qua, lúc nào cũng có thể va chạm lẫn nhau.

Chỉ có quanh thái dương một mảng trống rỗng, không có bất cứ tinh tú nào có gan dễ dàng tới gần, một mảng hư không kia chỗ thái dương như ngai báu của hoàng đế, những tinh tú này đều là thần tử của hoàng đế, không có bất cứ thần tử nào có gan dễ dàng mạo phạm uy nghiêm của hoàng đế.

“Phía trên thương thiên!” Trong mắt Cơ Hạo lóe ra ánh vàng, hẩn ngẫm tưng trong Vũ Dư Trận Giải miêu tả về quỹ tích vận chuyển của tinh tú khắp trời, thi triển thần thông hướng những tinh tú đó nhìn tới.

Nhìn ra ngoài một hồi, Cơ Hạo giờ mới phát hiện, các tinh tú đó vô luận lớn nhỏ, mỗi một tinh tú đều tự thành một tiểu thế giới. Những tiểu thế giới này dựa vào ở đại thế giới này tồn tại, những tinh tú này nhìn như nhanh như tia chớp vận chuyển ở trong hư không, thực ra vị trí bản thể bọn nó cũng chưa có chút dao động, mà là tiểu thế giới của bản thân bọn nó đang chuyển động.

Loại cảm giác này cực kỳ huyền diệu, Cơ Hạo trong lúc nhất thời cũng không cách nào lý giải đại đạo huyền diệu chất chứa trong đó.

Nhưng chính bởi vì mỗi một ngôi sao đều tự thành một tiểu thế giới, cho nên những tinh tú này có đôi khi hầu như là kề sát đan xen mà qua, thực ra bọn nó còn cách xa nhau ỨC VẠN DẶM, cho nên bọn nó cũng không có nguy hiểm chính diện va chạm.

Không chỉ có thế, Cơ Hạo còn thấy được bên trên một số tinh tú có cung điện lầu các, có sông núi, toàn bộ cung điện lầu các đều tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng, lại lộ ra một tia hương vị tử khí trầm trầm, như đã rất nhiều năm

không có ai ở lại.

“Tinh thần chi chủ, cũng là thần linh của thượng cổ thiên đình... Ngã xuống, ngã xuống hết rồi!” Tự Văn Mệnh không biết khi nào đi tới bên cạnh Cơ Hạo. Hắn chỉ vào một ngôi sao lớn màu đỏ tươi đang từ đỉnh đầu Cơ Hạo xẹt qua nói: “Đây là Huỳnh Hoặc tinh, Huỳnh Hoặc tinh quân từng là đại tướng thiên đình, nhưng cũng đã ngã xuống.”

“Ai làm?” Cơ Hạo rất kinh ngạc nhìn Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh không hé răng, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía xa xa mười hai tòa thần tháp lớn vô cùng chống đỡ một khối vân lục.

Lòng Cơ Hạo nhất thời trầm xuống, là bọn dị tộc này sao?

Trong hư không một tòa truyền tống trận thật lớn lóe ra ánh sáng mãnh liệt, vô số chiến sĩ nhân tộc hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang từ trong truyền tống trận đi ra, sau đó thi triển thần thông lơ lửng ở giữa không trung, xa xa giăng co cùng một mảng vân lục thật lớn kia.

Trên vân lộ, đám đông quý tộc Ngu tộc xa xa ngăm nhìn bên này, vừa rồi Cơ Hạo nghe được một tiếng nói trào phúng đó, chính là một thanh niên Ngu tộc mặc trường bào màu máu trong đó phát ra. Nhiều Ngu tộc quý tộc chỉ vào bên này khoa tay múa chân cười to liên tục, hiển nhiên đều đang trào phúng chiến sĩ nhân tộc không biết lượng sức, trào phúng bọn họ thể mà dám tới tham gia đánh cược sinh tử.

Dần dần, ở trong hư không, trừ bên người bóng người cao lớn vừa rồi bên cạnh Đế Thuấn kia hội tụ một đám trọng thần nhân tộc không tham gia đánh cược, chỉ là đến áp trận xem cuộc chiến, chiến sĩ nhân tộc khác đến tham chiến, đã chia làm mấy nhóm người phân biệt rõ ràng.

Bên người Tự Văn Mệnh, hội tụ Cơ Hạo, Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng... một số lớn đế tử đại tộc Trung Lục thế giới cùng bá hậu địa phương. Rất hiển

nhien, Tự Văn Mệnh ở Trung Lục thế giới căn cơ hùng hậu, có thể lực nhân mạch cường đại.

Phía sau Chúc Dung Thiên Mệnh, Nghệ Thần, Liệt Sơn Húc, Doanh Vân Hạc... một số lớn tinh nhuệ bộ tộc Đông Hoang, Nam Hoang đứng. Chiến sĩ tinh nhuệ bộ tộc Nam Hoang, theo lý thường phải hội tụ ở phía sau Chúc Dung Thiên Mệnh, bởi vì Nghệ Thần, đại bộ phận tinh nhuệ Đông Hoang cũng tùy tùng Chúc Dung Thiên Mệnh.

Khiến Cơ Hạo nhú mày là, phía sau Chúc Dung Thiên Mệnh còn có đám người Bát Khâu Già, Diệu Liên, Diệu Âm, Thanh Mai đứng, những người này cũng muốn tham gia đánh cược?

Công Tôn Nguyên và Cộng Công Vô Ưu sòng vai đứng chung một chỗ, phía sau bọn hắn là Vô Chi Kỳ cầm đầu tinh nhuệ tương ứng Bắc Hoang Thủy Thần.

Nhưng làm người ta giật mình là, Cùng Kỳ, Thao Thiết, Ác Thú, Áp Dữ... chiến sĩ mấy bộ tộc mạnh mẽ có tiếng đến từ Tây Hoang, cũng đều đứng ở phía sau Công Tôn Nguyên và Cộng Công Vô Ưu.

Trừ người mấy phe thế lực cường thịnh nhất này, hơn ngàn vạn chiến sĩ khác tham gia đánh cược còn chia làm mười mấy đoàn thể to nhỏ, phân biệt lẫn nhau rõ ràng, đều cách xa mấy trăm dặm.

Rất xa, trên vân lục truyền đến một thanh âm bén nhọn:

“Thời gian còn sớm, không bằng chúng ta làm ẩm bầu không khí trước? Nhân tộc, các người có dũng sĩ dám đến quyết đấu sinh tử không?”

Chương 577: Một Sét Đánh Giết

Trên thương thiên, vô số tinh tú chiếu rọi xuống, truyền tống trận thật lớn mỗi giờ mỗi khắc không ngừng phun ra chiến sĩ nhân tộc lấy hàng chục vạn để tính.

Trên đại lục xa xa do đám mây tạo thành, trong doanh địa dị tộc đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, một tráng hán Già tộc chiều cao sáu thước có thừa, làn da màu vàng lợt, da thịt cũng mơ hồ mang theo một loại hào quang kỳ dị như châu báu lưu ly dần dần bay ra.

Chiến sĩ Già tộc thân hình cao lớn không mặc giáp, cũng không mang binh khí, tay không lơ lửng ở trước trận doanh nhân tộc mấy chục dặm. Trên gương mặt cực lớn của hắn bốn con mắt khép mở bất định, ánh mắt lạnh lùng chậm rãi đảo qua toàn bộ chiến sĩ nhân tộc ở đây.

“Kháng Nguyệt vĩ đại chí cao tại thượng, ta là Xi, ai đến chơi với ta một chút?”

Trận doanh nhân tộc, trong đám đông đoàn thể nhỏ phân biệt rõ ràng, mọi người đều nhìn trái nhìn phải.

Trước khi đánh cược sinh tử chính thức, chiến sĩ nhân tộc tham chiến còn chưa hoàn toàn đến đông đủ, dị tộc đã phái chiến sĩ tinh nhuệ đến khiêu chiến, đây rõ ràng là muốn đả kích sĩ khí nhân tộc. Trận này mặc kệ là ai phái ra thủ hạ nghênh chiến, nếu là thắng tự nhiên nở mày nở mặt, nhưng nếu thua mà nói, không hề nghi ngờ năng lực cá nhân của hắn sẽ bị cao tăng nhân tộc nghi ngờ.

Đế Thuần tuy chưa tự mình trình diện, nhưng ở đây có vài vị đại thần nhân tộc quyền cao chức trọng.

Càng không cần nói bóng người nón cao không thấy rõ gương mặt kia, thân phận hắn là câu hỏi, nhưng càng là người như vậy, càng có thể là đại nhân vật

lánh đời của nhân tộc, nếu mất điểm trước mặt hãn mà nói, đối với tiền đồ của người thất bại tự nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.

Bóng người nón cao giơ tay phải, trước mắt bao người, hãn cao giọng nói: “Phụng lệnh nhân vương, lần đánh cuộc này, giết một chiến sĩ dị tộc cấp Đại Vu, một tiểu công; giết một chiến sĩ dị tộc cấp Vu Vương, một trung công; giết một chiến sĩ dị tộc cấp Vu Đế, một đại công. Ai giết kẻ này. Một trăm đại công!”

Hơi thở của tinh anh nhân tộc ở đây chột căng thẳng.

Sát một tên dị tộc cấp Đại Vu, chỉ có một tiểu công; giết một cường giả cấp Vu Vương, chỉ có một trung công; giết một đại năng cấp Vu Đế, thế này cũng chỉ một đại công mà thôi. Nhưng giết chiến sĩ Già tộc trước mắt khiêu chiến, đã có một trăm đại công?

Giết một người này, bằng với một trăm dị tộc ác quỷ cấp Vu Đế!

“Giết!” Nghệ Thần đột nhiên quát lớn một tiếng. Phía sau hãn một nam tử trung niên thân hình cao gầy dáng vẻ tháo vát như mũi tên, mang theo một tiếng xé gió chói tai lao nhanh ra, cách chiến sĩ Già tộc kia còn xa bảy tám dặm, vùng tay phải liền có mấy ngàn luồng tiền khí xé rách hư không.

Phía sau nam tử trung niên một cơn lốc màu xanh lao lên cao mấy trăm trượng, trong cơn lốc hư ảnh một con đại bàng như ẩn như hiện, trên móng vuốt đại bàng rõ ràng mang theo một mũi tên tạo hình thô hào to lớn.

Chiến sĩ Già tộc Xi cười ‘Ha ha’, hãn sai bước chân, thân thể nhoáng lên một cái tránh được mấy ngàn tiền khí bắn phá trên không, như quỷ my xuất hiện ở trước mặt nam tử trung niên.

Lỗ chân lông toàn thân Cơ Hạo nổ tung, đây không phải thần thông bí thuật gì, mà là kỹ xảo chiến đấu của Xi đã đạt tới cảnh giới gần như Đạo, hãn hoàn toàn dựa vào lực lượng thân thể cùng kỹ xảo chiến đấu thuần thực, đã đạt thành hiệu quả khủng bố gần như thuận di.

Hắn lao đầu húc vào ngực nam tử trung niên cấp dưới của Nghê Thần, tay trái như cương đao, thoải mái đâm phá ngực nam tử trung niên, đem trái tim hắn một tay móc ra. Năm tay phải của hắn thì như đồng chùy, hung hăng nện ở trên đầu nam tử trung niên. Chợt nghe một tiếng nổ, đầu nam tử trung niên ầm ầm nổ tung, máu phun ra xa mấy trăm trượng.

Một tiếng rú thê lương truyền đến, trên thân thể nam tử trung niên từng đạo huyết quang dâng trào, sinh mệnh lực cường đại cấp Vu Đế lẫn lộn, trái tim bị móc ra cùng đầu bị đánh nát của hắn đều đang cấp tốc trọng sinh.

Đến Vu Đế cảnh, linh hồn nhân tộc đã được huyết khí cường đại tẩm bổ vô cùng mạnh mẽ, cho dù đầu bị nổ nát, linh hồn cũng chỉ bị thương, chưa sụp đổ ngay tại chỗ, chỉ cần tinh huyết đủ dư thừa, cơ thể có thể không ngừng tái sinh.

“Thua rồi, thì đừng giãy dụa nữa!” Chiến sĩ Già tộc cười một tiếng dữ tợn cổ quái. Hắn đột nhiên há mồm, cắn ở trên cổ nam tử trung niên bị đánh bại hung hăng hút một cái. Chợt nghe một tiếng rú thảm, tinh huyết toàn thân nam tử trung niên bị chiến sĩ Già tộc này một hơi rút sạch.

Tinh huyết, chỗ căn bản của sinh mệnh lực mạnh mẽ của Vu Đế. Tinh huyết bị rút sạch, thân thể tàn phá của nam tử trung niên kịch liệt run rẩy một trận, sau khi bị chiến sĩ Già tộc kia một chương đập thành mảnh vụn không còn có bất cứ động tĩnh nào nữa.

Vu Đế cường đại có thể nhỏ máu trọng sinh, nhưng điều đó cũng là thành lập ở dưới điều kiện tiên quyết tinh huyết chưa bị tiêu hao hầu như hết. Tinh huyết bị rút sạch, vị Vu Đế Nghê Thần phái ra đã bị triệt để đánh chết, không còn có hy vọng sống lại.

“Kháng Nguyệt, Xi, ai dám chiến ta?” Xi toàn thân là máu cười hướng trận doanh nhân tộc lặng ngắt như tờ ngoắc ngón tay: “Các người đến không ít người, giới hạn chúng ta yêu cầu các người đến là một ngàn vạn người, nhưng các người lại phái tới nhiều người như vậy... Tốt lắm, có thể giết một cái thống

khoái!”

Hít một hơi thật sâu, Xi cười nói: “Trước khi chính thức khai chiến, để ta sáng khoái một chút? Ai, còn dám tới chiến ta? Dù sao đi vào tiểu thế giới kia, chúng ta vẫn phải độ sức! Chết sớm, chết muộn, đều là một bộ dáng!”

Sắc mặt Chúc Dung Thiên Mệnh khó coi tới cực điểm. Hắn vạn phần tức giận trừng mắt nhìn Nghệ Thần một cái. Nghệ Thần sắc mặt xanh mét, nghiến chặt răng một lúc lâu không hé răng. Nam tử trung niên xuất chiến là một kẻ khá dưới trướng hắn, lại bị người ta một chiêu đánh chết, mặt mũi hắn cũng không nhìn được!

Cộng Công Vô Ưu cười cười, hướng Công Tôn Nguyên thấp giọng nói một câu.

Công Tôn Nguyên mỉm cười, lắc lắc đầu.

Vô Chi Kỳ nhếch nhếch miệng, hướng Bắc Hoang thủy tộc phía sau nhìn qua, một lão nhân đồ đen nhất thời nhẹ nhàng đi ra, một câu cũng không nói, vung đôi tay liền có một con cự mãng màu đen dài trăm dặm từ trong tay áo hắn trườn ra, mở ra miệng rộng hướng Xi cắn nuốt.

Sau ngán ngùn một hơi thở, chỉ nghe một tiếng rú thảm, lão nhân đồ đen bị đánh tan xương nát thịt, con cự mãng màu đen kia của hắn cũng bị Xi rút gân lột da, tài liệu toàn thân ngay cả một miếng vảy cũng không còn lại bị Xi thu thập sạch sẽ.

Trận doanh nhân tộc tình cảm quần chúng kích động, một cái lại một cái đoàn thể nhỏ không ngừng phái ra hảo thủ tinh nhuệ khiêu chiến Xi, nhưng liên tục đi ra bảy tám người, tất cả đều là trong một chiêu bị Xi thoải mái chém giết!

Dưới tu vi ngang nhau, sức chiến đấu của chiến sĩ Già tộc là mấy lần nhân tộc cùng giai, mà Xi hiển nhiên là đỉnh cấp cường giả trong chiến sĩ Già tộc, trong nhân tộc rất khó tìm được tồn tại có thể đối kháng hắn.

“Đáng chết, tiếp tục như vậy, sĩ khí nhân tộc đáng lo.” Tự Văn Mệnh giận dữ tiến lên một bước, một khí tức cực kỳ khổng lồ không ngừng quay cuồng ở trên người hắn, hắn liền muốn đích thân ra tay khiêu chiến Xi.

Cơ Hạo túm chặt Tự Văn Mệnh, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành một luồng ánh sáng vàng xông ra ngoài.

Chưa đợi Xi ra tay, Cơ Hạo đã lấy ra một ngọc phù tử khí bốc lên dài sáu tấc. Khẽ quát một tiếng, Cơ Hạo đánh một đạo pháp ấn vào trong ngọc phù, chợt nghe một tiếng nổ vang, một tia sét màu tím to bằng vại nước từ trong tay Cơ Hạo phun ra.

Một tiếng rú thảm truyền đến, Xi vừa mới kêu ngạo không ai bì nổi bị một đạo lôi phù của Cơ Hạo đánh cho tan xương nát thịt, ngay cả một chút hài cốt cũng không còn lại.

Lôi quang bắn tung tóe, vô số mảnh vụn sấm sét to bằng đầu người bay nhanh ra, đánh hư không run rẩy loạn một trận, mấy trăm ngôi sao xa xa gần gần lay động một trận, khí tức sấm sét thuần dương thuần cương quay cuồng hướng bốn phía khuếch tán ra, phàm là cảm nhận được lực lượng khủng bố trong luồng khí tức sấm sét đó chắc chắn không ai không biến sắc.

Chương 578: Trọng Điểm Chú Ý

Trong túi gấm Huyền Đô đạo nhân đưa tới, có lượng lớn vật phẩm phụ trợ uy lực cường đại.

Trực tiếp từ trong thiên lôi thu lấy tinh hoa sấm sét, dùng đại pháp lực áp súc mà thành Thiên Lôi Phích Lịch Tử; các loại linh phù có các loại hiệu quả thần kỳ, có thể ẩn thân, có thể trốn chạy, có thể mở núi, có thể cắt đứt dòng chảy; càng có đạo phù cường đại uy lực cực lớn, lực lượng một đòn có thể giết thần diệt tiên.

Xi thực lực mạnh mẽ vô cùng, liên trăm mười mấy vị Vu Đế nhân tộc, người như thế nhất định là tồn tại cường đại đỉnh cao nhất trong dị tộc tham gia đánh cược sinh tử. Cho nên Cơ Hạo nổi hung, đem một trăm lẻ tám tấm đạo phù uy lực lớn nhất trong túi gấm lấy ra một tờ, một lôi đem hắn đánh chết.

Đạo phù này, là đại sư huynh của Vũ Dư đạo nhân tự tay chế, các loại tạp vật trong túi gấm lấy chục vạn để tính, nhưng đạo phù cấp bậc này cũng chỉ có một trăm lẻ tám tờ, có thể thấy được chỗ trân quý của nó.

Không phải vạn bất đắc dĩ, Cơ Hạo không nỡ cứ như vậy lãng phí một tấm.

Tuy một lôi đánh chết Xi, Cơ Hạo lại đau lòng đến mức trái tim cũng đang run rẩy. Những đạo phù này bất cứ một tờ nào, cũng có thể làm đồ gia truyền lãnh địa Nghiêu Bá truyền lưu xuống nhiều thế hệ, đều có thể cất giữ làm vũ khí chiến lược áp đáy hòm Nghiêu Bá lĩnh!

Đau lòng như cắt, lại còn cần bày ra một bộ dáng gió nhẹ mây nhạt, chẳng hề để ý.

Cơ Hạo chậm rãi bay về trước mặt Tự Văn Mệnh, nghiêm nghị hướng Tự Văn Mệnh chấp tay hành một lễ: “Đại nhân, may mắn không làm nhục mệnh.”

Tự Văn Mệnh thông dong rộng lượng hướng Cơ Hạo gật gật đầu, hai tay vờ nâng cười nói: “Nghieu Bá vất vả rồi, tạm ở một bên nghỉ ngơi.”

Một đối một đáp, Cơ Hạo vẻ mặt tự nhiên đứng thẳng ở phía sau Tự Văn Mệnh ba thước. Hắc và Tự Văn Mệnh đối đáp, còn có động tác của Cơ Hạo, rõ ràng nói cho toàn bộ tinh anh nhân tộc ở đây —— hắc là người trận doanh Tự Văn Mệnh, hành vi của hắc, đều là góp sức cho Tự Văn Mệnh.

Bóng người nón cao bên cạnh Đế Thuấn mạnh vỗ tay cười to lên: “Tốt, tốt. Tốt, nhân tộc ta quả nhiên nhiều anh tài, dị tộc ác quỷ đó cho dù có thể hoành hành nhất thời, nhưng chung quy phải ngã xuống ở trong tay anh tài nhân tộc ta.”

Một đám đại thần nhân tộc quanh thân bóng người nón cao vẻ mặt phức tạp hướng Cơ Hạo nhìn qua, sau đó đều phụ họa cười lên, nhưng ý tứ trong nụ cười của bọn họ bao hàm lại rất nhiều.

Dù sao trong bọn họ, chỉ có một bộ phận người thân cận với Tự Văn Mệnh, số đông người khác, hoặc là giao hảo với Nam Hoang, hoặc là thân cận với Bắc Hoang, hoặc là người phát ngôn lợi ích của Đông Hoang, Tây Hoang, nhìn thấy người dưới trướng Tự Văn Mệnh xuất sắc, bọn họ rất khó cao hứng nổi.

Trên lục địa mây xa xa, các tinh anh dị tộc im lặng không nói gì, một đám người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, đều là một lúc lâu không thể lên tiếng.

Trong Kháng Nguyệt nhất tộc, Bà La nhất tộc là người khổng chế chí cao vô thượng, huyết mạch tôn quý, địa vị bất phàm; nhưng chiến sĩ đỉnh cấp nhất trong Kháng Nguyệt nhất tộc, toàn bộ ra từ Già tộc Xi thị nhất tộc.

Bởi vì Kháng Nguyệt chúc phúc, lúc trẻ con Xi thị nhất tộc mới ra đời, thân thể so với trẻ con Già tộc các mạch khác cường tráng ít nhất gấp ba trở lên. Theo tuổi tăng lên, chiến sĩ Xi thị nhất tộc được Kháng Nguyệt chi lực không ngừng tắm bổ, thân thể bọn hắc sẽ càng thêm cường đại.

Đến loại cấp độ này của Xi, bọn hắn chỉ riêng lực lượng thân thể, đã gấp chiến sĩ Già tộc cùng giai các mạch khác khoảng mười lần. Phối hợp kỹ xảo truyền thừa cực kỳ khủng bố của bọn hắn, mỗi một chiến sĩ Xi thị nhất tộc, đều là cỗ máy giết chóc thật sự.

Cho dù là ở trong dị tộc, đều có lời nói như vậy truyền lưu —— chiến sĩ Kháng Nguyệt nhất tộc, ý nghĩa vô địch.

Xi là lần này một trong những người thực lực mạnh nhất trong toàn bộ chiến sĩ Kháng Nguyệt nhất mạch, hơn nữa hắn giống các chiến sĩ Kháng Nguyệt mạnh mẽ đến cực điểm kia, đều là viện binh mấy tháng gần đây dị tộc khẩn cấp phân phối đến.

Bọn Xi vừa mới tiếp viện đến, đã lấy thế bẻ gãy nghiền nát, ở trên sân đấu đem một đám đồng tộc giáo huấn mặt mũi bầm dập, ở trong lòng chiến sĩ dị tộc toàn bộ nhánh Già tộc, đều dựng lên hình tượng vô địch của đám người Xi.

Tồn tại cường đại như thế, lại bị một tấm ngọc phù của Cơ Hạo đánh cho hóa thành tro bụi.

Cái này thật sự giống một ngọn núi băng nặng nề nện xuống, tin tưởng tràn đầy trong lòng các chiến sĩ dị tộc chợt bị đả kích vỡ nát.

Chính giữa đại lục mây rộng lớn, trong một tòa đại điện hình bốn cạnh tạo hình hoa mỹ, một đám cao tăng dị tộc tề tụ một sảnh, đang thông qua một tấm gương tròn thật lớn màu vàng dò xét động tĩnh nhân tộc. Nhìn thấy Xi bị Cơ Hạo một lời đánh chết, đại điện vốn cười nói vui vẻ chợt một mảng tĩnh mịch, không khí ngưng trệ làm người ta không thở nổi.

Trong đại điện dựng sừng sững mười ba cái ngai báu cao mười mấy trượng, tấm gương tròn thật lớn màu vàng kia đường kính khoảng ba trăm trượng, đoạn đoạn chính chính khảm ở trên mặt đất chính giữa đại điện, mười ba cái ngai báu vờn quanh tấm gương tròn này sắp hàng thành hình tròn.

Dị tộc thành lập Ngu triều, mười hai vị chấp chính đại đế trình diện toàn bộ, Đế Thích Diêm La cùng Phạm Hải trước đó vài ngày ở Xích Phán sơn và nhân tộc đánh nhau to cũng chia ra ngồi ở trên một ngai báu màu máu cùng một cái màu tro tàn.

Trừ Đế Thích Diêm La và Phạm Hải, trong mười hai vị chấp chính đại đế còn có chín vị nam tử, chỉ có trên một chỗ ngồi màu tối đen, toàn bộ ngai báu đều như hố đen không ngừng cắn nuốt hư không bốn phía, một thiếu nữ tuyệt sắc cao gầy, màu da trắng nõn, khuôn mặt tuyệt mỹ, tóc dài đen nhánh buông xuống đất đoan đoan chính chính ngồi.

Phía bên phải thiếu nữ, cũng chính là vị trí phía trên cùng của đại điện, địa vị tôn sùng nhất, một nam tử Ngu tộc thân khoác trọng giáp màu máu trên đoan đoan chính chính ngồi một ngai báu màu máu. Thiếu nữ đang mang theo một tia mỉm cười mơ hồ khó dò, hướng nam tử này thấp giọng giải thích.

“Đế Thích Sát đại nhân, tiểu gia hỏa nhân tộc này, nếu tình báo ta nhận được không sai mà nói, chính là Cơ Hạo. Thời điểm ngài đi thánh địa tộc ta tham gia ‘Nhật nguyệt chi kiếp’ khảo nghiệm, con ngài, Đế Sát đại nhân cùng Đế La đại nhân, chính là bị hãm giết.”

Đế Sát ngồi ngang hàng với mười hai vị chấp chính đại đế, hiển nhiên thân phận đặc thù mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, một quầng sáng máu chảy đầm đìa hơi xoay tròn, thân thể mười hai vị chấp chính đại đế đồng thời nhoáng lên một cái, làn da nháy mắt sung huyết, thân thể mỗi người không tự chủ được run lên.

“Hãm chính là Cơ Hạo... Ta chỉ có hai đứa con trai, chính là bị con kiến nhỏ yếu như vậy giết chết? Cái này, thật sự là sỉ nhục của Đế Thích nhất tộc ta, cũng là sỉ nhục của Đế Sát ta.” Đế Thích Sát sắc mặt âm trầm, ở phía sau hãn có một vầng trắng tròn màu máu như ẩn như hiện, tản mát ra tà lực làm cao tăng dị tộc cả đại điện mỗi người khó chịu sắp hộc máu.

“Đại nhân, ngài sau khi tấn thăng Nhật Nguyệt cảnh, đã, đã đổi dòng họ ‘Đế Thích’ tôn quý này, ngài hiện tại là Đế Thích Sát.” Đế Thích Diêm La ở một bên rất có chút bất mãn lắm lắm.

“Ồ, Đế Thích Sát, đúng, ta hiện tại là tộc nhân trực hệ Đế Thích nhất tộc.” Đế Thích Sát lạnh giọng nói: “Nhưng cái này có ý nghĩa gì? Con ta, hai đứa con trai duy nhất của ta đã chết. Đứa con lúc ta rời khỏi thế giới này, đi thánh địa tiếp nhận khảo nghiệm để tại chỗ này, không còn nữa.”

“Bọn nó thậm chí không biết ta còn sống, bọn nó đều cho rằng ta đã chết. Ta còn không kịp gặp mặt bọn nó một lần nữa, bọn nó cứ như vậy biến mất rồi.”

Đế Thích Sát trầm mặc một phen, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Cơ Hạo này, xếp vào danh sách tất sát trọng điểm chú ý, mặc kệ là ai tìm được hắn, dùng thủ pháp tàn khốc nhất giết chết hắn, ta muốn nhìn thấy toàn bộ quá trình hắn bị giết chết.”

Hít sâu một hơi, Đế Thích Sát trầm giọng nói: “Kêu những sinh vật dân bản xứ ti tiện kia vào đi, kết cấu đánh cược sinh tử, cũng cần nói cho bọn hắn một chút.”

Chương 579: Thế Giới Săn Giết

Xi bị lôi phù giết trong nháy mắt, trận doanh dị tộc lặng ngắt như tờ.

Một lát sau, trên lục địa mây một chiếc xe kéo mang theo một mảng lớn mây máu khói đen dâng trào đến, một lão nhân Ngu tộc đứng trên xe kéo, mang theo nụ cười lạnh quỷ dị tới phía trước hàng ngũ nhân tộc.

“Không ngờ được, các người còn có vài phần thủ đoạn nhỏ. Nhưng vèn vèn Xi phế vật vô năng như vậy, ở Ngu tộc chúng ta đầy rẫy, căn bản không tính là gì.” Mang theo sự cao ngạo nhất quán của quý tộc Ngu tộc, lão nhân Ngu tộc ngẩng đầu lạnh giọng cười nói: “Bọn dân bản xứ, trong các người ai có thể làm chủ? Tuần tra sứ giả tôn quý Đế Thích Sát đại nhân, còn có mười hai vị chấp chính đại đế tôn quý, có chuyện muốn phân phó các người.”

Nghe được lão nhân này nói như thế, sắc mặt tinh anh nhân tộc ở đây đều rất khó coi.

Cái gì tuần tra sứ giả? Còn có mười hai vị chấp chính đại đế? Bọn hãn đem nhân tộc coi là cái gì? Không phải thương nghị, mà là phân phó, bọn hãn hoàn toàn đem bản thân vượt lên trên nhân tộc, đem bản thân coi là chủ nhân nhân tộc.

Bóng người nón cao cười lên ‘Ha ha’, mang theo hơn trăm trọng thần nhân tộc hướng lục địa mây bay đi.

Một lần này đi là vài canh giờ, qua rất lâu sau, bóng người nón cao cùng một đám trọng thần nhân tộc lúc này mới về tới trận doanh nhân tộc. Sắc mặt tất cả mọi người rất khó coi, nhất là mấy đại thần hơi trẻ tuổi, tâm tình bọn họ hoàn toàn triển lộ ở trên mặt, khuôn mặt đen như bôi than.

Đám người Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo bị triệu tập qua, sau một phen nói chuyện với nhau, Cơ Hạo đã biết kết cấu đánh cược sinh tử dị tộc đưa ra.

Đầu tiên, đám dị tộc đó đặc biệt chế tác lượng lớn pháp điệp (đĩa phép), đó là đĩa ngọc hình tròn to bằng bàn tay, tạo hình tinh xảo đẹp đẽ, trang trí các hoa văn hoa lá chỉ Ngu tộc có.

Sau khi lấy tinh huyết bản thân nhỏ vào pháp điệp, cái pháp điệp này sẽ buộc chặt với người này. Một khi chủ nhân pháp điệp bị đánh chết, như vậy pháp điệp sẽ triệt để hư hao, mà pháp điệp trong tay kẻ đánh chết, thì sẽ tự động ghi lại số lượng cùng thực lực tu vi người bị đánh chết.

Đây là công năng cơ bản nhất của pháp điệp, tiện cho cao tăng dị tộc cùng nhân tộc thống kê chiến công, đây cũng là công năng nên có.

Nhưng một khi chính thức bắt đầu đánh cược sinh tử, trong một năm ban đầu, cái pháp điệp này giờ Tý mỗi một ngày, đều sẽ tự động biểu hiện trong phạm vi vạn dặm hành tung toàn bộ chiến sĩ địch ta thời gian mười hơi thở; một năm sau, giờ Tý mỗi một ngày, pháp điệp sẽ tự động biểu hiện hành tung toàn bộ chiến sĩ địch ta trong phạm vi mười vạn dặm một khắc đồng hồ; qua một năm nữa, giờ Tý mỗi một ngày, pháp điệp sẽ tự động biểu hiện hành tung toàn bộ chiến sĩ địch ta trong phạm vi trăm vạn dặm nửa canh giờ!

Như thế loại suy, theo thời gian trôi qua, phạm vi cùng thời gian pháp điệp biểu hiện chiến sĩ hai bên địch ta sẽ càng ngày càng dài, cái này đối với dị tộc thực lực thân thể có ưu thế mà nói là tiện lợi thật lớn, thuận tiện bọn hãn duỗi giết chiến sĩ nhân tộc; nhưng đối với chiến sĩ nhân tộc mà nói, pháp điệp này quả thực chính là bùa đòi mạng!

Càng làm người ta tức giận là, ở trong đại điện, Đế Thích Sát cùng mười hai vị chấp chính đại đế dị tộc hung hăng nhục nhã một phen cao tăng nhân tộc do bóng người nón cao cầm đầu.

Bọn hãn dùng sự cao ngạo đặc hữu của dị tộc, rất ‘hào phóng’ hướng cao tăng nhân tộc tuyên bố —— vì biểu hiện ra lòng thương hại cùng sự nhân từ của bọn hãn, bọn hãn có thể cho chiến sĩ nhân tộc tham gia sinh tử đồ chiến tiến vào

chiến trường trước một năm.

Một năm thời gian, đủ chiến sĩ nhân tộc tụ tập cùng một chỗ, hoặc cấu tạo thành trì, hoặc bố trí trận pháp phòng tuyến, thành lập hệ thống phòng ngự chắc chắn.

Một năm sau, chiến sĩ dị tộc mới sẽ tiến vào chiến trường, triển khai ‘săn giết’ đối với tinh anh nhân tộc!

‘Săn giết’, Cơ Hạo nghe được rành mạch. Đế Thích Sát cùng các chấp chính đại đế dị tộc, từ bọn hắn sử dụng là ‘săn giết’!

Đối với bọn hắn mà nói, bọn hắn căn bản không để ý nhân tộc rốt cuộc phải bao nhiêu người vào chiến trường, bọn hắn tự tin bọn hắn phải ra một trăm vạn tinh nhuệ, đủ để nghiền chết tất cả chiến sĩ nhân tộc.

Đối với bọn hắn mà nói, đây là một hồi ‘săn giết’ thoải mái. Chỉ là vì rửa sạch sỉ nhục một trận chiến Xích Phán sơn mang đến cho bọn hắn.

Vô luận Tự Văn Mệnh, hay Chúc Dung Thiên Mệnh, Cộng Công Vô Ưu, hay là tinh anh nhân tộc khác tham chiến, bọn họ đều nổi trận lôi đình đối với dị tộc ngả ngớn tìm tử. Toàn bộ mọi người đều thề, nhất định sẽ khiến đám dị tộc cao ngạo, càn rỡ đó biết tay.

Từng cái pháp điệp tạo hình đẹp để tinh xảo phát xuống. Toàn bộ tinh anh nhân tộc tham chiến đều lấy một cái, mọi người cũng đều nhỏ một chút tinh huyết ở chính giữa pháp điệp.

Đế Thích Sát cùng mười hai vị chấp chính đại đế ở trước mặt cao tầng nhân tộc, dùng tam nguyệt cửu nhật bọn hắn cúng bái phát lời thề ác độc, bọn hắn không phá rối ở trên pháp điệp, toàn bộ công năng của pháp điệp đối với chiến sĩ dị tộc cùng nhân tộc đều là đối xử bình đẳng.

Cũng chính là có lời thề của bọn hắn, cao tầng nhân tộc mới dám để các

chiến sĩ nhân tộc sử dụng những pháp điệp này, nói cách khác, ai biết trong này sẽ có cạm bẫy cố quái gì đây?

Cơ Hạo đem một giọt tinh huyết nhỏ vào pháp điệp, nhìn ngọc điệp trắng nõn dần dần biến thành màu máu, cảm nhận được một tia liên hệ rõ ràng giữa mình cùng pháp điệp, hẳn không khỏi nhú mày, hướng dị tộc trên lục địa mây cũng nhỏ máu ở trong pháp điệp nhìn qua.

Bọn dị tộc này sẽ có tâm địa tốt như vậy?

Để chiến sĩ nhân tộc tiến vào chiến trường sớm một năm? Bọn hắn không biết điều này sẽ làm chiến sĩ nhân tộc chiếm ưu thế chiến lược lớn bao nhiêu? Xây dựng hệ thống phòng ngự đủ cường đại, sức chiến đấu tổng hợp của nhân tộc ít nhất có thể gia tăng gấp mười! Bọn hắn tin tưởng chiến sĩ nhà mình tham gia đánh cược như vậy?

Cơ Hạo hướng Tự Văn Mệnh nói ra sự nghi hoặc của mình.

Tự Văn Mệnh nhú mày, hắn lắc đầu thờ dài không nói.

Quyền chủ động nắm giữ ở trong tay dị tộc, nhân tộc chỉ có thể bị động tiếp nhận điều khoản đánh cược bọn hắn đưa ra. Cho dù biết trong này có một số chỗ không hợp tình lý, nhưng nhân tộc trừ tiếp nhận còn có thể thế nào? Nhân tộc cũng không muốn bùng nổ chiến tranh toàn diện với dị tộc, như vậy cũng chỉ có thể tiếp nhận toàn bộ điều khoản đánh cược của bọn hắn, đây là sự bi ai của kẻ yếu.

Mặc kệ thế nào, tiến vào chiến trường sớm một năm, đối với nhân tộc tóm lại là có lợi.

Một đoạn thời gian kế tiếp bình an vô sự, dị tộc bên kia vẫn mỗi ngày phái ra ba năm chiến sĩ khiêu khích, nhưng không còn có tồn tại đáng sợ như Xi. Nhân tộc cũng đều phái ra chiến sĩ thực lực tương đương nghênh địch, hai bên mỗi ngày đánh nhau có thua có thắng, thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày.

Một ngày này, đang lúc Cộng Công Vô Ưu phái ra một vị Vu Vương dưới trướng đến khiêu chiến, đột nhiên toàn bộ mọi người đều cảm thấy tim đập hơi nhanh.

Vô luận dị tộc, nhân tộc đều ngẩng đầu lên, xuyên thấu qua một tầng màng ngăn thế giới giống như vỏ trứng tầng ngoài cùng phía trên thương thiên, mọi người đều thấy được, ở trong hỗn độn hỗn loạn bên ngoài, một chút ánh sáng màu đang cấp tốc bay vút đến.

Tiểu thế giới được dị tộc lựa chọn, làm chiến trường đánh cược đang cấp tốc tới gần đại thế giới chỗ bọn họ.

Hư không kịch liệt run rẩy, giữa hai thế giới sinh ra lực hấp dẫn lẫn nhau kỳ dị, tinh tú cạnh đám Cơ Hạo đột nhiên bộc phát ra ánh sáng chói mắt, vô số luồng sáng thô to ngưng tụ thành từng sợi xích tinh tú như thực chất, gào thét xuyên thấu màng ngăn thế giới, như cự mãng tham lam hướng tiểu thế giới bay vút đến vườn qua.

Cơ Hạo liền cảm thấy, đại thế giới chỗ bọn họ giống như một con dã thú tham lam, sau khi phát hiện một con mồi máu thịt màu mỡ, đang điên cuồng vườn ra xúc tua bản thân sẵn giết mỹ thực!

Một thế giới, đối với một tiểu thế giới tương đối yếu tiến hành chủ động săn giết!

Chương 580: Thông Đạo Vượt Giới

Cách xa không biết bao nhiêu vạn ức dặm, ức vạn tinh tú đại thể giới chỗ Cơ Hạo chủ động ra đòn, vô cùng vô tận tinh thần lực ngưng tụ thành vô số xúc tua thật lớn, mang theo tiếng gầm rú khủng bố từ vách ngăn thể giới chủ động lộ ra từng cái khe hở khổng lồ ra đòn, hung hăng cắm về phía tiểu thể giới kia.

Lực lượng khủng bố không thể tưởng tượng bùng nổ, vô số sợi xích tinh tú va chạm trên tiểu thể giới lao nhanh tới kia.

Vách ngăn thể giới của tiểu thể giới bộc phát ra ánh sáng mạnh làm người ta mù mắt, kịch liệt chấn động khiến tinh tú ngoài thương thiên kịch liệt chấn động. Hư không đang run rẩy, đang lay động, từng luồng tinh lực dao động tính chất khác nhau hoặc cương mãnh, hoặc âm nhu, hoặc nóng cháy, hoặc lạnh như băng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, các tinh anh vô luận nhân tộc, dị tộc, ở ngoài thương thiên lẳng lặng chờ đợi hộc máu.

Tinh thần chi lực từ bốn phương tám hướng nghiền ép đến, áp lực trầm trọng như núi khiến trước mắt Cơ Hạo biến thành màu đen từng đợt.

Xương khớp trong thân thể vang lên ‘ken két’, lục phủ ngũ tạng đều đau đớn như muốn hòa tan, thuộc tính các ngôi sao khắp trời biến hóa nhiều kiểu, các loại tinh thần chi lực liên miên đột kích, mặc cho người có tu vi mạnh bao nhiêu cũng không ngăn được tinh tú khắp trời cùng nhau nổi điên tạo thành phá hư.

“Định, cho ta!” Cơ Hạo mặc kệ che giấu con bài chưa lật, Thiên Địa Pháp Ấn từ mi tâm lao ra, từng luồng dao động hồng hoang thần bí hướng bốn phía khuếch tán, tinh lực dao động bạo ngược xao động thông thả bình ổn lại. Không gian khoảng trăm dặm bên người Cơ Hạo nhất thời trở nên gió êm sóng lặng.

Đám người Tự Văn Mệnh cũng bị tinh thần chi lực xao động áp chế thở không nổi đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, ai cũng kinh ngạc nhìn thoáng qua Thiên Địa Pháp Ấn lơ lửng đỉnh đầu Cơ Hạo, sau đó đều nghĩ mà sợ hướng

bốn phía nhìn đi.

Bốn phương tám hướng vô luận là nhân tộc, dị tộc, từng đám đông đều ở dưới tinh lực đáng sợ nghiền áp hộc máu, run rẩy.

Dù là người tu vi Vu Đế đỉnh phong kinh người, cũng không cách nào ngăn tinh tú khắp trời đồng thời làm loạn mang đến uy áp khủng bố.

Những thần tháp dị tộc vờn quanh bốn phía lục địa mây đồng thời sáng lên, vách ngăn phòng ngự dày nặng bao vây toàn bộ lục địa mây, nhưng vô số tinh tú đồng thời bạo động, từng dòng lũ tinh lực chói mắt điên cuồng cọ rửa lồng phòng ngự thần tháp tạo thành, hư không vụn vụn mang đến lực lượng văng vẹo đem lồng phòng ngự xé nát từng tầng một, dị tộc trên lục địa mây cũng đều hộc máu kêu rên.

Tiểu thế giới bay vút phát ra tiếng gầm rú thật lớn, vô số sợi xích tinh tú điên cuồng quật thế giới tiểu thế giới, vô số điểm sáng đủ mọi màu sắc bắn ra, thế giới ở trong không gian ngoài hỗn độn như có vô số pháo hoa sáng lên.

Tiếng nổ ‘Thùng thùng thùng’ không dứt bên tai. Vụ nổ khủng bố chấn động khiến trước mắt đám người Cơ Hạo biến thành màu đen từng đợt, lục phủ ngũ tạng cũng phải lộn nhào. Vô số sợi xích tinh tú thô to gắt gao trói lại tiểu thế giới kia, sau đó vô số tinh tú của thế giới này cấp tốc chuyển động, từng sợi xích tinh tú không ngừng ngăn lại, mạnh mẽ kéo tiểu thế giới hướng bên này bay tới.

Kèm theo tiếng gầm rú đáng sợ, tiểu thế giới kịch liệt chấn động, từng chút một hướng bên này lao vút tới.

Nhìn như thông thả, nhưng tốc độ lao đi của tiểu thế giới trong nháy mắt đâu chỉ ngàn vạn ức dặm, tốc độ đáng sợ dù là Cơ Hạo hóa thân thành tia nắng cũng không thể tưởng tượng. Đó là tốc độ trong nháy mắt vượt xa vạn tốc ánh sáng không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, ở vị trí cách hư không nhân tộc và dị tộc giằng co mấy ức dặm,

hai thế giới lớn nhỏ nặng nề va chạm vào nhau.

Như một quả trứng đà điểu cùng một quả trứng chim cút va chạm với nhau, vách ngăn thế giới của đại thế giới đập dorr ra từng tia gợn sóng, sau đó không còn bất cứ biến hóa gì. Nhưng vách ngăn thế giới của tiểu thế giới kia thì phát ra tiếng nổ đáng sợ, mọi người trơ mắt nhìn thấy vách ngăn thế giới của tiểu thế giới kia nứt ra một vết nứt cực lớn đường kính đại khái ba năm ức dặm, giống như mạng nhện.

Trong tiếng ‘Ong ong’, vách ngăn thế giới của đại thế giới như vật còn sống quay cuồng lên. Vô cùng vô tận lực lượng không thể đánh giá hóa thành ánh sáng lành bảy màu hướng tiểu thế giới bao bọc vào, gắt gao đem tiểu thế giới này bám dính vào trên người mình.

Cơ Hạo nhìn mà trợn mắt há hốc mồm. Một số thiên đạo áo nghĩa nào đó khó có thể lý giải trong Vũ Dư đạo kinh nhất thời trở nên rõ ràng vô cùng.

Đại thế giới này, nó có được bốn nguyên ý thức của mình, bốn nguyên ý thức đục ngẫu tuy ngẫu thơ, nguyên thủy, nhưng nó có thể theo bản năng gần lợi tránh họa, theo bản năng lựa chọn cách làm có lợi nhất đối với mình.

Căn nuốt tiểu thế giới tới từ bên ngoài, căn nuốt tất cả năng lượng cùng tài nguyên của tiểu thế giới, căn nuốt thiên đạo pháp tắc của tiểu thế giới, căn nuốt thiên đạo khí vận của tiểu thế giới, đây là phương pháp trực tiếp nhất đại thế giới tương ứng Cơ Hạo cường tráng bản thân.

Cơ Hạo cũng đột nhiên hiểu ra, một khi các sinh linh bọn họ ở đại thế giới, bọn họ nếu làm ra một số chuyện nào đó có tổn hại đại thế giới, như vậy sẽ bị đại thế giới cản trở trong cõi mình mình.

Cho nên Cơ Hạo chém giết dị tộc ác quỷ, có thể được thiên đạo đánh xuống công đức chi lực, đây là thủ đoạn phản kích của bốn nguyên ý thức đại thế giới đối với dị tộc ác quỷ, đơn giản là mượn tay bọn Cơ Hạo để chấp hành.

Không thể phán đoán cụ thể có bao nhiêu thế giới lớn nhỏ đang kịch liệt giãy dụa, muốn thoát khỏi vận mệnh bi thảm bị đại thế giới giam cầm, cắn nuốt.

Nhưng lực lượng toàn bộ đại thế giới đang cuộn cuộn không ngừng hội tụ lại, vô số sợi xích tinh tú trói buộc tiểu thế giới, vách ngăn thế giới cũng gắt gao bao vây nó, mặc cho tiểu thế giới này giãy dụa như thế nào, nó cũng không cách nào dao động mảy may.

Cơ Hạo nhìn thấy rõ, ở trên vách ngăn thế giới vỡ nát của tiểu thế giới kia, ở trong những khe hở thật lớn đó, có một dãy núi dài đến mấy ngàn vạn dặm đang phun trào khói đen lửa độc chậm rãi bay ra.

Dãy núi này đặt ở Trung Lục thế giới cũng không thể tính là nhỏ gian nan xuyên thấu vách ngăn thế giới vỡ vụn của tiểu thế giới, vài đỉnh núi tận cùng phía trước vừa mới tiến vào vách ngăn thế giới của đại thế giới liền âm âm sụp đổ.

Những đỉnh núi cao vạn trượng đó tan vỡ thành các luồng năng lượng hỗn độn, bị vách ngăn thế giới của đại thế giới một ngụm nuốt vào.

Mấy trăm ngôi sao lớn nhỏ tới gần nhất chỗ hai thế giới nối nhau chột sáng lượng. Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, lực lượng những ngôi sao đó đều tăng cường một tia. Tuy biên độ tăng cường giống như ở trên mỗi một ngôi sao nhiều hơn một hạt cát, nhưng bốn nguyên lực lượng của những ngôi sao này quả thật được tăng mạnh.

“Hay, tổn hại không đủ bổ sung có thừa, đây là thế giới chi đạo, cũng chính là biểu hiện của thiên đạo.” Cơ Hạo trừng lớn mắt, lẳng lặng nhìn biến hóa huyền diệu kia.

Trên đại lục mây xa xa, mười hai tòa thần tháp khổng lồ phun ra ánh sáng mãnh liệt, thần quang mười hai màu hóa thành cột sáng đường kính vài dặm gào thét mà đi, hung hăng va chạm ở vị trí hai thế giới va chạm lẫn nhau.

Vô số phù văn thật lớn bùng nổ ở trên vách ngăn thế giới, phù văn mười hai màu mỹ lệ nhanh chóng phác họa ra một tòa pháp trận to lớn. Mười hai ánh sao tạo thành pháp trận đường kính hơn ngàn dặm, pháp trận chậm rãi xoay tròn, ở trên vách ngăn của hai thế giới, có một điểm đen cực nhỏ thoáng thả xuất hiện.

“Sinh vật dân bản xứ ngu xuẩn vô tri, nhân tộc, các người có từng thấy thông đạo vượt giới là sinh ra như thế nào không?”

Phía dị tộc một lần nữa truyền đến thanh âm trào phúng.

“Thông đạo vượt giới, đây là tồn tại thần kỳ các người năm mơ cũng không thể tưởng tượng.”

“Các người không nắm giữ được lực lượng cường đại như vậy, các người vĩnh viễn chỉ có thể bị chúng ta cướp đoạt, bị chúng ta bóc lột, bị chúng ta giết chóc... Mà chúng ta có thể tận tình cướp đoạt các người, bóc lột các người, giết chóc các người!”

“Được rồi, không việc gì phải nói nhiều như vậy với các người, chuẩn bị xuất phát đi, các người có một năm thời gian chuẩn bị sẵn sàng trước!”

Chương 581: Tiến Vào

Thần tháp dị tộc xé rách vách ngăn thế giới, mạnh mẽ ở giữa hai thế giới mở ra một điểm đen so với hạt vừng còn nhỏ bé hơn nữa.

Kèm theo tiếng vỡ vụn thật lớn, từng chút một mảnh vỡ vách ngăn như lưu ly không ngừng từ quanh điểm đen sụp đổ, điểm đen dần dần mở rộng, từ hạt vừng biến thành bằng hạt đậu xanh, từ đậu xanh biến thành bằng hạt đào...

Mảnh vỡ sụp đổ càng lúc càng lớn, tốc độ càng lúc càng nhanh, điểm đen đã biến thành một hành lang bảy màu.

Tiếng gió rít ‘Vù vù’ truyền đến, một cơn lốc chảy xiết từ tiểu thế giới bên kia thổi tới, gió lốc bảy màu vừa thổi đến ngoài thương thiên, liền chột tan rã thành một tia hỗn độn chi khí, nhanh chóng bị hư không cắn nuốt.

Tiểu thế giới giống như một trái cây nước tốt tươi, đại thế giới giống như một đứa trẻ tham lam, đứa trẻ ôm chặt trái cây, không ngừng rút lấy nước ngon trong trái cây.

Vật chất cùng năng lượng của tiểu thế giới không ngừng từ trong hành lang thông thả mở rộng phun ra, đầu tiên là cột sáng bảy màu, sau đó là linh khí dư thừa, cuối cùng là các tảng đá lớn, các ngọn núi không ngừng từ trong hành lang bay ra.

Nhưng vô luận tảng đá hay là ngọn núi, vừa mới tiến vào đại thế giới liền hoàn toàn sụp đổ, bị thiên đạo pháp tắc đại thế giới đưa về bản nguyên, chuyển hóa làm năng lượng hỗn độn thuần túy nhất nguyên thủy nhất, bị đại thế giới nhanh chóng cắn nuốt hết.

Mấy chục quý tộc Ngu tộc lơ lửng cạnh thông đạo vượt giới, một lão nhân Ngu tộc tóc trắng xoá lớn tiếng cảnh cáo: “Toàn bộ mọi người, dựa vào lực lượng bản thân chống đỡ trong thứ nguyên không gian, nếu không thế giới chi

lực nghiền nát thứ nguyên, các người đều sẽ tan xương nát thịt chết không có chỗ chôn!”

Lão nhân Ngu tộc trào phúng nhìn hàng ngũ nhân tộc trước hành lang vượt giới, lớn tiếng quát: “Biết các người đám sinh vật dân bản xứ ti tiện ngu dốt không hiểu đạo lý này, cho nên chúng ta tốt bụng nhắc nhở các người một câu... Ngu tộc tôn quý, sẽ đường đường chính chính giết chết tất cả các người, sẽ không dùng loại âm mưu quỷ kế tính kế các người!”

Cơ Hạo nhìn thấy tinh anh các bộ tộc bốn phương tám hướng tham chiến đồng thời ngẩn ngơ, sau đó bao gồm Chúc Dung Thiên Mệnh ở trong, bọn họ đều từ trong tay áo hất ra vu bảo đủ loại màu sắc hình dạng. Có xe kéo, có lầu các, có cung điện, có đỉnh núi động phủ, từ trong những xe kéo, lầu các, cung điện, động phủ này không ngừng lao ra từng đội giáp sĩ tinh nhuệ khoác trọng giáp.

Hơn ngàn vạn tinh nhuệ các bộ tộc tham chiến, bọn họ mỗi người bình quân đều mang theo hai ba mươi tên tùy tùng hộ vệ tinh nhuệ.

Vốn Cơ Hạo cho rằng nhân số nhân tộc tham gia đánh cược cũng chỉ ít như vậy, ai biết Chúc Dung Thiên Mệnh những người này vừa ra tay, chiến sĩ tinh nhuệ từ trong vu bảo bọn hắn mang theo bên người đi ra lại nhiều như vậy!

Không nói người khác, chỉ trong một chiếc xe liễn ánh lửa hừng hực trong tay áo Chúc Dung Thiên Mệnh bay ra, đã có ba vạn Chúc Dung thần binh quanh thân liệt hỏa quần quanh bay ra. Các Chúc Dung thần binh này mỗi người đều là thực lực Đại Vu đỉnh phong, hơn nữa tọa kỵ của bọn họ là một kiểu hỏa long, hỏa giao, cũng đều có lực lượng có thể so với đỉnh phong Đại Vu!

Ngay cả Tự Văn Mệnh ở bên người Cơ Hạo, trong tay áo hắn cũng bay ra một ngọn núi nhỏ cao hơn ba thước, sau đó ngọn núi nhỏ chợt bành trướng ra, trong chớp mắt đã bành trướng đến vài dặm. Chính giữa ngọn núi trong một cửa hang tối như mực phun ra một cột sáng vàng dinh dính dày nặng, từ trong đó đi

ra cả thầy ba mươi Vu Đế, ba trăm sáu mươi Vu Vương!

Toàn bộ Vu Đế Vu Vương thuần một sắc đều cười gấu bay bộ lông màu vàng đất, lưng mọc hai cánh. Bọn gấu bay này hình thể khổng lồ, quanh thân thổ khí quay cuồng, thực lực bản thân đều tương đương với chủ nhân bọn nó!

“Thật sự là... đại thủ bút!” Cơ Hạo kinh hãi nhìn Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh day day mũi, hàm hậu cười cười: “Làm a cha, đều không an tâm đứa nhỏ của mình. Cơ Hạo, a người cha là như thế. A cha ta cũng là như thế. Bọn họ, là các a thúc a bá theo a cha ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đời đời kiếp kiếp đều là cận vệ bốn gia.”

Cơ Hạo nhìn thoáng qua những Vu Đế, Vu Vương kia, biết bọn họ đều là người hầu nhiều đời của nhà Tự Văn Mệnh. Ba mươi Vu Đế, ba trăm sáu mươi Vu Vương, đây chỉ là nhân thủ Tự Hi phái tới theo hộ vệ Tự Văn Mệnh, đối chiếu Kim Ô bộ một chút, liền biết các đại bộ tộc đỉnh cấp Trung Lục thế giới, bọn họ rốt cuộc có thể lực ngầm đáng sợ bao nhiêu.

Bóng người nón cao thân hình mông lung, bị một mảng bóng đêm che lấp đứng ở trước thông đạo vượt giới, hẩn nhìn đội ngũ nhân tộc tham chiến quy mô chợt lớn mạnh hơn mấy lần, tuy không thấy rõ sắc mặt hẩn, nhưng Cơ Hạo cũng cảm nhận được trên người hẩn toát ra sự sầu lo thật sâu.

Một ngàn vạn thanh niên tinh nhuệ các bộ tộc, đại biểu hy vọng của nhân tộc. Mà các Đại Vu, Vu Vương thậm chí Vu Đế đi theo hộ vệ các thanh niên tinh nhuệ đó, bọn họ là rường cột nhân tộc hiện tại.

Những người này nếu ngã hết xuống ở trong tiểu thế giới, đối với thực lực cùng tiềm lực nhân tộc đều sẽ là một đả kích nặng nề.

Nếu không phải đối mặt dị tộc uy hiếp chiến tranh toàn diện, cao tầng nhân tộc sao nỡ bỏ để bọn họ tham gia đánh cược sinh tử?

“Nói thẳng, chúng ta không biết các người sẽ đụng tới cái gì. Tiểu thế giới, quá xa lạ. Cho dù là thời đại Tam Hoàng, cũng chưa có nhân tộc tiến vào tiểu thế giới, chưa từng có ai biết trong tiểu thế giới có cái gì.” Bóng người nón cao phóng đại thanh âm lớn tiếng quát: “Chúng ta không thể dấn dò cái gì... Chúng ta chỉ hy vọng, tất cả đều cẩn thận, tận hết khả năng mình có nhiều người sống sót trở về!”

Giơ hai tay lên cao cao, bóng người nón cao lớn tiếng quát: “Giết sạch dị tộc, còn sống trở về!”

Vô số chiến sĩ nhân tộc đều giơ hai tay, tiếng hò hét thật lớn kinh thiên động địa: “Giết sạch dị tộc, còn sống trở về!”

Đám dị tộc kia mỗi kẻ khinh thường cười, nhẹ nhàng lắc đầu, trào phúng nhìn chiến sĩ nhân tộc khí thế như cầu vồng.

Mười hai tòa thần tháp lóe ra một ánh sáng mạnh, Đế Thích Sát cùng mười hai chấp chính đại đế Ngu tộc đồng thời xuất hiện ở trên tháp cao. Đế Thích Diêm La lớn tiếng quát: “Các người còn trì hoãn cái gì? Biết chống đỡ một thông đạo vượt giới, trong mỗi một nháy mắt cần hao phí bao nhiêu cực phẩm vu tinh không? Khoản phí dụng này, nếu là các người đánh cược thua, đều cần nhân tộc các người bổ sung đủ!”

“Dù sao cuối cùng đều là chỉ còn đường chết, các người còn do dự cái gì?” Thanh âm Phạm Hải khàn khàn âm trầm vang lên: “Mau xuất phát, các người có một năm thời gian làm tốt chuẩn bị để bị giết... Một năm sau, các huynh đệ chúng ta sẽ sạch sẽ lưu loát tiêu diệt toàn bộ các người!”

Đối mặt thông đạo vượt giới cấp tốc xoay tròn, tản mát ra ánh sáng chói lóa bảy màu, đội chiến sĩ nhân tộc đầu tiên hung mãnh lao vào.

Như bóng người nón cao nói, đối với tiểu thế giới, nhân tộc không có bất cứ tư liệu gì.

Dị tộc uy hiếp chiến tranh toàn diện trước mắt, nhân tộc không có lựa chọn nào khác, cho dù biết tiểu thế giới này là một cạm bẫy thật lớn, bọn họ cũng chỉ có thể liều chết một phen, cầu sinh trong tử.

“Kẻ yếu, chính là bi ai như vậy!” Cơ Hạo thản nhiên cười cười.

Một quảng sáng thật lớn xuất hiện ở trước thông đạo vượt giới, trên quảng sáng dùng chữ viết máu chảy đầm đìa viết ra tên nhiều nhân tộc. Một lão nhân Ngu tộc đứng ở trước quảng sáng, lớn tiếng báo ra những cái này tên, những người này, đều là tinh anh nhân tộc dị tộc chỉ tên nói họ bức bách bọn họ phải tham gia đánh cược.

Báo ra mỗi một cái tên, sẽ có một đội chiến sĩ nhân tộc xâm nhập thông đạo vượt giới.

Tự Văn Mệnh dẫn người xông vào, Hoa Tư Liệt mang theo người xông vào, Liệt Sơn Kháng mang theo người xông vào...

Cuối cùng, Cơ Hạo nghe được tên ‘Nghieu Bá Cơ Hạo’.

Vì thế Cơ Hạo, Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành, còn có đám người Chúc Dung Long nắm tay, lao đầu chui vào trong thông đạo vượt giới.

Chương 582: Thế Giới Sát Khí

Hành lang vượt giới, Cơ Hạo rất tò mò với nó.

Nhưng không biết là thông đạo vượt giới vốn đã thần dị như vậy, hay là thủ đoạn Ngu tộc sâu không lường được, Cơ Hạo chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên từng luồng ánh sáng màu, trên người không có cảm giác gì quá mức dị thường, đã đột ngột tới dưới một mảng bầu trời xanh thẳm.

Man Man, Thiếu Ti, còn có Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành tay cầm tay với hần, còn có đám người Chúc Dung Long, Chúc Dung Viêm, đều chẳng biết đi đâu.

Ở lúc thông qua thông đạo vượt giới, Cơ Hạo liền cảm thấy bên người chợt trống trơn, đồng bạn theo hần cùng nhau tham gia đánh cược đã biến mất, không thấy nữa, hơn nữa hần không thể tìm được bất cứ dấu vết biến mất nào.

Ngay cả trong đạo kinh Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, trong kinh nghiệm đại đạo của A Bảo, cũng không có ghi chép tương quan.

Từ một đại thế giới tới một tiểu thế giới bị đại thế giới bắt được, đang bị đại thế giới cắn nuốt, các mê hoặc phương diện này khác biệt với thiên đạo pháp tắc của đại thế giới, Vũ Dư đạo nhân chưa truyền thụ, A Bảo cũng không có kinh nghiệm, cho nên Cơ Hạo rất mờ mịt.

Nhanh chóng từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc phù tử khí bốc lên, trên ngọc phù lóe ra nhiều điểm huyết quang, Cơ Hạo nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Khối ngọc phù này cũng là một trong các vật phẩm Huyền Đô đạo nhân đưa tới phụ trợ, có thể giúp Cơ Hạo liên hệ đồng bạn dễ hơn, nắm giữ trạng thái của đồng bạn. Dựa theo giới thiệu trong một khối ngọc giản phụ thuộc ngọc phù, chỉ cần Cơ Hạo và đồng bạn ở trong một ức dặm, thì có thể giúp hần và đồng bạn

thoải mái liên hệ.

Nhưng nay trên ngọc phù chỉ có huyết quang lóe lên, chứng minh Man Man, Thiếu Ti bọn họ bình an vô sự, nhưng Cơ Hạo theo nếp đánh một đạo pháp ấn vào, trên ngọc phù tử khí không ngừng quần quanh, lại mãi không có bất cứ động tĩnh nào.

Rất hiển nhiên, khoảng cách giữa Cơ Hạo cùng Man Man, Thiếu Ti đã vượt qua một ức dặm, ngọc phù không thể liên hệ được bọn họ.

“Một ức dặm, đầu đầu đây!” Cơ Hạo hít sâu một hơi, ngưng tụ tinh thần hướng bốn phía nhìn qua.

Hắn đang từ trên cao rơi xuống.

Bầu trời xanh thẳm, so với trời xanh của đại thế giới càng thêm tươi mới, mang theo một loại cảm giác xanh ngắt ướt át, ý nhị xanh thẳm đó như có thể từ bầu trời nhỏ xuống. Nơi Cơ Hạo xuất hiện cách mặt đất mấy ngàn dặm, tốc độ hắn từ trên cao rơi xuống rất nhanh, nhưng ít nhất cũng cần hai ba ngày mới có thể ngã xuống đất.

Đưa mắt chung quanh, phía dưới là rừng rậm xanh mướt. Từ trên cao nhìn xuống, rừng rậm kéo dài mấy chục vạn dặm, cổ mộc thật lớn, bụi mây khổng lồ uốn lượn như rồng, rừng rậm này rất có chút hương vị rừng mưa Nam Hoang.

Tạm thời còn chưa thể định nghĩa phương hướng thế giới này, ba vầng mặt trời đồng thời treo giữa trời, dựa theo khái niệm của đại thế giới, đây là thời gian chính ngọ, Cơ Hạo cũng không cách nào dựa theo phương vị mặt trời tiến hành bước đầu phân chia phương vị đối với tiểu thế giới này.

Ở ngay phía trước hắn, đại khái ngoài hai ba vạn dặm, ngoài rừng rậm xanh thẳm chính là một mảng thảo nguyên rộng lớn, trên cỏ dày rậm rạp dày đặc đốm to nhỏ. Cuồng phong thổi qua, cỏ dài phập phồng như sóng, những đốm đó thông thả phập phồng, hắn là đàn thú đang di chuyển trên thảo nguyên.

Trong không khí tràn ngập thiên địa linh khí nồng đậm.

Cẩn thận phân biệt một phen, thiên địa linh khí tiểu thế giới này cũng thuộc tính rõ ràng, linh khí đủ loại màu sắc hình dạng lẫn cùng một chỗ, mang tới cho thế giới này sinh cơ cường đại. So sánh với thiên địa linh khí thế giới tương ứng Cơ Hạo hẳn quen thuộc, thuộc tính thiên địa linh khí nơi này có chút khác, nhưng đại khái cũng có phân chia ngũ hành, âm dương, trực tiếp hấp thu vào trong cơ thể cũng không có gì khác thường.

Hít một hơi thật sâu, Cơ Hạo cẩn thận ở trên mạch lạc không quan trọng thế nào trên người mở ra ba trăm vu huyệt.

Thiên địa linh khí cuộn cuộn từ vu huyệt hắt mở ra chen chúc mà vào. Cơ Hạo ngấm vận Cửu Chuyển Huyền Công, những thiên địa linh khí này ở trong cơ thể hắt vận chuyển một lúc, liền trực tiếp bị thân thể hắt hấp thu.

Qua non nửa canh giờ, Cơ Hạo chưa phát hiện thân thể có biến hóa gì không tốt. Vì thế hắt hít sâu một hơi, toàn lực vận chuyển pháp lực trong cơ thể. ‘Xoát’ một cái, mảng lớn thái dương tinh hỏa phía sau Cơ Hạo phun trào ra, hóa thành một đôi cánh ánh vàng rực rỡ treo ở phía sau hắt.

Nhưng không vận chuyển pháp lực còn tốt, một khi vận dụng bản mạng tinh lực trong cơ thể, đỉnh đầu Cơ Hạo đột nhiên có một đám mây đen tối như mực hiện lên.

Kèm theo tiếng gầm rú trầm thấp, mây đen nhanh chóng bành trướng, trong chớp mắt hóa thành xoáy mây đường kính trăm dặm bao phủ ở đỉnh đầu Cơ Hạo. Xoáy mây thông thả xoay tròn, sấm sét màu tím đen ở trong xoáy mây không ngừng phun trào. Không đợi Cơ Hạo làm ra phản ứng, một đạo lôi quang to bằng ngón cái đã hung hăng bổ xuống.

Cơ Hạo vừa mới tiến vào tiểu thế giới này, vừa mới vận chuyển lực lượng bản thân, đã lập tức đưa tới thiên kiếp của thế giới này buông xuống.

Cơ Hạo thậm chí cảm nhận được hư không xung quanh đều sinh ra một loại lực lượng bài xích đối với hắn, cũng có áp lực không hiểu từ bốn phương tám hướng dâng tràn đến. Lực bài xích cùng áp lực đó đối với lực lượng thân thể hắn chưa thể tạo thành ảnh hưởng gì, nhưng tốc độ bản mạng tinh lực trong cơ thể hắn vận chuyển chợt giảm xuống 95%, thậm chí nguyên thần hắn cũng cảm thấy trì trệ từng đợt.

Nổ ‘Oành’ một tiếng, sấm sét đánh ở đỉnh đầu Cơ Hạo chợt nổ tung.

Giống với lôi đình lực lượng của đại thế giới, một đạo lôi đình này chất chứa lực sát thương cực kỳ đáng sợ. Cơ Hạo đại khái nhắm chừng một phen, đại khái tương đương với thực lực mới bước vào Vu Vương bình thường.

Hừ lạnh một tiếng, Kim Ô Liệt Diễm Bào trên người Cơ Hạo phun ra cả mảng lớn lửa màu vàng vờn quanh toàn thân, ở bên người Cơ Hạo hóa thành một bảo tràng dạng lửa. Lôi quang nổ tung ở trên bảo tràng, lửa màu vàng chỉ hơi rung chuyển một chút, không thể chạm được thân thể Cơ Hạo chút nào.

Sau đó liên tục ba mươi lăm đạo lôi quang liên tiếp đánh xuống, Cơ Hạo đứng giữa không trung mặc cho lôi đình oanh kích, ba đạo lôi quang cuối cùng ước chừng to bằng nắm tay, uy lực hầu như có thể so với một đòn toàn lực của Vu Vương đỉnh phong bình thường, nhưng bị Cơ Hạo dễ dàng đỡ được.

Cơ Hạo chỉ riêng cường độ thân thể cũng có thể so với tam tinh Vu Đế, vèn vèn lực sát thương cấp Vu Vương đỉnh phong, hiện tại đã không thể tổn hại hắn mấy may.

Lôi vân chậm rãi tản ra, nhưng lực thiên địa bài xích xung quanh cùng áp lực không hiểu kia vẫn tồn tại. Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, loại lực bài xích cùng áp lực này sẽ theo hắn thời gian rất dài, bởi vì hắn là người từ ngoài đến, hắn bị tiểu thế giới này nhận định là kẻ xâm nhập.

Nhưng theo tiểu thế giới dần dần bị đại thế giới cắn nuốt, thế giới bốn nguyên chi lực không ngừng tiêu tán, loại lực bài xích cùng áp lực này sẽ không ngừng

thu nhỏ lại.

Mở ra cánh do thái dương tinh hỏa biến thành, Cơ Hạo lơ lửng giữa không trung, từng luồng thần thức nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra. Sau đó Cơ Hạo nhíu mày, vì thế giới này bài xích, thần thức chi lực của hắn chỉ có thể bao phủ phạm vi mấy chục dặm, thua xa lực lượng của hắn lúc ở đại thế giới.

“Ừm, nghĩ cách tìm được bọn Man Man trước. Dù sao, còn có một năm thời gian!”

Cơ Hạo trầm lâm bẩm một câu. Tiểu thế giới này cũng không biết lớn bao nhiêu, nhưng đã là một thế giới, như vậy khẳng định sẽ không nhỏ đến đâu cả. Đừng nhìn nhân tộc có mấy trăm triệu người tiến vào giác đấu tràng, nhưng những người này rơi ở trong tiểu thế giới này, muốn chạm trán quả thật không dễ gì.

Chọn lựa phương hướng chính phía trước thảo nguyên nhanh chóng bay đi, Cơ Hạo một lần nữa nhíu mày. Hắn ở nơi đây tốc độ phi hành cũng chậm đi rất nhiều, thời gian bung ngón tay nhiều nhất có thể bay ra ba năm mươi dặm, nào khoái hoạt như được với ở đại thế giới nháy mắt vạn dặm?

Đang toàn lực phi hành, chợt trong rừng rậm phía dưới một tiếng kêu quái dị ập tới, một con rắn to lớn dài mấy trăm trượng nhanh như gió giạt xuyên mây mà đến, há mồm hung hăng hướng Cơ Hạo cắn xuống.

Chương 583: Thế Giới Kỳ Dị

Con rết? Không kỳ quái, ở trong bộ tộc Nam Hoang, vu tế nhiều bộ tộc đem rết coi là thức ăn.

Con rết dài mấy trăm trượng thì có chút hiếm lạ. Rết giống mãng xà, cũng bị các vu tế quy về loài rồng. Nói cách khác, rết tu luyện đến mức tận cùng, là có thể bỏ đi thể xác rết hóa thân giao long, nếu vận khí tốt, hỏa hậu đủ, tu thành chân long cũng chưa biết chừng.

Nói chung, ở thế giới Cơ Hạo quen thuộc, rết dài ba mươi trượng đã mơ hồ có hình thái giao long, rết trăm trượng có thừa đã có thể hóa thành giao long. Nhưng con rết đang hướng tới Cơ Hạo đánh tới dài ba dặm có thừa, dài hơn năm trăm trượng, lại vẫn duy trì hình thái nguyên thủy của con rết.

Rết to lớn như thế, lại còn chưa thể hóa rồng, Cơ Hạo cũng là lần đầu nhìn thấy. Có thể thấy được thế giới này rất khác với thế giới Cơ Hạo quen thuộc.

Con rết toàn thân đen sì hai sườn thân thể sinh trưởng mấy chục cái chân thật lớn sắc bén như đao, thân thể khối độc lượn lờ nháy mắt ngàn dặm, trong hai ba cái nháy mắt đã lao tới trước mặt Cơ Hạo.

Cái nanh thật lớn ước chừng dài mười mấy trượng như hai thanh loan đao to lớn, hung hăng hướng thân thể Cơ Hạo kẹp tới.

‘Rắc’ một tiếng, Cơ Hạo không kịp né tránh, bị răng nọc rết kẹp mạnh ở trên hông. Chợt nghe một tiếng nổ, Cơ Hạo ngay cả da cũng chưa tổn hại một chút, kìm rết to lớn thì nứt ra vô số vết nứt, lượng lớn dịch màu đen, màu xanh lục không ngừng từ trong vết nứt phun ra.

“Súc sinh thật nhanh!” Cơ Hạo hét lớn.

Bị thiên địa pháp tắc thế giới này áp chế, Cơ Hạo trong nháy mắt chỉ có thể

bay ra ba năm mươi dặm, con rết này lại có thể bay ra hơn ngàn dặm, tốc độ đối phương là gấp Cơ Hạo hơn mười lần, đối mặt con rết lớn đánh bất ngờ hấn ngay cả đường sống né tránh cũng không có.

Nhưng con rết lớn như vậy, thân thể nó lại quá yếu, nhiều nhất chỉ tương đương với tiêu chuẩn Vu Nhân bình thường.

Cái mồm nhìn như uy mãnh bá đạo cắn ở trên người Cơ Hạo, giống như dùng vỏ trứng đập tảng đá. Mồm con rết vỡ vụn ra, thân hình thật lớn đau đến mức ở không trung văng vèo cửa quây một trận, đại gia hỏa này rất buồn bực rít gào một tiếng, há mồm phun ra một làn khói độc màu xanh lục đen.

Khí độc cuộn cuộn hướng Cơ Hạo phun đến. Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, quanh thân thái dương tinh hỏa màu vàng phun trào. Khói độc nhanh chóng bị điểm hỏa, khói độc xanh lục đen hùng hực thiêu đốt, từng làn sương khói bảy màu tản ra bốn phía.

Rít lên ‘Ngao’ một tiếng, con rết thân hình thật lớn mắt thấy mồm mình bị hao tổn, khói độc ngày thường chưa từng gặp bất lợi cũng vô ích. Gia hỏa này tuy chỉ số thông minh cực thấp, nhưng bản năng lại nói cho nó Cơ Hạo tuyệt đối không phải đối tượng nó có thể trêu chọc.

Sau khi rít gào một tiếng, con rết lớn quay đầu bỏ đi, hóa thành một dải màu đen hướng rừng rậm phía dưới chạy đi.

“Đến rồi, thì đừng đi nữa!” Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, Thiên Địa Pháp Ấn từ mi tâm bay ra, nhất thời hư không xung quanh hơi bị kiềm hãm, hư không phạm vi mấy chục dặm chợt bị một lực tràng dinh dính khổng lồ bao phủ.

Thân thể to lớn của con rết lớn đọng lại ở không trung không thể động đậy, trong mồm nó không ngừng phun ra dịch dinh dính, trong cơ thể càng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ đại biểu hoảng sợ.

Uy lực Thiên Địa Pháp Ấn ở thế giới này cũng bị áp chế lợi hại, đại khái chỉ

tương đương với không đến một thành ở thế giới ban đầu. Nhưng thực lực Cơ Hạo vượt xa con rết lớn này, uy lực Thiên Địa Pháp Ấn lại cường đại. Không đến một thành lực lượng cũng thoải mái nghiền ép con rết này.

“Bằng!” Cơ Hạo quát nhẹ một tiếng, Thiên Địa Pháp Ấn nhẹ nhàng chấn động, một lực lượng dãy núi vô hình như ngọn núi lớn áp đỉnh âm âm nện xuống, giáp xác dày nặng của con rết lớn vỡ vụn từng tắc, lộ ra máu thịt tươi mới trắng phía dưới trẻo.

Khiến Cơ Hạo kinh ngạc là, trong đầu con rết lớn này, thế mà ngưng ra mười hai viên ngô châu màu đen to bằng nắm tay.

Lắc mình đến cạnh đại gia hỏa này, cẩn thận đưa tay chạm chạm một viên ngô châu, Cơ Hạo không khỏi thất thanh kinh hô.

Con rết này thực lực bản thể cực kỳ gây yếu, nhưng những ngô châu nó ngưng tụ ra lại chất chứa lực lượng khổng lồ cực kỳ tinh thuần. Chỉ nói từ trên phẩm chất, mười hai viên ngô châu này đã có thể so với ngô long châu mười vạn năm Cơ Hạo từng thấy ở trên chợ Bồ Phán.

Cái gọi là ngô long, đó là con rết dị chủng vạn năm trở lên hấp thu thiên địa tinh hoa, cắn nuốt tinh thần chi lực hàng năm khổ tu sau đó lột xác mà thành giao long. Con rết chính là sâu bọ, bản chất ti tiện, cho nên một khi tu thành giao long, thực lực của bọn nó so với giao long nhất tộc thật sự còn cường hoành hơn rất nhiều.

Con rết sau khi tu thành ngô long, trong cơ thể có thể ngưng tụ ngô long châu, là hơn phân nửa tinh huyết cùng pháp lực của ngô long ngưng tụ, có được rất nhiều diệu dụng.

Ngô long châu mười vạn năm trở lên rơi vào trong tay đại tượng sư Vu Điện như là Khoa Phụ Diễm, có thể rèn ra vũ bảo uy lực có thể so với thiên địa thánh binh bình thường nhất.

Nhưng ngô long tu luyện mười vạn năm trở lên thân thể mạnh mẽ có thể so với Vu Đế, giáp xác trên người lực phòng ngự càng cực mạnh, còn có các loại thiên phú thần thông lực sát thương to lớn, so với Vu Đế bình thường khó đối phó hơn nhiều.

Cho nên ở Bồ Phán, ngô long châu mười vạn năm trở lên tuyệt đối là mặt hàng hiếm lạ, đại khái cách mỗi trăm năm, mới có mười mấy viên như vậy chảy vào thị trường. Mỗi một viên ngô long châu đều giá trị cực cao, ít nhất giá trị non nửa cái hành cung Quỳnh Tuyết cung của Cơ Hạo ở Bồ Phán.

Nhưng con rết lớn gây yếu, thiên phú thần thông cũng chỉ có một môn khói độc trước mắt này, hẳn như vậy nhỏ yếu, lại ngưng tụ mười hai viên bản mạng ngô châu có thể so với ngô long châu mười vạn năm!

Đầu ngón tay Cơ Hạo và ngô châu tiếp xúc phun ra một tia khói đen, những ngô châu này chứa kịch độc độc tính cực kỳ đáng sợ, khủng bố hơn xa so với khói độc con rết lớn phun ra vạn lần, mãnh liệt hơn vạn lần. Kịch độc này ở trong ngô châu cực kỳ nội liễm, chỉ có cực ít một tia độc tính tiết ra, đã đốt làn da Cơ Hạo cháy đen, không ngừng phun ra từng tia khói đen.

Khó có thể tưởng tượng kịch độc của những ngô châu này một khi hoàn toàn phóng ra, sẽ tạo thành lực sát thương đáng sợ cỡ nào.

Nhưng ngô châu lợi hại như vậy, lại là ở trong cơ thể con rết nhỏ yếu như vậy dựng hóa ra.

Cơ Hạo cảm thấy rất không hiểu, cái đó hoàn toàn không hợp với một ít thường thức hẳn biết. Con rết nhỏ yếu như vậy, sao có thể có bản mạng ngô châu cường đại như vậy chứ? Cái này hoàn toàn không phù hợp lẽ thường!

Tay áo vung lên, đem mười hai viên ngô châu ẩn chứa năng lượng khổng lồ, kịch độc đáng sợ thu vào vòng tay trên cổ tay, Cơ Hạo há mồm hít, con rết thân thể cao lớn này bị hắn một ngụm nuốt vào, toàn bộ bị đỉnh tròn trong bụng nuốt xuống.

Con rết này máu thịt khổng lồ, nhưng huyết khí ẩn chứa cực kỳ loãng, đỉnh tròn sau khi đem nó nuốt vào, thế mà một chút phản ứng cũng chẳng có.

“Thực đủ yếu, nhưng bản mạng ngô châu của gia hỏa này là thế nào vậy?”

Lắc đầu, Cơ Hạo từ trên cao gào thét mà bay xuống phía dưới, hắn đã sinh ra hứng thú thật lớn đối với rừng rậm phía dưới.

Độn quang nhanh chóng, trong mỗi một nháy mắt có thể hạ xuống mấy chục dặm, không bao lâu, Cơ Hạo đã đứng ở trên một cây to.

Từ trên cao quan sát, còn chưa thể nhận ra quy mô của rừng rậm này, đợi thân ở trong đó, Cơ Hạo mới phát hiện, các cây cối trong rừng rậm của thế giới này khổng lồ hơn so với cổ mộc trong rừng rậm Nam Hoang rất nhiều. Ví dụ như cây to này dưới chân hắn, từ mặt đất đến ngọn cây đã ước chừng hơn một ngàn trượng, mà cây to như vậy trong tầm mắt chỗ nào cũng có.

“Cây thật to!” Cơ Hạo không khỏi kinh ngạc than thở.

Hắn đang kinh ngạc than thở, cây to dưới chân hắn đột nhiên kịch liệt run rẩy lên, một ngọn cây đột ngột bắn lên hung hăng đập xuống.

Chương 584: Thu Hoạch Phong Phú

Cây gỗ lớn cao tới nghìn trượng, thân cây cũng to hai ba mươi trượng, cành cây đột nhiên nhảy lên đánh Cơ Hạo ước chừng to bằng vại nước.

Một đạo ác phong hạ xuống vào đầu, Cơ Hạo nhìn thân cây thô to kia ở đỉnh đầu, nhất thời bị dọa da đầu phát nổ, theo bản năng tể ra Viêm Long Kiếm bổ ra một kiếm.

Viêm Long Kiếm cũng bị thế giới này áp chế thật lớn, vốn Viêm Long Kiếm khi phun ra có kiếm quang dài trăm trượng, đến nơi này lại chỉ có một tầng thái dương tinh hỏa màu vàng mỏng manh bao trùm ở trên lưỡi kiếm, mắt thường có thể rõ ràng nhìn thấy bộ dáng bản thể Viêm Long Kiếm.

Không chỉ có kiếm quang uy lực yếu đi một mảng lớn, ngay cả tốc độ phi hành của Viêm Long Kiếm cũng chậm đi rất nhiều, trong cái búng tay nhiều nhất có thể bay ra ba năm dặm, so với tốc độ Cơ Hạo hiện tại độn đi còn chậm hơn không chỉ mười lần.

Nhưng độ sắc bén của bản thể Viêm Long Kiếm lại chưa thay đổi chút nào, cành cây thô to hung hăng vỗ vào trên thân Viêm Long Kiếm, chợt nghe một tiếng vang thanh thúy rất nhỏ, cành cây đứt ra, thái dương tinh hỏa trên thân Viêm Long Kiếm bám vào ở trên thân cây cháy lên mãnh liệt.

Sinh khắc pháp tắc cơ bản hỏa khắc mộc ở thế giới này cũng thích hợp, chợt nghe trong tiếng ‘Vù vù’, cái cây to này dưới chân Cơ Hạo bốc cháy mãnh liệt. Trên thân cây thật lớn, một gương mặt lão nhân mơ hồ đột nhiên hiện lên, hân nhè răng trợn mắt rít gào vài tiếng, cây to cao tới nghìn trượng đã bị thái dương tinh hỏa đốt thành một làn khói.

Viêm Long Kiếm phóng thích thái dương tinh hỏa chịu thần thức Cơ Hạo khống chế, sau khi lửa lớn thiêu hủy gốc cây cổ thụ này liền bị Cơ Hạo thu hồi.

Từng luồng ánh sáng mạnh màu xanh lục của mực phun ra, chỗ trung tâm thân cây cổ thụ, một viên tinh thạch hình lăng trụ màu xanh lục mực to bằng vại nước phun sinh khí linh mộc nồng đậm, lằng lằng lơ lửng ở dưới chân Cơ Hạo tản mát ra hào quang mê người.

Cơ Hạo kinh hãi. Hắn bước dài một cái đến trước mặt viên tinh thạch cực lớn này, cẩn thận đưa tay đặt ở trên tinh thạch.

Khác với tiên thiên giáp mộc, hậu thiên ất mộc của đại thế giới, thế giới này khí tức linh mộc tựa như đồng thời có chứa ý nhị tiên thiên hậu thiên, cũng chính là nói, thế giới này còn rất trẻ tuổi, còn ở giai đoạn tiên thiên hướng hậu thiên thông thả chuyển hóa.

Dứt bỏ năng lượng thuộc linh mộc tính kỳ dị trong viên tinh thạch màu xanh lục mực này, trong viên tinh thạch to bằng vại nước này chất chứa linh mộc sinh khí tinh thuần, khổng lồ. Dựa theo Cơ Hạo tính toán, linh mộc sinh khí một viên tinh này thạch chất chứa, đại khái tương đương với tổng tinh khí thần một trăm Long Đàm có được.

Bản thể Long Đàm là Tử Văn Long Đàm Mộc. Đã trải qua không biết bao nhiêu vạn năm phong sương tuyết vũ, lôi đình tai kiếp mới tu thành thụ yêu.

Tổng lượng linh khí viên tinh thạch to bằng vại nước này có được, lại so với trên trăm gã Long Đàm, có thể nghĩ viên tinh thạch này trân quý bao nhiêu. Cơ Hạo nhìn viên tinh thạch này con mắt không khỏi sáng lên từng đợt, bảo bối này nếu là dùng để đúc vũ bảo, luyện chế ra Bảo bối cấp độ nào đây?

Một viên linh mộc tinh thạch cường đại như thế, nhưng mà bản thể cây cổ thụ này lại vô cùng gãy yếu giống như con rết vừa rồi.

Cơ Hạo đem tinh thạch thu hồi, thần thức hướng bốn phía buông ra. Thần thức kéo dài bao trùm phạm vi mấy chục dặm, rất nhanh Cơ Hạo đã tìm được một cây khổng lồ khác trong cơ thể có linh lực dao động kỳ dị.

Lắc mình vài cái đến cạnh cái cây khổng lồ kia. Cơ Hạo quay đầu nhìn nhìn, cái cây khổng lồ này cùng cây cổ thụ vừa rồi bị đánh chết cách nhau chỉ có hai mươi dặm. Đối với bọn chúng loại cây cổ thụ cao nghìn trượng này mà nói, khoảng cách giữa bọn nó thật sự là quá chật chội.

“Là người tự mở mồm, hay là ta đem yêu đan của người móc ra?”

Vừa mới cây cổ thụ kia rõ ràng đã tu thành thụ yêu, cho nên tinh thể trong cơ thể nó có thể xưng là ‘yêu đan’. Cơ Hạo đứng ở trước cây cổ thụ trong cơ thể cũng có linh mộc dao động kỳ dị này, hai tay nắm Viêm Long Kiếm quát lớn.

Trên thân cây cổ thụ hiện lên một khuôn mặt già nua mơ hồ, hắc rết mờ mịt nhìn Cơ Hạo.

“Cũng đúng, lời nói của ta, người sao có thể nghe hiểu được?” Cơ Hạo nhìn khuôn mặt già nua này bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, tạo thế muốn bổ một kiếm xuống.

Trong cơ thể cái cây khổng lồ phát ra một tiếng rít gào trầm thấp. Vô số cành cây to nhỏ đồng thời kịch liệt lay động. Cái cây khổng lồ run rẩy, vô số cành cây chọt vươn dài, hung hăng hướng vào đầu Cơ Hạo đập xuống.

Cơ Hạo đứng ở tại chỗ không chút nhúc nhích, mặc cho cành của cây khổng lồ này hung hăng nện ở trên thân mình.

Tiếng ‘Phành phành’ không dứt bên tai, vô số cành cây đều bị chấn vỡ nát. Những cành cây này đại khái cũng chỉ tương đương với cường độ thân thể Tiểu Vu bình thường. Nhưng nào có thể so sánh với Cơ Hạo thân thể có thể so với Vu Đế?

“Thì ra, các người yếu như vậy?” Cơ Hạo lắc đầu, lật tay bổ ra một kiếm, đem cái cây khổng lồ một kiếm chém thành hai đoạn.

Ngọn lửa màu vàng ‘Vù vù’ cháy lên, trong chớp mắt cái cây khổng lồ đã

biến thành ngọn lửa cao tới nghìn trượng, trong nháy mắt đã cháy thành một làn tro bụi, chỉ còn lại có một viên ‘Yêu đan’ màu xanh lục mực to bằng vại nước lằng lẳng lơ lửng ở trước mặt Cơ Hạo.

“Yêu đan mạnh đến thái quá, nhưng bản thân vô luận là thần thông pháp lực hay thân thể đều yếu đến đáng thương.” Cơ Hạo đem viên yêu đan mặc thuộc tính cực lớn này thu hồi, lẩm bẩm cười nói: “Thế giới này thật ra có chút ý tứ, thực có chút ý tứ!”

Đem Viêm Long Kiếm thu hồi, Cơ Hạo cẩn thận đem Thiên Địa Pháp Ấn tế lên, để nó lơ lửng trên đỉnh đầu ba thước, phóng ra lực tràng vô hình bảo vệ toàn thân. Hắn lại ở tay trái thăm bóp mấy linh phù có tính phòng ngự, sau đó bắt đầu bước nhanh xuyên qua ở trong rừng rậm.

Như thế đi ra hơn ngàn dặm, Cơ Hạo chỉ thấy dưới một vách núi đá lởm chởm, một cái cây nhỏ hình dạng như mai già, cành dị thường sần sùi mạnh mẽ. Trên thân cây kết ra ba trái to bằng nắm tay, trái cây màu xanh lục mực đang tản mát ra đạo vận cường đại làm người ta say lòng!

Ba trái cây này không có chút mùi thơm nào toát ra, mà là trực tiếp tản mát ra đạo vận làm người ta thân thần đều say!

Như thế nào là đạo vận? Thiên địa đại đạo dung hợp thiên địa năng lượng, trong lúc vô ý tiết ra khí tức chính là đạo vận!

Ba trái cây to bằng nắm tay này, nếu đặt ở đại thế giới chỗ Cơ Hạo, tuyệt đối là ngộ đạo chí bảo A Bảo luyện khí sĩ như vậy điên cuồng tranh đoạt, sau khi ăn vào có thể trực tiếp tăng lên lĩnh ngộ một loại thiên địa đại đạo riêng biệt nào đó đối với thế giới này.

Cơ Hạo chợt dừng bước, kinh hỉ nhìn ba trái cây này. Sau đó hắn bỏ qua ba trái cây, nhìn về phía một cái cây nhỏ kia.

Dưới vách núi chỗ cây nhỏ, tổng cộng bảy con dị thú đang giăng co. Đám dị

thú này bộ dạng cổ quái, tuyệt không có chỗ tương tự với các dã thú Cơ Hạo nhận biết. Hơn nữa trên thân đám dị thú này không có một sợi lông, tất cả đều khoác vảy trơn bóng, dày nặng, răng sắc trong mồm, vuốt sắc trên tay đều tản mát ra hàn quang âm u.

Nhìn thấy Cơ Hạo tới gần, một con dị thú hình dáng như báo, lân giáp màu đỏ rực, có ba cái đuôi dài mang theo gai độc rít gào một tiếng, dị thường dứt khoát hướng Cơ Hạo phát động tấn công.

Con dị thú hình dáng báo này dài khoảng ba trượng tốc độ cực nhanh, Cơ Hạo chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe ánh đỏ, dị thú đã lao tới chỗ trước người hắn mười mấy trượng.

Thiên Địa Pháp Ấn phóng ra lực tràng vô hình chặn dị thú, trong không khí tạo nên từng gợn sóng trong suốt, thân thể dị thú ngưng trệ ở không trung, rất khó hiểu trường lớn đôi mắt màu đỏ tươi nhìn Cơ Hạo.

“Chết!” Viêm Long Kiếm phát ra một tiếng rít, xuyên thủng đầu dị thú.

Thân thể dị thú thiêu đốt gần hết, một viên yêu đan màu đỏ to bằng nắm tay quay tròn rơi ở trên tay Cơ Hạo.

Chương 585: Sai Một Ly

“Có chút ý tứ.” Cơ Hạo thường thức yêu đan màu lửa đỏ, nghiêm túc gật gật đầu.

Con dị thú màu lửa đỏ này, hình thể chỉ dài ba trượng, nhưng thực lực so với con rết lớn cùng yêu quái cây lớn kia mạnh hơn một mảng lớn, thực lực đã có thể so với Đại Vu tầm thường mở hơn ngàn vu huyết, đặc biệt tốc độ càng thêm kinh người.

Chỉ tiếc nó đụng phải Cơ Hạo một thân trọng bảo, căn bản ngay cả góc áo kẻ địch cũng chưa đụng tới đã bị chém giết ngay tại chỗ.

Mấy con dị thú còn lại phát ra tiếng gầm gừ bất an, đều mài nanh vuốt, thật cẩn thận hướng phương hướng rời xa Cơ Hạo lui lại mấy bước.

Bọn dị thú này chỉ số thông minh so với con rết cùng cự mộc yêu vừa rồi cao hơn một đoạn, dị thú hình dáng con báo thực lực tương đương với bọn nó, lại bị Cơ Hạo một kiếm đánh chết, điều này làm dị thú còn lại không hiểu sao đều sinh ra ý sợ hãi.

Nhưng ba trái cây màu xanh lục mực này sức dụ hoặc quá lớn, bọn nó thật sự không nỡ cứ như vậy trắng tay bỏ qua. Cho nên biết rõ Cơ Hạo là kẻ địch đáng sợ, bọn nó vẫn không chịu lùi bước, chỉ xuất phát từ bản năng nhường ra không gian an toàn nhất định.

Cơ Hạo nhìn thoáng qua bọn dị thú này, vung tay phải, lực tròng Thiên Địa Pháp Ấn phóng ra chột mở rộng đến phạm vi vài dặm, đem mấy con dị thú bao phủ hết ở trong. Thân thể bọn dị thú chột cứng đờ, Viêm Long Kiếm phát ra từng tiếng kêu to, kiếm quang như mưa hướng đám dị thú bao phủ.

Toàn thân mấy con dị thú cháy lên, trong chớp mắt đã cháy thành tro tàn, chỉ có một con dị thú hình dạng như tuần mã, trên đầu mọc một đôi sừng nhọn xoắn

ốc được Cơ Hạo giữ lại.

Dùng Thiên Địa Pháp Ấn giam cầm con dị thú toàn thân màu xanh lục nhạt, bốn vó có gió lốc mơ hồ quẩn quanh này, Cơ Hạo lấy ra một bộ yên ngựa, dây cương Vu Điện sản xuất, cũng không hỏi con dị thú này có đồng ý hay không đã đặt ở trên thân nó.

Bộ yên ngựa cùng dây cương này, là Vu Điện chuyên môn vì thu phục tọa kỵ đã ngoại mà rèn, vừa mới khoác vào thân thể dị thú, đã có phù văn màu máu không ngừng sáng lên. Trên yên ngựa, dây cương sinh ra vô số kim lông trâu màu máu tinh mịn chui thật sâu vào trong cơ thể dị thú, hoàn toàn khống chế sự sống chết của dị thú.

Dị thú đau đến mức khàn giọng rú thảm, nhưng trên yên ngựa hiện lên một ánh điện, giật toàn thân dị thú phun đốm lửa, Cơ Hạo vỗ một cái vào trên đầu nó, làm nó yên lại.

“Ngoan ngoãn làm vật cưng của ta. Ai bảo ta hiện tại phi độ quá chậm, mà tốc độ các người nhanh như vậy?” Dem dị thú đè xuống đất hung hăng đập mấy cước, lại thúc dục vu chú trên yên ngựa, dây cương, hung hăng cho dị thú nếm mùi đau khổ một phen, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Tên của người chính là Tiểu Lục... Nhớ chưa?”

Dị thú hình dáng như tuần mã, toàn thân lân giáp màu xanh lục sẫm, trên vảy có hoa văn màu xanh lục đẹp để nước mắt lưng tròng nhìn Cơ Hạo, uể oải cúi đầu nặng nề kêu một tiếng.

“Ha ha, ngoan. Trẻ con nghe lời có trái cây ăn!” Cơ Hạo nhìn nhìn ba trái cây màu xanh lục treo trên cây nhỏ cười nói: “Ta hai trái, người một trái, cái này coi như là tạo hóa của người!”

Thần thức hướng bốn phía buông ra, nhất là vòng quanh vách núi chỗ cây nhỏ vài vòng, Cơ Hạo cẩn thận hướng cây nhỏ đi qua từng bước một. Thân ở dị giới, Cơ Hạo cũng không biết thiên tài địa bảo nơi này đều là tập tính như thế

nào, cũng không biết phụ cận cây nhỏ có một số vật thú kỳ dị nào đó hay không, cho nên hẳn chỉ có thể cẩn thận, sợ lật thuyền trong mương.

Trăm trượng, tám mươi trượng. Năm mươi trượng...

Cơ Hạo tới gần cây nhỏ từng bước một, cành cây nhỏ đột nhiên không gió tự động, trên ba trái cây màu xanh lục hiện lên vô số phù văn nhỏ bé dày đặc hình dáng như lá cây. Phù văn rậm rạp cấp tốc lóe lên, từng luồng đạo vận càng thêm nồng đậm dâng trào ra, khiến Cơ Hạo cũng không khỏi kích động.

Tiểu Lục bị Cơ Hạo dùng bạo lực thu phục càng không chịu nổi, nó nhảy dựng lên, khoe miệng chảy nước miếng nhìn chăm chăm ba trái cây màu xanh lục, không ngừng phát ra tiếng kêu ‘hí hí’. Nếu không phải kiêng kị Cơ Hạo, nó đã sớm nhịn không được xông lên rồi.

Tiếp tục cẩn thận từng bước một đi về phía trước, thần thức Cơ Hạo càng thêm nghiêm mật giám thị bốn phía.

Tuy thần thức chưa có bất cứ phát hiện nào, nhưng trong lòng Cơ Hạo luôn có một tia nguy hiểm mờ nhạt quẩn quanh không đi. Sau khi tu thành nguyên thần. Cơ Hạo cũng có thần thông gần như ‘Tâm huyết dâng trào, bầm đốt tính toán’, loại cảm giác nguy hiểm này ý nghĩa hẳn thật sự ở trong nguy hiểm.

Nhưng trong phạm vi mấy chục dặm cũng không có bất cứ gió thổi cỏ lay gì, trừ một ít tiểu trùng tiểu thú, Cơ Hạo cũng chưa phát hiện cái gì chương mắt.

Mắt thấy Cơ Hạo cách cái cây nhỏ chỉ có không đến mười trượng, đột nhiên thần thức Cơ Hạo phát hiện mấy con côn trùng hình dáng như ong vàng, nhưng toàn thân đen sì, trên lưng mọc ba đôi cánh từ ngoài mấy chục dặm dần dần bay đến chỗ cách mình không đến một dặm.

Những con côn trùng toàn thân đen sì này chỉ dài khoảng một thước, mồm dữ tợn, cây kim dài ở đuôi đen như mực, càng lóng lánh hàn quang chói mắt, hơn nữa làm người ta kinh hãi là, trên kim độc của bọn nó không ngừng có từng chút

nọc độc nhỏ xuống, nọc độc rơi xuống đất, bùn đất cũng bị ăn mòn ra lỗ thủng thật sâu.

“Ồ, có chút ý tứ!” Cơ Hạo nhìn chăm chú hướng mấy con côn trùng đó, hân hạnh giọng cười nói: “Chỉ các người, cũng dám từ trên tay ta cướp đồ?”

Mấy con côn trùng đột nhiên ngừng lại, mắt loài côn trùng xưa nay lạnh lẽo vô tình, mắt kép của mấy con côn trùng này cũng như thế. Mắt kép đen sì nhìn chăm chăm Cơ Hạo, mơ hồ lộ ra một tia hương vị cực kỳ tàn nhẫn.

Tiểu Lục bất an hí dài vài tiếng. Nó nhìn mấy con côn trùng kia, hai cái sừng trên đầu phát ra tiếng vang ‘Tê tê’, giữa hai cái sừng đột nhiên có các tia lôi quang màu xanh bắn ra, không bao lâu đã ngưng tụ thành một viên lôi châu to bằng nắm tay.

“Ừm? Lôi đình thiên phú? Không tệ!” Cơ Hạo cười nhìn Tiểu Lục một cái.

Chỉ trong thời gian một cái nhìn như vậy, tổng cộng sáu con côn trùng đột nhiên kéo ra một tàn ảnh thật dài, theo một tiếng xé gió bén nhọn ‘Xẹt’, mau lẹ tuyệt luân lao về phía Cơ Hạo. Đuôi độc chỗ đuôi bọn nó vênh lên cao cao, phía cuối gai độc đột nhiên phun ra lượng lớn nọc độc, hơn nữa gai độc ban đầu chỉ dài ba tấc lại đột nhiên từ trong cơ thể bắn ra đến dài hơn sáu tấc.

Có thể nghĩ bị gai độc như vậy cắm ở trên người là hậu quả gì!

Đáng thương là, sáu con côn trùng còn chưa đụng tới thân thể Cơ Hạo, Thiên Địa Pháp Ấn hơi chấn động, một lực tràn dinh dính đáng sợ gắt gao trấn áp bọn nó. Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, trọng lực vô hình bốn phương tám hướng nghiền áp xuống, sáu con côn trùng đồng thời bị nghiền nát, trong không khí chỉ để lại mười tám viên ‘Trùng đan’ to bằng hạt đậu tương màu đen sì.

“Thú vị, thú vị, ngay cả côn trùng cũng kết ra yêu đan? Nhưng đám côn trùng này trừ tốc độ nhanh, thân thể vẫn gầy yếu!” Cơ Hạo nhíu mày, đem mười tám viên trùng đan thu lại.

Điều này không đúng. Yêu đan cường đại như thế, nhưng độc trùng, mãnh thú nơi này, thân thể cùng thần thông pháp lực của bọn nó đều nhỏ yếu như vậy?

Lắc đầu, Cơ Hạo không muốn lãng phí thời gian truy cứu vấn đề này, mà thật cẩn thận vươn tay hướng ba trái cây tóm lấy.

Ngón tay cách trái cây còn có vài thước, mắt thấy có thể đem trái cây hái xuống, bỗng dưng chợt nghe ‘Roẹt’ một tiếng sét vang, trên trời rơi xuống một đạo lôi quang, mắt thấy đã sắp bổ vào trên trái cây.

Cánh tay Cơ Hạo chợt dài ra, loáng cái đem ba quả hái xuống.

Nhưng hắn đã không kịp bảo vệ cái cây nhỏ này, trơ mắt nhìn cây nhỏ bị lôi quang đánh thành một đồng than.

Chương 586: Sinh Vật Trí Tuệ

Có thể kết ra quả chất chứa đạo vận, cái cây nhỏ này có thể xưng là linh bảo kỳ trân.

Kỳ vật như thế, ở đại thế giới chỗ Cơ Hạo đã là vật trong truyền thuyết, thật không dễ gì ở đây thấy một gốc, Cơ Hạo còn muốn đem hẳn đời trồng trở về, nếu có thể nuôi sống, vậy sẽ là vô thượng linh vật gia truyền chí bảo đời đời, trấn áp khí vận gia tộc của hắn trong tương lai!

Nhưng trời giáng sấm sét, đem cái cây nhỏ này một lời đánh thành tro bụi?

Cơ Hạo đau lòng như cắt, tức giận đến trước mắt biến thành màu đen, then quá hóa giận ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn tới.

Bởi vì thế giới áp chế, thần thức Cơ Hạo chỉ có thể bao trùm phạm vi mấy chục dặm, một cái nhìn này, Cơ Hạo mới phát hiện, ở ngoài phạm vi hiện tại thần thức của hắn bao trùm, trên không trung cách mặt đất đại khái trăm năm mươi dặm, một con ửng lớn toàn thân xanh biếc đang cấp tốc xoay quanh bay múa.

Dù sao cũng là thân thể mạnh mẽ cấp Vu Đế, công năng ngũ quan thân thể siêu phàm chưa mất, Cơ Hạo có thể nhìn thấy rõ ràng con chim ửng lớn mạnh mẽ này lưng mọc bốn cánh, lông chim toàn thân xanh ngắt như ngọc, trong lông chim mơ hồ có các tia điện quang quấn quanh, nhất là trên hai móng vuốt màu xanh lục mực như cực phẩm phi thúy càng có mảng lớn lôi quang nhện nhện.

“Hay cho một con nghiệt súc!” Cơ Hạo nhìn con chim ửng lớn đó, tức giận đến khóe miệng cũng méo.

Đuổi theo, Cơ Hạo không tính đuổi theo. Ác diệu kiểu điều hâu, vốn đã phi hành tuyệt tích, huống chi loại điều hâu này có lôi đình thuộc tính, tốc độ phi hành của bọn nó càng nhanh đến kinh người. Hiện tại Cơ Hạo bị thế giới áp chế,

tốc độ phi độn chậm như rùa bò, sao có thể đuổi kịp con súc sinh lông bẹp này?

Nếu vận dụng các đạo phù, linh phù uy lực lớn kia, Cơ Hạo lại cảm thấy không hợp. Đó là chỗ dựa để tử chiến với tinh anh dị tộc, lãng phí ở trên một con súc sinh bẹp lông, thật sự là không đáng.

Cơ Hạo hung tợn hướng con chim ưng to kia hất hất nắm tay, lớn tiếng quát: “Súc sinh, cút ngay, đừng ép ta giết người!”

Con chim lớn lượn ở không trung, con người màu xanh lục lôi quang dăng trào nhìn chăm chăm Cơ Hạo. Nó đột nhiên khẽ há mồm, lại là mấy chục đạo lôi quang gào thét rơi xuống. Sau đó nó cũng giương cánh, thân hình như mũi tên từ trên cao mang theo một đạo lôi quang bắn nhanh xuống, hai móng vuốt dứt khoát hướng về trái cây trong tay Cơ Hạo chụp tới.

Cơ Hạo tức giận đến cười lên, thẳng nhãi này không biết đào tẩu, lại còn dám tới cướp trái cây trên tay hắn?

Viêm Long Kiếm gào thét mà ra. Cơ Hạo cũng chưa ngự kiếm đâm bay, mà là đem trường kiếm vất ngang ở trên không cách đỉnh đầu hơn trăm trượng.

Lôi quang rơi ở trên thân Viêm Long Kiếm, chỉ bổ cho lưỡi kiếm lôi quang bắn ra bốn phía, sau đó đại ưng lao đầu vào trên lưỡi kiếm, chợt nghe ‘Phập’ một tiếng vang lên, đại ưng bị chém thành hai mảnh, lửa màu vàng cuốn qua, đại ưng kích cỡ mười mấy trượng đã bị đốt thành một làn tro. Một viên yêu đan to bằng đầu người, lôi điện vờn quanh chậm rãi rơi xuống, vừa vụn rơi ở trong tay Cơ Hạo.

“Súc sinh chính là súc sinh!” Cơ Hạo mắng một câu, đem lôi châu và ba trái cây thu hồi, vội vàng đi đến cạnh tro tàn cây nhỏ, thật cẩn thận lấy tay đào ra bùn đất phụ cận rễ cây cây nhỏ.

Cái cây nhỏ này không hổ là thiên địa dị chủng, đất đai nơi nó sinh trưởng khác với đất đai tầm thường, trái cây cứng rắn vô cùng có thể so với kim cương.

May mắn Cơ Hạo thân thể mạnh mẽ, mười ngón như thần binh lợi khí, nhẹ nhàng đem bùn đất phụ cận rễ cây đào ra, cuối cùng đem rễ cây phạm vi mấy trượng của cây nhỏ đào ra hoàn chỉnh.

Thân cây, cành cây của cây nhỏ đều bị lôi điện phá hủy. Nhưng rễ cây trong lòng đất vẫn có một tia sinh mệnh lực nhàn nhạt lưu lại.

Trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, hư ảnh đột nhiên hiện lên, hắc trầm giọng nói: “Đem những bùn đất cùng rễ cây này đưa vào trong đỉnh, lại thu thập thêm chút yêu đan trong cơ thể cự mộc, xem xem có thể đem nó chặm rãi tẩm bổ khôi phục nguyên khí hay không.”

Dừng một chút, hư ảnh báo cho: “Người bị thiên địa pháp tắc thế giới này bài xích, linh vật bình thường thu không sao, nhưng muốn nhúng chàm thiên địa linh bảo thật sự, hoặc là người, hoặc là linh vật đó, nhất định sẽ chịu các loại tai kiếp.”

“Lần sau đụng tới thứ tốt, nhất định phải cẩn thận. Không thể tái phạm sai lầm vừa rồi.” Thân hình hư ảnh dần dần tản ra, chỉ để lại một thanh âm quanh quẩn ở trong thần hồn không gian: “Toàn bộ linh vật đều có thể gọi ở trong đỉnh tròn này, có thể bảo đảm nguyên khí không tổn hại.”

Nghe xong hư ảnh nói, Cơ Hạo đột nhiên tỉnh ngộ.

Biết là duyên cớ mình bị thế giới này bài xích, thế giới này không muốn đem các chí bảo thật sự giao cho mình?

Ba trái cây, là cực hạn Cơ Hạo có thể mang đi; hắc muốn nhúng chàm cái cây nhỏ này, thiên địa pháp tắc vô hình vô tích của thế giới này liền mượn dùng tay đại ượng kia, dùng sấm sét phá hủy cây nhỏ.

Nhưng cái gọi là vạn vật luôn có một tia sinh cơ, thân cây cây nhỏ này bị phá hủy, rễ cây lại còn có một tia sinh khí giữ lại, nếu Cơ Hạo có thể có đủ thủ đoạn thần thông, cái cây nhỏ này chưa hẳn đã không thể khởi tử hồi sinh!

Cơ Hạo là không có loại thần thông thủ đoạn này, nhưng đỉnh tròn kia trong cơ thể hắn tựa như có năng lực này.

Vội vàng đem rễ cây cùng cả đồng bùn đất ném vào trong đỉnh tròn, Cơ Hạo lại đem hai viên yêu đan cự mộc vừa mới thu ném vào. Sau đó hắn cười Tiểu Lục ở trong núi rừng nhanh chóng bồn tẩu, lại liên tiếp tìm được hơn trăm cây cự mộc yêu, đưa bọn nó chém giết sau đó cướp lấy yêu đan ném vào đỉnh tròn.

Một đường đi tới, Cơ Hạo không khỏi càng thêm tò mò đối với thế giới này.

Vén vện phạm vi ngàn dặm, lại đã có hơn trăm cự mộc yêu tụ cư, những gia hỏa này sẽ không tranh đoạt ánh mặt trời mưa móc và độ phì đất đai với nhau sao?

Hơn nữa yêu đan bọn nó ngưng tụ thành cường đại như thế, nhưng bản thể bọn nó gầy yếu như thế, cái này không phải rõ ràng để người biết hàng tàn sát khắp nơi lấy bảo sao?

“Địa phương có ý tứ!”

Liên tục ném hơn trăm viên yêu đan cự mộc vào đỉnh tròn, hư ảnh truyền lời tựa như đã đủ, Cơ Hạo cũng dừng giết chóc vô vị, cười Tiểu Lục ở trong rừng rậm tùy ý bồn tẩu. Con dị thú hình dáng như tuần mã này bồn tẩu như gió, so với tốc độ Cơ Hạo nay động đi nhanh hơn mấy chục lần, quả thật là một vật cười đặc lực.

“Cũng là duyên phận của người, Cơ Hạo ta cũng không phải là người nuốt lời.”

Lấy ra một quả màu xanh lục vừa mới thu, Cơ Hạo đem trái cây nhét vào trong mồm Tiểu Lục. Con dị thú này đem trái cây một ngụm nuốt xuống, sau đó hưng phấn liên tục nhảy lên, vô cùng thân thiết quay đầu, không ngừng hướng Cơ Hạo lấy lòng phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Cơ Hạo cười vỗ vỗ đầu Tiểu Lục, sau đó có chút không quen nhìn nhìn hai bên bả vai.

Lúc tiến vào thế giới này, Nha Công cùng hai con rắn nhỏ đều chẳng biết đi đâu, muốn gặp lại còn không biết cần tới khi nào.

Cười Tiểu Lục hướng về phương hướng thảo nguyên trên trời cao chứng kiến bốn tấu một phen, Cơ Hạo đột nhiên ngừng thở, vỗ một cái ở trên đầu Tiểu Lục bảo nó dừng bước. Ở trong rừng rậm phía trước mười mấy dặm, thần thức Cơ Hạo phát hiện hai đám ‘Người’ đang kịch chiến.

Sinh vật trí tuệ, Cơ Hạo vừa khẩn trương vừa vui mừng mở to mắt nhìn.

Những gia hỏa này bộ dáng có chút tương tự với nhân tộc, hơn nữa bọn hắn thi triển thuật pháp, trong tay cũng có binh khí tạo hình kỳ dị, rõ ràng là cách làm sinh vật trí tuệ mới có. Hơn nữa bọn hắn chia làm hai trận doanh chém giết lẫn nhau, bài binh bố trận tiến thoái có trật tự, đây cũng là đặc thù của sinh vật trí tuệ.

“Tốt, rốt cuộc đụng tới dân bản xứ của thế giới này!”

Cơ Hạo vui vẻ mỉm cười, sau đó trong lòng hắn đột nhiên toát ra một hương vị quái dị——

Rất nhiều năm trước kia, khi đại quân Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc xâm nhập thế giới tương ứng hắn, bọn hắn lần đầu tiên gặp được nhân tộc, tâm cảnh bọn hắn giống Cơ Hạo hiện tại như đúc hay không?

Chương 587: Theo Đuôi

Trong rừng rậm, hơn hai trăm ‘người’ chia làm hai trận doanh đang điên cuồng chém giết.

Một phe thân hình khôi ngô, chiều cao bình quân ở ngoài một trượng, quanh thân cơ bắp cuồn cuộn như mãnh thú, trên làn da màu xanh lục nhạt vẽ rậm rạp bản vẽ các loại phù văn kỳ dị, theo động tác của bọn hắn những phù văn đó không ngừng tản mát ra hào quang màu xanh lục.

Một đám người này sau lưng giống nhau có hình vẽ một con mãnh thú lóe ra ánh sáng chói lóa, theo động tác của những ‘người’ đó, đám mãnh thú cũng như vật còn sống ở sau lưng bọn hắn cào cấn, càng mơ hồ có tiếng thú gầm từ trong cơ thể những người này không ngừng truyền ra.

Cơ Hạo cuộn mình ở trong tán cây một gốc cây khổng lồ, nhắm mắt nhìn chăm chú vào những ‘người’ này. Hình vẽ mãnh thú sau lưng bọn họ hào quang chói mắt, hơn nữa có khí tức nồng đậm, cùng loại với linh hồn không ngừng khuếch tán ra, loại khí tức linh hồn này cùng khí tức tinh huyết những ‘người’ này phù hợp cùng một chỗ, khiến những ‘người’ này nhảy rất cao, chạy càng nhanh, lúc xung quanh càng thêm mạnh mẽ.

Cơ Hạo thấy rõ, những gia hỏa hình dáng như mãnh thú này ngẫu nhiên một đòn rơi ở trên đại thụ phụ cận, những thân cây đó như bị lôi hỏa oanh kích, ‘Oành’ một cái liền vỡ ra lỗ thủng khoảng một trượng, thanh thế cực kỳ uy mãnh.

Một phe khác thì là thân hình cao gầy, so với những ‘người’ hình dáng như mãnh thú kia còn cao hơn một cái đầu.

Nhưng tuy chiếm ưu thế trên chiều cao, những người này hình thể gầy yếu, lưng còn chưa to bằng cánh tay những ‘người’ như mãnh thú kia. Bọn họ cũng loã lồ thân trên, trên làn da màu xanh lục nhạt tương tự cũng là rậm rạp văn vô

số phù văn, ở sau lưng bọn họ, thì xăm rõ ràng hình ác quỷ.

Hình vẽ những ác quỷ này cũng như vật còn sống quay cuồng bay lên, ngẫu nhiên phun ra từng cơn gió mạnh bao vây thân thể những ‘người’ gầy yếu kia, làm tốc độ bọn họ trở nên nhanh hơn, càng thêm linh hoạt.

Hai phe người bộ dáng đều đại khái tương tự nhân loại, chỉ có trên hình dáng ngũ quan đều có đặc điểm.

‘Người’ trắng kiện, sau lưng xăm hình mãnh thú khuôn mặt thô lậu dữ tợn, thoát nhìn giống như thể hỗn hợp của mãnh hổ và gấu chó.

Mà những ‘người’ gầy yếu, sau lưng xăm hình ác quỷ kia thì khuôn mặt tinh xảo đẹp đẽ, trừ hình mặt đặc biệt gầy yếu, cái mũi đặc biệt bén nhọn, bọn họ đặt ở nhân tộc thậm chí cũng có thể lấy danh hiệu ‘Tuấn nam’.

Trong tay ‘người’ trắng kiện sử dụng, là binh khí kiểu dáng như đại phủ, đại chùy. Lúc bọn họ vung chém, binh khí không ngừng phát ra tiếng sấm sét trầm thấp, ngẫu nhiên sẽ có từng đạo lôi đình từ trên binh khí của bọn họ phun ra, rơi xuống đất, trên thân cây sẽ là một lỗ thủng cực lớn.

Mà những người gầy yếu kia sử dụng đều là loan đao, trường kiếm hình dáng như mỏ chim, binh khí tinh xảo mà sắc bén. Lúc vung trên binh khí cuồng phong gào thét, làm bọn họ ra tay đặc biệt sắc bén, tàn nhẫn, mỗi một đòn đều hướng tới chỗ trí mạng của đối phương tiếp đón.

Vô luận là phong hay lôi, đều là một loại diễn sinh biến hóa của ‘Mộc’ thuộc tính, hai bên ở trong rừng rậm chém giết chinh chiến, mộc linh khí xung quanh dư thừa đến cực điểm, bọn họ chiến đấu cũng trở nên kéo dài lâu dài, hơn hai trăm ‘người’ lẫn cùng một chỗ chém giết hơn hai canh giờ, lại chưa phân ra thắng bại.

Những ‘người’ gầy yếu kia tốc độ nhanh, xê dịch né tránh chiếm hết ưu thế.

Nhưng hai bên thân ở trong rừng rậm, nơi nơi đều là thân cây, cây tử đằng, tốc độ bọn họ tuy nhanh, nhưng chịu địa thế giới hạn, ưu thế tốc độ của bọn họ cũng không phải đặc biệt rõ ràng. Mà đối phương tuy tốc độ chậm chạp, nhưng lực lượng lớn vô cùng, ngẫu nhiên tiếp xúc một cái, những ‘người’ gãy yếu kia liền bị chấn động lão đảo lui về phía sau. Nhìn từ chính thể hai bên hoàn toàn đánh ngang tay.

Sau khi đánh cuốn lấy nhau thật lâu, hai bên rốt cuộc đều trở nên ướt đầm mồ hôi thở hồng hộc. Lúc lôi đình cùng cuồng phong quần quanh trên binh khí đều dần dần tán loạn, hiển nhiên đã vô lực tái chiến, hai bên phân biệt có một lão nhân tóc màu xanh lục sải bước đi ra, đứng xa xa cách hơn trăm trượng.

‘Lúu rúu’ tiếng chú ngữ một phen, trên người hai lão nhân đồng thời phun ra ánh sáng loá mắt.

Sau lưng lão nhân tráng kiện hình một mãnh thú như mãnh hổ, lại có hai cái đầu nhảy ra, toàn thân quần quýt lôi quang to như cánh tay gào thét hướng về phía trước lao đi. Sau lưng lão nhân gãy yếu một con chim to hình dáng như đại bàng, nhưng mọc sáu cái cánh, cả người quần quanh cơn lốc màu xanh bay lên trời, vẽ ra một đường cong sau đó hướng mãnh hổ kia lao đi.

Trong nháy mắt, chợt nghe một tiếng nổ, hào quang màu xanh lục bắn ra bốn phía. Lôi hỏa, cơn lốc lao ra xa hai ba dặm, hơn hai trăm người của hai bên đồng thời bị nổ bay lên, trong miệng mỗi người phun máu dính dính màu xanh lục nhạt, khàn giọng kêu thảm bị ném ra thật xa.

Mấy chục cái cây khổng lồ bị nổ vỡ nát, hai lão nhân dùng sức bú mẹ va chạm một cái ngực lõm xuống, thất khiếu phun máu ngã xuống đất diên cuồng run rẩy, mắt thấy cách cái chết không xa.

Cơ Hạo nhìn mà thiếu chút nữa cười lên, những người này đầu óc đều hỏng hết rồi? Vận dụng pháp thuật uy lực lớn như vậy, lại ngay cả tộc nhân cũng chưa sơ tán đã va chạm hung mãnh như vậy, đây là sợ tộc nhân chết không đủ nhanh

sao?

Đặt ở trong rừng rậm Nam Hoang, Đại Vu hai bộ tộc một khi toàn lực giao chiến, đều phải tận khả năng rời xa thôn xóm bộ tộc mình, ai từng thấy Đại Vu Nam Hoang trực tiếp ở trong thôn nhà mình giao chiến?

Trong rừng rậm tĩnh mịch một phen, qua rất lâu sau, các chiến sĩ bị nổ bay kia mới gian nan bò dậy, vừa học máu, vừa nâng dậy tộc nhân trận doanh nhà mình, chật vật phân công nhau rút lui.

Cơ Hạo trầm ngâm một phen, cân nhắc chốc lát, thật cẩn thận đuổi theo những người thân hình gầy yếu kia.

Những gia hỏa thô lỗ tráng kiện đó, luôn cảm giác bọn họ ngốc hơn chút, hành tích càng giống dã thú hơn, nhắm chừng bọn hăn không dễ tiếp xúc. Những người gầy yếu này thoạt nhìn khôn khéo hơn chút, sử dụng binh khí cũng càng thêm tinh xảo hơn chút, hiển nhiên văn minh phát triển hơn chút, có lẽ đuổi theo bọn họ mới có thu hoạch.

Những người này bị thương nặng, tốc độ đi ở trong rừng rậm không nhanh, một canh giờ cũng chỉ đi ra ba năm mươi dặm. Cơ Hạo kiên nhẫn theo phía sau bọn họ một đường đi xa, ven đường nhìn bọn họ tìm kiếm các loại dược thảo chữa thương, xem bọn họ từ trong cạm bẫy các nơi trong rừng rậm thu dã thú bị cạm bẫy đánh chết, xem bọn họ lúc đi ngang qua cây ăn quả hoang đại hái các loại quả.

Một đường tiêu phí năm ngày, những người này thương thế khôi phục sáu bảy thành, tốc độ đi tới cũng nhanh hơn rất nhiều, như vậy thêm hai ngày nữa, trong rừng rậm phía trước xuất hiện một hồ lớn, chính giữa hồ nước là một hòn đảo nhỏ phạm vi hơn trăm dặm. Cơ Hạo đứng ở trên một cây to bên hồ trông về hòn đảo nhỏ phía xa, liền nhìn thấy trên đảo cự mộc che trời, ở giữa cành cây dùng lượng lớn dây leo dựng nhà gỗ tinh xảo. Những căn nhà gỗ đó như tổ chim chằng chịt thú vị phân bố ở giữa cành lá nồng đậm, liếc một cái thế mà không

phân rõ rốt cuộc có bao nhiêu.

Hơn nữa ở giữa nhà gỗ, lại xen lẫn một ít tổ chim thể tích cực lớn, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy ác điều đủ loại màu sắc hình dạng lên xuống.

Đây là một bộ tộc cộng sinh với ác điều, điều này làm Cơ Hạo nghĩ tới Kim Ô bộ trước kia.

Chương 588: Đêm Thăm Dò Đảo Nhỏ

Bóng đêm dần dần nồng đậm, trên mặt hồ mấy cái ghe độc mộc xuyên qua lui tới, đám ‘người’ mang theo lượng lớn con mồi, trái cây, dược thảo thẳng lợi trở về về tới trên đảo.

Ba vầng trăng tròn màu u lam lặng yên xuất hiện ở bầu trời, ánh trăng mang theo một tia hàn ý chiếu sáng khắp trời. Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trên cành của một cây đại thụ, thưởng thức trái cây đạo vận mấy ngày hôm trước hái xuống, lẳng lặng nhìn phương hướng hòn đảo nhỏ.

Trên đảo trồng thực vật nào đó cùng loại với cây bồ công anh, đến đêm, những thực vật này bị gió đêm thổi qua liền phun ra lượng lớn hạt giống. Hạt giống theo gió phiêu lãng tản mát ra ánh sáng trắng mờ nhạt, đem toàn bộ hòn đảo chiếu thật sáng ngời.

Theo gió truyền đến tiếng cười nói vui vẻ. Cơ Hạo liếc mắt, nhìn đến từng đôi ‘nam nữ’ thanh tú năm tay, rời khỏi thôn xóm trên đảo, lén vào trong bụi cỏ cao ngoài thôn. Những bụi cỏ đó cũng bắt đầu lay động rất có quy luật, ngẫu nhiên còn dọa ra mấy con thú nhỏ nhất gan.

Cơ Hạo cười ‘Hắc hắc’ nhìn một màn tình thú cực có sức sống này, điều này làm hắn nghĩ tới rừng rậm Nam Hoang. Trong bộ lạc các thiếu nam thiếu nữ to gan hào phóng đó, cũng là nhiệt tình thẳng thắn theo đuổi hạnh phúc của mình như thế.

Tiểu Lục ghé vào trong bụi cỏ dưới đại thụ gần người, có một miếng không một miếng gặm cỏ non. Trên thân nó thỉnh thoảng có từng đạo phù văn màu xanh lục mực hiện lên, nó đang tiêu hóa trái cây đạo vận nọ Cơ Hạo đút cho nó. Rất hiển nhiên tư chất của nó cũng không phải tốt lắm, qua vài ngày như vậy, nó còn đang cố gắng hấp thu pháp tắc áo nghĩa chất chứa trong trái cây.

Trái cây đạo vận trong tay nặng trĩu, có một loại lực lượng nồng đậm mãnh

liệt đến hầu như muốn nổ tung chất chứa trong đó. Cơ Hạo sau khi thưởng thức một lúc, há mồm, đem trái cây ném hết vào trong mồm một ngụm nuốt xuống.

Đỉnh tròn trong bụng phun ra một đạo thần quang năm màu, trái cây đạo vận bị đỉnh tròn cắn nuốt.

Qua đại khái một khắc đồng hồ, từng luồng đạo vận màu xanh lục như dòng suối nhỏ từ trong đỉnh tròn chảy ra, hóa thành từng cái phù văn tinh xảo đẹp đẽ xoay tròn hướng nguyên thần của Cơ Hạo bay đi.

Có gió nhẹ ở bên người Cơ Hạo lặng lẽ thổi. Thân thể Cơ Hạo bị một tầng lực quang nhàn nhạt bao phủ.

Theo nguyên thần Cơ Hạo không ngừng phân tích ‘Mộc chi pháp tắc’ thế giới này chất chứa trong trái cây đạo vận, Cơ Hạo cảm nhận được sự bài xích của thiên địa xung quanh đối với bản thân đang cực kỳ thông thả giảm xuống. Nhận thức của hắn đối với thế giới này dần dần tăng mạnh, đối với phong, lôi các loại lực lượng từ mộc phương pháp tắc thế giới này diễn sinh ra có thêm một tia nắm giữ.

Loại suy, lại hoặc là nói có công mài sắt có ngày nên kim, Cơ Hạo dùng trái cây đạo vận này, tăng mạnh sự lý giải của hắn đối với thế giới này. Đồng thời hắn đối với tiên thiên giáp mộc, hậu thiên ất mộc đại đạo pháp tắc tương ứng đại thế giới mình cũng có thêm vài phần minh ngộ.

Càng làm Cơ Hạo hài lòng là, đỉnh tròn trong bụng sau khi đem trái cây đạo vận luyện hóa, có một đạo hỗn độn chi khí cực kỳ khổng lồ phóng ra. Cơ Hạo đem nó nhét vào trong cơ thể, cả người lại nóng bỏng từng trận, mạch lạc cùng vu huyết một lần nữa được cường hóa.

Trái cây đạo vận Tiểu Lục tiêu phí vài ngày chưa tiêu hóa hết, Cơ Hạo chỉ dùng một khắc đồng hồ đã hoàn toàn hấp thu.

“Có chút ý tứ!” Cơ Hạo đem một trái cây đạo vận cuối cùng ném vào mồm,

tiếp tục nhắm mắt, lẳng lặng cảm ngộ lực lượng linh mịch kỳ dị của thế giới này.

Thời gian qua đi từng chút một. Cơ Hạo dựa theo tốc độ tim mình đập tính toán chuẩn xác thời gian.

Một ngày một đêm ở thế giới này có đại khái mười sáu canh giờ, ban ngày là tám canh giờ, buổi tối cũng vừa vặn là tám canh giờ. Cơ Hạo yên lặng đếm, ở sau khi ba vầng trăng tròn mọc lên ba canh giờ, hắn đột nhiên thân hình nhoáng lên một cái, khéo léo không chế một trận gió mát dán mặt hồ bay về phía hòn đảo nhỏ đối diện.

Tiểu Lục nằm úp sấp dưới tàng cây ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Cơ Hạo một cái, sau đó lắc đầu, tiếp tục ghé vào trong bụi cỏ gặm cỏ non.

Nhẹ nhàng lướt qua mặt hồ rộng mười mấy dặm, quanh thân thể gió mát vờn quanh, Cơ Hạo đáp xuống đất không tiếng động, như quỷ mỵ vậy xâm nhập rừng cây trên đảo, tiến vào thôn xóm đám dân bản xứ đó thành lập.

Dựa theo tính cách chung của sinh vật trí tuệ, càng là người quan trọng, càng là kiến trúc quan trọng, đều sẽ đặt ở vị trí trung tâm nơi nhà mình tụ cư. Cơ Hạo cẩn thận đi qua giữa những đại thụ, hướng về sâu trong hòn đảo nhỏ không ngừng lên vào.

Trong vô số nhà gỗ treo đỉnh đầu mơ hồ truyền đến đám dân bản xứ nói nhảm trong mơ, trong tổ chim thật lớn lẫn cùng một chỗ với nhà gỗ, ngẫu nhiên có tiếng kêu thanh thúy của chim non truyền đến. Đám dân bản xứ còn ở một số nơi dựng trạm gác, có người ở ban đêm cảnh giác giám thị bốn phía, nhưng chưa có ai phát hiện động tĩnh của Cơ Hạo.

Trong bụi cỏ cao cao, còn có không ít thú nhỏ giống chuột, thân dài khoảng ba thước, mũi lớn đến khoa trương lui tới xuyên qua. Những con thú nhỏ này hiển nhiên là linh thú đám dân bản xứ nuôi dưỡng giữ nhà gác đêm, bọn nó thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, cái mũi cấp tốc co rút, cố gắng phân biệt các loại mùi trong gió đêm.

Thân thể Cơ Hạo có thể so với Vu Đế, sự khống chế của hắn đối với bản thân đã đến mức cực kỳ đáng sợ. Sau khi lỗ chân lông toàn thân phong bế, một chút khí tức trên người Cơ Hạo cũng không tiết ra, cộng thêm dùng hai trái cây đạo vận, hắn lấy gió mát vờn quanh bản thân, càng không thể có bất cứ mùi lạ nào tản mát ra.

Hắn một đường xâm nhập, chưa kinh động bất luận người cùng thú nào, dễ dàng đi tới chính giữa hòn đảo nhỏ.

Nơi này sinh trưởng một cái cây to cực kỳ tráng kiện, cái cây to đường kính thân cây vượt qua trăm trượng như một cái nắm cực lớn, vững vàng dựng ở trên đất. Ở phía dưới đại thụ, đám dân bản xứ xây dựng một căn nhà gỗ rộng rãi, xuyên thấu qua cửa chính mở rộng, Cơ Hạo thấy được trong nhà gỗ cung phụng một bức tượng gỗ điêu khắc hình người, trước bức tượng bày đầy hoa tươi, hoa quả cùng các loại thịt thú cống phẩm.

Thần thức bao phủ nhà gỗ, trong ngoài nhà gỗ dài rộng đều ở ngoài hai mươi trượng cũng không bất cứ gì khác thường, không có mai phục, không có cạm bẫy, cũng không có bất cứ pháp lực dao động nào. Chỉ có ở góc nhà gỗ, có một lão nhân tóc lục hầu như biến thành màu đen lẳng lặng khoanh chân ngồi, hai mắt hắn nhắm nghiền, khí tức ngân nga, hiển nhiên lâm vào trạng thái nhập định tầng sâu.

Ở trước mặt lão nhân, trên một cái kỷ gỗ nhỏ bày một quyển sách thật dày da thú chế thành, Cơ Hạo mơ hồ từ trong sách cảm nhận được pháp lực dao động nhỏ bé.

Trừ sách, trên bàn nhỏ còn có một thanh đoản kiếm hẹp dài như lá cây, đoản kiếm màu xanh lục thỉnh thoảng phun ra từng tia gió mạnh, mắt thường có thể thấy được gió mạnh màu xanh lục mang theo tiếng vang ‘Vù vù’ vòng quanh lão nhân quay tròn. Mái tóc dài, chòm râu lão nhân đều theo gió mạnh thỉnh thoảng bay lên.

Thần thức Cơ Hạo cẩn thận quan sát thanh đoản kiếm này.

Lão nhân đang tu luyện, như vậy thanh đoản kiếm này, chính là phòng ngự cấm chế hẳn vì bản thân tu luyện mà bố trí?

Chẳng qua, thanh đoản kiếm này uy lực cũng không ra làm sao, tuy không biết đoản kiếm chất liệu thế nào, nhưng từ khí tức lực lượng đoản kiếm tản mát ra đến xem, đại khái cũng chỉ tương đương với hạ phẩm vu khí năm đó các vu tế Hỏa Nha bộ tự rèn, có khoảng hai mươi cái phù văn.

Cơ Hạo cười cười, bước nhẹ đi vào nhà gỗ, lặng yên đến trước mặt lão nhân, chộp về phía thanh đoản kiếm kia.

Chương 589: Tù Binh Dân Bản Xứ

Kình phong quay quanh lão nhân ‘xẹt xẹt’ như cảm nhận được nguy cơ, vốn mười mấy luồng kình phong nhỏ bé mắt thường có thể thấy được, lại ở trong nháy mắt ngăn ngừa gia tăng đến hơn trăm luồng.

Kình phong màu xanh như dây thép nhỏ bé nhất, sắc bén nhất, mang theo tiếng gió rít cực khẽ, cực chói tai, cực nhỏ hướng ngón tay Cơ Hạo vụn cắt tới. Nếu không phải Cơ Hạo, mà là bất cứ người nào khác trên đảo này, những cơn gió nhỏ bé này đủ để đem hấn cắt thành mảnh vụn.

Bàn tay Cơ Hạo lơ lửng ở trên đoản kiếm, mặc cho những cơn gió nhỏ bé kia cắt lên.

Tiếng ‘xẹt xẹt’ không dứt bên tai, trên trăm cơn gió nhỏ bé quần quanh ngón tay Cơ Hạo, phát ra tiếng ma sát khe khẽ. Cơ Hạo chỉ cảm thấy ngón tay ngứa ngứa, uy lực của những kình phong này ngay cả sợi lông trên ngón tay hấn cũng chưa thể cắt nổi một sợi.

Thực lực chênh lệch quá lớn!

Lắc đầu, năm ngón tay khép lại, toàn bộ kình phong ‘bộp bộp bộp’ vỡ nát hết. Cơ Hạo cầm chặt đoản kiếm, thần thức hướng vào phía trong mạnh mẽ xâm nhập, như sóng thần quá cảnh, một luồng thần niệm nhỏ yếu tiềm tàng trong pháp trận mấy chục phù văn thô lậu tạo thành trong đoản kiếm bị hấn một đòn đánh nát.

Đoản kiếm gãy dựa nhảy lên khe khẽ chột cứng ngắc, bị Cơ Hạo tùy tay nhét vào trong tay áo.

Lão nhân đang ngồi thiền tiềm tu đột nhiên mở mắt. Hấn kinh hãi nhìn Cơ Hạo, còn chưa kịp lớn tiếng la lên, một ngụm máu màu xanh lục điên cuồng phun ra, sau đó trong tai, trong lỗ mũi, trong hốc mắt đồng thời phun ra huyết

tương dinh dính.

Lâm vào bế quan tiềm tu tầng sâu nhất, bỗng dưng bị gạt bỏ một luồng thần hồn, bị ép từ trong cảnh giới huyền ảo đó bừng tỉnh, lão nhân còn chưa làm rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì, thần hồn đã bị thương nặng.

Cơ Hạo đưa tay đặt ở đỉnh đầu lão nhân, một luồng thần thức nhanh chóng xâm nhập thân thể lão nhân, trong chớp mắt đem toàn bộ kết cấu nhỏ bé trong thân thể hần phân tích rành mạch.

Lão nhân, hoặc là nói chủng tộc dân bản xứ tương ứng hần, xương khớp bọn họ đặc biệt tinh tế tinh xảo. Khác với kết cấu xương khớp nhân tộc. Nhân tộc là một cái xương lớn rộng giữa, cốt tủy tập trung toàn bộ ở trong không gian chính giữa xương cốt.

Mà xương khớp đám dân bản xứ này là kết cấu dạng tổ ong phức tạp, trong xương là lỗ nhỏ bé rậm rạp, bên trong lấp đầy vật dạng cao màu xanh lục cùng loại với cốt tủy. Loại kết cấu xương dạng tổ ong này, làm xương cốt bọn họ rất nhẹ nhàng, nhưng ở ngoài nhẹ nhàng cũng có đủ cường độ.

Trừ xương nhẹ, thần kinh trong cơ thể lão nhân cực kỳ phát triển, sợi cơ bắp cũng cực kỳ phát triển, số lượng thần kinh cùng cơ bắp của hần so với nhân tộc nhiều hơn mười mấy lần, mà xương bọn họ cũng nhiều hơn nhân tộc hơn một trăm cái, các khớp trên người nhiều hơn, kết cấu dày đặc hơn.

Mạng lưới thần kinh phức tạp, số lượng cơ bắp nhiều hơn, kết cấu các khớp tinh xảo, linh mẫn, có thể nghĩ động tác của những người này có thể linh hoạt cỡ nào.

“Rất có ý tứ!” Cơ Hạo nhìn lão nhân mặt mang sự sợ hãi, nhẹ nhàng cười cười, sau đó một luồng thần thức nhanh chóng xâm nhập đầu óc lão nhân.

Khiến Cơ Hạo kinh ngạc là, đầu óc lão nhân cực kỳ phát triển, tinh thần dao động cực kỳ mãnh liệt, đây là một chủng tộc làm phép trời sinh, bọn họ và thiên

địa linh khí bên ngoài có liên hệ cực kỳ sâu sắc.

Mà linh hồn bọn họ cũng không giống nhân tộc chia làm ba hồn bảy vía, mà là một quãng hoàn chỉnh như quả đông lạnh.

Ở trong tầm nhìn của thần thức Cơ Hạo, linh hồn lão nhân chính là một quả đông lạnh màu xanh lục to bằng đầu người, trong quả đông lạnh long lanh trong suốt có mấy chục phù văn như gió mát biển ảo bất định đang uốn lượn lưu chuyển. Cơ Hạo mơ hồ phát hiện, những phù văn này đang không ngừng xảy ra trao đổi năng lượng với thiên địa linh khí bên ngoài. Những phù văn này mỗi một lần hô hấp đều sẽ có linh mộc khí tức nhất định dung nhập linh hồn lão nhân, khiến linh hồn hắn lớn mạnh thêm một chút.

“Pháp môn tu luyện rất thú vị. Có chút thô lậu, nhưng đáng giá tham khảo, trực tiếp ở trong linh hồn ngưng tụ thành đạo pháp phù văn? Thú vị, thú vị. Cái này giống như, đem linh hồn mình coi là tài liệu, tế luyện thành pháp khí nào đó sao?”

Cơ Hạo cẩn thận quan sát linh hồn lão nhân, lực thần thức xoay quanh ở quanh linh hồn lão nhân, lại không dám dễ dàng xâm nhập sâu trong linh hồn hắn.

Lão nhân này là tồn tại cường đại nhất trên cả đảo nhỏ, đại khái tính toán một phen, thực lực lão nhân này hẳn là có thể so sánh với Đại Vu đỉnh phong. Nhưng Cơ Hạo tin tưởng, nếu thật sự chính diện chém giết, lão nhân khẳng định không phải đối thủ của đỉnh phong Đại Vu nhân tộc.

Dù sao hệ thống tu luyện của nhân tộc vượt xa pháp môn tu luyện thô lậu của lão nhân này, thân thể mạnh mẽ của Đại Vu nhân tộc ở trong chiến đấu cũng chiếm hết ưu thế, nếu không phải thế giới này áp chế mà nói, một nhân tộc Đại Vu đỉnh phong đại khái có thể thoải mái đánh chết mười mấy dân bản xứ thực lực tương đương với lão nhân.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cơ Hạo đột nhiên sáng ngời, mồ hôi lạnh toàn thân

không tự chủ chảy xuống.

Thực lực chênh lệch của nhân tộc Đại Vu và lão nhân này, khiến hãn nghĩ tới quan hệ của dị tộc cùng nhân tộc.

Cơ Hạo tới tiểu thế giới này, cũng bị thế giới chi lực áp chế và bài xích, như vậy bọn dị tộc kia xâm nhập thế giới chỗ nhân tộc, bọn hãn bị áp chế cùng bài xích càng thêm to lớn, hơn xa tiểu thế giới này hay không?

Thiên phú thần thông Ngu tộc, Già tộc thiên phú chiến đấu, Tu tộc kỹ xảo tri thức, một dạng nào không phải hơn xa nhân tộc?

Nếu không phải đại thế giới áp chế, sợ là nhân tộc đã sớm hoàn toàn luân hãm thành nô lệ của dị tộc nhỉ? Cơ Hạo cảm thấy lão nhân dân bản xứ này pháp môn tu luyện rất thô lậu, rất thô thiển, không biết lũ dị tộc kia lúc nhìn nhân tộc, cũng là cách nghĩ tương tự hay không?

Một loại cảm giác đồng bệnh tương liên dần sinh ra, Cơ Hạo nhìn lão nhân cả người không thể động đậy cười khổ.

“Người nghe không hiểu ta nói, như thế khó giải quyết rồi.” Cơ Hạo bất đắc dĩ ngồi ở trước mặt lão nhân, cau mày nhìn hãn.

Lão nhân kinh sợ nhìn Cơ Hạo, nhìn màu da, diện mạo, cử chỉ khí độ Cơ Hạo đều khác với tộc nhân của mình. Rất hiển nhiên, Cơ Hạo và hãn không phải sinh vật trí tuệ của một tộc đàn, lấy lịch duyệt cùng trí tuệ của lão nhân, hãn có thể thoải mái phát giác một điểm này.

Càng không cần nói Kim Ô Liệt Diễm Bào trên người Cơ Hạo, trường bào hoa mỹ như thế, là mặt hàng cao cấp căn bản không phải dân bản xứ trên đảo nhỏ, hoặc là nói căn bản không phải dân bản xứ một vùng rừng rậm này có thể chế tạo ra.

Lão nhân dù một cử động nhỏ cũng không dám, hãn từ trên người Cơ Hạo

cảm nhận được lực lượng khủng bố đủ để thoải mái hủy diệt toàn bộ tộc hân.

Tuy Cơ Hạo đã thu tay lại, thân thể hân đã khôi phục tự do, nhưng lão nhân vẫn không nhúc nhích ngồi ở tại chỗ, mặt mang sự kinh hãi nhìn Cơ Hạo.

Cơ Hạo nhìn lão nhân, đưa tay cầm lên quyển sách trên bàn trước mặt hân.

“Thời gian còn sớm, có lẽ người đồng ý dạy ta vài thứ?” Cơ Hạo quơ quơ sách trên tay, nghiêm túc nói: “Ta nghĩ, học tập một môn ngoại ngữ, thật ra sẽ không quá khó khăn... Nhất là đối với tồn tại như chúng ta mà nói.”

Lão nhân dân bản xứ xem hiểu ý tứ động tác của Cơ Hạo đại biểu, hân câu nệ mà sợ hãi cười cười, vươn tay phải, ngón tay hướng ngược mình chỉ chỉ, sau đó phát ra một âm tiết thanh thúy dễ nghe.

Cùng lúc đó, một bàn tay khác của lão nhân, ở trên đất cẩn thận viết một chữ phù.

“Tốt lắm, rất thông minh, ‘Tây cốc’, đây là ý tứ ‘Ta’... chữ phù này, chính là ‘Ta’!”

Cơ Hạo cười nhìn lão nhân, thần thức khổng lồ bao phủ hân, hai người từng lời từng chữ bắt đầu học tập trao đổi lẫn nhau.

Chương 590: Sứ Giả Thánh Linh

Người tu luyện nguyên thần cường đại, cho nên trí tuệ thông minh, có thể làm việc phàm nhân không thể. Ngăn ngừa vài canh giờ, Cơ Hạo đã bước đầu học xong ngôn ngữ và văn tự của đám dân bản xứ, đối với thế giới này cũng có hiểu biết nhất định.

Một cánh rừng rậm này được xưng là Tĩnh Mật Chi Sâm (rừng rậm tĩnh lặng), là lãnh địa ‘Mộc tộc’.

Sinh vật trí tuệ của thế giới này dựa theo thuộc tính phân chia, có Mộc tộc, Thuỷ tộc, Thổ tộc, Kim tộc, Hỏa tộc, đây là tộc đàn thường gặp nhất, còn có một số tộc đàn đặc thù khác, không phải ‘Mộc Cửu Kiêu’ bị Cơ Hạo bắt sống có thể biết đến.

Mộc tộc Tĩnh Mật Chi Sâm lại dựa theo thuộc tính lực lượng khác nhau cùng với bản mạng thú hồn sai biệt, chia làm ba nhánh lớn ‘Phong Cầm’, ‘Lôi Thú’, ‘Độc Trùng’. Mộc Cửu Kiêu bọn họ là tộc nhân nhánh Phong Cầm, hòn đảo nhỏ này trong toàn bộ nhánh Phong Cầm tụ cư ở Tĩnh Mật Chi Sâm, là bộ lạc lớn xếp hạng trước một trăm.

Nhưng Tĩnh Mật Chi Sâm không an bình, đều là Mộc tộc, người Mộc tộc Phong Cầm, Lôi Thú, Độc Trùng ba nhánh lớn vì lãnh địa chém giết lẫn nhau, cho dù là đều là các đại bộ tộc nhánh Phong Cầm, cũng vì tranh đoạt tài nguyên đánh túi bụi.

Mọi người trong Tĩnh Mật Chi Sâm đánh đến mức đầu nổi u cục, đồng thời tộc nhân Mộc tộc trong Tĩnh Mật Chi Sâm, lại cùng tộc nhân Thổ tộc, Thuỷ tộc trên thảo nguyên ngoài Tĩnh Mật Chi Sâm một năm một trận nhỏ, ba năm một trận lớn đánh đến mức nhiệt huyết sôi trào.

Mà căn cứ Mộc Cửu Kiêu biết, các Thổ tộc nhân và Thuỷ tộc nhân trên thảo nguyên, bọn họ đồng thời lại gặp phải Thổ tộc nhân, Hỏa tộc nhân cùng Kim tộc

nhân trên núi cao nơi xa hơn uy hiếp, mọi người cũng đánh loạn hết cả lên.

Nói ngắn lại, đây là một thế giới rất có sức sống, mọi người người đánh ta, ta đánh người, đồng tộc đánh đồng tộc, đồng tộc liên thủ đánh dị tộc. Kết minh cùng dị tộc cách gần đánh dị tộc khoảng cách hơi xa, hoặc là cùng đồng tộc khoảng cách hơi xa liên thủ đánh dị tộc ở gần...

Đơn giản tộc nhân các tộc thế giới này sức sinh sản kinh người, ví dụ như nói tộc nhân Mộc tộc, khi bọn họ ở sâu trong rừng rậm, được lực lượng rừng rậm tầm bổ, phụ nữ sau khi có thai gần gần một tháng rưỡi đã có thể sinh con. Hơn nữa một thai ít thì hai, nhiều thì bốn, trẻ con chỉ cần mười năm thời gian là có thể sinh trưởng thành thực tiếp tục sinh sản con cháu.

Năng lực sinh dục cường đại như thế, khiến các bộ tộc thế giới này có thể buông tay ra chân đánh to, chỉ cần có đủ tài nguyên, dân cư các bộ tộc sẽ chỉ như quả cầu tuyết càng đánh càng nhiều, không cần lo bởi vì chiến tranh dẫn tới dân cư diệt sạch.

Mà nguyên nhân các bộ tộc đánh lộn xộn thành một đoàn, là ở thánh linh tộc đàn các bộ cũng có đầu rơi máu chảy lẫn nhau.

‘Thánh linh’ cái từ này, là Cơ Hạo đoán, căn cứ ý nghĩa lời Mộc Cửu Kiêu nói tổng hợp lại mà có. Tộc nhân các bộ cùng loại với Mộc Cửu Kiêu bọn họ như vậy, bọn họ đều là ‘phàm dân’, khi bọn họ tu luyện đến mức độ nhất định, bọn họ sẽ ngênh đón thiên địa khảo nghiệm, một khi thuận lợi thông qua khảo nghiệm, thì có thể thu hoạch lực lượng cường đại không thể tưởng tượng, có được lực lượng phi thiên, đến ‘thánh thổ’, trở thành thánh linh cao cao tại thượng.

Tổ tiên Phong Cầm bộ lạc này tương ứng Mộc Cửu Kiêu cũng từng xuất hiện đám đông thánh linh. Nhà gỗ nơi hẩn tu luyện, chính là thánh điện cung phụng tổ tiên thánh linh. Bức tượng cung phụng trong nhà gỗ, chính là thể tập hợp ý chí toàn bộ thánh linh bộ tộc này.

Như đồ đằng Kim Ô bộ cung phụng tổ tiên, tượng gỗ trong nhà gỗ cung phụng, chính là tín ngưỡng đồ đằng của toàn bộ con dân bộ lạc của Mộc Cửu Kiêu.

Bức tượng gỗ này cũng không chỉ là đồ đằng cho tộc nhân cúng bái, nó càng là thông đạo Mộc Cửu Kiêu và các tộc nhân liên lạc tổ tiên ở thánh thổ. Nếu lúc bộ lạc có tai ương ngập đầu, bọn họ còn có thể thông qua bức tượng này cầu thông tổ tiên, mượn lực lượng tổ tiên chém giết kẻ địch.

Dùng cách nói của Mộc Cửu Kiêu, khi các thánh linh trong thánh địa thông qua bức tượng này phát huy lực lượng, trên trăm trưởng lão bộ tộc thực lực tương đương hẳn đều sẽ bị thoải mái gạt bỏ.

Đồng thời Cơ Hạo cũng biết, các dị thú, cự mộc yêu vân vân to xác nhưng nhỏ yếu kia trong Tinh Mật Chi Sâm, bọn nó đều là ‘gia súc’ Mộc tộc nuôi dưỡng.

Đám dị thú, cự mộc yêu đó, vô luận bọn nó sinh trưởng bao nhiêu năm, thực lực cũng sẽ không quá mạnh, toàn bộ tinh khí thần của bọn nó, tất cả đều tập trung ở trong ‘yêu đan’ trong cơ thể, mà Mộc tộc hàng năm đều sẽ thu gặt dị thú, cự mộc yêu nhất định, đem yêu đan trong cơ thể bọn nó coi là tế phẩm hiến cho thánh linh.

Mộc Cửu Kiêu cũng nói không rõ vì sao bọn dị thú, cự mộc yêu đó hình thể khổng lồ như thế, nhưng thực lực thấp kém như vậy. Dù sao toàn bộ thế giới đều là như thế, vô số năm qua, đám gia hỏa hình thể khổng lồ đó chính là nhỏ yếu như vậy, chỉ có thể đem làm tế phẩm.

Quyển sách kia trên cái bàn, cũng được Mộc Cửu Kiêu không hề giữ lại truyền thụ cho Cơ Hạo.

Đây là pháp điển thông dụng của Phong Cầm bộ lạc, bên trong có một bộ pháp môn tu luyện thông hành, cùng với mười mấy loại pháp thuật thông hành. Toàn bộ Phong Cầm bộ lạc trong Tinh Mật Chi Sâm, tu luyện là công pháp

tương tự, sử dụng cũng là pháp thuật tương tự.

Ở dưới sự giải thích của Mộc Cửu Kiêu, Cơ Hạo rất nhẹ nhàng đã đem những pháp thuật này học thuần thục.

Những thuật pháp đơn giản nhất này, hiệu suất lợi dụng đối với thiên địa linh khí thấp đến mức làm người ta giận sôi, nhưng phù văn những pháp thuật này đối ứng, lại là một bộ phận thiên địa đại đạo của thế giới này. Cơ Hạo sau khi đem những phù văn đó nhớ kỹ, hoàn toàn có thể tự thôi diễn ra pháp thuật tinh thâm hơn, uy lực lớn hơn.

Đêm dài trôi đi, chân trời xa xa có một mảng ánh sáng xuất hiện, ban ngày của thế giới này đã sắp đến.

Cơ Hạo đã học xong văn tự cùng ngôn ngữ của thế giới này, đồng thời đối với thế giới này cũng có hiểu biết bước đầu. Hắn ngồi trước mặt Mộc Cửu Kiêu, nheo mắt nhìn lão đầu nhi từ trên xuống dưới cả người không ngừng đổ mồ hôi này: “Người cảm thấy, ta nên xử trí người như thế nào mới tốt?”

Mộc Cửu Kiêu run rẩy toàn thân nói không ra lời. Hắn không biết Cơ Hạo từ đâu đến, muốn làm gì, có mục đích gì, càng không biết tâm tính Cơ Hạo thế nào, cho nên hắn căn bản không thể trả lời vấn đề của Cơ Hạo.

Hắn chỉ biết Cơ Hạo rất cường đại, mạnh đến khó có thể hình dung, có lẽ chỉ có các thánh linh cao cao tại thượng kia mới có thể đối kháng với Cơ Hạo.

Cho nên hắn không dám mở miệng, sợ nói sai một chữ, khiến Cơ Hạo huyết tẩy cả đảo nhỏ, diệt sạch bộ lạc của hắn.

Nơm nớp lo sợ, Mộc Cửu Kiêu theo bản năng hướng bức tượng thánh linh trên bàn thờ nhìn tới.

“Hả? Muốn tổ tiên các người tới cứu mệnh?” Cơ Hạo nở nụ cười.

Mộc Cửu Kiêu lập tức phủ phục trên đất, nơm nớp lo sợ liên tục xưng ‘không

dám’.

Cơ Hạo lắc đầu, đang muốn nói, bên ngoài đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng động lớn xôn xao. Cơ Hạo đã quen thuộc ngôn ngữ thế giới này, hẳn nghe được vô số người đang lớn tiếng hoan hô: “Thánh linh sứ giả, trưởng lão, là thánh linh sứ giả! Trưởng lão, mau mau ra đây nghênh đón thánh linh sứ giả!”

Cơ Hạo ngây dại, Mộc Cửu Kiêu bỗng ngẩng đầu lên, run rẩy hướng Cơ Hạo nhìn một cái.

“Ngài xem, là thánh linh sứ giả đến... Đây là chuyện cực hiếm thấy, thánh linh sứ giả, so với ta cường đại hơn rất nhiều!” Trong con ngươi màu xanh lục của Mộc Cửu Kiêu, một mảng u quang lạng lẹ hiện lên.

Bị Cơ Hạo bức bách truyền thụ ngôn ngữ văn tự cùng một ít thường thức của thế giới này, điều này cũng không có nghĩa là Mộc Cửu Kiêu đã có bao nhiêu cảm tình với Cơ Hạo. Nếu có thể mà nói, Mộc Cửu Kiêu khẳng định không hy vọng Cơ Hạo sống sót.

Chương 591: Sứ Giả Đại Bại

Một con chim xanh to lớn đậu ở cửa nhà gỗ.

Từ đầu tới đuôi một kiểu lông vũ xanh biếc, trong nắng sớm mờ mờ, toàn thân con chim to màu xanh này đều tản mát ra hào quang màu xanh nhạt.

Vẻ mặt con chim to rất kiêu căng, cái mỏ cùng móng vuốt như phỉ thúy điêu khắc thành thanh thoảng cào ở trên đất, căn xé vài cái, ngẫu nhiên trừng mắt hướng người Phong Cầm bộ tộc nhìn một cái, cũng là trông trắng mắt chiếm đa số.

Một thanh niên cao cả trượng, bộ dáng đặc biệt tinh xảo ngồi trên lưng con chim to, vẻ mặt hân hoan giống với vật cười dưới khố, kiêu căng, kiêu ngạo, cuồng ngạo, ngạo không ai bì nổi, ngạo hận không thể mỗi một sợi lông toàn thân đều hướng tới bầu trời ‘Ngạo ngạo’ tru lên.

Mấy ngàn người Phong Cầm bộ tộc quay quanh bốn phía, lú lú hô to gọi nhỏ bảo Mộc Cửu Kiêu nhanh đi ra nghênh đón thánh linh sứ giả. Nhưng bọn họ không dám tới gần con chim to này cùng thanh niên trên lưng chim, chỉ dám đứng xa xa nhìn, mà một người một chim này lại đứng ở trước cửa nhà gỗ, làm mấy tộc nhân địa vị tôn sùng muốn đi vào nhà gỗ cũng không dám.

“Trưởng lão, trưởng lão, sứ giả đến rồi, nhanh đi ra nghênh đón!”

“Trưởng lão? Ngài có nghe thấy không? Nhanh đi ra nghênh đón sứ giả!”

“Ai da, trưởng lão nhất định là toàn tâm tu luyện, phong bế lục thức, không nghe thấy chúng ta nói chuyện, làm thế nào mới phải đây?”

Trong nhà gỗ, sắc mặt Mộc Cửu Kiêu trở nên rất cổ quái, hân run rẩy nhìn Cơ Hạo, trên trán cả mảng lớn mồ hôi lạnh không ngừng toát ra. Nhưng rất nhanh, sắc mặt Mộc Cửu Kiêu liền dần dần trở nên thoải mái, nụ cười ở trên mặt

hắn dần dần khuếch tán ra.

Đến cuối cùng, Mộc Cửu Kiêu thậm chí to gan chậm rãi đứng dậy, ở cao nhìn xuống quan sát Cơ Hạo ngồi dưới đất.

“Mặc kệ ngươi là gì, thánh linh sứ giả thần thông khôn cùng, ngươi không có khả năng là đối thủ của sứ giả.”

“Ta, hiện tại cần đi nghênh đón sứ giả thánh linh đại nhân phái tới. Ngươi là chạy trốn, hay là thế nào?”

Bởi vì bên ngoài thánh linh sứ giả đã đến, Mộc Cửu Kiêu vừa rồi còn bị dọa hồn vía lên mây, một buổi tối nơm nớp lo sợ nói chuyện đều quét sạch khỏi phức tạp định thông dong, rất cứng bưng ra cái giá làm trưởng lão bộ tộc nên có.

Cơ Hạo suy nghĩ một phen. Hắn nhìn nhìn bức tượng thánh linh trên bàn thờ, sau đó cười lên.

Đứng lên, Cơ Hạo vả một bạt tai ở trên mặt Mộc Cửu Kiêu. Mộc Cửu Kiêu rú thảm một tiếng, lăn vòng bị một bạt tai vả bay, vừa vắn từ cửa chính nhà gỗ bay ra ngoài. Kèm theo tiếng rú thê lương, Mộc Cửu Kiêu phun từng ngụm từng ngụm máu, trong máu còn lẫn mấy cái răng, rất chặt vật cắn đầu ngã quỵ ở kia dưới chân con chim xanh kia.

Chim xanh ngây dại, con người nhân tính hóa nhìn thẳng Mộc Cửu Kiêu.

Thanh niên trên lưng chim xanh cũng ngây dại. Hắn không biết nguyên do cúi đầu nhìn Mộc Cửu Kiêu, lạnh nhạt quát mắng: “Ngươi chính là trưởng lão bộ tộc này? Sao lại chặt vật như thế?”

Cơ Hạo mang theo ý cười đầy mặt từ trong nhà gỗ đi ra, đứng ở cửa hướng thanh niên trên lưng chim xanh chấp tay: “Hắn chặt vật như vậy, đương nhiên là bị ta đánh. Về phần ta vì sao muốn đánh hắn... Thật ra ta không có ý đả thương hắn, nhưng vẻ mặt hắn vừa rồi quá gợi đòn.”

Vốn Cơ Hạo có thể thoải mái tha cho Mộc Cửu Kiêu, nhiều nhất lau đi đoạn ký ức này của hắn là được.

Nhưng thánh linh sứ giả đã đại giá quang lâm, Cơ Hạo rất muốn cân nhắc nhân vật sứ giả này một chút, mà Mộc Cửu Kiêu lại không biết chết sống khiêu khích Cơ Hạo, vậy không trách được Cơ Hạo làm hắn chịu chút đau khổ.

Vừa thấy Cơ Hạo, thanh niên giống như con mèo bị lửa thiêu cái đuôi ‘Soạt’ một cái nhảy dựng lên, khàn cả giọng chỉ vào Cơ Hạo thét chói tai: “Thiên ngoại tà ma! Giết hắn, giết hắn, phụng mệnh thánh linh, phạm tộc nhân Mộc tộc ta, thấy loại sinh linh này, toàn lực tru sát!”

Vừa chỉ vào Cơ Hạo rống to, thanh niên vừa ném ra một khối gỗ màu xanh to bằng bàn tay.

Khối gỗ nổ tung, một quầng sáng màu lục phun ra, trong lục quang chính là bộ dáng một chiến sĩ nhân tộc mặc trọng giáp, dáng vẻ dũng mãnh.

Cơ Hạo hướng chiến sĩ đó nhìn một cái, liền biết chiến sĩ này là đến từ Bắc Hoang Hoành Công Ngư bộ, từ huy chương hình cá trên giáp ngực của hắn có thể thấy được. Đây là một chiến sĩ cấp Vu Vương. Nhưng hình ảnh hắn đã xuất hiện ở nơi này, nhằm chừng kết cục của hắn chẳng tốt đến đâu.

Mệnh lệnh thánh linh ở trong lòng những người Mộc tộc là chí cao vô thượng, bao gồm Mộc Cửu Kiêu ở trong, mấy ngàn tộc nhân Phong Cầm bộ xa gần vây xem đồng thời điên cuồng gào thét một tiếng, trên lưng bọn họ từng hư ảnh ác diệu màu xanh bay lên trời, cuốn lên từng cơn cuồng phong hướng Cơ Hạo vồ giết tới.

Gió, gió chảy xiết, khi lực lượng gió ngưng tụ đến mức tận cùng, khi tốc độ gió nhanh đến cực điểm, lực lượng gió so với cương đao còn đáng sợ hơn. Mấy ngàn phong đao màu xanh từ dài ba năm tắc tới dài hơn một trượng theo tiếng kêu chói tai của vô số ác diệu thổi quét mà đến, khói bụi bay múa, mặt đất bị gió cắt ra vô số dấu vết nông nông sâu sâu.

Cơ Hạo dang hai tay, mặc cho những phong đao này đánh ở trên người mình.

Từng phong đao vỡ nát, cuồng phong vờn quanh Cơ Hạo điên cuồng xoay tròn cắt, nhưng tơ tóc Cơ Hạo cũng chưa rời đi một chút nào.

Kim Ô Liệt Diễm Bào tạo nên một tầng ánh lửa nhạt, mặc cho vô số phong đao bổ loạn chém loạn, một tầng ánh lửa nhìn như mỏng manh đó lại không chút dao động, ngay cả một tia gợn sóng cũng chưa tạo ra.

Yếu, quá yếu, bộ lạc này Mộc Cửu Kiêu cường đại nhất pháp lực cũng chỉ có thể so với đỉnh phong Đại Vu, mấy ngàn tộc nhân liên thủ cũng không thể thương đến Cơ Hạo mảy may.

Thanh niên ngồi ở trên lưng chim xanh kinh ngạc nhìn Cơ Hạo một cái, sau đó hần lớn tiếng quát: “Thiên ngoại tà ma, quả nhiên có vài phần năng lực. Nhưng đồng lõa của ngươi đã bị thánh linh chém giết, ngươi lại có thể làm được gì?”

Chim xanh thét dài một tiếng, mở cái mỏ như phi thúy, một đạo cuồng phong cháy xiết bắn nhanh ra.

Con chim xanh này tu vi kinh người, tuyệt đối là tồn tại cấp Vu Vương, cuồng phong nó phun ra như một thanh trường đao màu xanh hung hăng bổ vào trên người Cơ Hạo, đem ánh lửa hộ thân Cơ Hạo bổ ra một mảng gợn sóng to bằng bàn tay!

Chỉ có vậy, con chim xanh cấp Vu Vương này toàn lực ra đòn, chỉ khiến ánh lửa hộ thân Kim Ô Liệt Diễm Bào phóng ra lay động một cái!

Chim xanh ngây dại, hai con mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nhảy ra, lông vũ màu xanh dựng thẳng lên từng cây, giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo.

Thanh niên kinh ngạc vạn phần thét dài một tiếng, hần vỗ vỗ kiếm bên hông, một thanh trường kiếm màu xanh bay lên, chợt hóa thành một con rết lớn màu

xanh, cuốn lên từng đạo cuồng phong hướng Cơ Hạo bay lượn chém giết.

Trường kiếm bản thể dài chỉ sáu thước, nhưng mà một khi bay lên, liền hóa thành con rết khổng lồ dài trăm trượng hướng Cơ Hạo vùn tới.

Cơ Hạo liếc mắt, rõ ràng nhìn thấy trên chuôi kiếm trường kiếm được khảm ba viên ngô châu màu đen. Phi kiếm này có thể biến ảo thành con rết to lớn giết địch, nghĩ hẳn chính là bởi ba viên ngô châu này.

Thủ đoạn luyện khí của thế giới này rất có nét độc đáo.

Cơ Hạo cười ‘ha ha’, vươn tay mặc cho trường kiếm bổ vào trên bàn tay mình.

‘Keng’ một tiếng, năm ngón tay khép lại, con rết to lớn rên một tiếng tan thành mây khói, trường kiếm màu xanh bị Cơ Hạo nắm trong tay hung hăng rung lên, một luồng thần niệm trong trường kiếm bị chấn đến vỡ nát.

Thanh niên hét lớn một tiếng, giống Mộc Cửu Kiêu đêm qua miệng phun máu tươi, sau đó thất khiếu máu chảy như suối phun.

Chương 592: Thánh Linh Buông Xuống

Trường kiếm màu xanh rất nhẹ, nhẹ như lông chim.

Lưỡi kiếm rất mỏng, lưỡi kiếm mỏng tới mức hầu như trong suốt do thủy tinh màu xanh điêu khắc thành, có thể nhìn thấy rậm rạp phù văn màu xanh to bằng hạt vừng cấp tốc qua lại trên lưỡi kiếm. Mỗi vạt phù văn nhỏ bé phác họa thành một tòa pháp trận tinh xảo, cuối cùng hội hợp ở trên ba viên ngọc châu chuôi kiếm.

Ba viên ngọc châu chính là trái tim của thanh trường kiếm này, bọn nó như vật còn sống hô hấp phun ra nuốt vào, thiên địa linh khí xung quanh không ngừng dung nhập ngọc châu, sau đó hóa thành phong kinh màu xanh mắt thường có thể thấy được ở trong trường kiếm xuyên qua lưu động.

Ngọc châu mỗi một lần hô hấp, trường kiếm đều nhẹ nhàng nhảy lên một cái, phù văn trong trường kiếm liên mở rộng một tia, phẩm chất thân kiếm liên tăng lên một tia, nội tình bản thân ngọc châu cũng sẽ tăng lên một tia bé nhỏ không đáng kể.

Mỗi một lần hô hấp đều chỉ có thể tăng lên một chút uy lực, nhưng loại pháp môn luyện khí này lợi hại là ở đó, chỉ cần cho thanh trường kiếm này đủ thời gian, nó tuyệt đối có thể tiến hóa thành thần binh lợi khí đáng sợ.

Cẩn thận thương thức trường kiếm trong tay, Cơ Hạo tò mò nhìn về phía thanh niên toàn thân là máu: “Có thể đem luyện khí bí pháp của bọn người cho ta một phần không? Hoặc là nói, người biết luyện khí không?”

Thanh niên run rẩy nhìn Cơ Hạo, hần há mồm muốn nói chuyện, nhưng trong mồm lại không ngừng học máu.

Thanh trường kiếm này thần diệu dị thường, Cơ Hạo đã nhìn ra chỗ tốt của nó, hơn nữa có thể dùng thủ đoạn thần diệu như vậy luyện chế mà thành trường

kiếm, tất nhiên không phải người thường có thể có được. Thanh niên đem thanh trường kiếm này tế luyện thành bản mạng chí bảo, Cơ Hạo lau đi một tia phân thần của hắc ký thác ở trong thân kiếm, không khác ở trên linh hồn hắc hung hăng chém một đao.

Nhân tộc có ba hồn bảy vía, bất cứ một hồn một phách nào bị hao tổn, tổn hại đối với hồn phách chính thể cũng không phải quá nghiêm trọng.

Nhưng dân bản xứ thế giới này không có phân chia ba hồn bảy vía, hồn phách bọn họ là một khối, cho nên hồn phách bị hao tổn, thương thế sẽ tỏ ra đặc biệt lợi hại. Hơn nữa dân bản xứ tu vi càng cường đại bị lau đi phân thần, thương tổn bọn họ bị sẽ càng nặng.

Học từng ngậm từng ngậm máu, thanh niên một câu cũng nói không nên lời.

Cơ Hạo đem trường kiếm thu lại, cười nói: “Đã không mở miệng, vậy bắt rồi nói sau!”

Vung tay phải, trên bàn tay Cơ Hạo từng cơn lốc màu xanh phun ra. Sau đó một cái đại thủ ấn màu xanh phạm vi cả trường mang theo tiếng xé gió nặng nề hướng vào đầu thanh niên chụp xuống. Đây là Cơ Hạo sau khi ăn trái cây đạo vận, hiểu rõ một bộ phận linh mộc pháp tắc của thế giới này, lại từ chỗ Mộc Cửu Kiêu học được một ít pháp thuật thô thiển, kết hợp đạo pháp bản thân diễn sinh ‘Cụ Phong Thủ Ấn’.

Cơn lốc ngưng tụ thành đại thủ ấn tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã bắt được thanh niên, đem hắc xách lên.

Mộc Cửu Kiêu sợ tới mức hồn vía lên mây, hắc khàn cả giọng hét lên: “Toàn lực ra tay, cứu sứ giả đại nhân!”

Bốn phương tám hướng mấy vạn tộc nhân Phong Cầm bộ ùn ùn hướng bên này hội tụ lại. Cách xa xa, các loại phong đao to nhỏ như mưa rào hướng Cơ Hạo trút xuống.

Phong dao thuật, loại pháp thuật thô thiển nhất này, cũng là thủ đoạn công kích dân bản xứ Phong Cầm bộ thuần thực nhất, thường dùng nhất.

Cơ Hạo cười ha ha bóp chặt cổ thanh niên, ở đỉnh đầu Thiên Địa Pháp Ấn nhẹ nhàng rung động, chợt nghe một tiếng nổ lớn, trên đất bằng một cơn bão táp cuốn lên, lốc xoáy màu xanh vây quanh Cơ Hạo xoay tròn một trận, vô số phong dao còn chưa tới gần thân thể Cơ Hạo, đã bị cái vòi rồng màu xanh này xay thành phần.

Mộc Cửu Kiêu khàn giọng hét chói tai, hoa chân múa tay nhảy nhót loạn lên.

Vô số dân bản xứ Phong Cầm bộ hướng bên này lao tới. Bọn họ ai cũng thất kinh kêu to, xa xa hướng Cơ Hạo bắn phong dao rậm rạp vô ích.

Thánh linh sứ giả tôn quý vô cùng, nếu thanh niên này ở trong bộ lạc của Mộc Cửu Kiêu có gì không hay xảy ra, kết cục của bộ lạc này sẽ phi thường thảm. Mộc Cửu Kiêu cao tăng bộ tộc như vậy khẳng định là chỉ còn đường chết, mà tộc nhân bình thường thì sẽ bị chia ra đánh tan, bị bộ lạc Phong Cầm bộ khác chia cắt.

Không có ai muốn bộ lạc nhà mình bị chia tách ra. Mọi người đều đang dốc hết toàn lực công kích Cơ Hạo, chỉ cầu cứu ra sứ giả bị bắt sống.

Cơ Hạo không để ý tới những công kích không đau không ngứa đó, tay trái bóp chặt cổ thanh niên, tay phải rất không khách khí ở trên thân đối phương sờ loạn một trận, sau đó hần kinh hỉ phát hiện, vòng tay trên cổ tay thanh niên này như vỏ cây chế thành, lại là một cái vòng tay không gian dung lượng phi thường khả quan!

Vòng tay trên cổ tay thanh niên chỉ rộng hai tấc, tạo hình tinh xảo đẹp dễ rất mỏng. Thể tích nhỏ như vậy, cho dù là Vu Điện nhân tộc nhiều nhất có thể ở bên trong mở rộng ra không gian khoảng một gian phòng ốc, nhưng vòng tay này trên tay thanh niên, lại có dung lượng bằng một tòa đại điện.

Rất hiển nhiên, tiêu chuẩn chế tác của thế giới này đối với không gian pháp khí, rõ ràng vượt qua đại thế giới tương ứng Cơ Hạo.

Càng làm Cơ Hạo kinh hãi là, trên vòng tay này được khảm một viên ‘Yêu đan’ xám xịt to bằng ngón cái, viên yêu đan này là thuộc tính không gian, hơn nữa giống với ngô châu trên trường kiếm, viên yêu đan này cũng đang tự hô hấp, mỗi một lần hô hấp đều đang thông thả tăng lên phẩm chất vòng tay.

Rất có khả năng, cái vòng tay này lúc ban đầu không gian bên trong cũng không phải quá lớn, nhưng theo thời gian trôi qua, không gian trong cái vòng tay này tự ‘sinh trưởng’ đến to bằng một tòa đại điện dài rộng trăm trượng.

“Tuyệt không thể tả!” Trong con người Cơ Hạo lóe ra thần quang màu vàng, nhìn chăm chăm thanh niên lớn tiếng quát: “Cái vòng tay này của các người là luyện chế như thế nào? Hoặc là, người biết vòng tay này là ai luyện chế không?”

Không nói đến thế giới này còn có huyền bí khác chờ đợi phát hiện, chỉ riêng bí pháp luyện khí thanh trường kiếm cùng vòng tay này Cơ Hạo kiếm được nếu có thể mang về, đối với cả nhân tộc cũng có ý nghĩa thật lớn.

“Thiên ngoại tà ma, các người ai cũng không được chết tử tế!” Thanh niên trừng mắt, nghiến răng, rốt cuộc gian nan nói ra một câu đầy đủ. Hắn ỏi ra một ngụm máu, đột nhiên khàn cả giọng tru lên: “Thập bát vũ!”

Con chim xanh kiêu ngạo kia phát ra một tiếng kêu to bén nhọn. Nó đột nhiên há mồm, trong mỏ phun ra một dòng máu tươi xanh biếc, nhanh như tia chớp lướt qua Cơ Hạo, xông thẳng vào nhà gỗ phía sau Cơ Hạo, nặng nề đánh vào trên bức tượng thánh linh trên bàn thờ.

Máu tươi màu xanh biếc nổ tung, hóa thành một đạo phù lục phức tạp bao trùm ở trên bức tượng.

Phù lục sáng lên ánh sáng xanh biếc, sau đó một luồng pháp lực dao động to lớn từ trên bức tượng khuếch tán ra. Cơ Hạo kinh hãi ngẩng đầu nhìn hướng bầu

trời, liền nhìn thấy trên trời một cột sáng màu xanh lục hạ xuống thẳng tắp, kèm theo tiếng xé gió nặng nề xé nát nóc nhà gỗ, hung hăng va vào trong bức tượng.

Bức tượng thánh linh cao hơn một trượng, toàn thân dùng màu xanh lục nhạt do gỗ điêu khắc thành đột nhiên sống lại.

Bức tượng này nhảy dựng lên, toàn thân phun trào cuồng phong màu xanh, vô số phù văn bám vào ở mặt ngoài bức tượng, trong chớp mắt đã bành trướng đến khoảng mười trượng. Hắn cúi đầu nhìn Cơ Hạo một cái, búng ngón tay phải, chợt nghe tiếng xé trời đáng sợ gào thét mà tới, một cây trường mâu toàn thân xanh biếc cuồng phong ngưng tụ thành như thực chất phá vỡ hư không, gần như thuấn di đến trước mặt Cơ Hạo.

Trường mâu tốc độ quá nhanh, nhanh tới mức Cơ Hạo cũng không thấy rõ nó là xuất hiện như thế nào.

Chỉ cảm thấy ngực đau đớn, Kim Ô Liệt Diễm Bào phun ra ánh lửa nổ tung. Cơ Hạo hét lớn một tiếng, bị một đòn của trường mâu cuồng phong ngưng tụ thành đánh bay mười mấy dặm, thân thể lướt qua mặt hồ ngoài hòn đảo nhỏ, cắm đầu lao vào trên đại thụ bờ bên kia.

Chương 593: Trốn Vào Đồng Hoang Mà Đi

“Sợ quá, thật nhanh!”

Thân thể Cơ Hạo xuyên thấu một cái cây khổng lồ, chật vật nhảy dựng lên, nhưng thân thể còn chưa đứng vững, người khổng lồ gổ do thánh linh buông xuống biến thành đã như quỷ mỵ đến trước mặt hắn.

Mấy chục cơn lốc màu xanh lục ngừng tụ thành phong thương gào thét xé trời ập tới. Cơ Hạo chưa thể thấy rõ thể tới của phong thương đã bị liên tiếp trúng đòn. Kim Ô Liệt Diễm Bào ánh lửa hừng hực, phong thương va chạm ở trên liệt hỏa không ngừng phát nổ, Cơ Hạo bị đánh cho liên tục lui, căn bản không dừng được chân. Phong thương chất chứa lực đạo tuyệt cường, xuyên thấu qua dư kinh trường bào vẫn đánh cho toàn thân hắn đau đớn.

May mắn cũng chỉ là đau đớn mà thôi.

Vị thánh linh buông xuống này hoặc là thực lực không đủ, hoặc là hoàn toàn đánh giá sai lầm lực lượng của Cơ Hạo, hắn công kích mãnh liệt dị thường, mau lẹ tuyệt luân, trong chớp mắt thể công như trời sụp đất nứt ập tới, khiến Cơ Hạo căn bản không rảnh né tránh.

Nhưng Cơ Hạo cốt nhục kiên cố, càng có Kim Ô Liệt Diễm Bào hộ thân, cung cấp cho hắn phòng ngự hoàn toàn tương đương với cường độ bản thân. Phong thương lực đạo tất nhiên mãnh liệt, cũng chỉ khiến hắn cảm thấy đau đớn, ngay cả da cũng chưa tổn hại chút nào.

Trong chớp mắt mấy trăm đạo phong thương đánh ở trên người Cơ Hạo, đánh cho hắn lui về phía sau mười mấy dặm.

Tiểu Lục từ trong bụi cỏ nhảy dựng lên, không biết làm sao nhìn Cơ Hạo hí dài một tiếng. Chính là một tiếng hí dài này đã lấy mạng nó, thánh linh buông xuống chỉ hướng nó nhìn thoáng qua, một đạo phong kinh gào thét đi tới, Tiểu

Lục bị vô số phong đao thật nhỏ cắt thành phần.

“Trái cây đạo vận của ta!” Cơ Hạo chưa có cảm tình gì với con dị thú mới thu phục này, chết rồi cũng không đau lòng. Nhưng vì thực hiện lời hứa, Cơ Hạo cho Tiểu Lục một trái cây đạo vận, thánh linh buông xuống đem Tiểu Lục đánh chết, trái cây đạo vận đó đã lãng phí!

“Khinh người quá đáng! Thật sự là khinh người quá đáng!” Cơ Hạo dùng sức lắc đầu, nâng tay một đạo pháp ấn chấn động làm Thiên Địa Pháp Ấn liên tục lay động. Lực tràn vô hình vận vẹo hư không, thánh linh buông xuống một lần nữa đánh ra mấy trăm đạo phong thương còn chưa tới gần Cơ Hạo, đã bị Thiên Địa Pháp Ấn làm lệch hướng, cọ qua thân thể Cơ Hạo bay ra, đem rừng rậm cạnh Cơ Hạo nổ tung thành mảnh nhỏ.

Một đạo phong thương thất bại, rơi xuống đất, trên thân cây nổ tung ra một lỗ xoáy đường kính cả dặm lao thẳng lên trời cao, trong phạm vi cả dặm vô luận cỏ cây núi đá đều bị xay nát. Cơ Hạo làm lệch mấy trăm đạo phong thương, nhất thời lấy Cơ Hạo làm trung tâm, trong phạm vi mấy chục dặm một tiếp một cơn lỗ xoáy không ngừng lao lên, một mảng núi rừng to lớn bị chà đạp không ra hình dáng gì nữa.

Cỏ cây vỡ nát, núi đá thành tro, cả mảng lớn khói bụi bao phủ bốn phía, dấu đi thân thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo ở dưới khói bụi yểm hộ vội lui về phía sau, nhưng thánh linh buông xuống cũng không biết có thủ đoạn độc môn gì, thế mà khóa Cơ Hạo vô cùng chuẩn, như quỷ mỵ đột phá khói bụi, lắc mình một cái đã tới trước mặt Cơ Hạo.

“Đáng chết! Nhanh quá!” Cơ Hạo là lần thứ hai than thở thánh linh buông xuống này thật sự quá nhanh, nhanh tới mức hẳn chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ động tác của đối phương, lại không thể kịp thời chống đỡ, phản ứng chút nào.

Thân thể và pháp lực đều bị thế giới này áp chế, ngũ cảm của Cơ Hạo chưa bị suy yếu, nhưng tốc độ cùng phản ứng của hắn đều bị suy yếu một mảng lớn. Trơ

mắt nhìn thánh linh to lớn buông xuống lao tới trước mặt, Cơ Hạo vừa mới mắng một câu, công kích mới của đối phương đã rơi ở trên người Cơ Hạo.

Một lần này không phải cơn lốc ngưng tụ thành phong thương, tựa như thánh linh buông xuống này cũng biết phong thương lực phá hoại quá lớn đối với núi rừng, một lần này lại là từng cây gai gỗ trực tiếp từ trên bức tượng phun ra, hóa thành những cây lao tốc độ kinh người hướng Cơ Hạo phóng tới.

Thực chất lực đạo của mộc thương so với phong thương lớn hơn mấy lần. Vũ Dư đạo nhân tự tay luyện chế Kim Ô Liệt Diễm Bào không thể phá vỡ, mộc thương va chạm ở trên trường bào màu vàng đều nổ tung, trường bào thì lại không tổn hao gì. Nhưng dư kinh xuyên thấu qua trường bào so với vừa rồi lớn hơn mấy lần, da thịt Cơ Hạo bị đánh cho sưng xanh cả mảng lớn, hẳn rõ ràng nghe được xương khớp mình phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’.

“Thiên... Ngoại... Tà ma! Chết!” Thánh linh buông xuống do bức tượng gỗ đó biến thành trũng lớn đôi mắt tỏa lực quang, nhìn chăm chăm Cơ Hạo quát lớn.

Liên tục mấy chục cây mộc thương đánh ở giữa ngực bụng Cơ Hạo, đánh cho da thịt Cơ Hạo thiếu chút nữa vỡ vụn ra, sau đó hẳn thể mà lại giơ tay phải, như một thanh đại đao hung hăng hướng da ngực Cơ Hạo cắt xuống.

“Ai chết còn chưa chắc!” Cơ Hạo dùng ngôn ngữ thế giới này hét to một tiếng, Thiên Địa Pháp Ấn chợt rung lên, thiên địa linh khí cuồn cuộn ở bầu trời, mặt đất bị Thiên Địa Pháp Ấn mạnh mẽ cắn nuốt, một sức mạnh vô hình âm âm tới.

Thánh linh buông xuống toàn lực đánh ra cánh tay phải cứng đờ thân thể, lực lượng khổng lồ vô hình đáng sợ ép cho toàn thân hẳn vang lên ‘rắc rắc’. Trên thân thể hẳn chợt xuất hiện mấy chục vết nứt thật lớn. Lực tràng vô hình Thiên Địa Pháp Ấn xây dựng như vô số măng xà lồi kéo, vặn vẹo thân thể hẳn, cộng thêm thể năng hẳn công kích mãnh liệt cuồng dã, vài loại lực lượng to lớn hội

hợp cùng một chỗ thiếu chút nữa đã đem thân thể hấn xé nát.

Một chương toàn lực thất bại, hiểm vô cùng dán thân thể Cơ Hạo bổ qua.

Hữu chương rơi trên mặt đất, chợt nghe một tiếng nổ lớn, mặt đất phạm vi mấy chục dặm chợt lõm xuống sâu khoảng mười mấy trượng, sau đó một khối đất mặt to lớn như mặt nước sôi trào quay cuồng lên, vô số cây gỗ lớn, ngọn núi âm ỉ sụp xuống vỡ nát, theo tiếng âm ỉ thật lớn, trên đất xuất hiện một cái hố to đường kính mấy chục dặm, sâu tới nghìn trượng.

Cơ Hạo nhìn mà trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Một đòn này cương mãnh như vậy, nếu không phải Thiên Địa Pháp Ấn làm lệch công kích của y, một đòn này thật sự rơi ở trên người hẳn chắc chắn phải chịu khổ.

“Đến mà không trả là phi lễ!” Cơ Hạo quát lớn, há mồm phun ra một đạo thái dương tinh hỏa. Ngọn lửa màu vàng như thực chất rơi ở trên người thánh linh buông xuống, giống như một đốm lửa rơi vào trong thùng dầu hỏa, chỉ nghe thánh linh buông xuống này rú thắm một tiếng, thân hình to lớn cao tới mười trượng ‘Vù’ một cái liền cháy thành một cây đuốc hình người.

Hỏa khắc mộc ở thế giới này cũng là thiên đạo chi lực, thái dương tinh hỏa của Cơ Hạo càng là lửa thuần túy nhất cường đại nhất của đại thế giới ban đầu. Thánh linh buông xuống vô luận là thân thể hay pháp lực đều theo linh mộc nguyên khí thuần túy nhất mà thành, đúng là chất cháy tốt nhất cho thái dương tinh hỏa.

Lửa hùng hực thiêu đốt, thánh linh buông xuống khàn giọng thét chói tai, như gặp quỷ hoa chân múa tay nhảy nhót khắp nơi.

Rất hiển nhiên, hấn buông xuống không chỉ có lực lượng, còn có một bộ phận linh hồn chi lực cũng buông xuống theo. Thái dương tinh hỏa của Cơ Hạo không chỉ thiêu đốt pháp lực của hấn, càng thiêu đốt một bộ phận linh hồn hấn.

Cho dù là thánh linh, cũng không cách nào thừa nhận nỗi khổ luyện hồn!

“Chết, cho ta!” Cơ Hạo nổi hung, rút Viêm Long Kiếm đang muốn một đòn xử lý vị thánh linh này.

Nhưng xa xa trong rừng rậm đột nhiên có vài hơi thở cường đại tương tự vị thánh linh trước mắt phóng lên trời, hơn nữa trừ ba đạo khí tức là linh mộc thuộc tính, hai đạo khí tức khác lại âm hàn mệnh môg, rõ ràng là thủy nguyên khí tức trong hồ nước con sông thế giới này tương tự Cơ Hạo mấy ngày nay chứng kiến.

Năm vị thánh linh buông xuống đang vội vã chạy tới, Cơ Hạo không rảnh chém giết vị thánh linh buông xuống đang hùng hực bốc cháy, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất xoay người bỏ đi.

Vội vàng chạy ra mấy trăm dặm, Cơ Hạo mới nghe được mấy thanh âm đang phần nộ rít gào trên chiến trường vừa rồi.

Chương 594: Điều Có Gặp Gỡ

Khi Cơ Hạo ở Tĩnh Mật Chi Sâm theo dõi, Thái Ti đang ngây ngốc ngồi ở trên một ụ đất nhỏ gần người.

Chỗ hẻo lánh, bốn phương tám hướng là thảo nguyên mênh mông bát ngát, cỏ cao ngang cổ xanh mượt, gió thổi qua cỏ dài múa lên như sóng, quả nhiên là tráng lệ dị thường.

Trên thảo nguyên ngẫu nhiên có cây cối thưa thớt, cũng có độ đồi gò ít dốc, những dòng sông lớn như dải lụa uốn lượn qua, tấm bổ khí hậu thảo nguyên tốt tươi đến cực điểm, nơi nơi đều là đàn thú bốn tấu, bầu trời có thể thấy được vô số chim chóc bay múa, đây là một mảnh đất phì nhiêu sinh cơ bừng bừng.

Sau khi lao ra khỏi thông đạo vượt giới, Thái Ti không tìm thấy đám người Cơ Hạo, hai con Thần Hỏa Xà vốn ghé vào trên vai Cơ Hạo, lại rất cổ quái quần quanh ở trên chân hẻo lánh.

Thái Ti và hai con rắn nhỏ mắt to trừng đôi mắt nhỏ trừng mắt nhìn một phen, sau đó hẻo lánh từ trong tay áo lấy ra một quyển sách nhỏ da thú chế thành, mở ra trang đầu tiên bắt đầu thấp giọng niệm tụng.

“Thiếu Ti nói, đến nơi xa lạ, trước xem xung quanh an toàn hay không? Có vật hung mãnh ta không ứng phó được hay không?”

Hai con Thần Hỏa Xà kêu ‘Xì xì’, thuần thục vô cùng theo thân thể Thái Ti bò lên, ghé vào trên bờ vai hẻo lánh thoải mái cuộn thành một cục. Bọn nó nhìn quanh, tò mò đánh giá phong cảnh bốn phía.

Bọn nó đều được Cơ Hạo dưỡng quen rồi, cũng đều biết đám người Thái Ti, từ thông đạo vượt giới đi ra, Cơ Hạo đã không ở trước mắt, như vậy theo Thái Ti cũng là hợp lý. Hai con rắn nhỏ rất an tĩnh, không thêm phiền cho Thái Ti.

Thái Ti thì cầm quyển sách nhỏ nhìn trái nhìn phải một lúc, miệng lầm bầm niệm tụng ‘vật hung mãnh không ứng phó được’? Đầu óc hẩn đầy tương hồ, không rõ cái gọi là vật hung mãnh không ứng phó được của Thiếu Ti là khái niệm thế nào.

Trầm mặc một lúc, sau đó Thái Ti từ trong tay áo rút ra cốt trượng, niệm tụng một tiếng chú ngữ trầm thấp, cốt trượng hung hăng cắm xuống đất. Một tiếng ‘Ông’ vang lên, không khí trong phạm vi mười mấy dặm bắt đầu dao động quái dị. Từng đợt ánh sáng u ám màu xám hướng bốn phía cấp tốc lóe lên.

Nơi ánh sáng u ám đi qua vô luận cỏ dài, bụi cây, hay là nằm trong cỏ cây..., còn có những dã thú trong bụi cỏ, thậm chí chim bay trên không, toàn bộ sinh linh nháy mắt bị gạt bỏ. Từng dòng khí màu xám không ngừng hướng thân thể Thái Ti chảy tới, tử vong chi lực của vạn vật sau khi bị giết chính là thuốc bổ tốt nhất với Thái Ti, bị thân thể hẩn nhanh chóng hấp thu.

Lấy thân thể Thái Ti làm trung tâm, một mảng chỗ trống đường kính hơn ba mươi dặm đột ngột khắc ở trên mảng thảo nguyên này.

Trong mảng chỗ trống hình tròn này cỏ cây thành tro, vạn vật tịch diệt, ngay cả thi thể chim chóc thú vật cũng biến thành tro tàn.

Thái Ti chớp mắt, rất mờ mịt hướng bốn phía nhìn quanh. Mấy đàn thú nhỏ bị một đòn này của hẩn đánh cho hóa thành tro bụi, những vật nhỏ bị hẩn tùy tay có thể diệt đó, hiển nhiên không phải vật gì hung mãnh.

“Không có vật hung mãnh, cho nên dựa theo Thiếu Ti dặn dò, nơi này rất an toàn rồi!” Thái Ti ngây ngô cười ‘ha ha ha’, dùng sức gãi gãi đầu: “Như vậy, điều thứ hai là... Nguồn nước cùng thức ăn?”

“Nguồn nước, nguồn nước, nguồn nước!” Thái Ti lầm bầm, ngay phía trước hẩn hai ba dặm có một dòng sông nhỏ uốn lượn chảy qua, nhưng khúc sông dài đến mười mấy dặm cũng là tử khí trầm trầm, trên mặt nước che một tầng tử khí u ám. Nhưng theo Thái Ti thấy, đây là nguồn nước.

Về phần nói thức ăn. Thái Ti vừa mới đánh chết nhiều sinh linh như vậy, thân thể hẳn hít đầy tử khí, đang chướng bụng ợ no.

“Ta không đói, tạm thời cũng không cần tìm thức ăn. Hơn nữa trong vòng tay Cơ Hạo cho ta, nhiều đồ ăn thức uống như vậy.” Thái Ti giơ cổ tay quơ quơ, trong vòng tay dung lượng lớn Cơ Hạo lựa chọn kỹ càng cho hẳn các loại thức ăn cùng tạp vật khác chồng chất như núi, đủ một mình Thái Ti ăn uống hơn trăm năm.

“Điều thứ ba, xác nhận an toàn. Có ăn có uống, đừng chạy loạn khắp nơi, chờ mọi người tới tìm ta?” Thái Ti mở ra quyển sách nhỏ trang thứ ba, rất nghiêm túc niệm tụng chữ bên trên: “Ừm, chờ Cơ Hạo, Thiếu Ti, Man Man bọn họ tới tìm ta.”

Thu hồi vụ trượng. Thái Ti đặt mông ngồi ở trên mô đất nhỏ, ngơ ngác nhìn phía trước.

Thái Ti chưa chú ý là, khi một đòn của hắn hủy diệt đám đông sinh linh trong mấy chục dặm, đỉnh đầu hắn có đám mây lôi kiếp màu đen hiện lên. Nhưng sau một đòn của hắn, khí tức toàn thân chợt nội liễm, hắn giống như một cái bóng hư vô ngơ ngác ngồi ở trên sườn núi, không có bất cứ động tĩnh gì, cũng chưa có bất cứ khí tức vụ lực gì khuếch tán ra.

Đám mây lôi kiếp do dự hồi lâu ở đỉnh đầu hắn, vài lần tập trung hai con rắn nhỏ nằm úp sấp trên vai Thái Ti.

Nhưng hai con rắn nhỏ lại không nhúc nhích, hơn nữa bọn nó tựa như cũng bị năng lượng kỳ dị nào đó trong cơ thể Thái Ti che phủ, khí tức của bọn nó cũng trở nên cực kỳ nhỏ bé, nhỏ bé đến mức hầu như không thể nhận ra. Đám mây lôi kiếp do dự một khắc đồng hồ, cuối cùng xám xịt tán đi.

Thời gian trôi qua, trong chớp mắt năm ngày thời gian trôi đi. Trong khu đất trống hình tròn Thái Ti tạo thành tử khí tràn ngập, trên thảo nguyên chim bay cá nhảy đều cảm nhận được uy hiếp đáng sợ do Thái Ti tạo thành, trong năm ngày

không có bất cứ chim bay cá nhảy nào có gan tới gần cái vòng này.

“Thật nhàm chán ~” Thái Ti vốn ngồi ở trên mô đất nằm chổng vó trên đất. Hắn trợn mắt nhìn bầu trời, uể oải hừ hừ: “Cơ Hạo, mập mạp chết tiệt, Phong hầu tử, các người đang làm gì?”

Khí hậu trên thảo nguyên thay đổi liên tục. Khi Thái Ti đang nhàm chán hừ hừ, bầu trời gió mây biến ảo, cả mảng lớn mây mưa hội tụ lại, mưa to tầm tã gào thét đổ xuống, Thái Ti nằm dưới đất trong chớp mắt đã bị giội ướt sũng.

Hắn lại lấy ra quyển sách da thú kia, lật đến vài tờ phía sau.

“Thiếu Ti nói, gặp trời mưa, tìm chỗ tránh mưa... Hang núi tốt nhất, hốc cây cũng phải cẩn thận bị sét đánh?”

Thái Ti đứng dậy, cả người cứng ngắc hướng bốn phía nhìn đi. Bốn phương tám hướng trống trơn, một ngọn núi nhỏ có quy mô cũng không có, thế này bảo hắn đi đâu tìm hang núi? Thậm chí hốc cây cũng khó tìm, phụ cận nơi này đều là lùm cây nhỏ, căn bản không có loại cây to có thể cho Thái Ti ẩn thân.

“Hang núi? Hốc cây? Nói giỡn sao?” Thái Ti mờ mịt, không biết làm sao. Cho tới nay, hắn ăn, mặc ở, đi lại đều là Thiếu Ti hỗ trợ xử lý, rời Thiếu Ti, hắn ngay cả khi nào nên ăn cơm, khi nào nên uống nước cũng có chút hồ đồ.

‘Rẹt rẹt rẹt’, từng đạo cuồng lôi lẫn với tia chớp xẹt qua ở bầu trời, Thái Ti ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, gắt gao nhú mày.

“Vậy, đi tìm một ngọn núi trước đi! Hương vị bị sét đánh không dễ chịu gì, thật đó.” Có chút sợ sét nhìn nhìn sấm sét khùng bố trên trời, thân thể Thái Ti đột nhiên trở nên trong suốt, hơn nữa ở cùng lúc trở nên trong suốt, thân thể hắn như bị đè ép, biến thành một cái bóng mờ lung trong suốt.

Nơi này không chỉ có một mình hắn biến hóa, ngay cả hai con rắn nhỏ ghé vào trên vai hắn cũng đều hư hóa tương tự.

Hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, Thái Ti đem cốt trượng của mình ném lên trời, chờ sau khi cốt trượng rơi xuống đất, hẩn xem xét chuẩn phương hướng đầu trượng chỉ, như quý mỹ nhẹ nhàng cười một luồng âm phong bay về phía trước.

Chương 595: Cướp Bóc

Giữa dãy núi kéo dài, từng miệng núi lửa phun lửa nóng, nham thạch nóng chảy thay thế con sông, ở trong khe rãnh giữa ngọn núi tùy ý tràn ra.

Trên đất cao giữa núi lửa có lượng lớn thung lũng, từng tòa nhà nham thạch màu đen đứng sừng sững ở giữa thung lũng, giữa thung lũng cùng thung lũng có đường núi gập ghềnh nối liền.

Vũ Mục đầu đội cái nồi sắt lớn, kêu ‘Ngao ngao’ từ trên một ngọn núi lửa nhảy xuống. Hắn thân hình to mọng, lúc chạy nhảy như một viên thịt lớn, trên người sòng thịt phập phồng, da thịt va chạm lẫn nhau không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Bộp bộp’, đi một bước vang vài tiếng, tình hình như thế có thể xưng là kỳ cảnh.

Mấy chục tên dân bản xứ cao lớn cường tráng cầm các loại binh khí, hỗn hển lớn tiếng mắng, ở phía sau Vũ Mục đuổi theo không tha. Nhưng Vũ Mục nhìn như mập mạp, tốc độ chạy không chậm chút nào, mặc cho đám tráng hán dân bản xứ rộng to, lại như thế nào cũng không thể đuổi kịp hắn.

Chợt, một đại hán dân bản xứ giơ lên một cái ống sắt trong tay, trên ống sắt dài hơn sáu thước to bằng nắm tay mấy trăm cái phù văn màu đỏ chợt lóe, một ánh lửa từ trong ống sắt phun ra, ba cây đoản mâu sắc bén dài khoảng một thước liền từ trong ống sắt bắn nhanh ra, tàn nhẫn vô cùng bắn về phía chỗ yếu hại sau lưng Vũ Mục.

“Ngoan ngoãn, xuống tay thật ác!” Vũ Mục rít lên một tiếng, cái nồi sắt trên đầu đột nhiên bay lên, trên cái nồi sắt đen sì vô số phù văn lóe lên, như mai rùa chắn phía sau hắn. Ba cây đoản mâu bắn nhanh đến hung hăng giã ở trên nồi sắt, chỉ nghe một tiếng nổ vang, đoản mâu nổ tung.

Cả mảng lớn ánh lửa bao trùm phạm vi cả dặm, thân thể to mọng cao lớn của Vũ Mục bị nổ bay lên, cả người mang theo mùi khói lửa gay mũi bay ra một

đường cong, vắt ngang qua sơn cốc sâu không lường được giữa hai ngọn núi lửa, nặng nề nện ở trên ngọn núi đối diện.

“Có chim thì đuổi theo ta đi?” Vũ Mục linh hoạt từ trên mặt đất nhảy dựng lên, xoay người lại chỉ vào dân bản xứ đối diện sơn cốc lớn tiếng khiêu khích. Hắn thỉnh thoảng vặn vẹo thân thể vỗ mông mình, hoặc là hướng tới đối phương kích thích hạ thân mình, các loại động tác dơ bẩn ùn ùn.

Tuy Vũ Mục chưa học được ngôn ngữ của dân bản xứ thế giới này, nhưng động tác có tính vũ nhục đó của hắn lại là người sáng mắt đều có thể liếc một cái nhìn ra được.

Một đám đại hán dân bản xứ tức giận đến mức kêu lên ‘Ngao ngao’, đột nhiên có một người giơ lên ống sắt trong tay, một ánh lửa lao ra, một viên đạn màu đỏ to bằng nắm tay xông lên trên cao cách mặt đất trăm dặm, sau đó nổ tung ra.

Một mảng ánh lửa phạm vi nghìn trượng ở không trung nở rộ ra, như một đóa hoa đẹp nở rộ.

Bốn phương tám hướng, phụ cận mấy trăm ngọn núi lửa to nhỏ, vô số dân bản xứ từ trong các nơi thung lũng chen chúc mà ra, theo đường nhỏ giữa núi dốc gập ghềnh hướng bên này chạy như điên. Đứng ở phía Vũ Mục liếc một cái, nơi tầm mắt có thể đạt được tất cả đều là dân bản xứ hò hét vây kín.

“Ô ô, thật dọa người!” Trong con người Vũ Mục hung quang lạnh lẽo chợt lóe, tay trái một mảng khí đen quấn quanh, đang chuẩn bị phóng thích vụ độc cho đám dân bản xứ kia biết tay một chút, nhưng bỗng dừng vài tiếng tru lên cao vút vang lên, ba luồng khí tức đáng sợ từ xa xa dâng trào đến.

Vũ Mục không rên một tiếng xoay người bỏ đi, chỉ nhìn thấy trong một miệng núi lửa xa xa, ba bóng người to lớn cao mười trượng, toàn thân ánh lửa quấn quanh, còn đang không ngừng nhỏ xuống nham thạch nóng chảy bay lên trời, mang theo sóng nhiệt đáng điên cuồng hướng phía Vũ Mục chạy như bay

đến.

Thánh linh buông xuống, ba vị thánh linh buông xuống mạnh mẽ đồng thời tập trung Vũ Mục, rống giận ‘Ngao ngao’ hướng Vũ Mục đuổi giết.

Vô số đại hán dân bản xứ ở bốn phương tám hướng đồng thời giơ lên binh khí trên tay nhảy nhót hoan hô, mỗi người như gà chọi hướng tới Vũ Mục đuổi theo không tha. Vũ Mục giống như một miếng thịt thú tản mát ra mùi thơm mê người, bị vô số chó săn bám sát theo sau.

Vũ Mục thở phì phò sỏi bước chân chạy như điên.

Bởi vì thế giới chi lực áp chế, Vũ Mục không thể bay lên. Nhưng tố chất thân thể cường hãn của hắn vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, ở giữa dãy núi chẳng chịt, hắn như một con bọ chó mập mập nhảy nhót loạn khắp nơi, tốc độ chạy trốn rất nhanh.

Dân bản xứ vây kín bốn bề căn bản không có cách nào làm gì được Vũ Mục, Vũ Mục có thể ở giữa hai ngọn núi nhảy nhót lui tới, nhưng những ngọn núi này đối với đám dân bản xứ bình thường mà nói lại là lạch trời, trừ số rất ít cao thủ, căn bản không ai có thể đuổi kịp Vũ Mục.

Ba vị thánh linh buông xuống bay lượn trên không, không ngừng há mồm phun ra từng cột lửa tấn công Vũ Mục. Nhưng cái nồi sắt lớn trên đỉnh đầu Vũ Mục lực phòng ngự rất mạnh, mặc cho cột lửa đánh, cái nồi sắt to chỉ là nhiệt độ tăng lên một chút, thánh linh buông xuống phun ánh lửa ngay cả lông của Vũ Mục cũng chưa đốt được một sợi.

Một đường kêu quái dị ‘Ngao ngao’ chạy loạn, qua ước chừng non nửa canh giờ, Vũ Mục đem ba vị thánh linh buông xuống dẫn tới ngoài hơn ngàn dặm, về phần đám chiến sĩ dân bản xứ bình thường kia đã sớm bị hắn bỏ lại không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ba vị thánh linh buông xuống hỗn hỗn chỉ vào Vũ Mục chửi ầm lên, chưa hề

chú ý tới bọn họ đã bị dẫn ra khỏi vùng núi, đi tới một mảng đồi gò. Bọn họ càng chưa chú ý tới, ở trong vùng đồi gò, một tòa huyết trận hiển tế đơn sơ đang tản mát ra mùi máu tươi nồng đậm.

Chúc Long Viêm đứng ở cạnh huyết trận hiển tế, mang theo một tia cười dữ tợn quái dị nhìn ba vị thánh linh giáng lâm xé gió bay tới: “Không nên coi thường chiến sĩ Chúc Long bộ chúng ta, chúng ta ít nhiều cũng biết một ít vu chú bí pháp. Tuy không bằng hai vị đệ tử của thái thượng trưởng lão, nhưng chúng ta cũng không yếu đâu!”

Cười ‘Khắc khắc’ vài tiếng, Chúc Long Viêm rút ra một thanh hắc ngọc khảm đao, hung tợn đem một cái chân của mình chặt đứt tận gốc ném vào huyết trận.

Trên bầu trời chớp giạt sấm rền một phen, mây đen lôi kiếp gào thét từ bốn phương tám hướng thổi quét đến, trong kiếp vân điện chớp sấm rền, một tia sét to bằng vại nước hung hăng bổ về phía Chúc Long Viêm.

“Phá vỡ cho ta!” Chúc Long Viêm đứng ở bên người huynh đệ nhà mình, cười lớn ‘hắc hắc’ giơ lên trường đao trong tay hung hăng bổ, mạnh mẽ đem sấm sét phá thành phần. Sau đó hăn lao lên trời cao, đại đao điên cuồng vung, chiến đấu với lôi kiếp mây đen càng lúc càng nồng đậm.

“Phân thần ký linh bí pháp... Để chiến sĩ Chúc Long bộ chúng ta hảo hảo dạy dỗ các người, tuyệt đối đừng ở trước mặt chiến sĩ Chúc Long bộ chúng ta chơi những thủ đoạn phân thần ký linh này!” Chúc Long Viêm thấp giọng cười dữ tợn, hai tay kết thành vu ấn cấp tốc niệm tụng chú ngữ.

‘Sát sát sát’ ba tiếng vang thanh thúy truyền đến, ba đạo huyết quang từ trong huyết trận hiển tế bắn nhanh ra, hung hăng rơi ở trên thân ba vị thánh linh giáng lâm.

Ba vị thánh linh giáng lâm cùng cất tiếng gào thét, ánh lửa trên người chợt ảm đạm xuống, bọn họ không nói một lời xoay người bỏ đi. Nhưng bọn họ vừa mới xoay người sang chỗ khác, ngoài mười mấy dặm Phong Hành nhảy ra,

trường cung trong tay bộc phát ra một đạo thần quang chói mắt, ba mũi tên ánh sáng bắn nhanh đến đem thể hình thánh linh giáng lâm đánh vỡ nát.

“Hừ, hao phí vài ngày, cuối cùng đem ba thằng cha khó chơi này từ miệng núi lửa dẫn ra, đã không có những ngọn núi lửa đó, thân thể bất tử của bọn hăn cũng dễ đối phó!” Vũ Mục khoái hoạt rống to: “Mấy ngày nay bị bọn hăn làm cho chật vật, nhanh chóng giết về, xem xem có bảo bối gì tốt!”

Chúc Long Viêm hít sâu một hơi, cái chân bị chém đứt cấp tốc mọc lại.

Loáng cái đem huyết trận hiển tế triệt để phá hỏng, Vũ Mục, Phong Hành, Chúc Long Viêm, Chúc Long Diễm bốn người ngửa mặt lên trời cười to, đằng đằng sát khí hướng về vùng núi lửa đám dân bản xứ tụ cư đánh tới.

Chương 596: Cướp Bóc Khí Vận

Trong đầm lầy hơi nước bốc lên, một làn khói nhạt từ từ bay lên cao mười mấy trượng liền bị gió nhẹ thổi tan.

Nha Công đứng ở trên cọc của một cây khô chết đã lâu ngày, neho mắt cảnh giác đánh nhìn bốn phía, trong mỗ không ngừng có các đốm lửa phun ra. Lông chim toàn thân nó hơi dựng lên, làm sẵn chuẩn bị tấn công giết chóc bất cứ lúc nào.

So sánh với Nha Công vạn phần cảnh giác, Man Man lại thoải mái hơn rất nhiều.

Man Man mặt đầy bùn lầy ghé vào cạnh một đồng lửa trại, neho mắt nhìn chăm chăm mấy cục bùn nhão trong lửa trại. Đây là cách nướng gà ăn mày Cơ Hạo dạy cho nàng, vừa rồi Nha Công săn biết mấy con phi cầm trong đầm lầy, Man Man bừa bừa hứng thú làm ra những cục bùn này.

Chúc Dung Báo xách trường kích sải bước chạy tới, ba gã Vu Vương Chúc Dung nhất tộc vội vàng nghênh đón: “Đại huynh!”

Chúc Dung Báo hướng mấy đồng tộc chiến sĩ gật gật đầu, bắt đặc dĩ nhìn thoáng qua Man Man như mèo con tham ăn ghé vào cạnh lửa trại, nghiêm nghị hướng Thiếu Ti ngồi ở cạnh lửa trại đi qua, chấp tay hướng nàng hành một lễ.

“Thiếu Ti, trong phạm vi năm trăm dặm phía trước, có mười ba thôn xóm lớn nhỏ, nhân số rải rác từ mấy nghìn người đến mấy vạn người, thực lực chỉ bình thường.”

Còn chưa dứt lời, một mảng bùn lầy đục ngầu trong đầm lầy ở bên đột nhiên sôi sục lên, một con sâu to lớn hình dạng như con giun, toàn thân xanh lam lao ra khỏi bùn lầy, cái mồm rộng phạm vi khoảng một trượng mang theo một mùi tanh hôi khó ngửi hướng Chúc Dung Báo nuốt xuống.

Chúc Dung Báo giờ lên trường kích trong tay đang muốn ra tay, ở bên Nha Công kéo theo mảng lớn ánh lửa bay vồ tới, hai cánh xoay tròn giống như đao sắc đem con sâu to lớn đó cắt thành mấy chục đoạn.

Kêu ‘Quạ quạ’ vài tiếng, Nha Công đắc ý bỏ nhào vào trong thịt nát cào loạn một phen, từ trong thịt nát của con côn trùng lớn móc ra tám viên ‘Yêu đan’ màu lam đậm to bằng nắm tay. Nha Công dùng móng vuốt nắm một viên yêu đan cẩn thận xem kỹ một phen, sau đó thất vọng lắc lắc đầu, tùy ý đem nó vứt trên mặt đất.

Nếu là yêu đan hỏa thuộc tính, Nha Công sau khi cắn nuốt mới rất có lợi đối với nó.

Nhưng yêu đan thủy thuộc tính đối với Nha Công mà nói không khác thuốc độc. Nuốt vào lợi ích mang đến còn không theo kịp thương tổn đối với nó.

Thiếu Ti thì cười tủm tỉm đem tám viên yêu đan lần lượt thu hồi, cười hướng Nha Công nói: “Mấy thứ này mang về Bồ Phán, đáng giá rất nhiều tiền. Nha Công, nơi này đã có loại yêu đan thủy thuộc tính này, như vậy khẳng định sẽ có hỏa thuộc tính... Chỉ là chúng ta vận khí không tốt, còn chưa đụng tới mà thôi.”

Chúc Dung Báo hung mãnh gật gật đầu: “Không sai. Cái đầm lầy chết tiệt này, thủy khí quá nặng.”

Ba Vu Vương Chúc Dung nhất tặc cũng liên tục lắc đầu. Thân ở đầm lầy, nơi nơi đều là bùn lầy nước bẩn, ngay cả một chút màu xanh lục cũng khó thấy, hoàn cảnh này cũng chỉ Man Man chẳng hề để ý, đối với Nha Công, Chúc Dung Báo cùng ba người bọn họ mà nói, hoàn cảnh đầm lầy quả rất không ổn.

“Vận khí không tốt!” Thiếu Ti nheo mắt, trong con ngươi một luồng thần quang lóe lên một phen. Nàng vươn, thật cẩn thận hưởng trong không khí chụp một cái. Giữa ngón tay nàng có ánh sáng màu xám trắng lóe lên, theo ngón tay nàng vung, trong hư không có các sợi màu trắng rất nhỏ đột nhiên sáng lên.

Những sợi màu trắng này giống như tơ nhện trôi nổi ở trong không khí, trong mảng đầm lầy này, vô số sợi màu trắng quấn quýt rắc rối phức tạp với nhau, theo ánh sáng xám trắng trên tay Thiếu Ti nhìn lại, có thể nhìn thấy toàn bộ đầm lầy đều bị những đường màu trắng rối loạn đó bao phủ ở trong.

Mỗi một đường màu trắng đều đại biểu quỹ tích sinh mệnh của một người dân bản xứ trong đầm lầy. Bọn họ từng vô số lần lui tới ở một mảng đầm lầy này, cho nên bọn họ để lại ở trong mảng đầm lầy này dấu vết của bọn họ. Cho dù thời gian đã qua đi rất lâu, chỉ cần những người này còn sống, những sợi màu trắng kia sẽ không biến mất.

Thiếu Ti sau khi được Ti Mệnh chúc phúc, vu pháp thần thông của nàng lại đột nhiên tăng mạnh, nàng đã có thể theo tuyến quỹ tích sinh mệnh của sinh linh trí tuệ tiến hành công kích.

“Người trong đầm lầy này cũng không ít đâu.” Ngón tay Thiếu Ti búng ở trên một sợi màu trắng, một luồng ánh lửa màu xám trắng cháy lên trên sợi màu trắng, ánh sáng mờ nhạt chống đỡ một quầng sáng nho nhỏ. Gương mặt một thiếu niên dân bản xứ làn da màu lam nhạt, bộ dáng rất nhanh nhẹn xuất hiện ở trong quầng sáng.

Thiếu Ti thấp giọng niệm tụng chú ngữ, mười ngón linh hoạt quay quanh gương mặt thiếu niên dân bản xứ này nặn ra một cái lại một cái vu ấn quái dị.

Bầu trời có mây đen lồi kiếp lạng lẽ hiện lên, nhưng khí tức Thiếu Ti và Thái Ti tối nghĩa vô hình giống nhau, lồi quang trong mây đen lồi kiếp lóe lên một hồi lâu, lại như thế nào cũng không thể phát hiện dấu vết tồn tại của Thiếu Ti, qua một khắc, đám mây đen đó cuối cùng bất đắc dĩ tiêu tán.

“Trước phải học được ngôn ngữ và văn tự của đám dân bản xứ, sau đó, chúng ta phải tìm được Cơ Hạo nhanh một chút.” Thiếu Ti nhẹ giọng nói: “Mọi người phải tụ tập cùng một chỗ mới có thể càng thêm an toàn. Nhưng thế giới này lớn như vậy, khoảng cách giữa chúng ta chênh lệch hơn một ức dặm, muốn tìm được

Cơ Hạo, chúng ta cần vận khí tốt hơn nữa.”

Nhúu nhúu mày, Thiếu Ti nhẹ nhàng nói: “Các người phát hiện chưa? Sau khi tiến vào thế giới này, không chỉ có lực lượng của chúng ta bị áp chế, ngay cả vận khí của chúng ta cũng bị áp chế. Cho nên mấy ngày nay ta muốn mọi người dừng hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì một khi động, rất có thể sẽ có phiền toái quần thân.”

“Chẳng qua, hai ngày này ta cũng thăm dò một vài lần, ví dụ như nói, khí vận của dân bản xứ nơi này, ta vẫn có thể đoạt lấy khí vận của bọn họ rút thêm ở trên người chúng ta. Chỉ cần vận khí của chúng ta tốt lên, như vậy chúng ta làm cái gì cũng sẽ thuận thuận lợi lợi.”

Chúc Dung Báo cùng ba Vu Vương Chúc Dung thần tộc kính sợ nhìn Thiếu Ti.

Lực lượng khí vận, hoặc là nói lực lượng vận mệnh, đây là một trong vài loại lực lượng khó lường nhất, thần kỳ nhất thế gian. Thiếu Ti nắm giữ loại lực lượng này, điều này làm bọn Chúc Dung Báo rất hâm mộ, đồng thời lại ở trong lòng may mắn vạn phần —— Thiếu Ti là người traten doanh nhà mình!

Thiếu Ti niệm tụng chú ngữ, khuôn mặt thiếu niên trong quầng sáng nho nhỏ liền trở nên mơ hồ hẩn đi.

Từng tia ánh sáng trắng mờ mờ theo sợi màu trắng hướng Thiếu Ti chảy tới, một tia sáng trắng này chính là khí vận của thiếu niên. Ngay sau đó, ánh sáng trắng theo sợi màu trắng chảy tới càng lúc càng nhiều, đây là khí vận của người thân trực hệ của thiếu niên...

Qua thời gian một chén trà nhỏ, khí vận chi lực theo sợi màu trắng chảy tới đã như nước chảy trong ống nước, đây là khí vận tộc nhân bộ tộc tương ứng thiếu niên cũng bắt đầu lưu động.

Một khắc đồng hồ sau, khí vận chi lực trên sợi màu trắng chảy tới đã biến

thành một dòng suối nhỏ to cả thước, khí vận bằng hữu ngoại tộc tộc nhân của thiếu niên quen biết cũng bởi vì vận mệnh quý tích tiếp xúc cùng dây dưa lẫn nhau, hướng về Thiếu Ti chảy tới.

Một canh giờ sau, khí vận toàn bộ dân bản xứ trong toàn bộ đầm lầy đều bắt đầu hướng Thiếu Ti hội tụ lại, ánh sáng trắng đã biến thành một dòng sông lớn to mười mấy trượng. Từ một người dần dần khuếch tán đến toàn bộ dân bản xứ toàn bộ đầm lầy, vận mệnh chi lực Thiếu Ti nắm giữ thật sự khiến người ta kinh sợ.

Ngón tay Thiếu Ti không ngừng biến hóa vu ấn, từng đạo phù ấn màu trắng không ngừng bay vào trong cơ thể mình còn có Man Man, Chúc Dung Báo, Nha Công cùng với ba Vu Vương.

Mọi người đều cảm thấy, thân thể của mình tựa như đột nhiên trở nên thoải mái hơn rất nhiều, bị thế giới chi lực áp chế, chỉ có thể thi triển ra không đến một thành lực lượng, đột nhiên có thể đủ thi triển ra hơn một nửa bình thường.

Không chỉ có thế, mọi người đều cảm thấy mình và thế giới này trở nên thân cận hơn rất nhiều, thế giới vốn cho bọn họ cảm giác rất âm lãnh xa lạ, lại có được vài phần ấm áp giống với lòng mẫu thân.

Hai canh giờ sau, trên sợi màu trắng đã không còn bao nhiêu khí vận chi lực chảy tới.

Thiếu Ti khẽ cười, tùy tay chỉ một phương hướng: “Hướng bên này, Cơ Hạo nhất định ở phương hướng này!”

Chương 597: Quốc Chiến

Cơ Hạo rời khỏi Tinh Mật Chi Sâm, đồng thời bỏ lại mười mấy thánh linh giáng lâm đuổi giết.

Trên thảo nguyên ngoài rừng rậm, có lượng lớn dân bản xứ Mộc tộc, Thuỷ tộc tụ cư, hơn nữa tiêu chuẩn văn minh của bọn họ so với bộ tộc dân bản xứ trong rừng rậm mạnh hơn một mảng lớn. Lúc đám dân bản xứ trong rừng rậm còn trải qua cuộc sống nguyên thủy nhìn trời ăn cơm, đám dân bản xứ trên thảo nguyên đã mở lượng lớn đồng ruộng, phát triển ra văn minh nông canh.

Thu lợi lương thực ổn định, ruộng tốt đất màu mỡ không thể mang đi, điều này làm đám dân bản xứ trên thảo nguyên thành lập lên những nơi cư trú cố định.

Cơ Hạo một đường hành tẩu, một đường tìm hiểu, đám dân bản xứ trên những thảo nguyên này đã có hình thái ban đầu của quốc gia, hợp thành kết cấu quyền lợi cùng loại với liên bang thành thị. Từng nơi cư trú đều xây dựng quân đội của mình, quân đội chuyên nghiệp hóa làm bọn họ chiếm cứ ưu thế khi tranh đấu với bộ tộc trong rừng rậm.

Quân đội chuyên nghiệp hóa xuất hiện, cũng khiến chiến đấu giữa những nơi cư trú trở nên càng thêm tanh máu, tỉ lệ tử vong càng lớn. Đồng thời quân giới của bọn họ cũng càng thêm cường đại, chế tạo càng thêm hoàn mỹ, sử dụng kỹ thuật rèn cũng càng thêm cao thâm.

Cơ Hạo dọc theo đường đi ít nhất vụng trộm lên vào công trường rèn của trên trăm cái thành bang, học trộm một số bí pháp rèn của đám dân bản xứ.

Mộc tộc ‘Tự Nhiên Sinh Trưởng Thuật’, Thuỷ tộc ‘Ba đào chuy luyện thuật’, những bí thuật rèn độc đáo đó rất thú vị, binh khí, giáp trụ rèn ra đều có ưu điểm, Cơ Hạo sau khi giữ lại tinh hoa, thuật luyện khí của bản thân lại có tiến bộ rất lớn.

Trong đó, Tự Nhiên Sinh Trưởng Thuật của Mộc tộc kỳ diệu nhất, thế mà có vài phần ý nhị thiên địa tạo hóa ở trong. Ở trong các thành bang Mộc tộc, binh khí cùng giáp trụ đỉnh cấp nhất đều là dựa vào các loại thực vật tự nhiên sinh trưởng ra. Ở trong quá trình sinh trưởng, luyện khí sư Mộc tộc không ngừng ở trên trái cây thực vật khắc các loại phù văn trận pháp, có thể sinh ra binh khí cùng giáp trụ cường đại.

Cơ Hạo học trộm Tự Nhiên Sinh Trưởng Thuật, càng trộm đi lượng lớn hạt giống thực vật. Hắn chuẩn bị sau khi trở lại đại thế giới, đem những hạt giống ở đó gieo trong Nghiêu Sơn lĩnh, phối hợp bí pháp luyện khí hắn từ chỗ A Bảo học được, cũng không biết có thể mọc ra thứ kỳ quái cỡ nào.

Ở trên thảo nguyên, Cơ Hạo cũng dụng phải một số thánh linh sứ giả, bọn họ như lửa đốt xông lui tới bốn ba ở trên thảo nguyên, vội vàng đem tin tức ‘Thiên ngoại tà ma’ buông xuống truyền bá bốn phương, lệnh cưỡng chế thủ lĩnh toàn bộ thành bang triệu tập quân đội trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Nhưng bầu không khí chủ thể của thế giới này là xao động, hiếu chiến, các thủ lĩnh thành bang trên thảo nguyên, hiển nhiên không hàm hậu thuần phác như trưởng lão các bộ tộc trong Tĩnh Mật Chi Sâm, bọn họ chân trước vừa mới đem các thánh linh sứ giả tiễn ra khỏi cổng nhà mình, sau lưng đã tiếp tục triệu tập quân đội đánh nhau to với đối thủ một mất một còn.

Thậm chí bởi vì ‘Thiên ngoại tà ma’ buông xuống, đám thủ lĩnh các thành bang này tìm được cái cớ càng tốt hơn che dấu bọn họ giết chóc. Toàn bộ thương vong đều chụp đến trên đầu ‘Thiên ngoại tà ma’, thành bang lớn nhỏ trên thảo nguyên đánh lẫn nhau càng thêm kịch liệt.

Bọn họ đánh náo nhiệt, Cơ Hạo liền thừa dịp loạn thu lợi.

Hắn không chỉ trộm đi bí pháp tu luyện, bí pháp rèn cùng kết tinh văn minh khác của các thành bang lớn nhỏ trên thảo nguyên, lại vụng trộm lên vào phòng kho nhiều thành bang, đem tài liệu quý hiếm bọn họ cất giữ, bao gồm những yêu

đan trên quý không biết trộm đi bao nhiêu.

Cụ thể mấy thứ này giá trị bao nhiêu, Cơ Hạo đến cuối cùng cũng có chút chết lặng.

Nhưng hẳn tính toán một phen, chỉ những yêu đan hẳn trộm đi, nếu ở Bồ Phản đổi thành ngọc tể mà nói, nhằm chừng còn có thể mua thêm đất đai bằng hai cái Nghiêu Bá lĩnh.

Ở một thế giới mới ‘khai hoang’, ‘tầm bảo’, thu lợi thật sự là đáng sợ.

Chậm rãi tiến lên hơn một tháng, Cơ Hạo rời khỏi thảo nguyên mênh mông vô bờ.

Ở đây, Cơ Hạo lần đầu tiên gặp được thành trì, dùng cự thạch cùng nước thép hòa tan đúc thành, có đủ loại phương tiện phòng thành màu sắc hình dạng. Đường xá trong thành chằng chịt như bàn cờ, ngoài thành đồng ruộng bờ ruộng dọc ngang tung hoành.

Nơi này quy mô thành trì không thể so sánh với Nghiêu Sơn thành, một số chỗ còn tỏ ra rất thô lậu, nhưng thành trì xuất hiện, giữa thành trì cùng thành trì có đường rộng rãi nối liền, trên đường có thương đội lui tới, cái này ý nghĩa củng cố hệ thống thống trị.

Cơ Hạo sau khi đi ngang qua vài thành trì, lên bắt mấy tù binh tra hỏi một phen, quả nhiên nơi này đã xuất hiện khái niệm quốc gia.

Ở trên một vùng đất rộng lớn này, khác với hệ thống thành bang trên thảo nguyên, Mộc tộc, Thủy tộc, Hỏa tộc, Thổ tộc, Kim tộc... vài cái tộc đàn lớn đã thành lập trên trăm quốc gia to nhỏ.

Những quốc gia này dân cư nhiều có trên trăm ức, dân cư ít cũng có khoảng mười ức, ở dưới sự thúc đẩy của thánh linh mình cung phụng phía sau, các quốc gia đó chiến hỏa kéo dài lẫn nhau, trên cơ bản mỗi ngày đều có chiến tranh bùng

nổ, trên trăm quốc gia không có một ngày yên tĩnh.

Hệ thống quốc gia so với thành bang tiến hơn một mảng lớn, thể chế quốc gia củng cố khiến lực lượng các tộc trở nên càng thêm tập trung, mức độ văn minh phát triển cao hơn. Nói cách khác, quân đội các quốc gia này binh khí của bọn họ càng thêm sắc bén, lực sát thương lớn hơn, áo giáp cũng càng thêm chắc chắn, lực phòng ngự càng mạnh hơn.

Cơ Hạo gặp được một ít quân giới loại lớn hình thù kỳ quái, một ít khí giới chiến tranh loại lớn có được uy lực khiến Cơ Hạo cũng cảm thấy da đầu phát tê.

Khác với đám dân bản xứ trên thảo nguyên, trong rừng rậm, bọn họ nơi đó chỉ là ngẫu nhiên có thánh linh buông xuống, nhưng ở trong đô thành các quốc gia lớn nhỏ này, hàng năm đều có thánh linh tọa trấn. Nhất là mấy quốc gia lớn thực lực đứng đầu, dân cư hơn trăm ức, quốc quân của bọn họ dứt khoát là thánh linh.

Cơ Hạo vừa mới bắt đầu chưa chú ý tới một điểm này, hắn lén vào trong quốc khố một quốc gia lớn muốn thuận tay dặt dề, kết quả bị quốc quân người ta mang theo mấy trọng thần vây đánh một trận, đánh cho Cơ Hạo chật vật không chịu nổi chạy trốn chết, thật không dễ gì mới thoát khỏi đối phương đuổi giết.

Các loại vật quý hiếm trong quốc khố của đối phương chồng chất như núi, Cơ Hạo chỉ vừa mới cầm đi ba rương yêu đan phẩm chất cực cao đã bị phát hiện, sau đó là một trận đánh hỗn loạn. Cơ Hạo không nhận được cơ giận này, mấy ngày nay luôn luôn lượn lờ ở ngoài quốc đô của đối phương, tính toán tìm một cơ hội đem quốc khố đối phương dọn trống.

Khiến Cơ Hạo kinh ngạc là, chuyện hắn ban đêm xông vào quốc khố quốc gia này, bị quốc quân quốc gia này nói thành là một vị trọng thần nào đó của nước láng giềng gây ra. Hai quốc gia sau khi người tới ta đi phát ra một phen công văn lẫn nhau đánh trận nước miếng một phen, trên biên cảnh hai nước đồng thời triệu tập đại quân quy mô ngàn vạn người, một hồi quốc chiến đã khai chiến

oanh oanh liệt liệt.

Trên chiến tuyến kéo dài gần vạn dặm, hai bên đều có hơn ngàn vạn quân đội điều binh khiển tướng, không ngừng bộc phát ra xung đột to nhỏ.

Trong vài ngày, hai nước sau khi tiến công có tính thăm dò lẫn nhau một lúc, đại chiến toàn diện rốt cuộc bùng nổ.

Cơ Hạo nấp ở trong một ngọn núi lớn của biên cảnh hai nước, kinh hãi nhìn chiến sĩ hai bên như con kiến phát cuồng chém giết lẫn nhau thành một cục. Bọn họ một phe là tộc nhân Thổ tộc, một phe là tộc nhân Kim tộc, các loại quân giới uy lực cường đại đều đưa lên chiến trường, mỗi ngày đều có mấy vạn chiến sĩ bị đánh cho tan xương nát thịt.

Sau khi chiến tranh bùng nổ năm ngày, Cơ Hạo rút cuộc ở trên chiến trường phát hiện một số chỗ nào đó không thích hợp.

Chương 598: Cùng Tang Đế Tử

“Thật đồ sộ!”

Cơ Hạo ngồi ở đỉnh núi, túi Vân Vụ lơ lửng ở bên người hắn, một đám sương hơn trăm mẫu vờn quanh bên người, trong đám sương còn có năm tòa kỳ môn năm màu như ẩn như hiện.

Huyền Đô đạo nhân tự tay luyện chế túi Vân Vụ, toàn lực thi triển có thể khiến không gian phạm vi mấy vạn dặm nhật nguyệt vô quang, ngay cả thần thức cũng không thể xuyên thấu mây mù này. Cộng thêm Diên Đảo Ngũ Hành Mê Tiên Trận Cơ Hạo tự luyện chế, hắn công khai ngồi ở đỉnh núi, bốn phía có vô số chiến sĩ ‘Kim Dao quốc’ và ‘Thạch Tượng quốc’ đi ngang qua, lại không một ai phát hiện tung tích hắn.

Kim Dao quốc và Thạch Tượng quốc, chính là quốc gia hai tộc đàn dân bản xứ Kim tộc, Thổ tộc thành lập đang đánh nhau to, đem ngôn ngữ dân bản xứ bọn họ phiên dịch thành ngôn ngữ nhân tộc Cơ Hạo quen thuộc, đại khái chính là ý tứ như vậy.

Trên mặt đất chiến kỳ lấy hàng ngàn để tính quay cuồng, trên chiến kỳ Kim Dao quốc là một thanh đao sắc bén hàn khí âm u, trên chiến kỳ Thạch Tượng quốc là một bức tượng đá dày nặng thô lậu. Chiến kỳ hai bên giao nhau, theo chiến kỳ vung, từng đại đội chiến sĩ quên cả sinh tử lui tới xung phong, mặt đất đã bị máu tươi chiến sĩ hai nước nhuộm một mảng loang lổ.

Máu chiến sĩ Kim tộc là màu bạc trắng mang theo một tia hàn khí, máu chiến sĩ Thổ tộc là mang theo một tia màu vàng đất tái nhợt, từ đỉnh núi nhìn xuống, trên mặt đất khắp nơi đều là màu máu loang lổ chói mắt.

Cơ Hạo phát hiện chỗ không thích hợp là ở đây, ở trên một mảng chiến trường này, rõ ràng có người bố trí trước trận pháp kỳ quái nào đó, trận pháp đường kính trên trăm dặm, đang không ngừng cắn nuốt tinh huyết chiến sĩ chết

trận.

Hai quốc gia này giao chiến, tựa như mục đích cũng không đơn giản. Cũng không biết là ý nguyện của cao tăng hai nước, hay là có kẻ thứ ba nhúng tay?

Theo tiếng ầm ầm trầm thấp, đại trường hợp Cơ Hạo luôn chờ đợi đã xuất hiện.

Một bức tượng đá to lớn cao nghìn trượng dần dần bay lên trời, bức tượng đá này toàn thân lóe ra ánh sáng màu vàng đất mãnh liệt, mấy chục tên cường giả Thạch Tượng quốc đứng ở trên thân tượng đá, khổng lồ tượng đá giết chóc lớn hơn nữa.

Tượng đá chỉ vung tay một cái, trên mặt đất liền có vô số gai đất sắc bén bắn ra. Pháp lực tượng đá hùng hồn đến cực điểm, phạm vi mỗi một lần gai đất bao trùm đều vượt qua trăm dặm. Trong phạm vi này, từng mảng lớn chiến sĩ Kim Dao quốc bị gai đất nổ nát, càng có người bị nổ tan xương nát thịt, trong chớp mắt ít nhất có hơn trăm vạn chiến sĩ Kim Dao quốc bị giết.

Vô số chiến sĩ Thạch Tượng quốc đồng thời hoan hô. Bọn họ vung binh khí trên tay, theo sát phương hướng tượng đá trên không xung phong, hướng tới quốc cảnh Kim Dao quốc xâm nhập.

Một đạo hàn quang chói mắt từ phương hướng Kim Dao quốc bắn nhanh đến, một chiếc lâu thuyền loại lớn chiều dài cũng ở khoảng nghìn trượng xé rách mây mù bay nhanh đến, lâu thuyền loại lớn toàn thân do kim loại rèn thành boong thuyền hai bên trượt ra, lộ ra vô số lỗ phun to bằng bàn tay.

Tiếng xé gió kỳ dị bén nhọn đột nhiên chiếm lấy thính lực toàn bộ mọi người, trừ những tiếng xé gió cực kỳ bén nhọn, hầu như muốn xé rách màng tai, trong thiên địa tựa như không còn có bất cứ thanh âm nào khác.

Vô số bánh xe đao to bằng bàn tay, so với cánh ve còn mỏng hơn gấp trăm lần từ trong lỗ phun của lâu thuyền phun ra. Bánh xe đao kim loại hầu như trong

suốt dưới ánh mặt trời rạng rỡ sáng lên. Lưỡi đao rậm rạp có vô số phù văn nhỏ mà dày đặc lóe lên, mỗi một bánh xe đao đều cấp tốc xoay tròn, trong mỗi một nháy mắt bọn nó ít nhất mấy chục vạn vòng, sắc bén vô cùng, lực cắt càng có thể xưng là khủng bố.

Cơ Hạo kinh ngạc đứng dậy, thần thức hắt bao phủ lâu thuyền này, trong nháy mắt vừa rồi, bánh xe đao do lâu thuyền kim loại này phun ra ít nhất ở trên một tỉ mảnh!

Mỗi một bánh xe đao đều ít nhất khắc hơn mười vạn phù văn, từ trên phẩm chất mà nói, những bánh xe đao đều có thể đánh đồng với truyền thừa vu bảo cấp Vu Vương. Hơn nữa những bánh xe đao này dùng một loại lực lượng quái dị thúc đẩy, trong mỗi một nháy mắt quay tròn mấy chục vạn vòng. Tần suất xoay tròn như vậy khiến lực sát thương của những bánh xe đao này trở nên cực kỳ đáng sợ

Trong phạm vi mấy trăm dặm chỉ thấy hàn quang lóe lên, hơn một tỉ bánh xe đao trong nháy mắt xé nát toàn bộ sinh linh trong một khu vực này.

Từng mảng lớn chiến sĩ Thạch Tượng quốc bị vô số bánh xe đao xé thành mảnh vụn, nổ thành nhiều điểm sương mù máu.

Bánh xe đao đầy màu sắc mang theo tiếng xé gió chói tai, như bão táp bao phủ bức tượng đá thật lớn kia.

Mặt ngoài tượng đá một tầng vàng sáng dày tới mười trượng sáng lên, vô số bánh xe đao hung hăng cắt vàng sáng, mỗi một đao đều để lại ở trên vàng sáng cả mảng lớn vết rách. Tượng đá bị vô số ánh lửa do ma sát mà sinh bao phủ. Tiếng đánh chói tai chấn động khiến Cơ Hạo quan sát ở xa xa cũng váng đầu hoa mắt từng đợt.

“Bảo bối tốt, bảo bối thật tốt!” Cơ Hạo kinh ngạc nhìn lâu thuyền này.

Lâu thuyền này thiết kế cực kỳ tinh diệu, phát huy ra lực sát thương quả thực

khủng bố đến cực điểm. Những bánh xe đao này đối với cao thủ cấp Vu Vương không có uy hiếp quá lớn, nhiều nhất có thể xé rách làn da Vu Vương, muốn thương tổn đến cơ thịt bọn họ cũng cực kỳ khó khăn.

Nhưng đối với chiến sĩ cấp Đại Vu —— Đại Vu cũng là lực lượng trung kiên quân đội liên minh bộ lạc nhân tộc. Đối với các Đại Vu mà nói, lâu thuyền này quả thực chính là đại sát khí có tính hủy diệt.

Cho dù là quân đoàn tinh nhuệ do trăm vạn Đại Vu tạo thành, đối mặt lâu thuyền điên cuồng này, nếu không có vũ bảo phòng ngự loại lớn đối ứng mà nói, trăm vạn Đại Vu cũng sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn bị giết hết.

Chỉ từ trên hiệu suất giết chóc mà nói, lực sát thương của lâu thuyền này thậm chí so với thần tháp của dị tộc còn lợi hại hơn.

Nhất định phải đem bản vẽ thiết kế cùng bí pháp rèn lâu thuyền này đưa về Vu Điện, Cơ Hạo trừng to mắt nhìn chăm chăm lâu thuyền này—— nếu có thể đem đại gia hỏa này bắt sống mang về, Đế Thuấn dù thế nào cũng phải cho mình mở rộng một nửa đất phong nhi?

Đây là trọng bảo đủ để xoay chuyển thực lực chênh lệch của nhân tộc ở trên khí giới chiến tranh loại lớn với dị tộc, nếu thật có thể mang về, đây tuyệt đối là một công lớn.

Tay đè lại túi Vân Vụ, Cơ Hạo nheo mắt nhìn lâu thuyền này ngoài trăm dặm từ trên xuống dưới, tính toán như thế nào mới có thể đem nó kiếm tới tay.

Lâu thuyền kim loại và tượng đá thật lớn ở không trung một công một phòng đánh túi bụi, trên chiến trường phía dưới đã không còn một người sống, trong phạm vi ba trăm dặm, chiến sĩ hai nước giao chiến đều bị bọn nó giết sạch, ngay cả một thi thể nguyên lành cũng không có.

Trên mặt đất, Cơ Hạo chú ý tới tòa pháp trận kia đã bị máu tươi làm ướt sũng, một khí tức kỳ dị như có như không đang không ngừng khuếch tán ra.

Cân nhắc xuất phát từ an toàn, Cơ Hạo theo bản năng hướng một bên rút lui mấy chục dặm, rời xa phạm vi tòa đại trận này bao trùm.

Nhưng Cơ Hạo lui về phía sau, lại có người cầm đầu húc tới. Ngay cùng lúc Cơ Hạo lui, một phượng ảnh màu xanh từ xa xa bắn nhanh đến, một thanh niên tuấn tú dáng người cao gầy cầm đầu lao vào chiến trường.

Không chỉ có thế, hăn hướng trái phải nhìn quét một phen, mắt thế mà lại sáng lên, kéo theo một cơn bão táp hướng lâu thuyền kim loại kia lao đi.

“Không ngờ được nơi này còn có bảo bối tốt như thế? Đây là của Cùng Tang Kỳ ta!”

Cơ Hạo nhếch nhếch miệng, không khỏi lắc đầu cười khở.

Cùng Tang Kỳ, đế tử Cùng Tang thị. Mà Cùng Tang thị là một mũi hậu duệ đích hệ của thượng cổ nhân vương Thiếu Hạo, chia ra thuộc bộ tộc Đông Hoang di nhân.

Trước khi xuất phát, Cơ Hạo ở phía sau Chúc Dung Thiên Mệnh từng thấy Cùng Tang Kỳ, thẳng cha này cũng là một trong số đông đế tử dốc sức ủng hộ Chúc Dung Thiên Mệnh.

Chương 599: Cạm Bẫy

Đã là người ủng hộ Chúc Dung Thiên Mệnh, Cơ Hạo không có hứng thú cảnh báo.

Những đế tử này bởi vì xuất thân tốt, vừa sinh ra đã cầm y ngọc thực, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, càng kiêm tâm cao khí ngạo, trừ Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng mấy người này giao hảo với Cơ Hạo, chẳng có mấy kẻ tốt.

Cơ Hạo rất thích ý dùng Cùng Tang Kỳ làm quân cờ dò đường, xem đám dân bản xứ kia rốt cuộc chuẩn bị thủ đoạn gì.

Trong lòng đất, tòa đại trận căn nuốt tinh huyết mấy trăm vạn chiến sĩ dân bản xứ kia đã bắt đầu vận chuyển, trên mặt đất có một tầng vàng sáng màu vàng đất nhanh chóng tràn ra, sau đó ở trên mặt đất hợp thành hư ảnh chín trăm chín mươi chín ngọn núi cao tới trăm trượng.

Ngọn núi màu vàng đất vừa mới xuất hiện, trọng lực tràn trên trời liền chột trở nên vô cùng trầm trọng dinh dính, sắc mặt Cùng Tang Kỳ chột biến đổi, hẳn cảm giác hành động của mình đột nhiên trở nên cực kỳ thông thả, giống như sâu bọ bị nhốt vào nhựa thông khó có thể nhúc nhích.

“Dân bản xứ vô tri, các người đã làm gì?” Ngữ khí Cùng Tang Kỳ trở nên có chút kinh hoảng, nhưng vẫn là cuồng ngạo trước sau như một.

Hơn nữa hẳn xưng hô đối với đám dân bản xứ, giống với đám dị tộc ác quỷ kia xưng hô đối với nhân tộc. ‘Dân bản xứ vô tri’, Cơ Hạo lúc nghe được từ này không khỏi cười lạnh vài tiếng.

Có hàn quang màu bạc trắng từ trong đại trận bắt đầu vận chuyển trào ra, hàn quang không ngừng hướng vào phía trong thu liễm, nhanh chóng ở bộ vị đỉnh núi chín trăm chín mươi chín ngọn núi bên dưới, ngưng tụ thành từng thanh trường kiếm thật lớn.

Tòa đại trận này cuối cùng hoàn toàn bại lộ ra bộ mặt, chín trăm chín mươi chín ngọn núi lớn, trên mỗi một ngọn núi lớn cắm một thanh trường kiếm hàn khí bốc lên. Ngọn núi như vật còn sống chạy theo quỹ tích quái dị ở trên đại địa, trường kiếm cắm ở trên ngọn núi lớn thì ở trong không khí kéo theo từng luồng sáng lạnh chói mắt.

Theo ngọn núi lớn chạy, trọng lực tràng trên trời trở nên càng thêm nặng nề.

Cùng Tang Kỳ ban đầu còn có thể nhúc nhích đôi chút, nhưng theo đại trận không ngừng biến hóa, thân thể hắn trở nên càng lúc càng nặng, áp lực xung quanh càng lúc càng lớn. Lấy thực lực cấp Vu Đế của hắn, hắn thế mà lại bị lực tràng vô hình giam cầm ở giữa không trung không thể động đậy.

Lực tràng đáng sợ từ bốn phương tám hướng nghiền ép tới, không khí bên cạnh Cùng Tang Kỳ bị cấp tốc áp súc, không khí vụn vụn, từ trạng thái khí ban đầu trong suốt vô sắc nhanh chóng biến thành hình thái màu lam nhạt như sương mù, cuối cùng không khí bị áp súc thành vật chất trạng thái cố định màu lam đậm giống hàn băng, bao trùm từng tầng một ở trên người Cùng Tang Kỳ.

Ánh sáng màu vàng lóe lên, nguyên lực thổ thuộc tính của thế giới này chậm rãi hội tụ lại, thổ nguyên lực màu vàng và ‘hàn băng’ màu lam đậm không khí áp súc mà thành dung hợp cùng một chỗ, nhanh chóng phác họa thành một đám phù văn màu vàng to bằng đầu ngón tay.

Cơ Hạo đem những phù văn màu vàng này ghi tạc trong lòng. Những ngày qua hắn đoạt không ít bí pháp tu luyện, trong những phù văn màu vàng đất này có rất nhiều lực lượng hắn ở trong bí pháp tu luyện của đám dân bản xứ đều từng kiến thức, phân biệt đối ứng thổ thuộc tính ‘Phong ấn’, ‘Trấn áp’, ‘Trầm trọng’, ‘Trọng lực’...

Nhưng người bố trí đại trận này làm cam bẫy, cấp độ của bọn họ hiển nhiên cao hơn đám dân bản xứ Cơ Hạo cướp bóc rất nhiều. Trong phù văn màu vàng không ngừng minh khắc ở trên người Cùng Tang Kỳ, có một số phù văn phức

tạp, tình diệu là Cơ Hạo chưa từng gặp.

Cơ Hạo đem những phù văn này mạnh mẽ ghi nhớ, tương lai có thể tự nghiên cứu, làm rõ huyền bí chất chứa trong đó, điều này có lợi ích cực lớn đối với Cơ Hạo tìm hiểu thiên đạo pháp tắc thế giới này, quen thuộc lực lượng thế giới này.

Cùng Tang Kỳ bị giam cầm ở giữa không trung không thể động đậy, sự cuồng ngạo của hắn đã tan thành mây khói, hắn kinh hãi vạn phần nhìn lâu thuyền kim loại kia trên boong chậm rãi mở ra một cánh cửa, ‘Két két... Két’ muốn kêu la chút cái gì, nhưng phong ấn thật dày bịt miệng hắn, mọi người đều nghe được hắn đang hò hét, nhưng không có ai có thể nghe rõ hắn rốt cuộc đang nói gì.

Từ trong khoang thuyền to lớn của lâu thuyền kim loại, mấy chục nam nữ phân biệt mặc trường bào màu vàng đất cùng màu bạc trắng đi ra.

Con người Cơ Hạo chột ngững lại —— quả nhiên là một cái bẫy. Trận chiến tranh này của Kim Dao quốc và Thạch Tượng quốc lại chỉ là một bộ phận của cạm bẫy! Các chiến sĩ dân bản xứ chết trận, bọn họ chỉ là tế phẩm dùng để phát động tòa đại trận này!

Cao tầng hai nước thế mà lại đều nấp ở trong lâu thuyền kim loại, rất hiển nhiên ở trước khi khai chiến, bọn họ đã cấu kết với nhau.

Chỉ là cùng là kẻ xâm nhập tới từ bên ngoài, Cơ Hạo ở một bên bình tĩnh xem náo nhiệt, mà Cùng Tang Kỳ thì cắm đầu lao vào, như một con lợn rừng lao đầu vào trên bẫy, hiện tại đã thành con mồi của người ta.

“Thiên ngoại tà ma!” Một lão nhân áo bào vàng đầu đội vương miện bay đến bên cạnh Cùng Tang Kỳ, giống như chọn lựa gia súc trên thị trường, đưa tay bóp chặt gương mặt Cùng Tang Kỳ, cạy mồm hắn nhìn nhìn răng hắn: “Ha ha, có răng, có răng phẳng, bọn thiên ngoại tà ma này chẳng những ăn thịt, mà còn ăn cỏ!”

Một nam tử trung niên cũng đầu đội vương miện, mặc áo bào bạc cũng bay đến bên Cùng Tang Kỳ. Hắn chộp về phía giữa hai chân Cùng Tang Kỳ, dùng sức bóp mấy phát dưới khố hắn, sau đó hắn lớn tiếng cười lên trào phúng: “Là kẻ có hàng, là đàn ông, chỉ là món đồ chơi này hơi nhỏ chút!”

Cơ Hạo ở bên nhìn mà mặt co giật, hắn hiểu tâm tư đám dân bản xứ, đám dân bản xứ cũng sốt ruột muốn tìm hiểu nhiều hơn cái gọi là thiên ngoại xâm nhập tà ma, nhưng Cùng Tang Kỳ đáng thương cỡ nào —— chuyện hắn bị dân bản xứ coi như gia súc kiểm tra răng cùng hạ thân nếu truyền ra ngoài, hắn về sau sẽ không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Một đám cao tăng Kim Đào quốc và Thạch Tượng quốc ùn ùn vây quanh Cùng Tang Kỳ, trong chốc lát, Cùng Tang Kỳ đã bị bọn họ lột sạch sẽ ở giữa không trung, trần như nhộng bại lộ ở trước mặt tất cả mọi người.

Cao tăng hai nước chẳng phân biệt nam nữ, mỗi người thật cẩn thận, như nhìn thấy tuyệt thế trân bảo vuốt ve trên dưới thân thể Cùng Tang Kỳ.

Thân thể Cùng Tang Kỳ kịch liệt run rẩy, hiển nhiên hắn đang dùng hết sức bú mẹ giấy dựa, hắn há mồm lớn tiếng rống giận rít gào, nhưng mặc cho hắn giãy dựa cố gắng như thế nào, hắn vẫn không thể giãy thoát đại trận phía dưới giam cầm.

Một mỹ phụ trung niên Kim Đào quốc lấy ra một cái dùi tạo hình kỳ dị, hung hăng nhắm cánh tay Cùng Tang Kỳ đâm xuống. Một tiếng ‘Đinh’ vang lên, trên làn da Cùng Tang Kỳ hiện lên một tầng lục quang như phi thúy, cái dùi bén nhọn bị đẩy lùi, trên làn da Cùng Tang Kỳ ngay cả một điểm trắng cũng chưa lưu lại.

“Thân thể thật cứng rắn! Tiểu tử này tu vi cũng là không tính cường, nhưng thân thể hắn so với những cục đất này còn chắc chắn hơn gấp trăm lần!” Trung niên mỹ phụ khàn giọng kinh hô, kinh hãi hướng đám cao tăng Thạch Tượng quốc bên người nhìn qua.

Dân bản xứ Thạch Tượng quốc tu luyện là công pháp thổ thuộc tính, bọn họ

thân thể chắc chắn, lực lượng cường đại, ở trong các tộc cũng lấy phòng ngự thân thể cường đại trứ danh.

Nhưng ở dưới điều kiện tiên quyết tu vi tương tự, đám cao tăng Thạch Tượng quốc cường độ thân thể bọn họ còn thua Cùng Tang Kỳ một tầng, lực lượng phòng ngự thân thể của Cùng Tang Kỳ hầu như là gấp bọn họ khoảng trăm lần, đây là lực lượng thân thể đáng sợ cỡ nào!

Một đám cao tăng dân bản xứ trán ai cũng đổ mồ hôi lạnh, kinh hãi nhìn nhau một cái.

“May mắn chúng ta dùng đại trận tính kế hãn, bằng không chúng ta sẽ có phiền toái cực lớn.” Quốc quân Kim Dao quốc thì thào lẩm bẩm: “Bọn thiên ngoại tà ma đó, không phải chúng ta có thể ứng phó, nếu đồng lõa hãn tìm tới, chúng ta có nguy cơ diệt quốc.”

“Mau đem hãn đưa đi thánh địa!” Quốc quân Thạch Tượng quốc lớn tiếng rít gào.

Chương 600: Người Tới Thánh Địa

Cơ Hạo trơ mắt nhìn cao tầng hai nước đốt lên một cây tín hương, một làn khói mờ như mũi tên lao thẳng tắp lên trời, sau đó hóa thành từng luồng phù văn nhỏ bé nhanh chóng tiêu tán trong thiên địa.

Bọn họ đang liên hệ với thánh địa trong mồm bọn họ, Cơ Hạo rất chờ đợi người thánh địa của họ tới, xem xem lực lượng đỉnh của thế giới này là thế nào.

Qua đại khái nửa canh giờ, một quang sáng thuần túy từ trên cao lóe ra rơi xuống, ánh sáng mạnh trắng xóa chợt thu liễm ở trước mặt cao tầng hai nước, một thân thể thiếu nữ hoàn toàn do ánh sáng mạnh ngưng tụ thành xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cao tầng hai nước đều cúi đầu chín mươi độ, hướng thiếu nữ do ánh sáng mạnh ngưng tụ thành, không thấy rõ khuôn mặt cúi đầu bái kiến.

Thiếu nữ thân thể yếu diệu mảnh khảnh tò mò vòng quanh Cùng Tang Kỳ không thể động đậy hai vòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ở trên làn da trơn bóng của Cùng Tang Kỳ. Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, ngón tay thiếu nữ chất chứa nhiệt độ cao, để lại ở trên làn da trơn bóng của Cùng Tang Kỳ hai vết cháy mờ nhạt.

“Thân thể thật đáng sợ.” Thiếu nữ kinh ngạc hô khẽ một tiếng: “Cho dù là kim loại cứng rắn nhất thế giới này, sau khi bị tay ta vuốt ve cũng sẽ tan thành chất lỏng, người lại chỉ là làn da bị hao tổn? Không hổ là thiên ngoại tà ma đáng sợ thánh tổ vĩ đại nhất nhắc tới trong thánh dụ.”

Cùng Tang Kỳ tức giận nhìn thiếu nữ, hai vết cháy mờ mờ trên ngực hằn nhanh chóng khép lại, ngay cả một tia vết thương cũng không lưu lại.

Cao tầng hai nước ở đây hoảng sợ hít ngược một ngụm khí lạnh. Sự đáng sợ của thiếu nữ trong lòng bọn họ biết rõ, đều là tồn tại cấp thánh linh dân bản xứ

cúng bái, cao tăng hai nước chỉ là một loại thực lực kém cỏi nhất, địa vị thấp nhất trong thánh linh.

Mà thiếu nữ thân thể đã hoàn toàn hóa ánh sáng, thì là đại nhân vật địa vị cực kỳ tôn quý trong thánh linh. Lực lượng của thiếu nữ như nàng nói, thân thể của nàng có được lực hủy diệt đáng sợ, sinh linh tầm thường hơi tới gần nàng đều sẽ bị thương tổn đáng sợ.

Thân thể Cùng Tang Kỳ trực tiếp tiếp xúc với thiếu nữ, đổi thành người thường đã sớm bị đốt thành một đám tro tàn, Cùng Tang Kỳ lại chỉ là làn da bị đốt tí xíu. Hơn nữa chút thương thể đó lại ở trong chớp mắt đã triệt để khép lại, đây là cường độ thân thể đáng sợ cỡ nào, đây lại là sinh mệnh lực cường đại cỡ nào!

Thiếu nữ cũng kinh hô một tiếng: “Thiên ngoại tà ma thật đáng sợ, nếu không phải dùng đại trận vây khốn người, chỉ sợ ta cũng không phải đối thủ của người.”

Cùng Tang Kỳ nghe rằng trợn mắt muốn mắng vài câu, nhưng đại trận gắt gao giam cầm hẳn. Mặc cho hẳn cố gắng như thế nào nhưng một chút thanh âm cũng không thể phát ra.

Rất xa, Cơ Hạo lấy ra một tấm linh phù Huyền Đô đạo nhân đưa tới. Linh phù màu trắng ngà dùng da thú kỳ dị nào đó chế thành, bên trên dùng hồng hạo tinh huyết hỗn hợp chu sa vụn vẽ một đạo phù văn hình dáng như lông chim.

Tay bóp linh phù nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, linh phù thiêu đốt thành một làn khói trong suốt, làn khói mỏng đó dần dần bay về phía Cùng Tang Kỳ, nhẹ nhàng quấn ở trên người hẳn.

Đây là một truy tung linh phù, cũng không biết là đại sư huynh của Vũ Dư đạo nhân hay là Huyền Đô đạo nhân tự tay luyện chế, nhưng mặc kệ người luyện chế linh phù này là ai, rất hiển nhiên dân bản xứ ở đây mỗi người có thể phát

hiện động tĩnh truy tung linh phù này tạo thành.

Cơ Hạo nheo mắt. Hắn có thể rõ ràng cảm giác được Cùng Tang Kỳ tồn tại.

Thiếu nữ hướng cao tầng Kim Đào quốc và Thạch Tượng quốc khích lệ vài câu, bỏ lại hai quyển bí điển tu luyện kim loại chế thành, sau đó xách Cùng Tang Kỳ, mang theo hắn toàn thân trần truồng phóng lên cao, lóe lên vài cái đã biến mất trong tầng mây trên cao.

Cơ Hạo không dám chậm trễ, hắn vội vàng lấy ra một tấm linh phù phụ trợ tăng tốc vỗ vào trên người mình, túi Vân Vụ thả ra mảng lớn sương mù vờn quanh toàn thân, hóa thân làm một làn gió mát lao thẳng lên trời, đuổi theo tín hiệu truy tung linh phù.

Chịu thế giới này áp chế cùng bài xích, Cơ Hạo đã dùng hết pháp lực thần thông. Hiện tại hắn trong nháy mắt cũng chỉ có thể bay đi khoảng trăm dặm. Nhưng sau khi dùng linh phù tăng tốc kia, tốc độ của hắn chợt tăng lên gấp trăm lần, trong nháy mắt cũng có thể bay ra hơn vạn dặm.

Thiếu nữ phía trước do ánh sáng biến thành hiển nhiên cũng chưa toàn lực chạy đi, lại hoặc là mang theo Cùng Tang Kỳ tạo thành ảnh hưởng đối với tốc độ của nàng, tốc độ nàng phi hành cũng không nhanh, Cơ Hạo miễn cưỡng có thể đuổi theo bước chân của thiếu nữ.

Hướng lên trời cao bay lên thẳng tắp mấy ngàn vạn dặm, sau đó thiếu nữ hướng về phương hướng mặt trời thế giới này mọc lên lao đi.

Bởi vì Cùng Tang Kỳ liên lụy, vừa rồi thiếu nữ chạy tới trên chiến trường hai nước giao chiến chỉ tiêu phí nửa canh giờ, nhưng một đường này quay về, nàng lại hao phí thời gian ước chừng một ngày một đêm.

Ở chỗ mấy vạn dặm phía trước, Cơ Hạo nhìn thấy mặt đất phía dưới một mảng non xanh nước biếc. Giữa sơn thủy tươi đẹp mây mù lượn lờ, chim bay cá nhảy thích ý lui tới ở trong núi rừng, giữa sơn thủy lại không có dấu vết văn

minh dân bản xứ thế giới này lưu lại, hoàn toàn là một mảng cảnh tượng rừng rậm nguyên thủy.

Một mảng non xanh nước biếc này cực kỳ rộng lớn, Cơ Hạo ở trời cao, gần như toàn bộ thị lực nhìn hướng phía trước, lại không cách nào thấy rõ cuối một mảng sơn thủy này.

Trên không mây trắng trôi, cương phong thổi động tầng mây, ở trời cao kéo ra vô số dải mây màu trắng giống như sông lớn. Thiếu nữ mang theo Cùng Tang Kỳ chui vào trong một dải mây, chỉ nhìn thấy phía trước cả mảng lớn ánh sáng màu chợt lóe, thiếu nữ cùng Cùng Tang Kỳ đồng thời biến mất không thấy nữa.

Cơ Hạo dừng bước ngoài dải mây này.

Cao tầng Kim Đào quốc và Thạch Tượng quốc dùng tín hương thông báo thánh địa trong miệng bọn họ, thiếu nữ là người tới từ thánh địa, như vậy nơi nàng quay về khẳng định chính là cái gọi là thánh địa. Nhưng một mảng bầu trời xanh, dải mây trắng xoá mênh mang này, giữa biển mây trống rỗng, trừ mấy trăm con ác điều hình thể thật lớn xuyên qua giữa dải mây không còn một vật nào khác.

Nương túi Vân Vụ thả ra đám sương che lấp thân thể, Cơ Hạo thu liễm khí tức, thật cẩn thận hướng phương hướng thiếu nữ biến mất tới gần.

Nơi này vẫn như cũ cái gì cũng không có, nhìn qua không thấy bất cứ thứ gì cản tầm mắt.

Thiếu nữ mang theo Cùng Tang Kỳ cứ như vậy biến mất.

Cơ Hạo có chút ngây ra. Hắn trầm mặc một phen, khoanh chân ngồi ở trên một đám mây trắng, híp mắt tiến vào trạng thái suy nghĩ.

Thần thức như nước gợn hướng bốn phương tám hướng khuếch tán đi, qua thời gian đại khái nửa khắc đồng hồ, Cơ Hạo đột nhiên cảm nhận được truy tung

linh phù tín hiệu đứt quãng. Như cách một bức tường thật dày, Cơ Hạo chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được truy tung linh phù đã dừng vận động, nó chỉ ở phụ cận nơi đây.

“Một cái động thiên thể giới ngoại lực mở.” Trong thần hồn không gian, hư ảnh lặng lẽ ngưng hiện: “Cẩn thận chút, người mở động thiên thể giới này... Không phải hiện tại người có thể đối phó. Chẳng qua, tựa như trạng thái của hắc không phải tốt lắm... Cũng không cần quá nhát gan.”

Trong thần hồn không gian, hư ảnh lơ lửng lên một ngón tay, nhẹ nhàng vẽ ra một đường cong.

Trong đầu Cơ Hạo linh quang chợt lóe. Hắc gật gù đầu, hai tay biến ảo ẩn quyết, đem Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn chậm rãi dung nhập Khai Thiên Nhất Kích. Ở trong lòng bàn tay hắc, một quang sáng đục ngầu lặng lẽ hiện lên, thông thả ngưng tụ thành hư ảnh một thanh đại phủ mờ mờ.

Trước mắt Cơ Hạo hiện lên vô số phù văn, thần thức của hắc đang cấp tốc tiêu hao, hết sức chăm chú tìm kiếm một tia sơ hở của động thiên thể giới phía trước.

Qua suốt ba canh giờ, trước mắt Cơ Hạo đột nhiên sáng ngời, hư ảnh đại phủ to ba tấc trong tay bị hắc vùng tay đánh ra ngoài.

Chương 601: Thánh Địa

Trên trời cao, một vết rách nhỏ bé như sợi tơ cái tóc chột lóe rồi biến mất.

Cơ Hạo hóa thành một cơn gió mát, thừa dịp trong nháy mắt vết rách xuất hiện lao vào. Trước mắt từng luồng sáng kỳ dị cấp tốc xẹt qua, trong nháy mắt ngăn ngừng, hẳn đã tới một thế giới kỳ dị.

Trên trời cao một vầng mặt trời đỏ, một vầng trăng sáng xa xa tương đối nhạt nguyệt cùng tỏa sáng, trong hư không dương quang thuần dương mãnh liệt cùng ánh trăng âm nhu thanh hàn cùng tồn tại. Càng có mấy ngàn ngôi sao lớn so với nhật nguyệt hơi nhỏ hơn một vòng lơ lửng ở không trung, ánh sao các loại thuộc tính rõ ràng chiếu rọi khắp trời.

Một phương thế giới này có biên giới rõ ràng, một vỏ ngoài sương mù màu tím ngưng tụ thành vờn quanh toàn bộ thế giới, Cơ Hạo chính là xuyên thấu tầng tường ngoài tử khí này xông vào. Ở trong tử khí vô số phù văn màu vàng hoa mỹ, biến ảo khó dò như lôi điện cấp tốc lóe lên, tràn ngập một loại mỹ cảm rung động lòng người.

Ở trung tâm một phương thế giới này, nơi cách Cơ Hạo cực kỳ xa xôi, một khối đại lực lắng lắng lơ lửng ở trong ánh sáng của nhật nguyệt tinh tú.

Nguyên khí trong hư không nồng đậm đến cực hạn không thể hình dung, Cơ Hạo đã quen thiên địa linh khí nồng đậm kinh người đó của Bồ Phản, nhưng chợt xâm nhập tiểu thế giới này, hẳn vẫn bị nguyên khí nồng đậm trong hư không làm nghẹn liên tục ho khan.

Phất phất tay, Cơ Hạo nhìn thấy trước ngón tay có từng gợn sóng mắt thường rõ ràng có thể thấy được kéo ra, thiên địa nguyên khí quá mức nồng đậm, dẫn tới nguyên khí như nước, mọi động tác của Cơ Hạo đều sẽ dẫn động thiên địa nguyên khí dao động.

Càng làm Cơ Hạo kinh hãi là, ở trong hư không còn có ngọn núi to nhỏ, cự thạch cùng thổ địa lơ lửng, còn có quả cầu lửa, dòng nước, cây gỗ lớn... các loại vật kỳ dị trôi nổi. Các loại linh dược linh thảo tản mát ra khí tức khổng lồ bám vào ở trên những ngọn núi, cự thạch, đất đai đó, ở trong những quả cầu lửa, dòng nước cùng cự mộc... các vật thần dị kia cũng có các loại linh dược kỳ sinh.

Tuy những linh dược này không có bất cứ chỗ nào tương tự với linh dược đại thế giới tương ứng Cơ Hạo, nhưng bọn nó mỗi một cánh hoa, cuống lá đều chất chứa dược lực khổng lồ, tuyệt đối đều là thứ tốt đỉnh cấp.

“Đều là bảo bối tốt, chỉ tiếc... Thế giới này cho dù là linh dược cũng không thể ăn bậy, sẽ độc chết người ta nhỉ?” Cơ Hạo có chút bất đắc dĩ nhìn vô số dược thảo từ trước mặt h lẫn thong thả bay qua.

Đối với dân bản xứ thế giới này mà nói, nơi này một đóa hoa, một cây cỏ đó cũng là đỉnh cấp thiên tài địa bảo, nhưng đối với Cơ Hạo đám ‘Thiên ngoại tà ma’ từ bên ngoài xâm nhập mà nói, những hoa cỏ đó lại không dám ăn bậy. Linh dược của dân bản xứ, đối với Cơ Hạo mà nói rất có thể chính là kịch độc, hơi chạm phải chút xíu cũng có thể hồn phi phách tán.

“Bảo bối thật sự, ở bên kia!” Trong thần hồn không gian, thanh âm to rõ của hư ảnh vang lên, hơn nữa khác với ngữ khí h lẫn ngày thường bình thản nhẹ nhàng, hôm nay trong thanh âm h lẫn có thêm vài phần vội vàng, thậm chí mang theo vài phần khát vọng khẩn cấp.

Cơ Hạo theo hư ảnh chỉ điểm nhìn tới, khoảng cách cực kỳ xa xôi, nhưng chỗ trung tâm thế giới này một phương thế giới cực kỳ khổng lồ kia, cách nhau không biết bao nhiêu ức dặm, một mảng đại lục đó vẫn chiếm cứ một phần mười tầm nhìn của Cơ Hạo.

Nhìn kỹ, Cơ Hạo đột nhiên kinh hãi mở to hai mắt nhìn.

Không nhìn lầm? H lẫn là không nhìn lầm! Tuyệt đối không nhìn lầm!

Chỗ trung tâm thế giới này, một khối đại lục lơ lửng ở nơi đó lặng im bất động, nhìn từ vị trí này của Cơ Hạo, rõ ràng là một thiếu nữ xinh đẹp phong tư yếu điệu, thân hình khổng lồ!

Không sai, là hình tượng một thiếu nữ, đầu xinh đẹp tuyệt trần, cổ dài nhỏ, bộ ngực cao ngất, cánh tay thon dài, bụng phẳng, đôi chân thẳng mạnh mẽ.

Thậm chí... mặt Cơ Hạo hơi đỏ lên. Hắn còn thấy được bộ vị bí ẩn nhất trên thân thiếu nữ, tất cả đều rõ ràng có thể thấy được.

Ở trên thân thể thiếu nữ to lớn vô cùng đó, thiên địa nguyên khí đủ loại màu sắc hình dạng không ngừng lắng đọng lại trầm tích, ở trên thân thể của nàng dần dần có sông núi, có rừng rậm thảo nguyên, ở giữa dãy núi, rừng rậm, cái gọi là các thánh linh của đám dân bản xứ thế giới này xây dựng cung điện lầu các hoa mỹ tuyệt luân, càng xây dựng lên những bức tượng to lớn như ngọn núi lớn quý báu.

Trong con người Cơ Hạo lóe ra thần quang màu vàng, hắn có thể rõ ràng nhìn thấy, ở trên khối đại lục to lớn này, vô số bức tượng thật lớn đứng sừng sững.

Những bức tượng đó đều là bộ dáng một thiếu nữ xinh đẹp, từ xa nhìn lại, những bức tượng đó và hình dáng khối đại lục này rõ ràng có tám chín phần tương tự.

“Đây là...” Cơ Hạo chỉ cảm thấy váng đầu từng đợt.

Khối đại lục to lớn này, Cơ Hạo mơ hồ có một loại ảo giác, khối đại lục này biểu hiện ra hình tượng thiếu nữ cũng không phải ảo giác nào đó, mà là một sinh linh thần kỳ vĩ đại biến thành. Khối đại lục này, hẳn là thân thể sinh linh vĩ đại nào đó.

“Bàn Hi... tên của nàng là Bàn Hi.” Trong thần hồn không gian, hư ảnh thấp giọng lầm bầm: “Cái tên rất dễ nghe, có phải không?”

“Hả? Cái gì?” Cơ Hạo khó hiểu hỏi hẩn: “Tên là gì? Bàn Hi? Bàn nào, Hi nào?”

“Trong vô tận hỗn độn, kẻ có năng lực mở thế giới, được tôn xưng là ‘Bàn’. ‘Hi’, là tên của nàng. Bàn tên là ‘Hi’, cho nên nàng chính là ‘Bàn Hi’.” Hư ảnh lẩm bẩm: “Nàng... Ngã xuống rồi sao?”

“Trong vô tận hỗn độn, kẻ có năng lực mở thế giới, được tôn xưng là ‘Bàn’ ‘? Nàng này tên là ‘Hi’, cho nên tên nàng là ‘Bàn Hi’?”

Cơ Hạo có chút mờ mịt hỏi hư ảnh: “Người sao lại biết tên của nàng?”

Hư ảnh thản nhiên nói: “Người nhìn kỹ phù văn trong sương mù tím, tất cả tin tức của nàng, đều ở trong phù văn này. Nàng khi nào sinh ra, sinh ở nơi nào, đã trải qua cái gì, tu luyện trưởng thành như thế nào, khi nào mở thế giới... Bao gồm toàn bộ đại đạo pháp tắc thuộc tính của thế giới này, đều ở trong phù văn sương mù tím không sót chút nào.”

Cơ Hạo xoay người sang chỗ khác, mở to mắt nhìn vô số phù văn màu vàng không ngừng quay cuồng trong sương mù màu tím. Đường nét phù văn phong cách cổ xưa mạnh mẽ, lộ ra một hơi thở hồng hoang cổ xưa khó có thể hình dung, hẩn một cái cũng không hiểu.

“Không biết!” Cơ Hạo rất dứt khoát cười khổ: “Một cái cũng không biết. Khác với toàn bộ phù văn ta biết, trong Vũ Dư đạo kinh, cũng không có nửa điểm tin tức về những phù văn này.”

“Đây là hỗn độn đạo văn, lại được xưng là hỗn độn đạo ngân.” Hư ảnh trầm giọng nói: “Người còn chưa tới lúc tiếp xúc mấy thứ này, cho nên không nhận biết mới đúng.”

Hơi dừng một chút, hư ảnh có chút do dự nói: “Nhưng, học sớm, cũng không có hại. Nhưng tu vi nguyên thần không đủ, đừng tìm hiểu lung tung là được... Lấy đạo hạnh người hiện tại, một hỗn độn đạo văn có thể vắt cạn linh hồn của

người khiến người hồn phi phách tán.”

Trong đĩa tròn phía dưới thân thể hư ảnh, có vô số phù văn màu xám vẩn vèo giống như cá bơi bay ra, chậm rãi dung nhập nguyên thần Cơ Hạo.

Hư ảnh nhẹ giọng nói: “Chờ đạo hạnh người đủ, những đạo văn này người tự nhiên sẽ nhận biết. Hiện tại không cần đau đầu những điều này, đi bản thể Bàn Hi, đi vị trí mi tâm nàng, nhìn xem nàng rốt cuộc đã ngã xuống chưa. Nếu nàng đã ngã xuống, vậy thì không khách khí nữa.”

Trong thanh âm của hư ảnh lộ ra một hương vị tàn nhẫn.

Cơ Hạo thấp giọng hỏi: “Nếu nàng đã ngã xuống, chúng ta... Đánh cướp sao?”

Trầm mặc một lúc lâu, hư ảnh trầm thấp nói: “Không sai, nếu nàng đã ngã xuống, người ra tay... giúp ta đánh cướp!”

Chương 602: Thân Thể Sống

Mang theo vài phần do dự, vài phần cẩn thận, vài phần sợ hãi, Cơ Hạo lặng yên đặt chân một mảng mặt cỏ xanh xanh.

Sau khi nói chuyện với hư ảnh, Cơ Hạo giờ mới biết, cái gọi là ‘Bàn’ là tồn tại cỡ nào. Mở một phương thế giới, chấp chương thiên đạo, ở trong thế giới mình mở ngôn xuất pháp tùy, không gì không làm được.

Người không thể đánh giá uy lực của một ‘Bàn’, cho dù nàng nhìn như đã ngã xuống, người cũng không biết nàng có chuẩn bị nào ở sau, con bài chưa lật lưu lại hay không. Mà một ‘Bàn’ lưu lại chuẩn bị ở sau, cho dù đối với nàng mà nói cực kỳ nhỏ yếu, cũng đủ để nháy mắt giết chết vô số sinh mệnh ở cấp độ Cơ Hạo.

“Bàn Hi, Bàn Hi, mở thế giới này là Bàn Hi.” Cơ Hạo ngồi xổm trên đất cỏ, nhổ mấy cây cỏ nhỏ cẩn thận thưởng thức một phen, tò mò hỏi: “Như vậy, lão gia hỏa, cái thế giới kia tương ứng chúng ta so với tiểu thế giới này cường đại hơn vô số lần, vị đại năng mở chúng ta thế giới tên là gì? Hẳn hẳn là mạnh hơn Bàn Hi?”

Trong một mảng thần hồn không gian xám xịt, thanh âm hư ảnh lặng lẽ vang lên: “ ‘Cỗ’, tên hẳn là ‘Cỗ’, mở đại thế giới kia là ‘Bàn Cỗ’. Ở trong hỗn độn đạo văn, ‘Cỗ’ ý nghĩa ‘Cực hạn cường đại’. Cho nên thế giới hẳn mở, tự nhiên so với thế giới này của ‘Bàn Hi’ cường đại hơn rất nhiều, rất nhiều.”

Cơ Hạo ngần ngừ, ‘Bàn Cỗ’? Không phải sao, hẳn biết mà, sẽ là cái tên này.

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, hư ảnh lại cười lạnh: “Nhưng, cường đại nữa lại thế nào? ‘Cực hạn cường đại’ chỉ là lực lượng, đầu óc dùng không tốt là vật ngu xuẩn, đáng chết vẫn phải chết. Bàn Hi còn để lại một khối thân thể như vậy, hẳn lại ngay cả thân thể cũng vỡ nát... Long tộc, phượng tộc, nhân tộc... Hừ!”

Cơ Hạo há hốc mồm.

Nghe ý tứ hư ảnh, Bàn Cổ sau khi ngã xuống, thân thể hẫng tan vỡ diễn hóa ba đại tộc đàn? Long tộc, phượng tộc, nhân tộc là thân thể Bàn Cổ tan vỡ mà sinh? Như vậy hư ảnh giúp hẫng dung hợp huyết mạch tam tộc. Hiện tại Cơ Hạo có được huyết thống mạnh mẽ, chẳng phải là...

“VẬY...” Cơ Hạo cũng muốn hỏi chút gì đó.

“ĐỪNG HỎI, ĐỪNG NÓI, BUỒN Ở TRONG LÒNG... Một chút dấu vết cũng không thể lưu lại, nếu không người rất có thể bị người ta đem đi luyện đan.” Hư ảnh hừ lạnh một tiếng: “Vũ Dư đạo nhân không tệ... Ba huynh đệ bọn họ, coi như người tốt. Hắc. Người là đồ đệ của hẫng, hẫng tự nhiên sẽ không hại người, nhưng hẫng còn có hai vị huynh trưởng.”

Phía sau lưng Cơ Hạo toát ra một mảng mờ hôi lạnh. Hẫng không dám nói thêm nữa, vút cỏ nhỏ nghiền nát trên tay, cẩn thận phân biệt động tĩnh bốn phía.

“CHUI XUỐNG.” Hư ảnh nặng nề nói: “Chui xuống, nhìn xem bản thể của nàng thế nào. Sau đó, đi chỗ khiếu huyết mi tâm của nàng, xem xem nàng có lưu lại cái gì hay không. Các người lần này sinh tử đồ đấu, đám dị tộc kia có lẽ chính là vì di vật của Bàn Hi mà đến.”

Cơ Hạo ngăn người: “Dị tộc thiết kế sinh tử đồ đấu, chính là vì Bàn Hi?”

Trong thanh âm của hư ảnh cũng tràn ngập nghi vấn: “Kỳ quái ở chỗ, vô tận hỗn độn, bọn hẫng làm sao biết thế giới của Bàn Hi đến? Không lẽ, Bàn Hi là ngã xuống ở trong tay bọn hẫng?”

Cơ Hạo không lên tiếng nữa, mà thi triển hành thổ thuật, hóa thành một luồng khí vàng mờ nhạt hướng trong lòng đất chui vào. Thiên Địa Pháp Ấn lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, giúp hẫng sử dụng đại địa nguyên khí trong lòng đất, giúp hẫng độn đi nhanh hơn, tiết kiệm sức hơn.

Đặt ở Trung Lục thế giới, tu vi Cơ Hạo nay thi triển hành thổ thuật, trong cái búng tay ít nhất cũng có thể chui vào trong lòng đất mấy ngàn dặm.

Nhưng bị thế giới này bài xích, nhất là đến trong động thiên thế giới này, áp lực và bài xích Cơ Hạo chịu càng thêm cường đại, hãn dùng hết khí lực, càng có Thiên Địa Pháp Ấn trọng bảo như vậy giúp, hãn trong một lần hô hấp cũng chỉ có thể hướng trong lòng đất chui khoảng cách hơn trăm trượng.

Gian nan độ xuống phía dưới. Qua hai ngày hai đêm, áp lực Cơ Hạo chịu càng thêm cường đại.

Cơ Hạo cảm giác hãn không phải đi xuyên ở trong lòng đất, ngược lại như là một con giun xui xẻo không cẩn thận chui vào trong tầng đá, chui xuống phía dưới mỗi một trượng hãn đều phải hao phí sức lực rất lớn. Qua một ngày một đêm nữa, tính chất tầng đá bên người Cơ Hạo cũng trở nên trong suốt long lanh như lưu ly bảo châu. Mà tốc độ hãn đi xuống đã trở nên như ốc sên bò.

“Lão gia hỏa, không ổn rồi, nơi này tầng đá quá cứng, hơn nữa trong mỗi một tầng đá đều tự mang thiên địa đạo vận, ta không thể đi xuống nữa.”

Cơ Hạo bất đắc dĩ ở trong thần hồn không gian triệu hồi hư ảnh.

Hư ảnh dần dần ngưng tụ thân hình, hãn không nói một lời hít một hơi thật sâu, sau đó hai tay kết một cái pháp ấn kỳ dị lặng yên vùng lên.

Tầng đá bên người Cơ Hạo như nước gợn nhẹ nhàng nhộn nhạo lên, từng đạo đại địa nguyên lực mãnh liệt tinh thuần hóa thành ánh sáng màu vàng mắt thường có thể thấy được không ngừng rót vào Thiên Địa Pháp Ấn lơ lửng đỉnh đầu Cơ Hạo.

Trên pháp ấn một tầng phù văn màu vàng nhỏ bé dày đặc sáng lên. Cơ Hạo mơ hồ phát hiện, Thiên Địa Pháp Ấn đang đoạt lấy một số lực lượng pháp tắc nào đó của thế giới này, đang xảy ra biến hóa thay da đổi thịt nào đó. Hãn trở nên càng thêm thần dị, càng thêm cường đại, nội tình cùng tiềm lực bản thân

cũng càng thêm sâu không lường được.

Biến hóa kỳ dị chỉ duy trì một khắc đồng hồ. Hư ảnh thờ hồn hển một hơi nặng nề, vẫn không nói một lời biến mất trong vô hình.

Cơ Hạo thử điều khiển Thiên Địa Pháp Ấn, sau đó tốc độ hấn độn đi chột nhanh hơn, không có nửa điểm thanh âm, hấn giống như một con cá linh hoạt vào trong nước, không chút lực cản dễ dàng chạy vào trong lòng đất.

“Có một bản lãnh như vậy, sao không dùng ra sớm một chút chứ?” Cơ Hạo kinh hỉ đến mức hét to một tiếng.

Thiên Địa Pháp Ấn sau khi lộ xác, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy áp lực cùng bài xích của thiên địa xung quanh đối với hấn cũng tiêu tán đi rất nhiều, hấn hiện tại ít nhất có thể dùng ra hơn một nửa lực lượng. Trong mấy hơi thở, Cơ Hạo dễ dàng chui xuống phía dưới mấy vạn dặm.

Sau đó thân thể Cơ Hạo chột buông lỏng, hấn xuyên thấu tầng đá thánh địa, dừng ở trên một tầng vật nhỏ bé dày đặc mà có co dãn.

Nơi đôi mắt có thể đạt được, là một mảng trắng bóng mềm dẻo nhỏ bé dày đặc. Cơ Hạo ngồi xổm, hai tay dùng sức đè một mảng trắng như tuyết này, chỉ cảm thấy tay hơi ấm, nhẵn nhụi mềm mại, cảm giác so với bàn tay Thiếu Ti và Man Man cho hấn còn nhẵn mịn trơn bóng hơn.

Bốn phía có tiếng nước chảy khe khẽ truyền đến, càng có hơi thở sinh mệnh nồng đậm tỏa khắp bốn phía. Cơ Hạo nhìn quanh một phen, đột nhiên tỉnh ngộ, hấn đã đứng ở mặt ngoài thân thể Bàn Hi, màu trắng này chính là làn da Bàn Hi, tiếng nước chảy là máu đang chảy trong cơ thể Bàn Hi, mà hơi thở sinh mệnh thì không phải nói, thân thể khổng lồ của Bàn Hi còn giữ lại sinh mệnh lực cường đại.

“Nàng chưa chết!” Cơ Hạo hoảng sợ kinh hô.

“Không, thân thể và linh hồn là hai chuyện khác nhau.” Thanh âm hư ảnh nặng nề vang lên: “Thân thể của nàng bảo trì sức sống, lại ngủ say bất động, cái này ngược lại chứng minh, linh hồn của nàng đã xảy ra chuyện lớn rồi. Có lẽ, nàng đã hồn phi phách tán cũng chưa biết chừng.”

“Như vậy...” Cơ Hạo nhìn một mảng trắng như tuyết này dưới chân: “Ta có thể làm gì?”

“Đi bộ vị khiếu huyết mi tâm nàng.” Hư ảnh trầm giọng nói: “Nếu, nàng thật sự ngã xuống rồi, tạo hóa của người cùng ta sẽ lớn lắm đây.”

Chương 603: Thánh Điện

Vị trí Cơ Hạo, là chỗ chân Bàn Hi.

Thiên địa nguyên khí ở thế giới của Bàn Hi lắng đọng lại ở trên thân thể Bàn Hi, sau năm tháng dài đằng đẳng, ở trên người nàng phủ lên một tầng đá thật dày, hình thành một tòa đại lục rộng lớn khôn cùng.

Nhưng ở giữa mặt ngoài thân thể Bàn Hi cùng tầng đá, có không gian cao tới vạn dặm.

Có lẽ là ý chí Bàn Hi còn lưu lại ở trên bản thể nàng, tầng đá do thiên địa nguyên khí này lắng đọng lại mà thành cũng không thể lay động thân thể của nàng, làn da Bàn Hi quả thật là ‘không dính một hạt bụi’, sạch sẽ như hỗn độn vừa mới mở.

Cơ Hạo cấp tốc phi hành ngay trong không gian cao vạn dặm này.

Thiên Địa Pháp Ấn lơ lửng đỉnh đầu hắn, một lực tròng vô hình bao lấy thân thể hắn, Cơ Hạo như quỷ my xuyên qua ở trong hư không, dùng tốc độ nhanh nhất hướng phía đầu Bàn Hi bay đi.

Hành tẩu trên mặt đất, Cơ Hạo lúc nào cũng có thể gặp được thánh linh trong mồni đám dân bản xứ, ai cũng không biết khối thánh địa này có bao nhiêu thánh linh tồn tại, chẳng may bị đám thánh linh vây công, hoặc là xui xẻo như Cùng Tang Kỳ bước một chân vào trong cạm bẫy, vậy cũng không phải là chuyện gì thống khoái.

Nhưng ở mặt ngoài thân thể Bàn Hi, ở phía dưới tầng đá thật dày, không có bất cứ một thánh linh dân bản xứ nào dám đến nơi đây, Cơ Hạo ở đây chạy đi không có bất cứ phiêu lưu gì —— trừ phi Bàn Hi đột nhiên tỉnh lại vỗ một cái ở trên người Cơ Hạo, nếu không ở đây không có bất cứ phiêu lưu nào.

Liên tục bay nhanh ba ngày bốn đêm, Cơ Hạo đột nhiên ngừng lại.

Mượn dùng lực lượng Thiên Địa Pháp Ấn sau khi lột xác, dùng thế giới chi lực của thế giới này thúc đẩy bản thân tiến lên, Cơ Hạo phi hành lâu như vậy, còn chưa rời khỏi phạm vi căng chân của Bàn Hi, cách đầu gối của nàng đại khái còn có một khoảng cách rất dài.

Nhưng ở phía dưới đầu gối Bàn Hi, vị trí xương phía trước căng chân, Cơ Hạo gặp được một tòa Bảo tháp to lớn.

Tinh xảo, hoa mỹ, trang trí vô số hoa văn cành hoa bao hoa đóa hoa nhụy hoa đẹp tới cực điểm. Loại phong cách cực độ xa hoa này khiến Cơ Hạo theo bản năng liên tưởng đến đám quý tộc Ngu tộc cực độ yêu thích xa hoa.

Bảo tháp toàn thân màu vàng cao mấy ngàn dặm, Cơ Hạo theo mắt ngoài đẹp dễ nhìn lên trên, ở đỉnh chóp bảo tháp quả nhiên gặp được một huy chương quen thuộc——phía trên tháp cao, một con mắt dựng thẳng màu máu lơ lửng ở trong tầng mây thấp.

“Pháp khí Huyết Nguyệt nhất mạch?” Cơ Hạo kinh ngạc kêu một tiếng, đưa tay muốn đi chạm đến tòa Bảo tháp này.

Hư ảnh đột nhiên ở trong thần hồn không gian rộng lớn một tiếng, dọa Cơ Hạo vội vàng rút tay, liên tục nhảy về phía sau xa hơn trăm dặm: “Lão gia hỏa, làm sao vậy? Cái này tựa như là pháp khí Huyết Nguyệt nhất mạch!”

“Không muốn chết, thì cách xa chút. Đây là pháp khí Huyết Nguyệt nhất mạch thì không giả, người xem xem tạo hình tòa Bảo tháp này, là mũi nhọn đuôi một thanh Tứ Lăng Thấu Cốt Trùy (chùy thấu xương bốn cạnh).” Hư ảnh trịnh trọng nói: “Pháp khí có thể đánh Bàn Hi bị thương, người vừa rồi nếu đụng phải, người hiện tại đã tan thành tro.”

Cơ Hạo bị dọa da đầu phát tê từng đợt, lông tóc toàn thân đều dựng thẳng lên.

Hắn kinh hãi nhìn tòA Bảo tháp kia, nhìn kỹ, quả nhiên, cái gọi là bảo tháp này chỉ là phía cuối ở đuôi một bình khí khổng lồ. Chỉ mũi nhọn nho nhỏ phía cuối đã cao mấy ngàn dặm, có thể nghĩ bản thể pháp khí này khổng lồ bao nhiêu.

Bàn Hi là người thế nào? Đại năng khai thiên tích địa sáng tạo một thế giới, pháp khí có thể đục thủng thân thể nàng, xâm nhập trong cốt nhục nàng, là Cơ Hạo có thể tùy ý đục chạm sao?

Đặc biệt các loại chú pháp của Huyết Nguyệt nhất mạch tà ác quỷ dị, Cơ Hạo cũng không dám tưởng tượng vừa rồi mình nếu thật sự không cẩn thận đục phải món đồ chơi này, hẳn hiện tại là kết cục gì.

Tránh tòA Bảo tháp này xa xa, Cơ Hạo tiếp tục hướng đầu Bàn Hi xuất phát.

Tiếp tục tiến lên về phía trước hai ngày hai đêm, Cơ Hạo lại dừng bước. Nơi này đã đến gần đầu gối Bàn Hi. Ở hai bên đầu gối của nàng, phân biệt có một con dao găm tàn phá chui thật sâu vào thân thể của nàng.

Rất xa Cơ Hạo đã cảm nhận được một luồng khí hung sát ngập trời đập vào mặt, cho nên hắn chỉ xa xa nhìn thoáng qua hai con dao găm này, sau đó liền đi đường vòng, ngay cả phạm vi trăm dặm cạnh hai con dao găm cũng không dám tới gần.

Càng hướng lên trên, vết thương trên người Bàn Hi lại càng nhiều. Dù loại bình khí màu sắc hình dạng cổ quái lưu lại ở trên người nàng, mỗi một món đều tàn sát ra sát khí cường đại làm người ta hít thở không thông, làm Cơ Hạo lần lượt đi đường vòng.

Khi hắn đi đến chỗ ngực bụng Bàn Hi, da đầu Cơ Hạo cũng không khỏi phát tê từng đợt.

Ngực bụng rộng lớn của Bàn Hi đã không còn hình người, khắp nơi đều là vết thương thật lớn dài đến mấy vạn dặm, mấy chục vạn dặm. Từng vết thương sắc bén xâm nhập thân thể của nàng không biết sâu bao nhiêu, dù sao Cơ Hạo

đứng ở mép vết thương nhìn xuống phía dưới, chỉ có thể nhìn thấy một mảng hỗn độn quay cuồng, ngoài ra không thấy bất cứ thứ gì cả.

Các vết thương giữa ngực bụng Bàn Hi quả thực giống như những hố đen, không ngừng cắn nuốt tất cả xung quanh.

Ở phụ cận những vết thương này, Cơ Hạo còn gặp được một số mảnh vỡ kim loại to lớn, trên những mảnh vỡ kim loại này có hoa văn phức tạp hoa mỹ, tản mát ra hơi thở cường đại, vốn bọn nó là một bộ phận của món pháp khí cường đại nào đó, nhưng hiện tại những pháp khí này đều đã bị phá hủy.

Có hư ảnh chỉ điểm, Cơ Hạo tận khả năng góp nhặt một số mảnh vỡ to lớn.

Dựa theo ý kiến của hư ảnh, những mảnh vỡ kim loại này đều là tài liệu trong hỗn độn mới có thể tìm được, so với tiên thiên thần liệu chúng tiên thiên đình dùng để đúc thành trì cho Cơ Hạo còn trân quý hơn nhiều. Những mảnh vỡ này sau khi bị cái đỉnh tròn kia trong bụng Cơ Hạo nuốt vào, mỗi ngày đều có lượng lớn khí hỗn độn trào ra, không ngừng rèn thân thể Cơ Hạo.

Trừ khí hỗn độn, trong đỉnh tròn còn không ngừng có các viên kim loại sần sùi năm màu to bằng đầu người nặng nề vụn phần phun ra. Hư ảnh nói những cục kim loại này đều là tài liệu tốt đỉnh cấp, cầm về cho Vũ Dư đạo nhân gia công một phen, hoàn toàn có thể rèn ra cho Cơ Hạo vài món đại sát khí uy lực có thể so với tiên thiên linh bảo.

Một đường bốn ba, một đường nhật ve chai, Cơ Hạo ở trên đường lại hao phí thêm hơn hai tháng thời gian, hẳn rồi cuộc tới phụ cận trán Bàn Hi.

Nhưng cách mi tâm Bàn Hi còn mấy vạn dặm, Cơ Hạo liền dừng bước, dùng túi Vân Vụ che thân thể, còn dùng vài tòa trận pháp ẩn nấp đem bản thân bảo hộ con muỗi cũng không bay lọt.

Ngoài mấy vạn dặm, ở trên không mi tâm Bàn Hi độ cao ba ngàn dặm, một mảng tử khí nâng lên một tòa đại điện toàn thân màu vàng.

Đại điện tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng, bề ngoài không có bất cứ hoa văn nào trang trí, nhìn xa xa Cơ Hạo cũng có thể cảm nhận được một hơi thở hồng hoang cổ xưa mãnh liệt. Đại điện này như một con mãnh thú cuộn mình ở nơi đó, cho Cơ Hạo một loại cảm giác nguy hiểm cực lớn.

Thông qua truy tung linh phù cảm ứng, Cơ Hạo phát hiện Cùng Tang Kỳ ngay trong đại điện.

Nhưng bốn phía đại điện bóng người lóe lên, ít nhất có mấy vạn ‘Thánh linh’ thân thể hoặc là một quầng sáng chói lòa, hoặc là một đám lửa dữ dội, hoặc là một nắm cát vàng, hoặc là một cơn gió giạt không ngừng lui tới.

Nếu không lầm mà nói, nơi này mới là yếu địa trung tâm nhất của thánh địa dân bản xứ, là chỗ thánh điện chí cao thật sự của bọn họ.

“Lão gia hỏa, chúng ta không có cách nào tới gần nữa.” Cơ Hạo bất đắc dĩ nhìn tòa đại điện kia, hăn to gan nữa, cũng không dám khai chiến với mấy vạn kẻ chiến lực đỉnh cấp nhất của một thế giới!

“Có chút phiền toái.” Hư ảnh lẫm bẫm một tiếng.

Chương 604: Thời Cơ

Trên mặt Bàn Hi cũng có vết thương. Đặt ở trên bản thể nàng, có lẽ chỉ là một vết thương không bắt mắt, đặt ở chỗ Cơ Hạo xem ra, đó lại là một khe nứt khổng lồ kéo dài mấy vạn dặm.

Tòa đại điện kia phòng bị nghiêm ngặt, Cơ Hạo cân nhắc hai ngày, không tìm thấy cơ hội xâm nhập đại điện. Hắn đơn giản ở nơi cách tòa đại điện kia hơn ngàn dặm, tìm một cái ‘khe nứt’ như vậy, bố trí một nơi ẩn thân nho nhỏ. Lại tiêu phí một ít thời gian và sức lực, bố trí một cái ‘Vu Kính Viên Quang Thuật’, xa xa rình coi động tĩnh của tòa đại điện kia.

Ngồi ở trong nơi ẩn thân tàng phong tụ khí, một khối vu kính đường kính ba thước lơ lửng trước mặt Cơ Hạo, phóng ra một quầng sáng tròn màu xanh khoảng ba trượng, theo tâm ý Cơ Hạo cảnh tượng trong quầng sáng tròn thỉnh thoảng biến ảo.

Vu Kính Viên Quang Thuật, đây là vu pháp bí truyền của Vu Điện, ở Bồ Phán các đại vu sư Vu Điện bố trí Vu Kính Viên Quang Thuật có thể chiếu khắp hư không phạm vi ức vạn dặm, dùng tuần tra khắp trời là tốt nhất. Nhưng ở thế giới này, bởi vì lực thế giới áp chế, cộng thêm Cơ Hạo thực lực có hạn, viên quang thuật hắn bố trí nhiều nhất có thể rình coi gió thổi cỏ lay của phạm vi ba ngàn dặm.

So sánh với trận đồ Vũ Dư đạo nhân luyện chế, viên quang thuật có rất nhiều chỗ thiếu sót, ví dụ như nói hắn tuy có thể nhìn trộm động tĩnh trong phạm vi ba ngàn dặm, nhưng như mắt người, tầm nhìn trong viên quang chỉ có thể cực hạn một nơi.

Mà trận đồ của Vũ Dư đạo nhân, lại là trong phạm vi vài dặm, toàn bộ gió thổi cỏ lay, cho dù quỹ tích một hạt cát bụi cũng có thể nắm giữ rõ ràng.

Chênh lệch giữa đôi bên rất lớn, nhưng đối với Cơ Hạo hiện tại mà nói, viên

quang thuật cũng là một thủ đoạn nhỏ thực dụng.

Trong viên quang trong suốt có thể thấy được phụ cận đại điện, đám đông thánh linh bản xứ tùy ẩn tùy hiện, thánh điện to lớn mỗi ngày đều có đám đông thánh linh ra ra vào vào cực kỳ bận rộn. Thỉnh thoảng có từng luồng sáng mãnh liệt từ trong đại điện bay ra, sau khi xuyên thấu hư không thì không biết đi đâu, rõ ràng là thánh linh trong đại điện đang dùng bí pháp liên hệ với người ngoài.

Cơ Hạo nhìn đại điện vài ngày, hẳn đã nhìn thấy có mấy trăm chiến sĩ nhân tộc bị bắt sống đưa vào đại điện.

Chỉ là các chiến sĩ bị bắt giữ, tất cả đều là thực lực cấp Vu Vương, đế tử cấp Vu Đế bị bắt sống xui xẻo triệt để giống Cùng Tang Kỳ là duy nhất, Cơ Hạo thấy mấy ngày nay không có chiến sĩ nhân tộc cấp Vu Đế bị bắt sống nữa.

Giám thị vài ngày, Cơ Hạo đột nhiên phát hiện, ở trên người mấy chiến sĩ nhân tộc bị bắt sống, lại có vu phù dao động mật mờ.

Bởi vì thiên đạo pháp tắc của hai thế giới khác nhau, hệ thống tu luyện khác biệt, những thánh linh bản xứ cũng chưa phát hiện sự quái dị trên người đám chiến sĩ nhân tộc, nhưng những dao động vu phù bé nhỏ lại không gạt được Cơ Hạo.

“Lão gia hỏa, cơ hội của chúng ta tới rồi.” Cơ Hạo nheo mắt, nhìn trong viên quang mấy tên chiến sĩ nhân tộc hô to gọi nhỏ, hướng phía thánh linh dân bản xứ lớn tiếng mắng. Đám gia hỏa đó ỷ vào da thô thịt dày cứ việc chửi ầm lên, mặc cho bọn thánh linh dân bản xứ vụt loạn, mỗi người mắng càng khó nghe hơn.

Đám người này cũng học được ngôn ngữ dân bản xứ, lời mắng chửi người cũng học không ít, ai cũng mắng cực kỳ cay nghiệt ác độc. Đám thánh linh dân bản xứ nổi trận lôi đình, đem bọn họ vớt ở quảng trường trước đại điện, vung roi điên cuồng vụt một trận.

Máu tươi văng khắp nơi, sương mù máu bốc lên, mấy gã mồm miệng không

sạch sẽ này bị đánh cho máu thịt bay tứ tung.

Nhưng trong đại vu bí pháp của nhân tộc, các loại vu pháp lấy tinh huyết để dẫn dẫn là quý bí khó dò nhất, hơn nữa một khi mang theo liên hệ với tinh huyết bản thân, uy lực những vu pháp này sẽ càng to lớn hơn nữa.

Sinh mệnh lực của Vu Vương nhân tộc cực kỳ khổng lồ. Chỉ cần sinh cơ trong cơ thể chưa đứt, chảy ra bao nhiêu máu bản thân có thể trọng sinh bấy nhiêu máu tươi.

Mấy chiến sĩ nhân tộc lẫn lộn ở trên quảng trường trước đại điện. Máu tươi trên người phun ra như suối phun, dần dần máu tươi ở trên quảng trường phác họa ra một cái vu ấn màu máu lớn vô cùng.

“Ồ? Người chủ sự sau lưng có chút thủ đoạn đây!” Cơ Hạo nhận ra vu ấn này, đây rõ ràng là ‘Kim Sát Liệt Không Trận’ Tây Hoang Cùng Kỳ bộ sở trường nhất. Đây là vu trận các đại vu sư Tây Hoang Cùng Kỳ bộ nghiên cứu ra, chuyên môn dùng ở trên chiến trường tiến hành cứu viện khẩn cấp.

Một khi vu trận mở ra, sẽ có vô lượng canh kim sát khí xé trời mà tới, chiến sĩ Cùng Kỳ bộ theo canh kim sát khí trực tiếp truyền tống đến trên chiến trường. Mà canh kim sát khí càng có thể hóa thành vô số kim đao lướt qua không gian giết người, đối với quanh truyền tống trận tiến hành sát thương phạm vi lớn không phân biệt.

Vu ấn đường kính trăm trượng vừa vặn thành hình, trong thánh linh dân bản xứ ở đây có người phát hiện không đúng, lập tức trong hai luồng sáng chói lóa truyền ra tiếng mắng phần nộ. Mấy chục thánh linh đồng thời ra tay, các loại công kích hướng chiến sĩ nahan tộc nằm dưới đất đánh tới.

Nhưng cùng lúc những thánh linh dân bản xứ này ra tay, chợt nghe một tiếng nổ vang, trên người mấy chiến sĩ nhân tộc có cả mảng lớn canh kim nhuệ khí bộc phát ra, hóa thành vô số kim đao chói lọi to bằng bàn tay hướng bốn phương tám hướng vụn vụn tới.

Từng đạo canh kim nhuệ khí xé rách hư không, cả mảng lớn bóng người từ trong canh kim khí trào ra, theo tiếng hô giết khàn cả giọng, mấy ngàn chiến sĩ nhân tộc khoác trọng giáp từ trong kim sát trận xé trời tràn ra.

Tiếng nổ vang ‘Thùng thùng’ không dứt bên tai, các loại cường nỏ trong tay những chiến sĩ nhân tộc đó bắn vun vút, tên nỏ phù văn lực sát thương thật lớn Vu Điện bí chế như mưa rào hướng bốn phương tám hướng bắn ra, mấy trăm thánh linh dân bản xứ không kịp trở tay, bị tên bắn như cái sàng.

‘Ngang ~’!

Một tiếng thú rống kinh thiên động địa truyền đến, phía sau mấy nghìn chiến sĩ nhân tộc, ba con Cùng Kỳ cự thú dài trăm trượng nhảy ra, há mồm phun ra vô lượng sát khí hướng các thánh linh dân bản xứ rối loạn chém giết tới.

Mấy chục thánh linh dân bản xứ vạy vẹo thân thể, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ sẽ có Cùng Kỳ loại hồng hoang hung thú này đột nhiên giết tới, thân thể bọn hắn bị sát khí Cùng Kỳ phun ra bọc lại, nhất thời đều kinh hô bị kéo vào trong mồm Cùng Kỳ.

Một trận tiếng nhai nuốt chói tai truyền đến, mấy chục thánh linh dân bản xứ thực lực tương đương với nhất tinh Vu Đế bị ba con Cùng Kỳ nuốt vào ngậm lớn. Ba con Cùng Kỳ này khoái hoạt rối loạn, trong mắt phun ra huyết quang dài mấy trăm trượng hướng bốn phương tám hướng bắn phá.

“Giết... Ăn sạch bọn chúng!” Lại hơn một ngàn chiến sĩ nhân tộc khoác trọng giáp, quanh thân bao bọc sương mù đục ngầu từ trong Liệt Không Trận trào ra. Phía sau đám chiến sĩ nhân tộc này theo sát trên trăm chiếc chiến xa tạo hình dữ tợn dùng xương thú chế thành, ở phía sau những chiến xa này, một con Đào Ngột cự thú dài nghìn trượng hung ác dị thường đi theo.

Tây Hoang Cùng Kỳ bộ, Đào Ngột bộ liên thủ phát động đột kích, gần trăm Vu Đế, mấy ngàn Vu Vương đánh bất ngờ thánh điện của thánh linh dân bản xứ, Cơ Hạo cũng không khỏi vì những người này to gan lớn mật mà vỗ tay trầm trồ

khen ngợi.

Những gia hỏa này, thế mà lại lao đầu xâm nhập hang ổ đám thánh linh dân bản xứ như vậy!

Bọn hăn thật sự là quá to gan!

Cơ Hạo thét dài một tiếng, Huyền Vũ chiến xa từ trong tay áo hăn bay ra, trong chớp mắt đã bành trướng đến trăm trượng, Cơ Hạo đứng ở trên đầu rồng của Huyền Vũ chiến xa, điều khiển chiến xa hướng phía đại điện lao nhanh đi.

Cách đại điện còn xa mấy trăm dặm, Cơ Hạo hung hăng dậm chân, đầu rồng của Huyền Vũ chiến xa chọt há mồm.

Chỉ nghe một tiếng quỷ quái tru lên thê lương, trong mồm rồng của Huyền Vũ chiến xa, một đạo Vạn Chú Vu Lô tối như mực, mù mịt, sát khí ngập trời dâng trào ra, kéo theo một đạo hắc quang dài đến vài dặm hung hăng nện ở trong đại đội nhân mã thánh linh dân bản xứ vừa mới tụ tập.

Chương 605: Thừa Dị Loạn Xâm Nhập

Huyền Vũ chiến xa, dốc hết cất giữ của kho bí mật của Vu Điện, đúc sáu chiếc trấn quốc trọng bảo.

Đầu rồng của chiến xa phun Vạn Chú Vu Lôi, uy lực có thể so với một đòn toàn lực của đỉnh phong cửu tinh Vu Đế, lực sát thương trực tiếp có thể xưng là khủng bố, khiến người ta khó chịu nhất, vẫn là vu lôi chất chứa ‘Vạn chú’.

Không nhiều không ít, cả thấy một vạn loại Vu Điện vu chú ác độc nhất, vạn loại vu chú hòa hợp một đạo vu lôi, cho dù chưa bị vu lôi trực tiếp giết chết, cũng sẽ bị vu chú gắt gao dây dưa, cả đời khó có thể thoát khỏi.

Cơ Hạo cao giọng hét dài, Vạn Chú Vu Lôi hung hăng bổ vào trong hàng ngũ thánh linh dân bản xứ gấp gáp tụ tập, chợt nghe một tiếng vang trầm muộn không lớn không nhỏ truyền tới, hơn một ngàn thánh linh bị một tia sét này nổ hóa thành tro bụi. Vô số khí đen như rắn độc hung tàn, vặn vẹo hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, ít nhất có hơn vạn thánh linh bị khí đen xâm nhập thân thể, động tác của bọn họ nhất thời trở nên vô cùng chậm chạp.

Những thánh linh thân hình như ánh sáng kia hào quang quanh thân ảm đạm.

Những thánh linh thân hình như lửa kia ánh lửa hầu như tắt.

Những thánh linh thân hình như nước kia biến thành toàn thân đen sì.

Nhìn qua, hơn vạn thánh linh dân bản xứ bị Vạn Chú Vu Lôi lan đến tất cả đều trở nên động tác vấp vấp, ai cũng uể oải ở giữa không trung giãy dụa rống giận. Ba con Cùng Kỳ, một con Đào Ngột vui vẻ lao vào giữa những thánh linh động tác chậm chạp kia, há mồm muốn đem bọn họ nuốt vào, nhưng rất nhanh mấy con hung thú này đã thẹn quá hóa giận chật vật chạy trốn giống như gặp quỷ.

Bị Vạn Chú Vu Lô ô nhiễm, những thánh linh này toàn thân tản mát ra tà sát khí đáng sợ, cho dù là Cùng Kỳ và Đào Ngột lấy tham lam trừ danh, bọn nó cũng không dám lay dính các thánh linh trúng nhiều vụ chú như vậy.

“Nghieu Bá uy vũ!” Rất xa, trên một chiếc chiến xa xương thú, một Vu Đế khoác trọng giáp màu máu, cầm trường kích, toàn thân sát khí ngút trời lớn tiếng quát: “Giết, giết. Giết, giết sạch tất cả mọi người, cướp đi mọi vật, mau!”

Khen Cơ Hạo một tiếng, trường kích trong tay vị Vu Đế này kéo theo cả mảng lớn hàn quang, vô số nhuệ khí quét ngang trăm dặm, đem một lại một thánh linh bị vụ chú ô nhiễm đánh cho chia năm xẻ bảy.

Trải qua vài ngày quan sát, Cơ Hạo phát hiện, những kẻ gọi là thánh linh dân bản xứ kia, bọn họ tựa như là toàn bộ thân thể đều đã năng lượng hóa hơn phân nửa, hơn nữa thánh linh thực lực càng cường đại, xu thế năng lượng hóa của thân thể sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Năng lượng hóa làm bọn họ có được các loại uy năng cường đại, nhưng năng lượng hóa cũng dẫn tới một khi có năng lượng loại khác xâm nhập thân thể bọn họ, giống như một giọt mực nhỏ vào vào trong một vại nước sạch, mực cùng nước trong lẫn vào nhau, làm bọn họ khó có thể thanh trừ bản thân, tạo thành thương tổn thật lớn đối với bọn họ.

Cho nên Vạn Chú Vu Lô đánh xuống một tia sét, hơn vạn thánh linh dân bản xứ đều bị thương nặng. Vị Vu Đế Đào Ngột bộ kia thừa cơ ra tay, lực sát thương của trường kích cực lớn, trong chớp mắt mấy trăm thánh linh hầu như không hề phản kháng bị hấn nổ nát thân thể đánh cho hồn phi phách tán.

Nhưng những chiến sĩ hai tộc Đào Ngột, Cùng Kỳ gan to hơn trời lao vào đánh giết, vận may của bọn họ cũng dừng ở đây.

Nơi này là đại bản doanh của thánh linh dân bản xứ, là nơi bọn họ phòng bị nghiêm ngặt nhất. Tuy bị Kim Sát Liệt Không Trận đánh trở tay không kịp, tổn thất hơn hai ngàn thánh linh, nhưng thánh linh khác trú thủ chỗ này rất nhanh đã

phản ứng lại.

Đại điện run nhẹ nhẹ một lần, trên không đại điện liền có một mảng cát bụi, một ngọn núi vàng, một quầng lửa, một khoảng nước trong, một cái cây to lặng yên hiện lên. Ngũ hành lực cơ bản nhất của thế giới này ngưng hiện ở trên không đại điện. Sau đó là một mảng ánh sáng cùng một mảng bóng tối đồng thời xuất hiện ở chính giữa ngũ hành lực.

Từng mảng lớn phù văn hiện lên từ trong không khí, hư không phạm vi ngàn dặm quanh đại điện bị triệt để giam cầm, thân thể chiến sĩ nhân tộc cùng hung cực ác đang chém giết khắp nơi chợt cứng đờ, ai cũng không thể động đậy nữa.

Không chỉ có các chiến sĩ cấp Vu Vương kia, ngay cả các Vu Đế ở trên chiến xa, cũng đều bị đại trận đại điện phóng ra giam cầm không thể động đậy.

“Đáng chết!” Cơ Hạo giận mắng một tiếng. Cùng Kỳ bộ, Đào Ngột bộ và Cơ Hạo không có giao tình gì, nhưng giữa đôi bên cũng không có thù hận gì. Không chỉ có thế, Cơ Hạo càng biết chiến sĩ Cùng Kỳ bộ và Đào Ngột bộ hiếu chiến như cuồng, từ trước tới nay trong chiến tranh với dị tộc ác quỷ, các chiến sĩ Tây Hoang đại lục này đều là người tích cực dẫn đầu.

Hành động xâm nhập thánh địa dân bản xứ của bọn họ thật sự quá lỗ mãng chút, nhưng cái này cũng có thể từ khía cạnh giám chứng dừng khí cùng dục – vọng chiến đấu của bọn họ.

“Phá – cho ta!” Nhìn các chiến sĩ hai tộc bị giam cầm không thể động đậy, Cơ Hạo khẽ cắn môi, vung tay đem một đạo phù uy lực lớn nhất Huyền Đô đạo nhân đưa tới lơ lửng, vung tay hướng một tòa đại trận kia đánh tới.

Gần trăm thánh linh dân bản xứ quanh thân tản mát ra pháp lực dao động đáng sợ làm người ta hít thở không thông, ánh sáng mạnh trên người làm người ta không thể nhìn thẳng vừa lúc xuất hiện ở trong đại trận. Một thánh linh toàn thân vờn quanh ánh sáng chói lóa màu vàng, như một mặt trời nhỏ lơ lửng ở giữa không trung cười lạnh một tiếng đang muốn mở miệng, đạo phù Cơ Hạo

đánh ra đã mang theo bốn mươi chín đạo cuồng lôi màu tím hung hăng đánh xuống.

Đạo phù này cũng là đại sư huynh của Vũ Dư đạo nhân tự tay chế tạo, uy lực quả thật khủng bố.

Tuy ở thế giới này chịu thiên địa lực áp chế, nhưng đạo phù này vẫn phát huy ra khoảng bảy thành lực sát thương.

Bốn mươi chín đạo cuồng lôi màu tím, mỗi một luồng đều to cả dặm, lôi quang như nước mang theo tiếng vang lớn khủng bố đánh giết xuống, gần trăm thánh linh dân bản xứ mạnh tới mức khiến người ta không thể nhìn thẳng kinh hô một tiếng, ai cũng như con thỏ bị dọa bỏ chạy tán loạn.

Nhưng nào còn kịp chạy trốn?

Cùng lúc đạo phù đánh ra, Cơ Hạo cắn chót lưỡi, một đạo tinh huyết phun đến trên Thiên Địa Pháp Ấn, cứng rắn dốc hết toàn lực kích phát uy năng của Thiên Địa Pháp Ấn. Thiên địa bốn phía chợt cứng ngắc, Cơ Hạo đem hư không phạm vi ngàn dặm ngưng trệ đại khái trong một phần mười nháy mắt.

Ở trong trong nháy mắt cực ngắn đó, Cơ Hạo cứng rắn đem hư không ngàn dặm triệt để phong cấm.

Cuồng lôi hạ xuống, gần trăm thánh linh dân bản xứ cực mạnh rú thảm, thân thể bị đánh thành mảnh vụn, mảng lớn ánh sáng chói lóa tan rã, gần trăm thánh linh có hơn một nửa trực tiếp bị cuồng lôi đánh tan thành mây khói, chỉ có năm sáu mươi quang sáng ảm đạm đến cực điểm mang theo toàn thân lực lượng lôi điện sót lại lao ra, chật vật vô cùng chui đầu vào trong đại diện không thấy xuất hiện nữa.

Thiên Địa Pháp Ấn kịch liệt chấn động một cái, mấy thánh linh lúc bị thương nặng chạy trốn, hung hăng hướng Cơ Hạo bên này trừng mắt nhìn một cái.

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, nhanh chóng trốn vào Huyền Vũ chiến xa. Sau đó hắn nghe được một tiếng nổ vang, Huyền Vũ chiến xa kịch liệt chấn động, trên mai rùa dày nặng vô số ánh lửa vỡ toang, lấy lực phòng ngự của Huyền Vũ chiến xa thể mà cũng phát ra tiếng ‘ken két...’ khe khẽ, một đòn then quá hóa giận của mấy thánh linh bị thương nặng kia thiếu chút nữa đã công phá phòng ngự của chiến xa.

Nổ vang một tiếng, trên không đại diện ngũ hành pháp tướng và một quầng sáng chói lóa, một mảng bóng tối tan rã ở trong lõi quang, chiến sĩ nhân tộc bị giam cầm đồng thời khôi phục năng lực hành động.

Trong cổ họng Cơ Hạo thấy hơi ngọt, một ngụm máu phun ra thật xa. Mạnh mẽ điều động Thiên Địa Pháp Ấn, lúc đám sinh linh kia chạy trốn nổ nát Thiên Địa Pháp Ấn phong cấm, việc này khiến Cơ Hạo cũng chịu sự cản trở cường đại.

Hắn từ trong Huyền Vũ chiến xa thò ra nửa thân thể, hướng tới chiến sĩ Cùng Kỳ bộ, Đào Ngột bộ lớn tiếng quát: “Nơi này là hang ổ thánh địa của kẻ địch, rút!”

Chiến sĩ hai tộc cũng đã hiểu sự lợi hại, bọn họ tựa như cũng đã chuẩn bị lui lại vụ trận, mỗi người hóa thân từng đạo canh kim nhuệ khí phóng lên cao cấp tốc chạy trốn.

Cơ Hạo thì khống chế Huyền Vũ chiến xa, ở trong một mảng hỗn loạn của thánh linh dân bản xứ kéo theo một mảng ánh sáng chói lóa, trong chớp mắt đã xâm nhập mi tâm Bàn Hi.

Chương 606: Ngu Tộc Bí Ẩn

Huyền Vũ chiến xa tốc độ kinh người, từ trên không đại diện hướng phía dưới lao xuống, trong mấy hơi thở đã lao tới mi tâm Bàn Hi.

Vị trí mi tâm Bàn Hi có một mảng ánh sáng mờ mờ xoay tròn, thoạt nhìn như một đóa hoa tươi nở rộ có hơn một ngàn cánh hoa. Huyền Vũ chiến xa kéo theo một đạo thủy quang gào thét mà tới, đánh vào trên một quang sáng kia liền bị nuốt chửng.

Sau đó, sau một phen trời đất xoay chuyển nho nhỏ, Huyền Vũ chiến xa đi tới trong một vùng hư không tử khí tràn ngập.

Cẩn thận từ trong chiến xa đi ra, Cơ Hạo đứng ở trên mai Huyền Vũ chiến xa, định thần nhìn về bốn phía.

Chợt thân thể hắn hơi nhoáng lên một cái, mi tâm hắn một mảng ánh sáng màu xám lao ra, hư ảnh từ trước tới nay đều nấp ở trong thần hồn không gian của hắn thể mà lại ở ngoài ngưng hiện thân hình. Bóng người mờ mờ lung lung lơ lửng ở bên người Cơ Hạo, chỉ có chiều cao của người thường.

“Ừa?” Cơ Hạo có chút kinh ngạc nhìn hư ảnh.

“Ừm, ngã xuống rồi!” Hư ảnh đưa tay chụp, một luồng tử khí nồng đậm bị hắn chụp trong tay. Đôi tay hắn nắm tử khí khế chà xát, nhất thời tử khí bộc phát ra ánh sáng chớp mờ mờ, bị hắn loáng cái chà xát thành một viên bảo châu màu tím to bằng ngón cái, bên trong mơ hồ có thể thấy được vài miếng phù văn tinh xảo lóe lên.

“Thật sự ngã xuống rồi.” Thanh âm hư ảnh rất phức tạp, nói không nên lời là vui vẻ hay là cái gì khác.

Hắn nhìn tử khí nồng đậm xung quanh, thân nhiên nói: “Những tử khí này, là

linh hồn Bàn Hi sau khi bị đánh nát tan rã mà thành. Đối với người, đối với ta, đều có lợi.”

Cơ Hạo thử lấy tay đi chụp một luồng tử khí, nhưng tử khí đó như nước, lưu động không ngừng bên người hắn, nhưng mặc cho hắn cố gắng như thế nào, cho dù thi triển nhiều thủ pháp cấm chế Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, nhưng căn bản không thể bắt giữ được tử khí.

Dựa theo bí pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, Cơ Hạo toàn lực thi triển ra những thủ pháp cấm chế đó, cho dù là một luồng ánh sáng mặt trời cũng có thể bị hắn giam cầm ở trong tay không thể tứ tán. Nhưng tử khí rõ ràng có được chút đại huyền diệu kỳ dị nào đó, là tồn tại thần kỳ hiện tại Cơ Hạo không thể chạm đến.

Dù sao cũng là linh hồn tồn tại mạnh mẽ mở một thế giới tan rã biến thành. Thứ huyền ảo vô cùng đó lấy cấp độ tu vi Cơ Hạo là khó có thể lý giải.

“Ra!” Hư ảnh hướng thân thể Cơ Hạo vấy tay một cái, trên bụng Cơ Hạo một mảng ánh lửa năm màu dần dần bay ra, hư ảnh đỉnh tròn trong ánh lửa nhoáng lên một cái. Hư ảnh ở trên đỉnh tròn dùng sức búng, trầm giọng nói: “Làm việc.”

Nắp đỉnh tròn bay lên, một lực hút chảy xiết từ trong đỉnh tròn phun ra, tử khí bốn phương tám hướng như bầy cá chần kinh giống như hốt hoảng hướng xa xa chạy trốn. Nhưng lực hút của đỉnh tròn cường đại dị thường. Từng luồng tử khí giống như nước chảy không ngừng bị đỉnh tròn hấp thu vào, bốn phía đỉnh tròn lửa năm màu cực mạnh, Cơ Hạo mơ hồ ngửi được một chút mùi kỳ dị truyền đến.

Qua đại khái một canh giờ, hư ảnh khẽ chỉ ngón tay, một viên đan hoàn màu tím nhạt từ trong đỉnh tròn bay ra.

Cũng không giải thích nhiều, hư ảnh đem viên đan hoàn màu tím nhạt đó đặt tại mi tâm Cơ Hạo, ngón tay khẽ vò đan hoàn liền hóa thành từng tia tử khí tan vào thân thể Cơ Hạo. Nguyên thần Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, từng tia tử khí

không ngừng dung nhập nguyên thần Cơ Hạo, Cơ Hạo chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng bừng lên. Nguyên thần hắc bắt đầu lấy một loại tốc độ làm hắc cũng cảm thấy sợ hãi cấp tốc tăng trưởng.

Tử khí bốc lên, thanh quang quanh quẩn, nguyên thần Cơ Hạo từ trạng thái hư ảnh bán trong suốt dần dần trở nên rõ ràng, sau khi viên đan hoàn này biến thành tử khí hoàn toàn bị nguyên thần Cơ Hạo tiêu hóa, nguyên thần hắc đã trở nên không khác với thân thể Cơ Hạo, thoát nhìn là một người sống sờ sờ lơ lửng ở trong thần hồn không gian, quanh nguyên thần cũng có ba mươi sáu luồng Vũ Dư đạo khí trong suốt như nước xoay quanh bay múa.

Cơ Hạo nhắm mắt, trong mắt tỏa thanh quang, quanh thân đạo khí mơ hồ. Hắc chỉ cảm thấy tinh thần mình dư thừa linh động, rất khác với trước kia. Càng khiến hắc vui sướng là, sau khi tới tiểu thế giới này, luôn bị áp chế thần thức loại cảm giác nặng nề u mê, như gánh vác cân kia đột nhiên không còn sót lại chút gì.

Thần thức lại trở nên linh động tự nhiên, thần thức như sóng nước hướng bốn phía khuếch tán ra, thần thức dày đặc nháy mắt bao phủ phạm vi trăm vạn dặm.

“Cho dù là môn hạ sư tôn người, nếu muốn có tu vi của người hôm nay, cũng phải dốc lòng khổ tu vạn năm trở lên mới được.” Hư ảnh nhìn Cơ Hạo thần nhiên nói: “Ba mươi sáu luồng Vũ Dư đạo khí, lại thêm mười bốn đạo, góp đủ năm mươi đạo, người có thể ngưng tụ đạo chủng.”

Kinh nghiệm tu luyện của A Bảo nói cho Cơ Hạo, một khi ngưng tụ đạo chủng, thực lực đạo pháp của Cơ Hạo liền có thể so với Vu Đế.

Đến lúc đó, Cơ Hạo thi triển các pháp thuật, ví dụ như nói các loại lôi pháp..., đối với Vu Đế cũng có thể tạo thành thương tổn trực tiếp.

Cơ Hạo lòng tràn đầy vui mừng nhìn hư ảnh, hư ảnh lại thần nhiên nói: “Tốt nhất là, hiện tại trên người người đã có một bộ phận khí tức của Bàn Hi, thế giới này không còn có bất cứ sự áp chế nào nữa đối với người.”

Ngón tay búng đỉnh tròn, mấy viên đan hoàn màu tím nhạt bay ra, một lần này hư ảnh đem những đan hoàn đó dung nhập thân thể của mình, sau đó trên người hắt lên ánh sáng mờ mờ. Cơ Hạo nhìn kỹ, thân thể hư ảnh tựa như rõ ràng hơn chút, nhưng lại như chưa có gì biến hóa.

“Ta có một loại cảm giác cổ quái. Loại ‘Hỗn Độn Hỗn Đan’ này, người luyện hóa trước một viên, đánh tan áp chế của thiên địa này đối với người là được.” Hư ảnh cau mày, thấp giọng lầm bầm: “Còn lại, chờ người trở về, lại toàn lực luyện hóa, cấp tốc đột phá tu vi cũng không muộn.”

Tử khí như nước chảy không ngừng bị đỉnh tròn hút vào, dần dần, tử khí bên người Cơ Hạo trở nên loãng đi. Cơ Hạo điều khiển Huyền Vũ chiến xa tiến lên về phía trước, hắt và hư ảnh đều cảnh giác nhìn bốn phía.

Dọc theo đường đi vô lượng tử khí bị đỉnh tròn hút vào, hư ảnh thỉnh thoảng nâng tay điểm ra một ánh lửa hướng bốn phía dò xét cái gì đó, nhưng một mực chưa có bất cứ sự đáp lại nào.

Qua đại khái bảy tám canh giờ, trong tử khí phía trước một điểm tinh quang thoáng hiện, Cơ Hạo cẩn thận thả chậm tốc độ, điều khiển Huyền Vũ chiến xa chậm rãi hướng bên đó lại gần.

Cách thật xa, trong tử khí phía trước một đóa hoa có hơn một ngàn cánh, đóa hoa mỹ lệ toàn thân rắng mờ vạn trượng lơ lửng giữa không trung. Chính giữa đóa hoa, một con mắt dựng thẳng màu sắc đen thẫm, như hố đen muốn cắn nuốt tất cả mọi vật trong trời đất gao khắc ở trên nhụy hoa, một đóa hoa to lớn này thỉnh thoảng kịch liệt chấn động vài cái, nhưng con mắt dựng thẳng đen sì này lại không chút nhúc nhích từ đầu tới cuối.

Cơ Hạo đứng xa xa nhìn con mắt dựng thẳng màu đen kia, chỉ cảm thấy toàn thân từng đợt âm hàn thấu xương.

Không biết vì sao, hắt chỉ nhìn con mắt dựng thẳng này, đã như thấy được tất cả tà ác cùng khủng bố trong thiên địa, một loại tuyệt vọng không hiểu từ đâu

lòng dần sinh ra, thúc giục khiến hẳn nhất định phải đi làm chút gì đó —— hoặc là hủy diệt mình, hoặc là đi hủy diệt vô số sinh mệnh.

“Đại đạo ấn ký của Bàn Hi... Còn có Ngu tộc... Đây là pháp ấn gì?” Hư ảnh lẩm bẩm trầm thấp: “Bàn Hi ngã xuống, nhưng đại đạo ấn ký đại biểu thiên đạo pháp tắc của thế giới này lại bị trấn áp ở đây. Nếu có Ngu tộc đến đến nơi đây, như vậy, thiên đạo thế giới này sẽ mặc cho bọn hắn sử dụng hay không?”

Nhìn đóa hoa đẹp dễ này, hư ảnh xuất thần chốc lát, đột nhiên hẳn thấp giọng cười lên.

“Cơ Hạo, ta cho tới bây giờ chưa từng hại người. Nhưng theo người học nhiều điều xấu như vậy, ta lần này muốn thử bầy vài người chơi, người cảm thấy thế nào?”

Chương 607: Đào Hàm

Ngồi ngay ngắn ở trên Huyền Vũ chiến xa, Cơ Hạo nhìn đóa hoa thiên đạo to lớn vô cùng kia ngẩn người.

Hư ảnh lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, hai tay kết ấn, không ngừng đánh ra các ánh lửa vào trong đóa hoa thiên đạo kia, ngẫu nhiên mở miệng, hướng Cơ Hạo giải thích một ít tin tức về đóa hoa khổng lồ này cùng phù ấn Ngu tộc kia.

Đóa hoa thiên đạo này, chính là dấu vết đại đạo của Bàn Hi, là biểu hiện cụ thể hoá của Bàn Hi tìm hiểu, nắm giữ toàn bộ thiên đạo.

Theo lý thuyết, Bàn Hi ngã xuống, linh hồn sụp đổ, dấu vết đại đạo của nàng cũng sẽ theo đó tan rã. Nhưng có đại năng vô thượng của Ngu tộc lại mạnh mẽ ở trước khi linh hồn Bàn Hi sụp đổ, đem phù ấn con mắt dựng thẳng màu đen này đánh vào linh hồn của nàng.

Phù ấn này chất chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ, có được uy năng không thể tưởng tượng, lấy kiến thức của hư ảnh, hẳn cũng không cách nào phỏng đoán phù ấn tối như mực tràn ngập tà ác và tuyệt vọng này có bao nhiêu diệu dụng. Nhưng chính là vì phù ấn này tồn tại, sau khi linh hồn Bàn Hi sụp đổ, dấu vết đại đạo của nàng được bảo tồn hoàn mỹ.

Không chỉ có thế, dựa theo hư ảnh thử một đoạn thời gian, phù ấn Ngu tộc màu đen này còn đang không ngừng ăn mòn, luyện hóa dấu vết đại đạo của Bàn Hi.

Cũng không biết Bàn Hi là ngã xuống bao nhiêu năm trước, nhưng cho đến ngày nay, dấu vết đại đạo nàng lưu lại đã bị phù ấn Ngu tộc màu đen này luyện hóa hơn chín phần, hầu như cứng rắn đem nó luyện hóa thành một trọng bảo uy lực vô cùng.

Ở trên ý nghĩa nào đó, đóa hoa có hơn một ngàn cánh hoa mỹ lệ này, đã từ

dấu ấn thiên đạo pháp tắc hư vô mờ昧, biến thành bảo vật trên thực chất. Bởi vì nó là toàn bộ thiên đạo của thế giới này hiển hóa cụ thể, cho nên Cơ Hạo có thể đem nó lý giải là đầu mối then chốt khống chế thế giới này.

Ai có thể luyện hóa đóa hoa thiên đạo này, người đó liền có thể nắm giữ thiên đạo pháp tắc của toàn bộ thế giới.

Nhưng vì phù ấn Ngu tộc này quan hệ, trừ tộc nhân Ngu tộc nắm giữ một số bí pháp nào đó, người ngoài ở trên đóa hoa thiên đạo này hơi động tay chân chút, đều có khả năng bị thiên đạo toàn bộ thế giới cản trở.

Loại lực cản trở này cực kỳ khủng bố. Không cần nói Cơ Hạo, dù là Vũ Dư đạo nhân lấy thực lực hãn hiện nay, cũng có khả năng bị đánh cho hồn phi phách tán.

“Hoàn toàn luyện hóa, đó là không có khả năng.” Hư ảnh thần nhiên nói: “Nhưng ta lãng phí một ít khí lực, cẩn thận một chút, rút ra một cái thiên địa đại đạo pháp tắc nào đó trong đóa hoa thiên đạo này thì vẫn có nắm chắc.”

Trên gương mặt xám xịt vạn năm không thay đổi của hư ảnh, trong đôi mắt thần quang màu lam như tia chớp gấp gáp lóe lên.

Hắn từ trong đỉnh tròn lấy ra mấy viên đan hoàn màu tím nhạt nuốt xuống, thân hình hắn lại rõ ràng hơn chút, sau đó theo hắn bắt ấn đánh ra từng ánh lửa, thân hình hắn lại dần dần trở nên mơ hồ. Rất hiển nhiên, việc hắn đang làm cực kỳ thương tổn nguyên khí của hắn.

“Phấn khích nhất là, vô luận đám Ngu tộc kia muốn làm cái gì, trụ cột pháp ấn này của bọn hắn tồn tại ngay tại đóa hoa thiên đạo của Bàn Hi hoàn chỉnh. Chỉ có đóa hoa thiên đạo hoàn chỉnh mới có thể duy trì cân bằng, phù ấn Ngu tộc này mới có thể tiếp tục tồn tại.”

“Một khi ta rút ra một đạo thiên địa đại đạo pháp tắc trong đó, thiên địa không được hoàn chỉnh, mà phù ấn Ngu tộc lấy ngoại lực mạnh mẽ trấn áp luyện

hóa nó... Mặc kệ là ai muốn thông qua phù ấn Ngu tộc luyện hóa đóa hoa thiên đạo thế giới này, đều sẽ dẫn phát toàn bộ đóa hoa thiên đạo sụp đổ.”

“Mà đóa hoa thiên đạo sụp đổ, sẽ dẫn tới toàn bộ thế giới biến đổi khổng lồ.” Hư ảnh mang theo một tia hưng phấn lẫn bầm: “Cơ Hạo, đến lúc đó người có thể nhân cơ hội đoạt lấy tạo hóa khí cùng pháp tắc lực của thế giới này, cái này đối với người, đối với ta đều có lợi cực lớn.”

“Điều kiện tiên quyết là, hoa thiên đạo sẽ sụp đổ sao?” Cơ Hạo có chút lo lắng nhìn hư ảnh: “Nếu tính toán sai thì sao?”

“Ta có chín thành năm chắc.” Hư ảnh nheo mắt, rất là ngưng trọng nói: “Dù sao, ta từng kiến thức dấu vết thiên đạo của ‘Bàn Cổ’ là sụp đổ như thế nào. Ta có kinh nghiệm, cho nên ta biết.”

Mang theo một tia đắc ý, hư ảnh nhìn hướng Cơ Hạo: “Trừ ta, có lẽ chỉ có sư tôn của Vũ Dư đạo nhân cùng mấy thằng cha khác dám có loại cam đoan này. Nhưng cho dù là sư tôn của Vũ Dư đạo nhân đến đây, hãn tự tay đối phó đóa hoa thiên đạo của Bàn Hi, cũng chỉ có bảy thành năm chắc, mà ta dám nói ta có chín thành hy vọng.”

Sư tôn của Vũ Dư đạo nhân... Cũng chính là sư tổ trên danh nghĩa của Cơ Hạo.

Cơ Hạo rất cổ quái nhìn hư ảnh: “Lão gia hỏa, người thực sự lợi hại như vậy?”

Hư ảnh khề hừ vài tiếng, ngạo nghễ ngẩng đầu: “Tất nhiên. Ta hiện tại suy sút một chút, nhưng ít nhất từng nổi bật.”

Cơ Hạo có chút tò mò nhìn hư ảnh: “Rất kỳ quái, ở đại thế giới ban đầu người cực ít mở miệng, sao đến nơi này, người nói đột nhiên nhiều hơn không chỉ gấp trăm lần? Ta cảm thấy người có chút hưng phấn quá rồi.”

Hư ảnh trầm mặc hồi lâu, mặc kệ Cơ Hạo thật lâu. Qua rất lâu sau, sau khi biến hóa thêm mấy trăm thủ ấn, hư ảnh mới mang theo một tia khẩu khí cổ quái rầm rì mở miệng: “Trước kia tâm tình không tốt, hơn nữa không dám hiển lộ dấu vết... Đến nơi này, cho dù ta lộ ra dấu vết để lại cũng không có ai quan tâm... Hơn nữa, nhìn thấy có người so với ta càng xui xẻo hơn, tâm tình ta đột nhiên tốt lên, cho nên nói nhiều chút, điều này cũng rất bình thường.”

Nhìn thấy có người so với hắn càng xui xẻo hơn, cho nên tâm tình lại đột nhiên tốt lên?

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn hư ảnh, không ngờ được lão gia hỏa giấu đầu giấu đuôi này lại còn có tâm tư xấu bụng như vậy.

Hừ lạnh một tiếng, Cơ Hạo chỉ vào đóa hoa thiên đạo hỏi: “Người sẽ không là nhìn thấy Bàn Hi ngã xuống, cho nên tâm tình đột nhiên tốt lên chứ?”

Hư ảnh không lên tiếng, trầm lặng một lòng một dạ biến hóa thủ ấn, dần dần khí tức của hắn trở nên rất trầm trọng, tốc độ hắn biến hóa thủ ấn càng lúc càng nhanh, đóa hoa thiên đạo lớn vô cùng, một cánh hoa cũng có kích cỡ mấy vạn dặm kia cũng dần dần phun trào ra các tia sáng mạnh màu vàng.

“Ta muốn rút lấy ‘Thái dương đại đạo’ của thế giới này.” Hư ảnh trầm giọng nói: “Tuy hơi khác với thái dương chi đạo của Bàn Cổ thế giới, nhưng hơn 99% đại đạo tinh diệu là giống nhau. Cơ Hạo, chuẩn bị tốt, mở rộng nguyên thần, ta muốn đem thái dương chi đạo của Bàn Hi rót vào nguyên thần của người.”

Cơ Hạo bị dọa toàn thân lại toát ra cả đống mồ hôi lạnh, hư ảnh đây là tự đào bẫy cho ác quỷ Ngu tộc, nhưng Cơ Hạo không muốn đem mình cũng bẫy vào đâu!

Một cái thiên đạo pháp tắc hoàn chỉnh của một thế giới hoàn chỉnh, hơn nữa còn là ‘Thái dương’ thiên địa đại đạo thuộc loại cao nhất, quan trọng nhất như vậy, một cái thiên đạo pháp tắc như vậy rót vào nguyên thần Cơ Hạo?

Lấy tu vi Cơ Hạo hiện nay, nguyên thần hẳn không cần nói thừa nhận, chỉ cần là hơi chạm thiên địa đại đạo như vậy một chút cũng sẽ triệt để sụp đổ nhỉ?

“Lão gia hỏa, người đừng làm vậy! Ta hiện tại...” Cơ Hạo sợ tới mức hồn vía lên mây, giọng nói cũng mang theo một tia run rẩy.

“Đừng sợ, mọi sự có ta... Ta vất vả rút ra ‘Thái dương’ đại đạo này, vốn chính là vì thành toàn người, cũng không thể để ta hao phí vô ích nhiều nguyên khí như vậy!” Hư ảnh hét lớn một tiếng, hai tay dùng sức kéo, một cánh hoa trong đóa hoa thiên đạo khổng lồ kia chợt ảm đạm, một vầng mặt trời huy hoàng đường kính trăm vạn dặm vô thanh vô tức bay ra, hóa thành một dòng lũ màu vàng khổng lồ cấp tốc rót vào mi tâm Cơ Hạo.

Trước mắt Cơ Hạo tối sầm, chỉ cảm thấy toàn thân nóng một phen, sau đó ngất đi.

Chương 608: Nguy Cơ Tới Gần

Thiên đạo pháp tắc đỉnh của một thế giới bị mạnh mẽ nhét vào linh hồn của mình là cảm giác gì?

Không biết người khác có kỳ ngộ như vậy sẽ cảm thấy thế nào, Cơ Hạo cảm thấy mình là một hạt giống cỏ non, loại nhỏ yếu nhất, non mềm nhất, sau đó có người đem toàn bộ sinh mệnh lực của một gốc thái cổ đại thụ khi thiên địa mở đã sinh ra, tích tụ vô cùng lực lượng, hung hăng rót vào trong cơ thể mình.

Vì thế thân thể cùng linh hồn Cơ Hạo nháy mắt nở bùng, hẳn không cảm thụ được thân thể tồn tại, không cảm thụ được linh hồn tồn tại, bốn phía tất cả đều là hư không, chỉ có vô cùng vô tận ánh sáng, vô cùng vô tận nhiệt độ đang điên cuồng dâng trào quay cuồng, như một vùng biển ánh sáng với nhiệt độ đang điên cuồng nhắc lên từng đợt sóng thần.

Hắn chỉ còn lại có một chút ‘linh’ căn bản nhất, một chút linh tính lúc ban đầu cũng là nguyên thủy nhất đó lơ lửng ở trong biển ánh sáng với nhiệt độ, lặng lẽ nhìn vùng biển do ánh sáng và nhiệt độ tạo thành đang rộng giạt rít gào, nhìn vô cùng vô tận biến hóa kỳ diệu không thể nói bằng lời trong đó.

“Quả nhiên vẫn quá miễn cưỡng chút.” Vạn vật đều yên tĩnh. Trong thiên địa hư vô, một chút linh hồn độn kia của Cơ Hạo nghe được hư ảnh thấp giọng lầm bầm: “Thật sự quá miễn cưỡng chút... Nhưng ta thấy tiểu lão nhi kia hấp thu thiên địa đại đạo trong Hỗn Độn Ngọc Điệp, tựa như rất nhẹ nhàng vui vẻ mà!”

Tiểu lão nhi? Đó là ai?

Hấp thu thiên địa đại đạo trong Hỗn Độn Ngọc Điệp? Hỗn Độn Ngọc Điệp?

Ai? Trong đầu Cơ Hạo hơi có một chút ký ức ảm đạm hiện lên, sau đó lại bị vô cùng vô tận ánh sáng và nhiệt độ đánh vỡ.

Hắn luôn cảm thấy chuyện hư ảnh nói, tựa như có chút quen thuộc, hắn hẳn là ở kiếp trước hoặc là kiếp này, hoặc là vô số thời đại luân hồi trước, từng nghe nói chuyện xưa cùng loại. Một tiểu lão đầu nhí, từ trong Hỗn Độn Ngọc Điệp hấp thu thiên địa đại đạo?

Tràng cảnh này, thật sự có chút quen thuộc.

Nhưng tiểu lão nhí đó và Cơ Hạo có thể so sánh sao? Người ta là tu vi gì? Cơ Hạo mới bao nhiêu tu vi?

Trong vô tri vô giác, Cơ Hạo cảm thấy có các luồng lực lượng dinh dính nặng nề không biết từ đâu mà đến, chậm rãi rót vào trong một chút ‘Linh’ cuối cùng còn sót lại kia của hắn. Vì thế linh của Cơ Hạo ở trên một vùng biển ánh sáng và nhiệt độ tạo thành đó dần dần sinh trưởng lớn mạnh, trong một vùng biển ánh sáng và nhiệt độ đó dần dần có một chút gợn sóng nhỏ vun ngưng tụ thành đạo văn màu vàng, lặng yên dung nhập ‘Linh’ của Cơ Hạo.

Trên Huyền Vũ chiến xa, thân thể Cơ Hạo đã biến thành một mảng kim quang mãnh liệt, nhiệt độ cao đáng sợ thiêu đốt mai rùa của Huyền Vũ chiến xa cũng sắp phải hòa tan, từng đạo vu trận kết giới không ngừng từ trong mai rùa phun ra, sau đó không ngừng ở dưới kim quang ập vào sụp đổ.

Huyền Vũ chiến xa có linh, nó thông thả tự khởi động, chậm rãi rời xa Cơ Hạo.

Nếu có ai đang ở cạnh Cơ Hạo, hơn nữa hắn có đủ thực lực nhìn trộm thân thể Cơ Hạo hiện tại, hắn có thể nhìn thấy máu thịt trong thân thể Cơ Hạo hầu như hoàn toàn đổ, chỉ có những đạo văn màu vàng cổ xưa, mạnh mẽ tung hoành lui tới, là những đạo văn màu vàng này miễn cưỡng ngưng tụ thành thân thể Cơ Hạo.

Trong máu thịt hầu như sụp đổ, chỉ có một đám hỗn độn huyết mạch to bằng đầu người tản mát ra ánh sáng dữ dội, mặc cho đạo văn màu vàng xung quanh lui tới đánh sâu vào, lại mãi không thể phá hủy đám hỗn độn huyết mạch này.

Đây là Cơ Hạo được hư ảnh giúp đỡ, dung hợp huyết mạch long tộc, phượng tộc, nhân tộc, một lần nữa ngưng tụ thành ‘Bàn Cổ tinh huyết’ nguyên thủy nhất. Thái dương đại đạo của thế giới này tuy mạnh mẽ dị thường, nhưng muốn phá hủy một quãng Bàn Cổ tinh huyết này trong cơ thể Cơ Hạo lại còn chưa đủ sức.

Không chỉ có thế, mảnh Bàn Cổ tinh huyết này còn đang bá đạo cắn nuốt lực lượng khổng lồ những đạo văn màu vàng tản mát ra, không ngừng nảy sinh lớn mạnh. Ở trong một mảnh huyết mạch hỗn độn màu sắc đỏ, một hình người nho nhỏ giống Cơ Hạo như đúc đang cấp tốc sinh trưởng.

“Có chút chơi quá tay rồi.” Thanh âm hư ảnh lặng yên từ trong cơ thể Cơ Hạo truyền đến.

“Ô, Bàn Hi thế giới vốn không phải nhỏ yếu như vậy. Khí vận cùng tài nguyên thế giới này đã từng bị cướp đoạt một lần, cho nên thế giới này nhìn như nhỏ yếu, nhưng bốn nguyên của nàng thực ra cực kỳ cường đại, cho nên lực lượng của thiên đạo pháp tắc nó có được vượt qua tính toán của ta.”

“Phù ấn này của Ngu tộc, là một cái phù ấn trấn áp, càng là một tọa độ truy tung, dùng để ở trong hỗn độn truy tung Bàn Hi thế giới. Khó trách bọn Ngu tộc kia có thể biết rõ thời gian Bàn Hi thế giới tới gần Bàn Cổ thế giới. Bọn hắn đã sớm cảm nhận được phù ấn này tồn tại.”

“Ừm, mặc kệ bọn hắn có âm mưu gì, tóm lại lần này bọn hắn phải xui xẻo rồi. Đi theo Cơ Hạo tiểu tử này nhiều năm như vậy, ta cũng học cái xấu rồi, đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây? Hắc hắc! Dù sao là chuyện thú vị.”

“Được rồi. Được rồi, trước đem thái dương đại đạo này trấn áp xuống. Bàn Hi thế giới tuy mạnh, nhưng ở trước mặt ta, người vẫn ngoan ngoãn nghe lời mới tốt.”

Từng đạo hỗn độn khí tức từ trong cơ thể Cơ Hạo uốn lượn chảy ra, hóa thành các hỗn độn ấn tỳ như thực chất khắc mạnh ở trên người Cơ Hạo nho nhỏ kia. Thân thể hầu như hòa tan của Cơ Hạo nhất thời được củng cố, nguyên thần

tiếp cận sự tan rã của hắc cũng trở nên càng thêm kiên cố, càng bắt đầu không ngừng hấp thu các tia sáng màu vàng trong đạo văn màu vàng bên ngoài phóng ra.

Được đạo văn màu vàng tản mát ra kim quang bổ sung, tu vi nguyên thần Cơ Hạo tăng vọt, bốn mươi chín luồng Vũ Dư đạo khí ánh vàng rực rỡ xoay quanh bay múa ở bên nguyên thần hắc, mỗi một luồng đạo khí đều có kích cỡ trăm mẫu, toàn thân trong suốt như nước, bên trong có vô số phù văn màu vàng lóe lên, mỗi một luồng đạo khí đều phát ra ánh sáng vàng rực, giống như các mặt trời nhỏ rực rỡ huy hoàng.

Nếu có ai ở đây nhìn thấy Cơ Hạo tu thành Vũ Dư đạo khí, nhất định sẽ kinh hãi nói không ra lời.

Vũ Dư đạo khí hiện tại Cơ Hạo có được mỗi một ngum đều nặng như núi, nhiệt độ bên trong càng thêm kinh người, cho dù là vu bảo cấp Vu Vương bình thường bị Vũ Dư đạo khí của hắc khế vận cũng sẽ nháy mắt tan thành nước thép, cho dù vu bảo cấp Vu Đế bị đạo khí của hắc rèn luyện một đoạn thời gian, cũng sẽ bị nhiệt độ cao nung chảy hủy hoại.

Ngay cả nguyên thần Cơ Hạo cũng là toàn thân kim quang vạn trượng, bên trong như có vàng nấu chảy đang không ngừng quay cuồng, toàn thân nhiệt độ cao bức người.

“Không nên chơi lớn như vậy.” Hư ảnh lăm bẫm: “Ta giúp hắc trấn áp thái dương chi đạo của thế giới này thì được, nhưng muốn đi đường tắt, trực tiếp để nguyên thần hắc và thái dương chi đạo này dung hợp, hiện tại thì hay rồi, ngược lại tổn thêm khí lực gấp trăm lần.”

“May mắn có hỗn độn nguyên linh sụp đổ của Bàn Hi bổ sung linh hồn ta tiêu hao, nếu không ta thực muốn khóc.”

Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, tử khí linh hồn Bàn Hi tan vỡ biến thành ở xung quanh không ngừng bị hắc hút vào trong cơ thể, thân thể hắc đã khôi phục

nguyên dạng, nhưng tựa như so với trước kia cao hơn khoảng nửa thước. Ánh lửa màu vàng trên thân hắc đã hoàn toàn nội liễm, nhưng da cùng đôi mắt hắc đều mang theo một tầng màu vàng nhàn nhạt, toàn thân như pho tượng đúc từ vàng.

“Được rồi, dưỡng tinh thần cho tốt chút rồi tỉnh lại đi!” Hư ảnh uể oải lẩm bẩm.

Cơ Hạo phun ra một hơi thật dài, hơi thở hắc thở ra cũng biến thành ngọn lửa màu vàng nhạt, ngọn lửa nhiệt độ cao phun ra xa mấy chục trượng, nơi đi qua đủ để nấu chảy kim loại.

Xa xa đột nhiên truyền đến tiếng quát bén nhọn: “Bên này có động tĩnh! Thiên ngoại tà ma chết tiệt, bọn chúng thế mà lại xông đến trung tâm thánh địa.”

“Đừng buông tha, nhất định không thể buông tha, giết bọn chúng, giết sạch bọn chúng!”

Theo tiếng quát phản nộ, mấy trăm thánh linh dân bản xứ kết trận cuộn cuộn xung phong tới.

Chương 609: Tổ Linh Hiện Thế

Đám thánh linh dân bản xứ Bàn Hi thế giới, bọn họ có đặc thù nguyên tố rõ rệt.

Khi kết trận hướng Cơ Hạo xung phong, một trăm thánh linh lớn tiếng rít gào, thân hình bành trướng đến trăm trượng, hóa thân làm người khổng lồ đá toàn thân xám xịt, cầm trọng thuẫn xông lên trước nhất.

Ở phía sau những thánh linh này, cũng một trăm thánh linh phát ra tiếng kêu bén nhọn, bọn họ hóa thành người khổng lồ sắt thép toàn thân tỏa hàn quang, toàn thân sinh trưởng ra vô số lưỡi đao, gai nhọn sắc bén, cầm trường thương theo sát người khổng lồ đá xung phong.

Ở phía sau thánh linh sắt thép, lại là một trăm thánh linh lớn tiếng xôn xao, bọn họ hóa thân thành người cây khổng lồ, mỗi một cái lá cây ở toàn thân đều quanh quẩn sấm sét ánh điện hoặc là cương phong màu xanh lục, cách Cơ Hạo xa hơn ngàn dặm, những người cây khổng lồ đó vung cành cây thật lớn, vô số sấm sét cùng đao gió đã xé rách không khí, đổ ập xuống hướng Cơ Hạo đánh xuống.

Ba trăm thánh linh, chia ra thuộc Thổ tộc, Kim tộc cùng Mộc tộc, xa gần đều có, công phòng phối hợp thỏa đáng, đây là một cánh quân phối hợp ăn ý chiến lực kinh người.

Cơ Hạo hơi mở mắt ra, mí mắt run run, trên lông mi phun ra cả mảng lớn đốm lửa màu vàng. Đốm lửa rơi ở trên mai Huyền Vũ chiến xa, liền thiêu đốt Huyền Vũ kết giới dày nặng vang lên ‘Rắc rắc’.

Trong con người màu vàng nhạt thần quang màu vàng phun ra dài mười mấy dặm, Cơ Hạo vung đôi tay, cả mảng lớn lửa hừng hực màu vàng vờn quanh toàn thân. Hắn há mồm, một luồng Vũ Dư đạo khí tuôn ra, hóa thành một cơn gió màu vàng vờn quanh bên người cấp tốc xoay quanh vũ động.

Sấm sét cùng đao gió đánh ở trong gió mạnh màu vàng do Vũ Dư đao khí biến thành, chợt nghe một chuỗi tiếng nổ vang lên, sấm sét cùng đao gió thể mà đồng thời cháy lên, trong chớp mắt đã bị đốt thành từng làn khói mỏng màu xanh lục biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ba trăm thánh linh xung phong tới cùng cất tiếng kinh hô!

Bọn họ chưa bao giờ thấy có lửa nào có thể đem sấm sét cùng cơn lốc cũng dẫn cháy được!

Tuy lôi điện và cơn lốc đều là linh mộc nguyên khí diễn hóa sinh ra, nhưng vô luận sấm sét hay là gió lốc, đó đã là một loại ‘năng lượng’, năng lượng không có thực thể. Lửa gì có thể đem các năng lượng biến dị thuộc tính này dẫn cháy?

“Thiên ngoại tà ma! Giết!” Ba trăm thánh linh giận dữ hét lên, điên cuồng hướng Cơ Hạo xung phong tới.

Cơ Hạo biểu hiện ra lực lượng càng thêm cường hoành, đám thánh linh kia liền càng thêm kiêng kị đối với hắn, cảm thấy độ nguy hiểm của hắn cao hơn. Vô luận là vì bảo hộ lợi ích của chính bọn họ, hoặc là vì bảo hộ toàn bộ Bàn Hi thế giới an toàn, các thánh linh tuyệt đối hữu tử vô sinh với Cơ Hạo.

Không có chính nghĩa hay tà ác, cũng không liên quan Cơ Hạo là người tốt hay người xấu. Cho dù Cơ Hạo ngay cả một ngọn cỏ một cái cây của thế giới này cũng chưa từng thương tổn, bởi vì hắn là khách tới từ ngoài bầu trời, hắn là ‘thiên ngoại tà ma’, các thánh linh nhất định phải đuổi cùng giết tận đối với Cơ Hạo, thế nào cũng phải chém giết cho thống khoái.

“Ta không có ý đối nghịch với các ngươi.” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Ta đến thế giới này... Được rồi!”

Cơ Hạo vốn đang muốn có thể tâm bình khí hòa trao đổi vài câu với đám thánh linh, nhưng hắn còn chưa nói hết một câu, những người khổng lồ sắt thép kia đã vung cánh tay khổng lồ, đem mấy ngàn cây lao sắc bén đến cực điểm

hung hăng ném tới.

Một hơi đem một luồng Vũ Dư đạo khí hít về thật sâu, Cơ Hạo rút Viêm Long Kiếm. Hai tay siết chặt trường kiếm hung hăng chém ra, một con rồng lửa cháy xiết từ trên trường kiếm tuôn ra, kiếm quang tung hoành ước chừng trăm dặm.

Hư ảnh không biết dùng cách gì, đem thái dương đại đạo của thế giới này phong ấn trong cơ thể Cơ Hạo, loại chuyện này huyền ảo vô cùng, đạo hạnh cảnh giới Cơ Hạo chưa đến, cũng chưa cách nào hình dung đây rốt cuộc là một loại tình huống thế nào.

Nhưng đại đạo vào cơ thể, áp chế của thế giới này đối với Cơ Hạo liên hoàn toàn tiêu tán, Cơ Hạo hoàn toàn có thể giống ở Bàn Cổ thế giới, phát huy ra trăm phần trăm chiến lực. Hơn nữa vừa rồi bản mạng tinh lực trong cơ thể Cơ Hạo, cũng chính là thái dương tinh lực ít nhất tăng vọt khoảng mười lần, uy lực một kiếm này hẳn chém ra, mạnh hơn cả chục lần so với lúc hắn ở Bàn Cổ thế giới.

Kiểm khí như rồng, một trăm người khổng lồ đá đồng thời giơ lên khiên đá khổng lồ dày tới mấy trượng trong tay lên cản.

Kèm theo tiếng ma sát chói tai, kiếm khí sắc bén vô cùng của Viêm Long Kiếm cắt ra ở trên cái khiên khổng lồ các vết nứt thật sâu, vài tấm khiên đá đứng mũi chịu sào bị kiếm khí chặt đứt ngang. Dư âm kiếm khí quét ngang qua, cũng cắt ra vết thương thật lớn ở trên thân người khổng lồ đá sau cái khiên.

Không chỉ có thế, Viêm Long Kiếm khí càng nóng cháy không chịu nổi, thái dương tinh hỏa màu vàng bám vào ở trên vết nứt do kiếm khí cắt ra điên cuồng thiêu đốt, một trăm tấm khiên đá khổng lồ ở gần gần một hơi thở đã bị đốt thành nham thạch nóng chảy màu đỏ. Mấy người khổng lồ đá bị kiếm khí gây thương tích cũng khàn giọng kêu đau thành tiếng, thân thể bọn họ cũng bị thái dương tinh hỏa dẫn cháy.

Thái dương chi hỏa, lửa uy lực mạnh nhất, phẩm chất cao nhất của một thế

giới, có thể đốt cháy vạn vật, vạn vật khó có thể ngăn cản.

Bảy tám người khổng lồ đá thân thể hùng hực thiêu đốt, như ngọn lửa hình người giãy dụa rống giận ở trong hư không, mỗi kẻ đau đến mức kêu rên liên tục, chiều cao trăm trượng ở gần gần vài hơi thở đã bị hòa tan hơn phân nửa.

Đám thánh linh Thổ tộc đó không cách nào duy trì hình thái người khổng lồ đá nữa, bọn họ đều lớn tiếng mắng, thân thể hóa thành mảng lớn cát bụi màu vàng đất múa loạn đầy trời. Nhưng thái dương tinh hỏa bá đạo cỡ nào, bọn họ đã đem thân thể hóa thành vô số cát bụi thật nhỏ, nhưng một tia thái dương tinh hỏa vẫn bám vào ở trên mỗi một hạt cát bụi hùng hực thiêu đốt.

Lại qua thời gian hai hơi thở, bảy tám thánh linh Thổ tộc bị thái dương tinh hỏa dẫn cháy kia bị thiêu đốt sạch sẽ, một tia tàn hồn cũng chưa lưu lại.

Cái gọi là thánh linh của thế giới này, thực lực cấp thấp cũng ở cấp Vu Vương trở lên, cao giai thánh linh ít nhất cũng là thực lực cấp Vu Đế. Ba trăm thánh linh trước mắt Cơ Hạo không tính là lợi hại nhất, nhưng cũng đều có tiêu chuẩn Vu Đế nhân tộc nhất nhị tinh của Bàn Cổ thế giới.

Cao thủ như vậy, lại bị Cơ Hạo một kiếm chém giết bảy tám người, đám thánh linh khí thể hùng hổ hướng bên này xung phong nhất thời đồng thời dừng bước.

Ngọn lửa màu vàng bên người Cơ Hạo hùng hực thiêu đốt, mấy ngàn cây lao vừa rồi còn chưa tới gần thân thể hắn, đã bị lửa màu vàng đốt thành những vũng nước thếp.

Hơn hai trăm thánh linh người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, sau đó một người cây khổng lồ đột nhiên giơ lên một cành cây, một đạo lôi quang màu xanh lục phóng lên, trong chớp mắt xông lên trời cao vạn dặm, ‘Oành’ một tiếng nổ tung ra cả mảng lớn lôi quang.

“Tổ linh chí cao vô thượng ơ, con cháu ngài khẩn cầu lực lượng của ngài,

tiêu diệt thiên ngoại tà ma đáng sợ này đi!”

Những thánh linh này đồng thời quỳ xuống ở trong hư không, mỗi người khôi phục hình thái hình người bình thường, đều cắt cổ tay, đem từng giọt tinh huyết phun ra.

Tinh huyết bọn họ chảy ra nhanh chóng hóa thành từng đạo phù văn chọt lóe rồi biến mất, sau đó toàn bộ hư không đều run lên nhè nhẹ.

Thanh âm hư ảnh đột nhiên vang lên ở trong thần hồn không gian của Cơ Hạo: “Chạy, chạy mau! Không ngờ được, cái bọn hắc gọi là tổ linh, lại là người lấy thân hợp đạo. Loại tồn tại cấp bậc này, người hiện tại căn bản không phải đối thủ, chạy mau!”

Cơ Hạo kinh hãi mở to mắt nhìn, hắc không nói một lời thu hồi Huyền Vũ chiến xa, thân thể hóa thành một đạo kim quang phóng lên cao, trong nháy mắt đã chạy ra ngoài trăm vạn dặm, mắt thấy đã sắp lao ra khỏi khiếu huyết mi tâm Bàn Hi.

“Lưu lại!”

Một thanh âm trầm thấp vang lên ở trong hư không, trên đóa hoa thiên đạo khổng lồ kia, trong một cánh hoa nhỏ bé nhất, một người lửa khổng lồ cao trăm dặm lặng lẽ hiện lên, đưa tay hướng Cơ Hạo nhẹ nhàng chụp tới.

Chương 610: Tổ Linh Đuổi Giết

Hư không chợt động lại, ở phía dưới thân thể Cơ Hạo, từng đám lửa dinh dính bỗng xuất hiện, lửa cấp tốc dâng trào quay cuồng, hóa thành một lốc xoáy đường kính ngàn dặm chậm rãi tới gần Cơ Hạo, một lực hút đáng sợ tập trung thân thể hắn, kéo hắn muốn đem hắn một miếng nuốt chửng.

“Lão già chết tiệt!” Cơ Hạo kinh hãi quay đầu nhìn.

Đứng ở trên cánh hoa nhỏ bé đó, người lửa khổng lồ cao trăm dặm toàn thân đỏ rực, trong cơ thể bán trong suốt mơ hồ có các khối vân màu đen lóe lên, xuyên thấu qua lửa ngoài thân hắn, có thể nhìn thấy trong thân thể hắn có vô số phù văn lửa to bằng nắm tay đang chạy.

Đó là đóa hoa thiên đạo, vật cụ thể hóa của tất cả thiên đạo pháp tắc toàn bộ Bàn Hi thế giới.

Người lửa khổng lồ này trực tiếp từ trong đóa hoa thiên đạo hiện ra thân hình, hiển nhiên hắn đã hòa hợp một thể với đóa hoa thiên đạo. Nếu hắn đã dung hợp hoàn mỹ với một cái thiên đạo đó, như vậy thực lực của hắn quả thực không thể tính toán.

“Ừm... Hắn ngay cả một phần trăm của một cái hỏa diễm đại đạo nho nhỏ này cũng chưa tìm hiểu rõ ràng.” Thanh âm hư ảnh vang lên: “Hắn đã đụng đến bậc cửa hợp đạo, nhưng muốn thật sự nắm giữ thiên đạo, hắn còn kém xa lắm. Cơ Hạo, toàn lực bỏ chạy!”

Nghe xong hư ảnh nói, gánh nặng trong lòng Cơ Hạo liền được gỡ bỏ, vận đủ trung khí phát ra một tiếng thét dài. Cơ Hạo nâng tay đánh ra một luồng sấm sét, Thiên Địa Pháp Ấn lơ lửng đỉnh đầu kịch liệt chấn động một phen, cả mảng lớn kim quang từ trong Thiên Địa Pháp Ấn phun ra, lực tràn vô hình hung hăng va chạm một phen với lốc xoáy lửa phía dưới.

Tốc độ xoay tròn của lõi xoáy lửa chợt chậm đi trong nháy mắt, sau đó một lực cản trả đáng sợ xa xa truyền đến, cả người Cơ Hạo rung mạnh, xương khớp trong cơ thể phát ra tiếng vỡ vụn đáng sợ, xương khớp toàn thân ít nhất vỡ thành mấy vạn mảnh.

Một ngụm máu phun ra thật xa, Cơ Hạo nhìn chăm chăm người lửa khổng lồ kia, tinh huyết trong cơ thể sôi sục một phen, xương khớp vỡ vụn nháy mắt khép lại. Hắn hóa thân kim quang thừa dịp trong nháy mắt lõi xoáy lửa đình trệ, xuyên phá hư không nháy mắt đi xa.

“Chạy đâu?” Người lửa khổng lồ vừa kinh ngạc vừa buồn bực rít gào một tiếng, lắc cái đầu to lớn nhìn quanh một phen, sau đó hắn đột nhiên phần nộ muốn điên hét lên: “Tại sao có thể như vậy? Thánh linh chi khí nơi này đâu? Sao đều không thấy nữa?”

Linh hồn Bàn Hi tan rã biến thành tử khí ở trong mồm thánh linh này chính là thánh linh chi khí, là tài nguyên tu luyện cực kỳ quý hiếm. Mỗi khi trong dân bản xứ có thánh linh mới xuất hiện, hắn sẽ nhận được một chút tử khí ban thưởng, giúp bọn họ củng cố cảnh giới, tăng lên phẩm chất linh hồn.

Chỉ có đạt tới loại cấp độ này của người lửa khổng lồ, nhân vật cấp tổ linh đã bắt đầu ký sinh ở trên đóa hoa thiên đạo, thử dung hợp thiên đạo pháp tắc, bọn họ mới có tư cách hàng năm nán lại ở trong thánh địa, ở dưới tử khí tắm bổ tu luyện.

Nhưng người lửa khổng lồ bị những thánh linh kia dùng huyết tế bí pháp, sau khi từ trong suy nghĩ tu luyện tầng sâu bừng tỉnh, đột nhiên phát hiện ‘thánh linh chi khí’ lại không còn lưu lại dù chỉ một chút, toàn bộ ‘thánh linh chi khí’ đều biến mất không dấu vết, cái này quả thực so với đào mộ tổ tiên hắn còn khiến hắn khó có thể tiếp nhận hơn!

Tiếng rống kinh thiên động địa chấn động khiến toàn bộ hư không kịch liệt lay động.

Trên một cánh lại một cánh hoa thiên đạo không ngừng sáng lên từng luồng sáng mạnh, một lại một vị tổ linh từ trong ngủ say bừng tỉnh, sau đó bọn họ đều phát ra tiếng tru lên kinh sợ giận dữ đan xen.

Hư ảnh dùng đỉnh tròn trong cơ thể Cơ Hạo, ở trong khoảng thời gian cực ngắn đem tử khí do linh hồn Bàn Hi sụp đổ biến thành làm tuyệt tự, một chút cũng không lưu lại, cái này hầu như đoạn tuyệt con đường tương lai tu luyện của đám tổ linh dân bản xứ, tổ linh lâm vào ngủ say tầng sâu nhất cũng đều từ trong cảm ngộ thiên đạo ảo diệu vô cùng kia bừng tỉnh.

Mấy trăm tổ linh lơ lửng ở trên đóa hoa thiên đạo, một đám giống như phát điên chửi ầm lên.

Sau khi mắng chửi một phen, người lửa khổng lồ dấm ngực rít gào một trận, sau đó những tổ linh này đồng thời phát tay. Đóa hoa thiên đạo khẽ chấn động một lần, người lửa khổng lồ kêu đau một tiếng, trong mồm phun ra cả mảng lớn ánh lửa dính dính như máu, sau đó đôi chân hăn thoát ly đóa hoa thiên đạo, thân thể hóa thành một ánh lửa lao thẳng tắp về phía trời cao.

“Ta nhất định sẽ chém giết thiên ngoại tà ma kia, đem toàn bộ thánh linh chi khí đòi về.”

Người lửa khổng lồ lời thề son sắt rít gào.

Mấy trăm tổ linh hai chân gắt gao dính ở trên đóa hoa thiên đạo đồng loạt thở hỗn hển một hơi dài, từng người ngẩng đầu nhìn phương hướng người lửa khổng lồ biến mất im lặng không nói. Không biết vì sao, trong lòng bọn họ đồng thời có một loại cảm giác nguy hiểm tuyệt đại đang cấp tốc tới gần.

“Ban phát thánh lệnh, bảo toàn bộ thánh linh tề tụ thánh địa. Chuẩn bị chiến tranh đi, kiếp nạn lần này, chúng ta phải đồng lòng hợp sức chuẩn bị chiến tranh!”

Người lửa khổng lồ chạy ra khỏi khiêu huyết mi tâm bản thể Bàn Hi, lóc lên

một cái liền tới trên không thánh điện. Hắc hít một hơi thật sâu, giơ đôi bàn tay ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét một tiếng, dẫn tới mấy vạn thánh linh quanh thánh điện ùn ùn quỳ xuống đất cúng bái.

Người lửa khổng lồ nhìn cũng không thèm nhìn những thánh linh đó một cái. Hắc dùng sức khịt khịt cái mũi, trầm thấp quát: “Tà ma, người trốn không thoát đâu, người không có khả năng chạy thoát. Ta nhớ rõ mùi của người, ta nhớ kỹ người rồi.”

Thân hình nhoáng lên một cái, người lửa khổng lồ rời khỏi thánh điện, độn đi tới trên không đại lục bản thể Bàn Hi biến thành. Hắc hướng bốn phía nhìn quanh một phen, thẹn quá hóa giận rít gào: “Sao có thể nhanh như vậy? Nhưng người có nhanh hơn nữa, cũng không có khả năng nhanh hơn ta!”

Vung tay phải, một cái quạt lông như do mấy chục cái lông vũ dài màu lửa đỏ ghép thành xuất hiện ở trong tay người lửa khổng lồ. Hắc chỉ quạt lông, quạt lông chợt hóa thành một đôi cánh lửa treo sau lưng hắc, thân hình người lửa khổng lồ nhoáng lên một cái đã rời khỏi động thiên thể giới chỗ thánh địa.

Trên không trung, Cơ Hạo thu liễm khí tức toàn thân hóa thành một luồng sáng vàng bay nhanh.

Áp chế của thế giới của Bàn Hi đối với hắc đã không còn sót lại chút gì, thực lực của hắc càng được tăng rất nhiều, toàn lực thi triển thái dương lưu quang độn pháp, hắc thật sự hóa thân làm một mảng ánh sáng nhỏ bé, trong mỗi một nháy mắt ít nhất có thể chạy ra mấy ngàn vạn dặm.

Không chỉ có thế, thế giới Bàn Hi chính là ban ngày mặt trời tỏa sáng, ba vầng mặt trời nóng rực chiếu khắp hư không. Cơ Hạo biến thành ánh vàng dần dần nhạt đi ở trong ánh mặt trời, dần dần biến thành hư vô, tựa như hoàn toàn hòa hợp một thể với ánh nắng. Chỗ tâm niệm hắc đến, hắc có thể mượn dùng ánh nắng có mặt khắp nơi, thoải mái phi độn tới đó.

Dần dần, tốc độ bay của Cơ Hạo càng lúc càng nhanh, nhanh tới mức chính

hắn cũng chấn động, nhanh tới mức hắn ngay cả phóng ra thần thức cũng không thấy rõ cảnh tượng xung quanh.

Nhưng ở phía sau hắn, một chút ánh đỏ cấp tốc lóe lên, kèm theo tiếng gào rú điên cuồng, người lửa khổng lồ lưng mọc hai cánh trong chớp mắt có thể trực tiếp xé trời vượt qua hơn trăm triệu dặm hư không, mau lẹ tuyệt luân hướng Cơ Hạo đuổi theo.

“Tà ma chết tiệt, giao ra ‘thánh linh chi khí’.” Người lửa khổng lồ điên cuồng rít gào: “Các người đến từ nơi nào? Các người vì sao phải xâm nhập thế giới chúng ta? Các người rốt cuộc muốn làm gì? A, vì sao ta cảm giác được, có những chuyện không ổn đang xảy ra? Thế giới chúng ta đang trở nên suy yếu, các người rốt cuộc làm gì đối với thế giới chúng ta?”

Trong tiếng mắng chửi, người lửa khổng lồ chỉ tay, một ánh lửa phát ra tiếng rít bén nhọn, thẳng tắp hướng sau lưng Cơ Hạo bắn nhanh đến.

Chương 611: Tai Ương Cùng Cá Trong Chậu

Một dòng sông lớn khói sóng mờ mịt mênh mông, kéo dài không biết mấy trăm triệu dặm, mặt sông hẹp nhất cũng hơn ngàn dặm.

Bờ sông, một tòa thành lớn đông người ở, ngoài thành ruộng tốt vạn dặm, thôn xóm điểm xuyết ở giữa đồng ruộng vườn trái cây, thoát nhìn màu xanh tràn ngập tầm mắt, thật có thể xưng là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, dồi dào hạng nhất.

Nhưng hôm nay, nơi giàu tài nguyên thiên nhiên biến thành địa ngục nhân gian, trong thành ánh lửa khắp nơi xác nằm mọi chỗ, ngoài thành một lại một thôn xóm ở trong tiếng nổ lớn hóa thành hố to, vô số nông dân còn chưa làm rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì, đã theo cả thôn cùng nhau hóa thành tro tàn.

Tiếng cười điên cuồng chói tai từ bốn phương tám hướng truyền đến, mấy chục tên hầu yêu xấu xí, khoác trọng giáp vênh váo tự đắc vung cây gậy lớn, mang theo mấy trăm chiến sĩ Bắc Hoang khoác trọng giáp, măng xà quần hông, từ bốn phía vây kín, đầu vào đấy chém giết toàn bộ dân bản xứ trong tầm nhìn.

Trên không tòa thành lớn phạm vi mấy trăm dặm kia, Cộng Công Vô Ưu ngồi xếp bằng ở trên một cái ngai báu huyền băng màu đen biến thành, hai tay khê gậy đàn nạm ngọc, ‘ting ting ting’ gảy một cổ khúc lạnh lẽo thê lương.

Gần ngàn chiến sĩ Cộng Công thị chân đạp mây nước đứng ở phía sau Cộng Công Vô Ưu, cười dữ tợn nhìn thành trì khói lửa ngập trời. Mấy chục con đại xà cự măng phun hàn băng thủy khí ở trong thành tận tình tàn sát bừa bãi, há mồm phun ra nuốt vào một cái, sẽ là mấy trăm dân bản xứ bị bọn nó nuốt chửng.

Dù sao cũng là thái tử Cộng Công thần tộc, Cộng Công Vô Ưu sau khi tiến vào Bàn Hi thế giới, chỉ tốn nửa tháng thời gian, đã liên hệ được đám đông thủ hạ, tụ tập một mũi quân lực mạnh mẽ. Thời gian ngắn ngủn, ở bên người hắn đã muốn hội tụ nổi lên mấy vạn đại quân.

Quân thế vừa thành lập, Cộng Công Vô Ưu đã mang theo đại đội nhân mã giết chóc cướp bóc khắp nơi. Ngăn ngừa hai ba tháng, đã đồ thành diệt quốc mấy chục chỗ, thu hoạch vô số. Bàn Hi thế giới sản vật phong phú, nhất là những yêu đan ở Bồ Phán cũng có thể xưng là trọng bảo quý hiếm kia, càng kích thích dục – vọng của Cộng Công Vô Ưu. Hắn và chiến sĩ dưới trướng hắn đã lâm vào trạng thái điên cuồng nào đó.

“Ha ha, ha ha, ha ha ha!”

Trong tiếng rống dài rung trời, một đòn liên thủ của sáu Vu Đế Cộng Công thị, thánh linh dân bản xứ tọa trấn thành trì lớn này, một mỹ phụ trung niên tu vi tương đương với nhất tinh Vu Đế rú thẳm một tiếng, hộ thân thủy quang bị sáu vị Vu Đế đánh nát, miệng phun máu tươi từ trên cao rơi xuống đất.

Một vị Vu Đế Cộng Công thị cười một tiếng quái dị, kéo theo một làn khí đen lao tới cạnh trung niên mỹ phụ, một tay đem nàng nắm lấy.

Dân bản xứ Bàn Hi thế giới và nhân tộc rất khác nhau ở trên cấu tạo sinh lý, nhưng nhìn từ ngoài, đặc thù bề ngoài hai tộc khác biệt không phải quá lớn. Trung niên mỹ phụ này theo đám dân bản xứ là tuyệt sắc mỹ nhân, theo đám Vu Đế Cộng Công thị thấy, cũng có tám chín phần tư sắc.

“Thái tử, tiểu nữ nhân này, thuộc hạ sẽ không khách khí!” Vu Đế Cộng Công thị vui vẻ cười to: “Thế giới này quả nhiên khắp nơi là bảo bối, không chỉ có bảo bối chết, còn có bảo bối sống chứ!”

Phía dưới, một tòa nhà thật lớn ầm ầm sụp đổ, phòng ngự đại trận bốn phía tòa nhà bị các chiến sĩ Cộng Công thị liên thủ công phá. Mấy chục chiến sĩ Cộng Công thị xâm nhập trong tòa nhà, không bao lâu đã xách mấy thiếu nữ dân bản xứ khóc lóc tung người bay lên.

Bọn họ hưng phấn đem đám thiếu nữ dân bản xứ bộ dạng thanh tú đó hiến đến trước mặt Cộng Công Vô Ưu, ai cũng sốt sắng hướng Cộng Công Vô Ưu lấy lòng a dua.

“Thái tử, thái tử, xem mấy con non này. Thật sự đều là tiểu mỹ nhân.”

“Chẳng phải sao, thái tử thân phận tôn quý cỡ nào, loại hàng qua tay này cũng chỉ có đám kẻ dưới chúng ta hưởng thụ, thái tử vẫn cần những mặt hàng tươi mới này mới đúng.”

“Thái tử, ngài xem, mấy nha đầu này, hẳn là mấy đứa xin xắn nhất trong thành này rồi!”

Cộng Công Vô Ưu thông dong lạnh nhạt khẽ gảy dây đàn, nhẹ nhàng băng quơ nhìn lướt qua mấy thiếu nữ bị bắt sống, kiêu căng gật gật đầu: “Tạm được, lưu lại, tối nay để họ hầu ngủ là được. Kẻ khác, các người đều xem mà xử lý đi.”

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng hoan hô của các chiến sĩ Cộng Công thị. Cộng Công Vô Ưu mặc cho bọn họ xử lý người với vật phẩm trong thành, cái này đại biểu cho lại một lần cuồng hoan không có điểm mấu chốt đang chờ bọn họ. Tận tình giết chóc, tận tình cướp bóc, tận tình dâm – ngược, ở Bồ Phán còn có pháp luật nhân tộc ước thúc họ, nhưng ở dị giới, bọn họ có thể tận tình phóng thích ác niệm trong lòng.

Trên cao, Cơ Hạo hóa thân ánh sáng chặt vật chạy trốn, phía sau một lại một ánh lửa nhỏ bé như mũi tên bắn nhanh đến.

Vừa rồi Cơ Hạo hơi bất cẩn, nuốt trọn một ánh lửa của người lửa khổng lồ, ánh lửa đó lực đạo mạnh tới mức táng tận thiên lương, một ánh lửa thiếu chút nữa chấn vỡ lục phủ ngũ tạng Cơ Hạo, đánh cho mồm hắn phun đầy máu.

Đối mặt chênh lệch tuyệt đối trên thực lực, Cơ Hạo chỉ có thể chặt vật liên tục né tránh, không dám cứng rắn đón đỡ nữa.

Các ánh lửa hầu như là cọ sát thân thể Cơ Hạo xẹt qua, Cơ Hạo nguy hiểm vô cùng trốn tránh người lửa khổng lồ công kích, phía sau người lửa khổng lồ cách hắn càng lúc càng gần, mắt thấy trong mấy hơi thở là có thể đuổi kịp hắn.

Chợt, Cơ Hạo nhìn thấy phía trước một dòng sông lớn cuộn cuộn chảy qua, trong một tòa thành trì bên sông lớn ánh lửa ngập trời, vô số chiến sĩ Cộng Công thị khoác trọng giáp màu đen ở trong thành tận tình đốt giết đánh cướp, càng có mấy chục con đại mãng đại xà đang điên cuồng cắn nuốt dân bản xứ trong thành.

Cộng Công Vô Ưu như thiên thần cao cao tại thượng, tiêu điều tự tại lơ lửng ở trên không thành trì. Hẳn thậm chí còn hao phí pháp lực, ở bên người xây dựng ra tuyệt lớn long ngỗng phạm vi vài dặm.

Trong tuyết lớn bay bay, Cộng Công Vô Ưu mặc áo bào gấm màu trắng, lẳng lẳng ngồi ở trên ngai báu bằng đen, hai tay nhẹ nhàng gảy đàn nạm ngọc, bộ dáng đó, diễn xuất đó, quả thật như thần tiên không dính nhân gian khói lửa, phiêu dật xuất trần khiến Cơ Hạo rất muốn một cước đem hắn từ trên cao đạp xuống.

Trong lòng do dự một chút, Cơ Hạo khẽ cắn môi, thấp giọng nói thầm: “Nếu là Văn Mệnh đại thúc ở đây, hẳn cũng sẽ làm như vậy... Dù sao chúng ta đều là nhân tộc... Cộng Công Vô Ưu người không phải nhân tộc, nhưng dù sao chúng ta xem như cùng trận doanh!”

Thân hình chợt lóe, Cơ Hạo như quỷ my xuất hiện ở trước mặt Cộng Công Vô Ưu.

Cộng Công Vô Ưu đang bưng cái giá thái tử Cộng Công thần tộc, nghiêm trang ở nơi đó làm bộ làm tịch, bỗng dừng trước mắt đột nhiên toát ra một người, hăn sợ tới mức hú lên quái dị, thiếu chút nữa vứt đàn nạm ngọc nhảy dựng lên.

Tập trung nhìn vào, phát hiện là Cơ Hạo đột ngột xông ra, Cộng Công Vô Ưu nhất thời mừng như điên chỉ Cơ Hạo: “Ha ha, Cơ Hạo, người thế mà tự đưa lên cửa? Tự Văn Mệnh không có đây, bọn Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng cũng không ở đây, ta xem người hôm nay còn chạy đi đâu! Nghiêu Bá a Nghiêu Bá, hôm nay ta muốn người biến thành tử bá!”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, nhìn Cộng Công Vô Ưu vẻ mặt hưng phấn lớn tiếng quát:

“Không muốn chết thì chạy mau, có kẻ lợi hại đuổi theo!”

Thân thể nhoáng lên một cái, sau khi để lại một câu, Cơ Hạo thét dài một tiếng, Thiên Địa Pháp Ấn xoay tròn, hân hóa thân ánh vàng lao vào trong dòng sông lớn cạnh thành, thi triển ra phép thủy độn theo dòng sông lớn cấp tốc chạy trốn.

Túi Vân Vụ thi triển ra, trên mặt sông bốc lên một mảng hơi nước, ngăn cách khí tức của Cơ Hạo.

Cộng Công Vô Ưu ngẩn ngơ, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Người đâu, đem Cơ Hạo bắt về cho ta!”

Lời còn chưa dứt, trên trời cao một mảng ánh lửa đột nhiên hạ xuống, người lửa khổng lồ hướng Cộng Công Vô Ưu chụp xuống: “Các người quen nhau? Vậy qua đây cho ta! Thiên ngoại tà ma chết tiệt, tất cả các người đều đáng chết!”

Ánh lửa bốc lên, thân thể mấy chục tên cấp dưới bên người Cộng Công Vô Ưu đồng thời cháy lên lửa lớn hùng hực.

Chương 612: Hà Bá

Cơ Hạo cũng chưa chạy xa, hắn ở một dòng chảy phụ của sông lớn rót vào dòng chính ngoài trăm dặm, chọn lựa một chỗ khúc sông nhiều xoáy nhất, dòng nước chảy xiết nhất nấp đi.

Túi Vân Vụ thả ra lượng lớn hơi nước hòa hợp một thể với nước sông, che giấu hoàn mỹ khí tức của Cơ Hạo.

Hắn đứng xa xa nhìn Cộng Công Vô Ưu kinh ngạc sợ hãi đan xen rít gào, bên người hắn đám đông chiến sĩ Cộng Công nhất tộc bay lên trời, như thiêu thân lao đầu vào lửa hướng người lửa khổng lồ toàn thân hừng hực thiêu đốt xung phong.

Nhưng người lửa khổng lồ này đã chạm đến một chút bóng dáng đại đạo của Bàn Hi thế giới, cảnh giới cùng lực lượng của hắn hoàn toàn vượt qua cực hạn Vu Đế có thể chạm tới. Hắn chỉ vung đôi bàn tay vô loạn một phen, đã đánh cho đám chiến sĩ Cộng Công nhất tộc toàn thân bốc cháy, một đám mang theo khói đen không ngừng từ trên cao rơi xuống, sau đó bị lửa lớn thiêu đốt khóc lóc kêu rên ở trên mặt đất.

Bàn tay khổng lồ thiêu đốt hướng Cộng Công Vô Ưu chụp xuống, Cộng Công Vô Ưu thét chói tai tể ra một viên bảo châu xanh lam to bằng nắm tay.

Bảo châu vừa mới bay ra, đã hóa thành một mảng lớn khí lạnh dinh dính cấp tốc hướng bốn phía khuếch tán ra. Cho dù có thế giới chi lực áp chế, viên bảo châu màu lam này vẫn bạo phát lực sát thương đáng sợ, mắt thường có thể thấy được luồng không khí lạnh màu lam nháy mắt thổi quét phạm vi ngàn dặm, lấy Cộng Công Vô Ưu làm trung tâm, trong phạm vi bán kính ngàn dặm đã là một mảng núi băng biển tuyết.

Gió lạnh thấu xương gào thét mà qua, viên bảo châu đó cũng không biết là phẩm cấp gì, phóng ra khí lạnh đáng sợ đến cực điểm, ngay cả lửa hừng hực sôi

trào trên thân người lửa khổng lồ cũng bị đột ngột áp chế đến mức mất hết khói lửa.

Người lửa khổng lồ rung mình, sau đó lớn tiếng vui vẻ: “Bảo bối thật tốt! Bọn thiên ngoại tà ma các ngươi, là đưa bảo bối tới cửa cho ta sao? Đáng tiếc, đáng tiếc, sao lại là thủy thuộc tính?”

Một đạo văn màu đỏ hiện lên ở mi tâm người lửa khổng lồ, lửa đã tắt trên thân hắn đột nhiên phun ra lần nữa, lửa dày tới trăm trượng màu đỏ bùng, dinh dính như nham thạch nóng chảy. Trong lửa quay cuồng thỉnh thoảng có bong bóng hỏa tương to nhỏ phun ra, khi những bong bóng hỏa tương đó phát nổ, từng mảng lớn khói đen hỏa khí như núi lửa phun trào phun ra.

Bảo châu màu lam Cộng Công Vô Ưu phóng ra kịch liệt chấn động, vô số đạo văn như bông tuyết cấp tốc lóe lên ở trong bảo châu.

Đây là phòng thân chí bảo Cộng Công thị ban cho Cộng Công Vô Ưu, nếu ở Bồ Phán mà nói, Cộng Công Vô Ưu tế ra viên bảo châu này, đủ để nháy mắt khiến địa vực phạm vi trăm vạn dặm biến thành một cánh đồng băng, khí lạnh đáng sợ càng có thể trực tiếp đem người lửa khổng lồ đông lạnh thành tượng băng.

Nhưng ở Bàn Hi thế giới, viên bảo châu này bị áp chế quá lớn, mặc cho Cộng Công Vô Ưu bất chấp tính mạng thúc dục bảo châu, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản lửa trên thân người lửa khổng lồ xâm nhập.

Cơ Hạo thấy rõ, ánh lửa màu đỏ dinh dính hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra từng vòng một, luồng không khí lạnh màu lam lùi bước tan rã về phía sau từng bước, lui xa mỗi một trượng, sắc mặt Cộng Công Vô Ưu liên tái nhợt một phần. Lui mỗi một trượng, thân thể Cộng Công Vô Ưu liên run rẩy một lần.

Trong mấy hơi thở ngắn ngủn, ánh lửa đã sắp ép đến trước mặt Cộng Công Vô Ưu, chiến sĩ Cộng Công nhất tộc cạnh Cộng Công Vô Ưu đã biến hết thành

ngọn lửa hình người khóc lóc giãy dựa trên mặt đất, nhiều Vu Vương thực lực yếu kém càng bị đốt thành một đồng than.

‘Oa’ một tiếng, Cộng Công Vô Ưu phun ra một ngụm máu to, sắc mặt hắc chợt trở nên trong suốt như huyền băng.

Trong tiếng ‘Răng rắc’, bảo châu màu lam Cộng Công Vô Ưu tể ra đã bị nứt ra vô số vết. Cộng Công Vô Ưu lại liên tục phun ra năm ngụm máu tươi, sau đó toàn thân toát mồ hôi như sương, trong lỗ chân lông cũng có các tia máu trào ra.

“Thiên ngoại tà ma, đều đáng chết!” Người lửa khổng lồ nhìn chăm chăm Cộng Công Vô Ưu: “Nhất là các ngươi bọn thiên ngoại tà ma chơi nước này, các ngươi tuyệt đối đáng chết đầu tiên! Làm thật các ngươi trước, ta lại đi bắt vật nhỏ chết tiệt kia!”

Cộng Công Vô Ưu khóc không ra nước mắt nhìn người lửa khổng lồ: “Người hiện tại nên đi bắt hắc, bằng không sẽ không đuổi kịp hắc.”

Người lửa khổng lồ cất tiếng cười to lên, tiếng cười ù ù truyền ra mấy trăm dặm: “Đuổi không kịp hắc? Sao có thể? Tiểu tử đó căn bản không có khả năng chạy thoát ta... Ủm? Hắc đâu? Mùi của hắc đâu?”

Người lửa khổng lồ thất kinh hướng bốn phía nhìn quanh. Túi Vân Vụ Huyền Đô đạo nhân tự tay luyện chế không có bất cứ lực sát thương gì, nhưng năng lực phóng ra hơi nước ngăn cách khí tức lại tuyệt đỉnh cường hãn. Cộng thêm Cơ Hạo tự mình thu liễm khí tức, lại có nước sông cuộn cuộn không dứt phun trào hơi nước làm yếm hộ, khí tức Cơ Hạo đã hoàn toàn tiêu tán, người lửa khổng lồ nào còn có thể cảm nhận được Cơ Hạo tồn tại?

“Không thấy nữa? Không thấy hắc nữa? Đáng chết. Nếu không phải các ngươi chặn đường, ta sao có thể mất dấu hắc?” Người lửa khổng lồ khàn cả giọng tru lên: “Chết tiệt, ngươi quen hắc? Như vậy ta bắt ngươi cũng tương tự!”

Hai bàn tay lửa khổng lồ phun nhiệt độ cao, hung hăng hướng Cộng Công Vô

Ưu chụp tới.

Cộng Công Vô Ưu bị phản muốn chết rít gào một tiếng: “Người muốn bắt hãn thì thôi, cần gì đến trêu chọc ta? Ta trêu chọc người sao? Vô liêm sỉ, là người chủ động đến trêu vào ta!”

Rên rĩ một tiếng, Cộng Công Vô Ưu hỗn hển rít gào: “Hà Bá đại nhân, còn mời người mau chóng ra tay!”

Cơ Hạo rùng mình một cái, ‘Hà Bá’? ‘Hà Bá’ nào?

Trung Lục thế giới cùng trên tứ hoang đại lục, thủy thần có phong hào ‘Hà Bá’ vô số, ví dụ như nói Ngọc Long Hà Bá lần trước ở Nghiêu Sơn thành bị chém giết, chính là một thành viên trong ‘Hà Bá’, bọn họ đều là thần tử của Cộng Công thần tộc.

Nhưng người muốn nhắc một mình tới danh hiệu ‘Hà Bá’ này, như vậy nó chỉ có thể đại biểu một người, thượng cổ ‘Hà Bá’, vị ‘Hà Bá’ kia ở lúc thượng cổ thiên đình còn thống trị thiên địa vạn vật đã tồn tại, hãn cũng là thần tử lâu năm nhất của Cộng Công thần tộc, cận thần bên người Cộng Công thị.

Cho dù Vô Chi Kỳ coi trời bằng vung, sự từng trải và quyền bính của hãn cũng không thể so sánh với ‘Hà Bá’, lão gia hỏa kia mới là nhân vật cấp thần thoạt thật sự, Vô Chi Kỳ ở trước mặt hãn cũng chỉ có thể nhu thuận nghe lời.

Lần sinh tử đánh cược này, lão gia hỏa này thế mà cũng cuốn vào?

“Khốn kiếp, đây không phải gian lận sao?” Cơ Hạo theo bản năng lăm bắm một câu. Cộng Công Vô Ưu lại mang theo ‘Hà Bá’ làm bảo tiêu? Vậy thật sự là gian lận rồi!

Giữa trời đất đột nhiên vang lên tiếng sóng quay cuồng đáng sợ, tuy chỉ nghe thấy tiếng, nhưng trước mắt Cơ Hạo đột nhiên hoa lên, như thấy được một dòng sông lớn vô biên vô hạn, không biết dài bao nhiêu cũng không biết rộng bao

nhiều gào thét từ bên người hấn chảy qua.

Lửa trên thân người lửa khổng lồ chợt ảm đạm, lửa tuôn trào bị áp chế đến mức chỉ cao hơn một trượng, hơn nữa ngọn lửa màu đỏ rực cấp tốc tối đi, từ màu đỏ rực biến thành màu đỏ đen, một bộ dáng hấp hối có thể tắt bất cứ lúc nào.

Tiếng sóng cuộn cuộn không dứt bên tai, trên mặt đất lửa hùng hực thiêu đốt trên thân các chiến sĩ Cộng Công thì tắt, thương thế của họ cấp tốc khép lại, ai cũng lại tinh thần phấn chấn bay lên trời.

Một nam tử mặc áo bào đen, quanh thân khí đen tràn ngập, không thấy rõ sắc mặt lạnh lẽ xuất hiện ở trước mặt Cộng Công Vô Ưu.

Trong tiếng sóng cuộn cuộn, đột nhiên có một thanh âm khàn khàn vang lên.

“Thái tử, tạm lui lại phía sau, xem lão thần tru sát lão này như thế nào.”

Chương 613: Tiểu Tỏa Hà Bá

“Giết ta?” Tiếng cười điên cuồng của người lửa khổng lồ chấn động thiên địa: “Tà ma cuồng vọng, các người có biết không, ta là...”

Người lửa khổng lồ muốn khoe khoang thân phận mình một phen, khoe khoang lực lượng của mình một phen, thuận tiện khoe khoang một phen hẳn là đáng sợ cỡ nào. Nhưng Hà Bá cũng không để hấn nói xong phen lời khoe khoang này, mà là vô cùng đơn giản vươn tay vung một cái.

Trong cái phất tay gió mây biến sắc, trời đất quay cuồng, kèm theo tiếng sóng nặng nề, nơi tầm mắt có thể chạm tới tựa như trở về hỗn độn, trong thiên địa chỉ có vô cùng vô tận sóng gió đang quay cuồng, trừ ngọn sóng to nhỏ màu đen, màu lam, màu trắng, màu xanh, màu lục, không còn có bất cứ tồn tại nào khác.

Trong không khí mọi thiên địa nguyên khí thuộc tính khác đều bị xua tan, chỉ có hơi nước nồng đậm vô cùng tràn ngập hư không.

Một dòng sông dài trắng xoá chậm rãi vô biên vô hạn từ trên cao lao xuống, thẳng tắp va chạm ở trên thân người lửa khổng lồ. Chợt nghe một tiếng ‘Xèo’ vang lên, như một cục than thiêu đốt ném vào trong nước, một mảng lớn hơi nước màu trắng bốc lên, thân thể người lửa khổng lồ cao trăm dặm chợt thu nhỏ lại, chỉ còn lại cao hơn ba mươi dặm.

“Tà ma... Lực lượng của ngươi!” Người lửa khổng lồ kinh ngạc sợ hãi đan xen rối giộn liên tục.

Hắn đã chạm đến đến một bộ phận thiên địa đại đạo của Bàn Hi thế giới, khí tức hắn đã có liên hệ nhất định cùng thiên địa đại đạo, lực lượng hắn vô cùng vô tận, chỉ cần thế giới này chưa sụp đổ, lực lượng của hắn sẽ không có bất cứ sự suy yếu gì.

Nhưng Hà Bá vừa ra tay, đã đem thân thể hắn đánh cho sụp đổ hơn phân nửa,

loại lực lượng đáng sợ này, hầu như có thể so sánh với mấy lão quái vật từng trải nhiều nhất, thực lực mạnh nhất trong tổ linh bọn họ.

“Ồn ào! Chết!” Hà Bá lạnh lùng quát lớn một tiếng, một dòng sông lớn màu đen vắt ngang thiên địa, từ ngực người lửa khổng lồ xuyên qua thẳng tắp, đem ngực hấn đánh ra một cái lỗ thủng trong suốt.

Người lửa khổng lồ phát ra tiếng rú thảm đĩnh tai nhức óc, thân thể hấn cấp tốc tan rã, mảng lửa lớn bị sóng to đánh cho tiêu tán. Không bao lâu, thân thể to lớn cao tới trăm dặm của hấn đã chỉ còn lại một ngọn lửa nho nhỏ cao hơn ba thước, trong ánh lửa ảm đạm miễn cưỡng có thể nhìn thấy bóng người mờ lung của hấn.

“Ừm? Thế mà còn chưa chết?” Hà Bá có chút kinh ngạc lắm bầm một tiếng: “Một vùng thiên địa này áp chế đối với bốn tọa rất mạnh, nhưng thế mà không giết được người vật gầy yếu cỡ này, thật sự có chút cổ quái.”

“Bởi vì ta là thân thể vĩnh sinh bất diệt!” Người lửa khổng lồ khàn giọng hét lên: “Ta đồng sinh cộng tử với thế giới này, thế giới này chưa sụp đổ, ta sẽ vĩnh viễn không có khả năng bị phá hủy.”

Thanh âm hư ảnh thần nhiên vang lên ở trong thần hồn không gian của Cơ Hạo: “Đồng sinh cộng tử với thế giới này? Hấn cũng đánh giá bản thân quá cao rồi. Vừa mới đụng đến rìa một cái đại đạo nào đó của thế giới này, đã dám mạnh miệng nói như vậy?”

Cơ Hạo đứng ở trong dòng sông lớn, lẳng lặng nhìn Hà Bá và người lửa khổng lồ thi triển thủ đoạn thần thông, rất tò mò hỏi: “Hà Bá đã tới trình độ nào?”

Hư ảnh trầm mặc một phen, sau đó từ từ nói: “Rất mạnh, dù sao cũng là thủy thần hồng hoang bảo tồn đến nay, ở trong thái cổ thần linh, Hà Bá chỉ là nhân vật cấp binh sĩ nho nhỏ, nhưng đến thời đại này, trong thiên địa người có thể thắng được hấn đã không nhiều nữa.”

Hơi dừng một chút, hư ảnh mang theo một phần ý cười thản nhiên cười nói: “Đương nhiên, nếu hắc ngu đến mức tìm tới Vũ Dư đạo nhân, vẫn sẽ bị một kiếm bổ chết như cũ.”

“Ta là thân thể vĩnh hằng bất diệt!” Người lửa khổng lồ dùng hết khí lực lớn tiếng quát. Hắc lớn tiếng rít gào, ba cây chùy sắc bén đột nhiên từ trong cơ thể hắc phun ra, sau đó một mảng lớn ánh lửa phóng lên, một thanh hỏa diễm tam xoa kích do chín con rồng lửa quấn quanh mà thành dần dần hiện lên, được hắc cầm trong tay.

Hà Bá nắm giữ thiên địa, đem một vùng thế giới hóa thành thủy vực sóng đục ngập trời. Trong không khí chỉ có thủy nguyên khí nồng đậm tồn tại, ngoài ra không có bất cứ vật gì khác. Nhưng sau khi thanh tam xoa kích toàn thân tỏa ánh lửa, nóng cháy bức người kia hiện lên, thủy vực thế giới của Hà Bá bị xé ra một vết nứt cực lớn.

Hỏa nguyên lực cuộn cuộn không ngừng từ trong vết nứt ủa vào, hóa thành một dòng chảy lớn huy hoàng tráng lệ chui vào thân thể người lửa khổng lồ.

Người lửa khổng lồ thiếu chút nữa bị đánh cho triệt để tắt ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng. Hắc hưng phấn đến cực điểm vung hỏa diễm tam xoa kích, nhất thời từng con rồng lửa không ngừng tràn ra ở bên người hắc. Thân thể người lửa khổng lồ chợt bành trướng lên, một trượng, mười trượng, trăm trượng, một dặm, mười dặm, trăm dặm, không bao lâu người lửa khổng lồ đã bành trướng đến khoảng ngàn dặm, trong cơ thể tràn ngập hỏa tương dinh dính, hỏa tương như dung nham không ngừng quay cuồng.

Nhiệt độ cao đáng sợ lan ra vạn dặm, kịch liệt va chạm công kích với vô cùng vô tận ngọn sóng trong thế giới thủy vực của Hà Bá.

Xung khắc như nước với lửa, lại càng không cần nhắc tới lực lượng thủy hỏa phân biệt thuộc về hai thế giới, dưới hai hệ thống thiên đạo khác nhau.

Ngọn sóng các màu và ánh lửa màu đỏ rực va chạm, trong mỗi nháy mắt đều

có vô số ngọn sóng, ánh lửa khôn cùng hủy diệt, giữa nước lửa va chạm vô số lôi quang chói mắt lóe lên, các viên lôi quang đường kính trăm trượng nổ tung, sóng chấn động khủng bố nháy mắt bao phủ phạm vi trăm dặm, phạm vi trong vụ nổ vạn vật vỡ nát hết.

Cơ Hạo cũng bị cuốn vào trong phạm vi công kích đáng sợ này, từng viên lôi quang uy lực to lớn nổ tung ngay tại bên người hắn, khiến hơi nước túi Vân Vụ phóng ra sôi sục, nổ khiến vài toà trận pháp kỳ môn che lấp khí tức Cơ Hạo phóng ra không ngừng run rẩy.

Sóng địa chấn đáng sợ đánh vào thân thể Cơ Hạo, chấn động làm hắn nổ đom đóm mắt, lực lượng đáng sợ xuyên thấu qua Kim Ô Liệt Diễm Bào, đánh vào lục phủ ngũ tạng hắn, Cơ Hạo chỉ cảm thấy mình như say xe, lục phủ ngũ tạng kịch liệt cựa quậy, lúc nào cũng có thể phun ra.

“Đáng chết!” Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, Thiên Địa Pháp Ấn điều động lực lượng thiên địa tinh tú, sông núi cùng địa mạch, từng tầng lực lượng dày nặng vô hình bày ra vô số tầng phòng ngự kết giới ở bên người hắn, nhưng vô số lôi quang đánh lên, khiến từng tầng kết giới nổ tung thành mảnh vụn.

Lực lượng Hà Bá và người lửa khổng lồ vận dụng đã vượt qua cực hạn hiện tại Cơ Hạo có thể đạt tới, mặc cho hắn dốc hết toàn lực, cũng bị chấn động tới mức trời đất tối tăm, dần dần khung xương cũng xuất hiện các vết nứt nhỏ bé.

Người lửa khổng lồ vung tam xoa kích, hung hăng hướng Hà Bá chém xuống một nhát.

Hà Bá chà xát hai tay, từng tầng huyền băng màu đen không ngừng từ trong nước lớn ngập trời lao ra, chồng chất ngăn ở phía dưới tam xoa kích.

Tam xoa kích và huyền băng va chạm, trong thiên địa lại có một tiếng nổ vang, vô số ánh lửa với hàn khí sụp đổ, vô số sấm sét to bằng vại nước như núi lửa phun trào bắn nhanh ra, trong phạm vi vạn dặm đều là một mảng hỗn độn, vô số lôi quang nổ tung, nổ khiến thân thể Hà Bá cùng người lửa khổng lồ đều run

rầy một trận.

Thực lực cùng cảnh giới của Hà Bá hiển nhiên vượt qua người lửa khổng lồ rất nhiều, nhưng người lửa khổng lồ dù sao cũng là tác chiến sân nhà, tam xoa kích trong tay hắn càng là một tiên thiên linh bảo cường đại vô cùng, được linh bảo giúp, càng có thể giới lực nghiền áp Hà Bá, người lửa khổng lồ lại chiếm thượng phong nhất định.

Tam xoa kích lóe ra ánh lửa mang theo tiếng xé gió chói tai xẹt qua thân thể Hà Bá. Hà Bá kinh sợ thối lui, trường kích hiểm vô cùng cọ sát thân thể hắn, đem trường bào màu đen của hắn xé ra một vết rách dài đến vài thước.

“Chết... Chết tiệt!” Ở bên, Cộng Công Vô Ưu đã sợ tới mức nói không ra lời.

Chương 614: Đánh Lén Cướp Đoạt

“Bảo bối tốt!” Hà Bá bị ép lui mấy bước, có chút kinh ngạc nhìn tam xoa kích thật lớn trong tay người lửa khổng lồ.

“Bảo bối tốt!” Người lửa khổng lồ dương dương đắc ý xách tam xoa kích, vênh váo tự đắc lớn tiếng rít gào: “Đây là thánh binh ‘Cửu Long Mâu’ cường đại nhất hỏa diễm nhất mạch thế giới chúng ta, đại biểu lực lượng cao nhất của hỏa diễm pháp tắc, bọn tà ma ngu xuẩn các ngươi, ngoan ngoãn chết ở trên tay của ta đi!”

Người lửa khổng lồ cất tiếng cười to, tam xoa kích trong tay tên là Cửu Long Mâu kéo theo các ánh lửa dài đến trăm dặm, hung tợn hướng thân thể Hà Bá đập tới. Bản thể hắn đã bành trướng đến khoảng ngàn dặm, khi hắn toàn lực công kích Hà Bá thân hình chỉ bằng người thường, mỗi một đòn thanh thế đều khủng bố như trời sập.

Khí tức Hà Bá trở nên càng thêm lạnh lẽo. Hắn trầm giọng quát: “Thái tử, mau dẫn người lui vạn dặm. Lão này bảo vật lợi hại, càng có lực lượng một vùng thiên địa thêm vào, muốn trấn áp hắn không phải đơn giản!”

Cộng Công Vô Ưu biết nghe lời xoay người bước đi, không nói một tiếng mang theo đám đông thủ hạ dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi chiến trường.

Hà Bá muốn Cộng Công Vô Ưu rời khỏi vạn dặm xem cuộc chiến, nhưng Cộng Công Vô Ưu hiển nhiên rất coi trọng đối với tính mạng mình, hoặc là nói hắn cực kỳ coi trọng ý kiến của Hà Bá, hắn dẫn người chạy đi một cái một vạn dặm, sau đó tiếp tục hướng ra bên ngoài chạy trốn, không bao lâu đã chuồn ra trăm vạn dặm.

“A, thái tử...” Hà Bá quay đầu nhìn thoáng qua Cộng Công Vô Ưu, có chút không nói nên lời lẩm bẩm một tiếng.

Lắc đầu, Hà Bá từ trong tay áo lấy ra một thanh phương thiên họa kích cũng do chín con rồng đen quấn quanh. Phương thiên họa kích toàn thân đen sì vừa mới xuất hiện, sóng đục sôi trào trong thiên địa liền trở nên càng thêm cuồng dã cương mãnh, ngọn sóng hầu như ngưng tụ thành thực chất, những cơn sóng lớn giống như các ngọn núi lớn gào thét từ bốn phương tám hướng hướng người lửa khổng lồ đập tới.

Sau đó trong tay áo Hà Bá bay ra một cái bát của nhà sư toàn thân đen sì, bát của nhà sư đường kính cả thước lơ lửng ở đỉnh đầu Hà Bá. Bát của nhà sư hơi nghiêng, một dòng nước màu đen nhạt trong suốt đến cực điểm liền từ trong bát của nhà sư đổ xuống, lặng yên rót vào thân thể Hà Bá.

‘Vù vù vù’ một trận cuồng phong thổi qua, thân thể Hà Bá cũng đang cấp tốc bành trướng, được chất lỏng không biết tên trong bát của nhà sư giúp, thân thể Hà Bá nháy mắt cũng bành trướng cao đến ngàn dặm, hai tay nắm chặt phương thiên họa kích màu đen, tùy tay vung lên liền có vô số ngọn sóng lớn ngưng tụ thành núi băng hướng người lửa khổng lồ đánh xuống.

Người lửa khổng lồ vung tam xoa kích, dễ dàng đem những ngọn núi băng đập vỡ nát. Hắn cất tiếng cười nói: “Tà ma, ngươi cũng có một chút lực lượng. Trường thương trên tay ngươi không tệ, phi thường không tệ... Đáng tiếc là thủy thuộc tính, đối với ta không có tác dụng gì. Nhưng nó nhất định là của ta, tuy ta không dùng được, nhưng ta có thể đi trao đổi với những lão già kia thứ hữu dụng đối với ta!”

Hà Bá cười lạnh, phương thiên họa kích chợt kéo theo mấy chục đạo thủy quang, hung hăng đâm về phía người lửa khổng lồ.

Người lửa khổng lồ đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, hai tay nắm chặt tam xoa kích, không chút yếu thế hướng Hà Bá phản công trên trăm đòn.

Hai người khổng lồ cao ngàn dặm vờng vàng đứng ở giữa không trung, binh khí to lớn cùng dài đến ngàn dặm cách mấy trăm dặm hung hăng va chạm với

nhau, mỗi một lần va chạm đều tung tóe ra mảng lớn thủy quang, khôn cùng hỏa khí, càng có lực lượng thủy hỏa va chạm thành lôi quang tan rã, đem hai bờ sông lớn phía dưới đánh thành mảnh nhỏ, ít nhất trong phạm vi mười vạn dặm không có một phạm nhân dân bản xứ nào sống sót nữa.

Tiếng vang lớn ‘keng’, ‘keng’ không dứt bên tai, thiên địa bị đánh thành một mảng hỗn loạn. Hà Bá và người lửa khổng lồ dùng lực lượng thuần túy nhất, đã man nhất đối chọi, hai thanh tiên thiên tạo hóa linh bảo va chạm mạnh với nhau, trong thời gian ngắn hai người đã giao thủ không biết mấy vạn lần.

Đột nhiên một tiếng quát giận truyền đến, người lửa khổng lồ lão đảo lui lại mấy bước, trường kích đen sì trong tay Hà Bá vừa mới vô cùng kì diệu lóe lên một cái, hung hăng chui vào chỗ sườn mềm của hắn, tung tóe ra cả mảng lớn lửa, sau đó nửa cái lưng người lửa khổng lồ biến thành màu đen, ánh lửa nháy mắt âm đậm đến cực điểm.

“Người... Đáng chết!” Người lửa khổng lồ chặt vật giơ lên tam xoa kích trong tay. Rất rõ ràng, trên tam xoa kích có thêm nhiều dấu vết màu đen rậm rạp, rõ ràng là trường kích trong tay Hà Bá uy năng quá mạnh, triệt để áp chế binh khí của người lửa khổng lồ, hơn nữa tạo thành thương tổn đối với bản thể tam xoa kích.

Thần vật thông linh, bản thể tam xoa kích bị thương, lúc tiếp tục va chạm với phương thiên họa kích trong tay Hà Bá, không khỏi sẽ có hiểm nghi trộm gian dùng mảnh lối, lâm trận bỏ chạy. Cho nên ở trong một lần va chạm mãnh liệt, tam xoa kích hiển lộ ra một tia sơ hở, phương thiên họa kích trong tay Hà Bá liền thừa dịp trống mà vào làm người lửa khổng lồ bị thương nặng.

“Sao có thể?” Người lửa khổng lồ giơ tam xoa kích bị thương không dám tin quát giận dữ tợn: “Đây là thánh binh cường đại nhất hỏa diễm nhất mạch, nó sao có thể bị thương tổn? Sao có thể?”

Cơ Hạo trừng to mắt nhìn người lửa khổng lồ giơ tam xoa kích trong tay rỗng

giận liên tục. Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh dồn dập vang lên: “Tên ngu xuẩn này, bốn nguyên Bàn Cổ thế giới cường đại hơn xa so với Bàn Hi thế giới, thai nghén ra bảo vật cùng cấp bậc, tự nhiên là Bàn Cổ thế giới bản chất mạnh hơn!”

“Cơ Hạo, Cửu Long Mâu trong tay người lửa này, là một món tiên thiên Hồng Mông đại đạo chí bảo, tuy là đại đạo chí bảo của Bàn Hi thế giới, phẩm chất không bằng linh vật Bàn Cổ thế giới sinh ra, nhưng uy lực cũng cực kinh người. Đoạt được nó, ta giúp người đem nó cùng Viêm Long Kiếm của người luyện làm một thể, cho dù ở Bàn Cổ thế giới cũng tính là một vật phẩm hạng nặng.”

Từ trong tay người lửa khổng lồ cướp đoạt Cửu Long Mâu?

Cũng đúng, bản thể Viêm Long Kiếm là thánh binh thiên địa Bàn Cổ thế giới tạo hóa thành, về sau được Vũ Dư đạo nhân dùng đại thần thông đem vài món vũ bảo hỏa thuộc tính luyện vào, nên mới có Viêm Long Kiếm hôm nay.

Vũ Dư đạo nhân đã có thể luyện lại Viêm Long Kiếm, hư ảnh cao thâm khó lường trong thần hồn không gian, hẳn tự nhiên cũng có thể có thủ đoạn như vậy.

Chỉ là, từ trong tay người lửa khổng lồ cướp đoạt Cửu Long Mâu?

“Chuyện có tính khiêu chiến cao, ta thích!” Cơ Hạo nhếch miệng cười, dùng sức vỗ túi Vân Vụ, nhất thời trong cái túi nhỏ nhỏ phun ra hơi nước phạm vi gần mười vạn dặm, hơi nước mờ mờ hoàn mỹ dung nhập trong sóng lớn Hà Bá đưa tới, làm bốn phương tám hướng càng thêm hỗn độn, mắt thường và thần thức đều hoàn toàn mất đi tác dụng.

“Chết cho ta!” Người lửa khổng lồ hỗn hển vung tam xoa kích, rồng giận liên tục hướng Hà Bá liều mạng tấn công.

Hà Bá cười lạnh không thôi, dương dương đắc ý vung phương thiên họa kích, thoải mái ngăn cản người lửa khổng lồ tấn công.

Đột nhiên Hà Bá lại thành linh đánh ra một đòn, phương thiên hạo kích xuyên thủng vai phải người lửa khổng lồ, đem cánh tay phải hắt chặt đứt toàn bộ. Tam xoa kích trong tay người lửa khổng lồ quay tròn, liền từ trong tay người lửa khổng lồ rời tay bay ra.

Một ánh sáng vàng lóe lên, Cơ Hạo hóa thân một mảng ánh sáng mạnh chói bay vồ đến, tiện tay chụp lấy tam xoa kích, sau đó bàn tay run lên, từ trong đỉnh tròn trong bụng hắt một đạo tử khí linh hồn Bàn Hi sau khi sụp đổ biến thành phun ra, theo bàn tay Cơ Hạo ủa vào tam xoa kích.

Tam xoa kích đang chuẩn bị kịch liệt gãy dựa đột nhiên nhu thuận thuận theo im lặng, ngoan ngoãn hóa thành một thanh kích nhỏ dài ba thước rơi vào trong tay Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười dài một tiếng, sau đó hóa thân ánh sáng vàng xoay người rời đi, trước khi đi còn tiện tay ném xuống mấy chục viên Thiên Lô Tử to bằng nắm tay.

Chương 615: Đoạt Lấy Khóa Giới

Thiên Lô Tử do Cơ Hạo vớt ra, đều là tinh phẩm đỉnh cấp Huyền Đô đạo nhân đưa tới, thu thập lôi cương tinh hoa khắp nơi, sau khi dùng đại pháp lực rèn luyện trăm ngàn lần ngưng tụ mà thành.

Cơ Hạo cũng không biết những Thiên Lô Tử này rốt cuộc có uy lực mạnh bao nhiêu, nhưng trong túi Vân Vụ của Huyền Đô đạo nhân, Thiên Lô Tử như vậy lấy trăm vạn để tính, Cơ Hạo cũng sẽ không đem quá coi trọng những Thiên Lô Tử đó, tiện tay vợ một cái là mấy chục viên Thiên Lô Tử hào quang khác nhau đập xuống.

Nguyên thần dính một tia khí tức thái dương đại đạo của Bàn Hi thế giới, áp chế của Bàn Hi thế giới đối với Cơ Hạo đã không còn sót lại chút gì, cho nên Cơ Hạo sau khi hóa thân ánh sáng vàng tốc độ bay cực nhanh, thậm chí so với hãn ở thế giới ban đầu còn nhanh hơn mấy lần.

Bay vồ đến, cướp đi Cửu Long Mâu, ném Thiên Lô Tử xuống, sau đó xoay người bỏ chạy, một chuỗi động tác này nhanh như tia chớp, Hà Bá, người lửa khổng lồ còn chưa phục hồi tinh thần, Cơ Hạo đã thoả mái thành công, mang theo Cửu Long Mâu chạy ra mấy vạn dặm, sau đó ánh sáng vàng chợt lóe một lần nữa, thân hình Cơ Hạo đã biến mất trong mắt hai người.

“To... ranh con to gan!” Hà Bá mang theo vài phần hỗn hển, khàn cả giọng hét lên.

Thế mà có người dám từ trên tay hãn cướp đi chiến lợi phẩm?

“Bảo bối của ta!” Người lửa khổng lồ càng không dám tin hướng phương hướng Cơ Hạo biến mất nhìn qua: “Thiên ngoại tà ma chết tiệt, tất cả các người đều phải chết! Ta nhớ người rồi đó, ta biết là ngươi, tiểu tử chết tiệt!”

Thân thể hai người giờ phút này đều khoảng ngàn dặm, bọn họ cũng chưa

chú ý tới Cơ Hạo tùy tay vớt xuống mấy chục viên Thiên Lô Tử kia, dù sao so với thân thể bọn họ hiện nay mà nói, những Thiên Lô Tử to bằng nắm tay thật sự quá nhỏ bé.

Từng đạo phù màu tím chợt lóe qua ở trên mấy chục viên Thiên Lô Tử, sau đó từng đạo khí tức cương mãnh bá đạo, thuần dương cực cương, chất chứa lực hủy diệt khổng lồ từ trong Thiên Lô Tử cấp tốc trào ra.

Mấy chục mảng lôi quang màu sắc khác nhau phát nổ, uy lực đáng sợ không thể diễn tả bằng ngôn từ sôi trào, hư không phạm vi ngàn dặm bị nổ thành một mảng hỗn độn, hư không vụn vụn, sau đó giống như mặt gương nứt ra vô số vết nứt nhỏ như mạng nhện.

Thủy vực thế giới Hà Bá hiển hóa ầm ầm tan vỡ, vô số ngọn sóng bị nổ thành mảnh nhỏ, hóa thành vô số giọt nước nhỏ bé tan rã.

Ánh lửa vạn dặm người lửa khổng lồ phóng ra càng không chịu nổi một đòn, mấy chục mảng lôi quang nhẹ nhàng va chạm, ánh lửa hắt phóng ra liền không còn sót lại chút gì, sau đó thân thể hắt bao phủ toàn bộ ở trong lôi quang đáng sợ.

Từng tầng lôi cương uy mãnh bá đạo xu thế không thể ngăn cản đánh vào thân thể người lửa khổng lồ, phá hủy thân thể hắt từng tầng một. Thân thể người lửa khổng lồ bị hủy diệt từng tầng một, hóa thành hỏa diễm linh khí nguyên thủy nhất hỗn độn nhất, khí tức linh hồn người lửa khổng lồ bám vào ở trong những linh khí đó bị triệt để xé rách, không còn một tia lưu lại.

Trong chớp mắt thân thể cao lớn của người lửa khổng lồ cao ngàn dặm bị triệt để phá hủy, lộ ra một hỏa diễm đạo văn màu đỏ rực phức tạp vô cùng to bằng vại nước ở trung tâm.

Hỏa diễm đạo văn này chính là bản thể người lửa khổng lồ hiện nay, là vật linh hồn hắt gửi vào, càng là căn bản hắt chứng đạo. Đạo ấn này ngưng tụ toàn bộ linh ngộ của người lửa khổng lồ đối với hỏa diễm chi đạo của thế giới này, là

căn bản để hẩn câu thông thiên địa lực, tìm hiểu hỏa diễm đại đạo.

Từng tầng lôi cương chồng chất bao trùm lên.

Trong lôi cương như sóng nước, hư ảnh một đôi mắt trong suốt long lanh như trẻ con, nhưng trong suốt lại ẩn tàng hồng hoang tang thương đặc hữu sau vô số năm tháng tẩy luyện lặng yên hiện lên ở trong lôi cương.

Một thanh âm không nhanh không chậm, bình thản thông dong, vô cùng tự nhiên, mang theo một đạo vận tiêu dao nồng đậm theo đôi mắt này xuất hiện lặng yên vang lên: “Ừm, thuật tả đạo bàng môn, nhưng cũng có vài phần đại đạo diệu lý. Tha sơn chi thạch có thể công ngọc, vật ấy, tương lai có thể làm căn cơ của ngoại môn hộ pháp đệ tử bản giáo, hay!”

Lửa cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng thổi quét đến, không ngừng tràn về phía hỏa diễm đạo văn này.

Xung quanh hỏa diễm đạo văn ánh lửa mãnh liệt, điên cuồng ngăn cản Thiên Lôi Tử phun lôi cương tấn công. Bóng dáng người lửa khổng lồ hoàn toàn sụp đổ tiêu tán, nhưng theo lực lượng lửa không ngừng ủa vào, phụ cận hỏa diễm đạo văn một lần nữa có bóng dáng mờ lung của hẩn hiện lên.

“Ta, bắt tử bắt diệt, bọn thiên ngoại tà ma các người, sao có thể giết nổi ta?” Người lửa khổng lồ ở trong ánh lửa điên cuồng tru lên.

“Bắt tử bắt diệt? Ếch ngồi đáy giếng, sao biết thiên địa to lớn?” Trong lôi cương, đôi mắt trong veo như nước kia hơi nheo lại, một ý cười từ trong ánh mắt lặng lẽ hiện lên: “Cơ Hạo đứa nhỏ này, quả thật đã chọn được một mục tiêu tốt. Chờ hẩn trở về, còn phải thưởng thật hậu mới được.”

Một bàn tay bán trong suốt, trắng trẻo non mịn như trẻ mới sinh, thon dài mạnh mẽ lộ ra một tia khí tức hồng hoang từ trong lôi quang lặng yên hiện lên, nhẹ nhàng tóm lấy hỏa diễm đạo văn. Bàn tay chỉ run lên, gương mặt người lửa khổng lồ chợt cứng ngắc, kèm theo một tiếng rú thảm tuyệt vọng thấu xương,

toàn bộ dấu vết tồn tại của hắn hoàn toàn bị giết, chỉ có hỏa diễm đạo văn kia chột cứng ngắc ở giữa không trung, bị bàn tay đó dễ dàng nắm chặt.

Trên không bàn tay này, bầu trời của Bàn Hi thế giới giống như phát điên, vô số lôi vân quay cuồng hướng bên này hội tụ lại.

Tiếng sấm sét ầm ầm đình tai nhức óc khiến thiên địa dao động, một xoáy mây lôi kiếp Bàn Hi thế giới trước đó chưa từng có, đường kính vượt qua trên trăm triệu dặm lơ lửng cách mặt đất ức vạn dặm, chính giữa xoáy mây các loại ánh sáng lóe loạn lên, gắt gao tập trung bàn tay bán trong suốt đột nhiên xuất hiện.

‘Rẹt’ một tiếng, không có bất cứ điềm báo trước nào, một đạo kiếp lôi đường kính vạn dặm từ trong xoáy mây phun trào ra, hung hăng đánh về phía bàn tay này. Sau đó là đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư, nháy mắt gần ngàn, ba mươi sáu vạn đạo kiếp lôi đường kính vạn dặm tức giận ngập trời hướng bàn tay nện xuống.

“Ha ha, thú vị, xem ra lão đạo là phạm vào kiêng kị của vùng thiên địa này.” Trong lôi quang một đôi con người như nước kia nheo lại, một bàn tay khác lặng yên từ trong lôi quang thò ra, sau khi kết một cái đạo ấn như hoa sen, một đầu ngón tay nhẹ nhàng hướng về bầu trời bắn ra.

Ba mươi sáu vạn đạo kiếp lôi ầm ầm sụp đổ, trên trời xoáy mây lôi kiếp tan xương nát thịt, lôi kiếp đủ để phá hủy một phương thế giới bị một đầu ngón tay nhẹ nhàng băng quơ này phá sạch sẽ.

Sau đó lôi cương do Thiên Lôi Tử của Cơ Hạo ném ra biến thành lặng yên biến mất, kéo theo một đôi con người, một đôi bàn tay kia cùng hỏa diễm đạo văn người lửa khổng lồ lưu lại đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Bàn Hi thế giới lại khôi phục yên tĩnh, như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Chỉ có Hà Bá tương tự bị lôi quang nổ khiến ngực một mảng máu thịt bê bết ngơ ngác đứng ở giữa không trung. Vết thương ở ngực hắn đang cấp tốc khép

lại, nhưng hấn căn bản không để ý tới vết thương trên ngực, mà là giống như gặp quỷ nhìn chỗ một đôi mắt cùng bàn tay kia biến mất.

Chợt, Hà Bá rung mình, sau đó xoay người bỏ đi: “Đáng chết, là lão bất tử nào, lại... Lại... Là ai? Rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là... Đáng... Đáng chết!”

“Phía sau tiểu tử Cơ Hạo kia, thế mà có người khủng bố như vậy? Phải nói cho thái tử, Nghiêu Bá Cơ Hạo chỉ có thể giao hảo, tuyệt đối không thể...”

Hà Bá đang huyền thuyên lăm bẫm, đột nhiên một làn gió nhẹ nhàng thổi qua, thân thể hấn hơi cứng đờ, chỉ tiết một trận chiến vừa rồi nháy mắt tiêu tán từ trong trí nhớ của hấn.

“Ô, thái tử, lão thần đã tiêu diệt người lửa kia... Hừ, ai dám đối nghịch với Cộng Công thần tộc ta, chỉ có đường chết!”

Thanh âm Hà Bá trở nên cực kỳ lạnh lùng kiêu ngạo, khốc liệt.

Chương 616: Không Thể Buông Tha

Cơ Hạo tùy ý biến ảo phương hướng, thu liễm khí tức, liên tục chạy đi một ngày hai đêm mới dừng bước. Ở cạnh một tòa thành lớn của dân bản xứ, hắn tìm một ngọn núi lớn thừa thớt dấu chân người, ở giữa vách núi hoang mở một cái động phủ nho nhỏ ở lại.

Ngọn lửa năm màu thông dong thiêu đốt, lẳng lặng bao lấy đỉnh tròn ở chính giữa.

Viêm Long Kiếm và Cửu Long Mâu đều bị đỉnh tròn nuốt vào. Hư ảnh lơ lửng ở cạnh đỉnh tròn, hai tay không ngừng biến hóa thủ ấn, khi chậm khi nhanh đem từng thủ ấn đánh vào trong đỉnh tròn.

Cơ Hạo ngồi cạnh hư ảnh, nhìn kỹ hắn làm.

Cẩn thận quan sát, thủ ấn luyện khí hư ảnh sử dụng có khoảng ba thành đến từ luyện khí bí pháp A Bảo truyền thụ, nhưng bảy phần thủ ấn còn lại thì mang theo một tia ý nhị phong cách cổ xưa khó có thể hình dung, hiển nhiên là hư ảnh tự tìm hiểu ra diệu pháp.

Lúc hư ảnh biến hóa thủ ấn, ở bên người hắn mơ hồ có địa thủy hỏa phong, sông núi các loại dị tượng như ẩn như hiện, thủ ấn của hắn kéo theo các đạo vận huyền bí không thể nói bằng lời, khiến toàn bộ tâm thần của Cơ Hạo đều đắm chìm trong đó khó có thể tự kiềm chế.

Bởi vì thủ ấn của hư ảnh dẫn dắt, càng có loại khí tức đạo vận khó có thể hình dung đó giúp, Cơ Hạo lĩnh ngộ đối với bí pháp luyện khí của A Bảo tiến triển cực nhanh, mỗi giờ mỗi khắc đều có vô số nan đề bị đột phá, mỗi giờ mỗi khắc trong lòng hắn đều sẽ trào lên các loại linh cảm kỳ diệu.

Qua ba ngày ba đêm, hư ảnh rốt cuộc kết thúc toàn bộ thủ ấn, hai tay vẽ một vòng tròn, chậm rãi thu về trước ngực, hai dòng khí đục từ trong tay hắn phun ra,

hóa thành một đạo cuồng phong chạy ra khỏi hang núi nho nhỏ.

Cơ Hạo nhìn thấy hư ảnh kết thúc công việc, nhất thời cũng từ trong cảnh giới lĩnh ngộ huyền diệu kia thức tỉnh. Hắn nhìn hư ảnh, tán thưởng từ đáy lòng: “Không ngờ được, thủ pháp luyện khí của người so với A Bảo sư huynh còn mạnh hơn rất nhiều, trước kia cũng không biết người còn có bản lĩnh này.”

Hư ảnh lắc đầu, lẳng lặng ngồi ở cạnh đỉnh tròn.

Trong con người của hắn lóe ra thần quang màu lam đậm. Qua một lúc lâu, hắn mới nhìn Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Trước kia, ta thực sự không biết luyện khí. Lúc người học luyện khí, ta mới bắt đầu con đường nhỏ này. Chẳng qua, người ta trụ cột khác nhau, khi cho nên người còn chưa học được bao nhiêu thứ, ta đã ở trên trụ cột của A Bảo đạo nhân kia, diễn sinh ra một bộ luyện khí chi đạo của riêng ta.”

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn hư ảnh, ngây người một lúc lâu mới lắc lắc mạnh đầu, theo bản năng kinh hô: “Luyện khí chi đạo của người đã vượt qua A Bảo sư huynh? Lúc này mới vài năm thời gian?”

Hư ảnh dang hai tay, ôn hòa nói: “Ta nói, người ta trụ cột khác nhau, kiến thức khác nhau, cho nên ở một số phương diện, người không bằng ta. Nhưng rất nhiều phương diện, ta cũng không bằng người.”

Cơ Hạo méo mồm, lão gia hỏa này nói được, hắn có gì không bằng mình?

Ngón tay nhẹ nhàng búng đỉnh tròn lơ lửng trước mặt, mấy viên đan hoàn màu tím nhạt bay ra, hư ảnh đem những đan hoàn đó nuốt vào, bóng người mờ lung lại rõ ràng thêm chút. Hắn nhìn Kim Ô Liệt Diễm Bào trên người Cơ Hạo, đột nhiên cười nói: “Cái áo bào này cũng không tệ, nhưng dù sao tiên thiên căn cơ quá kém. Tìm đúng cơ hội đánh cướp thêm vài kẻ gọi là tổ linh, cướp được đủ tài liệu, ta giúp người đem bảo vật toàn thân đều luyện lại một phen.”

Nheo nheo mắt, hư ảnh ngẩng đầu nhìn nhìn nóc hang, lại cúi đầu nhìn nhìn

mặt đất, có chút khó hiểu lắm lắm: “Bàn Hi là ngã xuống rồi, nhưng bản mạng trọng bảo của nàng đâu? Giấu ở nơi nào rồi?”

Mắt Cơ Hạo chợt sáng ngời, bản mạng trọng bảo của Bàn Hi?

Suy nghĩ một lúc, Cơ Hạo cười nói: “Có thể hủy diệt rồi?”

Hư ảnh lắc đầu, trầm giọng nói: “Sẽ không, ta cảm giác bản mạng chi bảo của nàng chưa sụp đổ. Nếu có thể tìm được, tận khả năng kiểm lấy đi. Nếu cũng theo thế giới này, bị Bàn Cổ thế giới phản bản quy nguyên căn nuốt toàn bộ, thì quá đáng tiếc.”

Cơ Hạo ngần ngừ, sau đó bất đắc dĩ dang hai tay, hư ảnh nói rất có đạo lý, nhưng muốn tìm được bản mạng trọng bảo của Bàn Hi, đó là chuyện khó khăn cỡ nào?

Hư ảnh không nói chuyện nữa, Cơ Hạo cũng chỉ đành trơ mắt nhìn đỉnh tròn bọc trong ngũ sắc thần viêm.

Thời gian trôi qua từng ngày một, qua thêm hơn bốn mươi ngày, chợt nghe trong đỉnh tròn vang lên một tiếng âm âm trầm thấp, cái nắp không tiếng động bay lên, bảo bối do Cửu Long Mâu và Viêm Long Kiếm luyện lại mà thành phun lửa bay ra.

Đây là một thanh trường mâu toàn thân màu vàng rờn rợn sắc gần như trong suốt, một dòng lũ màu vàng mãnh liệt chảy lui tới, trong dòng lũ chín quầng sáng mãnh liệt màu vàng như mặt trời cấp tốc quay cuồng bay múa, không ngừng phóng ra các tia sáng vàng chói mắt người ta.

Trường mâu dài một trượng tám thước, chỉ cần đầu thương đã khoảng sáu thước, đầu thương rộng mà bẹp, càng giống nửa thanh bảo kiếm nổi liền ở trên cán thương.

Hai bên đầu trường mâu, có hai cây Nguyệt Nha sắc bén dị thường nhô lên,

hai cái Nguyệt Nha dài hơn một thước này có thể bổ chém, có thể đâm, có thể móc, một luồng thái dương tinh lực của Cơ Hạo đánh vào trường mâu, hai cây Nguyệt Nha nhô lên đó thế mà lại ‘keng’ một tiếng bắn nhanh ra, hóa thành hai luồng lửa màu vàng xuyên thủng vách hang, đem thân núi dày tới nghìn trượng một đòn đánh ra hai cái lỗ thủng trong suốt to bằng miệng cát.

“Thay hình đổi dạng một phen, hơn nữa dung nhập thái dương đại đạo của Bàn Cổ thể giới.” Hư ảnh không phải không đặc ý nhìn trường mâu trong tay Cơ Hạo: “Tên là gì tùy ngươi, dùng nó cho tốt, đây là lần đầu tiên luyện khí của đời ta, ta đã tốn không ít sức lực.”

Đặc ý thở ra một hơi, hư ảnh vung tay, đỉnh tròn hóa thành một luồng sáng quay về bụng Cơ Hạo, chính hắn thì độn trở về thần hồn không gian của Cơ Hạo, hóa thành một tia sương mù màu xám biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cơ Hạo cầm lấy trường mâu vung vài cái. Khi luyện chế trường mâu này, hư ảnh từ trong cơ thể Cơ Hạo rút ra hơn phân nửa tinh huyết dung nhập trong đó, cho nên trường mâu này hắn thi triển linh động theo ý muốn, khống chế linh hoạt giống như tứ chi mình.

“Tên sao. Xem bộ dáng ngươi... Như thương như qua, lại có chín quầng sáng vàng như mặt trời nhô lên cao, gọi ngươi Cửu Dương Qua đi.” Cơ Hạo cười vui, tùy ý lấy cái tên cho thần binh này, hai tay nắm nó bước ra khỏi hang núi đã ẩn thân hơn một tháng.

Sau khi rời hang núi, Cơ Hạo tùy tay đem Cửu Dương Qua ném lên trời, liền nhìn thấy một ánh lửa màu vàng phóng lên cao, sau đó cắm đầu lao xuống, chột hóa thành chín quầng sáng vàng đường kính trăm trượng quay quanh ngọn núi lớn cao nghìn trượng phạm vi gần trăm dặm này xoay tròn.

‘Xẹt’ một tiếng, ngọn núi lớn này ở trong ánh sáng vàng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Hoa cỏ cây cối cùng tất cả đá bùn cát trên núi, đều bị nhiệt

độ cao đáng sợ nháy mắt bốc hơi lên, ngay cả một làn khói cũng không lưu lại.

Ở tại chỗ xuất hiện một mảnh đất bằng phạm vi gần trăm dặm, vô số chim bay cá nhảy cùng sâu bọ trong đất... nhỏ yếu ‘phốc phốc’ rơi xuống đầy đất, một đám hoảng sợ muốn chết cuộn thân thể mình không dám nhúc nhích.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, dần dần ngửa mặt lên trời cười lên điên cuồng.

Cây Cửu Dương Qua này uy lực tuyệt đại không đề cập tới, càng không chế tinh diệu, thoải mái phá hủy một ngọn núi lớn, lại không thương tổn bất cứ sinh linh nào trong núi, lúc này mới coi như bản mạng trọng bảo không chế theo ý nghĩ.

Thu hồi Cửu Dương Qua, Cơ Hạo vẫn đứng ở giữa không trung cười không ngừng, xa xa lại có một thanh âm lạnh lùng truyền tới:

“Nghieu Bá cười thật vui vẻ, có chuyện gì hay, để chúng ta cũng cùng nhau cao hứng một chút?”

Rất xa một đám mây lướt qua không trung, Diệu Âm, hai thầy trò Thanh Mai mang theo mấy chục đồng môn khoác áo sam dài, cuộn cuộn hướng bên này bay nhanh đến.

Chương 617: Thi Đạo Nhân Đánh Lén

Rất hiển nhiên, Diệu Âm, Thanh Mai cùng một đám đồng môn phía sau vẫn bị Bàn Hi thế giới áp chế, tốc độ độn quang của họ rất chậm, trong nháy mắt chỉ hơn trăm dặm, so với lúc Cơ Hạo vừa mới tiến vào Bàn Hi thế giới nhanh hơn chút, nhưng vẫn có thể xưng là ‘Thông thả’.

Mạnh mẽ đoạt lấy thái dương đại đạo của thế giới này, Cơ Hạo có thể hóa thân thái dương kim quang bay đi, thái dương lưu quang độn pháp trong nháy mắt gian là trăm vạn dặm. Nếu là ở ban ngày độn đi, sau khi được lực lượng ba vầng mặt trời trên trời thêm vào, tốc độ Cơ Hạo sẽ càng lúc càng nhanh, từ trong nháy mắt trăm vạn dặm có thể dần dần tăng đến trong nháy mắt ức vạn dặm.

Ở trên tốc độ chiếm ưu thế tuyệt đối, Cơ Hạo không chút úy kỵ Diệu Âm, Thanh Mai cùng hơn trăm đồng môn của họ.

Chấp tay sau lưng, mang theo nụ cười, Cơ Hạo vui vẻ ‘ha ha’ nhìn đám người Diệu Âm, Thanh Mai, từng luồng nhiệt lực không ngừng hướng bốn phía phun ra, thiêu đốt trăm trượng hư không bên người sóng nhiệt sôi trào —— cái này cũng là Cơ Hạo làm chuẩn bị trước, sợ Diệu Âm, Thanh Mai dùng các loại mê – hương, kỳ độc ám toán, nhưng có thái dương tinh hỏa phong tỏa hư không, được vật gì đối với hắn cũng mất đi tác dụng.

Đội ước chừng nửa khắc đồng hồ, đám người Diệu Âm, Thanh Mai mới bay đến trước mặt Cơ Hạo.

Vừa chạy tới, hơn trăm nam nữ mặc trường bào vải thô đã tản ra chung quanh, bày ra một tòa đại trận đem Cơ Hạo vây quanh ở chính giữa. Bọn họ phóng ra các loại kỳ môn pháp bảo phong tỏa hư không, nhất thời hư ảnh một bông hoa sen phạm vi khoảng mười dặm chợt lóe, Cơ Hạo liền cảm thấy thân thể chợt trở nên nặng nề dị thường, như bị một ngọn núi lớn đè.

“Hai vị đạo hữu, đây là ý gì?” Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn Diệu Âm và Thanh

Mai: “Chúng ta cùng đi giới này, dân bản xứ thế giới này có rất nhiều chỗ không tầm thường, chúng ta đang nên đồng lòng hợp sức liên thủ đối địch mới phải. Chớ quên, còn có mấy tháng, bọn ác quỷ Ngu tộc kia sẽ xâm nhập giới này.”

Nhìn Cơ Hạo nghiêm trang, Diệu Âm đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Đồng lòng hợp sức, liên thủ đối địch? Lời này nói thì dễ. Nghiêu Bá, nếu muốn chúng ta đồng lòng hợp sức, liên thủ đối địch, hiện đem Đăng Hồn Chung của ta trả về!”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, ở mi tâm một đạo thanh quang lao ra, chuông cổ đồng xanh hình tam giác ngày đó ở vịnh Ác Long từ trên tay Diệu Âm đoạt lấy phát ra tiếng nổ vang thấp giọng lơ lửng trước mặt hắn. Một trận gió núi thổi qua, chuông đồng nhẹ nhàng chớp lên, một tầng thanh quang cổ sơ chậm rãi lưu động ở mặt chuông đồng, nhất thời tỏ ra thần dị phi thường.

Sự tức giận chợt lóe qua trên mặt Diệu Âm, nàng cười hướng Cơ Hạo chấp tay, bày ra một bộ dáng kẻ sĩ có đạo nên có ôn hòa nói: “Nghiêu Bá, bảo bối này vốn là vật của bản đạo.”

Cơ Hạo cười cười, ngón tay búng Đăng Hồn Chung, cũng bày ra một bộ dáng kẻ sĩ có đạo tiêu dao xuất trần cười nói: “Sai rồi, bảo vật này có duyên với bản đạo, cho nên cái này nên là bảo bối của bản đạo. Các vị đạo hữu nghĩ thế nào?”

Diệu Âm, Thanh Mai và một đám đồng môn của bọn họ mặt giật giật, nụ cười ban đầu không còn sót lại chút gì, đồng thời trở nên khó coi tới cực điểm.

Thanh âm Diệu Âm trở nên vừa chói tai vừa bé, tay chỉ Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Cơ Hạo, đừng có cho mặt mũi mà không biết điều. Hôm nay ngươi không chỉ có phải đem Đăng Hồn Chung giao ra, ngày đó ngươi nhục nhã ta như thế nào, ngươi nhất định phải trả giá đắt. Sư tôn kia của ngươi, hôm nay không giúp được ngươi đâu!”

Rít một tiếng, Diệu Âm vỗ hai tay, một ánh vàng mỏng như cánh ve mang theo mùi đàn hương thoang thoảng lan ra vài dặm, nhắm vào đầu Cơ Hạo vỗ

xuống.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy quanh thân căng thẳng, làn gió thơm thoang thoảng ập vào mặt, toàn thân ập áp một phen, thích ý cùng thoải mái khó có thể hình dung từ trong kẽ xương trào ra, chỉ khiến hần như mùa xuân tháng ba ở ngoại ô đập thanh, gió xuân phả vào mặt, toàn thân thoải mái sáng khoái, hận không thể cầm đầu ngã xuống đất ngủ một giấc thoải mái.

“Có chút ý tứ!” Cơ Hạo cắn chót lưỡi, đau đớn khiến tinh thần hần chột rung lên. Hít sâu một hơi, hần siết hai nắm tay, nện mạnh ở trên Đãng Hồn Chung. Một tiếng chuông ngân phóng lên cao, gợn sóng màu xanh thối quét trăm dặm, hoa văn màu xanh nhỏ bé dày đặc tràn ngập hư không, nhất là phụ cận đôi tai đám người Diệu Âm, Thanh Mai, gợn sóng màu xanh hầu như trở nên dày đặc tựa sóng nước.

Trên người Diệu Âm, Thanh Mai cùng một đám đồng môn đồng thời có ánh sáng lành màu vàng dập dờn, hương thơm bốc lên, khí lành quẩn quanh, trên hộ thân kim quang của đoàn người đạo văn dập dờn, cả mảng lớn đạo văn như hoa sen tỏa sáng vạn trượng, đem toàn thân bọn họ bọc chặt bên trong.

Nhưng Đãng Hồn Chung uy lực cực lớn, nay đạo hạnh pháp lực của Cơ Hạo lại tiến triển cực nhanh, ở dưới pháp lực cường đại của hần thúc dục, tiếng Đãng Hồn Chung cuồn cuộn như sấm, chấn động khiến thân thể hai người Diệu Âm, Thanh Mai run rẩy, mắt nổ đom đóm, lục phủ ngũ tạng quay cuồng từng đợt, thiếu chút nữa nôn ra.

Hơn trăm môn nhân họ mang đến càng không chịu nổi, tiếng Đãng Hồn Chung vừa mới xâm nhập lỗ tai bọn họ, đã chấn động khiến hộ thân kim quang của bọn họ sụp đổ, mỗi người tay chân cứng ngắc như cương thi từ giữa không trung rơi xuống, chặt vật vô cùng cầm đầu xuống đất không thể động đậy.

Không đợi Diệu Âm và Thanh Mai từ trong mê muội thức tỉnh, hai tay Cơ Hạo ôm Đãng Hồn Chung, cười lớn ‘Ha ha’ lao tới trước mặt hai người, vung

lên chuông cổ coi như đại chùy, hung hăng nện ở trên thân hai người.

Tiếng chuông ‘Ting ting’ càng thêm cao vút, hai nàng bị chấn đến mức nổ đom đóm mắt, hai mắt trắng dã quay tròn, còn chưa chờ họ thi triển thần thông khác, đã bị Cơ Hạo mạnh mẽ đánh vỡ hộ thân kim quang, chật vật dị thường ngã xuống đất ngất đi.

Hai tay ôm Đãng Hồn Chung, Cơ Hạo đứng giữa không trung nhìn Diệu Âm, Thanh Mai cười to: “Nhìn đến trên phần mọi người đến từ cùng thế giới, chúng ta cũng không có oán thù gì lớn, hôm nay ta sẽ không...”

Lời còn chưa dứt, một mảng ánh sáng mờ mịt xám trắng từ phía sau Cơ Hạo lao tới, hai bàn tay khô gầy như củi, trong suốt lặng lẽ không tiếng động hung hăng ấn ở lưng Cơ Hạo. Nổ vang một tiếng, Kim Ô Liệt Diễm Bào phun ra vạn đốm lửa, trường bào không tổn hao gì, nhưng sau lưng Cơ Hạo lõm xuống, thật sự bị đánh cho sau lưng dán vào trước ngực, há mồm một ngụm máu giống như suối phun phun ra xa vài dặm.

Chật vật quay đầu, Cơ Hạo nhìn thấy Thi đạo nhân lơ lửng ở phía sau hẳn, mang theo nụ cười cổ quái hướng hẳn chấp tay làm lễ: “Nghieu Bá, bần đạo Thi đạo nhân lần này có lễ. Nghieu Bá và bốn môn có duyên, mời Nghieu Bá bái bần đạo làm thầy, vào môn ta tự có tạo hóa.”

Dừng chút, Thi đạo nhân cười lạnh nói: “Nếu Nghieu Bá không quy thuận, vậy không trách được bần đạo ra tay độc ác, hôm nay chắc chắn đem Nghieu Bá đánh cho hồn phi phách tán mới thôi.”

Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, thân thể chợt nhoáng lên một cái hóa thành một điểm sáng vàng xé rách hư không, trong chớp mắt đã tới ngoài một dải mây bay chân trời.

Gương mặt khô gầy của Thi đạo nhân chợt nhảy dựng, theo bản năng kinh hô một tiếng: “Nhanh quá!”

Khẽ cắn môi, Thi đạo nhân hừ lạnh một tiếng, dưới chân có thêm một cái bồ đoàn xám xịt, một đạo cuồng phong màu xám bỗng nổi lên, cuốn hẳn theo sát Cơ Hạo. Bồ đoàn này cũng không biết là bảo vật gì, Thi đạo nhân rõ ràng bị thế giới này áp chế, nhưng bồ đoàn thoát nhìn rất bình thường này lại mạnh mẽ mang theo hẳn đuổi sát ở phía sau Cơ Hạo, thoát nhìn tốc độ tựa như cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, vô lực, trong lồng ngực một lực lượng tử vong, héo rũ đáng sợ triền miên không đi, như giòi trong xương điên cuồng cắn nuốt máu thịt tinh khí của hắn.

Run rẩy lấy ra hồ lô thuốc, lấy ra mấy viên đan hoàn màu vàng nhét vào trong miệng, tinh thần Cơ Hạo run lên, khung xương ngực vang thanh thúy một phen, mắt thấy thương thế đã sắp khỏi hẳn, phía trước đột nhiên một ánh sáng chói lóa hiện lên, một thiếu niên dân bản xứ mặc áo trắng bỗng chợt xuất hiện chắn trước mặt Cơ Hạo.

Chương 618: Không Gian Tổ Linh

“Tà ma, dừng bước!” Ánh sáng chói lóa thu liễm, thiếu niên áo trắng chắn trước mặt Cơ Hạo. 》

Không gian xung quanh cực kỳ khác thường chấn động, như vô số lưỡi cưa sắc bén đang cấp tốc xé rách, mắt thường có thể nhìn thấy vô số răng nhọn màu xám cực kỳ dày đặc như ẩn như hiện, đây đều là không gian không ngừng vỡ vụn, khép lại tạo thành dị tượng.

Thiếu niên vươn ngón trỏ, ngón giữa tay phải thành kiếm chỉ, đầu ngón tay một kiếm quang màu xám rộng ba ngón tay, dài sáu thước phun ra nuốt vào bất định, nơi kiếm quang đi qua, không gian cũng bị cắt ra các vết rách nhỏ bé màu đen. Những vết rách đó lúc sinh lúc diệt, không ngừng phun ra hàn khí làm người ta rét run cốt tủy.

Không gian pháp tắc.

Con người Cơ Hạo co lại bằng đầu kim.

Đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới, mỗi tộc đàn bọn họ đều đối ứng thiên địa năng lượng cực kỳ rõ rệt, hỏa chính là hỏa, thủy chính là thủy, cho nên từ trên đặc thù thân thể cùng đặc thù lực lượng của bọn họ, có thể rõ ràng phân biệt ra thiên địa đại đạo bọn họ đối ứng.

Không gian bên cạnh thiếu niên này bày biện ra hình thái quái dị như vậy, rất hiển nhiên hẳn là kẻ có được lực lượng không gian, tìm hiểu là không gian đại đạo.

Mà không gian và thời gian, vô luận ở bất cứ một thế giới nào cũng là thiên địa đại đạo huyền diệu nhất tinh thâm nhất, lực lượng không gian với thời gian vận dụng đến mức tận cùng, là năng lực quái dị vạn phần làm bất luận kẻ nào cũng sẽ đau đầu.

Ví dụ như nói thiếu niên áo trắng trước mắt này, hắn vừa rồi là trực tiếp xé rách không gian thuận di đến trước mặt Cơ Hạo, Cơ Hạo cũng chưa phát hiện quỹ tích phi hành của hắn, hắn đã trực tiếp phá không xuất hiện. Trong lòng Cơ Hạo mơ hồ băng giá, nếu hắn muốn chạy trốn, nhằm chừng hắn căn bản chạy không thoát khỏi tay thiếu niên này.

“Tà ma, ta không phải tà ma.” Cơ Hạo hướng thiếu niên lắc lắc đầu, tâm bình khí hòa nói: “Chúng ta...”

“Câm miệng, tà ma chính là tà ma, vô luận các người có hoa ngôn xảo ngữ gì, tà ma chính là tà ma, không cần thử tô son trát phấn xuất thân cùng âm mưu của các người.” Thiếu niên rất vô đoán quát chói tai: “Hỏa Vô Lượng đâu? Hắn ngã xuống rồi? Là người làm?”

Hỏa Vô Lượng? Cơ Hạo ngẩn ngơ. Là người lửa khổng lồ kia? Hắn ngã xuống rồi? Ai làm? Nhưng khẳng định không có khả năng là Cơ Hạo. Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, lực lượng hắn hiện tại còn chưa thể uy hiếp đến tồn tại ở cấp độ người lửa khổng lồ.

Chẳng lẽ là Hà Bá sao? Cơ Hạo đoạt đi tam xoa kích của Hỏa Vô Lượng, khiến Hỏa Vô Lượng ở dưới phương thiên hạ kích của Hà Bá không còn sức ngăn cản cho nên bị chém giết? Nhưng cái này tương tự cũng không có khả năng, Hỏa Vô Lượng cho dù mất đi binh khí, hắn đánh không lại cũng có thể chạy trốn, Bàn Hi thế giới là sân nhà của hắn, Hà Bá muốn đuổi kịp hắn khó khăn cỡ nào?

Phía sau, một cơn gió xoáy màu xám gào thét cuốn tới, Thi đạo nhân đứng ở trên bờ đoàn xám xịt nhếch miệng cười to: “Nghieu Bá, Cơ Hạo, người chạy đi đâu? Ồ? Còn có kinh hỉ ngoài ý muốn? Ha ha, ngoan ngoãn vào đi!”

Không cho Cơ Hạo cùng thiếu niên áo trắng kia mở miệng, Thi đạo nhân lật tay trái, một cái bát của nhà sư xám xịt từ lòng bàn tay hắn toát ra. Hắn đem bát của nhà sư nhắm thiếu niên áo trắng, đột nhiên quát to một tiếng: “Phía trước

người nào?”

Thiếu niên áo trắng ngẩn ngơ, thân thể hẫng nhoáng lên một cái, không gian xung quanh chợt kịch liệt dao động lên. Hắc ngưu ngốc nói: “Ta... Không Ô Hữu! Ta là... Không thị tổ linh, Không Ô Hữu!”

Tổ linh? Không Ô Hữu là một vị tổ linh?

Lông tóc sau lưng Cơ Hạo dựng thẳng lên từng sợi, chỉ nhìn thấy bát của nhà sư xám xịt trong tay trái Thi đạo nhân phun ra một luồng khí xám đánh vào trên người Không Ô Hữu, trong khí xám vô số khí xoáy tụ chảy xiết cấp tốc xoay tròn, theo tiếng tụng kinh trầm thấp, thân thể Không Ô Hữu chợt thu nhỏ lại bằng đầu ngón tay, không tự chủ được bị khí xám kéo bay về phía bát của nhà sư.

‘Đinh’ một tiếng, Không Ô Hữu không chút phản kháng bị bát của nhà sư nuốt xuống, Thi đạo nhân dương dương đắc ý ngửa mặt lên trời cười ba tiếng điên cuồng, lấy ra một tấm linh phù đầy bảo quang muốn dán ở trên bát của nhà sư.

Vừa động thủ, Thi đạo nhân vừa hướng Cơ Hạo cười nói: “Một đường này, bản đạo đã tru sát không dưới trăm tên thánh linh dân bản xứ, sau khi đem bọn chúng dùng bí pháp bốn môn luyện hóa, thánh linh xá lợi bọn chúng ngưng tụ thành, đều là chí bảo quý hiếm hạng nhất!”

Cơ Hạo nhíu mày. Thi đạo nhân đã tiêu diệt không dưới trăm tên thánh linh dân bản xứ?

Tuy thái độ của đám thánh linh dân bản xứ đối với bọn họ những người từ ngoài đến rất ác liệt, nhưng Cơ Hạo thực không cảm thấy lạ sát như vậy sẽ là một chuyện tốt.

“Thi đạo nhân, người lạm sát kẻ vô tội như thế...”

Cơ Hạo muốn chỉ trích hành vi tàn bạo của Thi đạo nhân, nhưng Thi đạo nhân đã quát lớn: “Hậu bối vô tri. Người biết cái gì? Đại đạo vô tình, muốn leo lên đại đạo, thì không thể có bất cứ sự nhân từ nương tay nào. Chúng ta tiến vào một thế giới này, tất nhiên là bởi vì nhân tộc các người và dị tộc đánh cướp, nhưng lại há không phải cơ duyên đại đạo của chúng ta?”

“Con đường đại đạo, có người không có ta!” Thi đạo nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm Cơ Hạo, bất chấp đem linh phù dán trên bát của nhà sư, mà là tùy tay hướng bốn phía vẽ một vòng tròn, lạnh giọng quát: “Một mảnh thiên địa này, cơ duyên vô số, cướp được thì là của mình, không cướp thì là của người khác! Lạm sát kẻ vô tội? Nghiêu Bá, Nghiêu Bá, người vẫn quá non!”

Cơ Hạo trầm mặt không hé răng, mà là xoay người muốn tiếp tục bỏ chạy.

Vừa rồi bị Thi đạo nhân đánh lén vỗ một chưởng, một luồng tử khí quán quanh giữa ngực bụng, hiện tại còn chưa xua tan sạch sẽ. Có linh đan luyện chế trong hồ lô đan dược giúp, thương thế này cũng chỉ khôi phục tám chín thành, muốn hoàn toàn khôi phục còn cần thời gian.

Hiện tại hắn cũng không có tâm tình tranh luận cái gì với Thi đạo nhân.

Còn nữa, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, so sánh với Thi đạo nhân lạm sát, mình tựa như cũng không tốt đến đâu. Dù sao, hắn cũng cướp đoạt tam xoa kích của Hỏa Vô Lượng phải không?

“Cái này không thể trách người, cũng không thể trách bất luận kẻ nào!” Hư ảnh đột nhiên mở miệng: “Phương diện này rất có mê hoặc, chờ người yên tĩnh, ta lại cẩn thận hướng người giải thích huyền ảo trong đó. Chẳng qua, chạy thoát Thi đạo nhân đuổi giết trước đi, hai sư tôn của hắn... Ta không tiện gặp!”

Cơ Hạo hóa thân kim quang muốn bỏ chạy, Thi đạo nhân cầm linh phù muốn dán lên bát của nhà sư, bỗng đoàn màu xám dưới chân đã phun ra mảng lớn gió xoáy, nâng đỡ hắn muốn tiếp tục đuổi giết Cơ Hạo.

Đúng lúc này, bát của nhà sư trong tay Thi đạo nhân đột nhiên kịch liệt rung động, chợt nghe một tiếng nổ, bát của nhà sư nổ tung, vô số mảnh vỡ sắc bén như hạt mưa hướng bốn phương tám hướng đánh loạn ra, nhiều mảnh vỡ cắm ở trên người Thi đạo nhân, không ngừng tung tóe lên các đốm lửa.

“Đáng chết!” Thi đạo nhân đau lòng như cắt kêu đau một tiếng. Cái bát của nhà sư này cũng là một dị bảo hiểm có, là vũ khí hạng nặng bên người hãn trấn áp, luyện hóa dị vật, lại cứ như vậy ù ù cạc cạc bị hủy!

Một ánh sáng chói lóa từ trong bát của nhà sư sụp đổ bay ra, thiếu niên áo trắng lóe lên một cái đã chặn trước mặt Cơ Hạo.

Ba vết rách hình cung tối như mực xé rách hư không, vô thanh vô tức giáp mặt Cơ Hạo chém tới. Cơ Hạo hú lên quái dị, thân thể nhoáng lên một cái bay lên trời, nguy hiểm vô cùng tránh được ba vết nứt không gian đó chém giết.

Ngay sau đó, ba vết nứt không gian biến mất vào hư không, chợt xuất hiện ở bên người Thi đạo nhân, hầu như là dán thân thể hãn xuất hiện, nháy mắt đã cắt đến trên người Thi đạo nhân.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, trên thân thể Thi đạo nhân phun ra ba dòng máu, hãn đau đến mức khàn giọng rú thảm.

Cái này còn chưa phải toàn bộ, Không Ô Hữu đột nhiên hét lên một tiếng: “Các người còn dám ở một bên xem náo nhiệt sao? Liên thủ tru sát tà ma! Mau!”

Trước người Cơ Hạo chợt lóe lên ba quầng sáng chói lóa.

Chương 619: Thiên Cơ

Ba đạo lôi quang bùng nổ ở trước mặt Cơ Hạo, trong lôi quang mơ hồ có thể thấy được ba thân thể cao lớn.

Cơ Hạo vừa mới tránh thoát không gian cắt của Không Ô Hữu, ba người này đã đột ngột xuất hiện, sau đó hư không phạm vi trăm dặm bên cạnh Cơ Hạo biến thành một mảng lôi trì địa ngục, khắp trời đều là điện tương màu lam đang nhảy nhót quay cuồng, tiếng sấm rền trầm thấp vang thấu thiên địa.

Trong mỗi nháy mắt đều có mấy ngàn tầng điện tương tạo thành sóng triều đánh ở trên thân Cơ Hạo, kèm theo tiếng vỡ vụn đáng sợ, từng mảng lớn lửa điện sụp đổ nổ tung ở trên người Cơ Hạo. Thân thể Cơ Hạo kịch liệt run rẩy, dòng điện mạnh mẽ chui vào lục phủ ngũ tạng hắc, đánh khiến trước mắt hắc tối đen từng đợt.

May mà cường độ thân thể Cơ Hạo đã có thể so với Vu Đế, sinh mệnh tinh khí cường đại không ngừng lưu chuyển toàn thân, thương tổn điện tương tạo thành nháy mắt khỏi hắc, lúc này mới khiến Cơ Hạo đau khổ chặn được điện tương xâm nhập, chưa bị điện tương đốt thành tro.

Cùng lúc Cơ Hạo bị tập kích, bên người Thi đạo nhân đột nhiên lao ra ba cái cây to cành lá rậm rạp.

Cây to toàn thân xanh biếc đón gió phấp phới, trên thân cây hiển lộ ra gương mặt ngũ quan rõ ràng, kèm theo tiếng cười lạnh trầm thấp, cạnh Thi đạo nhân đột nhiên có biển màu xanh lục nhộn nhạo.

Đây là sinh mệnh khí tức nồng đậm nhất, sinh mệnh khí tức nồng đậm đến mức không giảng đạo lý, cực kỳ mãnh liệt thô bạo.

Nhiều giọt chất lỏng màu xanh lục từ trong biển cả màu xanh lục nhỏ xuống, không ngừng nhỏ ở hoa cỏ cây cối trên đất. Những hoa cỏ cây cối đó liền lấy

một loại tốc độ gần như điên cuồng bắt đầu sinh trưởng. Cỏ nhỏ chọt cất cao đến mười mấy trượng, cây cối chọt sinh trưởng đến khoảng trăm dặm, ngay cả rong rêu nhỏ yếu nhất, cũng bỗng dưng tăng tới dày bảy tám trượng.

Hoa cỏ cây cối điên cuồng sinh trưởng, dùng một loại tốc độ điên cuồng sinh trưởng.

Nhưng sau một lần hít thở, hoa cỏ cây cối đột ngột chiếm được sinh mệnh lực cường đại vô cùng đồng thời nổ tung, cỏ nhỏ phát nổ, thân cây nổ, từng mảng rong rêu nho nhỏ cũng đều phát nổ. Mặt đất bị nổ ra vô số hố to sâu không thấy đáy, một tòa thành trì dân bản xứ phụ cận tức càng bị nổ tới mức hóa thành tro bụi.

Năng lượng sinh mệnh khủng bố như vậy, đã phá tan cực hạn những hoa cỏ cây cối đó có thể thừa nhận. Sau sự cực độ phồn vinh mang đến là tuyệt đối hủy diệt. Toàn bộ cỏ cây thực vật phạm vi ngàn dặm đều bị triệt để phá hủy.

Thi đạo nhân tinh tu lực lượng tử vong, tịch diệt, chính là bị vùng biển màu xanh lục năng lượng sinh mệnh tràn ngập khủng bố như vậy vây khốn. Trong mỗi nháy mắt dịch màu xanh lục đều điên cuồng cọ rửa thân thể Thi đạo nhân, trong mỗi nháy mắt đều có vô cùng vô tận năng lượng sinh mệnh ập vào trong cơ thể Thi đạo nhân.

Thi đạo nhân phát ra tiếng gào kinh hãi đến cực điểm, hẳn nào từng gặp chiến đấu bá đạo không giảng đạo lý như vậy?

Người tu luyện của Bàn Cổ thế giới, chú ý là tiên phong đạo cốt, chú ý là ra vẻ đạo mạo. Cho dù là lúc chiến đấu cũng là thông dong rất có thái độ xuất trần... Nhưng đám tổ linh dân bản xứ, thủ đoạn chiến đấu của bọn họ quả thực là thô lậu thô bỉ đến cực hạn!

Bọn họ căn bản không có bất cứ kỹ xảo chiến đấu nào đáng nói, bọn họ chính là dựa vào lợi thế sân nhà của mình, dùng năng lượng thuần túy nhất tấn công thân thể của người, căng nổ thân thể của người, cuối cùng phá hủy tất cả đạo cơ

của người.

“Vô sỉ, ti tiện, hạ lưu!” Thi đạo nhân tức giận đến ngoác mồm mắng to.

Da hắc bắt đầu nứt ra vô số vết, từng dòng khí xám không ngừng từ trong cơ thể hắc phun ra. Bờ đoàn màu xám dưới chân hắc phóng ra mảng lớn gió xoáy màu xám quấn quanh thân thể hắc, đau khổ ngăn cản biến cả màu xanh lục xung quanh cọ rửa.

Nhưng ba vị tổ linh Mộc tộc liên thủ, bọn họ là tồn tại mạnh nhất của thế giới này, Thi đạo nhân bị lực lượng thế giới đau khổ áp chế làm sao ngăn được bọn họ công kích?

Thi đạo nhân hỗn hển lấy ra một đóa hoa màu sắc hoa lệ, nghiêng răng nghiêng lợi muốn đem đóa hoa như tập trung tất cả màu sắc trong thiên địa này đánh ra. Nhưng tay hắc vừa mới khẽ động, tim đã đau tới mức toàn bộ khuôn mặt cũng run rẩy lên.

Rất hiển nhiên đóa hoa này lai lịch phi phàm, Thi đạo nhân căn bản không nỡ vận dụng.

Trong tiếng ‘Vù vù’, mười mấy dòng chất lỏng màu xanh lục giống như giao long lao vào thân thể Thi đạo nhân, Thi đạo nhân đau đến mức khàn giọng rú thảm, ở trong cơ thể hắc truyền đến tiếng xương vỡ vụn, càng có thể xuyên thấu qua thân thể bán trong suốt của hắc nhìn thấy lục phủ ngũ tạng hắc cũng bị năng lượng sinh mệnh màu xanh lục điên cuồng ăn mòn.

Cơ Hạo bị điện tương đánh cho cả người run rẩy, trong lúc cuống quýt hắc rút thời gian quay đầu nhìn Thi đạo nhân một cái.

Nhìn thấy Thi đạo nhân cũng bị tổ linh dân bản xứ vây công, Cơ Hạo không hiểu sao đột nhiên rất muốn cười ra tiếng. Về mặt nghiêm túc một chút, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Thi đạo nhân, chúng ta liên thủ, có lẽ còn có cơ hội lao ra!”

Chân trời xa xa, quay quanh một khu vực này, còn có mười mấy quầng sáng chói lóa như ẩn như hiện. Hiển nhiên còn có càng nhiều tổ linh dân bản xứ đang lượm trận xem cuộc chiến. Nếu bọn họ cũng nhúng tay chiến trường, lấy tu vi Cơ Hạo và Thi đạo nhân, căn bản không ngăn được nhiều tổ linh chiếm cứ thiên thời, địa lợi, nhân hòa như vậy vầy công.

“Liên thủ với người? Bần đạo còn chưa lưu lạc đến nước đó!” Thi đạo nhân hừ lạnh một tiếng, hần run lên đóa hoa trong tay, đột nhiên giật xuống một cánh hoa nhét vào mồm. Trong nháy mắt tiếp theo toàn thân Thi đạo nhân sáng bừng lên, một đạo linh quang màu xám trong vắt dị thường bao phủ toàn thân hần, hóa thành một quầng sáng như lửa hướng bốn phía kiên định khuếch tán ra.

Quầng sáng khuếch tán ra sáu trượng sáu thước, hư ảnh một cái cây to lớn không gì so sánh được chột lóe ở trong hộ thân linh quang của Thi đạo nhân, bồ đoàn dưới chân Thi đạo nhân giống như gà chọi, đột nhiên phun ra một cơn bão táp màu xám mênh mông dài đến ngàn dặm, cuốn Thi đạo nhân chột lóe phá tan biến cả màu xanh lục vây khốn, lóe lên vài cái liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Thằng nhãi Cơ Hạo... Người cứ tiêu thụ cho tốt! Nếu có cơ duyên, bần đạo không ngại nhét xác cho người!” Tiếng cười điên cuồng của Thi đạo nhân từ xa xa truyền đến, mắt thấy mấy quầng sáng chói lóa chân trời cực xa xa lượm trận chột lóe ra, gắt gao đuổi theo phương hướng Thi đạo nhân chạy trốn.

Cơ Hạo thầm mừng Thi đạo nhân một câu, há mồm phun ra Thiên Địa Pháp Ấn, hư không xung quanh nhoáng lên một cái, ba vầng mặt trời bên trên đột nhiên bộc phát ra ánh sáng chói lóa vô lượng, từng luồng sáng màu vàng mắt thường không thể nhìn thẳng xé rách hư không, ở xa xa rót vào Thiên Địa Pháp Ấn.

Trong tiếng ‘Vù vù’, một ánh lửa màu vàng từ trong Thiên Địa Pháp Ấn phun ra, hóa thành biển lửa đường kính trăm trượng vờn quanh thân thể Cơ Hạo.

Khôn cùng điện tương quay cuồng cọ rửa ở trong hư không, tất cả đều bị biển lửa màu vàng cản lại. Điện tương bạo ngược đến cực điểm tấn công biển lửa, cũng không thể chạm vào thân thể Cơ Hạo nữa, toàn bộ điện tương vừa mới tiến vào trong biển lửa màu vàng đã chột cháy lên.

Ba vị tổ linh dân bản xứ lôi đình nhất mạch giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo —— đây là lực lượng gì? Đây là lửa gì? Dòng điện có chất vô hình ngưng tụ thành điện tương, cũng có thể bị dẫn cháy? Cái này hoàn toàn vượt qua cực hạn lý giải của bọn họ!

Không Ô Hữu hỗn hển rít gào một tiếng, hẩn hướng tới tổ linh xa xa còn đang xem cuộc chiến lớn tiếng quát: “Liên thủ, giết tiêu tử này! Trên người hẩn có khí tức Cửu Long Mâu lưu lại, nhất định là hẩn hại chết Hỏa Vô Lượng!”

Bốn phương tám hướng, bảy tám tổ linh đồng thời xé gió bay tới, nhưng bọn họ còn chưa bay đến trước mặt Cơ Hạo, trên trời một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên.

“Khoan đã... Để ta nói chuyện cùng hẩn.”

Đám tổ linh bọn Không Ô Hữu đồng thời sửng sốt, cùng kinh hô một tiếng: “Thiên Cơ trường lão? Có cái gì đáng để nói với tà ma?”

Chương 620: Thiên Cơ Trường Lão

Sát khí tràn đầy chợt biến mất, ba vị tổ linh vây công Cơ Hạo lui xa xa, cùng đám tổ linh Không Ô Hữu đem Cơ Hạo vây quanh ở giữa.

Cơ Hạo ngẩng đầu, liền nhìn thấy một lão nhân râu tóc bạc trắng, tóc và chòm râu đều rủ đến mắt cá chân, da mặt nhiều nếp nhăn, trên mu bàn tay cũng tràn đầy nếp nhăn chặm chạp, đập không khí đi xuống từng bước một.

Trên thân lão nhân không có bất cứ pháp lực dao động nào, hẵn giống như người thường xuống cầu thang, từ trên cao chậm rãi đi xuống.

Nhưng Cơ Hạo luôn cảm thấy lão nhân này có chút khác thường, tạo hình hẵn tỏ ra tang thương mà cổ sơ, nhưng đôi mắt hẵn lại dị thường linh động trong suốt, giống đôi mắt trẻ con như đúc, lộ ra một sức cuốn hút làm người ta say lòng.

Một đôi mắt đẹp như thế, không nên có ở trên thân một người già nua, bình thường như vậy.

Lặng yên điều động Vũ Dư đạo khí, hai tay Cơ Hạo bắt một cái đạo ấn. Trong đạo pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, cũng có công pháp đạo môn pháp nhãn, Cơ Hạo còn chưa có thời gian chính thức tu luyện những pháp nhãn diệu dụng vô cùng này, nhưng nguyên bộ đạo ấn của những pháp nhãn đó, lại có thể tăng cường uy năng thần thông đôi mắt hẵn đã có được.

Hai mắt phun ra các tia sáng vàng, được Vũ Dư đạo pháp thêm vào, Thái Dương Thần Mâu của Cơ Hạo phun ra ánh sáng gần như thực chất, như vô số thanh kiếm sắc bén hướng thân thể lão nhân đâm xuyên tới.

Không Ô Hữu đám tổ linh dân bản xứ đồng thời rống giận: “Lớn mật!”

Mấy tên tổ linh xúc động thân thể nhoáng lên một cái muốn xông lên, nhưng

lão nhân từ bầu trời chậm rãi đi xuống nhẹ nhàng vung tay, các tổ linh đó lại ngoan ngoãn lui về tại chỗ, ai cũng cùng hung cực ác nhìn chăm chăm Cơ Hạo nổi hung.

Lão nhân đi tới độ cao nhìn thẳng với Cơ Hạo, ôn hòa hướng tới Cơ Hạo cười: “Nhìn ra cái gì chưa?”

Cơ Hạo nheo mắt, trong con ngươi vô số ánh sáng vàng bắn ra bốn phía, mặt ngoài thân thể lão nhân mơ hồ có một tầng sương mù kịch liệt dao động, bởi vì áp lực của ánh vàng đôi mắt Cơ Hạo, tầng sương mù này không ngừng nổ tung, sau đó có nhiều sương mù hơn từ trong cơ thể lão nhân nhộn nhạo ra.

“Hiện ra chân thân đi, giấu đầu giấu đuôi tính là năng lực gì?” Cơ Hạo cười lạnh, Thiên Địa Pháp Ấn phát ra một tiếng nổ vang, trong phạm vi trăm trượng biến lửa màu vàng hướng vào phía trong thu liễm, ở bên Cơ Hạo hóa thành một quầng sáng màu vàng hừng hực thiêu đốt bảo vệ quanh thân hắn.

“Ừm, không ngờ được các ngươi bọn thiên ngoại tà ma này, thế mà cũng có bản lĩnh như vậy.” Lão nhân mỉm cười, thân thể nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, nhất thời một đứa bé trai chỉ bảy tám tuổi, bộ dạng trắng hồng non mịn xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo. Hắn mang theo một tia cười quái dị nhìn Cơ Hạo, bất đắc dĩ vươn đôi tay non mịn quơ quơ.

“Ta là Thiên Cơ, con dân thế giới này xưng ta Thiên Cơ trưởng lão.” Đứa bé trai nhìn đôi tay non mịn long lanh của mình, bất đắc dĩ thở dài nói: “Bộ dạng này của ta, không giống bộ dáng trưởng lão, cho nên bình thường, ta đều dùng bộ dáng tiên tri già nua nặng nề đó xuất hiện.”

Tiên tri?

Cơ Hạo gật gật đầu. Vừa rồi Thiên Cơ trưởng lão bộ dáng già nua râu tóc bạc trắng, thật đúng là như bộ dáng tiên tri. Tối thiểu, nếu phàm nhân phải tin thờ ‘Tiên tri’ mà nói, bộ dáng râu tóc bạc trắng so với đứa bé trai non nớt trước mắt đáng tin hơn nhiều.

“Thiên Cơ trưởng lão có cái gì nói với ta?” Cơ Hạo dang hai tay, Cửu Dương Qua, Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, Đẳng Hồn Chung... các pháp bảo tất cả đều vận sức chờ phát động. Chỉ cần Thiên Cơ trưởng lão và đám người Không Ô Hữu có bất cứ gì dị động, Cơ Hạo sẽ không chút do dự hạ sát thủ với Thiên Cơ trưởng lão.

Thậm chí hắn đã dùng nguyên thần tập trung một tấm đạo phù và mấy trăm viên Thiên Lô Tử, một khi lâm vào vây công, hắn sẽ phát động phản kích bạo lực nhất.

Thiên Cơ trưởng lão trầm ngâm một phen, sau đó nhẹ nhàng thở dài một hơi. Hắn một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, nhìn Cơ Hạo lớn tiếng nói: “Một mảng thiên địa này, là quê hương sinh chúng ta, nuôi chúng ta... Đây là nhà của chúng ta, không phải của các người.”

Cơ Hạo cười khan vài tiếng. Hắn sờ sờ cằm, khô khan nói: “Ta thừa nhận ý kiến này của ngài, cho nên, ta chưa bao giờ chủ động giết chóc tộc nhân của các người. Có lẽ ta dùng một ít thủ đoạn nhỏ, nhưng ta tự nhận vẫn là một người hiền lành.”

Thiên Cơ trưởng lão chăm chú nhìn Cơ Hạo: “Hỏa Vô Lượng bởi người mà chết... Tuy không phải người tự mình xuống tay, nhưng không thoát được quan hệ với người. Bản mạng thánh binh của Hỏa Vô Lượng, cũng là bị người cướp đi.”

Cơ Hạo trầm mặc một lúc lâu, sau đó hắn trịnh trọng gật gật đầu: “Hỏa Vô Lượng chết, ta không biết tình huống. Ta đoạt bảo bối của hắn, ta thừa nhận... Nhưng trọng bảo ở phía trước, ta không phải thánh nhân, cho nên ta xuống tay đoạt.”

Tổ linh bọn Không Ô Hữu hỗn hển rít gào lên: “Tà ma vô sỉ!”

“Thiên ngoại tà ma chết tiệt, Thiên Cơ trưởng lão vì sao phải nói lời thừa với hắn?”

“Thiên Cơ trưởng lão, để chúng ta liên thủ chém giết tà ma này đi, dong dài với hãn làm gì?”

“Hỏa Vô Lượng tuy không nên thân, nhưng dù sao cũng là tộc nhân của chúng ta. Thiên Cơ trưởng lão, chúng ta nên báo thù cho Hỏa Vô Lượng mới đúng!”

Mười mấy tên tổ linh xông vào một phen, Thiên Cơ trưởng lão lớn tiếng quát: “Câm miệng!”

Một tiếng rống to chấn động thiên địa, đám tổ linh Không Ô Hữu đồng thời ngoan ngoãn ngậm miệng, không ai dám hé răng. Cơ Hạo không khỏi kinh ngạc nhìn Thiên Cơ trưởng lão, không ngờ được Thiên Cơ trưởng lão bộ dạng trắng trẻo nõn nà như trẻ con này, lại ở trong đám tổ linh dân bản xứ có địa vị cao thượng như thế cùng uy vọng nghiêm ngặt như thế?

“Các người vì sao mà đến?” Thiên Cơ trưởng lão nhìn Cơ Hạo, rất nghiêm túc nhìn hãn: “Ta từ trên thân các người, thấy được giết chóc và hủy diệt... Mấy ngày qua, ta nhìn trộm vận mệnh toàn bộ thiên ngoại tà ma các người, ta nhìn thấy chỉ có hủy diệt... chỉ có ở trên thân một mình người, ta nhìn thấy một đường sinh cơ. Không chỉ có một đường sinh cơ của tộc nhân của chúng ta, hơn nữa còn là toàn bộ thế giới chúng ta.”

Thiên Cơ trưởng lão hướng Cơ Hạo tới gần hai bước, hãn lạnh giọng nói: “Các người rốt cuộc vì sao mà đến? Các người đã làm gì đối với thế giới chúng ta? Sẽ có chuyện gì xảy ra? Người đã đoạt Hỏa Vô Lượng thánh binh, thì dùng đáp án mấy vấn đề này làm trao đổi đi!”

Dùng đáp án mấy vấn đề này trao đổi Hỏa Vô Lượng thánh binh?

Cơ Hạo sờ sờ mũi, nhìn Thiên Cơ trưởng lão rất thành khẩn nói: “Người còn có nhiều vấn đề hơn không? Dùng càng nhiều thánh binh trao đổi, ít nhất cũng là thánh binh cấp bậc kia của Hỏa Vô Lượng, người muốn hỏi gì, ta cũng sẽ trả lời người!”

Thiên Cơ trưởng lão nghẹn lời, ở bên đám người Không Ô Hữu vẻ mặt càng thêm quý dị nhìn Cơ Hạo.

Trầm mặc một lúc lâu, Cơ Hạo mới cười khan nói: “Được rồi, được rồi, chúng ta đến thế giới này của các người, cũng không phải bốn ý chúng ta, chúng ta cũng là bị ép tiến vào thế giới các người, vì... Dựa theo thời gian thế giới này của các người tính toán, đại khái còn có một hồi đánh cược sinh tử vào bảy tháng sau.”

“Chúng ta chưa làm gì đối với thế giới các người, mà là thế giới các người... Quá mức nhỏ yếu, thế giới các người đã bị đại thế giới tương ứng chúng ta bắt được, đại thế giới của chúng ta đang cắn nuốt thế giới các người. Quá trình này không biết phải kéo dài bao lâu, nhưng thế giới của các người không có sức phản kháng, cuối cùng toàn bộ thế giới của các người đều sẽ hóa thành hỗn độn bị đại thế giới của chúng ta cắn nuốt.”

“Hơn nữa rất bất hạnh nói cho các người, thủ đoạn làm việc của chúng ta còn chưa tính là bạo lực.”

“Chúng tộc nọ bảy tháng sau sẽ đi vào thế giới các người... Bọn hắc rất có thể muốn phá hủy tất cả của các người. Bọn hắc sớm có dự mưu, Bàn Hi người mở thế giới này của các người, chính là chết vào tay bọn hắc.”

Chương 621: Bất Đắc Dĩ Mời

Lời của Cơ Hạo như một trận gió âm, mang theo khí lạnh thấu xương thổi qua trong lòng Thiên Cơ trưởng lão cùng một đám tổ linh.

Đoàn người đều ngậy ra như phỗng nhìn Cơ Hạo, một lúc lâu không thể nói được một câu.

“Bàn... Bàn Hi!” Thanh âm Thiên Cơ trưởng lão dị thường cứng ngắt, cay đắng: “Cổ lão tương truyền, thế giới chúng ta, quả thật là thánh nhân Bàn Hi mở. Về phần cái khác, chúng ta...”

Không Ô Hữu đột nhiên khàn cả giọng kêu lên chói tai: “Thiên Cơ trưởng lão, lời bọn thiên ngoại tà ma đó nói, làm sao tin được? Chúng ta chỉ cần dựa theo các tổ tiên đời đời tương truyền dặn dò, đem toàn bộ thiên ngoại tà ma chém giết, là có thể bảo vệ thế giới chúng ta an bình!”

Cơ Hạo nhìn Không Ô Hữu kích động đến mức gương mặt biến sắc, khuôn mặt hầu như biến thành trong suốt thản nhiên nói: “Chém giết chúng ta, các người không làm được. Về phần nói Ngu tộc ở sau chúng ta, mấy tháng sau sẽ đi vào Bàn Hi thế giới, các người càng không thể là đối thủ của bọn hắn.”

Cơ Hạo nhớ tới Xi, cường giả Già tộc này bị từng đạo phù của hắn đánh chết, nếu không phải Huyền Đô đạo nhân đưa tới đạo phù uy lực lớn, chỉ sợ chỉ có tồn tại cấp bậc Hà Bá mới có thể chém giết hắn.

Càng làm người ta kính sợ là, chiến sĩ nhân tộc sau khi tiến vào Bàn Hi thế giới, bị lực thế giới áp chế, rất nhiều người lực lượng không thể phát huy ra toàn bộ, dẫn tới bọn họ rơi xuống hạ phong khi giao thủ với dân bản xứ.

Nhưng Ngu tộc cầm đầu đám tinh anh dị tộc, bọn hắn có kinh nghiệm phong phú đối với xâm nhập một thế giới khác, bọn hắn thậm chí đã giở thủ đoạn trước ở trên đóa hoa thiên đạo Bàn Hi, bọn hắn cho dù bị Bàn Hi thế giới áp chế, bọn

hắn ít nhất cũng có thể phát huy ra hơn phân nửa lực lượng.

Lấy sức chiến đấu đáng sợ Xi biểu hiện ra, ít nhất tổ linh dân bản xứ Cơ Hạo từng thấy, lấy Không Ô Hữu làm đại biểu, không ai là đối thủ của hắn. Trừ phi đám tổ linh dân bản xứ còn ẩn giấu tồn tại cường đại hơn. Nếu không tinh anh dị tộc loại Xi một khi xâm nhập, đó tuyệt đối là một cuộc giết chóc.

“Các người căn bản không hiểu, kẻ địch các người sắp sửa đối mặt là tồn tại thế nào.”

Cơ Hạo lấy ra một huy chương tư nhân thu được trên người tinh anh Ngu tộc bị hắn chém giết, cái này cũng không biết là tên xui xẻo khi nào thì bị hắn giết, huy chương này là dùng một khối hồng ngọc to bằng nắm tay điêu khắc thành, chất liệu hoa mỹ, chạm trổ tinh xảo đến cực điểm. Cho nên Cơ Hạo đem nó lưu tại trong tay làm vật kỷ niệm.

Trên huy chương, một tòa tháp cao lao thẳng lên trời, đỉnh tháp một con mắt dựng thẳng lạnh như băng, tản mát ra vô số ánh sáng tà ác.

Cơ Hạo chỉ vào con mắt dựng thẳng trên huy chương tháp cao, hướng Thiên Cơ trưởng lão và một đám tổ linh dân bản xứ lạnh giọng cười nói: “Các người đã có thể tìm được ta, tự nhiên biết, là ta lên vào thánh địa của các người... Các người hẳn là nhận biết dấu hiệu này.”

Thiên Cơ trưởng lão và một đám tổ linh sắc mặt đều biến thành màu đen, như thiếu nữ nhát gan đi đường đêm đột nhiên gặp ác quỷ mặt xanh nanh vàng, một đám ngừng thở hồi lâu không nói nên lời. Qua ước chừng nửa khắc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn của Thiên Cơ trưởng lão mới xuất hiện biểu cảm biến hóa:

“Sao có thể không biết chứ? Cái này... Ở trên thánh tích thượng cổ thế giới chi tâm của chúng ta, có ấn ký này.”

Trên đóa hoa thiên đạo, Ngu tộc lưu lại phù ấn con mắt dựng thẳng màu đen

rõ ràng có thể thấy được, trên huy chương trong tay Cơ Hạo cũng có hoa văn con mắt dựng thẳng, hai cái lớn nhỏ không đồng nhất, màu khác nhau, nhưng nhìn chi tiết con mắt dựng thẳng lại là hoàn toàn giống nhau.

“Rất sớm trước kia, thế giới các người đã từng gặp kẻ địch của chúng ta, Bàn Hi thánh nhân trong truyền thuyết của các người, chính là ngã xuống ở trong tay bọn hăn.” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Chúng ta cũng là bị ép tiến vào thế giới này, tham gia đánh cướp sinh tử với bọn hăn.”

Nhìn Thiên Cơ trưởng lão sắc mặt tiêu tụy đến cực điểm, nét mặt tràn ngập xui xẻo không lành, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Chúng ta cũng không phải chủ động xâm nhập thế giới các người tiến hành cướp đoạt... Nhưng ta phải thừa nhận, ta không phải thánh nhân, gặp được thiên tài địa bảo vô cùng tốt, mà ta lại có thực lực cướp lấy mà nói, ta nhất định sẽ không khách khí.”

“Mặc kệ là vì ta, hay là vì bằng hữu của ta, thậm chí nói vĩ đại hơn một chút, vì tộc nhân của ta, vì toàn bộ chủng tộc phía sau ta, những thiên tài địa bảo đỉnh cấp có thể tăng cường thực lực chúng ta, gia tăng nội tình chúng ta, ta cùng đồng bạn của ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

“Chúng ta sẽ xuống tay cướp đoạt, dùng tất cả thủ đoạn xuống tay cướp đoạt thứ tốt chúng ta nhìn thấy hữu dụng đối với chúng ta.”

“Bởi vì chúng ta không hạ thủ, kẻ địch của chúng ta cũng sẽ xuống tay. Ví dụ như nói bản mạng thánh binh của Hỏa Vô Lượng, rơi vào tay ta, ta có thể dùng nó giết thêm rất nhiều kẻ địch; nhưng rơi vào trên tay kẻ địch của chúng ta, lại sẽ làm cho bọn hăn có thêm một thánh binh tàn sát tộc nhân của chúng ta.”

“Cho nên... Thiên Cơ trưởng lão, người và tộc nhân của người, còn muốn tiếp tục tác chiến với ta không?”

Vũ Dư đạo khí trong suốt như nước, toàn thân tỏa ánh vàng xoay quanh bay múa ở trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, pháp lực đạo gia khổng lồ tràn ngập toàn thân, Thiên Địa Pháp Ấn, Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến, Đẳng Hồn

Chung ba món chí bảo đồng thời hiện lên đỉnh đầu Cơ Hạo. Hai tay hần nắm chặt Cửu Dương Qua, chín vầng mặt trời nóng rực rạng rỡ tỏa sáng trong Cửu Dương Qua, lửa màu vàng mang theo nhiệt độ cao đáng sợ hướng bốn phía trào ra, trong chớp mắt bao trùm không gian phạm vi trăm dặm.

Trên trời cao, ba vầng mặt trời của Bàn Hi thế giới phóng ra vô số ánh sáng vàng, từng tia sáng vàng tựa như vàng đúc mắt thường có thể thấy được không ngừng rót vào thân thể Cơ Hạo, chột gia tăng cho hần thần uy rất lớn.

Cửu Dương Qua kịch liệt chấn động, không ngừng phát ra tiếng gầm ‘Ong ong’, lưỡi cắt Nguyệt Nha nhỏ hai bên đầu thương càng phun ra ánh sáng chói lóa màu vàng, một đục – vọng chiến đấu không chờ được không ngừng từ trong Cửu Dương Qua phóng ra.

“Mặt trời của thế giới chúng ta... Vì sao sẽ đem lực lượng cho người mượn?” Đám tổ linh Không Ô Hữu đều trợn tròn mắt. Cái đó hoàn toàn khác với cách nói các thế hệ tổ tiên của bọn họ truyền miệng xuống, thiên ngoại tà ma đến thế giới của bọn họ, căn bản không có khả năng mượn lực lượng của bọn họ!

Thiên Cơ trưởng lão ngưng trọng nhìn Cơ Hạo, mười ngón tay hần cấp tốc run run, không ngừng bắt ra các loại pháp ấn phức tạp.

Cơ Hạo nghiêm nghị nhìn Thiên Cơ trưởng lão, nghiêm túc nói từng chữ một: “Các người muốn chiến... Ta sẽ dốc sức đánh giết các người. Bởi vì giết các người, ta sẽ nhận được lợi ích rất lớn... tu vi của ta, chiến lực của ta đều sẽ được tăng lên... Cái này có lợi đối với tộc nhân của ta, ta sẽ không chút do dự đi làm như vậy.”

Thiên Cơ trưởng lão cay đắng nhìn Cơ Hạo: “Nhưng chúng ta lại có tội gì đâu?”

Cơ Hạo nhìn Thiên Cơ trưởng lão, cay đắng tương tự nói: “Các người cũng không sai, nhưng chúng ta cũng muốn sống sót, chỉ vì thế. Cho nên ta đã tận lực tránh vận dụng bạo lực đối với tộc nhân của các người, ta lựa chọn phương thức

khá nhu hòa. Nhưng mà...”

Sau hai chữ ‘Nhưng mà’, Cơ Hạo cũng nói không nên lời nữa, hẳn chỉ có thể áy náy nhìn Thiên Cơ trưởng lão.

Thiên Cơ trưởng lão hiểu trong hai chữ ‘Nhưng mà’ của Cơ Hạo ẩn giấu bao nhiêu bất đắc dĩ cùng sát ý.

“Ngài... Nguyên ý đi thánh địa chúng ta làm khách không?” Thiên Cơ trưởng lão nặng nề thở ra một hơi: “Có lẽ, chúng ta không nên trở thành kẻ địch, chúng ta có thể tìm được biện pháp phù hợp ích lợi của hai bên chúng ta.”

“Ta là Thiên Cơ, ta là tiên tri của Bàn Hi thế giới, lời tiên đoán của ta chỉ dẫn vận mệnh toàn bộ thế giới.”

“Ta không biết dùng âm mưu quỷ kế... Ta chỉ muốn tìm được một con đường sống sót cho tộc nhân của chúng ta.”

Chương 622: Bất Ngờ Gặp Lại

Cách mặt đất nghìn trượng, một đám mây trắng chậm rãi bay qua.

Trên mây trắng, có cái bàn tinh thể màu kỳ dị chế thành, có thiếu nữ dân bản xứ xinh đẹp pha trà hiến quả, tự nhiên cũng có mấy tổ linh không cam lòng tình trờng to mắt.

Cơ Hạo và Thiên Cơ trưởng lão ngồi đối diện cách bàn, tay nâng trà ngon cực phẩm Cơ Hạo từ Bồ Phán mang đến, đồng thời nhắm nháp hoa quả đặc sản của thế giới này Thiên Cơ trưởng lão phái người đi hái.

Hai người bỏ qua tất cả đề tài có thể dẫn phát sự không thoải mái, mà xâm nhập trao đổi tình huống hiện tại cùng với tương lai có thể xảy ra của Bàn Hi thế giới.

Ví dụ như nói Thiên Cơ trưởng lão cũng rất nhiệt tình hướng Cơ Hạo giới thiệu một ít bí ẩn của Bàn Hi thế giới, tuy các tình báo bí ẩn hẳn nói khẳng định không phải toàn bộ của Bàn Hi thế giới, nhưng nhiều tin tức trong đó cũng khiến Cơ Hạo biết mà than thở.

Ví dụ như nói từng thế hệ tổ linh Bàn Hi thế giới truyền miệng xuống thánh luật, trong đó một điều mấu chốt nhất chính là —— một khi phát hiện khách tới từ ngoài bầu trời, phải tập trung lực lượng toàn bộ thế giới vây công.

“Nói chính xác, ta mời ngài đi thánh địa làm khách, đã trái với thánh luật tổ truyền, theo luật phải bị đánh tan linh ấn, vĩnh viễn tiêu tán trong thiên địa.” Thiên Cơ trưởng lão bưng chén trà, nhìn Cơ Hạo cười nói: “Nhưng ta quả thực thấy được, ở trên người ngài mới có một đường sinh cơ của chúng ta... Ta tin tưởng ánh mắt của ta, cho nên, thánh luật tổ truyền cái gì... Nay trong Bàn Hi thế giới, ta lớn nhất.”

Đám tổ linh Không Ô Hữu đứng một bên, mang theo một tia lo âu, một tia

bất đắc dĩ nhìn Thiên Cơ trưởng lão.

Chính như Thiên Cơ trưởng lão nói, Bàn Hi thế giới hiện nay, Thiên Cơ trưởng lão thực lực mạnh nhất, địa vị cao nhất, tâm phúc cấp dưới nhiều nhất, cho nên hắn quyền bính lớn nhất, cao cao vượt lên trên chúng sinh.

Cơ Hạo thì thêm mắm thêm muối, đem sự đáng sợ của Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc lần lượt hướng bọn họ kể rõ một lần.

Lấy tài ăn nói của Cơ Hạo, đám dị tộc Ngu tộc cầm đầu quả thực mỗi kẻ đều là quái vật giết người không chớp mắt, Ngu tộc ở trong mồm hắn biến thành quái vật tâm lý vạn vạ, tính cách biến – thái. Bọn hắn thích ăn tim trẻ con, dùng da thiếu nữ làm chăn.

Mà Già tộc ở trong mồm Cơ Hạo liền biến thành cuồng ma sát nhân tính thích giết chóc, tích cách bọn hắn một khi nổi lên, sẽ không chút do dự tàn sát ức vạn sinh linh để phát tiết.

Về phần Tu tộc thì bởi vì đặc tính chủng tộc của bọn hắn, ở trong mồm Cơ Hạo biến thành một đám ác ma hàng năm không thấy mặt trời, cả ngày ngồi xổm trong phòng tối nhỏ cân nhắc các loại hình cụ cổ quái tàn khốc. Hơn nữa chỗ đáng sợ nhất của Tu tộc là ở, bọn họ thường xuyên nghiên cứu một số ôn dịch, bệnh độc cổ quái, không kiêng nể gì ở trên đại địa rải rác ôn dịch tàn sát sinh linh.

Cơ Hạo dùng ngôn ngữ ác liệt nhất hình dung dị tộc Ngu tộc cầm đầu, một đám tổ linh dân bản xứ do Thiên Cơ trưởng lão cầm đầu ai cũng nghe mà sắc mặt tái nhợt, trừng to mắt không thể tưởng tượng nhìn Cơ Hạo. Bởi vì trong lời nói của Cơ Hạo, có một số ý kiến thật sự quá mức không thể tưởng tượng, quá mức cổ quái.

Nhưng rất nhanh, Cơ Hạo đã dùng lời nói làm người nghe càng thêm kinh sợ hấp dẫn sức chú ý của bọn họ, hơn nữa bức bách bọn họ hoàn toàn tin lời Cơ Hạo nói.

“Các người có lẽ không biết, thánh nhân Bàn Hi của các người tất nhiên là bị bọn dị tộc ác quỷ đó chém giết... Thật ra dù là thánh nhân Bàn Cổ của thế giới chúng ta, hẳn cũng chết vào tay đám dị tộc đó.”

Cơ Hạo nheo mắt, da mặt đỏ cũng không đỏ nói ra một phen lời kinh thiên động địa.

“Thánh nhân Bàn Cổ của chúng ta, mở một phương thế giới kia của chúng ta, là ở lúc tinh lực cạn kiệt, lại bị đại quân dị tộc vây công bất hạnh ngã xuống. Các người coi như may mắn, không biết vì sao, thế giới các người cũng chưa bị đại quân dị tộc xâm nhập, mà thế giới chúng ta, tộc nhân của chúng ta, lại chịu đủ khổ dị tộc làm nhục.”

Cơ Hạo nhìn đám người Thiên Cơ trưởng lão trợn mắt há hốc mồm, từ từ thở dài nói: “Thiên Cơ trưởng lão sáng suốt, lựa chọn hữu hảo trao đổi, hữu hảo hợp tác với chúng ta, đây là anh minh thần võ nhất, giác ngộ tiên tri nhất, quyết định quyết đoán sáng suốt nhất. Nói cách khác, chúng ta nếu toàn diện giao chiến với quý tộc, cuối cùng được lợi, chỉ có thể là bọn dị tộc hung tàn thành tính kia!”

Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh lặng lẽ vang lên: “Tuy, Bàn Cổ là đã ngã xuống, nhưng hẳn khẳng định không thích nghe nói, mình là bị bọn dị tộc kia vây công chém giết... lời này của người, quá...”

‘Quá’ cái gì, hư ảnh chưa nói.

Cơ Hạo thì không chút do dự trả về một câu cho hẳn: “Chỉ cần có thể hù dọa được đám dân bản xứ này. Có thể làm bọn hẳn thành trợ lực cho chúng ta giao chiến với dị tộc... Người tin hay không, nếu cần thiết, ta có thể hướng bọn họ kể chuyện xưa Bàn Cổ là khổ chiến ba trăm năm như thế nào, cuối cùng bởi vì được sư Tu tộc hạ độc vô sỉ, Bàn Cổ ăn đồ hỏng cả người bủn rủn vô lực mới bị bọn dị tộc kia chém giết?”

Hư ảnh ‘A’ một tiếng, sau đó không còn chút động tĩnh nào.

Cơ Hạo tiếp tục bưng trà thơm, nhấm nháp trái cây đặc sắc của Bàn Hi thế giới, trao đổi cực kỳ khắc sâu với Thiên Cơ trưởng lão. Hai người đều bưng cái giá, lời nói nhiệt tình vô cùng, lại là một cái khuôn tiếp nối một cái khuôn, một cái hồ tiếp nối một cái hồ thử lẫn nhau, trao đổi lẫn nhau, phỏng đoán lời đối phương nói rốt cuộc có mấy phần chân thật đáng tin.

Như thế một đường đi một ngày một đêm, Cơ Hạo đột nhiên đứng dậy, kinh hỉ vạn phần nhìn hướng bên dưới.

Phía dưới là một mảng đồng bằng, hoa đại mênh mông bát ngát ánh vàng rực rỡ đang nở rộ, trong bụi hoa đại cao có thể hơn người, Thái Ti cầm bạch cốt vu trượng, thanh âm đục ngầu niệm tụng chú ngữ. Phía sau Thái Ti, một bóng người màu xám mông lung như ẩn như hiện, thỉnh thoảng vung tay lên liền có một mảng lớn u quang màu xám như mũi tên cấp tốc rơi xuống.

Mấy ngàn dân bản xứ ở dưới mấy thánh linh chỉ huy kết thành chiến trận, đang như thủy triều hướng Thái Ti và hai con Thần Hỏa Xà bên người hấn phát động công kích mãnh liệt.

Chiến sĩ dân bản xứ cầm các loại binh khí kỳ dị, bọn họ hiển nhiên là tộc nhân Hỏa tộc, ống sắt trong tay hoặc to hoặc nhỏ không ngừng phát ra tiếng âm trầm thấp, vô số đạn sắt, tên sắt, chùy sắt... các vật to nhỏ phun hàn quang, giống như hạt mưa hướng Thái Ti không ngừng bắn tới.

Bản thân Thái Ti lực phòng ngự cực thấp, động tác cũng cực kỳ chậm chạp, hoàn toàn dựa vào hai con Thần Hỏa Xà đem thân thể phóng tới khoảng mười mấy trượng, dùng thân thể to lớn không ngừng ngăn cản cho hấn đám chiến sĩ dân bản xứ công kích.

Bóng người màu xám phía sau Thái Ti vung đôi tay, chỗ ánh sáng âm u màu xám rơi xuống, trên người đám chiến sĩ dân bản xứ liền có ánh lửa nồng đậm phóng lên cao, ánh lửa và ánh sáng xám vừa tiếp xúc đã phát ra tiếng nổ trầm, bộ dáng nhiều chiến sĩ dân bản xứ chợt già đi mấy chục tuổi, động tác cũng đột

nhiên trở nên chậm lại.

Cơ Hạo chỉ vào Thái Ti, đang muốn nói là bằng hữu của mình, muốn Thiên Cơ trưởng lão hạ lệnh bảo đám chiến sĩ dân bản xứ kia lui ra phía sau.

Bỗng dừng trong biển hoa ngoài mấy chục dặm, mấy chục mũi tên mang theo tiếng xé gió thê lương bắn nhanh đến. Mũi tên xé rách hư không, để lại trong không khí mấy chục quỹ tích màu đen, chợt lóe hung hăng cắm ở chỗ yếu hại sau lưng mấy tên thánh linh.

Lực lượng mũi tên cuồng bạo dị thường, mấy thánh linh còn chưa phản ứng lại, đã bị mũi tên đánh cho miệng phun máu tươi bay nhanh về phía trước. Ngược bọn họ bị mũi tên xuyên thủng, máu tươi đỏ như lửa phun ra như thác nước.

“Khốn kiếp!” Không Ô Hữu nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái muốn lao xuống.

Cơ Hạo sốt ruột, một quyền dứt khoát lưu loát đánh ở trên đầu Không Ô Hữu.

Kêu một tiếng đau đớn, Không Ô Hữu trợn mắt bị một quyền của Cơ Hạo đánh ngất ngã xuống đất.

Chương 623: Ẩn Ưu

Các thánh linh Bàn Hi thế giới chiêu số tu luyện khác với nhân tộc, bọn họ càng thêm chú trọng sự nắm giữ đối với năng lượng thiên địa, hơn nữa loại thủ đoạn nắm giữ này cũng rất thô bạo, nguyên thủy. Bản thân bọn họ cường độ cực kỳ có hạn, thậm chí so với Vu Nhân bình thường trong bộ lạc nhân tộc không mạnh hơn là bao.

Đối mặt công kích đột ngột tới của Phong Hành, bảo vật phòng ngự trên thân mấy tên thánh linh dân bản xứ kịp thời làm phản ứng, miễn cưỡng bảo vệ tính mạng chủ nhân nhà mình, nhưng mũi tên của Phong Hành vẫn phá hủy mấy bảo vật phòng ngự này, đem mấy thánh linh dân bản xứ thiếu chút nữa đánh chết.

Không Ô Hữu bị một quyền của Cơ Hạo đánh ngất, tổ linh khác lớn tiếng gào thét muốn hướng Cơ Hạo ra tay.

Thiên Cơ trưởng lão tức giận quát lớn, một lực lượng huyền bí nói không nên lời giam cầm đám tổ linh đó. Hắn thẹn quá hóa giận hướng tới những tổ linh đó mắng lung tung một phen, mạnh mẽ đem ý niệm ra tay của bọn họ trấn áp xuống.

Cơ Hạo lười quan tâm đám tổ linh đó. Hắn cất tiếng cười, chân đạp gió nhào xuống, đáp mạnh xuống bên người Thái Ti. Tay phải đánh một quyền xuống đất, lực lượng thân thể to lớn cương mãnh chấn động mặt đất, một cơn sóng đất gào thét trào ra, mấy ngàn chiến sĩ dân bản xứ phía trước đồng loạt gào thét, bị mặt đất quay cuồng như sóng đập ngất đi.

Hai con Thần Hỏa Xà vui vẻ co lại thân thể, thu nhỏ lại đến bằng chiếc đũa, lao đến trên vai Cơ Hạo, một trái một phải há mồm cắn vành tai Cơ Hạo, giống như vòng tai treo ở dưới tai hắn chơi đu dây.

Cơ Hạo vừa lấy ngón tay vuốt ve hai con rắn nhỏ nhảy nhót không thôi, vừa đỡ Thái Ti sắc mặt có chút trắng bệch, nâng tay đem một viên linh đan nhét vào

trong mồm hẳn: “Bị thương rồi? Thương tích như thế nào?”

Thái Ti có chút phần nộ chỉ chỉ đám chiến sĩ dân bản xứ ngất ngã xuống đất: “Khát nước, đi ngang qua một thôn, nhìn thấy một nha đầu ở ngoài phòng đun nước, dùng một khối tinh kim đổi nước nóng của cô ta, ăn một côn vào đầu.”

Trầm mặt, Thái Ti lẩm bẩm: “May mắn có hai con rắn này của người, bằng không ta bị bọn hắn xé thành tám mảnh rồi.”

Cơ Hạo không biết nói gì nhìn khối tinh kim Thái Ti móc ra. Một đỉnh vàng to cỡ đầu chó, dùng để đổi nước nóng mà nói cũng đủ để trên trăm người tắm. Gã xui xẻo này, lại bị người ta đánh lén!

“Bị chiến sĩ tinh anh của người ta đả thương?” Do dự một chút, Cơ Hạo tiếp tục hỏi Thái Ti.

Mặt Thái Ti trở nên càng phát ra khó coi, đen như đáy nồi. Vì thế Cơ Hạo đã biết rõ không truy hỏi nữa. Gã này, khẳng định là hơi sơ ý, bị người ta nha đầu đun nước dùng gậy đánh ngã.

Khiến Cơ Hạo ngạc nhiên là, tiểu nha đầu kia dùng là gậy thế nào, có thể đả thương Thái Ti? Tuy cường độ thân thể Thái Ti không mạnh, nhưng cũng đã dung hợp Chúc Long Mệnh Châu, cũng đột phá đến cảnh giới Vu Vương, thân thể hẳn ở trong đoàn người Cơ Hạo xem như yếu nhất, nhưng như thế nào cũng rắn chắc như tấm thép bình thường... Lại bị một gậy đánh ngã?

“Người ta luôn có lúc không cẩn thận chịu thiệt... Ta còn thiếu chút nữa bị một lão quỷ vô sỉ đánh lén chết.” Cơ Hạo sờ sờ ngực còn có chút mơ hồ đau nhức, cổ nhúu mày an ủi Thái Ti.

Thái Ti không tim không phổi vừa nghe nói Cơ Hạo cũng bị người ta đánh trộm, nhất thời cười lên, trên khuôn mặt đen sì tràn đầy vui mừng: “Thì ra mọi người đều có thể bị người ta đánh trộm. Ta nói rồi, ta cũng không giống Thiếu Ti nói là ngu ngốc, phế vật!”

Tinh khí thần của Thái Ti lập tức phấn chấn lên, hắc vênh vào tự đắc ngẩng đầu, đột nhiên liếc mắt, từ trên xuống dưới bắt đầu đánh giá hướng đám người Thiên Cơ trưởng lão vừa mới từ không trung hạ xuống.

Một mảng khí xám thâm thúy, âm trầm từ trong mắt Thái Ti hiện lên. Hắc nheo mắt nhìn Thiên Cơ trưởng lão, thế mà mơ hồ có một loại bộ dáng hung ác thềm nhỏ nước dãi. Phía sau hắc một bóng người màu xám lóe lên, một tà lực đáng sợ khiến lòng người ta lạnh ngắt dâng trào ra.

Thiên Cơ trưởng lão như ếch nhìn thấy thiên địch, cả người chột cẳng thẳng, theo bản năng lui về phía sau hai bước tránh đi mũi nhọn của Thái Ti. Hắc cẳng thẳng mặt, nhìn Thái Ti từ trên xuống dưới, thấp giọng nói: “Ta ở trên người của người, chỉ thấy tử vong và hủy diệt. Các người bọn thiên ngoại tà ma đáng sợ này... Các người thực không nên xuất hiện ở thế giới chúng ta.”

Mặt Thái Ti thoáng cái đã suy sụp xuống, khổ sở nhìn Thiên Cơ trưởng lão thở dài: “Người cho rằng chúng ta muốn đến? Nơi này ăn không ngon, uống không ngon, ngủ cũng chỉ có thể lộ thiên, ta những ngày qua ở nơi hoang dã bị mưa to ba mươi mấy lần, bị sét đánh bảy tám lần. Từng bị rắn cắn, từng bị dã thú cắn mất cá chân, từng bị chuột cắn móng... Người cho rằng ta muốn đến chỗ các người?”

Thái Ti và Thiên Cơ trưởng lão có một câu không một câu đáp lời, Thiên Cơ trưởng lão lời nói thận trọng, một cái bầy tiếp một cái bầy, muốn thăm dò chi tiết của Thái Ti; lời Thái Ti nói thì đông một búa tây một gậy, nói năng lộn xộn không có bất cứ quan hệ logic nào.

Rất nhanh hai người đồng thời trợn mắt, đều thấy đối phương là kẻ ngốc hạng nhất, nói chuyện cùng hắc thật sự là lãng phí sinh mệnh, cho nên đồng thời quay đầu, lười quan tâm đối phương.

Vũ Mục lắc lư thịt béo toàn thân, một bước một run run chạy tới. Cách thật xa, hắc đã dang đôi tay, dùng sức ôm Cơ Hạo: “Ha ha ha, Cơ Hạo, người biết

không? Chúng ta dọc theo đường đi cướp một trăm bảy mươi hai cái bộ lạc dân bản xứ lớn nhỏ, ba mươi lăm tòa thành lớn của dân bản xứ, người biết chúng ta cướp được bao nhiêu bảo bối không?”

Mặt Cơ Hạo biến thành màu đen, hắn chỉ cảm thấy ánh mắt Thiên Cơ trường lão và một đám tổ linh như vô số con dao nhỏ, hung hăng đâm ở sau lưng mình. Hắn vội vàng lấy ngón tay捏 thịt béo phía sau lưng Vũ Mục một cái, để hắn ngậm miệng.

Cười khan vài tiếng, Cơ Hạo thản nhiên nói: “Không thương tổn bao nhiêu người chứ?”

Vũ Mục ưỡn ngực, dùng sức vỗ vỗ ngực mình, nhất thời thịt béo trên người lại run rẩy một trận: “Chúng ta đương nhiên không có việc gì... Bọn dân bản xứ đó sao, không phản kháng, chúng ta cũng không thương tổn... Hắc! Có đôi khi, người cũng biết, khó tránh khỏi xuống tay hơi nặng một chút.”

Vũ Mục nhìn như ngu dốt, thực ra rất khôn khéo. Hắn nhìn thấy Thiên Cơ trường lão và một đám tổ linh, liền biết Cơ Hạo hắc là đạt thành một số sự ăn ý nào đó với đám dân bản xứ kia, cho nên hắn lấy lệ qua vấn đề này, cười hướng Thiên Cơ trường lão cùng một đám tổ linh gật đầu thăm hỏi.

Thiên Cơ trường lão gượng cười gật đầu, ở trong lòng tức giận mắng một tiếng nặng nề —— hắc ở trên người Vũ Mục còn có Chúc Long Diễm, Chúc Long Viêm, thấy được huyết tinh sát khí nồng đậm, rất hiển nhiên bọn họ đã giết chóc không ít.

Rất xa truyền đến một tiếng huýt, Phong Hành vừa rồi bắn tên đánh lén đứng ở trên một cây hoa đại, mặt đầy nét cười hướng Cơ Hạo bên này phất phất tay. Sau đó thân thể hắn hơi thấp đi, lại trốn vào trong hoa đại mênh mênh, không tìm thấy bất cứ dấu vết để lại nào của hắn nữa.

Thiên Cơ trường lão cùng một đám tổ linh nhú chặt lông mày.

So với mấy người bọn Vũ Mục, Chúc Long Viêm cùng Chúc Long Viêm toàn thân tràn đầy sát khí, xuất quỷ nhập thần, Phong Hành lực sát thương của mũi tên kinh người càng mang tới cho bọn họ cảm giác uy hiếp thật lớn. Bọn họ nhìn nhìn nhau, tâm tình trở nên dị thường trầm trọng.

Bọn Cơ Hạo biểu hiện ra tiềm lực càng thêm cường đại, uy hiếp đối với dân bản xứ Bàn Hi thế giới bọn họ lại càng lớn!

Trong con người Thiên Cơ trường lão lóe ra u quang, vắt hết óc bắt đầu tính toán. Phải như thế nào mới có thể ở dưới sự uy hiếp của bọn Cơ Hạo, tận khả năng giảm sự tổn thất của Bàn Hi thế giới đây?

Chương 624: Tranh Đoạt Khí Vận

Một đám mây trắng cách mặt đất trăm trượng nhẹ nhàng bay đi.

So sánh với vừa rồi chỉ có Cơ Hạo lẻ loi một mình, giờ phút này trên mây trắng phe Thiên Cơ trưởng lão áp lực tâm lý lại đã nặng hơn rất nhiều.

Một mình Cơ Hạo, Thiên Cơ trưởng lão còn có tin tưởng thoải mái áp chế hẳn, phối hợp tổ linh bọn Không Ô Hữu, cho dù là chém giết Cơ Hạo cũng có nắm chắc, cho nên Thiên Cơ trưởng lão khi đó còn có thể thông dong nó chuyện với Cơ Hạo, tán gẫu một ít đề tài cao thâm, huyền ảo.

Nhưng Cơ Hạo đụng phải ba người Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành, còn có Chúc Long Viêm, Chúc Long Diễm hai Đại Vu Đế thống lĩnh vài vị Vu Vương, phe thực lực Cơ Hạo tăng vọt, đám Thiên Cơ trưởng lão đã có chút đứng ngồi không yên.

Thực lực Vũ Mục ở trong mắt Thiên Cơ trưởng lão rõ ràng có thể thấy được, ở trong thánh linh dân bản xứ, tu vi cá nhân Vũ Mục coi như là loại khá thấp, thực lực như vậy, Thiên Cơ trưởng lão hoặc là bất cứ một tổ linh nào cũng có thể nghiền chết trong nháy mắt.

Nhưng trong cơ thể Vũ Mục có một tồn tại cực kỳ đáng sợ, đó tựa như là một binh khí dị thường khủng bố, binh khí khiến linh giác Thiên Cơ trưởng lão khẽ chạm đã cảm thấy toàn bộ lông tóc toàn thân dựng đứng. Binh khí này hung hãn tuyệt luân, tràn ngập khí tức giết chóc đáng sợ dị thường, nếu Thiên Cơ trưởng lão không cảm giác sai mà nói, binh khí này ít nhất cắn nuốt vạn ức sinh linh trở lên.

Không phải một vạn hoặc là một ức, mà là ít nhất hơn một vạn ức sinh linh từng bị binh khí này cắn nuốt.

Cảm thụ được khí tức hung hãn táng tận thiên lương kia trong cơ thể Vũ

Mục, Thiên Cơ trưởng lão nhìn khuôn mặt to tròn hàm hậu mập mạp của Vũ Mục, cũng rất muốn kiếm cái gì nặng một chút chỉnh hình cho hắn—— rõ ràng là người mang đại hung vật như thế, bày ra bộ dáng hàm hậu thuần phác như vậy làm gì?

Vũ Mục thì thôi, món binh khí kia trong cơ thể hắn tựa như đang ngủ say, Thiên Cơ trưởng lão cảm nhận được uy hiếp còn chưa đủ trực tiếp.

Đáng sợ là Thái Ti câu thông tồn tại khủng bố nào đó. Tồn tại đáng sợ kia tựa như ở giữa sinh tử, tựa như ngay tại thế giới này lại không ở thế giới này, ở trạng thái nào đó cực kỳ kỳ dị. Từ sau khi Thiên Cơ trưởng lão cùng Thái Ti gặp mặt, tồn tại khủng bố không cách nào hình dung đó đang không ngừng nẩy ‘đánh giá’ Thiên Cơ trưởng lão.

Như rắn độc gặp được con ếch to béo, tồn tại khủng bố này luôn luôn đánh giá cao thấp Thiên Cơ trưởng lão, một tư thế tùy thời chuẩn bị hạ mệnh.

Điều này làm Thiên Cơ trưởng lão luôn lo lắng đề phòng, chuẩn bị vận dụng bản mạng thánh binh của mình bất cứ lúc nào trấn áp Thái Ti. Đáng sợ, thật sự đáng sợ. Thiên Cơ trưởng lão không thể cảm giác tồn tại khủng bố kia trên người Thái Ti câu thông mạnh bao nhiêu, nhưng tồn tại này có thể uy hiếp đến Thiên Cơ trưởng lão, điều này không hề nghi ngờ.

Nhưng món đồ chơi khủng bố kia trên người Thái Ti tạm thời chưa có ý tứ ra tay, Thiên Cơ trưởng lão chỉ cần chuẩn bị tinh thần phòng bị hắn đánh bất ngờ là được.

Xa xa, Phong Hành cách hơn trăm dặm, theo sát đám mây trắng này đi nhanh về phía trước mới làm Thiên Cơ trưởng lão cùng một đám tổ linh thật sự lo lắng đề phòng mọi lúc, lực lượng khổng lồ trong cơ thể luôn vận sức chờ phát động, trận địa sẵn sàng đón quân địch phòng bị Phong Hành đánh lén.

Mũi tên của Phong Hành quá đáng sợ, vài thánh linh vừa mới bị hắn bắn bị thương còn ở trạng thái cận kề cái chết, Thiên Cơ trưởng lão đã trút linh dược

bảo mệnh cho bọn họ, nhưng bọn họ có thể sống sót hay không vẫn chưa khẳng định.

Trên người Phong Hành có một vũ khí lực sát thương cực lớn, khiến bản mạng thánh binh của Thiên Cơ trường lão cùng tổ linh khác đều không ngừng kêu, không ngừng phát ra tiếng cảnh cáo vũ khí mạnh mẽ. Dựa theo Bàn Hi thế giới phân chia, món vũ khí kia trên người Phong Hành tuyệt đối là tiêu chuẩn đỉnh cấp thánh binh, hơn nữa vũ khí này cũng giết chóc vô số, là vũ khí hạng nặng giết chóc hàng đầu.

Người mang đại sát khí khủng bố thì thôi, khí tức của Phong Hành càng lúc ở phía trước, lúc ở phía sau, chốc lát bên trái, chốc lát bên phải, cao thấp trái phải, đông tây nam bắc. Khí tức của hắn chưa bao giờ cố định ở phương vị nào đó vượt qua thời gian ba hơi thở.

Cho bọn Thiên Cơ trường lão cảm giác chính là, Phong Hành rõ ràng là một con bọ chó, đang nhảy nhót lung tung khắp mặt đất, lúc nào cũng chuẩn bị kéo trường cung đánh lén bọn họ.

Thái Ti ngây ngốc, chưa biểu hiện ra sát ý gì. Nhưng Phong Hành thì không, ánh mắt hắn sắc bén như lưỡi dao, luôn ở trên chỗ yếu hại phía sau bọn Thiên Cơ trường lão tuần tra qua lại, khi hắn ánh mắt đảo qua chỗ yếu hại của đám tổ linh Thiên Cơ trường lão, Thiên Cơ trường lão tu vi như thế cũng không khỏi rùng mình.

Tu vi bản thân Phong Hành cũng không đáng sợ, đáng sợ là đại sát khí trong tay hắn, hơn nữa Phong Hành lòng mang sát ý. Hắn có thực lực uy hiếp đến an toàn sinh mệnh của bọn Thiên Cơ trường lão, đây mới là điểm chết người.

Cho nên dọc theo đường đi Thiên Cơ trường lão trầm mặc ít lời, 99% tinh lực đều dùng để phòng bị Vũ Mục, Phong Hành và Thái Ti ba người.

So với ba quái thai này mà nói, Cơ Hạo còn có Chúc Long Viêm, Chúc Long Diễm hai Đại Vu Đế đứng ở phía sau Cơ Hạo, uy hiếp ngược lại yếu hơn nhiều.

Cơ Hạo nhìn ra cảnh ngộ xấu hổ của bọn Thiên Cơ trưởng lão, ở cùng lúc kinh ngạc bởi sức quan sát sâu sắc của Thiên Cơ trưởng lão, Cơ Hạo cũng cười thầm ở trong lòng. Vũ Mục tay cầm Ôn Thần Phiên, Thái Ti càng là truyền nhân của Huyền Minh nhất tộc, không biết có thể câu thông bao nhiêu hồng hoang ma thần, đám ma thần đó chẳng một ai dễ trêu vào; về phần Phong Hành, có thể bị đám cao tăng trung tâm Nghệ Thần bộ, Thập Nhật quốc để trong lòng nhiều năm như vậy, trấn tộc chi bảo Nghệ Thần bộ hắc cầm cũng không phải là ngồi không.

Cầm trọng bảo, có được lực lượng giết chóc đáng sợ, lại tâm tính bất ổn, lúc nào cũng có thể bùng nổ làm khó dễ, đây mới là nguyên nhân chủ yếu nhất ba người bọn Thái Ti tạo thành cảm giác uy hiếp lớn như vậy đối với bọn Thiên Cơ trưởng lão.

Nhìn nhìn Chúc Long Viêm và Chúc Long Diễm, thực lực của bọn họ ở trong Vu Đế cũng là loại phi thường mạnh mẽ, nhưng Thiên Cơ trưởng lão đối với bọn họ lại không có nhiều ý phòng bị, rõ ràng chỉ vì Chúc Long Viêm và Chúc Long Diễm huynh đệ hai người tương đối thành thực ổn trọng, bọn họ sẽ không vô duyên vô cớ động thủ giết người.

Nhưng Cơ Hạo lại không có tâm tình tốt như vậy hóa giải cảnh xấu hổ của bọn Thiên Cơ trưởng lão, hắc dương dương đặc ý nói chuyện trời đất với Thiên Cơ trưởng lão, ngồi vững Điều Ngự Đài không ngừng từ trong mồm Thiên Cơ trưởng lão lừa lấy các loại bí ẩn của Bàn Hi thế giới.

Thiên Cơ trưởng lão mặt trầm như nước, tuyệt đại bộ phận tinh lực đều dùng để phòng bị ba người bọn Thái Ti hắc không giữ mồm, một ít cơ mật không thể nói ra cũng bị Cơ Hạo lừa cho buột miệng.

Tiếp tục bay về phía trước như thế ba ngày ba đêm, mắt thấy đã sắp tới lối vào thánh địa Bàn Hi thế giới, thân thể Thiên Cơ trưởng lão đột nhiên giật giật.

Trong hư không, mấy chục vạn sợi dây nhỏ màu trắng bỗng dưng xuất hiện, tựa như vô số mạng nhện rậm rạp hướng Thiên Cơ trưởng lão kéo dài tới. Những

sợi dây nhỏ màu trắng đỏ tản mát ra ánh sáng trắng mờ mờ, nhẹ nhàng liên thông thân thể Thiên Cơ trường lão, sau đó một luồng khí trắng to lớn khổng lồ liền từ trên người Thiên Cơ trường lão không ngừng chảy ra.

Sắc mặt Thiên Cơ trường lão chợt biến đổi, hần khàn giọng quát: “Là ai? Là ai có thần thông như vậy? Lại có thể xuyên thấu không gian cướp lấy khí vận của ta? Khí vận của ta nối liền với toàn bộ Bàn Hi thế giới, khí vận của ta chính là khí vận thế giới, ai có thể cướp đi khí vận của ta?”

Kêu vài tiếng quái dị, Thiên Cơ trường lão hai tay kết ấn dùng sức kéo, khí trắng trong cơ thể hần chảy ra chợt cứng ngắc, sau đó chậm rãi hướng trong cơ thể hần chảy về.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng trắng như mạng nhện kia hung hăng run lên, lực hút càng thêm đáng sợ từ xa xôi truyền đến.

Thiên Cơ trường lão khẽ biến sắc, hần nổi giận quát một tiếng, phía sau đột nhiên có một la bàn hình tròn thật lớn dần dần hiện lên.

“Thiên Cơ La Bàn, phá cho ta!”

Chương 625: Đấu Pháp

La bàn vừa mới xuất hiện phía sau Thiên Cơ trường lão, một lực lượng to lớn nhu hòa mềm dẻo, không thể ngăn cản liền hướng bốn phía trào ra. Cơ Hạo chỉ cảm thấy khó thở, thân thể không đứng vững, lão đảo bị lực lượng đó hướng một bên đẩy ra, trong mấy hơi thở đã bị bức ra xa hơn trăm dặm.

Nhìn trái nhìn phải, không chỉ có Cơ Hạo, toàn bộ người bên cạnh Thiên Cơ trường lão đều bị ép lui xa xa. Cơ Hạo lui coi như gần, mấy Vu Vương phía sau Chúc Long Viêm thực lực khá kém, bị mạnh mẽ ép lui bảy tám trăm dặm.

La bàn đường kính hơn mười dặm bắt đầu chậm rãi xoay tròn, trong thiên địa liền có tiếng sấm sét thật lớn không ngừng vang lên.

Cơ Hạo nhìn kỹ, la bàn to lớn vô cùng đó toàn thân trắng sữa dạng bán trong suốt, trên mặt khay thật lớn có nhật nguyệt tinh tú, sông núi các cảnh tượng tự nhiên, càng có vô số hình ảnh sinh linh Bàn Hi thế giới bên trong chơi đùa giữa thiên địa, hoa cỏ cây cối, chim bay cá bơi khác... không chỗ nào không bao lấy, một cái la bàn hoàn toàn bao quát thiên địa vạn vật của Bàn Hi thế giới.

Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh lạng lẽ vang lên: “Bảo bối tốt, nếu là Ngu tộc xâm nhập, khi dân bản xứ Bàn Hi thế giới bên bờ diệt sạch, có thể mở miệng lấy la bàn này trả giá, giúp bọn họ giữ lại nhất mạch dòng dõi.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng hỏi, hư ảnh đã tiếp tục nói: “Cái la bàn này hầu như khắc tất cả thiên đạo pháp tắc của Bàn Hi thế giới, nếu không phải khí tức yếu chút, ta thiếu chút nữa cho rằng đây là bản mạng chí bảo của Bàn Hi. Nếu có thể đem nó luyện hóa, ta có mười phần nắm chắc khiến người ngưng tụ đạo chủng, đồng thời tu vi vu lực đạt tới Vu Đế cảnh.”

Cơ Hạo hơi ngẩn ngơ, ánh mắt nhất thời trở nên vô cùng nóng cháy, gắt gao nhìn thẳng la bàn sau lưng Thiên Cơ trường lão.

Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đại đạo, Đạo Chung cảnh đã tương đương với thực lực Vu Đế cảnh nhân tộc. Ngưng tụ nói loại, đồng thời vu lực tu vi đạt tới Vu Đế cảnh, Cơ Hạo thực lực khẳng định có thể đột nhiên tăng mạnh, viễn siêu tầm thường Vu Đế Nhất mảng lớn, đến lúc đó hẳn còn sợ hãi người nào?

Nhưng la bàn này rõ ràng là bản mạng chi bảo của Thiên Cơ trưởng lão, mạnh mẽ cướp sao... Một là Cơ Hạo nhằm chừng còn chưa có thực lực đó, hai sao, vừa rồi còn chuyện trò vui vẻ với người ta, không có bất cứ lý do gì đột nhiên xé rách da mặt cướp đoạt bản mạng chi bảo của người ta, da mặt Cơ Hạo còn chưa dày như vậy.

“Từ từ đợi cơ duyên!” Bất đắc dĩ, Cơ Hạo yên lặng trả lại hư ảnh bốn chữ.

Hư ảnh không lên tiếng nữa, nhưng Cơ Hạo rõ ràng có thể cảm nhận được, hẳn đang thông qua đôi mắt Cơ Hạo, quan sát động tĩnh của Thiên Cơ trưởng lão.

La bàn xoay tròn, có khí tức kỳ dị từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, Thiên Cơ trưởng lão trong nháy mắt này tựa như thành chủ nhân một khoảng thiên địa này, trên trời từng cột sáng đẹp đẽ từ trên hư không cực cao chiếu rọi xuống, chiếu thiên địa một mảng sáng sủa.

Thiên Cơ trưởng lão đứng ở giữa thiên địa, nghiêm nhiên đã là đầu mối then chốt thiên địa, trung tâm vạn vật, đôi tay hẳn kết ấn thấp giọng ngâm xướng chú ngữ. Mấy chục vạn tia sáng màu trắng nổi lên ở trên người hẳn kịch liệt run rẩy, khí trắng từ trong cơ thể hẳn trào ra không ngừng thu về, hơn nữa theo những sợi màu trắng đó, có các tia khí trắng mờ nhạt không ngừng hướng Thiên Cơ trưởng lão tràn tới.

“Dám có gan đoạt lấy khí vận bản giới... Mặc kệ người là người nào, hôm nay nhất định phải khiến người biết, bản giới không phải nơi bọn người tùy ý qua lại.” Thiên Cơ trưởng lão quát lớn, nhưng Cơ Hạo luôn cảm thấy, lời này sao lại là hướng về phía mình nhỉ?

Hơn nữa đoạt lấy khí vận, loại thủ pháp này tựa như có chút quen thuộc.

Lặng lẽ không lên tiếng, nguyên thần Cơ Hạo phóng ra vạn trượng kim quang. Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến, Đáng Hỗn Chung, Thiên Địa Pháp Ấn, Cửu Dương Qua bốn món dị bảo đồng thời vận sức chờ phát động, hãn càn âm thầm chế trụ mấy viên Thiên Lô Tử cùng mấy tờ linh phù uy lực cực lớn, chỉ đợi có bất cứ sự khác thường nào là lập tức ra tay.

Cho dù không có đạo lý, không có lý do, nếu người đang dây dưa với Thiên Cơ trường lão thật sự là Thiếu Ti Cơ Hạo đoán, nếu Thiếu Ti chiếm thượng phong còn tốt, nếu nàng rơi xuống hạ phong, vậy không nên trách Cơ Hạo xuống tay độc ác.

Không quan hệ chính nghĩa, không có đúng sai, Thiếu Ti là người của hãn, mà Thiên Cơ trường lão... Nói thật, hãn chết sống có gì quan hệ với Cơ Hạo?

“Không phải tộc loại của ta lòng hãn tất khác. Nếu là sau này bị ta chém giết, chớ có trách ta ra tay vô tình.” Cơ Hạo gương mặt lạnh lẽo, trong con ngươi tỏa ra hàn quang. Hãn nhìn quanh, làm ra vài cái động tác tay rất nhỏ, mấy huynh đệ Vũ Mục, Phong Hành cùng Chúc Long Diễm đã làm tốt chuẩn bị xuống tay độc ác.

Bên người Vũ Mục mơ hồ có khí tức dao động, Phong Hành đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Thái Ti tuy ngây thơ chút, nhưng hãn cũng rất tự giác hướng Cơ Hạo bên này nhích lại gần, ngoan ngoãn tránh ở phía sau Cơ Hạo, đem hãn coi là tấm khiên.

Vang lên ‘Ông’ một tiếng, trong hư không vô số tia sáng màu trắng dao động một phen, vô số tia màu trắng hướng một điểm hội tụ tới, sau đó kèm theo tiếng xé rách không gian chói tai, những đường màu trắng đó đan xen bay múa ở trong không khí, không bao lâu đã phác họa ra một bóng người màu trắng cao tới nghìn trượng.

Bóng người này Cơ Hạo rất quen thuộc, chính là thượng cổ ma thần Ti Mệnh

từng xuất hiện trước khi xuất phát đến Bàn Hi thế giới, khi ở ngoài thành Nghiêu Sơn huyết tể.

Ti Mệnh gương mặt xám xịt không thấy rõ diện mạo hướng Cơ Hạo bên này nhìn một cái, hai tay vô thanh vô tức giơ lên, trên mười ngón có các điểm sáng màu xám ngưng tụ. Trong nháy mắt tiếp theo mười tia sáng màu xám hướng vào phía trong hợp lại, một viên lõi quang màu xám đường kính khoảng mười trượng vô thanh vô tức xuất hiện.

‘Vù’ một cái, trong thiên địa từng cơn gió nhẹ thổi qua, lõi quang màu xám phun ra các tia khí tức tối nghĩa bay từ trên không trung xuống, hung hăng hướng Thiên Cơ trường lão đập xuống. Trong những khí tức tối nghĩa đó tràn ngập các loại lực lượng không lành, các loại khí xui xẻo, tai nạn tràn ngập, càng có vô lượng tử khí, bệnh khí chất chứa trong đó.

Cơ Hạo không nói hai lời xoay người bước đi, thuận tay tóm cổ Thái Ti, mang theo hấn dùng tốc độ nhanh nhất hướng xa xa chạy trốn.

Nhìn thấy Cơ Hạo đào tẩu, đám người Vũ Mục và Chúc Long Diễm cũng đều xoay người rời đi.

Thiên Cơ trường lão khẽ biến sắc, bên người hấn có ánh sáng màu trắng hiện lên, từng tầng từng đám ánh sáng trắng dạng khay tròn chắn trước mặt hấn, vừa vặn chắn phía trước một đám lõi quang màu xám kia.

Lõi quang màu xám và quầng sáng màu trắng va chạm, chợt nghe một tiếng vang thanh thúy cực kỳ nhỏ truyền đến, vô số khí tai nạn tan vỡ, kèm theo tiếng sấm sét mơ hồ, không gian phạm vi ba năm trăm dặm đều bị khí tức màu xám bao phủ.

Tiếng kêu quái dị ‘ô ô’ từ trong sương mù màu xám truyền ra, mười mấy tổ linh bọn Không Ô Hữu không kịp trở tay đều bị sấm sét màu xám bộc phát ra khí xám bao phủ ở trong. Khí xám nồng đậm, không thấy rõ bên trong rốt cuộc đã xảy ra cái gì, nhưng Cơ Hạo có thể nghe được bọn Không Ô Hữu truyền ra

tiếng kinh hô thê lương.

“Thuật pháp thật ác độc.” Thiên Cơ trưởng lão hỗn hển giận mắg: “Người từ đâu kiếm được nhiều khí tai nạn, vận xui như vậy?”

Thiên Cơ trưởng lão vừa rít gào, vừa kịch liệt ho khan, dần dần tiếng ho khan của hắg cũng trở nên rất mơ hồ, như trong mồm có lượng lớn chất lỏng đang không ngừng phun ra, Cơ Hạo có thể tưởng tượng hắg tựa như đang phun máu.

Xa xa, Thiếu Ti, Man Man đứng ở trên người Nha Công, ở dưới mấy huynh đệ Chúc Dung Long vây quanh bay tới.

Cơ Hạo ‘ha ha’ cười lớn, đập kim quang hướng Thiếu Ti, Man Man nghênh đón, rất xa liền mở ra hai tay.

Vừa nghênh đón Thiếu Ti, Man Man, Cơ Hạo vừa cất cao giọng nói: “Thiên Cơ trưởng lão, họ là bằng hữu của ta, lần này chỉ là hiểu lầm mà thôi. Mọi người bỏ qua lần này đi!”

Thiên Cơ trưởng lão bên kia một lúc lâu không có bất cứ thanh âm nào truyền đến.

Chương 626: Khách Quý Thánh Địa

‘Khụ khụ’, ‘Khụ khụ’, Thiên Cơ La Bàn chậm rãi xoay tròn, như thiên địa cự ma, đem sương mù dày đặc màu xám chậm rãi mài mòn sạch sẽ.

Mười mấy tổ linh đám Không Ô Hữu từ trong sương mù màu xám hiện ra thân thể, bọn họ ai cũng đáng vẻ chật vật, đôi mắt không còn ánh sáng, toàn thân không ngừng phun ra các loại sương khói màu đen, màu xanh lục, màu xám, màu lam, giống như gà ăn mỳ vừa mới nướng chín một nửa đã từ trong cục bùn cạy ra, nhìn qua muốn bao nhiêu chật vật sẽ có bấy nhiêu chật vật.

Không chỉ có thế, tu vi họ tựa như cũng bị thương nặng, vốn thần thức Cơ Hạo còn chưa thể nắm chắc bọn họ rốt cuộc có thực lực mạnh bao nhiêu, nhưng hiện tại thần thức quét tới, Cơ Hạo có thể cảm ứng được rõ ràng bọn họ đại khái chính là tiêu chuẩn lục tinh, thất tinh Vu Đế, còn thua xa hương vị cao thâm khó lường vừa rồi.

Càng làm Cơ Hạo kinh hãi là, đỉnh đầu bọn Không Ô Hữu không ngừng có một tầng ánh sáng mờ nhạt lóe lên, linh hồn bọn họ rất xao động bất an nhảy nhót ở trong cơ thể, giống như lúc nào cũng có thể thoát cơ thể bay ra.

Dân bản xứ Bàn Hi thế giới khác với nhân tộc, nhân tộc có ba hồn bảy vía, cho dù ngẫu nhiên có một hồn hai phách bay ra ngoài cơ thể, người ta vẫn có thể sống. Nhưng dân bản xứ Bàn Hi thế giới linh hồn liền thành một khối, tuyệt không phân tán hồn phách, nếu linh hồn bay ra khỏi thân thể, vậy sẽ thật sự chết triệt để.

Vừa rồi Ti Mệnh phóng ra quang sét màu xám, không chỉ có suy yếu tu vi của bọn Không Ô Hữu, thêm vào một đồng lớn xui xẻo, tai nạn lộn xộn cho bọn họ, càng làm linh hồn bọn họ đã xảy ra một số biến dị nào đó không chịu khống chế.

Tuy nhìn từ bề ngoài, thân thể bọn Không Ô Hữu cũng chưa chịu bất cứ

thương tổn thực chất nào, thực ra thương tổn bọn họ chịu lợi hại hơn thương thế da thịt nhiều.

Bọn Không Ô Hữu vừa mới từ trong sương mù dày đặc giãy dụa ra, đã đều uể oải nằm bệt dưới đất liên tục ho khan. Bọn họ còn không ngừng há mồm nôn mửa, vốn bọn họ còn có thể nôn ra chút thứ, về sau thật sự trong bụng cũng nôn hết sạch rồi, chỉ có thể không ngừng phun ra nước trong, thoát nhìn vô cùng chật vật.

Sương mù dày đặc bị Thiên Cơ La Bàn dần dần mài mòn hết. Qua đại khái một khắc đồng hồ, thân hình Thiên Cơ trường lão cũng từ trong sương mù dày đặc hiện ra.

So sánh với bọn Không Ô Hữu, Thiên Cơ trường lão trước tiên đã tể ra Thiên Cơ La Bàn thoát nhìn trạng thái tốt hơn nhiều, trên người không có những xui xẻo, vận xấu rồi rắm, tu vi cũng chưa có quá nhiều tổn hại.

Nhưng Cơ Hạo mắt sắc, hăn liếc một cái nhìn ra Thiên Cơ trường lão vốn chỉ là diện mạo trẻ con bảy tám tuổi, hiện tại tựa như lớn thêm một tuổi hai tuổi, thoát nhìn đã là bộ dáng trẻ con tám chín tuổi. Rất hiển nhiên diện mạo Thiên Cơ trường lão có liên quan với tu vi hăn, bề ngoài hăn lớn tuổi hơn cũng không phải chuyện gì tốt.

Tay trái kéo Man Man, tay phải kéo Thiệu Ti, mặc cho Nha Công đáp ở đỉnh đầu mình thích ý chải vuốt lông chim, Cơ Hạo cười nhìn Thiên Cơ trường lão chậm rãi nói: “Trường lão, Man Man và Thiệu Ti, là nữ nhân của ta. Đây là hiệu lằm.”

Sắc mặt Thiên Cơ trường lão cực kỳ cổ quái, khuôn mặt hăn thay đổi trong nháy mắt như mở cửa hàng thuốc nhuộm. Trong chớp mắt các loại màu sắc các loại biểu cảm ùn ùn thay đổi ra. Qua hồi lâu, hồi lâu, mặt Thiên Cơ trường lão mới âm trầm nói: “Chuyện này... đã là hiệu lằm... Các người đoạt lấy khí vận bản giới, sao không chịu trời phạt?”

Man Man cười ha ha ôm cánh tay Cơ Hạo, không thèm để ý Thiên Cơ trưởng lão, chỉ để ý việc của mình hưởng Cơ Hạo miêu tả những ngày qua nàng và Thiếu Ti ăn bao nhiêu thứ thú vị. Ví dụ như nói Bàn Hi thế giới có loại Kim Châu Tùng Kê mùi vị đặc biệt ngon, có loại thỏ Lưu Phong sau khi nướng tươi mới dị thường, ‘Bốp bốp bốp bốp’. Man Man không lâu sau đã nói ra mấy trăm loại mỹ vị chim bay cá nhảy.

Thiếu Ti thì ôn hòa cười, hưởng Thiên Cơ trưởng lão hơi hạ thấp người hành một lễ: “Vị trưởng lão này, Thiếu Ti nơi này có lễ. Ta quả thực đoạt lấy một bộ phận khí vận của tộc nhân các người, nhưng ta không phải làm việc không ràng buộc... Ta chỉ cướp đi chín thành khí vận trên người bọn họ, nhưng cũng thi pháp lấy đi toàn bộ nghiệp lực, nghiệp lực cùng lực lượng tiêu cực khác của bọn họ, so sánh, bọn họ còn chiếm tiện nghi.”

Không Ô Hữu gian nan ngẩng đầu, chỉ vào Thiếu Ti phẫn nộ quát: “Nói hươu nói vượn cái gì. Cái gì nghiệp lực, nghiệp lực? Đó là cái gì?”

Thiên Cơ trưởng lão thì quay đầu, chỉ vào Không Ô Hữu tức giận quát: “Tiểu nhi vô tri, không biết thì đừng có nói hươu nói vượn, vô cớ khiến người ngoài chê cười! Nghiệp lực, nghiệp lực, mấy thứ này, há là tu vi ít ỏi của các người có thể tiếp xúc?”

Không Ô Hữu ngẩn ngơ, không thể tin nhìn Thiên Cơ trưởng lão. Tổ linh khác cũng đều là bộ dáng tương tự, đều như cóc bị sấm sét dọa ngốc, ngơ ngác nhìn Thiên Cơ trưởng lão, yên lặng chờ đợi hãn giải thích.

Thiếu Ti nheo mắt, khóe miệng lộ ra mỉm cười: “Thiên Cơ trưởng lão đã lấy ‘Thiên Cơ’ làm hiệu, hẳn là người có đại trí tuệ, có lực lượng biết trước, hẳn là biết chi lý thiên địa âm dương cân bằng.”

“Các tộc nhân của trưởng lão hung tàn hiếu chiến, các bộ lạc, các thành trì, các quốc gia, thậm chí là giữa hàng xóm cũng chinh chiến chém giết hàng năm, thủ đoạn sử dụng đều ác độc, cho nên trên thân các tộc nhân của trưởng lão đều

có vô số nghiệp lực, nghiệp lực quán thân, mà những nghiệp lực, nghiệp lực đó tích tụ quá nhiều, các loại đen đui, xui xẻo tự nhiên ứng vận mà sinh.”

“Ta cướp đi một bộ phận khí vận của các tộc nhân của trưởng lão, chỉ là tạm thời suy yếu phúc khí của bọn họ, nhưng ta đồng thời cướp đi toàn bộ nghiệp lực, nghiệp lực của bọn họ, ngược lại là một phần tạo hóa lớn của họ. Chỉ cần bọn họ có thể tĩnh tâm tĩnh dưỡng, phúc báo của bọn họ ngược lại sẽ càng sâu hơn trước kia.”

“Cho nên một khoảng thiên địa này, vì sao sẽ sử dụng trời phạt với ta?”

Thiếu Ti nhìn Thiên Cơ trưởng lão trợn mắt há hốc mồm chậm rãi nói: “Thậm chí chí bảo Thiên Cơ La Bàn này của trưởng lão, nếu là ta dùng lực lượng khác công kích trưởng lão, sợ là không thể tổn hại trưởng lão mấy may. Nhưng ta lấy nghiệp lực, nghiệp lực đoạt được công kích trưởng lão, đây là lực lượng một vùng thiên địa này tự nuôi ra, theo thiên địa khí vận mà sinh, Thiên Cơ La Bàn của trưởng lão hầu như không có phòng ngự đáng nói...”

“Trưởng lão là người có đại trí tuệ, nhân quả trong đó, nghĩ hẳn không cần ta nói thêm cái gì.”

Thiên Cơ trưởng lão chép miệng một cái, suy nghĩ lời Thiếu Ti nói một lúc, sau đó chấp tay hướng Thiếu Ti nghiêm nghị thi lễ: “Nói phải lắm. Trước kia còn chưa từng có ai dùng loại thủ đoạn này ra tay với lão phu. Dù sao khí vận lực này cao thâm khó lường, tộc nhân của chúng ta, cực ít có ai có thể tiếp xúc lực lượng bậc này. Hôm nay nghe buổi nói chuyện của cô nương... Lão phu quả nhiên đã tìm đúng người.”

Thiên Cơ trưởng lão nhìn về phía Cơ Hạo, nghiêm nghị nói: “Cơ Hạo tiểu huynh đệ, người quả nhiên là một đường sinh cơ lão phu biết trước. Từ hôm nay trở đi, các người sẽ là khách quý của Bàn Hi thế giới ta, mời theo ta đi thánh địa một chuyến, tộc ta tất nhiên lấy lễ tiết chí cao đối đãi.”

Cơ Hạo cười hướng Thiên Cơ trưởng lão đáp lễ, hẳn dùng thuật nguyên thần

truyền âm nhắc nhở đám người Thiếu Ti, Man Man nhất định phải cẩn thận, cười tủm tỉm tiếp nhận lời mời của Thiên Cơ trưởng lão.

Đoàn người tiếp tục chân đạp mây trắng, một đường tiêu dao hướng phía thánh địa đi tới.

Lại qua một ngày, đoàn người rốt cuộc về Bàn Hi thánh địa, Thiên Cơ trưởng lão tự chọn một chỗ động thiên phúc địa phong cảnh đẹp nhất để đoàn người Cơ Hạo trú lại.

Chương 627: Đột Kích Quy Mô

Chỗ ở Thiên Cơ trường lão an bài cho Cơ Hạo tên là ‘Thính Đào (nghe sóng) các’, bốn phía non xanh nước biếc, trước có hồ sáng, sau có núi đẹp, bốn phương tám hướng là ‘tứ phương trúc’ gần trăm vạn mẫu, gió thổi qua rừng trúc xôn xao mơ hồ có tiếng sóng biển, tên cổ viết ‘Thính Đào’.

Lầu các tạo hình cao ngất tuần tú, đủ để chứa ngàn người ở lại, bên trong bố trí tinh xảo đẹp để dị thường, dù sao cũng là thánh địa của Bàn Hi thế giới, lấy tài nguyên của toàn bộ thế giới cung cấp nuôi dưỡng động thiên phúc địa, cho nên nơi này một cái chén trà, một cái bồ đoàn cũng có thể xưng là dị bảo.

Nhưng khiến Cơ Hạo hài lòng nhất, vẫn là trăm vạn mẫu rừng trúc cạnh Thính Đào các.

Nói là rừng trúc, thực ra là một loại linh căn kỳ dị của Bàn Hi thế giới. Loại linh căn này ngoại hình tương tự với trúc của Bàn Cổ thế giới, cũng là tạo hình từng đoạn, thẳng tắp hướng lên không trung.

Nhưng cảnh của Tứ Phương Trúc vương vực, lộ ra một ý nhị ‘mạnh mẽ bất khuất’, hơn nữa màu sắc xanh biếc, mặt ngoài mơ hồ có một tầng ánh sáng bạc, cả vật thể cứng rắn mềm dẻo có thể so với vàng đá, mà trời sinh đã có thể hội tụ ngũ hành linh khí, làm linh khí trong rừng trúc hoá lỏng như nước, thật sự là chí bảo linh vật hạng nhất.

Hư ảnh cũng tiến hành đánh giá đối với Tứ Phương Trúc. Hắc kinh ngạc phát hiện, ở trong Tứ Phương Trúc, thế mà có một đạo hỗn độn lực của Bàn Hi thế giới giấu mà không phát. Chỉ cần đem luồng hỗn độn lực này dùng bí pháp dẫn phát ra, Tứ Phương Trúc sẽ xảy ra kỳ diệu lột xác, hóa thành ‘Hỗn độn linh chủng’.

Ở Bàn Cổ thế giới, hỗn độn linh chủng hoặc là bị kẻ đại thần thông đem nó bỏ xó, hoặc là đã tan vỡ tiêu vong, sớm đã tuyệt tích trước con mắt người ta. Cơ

Hạo có thể ở Bàn Hi thế giới tìm được Tứ Phương Trúc có được tiềm lực hỗn độn linh chủng, cái này là tạo hóa to lớn của Cơ Hạo.

Linh căn như vậy đặt ở thế giới tương ứng Cơ Hạo, đã sớm bị khai quật ra vô số tác dụng kỳ diệu. Nhưng thủ đoạn luyện khí của Bàn Hi thế giới tựa như rất bình thường, các thánh linh, tổ linh kia càng nhiều là sử dụng thánh binh linh bảo do thiên địa tự nhiên sinh thành, cực ít thấy bọn họ tự rèn luyện binh khí, cho nên một mảng Tứ Phương Trúc này liền tiện nghi Cơ Hạo.

Vào ở Thính Đào các không đến nửa ngày, Cơ Hạo đã thi triển thần thông, đem trăm vạn mẫu rừng trúc thu đi chín thành, chỉ để lại ở lân cận Thính Đào các một ít rừng trúc làm trang trí, toàn bộ cái khác đóng gói chuẩn bị mang về Nghiêu Sơn thành trồng.

Đối mặt hành động ‘vỡ vết sạch sẽ’ không kiêng nể gì của Cơ Hạo, các thị nữ Thiên Cơ trưởng lão phái đến hầu hạ chỉ có thể nhìn nhau không nói gì được, không một ai dám hé răng. Những thị nữ đều rất nhạy bén, biết bọn Cơ Hạo là ‘Thiên ngoại tà ma’ trong truyền thuyết. Đó là tồn tại khủng bố trong truyền thuyết uống máu ăn thịt dùng da thiếu nữ dân bản xứ làm chăn đắp, các nàng sao dám ở trước mặt đám người Cơ Hạo biểu hiện ra bất cứ điều gì khác thường?

Sau khi vào ở Thính Đào các, đoàn người Cơ Hạo trải qua hai ngày sống yên ổn.

Mỗi ngày đều có các loại linh quả, linh trà của Bàn Hi thế giới cung ứng không có giới hạn, các loại chim quý thú lạ chế thành thịt nướng cũng tùy ý nhấm nháp. Thiên Cơ trưởng lão ra lệnh một tiếng, bọn Cơ Hạo được hưởng thụ đãi ngộ của khách quý đỉnh cấp nhất.

Nhưng trong hai ngày này, Thiên Cơ trưởng lão cũng không thấy xuất hiện, bốn phía Thính Đào các lại không ngừng có thánh linh dân bản xứ ở xa xa nhìn. Đám thánh linh dân bản xứ đó có một số thuần túy là xuất phát từ tò mò, có một số thì không chút che dấu ác ý tràn đầy đối với đám người Cơ Hạo

Cơ Hạo quan sát các thánh linh đó hồi lâu. Nếu không phải mệnh lệnh của Thiên Cơ trưởng lão, nhằm chừng đã có người xâm nhập Thính Đào các khiêu khích.

Không biết Thiên Cơ trưởng lão có ý đồ gì, Cơ Hạo cũng âm thầm dặn dò mọi người, làm các loại thủ đoạn ứng phó, mặc kệ đám thánh linh kia có bất cứ âm mưu quỷ kế nào, dù sao Cơ Hạo có hư ảnh lưu lại mai phục ở trên đóa hoa thiên đạo, hẳn không chút lo lắng đoàn người mình sẽ chịu thiệt.

Cho dù toàn bộ thánh linh cùng tổ linh dân bản xứ ở thánh địa liên thủ đến tấn công, Cơ Hạo trực tiếp dẫn nỗ chiêu ngầm hư ảnh để lại ở trên đóa hoa thiên đạo, dẫn động toàn bộ Bàn Hi thế giới đại hỗn loạn, bọn họ vẫn có thể an toàn thoát thân.

Đơn giản là Bàn Hi thế giới sụp đổ sẽ chột nhanh hơn gấp trăm lần —— nhưng nói đi thì phải nói lại, vận mệnh sụp đổ của thế giới này đã sớm định sẵn! Ai cũng không cách nào vận hồi vận mệnh bị cắn nuốt tiêu vong của thế giới này.

Qua thêm một ngày, Thiên Cơ trưởng lão mang theo mấy chục lão nhân rõ ràng địa vị quyền thế đều cao hơn người thường tới Thính Đào các.

Ở trong đại sảnh lầu một của Thính Đào các, Thiên Cơ trưởng lão hướng Cơ Hạo giới thiệu thân phận những lão nhân kia, họ đều là tổ linh trưởng lão các tộc của Bàn Hi thế giới, là trưởng lão có quyền thế nhất, thực lực mạnh nhất, từng trải nhiều nhất, lớn tuổi nhất trong tổ linh các tộc.

Người ở đây không đến một trăm, nhưng bọn họ liên thủ với Thiên Cơ trưởng lão, đã đủ để chúa tể vận mệnh toàn bộ dân bản xứ của toàn bộ Bàn Hi thế giới.

Sau khi giới thiệu xong lẫn nhau, chờ thị nữ dâng trà, Thiên Cơ trưởng lão không buồn để ý uống trà, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề đưa ra ý đồ đến của đoàn người mình——bọn Cơ Hạo tiến vào Bàn Hi thế giới gần ngàn mấy tháng, Bàn

Hi thế giới đã gặp tai kiếp trước nay chưa từng có.

“Cơ Hạo, đây là chúng ta mấy ngày nay, tộc nhân khắp nơi hội tụ thống kê tổn thất.” Thiên Cơ trưởng lão đem một khối thủy tinh trong suốt đưa cho Cơ Hạo: “Một số nơi xa xôi thống kê bất tiện, chúng ta chỉ là ở các nơi màu mỡ, đông người ở tiến hành tính toán mơ hồ, mấy tháng qua, tộc nhân chúng ta tổn thất đã gần ba trăm tỉ.”

Tay Cơ Hạo khẽ run lên, hoảng sợ nhìn về phía Thiên Cơ trưởng lão: “Bọn họ, đều đã bị giết? Tộc nhân của ta, sẽ không đến mức phát rồ như vậy.”

Da đầu Cơ Hạo phát tê từng đợt, ba trăm tỉ, còn là thống kê chưa hoàn toàn, dân bản xứ Bàn Hi thế giới ngăn ngừa mấy tháng đã tổn thất nhiều người như vậy? Tinh nhuệ nhân tộc tiến vào Bàn Hi thế giới mới bao nhiêu người? Tinh anh các bộ tộc tham chiến hơn một ngàn vạn, hộ vệ chiến sĩ theo bọn họ ba năm mươi người đi, vậy cũng chỉ là quy mô ba năm trăm triệu người.

Lúc này mới mấy tháng, dân bản xứ đã tổn thất ba trăm tỉ?

Như bọn Cơ Hạo, Thiếu Ti, thật ra cũng không chính diện xung đột với dân bản xứ, bọn họ không tàn sát dân bản xứ; mấy người Phong Hành, Vũ cũng chỉ là một đường đánh cướp, sát thương một ít cao thủ cấp thánh linh, nhưng đối với tộc nhân dân bản xứ bình thường cũng không hạ sát thủ lung tung.

Nhân tộc tinh anh tiến vào Bàn Hi thế giới, thật sự cùng hung cực ác hiếu sát như cuồng sẽ không nhiều, nhiều nhất cũng chỉ yêu ma quỷ quái dưới trướng Cộng Công Vô Ưu nhiều một chút, sẽ xuống tay giết chóc, cướp bóc lung tung. Nhưng người khác, không đến mức làm ra chuyện như vậy.

“Cũng không phải bị giết.” Sắc mặt Thiên Cơ trưởng lão có chút khó coi: “Bọn họ bị cướp bóc... làm nô lệ, đang ở các nơi hiểm yếu xây dựng thành trì thành lũy. Còn có một bộ phận lớn bị áp bách trở thành nô lệ chiến sĩ, giúp bọn hãn một đường công thành chiếm đất, cướp đoạt tài nguyên.”

Thiên Cơ trưởng lão nhìn Cơ Hạo cười khổ nói: “Tộc nhân thật sự bị giết không có bao nhiêu. Nhưng bị cướp bóc trở thành nô lệ, coi như là tổn thất chứ? Càng đáng sợ hơn là, tộc nhân của các người đối với tài nguyên của thế giới chúng ta, quả thực là có sự khai thác mang tính huỷ diệt, cái này tạo thành tổn hại quá lớn đối với thế giới chúng ta.”

Cơ Hạo dang hai tay, hẳn rất muốn trực tiếp nói cho bọn Thiên Cơ trưởng lão, thật ra Bàn Hi thế giới đã không giữ được nữa, những tài nguyên đó bị khai thác thật ra là một chuyện tốt. Nhưng lời nói khẳng định không thể nói trắng ra như vậy.

Nhưng Cơ Hạo còn chưa tìm được từ, toàn bộ thánh địa đột nhiên run nhẹ một cái, xuyên thấu qua cửa sổ Thính Đào các, có thể nhìn thấy bầu trời thánh địa đột nhiên bị phá ra một lỗ hổng cực lớn, một cái đầu rồng dữ tợn phun lửa nóng, từ trong lỗ hổng to lớn kia thò vào.

“Tìm được rồi, người Cùng Kỳ bộ không nói sai, hang ổ bọn chúng ở nơi này!”

“Các huynh đệ, mau xông vào đi. Cướp, cướp, cướp, cướp sạch sẽ!”

Đầu rồng vui vẻ vô cùng lớn tiếng tru lên.

Chương 628: Rồng Bay Phượng Múa

Cái đầu rồng màu đen lớn mấy dặm, sừng rồng dữ tợn, trên đầu rồng vảy đá lờm chờm so le như vô số con dao nhỏ, càng có một số vảy rồng bên trên mang rong rêu màu xanh lục, nhìn qua rất hung ác quái dị.

Hắc long há mồm, từng cột lửa dài đến mấy vạn dặm như dòng sông dài quay cuồng, cuốn theo khói độc từ trên cao rơi xuống. Tốc độ của lửa cực nhanh, rơi xuống trên Bàn Hi thánh địa, nhất thời từng ngọn núi lớn ở trong lửa hóa thành hư ảo, từng mảng lớn núi rừng, vô số kỳ hoa dị thảo, các loại chim quý thú lạ ùn ùn ở trong ánh lửa hóa thành tro bụi.

Một cây trường kích dài đến mười mấy dặm hung hăng đánh một cú ở trên đầu rồng, một thanh âm vừa kinh hoàng vừa phẫn nộ rít gào: “Ngu xuân, những bảo bối đó đều là của chúng ta! Mỗi cành hoa ngọn cỏ không được phá hư, những bảo bối đó đều là của chúng ta!”

Cự long lập tức ngậm mồm, một ngụm lửa nóng chưa phun ra nghẹn ở trong cổ họng, mạnh mẽ từ trong lỗ mũi hắt nghẹn ra hai cột khói đen.

Tiếng ‘Ngao ngao’ không dứt bên tai, trên kết giới ngoài Bàn Hi thánh địa bị mạnh mẽ phá vỡ một lại một lỗ hổng cực lớn, một cái lại một cái đầu rồng không ngừng mạnh mẽ đột nhập Bàn Hi thánh địa.

Ngắn ngủn mấy hơi thở, ít nhất hơn một ngàn cái đầu rồng lớn nhỏ không đồng nhất nhưng đều dữ tợn xâm nhập Bàn Hi thánh địa, bọn nó dùng sức giãy dựa thân thể, thân rồng dài như rắn ma sát phá hủy viên kết giới, bắn ra vô số đốm lửa, cứng rắn từ bên ngoài mạnh mẽ đột nhập.

Hơn một ngàn con cự long cơ thể sinh trưởng ở mười dặm trở lên, trăm dặm trở xuống phát ra tiếng kêu vui vẻ đình tai nhức óc, cuốn theo cả mảng lớn mây khói mạnh mẽ đột nhập Bàn Hi thánh địa. Đám cự long đó vừa lao vào, thân thể to lớn đã lập tức kịch liệt cựa quậy run rẩy, ngắn ngủn vài nhịp thở đã biến thành

trắng hán khô ngô cao hơn một trượng, vảy rồng ban đầu trên người cũng đều lần lượt biến thành trọng giáp tạo hình cổ xưa khoắc ở trên người bọn họ.

“Đánh... Đánh cướp!” Con rồng đen đột nhập Bàn Hi thánh địa đầu tiên biến thành hắc trắng hán cầm một thanh Tam Đình Đại Khảm Dao, lấp bắp rống to. Hơn một ngàn cự long phía sau hắc biến thành đại hán đều cười điên cuồng, một đám theo sát sau hắc hô to gọi nhỏ ‘Đánh cướp’ không ngừng.

Khuôn mặt Cơ Hạo biến thành màu đen từng đợt, đây là một đám ngu xuẩn từ đâu toát ra?

Đám long tộc này, thật sự toàn thân chỉ phát triển cơ bắp, ngay cả trong óc cũng tràn đầy cơ thịt cuộn cuộn sao? Cho dù là đánh cướp, có thể nói hoa mỹ một chút không?

Một thanh niên bộ dáng cao lớn tuần lẫm, khoắc giáp vàng, cầm trường kích đập mây bay tới, hung hăng một cước đem trắng hán đen đá lão đảo. Hắc hỗn hển rống lên một tiếng ‘Câm miệng’, sau đó hướng về phía thánh linh dân bản xứ từ bốn phương tám hướng không ngừng trào ra cao giọng quát:

“Các người nghe rõ, động thiên phúc địa nơi này, chỉ có loại phúc đức mới có thể tiêu thụ, long tộc ta...”

Nói tới đây, khuôn mặt thanh niên tuần lẫm run rẩy một phen. Hắc trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên lớn tiếng rít gào: “Lời hay nho nhã nói ra quá mệt mỏi. Nói ngắn lại, đánh cướp! Mảnh đất này là của long tộc chúng ta, mỗi cành hoa ngọn cỏ, mỗi con cá con sâu đều là của long tộc chúng ta! Kẻ buôn binh khí đầu hàng không giết, dám phản kháng... Chúng ta cũng không giết người, đánh gãy hai tay hai chân của các người là được!”

Thanh niên tuần lẫm này ngẩng đầu, vênh váo tự đắc nói: “Ta chính là long tộc cửu thái tử Ngao Lễ, là người giảng đạo lý nhất. Thực lực các người không tòi, đều là lựa chọn làm nô lệ tốt nhất, chúc mừng các người, trở thành nô lệ của long tộc, đây là vinh quang lớn bao nhiêu chứ!”

Cơ Hạo đứng dậy, đến cửa sổ Thính Đào các, nhìn Ngao Lễ đứng xa xa ở phía chân trời nói ầu nói tả.

Hắn sao không biết long tộc lần này thế mà cũng phái ra tộc nhân như vậy tham gia? Xem ra lần này thủ đoạn che dấu của nhân tộc Bồ Phản còn không ít. Chẳng qua vị long tộc cửu thái tử Ngao Lễ này, thật đúng là một người giảng đạo lý, trực tiếp mở miệng đánh cướp!

Ở phía sau hơn một ngàn long tộc thuần khiết, các loại ứng long, ly long, bàn long, giao long... các loại rồng không ngừng theo cửa chiến sĩ long tộc mở vào tràn vào, thời gian ngắn ngủn nửa chén trà nhỏ, ít nhất có mười vạn loài rồng xâm nhập Bàn Hi thế giới, ùn ùn hóa thành hình người bày trận ở trong hư không.

Trên thân Ngao Lễ bay ra ba cái chuông vàng, chín ấn tỳ, một trăm lẻ tám viên bảo châu. Những dị bảo đó lơ lửng ở đỉnh đầu hắn phóng ra các luồng sáng mạnh, cứng rắn đem hơn một ngàn cái cửa vào lớn nhỏ không đồng nhất xé rách, mạnh mẽ đem nó hóa thành một cái cửa ra vào khổng lồ đường kính vượt qua ngàn dặm.

Những dị bảo này bày thành một tòa đại trận uốn lượn như rồng, khí thế to lớn, đem cái cửa do bạo lực mở ra đó cố định. Nhất thời trên trời tràn đầy ráng màu, cả mảng lớn cuồng phong từ bên ngoài thổi vào.

“Ngao Lễ, bớt nói nhảm, Bàn Hi thánh địa này, có một nửa là của cô nãi nãi ta! Người dám độc chiếm, ta sẽ đi tìm a mỗ người cáo trạng, để bà hung hăng đánh người!” Một thanh âm thanh thúy dễ nghe từ phía cửa vào truyền đến, sau đó có từng mảng lớn thần quang bảy màu bay vào, thần quang bảy màu giống như lửa chiếu rọi hư không, một con phượng hoàng bảy màu dang cánh trên trăm dặm tao nhã vô cùng bay vào.

Trên lưng con phượng hoàng bảy màu đó cõng một tòa thần cung tinh mỹ hoa lệ, trên quảng trường ngoài cửa cung điện, thiếu chủ phượng tộc Phượng

Cầm Tâm mà Cơ Hạo từng ký kết hợp đồng mậu dịch trái cây cùng nhựa cây của Long Đàm ngạo nghễ đứng ở dưới một cái cổng chào thần ngọc, phía sau hơn một ngàn tộc nhân phượng tộc đứng chỉnh tề, trong đó trên bảy phần đều là nữ tử mỹ mạo phong tư trác tuyệt.

Phượng tộc chính là chủ phi cầm, có lượng lớn chim quý hiếm mạnh mẽ bám vào dưới phượng hoàng nhất tộc.

Ở trên không thần cung của Phượng Cầm Tâm, còn có mấy chục vạn con chim quý hiếm hình thể lớn nhỏ khác nhau, quanh thân vờn quanh các loại hào quang xoay quanh bay múa. Trong đám chim quý hiếm đó có khổng tước, có hồng hạc, có Tất Phượng, có đại bàng, có cự ưng... Muôn hình muôn vẻ chủng loại đa dạng, quanh thân con nào cũng yêu khí ngút trời, pháp lực dao động mạnh mẽ hội tụ một chỗ, như sóng thần chấn động thiên địa run rẩy.

Phượng Cầm Tâm mang theo đám đông chim quý hiếm vừa mới xâm nhập, một thánh linh dân bản xứ không biết chết sống, đột nhiên kéo theo một ánh lửa lao về phía Phượng Cầm Tâm, nghiễm nhiên một tư thế ‘bắt giặc phải bắt tướng trước’ hướng Phượng Cầm Tâm xung phong tới.

Phượng hoàng khổng lồ công thần cung khẽ hót một tiếng trào phúng, một con khổng tước xoay quanh phía trên thần cung, dang cánh mấy trăm trượng kiêu ngạo hót dài một tiếng, lông đuôi hoa lệ của nàng nhẹ nhàng run lên, một luồng thần quang màu đen từ trên trời giáng xuống, hướng thánh linh dân bản xứ hiển nhiên là xuất thân Hỏa tộc kia nhẹ nhàng cuốn tới.

Chợt nghe giữa không trung một đợt tiếng sóng mãnh liệt xuyên qua, thần quang màu đen như lốc xoáy quay quanh thánh linh dân bản xứ quấy một trận, mạnh mẽ đem hắc xạ thành nhiệt lực đầy trời hoàn toàn không còn ánh lửa tan tác.

“Ngu xuẩn!” Phượng Cầm Tâm và Ngao Lễ đồng thời khinh miệt nhất bữu môi, cười lạnh trào phúng một tiếng.

Sau đó Phượng Cầm Tâm cũng lớn tiếng quát: “Xuống tay có chừng mực chút, nhẹ chút, những người này đều là nô lệ của cô nãi nãi ta, đánh chết một đứa thì đau lòng biết bao chứ?”

Cười ‘khanh khách’ vài tiếng, hai tay Phượng Cầm Tâm nhấn một cái, một dải ánh sáng màu bay qua trước mặt, một cây đàn ngọc cả vật thể dâng trào rắng màu, dây đàn lóe lên bất định giống như nước chảy xuất hiện ở trước mặt nàng.

Ngón tay đè một sợi dây đàn to nhất hung hăng gảy, chợt nghe ‘Ông’ một tiếng nổ vang, mấy trăm thánh linh dân bản xứ cách Phượng Cầm Tâm khá gần cùng cất tiếng gào thét, hai tay bịt tai từ trên cao ngã xuống.

Chương 629: Liên Hợp Xâm Nhập

Phượng Cầm Tâm ngang nhiên ra tay, thánh linh bản xứ xung quanh cùng cất tiếng kinh hô.

Trên mặt đất, trong Thính Đào các, Cơ Hạo chấp tay sau lưng cười nhìn Phượng Cầm Tâm, hướng về đám người Thiệu Ti khẽ lắc đầu, âm thầm dùng nguyên thần truyền âm bảo bọn họ an tâm một chút chờ nôn nóng, xem nào nhiệt trước một chút cũng tốt.

Vô luận đợi lát nữa đàm phán điều kiện gì, hợp tác gì với đám thánh linh bản xứ, lấy tích cách đám thánh linh bản xứ đó, nói từ tế bọn họ khẳng định không được, Cơ Hạo cũng không có hứng thú đánh nhau to với bọn họ. Như vậy để Phượng Cầm Tâm cùng Ngao Lễ hảo hảo cho bọn họ kiến thức lợi hại một phen, cái này cũng thuận tiện đợi lát nữa Cơ Hạo nhúng tay.

Thậm chí là Phượng Cầm Tâm và Ngao Lễ hai vị này, long tộc cuồng, phượng tộc ngạo, bọn họ thật không dễ gì đánh vào Bàn Hi thánh địa, bảo bọn họ không công ngừng tay chung sống hoà bình với thánh linh bản xứ, tựa như cũng là chuyện không có khả năng.

Để bọn Thiên Cơ trưởng lão giáo huấn bọn họ một trận hăn hoi, kìm tỏa chút ngạo khí của họ, kế tiếp Cơ Hạo mới dễ nói chuyện.

Thiên Cơ trưởng lão ngơ ngác nhìn Phượng Cầm Tâm, một tiếng đàn đã chấn động làm hôn mê mấy trăm thánh linh bản xứ, hăn thì không cả kinh bởi tu vi của Phượng Cầm Tâm, chỉ nhìn từ trên thực lực cá nhân, trong thánh linh bản xứ không biết có bao nhiêu người thực lực xa vượt xa nàng.

Nhưng cái đàn ngọc Phượng Cầm Tâm sử dụng uy lực thật sự quá mạnh. Thiên Cơ trưởng lão tự nhiên có thủ đoạn phân biệt dị bảo, ở xa xa hướng cái đàn ngọc đó nhìn một cái, Thiên Cơ trưởng lão liền rung mình, bị uy thế đáng sợ của cái đàn ngọc kia tản mát ra dọa giật mình.

“Bọn hăn tiến vào như thế nào?” Thiên Cơ trưởng lão lớn tiếng hét chói tai: “Vì sao lão phu một chút dự cảm nguy cơ cũng không có? Không có khả năng, bọn hăn xâm nhập thánh địa, lão phu còn đang bế tử quan tu luyện thì thôi, lão phu đã thức tỉnh, vì sao một tia dự cảm nguy cơ cũng không có?”

Cơ Hạo quay đầu nhìn nhìn Thiên Cơ trưởng lão: “Chẳng lẽ, thiên cơ xuất hiện sai lầm?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo nõn nà của Thiên Cơ trưởng lão chợt cứng ngắc, sắc mặt biến thành một mảng xanh mét. Hăn hét dài một tiếng trầm thấp, mang theo mấy chục trưởng lão tổ linh bản xứ trong Thính Đào các ùn ùn bước lên mây lao lên trời cao.

Tiếng rít trầm thấp dán sát mặt đất khuếch tán ra, rất nhanh đã truyền khắp toàn bộ Bàn Hi thánh địa. Trên mặt đất từng mảng rắng màu lóe lên, vô số cột đồ đằng to nhỏ, dài ngắn xuyên phá mặt đất lao ra, cả mảng lớn hoa quang bao phủ thiên địa, toàn bộ thánh địa nhất thời bị vô số đại trận hỗn độn chẳng chịt bao phủ.

Đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới, trận pháp của bọn họ đi cũng là tuyến đường thô hào, hào phóng.

Vô luận bộ tộc nào, trận khí duy nhất để bọn họ bày trận chính là ‘Cột đồ đằng’. Lớn nhỏ, dài ngắn, to nhỏ, kim loại hoặc gỗ, bùn đá. Trên cột đồ đằng đủ loại màu sắc hình dạng điêu khắc đủ loại phù văn, dẫn động các loại thiên địa năng lượng thuộc tính đơn thuần, bày thành các loại trận pháp kết giới màu sắc đơn nhất.

Bộ tộc bản xứ Bàn Hi thế giới chém giết tranh đấu lẫn nhau không ngớt, ngay cả giữa thánh linh, tổ linh cũng thường có tranh cãi, quan hệ với nhau cực kỳ ác liệt. Cho nên thuộc tính năng lượng trận pháp của bọn họ cực kỳ đơn nhất, bộ tộc bọn họ là thuộc tính gì, bọn họ bày ra trận pháp sẽ là bộ dáng đó.

Ví dụ như nói đại trận của Hỏa tộc, đó là một mảng biển lửa tràn ra; đại trận

Thuỷ tộc, thì là cả mảng lớn núi băng cánh đồng tuyết; đại trận Mộc tộc, tự nhiên chính là khôn cùng lạc mộc rền vang; đại trận Thổ tộc, cũng chính là núi non trùng điệp...

Thuộc tính năng lượng của các tộc đặc thù rõ rệt, tuyệt đối không có bất cứ hai loại năng lượng khác nhau nào lẫn cùng một chỗ, cho nên ngoài các cung điện lầu các trên Bàn Hi thánh địa phun trào ra trận pháp kết giới cũng đều là thuần túy đơn độc một thuộc tính năng lượng, đơn giản, lưu loát, đại trận hư thật liếc một cái có thể thấy.

Đại trận đơn giản, tục tăng như thế so sánh với Vũ Dư trận giải mà Cơ Hạo truyền thừa, quả thực thô lậu đến cực hạn. Toàn bộ trận pháp đều là đơn thuần đơn độc một năng lượng lặp lại sắp xếp, đem năng lượng thuộc tính đơn nhất xây đến mức tận cùng, trận pháp càng cường đại thì càng dày, càng nặng nề hơn. Đây là trận pháp các thánh linh, tổ linh Bàn Hi thánh địa bố trí.

Đại trận như thế rơi vào trong mắt tộc nhân phượng tộc Phượng Cầm Tâm quản lý, quả thực là một chuyện cười.

Long tộc thân thể mạnh mẽ thiên hạ, linh hồn phượng tộc có một không hai vạn tộc. Cường đại lực lượng linh hồn mang đến ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là, tộc nhân phượng tộc ai cũng thông minh, ai cũng thiên tài, các nàng ở trên kỹ xảo trận pháp, phù lục, đan dược... hao phí đầu óc đều có ưu thế người ngoài khó có thể bằng được.

Mắt thấy Bàn Hi thánh địa bị vô số tòa đại trận to nhỏ chỉ một thuộc tính bao trùm, Phượng Cầm Tâm không khỏi cất tiếng cười nhạo.

“Cái này... Cái này cũng có thể tính là trận pháp?” Phượng Cầm Tâm cười đến ngửa trước ngã sau, các tộc nhân phượng tộc cũng đều bật miệng cười to không thôi.

Con khổng tước lớn nọ vừa mới ra tay càng thét dài một tiếng quái dị, lông đuôi dài hoa mỹ của nó nhẹ nhàng run lên, thần quang năm màu đại biểu lực

lượng ngũ hành nguyên thủy giống như nước lũ nhằm vào đầu đánh xuống, trong mỗi một dải thần quang năm màu đều có vô số phù văn rậm rạp lóe lên.

Màu đen thuộc thủy, cuộn cuộn lao về phía đại trận ánh lửa màu đỏ rực trên mặt đất biến thành.

Màu vàng đất thuộc thổ, dày đặc đánh về phía đại trận thủy quang màu lam trên mặt đất biến thành.

Đỏ rực thuộc hỏa, sôi trào mãnh liệt dốt về phía đại trận mộc linh màu xanh lục trên mặt đất biến thành.

... ..

Đơn giản thô bạo, lấy ngũ hành phá ngũ hành, nơi thần quang năm màu đi qua, chỉ nghe một chuỗi tiếng gầm rú không dứt bên tai, một cây lại một cây cột đồ đằng to nhỏ, dài ngắn ầm ầm nứt vỡ, cột đồ đằng vỡ vụn bắn tung tóe ra chung quanh, đánh cho thị nữ hộ vệ phụng dưỡng đám thánh linh bản xứ trong cung điện lâu các khắp nơi sứt đầu mẻ trán, dọa bọn họ chạy trốn chết.

Khổng tước to lớn chỉ nhoáng lông đuôi lên một cái, trên mặt đất liền có mấy ngàn đại trận tính chất năng lượng đơn nhất, chỉ là đơn giản chồng xếp năng lượng ngũ hành, không có bất cứ trận pháp biến hóa nào đáng nói bị đánh thành mảnh vụn.

Giữa không trung các thánh linh, tổ linh bản xứ dần dần hội tụ lại, số lượng càng lúc càng nhiều đều kinh hô —— đây đều là trận pháp cường đại bọn họ ‘dốc hết tâm huyết’ bố trí ra, lại bị một con chim to vụt đuôi một nhát vỡ mấy ngàn cái?

“Thiên ngoại tà ma thật, thật lợi hại!” Chung quanh không ngừng truyền đến tiếng kinh hô như vậy, đám đông thánh linh, tổ linh bản xứ đều lộ vẻ kinh hoàng.

Thiên Cơ trường lão đập mây mà đến, mấy chục tên tổ linh trường lão địa vị

cao thượng nhất, quyền lực lớn nhất, thực lực mạnh nhất các tộc theo sát phía sau, xa xa Thiên Cơ trưởng lão lớn tiếng quát: “Không cần kinh hoảng, đều dựa theo thuộc tính bản tộc bày trận. Mắt tất cả đều mù sao? Nhìn kỹ xem, tu vi bọn hãn cũng chỉ có vậy!”

Vô luận Ngao Lễ hay Phượng Cầm Tâm, hoặc là tộc nhân long tộc, phượng tộc cùng kẻ phụ thuộc phía sau do họ mang đến, trong bọn họ mấy người thực lực mạnh nhất cũng chỉ là tu vi thất tinh, bát tinh thậm chí cửu tinh cấp Vu Đế. Loại thực lực này ở trong thánh linh bản xứ coi như mạnh mẽ nhất thời, nhưng so sánh với các tổ linh bản xứ, ở trên cảnh giới lại có chênh lệch to lớn trên bản chất.

Thiên Cơ trưởng lão liên thanh quát lớn, các bản xứ, tổ linh thánh linh kẻ hòa theo như mây, đều dựa theo thuộc tính bộ tộc mình bày ra đại trận, không còn sự hoảng sợ cùng bối rối như vừa rồi nữa.

Từng mảng ánh sáng bao phủ hư không, đem đại quân long, phượng hai tộc Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm quân hạt bao vây nhiều vòng ở trong.

Thiên Cơ trưởng lão đạp mây đến trước mặt Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, lạnh lùng đánh giá bọn họ, kiếm từ ngữ đang muốn nói chuyện, Bàn Hi thế giới kịch liệt run lên một lần nữa.

Mười mấy con Cùng Kỳ, mười mấy con Đào Ngột, mười mấy con Hỗn Độn, Áp Dữ... hung cầm mãnh thú xé rách hư không xông vào, phía sau đại quân nhân tộc theo sát đông nghìn nghịt giống như thủy triều.

Chương 630: Một Mảng Hỗn Loạn

Cùng Kỳ, Đào Ngột, Hỗn Độn, Áp Dữ các hung thú, lúc hồng hoang thái cổ từng hoành hành đại địa. Bọn nó tộc đàn khổng lồ, chiến lực mạnh mẽ, thậm chí lực áp long phượng hai tộc mới sinh, quấy thiên địa một mảng hỗn loạn.

Về sau nhân tộc quật khởi, những hung thú từng lấy nhân tộc làm thức ăn kia hầu như bị tộc diệt, chỉ có cực ít tộc nhân trốn vào nơi thâm sơn cùng cốc nhất của Tây Hoang kéo dài hơi tàn. Vùng Tây Hoang vâng chịu tiên thiên canh kim chi khí mà sinh, sinh linh hiếu chiến như cuồng, ngay cả nhân tộc sinh sản lớn mạnh ở nơi Tây Hoang cũng dính khí tức bức này, ai cũng trở nên hung ác bạo lực.

Các hung thú hầu như huyết mạch diệt sạch đó đã dựa vào nhân tộc Tây Hoang, dần dần khôi phục một tia nguyên khí, may mắn có số rất ít hung thú thuần chủng kéo dài đến nay. Mà các bộ tộc Tây Hoang kế thừa hệ thống lực lượng hung thú, cũng trở thành tộc đàn hiếu chiến nhất, sức chiến đấu mạnh nhất trong nhân tộc, là lực lượng chủ yếu của quân đội liên minh bộ lạc nhân tộc.

Hung thú xâm nhập Bàn Hi thánh địa cũng chỉ mười mấy loài, tổng số chỉ ba trăm con, nhưng các hung thú vâng chịu tiên địa hung sát khí mà sinh ra, bọn nó con nào cũng giết chóc vô số, quanh thân sát khí ngập trời, vền vẹn hơn hai trăm con hung thú khí tức trên người đã thành khí đen ngập trời tràn ngập mấy vạn dặm, khí thể thể mà so với khí tức của hơn một ngàn tộc nhân long phượng còn cường đại hung ác hơn rất nhiều.

Đặc biệt Cùng Kỳ, Đào Ngột các hung thú này con nào cũng bộ dạng dữ tợn đáng ghê tởm, hầu như chỉ có trong ác mộng mới có thể nhìn thấy các sinh linh xấu xí không cách nào hình dung đó. Bọn nó lắc đầu quấy đuôi, phun nước dãi xâm nhập Bàn Hi thánh địa, nhất thời dọa vô số dân bản xứ khàn giọng kêu rên.

Không đề cập tới các thị nữ, hộ vệ bình thường kia của Bàn Hi thánh địa,

ngay cả nhiều thánh linh, tổ linh dân bản xứ sống an nhàn sung sướng, chưa bao giờ trải qua chém giết tanh máu cũng bị đám hung thú cùng hung cực ác đó dọa tay chân như nhũn ra, một đám run rẩy cả người.

Chiến sĩ nhân tộc theo sát các hung thú đó xung phong vào lấy hàng chục vạn để tính, bọn họ tất cả đều là chiến sĩ mạnh nhất, hiểu sát nhất của bộ tộc Tây Hoang, ai cũng khoác trọng giáp, chân đạp chiến xa do các loại xương thú chế thành, trên xe cắm đầy chiến kỳ dùng da thú, xương thú chế thành. Trên mặt cờ đầy phù văn máu chảy đầm đìa phun huyết quang.

Thoạt nhìn, đám chiến sĩ nhân tộc này nào phải người? Rõ ràng đều là một đám ác quỷ trong địa ngục lao ra.

Hơn nữa các chiến sĩ này phía sau ai cũng là sương mù máu quay cuồng, trong sương mù máu tự có Cùng Kỳ, Đào Ngột... các loại hung thú ảo giác như ẩn như hiện, sát khí ngập trời bức người, sát ý cuộn cuộn như thủy triều hướng bốn phía quay cuồng khuếch tán ra, các thánh linh dân bản xứ vừa mới kết trận trận cước đại loạn, mấy bộ tộc bị tách ra khỏi trận doanh, chật vật vô cùng tránh ra một mảng không gian lớn.

Một Vu Đế Cùng Kỳ bộ khoác trọng giáp, cầm trường kích ngựa mặt lên trời điên cuồng gào thét một tiếng: “Ông đây lại giết trở về rồi! Ha ha, còn nhớ chuyện lần trước ông đây thiếu chút nữa bị các người dùng đại trận vây giết không? Ông đây đã tìm được huynh đệ đồng tộc, lại giết trở về rồi!”

Hơn mười vạn chiến sĩ Tây Hoang hung thú bộ tộc cùng hung cực ác đồng loạt giơ binh khí ngựa mặt lên trời điên cuồng gào thét, hơn hai trăm con thái cổ hung thú phun ánh lửa sương mù máu, một đám nhe răng trợn mắt dương dương đắc ý gào rống, bọn họ không chỉ có không đem dân bản xứ Bàn Hi thánh địa để vào mắt, càng hoàn toàn đoạt đi uy phong cùng thể của long phượng hai tộc.

Ngao Lễ tức giận đến mức đôi mắt xám ngắt, hăn lớn tiếng quát: “Kim Từ(tu). Người đem ta để vào mắt hay không?”

Vu Đế Cùng Kỳ bộ Kim Từ cầm trường kích ngoáy mũi, quay đầu hướng Ngao Lễ nhìn nhìn, chẳng hề để ý nói: “A, Ngao Lễ thái tử, người khổ người lớn như vậy, mắt ta nhỏ như vậy, không có cách nào đem người bỏ vào trong mắt!”

Ngao Lễ nổi trận lôi đình: “Người nhớ rõ, ở bên ngoài lúc kết minh nói thế nào không? Ba phe chúng ta liên thủ xâm nhập thánh địa của dân bản xứ. Chúng ta...”

Kim Từ gãi gãi đầu, ‘hàm hậu’ cười nói: “Ta không trái với lời nói khi kết minh mà. Huynh đệ chúng ta đã đáp ứng người cùng cô bé phượng hoàng tộc, các người cướp người, chúng ta cướp đồ. Hắc hắc, ta còn chưa động thủ, người kêu cái rắm à?”

Ngao Lễ tức giận đến nhảy dựng lên, hắt chỉ vào Kim Từ quát: “Ta là nói. Các người phải nghe...”

Kim Từ móc móc lỗ tai, vung trường kích, chỉ vào Bàn Hi thánh địa phía dưới lớn tiếng quát: “Các vị lão tổ tông, xông lên, cướp đi. Tây Hoang chúng ta cần cỗi, ngay cả lương thực cũng không mọc được bao nhiêu! Nhìn xem đất nơi này màu mỡ bao nhiêu? Lần trước người của chúng ta tới không đủ, thứ tốt không cướp được một món nào, lần này phải cướp cho thống khoái!”

Hơn hai trăm con Cùng Kỳ, Đào Ngột, Hồn Động, Áp Dữ... các hung thú đồng loạt há mồm, từng cột khí đen, khói xanh lục, lửa lam, băng tím mang theo tiếng ầm ầm đáng sợ từ trong mồm bọn nó phun ra, như các dòng sông lớn tràn bờ đánh về phía mặt đất.

Vừa rồi đại khổng tước dưới trướng Phượng Cầm Tâm một đòn phá hủy đại trận do mấy ngàn thánh linh dân bản xứ bày ra, nàng là dùng thuật ngũ hành sinh khắc để phá trận, đại trận bị phá hủy, nhưng cảnh hoa ngọn cỏ trong đại trận cũng chưa bị phá hư.

Nhưng các hung thú đó nào quản cái gì kỹ xảo phá trận, bọn nó thuần túy dùng nguyên thủy nhất, thô lỗ bạo lực nhất, dùng lực lượng lớn nhất của mình

phát động công kích, hơn hai trăm luồng mây khói, ánh lửa từ trên trời giáng xuống, nơi đi qua, từng tòa đại trận bị đánh vỡ, từng gian cung điện lầu các bị chấn đến mức nát bét, càng có cả mảng lớn dãy núi bị đánh thành mảnh nhỏ, lộ ra các loại trần bảo mạch khoáng hào quang chói mắt dưới tầng đá thật dày.

Phượng Cầm Tâm có chút trợn tròn mắt, nàng bịt cái miệng nhỏ nhắn, hơi tức giận thét chói tai: “Kim Từ, các người sao lại không nghe sai sử?”

Kim Từ chỉ vào Phượng Cầm Tâm quát: “Con nhỏ nhà phượng hoàng, ta không phải nô bộc của các người, chúng ta là chiến hữu kết minh, là chiến hữu đó! Ta cần gì nghe các người sai sử?”

Ngao Lễ khàn giọng thét chói tai: “Kim Từ, ta mới là thủ lĩnh ba phe kết minh, ta mới là thủ lĩnh! Người phải nghe ta, nghe ta!”

Kim Từ lại chỉ vào Phượng Cầm Tâm quát: “Nghe lời người? Người hỏi con nhỏ nhà phượng hoàng một phen có nghe người hay không?”

Phượng Cầm Tâm ngẩn ngơ, hung tợn xoay người chỉ vào Ngao Lễ quát: “Ngao Lễ, người nói cái gì? Người là thủ lĩnh? Ta phải nghe người? Người tin ta tìm a mỗ người cáo trạng, cho a mỗ người hung hăng đánh người một trận hay không?”

Ngao Lễ mở to mắt nhìn, khuôn mặt tuần lãng hoàn toàn vặn vẹo.

Kim Từ thì vui sướng tru lên: “Xông lên, cướp đi! Các huynh đệ, cướp tiền, cướp lương... Ai, nhìn thấy con nhỏ vừa ý, cũng buông tay cướp đi! Tây Hoang chúng ta cần cỗi, một ngọn cỏ cũng không được bỏ qua!”

Hắn nhảy dựng lên quát: “Xuống tay cướp, chúng ta chỉ để ý cướp đồ, để bọn mềm yếu long phượng hai tộc chặn đao cho chúng ta!”

Hơn hai trăm con hung thú ngao ngao tru lên, một đám điên cuồng hít hơi, đem thân thể cực lực bành trướng đến lớn nhất. Đám hung thú đó đều là hồng

hoang huyết mạch, một khi phóng to vóc người, thân thể ít nhất cũng khoảng trăm dặm, trong đó Hồn Độn hung thú sau khi buông ra toàn bộ hình thể, một con nhỏ nhất từ đầu tới đuôi cũng dài ba ngàn dặm, quả thực như một đại lục loại nhỏ nặng trĩu hướng Bàn Hi thánh địa đập xuống.

Ở bên cạnh những hung thú này, hơn mười vạn chiến sĩ Tây Hoang bộ tộc cùng hung cực ác ngao ngao tru lên, như một đàn sói hoang cực đói, đập mây máu hướng phía dưới lao vút đi đánh phá mãnh liệt.

Một ít thị vệ dân bản xứ trong cung điện lâu các miễn cưỡng lao tới muốn ngăn cản đám chiến sĩ Tây Hoang đó, kết quả chỉ một cái xung phong, đám thị vệ đó đã bị đánh cho không hội được thành quân.

Thiên Cơ trưởng lão hỗn hển hét lên một tiếng, chỉ vào Ngao Lễ tức giận quát lớn: “Dừng tay, dừng tay cho lão phu!”

Ngao Lễ ngây người một lúc lâu, đột nhiên nhảy dựng lên kêu: “Không nhiều lời, buông tay cướp cho ta! Xuống tay quá muộn, lông cũng không còn sót lại một cái!”

Long phượng hai tộc nhất thời nghe tin lập tức hành động, lộn xộn hướng về phía thánh linh dân bản xứ xung quanh xuống tay độc ác.

Chương 631: Công Đức Linh Bảo

Long phượng điền cuồng, hung thú phát điên, đại quân ba phe đến từ Bàn Cổ thế giới cùng nhau động thủ, Bàn Hi thánh địa nhất thời gà bay chó sủa, một mảng chướng khí mù mịt.

Không đề cập tới liên minh bộ lạc nhân tộc của Bàn Cổ thế giới đại chiến với dị tộc bao nhiêu năm, các loại quân trận thành thạo, binh mã thao diễn mỗi người đều là tinh nhuệ hàng đầu. Đặc biệt long tộc, phượng tộc là minh hữu cường đại nhất của nhân tộc, mỗi người thực lực phi phàm; chiến sĩ đến từ các bộ tộc Tây Hoang cũng là lực lượng nòng cốt trung tâm của liên quân bộ lạc, chính diện chống lại với dị tộc cũng không sợ chút nào.

Mà đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới, bọn họ cũng là hàng năm tranh đấu chém giết, nhưng bọn họ chinh chiến không có bất cứ mục đích gì, thuần túy là vì thiên phú thuộc tính của các bộ tộc đối nghịch, mọi người nhìn nhau không vừa mắt, cho nên đánh loạn hết cả lên.

Tuy các bộ tộc đánh tới mức khí thế ngất trời, nhưng Bàn Hi thế giới còn có một thánh địa áp chế các bộ tộc, làm các bộ tộc đánh náo nhiệt, lại không có loại đại chiến diệt chủng bùng nổ. Cho nên Bàn Hi thế giới ở trên kỹ xảo chiến tranh, nghệ thuật chiến tranh, hoàn toàn không phải đối thủ của liên minh bộ lạc nhân tộc.

Càng không cần nói hai thế giới lực lượng bốn nguyên chênh lệch cực lớn, dưới tu vi như nhau, nội tình của chiến sĩ nhân tộc so với thánh linh Bàn Hi thế giới mạnh hơn một đoạn, sức chiến đấu có thể hoàn toàn áp chế thánh linh dân bản xứ Bàn Hi thế giới.

Bên tăng bên giảm, ba phe long, phượng, hung thú vừa xuất động, nhất thời Bàn Hi thánh địa một mảng đại loạn.

Hơn một ngàn chiến sĩ long tộc kết thành đại trận, khoác trọng giáp, cầm

trường thương đại kích mượn dùng man lực hướng về phía trước tấn công bạo lực; vật cưỡi dưới chân bọn họ tất cả đều là loài giao long cường lực, mỗi con mồm phun sóng đục, vuốt múa phong lôi, một cú tấn công đã đánh cho mấy vạn thánh linh dân bản xứ không đứng vững, một đám quăng mũ cưỡi giáp chặt vật chạy trốn.

Tương tự, hơn một ngàn tộc nhân phương tộc đồng thời xướng tụng chú ngữ, bảo tố, sấm chớp, thiên hỏa sao băng, cực quang khói độc, các loại thuật pháp mạnh mẽ công kích bao phủ ngàn vạn dặm, nơi đi qua hư không vạn vẹo sụp đổ. Tộc nhân phương tộc linh hồn lực lượng cường đại vô cùng, thuật pháp của các nàng càng có sự nguy hiểm hủy thiên diệt địa. Nơi vô cùng vô tận thuật pháp đi qua, từng đám đông dân bản xứ thánh linh bị đánh cho mình đầy thương tích học máu bay ngược.

Về phần các chiến sĩ bộ tộc hung thú... Bọn họ kết thành quân trận, mấy ngàn chiếc chiến xa do xương thú chế thành cuốn theo lửa độc lôi quang, các loại chiến kỳ vung, tiếng trống trận nặng nề hút tâm hồn người ta, càng có vụ nổ theo quân đội nấp ở chiến xa lực phòng ngự kinh người sử dụng vụ chú ám toán. Nơi quân trận khổng lồ đi qua thánh linh dân bản xứ bỏ trốn mất dạng, không ai dám đối đầu mũi nhọn của nó.

Thiên Cơ trưởng lão nổi trận lôi đình, hắc hóa chân múa tay lớn tiếng rống giận, rút gào thánh linh các bộ tộc kết trận tự bảo vệ mình.

Nhưng Thiên Cơ trưởng lão ở trên thiên cơ dự toán có thiên phú thần thông cường đại, ở trên hành quân bày trận hẳn lại là loại tay mơ tuyệt đối, hẳn không rống lớn chỉ huy thì thôi, thánh linh các bộ tộc phối hợp ba năm tổ linh liên thủ, miễn cưỡng còn có thể ngăn cản long phương, hung thú ba phe tấn công.

Thiên Cơ trưởng lão ở một bên hoa chân múa tay, ngược lại đem đại trận thánh linh dân bản xứ vốn đã rối như tơ vò trộn lẫn lộn xộn cả lên.

Ví dụ như nói một đám thánh linh xuất thân Thủy tộc đang cuốn theo sóng

nước ngập trời ứng phó mưa lửa ngập trời của phượng hoàng nhất tộc. Nhưng sau khi Thiên Cơ trường lão quát to một phen, một thánh linh xuất thân Mộc tộc vô cùng sốt sắng chạy tới cứu viện.

Thánh linh Mộc tộc đánh bản mạng pháp thuật xuống một chập, mưa lửa ngập trời của phượng hoàng nhất tộc dẫn cháy bản mạng pháp thuật của thánh linh Mộc tộc, lập tức đốt thánh linh Hỏa tộc sứt đầu mẻ trán, thể lửa tăng vọt đốt bọn họ áo giáp sụp đổ, lông mày chòm râu đều thành một làn khói, ai cũng bị đốt như than chập vật chạy trốn.

Lại ví dụ một đám thánh linh Thổ tộc đang nhấc lên những ngọn núi lớn, tạo thành tường đồng vách sắt ngăn cản mấy chục con Cùng Kỳ cự thú tấn công. Thân thể khổng lồ của cự thú hút cho những ngọn núi lớn kịch liệt run rẩy. Nhưng thánh linh Thổ tộc pháp lực hùng hậu, miễn cưỡng còn có thể thừa nhận đám cự thú đó hút.

Nhưng Thiên Cơ trường lão lòng tốt lại làm hỏng việc. Hắn chỉ huy một đám thánh linh Kim tộc chạy tới tiếp viện.

Thánh linh Kim tộc gấp gáp ngưng tụ kim đao đầy trời hướng Cùng Kỳ hung thú chém xuống, kết quả đám đông hung thú cùng chiến sĩ của bộ tộc hung thú cùng cất tiếng hoan hô. Bọn họ đến từ Tây Hoang đại lục trời sinh đã tinh thông chiến pháp khổng chế tiên thiên hậu thiên canh kim sát khí, đại trận hơi biến đổi, nhất thời sau khi đầy trời kim đao rơi ở trên thân đám hung thú, ngược lại làm hung sát khí của bọn nó càng mạnh hơn.

Thực lực các hung thú đột nhiên tăng vọt gấp đôi có thừa, toàn thân sinh trưởng ra vô số mũi nhọn sắc bén dị thường, hung hăng lao đầu đánh tới, mấy ngàn ngọn núi lớn lơ lửng ở bầu trời nhất thời sụp đổ, một đám thánh linh Thổ tộc bị cắn tới mức toàn thân đều là lỗ thủng, ai cũng rơi lệ đầy mặt chập vật chạy trốn.

Lộn xộn. Toàn bộ Bàn Hi thế giới lộn xộn.

Khắp trời đều là thánh linh dân bản xứ chặt vật chạy trốn, bọn họ không tụ được thành quân, tùm nãm tùm ba ở trên bầu trời lui tới, căn bản không tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với ba phe long phượng hung thú.

Duy nhất còn có thể ở không trung kiên trì tác chiến, cũng chính là mấy chục vị tổ linh trưởng lão Thiên Cơ trưởng lão dẫn qua, cùng với gần trăm tên tổ linh mấy ngày nay lục tục bị các thánh linh dân bản xứ từ trong ngủ say tỉnh lại.

Cộng lại không đến một trăm năm mươi tổ linh, tu vi bọn họ mạnh hơn chiến sĩ ba phe long phượng hung thú một mảng lớn, trên cảnh giới cũng cao hơn một tầng. Bọn họ kết trận ở không trung, pháp thuật cường đại phun ra như mưa rơi, làm đám đông tinh nhuệ của ba phe liên tục lui về phía sau.

Non nửa long tộc, non nửa phượng tộc, hơn ba vạn chiến sĩ Tây Hoang bộ tộc bị hơn trăm tổ linh mạnh mẽ áp chế, cứng rắn giằng co ở giữa không trung.

Cơ Hạo không khỏi liên tục gật đầu, các tổ linh này quả nhiên mỗi người thực lực cao tuyệt, mấy vạn Vu Vương, hơn một ngàn Vu Đế vây công, thế mà không có bất cứ biện pháp nào làm gì những tổ linh này.

Cũng không biết Bàn Hi thế giới rốt cuộc còn có bao nhiêu tổ linh ngủ say bế quan ở trong đóa hoa thiên đạo, lẳng lặng tìm hiểu vô thượng thiên đạo. Nếu tổ linh như vậy có hơn vạn người, lực lượng này quá đáng sợ rồi.

Thiên Cơ trưởng lão cũng nhìn ra ưu thế của tổ linh ở trên tu vi, hần lập tức quát to một tiếng: “Không cần để ý đám hậu sinh văn bối không nên thân. Tể ra bản mạng thánh binh của mình, dùng tốc độ nhanh nhất đánh tan bọn thiên ngoại tà ma.”

Thiên Cơ trưởng lão ra lệnh một tiếng, hai gã tổ linh trưởng lão bên cạnh hần phản ứng nhanh nhất, hai gã tổ linh trưởng lão này hiển nhiên xuất thân Kim tộc, nghe được mệnh lệnh của Thiên Cơ trưởng lão, bọn họ giơ tay, hai thanh kiếm sắc bén hàn quang vạn trượng liền rời tay bay ra, hóa thành hai con rắn dài vạn trượng trông rất sống động hướng liên quân ba phe long phượng, hung thú chém

xuống.

“Hắc, hai cây khai thiên tích địa công đức linh bảo. Chẳng qua, bốn nguyên Bàn Hi thế giới không mạnh, hai thanh kiếm này, còn thiếu một chút ý tứ.” Cơ Hạo được đại đạo truyền thừa của Vũ Dư đạo nhân, ánh mắt tự nhiên cao minh, hần liếc một cái đã nhìn ra hỏa hầu của hai thanh trường kiếm này.

Thế mà là hai thanh khai thiên tích địa công đức linh bảo, cũng là trọng bảo cấp tiên thiên.

Nhưng bốn nguyên Bàn Hi thế giới không cường đại bằng Bàn Cổ thế giới, đều là công đức linh bảo, uy lực hai thanh trường kiếm này, đại khái chỉ so được với khoảng một phần trăm công đức linh bảo cùng giai của Bàn Cổ thế giới.

“Bắt nạt long tộc ta không có bảo bối?” Ngao Lễ chỉ huy đại quân long tộc ác chiến mắt thấy hai con rắn dài hạ xuống, đột nhiên trào phúng rống to: “Ai chẳng biết, long tộc ta phú giáp thiên hạ!”

Rống to một tiếng, Ngao Lễ há mồm, một thanh đoản kiếm màu xanh giống như cuồng phong bắn nhanh ra.

Đoản kiếm hóa thành một trận gió dài trăm dặm gào thét mà qua, hai con rắn dài bị gió mát cuốn, chợt nghe tiếng ‘răng rắc’ không ngừng, chợt hai con rắn dài tiêu tán, hai thanh trường kiếm tỏa hàn quang phát ra tiếng gào thét thê lương chật vật rơi xuống mặt đất.

Chương 632: Long Phượng Đa Bảo

Trong hỗn độn, mở một phương thế giới, bốn nguyên tạo hóa lực tán ra, tự nhiên có thể tằm bổ ra vô số chí bảo.

Thế giới bốn nguyên càng cường đại, tằm bổ ra chí bảo căn cơ càng mạnh, tự nhiên uy lực cũng sẽ càng lớn, bản thể cũng càng thêm cứng cỏi. Như hai hạt giống giống nhau như đúc, một hạt ném vào trong sa mạc cằn cỗi, nhiều nhất có thể mọc ra một mầm cây; mà một hạt ném vào trong đất đai phì nhiêu, có dư thừa ánh sáng mặt trời mưa móc tưới tắm, có thể mọc ra đại thụ che trời.

Bốn nguyên Bàn Cổ thế giới mạnh mẽ vô cùng, là ngàn lần, vạn lần thậm chí trăm vạn lần Bàn Hi thế giới, cho nên Bàn Cổ thế giới khi mở bốn nguyên tạo hóa lực thai nghén Hồng Mông chí bảo, công đức linh bảo, tự nhiên sẽ cường đại ngàn lần, vạn lần, trăm vạn lần hơn so với Bàn Hi thế giới.

Trong mồm Ngao Lễ phun ra đoàn kiếm màu xanh, là một kiện khai thiên tích địa công đức linh bảo, phẩm chất chỉ là trung hạ phẩm, nhưng kiếm quang cực nhanh, gần như có thể phá không thuận di, hơn nữa kiếm quang hóa thành gió mát, vô hình vô tích, vô thanh vô sắc, là bảo bối cực phẩm đánh lén giết người.

Ngao Lễ nhìn như tục tăng thô lỗ, lại chưa từng thiếu sự thông minh vật. Hắn khoác trọng giáp, cầm trường kích, ai cũng cho rằng hắn là lực sĩ hiếu chiến dũng mãnh gan dạ, ai có thể ngờ trong mồm hắn lại phun đoàn kiếm đánh lén giết người?

Đoàn kiếm phun ra, trường kiếm của hai vị tổ linh bên người Thiên Cơ trưởng lão khẽ chạm với đoàn kiếm của Ngao Lễ, đã bị đánh về nguyên hình. Không chỉ có thế, thanh phong đoàn kiếm không tổn hao gì, ngược lại là trên lưỡi kiếm của hai thanh trường kiếm đầy vết mẻ như răng cưa, hai kiện công đức linh bảo đang an ổn của Bàn Hi thế giới, lại bị đánh dã man bị thương nặng.

Hai thanh trường kiếm ngay cả khí lực bay trên không cũng không còn, tựa như chim chóc bị thương nặng gần chết, chặt vật rên rỉ cắm đầu lao xuống đất.

Bị thương nặng như thế, trừ phi có bốn nguyên tạo hóa lực tẩm bổ, nếu không chỉ dựa vào lực lượng bản thân hai thanh trường kiếm khôi phục, không có trăm ngàn vạn năm khổ tu, bọn nó không thể khôi phục đến tiêu chuẩn ban đầu.

Hai tổ linh trưởng lão đau lòng đến mức gương mặt run rẩy, như quạ đen già bị nhổ hết lông chim thê lương ngửa mặt lên trời thét dài.

Trong tiếng cười giận, hai trưởng lão cũng xuất thân tổ linh Kim tộc đồng thời ra tay. Bọn họ nhìn nhau một cái, một người trong đó vung tay áo, một tấm khiên dày hình tròn tỏa ánh sáng bạc hiện lên trước mặt hắn, phóng ra một mảng ánh sáng bạc rực rỡ đường kính nghìn trượng bảo vệ hắn cùng một vị tổ linh trưởng lão khác.

Mà một vị tổ linh trưởng lão khác thì vô cùng nghiêm túc, vô cùng ngưng trọng hướng bầu trời vái ba cái. Hai tay kết ấn khế điểm mi tâm của mình, chợt nghe một tiếng sấm trầm thấp vang lên ở trong Bàn Hi thánh địa, một đạo cuồng lôi màu tím vắt ngang hư không.

“Chí bảo xuất thế, thiên địa có cảm giác.” Cơ Hạo mở to hai mắt nhìn, con mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm tổ linh trưởng lão kia. Vị tổ linh Kim tộc này, hắn lại có thể lấy ra bảo bối ghê gớm cỡ nào đây?

Tiếng ‘keng keng keng’ không ngừng truyền đến, một cái đầu rồng ánh vàng rực rỡ từ mi tâm vị tổ linh trưởng lão này chậm rãi chui ra, kèm theo tiếng kêu đau trầm thấp của tổ linh trưởng lão, đầu rồng màu vàng sau khi chạm tới gió trời bên ngoài liền dần dần phóng to. Rất gian nan từ trong cơ thể tổ linh trưởng lão bay ra từng chút một.

Một luồng sát khí lạnh lẽo tràn ngập hư không, đại quân ba phe long, phượng, hung thú đang ở chung quanh phá hư đại trận, điên cuồng cướp bóc

khắp nơi đồng thời ngẩng đầu lên, hoảng sợ hướng đầu rồng màu vàng chui ra từ mi tâm tổ linh trưởng lão này nhìn tới.

Thiên Cơ trưởng lão và một đám tổ linh trưởng lão, còn có rất nhiều thánh linh đủ tư cách đồng thời vỗ tay cười vui. Thiên Cơ trưởng lão cười nói: “Đoạn long áp đao, không ngờ được hôm nay chúng ta có duyên chính mắt kiến thức uy năng trọng bảo này!”

Kèm theo tiếng rồng gầm trầm thấp, một thanh áp đao thật lớn chậm rãi từ mi tâm Kim tộc trưởng lão chui ra. Sát khí lạnh lẽo bao phủ thiên địa, cây áp đao này thể tích cực lớn, chỉ riêng một cái đầu rồng đã lớn mấy chục dặm, bản thể áp đao phía sau đầu rồng càng giống như một con rồng vàng, đã từ mi tâm tổ linh trưởng lão Kim tộc chui ra một đoạn dài hơn hai trăm dặm, nhưng vẫn chưa nhìn thấy điểm cuối.

“Ô, đây là đại đạo sát phạt chí bảo.” Trong thần hồn không gian, hư ảnh đột nhiên ngưng tụ thân hình, khinh miệt cười cười: “Từ trên phẩm giai mà nói, cùng bốn thanh kiếm kia còn có trận đồ kia của Vũ Dư đạo nhân là tồn tại cùng một phẩm giai... Nhưng mà từ nói từ trên uy lực sao, ha ha, ha ha, ha ha ha ha!”

Hư ảnh cũng không biết từ nơi nào học được tiếng cười lạnh quái dị này. Cơ Hạo sờ sờ da gà trên người, cũng không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu.

Hắn cũng từng tự mình sử dụng kiếm trận đáng sợ kia của Vũ Dư đạo nhân, uy lực bốn thanh trường kiếm đó cùng trận đồ kia phối hợp cùng một chỗ, cho dù Cơ Hạo chỉ có thể thúc dục không đến một phần vạn uy lực, cũng khiến Cơ Hạo cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Cây đoạn long áp đao này là đại đạo sát phạt chí bảo của Bàn Hi thế giới, nói từ trên phẩm giai là tồn tại hoàn toàn tương đương với kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân, nhưng từ trên khí tức, từ trên uy lực mà nói, kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân là mặt trời, cây đoạn long áp đao này nhiều nhất chỉ là một ngôi sao tương đối sáng một chút mà thôi.

“Cho rằng phượng tộc ta không có bảo bối sao?” Vừa rồi Ngao Lễ rất kiêu ngạo kêu một tiếng ‘Cho rằng long tộc ta vô bảo’, hiện tại lớn tiếng kêu ra lời này lại là Phượng Cầm Tâm.

Nàng phòng hai cái quai hàm nhỏ, ngạo nghễ nhìn tổ linh Kim tộc đang cố gắng thúc dục đoạn long áp đao, tay phải chụp hướng trong tay áo, đột nhiên một ánh lửa huy hoàng khó có thể hình dung bị nàng một tay lôi ra.

Ánh lửa màu đỏ rực lan khắp trời đất, trong chớp mắt hơn phân nửa Bàn Hi thánh địa đã bị ánh lửa bao phủ, nhiệt độ của Bàn Hi thánh địa khổng lồ tăng lên thẳng tắp, khắp nơi trong Thính Đào các chỗ đám người Cơ Hạo khói mông quanh quẩn, nhiều cấu kiện bằng gỗ thiếu chút nữa đã cháy lên.

Trong tay Phượng Cầm Tâm là một cây quạt lông, một cây quạt lông chỉ dài một thước tám tấc, rất tinh xảo, chồng xếp lông chim màu đỏ rực hợp thành mặt quạt, trên mỗi một cái lông chim đều có vô số thần văn dạng lửa lóe lên. Phượng Cầm Tâm nắm chặt quạt lông nhẹ nhàng vung, chợt nghe trong thiên địa nổ vang một tiếng, Cơ Hạo chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, sau đó trời đất xoay chuyển một trận, Bàn Hi thánh địa cũng bắt đầu khẽ lay động.

Trong quạt lông nho nhỏ một mảng ánh lửa màu đỏ trong vắt giống như lưu ly hòa tan phun ra, trong ánh lửa chín con hỏa phượng hoàng khổng lồ ngạo nghễ bay múa, không ngừng phát ra tiếng kêu cao vút trào dâng.

Khi ánh lửa bọc chín con phượng hoàng bay ra, thiên đạo pháp tắc trong Bàn Hi thánh địa hỗn loạn một trận, uy lực hỏa diễm đại đạo chợt tăng vọt, mơ hồ có dấu hiệu áp chế đại đạo pháp tắc khác. Thiên địa đại đạo là căn bản để duy trì một phương thế giới, đại đạo cân bằng quyết định thế giới tồn vong.

Hỏa diễm đại đạo đột nhiên áp chế đại đạo khác, đối với một thế giới mà nói không khác thiên tai.

Theo nhau mà đến chính là thiên tai. Thiên tai đáng sợ buông xuống Bàn Hi thánh địa, trên không trung từng mảng lớn nham tương bỗng dưng xuất hiện,

trong nham thạch nóng chảy vô số lốc xoáy lửa vặn vẹo quay cuồng rít gào, từng quả cầu lửa nham thạch nóng chảy to lớn không ngừng từ trong lốc xoáy phun ra, mang theo tiếng ầm ầm đáng sợ hướng mặt đất nện xuống.

Đoạn long áp đao còn chưa từ mi tâm Kim tộc tổ linh hoàn toàn bay ra, vô số ánh lửa đã bắt đầu vờn quanh.

Đoạn long áp đao phát ra tiếng kêu thống khổ, từng tiếng rống gầm chấn động khiến hư không tan vỡ, Kim tộc tổ linh đem nó tế ra càng học từng ngụm từng ngụm máu, đã lâm vào trong hôn mê.

Ánh lửa hùng hực, đoạn long áp đao thế mà mơ hồ có xu thế hòa tan.

Thiên Cơ trưởng lão xem đến mức trợn mắt há hốc mồm, hần tức giận nhìn Phượng Cần Tâm một cái, khàn cả giọng hét lên một tiếng: “Đủ rồi! Chúng ta cứ phải đồng quy vu tận sao?”

Chương 633: Khẩn Cấp Quay Vãn

Đoạn long áp đao rên rỉ giãy dụa, Thiên Cơ trường lão then quá hóa giận, mưa lửa nham thạch nóng chảy đầy trời gào thét rơi xuống mặt đất, thiên địa một mảng đỏ bừng, nghiễm nhiên là cảnh tượng tận thế. Trong ráng đỏ đầy trời, ba phe long phượng hung thú khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, thánh linh, tổ linh dân bản xứ cùng vô số thị nữ thị vệ càng dữ tợn như quỷ, ai cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời bị lửa bao phủ.

Vừa rồi một hồi đại loạn, phòng ngự đại trận của Bàn Hi thánh địa bị đánh vỡ hơn vạn chỗ, có mấy ngàn tòa cung điện lâu các bị cướp sạch, có mấy chục vạn thị nữ người hầu bị đả thương, cướp đi, càng có vô số kỳ hoa dị thảo bị nhổ tận gốc.

Nhưng vô luận long phượng hay hung thú, thậm chí đám thánh linh cùng tổ linh dân bản xứ đó, bọn họ đều chưa thật sự hạ tử thủ. Hai bên tranh đấu, còn duy trì ở mức độ chiến đấu thường quy, cũng chưa đến tuyệt cảnh sinh tử không đội trời chung.

Nhưng sau khi Phượng Cầm Tâm lấy ra cây quạt lông nho nhỏ kia, nhẹ nhàng băng quơ quạt ra một cú, Bàn Hi thánh địa đổi mặt tai ương mưa lửa ngập đầu, Thiên Cơ trường lão lửa giận ngập trời, toàn bộ thánh linh tổ linh dân bản xứ tất cả đều lộ ra vẻ mặt quyết tử chiến một trận.

Từng luồng sáng mạnh mẽ từ đỉnh đầu các thánh linh, tổ linh đó lao lên, bọn họ ùn ùn dùng bí chú dẫn dắt bản mạng thánh binh của bản thân, chuẩn bị vận dụng lực lượng mạnh nhất liều mạng với kẻ thù bên ngoài.

Tộc nhân ba phe long, phượng, hung thú càng là quanh thân sát khí mơ hồ, chỉ nghe từng tiếng nổ vang không dứt, chiến sĩ nhân tộc đến từ Tây Hoang bộ tộc mỗi người đều là quỷ nghèo đói, trên người bọn họ thì không có gì xuất hiện, nhưng trên thân các tộc nhân long tộc, phượng tộc đều sáng mờ vạn trượng, chia

đều trên thân mỗi tộc nhân long tộc, phượng tộc, đều có ít thì năm sáu món, nhiều thì mười mấy kiện dị bảo trời lên.

Long tộc phú giáp thiên hạ, phượng hoàng không đáp nơi không có bảo vật, tộc nhân hai tộc này, ở Bàn Cổ thế giới là có tiếng hào phóng.

Thiên Cơ trưởng lão há mồm đang muốn tuyên bố lệnh quyết tử, Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm đồng thời giơ tay phải, đang muốn thét ra lệnh tộc nhân đem tất cả linh phù, pháp bảo, Thiên Lôi Tử... bảo vật dùng một lần nện ra. Đúng lúc này, Cơ Hạo đã ra tay.

Thái dương tinh hỏa cuộn cuộn phun ra, vờn quanh thân ngưng tụ thành một quầng sáng giống như điện thờ. Cơ Hạo cầm Cửu Dương Qua, đỉnh đầu Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên bay lên tận trời.

Trong Cửu Dương Qua chín mặt trời to lớn phóng ra khôn cùng ánh sáng vàng, hai tiểu qua Nguyệt Nha cạnh đầu thương phát ra tiếng vang leng keng, hóa thành vô số tia sáng nhỏ bé màu vàng xé rách hư không, ở trên trời cao cấp tốc đâm xuyên.

Từng quả cầu lửa khổng lồ do nham thạch nóng chảy ngưng tụ thành không ngừng từ trên cao rơi xuống, hai lưỡi giáo nhỏ xé trời đột kích, như đao sắc cắt đứt phụ đem những quả cầu lửa khổng lồ đường kính vài dặm đó lần lượt bổ ra. Lưỡi giáo nhỏ xuyên thấu quả cầu lửa, đem hỏa lực bên trong nháy mắt hút sạch, nơi ánh sáng màu vàng đi qua, quả cầu lửa nham thạch nóng chảy rậm rạp không thể đếm hết trên bầu trời tan thành mây khói toàn bộ.

Mặt trời, chung cực đại đạo của tất cả lực lượng thuần dương trong thiên địa, cũng là cực hạn hỏa diễm đại đạo vĩnh viễn không thể đạt thành.

Trong Cửu Dương Qua giấu thái dương thiên đạo của Bàn Hi thế giới, càng có hư ảnh tự tay luyện chế, dung nhập không biết bao nhiêu tạo hóa chi khí của Bàn Cổ thế giới, uy lực Cửu Dương Qua tuyệt đối vượt xa quạt lông trên tay Phượng Cầm Tâm, mà đại đạo Cửu Dương Qua đại biểu càng vượt qua hỏa diễm

đại đạo quạt lông chất chứa không biết bao nhiêu nữa.

Nơi Cửu Dương Qua đi qua toàn bộ hỏa diễm bị hấp thu hết, chỉ có các đốm lửa hóa thành cả mảng lớn lông vũ lửa hướng Bàn Hi thế giới đâm xuống.

Thiên Cơ trưởng lão nhíu nhíu mày. Hắn đang muốn tuyên bố mệnh lệnh, hiệu lệnh tổ linh đóng ở thánh điện phát động thủ hộ đại trận của Bàn Hi thánh địa, ngăn trở cơn mưa lửa đủ để tạo thành sự phá hoại thật lớn, Hồn Nguyên Thái Dương Phiên đỉnh đầu Cơ Hạo đã phóng ra vô lượng kim quang.

Cửu Dương Qua còn là chí bảo hư ảnh hậu thiên luyện chế mà thành. Hồn Nguyên Thái Dương Phiên lại là Vũ Dư đạo nhân tự mình ban thưởng, công đức linh bảo Bàn Cổ thế giới thai nghén mà thành, là trọng khí Cơ Hạo chứng đạo luyện ma.

Nơi ánh sáng vàng đi qua, trời đất sáng bừng lên, quạt lông của Phượng Cầm Tâm nhấc lên sóng lửa ngập trời bị ánh sáng vàng cắn nuốt hết, ánh lửa tràn ngập nửa Bàn Hi thế giới ở nháy mắt ánh sáng vàng chiếu rọi xuống biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nguyên thần Cơ Hạo ôm lấy Hồn Nguyên Thái Dương Phiên chỉ nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, bốn mươi chín luồng Vũ Dư đạo khí hầu như tiêu hao hết, đạo gia pháp lực tinh thuần trong nguyên thần càng không sót lại chút nào. Nguyên thần uể oải chạy về thần hồn không gian tĩnh dưỡng. Cơ Hạo cầm Cửu Dương Qua, chân đạp mây vàng lao thẳng lên trời, không bao lâu đã lao tới trước đại trận của ba phe long phượng hung thú.

“Ngao Lễ cửu thái tử, lần đầu gặp mặt, Nghiêu Bá Cơ Hạo có lời chào.” Cơ Hạo hướng Ngao Lễ chấp tay.

Ngao Lễ ngần ngừ, trong mồm lẩm bẩm vài câu ‘Nghiêu Bá’, sau đó cái mũi không phải cái mũi, mặt không phải mặt giật giật khóe miệng, hừ lạnh một tiếng: “A, ha, người chính là kẻ kia... Nghiêu Bá nọ dám trong đại điện đánh Vô Chi Kỳ?”

Mặt Cơ Hạo nhất thời đen sì, Ngao Lễ này sao chỉ nhớ rõ chuyện này của mình?

Cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, Cơ Hạo hướng Phượng Cầm Tâm chấp tay: “Phượng thiếu chủ, lại gặp mặt rồi. Thiếu chủ gần đây có thu hoạch gì hay không?”

Phượng Cầm Tâm thường thức một cây quạt lông đỏ bồng trong tay, nhìn Cơ Hạo không chớp mắt cười nói: “Ai u, Nghiêu Bá à, trên thân người thế mà có bảo bối phẩm chất so với ‘Phượng Hoàng Ly Hỏa phiến’ của ta còn tốt hơn? Lấy ra để bản cung kiến thức một chút đi, hì hì, ta dùng bảo bối đối với người thế nào?”

Phượng Cầm Tâm mặt đất nét cười ghé đến trước mặt Cơ Hạo, đưa tay bắt lấy tay áo hắn muốn lật xem hắn đem Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến giấu đi đâu.

Nhưng còn chưa đợi nàng động thủ, Man Man đã đập mây lửa cuộn cuộn lao lên, một chưởng cực kỳ thanh thúy vang dội vỗ vào trên mu bàn tay Phượng Cầm Tâm. Phượng Cầm Tâm chợt biến sắc, hung tợn trừng mắt về phía Man Man, mà Man Man không chút yếu thế trừng to mắt, túm tay áo Cơ Hạo ngạo nghễ nói: “Cơ Hạo là của ta, là vị hôn phu a cha chọn cho Man Man... Trừ Thiệu Ti, đã nữ nhân khác cú xa một chút!”

Đám đông mỹ phụ Phượng hoàng nhất tộc giận tím mặt, hơn trăm oanh oanh yến yến đồng thời xông lên, mồm năm miệng mười muốn vây công Man Man.

Nhưng đỉnh đầu Man Man một luồng ánh lửa phóng lên cao, trong ánh lửa một cái ngai báu đốm lửa điêu khắc thành bị vô số hoa sen đỏ vờn quanh, Chúc Dung thị bộ dạng thanh tú như mỹ nữ lẳng lặng ngồi ở trên ngai báu, hai mắt lạnh lùng vô tình nhìn chằm chằm đám nữ nhân phượng hoàng nhất tộc.

Da đầu Cơ Hạo phát tê một trận, hắn sao lại không biết, Chúc Dung thị thế mà để lại một đạo phân thân ở trên người Man Man?

Phượng Cầm Tâm cũng nhất thời biến sắc, nàng cười hướng Chúc Dung thị hành một lễ, cung kính nói: “Cầm Tâm ra mắt Chúc Dung đại tể tửu, đại tể tửu... Hì hì, cũng thật có hứng thú, chút việc nhỏ này ngài cũng tự tay xen vào sao?”

Chúc Dung thị nhếch miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, liếc xéo Ngao Lễ trợn mắt há hốc mồm, lại hóa thành một ánh lửa lao về mi tâm Man Man. Man Man cười ‘khà khà’, ôm cánh tay Cơ Hạo, dương dương đắc ý biểu thị công khai chủ quyền của mình.

Cơ Hạo cười khan vài tiếng, lại hướng Kim Từ về mặt đại ra tương tự chấp tay: “Kim huynh đệ, lại gặp mặt rồi!”

Kim Từ dùng sức vỗ đầu một cái, cười bay qua, hung hăng đấu nắm tay với Cơ Hạo một cú: “Hắc, Nghiêu Bá, lần trước may mà có người, bằng không huynh đệ chúng ta phải tổn hại ở chỗ thánh điện của những thằng cha này!”

Cơ Hạo cười gật gật đầu, sau đó nhìn trái nhìn phải, lạnh nhạt nói: “Mọi người đều là bằng hữu mà, ngồi xuống tâm bình khí hòa nói chuyện đi, không cần đánh đánh giết giết.”

Xoay người, Cơ Hạo hướng Thiên Cơ trưởng lão sắc mặt khó coi ôn hòa cười cười: “Trưởng lão, hiện tại chúng ta vừa lúc có thể nói chuyện tử tế. Ví dụ như nói, liên minh bộ lạc nhân tộc Bàn Cổ thế giới chúng ta giúp Bàn Hi thế giới các người chống lại ác quỷ Ngu tộc xâm nhập, các người chuẩn bị bỏ bao nhiêu... tiền thuê đây?”

Mắt Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Kim Từ đồng thời sáng ngời, cười lên quái dị ‘Hắc hắc’.

Chương 634: Già Tộc Ma Ảnh

Thính Đào các mơ hồ mang theo mùi cháy khét, Cơ Hạo ngồi ở chủ vị chính giữa, đám người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Kim Từ ngồi mé trái, bên phải thì là các trưởng lão tổ linh dân bản xứ do Thiên Cơ trưởng lão cầm đầu ngồi.

Ngoài Thính Đào các rồng bay phượng múa, hung thú rít gào, bộ tộc hung thú Kim Từ cầm đầu hơn mười vạn tinh nhuệ, đang giăng co với thánh linh dân bản xứ một lần nữa bày trận chuẩn bị chiến tranh.

Số lượng thánh linh từ các nơi của Bàn Hi thánh địa hội tụ mà đến vượt qua ba mươi vạn, ngoài ra, bọn họ còn vận dụng huyết tể, mạnh mẽ từ trong đóa hoa thiên đạo đánh thức mấy trăm tổ linh tọa trấn.

Long tộc, phượng tộc, còn có các thánh linh, tổ linh dân bản xứ, thủ lĩnh hai bên còn chưa lên tiếng, ai cũng vẫn an phận thủ thường, chỉ là xa xa cách trăm dặm mắt to trừng đôi mắt nhỏ hướng đối phương khiêu khích không tiếng động.

Chỉ có chiến xa bọn Kim Từ ngồi đều là dùng hậu duệ các loại hung thú hỗn huyết kéo. Bọn hung thú hỗn huyết đó ngay cả trong sọ não cũng tràn đầy cơ bắp, trừ giết người phóng hỏa, chỉ số thông minh so với Chu La thú còn thấp hơn mười mấy lần. Vừa rồi đang đánh giết thống khoái, bỗng dừng dừng chém giết, mấy vạn con hậu duệ hung thú hỗn huyết chính không an phận rít gào, đem xiềng xích kéo xe giấy tới mức vang lên ‘Keng keng’.

“Thương lượng cái kết cấu đi.” Cơ Hạo ngồi ở trên chủ vị, tươi cười nhìn mọi người nòng nặc mùi thuốc súng trong đại sảnh: “Thiên Cơ trưởng lão, ngài nói chút, ngài nói chút... Hắc, ngài không phải có khả năng biết trước sao? Các tổ linh trưởng lão đó đều nghe ngài, ngài nói trước đi.”

Thiên Cơ trưởng lão trầm mặc một lúc lâu, quay đầu nhìn nhìn các tổ linh trưởng lão ngồi ở mé dưới mình, qua hồi lâu mới khàn cổ họng nói: “Nói đến khả năng biết trước, lão phu muốn hỏi một chút, các người trước khi tiến công

thánh địa, đã dùng thánh binh cường đại nào che chắn thiên cơ phải không?”

Bưng chén trà, muốn uống một ngụm trà, nhưng thời gian dài trầm mặc, nước trà đã trở nên lạnh ngắt. Thiên Cơ trưởng lão cau mày đem chén trà hung hăng đặt ở trên bàn trà nhỏ, nhìn Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm lạnh lùng nói: “Bằng không, lão phu sao lại hoàn toàn không biết gì cả đối với các người tiến công?”

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm nhìn nhau một cái, đồng thời mờ mịt lắc đầu.

Hai người bọn họ chỉ là ở bên ngoài vừa mới chạm mặt, hai tộc long phượng có chút giao tình, dứt khoát liên thủ triệu tập tộc nhân càn quét thế lực dân bản xứ xung quanh. Sau đó bỗng dưng, bọn họ đụng phải Kim Từ từ Bàn Hi thánh địa trụ lỏng mà về, đang tức giận tụ tập chiến sĩ Tây Hoang bộ tộc chuẩn bị lại tiến công thánh địa.

Thủ lĩnh ba phe đều có tính cách thừa tự tin, sợ sự tình không đủ náo nhiệt, trao đổi một chút tin tức về Bàn Hi thánh địa, Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm nhất thời vui mừng nhảy nhót mang theo tộc nhân cuồn cuộn đánh tới.

Đây hoàn toàn là chuyện theo tính cách mà xảy ra, trước đó không có bất cứ kế hoạch gì, không có bất cứ sự chuẩn bị gì, tự nhiên cũng không thể nói rõ nhiều loạn chuẩn bị thiên cơ... Hơn nữa nói thật, lúc trước ở Bàn Cổ đại lục, nhân tộc và dị tộc đại chiến cũng không có khái niệm che chắn thiên cơ, cho nên Ngao Lễ cùng Phượng Cầm Tâm căn bản không có ý thức này, giờ phút này cũng không biết trả lời như thế nào.

Chỉ có Kim Từ chằm chằm cầm lên một trái linh quả đặc sản của Bàn Hi thánh địa cắn một miếng, ‘Rắc rắc rắc rắc’ ngay cả hột cứng rắn như sắt cũng nhai nát nuốt xuống. Nhìn thấy Ngao Lễ cùng Phượng Cầm Tâm không nói lời nào, hãnh thoải mái cười lên: “Cái gì che chắn thiên cơ? Chúng ta đều là người thô, cầm đao chém người là nghiêm túc, nhưng... Thiên cơ cái gì, đó là trò gì?”

Long tộc, phượng tộc đều không có khái niệm gì với ‘thiên cơ’, càng không cần nói nhân tộc Đại Vu không tu nguyên thần, không hiểu đại đạo, hoàn toàn

dựa vào man lực và thiên phú thần thông tác chiến. Kim Từ cười sáng lạn, hàm răng trắng rạng rỡ tỏa sáng, Thiên Cơ trưởng lão thấy hân cười sang sảng, liền biết đại hán thẳng tính này không nói láo.

“Lão phu... thế mà mất đi cảm ứng đối với thiên cơ.” Thiên Cơ trưởng lão dĩ thường nghiêm túc nhìn các tổ linh trưởng lão ở đây, chậm rãi nói ra nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng mình: “Nếu không phải những đứa nhỏ này làm, như vậy là ai?”

Sắc mặt một đám tổ linh trưởng lão đều trở nên cực kỳ khó coi. Không Ô Hữu đột nhiên đứng dậy, hướng Thiên Cơ trưởng lão thất kinh hỏi: “Thiên Cơ trưởng lão, mấy ngày trước đây ngài còn nói, ở... trên người Nghiêu Bá Cơ Hạo thấy được một tia sinh cơ, hiện tại lại...”

Cơ Hạo nhìn nhìn Ngao Lễ, lại nhìn nhìn Phượng Cầm Tâm, sau đó nhìn nhìn Kim Từ, trong đầu hân hiện lên trong kinh điển đại đạo Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, tri thức về thiên cơ, về thiên đạo, về các loại thần thông bói toán. Tham khảo phong cách tác chiến nhất quán tới nay của nhân tộc, Cơ Hạo hiểu, tinh anh các bộ tộc lần này tham gia đánh cược sinh tử, nhằm chừng không một ai có hứng thú đối với nhiễu loạn thiên cơ, càng không có thủ đoạn như vậy.

Ngao Lễ và Phượng Cầm Tâm bọn họ tiến công, vừa vận dụng phải tiết điểm này.

Thiên Cơ trưởng lão mất đi cảm ngộ đối với thiên cơ, vừa lúc ba phe liên thủ đánh vào, Thiên Cơ trưởng lão lúc này mới hoảng sợ phát hiện, có một số chuyện không tốt thế nào đang lặng yên xảy ra.

“Không phải việc đồng bạn của ta làm.” Cơ Hạo rất thẳng thắn hướng Thiên Cơ trưởng lão nói: “Nói thật, nhân tộc chúng ta thích đường đường chính chính triển khai trận thế chém giết tranh đấu với người ta. Chuyện kiểu nhiễu loạn thiên cơ, che chắn thiên cơ... Chúng ta quả thật không am hiểu.”

Phượng Cầm Tâm chu cái miệng nhỏ, đối với lời Cơ Hạo nói có chút không

cho là đúng, trong con người một mảng hàn quang tò mò chột lóe, nàng quyết định sau khi trở về Bàn Cổ thế giới, nhất định phải cẩn thận nghiên cứu một phen cái gọi là thiên cơ là trò gì.

Ngao Lễ và Kim Từ thì hoàn toàn nghe không hiểu lời Cơ Hạo cùng Thiên Cơ trưởng lão nói, ‘thiên cơ’ cái gì, ha ha, ‘cơ quất bay qua trên trời’ sao? Loại đó có gì phải lo lắng? Hai người rất sảng khoái nâng chén trà lên uống, cầm trái cây cắn bừa, mắt to tủa hung quang nhìn chăm chăm các tổ linh trưởng lão ở đây, tính toán có thể từ trên người bọn họ lột xuống mấy tầng da mới tốt.

Thiên Cơ trưởng lão nhìn Cơ Hạo, hần tin lời Cơ Hạo nói.

Trầm ngâm một lát, Thiên Cơ trưởng lão hít một hơi thật sâu, sau đó Thiên Cơ La Bàn từ phía sau hần dần dần hiện lên. Lần này Thiên Cơ La Bàn hiện ra đường kính chỉ khoảng một trượng, nhưng khí tức tản mát ra lại càng thêm nồng đậm, trầm trọng.

“Một khi đã như vậy, tạm để cho...” Thiên Cơ trưởng lão muốn nói chút gì đó, nhưng lời vừa mới nói một nửa, trên Thiên Cơ La Bàn hiện lên một bóng ma, Thiên Cơ trưởng lão đột nhiên rống giận một tiếng: “Là ai dám xâm nhập thánh địa?”

Tay phải chụp một cái, hất một cái, một luồng sáng trắng phun ra, một quang sáng thật lớn xuất hiện ở trong đại sảnh.

Hiện lên trong quang sáng, chính là tòa đại điện lơ lửng ở trên khiêu huyết mi tâm Bàn Hi Cơ Hạo trước đó vài ngày từng thấy. Bởi vì quan hệ với ba phe long phượng, hung thú giằng co, tuyệt đại đa số nhân thủ trong thánh điện đều đã triệu tập lên tọa trấn, nay trong thánh điện chỉ để lại mèo lớn mèo nhỏ ba năm người mà thôi.

Giờ phút này trên quang trường đại điện máu chảy thành sông, mấy chục thánh linh bao gồm ba tổ linh đều đã phơi thây dưới đất.

Một chiến sĩ Già tộc khoác trọng giáp, chiều cao ở trên ba trượng cầm một thanh loan đao răng cưa, đang cười dữ tợn vươn lưỡi dài, chậm rãi liếm một mảng vết máu nóng bỏng trên lưỡi đao.

Cơ Hạo thoáng cái đứng bật dậy, kinh hô: “Bọn họ không phải nói tiến vào ở sau chúng ta một năm sao? Giờ còn có mấy tháng, bọn hăn sao đã tiến vào giết người?”

Trên quảng trường, chiến sĩ Già tộc khoác trọng giáp khoảng trăm người, bọn hăn đang cười dữ tợn không thành tiếng, binh khí trong tay không lưu tình chút nào thu gặt sinh mệnh số đông người hầu cùng thị vệ bình thường trong thánh điện.

Chương 635: Đánh Chết Tổ Linh

Thánh điện trang nghiêm, là nơi thần thánh nhất của đám bản xứ thánh linh, nay lại thành bãi giết mổ đầy máu thịt.

Hơn trăm thánh linh bị chém giết, vô số thị nữ, thị vệ ở trong đao quang kiếm ảnh của Già tộc kêu rên ngã xuống đất. Chiến sĩ Già tộc tính tình tàn bạo, đối với đám dân bản xứ bình thường không có sức phản kháng, bọn hắn đều một kích chặt đầu.

Khắp mặt đất đều là đầu lâu lẫn lung tung, máu tươi tùy ý chảy ở trên mặt đất, máu hội tụ thành dòng suối nhỏ, dòng suối nhỏ hội tụ thành sông nhỏ, sông nhỏ hội tụ thành thác nước, cuối cùng theo ven quảng trường nhỏ xuống, hướng về khiếu huyết mi tâm bản thể Bàn Hi nhỏ xuống.

Các chiến sĩ Già tộc thích ý cười, binh khí trong tay thoải mái vung, từng mảng lớn máu theo binh khí bọn họ rơi vẽ ra từng đường nét thê lương, mang theo tiếng kêu chói tai hắt xuống đất, trên vách tường, trên cột.

Thiên Cơ trưởng lão và một đám tổ linh trưởng lão trong Thính Đào các trợn mắt há hốc mồm nhìn quăng sáng, mỗi người như trẻ con bị sấm sét dọa ngốc không thể động đậy. Bọn họ hoàn toàn ngây ra đó, con người âm đạm không ánh sáng, ai cũng giống như kẻ ngốc.

Cơ Hạo có thể lý giải tâm tình bọn họ, tuy tuyệt đại bộ phận lực lượng đóng ở thánh điện đều bị điều ra, nhưng trong thánh điện dù sao còn có nhiều thánh linh như vậy trú đóng. Bọn họ thế mà ngay cả một cái tin cảnh báo cũng không kịp phát ra đã bị kẻ địch chém giết, nếu không phải Thiên Cơ trưởng lão vừa lúc tế ra Thiên Cơ La Bàn, thử bói thiên cơ, thánh điện bị người ta giết hết cũng sẽ không có ai biết.

Chợt trong quảng sáng lóe ra ánh sáng chói lóa, một tổ linh bản xứ thân hình cao lớn khôi vĩ, khuôn mặt kiên cường lạnh lùng nghiêm túc, cả người tràn ngập

sát khí lạnh lẽo khoác trọng giáp, cầm giáo sai bước từ trong một gian điện phủ của thánh điện lao ra.

Các trưởng lão tổ linh trong Thính Đào các đồng thời hoan hô một tiếng, thậm chí có người kích động liên tục vỗ tay.

“Là thổ Linh Mục, là thổ Linh Mục trưởng lão, có hấn ra tay, bọn tà ma bốn mắt kia chết chắc rồi.”

“Linh Mục trưởng lão thân thể cường đại, ở trong tổ linh chúng ta tuyệt đối có thể xếp trong mười người đứng đầu, càng kiêm tinh thông chiến kỹ. Có hấn ra tay, thánh điện không lo.”

“Ồ? Linh Mục trưởng lão bế tử quan gần một vạn năm nay, một lòng tìm hiểu ‘lực lượng đại đạo’, chẳng lẽ lần này những tiểu gia hỏa kia cũng kinh động tới cả hấn rồi?”

Một đám tổ linh trưởng lão nghị luận âm âm, nhưng còn có tổ linh trưởng lão đầu óc phản ứng khá nhanh, trực tiếp ánh mắt bất thiện hướng Cơ Hạo nhìn tới. Càng có tổ linh trưởng lão xúc động tiến lên hai bước, mắt lộ hung quang chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Bọn người đánh giết ở thánh điện, là đồng lõa của các người phải không?”

Ngay cả Thiên Cơ trưởng lão cũng vẻ mặt không vui nhìn tới, biểu cảm phức tạp nhìn Cơ Hạo.

Cơ Hạo dang hai tay, vững vàng nói: “Chưa nghe thấy ta nói sao? Bọn hấn chính là đối thủ một mất một còn của tộc ta... Là đối tượng chúng ta lần này đánh cược sinh tử, cũng là đầu sỏ gây nên xâm nhập một phương thế giới này của các người. Chỉ là, bọn hấn đã lên vào sớm.”

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Kim Từ đồng thời đứng dậy, bọn họ đều lấy ra các loại ngọc phù đưa tin, không nói một lời đem điều mình chứng kiến đưa vào ngọc phù, sau đó dùng sức bóp vỡ. Từng cái ngọc phù không ngừng nổ tung. Tin

tức chiến sĩ Già tộc đã vung trộm lên vào Bàn Hi thế giới, dùng tốc độ nhanh nhất truyền bá ra.

Vốn còn tưởng đám dị tộc ác quỷ kia thật sự sẽ ở sau khi nhân tộc tiến vào một năm mới tiến vào nơi đánh cược, thủ đoạn ứng đối chủ yếu của nhân tộc đều là dựa theo thời gian này mà có. Nhưng đã có một mũi tinh nhuệ Già tộc lên vào thánh điện dân bản xứ rồi, ai biết nơi khác của Bàn Hi thế giới sẽ còn có dị tộc lên vào hay không?

Lấy lực lượng thân thể chiến sĩ Già tộc chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu tinh anh các bộ tộc nhân tộc có chút vô ý, tất nhiên tổn thất thảm trọng.

Cơ Hạo cũng lấy ra lượng lớn ngọc phù, đem phát hiện của mình dùng tốc độ nhanh nhất truyền cho tộc nhân các bộ tộc giao hảo với hắn, hắn hiện tại chỉ hy vọng ở trong phạm vi cực hạn ngọc phù có thể truyền đạt có người mà mình quen.

Thiên Cơ trưởng lão quay đầu, trầm trọng quát lớn một tiếng, vung tay phải lên một luồng sáng trắng đánh vào trên quảng sáng.

Vì thế trong quảng sáng không chỉ có hình ảnh lóe lên, càng có thanh âm truyền ra rõ ràng. Cùng lúc đó, Thiên Cơ trưởng lão hướng mấy tổ linh trưởng lão bên người làm động tác tay, mấy tổ linh trưởng lão đó vội vã rời Thính Đào các, đều thi triển thần thông xé trời rời khỏi.

Trên quảng trường thánh điện, thổ Linh Mục sắc mặt tối tăm nhìn chiến sĩ Già tộc so với hắn cao hơn một mảng lớn.

Thổ Linh Mục ở trong dân bản xứ coi như là tồn tại đáng người cực kỳ cường tráng, nhưng chiều cao của hắn cũng chỉ có khoảng một trượng hai thước. Nhưng các chiến sĩ Già tộc kia kẻ lùn nhất cũng cao hơn ba trượng, thổ Linh Mục đứng ở trước mặt các chiến sĩ Già tộc đó, quả thực thật giống như trẻ mới sinh so với người trưởng thành.

“Lại một tên bản xứ yếu đuối nữa tới.” Một chiến sĩ Già tộc tay cầm kiếm lớn vung vẩy máu trên lưỡi kiếm, chậm rãi hướng thổ Linh Mục đi tới: “Nhưng, so với đám vừa rồi mạnh hơn không ít. Hẳn là của ta. Ta muốn đem đầu hẳn chế thành chén trà, hắc hắc, ít nhiều xem như một vật kỷ niệm.”

Thổ Linh Mục tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen. Hẳn hít một hơi thật sâu, trọng giáp trên thân hẳn đột nhiên phun ra từng luồng sáng dày nặng màu vàng đất, ánh sáng chói lóa phụ gia từng tầng một ở trên giáp trụ của hẳn, làm hình thể hẳn cũng chợt gia tăng một vòng.

Cơ Hạo âm thầm gật đầu, đây là thiên phú thần thông đặc thù của Thổ tộc, điều động đại địa lực, có thể gia tăng mạnh mẽ lực lượng cùng phòng ngự của bọn họ.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, thổ Linh Mục thét dài một tiếng, giáo trong tay kéo theo một trận gió dữ hướng chiến sĩ Già tộc trước mặt đâm tới. Thổ Linh Mục tốc độ không nhanh, tốc độ Thổ tộc vốn ở trong dân bản xứ Bàn Hi thế giới chính là một tộc chậm nhất, nhưng giáo của hẳn cực kỳ mạnh, cực kỳ ổn định, như một ngọn núi lớn vừa vững vàng vừa hiểm ác đâm ra.

Chiến sĩ Già tộc giằng co với thổ Linh Mục cười ‘hắc hắc’ một tiếng, trên cổ tay trái hẳn treo một tấm khiên tròn, nhìn thấy giáo của thổ Linh Mục đâm tới, hẳn tùy ý vung tay trái, chợt nghe một tiếng nổ vang, giáo đánh vào trên khiên tròn bắn tung tóe ra cả mảng lớn đốm lửa, khiên tròn không tổn hao gì, trên giáo của thổ Linh Mục lại nứt ra mấy vết nứt rất nhỏ.

Về mặt Thiên Cơ trường lão cùng một đám tổ linh trưởng lão chợt trở nên thâm trầm, một tổ linh trưởng lão kinh hô: “Đây là... ‘Đại Địa Thánh Mâu’ của Thổ tộc, sao có thể...”

Cười ‘khà khà’ một tiếng, chiến sĩ Già tộc thoải mái chặn thổ Linh Mục đâm nâng đùi phải, một cước hung hăng đá vào trên ngực thổ Linh Mục trợn mắt há hốc mồm. Chỉ nghe một tiếng trầm nặng, giáp ngực thổ Linh Mục vỡ nát, thân

hình cao lớn của hãn như lá rụng trong gió hướng về phía sau bay lên.

Nhưng hãn vừa mới bay ra không đến ba trượng, ở bên có hai chiến sĩ Già tộc lao tới, bọn họ phân biệt bắt được hai chân cùng hai cánh tay thổ Linh Mục, cười lớn hung hăng xé. Thổ Linh Mục khàn giọng rú thảm, tứ chi hãn bị chiến sĩ Già tộc giật đứt, máu tươi trào ra như suối phun.

Chiến sĩ Già tộc Một cước đá bay thổ Linh Mục sải bước một cái lao lên. Hãn không dùng đao, mà là đánh một quyền ở trên ngực thổ Linh Mục, cứng rắn đem hãn đập xuống đất. Máu thịt bay tứ tung, thổ Linh Mục bị một quyền của chiến sĩ Già tộc này đập thành bánh thịt.

“Nhỏ yếu, quá yếu ớt.” Chiến sĩ Già tộc đánh chết thổ Linh Mục cười dữ tợn quái dị: “So với đám nhân tộc kia còn nhỏ yếu hơn. Dân bản xứ gầy yếu cỡ nào, không chịu nổi một đòn, thật sự không chịu nổi một đòn.”

Trong Thính Đào các một mảng tỉnh mạch, ngay cả bọn người Cơ Hạo cũng biến sắc.

Chương 636: Thực Lực Dị Thường

“Cửu thái tử, phượng thiếu chủ, Kim huynh đệ.” Cơ Hạo hướng ba người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Kim Từ gọi một tiếng: “Đem bọn hắc lưu lại?”

Ngao Lễ, Kim Từ cười một tiếng dữ tợn, Phượng Cầm Tâm thì lẳng lặng không lên tiếng gật gật đầu, trong con ngươi hiện lên một mảng hàn quang. Nàng chỉ về phía ngoài Thính Đào các, vài tộc nhân phượng tộc bước nhanh ra ngoài, sau đó chỉ nhìn thấy tộc nhân phượng tộc trái một đám phải một nhóm không ngừng bay lên trời, trên không trung cờ phướn lóa lên hỗn loạn, các loại kỳ trân dị bảo bày trận lóa sáng, một đại trận quy mô khổng lồ chậm rãi thành hình.

Trong quảng sáng lại có biến cố mới, hơn trăm chiến sĩ Già tộc đã đem toàn bộ người ngoài thánh điện bên trong giết sạch sẽ. Bọn hắc lưu dữ tợn một tiếng, một chiến sĩ Già tộc nhìn như người dẫn đầu gọi đồng bạn, không đợi bọn hắc lưu làm ra hành động mới, bốn phía thánh điện lặng yên không tiếng động xuất hiện đám đông hung cầm mãnh thú.

Bàn Hi thế giới là thế giới hoàn chỉnh, tự nhiên cũng có các loại tộc đàn cầm thú cường đại. Giống với bộ tộc dân bản xứ, đám hung cầm mãnh thú đó cũng là tự nhiên thuộc tính rõ ràng, đều tự thai nghén ra thiên phú thần thông độc đáo.

Làm thánh địa của toàn bộ thế giới, chỗ tín ngưỡng cao nhất của toàn bộ dân bản xứ, các thánh linh Bàn Hi thánh địa tỉ mỉ nuôi dưỡng lượng lớn cầm thú đẹp hơn nữa thực lực cường đại. Đám cầm thú đó ngày thường không chỉ đảm đương vật cưỡi thay đi bộ của các thánh linh, càng là nghi thức bọn họ lúc hành tẩu bên ngoài dùng để khoe thân phận, giữ thể diện.

Mấy tổ linh trưởng lão vừa rời Thiên Cơ trường lão sai khiến ra ngoài dẫn theo một nhóm người, khẩn cấp điều động một đám hung cầm mãnh thú chiến lực mạnh mẽ kịp thời chạy tới, đem thánh điện to lớn bao vây chặt như nêm cối.

Trong đám hung cầm mãnh thú đó, gần thánh điện nhất, là hung thú thổ thuộc tính chỉ Bàn Hi thế giới có: Cương Nham Thú. Đám Cương Nham Thú đó hình dạng như sư tử đực, mang lân giáp, thân thể khổng lồ, uy phong凛冽, trời sinh phòng ngự cùng lực lượng rất mạnh.

Cương Nham Thú cũng có một thiên phú thần thông độc đáo ‘Cương Nham Giáp’, bọn nó có thể hóa đất thành đá, hoá đá thành giáp, gia tăng thật lớn phòng ngự của bản thân. Chỉ một con Cương Nham Thú thì thôi, nếu là như Cương Nham Thú tụ tập cùng một chỗ, bọn nó ngưng tụ Cương Nham Giáp có thể chồng xếp nhiều tầng, thêm vào lẫn nhau, cuối cùng đem lực phòng ngự tăng lên tới một mức độ không thể tưởng tượng.

Từng có thánh linh nhằm chán làm thực nghiệm, tỉ mỉ điều phối hơn vạn con Cương Nham Thú trưởng thành tụ tập cùng một chỗ, đồng thời thi triển Cương Nham Giáp, sau đó tự khống chế bản mạng thánh binh điên cuồng oanh tạc một phen, lại ngay cả da lông của bọn Cương Nham Thú đó cũng không thể tồn tại.

Ở phía sau Cương Nham Thú, là từng đám đông Kiếm Xi Thú, đám Kiếm Xi Thú đó hình dáng như ác lang, răng nhọn trong mõm giống như đoản kiếm, từng cái sắc bén vô cùng.

Kiếm Xi Thú là hung thú kim thuộc tính, bọn nó ngày thường lấy mỏ kim loại làm thức ăn, tham lam vô độ, đem vô số thành phần kim loại cất giữ ở trong thân thể, một khi gặp địch, bọn nó có thể phun răng nhọn lướt đi giết người. Kiếm Xi Thú tu luyện có thành tựu thức tỉnh thiên phú thần thông, có thể ở trên răng kiếm phụ gia phù văn thần thông, răng kiếm có thể bay đánh ngàn dặm mà giết người, lực đạo uy mãnh, tốc độ cực nhanh, là một loại kỳ thú cực kỳ khó chơi.

Cương Nham Thú rít gào trầm thấp, Kiếm Xi Thú không tiếng động chạy ở phía sau Cương Nham Thú, ở phía sau từng đám đông Kiếm Xi Thú, là Lục Độc Tước đuôi dài thành đàn kết đội lằng lằng lơ lửng giữa không trung. Đám chim sẻ đó bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu, chỉ to bằng nắm tay người bình thường, lại có

ba chùm lông đuôi màu xanh lục cực kỳ hoa mỹ dài đến ba thước.

Ba chùm lông đuôi màu xanh lục đó dấu điểm thần thông, một khi Lục Độc Tước lao vút đi trên không, ba cái đuôi dài nhẹ nhàng run lên cắt trên không có thể xuyên thủng kim loại. Trong khi giãy chết, lông chim nhìn như hoa mỹ đó chất chứa kịch độc, hơn nữa dựa theo bọn nó ngày thường ăn uống khác nhau, độc tính cũng thiên kì bách quái.

Cho dù là bình thường thánh linh cũng không muốn bị lông đuôi Lục Độc Tước cắt một cái —— bởi vì cho dù là thánh linh sinh trưởng ở địa phương, cũng vĩnh viễn không rõ con Lục Độc Tước cắt mình mấy ngày nay ăn gì, độc tính trên lông đuôi nó biến thành thứ đồ chơi cổ quái nào.

Cương Nham Thú, Kiếm Xi Thú, Lục Độc Tước, đây là chiến lực mấy tổ linh trưởng lão khẩn cấp điều động đến.

Bởi vì kiến thức cảnh tượng kinh khủng thổ Linh Mục hầu như không hề phản kháng bị đánh chết, mấy tổ linh trưởng lão đã đem các chiến sĩ Già tộc đó coi là kẻ địch đáng sợ nhất, cho nên bọn họ còn mang đến một đám tộc nhân tinh thông bố trí trận pháp nhất của Bàn Hi thánh địa.

Mấy ngàn cột đồ đằng cao tới trăm trượng, nhỏ nhất cũng to bằng vại nước phun ánh sáng vàng dần dần bay lên. Trọng lực to lớn vận vẹo hư không, kèm theo cột đồ đằng toàn lực phát động mang đến tiếng ‘Ong ong’, không khí trên quảng trường trước thánh điện lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được cấp tốc áp súc, dần dần co lại thành chất lỏng màu lam nhạt.

Đám người Cơ Hạo xem mà sợ nổi da gà, có thể đem không khí trực tiếp áp súc thành chất lỏng, đám dân bản xứ này vận dụng cột đồ đằng rốt cuộc cấp thêm vào trọng lực mạnh bao nhiêu trên quảng trường? Ngàn lần? Vạn lần? Mười vạn lần?

Chiến sĩ Già tộc đứng trên quảng trường thân thể hơi chóp lên, bọn họ hầu như là ở cùng lúc các tổ linh trưởng lão điều động hung cầm mãnh thú xuất hiện

đã làm ra phản ứng. Bọn họ hơi đan xen vài bước, liền lập tức bày thành một cái trận hình tròn phòng ngự không góc chết ở trên quảng trường.

Càng có ba tòa thần tháp cao khoảng mười trượng lặng yên hiện lên, con mắt dựng thẳng ở đỉnh chóp thần tháp trang nghiêm, phóng ra tà quang khôn cùng chiếu khắp bốn phương.

Một chiến sĩ Già tộc cầm loan đao nhìn hung cầm mãnh thú vây quanh, cười trào phúng: “Chỉ thứ đồ chơi rách nát này? Làm chúng ta bị dọa nhảy dựng!”

Các chiến sĩ Già tộc đồng thời không tiếng động nhếch miệng mỉm cười. Thủ lĩnh của bọn hắn, một đại hán Già tộc thân thể đặc biệt cường tráng, cầm chiến chùy cán dài không cho là đúng lắc lắc đầu, lặng lẽ vung tay trái, hướng Cương Nham Thú dần dần tới gần chỉ chỉ.

Cương Nham Thú khẩn cấp điều đến có ba vạn con, bọn nó đã đồng thời thi triển thiên phú thần thông Cương Nham Giáp, một tầng giáp ánh sáng thật dày đen vàng đan xen bao trùm ở trên thân bọn nó. Cương Nham Thú sóng vai nương tựa cùng một chỗ, Cương Nham Giáp trên thân bọn nó cũng nổi lên một mạch, hợp thành một tường đồng vách sắt thật dài hướng các chiến sĩ Già tộc cuộn cuộn áp tới.

Mười chiến sĩ Già tộc cầm trọng đao đồng thời thoát ly đội ngũ, xếp thành một hàng rải bước hướng Cương Nham Thú nghênh đón.

Hai bên cách nhau còn có hai trăm trượng, mười tên chiến sĩ Già tộc đồng thời giơ trường đao trong tay, kèm theo tiếng hô quát trầm thấp, trên lưỡi đao có một tầng hào quang chói mắt như sóng nước đột nhiên sáng lên.

‘Soạt’ một tiếng vang lớn, mười dải ánh đao dài đến nghìn trượng gào thét bỏ ra.

Trong Thính Đào các, Thiên Cơ trường lão cùng một đám tổ linh trường lão dân bản xứ trong lòng biết rõ Cương Nham Giáp lực phòng ngự siêu mạnh,

nhưng mấy tổ linh trưởng lão vẫn khẩn trương thấp giọng la lên: “Phòng thủ được, phòng thủ được, nhất định có thể đứng vững!”

Ba vạn con Cương Nham Thú tạo thành Cương Nham Giáp, cho dù là hơn trăm thánh linh liên thủ, cũng khó phá vỡ phòng ngự chắc chắn như thế.

Bọn họ không tin đám bộ dạng ‘Ác ma bốn mắt’ cùng hung cực ác kia có thể làm được chuyện tộc nhân nhà bọn họ không làm được —— vèn vèn mười người mà thôi, sao có thể công phá Cương Nham Giáp do ba vạn con Cương Nham Thú tạo thành?

Ánh đao bắn nhanh, cương giáp sụp đổ, kèm theo tiếng thân thể xé rách đáng sợ, hơn một ngàn con Cương Nham Thú bị ánh đao cắt thành hai đoạn, cả mảng lớn máu tươi bắn tung tóe, ngay cả Kiếm Xi Thú cùng Lục Độc Tước phía sau Cương Nham Thú không kịp trở tay, ít nhất có hơn hai ngàn con Kiếm Xi Thú, mấy trăm con Lục Độc Tước bị ánh đao phá hủy.

“Không có khả năng!” Thiên Cơ trưởng lão khàn giọng kinh hô.

Đám người Cơ Hạo cũng sắc mặt cứng ngắc, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trong quầng sáng.

Thiên Cơ trưởng lão hướng bọn họ giới thiệu Cương Nham Thú phòng ngự cường đại, bọn chiến sĩ Già tộc kia không có khả năng nhẹ nhàng như vậy phá hủy phòng tuyến do ba vạn con Cương Nham Thú tạo thành. Thực lực đám chiến sĩ Già tộc này, mạnh tới mức có chút không hợp lẽ thường.

Chương 637: Không Thể Phá Vỡ

Thân khoác trọng giáp, cầm trọng đao, mười tên chiến sĩ Già tộc mang theo nụ cười dữ tợn quái dị, từng bước một hướng đàn Cương Nham Thú khóe miệng hộc máu tới gần.

Cương Nham Thú bị phá thiên phú thần thông, toàn bộ Cương Nham Thú tất cả đều thần thông cản trở bị thương nặng, nhìn thấy chiến sĩ Già tộc từng bước tới gần, trong đôi mắt đàn thú thân thể khổng lồ không khỏi toát ra nét hoảng sợ.

Ở Bàn Hi thế giới, chưa từng có ai có thể đủ một đòn phá hư phòng ngự do nhiều Cương Nham Thú như vậy liên thủ tạo thành. Tuy là loài thú linh trí không cao, đám Cương Nham Thú kia vẫn cảm thấy sợ hãi đối với các chiến sĩ Già tộc.

“Là chiến thú không tệt, thiên phú thần thông trọng điệp phòng ngự, bắt ra ngoài nuôi dưỡng lượng lớn, rất có ý nghĩa chiến lược.” Một chiến sĩ Già tộc vừa xách trọng đao ép về phía trước, vừa chậm rãi nói từng chữ một: “Cho nên ngoan ngoãn, đừng lộn xộn, đừng phản kháng, chúng ta cũng không muốn giết chóc quá nhiều. Các người mang ra ngoài, đều rất đáng giá.”

Các chiến sĩ Già tộc ở đây đồng thời cười lên.

Ánh mắt bọn hắn nhìn về phía đám Cương Nham Thú kia, không giống như đang nhìn vật nào đó còn sống, mà là thương nhân tham lam thấy được từng đồng ngọc tệt lóe sáng, từng khối vu tinh cực lớn, kèm theo tinh kim mỹ ngọc chồng chất như núi.

Đàn Cương Nham Thú lùi bước, bọn nó đã không còn dũng khí chống lại mười kẻ địch đáng sợ này nữa.

Đám Kiếm Xi Thú rống giận lao về phía trước, bọn nó há mồm, mấy trăm con Kiếm Xi Thú thực lực cường hãn nhất rằng kiếm trong mồm phát ra ánh sáng chói mắt, trên những cái răng kiếm giống như kiếm sắc kia rạn rờ sáng lên

phù văn rậm rạp, kèm theo tiếng xé gió chói tai, vô số răng kiếm bắn nhanh ra, giống như mưa to hướng mười chiến sĩ Già tộc ập tới.

Chiến sĩ Già tộc dừng bước, trên mũ giáp của bọn hăn lóe sáng, giáp mặt dày nặng hạ xuống, đem gương mặt bọn hăn che kín ở phía dưới giáp mặt điêu khắc gương mặt quỷ thần. Trên giáp mặt đen sì, chỉ nhìn thấy chỗ bốn con mắt của bọn hăn được khảm tinh thạch màu máu phát ra huyết quang âm u.

Vô số răng kiếm bắn nhanh đến, mang theo từng dải hàn quang thật dài va chạm mạnh ở trên thân bọn hăn.

Vô số ánh lửa bắn tung tóe. Răng kiếm vỡ nát, vỡ nát, không ngừng vỡ nát, răng kiếm như mưa rơi ở trên giáp trụ của chiến sĩ Già tộc nứt thành từng đám mảnh vụn nhỏ bé, nhưng trên giáp trụ của chiến sĩ Già tộc nửa điểm dấu vết cũng chưa lưu lại.

Răng kiếm của Kiếm Xi Thú, nhất là răng kiếm đám Kiếm Xi Thú thực lực mạnh mẽ cấp thủ lĩnh, một đòn có thể thoải mái xuyên thủng một ngọn núi lớn. Răng kiếm ập tới như bão tố, mật độ công kích, tần suất công kích hầu như bao phủ toàn bộ quảng trường, lại không cách nào tổn hại giáp trụ các chiến sĩ Già tộc chút nào, thậm chí không thể làm thân thể bọn hăn dòi đi một chút.

Các chiến sĩ Già tộc đứng ở trên quảng trường chưa động thủ cũng bị răng kiếm công kích bao trùm ở phía dưới, nhưng bọn họ cũng chưa chịu bất cứ thương tổn nào.

Không chỉ có thế, trong các chiến sĩ Già tộc đứng ở trên quảng trường không chút dao động kia, thậm chí có người chưa buông giáp mặt xuống, thậm chí ngẩng đầu, trực tiếp dùng gương mặt trần đi nghênh đón răng kiếm gào thét hạ xuống.

Cơ Hạo mở to hai mắt nhìn. Đám người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Kim Túc cũng đều kinh hãi nhìn một màn không thể tưởng tượng trong quảng sáng.

Răng kiếm rậm rạp rơi ở trên da mặt các chiến sĩ Già tộc này, răng kiếm lóe ra các tia hàn quang ùn ùn vỡ vụn, giống như mưa rơi va chạm ở trên tảng đá dễ dàng vỡ nát, da mặt bọn hãn chưa chịu bất cứ thương tổn nào, một chút vết thương cũng chưa lưu lại.

Thậm chí có chiến sĩ Già tộc cố ý mở bốn con mắt, con mắt cực lớn nhìn chăm chăm răng kiếm bắn thẳng đến cứ như vậy nhìn, răng kiếm va chạm ở trên mắt bọn hãn, con mắt yếu ớt lại không chút sứt mẻ, ngược lại là những răng kiếm kia ùn ùn vỡ nát.

“Thực yếu đuối.” Một chiến sĩ Già tộc ngẩng đầu, thấp giọng cười lên.

“Không sai. Quá yếu.” Thủ lĩnh dẫn đầu chiến sĩ Già tộc mở mắt, trong bốn con mắt tản ra hung quang, hung tợn nhìn về phía thánh linh dân bản xứ cùng các chiến sĩ bọn họ mang đến nắp ở sau những cây cột đồ đằng thật lớn kia: “Này, còn có chiêu số gì không?”

Tiếng ‘Chiêm chiếp’ vang lên, vô số cái bóng màu xanh lục xé rách hư không. Mấy vạn con Lục Độc Tước to bằng nắm tay kéo theo những tàn ảnh, thân thể nhỏ bé bị gió mạnh màu xanh lục cuốn quanh. Run run ba chùm lông đuôi hoa mỹ thật dài, giống như chiến sĩ vung ba thanh đại đao, hung hãn không sợ chết hướng chiến sĩ Già tộc ở đây lao đi.

Lông vũ dài xé không gian, phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Lông chim xanh biếc của Lục Độc Tước phun trào ra ánh sáng loá mắt, trong mỗi nháy mắt, mỗi một con Lục Độc Tước mỗi một cái lông chim đều phát ra lục quang đậm nhạt không đồng nhất, sáng tối bất định, sắc thái khác nhau. Đám chim chóc nhỏ bé mà đẹp dễ đó ở một khắc thiêu đốt tuyến độc trong cơ thể, đem toàn bộ độc tính kích phát ra.

Kịch độc lan tràn, độc tính quá mức nồng đậm hội tụ ở trên lông đuôi Lục Độc Tước, độc khí cuộn cuộn tản ra, lông đuôi của bọn nó giống như thiêu đốt, bị từng mảng độc khí ánh lửa loá mắt bao vây, làm cho lông đuôi bọn nó nhìn

qua càng thêm đẹp để yêu dị.

Trong tiếng cười ‘Ha ha’, thân thể một chiến sĩ Già tộc run lên, giáp trụ toàn thân vô thanh vô tức bóc ra. Hắn loã lồ thân thể, dang hai tay, hướng về Lục Độc Tước bay vút đến lớn tiếng kêu gào: “Đến đi, chim non, để chúng ta kiến thức một chút các người có thủ đoạn gì!”

Tốc độ Lục Độc Tước bay vút càng nhanh hơn, hầu như so với tốc độ Kiếm Xi Thú phun răng kiếm còn nhanh hơn gấp đôi có thừa.

Bọn nó rung cái đuôi dài, từng cái lông đuôi xé rách không khí, hung hăng cắt ở trên làn da màu vàng sẫm của chiến sĩ Già tộc. Từng tia ánh lửa bắn tungt óe, từng chùm lông đuôi vỡ nát, từng con Lục Độc Tước ở trên thân thể cường tráng của chiến sĩ Già tộc hoá thành từng bãi thịt vụn, kèm theo tiếng va đập thanh thúy, cả mảng lớn máu cùng lông xơ xác rắc trên không, có chút lông chim vỡ nát thậm chí bị phản chấn ra ngoài mấy chục dặm.

Chiến sĩ Già tộc để lộ thân thể không chút sứt mẻ, trên làn da màu vàng sẫm không thấy bất cứ vết thương nào. Hắn đơn thuần dựa vào lực phòng ngự nguyên thủy nhất của làn da bản thân, đã chặn được hơn vạn con Lục Độc Tước tấn công.

Chiến sĩ Già tộc khác thân khoác trọng giáp đều cười lên, lớn tiếng hỏi đồng bạn cởi giáp trụ cảm thấy thế nào.

Dùng sức vỗ vỗ một mảng vết máu nhỏ Lục Độc Tước lưu lại trên ngực, vị chiến sĩ Già tộc này nhẹ nhàng băng quơ nói: “Yếu đuối vô lực, không có bất cứ sự uy hiếp gì.”

Các chiến sĩ Già tộc đồng thời cười lên, không kiêng nể gì cười lên.

Xa xa, mấy tổ linh trường lão dân bản xứ mắt thấy những kẻ địch xâm nhập kia cười ngông cuồng như thế, bọn họ đồng thời khẽ cắn môi rống lớn một tiếng.

Mấy ngàn cây cột đồ đằng sáng lên, từng đạo trọng lực vô hình chọt hợp lại với nhau, hóa thành từng cây trọng từ lực đao màu vàng sẫm mắt thường có thể thấy được. Kèm theo tiếng vang lớn ‘Ong ong’, mấy chục thanh trọng từ lực đao dài đến vài dặm hung hăng hướng chiến sĩ Già tộc loã lồ thân thể chém xuống.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, trọng từ lực đao kịch liệt chấn động, trong mỗi nháy mắt ít nhất chấn động mấy chục tỉ lần. Công kích cao tần đáng sợ như vậy, cho dù là một ngôi sao cũng sẽ bị cắt thành mảnh vụn.

Nhưng đám chiến sĩ Già tộc kia chỉ là trên làn da đốm lửa văng tung tóe, trọng từ lực đao lực sát thương thật lớn không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với hân.

Dang hai tay, đám chiến sĩ Già tộc ngạo nghễ ngẩng đầu: “Còn chưa hiểu sao? Dân bản xứ ngu xuẩn, toàn bộ công kích của các người, không có hiệu quả đối với chúng ta!”

‘Toàn bộ công kích của các người, không có hiệu quả đối với chúng ta’!

Thân thể Thiên Cơ trưởng lão cùng một đám tổ linh trưởng lão đồng loạt lung lay một cái, khoe miệng mơ hồ có tơ máu chảy ra.

Chương 638: Thái Độ Vô Định

Thổ tính dày nặng, đọng lại, cho nên thiếu biến hóa, trong thiên phú thần thông của Thổ tộc Bàn Hi thế giới, cũng không nhiều pháp thuật công kích. Trọng từ lực đao, đã là sát chiêu mạnh nhất thánh linh Thổ tộc đem lực lượng thổ thuộc tính suy diễn đến mức tận cùng, hao phí vô số năm thời gian thôi diễn ra.

Nhưng tập hợp mấy chục thánh linh Thổ tộc, điều động mấy ngàn cột đồ đằng hội tụ đại địa lực, tập trung linh lực đại địa phạm vi trăm vạn dặm phát ra trọng từ lực đao, thế mà ngay cả làn da của một chiến sĩ Già tộc cũng không thể phá.

Điều này làm các thánh linh dân bản xứ không thể tiếp nhận, càng làm cho Thiên Cơ trường lão chính mắt thấy một màn này lâm vào trong sự kinh hãi cực lớn.

Không biết vì sao, ở lúc ba phe long tộc, phượng tộc, hung thú liên thủ tiến công Bàn Hi thánh địa, Thiên Cơ trường lão đã mất đi cảm ứng đối với thiên cơ vận chuyển, hẳn thậm chí không biết có chiến sĩ Già tộc xâm nhập thánh điện.

Nhưng ở giờ khắc này, khi hẳn nhìn thấy trọng từ lực đao hung hăng cắt chiến sĩ Già tộc, lại không cách nào tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với hẳn, Thiên Cơ trường lão cảm thấy sự sợ hãi cực lớn, càng có một loại tuyệt vọng cực sâu không chịu khống chế từ sâu trong đáy lòng trào ra.

Hẳn tựa như có thể cảm nhận được bên dưới Bàn Hi thánh địa, bản thể Bàn Hi tản mát ra sự sợ hãi thật lớn.

Trước mắt hẳn có cả mảng lớn huyết quang trào ra, thi thể vô số dân bản xứ bị xây thành tể đàn thật lớn, có dị tộc ác ma mặc trường bào, mi tâm mọc con mắt dựng thẳng đích đứng trên tể đàn, đốt lên tể hỏa màu quái dị, dùng máu thịt cùng linh hồn vô số sinh linh dân bản xứ hiến tế.

Vong tộc diệt chủng!

Thiên Cơ trưởng lão run rẩy quay đầu nhìn Cơ Hạo, mặt không còn chút máu nói ra bốn chữ này. Vong tộc diệt chủng, chính là hơn trăm chiến sĩ Già tộc làm lời dẫn, khiến Thiên Cơ trưởng lão nháy mắt nhìn thấu một số khả năng nào đó trong tương lai. Mục đích đám dị tộc kia đến, là triệt để hủy diệt văn minh của toàn bộ dân bản xứ Bàn Hi thế giới.

Trên làn da bóng loáng của Thiên Cơ trưởng lão bộ dáng trắng trẻo nõn nà, giống như trẻ con tám chín tuổi xuất hiện một tia nếp nhăn, mái tóc dài đen như gỗ mun đột nhiên có hơn một nửa biến thành màu khô vàng. Hắn nhe răng trợn mắt cười thảm, lao tới trước mặt Cơ Hạo, tóm tay áo hắn muốn quỳ xuống.

Một tay Cơ Hạo đem Thiên Cơ trưởng lão đỡ dậy. Hắn nhìn Thiên Cơ trưởng lão trầm giọng nói: “Trưởng lão cần gì như thế?”

Thiên Cơ trưởng lão kịch liệt ho khan, vừa rồi hắn không hiểu sao không chịu khống chế tiến vào trạng thái thiên cơ đoán trước, mượn dùng khí tức sợ hãi thật lớn trên bản thể Bàn Hi tản mát ra, Thiên Cơ trưởng lão thấy được một số cảnh tượng đáng sợ nào đó. Hắn đồng thời phát hiện, một đường sinh cơ duy nhất ngay tại trên người Cơ Hạo.

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Kim Từ ba người, thậm chí đám người Thiếu Ti, Man Man, Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành cạnh Cơ Hạo, không ai sẽ có bất cứ lòng thương hại gì đối với dân bản xứ Bàn Hi thế giới. Chỉ có ở trên người Cơ Hạo, Thiên Cơ trưởng lão thấy được một tia sáng mỏng manh, hy vọng duy nhất ngay tại trên người Cơ Hạo.

“Các người muốn bất cứ thù lao gì, nói ra, chúng ta lấy ra được, các người đều có thể cầm đi.” Toàn bộ thân thể Thiên Cơ trưởng lão đều treo ở trên tay Cơ Hạo, cứng rắn treo ở trên tay hắn bày ra tư thế quỳ xuống: “Chúng ta mở ra toàn bộ bảo khố, các người có thể mang đi toàn bộ bảo vật, toàn bộ tài nguyên, toàn bộ tài liệu chúng ta đời đời từ thời đại hồng hoang cất chứa.”

“Truyền thừa Bàn Hi thế giới, không thể hủy diệt ở trên tay chúng ta.” Thiên Cơ trưởng lão nhìn Cơ Hạo, gần như cầu xin nói: “Cho chúng ta một con đường sống.”

Cơ Hạo nhìn Thiên Cơ trưởng lão gương mặt tiêu tụy, toàn bộ khuôn mặt đều nhả thành một cục, hoảng hốt không hiểu một phen: “Sự tình sao lại xảy ra nhanh như vậy? Bọn dị tộc ác quỷ chết tiệt kia, bọn hắc đem lời thề của mình coi là gì vậy? Bọn hắc không nên nhanh như vậy đã tiến vào.”

Trên quảng trường thánh điện lại xảy ra biến hóa, cả thấy ba ngàn thánh linh thân khoác trọng giáp, bày trận cười mây buông xuống quảng trường.

Đây là ba ngàn thánh linh Kim tộc. Ở Bàn Hi thế giới, Kim tộc là chiến sĩ mạnh mẽ nhất, hiểu chiến nhất, lực sát thương của thiên phú thần thông pháp thuật cũng kinh người nhất. Hơn nữa Kim tộc tinh thông thuật khống chế các loại kim loại, giáp trụ, binh khí của bọn họ ở Bàn Hi thế giới là hoàn mỹ nhất.

Ba ngàn thánh linh Kim tộc, dẫn đầu là mười tên tổ linh Kim tộc. Các thánh linh Kim tộc kia mặc đều là bản mạng thánh binh bọn họ dùng các loại thiên tài địa bảo của Bàn Hi thế giới, hao phí mấy ngàn năm tỉ mỷ rèn, mà giáp trụ cùng binh khí của mười tổ linh Kim tộc, thì thuần một sắc đều là thiên địa tạo hóa linh bảo thánh khí của Bàn Hi thế giới.

“Bọn họ...” Cơ Hạo chỉ chỉ quầng sáng.

Thiên Cơ trưởng lão khẽ biến sắc. Hắc nháy dựng lên, đứng ở cạnh quầng sáng sững sờ nhìn chăm chăm ba ngàn thánh linh kia: “Đối phương chỉ có trăm hai mươi người, chúng ta xuất động hơn ba ngàn vị thánh linh, ba ngàn và một trăm, chẳng lẽ còn không thắng nổi bọn hắc?”

Dùng sức lắc đầu, Thiên Cơ trưởng lão lớn tiếng quát: “Không có đạo lý như vậy, trong thiên địa không có đạo lý như vậy. Kim tộc, là một trong các bộ tộc lực sát thương cường đại nhất của Bàn Hi thế giới chúng ta, lực phá hoại trực tiếp của bọn họ chỉ dưới Không tộc. Bọn họ giáp trụ hoàn mỹ, phòng ngự cường

đại, binh khí sắc bén, không đâu không phá, ba ngàn thánh linh Kim tộc... Nhất định sẽ đem bọn chúng băm thành mảnh vụn.”

Cơ Hạo không hé răng, đám người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Kim Từ cũng đều tiến lên vài bước, tiến đến trước quang sáng nhìn không dời mắt.

Vài người nhanh chóng trao đổi ánh mắt một phen.

Thiên Cơ trưởng lão đã có chút điên cuồng, lực phòng ngự cường đại, có thể mạnh hơn ba vạn con Cương Nham Thú? Lực sát thương cường đại, có thể mạnh hơn mấy vạn con Lục Độc Tước và mấy vạn con Kiếm Xỉ Thú? Các chiến sĩ Già tộc này vô luận lực phòng ngự hay lực công kích, đều mạnh mẽ không thể tưởng tượng, loại cường đại này căn bản mạnh tới mức không có đạo lý, mạnh tới mức khiến bọn Cơ Hạo đều phát lạnh trong lòng.

Trên quảng trường, ba ngàn Kim tộc thánh linh bày trận đồng loạt hò hét một tiếng, triển khai quân trận hướng chiến sĩ Già tộc lao lên.

Như trước là mười tên chiến sĩ Già tộc cầm trọng đao kia, bọn hãn sai bước hướng Kim tộc thánh linh đón đầu, thậm chí tên chiến sĩ Già tộc vừa mới cởi giáp trụ kia cứ như vậy cánh tay trần đón đầu, không có chút ý tứ mặc giáp trụ nghiêm túc toàn lực chiến một trận.

Nhưng kế tiếp, ba ngàn Kim tộc thánh linh thật giống như xâm nhập trong ác mộng.

Hai bên đều chưa thi triển bất cứ pháp thuật nào, mà là lựa chọn đánh giáp lá cà trần trụi nhất, mười tên chiến sĩ Già tộc mãnh liệt húc vào trong hàng ngũ thánh linh Kim tộc, ba ngàn cây thần binh lợi khí hung hăng bổ vào trên thân bọn hãn, đâm ở trên chỗ yếu hại của bọn hãn.

Nhưng toàn bộ thần binh lợi khí đều chỉ tung tóe lên mấy đốm lửa, sau đó đều bắn ngược về, không có bất cứ một món binh khí nào có thể lưu lại bất cứ dấu vết gì ở trên áo giáp, trên làn da các chiến sĩ Già tộc kia. Bọn hãn như nhận

được sự che chở nào đó khó có thể lý giải, tất cả thương tổn đều hoàn toàn mất đi hiệu lực đối với bọn hắc.

Mà trọng đao đặc chế trong tay mười tên chiến sĩ Già tộc thì kéo theo từng dải đao thê lương hình cung, nơi ánh đao đi qua, các thánh linh Kim tộc bình khí vỡ vụn, giáp trụ vỡ vụn, thân thể bọn họ cũng theo đó vỡ vụn.

Giết người như cắt cỏ, máu tươi đầy đất, thi hài đầy đất, chiến sĩ Già tộc thân thể to lớn, lưỡi trọng đao dài đến ba trượng, một lần vung chém ít nhất có thể chém giết mười mấy thánh linh Kim tộc.

Ngắn ngủn mấy hơi thở, tổ linh Kim tộc chỉ huy chiến đấu còn chưa phục hồi tinh thần lại, đã có hơn hai ngàn thánh linh Kim tộc bị chém thành mảnh vụn.

Thiên Cơ trường lão sắc mặt trắng nhợt, một ngụm máu hung hăng phun ở trên quần áo sáng.

Chương 639: Ngay Mặt Khiêu Chiến

“Đi xem chút!” Thiên Cơ trưởng lão phun ra một ngụm máu lớn, Cơ Hạo đã hóa thân ánh sáng vàng chạy ra khỏi Thính Đào các.

Ngao Lễ, Kim Từ liếc nhau một cái, trong mắt hai người phun ra ngọn lửa mãnh liệt, đồng thời hét dài một tiếng, theo sát sau Cơ Hạo xông ra ngoài.

Phượng Cầm Tâm nheo nheo mắt, cười ‘ha ha’ vài tiếng, chậm rãi đi tới trước mặt Thiên Cơ trưởng lão. Nàng đang muốn mở miệng, Thiếu Ti hầu như đồng thời hành động cùng nàng đã đỡ cánh tay Thiên Cơ trưởng lão: “Thiên Cơ trưởng lão, cần phải nhớ rõ lời ngài nói. Bọn ác quỷ dị tộc kia, chúng ta sẽ giúp Bàn Hi thế giới các ngươi.”

Thiên Cơ trưởng lão ngẩng đầu lên, ngưng trọng nhìn Thiếu Ti một cái, nghiêm nghị gật gật đầu.

Sau đó hẩn phần chấn tinh thần, lau vết máu khóe miệng, lớn tiếng quát: “Các vị lão huynh đệ, theo ta cùng đi nhìn xem bọn tà ma bốn mắt kia, xem bọn hẩn rốt cuộc lợi hại ở chỗ nào!”

Thân thể một đám tổ linh trưởng lão đồng thời run run, vẻ mặt ai cũng đại ra hai mắt vô thần. Nghe được Thiên Cơ trưởng lão nói, tinh thần bọn họ đồng thời rung lên, lần lượt hóa thành từng mảng ánh sáng chói lóa chạy ra khỏi Thính Đào các.

Có thể ở Bàn Hi thế giới chiến loạn không ngừng tu luyện đến mức độ tổ linh, trong lòng các tổ linh trưởng lão này đều có sự kiêu ngạo cùng chấp nhất của mình. Các chiến sĩ Già tộc biểu hiện ra sức chiến đấu có thể nói khó giải, nhưng bọn họ cho dù chết cũng phải làm rõ—— vì sao nhà mình công kích không được công phá phòng ngự của bọn chiến sĩ Già tộc kia, vì sao giáp trụ nhà mình, ngay cả một đòn tùy ý của đám chiến sĩ Già tộc kia cũng không ngăn được.

Không làm rõ bí mật này, các tổ linh trưởng lão này chết không nhắm mắt.

Cơ Hạo hóa thân thái dương kim quang bắn vút đi trên không, trong chớp mắt đã tới trước cửa vào nổi thẳng thánh điện của Bàn Hi thánh địa. Mấy chục thánh linh dân bản xứ thống lĩnh mười mấy vạn chiến sĩ dân bản xứ tinh nhuệ trấn giữ ở phụ cận cửa vào linh vân quần quanh, nhìn thấy một dải ánh sáng vàng của Cơ Hạo phóng tới, mấy thánh linh dân bản xứ ùn ùn chặn trước mặt Cơ Hạo, lớn tiếng quát muốn hãm dừng bước.

Nóng lòng cởi bỏ huyền bí sức chiến đấu đáng sợ của đám chiến sĩ Già tộc kia, Cơ Hạo nào có tinh thần dây dưa với đám thánh linh dân bản xứ này?

Thánh linh dân bản xứ đóng ở cửa vào thông đạo chỉ là tiêu chuẩn cấp Vu Vương. Cơ Hạo tế ra Thiên Địa Pháp Ấn, lực tràng vô hình xung quanh vận vẹo một phen, nháy mắt đã đem mấy chục thánh linh dịch chuyển đến ngoài trăm dặm, không đợi đám thánh linh dân bản xứ đó chạy về, Cơ Hạo đã lao đầu chui vào trong thông đạo.

Mấy chục thánh linh dân bản xứ bị thủ đoạn xuất quỷ nhập thần của Cơ Hạo dọa giật mình. Bọn họ hô to gọi nhỏ vài tiếng, vội vàng lao về lối vào thông đạo, kết quả vừa lúc lao đầu vào Ngao Lễ cùng Kim Từ đuổi sát mà đến.

Hai gia hỏa này cũng không khách khí như Cơ Hạo, nhìn thấy mấy chục ‘con chim non’ cấp Vu Vương thế mà ở trước mặt mình vũ đao lộng thương cản đường, Ngao Lễ và Kim Từ đồng thời cười lớn một tiếng, hai người một người đánh ra một quyền, mấy chục thánh linh dân bản xứ cùng cất tiếng gào thét, bị đánh cho đứt gãy gãy xương hộc máu ngã xuống đất.

Ngay sau đó là huynh đệ Chúc Dung Long bảo vệ đoàn người Man Man, đám đông cao thủ cấp Vu Đế ba phe long tộc, phượng tộc, hung thú theo sát sau, một đám nhanh như chớp chạy đến, nhìn cũng không thèm nhìn thánh linh dân bản xứ ngã dưới đất một cái, đều đi thẳng đến thánh điện trong lòng đất.

‘Thùng’ một tiếng, hai chân Cơ Hạo nện nặng nề ở trên quảng trường trước

thánh điện. Hắn cố ý tăng thêm lực lượng, lực lượng thân thể mạnh mẽ có thể so với tứ tinh Vu Đế đánh trên quảng trường, chấn cho quảng trường phạm vi gần ngàn dặm run rẩy loạn một phen, cột đồ đằng đứng sừng sững trên quảng trường càng tuôn ra cả mảng lớn hào quang.

Các chiến sĩ Già tộc kia đã giết sạch ba ngàn thánh linh, đang lục lợi chiến lợi phẩm ở trên thi thể.

Bỗng dừng nghe được Cơ Hạo phát ra tiếng vang thật lớn, những gia hỏa kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng đó lập tức bày ra trận hình phòng ngự, đồng thời hướng Cơ Hạo nhìn tới. Sau đó thủ lĩnh chiến sĩ Già tộc dẫn đầu đột nhiên sáng mắt lên, chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Nghieu Bá Cơ Hạo! Người sao lại ở chỗ này?”

Cơ Hạo thét dài một tiếng, rút Cửu Dương Qua chỉ về phía đối phương, lớn tiếng quát: “Vì sao ta không thể ở đây? Ta là khách quý của Bàn Hi thế giới, theo đám đông trưởng lão thánh địa mời, đến thương thảo đại kế ngự ma! Các người vì sao ở đây? Các người không tuân thủ hứa hẹn?”

Trong bốn con mắt cực lớn của thủ lĩnh chiến sĩ Già tộc lóe ra tinh quang. Hắn trầm ngâm một lát, nghiêm nghị nói: “Chúng ta không trái với hứa hẹn đánh cược. Chỉ có một trăm hai mươi huynh đệ chúng ta tiến vào nơi này... Chúng ta cũng chưa phát động công kích đối với chiến sĩ nhân tộc các người. Chúng ta chỉ là đến trinh sát địa hình địa mạo, cái này cũng không tính vi phạm điều khoản đánh cược.”

Cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, thủ lĩnh chiến sĩ Già tộc nhìn Cơ Hạo cười nói: “Chúng ta đánh bậy đánh bạ, tiến vào nơi này, muốn thuận tay kiếm chút chiến lợi phẩm. Thế này không sai chứ?”

Cơ Hạo khẽ nhú mày, đột nhiên cười lên: “Nơi này là nơi bản thể Bàn Hi ngã xuống... Bàn Hi, là chết ở trên tay các người nhỉ?”

Thủ lĩnh Già tộc chiến sĩ cùng chiến sĩ Già tộc phía sau hắn chợt biến sắc.

Đổi thành các quý tộc Ngu tộc, bọn họ đổi mặt Cơ Hạo chất vấn tất nhiên là thông dong thuận miệng phủ nhận, căn bản sẽ không thừa nhận Bàn Hi là bị bọn họ xử lý. Nhưng các chiến sĩ Già tộc này đều là cỗ máy chiến tranh cực kỳ đủ tư cách, luận giết người bọn họ đều là đỉnh cấp hảo thủ, muốn nói che lấp cảm xúc các loại thủ đoạn, bọn họ còn không bằng thiếu niên trẻ con nhân tộc.

Hừ lạnh một tiếng, thủ lĩnh chiến sĩ Già tộc ngẩng đầu, ngạo nghễ nói: “Không sai, là bị tổ tiên chúng ta đánh chết. Ủm, dựa theo lịch thế giới bốn nguyên chúng ta, đó là chuyện của ba ức bảy ngàn vạn cái nhật nguyệt đại luân hồi trước.”

Cơ Hạo chỉ chỉ bản thể Bàn Hi to lớn vô biên phía dưới thánh điện, lạnh lùng nói: “Các người cũng không phải đến dò đường. Các người muốn làm chút gì đó đối với bản thể Bàn Hi. Để ta nghĩ, một người chết, cho dù là người sáng lập thế giới này, một người chết, các người còn có thể từ trên thân nàng kiếm được lợi ích gì?”

“Ồ, thực ghê tởm! Các người muốn làm cái gì đối với một nữ nhân đã chết?” Man Man nhảy nhót từ trên một đám mây lửa nhảy xuống, bước nhanh đi đến phía sau Cơ Hạo, mở to mắt nhìn nhìn chăm chăm đám chiến sĩ Già tộc vẻ mặt khó coi kia.

“Nói hươu nói vượn!” Chiến sĩ Già tộc thủ lĩnh tức giận rít gào: “Chúng ta chỉ cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân xinh đẹp còn sống! Bàn Hi đã chết, chúng ta sẽ không có bất cứ hứng thú nào đối với cô ta... Chúng ta là tới, chúng ta là tới... Chúng ta là tới dò đường!”

“Các người dụng tâm kín đáo!” Cơ Hạo ngắt lời thủ lĩnh chiến sĩ Già tộc này: “Các người khẳng định có âm mưu quỷ kế. Ha ha, để ta nghĩ, các người là muốn đối với toàn bộ Bàn Hi thế giới...”

“Câm miệng!” Thủ lĩnh chiến sĩ Già tộc sải bước tiến lên một bước, hăn vung loan đao trong tay, lớn tiếng quát: “Nghiêu Bá Cơ Hạo, người giết Xi (‘Khẩu

phong', zhang), nhưng người dùng không phải lực lượng của chính người! Người tiểu nhân không biết xấu hổ vô sỉ mượn dùng ngoại lực, người dám giống như anh hùng thật sự đao thật thương thực quyết tử chiến một trận cùng ta không?"

Dừng một chút, thủ lĩnh chiến sĩ Già tộc vội vàng bổ sung nói: "Chỉ là cá nhân chúng ta quyết chiến, nhưng không quan hệ với đánh cược sinh tử giữa hai tộc chúng ta!"

Cơ Hạo trầm mặc một phen, còn chưa nghĩ ra cần ra tay hay không, Kim Từ đã sải bước đi tới. Kim Từ hai mắt sáng lên chỉ vào đối phương cười to nói: "Chiến thì chiến! Ai sợ ai?"

Chương 640: Chống Lại

“Có dũng khí, ta thích!” Thủ lĩnh chiến sĩ Già tộc tán dương hướng Kim Từ gật gật đầu: “Tên ta, Xi Tra, chờ sau khi ta chặt đầu người, đem xương sọ người chế thành đồ uống rượu, ta sẽ ở đây bắt điều khắc lên tên của ta.”

Kim Từ giờ chéo trường kích, khí tức quanh thân trở nên đặc biệt lạnh lùng nghiêm túc: “Ta tên Kim Từ, sau khi ta giết người, sẽ rút lấy linh hồn của người, giao cho vu công bản tộc dùng vu hỏa chậm rãi ngao luyện, người có ít nhất một ngàn năm thời gian có thể ngày đêm không ngừng khóc kêu tên của ta!”

Xi Tra và Kim Từ liếc nhau một cái, đồng thời cười dài một tiếng, loan đao và trường kích trong tay nhanh như chớp hướng về phía trước đánh nhẹ một đòn.

Vang lớn một tiếng ‘Keng’, cả mảng lớn ánh lửa bắn tung tóe, hai người đồng thời lui ba bước, dựa theo rất lễ nghi quyết đấu chính thức hành lễ lẫn nhau một cái. Một lần ra tay vừa rồi, hai người đều chỉ dùng không đến một thành lực lượng, thuần túy là mang tính lễ tiết va chạm binh khí một cái.

“Có chút khí lực, kế tiếp phải cẩn thận!” Xi Tra cười ‘hắc hắc’, bốn con mắt tròng thật tròn, tròng mắt rạng rỡ tỏa sáng giống như đá mắt mèo.

Kim Từ không hé răng, mà là nhẹ nhàng hoạt động cổ tay. Va chạm binh khí mang tính lễ tiết, mang tính thử, khiến cổ tay hắn có chút phát tê. Lực lượng thân thể Xi Tra vượt xa Kim Từ, vừa rồi nếu không phải Kim Từ kỹ xảo giảm bớt lực cao minh, hẳn thiếu chút nữa bị Xi Tra một đao bổ bay.

Cơ Hạo thẳng lưng, ấn cái đầu nhỏ của Man Man, kiên quyết nòng nhét đến phía sau mình.

Xi Tra và Kim Từ đều là đỉnh cấp cao thủ, bọn họ vùng binh khí hơi lộ ra một cơn gió mạnh, cũng có thể tạo thành thương tổn thật lớn đối với người xem cuộc chiến. Cho dù Man Man có phân thân của Chúc Dung thị lên bảo hộ, Cơ

Hạo vẫn theo bản năng đem Man Man coi là tiểu nha đầu yếu đuối trong rừng rậm năm đó.

Nghiêng nghiêng đầu, Cơ Hạo nhìn nhìn Thiếu Ti.

Hư không trước mặt Thiếu Ti khẽ dao động rất không bình thường. Nàng sau khi dung hợp Chúc Long Mệnh Châu do Chúc Long Quỹ ban cho, đã kế thừa rất nhiều bản mạng thần thông không thể tưởng tượng của Chúc Long nhất tộc. Năng lực không gian chính là một loại đại thần thông Thiếu Ti nay có được. Cơ Hạo cười hướng Thiếu Ti gật gật đầu, nha đầu này không cần người ngoài quan tâm.

Nhưng người cần người ta quan tâm không chỉ một mình Man Man, Cơ Hạo đột nhiên nhớ tới một sự tình, hắn xoay người sang chỗ khác, trầm mặt đem Thái Ti đứng ở một bên thò đầu xách lên, đem hắn nện mạnh ở bên người Man Man.

‘Keng keng keng’ liên tục ba tiếng nổ vang đột nhiên bùng nổ, ngay tại lúc Cơ Hạo gọi Man Man và Thái Ti, Xi Tra lấy thế sét đánh không kịp bưng tai hướng Kim Từ bổ mạnh ba đao. Lên thẳng xuống thẳng, không có bất cứ sự hoa lệ nào, mỗi một đạo đều bổ thẳng tắp về phía đỉnh đầu Kim Từ, ánh đao mãnh liệt, một luồng sát khí bi tráng muốn đem thiên địa cũng chém thành hai mảnh phả vào mặt.

Thiên Cơ trường lão đám tổ linh dân bản xứ nhìn thấy ba đao này, nhất thời sắc mặt ai cũng trở nên thê thảm, trở nên gần như không còn một chút sức sống.

Bàn Hi thế giới là thế giới chiến loạn rung chuyển, dân bản xứ các tộc mỗi năm, mỗi tháng, mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi khắc đều chinh chiến không ngừng. Nhưng dù sao mọi người đều là tộc nhân đồng tộc, cho dù là chém giết chiến đấu, cũng luôn có một điểm mấu chốt. Bọn họ chiến loạn thường xuyên, nhưng chinh thế chiến cuộc mà nói cũng không tàn nhẫn.

Bọn họ nào từng trải qua chém giết giữa nhân tộc cùng dị tộc tanh máu hung ác, không hề giữ lại, diệt sạch nhân tính, không có điểm mấu chốt, cực kỳ bi

thảm tàn khốc như vậy? Xi Tra trong ba đao toát ra một tia tàn nhẫn độc ác gần như phát điên, khiến trong lòng bọn Thiên Cơ trường lão hoàn toàn lạnh như băng.

“Đây là một chủng tộc thuần túy vì giết chóc mà sinh!” Một tổ linh Mộc tộc, tổ linh Mộc tộc miễn cảm nhất đối với lực lượng sinh mệnh cùng khí tức tử vong khàn cả giọng thét chói tai: “Trong thiên địa, vì sao sẽ có chủng tộc đáng sợ như vậy xuất hiện?”

“Bởi vì bọn hãn không thuộc về một phương thiên địa này của chúng ta!” Thiên Cơ trường lão uể oải rên rỉ.

Kim Từ lớn tiếng thét dài, đối mặt ba đao liên tục xu thế không thể chống đỡ, hãn hung hãn giơ trường kích nghênh đón. Trường kích kéo theo từng đạo hàn quang hình cung, canh kim nhuệ khí hóa thành những cái răng nhọn mắt thường có thể thấy được bám vào ở trên trường kích, phát ra tiếng xé gió bén nhọn khó nghe, giống như quỷ quái tru lên hung hăng va chạm loạn đao.

Xi Tra liên tục vung ba đao, Kim Từ thì liên tục đâm ra một trăm lẻ tám đòn.

Hàn quang trường kích kéo theo vỡ nát ở trong ánh đao, Xi Tra chỉ dùng ba đao đã phá nát một trăm lẻ tám đòn của Kim Từ, lực đạo nặng như núi chắn động khiến đôi tay Kim Từ bủn rủn, không ngừng lão đảo liên tục lui.

Một dải ánh đao ở trong hàn quang vỡ nát của trường kích chợt lóe, Kim Từ chợt lắc đầu, phát ra một tiếng kêu đau trầm thấp.

Xi Tra cười lên ‘ha ha’, trào phúng hướng Kim Từ ngoắc ngón tay: “Kim Từ? là hán tử, nhưng người không phải đối thủ của ta. Lực lượng, tốc độ, kỹ xảo chiến đấu, người không có một thứ nào hơn được ta. Đến tiếp ba đao, ta nhất định có thể chặt đầu của người!”

Một vết đao từ mắt trái của Kim Từ bổ qua, xé rách hốc mắt hãn, cắt qua mũi hãn, cắt thật sâu qua gò má hãn, kéo dài đến trên phía bên phải cằm hãn. Trong

hốc mắt phun ra vô số máu tươi, càng có thủy tinh thể sau khi mắt vỡ vụn chảy ra.

Kim Từ né tránh nhanh, một đao này chỉ cắt nửa bên đầu hãn.

Nếu hãn phản ứng hơi chậm một chút, một đao này tuyệt đối sẽ đem toàn bộ hãn chém thành hai mảnh.

Thiên Cơ trường lão và một đám tổ linh dân bản xứ càng thêm kinh sợ, thương thế như vậy, nếu là các tổ linh Bàn Hi thế giới chắc chắn phải ngủ say tám trăm năm một ngàn năm mới có thể miễn cưỡng khôi phục. Nhưng ngay tại dưới mắt bọn họ, Kim Từ bị thương nặng như thế, thế mà chỉ hít một hơi, thương thế đã nháy mắt khép lại, không lưu lại cho dù một chút vết thương.

Ngay cả máu tươi chảy ra bên ngoài cơ thể hãn, còn có thủy tinh thể trong con mắt vỡ tan, cũng đều lấy một loại phương thức cực kỳ quý dị chảy về thân thể hãn, một giọt cũng không lưu lại bên ngoài cơ thể.

Sinh mệnh lực như thế, sức hồi phục như thế, để cho Bàn Hi thế giới đối nhau mệnh năng lượng nhất tinh thông Mộc tộc tổ linh nhóm đều trợn mắt há hốc mồm nói không ra lời.

Cầm trường kích, Kim Từ vặn vẹo cổ, nhìn Xi Tra lớn tiếng cười lên: “Ba đao đã muốn chặt đầu của ta? Nào có dễ như vậy?”

Rít gào một tiếng trầm thấp, Kim Từ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Trên không trung một trận gió dữ gào thét lao xuống. Xi Tra nhíu nhíu mày, cầm loan đao vững vàng lui về phía sau mười mấy bước, kéo giãn khoảng cách với Kim Từ.

Một con Cùng Kỳ hung thú thể tích cực lớn từ bầu trời lao xuống, điên cuồng rít gào vài tiếng, sau đó hóa thân một đạo u quang đen đục lao vào thân thể Kim Từ. Kim Từ ngẩng đầu, phát ra một tiếng kêu đau trầm thấp, thân hình giống

như thổi phồng cấp tốc bành trưởng lên.

Trong nháy mắt, thân thể Kim Từ đã bành trưởng đến tiêu chuẩn tương đương với Xi Tra, đặc biệt cánh tay xuyên thấu qua giáp trụ hần bại lộ ra càng vắn vện gân xanh, toàn thân sóng nhiệt quay cuồng, từng luồng khí tức đáng sợ giống như cơn lốc không ngừng hướng bốn phía thổi phần phật.

Kèm theo tiếng kêu chói tai, Kim Từ giờ trường kích xé rách không khí, mang theo một vệt trắng đậm về phía ngực Xi Tra.

Xi Tra hét lớn một tiếng, loan đao như vầng trăng rơi xuống, một đao chuẩn vô cùng bổ vào trên mũi nhọn đoạn đầu trường kích.

Nổ vang một tiếng, thân thể Xi Tra và Kim Từ đồng thời rung rung một cái, thế mà lại ngang tay nhau đồng thời lui mười mấy bước.

Chương 641: Thiên Địa Là Địch

“Không tồi, tiểu tử Cùng Kỳ gia.” Nhìn thấy Xi Tra cùng Kim Từ chính diện va chạm ngang tay nhau, Ngao Lễ không khỏi rống lớn một tiếng.

Xi Tra nhếch miệng cười, loan đao trong tay vờ bổ xung quanh một cái, nhìn hướng Ngao Lễ: “Long tộc? Ta luôn muốn có một miếng da rồng làm nhuyến giáp, hôm nay xem ra có thể kiếm được một miếng da tốt. Chờ ta xử lý tiểu tử này, sẽ đến lượt ngươi!”

Mặt Ngao Lễ nhất thời kéo ra so với mặt ngựa còn dài hơn. Hắn lạnh lùng nhìn Xi Tra, nhe răng trợn mắt cười lạnh vài tiếng. Kiêu ngạo như long tộc, hẳn thậm chí không thích đấu võ mồm với Xi Tra, mà là đầu nhoáng lên một cái, trực tiếp đem đầu người hóa thành bốn tướng đầu rồng, há mồm phun ra một mũi tên nước màu đen nặng nề bắn tung tóe trên mặt đất.

“Giết!” Kim Từ sau khi bị Cùng Kỳ hung thú nhập vào, chợt biến thành một con dã thú hung mãnh dị thường, hẳn cao giọng tru lên còi giáp trụ trên người, hai tay cầm trường kích tách ra trái phải, trường kích lóe sáng, bỗng dừng từ một thanh trường kích biến thành hai thanh.

Hai tay đều cầm trường kích, Kim Từ hóa thân một đạo cuồng phong, hung hăng hướng Xi Tra đánh tới.

Trong không khí vang lên tiếng gió rất nhỏ, vô số luồng nhuệ khí nhỏ bé dày đặc kéo theo các tia màu đen bắn về phía chỗ yếu hại toàn thân Xi Tra. Mỗi một tia màu đen đều là một lần đâm của trường kích, trong nháy mắt ngăn ngừa, Kim Từ đánh ra không biết mấy ngàn, mấy vạn đòn.

Xi Tra rất nghiêm túc nhìn Kim Từ trạng thái bùng nổ, tay phải hẳn thoải mái vung loan đao, một vầng ánh đao như trắng sáng che trước ngực, vô số tia đen sắc bén va chạm ở trên ánh đao phát ra tiếng va đập chói tai. Thân thể Xi Tra khẽ run run, hai chân tuy không dao động, nhưng lực đánh thật lớn vẫn làm hắn trượt

về phía sau từng chút một.

Ở bên, Ngao Lễ đột nhiên mở miệng nói: “Quái bốn mắt, người ta giáp trụ cũng đã cởi rồi!”

Ngao Lễ nói vừa xong, Xi Tra liền rít gào một tiếng trầm thấp, giáp trụ trên người giống như nổ tung bay ra, lộ ra cơ thể bán trong suốt màu vàng sẫm. Hơi nóng hôi hổi không ngừng từ đỉnh đầu Xi Tra phun ra, cánh tay phải hãn cũng kéo theo mảng lớn tàn ảnh, ánh đao như nước hương về phía trước không ngừng tràn đi.

Đánh giáp lá cà, thuần túy lực lượng đánh vào, vô luận Xi Tra hay là Kim Từ đều chưa vận dụng bất cứ thần thông pháp lực nào ngoài lực lượng thân thể, bọn họ xuất phát từ sự kiêu ngạo của chiến sĩ, hoàn toàn dùng lực lượng nguyên thủy nhất, thuần túy nhất va chạm lẫn nhau.

Chợt hai người đồng thời kêu đau thành tiếng, cả mảng lớn huyết quang bắn tung tóe. Xi Tra đột ngột bổ ra một đao, ánh đao như linh dương quải giác không có dấu vết có thể tìm ra bổ thật sâu vào ngực Kim Từ. Nhưng đồng thời trường kích trong tay Kim Từ cũng giống như ánh điện xé trời, hai cây trường kích đồng thời đâm xuyên qua ngực Xi Tra.

‘Keng’ một tiếng, trên người Kim Từ truyền đến Cùng Kỳ cự thú rít gào, hai cây trường kích trong tay Kim Từ đột nhiên liền thay đổi hình dạng.

Vốn to bằng cổ tay người bình thường, cán trường kích bóng loáng như gương đột nhiên biến thành hai cây xương cột sống cự thú đá lởm chởm, từng cái gai xương bén nhọn từ trên trường kích không ngừng đâm ra, canh kim sát khí hóa thành bão cát bụi màu bạc trắng, gào thét lao vào thân thể Xi Tra.

Xi Tra kêu đau rống giận, loan đao trong tay khẽ xoay, thiếu chút nữa đem Kim Từ xé ra toàn bộ.

Kim Từ cười dữ tợn ‘hắc hắc’, trường kích trong tay kịch liệt chấn động,

giống như hai cái cửa hung hăng kéo thân thể Xi Tra. Canh kim sát khí màu bạc trắng cọ rửa tạng phủ Xi Tra, cả mảng lớn sương mù màu không ngừng từ trong hai vết thương phun ra.

Giằng co thời gian một hơi thở, hai người đồng thời nhấc chân phải hướng bụng đối phương hung hăng đạp, lại là một tiếng rống đau, hai người đồng thời phun ra một ngụm máu bay ngược về phía sau.

Loan đao của Xi Tra sắc bén, mặt đao bóng loáng như gương. Lúc loan đao từ trong cơ thể Kim Từ rút ra cũng chưa tạo thành bất cứ thương tổn lần thứ hai nào.

Nhưng trường kích của Kim Từ đột phát dị biến, biến thành hai khúc xương thú dữ tợn. Vô số gai ngược bén nhọn lôi kéo thân thể Xi Tra, cứng rắn từ trên người Xi Tra giật xuống cả khối lớn cơ thịt cùng xương khớp, Xi Tra đau đến mức rống thê thảm ‘A a’, trong hai vết thương thật lớn giữa ngực bụng máu tươi tứa như suối phun.

“Nhân tộc vô sỉ!” Xi Tra nhìn Kim Từ điên cuồng tru lên: “Người thực sự làm tổ tiên các người mất mặt! Nhân tộc các người thế mà lại dùng thủ đoạn vô sỉ không biết xấu hổ như vậy!”

Mấy hoa văn thú sắc thái tươi sáng lặng yên hiện lên ở trên mặt Kim Từ, hân nhìn Xi Tra cười ‘ha ha’ nói: “Ngu xuẩn, Kim Từ sẽ không làm loại chuyện này. Nhưng đại gia ta không phải Kim Từ!”

Hai cái xương thú gấp khúc, dữ tợn và mạnh mẽ một cái, ‘Kim Từ’ lớn tiếng cười nói: “Có thể giết người là chuyện tốt, cái gì vô sỉ không biết xấu hổ... Đa tạ người khích lệ!”

“Cùng Kỳ!” Xi Tra tức giận nhìn ‘Kim Từ’, trong lòng biết rõ người này đã bị Cùng Kỳ cự thú vừa mới nhập vào thay thế ý thức của bản thân.

Cơ Hạo đứng ở một bên nhíu mày. Cùng Kỳ cự thú và Kim Từ sau khi hợp

hai làm một, thế mà có biến hóa kỳ diệu như vậy? Kim Từ vốn là một chiến tướng thô lỗ cầm đầu đánh nhau, sau khi được Cùng Kỳ thêm vào, hẳn lại có thể khống chế canh kim chi lực tinh diệu như thế?

Vô luận là canh kim sát khí màu bạc trắng biến thành bão cát bụi, hay là trường kích của Kim Từ dị biến, đều là sự khống chế tuyệt diệu đối với canh kim lực, đây là thuật pháp thần thông gần với đạo, hoàn toàn khác với phong cách tác chiến của Kim Từ, cái này hiển nhiên là công lao của Cùng Kỳ thú.

Nhưng Xi Tra rất hiển nhiên bị Cùng Kỳ cự thú đánh lén ám toán chọc giận, hẳn không để ý vết thương thê lương trên thân mình, tức giận nhìn ‘Kim Từ’, lật tay lấy ra một cây pháp trượng kim loại đen dài hơn một trượng.

Giơ lên cao cao pháp trượng kim loại, Xi Tra trầm thấp hô quát một tiếng chú ngữ, đỉnh chóp pháp trượng phun ra một đạo u quang, một con mắt dựng thẳng màu đen to bằng vại nước lặn yên hiện lên ở trong u quang, con người lạnh lẽo gắt gao tập trung thân thể Kim Từ.

Kim Từ lắc lắc đầu, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài, vết thương hầu như đem thân thể hắn chém thành hai mảnh liền ở dài trong tiếng hét dài cấp tốc khép lại.

Cười một tiếng quái dị, Kim Từ vung hai khúc xương thú dữ tợn, kéo theo một trận gió dữ lợi hại hướng Xi Tra lao lên.

Xi Tra cười cười âm lãnh vô cùng, không khí quanh thân thể Kim Từ đột nhiên đọng lại, không khí trạng thái khí chợt áp súc thành tinh thể dạng rắn màu xanh thẫm. Thân thể Kim Từ cứng đờ, giống như ruồi bọ trong hồ phách bị gắt gao phong ấn ở trong không khí trạng thái cố định.

Còn chưa chờ Kim Từ từ trong không khí trạng thái cố định giãy ra, Xi Tra khẽ nhoáng lên pháp trượng trong tay một cái, hư không bốn phía vỡ ra, những vết nứt không gian dạng loan đao vô thanh vô tức hướng Kim Từ cắt tới.

Kim Từ kinh ngạc rít gào một tiếng, một tiếng rống to mạnh mẽ đem không khí trạng thái cố định chấn động tạo ra mấy chục vết nứt, nhưng gạch đất quảng trường thánh điện chợt hòa tan mấy vạn khối, gạch đất trong suốt giống như thủy tinh nấu chảy gào thét quay cuồng mà đến, nhanh chóng chen vào những vết nứt đó.

Kim Từ vừa có thể giãy thoát giam cầm hừ một tiếng trầm trọng, gạch đất hòa tan mang theo nhiệt độ cao đáng sợ, không ngừng hướng thất khiếu hấn chui vào. Mặc cho Kim Từ chửi rủa rống giận như thế nào, dịch nấu chảy vẫn như linh xà, nhẹ nhàng chui vào thân thể hấn.

Cơ Hạo xem mà da đầu phát tê từng đợt. Hấn đột nhiên cảm nhận được bốn phương tám hướng truyền đến ác ý.

Thiên địa vạn vật, toàn bộ tồn tại của một phương thế giới này, bao gồm những tro bụi nhỏ bé kia, đều biểu hiện ra cực độ ác ý đối với Cơ Hạo.

Không chỉ có Cơ Hạo, đám người Man Man, Thiếu Ti, Thiên Cơ trưởng lão bên hấn cũng đều là cảm giác tương tự. Giống như tất cả tồn tại trong một phương thiên địa này đều đã biến thành kẻ địch của bọn họ.

Chương 642: Khống Chế Thiên Địa

“Phá cho ta!” Cơ Hạo tế ra Thiên Địa Pháp Ấn, từng luồng lực lượng to lớn hung hăng tấn công ở trên không khí trạng thái cố định vây khốn Kim Từ.

Tiếng ‘Răng rắc’ không dứt bên tai, không khí trạng thái cố định màu xanh thăm cấp tốc vỡ vụn, từng khối lớn không khí rơi xuống đất, thế mà như khối gạch phát ra tiếng vang nặng nề. Hơn nữa không khí đó cho dù sau khi vỡ vụn rơi xuống đất cũng chưa hoá khí, vẫn duy trì trạng thái cố định.

Gạch đất quảng trường biến thành sâu bọ như dịch nẫu chảy, bị lực lượng khổng lồ Thiên Địa Pháp Ấn thi triển từ trong thất khiếu Kim Từ kéo ra từng luồng một. Kim Từ bị nghẹn đến mức mặt đỏ tai hồng, dịch nẫu chảy kia vừa mới phun ra, hần liền hai tay ôm yết hầu bắt đầu thở dốc từng ngậm từng ngậm.

Cơ Hạo búng ngón tay, Thiên Địa Pháp Ấn khẽ chấn động, không khí quanh thân thể Kim Từ đột nhiên ngưng tụ thành năm khối khiên khí vuông vức đem hần bảo hộ ở chính giữa. Vết nứt không gian do Xi Tra triệu hồi ra đánh vào trên khiên khí, chỉ nghe vài tiếng vang thanh thúy, vết nứt và khiên khí đồng thời biến mất vô hình.

“Có ý tứ!” Xi Tra nheo mắt nhìn Cơ Hạo, pháp trượng trong tay hần không ngừng phát ra u quang âm u, con mắt dựng thẳng lơ lửng ở đầu trượng chậm rãi xoay qua, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Cơ Hạo.

Từng vòng mộc linh khí màu xanh lục đột ngột sinh ra, giống như vật còn sống không ngừng chui vào thân thể Xi Tra. Hai vết thương cực lớn giữa ngực bụng hần cấp tốc khép lại, ngay cả một chút vết sẹo cũng không có. Càng nhiều mộc linh khí không ngừng từ trong hư không trào ra, gắt gao dán ở trên người Xi Tra, dần dần biến thành một tầng lân giáp màu xanh lục nhỏ dày.

Búng ngón tay, Xi Tra cười đắc ý, lân giáp do mộc linh khí ngưng tụ thành trên người hần nhất thời hóa thành từng ánh điện tinh tế. Ánh điện rậm rạp quay

quanh Xi Tra xoay tròn thật nhanh, đem toàn thân hấn đều biến thành màu lam bạc đặc trưng của ánh điện.

Càng nhiều mộc linh khí thì vờn quanh ở bên người Xi Tra, mộc linh khí màu xanh lục nồng đậm chọt chìm chọt nổi, giống như một con bạch tuộc tám chân to lớn lơ lửng ở đỉnh đầu Xi Tra, khi xúc tua đảo qua không khí cũng mơ hồ phát ra tiếng vang nặng nề.

Càng làm người ta kinh hãi là, mộc linh khí đặt ở trên người Xi Tra cứu mạng chữa thương, có năng lượng sinh mệnh rất mạnh, giờ phút này lại biến thành khí độc đáng sợ. Ở dưới sự khống chế của Xi Tra, một dải mộc linh khí màu xanh lục đảo qua quảng trường thánh điện, độc tính kịch liệt để lại một vết đen sì thật sâu trên đất gạch.

“Thế nào, ta không biết pháp thuật, nhưng bản lĩnh này so sánh với pháp thuật của các người thì thế nào?” Xi Tra cười ha ha nhìn đám người Cơ Hạo, ánh điện nhỏ bé trên người đã giống như vật còn sống, ở trên thân hấn phác họa ra vài cái cổ triện phù văn cực lớn, đại biểu pháp tắc chí cao của thiên địa tồn tại.

Hơn trăm chiến sĩ Già tộc võ trang hạng nặng bước nhanh tiến lên, bước chân nhẹ nhàng không phát ra nửa điểm thanh âm, bọn hấn nhanh chóng hướng đám người Cơ Hạo bên này lao tới, một lại một ánh lửa sáng ngời không ngừng từ trong không khí trào ra. Ánh lửa ngưng tụ thành phù văn nhỏ bé dày đặc như thủy tinh màu đỏ, một viên tiếp một viên được khám chinh tề ở trên áo giáp của các chiến sĩ Già tộc.

Một nhiệt độ cao đáng sợ từ trên áo giáp của các chiến sĩ Già tộc đó phát ra, nhiệt độ cao đó mãnh liệt như thế, nơi bọn hấn đi qua, nơi đặt chân đều nhanh chóng tan thành nham thạch nóng chảy.

Thiên Cơ trường lão giơ tay phải. Thiên Cơ La Bàn sau lưng hấn từ từ hiện lên, từng luồng khí tức huyền diệu không ngừng hướng bốn phía khuếch tán.

Mấy trăm thánh linh Thủy tộc từ trên cao hiện thân. Bọn họ nhìn chiến sĩ Già

tộc quanh thân ánh lửa hừng hực, đồng thời quát to một tiếng, trên không một mảng sóng nước màu xanh thẳm chợt trào ra, thủy long cuộn cuộn mang theo hàn khí kinh người cấp tốc hướng các chiến sĩ Già tộc đó cạo rửa tới.

Thủy có thể khắc hỏa, đây là thiên đạo, thiên đạo pháp tắc của Bàn Hi thế giới cũng là như vậy.

Mấy trăm thánh linh Thủy tộc liên thủ, bọn họ thúc dục lại là bản mạng thánh lực mình vất vả tu luyện ra, ‘Tiên Thiên Nịch Thủy’ cường đại nhất trong thủy hệ lực lượng của Bàn Hi thế giới. Lấy Tiên Thiên Nịch Thủy rửa trôi ngũ hành hỏa diễm bình thường trên thân các chiến sĩ Già tộc đó. Cái này giống như dùng núi lớn đập trứng gà, tuyệt đối đập cái nào chuẩn cái đó.

Thiên Cơ trưởng lão lộ ra một nụ cười, sau đó nụ cười chợt trở nên thâm trầm.

Tiên Thiên Nịch Thủy đánh ở trên thân chiến sĩ Già tộc, nhưng Xi Tra cầm pháp trượng màu đen nhẹ nhàng quát một tiếng, ánh lửa trên người chiến sĩ Già tộc cũng chưa tắt, ngược lại là Tiên Thiên Nịch Thủy xanh thẳm kia như dầu hỏa hừng hực cháy lên.

Trong tiếng ‘Vù vù’, sóng nước đầy trời hóa thành ánh lửa đầy trời, mấy trăm thánh linh Thủy tộc thân hình dung nhập sóng nước hoa chân múa tay từ trong ánh lửa lao ra, lửa lớn diễm hỏa thân thể bọn họ, đốt bọn họ sứt đầu mẻ trán, đốt lông tóc toàn thân bọn họ trụi lủi không sót lại một sợi nào.

Cơ Hạo ngửi thấy một mùi thịt nướng nồng đậm. Tay hắn chỉ Thiên Địa Pháp Ấn, đang muốn mạnh mẽ điều động lực thiên địa khổng lồ dập tắt lửa lớn, mấy trăm thánh linh Thủy tộc đã đồng loạt rú thảm một tiếng, ở trong ánh lửa hóa thành một làn khói bị triệt để luyện hóa.

“Các người không biết đang tác chiến với ai!” Xi Tra cầm pháp trượng màu đen, rất uy nghiêm nhìn đám Cơ Hạo: “Kẻ địch của các người không phải ta, mà là thế giới này, thế giới này chỗ các người mới là kẻ địch thật sự của các người! Sinh vật dân bản xứ ngu xuẩn chưa khai hóa, vô luận là nhân tộc, hay là các

người những thứ càng thêm ngu xuẩn này.”

Cười to ngông cuồng, hơn trăm chiến sĩ Già tộc giơ lên binh khí ánh lửa quần quanh, hung tợn hướng vào đầu đám người Cơ Hạo bổ xuống.

Thiên Địa Pháp Ấn lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, từng lực trảng vô hình hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, triệu tập lực thiên địa khổng lồ muốn ngăn cản đám chiến sĩ Già tộc xung phong. Nhưng nơi lực lượng Thiên Địa Pháp Ấn đi qua, hư không một mảnh hư vô. Lấy thực lực Cơ Hạo, lấy phẩm giai Thiên Địa Pháp Ấn, thế mà lại không thể cảm giác bất cứ thiên địa linh khí nào, không thể cảm giác bất cứ thiên địa pháp tắc nào.

Toàn bộ linh khí, toàn bộ pháp tắc đều tránh Cơ Hạo, tránh Thiên Địa Pháp Ấn, hoàn toàn chỉ nghe một mình Xi Tra sai sử.

Các chiến sĩ Già tộc giống như mãnh hổ nổi điên lao vào đội ngũ thánh linh dân bản xứ, bọn hắn vùng mạnh binh khí, một đám thánh linh liền ở trong ánh lửa bị chém giết thành tro. Tiếng rú thảm thê lương không dứt bên tai, các thánh linh dân bản xứ dùng hết sức bủi công kích những chiến sĩ Già tộc, nhưng công kích của bọn họ còn chưa tới gần kẻ địch đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Các thánh linh dân bản xứ Bàn Hi thế giới, căn nguyên toàn bộ thần thông pháp lực của bọn họ đều ở thiên địa linh khí của Bàn Hi thế giới, mất đi thiên địa linh khí ủng hộ, bọn họ chỉ là một đám sinh vật bình thường thân thể gầy yếu.

Tan tác, các thánh linh dân bản xứ một lần nữa tán loạn, lấy Thiên Cơ trường lão cầm đầu, bọn họ chật vật bay lên trời, ừn ừn chạy khỏi thánh điện.

Các chiến sĩ Già tộc nhìn chăm chăm các thánh linh dân bản xứ ra sức chém giết, lại coi như không thấy đối với đám người Cơ Hạo.

Xi Tra cầm pháp trượng màu đen, nhìn Cơ Hạo nghiêm trang nói: “Nghiêu Bá Cơ Hạo, chúng ta tuân thủ lời hứa, ở trước đánh cược sinh tử chính thức,

chúng ta sẽ không ra tay với các người... Thậm chí, ta sẽ không mượn dùng lực lượng thiên địa pháp tắc thế giới này đánh chết con Cùng Kỳ cự thú vô sỉ kia!”

Cười cười, Xi Tra vung tay, một đạo cuồng phong nổi lên, đem đám người Cơ Hạo mạnh mẽ nâng lên trời cao, đem bọn họ đuổi đi xa khỏi thánh điện.

Thanh âm Xi Tra xa xa truyền đến, rõ ràng lọt vào tai: “Nhưng, đừng quấy rầy chúng ta chấp hành nhiệm vụ... Chúng ta chỉ là trinh sát thám báo, chúng ta chỉ là đến dò đường! Ha ha ha, mặc kệ các người tin hay không, dù sao ta tin!”

Chương 643: Cổ Ý Cường Sát

Cơ Hạo tâm tình nặng nề từ trong lòng đất Bàn Hi thánh địa lao ra, một tay nâng Thiên Cơ trường lão mất hồn mất vía lao lên trời cao.

Nếu không phải Cơ Hạo giúp đỡ, Thiên Cơ trường lão đã sớm tụt lại phía sau, rơi vào trong tay đám chiến sĩ Già tộc cùng hung cực ác đuổi giết. Lực lượng thiên đạo của Bàn Hi thế giới lại bị người ngoài khống chế, điều này đối với Thiên Cơ trường lão mà nói, thật sự là đả kích cực lớn.

Giống như một tín đồ thành tín, đột nhiên phát hiện nữ thần trong lòng mình vẫn luôn cúng bái, nữ thần thần thánh nhất, thánh khiết nhất, cao quý nhất trong lòng, lại là kỹ nữ trong lầu xanh, chỉ cần trả tiền là có thể tùy ý khiến nàng dạng chân, trái tim Thiên Cơ trường lão cũng vỡ nát rồi.

“Sao có thể như thế? Có thể nào như thế?”

Thiên Cơ trường lão không biết làm sao cầm lấy tay áo Cơ Hạo khàn giọng gào thét.

“Đây là thế giới của chúng ta, đây là quê hương của chúng ta, đây là nơi chúng ta đời đời sinh trưởng sinh sản. Vì sao thiên đạo lực của thế giới chúng ta, sẽ bị bọn tà ma bốn mắt kia khống chế?”

“Không có đạo lý, không có đạo lý như vậy, khó trách ta mất đi lực lượng đoán trước thiên cơ, thì ra thiên đạo đã bị ngoại lực xâm nhiễm. Nhưng vì sao? Vì sao sẽ là thế này?”

Cơ Hạo nhìn Thiên Cơ trường lão nói năng lộn xộn, trầm giọng quát: “Người là từ lúc Bàn Hi ngã xuống đã sống đến bây giờ phải không? Lúc nàng ngã xuống, thiên đạo thế giới này, đã bị người ta gieo xuống hạt giống.”

Trong khiếu huyết mi tâm Bàn Hi, trên đóa hoa thiên đạo đại biểu lực lượng

chí cao của Bàn Hi thế giới, đã bị Ngu tộc gieo xuống phù ấn con mắt dựng thẳng màu đen kia. Vô số năm qua, ở thời điểm bọn Thiên Cơ trưởng lão còn hoàn toàn không biết gì cả, phù ấn đó của Ngu tộc đã giống như bệnh độc tràn ra, xâm nhiễm cả đóa hoa thiên đạo.

Pháp trượng màu đen trong tay Xi Tra, hẳn chính là đầu mối then chốt khống chế lực lượng thiên đạo của Bàn Hi thế giới!

Bọn họ thậm chí ngay cả pháp khí khống chế lực lượng Bàn Hi thế giới thiên đạo cũng đã chuẩn bị thỏa đáng trước!

Như vậy xâm nhập bao nhiêu thế giới, từng xâm nhiễm lực lượng thiên đạo bao nhiêu thế giới, mới có thể có kinh nghiệm như vậy, mới có thể có thủ đoạn như vậy? Bọn Xi Tra dao thương bất nhập, thời điểm đối trận các thánh linh dân bản xứ càng không đâu không phá, lực lượng gần như vô địch từ đâu mà đến cũng không kỳ quái nữa.

Thiên đạo của một thế giới cũng đã bị triệt để khống chế, sinh linh thiên đạo diễn sinh ra, sao có khả năng tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với thiên đạo?

Trừ phi bọn Thiên Cơ trưởng lão có thể đột phá thiên đạo Bàn Hi thế giới ước thúc, lực lượng bọn họ có thể đánh vỡ thiên đạo pháp tắc giam cầm trên người mình, lực lượng hoàn toàn đột phá đến một cấp độ đứng vững trên thiên đạo, nếu không bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của Xi Tra.

Nhưng loại lực lượng đứng vững trên thiên đạo đó... là không thể tưởng tượng cỡ nào?

Thiên Cơ trưởng lão ngơ ngác nhìn Cơ Hạo. Hắn đột nhiên giống như một con khỉ ăn vạ hai tay gắt gao ôm lấy cánh tay Cơ Hạo, thân thể nho nhỏ treo hết ở trên người Cơ Hạo: “Giết bọn hắn, giúp ta giết bọn hắn! Nhất định phải giết bọn hắn! Đoạt lại cây trượng màu đen đó! Giết bọn hắn, điều kiện gì chúng ta cũng dễ nói chuyện!”

Các tổ linh, thánh linh dân bản xứ ở đây cũng đều hướng Cơ Hạo nhìn tới. Có thể tu luyện đến loại cấp độ này, bọn họ đều không ngốc. Bọn họ cũng đều biết, bọn Xi Tra quả thực giống như một thanh đao nhọn đâm đến trên ngực bọn họ, hơi vô ý, bọn Xi Tra sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho toàn bộ thế giới.

Cho nên bọn Xi Tra nhất định phải chết.

Không chỉ có Xi Tra phải chết, phàm là người nắm giữ biện pháp khống chế thiên đạo pháp tắc Bàn Hi thế giới, đều phải chết.

Nhưng đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới, bọn họ bất lực đối với dị tộc nắm giữ lực lượng thiên đạo, cho dù bọn họ cầm đao sắc chém vào trên người đối phương, bọn họ giống như con rối dùng đầu phụ đập sắt đá, căn bản không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với kẻ địch.

Hy vọng duy nhất của toàn bộ Bàn Hi thế giới, ngay tại trên người đám Cơ Hạo.

Cho dù bọn Cơ Hạo cũng là khách tới từ thiên ngoại, nhưng so sánh với tà ma bốn mắt động cái giết người không lưu tình chút nào, bọn Cơ Hạo lại dễ gần hơn rất nhiều. Hơn nữa bọn Cơ Hạo đã là kẻ địch của đám Xi Tra, như vậy kẻ địch của kẻ địch, ở một số thời điểm nào đó có thể trở thành bằng hữu —— chỉ cần những kẻ địch của kẻ địch này có thể mang đến sự giúp đỡ cho mình, thì không có gì là không thể thương lượng.

“Bọn hắc rất nguy hiểm. Rất cường đại.” Cơ Hạo nhìn Thiên Cơ trưởng lão nói rất nghiêm túc: “Người của chúng ta ở đây, ta, còn có bọn họ...”

Cơ Hạo chỉ chỉ ngực mình, lại chỉ chỉ đám người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Kim Từ, rất hắc hoi, rất nghiêm túc nói: “Chúng ta không phải tồn tại cường đại nhất trong tộc nhân của chúng ta. Nhưng vừa rồi đám chiến sĩ Già tộc kia, bọn hắc khẳng định là tinh nhuệ đỉnh cấp trong tộc đàn bọn hắc. Nói thật, một chọi một mà nói, chúng ta căn bản không phải đối thủ của bọn hắc.”

Kim Từ tức giận rít gào một tiếng, Ngao Lễ ngạo nghễ ngẩng đầu, cái đầu rồng cực lớn nhìn quanh, ngoài miệng rồng mấy sợi râu rồng ánh vàng rực rỡ vung vẩy vang lên ‘bá bá’, tựa như đang nhắc nhở mọi người —— ta chính là một cao thủ không bình thường.

Thiên Cơ trưởng lão vẫn quần ở trên cánh tay Cơ Hạo: “Giết hẳn, ta có thể nói cho các người... bản mạng thánh binh của Bàn Hi thánh nhân ở nơi nào.”

Trong con người trong suốt như nước của Thiên Cơ trưởng lão lộ ra một tia điên cuồng: “Bảo vật cường đại nhất thế giới chúng ta, bản mạng thánh binh của Bàn Hi thánh nhân luôn luôn ngủ say ở nơi nào đó. Tộc nhân của chúng ta không một ai có thể tới gần nó, chỉ là cách mỗi vài đời luân hồi trọng kiếp thế gian, sẽ có tộc nhân may mắn được một chút lực lượng của bản mạng thánh binh thêm vào, trở thành chủ khí vận của một cái trọng kiếp thế gian.”

“Đó là một vô thượng thánh binh, cường đại hơn nhiều so với binh khí chúng ta có được.” Thiên Cơ trưởng lão nhìn chăm chăm Cơ Hạo chậm rãi nói: “Chỉ cần các người giết người tên là Xi Tra kia, còn có thủ hạ của hắn, hơn nữa hứa hẹn vận dụng toàn bộ lực lượng giúp chúng ta đối kháng bọn dị tộc đáng sợ đó, bảo vệ một nhánh huyết mạch của chúng ta sinh tồn tiếp, ta có thể nói cho các người, thánh binh của thánh nhân ở nơi nào.”

Cơ Hạo và đoàn người bên cạnh đồng thời hít ngược một ngụm khí lạnh, trong thần hồn không gian, hư ảnh cũng dần dần ngưng hình, trong đôi mắt thần quang màu lam nở rộ, giống như hai luồng điện chiếu sáng thần hồn không gian của Cơ Hạo: “Đáp ứng hẳn, tiểu gia hỏa, đây là cơ duyên của người... Cơ duyên, là dựa vào tranh đoạt!”

Một tiếng rống to truyền đến, Xi Tra cầm lấy cây pháp trượng màu đen kia, mang theo hơn trăm tên thủ hạ toàn thân ánh lửa ngập trời lao ra.

Xi Tra nhìn đám người Cơ Hạo, cười tủm tỉm nói: “Nghieu Bá Cơ Hạo, chúng ta cũng chưa vi phạm khế ước đánh cược, chúng ta chỉ là đến dò đường

thám báo... Giết mấy tên dân bản xứ đui mù, không có gì quan hệ với các người nhĩ?”

Cơ Hạo nhìn đám người Xi Tra, không nói một lời lấy ra một cái hộp ngọc nho nhỏ bằng bàn tay, bề ngoài không có bất cứ chỗ nào hoa mỹ.

Bàn tay ở mặt ngoài bóng loáng của hộp ngọc vuốt ve chơi đùa vài cái, Cơ Hạo hít sâu một hơi, dựa theo phương pháp sử dụng Huyền Đô đạo nhân nói, nhỏ một giọt máu tươi ở trên hộp, sau đó đem Vũ Dư đạo khí của mình chuyển hóa thành pháp lực tinh thuần đưa vào hộp ngọc, thuận tiện đem vu lực hùng hồn trong cơ thể dốc sức truyền vào.

Hộp ngọc đột nhiên biến thành một mảng xám xịt đục ngầu.

‘Rắc’ một tiếng, hộp ngọc nứt ra một khe hở rất nhỏ, sau đó một ánh sáng trắng dài ba tấc từ trong hộp ngọc chọt lóe lao ra, không nhanh không chậm hướng Xi Tra còn có thủ hạ phía sau hắt đánh tới.

Chương 644: Hồn Độn Kiếm Khí

Xi Tra giơ lên pháp trượng màu đen, kinh hãi muốn chết nhìn đạo kiếm quang màu trắng nho nhỏ, ngắn ngủn, chậm rãi kia hướng mình bay tới.

Trải qua quá vô số lần chém giết sinh tử, vấp ngã vô số lần ở trong núi thây biển máu, giết người vô số cũng vô số lần hiểm tử nhưng vẫn còn sống, Xi Tra tự nhận là hẳn đã quên đi ‘Sợ hãi’ mùi vị thế nào.

Nhưng Cơ Hạo thúc dục Hồn Độn Kiếm Hạp phóng ra kiếm quang, lại khiến Xi Tra cùng các thủ hạ phía sau hẳn nhớ tới sự sợ hãi to lớn đã sớm quên đi. Bọn họ giống như về tới lần đầu tiên sinh tử chiến trường, lần đầu tiên nhìn thấy binh khí của kẻ địch chém vào đầu, lần đầu tiên nhìn thấy đầu lâu chiến hữu mình ở trong mưa máu bay lên cao cao.

Một đạo kiếm quang màu trắng này nhìn qua bình thường, không có bất cứ gì khác thường. Chỉ có bọn Xi Tra bị kiếm quang tập trung coi là mục tiêu, từ chỗ sâu nhất của linh hồn cảm nhận được hủy diệt buông xuống.

Hung tàn độc ác, không để lối thoát, cực đoan đến cực hạn, thuần túy là vì phá hủy tất cả tồn tại hữu hình vô hình mà sinh. Ở trong mắt bọn Xi Tra, nếu ‘Hủy diệt’ trong thiên địa cũng có được hình thể mà nói, đạo kiếm quang nho nhỏ yếu ớt này, nhất định là bản thể ‘hủy diệt’ hiển hóa cụ thể ở nhân gian.

Con người dám người Xi Tra thu nhỏ lại đến cực hạn, bọn hẳn bởi vì hoảng sợ, thân thể căng thẳng đến cực điểm, cơ bắp, kinh lạc bọn hẳn theo bản năng co rút nhảy lên, dẫn tới trong cơ thể bọn hẳn truyền đến tiếng gân cốt vỡ vụn chói tai —— cơ bắp co rút của bọn hẳn bị lực lượng vượt xa cực hạn thừa nhận của bản thân làm đứt đoạn.

Không thể tưởng tượng, thế gian vì sao có thể có kiếm quang như vậy tồn tại.

Càng làm bọn Xi Tra không thể lý giải là, rốt cuộc là người thế nào, mới có

thể luyện chế ra một cái hộp ngọc nho nhỏ như vậy trên tay Cơ Hạo. Một cái hộp ngọc thoát nhìn hoàn toàn vô hại như vậy, lại có thể phóng ra một đạo kiếm quang diệt sạch tất cả, thuần túy vì hủy diệt mà sinh như vậy.

Trong chớp mắt, Xi Tra nhớ lại ở trong đầu tồn tại cường đại nhất Ngũ tộc, Già tộc, Tu tộc cùng với vô số tộc đàn hăn từng thấy. Các tồn tại khủng bố đó lực lượng mạnh hơn xa so với Xi Tra, Xi Tra cũng chưa bao giờ ở trên người bọn họ cảm nhận được khí tức ‘hủy diệt’ đáng sợ như vậy.

“Không!” Xi Tra tru lên một tiếng bén nhọn. Hăn quá mức khẩn trương cùng sợ hãi, khí quản kịch liệt co rút, dẫn tới thanh âm hăn bén nhọn, chói tai như tiếng kêu của thiếu nữ.

Một tấm khiên tròn dày nặng từ trên cổ tay Xi Tra bay lên, phóng ra một vầng sáng tròn chắn trước mặt Xi Tra. Đường kính quang sáng hơn ba dặm, đem Xi Tra cùng hơn trăm thủ hạ phía sau hăn bảo vệ hết ở phía sau.

Các thủ hạ của Xi Tra cũng đều kinh hãi muốn chết thét chói tai, theo bản năng hò hét. Khiên tròn bên người bọn hăn không ngừng bay lên, không ngừng phun vầng sáng bay đến phía sau tấm khiên tròn của Xi Tra. Hơn trăm cái khiên tròn chồng chất thành một đường thẳng.

Con mắt dựng thẳng màu đen ở đỉnh chóp pháp trượng màu đen khê chột lóe, trong Bàn Hi thánh địa gió cuộn mây vần từng đợt, một luồng thiên uy hùng hồn từ trên trời giáng xuống, vô số gió mây hóa thành hình dạng rồng khổng lồ quần quanh ở trên khiên của đám người Xi Tra, thiên địa lực Bàn Hi thế giới thêm vào ở trên những tấm khiên tròn này, ít nhất đem lực phòng ngự của những tấm khiên tròn đó tăng lên hơn mười lần.

Bọn Xi Tra tuyệt đối là tồn tại cấp Vu Đế đỉnh phong, binh khí, giáp trụ, khiên các thứ bọn hăn sử dụng, tuyệt đối mạnh hơn so với vũ bảo Vu Đế cường đại nhất nhân tộc đúc rất nhiều. Kỹ xảo rèn của Tu tộc đại tượng (tượng: thợ), thì vượt xa xa thợ nhân tộc.

Kiểm quang màu trắng không nhanh không chậm bay về phía trước. Cả mảng lớn gió mây quay cuồng chắn trước kiểm quang màu trắng, nhưng nơi kiểm quang đi qua, thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới tan thành mây khói, chưa tạo thành chút ngăn trở nào đối với kiểm quang màu trắng.

Cơ Hạo thậm chí nghe được một tia gào thét như có như không, bởi vì Xi Tra mạnh mẽ điều động thiên địa đại lực Bàn Hi thế giới đối kháng cùng kiểm quang Hỗn Độn Kiểm Hạp phun ra, thiên đạo Bàn Hi thế giới thậm chí cũng đã chịu một tia tổn thương.

Cơ Hạo kinh hãi mở to mắt nhìn, Hỗn Độn Kiểm Hạp Huyền Đô đạo nhân đưa tới, thế mà lại có uy lực như thế?

‘Phốc’ một tiếng trầm đục, kiểm quang màu trắng nhẹ nhàng chạm đến khiên tròn của Xi Tra, không có chút ánh sáng lóe ra, hơn trăm tấm khiên lực phòng ngự kinh người hóa thành tro bụi, không lưu lại chút cản nào, giống như bọn nó chưa bao giờ xuất hiện trên thế gian.

“Ngăn trở!” Xi Tra hét một tiếng giận dữ, giáp trụ trên thân bọn hắn đồng thời bay lên, hơn trăm bộ giáp trụ dày nặng kiểu phong bế toàn bộ thoát ly thân thể bọn Xi Tra, giống như những con rối kim loại tự hành động bay lên nhanh như tia chớp, chồng chất chắn trước mặt đám Xi Tra.

Đám Xi Tra kinh hoàng, sợ hãi, thậm chí là tuyệt vọng.

Bọn hắn thậm chí không dám thử mặc trọng giáp ngăn cản đạo kiểm quang màu trắng này, bọn hắn sợ một bộ giáp trụ của mình không thể thừa nhận kiểm quang đâm xuyên tạo thành vết thương trí mạng cho mình, cho nên bọn hắn đồng thời lựa chọn bỏ đi giáp trụ, đem giáp trụ của tất cả mọi người xếp trùng một chỗ để tăng cường lực phòng ngự.

“Ngăn nó cho ta!” Xi Tra rống giận một tiếng, pháp trượng màu đen trong tay phát ra cả mảng lớn u quang, sông núi Bàn Hi thánh địa đồng thời kịch liệt chấn động lên, cung điện lầu các của vô số thánh linh dân bản xứ ùn ùn sụp xuống,

từng mảng lớn thiên địa linh khí từ trong tầng nham thạch của Bàn Hi thế giới phun ra, hóa thành các loại chim quý thú lạ mắt thường có thể thấy được ùn ùn bay vào trong những giáp trụ kia.

Tiếng ‘Ong ong’ không dứt bên tai, trên giáp trụ của bọn Xi Tra phun ra ánh sáng loá mắt, mặt ngoài giáp trụ có vô số phù lục lưu chuyển. Cơ Hạo nhìn thoáng qua, những phù lục đó hẳn chỉ nhận ra một bộ phận cực ít, đều là một ít phù văn tăng mạnh phòng ngự, chắc chắn mềm dẻo. Phù văn khác hiển nhiên là dị tộc bí truyền, Cơ Hạo đều không nhận biết.

Kiểm quang màu trắng nhẹ nhàng khéo léo đánh vào trên bộ giáp đầu tiên, đây chính là trọng giáp bản thân Xi Tra ngày thường mặc.

Xi Tra giận quát một tiếng, cắn nát đầu lưỡi, phun một ngụm máu ở trên pháp trượng màu đen, con mắt dựng thẳng trên pháp trượng bộc phát ra hào quang màu đen chói mắt, trước ngực giáp trụ của Xi Tra hiện ra hư ảnh một khối đại lục, nhìn kỹ, hư ảnh khối đại lục phạm vi một trượng này chính là bộ dáng Bàn Hi thánh địa.

Kiểm quang màu trắng không chút trì trệ tiếp tục bay về phía trước, hư ảnh Bàn Hi thánh địa bị kiểm quang thoải mái cắt ra, thoải mái như dùng một thanh đao sắc bén nhẹ nhàng cắt qua đậu phụ.

Nổ vang một tiếng, đám tổ linh dân bản xứ Thiên Cơ trường lão cùng cất tiếng kinh hô —— trên Bàn Hi thánh địa bỗng xuất hiện một vết nứt sâu tới vạn dặm, vết nứt bóng loáng như gương vắt ngang toàn bộ đại lục thánh địa.

Xi Tra khổng chế thiên đạo, đem hình chiếu toàn bộ Bàn Hi thánh địa ngưng tụ ở trước giáp trụ của mình muốn ngăn cản kiểm quang màu trắng công kích, kết quả chính là Bàn Hi thánh địa thiếu chút nữa bị một đạo kiểm quang này triệt để phá hủy.

‘Bốp’ một tiếng vang thanh thúy, hơn trăm bộ giáp trụ triệt để hủy diệt, một chút cặn cũng không còn.

Kiểm quang màu trắng vẫn dài khoảng ba tấc, không nhanh không chậm bay đến trước mặt Xi Tra. Xi Tra tuyệt vọng gào thét một tiếng, đem pháp trượng màu đen chặn trước ngực mình.

Một làn sương mù ánh sáng trắng xoá lao ra xa mấy vạn dặm, Xi Tra và đồng bạn của hắn hoàn toàn ngã xuống trong sương mù ánh sáng màu trắng, cũng không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Pháp trượng màu đen gào thét một tiếng ở trong sương trắng, hóa thành một đạo hào quang màu đen muốn bỏ chạy, lại đột nhiên biến mất không dấu vết, như có một bàn tay to từ trong sương trắng vươn ra, một tay đem nó chụp tới nơi bí ẩn nào đó.

Một đòn của Hỗn Độn Kiếm Hạp, Xi Tra và hơn trăm Già tộc tinh nhuệ dưới trướng toàn quân bị diệt.

Chương 645: Vườn Không Nhà Trống

Sự đáng sợ của hỗn độn kiếm khí khiến đám người Thiên Cơ trưởng lão trợn mắt há hốc mồm.

Ba người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Kim Từ đều theo bản năng sờ sờ cổ, sau đó đứng cách Cơ Hạo xa chút.

Phượng Cầm Tâm càng đánh giá Cơ Hạo từ trên xuống dưới, tò mò Hỗn Độn Kiếm Hạp trong tay hẳn rốt cuộc từ đâu mà đến. Lấy quan hệ của phượng tộc cùng nhân tộc, Phượng Cầm Tâm dám thề, nàng chưa bao giờ biết nhân tộc thế mà còn ẩn dấu sát phạt chí bảo đáng sợ như thế.

Nhân tộc đương nhiên cũng có bảo bối tốt, dù sao nhân tộc và long tộc, phượng tộc chính là sinh cùng nguồn gốc, một cái huyết mạch chia ba mà thành ba tộc, từ buổi đầu khai thiên tích địa đã có nhân tộc hiện thế, tổ tiên nhân tộc khi đó tuy gầy yếu, nhưng ở giữa thiên địa vừa mới mở, các tổ tiên nhân tộc cho dù là nhật đồng nát, vậy cũng chiếm được vô số thứ tốt.

Phượng Cầm Tâm đối với các nội tình bí bảo nhân tộc che giấu là rõ như lòng bàn tay, phượng tộc còn từng vài lần mượn bí bảo nhân tộc làm việc.

Nhưng nàng chưa bao giờ nghe nói, có một cái Hỗn Độn Kiếm Hạp như vậy.

Cái hộp kiếm hung ác thâm lương, thuần túy vì hủy diệt mà sinh bọc này, Cơ Hạo rốt cuộc là kiếm được từ đâu? Phượng hoàng không đáp nơi không có bảo bối, tộc nhân phượng tộc có năng lực cảm ứng trời sinh đối với thiên địa chí bảo, cách thật xa cũng có thể cảm ứng được bảo bối tồn tại.

Nhưng vừa rồi lúc Hỗn Độn Kiếm Hạp mở ra, Phượng Cầm Tâm cùng tộc nhân phượng tộc bên người nàng không cảm thấy kích động chút nào, không giống lúc thiên địa chí bảo khác xuất hiện, tộc nhân phượng hoàng nhất tộc sẽ sốt ruột chạy qua. Hỗn Độn Kiếm Hạp vừa mở, đám Phượng Cầm Tâm chỉ

muốn xoay người bỏ chạy, chạy càng xa càng tốt.

“Nghieu Bá và Tự Văn Mệnh đại nhân giao hảo, có chút bảo bối hộ thân cũng là đúng. Nhưng cái hộp ngọc này, rõ ràng không phải phong cách của Tự Văn Mệnh đại nhân.” Phượng Cầm Tâm híp mắt kinh ngạc nhìn Cơ Hạo: “Nói như vậy, Nghieu Bá có cơ duyên khác sao? Ha ha, về sau phượng tộc cần phải thân cận nhiều hơn với Nghieu Bá mới đúng.”

Trong chớp mắt, Phượng Cầm Tâm đã làm ra quyết định nhất định phải để phượng tộc và Cơ Hạo giao hảo. Chỉ riêng Hỗn Độn Kiếm Hạp này biểu hiện ra lực sát thương đáng sợ, đã đủ khiến Phượng Cầm Tâm xác định một số tồn tại nào đó cực kỳ đáng sợ đứng phía sau Cơ Hạo. Loại chân thô to này cho dù là phượng tộc cũng rất thích ý đi ôm một cái.

Ngao Lễ và Kim Từ là người thô lỗ, đầu óc bọn họ xoay chuyển không có nhanh như Phượng Cầm Tâm.

Ngao Lễ không chút nào che dấu sự yêu thích của mình đối với Hỗn Độn Kiếm Hạp, hần nhìn chăm chăm tay Cơ Hạo một lúc lâu, lúc này mới vươn năm ngón tay hướng Cơ Hạo cười nói: “Ta dùng năm món long tộc trọng bảo đổi bảo bối này với người nhé?”

Cơ Hạo cười gượng một tiếng, mồ hôi lạnh trên trán róc rách chảy ra.

Vừa rồi hần đem toàn bộ khí lực đều đưa vào Hỗn Độn Kiếm Hạp, bốn mươi chín luồng Vũ Dư đạo khí biến thành pháp lực. Toàn bộ bản mạng tinh lực, còn có toàn bộ thể lực, thậm chí còn có 99% tinh huyết trong cơ thể đều đưa vào Hỗn Độn Kiếm Hạp, lúc này mới thúc dục hộp kiếm phun ra một đạo kiếm quang dài ba tấc.

Khi kiếm quang xuất hiện Cơ Hạo lòng có cảm giác, biết đây là kiếm quang cấp thấp nhất, lực sát thương cấp thấp nhất của Hỗn Độn Kiếm Hạp. Nhưng lấy khí lực hần hiện nay, hần chỉ có thể miễn cưỡng thúc giục một đạo kiếm quang như vậy mà thôi.

Một đòn giết chết đám người Xi Tra, trong cơ thể Cơ Hạo đã là giặc đi nhà trống, hắn cảm thấy mỗi tế bào của mình đều trống rỗng, đang điên cuồng khóc kêu ‘ta đói’. 99% tinh huyết bị rút sạch, Hỗn Độn Kiếm Hạp này không chỉ có đòi mạng người, càng đòi mạng chính mình!

Nếu không phải Cơ Hạo mấy ngày nay rất có tiến bộ, hắn vừa rồi tuyệt đối không thể hoàn toàn dựa vào lực lượng của mình thúc giục một đạo kiếm khí như vậy.

Cười khan vài tiếng, hắn không rảnh quan tâm Ngao Lễ, chụp lấy hồ lô đan được sau lưng, ‘soạt soạt soạt’ đổ ra hơn trăm viên kim đan ánh vàng rực rỡ khói sóng vờn quanh, đổ vào trong miệng giống như ăn đậu.

Kim đan do đại sư huynh của Vũ Dư đạo nhân bí luyện được lực to lớn đến cực điểm. Hơn trăm viên kim đan vào bụng, lập tức hóa thành khí nóng cuộn cuộn lưu chuyển toàn thân. Bốn mươi chín luồng Vũ Dư đạo khí lấp đầy từng tia. Ánh sáng vàng mờ mờ dần dần từ trong đạo khí phát ra. Bản mạng tinh lực trong cơ thể cấp tốc hồi phục, được lực cường đại được xương tủy, tạng phủ hấp thu, tinh huyết hao tổn cũng ở trong ngắn ngủn một nhịp thở phục hồi như cũ toàn bộ.

Càng có được lực dư thừa không ngừng chảy vào thân thể Cơ Hạo, tầm bố, cường tráng thân thể cùng nguyên thần hắn. Toàn thân Cơ Hạo ấm áp, vừa rồi cả người mồ hôi lạnh, hiện tại lại là mồ hôi đầm đìa.

Hắn nhìn nhìn Ngao Lễ, lắc đầu nói: “Sư môn trưởng bối ban tặng, không dám đem ra trao đổi... Còn nữa, cửu thái tử, người cảm thấy bảo bối gì có thể so sánh được với cái hộp kiếm này?”

Ngao Lễ trở nên do dự. Long tộc giàu có, cho nên tộc nhân long tộc đều am hiểu giám định các loại bảo vật. Hỗn Độn Kiếm Hạp vừa rồi phóng ra một đạo kiếm quang màu trắng kia uy lực đáng sợ như thế. Một tia hủy diệt lực thuần túy trong khí tức kiếm khí làm người ta tuyệt vọng, đây là một món sát phạt chí bảo

thuần túy vì giết chóc mà sinh.

Chỉ bảo bọc này hầu như có thể làm trấn tộc thần khí của một thế lực lớn. Ngao Lễ lắc lắc đầu, cay đắng nói: “Ta đối không nổi... Nhưng, long tộc chúng ta nhiều bảo vật, hắc, nếu là Nghiêu Bá có ý, trở về chúng ta thương lượng tử tế cũng tốt.”

Cơ Hạo cười ‘ha ha’, thu hồi Hỗn Độn Kiếm Hạp.

Kim Tử thì thân thể nhoáng lên một cái, một con Cùng Kỳ hung thú từ đỉnh đầu hăn nhảy ra, sau khi hướng tới bầu trời tru lên vài tiếng, vỗ cánh thật lớn chậm rãi bay lên trời cao, lơ lửng cách mặt đất hơn trăm dặm, neho mắt đánh giá chung quanh, một bộ dáng thổ phỉ vào thôn đi tuần tra thổ tài chủ lớn nhất trong thôn là ai dần dần sinh ra.

Thiên Cơ trưởng lão nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hăn hướng Cơ Hạo nghiêm nghị hành một lễ, mang theo một tia tuyệt vọng cười khổ nói: “Không ngờ được, thật sự không ngờ được, đám tà ma bốn mắt kia thế mà lại có thủ đoạn như thế.”

Cơ Hạo nhìn Thiên Cơ trưởng lão, rất nghiêm túc nói: “Đám tà ma bốn mắt này, chỉ là nanh vuốt của bọn tà ma ba mắt, chân chạy đăm đá cho bọn hăn. Bọn hăn chỉ là thám báo dò đường, lời này tuy rất giả, nhưng cũng có vài phần chân tướng, ta cảm giác bọn hăn thật sự chỉ là tiến vào điều tra một số tình huống nào đó.”

Dừng chút, Cơ Hạo chỉ chỉ đại lục Bàn Hi thánh địa bị hỗn độn kiếm khí bổ một kiếm, trầm giọng nói: “Ta cảm giác, mục tiêu cuối cùng của đám dị tộc đó ở trên thánh địa của các người. Bọn hăn một khi tiến vào Bàn Hi thánh địa, khẳng định sẽ đem Bàn Hi thánh địa coi là phương hướng chủ công.”

Thiên Cơ trưởng lão nghiêng răng nói: “Thánh địa là nơi căn cơ của chúng ta, chúng ta...”

Cơ Hạo cắt ngang Thiên Cơ trưởng lão hào khí ngập trời cùng sinh tử với Bàn Hi thánh địa nói: “Ta là người, thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Người vĩnh viễn không biết đám dị tộc đó để lại thủ đoạn trước nào ở Bàn Hi thánh địa, ví dụ như nói đóa hoa thiên đạo của các người... Ha ha! Là ta mà nói, ta sẽ dọn sạch tất cả tài nguyên hữu dụng của Bàn Hi thánh địa, sau đó chọn lựa một chỗ chiến trường có lợi nhất đối với chúng ta.”

Bàn Hi thánh địa là nơi căn cơ của dân bản xứ, lời này không giả.

Nhưng muốn nói Bàn Hi thánh địa sẽ là chiến trường quyết chiến lý tưởng nhất của dân bản xứ, Cơ Hạo lại không cho rằng như vậy.

Chiến sĩ Già tộc có thể không kinh động bất luận kẻ nào lên vào thánh điện, có thể nghĩ dị tộc không biết đã để lại bao nhiêu chuẩn bị trước ở đây. Ở đây quyết chiến với dị tộc, ngược lại là một chuyện đáng sợ nhất.

Vườn không nhà trống, mang đi tất cả tài nguyên hữu dụng của Bàn Hi thánh địa, chọn lựa một chỗ chiến trường có lợi nhất đối với mình, đây mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Thiên Cơ trưởng lão dù sao cũng là người trí tuệ cao nhất Bàn Hi thế giới, sau khi gian nan do dự nửa canh giờ, hần nặng nề gật đầu, tiếp nhận đề nghị của Cơ Hạo.

Chương 646: Rút Lui Khỏi Thánh Địa

Máu tươi rải đầy tế đàn.

Thiên Cơ La Bàn phía sau Thiên Cơ trường lão chậm rãi xoay tròn, từng hơi thở huyền ảo vô cùng không ngừng đánh phá tế đàn. Mượn dùng lực huyết tế của trăm vạn con chim quý thú lạ, Thiên Cơ trường lão lấy Thiên Cơ La Bàn câu thông đóa hoa thiên đạo, ở sâu trong chỗ trung tâm nhất của đóa hoa thiên đạo phát ra một tiếng rít gào to rõ.

Một tiếng rống to mơ hồ từ sâu trong thiên địa truyền đến, Cơ Hạo đứng phía sau Thiên Cơ trường lão chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, nguyên thần cũng bị tiếng rống to trong minh minh truyền đến chấn cho tê dại trong nháy mắt.

Đóa hoa thiên đạo từng cánh hoa dần dần giãn ra mở ra, từng cái bóng người thật lớn không ngừng từ trên đóa hoa đứng lên.

Bàn Hi thế giới, dân bản xứ sau khi tu luyện đến thánh tiên cảnh, liền có được tuổi thọ gần như vô hạn. Trải qua tu luyện dài đằng đẵng, bọn họ tìm hiểu thiên đạo pháp tắc tương ứng bản thân đến mức độ nhất định, có thể cảm nhận được đóa hoa thiên đạo triệu hồi, lấy thân dung hợp đóa hoa thiên đạo, ở trong thứ nguyên không gian do đóa hoa thiên đạo mở ngủ say, tìm hiểu.

Tìm hiểu có thành tựu, pháp lực bản thân dung nhập một tia khí tức thiên đạo, liền lột xác thành tổ linh.

Bàn Hi thế giới có tám trăm mười đại đạo, một vạn hai ngàn bàng môn tả đạo, mỗi một đại đạo có thể cho trăm tổ linh đồng thời tìm hiểu, mỗi một bàng môn tả đạo có thể cho mười tổ linh ngủ say trong đó. Toàn bộ Bàn Hi thế giới hằng cổ tới nay, số lượng tổ linh là một con số cố định.

Hai mươi vạn một ngàn tổ linh, Bàn Hi thế giới vô số năm qua, số lượng tổ linh có lẽ sẽ ít hơn chút so với con số này, nhưng tuyệt đối sẽ không nhiều thêm

cho dù một người.

Thiên Cơ trưởng lão mượn dùng lực huyết tể, ở chỗ trung tâm đóa hoa thiên đạo rỗng to một tiếng, đánh thức toàn bộ tổ linh ngủ say ở trong đóa hoa thiên đạo. Từng cái bóng người to lớn dần dần đứng lên, trong đó bao gồm một ít tồn tại không biết ngủ say bao nhiêu năm, tư cách từng trải thậm chí so với Thiên Cơ trưởng lão còn xa xưa hơn.

Từng hơi thở hùng hậu, già nua đập vào mặt. Nhiều tổ linh sau khi tỉnh dậy, đều ngơ ngác đứng ở tại chỗ không nhúc nhích. Trong đôi mắt bọn họ lóe ánh sao, nhiều tồn tại cổ xưa đã ngủ say trăm vạn năm, ngàn vạn năm, bọn họ đã quên đi dấu ấn của mình, toàn bộ thần hồn đều đã hòa hợp với thiên địa đạo vận, nay bọn họ phải từ trong vô cùng vô tận đạo vận tin tức, tìm về dấu ấn tồn tại thuộc về mình.

Qua khoảng bảy tám canh giờ, một người lửa khổng lồ cao vạn dặm thông thả quay đầu, thân thể hẫnh nhanh chóng co lại, nhỏ đi. Qua một khắc đồng hồ, người lửa khổng lồ vạn dặm đã trở nên giống như dân bản xứ tầm thường.

Trong đôi mắt ánh lửa dày đặc, người lửa khổng lồ nhìn nhìn Thiên Cơ trưởng lão, hướng hãnh hành một lễ: “Trước mặt là đương đại Thiên Cơ phải không?”

Thiên Cơ trưởng lão hướng người lửa khổng lồ đáp lễ lại, trầm giọng nói: “Ta là Thiên Cơ, Hỏa Nhai tiền bối, nhiều năm không gặp rồi.”

Hỏa Nhai trừng mắt nhìn, suy nghĩ một phen, đột nhiên cười lên: “Ta nhớ ra rồi. Lần trước gặp ngươi, cũng là hôm ngươi thành thân, đó cũng là quá khứ rồi... Đã bao nhiêu năm? Ô, vì sao quấy nhiễu chúng ta? Ngươi cũng biết, không gặp việc sống còn, chúng ta những lão gia hỏa này, thà rằng thân thể bị thiên đạo đồng hóa, cũng không muốn bị đánh thức.”

Mấy ngàn tổ linh ngủ say ở trong đóa hoa thiên đạo không biết đã bao năm tháng, đã sớm tu luyện một chút hương vị con người cũng không còn đồng thời

cúi đầu tức giận nhìn Thiên Cơ trưởng lão. Nếu không có một cái giải thích hợp tình hợp lý, cho dù Thiên Cơ trưởng lão là kẻ địa vị đặc thù nhất, tôn sùng nhất trong toàn bộ tổ linh trưởng lão, thậm chí thực lực cũng là một người mạnh nhất trong bọn họ, bọn họ vẫn sẽ liên thủ giáo huấn hắn một trận hăn hoi.

Thiên Cơ trưởng lão không hé răng, Thiên Cơ La Bàn phía sau hăn phóng ra một luồng sáng trắng, đem chuyện vừa rồi đã xảy ra truyền phát chi tiết một lần.

Toàn bộ tổ linh cùng cất tiếng kinh hô, cũng có tính tình nóng nảy cất tiếng rống giận chửi rủa, cảm xúc ai cũng kích động khó có thể tự kìm chế. Thiên Cơ trưởng lão đợi các tổ linh đó phát tiết lửa giận trong lòng một phen, lúc này mới đem đề nghị của Cơ Hạo hướng bọn họ nói ra.

Trong những tổ linh này không thiếu người trí tuệ thông thiên, bọn họ rút nhỏ thân hình, tới trước mặt Cơ Hạo cẩn thận đánh giá hăn một phen. Đoàn người cẩn thận thảo luận tới các loại khả năng thủ đoạn của dị tộc, cùng với các loại phiêu lưu bọn họ có thể gặp phải.

Là lưu thủ Bàn Hi thánh địa, hay là một lần nữa tìm một chiến trường, trải qua một khắc đồng hồ ngăn ngừn tranh luận, toàn bộ tổ linh đạt ăn ý —— tìm một chiến trường hoàn toàn mới, có lợi nhất đối với bọn họ.

Bởi vì là chiến trường hoàn toàn mới, cho nên bọn họ có thể tận tình bố trí các loại cấm chế hoàn toàn mới, trận pháp hoàn toàn mới, bảo đảm không có dị tộc có thể thoải mái lén vào. Về phần Bàn Hi thánh địa, cho dù đây là thánh địa dân bản xứ từng nhiều thế hệ xây dựng thêm vào, nhưng một thánh địa có thể để người ta vô thanh vô tức lén vào, loại thánh địa này không cần cũng được.

Bởi vì bọn Xi Tra thoải mái xâm nhập, Thiên Cơ trưởng lão cùng một đám tổ linh đều cảm thấy trong lòng lạnh lẽo —— bọn Xi Tra ở Bàn Hi thánh địa có thủ đoạn sắp đặt trước gì? Bọn hăn rốt cuộc bố trí cái gì âm mưu? Điều này làm Thiên Cơ trưởng lão cùng các tổ linh có một loại cảm giác gian nan khổ cực thật sâu, cảm giác nguy hiểm ở ngay bên người, lúc nào cũng có thể bộc phát ra đem

bọn họ nổ tung hóa thành tro bụi.

Cùng với ngày đêm lo lắng, còn không bằng bắt đầu lại, xây dựng từng chút một một chỗ an thân làm mình yên tâm, tin cậy.

Cơ Hạo càng thận trọng nhắc nhở mọi người, nhiều nhất mấy tháng, đại quân dị tộc sẽ xâm nhập Bàn Hi thế giới.

Vì thế các tổ linh cũng không cần thúc giục, bọn họ đều đẩy nhanh tốc độ, triệu tập hậu sinh văn bối ưu tú nhất trong tộc mình tề tụ thánh địa, bắt đầu cuộc rút lui lớn khí thế ngất trời.

Từng cái kho bí mật bị mở ra, tài nguyên chồng chất như núi bị lấy ra, vô số phi cầm to lớn dang hai cánh bao phủ trời đất, vận chuyển vô số tài nguyên bay ra khỏi Bàn Hi thánh địa.

Từng chỗ bí cảnh mở rộng, vô số binh khí, đan dược, cột đồ đẳng to lớn các trân bảo dọn ra như nước chảy, cũng giao cho đám phi cầm lực lượng vận chuyển kinh người kia mang đi.

Từng tầng cung điện lầu các bị tháo dỡ, cột, mái ngói, nền, gạch đất, thậm chí là kỳ hoa dị thảo dùng để trang trí trước sau nhà đều bị dọn đi.

Những ngọn núi lớn linh khí dư thừa bị đại thần thông dịch chuyển đi, từng luồng địa mạch bị mạnh mẽ rút ra, những dòng sông lớn bị cướp đoạt không còn một giọt nước, vô số đất đai màu mỡ bị trực tiếp đóng gói mang đi.

Đám thánh linh cùng tổ linh dân bản xứ kia một khi nổi hung, lực phá hoại của bọn họ đối với Bàn Hi thánh địa khiến Cơ Hạo cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm. Những người này quả thực là châu chấu thành tinh, nơi đi qua không còn một ngọn cỏ, Bàn Hi thánh địa không thể lưu lại chút gì hữu dụng nữa.

Trừ bản thể Bàn Hi đám dân bản xứ không dám xúc phạm chút nào, toàn bộ Bàn Hi thánh địa bị vơ vét tới mức sạch sẽ, thật sự một ngọn cỏ cũng không còn

lại.

Cơ Hạo rất cảm khái khích lệ Thiên Cơ trưởng lão: “Không ngờ được các vị tổ linh trưởng lão khai sáng như thế, thánh địa này nói vượt bỏ là vượt bỏ.”

Thiên Cơ trưởng lão rất đặc ý xoa cái cằm bóng loáng của mình: “Ta là Thiên Cơ, Thiên Cơ nắm giữ tiền đồ toàn bộ thế giới, lời nói của ta, vẫn hữu dụng. Cho dù là tổ linh trưởng lão tư cách và từng trải hơn ta rất nhiều, bọn họ cũng không dám không để điềm báo của ta vào mắt.”

Cơ Hạo nhìn Thiên Cơ trưởng lão vẻ mặt đặc ý, đột nhiên hung hăng đâm hấn một câu: “Ta đã giết Xi Tra... bản mạng thánh binh của Bàn Hi thánh nhân của các người đâu? Ha ha, Thiên Cơ trưởng lão, lời người nói chung quy phải giữ lời chứ?”

Sắc mặt Thiên Cơ trưởng lão chợt cứng đờ, một lúc lâu nói không ra lời.

Chương 647: Văn Lạc Tuyệt Uyên

Trên không trung, Nha Công phát ra tiếng kêu bén nhọn, nó hưng phấn đến mức mỗi cái lông chim đều dựng thẳng lên, thân thể kéo một dải ánh sáng màu vàng dài đến nghìn trượng, nhanh như tia chớp cấp tốc xuyên qua ở trên trời cao.

Cơ Hạo ngồi ở một đám lông chim ánh vàng rực rỡ trên đỉnh đầu Nha Công, hai tay đặt ở đỉnh đầu nó, yên lặng đem thái dương đại đạo mình lĩnh ngộ hóa thành từng tia khí tức huyền diệu rót vào thân thể Nha Công.

Trong con người Nha Công lóng lánh lốm đốm màu vàng mờ nhạt, theo ý vị thái dương đại đạo dung nhập, áp chế của Bàn Hi thế giới đối với nó càng lúc càng nhỏ, tốc độ của nó cũng càng lúc càng nhanh, dần dần ở viên lông chim của Nha Công có một tầng quang ảnh mờ lung, vụn vụn xuất hiện, thân thể nó đã bước đầu bắt đầu dung hợp với ánh nắng của thế giới này, tốc độ phi hành của nó càng thêm nhanh tới mức không thể tưởng tượng.

Thiên Cơ trưởng lão đứng ở lưng Nha Công, vạn phần kinh ngạc nhìn một phen hành động của Cơ Hạo.

Thái dương khí tức quay cuồng trên thân Cơ Hạo mãnh liệt, hùng hậu, so với thái dương khí tức trên người rất nhiều tổ linh khổ tu mấy vạn năm, mấy chục vạn năm của Bàn Hi thế giới còn nồng đậm hơn rất nhiều. Cái này chứng minh Cơ Hạo cảm ngộ đối với thái dương đại đạo của Bàn Hi thế giới đã vượt qua tuyệt đại đa số tổ linh dân bản xứ.

“Thiên tài? Hay là quái thai?” Thiên Cơ trưởng lão ánh mắt hỗn loạn nhìn Cơ Hạo, không ngừng lắc đầu.

Nha Công phi hành hết tốc độ một ngày hai đêm, trong hư không phía trước bỗng dưng xuất hiện một cơn lốc, Thiên Cơ La Bàn hiện lên phía sau Thiên Cơ trưởng lão, một mảng ánh sáng trắng bao lấy một nhóm hai người một chim, cơn lốc đột nhiên bành trướng, đem Cơ Hạo, Nha Công và Thiên Cơ trưởng lão nuốt

một ngụm.

Sau một trận trời đất xoay chuyển, cũng không biết bị truyền tống ra bao nhiêu dặm, xung quanh chỉ nghe tiếng gió dữ gào thét, trước mắt một mảng gió đen sương mù dày đặc xoay quanh bất định, Cơ Hạo dựa theo tần suất nhịp tim mình âm thầm đếm, qua đại khái nửa canh giờ, trước mắt đột nhiên truyền đến một mảng ánh sáng ảm đạm. Mùi lưu huỳnh gay mũi phả vào mặt, khói đặc cuộn cuộn làm Cơ Hạo nghẹn vội vàng bịt mũi.

Trong cơn lốc đó che dấu truyền tống trận, thế mà lại đem nhóm Cơ Hạo đưa đến một chỗ cực kỳ quái dị.

Nơi này bầu trời xám xịt, từng làn sương khói nặng nề như nước lơ lửng ở không trung, từng dải sương khói cách nhau khoảng cách nhất định, rất tươi sáng lơ lửng ở đỉnh đầu. Nhìn như đưa tay có thể chạm, nhưng nhìn kỹ lại cách mình không biết xa bao nhiêu.

Trong sương khói lộ ra bầu trời giống như cái bát to bị vỡ, sau đó lại bị thợ thủ công thô dùng nhựa cao su thấp kém nhất bịt lại. Không cần vận dụng thần thông gì, đều có thể nhìn ra bầu trời nơi này vỡ vụn, bầu trời lúc nào cũng có thể sụp đổ, biến thành vô số mảnh vỡ đập trên mặt đất.

Ba mặt trời, ba mặt trăng của Bàn Hi thế giới đồng thời treo ở bầu trời, nhật nguyệt đan nhau, dựa theo một quỹ tích quái dị xoay loạn ở trên trời. Quỹ tích vận hành của nhật nguyệt rất tùy hứng, khi thì treo trái, khi thì queo phải, khi thì lui, giống như sáu gã lỗ mãng uống rượu đang loạng choạng. Không có ai biết bọn nó ngay sau đây muốn chạy đi nơi nào.

Bởi vì không gian trên trời vỡ vụn, hình dạng nhật nguyệt sau khi trải qua không gian chiết xạ vạn vạo, nhìn từ trên mặt đất, những nhật nguyệt này chốc lát là hình tròn, chốc lát là bẹp, chốc lát hình tam giác, chốc lát hình bốn cạnh, quả thực giống như sáu cục bùn mềm nhũn ở không trung mấp máy hỗn loạn.

Ánh sáng mờ tối vô lực, không cảm thụ được bất cứ nhiệt lực gì chiếu rọi đại

địa, Cơ Hạo nhìn chăm chú, một vùng đại địa này cũng rất quái lạ.

Khắp nơi đá lởm chởm, khắp nơi đều là vết nứt thật sâu, núi đá đen sì giống như móng vuốt ác quỷ đã chết, vụn vụn lung tung, cắm lộn xộn trên mặt đất, thấy thế nào không vừa mắt như thế đó.

Ngẫu nhiên một cơn gió xiêu xiêu vẹo vẹo uể oải thổi qua đại địa, một trận gió cát quất vào mặt, trong hạt cát trộn lẫn khí tức lưu huỳnh nồng đậm. Hạt cát va chạm lẫn nhau, không ngừng bắn ra cả mảng lớn đốm lửa.

Trên đất cát như vậy một chút màu xanh lục cũng chẳng có, một mảng hoang vắng, không có bất cứ khí tức sinh mệnh gì.

“Đây là nơi nào?” Cơ Hạo khụt khịt cái mũi. Đỉnh đầu hắt nhất luồng ánh sáng vàng lao lên, Hồn Nguyên Thái Dương Phiên lơ lửng trên đỉnh đầu, từng luồng thái dương tinh hỏa khổng lồ chảy ngược xuống, hóa thành một đài sen chế trụ nguyên thần Cơ Hạo.

Bốn mươi chín luồng Vũ Dư đạo khí trong suốt như nước xoay quanh bay múa, đem nguyên thần Cơ Hạo bảo vệ ở chính giữa. Nguyên thần Cơ Hạo hiển lộ bên ngoài, thần thức khổng lồ cẩn thận khuếch tán ra, từng tia từng tia, từng tắc từng tắc tra xét động tĩnh bốn phía.

Nơi này là một mảng tuyệt địa, tử địa, thiên đạo pháp tắc Bàn Hi thế giới ở nơi này hầu như không còn sót lại chút gì, chỉ có từng tia khí tức cuối cùng lưu lại, miễn cưỡng duy trì một khoảng không gian này tồn tại.

“Nơi này là Văn Lạc Tuyệt Uyên (vực thăm rơi rụng).” Thiên Cơ trưởng lão vẻ mặt phức tạp nhìn một khối không gian tối như mực, xám xịt này: “Trong truyền thuyết, Bàn Hi thánh nhân chính là ở đây đại chiến với thiên ngoại tà ma, bị thương nặng.”

“Bản mạng thánh binh của nàng ở đây?” Cơ Hạo khẽ cau mày, kinh ngạc nhìn Thiên Cơ trưởng lão.

Thiên Cơ trưởng lão cũng cảm thấy rất kinh ngạc nhìn đỉnh đầu Cơ Hạo xuất hiện một ‘Cơ Hạo’ khác, Hồn Nguyên Thái Dương Phiên, bốn mươi chín luồng Vũ Dư đạo khí, những tồn tại thần kỳ đó Thiên Cơ trưởng lão thấy cũng chưa từng thấy, nghe cũng chưa từng nghe, hẳn càng thêm cảm thấy Cơ Hạo là thần bí khó lường như thế.

“Ở ngay sâu trong lòng đất nơi đây.” Thiên Cơ trưởng lão trầm giọng nói: “Một khoảng thiên địa này bởi vì một trận đại chiến đó hoàn toàn sụp đổ, nơi này tương đương là vết thương sụp đổ, hư thối trên cơ thể Bàn Hi thế giới. Bàn Hi thánh nhân đem thánh binh của mình để lại đây trấn áp hư không, mới khiến tử vong tịch diệt khí nơi này không đến mức khuếch tán đến bên ngoài, do đó mới duy trì toàn bộ Bàn Hi thế giới ổn định.”

Tùy tay hướng bốn phía vạch một cú, Thiên Cơ trưởng lão mang theo một tia đau đớn kịch liệt nói: “Ta lúc trẻ tuổi tùy tùng Thiên Cơ đời trước tới nơi này, khi đó phạm vi nơi này so với bây giờ còn phải lớn hơn khoảng một thành. Bàn Hi thế giới đang tự lành, diện tích Văn Lạc Tuyệt Uyên rút nhỏ một thành. Cho nơi này đủ thời gian, có lẽ một mảng tuyệt vực này sẽ hoàn toàn biến mất... Nhưng...”

“Nhưng chúng ta đã đến.” Cơ Hạo bất đắc dĩ nhìn Thiên Cơ trưởng lão: “Chúng ta cũng là bị ép. Chúng ta cũng không muốn xâm nhập Bàn Hi thế giới, nhưng chúng ta cũng là bị ép lập kế ước đánh cược. Chúng ta không đến, tộc đàn chính chúng ta sẽ có phiền toái lớn.”

Thiên Cơ trưởng lão cười khổ nhìn Cơ Hạo: “Nhưng tộc nhân của ta lại có tội gì đâu?”

Cơ Hạo rất thành khẩn nhìn Thiên Cơ trưởng lão: “Cái này không phải việc người và ta có thể quyết định. Ít nhất chỗ ta còn nguyện ý lưu lại một đường sinh cơ cho các người... Nếu đổi thành người khác.”

Trầm mặc chốc lát, Cơ Hạo lặng lẽ thở dài: “Không phải tộc ta thì lòng tất

khác, vì tộc đàn nhà mình kéo dài, làm ra bất cứ việc gì cũng có thể lý giải, ngài cảm thấy thế nào?”

Thiên Cơ trưởng lão hít một hơi thật sâu. Trầm mặc một lúc lâu, hân hưởng một ngọn núi lớn tối như mực chính giữa khoảng không gian này chỉ chỉ: “Thánh binh của thánh nhân ngủ say ngay tại nơi đó, trấn áp một khoảng thiên địa này. Nếu người lấy nó đi, một mảng không gian này sẽ tiếp tục mở rộng, uy hiếp toàn bộ Bàn Hi thế giới, cuối cùng đem toàn bộ thế giới chuyển biến thành bộ dáng rách nát tử khí trầm trầm như vậy.”

Cơ Hạo nhìn quanh, hân hài lòng gật gật đầu: “Là đủ rách nát, nhưng người không cảm thấy, nơi này mới là lựa chọn chiến trường tốt nhất sao?”

Thiên Cơ trưởng lão ngẩn ngơ, Cơ Hạo lại đã cao hứng phấn chấn cười to lên.

Chương 648: Bàn Hi Thần Kính

Chỗ trung tâm Vãn Lạc Tuyệt Uyên, từ miệng một ngọn núi lửa chết cao ngàn dặm thẳng xuống lòng đất mười vạn dặm, trong một mảng khí đục ngầu hiểm ác màu đen, Cơ Hạo thấy một tấm gương báu ánh sáng mờ nhạt nhộn nhạo.

Cao khoảng ba trượng, rộng một trượng, dày ba thước, bốn phía bảo kính hình vuông trang trí cực kỳ hoa văn gió mây sấm sét phong cách cổ xưa, mặt trước là một mảng sóng nước không ngừng lóe ra ánh sáng mờ nhạt, mỗi giờ mỗi khắc trong mặt gương đều có vô số ráng màu khí lạnh xoay như ốc, thoát nhìn, mặt trước tấm gương báu này giống như vực sâu không đáy nhìn qua không thấy điểm cuối.

Cơ Hạo chỉ nhìn chăm chăm mặt trước của bảo kính chốc lát, đã có một loại cảm giác nguyên thần sắp bị rơi vào, hần vội vàng lắc đầu, đem tầm mắt dời đi.

Xoay tới mặt trái bảo kính, hình vẽ thiên địa tinh tú dày đặc, có vô số hình ảnh thần thú thần cầm ở trong hình sông núi lưu chuyển như bay chính giữa mặt trái bảo kính là một cái tay cầm gương đầu thú cực lớn. Cũng không biết là đầu thần thú nào ba thước vuông, đặt ngay ngắn ở chính giữa mặt trái bảo kính, miệng thần thú ngậm một viên bảo châu, đang phóng ra ánh sáng mệnh môn chiếu sáng bốn phía.

Vô cùng vô tận khí đục màu đen từ bốn phương tám hướng ủa tới, không ngừng bị tấm bảo kính này nuốt vào, sau đó từng tia khí tức sinh mệnh cực kỳ mỏng manh từ trong bảo kính khuếch tán ra, dần dần bay vào trong thân núi bốn phía.

Cơ Hạo như có chút đăm chiêu tóm lấy một luồng sinh khí, những khí đục màu đen này, là tử vong tịch diệt lực Bàn Hi thế giới sau khi bị thương sinh ra, tấm bảo kính này lắng lắng trấn áp nơi đây không biết bao nhiêu năm, thông thả cắn nuốt chuyển hóa những khí đục màu đen, đem nó hóa thành khí tức sinh

mệnh một lần nữa rót vào đại địa xung quanh.

Chính là dựa vào sự chuyển hóa thông thả như vậy, diện tích Văn Lạc Tuyệt Uyên càng ngày càng nhỏ, cũng dần dần khôi phục từng tia sinh khí.

Cho tấm bảo kính này đủ thời gian, Văn Lạc Tuyệt Uyên cuối cùng sẽ hoàn toàn biến mất, Bàn Hi thế giới sẽ hoàn toàn khôi phục nguyên dạng.

Thiên Cơ trưởng lão bên người theo Cơ Hạo, dị thường nghiêm túc, vô cùng tiêu tụy hưởng tấm bảo kính đó quý báu. Hắn không ngừng đứng lên, nhảy múa, quý xuống, đập đầu. Trọn vẹn nghi thức, ít nhất hao phí của hắn nửa khắc đồng hồ.

Hoàn thành lễ yết kiến dị thường rườm rà này, Thiên Cơ trưởng lão lúc này mới đứng dậy, truy hỏi lời vừa rồi Cơ Hạo chưa nói xong: “Cái gì? Đem nơi này coi là chiến trường quyết chiến? Đám tà ma bốn mắt kia, bọn hắn sẽ dựa theo kế hoạch của người làm việc sao?”

“Bọn hắn muốn giết sạch vào toàn bộ nhân tộc, nhất định phải dựa theo kế hoạch của ta làm việc.” Cơ Hạo nhìn nhìn thân núi xung quanh tối như mực, tử khí trầm trầm, cười gật gật đầu: “Địa phương tốt đó, thiên địa lực gần như bằng không, không có ai có thể mượn dùng thiên địa lực tác chiến. Đại Vu nhân tộc, am hiểu nhất chính là hoàn toàn mượn lực, không có thiên địa lực không có bất cứ sự suy yếu gì đối với sức chiến đấu của nhân tộc Đại Vu.”

“Chiến trường này không thể nói rõ tốt xấu, nhưng ít nhất được một sự công bằng!” Cơ Hạo cười nhìn Thiên Cơ trưởng lão: “Bọn hắn đã khống chế thiên đạo của Bàn Hi thế giới, vậy chúng ta sẽ tìm một chiến trường không có thiên đạo lực can thiệp.”

Thiên Cơ trưởng lão như có chút đắm chiêu nhìn về xung quanh. Hắn trầm tư: “Tộc nhân của người lúc chiến đấu không dựa vào thiên địa lực? Ừm, thân thể các người là cực đáng sợ, đây quả thật là lựa chọn tốt nhất. Như vậy, cần ở nơi này kiến tạo từng tòa thành lâu? Vậy phải vận dụng không ít sức người. Chỉ

có mấy tháng thôi!”

Thiên Cơ trưởng lão nheo mắt cẩn thận tính toán, tính toán cần bao nhiêu người, bao nhiêu tài nguyên, mới có thể ở trong thời gian ngắn nhất kiến tạo ở Vãn Lạc Tuyệt Uyên một tòa thành lũy lực phòng ngự mạnh nhất.

Bởi vì bọn Xi Tra xuất hiện, Thiên Cơ trưởng lão bị ép dẫn dắt tộc nhân rút khỏi Bàn Hi thánh địa, cái này đối với dân bản xứ Bàn Hi thế giới mà nói là một loại sỉ nhục cực lớn, tương đương với bộ lạc rừng mưa Nam Hoang bị người ta phá huỷ tổ miếu hiến tế tổ tiên. Cho nên ý niệm xoay chuyển trong đầu Thiên Cơ trưởng lão hai ngày qua chính là trả thù, trả thù tàn khốc. Dùng thủ đoạn tanh máu nhất để trả thù.

Nhất định phải ở nơi đây xây dựng một tòa thành lũy hiểm ác nhất, để dị tộc đột kích ở dưới thành trì chảy cạn máu tươi của mình.

Đang tính toán, Thiên Cơ trưởng lão đột nhiên rên cũng chưa rên được một tiếng đã ngất đi, thân thể nho nhỏ vô lực lơ lửng ở giữa không trung.

Một đạo u quang hiện lên, hư ảnh từ trong thần hồn không gian của Cơ Hạo phóng ra một phân thân. Hắc thân hình mông lung đập khí đen, vòng quanh bảo kính trước mặt vài vòng, ngón tay nhẹ nhàng búng ở trên mặt gương: “Bảo bối tốt, nó tên là Bàn Hi Thần Kính. Là món bảo bối tốt. Ta đánh giá thấp Bàn Hi rồi, vốn tưởng nàng bị Ngu tộc chém giết, là vì thực lực không đủ, không ngờ được nàng thế mà có món bảo bối tốt như vậy.”

“Xem ra không phải vấn đề thực lực, là nàng đã trúng ám toán mai phục.” Hư ảnh khẽ thở dài một tiếng: “Truy cứu những điều này không có bất cứ ý nghĩa gì. Dù sao người đã ngã xuống... Tắm Bàn Hi Thần Kính này, tốt, tốt, tốt, tuy không phải sát phạt chí bảo chuyên môn chiến đấu, nhưng diệu dụng vô cùng, chắc chắn, bên trong thế mà ẩn giấu bốn mươi chín luồng tiên thiên Hồng Mông cấm chế, tốt, tốt, tốt, sao bản mạng chi bảo của Bàn Hi cường đại như thế?”

Cơ Hạo nhìn hư ảnh, lại nhìn nhìn tắm bảo kính lơ lửng ở giữa không trung

không chút sứt mẻ đó, bất đắc dĩ dang hai tay: “Càng cường đại, lại càng khó luyện hóa nhỉ? Bảo kính này, ừm, nó tên Bàn Hi Thần Kính? Nó ở ngay đây, ta lại không có biện pháp làm gì nó.”

Hư ảnh đặt hai tay ở trên Bàn Hi bảo kính nhẹ nhàng vuốt ve, một lát sau, hai tay hẩn ôm lấy cái tay cầm gương đầu thần thú mặt trái bảo kính, ngón tay nhẹ nhàng búng ở trên viên bảo châu nọ thần thú ngậm trong mồm, thần nhiên cười nói: “Không có biện pháp? Có ta đây.”

Ngón tay nhẹ nhàng gõ vang cái tay cầm kia phía sau bảo kính, hư ảnh bắt đầu lẩm bẩm: “Bàn Hi Bàn Hi, nói cho người nghe, địa giới nhà người, nay không yên tĩnh...”

Theo tiếng nói thầm của hư ảnh như là chú ngữ hoặc như là bài vè quái dị, mặt ngoài bảo kính dần dần có một mảng ánh sáng hoa mỹ trào ra, vô số lốc xoáy ánh sáng to nhỏ ở mặt gương nổi lên lẫn nhau xô đẩy mãnh liệt, thoát nhìn chỉ là một mảng ánh sáng trắng xoá, cẩn thận nhìn lại như bao dung tất cả sắc thái trong thiên địa.

Một bóng người mờ nhạt xuất hiện ở trong ánh sáng, theo hư ảnh thấp giọng nói thầm, nàng nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, sau đó mi tâm Cơ Hạo đau đớn một trận, Đãng Hồn Chung bị một lực lượng không thể chống cự mạnh mẽ lôi ra, trên mặt gương hiện lên một đạo thần quang, trước mặt Cơ Hạo liền xuất hiện hai khối Bàn Hi Thần Kính.

Một luồng sáng lóe lên, một khối Bàn Hi Thần Kính trong đó chui vào mi tâm Cơ Hạo, vô số luồng sáng đầy màu sắc phun trào ra, đem thần kính và nguyên thần Cơ Hạo gắt gao buộc lại với nhau. Cơ Hạo đột nhiên có điều hiểu ra, bản mạng chí bảo do thánh nhân Bàn Hi mở thế giới Bàn Hi thế giới để lại lại đã chủ động nhận chủ, hơn nữa cường thế thay thế Hồn Nguyên Thái Dương Phiên, thành bản mạng chi bảo của Cơ Hạo.

Càng làm cho Cơ Hạo kinh hãi chính là, Đãng Hồn Chung hẩn từ trong tay

Diệu Âm cướp lấy, lại cứng rắn bị chuyển hóa thành một khối Bàn Hi Thần Kính khác.

Tuy uy lực nhỏ hơn trăm ngàn vạn lần, nhưng Đãng Hồn Chung giờ phút này chính là một khối Bàn Hi bảo kính khác! Vô luận khí tức hay công năng, hay là ngoại hình hoặc tất cả trạng thái biểu hiện, đây chính là một khối Bàn Hi Thần Kính.

Đây là diệu dụng đầu tiên của Bàn Hi Thần Kính—— ‘Hóa’!

‘Hóa’ thiên địa vạn vật, chuyển hóa thiên địa vạn vật, tảng đá có thể hóa cây cối, bùn cát có thể hóa trùng ngư, phạm thuộc về thiên đạo, đều có thể bị chuyển hóa.

Chương 649: Diệu Dụng Vô Cùng

Ngồi xếp bằng ở miệng núi lửa khí đen bốc lên, Cơ Hạo và hư ảnh khoanh chân đối mặt ở trên đất, Bàn Hi Thần Kính lơ lửng ở trước mặt hai người, mặc cho bọn họ lảng lạng tìm hiểu vô cùng diệu dụng trong đó.

Thiên Cơ trưởng lão như đứa bé tám chín tuổi, cuộn mình ở trên một cái bồ đoàn ngáy khò khò. Mấy ngày nay hấn hao phí quá nhiều tinh thần, hư ảnh dùng diệu pháp làm hấn lâm vào trong mê man, lại vừa lúc để hấn tẩm bổ linh hồn, khôi phục tâm lực.

“Bốn mươi chín luồng tiên thiên Hồng Mông cấm chế.” Ngón tay hư ảnh nhẹ nhàng vuốt qua mặt gương của Bàn Hi Thần Kính, từ đáy lòng cảm khái nói: “Bốn mươi chín đạo! Hắc, hơn nữa đều là Hồng Mông cấm chế phẩm cấp cao nhất, nhưng đây còn là một món phụ trợ chí bảo, không phải vật phẩm sát phạt sắc bén, đây là bảo vật đáng sợ cỡ nào.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, hư ảnh đã thì thào đem lai lịch tiên thiên Hồng Mông cấm chế hướng Cơ Hạo lần lượt nói ra.

Tiên thiên Hồng Mông cấm chế, trong hỗn độn hư không tự nhiên sinh ra một loại tiên thiên linh bảo bảo cấm, mỗi một đạo cấm chế đều chứa vô số diệu dụng, chất chứa lực lượng đáng sợ không thể đánh giá. Bởi vì một số duyên cớ hư ảnh cũng nói không rõ, không thể nói cũng không cách nào nói. Các bảo vật chất chứa tiên thiên Hồng Mông cấm chế, bình thường là vật sát phạt sắc bén chất chứa bảo cấm thì nhiều hơn một chút.

Ví dụ như nói món bản mạng chí bảo nọ của Bàn Cổ thể giới khai thiên thánh nhân Bàn Cổ, đó là thánh binh giết chóc đỉnh cấp, tổng cộng có năm mươi luồng linh bảo bảo cấm đỉnh cấp nhất, chiếm đủ con số Đại Diễn, có uy lực vô biên, vô tận biến hóa.

Linh bảo bảo của cấm Bàn Hi Thần Kính, chỉ ít hơn món bản mạng chi bảo

nọ của Bàn Cổ một đạo cấm chế, nhưng nó lại là một chí bảo phụ trợ thuộc tính, cho dù trên phẩm giai hơi khiếm khuyết một chút như vậy, nhưng thật sự muốn bàn luận...

“Vật ấy so với món bảo bối kia của Bàn Cổ, càng thêm hiếm có khó tìm.” Hư ảnh khen không dứt miệng vuốt ve Bàn Hi Thần Kính, lẩm bẫm: “Ngày xưa Bàn Cổ nếu có thể có chí bảo này hộ thân, có lẽ sẽ không ngã xuống nhỉ? Nhưng trong thiên địa, nào có việc được cả đôi đường như vậy?”

Chỉ chỉ Bàn Hi Thần Kính, hư ảnh lẩm bẫm: “Bàn Hi này nắm giữ thần khí như thế, không phải kết cục vẫn tương tự?”

Cảm khái một phen, hư ảnh tiếp tục giảng giải cho Cơ Hạo các biểu hiện bên ngoài của tiên thiên Hồng Mông cấm chế bí quyết, bao gồm tiên thiên Hồng Mông cấm chế, chênh lệch giữa đỉnh cấp cấm chế và hạ phẩm cấm chế, một đạo linh bảo cấm chế như thế nào phán đoán nó là đỉnh cấp cấm chế hay là hạ phẩm cấm chế loại kém nhất vân vân.

Đôi mắt Cơ Hạo mờ mịt nhìn hư ảnh, đầu óc đau đớn giống như bị vô số cái kim đâm.

Nghe không hiểu, hoàn toàn nghe không hiểu. Hư ảnh rõ ràng là dùng ngôn ngữ Cơ Hạo có thể nghe hiểu để nói chuyện, nhưng đến cuối cùng, lời hư ảnh nói liền biến thành từng đạo Hồng Mông Thiên Âm nặng nề như sấm quay cuồng mà qua, chấn động khiến lục phủ ngũ tạng thêm nguyên thần của Cơ Hạo run rẩy hỗn loạn, một chữ cũng không nghe hiểu.

Hư ảnh ngậm miệng, hẩn ngơ ngác nhìn nhìn Cơ Hạo: “Nghe không hiểu?”

Cơ Hạo dang hai tay, dùng sức lắc lắc cái đầu rối như tơ vò: “Thực sự nghe không hiểu. Quá thâm ảo, hoặc là mấy thứ này vốn không nên dùng ngôn ngữ để ký thác. Phải dùng pháp môn khác, mới có thể khiến ta hiểu?”

Hư ảnh nhú mày. Hẩn gãi gãi đầu, khề thở dài một hơi: “Ta không biết dạy

đồ đệ, cho nên những pháp môn này không hiểu. Lần sau người gặp Vũ Dư đạo nhân, bảo hắn dùng vô thượng đạo pháp của hắn truyền thụ đại đạo, ta xem có thể học trộm không.”

Lắc đầu, hư ảnh nhẹ nhàng vuốt ve Bàn Hi Thần Kính: “Đã nghe không hiểu, cũng không cần lãng phí nước miếng nữa, tuy ta hiện tại không có nước miếng đáng nói... Ừm, bảo bối này, ta đã nói với nó rồi. Về sau người chính là chủ nhân của nó, nó sẽ toàn lực phụ tá người.”

Cơ Hạo rất mờ mịt nhìn Bàn Hi Thần Kính.

Một món chí bảo như thế, lại cứ như vậy, bị hư ảnh nói hai ba câu thuyết phục, ngoan ngoãn chủ động nhận chủ?

“Nó nán lại nơi này cũng tịch mịch. Bàn Hi đem nó để lại chỗ này, để nó trấn áp Vẫn Lạc Tuyệt Uyên, chữa trị một khoảng thiên địa này.” Hư ảnh thần nhiên nói: “Nhưng thần vật có cảm xúc, nó tự nhiên không cam lòng tịch mịch như vậy. Khoảng thế giới này đã định sẵn bị cắn nuốt, nó cũng muốn tìm chủ nhân đáng tin cho bản thân.”

“Ta rất đáng tin sao?” Cơ Hạo rất mờ mịt nhìn hư ảnh.

“Người rất đáng tin.” Hư ảnh thấp giọng cười nói: “Ít nhất so với rất nhiều người, người đáng tin hơn bọn hắn nhiều lắm. Ừm, người không thử diệu dụng khác của nó chút?”

Cơ Hạo mạnh mẽ nhắc lên hứng thú. Vừa rồi Bàn Hi Thần Kính thế mà lại mạnh mẽ đem Đãng Hồn Chung chuyển hóa thành một khối Bàn Hi Thần Kính khác, thay thế bản thể mình trấn áp một khoảng Vẫn Lạc Tuyệt Uyên này, loại thủ đoạn này vô cùng kì diệu, đã gần như thủ đoạn tạo vật.

Khối Bàn Hi Thần Kính chuyển hóa ra kia không đủ uy năng, không thể chữa trị một vùng thiên địa này, nhưng ít nhất có thể duy trì thế cục một vùng thiên địa này không đến mức biến hóa, để Vẫn Lạc Tuyệt Uyên có thể duy trì sự ổn

định hiện tại, đây là chuyện cực kỳ không dễ dàng gì rồi.

“Cẩn thận chút, nó tuy chủ động nhận chủ, nhưng lấy thần thông pháp lực của người, cũng chỉ miễn cưỡng tế luyện đạo linh bảo bảo cấm thứ nhất của nó.” Hư ảnh thận trọng nhắc nhở: “Các loại diệu dụng của nó, người có thể sử dụng là có hạn, hơn nữa phát huy uy năng có hạn, đừng tưởng có nó, người đã thật có thể hoành hành thiên hạ.”

Cơ Hạo tập trung lắng nghe hư ảnh nói cho, sau đó hẩn lấy ra một gốc linh thảo ngất lẩy ở Bàn Hi thánh địa, có vạn năm hỏa hậu.

Gốc linh thảo này màu thuần bạc, là linh thảo thuộc tính thuần kim loại cực kỳ hiếm thấy.

Cơ Hạo đem linh thảo để ở trên mặt gương của Bàn Hi Thần Kính, hư không xung quanh khẽ run một phen, Cơ Hạo liền cảm thấy thần thức, pháp lực của mình đều đang nhanh chóng tiêu hao, Bàn Hi Thần Kính xuyên thấu qua vết rách không gian của Vãn Lạc Tuyệt Uyên, rút lấy một ít lực lượng mắt thường không thể nhận ra. Một trận gió khẽ thổi qua, trên mặt gương đột nhiên có mười mấy cây linh thảo kim thuộc tính vạn năm giống nhau như đúc lay động phát phối.

Có thể đem một món chí bảo thành hình, trực tiếp hóa thành một món chí bảo khác, đây là lực lượng ‘Hóa’ của Bàn Hi Thần Kính.

Mà trước mắt trực tiếp sinh ra từ trong hư không, dựa vào thiên địa linh khí hấp thu đến, trực tiếp bồi dưỡng một gốc linh thảo, đây là lực lượng ‘Ấn’ của Bàn Hi Thần Kính.

Cái gọi là Ấn, cũng chính là ý tứ ‘in ấn’.

Chỉ cần có đủ năng lượng thiên địa, Cơ Hạo có đủ thần thức và pháp lực khống chế, Bàn Hi Thần Kính có thể sao chép tất cả sự vật thấp hơn cấp độ của nó. Nếu Cơ Hạo đủ thần thức, pháp lực, có thể tế luyện nhiều linh bảo cấm hơn, Bàn Hi Thần Kính có thể phục chế sinh linh sống!

Phàm là thuộc thiên đạo, Bàn Hi Thần Kính có thể từ hư không chế tạo thiên địa vạn vật.

“Đáng tiếc, chỉ có thể phục chế thiên địa vạn vật của Bàn Hi thế giới.” Cơ Hạo có chút yêu thích không buông tay vuốt ve Bàn Hi Thần Kính.

“Đem nó quay về Bàn Cổ thế giới, có lẽ người sẽ có sự kinh hi.” Hư ảnh thấp giọng cười nói: “Người cũng đánh giá quá thấp chí bảo có được bốn mươi chín đạo tiên thiên Hồng Mông cấm chế rồi. Cái gì là chí bảo, ‘chí’ bảo đó... đùa nhỏ!”

Cơ Hạo không nói chuyện nữa, hẩn thu hồi những linh thảo vạn năm kia, tay chỉ Bàn Hi Thần Kính, thần kính bay vào mi tâm hẩn.

Sau đó Cơ Hạo vung tay áo, một cơn gió dữ bay ra, cuốn lên một tảng đá phạm vi trăm trượng trên mặt đất hung hăng hướng mình đập đến.

Một mảng ánh sáng mờ nhạt chợt lóe qua ở bên người Cơ Hạo, tảng đá cách thân thể Cơ Hạo còn có khoảng một tấc lại đột nhiên biến mất, kèm theo tiếng xé gió chói tai, tảng đá đột ngột xuất hiện từ trước người Cơ Hạo, lấy lực lượng mấy lần dựa theo quỹ tích ban đầu bắn ngược về.

Bắn ngược công kích trong phạm vi thừa nhận, đây là loại thứ ba công hiệu cũng là một loại cuối cùng của Bàn Hi Thần Kính Cơ Hạo hiện tại có thể phát huy.

Chương 650: Long Phượng Hợp Mưu

Hư không nơi cực cao, một con kim long một con thái (thái: màu sắc) phượng chiều dài cơ thể đều trên trăm dặm, quanh thân phủ mây tía khí lành, lười nhác ở trên trời cao. ~ kim long chậm rãi vung vẩy cái đuôi, thái phượng nhẹ nhàng vỗ cánh, đầu rồng đầu phượng cách nhau không đến trăm trượng, vừa vận đều ghé tới cùng nơi.

Ngao Lễ đứng ở trên đầu rồng, Phượng Cầm Tâm đứng ở trên đầu phượng, hai người gắt gao nhúu mày nhìn nhau không nói gì.

Qua hồi lâu, Ngao Lễ mới trợn mắt, lớn tiếng quát: “Tiểu Phượng nhi, có chuyện nói mau, đại gia bận phát tài, không rảnh đấu tâm kế với các người bọn tiểu tước nhi trái tim có bảy tám mươi cái lỗ thủng này.”

Phượng Cầm Tâm hung hăng trừng mắt nhìn Ngao Lễ một cái, điệu đà nói: “Tên lỗ mãng, cũng một đồng tuổi rồi, sao mà một chút tiến bộ cũng chẳng có? A cha người trước khi đi dặn dò người như thế nào, nói cho ta nghe một chút.”

Ngao Lễ mở to hai mắt, hung tợn trừng mắt nhìn Phượng Cầm Tâm một cái: “Làm sao? Làm sao? Lời lão long đầu nhà ta nói, cần gì phải nói cho người?”

Đảo mắt, Ngao Lễ đột nhiên cười lên quái dị: “Hắc hắc, người muốn nghe lời lão long đầu nhà ta nói cũng được, Tiểu Phượng nhi, Ngao Lễ ca ca của nhà người giờ không phải còn chưa có thân mật sao? Long phượng hai tộc chúng ta chính là tuyệt phối, người nếu gả cho ta, người ta người một nhà, lời lão long đầu nhà ta nói cho người nghe một chút thật ra cũng không có gì ngại!”

Lời còn chưa dứt, trên mặt Ngao Lễ vang ‘Bốp’ một tiếng thanh thúy, lại là bất tri bất giác bị Phượng Cầm Tâm dùng bí pháp tát cho một bạt tai.

Thân thể Phượng Cầm Tâm không động đậy, tay không nhúc nhích, chỉ là ánh mắt chột lóe, một cái tát nặng nề dị thường đã tát ở trên mặt Ngao Lễ. Nửa

thân thể Ngao Lễ bị đánh cho lật qua, nhe răng trợn mắt xoa xoa da mặt, đột nhiên cười lên ‘khà khà’: “Ài, Tiểu Phượng nhi, bàn tay nhỏ của người thật mềm mại, hắc hắc, không đau thế nào cả... Người vẫn thương Ngao Lễ ca ca phải không?”

Phượng Cầm Tâm bất đắc dĩ trợn mắt, khẽ thở dài một hơi: “A nương trước khi đi nói cho ta, lần này đến tiểu thế giới này, là phải chăm tìm bảo bối. A nương còn nói, cho dù ta tìm không thấy trọng bảo gì, cũng không thể để người của nhân tộc lấy được.”

Ngao Lễ đang cợt nhả sắc mặt âm trầm. Hắn sờ cằm, rất nghiêm túc nhìn Phượng Cầm Tâm, nhìn một lúc lâu cũng chưa nói gì.

Phượng Cầm Tâm bị ánh mắt thâm thúy không lường được của Ngao Lễ nhìn đến mức da đầu hơi phát tê. Nàng cúi đầu, từ trên xuống dưới đánh giá bản thân một phen, chưa phát hiện trên người mình có chỗ nào hở. Ngẩng đầu, lại nhìn về phía Ngao Lễ, thẳng cha này thế mà vẫn đang dùng loại ánh mắt sâu không lường được đó nhìn mình.

Phượng Cầm Tâm có chút hoảng hốt, nàng vội vàng hướng không khí chụp một cái, một tấm gương ánh sáng hiện ra, nàng cẩn thận soi soi sau lưng mình, phát hiện quần áo trên lưng mình cũng chỉnh tề, chưa có bất cứ chỗ nào khác thường. Nàng lúc này mới thu hồi pháp thuật, hằm hằm chỉ vào Ngao Lễ quát: “Người lăm la lăm lét nhìn cái gì?”

Ngao Lễ đột nhiên cười to lên ‘Ha ha’, hắc cười đến mức ngửa trước ngã sau, bàn tay liên tục vỗ đùi mình.

“Hắc hắc. Tiểu Phượng nhi, người nói lão long đầu nhà ta cùng a nương người, có phải có gì đó hay không?”

Khuôn mặt Phượng Cầm Tâm biến thành màu đen từng đợt, con thái phượng to lớn cũng nàng càng phát ra một tiếng rít tức giận ngập trời.

Nhìn thấy thái phượng phát uy, kim long lơ lửng ở giữa không trung trợn mắt quái dị, không chút yếu thế phát ra một tiếng rống gầm trầm thấp mạnh mẽ. Một rống một phượng lơ lửng ở giữa không trung lửa giận ngập trời mắt to trừng đôi mắt nhỏ, không khí giữa long phượng không ngừng bắn ra cả mảng lớn đốm lửa.

Một rống một phượng này tu vi kinh người, đã đến cảnh giới người thường không ngờ tới. Bọn họ chỉ riêng ánh mắt cũng đã có lực sát thương mang tính thực chất. Long phượng đối mắt, sự hung hiểm không thua gì hai đại hán cường tráng cầm đao sắc đề ở trên ngực đối phương dùng sức đâm nhau.

Phượng Cầm Tâm hỗn hển quát lớn: “Nói hươu nói vượn cái gì? Ngao Lễ, người còn dám nói bậy, tin hay không ta đi tìm người...”

Ngao Lễ khoát tay, ngắt lời Phượng Cầm Tâm: “Tìm lão nương ta cáo trạng sao. Tùy người, dù sao ta hiện tại da thịt thô dày, lão nương ta dùng gậy đánh ta cũng không sao cả, người cho rằng ta vẫn là ta lúc còn nhỏ? Khi đó bị đánh quả thực rất đau, hiện tại ta không sợ nữa.”

Đặc ý cười to ba tiếng, Ngao Lễ cởi giáp trụ trên người, giật xuống váy chiến lót trong, lộ ra nửa thân trên cơ bắp rắn chắc như từng ngọn núi nhỏ, rất đặc ý gập cánh tay hướng Phượng Cầm Tâm khoe khoang một chút cơ bắp của mình: “Nhìn xem, nhìn xem, nhìn xem Ngao Lễ ca ca một thân da thịt tốt này. Hắc hắc, Tiểu Phượng nhi, có muốn đi lên sờ một chút? Chưa từng kiến thức nhỉ? Nhìn xem cánh tay này của Ngao Lễ ca ca, chắc chắc, tráng kiện chứ? Hâm mộ không?”

Kim long công Ngao Lễ đặc ý điên cuồng gào thét, thái phượng trừng mắt đã không còn lời nào mà chống đỡ.

Hai tay Phượng Cầm Tâm đè huyết Thái Dương của mình dùng sức day day, ngón tay cái thiếu chút nữa đã cắm vào trong huyết Thái Dương của mình. Đối với bọn cơ bắp long tộc, Phượng Cầm Tâm đã không còn lời nào để chống đỡ.

Cùng là Bàn Cổ huyết mạch, một đạo huyết mạch phân hoá ba tộc, đã có

phượng tộc cao quý ung dung, cần gì còn phải phân hoá ra long tộc một đám ngu xuẩn, lỗ mãng, trong đầu đều là cơ bắp cùng xương cốt vô liêm sỉ như vậy?

Hít một hơi thật sâu, Phượng Cầm Tâm bất đắc dĩ nói: “Chúng ta nói chuyện nghiêm túc, được không?”

Ngao Lễ không cam lòng buông đôi tay, nhìn Phượng Cầm Tâm nói: “Thực không đến sờ một chút? Đám tiểu yêu tinh ta nuôi đó, một đám không biết thích sờ tay chân của ta bao nhiêu đâu!”

Con mắt Phượng Cầm Tâm biến thành một mảng đỏ bừng, nàng khàn cả giọng hét lên: “Tiểu cừu tử... Người muốn ăn đòn sao?”

Ngao Lễ theo bản năng run rẩy một phen, hắc vội vàng kêu lên: “Lão long đầu nhà ta cùng a nương nhà người khăng định có gì đó, lời của lão và a nương nhà người đều giống nhau như đúc. Lão nói cho ta, lão Cừu à, đi thế giới kia, cũng không trông cậy vào người kiến công lập nghiệp, cướp đoạt nhiều bảo bối chút, nếu không có bảo bối gì cũng không sao, dù sao không thể để cho người của nhân tộc đem những bảo bối đó cướp đoạt đi!”

Phượng Cầm Tâm vỗ tay ‘Bốp’ một cái, nàng cười nói: “Lão long hoàng có ý này? Vậy thì đúng rồi!”

Ngao Lễ phần nộ ngẩng đầu: “Đúng cái gì?”

Phượng Cầm Tâm nheo mắt cười nói: “Người không cảm thấy, đều là Bàn Cổ huyết mạch, trước kia nhân tộc gầy yếu, dựa vào long phượng hai tộc chúng ta rất nhiều mới miễn cưỡng duy trì. Nhưng một vạn năm qua, thế lực nhân tộc càng cường đại hơn rồi. Cho nên, không thể để bọn họ tiếp tục cường đại, duy trì cục diện hiện tại là được, đây đã là cực hạn phượng hoàng nhất tộc chúng ta có thể chấp nhận.”

Ngao Lễ không hé răng, chỉ nheo mắt nhìn Phượng Cầm Tâm: “Tiếp tục nói đi... Ô, nhìn xem, đường cong cơ bắp trên cái chân này của Ngao Lễ ca ca!”

Khuôn mặt Phượng Cầm Tâm biến thành màu đen từng đợt, nàng nghiêng
răng hung tợn nói: “Linh dược, khoáng thạch... bình thường, để người của nhân
tộc mang đi không sao. Nhưng thánh binh của đám thánh linh, tổ linh dân bản
xứ, đó là bảo bối tương đương với công đức linh bảo, khai thiên chí bảo, một
món cũng không thể rơi vào trong tay nhân tộc.”

“Về phần món thánh binh Thiên Cơ trưởng lão đồng ý cho Cơ Hạo thánh
nhân... thuộc về ta!” Phượng Cầm Tâm ngạo nghễ ngẩng đầu: “Tiểu cửu tử,
ngươi phải giúp ta, ta muốn món thánh binh thánh nhân đó!”

Chương 651: Giáo Hóa Chúng Sinh

Trung bộ Bàn Hi thế giới, trên đồng bằng mệnh môn bát ngát bờ ruộng dọc ngang, hàng cây chỉnh tề bên đường đem đại địa cắt như bàn cờ, từng tòa thôn trang chính là quân cờ, chẳng chịt điểm xuyết ở giữa bàn cờ.

Dưới một ngọn núi xanh cao ngất, mấy trăm cái hồ lửa sương khói tận trời, đám đông dân bản xứ Hỏa tộc vờn quanh ở cạnh hồ lửa, miệng lầm bầm, thần thái tự nhiên không chế liệt hỏa hừng hực trong hồ lửa xê dịch biến hóa.

Cạnh núi xanh, một dòng sông trong suốt thấy đáy uốn lượn chảy qua, tộc nhân Thuỷ tộc quần áo đứng thẳng bờ sông, bọn họ cầm pháp trượng xương cá lớn chế thành, khống chế nước sông không ngừng nhấc lên từng cái vòng xoáy. Từng đồng bùn lầy dinh dính bị lốc xoáy bao lấy, tinh tế xoay tròn, tinh tế lọc, cát tạp chất đều bị lọc sạch, chỉ còn lại có một đồng đất mềm nhẵn nhất.

Đến cuối cùng, đất dinh dính được lọc sạch sẽ bị đưa đến trên một phiến đá bằng phẳng ở bờ sông, rất nhiều tộc nhân Thổ tộc tụ tập ở đây, tiếp nhận đồng đất dính tộc nhân Thuỷ tộc đưa tới, thi triển thiên phú pháp thuật chủng tộc mình, khống chế bùn lầy đó vận vẹo biến hóa, biến thành phôi các loại vật phẩm tinh mỹ.

Bởi vì tộc nhân Thổ tộc khống chế đối với bùn đất đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, cho nên những phôi vật phẩm đó tinh xảo đẹp đẽ dị thường, ví dụ như nói những chén trà, chén rượu... linh kiện chủ chốt nhỏ mỏng như cánh ve, đặt dưới ánh mặt trời hầu như có thể liếc mắt một cái nhìn thấu.

Ở bờ bên kia con sông, trong đồng ruộng, tộc nhân Thổ tộc thi triển pháp thuật, bùn lầy trong ruộng đất quay cuồng, trứng toàn bộ côn trùng có hại đều bị xay nát, toàn bộ cỏ dại đều bị bùn lầy quay cuồng rút ra, đưa đến chồng chất trên bờ ruộng xa xa.

Trong đồng ruộng mầm non các loại cây trồng sinh sôi, dưới ánh mặt trời tản

ra ánh sáng xanh lục làm người ta vui sướng.

Nhiều tộc nhân Mộc tộc đứng ở trên bờ ruộng, cầm các loại linh mộc chế thành pháp trượng thấp giọng niệm tụng chú ngữ, cả mảng lớn vầng sáng màu xanh lục từ trên thân bọn họ khuếch tán ra, nơi ánh sáng xanh lục bao phủ, những cây non nhanh chóng sinh trưởng, rễ cây trở nên càng thêm to khỏe, lá mầm trở nên càng thêm dài rộng. Một mảng màu xanh lục làm người ta say lòng ở trên mầm non hầu như muốn chảy ra.

Đột nhiên một tiếng hoan hô phóng lên, dưới núi xanh mấy cái hố lửa hoàn thành làm lạnh bị người ta mở ra, lượng lớn đồ sứ trắng như ngọc, trong suốt long lanh được người ta thật cẩn thận lấy ra.

Những đồ sứ tinh xảo đẹp đẽ đó ở dĩ vãng chưa bao giờ xuất hiện tại Bàn Hi thế giới, vốn tộc nhân Thổ tộc tuy cũng biết đun lò, nhưng bọn họ nung ra chỉ là đồ đất thô đơn sơ, đồ sứ tinh xảo đẹp đẽ như thế lấy kỹ thuật cùng công phu nhóm lửa của bọn họ, căn bản không có khả năng nung thành công.

Vô luận là Hỏa tộc khống hỏa, Thủy tộc lấy đất, hay là Thổ tộc chế tạo phiê vật phẩm, tộc nhân các tộc tụ tập cùng một chỗ, vui vẻ nhìn những đồ sứ tinh xảo đẹp đẽ còn mang theo khí tức khói lửa kia, mỗi người cười đến mức mắt cũng nheo lại thành một đường.

Tộc nhân các tộc đều đang lao động hết khả năng, ở trên giáo trường rộng rãi giữa thôn cùng thôn, từng đám đông tộc nhân Kim tộc xốc vác xen lẫn một ít tộc nhân các tộc khác, đang xếp thành đội ngũ chỉnh tề tiến thoái có trật tự thao diễn.

Lượng lớn chiến sĩ nhân tộc khoác trọng giáp xen lẫn giữa các chiến sĩ dân bản xứ, giọng nói sắc mặt đều dữ tợn nói cho bọn họ kinh sợ thối lui như thế nào, phối hợp như thế nào, trường thương đoản kiếm tạo thành sát trận như thế nào, giữa cung nỏ thủ và trường thương khảm đao lại nên hô ứng như thế nào.

Thoạt nhìn, trên đồng bằng rộng lớn khôn cùng thôn xóm như vậy đâu chỉ mười vạn, vô số chiến sĩ dân bản xứ ở trên giáo trường mồ hôi ướt đầm huân

luyện, trên thân bọn họ đã mơ hồ có một hơi thở tinh nhuệ.

Chính giữa một tòa thành trì vừa mới xây dựng lên, bùn lầy trên tường thành còn chưa hoàn toàn phơi khô. Trên một quảng trường đủ để cất chứa mười vạn người tụ hội, vô số thiếu niên cùng trẻ con dân bản xứ rất cung kính ngồi ở trên chiếu, trước mặt mỗi người đều bày một cái bàn nho nhỏ, bên trên có bút, có mực, có giấy, có nghiên mực.

Chính giữa quảng trường là một bình đài nho nhỏ cao chỉ ba thước, bên trên dựng lều cỏ lau đơn sơ, Tụ Văn Mệnh ngồi ngay ngắn ở dưới lều cỏ lau, cầm một quyển sách, nghiêm nghị hướng đám thiếu niên, trẻ con dân bản xứ truyền đạo thụ nghiệp.

“Cho nên, các người vô luận kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, thậm chí lôi, điện, độc, phong, không, đều là huyết mạch cùng nguồn gốc, là con dân thiên địa này.”

“Cho nên, các người đều là huynh đệ, đồng căn đồng nguyên, vô luận thuộc tính bộ tộc bản thân, chính là huyết nhục chí thân. Các người không nên chém giết, không nên chinh chiến, nên đồng lòng hợp sức, sinh sản tộc đàn, cường đại văn minh.”

“Cho nên, ta hôm nay dạy các người, thế nào là ‘hiếu’, thế nào là ‘hữu’, thế nào là ‘hiếu để’!”

Tụ Văn Mệnh ngồi ngay ngắn ở dưới lều cỏ lau, hắn không thi triển bất cứ thần thông pháp thuật nào, nhưng đỉnh đầu hắn lại có một mảng mây vàng nồng đậm quay cuồng. Mây vàng hơn trăm mẫu, lơ lửng ở trên lều cỏ lau, từng hơi thở ôn hòa ấm áp không ngừng từ trong mây vàng phun trào ra, phàm là thiếu niên dân bản xứ bị hơi thở này bao trùm, liền cảm thấy tinh thần rung lên, tai thính mắt tinh, các đạo lý Tụ Văn Mệnh giảng thuật, bọn họ rất nhanh có thể hiểu rõ ràng.

Phàm là có một thiếu niên thật sự làm rõ đạo lý Tụ Văn Mệnh trình bày, trên trời sẽ có một tia khí vàng mờ nhạt buông xuống, không ngừng rót vào trong

một đám mây vàng này.

Khi dưới núi xanh xanh xa xa mở ra một lò lửa, lượng lớn đồ sứ tinh xảo đẹp đẽ được lấy ra, từng luồng khí vàng to bằng vại nước không ngừng buông xuống...

Trong một cái xưởng xa xa, khi tộc nhân Hỏa tộc, Kim tộc liên thủ rèn ra một bộ giáp trụ tinh xảo, hoàn mỹ hơn xa so với giáp trụ bọn họ trước kia phân biệt rèn gấp trăm lần, từng luồng khí vàng to bằng vại nước gào thét ập tới...

Khi trong một sân chăn nuôi cách đó không xa, tộc nhân Mộc tộc cùng tộc nhân Thủy tộc liên thủ làm, giúp một đàn gia súc đỡ đẻ, mấy chục con bê nhảy nhót kêu to tới thế gian này, càng nhiều khí vàng quay cuồng mà đến...

Tự Văn Mệnh mỉm cười. Hắn nhìn đám dân bản xứ mấy tháng trước còn đang điên cuồng chém giết tranh đấu, lại bị hắn dùng vũ lực cường đại chấn nhiếp bình ổn tranh đấu, sau đó dùng sức quyến rũ nhân cách thật lớn chinh phục, chỉ cảm thấy trong lòng vui vẻ một phen.

Hắn tới thế giới này, không giống Cộng Công Vô Ưu tùy ý cướp đoạt giết chóc như vậy, hắn chỉ dựa vào bản tâm bình ổn tranh đấu, truyền thụ đám dân bản xứ một chút đạo lý làm người xử thế, để bọn họ tiêu đi thù hận giữa các bộ tộc vô số năm qua.

Mà công giáo hóa của hắn, cũng được một phương thiên địa này tán thành, thiên địa công đức không ngừng hạ xuống, khiến Tự Văn Mệnh bỗng dưng nhận được vô số lợi ích.

Xa xa, Hoa Tư Liệt cùng Liệt Sơn Húc nhìn mây vàng quay cuồng ở đỉnh đầu Tự Văn Mệnh, hai người vẻ mặt khó hiểu cùng chấn động.

“Kỳ quái, lợi ích bức này, lại để Tự Văn Mệnh đạt được.”

“Ô, cũng chỉ có hắn kiên nhẫn như vậy. Đừng quên lúc chúng ta vừa tới, đám

dân bản xứ kia chính là nhận được mệnh lệnh của thánh linh gì đó của bọn họ, muốn giết chúng ta đả phá thiên ngoại tà ma này.”

“Thật muốn gặp cao thủ của thế giới này một chút... Chúng ta tới nơi này, hay là vì làm tiên sinh dạy học sao?”

Hai người nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tự Văn Mệnh tay nâng quyển sách, rất nghiêm túc hướng thiếu niên, trẻ con dân bản xứ ở đây truyền thụ kinh ý. Đôi mắt hãn kiên định mà ôn hòa, lộ ra một mảng ánh sáng thấm nhuần tất cả trí tuệ.

Chương 652: Chúng Sinh Đều Khổ

Trong núi rừng yên tĩnh, mấy bóng người gầy dài màu xanh lục nhạt đang bước nhanh chạy gấp.

Gió mát vờn quanh ở dưới chân bọn họ, làm tốc độ bọn họ đặc biệt nhẹ nhàng nhanh nhẹn; cỏ cây, dây leo phụ cận bọn họ tự động dời ra khỏi thân thể, không ngăn trở bước chân tiến lên của bọn họ chút nào. Tuy là bọn tẩu ở trong rừng rậm, lại so với người thường chạy ở đồng bằng còn linh hoạt hơn.

Đây là mấy nam nữ thanh niên Mộc tộc, gương mặt bọn họ đều vắn vẹo, mang theo vạ phần sợ hãi, trong mồm ngậm chặt khúc gỗ, không dám phát ra chút thanh âm nào, chỉ lo thi triển thần thông bản tộc chạy về phía trước.

Ở phía sau bọn họ, mười mấy bóng người như ẩn như hiện đang không nhanh không chậm đuổi theo.

Cách một ngọn núi, mơ hồ còn có tiếng sói tru nho nhỏ truyền đến, một bóng người đuổi theo ở phía sau đột nhiên cười lạnh nói: “Tiểu tạp – chúng không biết chết sống, còn không mau mau quỳ xuống, ngoan ngoãn theo chúng ta trở về, còn có một đường sống. Thảo Hoàng Lang này của ta không có tác dụng khác, nhưng cách hơn trăm dặm, cũng không mất được mùi trên thân các người, các người chạy thoát nổi sao?”

Mấy thanh niên Mộc tộc không dám hé răng, chỉ lo cầm đầu chạy vội về phía trước.

Truy binh phía sau đột nhiên đứng lại, đồng thời giơ lên trường cung trong tay, bóng người vừa rồi lạnh nhạt nói: “Đã muốn đi, để lại mạng được rồi đó.”

Không có chút thanh âm, trong rừng chỉ thấy mấy bóng mũi tên xẹt qua, thân thể mấy thanh niên Mộc tộc đảo vòng đồng thời cứng đờ, chợt nghe tiếng ‘Phốc phốc’ như mưa to đem thu vũ chuối tây, những mũi tên vừa nhỏ vừa nhanh

không ngừng xuyên thấu thân thể bọn họ, từ trong cơ thể bọn họ kéo ra một lại một dòng máu nóng.

Trong chớp mắt mấy thanh niên Mộc tộc đào vong bị đánh cho thành cái sàng, mũi tên sắc bén không ngừng ập tới, lực đạo mũi tên mạnh mẽ nâng thân thể bọn họ, thân thể bọn họ đã hoàn toàn không còn sinh cơ cứng ngắc đứng nơi đó không ngừng run rẩy, lại chậm chạp không thể ngã xuống đất.

Mũi tên vô tình liên miên ập tới, đánh cho thân thể mấy thanh niên Mộc tộc nổ tung thành một đám sương mù máu. Mũi tên lúc này mới ngừng lại.

‘Về’!

Mười mấy bóng người đuổi giết phía sau đồng thời khẽ quát một tiếng, lấy tay vỗ mạnh túi tên bên hông một cái. Trong túi tên da thú chế thành phun ra một đạo linh quang, chợt nghe tiếng ‘soạt soạt’ không dứt bên tai, mấy ngàn mũi tên bọn họ bắn ra như một đàn châu chấu bay lên trời, ùn ùn bay trở về trong túi tên bên hông bọn họ.

“Một đám tiểu tạp – chúng không biết chết sống, có thể bán mạng cho Thiên Mệnh thái tử, đó là vinh quang của bọn hã. Chạy, chạy, chạy, suốt ngày nghĩ chạy... Hắc, mấy đạo nhân kia cũng không có tác dụng quái gì, đến bây giờ thế mà còn có người muốn chạy trốn, cái thứ bọn họ tuyên truyền rốt cuộc hữu dụng sao?”

Một bóng người thấp giọng oán giận, đoàn người nhất thời mồm năm miệng mười bắt đầu thảo luận.

Chỉ trong chốc lát, xa xa truyền đến một tiếng kèn trầm thấp. Mười mấy người vội vàng phát ra một tiếng huýt, hướng về phương hướng tiếng kèn truyền đến lao nhanh đi. Phía sau bọn họ mơ hồ có gió mát vờn quanh, trong gió lốc có cánh chim các loại hung cầm phấp phới, làm bọn họ lúc bồn tẩu quả thực giống như bay.

Mấy chục con ác lang da vàng xám thở gấp không thành tiếng, theo sát sau nhóm người đó chạy về phía trước.

Qua không bao lâu, đã nhìn thấy mấy chục tộc nhân Mộc tộc, Thổ tộc trong núi rừng phía trước đang chật vật chạy trốn, ở phía sau bọn họ có hơn trăm bóng người mang theo các loại chiến thú đang đuổi theo không bỏ.

Từng tiếng kim loại va chạm thanh thúy vang lên, người đuổi giết phía sau cùng mười mấy người mới tới hội hợp đồng thời kéo trường cung. Nhất thời tên như mưa, dân bản xứ bị vây ở trên đất cỏ trong một mảng rừng bị mưa tên tinh tế càn quét một lần, bị bắn thành một đám huyết tương mơ hồ.

Lướt qua một mảng núi rừng này, tiến lên về phía trước mười vạn dặm, giữa dãy núi có cả mảng lớn ngọn núi bị dời đi, đẩy phẳng, lộ ra một mảng đồng bằng phạm vi mấy chục vạn dặm. Vô số dân bản xứ lao động khí thế ngất trời trên mảng đồng bằng này, xây dựng thành trì, đào chiến hào, xây dựng trận cơ, ai cũng ướt đầm mồ hôi, trên mặt đều mang theo một tia biểu cảm điên cuồng.

Càng có vô số chiến sĩ dân bản xứ thân thể cường tráng xếp đội ngũ chỉnh tề, ngẩng đầu ưỡn ngực theo một con đường lớn kim loại đúc thành hướng một tòa hùng thành chính giữa đồng bằng đi đến. Tòa thành trì này hiển nhiên còn chưa hoàn công, vô luận là tường thành hay kiến trúc trong thành đều có vô số dân bản xứ đang cố gắng xây dựng.

Bốn cửa thành đều có đội ngũ chiến sĩ dân bản xứ sắp xếp chỉnh tề không ngừng tiến lên, bọn họ chậm rãi vào thành, tiến vào từng tòa quân doanh.

Trong núi sâu bốn phương tám hướng xây lên lò luyện thật lớn, các loại khoáng thạch kim loại không ngừng ném vào lò luyện, rèn ra tài liệu chồng chất như núi. Dân bản xứ rậm rạp như kiến ở trên đài trong lò luyện điên cuồng làm việc rèn, dựa theo bản vẽ lơ lửng ở trước mặt, chế tạo các loại giáp trụ, binh khí, cùng với quân giới hạng nặng thể tích thật lớn.

Vô luận là ở cạnh các đội ngũ chiến sĩ kia, hay là trong đám dân bản xứ điên

cuồng lao động trên đồng bằng, thậm chí bên cạnh dân bản xứ những lò luyện, đều có đạo nhân khổ tu mặc áo vải thô, vẻ mặt bình thản thông dong cầm kinh thư, không ngừng lăn qua lộn lại lẩm bẩm một số đoạn vụn vặt.

“Chúng sinh đều khổ, các người rất khổ... Chỉ có chịu khổ, kiếp sau mới có thể không khổ.”

“Nghiệp chương kiếp trước, kiếp này chịu khổ... Cố gắng lao động trả hết nghiệp trước đây, kiếp sau có thể hưởng phúc.”

Càng có một số giám công chọn lựa ra trong dân bản xứ, cầm roi dây thép dày đặc rằng nhón hành tẩu ở giữa tộc nhân của mình, thấy ai tốc độ hơi chậm chút liền lập tức hung hăng vụt xuống một roi.

Người trúng roi thường thường là rú thảm một tiếng bị đánh cho đứt gãy gãy xương, nằm úp sấp cả buổi không bò dậy được.

Lúc này tiếng tụng xướng trong miệng những đạo nhân khổ tu kia sẽ càng thêm vui vẻ.

“Xem, những giám công kia, chính là người kiếp trước tích đức tích phúc, cho nên kiếp này bọn họ là người ở trên người quản thúc các người.”

“Các người chính là kiếp trước không tích đức, cho nên ở nơi này lao động chịu khổ... Muốn tích đức, cố gắng làm việc.”

“Nếu muốn nhanh chóng rửa sạch tội nghiệp, mỗi ngày tụng tên Thiên Mệnh thái tử một vạn lần, trải qua chọn lựa, dẫn thân vào quân đội, bán mạng tác chiến vì Thiên Mệnh thái tử, chỉ cần các người có thể giết chết mười kẻ địch, các người có thể trở thành quân sĩ cận vệ của Thiên Mệnh thái tử, ngay cả người thân trực hệ của các người cũng có thể hưởng phúc!”

Bốn phương tám hướng, vô số đạo nhân khổ tu mặc áo vải thô như vậy xen lẫn trong đám người, lăn qua lộn lại giáo huấn lý luận về ‘chúng sinh đều khổ’.

Vô số dân bản xứ ở dưới sự mê hoặc của bọn họ giống như phát điên bán mạng khổ sai, hoặc là bất chấp tất cả tham gia quân đội.

Trong hùg thành, trong một thần cung ánh lửa quấn quanh, Chúc Dung Thiên Mệnh tựa chéo vào trên một cái ngai báu khí thế hùng hồn, tươi cười nhìn vô số thiếu nữ dân bản xứ ca múa không ngừng trong đại điện.

“Tuy là tộc man di, những nữ tử này trái lại cũng có vài phần phong vị. Hì hì, Bàn Hi thế giới này, thật sự là nơi không tệ.”

Ăn một miếng linh quả của Bàn Hi thế giới, Chúc Dung Thiên Mệnh nhẹ nhàng sờ sờ một con thú nhỏ linh hoạt trong lòng: “Phải thêm chút người, lòng bắt chung quanh, ta muốn nhiều nô lệ hơn, nhiều quân đội hơn, cho các người ba tháng thời gian, bắt nô lệ trở về gấp một trăm lần.”

“Còn xin các vị đại sư vất vả thêm một chút, đắm nô lệ thật lòng chịu khổ đó... Thật đúng là hữu dụng!”

Chúc Dung Thiên Mệnh như một con ác long chiếm cứ ở trong núi rừng, vô số kỵ đội xuất kích khắp nơi, không ngừng bắt cướp cho hắnnhiều dân bản xứ hơn.

Chương 653: Đế Sát Đồ Đấu

Bàn Cổ thế giới, phía trên bầu trời.

Một ngọn núi lớn lơ lửng ở trong hư không xanh thẳm, đỉnh núi có một tòa đại điện đơn sơ bằng gỗ, đám đông cao thủ nhân tộc hoặc đứng ở ngoài đại điện, hoặc là ngồi xếp bằng ở trên tảng đá lớn trên núi, mỗi người vẻ mặt không tốt nhìn chăm chăm một lục địa mây màu trắng xa xa.

Trong thông đạo vượt giới ánh sáng màu lượn vòng, trong mỗi nháy mắt đều có vô số núi đá, bùn lầy, hoa cỏ, cây cối... bị hút vào Bàn Cổ thế giới. Những núi đá, bùn lầy... đó một khi tiến vào, liền lập tức hóa thành hỗn độn khí, sau đó bị tinh tú xung quanh cắn nuốt.

Chỉ có những hoa cỏ cây cối, thực vật bình thường sau khi bị cuốn vào lại là ánh sáng nhạt chột lóe liền hóa thành vô hình, nhưng cũng có linh thảo linh mộc khá có thành tựu, thì bị từng mảng ánh sáng bảy màu vờn quanh, giống như cá bơi dần dần bay xa ở trong hư không.

Những linh thảo linh mộc đó phần nhiều là mấy trăm năm, hơn một ngàn năm hỏa hậu, vô luận là cao thủ nhân tộc đóng trên núi, hay là cao tầng dị tộc trên lục địa màu trắng xa xa, đều không đem những linh vật bình thường đó coi ra gì cả.

Mọi người cứ như vậy trơ mắt nhìn từng mảng ánh sáng bảy màu vờn quanh các linh vật đó, mặc cho bọn nó bị cơn lốc trong thông đạo vượt giới thổi ra phiêu phiêu荡荡荡荡 bay xa. Những linh vật đó nếu có tạo hóa, hoặc là rơi xuống trên lục địa, hoặc là có thể ở trong hư không đựng tới ngọn núi trôi nổi, tự nhiên có thể tiếp tục cảm rễ sinh trưởng, gia tăng một phần linh căn mới cho Bàn Cổ thế giới.

Chợt một tiếng gầm gừ thê lương vang lên, một con rết màu bạc trắng thân dài mấy ngàn trượng, sát khí ngập trời mơ hồ có nét giao long từ trong thông đạo

vượt giới lao ra, cơn lốc chảy xiết vờn quanh con rết to lớn này, một vầng sáng bảy màu bao lấy nó, trong cơn lốc gào thét con rết này chớp mắt đã bay ra mây vạn dặm.

“Ừm, thứ tốt!” Chúc Long Quỹ ngồi ngay ngắn ở đỉnh núi đột nhiên nhếch miệng cười, vung tay phải lên, một làn sương mù tối như mực bay lên trời, mấp máy như quái xà, nhắm vào đầu hướng con rết to lớn đó chụp lấy.

“Đương nhiên thứ tốt!” Cách hơn ngàn dặm, trên lục địa mây màu trắng một lão nhân Ngu tộc tóc trắng xóa con mắt dựng thẳng ở mi tâm lóe lên, cũng là một u quang tối như mực lóe ra, một cái lốc xoáy màu đen thâm thúy rõ ràng thành hình ở trong con mắt dựng thẳng của hắn, lực khổng lồ vô hình giam cầm con rết to lớn kia, cứng rắn túm nó hướng phía lão nhân Ngu tộc bay tới.

Chúc Long Quỹ phóng ra khí đen chế trụ con rết lớn, lốc xoáy trong con mắt dựng thẳng của lão nhân Ngu tộc cũng giam cầm nó. Hai bên đọ sức, chợt nghe một tiếng trầm nặng, một con rết to lớn nổ tung thành sương mù máu đầy trời, máu chợt tiêu tán, hóa thành hỗn độn khí bị Bàn Cổ thế giới cắn nuốt.

Một trăm lẻ tám viên yêu đan màu bạc to bằng đầu người lơ lửng giữa không trung, Chúc Long Quỹ và lão nhân Ngu tộc âm thầm nổi hung, đều tự thi triển thần thông khóa những yêu đan màu bạc đó, hai bên đọ sức với nhau, những yêu đan đó trong chốc lát hướng bên Chúc Long Quỹ bay một đoạn, trong chốc lát hướng lão nhân Ngu tộc bên kia tới gần một chút.

Dần dần những yêu đan màu bạc đó không chịu nổi đại thần thông của hai người, chợt nghe một trận tiếng vỡ vụn chói tai truyền đến, một trăm lẻ tám viên yêu đan đồng thời bị lực lượng to lớn đập vỡ vụn, vô số mảnh vỡ yêu đan dung nhập trong hư không, trong chớp mắt đã biến thành hỗn độn khí.

“Lão gia hỏa chết tiệt!” Lão nhân Ngu tộc buồn bực mắng một câu.

“Chúng ta không thiệt!” Chúc Long Quỹ cười quái dị nhìn lão nhân Ngu tộc. Hắn nói lời này một chút cũng chẳng sai, con rết này cũng tốt, những yêu đan

chất chứa năng lượng khổng lồ cũng tốt, bọn nó sau khi sụp đổ hóa thành hỗn độn khí, đều bị Bàn Cổ thể giới cắn nuốt, lớn mạnh là bốn nguyên của Bàn Cổ thể giới.

Nói từ trên một điểm này, cho dù trong tiểu thế giới đối diện tất cả đều hóa thành hỗn độn khí bị Bàn Cổ thể giới nuốt, chiếm tiện nghi cũng là nhân tộc sinh trưởng ở địa phương. Cho nên Chúc Long Quỹ có thể buông tay làm, cho dù toàn bộ bảo bối từ trong thông đạo vượt giới phun ra đều bị hủy diệt, hẳn cũng không chịu thiệt.

Cả đám cao tầng nhân tộc đều cười lên, tiếng cười giống như sấm sét, chấn động khiến nhiều linh vật phun ra ùn ùn vỡ vụn.

Trên lục địa mây màu trắng đám đông cao tầng Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc nhìn nhau một cái, đồng thời phản nộ hừ lạnh một tiếng. Nhưng ở dưới bất mãn cùng mất mát mặt ngoài, trong con ngươi bọn hắn mơ hồ có một tia đắc ý dữ tợn.

Trên lục địa mây, trong cung điện Ngu tộc, ngồi ở trên ngai báu chính giữa Đế Thích Sát đột nhiên đứng dậy.

Cũng không nói chuyện với mười hai vị chấp chính đại đế bên người, thân hình Đế Thích Sát nhoáng lên một cái phá không na di rời khỏi đại điện, tới rìa lục địa mây, đứng ở trên hư không xa xa nhìn đám người Chúc Long Quỹ.

Lại là một con dị thú như bạch hổ lưng mọc bốn cánh kêu quái dị từ Bàn Hi thể giới phun ra, một lần này là một lão nhân khô gầy bên người Chúc Long Quỹ ra tay, cùng một lão nhân Ngu tộc trên lục địa mây cạnh tranh lẫn nhau, con dị thú bộ dạng rất uy vũ hùng tráng đó rên một tiếng, bị thần thông mạnh mẽ của hai người nghiền thành phấn.

Chúc Long Quỹ và cao thủ nhân tộc bên người hắn lại cười to một trận, cao tầng dị tộc trên lục địa mây thì người người cười lạnh liên tục, vẻ mặt khó chịu và tức giận.

Đế Thích Sát cười nhạt, đột nhiên búng ngón tay, toàn bộ linh vật trong vòng vạn dặm bên hăn đồng thời tan vỡ.

Chúc Long Quỹ đứng dậy, rất mất hứng nhìn Đế Thích Sát: “Sao? Đứa nhỏ, người bất mãn đối với cách làm của chúng ta sao?”

Đế Thích Sát khoanh hai tay ở trước ngực, lạnh lùng thản nhiên nhìn Chúc Long Quỹ, lạnh lùng nói: “Còn có mấy tháng thời gian, tình anh tộc ta mới có thể đi vào thế giới này buông tay giết chóc. Mọi người đều chờ khô khan như vậy cũng nhàm chán, không bằng đánh cuộc chơi một chút?”

Chúc Long Quỹ kinh ngạc nhìn Đế Thích Sát: “Đánh cược? Chúng ta không phải đang trong ván cược sao?”

Đế Thích Sát nheo mắt nhìn Chúc Long Quỹ, chậm rãi nói: “Cược này, là cá nhân cược. Ta và Nghiêu Bá Cơ Hạo của các người có thù giết con, hăn nhất định chết ở bên đó không thể trở về, nhưng ta muốn dùng một ván cược, cược thân tộc cha mẹ hăn sinh tử.”

Chúc Long Quỹ chợt biến sắc, hăn cười lạnh từ chối nói: “Chúng ta không có ai sẽ cược cái này với người. Chúng ta không có quyền lực dùng thân tộc Nghiêu Bá đánh cược với người.”

Đế Thích Sát cười lạnh, hăn lấy ra một viên đan hoàn to bằng ngón cái, toàn thân tỏa huyết quang, thản nhiên nói: “Đây là Huyết Nguyệt nhất mạch bí luyện ‘Nhật Nguyệt Huyết Đan’, một viên Nhật Nguyệt Huyết Đan, có thể gia tăng ba thành xác suất đột phá Nhật Nguyệt cảnh, đại khái tương đương cái các người gọi là Vu Thần cảnh.”

“Ta dùng viên Nhật Nguyệt Huyết Đan này cược với các người. Cược... tình nhuệ tộc ta sau khi tiến vào, nhiều nhất ba tháng có thể giết hết bọn nhãi con nhân tộc các người.” Đế Thích Sát cười dị thường lạnh lùng tàn khốc: “Nếu trong ba tháng, chưa thể giết sạch bọn chúng, viên Nhật Nguyệt Huyết Đan này sẽ là của các người. Nếu trong ba tháng, bọn nhãi con của các người bị giết

sạch... Các người tự ra tay, diệt sát toàn tộc Nghiêu Bá Cơ Hạo.”

Ngón tay khẽ vẽ Nhật Nguyệt Huyết Đan, Đế Thích Sát lạnh lùng nói: “Ta đã điều tra rõ, tiểu tử đó xuất thân Nam Hoang, là tộc nhân một cái Kim Ô bộ nhỏ. Đối với các người nhân tộc các đại nhân vật Bồ Phán mà nói, diệt sát Kim Ô bộ, cũng không khó khăn nhỉ?”

Chúc Long Quỹ cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói: “Không có ai sẽ cựa với người... Cho dù Nhật Nguyệt Huyết Đan này rất mê người!”

Rất xa, một thanh âm khàn khàn đột ngột truyền đến: “Ta cựa với người. Nếu chiến sĩ nhân tộc đối diện trong ba tháng bị giết sạch, ta tự mình ra tay, diệt sát Kim Ô bộ cho người!”

Chúc Long Quỹ và một đám cao tăng nhân tộc cùng biến sắc.

Chương 654: Cộng Công

Hai con hắc giao xé gió mà đến, giao long quấy đầu đuôi, phun hơi nước, cách ngọn núi lớn lơ lửng ở phía trên bầu trời còn mấy trăm dặm, một làn khí lạnh không tên đã đông lạnh đá trên núi kết ra sương hoa màu trắng.

Một nam tử trung niên mặc áo dài màu đen, cầm để một bộ râu đẹp màu đen, sắc mặt hung ác nham hiểm chân đạp ở trên lưng hai con hắc giao sóng vai, tay chắp sau lưng theo hắc giao hướng bên này bay tới.

Rất xa, trên ngọn núi lớn hơn phân nửa nhân tộc đều đứng dậy, hoặc nghiêm nghị hoặc kính cẩn hướng nam tử trung niên hành lễ ân cần thăm hỏi.

Phương hướng thông đạo vượt giới truyền đến một tiếng tru lên thê lương, một sinh linh kỳ dị hình dáng như măng xà, đầu mọc một đôi sừng hươu, quanh thân hàn khí âm u phun bọt nước từ thông đạo vượt giới chạy ra. Đại gia hỏa này dài mười dặm có thừa, trên một thân da đen dày đặc hoa văn dạng sương hoa màu bạc, nhìn qua rất đẹp.

Một lần này nhân tộc, dị tộc đều không có ai ra tay, đôi mắt nam tử trung niên chợt lóe tinh quang, trên thân thể đại gia hỏa này nhanh chóng kết ra băng hoa thật dày, ngay sau đó mảnh băng vỡ vụn, đại gia hỏa theo đó đông lạnh thành mảng lớn băng tinh phiêu tán, mấy viên yêu đan trắng xóa khí lạnh ép người theo đó bay ra.

Hai con hắc giao vui vẻ thét dài, há mồm hít một cái thật sâu, xa xa mấy viên yêu đan bị bọn nó nuốt một ngụm vào trong bụng, nhất thời trên thân hắc giao hàn khí mạnh lên, mắt thấy so với vừa rồi càng thêm linh động mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Thứ tốt, thật sự là thứ tốt!” Hai con hắc giao cũng nam tử trung niên đi tới trên ngọn núi lớn. Nam tử trung niên chậm rãi đi xuống, thần nhiên hướng cao thủ nhân tộc xung quanh nhìn thoáng qua, sau đó hơi hạ thấp người, hướng Chúc

Long Quỹ hành lễ thăm hỏi: “Lão Chúc Long, còn chưa chết sao?”

Chúc Long Quỹ híp mắt, trong đôi mắt đục ngầu không có chút hào quang. Hắn run rẩy, dùng một loại giọng lúc nào cũng có thể tắt thở uể oải hừ hừ nói: “Chờ cùng lên đường với người đó, có hứng thú không? Làm bạn chứ? Cộng Công, người nếu chán sống, lão đầu nhi cùng đi với người!”

Đương đại thủy thần Cộng Công Thị cười khan vài, đứng đĩnh bỏ lại Chúc Long Quỹ không thèm nhìn, mà là nhìn về phía Đế Thích Sát đứng xa xa.

“Nhật Nguyệt Huyết Đan? Các người còn có loại thứ tốt này? Loại đan hoàn này, đối với chúng ta sinh linh một phương thế giới này cũng có hiệu lực? Hoặc là nói, vô luận là nhân tộc, hoặc là huyết duệ thần linh, đều có thể dùng loại đan hoàn này của các người sao?” Cộng Công Thị rất nghiêm túc hỏi lực lượng của Nhật Nguyệt Huyết Đan.

“Huyết Nguyệt nhất mạch ta luyện chế bí đan, tự nhiên đối với tất cả sinh linh đều có hiệu quả. Hơn nữa, hiệu lực đối với các người bọn dân bản xứ gây yếu này càng lớn hơn nữa.”

Đế Thích Sát mặt lạnh nhìn Cộng Công Thị: “Đối với chúng ta mà nói, một viên Nhật Nguyệt Huyết Đan chỉ có thể gia tăng ba thành cơ hội đột phá Nhật Nguyệt cảnh, nhưng đối với các người mà nói, bí đan này hiệu lực tăng vọt, có lẽ có một nửa tỷ lệ khiến một người trực tiếp đột phá đến Nhật Nguyệt cảnh.”

Dừng chút, Đế Thích Sát mang theo một tia trào phúng giải thích: “Nhưng, cũng phải xem phúc vận. Nếu người đó tu vi bản thân không đủ, không chịu nổi lực lượng Nhật Nguyệt Huyết Đan, cũng có khả năng nổ tan xác mà chết.”

Cộng Công Thị nhìn không dời mắt viên Nhật Nguyệt Huyết Đan kia, mi tâm hắn một mảng phù văn màu đen hình dạng như sóng nước lóe lên lam quang chói mắt, từng đợt linh hồn dao động mạnh mẽ không ngừng quần quýt Nhật Nguyệt Huyết Đan, từ trên xuống dưới, trái trái phải phải vòng quanh viên bí đan tỏa huyết quang đó vài vòng.

“Người muốn?” Đế Thích Sát mang theo nụ cười quái dị hướng Cộng Công Thị nhếch nhếch miệng.

“Đương nhiên muốn.” Cộng Công Thị khàn khàn nói: “Có viên bí đan này, có thể khiến bản tộc có thêm một tồn tại Vu Thần cảnh, ai không muốn? Chẳng qua, ta dám đi diệt cả tộc Kim Ô bộ, những người này không có cái gan đó. Hoặc là quá để ý mặt mũi mà thôi.”

Chúc Long Quĩ lạnh lùng nhìn Cộng Công Thị một cái: “Cộng Công Thị, Kim Ô bộ là ở Nam Hoang.”

Cộng Công Thị liếc xéo Chúc Long Quĩ: “Cần người quan tâm sao? Lão Chúc Long! Không cần nói bọn họ ở Nam Hoang. Cho dù bọn họ ở trong Chúc Dung phong, ta muốn diệt bọn họ, nói giết cũng đã giết rồi.”

Khuôn mặt già nua của Chúc Long Quĩ không thấy chút biến hóa, chỉ là thần nhiên cười lạnh vài tiếng.

Đế Thích Sát thì nhẹ nhàng vỗ tay, Nhật Nguyệt Huyết Đan đã chẳng biết đi đâu. Hắn cười nhìn Cộng Công Thị nói: “Tốt. Một phương thế giới này, liên minh bộ lạc nhân tộc có Thủy Hỏa thần tộc giúp đỡ, nhưng hôm nay xem ra, thủy thần nhất mạch quả nhiên vẫn đề đầu Hỏa Thần nhất mạch. Thực hào khí, quả nhiên hào khí.”

Cộng Công Thị cười một tiếng quái dị. Thân thể hắn đột nhiên nhoáng lên một cái, chỉ để lại tại chỗ một mảng bông tuyết mỏng manh, trong nháy mắt tiếp theo hắn trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Đế Thích Sát. Cộng Công Thị chụp về phía Đế Thích Sát lớn tiếng quát: “Nhưng đánh cược với ta, cũng cần người có cái tư cách này mới được! Nếu ta có thể cướp được bí đan, ta đánh cược với người làm gì? Người xứng sao?”

Bàn tay Cộng Công Thị biến thành màu lam mực, màu lam của mực như thủy tinh, xuyên qua làn da trong suốt, có thể nhìn thấy trong trảo của hắn có vô số ngọn sóng sôi trào. Lúc năm ngón tay hắn lướt qua hư không, trong không khí để

lại năm vết trắng mờ mờ, đó là hư không bị khí lạnh đáng sợ đông lại, sau đó nứt thành vô số mảnh vỡ nhỏ bé màu trắng lưu lại dấu vết.

Trong ba con mắt của Đế Thích Sát bùng lên huyết quang. Hắn hít sâu một hơi, sau đó vô số đạo huyết quang nhỏ bé từ trong lỗ chân lông toàn thân hắn phun ra. Ưc vạn đạo huyết quang giống như vô số thủy tinh kéo thành sợi tơ nhỏ, chợt hướng vào phía trong khép lại, sau đó ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu máu trong suốt, vừa vặn chắn trước bàn tay Cộng Công Thị.

‘Keng’ một tiếng vang thanh thúy, năm ngón tay Cộng Công Thị hung hăng chộp vào trên trường kiếm màu máu.

Trên thân kiếm trong suốt màu máu có thêm năm luồng khí lạnh màu trắng bắn ra các đốm nhỏ, từng tia khí lạnh từ trong năm điểm nhỏ phun ra, như mạng nhện hướng trường kiếm quấn quanh lên. Nhưng trên trường kiếm cũng có một mảng sát khí kỳ dị dâng trào ra, hóa thành sương mù màu máu va chạm với khí lạnh màu trắng, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Xẹt xẹt’, sương mù hai loại màu sắc cắn nuốt nghiền nát lẫn nhau, rất nhanh đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Không đợi Cộng Công Thị thu hồi bàn tay, Đế Thích Sát đã mang theo một nụ cười nanh ác, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hung hăng hướng Cộng Công Thị nhìn một cái.

Phù văn sóng nước ở mi tâm Cộng Công Thị cấp tốc lóe lên, hai người nhìn nhau, một làn sóng chấn động trong suốt ‘Oành’ hướng bốn phía khuếch tán ra, cao thủ dị tộc đứng ở bên Đế Thích Sát giống như lá rụng trong gió bị sóng chấn động quét ra hơn trăm dặm, lục địa mây màu trắng dưới chân Đế Thích Sát cũng ầm ầm chấn động, nứt ra mấy cái vết nứt dài trăm dặm.

Thét dài một tiếng, Cộng Công Thị chân đạp mây nước bay vút về phía sau, lóe lên vài cái đã lui về đỉnh núi lớn.

Hắn nhìn Đế Thích Sát lớn tiếng quát: “Tốt, người quả nhiên có tư cách đánh

cước với ta. Vậy cước trận này đi!”

Cộng Công Thị ngạo nghễ nhìn bầu trời lạnh lùng nói: “Thái tử Cộng Công Vô Ưu của bản tôn đã ở trong tiểu thế giới đó, chỉ đám gà đất chó ngói các người, căn bản không có khả năng đánh giết thái tử của bản tôn. Nếu các người thật có thể ở trong ba tháng giết sạch toàn bộ nhân tộc tham gia đánh cước, bản tôn liền nhận lần này, tự mình tru sát cả tộc của Nghiêu Bá Cơ Hạo, sau đó lại đến phân một cái cao thấp với người.”

Đế Thích Sát cười lạnh lùng, thân thể nhoáng lên một cái, mang theo khí lạnh thấu xương ở toàn thân quay về đại điện.

Vừa mới lao về đại điện, Đế Thích Sát đã phun ra một ngụm máu. Máu tươi vừa mới phun ra khỏi mồm, đã đông lạnh thành một khối băng màu đen.

“Hay cho một tên Cộng Công Thị... Hãn thế mà cũng rời núi.”

Chương 655: Nhiệt Tâm

Vấn Lạc Tuyệt Uyên, Thiên Cơ trưởng lão chỉ huy đám đông thánh linh, tổ linh, điều động vô số tinh anh dân bản xứ, lấy ngọn núi lửa khổng lồ chính giữa tuyệt uyên làm trung tâm, mở chiến hào, đào nền, nấu vàng luyện sắt, đúc tường thành kim loại.

Khoáng thạch quý hiếm chồng chất như núi được vô số phi cầm thân hình to lớn vận chuyển tới, từng ngọn núi lớn bị đào rỗng làm lô đỉnh, lửa lớn hùng hực thiêu đốt ngọn núi lớn cũng đỏ bừng một mảng, kim loại lỏng sôi trào quay cuồng như nước, ngẫu nhiên mấy khối khoáng thạch nổ tung, kim loại lỏng sôi trào bị nổ bay cao mấy trăm trượng, kèm theo tiếng nổ lớn ầm ầm lại lần nữa rơi xuống.

Vô số tổ linh, thánh linh dân bản xứ ở Thiên Cơ trưởng lão chỉ huy điên cuồng làm việc. Sắc mặt Thiên Cơ trưởng lão khó coi, khuôn mặt giống như vừa mới bị người ta giáp mặt giết tổ tông mười tám đời.

Đối mặt Thiên Cơ trưởng lão lâm vào trạng thái điên cuồng, đám tổ linh dân bản xứ cũng tốt, thánh linh cũng thế, cũng đều đem sức bú mẹ cũng dùng ra. Bọn họ sinh ở đây lớn ở đây, Bàn Hi thế giới gặp phải nguy cơ cực lớn, nguy cơ này xử lý không tốt là hoàn toàn vong tộc diệt chủng, cho nên bọn họ không thể lười biếng dùng mảnh lời.

Một khi hao hết pháp lực trong cơ thể, đám dân bản xứ này sẽ lập tức rời khỏi Vấn Lạc Tuyệt Uyên, quay về Bàn Hi thế giới bình thường căn nuốt thiên địa linh khí khôi phục lực lượng. Một khi pháp lực khôi phục, bọn họ sẽ lập tức quay về Vấn Lạc Tuyệt Uyên tiếp tục cố gắng thi công.

Có đám dân bản xứ thuần thực các hệ lực lượng giúp đỡ, xẻ núi phá đá, nấu chảy kim loại... đều là việc nhỏ tầm thường.

Dựa theo bản vẽ Cơ Hạo cung cấp, gần gần ba năm ngày, một tòa thành trì

khí thể to lớn đã đại khái thành hình.

Trong ngoài ba tầng tường thành, tầng tường thành ngoài cùng cao khoảng ba dặm, một tầng tường thành ở giữa cao năm dặm, một bức tường thành trong cùng cao mười dặm, ba tầng tường thành cách nhau trăm trượng, trong tường thành dày cả dặm huyền cơ vô số, dày đặc sát khí.

Sau khi tường thành thành hình, vô số tộc nhân Kim tộc, Thổ tộc tiếp tục điên cuồng luyện kim loại, đem vô số kim loại lỏng đúc ở trên tường thành, sau đó dùng bí pháp thúc đẩy kim loại lỏng, cứng rắn đem nó ép vào trong tường thành.

Ở dưới pháp lực cường đại thúc dục, thể tích tường thành chưa biến hóa, nhưng tổng thể tích các loại kim loại lỏng bị ép vào trong tường thành lại là gấp trăm lần, ngàn lần tường thành, cuối cùng đạt tới thể tích vạn lần kinh người.

Đem một khối kim loại mạnh mẽ áp súc, thu nhỏ lại một vạn lần, có thể nghĩ mật độ cực kim loại đó lớn bao nhiêu, lại cứng rắn, bền bỉ cỡ nào.

Nhưng các tộc nhân Kim tộc, Thổ tộc còn chưa bỏ qua, bọn họ còn đang dốc hết toàn lực vận dụng trấn tộc bí bảo, thậm chí không tiếc thiêu đốt tinh huyết, tiếp tục đúc kim loại lỏng, tiếp tục áp súc tường thành. Đúc một tầng kim loại, bọn họ liền ở bên trên bám vào một tầng phù văn gia tăng độ cứng, đúc một tầng nữa, bọn họ liền ở bên trên bám vào một tầng phù văn gia tăng độ mềm dẻo...

Phù văn chồng chất không biết thêm vào bao nhiêu tầng, đến cuối cùng ba tầng tường thành nặng nề đến cực điểm, tường thành đen sì bởi vì sức nặng đáng sợ của bản thân, đã mỗi giờ mỗi khắc tản mát ra trọng lực đáng sợ, cho dù thánh linh bình thường tới gần tường thành trong phạm vi trăm dặm cũng không thể bay lên không trung.

Sau đó tộc nhân Thổ tộc bắt đầu lấy tường thành làm cơ sở, bố trí phù văn chuyên môn gia tăng trọng lực tràng. Vô số phù văn khắc rậm rạp đầy tường thành và đất đai bên thành. Theo phù văn không ngừng gia tăng, lực tràng quanh tòa thành trì này đã xảy ra sự vặn vẹo đáng sợ. Hư không cũng vì đó vặn vẹo

biến hóa, như một chụp màu đen hình vòng tròn chụp ở trên tòa thành trì này.

Cho dù trăm vạn đại quân dị tộc đồng loạt tấn công, ở dưới lực tròng biển – thái như thế, không thể mượn dùng thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới làm việc, bọn hắn cũng chỉ có thể tay không dùng máu thịt để liều mạng với bọn Cơ Hạo!

Nơi này hoàn cảnh ác liệt đến cực điểm, thiên đạo lực hầu như không còn sót lại chút gì, nhưng nơi này chính là nơi tốt để giết chóc, là một mảnh chiến trường công bằng nhất.

Cơ Hạo đứng ở chính giữa miệng núi lửa Bàn Hi Thần Kính từng ẩn thân, lẳng lặng nhìn tường thành phía dưới dần dần thành hình.

Hắn đang tính toán, phải như thế nào mới có thể khiến tòa chiến bảo này phòng ngự càng thêm cường đại, phải như thế nào mới có thể khiến chiến bảo này cắn nuốt càng nhiều sinh mệnh, để đám dị tộc đột kích đổ càng nhiều máu, bỏ lại càng nhiều thi thể.

Xa xa một cơn lốc xoay quanh đáp xuống. Sau khi cơn lốc tiêu tán, một con kim long, một con thái phượng lao ra, phân biệt công Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm và tộc nhân long phượng hai tộc đi theo hầu hạ bọn họ hướng bên này bay tới.

“Toàn bộ khai hỏa!” Cơ Hạo lăm bắm một câu trầm thấp, chân phải hung hăng giẫm một cước xuống đất.

‘Ông’ nổ vang một tiếng, ánh sáng quanh ba tầng tường thành bắt đầu vặn vẹo quái dị, trọng lực tròng đáng sợ như thủy triều bốc lên hướng bốn phía lan tràn ra, trong chớp mắt phạm vi ngàn dặm xung quanh đều bị một trọng lực tròng cường đại đáng sợ khống chế.

Một con kim long, một con thái phượng không kịp trở tay, gầm lên giận dữ ‘Ngao’, chính tề lao đầu xuống đất cả buổi không thể động đậy.

“Khốn kiếp, Nghiêu Bá, chúng ta là tới hỗ trợ!” Ngao Lễ hỗn hển từ trên đầu kim long bò dậy, hướng tới Cơ Hạo đứng ở miệng núi lửa rồng to lên.

“Giúp ta thử cấm chế nơi này, xem gặp các người còn có thể bay lên không.” Cơ Hạo xa xa cười một tiếng, hướng bọn Ngao Lễ làm cái động tác tay.

Ngao Lễ và Phượng Cầm Tâm đồng thời sửng sốt, bọn họ ngẩng đầu nhìn hư không vụn vụn, không khỏi đồng loạt lú lười. Hừ lạnh một tiếng, dưới chân Ngao Lễ phun ra một mảng mây nước, nâng thân thể hắn chậm rãi, chậm rãi, cực kỳ thông thả bay lên trời, sau đó chậm rãi, chậm rãi, giống như lão nhân qua trăm tuổi, còn bị chó cắn chân một miếng tản bộ, chậm rãi hướng Cơ Hạo bên này bay tới.

Tốc độ như vậy, Cơ Hạo và bọn họ cách nhau gần ngàn dặm, muốn dùng tốc độ như vậy bay đến trước mặt Cơ Hạo, không có hơn nửa năm thời gian căn bản không có khả năng.

Cơ Hạo nhất thời trong lòng thả lỏng, Ngao Lễ thực lực như thế, cũng phi hành gian nan như thế, chứng minh tòa thành trì này cơ bản cấm chế vẫn có hiệu lực. Đám dị tộc kia cho dù biểu hiện tốt hơn Ngao Lễ chút, lại cũng sẽ không tốt đến đâu. Ở đây, tuyệt đối có thể khiến sức chiến đấu của đám dị tộc đó suy yếu đến mức tận cùng.

“Tản ra!” Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, một cước giẫm ở trên đất, nhất thời trọng lực tràn khùng bố tán đi, đoàn người Ngao Lễ hùng hồn bay đến trước mặt hắn.

“Nghiêu Bá, chúng ta là đến giúp người.” Ngao Lễ ngẩng đầu, vênh váo lắc lắc nửa thân trên, hướng Cơ Hạo khoe khoang thân thể cường tráng của hắn một phen: “Chúng ta toàn lực giúp người, ta và tộc nhân của ta, lần này mang đến trấn cung đại trận ‘Vạn Long Phúc Hải Trận’ của tộc ta, chuẩn bị bố trí ở đây.”

Phượng Cầm Tâm mỉm cười, thản nhiên nói: “Ta cũng mang đến ‘Phượng Hoàng Phần Thiên Trận’, cũng chuẩn bị bố trí ở đây. Ta cũng không dám nói đại

trận này có lực lượng mạnh bao nhiêu, nhưng chỉ cần áp trận thần khí của mắt trận không việc gì, tám trăm hay ngàn Vu Đế là không thể công phá đại trận này.”

Ngao Lễ ngẩng đầu, lại lớn tiếng gào to lên: “Cái nơi rách nát này, thiên địa linh khí loãng như vậy, gần như không có. Nhưng không cần lo, Vạn Long Phúc Hải Trận có thể dựa vào tiêu hao vụ tinh hoặc là khoáng thạch khác chất chứa đủ linh khí vận hành, cho nên ở cái nơi rách nát này, Vạn Long Phúc Hải Đại Trận cũng có thể thoải mái đánh giết Vu Đế.”

Phượng Cầm Tâm mỉm cười. Rất hiển nhiên, Phượng Hoàng Phần Thiên trận của nàng cũng cũng không sầu lo phương diện này.

Cơ Hạo nheo nheo mắt, hai vị này vội vàng lấy lòng, thế này cũng quá nhiệt tình rồi nhỉ?

Nhưng nhiệt tình chút là tốt, bọn họ nguyện ý ra sức, vậy cố gắng ra sức cho mình đi!

Chương 656: Dự Triệu

Thời gian trôi qua từng ngày một, Bàn Hi thế giới bắt đầu xảy ra một ít biến hóa kỳ dị.

Một ngày này, ba vầng đại nhật cùng ba vầng trăng bầu trời Bàn Hi thế giới đồng thời xuất hiện, kim quang, ngân quang đan xen, chiếu rọi thiên địa đầy sáng sủa. Sau đó ánh sáng nhật nguyệt đồng thời ảm đạm đi, trong thiên địa trở nên mờ mịt, như tới lúc hoàng hôn.

Toàn bộ đám mây trên trời đều như đỉnh mực bị dòng nước xiết cọ rửa, ở bầu trời màu xám xanh kéo ra từng vết thật dài vắt ngang hư không. Từng đám mây xếp chỉnh tề ở trên trời, một đầu chỉ hướng đường chân trời xa xa, một đầu chỉ về phía vị trí Bàn Hi thế giới và Bàn Cổ thế giới nối tiếp.

Mặt đất nhẹ nhàng dao động, một lại một ngọn núi lửa của Bàn Hi thế giới không ngừng bùng nổ, nham thạch nóng chảy chảy xiết như nước lũ tràn ra bao phủ một lại một thung lũng. Dân bản xứ Hỏa tộc quen tụ cư ở ven núi lửa khóc lóc rời khỏi quê hương, cho dù bọn họ thân cận năng lượng hỏa thuộc tính, bọn họ cũng không thể như con cá ở trong nước ở trong nham thạch nóng chảy.

Cả mảng lớn rừng rậm héo rũ, rất nhiều tộc nhân Mộc tộc mất đi quê hương che chở bọn họ vô số năm; nhưng cũng có một số nơi cỏ cây sinh trưởng dị thường khỏe mạnh, dẫn tới một ít đồng cỏ ban đầu đã không thể hành tẩu, bởi vì cỏ đều phát triển vừa cao vừa to, sắp xếp rậm rạp cùng một chỗ giống như những bức tường cao.

Một số nơi nước biển khô cạn, một số nơi mưa to tràn ra.

Một số nơi đất đai thành sa mạc, một số sa mạc thì đột nhiên hóa thành bùn lầy.

Một số nơi núi lớn sụp xuống biến thành hố sâu, một số khe hẹp sâu không

thấy đáy đột nhiên nhô lên hóa thành núi cao.

Tuyết lớn cùng mưa đá đồng thời từ bầu trời rơi xuống, sương mù dày đặc và tia chớp cùng tồn tại, cơn lốc cuốn mưa tuyết thổi quét lộn xộn trên mặt đất, nơi đi qua không có một ngọn cỏ. Thiên đạo toàn bộ Bàn Hi thế giới vận chuyển một mảng hỗn loạn, giống như đứa nhỏ lần đầu tiên say rượu hoa chân múa tay dùng sức ép buộc.

Vô số bộ tộc Thổ tộc mở ra tế đàn nhà mình, khóc lóc hướng tế đàn dâng lên tế phẩm tốt nhất của nhà mình, đau khổ cầu xin tổ tiên nhà mình gợi ý và che chở. Vì thế trên toàn bộ tế đàn đều có các loại hào quang xuất hiện, từng đạo ý chỉ đến từ thánh linh, tổ linh Thổ tộc không ngừng truyền đến.

Thiên Cơ trưởng lão lệnh cưỡng chế các tổ linh cùng thánh linh đó, dùng mọi thủ đoạn hướng tộc nhân của mình truyền tin tức.

Vì thế một ít dân bản xứ hành tẩu ở bờ sông, bọn họ nhìn thấy nước sông đột nhiên dao động, trong nước sông xuất hiện chữ viết long lanh trong suốt; một ít dân bản xứ hành tẩu ở trên đường, bùn cát trước mặt bọn họ đột nhiên mấp máy, cũng hình thành chữ viết rõ ràng; còn có một số dân bản xứ nấp ở trong núi rừng, lá cây, cỏ bên người bọn họ không lý do bành trướng to bằng mặt bàn, bên trên cũng có chữ viết màu xanh lục hiện lên.

Từng đạo tin tức nhanh chóng lan truyền ở Bàn Hi thế giới dân bản xứ trong bộ lạc, cái này là ý chỉ đến từ tổ linh cùng thánh linh của bọn họ:

Mọi bộ tộc buông xuống tất cả thù hận, toàn bộ bộ tộc dựa theo địa vực xa gần hội tụ lẫn nhau, đào hang sâu, tích nhiều lương thực, nấp đi, cố gắng sinh con đẻ cái ra thế hệ tiếp theo.

Đồng thời còn có dụ lệnh khác không ngừng truyền ra, vô số dân bản xứ dựa theo những dụ lệnh này điên cuồng lui tới bốn tẩu, tìm hiểu tin tức khắp nơi.

Trên đồng bằng rộng lớn khôn cùng, trong một tòa thành trì bị lửa bao phủ,

Chúc Dung Thiên Mệnh ngồi ngay ngắn ở trên ngai báu, tiếp nhận lá cây một chiến sĩ dân bản xứ nơm nớp lo sợ đưa lên.

Trên lá cây, một hàng văn tự nhân tộc Bàn Cổ thể giới rõ ràng có thể thấy được, phía dưới còn dùng ẩn tỳ cá nhân của Nghiêu Bá Cơ Hạo.

“Dị tộc nắm giữ thiên đạo thể giới này vận chuyển? Muốn ta dẫn người đến Văn Lạc Tuyệt Uyên hội hợp? Mọi người hợp sức chống lại dị tộc?” Chúc Dung Thiên Mệnh trào phúng run run lá cỏ trong tay, đem nó hướng Thi đạo nhân bọn một đám đạo nhân ngồi ở bên mình khoe: “Nhìn xem, nhìn xem, đứa em rể này của ta vẫn có vài phần lạnh lợi, biết phải tìm kẻ chết thay bán mạng cho hãn!”

Búng ngón tay, lá cỏ cực lớn nổ thành phấn. Chúc Dung Thiên Mệnh đứng dậy, tràn đầy tự tin nhìn Thi đạo nhân, Nghệ Thần, Liệt Sơn Húc cùng với nhiều cao thủ đại bộ tộc Nam Hoang, Tây Hoang, Đông Hoang hội tụ ở bên người mình.

“Có sự giúp đỡ to lớn của các vị, Cơ Hạo tiểu quý đầu kia, để hãn tự đi chơi đi.”

Hung hăng chà chà chân, Chúc Dung Thiên Mệnh lớn tiếng quát: “Chỉ tòa Thiên Mệnh thành này của ta, không có một ngàn vạn dị tộc, đừng nghĩ đánh hạ! Vèn vèn trăm vạn người đã muốn phá thành trì của ta? Ha ha. Trong thành còn có mấy ức dân bản xứ có thể liều mạng!”

Cả sảnh đường cười to, vô số người đang tận tình cười nhạo Cơ Hạo.

Sự tình tương tự xảy ra ở trên người Cộng Công Vô Ưu, Công Tôn Nguyên, còn có mấy đế tử đại bộ tộc khác đã tâm bình bực. Bọn họ quả quyết từ chối thiện ý của Cơ Hạo, đem ý tốt ôm đoàn sưởi ấm của Cơ Hạo coi là ác ý tìm kiếm vật hi sinh kẻ chết thay, một lòng một dạ muốn dựa vào chiến bảo nhà mình xây dựng ngăn cản dị tộc.

Trong thành đất, Tự Văn Mệnh đang thiếu niên cùng trẻ con dân bản xứ

hướng quy mô lớn hơn mấy lần giảng bài, truyền thụ đạo lý như thế nào thống trị tộc đàn, như thế nào điều tiết mâu thuẫn của tộc nhân, như thế nào làm được công bằng công chính, đột nhiên một trưởng lão Thổ tộc lão đảo chạy tới trước mặt Tự Văn Mệnh, đem một tấm bùa cung kính đặt ở dưới chân hắn.

Tự Văn Mệnh cúi đầu hướng phiến bùa nhìn một cái, nhất thời cười lên rạng rỡ: “Nghieu Bá quả nhiên phúc vận thật lớn, lần này các con dân đó cũng thật có phúc. Văn Lạc Tuyệt Uyên sao? Chúng ta hao phí khí lực lớn như vậy, còn chưa điều tra đến nơi đó.”

Đứng dậy, Tự Văn Mệnh hướng Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng... các đệ tử thân cận đứng ở sau người cười cười: “Nghieu Bá gửi thư, tìm chúng ta đi qua hội hợp, vậy đi qua hội hợp đi. Không ngờ được thái tử, thiếu chủ long tộc, phượng tộc đều ở chỗ hắn? Long phượng hai tộc này... Chúng ta những kẻ làm trưởng bối, theo dõi sát sao chút cho Cơ Hạo tiểu tử này, đừng để hắn bị người ta đem bán còn đếm tiền giúp.”

Hoa Tư Liệt chậm rãi nói: “Văn Mệnh đại huynh sợ là nói sai rồi... Rơi vào trong tay Nghieu Bá, chúng ta phải lo lắng cửu thái tử long tộc đừng bị hắn rút gân lột da cho vào nồi đun... Phượng tộc thiếu chủ, tuyệt đối đừng để bụng to trở về, đương đại phượng hoàng nữ chủ sợ là sẽ hỏa thiêu Bồ Phán trút giận.”

Liệt Sơn Kháng cười đến mắt cũng nheo thành một tia: “Hỏa thiêu Bồ Phán thì không sợ, vị cha vợ kia của Nghieu Bá chính là tổ tông chơi với lửa. Cũng không biết phượng hoàng thần viêm và Chúc Dung thần hỏa rốt cuộc cái nào lợi hại chút?”

Sau khi cười to một trận, Tự Văn Mệnh hạ đạt mệnh lệnh đâu vào đấy. Hắn nhanh chóng dựa theo phương pháp trên tấm bùa liên hệ Cơ Hạo, sau đó bảo dân bản xứ trong lãnh địa hắn thống trị bắt đầu thu thập các loại linh dược, hạt giống cây nông nghiệp, bắt đầu thu thập các loại con non gia súc, gia cầm, cũng thu thập các loại khoáng thạch khoáng sản, chuẩn bị mang đi Văn Lạc Tuyệt Uyên.

Qua mấy ngày, đã có phi cầm khổng lồ không đếm xuể từ trên trời giáng xuống, giúp Tự Văn Mệnh đem dân bản xứ trong lãnh địa của hắn lần lượt chở đi.

Mỗi một con phi cầm khổng lồ một lần đều có thể chở đi hơn vạn người, mấy vạn con phi cầm một lần có thể chở đi mấy trăm triệu người, trước sau không biết bao nhiêu phi cầm lui tới chở, trong lãnh địa của Tự Văn Mệnh còn có tộc nhân dân bản xứ trong cả khu vực lớn xung quanh đều được phi cầm chở đi Văn Lạc Tuyệt Uyên.

Rốt cuộc một ngày này, bầu trời nứt ra một vết nứt rộng vạn dặm, dài đến mấy vạn dặm hình dạng như đôi mắt.

Đôi mắt đen sì lơ lửng ở trời cao, sau đó ở chỗ con người, một tòa đại điện kim loại của dị tộc từ từ hạ xuống.

Chương 657: Mạng Người Như Cỏ

Cung điện khổng lồ đen sì toàn thân do kim loại đúc dài rộng đều mấy dặm, cái bệ kim loại phía dưới cung điện cạnh dài ba mươi dặm, từng đội chiến sĩ cường tráng khoác trọng giáp màu đen, gương mặt cũng được gò má kim loại điêu khắc tướng mạo ác quỷ bảo vệ đứng ở quanh cung điện, mang đầy ác ý quan sát đại địa gió mây vần vũ bên dưới.

Kèm theo tiếng bước chân nặng nề, một chiến sĩ dị tộc khoác trọng giáp, đầu đội nón sừng trâu, đôi mắt màu đỏ tươi cầm một thanh xe ** phủ, ở dưới mấy trăm chiến sĩ khí tức dị thường đáng sợ vây quanh, chậm rãi từ trong cung điện kim loại đi ra.

Đứng ở bên cạnh cái bệ cung điện, cúi đầu quan sát non nước đẹp đẽ của Bàn Hi thế giới, chiến sĩ đầu đội nón sừng trâu chậm rãi vươn tay trái, nhẹ nhàng băng quơ chụp hướng phía dưới.

‘Rẹt’ một tiếng vang lớn, trên mặt đất bỗng xuất hiện một vết chường phạm vi ngàn dặm. Vết chường màu đỏ rực hăm sâu vào lòng đất gần mười dặm, trong vết chường cỏ cây thành tro, sinh linh diệt sạch, núi, đồi gò đều bị nhiệt độ cao đáng sợ đốt thành nham thạch nóng chảy, trải phẳng ở dưới vết chường.

“Lực lượng!” Thủ lĩnh chiến sĩ dị tộc đó hài lòng gật gật đầu: “Không uổng ta vất vả nhiều năm như vậy, loại lực lượng này, lực lượng chí cao vô thượng! Ha ha, cả mười vạn người, chỉ có một mình ta còn sống, cho nên, ta mới có tư cách kế thừa tên ‘Xi Vưu’.”

“Đừng nổi cơn cảm khái nữa, Xi Vưu!” Một đám quý tộc Ngu tộc từ trong đại điện đi ra, một thanh niên tuấn lãng dẫn đầu nheo mắt, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm một vầng hắc quang dinh dính cấp tốc lóe lên, một khí tức cắn nuốt cùng hủy diệt làm người ta tuyệt vọng không ngừng từ trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắc khuếch tán ra.

“Người tuy đã kế thừa cái tên Xi Vưu, nhưng thực lực của người so với Xi Vưu đời đầu tiên thật sự vẫn khiếm khuyết rất nhiều.” Thanh niên tuần lãg này rất không khách khí hướng phía Xi Vưu nói: “Xi Vưu đời đầu tiên, đã liên tục mấy chục lần đánh bại tồn tại cường đại Hiên Viên thánh hoàng của nhân tộc, ở trước khi người xử lý Nhân Hoàng Đế Thuấn hiện tại, người còn chưa có tư cách nói mình là Xi Vưu thật sự!”

Xi Vưu hừ mạnh một tiếng. Hả tức giận nhìn thanh niên tuần lãg, nén giận thấp giọng rít gào: “Da Ma Sát (sha) đại nhân, người là quan chỉ huy tối cao lần này, Xi Vưu ta tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của ngài, tuyệt đối chấp hành ý chí của ngài.”

Các chiến sĩ cũng đều đội nón sừng trâu bên người Xi Vưu đều cúi đầu, không dám hướng Da Ma Sát nhiều thêm dù một cái.

Nữ nhân duy nhất trong mười hai vị chấp chính đại đế dị tộc chính là Âm Nhật nhất mạch chấp chính đại đế Da Ma La Gia, ở trong toàn bộ hệ thống quý tộc Ngu tộc, Âm Nhật nhất mạch cũng là tồn tại đỉnh cấp nhất, Âm Nhật nhất mạch Da Ma gia tộc càng là gia tộc huyết mạch tôn quý nhất, cổ xưa nhất.

Da Ma Sát là đường đệ huyết mạch cực thân cận của Da Ma La Gia, ở trong hệ thống quý tộc Ngu tộc to lớn cũng là người ở đỉnh Kim Tự Tháp, Xi Vưu còn có cấp dưới của hắn đối mặt tồn tại như vậy, chỉ có thể phục tùng, tuyệt đối phục tùng, kính cẩn, tuyệt đối kính cẩn.

Một đội chiến sĩ Già tộc hùng hồn đi tới, chiến sĩ Già tộc dẫn đầu hướng Da Ma Sát hành một lễ, thoải mái hơn xa so với Xi Vưu lớn tiếng cười nói: “Da Ma Sát đại nhân, chúng ta hiện tại nên làm gì? Có nhiệm vụ gì, cứ giao cho chúng ta là được.”

Dừng một chút, chiến sĩ Già tộc này chán ghét nhìn thoáng qua Xi Vưu và mấy trăm thủ hạ đích hệ bên cạnh hắn: “Thật ra nhiệm vụ lần này rất đơn giản, căn bản không cần những kẻ đáng ghét này nhúng tay. Đám tồn tại giống như nô

lệ đó, bọn hăn có thể có tác dụng gì?”

Da Ma Sát lạnh lùng nhìn thoáng qua Xi Vưu, lạnh nhạt nói: “Dự phòng vạn nhất, Xi Già, chỉ là dự phòng vạn nhất, nếu gặp phải một số biến cố cực đoan nào đó, có bọn hăn, chúng ta cũng có thêm thủ đoạn ứng biến. Không nói hăn, Xi Tra đâu? Chúng ta đã đến, sao không thấy hăn?”

Một đám cao tăng Ngu tộc, Già tộc người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, đều lắc đầu không biết trả lời như thế nào.

Xi Già bất mãn hừ lạnh một tiếng, hăn thản nhiên nói: “Xi Tra thẳng cha đó, thật sự khiến trưởng bối của hăn mất mặt. May mắn hăn không thuộc về một mũi tộc nhân này của ta, nếu không... Ta nhất định sẽ tự mình đánh gãy xương cột sống hăn một vạn lần.”

Trong tiếng hừ lạnh, Xi Già lấy ra một con ốc biển tinh xảo ngọc thạch điêu khắc thành, hăn ghé đến bên miệng ốc biển lớn tiếng mắng vài câu, rít gào bảo Xi Tra nhanh chóng đến hội hợp với bọn họ, sau đó một tay đem ốc biển bóp nát.

Hăn đắc ý nhìn Da Ma Sát cười nói: “Khăng định là hăn mắc lại bệnh cũ. Thằng cha này, chỉ cần là giống cái, chỉ cần bộ dạng đẹp, khẩu vị của hăn rất lớn... Hắc hắc, trong dân bản xứ thế giới này, khăng định có không ít cô nương xinh xắn, cho nên...”

Bàn tay to chột vung xuống phía dưới, một bàn tay to do không khí ngưng tụ thành gào thét hướng một chỗ núi rừng rơi xuống, không bao lâu đã xách một thiếu nữ Mộc tộc bay lên trời cao. Thiếu nữ thân hình cao gầy mà mảnh mai, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, mái tóc dài xanh lục nhạt phụ trợ dáng người gợi cảm của nàng, phong tình dị quốc nồng đậm khiến Da Ma Sát, Xi Già... các dị tộc đồng thời mở to mắt nhìn, đều cảm khái thành tiếng.

“Được rồi, ta có thể lý giải nguyên nhân Xi Tra chưa kịp thời chạy tới.” Da Ma Sát mặt mày hớn hờ nhìn thiếu nữ Mộc tộc tuyệt vọng gào thét, cười ha ha

nói: “Tốt lắm, phi thường tốt, một hoa đại nho nhỏ lung linh cỡ nào, ừm... Đại sư?”

Một lão nhân Tu tộc đứng ở phía sau Da Ma Sát mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, một đạo u quang nhanh chóng quét một lần ở trên thân thiếu nữ Mộc tộc. Nhẹ nhàng cười, lão nhân Tu tộc nhắm mắt, thản nhiên nói: “Kết cấu thân thể có chút khác, nhưng độ phù hợp của huyết mạch vượt qua chín thành, cho nên, các người những người trẻ tuổi này có thể yên tâm lớn mật hưởng dụng.”

Một đám cao tăng Ngu tộc, Già tộc đều cất tiếng cười điên cuồng, Da Ma Sát thì càng vui không tự kìm hãm được cười lên: “Được rồi, dân bản xứ một thế giới, cô nương xinh đẹp như vậy, các nàng sẽ là mặt hàng nóng trên thị trường nô lệ, mấy kẻ chết tiệt đó thích khẩu vị mới mẻ, cho nên, mọi người lúc động thủ chú ý, những cô nương xinh đẹp tận khả năng bắt sống.”

Xi Già ở một bên lạnh lùng bổ sung một câu: “Bắt thêm một ít thanh niên thanh tú cường tráng trở về lai giống, muốn làm ăn lâu dài, ngựa giống cũng không thể thiếu.”

Tiếng cười của cao tăng dị tộc càng thêm càn rỡ, ngay cả lão nhân Tu tộc kia cũng cười đến mức ứa nước mắt.

Nói mấy câu ngăn ngừa, bọn hắn đã quyết định vận mệnh của thiếu nữ dân bản xứ Bàn Hi thế giới này, quyết định vận mệnh bi thảm của dân bản xứ thế giới này.

Tiếng rống giận thê lương từ trong núi rừng bên dưới truyền đến, mấy ngàn con phi cầm to nhỏ chở mấy vạn chiến sĩ dân bản xứ xông lên trời, hướng tòa cung điện kim loại khổng lồ này xung phong. Một nam tử trung niên Mộc tộc đứng ở trên lưng phi cầm, khàn cả giọng rống giận: “Thiên ngoại tà ma, thả con gái ta ra!”

Da Ma Sát cười ‘khì khì’, hắc khinh thường nói: “Đám dân bản xứ này nói cái gì? Xin lỗi, ta còn chưa học được ngôn ngữ thấp kém của bọn hắn!”

Lại cất tiếng cười điên cuồng một trận, lão nhân Tu tộc chậm rãi vung tay, một khối ngọc phù màu đen nổ tung ở lòng bàn tay hắc, một làn sóng màu đen nhanh chóng thổi quét bầu trời.

Thân thể mấy vạn chiến sĩ dân bản xứ chợt cứng đờ, tiếng ‘Phành phành’ không dứt bên tai, thân thể bọn họ một người tiếp một người nổ tung, một người tiếp một người nổ thành tro xám đầy trời trôi đi theo gió.

Chương 658: Chịu Khổ Bị Thương Nặng

Một ngọn núi lớn hiểm trở hùng vĩ, giữa núi non có ánh sáng lóe lên, tế đàn cùng kỳ môn chồng chất vu pháp xếp lên nhau, dẫn dắt lực lượng địa mạch ở bốn phía ngọn núi cao nhất hóa thành một cái chuông lớn màu vàng, đem toàn bộ ngọn núi chụp bên dưới.

Trong lòng ngọn núi lớn bị đục ra một không gian cực lớn, một cái cây to mấy người ôm màu lửa đỏ đứng sừng sững ở trong núi, thân cây lá cây đều hừng hực ánh lửa, thỉnh thoảng có một mảng lớn đốm lửa bắn tung tóe. Dưới tàng cây dựng sừng sững một tòa đại điện đồng đỏ đúc, ba vị tử Toại Nhân thị mang theo hơn trăm tâm phúc tinh nhuệ ngồi ở cửa đại điện, đang cười nói uống rượu ăn thịt.

Mấy vạn chiến sĩ dân bản xứ kính cẩn đứng hầu ở một bên, như nhìn thấy quỷ thần, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn ba vị tử Toại Nhân thị.

Toại Nhân thị cũng là huyết mạch thượng cổ Nhân Hoàng, ở trong nhân tộc là đại bộ tộc hàng đầu, ba vị tử này của Toại Nhân thị tự thành một phe, không nịnh nọt Chúc Dung Thiên Mệnh, cũng không thân cận Cộng Công Vô Ưu, lại càng không đem đám người Tự Văn Mệnh, Công Tôn Nguyên để vào mắt.

Bọn họ dẫn theo hơn trăm cao thủ trong tộc, mang truyền thừa bí bảo nhà mình tới Bàn Hi thế giới, chính là vì giết một nhiều dị tộc cao thủ một chút, tích góp quân công, cố gắng một cái tiền đồ cho huynh đệ nhà mình.

“Chúng ta ngàn vạn người tiến vào, lại đều dẫn theo tinh nhuệ, nhiều thì mấy trăm, ít cũng có mấy chục người, bọn dị tộc đó chỉ vền vền trăm vạn người, một người một đao cũng đem bọn hăn cắt nát.” Một vị tử Toại Nhân thị bưng bát rượu cười nhạt, nói: “Chút người như vậy, căn bản không đủ chia, muốn quân công đứng trong ba hạng đầu, còn cần huynh đệ chúng ta tự làm một mình mới

được.”

Một đấng khác cầm một miếng thịt thú đầy mỡ, liếc xéo các chiến sĩ dân bản xứ đứng ở xa xa, lạnh nhạt nói: “Đại huynh nói rất phải, không nên nhìn bọn Chúc Dung Thiên Mệnh, Cộng Công Vô Ưu, Tự Văn Mệnh, Công Tôn Nguyên người đông thế mạnh thanh thế to lớn, nhưng thanh thế lớn, đám dị tộc kia chắc chắn tìm tới bọn họ trước.”

Đem thịt thú ‘Oc’ một miếng nuốt vào trong bụng, đấng này cười thoải mái nói: “Vẫn là ba huynh đệ chúng ta làm theo ý mình, xem xét chuẩn cơ hội xuống tay, kết quả cuối cùng còn chưa thể biết đâu.”

Đấng thứ ba ngẩng đầu, tràn đầy lòng tin nhìn cái cây to cao trăm trượng toàn thân ánh lửa quanh quẩn ở đỉnh đầu, rất đặc ý cười nói: “Có cây thần mộc này, thực lực ba huynh đệ chúng ta hầu như được phóng đại gấp trăm lần. Đám dị tộc kia dám tới cửa, chính là tự tìm chết!”

‘Vù’ một cái, một mảng lớn ánh lửa từ trên cái cây to phun ra, trên thân ba người cũng mờ mờ có ánh lửa lóe lên, tỏ ra đặc biệt thần dị.

Chợt đất rung núi chuyển một phen, kèm theo tiếng nổ đáng sợ, thân ngọn núi lớn này đột nhiên nứt ra vô số vết nứt to nhỏ. Ngoài núi, một thanh niên Ngu tộc thống lĩnh hơn trăm chiến sĩ Già tộc, cầm một cây pháp trượng màu đen nhẹ nhàng vung lên. Địa mạch linh lực xung quanh ầm ầm chấn động, lực cản trả đáng sợ thổi quét mà đến, tế đàn, kỳ môn ba đấng Toại Nhân thị bố trí ở trong núi ầm ầm vỡ nát, toàn bộ hộ sơn đại trận lập tức sụp đổ.

“Dân bản xứ ngu xuẩn!” Thanh niên Ngu tộc cười lạnh một tiếng, con mắt dựng thẳng ở mi tâm bắn một đạo u quang vào trong pháp trượng màu đen, mặt đất nổ vang một trận, một ngọn núi to lớn theo tiếng nổ nặng nề dần dần bay lên, bay thẳng lên trời cao, lộ ra không gian to lớn trong núi cùng ba đấng Toại Nhân thị trợn mắt há hốc mồm.

“A ha, phần công lao này là của ta. Có nhiều người như vậy? Phần thưởng

cũng không tính là ít.” Thanh niên Ngu tộc mặt mày hớn hờ nhìn ba vị đế tử: “Phải biết, chúng ta có một trăm vạn người tham gia lần đánh cược sinh tử này, chia đều, đầu mỗi người chúng ta có thể chặt cũng không được bao nhiêu. Nơi này đã có hơn một trăm, vận khí của ta thật không tệ.”

Ba vị đế tử Toại Nhân thị đồng thời thét dài một tiếng, nhanh chóng dẫn người hướng cái cây to toàn thân màu lửa đỏ chính giữa tới gần. Đại huynh trong ba người nhìn thanh niên Ngu tộc trên không, cười lạnh nói: “Muốn giết chúng ta? Chúng ta cũng thêm thường đầu của các người!”

Thanh niên Ngu tộc thương hại nhìn ba vị đế tử Toại Nhân thị, thản nhiên nói: “Dân bản xứ ngu muội vô tri, các người căn bản không biết các người phải đối kháng là tồn tại thế nào, các người cũng căn bản không biết, mục tiêu căn bản của lần đánh cược này là gì.”

Dùng một loại ngữ điệu cực kỳ khoa trương, thanh niên Ngu tộc ngân nga thét dài: “Dân bản xứ ngu xuẩn ơ, các người đắm tình nhuệ nhân tộc này, chỉ là tế phẩm trên tế đàn. Tác dụng duy nhất của các người chính là dùng máu và thịt các người, khiến ‘nàng’ trở nên hoàn chỉnh cùng cường đại. Mà các người phải đối kháng, là toàn bộ thiên địa này!”

Pháp trượng màu đen trong tay khẽ run lên, trên không trung một mảng lớn lôi vân màu đen gào thét hội tụ lại, vô cùng vô tận thiên địa linh khí nhanh chóng bị lôi vân màu đen cắn nuốt, theo tiếng ầm ầm đáng sợ, chỉ qua thời gian ngắn ngủn vài hơi thở, một xoáy mây lôi kiếp đường kính trăm dặm thành hình ngay tại không trung.

Tiếng vang lớn ‘Xẹt xẹt’ không ngừng vang lên, từng đạo kiếp lôi to bằng vại nước không ngừng hạ xuống giống như mưa rơi.

Gốc thần mộc màu lửa đỏ kia phun ra mảng lớn ánh lửa, gắt gao bảo vệ ba vị đế tử cùng hộ vệ đi theo bọn họ, nhưng mấy vạn chiến sĩ dân bản xứ tinh nhuệ ở trong một năm quá khứ bị ba vị đế tử thu phục, thì hóa thành tro bụi ở trong lôi

kiếp, ngay cả một tiếng hét thảm cũng chưa kịp phát ra.

Tầng tầng lôi kiếp rơi ở trên ánh lửa, thân cây thần mộc kịch liệt run rẩy, từng mảng lớn lá cây ở dưới áp lực khủng bố của lôi kiếp không ngừng vỡ vụn.

Ba vị đế tử cùng cất tiếng kinh hô, không dám tin lớn tiếng rống giận: “Sao lại thế? Uy lực sấm sét đó không nên cường đại như thế, uy lực thần mộc của chúng ta cũng không nên mỏng manh như thế mới đúng!”

Thanh niên Ngu tộc trào phúng nhìn ba vị đế tử, chậm rãi nói: “Bởi vì các người đang đối kháng lực lượng toàn bộ Bàn Hi thế giới! Càng bởi vì, các người vốn đã bị thiên đạo lực của thế giới này áp chế, mà chúng ta hoàn toàn không bị áp chế!”

Ba vị đế tử kinh hãi ngẩng đầu lên, đều quay đầu nhìn hướng một khối vỏ cây bị bọn họ bỏ như giày cũ trên đất xa xa.

Khối vỏ cây đó, là tin tức đám dân bản xứ dùng bí pháp truyền qua, Cơ Hạo nói rõ cho bọn họ, dị tộc có thể điều động thiên đạo lực, bảo bọn họ đến Văn Lạc Tuyệt Uyên hội hợp cùng mình.

Nhưng ba vị đế tử chỉ cho rằng Cơ Hạo là muốn tìm vật hi sinh chết thay, khinh thường để ý đối với tin tức Cơ Hạo truyền đến, một lòng một dạ làm theo ý mình.

Nhưng hiện tại, bọn họ đã hối hận —— có lẽ lời Cơ Hạo nói, là thật?

Cả mảng lớn lôi kiếp gào thét rơi xuống, thần mộc màu lửa đỏ ở trong lôi kiếp tan rã, vỡ nát. Lôi quang như nước, đem ba vị đế tử cùng hộ vệ đi theo bọn họ triệt để hủy diệt. Ngọc phù bọn họ mang theo trên người vỡ vụn, hơn trăm quang sáng bay ra, dung nhập trong một khối ngọc phù thanh niên Ngu tộc giắt bên hông.

Cảnh tượng như vậy không ngừng xảy ra ở các nơi của Bàn Hi thế giới, dị

tộc phái ra mấy ngàn đội ngũ đánh giết như vậy, ngăn ngừa vài ngày thời gian, trong chiến sĩ nhân tộc tham gia đánh cướp, đám tinh anh các tộc chưa đến Văn Lạc Tuyệt Uyên hội hợp với Cơ Hạo, đã có mười mấy vạn người ngã xuống, cùng bị dập tắt theo bọn họ, còn có hơn ngàn vạn hộ vệ chiến sĩ đi theo bọn họ.

Vừa mới tiếp xúc, nhân tộc đã không có sức phản kháng bị thương nặng.

Chương 659: Chính Thức Tiếp Dịch

Văn Lạc Tuyệt Uyên, trên miệng núi lửa to lớn, sương khói đen sì mang theo mùi lưu huỳnh nồng đậm tán loạn.

Đám người Cơ Hạo ngồi ở miệng núi lửa, dùng mấy lá bùa bức lui sương mù đen, cười ha ha bày tiệc rượu ăn uống vui vẻ. Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng cầm đầu, phía dưới còn có gần chục vạn tinh anh, để tử đến từ các đại bộ tộc, một đám nói chuyện trời đất, trò chuyện hiểu biết trong một năm qua của mình ở Bàn Hi thế giới.

Tinh anh nhân tộc nghiêm túc tham gia lần đánh cược sinh tử này chỉ một ngàn vạn người, nhưng theo Tự Văn Mệnh tới Văn Lạc Tuyệt Uyên đã gần mười vạn, hơn nữa bọn họ đều là thanh niên tuấn ngạn các bộ tộc, tương lai có khả năng rất lớn nắm giữ thực quyền thừa kế bộ tộc.

Chỉ từ nơi này, đã có thể thấy được Tự Văn Mệnh ở nhân tộc rốt cuộc có lực ảnh hưởng mạnh bao nhiêu, được bao nhiêu người ủng hộ.

Cạnh một đài đá lớn, đám người Cơ Hạo khoanh chân ngồi, Tự Văn Mệnh thường thức một trái cây, rất tò mò nhìn Thiên Cơ trưởng lão ngồi ở một bên: “Lời này có lẽ quá đường đột chút, nhưng trong lòng ta quả thực khó hiểu, Thiên Cơ trưởng lão, vì sao tộc nhân của các người hiểu chiến như vậy?”

Tự Văn Mệnh ở trong một năm qua giáo hóa dân bản xứ, nhận được công đức thật lớn. Nhưng hẳn cùng rất nhiều tộc nhân nhân tộc đều rất kỳ quái, sao đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới đều hiểu chiến như vậy.

Toàn bộ bộ lạc dân bản xứ Bàn Hi thế giới người đánh ta, ta đánh người, đánh đến mức đầu rơi máu chảy, đánh tới mức xác nằm ngổn ngang, đánh hàng ngày, đánh hàng tháng, đánh hàng năm, nếu không phải dân bản xứ thế giới này rất giỏi sinh đẻ nuôi nấng, lấy tính tình hiểu chiến như cuồng của bọn họ, nhằm chừng đã sớm tự vong tộc diệt chủng.

Thiên Cơ trưởng lão có chút xấu hổ nhìn Tự Văn Mệnh. Cười khan vài tiếng, hắc cau mày nói: “Thật ra cũng không có nguyên nhân gì khác, từ năm tháng cực kỳ xưa, đã có lão tổ tông lưu truyền ý chỉ tới nay. Đám trẻ con phía dưới, để bọn họ đánh nhiều chút... Chết nhiều, sẽ có thiên tài biểu hiện trác tuyệt không ngừng trào ra.”

Khoát tay, Thiên Cơ trưởng lão trầm giọng nói: “Chỉ cần bọn họ đột phá đến Thánh Tiên cảnh, là có thể phi thăng Bàn Hi thánh địa, thoát ly việc không ngừng đánh nhau. Theo ta thấy, quy củ này lão tổ tông truyền xuống, hẳn là vì để Bàn Hi thế giới ta tích góp nhiều một chút vũ lực cấp cao mới phải.”

Đám người Cơ Hạo cùng Tự Văn Mệnh nhìn nhau, lẳng lặng gật gật đầu.

Lời này tựa như rất có đạo lý, các bộ tộc dân bản xứ tuy cấp độ văn minh không cao, pháp môn tu luyện cũng rất thô ráp, nhưng bọn họ thiên trường địa cửu đánh như vậy, số lần chiến đấu nhiều, tốc độ tu luyện quả thật không chậm.

Vì đóa hoa thiên đạo của thế giới này ước thúc, cao thủ cấp tổ linh cũng chỉ một ít người như vậy, nhưng muốn nói tồn tại cấp thánh linh, vậy thật đúng là một con số khổng lồ đáng sợ. Nếu đám dân bản xứ tụ tập toàn bộ chiến lực cấp cao, đường đường chính chính bày quân trận đối chiến, cho dù chiến lực cá nhân bọn họ đều có khiếm khuyết, chỉ dựa vào con số khổng lồ bọn họ cũng có thể đè chết vô số kẻ địch.

Một điểm quan trọng hơn nữa chính là, đám dân bản xứ tốc độ sinh sản quá nhanh, thời gian trưởng thành lại ngắn, hắc dùng ngàn, vạn mạng người đổi một kẻ địch, kẻ địch của bọn họ cũng thường thường là đối không nổi.

Ngữ khí Thiên Cơ trưởng lão có chút cổ quái, hắc thường thức một chén rượu sứ trắng tinh xảo đẹp đẽ, rất nhập thần nói: “Quy củ này cũng không biết là khi nào truyền xuống, nhưng từ lúc chúng ta còn nhỏ, các tộc nhân đã sống như vậy, mọi người đều là từ tộc nhân bình thường nhất, một đường chém giết đi lên... Lão tổ tông đã định ra quy củ như vậy, thì sẽ có lý do của ông ấy, ví dụ

như nói...”

Thiên Cơ trưởng lão không dám nói hết lời, Cơ Hạo và người khác đều có thể hiểu ý tứ của hắn.

Loại toàn dân đại loạn chiến này, dựa vào chém giết, chiến đấu không ngừng bức ra cao thủ cấp thánh linh, loại thể chế bồi dưỡng này rất tàn khốc, rất không hợp lý, lại có thể khiến cao thủ cấp thánh linh của Bàn Hi thế giới duy trì một đoàn thể cực khổng lồ.

Chỗ tốt duy nhất của loại quy củ này, chính là một khi có ‘thiên ngoại tà ma’ xâm nhập, đám dân bản xứ không đến mức không có bất cứ sức chống trả nào.

“Trái lại cũng có chút đáng nghiên cứu. Ngại là quá mức bất công chút.” Tự Văn Mệnh lắc lắc đầu, chậm rãi bắt đầu kể quá trình hắn một năm qua thu nạp dân bản xứ, kiên nhẫn giáo hóa bọn họ.

“Trong một năm qua, ta giáo hóa đám dân bản xứ, bởi vì không có chém giết chiến đấu, nhân khẩu tự nhiên gia tăng gấp đôi có thừa...”

Tự Văn Mệnh đang giải thích, Cơ Hạo đột nhiên cười ngắt lời Tự Văn Mệnh: “Một năm thời gian, nhân khẩu tự nhiên gia tăng gấp đôi có thừa? Hắc, chúng ta sợ là đã xem nhẹ một việc, nếu là các bộ tộc dân bản xứ không liều mạng chém giết, tạm không đề cập tới trong bọn họ có thể có cao thủ cấp thánh linh xuất hiện hay không, chỉ dân cư tự nhiên tăng trưởng, bọn họ đã ăn sạch tất cả Bàn Hi thế giới rồi nhỉ?”

‘Keng’ một tiếng, bát rượu trong tay Tự Văn Mệnh rơi xuống đất. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời tàn phá tràn ngập khí đen, như có chút đăm chiêu gật gật đầu: “Thì ra là thế, khó trách ta những ngày qua luôn cảm thấy có chút vấn đề nghĩ không thông. Thì ra nền tảng ở đây? Giáo hóa, giáo hóa, cái gì mới là giáo hóa?”

Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng và Cơ Hạo mặt gian mày trộm nháy mắt ra dấu với nhau, loại đại học vấn giáo hóa con dân này, là phiền não to lớn người có chí

Nhân Hoàng mới có. Bọn họ ủng hộ Tự Văn Mệnh cạnh tranh quyền kế thừa Nhân Hoàng với người khác, loại vấn đề này vẫn là để cho hăn đi sâu đi.

Cơ Hạo cười ‘hắc hắc’ vài tiếng, Tự Văn Mệnh một năm qua ở Bàn Hi thế giới giáo hóa dân bản xứ, sợ là đang đem những thi thố trong lòng hăn diễn luyện một lần ở Bàn Hi thế giới, có thể bắt bẻ Tự Văn Mệnh một ít tật xấu lại không phải tật xấu, điều này khiến hăn rất đắc ý.

‘Thùng’ một tiếng vang nhỏ truyền đến, trên một khối sa bàn nho nhỏ đặt ở trước mặt Hoa Tư Liệt, một khúc gỗ nhỏ đột nhiên nâng lên, bắt đầu vạch vẽ trên sa bàn. Mọi người nhìn chăm chú, liền nhìn thấy từng hàng chữ viết nhanh chóng xuất hiện, biến mất, tin tức xảy ra ngoài Văn Lạc Tuyết Uyên không ngừng thông qua sa bàn truyền về.

“Ngắn ngủn vài ngày thời gian, đã có nhiều người như vậy gặp độc thủ? Đáng chết, ba huynh đệ Toại Nhân thị cũng đã gặp nạn?”

“Sao có thể thảm đạm như thế? Bọn dị tộc xuống tay thật sự tàn nhẫn, mau mau gửi thư, để người giao hảo với chúng ta nhanh chóng đến Văn Lạc Tuyết Uyên liên thủ đối địch.”

“Đáng chết, Cộng Công Thị sao lại coi đây là ván cược với dị tộc? Ba thán? Ha ha, chẳng lẽ chúng ta ngay cả ba thán cũng không ngăn được? Cộng Công Thị già hồ đồ rồi, sao có thể coi đây là ván cược?”

Một đám người thấy tin tức trên sa bàn, không khỏi đều mở miệng mắng to.

Đột nhiên một tiếng vang thanh thúy, khúc gỗ đang viết trên sa bàn vỡ vụn, đoàn người nhìn nhau, biết thám báo ở ngoài Văn Lạc Tuyết Uyên hướng mình thông truyền tin tức đã gặp độc thủ của dị tộc.

“Thế tới rào rạt đây.” Cơ Hạo bưng một bát rượu uống một ngụm rượu: “Mọi người chuẩn bị một chút, Văn Lạc Tuyết Uyên này, xem ra phải bị máu nhuộm đỏ mới đúng.”

‘Phành’ một tiếng, lại một tiếng vang lớn truyền đến, bầu trời vốn tàn phá của Văn Lạc Tuyết Uyên đột nhiên bị đánh vỡ một lỗ thủng lớn, từng làn khói đen tràn ngập, một tòa đại điện toàn thân do kim loại điêu khắc thành xuyên thấu hư không lập tức xông vào.

Xa xa, Da Ma Sát đứng ở ven đại điện, chỉ vào bên này lớn tiếng khiêu chiến:

“Nghieu Bá Cơ Hạo, người cũng thật biết trốn, thế mà lại trốn ở chỗ này? Người biết, Đế Thích Sát đại nhân vì đầu của người, đã đưa ra treo giải thưởng rất cao không? Đừng lãng phí thời gian, mau mau đi ra nhận lấy cái chết, chúng ta còn bận giết người nữa.”

“Cần ở trong ba tháng giết sạch các người, đây cũng không phải là một việc thoải mái.”

Chương 660: Khiếp Đám

Cung điện kim loại to lớn hút nát khối đen tràn ngập trong không khí, chậm rãi hướng phía ngọn núi lửa bay tới.

Đám người Cơ Hạo đều đứng lên, ngắm nhìn tòa cung điện to lớn kia.

Đám người Da Ma Sát đứng ở trên cung điện còn chưa có cảm giác, nhưng bọn Cơ Hạo ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, đã nhìn thấy trên cái bệ kim loại phía dưới cung điện có lượng lớn phù văn sáng lên. Những phù văn này ánh lửa loá mắt, không ngừng phun ra cả mảng lớn đốm lửa, rõ ràng là một bộ đang toàn lực vận chuyển.

Một tòa cung điện kim loại to lớn phạm vi vài dặm, cả cái bệ kim loại dài rộng ba mươi dặm, dày tới trăm trượng, đại gia hỏa nặng nề như vậy muốn bay ở không trung, trong mỗi nháy mắt linh khí hao phí cũng là một con số thiên văn, bố trí trận pháp lơ lửng cũng phải dựa vào thiên địa lực mới có thể vận chuyển.

Nhưng Vẫn Lạc Tuyệt Uyên là nơi Bàn Hi thế giới sụp đổ, thiên đạo lực nơi này tiếp cận hư vô, thiên địa linh khí càng gần như bằng 0. Một tòa cung điện kim loại khổng lồ như vậy đến nơi đây, giống như cá voi trong biển đột nhiên tới trên đất liền, muốn bơi là rất khó khăn.

Trên đường phun đốm lửa, ánh lửa hướng miệng núi lửa bay đi mấy trăm dặm địa, vừa vặn cách chiến bảo Cơ Hạo xây dựng còn có khoảng ngàn dặm, Cơ Hạo cười cười, giẫm chân thật mạnh.

Tiếng ‘Ong ong’ không dứt bên tai, trên tường thành chiến bảo vô số phù văn màu vàng đất sáng lên, rất nhanh ánh sáng màu vàng đất đã nổi thành một vùng biển ánh sáng. Núi lửa to lớn run nhè nhẹ, nơi cực sâu trong lòng đất, tấm Bàn Hi Thần Kính do Đăng Hồn Chung chuyển hóa thành phóng ra ánh sáng lấp lánh, vô số khí đen đục ngầu bị mặt gương nuốt vào, hóa thành từng luồng đại địa lực tinh thuần rót vào tường thành.

Không gian quanh chiến bảo bắt đầu vặn vẹo, trọng lực tràn to lớn khiến không gian như bong bóng xà phòng mê ly phóng ra hào quang lóa mắt.

Cung điện kim loại đã không chịu nổi gánh nặng vang lên một tiếng ‘Kẹt...’, vô số trận pháp, phù văn trên cái bệ kim loại nổ tung, từng mảng lớn ánh lửa cùng với khói đặc phun ra, ở trong tiếng nổ lớn, đại điện kim loại này ‘Oành’ cắm đầu xuống đất, xiêu xiêu vẹo vẹo dán mặt đất trượt về phía trước hơn một trăm dặm, ở trên đất vạch ra một vết bóng loáng.

Da Ma Sát và chiến sĩ dị tộc phía sau hẳn không kịp trở tay, căn bản không nghĩ tới bay lên không rời đi, mỗi người ngậy ngốc theo cung điện rơi xuống va vào mặt đất, liên tục rú thảm lẫn lộn khắp mặt đất.

Đám chiến sĩ Già tộc da thô thịt dày kia thì không mấy ai bị thương, nhưng các quý tộc Ngu tộc ai cũng da non thịt mềm. Có trên trăm chiến sĩ Ngu tộc bị đại điện cấp tốc trượt đi quấn vào trong lòng đất, cái bệ kim loại nặng nề cùng cát đá cứng rắn giống như hai cái cối xay, bạo lực nghiền thân thể bọn hắn, đem bọn hắn mài thành mảnh nhỏ.

Trên vết dài đến hơn trăm dặm, hơn trăm vết máu nhỏ bé chói mắt như thế.

Da Ma Sát ngã tối tằm mặt mũi lúc được mấy cận vệ nâng dậy, theo bản năng quay đầu nhìn. Hơn trăm quý tộc Ngu tộc vừa mới gặp kẻ địch, thậm chí còn chưa nói được một câu, đã bị đại điện kim loại rơi xuống nghiền thành thịt vụn.

“Thế nào bảo ta trở về viết báo cáo chiến tổn như thế nào?” Da Ma Sát ngơ ngác nói một câu hoàn toàn chẳng dính dáng tới tình cảnh này.

Đám người Cơ Hạo đứng ở trên miệng núi lửa, mỗi người cười đến mức ngửa trước ngã sau nói không ra lời. Một tòa cung điện to lớn, nếu đặt trên đất bằng thì thôi, hao phí không bao nhiêu ngọc tệ.

Nhưng muốn khiến một tòa cung điện kim loại lớn như vậy bay lên trời, còn có các loại công năng công kích, phòng ngự, một tòa đại điện như vậy hao phí là

một con số thiên văn, càng không cần nói đúc một tòa đại điện như vậy cần bao nhiêu thợ giỏi của Tu tộc hao phí bao nhiêu thời gian và tâm huyết.

Còn chưa giao thủ, đã chém một vật phẩm công phòng hạng nặng của kẻ địch, đánh chết hơn trăm quý tộc Ngu tộc, phần công lao này thật sự không nhỏ.

Cũng không biết dị tộc là luyện chế như thế nào, ngọc phù trên người hơn trăm thanh niên Ngu tộc bị rơi đại điện xuống nghiền chết vỡ vụn, từng đạo tinh quang bay lên trời, bay chuẩn xác về phía Cơ Hạo, nhanh chóng dung nhập trong ngọc phù Cơ Hạo giắt bên hông.

Những ngọc phù ghi công ra từ tay dị tộc rất linh nghiệm, các thanh niên Ngu tộc kia tuy là bị đại điện nhà mình đè chết, nhưng xét đến cùng, bọn hăn chết đều là vì Cơ Hạo, cho nên phần quân công này rất chuẩn xác rơi xuống trên đầu Cơ Hạo.

Đám người Tự Văn Mệnh không khỏi chặc chặc tán thưởng than thở. Tán thưởng than thở bọn thợ giỏi của Tu tộc quả thực có ý tưởng kỳ diệu, thủ đoạn luyện chế đồ vật của bọn hăn vượt xa vu tế nhân tộc, thật không biết bọn hăn làm sao mà luyện ra ngọc phù kỳ diệu như vậy, có thể ghi lại quân công chuẩn xác như vậy.

“Cơ Hạo ở đây, Đế Thích Sát muốn giết ta? Các người muốn đổi một phần lợi ích đó của hăn. Vậy tới đi!” Cơ Hạo tiến lên hai bước, đứng ở trên một khối núi đá nhô lên hướng về một đám dị tộc chật vật ngoài ngàn dặm cười to nói: “Mặt khác, Đế Thích Sát và Cộng Công Thị đánh cược, các người phải ở trong ba tháng đánh chết toàn bộ chúng ta? Nếu không làm được, khiến Đế Thích Sát tổn thất một viên Nhật Nguyệt Huyết Đan, các người sẽ bị xử phạt như thế nào?”

Đám người Da Ma Sát kinh hãi nhìn nhau một cái, một chiến sĩ Già tộc lớn tiếng quát: “Da Ma Sát đại nhân, không ngờ được bọn hăn trốn ở đây, tin tức lại linh thông như thế. Hừ, tên Nhật Nguyệt Huyết Đan cũng bị bọn hăn biết rồi.”

Da Ma Sát mặt âm trầm nhìn đám người Cơ Hạo ở đỉnh núi lửa, tuy khoảng

cách xa xôi, nhưng con mắt dựng thẳng ở mi tâm Da Ma Sát lóe ra hàn quang, vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy nhất cử nhất động của đám người Cơ Hạo. Hắc lạnh giọng nói: “Dù sao cũng là tộc đàn cường đại có thể ở dưới thế công của tộc ta kiên trì nhiều năm như vậy, có một chút bí pháp thần thông chẳng có gì lạ... Hừ, bọn hắc thể mà xây dựng ở đây một tòa chiến bảo? Ai đi phá thành, giết người?”

Mười thanh niên Ngu tộc đồng thời lao ra, bọn hắc phân biệt cầm một cây pháp trượng màu đen thủy tinh điêu khắc thành, ở dưới mấy trăm chiến sĩ Già tộc vây quanh rời khỏi cung điện kim loại còn đang phun lửa bốc khói, bước lên đất Vẫn Lạc Tuyệt Uyên.

Chân vừa chạm đất, mười thanh niên Ngu tộc liền kêu một tiếng quái dị, trong trang sức treo trên thân bọn hắc có vài thứ trang sức đồng thời vỡ vụn, từng văng sáng gắt gao bao lấy thân thể bọn hắc, chặn cho bọn hắc trọng lực đáng sợ bên ngoài.

Cung điện kim loại tuy tàn phá, nhưng vẫn có trận pháp phòng ngự đang vận chuyển, đứng ở trên cung điện còn chưa cảm thụ được trọng lực đáng sợ bên ngoài, nhưng chân vừa đáp trên mặt đất, trọng lực đáng sợ từ bốn phương tám hướng ập tới, trang sức đeo trên thân mười thanh niên Ngu tộc thân thể tương đối yếu chủ động kích phát hộ chủ, vẫn có vài người khỏe miệng đổ máu, trong lỗ mũi cũng có máu tươi không ngừng phun ra.

“Đáng chết, bọn hắc đã làm cái gì?” Một thanh niên Ngu tộc hỗn hển mắng.

Trọng lực lớn như thế, bọn hắc mặc dù có bí bảo hộ thân, nhưng hành tẩu ở trọng lực tràn dính như keo, bọn hắc mỗi một bước đều phải hao phí lực lượng thật lớn. Hơn nữa bọn hắc vung pháp trượng màu đen trong tay, nhưng ở trong Bàn Hi thế giới lực lượng thiên đạo pháp tắc có thể tùy ý thúc đẩy, giúp bọn hắc phá đá mở đường, dãi non lấp bể không gì không làm được, lại không cảm nhận được dù chỉ một chút.

Mười thanh niên Ngu tộc đứng ở tại chỗ, cứ như vậy đứng xa xa nhìn chiến

bảo chỗ đám người Cơ Hạo, thế mà đã mất đi dũng khí tiến lên.

Chương 661: Sơ Trận

Da Ma Sát và các quý tộc Ngu tộc bên người hãn khẩn trương mà kinh hoảng thấp giọng trao đổi, có mấy lão nhân Ngu tộc lấy ra các loại pháp khí kỳ dị tế lên, nhanh chóng tra xét hoàn cảnh thiên địa xung quanh.

Thời gian ngắn ngủn vài hơi thở, mấy lão nhân Ngu tộc kia đã ra kết luận, sắc mặt bọn hãn âm trầm đem phát hiện của mình nói cho Da Ma Sát, sau đó Da Ma Sát và các quý tộc Ngu tộc bên người hãn giống như bị người ta mạnh mẽ trút một thùng lớn phân trâu, sắc mặt ai cũng khó coi tới cực hạn.

“Dân bản xứ gian trá!” Da Ma Sát hỗn hển chỉ vào miệng núi lửa lớn tiếng quát mắng.

“Xem ra hữu hiệu.” Cơ Hạo và một đám nhân tộc đều cười lên, có thể khiến kẻ địch của mình hỗn hển chửi ầm lên, điều này chứng minh bọn họ lựa chọn Văn Lạc Tuyệt Uyên làm chiến trường, là cách làm tuyệt đối sáng suốt.

Có chuyện gì, có thể càng thêm làm cho người ta có cảm giác thỏa mãn so với khiến kẻ địch tiến thối thất thố, không biết như thế nào cho phải đây?

Đám người Da Ma Sát đứng ở trên nền đại điện tàn phá, khẩn cấp thảo luận đối sách. Bên cạnh mỗi người bọn hãn đều lơ lửng một cây pháp trượng thủy tinh màu đen điêu khắc thành, u quang lóe ra, trên đầu trượng mơ hồ có thể thấy được một con mắt dựng thẳng như ẩn như hiện.

Cây pháp trượng này đặt ở Bàn Hi thế giới hoàn chỉnh không sút mẻ, đủ để nắm giữ thiên địa pháp tắc, làm cả Bàn Hi thế giới đều thành công cụ cho bọn hãn đánh giết kẻ địch. Nhưng ở Văn Lạc Tuyệt Uyên thiên địa pháp tắc không còn sót lại chút gì, gần như trống rỗng, những pháp trượng kia hoàn toàn không còn bất cứ tác dụng nào.

Mười thanh niên Ngu tộc chủ động xuất trận tiến thối không được, một đám

xấu hổ đứng ở nơi đó ngẩn người.

Trên tường thành chiến bảo hào quang màu vàng càng thêm nồng đậm, trọng lực trảng cường đại vụn vẹo hư không, trọng lực thật lớn đè ở trên thân bọn hắn, hộ thể cấm chế trên thân mười thanh niên Ngu tộc không ngừng vỡ vụn, tiếng vỡ vụn thanh thúy làm trái tim bọn hắn cũng sắp vỡ mất rồi.

Tiến lên? Bọn hắn mất đi thủ đoạn chơi xấu, chỉ mười người cũng không có gan mang theo một đám hộ vệ một mình tiến công.

Lui? Bọn hắn vừa tranh nhau xuất chiến, chưa có chút chiến quả đã lui mà nói, truyền về trong tộc bọn hắn sẽ trở thành trò cười.

Tiến cũng không thể, lui cũng không xong, mười thanh niên Ngu tộc then quá hóa giận, một đám hung tợn nhìn về phía Da Ma Sát —— bọn hắn theo bản năng đem toàn bộ lửa giận đều đặt ở trên thân Da Ma Sát. Làm tổng chỉ huy phương diện dị tộc một lần chiến đấu đánh cược này, Da Ma Sát thể mà chưa sớm phát hiện nơi này là một cái bẫy. Như vậy tất cả đều là tội của hắn.

Trên miệng núi lửa, Thiên Cơ trưởng lão hài lòng cười, cứ như vậy đi, hắn cũng không hy vọng bùng nổ xung đột với đám tà ma đáng sợ đó. Nếu có thể mượn dùng địa thế Văn Lạc Tuyệt Uyên ép những kẻ địch đáng sợ kia rời đi, đối với dân bản xứ Bàn Hi thế giới mà nói mới là lựa chọn tốt nhất.

Thiên Cơ trưởng lão có ý nghĩ của mình, hắn tuyệt đối không thích nhìn thấy tộc nhân của mình, vì đánh cược giữa hai đám dị tộc không thể ở chung mà đổ máu. Cho nên cứ như vậy là tốt nhất, mọi người ai cũng đừng xúc động, cứ như vậy lẳng lặng tiếp tục giằng co, vậy mới là lý tưởng nhất.

Nhưng Thiên Cơ trưởng lão bất động, không có nghĩa là người khác bất động.

Chợt một tổ linh hét dài một tiếng, trên thân hắn một mảng sáng ánh sáng màu vàng đất nồng đậm dâng trào ra, vị tổ linh Thổ tộc này tung người từ trên

tường vây của chiến bảo nhảy xuống, tay trái cầm khiên, tay phải cầm đao hấn sải bước hướng mấy thanh niên Ngu tộc xuất trận cùng hộ vệ đi theo bọn hấn chạy đi.

“Thổ Thủy Ở đây, ai tử chiến với ta?” Tổ linh Thổ tộc Thổ Thủy cất tiếng rống to, dùng ngôn ngữ nhân tộc hấn mấy ngày nay vừa mới học được phát ra tiếng khiêu chiến.

“A?” Cơ Hạo ngây dại, đây là tình huống gì? Bọn họ những chánh chủ này còn chưa có động tĩnh, sao lại là tổ linh Thổ tộc không kiềm chế được vượt trước ra tay?

Mặt Thiên Cơ trưởng lão khó coi tới cực điểm. Hấn siết chặt hai nắm đấm, lớn tiếng quát: “Ngu xuân, là ai bảo hấn đi ra ngoài? Là ai? Thổ Chính Nhất?”

Thiên Cơ trưởng lão phần nộ hướng Thổ tộc đại trưởng lão địa vị cao nhất trong tổ linh Thổ tộc ở đây nhìn tới.

Thổ tộc đại trưởng lão Thổ Chính Nhất nheo mắt, không hề sợ hãi nhìn về phía Thiên Cơ trưởng lão: “Là ta bảo Thổ Thủy hấn xuất chiến. Thiên Cơ trưởng lão, chúng ta kéo cả nhà đã lui đến nơi này, cũng nên làm chút gì đó rồi.”

Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh, cùng với toàn bộ tinh anh nhân tộc ở đây, bao gồm Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm tự thành một phe đứng ở một bên đồng thời nhìn về phía những tổ linh trưởng lão dân bản xứ này. Một ít chiến sĩ nhân tộc hiểu ý cười lạnh, vốn tưởng rằng đám dân bản xứ là bền chắc như thép, mọi người đều ngoan ngoãn dựa theo ý chí Thiên Cơ trưởng lão làm việc, không ngờ trong bọn họ cũng có tạp âm.

Sắc mặt Tự Văn Mệnh đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều, có tạp âm thì tốt. Bên trong có tranh đấu là tốt, nếu không mà nói, đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới nếu thật sự bền chắc như thép, vậy thật không dễ xử lý.

Bọn Cơ Hạo chỉ cần cân nhắc vấn đề một lần này đánh cược thắng bại, nhưng

vấn đề Tự Văn Mệnh người như vậy cần cân nhắc lại quá nhiều —— Bàn Hi thế giới tồn vong, vấn đề an trí đám dân bản xứ thế giới này sau khi bị Bàn Cổ thế giới cắn nuốt, sau khi an trí xong đám dân bản xứ, quan hệ giữa bọn họ cùng nhân tộc...

“Có tranh chấp là tốt, có tranh chấp là tốt!” Tự Văn Mệnh cười hướng Cơ Hạo gật gật đầu.

Thổ Thủy sai bước chạy về phía trước, thân hình hần dần dần bành trướng, dần dần trở nên khôi ngô cao lớn. Thổ Thủy ban đầu cao khoảng một trượng sau khi chạy ra mấy trăm dặm, thân thể hần đã khoảng năm trượng.

“Đến, chiến!” Thổ Thủy không biết vì sao Thổ Chính Nhất sẽ bày mưu đặt kế hần chủ động xuất chiến, nhưng Thổ Chính Nhất là tổ linh trưởng lão địa vị cao thượng nhất Thổ tộc bọn họ, càng là trực hệ tổ tiên của Thổ Thủy hần. Thổ Chính Nhất đã phân phó như vậy, vậy thì chiến đi!

Đến Vẫn Lạc Tuyệt Uyên, thiên địa lực hoàn toàn đoạn tuyệt, đám thiên ngoại tà ma kia chung quy không đến mức đao thương bất nhập, không đâu không phá như Xi Tra ngày đó xuất hiện ở thánh điện chứ?

Nghĩ đến đây, Thổ Thủy tin tưởng gấp trăm lần vùng đại chùy ở tay phải, hung hăng đập một chùy về phía trước.

Cùng lúc Thổ Thủy xung phong, một chiến sĩ Già tộc cũng sai bước hướng tới xung phong. Tuy không còn thiên địa lực của Bàn Hi thế giới thêm vào, nhưng chiến sĩ Già tộc tuyệt đối không tin có bất cứ dân bản xứ nào có thể là đối thủ của bọn hần.

Chiến sĩ Già tộc một lần này tham gia sinh tử độc chiếm, có hơn phân nửa là viện binh Đế Thích Sát từ sào huyệt dị tộc mang đến, bọn hần kinh nghiệm chém giết phong phú, chiến lực cá nhân xuất chúng, là tinh nhuệ hạng nhất. Đối mặt đám dân bản xứ, bọn hần có ưu thế tâm lý cường đại.

Đại chùy của Thổ Thủy đánh xuống, tay trái chiến sĩ Già tộc treo khiên tháp cứng đối cứng nghênh đón.

Nổ vang một tiếng, tháp khiên trong tay chiến sĩ Già tộc phun ra một mảng ánh sáng chói lóa, đại chùy trong tay Thổ Thủy cứng rắn nứt thành tám mảnh.

“Không có khả năng!” Đại chùy vỡ ra, Thổ Thủy phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lão đảo một cái. Còn chưa chờ hấn lui bước về phía sau, trường đao ở tay phải chiến sĩ Già tộc như sóng nước gạt chém một nhát, thoải mái đem Thổ Thủy cắt ngang hông thành hai đoạn.

“Chiến!” Chiến sĩ Già tộc giơ lên cao cao tấm khiên cùng trường đao trong tay, hướng về bọn Cơ Hạo phát ra tiếng gầm gừ ý tứ khiêu khích cực kỳ nồng đậm bên này.

Chương 662: Hy Sinh

“Không!” Thổ Chính Nhất phát ra một tiếng hét dài không thể tin. Hắn vung tay, lại là cả thầy một trăm tổ linh Thổ tộc nhảy xuống khỏi tường thành. ☐

Hắn không thể tiếp nhận kết quả này, cho nên hắn cần đưa ra càng nhiều tộc nhân hơn để chứng minh một việc. Không phải hướng Thiên Cơ trưởng lão từng cung kính có thừa, mà là hướng Cơ Hạo, hướng Tự Văn Mệnh bọn họ những người có thể nắm giữ vận mệnh dân bản xứ Bàn Hi thế giới chứng minh một số chuyện.

Hắn muốn chứng minh —— thiếu Thiên Cơ trưởng lão, bọn họ các thế lực dân bản xứ vẫn cường đại như cũ.

Các tộc nhân cường đại, sẽ là trẻ đánh bạc giàu lực lượng nhất của Thổ Chính Nhất, vô luận tương lai Bàn Hi thế giới biến thành bộ dáng gì, chỉ cần tộc nhân còn nắm trong tay, Thổ Chính Nhất hắn sẽ nhất định cao cao tại thượng.

Về phần Thiên Cơ trưởng lão sao... Thổ Chính Nhất lạnh lùng liếc xéo Thiên Cơ trưởng lão một cái, cười lạnh quay đầu đi không nói một lời. Ai cũng muốn làm kẻ duy nhất, tay nắm quyền to, không thể thay thế được. Thiên Cơ trưởng lão này làm được, người khác vì sao không thể làm?

Hai thế giới dung hợp, nhân tộc và dị tộc xâm nhập, tạo thành kiếp nạn đối với Bàn Hi thế giới không chỉ có tầng diện vật chất, càng nhiều là khiến tộc dân bản xứ từng dựa theo một quy tắc cổ xưa vận chuyển vô số năm, xảy ra biến hóa kịch liệt trên tâm lý.

Cả thầy một trăm tổ linh Thổ tộc nhảy xuống tường thành, bọn họ kết thành trận hình vuông, không nói một lời hướng chiến sĩ Già tộc phía trước sải bước xông lên.

Trên tường thành, ánh sáng màu vàng đất như nước, nhưng đối với đám tổ

linh Thổ tộc lại không có ảnh hưởng gì quá lớn. Ở dưới trọng lực tròng cường đại của chiến bảo Văn Lạc Tuyệt Uyên, cũng chỉ có đám tổ linh Thổ tộc có thể đủ trăm phần trăm phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất.

Tương tự, một trăm chiến sĩ Già tộc lớn tiếng hò hét kết trận đón đầu.

Cho dù mất đi lực lượng thiên đạo thêm vào, cho dù thân ở chiến trường kẻ địch lựa chọn, cho dù bị kẹt ở trong trọng lực trường bất lợi cho bản thân phát huy như thế, cho dù bản thân luôn chịu trọng lực đáng sợ áp bách, tốc độ và lực lượng đều rút nhỏ không chỉ mười lần, đám chiến sĩ Già tộc kiêu căng ngạo mạn kia vẫn không sợ hãi gì cả.

Kẻ địch dám đến chiến, vậy thì băm nát bọn hăn, vô luận có bao nhiêu!

Đây là lòng tin trong chinh chiến dài đằng đẳng, chiến sĩ Già tộc tích góp được. Bọn hăn lười cân nhắc đám quý tộc Ngu tộc cao cao tại thượng đùa bỡn âm mưu quỷ kế, bọn hăn chỉ biết, tay trái khiên, tay phải binh khí, chiến giáp trên người, có những thứ đó là đủ rồi.

Âm mưu quỷ kế cái gì. So với chiến sĩ Già tộc hàm lượng óc có thể so với long tộc còn ít hơn nhiều mà nói, bọn họ không đặt vào mắt tất cả âm mưu quỷ kế.

“Thổ tổ tại thượng!” Một trăm tổ linh Thổ tộc lớn tiếng rít gào, cầu nguyện tổ tiên tộc nhân nhất mạch bọn họ trong minh minh trong truyền thuyết sáng tạo bọn họ che chở. Bọn họ đã chạm đến một tia khí tức đại đạo pháp tắc, nhưng ở Văn Lạc Tuyệt Uyên, bọn họ không thể mượn dùng đại đạo lực, chỉ có thể dựa vào lực lượng thuần túy nhất tác chiến với thổ hệ pháp lực khổ tu được!

Có lẽ, còn có binh khí trong tay bọn họ.

Bất cứ một vị tổ linh nào, ít nhất cũng sẽ có một thánh binh truyền thừa từ thời kì thượng cổ. Thánh binh trời sinh, có được uy năng thần kỳ.

Ở Văn Lạc Tuyệt Uyên, những thánh binh này không thể phát huy ra các loại uy năng thần kỳ như ở bên ngoài, nhưng ít nhất những thánh binh đó đủ nặng nề, đủ chắc chắn và đủ sắc bén, ở Bàn Hi thế giới, đây là thần binh lợi khí đỉnh cấp nhất.

Trong mấy hơi thở ngắn ngủn, một trăm tổ linh Thổ tộc cùng một trăm tinh nhuệ Già tộc hung hăng va chạm với nhau.

Chưa thi triển bất cứ pháp thuật thần thông nào —— ở Văn Lạc Tuyệt Uyên, thi triển pháp thuật khả năng lớn nhất là hao phí pháp lực vô ích, cũng rất có thể đánh không chết được một con chuột. Lực lượng thân thể thuần túy thúc giục binh khí trong tay hung hăng hướng kẻ địch chém tới, lực lượng thân thể nguyên thủy nhất thuần túy nhất nháy mắt bùng nổ.

Binh khí hai phe va chạm với nhau. Không còn thiên đạo pháp tắc can thiệp, binh khí hai bên hoàn toàn dựa vào phẩm chất của mình hung hăng va chạm với nhau.

Tiếng ‘Răng rắc’ không dứt bên tai. Ở trong ánh mắt kinh hãi muốn chết của các tổ linh Thổ tộc, binh khí trong tay bọn họ bị binh khí chiến sĩ Già tộc chém ra từng cái vết rách thật sâu, có chút thánh binh phẩm chất kém một chút càng trực tiếp bị binh khí của kẻ địch đập thành mảnh vỡ hoặc là chém thành hai đoạn.

Mấy chục tổ linh Thổ tộc có binh khí bị hủy hộc máu rút lui, nhưng bọn họ không thể rời khỏi hai bước, chiến sĩ Già tộc chiến kỹ tinh diệu đến cực điểm sai bước một cú tiến lên, giống như gió xoáy đuổi theo bọn họ. Binh khí nặng nề sắc bén hung hăng nhập vào thân thể bọn họ, mang theo cả mảng lớn máu.

“Giết!” Các chiến sĩ Già tộc rút gào trầm thấp, toàn thân bọn họ phun trào hơi nóng cùng mồ hôi, như một đám ác quỷ đến từ địa ngục vùng binh khí, đem một trăm tổ linh Thổ tộc hung hăng chém thành mảnh vụn.

Bọn họ cố ý phát tiết ngọn lửa bạo ngược trong lòng, cố ý khoe võ công,

cho nên bọn hắc chặt một trăm cái đầu, rất kiên nhẫn bày ra một cái tháp rất đồ sộ. Một thủ lĩnh chiến sĩ Già tộc xuất chiến vượt ve một vết thương trên mặt sâu thấu xương, hướng về phía chiến bảo giờ lên cao cao binh khí trong tay: “Tộc ta, vô địch!”

Các chiến sĩ Già tộc mang theo một tia ý tứ tôn giáo thần thánh cùng trang nghiêm, cao ngạo giờ hai tay, hướng bọn Cơ Hạo khoe ra máu tươi đầm đìa trong tay và trên thân bọn hắc.

Bọn hắc cũng không phải không tổn hao gì, không thể thi triển thần thông bí pháp, đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể tác chiến, lại có trọng lực tròng uy lực thật lớn suy yếu tuyệt đại bộ phận sức chiến đấu của bọn hắc, các chiến sĩ Già tộc đối mặt các tổ linh Thổ tộc mạnh mẽ cũng bị thương nặng nhẹ không đồng nhất.

Mấy chiến sĩ Già tộc bị chém đứt cánh tay, bổ rách ngực bụng, nhưng bọn hắc vẫn cao ngạo đứng ở nơi đó. Máu thịt trên thân bọn hắc mấp máy, thương thế ở trong ánh mắt không thể tin của Thổ tộc Bàn Hi thế giới, ngăn ngụt vài hơi thở đã khôi phục toàn bộ.

“Không có khả năng!” Thổ Chính Nhất khàn cả giọng hét chói tai: “Binh khí của bọn hắc, sao có thể mạnh như vậy?”

Cơ Hạo nheo nheo mắt, đây là bởi bốn nguyên Bàn Hi thế giới không đủ cường đại, đều là thần binh lợi khí trời đất tạo nên, thánh binh Bàn Hi thế giới thai nghén so với thánh binh cùng giai của Bàn Cổ thế giới yếu hơn một mảng lớn. Đám Già tộc tình nguyện tham gia đánh cược, binh khí trong tay bọn hắc nhìn qua đều phi thường bất phàm, đều là vũ khí sắc bén cấp thiên địa thánh binh đó.

Không đợi Thiên Cơ trưởng lão mở miệng, trừ Thổ tộc, tổ linh trưởng lão Mộc tộc, Kim tộc, Hỏa tộc, Thủy tộc, Không tộc, Phong tộc... mười mấy đại tộc đàn khác ùn ùn hạ lệnh, hơn ngàn tổ linh nhảy khỏi tường thành, không lên tiếng phát động xung phong.

Da Ma Sát cao hứng phần chấn phái ra quân đầy đủ sức lực, đem các tổ linh dân bản xứ ra khỏi thành dã – chiến kia lần lượt chém giết.

Máu tươi bồi đầy mặt đất đen sì của Vãn Lạc Tuyệt Uyên, sau đó nhanh chóng bị đất khô cạn hấp thu. Trong mỗi một giọt máu của tổ linh các tộc đều chất chứa ngũ hành nguyên lực khổng lồ tinh thuần, bởi vì bọn họ tử vong, thiên địa linh khí trong Vãn Lạc Tuyệt Uyên cũng nồng đậm hơn rất nhiều.

Mắt thấy đám đông tổ linh chết trận, Thiên Cơ trưởng lão vạn phần đau lòng kêu lên chói tai: “Đủ rồi! Các người muốn hủy diệt căn bản của tộc ta sao? Nếu thế giới chúng ta thật sự sụp đổ, không còn đóa hoa thiên đạo, trong tộc nhân của chúng ta còn có thể sinh ra tổ linh mới sao?”

“Vì tộc nhân chúng ta, bảo tồn một chút nguyên khí đi. Nếu các người là bởi vì ta, muốn chứng minh một số thứ gì đó mà nói...”

“Không bằng do ta đến hy sinh!” Thiên Cơ trưởng lão bước ra một bước, nháy mắt đến trước mặt Da Ma Sát, hắng lớn tiếng quát: “Bàn Hi thế giới, Thiên Cơ trưởng lão nắm giữ thiên cơ vận mệnh ở đây, ai tới giết ta?”

Chương 663: Thiên Cơ Thủ Sát

“Cần gì phải đi chịu chết chứ?” Trên một bức tường thành cao nhất, Thái Ti cầm một bầu rượu, rất thích ý uống rượu mật hơi nhạt.

Vũ Mục ngồi ở bên người Thái Ti, thỏa mái tựa vào trên gờ tường thành phun trào ánh sáng màu vàng, trên đầu gối đặt một cái khay vàng cực lớn, bên trong đầy Lan Hoa Tước chảy mỡ. Đây là một loại linh tước sau khi trưởng thành cũng chỉ to bằng ngón cái, dựa vào phấn hoa mật hoa mà sống, chất thịt dị thường ngon, sau khi quay ngay cả xương chim cũng vào miệng là lập tức tan, thật sự là vô thượng mỹ vị.

Hương trong miệng nhét mấy con Lan Hoa Tước, cảm thụ được tư vị tuyệt vời thịt chim non mềm ở đầu lưỡi chậm rãi hòa tan, Vũ Mục thoải mái thở dài một hơi.

Nhìn nhìn Thái Ti đã uống tới mức có chút mơ màng, Vũ Mục chớp mắt một cái, tiếp tục hưởng trong mồm nhét mấy con Lan Hoa Tước, sau đó liếc nhìn Thiếu Ti đứng ở một bên, hai tay chống ở trên gờ tường thành quan sát chiến trường.

“Thiếu Ti, Thiếu Ti, vì sao bọn họ phải chạy đi chịu chết?” Man Man cũng nhảy tới, thuận tay từ trong khay của Vũ Mục mò hai con Lan Hoa Tước, loáng cái nhét vào trong mồm mình, một con khác nhét vào trong miệng Thiếu Ti.

Thiếu Ti khẽ mỉm cười, lúc đang tinh tế nhai nuốt mỹ vị trong miệng, mắt Man Man đột nhiên sáng lên, hét to một tiếng ‘ngon’, xoay người đem toàn bộ khay vàng của Vũ Mục đều đoạt lại, mặt mày hớn hở đặt ở trên đoạn tường thành trước mặt Thiếu Ti.

Khuôn mặt mập mạp của Vũ Mục nhăn thành một cục, thở dài thở ngắn một phen. Bàn tay hăn hắc lật, lại lấy ra một cái đấu vuông vức bạc trắng đúc thành, trong cái đấu bạc trắng vuông vức đủ để chứa mấy chục cân nước chứa đầy Lam

Linh Hòa Hoa Tước nướng, đây lại là một loại linh tước chỉ Bàn Hi thế giới có, hình thể lớn hơn Lan Hoa Tước gấp đôi, mùi vị ngon tương tự.

Thiếu Ti đem Lan Hoa Tước trong miệng nuốt xuống, nhìn Thiên Cơ trưởng lão xa xa lớn tiếng tác chiến nhẹ nhàng cười lên.

“Man Man, nếu ngươi là tộc trưởng một bộ tộc Nam Hoang, có một ngày, tộc nhân đi ra ngoài săn bắn bắt được một đàn lợn rừng trở về, ngươi sẽ trực tiếp giết sạch đám lợn rừng đó, hay là sẽ thế nào đây?”

Man Man nheo nheo mắt, ngơ ngác nói: “Rất nhiều rất nhiều lợn rừng sao? Vậy đương nhiên là nuôi, chờ có lợn con, sẽ không ngừng có thịt lợn rừng mới mẻ để ăn. Y. Dự trữ nuôi dưỡng gia súc, ta cũng biết mà!”

Thiếu Ti cười nhìn Man Man một cái, như có chút đăm chiêu hướng đám dân bản xứ xa xa nhìn qua: “Nhưng số lượng lợn rừng quá nhiều, thật sự là quá nhiều, một bộ tộc của ngươi không có khả năng nuôi sống nhiều lợn rừng như vậy, ngươi sẽ làm thế nào đây?”

Man Man dang hai tay, rất thẳng thắn thành khẩn nói: “Nếu thật sự có rất nhiều rất nhiều lợn rừng, một bữa ăn không hết, nuôi lại nuôi không nổi... Vậy tặng một bộ phận cho bộ lạc mình giao hảo đi. Nếu còn có nhiều, còn có thể lấy ra giao dịch.”

“Ừm, nói đúng, một bộ tộc là không nuôi nổi nhiều lợn rừng như vậy. Cho nên, cần đem lợn rừng chia tổ sau đó hoặc là tặng đi, hoặc là bán ra ngoài.”
Thiếu Ti như có chút suy nghĩ nói: “Nhưng thực lực các bộ tộc có mạnh có yếu, có một số bộ tộc rất cường thịnh, đàn lợn rừng đó có thể ăn rất ngon; có một số bộ tộc rất nghèo, đàn lợn rừng chỉ có thể gặm vỏ cây... Lợn rừng cũng rất thông minh mà!”

“Lợn rừng rất ngốc. Nhưng nếu lợn rừng rất thông minh, bọn nó khẳng định phải chọn lựa bộ tộc cường thịnh nhất. Ai cũng muốn ăn ngon!” Man Man nheo mắt, rất hạnh phúc nằm lên một nắm to Lan Hoa Tước nhét vào trong miệng.

“Nếu người là tộc trưởng bộ tộc, có vô số lợn rừng để người chọn lựa, người sẽ chọn lợn rừng thế nào đây?” Thiếu Ti quay đầu, mỉm cười hỏi Man Man.

Man Man chần chờ một phen, cân nhắc một lúc. Nàng cười nói: “Đương nhiên là chọn lựa thân thể cường tráng nhất, có thể ít sinh dịch bệnh; chọn lựa khổ người lớn, thịt nhiều thịt dày như vậy thôi. Ai sẽ chọn lợn rừng ốm yếu không có bất cứ tác dụng gì chứ?”

Thiếu Ti dang hai tay, nhẹ nhàng nói: “Cho nên, tuy chúng ta không có tâm tư như vậy, nhưng bọn họ lại tỏ ra quá thông minh rồi. Bọn họ chủ động đem mình đặt ở trên địa vị lợn rừng, mỗi người rất cố gắng muốn biểu hiện ra giá trị của mình, muốn khiến bản thân được thủ lĩnh bộ tộc cường đại nhất kia nhìn trúng!”

Man Man ngây dại, nàng nhìn về phía các tổ linh trưởng lão nghiêm trang kia, thấp giọng lầm bầm: “Chúng ta không đem bọn họ coi là lợn rừng mà, ít nhất Cơ Hạo sẽ không nghĩ như vậy, cũng sẽ không làm như vậy đâu.”

Thiếu Ti từ từ thở dài nói: “Cơ Hạo sẽ không làm như vậy, sẽ không nghĩ như vậy. Nhưng, chung quy có người làm như vậy, chung quy có người nghĩ như vậy. Đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới, nếu dùng tốt, đó là một mũi chiến binh rất cường đại. Nhất là Nam Hoang Hỏa Thần nhất mạch, Bắc Hoang thủy thần nhất mạch, thậm chí Đông Hoang, Tây Hoang, hiện tại còn không biết có bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào bọn họ đâu.”

Ở bên, Vũ Mục hàm hồ lầm bầm: “Nhìn xem đám dị tộc kia, Già tộc bản thân rất cường đại, bọn hã còn dự trữ nuôi dưỡng Ấm tộc chiến sĩ và đám nô lệ sĩ tốt làm gì? Ấm tộc cùng nô lệ tinh quái, là chiến binh của bọn hã... Lúc đánh trận, chết bao nhiêu chiến binh cũng không đau lòng, so với chết là tộc nhân của mình thì có lợi hơn nhiều!”

‘Rẹt’ một tiếng, Man Man nhai nát một con Lan Hoa Tước trong miệng, nàng đột nhiên cảm thấy không có khẩu vị gì nữa.

Lời Thiều Ti và Vũ Mục nói, đem một màn chân tướng tàn nhẫn máu chảy đầm đìa hoàn toàn vạch trần ở trước mặt nàng, nàng xưa nay không tim không phổi cũng cảm thấy rất không phải.

“Ta là Thiên Cơ, ai tới chiến ta?” Thiên Cơ trường lão lơ lửng ở giữa không trung, hướng tới Da Ma Sát cùng một đám quý tộc Ngu tộc khàn giọng rống to khiêu chiến.

“Trong đàn lợn rừng rất nhiều lợn rừng đầu lĩnh cường tráng, đều muốn tự tìm chủ nhân mới. Như vậy lão lợn rừng trưởng lão thực lực mạnh nhất, địa vị cao nhất, khiến toàn bộ lợn rừng đều nghe hăn sai sử nên làm gì bây giờ?” Man Man rất thâm trầm nhìn Thiên Cơ trưởng lão, đột nhiên lặng lẽ nói: “Hăn thật đáng thương!”

Một lão nhân Ngu tộc lặng yên không một tiếng động đi tới trước mặt Thiên Cơ trưởng lão, một tinh cầu màu đen to bằng đầu người quay quanh lão nhân chậm rãi xoay tròn, trong tinh cầu có thể nhìn thấy một con mắt dựng thẳng gât gao khép kín, mơ hồ có một tia khí tức khác thường từ trong tinh cầu không ngừng truyền ra.

Lão nhân Ngu tộc nhìn Thiên Cơ trưởng lão thấp giọng nói: “Thiên Cơ trưởng lão của Bàn Hi thế giới sao? Thiên Cơ đời đầu của các người, chính là bị tổ tiên ta chém giết, đầu của hăn chế thành đồ uống rượu, bây giờ còn đặt ở trên tế đàn tế tổ nhà ta, xem như một món chiến lợi phẩm không tẻ.”

Chậm rãi rút ra một thanh kiếm đâm dài nhỏ màu đen, lão nhân Ngu tộc thấp giọng nói: “Ta hy vọng, chờ lúc ta trở về, có thể mang theo đầu của người, như vậy ‘bát rượu Thiên Cơ’ nhà ta, có thể gom góp thành một đôi.”

Thiên Cơ trưởng lão mắt sung huyết, con người chợt trở nên dị thường to lớn. Hăn quát một tiếng trầm thấp, tay phải hướng ngực lão nhân Ngu tộc đánh một chưởng.

Lão nhân Ngu tộc cười lạnh, kiếm đâm mềm dẻo trong tay tạo nên một

đường cong, hung hăng đâm về phía trái tim Thiên Cơ trưởng lão.

Nhưng thân thể Thiên Cơ trưởng lão nhoáng lên một cái, giống như sớm đã biết tuyến đường công kích của lão nhân Ngu tộc, thân thể kề sát kiếm đâm xẹt qua, bàn tay nặng nề gạt ở trên ngực lão nhân Ngu tộc.

“Phá!” Thiên Cơ La Bàn phía sau Thiên Cơ trưởng lão từ từ hiện lên, vô số mây khói sôi sục, một lực lượng to lớn từ lòng bàn tay hắt phun ra, làm vỡ nát trái tim lão nhân Ngu tộc ngay tại chỗ.

“Ai tới chiến ta?” Thiên Cơ trưởng lão sẵn giọng hét lớn.

Chương 664: Thiên Cơ Liên Trảm

“Có chiêu trò đấy!” Cơ Hạo từ đáy lòng tán thưởng một tiếng.

Thiên Cơ trường lão ra tay như chim bay lướt mắt sông, để lại ở trên mặt sông một tia dấu vết như có như không, lại biến hoá kỳ lạ không dấu vết để tìm kiếm đến cực điểm. Khi kẻ địch ra tay hẳn đồng thời ra tay, khi kẻ địch công kích thất bại công kích của hắn đã trúng kẻ địch.

Hơn nữa lực lượng công kích của Thiên Cơ trường lão cũng rất cổ quái, không giống như công kích vật lý thuần túy, nhưng cũng không có pháp lực dao động khuếch tán ra của công kích pháp thuật. Một chưởng đó của hắn giống như tồn tại cao cao tại thượng nào đó quan sát một khay tro hương, nhẹ nhàng quét một chút dấu vết trên tro hương, liền thoả mái gạt bỏ lão nhân Ngu tộc kia.

‘Thùng’ một tiếng, lão nhân Ngu tộc nặng trĩu ngã xuống đất. Thân thể hắn giống như gỗ mục nát, sau khi ném xuống đất lập tức biến thành vô số mảnh vỡ, thậm chí còn có một làn tro bụi từ trong thi hài hắn phun ra.

“Lực lượng rất đáng sợ.” Tự Văn Mệnh kinh ngạc mở to mắt nhìn: “Không hổ là người mạnh nhất một phương thế giới.”

Cơ Hạo im lặng, đám người Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng nhìn nhau một cái, đồng thời nhắc tinh thần lên. Lời Tự Văn Mệnh nói đột nhiên bừng tỉnh bọn họ, mặc kệ bốn nguyên lực lượng Bàn Hi thế giới nhỏ yếu bao nhiêu, mặc kệ đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới ở phương diện lực lượng có chỗ thiếu hụt lớn bao nhiêu, mặc kệ bọn họ so sánh với nhân tộc, dị tộc tinh nhuệ có sự thiếu sót rất lớn.

Tóm lại, Thiên Cơ trường lão là tồn tại cường đại nhất trong toàn bộ dân bản xứ thế giới này.

Từ trên sự đối chiếu lực lượng thế giới bốn nguyên, nhân tộc đến từ Bàn Cổ

thế giới có thể xem nhẹ dân bản xứ Bàn Hi thế giới. Nhưng ở trên lực lượng tuyệt đối cá nhân có được, Thiên Cơ trường lão sâu không lường được đáng để toàn bộ mọi người tôn kính.

Vô luận là Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh, hay là tổ linh trường lão các tộc trong lòng sinh ra một số ý nghĩ xa xôi nào đó, đều phải đối với Thiên Cơ trường lão biểu hiện ra tôn kính thậm chí là sợ hãi tối thiểu nên có.

“Ít nhất Thiên Cơ trường lão làm người không tệ.” Cơ Hạo lẩm bẩm: “Hắn trái lại là đang kiệt lực tính toán vì tộc nhân của mình. Nói cách khác, hắn cũng sẽ không đem bảo bối đó tiện nghi ta.”

Cái gọi là ‘bảo bối đó’, tự nhiên chính là bản mạng thánh binh Bàn Hi Thần Kính của Bàn Hi. Thiên Cơ trường lão không câu giờ chút nào đem tấm thần kính đó hiến cho Cơ Hạo, về tình về lý, Cơ Hạo đều phải đứng ở Thiên Cơ trường lão bên này.

Như có chút dăm chiêu nhìn thoáng qua đám đông tổ linh trường lão dân bản xứ sắc mặt khó coi, Cơ Hạo đột nhiên đề cao thanh âm: “Thiên Cơ trường lão và ta vừa gặp như đã quen từ lâu, Văn Mệnh a thúc, chờ sau khi lần đánh cược này kết thúc, ta sẽ mời Thiên Cơ trường lão đi Nghiêu Bá lãnh địa của ta ở lại, để hắn đi Vu Điện làm vu lão trên danh nghĩa đi. Hắn bói toán thiên cơ sẽ có trợ giúp rất lớn đối với chúng ta.”

Tự Văn Mệnh cười lên, hắn nhìn đám đông tổ linh dân bản xứ sắc mặt chột âm trầm xuống, thản nhiên cười nói: “Như thế không còn gì tốt hơn. Thiên Cơ trường lão ôn trọng lão thành, kiên định đáng tin, còn có rất nhiều chuyện cần hắn giúp đỡ.”

Sắc mặt Thổ Chính Nhất bọn tổ linh trường lão các tộc càng thêm âm trầm khó coi, Thiên Cơ trường lão ôn trọng lão thành, nói cách khác bọn họ không đủ ôn trọng, không đủ lão thành, không đủ kiên định, không đủ tin cậy sao? Một đám người nhìn nhìn nhau, đồng thời hướng các vị đế tử đứng ở bên người Tự

Văn Mệnh nhìn tới.

Đám đông để từ ánh mắt lóe lên, lúc đánh giá lẫn nhau cũng đều có thêm vài phần cẩn thận.

Tuy mọi người đều là người ủng hộ Tự Văn Mệnh, nhưng mọi người đến từ các bộ tộc khác nhau, các nhà đều có lập trường lợi ích của các nhà, dân bản xứ Bàn Hi thế giới, rất có thể sẽ trở thành chiến binh chủ lực của các nhà. Lợi ích trong đó quan hệ quá mức trọng đại, trong lòng mỗi người đều đang ấp ủ vô số ý niệm.

Thiên Cơ trưởng lão một đòn chém giết đối thủ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn như trẻ con tám chín tuổi tràn ngập sát khí.

Hắn nhìn Da Ma Sát, một chưởng đem tinh cầu màu đen vẫn trôi nổi ở không trung vỡ thành phần, lớn tiếng quát: “Thiên Cơ ở đây. Ai dám đến chiến? Đầu lâu, ai có thể chém?”

Không đợi Da Ma Sát mở miệng, Thiên Cơ trưởng lão lớn tiếng quát: “Bàn Hi thế giới, là nhà của chúng ta, chúng ta cũng không thỉnh cầu các người tới. Các người thế cường, các người lực lớn, chúng ta tiếp nhận số phận! Nhưng chúng ta miếng thịt béo này, bên trong ít nhiều cũng có mấy khúc xương cứng. Cẩn thận vỡ răng của các người!”

Cơ Hạo không hé răng, Tự Văn Mệnh cũng không nói chuyện, lời Thiên Cơ trưởng lão nói là nói cho bọn Da Ma Sát nghe, đồng thời cũng là nói cho Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh bọn họ nghe. Ý tứ Thiên Cơ trưởng lão rất rõ ràng, cho dù vận mệnh Bàn Hi thế giới không thể vẫn hồi, ai cũng đừng nghĩ lung tung quyết định vận mệnh của dân bản xứ Bàn Hi thế giới!

Cho dù Bàn Hi thế giới cuối cùng sụp đổ, dân bản xứ Bàn Hi thế giới cuối cùng phải phụ thuộc vào tộc đàn cường đại nào đó, thành phụ thuộc của bọn hắn, Thiên Cơ trưởng lão vẫn hy vọng tộc nhân của hắn có thể bảo trì tính độc lập nhất định.

Thiên Cơ trưởng lão tiếp nhận số phận, hắn cùng tộc nhân của hắn có thể trở thành phụ thuộc, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép tộc nhân của mình trở thành nô lệ!

Đây là niềm kiêu ngạo cuối cùng trong một miếng thịt béo bọc mấy khúc xương cứng! Tuy bất đắc dĩ, nhưng thể hiện đủ bi tráng!

“Mỗi chủng tộc đều sẽ có anh hùng của mình.” Cơ Hạo đứng ở bên người Tự Văn Mệnh thản nhiên nói: “Thiên Cơ trưởng lão chính là vậy... Nhưng may mắn, chúng ta cũng không thiếu anh hùng, cột sống của chúng ta vẫn rất vững chắc.”

Tự Văn Mệnh ôn hòa cười. Hắn khẽ gật đầu, dùng sức vỗ bả vai Cơ Hạo một cái.

Hắn thâm trầm nhìn Thiên Cơ trưởng lão, nhưng không nói một câu. Thiên Cơ trưởng lão chủ động tác chiến tuy bi tráng, nhưng cái này quan hệ sinh tử vinh nhục của vài chủng tộc, anh hùng không dễ làm... Anh hùng cũng không phân đúng sai.

“Giết hắn!” Da Ma Sát tức giận đến khóe mắt giật giật.

Vốn tưởng rằng là cơ hội tốt lấy lòng Đế Thích Sát, còn có thể thuận tay kiếm một khoản công lao tăng lên địa vị mình ở trong tộc. Hắn nằm mơ cũng không ngờ, chuyện vốn dễ như trở bàn tay, lại sẽ trở nên phức tạp như vậy!

Dựa theo tình báo nhận được, một đường đuổi giết Cơ Hạo tới Văn Lạc Tuyệt Uyên nơi rách nát này, kết hợp đại điện bay rơi hồng, khoản hao tổn đó khẳng định sẽ ghi tới trên đầu của hắn. Chỉ một tòa đại điện bay thì thôi, một vị lão nhân chấp sự trong tộc đi theo lại cũng bị người ta đánh chết, Da Ma Sát chỉ cảm thấy mất hết mặt mũi, bắt buộc phải ở trên người Thiên Cơ trưởng lão tìm về chút mặt mũi.

Cả thảy một trăm chiến sĩ Già tộc cầm đao sắc, dưới chân đột nhiên xuất hiện

vòng tròn kim loại đường kính cả trượng. Trên vòng tròn kim loại đen sì sáng lên từng vòng phù văn, vòng tròn nâng các chiến sĩ Già tộc đó bay lên, kéo theo những cơn gió dữ hướng Thiên Cơ trường lão xung phong.

Thiên Cơ La Bàn hiện lên từ phía sau Thiên Cơ trường lão, Thiên Cơ trường lão mặt không biểu cảm nhìn các chiến sĩ Già tộc đó, thân thể hần đột nhiên cất cao một tắc có thừa, khuôn mặt cũng từ đứa bé tám chín tuổi biến thành chừng mười tuổi.

Phun ra một ngụm máu, Thiên Cơ trường lão như một u linh, nhẹ nhàng xuyên qua đội ngũ xung phong do cả thầy một trăm tên tinh nhuệ Già tộc tạo thành.

“Các người, thực cho rằng Bàn Hi thế giới có thể mặc cho các người tùy ý làm loạn?” Thiên Cơ trường lão cười lạnh một tiếng, trong thất khiếu đồng thời có máu tươi dần dần chảy xuống, khuôn mặt hần lại lớn thêm khoảng một tuổi.

Tiếng ‘Phốc phốc’ không dứt bên tai, một trăm tên Già tộc tinh nhuệ đồng thời phun ra lượng lớn máu đen và mảnh vỡ nội tạng, từng người nặng trĩu rơi xuống mặt đất chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

Chương 665: Sinh Sinh Thiên Cơ

“Thật đáng sợ... Lão oa nhi!” Trên tường thành, Man Man cầm lấy mấy con Lan Hoa Tước, hoảng sợ kinh hô.

Vũ Mục kinh ngạc đứng bật dậy, hai mắt trừng trừng nhìn Thiên Cơ trưởng lão.

“Lão oa nhi, thật ra cũng không nói sai. Bộ dạng trẻ con, nhưng tuổi thì cả đồng.” Thái Ti say khướt cười, trong quầng sáng màu xám như nước sau người, một bóng người như quỷ my nhẹ nhàng bay qua, nhất thời một hàn ý đáng sợ lặng yên khuếch tán.

Cả thảy một trăm tên Già tộc tinh nhuệ ngã xuống, mỗi người đều là ngực trúng một chưởng xuất quỷ nhập thần của Thiên Cơ trưởng lão, bị triệt để mài mòn hết sinh cơ. Bọn hãn giáp trụ chắc chắn, thân thể mạnh mẽ, sinh mệnh lực bền bỉ đều không có bất cứ hiệu quả gì, sinh mệnh bọn hãn giống như đóa hoa yếu ớt, bị bàn tay đáng sợ của Thiên Cơ trưởng lão trực tiếp bóp thành phần.

“Ai tới chiến ta? Ai tới giết ta?” Thiên Cơ trưởng lão nheo mắt nhẹ nhàng hỏi Da Ma Sát.

Hãn cách Da Ma Sát chỉ có không đến hai mươi trượng, đối với cao thủ ở cấp độ bọn họ, vền vẹn hai mươi trượng và mặt kề mặt lại có gì khác nhau? Khuôn mặt Da Ma Sát trở nên trắng bệch, cũng không biết là vì tức giận hay là buồn bực.

“Nếu không, để người của ta thử xem.” Xi Vưu đầu đội nón sừng trâu, khuôn mặt giấu ở phía dưới giáp mặt thật dày, khí tức quanh thân nội liễm, ngay cả lúc đại diện rơi xuống thân hình cũng không chút sứt mẻ tiến lên một bước, lặng yên hỏi Da Ma Sát.

Như bị ong vò vẽ chích mông một cái, Da Ma Sát nhảy dựng lên, xoay người

tức giận nhìn Xi Vưu gần từng chữ một: “Đây là chiến tranh thuộc về ta! Còn chưa tới lượt người ra tay! Nhớ kỹ, nô lệ, cho dù người kế thừa cái tên ‘Xi Vưu’, người cũng chỉ là nô lệ.”

Kiên căng ngẩng đầu, Da Ma Sát lăm bầm: “Xi Vưu quân đoàn các người, chẳng qua là một đám nô lệ phản bội tộc đàn của mình, cho nên câm miệng cho ta, đừng tự chủ trương. Khi ta cần, mới có cơ hội cho các người phát huy.”

Thân hình Xi Vưu hơi cứng đờ, hắn vô thanh vô tức lui một bước, nhẹ nhàng khoát tay áo. Cả thấy một vạn chiến sĩ khoác trọng giáp, đầu đội nón sừng trâu vô thanh vô tức từ các nơi của đại điện tàn phá đi ra, ở phía sau hắn xếp trận địa hình vuông chính tề.

Cường độ thân thể đạt tới Vu Vương cảnh, ngũ cảm lục thức đã vượt qua phạm tục, có được các loại dị năng đáng sợ.

Cách hơn ngàn dặm, đối thoại giữa Da Ma Sát cùng Xi Vưu cũng bị đám người Cơ Hạo nghe được rành mạch.

Trong lòng Cơ Hạo hơi kinh hãi, ‘Xi Vưu’ cái tên này làm hắn cảm thấy một tia mê hoặc và tò mò, nhưng Tự Văn Mệnh cùng các đế tử nội tình gia tộc hùng hậu kia, sắc mặt ai cũng âm trầm giống như bầu trời mưa rào có sấm chớp.

“Xi Vưu... Con chó điên này, bọn chúng đã bao nhiêu năm chưa được thả ra cắn người rồi? Từ sau khi Xi Vưu đời thứ nhất bị phong ấn.” Tự Văn Mệnh lăm bầm: “Dựa theo bí mật thượng cổ lưu truyền tới nay, năm đó Hiên Viên thánh hoàng cũng liên tục thất bại ở dưới tay hắn!”

Hoa Tư Liệt ở một bên thấp giọng lăm bầm: “Nếu không phải thượng cổ thiên đình phái viện binh...”

Liệt Sơn Kháng nghiêng răng từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Nhưng thượng cổ thiên đình ở sau một trận chiến đó, cổng lớn cũng bị đánh vỡ.”

Cơ Hạo nghe mà thần hồn chấn động, kinh hãi trừng lớn mắt nhìn chăm chăm bóng người cường tráng kia đứng ở trong tàn tích đại điện kim loại vụn vụn, bên người không ngừng có khói đen ánh lửa phun ra. Chiến tích của ‘Xi Vưu’ kinh người như thế? Xi Vưu đời thứ nhất? Chẳng lẽ danh hiệu ‘Xi Vưu’ này còn có thể kế thừa hay sao?

Mười thanh niên Ngu tộc đồng thời cao giọng niệm tụng chú ngữ, phía sau mỗi người bọn hắn đều có một tòa thần tháp Ngu tộc cao năm sáu trượng lặng yên trào ra.

Trong thần tháp lượng vu tinh khổng lồ ở trong nháy mắt cực ngắn thiêu đốt hết, phóng ra lực lượng khổng lồ rót vào thân thể mười tên tinh anh Ngu tộc. Con mắt dựng thẳng ở mi tâm bọn hắn chợt mở ra, tròn tròn, từng đạo u quang vụn vụn cấp tốc lưu chuyển ở trong con mắt dựng thẳng của bọn hắn.

Tiếng ‘Bốp bốp’ lặng lẽ vang lên, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm mười thanh niên Ngu tộc phun ra từng đám thần quang giống sao băng, thần quang chảy xiết dâng trào. Vô số sao băng xé rách hư không, ở trong hư không Văn Lạc Tuyệt Uyên vốn đã yếu ớt không chịu nổi kéo ra từng cái dấu vết màu đen.

Mười thanh niên Ngu tộc và Da Ma Sát cùng một nguồn gốc, đều là tộc nhân Ngu tộc Âm Nhật nhất mạch.

Âm Nhật lực, đại biểu cho hủy diệt và cắn nuốt, hủy diệt tất cả, cắn nuốt tất cả, mi tâm bọn hắn bắn ra thần quang màu đen húc vỡ hư không, toàn bộ mảnh vỡ hư không đều bị thần quang bọn hắn phóng ra nuốt sạch sẽ, tạo thành phá hủy không thể văn hồi đối với kết cấu không gian Văn Lạc Tuyệt Uyên.

Điểm hội tụ cuối cùng của toàn bộ thần quang đều ở trên thân Thiên Cơ trường lão, mấy ngàn mảng thần quang màu đen dạng sao băng đen sì bao vây Thiên Cơ trường lão. Một khoảng hư không phạm vi một trượng bên người hắn bị triệt để vỡ nát, thần quang màu đen muốn kéo theo Thiên Cơ trường lão cùng nhau phá hủy, đồng loạt nuốt vào.

“Âm Nhật chí cao, ta ca ngợi uy năng vô biên của ngài.” Da Ma Sát giơ hai tay lên cao cao, gương mặt sung huyết lớn tiếng ngâm xướng: “Ở dưới lực lượng chí cao, vĩ đại của ngài, tất cả dân bản xứ ngu xuẩn đều chỉ có thể cúi đầu thuận theo!”

Trong u quang màu đen, Thiên Cơ trường lão mặc trường bào màu trắng bắt mắt như thế.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên từ đỉnh đầu hần hiện lên. Thổ nguyên lực hội tụ trên tường thành chiến bảo bị hần mạnh mẽ rút vào thân thể, Bàn Hi Thần Kính khẽ chấn động, đại địa thổ nguyên lực đầu nhập mặt sau tấm gương nháy mắt phun ra, nhưng phun ra đã là thái dương tinh hỏa tinh thuần mãnh liệt hào quang vạn trượng.

Vô cùng vô tận thái dương tinh hỏa bị Cơ Hạo đưa vào Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, lá cờ phướn vốn dài ba tấc chợt bành trướng đến khoảng một trượng, một quầng sáng chói lóa màu vàng đường kính trăm trượng bao lấy Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, một lực hủy diệt đáng sợ muốn gào thét phun ra.

Đám người Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng cùng lên tiếng cổ vũ ‘bảo bối tốt’!

Thổ Chính Nhất đám tổ linh trường lão dân bản xứ thì kinh hãi nhìn Cơ Hạo. Trong lòng bọn họ, phân lượng của Cơ Hạo chợt lại gia tăng mấy lần. Không hề nghi ngờ, Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên là chí bảo, là thánh binh, hơn nữa là chí bảo, thánh binh phẩm chất so với bản mạng thánh binh của bọn họ còn mạnh hơn.

Cơ Hạo đang muốn ra tay, Thiên Cơ trường lão nhìn như đã hăm sâu tuyệt cảnh đột nhiên thét dài một tiếng.

Thân thể hần đang không ngừng cất cao, khí tức hần đang không ngừng tăng cường, khuôn mặt hần đang không ngừng sinh trưởng biến hóa, ngăn ngụt vài hơi thở, hần liền từ bộ dáng một đứa trẻ khoảng mười tuổi, biến thành một thiếu

niên thoát nhìn đại khái mười lăm mười sáu tuổi.

Thiên Cơ La Bàn lơ lửng ở đỉnh đầu Thiên Cơ trường lão, u quang trắng xoá bắn ra bốn phía, nơi ánh sáng trắng đi qua, Âm Nhật thần quang do con mắt dựng thẳng ở mi tâm mười tên tinh nhuệ Ngu tộc phun ra đồng loạt hủy diệt. Thiên Cơ trường lão thét dài một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, trong nháy mắt tiếp theo tiếng rú thảm thê lương truyền đến, mười tên tinh nhuệ Ngu tộc đồng loạt ôm trán rú thảm ngã vật xuống đất, vô số máu tươi từ đầu lông mày bọn hắn phun ra, không bao lâu khí tức của bọn hắn đã hoàn toàn tan biến.

Mười con mắt màu đen to bằng nắm tay lơ lửng ở bên người Thiên Cơ trường lão, hắn thể mà ở trong nháy mắt vừa rồi đột phá kết giới phòng ngự của Âm Nhật thần tháp, cứng rắn đem con mắt dựng thẳng ở mi tâm mười tên Ngu tộc tinh nhuệ móc ra.

Ngón tay có từng giọt máu tươi nhỏ xuống, thanh âm Thiên Cơ trường lão một lần nữa cất cao thêm một âm điệu.

“Bàn Hi thế giới, Thiên Cơ trường lão ở đây, ai tới chiến ta? Ai tới giết ta?”

Chương 666: Mạnh Mẽ Bức Lui

Cơ Hạo xa xa nhìn Thiên Cơ trưởng lão.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Cơ trưởng lão, bốn tướng hắc chỉ là một đồng tử nhỏ tuổi. Nhưng trải qua vài lần chiến đấu, theo tướng mạo Thiên Cơ trưởng lão dần dần lớn lên, thực lực của hắc cũng càng thêm sâu không lường được.

Đây là một loại bí thuật thần kỳ, đem tuổi và thực lực đều phong ấn ở trong thân thể. Cởi bỏ mỗi một bộ phận lực lượng, tuổi bề ngoài cũng gia tăng vài tuổi. Cơ Hạo rất tò mò, nếu Thiên Cơ trưởng lão biến thành lão nhân tóc trắng xoá, hắc sẽ có lực lượng mạnh bao nhiêu?

“Các người không ra tay, vậy chớ trách ta!” Thiên Cơ trưởng lão lơ lửng ở giữa không trung, Thiên Cơ La Bàn trên đỉnh đầu chậm rãi xoay tròn, phóng ra ánh sáng trắng âm u chiếu rọi bốn phương.

Nhìn thấy Da Ma Sát cùng một đám Ngu tộc quý tộc chỉ biết cả kinh, chưa sai khiến nhân thủ chém giết với mình, trong con người đã biến thành một mảng trắng bạch của Thiên Cơ trưởng lão hiện lên một mảng hàn quang, hắc tùy tay chỉ hướng bầu trời, Thiên Cơ La Bàn ở đỉnh đầu đột nhiên cấp tốc xoay tròn, vô số ánh sáng trắng hướng trước mặt hắc ngưng tụ, kèm theo tiếng vang chói tai, vô số ánh sáng trắng ở trước mặt hắc ngưng tụ thành một thanh đoản kiếm màu trắng.

“Thiên Cơ nhất mạch không chỉ có bói toán thiên cơ, càng có thể vung kiếm giết người.” Thiên Cơ trưởng lão băng lạnh vô tình nhìn Da Ma Sát: “Chỉ là nhiều năm qua như vậy, chưa từng có mục tiêu đáng giá chúng ta ra tay, chưa có chuyện cần chúng ta ra tay, cho nên rất nhiều người đều đã quên... Thật ra Thiên Cơ nhất mạch cũng có thể giết người.”

Chỉ tay, đoản kiếm màu trắng liền biến thành một luồng sáng uốn lượn như

rắn, tốc độ cực nhanh, mang theo tiếng xé gió chói tai nháy mắt hướng Da Ma Sát đâm tới.

Da Ma Sát rốt cuộc phục hồi tinh thần, hấn tức giận đến mức da mặt biến thành màu đen, ba con mắt đồng thời mở ra, hỗn hển phần nộ quát: “Chỉ có người biết giết người sao? Dân bản xứ ti tiện vô tri, người đã mang đến tai nạn cho người cùng toàn bộ tộc nhân của người.”

Con mắt dừng thẳng ở mi tâm Da Ma Sát cấp tốc xoay tròn, một đạo thần quang màu đen phun ra, một cái rương giống quan tài kim loại đen dần dần từ trong hắc quang phun ra. Hấn nhìn Thiên Cơ trường lão tức giận lớn tiếng quát: “Vốn trong các người có một bộ phận người may mắn, có thể thành nô lệ của chúng ta! Nhưng hiện tại ta quyết định. Ta muốn tiêu diệt toàn bộ tộc đàn các người.”

Kiểm quang màu trắng đánh vào trên cái rương kim loại dài hơn một trượng hình dạng như quan tài.

Nổ vang một tiếng nặng nề, mặt ngoài cái rương kim loại tối như mực có từng cái hoa văn màu đen sáng lên. Phức tạp mà hoa mỹ, như vô số đóa hoa tươi chông chắt khắc ở mặt ngoài cái rương, đây hiển nhiên là trang sức phong cách thẩm mỹ của Ngu tộc mới có.

‘Kẹt...’ một tiếng, nắp rương kim loại theo tiếng vang nặng nề chậm rãi trượt ra, Thiên Cơ trường lão khống chế đạo kiểm quang màu trắng kia giống như bảo tổ liên tục hướng Da Ma Sát đâm mấy ngàn kiếm. Nhưng cái rương kim loại này thể tích rất lớn, chỉ hơi dời sang trái sang phải một chút, đã thoải mái đem toàn bộ đòn đâm cản được hết.

Một đám khí đen từ trong cái rương rộng phun ra, theo một tiếng rống lên khàn khàn, một bàn tay phạm vi vài thước lờm chờm gầy gò, toàn thân tối đen tản mát ra một luồng hàn khí bức người từ trong sương mù đen mạnh mẽ vươn ra, gắt gao túm chặt kiểm quang của Thiên Cơ trường lão.

‘Keng keng’ vang vài tiếng, kiếm quang màu trắng như linh xà ở trong bàn tay màu đen cấp tốc nhảy lên, kiếm quang cắt ngón tay gây trơ cả xương như kim loại đúc thành, không ngừng bắn tung tóe ra cả mảng lớn đốm lửa. Nhưng bàn tay màu đen này cũng không biết là lai lịch thế nào, mặc cho kiếm quang cắt, lại ngay cả một chút vết thương cũng không lưu lại.

“Thiên Cơ trưởng lão?” Màu sắc trên khuôn mặt Da Ma Sát dễ coi hơn rất nhiều. Hắn ngẩng đầu lên, ngạo nghễ nhìn Thiên Cơ trưởng lão cười lạnh nói: “Người biết lai lịch Hủy Diệt Chi Quan này không?”

Thiên Cơ trưởng lão cười lạnh, lạnh nhạt hỏi: “Lai lịch gì? Rất ghê gớm sao?”

Da Ma Sát cười vụn phần đắc ý, hắn chỉ vào bàn tay kia cười lạnh nói: “Thật lâu thật lâu trước kia, cụ thể đã bao lâu, ta cũng không rõ lắm. Một vị tổ tiên nào đó của ta lúc chinh phục một cái thế giới, chém giết chí cường giả của thế giới đó.”

“Chí cường giả!” Da Ma Sát chỉ vào Thiên Cơ trưởng lão hung tợn nói: “Thân phận hắn ở thế giới đó, giống như thân phận người ở thế giới này. Nhưng dân bản xứ thế giới kia có một đặc điểm, bọn hắn không biết bất cứ thần thông pháp thuật nào, điểm duy nhất bọn hắn có chính là thân thể cường đại đến mức khiến tổ tiên của ta cũng có chút bó tay.”

Sắc mặt Thiên Cơ trưởng lão trở nên dị thường khó coi.

Da Ma Sát thì vụn phần đắc ý cười: “Nhưng cuối cùng, chí cường giả kia vẫn bị tổ tiên của ta chém giết. Thi thể hắn, bị tổ tiên của ta trả giá thật lớn, mời một vị đại sư Minh Nguyệt nhất mạch, đem chí cường giả đó luyện vào Hủy Diệt Chi Quan.”

Minh Nguyệt nhất mạch, một nhánh trong dị tộc am hiểu nhất đối với lực lượng tử vong cùng huyết nhục biến dị, con rối máu thịt do bọn hắn luyện chế là sát khí khủng bố dị tộc dựa vào để hoành hành.

Bàn tay này thuộc về chí cường giả của thế giới nào đó, khó trách nó có thể thoải mái bắt lấy kiếm quang của Thiên Cơ trường lão.

Thiên Cơ trường lão mặt âm trầm nhìn Da Ma Sát. Hắn hít một hơi thật sâu. Giữa mái tóc vốn đen nhánh tỏa sáng của hắn đột nhiên có thêm mấy lọn tóc bạc loang lổ. Khuôn mặt hắn nhanh chóng biến hóa, trong chớp mắt đã từ thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi biến thành bộ dáng thanh tráng ngoài ba mươi tuổi.

“Như vậy, ta chỉ có thể sử dụng nhiều lực lượng hơn.” Thiên Cơ trường lão cười lạnh, chỉ tay, kiếm quang màu trắng bị nắm chặt chột phân liệt, từ một luồng kiếm quang biến thành hơn một ngàn luồng. Từng đạo kiếm quang màu trắng giống như linh xà bắn tung tóe, từ bốn phương tám hướng hướng Da Ma Sát và dị tộc bên người hắn đâm hết xuống.

Một tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên, trong Hủy Diệt Chi Quan phun ra một mảng lớn sương mù đen, một bóng đen như ẩn như hiện từ trong sương mù đen đứng dậy.

Trên miệng núi lửa, Cơ Hạo nhíu nhíu đầu lông mày. Thiên Cơ trường lão đã có chút tẩu hỏa nhập ma, thế mà không ngừng cời bỏ lực lượng cứng đối cứng với Da Ma Sát. Nhưng loại cứng đối cứng này không phải kết quả Cơ Hạo muốn, bảo tồn lớn nhất thực lực của mình, tiêu hao lớn nhất lực lượng kẻ địch, đây mới là mục đích chủ yếu Cơ Hạo lựa chọn Văn Lạc Tuyệt Uyên làm chiến trường.

Dùng sức dậm chân, Cơ Hạo kích phát hai tòa đại trận hai tộc long phương vạn phần chủ động, vô cùng nhiệt tình quyên tặng.

Vạn Long Phúc Hải Trận gào thét lao ra, một mảng sóng to tối như mực dựng lên từ đất bằng, hơn vạn con nghê long đẩy sóng, hóa thành một bức tường sóng cao tới vạn trượng hướng đám người Da Ma Sát thổi quét.

Phượng Hoàng Phần Thiên Trận cũng theo đó mà phát, trên trời cao một mảng lớn mây lửa bỗng chột ngưng tụ, một con Hỏa phương hoàng to lớn không

gì so sánh được từ trong mây lửa lao ra, sau khi nhẹ nhàng hót một tiếng, mang theo ánh lửa ngập trời hướng vào đầu đám người Da Ma Sát lao xuống.

Ba tòa Ngu tộc thần tháp toàn thân đen sì từ trong phế tích đại điện chui ra. Ngu tộc thần tháp cao tới nghìn trượng có lực phòng ngự cực mạnh, bức tường ánh sáng dày nặng màu đen bảo vệ toàn bộ dị tộc, mặc cho kiếm quang của Thiên Cơ trường lão đâm, mặc cho sóng to ập tới, mặc cho ánh lửa thiêu đốt, bức tường ánh sáng màu đen bị phá hủy từng tầng một, lại không ngừng trào ra từng tầng một.

Nhưng rất nhanh, một lão nhân Ngu tộc đã hét lên chói tai: “Nơi này không có thiên địa linh khí bổ sung, vu tinh hao tổn quá lớn. Vu tinh chúng ta mang theo, nhiều nhất kiên trì được nửa tháng!”

Da Ma Sát ngẩn ngơ, sau đó hẩn dị thường tức giận rít gào một tiếng: “Rút lui!”

Chương 667: Liên Thủ Công Kích

“Rút lui? Không mang theo đủ đồ quân nhu vật tư sao? Là quá tự tin, hay là quá tự đại đây?”

Cơ Hạo cùng một đám cao thủ nhân tộc đồng thời cất tiếng cười to.

Mặc dù có thần tháp phóng ra phòng ngự kết giới ngăn cách, nhưng thông qua khẩu hình của Da Ma Sát cùng lão nhân Ngu tộc bên người hắn, cũng có thể thoải mái phân biệt ra bọn hắn nói những gì. Văn Lạc Tuyệt Uyên không có thiên địa linh khí, thần tháp chỉ có thể dựa vào thiêu đốt vụ tinh phóng thích phòng ngự kết giới, nhưng vụ tinh bọn hắn mang theo chỉ đủ sử dụng nửa tháng?

Quả thực là một trò đùa. Bọn Cơ Hạo vì lần đánh cược sinh tử này, đã mang theo bên mình tài nguyên đủ tiêu hao trăm năm. Càng không cần nói sau khi tiến vào Bàn Hi thế giới, mọi người đều hung hăng cướp đoạt tài nguyên địa phương một phen, vật tư cất giữ đủ hao phí ngàn năm đại chiến.

Nhưng bọn Da Ma Sát, thế mà lại chỉ mang theo vụ tinh cho nửa tháng!

“Bọn hắn là tin tưởng vững chắc nửa tháng có thể tiêu diệt chúng ta sao?” Cơ Hạo cất tiếng cười dài: “Cũng quá không coi trọng chúng ta rồi!”

Đỉnh đầu bùng lên ánh sáng vàng, Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên kịch liệt run rẩy, nguyên thần Cơ Hạo đã sắp không khống chế được uy năng đáng sợ Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên phóng thích. Hắn lập tức chỉ tay, ánh vàng mãnh liệt đường kính nghìn trượng chợt hóa thành một kiếm quang ánh vàng rực rỡ, hung hăng hướng Da Ma Sát chém xuống.

“Các người đã không mang theo đủ vụ tinh, vậy cho các người một chút màu sắc nhìn xem!” Cơ Hạo lớn tiếng hét dài: “Công kích! Toàn lực công kích!”

Kiểm quang màu vàng mang theo nhiệt độ cao đáng sợ khó có thể hình dung

xé rách hư không, nháy mắt chém ở trên tầng tầng kết giới thần tháp phóng ra. Bị Vạn Long Phúc Hải Trận nghiền áp, bị Phượng Hoàng Phần Thiên Trận đốt, phòng ngự kết giới thần tháp phóng ra đã đến cực hạn, lại chịu một đòn hung hăng của Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, chợt nghe một chuỗi tiếng ‘Bốp bốp’ không ngừng vang lên, từng tầng kết giới màu đen không ngừng nổ vỡ ra.

Trong tiếng vang lớn ‘âm ầm’, liên tục năm tòa Ngu tộc thần tháp thi nhau dâng lên. Tổng cộng sáu tòa thần tháp cao tới nghìn trượng đem đám người Da Ma Sát vờn quanh ở giữa, sáu tòa thần tháp tạo thành phòng ngự đại trận phóng ra kết giới tinh thể dày nặng gần như thực chất, đem đoàn người Da Ma Sát gắt gao bảo vệ bên trong.

Nhưng tương ứng, tốc độ hao tổn vu tình của sáu tòa thần tháp tự nhiên đã gia tăng sáu lần.

Vu tình dự trữ vốn có thể duy trì nửa tháng tiêu hao, hiện tại chỉ có thể chống đỡ không đến ba ngày.

Cơ Hạo cất tiếng cười to, Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên phun ra từng đạo kiếm quang không lồ, mang theo tiếng gầm thét đinh tai nhức óc không ngừng chém xuống. Mỗi một lần chém xuống, phòng ngự kết giới thật dày liền nổi lên cả mảng lớn gợn sóng, trong thần tháp ít nhất có mấy chục vạn khối vu tình thiêu đốt hết.

“Ha ha! Xem ta!” Vũ Mục ném khay thức ăn lớn trong tay, đứng ở trên tường thành dang hai tay. Từng làn hơi nước từ giữa hai tay hắt khuếch tán ra, không bao lâu hơi nước đã biến thành màu sắc hỗn tạp, theo một trận cuồng phong hướng đám người Da Ma Sát trôi tới.

Hơi nước năm màu lơ lửng ở trên không đám người Da Ma Sát, tí tách mưa xuống.

Mỗi một giọt mưa nhìn như nhẹ nhàng, thực ra chất chứa tuyệt độc. Sau khi tới Bàn Hi thế giới, Vũ Mục cũng không biết đã bắt giết bao nhiêu độc trùng cổ

quái, trình độ vu độc của hắn càng thêm đáng sợ.

Ôn Thần Phiên lặng yên hiện lên ở phía sau Vũ Mục, từng làn khí đen từ trong Ôn Thần Phiên phun ra, ở dưới chân Vũ Mục ngưng tụ thành một cái phù văn màu đen cực lớn, dữ tợn, thoát nhìn giống như một cái xương sọ.

Mưa bụi năm màu bỗng chợt phủ lên một tầng màu đen nhạt, vu độc vốn đã cực kỳ đáng sợ lại chợt gia tăng ngàn lần hung uy.

Hạt mưa rơi xuống đất, mặt đất Vẫn Lạc Tuyệt Uyên bị nhanh chóng ăn mòn, mặt đất đá màu đen bị ăn mòn thành từng làn khói đen không ngừng tản ra, trên mặt đất xuất hiện vô số lỗ thủng thật nhỏ, bên trong để lại vật dạng keo đen sì dính dính như mực.

Thái Ti ngà ngà say đứng dậy, hai tay hắn chống ở trên gờ tường thành nhìn đám người Da Ma Sát ngây ngô cười.

Từng cái bàn tay xám trắng bán trong suốt vô thanh vô tức xuất hiện ở ngoài phòng ngự kết giới của đám người Da Ma Sát. Những bàn tay kích thích như nắm tay trẻ con đỏ nhẹ nhàng vỗ phòng ngự kết giới, theo tiếng vỗ vụn chói tai, phòng ngự kết giới không ngừng vỡ ra từng mảng.

Những bàn tay nhỏ bé đó nhìn như yếu đuối vô lực, thực ra lực sát thương cực kỳ đáng sợ, tốc độ vu tinh thiêu đốt trong sáu tòa thần tháp lại nhanh hơn một mảng lớn.

Man Man thích nhất đánh trận xuôi chiều, nhìn thấy đám người Da Ma Sát lâm vào quần cảnh khó xử, nàng vui vẻ móc ra tiên thiên Bính Linh Long Hỏa Trượng, hai tay mạnh mẽ đem cây gậy chống đầu rồng gần như thiên địa thần khí đó chống ở trên tường thành, vung cái tay nhỏ lên, nhất thời một đồng hỏa hệ vu tinh như ngọn núi nhỏ bị vung ra.

Từng khối hỏa hệ vu tinh không ngừng hóa thành khói mỏng tản đi, hỏa hệ năng lượng khổng lồ không ngừng rót vào Long Hỏa Trượng. Một tiếng rồng

gầm trầm thấp truyền đến, trượng đầu rồng mở ra cái miệng rộng, từng mũi tên lửa màu đỏ rực giống như mưa rào gào thét lao đi, mang theo tiếng rít chói tai hung hăng rơi ở trên phòng ngự kết giới của sáu tòa thần tháp.

Tiếng nổ nặng nề ‘Thùng thùng thùng thùng’ không dứt bên tai, có đủ hỏa hệ vụ tinh cung cấp năng lượng, Long Hỏa Trượng tận tình trút xuống hỏa lực. Trên kết giới màu đen thật dày đập dòn vô số cơn sóng, một mảng lớn phù văn màu đen không ngừng bắn tung tóe ra, không ngừng bị mũi tên lửa xé rách.

“Sáu canh giờ!” Sắc mặt lão nhân Ngu tộc bên người Da Ma Sát khó coi tới cực điểm: “Dựa theo tiêu hao hiện tại, chúng ta chỉ có thể chống đỡ sáu canh giờ!”

“Rút lui, mở hết tốc độ rút lui!” Da Ma Sát thẹn quá hóa giận nhìn Man Man đứng trên tường thành, hỗn hển hướng đồng bọn bên cạnh rít gào: “Chúng ta chỉ là tạm thời rút lui, chờ chúng ta đi bên ngoài đào bới đủ vụ tinh, chúng ta trở về thu thập bọn chúng!”

Lời còn chưa dứt, trên một ngọn núi cách bọn hắn hơn trăm dặm, Phong Hành đột nhiên hiện ra thân hình. Hắn rút ra một cây cung lớn hình thù kỳ lạ, chậm rãi kéo cung lớn, một mũi tên ánh vàng rực rỡ tựa như vàng đúc thành bỗng dừng ngưng tụ trên dây cung.

“Xem tên!” Quát nhẹ một tiếng, Phong Hành kéo cây cung lớn bắn ra một mũi tên, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sau đó xoay người bỏ chạy. Dốc hết sức toàn thân, kéo cây cung lớn này, Phong Hành cũng chỉ có năng lực phát ra một đòn mà thôi.

Mũi tên hoàng kim không chút hào quang xé rách hư không, hung hăng va chạm ở trên phòng ngự kết giới dày tới trăm trượng. Theo tiếng vỡ vụn đáng sợ, mũi tên của Phong Hành cứng rắn xuyên thủng phòng ngự kết giới do sáu tòa thần tháp liên hợp phát ra.

‘Phập’ trầm đục, bởi vì phòng ngự kết giới cản trở, mũi tên của Phong Hành

vốn tập trung đầu Da Ma Sát bắn ra hơi chếch đi một chút, sát thân thể Da Ma Sát lao qua, liên tục đánh thủng thân thể ba thanh niên Ngu tộc, một lão nhân Ngu tộc cùng bốn chiến sĩ Già tộc bên cạnh hẳn.

Một mũi tên xuyên thủng thân thể tám người, trong đó còn có bốn chiến sĩ Già tộc khoác trọng giáp.

Kéo theo phòng ngự kết giới dày tới trăm trượng bị mũi tên này xuyên thủng, lực sát thương cây cung của Phong Hành bộc phát ra chỉ có thể lấy đáng sợ để hình dung.

Đám người Cơ Hạo nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, Tự Văn Mệnh thì đột nhiên rút ra trường kiếm đeo sau lưng, lớn tiếng cười lên: “Các vị huynh đệ, chẳng lẽ chúng ta chỉ biết nhìn để cho bọn Nghiêu Bá đám trẻ này nở mày nở mặt sao?”

Trong tiếng cười dài, Tự Văn Mệnh rung tay đánh ra một kiếm.

Đám người Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng đồng thời cất tiếng cười to, đều tự tế ra vu bảo để cấp bí truyền trong tộc, hung hăng đánh về phía phòng ngự kết giới như cái mai rùa kia.

Chương 668: Giác Ngộ

“Ta sẽ trở lại!” Da Ma Sát mồ hôi chảy đầy mặt nhìn một ngõ nhỏ bằng máu bên người.

Mấy tên quý tộc Ngu tộc, thân phận so với hắn chỉ thấp hơn chút, trên người cũng có bí bảo giữ mạng, lại bị một mũi tên trước đó xuyên thấu phòng hộ kết giới của sáu tòa thần tháp thoải mái xuyên qua. Nhất là mấy chiến sĩ Già tộc kia, bọn hắn mặc trọng giáp, thân thể mạnh mẽ, sinh mệnh lực ương ngạnh dị thường, chỉ là ngược bị tên xuyên ra một vết thương to bằng nắm tay, lại nháy mắt ngã xuống.

Một chiêu đó nếu không lệch đi chút, trực tiếp trúng hắn mà nói, có phải hắn cũng ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có, trực tiếp mất mạng ngay tại chỗ hay không?

Càng nghĩ càng sợ, Da Ma Sát khàn giọng hướng tới đám người Cơ Hạo rít gào một phen, hung hăng vung nắm đấm một trận, sau đó hô quát vài tiếng bén nhọn.

Chỉ bọn Cơ Hạo công kích thì thôi, hiện tại bọn Tự Văn Mệnh cũng tham gia vào, nhất là bên trong có trên trăm vị đế tử đại bộ tộc, bọn họ sử dụng vu bảo cấp Vu Đế, uy lực không ở dưới tiên thiên chí bảo bình thường.

Da Ma Sát bị dọa vỡ gan, hắn vô luận như thế nào cũng không dám lấy sinh mệnh của mình mạo hiểm, dứt khoát hạ đạt mệnh lệnh vứt bỏ tất cả đào tẩu.

Phòng hộ kết giới của sáu tòa thần tháp chợt thay đổi màu sắc, kết giới màu đen ban đầu biến thành màu xám đục ngầu, sau khi ánh sáng lượn vòng một trận, dưới chân đám người Da Ma Sát xuất hiện một tòa pháp trận xám xịt, thân hình bọn hắn chợt trở nên mờ lung vẩn vơ, sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vạn Long Phúc Hải Trận và Phượng Hoàng Phần Thiên Trận quét vào trong, lực ép đáng sợ đập nát phòng ngự của sáu tòa thần tháp, vụ tình trong thần tháp trước đó bỏ thêm vào nháy mắt thiêu đốt hết, sáu tòa thần tháp hao hết toàn bộ năng lượng, mất đi toàn bộ uy năng cô đơn rơi xuống đất.

Vốn Da Ma Sát còn chuẩn bị mang theo sáu tòa thần tháp cùng nhau rút đi, nhưng đám người Cơ Hạo điên cuồng công kích mang tới cho hắn áp lực tâm lý quá lớn. Cân nhắc hồi lâu, hắn phát hiện vẫn là tính mạng mình quan trọng hơn, dứt khoát bỏ lại sáu tòa thần tháp hành động thông thả, cũng không cách nào cùng nhau truyền tống đi.

‘Ha ha ha’, Tự Văn Mệnh cùng một đám cao tăng nhân tộc cất tiếng cười to lên.

Có thể làm một đám quý tộc Ngu tộc chật vật không chịu nổi như thế, càng vứt lại sáu tòa thần tháp cấp cao liều chết đào tẩu, loại trò hay này cũng không thường thấy. Tự Văn Mệnh hung hăng vỗ một cái ở trên vai Cơ Hạo, liên tục tán thưởng chiến trường này chọn tốt lắm.

Cơ Hạo cười vài tiếng, chân đạp một chuỗi ánh lửa đi tới trước mặt Thiên Cơ trưởng lão.

Nhìn khuôn mặt Thiên Cơ trưởng lão trưởng thành không ít, Cơ Hạo nhẹ nhàng nói: “Trưởng lão, chúng ta cần nói chuyện hãn hoi. Người lấy Thiên Cơ làm tên, nhưng người lại quên một việc —— lòng người mới là thứ phức tạp nhất thế gian, lòng người so với thiên cơ càng khó nắm lấy hơn.”

Thiên Cơ trưởng lão nặng nề thở dài một hơi, hắn nhìn nhìn bầu trời một mảng đục ngầu, thản nhiên nói: “Nói chuyện hãn hoi. Tuy hiện tại bàn việc này còn hơi sớm, nhưng chung quy so với chuyện tới trước mắt người trong nhà hoàn toàn thành kẻ thù thì tốt hơn.”

Nơi nào đó của Bàn Hi thế giới, một đạo hào quang đục ngầu màu xám chợt lóe, Da Ma Sát mang theo đại đội nhân mã đi theo chặt vật từ trong ánh sáng

xám lao ra.

Không rảnh mắng đám người Cơ Hạo khiến mình khó coi, Da Ma Sát trước tiên lấy ra một thanh pháp trượng màu đen nhẹ nhàng vung lên. Một đạo u quang lóe lên, trong u quang một con mắt dựng thẳng chột mở ra. Kèm theo tiếng vang nặng nề, mặt đất phạm vi vạn dặm bên người Da Ma Sát đột nhiên lõm xuống, biến thành một cái thung lũng hình tròn.

Sau đó bầu trời đột nhiên sinh ra mây mưa nồng đậm, mưa tầm tã gào thét rơi xuống, mưa to rất nhanh đã lấp đầy thung lũng, bốn địa ban đầu đã biến thành một cái hồ nước cực lớn đường kính vạn dặm.

Trong con người Da Ma Sát lóe ra ánh sáng lạnh, trong hồ nước trong suốt thấy đáy liền xuất hiện màu xanh lục mờ mờ, sau đó các loại thực vật thủy sinh cấp tốc sinh sản sinh trưởng. Lại một lát sau từng đám đông cá tôm các thủy tộc của Bàn Hi thế giới từ trong hồ nước xuất hiện, một vòng sinh thái thủy sinh hoàn chỉnh thành hình.

“Thiên đạo Bàn Hi thế giới vẫn bị chúng ta khống chế. Như vậy chính là bởi cái chỗ rách nát vừa rồi!” Da Ma Sát trầm mặt cùng các quý tộc Ngu tộc bên cạnh tính kế: “Nơi đó, hẳn là nơi năm đó Bàn Hi đại chiến cùng tộc ta, cho nên thiên đạo sụp đổ, để lại một chỗ vết sẹo như vậy, lại thành chiến trường tốt nhất của bọn hắn.”

“Nhưng bọn hắn sao lại biết chúng ta có thể khống chế pháp tắc thế giới này?” Một thanh niên Ngu tộc rất khó hiểu hỏi Da Ma Sát.

“Bọn Xi Tra còn chưa liên hệ chúng ta... Nói cách khác, bọn hắn đã xảy ra chuyện. Thậm chí rất có thể bọn hắn bị người ta bắt sống rồi.” Da Ma Sát có thể được chọn làm quan chỉ huy phe Ngu tộc lần đánh cược này, hẳn tuy kiêu ngạo ngang ngược một chút, nhưng đầu óc lại không ngốc chút nào.

Hắn oán hận mắng: “Xi Tra vô năng, nhất định là hắn tiết lộ chi tiết của chúng ta, bằng không đám nhân tộc chết tiệt kia sao có thể chuẩn bị trước một

cái chiến trường khốn kiếp tới cực điểm như vậy chờ chúng ta?”

Một đám quý tộc Ngu tộc sắc mặt rất khó coi. Qua hồi lâu, một thanh niên Ngu tộc mới lo sợ bất an nói: “Nếu chúng ta không thể ở trong ba tháng tiêu diệt toàn bộ nhân tộc, liên lụy Đế Thích Sát đại nhân thua mất viên Nhật Nguyệt Huyết Đan kia mà nói...”

Trên trán Da Ma Sát có càng nhiều mồ hôi lạnh hơn chảy xuống, hắc cười khàn khàn nói: “Các người cảm thấy, mạng của ta và một viên Nhật Nguyệt Huyết Đan, cái nào tương đối đáng giá hơn? Ha ha, các người không phải quan chỉ huy lần này... người gánh tội, là ta!”

Không có ai hé răng, trong ánh mắt toàn bộ mọi người nhìn về phía Da Ma Sát đều tràn ngập thương hại.

Không hề nghi ngờ là, một viên Nhật Nguyệt Huyết Đan so với tính mạng Da Ma Sát đáng tiền hơn nhiều. Không nói cái khác, nếu Đế Thích Sát đem viên Nhật Nguyệt Huyết Đan đó đưa cho chấp chính đại đế Da Ma La Gia của Âm Nhật nhất mạch bọn hắn mà nói, nữ nhân đó sẽ không lưu tình chút nào tự tay chém Da Ma Sát, đem hắc chế biến sau đó tặng cho Đế Thích Sát làm điểm tâm!

Một viên Nhật Nguyệt Huyết Đan, ý nghĩa một cường giả Nhật Nguyệt cảnh. Mà cường giả Nhật Nguyệt cảnh, ở Ngu tộc cũng là quan to cao tăng hết sức quan trọng.

“Ta không muốn chết!” Da Ma Sát trầm mặt nói: “Cho nên, chúng ta phải ở trong ba tháng xử lý toàn bộ bọn chúng. Đầu nâng tinh thần lên cho ta, ta dùng linh hồn tổ tiên ta thề, nếu ta nhất định chết, ta tuyệt đối sẽ tận khả năng kéo các người cùng chết với ta!”

Sắc mặt các quý tộc Ngu tộc càng thêm khó coi, thương hại trong con người bọn họ không còn sót lại chút gì, một đám như mãnh thú bị thương hung tợn nhìn chằm chằm Da Ma Sát. Nếu không phải còn có chút kiêng kỵ thế lực gia tộc phía sau Da Ma Sát mà nói, đã sớm có người chửi ầm lên.

Đoàn người đều ôm đầy bụng tâm tư bay lên trời, hóa thành từng luồng sáng chói lóa xẹt qua bầu trời.

Da Ma Sát cầm pháp trượng màu đen vung trên không, nơi bọn hắn đi qua từng ngọn núi lớn ầm ầm sụp đổ, các loại mạch khoáng tinh thạch chất chứa trong núi tương tự năng lượng vụ tinh ầm ầm bay lên, hóa thành những con rồng khổng lồ loang loáng chảy vào trong vòng tay không gian của Da Ma Sát cùng vài trường lão Ngu tộc khác.

Một đường cướp đoạt làm ngọn núi sụp đổ, đại địa rạn nứt, đám người Da Ma Sát dùng tốc độ nhanh nhất tới Bàn Hi thánh địa.

Vách ngăn bên ngoài Bàn Hi thánh địa đã bị phá vỡ, Bàn Hi thánh địa to lớn cứ như vậy lơ lửng trên không trung cách mặt đất vạn dặm, cho dù là dân bản xứ nhỏ yếu nhất của Bàn Hi thế giới cũng có thể dùng mắt thường nhìn thấy thánh địa đại lục lớn vô cùng.

Chương 669: Bản Thể Bàn Hi

Bàn Hi thánh địa lơ lửng giữa không trung, toàn thân tràn ngập tro đen, không còn bộ dáng tiên cảnh non xanh nước biếc ngày xưa.

Lúc Thiên Cơ trưởng lão dẫn người rút lui khỏi, đã mang đi toàn bộ tài nguyên của Bàn Hi thánh địa. Toàn bộ khoáng thạch đều bị khai thác, toàn bộ linh mạch đều bị rút sạch, ngay cả một giọt nước, một cây cỏ cũng không lưu lại.

Hiện tại thánh địa đại lục đầy vết thương, trên mặt đất nơi nơi đều là lỗ thủng cực lớn sâu không thấy đáy, nơi nơi đều là hồ nước cùng hải dương khô cạn lưu lại dấu vết. Trên trời cuồng phong thổi qua, vô số tro bụi màu đen phóng lên cao, theo gió bay đi rất xa, ô nhiễm cả mảng lớn bầu trời.

Lúc Da Ma Sát dẫn người đuổi tới, nhìn thấy chính là một bộ dáng vô cùng thê thảm như vậy.

“Cũng thật đủ ác.” Da Ma Sát ngơ ngác nhìn thánh địa đại lục một đồng hồ dồn.

“Một chút thứ hữu dụng cũng không lưu lại.” Một thanh niên Ngu tộc tuần tú bay qua, rất nhiệt tình hướng Da Ma Sát lên tiếng: “Đường huynh tôn kính, ngài dẫn người đuổi theo giết con sâu nhỏ đáng thương kia... Ủm, kẻ xui xẻo tên là Cơ Hạo kia, kết quả thế nào? Đầu hấn đâu? Để ta nhìn xem, Đế Thích Sát đại nhân đã treo ra giải thưởng giá trên trời!”

Sắc mặt Da Ma Sát chợt trở nên dị thường khó coi, hấn hung tợn nhìn chăm chăm thanh niên Ngu tộc này, khàn giọng mắng: “Da Ma Đà, người làm việc thế nào vậy? Chúng ta tiến vào nhiều ngày như vậy, vì sao nơi này vẫn là bộ dáng rách nát này?”

Da Ma Đà ngậy người một lúc lâu. Hấn nhìn nhìn Da Ma Sát vặn vẹo gương mặt, lại nhìn nhìn bộ dáng u ám của các quý tộc Ngu tộc bên cạnh gã. Hấn dang

hai tay, bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không lười biếng, các người phải biết, nơi này phòng ngự rất cường đại. Ta vì đem bảo bối đó lôi ra, chỉ riêng bài trừ vách ngăn thứ nguyên xung quanh nó đã không biết tiêu phí bao nhiêu khí lực.”

Nhún nhún vai, Da Ma Đà thấp giọng lầm bầm: “Hơn nữa, người không thể ép ta chỉ làm việc không nghỉ ngơi chứ? Ta chỉ ở trong quá trình làm việc, mang theo cấp dưới tổ chức ba lần tiệc rượu cuồng hoan mà thôi. Cô nương dân bản xứ nơi này rất tươi mới, thật!”

Da Ma Sát cùng các quý tộc Ngu tộc bên cạnh hăn tức giận đến sắc mặt xám ngắt, ba lần tiệc rượu cuồng hoan?

Khi bọn hăn ở Vãn Lạc Tuyệt Uyên đánh đến vỡ đầu chảy máu với Cơ Hạo, Da Ma Đà phụ trách đem Bàn Hi thánh địa kéo vào không gian bình thường của Bàn Hi thế giới lại ở một bên chậm trễ công việc? Bọn hăn tiến vào Bàn Hi thế giới mới mấy ngày? Hăn đã tổ chức ba lần tiệc rượu cuồng hoan!

Da Ma Sát giơ lên pháp trượng màu đen trong tay, rất muốn dùng món đồ chơi này đánh vỡ đầu Da Ma Đà.

Nhưng hăn rất nhanh đã nghĩ tới thực quyền của phụ thân Da Ma Đà, cũng chính là chú ruột mình có được ở trong tộc. Vì thế Da Ma Sát cố nén cơn tức trong lòng. Hăn trầm mặt nói: “Làm việc đi, có lẽ chúng ta cần mượn lực lượng của nàng.”

Da Ma Đà kinh ngạc vạn phần hét to một tiếng: “Đùa cái gì vậy? Nhiệm vụ lần này của chúng ta rất đơn giản, lấy lực lượng chúng ta, có thể thoải mái tiêu diệt đám nhân tộc ngu xuẩn vô tri đó! Chúng ta còn cần mượn dùng lực lượng của ‘Nàng’? Bọn nhân tộc lợi hại như vậy sao?”

Da Ma Sát hít một hơi thật sâu, lười trả lời vấn đề này của Da Ma Đà.

Một lão nhân Da Ma gia tộc ghé lên, kéo Da Ma Đà ở một bên thấp giọng lầm bầm vài câu, sắc mặt Da Ma Đà liền trở nên rất cổ quái. Hăn rất thương hại

nhìn Da Ma Sát, nói nhỏ: “Nói như vậy, lần này ta không cướp được vị trí quan chỉ huy, còn là ta may mắn sao? Được rồi, đường huynh xui xẻo, ta sẽ toàn lực giúp người!”

Miệng nói rất hay, khóe miệng Da Ma Đà lại treo nụ cười quái dị.

Da Ma Sát trầm mặt nhìn Da Ma Đà, nghiêng răng không lên tiếng.

Một đạo cuồng phong nâng Da Ma Sát lên, hất giơ lên cao cao pháp trượng màu đen trong tay tới trên không thánh địa đại lục, quan sát thánh địa đại lục lớn vô cùng. Da Ma Sát lẩm bẩm một tiếng trầm thấp, pháp trượng trong tay nặng nề vung lên.

‘Rẹt’ một tiếng nổ lớn, như toàn bộ bầu trời nứt ra.

Thanh âm thật lớn thậm chí làm vỡ nát mấy ngàn dãy núi to nhỏ của Bàn Hi thế giới phía dưới, dẫn phát một lần động đất cực lớn lan đến phạm vi ngàn vạn dặm, đại địa nứt ra vô số vết nứt, cả mảng lớn thổ khí, ánh lửa từ trên trời bốc lên, vô số dân bản xứ ở trong động đất hóa thành máu thịt tàn phá.

Khối đại lục này của Bàn Hi thánh địa nứt ra vô số vết rách nhỏ vun, sau đó từng khối lớn nham thạch gào thét bay lên, hỗn loạn hướng về đại địa phía dưới rơi xuống. Từng dãy núi, từng ngọn núi, vô số tảng đá to nhỏ không ngừng bay lên, sau đó không ngừng rơi hướng đại địa.

Bàn Hi thế giới phía dưới lại gặp một lần họa kiếp, vô số tảng đá từ trên trời giáng xuống, đập mặt đất lồi lõm lồi lõm.

Nhiều thôn xóm, thành trấn của dân bản xứ, thậm chí là thành phố lớn tụ cư trăm vạn dân bị dãy núi khổng lồ từ trên trời giáng xuống nghiền áp, nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Dân bản xứ lấy trăm ức (chục tỉ) để tính ở trong một lần tai nạn do con người gây ra hóa thành tro bụi, từng mảng lớn huyết tương thấm vào đại địa.

Mấy trăm quý tộc Ngu tộc cầm pháp trượng giống hệt trong tay Da Ma Sát, lơ lửng ở không trung nhẹ nhàng ngâm xướng chú ngữ. Máu tươi đầm dân bản xứ chết thảm chảy ra ùn ùn bay lên, bùn cát các tạp chất trộn lẫn trong huyết tương bị lực lượng vô hình loại bỏ, huyết tương trong suốt cấp tốc hội hợp ở trên bầu trời, không bao lâu liền hội tụ thành một quả cầu máu to lớn đường kính vượt qua vạn dặm.

Dân bản xứ Bàn Hi thế giới cùng lực lượng thiên nhiên ăn khớp vô cùng, trong mỗi một giọt máu của bọn họ đều chất chứa lực tự nhiên cường đại.

Ngũ hành linh khí cơ bản nhất, lôi đình, cơn lốc, băng sương, kịch độc các lực lượng tương đối hiếm thấy, còn có không gian, hào quang, hắc ám các loại thuộc tính năng lượng cực kỳ hiếm nhanh chóng dung hợp ở trong quả cầu máu khổng lồ này.

Ở dưới lực lượng thiên đạo pháp tắc của Bàn Hi thế giới thúc giục, năng lượng các loại thuộc tính co rút ngưng tụ cực hạn, cuối cùng ngưng tụ thành mấy trăm viên tinh thạch năng lượng cực lớn. Huyết tương ban đầu màu sắc biến ảo nhiều cũng trở nên trong suốt như nước, hóa thành một trận mưa tầm tã từ bầu trời rơi xuống.

Đại lục Bàn Hi thánh địa tan rã, lộ ra bản thể Bàn Hi giấu ở phía dưới đại lục.

Năng lượng tinh thạch trong máu dân bản xứ Bàn Hi lấy trăm ức để tính tinh luyện ra kéo theo từng dải ánh sáng màu sắc, ùn ùn bay vào trong thân thể khổng lồ của Bàn Hi.

Các quý tộc Ngu tộc ở đây đồng thời niệm tụng chú ngữ, những binh khí khổng lồ cắm ở trên thân Bàn Hi ùn ùn thoát ly thân thể của nàng, một lại một hơi thở đáng sợ chợt lóe ở không trung, những binh khí khổng lồ đó bị chú ngữ của các quý tộc Ngu tộc thúc đẩy, hóa thành từng luồng sáng nhập vào trong cơ thể mấy thanh niên Ngu tộc cầm đầu.

Sau khi toàn bộ binh khí đều rời khỏi, vết thương dữ tợn trên thân Bàn Hi cấp

tốc khép lại, đồng thời thân thể của nàng cũng bắt đầu cấp tốc thu nhỏ lại.

Ngàn vạn dặm, trăm vạn dặm, mười vạn dặm... Vạn trượng, nghìn trượng, trăm trượng...

Qua ước chừng một ngày một đêm, toàn bộ vết thương trên thân Bàn Hi hoàn toàn khép lại, không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Đóa hoa thiên đạo từ mi tâm Bàn Hi hiện lên, vô số hoa văn tối đen trong phù ấn con mắt dựng thẳng màu đen trung tâm đóa hoa thiên đạo chợt khuếch tán, nhanh chóng chiếm cứ gương mặt xinh đẹp của Bàn Hi.

Bàn Hi đã ngã xuống không biết bao nhiêu năm đột nhiên mở ra đôi mắt.

Chương 670: Vô Thượng Thánh Khôi

“Tác phẩm hoàn mỹ! Ngôn ngữ đã không thể biểu đạt sự tôn sùng của ta đối với các vị đế quân!” Da Ma Sát ngơ ngác nhìn Bàn Hi lơ lửng ở giữa không trung.

Quý tộc khác của Ngu tộc cũng mồm năm miệng mười liên thanh tán thưởng, dùng từ ngữ hoa mỹ nhất trau chuốt xây đắp ý sùng bái của mình. Bọn họ vắt hết óc ca ngợi ‘Đế quân’ Da Ma Sát nói, một đám nước miếng văng tứ tung, liên tục xông xáo non nửa canh giờ mới miệng khô lưỡi khô dừng miệng.

Bàn Hi lẳng lẳng lơ lửng giữa không trung, hai con mắt là một mảng tối đen tử khí trầm trầm, trừ hắc ám có thể cắn nuốt tất cả, trong con ngươi của nàng không thấy bất cứ sắc thái nào khác. Khí tức trên người nàng càng rét lạnh dị thường, như một ngọn núi băng vạn năm lẳng lẳng lơ lửng giữa không trung.

Cho dù là Da Ma Sát nhìn thấy đôi mắt tối như mực đỏ của Bàn Hi, cũng không khỏi rùng mình.

Hắn quay đầu, hướng mấy lão nhân Ngu tộc phía sau mình thật cẩn thận hỏi: “Hắn là thành công rồi nhỉ? Nàng sẽ không không chịu khống chế chứ? Phải biết rằng, có bất cứ sơ suất nào, chúng ta sẽ phiền to.”

Mấy lão nhân Ngu tộc nhẹ nhàng gật đầu, vạn phần cẩn thận đến gần Bàn Hi. Bọn họ lấy ra vài pháp khí tạo hình kỳ quái, từ trên xuống dưới kiểm tra hồi lâu đối với Bàn Hi. Phù ấn con mắt dựng thẳng màu đen trong đóa hoa thiên đạo ở mi tâm Bàn Hi phóng ra hắc quang mờ mờ, xa xa hô ứng nhau với pháp khí trên tay bọn họ.

“Phải tin tưởng đế quân vĩ đại, lực lượng và thủ đoạn bọn họ có được là chúng ta không thể tưởng tượng.” Một lão nhân Ngu tộc ánh mắt mê ly nhìn Bàn Hi: “Lực lượng không thể tưởng tượng cỡ nào, một ‘Bàn’ mở thế giới, có được uy năng vô biên, lại bị các đế quân vĩ đại luyện chế thành con rối chiến đấu.”

“Ngắm lại chiến báo ghi lại trong bí điển, vì vây giết Bàn Hi, các đế quân đã hao phí không ít khí lực. Cuối cùng tuy đem ký sinh phù ấn thành công đánh vào thân thể của nàng, nhưng nàng vẫn mang theo toàn bộ thể giới chạy trốn.” Một lão nhân Ngu tộc khác tán thưởng từ đáy lòng nói: “Ở trong một đoạn thời gian cực kỳ dài, nàng thoát ly chúng ta truy tung cùng giám thị, nhưng cuối cùng nàng vẫn rơi vào trong tay chúng ta.”

“Chỉ cần đem vu tinh trong cơ thể bọn Vu Đế nhân tộc chết tiết tinh luyện ra, đem lực lượng pháp tắc trong vu tinh của bọn hãn rót vào thân thể Bàn Hi thánh khôi, nàng có thể thuận lợi tiến vào Bàn Cổ thể giới, sẽ không bị thiên đạo pháp tắc của Bàn Cổ thể giới công kích.” Một lão nhân Ngu tộc nhếch miệng cười nói: “Thật muốn nhìn thấy cảnh tượng tuyệt vời nàng ở Bàn Cổ thể giới điên cuồng giết chóc, ta đã sốt ruột không chịu được rồi.”

Da Ma Sát đắc ý cười lên: “Bọn nhân tộc ngu xuẩn, bọn hãn còn tưởng lần đánh cược sinh tử này là vì cái gì? Vén vén một tòa Xích Phán sơn? Hay là những tài phú khác? Dân bản xứ ngu xuẩn mà vô tri, nếu bọn hãn biết, các tinh anh bọn hãn tỉ mỉ chọn phái đi, chỉ là làm tế phẩm để Bàn Hi thánh khôi tiến vào Bàn Cổ thể giới, bọn hãn sẽ khóc, hay là cười đây?”

Các quý tộc Ngu tộc lơ lửng ở trên bầu trời tất cả đều điên cuồng cười lên, một đám cười đến ngửa trước ngã sau, cười đến nước mắt cũng trào ra.

Sau đó, lời Da Ma Đà nói đột nhiên làm tiếng cười của tất cả im bật mà dừng: “Có Bàn Hi thánh khôi, giết sạch đám nhân tộc là chuyện dễ dàng. Nhưng, chúng ta xác định có thể ở trong ba tháng giết sạch bọn hãn sao? Ba tháng. Đây là thời gian Đế Thích Sát đại nhân cùng Cộng Công Thị ước định đánh cược.”

Khuôn mặt Da Ma Sát xám ngắt từng đợt, hãn then quá hóa giận nhìn Da Ma Đà, khàn cả giọng rít gào: “Để ta cao hứng một chút, để ta cao hứng một đoạn thời gian, không được sao? Vì sao phải nhắc tới ván cược chết tiết đó?”

Da Ma Đà rất vô tội dang hai tay, nhìn Da Ma Sát cười khổ nói: “Nhưng

đường huynh tôn kính, ta là tốt cho người. Nếu trì hoãn thời gian, để Đế Thích Sát đại nhân thua mất một viên Nhật Nguyệt Huyết Đan mà nói... Cho dù chúng ta mang về Bàn Hi thánh khôi, chỉ sợ người cũng sẽ...”

Mặt Da Ma Sát nhăn thành một cục, hắc phần nộ rít gào một tiếng, sau đó rống lớn: “Có tù binh không? Tù binh... Hoặc là các người những ngày qua đã giết bao nhiêu nhân tộc chết tiệt?”

Một đội chiến sĩ Già tộc túm xiềng xích nặng nề, đem mấy chục chiến sĩ nhân tộc bị bắt sống kéo tới. Những chiến sĩ nhân tộc này điên cuồng giãy dụa, nhưng trên xiềng xích bắn ra vô số điện quang, bọn họ nhúc nhích một chút, điện quang sẽ hung hăng đánh vào thân thể bọn họ, đánh cho bọn họ mềm nhũn gân cốt, căn bản không thể giãy thoát xiềng xích giam cầm.

“Tế phẩm! Các người chỉ là tế phẩm!” Da Ma Sát cười dữ tợn, hắc nhìn những tù binh nhân tộc này dương dương đắc ý nói: “Ta rất muốn hưởng các người giới thiệu rõ tiền căn hậu quả lần đánh cực sinh tử này, nhưng ta không có thời gian, cho nên... Mời các người hồ đồ chết đi!”

“Bàn Hi!” Da Ma Sát vung pháp trượng màu đen trong tay.

Đóa hoa thiên đạo ở mi tâm Bàn Hi phun ra nhiều điểm sáng, con mắt dựng thẳng màu đen chỗ trung tâm đóa hoa thiên đạo giật giật. Hoa văn màu đen dày đặc trên gương mặt Bàn Hi lóe ra u quang, thân thể Bàn Hi nhoáng lên một cái, thân hình trực tiếp hút nát hư không nháy mắt dịch chuyển đến trước mặt một chiến sĩ nhân tộc.

Bàn tay nhỏ tinh tế trắng nõn nhẹ nhàng nhấn một cái, bàn tay Bàn Hi như đao sắc thoải mái cắt rách giáp trụ một Vu Đế nhân tộc, như cắt đậu phụ cắt rách thân thể mạnh mẽ của Vu Đế, mang theo từng tia sáng kỳ dị nhập vào thân thể Vu Đế nhân tộc.

Kèm theo tiếng ầm ầm trầm thấp, thân thể Vu Đế nhân tộc kịch liệt co rút, hắc khàn cả giọng rống lớn, trong lỗ chân lông hắc từng cơn lốc chảy xiết phun

ra, ở phía sau hẳn có bóng dáng một con Kim Sí Đại Bàng cực lớn đang điên cuồng xoay chuyển xê dịch.

Tay phải Bàn Hi chậm rãi rút về, năm ngón tay nàng siết chặt, một quầng sáng màu xanh to bằng hũ nước bị nàng mạnh mẽ từ trong cơ thể Vu Đế nhân tộc lôi ra. Quầng sáng màu xanh tỏa sáng mạnh mẽ, trong quầng sáng có thể nhìn thấy vô số cơn lốc chảy xiết đang điên cuồng xoay tròn, ngẫu nhiên vài cơn lốc va chạm lẫn nhau, liên lập tức có mảng lớn phù văn màu xanh nhỏ bé dày đặc lóe lên.

Đây là hiển hóa cụ thể của vụ tình Vu Đế nhân tộc ngưng tụ ở ngoài cơ thể.

Bởi vì viên vụ tình này xuất hiện, trong phạm vi ngàn dặm cũng nhắc lên một cơn lốc đáng sợ. Cuồng phong mang theo tiếng kêu chói tai cuốn qua, đám người Da Ma Sát theo bản năng lui về phía sau mấy bước.

“Úc, thật sự là tạo vật xinh đẹp.” Da Ma Sát vùng pháp trượng màu đen, khẽ tán thưởng: “Mỹ lệ, quá mỹ lệ. Chỉ tiếc không có cách bảo tồn thích hợp, nếu không ta nhất định sẽ thu thập một ít vụ tình của Vu Đế nhân tộc, đem bọn nó coi là vật phẩm trang sức.”

“Mỹ lệ, nhưng nguy hiểm.” Da Ma Đà ngờ ngác nhìn viên vụ tình màu xanh kia thấp giọng lầm bầm: “Mỗi một viên vụ tình, đều chất chứa lực lượng tương đương với một ngôi sao thật sự. Nếu không chế không tốt đột nhiên bùng nổ mà nói, chúng ta sẽ bị nổ tan xương nát thịt.”

Năm ngón tay Bàn Hi cầm vụ tình màu xanh, đầu ngón tay phun ra các tia sáng, cứng rắn đem viên vụ tình màu xanh đó áp súc thành một viên tình thể to bằng đầu người, đặt ở trong miệng nuốt vào.

Tiếng Vu Đế nhân tộc rú thảm không ngừng truyền đến, vụ tình trong cơ thể bọn họ bị Bàn Hi móc đi một viên tiếp một viên, bị nàng không ngừng nuốt vào.

Chương 671: Thánh Khôi Xuất Kích

Trên mặt đất mở ra mương máng sâu không lường được, nham thạch nóng chảy sôi trào quay cuồng ở trong mương máng, hỏa mãng, hỏa xà, hỏa quy, hỏa ngư lấy ngàn để tính truy đuổi chơi đùa ở trong nham thạch nóng chảy, không ngừng nhấc lên từng cơn sóng mãnh liệt.

Từng đội chiến sĩ tinh nhuệ khoác giáp trụ màu đỏ chân đạp mây lửa, ở trên không nham thạch nóng chảy sôi trào lui tới phi hành, cảnh giác giám thị bất cứ gió thổi cỏ lay nào tại xung quanh. Bên người bọn họ còn thường thường kèm theo hỏa hổ, hỏa báo... các hung thú thuộc tính lửa, những gia hỏa hung mãnh thân hình to lớn đó một đám miệng phun khói đặc, hai mắt phun lửa, thỉnh thoảng phát ra tiếng rít gào trầm thấp.

Từ trên cao quan sát xuống, trên đồng bằng rộng lớn khắp nơi đều là mương máng bị đào ra rộng vài dặm sâu không lường được, nham thạch nóng chảy sôi sục ở trong những mương máng đó, phác họa ra một thần phù phức tạp phong cách cổ xưa mạnh mẽ.

Thần phù này ở Bàn Cổ thế giới đại biểu cho bốn nguyên của hỏa diễm chung cực, đại biểu lực lượng thiên đạo pháp tắc hỏa diễm.

Một tòa hùng thành phạm vi mấy ngàn dặm đứng sừng sững tại chính giữa hỏa diễm thần phù lớn vô cùng này, tổng cộng có chín mươi chín tầng hỏa diễm kết giới màu sắc khác nhau đem tòa thành trì này gắt gao bọc ở trong.

Lưu ly hỏa màu xanh, bích đỉnh hỏa đỏ đậm, địa tâm hỏa đỏ sẫm, cổ độc diễm đen đỏ... Chín mươi chín tầng lửa màu sắc khác nhau, chín mươi chín loại lửa thuộc tính cũng đều không giống nhau. Hỏa diễm kết giới thuộc tính phức tạp thâm thấu giao dung lẫn nhau, hỏa diễm kết giới dày tới trăm dặm hầu như ngưng tụ thành thực chất như thủy tinh.

Vô số chiến sĩ dân bản xứ Bàn Hi thế giới đứng ở trên tường thành cao ngất,

mặt không biểu cảm nhìn phương xa. Toàn thân bọn họ tử khí trầm trầm, làn da toàn thân đỏ bừng, không ngừng có ngọn lửa từ trong lỗ chân lông của bọn họ phun ra.

Mặc kệ bọn họ trước kia là tộc nhân bộ tộc nào, giờ phút này bọn họ đều đã bị hỏa diễm lực cường đại đáng sợ cải tạo thành hỏa thuộc tính. Hơn nữa sinh mệnh bọn họ đã bị cướp đoạt, toàn bộ dân bản xứ đứng ở trên tường thành cùng trong thành trì, tất cả đều là cường thi hỏa thuộc tính, không một người sống nữa.

Chỗ trung tâm trong thành, chính giữa một hồ nham thạch nóng chảy hỏa diễm dâng trào, Chúc Dung Thiên Mệnh ngồi ngay ngắn ở trên một ngai báu màu đỏ, cười lớn uống một chén lại một chén rượu mạnh.

Thi đạo nhân và một đám đồng môn tóc dài rối tung, mặc áo dài vải thô vờn quanh Chúc Dung Thiên Mệnh, đều ngồi ở trên ghế dựa lớn vàng ròng rèn thành, vừa uống rượu, vừa chuyện trò vui vẻ, tận tình khoe tòa hùng thành hy sinh tính mạng vô số dân bản xứ mới đúc ra này là kiên cố không thể phá hủy cỡ nào.

“Một trăm vạn dị tộc? Cái rắm!” Chúc Dung Thiên Mệnh đem một cái vò rượu cạn ném vào trong nham thạch nóng chảy, hùng hùng hổ hổ nói: “Tòa thành này của ta, không có mạng ba năm trăm triệu dị tộc ác quỷ lấp vào, đừng nghĩ công phá thành của ta!”

Ngẩng đầu lên, Chúc Dung Thiên Mệnh cười lạnh nói: “Ta là ai? Ta là Chúc Dung Thiên Mệnh, con của thiên mệnh, Nhân Hoàng nhân tộc trời định ra! Bát Khâu Già tiên sinh, Thi đạo nhân, các người nói có phải đạo lý này hay không?”

Bát Khâu Già và Thi đạo nhân nhìn nhau một cái, đồng thời cười lên.

Trong cơ thể bán trong suốt của Thi đạo nhân có ánh sáng kỳ dị lưu chuyển. Hắc thân nhiên nói: “Thái tử nói rất đúng. Không cần nói chúng ta mang đến trọng bảo trấn áp ban tổ sự, chỉ cần đạo kết hợp thần thuật Chúc Dung thần tộc

chế tạo những hỏa thi này, đã đủ để chém giết vền vẹn trăm vạn dị tộc.”

Chúc Dung Thiên Mệnh và Thi đạo nhân, Bát Khâu Già đồng thời cười vài tiếng dữ tợn.

Thành trì lớn phạm vi mấy ngàn dặm, trong thành lấp đầy dân bản xứ chuyển hóa thành hỏa thi. Những hỏa thi quý dị đó đầu tiên là bị Thi đạo nhân phóng ra tích thi khí xâm nhiễm, biến thành hành thi (xác biết đi) toàn thân so với sắt thép còn cứng rắn hơn trăm ngàn lần, sau đó do Chúc Dung Thiên Mệnh phát động hộ thành đại trận, đem các hỏa diễm lực tiên thiên hậu thiên mạnh mẽ thêm vào trong cơ thể những hành thi đó.

Sau một phen thao tác, lực lượng những hành thi đó trở nên lớn vô cùng, thân thể không thể phá vỡ, trong cơ thể càng tràn ngập lực lượng hỏa diễm mệnh môg, mỗi một hỏa thi đều là một quả bom di động to lớn. Một khi dẫn nổ, uy lực hầu như tương đương với một đòn toàn lực của cao giai Vu Vương bình thường.

Mặt đất, còn có trong lòng đất toàn bộ thành trì mở mấy chục tầng không gian đều bị hỏa thi như vậy lấp đầy, thành trì phạm vi mấy ngàn dặm chứa hỏa thi lấy trăm ức để tính. Số lượng hỏa thi lớn như thế, nếu bảg vào bản lĩnh thực giao chiến, giết chết mấy ức dị tộc đó là chuyện cười. Nhưng tiêu hao trăm vạn dị tộc vẫn có thể làm được.

Càng không cần nói, còn có sư môn trưởng bối Thi đạo nhân ban trọng bảo áp trận, Chúc Dung Thiên Mệnh càng thêm tự tin hơn nữa.

“Uống trước, vui vẻ, mấy ngày nay có không ít người đã bị đám dị tộc kia giết, bắt. Hắc!” Chúc Dung Thiên Mệnh ngạo nghễ ngẩng đầu: “Đây là chuyện tốt! Vị trí Nhân Hoàng, cũng là bọn ngu xuẩn kia có thể mong ngóng? Để cho đám dị tộc kia đem bọn hãg giết sạch sẽ, cuối cùng chúng ta đem toàn bộ dị tộc xử lý hết, chuyện lần này liền viên mãn.”

Thi đạo nhân và Bát Khâu Già ngạo nghễ cười, bọn họ đối với tính toán cùng

bố trí của mình cũng cảm thấy cực kỳ hài lòng.

“Đến đến đến, uống rượu, uống rượu!” Chúc Dung Thiên Mệnh cất tiếng cười, sau đó hung hăng vỗ tay vịn ngai báu một cái: “Đem đám nha đầu kia đưa lên, múa lên, hát lên cho ta, một đám vẻ mặt cầu xin làm gì?”

Bát Khâu Già cười to ‘ha ha’, hất vung tay phải, nhiều điểm ánh lửa từ trong tay áo hất bay ra, sau khi rơi vào hồ dung nham lập tức sinh trưởng ra mảng lớn lá sen màu đỏ rực, sau đó từng đóa hoa sen lửa phạm vi mấy trượng liền từ trong nham thạch nóng chảy sinh trưởng ra.

Đám đông chiến sĩ dưới trướng Chúc Dung Thiên Mệnh áp giải một đám thiếu nữ dân bản xứ đi tới, đem những thiếu nữ dân bản xứ đưa đến trên hoa sen lửa to lớn. Xa xa có nhạc sĩ tấu lên khúc ca uyển chuyển, đám thiếu nữ dân bản xứ thân hình cứng rắn, mặt không biểu cảm bắt đầu ca múa.

“Tốt, tốt, tốt!” Chúc Dung Thiên Mệnh cười ‘ha ha’, dạt dào hứng thú vỗ đùi, cất tiếng cười to nói: “Vui lên, vui lên! Ha ha, cực lạc cuộc đời, cùng lắm cũng chỉ thế này thôi!”

Chúc Dung Thiên Mệnh đang ở ‘cực lạc cuộc đời’, xa xa trên bầu trời mấy trăm ngọn núi to nhỏ nhanh chóng hướng bên này bay tới.

Bàn Hi đứng ở đỉnh một ngọn núi lớn tận cùng phía trước, mặt không biểu cảm nhìn thành trì dưới ánh lửa bao phủ. Cách thành trì của Chúc Dung Thiên Mệnh còn hơn ngàn dặm, hai tay Bàn Hi khẽ chà sát, chợt nghe tiếng ‘Vù vù’ không dứt bên tai, mấy trăm ngọn núi lớn nhỏ phía sau nàng đồng thời thay đổi màu sắc.

Toàn thân ngọn núi ban đầu do đất đá tạo thành biến thành lam trong suốt, toàn bộ biến thành núi lớn huyền băng vạn năm tạo thành.

Khí lạnh thấu xương vờn quanh những ngọn núi băng to lớn đó, từng bông tuyết màu trắng bao lấy những ngọn núi này. Bàn Hi chỉ tay, chợt nghe tiếng xé

gió ‘chúu chúu’ vang lên, từng ngọn núi băng to lớn xé rách không khí, để lại ở không trung từng cái quỹ tích màu trắng, hung hăng hướng thành trì của Chúc Dung Thiên Mệnh đập xuống.

Những ngọn núi này có lớn có nhỏ, nhưng ít nhất một đỉnh núi cũng cao trăm dặm, phạm vi cái bệ hơn ngàn dặm.

Núi băng to lớn như vậy hung hăng nện ở trên hỏa diễm kết giới của thành trì, lực lượng hàn băng và hỏa diễm âm âm va chạm với nhau, lực thủy hỏa bộc phát, chợt nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, một cái nắm mây thật lớn dần dần dâng lên ở thành trì.

Theo sau là thứ hai, thứ ba, thứ bốn...

Mấy trăm ngọn núi hung hăng nện xuống, hỏa diễm kết giới Chúc Dung Thiên Mệnh tự cho là phòng thủ kiên cố âm âm sụp đổ.

Chương 672: Hoành Hành

Lực đánh đáng sợ khiến thành trì Chúc Dung Thiên Mệnh hao phí vô số sức người sức của kiến tạo kịch liệt chấn động, trên đồng bằng bốn phía bị chấn động tạo ra vô số vết rách thật lớn. Nham thạch nóng chảy sôi trào từ trong chiến hào thật sâu lao ra, một đường ừa vào trong những vết nứt đó, hỏa diễm thần phù vốn hoàn chỉnh dần dần có dấu hiệu sụp đổ.

Chín mươi chín tầng hỏa diễm kết giới do lửa khác nhau ngưng tụ thành sụp đổ, lửa sụp đổ giống như nước chảy hướng bốn phía trút xuống.

Lửa đáng sợ chảy đến trên đồng bằng, đại địa cháy khô liền bốc cháy, đá, cát, đất, tất cả có thể cháy và không thể cháy đều bị dẫn cháy, sau đó ở trong ánh lửa biến thành từng làn khói mỏng lao lên bầu trời.

Đám đông hỏa thi đứng ở trên tường thành còn chưa phát hiện kẻ địch, đã bị núi băng nổ phóng ra khí lạnh đáng sợ đông cứng. Hỏa thi lấy ngàn vạn để tính bị khối băng thật dày phong ấn, theo đại địa chấn động, những hỏa thi đó đột nhiên vỡ vụn, nổ thành vô số vụn băng thật nhỏ.

Bàn Hi mặt không biểu cảm đạp ngọn núi cuối cùng dần dần bay tới, khi cách thành trì còn không đến trăm dặm, Bàn Hi chỉ tay, ngọn núi thật lớn chợt co lại. Ở trong quá trình co lại, đất đá tạo thành ngọn núi biến thành một mảng điện tương dinh dính, điện tương thể tích khổng lồ cấp tốc hướng vào phía trong sụp đổ, cuối cùng biến thành một viên điện to bằng đầu kim.

Bàn Hi búng ngón tay, ánh điện nhỏ như đầu kim mang theo một tia sáng nhỏ bé chói mắt, nhanh như tia chớp bắn vào trong thành.

“To gan!” Thi đạo nhân hét một tiếng giận dữ, hai tay hắt hướng về phía trước nặng nề đẩy ra.

Hư không phía trước tia điện mấp máy một trận, hai bàn tay cao khoảng ba

trượng, cả vật thể vàng chói mắt như hoàng kim ngưng tụ thành từ trong hư không vụn vẹo vỡ ra. Hai bàn tay to lớn hướng vào phía trong hợp lại, nặng trĩu đem ánh điện kẹp trong tay.

Vang lên ‘Ông’ một tiếng, cả mảng lớn ánh điện giống như giao long sụp đổ, bàn tay cực lớn ở trong ánh sáng chói lóa màu lam bạc biến thành một mảng trong suốt, điện tương khủng bố hướng bốn phía khuếch tán ra từng vòng một. Nơi đi qua vô số hỏa thi hóa thành tro bụi, không ngừng nổ thành từng đám mây lửa màu đỏ.

Theo tiếng kêu thê lương, hai đại thủ ấn Thi đạo nhân đánh ra bị điện tương xé thành phần. Hắn rút tay, trên hai bàn tay bản thể dày đặc vô số vết thương sâu có thể thấy được xương, từng làn khói mỏng nóng cháy không ngừng từ trên bàn tay hắn toát ra.

“Tay của bản đạo!” Thi đạo nhân và Bát Khâu Già đều dùng một loại ánh mắt cực kỳ quý dị, nhìn chăm chăm bàn tay hắn.

Ở Bàn Cổ thế giới, Thi đạo nhân cũng thuộc loại người có tiếng trong hồng hoang, bản thân còn có đại thần thông kinh thiên động địa, sau khi bái vào môn hạ Hoa đạo nhân, càng được Hoa đạo nhân truyền thừa đại đạo, tu một thân đạo pháp không thể tưởng tượng. Cái khác không đề cập tới, chỉ riêng cường độ thân thể hắn đã hơn xa Vu Đế nhân tộc, cho dù là thiên địa thần khí, thậm chí công đức linh bảo bình thường cũng không phá nổi thân thể hắn.

Nhưng Bàn Hi dùng thủ đoạn vô cùng kì diệu, đem một ngọn núi lớn hóa đất đá thành điện tương, một chút điện tương áp súc cao độ bắn nhanh, thế mà lại thoải mái phá vỡ thân thể cường hãn của Thi đạo nhân.

“Nữ nhân này lai lịch thế nào?” Bát Khâu Già biết rõ thân thể Thi đạo nhân mạnh mẽ đáng sợ, thậm chí Thi đạo nhân có thể xưng là tồn tại thân thể số một trong đồng môn của hắn, thật sự đạt tới cấp độ kim cương viên mãn, không thể phá vỡ.

Một đòn tùy tay của Bàn Hi có thể đả thương Thi đạo nhân, thần thông pháp lực của nàng cường hãn bao nhiêu mới có thể làm được?

Thi đạo nhân nhảy dựng lên, hăn nổi giận đùng đùng nhìn chăm chăm Bàn Hi, trên hai tay lóe ra Tịch Diệt Thần Quang xám trắng. Từng tia ánh điện màu lam bạc còn sót lại không ngừng bị Tịch Diệt Thần Quang tinh lọc sau đó cắn nuốt hết.

“Nữ đạo hữu, xin hỏi tôn tính đại danh?” Thi đạo nhân trầm mặt nhìn chăm chăm Bàn Hi. Một cái bồ đoàn xám xịt lặng yên hiện lên ở dưới chân hăn. Từng làn khí xám hỗn độn từ trong bồ đoàn phun trào ra, hóa thành một đám mây màu xám dạng cỏ linh chi đem hăn bảo vệ ở chính giữa.

“Hỏi nhiều như vậy làm gì? Cắt nát ả cho ta!” Chúc Dung Thiên Mệnh hỗn hển kêu lên.

Hăn hao phí tâm lực lớn như vậy, tiêu phí nhiều thời gian như vậy, thúc đẩy nhiều dân bản xứ như vậy, thật không dễ gì mới xây dựng được thành trì chắc chắn. Thế mà còn chưa nhìn thấy mặt một tên dị tộc, đã bị một đòn của Bàn Hi công phá.

Nhưng ngay trước khi Bàn Hi đột kích, hăn còn đang cùng đám người Bát Khâu Già và Thi đạo nhân tâng bốc nhau, thối phồng phồng ngực của thành trì này là kiên cố không thể phá vỡ cỡ nào. Lời huênh hoang còn đang quanh quẩn bên tai, Bàn Hi lại đột nhiên đột kích, một đòn phá vỡ chín mươi chín tầng hỏa diễm kết giới, đây quả thực là một bạt tai hung hăng tát ở trên mặt hăn. Chúc Dung Thiên Mệnh làm sao nhẫn nhịn được?

Tiếng gầm gừ trầm thấp truyền đến, mấy chục Vu Đế Hỏa Lân tộc bị Chúc Dung Thiên Mệnh thu phục chân đạp mây lửa xông lên bầu trời.

Vu Đế Hỏa Lân tộc, huyết mạch thượng cổ nhân tộc và hỏa kỳ lân hỗn huyết sinh sản, không phải người hay thú, lại có chiến lực đáng sợ, ở dưới điều kiện tiên quyết tu vi ngang nhau, Vu Đế Hỏa Lân tộc là chiến sĩ cường đại liên minh

bộ lạc nhân tộc ít ỏi có thể chính diện đối kháng tinh anh Già tộc, đơn đả độc đấu với bọn hắn.

Có thể được Chúc Dung Thiên Mệnh mang đến Bàn Hi thế giới tham gia đánh cược sinh tử, các Vu Đế Hỏa Lâm tộc này mỗi người đều là hảo thủ đứng đầu, mỗi người đều có thể đơn đấu ba năm Vu Đế nhân tộc bình thường tu vi tiêu chuẩn tương đương.

Mây lửa quay cuồng, các Vu Đế Hỏa Lâm tộc thấp giọng rít gào, giống như một đám dã thú phát cuồng lao về phía Bàn Hi.

Giáo đồng xanh tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng kéo theo các ánh lửa, phát ra tiếng thú rống trầm thấp hung hăng đâm về phía Bàn Hi, mấy chục cây giáo đồng xanh đồng thời cắt, các Vu Đế Hỏa Lâm tộc kia thật sự dựa theo mệnh lệnh của Chúc Dung Thiên Mệnh, muốn cứng rắn cắt nát Bàn Hi.

Trong đôi mắt tối như mực không thấy chút tròn trắng mắt của Bàn Hi hiện lên một luồng u quang, nàng không nhúc nhích lơ lửng ở giữa không trung, mặc cho những cây giáo đồng xanh uy lực thật lớn kia hung hăng đánh vào trên thân mình.

Tiếng vang lớn ‘Leng keng’ không dứt bên tai, các Vu Đế Hỏa Lâm tộc trong nháy mắt hướng Bàn Hi đánh ra mấy vạn đòn. Mấy chục người liên thủ công kích giống như sóng thần, kéo dài không dứt rơi ở trên người Bàn Hi.

Ánh lửa bắn ra, đốm lửa văng loạn, thân thể Bàn Hi không nhúc nhích, mấy chục Vu Đế Hỏa Lâm tộc tiến công thế mà không thể lay động nàng mảy may.

Trên làn da trắng nõn non mịn của Bàn Hi không thấy chút vết thương. Giáo đồng xanh Hỏa Lâm tộc từ thượng cổ truyền thừa xuống sắc bén vô cùng, lại không cách nào cắt qua chút da của Bàn Hi. Tương phản trên những cây giáo đồng xanh này xuất hiện vô số vết nứt nhỏ, lực phản chấn của thân thể Bàn Hi trực tiếp làm bị thương nặng những thần binh lợi khí kia.

“Thật cứng!” Một Vu Đế Hỏa Lâm tộc ngơ ngác nhìn Bàn Hi khàn giọng kinh hô.

Trong nháy mắt tiếp theo đôi tay Bàn Hi nhẹ nhàng vẫy một cái, hai tay của nàng kéo theo mấy chục dải tàn ảnh, nhẹ nhàng băng quơ đánh ở trên thân các Vu Đế Hỏa Lâm tộc. Chợt nghe một tiếng nổ trầm thấp, thân thể mạnh mẽ tuyệt luân của mấy chục Vu Đế đồng thời nổ tung.

Sau đó thì không còn gì, thân thể những Vu Đế kia nổ tung, không còn chút dấu vết lưu lại.

Không có máu thịt tàn phá, không có tóc tàn phá, không có bất cứ dấu vết nào lưu lại, bọn họ cứ như vậy bị Bàn Hi nhẹ nhàng một quyền đánh hóa thành tro bụi.

Chương 673: Vô Dịch

“Ồ, không!” Chúc Dung Thiên Mệnh đau lòng trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Hỏa Lâm tộc là tâm phúc đáng tin hẳn thật không dễ gì mới thu phục, số lượng tộc nhân không nhiều, nhưng mỗi người đều là tinh nhuệ. Mấy chục Vu Đế Hỏa Lâm tộc, dựa theo sức chiến đấu thực tế, bọn họ ước chừng so với hơn một ngàn Vu Đế bình thường còn đáng giá hơn.

Bàn Hi thế mà chỉ một người cho một quyền, đã đem bọn họ đánh chết toàn bộ.

Đáng thương Chúc Dung Thiên Mệnh đầu tư rất lớn ở trên người bọn họ, mỗi người đều tiêu phí của hắn vô số vu tinh, vô số ngọc tặc.

“Nữ nhân điên này, ta, ta...” Hai tay Chúc Dung Thiên Mệnh ấn chặt ngực, nói năng lộn xộn rít gào.

Bát Khâu Già và Thi đạo nhân nhìn nhau một cái, Thi đạo nhân nghiêm túc gật gật đầu: “Sư đệ, chiếu cố thái tử cho tốt.”

Thân thể Bát Khâu Già nhoáng lên một cái đã tới bên người Chúc Dung Thiên Mệnh, không biết từ nơi nào lôi ra một lá cờ phướn dài nhẹ nhàng quơ quơ. Mấy làn sương khói từ trong lá cờ phướn phun ra, quay cuồng bao lấy hai người bọn họ.

Chúc Dung Thiên Mệnh há há mồm, nhìn Bát Khâu Già muốn nói chút gì đó. Nhưng hắn rất nhanh đã phục hồi tinh thần, có chút kinh hoảng hướng Thi đạo nhân nhìn tới. Đây là ý tứ gì? Thi đạo nhân tự biết không phải đối thủ của nữ nhân điên đó, cho nên cũng đã làm sẵn chuẩn bị chạy trốn sao?

Bàn Hi đá xuống đất, sai bước hướng phía Chúc Dung Thiên Mệnh đi tới.

Một đội tinh nhuệ chiến sĩ Chúc Dung thần tộc ngăn cản Bàn Hi, hơn trăm tên chiến sĩ đồng thời giơ trường mâu, chiến thú bên người bọn họ đều lộ răng nanh, phun sương khói và ánh lửa, dốc hết khả năng bày ra bộ dáng dữ tợn đáng sợ đe dọa Bàn Hi.

“Giết!” Chiến sĩ thủ lĩnh dẫn đầu quát khê một tiếng, trường kiếm trong tay kéo theo một mảng ánh lửa hung hăng bổ về phía Bàn Hi.

‘Keng’ một tiếng, trường kiếm trong tay chiến sĩ thủ lĩnh gãy thành hai đoạn, Bàn Hi đặt một chưởng tại ngực hăn, thân thể chiến sĩ thủ lĩnh đột ngột nổ tung, tương tự cũng không lưu lại chút dấu vết nào nổ thành tro bụi.

Hơn trăm chiến sĩ đồng thời giơ thương đâm mạnh. Trường thương hung hăng đâm vào trên người Bàn Hi, Bàn Hi mặt không biểu cảm đi về phía trước một bước, kèm theo kim loại vụn vụn chói tai, hơn trăm cây trường thương đồng thời vụn vỡ gãy mất. Bàn Hi vung tay phải, bàn tay non mịn như đao sắc kéo theo một luồng khí mạnh chảy xiết hình cung, chiến sĩ che ở trước mặt nàng còn có chiến thú của bọn họ đồng thời bị chia làm hai đoạn.

Máu tươi từ trong thân thể mấp máy không ngừng phun ra. Bàn Hi đập huyết tương nóng cháy hương thành trì tới gần từng bước một.

Một đội lại một đội chiến sĩ Chúc Dung thần tộc chặn Bàn Hi trước mặt, từ hơn trăm người đến mấy trăm nhân, từ mấy trăm nhân đến mấy nghìn người. Nhiều nhất một lần suốt một trăm danh Hỏa Lâm tộc Vu Đế quản hạt ba ngàn hỏa long bộ, tất phương bộ, Chu Tước bộ tinh nhuệ, mang theo mười vạn hỏa thi chặn Bàn Hi.

Một mũi quân đội cường đại như thế, chỉ khiến Bàn Hi vung năm tay thêm vài cái đã tan thành mây khói.

Bàn Hi tới trước thành trì, trên tường thành kim loại đúc sáng lên một mảng lớn phù văn, lực tròng cường đại vụn vỡ hư không, mơ hồ có thể thấy được giữa không trung bóng dáng vài món vũ bảo cỡ lớn chột lóe. Làm thái tử Chúc Dung

thần tộc, trên tay Chúc Dung Thiên Mệnh không thiếu trọng bảo. Hắn dốc hết khả năng ở trên tường thành bố trí vu trận hắc từ Vu Điện tìm được, phẩm chất cao nhất, lực phòng ngự mạnh nhất.

Bàn Hi dùng núi băng va chạm, phá hủy hỏa diễm kết giới bao trùm toàn bộ thành trì, nhưng phòng ngự đại trận phụ gia trên tường thành vẫn bảo trì hoàn hảo. Lấy vài món thần khí Chúc Dung Thiên Mệnh lấy ra làm trung tâm bố trí phòng ngự đại trận, đủ để ngăn cản hơn trăm Vu Đế điên cuồng oanh tạc.

Trong con người tối như mực lóe ra u quang, Bàn Hi nhìn tường thành kim loại che ở trước mặt, đôi môi không có màu máu hơi mấp máy, nhẹ nhàng quát ra một âm tiết đơn điệu.

Chỉ là một tiếng quát khê, nổ vang một tiếng giống như khi thiên địa mở, tiếng vang lớn đáng sợ bỗng dừng vang lên ở trong lòng toàn bộ sinh linh của Bàn Hi thế giới. Tường thành kim loại che ở trước mặt Bàn Hi âm âm nổ tung. Một đoạn tường thành dài khoảng trăm dặm chợt hóa thành một làn khói biến mất không dấu vết.

Vài món thiên địa thần khí Chúc Dung Thiên Mệnh từ Chúc Dung thần tộc mang ra phát ra tiếng gào thét thê lương, hóa thành các tia sáng nhảy lên trở trong lòng về Chúc Dung Thiên Mệnh. Chúc Dung Thiên Mệnh đại ra nhìn Bàn Hi đi từng bước một vào thành trì, đột nhiên khàn giọng hét lên: “Đây là quái vật gì vậy?”

“Các người, theo Bát Khâu Già sư thúc cùng nhau rút lui.” Thi đạo nhân nhìn nhìn mấy trăm môn nhân tụ tập ở sau người, nghiêm nghị hướng Diệu Âm, Diệu Liên mấy người cầm đầu thấp giọng phân phó. Một đám môn nhân không dám chậm trễ, vội vàng lên đến phía sau Bát Khâu Già.

Bát Khâu Già vung lá cờ phướn trong tay, từng làn khói đen phun ra, đem các môn nhân đó cũng bao bọc ở bên trong.

“Nữ đạo hữu đừng vội kiêu ngạo, đợi bản đạo tự mình lĩnh giáo cao chiêu.”

Thi đạo nhân hừ lạnh một tiếng, bồ đoàn màu xám dưới chân phóng ra các cột khí xám bảo vệ toàn thân, đỉnh đầu vỡ ra một khe hở. Một đạo Tịch Diệt Thần Quang trắng xoá lao lên, chợt nâng một cái quan tài tối như mực, lạnh lẽo như khối băng điêu khắc thành.

Bồ đoàn màu xám khẽ rung động, từng làn khí xám nâng Thi đạo nhân hướng Bàn Hi đón đầu. Hai người cách nhau còn có khoảng mười dặm, Thi đạo nhân chỉ quan tài màu đen trên đỉnh đầu dài đến cả trượng, cái quan tài toàn thân mang theo một cỗ sát khí lạnh lẽo đó nhất thời hóa thành một đạo hắc quang, hung hăng hướng đỉnh đầu Bàn Hi đập tới.

Cái quan tài này cũng là vật tiên thiên, là bản mạng chí bảo Thi đạo nhân ở trong hồng hoang có được, hắc xông pha ở trên hồng hoang đại địa, vô số lần bị thương nặng gần chết, đều là dựa vào cái quan tài này bảo vệ tính mạng. Cái quan tài toàn thân đen sì không có bất cứ hào quang gì này nặng tựa núi, cứng rắn dị thường, càng có vài loại diệu dụng độc đáo, Thi đạo nhân rất coi trọng đối với nó.

Nếu không phải Chúc Dung Thiên Mệnh quan hệ vài kế hoạch quan trọng của đại nhân vật phía sau Thi đạo nhân, Thi đạo nhân sẽ không vì hắc mà vận dụng bản mạng chí bảo này. Cái quan tài này chính là mệnh căn thật sự của Thi đạo nhân, có chút tổn thất cũng sẽ khiến hắc đau lòng đến chết.

Bàn Hi mặt không biểu cảm nhìn quan tài nhắm vào đầu nện xuống, nàng không có chút ý tứ né tránh, cứ như vậy đứng ở tại chỗ mặc cho quan tài nện ở đỉnh đầu mình.

“Trúng!” Thi đạo nhân vui vẻ cười to một tiếng. Hắc có 100% tin tưởng đối với bản mạng chí bảo này của mình. Tuy không phải bảo bối chuyên môn dùng để đập người, nhưng lấy sức nặng cùng trình độ rắn chắc của cái quan tài này, hắc từng đem nó coi là viên gạch sau lưng đập ngã mấy thượng cổ đại năng thực lực so với hắc còn mạnh hơn một đoạn!

Một tiếng nổ, ánh lửa bắn ra bốn phía, quan tài hung hăng nện ở đỉnh đầu Bàn Hi, sau đó chột bắn ngược về.

Thi đạo nhân phun ra một ngụm máu xa mười mấy trượng, hắc kinh hãi nhìn trên bản mạng chí bảo của mình có thêm một vết vỡ to bằng đầu người——bị đầu Bàn Hi mạnh mẽ đập ra vết vỡ.

Đau lòng như cắt cũng chẳng thể hình dung tâm tình đau đớn của Thi đạo nhân, hắc hiện tại rất có một loại xúc động kéo toàn bộ sinh linh toàn bộ Bàn Hi thế giới đồng quy vu tận.

“Tổ... Tổ sư tại thượng!”

Hai hàng lệ nóng của Thi đạo nhân cuồn cuộn chảy ra, hắc thật sự đau lòng.

Thân thể Bàn Hi chột lóe đã đến trước mặt Thi đạo nhân, một quyền sạch sẽ lưu loát đánh ở trên ngực Thi đạo nhân.

Nổ vang một tiếng, áo dài vải thô trên thân Thi đạo nhân nổ tung, hắc học từng ngụm từng ngụm máu chật vật bay ngược về phía sau.

Chương 674: Tiên Hoa Phân Thân

“Sư... Sư huynh!” Khóe mắt Bát Khâu Già kịch liệt giật giật, kinh hãi vạn phần nhìn Thi đạo nhân hộc máu bay ngược: “Người, người ngăn trở, sư đệ... Sư đệ che chở Thiên Mệnh thái tử cùng các vị sư điệt rút lui trước!”

Bát Khâu Già là thật sự bị dọa rồi, chỉ có hấn biết bồ đoàn màu xám dưới chân Thi đạo nhân lai lịch thế nào, càng biết áo dài vải thô nhìn như đơn sơ trên thân Thi đạo nhân thật ra là một món phòng ngự chí bảo biến ảo thành. Hai kiện chí bảo hộ thể, lại bị một quyền của Bàn Hi đánh nổ, Thi đạo nhân thân thể mạnh mẽ dị thường lại ngược lõm xuống bị đánh cho bị thương nặng hộc máu, thực lực Bàn Hi thật sự đáng sợ.

Trong cơn kinh hoảng Bát Khâu Già rống to vài tiếng, cờ phướn trong tay hung hăng run lên, trên lá cờ phướn nhất thời có ánh sáng bảy ngôi sao lớn lóe lên, từng luồng tinh quang màu đen từ trong ngôi sao lớn phun ra, hóa thành một quầng sáng hình thoi đem đoàn người khóa lại bên trong. Theo một tiếng xé gió bén nhọn khó nghe, quầng sáng hình thoi tối như mực chọt lao lên trời cao, khẽ xoay tròn liền xé gió chạy ra ngoài.

Giữa không trung mơ hồ truyền đến tiếng gầm gừ của Chúc Dung Thiên Mệnh: “Toàn quân rút lui, không cần để ý tới bọn dân bản xứ chết tiệt!”

Từng đám mây lửa từ bốn phương tám hướng của thành trì bay lên trời, đám tinh nhuệ Chúc Dung thần tộc Chúc Dung Thiên Mệnh mang đến, còn có đám đế tử các tộc dựa vào Chúc Dung Thiên Mệnh, ủng hộ hấn đi lên vị trí Nhân Hoàng, ai cũng dùng tốc độ nhanh nhất hướng bốn phương tám hướng tản ra chạy trốn.

Ở giữa những người này, đám người vẻ mặt quyền cao chức trọng như Thập Nhật quốc Nghệ Thần xanh mét, ở trong lòng đem Chúc Dung Thiên Mệnh mắng xối xả.

Bọn họ nào từng gặp ‘thống soái’ như vậy? Trước cuộc chiến đem thành trì

bản thân xây dựng thói phòng có thể so với thượng cổ thiên đình, chém gió nói mặc cho ức vạn dị tộc tấn công, cũng không có khả năng công phá phòng thành nhà mình. Kết quả thế nào? Người ta chỉ xuất động một nữ tử không biết lai lịch, đã đem thành trì công phá.

Thành trì bị phá còn chưa tính, thắng bại là chuyện thường binh gia, lần sau ngóc đầu trở lại cũng được.

Nhưng Chúc Dung Thiên Mệnh lại bỏ lại nhiều người ủng hộ như vậy, chỉ lo một mình chạy mất?

“Ta thật sự là bị mờ của Chu La thú che lòng rồi, mới có thể ủng hộ một phế vật như vậy.” Nghệ Thần hóa thân một ánh tên cực kỳ sắc bén, mang theo một đám hảo thủ tinh nhuệ của Thập Nhật quốc kề sát mặt đất bay thấp bỏ chạy.

Trong con người lóe ra hàn quang, Nghệ Thần then quá hóa giận thấp giọng tự nói: “Sớm biết thằng nhãi này là người không chịu được như thế, ta lại ủng hộ hắn làm Nhân Hoàng làm chi? Thi đạo nhân kia không phải là vì nâng đỡ một Nhân Hoàng sao? Chẳng lẽ ta lại không làm được Nhân Hoàng? Nếu ta làm Nhân Hoàng, lại có thể trường sinh bất tử, chẳng phải là khoái hoạt vô cực?”

Liên tục bay chạy trốn, Nghệ Thần lăm bầm. Hắn đang nghĩ lại thái độ của mình đối với Chúc Dung Thiên Mệnh, nghĩ lại mình giao dịch cùng Thi đạo nhân xảy ra vấn đề hay không. Không chỉ có Nghệ Thần như vậy, phàm là các đế tử lần này bị Chúc Dung Thiên Mệnh bỏ lại trong thành trì đều tự chạy trốn, cũng đều có tâm tư khác thường ——

Chúc Dung Thiên Mệnh chỉ lo mình chạy trốn, loại khốn kiếp không nói nghĩa khí này, người có thể trông cậy vào hắn sau khi trở thành Nhân Hoàng có thể thực hiện cho mình bao nhiêu lợi ích từng hứa hẹn? Cùng với ủng hộ khốn kiếp như vậy đi lên ngai báu Nhân Hoàng, dựa vào cái gì mình không tranh, không đoạt đây?

Vô số mây lửa, ánh sáng tán ra. Nhưng trên trời cao cả mảng lớn lôi vân gào

thét lao xuống, Da Ma Sát, Da Ma Đà dẫn dắt đám đông dị tộc tinh nhuệ như sói như hổ vây kín bốn bề, làm ra tư thế một hơi tiêu diệt toàn bộ nhân thủ bên người Chúc Dung Thiên Mệnh.

Thi đạo nhân có chút kinh hoảng hướng bốn phía nhìn một cái.

Chúc Dung Thiên Mệnh có Bát Khâu Già bảo vệ, chạy thoát là không có vấn đề. Bát Khâu Già rất có tâm đắc ở trên công phu chạy trốn, bảo mệnh, thật luận thủ đoạn bảo mệnh, Thi đạo nhân nói không chừng cũng không bằng hẳn.

Nhưng các đế tử thật không dễ gì quy phụ Chúc Dung Thiên Mệnh, còn có đám thanh niên tuấn tài các đại bộ tộc, bọn họ cũng không thể chết! Thi đạo nhân tiêu phí bao nhiêu tâm tư, vận dụng bao nhiêu quân cờ, đưa ra bao nhiêu ích lợi hứa hẹn, mới khiến những người này trở thành người ủng hộ Chúc Dung Thiên Mệnh?

Những người này nếu là tổn hại ở đây, bao nhiêu năm vất vả của sư môn phía sau Thi đạo nhân sẽ uổng phí! Muốn khiến đám con em trung tâm đỉnh cấp bộ tộc có được danh hiệu đế tử ngoan ngoãn nghe lời, bọn họ đã trả giá bao nhiêu tâm huyết!

Những kẻ quý giá đó tuy không quan trọng bằng Chúc Dung Thiên Mệnh, nhưng cho dù tổn hại một người, Thi đạo nhân cũng phải gánh tội rất lớn. Trong lòng hắn thật sự rất rõ ràng, sư môn phía sau nhà mình cũng không phải bền chắc như thép. Bao nhiêu nhân nhìn Thi đạo nhân hẳn không vừa mắt, một lòng một dạ chờ hắn xấu mặt phạm sai lầm.

“Nữ đạo hữu, là các người ép bản đạo xuống tay độc ác.” Thân thể Thi đạo nhân hơi run run, vừa ho ra máu, vừa cúi đầu nhìn về phía lồng ngực lõm xuống của mình.

Lấy thân thể mạnh mẽ gần như vạn kiếp không hỏng của hắn, lại bị một quyền của Bàn Hi thiếu chút nữa đánh nổ toàn bộ nửa thân trên, nay một vết nứt đâm sâu tới nửa thước khắc thật sâu ở vị trí chính giữa ngực hắn, xương

phụ cận đã bị chấn động vỡ nát.

Bị thương nặng như thế, còn là kết quả Thi đạo nhân có bồ đoàn màu xám dưới chân cùng hộ thân bảo y trên người hai kiện chí bảo phòng hộ.

Bảo y trên người hắn, đó cũng là một món tiên thiên linh bảo, lây dính một tia công đức khai thiên tích địa, có được lực phòng ngự siêu mạnh. Lại trải qua hắn tế luyện vô số năm, món bảo y bề ngoài nhìn như chỉ là một cái áo dài vải thô, lực phòng ngự gấp hỏa diễm kết giới của tòa thành trì kia của Chúc Dung Thiên Mệnh hơn vạn lần.

Mà bồ đoàn màu xám dưới chân hắn, càng là phân thân một món chí bảo của sư tôn hắn Hoa đạo nhân. Tuy không phải bản thể món chí bảo đó, nhưng lực phòng ngự phân thân này có được lại là gấp hộ thân bảo y trên người hắn hơn mười lần.

Hai kiện phòng ngự trọng bảo lại bị Bàn Hi một quyền đánh nổ, loại thực lực này chỉ có thể dùng khủng bố để hình dung.

Càng không cần nói, bản thể hắn còn bị thương tổn đáng sợ như thế, hắn thiếu chút nữa bị một quyền này đánh cho tan xương nát thịt!

Kịch liệt ho khan vài tiếng, Thi đạo nhân phun ra mấy mảnh xương trong suốt màu vàng sậm, giống như lưu ly, hắn thẹn quá hóa giận nhìn những mảnh xương vỡ từ sâu trong thân thể ho ra, nghiêng răng, rất cung kính từ trong tay áo lấy ra một đóa hoa sen màu trắng to bằng nắm tay.

Cánh hoa sen trắng chồng chất hơn ngàn mảnh phóng ra từng tia sáng trắng, lẳng lẳng lơ lơ ở trước mặt Thi đạo nhân.

Thi đạo nhân kính cẩn hướng hoa sen trắng quỳ lạy hành một lễ, cung kính nói: “Khởi bẩm sư tôn, có yêu ma hoành hành, lỡ đại kế bốn môn, xin sư tôn ra tay, trừ bỏ nữ ma đầu này.”

Hoa sen trắng chợt sáng bừng lên, một mảng ánh sáng trắng giống như lửa hừng hực cháy lên.

Một bóng người khô gầy cao trượng sáu ở trong ánh sáng trắng lặng yên ngưng tụ, qua thời gian ba hơi thở, Hoa đạo nhân Cơ Hạo từng gấp cầm một cây mộc trượng, mặt không biểu cảm một bước từ trong ánh sáng trắng đi ra.

Ánh sáng trắng tiêu tán, Hoa đạo nhân nhìn thoáng qua Thi đạo nhân, nhúu nhúu mày, ngón tay bắn ra đem một viên đan hoàn màu vàng ném cho hắn.

Sau đó Hoa đạo nhân ngẩng đầu lên, hướng Bàn Hi nhìn thật sâu.

Nhìn qua, thân thể Hoa đạo nhân chợt run run, túm chặt bả vai Thi đạo nhân quát to một tiếng ‘Đi’, một ánh sáng trắng phóng lên cao, Hoa đạo nhân mang theo Thi đạo nhân chật vật bỏ chạy.

Dù là Bàn Hi cũng không ngờ Hoa đạo nhân bỏ chạy sạch sẽ lưu loát như thế, nàng đại ra đứng ở tại chỗ thật lâu không nhúc nhích, chờ lúc nàng muốn đuổi giết, Hoa đạo nhân sớm đã không biết chạy đi đâu rồi.

Chương 675: Đầu Nhập Vào

Một ánh sáng trắng bắn nhanh ở trời cao, từng đóa hoa sen trắng lúc ẩn lúc hiện, ở quanh ánh sáng trắng kéo ra những quỹ tích màu trắng mờ lung...

Hoa đạo nhân mặt trầm như nước, nhìn không ra hi vọng mang theo Thi đạo nhân liên tục chạy gấp. Thân thể Thi đạo nhân khẽ run rẩy, sắc mặt cứng ngắt nhìn một mảng vết máu trên ống tay áo Hoa đạo nhân.

Hoa đạo nhân đã bị thương, bị một quý tộc Ngu tộc kịp thời phát hiện bọn họ chạy trốn đã thương. Thanh niên Ngu tộc kia chỉ quơ quơ một cây pháp trượng màu đen trong tay, liền có một đạo kiếp lôi gào thét từ trên trời giáng xuống, một đòn nổ nát hộ thân tiên quang của Hoa đạo nhân, đánh vào trên lưng hắn, đánh cho Hoa đạo nhân phun một ngụm máu lớn.

Tuy Hoa đạo nhân này không phải bản thể của hắn, chỉ là một đóa hoa sen trắng hiển hóa phân thân, nhưng Hoa đạo nhân là tồn tại tôn quý cỡ nào? Cho dù là một phân thân bé nhỏ không đáng kể của hắn, lại bị một thanh niên Ngu tộc nhỏ bé đã thương, cái này đã tổn thương thể diện Hoa đạo nhân thật lớn.

“Nếu không phải bản thể vì sư không thể phân thân, nhất định phải đem tiểu tử đó rút hồn sống, nhốt vào trong Cửu U, ngày đêm chịu mình hỏa nung, trải qua vô lượng kiếp không thể siêu thoát.” Hoa đạo nhân trầm mặt, khí tức phập phù thấp giọng quát.

Thi đạo nhân không dám lên tiếng, thậm chí không dám nhúc nhích một chút.

Ở trước mặt môn nhân bình thường, Hoa đạo nhân là đạo đức cao nhân thật sự, chỉ có lão đệ tử từ trong hồng hoang đã tùy tùng Hoa đạo nhân nhiều năm này mới biết, Hoa đạo nhân là một tồn tại đáng sợ cỡ nào. Bất cứ người nào mạo phạm hắn, có thể bị đánh cho hồn phi phách tán cũng đã là may mắn.

Ánh sáng trắng xuyên qua ở trên trời cao, bay qua một mỗi khoảng cách, sẽ

có một đóa hoa sen trắng bắn nhanh ra nổ tung ở giữa không trung. Điểm điểm ánh sáng màu trắng tản ra, đem thiên cơ triệt để nhiễu loạn, cho dù những quý tộc Ngũ tộc kia đã khống chế năm thiên đạo của một phương thế giới này, cũng không cách nào thông qua thiên cơ suy đoán tìm được hành tung đám người Hoa đạo nhân, Thi đạo nhân.

Bay nhanh như thế hai ba canh giờ, không biết bay ra xa bao nhiêu, độ quang của Hoa đạo nhân hướng phía dưới nhấn một cái, mang theo Thi đạo nhân đáp ở trong một mảng núi hoang. Bát Khâu Già cùng một đám môn nhân vây quanh Chúc Dung Thiên Mệnh đi lên đón, toàn bộ mọi người rất cung kính hướng Hoa đạo nhân quỳ bái.

Chờ sau khi đám đông môn nhân cùng Chúc Dung Thiên Mệnh tham bái, Hoa đạo nhân lúc này mới nhẹ nhàng khoát tay áo: “Sự tình khẩn cấp, không cần đa lễ. Lần đánh cược này, xem ra là trúng bẫy bọn dị tộc đó rồi. Không ngờ được, bọn hắc lại có thể làm ra chuyện làm người nghe kinh sợ như thế.”

Thi đạo nhân lấy ra một cái bồ đoàn sạch sẽ cõ bện thành, lấy ra một cái chiếu cỏ lau mới chế thành, đoạn đoạn chính chính đặt ở trên một khối đá núi mời Hoa đạo nhân ngồi xuống. Đoàn người dựa theo thân phận bối phận, vờn quanh Hoa đạo nhân lần lượt ngồi vào chỗ của mình, Thi đạo nhân lúc này mới thật cẩn thận hỏi: “Sư tôn, bọn đệ tử tu vi nông cạn, quả thật không phát hiện dị trạng gì. Không lẽ, nữ tử kia có cố quái?”

Hoa đạo nhân nhẹ nhàng gật gật đầu, hắc ngẩng đầu nhìn bầu trời, tùy tay đánh ra mấy đóa hoa sen trắng, đem thiên cơ bốn phía lại đảo loạn một phen.

“Nữ tử kia, là hỗn độn thánh nhân mở một phương thế giới này, thân phận ở một giới này, tương đương với Bàn Cổ đại thánh khai thiên tích địa của cổ hương chúng ta.” Hoa đạo nhân đoạn chính khuôn mặt, thản nhiên nói: “Chỉ là Bàn Cổ đại thánh sau khi khai thiên tích địa kiệt lực mà chết, bản thể hóa thành thiên địa vạn vật. Mà Bàn Hi này lại là... Tóm lại, nàng hiện tại đã bị người ta luyện thành con rối chiến binh.”

Thi đạo nhân kinh hãi nhìn về phía Hoa đạo nhân.

Con rối chiến binh, chính là luyện chế cương thi. Thi đạo nhân hẳn lấy ‘Thi’ làm đạo hiệu, ở phương diện này cũng rất có tâm đắc. Các loại cương thi hẳn luyện chế chiến lực mạnh mẽ, hung hãn không sợ chết, là một môn thần thông thủ đoạn hẳn đặc ý nhất.

Nhưng đem hồn độn thánh nhân khai thiên tích địa một phương thế giới luyện thành cương thi?

Thi đạo nhân hưng phấn đến mức thân thể cũng đang khẽ run. Hẳn run rẩy nhìn Hoa đạo nhân, thấp giọng hỏi: “Sư tôn, phạm là luyện thi, nếu có thể cướp đi phù ấn khống chế nàng, có thể khống chế ngược lại nàng. Phù ấn khống chế nữ tử này ở đâu?”

Hoa đạo nhân sắc mặt tối tăm nhìn Thi đạo nhân một cái, hẳn tự nhiên biết trong lòng Thi đạo nhân đang tính toán cái gì.

Hừ lạnh một tiếng, Hoa đạo nhân lạnh nhạt nói: “Người xem mi tâm nàng, đóa hoa thiên đạo kia chính là phù ấn khống chế nàng. Muốn khống chế nàng, nhất định phải khống chế toàn bộ thiên đạo của thế giới này. Hắc. Người ta không biết hao phí bao nhiêu ức năm công phu, mới làm ra một con rối như vậy, muốn chiếm đoạt, nào có dễ như thế?”

Chúc Dung Thiên Mệnh kinh hãi nói: “Khống chế thiên đạo mới có thể khống chế nàng? Chẳng lẽ Cơ Hạo thẳng nhai đó không gặt chúng ta? Bọn dị tộc kia thật sự đã khống chế một phương thiên đạo?”

Hoa đạo nhân ngạc nhiên nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh: “Nghieu Bá Cơ Hạo? Ừm? Hẳn nói gì? Mau nói rõ ra.”

Chúc Dung Thiên Mệnh không dám chậm trễ, hẳn vội vàng đem chuyện Cơ Hạo trước đó vài ngày thông qua dân bản xứ Bàn Hi thế giới, dùng các loại thần thông hướng hẳn phát tới tin tức, mời hẳn tới Văn Lạc Tuyệt Uyên hội hợp, liên

thủ ngăn cản dị tộc một năm một mười nói ra.

“Cư Hạo nói, bọn dị tộc kia đã có thể khống chế thiên đạo một phương thế giới này, phạm là chỗ thiên đạo phương thế giới này thống trị, chúng ta sẽ không thể là đối thủ của bọn hắn. Vẫn Lạc Tuyệt Uyên là nơi phương thiên địa này sụp đổ, thiên đạo lực không còn sót lại chút gì, chúng ta ở nơi đó mới có thể công bằng chiến một trận với dị tộc!”

Chúc Dung Thiên Mệnh càng nói thanh âm càng nhỏ, hắn ngơ ngác nhìn Hoa đạo nhân cười khổ nói: “Chẳng lẽ, hắn nói là thật sự?”

Sắc mặt Hoa đạo nhân cũng khó coi. Hắn ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, hai tay chổng pháp ấn yên lặng suy tính một phen, qua hồi lâu hắn mới lắc đầu cảm khái nói: “Tốt, tốt, tốt, hay cho một Nghiêu Bá Cư Hạo, hay cho một Vũ Dư đạo nhân, hắc, không lẽ hạt giống tốt trong thiên hạ, đều bị các người thu nạp đi?”

Đám người Thi đạo nhân, Bát Khâu Già mặt đỏ tai hồng một trận, đều cúi đầu miệng nói ‘Đệ tử có tội’.

Bị tổ sư nhà mình giáp mặt tán thưởng đệ tử của người khác, cái này cũng tỏ ra quá rõ bọn Thi đạo nhân vô năng, một đám người nào còn mặt mũi nữa?

“Các người là có tội.” Hoa đạo nhân thần nhiên nói: “Người ta rõ ràng chỉ ra một cái thông thiên đại đạo, các người cứ muốn đi đường hẹp quanh co gập ghềnh. Nếu có thể đi thông thì thôi... Vừa rồi vì sự suy tính một phen, các đệ tử, tuần ngàn mấy năm nay bốn môn thu nạp ở trong tay, 99% đều đã bị dị tộc bắt sống.”

Cười khổ một tiếng, Hoa đạo nhân lặng lẽ thở dài: “Các người nói, việc này nên xử lý ra sao mới tốt?”

Thi đạo nhân, Bát Khâu Già nhìn nhau không nói nên lời. Chuyện bọn họ lo lắng nhất quả nhiên đã xảy ra, đám đệ tử cùng tinh anh các tộc ủng hộ Chúc Dung Thiên Mệnh, quả nhiên đều bị dị tộc bắt sống rồi. Phen này phiền toái to

rồi!

“Sư tôn!” Thi đạo nhân run rẩy nhìn Hoa đạo nhân.

“Mặc kệ hăn, mặc kệ hăn, đi Vãn Lạc Tuyết Uyên, hội hợp với Nghiêu Bá Cơ Hạo.” Hoa đạo nhân khoát tay áo, thản nhiên nói: “Đến nơi đó, trái lại còn có một tia cơ hội cục diện hòa nhau. Vì sư căn thận nghiền ngẫm một chút, bọn hăn muốn để nữ tử kia tiến vào Bàn Cổ thế giới? Chuyện này, không thể dựa theo kế hoạch của bọn hăn, nếu không có thể có phiền toái.”

Một ánh sáng trắng phóng lên cao, Hoa đạo nhân mang theo đoàn người hướng Vãn Lạc Tuyết Uyên bay nhanh.

Chương 676: Cản Phía Sau

Trên không Vẫn Lạc Tuyệt Uyên, một đám mây lửa đột ngột lóe lên.

Cơ Hạo đang ngồi đối diện với Tự Văn Mệnh, cân nhắc vài cái phù văn phong cách cổ xưa ngắc đầu, liếc mắt thấy được đoàn người Chúc Dung Thiên Mệnh vẻ mặt rất chật vật. Ba năm Vu Đế Hỏa Lân tộc bảo vệ hãn, ngoài ra, cũng chỉ có Thi đạo nhân, Bát Khâu Già và mấy trăm môn nhân đệ tử của bọn họ theo bên cạnh Chúc Dung Thiên Mệnh.

Tự Văn Mệnh cũng quay đầu nhìn, sau đó chợt bị dọa nhảy dựng: “Thủ hạ của Chúc Dung Thiên Mệnh đâu? Nghệ Thần, Doanh Vân Hạc những người đó đâu? Các đệ tử ủng hộ hãn đâu? Còn có tinh anh các bộ tộc đâu?”

Đạp một đám mây lửa ảm đạm, Chúc Dung Thiên Mệnh trầm mặt hướng phía Vẫn Lạc Tuyệt Uyên chiến bảo bay tới.

Cơ Hạo suy nghĩ một phen, cũng đạp một đám mây lửa đi lên đón, xa xa hướng Chúc Dung Thiên Mệnh đánh tiếng: “Thiên Mệnh thái tử, ta lấy Thiên Cơ trưởng lão năm lần bảy lượt mời người, hôm nay người xem như tới rồi?”

Chúc Dung Thiên Mệnh trầm mặt, cảm hơi nhếch lên, kiêu căng nói: “Tuy ta không tin những lời người nói... Bọn dị tộc đó, sao có thể khống chế thiên đạo một phương thế giới chứ? Nhưng, dù sao Man Man ở đây, ta kẻ làm huynh trưởng này, dù sao cũng phải săn sóc đôi chút.”

Hừ lạnh một tiếng, Chúc Dung Thiên Mệnh mạnh mẽ bưng cái giá, thần nhiên nói: “Nếu không phải xem trên mặt mũi Man Man, người cho rằng ta sẽ đến nơi rách nát này của người? Nhìn xem trời này, nhìn xem đất này, nhìn xem bộ dáng chướng khí mù mịt này, hừ!”

Cơ Hạo dang hai tay, không hé răng.

Xa xa, Man Man đứng ở trên tường thành đang đấu với Vũ Mục ai ăn nhanh hơn ngẩng đầu lên, khoe miệng còn treo nửa cái chân tùng kê, hàm hàm hồ hồ nói: “Chúc Dung Thiên Mệnh, ta không cần người săn sóc, có Cơ Hạo là đủ rồi! Người thích đi đâu thì đi chỗ đó đi. Ủm, ta cũng không mời người tới đây.”

Mặt Chúc Dung Thiên Mệnh ‘Vù’ nháy mắt trở nên đen sì, Bát Khâu Già thì đột nhiên tiến lên ba bước, chỉ vào Man Man lớn tiếng quát: “Chúc Dung Man Man, Thiên Mệnh thái tử như thế nào cũng là huynh trưởng của người, một phen ý tốt của hãn người không tâm linh thì thôi, sao còn nói lời độc ác? Nữ tử không tài không đức như người...”

Bát Khâu Già đang muốn khoe võ mồm, sắc mặt Cơ Hạo chợt biến đổi, hung hăng hướng Bát Khâu Già cho một bạt tai.

Bát Khâu Già sắc mặt phát lạnh, theo bản năng lui một bước, hoàn toàn tránh được cái tát của Cơ Hạo. Ở bên Thi đạo nhân theo đó một chưởng lặng yên không một tiếng động hướng chỗ yếu hại dưới sườn Cơ Hạo vỗ tới, chờ bàn tay hãn cách thân thể Cơ Hạo chỉ có không đến một tấc, Thi đạo nhân mới nham hiểm vô cùng hét to một tiếng: “Nghe! Chuyện gì cũng từ từ, cần gì động thủ?”

Thi đạo nhân tu vi cỡ nào, lão quỷ này chính là ở Bàn Cổ thế giới trong hồng hoang đã sáng tạo ra danh hiệu nhiều năm. Một chưởng này của hãn nhìn như vô thanh vô tức, thực ra đã dùng một nửa khí lực. Còn có một tầng Tịch Diệt Thần Quang xám trắng mờ mờ ở lòng bàn tay hãn ngưng tụ thành một cái hoa sen ẩn kỳ diệu, một chưởng này nếu đánh trúng, cho dù là cao giai Vu Đế cũng sẽ bị một chưởng của hãn đánh nát thân thể.

Cơ Hạo nheo mắt, mặc cho một chưởng đánh lén của Thi đạo nhân hung hăng vỗ vào trên người mình.

Trong thức hải, Bàn Hi Thần Kính được nguyên thần Cơ Hạo ôm ở trước ngực khẽ rung động, trên người Cơ Hạo lóe ra một mảng u quang, Thi đạo nhân

hoảng sợ nhìn thấy bàn tay mình sau khi nhập vào tầng u quang đó thế mà không thấy bóng dáng.

Ngay tại chỗ trước mặt Thi đạo nhân không đến một tấc, một cái bàn tay bán trong suốt ánh vàng rực rỡ gào thét đánh ra. Lòng bàn tay một hoa sen ẩn màu trắng như ẩn như hiện, Tịch Diệt Thần Quang tràn ngập ý tịch diệt, tử vong vờn quanh trên bàn tay. Thi đạo nhân vỗ một chưởng dính vào trên mặt chính mình.

Một tiếng trầm nặng, mũi Thi đạo nhân lõm xuống, hai dòng máu mũi phun ra thật xa.

Bàn Hi Thần Kính đem một chưởng đánh lên của Thi đạo nhân bắn ngược nguyên dạng về, bởi vì là Thi đạo nhân tự công kích, vài món bảo vật phòng ngự trên người hắn, bao gồm một món hộ thân bảo y Hoa đạo nhân vừa mới ban cho đều hoàn toàn không có phản ứng.

‘Ô, ô ~ ô ~’!

Thi đạo nhân bị một chưởng này đánh cho dục tiên dục tử, mặt phun đầy máu liên tục lui về phía sau. Một chưởng này đánh rất thật, thiếu chút nữa đem đầu chính hắn đập vỡ vụn. Thi đạo nhân giờ phút này nổ đom đóm mắt, cả mảng lớn sương mù đen tràn ngập, nguyên thần kịch liệt chấn động, một lúc lâu không biết rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

“Bần... Bần đạo...” Thi đạo nhân hàm hồ lẩm bẩm, liều mạng lắc đầu, máu đầu đầy ‘Tí tách’ không ngừng văng ra.

“Lão đầu thối này bị điên rồi, không có việc gì tự tát mình một cái!” Cơ Hạo nhìn Thi đạo nhân vẻ mặt chật vật, vừa khiếp sợ bởi lực lượng thần kỳ của Bàn Hi Thần Kính, vừa trào phúng nói: “Chắc chắc, một chưởng này cũng thật mạnh, may mắn không phải đánh ta, bằng không thật có thể một chưởng đập chết ta!”

Chúc Dung Thiên Mệnh ngơ ngác không biết nên mở miệng như thế nào, Bát Khâu Già thì kinh hãi nhìn Cơ Hạo ——ảo thuật này là biến như thế nào? Thi

đạo nhân sao lại trúng Cơ Hạo ám toán? Có thể đem Thi đạo nhân tính kế chặt vật như thế, đạo hạnh pháp lực của Cơ Hạo so với Thi đạo nhân cao hơn không chỉ gấp trăm lần nhỉ?

Nhưng đạo hạnh pháp lực cao hơn Thi đạo nhân gấp trăm lần, vậy chẳng phải là tồn tại A Bảo, Quy Linh loại tiêu chuẩn đó? Nhân vật như vậy, ở sư môn phía sau Bát Khâu Già cũng chỉ có ít ỏi hai ba người, đó chính là bảo bối tâm can chân truyền đệ tử áp đáy hòm của hai vị tổ sư chương giáo, căn bản không nỡ vận dụng!

“Người, người!” Bát Khâu Già run run chỉ vào Cơ Hạo, cho rằng mình đã gặp quý.

“Có chuyện từ từ nói!” Tự Văn Mệnh đứng dậy, thanh âm ù ù nói: “Mọi người là chiến hữu, dị tộc mới là kẻ địch của chúng ta, phải đồng lòng hợp sức ứng phó bọn chúng mới đúng.”

Nhú nhú mày, Tự Văn Mệnh lớn tiếng hỏi: “Thiên Mệnh thái tử, những người kia của người đâu? Nghệ Thần thái tử đâu? Doanh Vân Hạc đâu? Còn có các đệ tử ủng hộ người đâu?”

Chúc Dung Thiên Mệnh há há mồm, gương mặt tối như mực lại biến thành một mảng đỏ bừng. Hắn giận dữ nhìn Tự Văn Mệnh, hận không thể đem Tự Văn Mệnh cắt thành mười vạn tám ngàn mảnh —— đồ vô liêm sỉ, có thể không nhắc tới chuyện này hay không? Đám người Nghệ Thần, có lẽ đã hoàn toàn xong đời rồi!

Chợt một mảng khí đen tràn ngập ra, âm hàn thấu xương tản ra, trong khí lạnh âm u từng đại đội dân bản xứ chặt vật trốn vào Vãn Lạc Tuyết Uyên. Ở sau khi đại khái mười mấy vạn dân bản xứ mang theo gia đình chạy vào, Cộng Công Vô Ưu ở dưới Hà Bá che chở, mang theo mấy ngàn tàn binh bại tướng tới bởi cũng chuồn vào.

Vừa mới lao vào Vãn Lạc Tuyết Uyên, Cộng Công Vô Ưu liền khàn giọng

rống to: “Công Tôn Nguyên, người còn để ý tới bọn dân bản xứ vô dụng đó làm cái gì? Nhanh tiến vào!”

Thanh âm vang dội, kiên cường của Công Tôn Nguyên từ trong sương mù đen mớ hồ truyền đến: “Bọn họ đã phục ta giáo hóa, đó là con dân của ta. Đã là con dân của ta, khi bọn họ rút lui chạy nạn, ta nên tự mình cản phía sau cho bọn họ. Đối xử tử tế con dân, đây là tổ huấn Hùng thị ta có, ta không dám quên!”

Cơ Hạo nhất thời ngẩn ngơ, đoạn hậu? Đoạn hậu cái gì?

Cộng Công Vô Ưu mang theo người chạy vào, còn có vô số dân bản xứ không ngừng từ trong sương mù đen ủa vào Vãn Lạc Tuyệt Uyên, không lẽ Công Tôn Nguyên là đang đoạn hậu cho bọn họ?

Chương 677: Kiếm Quang

Giữa không gian bình thường của Bàn Hi thế giới cùng Vãn Lạc Tuyệt Uyên, bị một tầng sương mù sụp đổ đục ngầu ngăn cách. Tầng sương mù đục ngầu này mang một tia hỗn độn thuộc tính, người thường nếu vào lầm trong đó, cho dù đi một trăm kiếp cũng không có khả năng xuyên qua sương mù tiến vào Vãn Lạc Tuyệt Uyên.

Ba mươi sáu lá cờ lớn màu đen lơ lửng ở trên sương mù xám xịt, trong lá cờ lớn sương mù đen tràn ngập, hơi nước dâng trào, hơi nước âm hàn thấu xương ở không trung đan xen thành một cánh cửa thật lớn, vô số dân bản xứ mang vợ con gấp gáp chạy vào trong cửa, hơi nước vây quanh bọn họ khẽ cuốn, đám dân bản xứ liền biến mất không dấu vết.

Nhiều dân bản xứ khi xâm nhập trong cánh cửa, đều sẽ ngửa mặt lên trời hô to một tiếng ‘Công Tôn đại vương từ bi’, từng chút niệm lực liền từ mi tâm bọn họ trào ra, như giọt nước hội tụ thành dòng suối, lại từ dòng suối hội tụ thành dòng sông nhỏ, cuối cùng hóa thành sông lớn cuộn cuộn không ngừng rót vào trong cơ thể Công Tôn Nguyên đỉnh một ngọn núi lớn ngoài mây vạn dặm.

Công Tôn Nguyên khoác giáp vàng, cưỡi một con rồng vàng, tay trái cầm khiên, tay phải cầm kiếm, đang xa xa giăng co cùng gần vạn tên chiến sĩ Già tộc.

Ở dưới chân hắc, gần trăm thi thể chiến sĩ Già tộc nằm ngang dọc, máu tươi nóng cháy không ngừng từ trong cơ thể các chiến sĩ Già tộc còn đang run rẩy chảy ra, máu tươi giống như nham thạch nóng chảy tản mát ra hào quang nóng cháy theo ngọn núi lớn không ngừng chảy xuống, núi đá cũng phải hòa tan một mảng lớn.

Ở phía sau Công Tôn Nguyên, một lá chiến kỳ đồ đằng bay múa cao cao. Trên chiến kỳ một con hoàng long màu máu bay múa trên không, vô số đao kiếm phủ thương các loại binh khí quay quanh hoàng long, thỉnh thoảng tản mát ra

những tia sáng lạnh.

Cả thầy ba ngàn chiến sĩ tinh nhuệ Hữu Hùng thị khoác trọng giáp, kết thành đại trận đóng ở phía sau Công Tôn Nguyên. Mấy chục chiến sĩ thủ lĩnh dẫn đầu chiến giáp bị xé rách, trên thân thể cường tráng còn có thể nhìn thấy vết thương sâu tới nội phủ, nhưng sinh mệnh lực mạnh mẽ cấp Vu Đế làm vết thương của bọn họ nhanh chóng mấp máy, vết thương đang không ngừng thu nhỏ lại.

Có lực lượng lạ đây đưa ở trên vết thương của các chiến sĩ đó, Vu Đế tinh huyết tản mát ra huyết quang và một tầng u quang âm đạm không ngừng cắn nuốt va chạm lẫn nhau, ngẫu nhiên có các tia tử khí từ vết thương phun ra. Càng có cả khối máu thịt lớn không lý do nổ tung vỡ vụn, nhưng các chiến sĩ kia ai cũng mặt không biểu cảm nhìn kẻ địch phía trước, như trên người không cảm thấy đau đớn chút nào.

Một thanh niên Ngu tộc cầm pháp trượng màu đen cười ở trên lưng một con voi trắng bốn ngà, trầm mặt nhìn Công Tôn Nguyên.

Công Tôn Nguyên giơ lên cao cao trường kiếm ở tay phải ánh vàng óng ánh, tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng, nhìn thanh niên Ngu tộc kia lớn tiếng quát: “Đế Thích Phưởng, không mượn dùng cây trượng nát màu đen kia, người có chim chính diện cứng rắn chơi một trận với ta hay không?”

Cuồng phong thổi qua đỉnh núi, mái tóc dài của Công Tôn Nguyên bay múa, một hào khí khó có thể hình dung giống như núi lửa phun trào lao thẳng lên trời cao, đem cả mảng lớn hỗn độn mây tía trên bầu trời chấn vỡ: “Đám quý tộc Ngu tộc các người, không phải thích thổi phồng cái gọi là ‘lễ nghi’, cái gọi là ‘quy củ’, cái gọi là ‘vinh quang’ sao? Lễ nghi rắc chớ, quy củ rắc chớ, vinh quang rắc chớ, người cũng không dám đao thật thương thực chơi một hồi với ta!”

Đế Thích Phưởng siết năm ngón tay, trên pháp trượng màu đen từng luồng u quang phụt ra, trên đầu trượng một con mắt dựng thẳng dần hiện lên.

Ở phía sau Công Tôn Nguyên, trên mặt đất phạm vi mấy vạn dặm, vô số dân

bản xứ kéo theo gia đình, gian nan hướng kỳ môn ba mươi sáu lá cờ lớn màu đen tạo thành cơn bão. Một ít dân bản xứ tu vi có thành tựu thi triển các loại bí pháp, không ngừng giúp tộc nhân đẩy nhanh tốc độ đào tạo.

Dù có bí pháp thêm vào, những bình dân dân bản xứ cách kỳ môn xa nhất không có ba năm ngày, cũng không có khả năng tiến vào kỳ môn, không có khả năng trốn vào Vãn Lạc Tuyệt Uyên, càng không cần nói xa xa gần gần còn có không biết bao nhiêu dân bản xứ hướng bên này hội tụ tới. Từng đại đội dân bản xứ đang không ngừng từ ngọn núi lớn Công Tôn Nguyên đóng đi ngang qua, hốt hoảng thất thố hướng kỳ môn bỏ chạy.

“Đạo thật thương thật chơi một trận?” Đế Thích Phưởng âm trầm cười: “Vì đám dân bản xứ này, người muốn ỷ vào chút người như vậy, chơi một trận với nhiều dũng sĩ tinh nhuệ như vậy của tộc ta? Đáng giá sao, Công Tôn Nguyên?”

Công Tôn Nguyên ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Kẻ không phục ta giáo hóa, ta coi là con kiến, tùy ý đè chết cũng sẽ không có chút mềm lòng; phạm là kẻ phục ta giáo hóa, tức là con Dan của ta, ta coi họ là huyết nhục tâm phúc, cho dù bỏ qua tính mạng, cũng phải bảo vệ bọn họ chu toàn.”

Cười âm trầm, Công Tôn Nguyên ngạo nghễ nói: “Đây là đạo của ta, là đạo của đế tử Hữu Hùng thị ta, các người không hiểu.”

Đế Thích Phưởng cười ‘ha ha’, hẩn thu hồi pháp trượng màu đen, rút ra một thanh kiếm đâm tinh xảo nhẹ nhàng vung lên: “Ta không hiểu? Ta biết, cái người gọi là đạo, thật ra chính là tận khả năng bắt chước vị tổ tiên kia của người thôi. Hiên Viên thánh hoàng, hắc hắc, người cho rằng người có thể là Nhân Hoàng kế tiếp?”

“Tiến công!” Đế Thích Phưởng ngạo nghễ nói: “Ban cho hẩn tử vong công bằng, chặt đầu hẩn, sau khi đem đầu lâu hẩn chế thành bát rượu, ta sẽ ở bên trên điêu khắc một hàng chữ —— đây là một tên ngu xuẩn vọng tưởng trở thành thánh hoàng! Ha ha ha ha! Tiến công!”

Hơn vạn chiến sĩ Già tộc đồng thời quát to một tiếng, bọn hắc lấy đội ngàn người làm đơn vị, giống như mười con rồng giận dữ màu đen, gào thét hướng đỉnh núi chỗ Công Tôn Nguyên lao lên.

Vài thanh niên Tu tộc đứng ở phía sau Đế Thích Phưởng đồng loạt cười cười, vòng tay trên cổ tay bọn họ không ngừng bộc phát ra cả mảng lớn ánh sáng chói lóa, vô số quả cầu kim loại to nhỏ từ trong ánh sáng chói lóa phun ra. Những quả cầu kim loại đó vừa rơi xuống đất liền lập tức phân liệt, hóa thành vô số con nhện, bọ cạp, hổ báo các mãnh thú kim loại tạo hình tinh xảo, kỳ quỷ phát động xung phong.

Trong chớp mắt con rối chiến tranh do mấy thanh niên Tu tộc lấy ra đã vượt qua mười vạn chiếc, những con rối chiến tranh đó hội tụ thành một dòng lũ kim loại, nhanh chóng vượt qua chiến sĩ Già tộc phía trước, vô thanh vô tức hướng Công Tôn Nguyên tới gần.

“Tru ma!” Công Tôn Nguyên rống to một tiếng, da mặt hắc đỏ lên một phen, sau đó phun một ngụm máu ở trên trường kiếm màu vàng trong tay.

Trường kiếm kịch liệt chấn động, trên lưỡi kiếm vô số phù văn phong cách cổ xưa dày nặng phun ra, một đạo kiếm quang ánh vàng rực rỡ lao ra dài gần mười dặm, kiếm quang ngưng luyện như thực chất gào thét hướng con rối chiến tranh theo triền núi xung phong lên chém xuống.

Kiếm quang sụp đổ, vô số kiếm quang to nhỏ màu vàng hướng bốn phía điên cuồng khuếch tán ra.

Từng con rối kim loại bị kiếm quang sắc bén vô cùng cắt ra, mặt cắt bóng loáng như gương. Nơi kiếm quang màu vàng đi qua, từng mảng lớn con rối kim loại phun khói lửa, ánh điện không ngừng ngã xuống đất, khuôn mặt mấy thanh niên Tu tộc kia kịch liệt run rẩy, tổn thất cực lớn làm trái tim bọn hắc nhỏ máu.

Một kiếm đánh xuống, hơn vạn con rối kim loại bị xé thành mảnh vụn.

Công Tôn Nguyên liên tục rống to, trường kiếm trong tay dâng trào cả mảng lớn ánh sáng chói lóa không ngừng vung xuống. Từng đạo kiếm quang hình cung giống như máy cắt cỏ theo thế núi vạch ra, nơi đi qua toàn bộ con rối kim loại đều thành hai đoạn.

Cơ Hạo cười ở trên lưng Nha Công lao ra khỏi Văn Lạc Tuyệt Uyên.

Hai mắt lóe ra ánh vàng, Cơ Hạo xa xa thấy được Công Tôn Nguyên đứng ở trên đỉnh núi điên cuồng vung kiếm.

“Không ngờ được, hẳn lại còn có dũng khí như vậy.” Nhìn Công Tôn Nguyên như phát điên, Cơ Hạo cũng nói không nên lời là cảm xúc thế nào. Thằng cha này, lại còn có một mặt như vậy. Hậu nhân Hữu Hùng thị, xem ra quả nhiên bất phàm.

Tự Văn Mệnh cũng từ trong sương mù lao ra, nhìn thấy Công Tôn Nguyên dần dần bị con rối kim loại bao vây, Tự Văn Mệnh không nói một tiếng rút ra trường kiếm sau lưng, xa xa bổ ra một kiếm.

Chương 678: Tám Cái Mệnh Tinh

‘Thùng thùng thùng’ liên tục ba tiếng, ba mũi trọng tiễn chiến sĩ Già tộc bắn ra hung hăng đánh vào trên tấm khiên của Công Tôn Nguyên.

Công Tôn Nguyên tay trái cầm khiên hoa văn thú mặt quỷ tạo nên mảng lớn ánh sáng, mặt ngoài khiên ba cái đầu quỷ thần dữ tợn trào ra, há mồm phun ra một ngọn núi lớn tối như mực chắn trọng tiễn. Mũi tên phát nổ, ngọn núi lớn màu đen hơi nhoáng lên một cái, đem uy lực bùng nổ của mũi tên cản lại hết.

Mấy chục con rối chiến tranh ủa lên, chân sắc bén, vòi kịch độc, nanh vuốt bén nhọn đồng thời hướng Công Tôn Nguyên xé xuống.

Công kích mọi phương vị không có góc chết, Công Tôn Nguyên bị bao vây nhiều vòng bổ trái chắn phải, mấy chục con rối chiến tranh bị đánh phá thành mảnh nhỏ, nhưng vẫn có mười mấy con rối tới gần thân thể hắn, trực tiếp công kích đến thân thể hắn.

Trọng giáp trên thân Công Tôn Nguyên bắn tung tóe lên cả mảng lớn đốm lửa, vô số phù văn ở sâu trong trọng giáp như ẩn như hiện. Công Tôn Nguyên giận quát liên tục, nhưng trong một chốc một lát làm sao thoát khỏi những con rối đó vây công? Đằng sau, càng nhiều con rối tràn lên, chiến sĩ Già tộc cách hắn gần nhất cũng đã không đến trăm trượng.

Ba ngàn sĩ tốt Hữu Hùng thị tinh nhuệ đồng thời quát to một tiếng, một trăm Vu Đế, kẻ khác tất cả đều là tu vi đỉnh phong Vu Vương, chỉ tư bình tinh nhuệ Công Tôn Nguyên dốc hết tài nguyên trong tay dự trữ nuôi dưỡng nhìn thấy để tử nhà mình lâm vào vây công, liền muốn xông lên giải vây.

“Còn chưa cần các người động thủ! Nghỉ ngơi dưỡng sức, đem thương thế trên người khôi phục trước!” Công Tôn Nguyên hét lớn, ngăn lại đám thủ hạ tiếp viện. Hắn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, trường kiếm màu vàng trong tay chợt bộc phát ra vô số đạo kiếm quang, phạm là toàn bộ con rối tới gần hắn đồng

thời bị cắt thành mảnh vỡ kim loại thật nhỏ phun ra thật xa.

Các Vu Đế Hữu Hùng thị trên người có vết thương đồng thời hô to, đều lấy ra vu dược trân quý bản thân vừa mới còn tiếc dùng, nuốt từng ngụm từng ngụm vào trong bụng. Lực lượng dị tộc xâm nhập trên vết thương của bọn họ đều bị đuổi tản ra, vết thương dữ tợn đang cấp tốc chuyển biến tốt.

Hơn trăm tên chiến sĩ Già tộc lao lên, vài chiến sĩ Già tộc cấp Vu Đế cầm đầu trầm thấp cười dữ tợn, vươn cây giáo hình thù kỳ lạ trong tay hung hăng đâm về phía Công Tôn Nguyên.

Đúng lúc này, kiếm khí của Tự Văn Mệnh đã đến.

Kiếm khí màu vàng đất như một ngọn núi lớn, chính giữa kiếm khí mơ hồ có một con gấu vàng lưng mọc hai cánh hướng tới bầu trời lớn tiếng rít gào, phần nộ vụ hai bàn tay gấu thật lớn vỗ đánh lung tung. Kiếm khí nặng nề nhằm vào đầu đánh xuống, mấy trăm chiến sĩ Già tộc xung phong ở trước nhất bị kiếm khí của Tự Văn Mệnh đập bay, áo giáp của vài chiến tướng Già tộc cấp Vu Đế đứng mũi chịu sào cũng bị đánh đến mức lõm xuống.

Mấy trăm chiến sĩ Già tộc đồng loạt hộc máu, ngọn núi bọn họ đứng không chịu nổi áp lực khủng bố chứa trong kiếm khí của Tự Văn Mệnh. Triền núi phạm vi mấy chục dặm âm âm sụp đổ vỡ vụn, bị một kiếm của Tự Văn Mệnh cứng rắn chấn vỡ nát.

“Kiếm thế thật bá đạo!” Cơ Hạo kinh hãi nhìn về phía Tự Văn Mệnh, kiếm thế như vậy có thể xưng là khủng bố, trong kiếm thế mơ hồ đã dung nhập thiên địa ý chí đáng sợ nào đó, đây một kiếm là gần với đạo.

Nhưng Cơ Hạo nhớ rõ, vì nghiên cứu Thác Mạch bí pháp của nội điện Vu Điện, Tự Văn Mệnh vẫn luôn áp chế tu vi của mình. Lấy tư chất của hắn, lấy xuất thân của hắn, cùng với nhân mạch và tài nguyên cường đại phụ thân Sùng Bá Tự Hi nắm giữ, Tự Văn Mệnh tuyệt đối có thể ở trước ba mươi tuổi tấn thăng Vu Đế cảnh, hiện tại ít nhất cũng giống với đám đế tử các đại bộ tộc, có được tu

vi Vu Đế đỉnh phong cứu tinh.

Hắn luôn áp chế tu vi bản thân, không ngừng mở từng cái mạch lạc mới, mở vu huyết mới, luôn đem tu vi áp chế ở tiêu chuẩn Vu Vương cảnh đỉnh phong. Vì lần đánh cược sinh tử này, Tự Văn Mệnh khẳng định là đột phá đến Vu Đế cảnh mới tiến vào Bàn Hi thế giới.

Cơ Hạo quả thật đã quên hỏi Tự Văn Mệnh hiện tại hắn tu vi thế nào.

Nhưng nói như thế nào nữa, một người vừa mới bước vào Vu Đế cảnh, cũng không có nhiều thủ đoạn áp đáy hòm hỗn loạn như Cơ Hạo, uy lực một kiếm này của hắn thật sự là vượt qua cực hạn nào đó. Một kiếm bổ bay vài chiến tướng Già tộc mạnh mẽ dị thường, đây chính là chuyện Vu Đế đỉnh phong bình thường của nhân tộc dùng sức bú mẹ cũng không làm được.

Tựa như biết nghi hoặc trong lòng Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh quay đầu hướng Cơ Hạo cười cười: “Ta là vu lực thổ thuộc tính, trên tay a cha có một khối Tức Nhưỡng thượng cổ thiên đình truyền thừa xuống, đã cho ta dùng. Cho nên ta tuy chưa hoàn thành Thác Mạch bí pháp hoàn mỹ nhất, nhưng cường độ thân thể ta đã tăng lên tới tiêu chuẩn có thể so với thượng cổ đỉnh cấp thiên thần.”

Cơ Hạo ghen một ngụm máu ở cổ họng, ghen đến mức hắn trợn trắng mắt.

Vậy sao. Đây là nội tình của đại tộc nhân tộc, Tự Văn Mệnh tu luyện là vu lực thổ thuộc tính thì hắn biết, nhưng vì đề cao lực lượng của hắn, liền hao phí một khối ‘Tức Nhưỡng’ thượng cổ thiên đình truyền thừa xuống?

‘Tức Nhưỡng’? Người xác định là ‘Tức Nhưỡng’? Ánh mắt Cơ Hạo có chút cổ quái nhìn Tự Văn Mệnh, hao phí ở trên người người một khối Tức Nhưỡng?

Được rồi, Tự Văn Mệnh hiện tại có được thân thể có thể so với thượng cổ đỉnh cấp thiên thần. Tuy không rõ đám thượng cổ đỉnh cấp thiên thần kia mạnh bao nhiêu, nhưng hiện tại thân thể Tự Văn Mệnh khẳng định so với Vu Đế bình thường mạnh hơn một mảng lớn.

“Mặt khác, a cha hao hết toàn bộ bí tàng trong kho riêng của ông, vì cử hành một lần kỳ tinh bí tế.” Tự Văn Mệnh lại đánh ra một đạo kiếm khí, xa xa đem mấy trăm chiến sĩ Già tộc đánh bay ngược ra ngoài: “Trừ mệnh tinh ban đầu của ta, khi ta tấn thẳng Vu Đế cảnh, lại từ trong hồng hoang tinh không dẫn dắt lực lượng bảy bản mạng vu tinh, hơn nữa đều ngưng tụ thành vu tinh.”

Bấm đốt tính toán, Tự Văn Mệnh cười nói: “Tám bản mạng vu tinh, mỗi một bản mạng vu tinh đều ngưng tụ hai vu tinh, cho nên tu vi ta hiện tại, là vượt qua cửu tinh Vu Đế bình thường... Thập lục tinh Vu Đế.”

Cơ Hạo muốn học máu. Vu Vương nhân tộc bình thường, ngưng tụ lực lượng một bản mạng vu tinh cũng khó như lên trời, Tự Văn Mệnh có tài nguyên của Tự Hi ủng hộ, dùng kỳ tinh bí tế gì trực tiếp dẫn dắt tinh lực bảy bản mạng vu tinh vào cơ thể còn chưa tính, lại còn một hơi ngưng tụ mười sáu vu tinh?

Vu Đế nhân tộc bình thường chỉ có một bản mạng vu tinh, tu luyện đến chín vu tinh đã là đỉnh phong đến cực điểm. Thực lực Tự Văn Mệnh hiện tại, so với đỉnh phong Vu Đế bình thường thì mạnh hơn rất nhiều, khó trách kiếm khí của hắn có lực sát thương mạnh mẽ như thế.

“Tám bản mạng vu tinh, sao không góp đủ chín?” Cơ Hạo rất khó hiểu nhìn Tự Văn Mệnh.

“Còn có một ngôi, giữ lại cho Tử Vi đế tinh.” Tự Văn Mệnh cười ha ha nhìn Cơ Hạo: “Chín là con số cực điểm, nhân tộc ta có thể nuốt nạp chín bản mạng vu tinh đã là cực hạn... Ta có hy vọng kế thừa địa vị Nhân Hoàng, nhưng Nhân Hoàng nhất định có một bản mạng vu tinh là Tử Vi đế tinh, đời đời tương truyền, tuyệt không bỏ sót. Cho nên, ta còn phải giữ lại cho nó một vị trí bản mạng vu tinh.”

Cơ Hạo dang hai tay, thật sự là không có gì để nói cả.

Được thôi, lần này tiến vào Bàn Hi thế giới đánh cược sinh tử, các thủ lĩnh của liên minh bộ lạc nhân tộc bên này, mỗi người đều chuẩn bị sẵn chơi xấu.

Thập lục tinh Vu Đế! Tự Văn Mệnh thế mà cứ lẳng lặng chẳng nói gì.

Cơ Hạo lắc đầu, Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên trên đầu bắt đầu phun ra nuốt vào thái dương tinh lực, bầu trời chợt tối sầm lại.

Chương 679: Đốt Cháy

Con rối kim loại hình thù kỳ quái giống như sóng thần, kéo dài không dứt hướng Công Tôn Nguyên xung phong tới.

Công Tôn Nguyên được kiếm khí của Tự Văn Mệnh giúp đỡ, con rối cùng chiến sĩ Già tộc ghé sát vào hắc vân công bị kiếm thế nặng nề như núi bổ bay. Sau khi hung hăng thở một hơi, quay đầu hướng Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh bên này nhìn tới: “Nghieu Bá... Còn có Văn Mệnh đại huynh, ta nợ các người một cái nhân tình.”

Lúc nói lời này, ánh mắt Công Tôn Nguyên lóe lên, hung hăng hướng ba mươi sáu lá cờ lớn màu đen xa xa nhìn một cái.

Hắc có chút thất vọng đối với Cộng Công Vô Ưu, nói cái gì Cộng Công thần tộc toàn lực ủng hộ Công Tôn Nguyên trở thành Nhân Hoàng đời tiếp theo, nhưng ở trong lúc nguy cấp này, khi Công Tôn Nguyên liều mình đoạn hậu, Cộng Công Vô Ưu lại chỉ lo để Hà Bá bảo vệ hắc trốn vào Văn Lạc Tuyệt Uyên!

“Người như thế, cũng xứng bàn bạc hợp tác cái gì? Minh ước?” Công Tôn Nguyên hung hăng một kiếm chặt đứt trọng thuẫn trong tay một chiến sĩ Già tộc, ánh mắt chợt biến thành một mảng băng hàn: “Hữu Hùng thị ta, thiếu Cộng Công thần tộc hắc thì không thể làm được việc sao?”

Cơ Hạo tế ra Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến, bắt đầu điên cuồng cắn nuốt ánh sáng ba vầng mặt trời của Bàn Hi thế giới phóng ra.

Tốc độ Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến cắn nuốt ánh sáng mặt trời là đáng sợ như thế, dẫn tới phạm vi vạn dặm bên người Cơ Hạo biến thành một mảng tối đen, toàn bộ ánh sáng mặt trời đều bị Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến nuốt vào.

“Tự nhanh như vậy, sợ ta đốt không tiện sao?” Cơ Hạo cất tiếng cười to nhìn những con rối chiến tranh chen vai thích cánh chen chúc cùng một chỗ, hai tay

cầm Hồn Nguyên Thái Dương Phiên hung hăng nhoáng lên một cái.

Thái dương tinh hỏa màu vàng từ trên trời giáng xuống, giống như dung dịch trong suốt màu vàng nào đó từ bầu trời rải xuống, lặng yên không một tiếng động kéo ra mảng lớn quang vụ màu vàng giống như cực quang xoay quanh ở bầu trời.

Cảnh tượng mỹ lệ như thế lại ẩn chứa sát khí hủy diệt tất cả, lửa màu vàng tránh chỗ Công Tôn Nguyên và ba ngàn chiến sĩ Hữu Hùng thị dưới trướng hẳn, đều ùn ùn chiếu vào trên mặt đất. Vì thế toàn bộ vật thể bị thái dương tinh hỏa đụng tới đều cháy lên, từ con rối chiến tranh vài thanh niên Tu tộc thả ra, lại đến các chiến sĩ Già tộc kia, tất cả bọn họ đều cháy lên.

Mặt ngoài con rối chiến tranh đúc từ kim loại lóe ra vô số phù văn, phòng ngự trận pháp bên trong điên cuồng thiêu đốt vụ tinh tích trữ, muốn ngăn cản thái dương tinh hỏa thiêu đốt. Nhưng thái dương tinh hỏa uy lực quá lớn, từng tầng phù văn không ngừng vỡ vụn, trong chớp mắt đã đốt thủng phòng ngự trận pháp, đốt tới bản thể con rối chiến tranh.

Hợp kim bí pháp đúc nóng của thợ giỏi của Tu tộc ở trước mặt thái dương tinh hỏa không chịu nổi một đòn. Lửa khê liếm, những vũ khí giết chóc rèn từ kim loại kia liên tục tiếp hoá khí thành từng làn khói mỏng. Chỉ có số rất ít con rối chiến tranh cường đại nhất, trung tâm năng lượng của bọn nó sử dụng thần liệu cực kỳ trân quý đúc thành, những thần liệu đó sau khi bị thái dương tinh hỏa thiêu đốt còn kiên trì trong nháy mắt, đầu tiên là biến thành một bãi nước mới bị hoá khí.

Hơn mười vạn con rối chiến tranh trung bình và nhỏ hầu như là nháy mắt bị diệt, ngay sau đó liền đến lượt các chiến sĩ Già tộc.

Là tinh nhuệ Già tộc, giáp trụ trên thân các chiến sĩ đó so với những con rối chiến tranh kia mạnh hơn rất nhiều, thậm chí có thể thừa nhận cấp Vu Đế liên tục trọng kích mà không sụp đổ. Nhưng đối mặt Hồn Nguyên Thái Dương Phiên của

Cơ Hạo phóng ra thái dương tinh hỏa, 99% giáp trụ chỉ là hơi sáng lên, theo bên trong giáp trụ truyền đến tiếng phù văn sụp đổ, những giáp trụ đó cũng bị đốt thành nước sau đó nhanh chóng hoá khí.

Đối với các chiến sĩ Già tộc bị thái dương tinh hỏa bao phủ toàn thân mà nói, giáp trụ trên người mạnh mẽ hòa tan ở ngay trên người quả thực chính là một cơn ác mộng.

Da thịt bọn hắn bị trực tiếp tan mất một tầng thật dày, nhiều chỗ đều lộ ra xương khớp bán trong suốt. Bọn hắn khàn cả giọng kêu đau, dốc hết toàn lực điều động sinh mệnh tinh khí muốn chữa trị thân thể.

Nhưng thái dương tinh hỏa sau khi đốt tan giáp trụ của bọn hắn, liền lẳng lẳng bám vào ở trên thân bọn hắn.

Từng tầng da thịt bị thiêu hủy, sau đó lửa bám vào ở trên xương cốt bọn họ, xương cốt không thể phá vỡ cũng vô thanh vô tức hoá khí. Một ngàn ngọn lửa hình người chạy hỗn loạn ở trên mặt đất, tiếng rú thảm thê lương giăng co đại khái thời gian một hơi thở, sau đó những ngọn lửa này cũng biến mất.

Chỉ có từng đám thái dương tinh hỏa rơi xuống đất, lẳng lẳng dẫn cháy núi đá, bùn đất, đem tất cả đều đốt thành hư ảo.

Giáp trụ trên người mấy chục chiến tướng Già tộc lĩnh quân hiển nhiên đều là thứ tốt, là chí bảo cấp thiên địa thánh binh tổ tiên bọn hắn không biết từ thế giới nào đoạt được, cho nên ở dưới thái dương tinh hỏa nung khô, thời gian những giáp trụ đó kiên trì dài hơn rất nhiều.

Nhưng thiên địa thánh binh cũng không cách nào thừa nhận thái dương tinh hỏa nung thời gian dài, tiếng vỡ vụn trầm thấp không ngừng từ sâu trong những giáp trụ đó vang lên, chiến sĩ Già tộc mặc những giáp trụ đó gian nan hướng xa xa bỏ chạy, nhiệt độ trong giáp trụ đang tăng lên thẳng tắp. Các chiến sĩ Già tộc cấp Vu Đế đó cũng bị nhiệt độ cao đáng sợ đốt tới mức da thịt cháy nát, bọn hắn đau đến mức gào khóc thảm thiết.

Xa xa Đế Thích Phưởng kêu một tiếng quái dị, theo bản năng rút ra pháp trượng màu đen.

Công Tôn Nguyên lập tức giơ lên trường kiếm trong tay hướng Đế Thích Phưởng khiêu khích: “Đế Thích Phưởng! Người không phải tự xưng là một người bất phàm nhất trong quý tộc Ngu tộc sao? Thế nào? Không dám công bằng chiến một trận với ta?”

Đế Thích Phưởng ngây người một lúc lâu, quơ quơ pháp trượng màu đen trong tay, không phản ứng lại.

Lời là nói như vậy, nhưng quân đội dưới trướng hãn tôn thất thảm trọng! Lần này dị tộc tham gia đánh cướp tổng nhân số chỉ trăm vạn mà thôi, bị một mối lửa của Cơ Hạo thiêu chết mấy nghìn người rồi, còn sót lại một ít chiến sĩ Già tộc mạnh nhất cũng mất thấy khó giữ được, thế này bảo hãn ăn nói như thế nào?

Hơn nữa ngay cả những thủ lĩnh chiến sĩ Già tộc xuất thân đại gia tộc, gia tộc Già tộc lịch sử cực kỳ dài lâu, cướp bóc vô số, thân mang trọng bảo cũng không ngăn được Cơ Hạo công kích, rất hiển nhiên Hồn Nguyên Thái Dương Phiên ở đỉnh đầu Cơ Hạo là trọng bảo nào đó vượt qua chiến lực thường quy.

Cơ Hạo vận dụng loại trọng bảo nghịch thiên này giết người, thế này có tính là chiến đấu công bằng hay không đây?

Đầu óc Đế Thích Phưởng hỗn loạn hết cả lên. Hãn theo bản năng vung pháp trượng màu đen, đỉnh đầu Cơ Hạo bỗng chợt xuất hiện một mảng xoáy mây lôi kiếp, kèm theo tiếng ầm ầm đình tai nhức óc, mấy trăm hạt mưa như sét nổ gào thét rơi xuống.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, ở đỉnh đầu một mảng u quang mờ nhạt xuất hiện, những tia sét nổ đó rơi vào trong u quang nháy mắt biến mất, trong nháy mắt tiếp theo đã trực tiếp tràn ra ở bên người Đế Thích Phưởng.

Đế Thích Phưởng và một đám cao tăng dị tộc bên người hãn còn chưa kịp

phục hồi tinh thần, mấy trăm phát sét nổ uy lực mạnh mẽ bùng nổ, lôi quang dâng trào, một khối hư không lớn khoảng mười mấy dặm chợt sụp xuống hóa thành hư ảo, trong một khoảng hư không này tất cả đều bị nổ hóa thành tro bụi.

Hư không đường kính mười mấy dặm biến mất, ở tại chỗ chỉ để lại một cái hắc động tối như mực.

Trong hắc động dòng khí hỗn độn quay cuồng, không gian bình thường xung quanh như sóng nước mấp máy chậm rãi hướng vào phía trong hội hợp, qua khoảng nửa canh giờ, mảng hư không bị phá hủy đó mới dần dần hoàn thành chữa trị.

Nhưng bọn Đế Thích Phưởng đã hoàn toàn biến mất, một sợi lông cũng không lưu lại.

“Đây là ảo thuật gì vậy?” Tự Văn Mệnh kinh hãi nhìn Cơ Hạo. Đế Thích Phưởng đã điều động thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới, vì sao lại là bọn hắn bị kiếp lôi đánh thành mảnh vụn?

Cơ Hạo thì như có chút đăm chiêu nheo mắt.

Đám dị tộc đó tuy nắm giữ thiên đạo lực, nhưng bọn hắn đối với phòng ngự của bản thân tựa như cũng không phải quá coi trọng. Có lẽ bọn hắn cảm thấy, bọn hắn đã có được vũ khí giết chóc sắc bén nhất, liền không cần làm nhiều phòng bị đối với bản thân hay sao?

Chương 680: Phòng Ngự Vô Địch

Cơ Hạo vội vã bỏ lại Tự Văn Mệnh và Công Tôn Nguyên, cười Nha Công xoay loạn khắp trời.

Đế Thích Phưởng bị kiếp lôi mình gọi ra nổ tan xương nát thịt, kéo theo hơn vạn tinh nhuệ Già tộc, gần trăm quý tộc Ngu tộc, mười mấy tên tinh anh Tu tộc đồng loạt bại vong, hệ thống báo động trước giữa dị tộc với nhau làm rất hoàn thiện, Cơ Hạo vừa mới ở trên bầu trời xoay loạn hơn nửa ngày, xa xa đã có mấy trăm cái đĩa kim loại tròn đường kính mấy trượng nhanh chóng bay tới.

Mấy thanh niên Ngu tộc đứng ở trên một cái đĩa kim loại tròn tận cùng phía trước, xa xa thấy được Cơ Hạo cùng Nha Công ở trên bầu trời bay loạn xoay loạn, một thanh niên Ngu tộc giơ lên pháp trượng màu đen trong tay, nhưng hấn lại do dự một chút, hung hăng vung tay một cái.

“Đi vài người, bắt sống.”

Các quý tộc Ngu tộc vẫn rất để ý mặt mũi. Cơ Hạo lẻ loi một mình, nhiều nhất có thêm Nha Công một vật cười phi hành như vậy, hai con Thần Hỏa Xà quay quanh ở trên vai hấn rõ ràng sẽ không được tính là chiến lực. Vì một kẻ địch liền vận dụng thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới, đối với đám quý tộc Ngu tộc kiêu ngạo mà nói, thế này cũng quá mất mặt.

Mười tên chiến sĩ Già tộc dạ một tiếng, bọn hấn bay lên, bỏ lại đĩa kim loại tròn dưới chân, bay về phía Cơ Hạo.

Cách Cơ Hạo còn xa mấy chục dặm, một chiến sĩ Già tộc đã hét lớn liên tục: “Nhân tộc ti tiện, bỏ qua tất cả sự chống cự, đại nhân của chúng ta có chuyện muốn hỏi người.”

Cơ Hạo quát khê một tiếng, Nha Công liền dừng lại lơ lửng ở giữa không trung.

Nhìn mười tên chiến sĩ Già tộc càng lúc ép càng gần, Cơ Hạo cười vài tiếng, cũng không vận dụng bất cứ pháp bảo binh khí nào, khẽ nhấc chân bước lên một đám mây lửa liền hướng về đối phương lao lên. Thái Dương Lưu Quang Độn Pháp nhanh đến kinh người, thân hình Cơ Hạo chợt lóe đã tới trước mặt một chiến sĩ Già tộc, một cú lên gối hung hăng đánh vào dưới khố đối phương.

Tên chiến sĩ Già tộc này thực lực chỉ là Vu Vương cao giai, bị Cơ Hạo thúc đầu gối, khố chiến giáp của hắn nhất thời vỡ nát, ngay cả xương chậu cũng bị Cơ Hạo thúc cho nát nhừ. Cả mảng lớn máu tươi không ngừng theo hai cái đùi hắn trượt xuống.

Chiến sĩ Già tộc xui xẻo hai tay ôm bụng rơi xuống mặt đất, chín chiến sĩ Già tộc khác hỗn hển vây quanh Cơ Hạo, đao kiếm trong tay hung hăng hướng tứ chi Cơ Hạo bổ xuống. Tuy tức giận Cơ Hạo đánh bất ngờ gần như vô sỉ, nhưng bọn hắn vẫn nhớ kỹ mệnh lệnh của thanh niên Ngu tộc vừa rồi, bọn hắn tính bắt sống Cơ Hạo, cũng chưa hướng chỗ yếu hại trí mạng của hắn xuống tay.

Bàn Hi Thần Kính ở trong thần hồn không gian khẽ run lên. Một mảng u quang mờ mờ mắt thường hầu như không nhìn thấy chợt lóe qua ở mặt ngoài thân thể Cơ Hạo. Chín thanh đao kiếm hung hăng bổ vào chỗ cách thân thể Cơ Hạo không đến một tấc, sau đó đao kiếm đồng thời biến mất.

Trong nháy mắt tiếp theo, chín chiến sĩ Già tộc đồng loạt rú thảm một tiếng, đao kiếm của bọn hắn quỷ dị tuyệt luân từ trước gương mặt của bọn hắn đột nhiên lóe ra, bọn hắn không kịp buông giáp mặt, đao kiếm đã hung hăng bám ở trên mặt bọn hắn.

Bởi vì đồng bạn của mình bị thương, chín người cũng không dùng bớt sức đi một chút chém Cơ Hạo, kết quả tất cả đều chém rất thật vào trên người chính mình. Đao kiếm sắc bén cắm thật sâu vào gò má của bọn hắn. Có chiến sĩ Già tộc cầm đại phủ, dùng sức mạnh nhất, thậm chí một rìu đem nửa bên sọ của bản thân hất bay.

Đau đớn ập tới, chín chiến sĩ Già tộc cùng cất tiếng rú thảm.

Bọn hăn dù sao cũng là lão thủ kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, sau khi ù ù cạc cạc tự chém mình một đao, phản ứng đầu tiên của bọn hăn chính là dốc hết tốc độ lui về phía sau. Chiến sĩ Già tộc một rìu đem sọ mình chém bay kia càng lật tay bắt lấy xương đầu bay ra, dùng sức chụp ở chỗ ban đầu, một luồng huyết quang không ngừng lóe lên ở trên vết thương, không bao lâu thương thể của hăn cũng đã khỏi hăn.

Một chút ngoại thương căn bản không thể khiến những chiến sĩ Già tộc này sợ hãi. Sau khi lui lại mấy trăm trượng, hít sâu một hơi thương thể trên gương mặt khép lại, chín chiến sĩ Già tộc nhìn nhau một cái, trong con người lóe ra hung quang, đồng thời kéo theo cả mảng lớn tàn ảnh hướng Cơ Hạo đánh tới.

Một lần này bọn hăn cũng chưa đồng thời ra tay, mà là sau khi bao vây Cơ Hạo mấy tầng, do một chiến sĩ Già tộc thực lực thấp nhất thử hướng Cơ Hạo bổ ra một đao. Một đao này vừa nhanh vừa hiểm, đao kinh ngưng luyện đến cực điểm, đao phong xé không khí, thậm chí cũng chưa phát ra nửa điểm thanh âm.

Cơ Hạo không nhúc nhích mặc cho một đao của chiến sĩ Già tộc này bổ vào trên người mình.

Lại là u quang chợt lóe, đao phong trong tay chiến sĩ Già tộc đột nhiên biến mất không thấy, trong nháy mắt tiếp theo một mảng ánh đao đảo qua cổ chiến sĩ Già tộc, cả mảng lớn máu tươi bay ra, một cái đầu thật lớn bay lên cao cao.

“Gặp quỷ rồi!” Thủ lĩnh mười chiến sĩ Già tộc hoảng sợ tức giận mắng. Hăn vội vàng lao lên, túm lấy đồng bạn mình, thừa dịp sinh mệnh lực còn chưa tiêu tán, một tay đem đầu cùng thân thể hăn gộp lại với nhau.

Lực lượng sinh mệnh cường đại dâng trào, trên vết thương của chiến sĩ Già tộc có đầu bị một đao chặt đứt sinh ra vô số mầm thịt, cái đầu bị chém đứt nhanh chóng trọng sinh lại với thân thể, cũng chỉ thời gian mấy hơi thở, đủ để thương thể trí mạng khép lại toàn bộ.

“Thế này... Thật sự là gặp quỷ rồi!” Chiến sĩ Già tộc thiếu chút nữa một đao chém chết chính bản thân cảm ơn thủ lĩnh của mình, sau đó vạn phần khó hiểu trừng lớn bốn con mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo: “Đao của ta... Ta không dùng sai lực mà?”

Hai chiến sĩ Già tộc nhìn nhau một cái, sau đó bọn hắn thu hồi binh khí, dùng sức quơ quơ nắm đấm to lớn của mình.

‘Hây’ một tiếng to, hai người một trước một sau lao về phía Cơ Hạo, một người trọng quyền đánh về phía mặt Cơ Hạo, một người khác vô cùng hiểm ác ngón tay hóa kiếm chọc về phía chỗ yếu hại xương cột sống của Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười, vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ.

Trong nháy mắt tiếp theo, chiến sĩ Già tộc sau lưng hướng hắn ra tay bị một trọng quyền đánh lồm mẹt xuống, rú thảm lên bị một quyền đánh bay xa mười mấy dặm. Chiến sĩ Già tộc chính diện hướng hắn ra quyền rú thảm một tiếng, hai ngón tay hung hăng chọc vào một con mắt của hắn, ngón tay dài hơn một thước hầu như chọc toàn bộ vào trong đầu hắn.

Các chiến sĩ Già tộc vây quanh Cơ Hạo trong lòng lạnh toát. Bọn hắn từng gặp vô số kẻ địch, nhưng trước kia kẻ địch hung ác khó chơi nữa, chỉ cần bọn hắn buông tay ra chân chém giết lung tung một phen, là có thể đem bọn họ băm thành thịt vụn.

Bọn hắn chưa bao giờ đụng phải chuyện quỷ dị như vậy, một kẻ địch đứng ở trước mặt bọn hắn mặc cho bọn hắn đùa nghịch, bọn hắn lại không có bất cứ cách nào làm gì gã.

“Ừm, dùng chút khí lực được không?” Cơ Hạo cười sờ sờ cảm mình, rất nghiêm túc hướng các chiến sĩ Già tộc trợn mắt há hốc mồm nói: “Dùng sức chút đi. Ừm, ta muốn thử xem ta chịu đòn tốt bao nhiêu! Nói trắng ra, ta là muốn ăn đòn!”

Xa xa, thanh niên Ngu tộc thống lĩnh đội ngũ dị tộc này giận quát một tiếng, pháp trượng màu đen trong tay hắt nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, nhất thời một lực lượng thiên địa khổng lồ bỗng sinh ra, hóa thành một bàn tay to mây khói lượn lờ hung hăng hướng Cơ Hạo chụp xuống.

Cơ Hạo vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, chợt nghe một trận rú thảm truyền đến, mười mấy quý tộc Ngu tộc cạnh thanh niên Ngu tộc như bị một bàn tay của người khổng lồ không nhìn thấy được chụp lấy sau đó dùng sức bóp, một trận tiếng xương vỡ vụn không ngừng vang lên, mười mấy quý tộc Ngu tộc bị bóp thành từng đồng máu thịt hỗn độn, nhìn không ra chút hình người nào nữa.

Xung quanh một mảng tĩnh mịch, toàn bộ người thấy một màn này đều trợn tròn mắt.

Chương 681: Ngay Mặt Đánh Tan

Thiên đạo lực cũng không làm gì được Cơ Hạo?

Thanh niên Ngu tộc và cấp dưới phía sau hắn đều tròn tròn mắt. Lần này dị tộc đề xuất đánh cược sinh tử, chỗ dựa lớn nhất là bọn hắn đã nắm giữ thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới. Ở dưới thiên đạo lực của một thế giới nghiền áp, cái gì Vu Vương, cái gì Vu Đế, cái gì đế tử, mặc cho tinh anh trung tâm các đại bộ tộc đỉnh cấp của nhân tộc người, cũng đều là kết cục bị nghiền chết.

Nhưng Cơ Hạo lại không sợ thiên đạo lực!

“Ha ha, không có cách nào làm gì ta? Vậy thì xin lỗi nhé!” Cơ Hạo cười to ‘ha ha’, Hồn Nguyên Thái Dương Phiên ở đỉnh đầu chột lóe, cả mảng lớn lửa màu vàng hóa thành mười mấy con rồng lửa vây quanh hắn xoay quanh bay múa, mười mấy chiến sĩ Già tộc vây công hắn đồng thời hét thảm một tiếng, bị thái dương tinh hỏa bao lấy chặt chẽ bắt đầu thiêu đốt.

Cửu Dương Qua phát ra tiếng kêu phẫn khởi. Cơ Hạo tế ra Cửu Dương Qua, hai tay chấn động, hai cái lưỡi liềm nhỏ của Cửu Dương Qua nhất thời bắn nhanh ra, hóa thành hai luồng sáng màu vàng xuyên thủng thân thể vài chiến sĩ Già tộc bên cạnh hắn.

Giáp trụ thật dày đã bị thái dương tinh hỏa đốt đỏ bừng, mềm đi, phù văn trận bên trong không ngừng sụp đổ, lực phòng ngự của trọng giáp đã hạ thấp đến cực hạn. Đối mặt Cửu Dương Qua đâm xuyên, trọng giáp bị xé rách giống như đậu phụ, chiến sĩ Già tộc khàn giọng rú thảm, thân thể mạnh mẽ bị Cửu Dương Qua sắc bén vô cùng xuyên thủng.

Thương tổn trên thân thể không quan trọng, cho các chiến sĩ Già tộc đó thời gian, sinh mệnh lực cường đại của bọn hắn có thể nhanh chóng chữa trị vết thương.

Nhưng thái dương tinh hỏa bám vào trên Cửu Dương Qua xâm nhập thân thể bọn hắn, ngọn lửa màu vàng ở trong nội tạng bọn hắn hùng hực thiêu đốt, đốt lục phủ ngũ tạng bọn hắn như bị nham thạch nóng chảy nấu, thống khổ khó có thể hình dung làm đám chiến sĩ Già tộc thân trải trăm trận đó cũng rú thảm liên tục.

Ánh lửa từ trong hốc mắt, lỗ tai bọn hắn phun ra, khi bọn hắn há mồm rú thảm, thái dương tinh hỏa gào thét lao ra. Bên trong cơ thể bọn hắn đang hùng hực thiêu đốt, sinh mệnh tinh huyết cường đại chính là nhiên liệu tốt nhất, một chút thái dương tinh hỏa có thể dẫn cháy toàn thân tinh huyết bọn hắn, tận tình thiêu đốt huyết nhục, gân cốt cùng nội tạng của bọn hắn.

Thái dương, cái gì là thái dương? Cực hạn của tất cả năng lượng thuần dương trong thiên địa, thiêu đốt vạn vật, thiêu hủy vạn vật, đây là thái dương!

Thanh niên Ngu tộc cầm pháp trượng màu đen rống giận liên tục. Hắn nhìn ra Cơ Hạo phun lửa là thái dương tinh hỏa, hắn vùng pháp trượng màu đen muốn khống chế ngọn lửa Cơ Hạo phát ra. Nhưng thái dương tinh hỏa của Cơ Hạo dung hợp thái dương chi đạo của Bàn Cổ thế giới, Bàn Hi thế giới, đã đã xảy ra một loại biến hóa cực kỳ huyền diệu không thể nói bằng lời, mặc cho thanh niên Ngu tộc cố gắng như thế nào, thái dương tinh hỏa hắn phát ra vẫn không chút sút mẻ.

Ngăn ngừa mấy nhịp thở, mười mấy chiến sĩ Già tộc bị đốt thành một đám tro bụi. Giáp trụ, binh khí của bọn hắn cũng đều ở dưới thái dương tinh hỏa bá đạo tuyệt luân dung luyện hóa thành tro bụi, khiến Cơ Hạo muốn nhặt ve chai cũng hơi thất vọng. Dù sao các chiến sĩ Già tộc đó đều là tinh nhuệ đỉnh cấp trong dị tộc, binh khí trên tay, áo giáp trên người bọn hắn đều là mặt hàng tốt cực phẩm.

“Đáng tiếc, đáng tiếc, sao không chịu được thiêu đốt chứ?” Cơ Hạo cười to một tiếng, thân thể hóa thành ánh sáng màu vàng lao vào trong đội ngũ dị tộc.

Hai lưỡi hái nhỏ hình trăng non của Cửu Dương Qua phát ra tiếng xé gió bén nhọn, hóa thành hai luồng sáng màu vàng bắn loạn đầy trời.

Cửu Dương Qua do hư ảnh tự tay rèn uy lực quá lớn, nơi đi qua giáp trụ như đậu phụ, khiên như giấy, trên đĩa kim loạn tròn đám dị tộc giẫm lên vô số phù văn phòng ngự không ngừng sáng lên, nhưng hai luồng sáng vàng vô thanh vô tức cắt qua, mấy trăm cái đĩa kim loạn tròn ùn ùn vỡ ra, không ngừng phát ra tiếng nổ thật lớn, phun ra lượng lớn khói đặc lửa nóng rơi xuống mặt đất.

Trên người hơn trăm tên chiến sĩ Già tộc phun ra cả mảng lớn suối máu. Càng làm bọn hãn thêm hoảng sợ là, một chút thái dương tinh hỏa bị hai lưỡi hái nhỏ đưa vào thân thể bọn hãn, máu thịt bọn hãn điên cuồng bốc cháy lên.

“Lửa thật quái dị, sao lại không dập được chứ?”

“Đáng chết. Nó cháy lên ở trong thân thể ta rồi.”

“Á, đây là cái quỷ gì? Huyền Âm phù của ta thế mà cũng không dập được nó?”

“Ngăn trở, ngăn trở, hai thanh tiểu đao đó có cổ quái. Khiên của ta, ai!”

Hai luồng sáng hình trăng non bắn loạn đầy trời, nơi đi qua vô luận là khiên, giáp trụ hay là pháp thuật phòng ngự tất cả đều một đòn xuyên thủng. Các chiến sĩ Già tộc gào khóc thảm thiết vận dụng các loại thủ đoạn muốn ngăn trở hai lưỡi hái nhỏ đó. Nhưng tấm khiên chắc chắn nhất trong bọn hãn cũng bị dễ dàng xé rách.

Mấy ngàn tên tinh nhuệ Già tộc bị hai lưỡi hái nhỏ đánh cho luống cuống tay chân, càng có mấy trăm người thân thể bị ánh lửa màu vàng quay quanh, thái dương tinh hỏa đang vô tình thiêu đốt thân thể bọn hãn.

Thanh niên Ngu tộc cầm pháp trượng màu đen rút cuộc phản ứng lại. Đã không thể khống chế thái dương tinh hỏa Cơ Hạo phát ra, vậy dùng thủ đoạn

khắc chế tương ứng để dập tắt nó. Pháp trượng màu đen kịch liệt vung, con mắt dựng thẳng màu đen phun ra thần quang loá mắt, ba vầng trắng trên bầu trời sớm cũng đã hạ xuống núi đột nhiên hiện lên.

Thái âm lực nồng đậm vô cùng tràn ngập hư không, thái âm lực màu bạc ngưng tụ thành giọt nước to bằng nắm tay, mang theo khí lạnh thấu xương từ trên cao rơi xuống. Vô số giọt nước màu bạc kéo ra từng cái quỹ tích màu bạc thật dài, như một trận mưa sao sa bao phủ thiên địa.

Những giọt nước đó là thái âm tinh hoa tinh thuần nhất ngưng tụ, có thể dập tắt tất cả dị hỏa trong thiên địa.

Thái dương tinh hỏa của Cơ Hạo và thái âm tinh hoa va chạm với nhau, tiếng ‘Xẹt xẹt’ không ngừng vang lên, âm dương lực triệt tiêu lẫn nhau, các chiến sĩ Già tộc thân thể đang thiêu đốt kia đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi. Trong cơ thể bọn hắn còn có lửa đang cháy, nhưng ít nhất so với tình trạng vừa rồi đã tốt hơn nhiều.

“Người cũng thông minh đó!” Cơ Hạo đột ngột xuất hiện ở trước mặt thanh niên Ngu tộc kia, cười tủm tỉm hướng hắn nói: “Nhưng người đã quên một việc... Bên cạnh người sao có thể không giữ lại mấy tên bảo tiêu chứ?”

Khuôn mặt tuần tú của thanh niên Ngu tộc bị dọa vắn vẹo một phen. Hắn nhẹ nhàng trợn mắt nhìn Cơ Hạo, khàn giọng hét lên: “Cứu mạng!”

Lời còn chưa dứt, Cửu Dương Qua của Cơ Hạo quét ngang một cái, giáp trụ hoa mỹ trên người thanh niên Ngu tộc bị Cửu Dương Qua xé rách, thanh niên Ngu tộc rú thảm bị một đòn chặt đứt ngang hông, phun ra cả mảng lớn máu tươi. Cơ Hạo đoạt lấy pháp trượng màu đen, đánh một đòn ở trên con mắt dựng thẳng màu đen kia.

Pháp trượng màu đen có thể khống chế thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới, nhưng bản thân nó cũng không cường hãn. Một đòn của Cơ Hạo khiến con mắt dựng thẳng màu đen vỡ nát, trên pháp trượng màu đen vô thanh vô tức xuất hiện

vô số vết nứt.

“Đến lượt các người rồi.” Cơ Hạo cười lớn lao vào trong đội ngũ các chiến sĩ Già tộc kia, Cửu Dương Qua kéo theo những dải hàn quang màu vàng, thế không thể đỡ cắt thân thể các chiến sĩ Già tộc đó.

Các chiến sĩ Già tộc tuyệt vọng vung binh khí, hung hăng, dốc hết toàn lực hướng Cơ Hạo phát động tấn công liều mạng.

Nhưng vô dụng, toàn bộ công kích đều vô dụng, binh khí của bọn hăn đánh về phía Cơ Hạo, cuối cùng lại đều về tới trên người chính bọn hăn hoặc là đồng bạn. Bọn hăn không thương tổn được một sợi lông của Cơ Hạo, nhưng Cửu Dương Qua của Cơ Hạo lại có thể thoải mái cắt rách giáp trụ bọn hăn, chặt đầu bọn hăn.

Một khắc đồng hồ sau, mấy ngàn Già tộc tinh nhuệ bị Cơ Hạo chém giết hơn nửa, một đám còn lại mất hồn mất vía chật vật chạy trốn, thậm chí không dám nhìn về phía sau một cái.

Chương 682: Gặp Được Bàn Hi

Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên đốt cháy vạn vật, Cửu Dương Qua không đâu không phá, Bàn Hi Thần Kính phòng ngự tuyệt đối, Cơ Hạo mang theo Nha Công chạy khắp nơi, liên tục gặp mười mấy đợt đội ngũ dị tộc vội vàng tới tiếp viện, dựa vào sức một người đem bọn hắn đánh tan toàn bộ.

Ngắn ngủn mấy ngày, cái tên Nghiêu Bá Cơ Hạo đã bị bọn Da Ma Sát, Da Ma Đà khắc thật sâu ở đáy lòng.

Mấy trăm quý tộc Ngu tộc bị Cơ Hạo chém giết, mấy vạn tinh nhuệ Già tộc bị Cơ Hạo giết chết, chiến tích như vậy đối với nhân tộc mà nói là công lao sự nghiệp cực lớn, nhưng đối với Da Ma Sátphụ trách chỉ huy lần này đại quân dị tộc mà nói, đó lại là tuyệt đối sỉ nhục.

Nhưng Ngu tộc còn có thói quen, tộc nhân gia tộc nào một khi biểu hiện hơi kém, bọn hắn theo thói quen sẽ đem một phần sỉ nhục này ghi tạc trên đầu toàn bộ gia tộc. Cho nên không chỉ có Da Ma Sát, ngay cả Da Ma Đà cùng toàn bộ thành viên Âm Nhật nhất mạch Da Ma gia tộc, đều đem Cơ Hạo coi là sự sỉ nhục vô cùng, âm thầm thề nhất định phải đem hắn thiên đao vạn quả.

Một ngày này, Công Tôn Nguyên còn đứng ở đỉnh núi yểm hộ cư dân bản xứ bị hắn giáo hóa rút về phía Vãn Lạc Tuyệt Uyên, một mũi đại quân dị tộc cuộn cuộn đạp cả mảng lớn sương mù dày đặc cuộn cuộn tràn tới.

Sắc mặt Công Tôn Nguyên nhất thời trở nên cực kỳ khó coi. Đế Thích Phưởng thống lĩnh một cánh quân yểm trợ cũng khiến hắn khó có thể ứng phó, đám dị tộc chủ lực kia hắn tuyệt đối không chống đỡ nổi. Nhưng hắn nhìn hướng phía sau, còn có dân bản xứ không đếm xuể đang thông qua kỳ môn rút về phía Vãn Lạc Tuyệt Uyên.

“Các huynh đệ, một lần này phải liều mạng rồi!” Công Tôn Nguyên giơ trường kiếm trong tay, nhe răng trợn mắt hướng ba ngàn chiến sĩ Hữu Hùng thị

phía sau cười khở một tiếng: “Sớm biết... thu nạp dân bản xứ bớt đi một chút cũng tốt.”

Công Tôn Nguyên tuân theo tác phong vương bá của tổ tiên Hiên Viên thánh hoàng, sau khi tới Bàn Hi thế giới, liền thống lĩnh tinh nhuệ dưới trướng, đánh tan một cái lại một cái bộ tộc dân bản xứ cường đại, dùng thiết cùng huyết dạy đám dân bản xứ đó tiếp nhận văn minh rửa tội của hãn như thế nào.

Sau khi trải qua một phen giáo hóa, đám dân bản xứ đó đều thành ‘con dân’ của Công Tôn Nguyên. Xuất phát từ sự kiêu ngạo của hậu duệ thánh hoàng gia tộc, Công Tôn Nguyên tuyệt đối không cho phép mình ở lúc kẻ địch tập kích bỏ bọn họ đào tẩu. Cho nên đối mặt đại quân dị tộc với thế không thể ngăn cản, Công Tôn Nguyên lựa chọn đem đám dân bản xứ đó cùng nhau mang vào Văn Lạc Tuyệt Uyên.

Nhưng hiện tại, Công Tôn Nguyên cũng có chút hối hận rồi. Cho dù muốn giáo hóa đám dân bản xứ, cũng hoàn toàn có thể chờ sau khi đánh thắng trận đánh cực sinh tử này rồi lại đến làm. Hiện tại nhìn xem, các chiến sĩ dân bản xứ kia trong lần đánh cực này không có cách nào cho hãn chút trợ giúp, hoàn toàn là trói buộc liên lụy mà thôi.

Mấy tướng lĩnh Hữu Hùng thị đồng thời giơ binh khí, cùng lên tiếng hô to ‘Tử chiến’!

Công Tôn Nguyên nhếch nhếch miệng, trường kiếm trong tay dùng sức gõ tẩm khiên treo ở tay trái một cái, lớn tiếng quát: “Không sai, tử chiến, chỉ có tử chiến!”

Nghiến chặt răng, Công Tôn Nguyên nói cho chính mình, cho dù chết ở đây, cũng tuyệt đối không thể đánh mất uy phong cùng khí phách của tổ tiên. Hiên Viên thánh hoàng, cho tới bây giờ chưa từng bỏ lại con dân mình để chạy trốn, đâu có thể mất, phần vinh quang tổ truyền này không thể mất.

Tự Văn Mệnh cười ha ha nhìn Công Tôn Nguyên một cái, thản nhiên nói:

“Tử chiến thì chưa hẳn. Ủm, Nghiêu Bá đã trở lại!”

Toàn thân Nha Công phun ra ánh lửa màu vàng, kéo theo một dải cầu vòng màu vàng dài đến vài dặm gào thét mà đến. Cơ Hạo đứng ở đỉnh đầu Nha Công, tay trái xách một bó tóc dài lộn xộn. Mười mấy cái đầu khuôn mặt vắn vẹo ở trên tay hắn lắc lư, nhìn kỹ, những cái đầu đó thuần một sắc đều là mi tâm có một con mắt dựng thẳng, đều là diện mạo quý tộc Ngu tộc.

Cách nơi này còn mấy chục dặm, Cơ Hạo vung tay trái, cái đầu mười mấy quý tộc Ngu tộc mang theo một cơn gió dữ hướng đại quân dị tộc xa xa đập tới. Cơ Hạo nhìn Da Ma Sát tận cùng phía trước cười nói: “Hoàn trả nguyên vật, không cần đa tạ ta! Thi thể bọn hắn ở phương hướng này ngoài năm vạn dặm, nhanh đi nhặt xác đi. Muộn sẽ bị vật hoang ăn mất.”

Da Ma Sát cùng một đám quý tộc Ngu tộc bên người hắn sắc mặt phát xanh từng đợt, mười mấy chiến sĩ Già tộc lao ra, một người một đón lấy cái đầu Cơ Hạo ném ra, sắc mặt bọn hắn cũng đều trở nên cực kỳ khó coi.

“Nghiêu Bá Cơ Hạo! Người dám thương tổn thi hài tộc nhân của ta... Người, người. Tội người đáng chết vạn lần! Người, người, ta...” Da Ma Sát tức giận đến mức ba con mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt bật ra. Tay trái nắm chặt pháp trượng màu đen, thần quang âm u không ngừng lóe lên ở trên pháp trượng.

“Thương tổn thi hài tộc nhân của người có gì ghê gớm? Loại chuyện này, các người làm còn ít sao?” Nha Công lơ lửng ở giữa không trung, Cơ Hạo đứng ở đỉnh đầu Nha Công, lạnh lùng nhìn Da Ma Sát: “Bớt nói nhảm đi, tất cả các người ở nơi này rồi?”

Da Ma Sát âm trầm cười cười. Hắn vung tay, nhất thời vô số đầu người bị các chiến sĩ Già tộc kia ném ra.

Tiếng ‘Thùng thùng’ không dứt bên tai, đầu của một lại một tinh anh nhân tộc từ trên cao rơi xuống mặt đất, ở trên mặt đất cứng rắn đập ra từng cái lỗ thùng cực lớn. Da Ma Sát trầm mặt cười nói: “Chúng ta những ngày qua công phá ba

trăm bảy mươi hai tòa chiến bảo của các người đám dân bản xứ ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng kiến tạo, chém giết nhân tộc tinh anh các người tham gia đánh cược hơn bảy trăm ba mươi ba vạn người, về phần thủ hạ của bọn hãn... Toàn quân bị diệt.”

Hít một hơi thật sâu, Da Ma Sát chỉ vào Văn Lạc Tuyệt Uyên cười lạnh nói: “Chúng ta đến Văn Lạc Tuyệt Uyên, là vì chém tận giết tuyệt.”

Cơ Hạo nhìn đầu những tinh anh nhân tộc kia rơi xuống như hạt mưa, trái tim gắt gao co lại thành một cục, một luồng hàn khí từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu, quanh thân lạnh như băng, hãn lại cảm thấy mỗi tế bào toàn thân đều đang thiêu đốt.

Nhiều đầu như vậy... Nhiều người như vậy!

Bọn Da Ma Sát thế mà lại giết hết. Thời gian ngắn ngủn vài ngày như vậy, ngàn vạn tinh anh nhân tộc tham gia đánh cược đã bị chém giết hơn bảy trăm vạn. Đám dị tộc nắm giữ thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới, thật sự là một đám tai họa.

Vô số đầu người rơi xuống, không ngừng rơi xuống, các chiến sĩ Già tộc kia cười điên cuồng ‘ha ha’, điên cuồng từ trong không gian pháp khí bên mình lấy ra từng đồng lớn đầu người hướng dưới đất ném xuống.

“Ta đột nhiên không có bất cứ cảm giác tội lỗi gì đối với chặt đầu tộc nhân các người.” Cơ Hạo đột nhiên cười lên. Hãn cười nhìn Da Ma Sát nói: “Có lẽ, ta về sau cần hướng các người học tập, sau khi giết các người, ta nên đem các người đều luyện chế thành con rối mới đúng. Nhất định phải tin tưởng kỹ xảo luyện chế cường thi con rối của Vu Điện chúng ta, thật ra cũng rất cao minh.”

Khuôn mặt Tự Văn Mệnh, Công Tôn Nguyên đều biến thành một mảng tối đen, nhiều nhân tộc tinh anh như vậy, mấy vạn đại bộ tộc lựa chọn kỹ càng mấy trăm vạn nhân tộc tinh anh tham gia đổ (đổ: đánh cược) chiến, chỉ thời gian ngắn ngủn vài ngày như vậy, tất cả đều bị chặt đầu.

“Ta muốn đem mỗi cái xương của người đều chế thành vật phẩm lưu trữ!” Da Ma Sát cười lạnh, hắt phất phất tay chỉ hướng Cơ Hạo: “Giết y!”

Một bóng người mảnh khảnh từ phía sau Da Ma Sát lao ra, nàng hầu như là nháy mắt đã đến trước mặt Cơ Hạo, một chưởng nhẹ nhàng băng quơ vỗ về ngực Cơ Hạo.

Một mảng u quang lặng yên hiện lên, Bàn Hi đánh bất ngờ Cơ Hạo bị một chưởng của mình vỗ vào ngực, lão đảo lui về phía sau mấy chục bước.

Chương 683: Nghênh Chiến Bàn Hi

Bàn Hi khi bố một chưởng về phía Cơ Hạo, hư ảnh trong thần hồn không gian đột nhiên thở dài một tiếng nặng nề: “Bàn Hi... Nàng thế mà bị luyện thành con rối. Bọn dị tộc kia, quả nhiên cả gan làm loạn.”

Lòng Cơ Hạo run rẩy một chút, nữ nhân thân hình cao gầy tinh tế, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ này, là Bàn Hi?

Nàng đã bị luyện chế thành con rối?

Bàn Hi động tác quá nhanh, Cơ Hạo chỉ mơ hồ nhìn thấy một dải tàn ảnh lao lên, sau đó bản thân đã trúng một chưởng. May mắn Bàn Hi Thần Kính hộ thân, một đạo u quang hiện lên, một chưởng của Bàn Hi vỗ vào trên người chính mình, đem nàng đánh cho liên tục lui.

Cơ Hạo bị dọa nhảy dựng. Bàn Hi có chút không biết làm sao đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, cúi đầu ngơ ngác nhìn bàn tay của mình. Nàng đã quen cảnh tượng một chưởng đánh ra toàn bộ mục tiêu hóa thành tro bụi, một chưởng này chưa đánh chết Cơ Hạo, ngược lại chính mình trúng một đòn nặng, điều này làm nàng đã hoàn toàn mất đi bản ngã ý thức không thể lý giải.

Đám quý tộc dị tộc Da Ma Sát cũng đứng ở tại chỗ, Da Ma Sát không biết làm sao chỉ vào Cơ Hạo hét lớn: “Bàn Hi, lên! Giết hắn, giết hắn! Để lại đầu hắn, mau, giết hắn!”

Thân thể Bàn Hi nhoáng lên một cái, nháy mắt bên người Cơ Hạo đã xuất hiện mấy chục bóng người của Bàn Hi.

Mỗi một bóng người đều hướng Cơ Hạo đánh ra một chưởng, những bàn tay đó có một số long lanh trong suốt, âm hàn thấu xương, có trơn bóng như ngọc, nặng nề như núi, có toàn thân đỏ đậm, nhiệt độ cao bức người, mỗi một chưởng đều đại biểu nhất mạch thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới, phối hợp thần lực

khủng bố của bản thân Bàn Hi, mỗi một đòn đều đủ để diệt sát tất cả sinh linh.

Cơ Hạo vẫn không thể thấy rõ động tác của Bàn Hi, nhưng Bàn Hi Thần Kính tự bản ngược tất cả công kích của Bàn Hi.

Mấy chục chưởng đồng thời vỗ vào trên người Bàn Hi, có chưởng đánh vào trên người Bàn Hi là một dấu vết đóng băng, có chưởng vỗ ở trên thân nàng nhất thời phát ra tiếng nổ nặng nề, còn có một số chưởng hoặc khiến da thịt của nàng nóng đỏ bừng, hoặc là khiến một khối cơ thể của nàng toát ra khói độc màu xanh lục. Hoặc là phun ra cả mảng lớn lôi quang...

Mấy chục loại thiên đạo lực khác nhau đồng thời công kích, Bàn Hi lại bị đánh lão đảo lui. Nhưng những lực lượng kỳ dị đó tạo thành thương tổn đối với nàng chỉ duy trì thời gian không đến nháy mắt, toàn bộ đã bị thân thể của nàng hấp thu tiêu hóa.

“Nàng ta không có cách nào làm gì Bàn Hi Thần Kính?” Cơ Hạo rất khẩn trương hỏi hư ảnh: “Sẽ không bị nàng lại đem Bàn Hi Thần Kính đoạt về chứ?”

“Nếu nàng khởi tử hồi sinh, hoàn toàn khôi phục nguyên dạng, nàng còn có ba thành khả năng đoạt lại Bàn Hi Thần Kính, dù sao nàng là chủ ban đầu của Bàn Hi Thần Kính.” Hư ảnh nói rất khẳng định: “Nhưng nàng hiện tại chỉ là một con rối mất đi thần trí. Bàn Hi Thần Kính là của người thì là của người, nàng không có nửa điểm cơ hội đoạt lại.”

Cơ Hạo yên lòng, có chút nhàn hạ thoải mái nhìn Bàn Hi từ trên xuống dưới.

Tuy hẳn từng tiếp xúc khoảng cách gần với Bàn Hi, nhưng khi đó Bàn Hi thân thể to lớn, toàn bộ Bàn Hi thánh địa đều là thân thể của nàng diễn hóa mà sinh ra. Lúc này Bàn Hi mới là hình thể người thường, Cơ Hạo quả thật có chút tò mò.

Người mở một thế giới, hỗn độn thánh nhân Bàn Hi Bàn Hi thế giới đời đời tương truyền đó!

Bàn Hi cũng kinh ngạc nhìn Cơ Hạo, tuy ý thức của nàng đã mất đi, nhưng bản năng chiến đấu của nàng lại nói cho nàng, sự tình có chút không đúng, phi thường không thích hợp. Vì sao công kích của nàng cuối cùng tất cả đều rơi ở trên thân mình? Điều này hoàn toàn không có đạo lý!

“Nữ nhân chết tiệt này đang làm gì?” Da Ma Sát buồn bực vung pháp trượng màu đen của mình: “Giết hă! Mau!”

Da Ma Đà ở một bên nói một câu dí dỏm: “Đường huynh tôn kính, cô ta đã là nữ nhân chết rồi, ha ha!”

Da Ma Sát buồn bực xoay người, hung hăng đánh một quyền ở trên mặt Da Ma Đà. Da Ma Đà hét lớn một tiếng bị đánh cho liên tục lui, mười mấy chiến sĩ tâm phúc phía sau hă vội vàng đỡ hă. Hai huynh đệ mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn nhau, cuối cùng Da Ma Đà kính cẩn cúi đầu hướng Da Ma Sát chịu nhận lỗi: “Là ta sai, đường huynh tôn kính. Chúng ta hiện tại nên đồng lòng hợp sức, xử lý Cơ Hạo!”

“Bắt sống càng tốt!” Da Ma Sát nhíu mày: “Đế Thích Sát đại nhân nhất định rất thích ý nhìn thấy một tên Cơ Hạo sống... Thân phận của hă rất khác với ngày xưa. Lấy lòng hă, mới có lợi đối với gia tộc chúng ta.”

Da Ma Đà mỉm cười, Da Ma Sát lập tức chỉ vào Cơ Hạo rống to lên: “Bàn Hi, bắt sống hă, bắt sống!”

Bàn Hi ngẩn ngơ, sau đó đạp từng bước một trên không hướng Cơ Hạo đi tới. Trong con mắt đen sì của nàng lóe ra u quang, ánh mắt âm lãnh vô tình nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới, tựa như là tính toán cần từ nơi nào xuống tay, như thế nào mới có thể bắt sống Cơ Hạo.

“Bàn Hi, người như thế nào cũng là chủ nhân thế giới này, cho dù đã ngã xuống, di hài của người cũng không nên bị người ta khinh nhờn như thế.” Cơ Hạo nhìn Bàn Hi thấp giọng thở dài: “Ta làm hết sức, giúp người giải thoát là được.”

“Sợ là người cũng không có biện pháp làm gì nàng.” Hư ảnh lạnh nhạt nói: “Nhưng, có thể thử chút, người có thể tự thể nghiệm một phen, tồn tại cấp độ này rốt cuộc cường đại bao nhiêu. Dù sao có Bàn Hi Thần Kính, người không có nguy hiểm tính mạng.”

Cơ Hạo gật gật đầu, hẩn nhìn Bàn Hi càng đi càng gần, giáp mặt một quyền hướng gương mặt của nàng đánh xuống.

Mục tiêu của một quyền này, chính là hỗn độn thánh nhân mở một thế giới đó! Trong lòng Cơ Hạo không hiểu sao kích động lên, cho nên một quyền này của hẩn ngay cả sức bú mẹ cũng đã dùng ra. Lực lượng thân thể phát động toàn bộ, Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển tới cực hạn, vu lực trong cơ thể càng như núi lửa bùng nổ, bản mạng tinh lực nóng cháy gào thét rót vào kinh lạc, cốt cách toàn thân, bỗng dưng gia tăng cho lực lượng thân thể hơn mười lần uy lực.

Lúc trọng quyền đánh ra không khí đã bị chấn động, Cơ Hạo đánh một quyền ra động tĩnh như trọng pháo nổ súng, tiếng gầm khủng bố truyền ra ngoài vạn dặm.

Tự Văn Mệnh, Công Tôn Nguyên không khỏi cùng lên tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Tự Văn Mệnh ít nhiều biết một ít vị nhân vật nào ẩn phía sau Cơ Hạo không khỏi thấp giọng cảm khái nói: “Không hổ là đệ tử của nhân vật cỡ đó, rõ ràng là tu vi vu lực cấp Vu Vương, nhưng thân thể sao lại mạnh có thể so với tứ tinh... Không, ngũ tinh Vu Đế? Lực sát thương của một quyền này, hầu như có thể đánh đồng với lực tinh Vu Đế bình thường!”

Công Tôn Nguyên nhìn Cơ Hạo không chớp mắt, theo bản năng thấp giọng lầm bầm: “Cũng không tính là gì, Hữu Hùng thị ta cũng có mấy đứa nhỏ trẻ tuổi, ở lúc Vu Vương cảnh cũng có thể có được lực công kích cấp Vu Đế... Chẳng qua là chuyện một món truyền thừa vu bảo thôi!”

Trên năm đấm của Cơ Hạo bọc một tầng ánh lửa mờ nhạt, xé rách hư không hung hăng nện ở trên mặt Bàn Hi.

Đau đớn truyền đến, ánh lửa bắn phá, cả mảng lớn máu phun ra xa mấy chục dặm.

Cơ Hạo nện một quyền ở trên mặt Bàn Hi, giống như đem một miếng đậu phụ ném vào trên một khối đá hoa cương, mặt Bàn Hi không chút sứt mẻ, cánh tay phải Cơ Hạo lại như nổ bồng ngô mà nứt ra.

Cả mảng lớn máu tươi, thịt nát, mảnh vỡ xương cốt nổ tung, Cơ Hạo đau đến mức ‘khịt khịt’ hít hơi lạnh, trước mắt biến thành màu đen từng đợt liên tục lui về phía sau.

Chương 684: Tự Thương Hại

Đau đớn ập tới, Cơ Hạo kêu rên vài tiếng, sau đó hít một hơi thật sâu.

Máu tươi, xương cốt bắn tung tóe đều bay ngược về, huyết nhục cốt cách tàn phá nhanh chóng gom lại cùng một chỗ, một đạo huyết quang hơi hiện lên, toàn bộ thương thể đều cấp tốc khép lại. Máu tươi phun trào theo khe hở vết thương không ngừng chảy về trong cơ thể, một giọt cũng không lãng phí.

Dùng sức vung cánh tay của mình, Cơ Hạo vẽ mặt âm trầm nhìn về phía Bàn Hi.

Đây là thân thể của hỗn độn thánh nhân sao? Thiếu nữ xinh đẹp nhìn như da non thịt mềm, thực ra thân thể mạnh mẽ như quái vật.

Cơ Hạo thân thể đã muốn có thể so với bốn sao Vu Đế, nhưng mà vừa mới hãn nắm tay cùng Bàn Hi mặt đối với chàng thời điểm, hãn có thể rõ ràng cảm thấy, mình nắm tay là tốt rồi như nước đậu hủ giống nhau mềm mại, mà Bàn Hi da mặt liền cùng kim cương giống nhau chắc chắn.

“Bàn Hi hãn là am hiểu thần thông biến hóa hơn.” Hư ảnh lại nhẹ nhàng đã kích Cơ Hạo một phen: “Thân thể của nàng cũng không tính là quá mạnh mẽ. Ít nhất so sánh với Bàn Cổ... Ừm, chênh lệch giữa nàng cùng Bàn Cổ, đại khái là chênh lệch gấp khoảng trăm lần giữa người cùng nàng.”

Cơ Hạo có chút phát điên, Bàn Hi đã mạnh mẽ như quái vật, nhưng Bàn Hi lại chỉ là hỗn độn thánh nhân am hiểu thần thông biến hóa? Mà Bàn Cổ lực lượng thân thể lại mạnh đến loại trình độ đó? Bàn Cổ thân thể hoàn hảo không có khuyết điểm như vậy, hãn rốt cuộc là dạng tồn tại gì?

“Người nói long tộc kế thừa lực lượng thân thể Bàn Cổ?” Cơ Hạo rất phần uất hướng về phía hư ảnh rít gào.

“Hiện tại long tộc là thế hệ sau không bằng thế hệ trước. Trong hồng hoang long tộc đời thứ nhất vẫn rất cường hãn.” Hư ảnh rất nhẹ nhàng nói: “Nhưng về sau huyết mạch sinh sản, huyết mạch mấy tổ long dần dần phân tán đến trên thân ước vạn long tộc, hiện tại long tộc cũng chỉ như vậy.”

Dừng chút, hư ảnh cười ha ha nói: “Thiên phú linh hồn của Phượng tộc cũng là như thế, dần dần loãng đi, dần dần phân tán. Duy chỉ có lực lượng sinh sản của nhân tộc, ha ha, cường hãn trước sau như một, bằng không nhân tộc có thể nào trở thành thiên địa chi chủ của Bàn Cổ thế giới chứ?”

Còn thiên địa chi chủ của Bàn Cổ thế giới? Cơ Hạo trợn mắt, bị dị tộc bắt nạt không thở nổi, bị ép đưa ra một ngàn vạn tinh anh của các đại bộ tộc tới tham gia phen đánh cược hẳn phải chết không thể nghi ngờ, vậy còn là thiên địa chi chủ? Nói giỡn à?

Nhìn xem những cái đầu người rơi xuống như mưa kia đi, Cơ Hạo thấy thế nào cũng không cảm thấy nhân tộc có nửa điểm ý tứ thiên địa chi chủ.

Nói chuyện với hư ảnh chỉ là trong nháy mắt thời gian. Hai người nói xong, thương thế của Cơ Hạo còn thiếu một chút hỏa hậu mới có thể khỏi. Một cánh tay phải nổ tung toàn bộ, Cơ Hạo cảm thấy tinh huyết của mình tiêu hao đại khái 1% tiêu chuẩn, dù sao tu vi hắn chỉ là Vu Vương cảnh, tinh huyết dự trữ khẳng định không có hùng hậu như Vu Đế thật sự.

Lật tay rút ra hồ lô luyện đan, lấy ra mấy viên đan hoàn bổ sung tinh huyết nuốt xuống, Cơ Hạo rút ra Cửu Dương Qua.

“Bàn Hi, bụi về bụi, đất về đất. Đã ngã xuống, thì hoàn toàn ngủ say đi.” Cây giáo chỉ chỉ Bàn Hi, Cơ Hạo chấn động cổ tay, hai lưỡi mác nhỏ mang theo một tiếng xé gió thê lương, hóa thành hai luồng sáng màu vàng hung hăng bắn về phía đôi mắt Bàn Hi.

Bàn Hi mở to mắt, không chớp mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

‘Đang đang’ hai tiếng nổ vang, hai lưỡi mác nhỏ đánh vào trên mắt Bàn Hi, nhiều đốm lửa bắn ra. Hai lưỡi mác nhỏ kịch liệt chấn động bắn ngược về. Bàn Hi nhắm mắt, hai tia máu rất nhỏ từ trong hốc mắt nàng chảy ra.

Nhưng nàng rất nhanh đã mở mắt, vết máu biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trên mắt của nàng không thấy bất cứ vết thương nào.

“Muốn khiến nàng bụi về bụi, đất về đất cũng không đơn giản như vậy, hảo hảo nỗ lực lên, dù sao nàng cũng không làm gì được người.” Hư ảnh rất không chịu trách nhiệm bỏ lại một câu, thân hình khổng lồ dần dần từ thân hồn không gian của Cơ Hạo tiêu tán đi.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, hai tay vung Cửu Dương Qua, cây giáo cấp tốc chuyển động như cối xay gió, mang theo vô số điểm hàn quang màu vàng hướng Bàn Hi đâm tới. Bàn Hi nheo mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo, lui từng bước về phía sau.

Cửu Dương Qua mang theo vô số tia sáng đâm về phía Bàn Hi, nhưng không có một lần có thể đụng tới thân thể Bàn Hi. Cơ Hạo kinh hãi nhìn Bàn Hi, nàng lui về phía sau mỗi một bước, hư không quanh thân thể đều nhẹ nhàng vụn vụn một cái, Cơ Hạo công kích cách thân thể của nàng chỉ thiếu một chút khoảng cách, nhưng lại không chạm được vào nàng.

Trong nháy mắt mấy vạn đòn tới, Cửu Dương Qua vẫn chưa phát sinh tiếp xúc trên thực chất với Bàn Hi. Cho dù đã ngã xuống, Bàn Hi vẫn có lực lượng thần thông đáng sợ, Cơ Hạo uống cho có một thân dị bảo, lại vẫn không có cách nào làm gì Bàn Hi.

Mấy vạn đòn đánh trượt, Cơ Hạo kinh hãi trừng to mắt, thân thể Bàn Hi đột nhiên nhoáng lên một cái, chợt đến trước mặt Cơ Hạo. Hai tay nàng nhẹ nhàng vung, một trọng lực tròng cực kỳ đáng sợ gào thét rơi ở trên người Cơ Hạo.

Mặt ngoài thân thể Cơ Hạo khẽ lóe một đạo u quang, trọng lực tròng bao phủ phạm vi mấy trăm trượng đột ngột rơi xuống trong đội ngũ chiến sĩ dị tộc phía

sau Da Ma Sát. Mấy trăm chiến sĩ Già tộc không kịp trở tay, bị trọng lực tròng đáng sợ ép tới từ trên cao rơi xuống ngay tại chỗ, giống như vụn thạch nện nặng trịch trên mặt đất. Vô số luồng lực lượng vô hình giống như quai măng vụn vụn, giáng trụ trên thân các chiến sĩ Già tộc kia hát ra tiếng vỡ vụn chói tai, mắt thấy giáng trụ thật dày bị mạnh mẽ vụn vụn thành một đồng sắt vụn.

Da Ma Sát còn chưa kịp ngăn Bàn Hi, Bàn Hi mắt thấy công kích của mình tựa như một lần nữa không có bất cứ tác dụng nào lại tăng thêm lực lượng.

Nàng phóng ra lực tròng vụn vụn bằng tăng vọt uy lực gấp trăm lần, mấy trăm chiến sĩ Già tộc bị lực tròng áp chế rú thảm một tiếng, thân thể cao lớn khôi ngô bị mạnh mẽ vụn thành một quả cầu thịt. Áo giáp vỡ vụn, cốt nhục vỡ vụn, các chiến sĩ Già tộc tinh nhuệ kia giống như quả mọng bị vắt cạn nước, mỗi một giọt hơi nước trong cơ thể đều bị vắt đến mức sạch sẽ.

“Bàn Hi!” Da Ma Sát hỗn hển rít gào: “Bắt sống Cơ Hạo, không được ngộ thương người của ta!”

Trong con người của Bàn Hi lóe ra u quang, bắt sống Cơ Hạo? Nàng không phải đang làm như vậy sao? Ngộ thương? Vì sao có thể ngộ thương chứ? Đã mất đi ý thức, nàng căn bản không thể tự hỏi vấn đề phức tạp như thế của Da Ma Sát, đơn giản nàng dang hai tay, hung hăng hướng Cơ Hạo vẫy tới.

‘Rắc’ một tiếng, hai cánh tay của Bàn Hi từ trên người một lão nhân Ngu tộc thò ra, hai cánh tay non mịn hướng phía trong hợp lại, lão nhân Ngu tộc này rên cũng chưa rên được một tiếng đã bị ghì thành hai đoạn.

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái lui lại mấy bước, Cửu Dương Qua giơ chéo lên, bắt đặc dĩ nhìn Bàn Hi.

Bàn Hi nhú nhú mày, rất khó hiểu nhìn Cơ Hạo thoải mái thoát thân, một lần nữa hướng Cơ Hạo lao tới. Nàng rất cố gắng vung nắm tay, nhanh như tia chớp hướng Cơ Hạo đánh ra mấy chục vạn quyền. Muốn bắt sống Cơ Hạo, cho nên không thể đánh chỗ yếu hại, Bàn Hi rất nghiêm túc đánh từng quyền một về

phía tứ chi của Cơ Hạo.

Mặt ngoài thân thể Cơ Hạo u quang di động, Bàn Hi ở trong nháy mắt đánh ra mấy chục vạn quyền như một cơn lốc hủy diệt tất cả thối quết đội ngũ của Da Ma Sát. Mấy chục vạn chiến sĩ Già tộc cùng cất tiếng rú thảm, vô số trọng quyền rơi ở trên thân bọn hắn, đập bọn hắn áo giáp vỡ vụn, thân thể vụn vẹo, một đám bị thương nặng ngã vật xuống đất rú thảm run rẩy.

Càng có mấy ngàn tên xui xẻo trực tiếp bị năm đấm của Bàn Hi trúng đầu, ngay cả đầu lẫn nón đồng thời nổ tung.

Chương 685: Xi Vưu

“Làm tốt lắm!” Nhìn thấy hàng ngũ dị tộc một mảng hỗn loạn, Tự Văn Mệnh không khỏi ôm bụng cười to.

“Chẳng qua là dựa vào lực lượng vu bảo!” Công Tôn Nguyên mím môi, rất khinh thường lại có chút hâm mộ hừ hừ. Hắn trừng lớn mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo, tính toán hộ thân vu bảo của Cơ Hạo là lai lịch gì.

Vu bảo cấp Vu Vương là không có khả năng, vu bảo cấp Vu Đế cũng không có uy năng lớn như vậy. Nghe nói phụ thân Nghiêu Bá Cơ Hạo chiếm được di trạch của tổ tiên đại Vu Thần, từ bên trong chiếm được rất nhiều thần khí cấp Vu Thần? Như vậy hộ thân bảo bối này trên thân Cơ Hạo chính là thần khí à?

“Hắc, tiểu bộ tộc cũng có chỗ tốt của tiểu bộ tộc.” Công Tôn Nguyên đột nhiên rất ừ ừ cạc cạc cảm khái một tiếng.

Cơ Hạo xuất thân Kim Ô bộ, phụ thân chính là chiến sĩ thủ lĩnh của bộ tộc, là nhân vật thực quyền quyền cao chức trọng. Cho nên Cơ Hạo chiếm được di trạch của tổ tiên Vu Thần, thứ gì tốt cũng có thể phát trước cho Cơ Hạo.

Nhưng Hữu Hùng thị hãn gia lớn nghiệp lớn, thái thượng trưởng lão cùng trưởng lão vô số, tinh anh cấp đế tử cũng có hơn ba mươi người, bảo bối tổ tiên lưu lại cũng không ít, nhưng ngay cả Công Tôn Nguyên hãn cũng không có thần khí hộ thân.

Tự Văn Mệnh cười ha ha nhìn Công Tôn Nguyên một cái, nheo mắt cười lên: “Mỗ cũng là con trai độc nhất trong nhà, ha ha!”

Sắc mặt Công Tôn Nguyên xám ngắt từng đợt, ngẩng đầu nhìn trời im lặng không nói. Tự Văn Mệnh cũng là con trai độc nhất của Sùng Bá Tự Hi, cho nên hãn mới có thể độc hưởng toàn bộ chỗ tốt của một hồi kỳ tinh bí tế mang đến. Một lần hấp thu bảy khóa bản mạng vu tinh vào cơ thể đó, càng hao phí tiên

thiên thổ hệ bí bảo ‘Tức Nhưỡng’ cả nhân tộc chỉ còn một phần, đây là chỗ tốt của con trai độc nhất của gia tộc.

“Có cái gì đáng đặc ý.” Công Tôn Nguyên vung trường kiếm trong tay, linh hoạt đùa giỡn một cái kiếm hoa: “Tất cả của mỡ, phải do kiếm mang tới.”

Tự Văn Mệnh nghiêm nghị nhìn Công Tôn Nguyên, nghiêm túc gật gật đầu: “Công Tôn để tử che chở đám con dân bản xứ đó, rất có tác phong ngày xưa của Hiên Viên thánh hoàng, Văn Mệnh bội phục... A. Tiểu tử thật lớn mật!”

Công Tôn Nguyên vội vàng ngẩng đầu nhìn, Cơ Hạo đã chơi ra trò mới.

Dùng Bàn Hi Thần Kính chống đỡ Bàn Hi điên cuồng tiến công, Cơ Hạo cười lớn ‘Ha ha’ lao về phía Da Ma Sát.

Da Ma Sát, Da Ma Đà đám quý tộc Ngu tộc khàn cả giọng hét chói tai, trong tay hơn một ngàn thanh niên Ngu tộc đều có thêm một cây pháp trượng màu đen, bọn hắn đồng loạt vung pháp trượng, không ngừng triệu hồi thiên đạo lực công kích Cơ Hạo.

Nhưng bọn hắn không động thủ còn tốt, bọn hắn vừa động thủ nhất thời mây đen mù sương tràn ngập hư không, các loại kiếp lôi uy lực lớn nhất, tốc độ công kích nhanh nhất như mưa từ bầu trời rơi xuống, hung tợn bổ vào trên đầu Cơ Hạo. Nhưng đỉnh đầu Cơ Hạo lóe ra u quang, toàn bộ kiếp lôi chợt không thấy nữa, trong nháy mắt tiếp theo những kiếp lôi đó liền từ đỉnh đầu bọn Da Ma Sát đánh xuống.

May mắn bọn Da Ma Sát tốc độ phản ứng cũng cực nhanh, kiếp lôi nện xuống, bọn hắn luống cuống tay chân vung pháp trượng xua tan kiếp lôi, nhưng vẫn có mấy trăm đạo kiếp lôi nện ở trong đội ngũ chiến sĩ Già tộc dày đặc nhất. Hơn một ngàn chiến sĩ Già tộc hét lớn một tiếng, đều còn chưa làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đã bị kiếp lôi đánh hộc máu ngã xuống đất.

Càng đáng sợ hơn là Bàn Hi còn đang như phát điên công kích Cơ Hạo, năm

tay của nàng gào thét đánh về phía Cơ Hạo, sau đó liền rất quỷ dị xuất hiện ở trên người các chiến sĩ Già tộc. Trọng quyền của Bàn Hi thể không thể đỡ, mặc kệ các chiến sĩ Già tộc đó mặc giáp trụ dày nặng bao nhiêu, dùng bí bảo bảo mệnh gì, trọng quyền của Bàn Hi đập bọn hấn đứt gân gãy xương, lại càng thỉnh thoảng có kẻ xui xẻo bị trúng đầu đánh chết ngay tại chỗ.

“Muốn giết ta, nạp mạng đi!” Cơ Hạo gắt gao tập trung Da Ma Sát. Hấn quát to một tiếng mang theo một luồng sáng vàng lao về phía Da Ma Sát, Cửu Dương Qua kéo một mảng hồ quang. Ba chiến sĩ Già tộc chặn ở trước mặt hấn có hai người bị năm đấm của Bàn Hi đánh bay, một người còn lại vừa mới dựng thẳng lên tấm khiên, đã bị một quyền của Bàn Hi đem khiên của hấn đánh nát, sau đó Cửu Dương Qua của Cơ Hạo hung hăng lướt qua cổ hấn.

“Đáng chết!” Da Ma Sát khàn giọng kêu lên chói tai. Hấn cùng Da Ma Đà ở dưới sự bảo vệ của lượng lớn hộ vệ không ngừng vội lui về phía sau. Hấn vừa lui, vừa lớn tiếng kêu lên: “Bàn Hi, bắt lấy hấn! Đáng chết, người sao lại vô dụng như vậy? Ngăn hấn, ai có thể ngăn trở hấn?”

Da Ma Đà đột nhiên vẹo đầu, một cú đấm mạnh của Bàn Hi sát đầu hấn đánh qua. Da Ma Đà sợ tới mức cả người phun mồ hôi lạnh, hấn rống lớn: “Bảo Bàn Hi dừng tay, Da Ma Sát, bảo cô ta dừng tay, bằng không chúng ta đều sẽ bị đánh chết, đều sẽ bị đánh chết!”

Da Ma Sát vội vàng thét chói tai: “Bàn Hi, dừng tay, dừng tay, lui sang một bên, không được nhúc nhích!”

Bàn Hi chợt ngừng tay, thân thể nhoáng lên một cái liền lướt ra gần trăm dặm, thành thành thật thật đứng ở trên một ngọn núi lớn.

Cơ Hạo cười to ‘ha ha’. Hấn cách Da Ma Sát chỉ có không đến trăm trượng, mấy thanh niên Tu tộc phóng ra lượng lớn con rối kim loại muốn chặn hấn, nhưng Hồn Nguyên Thái Dương Phiên phóng ra cả mảng lớn thái dương tinh hỏa, trong chớp mắt đã đem những con rối kim loại đó luyện thành một làn khói.

“Da Ma Sát phải không? Chớ đi, để mạng lại cho ta! Chúng ta một ngàn vạn người đánh cược với các người phải không? Các người giết nhiều người như vậy phải không? Các người muốn ở trong ba tháng giết sạch chúng ta phải không?” Cơ Hạo vừa lớn tiếng quát hỏi, vừa cầm Cửu Dương Qua sải bước đánh về phía Da Ma Sát.

Ven đường không ngừng có chiến sĩ dị tộc chặn lại, nhưng binh khí của bọn hãn căn bản không thể thương tổn đến Cơ Hạo chút nào, toàn bộ binh khí đánh về phía Cơ Hạo cuối cùng đều rơi ở trên người chính bọn hãn. Dọc theo đường đi máu tươi văng tung tóe, vô số chiến sĩ dị tộc gào thét ngã xuống đất, lúc Cơ Hạo xẹt qua những người này, Cửu Dương Qua đều sẽ rất không khách khí thêm một đòn ở chỗ yếu hại trí mạng trên người bọn hãn.

Ngăn ngừa vài hơi thở, chiến sĩ dị tộc bị Cơ Hạo đánh chết đã hơn ngàn, về phần chiến sĩ dị tộc bị Bàn Hi loạn quyền đánh chết ít nhất có tới mấy vạn.

Đám người Da Ma Sát ở phía trước. Cơ Hạo giơ lên Cửu Dương Qua hung hăng bổ, đem hai chiến sĩ Già tộc chắn ở trước mặt đánh bay. Hãn đang muốn đuổi theo Da Ma Sát, chợt một cái bóng người dị thường cường tráng chắn trước mặt Cơ Hạo.

“Dừng lại! Đến đây là dừng!” Xi Vưu đầu đội mũ sừng trâu, tay trái cầm khiên vuông, tay phải nắm chặt trường đao chắn trước mặt Cơ Hạo. Giáp mặt quỷ thần dày nặng che khuất gương mặt hãn, duy chỉ có bộ vị hốc mắt lóe ra hai điểm huyết quang.

Xi Vưu nhìn chăm chăm Cơ Hạo, thản nhiên nói: “Đứa nhỏ rất thú vị, chiến quả huy hoàng... Khó trách Đế Thích Sát đại nhân chỉ rõ muốn tính mạng người, không chỉ có thù riêng hai con trai của Đế Thích Sát đại nhân, uy hiếp của người đối với chúng ta quá lớn.”

Trong lỗ mũi phun ra hai luồng khí nóng, Xi Vưu lạnh lùng nói: “Dân bản xứ thiên tài như người, nhất định phải bị bóp chết mới được. Tuyệt đối không thể để

người trưởng thành, cho nên hôm nay mời người đi chết đi!”

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, Cửu Dương Qua kéo theo một tia sáng vàng đậm thẳng yết hầu Xi Vưu.

Tay trái Xi Vưu nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, tấm khiên vuông vức, trang trí hoa văn lửa cùng pho tượng quỷ thần mang theo một mảng u quang màu đen chắn trước người.

Cửu Dương Qua đâm vào trên khiên, chỉ nghe một tiếng nổ vang, một lực lượng phản chấn đáng sợ truyền đến, đôi tay Cơ Hạo đồng thời gãy, lão đảo không ngừng lui về phía sau.

“Muốn đối phó người, rất đơn giản.” Xi Vưu chậm rãi hướng Cơ Hạo tới gần từng bước một: “Chỉ cần không phải ta chủ động công kích là được? Vừa lúc tấm ‘Hư Không Chi Thuần’ này của ta có lực phản chấn vô cùng, chỉ cần dùng lực lượng phản chấn, là có thể đánh chết tươi người.”

Cơ Hạo hơi sửng sốt, vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Xi Vưu.

Chương 686: Xi Vưu Chi Tâm

“Hư Không Chi Thuần?” Cơ Hạo nắm thật chặt Cửu Dương Qua, hít sâu một hơi.

Xương tay bị chấn gãy nhanh chóng khép lại. Đôi mắt Cơ Hạo lóe ra thần quang, nhìn chăm chăm tấm khiên trong tay Xi Vưu cẩn thận đánh giá một phen. Mặt ngoài tấm khiên không có chút dấu vết, tấm khiên này chắc chắn dị thường, thế mà chặn được mũi nhọn của Cửu Dương Qua.

“Tên ban đầu tất nhiên không phải cái này.” Xi Vưu tay trái nâng nâng, pho tượng quỷ thần mặt ngoài tấm khiên nổi lên một tia u quang, từ trong cái mồm rộng của quỷ thần có những tia mây khói chảy ra: “Ta từng dùng nó hộ thể, từ trong một chỗ hư không sụp đổ trốn thoát, thiên địa sụp đổ cũng không thể tổn hại nó mấy may, cho nên ta gọi nó là Hư Không Chi Thuần.”

“Khiên tốt. Cửu Dương Qua này của ta cũng không biết đã đánh chết bao nhiêu Già tộc tinh anh, không có một kẻ nào giáp trụ, khiên có thể ngăn được mũi nhọn của nó, chỉ có khiên này của ngươi, chắc chắn, khá lắm. Có thể có khiên như vậy, địa vị ngươi ở Già tộc tất không tầm thường nhỉ?” Cơ Hạo quơ quơ đôi tay, thương thể đã khép lại, không còn chút đau đớn nào nữa.

Trên mũ giáp của Xi Vưu giáp mặt trang trí hoa văn quỷ quái dâng lên, lộ ra một gương mặt lạnh như băng, cứng ngắc, không có biểu cảm.

Hai con mắt cực lớn nhìn chăm chăm Cơ Hạo, Xi Vưu mặt không biểu cảm nói: “Ta là nhân tộc... Tuyệt đối đừng nhầm. Giấc mộng lớn nhất của ta chính là, dùng huyết mạch Già tộc thuần túy nhất, thay thế huyết thống nhân tộc trên thân ta, nhưng cái này cần quân công cực lớn mới có thể đổi. Nếu ta có thể xách đầu của ngươi hiến cho Đế Thích Sát đại nhân, có lẽ ta có thể được như nguyện.”

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn Xi Vưu. Không sai, trên mặt hắn chỉ có hai mắt, hãn quả thực không phải dị tộc, hắn là nhân tộc thuần túy.

Một gã nhân tộc thuần túy, giấc mộng lớn nhất là đem huyết mạch của mình đổi thành huyết thống dị tộc, khiến mình ở trên mặt có thêm hai con mắt, hoàn toàn biến thành một quái vật. Vì thực hiện giấc mộng như vậy, hắn cam tâm tình nguyện trở thành thanh đao sắc trong tay dị tộc, không chút do dự bỏ về phía tộc nhân trong cơ thể có huyết mạch tương tự với hắn.

“Xi Vưu?” Thanh âm Cơ Hạo chợt trở nên cực kỳ lạnh lùng: “Giấc mộng của người thật vĩ đại nhỉ. Hắc. Xi Vưu? Cái tên này có chút ý tứ.”

“Xi Vưu đời thứ ba mươi ba.” Thanh âm Xi Vưu cứng ngắt trước sau như một, lạnh như băng, mỗi một chữ đều như hai phiến kim loại cực lớn va chạm với nhau, chấn động làm màng tai người ta vang lên ‘Ong ong’: “Người không biết? Người nên biết, Xi Vưu quân đoàn, là quân đoàn chủ lực mạnh nhất Ngụ triều vĩ đại, mà ‘Xi Vưu’ chính là thủ lĩnh quân đoàn này.”

Cơ Hạo hít sâu một hơi. Xi Vưu quân đoàn? Thật sự không có ai từng nói cho mình chi tiết này.

Mò mẫm cái tên khiến Cơ Hạo khắc sâu ấn tượng này, Cơ Hạo quay đầu hướng Tự Văn Mệnh và Công Tôn Nguyên nhìn một cái. Về mặt hai người đều có chút cổ quái, thấy Cơ Hạo quay đầu, Tự Văn Mệnh khẽ ho khan một tiếng, ngữ khí thản nhiên nói: “Cơ Hạo, không có ai cố ý giấu diếm chuyện này. Nhưng trừ phi ở trên chiến trường gặp phải Xi Vưu quân đoàn... Không có ai muốn nhắc tới bọn hắn.”

Công Tôn Nguyên vẻ mặt phức tạp nhìn qua Xi Vưu, chậm rãi nói: “Một tên phản đồ quên huyết mạch tổ tông, cầm binh khí dị tộc tạo ra, mặc giáp trụ dị tộc rèn. Không tiếc tính mạng chinh chiến chém giết, mở rộng lãnh thổ vì dị tộc, hơn nữa lúc giết chóc nhân tộc so với dị tộc càng thêm hung tàn... Đám phản đồ đó, không có việc gì ai thích nhắc tới bọn hắn chứ?”

Tự Văn Mệnh ngữ khí thâm trầm nói: “Một trăm hai mươi năm trước, Xích Phản sơn đại chiến, Đế Thuấn tự tay chém giết Xi Vưu đời thứ ba mươi hai, đem

đầu phong ấn ở dưới Thủ Dương sơn, tứ chi vút đi tứ hoang mặc cho dã thú cắn nuốt, chiến dịch đó Xi Vưu quân đoàn bị tiêu diệt hơn nửa. Không ngờ được Xi Vưu đời thứ ba mươi ba tới nhanh như vậy.”

Đôi mắt Xi Vưu lóe ra huyết quang. Hắc quơ quơ khiên trong tay, lạnh nhạt nói: “Các người đám dân bản xứ ngu muội vô tri này, ngay cả mùi bùn đất trên người cũng chưa rửa sạch, căn bản không có tư cách chỉ trích chúng ta là phản đồ.”

“Ngu tộc cao quý, huyết mạch tôn quý cổ xưa, văn minh cực độ phát triển, trí tuệ bọn họ như tinh tú trên trời, vĩnh hằng chiếu rọi chu thiên. Có thể thành chiến sĩ dưới trướng bọn họ, chinh chiến chém giết vì bọn họ, chinh phục một lại một lãnh thổ mới, đó là sự kiêu ngạo của chúng ta.”

Xi Vưu ngạo nghễ ngẩng đầu, khinh thường khề hừ một tiếng. Bộ dáng khinh miệt cỡ đó, quả thực giống như nhà giàu mới nổi trong thành gặp được thân thích ở quê, mặt đầy sự chán ghét.

Tự Văn Mệnh khề thở dài một hơi: “Vị Xi Vưu đầu tiên, vị Xi Vưu thứ nhất bị Hiên Viên thánh hoàng chém giết phong ấn, hắc còn có thể xem như một anh hùng bi tình. Cho dù là kẻ địch, chúng ta cũng phải tán thưởng hắc vài tiếng. Nhưng Xi Vưu hiện tại, thế hệ sau không bằng thế hệ trước.”

Công Tôn Nguyên thần nhiên nói: “Kẻ quên tổ tông... Ô, sao ta cảm giác hắc đang kéo dài thời gian?”

Trên khuôn mặt băng lạnh vô tình của Xi Vưu, hai cái khóe miệng rất máy móc hướng một bên kéo ra, lộ ra một nụ cười không có ý cười. Hắc trào phúng nói: “Lấy trí tuệ nông cạn của các người, thế mà biết ta đang kéo dài thời gian, thật không dễ gì.”

“Chơi!” Cơ Hạo giận mắng một tiếng, Hồn Nguyên Thái Dương Phiến trên đỉnh đầu hung hăng nhoáng lên một cái, trong hư không xung quanh vô lượng ánh nắng bị hấp thu hết, sau đó một cột lửa to bằng nắm tay từ trên Thái Dương

Phiên bắn nhanh ra, hóa thành một tia laser màu vàng hung hăng bắn về phía Xi Vưu.

Xi Vưu không chút hoang mang giơ lên Hư Không Chi Thuẫn, cái đầu quý thần trên tấm khiên há miệng rộng, từng tia khói đặc phun ra, thái dương tinh quang phun ở trong khói đặc, đốt khói đặc vang lên ‘Xẹt xẹt’, lại không thể công phá phòng ngự của tấm khiên.

“Đừng xem thường tấm khiên của ta, đây chính là chí bảo đại nhân Ngu tộc tôn quý ban thưởng.” Xi Vưu thản nhiên nói: “Dựa theo phân chia của các người, giáp trụ của ta, đao của ta, khiên của ta, đều là bảo vật cấp tiên thiên Hồng Mông đại đạo chí bảo... Xi Vưu đời trước nếu có một thân bảo bối này của ta, Đế Thuấn căn bản không có cái lực lượng để chém giết hẳn.”

Sắc mặt Cơ Hạo trở nên rất âm trầm, Hư Không Chi Thuẫn chí bảo cấp tiên thiên Hồng Mông đại đạo? Bọn dị tộc quả thật đã chịu hạ vốn gốc ở trên người Xi Vưu.

Loại chí bảo cấp bậc này so với Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên cao hơn một phẩm cấp, không cần nói Cơ Hạo không phát huy ra được toàn bộ uy lực của Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, cho dù hẳn có thể hoàn toàn kích phát uy năng của Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, cũng không có cách nào làm gị tấm khiên này.

“Đáng chết!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, Cửu Dương Qua hóa thành một luồng sáng vàng hung hăng đâm qua.

“Ngu xuân!” Xi Vưu cười lạnh, tay trái nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, Hư Không Chi Thuẫn hoàn toàn chắn trước Cửu Dương Qua. Giáo hung hăng đánh vào trên khiên, chột nghe một tiếng nổ, đôi tay Cơ Hạo kịch liệt chấn động một phen, xương hai cánh tay đồng thời chấn động tới mức vỡ nát.

“Hư Không Chi Thuẫn của ta có cái đặc tính rất kỳ diệu, người dùng bao nhiêu lực lượng tiến công, nó có thể bắn ngược bấy nhiêu lực lượng.” Xi Vưu

thản nhiên nói: “Mà ta, chỉ cần thừa nhận khoảng một thành của lực lượng này. Cho nên nói, ta có thể đánh chết tươi người.”

Cơ Hạo nắm chặt Cửu Dương Qua lão đảo lui về phía sau, bất đắc dĩ nhìn Xi Vưu.

Hắn có Bàn Hi Thần Kính hộ thân, người khác công kích không làm gì được hắn. Nhưng Xi Vưu căn bản không tiến công, chỉ dựa vào một tấm khiên bị động phản chấn công kích của hắn, cái này khiến Cơ Hạo vô kế khả thi tương tự.

Cơ Hạo nơi này dừng tay, bên kia Da Ma Sát cũng chinh đốn xong đội ngũ, một đám quý tộc Ngu tộc tụ tập với nhau, đang thì thầm không biết thương lượng những gì.

Chương 687: Tiến Sát

Cơ Hạo đột nhiên tim đập nhanh một trận, khí huyết toàn thân đều sôi trào lên, trong mình mình một loại cảm giác nguy cơ thật lớn đang không ngừng áp sát. Hắn theo bản năng vội lui về phía sau, thân thể hóa thành một luồng sáng màu vàng dùng tốc độ nhanh nhất vội lui về phía sau.

Mặt đất kịch liệt run rẩy, một phiến đá vuông vức dày nặng từ trong lòng đất bay lên trời, trên phiến đá dài rộng trăm dặm, dày tới mười dặm vô số phù văn phong cách cổ xưa dày nặng lóe lên, mang theo một trận gió dữ hướng Cơ Hạo đánh tới.

Phiến đá khổng lồ như thế, theo lý mà nói tốc độ phi hành tuyệt đối không nhanh đến đâu, nhưng ở dưới thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới thêm vào, phiến đá khổng lồ đó quả thực giống như thuận di, lóe lên vài cái đã tới trước mặt Cơ Hạo.

Theo sau là phiến đá thứ hai, thứ ba liên tiếp lao ra khỏi mặt đất, cũng mang theo một trận gió dữ hướng Cơ Hạo đánh tới.

Mặt đất tiếp tục run rẩy, lại là ba phiến đá bay ra, tổng cộng là sáu phiến đá từ bốn phương tám hướng đánh về phía Cơ Hạo. Trên phiến đá phù văn to lớn tràn đầy màu sắc, tản mát áp lực nặng nề, trong vài cái nháy mắt đã tới gần Cơ Hạo. Xem tư thế này, sáu phiến đá lớn vừa lúc gộp thành một cái lồng giam hình lập phương, muốn đem Cơ Hạo giam cầm trong lồng giam này.

Xi Vưu đã nói rất rõ ràng, chỉ cần không chủ động công kích Cơ Hạo sẽ không bị thương tổn kỳ quái. Không thể chủ động tiến công, nhưng có thể dùng thiên đạo lực giam cầm hắn. Những phiến đá này đều nhận thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới thêm vào, trừ phi thiên đạo Bàn Hi thế giới sụp đổ, nếu không ngoại lực căn bản không thể phá vỡ những phiến đá này.

Chỉ cần bị những phiến đá này tạo thành lồng giam vây khốn, Cơ Hạo thật sự

khó thoát thân mà ra.

“Rút lui!” Tự Văn Mệnh hét dài một tiếng, túm lấy Công Tôn Nguyên, kéo theo một luồng sáng mạnh hướng Vãn Lạc Tuyệt Uyên thối lui. Công Tôn Nguyên giãy dụa nhảy nhót, kêu gào còn muốn đoạn hậu cho đám dân bản xứ chưa rút đến Vãn Lạc Tuyệt Uyên, Tự Văn Mệnh lười đấu võ mồm với hắn, một quyền sạch sẽ lưu loát đánh vào trên gáy hắn, đem hắn đánh ngất đi.

Ba ngàn chiến sĩ Hữu Hùng thị ngơ ngác nhìn Tự Văn Mệnh, để tử nhà mình bị Tự Văn Mệnh bạo lực cướp đi, lại nhìn nhìn Cơ Hạo bị sáu phiến đá lớn đuổi sát, các chiến sĩ đó liếc nhau một cái, đồng thời kéo theo những tia sáng theo sát ở phía sau Tự Văn Mệnh.

“Thật nhanh!” Cơ Hạo kinh hãi nhìn phiến đá ở bốn phương tám hướng vây lên.

Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên quơ quơ, một ánh lửa bắn nhanh ra. Cột lửa giống như laser đánh ở trên một phiến đá lớn, chỉ thấy đốm lửa văng khắp nơi, vô số ngọn lửa phun ra, trên phiến đá lại ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Tay Cơ Hạo run lên, hai lưỡi mác của Cửu Dương Qua cấp tốc bay ra, khắp trời đều là kim quang tinh tế bố đẫm loạn, chợt nghe một trận tiếng vang thanh thúy ‘Đình đình đang đang’, sáu phiến đá trong nháy mắt bị Cửu Dương Qua công kích mấy vạn lần, vẫn ngay cả một chút tro bụi cũng chưa bị cạo xuống.

“Mai rùa thật dày!” Cơ Hạo hung hăng nhìn hướng Xi Vưu lơ lửng ở xa xa.

Thằng cha tâm tư xấu xa này, không thể không thừa nhận hắn có trực giác chiến đấu cực kỳ sâu sắc. Cơ Hạo dựa vào Bàn Hi Thần Kính đánh cho đám người Da Ma Sátchật vật không chịu nổi, lại bị Xi Vưu nhẹ nhàng một câu nói hóa giải. Chỉ cần không chủ động công kích Cơ Hạo, sẽ không bị công kích ừ ừ cạc cạc kia.

Mà đám người Da Ma Sát cũng rất thông minh, đã không thể công kích Cơ Hạo, bọn hắn dứt khoát dùng thiên đạo lực ngưng tụ sáu phiến đá lớn, muốn đem Cơ Hạo gắt gao giam cầm lại. Không thể không nói, Da Ma Sát có thể trở thành quan chỉ huy của bọn dị tộc, vẫn có vài phần kế sách ứng biến.

“Không chơi với các người nữa!” Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, lấy ra một lá cờ lớn màu xám trắng Huyền Đô đạo nhân đưa tới.

Trên lá cờ lớn màu xám có vô số hoa văn gió mây. Cơ Hạo vung lá cờ lớn hung hăng vẩy một cái, nhất thời đất bằng sinh ra cả mảng lớn gió mây, cuồng phong ‘Vù vù’ cuốn mây mù nồng đậm hướng bốn phương tám hướng tuôn ra, trong chớp mắt đã bao phủ phạm vi mấy vạn dặm.

“Lên cho ta!” Cơ Hạo quát khê một tiếng, dùng sức vẩy lá cờ lớn, trong mấy vạn dặm những con dân bản xứ còn chưa kịp rút vào Vẫn Lạc Tuyệt Uyên nhẹ nhàng bay lên, giống như tờ liễu trong gió lăn lộn bay vào trong một mảng sương mù đục ngầu đó.

Công Tôn Nguyên tuy là đệ tử Hữu Hùng thị, nhưng nhân tộc đại vu không tu nguyên thần, không tu thần thông pháp thuật, dựa vào lực lượng thân thể mạnh mẽ vô cùng cùng vu lực bạo lực chém người. Chính diện chém giết nhân tộc đại vu ai cũng là cao thủ, nhưng các loại bản lĩnh linh hoạt xê dịch, bọn họ còn thua xa những người tu đạo.

Công Tôn Nguyên vì bảo vệ con dân bản xứ quy thuận hẳn, chỉ có thể khổ sở canh giữ ở đỉnh ngọn núi lớn đoạn hậu cho bọn họ, bất chấp tính mạng tử chiến đến cùng với dị tộc. Nhưng rơi vào trên tay Cơ Hạo, đem đám dân bản xứ đưa vào Vẫn Lạc Tuyệt Uyên, cũng chỉ là chuyện hao phí thêm chút pháp lực.

Dân bản xứ trong phạm vi mấy vạn dặm bị quét sạch. Cơ Hạo thu hồi lá cờ lớn, thân thể nhoáng lên một cái liền từ trong khe hở của hai phiến đá lớn chạy ra ngoài.

Sáu phiến đá lớn chợt lóe, Cơ Hạo vừa mới bay ra mười mấy dặm, những

phiến đá lớn đó đã lại lần nữa xuất hiện ở bốn phía thân thể hắn, khoảng cách giữa phiến đá cùng phiến đá đã không đến trăm trượng, mắt thấy phiến đá sắp khép lại, sắp đem hắn giam cầm.

Cơ Hạo cười ‘ha ha’, hắn hướng tới Da Ma Sát xa đang cầm pháp trượng màu đen hoa chân múa tay cười nói: “Thực cho rằng cái này có thể vây chết ta? Hắc, không chủ động công kích ta sẽ không có cách nào làm gì các người sao?”

Sau khi cười to một tiếng, Cơ Hạo nghiêng răng, đầu hung hăng hướng một phiến đá gần nhất lao tới.

Nổ vang một tiếng, mặt ngoài thân thể Cơ Hạo lóe lên một tầng u quang mờ nhạt, phiến đá dày nặng dài rộng trăm dặm đó chợt biến mất.

Đám người Da Ma Sát nhìn tình huống nhanh. Lúc Cơ Hạo chủ động lao đầu húc phiến đá, bọn hắn đồng loạt kêu một tiếng quái dị nhanh chân rời đi. Chợt nghe ‘Ông’ một tiếng, trên đỉnh đầu đám người Da Ma Sát đột nhiên toát ra một phiến đá lớn, mang theo một trận gió dữ hướng bọn hắn đập xuống.

“Thằng cha chết tiệt.” Da Ma Đà đứng xa xa, nhìn thấy phiến đá đập xuống, hắn vội vàng vẫy pháp trượng màu đen trong tay một cái, phía dưới phiến đá thật lớn hiện lên một đám mây trắng, mây trắng cấp tốc xoay tròn hóa thành một xoáy mây thật lớn, đem phiến đá một ngụm nuốt xuống.

Trong nháy mắt tiếp theo, phiến đá này liền từ trước mặt Cơ Hạo lại bắn ra, sáu phiến đá cấp tốc vây kín, mắt thấy đã sắp đem hắn nhốt ở bên trong.

“Học khôn rồi? Nhưng muốn bắt ta, vẫn vào Vãn Lạc Tuyệt Uyên đi!” Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, rút ra một tấm linh phù Huyền Đô đạo nhân đưa tới tùy tay ném ra. Từng trận gió vàng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, một lực sĩ cao vạn trượng từ trong gió vàng lao ra, dang hai tay ôm phiến đá kia phía trước Cơ Hạo.

Tiếng ‘Kèo kẹt...’ không dứt bên tai, phiến đá hung hăng đánh vào trên thân

lực sĩ, đánh đến mức đốm lửa văng khắp nơi, nhưng thân thể lực sĩ không chút sút mẻ.

Cơ Hạo nương khe hở phiến đá bị lực sĩ ôm lấy, nhanh chóng chạy thoát sáu phiến đá bao vây, lại lấy ra một tờ linh phù điểm lên một đầu ngón tay. Một đạo linh quang phóng lên cao, từng tia mưa ánh sáng bao lấy Cơ Hạo, hần chợt vượt qua khoảng cách thật dài, trực tiếp được truyền tống vào Văn Lạc Tuyệt Uyên.

Da Ma Sát tức giận đến mức kêu một tiếng quái dị, hung hăng hướng Văn Lạc Tuyệt Uyên chỉ chỉ.

“Xông vào, xử lý toàn bộ nhân tộc ti tiện! Khốn kiếp, thật sự là một đám phế vật!”

Chương 688: Quyết Đấu Cuối Cùng

Từng cái cây to uế oải đứng sừng sững ở Văn Lạc Tuyệt Uyên, cây mây uốn lượn vượn vẹo, bên thành từng căn phòng nhỏ, mỗi gian phòng nhỏ có thể chứa được mười mấy con dân bản xứ ở lại.

Thoạt nhìn, đại thụ như vậy rậm rạp từ hai bên trái phải chiến bảo của Cơ Hạo xếp hàng ra, liếc mắt một cái không thấy giới hạn. Chỉ có mặt trước chiến bảo để lại đủ không gian, nhường ra một mảng lớn chiến trường cho dị tộc công thành.

Trở lại chiến bảo, nhìn thấy những cái cây to ngay cả phiến lá cũng bởi vì thiếu dinh dưỡng mà rụng tám chín thành, Cơ Hạo cũng không khỏi âm thầm cảm khái. Thiên Cơ trưởng lão và các tổ linh kia quả thật còn nghĩ cho con dân bản tộc, không tiếc hao phí nguyên khí của bản thân thúc đẩy những cái cây to này, cho những con dân bản xứ một chỗ dung thân.

Chỉ tiếc thiên địa linh khí của Văn Lạc Tuyệt Uyên gần như bằng 0, mặt đất lại là tính chất cát đá không có nửa tắc đất, càng thiếu nguồn nước. Các tổ linh hao phí khí lực thật lớn thúc giục những cái cây to này, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn những cái cây to nhanh chóng khô quắt héo rũ.

Không có tinh lực hao phí ở trên thân đám con dân bản xứ, Cơ Hạo lao về tường thành chiến bảo, dùng sức gõ vang một cái chuông sắt to lớn treo trên tường thành. Tiếng chuông nặng nề vang lên, chiến sĩ nhân tộc cùng đám cao tầng dân bản xứ trong chiến bảo ùn ùn đi ra.

“Đến rồi, chuẩn bị chiến tranh.” Cơ Hạo nghiêm túc nhìn đám đông nhân tộc tinh anh nơi đây, trong đó bao gồm Chúc Dung Thiên Mệnh cùng Cộng Công Vô Ưu thủy hỏa bất dung. Cường điệu nhìn lướt qua trên người hai kẻ chăm chỉ gây chuyện thị phi này, Cơ Hạo ngưng trọng nói: “Hy vọng mọi người có thể hiểu, một lần này chúng ta là sinh tử đồ chiến.”

Chúc Dung Thiên Mệnh trên mặt còn treo một tia kiêu căng không sợ trời không sợ đất hung hăng giật giật, hốc mắt Cộng Công Vô Ưu gió nhẹ mây nhạt tiêu dao xuất trần như mọi sự đều không để ở trong lòng cũng hung hăng nhảy một cái.

Hai người tuy không nói, nhưng đám đông thủ hạ tinh nhuệ bên người bọn hắn đã tụ tập, khí tức trên người dần dần ngưng trọng, hiển nhiên bọn hắn đã làm sẵn chuẩn bị liều mạng với dị tộc.

‘Thùng’ một tiếng nổ vang, Xi Vưu vác một ngọn núi lớn xâm nhập Vãn Lạc Tuyệt Uyên. Hắn thi triển bí pháp, thân hình biến thành khoảng nghìn trượng, đôi tay nâng một ngọn núi lớn cao mười dặm, phạm vi mấy chục dặm chậm rãi đi đến.

Lực có thể gánh núi, cái này không tính là bản lãnh gì, bất cứ một Vu Vương nào cũng có thể thoải mái gánh lên một ngọn núi lớn. Nhưng khi toàn bộ mọi người nhìn thấy ngọn núi lớn nọ Xi Vưu nâng trên cánh tay, đều giật mình hét to một tiếng.

Ngọn núi lớn đó hoàn toàn do những khối tinh thạch to nhỏ xây đắp mà thành, các loại sắc thái sáng lạn hay thay đổi. Tinh thạch nhỏ nhất cũng to bằng đầu người, một khối tinh thạch lớn nhất ở đỉnh núi, ước chừng có phạm vi trăm trượng.

Trong mỗi một khối tinh thạch đều tràn ngập thiên địa linh khí cường đại. Bởi vì thiên địa linh khí của Vãn Lạc Tuyệt Uyên cạn kiệt, thiên địa linh khí nồng đậm không ngừng từ trong những tinh thạch đó tản ra, hóa thành những dòng nước lũ bảy màu không ngừng bị không khí đục ngầu xung quanh cản nuốt.

Mặt đất run nhẹ nhẹ một phen, Xi Vưu cười điên cuồng ‘ha ha’ đem ngọn núi lớn do tinh thạch tạo thành nện xuống đất. Lượng lớn tinh thạch từ trên núi ngã nhào, ‘Rầm rầm’ ở trên mặt đất trải thành một mảng đồng bằng tinh thạch phạm

vi mười mấy dặm.

Một lại một chiến sĩ Già tộc cùng chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn thi triển bí pháp đi vào Vãn Lạc Tuyệt Uyên, một lại một ngọn núi lớn do tinh thạch tạo thành bị bọn hãn ném mạnh xuống đất. Lượng thiên địa linh khí khổng lồ không ngừng từ trong tinh thạch chảy ra. Vãn Lạc Tuyệt Uyên cô quạnh, cạn kiệt được thiên địa linh khí bổ sung, ở phụ cận những ngọn núi tinh thạch đó thể mà lại sinh ra một ít thiên tượng biến hóa kỳ diệu.

Trên mặt đất xuất hiện đất màu vàng, cát đá căn cỗi bắt đầu dần dần phì nhiêu, màu sắc cũng trở nên dễ coi. Một tầng màu xanh ẩm đậm xuất hiện trên lớp đất, qua ngăn ngụt một khắc đồng hồ, thể mà đã có cỏ nhỏ từ trên đất mới sinh kia mọc ra.

Một tầng mây mù nhàn nhạt xuất hiện ở trên không núi tinh thạch, gió thổi qua, từng giọt nước so với đầu kim còn nhỏ hơn không ngừng rơi xuống.

Tuy thể tích giọt nước nhỏ tới mức có thể xem nhẹ, nhưng đây thật sự là trời mưa, trận mưa đầu của Vãn Lạc Tuyệt Uyên vô số năm qua.

Từng ngọn núi tinh thạch bị vận chuyển vào, ở cách phía trước chiến bảo khoảng hai ngàn dặm xếp thành một dãy núi uốn lượn hơn vạn dặm. Lượng tinh thạch khổng lồ rạng rỡ tỏa sáng, mây tía bảy màu quay cuồng đậm khiến mắt người ta đau nhức.

Sau đó Xi Vưu mang theo hơn vạn chiến sĩ dưới trướng, ngay tại dưới dãy núi tinh thạch này bày trận.

Tiếng đánh ‘Leng keng’ không dứt bên tai, vô số con rối chiến tranh màu bạc, màu vàng lao vào Vãn Lạc Tuyệt Uyên. Những con rối kim loại đó tới trước phương trận của Xi Vưu quân đoàn, trong cơ thể khổng lồ phát ra tiếng máy móc vang nặng nề, thân hình con rối tạo hình khác nhau bắt đầu cấp tốc biến hóa, rất nhanh đã biến thành từng khối cấu kiện kim loại tạo hình khác nhau.

Vô số cấu kiện kim loại to nhỏ lắp vào nhau, lượng lớn phù văn không ngừng lóe lên, không bao lâu một tòa thành trì kim loại dài rộng ba mươi dặm đã rõ ràng thành hình.

Mặt đất hơi chấn động, trên tường thành tòa thành trì kim loại này phun ra từng mảng ánh sáng loá mắt, một tòa lại một tòa thần tháp Ngu tộc không ngừng từ trong tường thành chui ra. Thần tháp cao tới nghìn trượng chậm rãi dâng lên, phóng ra những phòng ngự kết giới đem toàn bộ thành trì đều bao bọc lại.

Chờ tòa thành trì kim loại có ba mươi sáu tòa thần tháp Ngu tộc bảo hộ thành hình, Da Ma Sát mới mang theo đội ngũ dị tộc cuộn cuộn đi vào Văn Lạc Tuyệt Uyên. Bọn hắn không nói chút lời thừa nào, dùng tốc độ nhanh nhất lao vào thành trì, sau khi mỗi người về chỗ mình khống chế đầu mỗi then chốt trận pháp các nơi trong thành, Da Ma Sát và một đám quý tộc Ngu tộc giờ mới xuất hiện ở đầu tường thành đối chọi xa xa với Cơ Hạo.

Cơ Hạo nhìn dãy núi tinh thạch to lớn kia phía sau thành trì kim loại của dị tộc, không khỏi liên tục lắc đầu.

“Lần trước bọn hắn không đủ tinh thạch, chịu thiệt một lần rất lớn, lần này học khôn rồi, thế mà kiếm nhiều tinh thạch tới như vậy.”

Tự Văn Mệnh bấm ngón tay tính toán một phen, không khỏi cười lên: “Ba mươi sáu tòa thần tháp, dãy núi tinh thạch dài vạn dặm này, cũng đủ bọn hắn toàn lực thiêu đốt gần trăm năm. Bọn hắn là chuẩn bị đánh lâu dài với chúng ta sao?”

Cơ Hạo liền lớn tiếng hướng Da Ma Sát khiêu khích: “Da Ma Sát, các người mang nhiều tinh thạch như vậy tiến vào, mệt cho các người những ngày qua vơ vét khắp nơi nhiều như vậy. Ủm, các người chuẩn bị tiêu hao bao lâu với chúng ta? Nghe nói các người muốn ở trong ba tháng xử lý toàn bộ chúng ta?”

Da Ma Sát lạnh lùng nhìn Cơ Hạo, cười lạnh mở miệng nói: “Nghe nói Cơ Hạo, nếu là chúng ta ở trong ba tháng xử lý người, Đế Thích Sát đại nhân đã

định ra ván cược với thủy thần Cộng Công thị của nhân tộc các người, nếu người ở trong ba tháng bị chúng ta xử lý, Cộng Công thị sẽ đi tự mình ra tay diệt toàn tộc người. Phụ thân của người, mẫu thân của người, toàn bộ thân thuộc của người, đều sẽ chết!”

Cơ Hạo hơi biến sắc, hắn quay đầu nhìn nhìn Cộng Công Vô Ưu.

Cộng Công Vô Ưu hơi nheo mắt, cao ngạo hừ lạnh một tiếng.

Hà Bá bất động thanh sắc đi về phía trước một bước, ngăn ở trước mặt Cộng Công Vô Ưu: “Nghieu Bá, đây chỉ là một ván cược mà thôi, đối đầu kẻ địch mạnh, người cũng không nên tùy ý làm bậy.”

Cơ Hạo hít sâu một hơi, còn chưa mở miệng nói chuyện, Xi Vương thống lĩnh hơn vạn chiến sĩ đã ở dưới vô số con rối kim loại rậm rạp phối hợp, sải bước hướng phía chiến bảo phát động tiến công.

Chương 689: Ác Chiến

Hà Bá hiên ngang lẫm liệt chắn trước mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạo trào phúng nhìn Hà Bá, xoay người hướng Da Ma Sát lớn tiếng quát: “Da Ma Sát, Đế Thích Sát và Cộng Công thị đánh cược là cái gì?”

Da Ma Sát cũng không nghĩ nhiều, dứt khoát trả lời: “Trong ba tháng, nếu toàn bộ chiến sĩ nhân tộc các người bị chúng ta giết chóc hết, Cộng Công thị tự mình ra tay, diệt cả tộc Nghiêu Bá Cơ Hạo người, tuyệt tông tộc người hiền tế, diệt dòng dõi huyết mạch người.”

Cơ Hạo liên tục cười lạnh ‘Ha ha’, lại xoay người nhìn chăm chăm Hà Bá không dời mắt.

Hà Bá hừ lạnh một tiếng, quanh thân bốc lên hàn khí, vô số bọt nước tinh tế ở dưới chân hần cấp tốc dâng trào nhảy múa: “Người nhìn ta sao? Thằng nhãi vô tri, cần biết, ván cược của bọn họ, chính là ở trong ba tháng giết sạch nhân tộc, chủ ta mới sẽ thực hiện đánh cược.”

Cơ Hạo mặt không biểu cảm nhìn Hà Bá, hỏi từng chữ một: “Không sai, trong ba tháng giết sạch nhân tộc... Loại trò chơi văn tự này có ý tứ sao? Cộng Công Vô Ưu, còn có Hà Bá người, các người là nhân tộc phải không?”

Cộng Công Vô Ưu lui về phía sau hai bước, một đám chiến sĩ tộc duệ thủy thần tràn lên, đem hần gặt gao bao bọc.

Hà Bá khề hừ một tiếng, thản nhiên nói: “Không biết người đang nói cái gì.”

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm đứng ở xa xa cười ha ha nhìn động tĩnh bên này nhìn nhau một cái, ánh mắt hai người lóe lên một phen, tựa như đều ở trên mặt đối phương phát hiện cái gì, mặt không biểu cảm quay đầu, đều nhìn về phía chỗ khác nhau.

Cơ Hạo buông ra thần thức, hoàn toàn đem về mặt Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm thấy vào trong mắt, trong lòng hẩn nhất thời chột lạnh.

Ha ha, ha ha, ha ha, hẩn ở trong lòng liên tục cười lạnh. Khó trách Cộng Công Vô Ưu, Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm bọn càn vàng lá ngọc đều dám nghênh ngang tham gia lần đánh cược sinh tử này, thậm chí ban đầu lần đánh cược này căn bản không có chút quan hệ nào với Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, dị tộc bên kia cũng không đề xuất muốn tinh nhuệ long tộc, phượng tộc tham gia, bọn họ lại chủ động chen chân vào.

Trong lòng bọn họ biết rõ, bọn họ căn bản không có bất cứ nguy hiểm nào.

Khó trách Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm sau khi tiến vào Bàn Hi thế giới, cũng chỉ cố tụ tập nhân thủ xâm lược Bàn Hi thánh địa, nhưng bọn họ và dị tộc thật đúng là chưa từng giao thủ hẩn hoi. Cũng không biết bọn họ dùng thủ đoạn gì, lại đạt thành ăn ý với dị tộc.

“Ác quỷ dị tộc sắp công thành, còn nguyện ý tuân theo hiệu lệnh liên minh bộ lạc ta, ở lại trong thành. Nếu chỉ là đến chiếm tiện nghi, kiếm lợi ích, mời rời khỏi thành trì. Dao thương không có mắt, trên chiến trường cái gì cũng có thể xảy ra.”

Thanh âm Cơ Hạo trở nên lạnh buốt, trong xương tủy lộ ra một luồng hàn khí làm người ta tâm tàn ý lạnh.

Man Man thật cẩn thận tới cạnh Cơ Hạo, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng kéo tay áo hẩn, rất nghiêm túc nói: “Man Man là tới theo Cơ Hạo cùng nhau đánh ác quỷ dị tộc, Man Man cũng không biết bọn họ và ác quỷ dị tộc lại cấu kết làm bậy!”

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Man Man rốt cuộc đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Cơ Hạo rất vui mừng vỗ vỗ đầu Man Man, nghiêm túc nói: “Ừm, Man Man là người trong nhà chúng ta. Một số người nào đó sao, ha ha!”

Cơ Hạo lại cười lạnh ‘ha ha’ một tiếng. Cộng Công Vô Ưu mặt không biểu cảm nhìn Cơ Hạo, cười một tiếng trào phúng. Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm không nói một lời, vẫn coi như sự tình gì cũng chưa từng xảy ra nhìn phương xa.

Sắc mặt đám người Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng cũng khó coi từng đợt. Bọn họ tức giận nhìn Cộng Công Vô Ưu, Tự Văn Mệnh lạnh lùng nói: “Vô Ưu thái tử, cho chúng ta một lời giải thích đi. Phán đoán của Cơ Hạo, hẳn ‘đoán’, là thật. Hay là giả?”

Cộng Công Vô Ưu nhẹ nhàng băng quơ vung tay áo, lạnh nhạt nói: “Không biết các người đang nói gì. Sao? Hoài nghi chúng ta cấu kết với dị tộc? Quả thực hoang đường, muốn chụp tội danh cho ta, tìm tội danh đáng tin chút đi. Cộng Công thị ta, phải đến nỗi cấu kết bọn dị tộc đó sao?”

Công Tôn Nguyên vẻ mặt phức tạp nhìn Cộng Công Vô Ưu. Ở trước kia, bọn họ còn là minh hữu.

Cộng Công thần tộc đồng ý toàn lực ủng hộ Công Tôn Nguyên cạnh tranh vị trí Nhân Hoàng, mà Công Tôn Nguyên cho bọn hắn hồi báo chính là, để Cộng Công thị thay thế Chúc Dung thị, thành đại tể tửu của liên minh bộ lạc nhân tộc, nắm quyền to hiến tế, chưởng quản hệ thống Vu Điện.

Nếu là Cộng Công thị đúng như Cơ Hạo nói, bọn họ và dị tộc có một số sự ăn ý nào đó, như vậy Công Tôn Nguyên muốn dao sắc chặt đứt rồi, đoạn tuyệt tất cả quan hệ với bọn họ. Một người ngay cả con dân bản xứ vừa mới thu phục cũng không nỡ vứt bỏ, liệu mình đoạn hậu cho bọn họ, sao có thể cấu kết làm bậy với những kẻ hai lòng? Hậu nhân Hữu Hùng thị, không làm ra được loại chuyện này.

Trên đầu tường yên tĩnh quái dị một lúc, Tự Văn Mệnh đột nhiên móc ra một khối ấn tỳ, nhẹ nhàng quơ quơ ở trước mặt mọi người: “Vô Ưu thái tử, mang toàn bộ thuộc hạ của người nghênh địch, nếu làm trái chút nào, coi là phản nghịch của nhân tộc mà xử trí. Tự Văn Mệnh ta, lấy danh Nhân Hoàng mệnh

lệnh các người nghênh chiến!”

Sắc mặt Cộng Công Vô Ưu, Hà Bá hỗn độn một phen. Bọn hăn giận dữ nhìn ẩn tỳ trong tay Tự Văn Mệnh, Hà Bá lớn tiếng quát: “Nhân Hoàng Bí Ẩn? Người là thân phận đặc sứ của Nhân Hoàng? Khốn kiếp, lần này là ván cược công bằng, mọi người cùng nhau cạnh tranh quyền kế thừa Nhân Hoàng, người, người, người sao có thể quản lý hành sử quyền lực Nhân Hoàng?”

Tự Văn Mệnh lạnh nhạt nói: “Đế Thuấn không muốn thấy toàn bộ tinh anh nhân tộc lộn xộn mất hết ở đây, cố ý ban cho ta bí ẩn, khi nhân tộc ta tổn hại vượt qua bảy thành, do ta tiếp quản quyền lớn chỉ huy toàn bộ người còn lại. Nếu có ai không phục, sau cuộc chiến đi tìm Đế Thuấn nói chuyện. Giờ phút này, ta lệnh cho các người, toàn bộ thuộc hạ của Cộng Công thần tộc, nghênh địch! Nếu không xuất chiến, các người sẽ là phản nghịch của nhân tộc!”

Cộng Công Vô Ưu và Hà Bá sắc mặt dữ tợn nhìn Tự Văn Mệnh.

Xa xa, sắc mặt Ngao Lễ và Phượng Cầm Tâm cũng trở nên cực quái dị.

Cơ Hạo lui mấy bước, nhường ra một mảng lớn tường thành, tươi cười nói: “Mời, Vô Ưu thái tử, Hà Bá đại nhân, dẫn người nghênh chiến đi! Nếu các người không chống đỡ được, chúng ta tự nhiên sẽ tới tiếp viện, tuyệt đối sẽ không cố ý hao tổn chiến lực của các người.”

Cộng Công Vô Ưu há há mồm muốn nói chút gì đó, nhưng Hà Bá liếc ngang hăn một cái, khiến toàn bộ lời nói của hăn đều nghẹn trở về.

“Lời nói lạnh lùng tổn thương lòng người.” Hà Bá lạnh nhạt nói: “Nghiêu Bá đã nói như vậy, chúng ta còn có thể nói cái gì? Một khi đã như vậy, chiến, thì chiến thôi.”

Cười lạnh vài tiếng, Hà Bá âm lãnh dị thường nhìn chăm chăm Cơ Hạo một cái: “Nhớ lấy, nhớ lấy, Nghiêu Bá làm bẩn thanh danh Cộng Công thị ta như thế, chờ ròi một phương thế giới này, nếu là Nghiêu Bá chưa chết, Cộng Công thị ta

và Nghiêu Bá nhất định phải nói chuyện hăn hoi.”

“Nhất định phải nói chuyện hăn hoi.” Ở bên, Cộng Công Vô Ưu nói như vệt cười lạnh vài tiếng.

Cơ Hạo không hé răng, mà theo đám người Tự Văn Mệnh cùng nhau lui đến trên tầng tường thành thứ hai.

Chiến sĩ Cộng Công thị như nước chảy tràn lên tường thành thứ nhất, rậm rạp đứng thành một hàng. So sánh với Chúc Dung Thiên Mệnh tổn binh hao tướng chật vật không chịu nổi, chiến sĩ dưới trướng Cộng Công Vô Ưu hầu như không có sự hao tổn gì rõ ràng.

Vừa ở trên tường thành bày thành trận hình, phía dưới đã truyền đến tiếng kim loại va chạm bén nhọn, đại quân con rối của dị tộc đến rồi.

Chương 690: Hà Bá Xuất Chiến

Cơ Hạo thờ ơ lạnh nhạt, đám người Tự Văn Mệnh cũng không có bất cứ động tác gì.

Trong lòng mọi người đều có ý nghĩ cùng phán đoán của mình. Đối mặt đả kích mãnh liệt thành linh tới của dị tộc, đối mặt Bàn Hi tồn tại đáng sợ như vậy, ngay cả Chúc Dung Thiên Mệnh cũng tổn binh hao tướng chật vật bỏ chạy, chiến sĩ Hỏa Lân tộc đích hệ thân vệ hầu như tổn thất hết.

Chỉ có Cộng Công Vô Ưu co đầu rút cổ mang theo đám đông thủ hạ chạy tới Văn Lạc Tuyệt Uyên.

Xa xa, ở dưới sự bảo vệ của đám người Thi đạo nhân, Bát Khâu Già, Chúc Dung Thiên Mệnh chanh chua mở miệng: “Chúc Dung Thiên Mệnh ta chính là người thiên mệnh chiếu cố, cũng tổn binh hao tướng, tổn thất thảm trọng, Cộng Công Vô Ưu này... Muốn nói hãn không cấu kết dị tộc, mọi người tin hay không?”

Thi đạo nhân, Bát Khâu Già mắt lộ kỳ quang, như kên kên đứng ở cạnh cái xác thối rữa, vẻ mặt âm hiểm dữ tợn nhìn chăm chăm Cộng Công Vô Ưu.

Cách thật xa, Cộng Công Vô Ưu nghe được tiếng oán giận chanh chua của Chúc Dung Thiên Mệnh, nhưng hãn một chút phản ứng cũng không có. Tình thế trước mắt rất vi diệu, hơi vô ý sẽ có biến cố khó có thể đoán trước, dù là Cộng Công Vô Ưu cũng không dám mở miệng lung tung.

Chỉ có Hà Bá đứng ở trên đầu tường, cúi đầu quan sát con rối kim loại dị tộc số lượng khổng lồ bên dưới.

“Một chút con rối, đáng giá cái gì?” Hà Bá nâng ra một cái bình bát nho nhỏ, thản nhiên nói: “Các vị, xem cho kĩ, hôm nay để Cộng Công nhất mạch ta lấy chiến quả đầu, để các vị kiến thức một chút thủ đoạn của thủy thần nhất mạch

ta.”

Cười lạnh một tiếng, Hà Bá trầm ngâm một lát, tay trái bưng bình bát, tay phải vươn ngón trỏ ở trên miệng của bình bát liên tục vạch vài vòng. Đầu ngón tay hần phun ra các tia khí lạnh màu trắng ở miệng bình bát phác họa ra mấy chục phù văn tinh tế, không khí xung quanh chấn động từng đợt, hàn ý thấu xương từ trong bình bát phun ra, sau đó vô số tia màu trắng tinh tế từ trong bình bát bắn nhanh ra.

Cơ Hạo nhìn chăm chú, các tia trắng tinh tế đó rõ ràng là các sợi tơ nhỏ hàn khí ngưng tụ thành. Trong nháy mắt, ít nhất có mấy trăm triệu tia màu trắng so với tơ tóc còn nhỏ hơn trăm ngàn lần, đại khái dài hơn trăm trượng phun trào ra, mang theo tiếng xé gió chói tai hướng con rối kim loại dưới tường thành bắn nhanh ra.

Thủ đoạn của Hà Bá rất cường đại, Cơ Hạo nhìn rất rõ, dưới tường thành ít nhất có hơn trăm vạn con rối kim loại, con rối kim loại to nhỏ kéo dài hơn ngàn dặm, nhìn qua đây đấy đều là con rối kim loại hình thù kỳ quái bò loạn chạy loạn.

Tia sáng lạnh Hà Bá phun ra lấy trăm triệu để tính, mỗi một con rối kim loại đều vừa vận phân phối trên trăm tia sáng lạnh. Hơn nữa những tia lạnh đó không phải phun lung tung, mà là mỗi một tia sáng lạnh đều tập trung một chỗ năng lượng tiết điểm trong phù văn trận pháp lóe ra trên thân một con rối kim loại.

“Muốn một đòn phá hủy trăm vạn con rối? Không hổ là Hà Bá!” Tự Văn Mệnh đột nhiên vỗ tay tán thưởng một tiếng.

Hà Bá nghe được Tự Văn Mệnh lớn tiếng cảm khái, hần cười vài tiếng nặng nề, tiếp nhận toàn bộ sự tán thưởng của Tự Văn Mệnh.

Cách tường thành còn hơn trăm dặm, Xi Vưu đột nhiên ngẩng đầu lên. Hần nâng tay trái, cái đầu hình quỷ thần chính giữa Hư Không Chi Thuần vuông vức đột nhiên há mồm, một mảng lớn mây khói tuôn trào ra, trong chớp mắt đã hóa thành một tầng mây tía nhàn nhạt bao trùm toàn bộ con rối kim loại dưới tường

thành.

Hàn mang lấy trăm triệu để tính hung hăng chui vào trong khói. Thân thể Xi Vưu hơi chấn động, giống như bị búa tạ đánh hơi lui về phía sau nửa bước.

Sau đó vô số tiếng kêu bén nhọn chói tai thiếu chút nữa xé rách màng tai bọn Cơ Hạo, hàn quang màu trắng chói mắt, hàn mang màu trắng lấy hàng trăm triệu để tính gào thét từ trong ráng khói bắn ngược về, con rối kim loại vốn phân tán phạm vi ngàn dặm hướng dưới tường thành tản ra hàn mang màu trắng tụ tập thành một chùm, một chùm ánh sáng trắng chỉ to bằng hông người bình thường cuốn ngược quay về, hung hăng đánh về phía ngực Hà Bá.

“Đi – con – má – mi!” Hà Bá đột nhiên dùng khẩu âm địa phương phương ngôn rất nặng tức giận mắng một câu thô tục, luống cuống tay chân gõ bình bát trong tay. Nhất thời tầng tầng sóng nước từ trong bình bát lao ra, sóng nước tối như mực quay cuồng gào thét, ở trước người hấn cấp tốc bày thành một tầng khiên nước thật dày.

Nhưng lực phản chấn của Hư Không Chi Thuẫn của Xi Vưu cực kỳ cường đại, tốc độ ánh sáng trắng phản kích so với lúc đi nhanh hơn gấp đôi có thừa. Dù là Hà Bá phản ứng nhanh, ánh sáng vượt ở trước khi khiên nước thành hình hung hăng đánh vào trên ngực Hà Bá.

Hà Bá mặc trường bào màu đen, bên hông buộc đai lưng da hắc long chế thành, bên trên treo mấy chục món phụ tùng hoàn bội vang leng keng do mỹ ngọc cùng tinh thạch màu đen chế thành.

Các hoàn bội phụ tùng đó trên thân hấn Cơ Hạo ban đầu còn chưa chú ý tới, nhưng lúc này, mấy chục món phụ tùng đồng thời phun ánh sáng loá mắt, Cơ Hạo nhìn kỹ, liền nhìn thấy những hoàn bội phụ tùng đó mỗi một món đều phong cách cổ khí khái, hoàn bội tạo hình cổ xưa thô hào đa số rồng, cá, rùa, cá voi các hồng hoang cự vật, trong đó mơ hồ có linh quang lóe lên. Thủy quang dày nặng thuần hậu làm người ta tim đập nhanh không thôi.

Ánh trắng va chạm ở trên người Hà Bá, giữa đai lưng hắn được khảm một khối trang sức hắc ngọc to bằng bàn tay tuôn ra một mảng ánh sáng mạnh, một hư ảnh Côn Bằng ở trong quầng màu đen chột lóe qua.

‘Grao ~ rống’!

Một tiếng thét dài chấn động đáng sợ khiến trước mắt Cơ Hạo biến thành màu đen, lão đảo lui vài bước. Nguyên thần trong thần hồn không gian chấn động, bốn mươi chín luồng Vũ Dư đạo khí nổi lên nhiều điểm gợn sóng, một tiếng rống to này thiếu chút nữa đã chấn động tới căn bản đạo cơ của Cơ Hạo.

May mắn Bàn Hi Thần Kính nổi lên một đạo u quang, toàn bộ uy lực của một tiếng thét dài này đều bị bắn ngược ra ngoài, nguyên thần Cơ Hạo nhất thời khôi phục yên tĩnh.

Một hư ảnh Côn Bằng khổng lồ ở phía sau Hà Bá bay lên trời, hai cánh dang ra chừng mấy ngàn dặm. Côn Bằng giương cánh, trong thiên địa một mảng đục ngầu, vô số làn gió xoáy thê lương lao thẳng lên trời cao. Vô số ánh sáng trắng va chạm ở trên hư ảnh của Côn Bằng, bị cơn lốc Côn Bằng kéo theo mạnh mẽ xé thành phần.

“Hừ, thần vật của thượng cổ thiên đình ‘Côn Bằng Hoàn Bội’!” Trong con người của Tự Văn Mệnh chột lóe thần quang, một lời nói toạc ra lai lịch khối bội sức hắc ngọc này: “Lẽ ra, đây là vật thượng cổ bắc phương hắc đế thường thức, không ngờ được đã rơi vào trong tay Hà Bá!”

Sắc mặt Tự Văn Mệnh cũng có chút khó coi, không biết Hà Bá là cố ý hay vô tình, một tiếng Côn Bằng rống giận này lại là công kích không phân biệt, trừ các chiến sĩ Cộng Công thần tộc, chiến sĩ các bộ tộc khác của nhân tộc đều bị chấn động ngã xuống đất, nhiều dân bản xứ trong thành ngoài thành càng bị chấn động tới mức trong miệng phun máu.

Nhưng Hà Bá cũng rú thắm một tiếng, đột nhiên phun ra một ngụm máu.

Côn Bằng thét dài, chấn bị thương người khác cũng không sao, nhưng công kích không phân biệt đến Cơ Hạo, Bàn Hi Thần Kính không chút do dự đem toàn bộ lực sát thương bắn ngược hết về cho Hà Bá.

Hà Bá trở tay không kịp bị chấn động tối tăm mặt mũi, hai tay run rẩy thiếu chút nữa đem cái bình bát kia quăng ra ngoài.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Xi Vưu đột nhiên bay lên trời, lắc mình một cái tới trên tường thành, khảm đao tay phải hung hăng hướng Hà Bá bổ tới.

Hư ảnh Côn Bằng thét dài một tiếng, cánh thật lớn hướng vào trong khép lại bảo vệ Hà Bá, vầng vàng nâng một đao này trong tay Xi Vưu.

Đao mang hiện lên, cánh hư ảnh Côn Bằng bị bổ ra một vết rách nhỏ bé, một cái bóng chợt lóe qua, Bàn Hi như quỷ mỵ lao tới trước mặt Hà Bá, đánh một quyền ở trên ngực Hà Bá.

Chương 691: Cơ Hạo Đánh Bất Ngờ

“Bàn Hi!” Hà Bá rống lớn một tiếng. Rất hiển nhiên, hẳn biết Bàn Hi!

Trên đai lưng da hắc long của Hà Bá, mấy chục hoàn bội cổ vận tao nhã đồng thời bộc phát ra ánh sáng loá mắt, hư ảnh mấy chục con long, quy, ngư, kinh... các hồng hoang cự thú đồng thời tràn ra ở đỉnh đầu Hà Bá, giống như vật còn sống hưởng Bàn Hi lao xuống.

Từng tầng hào quang nổi sóng vờn quanh Hà Bá, mỗi một cái hoàn bội đều là một món thượng cổ chí bảo, có được lực phòng ngự cực kỳ cường đại.

Nếu là ở Bàn Hi thế giới bình thường, chịu thiên đạo lực áp chế, lực phòng ngự của các hoàn bội đó cũng sẽ suy yếu đi rất nhiều. Nhưng nơi này là Vãn Lạc Tuyệt Uyên, thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới không còn sót lại chút gì, các hoàn bội đó có thể phát huy ra ít nhất chín thành lực lượng.

Nhưng Bàn Hi đánh xuống một quyền, mấy chục con hồng hoang cự thú cùng cất tiếng gào thét, ùn ùn hóa thành những tia hơi nước chui trở về trong hoàn bội.

Các thượng cổ bảo vật đó cực kỳ cường đại, nhưng lực phòng ngự của chúng chung quy là có cực hạn. Một khi bị ngoại lực công phá, pháp lực các hoàn bội chất chứa sẽ tiêu hao hết, sau chuyện phải đặt ở chỗ thủy linh chi khí dư thừa ôn dưỡng thật lâu mới có thể khôi phục.

Bàn Hi chính là hỗn độn thánh nhân mở một phương thế giới, thân thể mạnh mẽ không thể đong đếm, một quyền hạ xuống mấy chục cái hoàn bội đồng thời hao hết pháp lực, linh quang ban đầu lóng lánh chợt ảm đạm, càng có mấy cái hoàn bội phẩm chất kém chút phát ra tiếng gào thét không chịu nổi gánh nặng, nếu không phải có hoàn bội khác chia sẻ áp lực, mấy miếng hoàn bội đó đã sớm bị lực đánh của Bàn Hi nổ nát.

“Đáng chết!” Hà Bá tức giận nhìn Bàn Hi. Hắn há mồm, một đạo thủy quang lao ra, trong thủy quang bốn mươi tám viên bảo châu màu bạc trắng tỏa sáng rạng rỡ, nặng trĩu hướng Bàn Hi đập xuống.

Những bảo châu này là Hà Bá ở trong hồng hoang thu thập tiên thiên linh vật, hao phí vô số năm khổ công, thu thập vô số tiên thiên nhâm thủy tinh hoa rèn ôn dưỡng, ngưng tụ thành bốn mươi tám viên Thủy Ba Động Thiên Châu. Những bảo châu đó bên trong mỗi một viên đều có một phương nhâm thủy thể giới lớn vạn dặm, chứa một luồng tiên thiên nhâm thủy tinh hoa, âm nhu nặng nề, đả thương người là ác độc nhất.

Thời thượng cổ, Hà Bá từng vì thủy thần nhất mạch chinh phạt thủy vực bốn phương, có một đại yêu nổi danh ngang Vô Chi Kỳ đối đầu với Hà Bá, bị Hà Bá dùng mười hai viên Thủy Ba Động Thiên Châu nối liền nện xuống. Con đại yêu đó da lông không tổn hao gì, nhưng nội phủ, linh hồn đều bị tiên thiên nhâm thủy lực âm nhu trầm trọng chấn động vỡ nát.

Giờ phút này chiến cuộc khẩn cấp, Bàn Hi lại đã lao tới chỗ Hà Bá, Hà Bá không kịp thi triển thủ đoạn khác, chỉ có thể đem một bộ bảo bối không dễ dàng xuất hiện trước người ta đánh ra.

Bốn mươi tám đám thủy quang màu bạc linh động vô cùng lượn vòng đầy trời, giống như sao băng rơi kéo dài nện trên người ở Bàn Hi. Chợt nghe tiếng đánh nặng nề không dứt bên tai, Bàn Hi đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, mặc cho bốn mươi tám đám thủy quang màu bạc đập loạn, màu sắc làn da của nàng cũng chưa biến hóa một chút nào.

Lực đánh nặng nề như núi, âm nhu đến cực điểm muốn xâm nhập thân thể Bàn Hi, lại ngay cả tầng da nộn nà kia của Bàn Hi cũng không thể thấm thấu đã hóa thành vô hình. Bốn mươi tám viên bảo châu không ngừng nện xuống, không ngừng bắn bay, bỗng dưng Bàn Hi vươn tay, tóm lấy một viên bảo châu.

“Buông tay!” Trong chớp mắt vô cùng khẩn cấp, Hà Bá giận quát một tiếng.

Hắn vung tay phải, một thanh ngọc kiếm dài một thước tám tấc, toàn thân đen sì đột ngột lóe ra ở trong tay hắn, ngọc kiếm nhìn như không có nửa điểm sắc bén kéo theo một dải hàn quang, hung hăng hướng bụng Bàn Hi đâm tới.

Bàn Hi nắm chặt Thủy Ba Động Thiên Châu, năm ngón tay bóp, chợt nghe một tiếng vang thanh thúy như ngọc vỡ, bảo châu màu bạc trắng vỡ ra, từng mảng lớn sóng nước màu bạc trắng gào thét từ trong bảo châu bị vỡ lao ra.

Nhâm thủy tinh hoa âm hàn thấu xương kèm theo lực đánh đáng sợ đủ để làm sụp đổ thiên địa quay cuồng tràn ra, theo tường thành chạm rãi hướng hai sườn càn quét ra. Mấy ngàn chiến sĩ Cộng Công nhất tộc hú lên quái dị, bị sóng nước màu bạc trắng khê cuốn liền không thấy bóng dáng tăm hơi.

Đây là chí bảo Hà Bá luyện chế vô số năm. Những nhâm thủy tinh hoa đó mỗi một giọt đều nặng như núi, sóng cuộn cuộn cọ rửa qua, trừ cao thủ cấp Vu Đế có thể dựa vào thân thể mạnh mẽ kiên trì, chiến sĩ cấp Vu Vương bị sóng nước khê cuốn sẽ vỡ nát.

Từng mảng lớn máu ở trong sóng nước nhộn nhạo, Hà Bá cầm đoản kiếm đâm vội lại phun ra một ngụm máu lớn.

Bốn mươi tám viên Thủy Ba Động Thiên Châu không phải bản mạng chí bảo của Hà Bá, nhưng cũng không chênh nhiều. Tuy chỉ là một viên bảo châu bị hao tổn, nhưng Hà Bá vẫn bị thương nặng.

Đoản kiếm hung hăng đâm vào trên bụng Bàn Hi, trên thân kiếm chín phù văn nhìn qua cực kỳ đơn giản, nhưng cẩn thận xem xét một phen, lại càng xem càng cảm thấy phong cách cổ xưa huyền diệu, tràn ngập khí tức cổ xưa khó có thể hình dung đồng thời hiện lên.

‘Ông’ một tiếng, lưỡi kiếm kịch liệt chấn động, làn da bụng Bàn Hi hơi lõm xuống một chút, nhưng đây là chiến quả duy nhất Hà Bá dốc hết toàn lực đạt được. Nơi lưỡi kiếm có thể đạt tới, làn da Bàn Hi cũng không tổn hại chút nào.

Bàn Hi bóp chặt lấy một viên Thủy Ba Động Thiên Châu, đánh một quyền ở trên ngực Hà Bá.

Một lần này, toàn bộ hoàn bội trên thân Hà Bá không có một cái nào còn có thể kích phát hộ chủ, chỉ có trên trường bào màu đen hắt mặc quay cuồng sóng nước, như có vô số lỗ xoáy sâu không thấy đáy ở trong trường bào của hắt sôi trào rống giận. Nhưng Bàn Hi đánh xuống một quyền, sóng nước âm âm vỡ vụn, trường bào màu đen của Hà Bá nứt ra một vết rách rách ba thước, lộ ra bộ ngực đường cong nhu hòa, non mịn trắng nõn của Hà Bá.

Tiếng xương gãy ‘Răng rắc’ vang lên như rang lạc, trọng quyền của Bàn Hi đánh thủng ngực Hà Bá, bàn tay nhỏ trắng nõn từ phía sau lưng hắt thò ra.

Hà Bá đau đến mức khàn giọng kêu rên, thân thể nhoáng lên một cái đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số giọt nước màu đen phóng lên cao, nháy mắt bay đến ngoài mấy chục dặm, sau đó vô số giọt nước hướng vào phía trong hợp lại, nhanh chóng một lần nữa ngưng tụ thành hình.

“Bàn Hi!” Vết thương xuyên thủng trên ngực Hà Bá đã khép lại như lúc ban đầu, thậm chí ngay cả vết rách trên trường bào cũng không thấy nữa. Đôi mắt hắt phun thần quang màu đen, gần như hỗn hển nhìn chăm chăm Bàn Hi.

Xi Vưu thét dài một tiếng tung người nhảy lên, sai một bước lao qua mấy chục dặm, một kiếm hung hăng hướng Hà Bá chém tới.

Bên người Hà Bá một mảng lớn sóng nước quay cuồng tràn ra, hơi nước màu đen tràn ngập ngàn dặm, đem hắt và Xi Vưu bao hết vào. Hàn quang ở trong hơi nước không ngừng lóe lên, Hà Bá và Xi Vưu lâm vào trong khổ chiến.

Bàn Hi mặt không biểu cảm nhìn qua hai bên, sau đó ánh mắt nàng tập trung Cộng Công Vô Ưu, thân hình nhoáng lên một cái đã hướng Cộng Công Vô Ưu phóng đi.

Tự Văn Mệnh nhướng mày, đột nhiên lớn tiếng quát: “Ra tay! Vô Ưu thái tử

không thể chết ở chỗ này!”

Lời còn chưa dứt, Tự Văn Mệnh rút bội kiếm, xa xa đánh ra một kiếm.

Cơ Hạo bất đắc dĩ, nhìn Cộng Công Vô Ưu vẻ mặt kinh hoàng một cái thật sâu, hóa thân ánh sáng màu vàng lao tới trước mặt Bàn Hi, Cửu Dương Qua kéo theo một tiếng xé gió bén nhọn hung hăng bổ vào trên mặt Bàn Hi.

Nổ vang một tiếng, da mặt Bàn Hi không tổn hao gì. Nàng nhìn thoáng qua Cơ Hạo che ở trước mặt mình, một quyền dứt khoát đánh tới.

Bàn Hi Thần Kính lóe ra u quang, Bàn Hi nện một quyền ở trên mặt gương, thân hình lão đảo lui mấy chục dặm, thật không dễ gì mới dừng bước được.

Chương 692: Chiến Cuộc Giăng Co

Bàn Hi còn chưa dừng được bước chân, kiếm quang của Tự Văn Mệnh đã không ngừng hạ xuống.

Tự Văn Mệnh dẫn dắt tám bản mạng vu tinh, thuần một sắc đều là tinh tú thuộc tính thổ, cho nên kiếm quang của hắn chỉ có một thuộc tính, đó là trầm trọng, trầm trọng không thể nói nên lời, trầm trọng gần như đại đạo nghiền áp.

Khi kiếm quang màu vàng xé rách hư không, hung hăng đánh về phía Bàn Hi, kiếm quang kéo theo dư âm quét dưới đất, nơi đi qua khói bụi bay lên, trong con rối kim loại rậm rạp trên mặt đất, toàn bộ con rối kim loại trong một dải đất rộng chừng trăm trượng, dài trăm dặm đồng thời bị lực lượng trầm trọng nghiền thành sắt lá.

Còn có mấy chục tên chiến sĩ tinh nhuệ của Xi Vương quân đoàn vừa lúc ở trên quỹ tích kiếm quang lướt qua không trung, dư kinh kiếm quang của Tự Văn Mệnh nghiền ép đến, trong bụi đất bay lên mấy chục tên chiến sĩ của Xi Vương quân đoàn mềm nhũn hai chân, không tự chủ được quỳ rạp xuống đất, xương khớp toàn thân bị ép thành phấn.

Tiếng nổ lớn ‘Thùng thùng’ kéo dài nổi lên, kiếm quang của Tự Văn Mệnh giống như mưa to đánh ở trên người Bàn Hi.

Bàn Hi ổn định thân thể, thân thể lơ lửng ở không trung không chút sụt mẻ. Mặc cho Tự Văn Mệnh dốc hết toàn lực liên tục đánh ra mấy trăm đạo kiếm quang, mái tóc dài của Bàn Hi bị kiếm quang kéo theo gió dữ thổi tung lên, nhưng nàng ngay cả màu sắc làn da cũng chưa biến hóa một chút nào.

Trên tường thành Tự Văn Mệnh kinh hãi ngừng tay, kinh ngạc nhìn Bàn Hi không thể lên tiếng. Lấy thực lực hắn hiện nay, đánh điên cuồng một phen như vậy lại không thể tổn hại một sợi lông của Bàn Hi, điều này làm trong lòng Tự Văn Mệnh thấy rét lạnh từng đợt.

“Đây là quái vật gì vậy! Cô ta tựa như không có bảo vật hộ thể, chỉ là đơn thuần thân thể?” Mối Tự Văn Mệnh có chút run rẩy lắm lắm.

“Thật không tồi, có thể từ dưới tay quái vật như vậy thoát chết.” Hoa Tư Liệt ngạc nhiên hướng Chúc Dung Thiên Mệnh nhìn một cái: “Chạy trốn thật nhanh.”

Cơ Hạo thét dài một tiếng, chủ động hướng Bàn Hi lao lên.

Vô luận như thế nào cũng không thể để Bàn Hi ở trong thành đại khai sát giới. Không ai có thể chống đỡ được nàng, trừ Cơ Hạo mượn dùng lực lượng Bàn Hi Thần Kính có thể dây dưa với nàng đôi chút, Tự Văn Mệnh trở xuống không ai có thể chống đỡ được nàng. Cho dù trên người Man Man có một đạo phân thân Chúc Dung thì phân ra, Chúc Dung thì cũng không có cách nào làm gì Bàn Hi.

Loại quái thai này, căn bản là tồn tại không phải con người có thể đối kháng.

Cơ Hạo lao tới trước mặt Bàn Hi, vùng Cửu Dương Qua vất vả mà không thu được gì hướng tới Bàn Hi bổ loạn một trận.

Bàn Hi bị kích thích, theo bản năng hướng Cơ Hạo quyền đâm cước đá một phen, tất cả công kích của nàng đều bị bắn ngược đến trên người chính mình, mỗi một đòn đều đem nàng đánh bay mấy chục dặm. Cơ Hạo kéo Bàn Hi nhanh chóng rời xa chiến trường, rời xa tầm mắt đám người Da Ma Sát.

Một đám hơi nước lơ lửng ở trên không tòa thành, Hà Bá rộng giận liên tục dây dưa cùng Xi Vương. Lấy tư cách và sự từng trải của Hà Bá, trên người hẳn cũng có vài món bảo bối tốt, tuy bị Bàn Hi bóp nát một viên Thủy Ba Động Thiên Châu, nhưng vẫn có bảo bối áp đáy hòm, đủ để bám trụ Xi Vương.

Thành trì kim loại của đám người Da Ma Sát ở dưới sự bảo vệ của kết giới do thần tháp phóng ra, chậm rãi hướng tòa thành tới gần.

Khi thành trì kim loại tới gần đến khoảng cách hơn trăm dặm, mười mấy tòa

thần tháp đồng thời phun ra những luồng ánh sáng mãnh liệt đánh về phía tường thành.

Tường thành do Thiên Cơ trường lão và đám đông tổ linh, thánh linh dốc sức rèn phát huy ra hiệu quả nên có. Không còn thiên đạo lực giờ trò xấu thêm vào, trên tường thành kim loại dày nặng vô cùng đột ngột hiện ra từng đạo phù văn thật lớn, mấy vạn cột đồ đằng từ ba tầng tường thành trong ngoài không ngừng hiện lên, kết giới năm màu gắt gao bao lấy tường thành, chặn công kích mà thần tháp Ngu tộc phóng ra.

Nơi ánh sáng mạnh mẽ do thần tháp Ngu tộc phun ra đi qua, hư không cũng vặn vẹo vị trí, cột sáng trong mỗi một nháy mắt phóng ra uy năng khủng bố, đều tương đương với một đòn toàn lực của một vị Vu Đế đỉnh phong.

Nhưng Cơ Hạo tính kế, Thiên Cơ trường lão đốc xúc đám đông tổ linh, thánh linh dân bản xứ xây dựng tường thành, lực phòng ngự nó có được cũng rất khủng bố. Ngũ hành kết giới dày nặng giống như một cái mai rùa cực lớn, gắt gao chặn cột sáng bắn chum.

Nơi kết giới và cột sáng va chạm ánh sáng chói lóa sôi sục, trên kết giới dày nặng nổi lên lượng lớn gợn sóng.

Tinh thạch chồng chất như núi trong thần tháp của Ngu tộc nhanh chóng thiêu đốt. Tiêu hao trong mỗi một nháy mắt đều là một con số thiên văn đáng sợ.

Cột sáng bắn, Da Ma Sát hung hãn hạ lệnh, lệnh toàn bộ thần tháp tham gia công kích đều mở hết công suất vận chuyển trận pháp, vận dụng uy lực mạnh nhất không tiếc phí tổn công kích mãnh liệt. Thần tháp kịch liệt chấn động, phù văn trên thân tháp không ngừng phun tung toé ra ánh lửa và ánh điện loá mắt, loại này thời gian dài toàn lực công kích. Đối với này thần tháp cũng là một loại đáng sợ gánh nặng.

Mỗi lần những thần tháp này nhiều nhất liên tục công kích hết công suất một khắc đồng hồ, sau đó sẽ phải lâm vào thời gian phục hồi dài đến ba canh giờ.

Trên tường thành, Thiên Cơ trường lão tọa trấn đầu mỗi trận pháp rất nhanh đã thăm dò ra tiết tấu công kích của Ngu tộc, nắm giữ thời cơ chuẩn xác. Thần tháp Ngu tộc một khi phát động công kích, trận pháp phòng ngự của tường thành sẽ toàn lực vận chuyển. Một khi thần tháp công kích yếu bớt, cường độ kết giới trên tường thành cũng theo đó hạ xuống.

Hai bên một công một phòng, mượn dùng uy lực thần tháp và đại trận điên cuồng va chạm.

Trận doanh nhân tộc bên này, có tấm Bàn Hi Thần Kính nọ dưới miệng núi lửa chuyển hóa cung cấp linh lực tiêu hao, mà dị tộc bên đó, thì là không ngừng từ bên ngoài đào bối, vận chuyển lượng tinh thạch không lỗ cung cấp thần tháp tiêu hao.

Trên mặt đất, vô số con rối kim loại leo lên nhau, theo mép ngoài kết giới phòng ngự trên tường thành bò đến vị trí cao ngang với tường thành.

Trên tường thành phát ra trọng lực trảng to lớn, những con rối kim loại kia bị trọng lực trảng ép tới mức hành động chậm chạp, nhiều con rối kim loại yếu ớt bị cứng rần ép thành khối kim loại. Nhưng bọn nó cứng đầu xây đắp đến độ cao tương đương với tường thành, nhiều chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn theo tứ chi bọn nó gian nan bò lên.

Các chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn đứng ở đỉnh chớp những con rối kim loại đó, đồng thời móc ra các cây trường mâu màu đen hung hăng đâm về phía phòng ngự kết giới bao phủ trên tường thành. Vô số phù văn nhỏ bé dày đặc lóe ra ở trên trường mâu, đám chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn hung hãn ở trên phòng ngự kết giới dày nặng mở ra khe hở thật nhỏ, sau đó cứng rần đẩy trường mâu, chậm rãi, giống như sâu bọ giãy dụa ở trong nhựa cây dính dính, cực kỳ gian nan chen qua kết giới phòng thủ thành trì thật dày.

Tổn non nửa canh giờ, đám tinh nhuệ Xi Vưu quân đoàn đột phá kết giới, cứng rần xông pha đến trên tường thành.

Thiên Cơ trưởng lão tọa trấn đầu mỗi trận pháp không khỏi liên thanh kinh hô: “Bọn hăn sao có thể xâm nhập vào?”

Đám người Tự Văn Mệnh đã sớm có chuẩn bị, nghe thấy Thiên Cơ trưởng lão kinh hô, Tự Văn Mệnh không khỏi cười nói: “Quả nhiên là tinh nhuệ đỉnh cấp nhất của dị tộc, cũng chỉ có bọn hăn mới có loại phá cấm thần mâu này, để bọn hăn xé rách đại trận xông vào!”

Từng đội chiến sĩ Cộng Công nhất mạch đón đầu chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn đánh vào, hai bên đồng thời hò hét, ở chiến hào hung hăng lao vào nhau.

Binh khí nặng nề và tấm khiên dày nặng, áo giáp chắc chắn kịch liệt va chạm, lượng lớn mảnh vỡ kim loại bắn tung tóe, phù văn khi vỡ vụn bộc phát ra ánh sáng chói lóa. Tiếng đánh nặng nề không dứt bên tai, sau khi khiên cùng giáp trụ bị hoàn toàn phá hủy, cả mảng lớn máu tươi liền phun ra.

Trên tường thành máu thịt bay tứ tung, va chạm mãnh liệt không ngừng mang theo vô số mảnh thi thể.

Từng đội chiến sĩ Cộng Công thị không ngừng lấp vào chiến trường, sau đó từng đội chiến sĩ không ngừng bị hơn vạn chiến sĩ của Xi Vưu quân đoàn xâm nhập tường thành chém giết gần hết.

Chương 693: Tồi Thành Cự Pháo trên Tường Thành, Tiếng Giết Rung Trời, Máu Thịt Bay Tứ Tung

Cộng Công nhất mạch, tinh nhuệ của mười mấy đỉnh cấp bộ tộc, mấy trăm cái bộ tộc trung và nhỏ phụ thuộc liên thủ, nhân số mấy chục lần, lại ở trên tường thành liên tiếp bại lui. Các chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn biểu hiện ra sức chiến đấu như quỷ như thần, nhiều chiến sĩ bộ tộc Bắc Hoang vẻ mặt vắn vẹo, hầu như đã đến bên bờ tinh thần sụp đổ.

Chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn, binh khí trong tay sắc bén hơn, khiên, giáp trụ chắc chắn hơn, kỹ xảo chém giết cay độc hơn, kinh nghiệm chiến đấu thuần thục hơn. Chiến sĩ Bắc Hoang có gan tham gia lần đánh cược sinh tử này, mỗi người đều là tinh nhuệ thân trải trăm trận, nhưng ở trước mặt đám chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn, kinh nghiệm tác chiến cùng kỹ xảo chiến đấu của bọn họ yếu đuối bất lực giống như trẻ sơ sinh.

Nghiền áp, nghiền áp từng bước một.

Binh khí gãy, khiên vỡ nát, giáp trụ tan, thân thể bị đao sắc cắt nát, từng đợt dả kích liên miên không dứt, cho dù là các Vu Đế Bắc Hoang chống đỡ ở hàng đầu, thân thể bọn họ cũng đang không ngừng đổ máu.

Dả kích dày đặc để lại ở trên người bọn họ các vết thương thê lương, còn chưa chờ các vết thương đó khép lại, càng nhiều công kích theo nhau mà đến. Các chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn chuẩn xác, lạnh lùng, vô tình, ở trên thân kẻ địch cắt một đao tiếp một đao, không cho họ chút cơ hội nào để thở dốc.

Đám người Tự Văn Mệnh nhìn Xi Vưu quân đoàn mạnh mẽ thái quá, không khỏi đồng thời kinh hãi than thở.

“Thời Tam Hoàng, Xi Vưu quân đoàn lần đầu xuất hiện, đã được xưng đầu đồng trăn sắt, gân thép xương sắt. Hôm nay gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.” Tự Văn Mệnh thấp giọng cảm khái. Ngay phía trước hắn, đao kiếm một số chiến

sĩ nhân tộc bổ ra giáp trụ của một chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn, lại chỉ để lại một vết máu nhợt nhạt ở trên làn da hắc.

“Bọn hắc bị Tu tộc lấy bí pháp tế luyện, nằm giữa vật còn sống và con rồi, tuy bảo lưu lại linh trí của bản thân, nhưng bọn hắc thật sự ‘Không phải người’.” Hoa Tư Liệt cũng xem mà miệng giật giật. Các chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn chiến lực quá mạnh mẽ, cũng quá quý dị đáng sợ.

Ngay tại lúc Hoa Tư Liệt nói chuyện, một Vu Đế Bắc Hoang cầm giáo xuyên thủng thân thể một chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn, nhưng trong vết thương của chiến sĩ Xi Vưu quân kia phun ra một làn khí đen, hoàn toàn phun ở trên mặt Vu Đế này, khí đen kịch độc làm vị Vu Đế này không mở được mắt, chiến sĩ Xi Vưu quân bị thương vịn người lao lên, kiếm ba cạnh trong tay liên tục mười tám lần xuyên thủng ngực của vị Vu Đế này.

“Nghe nói bọn hắc ngày thường lấy tinh kim mỹ ngọc làm thức ăn, kèm theo lấy thuốc mỡ Tu tộc bí chế dùng nham thạch nóng chảy rèn luyện thân thể.” Liệt Sơn Kháng nghiêng răng quát lạnh: “Bọn hắc đối với bí pháp rèn luyện thân thể vượt xa xa chiến sĩ nhân tộc chúng ta, bọn hắc lực lượng lớn hơn, tốc độ nhanh hơn.”

Ba gã chiến sĩ Xi Vưu quân như mãnh hổ điên cuồng xông vào đại đội đội ngũ chiến sĩ Bắc Hoang, khiến ở tay trái bọn hắc quét ngang một cái, mười mấy chiến sĩ Bắc Hoang liền đứt gân gãy xương bay ra ngoài. Ba chiến sĩ Xi Vưu quân kéo theo từng đạo tàn ảnh, như tia chớp xung phong trong đội ngũ Bắc Hoang chiến sĩ thời gian ba cái nháy mắt, sau khi làm bị thương nặng gần trăm tên chiến sĩ Bắc Hoang thì toàn thân mà lui.

Mấy chục chiến sĩ Bắc Hoang phản nộ ném trường mâu, ba chiến sĩ Xi Vưu quân vừa rồi chỉ có một người bị trường mâu trúng. Nhưng hắc như không có việc gì mang theo bốn cây trường mâu xuyên thủng thân thể hắc nhảy lên trở về đội ngũ bên mình, từ tốn đem bốn cây trường mâu chậm rãi rút ra.

“Bọn hãn không biết đau đớn, cũng không có bất cứ sự sợ hãi gì. Bọn hãn so với đám chiến sĩ Già tộc kia thì khó đối phó hơn nhiều.” Chúc Dung Thiên Mệnh ở một bên lặng lẽ thở dài một hơi: “Năm đó Hiên Viên thánh hoàng sau khi chém giết vị Xi Vưu đầu tiên, có một mũi Xi Vưu quân hội quân xâm nhập Nam Hoang, bộ tộc Nam Hoang chúng ta phải tổn rất nhiều sức mới diệt được bọn hãn.”

Một gã chiến sĩ Xi Vưu quân vỡ khiên, giáp trụ cũng rách tung toé, binh khí trong tay cũng bị liên tục đánh đòn nặng chặt đứt dang hai tay, mặt không biểu cảm lao về phía mười mấy chiến sĩ Bắc Hoang cầm trường thương trước mặt.

Mười mấy cây trường thương đồng thời xuyên thủng thân thể chiến sĩ Xi Vưu quân này, nhưng hãn như không có việc gì gõ cơ bắp trên người, gắt gao giam cầm những cây trường thương đó, làm động tác của đám chiến sĩ Bắc Hoang trì trệ trong nháy mắt.

Chính là trong nháy mắt này, vài tên chiến sĩ Xi Vưu quân ủa lên, vùng chiến chùy nặng nề đập nát đầu các chiến sĩ Bắc Hoang.

Các chiến sĩ Xi Vưu quân lực lượng lớn đến kinh người, chiến chùy trong tay bọn họ càng là binh khí cực phẩm Tu tộc sản xuất, chiến chùy nặng nề phun sấm sét ánh lửa, khi nện ở đỉnh đầu các chiến sĩ Bắc Hoang, nhân tộc xa gần đều nghe được tiếng ầm ầm đáng sợ đó.

Mũi giáp, đầu đồng thời vỡ nát, nửa thân thể cũng bị đá kích nặng nề đánh vỡ thành mảnh nhỏ, mười mấy Vu Vương Bắc Hoang cứ thế ngã xuống.

Khuôn mặt Chúc Dung Thiên Mệnh kịch liệt co giật, hãn thấp giọng lầm bầm: “Thật là...”

“Thực cái gì?” Man Man không biết khi nào đi tới bên người Chúc Dung Thiên Mệnh, nàng nheo mắt nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh, lạnh giọng nói: “Đừng có làm mất mặt Chúc Dung thị chúng ta! A cha nói rồi, nam nhân Chúc Dung thị có thể chết, nhưng không được là loại nhu nhược!”

Ngẩng đầu lên, Man Man đặc ý nói: “Đây là lời trước lần tham gia đánh cược này, a cha cố ý bảo người mang đến cho ta. Ông nói, nếu người dám làm mất mặt Chúc Dung thì chúng ta, trở về ông sẽ tự mình đánh gãy chân của người!”

Khuôn mặt Chúc Dung Thiên Mệnh hung hăng run rẩy một phen. Hắn khẽ cắn môi, chậm rãi rút ra một thanh trường kiếm lửa nóng quẩn quanh.

“Cộng Công Vô Ưu, người của người thật sự quá vô năng, thủy thần nhất mạch các người đã không ngăn được người ta, vậy để Chúc Dung thị ta đến thi triển thủ đoạn một chút!” Chúc Dung Thiên Mệnh ngạo nghễ ngẩng đầu, lạnh lùng trào phúng Cộng Công Vô Ưu được đám đông cấp dưới bảo hộ rất chặt chẽ.

Đối với Man Man, Chúc Dung Thiên Mệnh có chút vô kế khả thi. Nhưng đối với Cộng Công Vô Ưu sao, Chúc Dung Thiên Mệnh có ưu thế tâm lý tuyệt đối.

Khuôn mặt Cộng Công Vô Ưu chợt co rúm lại. Hắn nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh, từ trong tay áo rút ra một thanh trường kiếm màu trắng khí lạnh âm trầm. Trên lưỡi thanh trường kiếm này dày đặc vô số hoa văn bông tuyết, quả nhiên tinh xảo tuyệt luân.

“Theo ta, xuất chiến!” Cộng Công Vô Ưu lạnh nhạt quát một tiếng.

Một tiếng hét truyền đến, mấy chục con vượn khổng lồ đứng ở bên Cộng Công Vô Ưu đồng thời lao ra, đại bổng trong tay do hàn băng ngưng tụ thành hung hăng đập ra.

Tiếng đánh kịch liệt vang liên mạch. Đám vượn khổng lồ đó đều là hậu duệ của Vô Chi Kỳ, lực lượng lớn vô cùng, nhảy nhót như bay, càng tinh thông trận pháp liên thủ công kích, dưới một đòn mấy trăm chiến sĩ Xi Vưu quân bị đánh cho đứt gân gãy xương bay ngược ra, đầu trận tuyến lỏng lẻo của chiến sĩ bộ tộc Bắc Hoang nhất thời cùng cố.

Ngay tại lúc trên tường thành đánh đến mức máu chảy thành sông, trong thành trì kim loại của đám người Da Ma Sát, một tạo vật kim loại khổng lồ dần

dần dâng lên.

Một lão nhân Tu tộc đặc ý vuốt vật kim loại khổng lồ dài khoảng mười dặm này, ngông nghênh cười nói: “Tồi Thành Cự Pháo (pháo khổng lồ phá thành) này, tuy chỉ là mặt hàng hạng ba, nhưng chỉ cần cung cấp cho nó đủ năng lượng, tường thành trước mắt, cũng chỉ là chuyện một đòn đánh.”

Da Ma Sát lớn tiếng quát, mấy chục tên tộc nhân Tu tộc vây quanh thứ to xác đó bắt đầu khẩn trương bận rộn.

Chương 694: Một Kích Khủng Bố

Toàn thân tạo vật kim loại khổng lồ tràn đầy màu sắc, long lanh trong suốt, tuy là tính chất kim loại, lại đã bị thủ đoạn luyện kim đáng sợ của Tu tộc luyện chế thành chất liệu sáng tỏ trong vắt như thủy tinh.

Vật to lớn được các tộc nhân Tu tộc xưng là Tồi Thành Cự Pháo, đây là một cái đầu dạng như cà rốt, chỗ to nhất là hình nhiều cạnh lớn một dậm. Chỗ góc nhỏ của đầu cà rốt nhắm phía tường thành, ở phương hướng này có mấy ngàn mảnh trùy nhiều cạnh mảnh dài lơ lửng ở trong không khí, do những luồng điện tinh tế liên thông lẫn nhau.

Mảnh chùy dài nhất mười dậm, ngắn nhất ba năm dậm, hình dạng không giống nhau, nhưng tạo hình mượt mà, tinh xảo như cánh hoa lóng lánh ánh sáng mờ mờ, cùng vật hình nhiều cạnh khổng lồ kia phía sau hợp thành chủ thể của Tồi Thành Cự Pháo.

Mấy chục tộc nhân Tu tộc bận rộn, chỉ huy từng đám đông con rối kim loại to lớn, vận chuyển các loại tinh thạch chồng chất như núi không ngừng đưa vào trong vật nhiều cạnh giống củ cà rốt phía sau.

Xuyên thấu qua vật thể nhiều cạnh bán trong suốt, có thể nhìn thấy một tòa pháp trận lập thể hình tròn. Mấy ngàn tầng pháp trận hào quang loá mắt chồng chất khảm vào nhau, sau khi một ngọn núi tinh thạch cao tới trăm dậm được đưa vào pháp trận, vô số luồng điện nhỏ bé đánh ở trên tinh thạch, đem thiên địa linh khí chất chứa bên trong rút ra, sau đó gần như áp súc không có cực hạn, điên cuồng áp súc.

Một đồng tinh thạch lớn trăm dậm, ở trong vài hơi thở ngắn ngủn cuối cùng co rút lại thành một điểm tinh quang to bằng hạt vừng.

Số lượng tinh thạch to lớn như thế, toàn bộ thiên địa linh khí trong đó cuối cùng chỉ áp súc thành một giọt ánh sáng tản mát ra hào quang chói mắt như vậy.

Theo tinh thạch không ngừng đưa vào, những giọt ánh sáng không ngừng hội tụ với nhau, vô số giọt ánh sáng to bằng hạt vừng cuối cùng ngưng tụ thành một quang sáng đường kính trăm trượng.

Bọn Cơ Hạo cho rằng, dị tộc ở trước đại chiến vận chuyển vào dãy núi tinh thạch kéo dài vạn dặm là vì cung cấp đủ nguồn năng lượng cho những thần tháp kia. Trên thực tế, những tinh thạch đó lại là vì cung cấp đạn dược cho cái Tội Thành Cự Pháo đáng sợ này.

Tộc nhân Tu tộc đặt hai tay ở trên thân pháo Tội Thành Cự Pháo, trong miệng cấp tốc niệm tụng chú ngữ, không ngừng điều chỉnh pháp trận trong thân pháo. Vô số pháp trận điên cuồng chuyển động. Một quang sáng đường kính trăm trượng kia, màu sắc cấp tốc đậm lên, cuối cùng trở nên đen sì như hắc động giống như có thể cắn nuốt thiên địa vạn vật.

Một mảng bóng đen đó tản mát ra hơi thở hủy diệt đáng sợ, ở dưới sự điều tiết khống chế của pháp trận, mảng bóng đen này dần dần áp súc kéo dài, cuối cùng biến thành một cây kim dài màu đen dài mười mấy trượng, chỗ to nhất chỉ cỡ một thước.

Trong pháp trận ánh điện lóe lên, cây kim dài tản mát ra hơi thở hủy diệt cùng diễm xấu đó bắt đầu chậm rãi chuyển động, sau đó tốc độ chuyển động càng lúc càng nhanh. Vừa mới bắt đầu thời gian một hơi thở cây kim dài này mới chuyển động một lần, chỉ qua thời gian ngắn ngủn mười mấy hơi thở, cây kim dài trong mỗi một nháy mắt tốc độ chuyển động đã đạt tới mức đáng sợ trên trăm triệu lần.

“Dân bản xứ vô tri mà ngu muội, lĩnh giáo một phen sự đáng sợ kết tinh trí tuệ của Tu tộc chúng ta đi.” Một lão nhân Tu tộc dùng sức hôn cái pháo khống lồ này một cái, lẩm bẩm: “Vì vật thể to lớn này, chúng ta đã đem độ cống hiến của ba trăm năm qua tiêu hao hết. Sau khi phá hủy thành trì nhỏ bé này của các người, chúng ta sẽ dùng nó phá hủy phòng tuyến Xích Phản sơn, phá hủy Bồ Phản của các người. Phá hủy toàn bộ hy vọng của nhân tộc các người.”

Da Ma Sát vung pháp trượng màu đen, vênh váo tự đắc rống lớn một tiếng: “Nói nhảm cái gì? Đánh thùng tường thành của chúng cho ta!”

Dừng chút, thanh âm Da Ma Sát đột nhiên nhỏ đi nhiều. Hắn nhìn trái nhìn phải, khẩn trương nói: “Mau công kích, thừa dịp gã cổ quái kia bị Bàn Hi dẫn đi, nhanh công kích!”

Tiếng ‘Ong ong’ không dứt bên tai, mấy ngàn mảnh chùy nhiều cạnh lớn lớn nhỏ nhỏ đoạn trước Tồi Thành Cự Pháo chậm rãi xoay tròn. Mật độ tia điện giữa những mảnh chùy nhiều cạnh to lớn gia tăng hơn một ngàn lần. Vô số tia điện nhỏ bé va chạm lẫn nhau, trong ánh điện phun ra có thể nhìn thấy vô số phù văn kỳ dị đang lóe lên.

Qua đại khái thời gian ba hơi thở, toàn bộ Tồi Thành Cự Pháo bị một tầng lam quang chói mắt bao bọc.

Tiếng ‘Ong ong’ chấn động khiến đám người Da Ma Sát bịt tai, không chịu được hướng một bên rút lui, tận khả năng rời xa vật thể to lớn này. Tồi Thành Cự Pháo, loại vũ khí mang tính hủy diệt trí tuệ Tu tộc ngưng tụ mà thành này, bọn Da Ma Sát cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, bọn hắn theo bản năng sinh ra lòng kính sợ đối với vật to xác này.

Cây kim dài màu đen tối như mực, trong mỗi một nháy mắt xoay tròn hơn trăm triệu lần kia bị pháp trận thiêu đốt phun ra.

Ống pháo dài đến mười dặm không ngừng gia tốc cho cây kim dài màu đen, lực lượng thật lớn khiến cây kim dài màu đen này có được tốc độ cao cực kỳ đáng sợ. Khi vừa mới từ trong pháp trận lập thể kia phun ra, cây kim dài màu đen trong nháy mắt tốc độ chỉ hơn vạn dặm, khi nó từ trong ống pháo dài đến mười dặm lao ra, tốc độ bay của nó đã đạt tới trong mỗi một nháy mắt ngàn vạn dặm.

Thành trì kim loại chỗ đám người Da Ma Sát đã tới gần đến cách tường thành hơn trăm dặm. Cây kim dài màu đen hầu như là cùng lúc bắn ra đã trúng tường

thành, trúng tường thành Thiên Cơ trường lão dẫn dắt vô số tổ linh, thánh linh vất vả hơn nửa năm xây dựng thành.

Trong một khu vực rộng khoảng một dặm, dài trăm dặm, toàn bộ con rối kim loại nháy mắt bốc hơi, một chút cặn cũng chẳng lưu lại.

Cây kim dài màu đen lóe lên, tường thành kim loại dày nặng run rẩy một phen, phòng ngự kết giới của tường thành dày tới vài dặm kịch liệt chấn động vụn vụn, chính giữa kết giới một cái lỗ thủng trong suốt đường kính mười trượng rõ ràng có thể thấy được.

Ba tầng tường thành bị một cỗ bạo lực không thể ngăn cản một đòn xuyên thủng, vô số phù văn phòng ngự bố trí trước vỡ nát, vô số cột đỡ đẳng bố trí chôn trong tường thành một cây tiếp một cây nổ tung. Từng đoạn tường thành giống như bơ trong lửa nóng hòa tan sụp xuống, trong chớp mắt một khoảng tường thành hơn trăm dặm cứ như vậy biến mất vào hư không.

Trong quân trận dày đặc nhân tộc quân đội cùng quân đội dân bản xứ tụ tập phía sau tường thành, có một chỗ trống rộng chừng năm dặm. Ở trong khu vực rộng năm dặm, không biết dài bao nhiêu đó, vô luận binh lính tinh nhuệ bao nhiêu cũng bốc hơi, không có nửa điểm dấu vết lưu lại.

Núi lửa màu đen đứng sừng sững chính giữa thành trì bị xé ra một lỗ thủng thật lớn, khí đen cuộn cuộn không ngừng từ trong lỗ thủng phun ra. Núi lửa kịch liệt run rẩy, vô số vết nứt nhỏ như sợi tóc đang từ lỗ thủng xuyên thủng hướng bốn phương tám hướng lan tràn.

Đám người Tự Văn Mệnh vốn đứng ở trên tường thành lớp thứ hai tất cả đều bay lên trời, mỗi người trừng to mắt ngơ ngác nhìn Tồi Thành Cự Pháo tràn đầy màu sắc kia. Bọn họ thậm chí không cảm nhận được bất cứ pháp lực dao động nào, Tuyệt Uyên chiến bảo hao phí sức người sức của to lớn xây dựng ra đã bị công phá.

Uy lực của Tồi Thành Cự Pháo này hoàn toàn vượt qua bọn họ tưởng tượng.

Tự Văn Mệnh vắt hết óc cân nhắc hồi lâu, cũng không thể từ trong bí tàng của Vu Điện tìm được một món vu bảo có thể ngăn cản khẩu pháo khổng lồ này oanh kích.

Uy lực pháo kích rất tập trung, ngay cả chiến sĩ hai bên ở trên tường thành ác chiến cũng chưa bị lan đến chút nào. Nhưng vô luận chiến sĩ bộ tộc Bắc Hoang, hay là chiến sĩ Xi Vưu quân, hai bên đồng thời dừng tay, ai cũng ngơ ngác lơ lửng ở không trung nhìn tường thành sụp đổ.

Da Ma Sát đặc ý nhìn phòng thành bị một đòn xuyên thủng, giơ tay cao cao: “Vừa rồi là tụ tập năng lượng công kích? Một lần này, cho bọn hăn một cái tản ra. Nhìn thấy đội ngũ bọn hăn tụ tập phía sau tường thành không? Tranh thủ một đòn xử lý toàn bộ bọn hăn!”

Tinh thạch chồng chất như núi một lần nữa hướng trong ống pháo nhét vào.

Chương 695: Thừa Dịp Đánh Cướp

Phòng thành của chiến bảo bị một đòn phá vỡ, theo lý các con rối kim loại, còn có gần trăm vạn tinh nhuệ Già tộc phía sau nên chuẩn bị lao vào trong thành chém giết mới đúng.

Tự Văn Mệnh đã liên tục hạ lệnh, lệnh chiến sĩ nhân tộc cùng dân bản xứ tinh nhuệ trong thành chuẩn bị nghênh đón huyết chiến.

Nhưng đại quân dị tộc ngoài thành cũng chưa xâm chiếm, ngược lại những con rối kim loại kia quay cuồng hướng hai bên tránh ra, ở giữa Tồi Thành Cự Pháo cùng thành trì nhường ra một khoảng đất trống to lớn.

Chiến sĩ Xi Vưu quân ban đầu ở trên tường thành chém giết khắp nơi không có ai cơ hội lao vào trong thành, ngược lại đang nhanh chóng hướng ngoài thành rút lui, hơn nữa bọn hãn cũng tránh phương hướng Tồi Thành Cự Pháo chỉ.

“Đây là cái quỷ gì!” Vừa rồi một đòn kinh thiên của Tồi Thành Cự Pháo chấn trụ tất cả người trong thành, Thiên Cơ trường lão chưa bao giờ gặp tạo vật chiến tranh đáng sợ bậc này, không khỏi hét lên một tiếng.

“Thuật đức của Tu tộc quả nhiên đáng sợ, các tông sư Vu Điện ta quả nhiên vẫn không so được với bọn hãn.” Tự Văn Mệnh giọng khàn khàn quát lớn: “Không thể để bọn hãn phát ra đòn thứ hai, lao ra đi, hủy vật đó, nếu không chúng ta chắc chắn thua.”

Dù sao cũng là người quen cầm binh đánh trận, Tự Văn Mệnh liếc một cái đã nhìn ra sự khủng bố của Tồi Thành Cự Pháo.

Vãn Lạc Tuyệt Uyên tuy khiến dị tộc không thể vận dụng thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới, nhưng Tồi Thành Cự Pháo chỉ cần có đủ tinh thạch cung cấp năng lượng, là có thể cuộn cuộn không ngừng bắn. Mà Cơ Hạo hao phí tâm lực to lớn bố trí phòng thành, ba tầng tường thành cho dù mấy trăm Vu Đế liên thủ

tấn công cũng cực khó công phá.

Nhưng Tồi Thành Cự Pháo lại một đòn xuyên thủng ba tầng tường thành, loại lực sát thương này người ở đây không ai có thể ngăn cản. Nếu để địch đánh thêm mấy cái, đại quân nhân tộc mất đi phòng thành bảo vệ nhất định hóa thành tro bụi.

“Cửu thái tử, Phượng thiếu chủ, làm phiền!” Tự Văn Mệnh hướng Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm xa xa xem cuộc chiến quát to một tiếng. Hẳn biết hai người ở trong chiến bảo còn bố trí Vạn Long Phúc Hải Trận và Phượng Hoàng Phần Thiên Trận, hiện tại chính là lúc cần bọn họ ra tay.

Ngao Lễ và Phượng Cầm Tâm nhìn nhau, Ngao Lễ đột nhiên cười to lên: “Nói hay. Nói hay, ba tộc chúng ta môi hở răng lạnh, xương gãy gân còn nối liền. Hắc hắc, không biết trên người Nghiêu Bá Cơ Hạo, món bí bảo khiến bà nương khùng bố kia cũng vô kế khả thi lai lịch thế nào?”

Ngao Lễ không chút nào che dấu ý tham lam của hắn. Bàn Hi Thần Kính cổ quái, hẳn cũng không phải người mù, sớm đã nhìn ra Bàn Hi Thần Kính bất phàm. Nhưng lấy hiểu biết của Ngao Lễ đối với Cơ Hạo, ở trước khi tiến vào Bàn Hi thế giới, trên tay Cơ Hạo chưa có bảo bối này.

Bí bảo có thể khiến Bàn Hi cũng không thể công phá, loại bảo bối này, Ngao Lễ hẳn cũng rất muốn có.

Phượng Cầm Tâm mỉm cười, môi đỏ mọng khẽ mím không lên tiếng, nhưng cũng chưa thúc dục Phượng Hoàng Phần Thiên Trận. Lời Ngao Lễ nói, chính là vấn đề nàng cũng muốn hỏi. Nhưng nàng không ngu xuẩn giống Ngao Lễ. Loại chuyện đắc tội với người ta, vẫn là để Ngao Lễ đi làm đi. Nàng chỉ cần lẳng lặng chờ ở một bên, lẳng lặng chờ cơ hội tốt nhất để xuống tay là được.

Đại quân nhân tộc sắp bị diệt tới nơi, vì đổi lấy long tộc, phượng tộc viện thủ, Cơ Hạo chẳng lẽ không nên tỏ vẻ một chút sao?

Phải biết, thiên địa linh khí của Văn Lạc Tuyệt Uyên gần bằng 0. Vạn Long Phúc Hải Trận cũng tốt, Phượng Hoàng Phần Thiên Trận cũng tốt, đó đều là dựa vào thiêu đốt của cả long tộc, phượng tộc bọn họ vất vả tích góp, do đó mới có thể bộc phát ra lực sát thương cường đại. Chẳng lẽ những thiên tài địa bảo bọn họ hao phí không phải tiền sao? Chung quy không thể để long phượng nhị tộc bọn họ ra sức miễn phí cho nhân tộc nhỉ?

Mặt Tự Văn Mệnh cứng lại. Hắn nhìn chăm chăm Ngao Lễ một hồi, thản nhiên hỏi: “Cửu thái tử nói cái gì?”

Ngao Lễ ngẩng đầu, sự kiêu ngạo ương ngạnh đặc hữu của long tộc biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn ở trên người hắn: “Thế nào, là người muốn ta nói, ta sẽ không khách khí. Món bí bảo phòng ngự kia trên người Cơ Hạo, bản thái tử rất thích. Muốn bản thái tử phát động Vạn Long Phúc Hải Trận giúp nhân tộc các người phá hủy vật to xác kia, dùng bí bảo phòng ngự trên người Cơ Hạo đổi đi!”

Phượng Cầm Tâm mỉm cười, con rồng ngu ngốc này, lời này cũng chỉ có hắn có thể nói ra khỏi miệng.

Chẳng qua, đây cũng chính là lời nàng muốn nói, cho nên, nàng rất thích nghe.

Tự Văn Mệnh không hé răng, hắn chỉ là tỉ mỉ đánh giá cao thấp Ngao Lễ và Phượng Cầm Tâm một phen, sau đó quay đầu nhìn nhìn Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng đứng ở phía sau hắn, đột nhiên mở miệng cười: “Nhân tộc chúng ta, đã lưu lạc đến mức phải bán đứng người trong nhà sao? Các vị huynh đệ, nguyện theo ta tử chiến hay không?”

Đám người Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng đều rút ra binh khí bên người, đồng thời cất tiếng cười to: “Chiến!”

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm chợt biến sắc, bọn họ buồn bực nhìn Tự Văn Mệnh, đã sớm nghe nói Tự Văn Mệnh khó chơi, không dễ tiếp xúc, hôm nay vừa gặp quả nhiên danh bất hư truyền. Đến nước này rồi, không có hai tộc long

phượng giúp, nhân tộc có thể làm gì?

Xi Vưu quân đoàn, hẳn chống đỡ được sao?

Tôi Thành Cự Pháo, hẳn chống đỡ được sao?

Còn có trăm vạn Già tộc tinh nhuệ, chỉ dựa vào đám tàn binh bại tướng của nhân tộc hiện tại, tàn quân nhân tộc bị Bàn Hi đánh cho sĩ khí hạ thấp, sao có thể ngăn được dị tộc toàn lực công kích?

Tự Văn Mệnh, hẳn sao lại dám làm như thế? Hẳn nên cường chế Cơ Hạo nhanh chóng giao ra bí bảo, đổi lấy long phượng hai tộc bọn họ viện thủ mới đúng chứ!

Chúc Dung Thiên Mệnh nhìn quanh, bên người một mảng ánh lửa mơ hồ lóe ra, không ngừng hướng Thi đạo nhân, Bát Khâu Già nháy mắt ra dấu. Vừa rồi một đòn của Tôi Thành Cự Pháo đã dọa hấn vỡ mặt, hẳn không dám tưởng tượng Tôi Thành Cự Pháo công kích một lần nữa sẽ là tình huống thế nào.

Thi đạo nhân cũng co rúm mặt lại, Tôi Thành Cự Pháo loại sát khí đáng sợ dị tộc chế tạo này, trong công kích thế mà mơ hồ mang theo một tia hơi thở khủng bố hồng hoang phá diệt, một đòn toàn lực hầu như có thể so với một số linh bảo giết chóc mạnh mẽ nào đó toàn lực phóng thích lực lượng.

Bọn dị tộc này, rốt cuộc là như thế nào mà luyện chế ra sát khí đáng sợ như vậy?

Nhưng trong ánh mắt Thi đạo nhân nhìn Tôi Thành Cự Pháo lại tràn ngập tham lam, nếu loại tạo vật sức người này có thể bị sư môn phía sau hấn nắm trong tay, loại đại sát khí chỉ cần các loại thiên địa linh khí ngưng tụ thành tinh thạch có thể thúc dục này, đối với đại kế của sư môn tất nhiên có sự trợ giúp thật lớn.

Cộng Công Vô Ưu thì càng thêm dứt khoát lui bước, chiến sĩ các đại bộ tộc

Bắc Hoang bên người hãn cũng đang mở hết tốc độ rút lui. Hãn vừa rút đi, vừa lớn tiếng quát: “Đùa cái quái gì thế? Tự Văn Mệnh, người muốn đi ngành kháng loại quái vật này, người đi đi... Ta cũng chưa ngu đến loại trình độ đó.”

Ngao Lễ lại rống to lên: “Tự Văn Mệnh, nhanh chóng, chỉ cần đáp ứng đem bí bảo đó tặng cho ta, cái gì cũng dễ nói chuyện. Bằng không, hắc, Vạn Long Phúc Hải Trận mấy ngày hôm trước xuất hiện chút sơ suất nho nhỏ, hiện tại muốn phát động cũng không dễ.”

Tựa như cảm thấy theo như lời mình đại trận hồng hóc chút cái chi tiết này rất hài hước, Ngao Lễ tự đắc ý cười to lên.

Tự Văn Mệnh vẫn không nói một lời. Hãn nắm chặt trường kiếm, thân hình như núi lớn, trực tiếp đứng ở chính giữa chỗ hồng tường thành bị đánh thủng, cũng chính là vị trí trung tâm uy lực Tồi Thành Cự Pháo tập trung nhất.

“Các vị huynh đệ, theo ta tử chiến!”

Tự Văn Mệnh quát to một tiếng, đỉnh đầu hãn một làn khí vàng vọt lên, một tấm khiên lớn toàn thân màu vàng đất, mặt ngoài có hư ảnh năm ngọn núi lớn lóe ra từ trong khí vàng bay ra, được hãn nắm vững vàng ở trong tay trái.

Chương 696: Hợp Lực

Tự Văn Mệnh đứng ở chính giữa tường thành tổn hại, hư ảnh năm ngọn núi lớn trên tấm khiên dày nặng trong tay chồng chất phun ra, từng mảng lớn thổ khí màu vàng hướng bốn phía khuếch tán, hư không xung quanh như hướng tay trái của hắn sụp đổ vào, mơ hồ có thể thấy được năm dãy núi khổng lồ trùng điệp đan xen thú vị xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Ngũ phương thần nhạc, trấn vận tộc ta.” Tự Văn Mệnh trầm giọng quát to, phía sau một mảng bóng núi bay ra, mười sáu bản mạng vu tinh màu thuần vàng, lớn nhỏ không đồng nhất, toàn thân bốc lên thổ khí xoay quanh bay múa trong bóng núi, sau đó nháy mắt nhập vào trong hư ảnh dãy núi lao ra từ trong tấm khiên.

Hoa Tư Liệt thét dài một tiếng, hắn lắc mình một cái đến bên trái Tự Văn Mệnh, phía sau ánh sáng hai màu đen trắng lao lên cao hơn ngàn trượng, sau đó hai khí đen trắng hướng vào phía trong hợp lại lẫn lộn thành một đám sương mù hỗn độn, trong đó mơ hồ một đạo bát quái đồ xoay tròn.

“Hi hoàng diễn quái, thiên địa thần cơ.” Hoa Tư Liệt thấp giọng lầm bầm, chồng chất dãy núi, đầm lầy, rừng cây, đồi gò... các hình ảnh không ngừng từ trong bát quái đồ dạng trào ra, nhanh chóng trộn lẫn thành một thể với năm ngọn núi lớn từ trong tay Tự Văn Mệnh bay ra.

Thượng cổ Nhân Hoàng Phục Hy thị thôi diễn bát quái, Hoa Tư thị chính là hậu duệ Hi hoàng, tự nhiên truyền thừa bát quái lực.

Liệt Sơn Kháng cũng sai bước đi ra, hắn đứng ở bên phải Tự Văn Mệnh. Hắn không nói một tiếng, phía sau một mảng ánh sáng màu sắc mờ mịt lao ra, trong ánh sáng màu sắc vô số hoa mộc thảo dược lan tràn chồng xếp, không bao lâu trong phạm vi trăm dặm đều là một mảng xanh ngắt, mơ hồ có thể thấy được vô số kỳ hoa dị thảo lay động bay múa.

Liệt Sơn thị chính là hậu duệ của thượng cổ Nhân Hoàng Thần Nông thị, y thuật có một không hai trong thiên hạ. Liệt Sơn Kháng thì không am hiểu y thuật, nhưng vu pháp Liệt Sơn thị bí mật truyền thừa chính là loại thanh mộc, vu lực miên man mềm dẻo, lão luyện thuần thực, dùng để phòng ngự cũng là tuyệt hảo nhất.

Hơn trăm vị đế tử các tộc giao hảo với Tự Văn Mệnh ùn ùn đi ra, đứng chỉnh tề ở phía sau Tự Văn Mệnh, không một ai bỏ chạy. Bọn họ phân biệt tể ra vu bảo cấp Vu Đế bộ tộc mình truyền thừa nhiều thế hệ, thậm chí có người tể ra thần khí của thượng cổ Vu Thần. Các loại kỳ quang lưu chuyển, ùn ùn dung nhập năm ngọn núi lớn mà Tự Văn Mệnh phân hoá.

Cộng Công Vô Ưu vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn Tự Văn Mệnh, nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm phẫn hận vì sao hắn có thể được nhiều người như vậy thật lòng ủng hộ.

Chợt một dải kiếm quang phóng lên cao, Công Tôn Nguyên cũng đứng ở phía sau Tự Văn Mệnh, một đạo kiếm khí cuộn cuộn hùng hồn, đường đường chính chính, như một cây cột sống thẳng tắp dung nhập năm ngọn núi lớn.

Cộng Công Vô Ưu tức giận nhìn Công Tôn Nguyên. Ngoại trừ Công Tôn Nguyên là nhân tuyển chính hắn lựa chọn cạnh tranh đại vị Nhân Hoàng, bộ tộc Hữu Hùng thị phía sau Công Tôn Nguyên thực lực càng đặc biệt cường đại, Cộng Công Vô Ưu quả thực muốn chửi ầm lên.

“Đoạt!” Thiếu Ti đứng ở giữa không trung, hai tay nhẹ nhàng dẫn động vu chú. Từng luồng khí trắng cấp tốc từ đỉnh đầu Cộng Công Vô Ưu và đám đông chiến sĩ Bắc Hoang bay ra, nhanh chóng rót vào trong cơ thể đám người Tự Văn Mệnh. Trong chớp mắt khí vận của đám người Cộng Công Vô Ưu đã bị Thiếu Ti đoạt hết, đám người Cộng Công Vô Ưu rùng mình, lại còn chưa biết đã dính thủ đoạn của Thiếu Ti.

Ngay tại một khắc khí vận của Cộng Công Vô Ưu và đám đông Bắc Hoang

chiến sĩ bị đoạt, xa xa một chỗ tổ hợp phù văn mặt ngoài Tồi Thành Cự Pháo đột nhiên phun ra một điểm điện quang khác thường. Tồi Thành Cự Pháo còn chưa hoàn toàn đổ đầy năng lượng khê run lên, một dải màu đen đại khái chỉ có không đến sáu thành uy lực bắn nhanh ra, hung hăng hướng ngực Tự Văn Mệnh đánh tới.

Một lão nhân Tu tộc hỗn hển rít gào một tiếng: “Đáng chết, ta từng nói giữa hai lần công kích ít nhất cần cách một ngày một đêm mới được! Ta đã sớm nói tổ hợp phù văn nơi này có vấn đề!”

Một lão nhân Tu tộc khác lớn tiếng quát: “Bớt nói nhảm, mau chóng tu bổ. Ừm, không phải cũng có trọn vẹn phù văn tu bổ cùng nhau mang tới sao? Trực tiếp thay là được.”

Dải màu đen nhanh như tia chớp lao thẳng tới Tự Văn Mệnh, Tự Văn Mệnh và một đám đệ tử bên hắn cùng cất tiếng rống to, chính tề lao về phía trước ba bước, khí tức hơn trăm người hầu như hòa hợp một thể, vu lực sôi trào hướng bốn phía điên cuồng khuếch tán, sau đó chột hướng vào phía trong thu liễm, trở nên trầm ổn như núi.

Đám đông chiến sĩ nhân tộc phía sau bọn Tự Văn Mệnh giống như sóng thần phần nộ, sải bước lao về phía trước. Chỉ cần một đòn này qua đi, bọn họ sẽ bất chấp tính mạng công kích thành trì kim loại của dị tộc. Hoặc là dị tộc toàn quân bị diệt, hoặc là toàn bộ bọn họ chết ở dưới thành trì dị tộc.

Phượng Cầm Tâm đứng ở một bên đột nhiên mỉm cười, nàng nhìn thoáng qua Ngao Lễ vẻ mặt tức giận, cười giòn tan nói: “Tự Văn Mệnh đại nhân, ta đến giúp ngươi. Hì hì. Ngao Lễ gã này chỉ có thể đại biểu ý kiến long tộc, phượng tộc chúng ta suy nghĩ không giống với hắn đâu.”

Ngao Lễ không biết làm sao nhìn Phượng Cầm Tâm, đây là nói như thế nào vậy? Vỡ kịch này sao lại thay đổi? Rõ ràng là kế sách hai người bọn họ thương lượng ra, sao lại biến thành trách nhiệm của một mình Ngao Lễ hắn? Phượng

Cầm Tâm tiểu nữ nhân này...

“Chơi!” Ngao Lễ tức giận nhìn Phượng Cầm Tâm.

Phượng Cầm Tâm sớm có chuẩn bị, một viên bảo châu màu đỏ rực trong tay hiện lên một mảng ánh lửa, Phượng Hoàng Phần Thiên Trận toàn lực kích phát. Chợt nghe một tiếng phượng hoàng hét thanh thúy phóng lên cao, một con hỏa phượng hoàng dang cánh ngàn dặm từ trong lòng đất lao ra, cuốn theo lửa ngập trời bay về phía trước.

Giờ khắc này, vài người bên cạnh Cơ Hạo đều đã ra tay.

Đôi mắt Thái Ti trắng dã.

Trong tay áo Vũ Mục từng đám lớn khói độc khí độc đủ mọi màu sắc hoặc là vô sắc vô vị điên cuồng phun ra.

Man Man dùng toàn lực, đem hai thanh trọng chùy Vũ Dư đạo nhân luyện chế ném mạnh ra. Nàng nghiêng răng, đem Độc Diễm Hỏa Lôi Chúc Dung thị ở dưới núi lửa lớn của Nam Hoang hao phí khổ công tinh luyện thái cổ địa tâm một hơi ném ra hơn một ngàn viên.

Phong Hành thì đứng xa xa, trường cung trong tay bộc phát ra u quang loá mắt. Hắn căn chót lưỡi, liên tục phun ba ngụm máu ở trên trường cung. Ở phía sau hắn, hư ảnh một người khổng lồ đội trời đạp đất lặng yên hiện lên, trong tay người khổng lồ cũng nắm một cây trường cung, theo một động tác như Phong Hành kéo trường cung. ‘Phốc’ một tiếng vang thanh thúy, trên dây cung của Phong Hành một mũi tên màu vàng bắn nhanh ra, sau đó hắn suy sụp ngã xuống đất.

Hắc quang Tồi Thành Cự Pháo đánh ra mắt thấy đã sắp va chạm ở trên năm ngọn núi lớn Tự Văn Mệnh phóng ra, đột nhiên một đạo u quang lóe lên, một tấm gương báu dày nặng vuông vức đột ngột xuất hiện, lóng lánh u quang mờ nhạt chắn trước mặt Tự Văn Mệnh.

Kèm theo một trận tiếng kinh hô, hắc quang nhẹ nhàng va vào gương báu, toàn bộ Vãn Lạc Tuyệt Uyên tựa như cũng ngừng trệ trong nháy mắt, sau đó một đạo hắc quang từ mặt gương bắn trở về, mang theo tiếng xé gió đáng sợ hướng thành trì kim loại chỗ đám người Da Ma Sát bắn tới.

Tiếng ‘Răng rắc’ không dứt bên tai, trên tấm gương báu dày nặng đó nứt ra vô số vết, từng mảnh vỡ thật nhỏ không ngừng bay lên, dần dần hóa thành các điểm sáng tan vào trong không khí.

“Bí bảo! Bí bảo! Chính là bí bảo này! Trời ạ, sao có thể hủy diệt?” Ngao Lễ vô cùng đau đớn kêu to lên. Hắn ngơ ngác nhìn tấm gương màu thoạt nhìn ý vị tạo hình đã tuyệt đối bất phàm đó, đau lòng thiếu chút nữa khóc ra.

Tương tự, Da Ma Sát đám quý tộc Ngu tộc đứng ở trong thành trì kim loại xem cuộc chiến, cũng thiếu chút khóc ra.

Chương 697: Tự Mâu Thuẫn

Đứng ở trên tường thành, đám người Da Ma Sát gương mặt vặn vẹo nhìn lưu quang màu đen giáp mặt bắn tới.

Chỉ có bọn hắc biết bọn hắc đã hao phí bao nhiêu phí tổn, mới đổi lấy được Tồi Thành Cự Pháo này. Cũng chỉ có bọn hắc mới biết được, Tồi Thành Cự Pháo này có lực lượng hủy diệt đáng sợ bao nhiêu.

Tuy bởi vì một tổ hợp phù văn nho nhỏ ngoài ý muốn, một đòn này Tồi Thành Cự Pháo cũng chưa chứa đầy toàn lực, nhưng sáu thành uy lực cũng đủ để phá hủy tòa thành bay bọn hắc dùng con rối kim loại lâm thời xây dựng ra.

Trong khi giãy chết, bọn hắc đứng ở trên tường thành, vốn muốn tận mắt thấy bọn Tự Văn Mệnh là tan xương nát thịt như thế nào. Nhưng hiện tại, bọn hắc lại trở mắt nhìn pháo kích đánh tới, bọn hắc ngay cả cơ hội né tránh cũng không có.

Trong mây mù trên trời truyền đến tiếng rống giận dữ của Xi Vưu, một bóng người hiện lên, Xi Vưu lấy một loại tốc độ cao làm người ta cảm thấy không thể lý giải lao ra khỏi hơi nước vây khốn. Hắc cầm Hư Không Thuẫn Bài, thân thể chợt mơ hồ, muốn thuận di quay về thành trì.

Lấy uy năng của Hư Không Chi Thuẫn, Xi Vưu nếu có thể kịp thời che ở trước lưu quang màu đen, có lẽ có thể đem một đòn này đỡ được.

Nhưng trong hơi nước vô số roi nước màu đen bay ra, Xi Vưu đã sắp dịch chuyển ra ngoài bị roi nước quét trúng, roi nước âm hàn, dinh dính giống như xúc tu của thủy quái trói chặt tay chân Xi Vưu, một tay đem hắc kéo trở về trong hơi nước.

“Hà Bá lão quỷ, ta thề giết ngươi.” Xi Vưu hỗn hển thét chói tai liên tục.

“Rất nhiều người đều từng nói như vậy, nhưng đến bây giờ, lão phu vẫn sống khỏe lắm.” Thanh âm Hà Bá thường thường thản nhiên, không có chút mùi khói lửa. Trong hơi nước truyền đến tiếng gầm rú thật lớn, thậm chí có lượng lớn tia chớp phun ra.

“Bàn Hi!” Da Ma Sát khàn cả giọng thét chói tai. Giờ phút này hẳn chỉ có thể trông cậy vào Bàn Hi có thể cứu bọn hắn. Lấy cường độ thân thể của Bàn Hi, Tồi Thành Cự Pháo cũng không có khả năng thương tổn được nàng, chỉ cần nàng có thể kịp thời che ở trước tường thành, bọn hắn sẽ có thể được cứu trợ.

Chân trời xa xa, kim quang trong đôi mắt bắn ra bốn phía, Cơ Hạo vừa vặn ném ra một đạo phù.

Hư ảnh một Thái Cực đồ hai màu đen trắng chậm rãi xoay tròn, như một cái cối xay to lớn đem Bàn Hi vây ở giữa. Chính giữa hư ảnh Thái Cực đồ, một lão nhân khuôn mặt gầy gầy mặc thủy hỏa đạo bào, tay trái mang theo một cái thước, tay phải để ở sau người, đoan đoan chính chính đứng ở trước mặt Bàn Hi, thông thả lẩm bẩm từng chữ một ‘Đạo khả đạo, phi thường đạo’!

Cơ Hạo như gặp quỷ nhìn lão đạo nhân trong đạo phù toát ra.

Trong đạo phù, sao có thể toát ra hẳn? Lão đạo này, hẳn là đem một đạo phân thân luôn giấu ở trong đạo phù, hay là cảm nhận được Bàn Hi khí tức trong đạo phù thấy cái mình thích là thèm, đột nhiên rất không giảng đạo lý xông vào?

Chẳng qua, Cơ Hạo thật sự rất tò mò, nếu Bàn Hi thần trí chưa tổn hại, còn bảo lưu lại toàn bộ sức chiến đấu mà nói, lão đạo cùng nàng rốt cuộc ai mạnh ai yếu?

Chẳng qua hiện tại Bàn Hi hoàn toàn quên đi toàn bộ thần thông pháp thuật, chỉ biết dùng bạo lực đập người, rất hiển nhiên không phải đối thủ của lão đạo. Lão đạo rất nhẹ nhàng xây dựng một cái thời không vặn vẹo nho nhỏ, đem Bàn Hi vây ở trong.

Thời không này hoàn toàn vắng vẻ, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, cho nên tiếng Da Ma Sát tru lên tự nhiên cũng chưa bị Bàn Hi nghe thấy.

Cơ Hạo như gặp quỷ liếc lão đạo một cái, sau đó lại quay đầu, mang theo nụ cười thích ý, nhìn về phía tòa thành: “Ừm, ngay tại trước mặt các người. Bí bảo có được phản lực đó đã vỡ nát, các người không có lời gì để nói sao?”

Ngao Lễ và Phượng Cầm Tâm tham Bàn Hi Thần Kính. Cơ Hạo rất hiểu suy nghĩ của bọn họ, đương nhiên hẳn cũng không tán đồng cách làm của bọn họ.

Cho nên lúc đòn thứ hai của Tồi Thành Cự Pháo, Cơ Hạo lập tức liên thông Bàn Hi Thần Kính bị đặt ở dưới miệng núi lửa, dùng Đãng Hồn Chung chuyển hóa mà thành, đem nó dịch chuyển ra chắn trước mặt đám người Tự Văn Mệnh.

Dù sao chỉ là một vật thay thế cùng loại với thần thông phân thân, một tấm gương đó miễn cưỡng đem công kích của Tồi Thành Cự Pháo bắn ngược về. Sau đó kết cấu bản thân cũng chịu hủy hoại không thể nghịch chuyển, ở dưới cái nhìn của đám đông sụp đổ tan rã.

Xi Vưu không thể kịp thời quay lại, Bàn Hi bị lão đạo vây khốn, đám người Da Ma Sát và Tồi Thành Cự Pháo trong một đòn đáng sợ đó, chỉ có mười mấy tòa thần tháp Ngu tộc phóng ra phòng ngự kết giới. Da Ma Sát khàn cả giọng hét chói tai, vụ tinh như ngọn núi nhỏ ở Ngu tộc thần tháp trong nháy mắt hóa thành khói, toàn bộ Ngu tộc thần tháp vượt tải rút lấy thiên địa linh khí trong vụ tinh, toàn lực kích phát toàn bộ pháp trận phòng ngự.

Gần vạn tên quý tộc Ngu tộc đồng thời hét chói tai, đem bảo mệnh trọng bảo áp đáy hòm của mình đều tế ra. Các loại kỳ trân dị bảo tạo hình cổ quái bay lên, phóng ra ánh sáng vạn loại màu sắc chắn phía trước thành trì.

Cơ Hạo liếc, hẳn thậm chí nhìn thấy bảo bối do một gã thanh niên Ngu tộc bộ dạng tuấn tú vô cùng tế ra, thế mà là một chùm hoa tường vi thủy tinh màu hồng! Bảo bối này mỹ lệ đến cực hạn, trên một chùm trăm đóa hoa tường vi tản ra, trong nháy mắt hóa thành một bức tường thủy tinh dày tới trăm trượng chắn

trước tường thành, mà bức tường thủy tinh này toàn thân màu hồng, trên thân tường điêu khắc vô số hoa văn hoa tường vi.

Các quý tộc Ngu tộc, quả nhiên là đã đem mỹ học suy diễn đến cực hạn.

Hơn vạn món phòng ngự trọng bảo vừa mới tế ra, còn chưa kịp phát huy toàn bộ uy lực, một đòn kia của Tồi Thành Cự Pháo đã gào thét ập tới.

Nổ vang một tiếng, bao gồm Da Ma Sát ở trong hơn vạn quý tộc Ngu tộc đồng loạt hộ máu. Phòng ngự trọng bảo bọn họ tế ra có sáu bảy thành vỡ nát ngay tại chỗ, có hai ba thành bị thương nặng hào quang ảm đạm rơi xuống đất, chỉ có số rất ít trọng bảo phẩm chất cực tốt, bị lực đánh đáng sợ nổ bay mấy trăm dặm.

Một bức tường thủy tinh màu hồng mỹ lệ kia âm âm vỡ vụn, dải màu đen Tồi Thành Cự Pháo phát ra đánh vào trên phòng ngự kết giới Ngu tộc thần tháp phát ra, kèm theo tiếng xé rách chói tai, phòng ngự kết giới dày tới mười dặm sụp đổ từng tầng một, vỡ nát từng tầng một, Ngu tộc thần tháp đứng sừng sững trên tường thành cũng một tòa tiếp nối một tòa nổ tung.

Thần tháp nổ tung, lượng lớn mảnh vỡ kim loại nặng nề từ trên cao rơi xuống, đập đám người Da Ma Sát vỡ đầu chảy máu.

Trong nháy mắt ngăn ngừa, phòng ngự kết giới vỡ nát toàn bộ, dải màu đen trực tiếp đánh vào dưới tường thành kim loại dưới chân đám người Da Ma Sát. Tường thành kim loại màu bạc cấp tốc hòa tan, tan rã, trong chớp mắt đã lộ ra một vết nứt cực lớn.

Lưu quang cấp tốc bắn, mắt thấy đã sắp đánh vào trên Tồi Thành Cự Pháo, đột nhiên một đạo quang hiện lên, Hư Không Chi Thuần của Xi Vương phá vỡ hư không, trực tiếp xuất hiện ở trước dải ánh sáng màu đen. Trên tấm khiên lớn vết máu loang lổ, các hơi thở dày nặng chắc chắn không ngừng khuếch tán ra.

Lưu quang màu đen thể tích rút nhỏ hơn phân nửa đánh ở trên Hư Không Chi

Thuần. Tầm khiên lớn kịch liệt run run, không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘Ong ong’.

Vô số tia điện nhỏ bé màu đen bắn ra, một đòn Tồi Thành Cự Pháo này đánh ra không đến sáu thành uy lực, rốt cuộc vẫn bị cản lại.

“Ha, ha ha!” Đám người Da Ma Sát đồng thời nhếch miệng cười to.

Nhưng vừa mới cười một tiếng, một cột ánh sáng vàng bắn nhanh đến, ‘Bộp’ đem đầu Da Ma Sát đánh nát, sau đó một mũi tên màu vàng xé rách phòng ngự kết giới Tồi Thành Cự Pháo tự mang, từ đầu tới đuôi đem Tồi Thành Cự Pháo bắn thủng.

Tiếng cười của quý tộc Ngu tộc im bật.

Tiếng ‘Vèo vèo’ không dứt bên tai, hơn một ngàn viên hỏa lôi Man Man ném theo sát mũi tên bay vào.

Chương 698: Cự Pháo Tự Hủy

Hỏa lôi là Chúc Dung thị tự động thủ, ở chỗ cực sâu của núi lửa thái cổ nơi Nam Hoang, thu thập tinh hoa thái cổ độc diễm trong địa phế ôn dưỡng vô số năm, thêm vào các loại ác kim, kịch độc trong vùng khi ho cò gáy của Nam Hoang tẩm bổ, càng lấy thần thuật bí truyền luyện chế thành.

Man Man ném hỏa lôi, uy lực trong nháy mắt của mỗi một viên đều tương đương với năm thành một đòn Chúc Dung thị toàn lực ra tay.

Hơn một ngàn viên hỏa lôi đánh vào thành trì kim loại của dị tộc, kéo dài không dứt bùng nổ. Mỗi một viên hỏa lôi phát nổ, lửa màu đen quay cuồng, uy lực lửa cực độ nội liễm ngưng luyện, chỉ bao trùm không gian phạm vi trăm trượng.

Một lửa uy lực một đòn toàn lực của Chúc Dung thị, đặt ở Nam Hoang đại lục ít nhất có thể khiến mấy chục vạn dặm lục địa hóa thành địa ngục nham thạch nóng chảy. Uy lực đáng sợ như vậy, lại bị bí chú mạnh mẽ áp súc ở trong phạm vi trăm trượng, có thể nghĩ ở trong vòng trăm trượng đó, không có thủ đoạn thông thiên chỉ có thể hóa thành tro bụi.

Một lại một quý tộc Ngu tộc khàn giọng gào thét, toàn thân lóe ra linh quang bọn họ không ngừng kích phát pháp bảo cứu mạng, các loại ngọc phù, trang sức trên người lóe sáng, từng cái phòng ngự kết giới không ngừng mở ra.

Lửa màu đen quay cuồng ập tới, kèm theo tiếng ầm ầm nặng nề như sấm, hơn một ngàn viên hỏa lôi kéo dài phát nổ, bông hoa lửa màu đen phạm vi trăm trượng nở rộ, nơi hắc hỏa bao trùm, vạn vật diệt hết. Pháp bảo cứu mạng trên thân các dị tộc kia cũng tốt, ngọc phù và bội sức có tính một lần lực phòng ngự kinh người cũng thế, đều bị lửa đen nháy mắt đánh nát, thiêu hủy.

Các quý tộc Ngu tộc ở trong ngọn lửa màu đen gào rống, kêu rên, sau tiếng rú thảm ngăn ngui, bọn hắn đã bị lửa màu đen nuốt, một chút cặn cũng chẳng

còn.

Xung quanh, một lại một tòa thần tháp không ngừng sụp đổ nổ tung, một đòn của Tồi Thành Cự Pháo phá hủy phòng ngự kết giới của thành trì, Ngu tộc thần tháp vận chuyển quá tải chịu lực cản trở khổng lồ, pháp trận trong thần tháp không ngừng sụp đổ, thần tháp phát nổ mãnh liệt, ánh lửa tàn sát bừa bãi khuếch tán mãnh liệt, khiến dị tộc nán lại ở trong thành trì hoàn toàn không có đường để trốn.

Một mũi tên đỏ của Phong Hành đục lỗ Tồi Thành Cự Pháo, phá hủy nhiều bộ vị phù văn trận pháp quan trọng bên trong.

Tồi Thành Cự Pháo lực sát thương to lớn kịch liệt run rẩy, vô số phù văn sáng chói loá mắt hiện lên ở ngoài thân pháo, lượng lớn phù văn pháp trận tan tác không ngừng phát nổ, cả mảng lớn ánh lửa, điện quang hướng bốn phía mãnh liệt khuếch tán, nhiều đại tượng Tu tộc ở gần cự pháo bị nổ tan xương nát thịt.

Ánh sáng chói mắt từ trong ống pháo dạng nhiều cạnh trung tâm nhất của Tồi Thành Cự Pháo phun ra. Trung tâm này căn nuốt vô số tinh thạch, cung cấp năng lượng cho cả Tồi Thành Cự Pháo kịch liệt run rẩy, không ngừng phát ra tiếng ầm ầm khủng bố, mắt thấy trận pháp bên trong sụp đổ nó sẽ phải hoàn toàn bùng nổ.

Một lão nhân Tu tộc tóc trắng xoá nhanh chân bước đi, trên lưng hắt bóng sinh ra một đôi cánh chim kim loại tinh xảo, nâng hắt hóa thành một luồng sáng hướng Vãn Lạc Tuyệt Uyên chạy đi.

Ở phía sau lão nhân Tu tộc này, gần trăm tên tinh anh Tu tộc lưu lại một người tiếp một người chật vật chạy trốn, một số người chỉ để ý tới bản thân dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn, còn có mấy tộc nhân Tu tộc trẻ tuổi một chút ít nhiều có chút lương tâm, trong lúc gấp gáp còn khàn cả giọng hướng phía sau hét lên vài tiếng: “Chạy mau, Tồi Thành Cự Pháo sắp tự hủy rồi! Chạy mau đi!”

Đám người Tự Văn Mệnh đang rải bước hướng bên này xung phong xoay người đi ngay, dùng tốc độ nhanh nhất rời xa thành trì kim loại đã hóa thành một

mảng biển lửa này.

Ngoài thành Già tộc tinh nhuệ triển khai hàng ngũ chinh tề cũng muốn chạy trốn. Bọn hãn nghiên cứu sâu về chiến kỹ, đối với kỹ thuật rèn thì không biết gì cả, nhưng bọn hãn biết, có thể khiến các tông sư Tu tộc đi theo gào khóc thảm thiết gấp gáp chạy trốn, khẳng định là chuyện đòi mạng.

Sải chân, dùng tốc độ nhanh nhất, dùng hết sức bú mẹ, chạy. Chạy trốn chết đi, tận khả năng rời xa thành trì kim loại này.

Nhưng trên chín phần mười chiến sĩ Già tộc vừa mới chuẩn bị đào tẩu, sắc mặt bọn hãn chợt thảm biến —— toàn thân bọn hãn như nhũn ra, trong lỗ chân lông không ngừng đổ mồ hôi. Bọn hãn khàn cả giọng tru lên, liều mạng muốn dốc sức đào tẩu. Nhưng bọn hãn thế mà ngay cả sức nhấc chân cũng không có.

Phía sau Vũ Mục, Ôn Thần Phiên lẳng lặng lơ lửng, từng mảng lớn khí độc khói độc không ngừng từ trong tay áo hãn phun ra, ở dưới Ôn Thần Phiên thêm vào, những độc vật đó vốn đã độc ác dị thường, đủ khiến đỉnh phong Vu Vương trùng chiêu đã xảy ra biến hóa cực kỳ kỳ dị, trở nên ngay cả tồn tại cấp Vu Đế cũng khó có thể ngăn cản.

Trăm vạn chiến sĩ Già tộc tinh nhuệ, trừ không đến ngàn tên Già tộc chiến vương cấp Vu Đế cường đại nhất, tất cả người khác đều bởi vì hút vào vu độc Vũ Mục phóng ra, thân thể mềm nhũn khó có thể giãy dụa nhúc nhích.

Trên người đám Già tộc tinh nhuệ có bí bảo chuyên môn ngăn cản nhân tộc vu độc nguyên rủa, hơn nữa các bí bảo đó đang phát ra vàng sáng mờ mờ bảo vệ các chiến sĩ Già tộc. Vu độc của Vũ Mục vốn sát thương đối với bọn hãn không nên lớn như vậy, nhưng có Ôn Thần Phiên thêm vào, lực sát thương do vu độc của Vũ Mục thật sự trở nên quá khủng bố, trăm vạn Già tộc tinh nhuệ hầu như bị một lưới bắt hết.

“Không!” Một gã Già tộc chiến vương nháy mắt ngăn ngừn đã lao ra gần ngàn dặm quay đầu, trợn mắt muốn rách nhìn các tộc nhân còn chưa chạy ra

được vài bước kia khàn cả giọng rít gào một tiếng.

“Ngao Lễ, không muốn chết thì toàn lực phát động Vạn Long Phúc Hải Trận ngăn cản!” Tự Văn Mệnh dẫn người lao trở về, đồng thời hướng Ngao Lễ đứng ở xa xa xem cuộc chiến rộng lớn một tiếng.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, Thiên Cơ trường lão liên thủ đám đông tổ linh, mạnh mẽ thúc dục phòng ngự trận pháp lưu lại trên tường thành chiến bảo, một đạo phòng ngự kết giới hào quang âm đậm miễn cưỡng đem chỗ tường thành sụp đổ bao phủ.

Khuôn mặt Ngao Lễ run rẩy từng đợt. Hắn rít gào trầm thấp, tay trái lấy ra một viên long châu màu thủy lam dùng sức vung lên, nhất thời ở tại chỗ một mảng sóng biển to lớn phóng lên, hơn vạn con cự long hình thái khác nhau ở trong sóng biển như ẩn như hiện, không ngừng phát ra tiếng rống gầm rung trời.

Phượng Cầm Tâm cũng điều chỉnh Phượng Hoàng Phần Thiên Trận, cả mảng lớn lửa ngưng mà không phóng, ở trước tường thành ngưng tụ thành một bức tường lửa dày nặng.

Sau đó Tồi Thành Cự Pháo liền ầm ầm phát nổ.

Một mảng ánh sáng trắng phóng lên cao, sau đó cấp tốc hướng bốn phương tám hướng khuếch trương. Ánh sáng trắng cuộn cuộn sau khi khuếch trương ra hơn trăm dặm, liền chột biến thành màu đen cắn nuốt tất cả. Hắc quang thâm thúy âm trầm theo tiếng gầm rú thật lớn hướng bốn phía khuếch tán ra, sóng âm thanh thật lớn cắn nuốt tất cả tiếng vang trong thiên địa, dẫn tới toàn bộ sinh linh trong Vãn Lạc Tuyệt Uyên không nghe thấy bất cứ thanh âm nào nữa.

Hào quang màu đen như sóng thần hướng phía chỗ bọn Tự Văn Mệnh ập tới, một đợt hắc quang kịch liệt đánh vào Vạn Long Phúc Hải Trận và Phượng Hoàng Phần Thiên Trận. Sắc mặt Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm biến hóa thê thảm, linh bảo khổng lồ chế đại trận trong tay bọn họ không ngừng nứt ra vết rách nhỏ bé, hai người nhìn linh bảo không ngừng vỡ vụn trong tay, đau lòng thiếu chút

nữa khóc.

Bọn họ lần này đến, là tới tìm bảo bối kiếm chỗ tốt. Nhưng hiện tại bảo bối chưa tìm được, bọn họ còn đem tiền vốn nhà mình lấp vào trước.

Ngũ Nhạc Thần Thuần của Tự Văn Mệnh đứng sừng sững ở phía sau hai tòa đại trận, hóa thành tấm khiên khổng lồ trăm dặm kịch liệt run rẩy, gắt gao ngăn cản dư âm hào quang màu đen sau khi xuyên thấu qua phòng ngự của hai tòa đại trận xâm nhập.

Thân thể Tự Văn Mệnh cũng kịch liệt run rẩy, mọi người đều nghe được trong cơ thể hắn truyền đến tiếng xương khớp vỡ vụn.

Đám người Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng đồng thời tiến lên một bước, sóng vai với Tự Văn Mệnh đứng thành một loạt, đồng thời ra tay cứng rắn đỡ sự phá hủy khủng bố Tội Thành Cự Pháo tự hủy tạo thành.

Sóng ánh sáng màu đen ở dưới sự liên thủ của bọn Tự Văn Mệnh bị miễn cưỡng ngăn cản, nhưng các Già tộc tinh nhuệ và chiến sĩ Xi Vương quân trúng vụ độc thì bị sóng ánh sáng màu đen hoàn toàn nuốt hết.

Chương 699: Tàn Quân

Sương mù đục ngầu ngoài Vãn Lạc Tuyệt Uyên kịch liệt dao động một trận, Bàn Hi mang theo khói lửa toàn thân lao ra, trong tay mang theo Da Ma Đà mặt không còn chút máu. Lần này dị tộc tham gia đánh cược sinh tử, hơn vạn quý tộc Ngu tộc tiến vào Bàn Hi thế giới, giờ phút này chỉ còn lại có một mình Da Ma Đà.

Nếu không phải Da Ma Sát bị nháy mắt đánh chết, Da Ma Đà đoạt lấy lệnh phù Da Ma Sát dùng để mệnh lệnh Bàn Hi, hơn nữa kịp thời lấy bí thuật gọi Bàn Hi vội trở về cứu mạng mà nói, Da Ma Đà đã giống với quý tộc Ngu tộc khác, hoặc là bị hỏa lôi của Man Man nổ chết, hoặc là bị Tồi Thành Cự Pháo nổ thành tro tàn.

“Chết... chết rồi!” Vừa nhìn thấy bầu trời trong trẻo của Bàn Hi thế giới, Da Ma Đà đã như phát điên hét lên: “Chết rồi, chết hết rồi... Da Ma Sát chết rồi, thật ra cũng là chuyện tốt, nhưng nhiều người như vậy chết...”

“Chỉ còn lại một mình ta, đáng chết, chỉ còn lại một mình ta. Cái tiếng xấu này, không lẽ muốn ta gánh một mình?” Da Ma Đà nhăn nhúm mặt, hơn vạn quý tộc Ngu tộc, bối cảnh ai cũng hùng hậu, thế lực gia tộc hùng hồn kinh người.

Nếu có thể có thêm vài người chạy ra thì thôi, hiện tại chỉ có một mình Da Ma Đà hãn chạy thoát, những người chủ sự đại gia tộc Ngu tộc sẽ nghĩ thế nào? Ngu tộc gian trá đa nghi, nếu tất cả mọi người đều cho rằng là Da Ma Đà tính kế giết chết những người này, như vậy hãn về sau phiền toái to.

Theo tiếng ho khan kịch liệt, mười mấy Già tộc chiến vương giáp trụ vỡ vụn lao ra, bọn hãn ho ra từng ngụm từng ngụm máu, thở phì phò thật sâu. Khí độc màu sắc quái dị không ngừng từ trong mồm bọn hãn phun ra. Vu độc của Vũ Mục xâm nhập thân thể bọn hãn, làm cục máu do bọn hãn ho ra cũng biến thành màu sắc sặc sỡ rất dữ tợn.

Sau đó, một lại một Già tộc chiến vương có được thực lực Vu Đế chạy ra khỏi Vãn Lạc Tuyệt Uyên.

Da Ma Đà ngơ ngác đếm, mười, trăm... Cuối cùng Già tộc chiến vương chạy ra khỏi Vãn Lạc Tuyệt Uyên, chỉ có vền vẹn sáu trăm bảy mươi bảy người. Trăm vạn Già tộc tinh nhuệ, chỉ còn lại có một ít như vậy.

“Cái trách nhiệm này, vốn nên là Da Ma Sát gánh!” Da Ma Đà khóc không ra nước mắt nhìn đám Già tộc tinh nhuệ chật vật không chịu nổi, thân thể không chịu khống chế run lên. Trăm vạn Già tộc tinh nhuệ đó. Cả trăm vạn chiến sĩ tinh nhuệ trang bị đến tận răng, chỉ còn lại chút người như vậy trốn thoát.

Nghĩ về lửa giận của gia tộc tương ứng các chiến sĩ Già tộc đó đi! Da Ma Đà hiện tại rất muốn hạ lệnh đối với Bàn Hi, để nàng sạch sẽ lưu loát một chương đập chết mình cho xong. Chiến một trận tổn thất trăm vạn Già tộc tinh nhuệ, cái tiếng xấu này hẳn thật sự không gánh nổi, gia tộc phía sau hẳn cũng không gánh nổi.

Tiếng bước chân trầm thấp vang lên, Xi Vưu toàn thân thiêu đốt lửa màu đen sai bước đi ra. Ở phía sau hẳn mấy ngàn chiến sĩ Xi Vưu quân theo sát. Các chiến sĩ đó hơi thở yếu ớt, rất hiển nhiên thương thể không nhẹ, nhưng số lượng bọn hắn đông tới năm sáu ngàn, so với đám tinh nhuệ Già tộc chiến tổn, chút tổn thất đó của Xi Vưu quân đoàn hầu như có thể xem nhẹ không tính.

“Xi Vưu! Thủ hạ của ngươi... Sao có nhiều người còn sống như vậy?” Da Ma Đà không thể tin mở to mắt nhìn, đại ra nhìn Xi Vưu.

Xi Vưu lạnh lùng nhìn Da Ma Đà một cái, trầm giọng giải thích vài câu.

Lúc Tồi Thành Cự Pháo công kích lần đầu tiên, chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn đang ở trên tường thành Cơ Hạo xây dựng huyết chiến cùng chiến sĩ nhân tộc. Cho nên các chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn cách bọn Da Ma Đà khá xa, cách Tồi Thành Cự Pháo ước chừng hơn trăm dặm.

Lúc Tồi Thành Cự Pháo tự hủy, Xi Vưu thiêu đốt tinh huyết liều mình một đòn bức lui Hà Bá, dùng Hư Không Chi Thuần bảo vệ chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn, lúc này mới từ trong sóng ánh sáng màu đen đáng sợ thối quét tất cả đó cứu ra khoảng một nửa thủ hạ.

Da Ma Đà khóc không ra nước mắt nhìn Xi Vưu.

Xa xa truyền đến tiếng xé gió, mấy chục tên tộc nhân Tu tộc chạy trốn trước hết thật cẩn thận lại chạy về. Bọn hắn kinh hãi nhìn Da Ma Đà và đám người bên cạnh hắn, một lão nhân Tu tộc khàn giọng hét to: “Da Ma Đà đại nhân, chỉ có... Chỉ có chút người thế này sao?”

Da Ma Đà run rẩy nhìn qua, uể oải mang theo tiếng nức nở nói: “Chỉ... Chỉ chút người như vậy. Cái này, cái này. Da Ma Sát mới là quan chỉ huy lần đánh cược sinh tử này, hắn, hắn mới là... Ta, cái đó không quan hệ với ta... Ta, ta chưa bao giờ tán thành tiến vào Vãn Lạc Tuyệt Uyên.”

Xi Vưu giậm chân thật mạnh, hắn lớn tiếng quát: “Da Ma Đà đại nhân, trước đừng nghĩ trốn tránh trách nhiệm, trước ngẫm xem, như thế nào mới có thể hoàn thành lần đánh cược sinh tử này đi. Nếu chúng ta cứ như vậy chật vật trở về, thua lần đánh cược này mà nói, nghĩ hậu quả xem.”

Trong con ngươi của Xi Vưu lóe ra ánh sáng lạ, hắn trầm thấp nói: “Tổn thất trăm vạn tinh nhuệ. Da Ma Đà đại nhân tôn kính, tổn thất trăm vạn tinh nhuệ đó! Ha ha. Cho dù lần trước đại chiến Xích Phản sơn, mấy đại gia tộc ở vịnh Ác Long bị nhân tộc mai phục, tổn thất cũng không thảm trọng như vậy.”

Da Ma Đà đại ra nhìn Xi Vưu, hắn đột nhiên tuyệt vọng rút ra bội kiếm, hướng cổ mình cắt một kiếm.

Lưỡi kiếm cách cổ còn một tấc, Xi Vưu túm chặt tay Da Ma Đà. Da Ma Đà vốn không hạ quyết tâm tự sát như thế nào cả, trên tay hắn cũng không dùng nhiều sức, Xi Vưu ngăn hắn, hắn liền thuận thế vứt bội kiếm gào khóc.

“Da Ma Đà đại nhân, khóc vô dụng, chúng ta cần thận tính kế một phen, xem thế nào mới có thể hoàn thành lần đánh cược này đi.” Xi Vưu nheo mắt, trong con người chột lóe một mảng huyết quang thâm thúy, sau đó hẩn nhìn Bàn Hi một cái thật sâu: “Thật ra, chúng ta còn có cơ hội.”

Tiếng khóc của Da Ma Đà biến mất, hẩn tò mò nhìn về phía Xi Vưu: “Cơ hội? Cơ hội gì? Cho dù thắng, ta...”

Xi Vưu thản nhiên nói: “Nếu chúng ta thắng đánh cược, như vậy tất cả tội lỗi đều là của Da Ma Sát đại nhân, hoặc là bất cứ đại nhân nào khác chết trận, có thể để bọn họ đến gánh vác tội trạng lần tổn thất này. Chỉ cần chúng ta cuối cùng có thể thắng, tất cả công lao đều là của đại nhân ngài.”

Sắc mặt Da Ma Đà thay đổi trong nháy mắt, hẩn nhìn Xi Vưu, thế mà lại mang theo một tia nịnh nọt cười lên.

Trong Văn Lạc Tuyệt Uyên, đám người Tự Văn Mệnh kiệt sức ngã xuống, ai cũng toàn thân mồ hôi ướt đầm nằm dưới đất không thể động đậy. Năm cổ Huyền Vũ chiến xa lơ lửng ở trước mặt bọn họ, Huyền Vũ chiến xa vốn uy vũ dày nặng đã trở nên xác xơ, trên mai rùa càng đã vô số vết nứt cùng chỗ hỏng.

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm mềm nhũn ngã vật xuống đất, phun từng ngụm từng ngụm máu. Vạn Long Phúc Hải Trận và Phượng Hoàng Phần Thiên Trận đều bị Tồi Thành Cự Pháo tự hủy triệt để phá hủy, hai người càng bị đại trận cắn trả làm bị thương nặng, cũng nằm bệt dưới đất không thể động đậy.

Ba tầng tường thành vốn cao lớn hùng vĩ không còn sót lại chút gì, tường thành hoá khí toàn bộ, không lưu lại một chút dấu vết từng tồn tại nào.

Trong thành tổn thất thảm trọng, dân bản xứ lấy hàng trăm triệu để tính bị áp lực sóng ánh sáng màu đen mang đến nghiền thành phấn, nhân tộc tinh anh tham gia đánh cược thật ra còn đỡ, bọn họ đều liên thủ với Tự Văn Mệnh ngăn cản lực sát thương đáng sợ do Tồi Thành Cự Pháo tự hủy, vô số người kiệt sức ngã xuống đất, nhưng tử thương lại không lớn lắm.

Cơ Hạo hóa thân ánh sáng vàng bay về, nhìn đám người Tự Văn Mệnh nằm dưới đất không thể động đậy, hăn quát lớn: “Dậy, phản kích! Xử lý toàn bộ dị tộc!”

Chương 700: Tiền Tài Động Tâm

“Phản kích?” Mắt Tự Văn Mệnh chợt sáng ngời, hân lên tiếng cười nói: “Không sai, Nghiêu Bá nói không sai. Vừa rồi ta nhìn thấy, dị tộc chạy đi không đến vạn người, hơn nữa ai cũng bị thương nặng, chính là thời cơ tốt để phản kích!”

Dùng sức động dậy, Tự Văn Mệnh gian nan đứng dậy, lấy ra một nắm vu được trút vào trong miệng, một luồng hơi thở dày nặng không ngừng nghỉ từ trong cơ thể hân khuếch tán ra. Hân nhìn đám người Hoa Tư Liệt nằm dưới đất quất to: “Các vị huynh đệ, dậy, dậy, phản kích!”

Đám người Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng cùng cất tiếng gào rống, mỗi người giãy dụa chậm rãi đứng dậy, đều lấy ra vu được nuốt vào.

Đám người Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng hao hết vu lực, hao hết thể lực, mình đầy thương tích cùng cất tiếng rống to, vu được ở trong cơ thể bọn họ cấp tốc chuyển hóa, từng tia vu lực không ngừng nảy sinh, tinh huyết tiêu hao hết nhanh chóng sinh ra. Cơ thịt bọn họ kịch liệt mấp máy, xương khớp vỡ vụn tự gộp lại một chỗ, trong cơ thể không ngừng có tiếng kim loại va chạm nặng nề truyền đến.

Hà Bá từ trán đến bụng bị cắt một vết rách thật sâu, hầu như bị chém thành hai nửa, hơn nữa phụ cận vết thương có các tia sát khí quay cuồng, vết thương chậm chạp không thể khép lại tức giận quát: “Phản kích? Nghiêu Bá, ngươi muốn như thế nào?”

Nuốt vào một nắm bảo mệnh vu được, Hà Bá sải bước đến trước mặt Cơ Hạo, chỉ vào chiến sĩ nhân tộc hao hết thể lực ở xung quanh lớn tiếng quát: “Phản kích? Dùng cái gì phản kích? Xi Vưu kia còn chưa chết, bọn dị tộc đó vẫn có thể khống chế thiên đạo lực bên ngoài.”

Khinh miệt nhìn quét Cơ Hạo một cái, Hà Bá đề thấp thanh âm, nhưng thanh

âm hẳn lại đủ khiến tất cả mọi người nghe được rõ ràng: “Muốn lập công? Muốn tranh được nhiều công lao? Nghiêu Bá ời, Nghiêu Bá, người muốn giúp Tự Văn Mệnh tranh đoạt quân công, cũng không thể dùng tính mạng chiến sĩ các tộc làm tiền đặt cược.”

Cộng Công Vô Ưu rất phối hợp phát ra một tiếng cười trào phúng: “Công Tôn Nguyên, nhìn rõ chưa, rửa mắt sáng chút. Nhìn xem đây là loại người thế nào!”

Rất ung dung lấy ra một cây sáo ngọc đặt ở trong tay thường thức, Cộng Công Vô Ưu thản nhiên nói: “Lấy ý kiến của ta, hiện tại chúng ta nên cố thủ nơi này. Có nhiều dân bản xứ như vậy mặc cho lăn qua lộn lại, ba tầng tường thành không đủ, chúng ta xây sáu tầng, xây chín tầng. Xây một trăm tầng!”

Không đợi người khác mở miệng, Cộng Công Vô Ưu hung tợn chỉ chỉ dân bản xứ xung quanh bởi vì thân tộc chết thảm đang khóc lóc than vãn: “Tính mạng đám dân bản xứ đó không đáng giá cái gì, để bọn hã làm trâu làm ngựa ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, xây một tòa hùng thành nữa, tự nhiên không sợ bọn dị tộc kia tới tiến công tiếp!”

Nghe được lời nói bạo ngược như thế của Cộng Công Vô Ưu, Thiên Cơ trưởng lão cũng ở trong vụ nổ lớn vừa rồi Tồi Thành Cự Pháo tự hủy mà bị thương nặng giận quát một tiếng: “Vị đại nhân này, con dân tộc ta, chẳng lẽ không phải...”

Cộng Công Vô Ưu thô bạo cắt ngang lời Thiên Cơ trưởng lão: “Câm miệng, lão già kia! Người có tư cách nói chuyện sao? Thành thành thật thật mặc cho chúng ta sai bảo, các người còn có cơ hội trở thành phụ thuộc của tộc ta. Nếu có ai không phục, hừ, diệt cả họ người lại như thế nào?”

Thiên Cơ trưởng lão tức giận đến mức đôi mắt trợn lên, phun vọt ra một ngụm máu.

Cơ Hạo chỉ vào Cộng Công Vô Ưu quát to một tiếng, lớn tiếng quát: “Cộng

Công Vô Ưu, câm miệng cho ta! Nếu không phải đám Thiên Cơ trưởng lão giúp đỡ, các người sợ là ngay cả cơ hội tiến vào Vãn Lạc Tuyệt Uyên tránh né cũng không có.”

Cộng Công Vô Ưu chột tiến lên vài bước, giống Hà Bá ép đến trước mặt Cơ Hạo, sáo ngọc trong tay rất không khách khí gõ trán Cơ Hạo: “Nghieu Bá, sao? Bởi vì đám dân bản xứ kia giúp người xây mấy bức tường thành rách nát, người liền sinh lòng thương hại? Ta nhốt vào!”

Xoay người sang chỗ khác, Cộng Công Vô Ưu lớn tiếng quát: “Các vị, các vị, ý tứ Nghieu Bá, là muốn mọi người rời khỏi Vãn Lạc Tuyệt Uyên liều mạng với bọn dị tộc! Ha ha, nhưng lấy ý kiến ta, bọn dị tộc đã không nhắc lên nổi sóng gió gì lớn nữa.”

Cộng Công Vô Ưu chậm rãi nói, hướng tinh anh các bộ lạc nhân tộc xung quanh tuyên truyền giảng giải lý niệm của hãn.

Dị tộc đã không nhắc lên nổi sóng gió lớn. So với chạy ra liều mạng cùng dị tộc, mạo hiểm bị thiên đạo lực nghiền chết liều mạng với bọn hãn, còn không bằng ở lại Vãn Lạc Tuyệt Uyên, tiếp tục tạo ra một tòa thành trì không thể phá vỡ, đánh lâu dài với dị tộc.

Hãn cực lực hướng mọi người thuyết minh, hiện tại mọi người đều đã cạn kiệt tinh lực, cho dù dùng vu dược, thực lực trong chốc lát cũng khó khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Cơ Hạo không để ý tình huống thực tế của mọi người, cứ muốn mê hoặc mọi người ra đuổi bắt dị tộc, rõ ràng là muốn để mọi người mạo hiểm, để mọi người bất chấp tính mạng mạo hiểm vì hãn và Tự Văn Mệnh, tranh đoạt quân công cho bọn họ.

Lời Cộng Công Vô Ưu rất giàu sức mê hoặc, đặc biệt các bộ tộc Bắc Hoang dưới trướng hãn chiến lực bảo trì đầy đủ, đám đông tinh anh nhân tộc các bộ lạc Bắc Hoang đón ý nói hòa lời hãn đều ồ ồ ào, nhất thời nhiều chiến sĩ nhân tộc vốn ở trận doanh trung lập, cũng đều có tâm tư khác.

Bọn họ không khỏi hồ nghi bố về phía Cơ Hạo, không lẽ Cơ Hạo thật sự muốn dùng máu bọn họ, nhuộm đỏ con đường Tự Văn Mệnh đi thông ngai báu Nhân Hoàng?

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Cộng Công Vô Ưu miệng lưỡi lưu loát, thẳng cha này khẳng định dụng tâm kín đáo, nhưng mặc kệ mục đích của hắn là gì, Cơ Hạo tự nhiên có chủ trương của hắn. Xoay người, Cơ Hạo nhìn về phía đám người Tự Văn Mệnh đã khôi phục non nửa tinh lực, sau đó hắn hướng Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm xa xa chỉ chỉ.

“Cửu thái tử, phượng thiếu chủ, có đảm lượng theo ta ra ngoài đuổi giết không?” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Không sai, đám dị tộc đó nắm giữ thiên đạo lực của thế giới này, nhưng bọn hắn hiện tại ai cũng bị thương nặng, thực lực là thời điểm mỏng manh nhất, chỉ cần chúng ta tập trung lực lượng đánh bất ngờ, rất có cơ hội có thể đem bọn hắn chém giết toàn bộ.”

Ngao Lễ đứng dậy, lưỡi biếng nhìn Cơ Hạo nói: “Nhưng cũng có khả năng bị bọn hắn giết chết. Cho nên, ta cảm thấy, Cộng Công Vô Ưu tiểu tử này nói không sai đâu, mọi người ở đây tử thủ là được, cần gì liều mạng chứ?”

Phượng Cầm Tâm trầm mặt không hé răng, chỉ cúi đầu, nhìn một đồng mảnh vỡ màu đỏ trong tay. Phượng Hoàng Phần Thiên Trận bị công phá, linh bảo khổng lồ chế đại trận cũng bị lực cản trả chấn vỡ, hiện tại tâm tình Phượng Cầm Tâm rất tệ.

Cơ Hạo nhìn Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, đột nhiên mở miệng nói: “Lúc Xi Vưu lao ra, ta thấy hắn thất khiếu phun máu, khẳng định đã bị thương nặng. Giáp trụ, đại đao cùng khiên trên người hắn đều là tiên thiên chí bảo.”

Mắt Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm chợt sáng ngời, Cơ Hạo lại thản nhiên nói: “Còn có Bàn Hi kia. Nếu có thể bắt sống mấy tên dị tộc, tra hỏi cách khống chế Bàn Hi...”

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm liếc nhau.

Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Cái khác không nói đến, uy lực tự bạo của vật to lớn vừa rồi, các người cũng đã thấy. Đại quân trăm vạn Già tộc bị nổ tan thành mây khói, nhưng còn có mấy trăm người có thể chạy đi. Bọn hãn có thể đào tẩu trong uy lực như thế, hộ thân chi bảo của bọn hãn khẳng định bất phạm.”

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Cơ Hạo thản nhiên nói: “Các vị đã không cần phần của nổi này, vậy ta liền không khách khí nữa. Muốn theo ta, thì tới đây!”

Hóa thân một luồng ánh sáng vàng, Cơ Hạo lao về phía lối ra của Văn Lạc Tuyệt Uyên.

Còn chưa chờ bọn Tự Văn Mệnh theo sau, Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm đã triệu tập tộc nhân, vô cùng sốt sắng đi theo phía sau Cơ Hạo.

Chương 701: Lâm Trận Phản Phệ

Một con thuyền kim loại khổng lồ bay nhanh ở bầu trời, cự hạm có ba cột buồm cao tới trăm trượng, gần trăm cánh buồm tam giác to nhỏ bị cương phong trên trời cao thổi căng, kéo cự hạm đi nhanh về phía trước.

Mặt ngoài cự hạm có vô số phù văn màu xanh lóe lên, một tầng gió mát mờ mờ vờn quanh cự hạm, làm cự hạm và không khí hầu như hòa hợp một thể, sẽ không chịu bất cứ lực cản nào. Đồng thời một tầng thanh phong này cũng đánh tan khí tức cự hạm lưu lại, sẽ không lưu lại cho kẻ địch bất cứ dấu vết nào để truy tung.

Nhưng một tiếng phượng hoàng hét bén nhọn phóng lên cao, đám người Cơ Hạo đứng ở sau lưng một con thái phượng to lớn, mạnh mẽ đuổi theo.

Vừa rồi lúc Tồi Thành Cự Pháo tự hủy, Cơ Hạo đang dùng đạo phù vây khốn Bàn Hi. Tuy Da Ma Đà dùng bí thuật thúc dục Bàn Hi, khiến nàng bộc phát ra lực lượng khủng bố mạnh mẽ phá hủy đạo phù, lao về cứu ra Da Ma Đà. Nhưng một tia khí tức trong đạo phù quán quýt trên người Bàn Hi, truy tung ngọc phù trong tay Cơ Hạo có thể thoải mái đuổi theo bọn hắn.

Nghe được tiếng phượng hoàng hét, Cơ Hạo cầm Cửu Dương Qua, không nhẹ không nặng ở đâm trên lưng nàng một cái, con thái phượng kêu ngạo ưỡng ngạnh này đau đến mức lại hét to một tiếng. Cơ Hạo quát to: “Người con chim vớ vẩn này, chẳng lẽ cấu kết dị tộc sao? Còn chưa đuổi theo, người gào thét cái gì? Nếu để bọn hắn chạy mất, bảo bối của thiếu chủ nhân nhà người tính như thế nào?”

Nhìn thấy Cơ Hạo dùng Cửu Dương Qua đâm cận vệ kiêm tọa kỵ bên người mình, Phượng Cầm Tâm dị thường tức giận đang muốn mở miệng quát, nhưng nghe được lời kế tiếp của Cơ Hạo, nàng nhất thời hung hăng đập một cước ở trên đầu phượng hoàng: “Kêu lung tung cái gì? Còn không mau đuổi theo đi?”

Thải phượng ủy khuất kêu một tiếng, đôi cánh thật lớn hung hăng rung lên, mang theo một dải cầu vòng bảy màu bắn nhanh ra, mắt thấy đã đuổi tới chỗ cách cự hạm không đến mười dặm.

Còn chưa chờ Cơ Hạo và Phượng Cầm Tâm ra tay, một luồng sáng màu vàng hình rồng phía sau gào thét xuất hiện, Ngao Lễ đứng ở đỉnh đầu một con kim long cũng đuổi theo, hơn nữa cách rất xa đã ném ra một cái long đầu chùy.

Long đầu chùy ánh vàng rạng rỡ hóa thành kích cỡ như ngọn núi nhỏ, mang theo một cơn gió dữ gào thét nện xuống. Phù văn màu xanh mặt ngoài cự hạm kim loại Tu tộc chế tạo chợt nổ rộ, một mảng thanh quang quanh quần đem cự hạm bao lấy chặt chẽ.

Long đầu chùy Ngao Lễ ném chính là thiên địa thánh binh, chuyên tấn công sát phạt, một chùy hạ xuống như ngọn núi lớn áp đỉnh, trận pháp phòng ngự của cự hạm ầm ầm vỡ nát. Long đầu chùy nện ở trên cự hạm, ba cây cột buồm cùng buồm tam giác đều bị đập nát. Cự hạm phát ra tiếng vụn vụn chói tai, thân thuyền dài đến nghìn trượng ầm ầm gãy, mấy ngàn bóng người ùn ùn từ trong cự hạm lao ra.

Da Ma Đà sắc mặt tái nhợt nhìn đám người Cơ Hạo đuổi theo không tha, đột nhiên cười một tiếng dữ tợn: “Tốt, tốt, tốt, các ngươi thế mà lại chủ động tới chịu chết!”

Trong tiếng cười dữ tợn, Da Ma Đà cùng mười mấy chiến sĩ Già tộc đồng thời rút ra pháp trượng màu đen, tay run lên muốn điều động thiên đạo lực nghiền áp đám người Cơ Hạo.

Nhưng Cơ Hạo sớm đã có chuẩn bị. Mắt thấy đám người Da Ma Đà lấy ra pháp trượng màu đen có thể điều động thiên đạo lực, một đạo phù màu bạc dài ba thước ba tấc hần cầm trước ở lòng bàn tay lập tức chạy lên.

Trên đạo phù màu bạc này vẽ rậm rạp mấy ngàn thanh kiếm nhỏ, Cơ Hạo sau khi đem nó dẫn phát, giống như có một vầng mặt trời màu bạc bùng nổ ở trong

tay hãn, vô số luồng kiếm quang màu bạc bắn nhanh ra, theo tâm ý Cơ Hạo hướng pháp trượng màu đen này đâm tới.

Cơ Hạo từng tự tay phá hủy một thanh pháp trượng màu đen, biết những pháp trượng này tuy có thể điều động thiên đạo lực Bàn Hi thế giới, nhưng bản thân pháp trượng lại rất yếu ớt. Chỉ cần một đòn nhẹ nhàng là có thể khiến nó vỡ nát.

Thiên đạo lực của một thế giới không phải người thường có thể điều động, Da Ma Đà và chiến sĩ khác của Già tộc căn bản không có cái tu vi đó. Bọn hãn chỉ có thể mượn dùng bảo vật đại thần thông giả của dị tộc luyện chế mới có thể miễn cưỡng điều động lực lượng này. Một khi Cơ Hạo phá hủy những bảo vật này, ở trong trận đánh cực sinh tử, bọn Da Ma Đà đừng nghĩ vận dụng chút lực lượng thiên đạo nào nữa.

Vì thế, Cơ Hạo không tiếc lãng phí một đạo phù Huyền Đô đạo nhân đưa tới, một kiếm phù có thể phóng ra ức vạn đạo kiếm khí tùy tâm mà động.

Tiếng ‘Phành phành’ không dứt bên tai, pháp trượng màu đen trong tay Da Ma Đà đâm người bị kiếm khí phá hủy ùn ùn vỡ nát. Da Ma Đà khàn giọng kinh hô. Cơ Hạo hơi động tâm, vô số luồng kiếm quang màu bạc quét ngang, tàn nhẫn vô cùng hướng chỗ yếu hại quanh thân đâm người Da Ma Đà đâm xuyên tới.

‘Roẹt’ một cái, một cơn gió dữ thổi quét bầu trời, mắt thấy đám người Da Ma Đà đã sắp bị kiếm phù tru sát, Bàn Hi đã kịp thời xuất hiện, một chưởng đánh kiếm quang đầy trời vỡ nát. Không đợi Cơ Hạo có thêm bất cứ động tác nào, thân hình Bàn Hi lóe lên, như quỷ mỵ lao về phía Cơ Hạo, một quyền hướng vào ngực Cơ Hạo đập xuống.

Cơ Hạo hít sâu một hơi. Hãn lấy ra Hỗn Độn Hạp Kiếm, tinh khí thần toàn thân nháy mắt rót vào trong hộp kiếm, hộp kiếm nho nhỏ không bắt mắt vỡ ra một khe hở, một đạo kiếm quang màu trắng tinh tể nho nhỏ bay ra, nhìn như thông thả thực ra nhanh như chớp đánh vào trên ngực Bàn Hi.

Bàn Hi từ trước tới nay không để vào mắt đối với công kích từ bên ngoài thét lớn một tiếng, bị đạo kiếm quang này đánh cho thân hình vội lui. Kèm theo một tiếng xé trời thê lương, Bàn Hi bị hỗn độn kiếm khí đánh rơi rụng khỏi không trung, thân thể hung hăng va chạm ở trên đại địa.

Vô thanh vô tức, trên đại địa Bàn Hi thế giới xuất hiện một cái hố to đường kính trăm dặm. Hỗn độn kiếm khí xé rách đại địa, một đòn đem Bàn Hi đánh vào trong lòng đất không biết sâu bao nhiêu, cái hố to đường kính trăm dặm này xâm nhập thẳng tắp trong lòng đất, vách lỗ bóng loáng như gương, thậm chí có thể phản xạ ra bóng người.

Không đợi Bàn Hi từ trong cái hố to sâu không lường được bò ra, Cơ Hạo không nói một lời lấy ra mấy ngàn viên Thiên Lôi Tử đủ loại màu sắc hình dạng, hung hăng hướng sâu trong hố to ném xuống. Mơ hồ có thể thấy được một cái bóng người hơi loạng choạng ở trong hố to, sau đó vô số lôi quang bùng nổ, hố to kịch liệt lay động một phen, sau đó bắt đầu nhanh chóng sụp xuống.

“Đáng chết... Các người không thể như vậy!” Da Ma Đà khàn giọng thét chói tai.

Tuy không biết Thiên Lôi Tử do Cơ Hạo ném là cái gì, nhưng khi lôi hỏa nổ, Da Ma Đà cách thật xa cũng cảm nhận được uy thế khủng bố hủy diệt tất cả đó. Hắn kinh hồn táng đảm nhìn Cơ Hạo, chợt dạ vô cùng sợ Bàn Hi không chống đỡ được công kích như vậy.

Một bóng người toàn thân bốc lên sương mù máu đột nhiên dịch chuyển đến trước người Da Ma Đà, Xi Vưu khắp cả người màu máu vung trường đao máu chảy đầm đìa, nhe răng trợn mắt hướng Cơ Hạo cười cười: “Các người thế mà còn dám phản kích? Đáng tiếc, cho ta thêm mấy tháng thời gian, ta có thể đem bảy thành tinh huyết rút từ Bàn Hi cắn nuốt toàn bộ, Xi Vưu ta sẽ có thể có được hơn phân nửa lực lượng của Bàn Hi... Đáng tiếc!”

Da Ma Đà hung hăng chỉ chỉ Cơ Hạo, khàn cả giọng thét chói tai: “Xi Vưu,

giết bọn hăn, giết bọn hăn!”

Sắc mặt Xi Vưu trở nên cực kỳ quý bí, hăn hướng Cơ Hạo mỉm cười, sau đó lật tay một đao đem Da Ma Đà chém thành hai mảnh phẳng phiu.

Không đợi chiến sĩ Già tộc phụ cận phục hồi tinh thần, chiến sĩ Xi Vưu quân đồng thời xuống tay, từ phía sau một đòn xuyên thủng chỗ yếu hại của bọn hăn, mười mấy người liên thủ công kích một người, đem các chiến sĩ Già tộc nguyên khí đại thương đồng thời chém giết hết.

Cười ‘Khanh khách’ một tiếng quái dị, đỉnh đầu Xi Vưu lao ra một lá cờ lớn màu máu, hóa thành một đạo huyết khí cuốn lên toàn bộ chiến sĩ Xi Vưu quân, lóe lên một cái đã không thấy tăm hơi.

Chương 702: Sát Khí Chợt Hiện

Ngoài bầu trời, trong hư không, nhân tộc, dị tộc đối mặt xa xa.

Nam tử nhân tộc đầu đội nón cao, thân hình mơ hồ giống như một cái bóng ma ngồi xếp bằng ở đỉnh ngọn núi lớn, tay trái nắm một cục đá, tay phải cầm một mảnh dao, đang từ từ mài giữa cục đá, một con chim sẻ sống động đã sắp điêu khắc xong.

Cộng Công Thị đứng xa xa, lạnh lùng nhìn nam tử đang làm công phu mài nước này.

“Người, có thể là ai đây? Phân thân của lão bất tử nào? Hay là... Dứt khoát là bản tôn ở đây?” Cộng Công Thị có chút không cam lòng âm thầm lẩm bẩm: “Đáng chết, thật sự đáng chết, Bồ Phản rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu thứ? Trừ phi ngồi lên vị trí Nhân Hoàng, nếu không ai có thể nói rõ được đây?”

Trong con người lóe ra ánh sáng âm u, Cộng Công Thị nghiêng rằng, nhìn bóng dáng nam tử đó một cái thật sâu, sau đó xoay người, nhìn về phía một mảng lục địa mây màu trắng xa xa kia: “Đế Thích Sát, đi ra nói chuyện một chút đi. Các người lần đánh cược này, rốt cuộc có hoạt động gì không thể lộ ra trước mặt người ta?”

Nam tử đang điêu khắc cục đá ngừng tay, ngẩng đầu hướng phía lục địa mây nhìn tới.

Nhiều điểm huyết quang ngưng tụ ở trên không lục địa mây, sau đó một mảng lửa máu từ trong huyết quang phun ra, ngồi ngay ngắn ở trên một cái gai báu, Đế Thích Sát xuất hiện trước mặt mọi người. Hai tay hắn ôm một thanh trường kiếm, mang theo một tia mỉm cười quý dị nhìn Cộng Công Thị.

“Khẩn cấp muốn thua sao? Ba tháng, ta có thể nói rõ cho các người, ba tháng, các người đám nhân tộc ngu xuẩn này, tình anh các bộ lạc các người lựa chọn kỹ

càng, còn có đám hộ vệ tinh nhuệ bọn hắn dẫn vào, nhiều nhất kiên trì ba tháng.”

Đế Thích Sát hơi nâng cằm, ngạo nghễ hướng cao thủ nhân tộc đứng ở trên ngọn núi lớn lơ lửng nhìn một cái: “Đây là chúng ta bao nhiêu người từng tính toán...”

Đang muốn thổi phồng một phen thực lực nhà mình Đế Thích Sát đột nhiên biến sắc, ba con mắt đồng thời trợn tròn. Hắn thấp giọng rít gào một tiếng, tay trái vỗ tay vịn của ngai báu, nhất thời vô số đạo tinh quang từ bên người hắn bay lên.

Hơn trăm vạn khối ngọc phù to bằng ngón cái lao ra, rậm rạp lơ lửng ở đỉnh đầu Đế Thích Sát. Những ngọc phù đó đại khái hình dẹt, mỏng như cánh ve, tạo hình tinh xảo, trong mỗi một ngọc phù đều mơ hồ có một bóng người lóe ra.

Đây là mệnh phù nguyên hồn, một loại ‘Bản mạng hồn bài’ chỉ Ngu tộc có, một người chỉ cần đem một luồng linh hồn gửi ở trong ngọc phù, vô luận cách nhau xa bao nhiêu, nguyên hồn mệnh phù đều có thể xác thực phản ứng trạng thái thân thể bọn họ. Vô luận là vết thương nhẹ, bị thương nặng, hay hôn mê, ngã xuống, tất cả trạng thái của bọn họ đều có thể ở trên nguyên hồn mệnh phù nhìn không sót gì.

Tiếng vỡ vụn ‘Bốp bốp bốp bốp’ không dứt bên tai, gương mặt Đế Thích Sát vặn vẹo nhìn gần trăm vạn ngọc phù hầu như là cùng lúc nổ tung. Vô số mảnh ngọc nhỏ vụn mang theo nhiều điểm sáng bay xuống, giống như ở đỉnh đầu hắn có một trận mưa to.

Từng luồng sáng chói lóa hiện lên, mười hai vị chấp chính đại đế của Ngu triều đồng thời toát ra ở bên người Đế Thích Sát. Bọn họ cũng chột mở to mắt nhìn, không dám tin nhìn nguyên hồn mệnh phù nổ tung.

“Tại sao có thể như vậy! Bọn họ không có khả năng thua!” Đế Thích Diêm La khàn cả giọng hét: “Có sự chuẩn bị đầy đủ như thế, bọn họ làm sao có thể thua? Hơn nữa còn là nháy mắt đồng thời ngã xuống trăm vạn người, cho dù là

một trăm vạn con Chu La thú...”

Hai tay Đế Thích Diêm La bóp cổ chính mình, thật lâu không thở bình thường được. Hắn đã chấn động tới mức không thể nói chuyện.

“Úc ~ quan hệ với ta không lớn.” Phạm Hải toàn thân quẩn quanh một tia tử khí âm trầm nói: “Đế Thích Sát đại nhân. Trước mặt ngài, ta cũng phải nói, nhiều tộc nhân ngã xuống như vậy, không có nửa điểm quan hệ với ta. Ta cũng không ủng hộ đề nghị lần sinh tử đồ chiến này, các vị đều đã làm chứng cho ta, ta cũng chưa từng đồng ý.”

Dang hai tay, Phạm Hải bắt đầu trốn tránh trách nhiệm, nói ra một phen lời vô cùng láu cá.

Nữ tử duy nhất trong mười hai chấp chính đại đế, khuôn mặt tuyệt mỹ giống như tinh linh trong rừng đêm tối Da Ma La Gia hơi có chút kinh hoàng hướng người khác nhìn qua. Lần này đánh cược sinh tử, nàng là người ủng hộ Đế Thích Sát kiên định. Cho nên Da Ma Sát mới thành quan chỉ huy đại quân diệt tộc lần đánh cược này. Cái đó và sự ủng hộ của nàng có quan hệ không thể tách rời.

Nhưng trăm vạn tinh nhuệ ngã xuống trong một buổi... cái trách nhiệm này ai tới gánh vác đây?

Gương mặt tuyệt đẹp của Da Ma La Gia nhăn nhúm lại, thân thể mảnh mai cao gầy nhịn không được run lên.

Vài vị chấp chính đại đế khác đều chưa lên tiếng, bọn họ nháy mắt lẫn nhau, ánh mắt nhìn về phía Đế Thích Sát đều mơ hồ mang theo một tia ác ý. Đặt ở trước, bọn họ không dám có bất cứ điều gì bất kính đối với Đế Thích Sát, nhưng hiện tại sao... Trăm vạn tinh nhuệ ngã xuống, cái trách nhiệm này quá nặng nề, Đế Thích Sát muốn vượt qua cửa ải này hầu như là không có khả năng.

Lấy truyền thống tính cách từ trước tới giờ thích ‘Bỏ đá xuống giếng’ của quý tộc Ngu tộc, mấy vị này đã bắt đầu vắt hết óc tính toán như thế nào từ trên người

hắn căn xé một miếng thịt béo.

Đế Thích Sát hít một hơi thật sâu, hắn ngẩng đầu nhìn các nguyên hồn mệnh phù kia, chỉ có mấy ngàn nguyên hồn mệnh phù còn lơ lửng ở đỉnh đầu hắn. Đế Thích Sát thản nhiên nói: “Sự tình còn chưa tới mức không thể vãn hồi. Có lẽ chỉ là xảy ra cái gì ngoài ý muốn, nhưng...”

Tiếng ‘Bộp bộp’ không dứt bên tai, lại có mấy trăm nguyên hồn mệnh phù hoàn toàn vỡ vụn ra.

Thanh âm Đế Thích Sát im bật, hắn nhìn các nguyên hồn mệnh phù bảo trì hoàn hảo ở đỉnh đầu, gương mặt khẽ run rẩy, vẻ mặt trở nên cực kỳ quái dị.

Mười hai chấp chính đại đế lặng yên vây kín, đem Đế Thích Sát vây ở chính giữa. Phạm Hải âm trầm nói: “Đế Thích Sát đại nhân, mời ngài phối hợp chúng ta. Trăm vạn tinh nhuệ ngã hết xuống, người phải cho chúng ta một câu trả lời, còn phải cho các đế quân phía sau chúng ta một câu giải thích, cho nên xin đừng có bất cứ sự phản kháng nào.”

Đế Thích Sát nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hắn thản nhiên nói: “Mỗi nhà một cái tọa độ... Tọa độ hoàn toàn mới, sạch sẽ....”

Đám người Đế Thích Diêm La đồng thời sửng sốt, bọn họ khẽ căn môi, vẻ mặt trở nên rất do dự giãy dụa.

Đế Thích Sát mỉm cười, hắn ngẩng đầu, Nhật Nguyệt Huyết Đan mang theo một đạo huyết quang bay về phía Cộng Công Thị: “Xem ra, trong ba tháng, là không thể giết toàn bộ các người. Cho nên, đánh cược cá nhân của chúng ta, xem như ta thua. Cộng Công Thị, viên Nhật Nguyệt Huyết Đan này đã là của người.”

Cộng Công Thị tiếp nhận Nhật Nguyệt Huyết Đan, cẩn thận đặt ở trước mắt đánh giá một phen, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to lên.

Cười rất lâu, Cộng Công Thị thu hồi Nhật Nguyệt Huyết Đan, trong con

người chột lóe một mảng u quang màu đen.

Xa ở Trung Lục thế giới, sâu trong một dòng sông lớn phía đông bắc Nghiêu Sơn thành, ngòi xếp bằng ở trên một đóa hoa sen nước Vô Chi Kỳ đột nhiên mở mắt, hai tia sáng trắng giống như hai con giao long từ trong con người của hân phun ra, ở đáy nước quay cuồng một phen, cuốn lên vô số bùn cát.

Hơi nước tản ra dày đặc, nhiễu loạn thiên cơ bốn phía. Vô Chi Kỳ thản nhiên nói: “Các người có thể động thủ rồi. Nhớ kỹ, ta chỉ quản đưa các người đến, các người có thể sống sót trở về hay không, thì phải xem thủ đoạn của chính các người.”

Hừ lạnh một tiếng, hoa sen nước cuộn hướng vào phía trong, Vô Chi Kỳ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cả thảy một trăm tên Già tộc chiến vương khoác trọng giáp, toàn thân sát khí bốc lên đồng thời từ sâu trong dòng sông lớn lao ra, không nói một lời hướng phía Nghiêu Sơn thành sải bước phóng đi.

Chương 703: Thời Khắc Nguy Cấp

Ngoài Nghiêu Sơn thành, Cơ Hạ mặc áo vải thô, chân trần, từ bắp chân trở xuống tràn đầy bùn lầy đứng ở trên một mảnh ruộng, vui sướng hài lòng nhìn con dân lãnh địa xung quanh đang ở trên ruộng cấy mạ.

Tay trái cầm một nắm mạ xanh mướt, Cơ Hạ lẩm bẩm tán thưởng: “Đất đai màu mỡ bao nhiêu chứ, chỉ cần nông canh đã có thể nuôi sống vô số tộc nhân. Tốt thì tốt, chỉ là các tộc nhân không cần đi chém giết với dã thú trong rừng rậm, chung quy thiếu chút hương vị nam nhân.”

Hán tử lớn lên trong rừng rậm Nam Hoang, từ nhỏ đã cùng các loại dã thú hung mãnh giao tiếp, rừng rậm Nam Hoang thiếu đất đai trồng trọt, các nam nhân phải dùng binh khí chém giết với hung thú, săn bắt thịt thú nuôi sống người nhà mình, cung phụng tộc nhân bộ tộc mình.

So sánh với con dân Nam Hoang, Bồ Phán giàu có và đông đúc, nhưng trên thân con dân bình thường quả thực thiếu một chút hương vị chiến sĩ nên có.

“Huấn luyện cũng không thể thiếu.” Cơ Hạ sờ sờ cằm, nghiêm trang hướng một tộc lão cách đó không xa cười nói: “Chờ làm xong một đồng việc nhà nông này, bảo bọn nhãi con nhanh chóng tụ tập, gia tăng rèn luyện. Thời thế này không yên ổn, bọn nhãi con có một thân bản lĩnh giết người, mới có thể khiến tộc nhân sống sót tốt hơn.”

Tộc lão cười vài tiếng ‘ha ha’, tôn kính mà ngưỡng mộ nhìn Cơ Hạ, kính cẩn đáp ứng một tiếng.

Xa xa gần gần, nhiều con dân Nghiêu Sơn lĩnh đang ở trên đồng bận rộn cũng đều lớn tiếng dạ, tiếng cười vui theo gió truyền ra thật xa. Trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Cơ Hạ đều tràn ngập cảm tình chân thành, làm phụ thân của Nghiêu Bá, làm một Vu Đế có được lực lượng cường đại, Cơ Hạ có thể bỏ thân phận qua một bên, giống như tộc nhân bình thường nhất xuống đồng làm việc,

điều này khiến các tộc nhân vô cùng cảm động.

Vô hình trung, Cơ Hạ đã chiếm được sự ái mộ cùng tôn kính của toàn bộ tộc nhân trong lãnh địa.

Xa xa, trên một con đường rộng rãi, một đội khinh kỵ binh phụ trách tuần tra lãnh địa nhanh chóng chạy qua, mấy trăm chiến sĩ mặc giáp da cười cự lang màu lông xanh lướt qua đại địa, nơi đi qua vô số trẻ con xách gậy gỗ, rìu đá... cao hứng phấn chấn theo bọn họ liên tục chạy, không ngừng phát ra tiếng hoan hô ‘Ô, ô’.

Cơ Hạ thả lỏng nhìn bọn trẻ con vui vẻ, lòng tràn đầy vui mừng liên tục cười to: “Đều là một đám nhãi con tốt, hắc hắc, thao luyện kỹ càng chút, về sau ai cũng đều ổn cả.”

Khom lưng, đem mạ trong tay cẩn thận cắm vào trong ruộng nước mềm xốp, Cơ Hạ thẳng lưng lên lớn tiếng hô: “Đúng rồi, mấy ngày nay bao vây tiêu diệt một đàn thú lớn, thịt thú hăn là đều đã tẩy rửa sạch sẽ. Mỗi nhà mỗi hộ, đều có thịt nửa con thú, nhớ rõ làm xong việc nhanh chóng đi lĩnh thịt.”

Dùng sức vỗ vỗ tay, Cơ Hạ cười nói: “Để bọn nhãi con ăn thịt nhiều vào, mau lớn lên, trưởng thành cười thêm mấy người phụ nữ, sinh nhiều trẻ con! Hắc hắc, trẻ con rồi lại sinh trẻ con, nhãi con vô cùng vô tận, lãnh địa này mới có thể lớn mạnh, bộ tộc mới có thể cường đại!”

Lời nói của Cơ Hạ rất thuần phác, rất chân chất. Ở thời đại này, một bộ tộc muốn cường đại, muốn lớn mạnh, không phải là dựa vào bọn nhãi con từng thế hệ sinh ra nhãi con sao? Chỉ cần nam đỉnh nhiều, chiến sĩ trong nam đỉnh nhiều, thực lực bộ tộc tự nhiên sẽ cường đại.

Bốn phương tám hướng, vô số con dân đang cố gắng làm việc đồng thời cười to thành tiếng, trong lòng mọi người đều cười lên.

Nhất là những con dân lãnh địa vốn là nô lệ, sau khi được Cơ Hạ mua

phóng thích thành dân tự do, bọn họ có một số người tâm tình kích động, khoe mắt cũng có nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới, có thể có ngày lành như vậy? Có ruộng nhà mình cày, có phòng ốc nhà mình, lĩnh chủ còn luôn luôn phân phát thịt thú cho các nhà các hộ, để đứa nhỏ nhà mình ai cũng được ăn căng tròn bụng.

Lĩnh chủ thật tốt, đám con dân này tâm tình kích động, bọn họ hiện tại có thể vì Cơ Hạo, vì Cơ Hạ, vì Nghiêu Sơn lĩnh mà chết.

‘Đang đang đang’, tiếng cảnh báo bén nhọn dồn dập đột nhiên từ nơi cực xa truyền đến, trên đường chân trời cách nơi này mấy trăm dặm, một cột khói báo động màu đen phóng lên cao, sau đó xa xa gần gần mấy chục cột khói báo động xông lên trời cao, không bao lâu tiếng cảnh báo từ bốn phương tám hướng truyền đến, trên ngàn cột khói báo động ùn ùn bốc lên trời cao.

Trong lầu cửa thành bốn phía Nghiêu Sơn thành, chuông cảnh báo do thần kim đúc thành phát ra tiếng chuông to rõ hùng hậu, từng đợt tiếng chuông khiến đại địa cũng mơ hồ chấn động, sóng âm ở trong nháy mắt truyền khắp hơn phân nửa Nghiêu Sơn lĩnh, bao trùm phạm vi gần như trăm vạn dặm.

Tiếng vang ‘Ong ong ong’ từ trong lòng đất truyền đến, trên tường thành Nghiêu Sơn thành hư ảnh vô số long phượng kỳ lân các thần thú chột lóe mà qua, từng mảng lớn thượng cổ thần văn phong cách cổ xưa dày nặng từ trong tường thành dâng lên. Từng luồng tường quang bảy màu, thùy khí mờ mờ lấy Nghiêu Sơn thành làm trung tâm, ở trên đại địa phạm vi vạn dặm bốc lên, một kết giới đường kính khoảng vạn dặm đem toàn bộ Nghiêu Sơn thành và đám đông thành trấn thôn trang xung quanh bao phủ toàn bộ ở phía dưới.

Mặt đất kịch liệt run rẩy một phen, Cơ Hạ thét dài một tiếng bay lên trời, thân thể hóa thành một ánh lửa nhanh chóng lao vào Nghiêu Sơn thành.

Kim Ô bộ Vu Đế Cơ Bác Cơ Hạ từ Nam Hoang mang đến nhanh chóng đi lên đón, lớn tiếng quát: “Đại huynh, phía đông bắc, một điểm đóng quân bên ngoài

cùng đã bị hủy, một ngàn đĩa nhỏ trong thành không một ai chạy ra được.”

‘Ông’ một tiếng, ngay tại bên người Cơ Hạ và Cơ Bác, một khối thần kính hình chữ nhật do thần kim đúc thành hiện ra, thần kính cao mười hai trượng, rộng sáu trượng toàn thân kim quang mơ hồ, trên mặt gương vô số hình ảnh đang cấp tốc lóe lên.

Đó là một điểm đóng quân ngoài cùng phía đông bắc của lãnh địa Nghiêu Sơn, ngày thường đồn trú một ngàn binh sĩ, do ba vị tướng lĩnh cấp Đại Vu quản lý, chuyên môn phụ trách xua tan đàn thú tới gần thôn xóm của lãnh địa Nghiêu Sơn, tiêu diệt một ít hung cầm mãnh thú có thể tạo thành uy hiếp đối với thôn xóm.

Toàn thân điểm đóng quân này dùng nham thạch nóng chảy hòa tan đúc thành, là Cơ Hạ sau khi chiếm được truyền thừa của thượng cổ đại Vu Thần Cơ Liệu, dựa theo luân bảo kiểu quân đội thượng cổ Nhân Hoàng xây dựng thành lũy loại nhỏ, có được lực phòng ngự rất khá, đồng thời hô ứng từ xa với điểm đóng quân khác, một khi bị công kích, thì hơn một ngàn điểm đóng quân lớn nhỏ trong toàn bộ lãnh địa đều sẽ theo đó mà động.

Hình ảnh trong thần kính, chính là chuyện vừa rồi xảy ra ——

Một trăm bóng người từ trong một dòng sông lớn cách điểm đóng quân không đến mười dặm phóng lên, kéo theo từng đạo quỹ tích màu trắng mắt thường có thể thấy được xé rách không khí, nhanh chóng hướng phía Nghiêu Sơn thành lao đi. Khi bọn họ đi ngang qua trên không điểm đóng quân, một người trong đó giơ lên tay phải nhẹ nhàng hướng phía dưới nhấn một cái, điểm đóng quân dài rộng trăm trượng liền ầm ầm vỡ nát, một dấu tay to lớn đường kính cả dặm lún thật sâu vào trong lòng đất sâu hơn trăm trượng.

Một ngàn chiến sĩ đóng quân ở trong điểm đóng quân không một ai chạy thoát, nhưng điểm đóng quân bị phá hủy, cơ chế báo động trước của Nghiêu Sơn lĩnh tức khắc làm ra phản ứng, Thiên Địa Đại Trận trong Nghiêu Sơn thành theo

đó toàn lực vận chuyển.

Một trăm bóng người nhanh như tia chớp lao tới ngoài Thiên Địa Đại Trận, một người trong đó hét dài một tiếng, bọn họ đều lấy ra đoản mâu sáu thước toàn thân hào quang bắn ra bốn phía, không biết dùng loại tinh thạch nào rèn thành, cắm mạnh ở trên kết giới của Thiên Địa Đại Trận.

Trên đoản mâu bắn ra vô số phù văn, kết giới của Thiên Địa Đại Trận nhẹ nhàng loạn choạng, mơ hồ có vô số phù văn khuếch tán, từng tầng gợn sóng không ngừng nổi lên.

“Bọn hã, thế mà có thể phá vỡ kết giới Thiên Địa Đại Trận?” Cơ Hạ kinh hãi mở to mắt nhìn: “Dị tộc chết tiệt, bọn hã sao có thể chạy đến nơi đây?”

Cơ Hạ và Cơ Bác đồng thời nhìn về phía bắc, bên đó còn có một mảng lớn lãnh địa của nhân tộc, không có nội gian nhân tộc trong ngoài hô ứng, cả thấy một trăm Già tộc tinh nhuệ cấp Vu Đế, bọn hã sao có thể không chút động tĩnh xâm nhập Nghiêu Sơn lĩnh?

Chương 704: Sống Chết Mặc Bầy

Một trăm cây đoản mâu màu đen phụt ra những tia hắc quang, không ngừng đánh Thiên Địa Đại Trận. Hắc quang nổ tung, vô số phù văn so với con ruồi còn nhỏ hơn vụn lặn không ngừng ăn mòn Thiên Địa Đại Trận, ở trong kết giới đầy màu sắc tạo nên từng tầng sương mù đen mờ mờ.

Trong mỗi một nháy mắt thời gian, đoản mâu màu đen liên ở trong Thiên Địa Đại Trận xâm nhập độ dày một tầng giấy, nhưng kết giới Thiên Địa Đại Trận phát ra dày tới mười dặm có thừa, lấy tốc độ như vậy muốn hoàn toàn đột phá kết giới xâm nhập Thiên Địa Đại Trận cũng là chuyện xa xa không hẹn.

Nhưng đám Già tộc chiến vương đó quả thực đang phá giải Thiên Địa Đại Trận, tuy tốc độ cực kỳ chậm chạp, nhưng bọn hắc quả thực đã tạo thành uy hiếp đối với Thiên Địa Đại Trận.

Hơn nữa đoản mâu màu đen không phải là thủ đoạn duy nhất công kích đại trận của bọn hắc, sau khi lấy ra đoản mâu, các chiến sĩ Già tộc kia càng lấy ra từng miếng ngọc lớn màu đen, không ngừng đem nó ghép lại.

Những miếng ngọc đó dài rộng đều ở ngoài mười trượng, trên miếng ngọc dày tới cả thước điêu khắc vô số phù văn quái dị vặn vẹo, miếng ngọc ghép lại với nhau, những phù văn đó liên nhanh chóng sáng lên hào quang u ám. Từng đợt pháp lực dao động quỷ dị không ngừng từ trên miếng ngọc khuếch tán, các Già tộc chiến vương đem những miếng ngọc đó đánh về phía Thiên Địa Đại Trận, nhất thời tốc độ đoản mâu đâm thủng kết giới chột nhanh hơn gấp trên trăm lần.

Trong Nghiêu Sơn thành, từng đám đông chiến sĩ tinh nhuệ của Nghiêu Sơn lĩnh ừn ừn lao lên tường thành, càng có đám đông vu tể đi vào trong Thần Lôی Tháp trên tường thành, khống chế đại trận rút lấy thiên địa linh khí của linh mạch trong lòng đất.

Mặt ngoài những tòa Thần Lô Tháp cao ngất trong mây có lôi quang nhện nhện như sóng, vô số dải điện quang dài đến vài dặm ở đỉnh chóp Thần Lô Tháp phun ra vạn vệt, giống như vô số măng xà xao động đang múa máy.

Tiếng sấm trầm thấp không dứt bên tai, lôi tháp to nhỏ có tính công kích trong thành Nghiêu Sơn bố trí lấy hàng ngàn để tính đã chứa đầy pháp lực.

Cơ Hạ đứng trên tường thành, nhìn chiến sĩ nhà mình đã làm xong chuẩn bị nghênh chiến, hẳn nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi. Xuyên thấu qua quang ảnh lay động trong thần kính màu vàng, Cơ Hạ chỉ vào đám Già tộc chiến vương kia cười lạnh nói: “Đám đến Nghiêu Sơn chúng ta chịu chết. Cho bọn hèn vạn lôi oanh đỉnh, trước để bọn hèn kiến thức một chút thủ đoạn của Nghiêu Sơn lĩnh chúng ta.”

Một mảng lớn lôi quang chợt hiện lên, tiếng sấm nặng nề chấn động khiến chiến sĩ trên tường thành Nghiêu Sơn lĩnh đồng thời bịt kín lỗ tai.

Trong không khí có mùi thối kỳ dị truyền đến, mấy vạn luồng sét to bằng nắm tay gào thét lướt qua mấy ngàn dặm hư không, hung hăng nện ở trên người đám Già tộc chiến vương kia. Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, thân thể các Già tộc chiến vương đó chợt sáng lên. Giáp trụ vốn dày nặng ở dưới dòng điện mạnh tấn công hầu như biến thành dạng bán trong suốt.

Thiên Địa Đại Trận, thủ hộ đại trận mạnh nhất của thượng cổ thiên đình, càng là vũ khí sắc bén đàn áp tam giới, trên ứng tinh tú, dưới thông địa mạch, chất chứa thiên cơ biến hóa vô cùng. Tuy Nghiêu Sơn thành bố trí Thiên Địa Đại Trận này bởi vì tài liệu và thực lực người bày trận, cũng không cường đại như thượng cổ thiên đình chính tông, nhưng cũng đã có năm sáu thành tư vị của Thiên Địa Đại Trận nguyên bản.

Hơn một ngàn lôi tháp đồng thời đánh xuống, miếng ngọc cỡ lớn các Già tộc chiến vương lấy ra ở trong lôi quang nháy mắt hóa thành hư ảo. Giáp trụ trên thân bọn hèn bộc phát ra ánh sáng chói mắt. Từng tầng phù văn lưu quang trong

suốt bao trùm ở mặt ngoài giáp trụ, gian nan ngăn cản vô số đạo điện quang tấn công.

Tiếng nổ thật lớn không dứt bên tai, các tầng phù văn kết giới trong giáp trụ phun ra không ngừng vỡ nát, rất nhanh điện quang đã đánh ở trên bản thể giáp trụ của bọn hắn. Giáp trụ Tu tộc đại tượng hao phí vô số khổ công, thu thập tinh hoa ngàn loại tài liệu quý hiếm đúc mà thành phát ra tiếng gào thét trầm thấp, ở dưới vô số dòng điện khủng bố tấn công cấp tốc sụp đổ, hòa tan, thậm chí có một số giáp trụ thuộc tính bị sấm sét khắc chế trực tiếp bốc cháy lên.

Chỉ trong nháy mắt, một trăm Già tộc chiến vương thế tới rào rạt đồng loạt kêu lên một tiếng, mang theo điện quang đầy người, khói đen và lôi hỏa tro tàn bắn về phía sau.

Điện quang đánh thùng không khí, gắt gao truy đuổi thân thể bọn hắn, công kích bọn hắn không gián đoạn.

Giáp trụ trên thân các Già tộc chiến vương đó vỡ nát, bảo vật phòng ngự khác cũng đều bị dòng điện đáng sợ đánh thùng, cuối cùng ngay cả binh khí bên người bọn hắn cũng bị dòng điện đánh thành từng mảnh lớn nước thép rải khắp trời.

Hàng Ma Thần Lôi của thượng cổ thiên đình chất chứa các loại thuộc tính cực đoan đánh phá thân thể bọn hắn, xé nát làn da bọn hắn, đốt cháy cơ thịt bọn hắn, xuyên thùng xương khớp bọn hắn, tận tình bẻ gãy sinh mệnh tinh khí trong lục phủ ngũ tạng của bọn hắn.

Một trăm tên Già tộc chiến vương có thể xưng là tinh nhuệ, đặt ở nhân tộc có thể so với trọng thần, các đại năng cấp Vu Đế trấn thủ một phương, bị Hàng Ma Thần Lôi như giòi trong xương điên cuồng oanh kích, mặc cho bọn hắn rộng giãy gào thét nhưng như thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Lôi quang truy đuổi thân thể bọn hắn, đem bọn hắn từ trên cao đánh đến mặt đất, từng dòng điện như nước tương dinh dính không ngừng từ không trung rơi

xuống, hung hăng đánh phá thân thể bọn hăn. Mặt đất phía dưới thân thể bọn hăn bộc phát ra ánh sáng loá mắt, Thiên Địa Đại Trận gia cố mặt đất phụ cận bọn hăn, có lượng lớn thượng cổ thần văn long chương phượng lục không ngừng từ trong lòng đất trào ra, đem mặt đất phạm vi trăm dặm gia cố đến mức có thể so với kim cương không thể phá hủy.

Đại địa là đe sắt, thần lôi là chùy sắt, một trăm tên Già tộc chiến vương chính là đỉnh sắt lẫn vô số tạp chất, đang bị người khổng lồ vô hình điên cuồng đập.

Mỗi một đợt thần lôi hạ xuống, các Già tộc chiến vương kia đều khàn cả giọng kêu rên một tiếng, trên người liền có một mảng lớn huyết tương, thịt nát không ngừng bị bổ bật ra. Đại địa đang mơ hồ run rẩy, trong lòng đất không ngừng phát ra tiếng gầm rú khủng bố, đám Già tộc chiến vương kia ai cũng bị đánh đến mức sút đầu mẻ trán hấp hối.

Cơ Hạ nhìn hình ảnh trong thần kính cất tiếng cười to, hăn đặc ý nói: “Cẩn thận chút, đừng giết chết bọn hăn, đem bọn hăn đánh cho chỉ còn lại có một hơi, để bọn hăn khôi phục không được nhưng cũng không sống được, sau đó bắt sống!”

Ngạo nghễ ngẩng đầu, Cơ Hạ đặc ý nói: “Cơ Hạo lần này khẳng định có thể lập công lớn trở về, ta kẻ làm a cha này, cũng không thể làm nó mất mặt. Bắt sống một trăm Vu Đế dị tộc đó, phần công lao này thế nào? Thế nào?”

Tộc nhân Kim Ô bộ đốc chiến ở quanh đều cười to lên, trăm miệng một lời tán thưởng Cơ Hạ thần uy vô địch.

Cách Nghiêu Sơn thành mấy ngàn dặm, một lão nhân tóc trắng xoá, nhìn qua già nua không chịu nổi, thân hình gầy yếu như gió thổi là có thể thổi bay hai tay chống quải trượng, lẳng lặng nhìn Nghiêu Sơn thành lôi quang sáng cả bầu trời.

“Đó là Phá Cấm Thần Mâu của dị tộc sao? Năm đó trận pháp ngoài tổ địa tộc ta, chính là bị Phá Cấm Thần Mâu phá, tộc nhân chịu khổ tàn sát.”

“Tòa đại trận này của Nghiêu Sơn thành có thể ngăn cản Phá Cấm Thần Mâu công kích? Hơn nữa, những lôi tháp kia uy lực to lớn như thế?”

“Là Khoa Nga thị dám nhãi con coi trời bằng vung đó xây tòa thành này cho Nghiêu Bá?”

“Không thể ngờ được, bọn hăn ngay cả trấn sơn đại trận của thượng cổ thiên đình cũng dám đem đi bán.”

“Đã có thể bán cho Nghiêu Bá, vì sao không thể bán cho Đồ Sơn thị chúng ta chứ?”

Lão nhân nhẹ nhàng cười, khẽ ho khan một tiếng, sau đó vươn tay phải trắng như bạc, nhẹ nhàng phất phất tay.

“Đi nói chuyện cùng bọn Khoa Nga thị, Đồ Sơn thị chúng ta, cũng muốn một tòa thành như vậy. Điều kiện gì, gấp đôi so với điều kiện của Nghiêu Bá đi.”

Chương 705: Nhận Thua

Một tiếng kêu to kỳ dị vang tận mây xanh, một con cự thú mọc chín cái đầu, hình dạng như cự long, lại mọc đôi cánh quay cuồng từ trong thông đạo vượt giới lao ra. Cự thú dài ngàn dặm vừa mới lao ra, một ánh đao máu chảy đầm đìa khẽ cuốn, chín cái đầu của cự thú bị một đao chém rụng, trong mỗi cái đầu đều có mười tám viên yêu đan bay ra, bị một lão nhân nhân tộc đoạt lấy.

Hài cốt cự thú chợt phát nổ, hóa thành một đám hỗn độn khí bị hư không cắn nuốt.

Đứng ở đỉnh núi, Cộng Công Thị xa xa đối mặt với Đế Thích Sát đột nhiên nheo nheo mắt, trong con ngươi của hắn hiện lên một mảng hàn quang lạnh lẽo, rất kinh ngạc nhìn Cộng Công Thị một cái. Nếu có ai có thể ở lúc này ghé sát Cộng Công Thị, là có thể nhìn thấy trong con ngươi của hắn có vô số hình ảnh quay cuồng, chính là cảnh tượng một trăm tên Già tộc chiến vương bị Hàng Ma Thần Lôi bố loạn.

“Thú vị!” Cộng Công Thị nhìn Đế Thích Sát một cái thật sâu.

“Dân bản xứ ngu muội mà tham lam, luôn không biết được bọn hắn đang làm cái gì, cùng với tương lai rốt cuộc sẽ xảy ra cái gì.” Đế Thích Sát ngẩng đầu, nhìn năm sáu ngàn nguyên hồn thần bài lơ lửng đỉnh đầu, hương mười hai vị chấp chính đại đế đứng bên người thần nhiên nói: “Một lần này, có lẽ chúng ta thật sự thua rồi. Nhưng chúng ta thua, chỉ là một lần đánh cược.”

Không đợi đám người Da Ma La Gia, Đế Thích Diêm La và Phạm Hải mở miệng, Đế Thích Sát chỉ để ý tới bản thân nói: “Chỉ là một lần đánh cược bé nhỏ không đáng kể, thắng cũng tốt, thua cũng được, với ta mà nói, cũng không có gì khác nhau.”

Khuôn mặt tuyệt đẹp của Da Ma La Gia run rẩy một trận, nàng nhìn Đế Thích Sát âm trầm nói: “Nhưng, Đế Thích Sát đại nhân, lần này toàn bộ điều

khoản đánh cược đều là một mình người quyết định, cho nên...”

Đế Thích Sát nhẹ nhàng cười, rất nhẹ nhàng hướng Da Ma La Gia gật gật đầu: “Yên tâm, chỉ cần mọi người phối hợp, chuyện lần này sẽ không mang đến bất cứ hậu quả nào không tốt. Chỉ cần mọi người giữ chữ tín, phong tỏa một ít tin tức không nên truyền về cho ta. Như vậy mỗi nhà một cái tọa độ sạch sẽ, hoàn toàn mới, ta nói được thì làm được.”

Thanh âm Phạm Hải âm trầm trước sau như một, sát khí lạnh lẽo, hắc nộ nề hỏi: “Nếu sự tình bất hạnh tiết lộ?”

Đế Thích Sát lạnh nhạt hướng Phạm Hải nhìn một cái: “Như vậy ta gánh vác tất cả trách nhiệm. Mặc kệ như thế nào, các người không có tổn thất, cũng không thể có tổn thất.”

Mười hai vị chấp chính đại đế đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, loại không khí khẩn trương giương cung bạt kiếm kia giữa bọn hắc chột biến mất, ánh mắt nhìn về phía Đế Thích Sát cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Đế Thích Sát không quan tâm bọn hắc nữa, mà là mang theo nụ cười thần bí, lẳng lặng nhìn Cộng Công Thị.

“Tham lam... Tham lam là một loại phẩm đức phi thường tốt đẹp.” Đế Thích Sát trầm trầm không thành tiếng: “Ta thích người tham lam, nhất là kẻ địch tham lam. Bọn hắc luôn cho rằng có thể nắm giữ tất cả, nhưng trên thực tế... Dân bản xứ chỉ là dân bản xứ.”

Tiếng âm âm trầm thấp không ngừng vang lên, một mảng lớn lôi quang bọc tro bụi từ trong thông đạo vượt giới lao ra, tốc độ xoay của thông đạo vượt giới nhanh hơn rất nhiều, một dãy núi thể tích cực kỳ to lớn từ Bàn Hi thế giới phun ra, đứng mũi chịu sào chính là một ngọn núi khổng lồ cao mấy vạn dặm. Trên núi còn có vô số chim bay cá nhảy đang hoảng sợ kêu la.

Cát đá đất đai... toàn bộ vỡ nát, nhẹ nhàng run lên liên tục hóa thành hỗn độn khí tan vào hư không.

Cao thủ hai phe nhân tộc, dị tộc đồng thời ra tay, vô số đạo hàn quang lóe lên, chim bay cá nhảy trong núi, cho dù là một con sâu nhỏ cũng bị bạo lực chém giết, đều cướp đi yêu đan thai nghén trong cơ thể bọn nó. Chỉ có các kỳ hoa dị thảo cổ quái, năm tháng đủ xa xưa ùn ùn bay ra, bị vàng sáng bảy màu bao lấy bay về phía các nơi của Bàn Cổ thế giới.

Các kỳ hoa dị thảo đó chịu chấn động kịch liệt, còn có rất nhiều hoa cỏ đã trưởng thành phun ra lượng lớn hạt giống. Những hạt giống đó cũng bay lả tả hướng về bốn phương tám hướng, lại gia tăng thêm nhất mạch linh căn cho Bàn Cổ thế giới.

Chợt một tiếng rống to truyền đến, một đám sương mù mờ mịt màu máu bao lấy mấy ngàn bóng người từ trong Bàn Hi thế giới lao ra, Xi Vương thở hổn hển từ trong sương mù máu hiện ra thân hình, không nói một lời hướng về sương mù máu vẫy tay một cái, đem lá cờ lớn màu máu kia thu lại, sau đó bước đến trước mặt Đế Thích Sát, mặt không biểu cảm hướng Đế Thích Sát quỳ xuống hành lễ.

“Tình huống thế nào?” Đế Thích Sát lạnh lùng quát hỏi một câu.

“Chúng ta thua rồi.” Xi Vương rất sạch sẽ lưu loát trả lời vấn đề của Đế Thích Sát: “Tồi Thành Cự Pháo bị một mũi tên của nhân tộc đánh thủng. Phù văn trận pháp hỗn loạn, dẫn tới cự pháo tự hủy, trăm vạn tinh nhuệ bị nổ tung hóa thành tro bụi, chỉ có chúng ta trốn thoát.”

Xi Vương nói hai ba câu, càn đã dùng bút pháp xuân thu, vô cùng đơn giản đem rất nhiều chuyện xảy ra trong Bàn Hi thế giới sơ lược.

“Bọn Da Ma Sát, Da Ma Đà đâu?” Da Ma La Gia quát lớn một tiếng bén nhọn, con mắt dựng thẳng ở mi tâm nàng mở ra, một cái lỗ xoáy đen sì chợt xuất hiện ở trong con mắt dựng thẳng của nàng. Lỗ xoáy chậm rãi xoay tròn, một lực hút đáng sợ từ trong lỗ xoáy trào ra, gắt gao giam cầm Xi Vương.

“Nô lệ ti tiện, bọn Da Ma Sát, Da Ma Đà là chết như thế nào?” Da Ma La Gia lớn tiếng quát: “Đem tình huống chi tiết của sự tình một năm một mười nói ra,

bằng không ta rút linh hồn của ngươi, đặt ở dưới lửa giận của Âm Nhật nung khô hăng cổ.”

Xi Vưu ngẩng đầu lên, rất bình tĩnh nhìn Da Ma La Gia: “Da Ma La Gia bệ hạ, ngài... Không có quyền truy cứu ta cái gì cả.”

Da Ma La Gia chợt đỏ bừng mặt lên, nàng buồn bực chỉ vào Xi Vưu, hồng hộc thở phì phò, một lúc lâu chưa nói ra được một chữ.

“Da Ma La Gia, trấn định!” Đế Thích Sát mở miệng: “Ngươi không có quyền truy cứu Xi Vưu bất cứ vấn đề, bất cứ tội trạng nào. Không nói toàn bộ Xi Vưu quân đoàn hiện tại do ta tiếp quản, chỉ nói ở trước kia, Xi Vưu quân đoàn cũng cần mười hai người các ngươi liên danh hạ lệnh mới có thể điều động. Cho nên, ngươi không có quyền hỏi hấn cái gì cả.”

Nhẹ nhàng cười, Đế Thích Sát hướng Xi Vưu làm cái động tác tay.

Xi Vưu đứng dậy, cả người bốc lên sương mù máu, hần bước đến phía sau Đế Thích Sát đứng thẳng, như một con chó săn già trung thành đứng ở phía sau chủ nhân, hơi thở toàn thân dâng trào như thủy triều, tản mát ra hung uy làm người ta không rét mà run.

Hơn năm ngàn chiến sĩ Xi Vưu quân theo Xi Vưu lao về không nói một lời tổ chức đội ngũ, bày trận, đứng chỉnh tề ở phía sau Xi Vưu.

Sắc mặt đám người Da Ma La Gia trở nên rất khó coi, động tác của Xi Vưu và chiến sĩ dưới trướng hần tỏ rõ —— bọn hần đã hoàn toàn đầu phục Đế Thích Sát, đã không vâng theo mệnh lệnh hội nghị liên tịch mười hai chấp chính đại đế bọn hần nữa!

Đế Thích Sát thân phận đặc thù, có được đặc quyền bọn hần không thể bằng được, cho nên sau khi Xi Vưu đầu nhập vào hần, Da Ma La Gia căn bản không có cách nào làm gì Xi Vưu.

Buồn bực nhìn chăm chăm Xi Vưu hồi lâu, Da Ma La Gia nghiêng răng nói từng chữ một: “Đế Thích Sát đại nhân, Da Ma gia tộc không muốn trở thành kẻ địch của ngài. Nhưng nếu ta...”

“Một tọa độ sạch sẽ, mới tinh, đáng giá tất cả.” Đế Thích Sát bình tĩnh nhìn Da Ma La Gia: “Tất cả! Da Ma La Gia, cái giá ta đưa ra đã đủ. Ta cũng không muốn trở thành kẻ địch của Da Ma gia tộc! Cho nên ta đã cho ra đủ sự bồi thường.”

Da Ma La Gia ngậm miệng.

Đế Thích Sát dang hai tay, cười hướng phía trận doanh nhân tộc hơi hạ thấp người:

“Như vậy, tất cả đã xong. Ta thừa nhận, các người đã thắng! Tuy kết quả này khiến ta có chút thất vọng, nhưng không sao, các người thắng rồi!”

Thoải mái nhún nhún vai, Đế Thích Sát vung tay, trên lục địa mây to lớn mây khói quay cuồng, nhanh chóng hướng Trung Lục thế giới bay đi.

Chương 706: Kết Thúc

Trên không trung một luồng ánh sáng vàng bay qua, tiếng gào rú của Cơ Hạo truyền ra mấy trăm dặm. Ở bên hẵn một bóng đen nhỏ bé lúc ẩn lúc hiện, ngẫu nhiên nổ vang một tiếng, hư không bên người Cơ Hạo sẽ sụp xuống một mảng lớn, lộ ra cả mảng lớn lỗ đen tối như mực.

Chợt, một mảng hư không Cơ Hạo vừa mới bay qua vụn vụn một trận, đám đông cao thủ nhân tộc từ trong một mảng hỗn độn chi khí lao ra.

Một bóng người mông lung đầu đội nón cao, vóc người cực cao lớn chấp tay sau lưng, tò mò nhìn Cơ Hạo gào rú một đường bay qua: “Đứa nhỏ này, Nghiêu Bá Cơ Hạo, ta nhớ rõ hẵn... Đây là có chuyện gì? Ai đang đuổi giết hẵn?”

Sau khi thông đạo vượt giới mở, bởi vì Bàn Cổ thế giới cướp đoạt cùng căn nuốt đối với Bàn Hi thế giới, cho dù Ngu tộc thần tháp mở thông đạo đã rút lui toàn bộ, thông đạo vẫn duy trì ổn định.

Lấy bóng người mũ cao không biết tên và Cộng Công Thị cầm đầu, đại đội cao tăng nhân tộc xông qua thông đạo vượt giới, buông xuống Bàn Hi thế giới.

Những người thân phận cao nhất, ví dụ như nói bóng người mũ cao không biết tên, còn có Cộng Công Thị, còn có mấy đại trưởng lão của Vu Điện..., bọn họ chiếm cứ trời cao, tận tình thưởng thức phong cảnh Bàn Hi thế giới, đồng thời cảnh giác nhìn chăm chú động tĩnh xung quanh.

Mà thủ lĩnh các bộ tộc, các trưởng lão bộ tộc địa vị khá thấp, thì khẩn trương liên hệ con em tinh anh nhà mình tham chiến.

Thông qua liên hệ giữa vu phù, tinh anh các bộ tộc tham gia sinh tử đồ chiến nhanh chóng tới hội hợp với trưởng lão nhà mình, cao tăng bộ tộc đám con em tộc nhân bảo tồn hoàn hảo tất nhiên là vui vẻ, cũng có trưởng lão bộ lạc con em tộc nhân tổn thất hầu như không còn thì âm thầm rơi lệ.

Khi mọi người ở đây bận kiểm kê tổn thất, kiểm kê nhân thủ chết trận, mất tích, triệu hồi khắp thiên hạ những tộc nhân có thể trốn ở bí cảnh nơi nào đó, đoàn người Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh đã lâm vào hoàn cảnh cực kỳ xấu hổ.

Đám người Da Ma Sát, Da Ma Đà ngã xuống, bí phù bọn hắc dùng để khống chế Bàn Hi cũng bị Cơ Hạo đánh bất ngờ phá hủy, Bàn Hi mất đi khống chế, lại vẫn nhớ rõ Cơ Hạo là kẻ địch của nàng, quả thực giống như giòi trong xương hướng Cơ Hạo phát động tiến công không chết không thôi.

Trên trời, cương phong gào thét, Cơ Hạo hóa thân kim quang, không ngừng húc vỡ từng đám mây, chạt vật chạy lung tung khắp trời.

Bàn Hi như quỷ my đuổi theo ở phía sau Cơ Hạo. Vô luận Cơ Hạo bay nhanh bao nhiêu, thân hình nàng nhoáng lên một cái trực tiếp xé rách hư không dịch chuyển đến bên người Cơ Hạo, hướng về phía Cơ Hạo quyền đâm cước đá một trận, ép Cơ Hạo lên trời không lối xuống đất không cửa.

Hiện tại Cơ Hạo cũng không dám để quyền cước của Bàn Hi thật sự đụng tới mình, nguyên thần hắc ngăm khống chế Bàn Hi Thần Kính, mạnh mẽ áp chế năng lực chủ động hộ chủ của Bàn Hi Thần Kính.

Bọn Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm còn nhìn chăm chăm Cơ Hạo, Bàn Hi Thần Kính chí bảo bức này làm người ta quá động lòng, Cơ Hạo thật không dễ gì dùng biện pháp thay mặt đổi đào, trước mặt nhiều người như vậy, để một vật phẩm thay thế chuyển hóa ra Bàn Hi Thần Kính cứng rắn chống đỡ một đòn của Tội Thành Cự Pháo, khiến khối Bàn Hi Thần Kính thay thế này ở dưới tầm mắt của mọi người bị một đòn của cự pháo phá vỡ.

Trong lòng hắc biết rõ sự tham lam trong xương tủy của hai tộc long phượng, nếu để Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm biết Bàn Hi Thần Kính chưa bị phá hủy, mà là vẫn hoàn hảo không tổn hao gì mà nói, ai biết bọn người kia sẽ làm ra chuyện gì?

Chỗ dựa của Cơ Hạo hiện tại cũng đủ cứng, hắc quả thật không sợ Ngao Lễ,

Phượng Cầm Tâm trở mặt với mình. Nhưng hấn sợ bởi vì quan hệ mình, phá hủy giao tình của hai tộc long phượng cùng nhân tộc; hấn càng lo lắng bởi vì giao tình giữa ba tộc, sẽ có cao tăng nhân tộc ra mặt cưỡng bức lợi dụ mình giao ra Bàn Hi Thần Kính!

Nếu thực có chuyện như vậy xảy ra, vậy sẽ buồn bực bao nhiêu?

Cho nên cứng rắn chống đỡ Bàn Hi đuổi đánh dữ dội, Cơ Hạo chỉ có thể nghiêng răng dùng hết sức bú mẹ chạy lung tung khắp trời.

Ba vầng mặt trời chiếu vào đầu. Thân thể Cơ Hạo dung nhập trong ánh nắng vàng rực rỡ, tốc độ bay của hấn so với Bàn Hi thuận di cũng chỉ chậm hơn một bậc mà thôi. Bàn Hi dù sao không phải bản tôn ở đây, chỉ là một con rối bị luyện hóa, thần thông pháp lực so với lúc còn sống đã yếu đi không biết bao nhiêu, Cơ Hạo còn có thể miễn cưỡng đấu sức với nàng.

Đột nhiên, Cơ Hạo không cẩn thận, tốc độ xê dịch hơi chậm, thân hình Bàn Hi mơ hồ bắn ra nhoáng lên một cái, chợt tới trước mặt Cơ Hạo, Cơ Hạo thiếu chút nữa đã lao đầu vào trong lòng Bàn Hi.

Nắm tay nhỏ nhắn của Bàn Hi hung hăng hướng ngực Cơ Hạo đánh đến. Cơ Hạo kêu một tiếng quái dị, Cửu Dương Qua hung hăng vung ra, chặt vật chặn một đòn của Bàn Hi.

Nổ vang một tiếng, Cửu Dương Qua phát ra tiếng gào thét bén nhọn, xương khớp đôi tay Cơ Hạo kịch liệt đau đớn, kèm theo tiếng ‘Răng rắc’ không ngừng vỡ ra, toàn thân bị một quyền này của Bàn Hi đánh bật ra trên trăm dặm, thiếu chút nữa lao đầu vào trên một ngọn núi lớn.

“Văn Mệnh a thúc!” Cơ Hạo đáng thương hét to một tiếng.

Linh phù, đạo phù Huyền Đô đạo nhân đưa tới còn có nhiều, nhưng đến trước mắt, đại quân dị tộc hầu như toàn diệt, Xi Vưu mang theo chiến sĩ dưới trướng đã bỏ trốn mất dạng, nhân tộc đã là cục diện thắng chắn rồi, những linh phù, đạo

phù cùng Thiên Lô Tử uy lực to lớn kia, Cơ Hạo thật sự không nỡ sử dụng.

Những bảo bối đó người thường muốn có được một món hai món cũng vô cùng khó khăn, Cơ Hạo bây giờ làm sao nỡ bỏ?

Cho nên hẳn chỉ có thể cứng rắn đỡ Bàn Hi công kích, bị Bàn Hi đuổi giết bay loạn khắp nơi. Hiện tại bị một quyền của Bàn Hi đánh bay, bản thân Cơ Hạo bị thương nặng chỉ có thể rên rỉ cầu viện.

Thân thể Bàn Hi chợt lóe tiếp tục hướng Cơ Hạo lao tới, nhưng Tự Văn Mệnh khiêng tấm Ngũ Nhạc Thần Thuần nọ của hắn từ bên cạnh lao ra, hai tay vung tấm khiên lớn mây khói lượn lờ hung hăng vỗ vào trên người Bàn Hi.

Nổ vang một tiếng, trước mặt dính đòn nặng, Bàn Hi có chút mờ mịt dừng bước, Tự Văn Mệnh thì ho ra từng ngụm máu, kéo hai cánh tay hầu như vỡ nát chặt vệt vệt lui về phía sau: “Thực... Đòi mạng... Khó... Đỡ...”

Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng đồng thời bay nhanh đến. Bàn Hi lắc lắc đầu, hướng Cơ Hạo nhìn một cái, bỏ lại Cơ Hạo liền hướng Tự Văn Mệnh cho đầu mình một đòn đuổi giết. Hoa Tư Liệt và Liệt Sơn Kháng vội vàng ra tay, vung binh khí hướng về phía Bàn Hi điên cuồng công kích một trận.

Mặc cho hai người dùng hết sức, da Bàn Hi lại là chưa rách một chút nào. Nàng lắc mình một cái đến phía sau Tự Văn Mệnh, mũi chân phải nhẹ nhàng điểm, kéo theo một trận gió dữ hung hăng điểm ở trên lưng Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh hét to một tiếng, một ngụm máu nóng phun ra xa mấy chục trượng, một cái giáp mềm da rồng mặc bó sát người âm ỉ vỡ nát, miễn cưỡng chặn cho hắn một đòn đáng sợ này. Toàn bộ lưng hắn đều lõm xuống, cột sống ít nhất gãy thành mấy vụn mảnh.

Nổ vang to ‘Thùng’ một tiếng, Tự Văn Mệnh từ trên cao nện thẳng tắp xuống đất, đem một ngọn núi lớn đập nát.

Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng khóc không ra nước mắt gào thét: “Nữ nhân, không thấy chúng ta đang công kích người sao?”

Bàn Hi mạnh mẽ quay người lại, hai bàn tay nhỏ nhẹ nhàng băng quơ đánh ra một đòn.

Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng đồng thời phun ra một ngụm máu lớn, hai người đau lòng đến mức dòng nước mắt nóng chảy ròng xoay người bỏ chạy — huyết mạch vu bảo bộ tộc bọn họ nhiều thế hệ tổ truyền, nay truyền thừa đến trong tay bọn họ, lại bị Bàn Hi một chương đập thành hai đoạn!

Cơ Hạo uể oải lơ lửng giữa không trung, hướng tới đám người Cộng Công Thị trên trời cao xem náo nhiệt kêu lên: “Người đâu mau cứu mạng... Nữ nhân này... Là thân phận như Bàn Cố thánh nhân của thế giới này.”

Chương 707: Trận Vây Bàn Hi

Bàn Cổ là ai?

Hỗn độn thánh nhân trong truyền thuyết mở Bàn Cổ thế giới, thủy tổ long, phượng, nhân ba tộc, khởi nguyên ước vạn sinh linh Bàn Cổ thế giới.

Bàn Hi, là tồn tại ngang với Bàn Cổ?

Chẳng phải là nói, Bàn Hi chính là người mở thế giới này? Người sáng tạo vạn vật? Ngọn nguồn của tất cả thiên đạo áo nghĩa?

Đôi mắt Cộng Công Thị thần quang màu đen đại thịnh, từng tia hơi nước không ngừng từ trong cơ thể hắt chui ra, hắt lớn tiếng quát: “Nghieu Bá chó hoảng, mau lui sang một bên, xem bốn tọa thu thập lão này như thế nào.”

Thét dài một tiếng, Cộng Công Thị hóa thành một cột hơi nước màu đen từ bầu trời cuốn ngược xuống, vừa vặn chắn trước thân hai người Hoa Tư Liệt cùng Liệt Sơn Kháng học máu bay ngược. Hắt cẩn thận đánh giá đôi mắt đại ra của Bàn Hi một phen, ánh mắt vạn phần tham lam nhanh chóng đảo qua thân thể nhỏ nhắn của Bàn Hi, sau đó một chương hướng năm dặm do Bàn Hi vung đến nghênh đón.

“Vén vén vật chết, dám kiêu ngạo? Nửa điểm thần thông pháp lực cũng không có, ngươi chỉ có man lực.”

Cộng Công Thị cất tiếng cười to, bàn tay hắt tối đen như mực, lại trong suốt như thủy tinh, trong bàn tay chồng chất hư ảnh vô số sóng biển ngưng tụ thành thần văn vạn vạo cổ quái như ẩn như hiện. Hắt đánh ra một chương, lại cho người ta một loại cảm giác biến giận sóng trào sinh sôi không thôi.

Năm dặm nho nhỏ của Bàn Hi hung hăng nện ở trên bàn tay của Cộng Công Thị.

Nụ cười của Cộng Công Thị chợt cứng ngắt, ‘người chỉ có man lực’, man lực quả thực không thể chống lại thần thông pháp lực, nhưng cái đó cũng phải xem là man lực cấp bậc nào, tiêu chuẩn nào.

Cộng Công Thị chỉ cảm thấy, mình là một quả trứng gà vừa mới đẻ ra, yếu ớt, non mới, mà Bàn Hi là một người khổng lồ cao vạn trượng, vô cùng đã man bá đạo vung lên một ngọn núi, hung hăng nện ở trên vỏ trứng của mình!

Toàn thân hắn đều đang run rẩy, một loại tuyệt đại khủng bố tai ương ngập đầu ngay tại trước mắt làm Cộng Công Thị thiếu chút nữa bật khóc ra.

Thần tộc khác với nhân tộc, nhân tộc có thân thể, có linh hồn, thân thể sau khi sụp đổ, linh hồn có thể thoát ly thân thể tồn tại. Nếu cơ duyên xảo hợp, linh hồn còn có thể tiếp tục tu luyện, vẫn có thể có được đại thần thông, đại pháp lực.

Nếu là A Bảo, Thi đạo nhân luyện khí sĩ như vậy, bọn họ càng có thể ngưng tụ nguyên thần, chờ tu luyện đến cảnh giới cực cao, thân thể cái thứ này, thật ra đã là tồn tại có cũng được mà không có cũng không sao, nguyên thần mới là căn bản đại đạo của bọn họ.

Nhưng thần tộc thì khác, bọn họ trời sinh thần hồn và thân thể hoàn toàn hợp nhất, thần hồn với thân thể nối liền như một, nếu thân thể bị người ta phá hủy, như vậy thần hồn cũng sẽ bị thương nặng. Lấy lực độ công kích của Bàn Hi, nàng hoàn toàn có thể một quyền đem Cộng Công Thị đập thành phấn, mà Cộng Công Thị một khi thân thể vỡ nát, như vậy thần hồn hắn cũng sẽ theo đó vỡ nát.

“Sao có thể như thế?” Cộng Công Thị bị dọa hồn vía lên mây. Bàn tay phải của hắn đã tiếp xúc cùng năm đấm của Bàn Hi, bàn tay phải vỡ nát như bạo lực đập vật thủy tinh, thủy nguyên lực vô tận tan rã, hóa thành từng mảng lớn sóng biển gào thét hướng bốn phía khuếch tán đi.

Những thủy nguyên lực này cũng là thần lực của Cộng Công Thị, cũng là một phần tử thân thể hắn, càng là một phần tử thần hồn hắn. Bàn tay phải sụp đổ, Cộng Công Thị lập tức bị thương nặng. Hơn nữa năm đấm của Bàn Hi còn đang

tiếp tục đột tiến, thân thể Cộng Công Thị còn đang không ngừng hồng.

Một đám khí đen hiện lên, thân thể Cộng Công Thị chủ động phân giải thành cả mảng lớn sương mù đen. Vô số giọt nước màu đen mang theo tiếng xé gió chói tai bắn loạn khắp trời, chạt vật tránh được đòn nặng từ năm đấm của Bàn Hi, sau khi bay ra xa xa trên trăm dặm những giọt nước màu đen đó chợt hướng bên trong hợp lại, Cộng Công Thị một lần nữa ở trong một mảng sương mù đen ngưng tụ ra thân hình.

Bàn tay phải sụp đổ đã chữa trị như lúc ban đầu. Cộng Công Thị sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên nguyên khí tổn hại không ít.

Hắn trầm mặt lấy ra một bình ngọc màu đen, đổ ra vài giọt chất lỏng dinh dính nuốt tiến trong miệng, từng luồng u quang màu đen từ trong cơ thể hắn không ngừng trào ra, khí tức có chút suy yếu của Cộng Công Thị liên tiếp tăng vọt, rất nhanh đã hoàn toàn khôi phục, hơn nữa còn tinh tiến không ít.

Bóng người nón cao đứng ở trên trời xem cuộc chiến cảm khái một tiếng từ đáy lòng: “Cộng Công Thị chơi lớn đây. Đây là Hồng Hoang Thủy Mẫu luyện chế cho Thủy tộc trong thiên hạ ‘Thủy Mẫu Thiên Tương’ nhi? Truyền thuyết sớm đã tuyệt tích, không ngờ được Cộng Công Thị lại còn có cất chứa.”

Thân thể Cộng Công Thị cứng đờ, cười khan vài tiếng không nói.

Hồng Hoang Thủy Mẫu, đó là nhân vật đại năng trong truyền thuyết, lãnh tụ tất cả Thủy tộc trong thiên địa thời đại hồng hoang, tồn tại đại năng thống lĩnh ước vạn thủy thần. Thủy Mẫu Thiên Tương nàng luyện chế có thể mở ra linh trí, ngưng tụ thần thể, phụ trợ tu luyện, giải độc phá tà, đối với Thủy tộc mà nói, Thủy Mẫu Thiên Tương là thần dược vạn năng, không có chuyện gì Thủy Mẫu Thiên Tương không làm được.

Hồng hoang phá diệt, Thủy Mẫu thần cung cũng chẳng biết đi đâu, Thủy Mẫu Thiên Tương nhất thời thành hàng hiếm.

Cộng Công Thị còn bí mật cất chứa một ít Thủy Mẫu Thiên Tương, đây là cơ mật của Cộng Công thần tộc, là một trong các con bài chưa lật áp đáy hòm của bọn họ. Nếu không phải hôm nay tổn hại thần hồn, bản thể bị Bàn Hi làm bị thương nặng, Cộng Công Thị như thế nào cũng không có khả năng để Thủy Mẫu Thiên Tương xuất hiện trước mặt người ta.

Bàn Hi lạnh lùng nhìn Cộng Công Thị, nàng quay đầu nhìn nhìn Cơ Hạo uể oải, Tự Văn Mệnh học ngưng máu lớn, cùng với Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng chật vật lui về phía sau, xuất phát từ bản năng, nàng kéo theo một mảng tàn ảnh hướng Cộng Công Thị đánh tới.

Cộng Công Thị khí tức cường đại nhất, cho nàng cảm giác uy hiếp cũng mạnh nhất, cho nên Bàn Hi lựa chọn tiếp tục đuổi giết Cộng Công Thị.

Cơ Hạo cười lên ‘ha ha’, lại phun ra một ngưng máu: “Sự tình đối nghịch, là như thế này phải không, Cộng Công Thị? Đây là Cộng Công Thị? Bàn Hi, đánh, đánh chết hắn. Than ôi!, đáng tiếc lão hầu tử nào đó không có mặt, nếu không cùng nhau đánh chết thì tốt.”

Trong thần hồn không gian, hư ảnh dần dần hiện lên: “Có chút cổ quái, Bàn Hi tinh huyết bị rút đi hơn chín thành. Tiểu tử tên Xi Vưu kia, hắn đã rút lấy chín thành tinh huyết của Bàn Hi. Hơn nữa... Hắn đã rời khỏi Bàn Hi thế giới. Về sau người phải cẩn thận Xi Vưu, hắn sẽ trở nên rất khó giải quyết.”

Về mặt Cơ Hạo chột cứng.

Xi Vưu đã nuốt chín thành tinh huyết của Bàn Hi? Như vậy, chỉ có thể là Da Ma Đà hạ lệnh, để Bàn Hi chủ động giao ra tinh huyết bản thân, Xi Vưu mới có thể làm được chuyện này. Nhưng Xi Vưu sau khi nuốt tinh huyết của Bàn Hi, thế mà lại trực tiếp diệt sát Da Ma Đà.

“Giết người diệt khẩu sao, không để người ta biết hắn độc chiếm chín thành tinh huyết của Bàn Hi? Ha ha, sau lưng Xi Vưu là ai? Làm không tốt, sinh tử đồ chiến lần này, kết quả cuối cùng là thành toàn Xi Vưu, chúng ta đều bị người ta

quay vòng vòng.” Cơ Hạo hận đến mức nghiêng rằng. Chín thành tinh huyết của Bàn Hi đó, nếu không phải Bàn Hi chủ động giao ra, ai có thể phá vỡ thân thể của nàng rút đi một chút khí tức tinh huyết nào của nàng?

Hư ảnh không lên tiếng nữa, lặng yên tiêu tán.

Bóng người nón cao đứng trên trời cao, cẩn thận quan sát nhìn chăm chăm Bàn Hi đuổi giết Cộng Công Thị khắp trời.

Qua hồi lâu, bóng người nón cao đột nhiên cười lên: “Quả nhiên mạnh mẽ tuyệt luân, nhưng, dù sao cũng là con rối mất đi trí tuệ. Cứng đối cứng với cô ta làm gì? Dùng trận pháp vây khốn cô ta là được! Không cần dùng những sát trận cùng có bất cứ trận pháp nào lực lượng thực tế... Ảo trận, dùng sương mù ảo trận trọng điệp hư không, chế thành mê cung hư không vây khốn cô ta, hữu dụng hơn bất cứ sát trận nào.”

Một lời bừng tỉnh người trong mộng, Cơ Hạo hung hăng vỗ đầu mình một cái, sao lại không nghĩ tới điểm ấy chứ?

Cả mảng lớn sương mù mờ nhạt bỗng dựng sinh ra, mấy trăm trận sư đến từ Vu Điện đồng thời ra tay, một tòa mê trận quy mô to lớn bỗng chợt thành lập lên, đem Cộng Công Thị và Bàn Hi đồng thời vây ở trong.

Chương 708: Tranh Đoạt Chủ Quyền

Sương mù bao phủ Bàn Hi, hư không chong chất hợp thành mê cung, làm Bàn Hi vô luận đi hướng nào, cũng chỉ có thể nhìn thấy một mảng sương mù mênh mông, lại như thế nào cũng không thể thoát ly mê cung không gian ở ngoài xem ra chỉ có phạm vi mấy trăm dặm, không gian thực tế bên trong lại rộng tới ức vạn dặm.

Không còn mục tiêu, Bàn Hi ngây ngốc ở trong không gian mê cung đi một lúc, sau đó liền xuất phát từ bản năng ngừng lại.

Đứng ngoài mê cung, mọi người đều nhìn Bàn Hi, nhìn nàng mờ mịt lơ lửng ở trong một tầng sương mù mỏng manh không nhúc nhích. Qua thời gian hơn một ngày, Bàn Hi dứt khoát cuộn mình ở giữa không trung, lâm vào hôn mê mức độ sâu.

Nếu không có ai quấy nhiễu nàng, có lẽ nàng sẽ tiếp tục ngủ như vậy, thẳng đến lúc Bàn Hi thế giới bị Bàn Cổ thế giới hoàn toàn cắn nuốt.

Cơ Hạo lẳng lặng nhìn Bàn Hi, câu được câu không thương thảo đủ loại phán đoán với hư ảnh, nhớ lại các loại tình huống của lần sinh tử đồ chiến này.

Rất hiển nhiên, ngay từ đầu kế hoạch của dị tộc chính là thông qua nắm giữ thiên đạo lực tiêu diệt chiến sĩ nhân tộc tham gia đánh cược.

Một ngàn vạn nhân tộc tinh nhuệ, hơn nữa mỗi người mang theo hoặc nhiều hoặc ít hộ vệ, số lượng cường giả khổng lồ của nhân tộc hoặc là ngưng tụ vu tinh, hoặc là ngưng tụ bản mạng tinh lực, vô luận vu tinh hay tinh lực, đều có một tia pháp tắc lực của Bàn Cổ thế giới chất chứa ở bên trong.

Dem những người này làm tế phẩm, để Bàn Hi cắn nuốt vu tinh của Vu Đế nhân tộc, tinh huyết của Vu Vương nhân tộc, để thân thể nàng trước tiên dung hợp một bộ phận vu tinh và khí tức pháp tắc Bàn Cổ thế giới chất chứa trong

tinh huyết, nàng sẽ có được một tầng màu sắc tự vệ.

Sau khi dung hợp khí tức pháp tắc Bàn Cổ thế giới, Bàn Hi thông qua thông đạo vượt giới xâm nhập Bàn Cổ thế giới, sẽ không bị thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới áp chế quá nhiều nữa, lại càng sẽ không dẫn phát lôi kiếp mang tính hủy diệt.

Bởi vậy, Bàn Hi sẽ trở thành binh khí đáng sợ nhất trong tay dị tộc, tuyệt đối sẽ mang đến phiền toái cực lớn cho nhân tộc.

Nhưng vì đám người Cơ Hạo biểu hiện ưu việt, các tinh nhuệ dị tộc do Da Ma Sát, Da Ma Đà cầm đầu hầu như bị tiêu diệt hết, Xi Vưu liền nhân đó chiếm được cơ hội, cũng không biết hãn thuyết phục Da Ma Đà như thế nào, Xi Vưu thuận lợi cắn nuốt chín thành tinh huyết của Bàn Hi.

Lấy thực lực Xi Vưu, nếu không có Bàn Hi chủ động phối hợp, hãn căn bản không tổn hại được một sợi lông của Bàn Hi. Càng không cần nói cắn nuốt tinh huyết của nàng. Nhưng Xi Vưu lại đã thành công chiếm được tinh huyết của Bàn Hi, hãn đã làm được.

Sau đó hãn ngang nhiên giết toàn bộ quý tộc Ngu tộc, chiến sĩ Già tộc, thợ Tu tộc còn sống, mang theo chiến sĩ sót lại của Xi Vưu quân trốn ra khỏi Bàn Hi thế giới. Không còn dị tộc sống sót làm chứng, chuyện Xi Vưu thu được tinh huyết của Bàn Hi có thể hoàn toàn che dấu đi.

Bàn Hi là hỗn độn thánh nhân, một giọt tinh huyết cũng chứa vô biên tạo hóa lực, cho dù Bàn Hi am hiểu là thần thông pháp thuật, không phải cường giả tác chiến gần người, nhưng Xi Vưu sau khi chiếm được chín thành thậm chí nhiều tinh huyết hơn nữa của nàng, chỉ cần hãn tiêu hóa xong những tinh huyết đó, hãn vẫn có thể thu được lực lượng đáng sợ.

Nói như vậy, ngay từ đầu cái gọi là đánh cược sinh tử, ngay từ đầu cái gọi là đánh thức Bàn Hi, tất cả cái này đều thành yếm hộ mưu tính nào đó ở tầng sâu hơn.

Có người lợi dụng nhân tộc và dị tộc tham gia đánh cướp, hai bên đều thành vật hi sinh của hãn, mà Xi Vưu rất có thể là quân cờ của người nọ, từ trong đó kiếm lợi lớn nhất.

Dựa theo Cơ Hạo suy tính, Bàn Hi nếu đi Bàn Cổ thế giới, nàng sẽ là tài phú chung của toàn bộ Ngu triều; mà Xi Vưu, hãn sẽ trở thành thanh đao sắc nhọn trong tay của riêng người nào đó. Căn cốt chín thành tinh huyết của Bàn Hi, Xi Vưu sẽ trường thành tới trình độ nào?

Một chiến sĩ cường đại có thể so với Bàn Hi, lại chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình mình, hơn nữa trừ mình, không có ai biết hãn rốt cuộc cường đại bao nhiêu, đối với người phía sau màn làm chủ tất cả cái này mà nói, không hề nghi ngờ giá trị của Xi Vưu vượt qua Bàn Hi ngàn lần, vạn lần.

“Bỏ việc công cho cái riêng. Kẻ này đã chơi toàn bộ dị tộc một ván.” Cơ Hạo vuốt lông chim ấm áp bóng loáng của Nha Công, nhìn Bàn Hi cuộn mình ngủ say lẩm bẩm: “Thật muốn đem kẻ làm việc đó lôi ra, nhưng ta là nhân tộc, ta nói gì dị tộc cũng sẽ không tin.”

Hư ảnh không hé răng, Cơ Hạo lẩm bẩm: “Nếu có thể tìm được người trong dị tộc, để bọn hãn phát ra lời đồn đãi mà nói, hiệu quả so với ta nói ra sẽ tốt hơn nhiều lắm. Ô, ngừng lại xem, dị tộc ta quen biết, có ai là có thể lợi dụng?”

“Để thị nhất tộc? Để Thích nhất tộc? Kiền thị nhất tộc?” Cơ Hạo bấm ngón tay, lặng lẽ lẩm bẩm. Chẳng qua, quan hệ của hãn cùng đám dị tộc đó đều như nước với lửa, người ta căn bản không có khả năng hợp tác cùng hãn.

“Được rồi... không tìm thấy mục tiêu có thể hợp tác, Xi Vưu và ta cũng không có thù hận cá nhân gì, chuyện này, tạm thời đặt xuống đã.” Cơ Hạo bắt đầu thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía đám người Cộng Công Thị xa xa đang kịch liệt khắc khẩu.

Bàn Hi, Bàn Hi mở Bàn Hi thế giới, đã dẫn phát khúc mắc của Cộng Công Thị và những người đó.

Tuy chân linh của nàng đã ngã xuống, ở lại chỗ này chỉ là một thể xác trống rỗng, hơn nữa cũng chỉ có Cơ Hạo mới biết, ngay cả tinh huyết trong thể xác này cũng bị Xi Vưu cướp đi trên chín phần rồi, nhưng người khác không biết.

Hơn nữa cho dù bọn họ biết tinh huyết của Bàn Hi bị cướp đi chín phần lại đã sao? Thân thể của nàng vẫn không thể phá vỡ, một quyền một cước của nàng lực sát thương đáng sợ như cũ. Bàn Hi mất đi chân linh, vẫn có được sức dự – hoặc đáng sợ.

Ít ít nhất, nếu có thể có được Bàn Hi, ít nhất nhà mình sẽ có thêm một chiến lực cường đại đánh không hỏng, rơi không vỡ. Không nên nhìn Bàn Hi hiện tại bị mê cung vây khốn, đó là bởi không có ai chỉ huy. Chỉ cần có người khống chế, mê cung sương mù này căn bản không có khả năng vây khốn nàng.

Hơi tà ác chút, nếu nghĩ cách rút ra tinh huyết trong cơ thể Bàn Hi, rót vào trong cơ thể đứa con nào đó nhà mình, có thể tăng lên bao nhiêu chiến lực của đứa con nối dõi thì chưa nói. Hỗn hợp huyết mạch Bàn Hi, về sau con cháu nhà mình, có thể trở thành thần tộc cường đại có thể so với Cộng Công Thị, Chúc Dung thị, thậm chí vượt xa bọn họ hay không?

Càng thêm tà ác một chút nữa, nếu đem Bàn Hi dùng bí pháp vu chú hiến tế, hiến cho những tồn tại khủng bố trước hồng hoang đã ngã xuống, nay chỉ có một số mảnh vỡ nào đó tồn lưu lại, nhưng chỉ một chút mảnh vỡ đó cũng đã mạnh mẽ vô cùng, có thể mang đến lợi ích lớn hơn nữa cho bộ tộc mình hay không?

Ví dụ như nói một cái ma thần huyết mạch bắt nguồn từ thái cổ hồng hoang đầy đủ?

Dùng câu không thích hợp để nói, một sợi tóc trên người Bàn Hi cũng là chí bảo.

Cho nên Cộng Công Thị và một đám cao tăng nhân tộc hoa chân múa tay lớn tiếng rít gào, khàn giọng tranh đoạt quyền sở hữu Bàn Hi. Trừ bóng người nón cao cùng mấy người lão thành ổn trọng đứng ở một bên không hé răng, trường

lão khác bao gồm vài đại bộ tộc đỉnh cấp đều gia nhập trong vòng tranh đoạt.

Cũng không biết bọn họ nói những gì, đến cuối cùng, một trưởng lão đến từ Tây Hoang Đào Ngột bộ đột nhiên lớn tiếng hét rầm lên: “Tranh cái gì? Tranh cái gì? Dựa theo công lao tính toán đi, lần này ai lập công lao lớn nhất, thì độc chiếm toàn bộ chiến lợi phẩm! Lại nhải những thứ vớ vẩn đó làm gì?”

Quân công?

Cộng Công Thị cùng người khác đồng thời hướng phía tộc nhân nhà mình nhìn tới.

Chương 709: Trăm Vạn Quân Công

“Lấy ra ngọc phù bên người các người.” Bóng người nón cao đột nhiên mở miệng: “Tổn thất hơn trăm vạn người... hộ vệ đi theo chết trận trên trăm triệu, Xích Phán sơn đại chiến thêm mười lần, tổn thất tổng cộng cũng không tới con số này.”

“Để chúng ta nhìn xem, trả giá hy sinh lớn như vậy, trong các người, lại có mấy ai trác tuyệt bất phàm.” Bóng người nón cao vỗ tay sau lưng, trong đôi mắt bị sương mù quanh quẩn thần quang như điện, hung hăng đảo qua đám đông nhân tộc tinh anh tham gia đánh cược ở đây.

Bóng người nón cao thì không có bao nhiêu tư tâm, lấy cảnh giới của hắn, lấy thân phận của hắn, hắn sớm đã siêu thoát chuyện lục đục nội bộ nhân tộc, tranh quyền đoạt lợi... Lần này sinh tử đồ chiến, nhân tộc là bị ép lên Lương Sơn, không tham gia cũng không được.

Tổn thất thảm trọng như thế, tinh anh các bộ lạc tổn hại hơn bảy trăm vạn, chiến sĩ các bộ lạc đi theo trên trăm triệu, nhưng cuối cùng nhân tộc vẫn đã thắng được ván cược này, không chỉ có thắng được mảng lãnh thổ to lớn phía bắc Xích Phán sơn, càng thắng được cho nhân tộc ngàn năm hòa bình.

Cho nên hắn thật lòng hy vọng, trong lần đánh cược này, tinh anh các bộ lạc nhân tộc có thể có một chút người tài kiệt xuất thoát ra.

Cái gọi là người tài, chính là có thể dẫn dắt chiến sĩ dưới trướng đấu trí so dũng khí với địch tộc, giữ lại thực lực của mình, đồng thời còn có thể tận khả năng sát thương kẻ địch, làm thất bại các loại âm mưu tính toán của kẻ địch, vậy mới là người tài thật sự.

Cũng chỉ có nhân vật như vậy, ở cùng lúc giữ lại thực lực nhà mình còn có thể tiêu diệt kẻ địch, có được thực lực cùng thủ đoạn như vậy, mới có tư cách kế thừa địa vị Nhân Hoàng, dẫn dắt nhân tộc vượt mọi chông gai cố gắng hướng về

phía trước.

Mọi nơi đều yên tĩnh, tinh anh tuần ngạn đến từ mấy vạn bộ tộc lớn nhỏ của nhân tộc, không phát ra tiếng dựa theo trận doanh của mình đứng thẳng.

Ví dụ như nói phía sau Tự Văn Mệnh thì tập trung gần trăm đế tử đến từ các bộ tộc lớn, còn có mấy vạn con em đại tộc ủng hộ hẳn. Hộ vệ bên cạnh mấy vạn người bị Tồi Thành Cự Pháo giết chết sát thương không ít, giờ phút này còn có hơn trăm vạn người sống sót.

Hơn trăm vạn người chỉnh tề xếp thành trận hình vuông hơn trăm vạn người, khí thế dâng trào xếp phía sau Tự Văn Mệnh. Tinh kỳ pháp phối, sĩ khí dâng cao. Quân trận đoàn chính uy vũ như vậy, nhất thời đưa tới vô số người chú ý.

Những trưởng lão các bộ tộc đạt thành ăn ý, yên lặng ủng hộ Tự Văn Mệnh vui mừng gật đầu. Trong lần chiến tranh đánh cược tanh máu này, Tự Văn Mệnh có thể mang theo nhiều người như vậy sống sót, điều đó rất không dễ dàng gì. Hơn nữa vừa thấy đế tử các bộ tộc bên cạnh Tự Văn Mệnh kiểm chế không được ý cười, liền biết lần này công lao của Tự Văn Mệnh cực lớn.

Mà tinh anh các tộc khác tham gia đồ chiến, thì hơi có chút thăm dạm.

Bởi vì dị tộc nắm giữ thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới, càng có Bàn Hi đại sát bốn phương, tinh anh nhiều bộ tộc tham chiến toàn quân bị diệt, như mấy vị đế tử nọ của Toại Nhân thị chính là tình huống như vậy.

Nay hiện trường đại khái còn có thể duy trì quy mô nhất định, thoát nhìn coi như là tác phong quân đội cường thịnh, trừ đám người Tự Văn Mệnh, cũng chỉ có Cộng Công Vô Ưu suất lĩnh tộc nhân các bộ tộc Bắc Hoang tham chiến.

Cộng Công Vô Ưu hầu như chưa chính diện đối chiến với dị tộc, một đường chạy trốn, chạy trốn so với ai khác cũng nhanh hơn. Cho nên binh mã Bắc Hoang hẳn hầu như bảo trì hoàn hảo, trừ một ít bộ đội vật hi sinh bị hấn vứt bỏ đoạn hậu, tinh anh chủ lực cũng không tổn thất bao nhiêu.

Trừ bọn họ, Chúc Dung Thiên Mệnh hầu như toàn quân bị diệt, Công Tôn Nguyên cũng tổn thất thảm trọng, phía sau chỉ còn lại có mười mấy đệ tử các bộ tộc giao hảo cùng hắn, cùng với ba ngàn chiến sĩ bản bộ Hữu Hùng thị của hắn.

Tộc nhân tinh anh các đại bộ tộc khác tham chiến chia làm mấy ngàn trận doanh to nhỏ, phân biệt lấy ra đồ đẳng chiến kỳ các nhà để cho trưởng lão các bộ tộc đứng ở trời cao phân biệt.

Các trưởng lão đó nhất thời trong lòng trầm xuống. Nhiều người sắc mặt khó coi như dính than.

Tộc nhân rất nhiều bộ tộc tham gia đồ đấu toàn quân bị diệt, đồ đẳng chiến kỳ của bọn họ tự nhiên sẽ không giơ lên nữa. Vừa rồi mọi người đang tranh đoạt quyền sở hữu Bàn Hi, còn chưa kịp nghe người bên dưới thống kê kết quả chiến tổn, hiện tại bỗng chợt nhìn thấy con em các bộ tộc sau khi tập kết là cảnh tượng như thế, trưởng lão các bộ tộc toàn quân bị diệt đó thiếu chút nữa phát khóc.

Ví dụ như đám trưởng lão các bộ tộc Tây Hoang, sắc mặt đã khó coi tới cực điểm.

Các tộc Tây Hoang, như là Cùng Kỳ, Đào Ngột, Thao Thiết, Nhai Tí... các bộ tộc hung thú, lấy Kim Từ là ví dụ, mỗi người hiếu chiến như cuồng. Hơn nữa tính tình cởi mở, thích mạo hiểm, khi tác chiến chỉ biết cắm đầu xông pha, chưa bao giờ có bất cứ mưu kế sách gì đáng nói.

Cho nên các bộ tộc Tây Hoang tổn thất thảm trọng, ban đầu tinh anh Tây Hoang tham gia chiến tranh đánh cuộc có gần trăm vạn người, hộ vệ mang vào Bàn Hi thế giới có tới mấy ngàn vạn. Các loại hung thú tọa kỵ cũng có mấy ngàn vạn con. Nhưng hiện tại tộc nhân các bộ tộc xuất hiện ở trước mặt bọn họ mười bộ tồn nhất, nhiều bộ tộc toàn quân bị diệt.

Trưởng lão các tộc Nam Hoang, Đông Hoang cũng mở to hai mắt nhìn, một đám nghẹn khí nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh.

Phía sau Chúc Dung Thiên Mệnh chiến kỳ thừa thốt, mấy trăm tàn binh bại tướng uể oải đứng ở bên người hắc, đây hoàn toàn chính là cảnh tượng toàn quân bị diệt.

Phải biết, Chúc Dung Thiên Mệnh ban đầu quân thế là cường đại nhất, hắc không chỉ chiếm được toàn bộ bộ tộc ở Nam Hoang nguyên trung thành, càng có nhiều đại bộ tộc đỉnh cấp Đông Hoang toàn lực giúp đỡ. Trong ngàn vạn tinh anh nhân tộc tham chiến, một mình Chúc Dung Thiên Mệnh đã được hơn trăm vạn người tùy tùng.

Trăm vạn tùy tùng, mấy ngàn vạn chiến sĩ tinh nhuệ đi theo, gom đi tính lại chỉ còn lại gần ngàn người? Trong đó còn có hơn một nửa là đồng môn của Thi đạo nhân, Bát Khâu Già, căn bản không phải chiến sĩ bộ tộc Nam Hoang cùng Đông Hoang.

Không hề nghi ngờ, đây là một hồi thảm bại rõ đầu rõ đuôi, Chúc Dung Thiên Mệnh lần này ngay cả nội – khố cũng thua mất.

Cộng Công Thị đột nhiên đắc ý cười lên: “Như thế xem ra, hắc hắc, không nói đến quân công lớn nhỏ, chỉ cần xem nhân số cấp dưới sống sót, chính là con ta Vô Ưu đi đầu. Vô Ưu con ta, các người đã giết bao nhiêu dị tộc, lập bao nhiêu công huân?”

Cộng Công Vô Ưu hơi biến sắc. Hắc trầm ngâm một lát, chậm rãi lấy ra ngọc phù trước khi tiến vào Bàn Hi thế giới, Ngu tộc phân phát dùng để ghi lại quân công.

Toàn bộ chiến sĩ tham gia chiến đấu đánh cược dưới trướng hắc đều đã đem quân công bọn họ thu hoạch sau khi chém giết ghi lại chuyển dời đến trong tay hắc, cho nên khối ngọc phù trên tay hắc ghi lại, là toàn bộ thu hoạch của trăm vạn tinh nhuệ toàn bộ bộ tộc Bắc Hoang.

Do do dự dự, Cộng Công Vô Ưu nâng tay, nhưng chưa đem ngọc phù giao ra.

Ở bên, Cơ Hạo nhìn Cộng Công Vô Ưu một cái, một bàn tay đặt ở phía sau Tự Văn Mệnh, đem Tự Văn Mệnh mạnh mẽ đẩy ra ngoài, đồng thời lớn tiếng kêu: “Các vị đại nhân, đừng lãng phí thời gian thống kê. Chiến đấu đánh cược lần này, trăm vạn dị tộc, hầu như đều là Tự Văn Mệnh đại nhân dẫn dắt chúng ta tự lực chém giết, không có quá nhiều quan hệ với người khác!”

Sau khi Cơ Hạo nói nhất thời toàn trường chấn động, vô số người đồng thời hướng Tự Văn Mệnh nhìn tới.

Đám tinh anh các bộ tộc cũng tham gia đổ chiến vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn Tự Văn Mệnh, mà Cộng Công Thị và bóng người nón cao bọn họ, thì không dám tin nhìn Tự Văn Mệnh.

Cộng Công Thị lớn tiếng quát: “Hoang đường, Tự Văn Mệnh, người dám nói... những người này người mang theo bên cạnh, tự lực chém giết trăm vạn dị tộc? Người cho rằng, người là ai?”

Chương 710: Cộng Công Chi Nộ

Cộng Công Thị quát lớn, áp lực vô hình như sóng thần gào thét đập xuống.

Tự Văn Mệnh khẽ trợn mắt, hư ảnh dãy núi chông chất ở đỉnh đầu lao thẳng lên trời cao, không chút nào nhượng bộ đánh vào trên thần hồn áp lực Cộng Công Thị cố ý phóng ra. Nổ vang một tiếng, hư không chột vụn vụn, thân thể Cộng Công Thị không chút sứt mẻ, chỉ là hàn quang trong đôi mắt liên tục lóe lên, mà Tự Văn Mệnh thì thân thể nhoáng lên một cái, trong thất khiếu không ngừng chảy ra máu tươi.

“Cộng Công!” Bóng người nón cao đột nhiên khoát tay, một đạo kiếm ý cực kỳ sắc bén lấy thế xé trời từ chéo một bên chém xuống, mạnh mẽ đem thần hồn áp lực của Cộng Công Thị xé thành hai mảnh.

Thân thể Cộng Công Thị nhoáng lên một cái, như bị công thành chùy húc chính diện một cú, lão đảo lui về phía sau ba bước.

Hắn kinh hãi hướng bóng người nón cao nhìn một cái, yên lặng đem hai tay nhét ở trong tay áo, không nói thêm một chữ nào nữa.

Nhưng nhìn trong đôi mắt hắn không ngừng lóe ra hàn quang, rất hiển nhiên tâm tình Cộng Công Thị cũng không bình tĩnh như hắn biểu hiện ra ngoài.

Tự Văn Mệnh thở hổn hển một hơi, lau khô máu tươi trên mặt, nổi giận dùng dùng lớn tiếng rít gào: “Cộng Công Thị, ngươi có tư cách gì nghi ngờ chiến công của chúng ta? Đây là công lao chúng ta một đao một thương, dùng máu cùng mạng của các huynh đệ đổi lấy! Ngươi cho rằng ngươi là ai, dám nghi ngờ chiến công của chúng ta?”

Đạp thật mạnh về phía trước một bước, một bước này Tự Văn Mệnh đã dùng hết khí lực, mười sáu vu tinh ở đỉnh đầu chột dâng lên, phóng ra một mảng lớn ánh sáng màu vàng đất chiếu rọi hư không. Mặt đất phạm vi mấy vạn dặm kịch

liệt run rẩy, từng đám sương mù màu vàng đất mắt thường có thể thấy được không ngừng theo đại địa gào thét mà đến, không ngừng bị thân thể Tụ Văn Mệnh cắn nuốt.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh đột nhiên kinh hô thành tiếng: “Tụ Văn Mệnh đứa nhỏ này thiên phú thật cao... Đây là Bàn Hi thế giới, hẳn lại đã có thể giống như ở Bàn Cổ thế giới, thoải mái điều động lực lượng đại địa linh mạch như thế?”

Cơ Hạo không khỏi có chút đắc ý, hẳn hưởng hư ảnh thối phòng: “Cũng không phải sao, hẳn chính là...”

Nói tới đây. Cơ Hạo vội ngậm miệng. Hư ảnh mang theo một tia ngữ khí cổ quái âm u hỏi: “Hẳn là cái gì phải không? Người tựa như đối với hẳn có chút khác, người ngoài không thể hiểu biết?”

Cơ Hạo hắt xì một cái, lười biếng bắt đầu lưu manh: “A nha, hẳn chính là nhân tuyển Nhân Hoàng tương lai được ta coi trọng, truyền thuyết Văn Mệnh đại thúc trước khi chào đời, a mỗ hẳn mơ thấy có chín con rồng vào bụng. Lúc chào đời, phía đông mặt trời đỏ mới lên, đây trời ráng màu xoay quanh, có long phượng khí lành từ trên trời giáng xuống... Đại nhân vật như vậy, điều động vên vên địa mạch đã tính là gì?”

Trong cổ họng hư ảnh ‘khò khè’ một lúc lâu, lại chưa nói ra lời nào.

Lời này của Cơ Hạo hơi có chút vô si, hư ảnh suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nên trả lời đoạn lời của hẳn như thế nào.

Quanh thân Tụ Văn Mệnh khí vàng dâng trào, hơi thở của hẳn càng lúc càng dày nặng, càng lúc càng hùng hồn. Hẳn nhìn thẳng Cộng Công Thị lớn tiếng quát: “Cộng Công Thị, hôm nay người dám bắt bí ta? Cần biết, Tụ Văn Mệnh ta cũng không phải vô duyên vô cớ dễ bắt nạt đâu.”

Ánh mắt Cộng Công Thị lóe lên, không nói gì nữa.

Tự Văn Mệnh quả thực không phải dễ bắt nạt. Tính từ trên huyết mạch, hãn là huyền tôn của Hiên Viên thánh hoàng, tôn tử của đế Chuyên Húc. Mà phụ thân hãn Sùng Bá Tự Hi, càng bằng vào thực lực hơn người tự lập Hữu Sùng bộ. Hữu Sùng bộ nay cũng là bộ tộc đỉnh cấp có hạng trong nhân tộc.

Nói cách khác, Tự Văn Mệnh là căn hồng miêu chính Thánh hoàng huyết duệ. Đừng xem hãn nay không phải là truyền nhân đích hệ Hữu Hùng thị, nhưng từ trên công tích cùng năng lực cá nhân, hãn so với đế tử Công Tôn Nguyên do Hữu Hùng thị đẩy ra mạnh hơn nhiều lắm.

Mà bất cứ một Thánh hoàng huyết duệ nào cũng không phải dễ bắt nạt.

Cho nên Cộng Công Thị trầm mặt không nói lời nào, bóng người nón cao ở một bên đứng lên giảng hòa: “Tự Văn Mệnh, Cộng Công Thị cũng không có ý bắt nạt người. Thật sự, quân công của người quá mức làm cho người ta sợ hãi. Trăm vạn dị tộc, thế mà hủy hết ở trong tay các người? Cầm ngọc phù của người đi lên!”

Tự Văn Mệnh hung hăng trừng mắt nhìn Cộng Công Thị một cái. Hãn hướng bóng người nón cao hành một lễ, sau đó trước mặt nhiều người như vậy, công khai hướng Cộng Công Thị quát: “Cộng Công Thị, Tự Văn Mệnh ta ở ngay đây. Người có bất cứ thủ đoạn gì, cứ việc lấy ra. Người là trưởng bối, ta thua người cũng không khó coi, tự nhiên có trưởng bối trong tộc ta tìm người!”

Cơ Hạo mặt mày vui vẻ nhìn Tự Văn Mệnh, thiếu chút nữa đã vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Ngạo nghễ trừng mắt nhìn Cộng Công Thị một cái, Tự Văn Mệnh móc ra ngọc phù của bản thân, vung tay ném cho bóng người nón cao, đồng thời hãn nói: “Còn xin các vị đại nhân minh giám, những quân công này, đều là các huynh đệ của Tự Văn Mệnh lấy cái đầu vật lộn kiếm được!”

Ngọc phù Tu tộc luyện chế cực kỳ tinh diệu, có thần thông không thể tưởng tượng.

Ngón tay bóng người nón cao búng một cái ở trên ngọc phù, một mảng mây khói to lớn từ trong ngọc phù phun ra, nháy mắt bao phủ phạm vi trăm dặm. Trong mây khói vô số hình ảnh cấp tốc lóe lên, một màn cảnh tượng cuối cùng của đám đông dị tộc trước khi chết ùn ùn xuất hiện ở trong mây khói.

Ở trong những hình ảnh đó, có một số dị tộc là bị Cơ Hạo dùng Cửu Dương Qua đâm chết, có một số dị tộc bị Cơ Hạo dùng thái dương tinh hỏa đốt chết, còn có một số dị tộc là bị Cơ Hạo dùng Bàn Hi Thần Kính bắn ngược công kích đánh giết, những hình ảnh đó rõ ràng trong tầm mắt.

Còn có một số dị tộc là bị kịch độc của Vũ Mục độc chết, bị Thái Ti nguyên rửa trực tiếp hút khô tuổi thọ giết chết, bị lôi hỏa của Man Man nổ chết, một hình ảnh cuối cùng của bọn hắn trước khi chết cũng đều triển lãm ra ở trong mây khói.

Nhưng trên 99% hình ảnh, đều là một mảng lửa nóng, một mảng màu đen, một mảng ánh sáng cùng lửa màu đen hủy diệt tất cả.

Gần trăm vạn dị tộc, đều là ở trong Tồi Thành Cự Pháo tự hủy bị nổ tan xương nát thịt, hình ảnh của bọn hắn trước khi chết hoàn toàn giống nhau, gần trăm vạn hình ảnh như vậy chợt lóe qua, cuối cùng trong mây khói xuất hiện một bóng mũi tên màu vàng.

Trong mây khói tái hiện hoàn mỹ một mũi tên bắn lén xa xa của Phong Hành, cả quá trình một mũi tên xuyên qua Tồi Thành Cự Pháo, dẫn phát Tồi Thành Cự Pháo tự hủy.

Cộng Công Thị đột nhiên cười lạnh lên: “Ha ha ha, Tự Văn Mệnh, dị tộc người tự tay đánh chết chỉ ngàn người, cái gọi là quân công trăm vạn dị tộc, hẳn đều là vị tiểu huynh đệ này lập?Ồ, vị tiểu huynh đệ này...”

Cộng Công Thị hướng Phong Hành ngồi xổm trên một cây đại thụ xa xa vẫy vẫy tay.

Phong Hành lạnh lùng nhìn Cộng Công Thị, khinh miệt cười lạnh một tiếng, hướng mặt đất nhổ thật mạnh ra một ngụm nước bọt, sau đó thân hình khẽ bay liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cơ Hạo rống cổ hống cười to lên: “Cộng Công Thị, người không thu mua được huynh đệ của ta đâu! Chúng ta đều ủng hộ Tự Văn Mệnh a thúc đi lên ngai báu Nhân Hoàng, cho nên mặc kệ là ai giết đám dị tộc kia, toàn bộ quân công đều là của Tự Văn Mệnh a thúc! Dù sao a thúc chung quy sẽ không bạc đãi chúng ta!”

Cười ‘hắc hắc’, Cơ Hạo hướng Cộng Công Thị khinh miệt lắc lắc đầu: “Không cần có những ý đồ lệch lạc đó. Người cho rằng, chúng ta là loại phế vật giống với con người, không nói nghĩa khí, lâm trận bỏ chạy đó sao?”

Cộng Công Thị tức giận đến khóe mắt giật giật, mặt hắc đen sì nhìn chăm chăm Cơ Hạo, thản nhiên nói: “Tự Văn Mệnh dám chọc giận ta tạm không đề cập tới, Nghiêu Bá Cơ Hạo, người một thằng nhãi mới nổi, cũng dám làm càn như thế, thực cho rằng ta không có cách nào làm gì người sao?”

Bàn tay khẽ lật, Cộng Công Thị gọi ra một núi băng nhắm vào đầu Cơ Hạo đập xuống.

Chương 711: Cộng Công Tức Giận Bỏ Đi

Núi băng nện xuống, Cơ Hạo cười một tiếng dữ tợn, tùy tay đem Hỗn Độn Hạp Kiếm móc ra....

Diệt thần, hẳn là một chuyện rất thú vị nhỉ. Hơn nữa mục tiêu là Cộng Công Thị đó, Hỗn Độn Hạp Kiếm hẳn là có thể xử hẳn chứ?

Nhưng Cơ Hạo còn chưa kịp mở ra hộp kiếm, Tự Văn Mệnh đã hét một tiếng giận dữ bay lên trời, mười sáu bản mạng vụ tinh ở đỉnh đầu hắn kịch liệt chấn động, mỗi một vụ tinh đều phun ra mũi nhọn sắc bén dài đến trăm trượng, địa mạch linh khí vừa mới ulla vào trong cơ thể hắn phun trào ra, ngưng tụ thành một ngọn núi lớn dày nặng hướng núi băng Cộng Công Thị ném xuống nghênh đón.

“Cộng Công, người khinh người quá đáng!” Tự Văn Mệnh hét lên giận dữ, càng rút ra trường kiếm hướng Cộng Công Thị bổ xuống một kiếm.

Thái độ của hắn rất rõ, lập trường rất kiên định, Cơ Hạo là người của hắn, Cộng Công Thị muốn đối phó Cơ Hạo, như vậy mọi người buông tay chơi đi! Cộng Công là trọng thần của Nhân Hoàng, nhưng địa vị Tự Văn Mệnh hẳn ở liên minh bộ lạc nhân tộc cũng không kém, đều là thần tử trên Nhân Hoàng đại điện, có ai thân phận thấp hơn ai một bậc đâu?

Mắt thấy Tự Văn Mệnh toàn lực ra tay, Cơ Hạo trong chớp mắt suy nghĩ một phen, thu hồi Hỗn Độn Hạp Kiếm, đem Cửu Dương Qua lấy ra.

Tự Văn Mệnh chính diện bổ một kiếm về phía Cộng Công Thị, Cơ Hạo thì rung lên Cửu Dương Qua, hai cây giáo ngắn hình dáng trắng lười liềm hóa thành kim quang tinh tế bắn nhanh ra, nham hiểm vô cùng hướng bụng Cộng Công Thị bắn nhanh đi.

Trải qua hư ảnh luyện chế, Cửu Dương Qua đã là hỗn độn chí bảo, càng dung nhập một tia thái dương đại đạo. Nay ba vầng mặt trời chói chang của Bàn Hi

thế giới soi chiếu trên đầu, hai lưỡi mác ngắn dung nhập trong ánh mắt trời không đầu không có, vô thanh vô tức, không chút dấu vết bắn nhanh ra, tốc độ phi hành so với kiếm quang của Tự Văn Mệnh còn nhanh hơn mấy lần.

Tự Văn Mệnh kiếm quang tung hoành, kiếm ý như núi hung hăng bổ ra. Kiếm ý của hắn được một cái dày, một cái nặng, một cái ổn, cho nên tốc độ kiếm quang của hắn cũng không nhanh, mà là chồng chất dày nặng như núi, lấy thế đường đường chính chính thông thả ép về phía trước.

Toàn bộ lực chú ý của Cộng Công Thị đều bị kiếm ý của Tự Văn Mệnh hấp dẫn, hắn cười lạnh một tiếng. Hai tay khẽ vạch, ở đầu ngón tay hai thanh băng kiếm màu đen huyền băng ngưng tụ thành bắn nhanh ra, nhắm vào đầu hướng kiếm quang của Tự Văn Mệnh đập xuống.

Nổ vang một tiếng, địa mạch linh khí Tự Văn Mệnh điều động biến thành núi lớn và núi băng Cộng Công Thị ném ra va vào nhau.

Hai ngọn núi lớn đồng thời tan vỡ, nhưng núi băng là hoàn toàn vỡ vô số bông tuyết long lanh, bị mặt trời hơi chiếu là không còn sót lại chút gì. Mà ngọn núi lớn Tự Văn Mệnh ném ra sau khi tan vỡ, lại có một lực lượng thần kỳ đem thổ khí tán loạn một lần nữa ngưng tụ thành một đám, lại ngưng tụ thành một ngọn núi đất hướng Cộng Công Thị lao tới.

“Tức Nhưỡng!” Cộng Công Thị và rất nhiều trưởng lão nhân tộc đồng loạt lẫn bầm một câu.

Đây là lực lượng của Tức Nhưỡng, sinh vật tiên thiên thổ tinh ngưng tụ thành, sinh sôi bất diệt, vô cùng vô tận, trong bản mạng vu tình của Tự Văn Mệnh dung nhập một phần Tức Nhưỡng trân quý của Tự Hi, cho nên vu lực của hắn cũng có đặc tính của Tức Nhưỡng.

Cho nên núi băng của Cộng Công Thị sụp đổ, nhưng núi đất của Tự Văn Mệnh sau khi sụp đổ lại một lần nữa ngưng tụ thành hình.

“Đốt!” Cộng Công Thị khẽ quát một tiếng, hai thanh kiếm bằng từ đầu ngón tay bắn ra chọt bùng sáng lên, hàn khí âm u khiến không khí xung quanh cũng ngừng tụ thành bông tuyết màu lam nhạt không ngừng từ trên cao bay xuống.

Bằng kiếm xé rách ngọn núi lớn Tự Văn Mệnh đánh ra, nặng nề va chạm cùng kiếm quang của Tự Văn Mệnh.

Một tiếng ma sát chói tai truyền đến, kiếm quang của Tự Văn Mệnh vỡ nát, trường kiếm trong tay hắn kịch liệt chấn động, thân thể lão đảo liên tục lui mấy chục bước, lui ra phía sau mỗi một bước, nơi chân hắn đạp ở đại địa đều chấn động khiến đất rung núi chuyển.

Cộng Công Thị cười lạnh, đang muốn nói chút gì đó, đột nhiên hắn chợt biến sắc, trường bào màu đen trên người phun ra một mảng lớn thủy quang.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, hai luồng kim quang cực nhỏ đột nhiên xuất hiện ở phía trước bụng của Cộng Công Thị. Cả mảng lớn thái dương tinh hỏa phun ra, lửa màu vàng cùng thủy quang màu đen trên trường bào của Cộng Công Thị phun ra kịch liệt va chạm, từng đợt pháp lực dao động xao động bất an giống như sóng thần hướng bốn phía khuếch tán.

Cộng Công Thị kinh sợ giận dữ đan xen nhìn về phía Cơ Hạo: “Nghieu Bá, ám tiên đã thương người, người quả thực vô sỉ!”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Cộng Công Thị nói: “Già mà mất nết, gian xảo. Làm càn, không tuân theo quy củ, Cộng Công Thị, ta ám tiên thương người lại thế nào? Có bản lĩnh, người giết ta ngay tại đây! Người dám không? Người có thể sao? Không dám. Không thể, thì câm miệng cho ta!”

Một đạo kim quang từ đỉnh đầu Cơ Hạo lao ra, Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên hóa thành dài khoảng ba trượng, pháp lực toàn thân Cơ Hạo rót hết vào trong đó, ánh sáng trong phạm vi vạn dặm chợt ảm đạm, thái dương kim quang đầy trời đều bị Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên mạnh mẽ cắn nuốt, mắt thường có thể thấy được từng dòng chất lỏng màu vàng như lưu ly hòa tan không ngừng

rót vào Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên.

Nhiệt độ cao đáng sợ quay cuồng ở trong Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, mọi người đều cảm nhận được uy lực hủy diệt chất chứa trong Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên.

Thái Ti, Thiếu Ti đồng thời tiến lên một bước, phía sau hai người một hư ảnh màu trắng, một hư ảnh màu xám dần dần hiện lên, khí tức khủng bố của tồn tại không lường được ngã xuống từ thời thượng cổ lạnh yên khuếch tán ra, trong minh minh như có sự nguy hiểm cực lớn nào đó tập trung Cộng Công Thị.

Cộng Công Thị lúc nhìn thấy Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên còn không đặt trong lòng. Lấy nội tình của Cộng Công thần tộc, vài món tiên thiên linh bảo còn chưa dọa được hẳn.

Nhưng hư ảnh hiện lên phía sau Thái Ti, Thiếu Ti, lại làm da đầu Cộng Công Thị phát tê từng đợt. Con người của hắn co rút lại một trận, rất kiêng kỵ nhìn Thái Ti và Thiếu Ti thấp giọng lầm bầm: “Đệ tử của lão quái vật Chúc Long bộ... tiểu gia hỏa phiến toái.”

Vũ Mục chậm rãi lấy ra Ôn Thần Phiên nhẹ nhàng vẩy lên một cái, một hơi thở quái dị làm người ta hít thở không thông thổi quét ra, núi rừng trong phạm vi trăm dặm hoa cỏ cây cối nháy mắt héo rũ, trong chớp mắt đã hóa thành vũng bùn nát màu đen ngã xuống đất.

Vũ Mục trấn định nhìn Cộng Công Thị, nói từng chữ một: “Thuỷ thần Cộng Công? Được lắm... Vũ Mục ta không có năng lực gì, không đắc tội nổi đại nhân vật như ngươi. Nhưng cho ta chút thời gian, ta cam đoan toàn bộ bộ tộc Bắc Hoang mỗi ngày dịch bệnh, lúc nào cũng ôn dịch, bao toàn bộ bộ tộc các người mỗi ngày đều phải đào hố chôn người.”

“Đủ rồi!” Một tiếng gầm lên truyền đến, ở đỉnh đầu bóng người nón cao một mảng quang sáng to lớn trào ra, một bóng người bán trong suốt từ trong đó đi ra.

Mọi người nhìn thấy bóng người bán trong suốt này đều hành lễ không ngừng, đây là phân thân hình chiếu của Đế Thuấn.

“Cộng Công, người là thân phận cỡ nào, cần gì làm khó đám tiểu bối này?” Đế Thuấn nheo mắt nhìn Cộng Công, trong lời nói mang theo vài phần mất hứng. Hắn nhìn Cộng Công Thị một cái, lắc đầu, xoay người nhìn về phía đám người Cơ Hạo: “Nghieu Bá, nhân tộc tự có pháp chế, nếu bị ủy khuất, có thể hướng ta khiếu nại. Nếu là tất cả nhân tộc đều như người, có chút ủy khuất liền rút đao hướng về nhau, nhân tộc chẳng phải hỗn loạn?”

Cơ Hạo mỉm cười, nhìn Đế Thuấn dang hai tay: “Đế Thuấn nói đúng lắm. Nhưng mà...”

Đế Thuấn nhẹ nhàng khoát tay áo, ngữ khí trở nên rất ôn hòa: “Nhưng cái gì? Có cái gì nhưng mà? Lần chiến tranh đánh cược này, là nhân tộc chúng ta thắng, người lập công lao, tự nhiên sẽ có thưởng, người trẻ tuổi tính nóng một chút cũng là việc khó tránh khỏi. Cộng Công, chuyện lần này dừng ở đây.”

Cộng Công Thị nhú nhú mày, đột nhiên hóa thành một con hắc long bay lên trời, một móng vuốt cào nát một ngọn núi lớn, sau đó thân hình nhoáng lên một cái chẳng biết đi đâu.

Chương 712: Thu Gặt Cuối Cùng

Trong thung lũng, lửa trại hừng hực.

Đám người Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh ngồi vây quanh ở cạnh lửa trại, thích ý uống rượu ngon. Trên lửa trại bắc mấy con dê con mỡ màng, thỉnh thoảng có người dùng dao đá chặt một khối thịt nướng thơm nức lớn, nhét vào trong miệng thoải mái ăn.

Tất cả đều đã kết thúc, có thể thả lỏng nghỉ ngơi.

Ván cược sinh tử, nhân tộc đã thắng. Tuy dị tộc dùng hết thủ đoạn, thậm chí thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới cũng bị bọn hắc năm giữ, nhưng có Cơ Hạo cái biến số này, hoặc là nói có hư ảnh trong thần hồn không gian của Cơ Hạo biến số lớn nhất này, nhân tộc tóm lại đã thắng.

Tự Văn Mệnh lập chiến công lớn nhất, dựa theo Đế Thuấn hứa hẹn, hắc chiếm được một trong ba cơ hội cạnh tranh ngai báu Nhân Hoàng.

Càng quan trọng hơn, Đế Thuấn giải quyết dứt khoát, Bàn Hi cũng thuộc về Tự Văn Mệnh tiếp nhận. Tuy Bàn Hi không thể khống chế, là tồn tại cực kỳ nguy hiểm, nhưng lợi ích nòng cốt chứa quá lớn. Trừ Cơ Hạo nắm giữ Bàn Hi Thần Kính, chuyển đi Bàn Hi thế giới lần này, thu hoạch lớn nhất chính là bản thân Bàn Hi.

Đương nhiên cũng có ngoài ý muốn, ngoài ý muốn chính là một trong ba cơ hội cạnh tranh ngai báu Nhân Hoàng, một cái đã thuộc về Công Tôn Nguyên.

Công Tôn Nguyên mang theo chiến sĩ Hữu Hùng thị đoạn hậu cho con dân bản xứ quy thuận hắc, hắc chém giết không ít chiến sĩ dị tộc, cho nên hắc đã tích góp một ít quân công. Đương nhiên công lao của hắc và Tự Văn Mệnh chẳng thể so sánh, nhưng so với các đám người khác chẳng thu hoạch được gì, quân công của hắc cũng rất chói mắt.

Mà một danh ngạch cuối cùng, thế mà lại thuộc về Chúc Dung Thiên Mệnh.

Bản thân Chúc Dung Thiên Mệnh không có thu hoạch, nhưng bên cạnh hẳn có Thi đạo nhân, Bát Khâu Già cùng với đám đông đồng môn của bọn họ. Những luyện khí sĩ đó đều có thủ đoạn phi phạm, rải rác cũng chém giết không ít dị tộc, ít nhiều cũng kiếm được một chút quân công.

Vô luận về sau còn có biến cố gì, ít nhất dựa theo quyết định trước chiến đấu đánh cướp sinh tử cao tăng liên minh bộ lạc nhân tộc làm ra, Tự Văn Mệnh, Công Tôn Nguyên và Chúc Dung Thiên Mệnh, chính là ba nhân tuyển duy nhất có tư cách cạnh tranh ngai báu Nhân Hoàng.

Về phần tương lai chuyện này còn có biến hóa hay không, ví dụ như nói Cộng Công Thị người như vậy thế nào cũng tiếp tục chặn ngang một cước, nhưng ít nhất từ trên pháp lý mà nói, từ trên tính chính thống mà nói, ba người bọn Tự Văn Mệnh đã chiếm trước ưu thế ở trên việc cạnh tranh vị trí Nhân Hoàng.

“Cộng Công Thị, hừ hừ!” Cơ Hạo nghĩ đến Cộng Công Thị càn quấy, cuối cùng bị Đế Thuấn đuổi đi, không khỏi cười lạnh vài tiếng.

Đem nửa bát rượu lâu năm đổ vào trong lửa trại, Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh nói: “Thế mà Đế Thuấn còn nhẫn nhịn hẳn.”

Tự Văn Mệnh đem một khối thịt nướng chậm rãi nhai nuốt. Hắn nhìn Cơ Hạo cười nói: “Thôi, hẳn lần này cũng chưa chiếm được lợi ích. Chiến tích của Cộng Công Vô Ưu thật sự là quá kém, hẳn muốn càn quấy, cũng không có cơ để tiếp tục dây dưa.”

Man Man rót một chén rượu cho Cơ Hạo, hắn bưng bát rượu uống một ngụm, lại tiếp tục nói: “Chờ xem đi. Cộng Công Vô Ưu là thuần huyết thần duệ, hẳn căn bản không có quyền cạnh tranh ngai báu Nhân Hoàng. Hẳn sẽ dĩ dẫn theo nhiều người như vậy tham gia chiến đấu đánh cướp, là vì chống lưng cho Công Tôn Nguyên, vì giúp Công Tôn để từ cướp được thêm công lao.”

“Nhưng lần này Công Tôn để tử quyết liệt cùng hãn, Cộng Công Vô Ưu khẳng định còn cần tiếp tục chọn lựa nhân tuyển cho hãn lợi dụng. Chờ xem đi, về sau còn có náo nhiệt.” Cơ Hạo nheo mắt, thản nhiên nói: “Ai cược với ta, không cần bao lâu, Cộng Công Thị nhất định sẽ nhảy ra, không thừa nhận quyết định trước lần chiến đấu đánh cược này, muốn cứng rắn nhúng tay cạnh tranh địa vị Nhân Hoàng.”

Đám người Tự Văn Mệnh, Hoa Tư Liệt ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo.

Sau đó bọn họ cẩn thận cân nhắc chốc lát tác phong từ trước tới nay của Cộng Công Thị, đoàn người không khỏi cười khở. Chuyện Cơ Hạo nói không phải rất có khả năng xảy ra, mà là chuyện nhất định xảy ra.

“Thế này, thế này phải nói thế nào đây? Cộng Công Thị quá hoành hành không kiêng kỵ.” Liệt Sơn Kháng bưng bát rượu nặng nề thở dài: “Hơn trăm năm trước, nghe nói Cộng Công Thị bế quan tu luyện, một mực không đi ra gây sóng gió. Hiện tại hãn một lần nữa xuất hiện, về sau có náo nhiệt để xem rồi.”

Hai tháng kể tiếp, đám người Cơ Hạo bận tối mày tối mặt ở Bàn Hi thế giới.

Thắng sinh tử đồ chiến, không chỉ có thắng của dị tộc tiền đặt cược khổng lồ, càng thắng được toàn bộ Bàn Hi thế giới.

Mọi người đều bận rộn, tận tình sưu tập các loại đặc sản quý hiếm trong Bàn Hi thế giới. Bàn Hi thế giới dù sao cũng là một thế giới hoàn chỉnh, nơi này thai nghén không ít bảo vật quý hiếm, bao gồm một số thiên địa thần binh cũng còn giấu kín ở trong các nơi địa mạch địa huyết, còn chưa bị đám dân bản xứ phát hiện.

Long tộc, phượng tộc đều có thủ đoạn tầm bảo độc đáo, trong đại vu sư của Vu Điện cũng có người giỏi thăm dò địa mạch.

Bởi vì toàn bộ thế giới sớm hay muộn đều phải bị Bàn Cổ thế giới cắn nuốt, cho nên cũng không để ý tới bảo hộ hoàn cảnh tự nhiên của Bàn Hi thế giới, các

loại thần thông pháp thuật uy lực lớn tận tình thi triển ra, chỉ biết đến lợi trước mắt cướp đoạt số đông bảo vật của Bàn Hi thế giới.

Ngắn ngủn hai tháng thời gian, kỳ trân dị bảo thiên địa thánh binh trở lên mà long phượng hai tộc từ trong các nơi bí cảnh của Bàn Hi thế giới vơ vét đã có mấy vạn món, thiên địa kỳ trân toàn bộ Bàn Hi thế giới từ khi mở ra tới nay, vô số năm qua thai nghén, hầu như bị hai tộc cướp đoạt hết.

Các loại mỏ kim loại, năng lượng tinh thạch, cự mộc kỳ hoa, chim quý thú lạ, mọi người cũng đều tận khả năng toàn lực thu thập. Toàn bộ dân bản xứ của Bàn Hi thế giới đều được phát động, dốc toàn lực góp sức cho nhân tộc, tài nguyên ngắn ngủn hai tháng khai thác ra, hầu như tương đương với tổng tài nguyên trong vạn năm quá khứ đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới từng tiêu hao.

Cùng lúc cướp đoạt tài nguyên, ở dưới một loại ẩn ý không thể nói rõ, các tổ linh, thánh linh cùng dân bản xứ các tộc từ Thiên Cơ trường lão trở xuống, cũng đều bị lặng yên không một tiếng động phân hoá quyền sở hữu.

Thiên Cơ trường lão thì không nói, hẳn có thể bói toán thiên cơ, ở Bàn Hi thế giới hẳn hầu như không gì không biết, không gì không làm được. Sau khi tiến vào Bàn Cổ thế giới, chịu thiên đạo Bàn Cổ thế giới áp chế, hẳn không có khả năng như ở Bàn Hi thế giới có được thần thông biết tất cả, nhưng năng lực đoán trước của hẳn vẫn cường đại như cũ.

Cho nên Thiên Cơ trường lão liền thành vụ lão cung phụng của Vu Điện, trở thành thu hoạch lớn nhất của trận doanh Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh.

Tổ linh, thánh linh khác, đám tinh anh dân bản xứ, thì đều có các sự lựa chọn, bị động hoặc là chủ động đầu phục các đại bộ tộc.

Làm một trận doanh công lao lập lớn nhất lần chiến đấu đánh cướp này, bọn Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh thu hoạch phong phú nhất. Chỉ riêng Nghiêu Sơn lĩnh của Cơ Hạo, đã chiếm được hơn một vạn tổ linh sẵn sàng góp sức. Các tổ linh đó sau khi tiến vào Bàn Cổ thế giới, ở trong một đoạn thời gian rất dài đều chịu

thiên đạo Bàn Cổ thế giới áp chế, nhưng bọn họ vẫn có thể phát huy ra sức chiến đấu cấp Vu Đế.

Nghiêu Sơn lĩnh của Cơ Hạo trước nay thiếu thốn chiến lực bậc cao, lần này hẳn xem như giải quyết vấn đề này tương đối triệt để.

Các thánh linh khác đều nhập vào Cơ Hạo, chiến lực có thể so với Vu Đế cấp thấp cùng Vu Vương đỉnh phong cũng đông tới mấy vạn, điều này không hề nghi ngờ sẽ tăng cường thật lớn nội tình của Nghiêu Sơn lĩnh.

Về phần số lượng tinh nhuệ dân bản xứ khổng lồ khác phân chia đến danh nghĩa Cơ Hạo, Cơ Hạo cũng lười tính toán rõ chi tiết.

Tóm lại, Nghiêu Sơn lĩnh trống trải của Cơ Hạo sẽ bị lấp đầy hơn phân nửa, hẳn sẽ có đủ binh lực tổ chức một cánh quân cường đại.

Chương 713: Phản Hồi Kinh Văn

Rốt cuộc, lại đứng ở trên đất Bồ Phán.

Thiên địa nguyên khí nồng đậm như nước cơm a mỗ tự tay nấu, mang theo sự ấm áp và thân mật khó có thể hình dung gắt gao bao bọc Cơ Hạo.

Ở đỉnh đầu vàng mặt trời treo cao, ánh mặt trời vàng rực rỡ ấm áp chiếu vào trên người Cơ Hạo.

Thân thể Cơ Hạo đột nhiên bị một tầng sương mù màu vàng bao vây, như vàng lỏng thiêu đốt, sương mù nồng đậm màu vàng tản mát ra nhiệt độ cao bức người. Thân thể Cơ Hạo hơi loạng choạng, thái dương đại đạo đến từ Bàn Hi thế giới bị hư ảnh dùng thủ đoạn không biết tên phong ấn ở trong cơ thể hãm được thái dương của Bàn Cổ thế giới kích hoạt.

Hoặc hấp dẫn, hoặc xâm nhiễm, hoặc là lực lượng nồng đậm cao độ nào đó hướng phía nồng đậm thấp thâm thấu, mặc kệ nguyên lý là gì, nói ngắn lại giờ này khắc này Cơ Hạo cảm nhận được trong ánh nắng có thêm một thứ gì đó đặc biệt.

Một loại thái dương ý chí nồng đậm, thuần hậu, nguyên thủy, không vẽ vờ thêm gì đang nhanh chóng tiến vào thân thể hãm, nhanh chóng xâm nhập thái dương đại đạo Bàn Hi thế giới phong ấn trong cơ thể hãm. Thái dương tinh lực trong cơ thể hãm đang cấp tốc chiết xuất, trở nên càng thêm thuần túy, càng thêm nồng đậm, thân thể hãm mơ hồ xảy ra một ít biến hóa thần kỳ.

Toàn thân mồ hôi đầm đìa, có chút tạp chất đến từ Bàn Hi thế giới bị mạnh mẽ ép ra ngoài cơ thể. Trong sương mù ánh sáng màu vàng chất chứa nhiệt độ cao đáng sợ, những tạp chất đó bị thái dương tinh hỏa thoáng thiêu đốt một chút liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cơ Hạo nhận được lợi ích, cảm ngộ của hãm đối với thái dương đại đạo tăng

lên một đoạn rất lớn, mặt trời trên không tựa như gần ngay trước mắt, hẳn lúc nào cũng có thể từ trong đó thu hoạch lực lượng vô cùng vô tận.

Nhưng Thiên Cơ trường lão theo Cơ Hạo đột đầu tiên tiến vào Bàn Cổ thế giới, còn có mấy trăm tổ linh bên người Thiên Cơ trường lão thì đồng thời nhúu mày.

Thiên địa linh khí nồng đậm, so với Bàn Hi thế giới còn nồng đậm hơn mấy lần. Nhưng một luồng thiên địa ý chí vô hình giống như gông xiềng, không chỉ có nặng trĩu kiềm chế ở trên người bọn họ, càng đem linh hồn bọn họ giam cầm chặt chẽ.

Ở Bàn Hi thế giới, một vị tổ linh buông ra linh hồn lực, có thể theo dõi gió thổi cỏ lay phạm vi trăm vạn dặm bất cứ lúc nào.

Nhưng đến Bàn Cổ thế giới, phạm vi này bị áp súc rất lớn, bọn họ dốc hết toàn lực buông ra lực lượng linh hồn, nhiều nhất có thể cảm nhận được tình huống đại khái của phạm vi trăm dặm. Muốn cảm giác rõ ràng tất cả động tĩnh nhỏ bé, như vậy phạm vi này bị áp súc đến chỉ có khoảng mười dặm.

Bàn Hi thế giới, tổ linh cũng tốt, thánh linh cũng thế, bọn họ càng nhiều có khuynh hướng vận dụng pháp thuật, rèn luyện đối với thân thể cũng không phải quá dụng tâm.

Sau khi thiên địa ý chí Bàn Cổ thế giới nghiền áp đến, một ít tổ linh cùng thánh linh nhục thân gây yếu, thân thể vậy mà lại run rẩy, thậm chí ngay cả đi đường bình thường cũng có chút khó khăn.

Cơ Hạo nhanh chóng phát hiện biến hóa của các tổ linh cùng thánh linh, xem ra muốn đám dân bản xứ đến từ Bàn Hi thế giới tác chiến cận thân là không có khả năng. Nhưng làm pháo đài di động, bọn họ vẫn có thể phát huy chiến lực cường đại.

“Hỏa Túc Mộc, dùng một thành lực lượng của ngươi, công kích ta một lần!”

Cơ Hạo hướng một tổ linh Hỏa tộc vẫy vẫy tay.

Hỏa Túc Mộc là phần tử trung thành với Thiên Cơ trường lão, cho nên một lần này hẳn được xếp vào đội ngũ tiến vào Bàn Cổ thế giới đợt đầu. Nghe được Cơ Hạo nói, Hỏa Túc Mộc không chút do dự nâng tay phải, lòng bàn tay hướng về bầu trời khê lạt, một quả cầu lửa to bằng đầu người phát ra tiếng ‘Vù vù’ xuất hiện ở lòng bàn tay hắn.

Thiên địa nguyên khí hỏa thuộc tính xung quanh không ngừng hướng quả cầu lửa hội tụ lại, quả cầu lửa vốn màu đỏ nhạt trong chớp mắt đã biến thành màu đỏ rực, sau đó biến thành đỏ thẫm, đỏ tím, cuối cùng biến thành tối đen như mực.

Lửa màu đen, đây là biểu hiện của lực lượng lửa áp súc đến mức tận cùng. Hỏa Túc Mộc ở trong tổ linh Hỏa tộc cũng là một vị cực kỳ cường hãn, lửa của hắn đã mang theo một tia ý hủy diệt của Bàn Hi thế giới.

“Nghiêu Bá đại nhân, cẩn thận!” Hỏa Túc Mộc hướng Cơ Hạo đánh tiếng, chỉ tay, quả cầu lửa màu đen to bằng đầu người kéo theo một ánh lửa dài mười mấy trượng gào thét lao về phía Cơ Hạo.

Trên người Cơ Hạo kim quang chợt lóe. Thân thể hắn nhoáng lên một cái liền xông lên cao trăm dặm, sau đó hóa thành một đạo kim quang không ngừng hướng trên trời bay lên.

Quả cầu lửa màu đen theo sát ở phía sau Cơ Hạo, đánh thẳng tắp về phía Cơ Hạo.

Trên không cách mặt đất vạn dặm, thân thể Cơ Hạo chợt ngừng lại. Hắn dang hai tay, Kim Ô Liệt Diễm Bào phát ra vô lượng kim quang, dùng thân thể cứng rắn chặn quả cầu lửa của Hỏa Túc Mộc.

Nổ vang một tiếng, ánh lửa màu đen phát nổ trên trời, từng đợt ánh lửa màu đen mắt thường có thể thấy được nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán, đốt thủng cả mảng lớn mây tía, hư không phạm vi trăm dặm bị lửa nhuộm thành

màu đen, lộ ra một hơi thở hủy diệt làm tim người ta đập nhanh.

Nhiệt độ cao đáng sợ thổi quét bốn phương, phương hướng Bồ Phán có lượng lớn ánh sáng phóng lên cao, Cao Đào cầm đầu mang theo con Hải Trãi thần thú nọ của hắn đi trước làm gương lao về phía bên này, rất xa đã bộc phát ra tiếng rống to: “Là ai ở đây động thủ bừa bãi? Ủm? Lửa này sao lại quái dị vậy? Hương vị không đúng!”

Dù sao cũng là trọng thần phụ trách hình pháp bên người Đế Thuấn, thiên tính cực kỳ miễn cảm. Cái mũi Cao Đào khê giật giật, liền phân biệt ra quả cầu lửa của Hỏa Túc Mộc hương vị không đúng. Ở Bàn Cổ thế giới, chưa bao giờ xuất hiện loại lửa này.

Cơ Hạo hoạt động thân thể. Quả cầu lửa của Hỏa Túc Mộc phát nổ, chấn động khiến khớp xương toàn thân hắn đau nhức, hơi hoạt động thân thể một phen, liền không ngừng phát ra tiếng ma sát ‘Rắc rắc’. Nghe được Cao Đào quát lớn, Cơ Hạo vội vàng cười lên: “Cao Đào đại nhân, là Cơ Hạo ta đã trở lại. Ta dẫn theo một nhóm người của Bàn Hi thế giới trở về, đang muốn xem xem sau khi bị thiên đạo thế giới chúng ta áp chế, bọn họ còn có thể có bao nhiêu khí lực.”

Cao Đào ngẩn ngơ, trên khuôn mặt chữ điền đen nhẻm lộ ra nụ cười mỉm. Hắn quát ngừng lại đám đông người phía sau, ở xa xa nói: “Ồ, người dẫn theo người bên đó trở về? Thử lực lượng của bọn họ hiện tại một chút cũng tốt, nhưng đừng quấy nhiễu con dân Bồ Phán.”

Cơ Hạo ở xa xa đáp ứng, nghe rằng trọn mắt sờ sờ ngực đau đớn.

Cho dù chỉ là một thành lực lượng của Hỏa Túc Mộc, nếu đặt ở Bàn Hi thế giới, Cơ Hạo đơn thuần dựa vào lực lượng của chính mình căn bản không có khả năng tiếp được, rất có thể một đòn sẽ đánh cho hắn hóa thành tro bụi.

Nhưng đến Bàn Cổ thế giới, chịu thiên địa lực áp chế cùng giam cầm, một đòn toàn lực của Hỏa Túc Mộc đại khái tương đương với Vu Đế tiêu chuẩn bát

tinh đến cửu tinh bình thường, vẹn vẹn một thành lực đạo, Cơ Hạo miễn cưỡng có thể tiếp được. Thật cường đại, thật cường hãn, nhưng không phải là thực lực tuyệt đỉnh.

Nói như vậy, hơn một vạn tổ linh theo Thiên Cơ trưởng lão đầu phục Cơ Hạo, Nghiêu Sơn lĩnh sẽ có thêm hơn một vạn chiến lực mạnh mẽ cấp Vu Đế, đây tuyệt đối là một chuyện tốt.

Tương lai nếu bọn họ biểu hiện tốt, giúp bọn họ triệt tiêu thiên đạo lực áp chế của Bàn Cổ thế giới cũng không phải không có cách nào.

Ví dụ như nói, để bọn họ bái Vũ Dư đạo nhân làm thầy, cho dù là một tên nhập môn đệ tử đi, nghe Vũ Dư đạo nhân giảng kinh vài lần, sau khi có điều lĩnh ngộ đối với thiên đạo của Bàn Cổ thế giới, áp chế bọn họ chịu tự nhiên sẽ càng ngày càng nhỏ.

Xa xa, Cao Đào đột nhiên lại quát to một tiếng: “Nghiêu Bá, a cha người Cơ Hạ trước đó không lâu sai người truyền tin tốn, có một trăm tên Vu Đế Già tộc đánh bất ngờ Nghiêu Sơn thành, lại bị hộ thành đại trận của người bắt sống, hiện tại đang giam giữ ở trong địa lao của Nghiêu Sơn thành. Người làm xong việc nơi này, nhanh chóng về xem một chút.”

Cơ Hạo ngạc nhiên cả kinh, con mắt đảo một vòng, trong lòng tràn lên một trận lửa giận.

Chương 714: Quay Lại Nghiêu Sơn

Cố nén cơn tức trong lòng, Cơ Hạo lưu lại Bồ Phán.

Trải qua vài ngày chuẩn bị, một hồi nghi thức tế điển long trọng cử hành ở bình minh. Tế điển này, chuyên môn vì dân bản xứ Bàn Hi thế giới mà làm.

Bàn Hi thế giới bị Bàn Cổ thế giới cắn nuốt, tộc đàn dân bản xứ Bàn Hi thế giới phải quy phụ thành phụ thuộc nhân tộc, chuyện này không phải ước định miệng vô cùng đơn giản là có thể quyết định.

Chuyện tôi tớ mạnh lẫn chủ, ở các đại bộ tộc của Bàn Cổ thế giới thỉnh thoảng xuất hiện, cùng là nhân tộc cũng sẽ có đấu tranh quyền lực cùng tranh ích lợi phức tạp, càng không cần nói dị tộc đến từ Bàn Hi thế giới. Bàn Hi thế giới hủy diệt ngay tại trước mắt, hiện tại đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới đi đầu nhập nhìn như nhu thuận ngoan ngoãn đầu nhập vào nhân tộc, nhưng ai có thể cam đoan chuyện tương lai?

Một tòa tế đàn năm màu to lớn đứng sừng sững ở Bồ Phán. Tế đàn sử dụng là bùn đất năm màu đến từ Trung Lục thế giới cùng tứ hoang đại lục năm phương, dùng mỹ ngọc mài thành bột phấn thật nhỏ, điều hòa đều đều với ngũ sắc linh thổ, đúc thành tế đàn linh lực dâng trào, mơ hồ phát ra ánh sáng năm màu.

Làm đại biểu xuất chiến sinh tử đồ chiến làm ra cống hiến to lớn, lại là đợt người đầu tiên từ Bàn Hi thế giới quay về, Cơ Hạo đảm đương lễ quan của tế điển, chỉ dẫn Thiên Cơ trưởng lão cùng cả thầy một trăm tổ linh bộ tộc thực lực cường đại nhất, thực lực bản thân mạnh nhất, khuôn mặt nghiêm túc đi tới trước tế đàn.

Đế Thuấn đứng ở đỉnh chóp tế đàn, quanh thân mơ hồ bị ánh sáng năm màu quanh quần.

Trên tế đàn tế hỏa hừng hực, trên bầu trời mây quay cuồng, Cơ Hạo ngẩng

đầu nhìn thoáng qua Đế Thuấn đứng ở đỉnh chóp tế đàn, mơ hồ nhận thấy được bên người Đế Thuấn có một luồng thiên địa ý chí hùng hồn, cuộn cuộn vô cùng. Ở giờ khắc này, Đế Thuấn nghiêm nhiên là người phát ngôn của một phương thiên địa này.

Mấy vạn đại vu tế đến từ các đại bộ tộc vờn quanh tế đàn, hoa chân múa tay vừa múa vừa hát, lớn tiếng ngâm xướng tế ca ca tụng thiên địa thần minh. Vô số đồ dâng hiến kỳ treo cao ở bầu trời, ở gió nhẹ trong bình minh nhẹ nhàng di động.

Thiên Cơ trưởng lão theo sát ở phía sau Cơ Hạo, nghiêm nghị đánh giá các đại vu tế lâm vào trạng thái cuồng nhiệt, si mê nào đó.

Thiên Cơ trưởng lão linh giác cực kỳ sâu sắc, cho dù thực lực của hắn bị thiên địa ý chí của Bàn Cổ thế giới áp chế hơn phân nửa, hắn vẫn có thể nhận thấy được trên thân các đại vu tế đó có ý chí thần kỳ khó có thể hình dung nào đó buông xuống.

Cổ xưa, cường đại, hỗn độn, nguyên thủy, những ý thức thần kỳ đó như chính là bản thân một phương thiên địa này, hằng cổ trường tồn, cường đại vô cùng.

Làm trưởng lão địa vị cao thượng nhất của Bàn Hi thế giới, người trí tuệ nắm giữ chức quyền đoán trước thiên cơ, Thiên Cơ trưởng lão từng vô số lần cảm nhận được thế giới bốn nguyên của Bàn Hi thế giới. Nhưng bốn nguyên lực của Bàn Hi thế giới cùng ý chí trên người các đại vu tế kia so sánh, giống như một dòng sông nhỏ cùng một vùng biển lớn khôn cùng, chênh lệch lớn tới mức làm hắn không thể tiếp nhận.

Bàn Cổ thế giới là một cái đại thế giới cường đại như thế!

Thiên Cơ trưởng lão nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó ở dưới Cơ Hạo chỉ điểm, hắn và một trăm tổ linh đại biểu phía sau, kính cẩn dựa theo lưu trình tế diễn các đại vu tế nhân tộc chế định tiến lên từng bước một.

Từ bình minh, tế điển long trọng kéo dài mãi đến chính ngọ.

Không đề cập tới nghi thức tế điển phức tạp khác, chỉ vì lần tế điển này tam sinh tế phẩm bị giết đã có trăm vạn con, càng có lượng lớn nô bộc Âm tộc cùng tinh quái bị coi là tế phẩm hiến cho thiên địa thần linh.

Cuối cùng Thiên Cơ trưởng lão cùng một đám tổ linh quỳ rạp xuống dưới tế đàn, Thiên Cơ trưởng lão cùng các tổ linh đó dùng đao ngọc màu đen cắt mi tâm mình, mặc cho máu châu đầy mặt, đồng thời phát ra lời thề đời đời kiếp kiếp quy phụ nhân tộc.

Bầu trời chính ngọ chợt tối đi, sao đầy trời tản mát ra hào quang loá mắt.

Sau đó bầu trời một lần nữa sáng lên, một vầng mặt trời lớn soi tỏ khắp trời.

Máu tươi chảy ra từ mi tâm Thiên Cơ trưởng lão cùng đám đông tổ linh bay lên trời, ngưng tụ thành một hạt phù văn nhỏ bé, không ngừng bay lên trời cao, ở chỗ cực cao cực cao mắt thường không thể thấy rõ cao hóa thành từng mảng ánh sáng loá mắt tiêu tán.

Một hơi thở hùng hồn không thể ngăn cản từ trên trời giáng xuống, thân thể Thiên Cơ trưởng lão và toàn bộ tổ linh, thánh linh ở đây đồng thời cứng đờ, mắt thường có thể thấy được một làn sương mù trong suốt ngưng tụ thành gông xiềng từ đỉnh đầu bọn họ chui vào. Hơi thở của bọn họ liền xảy ra biến hóa rất kỳ quái.

“Thiên địa đại thế, khí vận gông xiềng.” Trong thần hồn không gian, hư ảnh lạng lẽ hiện thân, chặc chặc tán thưởng: “Nghi thức tế điển này, có cao nhân chỉ điểm, thế mà thật sự dẫn động thiên đạo của Bàn Cổ thế giới dõi theo. Đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới, từ nay về sau vận mệnh tộc nhân, khí vận chủng tộc bọn họ hoàn toàn quy phụ nhân tộc, đời đời kiếp kiếp không có khả năng thoát thân.”

“Có ý tứ gì?” Cơ Hạo tò mò hỏi hư ảnh.

“Đời đời kiếp kiếp, là nô là phò, vĩnh viễn không có ngày xoay người.” Hư ảnh thần nhiên nói: “Đây là gông xiềng khí vận do thiên đạo ý chí của Bàn Cổ thế giới thêm vào, toàn bộ tộc đàn bọn họ đều trở thành nô bộc của nhân tộc. Trừ phi có ai có thể phá diệt thiên đạo Bàn Cổ thế giới, nếu không bọn họ vĩnh viễn không có hy vọng phản bội.”

Phá diệt thiên đạo Bàn Cổ thế giới? Cơ Hạo bĩu môi. Dễ dàng làm được như vậy mà nói, đám dị tộc kia cũng sẽ không bó tay đối với nhân tộc.

Chợt, khí tức trên người Thiên Cơ trường lão cùng một đám tổ linh đột nhiên tăng lên một đoạn, tựa như sau khi khí vận bọn họ nối liền với nhân tộc, sự áp chế của Bàn Cổ thế giới đối với bọn họ yếu đi rất nhiều, thực lực bọn họ có thể phát huy cũng tăng cường một mảng lớn.

Tế điển thuận lợi hoàn thành, toàn bộ tộc nhân dân bản xứ của Bàn Hi thế giới đều thành kẻ phụ thuộc nhân tộc.

Nay toàn bộ cao tầng nhân tộc Bồ Phán đều bận rộn hân hoan, mọi người đều bận tranh đoạt quyền sở hữu tộc đàn dân bản xứ, bận đem bộ tộc dân bản xứ danh nghĩa mình từ Bàn Hi thế giới thuận lợi vận chuyển đến Bàn Cổ thế giới.

Trung Lục thế giới và tứ hoang đại lục rộng lớn khôn cùng, còn có vô số nơi man hoang chờ đợi mở mang, nhưng nhân tộc số lượng có hạn, vô số tài nguyên đều còn ngủ say ở trong hoang sơn dã lĩnh chưa được lợi dụng.

Dân bản xứ Bàn Hi thế giới quy phụ, sẽ cung cấp cho các đại bộ tộc lượng lớn sức lao động, gia tăng rất nhiều chiến sĩ, đủ để mở ra càng nhiều lãnh địa, thực lực toàn bộ bộ tộc cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Toàn bộ cao tầng nhân tộc Bồ Phán đều bận rộn hân hoan, Đế Thuấn cũng lâm vào trong công việc phức tạp vô cùng vô tận.

Mọi người đều đang bận rộn, chỉ có Cơ Hạo mang theo Thiên Cơ trường lão,

còn có một đám tổ linh, thánh linh, một đám chiến sĩ dân bản xứ tinh nhuệ nguyện trung thành với Thiên Cơ trường lão, cuồn cuộn quay trở về Nghiêu Sơn lĩnh.

Cách biên cảnh Nghiêu Sơn lĩnh còn một vạt dặm, một đám mây lửa lớn bay lên, Cơ Hạ cười ‘Ha ha’, mang theo đám đông chiến sĩ tinh nhuệ của Nghiêu Sơn lĩnh xuất cảnh nghênh đón đám người Cơ Hạo.

Cách rất xa, Cơ Hạ đã dang hai tay, Cơ Hạo cười lớn ‘Ha ha’, sải bước dang hai tay hướng Cơ Hạ nghênh đón. Hai cha con dùng sức ôm lấy nhau, dùng hết khí lực hung hăng vỗ ở trên lưng đối phương.

“A cha, con đã trở về.” Cơ Hạo rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạ: “Một sợi tóc cũng chưa mất, còn lập được công lao lớn, Nghiêu Sơn lĩnh chúng ta nhằm chừng sẽ mở rộng thêm rất nhiều.”

“Trở về là tốt rồi!” Cơ Hạ nghiêm túc đánh giá Cơ Hạo một phen, đặc ý cười lên: “Trở về là tốt rồi!”

Dừng một chút, mặt Cơ Hạ hung hăng giật giật: “Có kẻ đui mù, đã chọc tới trên đầu chúng ta. Tận một trăm tên ác quỷ Già tộc cấp Vu Đế, chơi thật sự lớn đây... Ta đem bọn hăn ngâm hết trong thủy lao rồi.”

Chương 715: Chung Cực Mười Tính

Đô thành Ngu triều, Lương Chủ. Cỏ cây tốt tươi, sông lớn vờn quanh.

Tháp cao do kim loại chế thành xộc thẳng lên trời, mây xoáy đường kính trăm vạn dặm lơ lửng ở trên không thành trì, những sợi xích to lớn từ chỗ không thể biết sâu trong xoáy mây kèm theo tiếng nổ rú xuống, vô số tài nguyên quý hiếm buộc chặt đóng gói đặt chính tề cùng một chỗ, bị những sợi xích đó chậm rãi kéo lên trời cao chẳng biết đi đâu.

‘Leng keng ~ oành’, ‘Leng keng ~ oành’!

Tiếng đập nặng nề vang tận mây xanh. Một góc của Lương Chủ thành, từng tòa truyền tống trận trên bình đài kim loại to lớn không ngừng sáng lên, từng đại đội chiến sĩ Già tộc giáp trụ tán loạn, hơi thở bất ổn từ trong truyền tống trận lao đảo đi ra, thở hỗn hển đi đến ngoài truyền tống trận liền cảm đầu ngã xuống đất.

Lượng lớn phó binh Ấm tộc, nô lệ tinh quái thiếu tay thiếu chân thấp giọng khóc lóc, từ trong vại tòa truyền tống trận phụ cận đi ra.

Nhiều phó binh và nô lệ, trên người hoặc nhiều hoặc ít cảm tên, càng có người trên thân còn cắm đao kiếm các loại binh khí tàn phá.

Theo tiếng ầm ầm nặng nề, trên một tòa truyền tống trận to lớn đường kính vượt qua năm trăm dặm hiện lên một đợt ánh sáng mạnh, một tòa thành trì kim loại bay dài rộng hai trăm dặm từ trong truyền tống trận nhảy vọt ra.

Thành trì bay to lớn vừa mới từ trong truyền tống trận phun ra, vại tòa thần tháp phòng ngự trên tường thành đã ầm ầm phát nổ, đám đông chiến sĩ Già tộc rú thảm bị nổ bay thật xa, nhiều phó binh, nô lệ quay quanh thần tháp càng bị nổ đến mức máu thịt bay tứ tung.

‘Thùng’ một tiếng nổ vang, một đoạn tường thành dài đến ba mươi dặm của

thành trì bay sụp xuống, tường thành thuần túy kim loại đúc ra đổ ập xuống đất, từng pho binh Ám tộc chông chất vết thương không kịp né tránh, bị đoạn tường thành này cứng rắn đập thành bánh thịt.

Ở nơi xa xa của tòa quảng trường truyền tống khổng lồ này, một tòa thành to lớn đứng sừng sững ở trên một đồi cao. Chỗ cao nhất của tòa thành, trong một khu phủ đệ xa hoa đến cực điểm, Đế Thích Sát đứng ở sau một cái cửa sổ sát đất, lặng lẽ nhìn một màn hỗn loạn này.

“Một lần thất bại... bi tráng!” Thường thức một viên đá quý màu đỏ to bằng nắm tay trong tay, Đế Thích Sát thản nhiên cười, nhẹ nhàng băng quơ phất phất tay: “Đây là quân đoàn tư binh của Huyền Nguyệt nhất mạch Già Lâu nhất tộc, lần này bọn họ đủ thương cân động cốt rồi.”

Xi Vưu quanh thân quần quanh sương mù màu máu mờ mờ đứng sau Đế Thích Sát, lạnh giọng nói: “Nếu bọn họ không phải đem quân lực nhà mình lãng phí không đếm xuể ở những nơi đó, nhân tộc Bồ Phán đã sớm bị triệt để tiêu diệt.”

Đế Thích Sát tung lên viên đá quý màu đỏ trong tay, viên đá quý màu đỏ tạo hình thành quả cầu đỏ liền quay quanh bắt đầu nhẹ nhàng xoay tròn bay múa. Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh lớn trong suốt không thấy chút tạp chất, Đế Thích Sát thản nhiên nói: “Nhân tộc Bồ Phán? Cái Bàn Cổ thế giới này không đơn giản như người tưởng tượng. Bàn Cổ mở thế giới này đã ngã xuống, nhưng vẫn có một một số tồn tại rất khó giải quyết.”

Quay đầu nhìn Xi Vưu, Đế Thích Sát lạnh lùng nói: “Người không đủ địa vị, cho nên người không có quyền biết đối với rất nhiều cơ mật trung tâm. Nhưng toàn tâm toàn ý đầu nhập vào ta, đây là lựa chọn sáng suốt nhất của người đời này. Nhìn xem, nhìn xem, người hiện tại đã cắn nuốt chín thành tinh huyết của Bàn Hi, cho người đủ thời gian, người sẽ là một Bàn Hi khác.”

Một mảng u quang hiện lên ở sâu trong con người của Đế Thích Sát. Hẳn

nhếch môi cười lên: “Người sẽ là một thanh đao sắc bén nhất của ta. Ta sẽ thành tựu một phen đại sự.”

Xi Vưu nheo mắt nhìn Đế Thích Sát, ánh mắt như lưỡi đao, nhẹ nhàng đảo qua chỗ yếu hại sau gáy Đế Thích Sát.

Một lão nhân Tu tộc tóc trắng xoá, bộ râu dài xám xịt hầu như kéo dài tới mặt đất run rẩy đi vào phòng. Hắn khẽ ho khan một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Đại nhân, Yên Diệt Thần Trận đã bố trí hoàn thành. Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, Bàn Hi thế giới sẽ triệt để hủy diệt.”

Đế Thích Sát cười lạnh, nắm lấy viên đá quý màu đỏ xẹt qua trước người, xoay người hướng lão nhân Tu tộc cười nói: “Dẫn đường, lần sinh tử đồ chiến này, phải có một cái kết quả.”

Ở sâu trong lòng đất tòa nhà, trong một tòa đại điện dài rộng vài dặm, một đại trận lập thể lơ lửng trong không khí. Từng khối tinh thạch màu đen mặt ngoài điêu khắc vô số phù văn phức tạp, như tinh tú xoay tròn quay quanh một tòa tế đàn màu đen nho nhỏ chính giữa.

Tinh thạch màu đen lấy hàng vạn để tính tốc độ chuyển động không đồng nhất, quỹ tích cũng đan xen phức tạp, nhưng bọn nó luôn duy trì khoảng cách cố định với nhau, không có chút thác loạn.

Mấy chục trận sư Tu tộc mặc trường bào màu đen vờn quanh ở cạnh đại trận, mang theo một tia tiêu tụy nhìn tòa đại trận này không phát ra bất cứ khí tức gì, trên mặt đều mang theo một tia cười đắc ý sau khi đại công cáo thành.

Gần trăm tên quý tộc Già tộc đứng ở quanh đại điện, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm các trận sư Tu tộc, một đám giống như tượng đá không có chút biểu cảm nào.

Đế Thích Sát mang theo Xi Vưu và lão nhân Tu tộc đi vào đại điện, hẩn vòng quanh chỗ đại trận này hai vòng, sau đó lấy ra một miếng ngọc màu đen nhẹ

nhàng điểm một cái, một quầng sáng màu đen phun ra, vô số tia màu đen từ trên phiến đá bắn ra, nhanh chóng quét một lần ở trên mỗi một khối tinh thạch màu đen của đại trận.

Một thanh âm trầm thấp, khàn khàn, lộ ra ý giết chóc vô tận thong thả từ trong phiến đá truyền đến: “Không tệ, Yên Diệt Thần Trận này bố trí thật sự thoả đáng. Đế Sát à, người phải nhớ, ở trước khi người có đủ thực lực nắm giữ tất cả, phải giữ nghiêm bí mật.”

Đế Thích Sát kính cẩn hướng miếng ngọc màu đen gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng vung tay lên.

Gần trăm tên quý tộc Già tộc đứng ở góc đại điện vô thanh vô tức rút ra bội kiếm bên hông, kéo theo từng dải tàn ảnh nhắm phía đám trận sư Tu tộc, không lưu tình chút nào một kiếm đâm xuyên qua trái tim yếu hại của bọn họ.

Lão nhân Tu tộc đứng ở sau Đế Thích Sát quá sợ hãi, hấn vội vàng đưa tay vào tay áo muốn móc ra cái gì, nhưng Xi Vưu đứng ở phía sau hấn cười một tiếng dữ tợn ‘hắc hắc’, túm đầu hấn nhẹ nhàng bóp.

‘Phành’ một tiếng, mấy chục miếng ngọc phù phòng ngự trên người lão nhân Tu tộc đồng thời nổ tung, đầu hấn cũng bị một bàn tay Xi Vưu bóp nát.

“Dùng hơn một năm thời gian mới hoàn thành Yên Diệt Thần Trận đơn giản như vậy, các người cũng thực đáng chết.” Đế Thích Sát thản nhiên nhìn đám trận sư Tu tộc chết không nhắm mắt kia, lạnh giọng nói: “Dù sao các người cũng đã từ chối trở thành người của ta... Như vậy, trở thành người chết là được.”

Xoay người, neho mắt nhìn Yên Diệt Thần Trận, Đế Thích Sát thỏa mãn cười lên.

“Đây mới là mục đích cuối cùng của ta. Xi Vưu, người biết không, rất nhiều thời điểm, trí tuệ còn hữu dụng hơn đao kiếm.”

“Lần sinh tử đồ chiến này, căn bản là không có một cái kết quả cố định.” Đế Thích Sát chấp tay sau lưng, cười nhìn Yên Diệt Thần Trận: “Nếu đồ chiến thắng, như vậy ở dưới sự lãnh đạo anh minh của ta, chúng ta thông qua đánh cướp lấy phòng tuyến Xích Phán sơn quan trọng nhất của nhân tộc Bồ Phán.”

“Nếu đồ chiến thua, như vậy thì quá tốt, quân lực tinh nhuệ của mười hai chấp chính đại đế Lương Chủ tổn hại trăm vạn, cái này đối với ta nắm giữ Lương Chủ Ngu triều quả thực là tin tức cực tốt.”

“Hơn nữa, quân đội bọn họ phải ra thua, thua mất vinh quang thuộc về Ngu tộc chúng ta, thua mất lượng lớn đất đai cùng tài nguyên của chúng ta.”

“Nhưng vì ta lãnh đạo anh minh, chúng ta tuyệt địa phản kích, làm nhân tộc bị thương nặng, công lao này sẽ chỉ quy về một mình ta.” Đế Thích Sát cười càng thêm sáng lạn.

Chương 716: Đế Sát Độc Thoại

Đế Thích Sát nóng lòng phát tiết, hoặc là nói, một phần công lao huy hoàng ngay tại trước mắt, hẳn sốt ruột muốn chia sẻ sự kiêu ngạo của hẳn.

Cho nên trước mặt gần trăm tên chiến sĩ Ngu tộc dũng mãnh, cùng với Xi Vưu quanh thân bốc lên sương mù máu, Đế Thích Sát mang theo ba phần dè dặt, ba phần kiêu ngạo, ba phần ương ngạnh, một phần điên cuồng, đem một ít ý niệm hẳn giấu dưới đáy lòng nói ra.

“Vì thông qua khảo nghiệm của Nhật Nguyệt đại kiếp nạn, ta từ bỏ hài tử của ta, ta từ bỏ Đế Sát và Đế La, tự nguyện tham gia khảo nghiệm tàn khốc nhất.”

“Cả thầy một vạn người, cả thầy một vạn người, sống sót chỉ có mười ba người, chỉ có mười ba người! Ta chính là một người trong đó, ta đã đột phá Nhật Nguyệt cảnh, ta đã dung hợp đạo hắc ám nguyên rủa của Huyết Nguyệt nhất mạch, chiếm được phong hào ‘Đại quân’.”

“Ta có được lực lượng, có được vinh quang, ta về tới Bàn Cổ thế giới chết tiệt này. Nhưng nghênh đón ta là gì? Không có hoan hô, không có nhiệt tình, chỉ có mơ hồ đối kháng cùng từ chối, cùng với những tộc nhân lạnh lùng tương tự kia.”

Năm ngón tay Đế Thích Sát siết chặt khối đá quý màu đỏ tạo hình tinh mỹ kia, theo tiếng vỡ vụn nhỏ bé, viên đá quý màu đỏ cứng rắn bị hẳn mạnh mẽ bóp ra vô số vết nứt. Hẳn nhìn tòa Yên Diệt Thần Trận kia, nói từng chữ một: “Lạnh lùng, phòng bị, nhìn như khách khách khí khí, nhìn như cung kính có thừa, thực ra mọi người đều đem ta coi là kẻ địch.”

“Ta có được phong hào ‘Đại quân’, ta là tuần tra sứ giả, cho nên bọn họ cho rằng, ta là đến tranh quyền đoạt lợi với bọn họ!”

Đế Thích Sát trào phúng cười lạnh vài tiếng: “Chút quyền lực nhỏ bé đó?”

Xi Vưu không lên tiếng, trước sau như một lạnh lùng nhìn Đế Thích Sát, hăn tựa như trừ lạnh lùng, thì không có bất cứ biểu cảm nào khác.

“Phòng bị ta, đề phòng ta, ta đều không sao cả.” Đế Thích Sát ưỡn ngực, trên mặt phát ra ánh sáng mờ mờ giống như thánh đồ: “Nhưng con ta, hai con trai của ta, đứa con ta âu yếm nhất, bọn nó đã chết! Bọn nó đã chết trận! Mà kết cục chết trận của bọn nó lại giống với sài lang dã ngoại ti tiện nhất, chết vô thanh vô tức, còn phải gánh tiếng xấu vô năng.”

“Bọn hăn làm quá đáng rồi.” Xi Vưu khô khan nói một câu.

“Đúng vậy. Bọn hăn làm quá phận.” Đế Thích Sát ném viên đá quý màu đỏ vỡ nát xuống, lấy ra một cái khăn lụa màu trắng, nhẹ nhàng lau lau một vệt nước ở khóe mắt thật không dễ gì mới chảy ra: “Đứa con đáng thương của ta. Đế Sát, Đế La, bọn nó quá đáng thương. Bọn nó chịu đãi ngộ không công bằng, cho nên ta phải lấy lại lẽ phải cho bọn nó.”

Xi Vưu gật gật đầu, tiếp tục khô khan nói: “Không sai, lẽ phải. Nếu có ai dám oan khuất con ta, ta nhất định phải chặt đầu hăn.”

Đế Thích Sát nhiệt tình vỗ cái bụng Xi Vưu—— lấy sự chênh lệch chiều cao của bọn nó, Đế Thích Sát duỗi cánh tay cũng chỉ có thể vỗ tới bộ vị này: “Nói đúng, Xi Vưu, cho nên ta luôn kiên định cho rằng, chúng ta sẽ ở chung rất tốt, người đầu nhập vào ta là quyết định anh minh nhất, bởi vì trong lòng chúng ta, đều có tình yêu vô tư, vĩ đại của một người phụ thân đối với con!”

Xi Vưu cúi đầu nhìn Đế Thích Sát, khô khan nói: “Ta còn chưa có con.”

Đế Thích Sát ngẩn ngơ. Chớp mắt một cái, nhún nhún vai rất dứt khoát nói: “Đi nữ – nô doanh chọn lựa một đám nữ nhân xinh đẹp. Người rất nhanh có thể có con... Cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là, ta vừa nói, ta muốn lấy lại lẽ phải!”

“Lẽ phải!” Xi Vưu rất nghiêm túc gật gật đầu: “Chuyện nữ nhân về sau nói

sau, lẽ phải!”

“Cho nên ta vận dụng một chút quyền lực đại nhân sau lưng ta có được, để mười hai vị ‘Chấp chính đại đế’ tự cho là cao cao tại thượng kia làm ra quyết định đánh cược sinh tử với nhân tộc.”

“Nhân tộc xuất động một ngàn vạn tinh anh, mà bọn họ, xuất động một trăm vạn tinh nhuệ đích hệ tinh nhuệ nhất, áp đáy hòm, giấu ở bên người không nở lấy ra.”

Đế Thích Sát cười hài lòng đắc ý, nhẹ nhàng sờ sờ giáp bụng Xi Vưu, như muốn xuyên thấu qua giáp trụ dày nặng, vuốt ve đến cơ bụng cường tráng của hắn.

Mặt Xi Vưu giật giật. Hắn cúi đầu nhìn nhìn Đế Thích Sát, nhìn thấy Đế Thích Sát gương mặt vạm vỡ, thả hồn theo gió cũng không phải là cố ý sờ loạn ở trên người mình, Xi Vưu mặt đen sì đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

“Một trăm vạn đấu một ngàn vạn, đương nhiên, bọn quần là áo lụa đó của nhân tộc, bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít dẫn theo hộ vệ đi vào, vài người đến mấy ngàn người, chia đều một người ít nhất dẫn theo năm mười hộ vệ tiến vào Bàn Hi thế giới.” Đế Thích Sát mặt mày vui vẻ nói: “Như vậy chính là một trăm vạn với mấy trăm triệu dân bản xứ, đây là một cuộc chiến đánh cược kinh thiên động địa cỡ nào chứ!”

“Đương nhiên, ở trong kế hoạch của ta, một trăm vạn đứa nhỏ đáng thương kia sẽ không thua.” Đế Thích Sát nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Dù sao, đại nhân sau lưng ta đem bí phù khổng chế thiên đạo lực của Bàn Hi thế giới cũng đưa tới rồi, sao còn có thể thua chứ?”

Xi Vưu trầm mặt nói: “Nhưng cuối cùng, đã thua! Nếu không phải đại nhân trước đó đã nói cho ta biết, muốn ta tìm cơ hội nuốt tinh huyết Bàn Hi, chúng ta đã thua ngay cả khổ cũng không còn.”

“Khổ?” Đế Thích Sát có chút cổ quái nhìn Xi Vưu: “Người còn mặc cái thứ đó? Người không cảm thấy lúc cùng một chỗ với các tiểu thư xinh đẹp, không mặc thứ đó tương đối tiện sao?Ồ, đúng rồi, người không phải một quý tộc Ngu tộc tôn quý, tiêu sái... Người không hiểu một số thời thượng khá lưu hành của chúng ta ở trên sa long tụ hội, điều này có thể lý giải.”

Nhún nhún vai, Đế Thích Sát nhanh chóng trở về chính đề: “Ở trong kế hoạch của ta, bọn họ sẽ thắng, điều này sẽ mang đến cho ta thanh danh tốt tương đối anh minh, mà bọn họ sẽ nhận được lợi ích thực tế... Nhưng cuối cùng, chiến lợi phẩm lớn nhất sẽ do người thu, Xi Vưu, người cuối cùng sẽ đạt được lợi ích lớn nhất.”

Xi Vưu khô khan cười cười: “Ta đã chiếm được lợi ích lớn nhất.”

Đế Thích Sát khẽ thở dài một hơi: “Nhưng, đám phế vật ngu xuẩn, vô năng đó, bọn hăn thế mà lại thua! Năm giữ thiên đạo lực của một thế giới, có được thủ đoạn gian lận như vậy, bọn hăn vậy mà còn thua. Mười hai tên ngu xuẩn kia, bọn họ lại còn uy hiếp ta, đem cái này coi là điểm yếu của ta!”

Xi Vưu nhú mày nhìn Đế Thích Sát: “Nếu bọn họ đem trách nhiệm đổ chiến thất bại quy hết tội cho ngài...”

Đế Thích Sát mỉm cười giơ hai tay: “Nhưng ta làm sao có thể thất bại chứ? Ta đã thắng, ta thắng được tất cả.”

“Yên Diệt Sát Trận này, sẽ dẫn nổ đầu mối then chốt thiên đạo của Bàn Hi thế giới, toàn bộ Bàn Hi thế giới sẽ nháy mắt hóa thành hỗn độn.” Đế Thích Sát say mê nói: “Người biết, căn cứ tình báo gian tế trong nhân tộc đưa tới, tám phần trọng thần nhân tộc bên người Đế Thuấn hiện tại đều ở Bàn Hi thế giới, bọn hăn bần tiếp thu chiến lợi phẩm phong phú của Bàn Hi thế giới.”

“Mà ta, dẫn nổ toàn bộ Bàn Hi thế giới, tám phần trọng thần nhân tộc, nhân tộc tinh anh lấy hàng ức để tính toàn quân bị diệt.” Đế Thích Sát kích động đến mức cả người cũng run run: “Bọn họ muốn bắt thóp ta? Ha ha, đây là đám chấp

chính quan trấn thủ bên ngoài này không đủ tầm mắt.”

“Ta tiêu diệt nhiều cao tăng nhân tộc như vậy, ta chỉ có công lao, ta không có bất cứ điểm yếu gì rơi ở trên tay bọn họ.”

Đế Thích Sát rất khẳng định nhìn về phía Yên Diệt Thần Trận: “Chỉ cần một tiếng chú ngữ...”

Chương 717: Gia Tộc Tranh Cãi

Xi Vưu dùng sức gật đầu, tỏ vẻ hãnh phi thường đồng ý quan điểm của Đế Thích Sát.

Cho dù ở Bàn Hi thế giới tồn thất một trăm vạn dị tộc tinh nhuệ —— đương nhiên, theo Xi Vưu, những kẻ ‘huyết mạch cao quý’, những ‘sức chiến đấu yếu ớt’ đó, cho dù chết trận toàn bộ cũng không sao, ngược lại càng có thể nổi bật lên uy lực Xi Vưu quân đoàn của hắn.

—— ở dưới mười hai vị chấp chính đại đế Lương Chủ Ngụ triều thống soái, một trận chiến đấu đánh cược tồn thất trăm vạn tinh nhuệ; mà tuần tra sứ giả Đế Thích Sát phụ trách giám sát lần chiến đấu đánh cược này, ở sau khi mười hai vị chấp chính đại đế vô năng thừa nhận thất bại tuyệt địa phản kích, làm cao tăng liên minh bộ lạc nhân tộc Bồ Phán bị thương nặng.

Đây là chiến báo tiền đồ xán lạn cỡ nào, phần chiến công này sẽ thắng được cho Đế Thích Sát tiền đồ thật mỹ diệu!

Xi Vưu nhìn như thô ngốc, đầu não cứng nhắc, thực ra hắn không ngốc, ngược lại rất khôn khéo; một kẻ ngu dốt, là không có khả năng còn sống ngồi lên ngai báu đại thống lĩnh Xi Vưu quân đoàn, trong lòng Xi Vưu rất rõ một điểm này.

Cho nên ánh mắt hắn cuồng nhiệt nhìn Đế Thích Sát, có lẽ mục tiêu đời hắn, sự theo đuổi của đời hắn, dựa vào Đế Thích Sát có thể thực hiện toàn bộ.

“Vấn đề duy nhất.” Xi Vưu đột nhiên nhớ tới một việc: “Ngài và mười hai vị chấp chính đại đế đều đã phát lời thề máu, một khi chúng ta thất bại, trong một ngàn năm tương lai, chúng ta sẽ không chủ động phát động bất cứ công kích nào đối với nhân tộc.”

Xi Vưu rất cẩn thận nhìn Đế Thích Sát: “Nếu lời thề máu cản trở mà nói, sự

an toàn của ngài?”

Đế Thích Sát hài lòng cười, dùng sức vỗ cái bụng Xi Vưu: “Có thể chú ý tới một điểm này, ta rất vui vẻ thưởng thức. Nhưng Xi Vưu à, người phải nhớ, đối với Ngu tộc chúng ta mà nói, ký toàn bộ khế ước tác dụng duy nhất chính là vì xé bỏ nó... Toàn bộ lời thề phát ra mục tiêu duy nhất chính là trái với nó... Toàn bộ hứa hẹn, đều là ảo ảnh; toàn bộ lời hứa, đó đều là chuyện cười.”

Đặc ý lấy ra một khối đá quý màu máu hình tim, Đế Thích Sát chỉ vào một đường màu đen chính giữa viên đá quý cười nói: “Hư Vọng Bảo Thạch, đây là một loại bảo vật thần kỳ. Bất cứ lời thề máu nào, bất cứ hồn thệ nào, trừ phi dùng thiên đạo ý chí thế giới bốn nguyên chúng ta thề, nếu không vô luận ở bất cứ một thế giới nào, chỉ cần có một khối Hư Vọng Bảo Thạch, quý tộc Ngu tộc chúng ta sẽ không chịu bất cứ lời thề nào ước thúc.”

Nhún nhún vai, Đế Thích Sát đem Hư Vọng Bảo Thạch thật cẩn thận thu lại: “Đây là bảo bối khó được, là đại nhân sau lưng ta bởi vì ta thành công xông qua Nhật Nguyệt đại kiếp nạn, cho nên mới ban cho ta một khối... Cho nên, ta hiện tại căn bản không cần lo lắng lời thề máu đánh cược đặt thành với nhân tộc.”

Chỉ chỉ Yên Diệt Thần Trận, Đế Thích Sát đặc ý cười nói: “Ta trái với lời thề, ta ngầm hạ độc thủ đối với đám đại nhân vật nhân tộc, nhưng bọn hăn có thể làm gì được ta? Lời thề không thể ước thúc ta, đám nhân tộc ngu xuẩn đó cũng không gây thương tổn được một sợi lông của ta.”

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Đế Thích Sát hướng Yên Diệt Thần Trận vươn hai tay: “Ta chinh phục Bàn Cổ thế giới, phần công lao này, sẽ làm ta trở thành một ‘Đại quân’ thực quyền, mà không phải một tuần tra sứ giả chỉ có danh hão.”

“Con trai thân yêu của ta. Con gái thân yêu của ta, phụ thân tôn kính của các con, sẽ cho các con một phần tiền đồ sáng sủa.” Đế Thích Sát rất dịu dàng cười, trong nụ cười tràn ngập tình thương nhân từ của cha.

“Ngài có con trai cùng con gái?” Xi Vưu rất kinh ngạc nhìn Đế Thích Sát.

Trầm mặc chốc lát, Đế Thích Sát ôn hòa cười: “Không sai, ta có hai đứa con đáng yêu, hơn nữa bọn nó là huynh muội song sinh. Hai tiểu bảo bối phi thường đáng yêu, hào quang loá mắt như mẫu thân chúng nó. Hơn nữa huyết mạch cao quý.”

“Ặc...” Đầu óc Xi Vưu có chút thất thần. Lúc trước Đế Thích Sát còn đang rít gào, hẳn muốn đòi một cái lễ phải cho huynh đệ Đế Sát, Đế La, muốn đòi một phần công bằng cho con trai duy nhất của mình, vì thế hẳn thậm chí không tiếc hy sinh trăm vạn dị tộc tinh nhuệ.

Như vậy, xin hỏi, hai đứa con hẳn dịu dàng thăm thiết nhớ thương như thế, là từ nơi nào toát ra?

Vừa rồi Đế Thích Sát phần nộ cùng rít gào đều là tà hỏa từ nơi nào toát ra? Gã này, lời gã này nói, có một câu nào có thể tin tưởng?

Đế Thích Sát nhẹ nhàng cười: “Xi Vưu, người về sau sẽ biết, hai đứa con bảo bối này của ta, bọn nó lai lịch phi phàm, huyết mạch cực kỳ cao quý, mẫu thân bọn nó càng là vô cùng tôn quý. Thật ra ta cho dù xông qua Nhật Nguyệt đại kiếp nạn, nhưng vì ta sinh ra ở Bàn Cổ thế giới, cho nên ta căn bản không có khả năng được phái về Bàn Cổ thế giới đảm nhiệm tuần tra sứ giả.”

“Nhưng...” Đế Thích Sát liếc xéo Xi Vưu một cái: “Bởi vì phu nhân của ta phát huy một chút lực ảnh hưởng nho nhỏ, cho nên ta thuận lợi được cắt cử trở thành tuần tra sứ giả của Bàn Cổ thế giới. Về sau người sẽ biết, ta rốt cuộc có được trợ lực cường đại cỡ nào, mà người lựa chọn đầu nhập vào ta, là lựa chọn sáng suốt cỡ nào.”

Xi Vưu gật gật đầu, ở trong bụng âm thầm mắng một câu —— tiểu bạch kiếm! Không, là lão bạch kiếm!

“Về phần Đế Sát và Đế La, tuy lòng ta đau bởi chúng chết, nhưng... Ta phải thừa nhận, ở đây lòng ta, bọn nó chết sẽ mang đến lợi ích cho ta lớn hơn nữa.” Đế Thích Sát nhẹ nhàng thở dài: “Hơn nữa, miễn đi rất nhiều phiền toái. Người

phải biết, phu nhân của ta, nàng... Phi thường có lực lượng.”

Xi Vưu khô khan nhìn Đế Thích Sát, không dám nói lời nào.

Hắn tự nhận là hắn đã có hiểu biết cực sâu đối với sự vô sỉ không biết xấu hổ của quý tộc Ngu tộc, nhưng hắn hôm nay mới phát hiện, hắn đối với sự vô sỉ của các quý tộc Ngu tộc thật sự là không đủ nhận thức.

Vì phu nhân mới mọc nổi được có bối cảnh cường đại, có thể hy sinh con đẻ của mình sao? Vậy mà hắn còn luôn mồm rít gào muốn đòi lại công bằng cho Đế Sát cùng Đế La! Tất cả đều là lấy cớ, đều là lấy cớ chết tiệt!

“Hiện tại, chỉ cần một tiếng chú ngữ nhẹ nhàng của ta!” Đế Thích Sát mặt mày hớn hở nhìn Yên Diệt Thần Trận: “Một tiếng chú ngữ, ‘Oành’ một tiếng, tuyệt đại bộ phận trọng thần nhân tộc liền hóa thành tro bụi. Người phải biết rằng, căn cứ tình báo gian tế trong nhân tộc truyền về, hiện tại trong Bàn Hi thế giới đã tụ tập rất nhiều đại nhân vật của nhân tộc, đại nhân vật ngày thường muốn chém giết một tên cũng cực kỳ khó khăn.”

“Cảm tạ Bàn Hi, bọn hắn đều là đi vì Bàn Hi. Ha ha, bọn hắn đều muốn từ trên người Bàn Hi đạt được một chút lợi ích.” Nhún nhún vai, Đế Thích Sát cười nói: “Nhưng bọn hắn tuyệt đối sẽ không ngờ được, Bàn Hi chỉ là một cái mồi câu, Bàn Hi thế giới chính là một cái cạm bẫy thật lớn!”

‘Thùng’ một tiếng, cửa lớn của đại điện trong lòng đất bị người ta bạo lực đẩy ra.

Mấy trăm chiến sĩ Ngu tộc khoác giáp trụ màu vàng hoa mỹ, cầm giáo hoàng kim, ăn mặc đẹp như khổng tước chen nhau vào, mười mấy lão nhân Ngu tộc ở dưới đám đông hộ vệ bảo vệ xung quanh rải bước xông vào đại điện.

Một nam tử Ngu tộc thoát nhìn có vài phần già nua rải bước lao đến trước mặt Đế Thích Sát, tức giận rít gào: “Đế Sát! Người điều động một trăm chiến vương tinh nhuệ nhất của gia tộc đi đâu? Cả thấy một trăm người, bọn họ đã đi

đâu?”

Đế Thích Sát nheo mắt, thản nhiên nói: “Ồ, ta phái bọn họ đi chấp hành một cái nhiệm vụ nho nhỏ, làm sao vậy? Các trưởng lão tôn kính?”

Một lão nhân Ngu tộc khác phẫn nộ mở miệng: “Nhiệm vụ nhỏ? Chết tiệt, bọn họ bị nhân tộc bắt sống rồi! Đế Sát, bọn họ bị nhân tộc Nghiêu sơn thành bắt sống! Người phải gánh toàn bộ trách nhiệm cho chuyện này!”

Đế Thích Sát ngả ngớn huýt sáo một tiếng: “Ồ? Bắt sống? Thật sự là một đám phế vật!”

Chương 718: Thủy Lao Ác Độc

Cơ Hạo và Cơ Hạ mang theo một đại đội nhân mã vội vã quay về Nghiêu sơn thành, đến thẳng khu nhà giam góc tây bắc của thành trì.

Khu nhà giam Nghiêu sơn thành tự thành hệ thống, nhìn từ bên ngoài là một cái tòa thành dài rộng hai dặm, tường bảo vệ không cao, nhưng cực kỳ dày nặng. Xuyên qua hành lang sâu thẳm, là có thể nhìn thấy mấy dãy nhà giam sắp xếp chỉnh tề, nhưng bên trong không có một tù nhân.

Ở phía sau khu giam, năm tấm bia trấn ngục dày nặng xếp thành hàng chữ Nhất, tấm bia cao không tới mười trượng dựa theo ngũ hành hiện ra năm loại sắc thái, mặt bia mờ hồ có các loại phù văn phong cách cổ xưa như ẩn như hiện, ở trong phạm vi trăm trượng hình thành lực tròng giam cầm áp lực thật lớn.

Tấm bia đá năm màu đối ứng ngũ hành, phía dưới tấm bia đá có cửa vào thấp bé, phân biệt đi thông thủy lao, hỏa lao, kim lao, thổ lao cùng mộc lao.

Đám người Cơ Hạo tới dưới bia trấn ngục của thủy lao màu đen, mấy tên ngục tốt cầm ngọc bài, hướng bia trấn ngục nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, cánh cửa phù văn dày đặc, dày cả trượng ‘két két... két’ mở ra, một làn âm phong cuốn theo hơi nước nồng đậm đập vào mặt, lấy thực lực Cơ Hạo cũng không khỏi rùng mình.

“Cái mùi thật khó ngửi.” Man Man nhíu mày, lui lại mấy bước.

Trong thủy lao tràn ngập âm khí thủy thuộc tính cực âm u, trời sinh tính chất tương khắc với Man Man, Man Man chỉ là thoáng ngửi được mùi trong lao ngục đã khó có thể tiêu thụ. Cơ Hạo khoát tay, dặn dò Thiệu Ti một tiếng, bảo các nàng ở lại bên ngoài.

Theo cầu thang hẹp, dốc đứng xoay quanh liên tục xuống phía dưới, liên tục đi một khắc đồng hồ, xâm nhập trong lòng đất đại khái mười mấy dặm, kèm theo

tiếng nước nhỏ xuống nặng nề, một tòa thủy lao xuất hiện ở trước mắt Cơ Hạo.

Nói là thủy lao, trên thực tế chính là một cái đầm nước hình tròn đường kính mười dặm, bên trong chứa đầy huyền âm chi thủy đen sì âm hàn thấu xương, trong đầm nước dựng sừng sững mấy trăm cây cột màu đen, một trăm chiến sĩ Già tộc uể oải ngâm ở trong đầm nước, vô số sợi xích màu đen to bằng ngón cái xuyên thấu tứ chi bách hải các nơi yếu hại của bọn hãn, đem bọn hãn trói chặt vào trên cột.

Thiên Địa Đại Trận của Nghiêu sơn thành là trấn sơn đại trận của thượng cổ thiên đình, nhà giam ngũ hành của khu nhà giam cũng là nhái thiên lao thượng cổ thiên đình mà bố trí

Trong tòa thủy lao này có vô số huyền cơ, đầm nước màu đen nhìn như bình thường, thực ra là huyền âm khí chí âm tối hàn trong thiên địa ngưng tụ thành, tan rã kim loại, ** thực phách, cho dù là Đại La Kim Tiên bị ngâm lâu, cũng sẽ cốt nhục thành bùn, hồn phi phách tán, thật sự là chỗ ác độc hạng nhất trong thiên địa.

Hơn nữa trong thủy lao nhìn như trống rỗng không có phòng bị nào khác, thực ra dày đặc vô số thượng cổ cấm chế. Nếu là tù phạm muốn giãy dụa chạy thoát, sẽ có vô số huyền ** lôi oanh kích, còn có âm phong bọc băng sương đóng băng, các loại thủ đoạn ác độc nhất thời khó có thể nói hết.

Giờ phút này trong thủy lao các loại thủ đoạn tra tấn người còn chưa thi triển ra, nhưng chỉ riêng huyền âm chi thủy màu đen này, đã ngâm khiến một trăm tên Già tộc chiến vương toàn thân trắng bệch, ai cũng rùng mình như chim non trong bão táp.

Đám chiến vương Già tộc này luận tu vi, đều là cường giả cấp Vu Đế của nhân tộc, hơn nữa lực lượng và cường độ huyết khí của bọn hãn đều mạnh hơn Vu Đế nhân tộc mấy lần. Lấy sinh mệnh lực cường hãn của bọn hãn cũng bị đầm nước ngâm tới lạnh run, có thể thấy được uy lực thủy lao này mạnh bao nhiêu.

Chỉ riêng khí lạnh xâm nhập lục phủ ngũ tạng, bọn họ đã bị đông lạnh sống không bằng chết thì thôi, đám chiến vương Già tộc này càng bị nước đầm nham hiểm độc ác ngấm tới mức da tróc thịt bong, ngay tại lúc Cơ Hạo đánh giá bọn hắc, làn da bọn hắc cũng đang thông thả tan rã, từng dòng máu tươi không ngừng ở trong nước đầm màu đen khuếch tán. Phụ cận vết thương đã có băng tinh màu đen đông lại.

“Thủy lao này không tồi.” Cơ Hạo không khỏi tán thưởng một tiếng, hắc trước kia còn không biết, trong Nghiêu sơn thành nhà mình, còn có nơi ác độc như vậy.

“Ngũ hành lao chỉ là phòng giam bình thường nhất.” Cơ Hạo ở một bên nhếch miệng: “Ở phía dưới ngũ hành lao, còn có ngũ hành lực sinh khắc lẫn nhau chuyển hóa mà thành phong lao, lôi lao, điện lao, độc lao vân vân, từng cái cực kỳ ác độc... Hạo a, loại khốn kiếp cay độc cỡ nào, xây cho con nhà giam độc ác như vậy?”

Cơ Hạo cũng nhếch nhếch miệng. Cái vấn đề này rất khó để trả lời.

Toàn bộ Nghiêu sơn thành đều là dựa theo quy cách Thiên Địa Đại Trận của thượng cổ thiên đình xây dựng thành, nhà tù này ác độc như vậy, chẳng phải là thiên lao của thượng cổ thiên đình càng thêm tàn nhẫn vô tình? Chậc chậc, lời này nói ra, sẽ bất kính đối với các thượng cổ thiên thần hay không đây?

“Mấy thằng cha này, chính là kẻ đã đột kích Nghiêu sơn thành chúng ta?” Cơ Hạo lăm lăm hỏi một câu: “Các người to gan lắm, vèn vèn một trăm người, đã dám đến tập kích Nghiêu sơn thành của ta, thực đem chúng ta coi là quả hồng mềm?”

Một gã Già tộc chiến vương lạnh đến mức cả người trắng bệch, răng run lên ‘cầm cập’ ngẩng đầu lên, lắp bắp nói: “Là hảo hán... Một đao... một thương, chính diện đấu sống chết... Trận... Trận pháp... Tính là gì?”

Một chiến vương Già tộc gian nan nâng lên một ngón tay, khiêu khích hướng

Cơ Hạo ngoắc một ngón tay: “Đứa... đứa nhóc... Ta chấp ngươi... Một tay... Không cần... Không cần binh khí... Ta sống sống... Bóp chết ngươi!”

Cơ Hạo cười nhìn đám chiến vương Già tộc chết còn mạnh mẽ này, không khỏi cười lạnh liên tục: “Đến nước này rồi, còn nói hung hăng cái gì nữa? Nghiêu sơn thành ta rõ ràng có hộ sơn đại trận cường đại, ta vì sao phải dùng tính mạng binh sĩ dưới trướng liều chết với các ngươi?”

Thở dài một hơi, Cơ Hạo ngồi xổm cạnh thủy lao, đưa tay sờ sờ nước đầm.

Ngón tay vừa mới tiếp xúc nước đầm, một luồng khí lạnh đáng sợ phát ra tiếng ‘Vù vù’ cuộn ngược lên. Cơ Hạo không kịp trở tay, từ vai trái trở xuống cánh tay chợt bị huyền băng màu đen phong cấm, cả cánh tay chợt chết lặng mất đi toàn bộ cảm giác.

Cơ Hạo bị dọa giật mình, vội vàng đứng lên thúc dục bản mạng tinh lực. Thái dương tinh lực hóa thành ngọn lửa màu vàng thổi quét toàn thân, huyền băng màu đen trên cánh tay phải nhanh chóng hòa tan, hóa thành một luồng khí đen lao lên, sau đó vô thanh vô tức bị đầm nước màu đen hút về.

Dùng thái dương tinh lực lui tới cọ rửa vài lần trong kinh lạc tay phải, tay phải tê dại mới hồi phục bình thường. Cơ Hạo trợn to mắt nhìn thủy lao này, đột nhiên mở miệng nói: “Thật ác độc... nhưng, thật ra hợp tâm ý ta... Ha ha, các ngươi thế mà chưa bị đông chết?”

Đám chiến vương Già tộc run rẩy, ánh mắt oán độc nhìn Cơ Hạo: “Chúng ta... Sớm hay muộn...”

Cơ Hạo cắt ngang lời hung hăng của những kẻ này: “Được rồi, bớt nói nhảm đi, các ngươi không dùng đầu óc nghĩ xem? Các ngươi vền vẹn một trăm người, có thể làm gì? Nghiêu sơn thành chúng ta có đại trận phòng ngự cường đại như vậy, kẻ phái các ngươi đến công thành, rõ ràng không có lòng tốt.”

Cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo nhìn những kẻ sắc mặt chợt cứng ngắc này nói:

“Kẻ đáng thương, ngay cả bản thân bị đẩy ra chịu chết cũng không hiểu? Nói đi, các người là lẻ đến Nghiêu sơn lĩnh của chúng ta như thế nào? Dọc theo đường đi, thực không có ai phát hiện bất cứ dấu vết nào của các người?”

Đám chiến vương Già tộc này không hé răng, chỉ là gian nan quay đầu, dùng ánh mắt trao đổi ý kiến.

Cơ Hạo lẳng lẳng nhìn bọn họ, cũng không nói gì.

Đột nhiên từ trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm của Thiếu Ti: “Hạo, có người cầu kiến... Là Đế Lạc Lăng ở Xích Phản sơn, bị huynh hung hăng bắt chẹt một lần.”

Chương 719: Tổng Tài Trưởng Lão

“Đáng chết!” Tuy bị ngâm mình ở trong nước đầm âm hàn thấu xương, nhưng đám chiến vương Già tộc vẫn bực bội cùng lên tiếng mắng.

Về mặt bọn hắc biến hóa rất cổ quái, đầu tiên là bộ dáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng rất nhanh bọn hắc bị lạnh đến mức trên khuôn mặt trắng bệch đột nhiên có thêm một chút màu máu, sau đó ai cũng rất nản lòng cúi đầu.

“Xem ra, các người biết Đế Lạc Lăng là tới làm gì.” Cơ Hạo cười ha ha hướng các chiến sĩ Già tộc kia gật gật đầu: “Ừm, Già tộc tinh anh cường đại, tồn tại cấp chiến vương, chiến lực đỉnh cấp nhất của Ngu tộc cường đại, cả thảy một trăm người, bị dân bản xứ nhỏ yếu bắt sống, một nhọc trưởng lão gia tộc đến bái phỏng kẻ địch, lấy ra từng đồng lớn vàng thật bạc thật đem mình chuộc về.”

Dùng sức vỗ vỗ tay, Cơ Hạo cười nói: “Các người thực sự nên xấu hổ cắt cổ tự sát. Nhưng nhất định phải ở sau khi quay về gia tộc rồi hãy tự sát, bởi vì hiện tại các người rất đáng giá.”

Một đám chiến vương Già tộc càng thêm xấu hổ tức giận, ai cũng thẹn quá hóa giận thở hồng hộc nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Ở trong đại điện phủ đệ của Nghiêu Bá, Cơ Hạo gặp được Đế Lạc Lăng. Cách thật xa, Cơ Hạo đã cười lớn dang hai tay, nhiệt tình cùng Đế Lạc Lăng gương mặt co rúm lại dùng sức ôm lấy nhau.

Cơ Hạo hầu như đem miệng ghé đến bên tai Đế Lạc Lăng, thấp giọng cười nói: “Thật cao hứng được gặp ngài, Đế Lạc Lăng trưởng lão tôn kính.”

Đế Lạc Lăng cười khở lắc lắc đầu, hắc giầy thoát đôi tay Cơ Hạo, lui vài bước, nghiêm nghị hướng Cơ Hạo hạ thấp người hành một lễ: “Xem ra ngài đã biết ý đồ đến của ta, ta mơ hồ cảm nhận được trong kho báu trống rỗng của gia tộc thổi qua từng đợt gió lạnh... Nhưng có biện pháp nào đây? Bọn họ đột kích

Nghiêu sơn thành, cũng không phải là ý tứ trường lão hội của gia tộc.”

“Lời này không có sức thuyết phục.” Cơ Hạo cau mày, ra vẻ nổi giận dùng dùng nhìn Đế Lạc Lăng quát: “Cả thầy một trăm Vu Đế, một trăm, thừa dịp ta tham gia sinh tử đồ chiến, đột nhiên đột kích thành ta được phong! Chẳng lẽ ở Đế thị nhất tộc các người, bất cứ một tộc nhân nào cũng có thể tùy ý điều động một mũi lực lượng cường đại như vậy sao?”

Cơ Hạo giận dữ nhìn Đế Lạc Lăng quát: “Đừng vũ nhục chỉ số thông minh của ta, Đế Lạc Lăng trường lão, đừng dùng bất cứ lời nói tô son trát phấn nào vũ nhục chỉ số thông minh của ta, đừng phá hư sự hữu nghị giữa người cùng ta, cái này cũng không phải lựa chọn gì sáng suốt.”

Trái tim Đế Lạc Lăng cũng đang đổ máu.

Hữu nghị? Giữa hắn cùng Cơ Hạo có bất cứ sự hữu nghị nào sao? Nếu nói Cơ Hạo hung hăng bắt chẹt vơ vét một khoản tài sản của Đế thị nhất tộc, thiếu chút nữa làm Đế thị nhất tộc phá sản loại chuyện đó là tượng trưng cho hữu nghị mà nói, như vậy giữa bọn họ tạm thời xem như tồn tại hữu nghị đi.

Đau khổ cười một tiếng, Đế Lạc Lăng dang hai tay: “Cho dù là tộc trưởng Đế thị nhất tộc chúng ta, cũng không có khả năng tùy ý điều động một trăm tên chiến vương cấp cao, lỗ mãng, không có bất cứ dự án khẩn cấp nào xâm nhập nội địa nhân tộc.”

Cơ Hạo không hé răng, hắn đi tới trước ngai báu thuộc về mình trên đại điện, chậm rãi ngồi xuống.

Một đội thị nữ đi lên, lặng yên không tiếng động dâng rượu, dưa và trái cây khoản đãi khách nhân cho Cơ Hạo và Đế Lạc Lăng. Cơ Hạo bưng lên một cái chén rượu bạch ngọc tinh tế điêu khắc, cười thân thiện hướng Đế Lạc Lăng nói: “Mời, mời. Thử xem Bách Quả Nhưông Nghiêu sơn lĩnh chúng ta tự sản xuất đi. Trong núi rừng Nghiêu sơn nhiều quả đại, chúng ta thuần dưỡng một đám khỉ, chuyên môn ủ rượu cho chúng ta.”

Đế Lạc Lãng nặng nề thở ra một hơi, hẩn ngồi ở trên vị trí của khách, bưng chén rượu xa xa kính Cơ Hạo một cái, ngẩng đầu lên một hơi liên tục uống ba chén rượu lớn.

Cầm lên hai miếng trái cây hương vị ngọt ngào ăn vào, Đế Lạc Lãng lau lau nước rượu trên chòm râu, tán thưởng: “Rượu ngon. Trái cây ngon. Rượu kỹ xảo hơi kém, nhưng tài liệu thật tốt. Tài liệu thật sự tốt ừ ra thứ tốt.”

Cơ Hạo cũng bồi ba chén rượu. Dem chén rượu đặt ở trên bàn dài trước mặt, hai tay hẩn chống bàn dài, ở cao hướng xuống nhìn Đế Lạc Lãng: “Tốt, lễ tiết đãi khách xem như xong, hiện tại đến tính sổ đi. Một trăm Vu Đế xâm phạm Nghiêu sơn ta. Đây là ý tứ muốn chém tận giết tuyệt? Đế thị nhất tộc các người, nguyện ý đưa ra cái giá bao nhiêu, để bình ổn lửa giận của ta.”

Đế Lạc Lãng nhăn mặt, hẩn nhíu mày trầm ngâm một phen, thật cẩn thận nói: “Dựa theo giá lần trước?”

Cơ Hạo nhất thời cất tiếng cười to lên. Sau khi cười một trận hẩn biến đổi sắc mặt tức giận quát: “Giá lần trước? Lần trước chúng ta chỉ bắt sống hai người, lần này là cả thấy một trăm người!”

Đế Lạc Lãng vội vàng nói: “Nhưng lần trước ngài bắt là con em đích hệ Đế thị nhất tộc chúng ta, lần này ngài bắt chỉ là... Chỉ là phụ thuộc gia tộc. Ngài phải hiểu, giữa quý tộc Ngu tộc và chiến sĩ Già tộc giá trị con người chênh lệch rất lớn.”

Khi nói phen lời này, ánh mắt Đế Lạc Lãng lóe lên, lộ ra một hương vị chột dạ.

Cơ Hạo nheo mắt, không nói một lời nhìn Đế Lạc Lãng.

Đế Lạc Lãng bất an vặn vẹo thân thể, sau đó cầm chén rượu lên uống một ngụm rượu. Hẩn lại ăn mấy miếng trái cây, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Cái này không phải bốn ý của gia tộc chúng ta. Một trăm tên chiến vương cao

cấp, cái này đối với gia tộc bọn ta mà nói là tổn thất không thể dễ dàng bỏ qua, nhất là ở dưới mệnh lệnh ngu xuẩn như thế, tổn thất một trăm tên chiến vương cấp cao, loại chuyện này quả thực quá ngu xuẩn rồi.”

Cơ Hạo cười nhìn Đế Lạc Lăng: “Người nói như vậy, quả thực chính là ép ta hung hăng bắt chẹt các người thêm một chút.”

Đế Lạc Lăng mặt mày đau khổ nhìn Cơ Hạo, cuối cùng hăn sụp mí mắt, thản nhiên nói: “Trừ tài vật, ta nghĩ ngài đối với một số tình báo nào đó cũng sẽ cảm thấy hứng thú. Nói thẳng, một trận chiến Xích Phán sơn, tiền chuộc gia tộc bọn ta trả giá đã làm rất nhiều tộc nhân bất mãn, cho nên lần này chúng ta không thể trả giá quá nhiều. Nhưng mà ta nghĩ, ngài khẳng định cảm thấy hứng thú đối với rất nhiều tình báo.”

“Ví dụ như nói?” Cơ Hạo tò mò nhìn Đế Lạc Lăng.

“Đế Thích Sát?” Đế Lạc Lăng ngẩng đầu, rất bình tĩnh hướng Cơ Hạo nói: “Phụ thân của Đế Sát và Đế La, tộc nhân mà từng một thời gian chúng ta cho rằng đã tử vong, một người mạo hiểm tham gia thí luyện Nhật Nguyệt đại kiếp nạn, lại thuận lợi đột phá, có được phong hào đại quân, được trao tặng đặc quyền, có được chức vị tuần tra sứ giả, đối với quyền lực của mười hai vị chấp chính đại đế cũng tạo thành uy hiếp.”

“Hắn và ngài có thù riêng.” Đế Lạc Lăng cầm lên một quả, nhìn Cơ Hạo không chớp mắt: “Ngài có lẽ đã nghe nói, hăn dùng một viên Nhật Nguyệt Huyết Đan trân quý vô cùng, đánh cược với Cộng Công thị... Tiền đặt cược là sinh mệnh toàn bộ tộc nhân của gia tộc ngài.”

Cơ Hạo trầm mặc một lúc lâu, qua rất lâu sau hăn mới nói: “Ta muốn biết được mọi thứ có liên quan Đế Thích Sát.”

Trầm mặc chốc lát, Đế Lạc Lăng đè thấp thanh âm: “Ta sẽ nói cho ngài nhiều hơn, nhiều tình báo hơn ngài tưởng tượng. Nếu ngài nguyện ý mà nói, có lẽ chúng ta còn có thể đạt thành càng nhiều... sự hợp tác hơn nữa!”

Nghiến răng, Đế Lạc Lãng không đợi Cơ Hạo mở miệng, rất dứt khoát nói: “Ví dụ như nói, nếu chúng ta có thể xử lý Đế Thích Diêm La, để Đế thị nhất tộc chúng ta chấp chương Huyết Nguyệt nhất mạch, ngài cảm thấy như thế nào?”

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn Đế Lạc Lãng.

Trong đầu nháy mắt hiện lên vô số ý niệm, Cơ Hạo vui vẻ cười nói: “Rất giàu trí tưởng tượng, nhưng ta thích.”

Chương 720: Thần Trận Khởi Động

Trong đại điện trong lòng đất, mười mấy trưởng lão Đế thị nhất tộc nổi giận hùng vây quanh Đế Thích Sát.

“Chúng ta cần một lời giải thích, vì sao bỏ chúng ta sang một bên, điều động một trăm tinh nhuệ của gia tộc lên vào nội địa nhân tộc?”

“Vì ân oán cá nhân, khiến gia tộc trả giá thật lớn, một số kẻ nào đó phải chịu trách nhiệm vì hấn làm xằng làm bậy.”

“Không ai có thể đem cá nhân đặt lên trên gia tộc! Không có ai! Cho dù là người, cho dù là người!”

Một đám trưởng lão mồm năm miệng mười hướng Đế Thích Sát phát tiết lửa giận trong lòng, đồ chiến tinh anh gia tộc tham gia sinh tử toàn quân bị diệt, điều này đã khiến các trưởng lão Đế thị nhất tộc đau lòng không thôi.

Nhưng Đế Thích Sát thế mà đặt bọn họ sang bên, trực tiếp điều động một trăm chiến vương bậc cao cấp độ dự trữ chiến lược của gia tộc lên vào nội địa nhân tộc, vì ân oán cá nhân của hấn đi đánh bất ngờ lãnh địa của Nghiêu Bá Cơ Hạo.

Nếu thành công còn chưa tính, chém giết một trọng thần nhân tộc, rất có lợi đối với uy vọng gia tộc của toàn bộ Đế thị nhất tộc. Nếu tất cả thuận lợi, như vậy các trưởng lão Đế thị nhất tộc sẽ rất vui vẻ tiếp nhận một phần vinh quang này.

Nhưng Đế Thích Sát làm hỏng, một trăm chiến vương bậc cao bị Nghiêu sơn thành bắt sống, chiến lực cấp cao của gia tộc tổn thất làm người ta đau lòng, nhưng càng làm người ta phẫn nộ hơn là —— uy vọng gia tộc, vinh quang gia tộc chịu vũ nhục.

Mọi người vây quanh Đế Thích Sát, mồm năm miệng mười yêu cầu hấn cho

gia tộc một lời giải thích, đồng thời cảnh cáo hẳn phải thừa nhận tất cả hậu quả.

“Ta vốn cho rằng, các người cần mấy hôm nữa mới có thể biết chuyện này.” Đế Thích Sát trấn định tự nhiên nhìn các trưởng lão gia tộc vây quanh mình, rất nhẹ nhàng cười: “Không ngờ, con đường tình báo của các người so với ta tưởng tượng còn hữu dụng hơn nhiều, các người thế mà nhanh như vậy đã biết bọn họ bị bắt sống?”

“Lực lượng của chúng ta vượt quá người tưởng tượng.” Một trưởng lão Đế thị nhất tộc uy nghiêm, đồng thời không phải không đặc ý nhìn Đế Thích Sát: “Chúng ta thậm chí đã làm ra thi thố ứng đối khẩn cấp, Đế Lạc Lăng trưởng lão hiện tại hẳn là đã chạy tới Nghiêu sơn thành.”

Một trưởng lão khác uy nghiêm tương tự căng mặt lên, trong con người lại lóng lánh ánh lửa hưng phấn: “Đế Lạc Lăng trưởng lão sẽ đem chiến sĩ trung thành với gia tộc bình an mang về. Nhưng tất cả hao tổn, tất cả tổn thất phương diện này, đều phải do người gánh vác.”

Lại một vị trưởng lão rất tức giận hướng tới Đế Thích Sát phun trào phần nộ trong lòng: “Bởi vì người vô năng, như Đế Sát con người, gia tộc đã tổn thất rất nhiều. Nhưng một lần này, chúng ta còn tổn thất nhiều hơn nữa, người...”

Đế Thích Sát thoáng cái bóp cổ trưởng lão này, rất nhẹ nhàng đem hẳn nhấc lên.

Nắm ngón tay khẽ dùng sức, vị trưởng lão này của Đế thị nhất tộc liền run rẩy cả người. Gương mặt hẳn ngẹn thành màu tím, con mắt dựng thẳng ở mi tâm mạnh mẽ tròn tròn, đôi mắt tỏa huyết quang thiếu chút nữa từ trong hốc mắt hẳn nhảy vọt ra.

Các trưởng lão Đế thị nhất tộc xung quanh bị dọa nhảy về phía sau vài bước, vội vàng rời xa Đế Thích Sát. Một đám hộ vệ Đế thị nhất tộc mặc giáp hoàng kim, cầm giáo hoàng kim vội vàng xông lên, giáo hoàng kim ý nghĩa trang sức lớn hơn tác dụng thực chiến chột vươn ra, thiếu chút nữa đã đâm đến trên người

Đế Thích Sát.

“Các người đã xem nhẹ một việc.” Đế Thích Sát siết chặt cổ họng trưởng lão không ngừng giãy dụa, chậm rãi nói: “Các người đều chỉ là tồn tại nhỏ bé Hư Không cảnh, thực lực các người có được, chẳng qua là đánh đồng với cái gọi là Vu Đế của dân bản xứ nhân tộc gầy yếu.”

“Mà ta, ta vượt qua khảo nghiệm Nhật Nguyệt đại kiếp nạn, ta hiện tại là cường giả Nhật Nguyệt cảnh. Ta dung hợp pháp tắc lực hắc ám cùng nguyên rủa Huyết Nguyệt nhất mạch đại biểu, chỉ cần Huyết Nguyệt pháp tắc không sụp đổ, ta sẽ bất tử bất diệt.” Đế Thích Sát mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, trong hốc mắt hắc không thấy mắt, chỉ có một mảng màu đen dinh dính, thâm thúy đang chậm rãi xoay tròn.

“Một mình ta, có thể quét sạch Đế thị nhất tộc...” Đế Thích Sát uy nghiêm nhìn đám đông trưởng lão gia tộc câm như hến.

“Nhưng bạo lực không thể giải quyết vấn đề. Quý tộc Ngu tộc tao nhã, tôn quý, siêu thoát phạm tục, cao cao tại thượng giống như thần linh, có phong cách làm việc độc đáo thuộc về chúng ta.” Đế Thích Sát búng ngón tay, trưởng lão gia tộc bị hắc khí bóp yết hầu liền rú thảm một tiếng, bị một lực lượng đáng sợ bắn bay xa mấy chục trượng, cắm đầu vào một cây cột bị va đập sứt đầu mẻ trán.

“Cho nên, ta chưa dùng bạo lực đoạt lấy quyền lực gia tộc.” Đế Thích Sát thoải mái nhún vai: “Ta chọn dùng sách lược, ta dùng thủ đoạn vu hời, dùng trí tuệ của ta, thành lập công tích người khác không thể gạt bỏ, đường đường chính chính giành vinh quang to lớn cho ta, nghênh đón các vị đế quân chú ý, thu hoạch quyền lực cùng địa vị.”

“Một trăm tên tinh nhuệ của gia tộc, đúng vậy. Một trăm tên chiến vương cấp cao, đối với Đế thị nhất tộc sinh ta dưỡng ta mà nói, là lực lượng trung tâm của gia tộc, là một cây trụ cột mạnh mẽ của gia tộc.” Đế Thích Sát khinh miệt nhìn các trưởng lão gia tộc không dám nói lời nào: “Kiến thức ít ỏi cỡ nào, ánh mắt

nông cạn cỡ nào chứ. Bàng chi gia tộc rời khỏi đầu mỗi quyền lực thật sự, phụ trách trấn thủ đám thế giới dân bản xứ, cũng chỉ chút tiền đồ như vậy.”

“Đế Sát... Nói chuyện đừng có quá phận.” Một trưởng lão gia tộc hỗn hển rút gào lên: “Người là đang coi rẻ toàn bộ gia tộc sao?”

“Không, ta coi rẻ là toàn bộ gia tộc của toàn bộ Bàn Cổ thế giới.” Đế Thích Sát cười nhạt, lẩm bẩm trầm thấp: “Các người... Ta thật sự lười nói lời thừa nhiều với các người. Các người từ khi sinh ra, đã luôn nán lại ở thế giới dân bản xứ này, các người đã quên đi tông tộc cường đại, các người căn bản chưa từng kiến thức lực lượng thật sự, vinh quang thật sự, các người thậm chí chưa từng tắm rửa quang huy của tam nhật cửu nguyệt thật sự.”

“Biết danh xưng của các người ở Thánh Vực không? ‘Kẻ nhà quê’, một đám ‘nhà quê’ ngay cả quang huy của tam nhật cửu nguyệt đích thực cũng chưa từng tắm rửa.” Đế Thích Sát khinh miệt nói: “Ta không trông cậy vào các người có thể lý giải cách làm của ta... Tựa như các người không thể lý giải vì sao ta phải hy sinh một trăm Già tộc chiến vương ngu xuẩn kia. Nhưng ta vì sao phải giải thích cho các người chứ?”

Một khí tức màu đen từ trong cơ thể Đế Thích Sát khuếch tán ra, lực lượng hắc ám âm tà thấu xương, khí lạnh âm u làm cho các trưởng lão Đế thị nhất tộc ở đây đều biến sắc, làm bọn họ không ngừng lui bước về phía sau.

Giáo hoàng kim trong tay đám hộ vệ gia tộc bị khí tức màu đen xâm nhiễm, trong nháy mắt đã cấp tốc mục rữa, sụp đổ, trong chớp mắt đã biến thành tro tàn màu đen theo gió phiêu tán.

Đế Thích Sát chậm rãi tới trước mặt Yên Diệt Thần Trận, thần nhiên nói: “Các người đã gặp đúng cơ hội, như vậy cho các người kiến thức một chút lực lượng đích thực cùng trí tuệ đích thực kết hợp với nhau, sẽ tạo thành kết quả huy hoàng cỡ nào.”

“Nhưng các người đã gặp được, như vậy sau này các người chỉ có một lựa

chọn... Hoặc thần phục ta, hoặc là các người phải chết đi, giống với đám nô bộc Tu tộc ti tiện đó, chết đi cho xong.”

Đế Thích Sát cười ‘ha ha’ một tiếng, thấp giọng niệm ra một tiếng chú ngữ, hai tay bắn ra, một đạo thần quang màu đen chọt rớt vào thần trận.

Chương 721: Bàn Hi Dị Biến

Nghiêu sơn thành, đại điện tiếp khách phủ đệ Nghiêu Bá, Cơ Hạo đang một hỏi một đáp cùng Đế Lạc Lăng.

Trán Đế Lạc Lăng có chút mồ hôi lạnh chảy ra, đối mặt Cơ Hạo đề ra nghi vấn kín tới con muỗi bay không lọt, hẳn không chỉ có đem tình báo mình ban đầu đã chuẩn bị nói cho Cơ Hạo một năm một mười nói ra, thậm chí một số không nên nói, không thể nói, cũng bởi vì Cơ Hạo khí thế bức người đề ra nghi vấn không cần thận tiết lộ ra.

Mà để lộ bí mật, loại chuyện này như đê đập sông lớn, một lỗ thùng nhỏ sẽ dẫn phát hậu quả không thể văn hồi.

Cho nên chuyện Đế Lạc Lăng tiết lộ càng lúc càng nhiều, càng lúc càng quan trọng, ở dưới tâm lý dẫn đường của Cơ Hạo, tình báo hẳn nói ra thậm chí bắt đầu đề cập tư liệu tuyệt mật khi thượng cổ Ngu tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới.

Đúng lúc này, Cơ Hạo đột nhiên dừng tra hỏi.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh đột nhiên hiện thân, lặng yên hưởng Cơ Hạo phát ra tin cảnh báo.

Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo cười hướng Đế Lạc Lăng đầu đầy mồ hôi gật gật đầu: “Hiện tại có việc, chuyện người ta hai bên hợp tác, tất cả đều dễ nói. Trường lão tạm đi tỉnh xá phía sau yên tâm nghỉ ngơi, chờ ta trở lại, tất cả đều dễ nói.”

Không đợi Đế Lạc Lăng mở miệng, Cơ Hạo vội vã vòng đến phía sau đại điện, đi tới một tòa điện ở cạnh bốn phía dày đặc vô số phòng ngự trận pháp.

Bàn Hi Thần Kính từ trong cơ thể Cơ Hạo lặng yên trôi lên, mặt ngoài Bàn Hi Thần Kính phong cách cổ xưa dày nặng u quang di động, sau đó một mảng

lớn thần quang phun trào ra, nhanh chóng chiếm cứ toàn bộ điện ở bên. Cơ Hạo bị quang ảnh vờn quanh, các hình ảnh sông núi bốn phía biến hóa, hắc giống như lại về tới Bàn Hi thế giới.

Trên trời, xung quanh mê cung sương mù quan to nhân tộc lấy hàng để tính đang vờn quanh.

Trong những người này có trọng thần bên người Đế Thuấn, cũng có tộc trưởng cùng trưởng lão nắm quyền lực các bộ tộc nghe tin chạy tới. Tuy đã định ra quyền sở hữu Bàn Hi thuộc về Tự Văn Mệnh, nàng sẽ trở thành chiến lợi phẩm của Vu Điện, nhưng không ai có thể ngăn cản các đại nhân vật đó ùn ùn chạy tới vây xem Bàn Hi.

“Tiểu – nương – tử thật thanh tú, đây là hồn độn thánh nhân mở một cái thế giới?”

“Chắc chắn, thật sự là tồn tại tương tự với thủy tổ tộc ta Bàn Cổ thánh nhân trong truyền thuyết?”

“Cổ quái. Cổ quái, Bàn Cổ thánh nhân sau khi khai thiên tích địa, bản thể hóa thành thiên địa vạn vật hoàn toàn sụp đổ, vì sao tiểu – nương – nhi nhỏ nhắn như vậy có thể hoàn hảo không sao?”

“Ai nói cô ta hoàn hảo không sao? Chân linh cũng mất đi rồi đó!”

“Phải làm rõ, chân linh của nàng mất đi, đó cũng là cường giả dị tộc vây công, mới đem nàng đánh cho hồn phi phách tán, nàng sau khi khai thiên tích địa quả thật bình yên vô sự.”

“Đáng sợ, đáng sợ, dám dị tộc đó thế mà có thực lực tiêu diệt hồn độn thánh nhân?”

Hiện trường đột nhiên tĩnh mịch một phen, đám quan to nhân tộc ở đây ai cũng không lên tiếng, vẻ mặt đều rất phức tạp nhìn Bàn Hi. Lời người nọ vừa rồi

nói đã nói đến trên điểm mấu chốt, Bàn Hi sau khi khai thiên tích địa bình yên vô sự, nhưng nàng bị đánh cho hồn phi phách tán, bản thể cũng bị luyện chế thành con rối. Đây chính là bút tích của đám đại năng dị tộc.

Phía sau bọn dị tộc kia, thế mà có tồn tại có thể tiêu diệt hồn độn thánh nhân.

Nếu tồn tại đáng sợ như vậy tự mình buông xuống Bàn Cổ thế giới, nhân tộc chẳng phải là cũng có tai ương diệt tộc?

“Hừ, mọi người cũng không phải sợ. Chuyện này, còn không hẳn là tình huống đó.” Qua hồi lâu, một tộc trưởng hung thú bộ tộc đến từ Tây Hoang hùng hồn nói: “Cũng có khả năng, Bàn Hi sau khi khai thiên tích địa thì bị thương nặng, bị đại năng dị tộc vớ được cơ hội?”

Không khí hiện trường nhất thời thoải mái hơn rất nhiều. Mấy vạn quan to nhân tộc tiếp tục mồm năm miệng mười ồn ào.

Qua hồi lâu, một tráng hán đến từ Tây Hoang đột nhiên vỗ đùi, bưng bưng hứng thú cười nói: “Đến nơi này ba năm ngày rồi, nghe bọn nhãi con nói con mẹ này lợi hại thế này, lợi hại thế kia, đại gia ta không tin! Đi thử chút!”

Cười điên cuồng ‘khà khà’ một tiếng, vị tráng hán cao hai trượng có thừa, toàn thân sát khí hùng hực đó cười một con Thao Thiết cự thú, tru lên ‘Ngao ngao’ xâm nhập mê cung sương mù, vung một cây lang nha bổng hướng Bàn Hi cuộn mình thân thể lâm vào ngủ say đập tới.

Bàn Hi chợt giật giật đôi mắt, bàn tay phải khẽ nhấc lên tiếp được lang nha bổng đại hán toàn lực nện xuống.

Mặt ngoài lang nha bổng hợp kim to cỡ hông người thường lóe ra vô số phù văn, cây đỉnh cấp vu bảo cấp Vu Đế này ‘Oành’ một tiếng vỡ vụn, tráng hán cười Thao Thiết cự thú hú lên quái dị phun ra một vòi máu, quay tọa kỵ chặt vật chạy trốn.

“Trời ạ mẹ con ơi, lợi hại, lợi hại, quả thật lợi hại! Không phải đối thủ, tổ tông tại thượng, căn bản không đánh giá được thực lực của cô ta!” Vị đại hán này bị dọa lông tóc toàn thân đều dựng thẳng lên, vừa lao ra khỏi mê cung sương mù đã khàn cả giọng hét lớn: “Quả nhiên lợi hại, con mẹ này, tổ truyền vu bảo của ta... Giờ phiền rồi, trở về sẽ bị các trưởng lão quở trách hơn trăm năm.”

Đám đông tộc trưởng, trưởng lão, còn có thần tử của Đế Thuấn trợn mắt há hốc mồm nhìn Bàn Hi một đòn nhẹ nhàng đã đem một vị cường giả đỉnh cấp của nhân tộc dọa chạy.

“Lần này, chúng ta có thể thắng đồ chiến, thật sự là... Tổ tông phù hộ.” Qua hồi lâu, một trọng thần của Đế Thuấn mới khe khẽ thở dài một tiếng.

“Tổ tông phù hộ.” Toàn bộ quan to thấy một màn vừa rồi, Bàn Hi nhẹ nhàng một đòn liền hoàn toàn phá nát một món vu bảo cấp Vu Đế, đồng thời mở miệng cảm khái.

Chợt, đôi mắt Bàn Hi đột nhiên trừng thật to, đóa hoa thiên đạo ở mi tâm nàng đột nhiên phun ra vô lượng hắc quang, từng tia hào quang màu đen xuyên thấu mê cung sương mù, đem không gian mê cung này sương mù cấu thành xé rách.

Bàn Hi dang hai tay, tóc dài bay múa lên, khàn cả giọng kêu lên chói tai.

Tiếng kêu của nàng giống như cương trùy hung hăng xuyên thấu màng tai mọi người ở đây, mấy vạn quan to nhân tộc đau đến mức cùng cất tiếng kêu rên, đầu tiên là trong tai phun ra lượng lớn máu, sau đó thất khiếu đồng thời phun máu, một đám không giữ vững được thân thể từ trên cao rơi xuống.

Tiếng kêu của Bàn Hi hóa thành sóng xung kích mắt thường có thể thấy được hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, đầu tiên là mấy chục ngọn núi lớn ngay phía dưới thân thể nàng ầm ầm sụp xuống, mặt đất lõm xuống sâu khoảng hơn vạn dặm, sau đó mặt đất cứng rắn giống như sóng nước chồng chất hướng bốn phương tám hướng khuếch tán.

Từng ngọn núi sụp đổ, những dãy núi vỡ nát, sóng xung kích đáng sợ hóa thành cuồng phong không đầu không phá, mấy ngàn quan to nhân tộc cách Bàn Hi gần nhất đồng thời kêu rên một tiếng, hơn phân nửa thân thể bị chấn động thành sương mù máu bay lá tả.

May mắn những người này đều là nhân vật trung tâm bộ tộc mình, trên người đều có vu bảo, vu phù bảo mệnh, từng ánh chớp sáng lên, bọn họ nhanh chóng bị truyền tống ra không biết xa bao nhiêu. Hơn nữa thực lực của bọn họ cường đại, Vu Đế cấp cao đều có năng lực nhỏ máu trọng sinh, chút thương thế này không tạo thành được uy hiếp trí mạng đối với bọn họ.

Chỉ nhìn thấy một đợt sóng xung kích hướng bốn phía không ngừng khuếch tán, phạm vi vạn dặm, mười vạn dặm, trăm vạn dặm...

Từng mảng lớn mặt đất bị phá hủy, bị bình định, nơi tiếng thét chói tai của Bàn Hi đi qua, tất cả Bàn Hi thế giới đều hóa thành hỗn độn.

Vô cùng vô tận hỗn độn lực không ngừng hướng Bàn Hi dâng trào tới, nhanh chóng rót vào trong đóa hoa thiên đạo cấp tốc lóe lên ở mi tâm nàng.

Đóa hoa thiên đạo dần dần nở rộ, đóa hoa vốn to bằng bàn tay nhanh chóng bành trướng đến kích thước ức vạn dặm, mấy ngàn cánh hoa to nhỏ biến thành màu đen, dần dần ở trong hư không cực lực mở ra.

Chương 722: Thiên Đạo Tái Diễn

Tà ác, mỹ lệ, xa hoa.

Toàn thân đóa hoa thiên đạo sinh trưởng ra từ mi tâm Bàn Hi đen sì, như muốn cắn nuốt tất cả, lại như bao dung tất cả, tràn ngập lực lượng hắc ám tà ác cùng hủy diệt tuyệt đối. Chính bởi vì hắc ám đến cực hạn, cho nên ở trong mắt người xem bên cạnh, mỗi một cánh hoa của đóa hoa thiên đạo màu đen đều tràn ngập nét đẹp cùng sức quyến rũ tà ác đến cực hạn.

Mặt đất Bàn Hi thế giới kịch liệt run rẩy, nứt ra vô số khe rãnh thật lớn, những dải địa mạch ẩn sâu trong lòng đất, ngay cả long tộc, phượng tộc chỉ thấy lợi trước mắt cũng còn chưa kịp đào móc ra ùn ùn lao ra, hóa thành cự long mắt thường có thể thấy được bị đóa hoa thiên đạo cắn nuốt.

Không trung nhắc lên cơn lốc, gió lốc màu đen gần như thực chất, mang theo tiếng ầm ầm đình tai nhức óc xâm nhập trong đóa hoa thiên đạo.

Linh khí toàn bộ thế giới đều đang hướng đóa hoa thiên đạo hội tụ, vô cùng vô tận linh khí vô luận tiên thiên hậu thiên, vô luận loại thuộc tính nào, đều bị đóa hoa thiên đạo tham lam cắn nuốt, chuyển hóa thành lực lượng hắc ám thuần túy nhất.

Ba vầng mặt trời, ba vầng trăng của Bàn Hi thế giới treo cao không trung lung lay sắp đổ, tinh tú đầy trời đồng thời phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng.

Từng luồng sáng to lớn từ trên mặt trời, mặt trăng, tinh tú không ngừng bay lên, giống như thiên hà chảy ngược rót vào đóa hoa thiên đạo. Những luồng sáng đó là bốn nguyên lực của toàn bộ tinh thể trong Bàn Hi thế giới, sau khi bốn nguyên bị hút khô, toàn bộ tinh tú của Bàn Hi thế giới đều sẽ tiêu vong.

Đóa hoa thiên đạo khổng lồ, tối đen bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

Mang theo một loại ý nhị khó có thể hình dung, đóa hoa thiên đạo bắt đầu xoay tròn. Đóa hoa nở ra, mỗi một cánh hoa đều đại biểu một thiên đạo pháp tắc của Bàn Hi thế giới, mà những thiên đạo pháp tắc đó hội tụ cùng một chỗ, liền hợp thành trụ cột căn bản để Bàn Hi thế giới tồn tại.

“Trở về bản nguyên, luyện lại địa thủy hỏa phong, hóa hậu thiên thế giới thành tiên thiên hỗn độn, tái diễn hồng hoang.” Hư ảnh lơ lửng ở trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, thản nhiên nói: “Chơi lớn đây, xem ra lòng người mưu tính phía sau màn bất phàm.”

“Tuy Bàn Hi ngã xuống, thân thể của nàng chỉ có thể phát huy không đến một phần trăm uy lực của bản thể, nhưng lấy đóa hoa thiên đạo nghịch chuyển càn khôn, tái diễn hồng hoang, ngưng tụ lực lượng không đủ để đem toàn bộ Bàn Hi thế giới đúc lại một lần, nhưng đủ để nổ tung toàn bộ thế giới.” Hư ảnh hừ lạnh một tiếng: “Hiện tại có bao nhiêu tinh anh cùng cao tăng bộ tộc nhân tộc ở Bàn Hi thế giới?”

Cơ Hạo há há mồm, trên trán chảy xuống một dòng mồ hôi lạnh, một lúc lâu không nói nên lời.

Ai biết hiện tại có bao nhiêu tinh anh cùng cao tăng bộ tộc nhân tộc ở trong? Dù sao chỉ cần là rút ra thời gian rảnh, thì có thể chạy qua, bao gồm những người vốn không tham gia sinh tử đồ chiến, đều ùn ùn chạy tới Bàn Hi thế giới.

Dù sao cũng là một thế giới hoàn chỉnh, cho dù bị long tộc, phượng tộc cướp đoạt một phen, nhưng một thế giới hoàn chỉnh có thể có bao nhiêu cơ duyên? Có thể có bao nhiêu bảo bối? Vơ vét một chút, đã là tạo hóa cực lớn, ai nỡ bỏ qua cái cơ duyên này?

Cho nên, hiện tại tinh anh nhân tộc, cao tăng nhân tộc tụ tập trong Bàn Hi thế giới, ít nhất gấp hơn trăm lần số người tham gia đánh cược sinh tử.

Bàn Hi thế giới một khi nổ tung...

Sinh tử đồ chiến, cho dù một ngàn vạn tinh anh các bộ tộc đó đều ngã xuống, đối với nhân tộc chỉ là một lần đả kích nặng nề, còn chưa tính là bị thương nặng.

Nhưng lần này Bàn Hi thế giới một khi nổ tung, tinh anh, cao tầng các tộc gấp trăm lần người tham gia sinh tử đồ chiến ngã hết xuống, cả nhân tộc cũng sẽ đại thương nguyên khí, thậm chí sẽ dao động căn cơ của nhân tộc. Cả nhân tộc cũng có khả năng không gượng dậy nổi.

“Không cần lo.” Hư ảnh đột nhiên cười lên.

“Cẩn thận cảm ngộ đạo vận Bàn Hi Thần Kính truyền đến, đây là cơ duyên khó được.” Hư ảnh thấp giọng cười nói: “Tái diễn hồng hoang. Nói trắng ra một chút, chính là đem thiên đạo pháp tắc hóa thành một cái cối xay khổng lồ, hóa hậu thiên thành tiên thiên, đem toàn bộ vật hậu thiên của Bàn Hi thế giới nghiền nát, mài nát, hoàn toàn phá hủy, lấy đó làm tài liệu tạo lại một cái thế giới hồng hoang.”

“Nói trắng ra, chính là đánh vỡ rồi làm lại.” Thanh âm hư ảnh trở nên cực kỳ quái dị: “Thiên đạo cự ma (cối xay khổng lồ). Nghiền nát vạn vật... Nhưng thiên đạo cự ma này lấy thân thể Bàn Hi làm trục cối, lấy ‘Thái dương’, ‘Thái Âm’ chi đạo làm hai mảnh cối xay, các thiên đạo pháp tắc khác, là dấu răng trên cối xay nghiền nát vạn vật.”

“Nhưng, thái dương đại đạo đã bị lấy đi rồi.” Cơ Hạo kinh hãi mở to mắt nhìn!

“Cho nên, cái cối xay này đã mất đi sự cân bằng.” Hư ảnh cười cười ‘Ha ha’: “Thôn nhân tầm thường, cối xay mất cân bằng đơn giản là rơi xuống mặt đất, vạn khí không tốt đập gãy tay chân mà thôi. Nhưng thiên địa cự ma một khi mất sự cân bằng... Ha ha, ha ha!”

Cũng không biết hư ảnh từ nơi nào học được cười lạnh ‘Ha ha’, dù sao Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân rét run.

Đóa hoa thiên đạo đang cấp tốc xoay tròn, vô cùng vô tận thiên địa linh khí không ngừng bị nuốt vào trong đóa hoa thiên đạo.

Bàn Hi Thần Kính câu thông Bàn Hi thế giới mọi lúc, chuyển hóa hậu thiên thành tiên thiên, hóa vạn vật thành hỗn độn, đây là tái tạo càn khôn, vô cùng vô tận thiên địa ảo nghĩa từ trong Bàn Hi Thần Kính cuồn cuộn chảy ra, không ngừng dung nhập trong nguyên thần của Cơ Hạo.

Cạnh nguyên thần Cơ Hạo, bốn mươi chín luồng Vũ Dư đạo khí kịch liệt quay cuồng, một loại hiểu biết không thể nói nên lời ở trong lòng hần dần dần khuếch trương.

‘Tiệt’, rút lấy một đường sinh cơ, rút lấy đạo thiên địa tạo hóa.

Một đường thiên cơ chạy mất đó, con số đại diện chỉ dùng bốn mươi chín, chỉ có ‘Nhất’ này chạy mất. Trong thức hải của Cơ Hạo vang lên tiếng tụng kinh của Vũ Dư đạo nhân lúc truyền đạo, theo đóa hoa thiên đạo không ngừng xoay tròn, cạnh nguyên thần Cơ Hạo, luồng Vũ Dư đạo khí thứ năm mươi dần dần xuất hiện, sau đó cấp tốc khuếch trương ra.

Sư huynh đệ ba người Vũ Dư đạo nhân, lão đại, lão Nhị đều là thuận theo thiên đạo mà thành, đạo khí môn nhân đệ tử bọn họ tu chỉ có bốn mươi chín ngục đã ngưng tụ đạo chugnr. Chỉ có Vũ Dư đạo nhân chú ý là rút lấy thiên địa sinh cơ, mạnh mẽ hóa không thể thành có thể, toàn bộ đệ tử tinh anh tu vi có thành tựu muốn ngưng tụ đạo chủng, phải diễn hóa ra ngục đạo khí thứ năm mươi, bổ toàn con số đại diện.

Giờ phút này ngục Vũ Dư đạo khí thứ năm mươi của Cơ Hạo chợt thành hình, bốn mươi chín ngục Vũ Dư đạo khí khác liền như thối bóng bay, thể tích không ngừng to lên.

Bàn Hi Thần Kính không ngừng phun ra lượng thiên địa linh khí khổng lồ đưa vào trong cơ thể Cơ Hạo, cái đỉnh tròn trong bụng hần phun ra nuốt vào linh khí, chuyển hóa thành thái dương lực tinh thuần nhất đưa vào trong năm mươi

luồng đạo khí trong veo như nước ánh vàng rực rỡ.

Thái dương chi đạo Bàn Hi thế giới hư ảnh phong ấn ở sâu trong nguyên thần Cơ Hạo chợt sinh động hẳn lên, vô số phù văn màu vàng không ngừng trào ra, từng cái nối đuôi nhau khắc ở trong Vũ Dư đạo khí của Cơ Hạo, từng cái khắc ở trong nguyên thần của Cơ Hạo.

Nguyên thần Cơ Hạo bắt đầu hòa tan co lại, bắt đầu hòa hợp một thể với năm mươi luồng Vũ Dư đạo khí màu vàng.

“Xem cho kỹ, gieo gì gặt nấy là thế nào!” Hư ảnh cười lên trầm thấp: “Lấy trận pháp thúc đẩy một thế giới tự hủy? Đáng tiếc, thiếu thái dương đại đạo chủ yếu nhất, đây là tự tìm đường chết.”

Trong Bàn Hi thế giới, đóa hoa thiên đạo khổng lồ kia đột nhiên điều linh, vô cùng vô tận hắc ám lực lượng hội tụ lại nhẹ nhàng run lên, chợt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cách phía bắc Bồ Phản không biết xa bao nhiêu, trong thành Lương Chủ, một cột sáng màu đen phóng lên cao.

Chương 723: Phản Phệ Khủng Bố

Bàn Hi Thần Kính câu thông bản thể Bàn Hi.

Bản thể Bàn Hi câu thông đóa hoa thiên đạo.

Đóa hoa thiên đạo câu thông Yên Diệt Thần Trận.

Thông qua Yên Diệt Thần Trận, Cơ Hạo thấy được cảnh tượng hoành tráng xảy ra ở trong đại điện trong lòng đất nơi nào đó xa xôi của đô thành Lương Chủ của Ngu triều.

Yên Diệt Thần Trận lập thể như một cỗ máy tinh vi nhất, dùng một loại tốc độ cao cực kỳ đáng sợ đang cấp tốc xoay tròn. Tòa đại trận này câu thông đóa hoa thiên đạo, khống chế đóa hoa thiên đạo nghịch chuyển càn khôn, tái diễn hồng hoang, triệt để phá sập toàn bộ Bàn Hi thế giới.

Tòa Yên Diệt Thần Trận này là đại năng đứng sau Đế Thích Sát ban tặng, có uy năng không thể tưởng tượng.

Phức tạp, tinh vi, thiết kế tinh diệu, diệu tuyệt nhân gian, là tác phẩm đỉnh phong của Ngu tộc ở không gian, thời gian, chuyển hóa, nắm giữ các phương diện đại đạo, là kết tinh vô số trí tuệ. Phối hợp quân cờ vô số năm trước cường giả Ngu tộc bày ra ở Bàn Hi thế giới, Yên Diệt Thần Trận chỉ cần nhẹ nhàng đẩy, là có thể triệt để hủy diệt một thế giới.

Nhưng vì phức tạp, cho nên người thường căn bản không thể lý giải.

Bởi vì cực độ tinh vi, cho nên không thể dễ dàng tha thứ bất cứ lỗi lầm nào.

Bởi vì có được uy năng quá cường đại, cho nên một khi mắc lỗi, sẽ dẫn phát hậu quả không thể đánh giá.

Đóa hoa thiên đạo điều linh, vô số hắc ám lực tích tụ chưa bùng nổ ở Bàn Hi

thế giới, mà là theo liên hệ trong minh minh của Yên Diệt Thần Trận cùng đóa hoa thiên đạo, như nước lũ tràn đê cuốn ngược quay về, trong khoảnh khắc đánh vào ở trên Yên Diệt Thần Trận.

Vô số tinh thạch trận cơ màu đen tạo thành Yên Diệt Thần Trận chợt bộc phát ra hào quang màu đen chói mắt, sau đó hào quang màu đen cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ đại điện.

Đế Thích Sát điên cuồng hét lên một tiếng: “Không có khả năng!”

Bản năng chiến đấu của Xi Vưu thậm chí vượt qua phản ứng bản ngã ý thức của hắn. Hắn túm Đế Thích Sát, Hư Không Chi Thuần chợt chắn trước người, sau đó hắn dùng hết toàn bộ lực lượng lui về phía sau, dùng hết toàn lực hướng phía sau lao đi.

Đỉnh đầu Xi Vưu phun ra một lá cờ lớn màu máu, sương máu nồng đậm bao bọc thân thể hắn, làm tốc độ của hắn chợt gia tăng gấp trăm lần. Thân thể cao lớn của hắn xé rách không khí, khiến nơi đi qua hư không cũng nứt ra những vết rách rất nhỏ, sau đó lao đầu vào trên bức tường dày đặc vô số cấm chế phòng ngự.

Bức tường kim loại dày nặng ầm ầm nổ tung, nổ ra một lỗ thủng hình tròn đường kính mấy trượng. Xi Vưu túm Đế Thích Sát rộng to, thân thể chỉ chợt lóe đã biến mất trong lỗ thủng, trực tiếp xé nát tầng đá thật dày, húc vỡ mấy chục kết giới phòng ngự trong lòng đất, thất kinh bay lên trời.

“Xi Vưu quân... Chạy!” Xi Vưu xông lên trời cao, chân đạp mây máu, vạn phần hoảng sợ rống lớn một tiếng.

Cách không xa phía tây ngoài thành Lương Chử, trong một ngọn núi lớn, gần trăm vạn bóng người cao lớn cường tráng đồng thời xông lên trời, không chút do dự hóa thành những luồng sáng dùng tốc độ nhanh nhất hướng phía tây chạy trốn.

Xi Vưu điên cuồng gào thét một tiếng, cắn nát đầu lưỡi mình, cờ xí màu máu ở đỉnh đầu cấp tốc vấy một cái, hắc mang theo Đế Thích Sát hóa thành một đạo huyết quang, theo sát các chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn chạy trốn hướng phía tây chạy đi.

Trong đại điện trong lòng đất, mười mấy vị trưởng lão Đế thị nhất tộc và hộ vệ gia tộc bọn họ mang đi đã hoàn toàn biến mất, tất cả dấu vết bọn họ từng tồn tại đều bị năng lượng hắc ám trong Yên Diệt Thần Trận trào ra cắn nuốt, ngay cả một chút hạt nhỏ bé nhất cũng không lưu lại.

Yên Diệt Thần Trận đang kịch liệt run rẩy, đóa hoa thiên đạo mất cân bằng khiến Yên Diệt Thần Trận vận chuyển hết tốc độ xuất hiện sai lầm không thể nghịch chuyển, vô cùng vô tận lực lượng hắc ám súc tích ở trong Yên Diệt Thần Trận. Lực lượng hắc ám chưa thể bùng nổ ở Bàn Hi thế giới, giờ phút này tụ tập toàn bộ ở trong Yên Diệt Thần Trận.

Cuối cùng trong Yên Diệt Thần Trận tinh vi, tinh xảo, lại vô cùng yếu ớt, mấy khối phù văn tinh thạch màu đen tạo hình mà thành vỡ vụn.

Một mảng hắc quang vô thanh vô tức hướng bốn phía khuếch tán, nơi đi qua bùn đất biến mất, đá biến mất, kim loại bức tường, cột kim loại của đại điện trong lòng đất đều biến mất. Ngay sau đó một quầng màu đen phá tan mặt đất, đem ngọn núi bên trên nuốt chửng, toàn bộ cung điện, phòng ốc trên ngọn núi thuộc về Đế thị nhất tộc đều ở trong hào quang màu đen biến mất không thấy nữa.

Trong thành Lương Chữ, đại bản doanh Đế thị nhất tộc kinh doanh không biết bao nhiêu năm trong khoảnh khắc bị hào quang màu đen nuốt lấy chín thành, chỉ có một ít phòng ốc không quan trọng tộc nhân bâng chi cùng phó dịch, nô lệ ở lại bên ngoài cùng bảo trì hoàn hảo.

Quầng sáng màu đen hình nửa quả cầu lẳng lặng dựng sừng sững ở chính giữa tổ trạch ban đầu của Đế thị nhất tộc, màu đen trở nên càng lúc càng dinh

dính, càng lúc càng thâm thúy, lực lượng hắc ám đến từ Bàn Hi thế giới không ngừng rót vào trong quầng sáng màu đen khổng lồ đó, đang tích trữ lực lượng hủy diệt càng cường đại hơn.

Dần dần, có điện quang màu đen từ mặt ngoài quầng sáng màu đen phun ra, ánh điện màu đen so với tơ tóc còn nhỏ hơn vô số lần đánh loạn khắp trời, ngẫu nhiên rơi xuống đất, vô thanh vô tức liền mở ra ở trên mặt đất hố to mười mấy trượng.

Theo lực lượng hắc ám Bàn Hi thế giới rót vào càng lúc càng mạnh, điện quang màu đen càng lúc càng dày đặc, phạm vi phun ra cũng càng lúc càng lớn, ban đầu khoảng cách điện quang bắn ra chỉ có bảy tám dặm, nhưng rất nhanh đã gia tăng đến hai ba trăm dặm.

Vô số cung điện, phòng ốc, tháp cao, đường xá, vô số vật kiến trúc quanh tổ trạch Đế thị nhất tộc bị điện quang dày đặc màu đen công kích, mặt ngoài nhiều kiến trúc có vô số phù văn hào quang lưu chuyển hiện lên, thật phòng ngự kết giới dày gắt bao vệ các kiến trúc đó.

Nhưng đối mặt vô số tia điện màu đen đánh vào, những kết giới đó thường thường duy trì được thời gian ba năm nhíp thở liền bị tia điện nổ nát.

Từng mảng lớn kiến trúc vô thanh vô tức sụp đổ, biến mất, vô số quý tộc dị tộc Lương Chử kinh hãi hướng bốn phía chạy trốn.

Thực lực cường đại trực tiếp lao lên trời bỏ chạy, nhưng bầu trời cũng có vô số tia điện màu đen quét loạn, rất nhiều người bay lên trời trốn chạy bị một đòn điện quang đánh hóa thành tro bụi. Thực lực yếu kém thì chạy loạn đầy mặt đất, nhưng đối mặt tia điện rậm rạp bao trùm xuống, những người này chưa chạy được mấy bước đã tan thành mây khói ở trong điện quang màu đen.

Tiếng cảnh báo trầm thấp không ngừng từ bốn phương tám hướng vang lên, vài thanh âm tức giận xa xa truyền đến: “Đế Thích Sát! Người đã làm cái gì?”

Khí tức Yên Diệt Thần Trận rất xa lạ, đối với đại năng dị tộc tọa trấn Lương Chử mà nói, hơi thở đó rất xa lạ. Đã là hơi thở xa lạ, như vậy chỉ có thể là thủ đoạn do Đế Thích Sát gần đây vừa mới quay về Lương Chử làm ra.

Ở trong thành Lương Chử bố trí trận pháp nguy hiểm như vậy, Đế Thích Sát là muốn làm gì? Triệt để hủy diệt đầu mối then chốt quyền lực dị tộc thống trị lãnh địa Bàn Cổ thế giới sao?

Vô số người rống giận từ trong các tòa thần tháp cao ngất trong mây lao ra, ùn ùn hóa thành tia sáng hướng tổ trạch Đế thị nhất tộc lao đi. Càng có người kích phát phòng ngự thần tháp của thành Lương Chử, muốn trấn áp quầng hào quang màu đen đang tích tụ lực lượng.

Nhưng chưa chờ bọn hắn ra tay, quầng hào quang màu đen đó đã triệt để bùng nổ.

Một cột sáng màu đen đường kính gần mười dặm bay vút lên, vô số tia điện khổng lồ màu đen như giao long quay quanh cột sáng, mang theo tiếng gầm đáng sợ lao thẳng lên trời, như kiếm sắc hung hăng cắm vào chính giữa xoáy mây to lớn trên trời.

Cột sáng nổ tung, vô số cao tầng dị tộc Lương Chử thành cùng cất tiếng rên rỉ.

Trên trời, chỗ không lường được truyền đến tiếng gầm tức giận, vô số tia chớp màu đen chọt nổ tung, xoáy mây lớn vô cùng kia âm âm tan rã.

Chương 724: Lương Chử Thảm Trạng

Giống như trời sập, xoáy mây khổng lồ trên không Lương Chử thành sụp đổ từng tầng một, lượng thiên địa linh khí khổng lồ như nước lũ từ trên cao lao xuống, ở trong không khí mang theo từng luồng ánh sáng trắng chói mắt, hung hăng đánh ở trên Lương Chử thành.

Phòng ngự thần tháp còn chưa kịp toàn lực mở ra một tòa tiếp một tòa sụp đổ, sập, vô số trận sư Tu tộc khóc lóc bị thần tháp sụp đổ đập thành bánh thịt. Vô số kiến trúc trong thành bị thiên địa nguyên khí biến thành dòng lũ chấn sập, không biết bao nhiêu con dân dị tộc bị nghiền thành phấn.

Mấy trăm sợi xích kim loại lớn tới trăm trượng từ trong xoáy mây sụp đổ rơi xuống, vết gãy của những sợi xích này trơn bóng vô cùng, bóng loáng như gương có thể phản xạ ra bóng người.

Rất hiển nhiên, lực lượng cường đại nào đó nháy mắt đứt đoạn những sợi xích này, mới tạo thành mặt cắt trơn nhẵn như vậy.

Kéo phía cuối những sợi xích kim loại đó, tài liệu quý hiếm chồng chất như núi, bao gồm khối vàng lớn, khối mỹ ngọc lớn, vô số vu tinh, còn có đỉnh kim loại khác đúc nóng thành hình lập phương dài rộng cao đều ở ngoài một trượng đủ loại màu sắc hình dạng, tất cả đều theo sợi xích rơi xuống cùng nhau từ trên cao sụp đổ.

Thiên địa nguyên khí hóa thành cương phong đáng sợ, cuốn các tài liệu quý hiếm nặng nề, cứng rắn đó hung hăng va vào mặt đất.

Như vô số viên thạch từ trên cao rơi xuống, những tài liệu đó ma sát không khí phát ra ánh lửa chói mắt, từng tòa kiến trúc xa hoa, tinh mỹ ở trong ánh lửa sụp đổ, tổn hại. Những đỉnh kim loại nặng nề kia từ trên cao vạn dặm rơi xuống, mang theo lực va chạm làm bọn nó cắm thật sâu vào lòng đất mấy chục trượng, những dị tộc trốn ở mặt đất trong lòng đất đều bị chấn động thành phấn.

Lương Chủ thành bị biển lửa bao trùm, thần tháp sụp đổ đang phun lửa, cung điện lầu các sập đang thiêu đốt, các loại tài liệu quý hiếm trên trời rơi xuống nổ tung, cũng hóa thành mảng lửa lớn thổi quét bốn phương.

Điểm chết người là mấy trăm sợi xích kim loại to lớn kia, mặt ngoài những sợi xích đó phun ra vô số phù văn. Bởi vì xích đứt, phù văn khảm vốn hoàn chỉnh sụp đổ, những sợi xích kim loại đó như cự long ngã xuống hung hăng đập trên mặt đất, sợi xích dài đến ngàn dặm, to trăm trượng khi rơi xuống phá hủy không biết bao nhiêu kiến trúc.

Sau đó phù văn trên sợi xích sụp đổ nổ tung.

Những sợi xích đó nhìn như đơn sơ, thực ra luận tới phẩm cấp, tuyệt đối là tồn tại vượt qua vu bảo cấp Vu Đế. Vô số năm qua, những sợi xích đó thông qua xoáy mây đem tài nguyên vô số dị tộc từ Bàn Cổ thế giới cướp đoạt kéo vào xoáy mây. Vô số năm qua, những sợi xích đó không có chút tổn hại, là biết phẩm cấp bọn chúng cao bao nhiêu.

Xoáy mây sụp đổ, những sợi xích đó bị mạnh mẽ cắt đứt, uy lực phù văn trận trong sợi xích phát nổ, so với vu bảo cấp Vu Đế bình thường tự bạo còn mạnh hơn mấy lần. Từng sợi xích vắt ngang nằm ở trong thành Lương Chủ nổ tung, ánh sáng chói lóa phóng lên cao nháy mắt cắn nuốt vô số cung điện lầu các.

Từng đám đông con dân dị tộc ở trong ánh lửa khóc lóc kêu rên, bọn hãn tộc hết toàn lực muốn chạy trốn. Nhưng đối mặt những sợi xích đó tự bạo, tốc độ chạy trốn của bọn hãn tộc ra đáng thương như vậy. Từng đám đông dị tộc bị quấn vào trong ánh lửa, trong chớp mắt đã hóa thành từng mảng tro bụi.

Trên không xoáy mây sụp đổ truyền đến tiếng rống giận thật lớn, một ý niệm đáng sợ, hầu như có cái uy hủy thiên diệt địa mạnh mẽ xuyên thấu xoáy mây đang sụp đổ đến trên không Lương Chủ.

“Ổn định!” Ý niệm này đang rống giận, ý niệm lực của hãn khuếch tán ra, nháy mắt truyền khắp hư không phạm vi ức vạn dặm.

Toàn bộ người sống trong thành Lương Chủ đồng thời hộc máu bay ngược. Ý niệm này chỉ ở tầng diện linh hồn rộng to một tiếng, đã làm bị thương nặng toàn cao tầng bộ dị tộc bao gồm mười hai vị chấp chính đại đế.

Thiên địa nguyên khí mệnh mệnh hội tụ lại, hóa thành một cái tay to lớn phạm vi trăm vạn dặm hướng xoáy mây sụp đổ vô tới. Trong cái tay to lớn đó lóng lánh vô số phù văn, một khí tức khủng bố trấn áp thiên địa, phong ấn vạn vật quay cuồng tràn ra. Cái tay này muốn dựa vào sức bản thân mạnh mẽ ngăn cản xoáy mây sụp đổ, mạnh mẽ đem xoáy mây ổn định lại.

Nhưng cột sáng màu đen phát nổ mãnh liệt, vô số ánh điện màu đen hung hăng đánh ở trên bàn tay khổng lồ này.

“Yên Diệt Thần Trận!” Ý niệm kia đang điên cuồng rít gào: “Tên khốn kiếp nào... Đem Yên Diệt Thần Trận đưa đi lãnh địa chinh phục vùng sâu vùng xa này? Đáng chết, còn là... Yên Diệt Thần Trận bản mới nhất!”

Bàn tay nguyên khí khổng lồ nứt ra vô số vết, ý niệm đó cả giận nói: “Các người bọn khốn kiếp không biết trời cao đất rộng...”

Bàn tay khê lệt, hung hăng hướng quầng sáng màu đen điên cuồng khuếch tán trấn áp xuống. Ý niệm đó then quá hóa giận tru lên: “Chuyện này, các người phải hướng Thánh Vực có một sự giải thích. Đáng chết, đây là Bàn Cổ thể giới? Thông đạo vượt giới một cái đỉnh cấp đại thể giới, các người biết cái này phải hao phí bao nhiêu tài nguyên không? A, chết tiệt. Vì sao hôm nay là ta thay phiên trực?”

Bàn tay nguyên khí khổng lồ hung hăng đặt trên quầng sáng màu đen đang bùng nổ, vô số tia chớp màu đen đánh lên bàn tay, mỗi một tia chớp rơi ở trên bàn tay nguyên khí, đều sẽ đem bàn tay khổng lồ này ăn mòn mất một khối lớn.

Trong chớp mắt, hào quang màu đen đã khuếch tán đến kích thước trăm dặm, nơi nó và bàn tay nguyên khí to lớn tiếp xúc không ngừng bộc phát ra tiếng ầm ầm khủng bố, không ngừng có vô số luồng sáng đầy màu sắc phun trào ra.

“Tan – cho ta!” Ý niệm kia rống giận, điên cuồng tru lên, hung hăng bóp xuống.

Quầng sáng màu đen do Yên Diệt Thần Trận biến thành âm âm nổ tung, vô số tia điện màu đen hướng bốn phương tám hướng đánh loạn, Lương Chử thành đã tàn phá không chịu nổi lại đối mặt một lần hạo kiếp nữa, trừ mười hai tòa thần tháp cao nhất, kiến trúc khác không còn sót lại chút gì, ngay cả gạch ngói đầy đủ cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

“Ta...” Ý niệm kia còn đang rống giận, nhưng bốn phương tám hướng có mây khói bảy màu nhẹ nhàng cấp tốc hướng bên này hội tụ lại.

Mây tia bảy màu hầu như là vừa mới xuất hiện, đã quay chung quanh bàn tay nguyên khí tàn phá không chịu nổi, chỉ còn lại có kích cỡ trăm dặm kia làm thành chín tầng xoáy mây trong ngoài. Từng luồng sáng bảy màu ở trong xoáy mây nhẹ nhàng nhảy nhót, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang thanh thúy như thiên âm.

“Đáng ... Đáng chết!” Bàn tay nguyên khí nhanh chóng rút trở về xoáy mây đang sụp đổ trên không, nhưng trong xoáy mây bảy màu vô số dải ánh sáng bảy màu cấp tốc hướng hăn đánh tới. Theo tiếng ầm nặng nề, luồng sáng bảy màu hướng vào phía trong hợp lại, bàn tay nguyên khí kia cùng xoáy mây to lớn đồng thời bị đánh cho hóa thành tro bụi.

Mây khói bảy màu như lúc nó xuất hiện, vô thanh vô tức, tiêu tán nhanh như ảo ảnh.

Trong thành Lương Chử, một cái hố to đường kính ba trăm dặm đang phun ra mảng lớn khí đen. Thành trì vốn tráng lệ huy hoàng đã hóa thành một mảng phế tích. Con dân trong thành tử thương hỗn độn, lại không thấy bao nhiêu thi thể, bởi vì người chết trong lần đại nạn này trên cơ bản đều thành tro bụi ngay tại chỗ, trừ phi tồn tại cực kỳ cường đại, vận khí cực tốt mới có nửa đoạn cánh tay, nửa cái chân miễn cưỡng bảo lưu lại.

Trên trời, thừa thớt mấy trăm tên cao tăng dị tộc chậ vật tụ tập với nhau.

Qua một lúc lâu, Da Ma La Gia bộ dạng tuyệt đẹp khàn cả giọng ngửa mặt lên trời hét lên:

“Đế Thích Sát! Người phải chịu trách nhiệm cho tất cả cái này! Mặc kệ sau lưng người có ai, người cũng chết chắc rồi, người lần này nhất định chết chắc rồi!”

Chương 725: Tọa Độ Thế Giới

Xem xong hình ảnh hiện trường Lương Chủ thành, Cơ Hạo trầm mặc một lúc, thu hồi Bàn Hi Thần Kính về tới đại điện tiếp khách.

Đế Lạc Lăng mặt xám như tro tàn, ngồi ở trên chỗ ngồi không nhúc nhích, thân thể khẽ run, mồ hôi lạnh toàn thân như nước suối không ngừng chảy ra. Trường bào màu máu trên thân hắn là dùng tơ tằm phẩm chất cực tốt chế thành, nhưng trường bào đã bị mồ hôi thấm ướt, đang dính trên người hắn, nhìn qua rất chật vật.

“Trường lão, ngài đây là làm sao vậy?” Trong lòng Cơ Hạo biết rõ còn dò hỏi Đế Lạc Lăng.

Lấy địa vị của Đế Lạc Lăng, Lương Chủ thành đã xảy ra biến cố lớn kinh thiên động địa như vậy, hắn tuyệt đối đã thu được tin tức.

Lương Chủ thành hầu như bị hoàn toàn phá hủy, con dân dị tộc tử thương vô số, thông đạo vượt giới đi thông thế giới bốn nguyên của dị tộc bị hoàn toàn phá hủy, mà đầu sỏ gây nên tất cả cái này là Đế Thích Sát ——Đế Thích Sát xuất thân Đế thị nhất tộc bọn hắn.

Tai họa từ trên trời rơi xuống. Bộ dáng hờn vía lên mây của Đế Lạc Lăng, đủ để đại biểu hiện tại cảm xúc của toàn bộ tộc nhân còn sót lại của Đế thị nhất tộc. Bọn họ trêu chọc ai? Sao lại vướng vào chuyện như vậy? Đây là đại họa đủ khiến toàn bộ Đế thị nhất tộc ở Bàn Cổ thế giới diệt môn.

Chuyện này, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tông tộc bọn hắn ở bốn nguyên thế giới, khiến tông tộc Đế thị nhất tộc cũng lâm vào phiền toái thật lớn.

Không đề cập tới cái khác, chỉ vừa rồi Đế Lạc Lăng từng hướng Cơ Hạo khoe, thông đạo vượt giới từ Bàn Cổ thế giới nối thẳng bốn nguyên thế giới của bọn hắn, thông đạo vượt giới này đã hao phí của dị tộc hơn vạn năm thời gian,

tiêu phí vô số tài nguyên quý hiếm mới xây dựng hoàn thành. Mấy ngàn năm qua, thông qua thông đạo vượt giới ổn định này, dị tộc đã từ Bàn Cổ thế giới đoạt lấy vô số tài nguyên.

Thông đạo vượt giới này, thậm chí có thể xưng là một cái động mạch chủ của bốn nguyên thế giới dị tộc, bốn nguyên thế giới tài nguyên bản thân đã gần như quỹ kiệt, chính là dựa vào một cái lại một cái thông đạo vượt giới như vậy không ngừng cướp đoạt tài nguyên của thế giới khác, mới duy trì đám cao tầng dị tộc bốn nguyên thế giới điên cuồng xa hoa lãng phí.

Một cái động mạch chủ đòi mạng như vậy bị phá hủy, có thể nghĩ những dị tộc cao tầng đích thực trên ý nghĩa sẽ tức giận như thế nào.

Ví dụ như nói, vừa rồi Yên Diệt Thần Trận phá hủy thông đạo vượt giới hình thành xoáy mây, chủ nhân sau lưng ý niệm đột nhiên xuất hiện đó tuyệt đối là đại nhân vật khó lường trong dị tộc. Có thể vượt qua thời gian cùng không gian dài đằng đằng, cứng rắn chống đỡ thiên đạo ý chí của Bàn Cổ thế giới, tụ tập pháp lực hóa thành bàn tay nguyên khí phạm vi trăm vạn dặm trấn áp thông đạo vượt giới sắp sụp đổ.

Tu vi như vậy Cơ Hạo căn bản không thể tưởng tượng mạnh bao nhiêu.

Tồn tại khủng bố như vậy, ở thông đạo vượt giới nơi này chịu thiệt lớn như vậy, lửa giận của hắn, cùng với lửa giận của càng nhiều tồn tại tương đương hắn, Đế thị nhất tộc thừa nhận nổi?

Đế Lạc Lăng chậm rãi đứng dậy, run rẩy đi tới trước mặt Cơ Hạo, hướng Cơ Hạo cúi đầu hành một lễ thật sâu.

Lưng hắn hầu như gập thành chín mươi độ, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng nhỏ xuống đất, tiếng ‘Tí tách’ rất rõ. Cơ Hạo nhìn Đế Lạc Lăng, cũng có thể cảm nhận được trên người hắn tản mát ra tâm khí tức tuyệt vọng như tro tàn.

“Đế Lạc Lăng trưởng lão, tựa như có chút chuyện không ổn đã xảy ra?” Cơ

Hạo mỉm cười nhìn Đế Lạc Lãng: “Rốt cuộc là chuyện gì, có thể khiến cơ trí, tao nhã như ngài, biểu hiện thất thố như vậy chứ?”

Nhìn thấy Đế Lạc Lãng lâm vào trong tuyệt vọng cùng sợ hãi, Cơ Hạo rất không phúc hậu mở câu vui đùa: “Ngài có chuyện gì không vui, nói ra để ta vui vẻ một chút?”

Đế Lạc Lãng ngẩng đầu, một khuôn mặt lão bạch kiểm vốn rất tuần tú, nho nhã, đã vụn vẹo dữ tợn như lệ quỷ. Hắn cười vài tiếng thê lương, nghiêng răng nói: “Nghiêu Bá các hạ tôn kính, ngài đồng ý... Nhận một chút tâm ý nhỏ bé của một lão nhân đói khát không có chỗ dựa không?”

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn Đế Lạc Lãng: “Ừm? Ý tứ ngài là?”

Đế Lạc Lãng liếm liếm môi, run rẩy nói: “Ta có một thê tử ta yêu chân thành. Ta đối với nàng trước sau như một... Ta còn có rất nhiều người tình đáng yêu, ta đối với các nàng thâm tình... Ta còn có rất nhiều thị nữ xinh đẹp, ta đối với các nàng cũng có quan tâm cùng trân trọng... Cho nên!”

Cơ Hạo cười: “Cho nên ngài có thật nhiều con cái?”

Đế Lạc Lãng lại một lần nữa cúi đầu thật sâu. Hắn bảo trì trạng thái cúi đầu chín mươi độ, thâm trầm lại bất lực nói: “Phải, cơ trí như ngài, tất cả đều không thể gạt được ánh mắt cơ trí của ngài. Ta có rất nhiều con cái, bọn nó cũng có rất nhiều đứa nhỏ đáng yêu. Tuổi ta không ít nữa, con cháu của ta đã truyền thừa bảy thế hệ, bọn họ đều có hậu duệ con cháu của mình, đây là một gia đình khổng lồ.”

Hít sâu một hơi, Đế Lạc Lãng duy trì tư thế cúi đầu: “Ta sẽ đem tài phú cả đời ta lấy được cống hiến cho ngài một nửa, đổi lấy ngài che chở đối với một ít hậu duệ của ta. Ngay tại mấy ngày nay, ta sẽ đem bọn họ đưa tới lãnh địa của ngài.”

Trong đại điện một mảng tĩnh mịch, Cơ Hạo đứng ở trước mặt Đế Lạc Lãng,

lật tay nắm lên một chén rượu bạch ngọc, ngón tay nhẹ nhàng ma sát hoa văn ly long tinh mỹ trên chén rượu. Chén rượu bằng ngọc nhẵn nhụi mà ôn hòa, như tâm tình Cơ Hạo giờ phút này.

“Có chuyện gì xảy ra?” Cơ Hạo biết rõ còn cố hỏi: “Trưởng lão ngài vừa mới hướng ta nói ra cơ mật của nhiều quý tộc như vậy, hiện tại lại muốn đem hậu duệ của mình nhờ ta bảo vệ... Nhất định là có đại sự gì đã xảy ra nhỉ?”

Đế Lạc Lăng vẫn không dao động, vẫn duy trì tư thế cúi đầu: “Sự cơ trí của ngài khiến ta vô cùng cảm khái. Không sai, có chuyện đã xảy ra, Đế thị nhất tộc chúng ta rất có thể sẽ đổi mặt tai ương ngập đầu, ta hiện tại phải cam đoan, huyết mạch của ta có thể tiếp tục sinh sản.”

Hắn thâm trầm nói: “Như nhân tộc coi trọng đối với huyết mạch hậu duệ, cái nhìn của Ngu tộc chúng ta đối với huyết mạch kế thừa càng thêm thần thánh và quan trọng.”

Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo hỏi: “Người yên tâm như vậy, để ta bảo vệ con nối dõi của người?”

Đế Lạc Lăng cười gượng một tiếng, hắn nặng nề nói: “So với đồng bào Ngu tộc chúng ta, ta càng thêm tin tưởng hứa hẹn của nhân tộc. Ta từng qua lại với ngài, ngài tuy tham lam, tàn bạo, thậm chí có một chút vô sỉ, nhưng ta tin tưởng hứa hẹn ngài làm ra.”

‘Tham lam’, ‘Tàn bạo’, ‘Vô sỉ’? Cơ Hạo rất bất đắc dĩ thở dài một hơi, ấn tượng mình cho người Ngu tộc là như thế sao?

Không phải là ở Xích Phấn sơn bắt chẹt bọn hắn một khoản, thuận tiện bố trí cạm bẫy, xử lý tinh nhuệ của mấy gia tộc bọn hắn sao? Thế này tính là tham lam, tàn bạo gì đâu chứ?

“Cho ta một lý do để ta yên tâm che chở hậu duệ con nối dõi của người.”
Ngữ khí của Cơ Hạo cũng trở nên rất thâm trầm: “Cho ta một lý do. Chúng ta là

kẻ địch, ta vô duyên vô cớ che chở con nối dõi của người, ta cần một lý do.”

“Lúc trước từng nói, xử lý Đế Thích Diêm La có tính không?” Đế Lạc Lăng cười thảm một tiếng: “Ta còn chưa kịp nói ra đề nghị này... Nhưng sự tình đã không phải do ta nữa.”

Hít sâu một hơi, Đế Lạc Lăng ngẩng đầu lên, mang theo một tia điên cuồng nhìn Cơ Hạo: “Người biết không? Đế Thích Sát cho mười hai vị chấp chính đại đế mỗi người tọa độ một thế giới.”

“Tọa độ thế giới ngay tại phụ cận Bàn Cổ thế giới, còn chưa bị quân đội Ngụ tộc chúng ta nhúng tay, nguyên thủy.”

Chương 726: Gia Tộc Đấu Đá

Một trăm tên chiến vương Già tộc xui xẻo cứ như vậy vút ở trong thủy lao.

Đế thị nhất tộc gặp phải phiền toái cực lớn, Đế Lạc Lãng cùng đám cao tăng gia tộc hẳn đã không còn tâm tình quan tâm bọn hắn chết sống nữa.

Hơn nữa Cơ Hạo rất ác ý phỏng đoán, hiện tại Đế thị nhất tộc còn có bao nhiêu cao tăng gia tộc còn sống? Hắn đã tận mắt thấy thảm trạng Lương Chủ thành bị Yên Diệt Thần Trận phá hủy, ở dưới loại uy năng hủy thiên diệt địa đó, không có Bàn Hi Thần Kính mà nói Cơ Hạo cũng không có nắm chắc sống sót.

Cho nên, ở sau khi Đế Lạc Lãng vội vã từ biệt quay về lãnh địa Ngu triều phía bắc, Cơ Hạo luôn chờ mong sự phát triển tiếp theo.

Nháy mắt, ba tháng thời gian trôi qua.

Khoảng thời gian này bình an vô sự, Nghiêu sơn lĩnh rất thái bình, cao tăng nhân tộc Bàn Hi thế giới sau khi bị sợ bóng sợ gió một phen, Đế Thuấn cường chế hơn chín phần cao tăng của nhân tộc rút khỏi Bàn Hi thế giới, bên kia cũng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Cơ Hạo liền trở nên rất tiêu điều tự tại, mỗi ngày hắn đi khắp nơi với Man Man, Thiếu Ti, toàn thân tâm thưởng thức phong cảnh tự nhiên của lãnh địa nhà mình, tuần tra từng cái thôn trấn, điều tra nghe ngóng dân tình, trấn an lòng dân.

Ở dưới loại trạng thái tự tại không có áp lực này, tốc độ lột xác của nguyên thần Cơ Hạo trở nên càng lúc càng nhanh.

Đóa hoa thiên đạo Bàn Hi thế giới hướng Cơ Hạo ngược hướng suy diễn thiên đạo diệu lý hỗn độn mở, vạn vật tạo hóa, cảm ngộ của hắn đối với thiên địa chợt sâu sắc thêm nhiều, càng có thái dương đại đạo hư ảnh phong ấn sâu trong nguyên thần hắn giúp, mấy ngày nay nguyên thần Cơ Hạo đã hóa thành một

quầng sáng trong suốt lơ lửng ở trong thần hồn không gian, năm mươi luồng Vũ Dư đạo khí đang dung hợp với nguyên thần do quầng sáng biến thành.

Mỗi ngày đều có vô số phù văn màu vàng đại biểu thái dương đại đạo khắc ở trong quầng sáng nguyên thần biến thành, tuyệt đại bộ phận những phù văn màu vàng đó đến từ thái dương đại đạo của Bàn Hi thế giới, một bộ phận nhỏ là bản thân Cơ Hạo từ trong thái dương của Bàn Cổ thế giới cảm ngộ được.

Năm mươi luồng Vũ Dư đạo khí đã bắt đầu dung nhập nguyên thần Cơ Hạo, một loại biến hóa huyền diệu khó có thể hình dung đang xảy ra.

Cùng lúc đó, phù văn màu vàng thái dương đại đạo biến thành đang không ngừng in vào thân thể Cơ Hạo, da, cơ bắp, xương khớp, kinh lạc, lục phủ ngũ tạng, thậm chí máu, cốt tủy, đầu óc hần, đều trở nên càng thêm thuần dương chí cương, tràn ngập lực lượng dương hòa hùng hồn không ngăn nổi.

Mỗi một ngày, Cơ Hạo đều có thể cảm nhận được lực lượng của mình tăng lên, vô luận là lực lượng thân thể hay là đạo hạnh pháp lực, đều đang đột nhiên tăng vọt.

Dù sao không phải mỗi người đều như hần. Có thể ở trong cơ thể trấn áp một thiên đạo pháp tắc đến từ một thế giới hoàn chỉnh, loại tạo hóa này cho dù là sư huynh A Bảo, sư tỷ Quy Linh của Cơ Hạo bọn họ cũng không có phúc duyên này. Loại cảm giác thực lực tăng vọt này rất tốt, tâm tình Cơ Hạo lại càng thêm sáng khoái.

Càng quan trọng là, thực lực Nghiêu sơn lĩnh cũng đang không ngừng tăng mạnh.

Cơ Hạo rất dụng tâm đối với cơ nghiệp con mình, hần vạch ra một khối lãnh địa to lớn phía tây cùng phía bắc Nghiêu sơn lĩnh, cắt cho Thiên Cơ trưởng lão cùng con dân tùy tùng hần. Đám con dân bản xứ Bàn Hi thế giới cố gắng canh tác, ba tháng thời gian đã đủ cho bọn họ mở ra mảnh lớn ruộng tốt, thành lập vô số thành trì và thôn xóm mới.

Vu Điện của riêng nhà Nghiêu sơn lĩnh cùng môn nhân đệ tử trong đạo cung lấy đám người Cơ Thiên, Cơ Địa, Cơ Huyền, Cơ Hoàng cầm đầu, kết đội vào ở những thành trì thôn xóm của dân bản xứ Bàn Hi thế giới, hướng bọn họ tuyên truyền giảng giải lịch sử nhân tộc, hướng bọn họ truyền thụ văn hóa nhân tộc, cực lực từ căn nguyên văn hóa hòa tan, thâm tóm các con dân bản xứ.

Đối với điều này, Thiên Cơ trưởng lão rất râu rĩ không vui, nhưng hãn và tổ linh, thánh linh khác cũng không có cách nào hay hơn.

Bàn Hi thế giới cũng đã sắp bị Bàn Cổ thế giới cắn nuốt, bọn họ làm dân bản xứ Bàn Hi thế giới, còn có thể đủ xoay chuyển càn khôn hay sao?

Trừ phi dùng đại thần thông, mạnh mẽ đem Bàn Hi thế giới bóc ra. Nhưng loại thần thông pháp lực này, nào phải đám người Thiên Cơ trưởng lão có thể đạt tới?

Cho nên Nghiêu sơn lĩnh của Cơ Hạo ở trong mấy tháng qua là vui sướng hưởng vinh, hừng hực phát triển. Ngay cả quân đội Nghiêu sơn lĩnh, cũng bởi vì những tổ linh, thánh linh cùng đám đông chiến sĩ dân bản xứ tinh nhuệ gia nhập, thực lực tổng hợp nhảy vọt không chỉ mấy lần.

Thực lực quân đội tăng lên dẫn tới ảnh hưởng chính là, công trường rèn của Nghiêu sơn lĩnh ngày đêm đẩy nhanh tốc độ rèn giáp trụ và binh khí, đám thợ Nghiêu sơn lĩnh được rèn luyện tốt hơn. Thủ pháp rèn độc đáo đến từ Bàn Hi thế giới, làm công trường rèn của Nghiêu sơn lĩnh diễn sinh ra một loạt kỹ thuật mới, trình độ rèn chính thể ở lãnh địa Cơ Hạo đã mơ hồ đạt tới tiêu chuẩn thậm chí vượt qua Vu Điện Bồ Phán.

Thời gian khoái hoạt tiêu dao luôn qua đi rất nhanh. Khi Cơ Hạo còn chưa hết thèm muốn mang Man Man và Thiếu Ti đi vào núi săn bắn, một phong thư của Tự Văn Mệnh, đã khiến tâm tình buồn lòng của Cơ Hạo chợt căng thẳng.

—— Thu hoạch tổng thể của Bàn Hi thế giới đã bước đầu hoàn thành thống kê, chiến công của toàn bộ người tham gia sinh tử đồ chiến đã thống kê rõ ràng,

liên minh bộ lạc nhân tộc chuẩn bị dựa vào công tích mọi người luận công ban thưởng.

Còn có mấy tháng, Đế Thuấn muốn thừa dịp năm mới hiến tế thiên địa, triệu tập cao tăng bộ lạc nhân tộc tụ hội, chính thức tuyên bố phong thưởng đối với mọi người.

Tự Văn Mệnh ở trong thư nói cho Cơ Hạo, dựa theo công huân lần này của Cơ Hạo, Nghiêu sơn lĩnh của hắn ít nhất có thể gia tăng gấp ba lãnh địa, hắn đề nghị Cơ Hạo chuẩn bị đủ văn thần và quân đội tiếp thu lãnh địa mới, đồng thời làm tốt chuẩn bị di chuyển con dân bộ tộc.

Nhận được thư của Tự Văn Mệnh, khi Cơ Hạo đang ca thán mình là số lao碌, không được thanh nhàn, một phần thư khẩn cấp cầu cứu khác đã đặt ở trước mặt Cơ Hạo.

Tới truyền tin, là một nô lệ tinh quái dị tộc vóc dáng thấp bé, làn da lục, bên trên có lượng lớn đốm màu đỏ, bề ngoài như một con thằn lằn. Tiểu gia hỏa chỉ cao hơn ba thước một chút này run rẩy quỳ gối trước mặt Cơ Hạo, khàn cả giọng hướng Cơ Hạo cầu xin:

“Lĩnh chủ đại nhân tôn kính, van cầu ngài giúp chủ nhân của chúng ta!”

Nô lệ tinh quái đưa tới, là một khối ngọc giản to bằng ngón cái, Cơ Hạo dùng thần thức đưa vào ngọc giản, liền cảm nhận được biểu thị ước định bí mật của hắn cùng Đế Lạc Lãng. Dùng bí chú giải gông xiềng thần niệm phức tạp, Cơ Hạo thấy được thư của Đế Lạc Lãng.

Thư không dài, nhưng nội dung khiến Cơ Hạo vừa chấn động, vừa do dự.

Ở trong thư, Đế Lạc Lãng kể lại toàn bộ tình huống ba tháng nay, Ngu triều vắt hết toàn lực muốn xây dựng lại một thông đạo vượt giới liên hệ bốn nguyên thể giới.

Nhưng xuất phát từ một số nguyên nhân không lường được, không thể biết nào đó, tiêu hao vô số tài nguyên, thậm chí đem tài nguyên quý hiếm trong kho cất giữ chiến lược của Ngu triều cũng tiêu hao bảy tám phần, thông đạo vượt giới mới chung quy chưa thành lập được, ngược lại tổn thất rất nhiều trận sư Tu tộc cao minh.

Đế Thích Sát bằng vào thực lực cường hãn của mình, đạt thành thỏa hiệp nào đó với mười hai vị chấp chính đại đế, Đế Thích Sát an toàn thoát thân, chưa bị truy cứu trách nhiệm. Nhưng Đế thị nhất tộc bị trở thành người chịu tội thay, dựa theo truyền thống cổ xưa của Ngu tộc, tất cả tội lỗi đều chụp ở trên đầu Đế thị nhất tộc.

Hiện tại toàn bộ tộc nhân Đế thị nhất tộc đều đã bị bí mật giam giữ, chỉ chờ một ngày tốt sẽ khai đao hỏi trảm.

Đế Lạc Lăng đau khổ cầu xin Cơ Hạo, hãn nguyện ý trở thành nô bộc của Cơ Hạo, chỉ cầu Cơ Hạo có thể đem hãn và con nối dõi huyết mạch của hãn cứu vớt ra.

Chương 727: Bái Phóng Âm Nhật

Ở nơi cực xa phía bắc của Lương Chử thành, một dãy núi màu đen hùng vĩ hiểm trở đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Dãy núi từ đông sang tây kéo dài mấy ức dặm hầu như dựng thẳng tắp, cả vách đá do Hắc Diệu Thạch cấu thành cao tới vạn trượng, như một bức tường thành đúc từ hắc thiết chặn gió tuyết thấu xương đến từ phương bắc.

Phía nam dãy núi, là một mảnh đồng bằng phì nhiêu rộng lớn khôn cùng, nơi đây chỗ nào cũng có sông lớn dòng nước thông thả, trên bãi sông dày đặc khối vàng, khối ngọc thiên nhiên, trong sông tràn đầy cá nhiều màu sắc bơi, nhiều con cá đều là giống loài trong thần thoại.

Trên đồng cỏ màu mỡ ở bờ sông, vô số chim bay cá nhảy thích ý sinh sản sinh lợi, cho dù dã thú hung mãnh nhất, ở nơi này cũng rút đi dã tính, trở nên lười biếng, thậm chí từ trong xương tủy lộ ra một loại ý nhị hàm hậu đáng yêu.

‘Giá ~’, ‘Giá ~’!

Tiếng cười vui thanh thúy ở xa xa truyền đến, một con độc giác thú anh tuấn hầu như dán mặt cỏ phi nhanh đến. Độc giác thú toàn thân trắng như tuyết tản mát ra ánh sáng kỳ dị, hơi thở sinh mệnh nồng đậm từ trên cái sừng duy nhất màu vàng của nó phun trào ra, nơi đi qua trên đồng cỏ nhiều loại hoa nở rộ, ở phía sau nó xuất hiện một dải hoa sum xuê rõ ràng rộng chừng mười trượng.

Một thiếu nữ Ngu tộc mặc váy dài màu đen, tóc đen như đêm tối thâm trầm nhất, mang theo nhiều điểm tinh tú loang loáng cười ở trên lưng độc giác thú, vui cười, nhẹ nhàng đá đá bụng độc giác thú, để nó chạy nhanh hơn một chút.

Mấy chục nữ chiến sĩ Ngu tộc khoác giáp mềm màu đen, cầm giáo hoàng kim, trang sức giáp trụ hoá hoa văn hoa hồng màu đen phức tạp cười báo đen to lớn, xa xa bám theo phía sau thiếu nữ.

Hướng xa xa nhìn ra, ở hai bên thiếu nữ, cách hai mươi mấy dặm, nơi bị cỏ dài che tầm mắt thấy không rõ lắm, phân biệt có gần trăm nữ chiến sĩ Ngu tộc quất ngựa đi theo.

Toàn bộ nữ chiến sĩ đều rất cẩn thận ước thúc tọa kỵ, không để bọn nó quá mức tiếp cận thiếu nữ quất ngựa phi nhanh, cố gắng duy trì một khoảng cách cố định.

Tiếng âm âm nặng nề gào thét mà đến, mấy trăm chiếc chiến xa bốn bánh Tu tộc rền cuộn lên cuồng phong, do hung thú đáng vẻ dữ tợn kéo, nhanh như điện chớp điên cuồng chạy tới. Những chiến xa đó thể tích khổng lồ, kéo theo cuồng phong lực đạo cương mãnh dị thường, nơi đi qua vô số đàn thú không kịp né tránh bị húc vỡ nát. Cả mảng lớn cỏ dại bị xé nát, để lại trên thảo nguyên một cái vết thương khó coi rộng cả dặm.

Thiếu nữ chú ý tới động tĩnh bên này, bờ môi hồng nhuận mím thành một đường, mang theo một tia oán giận nhìn về phía chiến xa.

“Đuổi theo!” Dùng sức vỗ cái sừng duy nhất của độc giác thú một cú, thiếu nữ quát khê một tiếng. Bộ lông màu trắng của độc giác thú phun ra một mảng lớn ánh sáng, ở sau lưng nàng một đôi cánh chim do ánh sáng trắng ngưng tụ thành đột nhiên mở ra, cả mảng lớn ánh sáng trắng mãnh liệt khuếch tán, độc giác thú bay lên, cách mặt đất ba năm trượng hướng chiến xa lao lên.

Chiến xa quá mức khổng lồ, nặng nề. Hung thú kéo xe dốc hết toàn lực chạy, tốc độ so với con độc giác thú đó cũng một trời một vực.

Thời gian ngắn ngủn vài nhịp thở, thiếu nữ đã quất ngựa chặn trước chiến xa đông nghịt, nàng chỉ vào đội ngũ chiến xa cách mình mấy trăm trượng thanh thúy quát: “Nơi này là Âm Nhật lãnh địa, khách nhân không rõ thân phận, mời các người ước thúc chiến xa của các người, đừng phá hỏng đồng cỏ nơi này.”

Xi Vưu đứng ở trên một chiếc chiến xa dẫn đầu, nhìn thấy thiếu nữ chặn đường, hần nhe răng trợn mắt cười lên: “Xông lên đi, hù dọa tiểu nha đầu này

một chút. Hắc, húc chết con gia súc sừng dài kia... Đừng thương tổn đến tiểu nha đầu đó.”

Ba chiếc chiến xa chạy thành một hàng, gào thét hướng thiếu nữ lao tới. Bánh xe dày đặc đao nhọn cấp tốc chuyển động, đem cỏ, hoa dại, bụi cây cùng đàn thú không kịp né tránh nơi đi qua xay nát thành phần.

Xi Vưu cất tiếng cười to lên: “Nữ nhân, chiến xa của Xi Vưu quân đoàn, chưa bao giờ sẽ bởi vì nữ nhân mà dừng lại!”

Tiếng hô quát kinh sợ giận dữ đan xen từ ba hướng truyền đến, các nữ kỵ sĩ báo đen xa xa đi theo thiếu nữ đều giơ lên giáo hoàng kim trong tay, dùng sức hướng bên này ném tới. Trên giáo màu vàng tràn ra vô số phù văn màu đen, cây giáo hóa thành những dải màu đen lao vút đến.

Xi Vưu nhìn cây giáo hoàng kim lao vút tới cất tiếng cười to: “Còn có nhiều nữ nhân như vậy? Ừm? Không đúng!”

Tuy kiêu căng ngang ngược, nhưng Xi Vưu tuyệt không ngu, trái lại hẳn còn rất khôn khéo. Hẳn biết nơi này là nơi nào, càng biết mình tới nơi này là vì làm cái gì. Nếu bởi vì một chút việc vui nhỏ mà hỏng việc lớn, như vậy hẳn khẳng định sẽ có phiền toái.

Nghĩ đến đây, Xi Vưu giơ lên Hư Không Chi Thuẫn

Mấy chục cây giáo hoàng kim va ở trên Hư Không Chi Thuẫn, lực phản chấn cực lớn lao về, phù văn trên cây giáo nổ tung, cây giáo chế tạo tinh xảo bị chấn động tới mức vụn vẹo gãy, đua nhau rơi xuống đất.

Bốn con hung thú kéo xe trước chiến xa của Xi Vưu rên rỉ một tiếng, giáp trụ thật dày trên thân bọn nó bị cây giáo xuyên thủng, giáo xuyên thấu thân thể bọn nó chui thật sâu vào trong lòng đất. Thân thể đám hung thú chột cứng đờ, sau đó chiến xa nặng nề không phanh được nghiền qua thân thể bọn nó, đem bọn nó nghiền thành từng đồng thịt vụn hỗn độn.

Mấy trăm chiếc chiến xa đồng thời ngừng lại, Xi Vưu mặt âm trầm buông Hư Không Chi Thuẫn, hướng nữ kỵ sĩ báo đen ba phương hướng vây tới trầm giọng quát: “Ta là đại thống lĩnh Xi Vưu của Xi Vưu quân đoàn. Phía sau ta, là Thánh Vực tuần tra sứ giả Đế Thích Sát đại nhân tôn quý, cố ý đến bái phỏng Âm Nhật đại đế Da Ma La Gia.”

Thân thể thiếu nữ cười ở trên độc giác thú run nhè nhẹ, kinh ngạc nhìn hung thú bị chiến xa nghiền nát.

Nữ kỵ sĩ báo đen ở quanh không rên một tiếng, chỉ là dùng ánh mắt quái dị nhìn Xi Vưu cùng chiến xa phía sau hắt từ trên xuống dưới.

Phía sau Xi Vưu, màn một chiếc xe ngựa hoa lệ khê động, Đế Thích Sát mang theo một tia tiêu tụy mệt mỏi đi ra, đứng ở trên xe thoáng đánh giá, sắc mặt liền có chút khó coi.

“Các vị, ta là Đế Thích Sát, đặc biệt đến bái phỏng Da Ma La Gia. Nếu có gì hiểu lầm mà nói, ta sẽ tự mình hướng Da Ma La Gia giải thích.”

Ngữ khí của Đế Thích Sát rất không khách khí, hắn cũng không đem những nữ nhân trước mắt để trong lòng. Về phần thiếu nữ Ngu tộc trên độc giác thú sao, tuy vẻ ngoài xinh đẹp đáng yêu, nhưng Đế Thích Sát nào đem nàng để ở trong lòng?

“Âm Nhật quốc không chào đón các người.” Một bàn tay thiếu nữ nắm cái sừng duy nhất của độc giác thú, nhẹ nhàng nói: “Âm Nhật quốc là một nơi tường hòa an bình, khách nhân tràn ngập tanh máu cùng giết chóc, mời các người rời xa nơi này. Nếu các người không muốn rời đi, như vậy ta sẽ điều động quân đội đuổi các người.”

Đế Thích Sát ngẩn ngơ, sau đó hắn và Xi Vưu cùng nhau ôm bụng cười to lên.

Âm Nhật quốc là một nơi tường hòa an bình?

Đùa cái gì thế? Âm Nhật nhất mạch là tồn tại khủng bố trong mười hai chi tam nhật cửu nguyệt của dị tộc, chương quản hủy diệt cùng cắn nuốt. Âm Nhật nhất mạch khủng bố không chỉ có đối với kẻ địch, càng đối với người một nhà cũng tàn nhẫn với vô tình như vậy, dù sao bọn họ Sùng Bái là ‘Hủy diệt’ chi đạo.

Tiểu nha đầu này, lại còn nói Âm Nhật nhất mạch ở Ngu triều phong quốc Âm Nhật quốc là nơi tường hòa an bình?

“Tiểu nha đầu, nơi này không có việc của ngươi, ta tự nhiên sẽ đi nói chuyện với Da Ma La Gia.”

Đế Thích Sát vung tay lên, thân nhiên nói: “Đừng để ý tới những nữ nhân đó, xông qua là được.”

Xi Vưu cười lớn một tiếng, toàn bộ chiến xa đồng thời sáng lên loá mắt, được cuồng phong nâng bay lên trời, vẽ ra những dải ánh sáng hướng dãy núi màu đen mơ hồ có thể thấy được phía trước lao đi.

Chương 728: Nô Lệ Cường Giả

Ám Nhật quốc, lãnh địa Ngu triều Ám Nhật nhất mạch thành lập tự có.

Nói chính xác, Ngu triều chính là do mười ba khối lãnh thổ tạo thành. Trong đó thế lực phía sau mười hai vị chấp chính đại đế, phân biệt xây dựng một lĩnh quốc sở hữu riêng; mà Lương Chủ thành và một khối lãnh thổ to lớn xung quanh, thì là lãnh địa sở hữu riêng của Ngu triều.

Bởi vì quan hệ Yên Diệt Thần Trận, Lương Chủ đã biến thành phế tích, thiên địa nguyên khí rung chuyển làm khí hậu quanh Lương Chủ cũng trở nên cực kỳ hiểm ác, điều này làm đám quý tộc Ngu tộc sống an nhàn sung sướng căn bản không thể tiêu thụ.

Cho nên mười hai chấp chính đại đế đều rời khỏi Lương Chủ, quay về phong quốc nhà mình tiêu dao khoái hoạt, thông qua pháp trận đưa tin khổng chế tất cả của Lương Chủ từ xa.

Đế Thích Sát đứng ở trên chiến xa, ở cao nhìn xuống quan sát phong cảnh Ám Nhật quốc.

Cánh đồng phì nhiêu, ruộng tốt bờ ruộng dọc ngang, nơi nơi đều là bãi chăn thả cùng rừng quả, súc vật như mây di chuyển trên bãi chăn thả, trong rừng quả treo chi chít trái cây. Vô số con dân Ngu tộc, Già tộc cùng Tu tộc chia ra thuộc Ám Nhật nhất mạch thích ý sinh hoạt ở trong lãnh địa như tiên cảnh này.

Ở phía bắc Ám Nhật quốc, bên cạnh một mảng dãy núi màu đen giống bức tường đó, một tòa thành khổng lồ đứng sừng sững.

Mấy trăm tòa Ám Nhật thần tháp toàn thân đen sì vờn quanh tòa thành, con mắt dựng thẳng màu tối đen ở đỉnh chóp thần tháp thỉnh thoảng mở ra, khép lại, ánh mắt âm trầm giám thị mọi gió thổi cỏ lay của toàn bộ Ám Nhật quốc.

So sánh với lãnh địa sở hữu chung là Lương Chủ thành, trên chín thành lực lượng của Âm Nhật nhất mạch đều cất giữ ở trong Âm Nhật quốc, cho nên nơi này đề phòng nghiêm ngặt, cao thủ như mây, mãnh tướng như mưa, quân đội cường đại luôn chuẩn bị xé nát tất cả kẻ địch đến xâm phạm.

Trải qua mười mấy lần đề ra nghi vấn, kiểm tra, đoàn xe của Đế Thích Sát tới trước tòa thành.

Một lão nhân mặc trường bào màu đen, trên thân mặc một cái giáp nửa người vảy rồng chế thành, bên hông treo đại kiếm nặng nề đã chờ ở ngoài cửa chính của tòa thành. Nhìn thấy Đế Thích Sát, lão nhân rất cẩn thận hướng hắt khê gật đầu, lạnh nhạt nói: “Sứ giả đại nhân tôn kính, bệ hạ đã chờ ở trong tòa thành... Về phần hộ vệ cùng tùy tùng của ngài, cũng đã an bài sẵn nơi nghỉ ngơi cho bọn họ rồi.”

Đế Thích Sát không nói gì, Xi Vưu nặng nề tiến lên một bước, ồm ồm nói: “Ta phải theo Đế Thích Sát đại nhân mọi lúc.”

Lão nhân mỉm cười, rất kiên định nói: “Bệ hạ chỉ mời một mình sứ giả đại nhân tiến vào. Nếu ngài cứ muốn đi theo mà nói, như vậy... Rất xin lỗi. Sứ giả đại nhân, ngài từ nơi nào đến, trở về nơi đó đi.”

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm khê mở ra, một luồng khí đen từ trong con mắt dựng thẳng của lão nhân nhộn nhạo ra. Khí đen bay lên, ở đỉnh đầu lão nhân hình thành quái ảnh một con hắc mãng ba đầu khổng lồ. Khóe miệng lão nhân hơi cong lên, từ trong cổ họng hắt phát ra tiếng ‘Tê tê’ kỳ dị: “Nếu muốn dùng bạo lực, phi thường hoan nghênh. Sứ giả đại nhân tôn kính, ta còn chưa cảm tạ danh tác của ngài giúp ta xử lý mấy đứa cháu không nghe lời của ta.”

Đế Thích Sát vẫn không hé răng. Xi Vưu cười lạnh một tiếng, đột ngột tiến lên một bước, một quyền sạch sẽ lưu loát hướng ngực lão nhân đánh tới.

“Bạo lực? Ta thích!” Xi Vưu tràn đầy tự tin rít gào trầm thấp, trên người hắt sương máu tràn ngập, đây là dị tượng do tinh huyết Bàn Hi còn chưa bị hắt hoàn

toàn hấp thu triển lộ ra ngoài.

“Bạo lực! Ta thích!” Lão nhân cười ‘khà khà’, ba con mắt đồng thời biến thành một mảng tối đen, cánh tay phải gầy yếu của hắn chợt bành trướng quái dị, nhanh chóng biến thành to như đùi Xi Vương. Mạch máu trên cánh tay hắn bành trướng từng sợi. Máu cấp tốc chảy, không ngừng phát ra tiếng vang ‘Tê tê’ kỳ dị.

Khẽ quát một tiếng, lão nhân đánh ra một quyền tương tự, chính diện va chạm với năm đấm của Xi Vương.

Nổ vang một tiếng, làn da trên năm đấm của Xi Vương vỡ tung, cả mảng lớn máu thịt lộ ra, càng có cả mảng lớn máu tươi bắn tung tóe. Nhưng máu của hắn vừa mới bay ra, đã bị lực lượng vô hình nào đó dẫn dắt, nhanh chóng bay về phía năm đấm của lão nhân.

Năm đấm của lão nhân như một cái hồ sâu không đáy, tham lam cắn nuốt máu tươi phun ra trên năm tay của Xi Vương.

Xi Vương kinh sợ giận dữ đan xen rít gào một tiếng, dùng hết toàn lực vung tay, năm tay của hắn thật không dễ gì mới giãy thoát năm tay của lão nhân, nhưng một tầng máu thịt trên năm tay của hắn đã bị hút sạch, lộ ra xương ngón tay trong suốt hai màu đen đỏ quẩn quýt, giống như thủy tinh.

Thậm chí xương ngón tay hắn cũng bị ăn mòn một tầng mỏng manh, có một tầng xương bị năm tay lão nhân cắn nuốt mất.

Lão nhân thỏa mãn từ trong cổ họng vang lên một tiếng ‘ọc’, thân thể hắn như một con mãng xà lười biếng cựa quậy, mang theo một tia tàn khốc tham lam hướng Xi Vương cười lên ‘hắc hắc’: “Trong thân thể của người có tiềm lực phi thường mỹ vị, nhưng người tựa như cũng chưa hoàn toàn hấp thu thành công. Tiểu gia hỏa đáng yêu cỡ nào, không bằng, người và ta hòa hợp một thể?”

Xi Vương giống như gặp quỷ nhìn lão nhân. Máu thịt trên năm tay hắn cấp tốc trọng sinh, trong mấy hơi thở đã khôi phục như lúc ban đầu. Nhưng máu thịt

cùng xương của hắn bị hút đi là hoàn toàn biến mất, hắn cảm nhận được bốn nguyên của mình cũng tổn thất một chút xiu.

Ám Nhật... lực lượng hủy diệt cùng cắn nuốt!

Xi Vưu đã thật sự lý giải bốn ý của hủy diệt cùng cắn nuốt. Lấy cường độ thân thể hắn, nắm tay của hắn thế mà bị lực lượng đáng sợ của lão nhân chấn vỡ, hơn nữa máu thịt hắn lại bị thân thể lão nhân trực tiếp dung hợp, loại lực lượng này thật quá mức khủng bố.

“Các hạ tôn kính.” Vẻ mặt Đế Thích Sát trở nên cực kỳ nghiêm túc. Hắn chậm rãi tiến lên một bước, đem lão nhân và Xi Vưu ngăn cách, rất trang trọng nói: “Đối với mấy đứa cháu đó của ngài, ta bày tỏ sự xin lỗi từ đáy lòng, hơn nữa hy vọng có thể làm ra bồi thường nhất định đối với điều này.”

“Nhưng!” Đế Thích Sát hít sâu một hơi, chậm rãi lấy ra một khối lệnh bài như do tất cả sắc thái của thời gian ngưng tụ thành nắm trong tay, rất nghiêm nghị đem lệnh bài đặt ở trước mặt lão nhân: “Xin cho ta một lời giải thích! Một vị cường giả Nhật Nguyệt cảnh, lại không ở trong danh sách Thánh Vực lập, xin cho ta một lời giải thích, tên họ ngài, lý lịch ngài, tư liệu tất cả bối cảnh của ngài.”

“Nô lệ!” Lão nhân cười ‘hắc hắc’ vài tiếng, vạm phần trào phúng nhìn Đế Thích Sát: “Ta tên Da Ma Sát Nhất, thân phận của ta là nô lệ, tên ta đại biểu ta là sát thủ đứng số một Da Ma gia tộc tôn quý. Làm nô lệ, ta là tài sản sở hữu riêng của Da Ma gia tộc, cho nên ta không cần hướng Thánh Vực lập hồ sơ, hiểu chưa?”

“Nô lệ!” Đế Thích Sát hỗn hển nhìn lão nhân, trong lúc nhất thời hắn có chút không khống chế được lửa giận trong lòng.

“Nô lệ!” Da Ma Sát Nhất xắn lên tay áo của mình, lộ ra vai trái trắng nõn của mình, bên trên một hình vẽ con mắt dựng thẳng màu đen, bị bụi gai vờn quanh rõ ràng có thể thấy được: “Dấu hiệu nô lệ của Ám Nhật nhất mạch, cũng có tộc

danh Da Ma gia tộc của ta, ta là nô lệ!”

Da Ma Sát Nhất cười ‘hắc hắc’, cười vô cùng sung sướng: “Ta là một nô lệ, cho nên, Thánh Vực tuần tra sứ giả đại nhân tôn kính, ngài... lãng phí thời gian ở cửa đã quá nhiều! Bệ hạ khẳng định đã chờ không kiên nhẫn rồi.”

Đế Thích Sát buồn bực thở ra một hơi, dặn dò Xi Vưu một tiếng, cất bước đi về phía cửa chính của tòa thành.

Chương 729: Đăng Môn Cầu Thân

Tòa thành của Da Ma La Gia lấy ‘Ám Nhật’ làm tên.

Bởi vì cúng bái Ám Nhật lực lượng thuộc tính, chủ thể tòa thành Ám Nhật lấy phù văn gia cố Hắc Diệu Thạch xây dựng mà thành, trang trí lượng khổng lồ mặt ngọc và hắc thủy tinh, mặt đất thì dùng ô kim trải thành. Tòa thành màu đen là chủ thể rộng lớn, hào hùng, lộ ra một hơi thở uy nghiêm khó có thể hình dung, làm người đi ở trong tòa thành theo bản năng ngừng thở.

Đế Thích Sát cũng mơ hồ chịu tòa thành ảnh hưởng, hành tẩu ở trong tòa thành yên tĩnh, trống trải, tựa như trừ hắc và Da Ma Sát Nhất cũng không có người sống khác nữa, tâm tình của hắn cũng không rõ sao trở nên cực kỳ nặng nề, vẻ mặt cũng trở nên lạnh như băng mà cứng ngắc.

Trong tòa thành to lớn như vậy, tràn ngập một luồng uy áp tinh thần như có như không.

Mỗi một viên gạch ngói, mỗi một khối sàn, mỗi một cây cột, đều bị loại tinh thần uy áp này thấm đẫm, áp lực từ bốn phương tám hướng gào thét mà đến, ép Đế Thích Sát nhú chặt lông mày.

“Tòa thành Ám Nhật không chào đón người đến.” Da Ma Sát Nhất đi ở phía trước dẫn đường thản nhiên nói: “Nếu không phải thân phận của người, ở trước cửa tòa thành, ta đã tự mình chặt đầu người.”

“Đó là một cái ngoài ý muốn.” Đế Thích Sát nhìn bóng lưng Da Ma Sát Nhất, ánh mắt đặc biệt không ngừng lóe lên ở lưng, gáy những chỗ yếu hại của Da Ma Sát Nhất: “Đối với cháu nội của ngài, ta bày tỏ...”

“Câm miệng, lời xin lỗi của người không đáng tiền.” Da Ma Sát Nhất lạnh lùng ngắt lời Đế Thích Sát: “Ta đối với bọn nó chết cũng không quan tâm. Nhưng người phải nhớ, nếu hành vi của người tổn hại lợi ích của Da Ma gia tộc,

ta sẽ tự mình xử lý người.”

Cho dù bị toàn bộ Âm Nhật thành bảo áp chế, nghe được lời Da Ma Sát Nhất nói, Đế Thích Sát vẫn cười lạnh, trong nụ cười tràn ngập khinh thường.

Hai người tiếp tục không nói gì, mà là theo một con đường chính trong thành bảo, xuyên qua những tòa điện phủ hùng vĩ, đi tới trong một vườn hoa diện tích gần trăm vạn mẫu phía sau thành bảo.

Trong vườn hoa đồi núi chập chùng không có vật gì khác, chỉ có hoa hồng màu đen đầy khắp núi đồi đang tùy ý nở rộ. Cành hoa màu đen, phiến lá màu đen, cánh hoa màu đen, nhụy hoa màu đen, lúc cuồng phong thổi qua, phấn hoa màu đen bay lá tả, hóa thành một mảng sương mù dày đặc màu đen quanh quần bên người.

“Hủy Diệt Mân Côi (hoa hồng hủy diệt), hương thơm mê người bao nhiêu!” Da Ma Sát Nhất say mê hít sâu một hơi. Ít nhất có mấy chục vạn hạt phấn hoa bị hắt hít vào trong phổi. Một mảng khí đen chợt lóe ở trên da mặt của Da Ma Sát Nhất, khí tức của hắn trở nên càng thêm sâu không lường được.

Sắc mặt Đế Thích Sát trở nên cực kỳ khó coi, gương mặt tuần lẳng hầu như co rúm lại, hắn thiếu chút nữa muốn xoay người đào tẩu.

Hủy Diệt Mân Côi, cây cảnh chỉ Âm Nhật nhất mạch có, lấy máu thịt mà sống, mỗi một cánh hoa đều tràn ngập khí tức hủy diệt cuồng bạo và dục – vọng tham lam cắn nuốt. Đây là một loại thực vật như ác ma, chất chứa dưới vẻ đẹp tà ác là vĩnh cửu trầm luân.

Đối với quý tộc Ngu tộc Âm Nhật nhất mạch mà nói, đây là đóa hoa tao nhã nhất, đẹp nhất thế gian. Hủy Diệt Mân Côi cực phẩm là bảo bối quý hiếm quý tộc Ngu tộc Âm Nhật nhất mạch chuẩn bị khi tỏ tình.

Nhưng đối với dị tộc khác ngoài Âm Nhật nhất mạch mà nói, Hủy Diệt Mân Côi là kịch độc rõ đầu rõ đuôi, người thường bị gai hoa đâm rách một chút da,

hít vào một chút phấn hoa, hoặc là ăn vào một cánh hoa, cuối cùng đều sẽ cốt nhục thành tro, hồn phi phách tán.

Từng có ‘Thi nhân’ Âm Nhật nhất mạch hình dung Hủy Diệt Mân Côi như thế này —— ‘hủy diệt chi hoa nở rộ ở trên đồng thi cốt huyết nhục, là cực hạn xinh đẹp của thế gian; xin mang đi linh hồn của ta, hủy diệt thân thể của ta. Ta nguyện dùng tất cả của ta, đổi sự sáng lạn của người trong nháy mắt’!

Một tầng sương máu mờ mờ từ trong cơ thể Đế Thích Sát chảy ra. Phấn hoa màu đen rợp trời rợp đất theo cuồng phong lao về phía Đế Thích Sát, sương máu cùng phấn hoa màu đen lẫn nuốt tan rã lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, càng có từng làn sương mù màu đen, màu đỏ không ngừng nảy sinh, sau đó nháy mắt mất đi.

Da Ma Sát Nhất đứng ở một bên không nhúc nhích, mang theo nụ cười quỷ dị nhìn Đế Thích Sát.

Đế Thích Sát cũng bất động, dùng một tầng sương máu bảo vệ thân thể, mặc cho vô số phấn hoa kịch độc ăn mòn, vẻ mặt hắc không có chút biến hóa.

Giằng co ước chừng một khắc đồng hồ, Da Ma Sát Nhất lúc này mới nhẹ nhàng hít một hơi: “Thực lực không tệ, không hổ là tinh anh xông qua Thánh Vực Nhật Nguyệt đại kiếp nạn khảo nghiệm. Làm một ngoại tộc không phải tín đồ Âm Nhật, có thể ở đây kiên trì lâu như vậy, thật sự không tồi.”

Cười vài tiếng quái dị, Da Ma Sát Nhất theo một con đường nhỏ uốn lượn trong bụi hoa tiếp tục tiến lên về phía trước. Đế Thích Sát cười lạnh liên tục, không nhanh không chậm đi theo phía sau lão.

Theo con đường nhỏ tiến lên hồi lâu, phía trước đột nhiên xuất hiện một bụi Hủy Diệt Mân Côi hình thể thật lớn, cành hoa thô to như cổ mộc vạm vỡ đan xen cấu kết lẫn nhau, ở trong biển hoa khôn cùng dựng ra một gian lương đình (đình dùng chân nghỉ mát) tinh xảo.

Da Ma La Gia lắng lặng ngồi ở trong lương đình, trước mặt đặt một cái ấm trà mặc ngọc chế thành và bốn đĩa điểm tâm, nàng đang bưng một chén trà tinh xảo, nhắm nháp một ngụm nhỏ nước trà đỏ sẫm như máu.

Da Ma Sát Nhất đứng lại ở ngoài lương đình, sụp mí mắt không nói một lời.

Đế Thích Sát chậm rãi đi vào lương đình, mang theo một tia ý tứ thường thức nhìn Da Ma La Gia: “Ta nghĩ, chúng ta có thể trở thành bằng hữu.”

Mái tóc dài của Da Ma La Gia không gió tự động, giống như linh xà quay quanh thân thể nàng nhẹ nhàng mấp máy. Nàng nheo mắt, trào phúng nhìn Đế Thích Sát: “Người quá nguy hiểm, không có ai muốn trở thành bằng hữu của người. Tuần tra sứ giả tôn kính, sinh tử đồ chiến thất bại, Lương Chủ hủy diệt, thông đạo vượt giới đi thông bốn nguyên thể giới sụp đổ, người dùng tộc nhân của mình làm kẻ chịu tội thay, bọn họ hiện tại đều là tử tù.”

Buông chén trà, Da Ma La Gia nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, trong con người đẹp một mảng ánh sáng lạnh chợt lóe: “Từ sau khi ngài trở lại thế giới này, chúng ta mọi việc không thuận, tổn thất thảm trọng. Nếu không phải vị đại nhân kia phía sau ngài có được quyền lực cùng địa vị làm chúng ta sinh lòng kiêng kị, đầu của người đã bị chúng ta chặt xuống, mà sẽ không tự do hành tẩu nơi nơi như thế.”

Khẽ thở dài một tiếng, Da Ma La Gia thản nhiên nói: “Cho nên, vẫn là không cản trở thành bằng hữu thì hơn.”

Đế Thích Sát đặt ngoài tai ngồi ở đối diện Da Ma La Gia, cầm lên một miếng điểm tâm thích ý nhét vào trong miệng. Vừa nhai nuốt điểm tâm, hắn vừa cười nói: “Như vậy, trở thành minh hữu đi. Nghe nói lúc Da Ma Sam Gia tiểu thư giáng sinh, Âm Nhật quang huy từng xuất hiện ở trên người nàng? Người được Âm Nhật chúc phúc, tuổi của nàng, hắn là có thể lập gia đình rồi nhỉ?”

Sắc mặt Da Ma La Gia trở nên cực kỳ khó coi: “Người đại biểu ai mà đến?”

Đế Thích Sát nhẹ nhàng nói một cái tên, sắc mặt Da Ma La Gia và Da Ma Sát

Nhất đồng thời biến đổi một chút.

Trầm mặc hồi lâu, Da Ma La Gia chỉ về phía Lương Chử: “Nhưng, người tạo thành nhiều phiền toái như vậy?”

Đế Thích Sát rất lạnh nhạt cười cười: “Ta đã tự tay đem toàn bộ tộc nhân Đế thị nhất tộc nhốt vào ngục giam, tất cả tội lỗi đều là của bọn họ. Cho nên, dựa theo truyền thống của Ngu tộc chúng ta, những phiền toái đó đều là bọn họ tạo thành, có gì quan hệ với ta đâu?”

Dang hai tay, Đế Thích Sát cười rất sáng lạn: “Ta là vô tội.”

Da Ma La Gia nheo mắt, nhẹ nhàng nói: “Như vậy, nói xem, sau khi trở thành minh hữu của người, ta cùng gia tộc của ta có thể nhận được cái gì?”

Chương 730: Mua Tình Báo

Trời có mưa, tầng mây thật dày bao phủ Xích Phán sơn. Nha Công thu liễm lửa toàn thân, dang cánh ở dưới tầng mây lặng lẽ lướt đi, lặng yên không một tiếng động lướt qua từng ngọn núi hiểm trở.

Khi cách Xích Phán tập chỉ có không đến mười dặm, Cơ Hạo vỗ sợ đầu Nha Công, từ trên lưng của nó nhảy xuống.

Thân thể Nha Công chao lượn, nhanh chóng thu nhỏ lại đến cỡ một thước, thuần thực đậu ở vai trái Cơ Hạo, một móng vuốt đem tiểu hỏa xà quấn ở trên vai trái Cơ Hạo nắm lên. Tiểu hỏa xà rất nhu thuận há mồm, ngậm ở trên vành tai trái của Cơ Hạo, thân thể cuộn lên, giống như cho Cơ Hạo thêm một cái khuyên tai tinh xảo màu đỏ.

Một cái áo tơ công kênh thô lậu bao trùm Kim Ô Liệt Diễm Bào, Cơ Hạo đập bụn lầy thật dày, nhanh chóng tìm được cửa vào Xích Phán tập.

Theo khe hẹp thâm thúy, tối mịt liên tục đi về phía trước, Cơ Hạo nghe được phía trước mơ hồ truyền đến tiếng cười to.

“Lần này thật sự là niềm vui ngoài ý muốn, lần này dị tộc thu mua vô hạn các loại xây dựng vật liệu, đã làm chúng ta kiếm được một khoản lớn rồi.”

“Ha ha ha, đại huynh nói đúng, lần này dị tộc thật xui xẻo. Quặng Hắc Diệu Thạch trong lãnh địa nhà ta, lần này cũng bán được giá tốt. Đến cuối năm, bọn trẻ con trong tộc, mỗi đứa đều có thể có một bộ phù văn giáp tinh phẩm.”

“Muốn nói kiếm tiền, vẫn là Lôi Ngưu bộ lần này kiếm ghê gớm. Ai bảo trên địa bàn tộc bọn họ thế mà có một quặng ‘Tuyệt Linh Thạch’ chứ? Đây là tài liệu cực phẩm bố trí nền tường, canh phòng nghiêm ngặt vu pháp xâm nhập. Họ kiếm, ít nhất là gấp chúng ta hơn trăm lần.”

“Nếu không các huynh đệ già chúng ta liên thủ chơi họ một phen? Lôi Ngưu bộ sao, hắc hắc, cách chúng ta cũng gần lắm.”

Tiếng bước chân xa xa truyền đến, mấy chục đại hán cường tráng mang theo một luồng sát khí từ trước mặt đi tới. Cơ Hạo cúi đầu, dùng nón che đi nửa bên gương mặt. Những đại hán đang thảo luận một số kế hoạch vào nhà cướp của nào đó cảnh giác hướng Cơ Hạo nhìn thoáng qua, phát hiện phía sau hắn ngay cả một hộ vệ cũng không có, nhất thời yên tâm.

“Chuyện đó, cần thận mưu tính chút. Nhưng tiền trước mắt, nhất định phải kiếm đủ mới được. Ta phải trở về bảo bọn nhỏ nỗ lực chút, khai thác ra thêm một ức trượng Hắc Diệu Thạch.”

Đoàn người kẻ vai đi ngang Cơ Hạo, một đường bừa bừa hứng thú thảo luận, bước nhanh rời khỏi khe hẹp. Cơ Hạo nghe được xa xa có tiếng chân nặng nề truyền đến, ít nhất có mấy ngàn trọng kỵ ở bên ngoài tiếp ứng bọn họ. Một đám người từ biệt lẫn nhau, sau đó mỗi người đi một ngã ngông nghênh rời đi.

“Dị tộc muốn xây dựng lại Lương Chủ thành?” Cơ Hạo cười cười.

Từ trong Bàn Hi Thần Kính nhìn thấy Lương Chủ thành, đó là một tòa thành to lớn, huy hoàng, dị tộc không biết hao phí bao nhiêu năm khổ công, không biết vận dụng bao nhiêu sức người sức của mới xây dựng một tòa thành trì có thể xưng là kỳ tích như vậy.

Sau khi bị Yên Diệt Thần Trận phá hủy, muốn xây dựng lại Lương Chủ, chỉ riêng thu thập tài liệu kiến trúc đã là một sự khiêu chiến thật lớn.

Xem ra, bộ lạc nhân tộc xung quanh Xích Phán sơn sẽ kiếm một khoản riêng, nếu trong lãnh địa bộ tộc bọn họ có tài liệu kiến trúc dị tộc cần mà nói, cuộc sống của các bộ lạc đó những năm tới đây cũng sẽ rất khá.

Quen thuộc đi vào Xích Phán tập, ở trên đường rộng rãi đảo vài vòng, một thiếu niên hồng huyết huyết thống pha tạp, nói không rõ lai lịch huyết mạch tới

gần, ân cần hướng Cơ Hạo kéo quan hệ.

Ném cho thiếu niên một quả ngọc tề, Cơ Hạo liền ở dưới sự dẫn dắt của hắn, thuận lợi tìm được nơi mình muốn tìm.

Kiến trúc đá tảng đen sì vuông vức, trừ một cánh cửa lớn hình vuông, kiến trúc đá tảng này ngay cả cửa sổ cũng không có một cái. Nhìn từ bên ngoài, kiến trúc này giống như một cái quan tài tử khí trầm trầm nằm ở trong Xích Phản tập.

Cơ Hạo theo hành lang hẹp trước cửa đi vào, vừa mới vào cửa đã có một nam tử đeo mặt nạ đồng xanh, khoác áo dài màu đen tới gần.

“Mời!” Nam tử nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Cơ Hạo theo nam tử, dọc hành lang chật hẹp, tối tăm liên tục đi về phía trước, quanh co lòng vòng một lúc, cuối cùng tới trong một căn phòng nhỏ dài rộng không đến một trượng.

Trong phòng đặt một cái bàn vuông làm từ sắt đen. Chính giữa là một cái đèn đá, đèn dầu nhựa thông tối tăm miễn cưỡng chiếu sáng căn phòng.

Cơ Hạo ngồi xuống ở cạnh bàn vuông, nam tử dẫn đường đem cửa phòng dày nặng bằng đá nhẹ nhàng kéo lên. Theo một tiếng nổ vang, vài đạo phù lục trên cửa phòng hiện lên. Nơi này đã ngăn cách với bên ngoài, mọi thanh âm đều không thể truyền ra một chút nào nữa.

Một cánh cửa ngằm ở góc phòng mở ra, một bóng người thấp bé cao nhiều nhất không đến bốn thước khoác áo choàng màu đen, như một con chuột linh hoạt chạy vào, động tác linh hoạt ngồi ở đối diện Cơ Hạo.

“Không cần lãng phí thời gian, thời gian chính là ngọc tề đáng yêu, chính là vu tinh long lạnh, chính là tinh kim và mỹ ngọc mê người.” Bóng người thấp bé chống hai khuỷu tay ở trên bàn, trầm thấp nói: “Muốn biết cái gì? Chỉ cần có thể trả đủ giá, người muốn biết cái gì chúng ta nơi này đều có thể cho người đáp án.

Toàn bộ mọi người đều biết, chúng ta là buôn tình báo có thâm niên nhất của Xích Phản tập.”

“Lời không cần nói quá vụn toàn. Ta muốn biết bản đồ Thánh Vực của Ngu tộc, chẳng lẽ các người cũng có thể cho ta?” Cơ Hạo cười cười trào phúng.

“Ặc...” Bóng người thấp bé có chút tức giận nói: “Khách nhân tôn quý, người là đến mua tình báo, hay là đến gây sự?”

Cơ Hạo lấy ra một cái túi làm từ da thú, vài cái phù văn không gian màu đen như ẩn như hiện ở trên tiền, trong cái túi này có không gian dài rộng cao đều ở khoảng một trượng, bên trong chong chóng chất đầy ngọc tặc.

Cổ tay khẽ xoay, một đồng ngọc tặc nhỏ ‘Đình đình đang đang’ trượt ở trên bàn vuông, Cơ Hạo nhìn bóng người thấp bé trầm giọng nói: “Đế thị nhất tộc hiện tại như thế nào?”

Bóng người thấp bé nhìn chăm chăm ngọc tặc, sau đó ngẩng đầu, mặt nạ đồng xanh trên mặt ở dưới ngọn đèn phản xạ ra hào quang xanh lét, mơ hồ lộ ra một luồng âm khí mờ mờ: “Đế thị nhất tộc? Rất tặc, toàn bộ tộc nhân, tất cả đều bị giam lại.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, người này tiếp tục nói: “Đế Thích Sát thúc dục một tòa trận pháp đáng sợ, phá hủy toàn bộ Lương Chủ thành trừ thần tháp của mười hai đại đế chủ, còn hủy diệt một thông đạo vượt giới cực kỳ quan trọng. Nhưng hắn là tuân tra sứ giả của Thánh Vực, thân phận đặc thù, hơn nữa hắn đưa ra đủ lợi ích trao đổi, cho nên mười hai vị chấp chính đại đế nhất trí nhận định —— Lương Chủ thành hủy diệt, thông đạo vượt giới sụp đổ, đều là trách nhiệm của Đế thị nhất tộc.”

“Hai mươi ngày sau, Lương Chủ thành sẽ lại lần nữa thử xây dựng lại thông đạo vượt giới. Ở trước đó, bọn họ sẽ làm huyết tế tế phẩm, toàn bộ thành viên của cả Đế thị nhất tộc đều sẽ bị chém đầu ngay tại chỗ.”

Cơ Hạo thường thức một miếng ngọc tẻ, lạnh nhạt hỏi: “Đế Thích Sát xuất thân Đế thị nhất tộc, hắn đem gia tộc mình làm người chịu tội thay như vậy?”

Bóng người thấp bé cười lên trào phúng: “Đừng đem một số quan niệm luân lý nào đó của nhân tộc các người kéo vào tư tưởng của quý tộc Ngu tộc... Trừ bản thân là quan trọng nhất, cũng chỉ có ích lợi mới là tất cả.”

“Chỉ cần có thể giữ được lợi ích của mình, không có gì là không thể hy sinh.”

“Chỉ cần có đủ lợi ích, một quý tộc Ngu tộc chân chính, có thể bán đứng tất cả.”

“Lần này phiền toái của Đế thị nhất tộc rất lớn, bọn họ chết chắc rồi... tình báo trên đây cũng không quan trọng, xin trả hai trăm ngọc tẻ là được.”

Chương 731: Thiên Nhân Chí Bảo

Trong Xích Phán tập, trong dịch quán do long tộc mở đèn đuốc huy hoàng, trong đại điện, trong lầu các, trong hành lang, trong bụi hoa, vô số sinh linh mạnh mẽ hi hi ha ha tận tình mua vui, hương rượu, hương thịt hầu như hóa thành thực chất, quanh quẩn ở trên không dịch quán.

Từng đại đội dũng sĩ long tộc võ trang hạng nặng lui tới tuần tra, càng có long thú hung ác, mang huyết mạch long tộc ở trong bóng tối lui tới xuyên qua, dịch quán ‘Tứ Hải Cung’ long tộc mở đề phòng nghiêm ngặt, được cho là chỗ an toàn nhất của Xích Phán tập.

Dưới tàng cây một cây san hô to lớn ở hậu viện Tứ Hải Cung, một tòa lầu các tinh xảo bị một tầng kết giới màu đen bao phủ, mấy miếng ngọc phù lơ lửng ở trong kết giới, phù văn rậm rạp trên ngọc phù lóe ra như nước chảy, ngẫu nhiên ngọc phù vang lên ‘Ong ong’ một tiếng, tản mát ra vu lực dao động cường đại khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Trong lầu các, Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh ngồi đối mặt nhau.

Vừa mới từ chỗ buôn tình báo chuyên nghiệp nhất của Xích Phán tập đi ra, Cơ Hạo đã đến Tứ Hải Cung hội hợp Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh mấy ngày nay vừa lúc luôn nán lại ở Xích Phán tập, Lương Chử thành dị biến kinh động cao tầng Bồ Phán, lượng tài liệu giao dịch khổng lồ của Xích Phán tập càng làm Đế Thuấn cũng bị kinh động.

Cho nên Tự Văn Mệnh vâng mệnh dẫn theo một đám nhân thủ có năng lực lên vào Xích Phán tập, chính là vì giám thị gió thổi cỏ lay của Xích Phán tập cùng với mấy cái chợ đen lớn khác xung quanh, đồng thời cũng là vì tìm cơ hội, xem xem có thể gỡ chút thủ đoạn ở phương hướng Lương Chử thành hay không.

“Người muốn cứu ra Đế Lạc Lãng và người thân của hãn?” Hai tay Tự Văn Mệnh vững vàng đặt ở trên bàn vuông, cau mày nhìn Cơ Hạo: “Phiêu lưu quá lớn. Trong tình báo người mua được cũng đã nói, nơi bọn hãn bị giam giữ canh gác nghiêm ngặt, phiêu lưu quá lớn.”

Cẩn thận suy nghĩ một lúc, Tự Văn Mệnh trầm giọng nói: “Từ bỏ quyết định này đi. Đừng vì mấy tên dị tộc, đem chính mình đặt vào. Cơ Hạo, người có tiền đồ tốt. Đứa nhỏ như người, tương lai sẽ tạo ra tác dụng lớn, không thể mạo hiểm.”

Về mặt Cơ Hạo kiên định nhìn Tự Văn Mệnh: “Cứu Đế Lạc Lãng, tự nhiên có nguyên nhân của ta. Sinh tử đồ chiến thất bại, Đế Thích Sát vì trấn an mười hai vị chấp chính đại đế, lấy ra tọa độ mười hai cái thế giới làm bồi thường.”

Khóe mắt Tự Văn Mệnh chợt nhảy dựng, kinh hãi nói: “Tọa độ? Tọa độ thế giới?”

Cơ Hạo nghiêm túc gật gật đầu, trầm giọng nói: “Không sai, tọa độ thế giới, tọa độ kiểu như Bàn Hi thế giới. Dựa theo ý kiến của Đế Lạc Lãng, những thế giới đó ngay xung quanh Bàn Cổ thế giới này của chúng ta cách không xa, nếu dị tộc từ trong những thế giới đó thu được lợi ích, sẽ rất bất lợi đối với chúng ta.”

Tự Văn Mệnh nheo mắt, mười ngón nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn: “Điều này bất lợi đối với chúng ta... người thấy sao?”

Trầm ngâm một phen, Cơ Hạo nói từng chữ một: “Trước nay, nhân tộc chúng ta và dị tộc, trừ đánh chính là đánh, chiến tranh, vĩnh viễn chiến tranh. Nhưng chúng ta thật sự có bao nhiêu hiểu biết đối với bọn hãn? Bọn hãn đến từ đâu? Bọn hãn muốn làm gì? Bọn hãn có nội tình mạnh bao nhiêu? Bọn hãn có điểm yếu hay không? Chúng ta có thể thông qua điểm yếu của bọn hãn, đánh bại bọn hãn thậm chí là tiêu diệt bọn hãn hay không?”

Dang hai tay, Cơ Hạo rất thành khẩn nói: “Không có, ta chưa từng nghe nói có bất cứ một đại thần nhân tộc nào từng làm như vậy.”

Tự Văn Mệnh chớp chớp mắt. Hắn nhìn Cơ Hạo nói: “Người cảm thấy, Đế Lạc Lăng có thể thành người của chúng ta?”

“Tại sao lại không chứ?” Cơ Hạo cười lên rất sáng lạn: “Bọn hắn đã lâm vào tuyệt cảnh. Tuy chi tiết cụ thể còn chưa rõ, nhưng rất hiển nhiên, Đế Thích Sát đem bọn hắn coi là người chịu tội thay, coi là vật hi sinh, đây là chuyện rất rõ ràng.”

“Đã là tuyệt cảnh, vì sao bọn hắn không chọn một con đường sống chứ?” Cơ Hạo rất nghiêm túc nói với Tự Văn Mệnh: “Chỉ cần chúng ta có thể, đem một con đường sống bày ra trước mặt bọn hắn.”

Tự Văn Mệnh đã bị nói động lòng. Hắn đứng dậy, vòng quanh phòng đi một vòng, căng thẳng nói: “Người nói có đạo lý, cái này đối với nhân tộc chúng ta mà nói, có lẽ là một cơ hội trời ban.”

Đứng ở cửa trầm ngâm một lát, Tự Văn Mệnh cười khổ lắc lắc đầu: “Nhưng muốn cứu bọn hắn, nhất định phải lên vào Lương Chủ. Người đi vào như thế nào? Diện mạo dị tộc và chúng ta có chút khác biệt. Người căn bản không thể tiến vào Lương Chủ.”

Cơ Hạo lấy ra một khối ngọc màu đen, ngón tay nhẹ nhàng điểm ở trên miếng ngọc, một đạo u quang bay lên, lượng lớn chữ phù cùng một vài hình ảnh tinh mỹ không ngừng hiện lên ở trong u quang.

Tự Văn Mệnh tập trung nhìn, đây là tư liệu một số hàng hóa trân quý nhất Xích Phán tập hai ngày nữa sẽ cử hành đấu giá chợ đen.

Trong này có các loại thiên tài địa bảo quý hiếm vô cùng, có thần binh lợi khí do thiên địa sinh thành, có thiếu nữ tuyệt sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành —— trong đó một nữ – nô thân phận đặc thù nhất, lại là một tộc nữ đích hệ dị tộc Minh Nguyệt nhất mạch Phạm thị nhất tộc!

Phạm thị nhất tộc có thể xưng là hoàng tộc của Minh Nguyệt nhất mạch,

Phạm Hải chính là đương nhiệm chấp chính đại đế Minh Nguyệt nhất mạch, tộc nữ Phạm thị nhất tộc thế mà lại xuất hiện ở trên giao dịch chợ đen của Xích Phán tập, ai có thể nói được rõ trong đó có bao nhiêu giao dịch dơ bẩn xấu xa?

Nhưng Cơ Hạo muốn Tự Văn Mệnh xem không phải những điều này, hắn nhanh chóng thao tác miếng ngọc, cuối cùng một tròng mắt dài khoảng hai tấc, toàn thân long lanh trong suốt, bên trong mơ hồ có phù văn rực rỡ vô số màu sắc vờn quanh xuất hiện ở trong u quang.

Tự Văn Mệnh kinh hãi mở to mắt, ở cạnh tròng mắt đó có văn tự giới thiệu chi tiết ——

Đây là con mắt dựng thẳng ở mi tâm một vị đại năng dị tộc Nguyên Nguyệt nhất mạch ngoài ý muốn ngã xuống, cũng là nguồn suối một thân thực lực cường đại của hắn. Vị đại năng Nguyên Nguyệt nhất mạch này trước khi ngã xuống có được thực lực vượt xa Vu Đế đỉnh phong của nhân tộc, đã đạt tới cảnh giới gần với Vu Thần.

Vu Đế đỉnh phong nơi này nói, không phải loại Vu Đế bình thường chỉ có một bản mạng vu tinh nọ. Mà là đỉnh phong Vu Đế giống Tự Văn Mệnh, đồng thời dẫn vào tinh lực chín bản mạng vu tinh, hơn nữa mỗi một bản mạng vu tinh đều ở trong cơ thể ngưng tụ chín vu tinh.

Con mắt này, bị vị đại năng nào đó của Tu tộc dùng bí pháp cấm kỵ rèn luyện một ngàn tám trăm năm, đem nó từ con mắt của người sống, luyện chế thành một pháp bảo ‘Thiên Nhân’. Cho dù là nhân tộc, chỉ cần đem con mắt này dung nhập mi tâm, cũng có thể nhận được chín thành lực lượng của vị đại năng đó trước khi ngã xuống.

Chín thành lực lượng của một vị đại năng gần như Vu Thần đỉnh phong.

“Vật phẩm thật tà dị.” Tự Văn Mệnh không khỏi chặc chặc ngạc nhiên, nhưng trong chớp mắt hắn đã sợ hãi động dung thấp giọng quát: “Bọn dị tộc này quá không có đạo lý, đã là mắt của Ngu tộc Nguyên Nguyệt nhất mạch ngã

xuống, bọn hăn thế mà lại đem nó luyện chế thành vu bảo?”

Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh gương mặt run rẩy, trợn mắt nói: “Có lẽ theo di tộc thấy, chúng ta cũng rất vô lý... đám long tộc kia gân cốt, lân giáp, da rồng, máu rồng, không phải cũng có nhân tộc chúng ta đem nó luyện chế thành vu bảo sao?”

Tự Văn Mệnh ngẩn ngơ, cười gượng nói: “Cái này... Tựa như không thể nói như thế, nhưng, cũng có vài phần đạo lý. Chẳng qua, bọn hăn thế mà ngay cả vật bậc này cũng dám đem ra buôn bán?”

Cơ Hạo thu hồi miếng ngọc màu đen, trầm giọng nói: “Cũng chỉ có thể ra tay ở Xích Phán tập loại địa phương này, bọn hăn dám ở Lương Chủ thành buôn bán mắt quý tộc Ngu tộc luyện chế thành vu bảo, vậy thật sự là tìm chết. Nhưng có con mắt này, ta có thể giả mạo quý tộc Ngu tộc lên vào Lương Chủ.”

Tự Văn Mệnh hơi nhú mày, khẽ gật đầu.

Chương 732: Hắc Thị Gặp Lại

Ở Tứ Hải Cung nghỉ ngơi một đêm, kiến thức rượu thành ao thịt như núi phiên bản long tộc một phen, ngày hôm sau Cơ Hạo với Tự Văn Mệnh thay hình đổi dạng, đi vào điểm đấu giá lớn nhất của Xích Phản tập.

Điện phủ to lớn trang trí đẹp đẽ, vô số dạ minh châu to bằng đầu người dựa theo phương vị tinh tú khắp trời được khảm ở trên trần nhà, châu quang như nước, chiếu đại điện sáng sủa.

Thời điểm Cơ Hạo cùng Tự Văn Mệnh quần áo choàng, đeo mặt nạ đi vào, trong đại điện đã ngồi đầy người.

Một số người giống với bọn Cơ Hạo, mặt nạ che mặt, áo choàng bao trùm thân thể, thậm chí có người dùng vu pháp vận vẹo ánh sáng bên người, càng phát ra sương mù mờ mờ bảo vệ toàn thân, sợ người ta nhận ra lai lịch bản thân.

Bọn họ cũng không âm ỉ, tùm năm tùm ba ngồi ở góc đại điện, ánh mắt lạnh lẽo đánh giá động tĩnh xung quanh. Những người này, hiển nhiên đều là có ý đồ mà đến, đã sớm làm đủ mọi sự chuẩn bị.

Một số người thì chẳng hề để ý chào hỏi lẫn nhau, hi hi ha ha cười mắng lẫn nhau, đắc ý thối phòng mình gần đây lại chiếm được lợi ích gì, bộ tộc nhà mình lại tăng thêm bao nhiêu nhân khẩu.

Những người này hoàn toàn là đến góp vui, sẽ không tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với mục tiêu của Cơ Hạo cùng Tự Văn Mệnh.

Còn có một bộ phận số người thì ngồi xếp bằng ở trên đài cao quanh đại điện, nơi đó là ghế đặc biệt chuẩn bị cho khách quý. Hộ vệ tùy tùng bọn họ nhân thủ đông đúc, một đám ngồi chễm chệ ở trên ngai báu, ở cao nhìn xuống quan sát cả đại điện.

Cơ Hạo đặc biệt chú ý một số người, những người này thực lực cá nhân có lẽ không mạnh, nhưng thể lực sau lưng bọn họ mạnh mẽ, nếu là đụng phải ba năm kẻ tính tình công tử bột cạnh tranh cùng mình, vậy phí dụng ‘Thiên Nhân’ kia cần khó mà nói được.

Nhanh chóng nhìn lướt qua Tự Văn Mệnh đứng bên người, Cơ Hạo cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng.

May mắn kéo theo Tự Văn Mệnh làm trợ thủ. Sùng Bá Tự Hi cực kỳ lăm tiền, có Tự Văn Mệnh ra tay giúp, khả năng lấy được ‘Thiên Nhân’ kia đã lớn thêm rất nhiều. Nhỡ đâu thật sự cạnh tranh không lại người ta, Tự Văn Mệnh cũng dẫn theo rất nhiều tinh nhuệ tới, sau này chặn đường đánh cướp cũng không thiếu nhân thủ đâu.

Tự Văn Mệnh nheo mắt hướng bốn phía quét một vòng, sau đó thấp giọng nói: “Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, hai kẻ phiến toái đó sao lại tới nơi này? Vơ vét sạch sẽ lòng đất Bàn Hi thế giới rồi?”

Cơ Hạo theo ánh mắt Tự Văn Mệnh nhìn qua, liếc một cái liền thấy được Ngao Lễ cùng Phượng Cầm Tâm ngồi chung ở trên một đài cao.

Ngao Lễ vẻ mặt nịnh nọt ghé đến bên người Phượng Cầm Tâm, mặt đầy nét cười không biết đang nói gì. Nhìn nước dãi long lanh ở khóe miệng hắn, liền biết thằng cha này tất nhiên là đang ra sức nịnh, đang cực lực lấy lòng Phượng Cầm Tâm.

Mà Phượng Cầm Tâm thì lạnh lùng thản nhiên ngồi nơi đó, nhàm chán thưởng thức một dải băng đỏ tươi.

Một đầu dải băng buộc chín cái chuông ngọc to bằng ngón cái, dải băng khẽ động, chuông liền vang lên thanh thúy ‘Leng keng’, Cơ Hạo nghe xong tiếng chuông này, liền cảm thấy trước mắt mờ mịt từng đợt, như toàn bộ thiên địa đều đang vặn vẹo, xoay tròn.

Vội vàng quay đầu, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Lần trước còn chưa thấy bên người nha đầu này có cái bảo bối đó?”

Tự Văn Mệnh khề thở dài một hơi, lạnh nhạt nói: “Một tháng trước, một vị trưởng lão Khoa Phụ tộc lấy đại thần thông, xé rách một khối đại lục của Bàn Hi thế giới, từ sâu trong địa phế tìm được một chỗ động thiên phúc địa trời sinh, chín cái chuông kia chính là một bộ ‘Cửu Âm Chấn Thiên Linh’ thiên địa sinh thành.”

Cơ Hạo kinh ngạc nói: “Vây, nên thuộc về Khoa Phụ tộc chứ?”

Tự Văn Mệnh sờ sờ cằm, giọng khàn khàn nói: “Trưởng lão Khoa Phụ tộc bị một vị phượng tộc trưởng lão bên người Phượng Cầm Tâm đánh ngất, Cửu Âm Chấn Thiên Linh bị Phượng Cầm Tâm đoạt đi. Việc này âm ỉ rất lớn, Đế Thuấn tổn rất nhiều sức, mới đem sự tình bình ổn được.”

Cười khan vài tiếng, Tự Văn Mệnh đề thấp thanh âm: “Khoa Phụ tộc vì chuyện này, thiếu chút nữa kéo người nước Long Bá minh tộc của bọn họ, toàn diện khai chiến với phượng tộc... Chuyện này truyền ra quá khó nghe, cho nên, hiện tại người biết việc này cũng chỉ lác đác như vậy.”

Cơ Hạo nhìn Phượng Cầm Tâm một cái thật sâu, khàn khàn nói: “Long tộc hào phú, phượng tộc nhiều bảo, biết là như vậy. Bọn họ vơ vét hết đất Bàn Hi thế giới, cũng không nên tới nơi này quấy rối chúng ta, giờ thì đau đầu rồi.”

Tự Văn Mệnh cũng rất đau đầu.

Nếu Ngao Lễ và Phượng Cầm Tâm cũng coi trọng Thiên Nhân kia, như vậy hẳn thật sự không biết nên xử lý chuyện này như thế nào.

Dùng tài lực cạnh tranh mà nói, cho dù là phụ thân Tự Hi Hữu Sùng bộ dốc hết toàn lực, cũng không có khả năng so được với tài lực của long tộc, phượng tộc. Viên Thiên Nhân kia quan hệ đại kể lên vào Lương Chủ của Cơ Hạo, quan hệ đại sự Cơ Hạo có thể cứu ra Đế Lạc Lăng, có thể thu phục một nhóm quý tộc

dị tộc hay không.

Nếu thực bị Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm mua được viên Thiên Nhân kia mà nói...

Tự Văn Mệnh chép miệng, theo bản năng nhìn nhìn Cơ Hạo —— tiểu tử này cũng không phải là người an phận gì, hẳn sẽ không làm ra chuyện gì cổ quái chứ? Lấy biểu hiện của Cơ Hạo ở Bàn Hi thế giới, Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm chưa chắc đã chơi nổi hẳn.

Hai người chọn một nơi yên tĩnh ngồi xuống, xuất phát từ bản năng, bọn họ tránh đài cao chỗ Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, chọn nơi cách họ xa nhất để ngồi.

Phía sau rậm rạp nhốn nháo, còn có không ít người đi đến, đại diện đủ để chứa mấy vạn người rất nhanh đã ngồi đầy, trên mấy trăm cái đài cao ở bốn phía cũng ngồi đầy đại nhân vật của các phe vênh vào tự đắc, nhân tộc cũng có, dị tộc cũng có, càng có một số cự quái trong núi lâu ngày tụ tập trong đó, nhìn qua, trong đại diện quần ma loạn vũ, quả nhiên là một sự kiện lớn.

Đám người tụ tập không sai biệt lắm, cửa chính đại điện ầm ầm khép, trên vách tường sáng lên vô số phù văn, một tòa phòng ngự trận pháp cực lớn phong tỏa đại điện.

Một nam tử trung niên vẻ ngoài rất anh tuấn tiêu sái cười từ trong một cánh cửa đi ra, trên sàn chính giữa đại điện vang ‘Rắc rắc’ một trận, một cái sân khấu phạm vi cả trượng, dùng tinh kim đúc thành từ trong lòng đất dâng lên, thân hình nam tử trung niên nhoáng lên một cái liền tới trên sân khấu, cười hướng bốn phía cúi đầu hành một lễ thật sâu.

“Các vị đại nhân, lại là đại hội ba tháng một lần...”

Một câu còn chưa nói xong, một cái chân thú bị găm một nửa liền từ trên một đài cao gào thét bay tới, hung hăng nện ở trên đầu nam tử trung niên.

“Bớt nói nhảm, bắt đầu đứng đắn. Ai rảnh để nghe người lải nhải? Còn nói nhảm nữa, lôi xuống chém!”

Trên cái đài cao đó, một gã khổng lồ cao khoảng năm trượng, ở trán mọc một cái sừng duy nhất chỉ vào nam tử trung niên hung tợn rít gào một tiếng. Xung quanh vô số người cùng lên tiếng xôn xao, càng có người sợ thiên hạ không loạn dậm chân hoan hô.

Tự Văn Mệnh thấp giọng lầm bầm một câu: “Tây Hoang Nhai Tí bộ, con trai độc nhất của trấn tộc thần thú Nhai Tí vương, hẳn cũng đến vô giúp vui.”

Nam tử trung niên cười khố một tiếng, bàn tay lập tức khê lật, hai tay kéo, một mảng ngân quang mỹ lệ như thác nước chảy trút xuống.

“Như các vị đại nhân mong muốn, hôm nay món hàng quý đầu tiên, ba vạn sáu ngàn viên Thái Bạch Kim Sa lấy đông phương Thái Bạch Kim Tinh tinh mang lực tẩy luyện mười hai vạn năm, tài liệu đúc kiếm đỉnh cấp, giá quy định một ức ngọc tệ, các vị đại nhân tuyệt đối đừng bỏ lỡ.”

Chương 733: Long Phượng Tranh Chấp

“Ha ha, ba ước ngọc tề, ai dám tranh đoạt với lão tử?”

“Người tính cái rằm! Ba ước ngọc tề thêm một cái, bảo bối này là của lão tử!”

“Hắc Phong bộ lão thiết đầu, ta nhận ra người! Ba ước ngọc tề ta thêm một trăm nữa, người dám tranh tiếp với ta, ngày mai ta sẽ dẫn quân đội san bằng Hắc Phong bộ của người. Ha ha, ta muốn chặt đầu của người làm cái bô!”

“Ai sợ ai? Hắc Phong bộ ta là tượng à? Có chim người cứ tới, đến bao nhiêu ta giết bấy nhiêu! Thêm một ngàn ngọc tề nữa!”

Cười to, kêu to, hô to, đại náo, uy hiếp lẫn nhau, rít gào lời hung ác, ô ngôn uế ngữ như thủy triều, chương khí mù mịt không ra thể thống gì. Trong đại điện không lồ quần ma loạn vũ, vì một món bảo bối mọi người đều coi trọng nói lời hung ác, âm ỉ túi bụi.

Nếu không phải ngoài đại điện có một vòng giáp sĩ tinh nhuệ đứng trấn áp, nắm giữ các thế lực lớn của Xích Phản tập càng bày ra trận pháp cường đại áp chế toàn trường, đám yêu ma quỷ quái trong đại điện sớm đã ra tay đánh nhau to, thậm chí có thể đã xảy ra án mạng.

Ngay trong một mảng chương khí mù mịt này, Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh lặng lẽ chờ đợi.

Nhiều bảo bối phía trước cũng khiến Cơ Hạo rất động lòng, ví dụ như nói không biết thế lực nào lấy ra bán đấu giá, ước chừng hai mươi vạn bộ giáp trụ phù văn Tu tộc đại tượng rèn kỹ càng, trọng giáp kiểu phong bế toàn bộ lực phòng ngự có thể so với vu bảo cấp Vu Vương, Cơ Hạo rất muốn nhét vào trong túi.

Nhưng vì một viên Thiên Nhân cực kỳ quan trọng kia, Cơ Hạo cố nén lại suy

nghĩ ra giá.

Những người ở đây, phía sau đều có một bộ tộc cường đại làm chỗ dựa, người nào túi tiền cũng căng phồng. Căn cơ Cơ Hạo ở nhân tộc rất nông cạn, muốn nói đấu tài lực, khẳng định không đấu nổi đám lão quái lâu năm.

Một lại một món bảo bối bị dùng giá trên trời đẩy ra, Cơ Hạo kiến thức được không ít vật tuyệt đối thuộc loại hàng cấm.

Ví dụ như nói Ngu tộc thần tháp, chiến kỹ Già tộc, bí pháp đúc của Tu tộc ... Ở đây đều có bán ra.

Mà sắc mặt Tự Văn Mệnh lại cực âm trầm, bởi vì trong lần bán đấu giá này, thế mà còn xuất hiện một phần phối phương (phương pháp điều phối) hợp kim vu pháp. Nhưng phần vu pháp hợp kim này còn là cách bí mật mà hơn nửa năm trước, vài vị trưởng lão tinh thông đúc của Vu Điện vừa mới nghiên cứu ra, vô luận là độ cứng rắn hay là độ kéo dài, tính năng đều so với hợp kim hiện tại quân đội nhân tộc sử dụng cao hơn khoảng ba thành.

Phần bí pháp có thể tăng lên thật nhiều thực lực tổng hợp của nhân tộc. Thậm chí Đế Thuấn còn chưa kịp đem loại hợp kim này vận dụng quy mô lớn đến trên trang bị quân đội của nhân tộc, phối phương vu pháp hợp kim lại có đã xuất hiện ở trên hội đấu giá chợ đen rồi.

“Đám sâu mọt chết tiệt!” Tự Văn Mệnh tức giận đến mức thân thể cũng đang run rẩy. Hắn hiện tại rất muốn điều động quân đội, đem toàn bộ Xích Phán tập càn quét một lần.

“Văn Mệnh đại thúc, an tâm một chút chứ nóng.” Tâm tình Cơ Hạo cũng rất nặng nề, vẻ mặt càng tối tăm vô cùng: “Chúng quy sẽ tra ra là ai ra tay, bắt ra, truy cứu tới chết là được. Lần này mục tiêu của chúng ta không phải truy tra bại hoại của nhân tộc.”

Tự Văn Mệnh gật gật đầu, không hé răng.

Hắn trơ mắt nhìn phần phối phương hợp kim hao phí vô số tâm huyết, tình lực của Vu Điện bị một lão nhân không biết tên đấu giá được. Trên mu bàn tay của đôi tay không ngừng lồi lên những sợi gân xanh, hắn thật không dễ gì mới kiềm chế được cơn tức, chưa bùng nổ đem lão nhân đó một kiếm chém chết.

Quy tắc hội đấu giá Xích Phán tập rất đơn giản, sau khi đấu giá được vật một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Tự Văn Mệnh chỉ có thể trừng to mắt, nhìn lão nhân kia giao nộp đủ ngọc tệ, sau đó vội vã mang theo quyển trục da rồng ghi lại phối phương hợp kim thông qua thông đạo chuyên môn trực tiếp rời khỏi nơi đây.

Rất hiển nhiên, lão nhân này chính là hướng về phía phần phối phương hợp kim đó mà đến.

Thật không dễ gì đem cơn tức trong lòng áp chế xuống, Tự Văn Mệnh ngồi tại chỗ bất động. Trong con ngươi đầy sự âm lạnh nhìn chằm chằm nam tử trung niên chủ trì bán đấu giá. Hắn đã hạ quyết tâm, chờ chuyện lần này qua đi, mặc kệ Xích Phán tập liên lụy đến thế lực cường đại bao nhiêu, hắn cũng muốn vượt râu hùm nơi này, tranh cãi rõ ràng với các thế lực lớn xây dựng Xích Phán tập.

Chờ đợi ước chừng bốn năm canh giờ, rốt cuộc nam tử trung niên mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

“Các vị đại nhân, tiểu nhân biết các vị không thích nghe ta nói nhảm. Nhưng bảo bối kế tiếp, vẫn cần trình trọng hướng mọi người giới thiệu một phen.”

“Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, mời xem, vô thượng chí bảo Nguyên Nguyệt Thiên Nhân.”

“Mọi người đều biết, Ngu tộc Nguyên Nguyệt nhất mạch, sức khống chế đối với thiên địa nguyên khí không ai có thể so sánh, tuy Nguyên Nguyệt nhất mạch thân thể gây yếu, nhưng dựa vào khống chế thiên địa nguyên khí siêu mạnh, bọn họ hầu như có thể vô cùng vô tận, vĩnh viễn không ngừng nghỉ phóng thích các

loại thuật pháp uy lực lớn.”

“Cường giả Nguyên Nguyệt nhất mạch, được xưng vĩnh viễn không tác chiến gần người với kẻ địch. Không có một kẻ địch nào, có thể thành công tới gần một cường giả Nguyên Nguyệt nhất mạch đích thực. Bởi vì cho dù là Vu Đế nhân tộc, Vu Đế được xưng nhỏ máu trọng sinh, cũng sẽ bị pháp thuật vô cùng vô tận của cường giả Nguyên Nguyệt nhất mạch mài thành phấn.”

“Mà Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này, chính là ba ngàn tám trăm năm trước, bản mạng pháp nhãn của Nguyên Nguyệt nhất mạch chí cường giả ‘Ma Hầu Nguyên Già’ không hiểu sao ngã xuống luyện chế mà thành. Theo tin tức đáng tin, Ma Hầu Nguyên Già trước khi chết, hơn phân nửa tinh khí thần toàn thân đều bị dung nhập viên bản mạng pháp nhãn này, cho nên một khi dung hợp viên bản mạng pháp nhãn này, là có thể có được chín thành uy năng của Ma Hầu Nguyên Già.”

“Các vị đại nhân, vô luận nam nữ già trẻ, vô luận huyết mạch sang hèn, vô luận thiên phú cao thấp, vô luận cơ trí ngu dốt, chỉ cần dung hợp viên bản mạng pháp nhãn này, là có thể có được chín thành uy năng của Ma Hầu Nguyên Già, thậm chí có thể lĩnh ngộ một bộ phận bí thuật bất truyền của Nguyên Nguyệt nhất mạch.”

“Hơn nữa viên Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này không phải là vật còn sống, mà là vu bảo luyện chế thành hình, có thể truyền thừa nhiều thế hệ. Nói cách khác, có được viên Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này, cho dù con cháu tệt tới đâu, gia tộc cũng vĩnh viễn có thể có một vị Vu Đế đỉnh phong tọa trấn.”

“Trọng bảo như thế, giá sèn một ngàn vạn khối cực phẩm vu tinh! Chỉ lấy cực phẩm vu tinh, thiên tài địa bảo khác đặc thù rõ rệt đều không thu, mong các vị nhiệt tình ra giá.”

Chỉ lấy cực phẩm vu tinh? Giá sèn một ngàn vạn khối?

Cơ Hạo nhếch nhếch miệng, quay đầu nhìn về phía Tự Văn Mệnh. Loại trình

độ cạnh tranh này, không phải hấn tân tấn Nghiêu Bá này có thể nhúng tay. Nghiêu Bá lĩnh tất nhiên lãnh địa cực lớn, các loại khoáng sản phong phú, nhưng cực phẩm vu tinh cũng không phải cục đất tùy ý là có đâu.

Tự Văn Mệnh vừa muốn giơ tay hô giá, bên kia Ngao Lễ đã cười to lên: “Cuối cùng đợi được bảo bối này... Hắc hắc, chờ mua được bảo bối này rồi, đừng để bản thái tử biết ai mới là chủ nhân ban đầu của bảo bối này, thế mà không chịu âm thầm giao dịch, đem bảo bối này trực tiếp ra tay. Hừ hừ, không nể mặt long tộc ta, kẻ này chết chắc rồi.”

Cười một tiếng quái dị, Ngao Lễ ngạo nghễ ngẩng đầu: “Một ngàn vạn cực phẩm vu tinh? Thêm một khối, ai dám tranh bảo bối với bản thái tử?”

Trên đài cao, sắc mặt nam tử trung niên chợt đắng nghét. Ngao Lễ thẳng cha này, sao có thể không dựa theo trình tự ra bài? Hấn đây rõ ràng là muốn ép mua ép bán!

Vấn đề là, Xích Phản tập cũng có một phần lớn của long tộc hấn ở trong, hấn làm như vậy, trưởng lão long tộc phụ trách Xích Phản tập có thể đáp ứng?

Giọng Ngao Lễ còn đang phiêu dang trong đại điện, Phượng Cẩm Tâm chậm rãi mở miệng:

“Bảo bối không tồi, ta cũng muốn. Một ức cực phẩm vu tinh!”

Sắc mặt Ngao Lễ chợt khổ, rất buồn bực, rất tức giận nhìn về phía Phượng Cẩm Tâm.

Chương 734: Ích Lợi Giao Đoái

“Long tộc ghê gớm lắm sao? Tổ tiên nhà ta, cũng từng giết chân long! Một ức hai ngàn vạn cực phẩm vu tinh!”

Một tráng hán cao to, toàn thân lông đen sì, hình dáng như gấu đứng dậy rống lớn một tiếng, đôi mắt sung huyết của hắn nhìn chăm chăm Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, tròng mắt cũng không thể chuyển động.

“Phượng hoàng ghê gớm lắm sao? Trên tế đàn tổ miếu nhà ta, còn đặt di cốt ba con phượng hoàng chết! Một ức ba ngàn vạn cực phẩm vu tinh, bảo bối này nhất định là của nhà chúng ta!”

Một tráng hán toàn thân đều bao phủ ở trong giáp trụ màu đen, gương mặt bị một cái giáp mặt đầu sói che nhảy dựng lên, chỉ vào Nguyên Nguyệt Thiên Nhân rống lớn.

“Long tộc thì thế nào? Phượng tộc lại làm sao? Nơi này là Xích Phản tập, có tiền là đại gia, nắm tay to là tổ tông! Đừng sợ bọn hắn, nên tranh thì tranh, nên đoạt thì đoạt! Ai có đảm lượng, đoạt con mẹ phượng hoàng nhất tộc này về nhà ấm ổ chăn cũng tốt!”

Một bóng người toàn thân bị sương mù màu đen bao phủ, thấy không rõ hình thể, nhưng thanh âm cứng rắn, lạnh như băng cười ‘hắc hắc’, không kiêng nể gì khiêu khích Ngao Lễ cùng Phượng Cầm Tâm, đồng thời hắn cũng báo ra một cái giá mới.

Trong đại điện, đám đông yêu ma quỷ quái đều động dung, ô ngôn uế ngữ không ngừng hướng Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm phun bắn. Có gan lẫn lộn ở Xích Phản tập, hơn nữa dám xen vào bán đấu giá những trọng bảo này, nào có một ai dễ bắt nạt?

Uy danh long tộc, phượng tộc, có thể hù dọa các bộ lạc nhân tộc theo khuôn

phép cũ, nhưng đối với những yêu ma quỷ quái không theo khuôn phép cũ, ngược lại có chút không từ thủ đoạn, hơn nữa thực lực bản thân đủ cường đại, bối cảnh sau lưng đủ cứng mà nói, thì có chút chưa đủ trọng lượng.

Cho dù hai tộc long phượng cũng là một phương thế lực quan trọng tạo thành Xích Phản tập, nhưng Xích Phản tập không phải hai tộc long phượng sở hữu, thế lực lớn ngang hàng với bọn họ ít nhất có mấy chục cái, người ta sẽ không sợ đắc tội Ngao Lễ và Phượng Cầm Tâm.

Một cái lại một cái giá mới không ngừng tuôn ra, lần ở trong ô ngôn uế ngữ cuồn cuộn, rất nhanh cái giá cao nhất đã đến mốc mười lăm ức khối cực phẩm vu tinh.

Không hề nghi ngờ, đây là một cái giá trên trời, một cái giá trên trời làm Cơ Hạo cũng nhin không được chuột rút bắp chân.

Nhưng Nguyên Nguyệt Thiên Nhân tuyệt đối đáng với giá này. Có nó, chẳng khác nào bỗng dưng có thêm một tồn tại cường hãn thực lực gần như Vu Thần. Hơn nữa Vu Thần còn có thể ngã xuống, nhưng chỉ cần Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này chưa bị phá hủy, thì vĩnh viễn sẽ có một cao thủ như vậy tọa trấn trong tộc.

Hơn nữa thiên phú năng lực nắm giữ thiên địa nguyên khí của Nguyên Nguyệt nhất mạch thật sự cường hãn, pháp thuật Nguyên Nguyệt nhất mạch công kích sắc bén dị thường, là trợ giúp tốt nhất năng lực chiến đấu cận thân cường đại của Vu Đế nhân tộc. Nếu có thể thông qua Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này, nghiên cứu ra vài phần huyền diệu của pháp thuật Nguyên Nguyệt nhất mạch, giá trị của nó sẽ vượt qua rất nhiều so với một vị cao thủ thực lực gần như Vu Thần.

Cho nên một cái lại một cái giá trên trời không ngừng tuôn ra, sau thời gian ngắn ngủn nửa chén trà nhỏ, báo giá Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này vọt lên tới ba mươi ức khối cực phẩm vu tinh.

Cơ Hạo không lên tiếng nữa, chỉ là sững sờ nhìn chăm chăm Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh tháo mặt nạ trên mặt, dùng sức lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn Cơ Hạo cười gượng nói: “Đừng nhìn ta, Hữu Sùng bộ quả thật có nhiều cực phẩm vu tinh như vậy. Danh nghĩa a cha, đã có mười tám cái mỏ chứa cực phẩm vu tinh chưa từng khai thác.”

“Nhưng, thời gian không kịp nữa.” Tự Văn Mệnh cười khổ lắc đầu: “Cho dù chúng ta hiện tại truyền tin cho a cha, bảo ông vận dụng nhân thủ khai thác quặng vu tinh, ba mươi ức khối cực phẩm vu tinh, không có hơn nửa năm thời gian cũng không khai thác được.”

Cơ Hạo ngậm chặt miệng, nhú mào nhìn đám người trong đại điện đã lâm vào trạng thái điên cuồng.

Mọi người đều thở hỗn hển nhìn Nguyên Nguyệt Thiên Nhân kia, mọi người đều nghiêng răng nghiêng lợi lớn tiếng xông xáo.

Từ khi dị tộc xâm nhập tới nay, quý tộc Ngu tộc bị đánh chết từng có không ít, nhưng chưa bao giờ có một viên bản mạng pháp nhãn hoàn chỉnh rơi vào tay nhân tộc. Các quý tộc Ngu tộc tựa như có ước thúc thần bí nào đó, một khi bọn hãn ngã xuống, bản mạng pháp nhãn ở mi tâm bọn hãn sẽ lập tức sụp đổ hỏng mất.

Viên bản mạng pháp nhãn này của La Hầu Nguyên Già, là một viên duy nhất sau nhiều năm như vậy.

Hơn nữa bản mạng pháp nhãn này đã được luyện chế thành vu bảo thành phẩm, là mọi người có thể đem nó dung hợp, một hơi có được lực lượng khổng lồ, thậm chí có thể thăm dò một số truyền thừa huyền bí nào đó của Nguyên Nguyệt nhất mạch.

Do đó người ở đây không thể không điên cuồng. Bọn họ có thể nào không điên lên chứ.

Báo giá đã đến bốn mươi ức khối cực phẩm vu tinh, hiện tại bất cứ một thế lực lớn nào cũng không thể ăn một mình Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này nữa, đám đông thế lực trong đại điện bắt đầu hợp tung liên hoành, câu kết lẫn nhau, hứa hẹn điều kiện với nhau, nôn nóng ký khế ước linh hồn, dùng linh hồn tổ tông phát lời thề máu ác độc, ước hẹn gom tiền thu được viên Nguyên Nguyệt Thiên Nhân kia.

Ngao Lễ và Phượng Cẩm Tâm đã ngồi không yên nữa, bọn họ đứng ở mép đài cao, then quá hóa giận nhìn mọi người ở đây.

Bọn họ dào dạt lấy ra bảng hiệu long tộc cùng phượng tộc, muốn dùng tên tuổi gia tộc kinh sợ mọi người, dùng trả giá nhỏ bé nhất lấy được Nguyên Nguyệt Thiên Nhân.

Nhưng lũ yêu ma quỷ quái ở đây, dùng hành động không kiêng nể gì của bọn họ cho hai người một bạt tai hung hăng. Tiếng tằm long tộc cùng phượng tộc không dọa được những kẻ không kiêng nể gì này. Một đợt ô ngôn uế ngữ khiến hai người tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, mà báo giá liên tiếp kéo lên càng làm hai người trợn mắt há hốc mồm.

Dù là bọn họ vừa mới từ Bàn Hi thế giới đoạt được lượng lớn tài phú, bốn mươi ức (bốn tỷ) khối cực phẩm vu tinh, cũng làm bọn họ cảm thấy móng vuốt có chút nóng lên.

Cơ Hạo đột nhiên đứng dậy, dưới chân kéo theo một làn gió mát, nhẹ nhàng xuyên qua đại điện, đi tới dưới đài cao chỗ hai người Ngao Lễ cùng Phượng Cẩm Tâm.

Mấy tên chiến sĩ long tộc to xác lập tức ngăn cản Cơ Hạo, một gã chiến sĩ long tộc thô bạo một bàn tay hướng ngực Cơ Hạo vỗ tới: “Không được tới gần, nơi này là địa bàn của cửu thái tử, cắt xa một chút!”

Cơ Hạo một chưởng đem bàn tay chiến sĩ long tộc này vỗ ra, ngẩng đầu đem một luồng thanh âm truyền tới bên tai Ngao Lễ cùng Phượng Cẩm Tâm: “Cửu

thái tử, phượng thiếu chủ, đã lâu không gặp. Thời gian khẩn cấp, sẽ không lan man, hai vị liên thủ giúp ta đấu giá được Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, Cơ Hạo lần này có một phần lễ trọng đưa lên.”

Phượng Cầm Tâm khẽ liếc, cúi đầu hướng Cơ Hạo nhìn qua.

Ngao Lễ thì rất dứt khoát nhảy xuống đài cao, bước đến trước mặt Cơ Hạo, tóm lấy bờ vai của hắn: “Nghieu Bá Cơ Hạo, ha, ta đang muốn đi tìm ngươi! Ta luôn hoài nghi, thần khí ngươi có được ở Bàn Hi thế giới, có thể bán ngược tất cả công kích không dễ dàng bị hủy như vậy đâu, ngươi hôm nay đưa tới tận cửa rồi.”

Trái tim Cơ Hạo giật giật, thẳng cha này thế mà vẫn còn nhớ Bàn Hi Thần Kính sao?

Lắc đầu, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Bớt nói nhảm đi, ta dùng sáu thành quyền khai phá một cái thế giới mới tinh, chưa có bất luận kẻ nào nhúng tay, trao đổi Nguyên Nguyệt Thiên Nhân với các người. Các người liên thủ đem bảo bối đấu giá được cho ta, ta sẽ liên thủ cùng các người khai phá thế giới mới đó.”

Gương mặt Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm đồng thời giật giật.

Ngao Lễ dè dặt thanh âm kinh hô: “Ngươi nói là?”

Cơ Hạo nghiêm túc gật gật đầu: “Giống với nơi chúng ta từng đi đó, thậm chí tốt hơn nơi của nàng nữa.”

Ngao Lễ còn chưa hé răng, Phượng Cầm Tâm trên đài cao đã giơ cao tay phải: “Một trăm ức khối cực phẩm vu tinh, long tộc, phượng tộc liên thủ, ai còn có thể cạnh tranh với chúng ta?”

Chương 735: Phức Tạp

Người có thể không nhìn long tộc bá đạo, có thể khinh bỉ phượng tộc kiêu ngạo, nhưng người tuyệt đối không thể xem nhẹ túi tiền của bọn họ.

Phượng Cầm Tâm vừa mở miệng, toàn bộ đại điện đều im lặng xuống.

Đám đông yêu ma quỷ quái vừa rồi còn lớn tiếng kêu gào mắt to trừng đôi mắt nhỏ nháy mắt với nhau, không khí trong đại điện trở nên rất quỷ dị.

Cũng không có ai nói kiểu ‘Long tộc và phượng tộc có gì đặc biệt hơn người’, năm dặm của long tộc với phượng tộc có lẽ ở trong mắt rất nhiều người kiệt ngạo bất tuân, quả thực không có gì ghê gớm. Nhưng túi tiền của họ không có bất luận kẻ nào tự tin nói ra lời như vậy.

Trên đài cao, nam tử trung niên chủ trì bán đấu giá cười khan vài tiếng, hắc ngẩng đầu nhìn nhìn Phượng Cầm Tâm, sau đó cường điệu nhìn Cơ Hạo một cái, lúc này mới khàn khàn hỏi: “Còn có ai ra giá cao hơn không? Các vị đại nhân phải biết, viên...”

‘Thùng’ một tiếng nổ vang, lại là một cái đầu lợn rừng nướng gặm hơn phân nửa nện ở trên người hắc, thiếu chút nữa đem hắc từ trên đài cao đập bay ra ngoài. Hắc Xi con của Nhai Tí vương hỗn hển đứng lên, lắc lắc cái đầu to thấp giọng rít gào: “Ra giá cao hơn? Đồ khốn kiếp, có một đôi nam nữ này, bảo chúng ta còn ra giá như thế nào?”

Hung tợn gầm khê một tiếng, Hắc Xi hướng đám đông trọng giáp hộ vệ bên cạnh phất phất tay: “Không xen vào nữa. Tây Hoang chúng ta cần cỗi, không lấy ra được nhiều cực phẩm vu tinh như vậy để phí phạm. Một trăm ức cực phẩm vu tinh đó, một trăm ức... Đủ toàn bộ tộc nhân trên dưới Nhai Tí bộ chúng ta tiêu dao khoái hoạt mấy chục năm rồi!”

Bốn phía đều truyền đến tiếng phẫn uất oán giận, không ít người ùn ùn đứng

dậy rời khỏi.

Viên Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này là một món hàng quý cuối cùng của hôm nay, Phượng Cầm Tâm, Ngao Lễ đã cường thế liên thủ như vậy, bọn họ chờ tiếp cũng không có ý nghĩa gì. Không có gì bất ngờ xảy ra, chí bảo kia nhất định sẽ rơi vào trong tay hai người.

Ngay cả Hắc Xi loại đại gia lai lịch lớn kia cũng không có hứng thú nán lại thêm, hơn chín phần mười số người trong đại điện đều cảm thấy hứng thú rã rời, ùn ùn đứng dậy cách rời đi. Đồng thời trong miệng liên miên căn nhắc thấp giọng hỏi thăm tổ tiên long tộc phượng tộc.

Phượng Cầm Tâm đặc ý vung dải băng đỏ tươi nọ, chín cái Chấn Thiên Linh (linh: chuông) nhẹ nhàng kêu, một làn sóng âm bé nhỏ mắt thường có thể thấy được hướng bốn phía khuếch tán ra, chấn động khiến tro bụi nhỏ bé trên mặt đất không ngừng rời mặt đất bay lên.

“Còn có ai ra giá không? Nếu không có ai ra giá cao hơn, cái tròng mắt này sẽ là của chúng ta.” Phượng Cầm Tâm mặt đầy nét cười như hoa nhìn mọi người trong đại điện. Môi đỏ mọng khẽ mím, từ trong xương tủy lộ ra một sự kiêu ngạo nồng đậm riêng biệt của phượng tộc.

Trên đài cao, nam tử trung niên nhìn nhìn bốn phía, hỏi thêm vài tiếng, kết quả khách nhân ở lại nơi đây không một cái hé răng. Hắn nhất thời cười nụ cười nghề nghiệp, ngoài cười nhưng trong không cười hướng Phượng Cầm Tâm hạ thấp người hành một lễ:

“Phượng thiếu chủ, viên Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này đã là của ngài. Dựa theo quy củ Xích Phán tập, toàn bộ mặt hàng đấu giá giáp mặt thanh toán, mời ngài xem kỹ bảo bối này, mặt khác... một trăm ức cực phẩm vu tinh?”

Xung quanh có người đứng lên. Một số người thấp giọng cổ động.

“Một trăm ức cực phẩm vu tinh, cho dù là thái tử, thiếu chủ hai tộc long

phượng, cũng không có khả năng mang theo bên mình chứ?”

“Kẻ trên người có thể lấy ra một trăm ức ngọc tề cũng ít, chứ không cần nói một trăm ức cực phẩm vu tinh.”

“Hừ, trăm ức cực phẩm vu tinh? Đây là trăm ức đó! Ai có thể mang theo nhiều tiền như vậy chạy lung tung?”

Nhưng kế tiếp, Cơ Hạo cùng toàn bộ người ở đây đều đã kiến thức được sự hào phóng của hai tộc long phượng.

Phượng Cầm Tâm và Ngao Lễ, phân biệt từ trong vòng tay trên cổ tay, lấy ra năm mươi khối vuông vức dài một trượng, cao ba thước, rộng ba thước, mài phẳng phiêu. Những tinh khối đó toàn thân trong suốt như nước, không có chút tạp chất, nhìn qua như là thực thể, nhưng lại nhìn kỹ, lại như là một cái bóng mờ lung, không phải là tồn tại thực thể.

Một tầng linh khí nồng đậm dày cả thước quay quanh ở mặt ngoài tinh khối, một màn ánh sáng màu tím cực kỳ mỏng manh phong tỏa linh khí, làm chúng chỉ có thể dâng trào ở trong phạm vi một thước ngoài tinh khối, từ đầu tới cuối lại không thể tiết ra một chút nào.

“Hítttt ~”

Người biết hàng trong đại điện đồng thời hít ngược một ngụm khí lạnh.

“Vu tinh thần tùy, vu tinh thần tùy lớn như vậy, một khối đổi một ức khối cũng dư ả, thậm chí còn có bù thêm vào.”

“Thế này. Thế này. Đám gia hỏa long tộc, phượng tộc vớ vét bao nhiêu mỏ vu tinh, mới có thể ngưng tụ ra vu tinh thần tùy lớn như vậy, nhiều như vậy?”

“Tổ linh tại thượng, long tộc hào phú, phượng tộc nhiều bảo, cái này, cái này nếu có thể cướp bọn họ một cú...”

Ngao Lễ đột nhiên ngẩng đầu, hai cái sừng rồng trên trán ‘soạt soạt soạt’ loáng cái sinh ra. Hắc trừng to mắt, hung tợn nhìn về phía người mở miệng nói chuyện: “Muốn đánh cướp hai tộc long phượng chúng ta? Ta nhớ giọng người rồi, nhớ mùi người rồi! Có chim đừng chạy, đến ngoài Xích Phán tập, bản thái tử điếm ba vạn thân vệ, đem người bắt thành một trăm khối trước, sau đó đi quét sạch bộ lạc của người!”

Người nói chuyện đeo một cái mặt nạ làm từ đá đen, nghe Ngao Lễ uy hiếp, hắc không rên một tiếng che mặt, mang theo vài tên tùy tùng đứng lên nhanh chân bỏ chạy. Người ngồi ở phụ cận hắc cũng ùn ùn đứng dậy hướng Ngao Lễ thanh minh, ý bảo mình và người đó không có bất cứ quan hệ gì.

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn những vụ tình thần tủy kích cỡ giống như quan tài kia.

Cái gọi là vụ tình thần tủy, là dùng pháp trận chuyên môn rút lấy thiên địa linh khí thuần túy đến cực điểm trong cực phẩm vụ tình, trực tiếp đem linh khí áp súc thành dạng khối lớn nhỏ không đồng nhất. Những vụ tình thần tủy đó không có bất cứ tạp chất nào, toàn thân chính là thiên địa linh khí tinh thuần nhất, nồng độ cao nhất áp súc thành, vô luận là dùng để tu luyện hay là dùng để thúc giục các loại khí giới chiến tranh, đều là bảo bối đỉnh cấp nhất.

Vụ tình thần tủy kích cỡ như quan tài, một khối đại khái cần tiêu hao hơn một ức khối cực phẩm vụ tình mới có thể đúc thành công, giá trị của nó càng vượt xa một ức cực phẩm vụ tình, ít nhất tương đương với một ức một ngàn vạn đến một ức hai ngàn vạn cực phẩm vụ tình.

Nhân viên phía tổ chức chợ đen phụ trách bán đấu giá xuất hiện, Ngao Lễ và Phượng Cẩm Tâm coi như là một trong các chủ nhân phía sau màn của Xích Phán tập, hai bên rất hữu hảo thảo luận một phen, liền lấy một cái giá rất phải chăng, tổng cộng là chín mươi một khối vụ tình thần tủy, thu Nguyên Nguyệt Thiên Nhân.

Ngao Lễ sau khi chộp lấy Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, rất nịnh nọt đưa cho Phượng Cẩm Tâm.

Phượng Cẩm Tâm hừ lạnh một tiếng, tùy tay đem Nguyên Nguyệt Thiên Nhân ném cho Cơ Hạo, ra vẻ chẳng hề để ý nói: “Chỉ là một con mắt mà thôi, đáng giá cái gì? Phượng tộc chúng ta bảo bối tốt hơn cái này nhiều cũng có đấy.”

“Ô, rứt đầu rứt đuôi làm gì? Tìm một chỗ, nói những chuyện người vừa rồi nói.” Phượng Cẩm Tâm nhìn thấy Cơ Hạo đeo mặt nạ, biết hẳn không muốn bại lộ thân phận, cho nên rất khinh thường hành vi rứt đầu rứt đuôi của Cơ Hạo, nhưng nàng cuối cùng chưa bóc trần thân phận của Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười đem Nguyên Nguyệt Thiên Nhân cứng rắn, bóng loáng, không ngừng phun trào ra một luồng pháp lực dao động đáng sợ thu thập thỏa đáng, đang muốn gọi Tự Văn Mệnh cùng nhau rời khỏi, đột nhiên một cánh cửa ở một góc đại điện đột nhiên mở ra.

Mười mấy người mặc áo choàng màu đen, mặt đeo mặt nạ bước nhanh đến, một thanh âm khàn khàn dồn dập thét chói tai:

“Nguyên Nguyệt Thiên Nhân kia đâu? Chưa bán đi chứ? Hủy bỏ đấu giá, Nguyên Nguyệt Thiên Nhân đó không thể bán, không thể bán!”

Chương 736: Nguyên Nguyệt Tộc Nhân

Một hơi thở hùng hồn khó có thể hình dung từ trên thân người xông vào đại điện khuếch tán ra, không khí trong đại điện như mặt biển trước sóng thần, chợt kịch liệt sôi trào lên.

Theo tiếng kêu ‘Ồ ô’, không khí trong đại điện quay cuồng, xoay quanh, quần quanh, nghiền áp, giống như có mấy trăm con măng xà vô hình ở trong đại điện tàn phá.

Cái bàn nặng nề làm từ kim loại trong đại điện bị áp lực vô hình đẩy, chân bàn ma sát mặt đất, phát ra tiếng ‘két két’ nặng nề. Trên mặt đất sáng lên từng mảng phù văn phòng ngự, khi chân bàn làm từ kim loại lướt qua, trên phù văn bắn ra vô số đốm lửa.

“Cao thủ!” Tự Văn Mệnh không biết khi nào đi tới bên người Cơ Hạo, hơn nữa vị trí hẫc đứng, vừa vặn ở giữa Cơ Hạo cùng những kẻ đột nhiên xâm nhập. Vô luận những người đó có bất cứ hành động lạ nào, đều phải đánh bại Tự Văn Mệnh sau đó mới có thể tiếp xúc với Cơ Hạo.

“Không giống nhân tộc.” Thần thức Cơ Hạo giống như thủy ngân dinh dính khuếch tán ra một đợt, rất nhanh đã va chạm cùng thần hồn dao động mười mấy người áo đen đối diện phát ra.

Hai người chỉ hơi tiếp xúc, trong không khí đã vang lên tiếng va chạm nặng nề như sấm.

Lực lượng thần hồn của đối phương thuần hậu mà linh động, như cơn lốc cuồng bạo, thay đổi thất thường lại chứa lực lượng đáng sợ. Cơ Hạo mơ hồ cảm nhận được bản chất khí tức thần hồn của bọn hắn, rất âm trầm, rất lạnh lẽo, như kên kên lượn ở trời cao đi săn, mang theo một tia khí chất tà ác coi rẻ toàn bộ vật còn sống.

Đại vu nhân tộc cũng không có phương pháp vận dụng năm giữ thần thức lực, cho dù là các vu tể nhân tộc tinh thông các loại vu thuật nguyên rửa, bọn họ vận dụng đối với lực lượng linh hồn cũng rất nguyên thủy, càng nhiều là dựa vào ngoại vật, ví dụ như nói vu bảo cường đại, tể đàn cường đại, vu chú quái dị, tồn tại viễn cổ tà ác mà tiến hành.

Thần hồn lực cường đại mà tinh diệu như thế, những người kia khẳng định không phải nhân tộc.

Cơ Hạo thét lớn một tiếng, thần thức chịu chấn động kịch liệt thân thể hẫng hơi loạng choạng, trong đám người áo đen đối diện, thân thể gã cầm đầu cũng chợt run lên.

“Đừng dính vào phiền toái, đi thôi!” Tự Văn Mệnh lão luyện thành thực, không muốn vô duyên vô cớ nổi lên xung đột cùng những người này. Nguyên Nguyệt Thiên Nhân đã tới tay, vậy mau chóng đi chấp hành kế hoạch Cơ Hạo sớm định ra, không cần thiết so đo gì với những kẻ đột nhiên xâm nhập.

Lấy tính cách Tự Văn Mệnh, trừ phi những người này không thuận theo không buông tha tìm tới cửa, như vậy hẳn sẽ hung hăng giáo huấn đối phương làm người như thế nào. Nhưng nếu chỉ là khiêu khích bình thường, Tự Văn Mệnh càng nhiều thời điểm sẽ lựa chọn yên cho xong việc.

Cơ Hạo gật gật đầu, tiếp nhận ý kiến của Tự Văn Mệnh.

Những người này tựa như là vì Nguyên Nguyệt Thiên Nhân mà đến, nhưng cũng không cần phải qua lại với bọn họ. Vì nghĩ cách cứu viện tộc nhân Đế thị nhất tộc, hẳn còn có cả đống lớn việc phiền toái, nào có rảnh ở đây lãng phí thời gian với những kẻ đó?

Hai người đều lựa chọn nép mình làm việc, chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi.

Nhưng cách nghĩ của Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm khác hẳn bọn họ, long tộc

kiêu ngạo, phượng tộc kiêu ngạo, xưa nay chỉ có bọn họ khiêu khích người khác, nào có ai dám đối mặt khiêu khích bọn họ?

Đối phương mới nói xong, Ngao Lễ đã hét lớn một tiếng, sừng rồng ở trán phát ra từng đạo thần quang, vẫy rồng toàn thân không ngừng sinh ra, chiều cao cũng cất cao một trượng có thừa, trong chớp mắt đã biến thành một cự nhân cường tráng đầu rồng thân người.

Chân phải hung hăng giẫm mặt đất một phát, một áp lực khổng lồ cuộn cuộn, hùng hồn khó cản giống như sóng thần hướng bốn phía cuốn đi, không khí trong đại điện vốn như cháo loãng sôi nhất thời trở nên càng thêm cuồng loạn bất an.

Lốc xoáy vô hình gào thét cuốn qua, bàn kim loại dày nặng bị lực lượng đáng sợ vụn vụn, vỡ gãy, nghiền nát, khối kim loại lớn bị xé rách, sau đó nghiền thành bột sắt nhỏ bé theo không khí loạn lưu vô hình bay múa hỗn loạn.

Vụn sắt va chạm với nhau, trong đại điện to lớn nhất thời dày đặc vô số đốm lửa.

Từng ánh lửa xuyên qua bên cạnh mọi người ở đây. Một gã đại yêu quái trọng giáp, đầu hổ thân người chậm rãi đứng dậy, lạnh giọng quát: “Con mắt đó không ở trên tay chúng ta... Các huynh đệ, không dính vào nước đục, rút!”

Mọi người vốn ở lại trong đại điện đều hướng một đám người áo đen xâm nhập nhìn một lần thật sâu, chuyện không liên quan mình bọn họ thấp giọng mắng, nhanh chóng hướng tới vài cái lối ra quanh đại điện đi đến.

Ngao Lễ ngửa mặt lên trời cười to một tiếng, há mồm phun ra một đạo lôi quang đục ngầu, hung tợn chỉ hướng đám người áo đen: “Nguyên Nguyệt Thiên Nhân kia ở trên tay đại gia nhà ngươi, các người muốn sao?”

Phượng Cầm Tâm ngạo nghễ ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: “Loại lén lút thập thò, không biết chết sống, bảo bối đã là của chúng ta, không có liên quan gì với các người. Từ nơi nào đến, rút về nơi đó. Nơi này là chỗ để các người làm càn sao?”

Một đám người từ trong một cánh cửa lớn khác tràn vào, tất cả những người này đều là tai to mặt lớn của Xích Phản tập, là trưởng lão thực quyền của các thế lực tạo thành Xích Phản tập phải đóng ở đây phụ trách tất cả công việc lớn nhỏ.

Trong bọn họ có long tộc, có phượng tộc, có nhân tộc, có yêu tộc, có tinh quái, cũng có đại biểu các đại gia tộc dị tộc, tổng cộng hơn trăm người mang theo đám đông hộ vệ xộc vào, một lão nhân Tu tộc tóc trắng xoá lớn tiếng quát: “Chuyện gì vậy? Ai dám tới nơi này quấy rối? Ủm, chuyện gì thế?”

Trong những người áo đen xâm nhập đại điện, một nam tử dáng người thấp bé tháo trùm đầu, lộ ra khuôn mặt, xem bộ dáng đúng là tộc nhân Tu tộc.

Hắn vội vã đi đến cạnh lão nhân Tu tộc này, đè thấp thanh âm, dùng mật ngữ nào đó thấp giọng lẩm bẩm vài câu.

Lão nhân hơi biến sắc, sau đó hắn buồn bực rít gào lên: “Cái đó và chúng ta có quan hệ gì? Xích Phản tập là nơi giao dịch công bằng! Hàng hóa đã bán ra, mặc kệ nó lai lịch gì, không quan hệ với chúng ta!”

Thanh âm lạnh như băng, khàn khàn vừa rồi vang lên một lần nữa: “Không quan hệ với các ngươi, chúng ta chỉ tìm người đạt được Nguyên Nguyệt Thiên Nhân. Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, đây là một loại khinh nhờn, đây là vũ nhục đối với Nguyên Nguyệt nhất mạch tôn quý, nó không thể rơi vào tay dị tộc, phải trở về.”

Ngao Lễ cất tiếng cười to: “Ha ha, các ngươi là tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch? Nhưng bảo bối đã đến trong tay chúng ta, tiền tươi thóc thật cũng đã lấy ra, bảo bối này là của chúng ta! Không ai có thể từ trong phòng kho của long tộc cướp đi cho dù một miếng sắt, không có ai!”

Trong người áo đen, một tráng hán chiều cao trên hai trượng, khí tức quanh thân lạnh lẽo âm hàn hừ lạnh một tiếng. Hắn không nói một tiếng tiến lên từng bước một, một bước đã vượt qua khoảng cách hơn hai trăm trượng, nắm tay phải như trọng chùy, hung hăng đập về phía ngực Ngao Lễ.

Ngao Lễ điên cuồng gào thét một tiếng, hai tay chụp về phía sau, bỗng dừng móc ra hai thanh kim đao toàn thân quanh quẩn khí tím, nắm ngược chuôi đao hung hăng vung về phía trước.

Một tiếng nổ vang, hai tiếng rú thảm, Ngao Lễ bị một quyền của đối phương đánh cho ngực lõm xuống bay ngược về phía sau, đối phương thì bị lưỡi đao của bố ra Ngao Lễ ở giữa ngực bụng hai vết đao xâm nhập tạt phũ, hai người đồng thời bị thương nặng.

“Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, giao ra cho chúng ta!” Thanh âm lạnh như băng, khàn khàn kia một lần nữa vang lên: “Ai dám che dấu, chết ~~~”

Chương 737: Kháng Nguyệt Quý Tộc

“Đau thật sảng khoái!” Ngao Lễ cất tiếng rống to, ngực lõm xuống nhanh chóng phồng lên, xương ngực vỡ vụn cũng cấp tốc khép lại.

Hắn và Phượng Cầm Tâm tới tham gia đại hội đấu giá, trên người chỉ mặc một cái giáp nửa người ý tứ trang sức lớn hơn tác dụng thực tế, giờ phút này giáp trụ đã bị đối phương một quyền đánh nát.

Hai mắt đỏ bừng, Ngao Lễ cười ‘hắc hắc’, long lân trọng giáp hắn ngày thường dùng để xung phong hãm trận từ trong cơ thể trồi lên, nhanh chóng khoác ở trên người. Hắn nhẹ nhàng vung song đao trong tay, hướng đại hán giữa ngực bụng máu chảy đầm đìa một mảng cười nói: “Năm đầm thật nặng, là hảo hán tử. Đến, hôm nay cửu thái tử cho ngươi chút giáo huấn, đó là tuyệt đối đừng có trêu vào các hảo hán long tộc!”

Đại hán khoác áo choàng màu đen thở hổn hển trầm thấp, hai vết thương bị trường đao của Ngao Lễ cắt rách đã khép lại.

Nhưng hai thanh trường đao của Ngao Lễ hắn là hắn thu hoạch ở Bàn Hi thế giới, có chút thần diệu, máu chảy ra từ vết thương của đại hán đã biến hết thành kết tinh màu máu, từng hạt nhỏ treo ở trên quần áo, nhìn qua rất dữ tợn.

Rống lớn một tiếng trầm thấp, đại hán xé rách áo choàng màu đen, càng hào sảng giật xuống mặt nạ trên mặt mình.

Ba con mắt màu đỏ tươi rạng rỡ tỏa sáng, một bộ giáp trụ màu máu từ trong cơ thể hiện ra, các bộ kiện phát ra tiếng ‘Leng keng’ không ngừng khoác ở trên người. Trong tay đại hán có thêm một thanh trọng kiếm hai tay dài gần hai trượng. Hắn nhẹ nhàng vung đại kiếm, nhìn Ngao Lễ cười lạnh nói: “Đao độc ác lắm. Ta là Kháng Nguyệt nhất mạch, A Phái La.”

Cơ Hạo nhướng mày. Từ chỗ Đế Lạc Lăng, hắn biết chấp chính đại đế Kháng

Nguyệt nhất mạch hiện nay chính là ra từ A thị nhất tộc.

Kháng Nguyệt nhất mạch chủ chiến đấu, khai quật đối với tiềm lực thân thể của mình hầu như đạt tới cực hạn, quý tộc Ngu tộc Kháng Nguyệt nhất mạch, cũng là tộc đàn duy nhất trong tam nhật cửu nguyệt mười hai phân mạch dị tộc có thể, duy nhất có gan chém giết gần người.

Không đề cập tới cái khác, chỉ nói thân hình A Phái La đã tương đương với những chiến vương Già tộc tinh nhuệ nhất, cao lớn vạm vỡ như một con gấu khổng lồ. Quả thực chính là hai cái cực đoan với thân thể tinh tế, thon thả của quý tộc Ngu tộc bình thường.

“A Phái La, Kháng Nguyệt nhất mạch các người và Nguyên Nguyệt nhất mạch xưa nay giao hảo, Kháng Nguyệt cận chiến, Nguyên Nguyệt viễn công, các người ở trên chiến trường là hợp tác ăn ý nhất, người lần này cũng là ra sức vì Nguyên Nguyệt nhất mạch nhỉ?” Cơ Hạo vòng qua Tự Văn Mệnh, bước về phía A Phái La.

Tay trái hằn khê lệt, Nguyên Nguyệt Thiên Nhân xuất hiện ở trong tay hằn: “Nguyên Nguyệt Thiên Nhân các người muốn, ở chỗ ta. Là ta ủy thác Ngao Lễ thái tử, Phượng Cầm Tâm thiếu chủ giúp ta mua bảo bối này. Vì nó, ta đã nợ bọn họ một khoản rất lớn.”

Ngao Lễ nhếch miệng cười lên: “Thiếu nợ thì trả tiền, hắc, người phải trả lại gấp trăm lần, ngàn lần cho chúng ta, nếu không thì đem con mắt này cho ta!”

Phượng Cầm Tâm nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, hất cằm dùng khóe mắt hung hăng trừng mắt nhìn Cơ Hạo một cái. Nàng dùng loại thái độ này hướng Cơ Hạo tỏ vẻ —— nếu hãn không thể mang đến hồi báo gấp trăm lần, ngàn lần cho long phượng hai tộc, như vậy nàng nhất định sẽ không dễ dàng buông tha Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười ‘ha ha’, đem Nguyên Nguyệt Thiên Nhân thu lại, rất trấn định đứng ở phía trước A Phái La mười mấy trượng.

“Ngao Lễ thái tử nói có lý, cái này là vật chúng ta tiền tươi thóc thật mua, cái này đã là bảo bối của chúng ta, mặc kệ các người có cái cố gì, có lý do gì, các người cũng không thể đem bảo bối này mang về.”

“Nơi này là Xích Phản tập, đừng phá hỏng quy củ Xích Phản tập. Cho nên, đến từ đâu, đi nơi đó đi!”

Ngao Lễ vừa rồi đột nhiên rút đao làm A Phái La bị thương nặng, thực ra tương đương với đánh lén.

Cơ Hạo phán đoán rất rõ ràng, nếu thật sự liều mình tranh đấu, Ngao Lễ ở trên lực lượng thân thể có thể thắng được A Phái La, nhưng ở trên kỹ xảo chiến đấu, Ngao Lễ tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của A Phái La. Hai người chiến đấu, kết quả cuối cùng, rất có thể là A Phái La bị thương nặng, mà Ngao Lễ bị A Phái La xử lý.

Cơ Hạo không muốn dẫn ra phiền toái quá lớn, cho nên dứt khoát tự mình ra mặt, điểm ra quan hệ lợi hại của Xích Phản tập.

Ở bên, thủ lĩnh các phương thế lực của Xích Phản tập ùn ùn mở miệng, mồm năm miệng mười hướng A Phái La còn có người áo đen khác lớn tiếng chỉ trích.

Nơi này là Xích Phản tập. Các thế lực ở Xích Phản sơn thiết lập chợ giao dịch an toàn, mỗi ngày đều có lượng hàng hóa cùng tài phú khổng lồ lưu động ở nơi này, mang đến lợi nhuận khổng lồ cho các phe thế lực phía sau màn.

Bọn họ tự nhiên không cho phép có ai phá hỏng quy củ nơi này.

Thanh âm lạnh như băng, khàn khàn kia một lần nữa vang lên: “Các người cầm lại tiền của các người, Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, phải giao cho ta.”

Một trưởng lão long tộc đứng dậy, lạnh giọng quát: “Không có đạo lý như vậy, Nguyên Nguyệt Thiên Nhân đã hoàn thành bán đấu giá, không ai có thể ép khách nhân của Xích Phản tập chúng ta giao ra hàng hóa bọn họ dùng trình tự

chính quy mua được. Trừ phi, người muốn đổi nghịch với toàn bộ Xích Phản tập!”

Một lại một thủ lĩnh thế lực phía sau màn của Xích Phản tập đứng dậy, trong đó nhiều người tuy đeo mặt nạ, nhưng bọn họ không kiêng nể gì đem khí tức pháp lực bản thân tiết lộ ra.

Cơ Hạo nheo mắt lẳng lẳng cảm thụ khí tức của những người này.

Được, người của dị tộc tam nhật cửu nguyệt mười hai phân mạch đầy đủ hết, hơn nữa Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc đều đủ, trong đó nhiều người thực lực cực kỳ cường hân, khí tức bọn họ ngưng trọng như núi, mệnh mệnh như biển, ngay cả Cơ Hạo cũng có chút không rõ cực hạn của bọn họ.

Sắc mặt A Phái La có chút khó coi, người áo đen phía sau hắn cũng một lúc lâu không hé răng.

Qua hồi lâu, thanh âm lạnh như băng, khàn khàn kia lúc này mới âm u nói: “Đây là sự khinh nhờn đối với Nguyên Nguyệt nhất mạch ta, bản mạng pháp nhãn của tổ tiên chúng ta, lại bị chế thành truyền thừa bảo vật mặc cho người ta buôn bán, đây là sự khiêu chiến đối với Nguyên Nguyệt nhất mạch chúng ta.”

Cơ Hạo thâm trầm nhìn người áo đen đứng ở trước nhất: “Cái đó không quan hệ với chúng ta, chúng ta chỉ là ở Xích Phản tập dựa theo quy củ của Xích Phản tập mua một món hàng đấu giá. Ai khinh nhờn các người, các người phải đi tìm người luyện bảo bối này mới đúng.”

Người áo đen trầm mặc chốc lát, hắn đột nhiên phát ra tiếng kêu bén nhọn: “A Phái La, giết hắn! Tất cả hậu quả, do ta phụ trách!”

A Phái La bùng nổ, thân thể hắn đã xảy ra biến hóa cực kỳ cổ quái, hắn từ một thân thể máu thịt, đột nhiên biến thành một tinh thể như do năng lượng thuần túy nào đó ngưng tụ thành. Toàn thân màu bạc nhạt, A Phái La mơ hồ mang theo một tia huyết quang thét dài thành tiếng, trọng kiếm hai tay trong tay

sạch sẽ lưu loát đâm nhanh một cái, mũi kiếm mang theo một dấu vết tinh tế màu đen, vô thanh vô tức đâm về phía mi tâm của Cơ Hạo.

Kháng Nguyệt nhất tộc được xưng là chiến sĩ cường đại nhất trong dị tộc, bọn họ nghiên cứu đối với kỹ xảo chiến đấu đã đến cảnh giới gần với đạo.

A Phái La đâm một cái vô cùng đơn giản, lại cho Cơ Hạo một loại ảo giác toàn bộ thiên địa đều biến thành kẻ địch của mình, thiên địa đều hóa thành một kiếm đâm vào đầu. Toàn bộ thiên địa chỉ còn lại một thanh trường kiếm này, hẳn có thể nhìn thấy, chính là một điểm hắc quang tinh tế nọ trên mũi kiếm.

“Chết!” A Phái La từ trong kẽ răng phun ra tiếng quát lớn băng lạnh vô tình.

Chương 738: Khai Thiên Tích Địa

Kiểm quang ngay tại trước mắt, trên mặt A Phái La hiện lên một tia cười dữ tợn.

Cơ Hạo neho mắt, toàn thân mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đường mạch lạc rộng lớn mềm dẻo như sông lớn, trong hơn trăm vạn vu huyết dày nặng, chắc chắn như động phủ to lớn, thái dương tinh lực thuần hậu mãnh liệt chột sụp đổ.

Co lại, nội liễm, vu lực cường đại hơn xa gấp trăm lần so với Vu Vương đỉnh phong tầm thường trong nháy mắt này áp súc thành một điểm nhỏ.

Không có chất lượng, không có sức nặng, chỉ có thái dương lực khổng lồ tràn ngập trong đó, một điểm nho nhỏ đen như mực, như hắc động căn nuốt tất cả, lại bởi vì thái dương lực thuộc tính quan hệ, lúc nào cũng phun ra vô lượng hào quang.

Thân hình cao lớn của Cơ Hạo cũng hướng vào phía trong sụp đổ một chút, cơ bắp chột co rút lại, trên xương khớp chỉ còn lại có một tầng da mỏng manh, dán sát vào gân cốt, hăn nháy mắt biến thành một bộ xương khô dữ tợn.

Chỉ có hai mắt hăn biến thành màu vàng thuần túy, giống như một ngọn núi lớn do vàng đúc thành đang thiêu đốt, kim quang nóng cháy mãnh liệt, phóng đặng, chất chứa sinh cơ vô biên, lại mang theo lực lượng hủy diệt vô cùng đáng sợ từ trong hốc mắt hăn hùng hực phun trào ra, A Phái La toàn lực đâm ra một kiếm này, ở trong mắt Cơ Hạo đã không hoàn mỹ thế nào nữa.

Nguyên thần lực đang cấp tốc tiêu hao, Khai Thiên Nhất Kích chính là dựa vào tiêu hao lực lượng thần thức, dò xét thiên cơ, bắt giữ được một (một ở đây nằm trong Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín) chạy đi, bắt giữ được điểm yếu của kẻ địch, tìm khích đảo hư công kích chỗ yếu hại trí mạng nhất của kẻ địch.

Một đòn hoàn mỹ không kẽ hở của A Phái La, ở trong mắt Cơ Hạo lộ ra ước chừng bảy lỗ hồng.

Đặt ở lúc vừa học được Khai Thiên Nhất Kích, toàn bộ lực lượng linh hồn của Cơ Hạo, chỉ có thể khiến hắc miễn cưỡng nhận ra một chỗ lỗ hồng trong công kích của kẻ địch. Nhưng giờ phút này, hắc tu thành nguyên thần, tu vi gần như sắp kết thành đạo chủng, cho dù là cao thủ như A Phái La, hắc cũng có thể từ trong công kích của gã tìm được bảy lỗ hồng.

Vang ‘Răng rắc’, cánh tay phải gãy trơ cả xương của Cơ Hạo nâng lên.

Trong cơ thể, một điểm thật nhỏ kia chột hướng vào phía trong hung hăng co lại một lần. Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh đối ứng Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn ở bên cạnh điểm sáng chột lóe, sau đó nhanh chóng dung nhập trong đó.

Kèm theo tiếng ầm ầm trầm thấp, điểm nhỏ bé phát nổ, từng đạo khí kinh khủng bố chông chất phun ra. Tầng tầng khí kinh ngưng tụ thành chín đạo chân ngôn pháp ấn, gấp gáp ma sát va chạm lẫn nhau, không ngừng cắn nuốt dung hợp, cuối cùng hóa thành một hư ảnh đại phủ nho nhỏ, mang theo lực lượng hùng hồn không thể ngăn cản lao vào trong cánh tay phải của Cơ Hạo.

Cánh tay phải Cơ Hạo chột kéo dài một trượng có thừa, xương khớp, kinh lạc, da thịt đều bị lực lượng đáng sợ nháy mắt kéo dài.

Cánh tay vặn vẹo kéo dài cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã bành trướng đến trình độ có thể so với hông A Phái La. Mỗi một lỗ chân lông trên cánh tay hắc đều đang sáng lên, phát ra kim quang mắt thường không thể nhìn thẳng. Kim quang mờ mờ nháy mắt hóa thành ngọn lửa màu vàng, bọc cánh tay Cơ Hạo hùng hực thiêu đốt lên.

Khai Thiên Nhất Kích, Ích Địa Nhất Kích, khai thiên tích địa liên hợp đánh ra.

Cơ Hạo hầu như vắt cạn nguyên thần khóa cứng một điểm yếu nhất trong

kiếm thế của A Phái La, cũng chính là một điểm hấn mạnh nhất, càng là một điểm trí mạng nhất của hấn.

Mọi người đều cảm thấy tư thế Cơ Hạo ra quyền rất cổ quái, giống như trong tay hấn nắm một thanh binh khí nặng nề không nhìn thấy được. Hấn không phải dùng nắm tay đi đánh về phía kiếm của A Phái La, mà là lấy binh khí vô hình nọ trong tay, nặng nề bổ về phía kiếm quang của A Phái La.

Một kích bổ ra.

Khai Thiên Nhất Kích, Ích Địa Nhất Kích dung hợp gần như hoàn mỹ.

Một đòn toàn lực vét sạch toàn bộ bản mạng vu lực, toàn bộ lực lượng thân thể, toàn bộ lực lượng nguyên thần của Cơ Hạo.

Không khí trong đại điện ở lúc da thịt Cơ Hạo co rút lại, thì không chịu nổi chế hướng nắm tay của Cơ Hạo hội tụ tới. Khi hấn đánh ra một đòn này, trong đại điện đã bỗng dưng không còn một chút không khí nào, không có một chút thiên địa nguyên khí nào, thậm chí ngay cả châu quang của toàn bộ dạ minh châu trên trần nhà cũng bị một đòn này của Cơ Hạo hút sạch sẽ.

Đại điện tối như mực, không gian cũng bị lực lượng quái dị vắn vẹo.

Toàn bộ mọi người không nhìn thấy gì, cũng không cách nào cảm giác rõ cuộc đã xảy ra cái gì. Mọi người đều có một loại ảo giác, bọn họ như về tới trong hỗn độn trước khi Bàn Cổ thế giới mở. Bị bao vây ở trong hạt giống thế giới của Bàn Cổ thế giới, không có trời, không có thời gian, không có cao thấp trên dưới, không có địa thủy hỏa phong.

Một mảng hỗn độn, không biết năm tháng, không biết mình tồn tại hay không, không biết bên người có gì.

Chỉ có chờ đợi sau khi Bàn Cổ thánh nhân đánh ra một đòn khai thiên tích địa nọ, một khoảng thiên địa này mới trở thành thiên địa, một phương thiên địa

này mới có ý nghĩa thực tế.

Kiểm quang của A Phái La ở trong một mảng bóng đêm thâm thúy này vắn vẹo, sụp đổ, vỡ nát, không còn sót lại chút gì, kiếm kỹ của hắn chỉ là gần với đạo, nhưng cách đạo chân chính còn có khoảng cách dài đằng đẳng.

Mà Cơ Hạo đánh ra một quyền này, ở trên ý nghĩa nào đó, đã là ‘đạo’!

Ở cùng lúc năm tay Cơ Hạo đánh ra, trong thần hồn không gian, hư ảnh hiện ra thân hình. Hắn bày ra tư thế giống Cơ Hạo như đúc, tay phải nhẹ nhàng đánh ra, ngón tay phải trở ở trong hư không chậm rãi vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, sắc bén.

Trong một quyền này Cơ Hạo đánh ra vốn còn có vô số chỗ xù xì, không hoàn mỹ, nhưng trải qua một cú vạch đó của hư ảnh, một đòn này của hắn liền trở nên hoàn mỹ, mượt mà, giống như đại đạo bảo luân, không có bất cứ tỳ vết nào nữa.

Quỹ tích một đòn này, cũng liền khắc thật sâu ở trong nguyên thần của Cơ Hạo, không cách nào quên đi nữa.

Năm tay phải chấn động, một đòn này của Cơ Hạo và trọng kiếm của A Phái La đánh vào nhau, một tiếng vang thanh thúy, trọng kiếm của A Phái La bị một đòn bàn tay trần của Cơ Hạo phá nát, năm tay nhìn như nhẹ nhàng của Cơ Hạo rơi ở trên bụng A Phái La, nháy mắt năm tay hắn tiếp xúc chiến giáp của A Phái La, rất quái dị nháy mắt chấn động chín lần.

Ích Địa Nhất Kích, một đòn dốc sức tập trung toàn bộ tinh khí thần, nháy mắt bộc phát ra lực công kích đáng sợ gấp mười, gấp trăm lần, ngàn lần thậm chí vạn lần ngày thường.

Chiến giáp màu máu trên người A Phái La ‘keng’ một tiếng âm âm vỡ nát, giáp trụ biến thành vô số mảnh vỡ nhỏ bé nhất gào thét hướng bốn phía phun ra. Năm tay Cơ Hạo nhìn như mềm nhũn rơi ở trên bụng A Phái La, chợt nghe một

tiếng nổ, A Phái La hộc máu bay ngược về phía sau, giữa eo bụng hắn xuất hiện một đoạn chỗ trống, hắn bị một quyền này của Cơ Hạo cứng rắn đánh thành hai đoạn.

“Không!” Những người áo đen xâm nhập đại điện cùng cất tiếng kinh hô!

“Ta... Đệch!” Hai thanh đại đao trong tay Ngao Lễ ‘keng’ rơi xuống đất, gương mặt vặn vẹo mắng to một tiếng.

“Gặp... Gặp quỷ rồi!” Phượng Cầm Tâm đang ung dung thưởng thức Chấn Thiên Linh, bỗng dừng nhìn thấy chiến quả đáng sợ một quyền này của Cơ Hạo, nàng thiếu chút nữa đem Chấn Thiên Linh nhét vào trong miệng mình.

Một quyền của Cơ Hạo có hiệu quả, chỉ cảm thấy mỗi tế bào toàn thân đều hầu như biến thành da mỏng, toàn bộ tinh khí thần cả thân đều bị vắt cạn, hai chân mềm nhũn muốn ngã xuống đất. Nhưng hắn lập tức bày ra tư thế Vạn Vật Sinh, thân thể khẽ run lên, hai tay dựa theo quỹ tích kỳ diệu nhẹ nhàng vạch ra một cái hình cung tròn hoàn mỹ.

Vô cùng vô tận thiên địa lực bốn phương tám hướng gào thét, hoan hô rót vào thân thể Cơ Hạo.

Đỉnh tròn năm màu trong bụng điên cuồng phun ra nuốt vào thiên địa lực vô cùng vô tận, không ngừng phun ra từng luồng thái dương tinh lực to lớn khổng lồ rót vào toàn thân Cơ Hạo.

Cơ Hạo chậm rãi phun ra một ngọn lửa màu vàng, da thịt khô quắt toàn thân chợt trở nên đầy đặn mượt mà, lực lượng vừa mới tiêu hao hết ở trong ngăn ngủn một nhịp thở đã khôi phục bảy thành!

Một tiếng sấm từ trong cơ thể hắn truyền đến, sau một đòn toàn lực chỉ biết tới cái trước mắt, lại dùng Vạn Vật Sinh nuốt nạp thiên địa tạo hóa lực bổ sung toàn thân, Cửu Chuyển Huyền Công của Cơ Hạo chợt đột phá đến tầng thứ ba —lực lượng thân thể bỗng dừng tăng trưởng gấp tám ban đầu!

Chương 739: Dung Hợp Thiên Nhân

Nguyên Nguyệt nhất mạch người đến vội vàng, rời khỏi càng thêm hoảng loạn.

A Phái La bị Cơ Hạo một quyền đánh thành hai đoạn, thiếu chút nữa bị đánh chết ngay tại chỗ. Lực sát thương đáng sợ của Cơ Hạo làm những người này rối loạn đầu trận tuyến, sau khi bỏ lại vài câu uy hiếp liền vội vàng rời khỏi.

Xích Phản tập đối với điều đó thì không có nhiều ý kiến.

Nơi này có quá nhiều tang vật không thể xuất hiện trước mặt người khác, cách mỗi một thời gian, luôn có người mất của hỗn hển tụ tập một đám người tới tìm bảo vật nhà mình mất trộm. Loại kiêu đoạn đánh tới tận cửa này trải qua quá nhiều rồi, những người không chế phía sau màn của Xích Phản tập cũng sẽ không đem chuyện này đặt trong lòng.

Cơ Hạo thu Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, lại lôi kéo Tự Văn Mệnh và Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm nói thầm suốt cả đêm, Cơ Hạo thay hình đổi dạng lén rời khỏi Xích Phản tập, một đường hướng bắc.

Mà Tự Văn Mệnh thì mở hết tốc độ quay về Bồ Phản, Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm càng liên tục phát ra thư lệnh cầu viện nhà mình, bởi vì giao dịch giữa Cơ Hạo cùng Đế Lạc Lăng, mạch nước ngầm mơ hồ kích động hẳn lên.

Nha Công biến thành một con quạ đen bình thường, uể oải rúc ở trong tay áo Cơ Hạo không lộ mặt, hai con rắn nhỏ càng biến thành nhỏ bé như con giun, một trái một phải quấn ở trên móng vuốt của Nha Công nghỉ ngơi.

Cơ Hạo dọc theo đường đi thi triển thủy độn thuật, mượn dùng mấy cái thủy hệ khổng lồ của Xích Phản sơn làm ngọn nguồn, nhanh chóng đi về phía bắc.

Long tộc thế lực ngầm khổng lồ, nhất là ở trong các phe thủy tộc càng có lực

ảnh hưởng có thể so với Cộng Công thần tộc, trong mấy cái thủy hệ này, long tộc lén lút bày ra hàng trăm thủy phủ bí ẩn to nhỏ.

Nương lệnh bài của Ngao Lễ, Cơ Hạo dọc theo đường đi mượn truyền tống pháp trận của mấy chỗ thủy phủ long tộc, tiết kiệm của hắn rất nhiều thời gian đi đường. Chỉ hao phí ba ngày thời gian, hắn đã đi tới tận cùng phía nam lãnh địa trực thuộc Lương Chủ thành.

Cây rừng dày đặc, bèo nước xanh thắm ở trong nước sông như thủy quỷ tóc dài cấp tốc múa lên. Cơ Hạo gạt ra mấy cây bèo cực kỳ đầy đặn khổng lồ, lặn lẽ bước lên bờ sông. Hắn hướng bốn phía nhìn quét một phen, trong rừng thâm thúy không có bóng người.

Chân trời xa xa có tiếng âm âm trầm thấp truyền đến. Cơ Hạo nhìn chăm chú, chỉ thấy một ngọn núi toàn thân màu đồng xanh lơ lửng hầu như dán ngọn cây chậm rãi trượt qua. Dưới tù trên nhọn, trên ngọn núi bên trên đại khái hơn năm trăm mẫu mở ra mấy chục động quật lớn nhỏ, nhiều Âm tộc phó binh cười song đầu dực long (rồng hai đầu có cánh) ra ra vào vào ở trong những hang động đó.

Đây là lệ thuộc đội ngũ dị tộc trình sát tuần hành trực tiếp Lương Chủ thành.

Cơ Hạo xa xa đánh giá một phen, trong ngọn núi bay này có mười mấy chiến sĩ Già tộc, quản lý gần ngàn phó binh Âm tộc, còn có nô binh nhân tộc số lượng không rõ theo quân nghe dùng.

Nhanh chóng rời xa bờ sông, Cơ Hạo chân đạp gió mát kề sát đầu bụi cỏ trong rừng cấp tốc lướt đi.

Trước đó vài ngày, Đế Lạc Lăng ở Nghiêu Sơn thành bị Cơ Hạo khuất phục, cố ý vô tình nói ra nhiều bí mật của dị tộc, kết hợp Tự Văn Mệnh cung cấp tình báo đến từ Vu Điện, Cơ Hạo biết xung quanh Lương Chủ thành dày đặc cấm chế, hơi vô ý sẽ bị dị tộc phát hiện hành tung của mình.

Cho dù hiện tại Lương Chủ thành đã bị phá hủy, sức nắm giữ của dị tộc đối

với lãnh địa xung quanh đã yếu đến cực hạn, nhưng nơi này dù sao cũng là sào huyệt dị tộc kinh doanh nhiều năm, Cơ Hạo không dám có chút nào sơ ý.

Đi xuyên qua trong rừng hơn một canh giờ, Cơ Hạo đột nhiên dừng bước.

Ở dưới một bụi cây nhỏ không bắt mắt, Cơ Hạo buông ra thần thức phát hiện một cái cán thật nhỏ đục từ hắc kim.

Cột hắc kim to cỡ ngón cái, dài hơn ba thước bị bùn đất vùi lấp hơn phân nửa, chỉ có một đoạn ngắn dài không đến một tấc lộ trên mặt đất. Trên cột nhỏ đen nhánh điêu khắc trận pháp phù văn phức tạp, một ít hạt đá quý màu đỏ nhỏ bé ở đỉnh chóp cái cột nhỏ được khảm thành phù văn một con mắt dựng thẳng.

Cơ Hạo thu liễm khí tức toàn thân, tránh cái cột nhỏ đó, tận khả năng thả chậm động tác của mình.

Loại cột nhỏ này là phát minh độc đáo của dị tộc. Bọn hãn luyện chế không biết bao nhiêu pháp khí như vậy, rải lung tung khắp thiên hạ. Ngay cả dị tộc cũng không biết rốt cuộc bọn hãn rải bao nhiêu loại pháp khí giám sát đơn giản này.

Nhưng một khi có người thi triển bất cứ pháp thuật nào đi ngang qua bên cạnh những cái cột nhỏ đó, hoặc là tạo thành động tĩnh hơi lớn một chút, những cái cột nhỏ này sẽ lập tức kích hoạt, hướng dị tộc ở xa tận Lương Chủ thành báo động trước. Mà dị tộc ở quanh Lương Chủ thành bố trí trọng binh phòng thủ, như ngọn núi bay vừa rồi, một khi có một chỗ cảnh báo, quân đội dị tộc bốn phương tám hướng sẽ lập tức chạy tới bao vây tiêu trừ.

Rất nhiều năm qua, nhiều thám báo, thám tử nhân tộc chính là chịu thiệt bởi món đồ chơi nhỏ không bắt mắt này, còn chưa tới gần Lương Chủ đã bị quân đội dị tộc vây giết.

Một đường tiến lên về phía trước, thật không dễ gì rời khỏi cánh rừng rậm này, phía trước có một ngọn núi lớn chặn đường.

Cơ Hạo đi tuần tra trong núi một phen, tránh được mấy chi phân đội dị tộc trình sát tuần hành, ở trong núi, trong một thung lũng yên tĩnh tìm cái hang bắt đầu bố trí.

Vài toà trận pháp kỳ môn bố trí thỏa đáng, lại dùng túi Vân Vụ phát ra sương mù mờ mờ che phủ toàn bộ thung lũng, Cơ Hạo lúc này mới yên tâm ở trong hang lấy ra Nguyên Nguyệt Thiên Nhân kia.

Lúc ở Xích Phản tập, Cơ Hạo không dám gây ra động tĩnh lớn, dọc theo đường đi lại chưa có cơ hội xuống tay, mãi cho đến lúc sắp đến mục tiêu, Cơ Hạo mới tìm được cơ hội tế luyện Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này.

Dài hai tấc, bóng loáng trơn bóng, cứng rắn có thể so với kim cương. Cơ Hạo đem Thiên Nhân nắm trong tay, mơ hồ có thể cảm thấy một luồng lực lượng đáng sợ trong đó đang ngủ đông. Không chỉ có thế, Cơ Hạo còn cảm nhận được một hơi thở sinh mệnh cường đại. Viên Thiên Nhân này tuy bị luyện chế thành pháp bảo, nhưng nó vẫn là một vật còn sống, không phải vật thuần túy.

“Lão gia hỏa, người nói trong này không có cạm bẫy chứ?” Cơ Hạo cầm lấy viên Thiên Nhân này nhìn hồi lâu.

“Sẽ không. Toàn bộ linh trí của nó đều đã bị gạt bỏ. Nhưng dấu vết sinh mệnh của nó, cũng chính là ký ức của Già Lâu Nguyên Già cũng bảo trì hoàn hảo.” Hư ảnh hiện ra thân hình, rất nghiêm túc nhìn kỹ Thiên Nhân: “Sợ cái gì, cho dù linh trí hắc còn giấu ở bên trong, dám làm càn ở trước mặt ta, vậy cũng là hắc xui xẻo.”

Cơ Hạo liền yên lòng. Hắc cười gật gật đầu, khẽ cắn môi, dựa theo phương pháp tế luyện Xích Phản tập đưa ra, hạ quyết tâm dùng móng tay đem mi tâm mình rạch ra một vết thương dài hơn hai tấc, sau đó đem viên Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này đặt ở trên vết thương.

Khi Nguyên Nguyệt Thiên Nhân cùng máu của bản thân tiếp xúc, trong đầu Cơ Hạo nháy mắt hiện lên vô số ý niệm. Hắc luôn cảm giác, hình tượng mình

sắp có được, chung quy có chút quái dị.

Nguyên Nguyệt Thiên Nhân sau khi chạm đến máu tươi của Cơ Hạo, còn có vô số sợi tơ nhỏ long lanh trong suốt từ sâu trong Thiên Nhân, nhanh chóng chui vào trong máu thịt của Cơ Hạo. Xương sọ mi tâm Cơ Hạo phát ra tiếng vang nhỏ, những sợi tơ nhỏ đó mở ra xương sọ của hắn, ở trên xương sọ của hắn mở ra một cái hố lõm giống hốc mắt.

Kèm đau đớn thể xác khó có thể chịu được, Nguyên Nguyệt Thiên Nhân chậm rãi hòa hợp một thể với thân thể Cơ Hạo.

Một loại cảm giác kỳ diệu không nói rõ được dần sinh ra, Cơ Hạo đột nhiên cảm giác mình trở nên đặc biệt mẫn cảm, giống như mỗi một hạt tro bụi rơi ở trên da hắn, đều có thể dẫn phát phản ứng mãnh liệt nhất của hắn.

Màu sắc toàn bộ thiên địa cũng trở nên khác biệt.

Chương 740: Pháo Đài Pháp Thuật

Thiên địa vạn vật đã mất đi màu sắc ban đầu.

Xuyên thấu qua Nguyên Nguyệt Thiên Nhãn ở mi tâm nhìn lại, nhìn thấy là bản chất của vạn vật linh khí. Thiên địa linh khí sắc thái sắc sỡ hóa thành một vùng biển sôi trào sáng lạn, linh khí dao động cường đại gào thét mà đến, Thiên Nhãn nhìn thấy, là một vùng biển linh khí vô biên vô hạn, không còn có bất cứ tồn tại hình thể thực tế nào.

Thiên địa linh khí bất cứ một loại thuộc tính nào, đều đang hoan hô nhảy nhót, tựa như đang hoan nghênh Cơ Hạo nhìn chăm chú.

Cơ Hạo cảm giác, những thiên địa linh khí đó đã biến thành một bộ phận thân thể mình, hẳn có thể tùy ý thúc giục bọn nó, dễ như trở bàn tay, linh hoạt tự nhiên, không có bất cứ sự hiềm khích nào, cũng không có bất cứ sự cứng nhắc bất tiện nào.

Hỏa ấm áp cùng thủy âm hàn có thể cùng tồn tại, lôi cuồng bạo cùng thổ ổn trọng có thể dung hợp, ánh sáng chói mắt cùng bóng tối thâm thúy có thể chung sống. Chỉ cần có Nguyên Nguyệt Thiên Nhãn này điều hòa, thiên địa linh khí các loại thuộc tính có thể thực hiện kỳ tích người thường không tưởng tượng được.

Ngón tay bắn ra, một nhụy hoa nhỏ bé màu đỏ trào ra ở đầu ngón tay Cơ Hạo, nhụy hoa này hoàn toàn do linh khí hỏa thuộc tính thuần túy ngưng tụ thành.

Sau đó từng cái cánh hoa băng sương màu u lam lặng yên nở rộ ở cạnh nhụy hoa, cánh hoa băng sương và nhụy hoa lửa kết hợp hoàn mỹ với nhau, không có tình huống nước lửa xung đột xảy ra. Sau đó nhụy hoa lửa dẫn đốt những cánh hoa băng sương kia, cánh hoa màu u lam bắt đầu lẳng lặng thiêu đốt.

Băng sương và hỏa diễm cùng tồn tại hoàn mỹ, ngay sau đó giữa hỏa diễm cùng băng sương có điện quang nhỏ bé nảy sinh, điện quang nhỏ bé dịu dàng như nước, theo cánh hoa liên tục chảy xuống, một cành hoa non mịn do điện quang ngưng tụ thành cứ thế xuất hiện.

Trên cành hoa dài ba thước, linh khí mộc thuộc tính màu xanh lục, linh khí thổ thuộc tính màu vàng, linh khí kim thuộc tính màu trắng, còn có quang chói mắt, ám tối đen, lôi màu tím, kịch độc màu xanh lục... linh khí đủ loại màu sắc hình dạng ngưng tụ thành từng cái phiến lá trông rất sống động, ở trên cành hoa dần dần sinh trưởng.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh cũng lẳng lẳng nhìn một đóa hoa từ thiên địa linh khí đủ loại màu sắc hình dạng biến ảo mà thành này trên tay Cơ Hạo.

“Năng lực thiên phú thật đáng sợ. Đám người Nguyên Nguyệt nhất mạch, bọn hắn nắm giữ đối với thiên địa linh khí, đối với năng lượng thiên địa, đây là năng lực trời sinh.” Hư ảnh cảm khái từ đáy lòng: “Đám dân bản xứ Bàn Hi thế giới, bọn họ cũng chỉ có cảm ứng cùng sức khống chế tinh diệu như thế đối với một loại thiên địa linh khí, nhưng đám dị tộc Nguyên Nguyệt nhất mạch... Không thể tưởng tượng.”

Cơ Hạo kinh ngạc nhướng mày, có thể làm hư ảnh nói ra từ ‘Không thể tưởng tượng’ này, có thể thấy được sau khi bước đầu dung hợp viên Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, năng lực Cơ Hạo nhận được tạo thành rung động lớn bao nhiêu đối với hư ảnh.

“Thật ra, pháp thuật thần thông của người hắn là cũng rất mạnh chứ?” Trầm mặc chốc lát, mày ****, đau đớn càng thêm lợi hại, Cơ Hạo tán đi đóa hoa linh khí trong tay, rất tự nhiên hỏi hư ảnh.

Trầm mặc hồi lâu, thanh âm trong hư ảnh có chút xấu hổ: “Thật ra, ta trước khi gặp được người, chưa bao giờ bỏ tâm tư ở những chỗ nhỏ bé này.”

Cơ Hạo nghĩ tới chuyện hư ảnh trao đổi với mình Cửu Tự Chân Ngôn Đan

Kinh, nghĩ tới hần mấy năm nay lục tục truyền thụ ba chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh. Lại liên hệ lời hần từng nói trong quá khứ, trong lòng Cơ Hạo nhất thời biết rõ, gã này là người thô.

Người thô thuần túy, người thô chỉ biết sử dụng man lực, đối với thần thông biến hóa, pháp thuật khổng chế..., nhằm chừng tâm đắc của hần còn không bằng Cơ Hạo. Ba chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, còn là sau khi hần chiếm được Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, lại lên học đại đạo tinh ích của Vũ Dư đạo nhân, lúc này mới ở trong mấy năm qua chậm rãi cân nhắc ra thần thông!

Trước mắt đột nhiên có vô số ánh sáng màu sắc rực rỡ xoay tròn giống như sóng nước, từng luồng linh khí cường đại xuyên thấu qua Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, không ngừng ủa vào thân thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo ban đầu lúc tu luyện, tốc độ hấp thu thiên địa linh khí đã cực nhanh, nhưng tốc độ Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này căn nuốt thiên địa linh khí, so với Cơ Hạo ngày thường tự tu luyện còn nhanh hơn mười mấy lần. Hơn nữa tốc độ này còn đang tăng, không ngừng tăng, theo Cơ Hạo và Nguyên Nguyệt Thiên Nhân tiến một bước dung hợp, tốc độ Nguyên Nguyệt Thiên Nhân căn nuốt thiên địa linh khí đang điên cuồng gia tăng.

Gấp mười... Gấp trăm lần... Ngàn lần... Vạn lần!

Cơ Hạo rốt cuộc hiểu cường giả đỉnh phong Nguyên Nguyệt nhất mạch là cảm thụ thế nào —— trong cơ thể có linh khí thoải mái tiêu xài. Vĩnh viễn không cần lo lắng thiên địa linh khí thiếu thốn, hơn nữa tinh thần lực bản thân được thiên địa linh khí tẩm bổ ngược lại, vô luận phát ra bao nhiêu pháp thuật mạnh mẽ, tinh thần lực cũng cuồn cuộn không ngừng, vĩnh viễn không cạn kiệt.

‘Rắc’ một tiếng, tơ nhỏ trong Nguyên Nguyệt Thiên Nhân tràn ra cùng tuyến quả thông ở mi tâm Cơ Hạo hòa hợp một thể. Trong đầu Cơ Hạo như bị vô số tia sét bổ, một dòng lũ ký ức cực kỳ cường đại gào thét ủa vào nguyên thần hần.

Không có bất cứ bản ngã ý thức nào tồn tại, chỉ là ký ức hình ảnh đơn thuần.

Cơ Hạo như đang nhìn đèn kéo quân, một kiếp của Già Lâu Nguyên Già, một kiếp từ lúc hắt cật tiếng khóc chào đời đến cuối cùng ngã xuống, hoàn toàn không giữ lại bị Cơ Hạo hấp thu.

Già Lâu Nguyên Già xuất thân cao quý, Già Lâu nhất tộc, là hoàng tộc của Nguyên Nguyệt nhất mạch ở Ngu triều, chấp chính đại đế Nguyên Nguyệt nhất mạch, đời đời đều bị Già Lâu nhất tộc khống chế. Già Lâu Nguyên Già, càng là đứa con nhỏ của chấp chính đại đế Nguyên Nguyệt nhất mạch năm đó.

Già Lâu Nguyên Già thiên phú cực cao tốc độ tu luyện nhanh đến kinh người, ngắn ngủn mười mấy năm thời gian, hẳn đã có được chiến lực có thể so với Vu Đế nhân tộc, cả đời lần đầu tiên tham gia đại chiến với nhân tộc.

Trên đồng bằng mệnh mông bát ngát, chiến sĩ nhân tộc rợp trời rợp đất thúc giục vô số sài lang hổ báo, khống chế vô số đại ưng lão điêu, hợp thành chiến tuyến rộng tới mấy vạn dặm xung phong tới.

Có thể thấy được lúc Già Lâu Nguyên Già tham chiến, thực lực tổng hợp của nhân tộc cũng không cường đại như bây giờ. Chiến sĩ nhân tộc Già Lâu Nguyên Già nhìn thấy, trên người mặc giáp trụ kim loại không tới một phần ngàn, càng nhiều chiến sĩ nhân tộc là khoác các loại da thú, rõ ràng còn có người trần truồng lộ thể cầm gậy gỗ xung phong.

Già Lâu Nguyên Già ra tay, hắt hướng phía trước vươn hai tay, tinh thần lực như thủy triều trút ra, thiên địa linh khí cảm nhận được ý chí hắt, hóa thành dòng lũ pháp thuật khủng bố gào thét trút về phía chiến sĩ nhân tộc xung phong ở đối diện.

Đầu tiên là mấy ngàn đạo lôi điện to như vại nước từ trên trời giáng xuống, sau đó là từng mảng lớn lôi quang xen lẫn nham thạch nóng chảy từ bầu trời rơi xuống, từng viên vụn thạch đường kính mấy chục trượng kéo theo khói đen thật dài từ bầu trời đập xuống, nơi đi qua thi cốt thành bùn.

Trên mặt đất bỗng chợt nhấc lên sóng to, đầu sóng vừa mới lao lên, liền hóa

thành vô số băng trùy sắc bén dài hơn một trượng bay lượn đâm phá.

Vô số chiến sĩ nhân tộc bị băng trùy xuyên thấu thân thể, sau đó băng trùy chọt hóa thành hỏa lôi khủng bố nổ tung, nơi nơi đều là máu thịt đỏ tươi tạt tành phun trào. Nhưng sương mù màu đen từ trong lòng đất chui ra, toàn bộ máu thịt đều bị sương mù đen cắn nuốt.

Đại địa đang run rẩy, ngọn núi đang lay động, một trận động đất hủy diệt tất cả xuất hiện. Già Lâu Nguyên Già khẽ búng ngón tay, đại địa phạm vi ngàn dặm sụp đổ, vô số chiến sĩ nhân tộc bị khe hở trên đại địa nuốt chửng, sau đó đại địa khép lại, chiến sĩ nhân tộc bị nghiền thành bánh thịt.

...

Từng cảnh chiến tranh tàn khốc không ngừng xuất hiện, sự khống chế pháp thuật đáng sợ của Nguyên Nguyệt nhất mạch làm bọn họ biến thành siêu cấp pháo đài trên chiến trường, vô số chiến sĩ nhân tộc chết thảm ở dưới pháp thuật điên cuồng bao trùm của bọn họ.

“Thiên phú thật đáng sợ.” Cơ Hạo yên lặng hấp thu ký ức của Già Lâu Nguyên Già: “Nhưng những lực lượng này, hiện tại đã thuộc về ta.”

Chương 741: Tu Sĩ Lưu Lạc

Tay trái chống một cây gậy gỗ bạch dương thô ráp, khoác một cái áo tơi rách nát dơ bẩn, xỏ một đôi giày da trâu rừng đơn sơ, Cơ Hạo chậm rãi hành tẩu ở nơi hoang dã bụi gai rậm rạp.

Nơi Cơ Hạo đi qua, trong một sợi cỏ nhỏ bé ở mi tâm hẳn mơ hồ có lực quang xoay tròn, những bụi gai độc dày đặc kia giống như vật còn sống có linh tính, càn nhẹ nhàng chệch đi, nhường ra cho Cơ Hạo một con đường nhỏ.

Lúc đi ngang qua dòng suối nhỏ, có cỏ dài mềm mại quấn quanh bên lẫn nhau, ở trên dòng suối nhỏ dệt thành một cây cầu cỏ rộng khoảng một thước. Cơ Hạo đạp cầu cỏ, nhẹ nhàng vượt qua dòng suối nhỏ.

Lúc đi ngang qua sông nhỏ, tảng đá giữa sông sẽ tự nổi ở mặt nước, vững vàng giống như trụ cầu. Cơ Hạo đạp tảng đá, không dính chút vệt nước nào thoải mái vượt qua con sông.

Trong bụi cỏ có rắn độc muốn tấn công Cơ Hạo. Rắn độc lòng mang ác niệm còn chưa kịp ra đòn, sẽ có vô số dây cỏ mềm dẻo từ bốn phương tám hướng quấn quanh lên, đem nó gắt gao giam cầm.

Mãnh thú chạy săn bắn chung quanh phát hiện bóng người Cơ Hạo, còn chưa chờ bọn nó bụng đói kêu vang tấn công vô, một đạo cuồng phong đột nhiên nhấc lên từ đất bằng, đem đám hình thể to lớn đó thổi bay thật xa, bọn nó ngã tới mức nổ đom đóm mắt, một đám vội vàng xoay người chạy trốn.

Hai mắt nhắm nghiền, con mắt dựng thẳng ở mi tâm cũng gắt gao khép kín, Cơ Hạo thu liễm thần thức, đơn thuần thông qua lực lượng Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, thông qua cảm giác đối với thiên địa linh khí bước nhanh hành tẩu ở trên nơi hoang dã.

Vô số phù văn kết cấu pháp thuật lập thể phức tạp, huyền ảo quay quanh

nguyên thần Cơ Hạo cấp tốc xoay tròn, những kết cấu phù văn đó là Già Lâu Nguyên Già nắm giữ, cơ cấu trung tâm pháp thuật cường đại Nguyên Nguyệt nhất mạch bí mật không truyền ra ngoài.

Tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch thiên phú hậu đãi, bọn hắn trời sinh cảm giác lực đối với thiên địa linh khí đã vượt qua người thường. Bọn hắn chỉ cần học được các kết cấu phù văn bí truyền trong tộc, là có thể khống chế thiên địa linh khí bộc phát ra pháp thuật công kích cường đại.

Đối với những tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch không có theo đuổi gì mà nói, bọn hắn chỉ cần nắm giữ những kết cấu phù văn đó là đủ để bọn hắn tiêu dao cả đời. Nhưng Cơ Hạo lại rất tò mò nguyên lý của các kết cấu phù văn đó, hắn đang thử dùng phương pháp của mình, phân tích, quy nạp các kết cấu phù văn đó.

Cái này là kết tinh văn minh của một tộc đàn cường đại đến từ một thế giới khác.

Cơ Hạo rất tò mò, sau khi hắn hoàn toàn lý giải, nắm trong tay các kết cấu phù văn đó, hắn sẽ có thu hoạch lớn bao nhiêu, hồi báo lớn bao nhiêu.

Dưới chân nổi gió, một đường bước nhanh hành tẩu, Cơ Hạo lướt qua từng thôn trang dị tộc.

Nơi này là lãnh địa trực thuộc Lương Chủ thành, đất đai màu mỡ, khắp nơi đều là đồng ruộng quy hoạch chỉnh tề, từng thôn trang tường hòa an bình giấu ở trong cây rừng phồn thịnh, mơ hồ có thể nghe được tiếng gia cầm, gia súc đùa giỡn truyền đến.

Cơ Hạo nhìn thấy, trên cánh đồng rộng lớn, tận tình canh tác đều là nô lệ nhân tộc; mà vật gieo trồng trên đồng ruộng, Cơ Hạo vậy mà có hơn chín thành không nhận ra. Rất hiển nhiên, những vật gieo trồng đó đều là dị tộc từ thế giới của bọn hắn mang đến.

Mà lĩnh chủ các thôn trang đó, đám dị tộc cao cao tại thượng, Cơ Hạo một đường chứng kiến, bọn hắn chỉ tận tình ca múa chơi đùa, từ sáng đến tối bọn hắn đều đang hô bằng gọi hữu uống rượu mua vui, hoặc là vào núi săn bắn du ngoạn, tất cả trọng trách sinh sản, đều giao cho nô lệ nhân tộc.

Ở giữa thôn trấn, cách mỗi trăm dặm, chỗ địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, đều có một tòa thành bảo đứng sừng sững.

Thành bảo này thuộc về sở hữu của lĩnh chủ trong dị tộc. Trong thành bảo trú đóng lượng lớn quân đội, phụ trách trấn thủ một phương lãnh thổ.

Cách mỗi năm trăm dặm, dị tộc sẽ xây dựng một tòa thành trì quy mô bậc trung, dung lượng dân cư mấy chục vạn, trong thành cũng đồn trú lượng lớn quân đội, phối hợp các nơi thành bảo nghiêm mật giám thị, trấn thủ các lãnh địa.

Cách mỗi một ngàn dặm, sẽ có một tòa thành trì quy mô rất lớn, dân cư hơn trăm vạn. Ngoài thành còn có thể thêm bốn tòa chiến bảo chuyên môn dùng để cất giữ quân đội, bên trong ít nhất cũng sẽ có mấy vạn sĩ tốt đóng quân.

Trong lòng Cơ Hạo có chút nặng nề. Dị tộc thành lập Ngu triều, sức thống trị đối với lãnh địa nghiêm mật như thế, cường đại như thế, như một tấm lưới lớn kín không kẽ hở, đem toàn bộ lãnh địa phòng thủ muối bay không lọt.

So sánh, liên minh bộ lạc nhân tộc Bồ Phán, đó quả thực chính là một cái sàng chỗ nào cũng là lỗ, liên minh bộ lạc nhân tộc tổ chức rời rạc, nói từ trên kết cấu quyền lực, ở trên hiệu suất căn bản không thể so sánh với Ngu tộc tổ chức nghiêm mật.

Nếu không phải liên minh bộ lạc nhân tộc chiếm ưu thế thật lớn ở trên số lượng dân cư tuyệt đối, những năm qua đám quý tộc Ngu triều lại có chút không có suy nghĩ tiến thủ mà nói, sợ là chiến tranh giữa nhân tộc cùng dị tộc, nhân tộc không nói toàn diện bị thua, ít nhất sẽ không thoải mái như bây giờ.

Cơ Hạo dọc theo đường đi rất cẩn thận, xa xa tránh đi toàn bộ thôn trấn,

thành bảo với thành trì.

Nhưng càng đi về phía bắc, càng tới gần Lương Chử thành, mật độ thành trì, thành bảo cùng trạm gác to nhỏ của dị tộc, cùng với bộ đội trinh sát tuần hành trên trời lại càng lớn. Hơn nữa Cơ Hạo cũng cảm nhận được trong không khí từng cơn sóng mạnh mẽ không ngừng đảo qua, đây là thần tháp canh gác cỡ lớn dị tộc thành lập, tùy thời tùy chỗ theo dõi tất cả động tĩnh trên trời, mặt đất cùng trong lòng đất.

Cho nên mặc cho Cơ Hạo cẩn thận nữa, cẩn thận nữa, lúc cách Lương Chử thành còn có không đến một ngàn dặm, một ngọn núi bay loại nhỏ đột nhiên dừng lại ở đỉnh đầu hắc, trước sau trái phải bốn chi khinh kị binh trinh sát tuần hành quy mô ở khoảng trăm người đã bước chân âm âm bao vây.

Cơ Hạo dừng bước, đứng ở tại chỗ lẳng lặng đánh giá những đội tuần tra dị tộc này.

Những khinh kị binh trinh sát tuần hành đều kèm một quan quân Già tộc, sau đó kéo theo khoảng hai mươi chiến sĩ Âm tộc, tám chín mươi tên binh sĩ trinh sát tuần hành còn lại, thuần một sắc đều là nô binh nhân tộc.

Nhìn từ trên trang bị, quan quân Già tộc mặc nguyên bộ trọng giáp, chiến sĩ Âm tộc cũng có nhuyễn giáp hoàn mỹ bên mình, mà các nô binh nhân tộc tuy mặc quân trang kiểu cách thống nhất, nhưng trên người không mặc giáp, binh khí trong tay cũng chỉ là đao kiếm và trường mâu tinh cương bình thường.

Cơ Hạo không khỏi âm thầm kinh ngạc. Lần trước đại chiến Xích Phán sơn, hắc chưa phát hiện quân đội trong dị tộc có tỉ lệ chiến sĩ nhân loại lớn như thế.

Hắc thực sự không ngờ, ở trong lãnh địa trực thuộc Lương Chử thành, số lượng chiến sĩ nô lệ nhân tộc lại chiếm tỉ lệ lớn như vậy trong quân đội dị tộc.

Một chiến sĩ Già tộc nhảy xuống khỏi vật cưỡi, bước chân âm âm đi tới trước mặt Cơ Hạo, ở cao nhìn xuống quan sát Cơ Hạo: “Này, đưa ra bằng chứng thân

phận của người. Một người vô duyên vô cớ, chạy lung tung trên cánh đồng làm gì? Người tốt nhất đừng là nô lệ chạy trốn, nếu không ta sẽ tự mình rút ra xương cột sống của người.”

Cơ Hạo kéo trùm đầu của áo tơi, lộ ra gương mặt tái nhợt.

Một đường màu đỏ ở mi tâm nhẹ nhàng mở ra, một con mắt dựng thẳng rạng rỡ tỏa sáng. Cơ Hạo khẽ hừ một tiếng, một luồng tinh thần dao động mạnh mẽ hướng bốn phía khuếch tán, vật cưỡi của bốn chi đội tuần tra cùng cất tiếng gào thét, bị tinh thần uy áp của hắn dọa không thể động đậy.

“Ta là một tu sĩ lưu lạc, đang đau khổ tìm kiếm Nguyên Nguyệt chân lý. Ta có chút mệt rồi, muốn về phụ cận Lương Chử tìm một chỗ tu sửa hai ngày. Các người những kẻ ti tiện này, muốn phá hỏng sự khổ tu của ta sao?”

Cơ Hạo kiêu căng nhìn chiến sĩ Già tộc trợn mắt há hốc mồm trước mặt, ngón tay búng ra, một lực lượng khổng lồ vô hình đánh ra, đem chiến sĩ Già tộc đó một đòn đánh bay xa hơn một dặm. Không khí chấn bạo đáng sợ nổ nát giáp trụ trên thân chiến sĩ Già tộc, đánh cho hắn miệng phun đầy máu trong lúc nhất thời không bò dậy nổi.

Chương 742: Trấn Nhỏ Lương Chữ

“Đại nhân tôn quý, xin tha thứ cho sự mạo phạm của chúng ta!”

Người của bốn đội tuần tra kinh sợ quỳ gối dưới đất, chiến sĩ Già tộc bị Cơ Hạo đánh bay lão đảo chạy tới, cúi đầu sát đất ghé vào trước mặt Cơ Hạo liên tục dập đầu.

Chiến sĩ Già tộc này sợ tới mức gương mặt vặn vẹo, hãn thậm chí không dám điều động tinh huyết của mình chữa trị xương ngực bị Cơ Hạo đánh gãy.

Trên ngọn núi bay, mấy chiến sĩ Già tộc cũng vội vã mang theo đám đông thủ hạ nhảy xuống, quỳ gối trước mặt Cơ Hạo không dám nhúc nhích chút nào.

Một tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch đang tiến hành lưu lạc hoang dã khổ tu, bọn hãn thể mà lại mạo phạm tôn tại tôn quý như vậy, ở trong xã hội dị tộc giai cấp nghiêm ngặt, tôn ti cao thấp có thể xưng là tàn khốc, đây là tội chết đủ để liên lụy gia quyến của bọn hãn.

Cơ Hạo một lần nữa đội trùm đầu lên, đem nửa bên mặt che giấu đi, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, dùng một loại giọng khàn khàn mà lạnh như băng, không có bất cứ cảm tình gì quát lớn: “Cút!”

Ngọn núi bay dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi, Cơ Hạo thậm chí nghe được lò luyện động lực bên trong ngọn núi bay phát ra tiếng kêu chói tai vượt tải.

Bốn đội ngũ tuần tra cũng gần như chạy trốn chết lao ra xung quanh. Cơ Hạo thậm chí thấy được nhiều nô binh nhân tộc thất kinh từ trên lưng vật cưỡi ngã xuống, rơi chật vật không chịu nổi lại còn giãy dụa nhảy lên, dứt khoát cầm lấy cái đuôi vật cưỡi, để vật cưỡi kéo bản thân chật vật đào tẩu.

Cơ Hạo mím mím môi, không nói gì lắc lắc đầu.

Một tu sĩ lưu lạc, là thân phận Cơ Hạo tổng hợp lại cân nhắc từ tình báo các phương diện, sau khi trải qua chiêm chước tỉ mỉ, an bài cho chính mình.

Tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch được lộc trời, bọn hắc trời sinh đã có thiên phú thần kỳ nắm giữ thiên địa linh khí, gần như không cần tu luyện khắc khổ cái gì. Tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch chỉ cần kiên nhẫn rèn giũa qua thời gian, huyết mạch bọn hắc, bản mạng pháp nhãn của bọn hắc, có thể làm bọn hắc có được lực lượng cường đại.

Nhưng thành cũng thiên phú, bại cũng thiên phú.

Năng lực thiên phú cường đại ngược lại thành gông xiềng đáng sợ nhất của Nguyên Nguyệt nhất mạch. Bởi vì thiên phú cường đại, tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch ở trong quá trình thực lực tăng lên xuôi gió xuôi nước, không có bất cứ sự khúc chiết hiểm trở nào, cho nên làm thực lực của bọn hắc khi tăng lên tới cực hạn thiên phú huyết mạch của bọn hắc mang tới cho bọn hắc, bọn hắc sẽ gặp phải ‘Thiên phú chướng ngại’ đáng sợ.

Như Già Lâu Nguyên Già, hắc thuận thuận lợi lợi tăng lên tới giai tầng cường đại gần với Vu Thần, nhưng hắc muốn thật sự bước vào dị tộc Nhật Nguyệt cảnh tương đương với Vu Thần cảnh, khó khăn hắc gặp phải ít nhất là gấp trên trăm lần dị tộc cùng giai của phân mạch khác.

Cho nên Nguyên Nguyệt nhất mạch liền có truyền thống tu luyện khác hắc với dị tộc khác. Khi một cường giả đỉnh phong Nguyên Nguyệt nhất mạch đến thời điểm mốc cuối thực lực tăng lên, không thể dựa vào năng lực thiên phú tăng lực lượng lên nữa, bọn họ sẽ lựa chọn rời nhà bỏ đi, tiến vào trong nơi hoang dã, tiến hành lưu lạc hoang dã khổ tu dài lâu mà gian khổ.

Bọn họ cởi bỏ quần áo hoa mỹ, từ bỏ thức ăn ngon lành, vứt bỏ tất cả hưởng thụ xa xỉ, đem bản thân dung nhập Man hoang, dùng thiên nhiên tàn khốc nhất rèn luyện thân thể cùng linh hồn của mình. Cảm ngộ bốn nguyên ý chí của thiên địa, cố gắng khiến bản thân đột phá bình cảnh, có được lực lượng cường đại hơn

nữa.

Toàn bộ dị tộc đều biết, tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch có tư cách tiến hành lưu lạc hoang dã khổ tu, tuyệt đối đều là cường giả đỉnh phong.

Mà tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch tiến hành lưu lạc hoang dã khổ tu, đầu óc mỗi người đều sẽ có vấn đề. Tra tấn thân thể cùng linh hồn, buồn bức do thời gian dài không thể đột phá, các loại tâm ma đến từ bên ngoài cùng trong lòng, sẽ làm những kẻ này trở nên điên điên khùng khùng không thể nói lý.

Trong lịch sử dị tộc, từng có một cường giả Nguyên Nguyệt nhất mạch gần kề bên bờ đột phá, nhưng ngưng lại mấy ngàn năm không tiến bộ, bởi vì một việc vặt cực kỳ nhỏ bé dưới cơn giận dữ liên tục tiêu diệt ba tòa thành trì của dị tộc, tử thương hồn độn, tổn thất thảm trọng.

Cho nên cao tầng dị tộc nhất trí nói cho tộc nhân của mình —— vĩnh viễn đừng trêu vào một tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch đang tiến hành khổ tu hoang dã, thiên hạ không có chuyện bọn hắn không làm ra được.

Càng có một số quý tộc dị tộc cay nghiệt chanh chua nào đó sau lưng cười nhạo mạch tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất khổ tu hoang dã, nói bọn họ quả thực chính là một đám sài cầu điên cuồng.

“Tên tuổi chó điên quả nhiên dọa người, nhưng điều này giảm đi cho ta bao nhiêu phiền toái.” Cơ Hạo cười, chậm rãi tiếp tục tiến lên về phía trước.

Một ngày sau, theo một con đường cát đá bằng phẳng, Cơ Hạo đi tới một trấn nhỏ dị tộc phía tây nam Lương Chủ thành.

Trấn nhỏ dựa núi tựa nước, sườn tây là một ngọn núi nhỏ tú lệ, trên sườn núi trồng đầy cây cảnh trân quý. Đóa hoa màu vàng, màu tím đang nở rộ, gió thổi qua biển hoa như lửa, hương hoa nồng đậm bao trùm toàn bộ trấn nhỏ.

Phía trước trấn nhỏ là một hồ nước hình trăng non, nước hồ màu lam đậm, có

thể thấy được hồ nước cực sâu. Trên mặt hồ có lượng lớn cánh buồm trắng lui tới xuyên qua, trên bến tàu bên hồ, mấy nô lệ tinh quái đang vung quyền trực da thú, hồ to gọi nhỏ ghi chép thu hoạch của thuyền đánh cá bên bờ.

Đứng ở trên một gò đất nhỏ ngoài trấn, Cơ Hạo nhìn hướng phía đông bắc.

Trấn nhỏ cách Lương Chử chỉ ba mươi mấy dặm, ngày thường cho dù là dân chúng bình thường, cũng có thể nhìn thấy tường thành cao ngất của Lương Chử thành. Nhưng hiện tại Lương Chử thành đã là một mảnh phế tích, Cơ Hạo chỉ có thể nhìn thấy mười hai tòa thần tháp cao ngất trong mây đứng sừng sững ở trên đường chân trời.

Có gió từ hướng đông bắc thổi tới, trong tiếng gió mơ hồ truyền đến tiếng kêu khóc như sấm rền, đó là vô số khổ dịch đang hô khẩu hiệu, khí thế ngất trời tiến hành các công tác xây dựng lại Lương Chử thành.

Cơ Hạo khẽ hừ một tiếng, đi xuống khỏi gò đất nhỏ, bước chân cứng ngắc đi tới lối vào trấn nhỏ.

Mấy tên chiến sĩ Âm tộc khoác nhuyễn giáp đưa ngang trường mâu, chặn đường Cơ Hạo. Cơ Hạo nhắc trùm đầu lên, sau khi con mắt dừng thẳng ở mi tâm hơi khép mở, mấy tên chiến sĩ Âm tộc kinh sợ thu hồi binh khí, nhưng một thiếu niên Tu tộc thì mang theo một cái túi tiền đi lên đón.

Năm con mắt trên mặt thiếu niên Tu tộc khép mở bất định, mặt đầy nét cười hướng Cơ Hạo nói: “Đại nhân tôn kính, hoan nghênh tới lãnh địa Nguyệt Hồ tiểu trấn của Bà La Đế đại nhân tôn quý. Dựa theo phát lệnh Bà La Đế đại nhân chế định, bởi vì huyết mạch tôn quý của ngài, ngài cần giao nộp phí dụng một trăm ngọc tề mới có thể đi vào.”

Khóe miệng Cơ Hạo giật giật, hắn nhìn về phía mấy nông phu nhân tộc quần áo tả tơi từ bên cạnh hắn đi qua.

Thiếu niên Tu tộc lập tức cười lên: “Cơ trí như ngài hắn là rõ, đám nông dân

bản xứ ti tiện kia, bọn hăn nào có tiền giao nộp thuế vào cửa chứ? Bà La Đế đại nhân tôn quý nói, các lão gia quý tộc Ngu tộc, cần giao nộp một trăm ngọc tệ; các lão gia Già tộc, chỉ cần giao nộp mười ngọc tệ là được rồi; các lão gia Tu tộc... Ha ha, các lão gia Tu tộc đều có tiền, thuế vào cửa của bọn họ là năm trăm ngọc tệ đấy.”

Cơ Hạo dở khóc dở cười vì quy củ kỳ cục này. Bà La Đế này chế định pháp lệnh, thuần túy là vì bắt chẹt vợ vét tài sản quý tộc dị tộc mà bố trí?

Tức giận ném xuống một khối ngọc đáng giá một trăm ngọc tệ, Cơ Hạo lạnh giọng hỏi: “Ta chỉ là tùy ý đi dạo, tới nơi này nghỉ ngơi một chút, thuận tiện hỏi thăm một ít tin tức.”

Dừng một chút, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Ta muốn biết tình huống gần đây của Lương Chủ thành, lãnh địa của Bà La Đế đại nhân tôn quý, có thể thỏa mãn nguyện vọng nhỏ bé đó của ta không?”

Thiếu niên Tu tộc thu hồi miếng ngọc, cười đến mắt cũng nheo lại thành một đường.

“Đi Lục Tiến Ngự tửu quán, ngài muốn biết cái gì, nơi đó cũng có.”

Chương 743: Trấn Nhỏ Ngẫu Nhiên Gặp

Thấm mỹ xa hoa của dị tộc khiến Cơ Hạo lú lỏi, đồng thời cũng có chút không nói nên lời.

Vào Nguyệt Hồ tiểu trấn, trước mắt là một con đường rộng ba trượng. Con đường bằng phẳng cát trắng lóe đáy, trên cát trắng được khảm đá cuội màu xanh nhạt. Khiến Cơ Hạo không biết nói gì chính là những viên đá cuội đó lớn nhỏ hình dạng hầu như giống nhau như đúc, trên đá cuội còn điêu khắc hoa văn hoa man phức tạp mà tinh mỹ.

Hai bên đường là tiểu lâu đình nhon rất giàu phong vị dị tộc, tường sơn do đá tảng đắp thành rất chỉnh tề, bên trên quần dây hoa cành hoa tươi tốt. Tường Vi, Nguyệt Quý, Khiên Ngưu hoa, Kim Hợp Hoan, cành hoa đủ loại màu sắc hình dạng nở rộ rất sáng lạn.

Toàn bộ Nguyệt Hồ tiểu trấn được một biển hoa rậm rạp bao bọc, thoát nhìn tường sơn màu xanh, nóc nhà màu xanh, xen lẫn đóa hoa đủ mọi màu sắc, toàn bộ trấn nhỏ xa hoa, tuyệt đẹp như cảnh trong mơ.

Trên đường xá sạch sẽ, ngẫu nhiên có thể thấy được mấy người Ngu tộc quần áo hoa mỹ ở dưới hộ vệ vây quanh chậm rãi đi qua, nơi bọn hắn đi qua, đám đông nô lệ nhân tộc ven đường đều quỳ rạp xuống đất, trán kề sát mặt đất không dám nhìn thẳng bọn dị tộc.

Cơ Hạo nắm thật chặt áo tơi trên người, chậm rãi đi qua đường.

Nhìn các nô lệ nhân tộc rất cung kính, kinh sợ kia, tâm tình Cơ Hạo cực phức tạp: “Đế Thuần bọn họ nếu thấy tình cảnh nơi đây, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào đâu? Xem bọn họ, bọn họ đã đem tất cả điều này coi là một loại... Đương nhiên.”

Hư ảnh không nói gì, bảo trì sự trầm mặc.

Cơ Hạo khẽ thở dài một hơi, dựa theo thiếu niên Tu tộc nọ ở cửa trấn nhỏ chỉ điểm, theo con đường hướng về khu bến tàu của Nguyệt Hồ tiểu trấn bước đi. Đi đại khái một khắc đồng hồ, hắn rời khỏi đường chính của thôn trấn, theo một ngõ rẽ hướng phía dưới đi hơn một dặm, ở cạnh bến tàu của trấn nhỏ, vị trí giáp hồ nước, hắn đã thấy Lục Tiến Ngự tửu quán.

Tửu quán do đá trơn nhẵn đáp nên sát với hồ nước. Trên nền cỏ tươi non bày một dãy bàn do gỗ thô chế thành. Trên chân bàn gỗ điêu khắc hoa văn phong cách cổ xưa hào nhoáng, mấy chục thiếu nữ Âm tộc mặc váy dài, khuôn mặt thon gọn đang lui tới xuyên qua ở giữa bàn, đưa lên các loại rượu ngon món ngon cho khách nhân tửu quán.

Chọn một cái bàn gỗ ngồi xuống, Cơ Hạo còn chưa kịp gọi những thị nữ này, một tráng hán Già tộc cụt một tay thân hình cao lớn đã lao đảo đi tới bên người Cơ Hạo, thân thể hơi nghiêng nặng nề ngồi xuống.

Tráng hán Già tộc khuôn mặt thô hào, làn da màu bạc nhạt đại biểu hãn ít nhất có thực lực cấp chiến tướng, cũng chính là tương đương với Vu Vương nhân tộc. Nhưng một hốc mắt của hãn hãm sâu xuống, trong hốc mắt u ám trống không; trên mặt hãn có một vết sẹo dữ tợn, xem bộ dáng vết sẹo này, thiếu chút nữa đã đem đầu hãn cắt thành hai nửa.

Mặt khác, cánh tay trái hãn bị chặt đứt ngang bả vai, nửa đoạn tay áo trống rỗng theo động tác của hãn mà vung lên.

Làm cường giả cấp Vu Vương, mọi thương thế thân thể đều có thể tiêu hao tinh huyết bản thân mà khôi phục. Nhưng tráng hán Già tộc này lại bị thương nặng toàn thân, càn thành tàn phế cụt một tay. Rất hiển nhiên, thương thế của hãn trực tiếp tổn hại bốn nguyên của hãn.

“Gương mặt lạ lắm, lần đầu tiên tới Nguyệt Hồ tiểu trấn?” Tay phải còn nguyên của đại hán đặt lên bàn, ba con mắt còn tốt nhìn chăm chăm Cơ Hạo: “Nơi này là lãnh địa trực thuộc Bà La Đế đại nhân, hãn là đại chấp chính quan

tên tuổi đứng đầu của Diễm Nguyệt nhất mạch, hẳn không hy vọng có người kỳ quái phá hoại trong lãnh địa của hẳn.”

Cơ Hạo tháo trùm đầu, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hơi mở ra, dùng thanh âm khàn khàn, lạnh lùng, không có chút cảm tình đó lạnh lùng nói: “Ta là khổ tu sĩ hoang dã của Nguyên Nguyệt nhất mạch. Ta đến chỗ các người nghỉ ngơi chút, ta cũng không có bất cứ ác ý gì.”

Khuôn mặt đại hán Già tộc chột co rúm lại. Ở bất cứ nơi nào, đối với bất cứ dị tộc nào mà nói, tu sĩ lưu lạc hoang dã của Nguyên Nguyệt nhất mạch đều có sức chấn nhiếp rất lớn. Hơn nữa đối với đám lãnh chủ dị tộc gia nghiệp lớn, lãnh địa nhà mình phát triển kiến thiết rất khá mà nói, tu sĩ lưu lạc hoang dã của Nguyên Nguyệt nhất mạch càng là tồn tại cấp độ sao chổi.

Thanh âm đại hán chột hạ xuống mấy quãng, mang theo một tia mỉm cười gần như nịnh nọt. Hẳn ăn nói khép nép nói: “Thì ra là đại nhân Già Lô gia, xin ngài tha thứ ta mạo phạm. Ta là ông chủ Khổ Sát của Lục Tiến Ngư tửu quán, ngài có thể tận tình tiêu phí ở Lục Tiến Ngư, đây là một chút tâm ý nho nhỏ của ta.”

“Khổ Sát?” Cơ Hạo ánh mắt lạnh lẽo nhìn đại hán: “Thương thế của người, rất thú vị.”

Sắc mặt Khổ Sát trở nên càng thêm sầm khổ. Hẳn sụp mí mắt, thở dài một hơi nặng nề: “Đây là thời điểm Xích Phán sơn đại chiến lần trước, ta bị thương nặng, sau đó trúng nguyên rửa tà ác của bọn dân bản xứ chết tiệt. Cơ năng cơ thể của ta bị phá hủy hoàn toàn, tuy chưa chết, nhưng ta cũng không còn tư cách lên chiến trường.”

Cười khổ một tiếng, Khổ Sát mặt mày đau khổ nói: “Bà La Đế đại nhân tôn quý nói đúng, tộc nhân Diễm Nguyệt nhất mạch chúng ta, chúng ta là kẻ thu thập tri thức, chúng ta là kẻ truyền bá trí tuệ, chúng ta có thể nghiên cứu phát triển chiến kỹ, truyền thụ chiến kỹ, nhưng chúng ta không nên tự mình ra chiến

trường.”

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, ngón tay búng mạnh ở trên mặt bàn: “Ta không phải tới nghe người kể khổ. Cho ta rượu ngon nhất, thuận tiện ta hỏi chút sự tình.”

Khổ Sắt ra dấu, đám thị nữ Âm tộc không dám tiến lên trước, mà là hai thiếu nữ Già tộc dáng người mạnh mẽ, thân hình cân xứng như con báo nhẹ nhàng chạy tới. Một thiếu nữ trong tay xách một thùng rượu kim loại to lớn, một người trong tay cầm một cái chén rượu thủy tinh.

“Không được dong dài, đừng nói với ta các loại lời thừa loại rượu này tên là gì, có tiếng tăm gì.” Cơ Hạo chộp lấy thùng rượu, tự rót cho mình một chén rượu, chén rượu to cỡ đầu người thường bị hất giơ lên cao cao, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Hài lòng ợ no, Cơ Hạo liếc Khổ Sắt, lạnh giọng hỏi: “Lương Chủ thành rốt cuộc làm sao vậy? Hiện tại là tình huống gì? Tình huống tộc nhân Già Lâu nhất tộc tử thương như thế nào?”

Khổ Sắt đã không dám ngồi ngang hàng với Cơ Hạo. Hắn đứng ở bên Cơ Hạo, không dám dừng lại chút nào nói: “Lương Chủ thành bị phá hủy, là tội lỗi Huyết Nguyệt nhất mạch Đế thị nhất tộc phạm phải. Đương nhiên, trong đó còn có tin tức, nhưng Bà La Đế đại nhân tôn quý đã hạ lệnh ngậm miệng, chúng ta không được thổ lộ bất cứ tin tức nào.”

“Hiện tại các vị chấp chính đại đế vĩ đại đang sưu tập tài liệu, chuẩn bị xây dựng lại Lương Chủ thành.”

“Xây dựng lại Lương Chủ thành cũng không bức thiết, hiện tại nhiệm vụ khẩn cấp nhất, là mở lại thông đạo vượt giới thông hướng cổ hương chúng ta. Nhưng sự tình rất không thuận lợi, vài lần cố gắng đều đã thất bại.”

“Do đó tộc nhân của đại nhân ngài... Còn xin ngài nén bi thương, dựa theo

số liệu bên trên công bố, thời điểm Lương Chử thành bị phá hủy, tộc nhân các tộc tam nhật cửu nguyệt mười hai phân mạch trong thành đều tổn thất thảm trọng, hầu như không có người bị thương, trừ cường giả có được đủ thực lực thuận lợi chạy thoát, người khác đều đã ngã xuống.”

“Già lâu nhất tộc Nguyên Nguyệt nhất mạch ở Lương Chử thành khoảng ba trăm hai mươi bảy vạn năm ngàn tộc nhân... Hầu như toàn bộ bất hạnh.”

Cơ Hạo chợt mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, một luồng sát khí trên khuôn mặt lạnh lùng nhanh chóng lan tràn ra.

“Để thị nhất tộc? Nói rõ cho ta, cho dù không phải tin tức, ta cũng muốn biết, Để thị nhất tộc rốt cuộc đã làm gì!”

Chương 744: Gia Tộc Báo Thù

Một canh giờ sau, Cơ Hạo đã ngồi ở trong thành bảo to lớn nhất của Nguyệt Hồ tiểu trấn.

Chủ nhân Nguyệt Hồ tiểu trấn, một trong các đại chấp chính quan của Diễn Nguyệt nhất mạch, ở Diễn Nguyệt nhất mạch quyền cao chức trọng Bà La Đế bưng chén rượu bảo thạch màu tím điêu khắc thành, nhiệt tình hướng Cơ Hạo liên tục mời rượu.

“Đại nhân tôn quý, dùng vinh quang gia tộc ta thề, đây là một bình rượu ngon khó có được. Thật sự, thật sự rượu ngon mà.”

Rượu màu hổ phách tản mát ra mùi hoa quả nồng đậm, Cơ Hạo bưng chén rượu nhẹ nhàng lay, rượu treo ở trên mép chén, dính dính giống như mật. Đèn đuốc sáng ngời chiếu rọi ở trên dịch rượu, tản mát ra quang huy giống như đá quý.

“Hưởng thụ ngoại vật, đối với ta không có bất cứ ý nghĩa gì.” Cơ Hạo buông chén rượu, hai tay chống ở trên bàn dài trước mặt dùng cả khối hắc ngọc làm thành, ánh mắt thâm thúy nhìn Bà La Đế ngồi ở một đầu kia của bàn dài: “Người tới thật sự nhanh, Bà La Đế.”

Bà La Đế thu liễm nụ cười, hãn buông chén rượu, dùng sức xoa nắn bàn tay, hung hăng mát xa ở trên mặt mình.

Hãn vốn nhiệt tình, cả người như tràn ngập sức sống chợt trở nên cực kỳ tiêu tụy và mệt mỏi, hãn thở ra một hơi thật dài, bất đắc dĩ rên rỉ: “Đại nhân tôn quý, sau khi nhận được Khổ Sát truyền tin, ta đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy về.”

Buông tay, Bà La Đế cau mày nhìn Cơ Hạo, trầm giọng nói: “Ngài biết, muốn xây dựng lại Lương Chử thành, không tách rời được tri thức Diễn Nguyệt nhất mạch chúng ta. Toàn bộ bản vẽ quy hoạch Lương Chử thành, toàn bộ kết

cầu trận pháp, tất cả, đều do Diễm Nguyệt nhất mạch chúng ta chưởng quản.”

“Rất nhiều đều là cơ mật.” Cơ Hạo thản nhiên bổ sung một câu.

“Không sai, rất nhiều đều là cơ mật.” Trong thanh âm mỗi một của Bà La Đế lộ ra một tia kiêu ngạo: “Ví dụ như nói, kết cấu trong lòng đất Lương Chử thành, bao gồm hệ thống phòng ngự trong lòng đất, bao gồm các phòng ngự trận pháp trong lòng đất kết nối lẫn nhau, quy cách cùng hình thức trận pháp, tất cả đều là cơ mật.”

“Nhưng cái đó không quan hệ với ta.” Lời Cơ Hạo nói giống như thiết chùy băng lạnh, hung hăng đánh một đòn vào trên ngực Bà La Đế, làm hấn nghẹn đến mức thật lâu không thở nổi: “Ta quan tâm là, Lương Chử thành bị phá hủy, tộc nhân của ta tử thương thảm trọng, ta có quyền trả thù.”

Mười ngón đặt ở trên bàn dài, đầu ngón tay khẽ búng mặt bàn, phát ra tiếng vang nặng nề ‘Thùng thùng’, trong đại sảnh tiếp khách nổi lên từng trận gió âm u thấu xương, mấy chục bộ áo giáp hạng nặng đứng sừng sững ở dưới vách tường đại sảnh để làm vật phẩm trang trí kịch liệt lay động lên, giáp trụ va chạm lẫn nhau phát ra tiếng vang chói tai ‘keng keng’.

Cửa chính đại sảnh đột nhiên bị phá vỡ, mấy chục tên hộ vệ của Bà La Đế xông vào.

Những hộ vệ đó còn chưa mở miệng nói chuyện, Bà La Đế đã đứng bật dậy, uy nghiêm nói: “Đi ra ngoài!”

Nhưng lời của Bà La Đế vừa mới ra khỏi miệng, một đạo hàn khí đáng sợ từ trong lòng đất ủa lên, mấy chục chiến sĩ Già tộc thực lực cường hãn còn chưa phát ra chút thanh âm nào, băng sương màu trắng đã bao vây thân thể bọn hắn, hàn khí đáng sợ xâm nhập lục phủ ngũ tạng bọn hắn, đem bọn hắn phong ấn trong huyền băng thật dày.

Cơ Hạo giơ năm ngón tay phải, ngón tay như đao đang muốn vung ra, Bà La

Để dang đôi tay lớn tiếng la lên: “A, a, đại nhân tôn quý, ta hiểu ngài muốn làm cái gì. Ta nghĩ, ta có thể giúp ngài.”

Năm ngón tay Cơ Hạo chậm rãi khép lại. Trong con người của hắn lóng lánh ánh sáng điên cuồng, ánh sáng bảy màu như những cây kim lông trâu nhỏ bé, làm Bà La Để không dám đối diện với ánh mắt hắn.

Diễn Nguyệt nhất mạch là người bảo vệ tri thức của dị tộc, là người thừa kế tri thức của bọn hắn, dị tộc Diễn Nguyệt nhất mạch, vô luận là Ngu tộc, Già tộc hay Tu tộc, bọn hắn giống với học giả hơn, mà không phải chiến sĩ.

Cho dù là Già tộc của Diễn Nguyệt nhất mạch, bọn hắn nghiên cứu đối kỹ chiến thuật thậm chí vượt qua đồng bào Kháng Nguyệt nhất mạch, nhiều chiến kỹ cường đại không thể tưởng tượng đều là Già tộc Diễn Nguyệt nhất mạch nghiên cứu ra, nhưng sức chiến đấu thực tế của bọn hắn chỉ có thể dùng cạn bã để hình dung. Sức chiến đấu của bọn hắn ở trong toàn bộ tộc đàn Già tộc thuộc loại tồn tại tuyệt đối đội sổ.

Mà dị tộc Nguyên Nguyệt nhất mạch là đại pháp sư cường đại nhất, cường giả đỉnh cấp trong bọn hắn có được thực lực một mình diệt cả thành trì. Ở trong tổ chức quân đội dị tộc, đại pháp sư Nguyên Nguyệt nhất mạch là mũi nhọn chiến lược quan trọng nhất.

Đặc biệt khổ tu sĩ lưu lạc hoang dã của Nguyên Nguyệt nhất mạch, những gia hỏa cường đại này vì đột phá công xiềng huyết mạch thiên phú đã tẩu hỏa nhập ma, không ai muốn trêu chọc bữa bãi vào bọn hắn.

Cho nên Bà La Để hô to gọi nhỏ, tội nghiệp nhìn Cơ Hạo.

Trong lòng Bà La Để biết rõ, lấy quân lực đáng thương hắn nắm giữ, Cơ Hạo có thể thoải mái diệt toàn bộ lãnh địa của hắn. Ai bảo sức chiến đấu của Diễn Nguyệt nhất mạch là đáng thương như thế, mà bọn điên Nguyên Nguyệt nhất mạch là cường đại như thế?

“Cút!” Cơ Hạo quát lớn một tiếng nặng nề, các hộ vệ bị đông lạnh thành khối băng bị một cơn gió dữ cuốn lên, ‘Thùng thùng thùng thùng’ lăn ra ngoài.

“Lương Chủ thành bị phá hủy, ta không để trong lòng. Nhưng tộc nhân của ta tử thương thảm trọng... Ừm, rất nhiều phế vật chết rồi thì chết, ta cũng không quan tâm.” Cơ Hạo nhìn Bà La Đế trên trán toát mồ hôi lạnh, lạnh lùng nói ra: “Nhưng mấy huyết duệ của ta, bọn họ đã xảy ra chuyện. Ta có quyền trả thù, ta cũng cần trả thù, Nguyên Nguyệt chí cao vô thượng ở trên, vì vinh quang gia tộc, vì vinh dự một mũi huyết mạch này của ta, ta phải trả thù.”

“Gia tộc báo thù, đương nhiên, ngài có quyền lực trả thù, ngài cũng có nghĩa vụ trả thù.”

Bà La Đế đã tiếp nhận ý kiến của Cơ Hạo. Hắn vẽ mặt đau khổ, thấp thòm nhìn Cơ Hạo: “Nhưng, đại nhân tôn kính ời, công tác xây dựng lại Lương Chủ thành đặt hết ở trên người chúng ta, hiện tại chúng ta thân có trọng trách, nếu ngài vận dụng bạo lực mà nói...”

Cơ Hạo ánh mắt thâm trầm nhìn Bà La Đế: “Đây là nguyên nhân người sốt ruột tới gặp ta? Người không hy vọng ta động thủ ở Lương Chủ thành?”

Bà La Đế cúi đầu hành một lễ thật sâu về phía Cơ Hạo: “Cơ trí như ngài, hẳn là hiểu nỗi khổ của chúng ta. Mười hai vị chấp chính đại đế đã hạ tử lệnh cho chúng ta, chúng ta phải ở trong hai năm hoàn thành công tác xây dựng lại Lương Chủ thành. Gia tộc báo thù là hành vi vô cùng thần thánh mà chính nghĩa, nhưng nếu ngài động thủ ở Lương Chủ thành mà nói, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới việc xây dựng lại Lương Chủ.”

Bà La Đế thậm chí nói ra một số cơ mật không nên tiết lộ: “Ngài phải biết, chúng ta vừa mới hoàn thành ba thành công tác xây dựng lại kết cấu trong lòng đất Lương Chủ thành, điều này đã hao phí của chúng ta hai tháng thời gian, nếu ngài...”

Cơ Hạo nheo mắt: “Tộc nhân Đế thị nhất tộc, bị giam giữ ở Lương Chủ

thành?”

Bà La Đề dang hai tay, nhìn Cơ Hạo cười khổ nói: “Không sai, đại nhân tôn kính, qua một đoạn thời gian nữa, bọn họ sẽ bị coi như tể phẩm mà chém đầu.”

Cơ Hạo khẽ thở dài một tiếng: “Chém đầu, lại không phải chết ở trong tay ta, cái này đối với ta là một loại vũ nhục, tâm tình của ta không vui vẻ, ta sẽ không thể vượt qua ngọn núi cao vắt ngang trong lòng ta, ta sẽ không thấy được Nguyên Nguyệt lực cao hơn nữa.”

Cơ Hạo nhìn Bà La Đề, rất lạnh lùng nói ra: “Người đã đến đây, người không muốn ta ra tay ở Lương Chủ, như vậy, giúp ta nghĩ cách, ta phải khiến bọn ngu xuẩn Đế thị nhất tộc đó chết ở trong tay ta.”

Không đợi Bà La Đề mở miệng, Cơ Hạo rất mãnh liệt nói: “Người không làm được, ta sẽ hủy diệt lãnh địa của người... Toàn bộ lãnh địa.”

Sắc mặt Bà La Đề rất cổ quái, cổ quái giống như vừa mới bị người ta ép ăn hết mười cân phân bò.

Chương 745: Bè Lũ Xu Nịnh

Phía tây Lương Chử thành, chính giữa một dòng sông lớn sóng đục quay cuồng, hơi nước nồng đậm bao lấy một hòn đảo nhỏ bằng đá.

Hòn đảo nhỏ nơi rộng nhất bảy tám dặm, dài hai mươi mấy dặm, dựa theo địa thế trên đảo, dị tộc xây dựng một pháo đài tạo hình quái dị, mấy chục tháp cao đỉnh nhọn gây trở ngại xương chống ở trong thành bảo, giống như xương ngón tay người chết chỉ thẳng tắp về phía bầu trời.

Đông tây nam bắc pháo đài đều có một tòa binh doanh đứng sừng sững, chính giữa binh doanh đều có một tòa thần tháp cao ba trăm trượng, con mắt dựng thẳng màu đỏ tươi ở đỉnh chóp bốn tòa thần tháp chậm rãi xoay tròn, từng gợn sóng vô hình quét qua đại địa, giám thị động tĩnh bốn phương tám hướng bất cứ lúc nào.

Đoạn giữa một tòa tháp cao trong pháo đài, Đế Lạc Lăng mặt xám như tro tàn ngồi ngầy ra ở trong một phòng giam nhỏ, xuyên thấu qua cửa sổ thông khí rộng bằng bàn tay, ngơ ngác nhìn một con chim thủy cư nhẹ nhàng trên mặt sông xa xa.

‘Phốc’ một tiếng vang nhỏ, chim thủy cư cách tường vây cao cao của pháo đài còn hơn một dặm, một làn sóng màu đỏ hiện lên trong không khí, chim thủy cư bị dòng điện mạnh mẽ đánh thành một làn khói, vài cái lông chim hỗn độn quay cuồng bị gió to thổi xa.

Thân thể Đế Lạc Lăng khẽ run rẩy một cái, từ trên thân con chim thủy cư đó, hắn như thấy được vận mệnh bi thảm của mình.

“Ta thực ngốc... Ta không nên trở về.” Đế Lạc Lăng hàm hồ lầm bầm một câu: “Ta vì sao phải ngu tới mức quay về Lương Chử đâu? Đế Thích Sát chết tiệt, hắn thế mà lại đem tất cả tội lỗi đều đổ lên trên người chúng ta. Năm đó lúc hắn sinh ra, ta vì sao không bóp chết hắn?”

Một khối phù lục dài hơn một thước, dùng da thuộc mềm mại nhất ở bụng giao long chế thành, trải qua bí pháp rèn, trở nên mỏng như cánh ve hầu như trong suốt dán ở trán Đế Lạc Lăng. Từng tia hào quang màu đen nhỏ bé từ trên phù lục phun ra, giống như một tấm mạng nhện thật lớn bao trùm gương mặt Đế Lạc Lăng.

Bản mạng pháp nhân bị phong ấn, tất cả thần thông pháp lực đều không thi triển ra được, sống an nhàn sung sướng nên quý tộc Ngu tộc thân thể suy yếu, trong ngục giam phòng ngự nghiêm ngặt này, Đế Lạc Lăng ngay cả một tia cơ hội chạy trốn cũng chẳng có.

Làm trưởng lão Đế thị nhất tộc, Đế Lạc Lăng rất được ưu đãi. Cho dù là tù nhân, tính giai cấp khắc nghiệt của dị tộc vẫn triển lộ không bỏ sót. Đế Lạc Lăng có thể ở trên tháp cao không khí thông, ‘tầm nhìn thoáng đãng’ có được một phòng giam độc lập, tuy phòng giam này chỉ có thể đặt một cái giường đơn, ít nhất đây cũng là một loại ưu đãi.

Ở phía dưới pháo đài này, có một tòa ngục giam trong lòng đất to lớn mà phức tạp, mấy vạn tộc nhân Đế thị nhất tộc bị nhốt ở nơi không thấy mặt trời đó. Bao gồm hậu duệ trực hệ của Đế Lạc Lăng, con cái, cháu chắt hần, đều bị giam giữ ở nơi đó.

“Còn bao nhiêu thời gian?” Đế Lạc Lăng bấm tay, nghiêng răng âm thầm tính toán: “Dựa theo truyền thống của Ngu tộc chúng ta, chúng ta đã gánh vác toàn bộ tội danh, như vậy sẽ phải giết người diệt khẩu nhanh một chút, tiêu diệt tất cả khả năng lật lại bản án.”

“Như vậy, chúng ta hẳn là không còn bao nhiêu thời gian. Cần tìm ngày thích hợp, đem toàn bộ tộc nhân Đế thị nhất tộc chúng ta chém đầu... Đương nhiên, vì áp bức một chút ích lợi cuối cùng trên người chúng ta. Cái này cũng là truyền thống tốt đẹp nhất của Ngu tộc chúng ta —— vì áp bức một chút lợi ích bé nhỏ không đáng kể cuối cùng trên người chúng ta, chúng ta hẳn là bị dùng để làm tế phẩm!”

“Ta, Đế Lạc Lãng, trưởng lão Đế thị nhất tộc, hậu duệ trên người chảy huyết mạch tôn quý của Đế Thích La Thiên đại đế quân, lại lưu lạc đến nước bị đem làm tế phẩm! Tế phẩm, chết tiệt. Giống với bọn nô lệ ti tiện, súc vật hạ lưu. Đem làm tế phẩm!”

Đế Lạc Lãng tức giận đến gương mặt phát tím, hăn gần như điên cuồng siết chặt năm tay, hung hăng nện ở trên vách tường.

“A, tay của ta!” Trên vách tường nham thạch cứng rắn hiện lên một mảng u quang, năm tay Đế Lạc Lãng rách một miếng da lớn. Hăn đau đến mức ôm năm tay ngồi xồm trên mặt đất, trong hốc mắt không tự chủ chảy ra nước mắt.

Trên cửa gỗ phòng giam có một cửa sổ nhỏ nhỏ, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa sổ, híp mắt hướng trong phòng giam nhìn vào.

Đế Lạc Lãng buông tay, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đứng dậy, kéo kéo trường bào nhiều nếp nhăn trên người, cố gắng duy trì tác phong trưởng lão một hào môn đại tộc. Hăn nhìn người ngoài cửa sổ, lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Đế Lạc Lãng trưởng lão?” Một thanh âm mang theo một chút láu cá truyền vào.

Đế Lạc Lãng hơi biến sắc. Hăn chợt đi lên hai bước, tiến đến cửa sổ nhìn hướng ra phía ngoài. Đứng ở trong hành lang hẹp bên ngoài, là một thanh niên Ngu tộc mặc hoa phục.

Từng thế hệ huyết mạch ưu hoá, quý tộc Ngu tộc nhiều tuần nam mỹ nữ, dáng người cũng phần lớn cao gầy thanh tú. Nhưng thanh niên Ngu tộc này đứng ở ngoài cửa của Đế Lạc Lãng, thân hình so với nam tử Ngu tộc bình thường thấp hơn một cái đầu chưa đề cập tới, thân hình càng có chút mập, gương mặt cũng có chút mập, ở trong quần thể quý tộc Ngu tộc cực kỳ chú trọng bề ngoài, kẻ này nhất định bị tất cả mọi người cô lập cùng khinh bỉ.

Đế Lạc Lãng vừa lúc nhận ra thằng cha này, thanh niên Ngu tộc này thuộc một gia tộc tiểu quý tộc tầng dưới chót, bản thân gia tộc này cũng không có bao nhiêu thế lực, tộc nhân phần nhiều dựa vào làm thư ký cho các đại quý tộc, hoặc là ở trong lãnh địa của đại lĩnh chủ đảm nhiệm thuế vụ quan, thương vụ tổng quản... các chức quan phụ tá mưu sinh.

So với Đế thị nhất tộc đỉnh cấp hào môn như vậy mà nói, gia tộc tương ứng thanh niên Ngu tộc này, thuộc loại tồn tại nhỏ bé một câu nói là có thể lau đi.

Nếu Đế Lạc Lãng nhớ không lầm, tên nhãi này từng hưởng một hậu duệ chi thứ của Đế Lạc Lãng cầu thân. Hậu duệ chi thứ đó, là hậu duệ lứa chắt trai nào đó Đế Lạc Lãng không coi trọng, sinh cùng với một thị nữ địa vị ti tiện.

Thân phận như vậy, huyết mạch như vậy, hậu duệ chi thứ đó ở trong hậu nhân của Đế Lạc Lãng, thân phận địa vị cũng không có gì khác với kẻ hầu người hạ.

Nhưng Đế Lạc Lãng ngang nhiên từ chối tiểu tử này cầu thân, hơn nữa còn vận dụng lực lượng gia tộc, chèn ép một phen không nhẹ không nặng đối với gia tộc phía sau thanh niên Ngu tộc này.

“Là người... Người tên...” Đế Lạc Lãng còn nhớ rõ gương mặt ‘xấu xí’ này, lại không nhớ nổi tên của hắn.

“Cách Lỗ.” Thanh niên Ngu tộc rất láu cá cười: “Cách Lỗ ti tiện hưởng ngài chào, Đế Lạc Lãng trưởng lão các hạ tôn quý. A, hoàn cảnh phòng giam thế nào? Phòng giam rách nát này, quả thực quá tương xứng với ngài.”

Cười ‘hì hì’ vài tiếng, Cách Lỗ hướng giám thị đứng ở cuối hành lang xa xa nhìn một cái, dè dặt thanh âm nhẹ nhàng nói: “Trưởng lão các hạ tôn kính, ngài còn nhớ rõ cháu gái Đế Vũ ngài sủng ái nhất không? Tiểu thư tôn quý cỡ nào, xinh đẹp cỡ nào, ta là đến đem nàng đi.”

Khuôn mặt Đế Lạc Lãng chợt run rẩy một cái.

Đế Vũ, đó là đứa con gái nhỏ nhất của con trai hãn sủng ái nhất, mẫu tộc của Đế Vũ huyết mạch cao quý, xuất thân Âm Nhật nhất mạch Da Ma gia tộc, ở trong toàn bộ hậu duệ của Đế Lạc Lăng, Đế Vũ huyết thống tôn quý nhất, tự nhiên được Đế Lạc Lăng quan tâm yêu thương nhiều nhất.

“Chúng ta, tổng cộng có mười hai kẻ đáng thương ngưỡng mộ vô cùng đối với Đế Vũ tiểu thư, chúng ta gom một khoản tiền.” Cách Lỗ cười rất hạ lưu, khiêu khích nhìn Đế Lạc Lăng gương mặt vặn vẹo: “Khoản tiền này số lượng rất khả quan, cho nên, thống lĩnh đại nhân nơi này nhận định, Đế Vũ tiểu thư bởi vì không thích ứng hoàn cảnh ngục giam, bệnh nặng bỏ mình rồi.”

“Chúng ta sẽ hảo hảo sủng ái Đế Vũ tiểu thư.” Cách Lỗ hưng phấn đến mức run run. Hãn nhìn Đế Lạc Lăng, nghiêng từng chữ một, gần như nguyên rủa thấp giọng rít gào: “Tin tưởng chúng ta, chúng ta sẽ thay phiên sủng ái nàng!”

Gương mặt Đế Lạc Lăng trắng bệch, một câu cũng nói không nên lời.

Chương 746: Thống Lĩnh Trấn Ngục

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng lướt qua mặt sông, đầu thuyền huy hiệu một con mắt dựng thẳng to bằng bàn tay lóng lánh sáng, ngẫu nhiên một cơn sóng lớn lao lên, trên huy hiệu phun ra một mảng ánh sáng chói lóa, ngọn sóng bị đánh vỡ nát, vô số bọt nước bắn lên có thể cao tới mười mấy trượng.

Cơ Hạo đứng ở đầu thuyền, neho mắt nhìn hòn đảo nhỏ giữa lòng sông ở mấy dặm phía trước.

Quanh hòn đảo nhỏ dày đặc đá ngầm, đá ngầm lởm chởm dựng đứng như răng cá mập, nước sông chảy xiết đánh vào trên đá ngầm, dưới mặt nước liên sinh ra vô số dòng xoáy, mạch nước ngầm. Sóng lớn vỗ vách đá dốc của hòn đảo nhỏ, thỉnh thoảng phát ra tiếng trầm đục như sấm.

Một cơn sóng vô hình đảo qua, Cơ Hạo cảm giác được lông tóc mình dựng thẳng lên từng sợi, trong không khí mơ hồ có thể thấy được tia lửa điện nhỏ bé lóe ra.

Một thiếu niên Ngu tộc khổng lồ chế con thuyền nhỏ lấy ra một khối lệnh bài, làn sóng vô hình đánh vào trên lệnh bài, lệnh bài phát ra một vầng sáng nhu hòa bao phủ cả con thuyền nhỏ, không khí phía trước phát ra một tiếng vang thanh thúy ‘Bốp’, thuyền nhỏ đánh vỡ một kết giới vô hình, ở dưới một lực lượng to lớn lôi kéo vòng qua từng chỗ lốc xoáy với đá ngầm, đi tới trên bến tàu duy nhất của hòn đảo nhỏ.

Nói là bến tàu, thực ra chỉ là một đài đá to khoảng một mẫu bên dưới vách núi cao trăm trượng.

Ven đài đá đục ra một cái bậc đá dốc rộng hơn trượng, vài tên chiến sĩ tinh quái mặc giáp da màu đen cầm trường mâu, bộ dạng quái dị ngồi xổm trên bậc đá, tò mò nhìn Cơ Hạo.

Trên đài đá, một nam tử Tu tộc tai to mắt lớn mang theo vài hộ vệ đi lên đón, cách rất xa, nam tử Tu tộc mập mạp đã gian nan hướng Cơ Hạo cúi đầu hành lễ: “Đại nhân tôn quý, Cáp Môn Đức hướng ngài biểu đạt kính ý cao thượng nhất... A, hôm nay thời tiết không tệ.”

Cơ Hạo đeo một cái mặt nạ đồng xanh tạo hình khoa trương, trên mặt nạ là một gương mặt ác quỷ dữ tợn vằn vẹo, nửa khuôn mặt ác quỷ như đang khóc, nửa khuôn mặt còn lại như đang cười.

Một luồng khí âm tà lạnh lẽo không ngừng từ trên mặt nạ phát ra, tiếng ‘Xẹt xẹt’ khe khẽ vang lên, nước đọng trên đài đá bị luồng khí âm tà này lao tới, rất nhanh đã đông lạnh thành băng sương màu trắng.

Băng sương theo mặt đất ẩm ướt hướng bốn phía lan tràn, rất nhanh đã phủ kín miếng băng mỏng manh trên bậc đá dốc kia. Một số chiến sĩ tinh quái bị lạnh đến mức run rẩy, một đám kính sợ nhìn Cơ Hạo, ở ngay trên bậc đá hướng Cơ Hạo quỳ xuống bái lạy.

“Cáp Môn Đức!” Cơ Hạo kéo dài thanh âm, dùng loại giọng điệu tạo thế quý tộc Ngu tộc thích nhất hừ lạnh một tiếng. Thanh âm hân vận băng lạnh với khàn khàn như cũ, lộ ra một hương vị lạnh lùng bất cận nhân tình: “Bà La Đế, đã đánh tiếng với các người chưa?”

Cáp Môn Đức vừa mới thẳng lưng lên lại một lần nữa gian nan cúi đầu xuống. Hắn kính cẩn nói: “Dạ, thư của Bà La Đế đại chấp chính quan tôn quý, thống lĩnh của chúng ta đã nhận được. Ngài là khách quý của Bà La Đế đại nhân, cống hiến sức lực cho ngài, đó là vinh hạnh của chúng ta!”

Cơ Hạo hài lòng gật gật đầu, xem ra ở dưới mình uy hiếp bạo lực, Bà La Đế làm việc coi như đáng tin cậy.

Lạnh lùng hướng xung quanh đài đá nhìn một cái, Cơ Hạo thấy được trên nơi cập bến nhỏ hẹp còn đỗ một con thuyền nhỏ khác. Hắn không khỏi chỉ chỉ con thuyền nhỏ đó: “Ừm? Còn có người khác sao?”

Cáp Môn Đức cười ‘Hì hì’ vài tiếng, trên khuôn mặt mập mạp tràn đầy nụ cười quái dị: “Đại nhân tôn kính à, ở dưới ánh mắt cơ trí của ngài, bất cứ chuyện gì cũng không thể gạt được ngài. Ngài đương nhiên biết, mỗi người đều có bằng hữu, nhưng càng nhiều lại là kẻ địch. Mà những kẻ bị giam giữ vào chỗ của chúng ta, kẻ địch của bọn họ lại càng nhiều nữa.”

Cơ Hạo gật gật đầu, hẩn lạnh lùng nói: “Hy vọng mục tiêu của hãn cùng mục tiêu của ta không có xung đột. Nếu không...”

Cáp Môn Đức một lần nữa gian nan cúi đầu xuống. Trong lời Cơ Hạo nói tràn ngập ý uy hiếp, hãn cũng không dám xen mồm lung tung.

Ra lệnh người hầu bên người Bà La Đế ở lại trên bến tàu trông coi con thuyền nhỏ, Cơ Hạo theo phía sau Cáp Môn Đức, theo bậc đá dốc đi lên vách đá.

Trên đảo nhỏ không có một cái cây, mà là trồng đầy một loại bụi gai kịch độc. Dây leo bụi gai đen sì giống như con rắn quái dị leo lên kéo dài ở trên mặt đất. Vô số gai độc dài bằng ngón tay dưới ánh mặt trời phản xạ ra hàn quang lạnh như băng.

Bụi gai kịch độc rậm rạp bao trùm toàn bộ hòn đảo nhỏ, bụi gai to lớn nhất cao khoảng mười mấy trượng, dây leo cùng gai độc dây dưa lẫn nhau, khe hở trong đó ngay cả côn trùng nhỏ bé cũng khó xuyên qua.

Cáp Môn Đức lấy ra một khối lệnh bài màu đen, rung tay đánh ra một mảng hắc quang chiếu vào trên bụi gai phía trước. Theo tiếng vang ‘soạt soạt’, những dây leo bụi gai đen sì, thô to kia mấp máy như vật còn sống, nhanh chóng tránh ra một con đường rộng rãi.

“Đại nhân tôn quý, ngài nhất định phải cẩn thận. Tuy lấy lực lượng của ngài, tự nhiên sẽ không để ý đám bụi gai chết tiệt, nhưng dù sao cũng rất phiền toái.” Cáp Môn Đức quay đầu, rất ân cần nói: “Nọc độc của nó rất dơ bẩn, ngài thân phận cao quý, cũng không nên bị những thứ ti tiện đó đụng phải.”

Cơ Hạo cảnh giác nhìn những bụi gai màu đen đỏ một cái, không nói gì đi theo phía sau Cáp Môn Đức.

Theo con đường rẽ ngang rẽ dọc, ở trong bụi gai vòng vào một khắc đồng hồ, Cơ Hạo rốt cuộc tới cửa chính của ngục giam. Cáp Môn Đức sau khi thấp giọng nói vài câu với trạm gác cửa, theo tiếng ầm ầm trầm thấp, cửa chính ngục giam chậm rãi mở ra.

Trên cánh cửa lớn bằng kim loại cao gần ba mươi trượng, rộng lại chỉ có khoảng ba trượng phun ra điện quang, cánh cửa kim loại dày cả trượng chậm rãi trượt vào trong tường vây. Phía sau cửa là một cái hành lang dài gần trăm trượng, vô số phù văn lóe lên trên vách tường hai bên hành lang đang lần lượt ảm đạm, sau đó một cánh cửa kim loại khác ở cuối thông thả mở ra.

Cơ Hạo theo bản năng liềm liềm môi, ngục giam này không hồ là nơi dị tộc dùng để giam giữ trọng phạm, phòng ngự quả nhiên nghiêm ngặt đến cực điểm.

Đi qua hành lang, ở cạnh một quảng trường chỉ rộng khoảng một mẫu, trong một ngôi lầu nhỏ ba tầng, Cơ Hạo gặp được thống lĩnh ngục giam này.

Trong căn phòng rộng rãi sáng ngời, bố trí hoa lệ, phía sau một cái bàn vuông bằng đồng xanh rộng, một đại hán Già tộc hình thể dị thường khôi ngô ngời vừng vàng ở nơi đó. Một cái ống đồng thô to từ nóc nhà buông xuống, đại hán bưng một cái chén rượu to bằng hai cái đầu của người thường, ‘róc rách’ từ trong ống đồng đón một chén rượu, ngửa đầu đem một chén rượu mạnh uống cạn.

Cơ Hạo đứng ở cửa phòng, Cáp Môn Đức không biết khi nào đã đi mất tăm mất tích. Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn đại hán Già tộc uống sảng khoái từ trên xuống dưới.

Liên tục uống ba chén lớn rượu mạnh, đại hán đem chén rượu nặng nề đặt lên trên bàn, nghiêng đầu đánh giá cao thấp Cơ Hạo: “Người chính là người mà Bà La Đế đại nhân nói? Ừm, ta mặc kệ ngươi là thân phận gì, lai lịch gì, đến chỗ của ta, thì phải theo quy củ của ta.”

Cười một tiếng quái dị, đại hán Già tộc vươn một ngón tay, chỉ chỉ hướng cái mũi của mình: “Ta là Xi Chiến, thống lĩnh trấn ngục của ngục giam này. Quy củ chỗ ta rất đơn giản, tất cả đều yết giá rõ rệt. Muốn mang đi bao nhiêu, thì để lại bấy nhiêu.”

Cơ Hạo khẽ gật đầu: “Quy củ hay, ta thích.”

Chương 747: Giao Dịch Ăn Ý

Trong thần hồn không gian, hư ảnh lặng yên hiện thân, vạn phần tò mò thông qua đôi mắt Cơ Hạo, quan sát nhất cử nhất động của Xi Chiến.

Cơ Hạo có thể cảm nhận được sự tò mò của hư ảnh, hẳn đối với toàn bộ hành vi của Xi Chiến, đối với ý nghĩa tượng trưng phía sau các hành vi cử chỉ của Xi Chiến đều tràn ngập tò mò.

Xi Chiến cúi đầu, ở phía dưới bàn dài cực lớn bằng đồng xanh lục xem một phen, cuối cùng hắn lấy ra một quyển sách da thú thật dày. Quyển sách lớn đó dài cỡ hai thước, rộng khoảng một thước, dày tám chín tấc, toàn bộ dùng da thú mỏng manh gia công bằng bí pháp chế thành.

Bàn tay to dùng sức vỗ vỗ ở mặt ngoài quyển sách, Xi Chiến nhìn Cơ Hạo trầm giọng nói: “Danh sách toàn bộ tộc nhân còn sống của Đế thị nhất tộc. Người phải biết, khi Lương Chủ bị phá hủy, khoảng ba phần mười tộc nhân trung tâm của Đế thị nhất tộc theo Lương Chủ cùng nhau hóa thành tro bụi, chỉ có những tộc nhân Đế thị nhất tộc trên lĩnh địa nhà mình mới còn sống.”

“Tên họ, thân phận, huyết thống lai lịch của tất cả mọi người, bao gồm bảng quan hệ huyết mạch các đại gia tộc có quan hệ với huyết mạch bọn họ, trong này cái gì cần có cũng có. Hơn nữa bảng giá mỗi người, yết giá rõ ràng, xin lỗi không thể giảm.”

Xi Chiến mở to mắt nhìn, trong bốn con mắt so với năm tay của người thường còn lớn hơn một vòng tỏa ra hung quang, hung tợn nhìn chằm chằm Cơ Hạo nói: “Là người Bà La Đế giới thiệu đến, cho nên ta ngoại lệ hướng người mở ra tư liệu toàn bộ tộc nhân Đế thị nhất tộc. Mặc kệ người là thật sự gia tộc báo thù, hay là muốn cứu bọn họ thoát thân, tóm lại, người cho ta đủ tiền, ta sẽ cho người đủ người!”

Cơ Hạo hướng Xi Chiến nhìn lướt. Thăng cha này rất khôn khéo, không thô

lỗ như nhìn từ mặt ngoài. Nhưng cũng đúng, có thể khổng chế ngục giam này, có thể công khai buôn bán tù phạm kiếm lời, Xi Chiến nếu thật sự là một tên thô lỗ, đầu của hắn đã sớm không giữ được.

Hừ một tiếng nặng nề, ngón tay cái hung hăng quẹt mũi mình, Xi Chiến ngạo nghễ nói: “Đây là quy củ của ngục giam Hắc Sa bảo chúng ta. Đây là quy củ của ta, cũng là quy củ của các đại nhân sau lưng ta.”

Cơ Hạo nhẹ nhàng vỗ tay, một lần nữa cảm khái từ đáy lòng nói: “Ta thích quy củ như vậy, thật đó. Vấn đề có thể dùng tiền giải quyết, thì không phải vấn đề.”

Xi Chiến cười to ‘ha ha’. Hắn chỉ vào Cơ Hạo cười nói: “Ta thích lời của người, cái đó và ý kiến của những đại nhân kia không mưu mà hợp —— vấn đề có thể dùng tiền giải quyết, thì không phải vấn đề. Cho nên, tận tình chọn lựa kẻ mà người muốn dẫn đi đi, ta sẽ an bài cho bọn hắn một cái thân phận chết bệnh.”

Dừng một chút, Xi Chiến cầm chén rượu của mình lên, vặn mở đầu rồng của cái ống đồng từ trần nhà buông xuống, rót cho bản thân một chén rượu lớn.

“Nhưng chú ý, ít nhiều chờ chút người cho ta. Dù sao Lương Chủ thành bị hủy, phải có người gánh vác trách nhiệm. Để thị nhất tộc phải có một nhóm người bị công khai xử quyết, cái này đối với các đại gia tộc cũng là một câu trả lời!”

Cơ Hạo đi đến bên cạnh bàn dài bằng đồng xanh, ngón tay khẽ móc, sách da thú trượt đến trước mặt hắn, sau đó trang sách bắt đầu tự động giờ.

Xi Chiến bắt chéo chân, bưng chén rượu, cười tủm tỉm nhìn Cơ Hạo. Hắn không biết từ đâu lấy ra một ngọc tặc đặc chế bắt đầu thưởng thức. Ngọc tặc to bằng chậu rửa mặt bình thường bị Xi Chiến chơi đùa đến mức bóng loáng, bên trong sắc ngọc nồng đậm, như tương đặc muốn chảy ra.

“Tiền, đây là thứ tốt.” Nhìn Cơ Hạo tập trung tinh thần, Xi Chiến cảm khái

một tiếng từ đáy lòng.

Hắn hoạt động thân thể, để bản thân ngồi trên ghế thoải mái thêm một chút, rất có cảm xúc lâm bẩm: “Ai nói không phải đạo lý này? Người xem, tổ tiên chúng ta xa xứ, tới thế giới dã man, hung hiểm này, không phải vì tiền sao? Tiền tài ánh vàng rực rỡ, tiền ngọc trắng bóng, năng lượng tinh thạch long lanh, đây đều là tiền!”

“Tiền. Tiền đáng yêu, tiền tuyệt vời, tiền không gì không làm được! A ha, người biết không, ta nửa năm trước mới gặp được chuyện buồn cười.”

Cơ Hạo không quan tâm Xi Chiến lâm bẩm, mà là tiếp tục lật xem danh sách.

Xi Chiến uống một hớp rượu lớn, rung đùi đặc ý nói: “Nửa năm trước, thời điểm thông đạo vượt giới đi thông bốn nguyên thể giới còn chưa bị phá hủy, ta thu được một phong thư đến từ tông tộc. Người biết bọn họ nói gì không? Hắc, thì ra ở bốn nguyên thể giới, gia tộc họ Xi, một cái chi nhánh gia tộc tương ứng của ta, thế mà sắp phá sản! Ngay cả tổ trạch, cổ bảo truyền thừa vượt qua mười ức năm của gia tộc, cũng bị gán nợ rồi.”

Thoải mái thở ra một hơi rượu, Xi Chiến cười quái dị: “Tăng tổ phụ của ta nói với ta, tổ tiên chúng ta tới thế giới này, là bị gia tộc đuổi đi, hắn cùng đường làm lính đánh thuê, do đó mới tham gia quân viễn chinh khai thác Bàn Cổ thể giới.”

Nhún nhún vai, Xi Chiến lặng lẽ nói: “Tổ tiên ta bị bọn họ đuổi khỏi nhà, các tộc nhân cao cao tại thượng đó, hiện tại suy tàn rồi, thế mà lại hướng chúng ta một mũi tộc nhân này mở miệng cầu cứu. Vì sao chứ? Không phải là tiền sao!”

Thường thức ngọc tặc trên tay, Xi Chiến đặc ý nhìn Cơ Hạo: “Ngài nói có đúng đạo lý này không? Tiền, mới là lực lượng đáng sợ nhất trên thế giới này! Cho nên, vì tiền, không có gì không thể làm ra.”

Cơ Hạo ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc nhìn Xi Chiến: “Ta phi thường đồng ý

cái nhìn của ngài, cho nên, ngài xem, ta đứng ở đây, mang đến lợi ích hậu hĩnh cho ngài. Ừm, cực hạn ngài có thể thừa nhận là bao nhiêu? Ta là nói, ta có thể mang đi bao nhiêu tộc nhân Đế thị nhất tộc?”

‘Ồ’!

Xi Chiến đứng phắt dậy, kinh ngạc hét to một tiếng, bốn con mắt vô cùng cuồng nhiệt nhìn Cơ Hạo: “Ngài... Xác định?”

Cơ Hạo nghiêm túc gật gật đầu, thanh âm trở nên càng thêm khàn khàn, lạnh như băng: “Ta muốn dùng máu của bọn hăn, rửa sạch sỉ nhục bọn hăn mang tới cho ta, rửa sạch sỉ nhục bọn hăn mang tới cho gia tộc ta.”

Xi Chiến kinh ngạc nhìn Cơ Hạo một lúc. Gã đem ngọc tề trong vớ mạnh vào trên bàn dài, rất sốt sắng nói với hăn: “Ta hiện tại tin tưởng, ngài là thật báo thù vì gia tộc rồi! Cho dù là bằng hữu của Đế thị nhất tộc, cho dù là thông gia của bọn họ, cũng sẽ không vì bọn họ tiêu phí số tiền lớn như vậy, cái này không phù hợp truyền thống của Ngu tộc mà!”

Dùng sức chà chà tay, Xi Chiến có chút khó xử nhìn danh sách thật dày trên bàn dài: “Nếu có thể, ta muốn đem tất cả bán cho ngài, khách nhân hào sảng ạ. Nhưng, phải chờ chút người sống dùng để chém giết trước mặt mọi người, ta chung quy không thể nói bọn họ đều chết bệnh hết chứ?”

Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Có thể có hoạ hoạn mà, ngục giam Hắc Sa bảo? Cái tên này không tệ, ngục giam Hắc Sa bảo đột nhiên cháy, tộc nhân Đế thị nhất tộc đều bị chết cháy, lý do hay bao nhiêu chứ?”

“Hắc!” Xi Chiến đảo mắt, cơ thịt trên mặt kịch liệt run rẩy: “Hoả hoạn? Là lý do hay, nhưng, trong ngục giam không có bao nhiêu vật dễ cháy. Muốn thiêu chết nhiều người như thế, phải cẩn thận tính toán một phen.”

Cơ Hạo và Xi Chiến ghé lại vào nhau, hai người bắt đầu nghiêm túc chiêm chúc, phải thế nào, mới có thể ở trong ngục giam dưới lòng đất chế tạo một trận

hoả hoạn thiêu chết toàn bộ tộc nhân của Đế thị nhất tộc.

Thảo luận ước chừng một khắc, hai người còn chưa ra được kết quả, ngoài lầu nhỏ đột nhiên truyền đến tiếng la khóc chói tai của thiếu nữ:

“Buông ta ra, Cách Lỗ! Người con lợn rừng vô sỉ không biết xấu hổ này, buông ta ra!”

Chương 748: Cứu Tinh Từ Trên Trời Rơi Xuống

Kéo ra bức rèm thật dày, Cơ Hạo xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn về phía quảng trường ngoài ngôi lầu nhỏ.

Xi Chiến đứng ở bên hăn, nheo mắt nhìn hướng ra ngoài, không khỏi cười lên ‘Hắc hắc’: “Úc, Cách Lỗ một thằng nhãi không nên thân, hăn tiêu một trăm vạn ngọc tệ, muốn dẫn đi Đế Vũ cháu gái Đế Lạc Lăng cứng nhất.”

Cơ Hạo nắm thật chặt áo choàng bọc trên người, khẽ hừ một tiếng.

Trên quảng trường, một thiếu nữ mỹ mạo mặc váy dài mỏng manh màu trắng, tóc xoã tung đang khàn cả giọng hét chói tai.

Hai người phụ nữ Ấm tộc cao to khỏe mạnh một trái một phải kiềm chế đôi tay thiếu nữ, hầu như là xách nàng rời mặt đất mà đi, bước nhanh về phía đi cửa chính của ngục giam. Cáp Môn Đức mập mạp mang theo nụ cười quái dị, đã đợi cạnh cửa.

Cách Lỗ thân hình mập mạp, khuôn mặt bình thường vênh váo tự đắc đi ở phía sau hai người phụ nữ Ấm tộc khỏe mạnh, nhìn chăm chăm eo hông thiếu nữ không dời mắt. Bởi vì kịch liệt giãy dụa, váy dài của thiếu nữ ở phía sau lưng rách ra một vết thật dài cái, lộ ra cả mảng lớn da thịt nhẵn nhụi trắng trẻo.

Tròng mắt Cách Lỗ hầu như có thể phun ra lửa. Hăn nhìn chăm chăm da thịt bại lộ của thiếu nữ, khoe miệng mơ hồ có một dòng nước dãi chảy ra.

Trên một tòa tháp cao phía sau, cách mặt đất ba mươi mấy trượng, trong cửa sổ thông khí rộng bằng bàn tay, Đế Lạc Lăng lộ ra nửa khuôn mặt, gian nan thò cánh tay hung tợn chỉ về phía Cách Lỗ: “Cách Lỗ! Ta nguyện rửa người! Tiểu tử ti tiện! Táp – chúng chết tiệt! Ta thề, ta phải cho người cùng tộc nhân của người nhận hết tra tấn mà chết, các người một người cũng chạy không thoát đâu, kẻ nào cũng phải chết!”

Cách Lỗ đắc ý xoay người, rất tao nhã hướng Đế Lạc Lãng cúi đầu hành một lễ.

Hắn ngẩng đầu lên, rất hào sảng cười nói: “Gia gia tôn kính, ngài an tâm nán lại ở đây đi, ta đặc biệt tiêu tiền, đặt trước cho ngài một bình rượu ngon rồi. Nói xem ngài đã bao lâu chưa được nếm một giọt rượu mỹ vị rồi?”

Cười to ‘khà khà’ một trận, Cách Lỗ đột nhiên nhảy dựng lên chỉ về phía Đế Lạc Lãng mắng: “Lão tạp – chủng chết tiệt, muốn trả thù ta? Không có cơ hội đâu, người vĩnh viễn không có cơ hội! Đế thị nhất tộc nhất định diệt vong, tất cả các người đều sẽ là người chết.”

Thở hỗn hển mấy hơi, Cách Lỗ dang đôi tay, hướng tòa tháp cao nọ chỗ Đế Lạc Lãng cất tiếng khiêu khích: “Đế Lạc Lãng trưởng lão, còn có các vị đại nhân Đế thị nhất tộc tôn quý, nhìn đi, ta sắp mang đi đóa hoa tươi mềm mại nhất của Đế thị nhất tộc các người, ta cùng các bằng hữu của ta sẽ che chở nàng thật tốt! Huyết mạch của nàng tôn quý như thế, cho nên ta sẽ để nàng sinh con cho ta cùng các bằng hữu của ta!”

“Tạp – chủng chết tiệt!” Phía sau mấy chục cái cửa sổ thông hơi, trưởng lão cùng đại nhân vật trung tâm khác của Đế thị nhất tộc ùn ùn lộ mặt, bọn họ hỗn hển rít gào, dùng lời nói ác độc nhất ân cần thăm hỏi Cách Lỗ.

Bọn họ từng cao cao tại thượng, Cách Lỗ tiểu nhân vật tầng dưới chót ở Ngu tộc như vậy, một câu của bọn họ có thể giết chết ngàn vạn tên.

Nhưng Đế Thích Sát chết tiệt đã gây họa lớn, hấn hại toàn bộ gia tộc, hấn dùng thủ đoạn vô sỉ nhất, làm cả gia tộc lâm vào tuyệt cảnh. Con kiến từng không đáng nhắc tới, thế mà cũng dám làm càn ở trước mặt bọn họ!

Càng khiến người ta không thể chịu đựng được là, Cách Lỗ tiểu nhân vật chết tiệt này, thế mà muốn nhúng chàm một đóa hoa tươi mềm mại nhất, kiều diễm nhất của Đế thị nhất tộc!

“Cách Lỗ, điều người hôm nay làm, sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho người cùng gia tộc người.” Một thanh âm uy nghiêm từ trong một phòng giam nơi cao nhất của tháp cao truyền đến: “Ta, Đế Duyên Đà, lấy thân phận tộc trưởng đại diện Đế thị nhất tộc cam đoan với người, người, còn có đám băng hữu ti tiện kia của người, còn có gia tộc phía sau các người, nhất định hủy diệt.”

Khuôn mặt béo của Cách Lỗ run rẩy một cái. Hắn kinh hoàng nhìn trái nhìn phải, tựa như là tường vây cao ngất của ngục giam, ngục tốt cùng giám thị rậm rạp trên tường vây mang đến dũng khí cho hắn. Hắn khiêu khích ngẩng đầu, hướng tháp cao làm một cái động tác tay cực kỳ hạ lưu thô lỗ.

“Đế Duyên Đà? Tộc trưởng tạm quyền Đế thị nhất tộc?Ồ. Đại nhân vật huy hoàng cỡ nào! Nhưng Cách Lỗ ta không sợ người!” Cách Lỗ ngẩng đầu, ngoài mạnh trong yếu hét lớn: “Các người đã xong đời rồi, sẽ không có ai tới cứu các người, các người đã hủy diệt toàn bộ Lương Chủ thành, các người đã hủy diệt thông đạo vượt giới, thậm chí sinh tử đồ chiến lần trước, đều là bởi vì gia tộc các người chúng ta mới thất bại.”

Cách Lỗ lớn tiếng quát: “Mọi đại gia tộc đều chờ đợi các người chết! Cho nên các người phải chết! Các người, có thể làm gì được ta?”

Rống lớn một tiếng, hai người phụ nữ Âm tộc to khỏe cứng rắn túm Đế Vũ trở về bên người Cách Lỗ. Cách Lỗ ở trước mắt bao người, dùng bàn tay to nắm của hắn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn của Đế Vũ, sau đó dùng sức vặn chín mươi độ.

Đế Vũ đau đến mức khàn giọng hét lên, nước mắt ‘Ào ào’ chảy xuống.

Đế Lạc Lăng khàn cả giọng hét lên: “Đế Vũ, bảo bối tâm can của ta!”

Đế Duyên Đà giận dữ rít gào: “Xi Chiến chết tiệt, nếu người không muốn trở thành tử địch với Đế thị nhất tộc ta, thì xử lý kẻ đáng chết kia!”

Đám đông trưởng lão cùng đại nhân vật khác của Đế thị nhất tộc đều rít gào

rỗng giận, nhưng ngực tốt cùng giám thị trên tường xung quanh thì đều vỗ tay kêu gào, càng có một số chiến sĩ tinh quái địa vị ti tiện hưng phấn hoa tay múa chân.

Bọn ngực tốt cũng vậy, giám thị cũng thế, thậm chí đám chiến sĩ tinh quái kia, bọn hăn ở trong kết cấu giai tầng của Ngu tộc nằm ở tầng dưới chót, đại nhân vật Đế thị nhất tộc trước kia có thể đồ sát bọn hăn như giết heo chó.

Nhưng hiện tại các đại nhân vật tôn quý gặp rủi ro, bọn họ có thể thường thức được một tiểu thư quý tộc vô cùng tôn quý ở trước mặt bọn họ bị người ta tùy ý vũ nhục cùng giày vò, đám ngực tốt, giám thị kia kích động thiếu chút nữa cao – trào, giống như đang khinh – nhờn Đế Vũ không phải Cách Lỗ, mà là chính bọn họ.

Xi Chiến càng cất tiếng cười to lên: “Ha ha ha, lời Đế Duyên Đà nói quả thật rất thú vị. Ta vì sao phải giúp bọn hăn chứ? Ủm?”

“Bởi vì ta cho người rất nhiều tiền!” Cơ Hạo lạnh lùng vô tình chỉ chỉ Cách Lỗ: “Đế Vũ sao? Nữ nhân này rất đẹp, ta rất muốn hung hăng tiến hành gia tộc báo thù đối với nàng. Huyết thống của nàng rất cao quý? Vậy còn gì tốt hơn chứ. Con cháu do huyết thống cao quý sinh sản ra, sẽ có thiên phú càng cao hơn, mà thiên phú chính là lực lượng, đặc biệt đối với Nguyên Nguyệt nhất mạch chúng ta.”

“Hả?” Xi Chiến mở to mắt nhìn nhìn về phía Cơ Hạo, hăn không quan tâm Cơ Hạo thao thao bất tuyệt, mà là rất miễn cảm hỏi: “Rất nhiều tiền? Tiền đâu?”

Cơ Hạo cười ‘hắc hắc’ vài tiếng, chậm rãi lấy ra một đỉnh đồng màu vàng dài một thước hai tấc, rộng hai tấc, dày một tấc: “Đồng Thủ Dương sơn tinh luyện, một khối này thể tích tuy nhỏ, nhưng nặng một ngàn Ngu cân tiêu chuẩn, phối hợp tài liệu khác, cũng đủ rèn vài thanh binh khí cực phẩm.”

Xi Chiến mở to mắt nhìn, hung tợn nhìn chăm chăm đỉnh đồng không tha.

Đồng Thủ Dương sơn, đây là tài nguyên chiến lược của nhân tộc, dị tộc từng tiêu phí vô số tâm tư, cũng chỉ thông qua bại hoại nhân tộc buôn lậu được cực ít.

Khối đồng Thủ Dương sơn này trong tay Cơ Hạo, ở trên chợ đen của Tu tộc có thể đủ đổi lấy hơn ngàn vạn ngọc tệ!

“Cách Lỗ, Hắc Sa bảo là nơi có quy củ!”

Xi Chiến rống lớn một tiếng, một quyền chấn vỡ cửa sổ sát đất trước mặt, sải bước nhảy xuống.

Hắn đáp ở bên người Cách Lỗ, sạch sẽ lưu loát rút ra một thanh đoản đao, ở trước khi Cách Lỗ lấy lại tinh thần, một đao chặt đứt đầu gã.

Máu tươi văng khắp nơi, Xi Chiến uy nghiêm ngẩng đầu lên: “Ở nơi này, ta chính là quy củ!”

Chương 749: Tài Vật Động Lòng Người

Trong phòng giam nhỏ hẹp của Đế Lạc Lăng, Cơ Hạo ngồi chễm chệ ở trên một cái ghế tựa duy nhất.

Cơ Hạo tháo mặt nạ, đem gương mặt trang trí thêm đôi chút của mình không hề ngăn cản bại lộ ra.

Đế Lạc Lăng gương mặt vặn vẹo nhìn Cơ Hạo, như linh hồn bị liệt hỏa dày vò vô số năm trong địa ngục, đột nhiên gặp được thiên sứ cố ý tới cứu vớt hắn. Ba con mắt của hắn đồng thời trừng lớn đến cực hạn, hoàn toàn không dám tin hắn thế mà ở nơi này gặp được Cơ Hạo.

Tuy lông mày hơi nhật đi chút, ngăn đi một ít, tuy thái dương điều chỉnh một chút, khiến dáng mặt nhìn qua có chút không hài hòa, trên cánh mũi cùng gò má cũng bôi một ít son phấn, khiến hình dáng khuôn mặt xảy ra một chút thay đổi.

Người không quen thuộc Cơ Hạo, khẳng định cái nhìn đầu tiên không nhận ra khuôn mặt này.

Nhưng Đế Lạc Lăng sao có thể không nhận ra hắn? Không cần nói trước đó vài ngày hắn vừa mới gặp mặt Cơ Hạo, chỉ nói ở một trận chiến Xích Phán sơn, Cơ Hạo xuống tay độc ác bắt chẹt Đế Lạc Lăng một số tiền lớn, cái này đủ khiến Đế Lạc Lăng đời này cùng kiếp sau đều đem bộ dáng hắn khắc ở sâu trong linh hồn của mình.

Nguyên Nguyệt Thiên Nhân ở mi tâm Cơ Hạo hơi khép mở, từng tia sáng màu sắc linh động xoay tròn.

Hắn chậm rãi lấy ra cả thảy một trăm đỉnh đồng Thủ Dương sơn, từng khối phát ra tiếng ‘Leng keng’ không thềm để ý vút xuống đất.

Xi Chiến thân hình khổng lồ, hầu như đem toàn bộ cửa chính phòng giam

đều lấp đầy nhìn những đỉnh đồng Thủ Dương sơn chói mắt đó không chớp mắt, mỗi một đỉnh đều giá trị hơn ngàn vạn ngọc tể, nơi này có cả thảy một trăm khối, đó là khoản tài phú khổng lồ hơn mười ức ngọc tể.

Dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, Xi Chiến chủ động nói: “Gia tộc Cách Lỗ bên kia, có lẽ còn có một chút phiền toái nhỏ, nếu ngài nguyện ý bỏ mười đỉnh...”

Cơ Hạo nhẹ nhàng ‘Ồ’ một tiếng, liếc Xi Chiến một cái: “Người cho rằng, ta sẽ đem một tên Cách Lỗ nho nhỏ cùng tiểu gia tộc nhỏ yếu, ti tiện phía sau hẳn đặt trong lòng sao?”

Lưng Xi Chiến theo bản năng gấp khúc ba mươi độ, cẩn thận hướng Cơ Hạo hạ thấp người hành một lễ: “Như vậy, một đỉnh đồng Thủ Dương sơn, ta sẽ giải quyết toàn bộ phiền toái Cách Lỗ mang đến cho ngài.”

Vừa rồi Cách Lỗ bị một đao chặt đầu, máu tươi trong cổ rải đầy thân, Đế Vũ bị dọa gương mặt trắng bệch ôm chặt cánh tay Đế Lạc Lăng, nghe được lời Xi Chiến nói, Đế Vũ theo bản năng kêu lên chói tai: “Khiến Cách Lỗ chết tiệt đó chết đi!”

Xi Chiến mỉm cười hướng Đế Vũ nhìn qua, ‘ha ha’ vui vẻ nói: “Hắn đã chết rồi, tiểu thư mỹ lệ. Hiện tại chúng ta thương lượng, là vấn đề đem toàn bộ gia tộc hẳn triệt để rửa sạch. Gia hỏa vô sỉ, xấu xa, hạ lưu, ti tiện như hắn, hẳn cùng gia tộc của hắn tồn tại, quả thực là khiến Ngu tộc tôn quý, tao nhã mất mặt, ngài thấy sao?”

Kẻ vô sỉ, xấu xa, hạ lưu, ti tiện như vậy, chính là được người thả vào ngục giam Hắc Sa bảo, còn ở dưới sự ngăm đồng ý của người, thiếu chút nữa đem Đế Vũ mang đi.

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Xi Chiến một cái, vung tay lên, mười đỉnh đồng Thủ Dương sơn đồng thời bay lên, va chạm lẫn nhau phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Leng keng’, rơi thẳng vào trong lòng bàn tay Xi Chiến: “Gia tộc phía sau Cách

Lỗ, còn có, dựa theo ý kiến của Đế Lạc Lăng trưởng lão, Cách Lỗ còn có đồng lõa? Bọn tiểu gia tộc vớ vẩn đó, đồng loạt thanh lý sạch đi.”

Ngón tay khê búng đầu gối, Cơ Hạo như có chút đăm chiêu nói với Xi Chiến: “Ta muốn mang đi tộc nhân Đế thị nhất tộc, là vì ta muốn hưởng Đế thị nhất tộc phát động gia tộc báo thù, ta phải tự tay xử lý tất cả người của bọn hã. Bất cứ kẻ nào có gan phá hư gia tộc ta báo thù, đều là kẻ địch của ta.”

Đôi mắt bình thường nheo lại, con mắt dựng thẳng ở mi tâm lại toàn lực mở ra, Nguyên Nguyệt Thiên Nhân ở mi tâm Cơ Hạo đã biến thành một quang sáng bảy màu sắc sỡ, vô số ánh sáng màu sắc điên cuồng xoay tròn. Một luồng tinh thần dao động đáng sợ như thủy triều bao phủ toàn bộ phòng giam.

Trên vách tường phòng giam hiện lên vô số phù văn, một đạo phòng ngự kết giới thật dày theo tiếng vang ‘Ong ong’ không ngừng từ trong vách tường trào ra. Nhưng tinh thần dao động của Cơ Hạo thúc giục thiên địa linh khí xung quanh, lực lượng cường đại vô hình giống như vô số cái giũa, hung hăng ma sát phòng ngự kết giới trên vách tường.

Một mảng lớn mưa ánh sáng tan rã, phòng ngự kết giới của phòng giam nhà tù Hắc Sa bảo ở dưới tinh thần công kích của Cơ Hạo vỡ nát từng tầng một. Không gian trong phòng giam nhỏ nhỏ xảy ra sự vặn vẹo kỳ dị, Xi Chiến, Đế Lạc Lăng, Đế Vũ đều cảm giác thân thể của mình trong chốc lát bị kéo dài, trong chốc lát bị ép ngắn, mỗi tế bào toàn thân đều như bị vô số bàn tay vô hình lôi kéo, lực lượng đáng sợ này lúc nào cũng có thêm đem bọn hã nghiền thành phần.

Sắc mặt Xi Chiến chợt trở nên cực kỳ nghiêm túc, hã rốt cuộc chân chính nhận thức Cơ Hạo.

Đây không chỉ là một ‘hộ khách’ lắm tiền, còn là một tồn tại cường đại có được thực lực mạnh mẽ Xi Chiến hã cũng khó ngăn cản.

Ở trong kết cấu xã hội tự thành hệ thống của Ngu tộc, có tiền có thế khiến

người hưởng thụ rất nhiều ưu đãi người thường không thể hưởng thụ, nhưng có được thực lực mới có thể khiến người thu hoạch ‘sự tôn kính’ người thường không thể có được; thời điểm tài phú cùng thực lực hai cái hòa hợp một thể, người sẽ là ‘đại nhân vật’ đích thực, là ‘người thượng đẳng’ đích thực, ngay cả Xi Chiến loại người có bối cảnh khác này, cũng sẽ khách khách khí khí, tôn kính vạn phần đối với người.

Xi Chiến rất nghiêm túc cúi đầu chín mươi độ, hướng Cơ Hạo hành một lễ thật sâu: “Đại nhân tôn kính, tất cả đều dựa theo ngài nói mà làm.”

Cơ Hạo thu hồi tinh thần dao động đáng sợ, nhẹ nhàng băng quơ hướng Xi Chiến phát phát tay: “Đừng giết chết bọn họ, đem bọn họ mang về, bọn họ chính là tộc nhân của Đế thị nhất tộc.”

Xi Chiến nheo mắt, lời Cơ Hạo nói đơn giản, nhưng loại chuyện này hẳn đã làm vô số lần.

Có một số người đã bốc hơi từ ngục giam Hắc Sa bảo, nhưng kẻ làm bọn họ bốc hơi, không muốn để người ngoài biết bọn họ đã bốc hơi; cho nên một số kẻ Ngu tộc xui xẻo, sẽ ừ ừ cạc cạc xuất hiện ở trong nhà tù tăm tối của ngục giam Hắc Sa bảo, tên cùng thân phận của bọn họ cũng sẽ biến thành tên cùng thân phận bọn họ có thể chưa bao giờ nghe nói.

Loại chuyện này, Xi Chiến làm thuần thục vô cùng, chỉ cần cho hẳn đủ tiền tài, hẳn có thể giúp Cơ Hạo xử lý thỏa đáng.

“Nói như vậy, ngài là làm một vụ làm ăn lớn.” Xi Chiến nheo mắt nhìn Cơ Hạo.

Đến lúc này, Xi Chiến cho dù là một con lợn cũng biết, Cơ Hạo căn bản không phải đến tiến hành gia tộc báo thù, hẳn là tới cứu viện Đế thị nhất tộc.

Xi Chiến rất hâm mộ nhìn Đế Lạc Lãng một cái ——lão nhân chết tiết này, Đế thị nhất tộc đáng nguyên rủa này, bọn họ sao lại có vận khí tốt như vậy? Ở

thời điểm bọn họ bị tộc nhân nhà mình bán đứng, bị mười hai vị chấp chính đại đế liên thủ hại, thế mà còn có người ra tay tới cứu viện bọn họ!

Xi Chiến tự nhận, nếu là hắn mà nói... Nếu là hắn bị ném vào nhà tù Hắc Sa bảo, chờ đợi hắn sẽ là sát thủ, thích khách theo nhau mà đến, không có bất luận kẻ nào tới cứu hắn, cho dù là con trai hắn, cũng sẽ không nhìn hắn thêm dù một cái.

“Lão già may mắn!” Xi Chiến rầu rĩ không vui hướng Đế Lạc Lăng hừ hừ một tiếng.

Trong hành lang bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếng Cáp Môn Đức thở hỗn hển truyền vào:

“Thống lĩnh đại nhân, các đại nhân tôn quý, Đế Duyên Đà tộc trưởng giá lâm!”

Chương 750: Quản Lý Tộc Trưởng

Phòng giam của Đế Lạc Lãng quá nhỏ hẹp, không thích hợp bàn bạc chính sự, cho nên Cơ Hạo chiếm dụng văn phòng của Xi Chiến.

Ông dẫn chuyên dụng từ nhà bếp đưa tới nước nóng, trong hai gian phòng tắm trong ngôi lầu nhỏ làm việc của Xi Chiến bốc hơi nước, mùi hoa kỳ dị tản ra, đây là hương vị đặc hữu của cao thơm tắm rửa thượng đẳng.

Mấy thiếu nữ Ám tộc xinh đẹp mang dao cạo, kéo các loại vật dụng vào phòng tắm, bên trong nhanh chóng truyền ra tiếng cắt tia lông tóc khe khẽ.

Cáp Môn Đức mập mạp tự mình chạy đi Lương Chử một chuyến, ở trong một tòa trang viên may mắn còn tồn tại ngoài thành trả giá cao, mua về hơn trăm bộ trang phục xa hoa, cũng là thị nữ Ám tộc xinh đẹp đem quần áo đưa vào trong phòng tắm.

Bận rộn suốt nửa canh giờ, Cơ Hạo ngồi ở cạnh cửa sổ sát đất của văn phòng Xi Chiến đã uống ba bình trà, hẳn rồi cuộc gặp được Đế Duyên Đà cùng Đế Lạc Lãng bọn một đám trưởng lão quyền lực của Đế thị gia tộc.

Rời khỏi phòng giam nhỏ hẹp, lại tắm lần đầu trong mấy tháng qua, dọn hết tóc cùng chòm râu rối bời, lại đổi trang phục xa hoa đặc hữu của quý tộc Ngu tộc, đám người Đế Lạc Lãng vốn uế oải, tiều tụy, toàn thân nhếch nhác như dân chạy nạn, nhất thời trở nên quý khí bức người.

Một đám trọng phạm, một đám tử tù qua một thời gian nữa sẽ bị xử quyết, thế mà lại ở trong văn phòng thống lĩnh trấn ngục ngục giam thoải mái tắm rửa một cái, xử lý sạch sẽ chỉnh tề, còn có thể nghiêm túc đàm phán trong văn phòng thống lĩnh trấn ngục với người tới thăm!

Chuyện thần kỳ như thế, cũng chỉ có ở chỗ Ngu tộc mới có thể xuất hiện. Cơ Hạo vì mượn văn phòng của Xi Chiến, cũng chỉ trả giá thêm hai đỉnh đồng Thủ

Dương sơn mà thôi.

Đế Lạc Lãng dám trường lão quyền lực dựa theo địa vị cao thấp, quyền lực thực tế lớn nhỏ, đứng thành một hàng chỉnh tề ở trong phòng.

Tộc trưởng tạm quyền Đế Duyên Đà của Đế thị nhất tộc thì sau khi nghiêm túc đánh giá Cơ Hạo một phen, rất ung dung ngồi ở đối diện hẳn, rất tự nhiên nâng chén trà lên tự rót một ly đường trà hương thuần, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rất thả lỏng thở ra một hơi: “Trà ngon. Không thể ngờ có thể ở ngục giam Hắc Sa bảo, được uống Hắc Sơn Vân Vụ Hồng đỉnh cấp nhất.”

Cơ Hạo buông chén trà, cười ha ha nói: “Ăn hối lộ trái pháp luật, luôn có thể kiếm được thứ tốt người ngoài không kiếm được.”

Cùng lúc Đế Duyên Đà đánh giá Cơ Hạo, Cơ Hạo cũng đang cẩn thận đánh giá hẳn.

Đây là một quý tộc Ngu tộc điển hình, thân hình cao gầy, eo lưng càng thêm nhỏ nhắn. Nhưng bả vai rất rộng, so với Ngu tộc tầm thường rộng hơn khoảng một nửa, cái này tự nhiên mang đến cho hẳn một sự uy nghiêm vô hình người khác không có.

Một mái tóc dài xám trắng xử lý cẩn thận tỉ mỉ, cắm có râu ngắn ba tấc, chòm râu cũng màu xám trắng từng sợi cứng rắn như kim thép, lộ ra một hương vị cứng rắn, kiên nghị, tuyệt không khuất phục.

Một khuôn mặt quý tộc Ngu tộc tiêu chuẩn anh tuấn không tỳ vết tỳ, dẫn tới sự chú ý của Cơ Hạo, là trong hốc mắt hăm sâu của Đế Duyên Đà, hai con ngươi lạnh lùng, cứng rắn như đá hoa cương. Cái này đại biểu nội tâm hẳn rất cứng cỏi, không phải một người dễ tiếp xúc.

Nhưng con ngươi màu đỏ tươi của hẳn lại như hai điểm nham thạch nóng chảy hòa tan, bên trong tràn ngập ngọn lửa gần như điên cuồng, Cơ Hạo chỉ nhìn hẳn một cái, liền biết trong lòng hẳn tràn ngập oán độc hận ý đối với một số

người và sự việc nào đó.

Một người bình tĩnh cùng điên cuồng đan xen, mạnh mẽ giàu sức thuyết phục.

Ở thời điểm tộc trưởng vốn có của Đế thị nhất tộc ngoài ý muốn ngã xuống ở Lương Chủ thành, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, được đám đông trưởng lão gia tộc đẩy lên ngai báu tộc trưởng tạm quyền. Cho dù Đế Duyên Đà cũng không thể vẫn hời vận rủi bị ném vào ngục giam Hắc Sa bảo của Đế thị nhất tộc, nhưng cái này vẫn đã chứng minh sức ảnh hưởng của Đế Duyên Đà ở trong gia tộc.

Đây không phải một người dễ tiếp xúc. Nhưng điều kiện bên ngoài bức bách, Cơ Hạo cũng không sợ hãi không phối hợp.

Nheo mắt, Cơ Hạo lẳng lẳng nhìn Đế Duyên Đà không hé răng.

Trên bức tường, kim dài trên công cụ tính giờ chuẩn xác đại tượng sư Tu tộc chế tạo đang nhảy lên từng ô, theo kim dài nhảy lên, ánh mặt trời ngoài cửa sổ sát đất tựa như cũng đang nhảy lên từng cái một.

Ngoài ngôi lầu nhỏ, gần ngàn chiến sĩ Già tộc võ trang hạng nặng chạy lui tới, trên tường vây ngục giam, số lượng thủ vệ so với ngày thường nhiều hơn gấp mười. Mơ hồ có tiếng bước chân nặng nề từ ngoài tường vây truyền đến, đây là chiến sĩ trong quân doanh bốn phương hướng của ngục giam cũng điều động, sợ bọn Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng bỏ chạy.

Từng đợt sóng mắt thường có thể thấy được lẫn tẩn ở trong không khí. Ngẫu nhiên có tia điện nhỏ bé dày đặc phun ra ở trong không khí.

Đây là toàn bộ phòng ngự thần tháp của ngục giam Hắc Sa bảo đều toàn lực phát động, nếu bọn Đế Duyên Đà và Đế Lạc Lăng có gan vượt ngục, khả năng lớn nhất kết cục chính là bị giật thành than, hoặc là bị băm thành thịt vụn.

Cơ Hạo không hé răng, Đế Duyên Đà cũng không nói gì, hai người bưng

chén trà uống từng chén đường trà hương thơm nồng đậm nhưng ngọt đến phát ngấy.

Ngu tộc thích ăn đường, hơn nữa đến gần như trình độ điên cuồng.

Đường trà ngọt ngấy, còn có điểm tâm trên bàn cũng đều ngọt đến phát khổ. Cơ Hạo không hảo ngọt, nhưng vì bảo trì áp lực đối với Đế Duyên Đà, hắn chỉ có thể trấn định tự nhiên, đem đường trà đáng sợ kia không ngừng trút vào trong bụng từng chén một.

Xi Chiến không có mặt, nhưng cách mỗi một khắc đồng hồ, sẽ có thiếu nữ Âm tộc đưa một ấm lớn đường trà nóng bỏng tiến vào.

Một khắc, hai khắc, ba khắc... Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ...

Cơ Hạo không hé răng, Đế Duyên Đà cũng không nói chuyện. Đế Lạc Lăng cùng các trưởng lão khác của gia tộc cũng đều híp mắt, hơi cúi đầu, lẳng lặng nhìn mũi chân mình.

Nơi này nói mỗi một câu, mỗi một chữ, đều quan hệ sinh tử tồn vong gần như mười vạn tộc nhân đích hệ của Đế thị nhất tộc, quan hệ vận mệnh tương lai của bọn họ, bọn Đế Duyên Đà không thể không cẩn thận, không tỉ mỉ.

Trên tường vây ngục giam, Xi Chiến ngồi ở chỗ cao nhất của tháp canh quan sát, neho mắt nhìn ngôi lầu nhỏ vốn thuộc về hắn.

Thời điểm tinh tú đầy trời lóe lên, màn đêm bao phủ đại địa, Xi Chiến cũng không khỏi lâm bẫm một tiếng: “Giả thần giả quý... Dao cũng đã đặt trên cổ, Đế thị nhất tộc còn có đường sống lựa chọn sao?”

Cáp Môn Đức đứng ở phía sau Xi Chiến, thấp giọng thở dài một hơi: “Như thế nào cũng là hào tộc xếp trong ba hạng đầu của Huyết Nguyệt nhất mạch, cho dù muốn bán – thân, cũng phải bán được giá tốt!”

Xi Chiến sờ sờ cằm, có chút hàm hồ lâm bẫm: “Ừm, chỉ sợ trong đó còn có

chuyện khác. Vị đại nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch không biết tên này... Hắc, gia tộc nào của Nguyên Nguyệt nhất mạch, có cái gan lớn như vậy, che chở Đế thị nhất tộc bây giờ? Cho dù Đế thị nhất tộc là khối thịt béo không giả, bọn họ không sợ ghen chết sao?”

Cáp Môn Đức thưởng thức một đỉnh đồng Thủ Dương sơn, cười ‘hắc hắc’ nói: “Quản nhiều như vậy sao? Đại nhân, dù sao chúng ta có lợi là được.”

Xi Chiến cười lên ‘hắc hắc’, đắc ý vuốt ve đỉnh đồng nặng trĩu trong lòng.

Trong ngôi lầu nhỏ, Đế Duyên Đà rốt cuộc mở miệng, một tầng vàng sáng màu máu từ con mắt dựng thẳng ở mi tâm của hắn phóng ra, bao phủ toàn bộ ngôi lầu nhỏ, canh phòng nghiêm ngặt kẻ nghe trộm có thể xuất hiện. Hắn nhìn Cơ Hạo, ngữ khí cứng nhắc, không có chút biến hóa hỏi: “Người có thể cho chúng ta hứa hẹn gì?”

Cơ Hạo nhìn Đế Duyên Đà, nhẹ nhàng cười cười: “Việc đã đến nước này, hứa hẹn ta có thể cho chính là —— các người có thể sống sót!”

Chương 751: Linh Hồn Khế Ước

“Sống sót!” Lòng bàn tay Đế Duyên Đà phun ra một quầng lửa màu máu, ánh lửa giống như nhịp tim kịch liệt nhảy lên.

Chén trà trong lòng bàn tay hắc vô thanh vô tức hóa thành một làn khói, tất cả vật dụng bằng gỗ trong văn phòng to lớn đều ở trong khoảng thời gian cực ngắn cháy lên, nhanh chóng cháy thành một đám tro tàn.

Cơ Hạo trấn định nhìn Đế Duyên Đà. Chơi với lửa? Cơ Hạo nắm giữ thái dương chi đạo, có thể nói là tổ tông chơi lửa, cho dù tu vi hắc hiện tại không đủ mạnh, nhưng thái dương tinh hỏa của hắc tuyệt đối là lửa mạnh nhất Bàn Cổ thế giới.

Nhiệt độ huyết viêm ở lòng bàn tay Đế Duyên Đà cũng không cao thế nào cả, yếu hơn nhiều so với một số thiên địa dị hỏa. Đáng nhắc tới là, trong huyết viêm của hắc có một loại lực lượng cướp đoạt sinh cơ, cắn nuốt tinh huyết, đây mới là tinh túy huyết viêm của Đế Duyên Đà.

“Huyết Nguyệt chí cao vĩ đại tại thượng, Đế thị nhất tộc có được huyết mạch tôn quý, truyền thừa cổ xưa, vinh quang của chúng ta, tôn nghiêm của chúng ta, tất cả của chúng ta, người cho chúng ta cam đoan, chỉ là sống sót?” Huyết viêm trong lòng bàn tay Đế Duyên Đà càng mãnh liệt thêm. Hắc nhìn chăm chăm Cơ Hạo cả giận nói: “Người đem chúng ta coi là cái gì? Nô lệ ti tiện sao?”

“Trấn định, Đế Duyên Đà tộc trưởng!” Cơ Hạo nhẹ nhàng cười cười, hắc búng ngón tay, một luồng thái dương tinh hỏa chợt lóe rồi biến mất, giống như rắn độc săn mồi đột nhiên ra đòn, nháy mắt bắn ra về phía trước, nhẹ nhàng lướt qua ở trên huyết viêm trong lòng bàn tay Đế Duyên Đà, sau đó liền biến mất vô hình.

Huyết viêm lòng bàn tay Đế Duyên Đà đột nhiên ‘bốc cháy’, đây là một loại hình dung rất quái dị, bản thân lửa màu máu chính là lửa, nhưng ở dưới một loại

hỏa diễm lực lượng khác càng thêm cao cấp, càng thêm đáng sợ, huyết viêm của Đế Duyên Đà bị diễm hỏa cực kỳ mãnh liệt.

Ánh lửa màu vàng bốc lên cao hơn ba thước, Đế Duyên Đà chỉ cảm thấy tinh huyết của mình không chịu khống chế hướng huyết viêm ở lòng bàn tay tràn đi, sau đó tinh huyết toàn thân hóa thành nhiên liệu, bị ngọn lửa trộn lẫn hai màu đỏ vàng nuốt chửng.

Đế Duyên Đà bị dọa đến mức hồn vía lên mây kêu một tiếng quái dị, vội vàng quát một tiếng chú ngữ, huyết viêm ở lòng bàn tay hắt chột biến mất. Nhưng một tầng lửa màu vàng mỏng manh giống như giò trong xương, nhanh chóng hướng bàn tay hắt vồ lên.

“Không!” Đế Duyên Đà và Đế Lạc Lăng đồng thời kinh hô một tiếng.

Cơ Hạo khẽ hừ, búng ngón tay, lửa màu vàng giống như một tầng sa mỏng nhẹ nhàng bay lên, ôn nhu đáp ở trên ngón tay Cơ Hạo. Ánh lửa thu liễm, hóa thành một diễm lửa to bằng hạt đậu ở năm đầu ngón tay phải của Cơ Hạo nhảy nhót lui tới, giống như một hỏa diễm tinh linh sống đang cười vui chơi đùa.

“Sống sót. Đây là sự hứa hẹn lớn nhất ta có thể cho các người.” Cơ Hạo trấn định nhìn Đế Duyên Đà: “Chẳng lẽ, ngài còn muốn giống sống tiêu dao phú quý như trước đây? Những người đem bọn người đưa vào tuyệt cảnh như thế, bọn họ sẽ cho phép các người làm như vậy?”

“Các người chỉ có thể mai danh ẩn tích, chỉ có thể mai danh ẩn tích, vĩnh viễn không tiết lộ bất cứ tin tức cùng dấu vết nào.” Cơ Hạo lạnh giọng nói: “Chỉ cần trong các người có dấu vết bất cứ một người nào tiết lộ, như vậy chờ đợi các người, sẽ là đuổi giết vô cùng vô tận.”

“Người!” Đế Duyên Đà há há mồm, muốn nói chút gì đó, nhưng xuất phát từ tôn nghiêm của một lão quý tộc Ngu tộc, những lời này hẳn không nói ra khỏi miệng được.

“Ta đương nhiên có thể che chở các người.” Cơ Hạo rất nhẹ nhàng cười: “Ta che chở các người, cho các người có một lãnh địa dung thân, cho các người tiếp tục sống sót, đây là ân từ lớn nhất.”

Đế Duyên Đà gặt gao nghiêng răng, chậm rãi quay đầu nhìn về phía các trưởng lão của gia tộc.

Đế Lạc Lăng và một đám trưởng lão gia tộc nhìn nhau một cái, sắc mặt cũng trở nên rất tiêu tụy. Một trưởng lão tóc trắng xoa đứng ở bên người Đế Lạc Lăng khẽ thở dài một hơi, chậm rãi tiến lên một bước, mang theo vụn phần oán độc dữ tợn nói: “Tộc trưởng. Ngài còn nhớ rõ mấy hôm trước, tiếng rú thảm đám nhỏ của chúng ta ở nhà giam trong lòng đất phát ra không?”

Khuôn mặt Đế Duyên Đà kịch liệt run rẩy một phen, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Đế thị nhất tộc từng là hào môn đại tộc đứng top ba của Huyết Nguyệt nhất mạch, trừ Đế Thích nhất tộc hàng năm chiếm cứ ngai báu chấp chính đại đế, Đế thị cùng Kiên thị bất phân cao thấp, ba đại hào tộc cùng nhau nắm giữ quyền bính cao nhất của Huyết Nguyệt nhất mạch.

Bởi vì là hào môn đại tộc, cho nên con em trong tộc tự nhiên sẽ ngang ngược ương ngạnh, có không ít người ngày thường không thiếu được khi nam phách nữ, hoành hành ngang ngược. Ở Lương Chử thành, tộc nhân Đế thị có bao nhiêu bằng hữu rất khó nói, nhưng muốn nói bọn họ có bao nhiêu kẻ địch với cừu nhân... vậy thật sự là ‘Ha ha’.

Những ngày qua bị giam giữ ở ngục giam Hắc Sa bảo, cách cứ hai ba hôm, đều có con em gia tộc quý tộc khác nặng ý trả thù mua chuộc giám thị, nghênh ngang tiến vào ngục giam, ra sức trả thù đối với tộc nhân của Đế thị nhất tộc.

Ngày thường càng kiêu ngạo ương ngạnh, trả thù phải nhận sẽ càng thêm thảm trọng.

Nhưng càng là các tộc nhân kiêu ngạo ương ngạnh, chính là hậu duệ trực hệ của Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng cùng số đông trưởng lão, không phải bọn hắc ám lão già tay nắm quyền lớn này chống lưng, tộc nhân bình thường sao có thể trêu chọc nhiều kẻ địch như vậy?

Nhiều ‘Trẻ tuổi tuần ngàn’ của Đế thị nhất tộc đã ở trong ngục giam bị kẻ địch đánh chết tươi, hoặc là ấu đả đến tàn phế.

Còn có một chút nữ tộc nhân trẻ tuổi, ví dụ như nói cháu gái, cháu gái của mấy trưởng lão khác, đã sớm vô thanh vô tức từ trong nhà giam bốc hơi rồi.

Những tiểu nha đầu đó cũng không có vận khí tốt như Đế Vũ, vừa lúc đụng tới Cơ Hạo cứu tinh từ trên trời xuống này, đem nàng từ trong tay Cách Lỗ đoạt lại.

Đế Duyên Đà làm tộc trưởng tạm quyền, có được một ít con đường đặc thù, hẳn đối với chuyện đã xảy ra trong nhà giam rõ như lòng bàn tay, hẳn thậm chí biết là gia tộc nào người trẻ tuổi nào dùng bao nhiêu tiền tài mua chuộc giám thị, vụng trộm tiến vào nhà giam trả thù người trẻ tuổi nào của nhà mình.

Chính bởi vì hẳn biết, cho nên hẳn đau lòng như cắt, ngọn lửa oán độc trong lòng làm hẳn đêm không ngủ được, mỗi ngày hẳn đều thừa nhận tra tấn thật lớn.

“Ta biết... Ta đương nhiên biết. Ta biết một số chuyện đã xảy ra, ta còn biết là xảy ra như thế nào.” Đế Duyên Đà chậm rãi đứng dậy, nghiêng răng nhìn Cơ Hạo, hung dữ nói: “Nếu chỉ cần sống sót, để chúng ta gia tộc này kéo dài hơi tàn sống sót mà nói, như vậy ta thà chết, thà rằng mang theo toàn bộ tộc nhân đi chết.”

Cơ Hạo như có chút đăm chiêu nhìn Đế Duyên Đà, ba con mắt của hắn đều biến thành màu máu, trong hốc mắt một mảng đỏ bừng, huyết quang âm trầm khiến Cơ Hạo cũng cảm thấy hơi kinh hãi.

Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Bán sức cho ta, ký hiệp nghị linh

hồn, người và tộc nhân của người, nguyện trung thành cho ta cùng gia tộc của ta cùng với con cháu của ta mười vạn năm. Ta nghĩ, mười vạn năm không phải một thời gian quá dài. Trong lúc đó, nếu các người làm ra đủ cống hiến, ta có thể vận dụng một bộ phận lực lượng của ta, tận khả năng giúp các người thực hiện nghi thức gia tộc báo thù.”

Chỉ tay, một đạo u quang từ đỉnh đầu phun ra, Bàn Hi Thần Kính lặng yên không một tiếng động từ trong cơ thể Cơ Hạo bay ra.

Bàn Hi Thần Kính dày nặng, phong cách cổ xưa, mang theo một hơi thở hồng hoang cổ xưa thần bí mà thâm thúy, giống như hắc động không đáy, làm người ta nhìn mà e sợ.

Cơ Hạo nhìn đám người Đế Duyên Đà, bình tĩnh nói: “Dùng linh hồn và tinh huyết các người, thề đi. Ta cho gia tộc các người cơ hội báo thù, chỉ cần các người nguyện trung thành mười vạn năm, mười vạn năm sau, các người có thể tự quyết định hướng đi.”

Đám người Đế Duyên Đà lặng lẽ suy tư suốt một đêm.

Thời điểm ánh sáng đầu tiên dâng lên phía đông, Đế Duyên Đà cắn chót lưỡi, đâm xuyên mi tâm bản mạng pháp nhãn, đem một luồng linh hồn cùng một tia tinh huyết quan trọng nhất trong bản mạng pháp nhãn dung hợp, ngưng tụ thành huyết phù lời thề linh hồn, nghiêm nghị đưa vào Bàn Hi Thần Kính.

Chương 752: Trong Ngục

Ngục giam trong lòng đất Hắc Sa bảo quy mô cực lớn.

Hành lang rộng tới năm trượng đan xen lui tới, hai bên hành lang là phòng giam quy cách chỉnh tề, dài rộng mấy trượng. Hàng rào kim loại thô to bịt phòng giam, xuyên thấu qua hàng rào có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trong phòng giam.

Bốn vách phòng giam lấy đá màu đen trộn lẫn kim loại lỏng đúc thành, thô ráp, băng lạnh, không có chút vật trang trí. Dưới đất hơi nước nồng đậm, trên vách đá của phòng giam thỉnh thoảng có những dòng sương chảy xuống.

Trong mỗi gian phòng giam đều chen chúc đầy người, mặc kệ nam nữ già trẻ, mặc kệ địa vị cao thấp, trong mỗi phòng giam ít nhất bị ném vào một hai trăm người, người với người chen chúc với nhau, tựa vào nhau, muốn nằm xuống nghỉ ngơi cũng là một loại hy vọng xa vời.

Trên vách hành lang, những ngọn đèn bằng đá phát ra ánh đèn tối tăm, chiếu sáng vô số tù phạm vẽ mặt chết lạng trong phòng giam.

Gần mười vạn tộc nhân Đế thị nhất tộc bị giam giữ ở khu giam một tầng này, trừ có tiếng la khóc của trẻ con truyền đến, toàn bộ khu giam không khí trầm lặng không có bất cứ sức sống gì. Các tộc nhân Đế thị nhất tộc mặt không biểu cảm ngồi ở trên nền phòng giam, như gia súc đợi làm thịt, lẳng lặng đợi tận thế đến.

Quý tộc Ngu tộc đấu đá lẫn nhau, bọn họ đã gặp nhiều, cho nên bọn họ rất hiểu vận mệnh của bọn họ.

Giãy dụa với phản kháng, trừ tự rước lấy nhục, khiến bản thân gặp tra tấn lớn hơn nữa, sẽ không có bất cứ hiệu quả nào.

Trong một phòng giam cuối hành lang, mấy thanh niên Ngu tộc quần áo hoa lệ, đầy người là máu đang thờ phỉ phò từng ngum lớn. Đám quý tộc Ngu tộc thể lực cũng không phải là tốt lắm, vận động kịch liệt chút bọn họ sẽ mệt không chịu nổi.

Một thanh niên Đế thị nhất tộc bị dây thừng gân mãng xà trói hai chân, treo ngược ở trên trần phòng giam. Khắp hai cái chân của hắn đều lộ ra xương khớp ửng đỏ, bán trong suốt, trên mặt đất nơi nơi đều là da thịt vụn.

Mấy cây chùy sắt dày đặc gai ngược chui thật sâu vào xương cột sống toàn bộ thanh niên Đế thị nhất tộc, nhiều giọt máu tươi không ngừng theo chùy sắt chảy ra, trong máu còn lẫn tuỷ sống dính dính, ở trên chùy sắt kéo ra sợi tơ nhỏ dài dài.

Thanh niên Đế thị khề rên rỉ. Ba con mắt mở thật to, nhưng mà trong mắt đã không còn chút thần thái nào.

“Đế La, thích món quà nhỏ ta tặng cho người không?” Thở dốc một phen, một thanh niên Ngu tộc xách lên một cây thiết bổng nặng nề, dày đặc răng nhọn, nắm trong tay nhẹ nhàng vung vẩy.

Trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy sự dữ tợn, thanh niên Ngu tộc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vị hôn thê của ta. Người đã làm nàng to bụng!”

‘Thùng’ một tiếng, thiết bổng hung hăng nện ở trên bụng Đế La. Đế La ‘Oa’ một tiếng nôn ra một ngum máu, thân thể run rẩy giống như cá giãy chết. Qua hồi lâu, Đế La mới giãy dựa thờ hỗn hển một hơi, uể oải nói: “Là nàng chủ động bám lấy ta! Loại chuyện này... Không phải rất bình thường sao? Người với nàng còn chưa thành thân, người không có quyền can thiệp!”

“Đương nhiên, đương nhiên, ta có thể lý giải.” Thanh niên Ngu tộc vung thiết bổng, đắc ý nhe răng cười: “Chút chuyện phong lưu đó rất bình thường, đối với chúng ta mà nói, chỉ là một loại chuyện cười nhỏ ngày thường của chúng ta. Nhưng người khiến nàng mang thai, bởi vì huyết mạch Đế thị nhất tộc người, gia

tộc của ta sẽ rất vui vẻ thu dụng đứa bé đó, để nó thật sự trở thành một thành viên của gia tộc ta!”

Lực lượng truyền thừa của Ngu tộc, càng nhiều là dựa vào huyết mạch gia tộc để tiến hành.

Huyết mạch đại hào tộc, đại biểu cho tiềm lực thiên phú càng cường đại hơn, tương lai có được tiền đồ phát triển cường đại hơn. Cho nên như Đế La làm ra loại chuyện này, thanh niên Ngu tộc đó cùng gia tộc hẳn sẽ rất vui vẻ dễ dàng tha thứ đứa bé đó tồn tại, hơn nữa đem nó nuôi dưỡng thành người.

Đối với quý tộc Ngu tộc trẻ tuổi mà nói, ai cũng không phải trinh nam liệt nữ, chút chuyện phong lưu trước hôn nhân, ai cũng đừng nói ai sai lầm.

“Ta và gia tộc của ta sẽ phi thường cao hứng có huyết mạch một gia tộc đại quý tộc dung nhập gia tộc ta.” Thanh niên Ngu tộc nghiêng răng điên cuồng rít gào: “Nhưng người không nên sau khi làm nàng to bụng, ở trên một cái lại một cái đêm khuya – sa long thối phòng và khoe khoang!”

“Nếu mọi người đều không biết phụ thân đứa nhỏ kia là người, ta sẽ rất vui vẻ trở thành phụ thân của nó!” Thanh niên Ngu tộc gần như điên cuồng tru lên: “Nhưng người đã nói ra, mọi người đều đã biết... Đây là vũ nhục lớn nhất đối với ta!”

Một trong các pháp tắc xã hội Ngu tộc—— không bị nắm được chính là vô tội!

Trong pháp tắc này có sự diễn sinh giải độc cực kỳ kỳ diệu, huyền diệu trong đó chỉ có quý tộc Ngu tộc đích thực mới có thể hiểu được.

Đế La dùng sức nôn ra một ngụm máu, trào phúng nhìn thanh niên Ngu tộc cười lạnh nói: “Nhưng người vẫn đã thành thân cùng nàng, không phải sao?”

Thanh niên Ngu tộc trầm mặt nói: “Đó là bởi vì người cho ta mười vạn ngọc

tệ, chết tiệt! Mười vạn ngọc tệ, người đã làm nhục ta!”

Vung thiết bổng, thanh niên Ngu tộc đem thiết bổng nhắm ngay đầu Đế La: “Tằng tổ phụ của người là Đế Duyên Đà đại nhân, người được xưng người trẻ tuổi có thiên phú nhất thế hệ trẻ nhất của Đế thị nhất tộc. Có thể tự tay đánh chết người, ta thật sự cảm thấy rất vinh hạnh!”

Mấy tên thanh niên Ngu tộc đồng thời cười lên.

Trước kia, ở thời điểm Đế thị nhất tộc vẫn cao cao tại thượng, bọn họ hận không thể quỳ dưới đất liếm giày Đế La, bởi vì khi đó thân phận địa vị bọn họ một trời một vực.

Nhưng hiện tại, Đế thị nhất tộc gặp rủi ro, bọn hắn sốt ruột không chờ nổi chạy tới, tiêu phí số tiền lớn tự tay trả thù Đế La.

Đây là tính chủng tộc của quý tộc Ngu tộc, nhìn như cao cao tại thượng tôn quý uy nghiêm như thần linh, thực ra trong xương tủy bọn hắn là một đám ‘Tiện – nhân’ rõ đầu rõ đuôi!

Thiết bổng trong tay đang muốn vung xuống, đột nhiên mười mấy chiến sĩ Già tộc tung chân sải bước theo hành lang lao tới, một người trong đó cách gần trăm trượng, tùy tay ném ra một cây lao nặng nề.

Cây lao sắc bén chuẩn xác xuyên thấu khe hở giữa hàng rào kim loại, hung hăng đánh vào trên thiết bổng trong tay thanh niên Ngu tộc. Đôi tay thanh niên Ngu tộc đau đớn, thiết bổng rời tay bay ra, bị cây lao hung hăng cắm ở trên bức tường phía sau.

Hai tay đổ máu, thanh niên Ngu tộc khàn cả giọng hét lên: “Chết tiệt, đây là thái độ đối đãi hộ khách của ngục giam Hắc Sa bảo các người sao? Ta tốn năm mươi vạn ngọc tệ, chính là vì tự tay giết chết Đế La!”

Cơ Hạo ở dưới Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng... các trưởng lão Đế thị nhất tộc

vây quanh, mang theo đám người Xi Chiến, Cáp Môn Đức theo hành lang đi nhanh tới.

Nghe được tiếng gầm gừ của thanh niên Ngu tộc, Cơ Hạo lạnh giọng quát: “Ngu xuân, thiên tài có thiên phú nhất một thế hệ trẻ của Đế thị nhất tộc, ta đã tổn tận năm ngàn vạn ngọc tệ, mới mua được mạng của hửn! Người muốn để ta tổn thất vô ích năm ngàn vạn ngọc tệ? Chặt đầu hửn!”

Các chiến sĩ Già tộc đã xâm nhập phòng giam Đế La chịu hình phạt, nghe được lời Cơ Hạo nói, các chiến sĩ Già tộc đó không chút do dự rút trường đao, một đao sạch sẽ lưu loát đem đầu thanh niên Ngu tộc chặt xuống.

“Một ngàn vạn!” Xi Chiến nhanh chóng ghé lên: “Thêm một ngàn vạn nữa, thừa dịp Lương Chủ loạn hết cả lên, ta giúp người đem gia tộc của hửn cũng thu thập. Chúng ta cần rất nhiều tù phạm mới, bỏ thêm vào ngục giam trống rỗng!”

Cơ Hạo gật gật đầu, cười lạnh lùng.

Đế Duyên Đà đã đứng ở chính giữa hành lang, bắt đầu lớn tiếng hô quát.

Đám đông tinh quái ngục tốt sải bước chạy tới ngoài các chỗ phòng giam, lấy ra cái chìa khóa thật lớn, mở ra hàng rào dày nặng của phòng giam.

Chương 753: Võ Trang Hạng Nặng

Phía đông Lương Chủ thành, trong một mảng non sông tươi đẹp, một trang viên dị thường tráng lệ bị rừng rậm bao vây...

Cánh đồng hoa rực rỡ mềm mại trải ra ở bên hồ, chiến sĩ Già tộc nhân số đông đúc đứng xa xa, ai cũng mặt không biểu cảm đứng ở sau cây to, cạnh cây hoa, tận khả năng thu liễm khí tức che dấu dấu vết tồn tại của mình.

So sánh với đám chiến sĩ Già tộc nhân tộc từng gặp được ở trên chiến trường, chiến sĩ Già tộc trong một tòa trang viên này thua vài phần sát khí tàn nhẫn, hơn vài phần khí độ ung dung, ăn mặc trên người cũng hết sức hoa mỹ, binh khí bên hông cũng là tác dụng trang trí vượt qua ý nghĩa thực chiến, trên vỏ binh khí càng trang trí vô số trân châu mỹ ngọc cùng châu báu khác.

Bên hồ có một bến tàu nho nhỏ, một cái cầu tàu dài trăm trượng cắm thẳng tắp vào trong hồ, một đám thanh niên Ngu tộc đang hi hi ha ha ở cuối cầu tàu vùng càn câu cá chơi đùa.

Tuy kỹ xảo câu cá rất không chuyên nghiệp, tiếng cười càng sẽ dọa đi toàn bộ con cá ở phụ cận, nhưng lực chú ý của đám thanh niên Ngu tộc đó hiển nhiên cũng không đặt ở trên câu cá. Lời bọn hăn nói nếu là truyền ra ngoài, nhằm chừng càng sẽ dọa được rất nhiều người.

“Hộ khách cũ ở Tây Hoang muốn một trăm vạn bộ trọng giáp hạng nhất, giá rất có thành ý.”

“Đáp ứng bọn hăn, nhưng đòi bọn hăn sang năm cung cấp thêm một vạn phần Thái Bạch Tinh Kim.”

“Nam Hoang Chúc Dung thần tộc, muốn đặt ba mươi sáu vạn cây Liệt Hỏa Thần Mâu đỉnh cấp.”

“Từ chối bọn hăn. Hiện tại trọng điểm chúng ta hợp tác là Cộng Công thần tộc, Cộng Công thế yếu, cho nên cần tăng mạnh lực lượng của Cộng Công thần tộc.”

“Tương Liễu nhờ người hỏi, hăn vụng trộm sẵn biết chín con rồng con huyết mạch hoàng tộc long tộc, xác chết và tinh huyết đều ở trên tay hăn, hăn muốn chúng ta ra giá.”

“Long tử long hoàng huyết mạch? Tài liệu tốt... Nhưng cái giá này thật đúng là không dễ đưa ra. Tương Liễu quá tham lam, cho hăn... Một hũ tinh huyết Thôn Thiên Ma Xà.”

Trong đám đông thanh niên Ngu tộc, hiển nhiên có sáu người thân phận địa vị cao thượng nhất, toàn bộ quyết sách đều từ trong mồm bọn họ phát ra. Mà thanh niên khác thì không chút để ý, đem toàn bộ cố vấn bọn họ nắm giữ dựa theo trình tự riêng nào đó lần lượt nói ra.

Đến cuối cùng, một thanh niên Ngu tộc trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm mơ hồ có vô số bánh răng cấp tốc xoay tròn kết hợp cười cười:

“Trong việc ta phụ trách, phương diện khác không có tình huống gì đặc thù. Nhưng Hắc Sa bảo bên kia có chút chuyện thú vị xảy ra.”

“Xi Chiến vừa mới đưa tới tình báo, có một vị đại nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch, xưng là đại nhân đang tiến hành khổ tu hoang dã, hăn lấy danh nghĩa gia tộc báo thù tìm tới Xi Chiến, muốn từ Hắc Sa bảo mang đi toàn bộ tộc nhân Đế thị nhất tộc.”

Nhún nhún vai, thanh niên Ngu tộc này đem cần câu trong tay không chút để ý ném ra ngoài: “Nhưng đối chiếu tư liệu toàn bộ đại nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch đang tiến hành lưu lạc hoang dã khổ tu đã biết, dung mạo vị đại nhân này không đúng với bất cứ một người nào.”

Một thanh niên Ngu tộc đứng ở một bên, đang điều hòa mỗi câu ngẩng đầu

lên: “Ta nơi này có tin tức Xích Phán tập, không lâu trước đây, ở Xích Phán tập bán đấu giá một viên Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, con mắt đó thuộc về Ma Hầu Nguyên Già đại nhân.”

Trong đám người, sắc mặt một thanh niên Ngu tộc hiển nhiên xuất thân Nguyên Nguyệt nhất mạch biến thành màu đen một phen, thấp giọng mắng một câu ‘Chết tiệt’.

Trong sáu thanh niên Ngu tộc cầm đầu. Một thanh niên tóc màu ô kim trầm mặc một phen, nhẹ nhàng vươn tay phải, giống như vung đao chém hờ một cái: “Ta đề nghị, thuận theo tự nhiên... Để Thích Sát ý đồ không tốt, bất cứ chuyện nào có thể khiến hãn ngột ngạt, ta đều vui vẻ nhìn thấy.”

Cười nhẹ, thanh niên này ngữ khí cổ quái nói: “Hơn nữa, dù sao chúng ta có lợi. Mang đi toàn bộ tộc nhân Đế thị nhất tộc? Cái này chính là một khoản thu cực lớn. Mọi người cảm thấy thế nào?”

“Đồng ý!” Một thanh niên Ngu tộc trong sáu người khẽ gật gật đầu.

“Đồng ý!” Lại một người phát biểu ý kiến của mình.

“Đồng ý... Để Thích Sát thật sự là một kẻ đáng ghét, hãn thế mà lại vì người ta hướng Da Ma Sam Gia tiểu thư cầu thân. Ta đã sốt ruột chờ đợi được thấy bộ dáng xui xẻo của hãn. Da Ma Sam Gia tiểu thư xinh đẹp thiện lương như vậy, cho dù nàng phải lập gia đình, cũng chỉ có thể từ trong năm người chúng ta lựa chọn.” Lại một thanh niên Ngu tộc có chút phần uất thở dài một hơi.

Tổng cộng có năm thanh niên Ngu tộc đồng thời nở nụ cười, đồng thời nhìn về phía một người cuối cùng.

Con mắt dừng thẳng ở mi tâm một gã thanh niên Ngu tộc này đột nhiên mở ra, một cỗ ý căn nuốt đáng sợ từ trong con mắt dừng thẳng tối như mực của hãn không ngừng khuếch tán. Mang theo một tia sát ý sắc bén, thanh niên Ngu tộc này lạnh lùng nói: “Muội muội Da Ma Sam Gia của ta... A. Để Thích Sát chết

tiệt.”

Trong ngục giam dưới lòng đất Hắc Sa bảo, toàn bộ phòng giam đồng thời mở ra, vô số tộc nhân Đế thị nhất tộc vẻ mặt chết lặng ùn ùn từ trong phòng giam trào ra, không thể tin cất tiếng rống to. Càng có không khống chế được cảm xúc, nhớ tới những ngày qua người thân không hiểu sao tử vong cùng mất tích, đều ôm lấy tộc nhân bên cạnh khóc lên.

Đế Duyên Đà cùng một đám trưởng lão gia tộc đều tới bên cạnh tộc nhân, thấp giọng nói ra quyết định của cao tầng gia tộc.

Tộc nhân trung với Đế Duyên Đà cùng đám đông trưởng lão dẫn đầu tiếp nhận sự thật, bọn họ ùn ùn đi đến trước mặt Cơ Hạo, không nói gì hướng Cơ Hạo cúi đầu hành lễ thật sâu. Bọn họ lấy tinh huyết bản mạng pháp nhân của mình, trộn lẫn một tia linh hồn, phát ra lời thề nguyện trung thành đưa vào Bàn Hi Thần Kính.

Ở dưới sự dẫn dắt của cao tầng gia tộc, đám đông tộc nhân Đế thị nhất tộc đều thề nguyện trung thành Cơ Hạo.

Có Bàn Hi Thần Kính trấn áp linh hồn huyết thệ của các tộc nhân Đế thị nhất tộc, trừ phi bọn họ có thể tìm được tiên thiên chí bảo cường đại hơn Bàn Hi Thần Kính phá hủy Bàn Hi Thần Kính, nếu không vận mệnh bọn họ sẽ vĩnh viễn bị Cơ Hạo nắm giữ.

Đế La được tộc nhân của mình giải cứu xuống, sau khi trải qua trị liệu khẩn cấp, trên xương cột sống còn cắm mấy cây chùy sắt, hắc lão đảo đi tới trước mặt Cơ Hạo, hướng Cơ Hạo quỳ xuống lạy thật sâu: “Đại nhân tôn kính, ngài cứu tính mạng ta, văn hồi danh dự của ta, gia tộc của ta đã hướng ngài nguyện trung thành, như vậy ta cũng đem sự trung thành của ta hồi báo cho ngài.”

Cơ Hạo thường thức nhìn Đế La, hắc trầm giọng nói: “Ta chờ mong biểu hiện trung thành của các người, nhưng hiện tại, các người phải võ trang nhanh một chút.”

Mặt ngoài Bàn Hi Thần Kính lóe ra u quang, lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ không ngừng bị Bàn Hi Thần Kính cắn nuốt vào. Cơ Hạo càng lấy ra các loại tài liệu đúc chồng chất như núi, không ngừng đưa vào Bàn Hi Thần Kính.

Ở trên chiến trường, Cơ Hạo thu được rất nhiều binh khí cùng giáp trụ hoàn mỹ dị tộc sản xuất, ở trong đó cẩn thận chọn lựa một phen, Cơ Hạo chọn ra một bộ giáp trụ cùng binh khí đỉnh cấp nhất trong đó.

Bàn Hi Thần Kính phóng ra một đạo u quang chiếu qua ở trên bộ giáp trụ, binh khí đó. Kèm theo tiếng vang ‘Ong ong’, một món lại một món giáp trụ, binh khí tản mát ra pháp lực dao động cường đại không ngừng từ trong Bàn Hi Thần Kính phun ra.

Toàn bộ giáp trụ và binh khí đều giống nhau như đúc, không có bất cứ sự khác biệt nào.

Đám người Đế Duyên Đà không thể tin nhìn Cơ Hạo, bị lực lượng từ hư vô phục chế trang bị này của Cơ Hạo dọa trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng sau khi đại ra ngăn ngại, Đế Duyên Đà nhanh chóng hạ lệnh, toàn bộ tộc nhân Đế thị nhất tộc vô luận nam nữ già trẻ đều mặc vào giáp trụ, cầm lấy binh khí. Rất nhanh gần mười vạn Đế thị tộc nhân đã võ trang, giáp trụ nghiêm ngặt, bọn họ nghiễm nhiên là một mũi quân đội cường đại tinh nhuệ.

Chương 754: Hắc Ngục Truyền Tống

Địa lao Hắc Sa bảo mở cổng, tiếng trục cửa kim loại ma sát giống như ác quỷ tru lên, theo hành lang bay ra thật xa.

Từng đám đông quý tộc Ngu tộc điên cuồng gào rống giãy dụa, bị ngục tốt, giám thị như sói như hổ vừa đấm vừa đá đuổi vào.

Một nam tử Ngu tộc trung niên quần áo rách nát khàn giọng rít gào: “Ta là thư ký quan của Nguyên Thấm thống lĩnh, ta là thuộc hạ của Nguyên Thấm thống lĩnh... Ta phạm tội gì? Các người không có quyền bắt ta!”

Đám ngục tốt, giám thị Hắc Sa bảo không ai hé răng, bọn họ thuần thục đem những quý tộc Ngu tộc không biết nguyên do kéo đến hình phòng, sau đó tiếng rú thảm thê lương vang vọng suốt một tầng địa lao.

Rút lưỡi, cho người không thể nói.

Móc mắt, cho người không thể nhìn.

Chặt tay, khiến người không thể viết.

Phong ấn, khiến người mất đi thần thông.

Một lại một quý tộc Ngu tộc bị hình phạt thê lương bào chế, toàn thân mềm nhũn như sâu mềm cuộn mình ở trên mặt đất không ngừng run rẩy.

Nam tử trung niên vừa mở miệng rống to tuyệt vọng hướng tới nóc địa lao tối như mực rú thảm: “Cho ta một lý do, để ta chết minh bạch! Ta tuy chỉ là một quý tộc hạ đẳng, nhưng ta dù sao cũng có được huyết thống quý tộc!”

“Huyết thống gì tiện!” Thanh âm Đế Lạc Lãng sát khí lạnh lẽo, âm lãnh truyền tới.

Đế Lạc Lăng mặc trọng giáp bao trùm toàn thân, trên mảnh giáp ánh vàng rực rỡ dày đặc hoa văn cảnh hoa phức tạp mà hoa mỹ, tay trái mang theo một cây pháp trượng cao bằng nửa người, tay phải nắm một thanh trường kiếm một tay đẹp đẽ, trên đai lưng treo mấy chục búi sức pháp thuật tinh xảo, trang bị đến tận răng ở dưới đám đông tộc nhân vây quanh, sải bước đi tới.

Đế Vũ cũng mặc trọn bộ giáp trụ hoa mỹ, khuôn mặt vắn vẹo như nữ quỷ theo sát ở phía sau Đế Lạc Lăng, mắt lộ ra hung quang nhìn chăm chăm nam tử trung niên.

“Đế... Đế Lạc Lăng trưởng lão!” Nam tử trung niên Ngu tộc kinh hãi nhìn Đế Lạc Lăng: “Các người... Các người không phải...”

“Chúng ta không phải nên ngồi xổm trong nhà tù tăm tối, lắng tai nghe con nổi dỗi ti tiện của các người đám quý tộc ti tiện hạ đẳng này đùa bỡn tộc nhân của chúng ta?” Đế Lạc Lăng mang theo mười thành mười ác độc nhìn chăm chăm nam tử trung niên: “Cách Lăng, người có một đứa con tốt. Cách Lỗ thật sự là một đứa nhỏ tốt... Cho nên, các người bị bắt vào Hắc Sa bảo, các người sẽ thể thân chúng ta đi chết, mà chúng ta sẽ rời khỏi.”

Cách Lăng không ngu, ngược lại, hăn lăn lộn ở hạ tầng xã hội Ngu tộc nghiêm ngặt hà khắc, có đầu óc so với đám đại quý tộc thượng đẳng kia càng thêm khôn khéo.

Hăn lập tức biết rõ tiền căn hậu quả sự tình, càng làm rõ lời Đế Lạc Lăng nói là có ý tứ gì.

Hăn kinh hãi tuyệt vọng nhìn về phía Xi Chiến đứng xa xa ở cuối hành lang, trong tay cầm một quyển sổ cực lớn đang đếm từng người một.

“Không, không, các người không thể như vậy... Các người thể mà dám công khai chà đạp đại pháp điển của Ngu tộc? Không, không, Đế thị nhất tộc các người mới là tử tù, chúng ta là vô tội, việc Cách Lỗ bọn nó làm, không nên liên lụy tới chúng ta!”

Đế Lạc Lăng đem pháp trượng trong tay đưa cho Đế Vũ, hắt đi đến trước mặt Cách Lăng, vươn ngón tay cạy khớp hàm Cách Lăng, tự mình dùng kiếm cắt đứt lưỡi Cách Lăng.

Máu tươi từ trong mồm Cách Lăng không ngừng phun ra, Đế Lạc Lăng nghiêng răng nói: “Đại pháp điển của Ngu tộc? Không, ta đang dựa theo pháp tắc đại pháp điển của Ngu tộc làm việc —— các người dám hạ đẳng quý tộc này khẳng định đã quên một việc, tồn tại vĩ đại chế định Ngu tộc đại pháp điển từng nói một câu...”

Đế Vũ phía sau Đế Lạc Lăng vô cùng vui vẻ cười, yêu kiều nói: “Hắn nói. Ngu tộc đại pháp điển, chỉ dùng để ước thúc đám tồn tại ti tiện. Khi lực lượng cùng quyền thế của người vượt qua pháp điển ước thúc, người có thể đem pháp điển dẫm ở dưới chân!”

Cách Lăng mặt xám như tro tàn nhìn Đế Lạc Lăng, trong con người màu xám đầy sự tuyệt vọng.

Một ngục tốt mang theo một cái bàn ủi đốt đỏ hồng đi tới, chậm rãi, cẩn thận dùng bàn ủi đem gương mặt Cách Lăng làm bóng nát như. Cho dù là cha mẹ đẻ của Cách Lăng nhìn thấy hắn, cũng tuyệt đối không có khả năng nhận ra hắn.

“Thực bất hạnh, nhà giam cháy to một trận, gương mặt rất nhiều tộc nhân của Đế thị nhất tộc đều bị thiêu hủy.” Mập mạp Cáp Môn Đức đứng ở cửa hình phòng, rất sung sướng cười: “Thi thổ an toàn rất quan trọng, cho nên chúng ta nhất định phải hướng các vị chấp chính đại đế xin càng nhiều khoản chi, chúng ta tu sửa phòng giam Hắc Sa bảo một lần thật tốt.”

Cơ Hạo đang ở tầng dưới cùng của ngục giam Hắc Sa bảo, ở trên một quảng trường rộng lớn. Hắn đang cùng nhau động thủ với đám người Đế Duyên Đà, cẩn thận bố trí một tòa truyền tống pháp trận đường kính trăm trượng.

Gần mười vạn tộc nhân Đế thị nhất tộc, căn bản không có khả năng ở ban ngày ban mặt công khai đi ra khỏi Hắc Sa bảo.

Truyền tổng trận, đây là lựa chọn duy nhất của Cơ Hạo cùng Đế thị nhất tộc. Trước khi đến Lương Chủ, Cơ Hạo đã chuẩn bị thỏa đáng, trận cơ cùng tất cả tài liệu cần thiết của truyền tổng trận trước mắt này, đều là Cơ Hạo chuẩn bị trước.

Mấy trưởng lão Đế thị nhất tộc tinh thông bố trí trận pháp đứng ở một bên, cau mày nhìn truyền tổng trận trên mặt đất.

“Phù văn định vị không gian không đủ tinh chuẩn, sẽ lãng phí khoảng một thành năng lượng của vụ tinh.”

“Kết cấu đường về của năng lượng có vấn đề, ta đã tìm được bảy mươi ba chỗ có thể cải tiến.”

“Cuối cùng phù văn không gian chuyển hóa cực kỳ thô lậu, truyền tổng trận này nhiều nhất có thể truyền tổng một trăm vạn dặm.”

“Đáng chết, một trăm vạn dặm? Còn chưa thoát ly lãnh địa trực thuộc Lương Chủ!”

Một đám trưởng lão ở một bên liên miên cắn nhả oán giận, Cơ Hạo ngẩng đầu, cười nhìn bọn họ: “Đây là truyền tổng trận tốt nhất Vu Điện của chúng ta có thể lấy ra. Đương nhiên cũng có khoảng cách truyền tổng xa hơn, nhưng truyền tổng trận như vậy thể tích quá lớn, truyền tổng trận đường kính vượt qua trăm dặm, căn bản không tránh được tai mắt người ngoài.”

Đế Duyên Đà cười khổ liên tục: “Nghieu Bá đại nhân tôn kính, phải nói, mặc kệ như thế nào, tính năng của tòa truyền tổng trận này, làm người ta quá thất vọng rồi.”

Cơ Hạo bất đắc dĩ nhún nhún vai, lạnh nhạt nói: “Vậy không phải có các người sao? Chờ các người đến trên lãnh địa của ta, ta hy vọng các người có thể đem sự thông minh tài trí của các người không giữ lại hiến cho ta.”

Đế Duyên Đà và một đám trưởng lão Đế thị nhất tộc bất đắc dĩ cười khổ, một

trưởng lão cúi đầu lẩm bẩm: “Úc, được rồi, tri thức chúng ta nắm giữ, đây là tài phú trân quý cỡ nào chứ... Nhưng cái này không thể trách chúng ta, cái này không phải lỗi của chúng ta.”

Một khối trận cơ cuối cùng bố trí xong, Cơ Hạo nhanh chóng đem từng khối vu tinh đặt ở trong các chỗ rãnh cắm của truyền tống trận.

Mặt ngoài truyền tống trận sáng lên một tầng ánh sáng nhu hòa, sau đó một tiếng vang ‘Ong ong’ truyền đến, một khối ngọc phù bỗng dừng từ trong truyền tống trận bay ra.

Cơ Hạo bắt lấy ngọc phù dùng thần thức quét qua, sau đó hài lòng gật gật đầu: “Người ta an bài trước, đã ở bên kia đem truyền tống trận bố trí xong rồi. Người già, đứa nhỏ và nữ nhân đi trước, thanh tráng lưu lại đoạn hậu, có vấn đề không?”

Một trưởng lão há há mồm, muốn nói cho Cơ Hạo dựa theo truyền thống của quý tộc Ngu tộc, dưới tình huống như vậy, luôn luôn là trưởng lão và tộc trưởng rời khỏi trước, tộc nhân trung tâm xếp thứ hai danh sách, sau đó là người trẻ tuổi khỏe mạnh đi trước, người già, trẻ con cùng nữ nhân đoạn hậu...

Nhưng nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Cơ Hạo, vị trưởng lão này bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thấp giọng lẩm bẩm: “Quan niệm luân lý của nhân tộc... quá lạc hậu rồi!”

Từng đội tộc nhân Đế thị nhất tộc tập hợp lại, đội thứ nhất cả thảy một ngàn nữ nhân và trẻ con đi vào truyền tống trận, sau thời gian nửa chén trà nhỏ, truyền tống trận phun ra một mảng ánh sáng trắng, bọn họ biến mất ở trong truyền tống trận.

Chương 755: Mật Bảo

Truyền tống trận sáng lên, một ngàn tộc nhân Đế thị nhất tộc bị truyền tống đi ngoài trăm vạn dặm.

Vì phối hợp truyền tống trận của Cơ Hạo, che giấu không gian dao động truyền tống trận phóng ra, Xi Chiến rất tri kỷ mở ra phòng ngự thần tháp của Hắc Sa bảo, dùng phòng ngự kết giới của thần tháp ngăn cách khí tức truyền tống trận.

Một đội lại một đội tộc nhân Đế thị nhất tộc nối đuôi nhau đi vào truyền tống trận, không ngừng bị truyền tống ra ngoài.

Cơ Hạo đứng ở một bên, lăng lẳng quan sát.

Các tộc nhân Đế thị nhất tộc ai cũng vui vẻ ra mặt, từ trong tuyệt cảnh thoát thân, thoát khỏi vận mệnh bi thảm, cho dù biết rõ gia tộc sắp đầu nhập vào nhân tộc, về sau phải dựa vào Cơ Hạo che chở mới có thể sinh tồn tiếp, các tộc nhân Đế thị nhất tộc đó vẫn vui vẻ sáng lạn.

Nói từ trên ý nghĩa nào đó, bọn họ phản bội chủng tộc mình, nhưng Cơ Hạo không nhìn ra bọn họ có sự đau lòng cùng bi phần nào, ngược lại ai cũng vui vẻ vô cùng.

Hắn thậm chí còn nhìn thấy mấy thiếu nữ xinh đẹp lúu rúu nói không ngừng, không ngừng thảo luận phong cảnh Nghiêu Sơn lĩnh so sánh với Lương Chủ sẽ thế nào, các nàng thậm chí đã ước hẹn tìm một ngày đẹp trời, đi các nơi sông núi tú lệ của Nghiêu Sơn lĩnh đạp thanh du ngoạn.

Tộc nhân Ngu tộc, bọn họ hành vi thường ngày cũng chỉ như vậy.

Liên tục truyền tống năm lần, sau khi năm ngàn người bị đưa đi, vụ tình trong rãnh cấm của truyền tống trận đồng thời hóa thành một làn khói.

Cơ Hạo đi lên trước, đem rãnh cắm thu thập sạch sẽ, đem vu tình mới bỏ thêm vào, sau đó bàn tay khẽ lật, một cơn gió mát nổi lên từ đất bằng, vòng quanh truyền tống trận không ngừng xoay quanh. Liên tục truyền tống, trận cơ phù văn của truyền tống trận tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ, ở dưới gió mát thổi, nhiệt độ cao không ngừng bị thổi đi, trận cơ phù văn đỏ bừng dần dần ảm đạm.

“Quá đơn sơ rồi.” Một trưởng lão Đế thị nhất tộc bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn trần nhà giam.

“Quá chậm chạp.” Một trưởng lão khác tức giận đến mức thân thể cũng đang run run. Thời gian chính là sinh mệnh, giờ này khắc này cũng không phải một câu nói băng quơ, mà là hiện thực chân thật.

“Nhân tộc chúng ta ở trên truyền tống trận loại nhỏ trình độ cứ như vậy.” Cơ Hạo vừa gọi gió mát hạ nhiệt độ cho truyền tống trận, vừa thản nhiên nói: “Ngược lại là truyền tống trận vô cùng lớn dùng ở thời kì chiến tranh, trình độ của chúng ta cao hơn rất nhiều, truyền tống liên tục mấy tháng không gián đoạn cũng có thể làm được.”

Khẽ thở dài một hơi, Cơ Hạo nhìn truyền tống trận trước mặt cũng có chút bất đắc dĩ nói: “Các người cũng đều biết, các truyền tống trận loại siêu khổng lồ đó đều là đại gia hỏa to xác thô lậu, chúng ta dùng tài nguyên chồng chất trận cơ, chung quy có thể phát huy công hiệu cường đại. Nhưng ở trên các trận pháp tinh xảo nhỏ bé, chúng ta khẳng định là so ra kém các người.”

Đế Duyên Đà cũng bất đắc dĩ dang rảnh tay.

Nhân tộc ở trận pháp, phù văn, máy móc, con rối các phương diện, đều thua xa dị tộc, đây là sự thật, không có gì đáng thảo luận.

Trầm mặc một phen, Đế Duyên Đà khô khan nói: “Nhưng phải thừa nhận, năng lực học tập của nhân tộc rất đáng sợ. Dựa theo điển tịch chúng ta ghi lại, thời điểm tổ tiên chúng ta buông xuống thế giới này, trên người tổ tiên các người

còn mặc da thú dính máu, thậm chí còn chưa học được canh tác cùng dự trữ nuôi dưỡng súc vật. Trong thời gian ngắn như vậy, thành tích các người thu được đã phi thường đáng sợ.”

Nghiêng nghiêng đầu, Đế Duyên Đà cau mày ở trong trí nhớ của mình tìm kiếm một phen, sau đó hẳn rất nghiêm túc gật đầu.

“Dựa theo Đế Thích nhất tộc bí mật ghi lại, năng lực học tập của nhân tộc các người, ở trong vô số dân bản xứ Ngu tộc chúng ta gặp được trong vô số lần chinh phục, cũng là đỉnh cao nhất. Các người có linh tính sinh mệnh trí tuệ khác không thể bằng được, phi thường thần kỳ.”

Ngón tay Cơ Hạo ẩn ẩn ở trên truyền tống trận, trận cơ phù văn đã trở nên mát lạnh. Hẳn đứng dậy, lui vài bước, mỉm cười nói: “Ta thích lời lẽ khích lệ của người. Nhưng, vẫn tiếp tục truyền tống đi. May mắn các người chỉ có nhân số không đến mười vạn, truyền tống trận loại nhỏ này quá lãng phí thời gian.”

Đế Duyên Đà và một đám trưởng lão Đế thị nhất tộc sắc mặt rất khó coi.

Đế thị nhất tộc đương nhiên không có khả năng chỉ có không đến mười vạn tộc nhân. Nhưng một số lớn tộc nhân trong bọn hắn ở trong Lương Chử tai biến đã hóa thành tro bụi, nhiều tộc nhân bên ngoài khác không quan trọng, thì ở lúc nhà mình vừa có chuyện, đã lập tức đầu phục hào môn đại tộc khác.

Gần mười vạn tộc nhân trước mắt, là huyết mạch trung tâm nhất, hậu duệ tinh hoa nhất của Đế thị nhất tộc, ngày thường đều ở lãnh địa tư nhân của Đế thị nhất tộc.

Lại một ánh sáng trắng sáng lên, một ngàn tộc nhân Đế thị nhất tộc bị truyền tống đi.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, Xi Chiến mang theo một đám chiến sĩ giám thị đi đến. Hẳn xa xa cười nói: “Đại nhân tôn kính, ngài đã đưa đi nhiều người như vậy, hiện tại chúng ta nên cẩn thận thảo luận vấn đề trả tiền một

chút.”

Thân thể cao lớn đứng ở trước mặt Cơ Hạo, Xi Chiến cúi đầu quan sát Cơ Hạo, rất nghiêm túc nói: “Mua bán chính là mua bán, một tay giao tiền, một tay giao hàng, hợp lý, cái này đối với mọi người đều tốt, không phải sao?”

Cơ Hạo không nói gì gật gật đầu, lấy ra một cái vòng tay không gian đưa cho Xi Chiến.

Xi Chiến chớp lấy vòng tay, cẩn thận phân biệt một phen hoa văn trang trí trên vòng tay, sau đó nhếch môi cười lên: “Thật thú vị, đại nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch, sử dụng vòng tay không gian lại mang theo phong cách Minh Nguyệt nhất mạch... Đương nhiên, tiền chính là tiền, mặc kệ nó có lai lịch gì, tiền đáng yêu nhất.”

Trong vòng tay là vu tinh cùng ngọc tề chồng chất như núi, càng có một chút tài liệu quý hiếm giá trị liên thành. Xi Chiến nắm chặt cái vòng tay này, cười đến mắt cũng nheo lại thành một đường.

Truyền tống còn đang tiếp tục, bởi vì Xi Chiến cùng một đám giám thị xuất hiện, bọn Đế Duyên Đà theo bản năng đẩy nhanh động tác.

Phòng ngự thần tháp của Hắc Sa bảo phóng ra một mảng hào quang mênh mông bao phủ toàn bộ hòn đảo nhỏ, toàn bộ không gian dao động đều bị che đậy, không có chút dao động tiết ra ngoài.

Chỗ mấy ngàn dặm phía bắc Lương Chủ thành, đỉnh một ngọn núi lớn hiểm trở, một pháo đài hình dáng như ác quỷ đón gió đứng ngạo nghễ.

Pháo đài có một cái đài đón sương thật lớn, đột ngột treo ở trên vực sâu vạn trượng.

Đế Thích Sát đứng ở bên cạnh đài đón sương, quan sát vực sâu không thấy đáy bên dưới, qua một hồi lâu, hần mới ngẩng đầu, hướng một người áo đen

đứng bên hăn cười nói: “Tất cả đều tiến hành thuận lợi chứ? Ngài hăn là rõ, hợp tác cùng ta, cuối cùng đều có lợi đối với mọi người.”

Mặt người áo đen bị một tầng sương mù màu đen bao phủ, không thấy rõ diện mạo hăn.

Nghe xong lời của Đế Thích Sát, người áo đen lạnh nhạt nói: “Hy vọng như thế... Nếu có gì sai sót, người phải chết.”

Đế Thích Sát khẽ biến sắc, cười lạnh nhìn người áo đen nói: “Nói chuyện khách khí chút đi, chúng ta là minh hữu hợp tác, quyền thế cùng địa vị của người, đối với ta mà nói không có bất cứ ý nghĩa gì.”

Người áo đen đang muốn nói chuyện, một nam tử Ngu tộc dáng vẻ tháo vát đã bước nhanh chạy tới.

Quỳ một gối xuống trước mặt Đế Thích Sát, nam tử Ngu tộc dồn dập nói: “Chủ nhân, vừa rồi có người khống chế một con U Linh Huyền Cáp, đưa tới một phần thư mật báo—— hăn nói, Đế thị tộc nhân trong Hắc Sa bảo đang chạy trốn.”

“Có người dùng nhiều tiền, mua toàn bộ tộc nhân Đế thị.”

Chương 756: Bao Vây Hắc Sa

Trên dòng sông lớn ngoài Hắc Sa bảo, gần trăm chiến hạm kim loại to lớn đi ngược dòng lao nhanh đến.

Những chiến hạm kim loại to lớn đó chiều dài đều hơn hai trăm trượng, trên boong chiến hạm đứng đầy chiến sĩ Già tộc cùng phó binh Ấm tộc khoác trọng giáp. Ở phụ cận kiến trúc lầu thuyền tầng trên, càng có đám đông quý tộc Ngu tộc lơ lửng trên không.

Sóng lớn vỗ ở trên đầu thuyền chiến hạm, sau đó bị boong thuyền kim loại dày nặng nghiền thành phấn.

Hắc Sa bảo ngay sau đó phát hiện những chiến hạm thế tới rào rạt đó, tiếng kèn cao vút không ngừng vang lên. Theo tiếng hô quát lớn, bụi gai màu đen rậm rạp trên đảo nhỏ giống như rắn độc điên cuồng vung vẩy, những bụi gai dây leo đó cấp tốc sinh trưởng, rất nhanh đã dài tới gần trăm trượng, đem toàn bộ hòn đảo nhỏ bao trùm kín không kẽ hở.

Trên một tòa tháp quan sát, một chiến sĩ Già tộc kéo cường cung, liên tục ba mũi tên khổng lồ gào thét bay ra, chuẩn xác trúng đầu một chiếc cự hạm dẫn đầu phía trước.

Mặt ngoài cự hạm, một tầng phòng ngự kết giới như sóng nước sáng lên, trên đầu ba mũi tên khổng lồ thì cấp tốc sáng lên phù văn phá giáp cùng bạo phá chói mắt.

Mũi tên khổng lồ va chạm phòng ngự kết giới, kèm theo tiếng vang thật lớn, ba quãng lửa đường kính mấy chục trượng ở trên đầu thuyền bùng nổ, thân thuyền cực lớn nhẹ nhàng nhoáng lên, nhưng vẫn hướng về Hắc Sa bảo lao nhanh đến.

“Nơi này là Hắc Sa bảo. Các vị đại nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch, các

người dẫn theo nhiều người như vậy tới nơi này, là muốn công kích ngực giam Hắc Sa bảo sao? Các người muốn phá lệnh cấm mười hai vị chấp chính đại đế ban phát sao? Các người, muốn làm phản làm loạn?”

“Kẻ ti tiện, người không có tư cách đối thoại với chúng ta.” Một lão nhân Ngu tộc tóc bạc bay múa như quỷ my hiện lên ở đầu con thuyền khổng lồ dẫn đầu, con mắt dừng thẳng ở mi tâm hắc mở ra, từng tia lôi quang bắn ra phát ra tiếng sấm nặng nề.

“Gọi Xi Chiến đi ra, chúng ta có chuyện rất quan trọng muốn hỏi hắc.” Lão nhân tóc bạc sắc mặt âm trầm nhìn Hắc Sa bảo.

Tiếng kêu gào trầm thấp từ hai bờ dòng sông lớn truyền đến, mấy vạn đĩa kim loại tròn đường kính cả trượng cách mặt đất mấy chục trượng, kéo theo một mảng lớn gió dữ bay nhanh tới.

Trên mỗi một cái đĩa kim loại tròn đều có một hai hoặc là hai ba chiến sĩ dị tộc đứng. Vô luận Ngu tộc hay Già tộc, bọn hắc đều khoác trọng giáp, cầm các loại binh khí nặng nề. Ở trong dị tộc, quý tộc Ngu tộc có thể khoác trọng giáp, chỉ có bọn Kháng Nguyệt nhất mạch hiếu chiến như cuồng.

A 伟 La từng bị Cơ Hạo một quyền đánh thành hai đoạn đứng ở trên một cái đĩa kim loại tròn màu đen, hai tay nắm chặt một cây trường kích hình thù kỳ lạ, trong ba con mắt phun lửa giận, hung tợn nhìn chăm chăm Hắc Sa bảo.

Trên Hắc Sa bảo đại loạn một phen. Vốn chỉ hạm đội quy mô khổng lồ kia đã tạo thành áp lực thật lớn đối với bọn họ, hiện tại càng có mấy vạn chiến sĩ Kháng Nguyệt sức chiến đấu siêu tuyệt đột nhiên đánh tới, lực lượng này đủ để uy hiếp sự an toàn của Hắc Sa bảo.

“Các người... Chờ chút, Xi Chiến thống lĩnh sẽ tới ngay!” Chiến sĩ Già tộc trên tháp canh gương mặt kịch liệt run rẩy một phen, vội hô to lên.

Trong nhà giam dưới lòng đất, Xi Chiến đang vui vẻ ra mặt viết từng khoản

thu nhập lớn ở trên sổ sách nhieu mày, hăn hung tợn hướng ngục tốt báo tin trừng mắt nhìn một cái: “Người chưa nói cho bọn hăn, nơi này là cấm địa sao? Trừ phi là mười hai vị chấp chính đại đế hoặc là đại chấp chính quan phụ trách hình phạt, người khác tuyệt đối nghiêm cấm tới gần ngục giam Hắc Sa bảo nửa bước?”

Cơ Hạo ở một bên nghe mà trực tiếp cười lạnh.

Trừ mười hai vị chấp chính đại đế cùng đại chấp chính quan Ngũ tộc phụ trách hình phạt, người khác nghiêm cấm tới gần Hắc Sa bảo?

Ha ha, lời nói chính nghĩa lăm liệt như vậy, từ trong mồm Xi Chiến khoe miệng chảy nước dãi nói ra, thật sự là cảm giác đối lập quá mãnh liệt chút.

“Bọn họ chưa nói vì sao?” Cơ Hạo nhieu mày, có chút buồn bực đè con mắt dựng thẳng ở mi tâm. Những kẻ đó, chung quy không đến mức là truy tung viên Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này của mình mà đến chứ? Nhưng Cơ Hạo đã tra rõ, viên Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này chưa bị giở trò gì mà?

“Bọn họ chưa nói vì sao.” Ngục tốt báo tin quỳ gối dưới chân Xi Chiến, tội nghiệp ngẩng đầu nhìn Cơ Hạo.

Xi Chiến buồn bực vung quynh sổ một cái. Hăn nhìn nhìn các tộc nhân Đế thị nhất tộc đang bước vào truyền tống trận, nghiêng chặt răng, trầm giọng nói: “Ừm, những kẻ làm người ta chán ghét đã tới, nhưng làm ăn vẫn phải tiếp tục. Nhưng xuất phát từ an toàn, Đế Duyên Đà tộc trưởng, còn có các vị trưởng lão, mời các người theo ta cùng đi chứ?”

Xi Chiến nhướn mày, rất gian xảo hướng Cơ Hạo cười nói: “Còn có vị đại nhân mãi chưa biết tên này, mời ngài cũng đi cùng với chúng ta chứ? Nói như vậy, ta sẽ không cần lo sau khi người đi hết không có ai thanh toán.”

Cơ Hạo nhún vai, nhìn nhìn Xi Chiến, thản nhiên nói: “Được!”

Đế Duyên Đà và một đám trưởng lão Đế thị nhất tộc sắc mặt trở nên cực kỳ

khó coi. Nói thật, bọn họ hiện tại căn bản không muốn đi bất cứ nơi nào. Bọn họ chỉ muốn đứng cách truyền tống trận càng gần càng tốt!

Cách truyền tống trận gần một chút, chẳng may có bất cứ biến cố gì, bọn họ có thể lập tức bước vào truyền tống trận rồi khỏi.

Theo Xi Chiến đi ứng phó đám dị tộc lai lịch không rõ? Nhỡ đâu những kẻ đó là vì Đế thị nhất tộc mà đến, bọn họ theo Xi Chiến đi qua, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

“Điều này...” Đế Duyên Đà có chút do dự.

“Cùng đi đi, không lẽ, bọn hã còn dám công kích Hắc Sa bảo sao?” Cơ Hạo trấn định nói: “Yên tâm, sẽ không có bất cứ vấn đề gì.”

Sau một phen do dự, Đế Duyên Đà và một đám trưởng lão trầm mặt theo Cơ Hạo và Xi Chiến ra khỏi địa lao, theo cầu thang hẹp về tới mặt đất.

Đại quân liên hợp Nguyên Nguyệt nhất mạch và Kháng Nguyệt nhất mạch đã đem Hắc Sa bảo bao vây nhiều vòng, gần trăm chiếc cự hạm nhanh như điện chớp vây quanh Hắc Sa bảo lao vun vút. Càng làm người ta kinh hãi là, mấy chiếc cự hạm đã cập bờ ở trên bến tàu nhỏ của Hắc Sa bảo, từng đại đội chiến sĩ trọng giáp đang không ngừng đổ bộ Hắc Sa bảo.

Xi Chiến lao tới trên tường thành, nhìn động tĩnh bên ngoài, hã hốt hển vung nắm đấm: “Chết tiệt, các người muốn làm gì? Hắc Sa bảo giam giữ đều là trọng phạm, trọng phạm, trọng phạm! Các người dám tập kích Hắc Sa bảo? Bất cứ một phạm nhân nào chạy thoát, đều là tội của các người!”

Xi Chiến vừa mở miệng, Cơ Hạo đã cười lên: “Xi Chiến thống lĩnh, rút bụi gai độc phòng ngự bên ngoài đi. Để bọn hã tiến vào.”

Xi Chiến kinh hãi nhìn Cơ Hạo, hã nghiêng răng nói: “Để bọn hã tiến vào Hắc Sa bảo, ta phải gánh vác phiêu lưu không nhỏ.”

Nheo mắt, Cơ Hạo rất vui vẻ cười nói: “Đây là một khoản làm ăn lớn mà, để bọn hăn tiến vào Hắc Sa bảo, sau đó, ta nguyện ý mua thêm một ít trọng phạm. Trong địa lao của ngài còn giam giữ rất nhiều người nhỉ? Cùng với để bọn hăn ở nơi này mốc meo hư thối, không bằng đem bọn hăn bán cho ta?”

Cơ Hạo cười nhìn Xi Chiến, đề thấp thanh âm: “Ừm, quý tộc Ngu tộc không cần, chiến sĩ Già tộc cùng thợ thủ công Tu tộc, có bao nhiêu ta lấy bấy nhiêu! Ngài xem, tất cả đều là vì những người này xâm nhập Hắc Sa bảo, làm cho một số tù phạm nào đó mất tích, đây là cái cơ tốt bao nhiêu chứ?”

Khuôn mặt Xi Chiến khẽ giật giật, bốn con mắt đồng thời trợn tròn xoe.

Chương 757: Tu Tộc Đại Sư

300% lợi nhuận, là có thể khiến bất luận kẻ nào bí quá hoá liều, huống chi đề nghị của Cơ Hạo đem tới cho Xi Chiến, đâu chỉ là gấp ba lợi ích?

Một đám ‘da, thịt, xương’ vút ở trong nhà tù tăm tối lằng lằng mốc meo có mùi, một đám người đã sớm biến mất ở trên hồ sơ hộ tịch của dị tộc, phế vật mỗi ngày đều cần lãng phí lượng lớn đồ ăn của Hắc Sa bảo, lãng phí kinh phí của Hắc Sa bảo, còn có thể bán được một khoản tiền khổng lồ!

Vụ làm ăn này, có thể làm!

Xi Chiến lập tức đáp ứng thỉnh cầu của Cơ Hạo.

Về phần nói, Cơ Hạo sau khi mua đi đám chiến sĩ Già tộc cùng thợ Tu tộc, sẽ nguy hại đến lợi ích của Ngu tộc hay không, Xi Chiến và người phía sau hẳn chưa bao giờ cân nhắc những điều này. Cái này cũng là một trong các truyền thống vĩ đại mà quang vinh của Ngu tộc —— lợi ích bản thân cao hơn tất cả, thời điểm lợi ích chung tộc và lợi ích bản thân nổi lên xung đột, để cho lợi ích chung tộc đi gặp quỷ đi!

Trong thần hồn không gian, hư ảnh rất buồn bực lăm lăm một tiếng: “Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh bọn họ, nếu biết người dùng một đồng vật chết có thể mua đi một đám đông thợ Tu tộc, bọn họ khẳng định sẽ buồn bực hộc máu!”

Cơ Hạo nhún nhún vai, không nói gì.

Năng lực của Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh so với Cơ Hạo hẳn mạnh hơn nhiều, sở dĩ Cơ Hạo có thể làm được chuyện bọn họ không làm được, đơn giản là thủ đoạn làm việc và phong cách tư duy khác nhau mà thôi.

Đế Thuấn với Tự Văn Mệnh, còn có tuyệt đại bộ phận cao tầng nhân tộc, bao gồm các đời Nhân Hoàng ở trong, bọn họ làm việc có nề nếp, bọn họ giảng quy

củ, giữ điểm mấu chốt, có hành vi thường ngày. Chính bởi bọn họ bị ‘quy củ’, ‘điểm mấu chốt’, ‘hành vi thường ngày’ mấy thứ này ước thúc, cho nên bọn họ không thể tưởng tượng, Ngu tộc là một chủng tộc không có ‘quy củ’ cỡ nào, ‘điểm mấu chốt’ thấp cỡ nào, thiếu ‘hành vi thường ngày’ cỡ nào.

Các đời Nhân Hoàng cùng thần tử của bọn họ, đều đem dị tộc coi là kẻ địch cường đại nhất, cho nên vô hình trung, bọn họ ở trong lòng điểm tô cho đẹp quá nhiều với dị tộc.

Chỉ có Cơ Hạo chỉ là đem dị tộc coi là đối tượng ‘tìm kiếm cái lạ’, trong lòng hẳn chưa bao giờ đem dị tộc thần thoại. Mà hẳn làm việc xưa nay đối với mấy thứ như ‘quy củ’, ‘điểm mấu chốt’ cùng ‘hành vi thường ngày’ không phải coi trọng lắm.

Cho nên Cơ Hạo và người như Xi Chiến ăn nhip với nhau, hẳn qua lại cùng đám dị tộc không có điểm giới hạn, không có tiết tháo như cá gặp nước, hẳn có thể rất nhẹ nhàng từ trên tay bọn người kia kiếm được lợi ích ngoài ý liệu.

Không quan hệ với năng lực, thật sự là quan hệ ‘nhân phẩm’ làm người.

Đám người Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng theo Cáp Môn Đức vội vã chạy tới nhà giam trong lòng đất, lần lượt đi tìm tù phạm có giá trị.

Cơ Hạo thì ở bên người Xi Chiến, lẳng lặng nhìn quân đội liên hợp Nguyên Nguyệt nhất mạch và Kháng Nguyệt nhất mạch. Xi Chiến đã phát động lực lượng cấm chế trên đảo. Những bụi gai độc điên cuồng sinh trưởng rậm rạp kia ngừng lại, toàn bộ bụi gai độc đều đang héo rút, nhường ra con đường lớn đi thông Hắc Sa bảo.

Lấy A Phái La cầm đầu, đám đông chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc Kháng Nguyệt nhất mạch mặc trọng giáp, cầm trọng thuẫn, sải bước lao tới cửa chính của Hắc Sa bảo. Bọn hắn ở ven đường rải thuốc bột bí chế nào đó, những bụi gai độc kia sau khi dính thuốc bột, thế mà lại nhanh chóng hóa thành tro tàn.

“Bọn chết tiệt này... trên tay bọn hăn sao có thể có bí được khắc chế bụi gai trên đảo?” Xi Chiến nhìn một màn trước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nổi hung: “Chẳng lẽ nói, bọn hăn sớm đã có chuẩn bị xâm nhập Hắc Sa bảo?”

Cơ Hạo và Xi Chiến mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn nhau một cái, trong lòng hai người đều sáng rõ.

Xem ra, ở trong dị tộc, người có ý đồ với Hắc Sa bảo khối phong thủy bảo địa này không ít đâu. Người A Phái La mang đến làm việc như thế, rất hiển nhiên bọn họ đối với Hắc Sa bảo là sớm đã có sự chuẩn bị, mà những sự chuẩn bị này đối với Xi Chiến mà nói, cũng không phải là chuyện gì tốt.

Từng mảng lớn bụi gai độc hóa thành tro bụi bay đi. Sau đó đám đông trọng giáp chiến sĩ của Nguyên Nguyệt nhất mạch hộ tống một đám lão nhân mặc trường bào, cầm pháp trượng chậm rãi đi lên hòn đảo nhỏ, tới trước cửa chính của Hắc Sa bảo.

Một lão nhân Ngu tộc tóc trắng xoá, trên da mặt tràn đầy nếp nhăn dày đặc vô số đốm màu bạc, thoạt nhìn già nua đến cực điểm ho khan một tiếng, ngẩng đầu lên, dùng pháp trượng nhẹ nhàng động mặt đất: “Xi Chiến thống lĩnh? Mở cửa đi, chúng ta không có ác ý.”

Xi Chiến đứng ở trên tường thành, trầm mặt nhìn quân đội ngoài ngục giam: “Không có ác ý? Vì sao mang nhiều người như vậy tới? Nơi này là Hắc Sa bảo, giam giữ đều là trọng phạm. Nếu bởi hành vi của các người, tù phạm chuồn mất, trách nhiệm này tính cho ai?”

Lão nhân ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Nếu thực bởi vì hành vi của chúng ta khiến tù phạm chạy mất, vậy tự nhiên là lỗi của Ma Hầu gia chúng ta. Nhưng, chúng ta đã bao vây toàn bộ hòn đảo, ai có thể đi chứ?”

Xi Chiến lạnh lùng nhìn lão nhân: “Cái này không phải do các người định đoạt, nhờ đâu, tóm lại nhờ đâu.”

A Phái La kiêu căng ngẩng đầu, hăn nhìn Xi Chiến lớn tiếng quát: “Xi Chiến, ta, A Phái La, lấy danh nghĩa Kháng Nguyệt nhất mạch A thị nhất tộc, mệnh lệnh người mở cửa! Tên chết tiệt, người quên rồi sao? Xi thị nhất tộc, chỉ là phụ thuộc A thị nhất tộc chúng ta!”

Dùng sức chà chà chân, A Phái La lớn tiếng quát: “Mở cửa! Người muốn lấy hạ phạm thượng sao?”

Khuôn mặt Xi Chiến kịch liệt run rẩy một cái. Hăn nheo mắt, lớn tiếng quát: “A Phái La, ta là tộc nhân Xi thị nhất tộc, nhưng đại nhân ta nguyện trung thành không phải bất cứ một tộc nhân nào của A thị nhất tộc! Ở Hắc Sa bảo, có thể hạ lệnh đối với ta, chỉ có mười hai vị chấp chính đại đế, hoặc là mấy vị đại chấp chính quan chương quản hình phạt!”

Cơ Hạo cười ha ha đứng ở một bên không nói gì. Ầm ỉ đi, ầm ỉ đi, kéo dài thời gian, kéo càng dài càng tốt. Truyền tống trận phía dưới đang không ngừng đem người đưa đi, đại khái hai canh giờ, đủ cho toàn bộ tộc nhân Đế thị nhất tộc rời khỏi.

Hăn như có hứng thú nhìn A Phái La sắc mặt xanh mét. Xi thị là đại gia tộc Già tộc chiến lực mạnh nhất của Kháng Nguyệt nhất mạch, không ngờ được lại có tộc nhân Xi thị nguyện trung thành đại quý tộc Ngu tộc khác, đây là chuyện rất thú vị.

Quyền lực phân tranh nội bộ dị tộc, xem ra so với hăn tưởng tượng còn đặc sắc hơn nữa.

Lão nhân Ngu tộc nói chuyện lúc ban đầu ho khan một tiếng nặng nề, đốm màu bạc trên da mặt đồng thời phát ra ánh bạc loá mắt, ánh mắt hăn thâm thúy đảo qua Xi Chiến và Cơ Hạo cùng với đám đông giám thị cạnh bọn họ, lạnh lùng nói: “Xi Chiến thống lĩnh, chúng ta không có ý tứ tấn công Hắc Sa bảo, chúng ta tới nơi này, chỉ là bởi vì chúng ta truy tung một vật phẩm quan trọng đi tới nơi này.”

Đại đội chiến sĩ phía sau tách ra hai bên, mười mấy tên nô lệ tinh quái dáng người thấp bé, toàn thân mang theo mùi máu tươi ngấm vào xương kéo một lão nhân Tu tộc toàn thân vết máu loang lổ bước nhanh đi lên.

Xi Chiến nhìn lão nhân Tu tộc kia người đầy máu, thân thể mềm nhũn mặc cho người ta lôi kéo, không khỏi thất thanh kêu lên: “Cổ La đại sư? Các người to gan, các người thế mà dám hạ độc thủ đối với Cổ La đại sư của Huyền Nguyệt nhất mạch!”

Một quả cầu thủy tinh to bằng đầu người từ trong tay Cổ La bay lên, u quang mờ mờ không ngừng ở trong quả cầu thủy tinh lóe ra.

Cổ La mình đầy thương tích gian nan ngẩng đầu lên, khàn khàn nói: “Thiên Nhãn ta chế tác, ngay tại trong phạm vi trăm trượng.”

Cơ Hạo ung dung cười, quả nhiên là truy tung Nguyên Nguyệt Thiên Nhãn này mà đến. Kỳ quái chính là, bọn họ như thế nào đuổi tới được?

Chương 758: Cường Thế

Cổ La hầu như là khóc lóc nói ra phen lời đó —— viên Nguyên Nguyệt Thiên Nhân hẳn luyện chế, ngay trong trăm triệu phụ cận.

Thái độ các pháp sư Ma Hầu gia Nguyên Nguyệt nhất mạch càng thêm kịch liệt, bọn họ giọng nói vẻ mặt đều dữ tợn hướng tới Xi Chiến quát lớn, muốn hẳn lập tức mở ra cửa chính Hắc Sa bảo, để Ma Hầu gia và liên quân A thị nhất tộc tiến vào Hắc Sa bảo.

Xi Chiến kéo đông kéo tây, chốc lát giả bộ yếu thế, chốc lát thấp giọng cầu tình, chốc lát tức giận quát lớn, chốc lát hò hét.

Dùng hết thủ đoạn, Xi Chiến cuối cùng chỉ kéo dài thời gian không đến một khắc đồng hồ.

Sau khi một bên mép thuyền bọc thép của cự hạm kim loại Ma Hầu nhất tộc đồng thời dờ ra, mấy ngàn ống vu tinh thời tập trung tường thành Hắc Sa bảo, Xi Chiến trầm mặt, bất đắc dĩ hạ đạt mệnh lệnh mở cửa chính.

Một đội giám thị ngục giam gần ngàn người đứng ở trước lối vào đi thông nhà giam trong lòng đất, vẻ mặt ai cũng khẩn trương nhìn cửa chính ngục giam được mở ra. Hiện tại khu giam trong lòng đất là một mảng lộn xộn, nhiều chuyện không thể để lộ đang xảy ra, cũng không thể để những kẻ tới từ bên ngoài đó xông vào.

Tường thành chậm rãi run rẩy, cánh cổng kim loại nặng nề chậm rãi mở ra, A Phái La lập tức mang theo đám đông chiến sĩ chen nhau vào Hắc Sa bảo.

Một đám pháp sư Ma Hầu gia mang theo Cổ La xông vào, một nam tử trung niên Ma Hầu gia vung ngón tay, một đạo điện quang chói mắt ‘Xẹt’ một tiếng hung hăng vụt ở trên thân Cổ La.

Cổ La xương cốt toàn thân không biết bị đánh gãy bao nhiêu cái khàn cả giọng hét lên một tiếng, thân thể bị dòng điện đánh cho run lên dữ dội. Không cần người Ma Hầu gia mở miệng thúc giục, hai tay hắn cầm quả cầu thủy tinh vừa rồi, thì thào niệm tụng chú ngữ.

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm Cơ Hạo có chút nóng lên, từng tia lực lượng lôi kéo kỳ dị không ngừng từ trong con mắt dựng thẳng của hắn trào ra.

Nhẹ nhàng hừ một tiếng, Cơ Hạo nheo mắt, Bàn Hi Thần Kính phóng ra một đạo thần quang u ám, đem con mắt dựng thẳng này gắt gao bao bọc.

Trong quả cầu thủy tinh lóe ra ánh sáng, nhưng mặc cho Cổ La thúc giục như thế nào, hắn cũng không thể cảm ứng được bất cứ khí tức nào của Nguyên Nguyệt Thiên Nhân nữa. Hắn biến hóa mấy chục loại ấn quyết, một dấu ấn truy tung mịt mờ nhất hắn để lại trong Nguyên Nguyệt Thiên Nhân cũng chưa truyền về bất cứ động tĩnh nào nữa.

“Không! Hắn ngay tại phụ cận, nhưng, nhưng...” Cổ La không biết làm sao nhìn về phía đám người Ma Hầu gia, lắp bắp nói: “Vừa rồi hắn ngay tại trong phạm vi trăm trượng, nhưng hiện tại, hắn tựa như có điều phát hiện, hắn đã giãy thoát rồi...”

‘Phốc’ một tiếng, A Phái La tùy tay chém ra một kiếm, hai cái chân của Cổ La bị chặt đứt ngang đầu gối.

Cả mảng lớn máu tươi phun ra, Cổ La đau đến mức khàn giọng rống to, năm con mắt trên mặt đồng thời trợn thật to, trong mắt tràn đầy tơ máu. Hắn điên cuồng hét rầm lên: “Ta sai rồi... Nhưng ta nói rồi, cái này không phải lỗi của ta. Viên bản mạng pháp nhãn đó là ta bỏ số tiền lớn mua tài liệu, ta cũng không biết là ai bán cho ta! Sự tình trôi qua đã nhiều năm như vậy, ta không tìm thấy hắn!”

“Như vậy người phải giúp chúng ta tìm về viên Thiên Nhân nọ người luyện chế.” A Phái La đi đến bên Cổ La, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên một con mắt của Cổ La: “Người khinh nhờn vinh quang của Ma Hầu gia, người đem mắt của Ma

Hầu Nguyên Già đại nhân luyện chế thành bảo vật, đây là tội chết.”

“Nếu người có thể giúp chúng ta tìm về viên Thiên Nhân đó, người còn có thể rửa sạch tội lỗi trên người mình. Nếu người không làm được, người sống còn có tác dụng gì?” Trong thanh âm của A Phái La đã mang theo một tia tàn khốc.

Xi Chiến đứng ở trên tường vây, hai tay khoanh trước ngực, lười biếng nhìn động tĩnh trên quảng trường.

Bốn con mắt của hắn xoay loạn ‘soạt soạt soạt’ tính toán, hắn đã mở cửa để bọn A Phái La xông vào, như vậy hắn nên bán đi bao nhiêu tù phạm, thu hoạch bao nhiêu tiền tài, mới có thể rửa sạch sự sỉ nhục bọn A Phái La mang tới cho hắn đây?

Theo Xi Chiến thấy, tiền tài là nước tẩy tốt nhất, bất cứ sự sỉ nhục nào cũng có thể dùng tiền tài rửa sạch.

Trong tộc nhân Ma Hầu nhất tộc, lão nhân cầm đầu hất tóc mạnh một cái. Một luồng tinh thần dao động mênh mông như biển cả gào thét hướng bốn phương tám hướng thổi quét đi. Tiếng ‘Ong ong’ không dứt bên tai, kiến trúc Hắc Sa bảo cũng khẽ nhoáng lên, ở dưới luồng tinh thần dao động đáng sợ này đánh tới, thậm chí phòng ngự thần tháp của Hắc Sa bảo cũng theo bản năng phát ra thêm lực lượng.

“Ta là Ma Hầu Nguyên Khốc, em trai ruột của Ma Hầu Nguyên Già.” Lão nhân phần nộ lớn tiếng rít gào: “Huynh trưởng của ta, vì vinh quang gia tộc, ở trong chiến tranh với nhân tộc ngã xuống, bản mạng pháp nhãn của hắn, lại bị người ta coi là tài liệu luyện chế thành truyền thừa chi bảo... Đây là sỉ nhục của ta, đây là sỉ nhục của gia tộc ta!”

“Ta tới đây, tìm một người có được Nguyên Nguyệt chi lực!” Ma Hầu Nguyên Khốc lạnh giọng quát lớn, ba con mắt nhanh chóng khép mở: “Bất luận kẻ nào, ta là nói, bất luận kẻ nào, chỉ cần có thể cung cấp cho ta tình báo tương ứng, Ma Hầu gia sẽ ban cho hắn một lãnh địa phạm vi mười vạn dặm, một trăm

tòa thành trì cùng ỨC VẠN NÔ LỆ.”

‘Oc’ một tiếng, Xi Chiến chật vật nuốt một ngụm nước bọt, hắt theo bản năng hướng Cơ Hạo nhìn một cái.

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Xi Chiến, thấp giọng nói: “Lãnh địa phạm vi mười vạn dặm? Ta cho ngươi, sẽ chỉ nhiều hơn.”

Xi Chiến trầm mặc một phen, mạnh mẽ áp chế lòng tham lam.

Ma Hầu Nguyên Khốc lại đã chú ý tới động tác nhỏ của Xi Chiến cùng Cơ Hạo. Hắt ngẩng đầu lên, nhìn Cơ Hạo đứng ở phía sau Xi Chiến, ở dưới thân thể khổng lồ của Xi Chiến che tỏ ra rất không bắt mắt: “Ngươi, cởi xuống áo choàng của ngươi, lộ ra mặt của ngươi.”

Cơ Hạo nhìn Ma Hầu Nguyên Khốc, nhẹ nhàng cười: “Ngươi có tư cách gì, bảo ta cởi xuống áo choàng? Ma Hầu Nguyên Khốc, ngươi nghĩ ngươi là ai?”

Xi Chiến ho khan một tiếng, hắt nhìn Ma Hầu Nguyên Khốc trầm giọng nói: “Ma Hầu đại nhân, đây là một vị đại nhân tôn quý, hắt đến Hắc Sa bảo, là tới thăm một vị bằng hữu của hắt bị nhốt. Hắt đã thông qua con đường chính quy hợp pháp lý tiến vào Hắc Sa bảo, không xông vào giống các ngươi!”

Ma Hầu Nguyên Khốc không quan tâm Xi Chiến, dưới chân hắt lao ra một đạo cuồng phong, nâng hắt bay đến độ cao ngang với tường vây.

Pháp trượng trong tay chỉ vào Cơ Hạo, Ma Hầu Nguyên Khốc trầm giọng nói: “Cởi xuống áo choàng của ngươi. Nếu ngươi không phải người chúng ta muốn tìm, như vậy ta sẽ cho ngươi đủ bồi thường.”

Trên tường vây rất nhiều giám thị Hắc Sa bảo đứng rậm rạp, nhưng đám giám thị đó bộ phận nhỏ là Già tộc, đại bộ phận là Ấm tộc, nhìn lướt qua, người đáng ngờ duy nhất chính là Cơ Hạo mặc áo choàng, gương mặt cũng bị trùm đầu che phủ.

Cơ Hạo lời lẽ hùng hồn từ chối yêu cầu của Ma Hầu Nguyên Khốc: “Xin lỗi, Ma Hầu đại nhân, yêu cầu của ngài đối với vinh quang cá nhân của ta là một loại vũ nhục. Nếu người cứ muốn bắt ta cởi áo choàng, như vậy ta...”

Ma Hầu Nguyên Khốc trực tiếp dùng hành động biểu đạt thái độ của hắn, pháp trượng trong tay hắn vung lên, vô số phong đao màu đen to bằng bàn tay gào thét từ bên người hắn phun ra, mang theo tiếng xé gió bén nhọn hướng Cơ Hạo mà đến.

A Phái La càng kịch liệt nhảy dựng lên, trường kiếm trong tay mang theo một đạo hàn quang hướng trùm đầu của Cơ Hạo hất tới.

Chương 759: Hỏa Cầu

“Nơi này là địa bàn của ta! Ta mới là quy củ nơi này!”

Xi Chiến phần nộ rống lên, thế mà có người dám ở địa bàn của hắn, phá hư đại kế kiếm tiền của hắn!

Hắn quyết định, mặc kệ Ma Hầu Nguyên Khốc và A Phái La bọn họ có hậu trường bối cảnh mạnh bao nhiêu, mặc kệ bọn họ đến từ gia tộc cường đại cỡ nào, từ hôm nay trở đi, bọn họ chính là tử địch của Xi Chiến hắn!

Trừ phi bọn họ có thể cho Xi Chiến một khoản bồi thường để hắn hài lòng, nếu không bọn họ chính là tử địch!

Vô số phong đao tối như mực to bằng bàn tay gào thét đánh tới, Xi Chiến nhìn quỹ tích bay của những lưỡi đao gió, cố gắng nhịn xúc động ra tay. Tuy tham lam, nhưng trong lòng Xi Chiến rõ ràng, ở vị trí của hắn, hắn không thể ra tay.

“Đại pháp sư Nguyên Nguyệt nhất mạch A thị nhất tộc... Thật ra ta thật muốn cân nhắc phân lượng của các người một chút!”

Lầm bầm một tiếng, Xi Chiến ôm đầu, rất ‘uất ức’ hướng một bên nghiêng một cái, như một quả cầu theo tường vây ngục giam lăn ra thật xa, nháy mắt đã thoát ly chiến trường.

Năm ngón tay phải của hắn khẽ lật, dùng sức nắm chặt, nhất thời trên tường vây ngục giam vô số làn sóng màu sắc ảm đạm vô thanh vô tức xông ra, những cơn sóng đó đảo qua đầu tường ngục giam, nhất thời trọng lực trong ngoài tường vây chợt tăng cường rất nhiều.

Cơ Hạo đứng ở đầu tường không chịu bất cứ ảnh hưởng gì, nhưng phong đao hướng Cơ Hạo đánh tới đột nhiên bị một lực lượng khổng lồ vận vẹo quỹ đạo

bay, xiêu xiêu vẹo vẹo bay xéo xuống phía dưới, hung hăng đánh vào trên tường vôi đen sì.

‘Oành oành oành’ nổ vang một trận, vô số phong đao cắt bức tường màu đen, bắn tung tóe ra cả mảng lớn đốm lửa. Thực lực Ma Hầu Nguyên Khốc cực kỳ cường đại, tường vôi Hắc Sa bảo mặc dù có lượng lớn trận pháp, cấm chế thêm vào, vẫn bị cắt ra mấy chục vết nứt sâu tới cả thước.

A Phái La bay lên, một kiếm hướng Cơ Hạo đâm tới, đây là một kiếm ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần của hắn.

Hắn đã tính toán sẵn toàn bộ lực lượng cùng nhân tố khác, góc độ cùng quỹ tích ra tay hầu như hoàn mỹ. Nhưng trọng lực chợt tăng vọt lôi kéo thân thể hắn, A Phái La kêu một tiếng quái dị, kiếm quang kéo theo một đường cong, hung hăng bổ vào trên tường vôi dưới chân Cơ Hạo.

‘Ông’ một tiếng, trên tường kiếm trong tay A Phái La sáng lên những đạo phù văn sắc bén. Trường kiếm kịch liệt nhảy lên, như đao sắc cắt mỡ, rất dễ dàng cắm vào tường vôi của ngục giam.

Kiểm khí run lên, bắn ra, theo một tiếng vang lớn ‘Xẹt’, tường vôi của Hắc Sa bảo bị một kiếm của A Phái La xé ra một vết rách thật lớn. Vết rách xuyên thủng trước sau, một kiếm này thế mà trực tiếp bổ ra tường ngoài của Hắc Sa bảo.

“Các người có phiền toái rồi!” Xi Chiến hài lòng cười, chậm rãi đứng dậy.

Ma Hầu Nguyên Khốc và A Phái La trợn mắt há hốc mồm nhìn tường vôi nứt ra một cái khe lớn, chuyện gì vậy?

Lực công kích của Ma Hầu Nguyên Khốc tuyệt đối vượt qua A Phái La, phong đao của hắn chỉ để lại ở trên tường vôi mấy chục dấu vết, nhưng A Phái La thế mà lại một kiếm cắt đứt tường vôi? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Toàn bộ tộc nhân Ma Hầu nhất tộc và A thị nhất tộc đồng thời nhìn về phía Xi Chiến.

Không hề nghi ngờ, tất cả biến cố này đều có quan hệ cùng Xi Chiến, khẳng định là hắn đang phá rối!

Xi Chiến đứng cách Cơ Hạo xa xa, hắn dang hai tay, rất vô tội rống to: “Nhìn ta làm cái gì? Ta làm sao? Các người ra tay ở Hắc Sa bảo, chết tiệt, ở Hắc Sa bảo, chỉ cần có người vận dụng vũ lực, toàn bộ phòng ngự trận pháp đều sẽ tự động mở ra! Cái này cũng không phải là lỗi của ta!”

Cơ Hạo nhếch miệng cười lên. Xi Chiến thẳng cha này nhìn như thô lỗ, quả nhiên là xấu bụng xấu dạ vô cùng.

Tường bảo vệ bị xé ra khe hở lớn như vậy, sau này truy tra, hẳn khẳng định sẽ nói có một đám tù phạm theo tường bảo vệ vỡ ra đào tẩu.

Về phần tổng cộng có bao nhiêu tù phạm thuận lợi đào tẩu, cái này phải xem Cơ Hạo cho hắn bao nhiêu lợi ích.

“Các người dám động thủ ở Hắc Sa bảo?Ồ, ồ, ta chính là tận mắt thấy các người phá hủy tường vây của Hắc Sa bảo! Mặc kệ là ai hỏi ta, ta cũng sẽ nói như vậy. Ta chính là nhân chứng, các người không chạy thoát được đâu.” Cơ Hạo cười lớn ‘ha ha’, thân thể hắn không chút sứt mẻ, Nguyên Nguyệt Thiên Nhân ở mi tâm đột nhiên phun ra cả mảng lớn ánh lửa.

Thiên địa linh khí hỏa thuộc tính bốn phương tám hướng chợt kịch liệt dao động lên, kèm theo tiếng ‘Vù vù’ đáng sợ, bên người Cơ Hạo bỗng chợt xuất hiện mấy ngàn quả cầu lửa to bằng đầu người.

Vừa mới bắt đầu, những quả cầu lửa đó là màu đỏ nhạt, sau đó nhanh chóng biến thành đỏ thẫm, sau đó là màu lam nhạt, màu trắng ngà, cuối cùng theo Nguyên Nguyệt Thiên Nhân khống chế thiên địa linh khí hỏa thuộc tính không ngừng ủa vào, những quả cầu lửa to bằng đầu người đó biến thành những mảng

ánh sáng trắng chói mắt, không ngừng tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ.

Ngón tay run lên, lấy Hắc Sa bảo vì trung tâm, phạm vi trăm dặm nội ánh năng hơi hơi đều giật mình.

Những quả cầu lửa màu trắng nhiệt độ cực cao, nhưng cũng chỉ là phạm trù lửa phàm. Nhưng Cơ Hạo điều động thái dương chi lực, ở trung tâm mỗi quả cầu lửa chôn vào một hạt thái dương tinh hỏa bé nhỏ không đáng kể.

Trong tiếng ‘Vù vù’, những quả cầu lửa đó bốc cháy lên càng thêm đáng sợ.

Bản thân quả cầu lửa biến thành nhiên liệu, một hạt thái dương tinh hỏa bé nhỏ không đáng kể kia điên cuồng thiêu đốt, lan tràn, trong chớp mắt những quả cầu lửa đó liền biến thành màu vàng nhạt.

Vung tay, Cơ Hạo cười trầm thấp nói: “Các người đã động thủ trước, như vậy tất cả đều là trách nhiệm của các người. Ta là bị động phản kích, vô luận xảy ra bất cứ chuyện gì, toàn bộ trách nhiệm đều là của các người!”

Mấy ngàn quả cầu lửa màu vàng nhạt điên cuồng thiêu đốt như một trận mưa sao băng lửa, mang theo tiếng xé gió nặng nề hướng mặt đất đánh xuống.

Đám đông trọng giáp chiến sĩ A Phái La mang đến theo bản năng nâng lên trọng thuẫn trong tay, muốn ngăn cản những quả cầu lửa đó oanh kích. Nhưng quả cầu lửa màu vàng đáng sợ rơi ở trên khiên của bọn họ, mặt ngoài tấm khiên của bọn họ tạo nên từng tầng phòng ngự kết giới như sóng nước, sau đó những kết giới đó nhanh chóng bị hòa tan, sụp đổ.

Trọng thuẫn bốc cháy lên, ở gần gần một hơi thở đã hóa thành nước thép nóng bỏng.

Phun ra cả mảng lớn đốm lửa, nước thép phun tung toé ở trên mặt, trên thân các trọng giáp chiến sĩ đó, thiêu đốt bọn họ khàn giọng rú thảm.

Nước thép bình thường đối với các chiến sĩ Già tộc cường hãn mà nói, nhiều

nhất làm làn da bọn họ đỏ lên, căn bản sẽ không tạo thành thương tổn trên thực chất đối với bọn họ, thậm chí không thể phá hư da bọn họ.

Nhưng Cơ Hạo phát ra là quả cầu lửa trộn lẫn thái dương tinh hỏa, thái dương tinh hỏa đáng sợ là hỏa diễm cường đại nhất, hỏa diễm đỉnh cấp nhất của thế giới này, là tồn tại cường đại nhất của hỏa diễm đạo ở thế giới này.

Càng không cần nói, Cơ Hạo ở trong thái dương tinh hỏa dung nhập một tia thái dương đại đạo Bàn Cổ thế giới cùng Bàn Hi thế giới hắc lĩnh ngộ.

Thái dương đại đạo của hai thế giới làm thái dương tinh hỏa hắc phóng ra trở nên càng thêm đáng sợ, phàm là chiến sĩ Già tộc bị lửa bao trùm đều rú thảm thê lương, một đám quay cuồng run rẩy trên mặt đất, giáp trụ trên người bọn họ cùng thân thể cùng nhau thiêu đốt, giáp trụ rất nhanh đã cháy thành chất lỏng, mà thân thể bọn họ thì nhanh chóng cháy thành than đen.

Ma Hầu Nguyên Khốc bọn tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch lao vào sân ngục giam đều khởi động khiên linh khí bảo vệ, gian nan ngăn cản công kích của Cơ Hạo.

Nghe được các chiến sĩ Già tộc ngoài ngục giam phát ra tiếng rú thảm, sắc mặt đám người Ma Hầu Nguyên Khốc cùng thay đổi, sau đó bọn họ đồng thời giơ pháp trượng.

Chương 760: Cường Thế Áp Chế

Tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch là kẻ khống chế linh khí trời sinh, là đại pháp sư đáng sợ.

Nhưng cho dù bọn họ có thể tự nhiên điều động thiên địa linh khí toàn bộ thuộc tính trong thiên địa, mỗi người bọn họ vẫn sẽ lựa chọn tinh tu một loại lực lượng, bọn họ mỗi ngày minh tưởng, tăng cường liên hệ với linh khí mình lựa chọn, rèn luyện các loại pháp thuật cường đại từ đó diễn sinh ra.

Ví dụ như nói Ma Hầu Nguyên Khốc, lực lượng hắc chủ tu chính là phong, ở trong gió trợn lẫn hắc ám chi lực, đây là ‘phong hắc ám ăn mòn’ Ma Hầu Nguyên Khốc sở trường. Vừa rồi phong đao hắc công kích Cơ Hạo sở dĩ màu đen, chính là tác dụng của lực lượng hắc ám ăn mòn.

Tộc nhân lần này Ma Hầu Nguyên Khốc mang đến, hắc đã dự toán có thể bùng nổ xung đột quy mô lớn, cho nên tộc nhân Ma Hầu nhất tộc theo hắc đến Hắc Sa bảo, thuần một sắc đều là chuyên công hai loại lực lượng hỏa, lôi. Tốc độ bùng nổ nhanh, lực sát thương lớn, đây là thuộc tính cố hữu của hỏa cùng lôi.

Quả cầu lửa màu vàng của Cơ Hạo rợp trời rợp đất đập xuống, gần ngàn tộc nhân Ma Hầu nhất tộc đồng thời giơ pháp trượng.

Kèm theo tiếng ầm ầm trầm thấp, bên cạnh một nửa số tộc nhân Ma Hầu nhất tộc xuất hiện màn lửa thật dày. Lửa màu đỏ rực, dinh dính như nham thạch nóng chảy bọc thân thể bọn họ, gắt gao ngăn cản quả cầu lửa của Cơ Hạo tấn công.

Trên thân một nửa số tộc nhân Ma Hầu nhất tộc khác thì xuất hiện lôi vân nồng đậm, lôi vân màu tím đen quay cuồng, bên trong có vô số luồng lôi quang lóe lên, tiếng sấm nặng nề chấn động khiến không khí kịch liệt chấn động, lôi vân cuốn lên cả mảng lớn lôi quang gấp gáp va chạm cùng quả cầu lửa màu vàng.

Ánh lửa màu vàng tản ra, bám vào ở trên màn lửa cùng lôi vân kịch liệt thiêu đốt lên.

Thái dương tinh hỏa bá đạo cương mãnh, ở dưới uy năng khủng bố của thái dương tinh hỏa, thiên địa vạn vật đều sẽ trở thành nhiên liệu của nó.

Tộc nhân Ma Hầu nhất tộc phóng ra pháp thuật hộ thân, thiên địa linh khí hấp thu được bị thái dương tinh hỏa dẫn cháy, sau đó kịch liệt vô cùng thiêu đốt lên. Màn lửa màu đỏ tươi đột nhiên bị một tầng lửa màu vàng dày tới vài thước bao bọc, lôi vân màu tím đen cũng như thế.

Ma Hầu Nguyên Khốc cùng một đám tộc nhân khàn giọng kinh hô. Hộ thân pháp thuật của bọn họ đang cấp tốc tiêu hao, bọn họ có thể rõ ràng cảm nhận được vòng bảo hộ bên người đang cấp tốc suy yếu, mỏng đi, nhiều nhất kiên trì thêm thời gian một nhịp thở, vòng bảo hộ của bọn họ sẽ bị thiêu hủy.

“Phá!” Ma Hầu Nguyên Khốc quát khẽ một tiếng.

Gần ngàn tộc nhân Ma Hầu nhất tộc đồng thời giơ pháp trượng, dùng sức đem pháp trượng chống xuống đất.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, vòng bảo hộ bên ngoài cơ thể bọn họ đồng thời sụp đổ, tự phát nổ mãnh liệt. Thái dương tinh hỏa màu vàng bị nổ bay loạn đầy trời, nhanh chóng rời xa các tộc nhân Ma Hầu nhất tộc.

Nhưng trong sân ngục giam không lớn của Hắc Sa bảo còn đứng đầy chiến sĩ Già tộc Ma Hầu nhất tộc và A thị nhất tộc mang đến. Những kẻ đó khoác trọng giáp chen chúc nhau ở trong quảng trường. Tộc nhân Ma Hầu nhất tộc chỉ cầu mình thoát thân, đem vòng bảo hộ của bản thân dẫn nổ, làm thái dương tinh hỏa rời xa mình, nhưng ánh lửa phun trào mãnh liệt lại rơi hết ở trên thân các chiến sĩ Già tộc.

Trên trọng giáp hiện lên từng tầng u quang âm đạm. Các chiến sĩ Già tộc thúc dục phòng ngự pháp trận trong giáp trụ, dốc hết toàn lực ngăn cản thái dương

tinh hỏa.

Thái dương tinh hỏa màu vàng giống như lưu ly hòa tan mang theo một nét đẹp u uất, bám vào ở trên giáp trụ của các chiến sĩ Già tộc lẳng lạng thiêu đốt. Từng tầng phòng ngự cấm chế không ngừng sụp đổ tan rã, rất nhanh thái dương tinh hỏa đã đốt tới bản thể giáp trụ của bọn họ.

Giáp trụ dày nặng trong chớp mắt đã bị đốt đỏ bừng, sau đó hóa thành nước thép xuôi theo thân thể chiến sĩ Già tộc chảy xuống.

Nơi nước thép màu vàng nhạt đi qua, chiến sĩ Già tộc bị đốt thủng xương nát thịt, bọn họ đau đến mức ai cũng rú thảm khàn cả giọng.

Trong ngoài ngục giam đều là một mảng hỗn loạn, mưa lửa của Cơ Hạo khiến liên quân hai tộc loạn hết cả lên. Hắn cười to một tiếng, thân thể hóa thành một đạo kim quang lao về phía trước, lóe lên một cái tới bên cạnh Cổ La bị thương nặng. Tùy ý ra tay đánh chết nô lệ tinh quái bên Cổ La, chộp lấy vai của gã, xách gã lao về đỉnh chóp của tường vây.

“Khóc đi, kêu đi, các người không nên tới nơi này!” Cơ Hạo hất ngón tay, mấy chục dải hỏa lôi màu đỏ rực giống như cự long đánh ra.

Khoảng chín thành hỏa lôi đánh vào trong liên quân hai tộc hỗn loạn. Hỏa lôi phát nổ, từng mảng lớn chiến sĩ Già tộc bị nổ bay lên, một đám hộc máu bay ra thật xa.

Cơ Hạo tùy tay kích phát hỏa lôi, chưa không chú ý lực lượng và góc độ, có hơn một ngàn chiến sĩ Già tộc kêu quái dị ngao ngao ngã vào trong bụi gai trên đảo, nhất thời bị bụi gai kịch độc đâm khắp người đều là lỗ nhỏ. Kịch độc xâm nhập thân thể bọn họ, da mặt bọn họ chợt biến thành màu đen.

Hỏa lôi còn lại giống như con giun khoan đất, cắm đầu chui vào trong tường thành của Hắc Sa bảo.

Từng tầng phòng ngự phù văn trên tường thành không ngừng vỡ toang. Thái dương tinh hỏa uy lực tuyệt luân, cấm chế phòng ngự của tường thành Hắc Sa bảo căn bản không ngăn được thái dương tinh hỏa thiêu đốt. Mười mấy luồng hỏa lôi lao vào sâu trong tường thành, sau đó mạnh mẽ bùng nổ.

‘Thùng thùng’ vài tiếng vang lớn, một đoạn tường thành dài đến cả dặm âm âm sụp xuống, giám thị, hộ vệ trên tường thành bị đánh ngã một mảng lớn.

Mặt đất kịch liệt run rẩy một cái, theo tiếng vỡ vụn chói tai, mặt đất phụ cận tường thành nứt ra mấy chục khe hở thật lớn, sau đó ước chừng có một mảng đất lớn ba năm mẫu sụp xuống, lộ ra kết cấu hành lang cùng phòng giam phức tạp của khu giam trong lòng đất Hắc Sa bảo.

Nhiều tù phạm bị giam giữ không biết bao nhiêu năm bỗng chợt thấy ánh mặt trời. Bọn họ đồng thời ngẩng đầu, vươn hai tay, hướng mặt đất đen cuồn rít gào. Còn có một số tội phạm Già tộc bị giam giữ tuy bị phong ấn toàn bộ lực lượng, nhưng thân thể cường hãn của bọn họ làm bọn họ nhảy bật cao mấy chục trượng, dễ dàng lao ra mặt đất.

Gần ngàn tội phạm Già tộc lao ra, tru lên ‘Ngao ngao’ chạy loạn khắp nơi.

Cơ Hạo cười to ‘ha ha’, hai tay giơ lên hướng bầu trời. Một cái xoáy mây bảy màu đường kính trăm dặm chợt xuất hiện ở đỉnh đầu hắn, một dòng thác đường kính trăm trượng, thuần túy do thiên địa linh khí tạo thành gào thét lao vào đỉnh đầu của hắn.

Các loại pháp thuật như thủy triều trút xuống.

Từng tia cuồn lôi, từng ánh chớp, vô số quả cầu lửa, vô số đao gió, vô số chùy băng, vô số gai đất...

Nguyên Nguyệt Thiên Nhân ở mi tâm phun ra những dòng lũ khủng bố, chỗ trung tâm Thiên Nhân vô số kết cấu phù văn pháp thuật có sẵn lóe sáng chói lóa, khống chế thiên địa linh khí Cơ Hạo hấp thu đến hóa thành từng cái mô hình

pháp thuật tiêu chuẩn, giống như sóng thần trút ra ngoài.

Ma Hầu Nguyên Già chính là cường giả đỉnh cấp Ma Hầu nhất tộc, tồn tại đỉnh phong cách Vu Thần cảnh cũng chỉ thiếu nửa bước.

Bản mạng pháp nhãn của hắn tập trung toàn bộ tinh khí thần của hắn, giờ phút này Cơ Hạo chính là Ma Hầu Nguyên Già sống lại, ở đây không có một tộc nhân Ma Hầu nhất tộc nào có thể đánh đồng với hắn.

Ma Hầu Nguyên Khốc điên cuồng rít gào. Hắn dốc hết toàn lực tranh đoạt với Cơ Hạo quyền khống chế đối với thiên địa linh khí, một cái phong thuần thật lớn đem hắn và toàn bộ tộc nhân gắt gao bảo vệ bên dưới, gian nan ngăn cản pháp thuật công kích Cơ Hạo trút xuống.

Thời gian ngắn ngủn vài hơi thở, dòng lũ pháp thuật chất chứa lực lượng thái dương tinh hỏa đánh thùng phong thuần, đem Ma Hầu Nguyên Khốc và toàn bộ tộc nhân bên cạnh hắn đều cắn nuốt vào.

Chương 761: Ma Hầu Quyền Trọng

“Không!”

Ma Hầu Nguyên Khốc phẫn nộ mà bi thương lớn tiếng rít gào. Thân thể hắn gấp khúc, hai tay cầm pháp trọng, gian nan chắn trước ngực, một tầng phong thuẫn màu đen mỏng manh đau khổ ngăn cản dòng lũ pháp thuật ăn mòn.

“Đây là bản mạng pháp nhãn của huynh trưởng ta! Đây là tài phú thuộc về Ma Hầu nhất tộc! Đây là lực lượng gia tộc bọn ta!”

“Cổ La chết tiệt, dị tộc tà ác, các người có thể nào sử dụng lực lượng thuộc về chúng ta để hại chúng ta?”

Cơ Hạo không hé răng, hắn nheo mắt, nguyên thần đang tiến hành lột xác giống như một mặt trời nhỏ lơ lửng ở trong thần hồn không gian, lực lượng tinh thần khổng lồ xuyên thấu qua Nguyên Nguyệt Thiên Nhãn phóng ra, sau khi trải qua sự thêm vào mở rộng kỳ dị, giống như bạch tuộc nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán.

Ban đầu Cơ Hạo chỉ khống chế thiên địa linh khí phạm vi trăm dặm, nhưng theo lực lượng Nguyên Nguyệt Thiên Nhãn không ngừng phóng ra, xoáy mây bảy màu ở đỉnh đầu hắn dần dần bành trướng, rất nhanh đã nhảy vọt lên tới phạm vi ngàn dặm.

Toàn bộ thiên địa linh khí trong ngàn dặm cũng không ngừng hướng trong cơ thể Cơ Hạo hội tụ lại, trải qua Nguyên Nguyệt Thiên Nhãn áp súc, chuyển hóa, biến thành từng cái pháp thuật cường đại hình thức tiêu chuẩn nháy mắt phóng ra.

Trong quá trình đó, Cơ Hạo chỉ cần trả giá tinh thần lực tiêu hao cực ít.

Nhưng đỉnh tròn năm màu trong bụng hắn vui vẻ nhảy lên, một bộ phận thiên

địa linh khí hấp thu vào không ngừng bị đỉnh tròn chuyển hóa, hóa thành luồng sáng màu vàng truyền khắp toàn thân. Tiêu hao chút tinh thần lực bé nhỏ không đáng kể nháy mắt bổ sung lại, hơn nữa còn có lợi nhuận thật lớn không ngừng dung nhập nguyên thần.

Càng chiến đấu, càng cường đại!

Cơ Hạo cười lên ‘ha ha’, mười ngón vừa gảy vừa búng, hẩn ở trong pháp thuật tiêu chuẩn Nguyên Nguyệt Thiên Nhân phóng thích gia nhập linh ngộ của mình. Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn điều động thiên địa đại lực, dẫn phát một số lực lượng thần bí nào đó, sữa nước – giao dung hòa hợp một thể với các mô hình pháp thuật tiêu chuẩn kia.

Một loại biến hóa kỳ dị khó có thể hình dung xảy ra.

Pháp thuật Cơ Hạo đánh ra như thủy triều đột nhiên xảy ra sự lật xác. Giống như một khối nguyên thạch đá quý thô ráp, sau khi được thợ kỹ nghệ cao thâm cẩn thận mài, đánh thức hào quang loá mắt.

Vẫn là lôi quang, điện quang, quả cầu lửa, đao gió, chùy băng, gai đất, vẫn là từng mảng lớn pháp thuật gào thét, giống như trời sụp đất nứt hướng bốn phương tám hướng trút xuống. Nhưng pháp thuật Cơ Hạo giờ phút này phát ra, mỗi một đòn đều mơ hồ khiến hư không run rẩy. Mỗi một đòn đều để lại ở trong không khí một hư ảnh vụn vẹo mờ mờ.

Lôi quang, điện quang tương tự, quả cầu lửa, đao gió tương tự, chùy băng, gai đâm tương tự, tiêu hao lực lượng tinh thần như nhau, hao phí thiên địa linh khí như nhau, nhưng uy lực chột gia tăng khoảng tám phần, hầu như gia tăng gấp đôi uy lực.

“Sao có thể?” Ma Hầu Nguyên Khốc không dám tin nhìn Cơ Hạo.

“Bản chất pháp thuật đang xảy ra lật xác. Người muốn làm gì? Chẳng lẽ người muốn nói, dựa vào một bản mạng pháp nhãn lai lịch không vẻ vang gì,

thuộc về cường giả Ma Hầu nhất tộc chúng ta, người thế mà sắp đột phá vách ngăn Nhật Nguyệt cảnh sao?”

Cơ Hạo cười to ‘ha ha’, bên người hắn có từng tầng vòng bảo hộ kết giới không ngừng trào ra.

Gió dữ, cát chảy, mây lửa, sóng sét... kết giới dày nặng, trong vòng bảo hộ lóe ra cả mảng lớn phù văn, một loại cảm giác kỳ dị thiên nhân hợp nhất làm hắn say mê không thôi.

Ma Hầu Nguyên Khốc cùng một đám tộc nhân Ma Hầu tộc trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạo. Bọn họ gian nan ngăn cản vô số pháp thuật ăn mòn, nhiều tộc nhân đã bị pháp thuật làm bị thương nặng, bị đánh cho đứt gân gãy xương, thậm chí có người bị dòng lũ pháp thuật đánh cho phá thành mảnh nhỏ mất mạng ngay tại chỗ.

Nhưng bọn hắn đã không quản được những dòng lũ pháp thuật khủng bố này. Toàn bộ lực chú ý của bọn hắn đều đặt ở trên người Cơ Hạo.

Nguyên Nguyệt nhất mạch có thiên phú pháp thuật cường đại, trẻ con của bọn họ trời sinh đã là người làm phép, là người nắm giữ thiên địa linh khí. Bọn họ chỉ cần tự nhiên mà vậy trưởng thành, huyết mạch cường đại của tổ tiên bọn họ khắc ở trong bản mạng pháp nhãn của bọn họ vô số mô hình pháp thuật, có thể làm bọn họ thuận lợi lớn lên thành pháp sư cường đại.

Nhưng chính bởi vì thu hoạch lực lượng quá đơn giản, Nguyên Nguyệt nhất mạch thành cũng thiên phú huyết mạch, bại cũng thiên phú huyết mạch.

Bọn họ thuận buồm xuôi gió trưởng thành, tự nhiên mà vậy nhận được lực lượng cường đại, không cần trả giá bất cứ thứ gì, không cần bất cứ cảm ngộ gì, sau khi thiên phú huyết mạch lực bọn họ nhận được hao hết, vách ngăn bình cảnh giống như lạch trời bỗng xuất hiện.

Dùng giải thích nội bộ của Ma Hầu nhất tộc—— bọn họ có thể thuần thực

khống chế thiên địa nguyên tố, nhưng bọn họ chưa bao giờ kiên nhẫn lắng nghe ‘tiếng lòng’ của thiên địa nguyên tố, cho nên bọn họ chỉ có thể cứng ngắc phóng thích pháp thuật, mà không cách nào thật sự hòa hợp một thể với pháp thuật.

Nhưng Cơ Hạo ngay từ đầu, từ Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đại đạo bắt đầu, đi đã là con đường thiên nhân hợp nhất, đạo pháp tự nhiên! Hắn kiếp trước tự tìm hiểu Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, càng là vô thượng bí pháp chỉ thẳng khai phát tiềm lực cơ thể người, câu thông vũ trụ, mượn thiên địa lực.

Hai cái cộng vào, lại thêm thiên phú thần thông cường đại trong Nguyên Nguyệt Thiên Nhân thuộc về Nguyên Nguyệt nhất mạch, Cơ Hạo trong nháy mắt này, rất nhẹ nhàng đạt tới cảnh giới lúc còn sống của Ma Hầu Nguyên Già, hơn nữa mơ hồ vượt qua hẳn.

Có thể nói như vậy, da đầu Ma Hầu Nguyên Già đã chạm bình cảnh Nhật Nguyệt cảnh, như một người khổng lồ đứng ở trong phòng, da đầu hắn đã chạm trần nhà, chỉ cần dùng chút khí lực là có thể đem trần nhà đâm thủng.

Mà Cơ Hạo đứng ở đỉnh đầu Ma Hầu Nguyên Già, hắn hơi dùng sức một chút, hắn liền nhẹ nhàng dễ dàng vượt qua một tầng bình cảnh này.

Đối làm tộc nhân khác của Ma Hầu nhất tộc, bọn họ có lẽ bởi vì linh ngộ đối với thiên địa đại đạo còn chưa đủ, đột phá một tầng bình cảnh này còn có chút khó khăn.

Nhưng trong nguyên thần Cơ Hạo trấn áp thiên đạo pháp tắc đỉnh cấp của một Bàn Hi thế giới hoàn chỉnh, nguyên thần cùng thân thể hắn đều mang theo một tầng khí tức đại đạo nồng đậm, cho nên Cơ Hạo dễ dàng đột phá cực hạn Ma Hầu Nguyên Già lúc còn sống chưa đột phá.

Ở trong tầm nhìn của thần thức Cơ Hạo, thiên địa linh khí như đột nhiên biến thành vô số sinh linh nhỏ bé, bọn nó có được hình thể độc đáo của mình, có được tinh thần dao động độc đáo của mình. Bọn nó hợp thành biển, đó là một thế giới vô biên vô hạn tràn ngập sinh cơ cùng tạo hóa thần kỳ.

Cơ Hạo từ trong đó rất nhẹ nhàng đã cảm nhận được khí tức đặc hữu của thái dương tinh hỏa, sau đó lấy một tia khí tức này dẫn dắt làm cơ hội, toàn bộ tinh thần lực của hắn nháy mắt đều nhập vào trong một vùng biển vô biên vô hạn này.

Pháp thuật Cơ Hạo phát ra kịch liệt chấn động một cái.

Vô luận là lôi quang, điện quang, quả cầu lửa, đao gió, chùy băng, gai đất, hoặc là pháp thuật khác, trong nháy mắt này toàn bộ chấn động một cái.

Bầu trời chợt tối sầm lại, sau đó những pháp thuật đó bắt đầu sụp xuống, giống như hắc động áp súc sụp xuống, vô cùng vô tận sụp xuống.

Thiên địa nguyên khí cuộn cuộn không ngừng rót vào những pháp thuật này, những pháp thuật này lơ lửng ở trong không khí không nhúc nhích, thể tích bọn nó bắt đầu khôi phục, sau đó toàn bộ pháp thuật đều mang theo một tầng tinh quang mượt mà, trong sáng.

Hiện tại Cơ Hạo phát ra những pháp thuật này, cho người ta cảm giác hoàn toàn là thể rắn, bao gồm những điện quang, lôi quang cùng quả cầu lửa lưu động kia, đều như là từng viên thể rắn nặng nề thủy tinh đúc thành.

Uy năng chất chứa trong mỗi một đạo pháp thuật, ít nhất gia tăng một trăm lần!

Một đạo pháp thuật bình thường nhất, ít nhất đã gia tăng một trăm lần uy lực!

Ma Hầu Nguyên Khốc bị dọa hồn vía lên mây. Hắn tru lên một tiếng, vút pháp trượng trong tay, lấy ra một cây quyền trượng hình thù kỳ lạ so với hắn còn cao hơn một cái đầu.

“Tên giặc chết tiệt, tiếp nhận lửa giận của Ma Hầu nhất tộc đi! Ma Hầu Quyền Trượng, sẽ triệt để hủy diệt ngươi!”

Chương 762: Đoạt Bảo

Nháy mắt Ma Hưu Nguyên Khố lấy ra quyền trượng, xoáy mây bảy màu thiên địa linh khí hội tụ ở đỉnh đầu Cơ Hạo âm âm sụp xuống, pháp thuật tàn sát bừa bãi sụp đổ toàn bộ.

To bằng cánh tay người thường, so với Ma Hưu Nguyên Khố còn cao hơn một cái đầu, mặt ngoài quyền trượng đen sì được khảm vô số loại đá quý to nhỏ, mỗi một viên đá quý đều tạo hình thành hình dạng con mắt, sắp xếp rậm rạp ở mặt ngoài quyền trượng.

Những viên đá quý dạng con mắt đó như vật còn sống, từng viên sáng tối bất định, lóe ra ánh sáng quỷ dị.

Nhìn chăm chăm những viên đá quý đó, đám đá quý đó giống như hồ sâu không đáy, muốn đem linh hồn người ta cắn nuốt hết.

Hai tay Ma Hưu Nguyên Khố nắm chặt quyền trượng, lốm đốm màu bạc trên khuôn mặt già liền chột ảm đạm, nhanh chóng biến thành màu đen sì như mực nước, trên người hắn càng lộ ra một hơi thở suy sút, già nua, giống như sinh mệnh hắn nháy mắt bị rút đi hơn phân nửa.

“Tên giặc không biết xấu hổ, đem di vật của Ma Hưu Nguyên Già trả lại cho ta!”

Ma Hưu Nguyên Khố thét dài một tiếng, hai tay hắn ôm quyền trượng, gian nan giơ quyền trượng, như một đứa trẻ muốn giơ lên vật nặng ngàn cân gian nan đem nó chậm rãi giơ lên, sau đó hung hăng hướng trên đất đập một cái.

Mặt đất nhoáng lên, thiên địa linh khí trong phạm vi ngàn dặm quanh Hắc Sa bảo chột bị quyền trượng cắn nuốt hết.

Một khoảng chân không linh khí đường kính ngàn dặm xuất hiện, thiên địa

linh khí chỗ xa hơn nhất thời cuộn cuộn đến. Cơ lốc từ bốn phương tám hướng lao về phía Hắc Sa bảo, linh khí bảy màu va chạm ma sát lẫn nhau, ở trên trời kéo ra những dải lửa sáng chói mắt.

Ma Hầu Nguyên Khốc trừng hai mắt, bên người hắt một con phong long màu đen gào thét lao ra.

Phong long tạo hình dữ tợn, ba đôi cánh thịt cực lớn sau lưng điên cuồng vỗ, mang theo vô số lốc xoáy cùng đao gió màu đen, bọc thân thể to lớn của nó hướng vào đầu Cơ Hạo lao tới.

Con phong long này hội tụ toàn bộ thiên địa linh khí trong phạm vi ngàn dặm, phong long uy lực to lớn có thể nghĩ.

Cơ Hạo đang đắm chìm ở trong cảnh giới cảm ngộ kỳ diệu nào đó đột nhiên mở mắt. Hắt vươn tay phải, xa xa hướng phong long đen sì nắm vờ một cái. Phong long dài đến trăm trượng đột nhiên đọng lại ở không trung không thể động đậy, sau đó một mảng u quang hiện lên, phương hướng phong long xung phong chợt biến đổi.

Phong long to lớn mang theo tiếng xé gió đáng sợ lướt qua đỉnh đầu Ma Hầu Nguyên Khốc, lao đầu chui vào trong đội ngũ đám đông Ma Hầu tộc nhân phía sau hắt.

Các tộc nhân Ma Hầu nhất tộc bị dòng lũ pháp thuật của Cơ Hạo đánh cho sứt đầu mẻ trán, ba bốn trăm người chết ngay tại chỗ, người còn lại ai cũng bị thương, thương thế nhẹ nhất cũng mất tay gãy chân, chỉ có không đến năm mươi người còn có thể miễn cưỡng đứng thẳng.

Phong long gào thét lao xuống, lao đầu húc vào trong đám người rồi bùng nổ.

Từng lưỡi đao gió hình cung dài bảy tám trượng mang theo tiếng xé rách chói tai hướng bốn phương tám hướng bắn ra, cả mảng lớn thân thể bị cắt thành mảnh vụn, một lại một tộc nhân Ma Hầu nhất tộc cùng A thị nhất tộc bị đao gió xay

thành thịt vụn.

Máu tươi và thịt nát rải đầy trời, pháo đài nhỏ chính giữa Hắc Sa bảo dùng để giam giữ trọng phạm bị vô số đao gió màu đen càn quét một trận, mặt ngoài vừa mới phun ra một mảng phòng ngự phù văn, đã bị đao gió màu đen xay nát.

“Ồ, các người trêu vào phiền toái lớn rồi!” Xi Chiến đứng ở trên một đoạn tường thành bảo trì hoàn hảo, lớn tiếng rít gào, trong bốn con mắt lóe ra hào quang cuồng nhiệt hưng phấn dị thường: “Ma Hầu Nguyên Khốc, các người trêu vào phiền toái lớn rồi! Các người phá hủy ngục giam trọng phạm của Hắc Sa bảo! Trời ạ, đã có bao nhiêu phạm nhân chạy trốn?”

Trên tường thành ngục giam, ngàn vạn chiến sĩ A thị nhất tộc và Ma Hầu nhất tộc bị dòng lũ pháp thuật của Cơ Hạo đánh tan, đám tù phạm từ nhà giam tổn hại trong lòng đất lao ra kêu quái dị cười lớn lao đi bốn phía.

Đám giám thị dưới trướng Xi Chiến không nhúc nhích, mặc cho bọn tù phạm chạy loạn ở trên đảo.

Một ít tù phạm dứt khoát chạy tới ven Hắc Sa bảo, không để ý hạm đội Ma Hầu nhất tộc tuần tra xung quanh, liều mạng lao đầu chui vào trong dòng sông lớn.

Thân thể Xi Chiến run nhè nhẹ, chính hắn cũng nói không nên lời đây là hưng phấn hay lo âu. Vụ làm ăn này làm quá lớn rồi. Hắn có cái cơ hoàn mỹ giải thích nguyên nhân vô số trọng phạm biến mất.

Nhìn tường thành sụp xuống, nhìn pháo đài chính sụp xuống, nhìn mặt đất vỡ ra...

Mặc kệ đào tẩu, mất tích bao nhiêu tù phạm, đây đều là lỗi của Ma Hầu nhất tộc chết tiệt!

Ma Hầu Nguyên Khốc không quan tâm Xi Chiến, hai tay hắn nắm chặt Ma

Hầu Quyền Trượng, hỗn hển hướng tới Cơ Hạo quát lớn: “Tên giặc vô sỉ không biết xấu hổ. Người cướp đi di sản trân quý của Ma Hầu nhất tộc chúng ta, người còn sát thương nhiều người như vậy của chúng ta!”

Hung hăng ho khan một tiếng, Ma Hầu Nguyên Khốc lạnh lùng nói: “Ta tuyên bố, người sẽ là kẻ địch vĩnh viễn của Ma Hầu nhất tộc chúng ta! Chúng ta sẽ vĩnh viễn đuổi giết người, không chỉ có người. Còn có người thân cùng tộc nhân của người, không chết không ngừng, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.”

Cơ Hạo thu tay, Nguyên Nguyệt Thiên Nhân ở mi tâm đang xảy ra biến hóa kỳ dị, chín Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn ánh vàng rực rỡ thấm vào Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, đang xảy ra biến hóa trao đổi kỳ dị với phù văn mô hình pháp thuật bên trong.

Ánh sáng màu lưu động mặt ngoài Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, có một tầng kim quang mờ mờ hiện lên, một tầng kim quang này huy hoàng mà thần thánh, ánh sáng bảy màu đang dần dần bị kim quang cắn nuốt, dung hợp, toàn bộ Nguyên Nguyệt Thiên Nhân đều đang lột xác, đang tiến hóa.

Cổ La mình đầy thương tích, chỉ còn lại có một hơi cuộn mình dưới chân Cơ Hạo, trợn mắt há hốc mồm nhìn pháp nhãn mi tâm Cơ Hạo biến hóa. Hắn thấp giọng lầm bầm: “Không có khả năng, đây là nguyên lý gì? Bản mạng pháp nhãn này của Ma Hầu Nguyên Già, sau khi bị ta luyện chế, vì sao còn có thể xảy ra biến hóa như vậy? Không có đạo lý này, bản mạng pháp nhãn này, nó đã mất đi hoạt tính, sẽ không có bất cứ đường sống trường thành nào nữa!”

Cơ Hạo không hé răng. Ma Hầu Nguyên Khốc tức giận đến da mặt biến sắc, hắn nhìn nhìn ngục giam Hắc Sa bảo một mảng hỗn độn, đột nhiên cười lên thê lương.

Tử thương nhiều tộc nhân như vậy, đem ngục giam Hắc Sa bảo biến thành cái dạng này, việc đã đến nước này, cũng không giữ lại cái gì nữa. Mặc kệ có bất cứ hậu quả gì, trước đem Nguyên Nguyệt Thiên Nhân ở mi tâm Cơ Hạo đoạt lại rồi

nói sau!

Hít sâu một hơi, Ma Hầu Nguyên Khốc bắt đầu thấp giọng niệm tụng chú ngữ, vô số đá quý điêu khắc thành con mắt trên quyền trượng đồng thời bắn ra ánh sáng sắc bén.

Quanh Hắc Sa bão gió cuộn mây vần, bầu trời chợt tối đi, vô cùng vô tận thiên địa linh khí từ bốn phương tám hướng tuôn trào tới, không ngừng ủa vào Ma Hầu Quyền Trượng. Cây quyền trượng đó giờ phút này như trở thành trung tâm của toàn bộ thiên địa, trừ nó, không có ai có thể hấp thu cho dù một chút thiên địa linh khí.

“Cái này là thần khí mạnh nhất Ma Hầu nhất tộc chúng ta truyền thừa, tượng trưng quyền lực của gia tộc.” Ma Hầu Nguyên Khốc trầm mặt nhìn Cơ Hạo, thì thào: “Có thể chết ở...”

Thân thể Cơ Hạo đột nhiên động, thân thể hấn nhoáng lên một cái đã tới trước mặt Ma Hầu Nguyên Khốc.

A Phái La hét dài một tiếng, dốc hết toàn lực hướng Cơ Hạo bổ xuống một kiếm.

Mặt ngoài thân thể Cơ Hạo hiện lên một đạo u quang, kiếm quang của A Phái La xuyên qua thân thể Cơ Hạo, đột nhiên xuất hiện từ phía sau Ma Hầu Nguyên Khốc.

Kiếm quang chợt lóe, Ma Hầu Nguyên Khốc không chút phản ứng bị một kiếm chém đầu.

A Phái La kêu một tiếng quái dị, bị dọa liên tục lui vài bước.

Cơ Hạo chớp lấy Ma Hầu Quyền Trượng, tùy tay đem nó nhét vào trong vòng tay, thiên địa linh khí xung quanh chợt hỗn loạn. Cơ Hạo hít sâu một hơi, từng mảng lớn ánh lửa màu vàng giống như sóng thần, điên cuồng hướng bốn phương

tám hướng lao ra.

Chương 763: Thiên Giới Thân Giới

“Không!”

A Phái La khàn giọng rên rỉ, hoảng sợ vịn phần nhìn cái đầu lẫn lông lốc của Ma Hầu Nguyên Khốc, thân thể nhoáng lên một cái kéo theo mấy chục tàn ảnh, dùng tốc độ nhanh nhất rút lui bỏ chạy.

Ánh lửa màu vàng nháy mắt bao phủ toàn bộ ngực giam Hắc Sa bảo, thân pháo đài chính trực tiếp hoá khí, lâu nhỏ nơi Xi Chiến làm việc cũng ở trong ánh lửa hóa thành tro bụi.

Gương mặt Xi Chiến vắn vẹo, mang theo một tia đau lòng, mang theo một tia khoái hoạt khàn giọng rống to: “Không! Lầu của ta, vật phẩm cất chứa của ta! Trân phẩm nghệ thuật ta tốn hơn một ngàn năm thu thập! Trời ạ, Ma Hầu nhất tộc khốn kiếp các người, bồi thường, các người phải bồi thường ta!”

Xi Chiến hưng phấn đến mức thân thể khô ngô cũng đang run rẩy, bốn con mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nhảy ra.

Cơ Hạo phá hủy chủ bảo Hắc Sa bảo, hẳn có thể hướng lên trên báo bao nhiêu danh ngạch tù phạm chạy trốn?

Cơ Hạo thiêu hủy lâu nhỏ hẳn làm việc, hẳn nên xử tử há mồm to hay là thế nào đây? Hẳn dẫn người đi chặn cổng Ma Hầu nhất tộc cùng A thị nhất tộc, hướng bọn họ bắt đền một con số thiên văn, nên đòi bao nhiêu tiền mới đúng đây?

A Phái La chạy trốn, đám đông tộc nhân hẳn và Ma Hầu Nguyên Khốc mang đến, chỉ cần là còn có thể nhúc nhích, đều đau thương chửi mắng dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn. Một ít tộc nhân Ma Hầu nhất tộc vừa khóc rống, lại vừa đảo mắt loạn lên, thỉnh thoảng nhìn về phía thi thể của Ma Hầu Nguyên Khốc.

Đám quý tộc Ngu tộc này, cho dù là ở lúc chạy trốn, cũng không quên được tính kế lẫn nhau.

Ma Hầu Nguyên Khốc đã chết, vị trí của hắn, quyền lực của hắn, tài nguyên gia tộc hắn có được, thậm chí những vị trí tốt tộc nhân trực hệ Ma Hầu Nguyên Khốc chiếm cứ, cái đó đều là thịt béo làm người ta chảy nước miếng!

Nhiều người nghĩ đến di sản to lớn Ma Hầu Nguyên Khốc lưu lại, sức mạnh chạy trốn của bọn họ liền lớn hơn nữa. Tay chân cụt của bọn họ cũng không đau nữa, lực phủ ngũ tạng bị pháp thuật của Cơ Hạo làm bị thương nặng cũng không có cảm giác, ngay cả tinh thần lực hao tổn cũng chợt khôi phục một mảng lớn.

Quý tộc Ngu tộc rõ ràng là thân thể yếu ớt, thời điểm bọn họ chạy trốn tốc độ lại hầu như muốn vượt qua A Phái La.

Cơ Hạo khom lưng, nhặt lên cái đầu của Ma Hầu Nguyên Khốc, đưa tay dè trên con mắt dựng thẳng ở mi tâm của hắn. Nhưng con mắt dựng thẳng ở mi tâm của Ma Hầu Nguyên Khốc đã lạnh như băng như sương, cứng rắn như đá, hoàn toàn mất đi toàn bộ lực lượng, hoàn toàn là một viên phế phẩm.

Cổ La bị thương nặng từ trên tường vẩy thò đầu ra, nhìn Cơ Hạo cười thầm nói: “Không, không. Quý tộc Ngu tộc bị giết chết như vậy, không có khả năng giữ lại bản mạng pháp nhãn hoàn hảo. Chỉ có quý tộc Ngu tộc bị bí pháp đánh lén, sau đó dùng tế đàn tà ác hiến tế, mới có thể lưu lại một viên bản mạng pháp nhãn đầy đủ.”

Nhổ ra một ngụm máu, Cổ La khàn giọng nói: “Ma Hầu Nguyên Già là bị người ta ám toán mà chết, không hề nghi ngờ, ta dám khẳng định một điểm này. Ma Hầu Nguyên Khốc truy tìm viên pháp nhãn trên người người, trừ truy cầu lực lượng của hắn, khẳng định cũng muốn điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Ma Hầu Nguyên Già.”

Lời còn chưa dứt, Xi Chiến đột nhiên như quỷ mỵ từ phía sau Cổ La xuất hiện, hắn giẫm một cước trên đầu Cổ La, nhếch cái miệng rộng hướng Cơ Hạo

cười lên: “Đại nhân tôn quý, lão già này, hãn đã đắc tội Ma Hầu nhất tộc, hãn chết chắc rồi.”

Hơi dừng một chút, mũi chân hơi dừng sức, giẫm đến mức đầu Cổ La vang lên ‘răng rắc’, Xi Chiến rất hưng phấn nhìn Cơ Hạo cười nói: “Ngài nguyện ý trả cái giá bao nhiêu mua hãn đây? Cổ La đại sư, chính là một trong mười tông sư đứng đầu Tu tộc, hãn đáng giá một khoản tiền lớn.”

Cơ Hạo không chế lửa màu vàng tuôn trào bên ngoài cơ thể, đem quang lửa hóa thành dạng điện thờ dày tới ba trượng bảo vệ toàn thân. Con mắt dựng thẳng ở mi tâm tỏa kim quang, Cơ Hạo nhìn Xi Chiến cười nói: “Người không sợ hãn rơi vào trong tay ta? Người hiện tại hãn là đã biết lai lịch bản mạng pháp nhãn này của ta rồi nhỉ?”

Cơ Hạo chỉ chỉ con mắt dựng thẳng ở mi tâm mình, xem như chính thức làm rõ thân phận mình.

Bản mạng pháp nhãn của hãn đã đến từ Ma Hầu Nguyên Già, như vậy chứng minh, Cơ Hạo thật ra là một gã nhân tộc.

Tông sư trong top mười của Tu tộc, hãn nắm giữ bao nhiêu tri thức cùng kỹ xảo của Tu tộc? Người như vậy, coi như trọng khí quốc gia. Xi Chiến dám để Cổ La rơi vào trong tay Cơ Hạo?

Xi Chiến hít một hơi thật sâu, cánh tay phải hãn đột nhiên phồng to một vòng lớn. Hãn chỉ tay, một hơi thở tinh huyết từ đầu ngón tay hãn phun ra, nháy mắt nhập vào thân thể Cổ La. Thân thể Cổ La kịch liệt mấp máy, thương tổn Ma Hầu nhất tộc tạo thành đối với hãn nhanh chóng khỏi hãn, rất nhanh toàn bộ thương thế trên người hãn đều đã biến mất, cũng trở nên tinh thần phấn chấn hơn.

“Ta nói, hãn đáng giá rất nhiều tiền.” Xi Chiến rất thẳng thắn thành khẩn nhìn Cơ Hạo: “Có tiền, cái gì cũng dễ nói chuyện. Hãn đắc tội Ma Hầu nhất tộc, hãn chết chắc rồi, không chỉ có hãn, gia tộc của hãn cũng sẽ bị Ma Hầu nhất tộc điên cuồng trả thù. Cùng với để hãn biến thành một đồng thịt nát, không bằng để hãn

biến thành một đồng vu tinh xinh đẹp hoặc là bảo bối khác!”

Cơ Hạo nhìn Xi Chiến một cái thật sâu, hướng hẳn giơ ra hai ngón tay cái: “Làm ăn chính là làm ăn, ta thích người một điểm này. Về sau, ta nghĩ chúng ta còn có thể tiếp tục hợp tác.”

Xi Chiến nhún nhún vai, nhiệt tình nói: “Chỉ cần có tiền, cái gì cũng dễ nói!”

Bốn con mắt chớp một cái, Xi Chiến nhếch miệng cười nói: “Cổ La đại sư thân phận tôn quý, hẳn nắm giữ vô số tri thức, mà những tri thức đó, đối với nhân tộc... nhân tộc trình độ văn minh lạc hậu hơn chúng ta thật xa mà nói, giá trị hẳn phi thường lớn. Cho nên...”

“Trăm ức cực phẩm vu tinh.” Cơ Hạo ngắt lời Xi Chiến: “Trả tiền mặt. Một tay giao tiền, một tay giao người!”

Tay phải Xi Chiến mạnh mẽ ôm trái tim mình, hẳn mở to hai mắt nhìn, cảm khái từ đáy lòng: “A, a, a, ta đã nghe được cái gì? Trăm ức cực phẩm vu tinh? Hự, Kháng Nguyệt chí cao tại thượng, trăm ức cực phẩm vu tinh! Cổ La đại sư, người thực hiện giá trị sinh mệnh của người, thật sự, ta quá hâm mộ người, sinh mệnh người được thăng hoa rồi! Trăm ức cực phẩm vu tinh, ừ, Kháng Nguyệt a, Kháng Nguyệt a, Cổ La đại sư!”

Bốn con mắt của Xi Chiến nổi lên hồng quang, hẳn rất cung kính đem Cổ La nâng dậy, ân cần vỗ tro bụi trên người cho lão, sau đó giống như hiếu tử hiền tôn hiếu thuận nhất, hai tay nâng Cổ La, đem lão đưa đến trước mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạo thở ra một hơi, đem một cái nhẫn không gian ném vào trong lòng Xi Chiến: “Trong này là một ít tài liệu quý hiếm, tổng giá trị so với trăm ức cực phẩm vu tinh chỉ hơn chứ không dưới. Vào sổ trước, chúng ta kế tiếp cẩn thận thanh toán thỏa đáng từng khoản, thừa thì trả thiếu thì thêm.”

Xi Chiến nhìn lướt cái nhẫn, một tay đem nó nắm chặt trong tay.

Hắn nhiệt tình dang hai tay, nhiệt liệt ôm Cổ La, vui vẻ vụn phần cười nói: “Thật sự quá làm người ta cảm động rồi. Cổ La đại sư, ta vốn cho rằng, người có thể bán được một ngàn vạn cực phẩm vu tinh đã rất ghê gớm, không ngờ... Một chủng tộc biết tôn trọng tri thức, nhất định tiền đồ vô lượng, nhân tộc coi trọng tri thức trong đầu ngài như thế, ta cảm thấy, nhân tộc khẳng định sẽ quật khởi.”

Gương mặt Cổ La vụn vụn, vẻ mặt cổ quái nhìn Xi Chiến, một chữ cũng nói không nên lời.

Cơ Hạo túm lấy Cổ La, gọi tộc nhân của Đế Duyên Đà tới, đem lão thông qua truyền tống đưa ra ngoài trước tiên.

Chương 764: Hư Không Phong Tỏa

Giao dịch tiếp tục, truyền tống trận không ngừng đem tù phạm hữu dụng đối với Cơ Hạo trong ngục giam Hắc Sa bảo truyền tống ra ngoài.

Xi Chiến, Cáp Môn Đức có ý thức phục vụ ưu tú, bọn họ một người theo sát ở bên Cơ Hạo, một người theo sát đám người Đế Duyên Đà và Đế Lạc Lăng. Vừa qua lại bên ba, báo cáo số lượng, thân phận cùng thực lực tù phạm bị chuyển đi, vừa trực tiếp cò kè mặc cả với Cơ Hạo, không ngừng từ trong tay Cơ Hạo tiếp nhận lượng tài phú khổng lồ.

Cơ Hạo kiếp trước kiếp này từng gặp vô số giao dịch dơ bẩn, nhưng hẳn phải thừa nhận, giờ này khắc này, hẳn tự mình tham dự bán đấu giá tù phạm dị tộc Hắc Sa bảo, là một lần dơ bẩn nhất trong toàn bộ giao dịch dơ bẩn kiếp trước kiếp này hẳn từng chứng kiến, từng nghe.

Một đám trọng phạm dị tộc, vô luận là vô tội hay bị hãm hại, vô luận bọn họ thân phận gì, vô luận bọn họ đối với dị tộc quan trọng bao nhiêu, vô luận bọn họ sau khi bị nhân tộc nắm giữ, sẽ tạo thành lớn uy hiếp bao nhiêu đối với dị tộc.

Những tù phạm đó giống như đại gia súc của chợ gia súc, yết giá rõ ràng, bị Cơ Hạo đóng gói mua đi.

Thậm chí vì kích thích dục – vọng tiêu phí của Cơ Hạo, Xi Chiến rất chủ động đối với một số tù phạm không quan trọng thế nào, ví dụ như nói đám người bàng chi thân thiết của một số trọng phạm nào đó chủ động hạ giá, thậm chí là một ít đứa nhỏ chưa trưởng thành, trực tiếp bị Xi Chiến coi là vật kèm theo dâng tặng miễn phí.

Trên dưới ngục giam trong lòng đất Hắc Sa bảo có gần trăm tầng, mỗi một tầng đều kéo dài gần trăm dặm, giam giữ vô số tù phạm dị tộc.

Ở trong những tù phạm đó, thật sự là tàng long ngoại hử, không ít người có

tay nghề, đối với nhân tộc có ý nghĩa rất lớn. Nhất là đám tù phạm Tu tộc, theo Cơ Hạo, bọn họ mỗi người đều so với một ngọn núi nhỏ vu tình còn trân quý hơn nhiều.

Cho nên Xi Chiến lớn mật buôn bán, hẳn sẽ khẳng khái đòi thợ.

Dù sao toàn bộ tiền tài Cơ Hạo dùng để trả đến từ Bàn Hi thế giới, càng có một bộ phận là long tộc, phượng tộc viện trợ kinh tế, hẳn tiêu phí không đau lòng chút nào!

So sánh với những vật chết không thể ăn không thể uống đó, những người sống sờ sờ đó, mới là trân bảo thật sự.

A Phái La cùng những tộc nhân Ma Hầu dị tộc, A thị nhất tộc chạy trốn đã về tới trên hạm đội bao vây Hắc Sa bảo. Gần trăm chiếc chiến hạm kim loại to lớn ở trên sông lớn lui tới chạy gấp, đã triệt để phong tỏa Hắc Sa bảo.

Có lẽ là bọn A Phái La quá tin tưởng vòng vây chi hạm đội này tạo thành, cho nên Cơ Hạo không có ý tứ chủ động phá vây, đám người A Phái La cũng không có nửa điểm dấu hiệu chủ động tiến công.

Hạm đội bao vây Hắc Sa bảo, mơ hồ có thể thấy được những luồng sáng từ trong cự hạm bay lên, nhanh chóng hướng phía Lương Chử bay đi. Rất hiển nhiên. A Phái La đã không thể xử lý thế cục nơi này, bọn họ đang hướng cao tầng hai gia tộc cầu viện.

Hạm đội vây nhưng không đánh, cái này cho Cơ Hạo cùng Xi Chiến đầy đủ thời gian giao dịch.

Cơ Hạo bỏ tiền, Xi Chiến kiếm tiền, hai người vui vẻ giao dịch. Xi Chiến thậm chí bảo người tìm ra một cái bàn lớn, hẳn cùng Cơ Hạo ngồi ở cạnh bàn, vừa uống sảng khoái rượu ngon vừa giao dịch, quả thực khoái hoạt như ở trên đám mây.

Tình huống quý dị giằng co ước chừng hơn nửa canh giờ, đột nhiên từ phía bắc Lương Chử thành, một đám mây máu quay cuồng mà đến, đám mây lơ lửng một tòa đại điện tạo hình tinh mỹ, trên lưng mấy trăm con phi long hai cánh toàn thân vảy đỏ chở chiến sĩ Già tộc võ trang hạng nặng, theo ở hai bên đám mây máu cuộn cuộn lao tới.

Cách Hắc Sa bảo còn trên trăm dặm, một thanh âm lạnh lùng liên từ trong tòa đại điện đó truyền ra:

“Hắc Sa bảo đã xảy ra chuyện gì? Là ai công kích Hắc Sa bảo? Là ai phá hủy phòng thành Hắc Sa bảo? Chủ bảo Hắc Sa bảo đâu?”

Xi Chiến ngẩng đầu, xa xa hướng tòa đại điện đó nhìn thoáng qua, sau đó hẩn gơ tay phải, nện một quyền ở trên bàn lớn trước mặt.

Cái bàn vuông bằng đá âm âm vỡ nát sụp xuống. Xi Chiến hít sâu một hơi, rút ra bội kiếm bên hông, sạch sẽ lưu loát ở trên ngực bụng cùng đùi mình đâm bừa bảy tám kiếm.

Cơ Hạo nhìn mà khóe mắt giật giật, Xi Chiến mấy kiếm này không chút chiết khấu, mỗi một kiếm đều thẳng đến chỗ yếu hại xuyên thấu thân thể hẳn. Cơ Hạo thậm chí nghe được tiếng vang đặc hữu xương khớp vỡ vụn cùng nội tạng bị xé rách.

“Xi Chiến thống lĩnh!” Cơ Hạo đứng dậy, nhẹ nhàng cười: “Vì lần mua bán này, để người chịu khổ rồi!”

Xi Chiến lắc lắc đầu, trầm giọng nói: “Người không thể lộ mặt, mau rời khỏi đi. Ô, tuy không biết người đến là ai, nhưng ta có một dự cảm, người đến ta không thể trêu vào. Các đại nhân phía sau ta, bọn họ khẳng định không muốn chuyện nơi này tiết lộ ra ngoài.”

Dùng sức phát phát tay, Xi Chiến trầm giọng nói: “Đi mau, ta sẽ quét sạch tất cả dấu vết giao dịch. Tất cả, đều là tội của Ma Hầu nhất tộc và A thị nhất tộc,

không phải sao?”

Cơ Hạo nhìn Xi Chiến, dùng sức gật gật đầu: “Không sai, tất cả đều là lỗi của bọn hăn, bọn hăn công kích Hắc Sa bảo, để lượng lớn tù phạm chạy trốn, càng có rất nhiều tù phạm bị bọn hăn đánh cho thi cốt vô tồn.”

Xi Chiến cười vài tiếng, hăn hít một ngụm thật sâu, sau đó thân thể nhoáng lên một cái, giống như đạn pháo gào thét xông ra ngoài, lao đầu húc vào trên tường thành Hắc Sa bảo đã tàn phá không chịu nổi. Cả đoạn lớn tường thành bị Xi Chiến húc phá thành mảnh vụn, hăn học từng ngụm từng ngụm máu, khàn cả giọng hướng tới bầu trời rít gào lên: “Ma Hầu nhất tộc! A thị nhất tộc! Các người dám công kích Hắc Sa bảo? Các người tội không thể tha!”

Máu tươi phun ra như suối, vài toà phòng ngự thần tháp trên Hắc Sa bảo đồng thời phun ra ánh sáng loá mắt, từng luồng sáng chói mắt từ trên thần tháp gào thét lao xuống, đem toàn bộ Hắc Sa bảo bao trùm vào.

Từng đoạn dài tường thành ở dưới công kích của thần tháp hoá khí, vài pháo đài nhỏ giam giữ trọng phạm Hắc Sa bảo lưu lại bị phá hủy, trên mặt đất lộ ra lượng lớn hang hố, có một số nơi thần tháp phát ra công kích xuyên thấu mặt đất, công phá vài tầng khu giam, xâm nhập mãi trong lòng đất vài dặm, nơi đi qua vô số phòng giam hóa thành hư ảo.

Trên một tòa cự hạm kim loại, A Phái La đứng đầu thuyền, tức giận dậm thường rít gào: “Không! Người nói dối! Đồ vô sỉ, chúng ta không công kích Hắc Sa bảo! Chúng ta... Chúng ta...”

Lời của A Phái La im bật mà dừng lại, một tòa thần tháp công kích gào thét rơi ở ngoài tường thành Hắc Sa bảo, đại địa nổ tung một cái hố to đường kính mười mấy trượng, lượng lớn đất đá bắn tung tóe, thi thể mấy trăm chiến sĩ Già tộc A thị nhất tộc trong làn sóng pháp thuật công kích vừa rồi của Cơ Hạo bị giết chết bay lên cao cao.

Có những thi thể đó làm chứng, cho dù A Phái La thề nữa, nói Ma Hầu nhất

tộc và A thị nhất tộc không công kích Hắc Sa bảo, rất nhiều người cũng sẽ rất thích ý đem cái tiếng xấu này chụp ở trên đầu hắn.

“Tại sao có thể như vậy?” A Phái La không biết làm sao giờ trường kiếm hướng boong thuyền bên người bố loạn một trận.

“Phong tỏa hư không, phong tỏa không gian trong phạm vi ngàn dặm!” Thanh âm lạnh lẽo vừa này từ xa xa truyền đến.

Trên đám mây máu, bốn góc của đại điện đồng thời có một tòa thần tháp trong suốt màu máu bay ra, từng gợn sóng màu máu mắt thường có thể thấy được hướng bốn phương tám hướng khuếch tán, hư không vặn vẹo, gấp nếp, tạo nên vô số gợn sóng pha tạp.

Xi Chiến chợt biến sắc, hắc kinh hãi mở to mắt nhìn: “Cấm không thần tháp? Loại đồ chơi cao cấp này... Một tòa bao nhiêu tiền chứ? Kẻ này là ai? Sao có thể có bốn tòa cấm không thần tháp?”

Một tiếng vang nặng nề từ trong lòng đất Hắc Sa bảo truyền đến, đại địa khẽ run rẩy một phen, sau đó một mảng lớn mặt đất sụp xuống.

Chương 765: Cản Phía Sau

Cơ Hạo nhanh chóng xuyên qua ở trong hành lang tối tăm của Hắc Sa bảo.

Vừa vận nhìn thấy lúc truyền tống trận lóng lánh bạch quang, Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng còn có mấy trưởng lão Đế thị nhất tộc phụ trách giúp hắn ‘thu mua’ tù phạm, đã ở dưới một đám hộ vệ gia tộc vây quanh đứng ở trong truyền tống trận.

Nhìn thấy Cơ Hạo bước nhanh chạy vội tới, Đế Duyên Đà vội vàng kêu to lên: “Mau, mau, chúng ta phải rời khỏi! Chết tiệt, ta cảm nhận được khí tức của Đế Thích Sát, tên phản đồ không biết xấu hổ, vô sỉ, hạ lưu đó!”

Đế Thích Sát? Người trên đám mây máu bên ngoài là Đế Thích Sát?

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, kéo theo một mảng kim quang nháy mắt đến trong truyền tống trận.

Nhưng truyền tống trận còn chưa kịp đem bọn họ dịch chuyển ra ngoài, trong không khí cả mảng lớn gợn sóng màu máu quay cuồng một trận, hư không vận vẹo, vô số phù văn trên truyền tống trận đột nhiên nứt ra những vết nứt nhỏ mà dày đặc.

“Ôi ~ không!” Đế Duyên Đà kinh hô một tiếng: “Không, chạy mau, nếu không bị cuốn vào không gian loạn lưu, chúng ta đều xong đời!”

Lời còn chưa dứt, trận cơ truyền tống trận ầm ầm sụp đổ, bốn phía truyền tống trận xuất hiện vô số vết rách thật nhỏ màu đen, giống như tơ tóc. Lực hút đáng sợ từ trong vết rách lao ra, đám người Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng đồng thời không tự chủ được bị hút qua.

Cơ Hạo nhìn thấy thân thể bọn Đế Duyên Đà bị kéo dài, bị vận vẹo, giống như cục bột mỳ mềm mại.

“Định cho ta!” Cơ Hạo quát một tiếng nặng nề, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hần lóe sáng một phen, không gian bốn phía chợt đọng lại. Một mảng u quang âm u từ mi tâm hần phun ra, vòng quanh bốn phía xoay quanh, Bàn Hi Thần Kính đem những vết nứt không gian đó biến thành hư không.

Trong nháy mắt tiếp theo, chỗ cách Cơ Hạo mấy trăm trượng, ở trong phòng giam của Hắc Sa bảo, vô số vết rách không gian bỗng chợt hỗn loạn phun ra.

Cấm chế phòng ngự của nhà giam trong lòng đất Hắc Sa bảo âm âm sụp đổ, từng gian phòng giam không ngừng sụp đổ.

Cơ Hạo lấy ra Ma Hầu Quyền Trượng vừa mới cướp được, hai tay cầm quyền trượng dùng sức động.

Một lực hút đáng sợ từ trong quyền trượng phun ra, điên cuồng cắn nuốt tinh huyết cùng lực lượng tinh thần Cơ Hạo. Cơ Hạo mơ hồ có một loại cảm giác tương tự đang khống chế kiếm trận trận đồ của Vũ Dư đạo nhân, thông qua cây quyền trượng này giúp, Cơ Hạo cảm ứng được biến hóa nhỏ bé nhất của toàn bộ thiên địa linh khí trong phạm vi vạn dặm.

Trong phạm vi vạn dặm, toàn bộ thiên địa linh khí đều ở trong sự khống chế.

Như sử dụng cánh tay, toàn bộ thiên địa linh khí rất giống nô lệ của Cơ Hạo, chỉ cần một ý nghĩ của hắn, thiên địa linh khí sẽ mặc cho hắn điều khiển.

“Ma Hầu Thần Trượng? Đây là một trong các chí cao truyền thừa thần khí của Ma Hầu nhất tộc! Huyết Nguyệt vĩ đại chí cao ơi, người đoạt truyền thừa thần khí của Ma Hầu nhất tộc?”

Đám người Đế Duyên Đà nhìn quyền trượng tỏa tinh quang trong tay Cơ Hạo, đồng thời kinh hô ra tiếng. Con mắt dựng thẳng ở mi tâm bọn họ mở ra, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Cơ Hạo, trong con ngươi đầy sự tham lam hầu như điên cuồng.

Loại truyền thừa thần khí cấp độ đó, chỉ có gia tộc quyền thế đỉnh cấp nhất Ngũ triều tam nhật cửu nguyệt mười hai phân mạch mới có được.

Ví dụ như nói Huyết Nguyệt nhất mạch Đế Thích nhất tộc, ví dụ như nói Minh Nguyệt nhất mạch Phạm thị nhất tộc, ví dụ như nói Kháng Nguyệt nhất mạch A thị nhất tộc, chỉ có mười hai gia tộc đỉnh cấp nhất đó, mới có Ma Hầu Thần Trọng loại thần khí cấp độ này.

Mỗi món thần khí loại cấp độ này, đều có được vô thượng uy năng, đủ khiến một gia tộc ức vạn năm hưng thịnh không suy!

Ma Hầu Thần Trọng của Ma Hầu nhất tộc, có thể khống chế thiên địa linh khí một phương, phong ấn trấn áp tất cả thần thông bí pháp của kẻ địch, càng có thể gia tăng uy lực pháp thuật của người sử dụng vô số lần. Cầm Ma Hầu Thần Trọng, thậm chí có thể khiêu chiến cường giả Nhật Nguyệt cảnh!

“Người sao có thể... có được nó?” Thân thể Đế Duyên Đà khẽ run. Nếu không phải đã phát ra linh hồn huyết thệ, sinh tử đều bị Cơ Hạo nắm giữ, hẳn thậm chí nhịn không được muốn ra tay cướp đoạt Ma Hầu Thần Trọng!

Quá mê người. Thật sự là quá mê người, Đế Duyên Đà đảo mắt hầu như sắp vươn tay bắt lấy cây quyền trọng này không buông.

“Ô, ta đương nhiên có thể có được nó.” Cơ Hạo khẽ hừ một tiếng, thân thể khẽ run lên. Cây quyền trọng chết tiệt này quả nhiên uy lực vô cùng, nhưng thời điểm sử dụng tiêu hao quá lớn.

Lấy sinh mệnh lực cường đại như thế của Cơ Hạo, cũng bị quyền trọng vắt đến mức toàn thân khó chịu, thân thể nhũn ra từng đợt.

Nhưng tiêu hao thật lớn mang đến là lực lượng khủng bố. Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, trong phạm vi vạn dặm này, hẳn chính là thần chí cao vô thượng, hẳn có thể nắm giữ tất cả thiên địa linh khí lưu động trong phạm vi vạn dặm. Hẳn hầu như không gì không làm được!

“Phá!” Cơ Hạo tùy ý chỉ tay phải, một lực lượng khổng lồ vô hình gào thét đánh ra, toàn bộ bức tường bốn phía khu giam ầm ầm sụp xuống, ngay sau đó nền Hắc Sa bảo kịch liệt lay động một cái, vách đá một bên của hòn đảo nhỏ bị đánh vỡ một lỗ thủng thật lớn, hơi nước cuộn cuộn bị gió lớn cuốn vào.

“Các người chạy đi. Tin tưởng lấy thực lực của các người, đào tẩu không khó.”

Cơ Hạo ném ra một cái ngọc phù, bên trong là một địa chỉ, cũng chính là nơi Cơ Hạo an bài người bố trí truyền tống trận tiếp ứng.

Đế Duyên Đà tiếp nhận ngọc phù, đem địa chỉ ghi tạc trong lòng, sau đó một tay đem ngọc phù bóp nát. Nghiêm nghị hướng Cơ Hạo gật gật đầu, dám đại nhân vật Đế thị nhất tộc không chút do dự, thậm chí có chút sốt ruột, giống như cá lọt lưới, hốt hoảng từ cái lỗ thủng thật lớn đó lao ra ngoài.

Cơ Hạo tùy tay vung, toàn bộ Hắc Sa bảo to lớn rung lên, tầng đá dày nặng trong lòng đất kịch liệt vặn vẹo sụp đổ, cả mảng lớn phòng giam bị phá hủy, vô số tù phạm giam giữ ở trong phòng giam khàn giọng kêu quái dị lao ra.

Vô số khe hở to nhỏ nổi thẳng mặt đất, nhiều tù phạm liền theo khe hở lao ra ngoài.

Nước sông lớn theo khe hở trút vào khu giam, trong nhà giam một mảng hỗn loạn, nhiều ngục tốt và giám thị cũng bất chấp đàn áp tù phạm, chỉ nghĩ cho bản thân chạy lung tung khắp nơi, vội vã hướng mặt đất chạy đi.

Tiếng vang lớn không ngừng nghỉ, Hắc Sa bảo phát ra một tiếng nổ vang trầm thấp, nửa hòn đảo đột nhiên sụp xuống, cuộn lên ngọn sóng cao cao.

Hạm đội Ma Hầu nhất tộc ở lại trên mặt sông kịch liệt loạn choạng, A Phái La và một đám tộc nhân Ma Hầu nhất tộc không biết làm sao nhìn Hắc Sa bảo sụp đổ.

Chuyện này không phải bọn hăn làm, nhưng mặc kệ có phải bọn hăn làm hay không, thời điểm Hắc Sa bảo sụp đổ bọn hăn ở đây, chuyện này không thoát khỏi quan hệ với bọn hăn.

Vô số tù phạm khàn giọng tru lên trào ra mặt đất, rậm rạp giống như con kiến phát cuồng hành quân.

Ngay cả Xi Chiến hò hét ở trên tường thành cũng không khỏi kinh hô một tiếng ——ngay cả hăn trấn ngục thống lĩnh này cũng không ngờ tới, trong lòng đất Hắc Sa bảo thế mà giam giữ nhiều tù phạm như vậy, đây là tù phạm lấy hàng trăm vạn để tính nhỉ?

Càng nhiều tù phạm theo khe hở lớn nhỏ không đồng nhất nhảy vào trong sông lớn, nước sông cuộn cuộn cuốn, mang theo đám người rậm rạp hướng phía hạ lưu trôi đi.

Đám người Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng thừa dịp một mảng hỗn loạn, lén lút cưỡi giáp trụ trên người, xen lẫn trong đám người nghênh ngang rời đi.

Trên đám mây máu, Đế Thích Sát nhìn một mảng hỗn loạn này, gương mặt vặn vẹo một phen.

Hăn khàn cả giọng kêu lên chói tai: “Công kích! Giết sạch cái bọn không biết chết sống đó!”

Mặt đất Hắc Sa bảo mặt vỡ tung, toàn thân Cơ Hạo quay cuồng một mảng lớn mây lửa từ trong lòng đất lao ra. Tay trái hăn nắm Ma Hầu Quyền Trượng, tay phải chỉ, một cột lửa đường kính cả dặm từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ vào trên đám mây máu.

Chương 766: Thần Trượng Oai

Ma Hầu Quyền Trượng, cần người có được huyết mạch lực của Ma Hầu gia tộc mới có thể thúc giục.

Cơ Hạo là nhân tộc, lại dung hợp bản mạng pháp nhãn của Ma Hầu Nguyên Già, khí tức của hắn rất thuận lợi được Ma Hầu Quyền Trượng tiếp nhận.

Thiên địa linh khí phạm vi vạn dặm bị quyền trượng nắm giữ, ở dưới ý chí của Cơ Hạo điên cuồng áp súc, cuối cùng áp súc thành một cột lửa đường kính cả dặm, từ cực cao trên không lấy tốc độ cao đáng sợ đánh thẳng tấp xuống.

Đế Thích Sát đứng ở rìa mây máu, đang trầm mặt buồn bực nhìn Hắc Sa bảo một mảng lộn xộn.

Trong lòng hắn biết rõ, người Đế thị nhất tộc khẳng định đã đào tẩu.

Vừa rồi hắn khởi động cấm không thần tháp, loại hư không thần tháp này giá trị chế tạo cực cao, chuyên môn dùng để phong cấm không chỉ có thể nhiễu loạn hư không, càng có thể sinh ra cảm ứng mãnh liệt đối với truyền tống pháp trận trong phạm vi nhất định.

Ngay tại trong lòng đất Hắc Sa bảo, một tòa truyền tống pháp trận bị cấm không thần tháp phá hủy.

Trong lòng đất Hắc Sa bảo, trong lòng đất ngục giam trọng phạm phòng ngự nghiêm ngặt nhất của Ngu triều, thế mà lại xuất hiện một tòa truyền tống pháp trận?

Đế Thích Sát rất muốn bóp chết Xi Chiến, hắn thật sự rất muốn từng đao một đem Xi Chiến cắt thành mảnh vụn sau đó cầm đi cho sài lang ăn.

Nhưng ở trong thư mật báo hắn nhận được, kẻ mật báo rất trắng trợn nói cho

hắn tất cả —— bao gồm những kẻ phía sau Xi Chiến, sáu kẻ xuất thân cao quý nọ, tài nguyên bọn hắn sau khi liên thủ có thể vận dụng, khiến Đế Thích Sát cũng hơi đau đầu.

“Một đám không biết điều, các người có biết các người đang làm gì hay không?” Đế Thích Sát tức giận âm thầm nổi hung, nhưng hắn vẫn không thể đem lửa giận trong lòng triển lộ ra.

Người áo đen vừa nãy giao lưu với hắn ở trên lộ đài pháo đài, giờ phút này đang đứng ở bên hắn.

Sương mù đen nồng đậm bao phủ gương mặt, người áo đen tò mò nhìn Hắc Sa bảo một mảng hỗn loạn.

Đế Thích Sát không muốn thất thố trước mặt người áo đen này, hắn cố nén lửa giận trong lòng, phát ra mệnh lệnh đem toàn bộ tù phạm chạy thoát chém giết hết.

Mệnh lệnh mới ra khỏi mồm, ánh lửa hùng hực từ trên trời giáng xuống.

Cơ Hạo vươn tay phải, năm ngón tay giống như vuốt ưng, xa xa chụp về phía Đế Thích Sát.

Ánh lửa mãnh liệt, đại điện màu máu trên đám mây máu bị ánh lửa bao vây. Theo tiếng ầm ầm chói tai, phòng ngự trận pháp của đại điện bị ánh lửa dâng trào đánh một đòn vỡ nát, đại điện to lớn tinh xảo cấp tốc thiêu đốt, hòa tan. Lượng lớn người hầu, thị nữ dị tộc rú thảm từ trong đại điện lao ra, vừa mới chạy không được hai bước đã hóa thành một làn khói.

Đại điện ầm ầm sụp đổ, tứ tòa cấm không thần tháp có lực lượng phong cấm hư không cường đại, nhưng bản thân bọn nó lại không có lực phòng ngự mạnh bao nhiêu. Bốn tòa thần tháp màu máu ở trong ánh lửa cấp tốc hòa tan, sụp đổ, đám đông chiến sĩ Ngu tộc vây quanh thần tháp kêu quái dị chạy tán loạn, nhưng vẫn bị ánh lửa cuốn vào.

Thiên địa linh khí trong phạm vi vạn dặm ngưng tụ thành một cột lửa, lực sát thương của cột lửa này vượt qua Cơ Hạo đánh giá, đã tới gần cực hạn lực lượng cấp Vu Đế. Đại điện màu máu bị một đòn đánh sập, đám mây máu nâng đỡ đại điện điên cuồng quay cuồng, bị ánh lửa gội rửa một trận, sau đó chợt hóa thành một đám tro bụi.

“Là ai?” Đế Thích Sát điên cuồng rống giận.

Một đạo u quang đen sì từ con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắc phun ra, ở đỉnh đầu hắc hiện lên một cái lỗ xoáy màu đen cực lớn, mơ hồ có vô số gương mặt vặn vẹo ở trong lỗ xoáy như ẩn như hiện, ánh lửa nhắm vào đầu hạ xuống bị lỗ xoáy cản nuốt, một chút gợn sóng cũng không tung lên.

Người áo đen đứng ở cạnh Đế Thích Sát lại như không có việc gì mặc cho ánh lửa đánh vào, trên người hắc một tầng hàn khí mờ mờ màu lam dâng lên, lửa đáng sợ còn chưa tới gần thân thể hắc, đã bị hàn khí đông lại, hóa thành từng luồng băng tinh không ngừng từ trên cao bay xuống.

Trừ Đế Thích Sát cùng người áo đen này, toàn bộ hộ vệ, tùy tùng Đế Thích Sát mang đến tất cả đều bị một ánh lửa đánh cho toàn quân bị diệt.

Ánh lửa xẹt qua thân thể Đế Thích Sát và người áo đen, hung hăng va chạm ở trên dòng sông bên Hắc Sa bảo. Máy chiếc cự hạm kim loại của Ma Hầu nhất tộc bị ánh lửa đánh trúng, thân tàu khổng lồ cùng chiến sĩ trên thuyền nháy mắt hoá khí.

Sông lớn sôi trào, một đòn này của Cơ Hạo uy lực siêu lớn, mặt sông bị ánh lửa phá vỡ, lượng lớn nước sông bị bốc hơi. Trên mặt sông xuất hiện một lỗ thủng hình tròn đường kính mười mấy dặm, không ngừng có nước sông ập vào lỗ thủng này, sau đó không ngừng bị nhiệt độ cao làm bốc hơi.

Nhiệt độ cao đáng sợ khiến nước xa xa cấp tốc tăng nhiệt độ, mặt sông dài đến trăm dặm sôi trào lên, vô số con cá to nhỏ ở trong vại nhíp thở đã bị nấu chín, lật trắng bụng theo nước sông hướng phía hạ lưu trôi đi.

Bùn cát đáy sông cũng nháy mắt hòa tan, một đòn này của Cơ Hạo ở đáy sông mở ra một cái hố to đường kính ba dặm, sâu tới ngàn dặm. Vách hố bóng loáng như gương, giống như lưu ly cực phẩm nhất.

Năm ngón tay siết chặt, cột lửa âm âm biến mất. Lượng thiên địa linh khí khổng lồ chột bùng nổ, hóa thành một cơn lốc hướng bốn phương tám hướng phóng đi.

Trên mặt sông nhắc lên sóng to cao tới nghìn trượng, cự hạm của Ma Hầu nhất tộc không có sức phản kháng bị đầu sóng cuốn lên hướng bốn phía ném ra. Theo tiếng vang lớn nặng nề, mấy chục chiếc cự hạm bị sóng to cuốn đến trên bờ, chạt vật liên tục quay cuồng không ngớt.

Cơ Hạo lơ lửng giữa không trung, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đế Thích Sát.

Đế Thích Sát cũng đứng xa xa nhìn Cơ Hạo, không khí bên người hắn còn đang phát ra ánh đỏ mờ mờ, dư thế một đòn cột lửa vừa nãy còn chưa tiêu tán.

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm màu đen lóe ra thần quang, Đế Thích Sát nhìn Cơ Hạo cả giận nói: “Đế thị nhất tộc khi nào có nhân duyên tốt như vậy, có thể có người trả giá cao như vậy cứu viện bọn họ? Cho ta một lý do, cái này hoàn toàn không hợp tình lý!”

Cơ Hạo mỉm cười, có lẽ loại chuyện này không phù hợp tình lý của Ngu tộc, nhưng với Cơ Hạo mà nói, cứu viện Đế thị nhất tộc, có thể mang đến cho hắn hồi báo lớn bao nhiêu chứ? Đã có lợi ích, hắn vì sao không đến chứ?

Hơn nữa Đế Thích Sát và Cơ Hạo có thù riêng, có thể khiến gã này ngọt ngào, đây là hảo sự cảnh đẹp ý vui bao nhiêu!

“Đương nhiên có lý do, nhưng vì sao phải nói cho người?” Cơ Hạo lấy ra mấy viên linh đan trong hồ lô đan dược, ngẩng đầu nuốt vào.

Tinh huyết vừa mới bị Ma Hầu Quyền Trượng cắn nuốt cấp tốc khôi phục,

toàn thân Cơ Hạo dòng chảy nóng tuôn trào, lực lượng một lần nữa về tới trong cơ thể. Hắn nắm chặt Ma Hầu Quyền Trượng, lưỡi dong dài nhiều với Đế Thích Sát, trực tiếp phát động công kích như bão tố.

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm phát ra luồng sáng bảy màu, trên Ma Hầu Quyền Trượng phun ra vô số tia sáng tím chói mắt, thiên địa linh khí trong phạm vi vạn dặm kịch liệt quay cuồng, vô số dòng điện màu tím to bằng vại nước từ trên trời giáng xuống, vô thanh vô tức hướng Đế Thích Sát đánh tới.

Đế Thích Sát hét một tiếng giận dữ, lốc xoáy màu đen ở đỉnh đầu chọt bành trướng đến kích thước mười mấy dặm, giống như một cái miệng rộng hung hăng hướng những dòng điện đó cắn nuốt.

Dòng điện và lốc xoáy màu đen kịch liệt va chạm, bạo phát vụ nổ lớn đáng sợ, từng mảng điện quang đường kính trăm dặm phun ra, sóng nhiệt quay cuồng, dòng điện nhảy loạn. Thân thể Đế Thích Sát kịch liệt run rẩy, hắn không dám tin ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá quyền trượng trong tay Cơ Hạo.

“Đây là... Đáng chết, Ma Hầu Thần Trượng, sao có thể ở trong tay người?”

Đế Thích Sát tức giận mắng một tiếng, sau đó liên tục chín mươi chín đạo cuồng lôi ngưng tụ thành lôi quang xoắn ốc dạng ma hoa, giống như một mũi khoan thật lớn từ trên trời lao xuống, một đòn phá vỡ lốc xoáy màu đen ở đỉnh đầu hắn, hung hăng bổ vào trên thân hắn.

Nổ vang một tiếng, phục sức hoa mỹ trên thân Đế Thích Sát phát nổ, vô số dòng điện đánh vào thân thể hắn, khiến thân thể hắn biến hết thành dạng thủy tinh màu tím trong suốt.

“Chết!”

Đế Thích Sát kêu đau một tiếng, một đạo màu đen thần quang ở mi tâm bắn ra, trúng thân thể Cơ Hạo.

Chương 767: Hắc Âm Thần Chú

Lúc thần quang màu đen phóng tới, trước mặt Cơ Hạo đã hiện lên lôi đình, điện quang, lửa cháy, hàn băng, cơn lốc, đất vàng sáu tầng hộ thuẫn. Nhưng thần quang màu đen chợt lóe qua, sáu tầng khiên bảo vệ Cơ Hạo toàn lực kích phát bị một đòn xuyên thủng.

‘Xẹt’ một tiếng vang lớn, thần quang trúng thân thể Cơ Hạo.

Bàn Hi Thần Kính chủ động bảo vệ chủ, một đạo u quang âm u hiện lên ở mặt ngoài làn da Cơ Hạo, thần quang màu đen cách Cơ Hạo cự ly so với cánh ve còn mỏng hơn một chút, liền đột ngột biến mất không dấu vết.

Toàn thân Cơ Hạo phát lạnh, lông tơ toàn thân dựng thẳng lên từng sợi.

Hắn kinh hãi nhìn Đế Thích Sát. Luồng thần quang màu đen vừa rồi đã cho Cơ Hạo cảm giác nguy hiểm thật lớn, đây là công kích khủng bố đủ để gạt bỏ Cơ Hạo. Nếu không phải Bàn Hi Thần Kính, Cơ Hạo tất nhiên đã bị luồng thần quang màu đen đó đánh chết.

Rét lạnh, rét lạnh thấu xương, thời điểm Cơ Hạo bị thần quang màu đen tiếp cận, cảm giác đứng mũi chịu sào chính là âm hàn từ trong cốt tủy, từ sâu trong linh hồn tràn ra. Loại rét lạnh đó khiến toàn thân Cơ Hạo cứng ngắc, trong lúc nhất thời không thể động đậy.

Sau đó chính là hơi thở tà ác, vô cùng tà ác đập vào mặt, loại khí tức tà ác đó ngưng tụ tất cả tà ác nhất, dơ bẩn nhất, mặt hắc ám không cách nào hình dung nhất của thế gian, làm trước mắt Cơ Hạo tối sầm từng đợt, không nhìn thấy bất cứ thứ gì

Hơn nữa có một loại ghê tởm khó có thể hình dung, lực phủ ngũ tạng Cơ Hạo đều bởi vì khí tức âm tà trong thần quang màu đen đang kịch liệt run rẩy mấp máy. Nếu không phải Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên phát ra kim quang chiếu

rọi toàn thân Cơ Hạo, triệt tiêu cho hẳn một bộ phận không ổn, hẳn khẳng định đã nôn ra.

Lỗ chân lông toàn thân đột nhiên mở ra, cả người Cơ Hạo mồ hôi lạnh như mưa rơi, mồ hôi lạnh dính dính bám vào ở trên làn da, khiến hẳn ẩm ướt khó chịu.

Mắt rọi cuộc có thể một lần nữa nhìn thấy sự vật, mấy giọt mồ hôi treo trên lông mi, xuyên thấu qua giọt nước, Cơ Hạo nhìn thấy Đế Thích Sát cả người trần trụi trực đứng ở giữa không trung. Vô số đạo lôi quang giống như rắn độc lui tới đâm xuyên ở trong cơ thể hẳn.

Dòng điện mạnh mẽ đánh phá thân thể Đế Thích Sát, xuyên thấu qua cơ nhục cùng làn da trong suốt của hẳn, Cơ Hạo có thể nhìn thấy xương khớp Đế Thích Sát—— xương khớp màu đen, toàn thân trong suốt như thủy tinh, trong xương khớp trong suốt rậm rạp vô số phù văn vặn vẹo giống như rắn độc mấp máy, truy đuổi, cắn nuốt lẫn nhau.

Huyết Nguyệt nhất mạch, nắm giữ huyết mạch nguyên rửa cùng hắc ám lực lượng.

Cơ Hạo hồi tưởng tình báo về quý tộc Ngu tộc. Rất hiển nhiên, Đế Thích Sát chuyên tu chính là hắc ám nguyên rửa lực. Hắc ám thần quang của hẳn hội tụ lực lượng hắc ám và tà ác thâm trầm nhất, Cơ Hạo thực lực như vậy bị thần quang khẽ chạm vào một chút tất nhiên hồn phi phách tán, thi cốt vô tồn.

Bàn Hi Thần Kính đem đạo thần quang đó bắn ra, hoặc là đúng dịp, hoặc là bốn nguyên ý thức của Bàn Hi Thần Kính cố ý làm như vậy, thần quang tối như mực vô thanh vô tức cắt qua hư không, bắn thẳng về phía người áo đen đứng cạnh Đế Thích Sát.

Trong lôi hỏa dâng trào, Đế Thích Sát gian nan quay đầu lại, lớn tiếng rít gào một tiếng ‘Tránh ra’!

Người áo đen nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, mang theo một tia khinh thường, thậm chí là mang theo một tia tức giận, hắn vươn tay phải, hung hăng hướng thần quang màu đen chộp xuống. Từ trong động tác của hắn, Cơ Hạo cảm nhận được sự tự tin mãnh liệt và bất mãn đối với Đế Thích Sát!

Rất hiển nhiên, người áo đen cũng không tin công kích của Đế Thích Sát có thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với hắn!

Hoặc là nói, người áo đen đem mình coi là cùng Đế Thích Sát ngồi ngang hàng, thậm chí là vượt qua hắn một đầu tồn tại. Đối mặt Đế Thích Sát phóng thích hắc Âm Thần quang, người áo đen không muốn né tránh, càng không thể né tránh.

Gương mặt Đế Thích Sát vận vẹo. Ở trên mặt hắn lộ ra một nụ cười mỉm rất cổ quái.

Thậm chí lôi điện ở trong ngoài cơ thể hắn tàn sát bừa bãi, đánh cho khắp cả người hắn cháy khét, hắn cũng không cảm thụ được thống khổ lôi điện mang tới cho hắn.

Người áo đen bàn tay thon dài, trắng long lạnh như ngọc, hình dạng ngón tay hắn rất đặc sắc, mỗi một đốt ngón tay đều dài hơn người thường gấp đôi có thừa, nhưng độ rộng lại ít hơn chút. Cho nên khi bàn tay hắn chém ra, Cơ Hạo thậm chí cho rằng đó là một cái lá trúc thon dài bạch ngọc điêu khắc thành.

Một mảng hàn khí màu u lam từ lòng bàn tay người áo đen phun ra, ba mươi sáu miếng khiên huyền băng hình dạng như mai rùa, phạm vi cả trượng, mỏng tựa cánh ve từ trong hàn khí chen chúc phun ra, xếp thành một đường chắn trước thần quang màu đen.

‘Xẹt’ một tiếng vang thanh thúy, ba mươi sáu miếng khiên huyền băng bị xuyên thủng. Thể tích thần quang màu đen cũng rút nhỏ khoảng sáu phần, bốn phần thần quang còn lại hung hăng đánh vào trên ngực người áo đen.

Thân thể người áo đen run lên, cả mảng lớn khí đen từ đỉnh đầu hắt phun ra, thân thể hắt giống như bức tượng người băng bị mặt trời phơi nắng, từng tắc một, từng phân một thấp đi, khí đen càng lúc càng nhiều, thân thể hắt cũng càng lúc càng uế oải.

Người áo đen lui từng bước một, thân thể vốn cao ngất kịch liệt run rẩy, từ trong ngực hắt không ngừng phát ra tiếng vang kỳ dị ‘Oc oc’.

“Bằng hữu, người không nên tiếp Hắc Ám Thần Chú của ta.” Trong cơ thể Đế Thích Sát một mảng hắc quang lao ra, hóa thành một cơn lốc màu đen chảy xiết vòng quanh hắt xoay tròn một phen, đem lôi quang Cơ Hạo đưa tới biến thành hư không. Hắt nhìn người áo đen, bất đắc dĩ thở dài nói: “Ta không thể hướng người giải thích huyền bí Hắc Ám Thần Chú của ta, nhưng người trúng thần chú của ta, rất phiền toái, thật sự rất phiền toái.”

Trong ba con mắt hiện lên một mảng kích động, một mảng vui sướng khi người gặp họa, cùng với một loại cảm xúc cực kỳ phức tạp, cực kỳ cổ quái, Đế Thích Sát nhẹ nhàng nói: “Có lẽ người phải nán lại thêm chỗ ta vài ngày, ta cần một chút thời gian, giúp người xua tan lực lượng thần chú.”

Người áo đen cười lên ‘hắc hắc’. Hắt gian nan ngẩng đầu, hướng Đế Thích Sát nhìn một cái, lắc lắc đầu: “Hắc hắc, không cần làm phiền người. Ta đây chẳng qua là một khối phân thân, cho dù bị hủy, cũng không có bất cứ tổn hại gì đối với bản thể ta.”

Quay đầu, người áo đen thâm trầm nhìn Cơ Hạo một cái, thản nhiên nói: “Nghieu Bá, lợi hại đấy! Một đòn này, ngay cả phân thân của ta cũng không thể tiếp được, người lại không tổn hại chút nào, thật lợi hại nha... Nam Hoang Kim Ô bộ, cũng không thể nuôi ra nhân tài như người.”

Dừng một chút, khí đen ở đỉnh đầu người áo đen càng thêm nồng đậm, thân hình hắt cũng trở nên càng thêm thấp bé: “Luôn có người nói, người có sư thừa khác, ta mới đầu còn chưa tin. Ngũ Long Nghiêu cũng tốt, Chúc Long Quỹ cũng

tốt, bọn họ mấy lão già đó, có thể dạy người cái gì chứ?”

“Nhưng hôm nay chứng kiến, thật thú vị, thú vị, quá thú vị.” Người áo đen lặng lẽ cười nói: “Có lẽ, chúng ta đều đã xem nhẹ người, có thể lực lượng mới xuất hiện lập nhiều công lớn như vậy, người không hoàn toàn là dựa vào lực lượng của Tự Văn Mệnh, người được lắm!”

Cười ‘hắc hắc’ vài tiếng, quần áo người áo đen vỡ ra, hóa thành vô số bông tuyết màu đen bay tán đi.

Trong quần áo của hắn trống không, chỉ có từng luồng gió lạnh không ngừng bay ra.

Đế Thích Sát ngẩng phắt đầu lên, thâm trầm nhìn về phía Cơ Hạo: “Nghieu Bá Cơ Hạo... Thế mà là người, sao có thể là người? Sao có thể? Nhưng, Huyết Nguyệt chí cao ời, là ngài đem dân bản xứ ti tiện này đưa đến trước mặt của ta sao?”

Vung tay, tay phải Đế Thích Sát phun ra một đạo hắc quang, một thanh loan đao màu đen mỏng như tờ giấy bị hắn nắm chặt trong tay.

Cơ Hạo giờ lên Ma Hầu Quyền Trọng, âm trầm cười nói: “Bị nhận ra rồi? Hắc, vừa rồi người nọ hiểu biết đối với chuyện của ta như vậy, hắn là ai?”

Đế Thích Sát không nói một lời, loan đao trong tay hóa thành một vòng trăng tròn màu đen bay lên cao cao, sau đó nhắm vào đầu hướng Cơ Hạo chém xuống.

Chương 768: Kinh Sợ Thối Lui

“Hắc ám cuối cùng sẽ bao phủ tất cả!”

Khi loan đao bay lên, Đế Thích Sát mang theo một tia cuồng nhiệt thần thánh ngửa mặt lên trời hô to.

Ma Hầu Quyền Trọng kịch liệt chấn động ở trong tay Cơ Hạo, Cơ Hạo rõ ràng cảm nhận được, giữa quyền trọng và cây loan đao này đã xảy ra năng lượng va chạm cùng pháp lực cộng hưởng kỳ dị nào đó.

Rất hiển nhiên, loan đao này cùng Ma Hầu Quyền Trọng giống nhau, là chỉ bảo cấp truyền thừa thần khí của Ngu tộc.

Cơ Hạo ngẩng đầu hướng loan đao nhìn tới. Loan đao cấp tốc xoay tròn, hóa thành trắng tròn màu đen bay lên cao cao. Một vầng trắng màu đen chiếu vào đầu, vì thế toàn bộ thiên và địa đều tối đi, không còn bất cứ ánh sáng nào tồn tại nữa.

Đưa tay không thấy năm ngón, bốn phía trống rỗng, một tia thiên địa linh khí cũng chẳng còn tồn tại.

Như Đế Thích Sát nói, bóng tối đã bao phủ tất cả. Cơ Hạo không phân biệt được phương hướng, không rõ cao thấp trên dưới, bốn phương tám hướng đều là một mảng hắc ám tối đen, tuyệt vọng, băng lạnh, tà ác như chất lỏng dinh dính, muốn theo từng cái lỗ chân lông của hắn xâm nhập thân thể.

Không gian không còn tồn tại, thời gian không còn sót lại chút gì, tất cả tồn tại thực chất phi thực chất đều đã biến mất.

Cơ Hạo thậm chí không nghe rõ sông lớn bên dưới phát ra tiếng sóng, tiếng động lớn xôn xao do đám tù phạm đang bỏ chạy cũng không thấy nữa, trên mặt đất nổi trận lôi đình, tiếng mắng dùng thanh lượng thật lớn điên cuồng nguyên

rủa Xi Chiến cũng không nghe thấy nữa.

Chỉ có hắc ám, một mảng hắc ám làm người ta tuyệt vọng.

Trong bóng đêm Bàn Hi Thần Kính đột nhiên nhẹ nhàng run lên, Cơ Hạo cảm thấy trên da đầu một luồng nhuệ khí âm hàn cực mỏng manh bổ xuống, Bàn Hi Thần Kính chặn cho Cơ Hạo một lần công kích, nhưng Cơ Hạo vẫn cảm thấy toàn thân rét run, lục phủ ngũ tạng đều đang kịch liệt run rẩy.

Sau đó bốn phương tám hướng không ngừng có công kích đáng sợ ập tới, vô thanh vô tức nhưng thật sự tồn tại.

Bàn Hi Thần Kính khẽ chấn động, công kích dày đặc ùn ùn bị hóa giải, bắn ngược, làn da Cơ Hạo chưa bị cọ rách một chút nào, nhưng pháp lực cùng tinh thần lực của Cơ Hạo đều đang cấp tốc tiêu hao.

Bốn phương tám hướng đều là bóng tối thâm trầm, một tia thiên địa linh khí cũng không còn tồn tại. Cơ Hạo không thể phun ra nuốt vào thiên địa linh khí bổ sung tiêu hao của bản thân.

Kết giới màu đen loang loang phát ra dị thường cường đại, Bàn Hi Thần Kính tuy phẩm cấp bản thân hơn xa nó, nhưng Cơ Hạo hiện nay tu vi không đủ, cũng không cách nào thúc giục Bàn Hi Thần Kính phá vỡ một mảng hắc ám làm người ta tuyệt vọng này.

Không thể phá vỡ hắc ám bao phủ tất cả, Bàn Hi Thần Kính cũng không cách nào xé rách hư không, phun ra nuốt vào hỗn độn lực bổ sung cho bản thân. Nó mỗi lần đem công kích của loan đao bắn ngược, đều phải hấp thụ lực lượng từ trong cơ thể Cơ Hạo.

“Đế Thích Sát! Người có thể thúc giục loan đao này công kích bao nhiêu lần?” Cơ Hạo lấy ra mấy viên đan dược nhét vào trong miệng, nhất thời toàn thân hân dòng chảy nhiệt dâng trào, lại khôi phục đến trạng thái đỉnh phong: “Ta không tin, người khống chế loan đao này, là không cần tiêu hao bất cứ pháp lực

gì!”

Cơ Hạo quát lớn, rất nhanh hắn đã nghe được thanh âm lạnh như băng của Đế Thích Sát: “Không sai, khổng chế Hắc Âm Thần Dao, ta tiêu hao rất lớn. Nhưng ta là tồn tại Nhật Nguyệt cảnh. Ta là tồn tại so với cái nhân tộc các người gọi là Vu Thần còn mạnh hơn, chút tiêu hao đó đối với ta không đáng nhắc tới!”

“Mà người thì sao? Nghiêu Bá Cơ Hạo, căn cứ tình báo của ta, tu vi vu lực của người chỉ là Vu Vương cảnh! Vu Vương nhỏ bé, không đáng nhắc tới! Trên người người có bảo vật hộ thân không tồi, nhưng lấy tu vi yếu ớt của người mà nói, người có thể ngăn được ta công kích bao nhiêu lần?”

“Ta, nhất định phải chặt đầu người, đem xương sọ của người làm thành bát rượu để sùu tâm!”

“Hai con trai của ta. Đế Sát và Đế La, bọn nó tuy không nên thân, nhưng bọn nó dù sao cũng là con ta! Cho dù bọn nó phải chết, cũng không thể chết ở trên tay dân bản xứ ti tiện! Tuy chút sỉ nhục đó với ta hiện tại mà nói không đáng nhắc tới, nhưng có cơ hội rửa sạch sỉ nhục, ta sao có thể buông tha chứ?”

Đế Thích Sát ở một bên chậm rãi nói: “Hơn nữa, ta hy vọng bắt sống người! Ta rất muốn biết, người đã đạt thành hiệp nghị gì cùng đám phế vật vô năng kia. Khiến người không tiếc trả giá phí tổn lớn như vậy tới cứu viện bọn hăn. Vì sao? Rốt cuộc là vì sao?”

“Chúng ta là kẻ địch, Nghiêu Bá Cơ Hạo, chúng ta là kẻ địch. Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng bọn phế vật đó, là phế vật ta đều đã vứt bỏ, người vì sao phải cứu bọn hăn? Không có đạo lý. Căn bản không có bất cứ đạo lý nào! Người có âm mưu gì? Người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Cơ Hạo không hé răng, Bàn Hi Thần Kính ngăn cản cho hăn từng lần công kích trí mạng, nhưng pháp lực tiêu hao cũng chột gia tăng.

May mắn trong đan dược hồ lô Huyền Đô đạo nhân đưa tới có linh đan chông

chất như núi. Cơ Hạo ở Bàn Hi thế giới vợ vét rất nhiều dược thảo quý hiếm, đan dược hồ lô đang không ngừng đem những dược thảo đó luyện chế thành đan dược.

Lại là một năm linh đan nhét vào trong mồm, toàn bộ hao tổn của Cơ Hạo được bổ sung hết về.

Nhìn quanh một hồi, bốn phương tám hướng đều là hắc ám, hắc ám vô biên vô hạn, dinh dính nặng nề. Cơ Hạo cũng không biết Đế Thích Sát trốn ở nơi nào, nhưng thanh âm Đế Thích Sát không ngừng từ bốn phương tám hướng truyền đến.

“Hoặc, người có thể lựa chọn đầu hàng. Một trọng thần nhân tộc đầu nhập vào ta, cái này có thể gia tăng uy vọng của ta thật lớn.”

“Ta có một kế hoạch lớn. Nghiêu Bá Cơ Hạo, ta có một kế hoạch lớn vĩ đại, hơn nữa ta đã bố trí thỏa đáng, mọi sự đã chuẩn bị! Người hiện tại đầu nhập vào ta, trở thành nô lệ của ta, ta có thể cho người chia sẻ vinh quang tương lai của ta.”

“Cho dù là một bộ phận bé nhỏ không đáng kể, nhưng đối với người nhỏ bé mà nói, đó cũng là thành tựu vĩ đại vĩnh viễn không thể đạt tới!”

Kế hoạch lớn? Đế Thích Sát có kế hoạch lớn?

Cơ Hạo thúc đẩy toàn bộ trí nhớ bắt đầu cân nhắc lời này. Chẳng lẽ, từ Bàn Hi thế giới đánh cược, thắng tới bây giờ tất cả hành động của hắn, đều là vì kế hoạch lớn đó sao?

“Người áo đen kia là ai? Ta rất tò mò một điểm này.” Cơ Hạo tính toán hồi lâu, lại nuốt vào một năm linh đan sau đó rất trầm ổn hỏi Đế Thích Sát.

“Úc, cái này không thể nói cho người. Hắn ở trong kế hoạch của ta có vị trí cực kỳ quan trọng, hắn là minh hữu của ta, ta và hắn... Ừm, ta và hắn cũng

không có xung đột trên bản chất, chúng ta sẽ trở thành người hợp tác vô cùng tốt.” Đế Thích Sát rất đặc ý cười: “Nhưng ta có thể nói cho ngươi, hãn là một đại nhân vật, một đại nhân vật hết sức quan trọng!”

Cơ Hạo nhíu nhíu mày, đại nhân vật sao?

Đại nhân vật hết sức quan trọng của nhân tộc bên kia?

Thần tử quan trọng nào đó của Đế Thuấn? Hoặc là tộc trưởng đại bộ lạc đỉnh cấp nào đó?

Hàn khí âm hàn?

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, chậm rãi lấy ra Hỗn Độn Kiếm Hạp: “Hàn khí hãn phát ra rất đáng sợ... Không lẽ, là thủy thần Cộng Công sao?”

Đế Thích Sát vẫn luôn thao thao bất tuyệt đột nhiên ngậm miệng, sau đó tần suất bị công kích của Cơ Hạo chợt gia tăng gấp trăm lần. Cho dù ở trong bóng đêm căn nuốt tất cả, Cơ Hạo cũng tựa hồ nghe thấy thanh loan đao kia xé rách hắc ám phát ra tiếng kêu bén nhọn.

“Ta hiểu rồi... Nhị sư bá, bảo bối ngươi tự tay luyện chế, nhất định phải biểu hiện tốt một chút!”

Cơ Hạo quát to một tiếng, búng ngón tay, Hỗn Độn Kiếm Hạp ‘keng’ một tiếng mở ra.

Trong bóng đêm vô biên vô hạn, một đạo hỗn độn kiếm khí đột nhiên xuất hiện.

Hắc ám bao phủ tất cả ‘Oành’ một tiếng tan rã, một đạo kiếm khí âm đậm dài cả thước, rộng bằng ngón tay xé rách hắc ám, bắn thẳng tắp về phía trước ngực Đế Thích Sát đang trợn mắt há hốc mồm.

Nơi kiếm khí đi qua, thiên địa vạn vật đều thành hỗn độn.

Đế Thích Sát hú lên quái dị, loan đao cấp tốc bay về, một ánh đao màu đen bao lấy thân thể hắn, mang theo hắn phóng lên cao chật vật bỏ chạy.

Hỗn độn kiếm khí lóe lên một cái đuôi theo Đế Thích Sát, chợt nghe một tiếng rú thảm, cả mảng lớn máu bọ hai cái chân trắng nõn rơi xuống.

Chương 769: Trọng Binh Vây Kín

Nha Công rít một tiếng, từ trong tay áo Cơ Hạo chui ra, một cái đại xoay người phóng lên cao, ngay sau đó cấp tốc lao xuống, vươn móng vuốt đem hai đùi Đế Thích Sát gắt gao chế trụ.

‘Phốc phốc’ hai tiếng, hai đùi Đế Thích Sát nổ tung ra, hóa thành mảng lớn hắc vụ theo gió tiêu tán.

Cơ Hạo nhú mày, cùng người áo đen vừa rồi kia giống nhau, Đế Thích Sát đến đến nơi đây cũng chỉ là một cái phân thân?

Chỉ là một cái phân thân Hắc Âm Thần Quang, còn có uy lực đáng sợ như thế, Cơ Hạo đối với cái gọi là Nhật Nguyệt cảnh, cũng chính là nhân tộc Vu thần cảnh có thể có được lực lượng càng phát ra khát khao.

“Nha Công, nơi thị phi, không thể ở lâu, đi!”

Thối một tiếng huyết bén nhọn, Cơ Hạo đỉnh đặc đem Ma Hầu Quyền Trọng vác ở trên vai, nhẹ nhàng nhảy dựng lên dừng ở trên lưng Nha Công.

Trong trời cao vô số đạo thái dương tinh quang rất nhỏ hướng thân thể Cơ Hạo hội tụ lại, hóa thành vầng sáng màu vàng nhọn nhạo giống như nước gợn, theo thân thể hần rót vào trong cơ thể Nha Công. Nha Công đã hoàn toàn chuyển hóa làm thượng cổ Tam Túc Kim Ô huyết mạch thét dài một tiếng, ba móng vuốt dưới bụng mở ra, lông chim ánh vàng rực rỡ cả người chột dựng thẳng lên.

Kim quang nhoáng lên một cái, Nha Công nâng Cơ Hạo hóa thành một đạo lưu quang hướng phía nam bay đi.

Trên Hắc Sa Bảo, Xi Chiến ngẩng đầu nhìn Cơ Hạo cấp tốc rời khỏi, trùng trùng thở phào nhẹ nhõm một hơi, trên gương mặt tràn đầy dữ tợn lộ ra một tia tươi cười chân thành: “Đi thật tốt, đi thật tốt, chết không đối chứng, hắc, cái tiền

này mới có thể nhập túi bình an.”

Tung tung trong tay vài cái không gian giới chỉ cùng thủ trạc Cơ Hạo giao cho hẳn, Xi Chiến từ đáy lòng cảm khái hẳn lên: “Là người chú ý thế nào, công bình giao dịch không dối ý. Hắc, mệt ta đều làm tốt tiểu tử này đen ăn đen, từ trên tay ta đoạt lại tiền tài chuẩn bị này, không nghĩ tới tiểu tử này quang minh lỗi lạc như vậy, trực tiếp bước đi. Không quịt tiền, không lật mặt... hộ khách chất lượng tốt đến vậy!”

Quay đầu nhìn xem mập mạp Cáp Môn Đức, Xi Chiến cười nói: “Cáp Môn Đức, vừa rồi bọn họ nói tiểu tử này là ai? Nhân tộc Nghiêu Bá Cơ Hạo? Ủm, đem hẳn xếp vào danh sách hộ khách trọng điểm đi.”

Cầm trong tay nhẫn cùng thủ trạc nhét vào trong tay áo, Xi Chiến nhìn nhìn Hắc Sa Bảo một mảng hỗn độn, thực nhẹ nhàng huýt sáo một tiếng.

“Hắc Sa Bảo thành cái dạng này. chức vị Thống lĩnh Trấn ngục là không bảo đảm, nhóm đại nhân đổi cho ta cái vị trí nước béo càng dày, lần này nhập trưởng dày, công lao của ta cũng không nhỏ.”

“Mặc kệ chức vị sau này ở nơi nào, hộ khách giống Nghiêu Bá Cơ Hạo như vậy chi tiền sáng khoái, sau chuyện không dối ý, nhất định phải đại lực mượn sức mới được. Về sau nhân tộc ngày lễ ngày tết, nhớ rõ đem qua cho hẳn phần lễ vật.”

Cơ Hạo ngồi xổm trên lưng Nha Công, không ngừng hấp thu thái dương lực rót vào thân thể Nha Công, giúp Nha Công bay càng nhanh.

Hắn cũng không biết Xi Chiến cùng Cáp Môn Đức ở sau lưng thảo luận mình như thế. Nghiễm nhiên đã đem hẳn trở thành hộ khách chất lượng tốt quan trọng nhất.

Hắn chỉ đưa mắt chung quanh, bốn phương tám hướng, trên bầu trời cực kỳ xa xôi, đều có từng điểm lưu quang không ngừng lóe ra. Nơi này là Lương Chủ,

là ỗ Ngu triều, đại bản doanh dị tộc, Cơ Hạo ở trong này nháo ra động tĩnh lớn như vậy, lực lượng dị tộc đã muốn toàn bộ điều động hẳn lên.

Hơn nữa Lương Chủ trước đó vài ngày vừa mới vừa bị phá hủy qua một lần. Dị tộc thần kinh đang căng thẳng, hiện tại lưu quang bốn phương tám hướng vây đi lên ít nhất có trên vạn điểm. Một bộ tư thế không đem Cơ Hạo bắt giữ bắt sống thề không bỏ qua.

Một cái thanh âm sáng giọng xa xa truyền tới, thiên địa đều bị thanh âm này chấn đến nhẹ nhàng run run: “Phụng thập nhị chấp chính đại đế liên danh dụ lệnh, phạm thuộc Ngu triều ta, khuynh lực truy bắt, có người lập công, tất nhiên thưởng lớn, có kẻ thấy địch không tiến, yếu đuối sợ chết. Giết!”

Nha Công bay cực nhanh, trong vài cái hô hấp liền đi ra một đoạn đường dài, vừa lúc đánh lên một đám chiến sĩ dị tộc chặn lại phía trước.

Chiến sĩ dị tộc này lấy hơn mười thanh niên Ngu tộc cầm đầu, chân đạp Kim Chúc Viên Điệp tuần tra ở trời cao, nhìn thấy Cơ Hạo. Hơn mười người thanh niên Ngu tộc mi tâm mắt dựng thẳng đột nhiên mở ra, từng đạo thần quang sắc bén gào thét hướng Cơ Hạo phóng tới.

Cũng có gần trăm tên chiến sĩ Già tộc thân khoác trọng giáp, chân đạp Kim Chúc Viên Điệp từ hai sườn bọc đánh mà đến.

Có lẽ là dị tộc Chấp chính đại đế ban mệnh lệnh bắt giữ bắt sống, chiến sĩ Già tộc này cũng không có vận dụng đao kiếm, mà là cầm lưới lớn từ kim loại chế thành trong tay, từ rất xa đem lưới lớn hướng đầu Cơ Hạo chụp xuống.

Lưới lớn này vừa ra tay, liền phát ra tiếng xé gió thê lương, lưới kim loại thả ra hào quang nhè nhẹ, chợt hóa thành từng đợt từng đợt lưu quang, nhanh chóng hướng Cơ Hạo quần quanh lại. Cơ Hạo một cái trở tay không kịp, bị mấy chục tấm lưới lớn đổ ập xuống gắt gao bao vây.

“Phá!” Cơ Hạo lúc này rút ra Cửu Dương Qua, tùy tay hướng bên người vung

lên.

Cửu Dương Qua sắc bén vô cùng phun ra hỏa diễm màu vàng, chợt nghe tiếng xé rách khó nghe đến cùn cực vang lên, mấy chục tấm lưới lớn bị một kích xé rách.

Hơn mười đạo thần quang gào thét đánh úp lại, hung hăng đánh vào trên người Cơ Hạo. Thanh niên Ngu tộc này mi tâm mắt dựng thẳng thả ra ánh sáng thần quang màu xám trắng, chất chứa khí tức tử vong cùng mực nát cực kỳ cường đại, rõ ràng là tộc nhân dị tộc Minh Nguyệt nhất mạch.

Tử khí màu xám quấn quanh thân thể Cơ Hạo, vô số đạo khí lưu màu xám lớn bằng ngón cái giống như độc xà, gào thét muốn tiến vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Áo choàng trên người Cơ Hạo bị một tầng hỏa diễm màu vàng thiêu thành tro tàn, Kim Ô Liệt Diễm Bào phun lửa lớn từ trong cơ thể hắt trời lên. Thái dương tinh hỏa thuần dương chí cương, là khắc tinh tất cả âm tà lực. Tử khí màu xám bị trở thành hư không, mấy chục thanh niên Ngu tộc đồng thời hộc máu.

“Thật là lợi hại! Liên thủ lên!” Một gã thanh niên Ngu tộc kinh hô một tiếng, dùng sức vỗ một cái túi gấm da thú tối như mực bên hông, nhất thời từng đợt tiếng rít bén nhọn khó nghe truyền đến, mấy chục bộ Phi thiên hành thi lưỡng sinh hai cánh bạch cốt từ trong túi gấm chạy đi ra, hung tợn hướng Cơ Hạo đánh tới.

Minh Nguyệt nhất mạch chưởng tử vong lực, am hiểu sinh tử chuyển hoá huyền bí, bọn họ luyện chế Hành thi khôi lỗi chiến lực rất mạnh, ở trong nhiều lần cùng nhân tộc đại chiến đối với đại quân nhân tộc tạo thành thương vong thật lớn.

Lần trước Xích Phán Sơn chiến một trận, thời điểm ở Ác Long Loan, Cơ Hạo đã thấy qua Minh Nguyệt nhất mạch quân đoàn cương thi lợi hại, đại quân cương thi mệnh mệnh vô biên vô hạn, quả thực là cảnh tượng ác mộng.

Hơn mười thanh niên Ngu tộc đồng thời hoan hô, bọn họ đều vỗ lên túi gấm ở eo lưng, nhất thời mấy trăm Phi thiên hành thi vọt ra.

Cơ Hạo không khỏi cười to, cười đến ánh mắt đều眯 hăn lên.

Cương thi khôi lỗi đã chết đi này, cả người tràn ngập âm tà tử khí, đối phó những người khác dĩ nhiên là lợi khí, nhưng mà muốn đối phó Cơ Hạo cả người từng lỗ chân lông đều tràn ngập thái dương bản mạng tinh lực, trong mỗi cơ nhục đều thiêu đốt thái dương tinh hỏa, cái này không phải nói giỡn sao?

Cửu Dương Qua dùng sức vung lên, một đạo kim sắc hồ quang lao ra, chợt nghe tiếng hô thê lương liên tiếp truyền đến, mấy chục đầu Phi thiên hành thi bị chặn ngang chặt đứt, hỏa diễm màu vàng nháy mắt bao vây hành thi điên cuồng gầm rú này, trong chớp mắt đưa chúng thiêu thành tro tàn.

“Đây là...” Một đám thanh niên Ngu tộc Minh Nguyệt nhất mạch tròn mắt, không hề nghi ngờ, loại hỏa diễm màu vàng này chính là khắc tinh Minh Nguyệt nhất mạch bọn hăn!

“Liên thủ lên, ngăn trở hăn, hăn trốn không thoát!”

Xa xa một tiếng rống to truyền đến, Cơ Hạo quay đầu nhìn lại, đã thấy cả ngàn dị tộc từ bốn phương tám hướng xông tới.

Chương 770: Liên Tiếp Bị Thương Nặng

Mấy trăm Phi thiên hành thi vây quanh Cơ Hạo, móng vuốt bén nhọn hướng về phía hắn trào lại.

Lửa lớn màu vàng hùng hực thiêu đốt, phi thiên hành thi móng vuốt còn chưa có đụng tới thân thể Cơ Hạo đã bị thiêu thành tro tàn. Cửu Dương Qua xuất ra, hóa thành hai đạo kim quang cấp tốc xuyên qua đây trời đêm loạn, mấy trăm Phi thiên hành thi hầu như là cùng bị bắn thủng đầu, nháy mắt đốt thành tro bụi.

Thanh niên Ngu tộc Minh Nguyệt nhất mạch sắc mặt chợt thảm biến, đều lùi bước về phía sau.

Luận thực lực chân chính, thanh niên Ngu tộc này sức chiến đấu đại khái cùng nhân tộc Đại Vu xấp xỉ, đối mặt Cơ Hạo hiện nay, quả thực thật giống như một đám chuột con khiêu khích một cự long vậ, Cơ Hạo một cái ngáp đều có thể đem bọn họ chấn giết.

Sau đó Cơ Hạo liền thật sự đánh cái hắt xì.

Phi thiên hành thi bị thiêu thành tro tàn, một ít bột phấn tinh tế theo gió phiêu tán, tuy không thể trôi gần thân thể Cơ Hạo, nhưng mà nhìn thấy bột phấn tinh tế này, Cơ Hạo hoàn toàn là xuất từ bản năng, xoang mũi tự cảm thấy một trận ngứa ngáy, một cái hắt xì hung hăng đánh ra.

Mảng lớn hỏa diễm màu vàng từ lỗ mũi Cơ Hạo phun ra, hóa thành biển lửa cuồn cuộn nháy mắt bao vây thanh niên Ngu tộc chập vật lui ra phía sau này.

Mấy chục thanh niên Ngu tộc rú thắm một tiếng, ở trong ánh lửa màu vàng hóa thành một luồng khói nhẹ, bọn họ chân giẫm Kim Chúc Viên Điệp cũng chịu không nổi thái dương tinh hỏa nung khô, búng ngón tay liền biến thành nước thép đỏ đậm từ trên cao rơi xuống.

Trên trăm chiến sĩ Già tộc đi theo hộ vệ thanh niên Ngu tộc này tuyệt vọng cùng rống to lên, liều mạng hướng Cơ Hạo xông tới.

Ngu tộc xã hội giai cấp kết cấu nghiêm ngặt, giai tầng luật pháp nghiêm ngặt hà khắc, chiến sĩ Già tộc này người phụ trách bảo hộ bị Cơ Hạo đánh chết, chiến sĩ Già tộc này trừ khi có thể mang theo đầu Cơ Hạo trở về, nếu không bọn họ cùng thân quyến của bọn họ đều sẽ bị định tội.

Ở Hắc Sa Bảo bị nhốt cả đời, sẽ là kết cục tốt nhất của chiến sĩ Già tộc này.

Chiến sĩ Già tộc liều mạng đánh tới hoàn toàn rối loạn kết cấu, ra tay loạn cả lên hoàn toàn không có uy hiếp gì.

Càng không cần nói chiến sĩ Già tộc này thực lực bản thân chỉ có vậy, trong đó chiến tướng cấp Vu Vương chỉ có một người. Những người khác tất cả đều là chiến sĩ cấp Đại Vu bình thường. Cơ Hạo thậm chí không hề động thủ, Nha Công hai cánh hung hăng rung lên, vô số lông chim màu vàng phun thái dương tinh hỏa từ trên người nó bay ra, giống như vô số tên xuyên thấu thân thể chiến sĩ Già tộc này, nháy mắt đem bọn họ đánh chết.

Nha Công thả ra thái dương tinh hỏa uy lực tự nhiên không bằng Cơ Hạo, cho nên chiến sĩ Già tộc này thân thể sau khi bị dẫn cháy. Không giống Cơ Hạo thả ra thái dương tinh hỏa nháy mắt đem bọn họ đốt thành tro bụi, mà là thực thông thả đem bọn họ chậm rãi đốt cháy.

Trên trăm hỏa nhân từ trên cao rơi xuống, chiến sĩ Già tộc này trong lúc nhất thời còn chưa có chết, bọn họ ở trong hỏa diễm thống khổ giãy dụa kêu rên.

Da thịt bọn họ ở sau năm ba cái hô hấp mới bị đốt thành tro bụi, cốt cách bọn họ cực kỳ cứng cỏi, hỏa diễm màu vàng nhạt bám ở trên khung xương bán trong suốt của bọn họ lẳng lẳng thiêu đốt ước chừng nửa khắc chung, mới cuối cùng đem bọn họ luyện hóa hơn phân nửa.

Mặt trên để lại mấy trăm hạt châu lớn chừng ngón cái, đây là tinh hoa trong

cốt cách chiến sĩ Già tộc này ngưng tụ thành bảo châu.

Nếu là thái dương tinh hỏa của Cơ Hạo, hạt châu này cũng lưu không được. Nhưng mà Nha Công thái dương tinh hỏa uy lực không đủ. Mới có hạt châu chất chứa khí tức sinh mệnh khổng lồ này lưu lại.

Cái này tất cả nói lên chậm, thực ra đều phát sinh ở trong nháy mắt.

Mấy ngàn dị tộc ở bốn phương tám hướng còn chưa có vây đi lên, Cơ Hạo đã chém giết kẻ địch chặn đường, Nha Công bám một đạo lưu quang tiếp tục về phóng đi phía trước.

Phía trước ác phong đánh úp lại, ba gã Chiến Vương Già tộc thân khoác trọng giáp, cầm trong tay trọng hình lang nha bổng ngăn cản đường đi. Ba người bọn họ đứng thành hình chữ phẩm (品), chân đạp cuồng phong huy động lang nha bổng hung hăng hướng Cơ Hạo đập xuống.

Cường giả Già tộc cấp Chiến Vương, cùng nhân tộc Vu Đế đồng cấp tồn tại.

Ba cây lang nha bổng tối như mực răng nhọn dày đặc. Đầu bổng lớn ước chừng vòng eo của người bình thường, trên răng nhọn màu đen vô số phù văn màu máu lóe ra. Trong ác phong đập vào mặt mà đến mang theo mùi máu tươi nồng đậm.

Cơ Hạo cử lên Cửu Dương Qua nghênh đón, mũi qua sắc bén nhanh như tia chớp liên tục đâm ra trên trăm lần.

Tiếng ‘xẹt xẹt’ không dứt bên tai, giống như đao sắc cắt đậu hủ vậy, ba cây lang nha bổng ít nhất cũng là vu bảo phẩm chất cấp Vu Đế bị Cửu Dương Qua đâm xuyên qua vô số lỗ thủng, phù văn màu máu sụp đổ, ba cây lang nha bổng ầm ầm nổ tung.

“Úc... Không!” Ba chiến sĩ Già tộc đau lòng rống to. Gương mặt xấu xí vặn vẹo, con mắt đều thiếu chút nữa từ hốc mắt nhảy ra.

Tay trái huy động Ma Hầu Quyền Trọng, Cơ Hạo cười to một tiếng ‘Lôi’, nhất thời bầu trời một mảng lôi vân quay cuồng, vô số lôi quang lớn bằng thau nước giống như mưa mà rơi xuống. Không ngừng rơi ở trên người ba chiến sĩ Già tộc.

Lôi bạo phạm vi bao trùm vượt qua trăm dặm, trong phạm vi trăm dặm toàn bộ chiến sĩ dị tộc bao vây Cơ Hạo đều đối xử bình đẳng bị lôi đình oanh kích.

Đám đông chiến sĩ dị tộc thực lực ở cấp Đại Vu nháy mắt bị lôi quang đánh phá thành mảnh nhỏ, chiến sĩ dị tộc thực lực cùng Vu Vương tương đương bị đánh cho sứt đầu mẻ trán, một đám đứt tay đứt chân từ trên cao rơi xuống, ngay sau đó lôi đình đánh xuống không lưu tình chút nào đem bọn họ đánh cho vỡ nát.

Chỉ có chiến sĩ dị tộc cấp Vu Đế thực lực mạnh mẽ, giáp trụ ủa bọn họ cùng bảo vật hộ thân khác phá lệ mạnh mẽ, ở trong lôi quang giống như mưa to rơi xuống, bọn họ đau khổ chống đỡ.

Gần ngàn chiến sĩ dị tộc thực lực mạnh mẽ lơ lửng ở giữa không trung, vô số lôi đình như mưa đánh ở trên người bọn họ, thân thể bọn họ bị điện lưu mạnh mẽ đục lỗ, thân thể bọn họ giống như bóng đèn rạn vỡ tỏa sáng, nhiều thân thể bày biện ra trạng thái quái dị bán trong suốt, liền ngay cả cốt cách trong cơ thể đều rõ ràng có thể thấy được.

Ở trong loại hỗn chiến quy mô lớn như thế này, Ma Hầu Quyền Trọng lực sát thương có thể nói khủng bố.

Cơ Hạo toàn bộ tinh khí thần nháy mắt đều nhập vào Ma Hầu Quyền Trọng, mi tâm mắt dừng thẳng lại thả ra một đạo thất thải thần quang rót vào quyền trọng, dốc hết toàn lực thúc dục.

Bầu trời lôi vân giống như nổi điên vậy mà kịch liệt chấn động, càng phát ra lôi đình dày đặc gào thét không ngừng hạ xuống.

Thời điểm vừa mới bắt đầu, trong thời gian bùng ngón tay có mười vạn đạo bạo lôi hạ xuống, hiện tại Cơ Hạo được ăn cả ngã về không mạnh mẽ thúc dục Ma Hầu Quyền Trọng, trong thời gian bùng ngón tay hạ xuống bạo lôi ước chừng hơn ba trăm vạn đạo.

Gần ngàn chiến sĩ dị tộc, mỗi người trong nháy mắt đều bị cả ngàn đạo bạo lôi oanh kích, chiến sĩ dị tộc thực lực hơi yếu một chút, thân phận địa vị thấp một chút, thân gia không đủ phong phú, giáp trụ trên người bọn họ bắt đầu vỡ vụn, dần dần hòa tan, càng có người thân thể bị điện lưu đáng sợ cứng rắn xé rách.

Xa xa gần gần còn có càng nhiều chiến sĩ dị tộc hướng bên này bay nhanh đến, cách khoảng cách thật xa, một cái thanh âm tức giận vang lên: “Nguyên nguyệt nhất mạch khốn kiếp! Đó là Ma Hầu Quyền Trọng! Đó là... thần khí truyền thừa Ma hầu gia tộc, vì cái gì lại ở trong tay tội nhân này?”

“Giết!” Cơ Hạo cất tiếng cười to, Cửu Dương Qua trong tay hung hăng chém ra, một cái hồ quang màu vàng dài đến vài dặm quét ngang hư không.

Gần ngàn cường giả dị tộc đau khổ ngăn cản bạo lôi oanh kích, hoàn toàn không có lực hoàn thủ cùng gào thét lên, vượt qua sáu trăm người bị một kích này của Cơ Hạo chặn ngang chặt đứt.

Mảng lớn máu tươi vẩy ra, xa gần vô số dị tộc đồng thời tức giận rít gào.

Chương 771: Đánh Đâu Thắng Đó Không Gì Cả Nổi

Nha Công làm càn thét chói tai, lông chim màu vàng trên cánh kịch liệt chấn động, lưu loát vạch ra không khí, nhanh như tia chớp ở trong trời cao đi qua.

Phi hành là bản năng loài chim, mà tam túc kim ô càng có thể cùng ánh mặt trời hòa hợp một thể, mượn dùng thái dương lực phi hành cực nhanh.

Nha Công hóa thân lưu quang màu vàng xuyên qua cực nhanh, chiến sĩ dị tộc bốn phương tám hướng vây đi lên thậm chí khó có thể bắt giữ đến bóng người nó, càng không chỉ nói chặn lại nó cùng Cơ Hạo đứng ở hãn trên lưng.

Nhiều chiến sĩ dị tộc kéo ra trường cung, bắn ra tên, nhưng mà tên lại căn bản đuổi không kịp tốc độ Nha Công.

Có chiến sĩ dị tộc ném mạnh ra tiêu thương, dốc hết toàn lực ném mạnh tiêu thương xé trời mà đi, lại bị Nha Công xa xa bỏ lại.

Còn có các quý tộc Ngu tộc then quá thành giận đều thi triển thiên phú thần thông, thuật pháp thần kỳ các màu giống như bão tố trút xuống dưới. Nhưng mà Nha Công lại linh hoạt tự nhiên xuyên qua ở trong vô số pháp thuật bao trùm, liền ngay cả một cây lông chim cũng chưa thương đến.

Cơ Hạo đứng ở trên lưng Nha Công, một người một chim nghiêng nhiên một thể, mượn dùng cao tốc đáng sợ của Nha Công, hãn căn bản cái gì cũng không phải làm, chỉ cần đem Cửu Dương Qua tà tà hoành ở bên người, Nha Công xẹt qua một kẻ địch, Cửu Dương Qua liền nhẹ nhàng ở trên người kẻ địch cắt qua.

Vô luận là quý tộc Ngu tộc mặc nhuyễn giáp tinh mỹ, hay là chiến sĩ Già tộc thân khoác nguyên bộ trọng giáp, lại hoặc là này cường giả đỉnh cấp Âm tộc, khi tốc độ đáng sợ của Nha Công phối hợp Cửu Dương Qua sắc bén không đâu không phá, Cơ Hạo tạo thành hiệu quả sát thương cực kỳ đáng sợ.

Nơi một luồng kim quang đi qua, mảng lớn thân thể đều bay lên.

Đầu người, cánh tay, đùi, nội tạng, máu tươi như mưa phun xuống, nhưng mà huyết vũ còn chưa có rơi xuống đất đã ở trong hỏa điểm màu vàng cuồng dã thiêu đốt thành một luồng khói nhẹ. Chỉ cần bị Cửu Dương Qua hơi chút chạm phá một khối da, thái dương tinh hỏa sẽ xâm nhập thân thể người bị thương, lấy thân thể bọn họ làm nhiên liệu đem bọn họ hoàn toàn điểm hỏa.

Trong trời cao xuất hiện lượng lớn cây đuốc hình người, thái dương tinh hỏa tàn sát bừa bãi thiêu đốt chiếu sáng bầu trời. Giống như cả ngàn thái dương hình người đồng thời chiếu khắp đại địa.

Tiếng rú thảm thê lương truyền khắp bốn phương, nhiều chiến sĩ dị tộc khiếp đảm, bọn họ khiếp nhược không tiến, một đám nhìn Cơ Hạo cùng Nha Công bay nhanh trên trời ngấn người. Cái này không phải chiến đấu, mà là giết hại, một hồi giết hại nhằm vào dị tộc!

Chiến sĩ dị tộc thực lực nhược tiểu. Căn bản không đụng được tới Cơ Hạo, thậm chí thấy không rõ động tác của hắn.

Chiến sĩ dị tộc thực lực cường đại, bọn họ cũng theo không kịp cao tốc đáng sợ của Nha Công, bọn họ chỉ có thể mặc cho Cơ Hạo giết.

Có chiến sĩ dị tộc tinh thông bí pháp độn hành, bọn họ miễn cưỡng đuổi kịp tốc độ Nha Công, bọn họ theo sát ở Cơ Hạo phía sau truy sát. Nhưng giáp trụ cùng thuẫn bài của bọn hắn cũng ngăn không được mũi nhọn của Cửu Dương Qua, Cơ Hạo tùy tay một kích bọn họ liền đều đổ máu bại lui.

Cũng có chiến sĩ dị tộc phi hành tuyệt tích, có được trọng bảo phòng ngự, bọn họ rống giận liên tục vây quanh Cơ Hạo chém giết lung tung, thời điểm Cửu Dương Qua bổ chém tới. Bọn họ cũng có thể mượn dùng lực trọng bảo miễn cưỡng ngăn cản năm ba lần.

Cửu Dương Qua sắc bén ở trên trọng bảo phòng ngự của bọn họ để lại từng

đạo vết rách thật sâu, trọng bảo bị hủy bọn họ không ngừng miệng phun máu tươi. Nhưng bọn hắc dù sao chặn được Cửu Dương Qua chém tới, bọn họ thành công hữu hiệu công kích đến Cơ Hạo.

Nhưng mà công kích không có hiệu quả, công kích không có hiệu quả, công kích không có hiệu quả gì!

Một chút u quang âm u ở mặt ngoài thân thể Cơ Hạo không ngừng lóe ra, toàn bộ công kích bọn họ đều khó hiểu dừng ở trên người mình hoặc là trên người đồng bạn.

Một gã chiến sĩ Già tộc cầm trong tay đại chùy một chùy nện ở đỉnh đầu Cơ Hạo, nhưng mà đầu chùy của hắn từ trước mặt hắn bay ra, một chùy nện ở trên mặt hắn. Đem chính hắn đánh cho đầu cháng váng hoa mắt.

Nha Công hét dài một tiếng, móng vuốt bén nhọn bám một đạo ánh lửa mà ra. Một nhát đem đầu chiến sĩ Già tộc này lấy xuống.

Một chiến sĩ Già tộc trong tay trường kiếm dốc hết toàn lực bổ vào phía sau lưng Cơ Hạo, trường kiếm phun ra cường quang chói mắt, vô số phù văn ở trên lưỡi kiếm ngưng tụ thành một cái quang bọc như thực chất.

Quang bọc biến mất, phía sau chiến sĩ Già tộc này một cường giả Âm tộc vừa mới lấy ra một cây tiêu thương hào quang lượn lờ, chuẩn bị đánh lên phía sau Cơ Hạo đột nhiên phun ra quang bọc một kiếm chặt đầu.

Cường giả Âm tộc này thực lực đạt tới Vu Đế cảnh căn bản không biết rõ đã xảy ra cái gì, liền mang theo nghi vấn đầy mình ngã xuống đường trường.

Cũng có một gã chiến sĩ Già tộc cầm trong tay cường cung sau lưng sinh ra ba đôi cánh kim loại. Mượn dùng lực lượng ba đôi cánh kim loại, chiến sĩ già tộc này đuổi kịp tốc độ Nha Công. Hắn ở không trung trên đỉnh đầu Cơ Hạo hơn trăm trượng kéo ra cường cung, trong nháy mắt ba trăm mũi phù văn phá giáp tiễn đặc chế mang theo tiếng xé gió đáng sợ bao phủ toàn thân Cơ Hạo.

U quang âm u lóe ra, ba trăm mũi phù văn tiễn vừa mới tới gần thân thể Cơ Hạo liền chột biến mất.

Theo sau một tiếng rú thảm truyền đến, chiến sĩ Già tộc cầm trong tay cường cung bị tên bốn phương tám hướng rất nhanh đánh úp lại bắn trúng. Tên một mũi tiếp một mũi xỏ xuyên qua thân thể hắc, đem hắc đánh như một cái sàng vậy.

Không đợi chiến sĩ Già tộc này rút lui về phía sau chữa thương, Nha Công đã bay lên trời.

Hai đạo thần hỏa xà phun ra lửa từ trong tay áo Cơ Hạo xông ra, trực tiếp chui vào thân thể chiến sĩ Già tộc bị thương, hé miệng hung hăng hút.

Chiến sĩ Già tộc chất chứa năng lượng tinh huyết khổng lồ bị hai thần hỏa xà tham lam cắn nuốt, chiến sĩ Già tộc cường đại này đang muốn vận động cơ nhục phụ cận sinh sôi nghiền chết hai thần hỏa xà, Cơ Hạo đã lấy ra hỗn độn kiếm hạp, một đạo kiếm quang xám xịt đem đầu của hắc đánh cho vỡ nát.

Hai thần hỏa xà khoái ý dài hút một hơi, tinh huyết cả người chiến sĩ Già tộc bị bọn họ nuốt một giọt không dư thừa.

Hai con rắn nhỏ như con giun chột bành trướng đến vài chục trượng, bọn chúng vui hưởng bốn phía phụt lên một trận lửa nóng sương độc, sau đó đại năng vui vẻ lùi trở về tay áo Cơ Hạo, ngoan ngoãn ẩn nấp.

Từng cường giả dị tộc từ không trung rơi xuống, chỉ có mười mấy tên cường giả dị tộc có thể đuổi theo tốc độ Nha Công ở trong ngăn ngùn mười cái hô hấp đã bị Cơ Hạo liên thủ Nha Công toàn bộ chém giết.

Tinh khí thần trong cơ thể bị Bàn Hi Thần Kính cắn nuốt không còn, Cơ Hạo hít sâu một hơi, lấy ra một cây linh đan nhét vào miệng, hắc tinh thần rung lên, lại hồi phục đến trạng thái toàn thịnh.

‘Ha ha’ cười một tiếng, Cơ Hạo đứng ở trên lưng Nha Công, tay trái giơ Ma

Hầu Quyền Trượng, tay phải giơ Cửu Dương Qua, hướng tới bầu trời lên tiếng thét dài: “Nhân tộc Nghiêu Bá Cơ Hạo ở đây, ai tới giết ta?”

Nha Công chấn cánh rít dài, kéo theo một đạo lưu quang nháy mắt lao ra ngoài trăm dặm, thoải mái đột phá vòng vây dị tộc như tổ kiến này.

Rất xa một cái thanh âm tức giận truyền đến: “Ngăn lại hản, bắt giữ hản, hoặc là giết hản! Nếu hản đào tẩu, phế vật các người, cùng gia tộc vô năng các người... Các người sẽ mất đi tất cả!”

Tiếng trống trận trầm thấp từ xa xa truyền đến, phía trước một mảng mây khói bay lên trời.

Mười hai tòa phù không sơn phong thật lớn sắp thành hình chữ nhất ngăn ở trước mặt Cơ Hạo.

Lân cận phù không sơn phong, phương trận chính tề mười hai vạn người lẫm không lơ lửng, chặn đường đi Cơ Hạo.

Không khí kịch liệt chấn động, trong hư không trọng lực đột nhiên tiêu thăng, Nha Công rên rỉ một tiếng, thân bất do kỷ hướng mặt đất rơi xuống.

Chương 772: Quân Đoàn Vây Kín

Quân đội dị tộc vừa mới bị Cơ Hạo đánh cho mặt xám mày tro, tuyệt đại đa số đều là tư quân các đại gia tộc dị tộc phụ cận Lương Chử.

Bọn họ lâm thời bị mười hai vị chấp chính đại đế dị tộc mệnh lệnh điều động, thực gấp rút đến chặn lại Cơ Hạo. Giữa tư quân các đại gia tộc khuyết thiếu phối hợp, không có mệnh lệnh thống nhất bố trí, thực lực tư quân cũng so le không đồng đều, cho nên bị Cơ Hạo đánh cho rất là chật vật.

Nhưng mà hiện tại mười hai ngọn núi lơ lửng xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, cùng với phương trận vạn người bố trận phía trước ngọn núi lơ lửng, thực hiển nhiên là quân chính quy dị tộc, là quân đoàn thường trực tinh nhuệ nhất của bọn họ.

Cơ Hạo cùng quân đoàn chính quy này cách xa nhau còn có hơn mười dặm, thần tháp trên ngọn núi lơ lửng đã phát động.

Trong phạm vi vạn dặm trọng lực chột tiêu thăng, lấy khả năng Nha Công đều không thể lại bay lên, chỉ có thể chật vật vỗ cánh, hốt hoảng từ trên cao một đầu cảm hướng mặt đất.

Hét giận dữ một tiếng, Nha Công thân hình cấp tốc thu nhỏ lại, một cái xoay người đứng ở trên vai Cơ Hạo.

Cơ Hạo từ trên cao giống như vãn thạch rơi xuống, hai chân trùng trùng đập ở trên đất, mặt kịch liệt chấn động, bị Cơ Hạo đụng ra một cái hố to đường kính trăm trượng. Địa phương hấn hạ xuống vừa lúc là một khối hoa điền phì nhiêu, đủ các loại hoa cỏ quý hiếm thưởng thức, sóng xung kích mãnh liệt hướng bốn phía khuếch tán ra, hoa trong hoa điền toàn bộ vỡ nát.

Một thanh âm thê lương xa xa truyền đến, ở địa phương cách hoa điền chỉ có năm sáu dặm, trên nóc một tòa thành bảo nhỏ, một lão nhân Tu tộc mập mạp hỗn

hển huy động hai tay tru lên: “Khốn kiếp! Ta kháng nghị! Không có người có quyền lực xâm phạm tài sản tư nhân của ta! Lăn ra lãnh địa của ta, muốn đánh trận, đi địa phương cách vách của ta mà đánh!”

Trên một tòa núi lơ lửng, một thanh âm sâm nghiêm vang lên: “Phụng mười hai vị chấp chính đại đế liên danh dụ lệnh, không tiếc trả giá, bắt giữ hoặc là chém giết người này... Tất cả tổn thất. Sẽ từ công khố Ngu triều trả.”

Cơ Hạo nhíu mày đầu, kinh ngạc cùng tò mò hướng lão nhân Tu tộc mập mạp nhìn nhìn, lại nhìn nhìn phương hướng đỉnh ngọn núi lơ lửng.

Ừm, tại địa bàn lão đầu nhi Tu tộc khai chiến, đánh phá hư cái gì, đều sẽ từ công khố Ngu triều bồi thường?

“Quy củ không tệ. Ta thích!” Cơ Hạo ‘ha ha’ cười, hé miệng một đạo ánh lửa màu vàng phun ra.

Trong tiếng ‘vù vù’, cuồng phong dựng lên, cuộn cuộn nổi lên mảng lớn hỏa diễm màu vàng nhạt hướng bốn phía khuếch tán đi, bụi hoa, cỏ dại, các loại thực vật tươi tốt, hỏa mượn gió thổi nhanh chóng khuếch tán ra, trong chớp mắt đã có mấy trăm mẫu đất bị thiêu đốt lên.

Xa xa lão nhân Tu tộc trên tòa thành hướng tới Cơ Hạo phản nộ huy nắm tay của mình, sau đó nhanh chân bước đi.

Cơ Hạo nhìn xem rành mạch, lão đầu nhi Tu tộc cùng một đám Tu tộc nhân. Ở dưới mười mấy tên Già tộc, Âm tộc chiến sĩ vây quanh, nhanh nhẹn cười tọa kỵ từ cửa sau tòa thành chạy đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại trốn hướng về phía Lương Chử.

Theo sau bốn phương tám hướng tiếng vó ngựa vang lớn, trừ bỏ mười hai phương trận vạn người trong trời cao, từ bốn phương hướng đều có đám đông trọng giáp kỵ binh từ xa hướng Cơ Hạo bao vây lại.

Trọng giáp kỵ binh này không nhanh không chậm hướng Cơ Hạo bên này tới gần, nơi ven đường đi qua, đủ các loại đồng ruộng thu hoạch, rậm rạp cây nho. Còn có hoa viên xinh đẹp tất cả đều bị trọng giáp kỵ binh này giẫm lên nát nhừ.

Dị tộc lĩnh chủ trong hơn mười tòa thành to nhỏ đều cả nhà cùng rút lui, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi một mảng chiến trường này.

Mấy chục tòa dị tộc thần tháp ở đường chân trời xa xa bay lên. Dị tộc thần tháp lưu quang tràn đầy màu sắc thả ra lực tràng giam cầm cường đại, Cơ Hạo phun ra hỏa diễm lặng yên tắt đi, theo sau hắn cảm thấy một trận hít thở không thông.

Trong phạm vi vạn dặm thiên địa linh khí bị cấp tốc hút ra, một phương thiên địa này nghiễm nhiên thành một cái linh khí chân không, Ma Hầu Quyền Trượng bất an chấn động, thực hiện nhiên thiên địa linh khí biến mất chọc giận chuôi quyền trượng cường đại này.

Trong trời cao. chiến sĩ Già tộc thành quần kết đội sau lưng mọc ra cánh chim kim loại lui tới như bay, bị bám từng đạo lưu quang lui tới tuần tra.

Trên cánh chim kim loại này đầy đặc phù văn kỳ dị, tản mát ra lực tràng cường đại. Cơ Hạo rõ ràng cảm giác được, đúng vậy phù văn này dẫn phát lực tràng dao động triệt tiêu ảnh hưởng trận pháp cấm không, để cho chiến sĩ Già tộc này có thể tự do cao tường.

Hiện tại tình thế xoay chuyển. Hiện tại biến thành chiến sĩ dị tộc có thể ở trời cao bay nhanh, mà Cơ Hạo lại mất đi năng lực phi hành.

Mặt đất thổ nhượng phát ra tiếng vang ‘xèo xèo’, bùn đất mềm mại bắt đầu kịch liệt mấp máy, một tia u quang màu đen ở trên đại địa nhộn nhạo, rất nhanh u quang màu đen này ngưng tụ thành phù văn kỳ dị, bùn đất tươi xốp nhanh chóng trở nên cứng rắn giống như kim loại vậy.

Cơ Hạo vùng lên nắm tay, hung hăng một quyền nện ở trên đất.

Đại địa một trận rung rung, một quyền này của hắn ở trên đất đập ra một cái hố to đường kính mấy chục trượng, sâu đạt một dặm.

Mặt đất đáy sâu một dặm này, tất cả đều bị trận pháp dị tộc cường đại hóa bùn thành thép. Cơ Hạo tin tưởng, trong khu vực khổng lồ phạm vi vạn dặm, thổ địa tất cả đều biến thành tính chất có thể so với kim thiết. Hơn nữa phù văn màu đen này quá nhiều, Cơ Hạo muốn từ trong lòng đất bỏ chạy là không có khả năng.

Thiên địa linh khí cũng bị rút sạch, các loại độn pháp cũng thi triển không được.

Lại có cấm không thần tháp phong cấm hư không, các loại na di linh phù cũng mất đi hiệu quả.

Hơn nữa trọng lực tràn cường đại, làm cho cánh Nha Công đều bay không lên, càng không nói tới Cơ Hạo.

Bầu trời, mặt đất, trong lòng đất toàn phương vị phong tỏa, hoàn toàn phong kín đường Cơ Hạo khả năng đào thoát, không thể không nói, dị tộc quân đoàn chính quy ở phương diện vây truy chặn đường này, so với chút quý tộc tư quân dị tộc kia mạnh hơn rất nhiều.

Nhìn xem trọng giáp kỵ binh bốn phía chậm rãi tới gần, Cơ Hạo không khỏi lắc đầu.

Trừ bỏ đánh bừa, thật đúng là không có biện pháp đào thoát nào tốt.

Cách Cơ Hạo còn có hơn mười dặm, trọng giáp kỵ binh này liền ngừng lại, trong trời cao chiến sĩ Già tộc xoay quanh bay múa cũng đình chỉ phi hành, một đám cánh kim loại sau lưng nhẹ nhàng vỗ, lẳng lặng lơ lửng ở giữa không trung.

Một độc giác phi mã lưng sinh hai cánh từ trên một tòa phù không sơn phong phóng lên cao, sau một cái nhẹ nhàng xoay quanh, công trên lưng một gã nam tử

Ngu tộc dừng ở trên đất. Nam tử Ngu tộc quất ngựa hướng Cơ Hạo tiến lên vài bước, đứng ở địa phương cách Cơ Hạo rất xa chừng hơn một dặm.

Con mắt dừng thẳng ở mi tâm tản mát ra ánh sáng mê ly từ xa nhìn Cơ Hạo một cái, nam tử Ngu tộc thản nhiên nói: “Nghieu Bá Cơ Hạo? Nhân tộc tân tấn quyền quý, tiểu tử may mắn rất được Đế Thuấn thưởng thức. Người, vì cái gì lên vào Lương Chủ?”

Cơ Hạo thu hồi Ma Hầu Quyền Trượng, thiên địa linh khí bị rút sạch, chuôi quyền trượng này tạm thời cũng không có nơi dụng võ.

Hai tay nắm Cửu Dương Qua, Cơ Hạo lười biếng cười nói: “Ta không tin các người không điều tra rõ sự tình tiền căn hậu quả... Thật muốn ta nói ra mục đích ta đến sao? Nhưng mà ta đáp ứng rồi người nào đó, có một số việc là tuyệt đối không thể nói.”

Nam tử Ngu tộc sắc mặt trở nên có điểm chật vật.

Cơ Hạo cái gọi là không thể nói chuyện, tự nhiên hẳn cùng Xi Chiến giao dịch.

Đối với Ngu tộc mà nói, chuyện không tố giác, là chưa bao giờ phát sinh qua. Cho nên chỉ cần Cơ Hạo cùng Xi Chiến đều kín miệng, như vậy Đế Thị nhất tộc toàn bộ tộc nhân đào thoát chính là một cái ngoài ý muốn, mà không phải Xi Chiến đắc tội qua.

Cơ Hạo là hết lòng tuân thủ hứa hẹn, hẳn tự nhiên sẽ không ở lúc này bán đứng Xi Chiến —— nói cách khác, ai biết về sau sẽ cùng Xi Chiến tiếp tục hợp tác thì sao?

“Đầu hàng đi!” Nam tử Ngu tộc cười gượng một tiếng, kiêu căng ngẩng đầu lên.

Chương 773: Viện Binh Từ Trời Giáng Xuống

Đầu hàng?

Cơ Hạo trả lời là nhảy dựng lên, một bước đến trước mặt nam tử Ngu tộc, Cửu Dương Qua đại năng sắc bén đâm về phía ngực đối phương.

Nam tử Ngu tộc khinh miệt hừ hừ, hắn nâng lên tay trái, Cơ Hạo nhìn thấy tai trái của hắn trong lòng bàn tay được khảm một khối thuẫn giáp đen kịt hình tròn tựa như lưu ly, chính giữa một con mắt màu đỏ rất sống động rạng rỡ tỏa sáng.

Thuần giáp từ lòng bàn tay nam tử Ngu tộc bay ra, nháy mắt hóa thành một khối thuẫn bài tinh lượng đường kính chừng thước chặn trước Cửu Dương Qua.

Một thanh âm ‘leng keng’ vang lên, Cửu Dương Qua trùng trùng đâm vào thuẫn bài.

Nam tử Ngu tộc nhìn Cơ Hạo mỉm cười: “Đây là truyền thừa tộc của ta... Chết tiệt!”

Nguyên bản thanh âm gió nhẹ mây nhạt chợt trở nên thê lương mà tuyệt vọng, thuẫn bài hình tròn kịch liệt rung rung, từng đợt từng đợt tinh lượng quang mang không ngừng phun ra, ánh mắt màu đỏ lóe ra, Cửu Dương Qua mũi nhọn sắc bén thông thả mà kiên định đâm xuyên qua thuẫn mặt, xuyên thấu con mắt màu đỏ, xuyên thủng thuẫn bài dày ước chừng ba tấc.

Nam tử Ngu tộc từng ngậm từng ngậm học máu, hắn thất kinh nhìn viên thuẫn không ngừng rên rỉ, không thể tin thét chói tai: “Không, không, không, đây là Già lâu chi nhãn, thần khí truyền thừa Già lâu nhất tộc chúng ta... Nó là cứng không thể phá, nó là không thể phá hủy, không có khả năng!”

Một búng máu phun ra thật xa, nam tử Ngu tộc cầm ở Già lâu chi nhãn, thân thể hư hóa thành một luồng khói nhẹ, một cái lóe ra liền biến mất không thấy.

Cơ Hạo hướng Cửu Dương Qua về phía trước hung hăng đâm một cái, lại không có thể thấy được nửa điểm da nam tử Ngu tộc. Độc giác phi mã nọ cũng hí dài một tiếng, độc giác trên đầu bị bám một đạo tàn ảnh, hung hăng hướng ngực Cơ Hạo đâm lại.

“Cút!” Cơ Hạo cầm ở độc giác phi mã độc giác, đem nó quăng đi ra xa mấy chục dặm. Bất quá là một đầu tọa kỵ vô tri súc sinh, Cơ Hạo thấy nó ngày thường thần tuấn kỳ dị, cũng không nỡ cứ như vậy chém giết.

Nam tử Ngu tộc từng ngum từng ngum hộc máu, đang cầm bị Già lâu chi nhân bị đâm xuyên một cái lỗ nhỏ, chỗ vỡ đang giống như vật còn sống giống mấp máy đi về tới trong quân trận dị tộc. Hắn khuôn mặt vận vẹo nhìn Cơ Hạo, khàn cả giọng chỉ vào Cơ Hạo hạ lệnh giết chết.

“Giết hắn, không cần lưu thủ, giết hắn! Ai có thể chặt đầu của hắn, ta dùng danh nghĩa cá nhân, tặng hắn một khối lãnh địa trong hắc sắc mặt ngữ chi sâm. Lại ban cho hắn mười ức ngọc tệt!”

Phần đông chiến sĩ dị tộc đồng thời hoan hô một tiếng, trọng giáp kỵ binh mặt trước bắt đầu quất ngựa chạy như điên.

Đại địa đang nổ vang, mặt đất mơ hồ rung rung, trọng giáp kỵ binh hơi hơi cúi xuống thân thể, trọng hình trường mâu trong tay dài đến ba trượng sáu thước giờ lên, hợp thành một tòa núi dao rừng kiếm hướng Cơ Hạo phát động xung phong.

Trọng hình trường mâu Tu tộc bí chế đón gió chấn động, mấy ngàn cây trường mâu phát ra tiếng kêu to.

Trên đầu mâu rất nặng hàn quang dâng lên, vô số phù văn tinh tế hóa thành vòng vòng lưu quang bay lên, quay quanh đầu mâu cấp tốc xoay tròn. Trước đầu mâu từng đợt từng đợt hàn quang phun ra xa một trượng. Ngưng tụ thành từng tam lăng chùy sắc bén xé rách không khí.

Cơ Hạo trầm thấp thét dài một tiếng, hắc đem Cửu Dương Qua đặt trên vai, rất nhanh hướng trọng giáp kỵ binh phía nam xung phong đến nghênh đón.

Trong ngực rộng mở, mở ra song chưởng, Cơ Hạo cất tiếng cười to, không hề phòng bị hướng về trường mâu dày đặc như rừng ưỡn ngực mà lên.

Nhóm trọng giáp kỵ binh dị tộc cùng kêu lên hoan hô, bọn họ đầu mâu tập trung thân thể Cơ Hạo, lực lượng khổng lồ trong cơ thể nhảy vào trường mâu. Cùng với tiếng gầm rú đáng sợ, mấy ngàn cây trọng hình trường mâu trên đầu mâu phun ra hàn quang, xé ra khoảng cách vài dặm nháy mắt đến trước mặt Cơ Hạo.

Mấy ngàn cây trọng hình trường mâu phun ra hàn quang như thực chất, hầu như là cùng lúc đâm ở trên người Cơ Hạo.

Mặt ngoài thân thể Cơ Hạo u quang âm u chợt lóe qua, mấy ngàn đạo có lực xuyên thấu đáng sợ cùng hàn quang hình tam lăng chùy lực sát thương thật lớn chợt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Trong nháy mắt trọng giáp kỵ binh từ hai cánh trái phải Cơ Hạo xung phong đến cùng gào thét lên, trái phải phân biệt có hơn hai ngàn người bị một đạo hàn quang tam lăng xuyên thấu trong ngực, theo sau hàn quang nổ mạnh ra, đem nửa thân hình bọn họ nổ nát.

Chỉ là vừa tiếp xúc, đã có hơn bốn ngàn kỵ binh dị tộc trọng thương rơi xuống đất. Đơn giản kỵ binh dị tộc này ít nhất đều là cường giả cấp Đại Vu, sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh, bọn họ cuộn mình ở trên đất giãy dụa run rẩy, vết thương lại đang cấp tốc khép lại.

“Sát! Sát!! Sát!!!”

Bốn phương tám hướng mấy vạn trọng giáp kỵ binh nhất tề xung phong đến, một màn vừa rồi tuy làm cho bọn họ kinh ngạc không thôi. Nhưng bọn hắc trong lòng chiến ý lại càng thêm tràn đầy. Mấy vạn trọng giáp kỵ binh dốc hết toàn lực, đem lực lượng trong cơ thể được ăn cả ngã về không rót vào trường mâu.

Tiếng ‘leng keng’ không dứt bên tai, mấy vạn cây trọng hình trường mâu đầu mâu đồng thời xoay tròn lên, từng cây tam lăng ác độc từ đầu mâu bắn ra, tiếng ‘xẹt xẹt’ không dứt bên tai, từng đạo hàn quang xé rách không khí, cách vài dặm đồng thời bắn chum đến trên người Cơ Hạo.

Lúc này đây, mỗi một cây trường mâu kích phát uy lực hàn quang, đều so với một kích vừa rồi lớn gấp mười có thừa.

Lần này hàn quang đến không chỉ có lực xuyên thấu kinh người, càng cấp tốc xoay tròn, trong nháy mắt mỗi một đạo hàn quang đều xoay tròn gần mười vạn lần. Nếu là người thường bị hàn quang dày đặc này chạm trúng, chỉ cần lực lượng xoay tròn xé rách đáng sợ, là có thể đem thân thể bọn họ quấn cho vỡ nát.

Lại là một đạo u quang âm u hiện lên, mấy vạn đạo hàn quang đồng thời biến mất, sau đó trọng giáp kỵ binh bốn phía vây kín trong đội ngũ máu tươi phun ra, mấy vạn trọng giáp kỵ binh nhất tề bỏ binh khí, hai tay ôm lấy cổ họng yếu hại của mình, đều rú thảm một tiếng.

Mỗi người đều bị một đạo hàn quang xỏ xuyên qua yết hầu, hàn quang cấp tốc xoay tròn xé rách cốt nhục bọn họ, nghiền nát mạch máu bọn họ, sau đó hàn quang ‘bính’ một tiếng nổ mạnh ra, mấy vạn trọng giáp kỵ binh tinh nhuệ nhất dị tộc đầu cao cao bay lên, mấy vạn huyết trụ phun lên như nước suối.

Tiếng ‘tê tê’ hít khí vang lên không dứt bên tai, chiến sĩ dị tộc trong trời cao đồng thời hoảng sợ nhìn Cơ Hạo.

Đây là tình huống như thế nào?

Mấy vạn trọng giáp kỵ binh tinh nhuệ, bọn họ cũng không phải là quân đoàn bình thường, mà là tuyệt đối tinh nhuệ trấn thủ nơi yếu hại Lương Chử, cùng cung cấp tinh nhuệ đỉnh cấp cho cấm vệ quân Ngu triều. Bọn họ có thể còn chưa có chân chính đụng tới thân thể Cơ Hạo, đã bị công kích của mình chém giết?

Cơ Hạo trên người có cổ quái, có cổ quái thật lớn!

Nam tử Ngu tộc khoe miệng còn tơ máu, trong tay ôm Già lâu chi nhãn tê thanh rỗng giận: “Toàn lực ra tay, diệt sát! Ta không tin, hắc có thể vĩnh viễn miễn tất cả thương tổn! Thế gian không có đạo lý như vậy!”

Lời nói của hắc còn quanh quẩn ở trong không khí, đột nhiên có tiếng sét đánh thật lớn, kinh thiên động địa từ phía sau hắc truyền đến.

Mười hai đạo lôi quang uốn lượn như cự long từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh ở trên mười hai tòa phù không sơn phong thật lớn. Vô số trận pháp phòng ngự dày đặc, phòng ngự cấm chế của phù không sơn phong thật giống như món đồ chơi giấy, bị lôi quang một kích xuyên thủng.

Lôi hỏa nổ mạnh ra, mười hai tòa phù không sơn phong chiều cao trăm dặm không ngừng phụt lên khói đen, hỏa diễm, cùng với tiếng gầm rú thật lớn, phù không sơn phong này mất đi lực lượng phù không, nặng trĩu từ trên cao rơi xuống.

Một gã nam tử râu dài mặc trường bào màu xám, hai tay cầm kiếm bước trên mây mà đến, hắc thân hình chợt lóe đi tới bên người nam tử Ngu tộc, kiếm quang như nước xoay quanh một cái, đã đem đầu hắc một kiếm trảm xuống.

“Khởi!” Nam tử râu dài phóng tiếng cười dài, tay áo hắc vung lên, một cỗ hấp lực thật lớn đem Cơ Hạo đưa lên giữa không trung, sau đó nam tử râu dài rũ tay áo, mang theo Cơ Hạo một cái lóe ra liền chạy ra khỏi mấy ngàn dặm.

Chương 774: Đế Sư

Mau, mau khó có thể hình dung.

Xa so với Cơ Hạo hóa thân dương quang lăng không phi độ nhanh gấp mười, gấp trăm lần.

Trong nháy mắt ngàn dặm, ngay lập tức vạn dặm, một cái hô hấp Cơ Hạo còn chưa có phục hồi tinh thần lại, hắn đã bị nam tử râu dài mang ra xa Lương Chủ trăm vạn dặm. Phía trước vẫn một mảng mây khói, một đạo bích thủy vờn quanh, một ngọn núi xinh đẹp tuyệt trần ở trong mây khói lộ ra.

Nam tử râu dài mang theo Cơ Hạo hướng mây khói xông tới, nhất thời mấy khói bốn phía chợt tụ tán, hóa thành từng mảng mây trắng vòng quanh bọn họ một trận quay cuồng.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy cả người một trận thanh lương, nguyên thần cũng chợt trở nên thoải mái khuây khoả, bên trong ngực như có gió lạnh phơ phất mà sinh, đem toàn bộ ý sát lục trong lòng, tâm thích tranh đấu tàn nhẫn rửa sạch sẽ.

Bên trong mây trắng quấn quanh, cảnh tượng trước mắt lại là một trận quang ảnh biến ảo, cuối cùng chờ khi mây trắng tán đi, trước mặt Cơ Hạo xuất hiện một mảng vách núi dựng đứng xanh biếc, bên người là thương tùng thúy bách, vô số linh chi lan rừng sinh trưởng ở trong tùng bách, tản mát ra mùi thơm ngào ngạt mùi.

Từng mảng mây khói từ trong núi đá lởm chởm khổng lồ dựng lên, bên trong núi đá có độc giác bạch lân đại mãng uốn lượn du động, thấy Cơ Hạo đại mãng này nhẹ ngẩng đầu lên, thực kính cẩn hướng hắn tới liên tục gật đầu ba cái.

Lại có đại hổ lưng sinh hai cánh, hai mắt như điện vô thanh vô tức nhảy đến, thấy Cơ Hạo, đại hổ này đập một khối núi đá, phát ra một tiếng rít gào trầm thấp, thuận tay cho đại mãng nọ một bạt tai, sau đó cong đuôi gấp rút chật vật chạy

trốn.

Đại mãng bị đại hồ đánh cho một bạt tai sừng sốt, qua một lúc lâu, đại mãng này mới hỗn hển lè lè ra cái lưỡi, thẳng thắn thân thể hướng phương hướng đại hồ chạy trốn đuổi theo, dọc theo đường đi không ngừng phát ra tiếng rít ‘tê tê’ giận dữ.

Nam tử râu dài thở dài một hơi, cười hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Để cho sư đệ chê cười, đây là một đôi nhi thủy thú trông coi sơn môn của sư huynh, tử nhỏ bướng bỉnh. Đến bây giờ còn chưa có sửa lại tính tình.”

Cơ Hạo ngạc nhiên đánh giá nam tử râu dài một chút, hẳn lúc này mới phát hiện, nam tử râu dài này từ bề ngoài nhìn lại, quả thực cùng một phổ thông nhân tộc không khác gì nhau. Hẳn trên người không có cơ nhục gồ lên, cũng không có vu lực bạo ngược, trong hai mắt cũng không có thần quang gì khác thường lóe ra. Chợt vừa xem qua chỉ là một bình dân bình thường.

Nhưng mà dùng phương pháp bí truyền khuy khí Vũ Dư đạo nhân nhìn lại, Cơ Hạo liền nhìn đến bên người nam tử râu dài tử khí bốc lên, đỉnh đầu có năm đạo bạch khí như có như không xông lên cao vài chục trượng, sau đó nhiệm nhiệm ngưng tụ thành một đóa khánh vân như linh chi, mặt trên nâng ba đóa hoa sen màu vàng quay tròn xoay tròn.

Nam tử râu dài cũng có một loại dị tượng, đó là ở trong tử khí hộ thân, cũng có vô số kim quang nhè nhẹ phụt ra, từng sợi kim quang trực tiếp từ trong cơ thể hẳn sinh ra, giống như từng cây châm dài màu vàng ước chừng một trượng. Phụ trợ hẳn thần thánh uy nghiêm không thể diễn tả bằng lời.

Công đức lực, hơn nữa là công đức lực ngưng tụ thành thực chất, công đức lực không những được hộ thân, thậm chí có thể dùng để đả thương người.

Cái này có bao nhiêu công đức, mới có thể ngưng tụ thành hộ thân kim quang như vậy? Cơ Hạo nhếch nhếch miệng, hẳn ở Ác Long Loan chém giết vô số tinh nhuệ dị tộc, thiên hàng vô lượng công đức, cũng bất quá là ở dưới điều kiện tiên

quyết Vũ Dư đạo nhân tự mình ra tay. Giúp hăn từ phổ thông nhân hồn ngưng tụ nguyên thần có thể ly thể du lịch vạn dặm mà thôi.

Cơ Hạo khi đó đoạt được công đức số lượng đã có thể nói khủng bố, nhưng mà cùng nam tử râu dài so sánh. Không thể nghi ngờ là gặp sư phụ, không có khả năng so sánh.

“Sư huynh an khang, xin thứ cho sư đệ mắt vựng về, ngài là?” Cơ Hạo híp mắt nhìn nam tử râu dài.

Nam tử râu dài đỉnh đầu ngũ khí sắc trạch thuần trắng, hiển nhiên cùng Vũ Dư đạo nhân truyền thụ tu luyện đạo pháp không phải một chiêu số, mà phía trên ngũ khí của hăn có tam hoa ngưng tụ. Từ tu vi cảnh giới mà nói, sớm đem Cơ Hạo cách xa vạn dặm.

Hăn không phải đệ tử nhất mạch Vũ Dư đạo nhân, cũng không biết, hăn là môn đồ đại sư bá hay là nhị sư bá Cơ Hạo chưa bao giờ thấy qua.

“Bần đạo Nghiễm Thành.” Nam tử râu dài cười ha ha kéo tay Cơ Hạo, dẫn theo hăn hướng một mảng thúy nhai nọ đi đến. Phía dưới thúy nhai mở một phương động phủ. Tùng bách xanh ngắt có một khối đất trống, mặt trên có bàn đá, ghế đá, còn có hai tiểu đồng tử tuổi không lớn đang pha trà thơm.

“Thì ra là Nghiễm Thành đệ sư! Tiểu đệ Cơ Hạo, ra mắt Nghiễm Thành sư huynh.” Cơ Hạo trong lòng cả kinh, vội vàng hướng Nghiễm Thành đạo nhân chào.

“Đệ sư?” Nghiễm Thành ngạc nhiên, sau đó ung dung cười: “Việc ngày xưa, sợ là trong điển tịch nhân tộc sớm đã ‘thất lạc’, không thể tưởng được sư đệ lại có thể biết. Là A Bảo sư huynh đã nói cùng ngươi sao?”

Cơ Hạo ‘hắc hắc’ cười vài tiếng, không hé răng.

A Bảo thật ra không có cùng hăn nói qua chuyện Nghiễm Thành đạo nhân,

nhưng mà hấn danh khí quá lớn, Cơ Hạo theo bản năng liền đem thân phận của hấn nói ra.

Nghiêm Thành đạo nhân, từ thời Thánh hoàng Hiên Viên đã có đại danh, Thánh hoàng Hiên Viên từng mang thần tử đăng môn bái phỏng, để tìm thuật trường sinh. Nghe nói Nghiễm Thành đạo nhân bí truyền Hiên Viên Thánh hoàng đại đạo bí pháp, sau Hiên Viên Thánh hoàng cười rồ phi thăng, có thể nói nhân tộc thăng cảnh.

Chỉ là Cơ Hạo ở trong vu điện lật cả toàn bộ điển tịch tuyệt mật vu điện, chuyện về Nghiễm Thành đạo nhân là một tia nửa điểm cũng không còn lại, việc Hiên Viên Thánh hoàng hỏi Nghiễm Thành, chỉ là ở trong Hiên Viên Thánh hoàng khởi cư chú, mơ hồ có một tia hàm hồ bóng dáng mà thôi.

Nói thật chút, nhân tộc đã sớm tiêu hủy toàn bộ ghi lại cùng Nghiễm Thành đạo nhân có liên quan. Nói rõ ràng một chút, nhân tộc lãnh tụ sau Hiên Viên Thánh hoàng, không muốn chuyện Hiên Viên Thánh hoàng hỏi Nghiễm Thành bị con dân bình thường biết.

Hiên Viên Thánh hoàng ở bên trong nhân tộc địa vị cao thượng, được hưởng danh hiệu ‘Thánh hoàng’, trên lịch sử nhân tộc, Nhân Hoàng có thể cùng hấn đánh đồng, liên quan chính hấn cũng bất quá ba người mà thôi. Hiên Viên Thánh hoàng sự tích rất nhiều, nhất là sự tích liên minh liên quân bộ lạc nhân tộc nguyên thủy hấn quản hạt, cùng quân đoàn Xi Vưu liên tiếp đại chiến, cuối cùng đồ diệt quân đoàn Xi Vưu, chém giết, phong ấn Xi Vưu đời thứ nhất lại mỗi người đều biết được.

Lấy thân phận địa vị của hấn, một đoạn chuyện cũ trong sinh mệnh của hấn lại có thể bị cao tầng nhân tộc sau lại bí mật tiêu hủy, chuyện này cũng thú vị.

Đi theo Nghiễm Thành đạo nhân tới dưới một gốc cổ tùng, sau khi mời lẫn nhau, hai người cách bàn đá ngồi xuống. Nghiễm Thành đạo nhân tiếp nhận ấm trà trong tay đồng tử, tự mình rót cho Cơ Hạo một ly trà xanh mùi thơm ngát bốn

phía, nhẹ giọng cười nói: “Sư huynh phụng pháp chỉ sư tôn, hàng năm tiêm tu như thế, giám thị nhất cử nhất động tà ma Lương Chử. Mấy năm nay Lương Chử tà ma không thấy đại động tĩnh, cố tình hôm nay ở địa bàn nhà mình gây chiến.”

Cơ Hạo mày nhướng lên, hắc cười nói: “Nghiêm Thành sư huynh vẫn ẩn cư như thế, giám thị Lương Chử?”

Nghiêm Thành đạo nhân nói nghe trong tai của Cơ Hạo, quả thực không khác gì một đạo sóng thần —— cảm tình, Vũ Dư đạo nhân sư huynh đệ ba người, bọn họ âm thầm vẫn có thủ đoạn đối phó dị tộc?

Dị tộc ở Lương Chử xây thành đã bao nhiêu năm? Vạn năm? Mười vạn năm? Hay là càng lâu?

Nghiêm Thành đạo nhân ở trong này ẩn cư bao nhiêu năm? Vạn năm? Mười vạn năm? Hay là càng lâu?

Cơ Hạo tự đáy lòng cảm khái nói: “Việc hôm nay, để cho sư huynh chê cười!”

Nghiêm Thành đạo nhân cười lắc đầu, nâng trà lên uống cười nói: “Nơi nào là chê cười? Sư huynh có chút kinh ngạc mới đúng. Sư đệ, thủ đoạn tốt!”

Chương 775: Chuyện Cũ

Nước trà mát lạnh, hương trà thơm ngào ngạt, vào miệng chát, hồi vị ngọt lành. Một luồng nước trà nhập bụng, nhất thời một cỗ nhiệt khí thẳng xông ót, cả người đều ấm áp dào dạt thoải mái.

Cái trà này hiển nhiên cũng là vật phi phàm, Cơ Hạo uống một chén trà nhỏ, được chỗ tốt hầu như có thể so với mình ngày thường khổ tu hơn nửa năm. Nước trà thanh đậm chất chứa lực lượng cường đại, làm cho Cơ Hạo cả người hơi hơi đỏ mồ hôi, thật giống như vừa mới cùng người khác kịch liệt đánh nhau một hồi.

Từ cốt tủy đến da, đều có một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái bị hoàn toàn tẩy rửa, bốn mạng tinh lực vận chuyển càng lưu sướng tự nhiên, Cơ Hạo hơi căng thẳng cơ nhục, rõ ràng cảm nhận được lực lượng tăng lên.

Đây là trà tốt, trà tốt cực phẩm, là Nghiễm Thành đạo nhân ở trong núi giám thị động tĩnh dị tộc thành Lương Chử, khi nhân hạ vô sự góp nhặt bát hoang tứ hải kỳ dị trà chủng, tự nuôi trồng ra cực phẩm linh trà.

Phẩm trà thơm, Cơ Hạo cùng Nghiễm Thành đạo nhân hàn huyên rất nhiều.

Tới chỗ hưng, Cơ Hạo liền hỏi chân tướng Nghiễm Thành đạo nhân ở trong này ẩn cư giám thị Lương Chử.

Có lẽ là mọi người lần đầu tiên gặp mặt, Cơ Hạo lại thực rõ ràng vạch ra thân phận đế sư của Nghiễm Thành đạo nhân, cái này xem như chạm đến chỗ đặc ý của Nghiễm Thành đạo nhân, cho nên hắn cũng không chỗ nào giữ lại nói rất nhiều.

Dùng lời nói của Nghiễm Thành đạo nhân mà nói, dùng lời nói lên liền quá dài, từ thời điểm ban đầu nói lên.

Nghiễm Thành đạo nhân tự giễu hắn sống cũng đủ lâu, cho nên hắn kiến thức

rất nhiều, một ít chuyện ngay cả nhân tộc bản thân đều đã muốn quên đi, hoặc là bị cố ý quên đi, hẳn đều từng tự mình trải qua.

Ví dụ như nói Nghiễm Thành đạo nhân đã chính mắt thấy một đoạn thời kì hắc ám nhất của nhân tộc.

Khi đó, nhân tộc vừa mới từ chỗ thần cầm dị thú, chiếm được lực lượng huyết mạch truyền thừa, ở trên hồng hoang đại địa hung hiểm khắp nơi, nhân tộc có được lực tự bảo vệ mình, nhân tộc văn minh từ trống rỗng. Bắt đầu dần dần nảy sinh phát triển.

Đúng lúc này, dị tộc xâm nhập.

Một ngày nọ, Nghiễm Thành đạo nhân đang ở trên hồng hoang đại địa xem xét chung quanh, theo một điểm linh quang trong lòng chỉ dẫn, hẳn truy tung một địa long khổng lồ chung quanh chạy trốn, một lòng muốn tìm được sào huyệt của con rồng này —— đó nhất định là một chỗ động thiên phúc địa dị thường trân quý. Nhất định dừng dục trọng bảo không tệ.

Ngay tại thời điểm Nghiễm Thành đạo nhân hầu như tập trung sào huyệt rồng, bầu trời sáng ngời đột nhiên tối xuống.

Tam luân mạch sinh thái dương, cửu luân minh nguyệt chưa bao giờ ở bầu trời đêm Bàn Cổ thế giới xuất hiện qua đồng thời xuất hiện ở bầu trời, lực lượng dao động đáng sợ, làm cho Nghiễm Thành đạo nhân đều lâm vào hít thở không thông từ trên trời giáng xuống.

Bầu trời Bàn Cổ thế giới bị xé rách, một cái thông đạo cực lớn đường kính trăm dặm bị một cỗ lực lượng thật lớn nổ nát. Cỗ lực lượng đáng sợ nọ lực còn sót lại hóa thành một cái nắm tay đường kính hơn mười dặm, từ trên cao gào thét hạ xuống, hung hăng nện ở bên trong một mảng sơn lĩnh.

Một mảng sơn lĩnh nọ nguyên bản kéo ước vạn dặm, vô số núi cao tới vạn dặm, dài mấy vạn dặm như rừng. Nhưng mà sau khi nắm tay thật lớn kia từ trên

cao nên xuống, một mảng sơn lĩnh này bị càn quét không còn. Tại chỗ đó xuất hiện một cái bình nguyên đại năng lớn.

“Đại bình nguyên Lương Chử nơi mà Lương Chử hiện tại, chính là bị một quyền năm đó đập đi ra.” Nghiễm Thành nhếch nhếch miệng, nâng chung trà lên nhấp một ngụm trà xanh.

Cơ Hạo khoe miệng nhếch nhếch, gương mặt đều có điểm cứng nhắc.

Vị trí bình nguyên Lương Chử diện tích rộng lớn, đại bình nguyên kéo dài ức vạn dặm mệnh mông bát ngát, lại có thể là bị người một quyền đập đi ra?

Lấy thực lực Cơ Hạo hiện tại có thể so với Vu Đế cao giai bình thường, hẳn một quyền có thể thoát phá núi sông ngàn dặm, nhưng mà muốn đập ra một mảng bình nguyên lớn như Lương Chử. Hẳn ít nhất cần ‘học học học học’ khổ đánh cả trăm năm mới được!

“Quá mạnh.” Cơ Hạo cảm khái một tiếng.

“Mạnh đến đáng sợ...” Nghiễm Thành đạo nhân gương mặt cũng co rút, thần nhiên nói: “Sự thúc tâm cao khí ngạo. Sợ là không muốn cùng môn nhân nhắc tới việc này. Nhưng mà ta là tự mình trải qua, ta biết lực lượng này có bao nhiêu khủng bố.”

Cơ Hạo cân nhắc một chút, thật đúng là đạo lý này.

Vũ Dư đạo nhân lòng dạ cực cao, chưa bao giờ phục thua người, người đừng nghĩ từ miệng hắn nghe lời nói kẻ địch có bao nhiêu cường đại, thực lực khủng bố cỡ nào, khó có thể ứng phó cỡ nào vân vân. Đối với Vũ Dư đạo nhân mà nói, vô luận kẻ địch có mạnh bao nhiêu. Rút kiếm xông lên chém là được, có cái gì đâu?

Cho nên Vũ Dư đạo nhân tuyệt đối không có khả năng cùng Cơ Hạo nói chuyện này năm đó, đám người A Bảo, Quy Linh ít nhiều đều học xong tính tình

thối của Vũ Dư đạo nhân, lại càng không sẽ cùng tiểu sư đệ nhà mình nói lời nói này có tổn hại uy phong nhà mình.

Nghiêm Thành đạo nhân tiếp tục nói, nói hăn ngay tại hoang nguyên. Trơ mắt nhìn một tòa lại một tòa cung điện kim loại quy mô thật lớn, tạo hình dị thường hoa mỹ kim từ bầu trời tổn hại nọ không ngừng hạ xuống, bị bám từng đạo ánh lửa chói mắt, giống như lưu tinh rơi xuống đại địa.

Cung điện kim loại này rơi xuống đại địa, ở trên đất đập ra hố động thật lớn.

Hăn là người trong cung điện đã bị chấn động thật lớn, cho nên qua ước chừng nửa tháng, vô số tòa cung điện kim loại của lớn lúc này mới âm âm mở ra, chiến sĩ dị tộc thành quần kết đội cưỡi các loại tọa kỵ kỳ dị mà Bàn Cổ thế giới chưa bao giờ nghe thấy qua xung phong đi ra.

Nghiêm Thành đạo nhân thực thẳng thắn nói cho Cơ Hạo, lúc mới bắt đầu hăn cũng không có ý tứ cùng dị tộc này động thủ.

Đối với Nghiêm Thành đạo nhân mà nói, hăn tu vi đã đến tiêu chuẩn nhất định, hăn thích là ngồi ở đỉnh núi xem mặt trời đỏ mọc lên ở phương đông, xem sao đầy trời, xem gió nổi mây phun, xem hoa nở hoa rụng. Dị tộc này nếu không có trêu chọc đến hăn, như vậy hăn cần gì xông lên cùng đối phương đối nghịch?

“Luyện khí sĩ chúng ta tiêu dao thế ngoại, rất thích tàn nhẫn tranh đấu không phải là chúng ta theo đuổi.” Nghiêm Thành đạo nhân thực nghiêm nghị nói cho Cơ Hạo.

Cho nên lúc ban đầu xui xẻo là nhân tộc, quân đội dị tộc quét ngang bốn phương, mạnh mẽ bắt bớ con dân bộ lạc nhân tộc làm nô lệ, tới chỗ hứng ý, bọn họ đem con dân nhân tộc xem như gia súc mà đối đãi, tùy ý giết chóc, thậm chí đem bọn họ sung làm lương thảo cho tọa kỵ.

Mà khi đó, các bộ lạc nhân tộc đã cùng thần cầm dị thú này đạt thành khế ước, bọn họ từ chỗ thần cầm dị thú thu hoạch lực lượng truyền thừa, bọn họ

thành lập tế đàn cung phụng thần cầm dị thú này, mà thần cầm dị thú này vì nhân tộc cung cấp che chở.

Cho nên trận đầu chiến tranh ngay ở giữ thần cầm dị thú cường đại cùng dị tộc bùng nổ.

Thần cầm dị thú mệnh mệnh đại năng vô tận tạo thành liên quân, ở tháng thứ sáu dị tộc buông xuống đánh bất ngờ dị tộc.

Nghiễm Thành tử chính mắt thấy một hồi đại chiến nọ, vô số thần cầm dị thú liều mạng đánh sâu vào quân trận dị tộc, long, phượng, kỳ lân các thần thú tiên cầm cao ngạo cũng đều xuất động, cùng dị tộc triển khai huyết tinh chém giết.

Nhưng mà dị tộc có văn minh phát đạt cao độ, mà khi đó thần thú tiên cầm, bọn họ phương thức tác chiến cực kỳ nguyên thủy, bọn họ chỉ là dựa vào thiên phú bản năng của mình cùng răng nanh nhọn đến tác chiến. Cho nên thần thú tiên cầm liên quân đại bại thua thiệt, một bộ phận bị chém giết, một bộ phận đào tẩu, còn có một bộ phận thì thành tù binh dị tộc, bị dị tộc đem làm tọa kỵ.

Đó là một đoạn thời kì hắc ám cực kỳ lâu dài.

Quân đội dị tộc ở trên hồng hoang đại địa chung quanh càn quét, bởi vì bọn họ nhân số không nhiều lắm, cho nên bọn họ phạm vi càn quét cũng không lớn.

Mà che chở của nhân tộc, thần thú tiên cầm này bị dị tộc chém giết lượng lớn, cho nên nhân tộc dần dần thoát ly nhóm thần thú tiên cầm ảnh hưởng, bắt đầu độc lập xuất hiện ở hồng hoang đại địa.

Bộ lạc nhân tộc bắt đầu liên hợp.

Chương 776: Chuyện Cũ Bí Văn

Cơ Hạo rất là kinh ngạc, liền ngay cả bí đương trong vu điện, đều không có ghi lại việc này.

Dựa theo lời nói Nghiễm Thành đạo nhân, là dị tộc xâm nhập, cho bộ lạc nhân tộc nguyên thủy cơ hội thoát khỏi thần cầm dị thú này.

Nếu không mà nói, thần cầm dị thú này tuyệt đối sẽ không cho phép bộ lạc nhân tộc phát triển lớn mạnh, bọn họ không cần nhân tộc có bao nhiêu cường đại, không cần nhân tộc có bao nhiêu thông minh, không cần nhân tộc có bao nhiêu văn minh, bọn họ chỉ cần nhân tộc học được kiến tạo tế đàn, sau đó đem bọn họ xem như tổ linh đến cung phụng là được!

“Đợi một chút, ta có điểm không hiểu.” Cơ Hạo kinh ngạc nhìn Nghiễm Thành đạo nhân: “Bọn họ không cần nhân tộc cường đại, bọn họ cung cấp che chở cho nhân tộc, chỉ là để bọn họ thành lập tế đàn, đem bọn họ xem như tổ linh cung phụng lên. Vì cái gì?”

Nghiễm Thành đạo nhân nở nụ cười, hắc huy phát tay, để cho hai tiểu đồng tử tự mình đi tìm một rảnh một hồ nọ chơi đùa, tự mình nấu nước, pha trà. Động tác như nước chảy mây trôi tràn ngập tiêu diêu đạo vận, Nghiễm Thành đạo nhân tiếp tục êm tai nói.

Kiến tạo tế đàn, đem thần thú tiên cầm che chở nhân tộc này xem như tổ linh mà cung phụng lên.

Đây là thủ đoạn thần thú tiên cầm cường đại hướng thiên địa thần linh nguyên thủy nhất, xa xưa nhất học được.

Đối với thần thú tiên cầm này mà nói, nhân tộc sinh tử tồn vong cùng bọn họ không có nửa điểm quan hệ, bọn họ sở dĩ che chở nhân tộc, thậm chí đem huyết mạch lực của mình truyền thừa cho nhân tộc, ban cho bọn họ lực lượng, đơn

giản là vì có lợi.

Nhân tộc là một trong ba tộc huyết mạch Bàn Cổ diễn sinh, long, phượng, nhân cũng xưng dòng dõi Bàn Cổ, nhân tộc lại được thiên địa nhìn nhận nhất.

Long tộc Bàn Cổ nhục thân, Phượng Hoàng Bàn Cổ hồn phách, Nhân tộc Bàn Cổ huyết mạch lực sinh sản, phụ trách toàn bộ huyết mạch Bàn Cổ sinh sản lớn mạnh. Nhưng mà cực ít có người biết được, nhân tộc trừ bỏ Bàn Cổ huyết mạch sinh sản lực ra, lúc nhân tộc sinh ra, bọn họ còn là một điểm chân linh trung tâm nhất trong hồn phách Bàn Cổ. Liên ngay cả Phượng Hoàng nhất tộc, bọn họ cũng chỉ được hồn phách lực, nhưng không có được một tia nửa điểm chân linh huyền ảo.

Cho nên Long tộc kiêu ngạo, Phượng Hoàng kiêu ngạo, nhưng mà thời điểm cùng nhân tộc giao tiếp, Phượng Hoàng nhất tộc đối với nhân tộc thái độ càng thêm ác liệt, là vì Phượng Hoàng nhất tộc càng ghen tị nhân tộc được một điểm Bàn Cổ chân linh nọ.

Ngược lại là Long tộc tự xưng là thiên hạ chí cường. Bằng vào nhục thân cường đại bọn họ không chỗ nào sợ hãi, cho nên bọn họ đối với một điểm chân linh gì đó đều không cần, thời điểm cùng nhân tộc giao tiếp, Long tộc còn có thể duy trì một viên ‘tâm bình thường’.

Chỉ bởi vì một điểm chân linh trung tâm nhất này, nhân tộc đa trí tuệ, năng lực học tập rất mạnh, có hầu như năng lực học tập, diễn sinh, cải tạo, cường hóa yêu nghiệt.

Càng bởi vì một điểm chân linh trung tâm nhất này, nhân tộc chính là đứng đầu Bàn Cổ thế giới thiên địa khí vận.

Như Bàn Hi thế giới Bàn Hi mi tâm thiên đạo chi hoa, có thể nắm trong tay toàn bộ Bàn Hi thế giới thiên đạo lực; nhân tộc chiếm được một điểm chân linh trung tâm nhất Bàn Cổ nọ. Bởi vì một điểm chân linh này bị phân tán thành vô số khối, cho nên nhân tộc không thể nắm trong tay Bàn Cổ thế giới thiên đạo, lại

cùng thiên đạo thế giới này đại năng phù hợp, đại năng gần sát.

Cho nên nhân tộc có thiên phú tu luyện cường đại, bọn họ cũng chiếm được Bàn Cổ thế giới thiên đạo ý chí ưu ái, thời khắc chịu thiên đạo lực che chở.

Cho nên, nhân tộc xây nên tế đàn, dựa theo bí pháp cung phụng tổ linh cung phụng thần thú tiên cầm này, thần thú tiên cầm này có thể chia xẻ khí vận nhân tộc.

Nguyên bản thần thú tiên cầm này từ khi sinh ra. Huyết mạch lực bọn họ đã vĩnh viễn cố định ở tại một điểm cực hạn, bọn họ không cần tu luyện có thể có được lực lượng cực kỳ cường đại. Nhưng mà điểm huyết mạch cực hạn kia có khả năng có được lực lượng cực hạn, là cực hạn tộc đàn bọn họ có khả năng đạt tới.

Thành cũng huyết mạch, bại cũng huyết mạch, thần thú tiên cầm này, vĩnh viễn không có khả năng siêu việt thủy tổ bọn họ.

Hơn nữa theo từng thế hệ sinh sản, huyết mạch lực dần dần loãng. Thần thú tiên cầm này chỉ có càng ngày càng yếu, cuối cùng cùng hung cầm mãnh thú bình thường không có gì khác nhau.

Nhưng mà chỉ cần nhân tộc kiến tạo tế đàn, dùng khí vận tự thân tẩm bổ thần thú tiên cầm này, để cho thần thú tiên cầm này sau khi chết còn có thể không ngừng được khí vận nhân tộc tẩm bổ lớn mạnh, như vậy này thần thú tiên cầm huyết mạch không chỉ có thể sẽ không suy bại. Ngược lại sẽ từng đời từng đời dần dần cường đại.

Hơn nữa loại tốc độ cường đại này, sẽ theo số lượng bộ lạc nhân tộc cung phụng bọn họ gia tăng, theo số lượng nhân tộc cung phụng bọn họ gia tăng mà không ngừng gia tăng. Nếu có một chủng loại thần thú tiên cầm, có thể được toàn bộ nhân loại đồng lòng cung phụng, như vậy tộc đàn thần thú tiên cầm này, vô luận thủy tổ bọn họ nhỏ yếu cỡ nào, bọn họ tương lai đều có khả năng trở thành đứng đầu thiên đạo!

Cơ Hạo nghe được trợn mắt há hốc mồm, thời điểm hắn ở Nam hoang vũ lâm kích hoạt kim ô huyết mạch, từng thấy qua cảnh tượng tổ tiên nhân tộc đau khổ cầu xin kim ô cao cao tại thượng này ban cho lực lượng.

Thì ra, chân tướng chân chính là như thế này!

Không nên là nhân tộc khóc thiên kêu địa cầu xin cầm thú này ban cho lực lượng, hắn là cầm thú này khóc thiên kêu địa ôm đúi nhân tộc, cầu bọn họ xây nên tế đàn cung phụng bọn họ!

Chuyện này, hoàn toàn điên đảo thôi!

“Chuyện này, nguyên bản này thần thú thần cầm là không biết.” Nghiễm Thành đạo nhân lạnh nhạt cười: “Nhưng mà thần linh thái cổ nguyên thủy nhất, bọn họ từ bên trong địa thủy hỏa phong mà sinh ra, bọn họ trời sinh cùng bốn nguyên lực thế giới này phù hợp, cho nên bọn họ ít nhiều cảm ngộ đến điểm này. Cũng không biết là ai lắm miệng, khiến cho cầm thú này học được thủ đoạn nuôi dưỡng nhân tộc, đoạt lấy khí vận.”

Hai chữ ‘nuôi dưỡng’ dùng rất thích hợp, Cơ Hạo không khỏi yên lặng gật đầu.

Tóm lại, dị tộc xâm nhập, liên quân cầm thú đại bại thua, mà dị tộc đem thần cầm thần thú này xem như một loại tài nguyên quý hiếm bốn phía săn giết, cố nhóm tình thần thú thần cầm tốc độ sinh sản xa không bằng tốc độ bị bọn họ bắt sống hoặc là chém giết, cho nên nhóm thần cầm thần thú thượng cổ hoành hành nhất thời liền dần dần suy bại.

Nhóm thần thú thần cầm suy bại, nhân tộc thoát ly bọn họ giam cầm, liền tự hành phát triển lớn mạnh.

Nhân tộc có được lực tự bảo vệ mình, rất nhanh tại các phương diện biểu hiện ra thiên phú đáng sợ.

Chỉ trong nháy mắt, nhóm dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới còn chưa có từ trong khoái hoạt chinh phục một thế giới tình tảo lại, bọn họ hoảng sợ phát hiện, một kẻ địch so với thần thú thần cầm kia khó giải quyết hơn nhiều xuất hiện —— bộ lạc nhân tộc nguyên thủy liên minh, giống như cỏ dại lung tung sinh trưởng đầy khắp núi đồi, đột ngột xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Dã hỏa thiêu đại năng, xuân phong thổi lại sinh!

Cùng thần thú thần cầm sinh sản thế hệ sau cực kỳ gian nan khác nhau, nhân tộc có được Bàn Cổ huyết mạch sinh sản lực, đây là tốc độ sinh sản đáng sợ được Bàn Cổ thế giới thiên đạo pháp tắc che chở.

Kẻ địch đáng sợ nhất không phải kẻ địch rất cường đại, mà là kẻ địch người vĩnh viễn giết không hết, khi người giết chết một kẻ địch, đột nhiên có mười kẻ địch xông ra, khi người giết mười kẻ địch, đối diện kẻ địch đã đi lên một ngàn người, một vạn người...

Đó là cảnh tượng giống như ác mộng.

Nhân tộc sinh sản lớn mạnh cùng đại quân dị tộc lúc ban đầu liên tục đại chiến, quân đội dị tộc lúc ban đầu đến Bàn Cổ thế giới liên tiếp đại bại. Quân đội dị tộc bất đắc dĩ, chỉ có thể từ thế giới nhà mình điều đến đây tồn tại thực lực đáng sợ, vượt xa tồn tại đáng sợ mạnh nhất nhân tộc khi đó.

“Sau đó, Oa Hoàng thị ra tay.” Nghiễm Thành đạo nhân thở ra một ngụm khí dài.

Chương 777: Bàn Cổ Thủ Hộ

Nhân tộc tôn xưng nàng Oa Hoàng, nhưng mà đại năng thượng cổ này, nhất là nhóm thượng cổ thiên đình đại thần, xưng nàng là Oa Linh.

Vô luận là Oa Hoàng hay là Oa Linh, tồn tại đáng sợ từ trong ngủ say bình tĩnh, sau khi nhìn thấy nhân tộc bị dị tộc tùy ý nô dịch, nuôi dưỡng, tàn sát, nàng dưới tức giận ra tay, cùng cường giả dị tộc luân phiên đại chiến.

Cơ Hạo nghe đến mê say, ở trong miệng Nghiễm Thành đạo nhân, hẳn nghe được sự tích thần kỳ đại năng huy hoàng của đỉnh cao nhất thái cổ hồng hoang. Tuy chỉ là thuận miệng kể lại, nhưng mà Cơ Hạo lại mơ hồ cảm thấy trong lòng rộng mở trong sáng, cả người mờ mờ hồ hồ, trống rỗng lâm vào lĩnh ngộ cảnh giới kỳ dị nào đó.

Nghiễm Thành đạo nhân có lẽ là một người ẩn cư ở trong núi hoang, một người một chỗ rất buồn, cho nên hôm nay hẳn cũng thấy hưng trí, thao thao bất tuyệt đem Oa Hoàng thị cùng cường giả dị tộc đại chiến miêu tả rất sống động.

“Oa Hoàng thị, nàng là người khó lường. Oa Hoàng, Hi Hoàng, Đông Công, Tây Mỗ, có thể xác định, bốn người bọn họ là thủ hộ Bàn Cổ thế giới.” Nghiễm Thành đạo nhân hai mắt thần quang bắn ra bốn phía, ngón tay theo bản năng dùng điểm khí lực, chén trà bằng gỗ bị hắt xiết ra vô số vết rách, nhưng mà trong chớp mắt trong tay hẳn thanh khí bốn phía, chén trà vỡ vụn lại khôi phục như lúc ban đầu.

“Đợi một chút, cái gọi là thủ hộ Bàn Cổ thế giới, ý tứ ra sao?” Cơ Hạo đột nhiên bắt giữ đến một từ cực kỳ miễn cưỡng.

Một là không gian thần hồn Cơ Hạo cũng run nhẹ một chút, đại đoàn khí tức xám xịt một trận dao động, hư ảnh chợt lóe qua. Lời nói có thể làm cho hư ảnh đều lâm vào chấn động, Cơ Hạo tự nhiên cần hỏi cho rõ, tìm Nghiễm Thành đạo nhân hỏi rõ ràng.

Nghiêm Thành đạo nhân nhấp một ngụm trà xanh, hơi hơi híp mắt suy tư một hồi, đem lai lịch Oa Hoàng thị nói ra.

Oa Hoàng cùng huynh trưởng của nàng Hi Hoàng, cộng thêm Đông Công, Tây Mỗ hai lão quái lâu năm, là thủ hộ Bàn Cổ thế giới.

Tuy Oa Hoàng bốn người chưa bao giờ từ vấn đề này có cách nói gì, nhưng mà căn cứ tin tức Vũ Dư đạo nhân cùng hai vị sư huynh hẳn có được. Lại âm thầm thôi diễn Bàn Cổ thế giới thiên cơ biến hóa, tổng hợp lại tin tức các mặt, có thể tin tưởng điểm này.

Hỗn độn hư không đại năng vô tận, sinh mệnh mạnh mẽ đại năng tận sống trong đó. Sinh mệnh mạnh mẽ này ngày thường muôn hình muôn vẻ, tạo hình thiên kì bách quái, hoặc là đầu người thân rắn. Hoặc là đầu thú thân linh, hoặc là lưng sinh cánh chim, hoặc là thân thể bốc lửa, cũng có rất nhiều sinh linh rõ ràng chính là một đoàn lửa, một luồng ánh sáng, một đạo thanh âm, một luồng hương khí.

Cũng có tồn tại thần bí khó lường, hẳn có lẽ chính là mộng cảnh một hằng cổ bất tán, hoặc là rõ ràng chính là một cái tên thần bí khó lường, huyền mà lại huyền, không thể dùng ngôn ngữ thực tế miêu tả bọn họ tồn tại.

Ở sinh mệnh mạnh mẽ đại năng vô tận, có một loại sinh mệnh may mắn cùng cực, bọn họ cùng thế giới mẫu thai bên trong hỗn độn đồng nguyên mà sinh. Trời sinh có tạo hóa phá vỡ hỗn độn, rèn luyện địa thủy hỏa phong, mở một phương thế giới, diễn hóa ức vạn sinh linh.

Hỗn độn hư không hung hiểm vô số, sinh mệnh thể cường đại này ở trong hỗn độn hư không, thật giống như cá trong biển lớn mờ mịt, cá lớn nuốt cá bé, phiêu lưu vô số, các loại nguy cơ không lường được đủ để cho bọn họ nháy mắt hồn phi phách tán, tan xương nát thịt.

Nhưng mà một khi sinh mệnh mạnh mẽ này có thể thuận lợi mở một phương thế giới, trong minh minh còn có đại khí vận tùy thân, còn có công đức vô lượng

hộ thể. Bọn họ thật giống như con cá ở trong biển lớn mờ mịt, đột nhiên tìm được một khối san hô chắc chắn. Ở bên trong xây dựng huyết động thuộc về mình, từ nay về sau có thể giúp bọn họ chống đỡ thiên tai. Phòng bị cường địch tiến công.

Hơn nữa một phương thế giới này còn có thể theo tâm ý bọn họ diễn hóa, dựa theo ý nguyện bọn họ không ngừng tiến hóa trưởng thành. Một cái thành thực thế giới cường đại, chính là một thành lũy chiến đấu chắc chắn nhất, mặc cho bao nhiêu kẻ thù bên ngoài đều không thể thương tổn một tia nửa điểm chủ nhân thế giới.

Dĩ nhiên, mở thế giới có ích lợi đại năng, nhưng mà trong minh minh phản phản càng thêm hung ác thâm lương. Cũng có phiêu lưu đại năng tận.

Nhiều tồn tại cường đại mặc dù có thế giới mẫu thai đồng nguyên mà sinh tùy thân, nhưng mà bọn họ tuyệt đại đa số đều không có trưởng thành đến có được đủ lực lượng phá vỡ thế giới mẫu thai diễn hóa thế giới, ngay ở trong hỗn độn hư không hoàn toàn ngã xuống.

Còn có một chút may mắn thành công phá ra thế giới mẫu thai, nhưng mà khi phá vỡ thế giới lực lượng cản trở quá mức hung ác, đồng thời phá vỡ thế giới đã bị lực phản phệ đem bản thân chấn đến tan xương nát thịt. Loại xui xẻo này cũng không là số ít.

Còn có người thành công mở thế giới, thừa nhận được phản phệ khủng bố khi mở thế giới, nhưng bọn họ cũng tiêu hao hết khí lực cả người.

Thế giới vừa mới mở còn không thể vì chủ nhân mình cung cấp che chở gì, càng không thể giúp hãn khôi phục nguyên khí, còn có vô số sinh linh hung ác trong hỗn độn thừa dịp hư mà vào cùng công, đem khai thiên tích địa liên thủ chém giết, cướp lấy thế giới của hãn vì mình sử dụng.

Cho nên ở trước Bàn Cổ mở thế giới, đã mời vài bạn tốt thủ hộ, giúp hãn hộ pháp.

Bàn Cổ sau khi mở thế giới, hắc quả nhiên kiệt lực không dậy nổi, bên trong ba ngàn hỗn độn có ma thần cực kỳ hung ác liên thủ đột kích, muốn cắn nuốt nhục thân Bàn Cổ, thuận đem thế giới mới sinh chiếm làm của mình. Bàn Cổ kiệt lực không thể ngăn địch, Oa Hoàng, Tây Hoang, Đông Công, Tây Mỗ bốn người liên thủ, cùng ba ngàn ma thần liên thủ đại chiến, sau đại chiến lâu dài, bốn người trọng thương, ba ngàn thần ma ngã xuống chín thành có hơn, những người khác đều trọng thương trốn chạy.

Tuy ba ngàn ma thần bại lui, nhưng mà Bàn Cổ ở trong đại chiến khủng bố đã bị lan đến, nhục thân sụp đổ, nguyên thần phân liệt, tạo hóa lực khổng lồ từ trong cơ thể hắc phun ra, từ đó sinh hóa ra sinh linh đại năng Bàn Cổ thế giới.

Bàn Cổ thế giới có chút chim quý thú lạ, chính là tinh huyết Bàn Cổ cùng tạo hóa lực hắc khai thiên tích địa dung hợp một bộ phận ma thần thân hình tàn phế, tinh huyết huyết mạch nảy sinh mà thành, cho nên chim quý thú lạ này đối với sinh linh Bàn Cổ thế giới tràn ngập ác ý, toàn tâm toàn ý cùng sinh linh dân bản xứ Bàn Cổ thế giới là địch.

Bàn Cổ ngã xuống, khi lâm chung đem Bàn Cổ thế giới ủy thác cho đám người Oa Hoàng thủ hộ, từ đó đám người Oa Hoàng ở trong Bàn Cổ thế giới được hưởng đặc quyền, có được thần thông vĩ lực không thể tưởng tượng.

Nhưng mà một hồi đại chiến nọ, đám người Oa Hoàng cũng thương tổn rất nặng, cho nên sau đại chiến, bốn người phân biệt ngủ say chữa thương, tiềm tu không ra.

Thẳng đến dị tộc xâm nhập, khí tức cường đại bên ngoài kinh động bọn họ, Oa Hoàng là người đầu tiên thức tỉnh, ngang nhiên nghênh địch, cùng cường giả dị tộc đánh cho trời sụp đất nứt không thể văn hồi.

Lúc Oa Hoàng nghênh chiến, còn có Hi Hoàng hóa thân làm nhân loại thủ vương, tụ tập lực các bộ tộc nhân tộc, điểm hỏa ngọn lửa văn minh thứ nhất của nhân tộc. Cho nên nhân loại thời cổ có tam đại Thánh hoàng, mà Hi Hoàng bài

danh đệ nhất.

Oa Hoàng, Hi Hoàng chính diện đối phó với địch, chinh đồn nhân tộc, cũng cường bức Long Phượng hai tộc cùng nhân tộc định ra minh ước trọn đời, lớn mạnh thế lực nhân tộc. Đông Công, Tây Mỗ lại là tìm tới Vũ Dư đạo nhân ba sư huynh đệ, thiếu xuống nhân tình bằng trời, cầu sư huynh đệ ba người dẫn theo môn nhân đệ tử ra tay tương trợ.

Cổ Nghiễm Thành đạo nhân tùy tùng sư trưởng, lúc bộ lạc thượng cổ nhân tộc liên minh sáng lập, đã cùng dị tộc Lương Chử bạo phát một hồi huyết chiến kinh thiên.

“Cuối cùng chiến cuộc như thế nào?” Cơ Hạo rất ngạc nhiên hỏi Nghiễm Thành đạo nhân.

“Bên ta không địch lại... Dị tộc lại cũng không có chiếm tiện nghi... Hi Hoàng mất tích, chiến lực đỉnh cấp hai bên nhất tề dừng tay, dị tộc, nhân tộc đây đưa đến nay.” Nghiễm Thành đạo nhân nặng nề thở ra một hơi.

Chương 778: Bí Mật Khí Vận

“Thua? Sao có thể chứ?” Cơ Hạo không thể tin nhìn Nghiễm Thành đạo nhân.

Không nói đến thực lực Oa Hoàng, Đông Công, Tây Mỗ, chỉ cần Vũ Dư đạo nhân sư huynh đệ ba người, Cơ Hạo đã không thể đánh bọn họ đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại.

Càng không cần nói, thời điểm không lâu Nghiễm Thành đạo nhân ra tay cứu viện Cơ Hạo, lời pháp kinh thiên động địa nọ, mười hai tòa phù không sơn phong cao tới trăm dặm, đáy đường kính cũng có trăm dặm, trú quân trăm vạn quân đội dị tộc, cứng rắn bị hấn một lời từ trên cao đánh rớt.

Nghiễm Thành đạo nhân lời pháp, đơn luận lực sát thương tuyệt đối vượt qua Vu Đế cảnh lực lượng nên có, nếu không lực phòng ngự phù không sơn phong này, trăm tên Vu Đế liên thủ công kích, cũng khó mà nhất thời công phá. Nhưng mà ở dưới tay Nghiễm Thành đạo nhân, hấn chỉ là một lời đã đem đại trận phòng ngự phù không sơn phong đánh xuyên.

Đạo hạnh như thế, pháp lực như thế, thần thông như thế, uy lực như thế, cái này chỉ là một Nghiễm Thành đạo nhân mà thôi!

Không đề cập tới cái khác, ở trong lòng Cơ Hạo, môn hạ Vũ Dư đạo nhân như A Bảo, Quy Linh các sư huynh tỷ, đạo hạnh pháp lực cá nhân hấn là so với Nghiễm Thành đạo nhân còn mạnh hơn một bậc. Nhiều đại năng như vậy liên thủ, lại có thể còn bại bởi dị tộc?

“Nói đến, cũng không phải sự tình vẻ vang gì.” Nghiễm Thành đạo nhân từ từ thở dài một hơi, tiếp tục nói.

Một trận chiến nọ, không chỉ có là bốn người Oa Hoàng ra tay, Vũ Dư đạo nhân sư huynh đệ ba người cũng ra tay, cũng có Minh đạo nhân, Hoa đạo nhân,

còn có sư huynh Mộc đạo nhân của Hoa đạo nhân, cùng với phần đông nhân vật đại năng ở Bàn Cổ thế giới ẩn tàng thật sâu ra tay.

Nhưng mà ở trong những người này, tuyệt đối xứng được một cỗ lực lượng chủ lực, là các vị thiên thần thượng cổ thiên đình.

Thượng cổ thiên đình phần đông thần hệ thần linh, mỗi người đều có được thần thông vĩ lực cường đại không ai bì nổi. Không đề cập tới cái khác, chỉ cần Đông Phương Thanh Đế Mộc thần, Bắc Phương Hắc Đế Thủy Thần, Tây Phương Bạch Đế Kim Thần, Nam Phương Xích Đế Hỏa Thần. Trung Ương Hoàng Đế Thổ Thần năm mạch thần linh, còn có sơn xuyên hà nhạc các phương tiểu thần bọn họ nắm trong tay, cỗ lực lượng này có thể nói khủng bố.

Thượng cổ thiên đình thực lực dị thường mạnh mẽ, trong chiến đấu cùng dị tộc thường thường xung phong ở tuyến đầu, bọn họ trước mặt người khác hiển quý, cho nên liền chiếm được phần đông bộ lạc nhân tộc cung phụng cùng tín ngưỡng. Khi đó người cùng thần hồn cư ở cùng chỗ. Cùng, cùng tác chiến, nhân tộc đối với nhóm thần linh cung kính có thừa.

Nhưng mà dần dần, sự tình có biến hóa.

Cũng không biết ai là người khởi xướng, tóm lại có một lần, khi bộ lạc nhân tộc quy mô thật lớn bị đại quân dị tộc vây công, một vị đại năng ra tay giải cứu, sau một phen huyết chiến điên cuồng, đại năng nọ tàn sát dị tộc quá mười vạn, đem bộ lạc nhân tộc nọ cứu xuống.

Thượng cổ nhân tộc thuần phác hàm hậu. Khi đó nhân loại văn minh vừa mới nảy sinh, bọn họ cũng không có vật quý hiếm gì cảm tạ ân nhân cứu mạng, nên bọn họ liền đắp lên tế đàn, đem đại năng nọ cùng tổ linh nhà mình cung phụng ở cùng nơi.

Một cái cung phụng này, liền ra chuyện.

Đại năng nọ đột nhiên phát hiện, sau khi được nhân tộc cung phụng, suy nghĩ

của hắc đột nhiên trở nên rõ ràng rất nhiều, ngày thường lúc tu luyện nhiều nan đề khó hiểu. Ở trong vài ngày ngắn ngủn đều giải quyết dễ dàng. Không chỉ có như thế, tốc độ hắc phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, hiệu suất tìm hiểu thiên địa đại đạo, tất cả đều chiếm được tăng lên thật lớn.

Một bộ lạc nhân tộc quy mô trăm vạn đem hắc cung phụng, khiến cho hắc hiệu suất tu luyện tăng lên chừng năm thành.

Sau đó đại năng này liền cố ý, từng bộ lạc một đem hắc cung ở trên tế đàn, vì thế tốc độ tu luyện của hắc liền tiến triển cực nhanh, so với trước kia nhanh không chỉ gấp mười!

Khí vận nhân tộc huyền bí cuối cùng. Cứ như vậy lộ rõ.

Trở mặt trước hết chính là thần linh xa xưa thái cổ thiên đình này. Nghiễm Thành đạo nhân hàm hồ đem việc này một câu nói qua, nói ngắn gọn chính là cùng trận doanh đại năng khắp nơi đều nháo lên, huyền thực không thoải mái.

Liên minh phân liệt đối mặt cường giả dị tộc, chiến đấu thời điểm cũng còn có điểm khó có thể chống đỡ.

Hơn nữa khi đó vô luận là Vũ Dư đạo nhân sư huynh đệ ba người, hay là Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân thậm chí Minh đạo nhân. Bọn họ đạo hạnh pháp lực đều so ra kém hiện tại, hơn nữa một ít liên lụy lẫn nhau, ràng buộc quan hệ lẫn nhau, thời điểm đối mặt cường giả dị tộc, không tránh khỏi còn có điểm lực bất tòng tâm.

Nói ngắn lại, từ trên thực tế mà nói, một hồi đại chiến nọ là nhân tộc trận doanh chiến bại.

Nhưng mà Oa Hoàng cùng Hi Hoàng trả giá thật lớn, Oa Hoàng liều mình một kích đem cường giả dị tộc bị thương nặng, Hi Hoàng lại từ đó về sau biến mất, cũng không có người biết hắc đi về phía nào. Cường giả dị tộc cũng thương tổn nghiêm trọng, cũng vô lực đi chinh phạt thêm.

Nhưng mà tổn thất thảm trọng nhất cũng là thượng cổ thiên đình, các phương nhân quả nhúng cùng một chỗ, thượng cổ thiên đình mạnh mẽ nhất thời bị đại quân dị tộc công phá, thượng cổ thần linh ngã xuống như mưa, cuối cùng bảo lưu lại Thần tộc cũng chỉ có Nam Hoang Chúc Dung, Bắc Hoang Cộng Công, cùng với một ít Thần tộc nhỏ phong cảnh không có mấy.

“Từ đó về sau, bản đạo liền ẩn cư nơi này, phụng sự mệnh giám thị Lương Chử dị động.” Nghiễm Thành đạo nhân lại từ từ thở dài một hơi.

“Khí vận lực?” Cơ Hạo nheo lại ánh mắt, hần nhớ tới ở trong lãnh địa Nghiêu Bá, nô lệ sau khi được hần phóng thích làm dân tự do này cảm động đến rơi nước mắt, để cho bọn họ trở thành con dân lãnh địa của mình, bọn họ đối với mình khi quý bái dâng lên tín ngưỡng lực.

Tín ngưỡng lực này, để cho Cơ Hạo đối với thiên địa pháp tắc cảm ngộ gia tăng thật lớn, tốc độ tu luyện lại mau kinh người.

Cơ Hạo tin tưởng mình tư chất thực không tệ, nếu không Vũ Dư đạo nhân như thế nào sẽ thu hần làm đồ đệ? Nhưng mà cho dù hần tư chất là yêu nghiệt đi, lấy xuất thân cùng bối cảnh của hần mà nói, thực lực của hần gia tăng cũng quá mau đi.

Càng không cần nói, khí vận của hần quả thực nghịch thiên.

Chỉ cần Bàn Hi Thần Kính cùng Cửu Dương Qua hai món trọng bảo này, người bình thường ngay cả gặp đều khó gặp bảo bối, đã cứ dễ dàng như vậy đến trong tay hần!

“Nhân tộc khí vận có đại huyền bí.” Nghiễm Thành đạo nhân nhìn Cơ Hạo cười nói: “Cho nên, các phương đại năng đều như hổ rình mồi, nhưng có liên lụy lẫn nhau, chỉ có thể ở phía sau màn thiết cục, mà ai cũng không dám công khai rêu rao khắp nơi. Dù sao, Oa Hoàng không dễ chọc, Đông Công, Tây Mỗ, cũng không phải lão nhân lão bà hiền lành gì.”

Nghiêm Thành đạo nhân kể ra, sau một trận chiến nọ, Oa Hoàng trọng thương ngủ say, cực ít xuất hiện.

Đông Công, Tây Mỗ vốn chính là tồn tại như thế ngoại dã hạc, người bình thường ngay cả đàn tràng bọn họ ở nơi nào đều tìm không thấy, bọn họ cũng cực ít xuất đầu lộ diện.

Mà nhân tộc từ sau một trận chiến nọ, một ít biến hóa thực bí ẩn liên lặng yên mà sinh. Ví dụ như nói một ít ghi lại về Vũ Dư đạo nhân, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, liên lặng yên từ trong nhân tộc điển tịch từng năm biến mất; rất nhiều bí đương về thượng cổ thiên đình, cũng bất tri bất giác biến mất.

Hiên Viên Thánh hoàng hỏi Nghiêm Thành, hỏi trường sinh diệu, đó là một lần cuối cùng cùng cao tăng nhân tộc cùng thế ngoại đại năng này giao tiếp.

Ở sau Hiên Viên Thánh hoàng, chẳng sợ nhân loại vô số lần gặp phải đại quân dị tộc công phạt, chẳng sợ tình trạng có nguy hiểm, nhân tộc trừ bỏ cùng Cộng Công thị, Chúc Dung thị, cùng Long Phượng hai tộc liên thủ, ở không có hướng thế ngoại đại năng này xin giúp đỡ qua.

Đến nay, liên ngay cả Đế Thuấn cùng Tự Văn Mệnh cao tăng trung tâm nhân tộc như vậy, đối với Vũ Dư đạo nhân tồn tại như vậy, cũng là đàn độn, chỉ có thể ở trong đồng giấy lộn gian nan tìm kiếm một tia nửa điểm dấu vết.

“Cho nên, Cơ Hạo sư đệ, nay sư môn trường bối, đối với ngươi là vạn phần coi trọng.” Nghiêm Thành đạo nhân thực gió nhẹ mây nhạt nhìn Cơ Hạo mỉm cười.

Chương 779: Gánh Nặng Sư Môn

“Sư huynh, xin đừng bước!”

Cơ Hạo đứng ở trên một đóa mây nhẹ, cười hướng Nghiễm Thành đạo nhân chấp tay cáo biệt.

Đối với Nghiễm Thành đạo nhân, Cơ Hạo trong lòng có chút tôn trọng, không chỉ là vì danh vọng của hắn, càng bởi vì mấy năm nay, hắn đã một người độc thủ không sơn, một mình kiến thức hướng đi dị tộc thành Lương Chủ.

Nhân tộc đã tiêu hủy ghi lại có liên quan đến hắn, chỉ sợ hiện tại Đế Thuấn đều không nhớ rõ từng Hiên Viên Thánh hoàng hướng Nghiễm Thành đạo nhân hỏi qua, nhân tộc lại quên đi bọn họ từng vì nhân loại trả giá.

Nhưng mà Nghiễm Thành đạo nhân một người ngồi ở hoang sơn dã lĩnh này đã nhiều năm như vậy, Cơ Hạo cảm thấy hắn thật là một người rất tốt.

Nghiễm Thành đạo nhân đứng ở cửa núi, cười hướng Cơ Hạo Diêu Diêu phất tay. Hắn lớn tiếng cười nói: “Cơ Hạo sư đệ, đã biết được hoang sơn đạo lộ này của sư huynh, ngày sau rảnh rồi, có thể đến chơi nhiều hơn. Sư huynh nơi này cái gì cũng không có, trà xanh, trái cây thì đủ.”

Cơ Hạo lên tiếng cười to, bát chuyển cụm mây lập tức thẳng lên vạn dặm trời cao, tay áo phiêu diêu hướng chỗ mình cùng đám người Tự Văn Mệnh ước định hội hợp bay đi.

Cái thuật cười mây này, đúng là Nghiễm Thành đạo nhân hưng trí, hướng Cơ Hạo truyền thụ đẳng vân bí pháp.

So với lưu quang động pháp của Cơ Hạo, Nghiễm Thành đạo nhân đẳng vân bí pháp ở trên tốc độ cũng không có ưu thế quá lớn, lấy pháp lực Cơ Hạo thúc dục, Nghiễm Thành đạo nhân đẳng vân thuật cùng lưu quang động pháp của hắn tốc độ

hơn kém không nhiều, lưu quang động pháp của Cơ Hạo còn nhanh hơn một ít.

Nhưng mà lưu quang động pháp của Cơ Hạo khí thể huy hoàng, một đạo cường quang ánh vàng rực rỡ ngang hư không, tuy tốc độ cực nhanh, nhưng mà người nhãn lực tốt cách xa vạn dặm đều có thể phát hiện hành tung của hắn.

Mà Nghiễm Thành đạo nhân đẳng vân bí pháp lúc thi triển chỉ là một đám mây phổ bình thường thông, theo gió mà đi tiêu điều tự tại, vô thanh vô tức không có quang ảnh động tĩnh gì, càng tự mang hiệu quả che dấu khí tức che chắn hành tung. Cả đám mây, chính là một tòa trận pháp nho nhỏ tiềm tung nặc hành.

Bước trên mây mà đi, đón gió hát vang. Đây mới là thái độ tiêu dao luyện khí sĩ nên có.

Đạp vân đoàn nhẹ nhàng ở trên trời cao phi hành rất nhanh hơn ngàn dặm, Cơ Hạo không khỏi cảm khái liên tục. Nghiễm Thành đạo nhân đẳng vân bí pháp quả nhiên bất phàm, nhất là Cơ Hạo đang bị đại quân thành Lương Chử đuổi giết, dùng cái đẳng vân thuật này có thể so với lưu quang động pháp nhà mình an toàn hơn.

Đứng ở trên vân đoàn, Cơ Hạo lại xuất ra một cái ngọc giản màu tím.

Ngọc giản cả thân màu tím nhạt hào quang bốc lên, chính giữa có bốn chữ nhỏ ánh vàng như ẩn như hiện. Đúng vậy ‘Thanh Vi Lôi Kinh’ bốn chữ.

Vũ Dư đạo nhân nhị sư huynh tự hào Thanh Vi đạo nhân, Thanh Vi Lôi Kinh đúng là lôi pháp chính nghĩa bí truyền của hắn. Nghiễm Thành đạo nhân lấy lôi pháp đánh phá hư mười hai tòa núi lơ lửng dị tộc, sử dụng đúng là lôi pháp trong cái Thanh Vi Lôi Kinh này ghi lại.

Một luồng thần thức đầu nhập trong ngọc giản, ngọc giản màu tím lúc này hóa thành một đoàn khí tím nhẹ nhàng nhảy vào mi tâm Cơ Hạo, rất nhanh một bộ lôi pháp tinh vi mệnh mệnh liền ẩn vào nguyên thần Cơ Hạo. Vô số lôi phù màu

tím cùng lôi phù của Cơ Hạo nguyên bản được truyền trong Vũ Dư đạo kinh hấp dẫn lẫn nhau, rất nhanh hai cái thành một tổ xoay quanh bay múa lên.

Hơi cân nhắc, Cơ Hạo liền phát hiện Nghiễm Thành đạo nhân thi triển lôi pháp, cùng lôi pháp mình học tập trong Vũ Dư đạo kinh quả nhiên có khác nhau.

Vũ Dư đạo kinh lôi pháp càng thêm cương mãnh quyết đoán, giống như Thái cổ thần nhân huy động Phá Thiên cự phủ. Một lôi giống như một phủ, tàn nhẫn mà tuyệt nhiên.

Lôi pháp trong Thanh Vi Lôi Kinh chú ý là tinh vi huyền diệu, càng chú trọng lôi kinh chồng tích tụ, một cái đề lớn giống như núi cao sụp đổ chồng lên, sau khi nước sông vô lượng chồng chất tích tụ ở đề lớn, một khi đề lớn mở ra, tất thế nước dốc xuống, lấy thủy thế cực kỳ hùng hậu nháy mắt phá hủy tất cả.

Hai bên so sánh. lôi pháp Vũ Dư đạo kinh mạnh mẽ hay thay đổi, ngay lập tức phát phóng. Biến hóa từ tâm, thích hợp đấu pháp chém giết.

Mà lôi pháp trong Thanh Vi Lôi Kinh thuần hậu trầm trọng, thế đại lực trầm, ở lúc đấu pháp hơi hiển khô khan cứng nhắc, nhưng mà càng thích hợp giải quyết dứt khoát. Thời điểm đánh giáp lá cà ngay mặt chém giết, Thanh Vi Lôi Kinh không khỏi có điểm vận chuyển không tiện. Nhưng nếu để cho Thanh Vi Lôi Kinh chứa đầy lực lượng, điều hòa toàn bộ tinh khí thần một lôi đánh ra, tất lực sát thương cực lớn, lôi quyết trong Vũ Dư đạo kinh cùng nó so sánh liền hơi hiển đơn bạc một ít.

Hai bên đều có chỗ ưu khuyết, nếu có thể lấy thừa bù thiếu. Cơ Hạo pháp lực thần thông tất nhiên có thể nâng cao một bước.

Yên lặng nghiền ngẫm Thanh Vi Lôi Kinh một hồi, Cơ Hạo không khỏi thở ra một ngụm khí dài, hồi tưởng những lời mà Nghiễm Thành đạo nhân cuối cùng nói đến.

Hiện tại không chỉ có Vũ Dư đạo nhân, liền ngay cả hai vị sư huynh của hắn

Đại Xích đạo nhân cùng Thanh Vi đạo nhân, bọn họ cũng đối với Cơ Hạo đều có quan sát.

Vũ Dư đạo nhân sư huynh đệ ba người tu luyện pháp môn, quyết định bọn họ thanh cao xuất trần, tiêu dao cách thế. Nói cách khác, ba người bọn họ thực cần da mặt, nhân tộc đã chủ động cắt đi một tia tình cảm lúc thượng cổ mọi người thành lập, sư huynh đệ ba người liên tuyệt đối sẽ không chủ động tìm tới cửa đi chấp nối kéo gần quan hệ.

Ba sư huynh đệ này thực hiện thực thanh cao, cùng hai vị đại năng thân phận tương đương khác so sánh, hai vị nọ là các loại kỹ xảo thủ đoạn ùn ùn, các loại thủ pháp ngầm cuộn cuộn không dứt. Loại cách làm này ba vị kia xem thật sự có điểm thối nát, bọn họ khinh thường làm.

Lấy phong cách của Vũ Dư đạo nhân sư huynh bọn họ, bọn họ chỉ phái ra môn nhân đệ tử của mình tùy tâm sở dục dạo chơi thiên hạ, tùy ý để bọn họ đi chung quanh tìm duyên phận, chưa bao giờ cố ý kinh doanh qua thế lực nhà mình.

Cho nên giống A Bảo, Quy Linh, thậm chí Nghiễm Thành đạo nhân các sư huynh đệ, bọn họ tuy cũng thu nhận không ít môn đồ, nhưng mà môn nhân đệ tử này tính cách cũng đều cùng bọn họ tương đương, một đám tu luyện không tới vài năm, liền đem ‘nhân vị’ cả người đều tiêu ma sạch sẽ, một đám hận không thể tìm cái núi sâu rừng già địa phương không thấy mặt trời vùi đầu khổ tu, tu luyện đến trường sinh chính quả lúc này mới bỏ qua.

Thẳng đến A Bảo ở Nam hoang buồn đầu đụng loạn, không nghĩ qua là đụng vào Cơ Hạo.

Nguyên vốn tưởng rằng, một man nhân nho nhỏ bộ lạc Nam hoang, tất nhiên là ‘mầm móng tu đạo’ tính cách thuần phác, thiên tính thuần hậu, tâm địa đơn thuần, tâm tính thiện lương, môn nhân như vậy, chỉ là để cho môn hạ của Vũ Dư đạo nhân lại thêm một kẻ ngốc cầm đầu tu hành mà thôi.

Ai có thể nghĩ đến, Cơ Hạo cùng thuần phác, thuần hậu, đơn thuần, thiện lương các phẩm cách tốt đẹp này hoàn toàn không dính vào một chút.

Hắn bỗng nhiên thông đồng với Tự Văn Mệnh, bỗng nhiên liền chạy tới Bồ Phản, bỗng nhiên liền nhận thức Sùng Bá Tự Hi thậm chí Nhân vương Đế Thuấn, lại bỗng nhiên hắn liền tham gia đại chiến Xích Phản sơn, cứ thế đánh loạn, lại có Vũ Dư đạo nhân cố ý thành toàn, vì thế Nghiêu Bá Cơ Hạo mới mẽ nóng bỏng liền ra lò.

Một Nghiêu Bá Cơ Hạo cũng chỉ vậy mà thôi, hắn danh nghĩa còn có trên ức con dân, mỗi ngày Cơ Hạo bản thân được đến tín niệm lực cùng nhân tộc khí vận còn không đề cập tới, liền ngay cả giáo môn Vũ Dư đạo nhân sư huynh đệ ba người sáng tạo, đã ở trong mình mình chiếm được ưu việt thật lớn.

Nghiễm Thành đạo nhân thẳng thắn nói cho Cơ Hạo —— từ sau khi Cơ Hạo thành lập Nghiêu Sơn lĩnh, lãnh địa mỗi ngày không ngừng lớn mạnh, môn nhân đệ tử Vũ Dư đạo nhân sư huynh đệ ba người, bọn họ mỗi ngày tu hành hiệu suất trống rỗng tăng lên năm thành!

Lấy Nghiễm Thành đạo nhân đạo hạnh pháp lực như vậy, hắn trống rỗng gia tăng năm thành tốc độ tu luyện... Nghiễm Thành đạo nhân ngay từ đầu còn không biết Cơ Hạo tồn tại bản thân đều bị dọa giật mình, còn tưởng rằng mình tẩu hỏa nhập ma!

Cho nên, hiện tại Cơ Hạo đã bị Đại Xích đạo nhân cùng Thanh Vi đạo nhân chú ý đến.

Cho nên, Huyền Đô đạo nhân đuổi ở trước Cơ Hạo tham gia sinh tử đồ đấu, đưa cho hắn nhiều bảo bối như vậy.

Cho nên, Thanh Vi đạo nhân bày mưu đặt kế Nghiễm Thành đạo nhân, đem lời pháp bốn môn truyền xuống.

Cho nên, hiện tại Cơ Hạo là tâm can của ba lão đạo nhân, ai dám động hắn,

kẻ đó sẽ đổ máu.

Cho nên, hiện tại Cơ Hạo tâm huyết sôi trào, rất muốn tìm một kẻ không vừa mắt mà đi làm chút chuyện.

Chương 780: Đại Trưởng Tranh Chấp

Đáp mây bay đón gió, ngay lập tức ngàn dặm.

Cơ Hạo một đường hướng nam bay nhanh, dọc theo đường đi vô số quân đội dị tộc giống như ruồi bọ không đầu đầy trời tán loạn, phù không sơn phong to nhỏ, phù không thành bảo, phù không cung điện đánh thẳng về phía trước, cũng không biết bọn họ đến tột cùng tìm được cái gì.

Nghiễm Thành đạo nhân đẳng vân bí pháp quả nhiên huyền diệu, Cơ Hạo vài lần hầu như là sát quân đội dị tộc xẹt qua, nhưng không có bất luận kẻ nào nhận thấy được hành động của hắn. Bình an vô sự bay thẳng trăm vạn dặm, Cơ Hạo đi vào trong một mảng rừng hắc tùng.

Trong rừng cây rậm rạp còn lưu lại dấu vết lượng lớn đám người hoạt động qua, tuy dấu vết này trải qua che lấp cẩn thận, nhưng mà lại không thể gạt được ánh mắt biết được chi tiết nơi này của Cơ Hạo.

Nguyên bản một tòa truyền tống trận bố trí ở trong này đã bị tháo dỡ, nhưng mà trong thổ nhưỡng phụ cận còn lưu lại dấu vết lượng lớn vụ tình không ngừng thiêu đốt. Thổ nhưỡng bị đốt thành trạng thái lưu ly, có người vội vàng đào vại cái hố to, đem thổ nhưỡng bị hòa tan này vùi lấp ngay tại chỗ.

Trong không khí lưu lại dao động không gian như có như không, cực kỳ nhỏ.

Cơ Hạo khịt khịt mũi, hài lòng gật gật đầu. Ở trong này Tự Văn Mệnh phụ trách tiếp ứng mắc một cái truyền tống trận, tù phạm từ Hắc Sa Bảo chạy ra, đã thông qua truyền tống trận này rời đi.

Tiếp tục chạy đi về phía trước, Cơ Hạo lại liên tục đến vài điểm tiếp ứng. Nơi này không có một bóng người, toàn bộ dấu vết đều bị cẩn thận che dấu lên. Từ Lương Chủ Hắc Sa Bảo cho đến mấy điểm này, thật giống như con ếch nhảy vậy, một cái lại một cái truyền tống nối đuôi nhau tiếp sức, không ngừng đem

những người Cơ Hạo cứu ra truyền tống rời khỏi.

Cơ Hạo yên lòng, liên tục tìm hơn mười điểm tiếp ứng, đều không có gì khác thường, hẳn rồi cuộc bùng nổ ra tốc độ đám mây, dùng hết toàn lực hướng nam phi hành, một đường bình an đi tới trong Xích Phấn sơn.

Lần trước Xích Phấn sơn đại chiến. Trong đại doanh liên quân nhân tộc đầu người treo đầy, đám đông chiến sĩ tinh nhuệ lệ thuộc trực tiếp Tự Văn Mệnh trấn giữ bốn phía đỉnh núi, mấy trăm người nước Long Bá hình thể thật lớn mang theo cây gậy lớn đứng ở đỉnh núi, đôi mắt thật lớn hung tợn nhìn chăm chăm tộc nhân Đế thị nhất tộc lúu rúu kêu không ngừng trong đại doanh.

Có người nước Long Bá thân hình thật lớn, khuôn mặt dữ tợn này kinh sợ, tộc nhân Đế thị nhất tộc kêu hô loạn bậy này mới không có làm ra chuyện gì khác người. Nếu không Cơ Hạo ở Hắc Sa Bảo dùng trang bị hoàn mỹ đem bọn họ toàn bộ vũ trang lên, gần mười vạn tinh nhuệ Ngu tộc chính xác muốn gây chuyện. Muốn đàn áp xuống thật đúng là không đơn giản.

Đám mây của Cơ Hạo trực tiếp từ trên cao hạ xuống, liền ngay cả nhân tộc chiến sĩ phụ trách trông coi bốn phía cũng không có phát hiện động tĩnh của Cơ Hạo, mặc cho hẳn một đoàn vân đoàn trực tiếp dừng ở cửa đại trường trung quân chính giữa đại doanh.

Thu hồi vân đoàn, vài tướng lĩnh nhân tộc đứng ở trước cửa đại trường trung quân hoảng sợ động dung, bị Cơ Hạo đột nhiên hiện ra thân hình làm cho sợ tới mức đồng thời nhảy dựng lên.

Cơ Hạo khoát tay áo, những tướng lĩnh nhân tộc này nhận ra Cơ Hạo, lúc này mới đem tiếng kinh hô đã muốn đến cổ họng mạnh mẽ đè ép xuống. Bọn họ thực khó hiểu nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới, nghĩ không rõ hẳn đến cùng là đột nhiên đi ra như thế nào.

Đứng ở cửa đại trường, Cơ Hạo nghiêng tai lắng nghe. Chợt nghe thấy trong đại trường tiếng người ồn ào, đang rất náo nhiệt.

Tự Văn Mệnh thanh âm rất nặng chấn đến mặt đất đều rung nhè nhẹ, hần mang theo một tia bất đắc dĩ nói: “Các vị, có việc cứ thương lượng, không cần gấp, không cần loạn, Nghiêu Bá phúc thiên mệnh đại, hần sao có khả năng bị hãm ở Lương Chủ chứ?”

Phượng Cầm Tâm trong thanh âm thanh thúy mang theo một tia bén nhọn. Cơ Hạo nghe được động tĩnh nàng không ngừng giẫm chân: “Ta mặc kệ, lão già kêu Cổ La này. Phải là Phượng tộc chúng ta! Không chỉ có như thế, toàn bộ người Tu tộc, phải là Phượng tộc chúng ta.”

Ngao Lễ thanh âm lại kiêu hoành, hần đỉnh đặc nói: “Cơ Hạo sao... Bản Thái tử nghĩ, hần là chết chắc rồi. Cho nên, hần thiếu của chúng ta. Hay là dùng những người này trả đi. Hắc, ta cùng Tiểu Phượng muốn là giống nhau, người Tu tộc này, phải là Long tộc chúng ta, không đáp ứng. Trước hết hỏi năm tay của ta một chút.”

Trùng trùng một tiếng hắt xì truyền đến, Ngao Lễ ngạo mạn nói: “Trừ bỏ Tu tộc ngũ nhãn quái này, tiểu nương nhi Ngu tộc này cũng đều là của ta. Nam nhân Ngu tộc này ăn không có thể ăn, dùng không thể dùng, các người ai coi trọng người đó mang đi là được.”

Đế Duyên Đà càng thêm ngạo mạn, kiêu căng, thanh âm cao cao tại thượng truyền đến: “Các người cần biết rõ ràng, sinh vật dân bản xứ ngu xuẩn, ta là tộc trưởng Đế thị nhất tộc, trên người chúng ta lưu động huyết mạch Đế thị nhất tộc tôn quý. Gia tộc bọn ta có lịch sử dài lâu mà huy hoàng, chúng ta xuất thân cao quý, tổ tiên chúng ta từng chinh phục qua vô số thế giới.”

Một cỗ tinh thần dao động mang theo mùi máu tươi, càng hắc ám trầm trọng từ trong đại trướng khuếch tán ra, Đế Duyên Đà trong thanh âm trống rỗng hơn vài phần sát khí lạnh lẽo: “Một con rắn nho nhỏ, một con chim nho nhỏ, sinh vật dân bản xứ ti tiện vô tri, các người đem tộc nhân Đế thị nhất tộc tôn quý xem là cái gì? Ta chấp các người một tay, ta có thể thoải mái lấy đi tính mạng các người!”

Ngao Lễ cùng Phượng Cầm Tâm đồng thời rút gào lên: “Làm càn! Chính là chó nhà có tang, cũng dám ở trước mặt chúng ta kiêu ngạo ưong ngạnh?”

Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng còn có một đám Đế thị trưởng lão thanh âm càng thêm vang dội: “Dân bản xứ ngu xuẩn, thu hồi ngạo mạn của các người, ở trước mặt quý nhân Đế thị nhất tộc tôn quý, quỳ xuống đi, liếm giày chúng ta, chúng ta ban cho các người vinh quang thành nô lệ của chúng ta!”

Tự Văn Mệnh thanh âm tứ bình bát ổn lại vang lên: “Các vị, thu hồi tính tình, chuyện gì cũng từ từ!”

Đám người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Đế Duyên Đà đồng thời hô to gọi nhỏ lên: “Tự Văn Mệnh, cái đó cùng người không quan hệ. Chúng ta tôn kính người, nhưng mà, không có nghĩa là chúng ta phải nghe lời người nói! Đừng sang một bên đi, việc này cùng người không liên quan!”

Tự Văn Mệnh trùng trùng ho khan một tiếng, thanh âm Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng cũng truyền ra, bọn họ gia nhập trong ba phương khắc khẩu, vì thế trong đại trưởng lại càng thêm lộn xộn.

Cơ Hạo dùng sức day day mi tâm, hướng vài tướng lĩnh nhân tộc cửa đại trưởng nhe răng trợn mắt cười cười: “Đám người Đế Duyên Đà, là tự mình chạy về? Ngoan ngoãn thật, bọn họ công phu chạy trốn cũng thật khó lường!”

Vài tướng lĩnh nhân tộc cười khổ lắc lắc đầu, hướng cửa đại trưởng chỉ chỉ.

Cơ Hạo trùng trùng ho khan một tiếng, sau đó con mắt dựng thẳng ở mi tâm hần mở ra, một đạo tinh thần dao động đậm đặc như sương, trầm trọng như núi gào thét vọt đi vào. Cửa đại trưởng vén lên, rèm cửa ước chừng hai mươi tầng da bò tốt may thành ‘xoạt’ một cái vỡ nát, tinh thần đánh sâu vào đáng sợ làm cho toàn bộ người trong đại trưởng đồng thời ngậm miệng lại.

Cơ Hạo lấy ra Ma Hầu Quyền Trọng vác ở trên vai, hoành cánh tay đi vào đại trưởng. Hần cũng không nói gì, chỉ là đem Ma Hầu Quyền Trọng nặng trĩu

trùng trùng hướng trên mặt đất đâm xuống.

Mặt đất hơi hơi chấn động, đám người Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lãng đồng thời ngẩn ngơ, sau đó hướng Cơ Hạo cúi đầu hành một lễ thật sâu: “Chủ quân!”

Tự Văn Mệnh mày hơi hơi nhướng, nhẹ nhàng cười lên, thực ngoài ý muốn liếc mắt nhìn đám người Đế Duyên Đà vừa rồi còn khí diễm kiêu ngạo một cái.

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm lại là đồng thời nhìn thẳng Ma Hầu Quyền Trượng, hai người khóe miệng đều có dấu vết nước dãi chảy ra.

“Nghieu Bá, cái bảo bối này, có bán không?” Hai người hầu như là trăm miệng một lời đặt câu hỏi.

Chương 781: Tin Tức Tọa Độ

Ma Hầu Quyền Trọng cứ như vậy cầm thẳng ở chính giữa đại trưởng.

Một cây quyền trọng tối như mực giống như cây trụ, mặt trên được khắc vô số bảo thạch điêu thành đôi mắt. Đôi mắt đủ mọi màu sắc thâm thúy mà tà dị, chỗ trung tâm đôi mắt một cái phù văn thật nhỏ tinh xảo chậm rãi xoay tròn, ngẫu nhiên có một tia tinh quang không ngừng phụt ra.

Ngăn ngừa vài cái hô hấp, từng đợt từng đợt thiên địa linh khí như chim bay vào rừng hội tụ lại đây, rất nhanh ở bốn phía Ma Hầu Quyền Trọng liền quây chung quanh một tầng linh khí giống như nước dày một thước.

Rung rung rẩy rẩy, gợn sóng nhộn nhạo, không bao lâu một tầng linh khí này liền ngưng tụ thành nước, ngưng tụ thành sương, lại qua mấy chục hô hấp, chợt nghe ‘đình đình đang đang’ một trận vang lên, từng khối lớn tinh thạch bằng nắm tay, cả thân thể trong suốt trong sáng không hề tạp chất, hoàn toàn từ thiên địa linh khí ngưng tụ thành từ Ma Hầu Quyền Trọng rơi xuống.

Ma Hầu Quyền Trọng có năng lực kỳ dị hội tụ thiên địa linh khí, hơn nữa nó bản chất tham lam, quá trình hội tụ thiên địa linh khí bá đạo mà không kiêng nể gì. Thiên địa linh khí khi ở Ma Hầu Quyền Trọng giữ độ dày quá cao, pháp trận chuyển hóa trong quyền trọng sẽ đem thiên địa linh khí mạnh mẽ ngưng kết thành linh khí tinh thạch.

Cơ Hạo nhặt lên một khối linh khí tinh thạch, linh khí tinh thạch lớn bằng nắm tay không có tạp chất gì, hoặc là màu xanh, hoặc là màu lam, hoặc là màu đỏ, hoàn toàn dựa theo ngũ hành thuộc tính cùng thuộc tính biến dị khác ngưng kết mà thành.

Mỗi một khối linh khí tinh thạch nội蕴 thiên địa linh khí, đều có thể so với một khối thượng phẩm vu tinh.

Rất nhanh đã có mấy ngàn khối linh khí tinh thạch quây chung quanh Ma Hầu Quyền Trượng chồng chất lên, trong linh khí tinh thạch này hào quang lóe ra, không ngừng có nhiều hơn thiên địa linh khí bị Ma Hầu Quyền Trượng nghiền áp, mạnh mẽ đem thiên địa linh khí rót vào trong linh khí tinh thạch này.

Ngồi xổm bên cạnh đồng linh khí tinh thạch này, Cơ Hạo cẩn thận kiểm tra một chút hiệu suất thiên địa linh khí dung nhập tinh thạch, ngẩng đầu hướng Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt cuồng nhiệt cười nói: “Đại khái một ngày một đêm, bảo bối này có thể đem linh khí tinh thạch chuyển hóa có thể so với cực phẩm vu tinh.”

“Cái này là Ma Hầu Thần Trượng, thần khí ma hầu nhất tộc truyền thừa. Hơn nữa cũng là một món hậu cần chí bảo quan trọng nhất quân viễn chinh Ngu tộc chúng ta.” Một bên Đế Duyên Đà tham lam nhìn Ma Hầu Quyền Trượng, hầu kết lay động nói: “Có Ma Hầu Thần Trượng làm bạn, chúng ta vĩnh viễn không cần sợ hãi khuyết thiếu năng lượng tinh thạch. Thời điểm nào, địa phương nào, chẳng sợ không có sẵn mạch khoáng năng lượng tinh thạch, chỉ cần trong không gian có thiên địa linh khí tồn tại. Chúng ta liền vĩnh viễn sẽ không khuyết thiếu năng lượng tinh thạch, toàn bộ khí giới chiến tranh của chúng ta, thủy chung có thể bảo trì sức chiến đấu cường đại nhất.”

‘Đinh đinh đang đang’ tiếng rơi không dứt bên tai, càng nhiều linh khí tinh thạch có thể so với thượng phẩm vu tinh không ngừng ngừng tụ, không ngừng rơi xuống.

Theo thời gian trôi qua, lốc xoáy linh khí quây chung quanh Ma Hầu Quyền Trượng đường kính đã rộng lớn hơn một trượng, thực hiển nhiên Ma Hầu Quyền Trượng năng lực hấp thụ đối với thiên địa linh khí, là theo thời gian trôi qua mà không ngừng gia tăng.

Cho nó đủ thời gian, đem nó đặt ở địa phương thiên địa linh khí đầy đủ. Cây quyền trượng này liền có thể so với một cực phẩm vu tinh mạch khoáng vô cùng lớn.

Đế Duyên Đà nói nó là một trong bảo vật hậu cần quan trọng nhất quân viễn chinh Ngu tộc, lời này một chút cũng không khoa trương.

“Cơ Hạo, ta...” Ngao Lễ há mồm muốn nói cái gì đó.

“Bớt đi, cái bảo bối này là của ta, ai dám cùng ta đoạt, ta liền cùng hắn liều mạng!” Cơ Hạo ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Ngao Lễ một cái.

“Nghieu bá đại ca, ta cảm thấy...” Phượng Cầm Tâm nũng nịu mở miệng. Thực quyền rũ xuống cho Cơ Hạo cái mị nhãn.

“Ta lần này suýt nữa bị quân đội dị tộc vây sát, có người đã cứu ta.” Cơ Hạo liếc mắt nhìn Phượng Cầm Tâm một cái. Lạnh giọng nói: “Hắn tự xưng Nghiễm Thành đạo nhân, cùng ta có vài phần quan hệ. Ừm, sự tích Hiên Viên Thánh hoàng, ở nhân tộc nơi này đã thất lạc, nhưng mà Long tộc, Phượng tộc, nói vậy còn nhớ rõ Hiên Viên đế sư là chuyện gì xảy ra chứ?”

Phượng Cầm Tâm cùng Ngao Lễ đồng thời ngậm miệng lại. Bọn họ mở to hai mắt ngơ ngác nhìn nhìn Cơ Hạo, ánh mắt họ thật giống như thấy được hồng hoang cự thú nào đó đột nhiên từ trong phần mộ nhảy ra, hơn nữa lắc lắc lông – ở trước mặt bọn họ nhảy một hồi vũ đạo.

Nghiễm Thành đạo nhân, Hiên Viên đế sư.

Ha ha, nhân tộc bởi vì duyên cớ này, đã tự tiêu hủy nhiều thượng cổ ghi lại, nhưng mà Long tộc, Phượng tộc cùng nhân tộc quan hệ thâm hậu, đồng thời bọn họ truyền thừa nhà mình cuộn cuộn không dứt, bọn họ sao có thể có thể không biết lai lịch Nghiễm Thành đạo nhân?

“Khó trách, tiểu tử ngươi cổ quái như vậy.” Ngao Lễ lẩm bẩm một tiếng.

“Đáng chết, cô nãi nãi một trăm ức vu tình nọ, chẳng lẽ muốn đánh nước trắng sao?” Phượng Cầm Tâm hớn hớn nhìn chằm chằm Cơ Hạo: “Cái cây quái trượng này tạm thời không đề cập tới, tử tù Tu tộc này chúng ta cũng không

nói... Cơ Hạo chuyện, người đáp ứng chúng ta tọa độ thế giới nói như thế nào? Người là chính miệng đáp ứng, người hay là còn muốn đem lời người nói ra nuốt trở lại hay sao?”

Phượng Cầm Tâm rất có điểm hỗn hển, nếu không phải cố kỵ thân phận của mình, nhằm chừng nàng đã sớm chửi ầm lên.

Tự Văn Mệnh眯 mắt, Nghiễm Thành đạo nhân? Hiên Viên đế sư? Người cùng Hiên Viên Thánh hoàng có quan hệ?

Khi Tự Văn Mệnh là thiếu niên, từng lật xem qua toàn bộ bí tàng điển tịch vu điện, ở lúc Hiên Viên Thánh hoàng tuổi già, có chút ghi lại về hắn rất là mơ hồ không rõ, thực rõ ràng có lượng lớn tư liệu thiếu mất. Không chỉ có là Hiên Viên Thánh hoàng, ở một ít giai đoạn lịch sử nhân tộc từ sớm, cũng có lượng lớn điển tịch tuyệt đối là vì khuyết thiếu.

Lại liên hệ tình báo từ chỗ Minh đạo nhân, Tự Văn Mệnh cảm thấy, hắn hẳn là tìm thời gian, cùng Cơ Hạo trao đổi một chút.

Nhưng mà hiện tại chuyện càng trọng yếu cũng không phải là cái này, Đế thị nhất tộc đều phục Cơ Hạo, Cơ Hạo còn từ Hắc Sa Bảo cuốn đi nhiều nhân vật mẫu chốt như vậy, quý tộc Ngu tộc, chiến sĩ Già tộc này đối với nhân tộc tác dụng không lớn, nhưng mà này Tu tộc tượng sư có thể rất có giá trị.

Càng không cần chỉ, tọa độ thế giới? Tọa độ thế giới cùng Bàn Hi thế giới giống nhau?

“Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng!” Cơ Hạo cũng không thu hồi Ma Hầu Quyền Trượng, cứ như vậy đem nó cắm ở trong đại trượng, mặc cho từng khối linh khí tinh thạch không ngừng ngưng tụ. Hắn muốn hưởng Ngao Lễ cùng Phượng Cầm Tâm thuyết minh —— không cần quá lòng dạ hẹp hòi, đi theo Cơ Hạo đại gia có thịt ăn, không cần nhớ thương chút vật ngoài thân bé nhỏ không đáng kể như vậy.

Xem lên hiệu quả không tệ, ít nhất hiện tại Ngao Lễ cùng Phượng Cầm Tâm về mặt trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, trên mặt cũng lộ ra ý cười.

Đế Duyên Đà hướng Cơ Hạo hạ thấp người hành một lễ, hẩn ngón tay ở trong không khí vẽ lên, nhất thời một mảng u quang phun lên.

Thời điểm đối mặt Cơ Hạo, Đế Duyên Đà là cung kính có thừa, nhưng mà đối với đám người Tự Văn Mệnh mở miệng, Đế Duyên Đà trong xương cốt cái loại ngạo khí này lại xông ra: “Dân bản xứ ngu xuẩn, các người ngay cả thế giới của mình đến tốt cùng là tình huống gì cũng không biết. Xem tốt đi, cái này là tương ứng Bàn Cổ thế giới các người... Ở quanh thân Bàn Cổ thế giới các người, còn có rất nhiều rất nhiều thế giới.”

“Đây là một khối ốc thổ, một khối Man hoang xứ – nữ – địa.” Trong u quang, một cái quang đoàn cực lớn xuất hiện, cách quang đoàn này không xa, một cái vàng sáng nhỏ hơn nhiều xuất hiện.

“Đế Thích Sát vì xóa di tội, cho mười hai chấp chính đại đế một cái tọa độ thế giới.”

“Ta biết đến, chỉ có Đế Thích nhất tộc Đế Thích Diêm La được cái tọa độ này.”

“Nếu các người có chí bảo mở thông đạo thế giới, các người có thể thông qua tọa độ này, trước tiên xâm nhập thế giới, giành lấy lợi ích thật lớn.”

Chương 782: Nói Về Thế Giới

Cơ Hạo mang theo Đế Duyên Đà tộc nhân Đế thị nhất tộc, còn có chiến sĩ Già tộc, tông sư Tu tộc bị hắt từ trong Hắc Sa Bảo mua ra, cộng lại vượt qua sáu mươi vạn dị tộc về tới thành Nghiêu Sơn.

Toàn bộ dị tộc đều đem một tia bản mạng tinh huyết cùng phân hồn phát hạ huyết thể, ký thác ở trong Bàn Hi Thần Kính.

Có Bàn Hi Thần Kính trấn áp, trừ khi dị tộc này có thể tìm được hỗn độn chí bảo so với Bàn Hi Thần Kính càng cường đại hơn, tiến tới hoàn toàn phá hủy Bàn Hi Thần Kính, nếu không bọn họ vĩnh viễn đều không thể đào thoát Bàn Hi Thần Kính giam cầm.

Bởi vì linh hồn huyết thể, dị tộc này tên nào cũng tâm cao khí ngạo, tên nào cũng khó có thể đối phó, nhưng mà thời điểm đối mặt Cơ Hạo, bọn họ lại đều so với con thỏ còn muốn nhu thuận dụ ngoạn hơn nhiều.

Cơ Hạo ở trong thành Nghiêu Sơn, cố ý cho bọn người kia một khối đất trống, để cho chính bọn họ đi thiết kế cùng xây dựng chỗ ở tương lai.

Người Ngu tộc tứ thể không cần, nhưng bọn hắc xác thực rất có phẩm vị nghệ thuật, bọn họ năng lực thiết kế thật mạnh mẽ, tác phẩm của bọn họ xa hoa; người Tu tộc có năng lực động thủ rất mạnh, vô luận thiết kế thiên hoa loạn trụ cỡ nào, bọn họ luôn có thể thực thực hiện ra cho người ở trong hiện; mà người Già tộc cao lớn thô kệch, là việc cực nhọc tốt nhất, vô luận là phá núi lấy đá hay là khai thác mỏ đào lấy mỹ ngọc tinh kim, bọn họ đều là hảo thủ.

Ba tộc hợp lực, Cơ Hạo lại phân phối cho bọn hắc một bộ phận Ám tộc phó binh cùng tinh quái nô lệ mua từ Bồ Phản để bọn họ ra roi, đám người Đế Duyên Đà liền vui vẻ, vô cùng cao hứng đi bố trí nhà mới của mình.

Có thể thoát khỏi vận rủi tử vong, còn có thể ở nơi như Nghiêu Sơn khí hậu

tốt tươi, phong cảnh tú lệ được quyền lực tự do an cư, cho dù là nóng nảy như đám người Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng, bọn họ cũng không có biện pháp lại nóng nảy cái gì.

Mà Cơ Hạo lại là triệu tập cao tầng trong lãnh địa, ở dưới vại trường lão Đế thị nhất tộc, vại đại tượng dưới Tu tộc Cổ La chỉ điểm, bắt đầu nghiên cứu ‘Hỗn độn thể giới định vị thuật’ của dị tộc.

Đây là một môn học vấn cực kỳ thâm ảo, cần tiến hành tính toán cực kỳ phức tạp. Hơn nữa phải có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, hơn nữa dựa vào đại vận, càng nhiều thời điểm phải dựa vào bảo vật định vị chuyên môn mới có thể có điều thành tựu học vấn.

Tính toán phức tạp, các phương diện suy tính rườm rà, sau gần nửa canh giờ, đầu tiên là Man Man ôm đầu khóc thiên kêu địa chạy đi đại diện, sau đó là Cơ Hạ nằm xuống một bó tóc, mang theo một đám tộc nhân Kim Ô bộ chặt vật chạy trốn, tiếp qua một đoạn thời gian Phong Hành cùng một đám cao tầng Nghiêu Sơn lĩnh cũng hai mắt choáng váng chạy thoát ra ngoài...

Cuối cùng ở lại bên người Cơ Hạo, cùng hắn cùng tìm hiểu môn định vị thuật này, chỉ còn lại có Thiếu Ti cùng Vũ Mục.

Hỗn độn hư không mờ mịt, vô biên vô hạn, không có cuối, không biết bắt đầu, không biết chấm dứt; ở trong hỗn độn hư không, không có trên dưới trái phải. Không có phương hướng, không có địa thủy hỏa phong, không có vũ lộ lôi đình.

Tất cả đều là hỗn độn, chỉ có năng lượng đục ngầu không thuộc tính nhất bay lui tới, cho dù là một cái hỗn độn triệu tịch thật nhỏ bằng sợi tóc, đều ẩn chứa lực lượng khủng bố hủy thiên diệt địa.

Nhân tộc Bàn Cổ thế giới cũng tốt, hay là Long tộc, Phượng tộc cũng tốt, bọn họ đều còn ở bên trong thế giới. Còn chưa có bắt đầu phóng mắt quan sát hỗn độn hư không. Đối với dân bản xứ Bàn Cổ thế giới mà nói, Bàn Cổ thế giới

chính là tất cả. Chính là toàn bộ ý nghĩa của thế giới.

Nhưng mà đối với một ít tộc đàn từ xưa, một ít chủng tộc cường đại đến cực điểm mà nói, hỗn độn hư không thật giống như một mảng biển lớn vô biên vô hạn, mà một đám thế giới to nhỏ, chính là lục địa, đảo nhỏ, đá ngầm to nhỏ trong mảng hải dương này.

Giữa các thế giới này có khoảng cách cực kỳ xa xôi, sinh linh tầm thường căn bản không có khả năng vượt qua.

Nói chung. Đại Vu nhân tộc căn bản không có tư cách bước vào hỗn độn hư không, bọn họ hơi chút bị năng lượng cương phong chỗ giao giữa vách chắn hỗn độn hư không cùng thế giới thổi phất một chút sẽ cốt nhục thành bùn, hồn phi phách tán.

Nhân tộc Vu Vương, bước đầu có được năng lực giao thiệp với hỗn độn hư không. Nhưng mà căn cứ kinh nghiệm Đế Duyên Đà mà nói, nhân tộc Vu Vương cấp bậc tồn tại này, bọn họ nhiều nhất có thể rời xa bản thổ thế giới chừng vạn dặm hành động.

Khoảng cách vạn dặm là một cái khoảng cách có vẻ an toàn. Không có bất ngờ gì xảy ra mà nói, tồn tại cấp Vu Vương có thể ở trong hỗn độn hư không tìm u tham bảo, nếu có chút khoáng vật kỳ dị bên trong hỗn độn bị đụng tới, đây là một con số tài phú bằng trời. Bởi vì hỗn độn hư không rất nguy hiểm, hỗn độn triều tịch rất khủng bố, vật phẩm có thể ở trong hỗn độn triều tịch tồn xuống, mỗi một món đều quý hiếm dị thường.

Đến tồn tại cấp Vu Đế, liền bước đầu có được năng lực đề kháng hỗn độn triều tịch nhất định.

Khoảng cách trăm vạn dặm đến ngàn vạn dặm, đây là cực hạn Vu Đế đại năng có thể tiến vào hỗn độn hư không.

Nhiều nhất một ngàn vạn dặm, một gã Vu Đế, cho dù là Vu Đế cường đại

nhất, nhiều nhất có thể xâm nhập hỗn độn hư không một ngàn vạn dặm. Khoảng cách này đủ để cho hãn ở khi gặp được hỗn độn triều tịch hủy diệt tất cả, còn có thể miễn cưỡng giãy dựa trốn về thế giới nguyên bản—— nếu vận khí không phải kém tới cực điểm, hãn có thể an toàn quay về.

Chỉ có đến Vu Thần cảnh, cũng chính là cái gọi là Nhật Nguyệt cảnh của dị tộc, bản thân cùng linh hồn đều đã ít nhất dung hợp một cái thiên đạo pháp tắc lực, mượn dùng một cái thế giới pháp tắc lực, ở trong hỗn độn hư không có thể mạnh mẽ cắn nuốt hỗn độn khí tức hóa thành lực lượng bản thân.

Cường giả Vu Thần cảnh, mới có tư cách bước đầu hành tẩu hỗn độn hư không.

Lại cũng chỉ là tư cách sơ cấp nhất, thật giống như một hài đồng học được bơi lội, người có tư cách đi biển bơi lội, nước biển có thể sẽ không chết đuối người, nhưng mà các loại sinh vật hung mãnh, các loại sinh linh ác độc trong biển, thậm chí lốc xoáy mạch nước ngầm, thậm chí sóng thần cơn lốc đáng sợ nhất, vẫn có thể thoải mái phá hủy cường giả Vu Thần cảnh.

Cho nên tổ tiên Ngu tộc, ở trong quá trình nhắm vào hỗn độn hư không thăm dò, bọn họ dần dần diễn sinh ra định vị thuật hỗn độn thế giới.

Căn cứ hỗn độn triều tịch vạn vạn biến hóa, căn cứ quỹ tích vận hành các loại năng lượng hồng lưu trong hỗn độn, phối hợp đủ loại tính toán, đánh giá dự đoán, trả giá lượng lớn tài liệu quý hiếm dựng định vị đại trận tiến hành thí nghiệm đo vẽ bản đồ không gián đoạn, cộng thêm bảo vật định vị đặc thù, cùng với đủ vận khí, cuối cùng có thể lấy một thế giới làm nguyên điểm, định vị một cái tọa độ thế giới.

Ví dụ như nói Đế Thích Sát đưa cho Đế Thích Diêm La tọa độ thế giới kia, chính là lấy sáu đại lực trong Bàn Cổ thế giới làm nguyên điểm, lấy thái dương quỹ tích vận hành cố định nhất cùng ba ức sáu ngàn vạn cái khác làm kinh vĩ tuyến cơ sở xác định một thế giới.

Thế giới kia cách Bàn Cổ thế giới so ra ở trong hỗn độn hư không mà nói không tính quá xa, nhưng mà đây là khoảng cách tương đối, cho dù là tu vi Cơ Hạo đề thăng gấp trăm lần, lấy lưu quang độn pháp nhanh nhất của hắn phi hành theo một đường thẳng tắp, trên đường gió êm sóng lặng không ra ngoài ý muốn gì mà nói, hắn phải phi hành ba vạn bảy ngàn năm mới có thể đến thế giới kia.

Muốn bình an, mau lẹ đến một thế giới, phải thiết lập khóa giới thông đạo, hoặc là có được chí bảo khóa giới đặc thù nào đó.

Thế giới này cùng Bàn Hi thế giới có khác nhau, Bàn Hi thế giới khi đó đã bị Bàn Cổ thế giới bắt lấy, thiết lập khóa giới thông đạo hao phí nhỏ nhất.

Nhưng mà tọa độ này đại biểu thế giới kia khoảng cách xa xôi, muốn thiết lập khóa giới thông đạo tiêu hao cực kỳ đáng sợ, càng cần kiến thiết pháp trận khóa giới thông đạo hình thái vĩnh viễn mới được đầu nhập sử dụng.

Cơ Hạo đem đám người Đế Duyên Đà mang về Nghiêu Sơn.

Mà Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm còn có Tự Văn Mệnh, bọn họ đều trở về bản tộc, đi kiểm các loại tài nguyên. Không có hào tộc bọn họ phía sau chống đỡ, đem Cơ Hạo bán đi, cũng vô pháp xây thành một góc cái pháp trận khóa giới thông đạo hình thái vĩnh viễn kia.

Chương 783: Vũ Dư Trở Về

Cơ Hạo từ trong kho phòng Nghiêu Sơn lĩnh lấy ra không ít tài liệu trân quý, trong đó tối quý hiếm, là một khối ‘Động thiên tinh phách’ thời điểm xây thành Nghiêu Sơn, đám người Khoa Nga Thị từ trong hỗn độn thu thập được, không có sử dụng, dẫn theo một tia thuộc tính hỗn độn không gian.

Cũng là sau khi có Cổ La nói cho Cơ Hạo chỗ trân quý của động thiên tinh phách, Cơ Hạo mới biết được, Khoa Nga Thị hậu duệ thượng cổ thiên đình này, bọn họ vì xây thành Nghiêu Sơn, không chỉ có đi các ngôi sao phía trên Bàn Cổ thể giới thu thập thần tài, lại mạo hiểm tiến nhập hỗn độn hư không, từ trong đó góp nhặt rất nhiều tài liệu Bàn Cổ thể giới cũng không sản xuất.

Nghĩ đến cảnh tượng lúc trước xây thành Nghiêu Sơn, Cơ Hạo đột nhiên đối với Khoa Nga Thị thần nhân này có điểm áy náy.

Trước kia là không biết, hiện tại Cơ Hạo mới rõ ràng hỗn độn hư không nguy hiểm, hãn âm thầm cân nhắc, hãn cấp ra phí dụng xây thành, có phải quá thấp một ít hay không?

Bỏ lại suy nghĩ lung tung này, Cơ Hạo cẩn thận dựa theo bí pháp ghi lại định vị thuật hỗn độn thể giới, ở đỉnh Nghiêu Sơn xây lên một tòa pháp trận đường kính cả dặm.

Trung tâm tòa pháp trận này, chính là khối động thiên tinh phách có một tia hỗn độn thuộc tính, đồng thời lại mang theo một tia không gian dao động nọ.

Cổ La cùng vài trưởng lão Đế thị nhất tộc đứng ở bên pháp trận, không ngừng lắc đầu nhếch miệng.

Đối với Cơ Hạo mà nói, tòa pháp trận này được cho là cực kỳ phức tạp, hao phí tài liệu cũng rất nhiều. Nhưng mà dừng ở trong mắt đám người Cổ La, Cơ Hạo bố trí tòa trận pháp thăm dò tọa độ thể giới này, quả thực đơn sơ đến cực

điểm.

Nếu là ở bốn nguyên thể giới dị tộc, vì trắc định một tọa độ thể giới mới có khả năng tồn tại, bọn họ ít nhất cần thành lập một tòa đại trận đường kính vạn dặm, hao phí tài liệu quý hiếm là ngoài trăm vạn lần thậm chí vạn ức lần tòa trận pháp trước mắt của Cơ Hạo này.

Một tòa định vị trận pháp đường kính trăm trượng như vậy, hao phí tài liệu ít như vậy, nếu có thể đựng đến một tia nửa điểm vị trí thể giới mới, đó mới thật là thấy vong hồn.

Cơ Hạo cũng không biết nói dị tộc này đang trong lòng nói xấu, hăn đứng ở trong định vị trận pháp chính. Hai tay điểm nhẹ, nhất thời lượng lớn thượng phẩm vu tinh trong đầu mỗi then chốt của một trăm hai mươi tám trận cơ năng lượng nháy mắt thiêu đốt lên, một cỗ lực lượng khổng lồ theo trận cơ pháp phù không ngừng lưu chuyển, cuối cùng ngưng tụ thành từng tia hỗn độn năng lượng như thật nhỏ rót vào động thiên tinh phách.

Động thiên tinh phách được Cổ La xảo thủ gia công qua, điêu khắc thành hình tam lăng chùy, hơn nữa mặt ngoài điêu khắc vô số phù văn tinh mịn sáng lên một tia ánh sáng nhạt. Cơ Hạo thân thể rót vào trong động thiên tinh phách. Hăn chợt phát hiện thần thức mình gia tăng bao phủ phạm vi hơn một ngàn lần, trên vạn lần rồi.

Trước mắt có vô số tinh thần ảo giác chợt lóe qua, vô số đạo tinh thần vận chuyển tinh quỹ mang theo tiến nổ ù ù chậm rãi lướt đi, Cơ Hạo thấy được vô số đoàn quang mang kỳ dị, vô số cảnh tượng lưu tinh khó có thể hình dung tràn ngập trước mắt.

Sau đó một cỗ lực lượng thật lớn từ trong minh minh đánh sâu vào lại đây, hung hăng nện ở trên người Cơ Hạo.

Bàn Hi Thần Kính hơi hơi vừa động, một đạo u quang âm u bảo vệ nguyên thần Cơ Hạo, đem cỗ lực lượng đáng sợ trực tiếp oanh kích nguyên thần Cơ Hạo

này một ngụm nuốt xuống. Theo sau từng đạo khí tức hùng hậu từ trong Bàn Hi Thần Kính khuếch tán ra, thông thả tẩm bổ nguyên thần cùng thân thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo thân thể nhoáng lên một cái, lão đảo rút lui về phía sau vài bước.

Cổ lực lượng đáng sợ nọ, đủ để đem hấn đánh cho hồn phi phách tán không có thương tổn đến hấn, nhưng mà tòa định vị pháp trận này chỉ vận chuyển thời gian một phần vạn cái nháy mắt, nguyên thần lực của Cơ Hạo đã bị rút ra sạch sẽ, thiếu chút nữa đem nguyên thần của hấn đều rút ra vào trong động thiên tinh phách.

Nếu không phải Cơ Hạo người mang trọng bảo, lúc này đây hấn đã xem như xong rồi.

Hít một hơi thật sâu, chín thượng cổ tam túc kim ô lơ lửng ở đỉnh Nghiêu Sơn, kim quang mãnh liệt chiếu lên trên người ẩm đào dạt, nguyên thần lực của Cơ Hạo tiêu hao không còn đang rất nhanh khôi phục.

Cổ La ở một bên lớn tiếng kêu: “Định vị pháp trận nhỏ như vậy. Căn bản không có khả năng tìm được khí tức thể giới gì. Hơn nữa cái trận cơ này quá nhỏ, căn bản không có lực phòng hộ gì... Ta tuyệt đối không thừa nhận tòa định vị pháp trận này cùng ta có liên quan. Quả thực quá mất mặt!”

Vài trưởng lão Đế thị gia tộc đứng ở một bên thần sắc âm tình bất định, bọn họ thật cẩn thận nhìn Cơ Hạo, nhìn thấy Cơ Hạo đứng vững vàng thân thể, bọn họ vội vàng hướng Cơ Hạo cúi đầu hành lễ thật sâu: “Chủ quân tôn kính, không phải chúng ta ám toán ngài, chúng ta đã nhắc nhở qua ngài. Định vị trận pháp nhỏ như vậy, nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm... Ở quê hương của chúng ta, chỉ có quý tộc gia tộc suy tàn nhất, vì tuyệt cảnh liều một chuyến. Mới có thể sử dụng trận pháp đơn sơ như vậy.”

Cơ Hạo khoát tay áo, lạnh nhạt nói: “Cùng các người không quan hệ, là ta chỉ muốn thử xem định vị thuật có ổn hay không. Xem ra, là ta nghĩ đến quá đơn giản.”

Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo cười khỏ nói: “Cũng không biết, bọn họ có thể gom đủ tài liệu cần thiết hay không. Cổ La, một tòa khóa giới thông đạo hình thái vĩnh viễn, thật sự rất khó chế tạo sao? Hao phí... đến tột cùng có bao nhiêu lớn?”

Nhún nhún vai, Cổ La cười cười nói: “Chủ quân tôn kính, cứng rắn mà nói... Ngu triều mười hai gia tộc cường đại quyền thế nhất, bọn họ mỗi nhà đều chỉ có một khóa giới thông đạo hình thái vĩnh viễn. Ở Bàn Cổ thế giới nhiều năm cướp đoạt như vậy, nhiều năm tư tàng tài nguyên như vậy, bọn họ mỗi nhà cũng chỉ thành lập một tòa khóa giới thông đạo hình thái vĩnh viễn.”

Mở ra hai tay, Cổ La vui sướng khi người gặp họa nói: “Theo ta biết, ngày thành Lương Chủ bị phá hủy, khóa giới thông đạo hình thái vĩnh viễn mười hai gia tộc trận cơ cũng đều bị phá hủy. Cho nên, bọn họ muốn chinh chiến mười hai thế giới nọ, bọn họ tạm thời cũng không có khả năng.”

Cơ Hạo trong lòng có tính toán, hắc nhếch nhếch miệng, nhìn về phía trưởng lão Đế thị nhất tộc này: “Đáng tiếc, các người sao lại chỉ biết một cái tọa độ thế giới? Nếu các người biết càng nhiều... Hà?”

Cơ Hạo đột nhiên quay đầu lại, một đạo khí tức chỉ có hắc cảm nhận được ở hậu viện một tòa đại điện trong phủ của hắc chợt lóe mà qua. Trong lòng chợt một trận vui sướng, Cơ Hạo bỏ lại đám người Cổ La, tung người hóa thành một đạo kim quang bay về chỗ của mình, vài cái lóe lên liền về tới trong đại điện.

Trong đại điện rộng mở, đơn giản mộc mạc, Vũ Dư đạo nhân ngồi xếp bằng ở trên một cái bồ đoàn, một đoàn quang đoàn màu vàng lợt làm cho người ta cảm giác có chút cũ kỹ lơ lửng ở trước mặt hắc, đang không ngừng thả ra từng đạo áp lực trầm trọng.

A Bảo, Quy Linh còn có hơn mười vị đồng môn khác Cơ Hạo chưa thấy qua đứng ở hai sườn, thấy Cơ Hạo đều hướng hắc gật đầu mỉm cười.

Cơ Hạo vội vàng đi tới phía trước, vui vẻ hướng Vũ Dư đạo nhân lễ bái hành

lễ: “Đệ tử Cơ Hạo, tham kiến sư tôn, kính chúc sư tôn thánh thọ vô cương! Ô, sư tôn, ngài cùng các vị sư huynh tỷ lần này xuất hành, có thuận lợi không?”

Vũ Dư đạo nhân đang cẩn thận chỉnh kim quang trước mặt, sau khi Cơ Hạo thi lễ, Vũ Dư đạo nhân ‘ha ha’ cười lên. Hắn gật đầu cười nói: “Thuận lợi, thuận lợi. Hắc hắc, cùng một đóa hoa rách, một khối gỗ nát nọ hung hăng đấu một hồi, tìm kiếm, tranh đoạt nhiều năm như vậy, cái ‘Thiên địa kim kiều’ này, vẫn đến trong tay bốn môn.”

“Thiên địa kim kiều?” Cơ Hạo kinh ngạc nhìn về phía quang đoàn màu vàng lợt nọ không ngừng phóng xuất ra áp lực đáng sợ: “Sư tôn, đây là loại bảo vật gì?”

Vũ Dư đạo nhân mỉm cười, vuốt cằm nói: “Hỗn độn kỳ trân, có thể hóa hỗn độn làm thông cù đại đạo, liên thông hai thế giới khác nhau bên trong hỗn độn, là Thiên địa kim kiều!”

Cơ Hạo nuốt mạnh một ngụm nước bọt, con mắt thiếu chút nữa từ hốc mắt nhảy đi ra.

Vũ Dư đạo nhân nhìn thấy con mắt dựng thẳng ở mi tâm Cơ Hạo, nhất thời cũng mở to hai mắt nhìn có chút kinh ngạc.

Chương 784: Thiên Địa Kim Kiều

Vừa định ngủ gà ngủ gật, liền lập tức có người đem gối đầu đưa lên.

Cơ Hạo tâm tâm khổ khổ cứu ra tộc nhân Đế thị nhất tộc, từ trong miệng Đế Duyên Đà được cái tọa độ thế giới kia, vì cái gì phải cùng Long tộc, Phượng tộc chia xẻ ưu việt trong đó?

Một cái cố nhiên là lực cùng mạnh, ai cũng không biết cát hung thế giới nọ, giúp đỡ nhiều hơn thì cũng nhiều một phần an toàn.

Một cái là vì bố trí trận cơ khóa giới thông đạo hình thái vĩnh viễn, cần tài nguyên quá mức khổng lồ. Đó cấp là phải từ một thế giới mở một cái thông cù đại đạo, kéo dài qua hỗn độn hư không, trước tới một thế giới.

Lấy tài sản của Cơ Hạo hiện nay, cho dù đem Nghiêu Sơn lĩnh của hắn toàn bộ bán sạch, cũng gom không ra 1/1000 tài nguyên trận cơ kia cần. Tiêu hao khủng bố như thế, trừ bỏ thổ hào Long tộc, nhiều bảo Phượng tộc, ai cũng thừa nhận không nổi.

Nhưng mà Thiên địa kim kiều!

Cơ Hạo đứng bật lên, trừng to mắt tiến đến trước mVũ Dư đạo nhân ặt, tỉ mỉ đánh giá đoàn quang mang màu vàng lợt nọ.

Đoàn kim quang này làm cho người ta cảm giác rất có điểm mốc meo cũ kỹ, nhưng mà nhìn kỹ, mới có thể phát hiện trong một đoàn hào quang màu vàng lợt này, âm u sáng bóng nọ, cũng là vô số phù văn phong cách cổ xưa rậm rạp tụ tập cùng một chỗ tạo thành.

Kim quang vốn ánh sáng màu cũng trong suốt, linh động, tựa như một đám nước trong. Ở chỗ trung tâm kim quang, có thể nhìn thấy một tia hỗn độn khí tức rất nhỏ uốn lượn vặn vẹo, tuy thật nhỏ đến cực điểm, lại giống như cự long gây

cho người ta áp lực thật lớn.

Cơ Hạo trừng lớn mắt, dùng hết thị lực, cũng vô pháp thấy rõ một tia hỗn độn khí tức rất nhỏ nọ đến tột cùng là bộ dáng gì.

“Thiên địa kim kiều... Sư tôn, ngài sớm trở về mấy ngày, đồ nhi cần gì đem chỗ tốt lớn bằng trời chia cho đám người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm?” Cơ Hạo mặt từng đợt run rẩy, đáng thương nhìn Vũ Dư đạo nhân.

“Chỗ tốt bằng trời? Cái ưu việt gì?” Vũ Dư đạo nhân cũng hơi hơi sững sốt, thuận miệng hỏi một câu.

Cơ Hạo thở dài một hơi, bày ra một bộ sắc mặt vô lại thêm bất đắc dĩ. Thêm mắm thêm muối đem mình trong khoảng thời gian này làm nhất nhất nói một phen.

Từ Đế Lạc Lăng vì một trăm chiến sĩ Già tộc bị giam ở thủy lao thành Nghiêu Sơn bắt đầu nói lên, mãi cho đến Đế thị nhất tộc bị Đế Thích Sát hãm hại, bị buộc gánh tội thay lâm vào tuyệt cảnh, lại đến Cơ Hạo cùng Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm đặt thành hiệp nghị, từ Long Phượng hai tộc hợp lực, cường thế mua xuống Nguyên Nguyệt Thiên Nhân. Sau đó Cơ Hạo giả mạo Nguyên Nguyệt nhất mạch lưu lạc hoang dã khổ tu, xâm nhập Hắc Sa Bảo gặp mặt đám người Đế Duyên Đà.

Đế Duyên Đà gần mười vạn quý tộc Đế thị nhất tộc, Hắc Sa Bảo hơn ba mươi vạn trọng phạm Già tộc, cộng thêm hơn hai mươi vạn Tu tộc tông sư cùng thân thiết thân thuộc bọn họ, cộng lại vượt qua sáu mươi vạn người đã hưởng Cơ Hạo phát hạ lời thề linh hồn, thành nô lệ của Cơ Hạo.

Nói nói tới đây, Vũ Dư đạo nhân chân mày nhướng lên, đưa tay hướng mi tâm Cơ Hạo bắt một cái.

Bàn Hi Thần Kính mang theo một đạo u quang âm u bay ra, tuy nó đem hết toàn lực từ chối né tránh. Nhưng mà như trước bị Vũ Dư đạo nhân vững vàng

nắm trong tay. Cái vô thượng chí bảo có bốn mươi chín đạo Hồng Mông bảo cấm này, lại có thể thoát không được tay Vũ Dư đạo nhân.

“Hắc, đạo hạnh tốt, pháp lực tốt, so với năm đó tinh tiến đâu chỉ gấp trăm lần?” Hư ảnh thanh âm nhàn nhạt, ở trong không gian thần hồn Cơ Hạo vang lên.

“Đây là Bàn Hi Thần Kính?” Vũ Dư đạo nhân hướng Bàn Hi Thần Kính liếc mắt nhìn một cái, lạnh nhạt cười nói: “Ô, cái này cũng là duyên phận của đồ nhi ngươi, người đã dùng nó trấn áp linh hồn huyết thệ dị tộc này. Lại chỉ là tế luyện một đạo bảo cấm trong đó, đây là rất không ổn.”

Đem ngón trỏ đưa vào miệng. Vũ Dư đạo nhân dùng sức cắn một cái, trên không thành Nghiêu Sơn đột nhiên một đạo cuồng lôi vang lên, đầu ngón tay Vũ Dư đạo nhân một vết máu chảy ra.

A Bảo, Quy Linh các môn nhân Vũ Dư kinh hoảng bước về phía trước một bước, sau đó đồng thời dừng bước chân, chỉ vạn phần kính sợ nhìn một vết máu tinh tế đầu ngón tay Vũ Dư đạo nhân.

Cơ Hạo chăm chú nhìn lại, máu tươi của Vũ Dư đạo nhân cũng nói không rõ là màu sắc gì. Chỉ nhìn thấy một mảng tử khí quẩn quanh, có vô số loại sắc thái kỳ dị từ trong máu hắt phát ra, trong đại điện rộng mở đột nhiên nảy sinh một chút ý vị đại đạo khó có thể hình dung, thiên địa linh khí trong đại điện cũng chợt nồng đậm ngàn vạn lần, sau đó trực tiếp lột xác thành từng đợt từng đợt nhân uân tử khí quẩn quanh dựng lên.

Vũ Dư đạo nhân đưa tay ở trên mặt Bàn Hi Thần Kính một trận viết nhanh. Từng đạo phù lục huyền diệu đến không thể diễn tả bằng lời, ít nhất Cơ Hạo hoàn toàn xem không hiểu gì không ngừng xuất hiện vẽ ở trên mặt kính, sau đó không ngừng bị Bàn Hi Thần Kính nuốt nạp đi vào.

Từng đợt từng đợt huyền hoàng khí hỗn tạp nhân uân tử khí từ trên trời giáng xuống, chậm rãi dung nhập Bàn Hi Thần Kính.

Cơ Hạo liền cảm thấy, hắc cùng bên trong Bàn Hi Thần Kính cái loại liên hệ như có như không này trở nên càng ngày càng rõ ràng, sau đó từng đạo tiếng sét thật lớn không ngừng vang lên trong đầu ở hắc, mỗi một tiếng sét đều chấn đến Cơ Hạo nguyên thần kịch chấn, chấn đến cả người hắc cốt cách va chạm lẫn nhau không ngừng phát ra tiếng nổ vang.

Trong chớp mắt ba mươi sáu đạo tiếng sét vang lên, Cơ Hạo chỉ cảm thấy Bàn Hi Thần Kính đã thành một bộ phận của hắc, hắc có thể dễ sai khiến sử dụng Bàn Hi Thần Kính, lại không có tội nghĩa cùng trắc trở gì.

Trước kia khu động Bàn Hi Thần Kính, Cơ Hạo cần hao phí lượng lớn pháp lực cùng lực lượng nguyên thần, nhưng mà hiện tại Bàn Hi Thần Kính tự hành hấp thu thiên địa linh khí có thể tự hành bổ sung tiêu hao, Cơ Hạo khi khu động nó chỉ cần trả giá một chút lực lượng bé nhỏ không đáng kể.

“Còn lại mười hai đạo bảo cấm, Cơ Hạo đồ nhi, cái còn lại này, liền toàn dựa vào chính người dốc sức làm đủ đạo hạnh.” Vũ Dư đạo nhân cười ha ha đem Bàn Hi Thần Kính đưa ra, đem Bàn Hi Thần Kính cả thân thể linh quang bắn ra bốn phía, linh động xa so với vừa rồi gấp ngàn vạn lần nhét vào mi tâm Cơ Hạo.

Hai đạo mi dài như kiếm thích ý rung rung, Vũ Dư đạo nhân cười nói: “Đại sư bá, nhị sư bá người, luôn nói vì sư quá bao che khuyết điểm, môn hạ đệ tử không trải qua ngao luyện, luôn có vẻ thấp thỏm nóng nảy. Vì sư nắm lấy, cũng có một chút đạo lý, cho nên nguyên bản vì sư có thể giúp người hoàn toàn luyện hóa chí bảo này, nhưng mà hiện tại sao, lưu lại mười hai đạo Hồng Mông bảo cấm xem chính người cố gắng.”

Cơ Hạo trái tim kịch liệt run rẩy một chút, đem ‘đại sư bá, nhị sư bá xen vào việc của người khác ‘ ở trong lòng nhẹ nhàng oán giận một tiếng, tất cung tất kính tạ qua Vũ Dư đạo nhân, sau đó tiếp tục nói lên hắc cùng đám người Đế Duyên Đà giao dịch.

Nói xong lời cuối cùng, nói Đế Duyên Đà lại có thể biết Đế Thích nhất tộc từ

Để Thích Sát được tọa độ thế giới, nói cách khác, một cái thế giới mới đầy đủ đang chờ Cơ Hạo đi thăm dò, đi ‘cướp đoạt’, liền ngay cả Vũ Dư đạo nhân đều không khỏi mạnh mẽ đứng lên, chậm rãi đi vòng quanh đại điện ba vòng.

Lấy đạo hạnh của Vũ Dư đạo nhân, lấy tâm cảnh tu dưỡng của hắn, lại có thể cũng bị tin tức này kinh động như thế, Cơ Hạo cùng đám người A Bảo, Quy Linh trao đổi một chút ánh mắt, con người đều có tinh quang lóe loạn.

“Nói lên, Thiên địa kim kiều của vi sư, cũng thật đúng là không có lãng phí mấy chục vạn năm khổ công truy tra này, cũng không uổng vi sư bày ra kiếm trận, đem một hoa một mộc nợ liên tục bố ba trăm sáu mươi kiếm bức bọn họ rời khỏi.”

Vũ Dư đạo nhân vui vẻ cười nói: “Quả nhiên đồ nhi là người có đại phúc vận.”

Dừng một chút, Vũ Dư đạo nhân đem quang đoàn màu vàng lột nợ đưa cho Cơ Hạo: “Như thế, Thiên địa kim kiều, ngày sau liền từ đồ nhi người chủ quản đi... Vi sư cùng Tổ Long, Phượng Tổ nợ cũng có vài phần giao tình, không tốt mặt dày đi khi dễ hậu sinh văn bối bọn họ.”

Cơ Hạo hai tay ôm Thiên địa kim kiều, cười đến ánh mắt đều眯 thành một cái tuyến: “Sư tôn yên tâm, cùng tộc nhân Long Phượng giao tiếp là Nghiêu Bá Cơ Hạo, tất nhiên không có nhục danh vọng sư tôn ngài.”

Chương 785: Xuyên Qua Chu Thiên trên Không Lãnh Địa Nghiêu Bá, Phía Trên Một Mảng Mây Nhẹ, Cơ Hạo Sau Lương Một Đôi Thái Dương Tinh H

Một đoàn thần quang màu vàng lơ lửng ở trong ngực hắt sáng tối bất định, một cỗ khí cơ trầm trọng lại nhẹ nhàng, đục ngầu lại trong suốt, thủy chung tràn ngập cảm giác mâu thuẫn không ngừng từ trong đó khuếch tán ra. Kim quang lóe ra giống như tim đập, ở bên người Cơ Hạo bị bám từng vòng sóng gợn mắt thường có thể thấy được.

Thiên địa kim kiều, vô thượng chí bảo.

Sở dĩ xưng là vô thượng chí bảo, là vì Vũ Dư đạo nhân đều không làm rõ được bảo bối này đến tột cùng tính là phẩm chất gì.

Vũ Dư đạo nhân trên tay có không ít đỉnh cấp tiên thiên chí bảo, hậu thiên linh bảo, công đức trọng khí, thiên địa thần binh, muốn nói lên mức độ giàu có của Vũ Dư đạo nhân, cho dù là Long Phượng nhị tộc đều không thể cùng hăn so sánh.

Luận kiến thức cùng lịch duyệt đối với các dị bảo, cực ít ai có thể cùng Vũ Dư đạo nhân so sánh.

Nhưng mà Thiên địa kim kiều cái bảo bối này đều không phải là Bàn Cổ thể giới sinh ra, mà là nguyên từ bên trong hỗn độn, không biết năm nào tháng nào từ chỗ nào bay tới, xông vào Bàn Cổ thể giới, bị thể giới lực hấp dẫn, từ đó giống như một vệ tinh, vòng quanh toàn bộ Bàn Cổ thể giới xoay quanh bay múa.

Vật ấy linh cơ cực kỳ cường đại, tựa như đã muốn sinh ra ý thức của mình, thêm nó có các diệu dụng không thể tưởng tượng, quay chung quanh Bàn Cổ thể giới to như vậy lượn vòng không biết bao nhiêu năm, mới bị đại sư huynh Vũ Dư đạo nhân ở một đêm xem tinh tượng, nghiền ngẫm Thiên Cơ vận chuyển trong lúc vô ý phát hiện.

Đại sư bá Cơ Hạo tính cách nhàn tản, chú ý là thanh tĩnh vô vi chi đạo, thấy được chí bảo như vậy, cũng chỉ nói với Vũ Dư đạo nhân cùng nhị sư huynh hẳn. Hai người lúc đầu cũng không đem một món bảo bối không biết nguồn gốc để ở trong lòng, cũng không có cố ý vì Thiên địa kim kiều mà động thủ.

Nhưng mà đồng dạng là một lần ngoài ý muốn, môn hạ đệ tử Vũ Dư đạo nhân khi ở bên trong hỗn độn thu thập tài liệu hỗn độn tiên thiên, đột nhiên phát hiện Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân hai sư huynh đệ phái ra lượng lớn môn nhân đệ tử truy tìm hành tích kim kiều.

Dùng lời Vũ Dư đạo nhân nói với Cơ Hạo chính là —— một hoa một mộc nọ, một hoa nát, một gỗ mục thật sự không là người tốt gì, thứ bọn họ muốn cướp đoạt. Cho dù là một cục phân trâu trên đất, vậy cũng phải đem kế hoạch của bọn họ phá hư.

Cho nên Vũ Dư đạo nhân cũng liền phái ra môn nhân đệ tử, mấy chục vạn năm đến truy tung dấu vết Thiên địa kim kiều. Liền ngay cả đám người A Bảo, Quy Linh ở trong sáu thế giới cùng tứ hoang đại lục vân du, cũng có mang dị bảo tùy thời giám thị hành tung Thiên địa kim kiều.

Theo dõi với Thiên địa kim kiều không ngừng truy tung, đám người Vũ Dư đạo nhân cũng phát hiện, cái này thật sự là một vật lợi hại quan hệ cực kỳ quan trọng.

Hao phí vô số năm khổ công. Tiêu phí vô số tâm tư, cùng Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân tranh đấu gay gắt vô số trận, lần này chung quy là phát hiện Thiên địa kim kiều cách mỗi ngàn năm cố định đi chỗ bí cảnh hỗn độn nào đó trong hư không, dùng hỗn độn huyền âm khí ngưng tụ ‘Thái sơ đồng tuyền thủy’ rèn luyện tự thân.

Vũ Dư đạo nhân tự mình ra tay, mang theo phần đông môn hạ đệ tử xâm nhập hỗn độn, phá vỡ bí cảnh tiến quân thần tốc, lấy bốn môn trận quyết bày ra trong ngoài bốn mươi chín tầng đại trận, lúc này mới cuối cùng vây khốn Thiên

địa kim kiều.

Mà Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân lại là sư huynh đệ liên thủ, dẫn theo một đám môn nhân đệ tử ở thời điểm mấu chốt nhất xâm nhập bí cảnh. Một tiếng ‘bảo này cùng bốn môn có duyên’, trực tiếp chọc giận Vũ Dư đạo nhân rút kiếm dựng lên, hạ xuống kiếm trận vây khốn Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, chém loạn một trận đánh cho Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân chật vật bỏ chạy, nhưng mà Vũ Dư đạo nhân cũng ít nhiều bị chút thương thế.

Sau khi đắc thủ Thiên địa kim kiều, Vũ Dư đạo nhân trên đường dẫn môn nhân đệ tử quay về Bàn Cổ thế giới, liên đối với Thiên địa kim kiều tiến hành tìm hiểu ban đầu.

Hỗn độn chí bảo khác. Hoặc là có một đạo hai đạo, hoặc là mười đạo hai mươi đạo, bên trong luôn luôn có số lượng Hồng Mông bảo cấm cố định. Số lượng Hồng Mông bảo cấm càng nhiều. Bảo bối lại càng hùng hậu, uy lực cũng càng cường đại, thần thông diệu dụng cũng càng thay đổi thất thường.

Ví dụ như nói Bàn Hi Thần Kính có bốn mươi chín đạo Hồng Mông bảo cấm phức tạp nhất, cái này đã là đỉnh cấp trong tuyệt phẩm chí bảo.

Nhưng mà Thiên địa kim kiều lại khác, cái đồ quái dị này, có đôi khi bên trong nó một đạo Hồng Mông bảo cấm đều không có. Có đôi khi bên trong nó lại có cả năm mươi đạo Hồng Mông bảo cấm phiền phức nhất. Cũng có chút thời điểm dùng nguyên thần cẩn thận thăm dò trong đó, lại phát hiện phương diện này tràn đầy Hồng Mông bảo cấm thoát phá gây vụn thất lạc hỗn độn đạo văn, càng có đôi khi trong Thiên địa kim kiều trống rỗng không có một vật.

Dùng lời Vũ Dư đạo nhân mà nói, Thiên địa kim kiều nội ẩn cơ xu, coi như đang ẩn giấu một phương thế giới. Có được huyền diệu vô cùng.

Hắn lại nói—— nếu Cơ Hạo vừa lúc nắm giữ tọa độ một thế giới mới, hơn nữa cố tình là ở thời điểm Vũ Dư đạo nhân được Thiên địa kim kiều, cái này chứng minh Thiên địa kim kiều cùng Cơ Hạo có duyên!

Cho nên Vũ Dư đạo nhân thống khoái đem Thiên địa kim kiều giao cho Cơ Hạo chưởng quản, đồng thời cũng không tiếc hao phí nguyên khí bản thân, giúp Cơ Hạo bước đầu tế luyện Thiên địa kim kiều, để cho Cơ Hạo cùng Thiên địa kim kiều đạt thành liên hệ cực kỳ chặt chẽ.

Bởi vì Thiên địa kim kiều cùng Hồng Mông chí bảo khác biệt biểu hiện rất là khác nhau, liền ngay cả Vũ Dư đạo nhân cũng chỉ có thể giúp Cơ Hạo bước đầu tế luyện nắm giữ nó, muốn nói Cơ Hạo thật sự có thể hoàn toàn nắm trong tay Thiên địa kim kiều hay không, Vũ Dư đạo nhân cũng không thực rõ ràng.

Dù sao bên trong bảo bối này biến hóa quá cổ quái, Vũ Dư đạo nhân mình đều còn chưa có tìm hiểu rõ ràng.

Hao phí thời gian ba ngày, bước đầu nắm trong tay Thiên địa kim kiều, Cơ Hạo lơ lửng ở giữa không trung, nguyên thần bao vây lấy Thiên địa kim kiều, yên lặng cảm thụ được dao động tối nghĩa trong đó khuếch tán ra.

“Nhanh!” Cơ Hạo đột nhiên quát to một tiếng.

Thiên địa hơi hơi chấn động, một đạo kim kiều màu vàng lọt hình cầu vồng từ trong ngực Cơ Hạo mà ra, kim kiều một đầu hợp trong ngực Cơ Hạo, một đầu khác lại là hướng về phía xa xa tầm mắt không thể chạm đến.

Đồng thời kim kiều xuất hiện, chợt nghe một tiếng sét đánh vang lên, thân thể Cơ Hạo chợt hư không tiêu thất.

Trong nháy mắt, Cơ Hạo đi tới phía trên một mảng đại dương sóng nước mênh mông.

Sóng đào cuộn cuộn, ngư long mạn diêu, đại dương mênh mông bát ngát, ngẫu nhiên một trận gió mạnh thổi qua, trên mặt nước thực tùy ý nhấc lên sóng cao mấy trăm trượng, trên mặt biển liền xuất hiện lỗ xoáy đường kính thật lớn trăm dặm.

Đây là...

Cơ Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn một mảng đại dương này.

Đây là ‘Đông Khư’ ở cực đông trong sáu thế giới, cách Nghiêu Sơn lĩnh không biết bao nhiêu vạn ức dặm. Cơ Hạo mượn dùng Thiên địa kim kiều, một lần không có hao phí bao nhiêu pháp lực thuận di, hẳn lại có thể cứng rắn từ phụ cận Bồ Phản ở trung tâm sáu thế giới, đi tới chỗ cực đông trong sáu thế giới.

Một lần thuận di, kéo dài qua một nửa của sáu đại lục!

Lấy pháp lực đạo hạnh bản thân Cơ Hạo mà nói, nếu cần chính hẳn thi triển lưu quang độn pháp đến nơi đây, ít nhất cũng phải ngày đêm không ngừng toàn lực phi hành gần ngàn năm mới được.

Cơ Hạo cúi đầu nhìn chỗ quang đoàn màu vàng lợt trong ngực, thì thào tự nói: “Đây là thần thông cơ bản nhất của người?”

Thiên địa kim kiều công dụng cơ bản nhất—— xuyên qua chu thiên!

Chương 786: Thái Dương Đạo Mâu

Cơ Hạo mượn dùng Thiên địa kim kiều lực, ở khi trong sáu thế giới tùy hứng xuyên qua chung quanh, bên trong đại điện Nghiêu Bá phủ, Vũ Dư đạo nhân đang hí mắt, nhìn Nguyên Nguyệt Thiên Nhân lơ lửng ở trước người hắn.

Vũ Dư đạo nhân đem Thiên địa kim kiều giao cho Cơ Hạo chưởng quản, nhưng mà hắn lại đối với Nguyên Nguyệt Thiên Nhân ở mi tâm Cơ Hạo rất có hứng thú, cho nên hắn một tay lấy cái Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này xuống cẩn thận nghiên ngẫm.

A Bảo cùng vài môn nhân thích đạo luyện khí khác của Vũ Dư đạo nhân ngồi ở bốn phía, một đám tròng to mắt, không nháy mắt nhìn đôi mắt long lánh hào quang bảy sắc nhẹ nhẹ, lại bị thái dương tinh hỏa màu vàng nhạt bao vây, bên trong đang phát sinh lột xác kỳ dị nào đó này.

Cổ La cười theo mặt, thật cẩn thận ngồi ở trên một cái bồ đoàn, một điểm thanh âm cũng không dám phát ra mà ngẩn ra ở một bên.

Hắn nhìn Vũ Dư đạo nhân, lại nhìn nhìn đám người A Bảo, năm đôi mắt điên cuồng lóe ra, thân thể cũng không phải quá cường tráng theo bản năng run run.

Không chỉ nói Vũ Dư đạo nhân, chính là A Bảo ở xuống, trong môn nhân thích đạo luyện khí này của Vũ Dư đạo nhân, một người thực lực yếu nhất đều là đáng sợ như thế. Cổ La sức chiến đấu bản thân không phải quá mạnh, nhưng mà làm đại tượng sư Tu tộc bài danh hàng đầu, tựa như hắn có thể liếc mắt một cái nhận ra một khối tài chất tốt hay xấu vậy, hắn có thể rõ ràng liếc mắt một cái nhìn ra một người mạnh yếu.

Đáng sợ, đáng sợ giống như quái vật vậy.

Một người nào ở đây, đều so với cường giả cường đại nhất Ngu tộc mà Cổ La ở Lương Chử thấy qua còn mạnh hơn một mảng lớn.

Trên người bọn họ khí tức hồng hoang mà xa xưa, tuy bọn họ nhìn qua đều thực trẻ tuổi, nhưng mà Cổ La tin tưởng vững chắc, những người này niên kỷ ít nhất phải lấy trăm vạn năm đến tính toán. Bọn họ thật giống như ngôi sao treo cao trên bầu trời, xa xưa mà cường đại, vĩnh hằng mà sâu sắc, cao cao tại thượng không thể thân cận.

“Cổ La?” Vũ Dư đạo nhân đột nhiên mở miệng, hắc cười hướng Nguyên Nguyệt Thiên Nhân lơ lửng ở trước mặt đánh ra một đạo linh quang.

‘Ông’ một tiếng. Trong Nguyên Nguyệt Thiên Nhân vô số mô hình pháp thuật vĩnh hằng cố định kịch liệt lóe ra, một đám mô hình cường thuật Nguyên Nguyệt nhất mạch mới có hóa thành từng đạo u quang từ trong Nguyên Nguyệt Thiên Nhân lao ra, không hề giữ lại xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cổ La mặt kịch liệt run rẩy một chút, đáng sợ, không chút để ý một chỉ mà thôi, khiến cho cơ mật Nguyên Nguyệt nhất mạch Ma Hầu nhất tộc cường đại nhất, trung tâm nhất bại lộ ở trước mọi người. Pháp thuật mô hình này ẩn sâu ở chỗ trung tâm Nguyên Nguyệt Thiên Nhân. Vũ Dư đạo nhân là như thế nào để cho mô hình này tự động xuất hiện, lại không có kích phát một cái pháp thuật gì, cũng không có đối với cái Thiên Nhân này tạo thành thương tổn gì?

“Đúng, đúng vậy, tôn đại nhân kính! Ta là Cổ La, một tượng sư Tu tộc ti tiện, ta nguyện ý đem toàn bộ của ta kính dâng cho ngài.” Cổ La sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, liên thanh hướng Vũ Dư đạo nhân thề thốt biểu đạt trung tâm.

“Ừm, ngươi là người của tiểu đồ đệ bản đạo. Nhớ lấy điểm này. Bản đạo làm sư phụ, chỉ có thể ban cho đệ tử nhà mình bảo bối, cũng sẽ không cướp đồ đệ tử nhà mình.” Vũ Dư đạo nhân khoát tay áo, lạnh nhạt cười nói: “Đem ý tưởng ngươi luyện chế bảo bối này nói ra, mặt khác, ngươi sử dụng toàn bộ kỹ xảo luyện chế, tóm lại tất cả toàn bộ, đều nói ra xem!”

A Bảo cùng vài môn nhân khác hai mắt đồng thời sáng lên. Từng đạo thần quang cường đại ngưng tụ ở trên người Cổ La, bọn họ điều động toàn bộ tinh khí

thần. E sợ để lọt một chữ nào đó của Cổ La nói ra.

Cổ La trong đầu trống rỗng, ở dưới ánh mắt trầm trọng đáng sợ của đám người A Bảo nhìn chăm chú, bờ môi của hắn cùng đầu lưỡi nháy lên, dùng tốc độ trước nay chưa có, đem những gì hắn biết tất cả một năm một mười nói ra.

Từ khởi nguyên Nguyên Nguyệt nhất mạch, đến lực lượng huyết mạch độc đáo của bọn họ. Lại đến pháp thuật mô hình đặc thù trong bản mạng pháp nhãn của bọn họ, cùng với hắn như thế nào được cái bản mạng pháp nhãn này, đem luyện chế thành Nguyên Nguyệt Thiên Nhân cấu tứ quá trình tất cả đều nói ra.

Một lần nói này chính là suốt sáu canh giờ, Cổ La thao thao bất tuyệt giảng thuật, thủ đoạn chú tạo cơ mật nhất của Tu tộc hắn. Phàm là hắn biết đến, cũng đều không hề giữ lại bị Vũ Dư đạo nhân cùng đám người A Bảo nắm giữ.

“Diệu à, đá núi cũng có thể thành ngọc!” A Bảo hai tay nhẹ nhàng vỗ lớn tiếng tán thưởng, đỉnh đầu hắn năm đạo thanh khí xông lên cao vài chục trượng, sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành một đóa khánh vân phạm vi chừng mẫu. Ba đóa thanh liên ở trong khánh vân đỉnh đầu A Bảo lặng yên nở rộ ra, mỗi một đóa thanh liên đều có một đạo bóng người mờ lung đang cầm một món trọng bảo bảo quang lập lòe khoanh chân mà ngồi.

Vô số phù văn kỳ dị ở bên người ba đạo bóng người mờ lung xoay quanh bay múa, A Bảo thân thể run nhẹ nhẹ, Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đạo luyện khí, hắn tự tìm hiểu luyện khí bí pháp, đang cùng dị tộc khí đạo Cổ La giảng thuật phát sinh dung hợp biến hóa kỳ diệu.

Thiên địa càng thêm rộng lớn, tầm nhìn càng thêm rộng lớn, trong lòng quanh quẩn một ít sương mù đột nhiên tiêu tán, A Bảo chỉ cảm thấy cả người thoải mái thư sướng, nhin không được muốn mở miệng thét dài thẳng lên trời.

Vài môn đồ khác của Vũ Dư đạo nhân cũng là như thế, bọn họ một đám đỉnh đầu ngũ khí tận trời, ngưng tụ thành ba đóa thanh liên trên khánh vân đều nở rộ, trên thanh liên ít nhất đều có một bóng người khoanh chân ngồi, đều tán mát ra

pháp lực dao động cường đại mà khủng bố.

Vũ Dư đạo nhân hai tay nhẹ nhàng vỗ, hai mắt hắt đột nhiên biến thành một mảng trong suốt, vô số mây khói ở trong hai mắt hắt cấp tốc bay qua, hắt nhẹ nhàng mở miệng, chỉ vào Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, nhanh chóng nói ra một phen ý tưởng luyện hóa cải tạo.

A Bảo tức khắc xen vào, ngữ khí kịch liệt cùng Vũ Dư đạo nhân biện bác lẫn nhau, hoặc là cung cấp đề nghị mới, hoặc là hoàn thiện ý tưởng của Vũ Dư đạo nhân.

Vài môn nhân khác cũng không chút khiếp đảm đều đề ra giải thích bản thân, bọn họ đạo hạnh tu vi cùng Vũ Dư đạo nhân tự nhiên không thể so sánh, so với A Bảo đều thua một mảng lớn, nhưng bọn họ rất là nóng bỏng đem suy nghĩ của mình đưa ra, các loại kỳ tư diệu tưởng ùn ùn.

Cổ La đầu tiên là khiếp sợ, sau đó là vui mừng, sau đó là hoa chân múa tay vui sướng gia nhập trong thảo luận, hắt nước miếng bắn ra cùng Vũ Dư đạo nhân, A Bảo biện bác lẫn nhau, đoàn người càng nói càng vui vẻ, dần dần luyện khí đạo của toàn bộ người đều ở trong dạng tranh luận này cấp tốc tăng lên.

Ba ngày ba đêm sau, Vũ Dư đạo nhân đột nhiên cười lớn một tiếng, hắt trở tay một trảo, một tráp chất lỏng ánh vàng rực rỡ giống như ánh mặt trời lưu động bay ra, nhanh chóng dung nhập trong Nguyên Nguyệt Thiên Nhân. Hắt lên tiếng cười nói: “Diệu tai, diệu tai, chợt hiểu ra, cùng nhau động thủ, cho Cơ Hạo sư đệ các người, luyện chế ra một viên đạo gia chí bảo chân chính.”

“Nguyên Nguyệt Thiên Nhân, quá mức phức tạp. Thiên địa đại đạo, ngộ chỉ lấy ra một mạch mà đi, dừng mãnh tiến, một lòng hướng về phía trước, đây mới là thủ đoạn ta dạy đệ tử nên có.” Vũ Dư đạo nhân hưng phấn cười nói: “Trong pháp lực Cơ Hạo sư đệ các người, chất chứa thái dương đạo vận đã có chút không tầm thường, liền vì hắt phản bản tố nguyên, luyện chế một viên thái dương đạo mâu thuẫn túy nhất là được.”

“Có thứ gì tốt, tài liệu tốt, toàn bộ lấy ra đi.” Vũ Dư đạo nhân hưng phấn mặt mày vui vẻ, nắm lên một hồ lô rượu ‘ực’ cái chính là mấy ngụm uống xuống: “Cái này không chỉ là chuyện một người Cơ Hạo sư đệ các ngươi, cái Nguyên Nguyệt Thiên Nhân này, hoàn toàn có thể trở thành loại truyền thừa đạo pháp của bốn môn, tinh tế nghĩ đến, thật sự là diệu dụng vô cùng!”

Trong tiếng ‘ong ong’, một đôi mắt cả thân thể sắc vàng rờn ở dưới Vũ Dư đạo nhân cùng một đám môn nhân đệ tử liên thủ gia công nhanh chóng thành hình, một cỗ đại đạo lực rộng lớn, cường đại, nóng cháy không chịu nổi khuếch tán ra, toàn bộ đại điện đều bị chiếu rọi thành màu vàng.

Chương 787: Thái Dương Đạo Chúng

‘Xẹt’ một tiếng, thành Nghiêu Sơn Thiên Địa Đại Trận kịch liệt chấn động một chút, ba tầng phòng ngự cấm chế ngày thường mở ra mang tính cảnh giới bị một đạo hào quang màu vàng lọt bẻ gãy nghiền nát xé rách, Cơ Hạo lớn tiếng kêu đâm đầu vào trong thành.

Thiên Địa Đại Trận cảnh giới trận pháp bị phá tan, Thiên Địa Đại Trận to như vậy lúc này tự hành vận chuyển lên. Mây khói bảy màu phóng lên cao, tường quang thủy khí bao phủ phạm vi vạn dặm, thiên địa uy áp khủng bố hướng Cơ Hạo nghiền áp đến, cũng có bốn mươi chín tầng lôi kiếp vận thật lớn xoáy ở đỉnh đầu hấn trống rỗng ngưng tụ thành.

Nhưng mà từng đạo mắt sáng gợn thường không thể nhìn đến nhanh chóng đảo qua, sáng gợn này vòng quanh thân thể Cơ Hạo xoay vài vòng, Thiên Địa Đại Trận vừa mới phát động nhất thời im lặng xuống, toàn bộ dị tượng ở trong một cái hô hấp ngắn ngủn gian biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, lôi kiếp vận xoáy bầu trời cũng lặng yên tiêu tán.

Cơ Hạo sờ sờ một đoàn u quang màu vàng lọt ở ngực, không khỏi hoảng sợ mở to hai mắt nhìn.

Vừa rồi hấn hưng trí mượn dùng lực lượng Thiên địa kim kiều xâm nhập Lương Chủ, đem linh phù uy lực lớn cùng Thiên Lôi Tử do Đại Xích đạo nhân luyện chế chung quanh nổ loạn, hầu như phá hủy hơn phân nửa công trường trùng kiến thành Lương Chủ, sau đó ở trước khi quân đội dị tộc phản ứng lại, một cái xoay thân trực tiếp nhảy trở về thành Nghiêu Sơn.

Nhưng mà hấn cũng không nghĩ tới, hấn trở lại thành Nghiêu Sơn thanh thế là thật lớn như thế.

Thiên địa pháp trận ngày thường tuy không có toàn lực mở ra, nhưng mà ba tầng cấm chế dùng để cảnh giới, tùy ý một tầng đều có thể ngăn cản một gã Vu

Đế đỉnh phong toàn lực công kích mà không có chút dao động. Ba tầng cấm chế lực phòng ngự trọng điệp, cho dù là mười tên Vu Đế đỉnh phong cuồng oanh lạm tạc một canh giờ cũng khó mà công phá.

Nhưng mà Thiên địa kim kiều một đạo kim quang hiện lên, lại có thể trực tiếp vạch ra ba tầng cấm chế đem Cơ Hạo đưa vào trong thành.

Cái bảo bối kỳ dị này không chỉ có thần thông xuyên qua chu thiên cường đại, sợ là còn có thiên phú thần thông chuyên môn phá hư các loại trận pháp, cấm chế ẩn mà bất hiện nào đó. Nhưng mà loại thiên phú thần thông này thật sự tồn tại hay không, có lực lượng rất cường đại, cần Cơ Hạo về sau chậm rãi cân nhắc.

Thiên địa đại trận dị tượng kinh động toàn bộ người trong thành, gió nhẹ thoảng qua. Đám người Vũ Dư đạo nhân, A Bảo, Quy Linh đồng thời xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, không bao đám người Cơ Hạ cũng đều đuổi tới.

“Cáp, đang nói việc này, đồ nhi ngoan, đến, thử xem vi sư cùng vài vị sư huynh của người liên thủ. Trọng luyện cho người cái thái dương đạo mâu này!” Vũ Dư đạo nhân hưng trí dâng cao đem một đôi mắt cả thân thể màu vàng, bên trong như có một viên tiểu thái dương đang không ngừng phát ra cường quang đưa cho Cơ Hạo, cười nói: “Mau thử xem, vi sư là đem một tráp thái dương tinh nguyên năm đó khó khăn lấy được đều đưa đi vào.”

“Danh tác. Không chỉ có là thái dương tinh nguyên, còn có khác mấy chục loại tài liệu hỗn độn thái dương một đạo.” Trong thần hồn không gian, hư ảnh thanh âm lặng lẽ vang lên: “Càng quan trọng hơn, là sư tôn người đem toàn bộ cảm ngộ của hắn đối với thái dương đại đạo đều khắc một phần vào... Hắc, sư tôn này của người, là người tốt!”

Hư ảnh thanh âm thực phức tạp. Mang theo một loại cảm xúc khó có thể hình dung.

Cơ Hạo hơi hơi sửng sốt, hắn cung kính tiếp nhận Thái dương đạo mâu màu

vàng, rồi thuận thế hướng Vũ Dư đạo nhân quỳ lạy hành lễ.

Vũ Dư đạo nhân trước mặt một đạo lực lượng nhu hòa chặn Cơ Hạo, hấn trừng mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo, mang theo một tia hưng phấn cười nói: “Bớt mấy cái dập đầu đi, nhanh để cho vi sư nhìn xem, cái Thái dương đạo mâu này đến tột cùng có mấy phần công hiệu.”

Từ trong tay áo lấy ra một cái hồ lô rượu, uống hai ngụm rượu ngon. Vũ Dư đạo nhân dõn dập nói: “Vi sư còn cần nhắc, môn thần thông mi tâm khai nhãn này. Có thể làm một môn bí pháp rất có tiền đồ... Có lẽ, có thể làm một môn hộ giáo thần thông, nhanh thử xem!”

Cơ Hạo cũng không nói thêm nữa, nắm lên Thái dương đạo mâu, hướng mi tâm mình nhấn một cái.

Trước đó vài ngày Vũ Dư đạo nhân lấy đi con mắt ở mi tâm hấn, Cơ Hạo thân thể cường đại tự hành khép lại. Mi tâm lại không có dấu vết con mắt tồn tại qua. Hôm nay Thái dương đạo mâu một lần nữa dung nhập thân thể, mi tâm Cơ Hạo rạn nứt, chính giữa xương sọ phát ra tiếng vang ‘xẹt xẹt’, nứt ra một vết rách đủ để cất chứa đạo mâu.

Vô số thần kinh, mạch máu màu vàng từ trong đạo mâu nảy sinh, nhanh chóng cùng thần kinh, mạch máu nguyên bản Cơ Hạo hòa hợp một thể.

Từng cỗ nước lũ màu vàng nóng cháy, tinh thuần từ trong Thái dương đạo mâu lao ra. Cơ Hạo toàn thân đột nhiên chấn động, hấn chỉ cảm thấy như lửa cháy bên trong thân, cả người nóng bỏng không chịu nổi, đã không thể cảm nhận được thân thể mình tồn tại, trong tầm mắt chỉ có hào quang màu vàng vô cùng vô tận, chỉ có quang điểm màu vàng vô biên vô hạn.

Thanh âm Vũ Dư đạo nhân vang lên ở chỗ sâu trong thần hồn hấn, gần từng tiếng giống như thiên âm, lại giống như ngôi sao ở bầu trời ù ù xẹt qua, động tĩnh thật lớn chấn động toàn bộ thế giới.

Hỗn độn mở ra sinh âm dương, thái dương chi đạo thuần dương chí cương, sinh cơ vô cùng dựng dục vạn vật, vô lượng quang nhiệt hủy diệt chúng sinh. Thái dương chi đạo bao dung một nửa thuộc tính thiên địa vạn vật, có thể cương mãnh, có thể mềm dẻo, có thể dựng hóa, có thể hủy diệt, có thể mau có thể chậm, có thể hoãn có thể gấp...

Vũ Dư đạo nhân từ khi hản sinh ra tới nay, đối với thái dương chi đạo vô thượng diệu ngộ, lấy phương thức cùng loại thể hồ quán đỉnh rót vào nguyên thần Cơ Hạo.

Cơ Hạo đang tự hành lột xác nguyên thần lặng yên biến hóa, năm mươi đạo Vũ Dư đạo khí kim quang lấp lánh nguyên bản đã cùng nguyên thần hòa hợp một thể, đã hóa thành từng viên cầu lơ lửng ở trong thần hồn không gian. Theo Thái dương đạo mâu cùng Cơ Hạo không ngừng dung hợp, trong các viên cầu giống như sương mù xoay quanh bất định này mơ hồ có một điểm hỏa điểm màu vàng nảy sinh.

Theo sau giống như một luồng hỏa điểm lúc ban đầu thiên địa mở ra, Cơ Hạo toàn bộ nguyên thần đột nhiên thiêu đốt lên.

Thái dương tinh hỏa màu vàng từ chỗ trung tâm nguyên thần Cơ Hạo đột nhiên thiêu đốt lên, Cơ Hạo đầu tiên là đau đến rú thảm một tiếng, hản có một loại cảm giác nguyên thần nháy mắt bị đốt hủy; nhưng mà rất nhanh hản liền cảm thấy vô hạn thoải mái, trong nguyên thần hản một mảng ấm dạt dào, thái dương áo nghĩa vô cùng vô tận ở trong nguyên thần ngưng tụ thành phù văn như thực chất, chất chứa vô cùng đạo vận thái dương áo nghĩa phù hợp lẫn nhau, trong va chạm ma sát càng nhiều hỏa điểm màu vàng phóng lên cao.

Trong thần hồn không gian Cơ Hạo nguyên bản trống rỗng đột nhiên có sinh cơ vô lượng, Cơ Hạo nguyên thần diễn biến làm một vầng tiểu thái dương treo cao chính giữa thần hồn hư không, hỏa điểm vô lượng màu vàng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, nơi đi qua thần hồn không gian Cơ Hạo xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Ngăn ngừa vài cái hô hấp, Cơ Hạo thần thức lực lượng bành trướng gấp trăm lần, tinh thuần gấp trăm lần.

‘Hừ’ một tiếng kêu đau đớn, Cơ Hạo mở mắt ra, một đạo thần thức mạnh mẽ lao ra. Chỉ thấy từng vòng sóng gợn màu vàng mắt thường có thể thấy được phụt lên lửa cháy hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, Cơ Hạo thần thức lực lượng đều mang theo thái dương lực, cực nóng mãnh liệt, đủ để đốt hủy vạn vật.

Thái dương đạo chủng, ngưng tụ thành.

Cơ Hạo ngẩng đầu lên, ba mắt nhìn thẳng thái dương trời cao, không chút nào cảm thấy chói mắt.

Ngày thường hẳn chỉ có thể cảm nhận được thái dương tinh quang mãnh liệt, nhưng mà ngày nay, thái dương đạo chủng vừa mới ngưng tụ thành, hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được trong không khí từng luồng thái dương lực, mỗi một luồng thái dương lực chẳng sợ rất nhỏ, hẳn đều có thể rõ ràng cảm nhận được chúng dao động.

Thần thức lực lượng của hắn, đã cùng thái dương lực hòa hợp một thể.

Đạo chủng ngưng tụ thành, Cơ Hạo đạo hạnh pháp lực chính thức có thể so với Vu Đế.

Đạo chủng dẫn phát biến hóa còn không chỉ như thế, Cơ Hạo thân thể cùng thái dương lực phù hợp đã đạt tới trạng thái hầu như hoàn mỹ, thái dương lực cuộn cuộn không ngừng rót vào thân thể hắn, bản mạng tinh lực trong kinh lạc, vu huyết của hắn đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Chương 788: Đệ Nhất Vu Tinh

Thái dương đạo chủng ngưng tụ thành, biến hóa tạo thành cho Cơ Hạo là từ phương diện linh hồn đến nhục thân toàn.

Từ nay về sau nguyên thần Cơ Hạo đã là thái dương đại đạo chủng, trong thần niệm tự mang thái dương lực, rộng lớn dương cương, nóng cháy mãnh liệt, thần thức quét ra liền giống như thái dương chiếu khắp, nháy mắt có thể đạt tới ức vạn dặm, xa so với luyện khí sĩ tầm thường tốc độ thần niệm mau gấp ngàn lần, vạn lần.

Chỉ từ trên tốc độ thần niệm xem xét mà nói, cho dù là A Bảo đại năng đứng đầu trong luyện khí sĩ này, bọn họ tốc độ thần niệm cũng so ra kém Cơ Hạo. Cái này không quan hệ đạo hạnh pháp lực cùng tu vi thần thông, thuần túy là nguyên thần đạo chủng thuộc tính tự thân mang đến thần thông đặc hiệu.

Trừ cái đó ra, nguyên thần Cơ Hạo giống như thái dương cao chiếu lơ lửng thần hồn không gian, chẳng những thần hồn không gian tùy thời chịu thái dương lực tắm bổ rèn luyện, thời khắc cường đại tiến hóa, thân thể hãn cũng thời khắc được trong nguyên thần đạo chủng phát ra thái dương đạo vận tắm bổ, nhục thân thời khắc hưởng trạng thái hoàn mỹ thái dương đại đạo phù hợp, tiến tới, tự nhiên liền nảy sinh ra diệu dụng vô cùng.

Như giờ phút này, Cơ Hạo trong nháy mắt đạo chủng vừa mới ngưng tụ thành, thái dương lực vô cùng vô tận từ trên cao đổ xuống, hóa thành một cái thác nước màu vàng rộng chừng vài dặm mắt thường có thể thấy được, ‘oành ùng ùng’ từ linh đài Cơ Hạo quán nhập, hung hăng vọt vào thân thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo nguyên thần đạo chủng hấp thu thái dương tinh hoa trong đó, trở nên càng dày nặng, cô đọng, lại trở nên phi thường hoạt bát linh động.

Thái dương lực khác lại là không ngừng bị thân thể Cơ Hạo hấp thu, hãn theo bản năng bày ra Vạn Vật Sinh, ở dưới Vạn Vật Sinh một thức thúc dục, Cơ Hạo

thân thể nhìn như không chút sức mẻ, thực ra mỗi một tế bào trong cơ thể, mỗi một đơn vị nhỏ nhất đều đang dùng cực hạn nhanh nhất mà vận động điên cuồng.

‘Vù vù’, trong cơ thể Cơ Hạo coi như có gió lớn thổi lên.

‘Ào ào’, đây là giống như có sông lớn lưu động ở trong cơ thể Cơ Hạo.

‘Ừ ừ’, gió lớn hòa nước lớn va chạm cùng một chỗ, trong cơ thể Cơ Hạo có lôi đình màu vàng nảy sinh.

“Đúng, chính là như thế. Nhân tộc Vu Đế. Dung hợp vu huyết cùng kinh lạc toàn thân hóa thành một phương hư không, cất chứa bản mạng tinh lực ngưng tụ vu tinh. Nhưng mà thân thể nhân tộc là Bàn Cổ huyết mạch diễn hóa, sử dụng như thế, quả thực là làm bẩn danh Bàn Cổ.” Trong thần hồn không gian, hư ảnh hiển hiện ra thân hình, trầm thấp có lực hô quát.

“Toàn bộ thế giới. Vô số tinh thần, đều là Bàn Cổ mở ra. Bàn Cổ lực, vượt qua toàn bộ Bàn Cổ thế giới lực. Thân hình Bàn Cổ, có thể cất chứa toàn bộ tinh thần, toàn bộ lực khối thế giới Bàn Cổ, thiên địa vạn vật, đều ở trong thân thể Bàn Cổ một người.”

“Cổ, Vạn Vật Sinh một thức, bắt chước quá trình Bàn Cổ chân linh bên trong hỗn độn ngưng tụ vô cùng tạo hóa lực đúc chân thân Bàn Cổ, hấp thu thiên địa tạo hóa khí. Rèn luyện bản ngã nhục thân, mỗi một khiếu huyết hóa một phương tinh không, mỗi một mạch lạc hóa một phương thiên địa. Một chỗ khiếu huyết có thể chứa đựng một viên bản mạng vu tinh, một cái mạch lạc có thể cất chứa chín vu tinh.”

“Như thế sẽ đem khiếu huyết toàn thân, toàn bộ mạch lạc người tu luyện có thành tựu, người khác nhiều nhất có chín chín tám mươi một bản mạng vu tinh, mà người cả thân thể vu tinh hơn trăm vạn, vu lực khôn cùng, nhục thân mạnh mẽ, lấy Vu Đế lực có thể giết Vu thần. Lúc này mới xứng với ‘huyết mạch Bàn Cổ’ bốn chữ này.”

Hư ảnh chậm rãi nói, Cơ Hạo cả người cơ nhục mấp máy phập phồng giống như cuộn sóng.

Mượn dùng đạo chủng ngưng tụ thành thiên địa tự nhiên phản ứng. Mượn dùng thái dương lực vô cùng vô tận, lấy Vạn Vật Sinh một thức rèn luyện nhục thân, trong cơ thể Cơ Hạo mỗi một chỗ vu huyết đều đang khuếch trương thật lớn, mỗi một đạo mạch lạc đều đang cường hóa thật lớn.

Vu huyết trở nên sóng nước mênh mông liếc mắt một cái nhìn không đến bờ, mạch lạc lại giống như ngàn vạn đạo cự long ngang hư không, càng trở nên rộng lớn thâm thúy, giống như vũ trụ hư không, tràn ngập khí tức vô cùng huyền bí.

“Không đủ. Cơ Hạo, hỏa hậu quá thấp, là không đủ.” Hư ảnh hí mắt, trong khe hở mí mắt thần quang sắc xanh thăm cấp tốc lóe ra, trầm thấp lắm bẩm nói: “Tiểu tử kia. Nhục thân tu vi của ngươi, là không đủ. Đáng tiếc, ta đỉnh đầu cũng không có cái gì có thể giúp ngươi.”

Một đạo gió xoáy chảy xiết ở bên người Cơ Hạo trào ra, thiên địa linh khí gần như điên cuồng hướng trong cơ thể hấn vọt tới.

Thiên địa linh khí vô cùng vô tận nhảy vào thân thể Cơ Hạo, nguyên thần đạo chủng thả ra kim quang nóng bỏng, thiên địa linh khí mặc kệ thuộc tính loại nào, nhất thời đồng thời thiêu đốt lên. Thái dương lực tẩm bổ vạn vật, nhưng cũng có thể đốt hủy vạn vật, thiên địa linh khí bị thái dương lực điểm hỏa, đều hóa thành hỏa diễm màu vàng bị thân thể Cơ Hạo tham lam một ngụm nuốt vào.

Nhưng mà căn cơ là quá yếu, quá kém, quá nhỏ bé bạc nhược.

Cơ Hạo thân thể đã cực lực cường hóa, nhưng mà cách tiêu chuẩn hư ảnh nói một chỗ vu huyết cất chứa một viên bản mạng vu tinh, một cái mạch lạc cất chứa chín bản mạng vu tinh còn kém xa vạn dặm.

Dựa theo pháp môn tu luyện nhân tộc hiện tại, trong cơ thể Vu Đế ngưng tụ bản mạng vu tinh, lực lượng một viên bản mạng vu tinh, tương đương với 1/100

nguyên thủy tinh thần ở trên bầu trời. Một Vu Đế đỉnh phong ngưng tụ tám mươi mốt khối bản mạng vu tinh, cũng liền đại biểu cho một Vu Đế hầu như có được lực lượng có thể so với một viên nguyên thủy tinh thần.

Vu đế nhục thân mạnh mẽ vô cùng, vì chính là thừa nhận áp lực đáng sợ tương đương với toàn bộ lực lượng một viên nguyên thủy tinh thần mang đến.

Nhưng mà hư ảnh yêu cầu đối với Cơ Hạo, cũng là ngoài vạn lần Vu Đế bình thường, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm đạo mạch lạc, cất chứa bản mạng vu tinh tổng số hơn trăm vạn; mà vu huyết đã ngoài trăm vạn mỗi một vu huyết đều cất chứa một viên bản mạng vu tinh, cái này lại là lực lượng hơn trăm vạn bản mạng vu tinh.

Lấy cường độ thân thể Cơ Hạo hiện nay, hẳn có thể thừa nhận mười bản mạng vu tinh lực, đã là cực hạn.

“Bỏ đi, bỏ đi, cũng không thể một lần là xong.” Hư ảnh nhàn nhạt thở dài một hơi: “Cơ Hạo, hãy nghe ta nói, ngay tại hôm nay, ngay tại giờ khắc này. Sau khi thấy rõ Vạn Vật Sinh, lấy Vạn Vật Diệt một thức này, trợ người ngưng tụ thái dương tinh lực toàn thân.”

Hư ảnh đứng dậy, thân thể bày ra một cái tư thế cực kỳ quái dị. Giống như thai nhi cuộn mình ở trong cơ thể mẹ, thân thể giống như một khối thái cực, khí tức sinh mệnh chợt biến mất không thấy, chỉ có một điểm nguyên thủy sinh mệnh nảy sinh như ẩn như hiện.

Sinh, tử, chuyển hóa khó lường.

Cơ Hạo theo bản năng dựa theo hư ảnh truyền thụ bày ra tư thế này. Theo sau thân thể hắn cuộn mình thành một đoàn, thái dương quang phạm vi mấy vạn dặm bị thân thể hắn nháy mắt rút sạch, quanh thân thành Nghiêu Sơn nhất thời một mảng tối đen.

Cơ Hạo toàn thân toàn bộ sinh cơ, sinh khí, toàn bộ lực lượng nháy mắt co

rút về một điểm nhỏ.

Hỗn loạn, không biết năm nào tháng nào thân ở nơi nào.

Sau đó đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên ở trong thần hồn hư không Cơ Hạo, thân thể hẫng giống như xé rách da thịt thoát xác mà ra, thân thể cuộn mình đột nhiên mở ra, trong nháy mắt hẫng từ Vạn Vật Diệt một thức trực tiếp chuyển hóa thành Vạn Vật Sinh.

Trong sinh tử, trong tử sinh, huyền đến cùng cực, không thể miêu tả.

Trong trái tim Cơ Hạo, toàn thân tinh khí thần, toàn bộ lực lượng ngưng tụ một điểm kia lặng yên nổ rộ ra.

Nguyên thần đạo chủng của Cơ Hạo, ở trong trái tim Cơ Hạo, một đoàn kim quang chừng năm tay hừng hực thiêu đốt, như nhau thái dương nhô lên cao chiếu rọi, tùy thời tản mát ra nhiệt lực khổng lồ lưu chuyển toàn thân.

Một bản mạng vu tinh ngưng tụ thành, Cơ Hạo mượn dùng nguyên thần đạo chủng trợ giúp ngưng kết đột phá, mượn dùng Vạn Vật Diệt một thức của hư ảnh, chính thức đặt chân Vu Đế cảnh.

‘Xẹt’ một tiếng, trong cơ thể Cơ Hạo vang lên vô số tiếng sét đánh thanh thúy —— Cửu chuyển huyền công tầng thứ bốn, đột phá.

Chương 789: Đế Lực

Cửu chuyển huyền công tầng thứ bốn, lực lượng nhục thân thuần túy tiêu thăng mười sáu lần.

Cái bản mạng vụ tinh đầu tiên ngưng tụ thành, trong cơ thể Cơ Hạo đã xảy ra biến hóa có thể nói đáng sợ. Thái dương tinh lực ngưng tụ thành quang bộc đổ xuống, nhiệt lực vô cùng vô tận tẩm bổ toàn thân.

Cơ Hạo mật độ cốt cách tiêu thăng, tăng lên gấp mười, gấp trăm lần.

Cốt tủy trong cốt cách chợt bốc hơi lên thành một đoàn sương mù màu máu, một trận đau đớn đánh úp lại, Cơ Hạo đau đến rống to lên, theo sau sương mù màu máu một lần nữa ngưng kết, cốt tủy đã hóa thành màu vàng nhạt, đậm đặc tinh thuần giống như mỹ ngọc cực phẩm nhất nghiền thành cao ngọc, hơn nữa mật độ đã gia tăng gấp trăm lần, ngàn lần.

Từng chút một máu mới màu vàng nhạt không ngừng từ trong cốt tủy được tạo ra, mang theo nhiệt độ cao bức người ủa vào mạch máu Cơ Hạo. Máu tươi nguyên bản màu đỏ bị máu mới màu vàng nhạt hơi chút đụng chạm, liền giống như trong dầu hỏa đưa vào một điểm hỏa tinh, máu tươi màu đỏ toàn thân Cơ Hạo nháy mắt bị đốt cháy hầu như không còn, toàn bộ mạch máu đều khô quắt lại.

Từng giọt máu mới màu vàng nhạt không ngừng từ trong cốt cách toàn thân trào ra, mới đầu chỉ như từng hạt châu, theo sau như suối nhỏ róc rách hội tụ thành dòng, không bao lâu liền giống như sông lớn sóng dào mãnh liệt, mạch máu khô quắt lại bành trướng đầy đặn, rất nhanh đã được máu mới nhuộm thành màu vàng nhạt.

‘Rắc, rắc’, mạch máu, cơ nhục, huyết quản, toàn thân của Cơ Hạo tất cả đều đang phát sinh biến hóa long trời lở đất, một loại khí tức xa xưa nóng cháy, cương mãnh, uy nghiêm, thần thánh, càng mang theo một loại hồng hoang hờ

hững từ trong cơ thể hẳn không ngừng khuếch tán ra.

Cơ Hạo ở một bên vuốt cằm cảm khái: “Cái này à Vu Đế? Không hổ là dòng giống của lão tử, Vu Đế trẻ tuổi như vậy, dòng giống của lão tử, nhằm chừng là tốt nhất toàn bộ Nam hoang.”

Vũ Dư đạo nhân ở một bên mỉm cười: “Nhân tộc tu vi Đại Vu, tuy không luyện nguyên thần, không thể trường sinh tiêu dao, nhưng mà chỉ cần từ trên chiến lược mà nói, còn thắng xa tất cả hộ pháp ngoại môn thần thông của chúng ta. Uy lực bậc này, thật sự là đáng sợ, đáng sợ, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Cơ Hạo toàn bộ thân thể đều đang kịch liệt rung rung. Bước vào Vu Đế cảnh, nhìn như chỉ là một câu chuyện ngăn ngừa, trên thực tế, đây là cấp bậc toàn bộ sinh mệnh lột xác. Tuy nhân tộc Vu Đế cũng không thể trường sinh, nhưng mà chỉ cần từ trên cấp bậc sinh mệnh mà nói, Vu Đế so với Đại Vu thậm chí là Vu Vương bình thường. Không thể nghi ngờ là một giao long cùng sinh vật đơn tế bào nguyên thủy trong hải dương mà so sánh.

Vu Đế là giao long, Vu Vương là sinh vật đơn tế bào, giữa hai bên chênh lệch không thể lấy số liệu cụ thể đến hình dung.

Chỉ cần từ trên bản mạng tinh lực mà nói, nguyên bản khi Vu Vương cảnh, bản mạng tinh lực trong cơ thể Cơ Hạo chỉ là một tầng sương mù màu vàng mỏng manh, nhưng mà giờ phút này tràn ngập trong vu huyết cùng mạch lạc Cơ Hạo, là chất lỏng màu vàng so với thủy ngân mật độ còn muốn cao hơn ngàn lần.

Thái dương tinh lực vô cùng vô tận không ngừng rót vào thân thể, thân thể Cơ Hạo phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Cơ Hạo lần lượt lặp lại hai thế này. Động tác vô cùng đơn giản, lại ẩn chứa thiên địa vũ trụ sinh tử chuyển hóa, ẩn chứa huyền bí lúc ban đầu sinh mệnh bên trong hỗn độn nảy sinh.

Vũ Dư đạo nhân mới đầu chỉ là mang theo mỉm cười thản nhiên tĩnh xem Cơ

Hạo đột phá, nhưng mà sau khi Cơ Hạo đem Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt hai thức vận dụng mấy chục lần, Vũ Dư đạo nhân sắc mặt liền trở nên nghiêm túc hẳn lên, hần tròng lớn mắt xem động tác của Cơ Hạo, mười ngón nhẹ nhàng đong đưa, ở trên hư không vòng quanh từng đạo quỹ tích huyền ảo.

“Không đúng. Không đúng, tựa như không đúng. Cơ Hạo đây là tự hành tìm hiểu ra bí thuật?” Vũ Dư đạo nhân lắc đầu: “Huyền diệu cao thâm, lại cùng đại đạo của bản đạo đều không phải là một loại... Ừm, đây là hần kết hợp đạo pháp bốn môn cùng vu pháp nhân tộc mà thành bí thuật thối thế? Có vài phần ý tứ như vậy, đối với hần có trọng dụng, đối với luyện khí sĩ thuần túy mà nói, lại thực vô vị.”

Vũ Dư đạo nhân ở trong này nhú mày suy tư. trong thần hồn không gian Cơ Hạo, hư ảnh ngời xếp bằng kia, mang theo một tia tươi cười thản nhiên, thông qua hai mắt Cơ Hạo lạnh lạnh đánh giá Vũ Dư đạo nhân.

Vũ Dư đạo nhân đối với ánh mắt giấu ở trong Cơ Hạo có một tia chú ý, nhưng không có nhận thấy được một tia nửa điểm không đúng.

‘A’ một tiếng rống to. Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân đều dấy lên lửa lớn, một cỗ cự lực khủng bố trước nay chưa có tràn đầy toàn thân. Thân thể hần trở nên cường đại như thế, mạnh mẽ như thế, cứng rắn mà sắc bén như thế...

Cơ Hạo có một loại ảo giác, hần chỉ cần một quyền có thể xé rách bầu trời, chỉ cần một cước có thể phá hủy đại địa. Bốn phía hư không đều trở nên phi thường yếu ớt, thân thể hần nhẹ nhàng va chạm, liền ngay cả bầu trời đều có thể đùng ra một cái lỗ thủng lớn!

Hần đột nhiên rõ ràng, vì cái gì thời điểm nhân tộc cùng dị tộc giao chiến, cao thủ Vu Đế cảnh đều phải ở trời cao thấp nhất cách mặt đất ngàn vạn dặm tác chiến. Vu Đế cảnh lực phá hoại đáng sợ, tùy ý một Vu Đế một quyền thất thủ, liền đủ để phá hủy toàn bộ Bồ Phản.

Hít một hơi thật sâu, thái dương tinh lực không ngừng hạ xuống, khí tức Cơ

Hạo hút vào trong cơ thể trầm trọng như núi, vô cùng mãnh liệt, theo khí tức hút vào, cốt cách toàn thân hẫng ‘rắc rắc’ một trận, thân thể từng tắc một cao lên, thân thể nguyên bản có vẻ gầy yếu, đơn bạc, cũng từng phần một cường tráng, hùng hậu, một cỗ khí tức đáng sợ khó có thể hình dung, giống như hồng hoang quái thú dần dần từ trong cơ thể hẫng khuếch tán ra.

Đạo hạnh, pháp lực, lực lượng nhục thân, tu vi vu lực, nhất tề đạt tới Vu Đế cảnh.

Cơ Hạo thân hình từng tắc một cao lên, rất nhanh thân hẫng chiều cao gia tăng tới chừng hai thước. Nhân tộc cường giả phổ biến thân hình cao lớn hùng tráng vượt qua tộc nhân bình thường, Cơ Hạo giờ phút này thể trạng đã cùng cường giả Kim Ô bộ như Cơ Hạ tương đương, khí thế, khí tức lại cường thịnh hơn so với bọn họ rất nhiều.

“Thằng nhãi con!” Cơ Hạ ‘ha ha’ cười to, mở ra hai cánh tay hướng Cơ Hạo ôm lấy: “Để cho a cha thử xem khí lực của người!”

Cơ Hạo ‘ha ha’ cười lớn một tiếng, song chưởng dựng thẳng lên hướng hai cánh tay Cơ Hạ cản qua. Bốn cánh tay có lực trùng trùng va chạm cùng một chỗ, bốn phía hư không ‘ông’ một tiếng kịch liệt rung rung một chút, con dân thành Nghiêu Sơn bốn phương tám hướng vây xem Cơ Hạo đột phá, trừ bỏ tồn tại Vu Đế cảnh, những người khác đều đầu choáng váng hoa mắt ngã xuống đất.

Thiên địa đại trận bộc phát ra hào quang loá mắt, từng đạo cấm chế cường đại giam cầm không gian bên người Cơ Hạo cùng Cơ Hạ.

Vô số đạo vết rách hư không thật nhỏ từ chỗ cánh tay Cơ Hạo, Cơ Hạ tiếp xúc hướng bốn phương tám hướng kéo dài ra, vết rách này sau khi khuếch tán ra năm ba trượng, đã bị đại trận lực hóa thành vô hình.

‘Dát’ một tiếng cười to, trong cơ thể Cơ Hạ mảng lớn kim ô thần viêm dâng lên, hỏa diễm màu vàng nhạt giống như sóng thần hướng Cơ Hạo vọt qua.

‘Hỏa’! Cơ Hạo hét lớn một tiếng, mặt ngoài thân thể bốc lên một mảng ánh lửa màu vàng rờn, thái dương tinh hỏa nóng bỏng cuốn lên, Cơ Hạ phun ra Kim ô thần viêm bị thái dương tinh hỏa cuốn lấy, toàn bộ Kim ô thần viêm không còn sót lại chút gì, một cỗ nhiệt lực đập vào mặt đánh úp lại, Cơ Hạ có vài phần chật vật liên tục rút lui về phía sau!

Kim ô thần viêm của Cơ Hạ hoàn toàn bị thái dương tinh hỏa của Cơ Hạo áp chế, không hề có lực phòng kháng!

Cơ Hạ vui vẻ ngửa mặt lên trời rống to, hướng tới bầu trời cười to: “Thấy được chưa? Tổ linh Kim ô bộ! Đây là thằng nhãi con của Cơ Hạ ta! Ha ha, rống!”

Bốn phía nhóm Vu Đế, Vu Vương Kim Ô bộ đồng thời ngửa mặt lên trời rống to, vì bộ tộc nhà mình ra một cường giả mà lớn tiếng hoan hô.

Chương 790: Dừng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà

Trong thủy lao thành Nghiêu Sơn, đám đông chiến sĩ như sói như hổ chen chúc tới, đem một trăm chiến sĩ Già tộc nhốt ở trong thủy lao bạo lực túm đi ra ngoài.

Bị thủy lao cấm chế ác độc tra tấn cả người vô lực, Già tộc chiến vương cường đại này chịu đựng lửa giận trong lòng cùng cảm xúc bất an, một bên từng ngum từng ngum hô hấp, cực tận khả năng khôi phục thể lực, một bên mặc cho mình bị túm ra thủy lao, một đường kéo dài tới một cái sân đấu thú thật lớn hình tròn.

Thượng cổ thiên đình, cũng có thiên thần tính thích cùng các loại hồng hoang cự thú cường đại cận thân đánh nhau, dùng bạo lực thuần túy cùng máu tươi tuyên dương bản thân cường đại.

Cho nên đám người Khoa Nga Thị vì Cơ Hạo kiến tạo phía tây thành Nghiêu Sơn, phương vị tây phương bạch hổ đại biểu giết chóc cùng chiến đấu, cũng có một tòa đấu thú tràng hình tròn chiếm đất mấy ngàn mẫu như vậy.

Đấu thú tràng ngày thường trống rỗng không vết chân hôm nay người chật kín, đấu thú tràng toàn bộ cấm chế mở ra, đem đấu thú tràng hình tròn cùng người xem trên khán đài ngăn cách ra.

Cơ Hạo đứng ở chính giữa đấu thú tràng, con mắt dựng thẳng ở mi tâm nhắm chặt, thân thể hơi hơi chóp lên, đang quen thuộc lực lượng đột nhiên tăng vọt.

Trên khán đài, dân bản xứ Bàn Hi thế giới lấy Thiên Cơ trưởng lão cầm đầu, Đế thị nhất tộc lấy Đế Duyên Đà cầm đầu, con dân Nghiêu Bá lãnh địa lấy Cơ Hạo cầm đầu, gần trăm vạn người xem đứng ở trên khán đài, tất cả đều đình chỉ khí tức, lặng lặng nhìn Cơ Hạo.

Man Man huy động hai thanh đại chùy, giống như con cua vậy đứng ở trên

khán đài giương nanh múa vuốt kêu lên: “Cơ Hạo, đánh đám ác quỷ Già tộc này! Bọn họ không đầu hàng, liền đem bọn họ toàn bộ đánh! A nha, người đã là Vu Đế đó!”

Thiếu Ti đứng ở bên Man Man, thực khẩn trương nhìn Man Man hoa chân múa tay vui sướng giống như hầu tử vậy. Nàng thật ra không sợ Man Man ngã, mà là sợ hãi nàng hưng trí lên đem chùy quăng lung tung ra bên ngoài, vô duyên vô cớ đập chết vài con dân trong lãnh địa.

Cơ Hạo đứng ở đấu thú giữa sân, lẳng lặng nhìn một trăm Già tộc chiến vương bị kéo vào.

Các chiến sĩ tháo xuống gông xiềng trên người Già tộc chiến vương, các loại vũ thứ ác độc găm thật sâu vào trong cơ thể bọn họ cũng được rút ra. Sau đó cho bọn hắn vũ được để rất nhanh khôi phục thể lực.

Già tộc chiến vương này một đám thân hình mạnh mẽ, sinh mệnh lực ương ngành vô cùng, trên người cấm chế bị cởi xuống, bọn họ cũng đã khôi phục non nửa khí lực. Chờ sau khi bọn hắn uống xong vũ được khôi phục thể lực, bọn họ đồng thời hét dài một tiếng, từng đạo khí tức đáng sợ không ngừng từ trong cơ thể bọn họ khuếch tán ra.

Lực lượng dao động tiết ra ngoài khuấy động không khí, ở bên ngoài cơ thể Già tộc chiến vương này hình thành vòng vòng khí bạo trong suốt.

Một gã Già tộc chiến vương thân hình nhất cao lớn, so với đồng bạn cao hơn ba thước có thừa hét dài một tiếng, tùy tay một quyền đánh ra, đem nhân tộc chiến sĩ giúp hắn cởi bỏ giam cầm đánh cho xương gãy đứt gân hộc máu bay ra.

May mắn nhân tộc chiến sĩ nọ cũng là chiến lực cấp Vu Vương, dưới bị thương nặng, mấy chục cây xương đều xuyên thấu da thịt lộ ra, hắn vẫn không có mất mạng đương trường. Từng ngum từng ngum hộc máu, sau khi bay ra mấy chục trượng, cốt cách chiến sĩ này chậm rãi trở lại trong cơ thể, toàn bộ thương thế rất nhanh khép lại. Ở dưới đồng bạn nâng đỡ hướng ngoài đấu thú tràng lui

ra.

Nhóm Già tộc chiến vương ‘khắc khặc’ cười quái dị, bọn họ lắc lư thân thể, muốn đuổi giết nhân tộc chiến sĩ đã đưa bọn họ đến đấu thú tràng.

“Đủ rồi! Không cần mất mặt xấu hổ.” Đế Duyên Đà thanh âm nghiêm nghị từ trên khán đài truyền đến.

Nhóm Già tộc chiến vương ngẩn ngơ, bọn họ đồng thời ngẩng đầu lên hướng Đế Duyên Đà nhìn qua, bọn họ không biết làm sao nhìn Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lãng cùng với đám đông cao tầng Đế thị nhất tộc bên người bọn họ.

Già tộc chiến vương vừa mới ra tay kinh thanh kêu lên: “Chẳng lẽ chúng ta đã chinh phục tòa thành trì này sao? Lúc này mới bao nhiêu thời gian? Ca ngời Huyết Nguyệt vĩ đại tối cao, tòa thành trì chết tiệt này đã là tài phú của chúng ta sao? A ha, tòa thành trì này phòng ngự đáng sợ, nếu nó thuộc về chúng ta. Cái này quá mỹ diệu!”

Đế Duyên Đà hừ lạnh một tiếng, hần trầm giọng quát: “Người chiến thắng trước mặt các người. Hoặc là... nguyện trung thành giống như chúng ta!”

Nhóm Già tộc chiến vương đồng thời sửng sốt, bọn họ đồng thời quay đầu, hướng Cơ Hạo nhìn lại.

Già tộc chiến vương thân hình cao lớn khôi ngô nhất nhìn Cơ Hạo, đột nhiên phần nộ dị thường rít gào lên: “A, tên ti tiện, các người, các người lại có thể hướng nhân tộc đầu hàng? Các người quả thực làm bẩn Huyết Nguyệt quang vinh, các người như thế nào...”

Già tộc chiến vương bị Đế Thích Sát phái tới đánh lén thành Nghiêu Sơn, là một đám tinh nhuệ thực lực cường hãn nhất Đế thị nhất tộc, cũng là tử trung đáng tin nhất Đế thị nhất tộc. Nhưng bọn họ trung thành chỉ giới hạn trong Đế thị nhất tộc, mà sẽ không là cá nhân nào của Đế thị nhất tộc!

Bọn họ cũng không biết bên ngoài biến hóa. Nhìn thấy đám người Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng xuất hiện ở trên đài, hơn nữa tựa như đã đầu phục nhân tộc, cái này làm cho bọn họ không thể chấp nhận, ở bọn họ xem, đây là một loại làm bẩn đối với tín ngưỡng của bọn họ.

Tuy Già tộc địa vị so với Ngu tộc thấp hơn, nhưng mà Già tộc cũng không phải là nô lệ Ngu tộc, giữa các quý tộc Già tộc địa vị tối cao này cùng quý tộc Ngu tộc, càng cùng loại với hợp tác cộng sinh, mà không phải là quan hệ hoàn toàn thống trị cùng bị thống trị.

Cho nên đám người Đế Duyên Đà xuất hiện, chỉ càng thêm chọc giận Già tộc chiến vương này, làm cho bọn họ chiến ý càng thêm mãnh liệt.

Không có nói lời thừa gì, nhóm Già tộc chiến vương đồng thời phát ra tiếng rống giận dữ, một trăm tiếng khí bạo đáng sợ truyền ra, bọn họ đồng thời hướng Cơ Hạo vọt lại.

Già tộc chiến kỹ đáng sợ làm cho Già tộc chiến vương này hóa thân máy móc giết chóc hữu hiệu nhất, một trăm Già tộc chiến vương phối hợp ăn ý, nháy mắt mấy ngàn lượt công kích như thủy triều đánh úp lại, mỗi một kích đều thẳng chỉ trí mạng yếu hại nhất của Cơ Hạo.

“Giết!” Đợi cho công kích của bọn họ đều nhanh đụng tới thân thể Cơ Hạo, Già tộc chiến vương này mới đồng thời rống lớn một tiếng.

“Giết!” Cơ Hạo đồng dạng phát ra một tiếng rống to, hai chân hần bất động như núi đứng ở trên đất chút, song chưởng bị bám mảng lớn tàn ảnh, nhanh như tia chớp hướng cả một trăm Già tộc chiến vương liên hợp công kích chủ động phản kích qua.

Lực lượng thái dương, trừ bỏ mãnh liệt, trừ bỏ dương cương, trừ bỏ cuồng mãnh, trừ bỏ bá đạo, còn có một đặc tính rõ ràng nhất chính là ‘nhanh’.

Thái dương diễn sinh mà ra dương quang, là tồn tại tốc độ nhanh nhất thiên

nhiên. Cơ Hạo ngưng tụ thành thái dương đạo chủng, thân thể hần tràn ngập thái dương lực, tốc độ của hần liền trở nên nhanh, nhanh đến làm cho người ta không thể tưởng tượng.

Tốc độ nhóm Già tộc chiến vương, hoàn toàn dựa vào lực lượng thân thể cường dã thôi động.

Mà tốc độ của Cơ Hạo, trừ bỏ lực lượng thân thể đáng sợ của hần ra, còn có thái dương đại đạo phụ trợ.

Ở Cơ Hạo xem, Già tộc chiến vương này quyền cước công kích quá chậm, so với tốc độ cực hạn hần có thể thừa nhận chậm hơn vài lần.

Hần hai đấm chém ra, bị bám từng đạo lưu quang màu vàng, mỗi một quyền đều phát sau mà đến trước đánh ở trên năm tay, trên đầu gối, trên bàn chân, trên vai nhóm Già tộc chiến vương oanh kích tới.

Cửu chuyển huyền công tầng thứ bốn đại thành, lực lượng cơ thể tăng phúc mười sáu lần, Cơ Hạo mỗi một kích đều trầm trọng như núi, giống như đại đao trọng phủ hung hăng bổ chém mà ra.

Một trăm Già tộc chiến vương còn chưa có phục hồi tinh thần lại, bọn họ đã giống như bị lôi đình trọng kích, từng ngum từng ngum hộc máu, rất nhanh hướng phía sau bay ngược ra ngoài.

Một kích, đánh lui cả một trăm Già tộc chiến vương.

Trên khán đài, Đế Duyên Đà, Đế Lạc Lăng các tộc nhân Đế thị nhất tộc thần sắc như đất, không thể tin nhìn Cơ Hạo thân hình không chút sút mẻ.

Chương 791: Bạo Lực Thu Phục

“Tuy là chủ quân của chúng ta, nhưng mà sao có khả năng?” Đế Duyên Đà trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạo, chỉ cảm thấy cả người từng đợt chết lặng cứng ngắc. Đế Lạc Lãng đứng ở bên cạnh hắn, dùng ngữ khí gấp quý thì thảo nói thầm.

Các tộc nhân Đế thị nhất tộc tất cả đều không thể tin nhìn Cơ Hạo.

Đó là một trăm Già tộc chiến vương, hơn nữa là một trăm chiến vương thực lực mạnh nhất Đế thị nhất tộc!

Nhưng mà bọn hắn thật giống như con gà con yếu đuối vậy, bị Cơ Hạo một người một quyền đánh cho hộc máu bay ngược. Xem Cơ Hạo tư thế cử trọng nhược khinh, thở cũng không thở mạnh một chút, hắn giống như không phải đang chiến đấu, mà là một người trưởng thành đánh tơi bời một đám trẻ con.

“Nha cáp, Cơ Hạo, làm xinh đẹp nha, đánh nổ đầu bọn họ!” Man Man trên khán đài lên tiếng hoan hô, huy động hai thanh đại chùy muốn nhảy xuống đấu thú tràng cùng Cơ Hạo kề vai chiến đấu.

Thiếu Ti vội vàng cầm tay Man Man, liên tục khuyên ngăn bỏ đi ý niệm đi xuống thêm phiền của nàng ta trong đầu.

Trong đấu thú tràng, Cơ Hạo hướng Già tộc chiến vương kinh nghi bất định này ngoắc ngón tay, trầm giọng quát: “Các người quơ sơ ý, thân thể cũng còn chưa có giãn ra, thực lực cũng chưa có khôi phục đến trạng thái đỉnh phong... Hãy chuẩn bị một chút, chúng ta tiếp tục.”

Lãnh liệt cười, Cơ Hạo trên người một đoàn hỏa diễm màu vàng hùng hực thiêu đốt, hắn lơ lửng cách mặt đất ba tấc, nhìn Già tộc chiến vương này nói: “Ta nếu thắng, các người liền phát hạ linh hồn huyết thệ, vĩnh viễn phụng ta, ngay cả con cháu các người cũng vậy, đời đời làm phó dịch của ta. Nếu các người

thăng... các người đi cùng đám người Đế Duyên Đà thương lượng điều kiện đi!”

Một đám Già tộc chiến vương quay đầu nhìn nhìn đám người Đế Duyên Đà, đều thấp giọng mắng lên.

Già tộc chiến vương dáng người cao lớn nhất ồm ồm rống lớn một tiếng, đoàn người lúc này khoanh chân ngồi ở trên đất, hô hấp trở nên ngân nga có lực. Khí huyết hùng hồn như rồng ở trong cơ thể bọn họ nhanh chóng vận chuyển lên, phối hợp vu được vừa mới nuốt, bọn họ tinh lực đang khôi phục rất nhanh.

Qua đại khái thời gian nửa chén trà nhỏ. Một gã Già tộc chiến vương nhảy dựng lên.

Thực lực của hắn yếu nhất, cho nên hắn dùng thời gian ngắn nhất khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Lay động một chút cổ cùng bả vai, chiến vương này giơ lên song chưởng thét dài một tiếng, một tầng huyết quang mênh mông đột nhiên từ làn da hắn xông ra, đem cả người hắn đều nhuộm thành màu máu.

Đế Duyên Đà trên khán đài lập tức kêu lớn: “Chủ quân cẩn thận, đây là Huyết Nguyệt huyết mạch ăn mòn lực. Ngu tộc quý tộc chúng ta thời điểm sử dụng, liền biểu hiện là huyết mạch nguyên rủa; ở trên tay Già tộc chiến sĩ, chính là một loại huyết mạch kịch độc đáng sợ, đối với thân thể đều có thương tổn cực kỳ đáng sợ.”

“Phản đồ!” Chiến vương này rít gào một tiếng, thân hình như gió lóe ra một cái đến trước mặt Cơ Hạo, theo sau ngàn vạn quyền ảnh nhanh chóng bao phủ Cơ Hạo.

Cơ Hạo không chút sứt mẻ nhìn chiến vương toàn lực tiến công, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn đột nhiên mở ra, chợt nghe một tiếng sét vang, từ trong con mắt dựng thẳng một đạo điện quang màu vàng bắn ra. Hung hăng đánh vào trong ngực chiến vương này.

Chiến vương thân thể cường hãn bị lôi quang xỏ xuyên qua, cùng với tiếng

kêu thê lương, chiến vương thân cao vượt qua bốn thước, so với Cơ Hạo cao hơn một mảng lớn trong ngực bị đánh thủng một lỗ hình tròn đường kính chừng thước, lượng lớn điện quang màu vàng ở trên vết thương nhảy lên vụn vụn, hỏa diễm màu vàng nhẹ nhẹ bám vào ở trên vết thương không ngừng thiêu đốt, mặc cho chiến vương này điên cuồng vận chuyển tinh huyết khí tức, vết thương vô số thịt không ngừng mấp máy sinh trưởng. Nhưng mà vết thương không có chút dấu hiệu khép lại.

‘Thùng’ một cái, thân hình trầm trọng như núi trùng trùng ngã xuống đất. Cơ Hạo đứng ở trước mặt chiến vương này, cúi đầu quan sát hẳn cả người run rẩy, lạnh giọng nói: “Không chịu nổi một kích, người liền dám một mình hướng ta ra tay?”

“Nhân tộc, vì cái gì sẽ có... bản mạng pháp nhãn quý tộc Ngu tộc mới có được?” Mười tên chiến vương đã điều tức xong, bọn họ đứng dậy. Chậm rãi thành hình một nửa vòng tròn bao vây Cơ Hạo. Một chiến vương cảnh giác nhìn Cơ Hạo, thực nghiêm túc nói: “Người có cổ quái, nhưng mà Huyết Nguyệt vĩ đại tối cao tại thượng, Già tộc chiến sĩ chưa bao giờ sợ hãi khiêu chiến gì!”

Mấy ngàn đạo tàn ảnh đột nhiên xuất hiện, mười tên Già tộc chiến vương quay chung quanh Cơ Hạo chuyển động rất nhanh. Bọn họ thân hình trước sau lần lượt thay đổi, không ngừng biến hóa phương vị, trong lúc thân hình bọn họ biến ảo, một đoàn cơn lốc màu đen đột ngột bao phủ Cơ Hạo.

Đó là mười tên chiến vương rất nhanh lóe ra phát động công kích sắc bén, quyền, chỉ, trảo, khửu tay, vô số công kích trí mạng gấn bó một mảng, tàn ảnh lẫn nhau trọng điệp tất cả, biến thành một đoàn cơn lốc màu đen cắn nuốt tất cả, đem Cơ Hạo toàn bộ bao phủ ở bên trong.

Cơ Hạo ‘ha ha’ cười khê, con mắt dựng thẳng ở mi tâm mở ra, một đoàn kim quang chiếu rọi chu thiên, Già tộc chiến vương này động tác nhanh đến cực điểm, đã đến cực hạn của bọn họ, nhưng mà ở dưới thái dương đạo mâu nhìn chăm chú, tất cả động tác của bọn họ đều bị Cơ Hạo xem rành mạch.

Trên bàn tay một tầng hỏa diễm màu vàng lóe ra, Cơ Hạo nhẹ nhàng huy động song chưởng, mười tên chiến vương công kích vô luận có bao nhiêu mãnh liệt, đều bị hấn nhẹ nhàng băng quơ tiếp xuống. Năm tay đánh úp lại, một chưởng đẩy ra; đầu ngón tay đâm tới, một chưởng vỗ ra; móng vuốt trao xuống, một chưởng đánh đuối; khuỷu tay nện xuống, một chưởng rời đi.

Ánh lửa màu vàng gắn bó một mảng, Cơ Hạo được một tầng kim quang vờn quanh, mọi người xem rành mạch, ở trong kim quang đều có ngàn thủ chưởng lúc ẩn lúc hiện, mỗi một chưởng quỹ tích đều rõ ràng có thể thấy được. Chính là đánh ra nhìn như thông thả như vậy, mười tên Già tộc chiến vương công kích như bão tố vẫn không thể công phá phòng ngự của Cơ Hạo.

Chiến vương khác lần lượt chấm dứt điều tức, bọn họ không nói được một lời tạo thành chiến trận, lục tục gia nhập trong vây công đối với Cơ Hạo.

Tần suất công kích dần dần nhanh hơn, gấp ba, năm lần, mười lần... Chiến vương gia nhập số lượng càng nhiều, tần suất công kích càng cao, lực lượng công kích càng lớn. Đấu thú tràng phòng ngự đại trận phát ra tiếng gầm rú trầm thấp, từng đạo tường quang thụ khí từ trên trời giáng xuống, đem lực lượng công kích chiến vương này gắt gao giam cầm ở trong đấu thú tràng không thể tiết ra mảy may.

Cuối cùng tên chiến vương thực lực mạnh nhất kia cũng gia nhập trong vây công, tần suất cùng lực lượng công kích chợt đạt tới một cái đỉnh phong cực cao.

Hỏa diễm màu vàng trên bàn tay Cơ Hạo kịch liệt chấn động, lực đánh vào đáng sợ làm cho tay hấn đau đớn, dù là hấn vừa mới ngưng tụ Vu Đế thân, cũng bị lực đánh vào đáng sợ chấn đến vô cùng đau đớn.

“Tốt rồi, một kích cuối cùng!” Cơ Hạo đột nhiên trầm thấp quát lớn một tiếng.

Trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm một đoàn lôi hỏa màu vàng quay cuồng, ‘rắc rắc’ một trận nổ vang, chín mươi chín đạo điện quang màu vàng giống như

mũi tên nhọn bắn ra, chín mươi chín Già tộc chiến vương vây công Cơ Hạo mỗi người ngực trúng một đạo điện quang, ngực huyết nhục bay tứ tung, đều bị phá ra một cái lỗ thủng.

Trăm tên Chiến vương hộc máu ngã xuống đất, một đám hai tay ôm vết thương trong ngực không thể động đậy.

Cơ Hạo lơ lửng cách mặt đất ba tấc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ: “Đầu nhập vào ta, hoặc là...”

Trăm tên chiến vương liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, đối mặt lực lượng đáng sợ của Cơ Hạo, đối mặt thực tế đám người Đế Duyên Đà đã đầu hàng, trăm tên chiến vương gian nan quỳ rạp xuống đất, trán trùng trùng chạm mặt đất, hướng Cơ Hạo lễ kính tối cao.

“Chúng ta, nguyện phụng ngài làm chủ quân, vĩnh viễn trung thành cùng ngài!”

Chương 792: Thù Công Đại Tế

Thời điểm trận tuyết đầu rơi xuống, Bồ Phán lại đẩy lên hỏa diễm hiến tế tận trời.

Trên tế đàn năm phương năm sắc dùng đất đắp thành, Đế Thuấn dung nhan toả sáng cầm trong tay tế văn cao giọng ngâm xướng, báo cho thiên địa quỷ thần cùng tổ linh Nhân tộc biết lúc này đây Nhân tộc lại lấy được thắng lợi huy hoàng.

Đúng vậy, đủ để xưng là thắng lợi huy hoàng.

Một trận chiến Bàn Hi thế giới, dị tộc trăm vạn tinh nhuệ toàn quân bị diệt, hơn nữa ngã xuống tất cả đều là Ngu tộc, Già tộc tộc đàn tinh anh thượng vị, cũng không Ám tộc cùng tinh quái tộc đàn tôi tớ hạ vị. Trăm vạn dị tộc tinh nhuệ toàn quân bị diệt, chiến quả như vậy có thể so với chiến tích vài chục trận đại chiến Xích Phán sơn.

Tài nguyên cả một thế giới vào tay, Nhân tộc các bộ tộc lớn cùng với bộ lạc liên minh Nhân tộc thu hoạch vô số. Đám đông Nhân tộc chiến sĩ ở dưới sự trợ giúp của dân bản xứ Bàn Hi thế giới, từ Bàn Hi thế giới cướp đoạt tài nguyên đủ loại màu sắc hình dạng.

Tài nguyên này đều là tài phú quý giá, Nhân tộc trông rộng được số tài nguyên lớn như vậy, các bộ tộc lớn thực lực nhất định có thể được cấp tốc tăng lên.

Mấu chốt nhất chính là, nguyên bản lãnh địa dị tộc đã muốn tới gần Xích Phán sơn, bọn họ tùy thời tùy chỗ, tùy tâm sở dục có thể hướng Xích Phán sơn phát động xâm nhập quy mô lớn. Nhưng mà sau một trận này, dị tộc thua mảng lớn lãnh thổ phía bắc Xích Phán sơn, lãnh địa này bị Nhân tộc tiếp thu, hơn nữa đang ở phía bắc Xích Phán sơn xây dựng một cái phòng tuyến lớn mới.

Nhân tộc không gian chiến lược cơ động càng lúc càng rộng, dị tộc đối với Bồ Phản uy hiếp tiến một bước suy yếu. Tương lai cho dù Nhân tộc cùng dị tộc lại bùng nổ chiến tranh quy mô lớn, Nhân tộc thủ đoạn ứng biến cùng không gian cũng lớn hơn rất nhiều.

Cái này đối với Nhân tộc mà nói, ý nghĩa hầu như có thể so với chiếm được toàn bộ tài nguyên Bàn Hi thế giới.

Càng không chỉ nói, Bàn Hi thế giới đánh cuộc là Nhân tộc thắng thời gian hòa bình ngàn năm.

Tuy một đám cao tăng Nhân tộc trong lòng đều rõ ràng, cái gọi là ước định ngàn năm hòa bình này tùy thời khả năng bị xé rách, dị tộc dùng các loại cớ, các loại lý do tùy thời đều có thể nhắc lên một hồi đại chiến mới.

Nhưng mà dị tộc dù da mặt vốn dày, cái phần khế ước hòa bình này khả năng chân chính kéo dài ngàn năm là bằng 0. Nhưng mà là Nhân tộc đối lấy năm ba năm mười năm hòa bình tuyệt đối là có nắm chắc.

Như vậy, lần tế trời đại điển này đã diễn ra ——

Thời gian năm ba năm mười năm hòa bình, cũng đủ Nhân tộc hiện tại tăng lên thực lực tổng hợp bản thân thật lớn. Không nói tài nguyên Bàn Hi thế giới, không nói mảng lớn lãnh thổ phía bắc Xích Phản sơn, mấu chốt chân chính ở chỗ, Cơ Hạo lại có thể từ Lương Chử nhổ răng cộp. Dem tộc nhân trung tâm Đế thị nhất tộc cùng đám đông trọng phạm Già tộc, Tu tộc đưa trở về!

Quý tộc Ngu tộc tác dụng không lớn, nhưng bọn hắn hiểu biết rất nhiều bí mật dị tộc, bọn họ có thể cho Nhân tộc càng thêm hiểu biết dị tộc.

Trước kia dị tộc đối với Nhân tộc mà nói, thật giống như u linh giấu ở trong sương mù nồng đậm màu đen, tuy biết rõ bọn họ tồn tại, biết bọn họ cường đại cùng đáng sợ, nhưng mà dị tộc đến tột cùng là cái dạng gì, Nhân tộc cũng không xác thực nhận thức.

Có Đế Duyên Đà những người này, Nhân tộc có thể chân chính hiểu biết dị tộc. Phân tích dị tộc, phân tích chỗ ưu khuyết của bọn họ, từ đó có thể ứng đối các loại khiêu chiến của bọn họ.

Chiến sĩ Già tộc này tác dụng liền lớn hơn nữa, bọn họ có chiến kỹ truyền thừa độc đáo, có phương pháp thổi thối đặc thù, có sức chiến đấu cá nhân mạnh mẽ. Bọn họ hoàn toàn có thể trở thành đá mài dao tốt nhất, rèn luyện chiến sĩ mới của Nhân tộc, làm cho bọn họ trở nên càng thêm cường đại. Ở dưới tình huống không có nguy hiểm sinh mệnh, tận khả năng gia tăng kinh nghiệm chiến đấu cùng cường địch dị tộc.

Các quý tộc Ngu tộc. Cho Nhân tộc chiếm được tình báo trân quý trên chiến lược.

Mà chiến sĩ Tu tộc, lại có thể cho chiến sĩ Nhân tộc được tăng lên tổng hợp, làm cho chiến sĩ trẻ tuổi Nhân tộc ở trước khi đi lên chiến trường, đã tích lũy kinh nghiệm tác chiến cùng chiến sĩ dị tộc phong phú, để cho bọn họ ở trên chiến trường có cơ hội sống sót nhiều hơn.

Nhưng mà vô luận Ngu tộc hay là Già tộc, phó dịch bị Cơ Hạo thu này đều không có giá trị bằng đại sư Tu tộc.

Khung trận pháp, chế tạo dược tề, rèn kim loại, dung hòa hợp kim, luyện binh khí, tinh luyện kim loại giáp trụ, chế tạo con rối, kiến thiết thành trì, luyện chế các loại khí giới chiến tranh cỡ lớn...

Trong đầu nhóm tông sư Tu tộc lấy Cổ La cầm đầu có được tri thức vô cùng vô tận, đây là các đời tổ tiên Tu tộc hao phí vô số tâm lực, vô số thời gian, hao phí vô số tài nguyên, vô số lần thực nghiệm ngưng tụ kết tinh trí tuệ.

Tất cả cái này chính là văn minh, văn minh chính là lực lượng, lực lượng có thể chuyển hóa thành thực lực giết chóc chiến tranh đáng sợ.

Nhân tộc có được trí tuệ không kém gì Tu tộc, thậm chí ở một số phương

diện, Nhân tộc trí tuệ còn hơn Tu tộc. Nhưng mà Nhân tộc có được thời gian văn minh quá ngắn, Nhân tộc văn minh tinh hoa không thể cùng Tu tộc nội tình thâm hậu so sánh.

Nhưng mà có đám tông sư Tu tộc này, chẳng sợ bọn họ đều là nô bộc của Cơ Hạo, lấy quan hệ tốt của Cơ Hạo cùng Vu điện, lấy giao tình cá nhân của Cơ Hạo cùng Tự Văn Mệnh, tông sư Tu tộc này hoàn toàn có thể coi là tài sản chung của Vu điện, chỉ là đem bọn họ gửi ở Nghiêu Sơn lĩnh Cơ Hạo mà thôi.

Nhân tộc tiêu chuẩn văn minh, Nhân tộc ở các phương diện trình độ chế tạo sẽ nghênh đón thời kỳ phát triển nhanh chóng. Binh khí càng sắc bén, giáp trụ càng chắc chắn, trận pháp càng tinh diệu, dược tề hiệu lực càng mạnh, con rối chiến tranh càng thêm linh động cường đại, tường thành càng thêm chắc chắn dày nặng...

Tất cả cái này đều có thể gia tăng tiềm lực chiến tranh Nhân tộc lên gấp trăm lần, gấp ngàn lần, càng thêm thoải mái có thừa ứng đối dị tộc uy hiếp.

Thậm chí có thể nói như vậy, Cơ Hạo ở Lương Chử mạo hiểm, hấn ở Hắc Sa Bảo tùy ý làm bậy, trực tiếp làm cho nhân tộc bắt đầu đứng ở hàng công bình cùng dị tộc, chỉ cần Nhân tộc bỏ được đầu nhập, không tự mình phạm ngu ngốc, dị tộc cường thế văn minh không bao giờ là uy hiếp Nhân tộc nữa.

Đế Thuấn đứng ở trên tế đàn, mặt mày hồng hào hướng thiên địa thần linh, báo cho Nhân tộc tổ linh biết tất cả thành tựu huy hoàng này, lại hung hăng tán thưởng Cơ Hạo một lần, quả thực đem hấn trở thành một ngôi sao mới tỏa hào quang loá mắt nhất của Nhân tộc.

Ở sau hiến tế đại điển sắc phong, Cơ Hạo cũng chiếm được phong thưởng lớn nhất.

Nghiêu Sơn lãnh địa trực tiếp được mở rộng gấp mười, phía đông lãnh địa Cơ Hạo một mảng hồ lớn nợ trực tiếp toàn bộ về hấn, hơn nữa càng phía đông, càng phía nam mảng lớn thảo nguyên phì nhiêu cùng núi rừng sản xuất phong phú đều

được đưa về dưới hãn quản lý.

Trừ cái đó ra, Cơ Hạo được Đế Thuấn ban thưởng Thanh Đồng phủ qua các chín bộ, kỳ trận một bộ, long bì chiến cổ tám cái, được quyền ‘chinh phạt’.

Đây là nói, Cơ Hạo đã là chấp pháp quan liên minh bộ lạc Nhân tộc thừa nhận, bộ lạc Nhân tộc ở bốn phía lãnh địa hãn, phạm là Cơ Hạo nhận định bọn họ có tội, có thể quật khởi đại binh thảo phạt, mà hãn thảo phạt chính là chính nghĩa, bộ lạc bị hãn thảo phạt sẽ bị cả liên minh bộ lạc nhân tộc nghiêm trị.

Đây là quyền lực cực kỳ vinh quang, càng là quyền lực cực kỳ dọa người, hiện nay Nhân tộc, bộ lạc có nhân vương sắc phong quyền hợp pháp ‘Chinh phạt’ không vượt qua mười, trong đó bao gồm có Hùng thị, Hoa Tư thị, Liệt Sơn thị bộ lạc đỉnh cấp như vậy.

Cơ Hạo lẳng lặng đứng ở trong đội ngũ quan to của Nhân tộc, bốn phương tám hướng ánh mắt lộ vẻ ghen tị đều ngưng tụ ở trên người hãn.

Chương 793: Đồ Sơn Lão Nhân

Sau đại tế là tiệc rượu theo lệ.

Cơ Hạo bưng tửu tước thanh đồng chế thành, đi lại ở bên trong đại điện, cùng người có giao tình hàn huyên lẫn nhau. Lúc này đây, lại không có người giáp mặt hướng Cơ Hạo khiêu khích, càng không có người đối với Cơ Hạo châm chọc khiêu khích.

Nơi đi qua, Cơ Hạo chứng kiến khuôn mặt tươi cười lộ vẻ nhiệt tình dào dạt, cũng có một ít thủ lĩnh bộ lạc thời điểm nhìn về phía Cơ Hạo, trong thần sắc đều mang theo một tia kinh sợ.

Thực hiển nhiên, đây là Đế Thuấn ban cho quyền ‘chính phạt’ mang đến biến hóa.

Có lẽ là Cơ Hạo thực lực bản thân tăng lên, có lẽ là hấn thành tích quá kinh người, đương nhiên, cũng có lẽ là đứng ở phía sau Cơ Hạo bốn Già tộc Chiến vương thực lực có thể so với Vu Đế đỉnh phong, nửa bước chân đã bước vào Vu Thần cảnh mang đến kinh sợ.

Vô số người thời điểm cùng Cơ Hạo kính rượu lẫn nhau, đều vẻ mặt tươi cười, nhưng ánh mắt bọn họ khi rơi xuống trên người bốn Già tộc Chiến vương làn da trịnh màu vàng lợt phía sau Cơ Hạo, bọn họ gương mặt đều run rẩy, đồng tử đều co rút thành một điểm nhỏ.

Bốn Già tộc Chiến vương đỉnh phong, không có ngoài năm lần chiến sĩ Nhân tộc cùng giai, căn bản không có khả năng đánh bại bọn họ. Cơ Hạo mang theo bốn tên như vậy công khai rêu rao khắp nơi, rất có điểm hương vị tay chơi mang theo một đám tay sai hung mãnh ở khu náo nhiệt rêu rao.

Nhưng mà rất nhiều người lại cố tình ăn một bộ này.

Người và thủ lĩnh bộ lạc giao hảo Cơ Hạo tươi cười càng phát ra sáng lạn, mà người cùng Cơ Hạo có cừu oán, ví dụ như nói người các bộ lạc cầm đầu thập nhật quốc đông hoang, còn có thủ lĩnh bộ lạc Bắc Hoang đại lục Cộng Công thị quản lý.

Những người này đều gương bài trừ tươi cười cùng Cơ Hạo miễn cưỡng nói cười, nhìn thấy trên mặt bọn họ ghen khuất tươi cười, Cơ Hạo đều vì bọn họ cảm thấy khó chịu.

Ở trong đại điện chạy một vòng, bãi phóng đám người Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng, lại cùng Công Tôn Nguyên đàm tiếu vài câu, Cơ Hạo đang muốn đi tìm Tự Văn Mệnh thương lượng sự tình, một bóng người lại đột nhiên chắn trước mặt Cơ Hạo.

Đây là một gã chiến sĩ Hỏa Lân tộc thân khoác trọng giáp màu hồng, cả thân thể nhiệt khí tập người.

Mở ra hai tay chắn ở trước mặt Cơ Hạo, chiến sĩ Hỏa Lân tộc cúi đầu quan sát Cơ Hạo so với mình lớn hơn một cái đầu, mặt không vẻ mặt nói: “Nghieu Bá, nhà Thái tử của ta mời ngài đi qua có việc thương lượng.”

Cơ Hạo liếc mắt nhìn người này một cái, nâng nhẹ tay khẽ đẩy ở ngực hăn: “Chúc Dung Thiên Mệnh sao? Có việc bảo chính hăn lại đây.”

Lòng bàn tay phát lực, Cơ Hạo khẽ hừ một tiếng. Chiến sĩ Hỏa Lân tộc thân thể nhoáng lên một cái, lão đảo rút lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa đụng ngã một thị nữ tay cầm khay đi ngang qua. Chiến sĩ Hỏa Lân tộc hoảng sợ hướng Cơ Hạo nhìn thoáng qua, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Quả nhiên, Vu Đế cảnh... Thật nhanh!”

Cơ Hạo nhột nhạt cười, trong tay từ từ quơ quơ, hừ lạnh quát: “Không sai, Vu Đế cảnh, bất quá cũng không tính cái gì. Để cho Chúc Dung Thiên Mệnh tự mình tới tìm ta. Hay là người muốn ở trong này nháo sự hay sao?”

Hai Già tộc Chiến vương nhẹ nhàng hừ một tiếng, đồng thời tiến lên một bước, một trái một phải đứng ở bên người chiến sĩ Hỏa Lâm tộc.

Tình cảnh này, làm cho bốn Già tộc Chiến vương Cơ Hạo mang đến rất có điểm cảm khái thế sự thay đổi.

Từng khi nào đó, bọn họ đã ở tiệc rượu dị tộc, bởi vì các loại chuyện tranh giành, giúp chủ quân của mình cùng hộ vệ đại nhân khác đánh nhau. Nhưng mà giờ này khắc này, bọn họ lại là ở tiệc rượu cao tầng liên minh bộ lạc Nhân tộc. Vì Cơ Hạo quan trọng thần nhân tộc này, uy hiếp chiến sĩ Hỏa Lâm tộc cùng là thế lực Nhân tộc.

Đồng thời thở ra một ngụm khí dài. Hai Già tộc Chiến vương bàn tay dùng sức đặt ở trên vai chiến sĩ Hỏa Lâm tộc:

“Tiểu tử, không cần lộn xộn, bằng không chúng ta ngắt xuống đầu của người làm cầu đá!”

Bốn phía chợt một trận tĩnh mịch, toàn bộ người ánh mắt đều trở nên cực kỳ quái dị.

Hai chiến sĩ dị tộc Già tộc, trước mặt vô số cao tầng Nhân tộc, uy hiếp một vị chiến sĩ Hỏa Lâm tộc. Đặt ở dĩ vãng. Bốn phía cao tầng Nhân tộc sau khi thấy chuyện này, tất nhiên là rút kiếm ra, cùng công, đem hai dị tộc chiến sĩ này chém thành thịt vụn.

Nhưng mà trước mắt, giờ phút này. Hai dị tộc chiến sĩ này lại là hộ vệ bên người Cơ Hạo.

Lão thần Nhân tộc hơi có một chút lớn tuổi cảm khái vạn phần liên tục lắc đầu, hướng đệ tử nhà mình bên cạnh tha thiết dặn dò: “Nhìn xem người ta, lại nhìn các người... Đám nhỏ, phải không chịu thua kém. Cũng không trông cậy vào các người có thể tranh cái phong tước ‘Hầu’, ‘Bá’, nhưng mà phải không chịu thua kém.”

Đám người đột nhiên trái phải tách ra, Chúc Dung Thiên Mệnh mặc áo bào đỏ thẫm, cả thân thể hồng quang nhộn nhạo dẫn theo vài người tách ra đám người đi tới.

Vừa là tham lam, vừa là ghen tị liếc mắt nhìn bốn Già tộc Chiến vương một cái, Chúc Dung Thiên Mệnh thật sâu hướng Cơ Hạo cúi đầu hành một lễ: “Cơ Hạo, ở Bàn Hi thế giới, là ta sai lầm. Các sự tình trước kia, cũng là sai của ta. Như thế, chúng ta có thể...”

Chúc Dung Thiên Mệnh lời nói còn chưa nói xong, một bàn tay non mịn nhỏ bé đột ngột từ trong đám người vươn ra, một cái tát giáng ở trên mặt hắn, Chúc Dung Thiên Mệnh hú lên quái dị, thất tha thất thểu hướng một bên ngã qua.

Người ở phương hướng này nhanh chóng tránh ra một chỗ, Chúc Dung Thiên Mệnh một đầu cắm ở trên đất, hồi lâu không thể đứng lên.

Những người Chúc Dung Thiên Mệnh mang đến tức giận tận trời xấn lên tay áo, đang muốn cùng người tát Chúc Dung Thiên Mệnh nói chuyện, nhưng mà chờ bọn hắn thấy rõ chủ nhân cái tay kia, lại một đám đều không thể lên tiếng.

Man Man vui vẻ ra mặt từ trong đám người rẽ đi ra, cười ha ha bổ nhào vào bên người Cơ Hạo: “Cơ Hạo, Cơ Hạo, xem này.”

Man Man giơ lên một viên thủy tinh cầu màu lam lớn bằng nắm tay, thủy tinh cầu trong suốt trong sáng cả thân thể hồn nhiên không tỳ vết, bên trong mơ hồ có nước gợn nhộn nhạo, mấy hải mã nhỏ màu bạc nhạt ở trong thủy tinh cầu chậm rãi du động, trên thân hình nhỏ bé thỉnh thoảng có mấy điểm ngân quang lóe ra.

“Ta cùng Thiếu Ti đi tìm sư phụ nàng Chúc Long lão đầu nhi, lão đầu nhi râu bạc kia đang ở chỗ Chúc Long lão đầu nhi, thấy ta, đã nói muốn ta dẫn hắn tới tìm người, còn tặng ta quả cầu đẹp mắt này.”

Man Man líu ríu nói ra mục đích của bản thân, Chúc Dung Thiên Mệnh lại là

hỗn hển nhảy dựng lên, vuốt dấu bàn tay trên mặt buồn bực quát: “Man Man, người sao lại vô lễ như thế? Người, người, người còn nhớ, ta là huynh trưởng của người!”

Man Man không kiên nhẫn phất phất tay: “A nha nha, không phải một mẹ sinh, không tính là thân huynh trưởng. Bớt nói lời thừa, nhìn thấy người liền chán ghét!”

Chúc Dung Thiên Mệnh mặt một trận xanh, một trận hồng, hắc thân thể run run, muốn xông lên giáo huấn Man Man một phen, nhưng mà nhìn đến bốn Già tộc Chiến vương bên người Cơ Hạo đang nhìn hắc, hắc toàn bộ dừng khí nhất thời tan thành mây khói.

Một lão nhân tóc trắng xoá, chòm râu dài chậm rãi từ trong đám người đi ra.

Man Man cười cùng lão nhân chào đón, lão nhân cười ha ha gật gật đầu, hướng Cơ Hạo chấp tay: “Nghieu Bá, tiểu lão nhân Đồ Sơn thị đương đại tộc trưởng, người gọi ta Đồ Sơn lão nhân là được.”

Đồ Sơn thị?

Cơ Hạo nheo lại ánh mắt, tươi cười hướng Đồ Sơn lão nhân chấp tay hành lễ thật sâu: “Thì ra là Đồ Sơn tộc trưởng ‘có thể so với Long Phượng’, Nghieu Bá Cơ Hạo lần này có lẽ...”

Nhìn nhìn trái phải, Cơ Hạo cười nói: “Chúng ta tìm một địa phương thanh tĩnh?”

Đồ Sơn lão nhân cười đến ánh mắt đều mị thành một tuyến, liên tục gật đầu, cầm tay Cơ Hạo kéo hắc đi khỏi đám đông.

Chương 794: Có Thể So Với Long Phượng

Ở dưới một ngọn núi nhỏ, có một cái hồ nhỏ trong rừng, trong cây hoa vờn quanh sừng sững một tòa tiểu lâu toàn bộ màu xanh nhạt.

Trong lầu ngọn đèn nhu hòa, thanh mộc linh khí nồng đậm tràn đầy, thanh mộc linh khí lành lạnh hút vào trong phế phủ, làm cho người ta cả thân thể thanh lương, tinh thần chột rung lên.

Ngồi ở trên giường gỗ gần cửa sổ, Cơ Hạo cẩn thận đánh giá bố trí ở trong tiêu lâu. Một chút thần thức vòng quanh tiểu lâu một vòng, Cơ Hạo mới hoảng sợ phát hiện, cái tiêu lâu cao thấp ba tầng màu xanh này, lại có thể chỉ dùng cả một khối linh mộc điêu khắc mà thành.

Trong chất gỗ màu xanh nhạt, văn lộ màu bạc mơ hồ giống như huyết mạch quần quanh, Cơ Hạo hơi suy tư, đã biết lai lịch khối linh mộc này. Cái này rõ ràng là ‘Phong Long sào’ đã hầu như tuyệt tích, trong truyền thuyết sinh ở trong cửu thiên cương phong, là linh mộc đỉnh cấp thượng cổ Phong Long sào huyết.

Thượng cổ Phong Long hình như ứng long, lưỡng sinh hai cánh, trời sinh có thể nằm trong tay phong bạo, cùng Côn Bằng, Đại Phong sinh linh thần dị vân vân nổi danh. Phong Long sào trôi nổi ở trên chín tầng trời, hấp thu lực cơ lốc mà sinh, thành Phong Long sào huyết, là một loại tiên thiên linh tài cực kỳ quý hiếm.

Thật lâu trước kia, Long tộc tức giận thượng cổ Phong Long nhất tộc ‘lấy long làm tên’ mà không chịu Long hoàng hiệu lệnh, ngang nhiên phát động chiến tranh, đem thượng cổ Phong Long nhất tộc chém giết hầu như không còn, Phong Long sào hoặc là bị đốt hủy, hoặc là bị Long tộc xâm chiếm, nhân gian lâu không thể gặp.

Đồ Sơn thị lại có thể làm ra một khối Phong Long sào linh mộc lớn như vậy, hơn nữa thực xa xỉ tạo hình ra một tòa tiểu lâu khoản đãi khách, không hổ là Đồ

Sơn thị ‘có thể so với Long Phượng’, tộc quần hào phú nhất trong bộ lạc Nhân tộc.

Trong Nhân tộc bộ lạc liên minh, có Hùng thị, Phục Hy thị, Hoa Tư thị, Liệt Sơn thị, Toại Nhân thị các bộ tộc vô cùng cường thịnh, nhưng bọn họ tộc nhân quá nhiều, lãnh địa đủ lớn, chiến sĩ đều vô cùng tinh nhuệ, bọn họ cường thịnh thể hiện ở trên tiềm lực chiến tranh cường đại.

Mà Đồ Sơn thị cũng là ngoại tộc trong bộ tộc Nhân tộc.

Bọn họ tộc nhân thực khôn khéo, người người đều sinh cửu khiếu linh lung tâm, thậm chí có truyền thuyết, vị tổ tiên Đồ Sơn thị đột phá nhân luân đại phòng. Cùng một cửu vĩ thiên hồ yêu nhau, sinh sản hạ một đám tộc nhân hỗn tạp hồ yêu huyết mạch.

Mà một đám tộc nhân Đồ Sơn thị có hồ yêu huyết mạch này, ngày thường vẫn ẩn ở trong Đồ Sơn thị, ở phía sau màn nằm trong tay toàn bộ nhất cử nhất động Đồ Sơn thị.

Có lẽ là hồ yêu huyết mạch mang đến thông minh, Đồ Sơn thị ở buôn bán biểu hiện ra thủ đoạn cùng thực lực kinh người. Hiệu buôn Đồ Sơn thị trải rộng trong sáu thế giới, trong tứ hoang đại lục cũng thường xuyên có thể thấy được thương đội Đồ Sơn thị lui tới.

Kim Ô bộ của Cơ Hạo, trong thương đội từng vô số lần đi ngang qua Kim Ô bộ, ít nhất có năm thành thương đội thuộc sở hữu Đồ Sơn thị, bởi vậy có thể thấy được Đồ Sơn thị râu có bao nhiêu dài, bọn họ ở bên trong Nhân tộc con đường buôn bán là thâm căn cố đế đến cỡ nào.

Binh khí, giáp trụ, dược tề, vũ phù, thậm chí tình báo, nô lệ, thậm chí là lính đánh thuê có sẵn quy mô, Đồ Sơn thị không có làm ăn gì không dám làm, cũng không có làm ăn gì là bọn hãn không thể làm.

Cho nên Đồ Sơn thị ở trong vô số bộ lạc Nhân tộc lấy hào phú nổi danh, bọn

họ cũng là bộ tộc Nhân tộc duy nhất có thể ở phương diện tài lực cùng Long tộc, Phượng tộc so sánh.

“Kẻ có tiền có khác.” Cơ Hạo ngồi ở trên giường gỗ lắc lắc thân thể.

Hai tiểu nha đầu mắt ngọc mày ngài đang cầm ngọc bàn từ mỹ ngọc chạm thành, thật cẩn thận dâng trà thơm.

Một luồng trà hương thấm vào ruột gan phiêu nhiên tới, chẳng sợ Cơ Hạo đã đột phá Vu Đế cảnh, sau khi ngửi được một luồng trà hương này, tinh huyết trong cơ thể hắn đậm đặc, trầm trọng như thủy ngân vẫn một trận quay cuồng, từng đợt nhiệt khí lặng yên mà sinh, dẫn tới Cơ Hạo ngũ tạng lục phủ phát ra tiếng nổ như sấm.

Cầm trà lên rất là hào sảng uống một hơi cạn sạch, Cơ Hạo chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí từ trong bụng mãnh liệt khuếch tán ra. Cả người khí lực chợt tăng trưởng một tia, hắn không khỏi tán thưởng nói: “Quả nhiên là trà tốt cực phẩm. Đồ Sơn lão nhân, ta về gói cho ta một ngàn cân đi!”

Ngồi ở đối diện Cơ Hạo, Đồ Sơn lão nhân đang cầm chén trà tinh tế ngửi hương trà gương mặt một trận run rẩy, hắn nhe răng trợn mắt nhìn Cơ Hạo, qua sau một lúc lâu mới cười nói: “Nghieu Bá thật hào khí, mà thôi. Một ngàn cân... thì một ngàn cân.”

Nhếch nhếch miệng, Đồ Sơn lão nhân không khỏi cười lắc đầu.

Cơ Hạo nhíu mày đầu, buông chén trà cười nhìn Đồ Sơn lão nhân nói: “Còn tưởng rằng, ngài sẽ hướng ta giới thiệu trà này là lai lịch gì, có bao nhiêu trân quý linh tinh.”

Đồ Sơn lão nhân thực hào sảng vung tay lên, lớn tiếng cười nói: “Một chút vật, đáng giá khoe cái gì? Nếu không phải trà này cũng là vật lão phu hằng ngày yêu thích, sản lượng thật sự lại rất thưa thớt, đưa hết cho Nghieu Bá cũng không đáng nói nhiều một câu.”

Cơ Hạo gật gật đầu, trà này có thể làm cho mình thực lực đã đột phá Vu Đế cảnh, hơn nữa tu thành Cửu chuyển huyền công tầng thứ bốn, lực lượng tổng cộng gia tăng mười sáu lần, hẳn rõ ràng nhận thấy được lực lượng tăng lên, có thể thấy được trà này có bao nhiêu trân quý.

Nhưng mà Đồ Sơn lão nhân không chút do dự đưa ra một ngàn cân, xem về mặt hẳn cái này tuyệt đối là hầu như toàn bộ tồn kho của hắn, lại một tia nửa điểm nhi lưu luyện không nữa đều không có, có thể thấy được Đồ Sơn thị hào phú có thể so với Long Phượng, cũng không phải lời nói vô căn cứ.

“Được rồi, nói chuyện chính.” Rút hai chân, ở trên giường gỗ khoanh chân mà ngồi, Cơ Hạo hai tay đặt ở trước bụng, lặng yên ngưng tụ thành một đóa ẩn quyết hình như hoa sen, ngưng thần tĩnh khí nhìn Đồ Sơn lão nhân cười nói: “Ngài tìm ta, tất nhiên không phải vô duyên vô cớ muốn nhận thức tiểu tử ta chứ?”

Đồ Sơn lão nhân cười gật gật đầu, thuận tay từ trong tay áo lấy ra một tấm quyền trục dùng da Kim giác bát sí hấp huyết mãng chế thành.

Da Kim giác bát sí hấp huyết mãng mang theo hương khí đặc hữu, cũng có hào quang màu vàng lợt kỳ lạ quanh quẩn, cho nên Cơ Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch tài liệu quyền trục này sử dụng.

Kim giác bát sí hấp huyết mãng thực lực có thể so với cự long, hơn nữa lấy giao long tinh huyết làm thức ăn, da của nó có thể ngăn cản nanh vuốt Long tộc, cứng rắn nhất, người bình thường được một khối, đều dùng để chế thành hộ tâm giáp trụ, Đồ Sơn lão nhân đem chế thành quyền trục, có thể thấy được Đồ Sơn thị hào phú đến tầng bậc nào.

Trên quyền trục là một phần khế ước, mặt trên ghi chú rõ, Đồ Sơn thị trong tương lai trăm năm, không ràng buộc hướng Cơ Hạo Nghiêu Sơn lĩnh cung cấp tất cả binh khí, giáp trụ, cung nỏ, tên, kim cổ cờ xí cùng chiến xa quân giới linh tinh, hơn nữa sẽ đầu nhập số tiền lớn, giúp lãnh địa Cơ Hạo khai thác mạch

khoáng, tinh luyện kim loại lấy ra các loại tài liệu kim loại quý hiếm cùng vu tinh, mỹ ngọc, tinh kim các vật.

Nói cách khác, trong trăm năm, vô luận Cơ Hạo tổ kiến bao nhiêu quân đội, chẳng sợ hấn kéo một mũi quân đội khổng lồ ngàn vạn người, trên ức người, mười ức người, Đồ Sơn thị cũng sẽ gánh vác toàn bộ quân dụng quân nhu của hấn.

Đây là một con số hao phí bằng trời, Cơ Hạo tự mình trong lòng rõ ràng, lấy trình độ phát triển Nghiêu Sơn lĩnh hấn hiện nay, nhiều nhất trăm vạn quân đội, đây là cực hạn hấn có thể thừa nhận, hơn nữa quân dụng quân nhu cần nhất thời cũng vô pháp trụ bị đầy đủ.

Đồ Sơn thị đưa lên là một phần hậu lễ, một phần cơ hội để cho Nghiêu Sơn lĩnh cấp tốc bành trướng, nhanh chóng thành là thế lực cường đại trong liên minh bộ lạc Nhân tộc.

“Ngài muốn cái gì?” Cơ Hạo thực thẳng thắn thành khẩn hỏi Đồ Sơn lão nhân.

“Tính Đồ Sơn thị ta một cỗ.” Đồ Sơn lão nhân cười tủm tỉm nhìn Cơ Hạo: “Chuyện ngài cùng Long tộc, Phượng tộc, còn có Tự Văn Mệnh tiểu tử nọ liên thủ, tính Đồ Sơn thị ta một cỗ. Thương lộ thế giới mới, về Đồ Sơn thị ta một nhà là tốt nhất.”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, hoảng sợ nhìn Đồ Sơn lão nhân.

Lão già này, tin tức thật linh mãnh.

Chương 795: Lũng Đoạn Độc Nhất Vô Nhị

Một khắc chung sau, Ngao Lễ được một thị nữ dẫn dắt, đi vào tiểu lâu.

Dùng sức hít khụt khịt, Ngao Lễ hưởng tiểu lâu màu xanh nhạt vách tường mang theo mạch lạc màu bạc liếc mắt nhìn một cái, đỉnh đầu cười lên: “Hắc, Phong Long sào hắc, trò chơi này là kiêng kỵ phạm huý. Bất quá, cũng thật sự là thứ tốt.”

Phong Long sào tự mang thanh mộc linh khí cường đại, Nhân tộc ở bên trong trường kỳ, có thần hiệu cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ. Cho nên Ngao Lễ mới nói, đây là thứ tốt.

Nhưng cái này cũng là thượng cổ Phong Long sào huyết, là sào huyết dị tộc bị Long tộc tiêu diệt, đối với Long tộc mà nói, Phong Long sào tự nhiên chính là việc vi phạm lệnh cấm, cực ít người dám ở trước mặt tộc nhân Long tộc, ngông nghênh bày ra vật chế tạo từ Phong Long sào.

Đồ Sơn lão nhân cười ha ha hướng Ngao Lễ gật gật đầu, ôn hòa nói: “Ngao Lễ hiền chất cứ nói đùa, thế gian nếu đã mất thượng cổ Phong Long, nơi nào còn có ‘Phong long sào’ thứ này? Cái này, chỉ là ngân văn thanh thần mộc mà thôi.”

Ngao Lễ hừ một tiếng, thối mũi trừng mắt ngồi ở bên cạnh Cơ Hạo, quay đầu hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Nghieu bá, người cũng thật ra cho chúng ta nan đề. Tài liệu người cần này, nhằm chừng phải một đoạn thời gian mới có thể gom đủ.”

Cơ Hạo trong lòng biết rõ ràng tài liệu Ngao Lễ nói là cái gì, tự nhiên là tài liệu thành lập trận cơ khóa giới thông đạo hình thức vĩnh viễn.

Nhưng mà hẳn thật không nghĩ tới, lấy Long tộc hào phú, bọn họ còn cùng Phương tộc chia sẻ hao phí toàn bộ tài liệu, lại có thể qua một đoạn thời gian dài như vậy, bọn họ còn chưa thể gom đủ tài liệu cần thiết?

Xem ra, mọi người đều đem trận cơ khóa giới thông đạo hình thức vĩnh viễn nghĩ quá đơn giản rồi.

Chớp chớp ánh mắt, Ngao Lễ hướng Đồ Sơn lão nhân nhìn, lại nhìn nhìn Cơ Hạo, đột nhiên vỗ đầu cười lên: “Đa? Kỳ quái, Đồ Sơn lão, người cho người tìm ta tới làm cái gì. Ta không biết... nhưng mà người lại có thể còn muốn Nghiêu Bá lại đây, hay là cũng muốn cùng hãn làm thân gia hay sao? Nghiêu bá chưa rước dâu, là con rể tốt, nhưng mà...”

Tựa như là nghĩ tới chuyện gì có ý tứ, Ngao Lễ ‘cạc cạc’ cười to vài tiếng, đỉnh đặc bưng lên hồ trà thị nữ đưa đến, một ngụm đem cả hồ trà nóng đổ vào miệng.

Đồ Sơn lão nhân ‘ha ha’ cười khan vài tiếng, lén lút cao thấp đánh giá Cơ Hạo.

Cơ Hạo trong lòng một trận rung mình, hãn trừng lớn mắt đánh giá Đồ Sơn lão nhân, đột nhiên nghĩ lên, nếu hãn không tính sai mà nói, Tự Văn Mệnh cuối cùng chính là cưới nữ nhi Đồ Sơn thị?

Nói như vậy, Đồ Sơn thị lại có thể còn có thích thú này? Dem tộc nữ của mình gả cho những nhân tộc tuần ngạn này đến lôi kéo quan hệ? Ngao Lễ có thể nói ra lời như vậy, xem ra loại chuyện này bọn họ đã làm không ít!

Lại qua chốc lát, Phượng Cầm Tâm hơi hơi nâng cằm, giống như một con gà mái vừa mới sinh trứng cho nên vô cùng kiêu ngạo mà điềm nhiên đi vào tiểu lâu.

Cùng Ngao Lễ giống nhau, Phượng Cầm Tâm hướng vách tường tiểu lâu liếc mắt nhìn một cái, đồng dạng nói: “Ai da? Phong Long sao? Cái này là thứ tốt, đáng tiếc rắn này xuống tay quá ác, một môi lửa thiêu sạch sẽ, lại có thể còn có khối lớn như vậy sao?”

Ngao Lễ giận dữ đứng lên, hai tay hung tợn hướng cái bàn trước mặt cũng là

từ một khối Phong Long sào điêu khắc thành hung hăng một võ: “Con chim nhỏ, người nói ai là rắn?”

Ngao Lễ là cố ý. Cơ Hạo đã nhìn ra, người này là cố ý hướng về phía cái bàn này hạ thủ. Ý định muốn đem cái bàn này đập hủy.

Nhưng mà Đồ Sơn lão nhân ra tay nhanh hơn, hắc cười ha ha hai tay duỗi ra về phía trước, hai bàn tay gầy khô quắt dễ dàng nâng bàn tay Ngao Lễ. ‘Bính’ một tiếng trầm nặng, Đồ Sơn lão nhân hai tay không chút sức mẻ, Ngao Lễ trên mu bàn tay một sợi gân xanh nổi lên, gương mặt một trận vắn vẹo. Hiển nhiên ăn không ít đau khổ.

“Phần gia sản này của lão phu cũng không dễ dàng, Ngao Lễ Thái tử cần thận, đừng đập hư đồ của chúng ta.” Đồ Sơn lão nhân liếc mắt nhìn Ngao Lễ một cái: “Đồ Sơn thị chúng ta gia huấn, Cửu Thái tử hẳn là biết, ai chiếm của chúng ta một cọng cỏ tranh. Đó là phải thiêu nhà của kẻ đó mới có thể hết giận.”

Phượng Cầm Tâm ‘phì phì’ cười, vui sướng khi người gặp họa hướng Ngao Lễ liếc mắt một cái, sau đó tươi cười hướng Đồ Sơn lão nhân hành một lễ: “Đồ Sơn lão, ngài lão tinh thần là tốt như vậy sao? Mấy vị tỷ tỷ muội muội của ngài, có rảnh thì để cho các nàng đi tìm tỷ muội chúng ta nói chuyện nha!”

Không đợi Đồ Sơn lão nhân mở miệng, Phượng Cầm Tâm lại hướng Cơ Hạo nhìn qua thật sâu: “Nghieu Bá, ngài vừa mới được một khối lãnh địa lớn mới, còn có quyền ‘chinh phạt’, đây là đại hỷ sự, nhất định phải mời chúng ta tiệc rượu. Chỉ là, người khi nào thì cùng Đồ Sơn lão có giao tình?”

Cơ Hạo cười khan vài tiếng, cũng không nói nói, mà là đem quyển trục từ da Kim giác bát sí hấp huyết măng chế thành mở ra đặt ở trên bàn.

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm ánh mắt đồng thời bị chữ viết trên quyển trục nọ hấp dẫn, hai người đồng thời trừng mắt to, đầu hung hăng ngẩng lên nhìn về phía Đồ Sơn lão nhân. Phượng Cầm Tâm động tác còn nhu hòa một ít, Ngao Lễ đầu quả thực là giống như bị búa tạ quất một cái vậy, ‘bốp’ một cái liền quăng qua,

xương cốt cũng không tự giác phát ra một tiếng nổ ‘răng rắc’.

“Đồ Sơn lão, ngài đây là muốn cướp làm ăn sao?” Phượng Cầm Tâm ngữ khí trở nên rất là âm hàn.

“Lão già này, xem người lén lút cùng lão hồ li giống nhau, dám chiếm mua bán Long tộc chúng ta?” Ngao Lễ trực tiếp xắn lên tay áo, lộ ra hai cánh tay nổi gân xanh lộ trắng kiết. Hắn hai mắt phun ra kim quang dài cả thước, lớn tiếng quát: “Thiên hạ còn không ai dám từ trong bát Long tộc chúng ta cướp thức ăn! Lão già này, nói đi, người muốn chết như thế nào? Chặt thành khối, hay là băm thành khúc?”

Ngao Lễ bày ra bộ dáng cùng hung cực ác, nhưng mà Đồ Sơn lão nhân lại cười đến gió nhẹ mây nhạt, nhẹ nhàng phát phát tay.

“Cầm Tâm thiếu chủ an tâm một chút chớ nóng, Ngao Lễ Thái tử à... chặt khối hay băm khúc, lời này a cha người, hoặc là a cha của a cha người đến nói cùng ta, lão phu còn có vài phần so đo, nhưng mà người sao, hỏa hậu còn kém chút.” Đồ Sơn lão nhân con người một chút hàn quang hiện lên, chậm rãi cười nói: “Lão phu cũng không phải cùng các người chiếm ưu việt, mà là cùng nhau có lợi mà thôi.”

Ngón tay nhẹ nhàng ở trên mặt bàn gỗ gỗ, Đồ Sơn lão nhân lạnh nhạt nói: “Long tộc, Phượng tộc các người, bản lĩnh vợ vết sạch sẽ dĩ nhiên là nhất đẳng lợi hại. Nhưng mà muốn nói đến kinh doanh lãnh địa, làm thế nào đem một phần lãnh địa sản xuất khai quật ra phần trăm lợi nhuận, đây mới là sở trường Đồ Sơn thị chúng ta.”

Đồ Sơn lão nhân nhìn lướt qua Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm có điểm không được tự nhiên, cười nói: “Đồ Sơn thị ta nhúng vào một tay, chúng ta có thể gánh vác phí tổn nhất định, hơn nữa chúng ta cam đoan, chúng ta chỉ cần lũng đoạn quyền kinh doanh thế giới nọ, chúng ta chỉ lấy một bộ phận lợi nhuận trong đó, toàn bộ quyền sở hữu thế giới, Đồ Sơn thị chúng ta tuyệt không nhúng tay.”

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, sau đó đồng thời nhìn về phía Cơ Hạo: “Nghieu Bá, người nói thế nào?”

Tiếng bước chân vang lên, Tự Văn Mệnh đã ở một thị nữ dẫn dắt đi vào tiểu lâu, đoàn người cuối cùng là gom lại đầy đủ.

Sau một phen thương nghị, người bốn phương rốt cuộc định ra điều ước chu mật, tiếp nhận Đồ Sơn thị gia nhập làm người kinh doanh lũng đoạn thế giới mới, đồng thời Đồ Sơn thị sẽ gánh vác bốn thành tài liệu tiêu hao thành lập trận cơ, bọn họ cũng có thể ở trong khai phá thế giới mới, thu hoạch hai thành tiền lời cuối cùng.

Chương 796: Tuyệt Dạ Giai Nhân

Bồ Phán, trong ngoài đại điện thảo luận chính sự, không khí yến hội dần dần tăng vọt.

Dù sao đây là một hồi đại thắng huy hoàng, là Nhân tộc nhiều năm qua như vậy lấy được chiến tích thắng lợi huy hoàng nhất. Rượu ngon không hề tiết chế đưa lên, món ngon mặc cho người tùy ý lấy dùng, nữ lang mạnh mẽ đến từ tứ hoang kịch liệt nhảy múa, có nhóm tiểu tử nhiệt tình hô to gọi nhỏ gom đi vào, ở trong vô số người vỗ tay, dậm chân, cười nói, cùng nhóm nữ lang múa thành một đoàn.

Cách đại điện thảo luận chính sự mấy chục dặm, một chỗ vịnh sông lớn, Vũ Mục cười ha ha nhóm đồng lứa, tay hắc cũng không rời khỏi cái nồi lớn lơ lửng ở trên đồng lửa, tản mát ra vàng sáng màu đỏ nhè nhẹ.

Trong nồi nước đã sôi trào, rất nhiều cây cỏ được cắt chỉnh tề theo bọt nước quay cuồng, tản mát ra mùi thuốc nồng đậm.

Ở trong mùi thuốc thơm ngào ngạt, lại hỗn hợp một tia hương vị tanh hôi kỳ quái, mùi thuốc, mùi tanh trộn cùng một chỗ, liền biến thành một loại khí tức làm cho người ta đầy lòng ngứa ngáy khó có thể hình dung, dẫn tới người ta nước miếng chảy ra, khẩu vị đại khai.

Cầm trong tay hai cây đu đủ đồng, Vũ Mục gõ lên rìa ngòi sắt, đem hết toàn lực kéo dài cái cổ, mở to hai mắt nhìn về mặt sông sóng dào cuộn cuộn.

Đã là đêm khuya, bầu trời ráng hồng dày đặc, trong thiên địa ánh sáng ảm đạm. Vũ Mục ở trên đồng thuật pháp nhãn cũng không có thiên phú, hết sức nhìn lại, hắc cũng chỉ có thể ở trong bóng đêm nhìn ra xa hai ba dặm, còn hơn nữa tầm mắt mơ hồ không rõ.

“Nhanh lên, nhanh lên, cái bách thảo bách độc canh này hỏa hậu vừa lúc, chỉ

cần đem nguyên liệu mới mẻ nấu đưa vào, mỹ vị, mỹ vị... Tiếp qua một khắc chung, thì sẽ quá, sẽ không có khẩu vị tốt như vậy. Phong Hành à, Phong Hành à, người có thể nhanh lên không? Đói quá!”

Vũ Mục trong bụng truyền đến tiếng vang như sấm nổ, tiếc ‘cô cô’ giống như cóc ngáp, trầm thấp có lực truyền ra thật xa.

Đế Thuần thiết yến, yến hội tự nhiên sẽ không khuyết thiếu ăn uống.

Nhưng mà Đế Thuần thiết yến. Món ngon này đều là thịt nướng, thịt kho linh tinh trong quy trong củ, hơn nữa gia vị dùng cũng đều giữ khuôn phép, không có chủng loại gì thần kỳ xuất sắc. Dù sao Đế Thuần thân phận bày ra ở đó, thời điểm hăn thiết yến, ai dám bưng lên một mâm thức ăn rất xào dầu linh tinh?

Cho nên đồ ăn trong quy trong củ này, căn bản không thể thỏa mãn bản tính phàm ăn của Vũ Mục. Hăn chỉ có thể vụng trộm lôi kéo Phong Hành chạy tới đây làm bữa ăn ngon.

Lại một lát sau, mặt sông đột nhiên truyền đến tiếng xé gió dồn dập, Phong Hành hai tay ôm một con cá lớn màu bạc dài ước chừng hơn ba trượng, chân đạp thanh phong dán mặt sông điên cuồng chạy vội tới.

“Long cốt ngân thiện, bảo bối tốt, Vũ Mục, là Long cốt ngân thiện!” Phong Hành hưng phấn khoe miệng thẳng phun nước dãi, cao hứng phẫn chấn chạy vội tới, cách thật xa liền hai tay viung lên, đem con cá lớn còn đang kịch liệt giãy dụa kia quăng hướng về phía Vũ Mục.

Vũ Mục thẳng cái cổ, gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Long cốt ngân thiện, nghe tên đã biết có được Long tộc huyết mạch. Mà loại thủy tộc nào có được Long tộc huyết mạch, mặc kệ nó thực lực là mạnh là yếu, ở trong lòng Vũ Mục, đều là nguyên liệu nấu ăn cực phẩm.

Càng không cần nói, thiện ngư thân mình so với loại cá khác càng thêm

ngon, non mịn, thiện ngư có được Long tộc huyết mạch. Tư vị nọ chỉ hơi suy nghĩ một chút, Vũ Mục liền cảm thấy bụng mình kêu vang, ruột liền mạng mấp máy, thiếu chút nữa muốn đem dạ dày của mình tự hành tiêu hóa.

‘Lên’!

Quát nhẹ một tiếng, Vũ Mục giống như một quả bóng cao su linh hoạt nhảy dựng lên, tay trái rút ra một ngọc đao thanh tinh xảo, song chưởng bám mấy chục đạo tàn ảnh hướng long cốt ngân thiện dài hơn ba trượng kia bổ qua.

‘Phập’ một tiếng vang lên, long cốt ngân thiện hầu như là ở trong một cái búng ngón tay đã bị tách ra.

Xương cá màu bạc lấp lánh rời thịt bay ra. Một đoàn vu hỏa nhiều màu tán mát ra hương vị được thảo nồng đậm vòng quanh xương cá màu bạc, xương cá nhất thời tán mát ra hương khí kỳ dị nồng đậm. Mấy chục đạo ánh đao sắc bén hiện lên, xương cá bị cắt thành từng đoạn lớn nhỏ hợp quy tắc, không ngừng bay vào trong nồi nước sôi trào.

Nguyên bản canh trong suốt thấy đáy nước nhanh chóng trở nên đậm đặc, dần dần từ màu trắng nhạt biến thành màu trắng ngà.

Xương cá ở trong nước canh hơi chút quay cuồng vài cái, liền nhanh chóng hòa tan, tinh hoa cốt tủy trong xương cá cũng đều cùng nước canh hoàn mỹ hòa hợp một thể.

Theo sau là da cá màu bạc đậm, cả bộ da cá ‘xẹt’ một cái bay ra, ánh đao chợt lóe biến thành vô số đạo sợi da so với sợi tóc còn muốn nhỏ hơn, giống như mưa phùn tí tách rơi vào trong nồi nước.

Da cá vào nồi nước cũng không có hòa tan, nhưng mà nước canh liền trở nên càng thêm đậm đặc, càng mang theo một tầng quang huy màu bạc nhè nhẹ.

Vũ Mục hưng phấn khẽ quát một tiếng, ngọc đao sắc bén trong tay bị bám vô

số đao ánh đao, chỉ nghe một trận tiếng xé gió rất nhỏ, ngân thiện thân dài ba trượng hóa thành từng khối thịt lớn chừng bàn tay trẻ mới sinh, một khối tiếp một khối rơi vào nồi nước.

Thịt ngân thiện màu bạc ở trong nước canh mãnh liệt quay cuồng, một cổ tiên vị nồng đậm, nhưng mang theo mùi thơm kỳ dị theo gió khuếch tán ra. Thịt ngân thiện trong nước canh, quay cuồng vài cái liền biến thành dạng màu bạc trong suốt nhàn nhạt.

Trong không khí mùi hương lại càng thêm nồng đậm.

Vũ Mục vùng tay lên, nội tạng ngân thiện xa xa bay vào trong sông lớn, hắt thu hồi ngọc đao, thân thể nhảy tới bên cạnh nồi sắt, ngón tay nhẹ nhàng rung lên, từng khối thịt ngân thiện run rẩy không ngừng rung rung bay lên, chuẩn xác bay vào trong cái miệng rộng hắt mở ra, một điểm nước canh cũng chưa nhỏ xuống.

“Tổ linh tại thượng...” Vũ Mục quỳ gối trước nồi sắt, hai tay chấp ở trước ngực, cảm động nước mắt trào ra.

Mỹ vị, mỹ vị trước nay chưa có. Trù nghệ của hắc lại tăng lên một mảng lớn, hơn nữa hắc tỉ mỉ điều phối bách thảo bách độc canh, cùng với thịt cực phẩm long cốt ngân thiện này, tư vị của miếng thịt cá ở trong nồi canh, trong nháy mắt làm cho linh hồn hắc đều thăng hoa.

Đối với một mập mập đầu đuôi đều thích ăn này, ở trong đêm tuyết rét lạnh, hưởng mỹ vị trước nay chưa có, cuộc đời cực lạc cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Phong Hành lắc mình một cái đến bên cạnh nồi sắt, đưa tay ra liền hướng nồi sắt chop tới, hắc trừng lớn mắt nhìn chăm chăm Vũ Mục quát: “Mập mập chết tiệt, ta tính rồi, tổng cộng tám ngàn tám trăm sáu mươi miếng thịt, mỗi người một nửa, ai cũng không được ăn nhiều một miếng!”

Ngón tay cách nước canh còn có một tắc, Phong Hành đột nhiên hú lên quái dị, bám theo mấy chục đạo tàn ảnh nhanh chóng thối lui về phía sau. Mỗi một bước lướt rời khỏi mấy chục dặm, Phong Hành không biết từ khi nào rút ra trường cung, trên dây cung một mũi tên màu vàng nhạt tản mát ra quang huy nhẹ nhàng.

Tên dài khóa cứng màn đêm phía sau Vũ Mục, Phong Hành nhẹ giọng quát: “Là ai? Lăn ra đây, không cần tự làm, hai tay giơ lên, đi ra!”

Vũ Mục thân thể cứng đờ, bên người hắn đột nhiên có sương khói nhiều màu nhiễm nhiễm phun ra, sau đó sương khói màu sắc rực rỡ này nhanh chóng dung nhập không khí, rốt cuộc nhìn không ra manh mối gì. Lấy Vũ Mục thân thể làm viên tâm, quanh thân mười trượng đã thành tuyệt địa.

Tiếng bước rất nhỏ chân truyền đến, tuyết lớn như lông ngỗng đầy trời đại nhẹ nhàng rơi xuống, một cô gái tóc dài mặc váy dài màu đen, váy tràn đầy bùn lầy, có vẻ phá lệ chật vật lão đảo đi tới.

Ánh lửa lóe sáng, chiếu sáng gương mặt cô gái tinh xảo giống như tinh linh.

“Dục, là một cô bé!” Phong Hành từ xa huýt lên một tiếng, trên mũi tên đột nhiên quang mang đại thịnh.

Chương 797: Mới Gặp

Dưới màn đêm, trong tuyết lớn.

Cô gái một đầu tóc dài đen giống như thác nước, dài đến mắt cá chân. Váy dài của nàng chân váy đã bị bùn lầy nước tuyết biến thành một đám nhàu nát, cổ tình một đầu tóc dài một tia không loạn, rõ ràng vô số lần cùng bụi cây, cỏ khô đụng chạm qua, lại không mang theo chút vết bẩn.

Gió sông lạnh thấu xương, cuộn cuộn nổi lên từng mảng tuyết lớn rơi ở trên người cô gái, nàng run run nhìn nhìn Vũ Mục bên đồng lửa, hai mắt xinh đẹp thâm thúy như tinh không, không ngừng hướng ngòi canh cá trên đồng lửa nhìn lại.

Tiếng vó ‘đát đát’ vang lên, một độc giác thú cả thân thể tuyết trắng thọt một chân, cà nhắc cà nhắc từ trong bóng đêm đi ra, đi tới trong phạm vi ánh lửa bao phủ. Người được hương khí canh cá tràn ngập trong không khí, độc giác thú này hít hít mũi, trầm thấp phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Vũ Mục chậm rãi đứng lên, sương mù nhẹ nhẹ như có như không ở bên người hẩn quay về, ngẫu nhiên nhất từng đợt từng đợt sương mù ở bên người hẩn ngưng tụ thành hình dạng các loại độc trùng vạn vẹo, gió thổi qua sương mù ngưng tụ thành độc trùng này lặng yên tiêu tán, hóa thành vô số phù văn tinh mịn hòa tan ở trong không khí.

Dưới da hẩn vô số ban điểm màu sắc rực rỡ cấp tốc xuất hiện, đem làn da tuyết trắng của hẩn nhiễm loang lỗ khắp nơi, như hoa văn huyền lệ trên người độc xà độc trùng, làm cho người ta không lý do đầu cháng váng hoa mắt.

“Là một tiểu nha đầu xinh đẹp, chẳng qua, nha đầu như vậy, cũng không nên xuất hiện ở trong này!” Vũ Mục giơ lên hai tay mập mạp, bàn tay đầy đặn da thịt một trận mấp máy, rất nhanh tay hẩn liền trở nên trong suốt giống như thủy tinh, da thịt, cốt cách đều biến thành màu xanh lục quý dị.

Đây là Độc vu bí thuật Vu điện bí truyền, ‘Ngũ độc vu thần thủ’ lực sát thương thật lớn, Vũ Mục mấy năm nay đi theo Cơ Hạo lập hạ vô số công lao, tích lũy không ít điểm công tích, lúc này mới chiếm được môn vu pháp bí truyền lực sát thương đáng sợ này.

Lấy thiên phú của Vũ Mục, cộng thêm tài nguyên tu luyện Nghiêu Sơn lĩnh, Ngũ độc vu thần thủ của Vũ Mục cũng bất quá vừa mới nhập môn, đã có độc lực cực kỳ đáng sợ —— từng đợt từng đợt khí tức màu xanh lục không ngừng từ đầu ngón tay hắt phun ra, giống như hỏa diễm không ngừng lay động, bốn phía không khí đều tạo nên sóng gợn quỷ dị, coi như không gian đều bị độc diễm diễm hỏa.

Cô gái dừng bước chân, trên trán nàng đeo một cái thủy tinh màu đen chợt thả ra một đạo quang sáng màu đen mỏng, đem toàn thân nàng bao phủ ở bên trong. Trong tiếng ‘xẹt xẹt’. Mặt ngoài quang sáng đột nhiên có các ngọn lửa đủ màu sắc rực rỡ phun ra, đây là Vũ Mục thả ra vu độc đang cấp tốc công kích quang sáng.

“Ta, không có ác ý.” Cô gái có điểm kinh hoảng đưa đưa bàn tay, theo bản năng lui về phía sau một bước.

Độc giác thú màu trắng trầm thấp rít gào một tiếng, kéo dài qua một bước chắn trước mặt cô gái, Kim Giác trên đầu nó hiện lên một luồng ánh sáng nhạt, một đạo hàn quang màu vàng dài chừng một thước lóe ra, kim quang mũi nhọn tập trung Phong Hành ngoài mấy chục dặm.

Phong Hành kéo ra trường cung, hào quang màu vàng trên mũi tên càng sâu. Hắt cấn rảnh, dừng ở trên gương mặt tuyệt mỹ, tinh xảo của cô gái. Váy dài trên người cô gái tuy bản thân lộn xộn, nhưng mà váy dài cực độ hoa mỹ, trang sức các màu cực độ phức tạp hoa lệ, ngọc đá bên hông lại tạo hình tinh mỹ, mặt trên mấy chục hoa văn trang sức dạng hoa, phong cách này hiển nhiên thuộc loại thiết kế dị tặc.

Đây là một cô gái Ngu tộc.

Ở trên đại địa khắp cả cự thú, độc trùng, bầu trời tràn đầy hung cầm, nơi nơi đầy đặc nguy cơ, cũng chỉ có cô gái Ngu tộc mới có phong vận nũng nịu nhu nhược như vậy. Quả thực giống như đoá hoa trắng trong gió, hơi chút thổi ra một hơi có thể đem nàng thổi gãy.

Một cô gái Ngu tộc, cô gái Ngu tộc nũng nịu yếu đuối, lại có thể sẽ đột ngột xuất hiện ở Bồ Phán, xuất hiện ở địa phương cách đại điện thảo luận chính sự của Nhân Hoàng không đến mười dặm...

Cho dù những bộ tộc nhân tộc phía bắc Bồ Phán, còn có quân đội lệ thuộc trực tiếp Nhân Hoàng đều là một đám Chu La thú đi. Cô gái này có thể lẻ loi một mình đến nơi đây, cũng thật sự là rất quái dị.

Trong đêm đen, Phong Hành cùng Vũ Mục ngừng thở, làm tốt toàn lực đánh giết cô gái này, nếu không địch lại liền toàn tốc chạy trốn. Sau đó chuẩn bị lớn tiếng kêu cứu.

Cô gái cảm nhận được sát ý nồng đậm trên người Vũ Mục, càng cảm nhận được sát khí sắc bén trên người Phong Hành xa xa, nàng hốt hoảng lắc lắc đầu, lắp bắp nói: “Ta... không có ác ý... ta không biết đi nơi nào... cũng không biết chạy đến nơi đây như thế nào... Đây là địa phương nào?”

Vũ Mục cùng Phong Hành từ nhỏ ở tại hoang dã dã thú hoành hành giãy dụa mà sống, hai người có trực giác giống như dã thú vậy, cũng giống như bọn họ vừa thấy mặt liền không hề giữ lại tín nhiệm Cơ Hạo vậy, bọn họ bản năng phát giác, cô gái cũng không có nói dối.

Nàng trong lòng cũng không có sát ý, càng không có ác niệm gì.

Tuy xuất hiện cổ quái, nhìn qua chật vật, nhưng mà tâm cảnh của nàng, lại thuần khiết giống như thủy tinh, trong suốt trong sáng không chứa chút tạp chất.

“Nửa đêm gặp quỷ sống! Sào huyết một đám sài lang, lại có thể xông ra một con thỏ!” Vũ Mục nhìn cô gái lớn tiếng nói: “Nhưng mà, nha đầu, người có biết nơi này là địa phương nào? Người tới nơi này, hắc, hắc, mặt người cũng thật lớn!”

Cô gái thực mờ mịt nhìn Vũ Mục: “Nơi này là địa phương nào? Ta, có điểm lạc đường.”

Vũ Mục cùng Phong Hành mặt đồng thời kịch liệt run rẩy. Lạc đường? Được rồi, người có thể lạc đường đến Bồ Phán, hơn nữa dọc theo đường đi lại có thể cứ như vậy thoải mái tiêu sái vào Bồ Phán, là mạng của người rất tốt, hay là những bộ tộc nhân tộc còn có quân đội nhân tộc ven đường mệnh rất khổ đây?

Chuyện này truyền ra, Đế Thuấn cùng những cao tăng nhân tộc khác, khẳng định sẽ đối với bộ lạc cô gái ven đường đi qua nghiêm thêm trừng phạt!

“Nơi này là Bồ Phán.” Vũ Mục liếc cái xem thường, thật cẩn thận đem vu độc trên người phóng ra ngoài thu hồi, ngọn lửa màu sắc rực rỡ mặt ngoài quầng sáng màu đen trên người cô gái nhất thời tiêu tán vô hình. Vũ Mục nhìn cô gái thân thể run run, trầm giọng nói: “Bồ Phán, người có biết đây là địa phương nào không?”

Cô gái ánh mắt chột trợn tròn, nàng giống như gặp quỷ nhìn Vũ Mục thất thanh kinh hô: “Bồ Phán? Là sào huyết dân bản xứ ác ôn?”

“Dân bản xứ ác ôn?” Vũ Mục cùng Phong Hành mặt lại run rẩy hấn lên.

“Không, ta không có ý tứ vũ nhục các người, nhưng mà, ngày thường, mọi người bên cạnh ta là nói như vậy.” Cô gái có điểm khiếp nhược nhìn Vũ Mục: “Các nàng đều nói, Nhân tộc các người là một đám dơ bẩn, ti tiện, hạ lưu, vô sỉ...”

Vũ Mục hung tợn nhìn chằm chằm cô gái, gương mặt mập mạp cực lực làm ra một cái vẻ mặt vắn vẹo dữ tợn.

Cô gái sợ tới mức ngậm miệng lại, không dám nhiều lời một chữ.

Trầm mặc một lát, cô gái nhìn nhìn nồi canh cá nọ, có điểm chát vật, có điểm thẹn thùng, có điểm không biết làm sao nói: “Vậy, canh thơm nọ quá. Có thể bán cho ta một phần không? Ta nơi này, có một chuỗi hắc xạ châu vạn năm, mang ở trên người có thể ích trừ vạn độc.”

Tay phải ở trong tay áo rộng thùng thình sờ soạng một hồi, cô gái lấy ra một chuỗi mười hai hạt châu màu đen lớn bằng ngón cái xâu thành một xâu. Nàng đem chuỗi châu đưa cho Vũ Mục, thật cẩn thận hỏi: “Ta chỉ cần một phần canh... Ta ăn thật sự ít!”

Không biết từ khi nào, Phong Hành thu hồi cung tiễn, chạy bộ trở về.

Hắn nhìn nhìn cô gái, lại nhìn chuỗi hạt của nàng, trầm giọng nói: “Không cần hạt châu của người, ăn nọ, từ nơi nào đến, thì trở về nơi đó đi.”

Dừng một chút, Phong Hành trong thanh âm thêm một tia ý tứ hàm xúc phức tạp: “Nơi này là Bồ Phản, đối với người mà nói, nơi này rất nguy hiểm.”

Chương 798: Thu Mua

Trong tuyết lớn, Nghệ Thần từng bước một bước đi về phía trước.

Hắn động tác cứng ngắc, giống như cương thi đang đi; nhưng mà động tác cứng ngắc nọ, lại quái dị mang theo một tầng ý nhị nước chảy mây trôi. Hắn thật giống như một khối gió đông lại, nhẹ nhàng xẹt qua tuyết đọng thật dày, không có bị bám một chút bột tuyết.

Cộng Công Vô Ưu cách Nghệ Thần xa một trượng, cùng Nghệ Thần cùng khề tiến bước về phía trước.

Cùng Nghệ Thần vẻ mặt cứng ngắc khác nhau, Cộng Công Vô Ưu tay trái mang theo một cái bầu rượu hắc ngọc điêu long cực lớn, tay phải cầm một cái chén rượu bạch ngọc tinh xảo, vừa đi vừa tự châm tự uống, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy ý cười thoải mái.

Cứ đi một hồi như thế, Cộng Công Vô Ưu đột nhiên đem bầu rượu cùng chén rượu để ở trong tuyết đọng, hai tay chấp sau lưng đứng ở trong đất tuyết.

Phía trước tối như mực, mơ hồ có thể nhìn thấy nước sông phản quang, nghe được băng mỏng manh di động trên mặt nước va chạm lẫn nhau phát ra tiếng vang.

Phía sau xa xa, là đại diện thảo luận chính sự Nhân Hoàng, đại diện đèn đuốc sáng trưng bốn phía đốt lên đồng lửa hừng hực, vô số người vây quanh đồng lửa vừa múa vừa hát, rượu thịt hương khí nồng đậm theo gió bay tới, lại càng phụ trợ chỗ của hai người tựa như một thế giới khác.

Đèn đuốc rã rời, một nơi cách thế.

Màn đêm nồng đậm vờn quanh hai người, có một loại khí tức quý dị bí ẩn khó có thể hình dung vờn quanh ở bên người hai người.

“Nghệ Thần, Chúc Dung Thiên Mệnh chỉ là một tiểu nhi vô năng.” Cộng Công Vô Ưu chấp tay sau lưng, trong hai mắt thần quang màu đen nhộn nhạo, một tia quang mang âm hàn đến xương tủy đồng tử hắt bắn ra, tuyết bay xuống bên người hắn đều đọng lại, biến thành băng phiến trầm trọng, trong suốt bay xuống mặt đất.

“Người muốn ta thay thế Công Tôn Nguyên?” Nghệ Thần xoay người, trên gương mặt cứng ngắt, lạnh như băng, không hề có vẻ mặt, hai con ngươi hừng hực thiêu đốt màu xanh giống như hai thái dương màu xanh, thả ra thần quang làm cho người ta khó có thể nhìn thẳng.

Cộng Công Vô Ưu cùng Nghệ Thần ánh mắt hung hăng va chạm cùng một chỗ, ‘Xẹt xẹt’ một tiếng kêu vang, vô số bông tuyết ở đỉnh đầu bọn họ nổ tung ra. Hóa thành nhiều điểm băng rất nhỏ rơi xuống.

Cộng Công Vô Ưu thân thể không chút sứt mẻ, góc miệng hắt hơi hơi nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh dữ tợn.

Nghệ Thần đầu chột giống như ngựa về phía sau, thật giống một con thiên nga cao ngạo trúng tên, cổ kéo thật dài, qua thật lâu hắn mới thông thả một lần nữa thẳng lên thân thể. Hai hàng máu loăng tinh tế từ chỗ góc mắt hắn chảy xuôi ra, con ngươi hắn nguyên bản màu xanh bởi vì mạch máu tinh tế nổ tung, đã biến thành một mảng đỏ bừng.

Tầm mắt đều biến thành một mảng màu đỏ mơ hồ, Nghệ Thần hít một hơi thật sâu, trong lỗ mũi hai đạo máu loăng chảy ra, hắn ‘khanh khách’ cười thảm vài tiếng: “Nhật nguyệt huyết đan, người ăn vào Nhật nguyệt huyết đan mà Cộng Công Thị thẳng được? Người, đến cảnh giới gì?”

Kiều căng ngang đầu, Cộng Công Vô Ưu nhìn thoáng qua bầu trời nồng đậm ráng hồng. Không nhanh không chậm, dùng một loại ngạo mạn tất cả đều nằm ở trong tay nói: “Một bước nọ, ta tùy thời có thể bước ra. Ta chỉ là cố ý bảo trì cảnh giới trước mặt... A cha nói đúng, hạ thấp, nhất định phải hạ thấp, ta trước

kia chính là quá cao, cho nên, không sự tình nào sẽ làm tốt.”

Hừ lạnh một tiếng. Cộng Công Vô Ưu ánh mắt nhìn thẳng Nghệ Thần, lạnh giọng nói: “Bất quá. Sự tình trước kia, hồng rồi liền hồng rồi đi, về sau ta không phạm sai lầm nữa là được. A cha nói đúng, ta còn trẻ, ai thời điểm trẻ tuổi không làm ra chút sai lầm chứ?”

Liếc mắt nhìn Nghệ Thần một cái chăm chú thật sâu, Cộng Công Vô Ưu ánh mắt giống như một cây côn, thẳng tắp quất ở trên mặt Nghệ Thần.

“Thật giống như người, Thái tử Thập nhật quốc, thiên tài kiệt xuất nhất Đông Hoang, Vu Đế đỉnh phong cường đại nhất một thế hệ bộ lạc Đông Hoang Di Nhân. Nghệ Thần à, người lại có thể ngu xuẩn đến đi phụ trợ Chúc Dung Thiên Mệnh... Hẳn cho dù thành Nhân Hoàng. Người có thể có bao nhiêu ưu việt?”

Nghệ Thần mặt rung lên, không hé răng.

Thi đạo nhân đồng ý hẳn, nếu Chúc Dung Thiên Mệnh đi lên Nhân Hoàng bảo tòa, Nghệ Thần có thể trường sinh bất diệt!

Nhưng mà Bàn Hi thế giới chiến một trận, Nghệ Thần chính mắt thấy được Chúc Dung Thiên Mệnh vô năng, thấy được hãn yếu đuối vô lực dưới bề ngoài cường đại, Nghệ Thần thật sâu cảm thấy —— Chúc Dung Thiên Mệnh cũng có thể đi lên Nhân Hoàng bảo tòa? Vậy tiểu tử cùng mình so sánh đều kém một khúc, hẳn cũng có thể trở thành Nhân Hoàng?

Không đề cập tới những người khác, chỉ cần Tự Văn Mệnh một người, Chúc Dung Thiên Mệnh cho dù đem cốt tủy của hắn đều bùng nổ cả ra, hắn cũng không phải đối thủ của Tự Văn Mệnh.

Trường sinh bất diệt mà Thi đạo nhân hứa, hiện tại xem ra quả thực chính là trắng trong nước, hoa trong kính, căn bản chính là đang hồ lộng Nghệ Thần hẳn!

“Người phụ trợ Chúc Dung Thiên Mệnh làm cái gì? Hoàn khổ bại hoại, phế

vật vô dụng kia.” Cộng Công Vô Ưu trầm giọng cười nói: “Thế nào, thay thế Công Tôn Nguyên, thay thế vị trí của hã, ta dùng vô số bộ tộc Bắc Hoang, dùng toàn bộ lực lượng Cộng Công Thần tộc, đẩy người thượng vị.”

Cộng Công Vô Ưu chợt tiến lên hai bước, chớp mũi hã hầu như cùng chớp mũi Nghệ Thần đụng vào cùng nơi, hai người ánh mắt cách xa nhau khoảng cách không đến ba tấc. Hã dừng ở hai mắt Nghệ Thần, con người màu đen u quang cuồng loạn lóe lên.

“Đông Hoang Di Nhân, khẳng định là ủng hộ người! Hơn nữa lực lượng toàn bộ bộ tộc Bắc Hoang ta... Cộng Công Thần tộc ta còn có thể ảnh hưởng một bộ phận bộ tộc Tây Hoang, trong sáu thế giới, cũng có không ít bộ tộc cùng Cộng Công thị ta giao hảo.”

“Người ta liên thủ, cùng cấp nửa lực lượng bộ lạc liên minh Nhân tộc ủng hộ người!”

Cộng Công Vô Ưu hai tay dùng sức chế trụ bả vai Nghệ Thần, từng chữ một nói: “Người ta liên thủ, Chúc Dung Thiên Mệnh tính cái gì? Tự Văn Mệnh lại tính cái gì? Phía sau Tự Văn Mệnh, bất quá là đứng ở Nhân Hoàng truyền thừa thị tộc, nhưng bọn hã có thể làm trái ý chí liên minh bộ lạc Nhân tộc sao?”

Nghệ Thần hô hấp thật sâu, bên cạnh hai người không khí chảy xiết mà không tiếng động lưu động, từng vòng từng vòng bông tuyết quay chung quanh thân thể bọn họ, giống như một cái kén cực đại, đem bọn họ chắt chẽ vây lên.

“Nhưng mà... bên cạnh Chúc Dung Thiên Mệnh, có tồn tại cực kỳ đáng sợ.” Nghệ Thần cắn răng, nói ra cơ mật đám người Thi đạo nhân tồn tại.

Cộng Công Vô Ưu mị híp mắt, thản nhiên nói: “Bọn họ? Ừm, Nhân tộc các người từng tiêu hủy tất cả ghi lại về bọn họ, cho nên bọn họ nhìn qua thần bí mà cường đại... Nhưng mà ở trong thần linh nhất mạch chúng ta, ghi lại về bọn họ chưa bao giờ đoạn tuyệt.”

Hừ lạnh một tiếng, Cộng Công Vô Ưu ngạo nghễ nói: “Nền móng của bọn họ, Cộng Công thị chúng ta biết rõ ràng. Người yên tâm, nếu Chúc Dung thị biết con mình, lại có thể cùng bọn họ hợp tác, còn không biết sẽ trừng phạt Chúc Dung Thiên Mệnh như thế nào đâu.”

Ngón tay cái dùng sức điểm điểm trong ngực mình, Cộng Công Vô Ưu cười nói: “Yên tâm đi, cùng ta hợp tác, Thi đạo nhân cũng tốt, Tử đạo nhân cũng thế, bọn họ đối với người không thể làm gì.”

Nghệ Thần trầm mặc thật lâu, híp mắt thận trọng đánh giá Cộng Công Vô Ưu.

Xa xa trên bờ sông lớn, một luồng kim quang kỳ dị lóe ra một chút, Nghệ Thần đang muốn nói chuyện đột nhiên giật mình run run một cái, vội vàng xoay người nhìn về phía kim quang truyền đến.

“Đó là... trấn tộc thần khí tộc của ta!” Nghệ Thần nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng rít gào.

“Vậy lấy trở về.” Cộng Công Vô Ưu nhướng mày, sau đó lớn tiếng cười lên.

Chương 799: Tiễn Công

“Nữ nhân Ngu tộc!” Bên đồng lửa, Vũ Mục đang cầm một cái bồn sắt so với đầu hăn còn muốn lớn hơn ba vòng, ‘ực ực’ uống từng ngụm canh, ăn mấy chục cân thịt cá, ngón tay khê búng cạnh bồn, phát ra âm hiệu hăn cùng Phong Hành mới có.

Phong Hành nhìn thoáng qua Vũ Mục ở trên mép bồn nhẹ nhàng búng lên ngón tay mập mạp, bưng một cái bát sắt, chậm rãi nhấm nháp canh cá mỹ vị, đối với Vũ Mục không có phản ứng gì.

Đúng vậy, đó là một nữ nhân Ngu tộc. Nàng thân thuộc dị tộc, hơn nữa lai lịch không rõ, mặc kệ nàng là lai lịch gì, mặc kệ bộ tộc phía bắc Bồ Phản hoặc là quân đội ven đường đều là xuân vật giống như Chu La thú, có thể không muốn người biết một đi vào Bồ Phản, cô gái này thực lực cá nhân, liền tuyệt đối sẽ không giống bề ngoài nhu nhược của nàng.

Ai biết nàng đến Bồ Phản làm cái gì?

Ai biết nàng có mục đích gì?

Dựa theo ý tưởng của Vũ Mục, tốt nhất đem nàng bắt sống, sau đó giao cho Cơ Hạo đi xử trí.

Nhưng mà Phong Hành không vẽ mặt gì biến hóa, cũng không nói ý tứ gì, chỉ là cầm đầu uống canh ăn thịt. Đồng lửa lập lòe chiếu rọi ở trên người Phong Hành, bóng đen thật dài ở trên đất tuyết lay động, xao động bất an, lại vắng lặng như tuyết.

Cô gái hai tay đang cầm một cái bát ngọc nhỏ tinh xảo, ngồi ở địa phương cách đồng lửa rất gần, cái miệng nhỏ uống canh cá. Nàng thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, tò mò mà cảnh giác, giống như nai con chần kinh nhanh hướng Vũ Mục cùng Phong Hành liếc mắt một cái.

Dần dần, ánh mắt của nàng liền bỏ qua Vũ Mục thịt phình giống như một viên thịt heo, hình thể nhìn qua càng như là quái vật, mà tập trung ở trên người Phong Hành.

Phong Hành vóc dáng cao gầy, thân hình gầy yếu, một bộ nhuyễn giáp da rồng không bắt mắt bao bọc thân thể, xuyên thấu qua nhuyễn giáp mỏng manh, có thể rõ ràng nhìn thấy hình dáng cơ nhục cân xứng của hắn. Hắn ngồi ở địa phương cách xa đồng lửa, ngồi ở giao giới của đồng lửa cùng màn đêm. Giống như một dã lang cao ngạo, quanh thân tràn ngập khí tức lạnh lùng, sát khí lạnh lẽo.

Cô gái thấy qua vô số trong bạn cùng lứa tuổi có thể nói thanh niên tuần kiệt, nhưng mà thanh niên Ngu tộc cao ngạo này, bọn họ thật giống như đóa hoa Úc Kim Hương sống an nhàn sung sướng, đẹp đẽ quý giá, vô cùng xinh đẹp, lại làm cho người ta có một loại cảm giác nghìn bài một điệu.

Phong Hành hương vị trên người cùng thanh niên quý tộc Ngu tộc gia thế bất phàm này khác nhau. Hắn cao ngạo độc lập, hắn lạnh lùng cường đại, ở trên thân thể gầy yếu của hắn, thời khắc tràn đầy sinh mệnh lực cường đại.

Cô gái thậm chí cảm thấy, cho dù Phong Hành chỉ còn lại có một ngón tay, một khối thịt nát, chỉ cần đem hắn vùi vào trong thổ nhưỡng phì nhiêu, đều có thể mọc ra một Phong Hành mới tinh rõ ràng.

Loại sinh mệnh lực cường đại này, loại khí tức dã tính mà cao ngạo này, làm cho cô gái cảm thấy thực mới mẻ. Rất ngạc nhiên.

Cái mũi tinh xảo khịt khịt, cô gái sờ sờ quả thủy tinh màu đen ở mi tâm, đem nó đoan đoan chính chính đặt ở chỗ mi tâm, che chặn một cái hắc tuyến tối đen, thâm thúy, như muốn căn nuốt tất cả ở mi tâm của mình.

“Canh cá ngon lắm... Có thể cho một chén nữa không?” Cô gái da mặt có điểm đỏ lên, nàng không dám ngẩng đầu, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Ta ăn thật sự ít... Vốn một chén là đủ rồi... Nhưng mà, Kim Giác cũng bị thương, nàng cũng

rất đói bụng.”

‘Ừc ừc’ Vũ Mục đang ăn uống đột nhiên dừng động tác. Hắn thực khó chịu buông ra cái bồn sắt, trừng lớn đôi mắt nhỏ, ồm ồm nói: “Thịt vốn là không nhiều, có Phong Hành chiếm đồ ăn, ta đã muốn thực đáng thương. Người nhà đầu kia ăn không nhiều lắm, chiếu cố người một chén canh cá, tính ta làm chuyện tốt... Nhưng mà xin một đầu gia súc uống canh cá?”

Phong Hành mị híp mắt, một ngụm đem canh cá trong bồn sắt uống sạch sẽ. Lãnh đạm vô tình nói: “Ăn cỏ. Tuy nó đã mọc qua sừng, nhưng mà ngựa có sừng thì vẫn là ngựa, tuy trời giá rét đất đông lạnh không có cỏ xanh, cắn mấy miếng cỏ khô cũng có thể lấp đầy bụng.”

Độc giác thú đứng ở bên người cô gái trừng lớn mắt, há to miệng. Dùng một loại ánh mắt thực nhân tính hóa không thể tin nhìn Phong Hành.

Ngựa mọc sừng?

Hắn nói nó là một con ngựa mọc sừng?

Hắn muốn nó ăn cỏ? Ăn cái cỏ khô ở trên đất tuyết, tối như mực, bắn thiêu này sao?

Độc giác thú cả người lông rậm từng sợi một dựng thẳng lên, nàng bất an lắc lắc cái chân bị thương, ‘hừ’ một tiếng phun ra một ngụm nhiệt khí.

“Kim Giác!” Cô gái vỗ vỗ cổ Độc giác thú, cúi mí mắt, ôn nhu hòa khí nói: “Thực xin lỗi, Kim Giác không phải ngựa, nó là Quang chi thần thú. Ừm, ta nghe nói, các người đối với ‘Quang’ lực lượng thuộc tính cảm ngộ không mạnh, các người có thể đem nó trở thành thần thú thái dương thuộc tính.”

Dùng một chút, cô gái nhẹ giọng nói: “Kim Giác chưa bao giờ ăn cỏ, nó thời điểm ở nhà, chỉ ăn quả tươi mới, ngẫu nhiên ăn chút cá tôm thay đổi khẩu vị, hơn nữa chưa bao giờ ăn đồ sống. Nó... nó ăn cũng không nhiều.”

Vũ Mục nhíu mày, cái này không phải vấn đề ăn nhiều hay không, mà là vấn đề tính nguyên tắc.

Hắn tần tần khỗ khỗ bào chế mỹ thực, để cho Phong Hành phân đi một nửa đó là nên, hai người là giao tình từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau.

Để cho nha đầu kia dính điểm tiện nghi, cũng không có biện pháp, ai bảo nha đầu kia trông thủy linh, hơn nữa tính tình cũng không giống như dị tộc làm cho người ta chán ghét? Hơn nữa Phong Hành đối với nha đầu kia thái độ rất có điểm cổ quái, cùng hắn ngày thường làm người rất là khác nhau, cho nên Vũ Mục đại gia độ lượng, để cho nha đầu kia uống một chút cũng không tính cái gì.

Nhưng mà để cho một gia súc chia xẻ mỹ thực Vũ Mục đại gia hắn chế ra!

Cái này quả thực va chạm vào điểm mấu chốt của Vũ Mục, hắn là tuyệt đối sẽ không đáp ứng!

Hung hăng đứng dậy, Vũ Mục chỉ vào Độc giác thú bên cạnh cô gái đang muốn mở miệng, đột nhiên hắn cùng Phong Hành sắc mặt đồng thời đột ngột biến đổi.

Cái nồi sắt cực lớn phun ra một đạo u quang, mang theo một nôi nước ‘quay tròn’ bay lên, vòng quanh Vũ Mục một cái, mấy chục phù văn màu đen lớn bằng nắm tay rất nặng ngưng thực từ trong nôi sắt phun ra, ở bên người Vũ Mục đan vào thành một màn ánh sáng màu sắt thép dày chừng một trượng.

Phong Hành lại là thân thể nhoáng lên một cái, giống như nổ mạnh vậy, nháy mắt hóa thành mấy trăm đạo tàn ảnh hướng bốn phương tám hướng mà tán ra.

Từng đạo cuồng phong từ trong tàn ảnh Phong Hành phun ra, nhấc lên vô số bùn lầy, nước tuyết, càng đem đồng lửa quấy vỡ nát, vô số hỏa tinh hỗn tạp bùn lầy, nước tuyết hướng bốn phía bắn ra, hỏa tinh lóe ra phạm vi màn đêm vài dặm.

Nương ánh sáng ảm đạm của hỏa tinh, có thể nhìn thấy một đạo bóng đen cấp tốc tới gần.

Khi Vũ Mục cùng Phong Hành đồng thời làm ra động tác ứng biến, bóng đen này trên tay đồng thời hơn một cây trường cung hình thù kỳ lạ, từng đạo tiếng gió từ trên dây cung phun ra, từng đám vũ tiễn không có phát ra chút thanh âm, bị gió nhẹ bao vây giống như răng nọc độc xà, từ bốn phương tám hướng hướng yếu hại quanh thân Vũ Mục cùng Phong Hành bắn chum mà đến.

Gió nhẹ quét vào mặt, mang đến là sát ý đến xương tủy.

Tên phá không, hầu như phong tỏa phạm vi cả dặm toàn bộ là góc chết.

Mấy trăm đạo tàn ảnh Phong Hành bị tên bắn trúng, cùng với một tiếng hừ nhẹ, nhiều điểm máu từ trong không khí rơi xuống, còn chưa có rơi xuống đất đã bị tiễn khí cắn nát.

Cộng Công Vô Ưu thanh âm đột nhiên từ xa xa truyền đến:

“Dục? Sao lại sẽ có nha đầu thủy linh như vậy? Cẩn thận, đừng bị thương nàng một cọng tóc!”

Chương 800: Huyết Cừu Diệt Môn

Một cái con thuyền theo sông lớn trôi xuống, ở chỗ khúc sông Vũ Mục cùng Phong Hành làm canh cá đột nhiên dừng lại.

Hà Bá ngồi ở đầu thuyền, thần sắc hung ác nham hiểm nhìn bóng người Vũ Mục cùng Phong Hành ở trên khúc sông đang xông tới gần rất nhanh, ngón tay bắn ra, một cái bình bát màu đen bay lên trời, lơ lửng ở không trung cách đất, trong bình bát mảng lớn hắc vụ dâng lên mà ra, hóa thành một cái vụ tráo đường kính năm dặm đem non nửa khúc sông bao phủ ở bên trong.

Hắc vụ tràn ngập, ngăn cách tất cả ánh sáng, đoạn tuyệt tất cả thanh âm.

Chỗ hắc vụ bao phủ, hư không mềm dẻo giống như cao su, bất luận kẻ nào ở trong này tốc độ đều hạ xuống đến nguyên bản chừng một thành.

Đại địa tức thì bị hắc vụ cường lực ăn mòn, tầng đất phía dưới bị đóng băng hàn ý đến xương, trở nên so với cương thiết còn muốn cứng rắn gấp trăm lần, cho dù người có vu pháp tinh thông hành thổ, cũng vô pháp từ trong lòng đất bỏ chạy.

Cũng có từng tia băng ti giống như lưỡi đao màu đen từ không trung hạ xuống, vô số băng ti màu đen quần quanh thành một cái lưới lớn, đem một phương không gian này hoàn toàn phong tỏa lên. Nếu có người dám một đầu đánh lên tấm lưới lớn này, tuyệt đối sẽ bị băng ti sắc bén mà âm hàn đến xương cắt cho mình đầy thương tích.

Tiếng vang ‘leng keng’ không dứt bên tai, mảng lớn mũi tên giống như mưa to dừng ở trên người Vũ Mục.

Quầng sáng màu sắt thép cấp tốc xoay tròn, cái nồi lớn phát ra tiếng gầm rú trầm thấp, đầu tên kim loại dày đặc phá giáp, xé rách, kịch độc, bạo phá các vu chú ác độc ở trên quầng sáng không ngừng nổ tung, bắn lên vô số đạo ánh lửa

chói mắt.

Vũ Mục vững vàng đứng ở trên đất, có nôi sắt lớn do Vũ Dư đạo nhân luyện chế hộ thân, hãn lực phòng ngự rất mạnh, tên bình thường căn bản không thể đụng tới thân thể hãn, đối với hãn tạo không thành được uy hiếp gì.

“Phong Hành, cẩn thận!”

Hai con mắt so với đầu tương hơi lớn một vòng chớp chớp, Vũ Mục bàn tay lại biến thành dạng trong suốt màu xanh lục. Hai tay hãn dùng sức ma sát, trong khe hở bàn tay khí tức kịch độc vô sắc vô vị không ngừng khuếch tán ra, nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng ủa đi.

Ở mi tâm Vũ Mục, Ôn Thần Phiên màu xám trắng như ẩn như hiện. Vô số phù văn xám trắng vụn vụn không ngừng theo hai tay của hãn rót vào trong khí tức kịch độc. Để cho độc khí vốn đã đáng sợ này trở nên gia tăng uy lực gấp trăm lần.

Không khí phía sau Vũ Mục nhộn nhạo rất nhỏ, có tiếng cười kỳ dị hầu như nghe không được từ trong không khí gợn sóng lặng yên phát ra. Ôn Thần Phiên lực lượng ăn mòn không gian, để cho một ít sinh linh kỳ dị bị kịch độc hấp dẫn, từ trong hư không không lường được thăm dò lại đây.

Phong Hành lao đảo từ trong không khí vọt ra, nhuyển giáp da rồng trên người hãn nứt ra bảy tám vết rách, máu tươi không ngừng từ trong vết rách trào ra.

Đông Di tiên thủ bốn phía đánh úp lại sử dụng tên đều là phù văn tiên tinh xảo. Lực sát thương cực kỳ kinh người, hơn nữa Đông Di tiên thủ này tu vi đều so với Phong Hành mạnh hơn, Phong Hành vết thương cấp tốc mấp máy, nhưng mà lực lượng ngoại lai dây dưa trên vết thương không ngừng phát tác, vết thương chậm chạp không thể khép lại.

“Ám nhật chí cao tại thượng.” Cô gái váy đen không biết từ khi nào đi tới

phía sau Phong Hành, nàng hai tay nhẹ nhàng huy động, một đạo u quang màu đen nhu hòa bao phủ Phong Hành.

Lực lượng ngoại lai giống như giòi bu trên vết thương của Phong Hành bị u quang màu đen cắn nuốt, trong chớp mắt liền biến mất vô tung. Phong Hành sinh mệnh tinh khí nhanh chóng tụ tập ở phụ cận vết thương, vết thương sâu đặng tới xương này cấp tốc khép lại. Không bao lâu vốn không có nửa điểm dấu vết lưu lại.

Cô gái cùng Phong Hành cách xa nhau chỉ có không đến nửa thước, tên đánh úp về phía Phong Hành chợt đình chỉ, chỉ có vô số tên vẫn từng đợt từng đợt hướng Vũ Mục vọt tới, đánh cho màn hào quang hộ thân của Vũ Mục không ngừng phát ra tiếng vang nặng nề, chấn đến thịt béo cả người Vũ Mục tạo nên mảng lớn cuộn sóng.

Thực hiển nhiên, vừa rồi Cộng Công Vô Ưu nhắc nhở đã khởi lên tác dụng rất tốt, tiễn thủ bốn phía e sợ ngộ thương cô gái, cho nên đình chỉ tiến công đối với Phong Hành.

“Vô Ưu Thái tử. Ta muốn giết tiểu tử này.” Sương mù màu đen quay cuồng, Nghệ Thần đi nhanh đến. Hắn thực không thích nhìn Phong Hành cùng cô gái sóng vai đứng chung một chỗ, lớn tiếng quát: “Đem tiểu tử này bắn thành thịt vụn cho ta!”

“Chậm, chậm, chậm, có thể nào đường đột giai nhân?” Cộng Công Vô Ưu nhẹ nhàng xuyên qua sương mù màu đen, tươi cười đầy mặt đi đến.

Tham lam nhìn thoáng qua gương mặt giống như tinh linh tinh mỹ tinh xảo của cô gái. Cộng Công Vô Ưu con người màu đen hiện lên một chút tham lam nóng bỏng.

Hai tay thường thức một cây hắc ngọc tiêu chất ngọc nhu nhuận, Cộng Công Vô Ưu rất là ung dung hào phóng hướng cô gái làm một cái lễ tiết cung đình đặc hữu quý tộc Ngụ tộc, hắn ôn hòa cười nói: “Tiểu thư Ngụ tộc xinh đẹp, lấy danh

Thủy thần Cộng Công thị, xin hỏi phương danh của nàng?”

Cô gái gần như bản năng kéo lên góc váy bẩn thỉu, co gối hướng Cộng Công Vô Ưu hành một lễ: “Hậu duệ thần linh, thế giới bốn nguyên hóa thân, mặc kệ ở thế giới nào, thần linh huyết duệ đều đáng giá tôn kính. Ta là Da Ma Sam Gia, tín đồ Âm Nhật.”

Phong Hành quay đầu liếc mắt nhìn Da Ma Sam Gia một cái.

Cộng Công Vô Ưu nhìn cô gái hướng mình đáp lễ, ánh mắt càng phát ra nóng cháy, thậm chí mơ hồ mang theo một tia điên cuồng: “Da Ma Sam Gia? Thân muội muội đương nhiệm Âm Nhật nhất mạch chấp chính đại đế Da Ma La Gia? A, huyết mạch trung tâm Da Ma gia tộc tôn quý nhất Âm Nhật nhất mạch! Quả nhiên là tôn quý, hơn nữa xinh đẹp... Khó trách Đế Thích Sát cho người hướng người cầu thân!”

Da Ma Sam Gia sợ tới mức nhanh rút lui một bước, nàng trừng lớn mắt nhìn Cộng Công Vô Ưu nhẹ giọng quát: “Người, người làm sao biết?”

Cộng Công Vô Ưu mặt co rút ra, hẩn nhanh chóng hướng về phía Phong Hành tới gần hai bước, lớn tiếng quát: “Người là trốn chạy đến? Nói cách khác, không có người biết hành tung của người? Rất, rất tốt rồi... Chết tiệt, Phong Hành, cách tiểu thư Da Ma Sam Gia xa một chút, nếu là vì người, để cho tiểu thư Da Ma Sam Gia bị nửa điểm thương, đem người bầm thây vạn đoạn cũng không đủ để tha lỗi!”

Nghệ Thần ở một bên nắm chặt nắm tay, hướng về phía Cộng Công Vô Ưu lớn tiếng quát: “Vô Ưu Thái tử, không cần vì một nữ nhân hồng đại sự của ta. Thăng nhãi này không là Phong Hành gì, hẩn bản mệnh Nghệ Phong, hẩn là phản đồ tộc của ta, hẩn trộm đi trấn tộc chi bảo tộc của ta!”

Một đạo thần quang từ tay trái Phong Hành phun ra, Phong Hành giơ lên một cây trường cung hình thù kỳ lạ, vu lực nhập vào tạo hình trường cung phong cách cổ xưa, nhất thời một đạo thần huy rạng rỡ phóng lên cao. Mảng lớn cuồng

phong hóa thành bão táp màu xanh mắt thường có thể thấy được hoành tỏa ra bốn phía, vô số mũi tên hương Vũ Mộc vọt tới đột nhiên ở trong cơn lốc đình trệ, sau đó nhanh chóng bị gió lốc quẩn thành vô số bụi bặm.

Nghệ Thần hừ lạnh một tiếng, ở trong tiếng kinh hô của Cộng Công Vô Ưu, hần đồng dạng rút ra một cây trường cung, ngón tay ở trên dây cung bắn ra, nhất thời cả ngàn mũi tên nhọn màu xanh rất nhỏ bắn ra, hung hăng hướng về phía Phong Hành cùng Da Ma Sam Gia bên người hần.

“Nghệ Phong, cho dù có Cơ Hạo che chở người, người hôm nay cũng nhất định phải chết.” Nghệ Thần lớn tiếng quát: “Trấn tộc thần khí, vĩnh viễn chỉ có thể là của ta!”

Phong Hành thét dài, cả người vu lực ủa vào trường cung, đồng dạng kích thích dây cung, trên vạn đạo mũi tên nhọn màu vàng rậm rạp bắn ra ngoài, cùng mũi tên nhọn màu xanh hung hăng đánh vào cùng nhau.

“Nghệ Thần! Thời điểm ngươi giết ta cả nhà, ta đã thề, một ngày nào đó, ta đồng dạng sẽ tiêu diệt cao thấp Thập Nhật quốc của ngươi!” Phong Hành bay lên không, lớn tiếng quát: “Ta không phải Nghệ Phong, cái dòng họ chết tiệt kia, một ngày nào đó, ta sẽ hoàn toàn đem huyết mạch chết tiệt này hoàn toàn mai táng!”

“Ta là Phong Hành, ta cũng chỉ là Phong Hành.”

Mũi tên nhọn màu vàng cùng màu xanh va chạm cùng một chỗ, cùng với tiếng vỡ vụn đáng sợ, mũi tên màu vàng đều sụp đổ, trên ngàn mũi tên nhọn màu xanh không hề tổn thương hướng toàn thân Phong Hành mà đến.

Chương 801: Thiên Phú Hoàn Mỹ

Tu vi, tu vi tuyệt đối chên lệch.

Phong Hành chăm chú nhìn mũi nhọn màu xanh tên, trường cung trong tay chột lóe thần quang, nổi lên một tàn ảnh, bản thể hấn chột xuất hiện ngoài ba trường, hơn một ngàn ánh tên màu xanh chỉ xuyên thấu một mảng tàn ảnh hấn lưu lại.

Vang thật to ‘Xẹt’, một ánh tên màu xanh to bằng ngón cái xé rách hư không, hung hăng cắm ở trên vai Phong Hành.

Giáp mềm da rồng bị ánh tên xé rách, bả vai Phong Hành bị xuyên thủng một lỗ thủng trong suốt to bằng nắm tay, từng cơn gió mạnh sắc bén như đao cấp tốc quấy ở trên vết thương của Phong Hành, không ngừng cắt xuống thịt nát cùng phần xương tinh mịn.

Nghệ Thần rời khỏi mặt đất bay lên, chân đạp gió lơ lửng, hai mắt như điện chăm chú nhìn Phong Hành, kích động đến mức toàn thân cũng đang run rẩy: “Nghệ Phong, ta so với người càng hiểu sự lợi hại của trấn tộc thần khí hơn, ta biết tất cả bí mật của nó. Cho dù người chiếm được sự thừa nhận của nó lại thế nào? Thực lực người hiện tại, người căn bản không có khả năng phát huy toàn bộ lực lượng của nó.”

“Nhất cử nhất động của người, tất cả thần thông bí pháp người mượn dùng trấn tộc thần khí phát huy, đều ở hết trong lòng ta.”

“Hôm nay, chính là thời điểm cái chết của người, người tạp – chủng ti tiện này. Ha ha, ta có bao nhiêu lần ở trong mộng đem người bầm thây vạn đoạn, hút máu của người, ăn cốt tủy của người, đem tro cốt người cùng tro cốt thân thiết cả nhà người chìm hết vào trong hố phân dưới chuồng gia súc?”

Phong Hành phun máu tươi, bị ánh tên của Nghệ Thần đánh cho bay ngược

về phía sau.

Hắn lao đầu vào trên kết giới sương mù đen Hà Bá bày ra, vô số tơ băng màu đen sắc bén như đao gào thét hướng hắn vụn vụn cắt tới. Phong Hành không kịp đề phòng, tơ băng màu đen hung hăng cắt qua thân thể hắn, xé rách ở trên người hắn vô số máu thịt.

Càng có những tia khí lạnh màu đen không ngừng tiến vào máu thịt của Phong Hành, đông lại cốt tủy hắn, làm toàn bộ lưng hắn mất đi mọi cảm giác.

Rú thảm một tiếng, thân thể Phong Hành như điện giật bắn về phía trước, máu tươi toàn thân điên cuồng phun trào, vết thương trên vai càng không ngừng mở rộng. Thân thể Phong Hành loạn choạng, cả mảng lớn cương phong màu xanh quấn quanh thân thể hắn, hắn muốn chạy, muốn chủ động phản kích, nhưng nửa người hắn đã không dùng được sức, căn bản không sao kéo nổi dây cung.

“Thiên phú của người tốt lắm, thế mà so với thiên phú của ta còn tốt hơn.”

Nghệ Thần ở cao nhìn xuống quan sát Phong Hành, như thiên thần cao cao tại thượng nhìn xuống linh hồn tội ác sắp bị phán xử.

“Ta không thể đạt được trấn tộc thần khí ưu ái, mà người lại lần đầu tiên tham gia tế tổ đại điển, đã dẫn động trấn tộc thần khí, để nó chủ động tới đầu nhập, hòa hợp một thể với người.”

“Ta mới là thái tử Thập Nhật quốc, ta mới là thái tử duy nhất của Thập Nhật quốc, ta đương nhiên là người thừa kế duy nhất của Thập Nhật quốc! Người kẻ ti tiện này, người chỉ là con của một kẻ trông coi thánh điện tổ miếu, họ ‘Nghệ’ tôn quý, đó là vinh quang tổ tiên của ta ban cho tổ tiên người.”

“Lấy huyết mạch người ti tiện như thế, người làm sao dám cướp đi vinh quang của ta? Người làm sao dám có được thiên phú so với ta còn tốt hơn?”

“Người nói, người tạp – chúng không biết trời cao đất rộng như vậy, dám

người thân của người ti tiện như gia súc, già trẻ cả nhà người nếu còn không chết mà nói, ta chẳng phải là thành một câu chuyện cười?”

“Ta không hiểu, người sao có thể chạy trốn tới Trung Lục thế giới đến!”

“Ta và vô số trưởng lão vắt hết óc, cũng không làm rõ người là như thế nào trốn đến nơi đây. Chúng ta phong tỏa toàn bộ Đông Hoang. Toàn bộ con đường ra vào quan trọng, phi thuyền hay thành trí bay của toàn bộ thương đội. Toàn bộ tinh không cự thú, đều bị chúng ta tra xét tận đáy.”

“Người rốt cuộc là như thế nào chạy đến nơi đây? Người biết, vì đuổi giết người, chúng ta đã lãng phí bao nhiêu sức người sức của không?”

“Nhưng, hôm nay, người cuối cùng đã rơi vào trong tay ta.”

Ở bên, Cộng Công Vô Ưu rất mất hứng quát lớn một tiếng: “Nghệ Thần, người còn lãng phí vô mồm làm gì? Giết tiểu tử đó, cầm về trấn tộc thần khí của người. Tiểu nha đầu này, các người chú ý chút, đừng tổn thương đến một sợi tóc của nàng.”

Cộng Công Vô Ưu không chút che dấu tham lam cùng với dục – vọng tà ác đầy lòng mình. Hắn cười nói với Da Ma Sam Gia: “Da Ma Sam Gia tiểu thư xinh đẹp, mời đi theo ta đi. Ta không muốn vận dụng bạo lực đối với người, nhưng nếu người không ngoan một chút, ta cũng không thể cam đoan, người sẽ giống với các nữ – nô kia của ta hay không, không cần thận bị ta làm gãy mất mấy cái xương.”

Từng bước, từng bước hướng Da Ma Sam Gia tới gần, trên người Cộng Công Vô Ưu có cả mảng lớn sóng nước đen nhộn nhạo, ở dưới chân hắn xuất hiện phù ấn màu đen như băng tinh, khí lạnh đáng sợ bao phủ Da Ma Sam Gia, trên thân độc giác thú Kim Giác bên người nàng đã treo phiến băng mỏng manh màu đen.

Độc giác thú lạnh run, nó run rẩy chần trước mặt Da Ma Sam Gia, trên sừng vàng ở đỉnh đầu lưu chuyển một luồng sáng màu vàng sắc bén, không ngừng

phát ra tiếng xé gió ‘Xẹt xẹt’.

Cộng Công Vô Ưu đắc ý cười, vươn hai tay không hề kiêng kị hướng bả vai Da Ma Sam Gia chộp xuống. Khí đen âm u từ đầu ngón tay hắt phun ra, như móng vuốt của ác ma, mang theo khí lạnh thấu xương muốn phong ấn Da Ma Sam Gia đem nàng mang đi.

“Nghe nói, người có được thiên phú hoàn mỹ nhất của Âm Nhật nhất mạch? Có công hiệu cực kỳ thần diệu nào đó? Các đời tổ tiên Cộng Công Thị tại thượng, người nha đầu này đi lung tung khắp nơi, thế mà lại rơi vào trên tay bản thái tử, lợi ích đó trên người người, thuộc về bản thái tử hưởng thụ đi!”

Da mặt Cộng Công Vô Ưu đỏ lên, nhe răng trợn mắt như ác lang vồ mồi.

Độc giác thú Kim Giác phát ra một tiếng rít gào phẫn uất, sừng vàng trên đỉnh đầu quần quanh ánh sáng vàng giống như kiếm sắc **** mà ra, nháy mắt đã đến ngực Cộng Công Vô Ưu.

Cộng Công Vô Ưu hừ lạnh một tiếng, tùy tay bắn ra, đại phiến bông tuyết phụt ra, kim quang bị đánh sợ hàn khí đông lại, sau đó bị Cộng Công Vô Ưu búng một cái vỡ nát.

Hắn tùy ý bay lên một cước, độc giác thú Kim Giác thân hình cao lớn bị một cước của hắn đập bay, bay ra mấy chục trượng, đầu cắm xuống đất hộc từng ngụm từng ngụm máu.

Da Ma Sam Gia hét lên một tiếng. Nàng nhìn nhìn Cộng Công Vô Ưu khuôn mặt dữ tợn, lại nhìn nhìn Phong Hành lão đạo giả dựa, cùng với Nghệ Thần chậm rãi kéo trường cung trong tay, nàng chột vươn hai tay, một tiếng kinh hô càng thêm bén nhọn lao vút lên trời đột ngột từ trong cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh của nàng truyền ra.

Dây đeo thủy tinh màu đen ở mi tâm Da Ma Sam Gia âm âm vỡ nát, một đường nhỏ thâm thúy màu đen ở đầu lông mày nàng đột nhiên vỡ ra, một con

mắt dựng thẳng tối đen như mực mở ra, từng đạo thần quang màu đen cấp tốc lưu chuyển ở trong con mắt dựng thẳng, một lực cắn nuốt đáng sợ từ trong lỗ xoáy màu đen ầm ầm truyền đến.

‘Xẹt xẹt’ hai tiếng vang, ở trong tiếng thét chói tai kinh thiên động địa của Da Ma Sam Gia, mặt đất nứt ra vô số khe hở, kết giới sương mù đen Hà Bá bày ra cũng kịch liệt chấn động. Đông Di tiến thủ bốn phương tám hướng vây công đến đều phun máu từ đôi tai, màng tai của bọn họ đều đã bị chấn nát.

Hai luồng thần quang nhỏ bé màu đen từ trong con mắt dựng thẳng của Da Ma Sam Gia mà ra, giống như tia chớp hung hăng bổ vào trên thân Cộng Công Vô Ưu và Nghệ Thần.

Khí tức khổng lồ trên thân hai người chợt cấp tốc suy giảm, bọn họ kinh hãi phát hiện, lực lượng của mình, tinh huyết của mình, thậm chí linh hồn bọn họ cũng như nước lũ mở cống tuồn tuột trôi mất.

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm Da Ma Sam Gia cấp tốc xoay tròn, lực lượng của Cộng Công Vô Ưu và Nghệ Thần bị điên cuồng cắn nuốt.

Sau một hơi thở ngắn ngủn, mi tâm Da Ma Sam Gia phun ra hai luồng lôi quang màu đen, hung hăng đánh ở trên thân hai người.

Cộng Công Vô Ưu và Nghệ Thần đồng thời thét lớn một tiếng, hộc cả ngụm lớn máu bay ngược về phía sau.

Chương 802: Hủy Diệt Âm Lôi

Âm Nhật, chủ hủy diệt, chủ cắn nuốt.

Vô luận hủy diệt chi lực hay là thôn phệ chi đạo, ở trong hệ thống lực lượng của dị tộc, đều là lực lượng đỉnh cấp nhất đáng sợ nhất. Cho nên tộc nhân Âm Nhật nhất mạch, hoặc là hủy diệt chi lực, hoặc là thôn phệ chi đạo, chỉ có đứa nhỏ được Âm Nhật ưu ái thần ân, mới có thể đạt được thiên phú hoàn mỹ, đồng thời có được hai loại lực lượng cường hãn nhất.

Da Ma Sam Gia có được thiên phú hoàn mỹ.

Lực lượng Nghệ Thần, Cộng Công Vô Ưu mệnh mông như sông ngòi hồ biển, cường đại như trăm con rồng chạy chồm bị con mắt dừng thẳng ở mi tâm Da Ma Sam Gia cắn nuốt, sau khi trải qua bản mạng pháp nhãn chuyển hóa, hóa thành Hủy Diệt Âm Lôi đặc hữu của Âm Nhật nhất mạch đánh ra.

Lực lượng bản thân Da Ma Sam Gia không phải rất mạnh, nhưng nàng sau khi cắn nuốt lực lượng trong cơ thể Nghệ Thần cùng Cộng Công Vô Ưu, tương đương chính bọn họ hướng bản thân phát ra một đòn toàn lực.

Lôi quang nhỏ bé màu đen giống như cây kim dài, âm đạm, vô thanh vô tức, nhìn như không có chút lực đạo.

Nghệ Thần, Cộng Công Vô Ưu lại như gặp quỷ, vu bảo chủ động phòng ngự bọn họ đeo trên người đồng thời phun ra ánh sáng loá mắt, vô số phù văn to bằng nắm tay từ trong vu bảo phun ra, quay quanh quần quanh bọn họ, hóa thành kết giới dày nặng bảo vệ bọn họ.

Một đạo hủy diệt chi ý hắc ám băng lạnh, vô tình hờ hững, tuyệt không có bất cứ cảm xúc dao động nào bao phủ Nghệ Thần và Cộng Công Vô Ưu.

Lôi quang màu đen nhẹ nhàng điểm ở trên kết giới phòng ngự vu bảo biến

thành, liên tục mấy chục tiếng nổ trầm thấp truyền đến, kết giới phòng ngự một tầng tiếp một tầng vỡ nát, Hủy Diệt Âm Lôi của Da Ma Sam Gia xé rách phòng ngự ngoài cơ thể Nghệ Thần, Cộng Công Vô Ưu, trúng thân thể bọn họ.

Hai tiếng rú thảm, máu thịt bay tứ tung.

Ngực Nghệ Thần nổ tung một lỗ thủng trong suốt to bằng nắm tay, vết thương trơn bóng như gương, một tầng điện quang màu đen bám vào ở trên vết thương điên cuồng nhảy lên, không ngừng cắn nuốt máu thịt hắc, phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Xẹt xẹt’.

Nghệ Thần là đỉnh phong Vu Đế. Là đỉnh phong Vu Đế dẫn động lực lượng chín ngôi sao lớn, ở trong cơ thể ngưng tụ tám mươi một viên bản mạng vu tinh, hơn nữa mỗi một viên bản mạng vu tinh đều rèn luyện đến cực hạn thân thể hắc có thể thừa nhận.

Thân thể hắc cường đại vô cùng, đao chém rìu chặt, sấm sét đánh phá cũng không thể tổn hại thân thể hắc một chút nào.

Nhưng ở dưới Hủy Diệt Âm Lôi, thân thể hắc như đậu phụ bị thoải mái xé rách, lôi quang lưu lại còn đang không ngừng ăn mòn thân thể hắc. Liên tục mang đến thương tổn thật lớn cho hắc.

Thương thế của Cộng Công Vô Ưu nặng hơn, hơn phân nửa bộ ngực của hắc không thấy đâu nữa, chỉ có non nửa cái xương cột sống tàn phá miễn cưỡng đem hai đoạn thân thể trên dưới của hắc liên hệ. Lượng lớn máu tươi không ngừng từ trong cơ thể hắc phun ra, sau đó bị lôi quang màu đen lơ lửng ở bên người hắc không ngừng cắn nuốt.

Cộng Công Vô Ưu đau đến mức mặt không còn chút máu, như gặp quỷ lão đảo liên tục lui về phía sau, hoảng sợ dị thường nhìn Da Ma Sam Gia.

Hắc là thần duệ, là thái tử Cộng Công thần tộc. Nhưng thần linh càng thêm chú trọng không chế đối với lực lượng thiên địa, bọn họ có thể lật sông nghiêng

biển, có thể dịch chuyển tinh tú, nhưng trừ Khoa Nga Thị bọn số ít thần duệ lấy man lực trừ danh, các thần linh cũng không coi trọng đối với thân thể cường đại.

Cho nên cường độ thân thể Cộng Công Vô Ưu thua xa Nghệ Thần, lực sát thương tương tự, thương tổn hãn chịu càng thêm thâm đau đớn.

Trong khi giãy chết, linh hồn nhân tộc chỉ là linh hồn, thân thể chính là thân thể, thân thể bị hao tổn, thương tổn đối với linh hồn cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng thần linh sao, thần hồn và thân thể bọn họ đã là một. Thân thể Cộng Công Vô Ưu chịu thương tổn, thần hồn hãn cũng sẽ chịu thương tổn tương tự. Cộng Công Vô Ưu hơn phân nửa bộ ngực bị nổ bay khí tức cấp tốc suy sụp, từ cảnh giới cường đại cao sâu không lường được hơn xa so với Nghệ Thần chột suy sụp đến tiêu chuẩn tương đương với Nghệ Thần.

Dùng một viên Nhật Nguyệt Huyết Đan, Cộng Công Vô Ưu đã đứng ở trên ngưỡng cửa cảnh giới cao hơn, chỉ cần hãn có tâm bước ra một bước nọ, hãn liền có thể siêu phàm thoát tục, thành tựu Vu Thần diệu cảnh.

Nhưng Hủy Diệt Âm Lôi của Da Ma Sam Gia đã hủy diệt non nửa thân thể hãn, cũng xé nát non nửa thần hồn của hãn. Lực lượng của hãn, cảnh giới của hãn nhất thời cấp tốc suy bại. Nhật Nguyệt Huyết Đan mà Cộng Công Thị từ trên tay Đế Thích Sát thắng được, hãn xem như đã lãng phí vô ích.

“Tiện – nhân!”

Cộng Công Vô Ưu đau lòng như cắt, cùng lúc lão đảo lui về phía sau, hãn khóc không ra nước mắt chỉ vào Da Ma Sam Gia, trừ mắng ác độc hãn cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Một viên Nhật Nguyệt Huyết Đan. Đây là vô thượng linh đan nhân tộc tuyệt đối không luyện chế được, Cộng Công Thị thật không dễ gì mới từ trên tay Đế Thích Sát kiếm được bảo bối như vậy. Cộng Công Vô Ưu sau khi đem nó luyện hóa, loại cảm giác tôn quý thoả thuê mãn nguyện, người trong thiên hạ đều ở

dưới chân hắn còn chưa hưởng thụ được mấy hôm, lại đã bị một đạo ám lôi của Da Ma Sam Gia đánh trở về nguyên hình!

Đau lòng, đau đến mức gương mặt Cộng Công Vô Ưu biến thành màu đen, đau đến mức trán hắn gân xanh giật giật, đau đến mức hắn đột nhiên khóc thét lên ‘hu hu’.

Nghệ Thần cũng đang lui, trên khuôn mặt cứng ngắc của hắn mang theo nụ cười quái dị, rất vi diệu nhanh chóng liếc Cộng Công Vô Ưu một cái.

Phong Hành ngẩng đầu lên, hắn thấy được nụ cười trên mặt Nghệ Thần, hắn tựa như cảm thấy, Nghệ Thần đối với Cộng Công Vô Ưu bị thương nặng, rất có cảm giác vui sướng khi người gặp họa?

“Hồ bằng cầu hữu!” Phong Hành hạ một cái định nghĩa rất thỏa đáng cho quan hệ giữa Nghệ Thần cùng Cộng Công Vô Ưu.

Hít một hơi thật sâu, một mảng sương mù màu tím nhạt trên người Phong Hành chợt lóe qua, vu lực trong cơ thể hắn lưu lại bên ngoài bị một đợt lực lượng cương mãnh, bá đạo phá hủy, sinh mệnh tinh khí cường đại lưu động, vết thương của Phong Hành nhanh chóng mấp máy, trong một nháy mắt đã hoàn toàn khôi phục.

Phong Hành nhảy dựng lên, há mồm cắn nát đầu lưỡi, một đạo bản mạng tinh huyết mang theo hai màu xanh tím phun ở trên thần cung trong tay. Hắn mạnh mẽ kéo trường cung, nhất thời có cuồng phong nổi lên từ đất bằng, lực lượng cuồng phong vô biên vô hạn ngưng tụ ở trên dây cung, thời gian ngắn ngủn một nhịp thở đã ngưng tụ thành một mũi tên màu xanh rất dài.

“Nghệ Thần, ngươi năm đó giết cả nhà ta!” Phong Hành quát một tiếng trầm thấp, thần cung trong tay phát ra tiếng nổ vang cuồng mãnh như sấm, không khí trước mặt hắn nổ tung, một mảng không khí nổ màu trắng bọc mũi tên màu xanh, kéo theo một mảng ánh sáng chói lóa làm người ta không thể nhìn thẳng, hầu như là cùng lúc mũi tên rời khỏi dây cung, mũi tên đã rơi ở hộ thân vu bảo

bị phá hủy trên thân Nghệ Thần.

Nghệ Thần hét lớn, hắn đã nhắc lên toàn thân khí lực muốn né tránh.

Nhưng mũi tên tới quá nhanh, căn bản không cho hắn thời gian và không gian né tránh. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên trúng ngực mình, thân thể mạnh mẽ của Vu Đế đỉnh phong không thể ngăn cản mũi tên xuyên thấu chút nào, trên người hắn lại có thêm một vết thương trong suốt.

Một phù văn màu xanh trên mũi tên nổ tung, vô số cơn gió nhỏ bé, cực kỳ sắc bén ở trong cơ thể Nghệ Thần bùng nổ ra, Nghệ Thần đau đến mức khàn giọng rống thảm, lực phủ ngũ tạng của hắn, mạch máu kinh lạc của hắn đều bị gió mạnh xé rách, bên trong thân thể hắn hầu như bị đánh thành cái sàng.

“Chết!” Nghệ Thần cố nén đau đớn, giơ lên trường cung trong tay.

Đây cũng là một món trọng bảo ‘Đồ Long Cung’ của Thập Nhật quốc, từng ở trong tay tổ tiên Thập Nhật quốc, có một chiến tích huy hoàng đánh chết trăm con rồng.

Nhưng con mắt dựng thẳng ở mi tâm Da Ma Sam Gia gắt gao tập trung Cộng Công Vô Ưu, điên cuồng rút lấy lực lượng phun trào ra từ trong vết thương thật lớn của hắn.

Vô thanh vô tức, lại là một đạo Hủy Diệt Âm Lôi từ trong con mắt dựng thẳng của nàng đánh ra, hung hăng rơi ở trên Đồ Long Cung của Nghệ Thần.

Chợt nghe một tiếng nổ vang, chỗ tay cầm của Đồ Long Cung bị bổ nát nát, Đồ Long Cung sụp đổ đem tay trái của Nghệ Thần nổ xương thịt bay tứ tung.

Chương 803: Cuốn Vào

Quảng trường trước đại điện thảo luận chính sự, Man Man kéo tay Thiếu Ti, bá đạo mà mãnh liệt tách ra đám người chen chúc, góp náo nhiệt khắp nơi.

Bên lửa trại này cướp một miếng thịt, cạnh lửa trại kia cướp một vò rượu, lật tay đem một tráng hán muốn thừa dịp loạn ở trên người Thiếu Ti chiếm tiện nghi đánh bay, sau đó lại là bay lên một cước, đem một thanh niên say khướt ghé lên hướng mình bày tỏ tình yêu đá rụng hết răng trong mồm.

Thái Ti tay trái cầm một cái chân thú, tay phải cầm một vò rượu lâu năm, theo sát ở phía sau Thiếu Ti và Man Man, giống như mộng du lão đạo bước đi. Hắn hai mắt trắng dã, cũng không biết hắn đang nghĩ cái gì, động tác cực kỳ máy móc nâng tay ăn thịt uống rượu.

Có đôi khi, có mấy đại hán uống nổi hứng sẽ đưa tay đi ôm cổ Thái Ti, muốn gọi hắn cùng nhau uống một bát.

Nhưng tay bọn họ cách Thái Ti thường thường còn có vài thước, trong không khí sẽ nổi lên gợn sóng cực nhỏ, một loại lực lượng người thường không thể nhận thấy cũng không cách nào lý giải ngăn cách bọn họ và Thái Ti, bọn họ có thể nhìn thấy Thái Ti, nhưng bọn họ vĩnh viễn không thể tới gần.

Cái này không phải khoảng cách trên không gian, mà là Thái Ti và bọn họ không ở cùng thời gian.

Thiếu Ti dung hợp Chúc Long Mệnh Châu, nàng chiếm được không gian chi lực, có thể xé rách hư không dịch chuyển khắp nơi.

Thái Ti dung hợp Chúc Long Mệnh Châu, hắn đạt được là lực lượng thời gian. Khác với Thiếu Ti, tốc độ lực thời gian của Thái Ti dung hợp với hắn khá chậm, nhưng trình độ dung hợp rất cao, cho nên hiện tại Thái Ti lúc nào cũng ở một loại trạng thái cực kỳ vi diệu.

Hắn thân ở không gian này, mọi người đều có thể nhìn thấy hắn, nhưng hắn và người khác luôn cách nhau thời gian búng ngón tay. Hắn hoặc là tồn tại ở một cái búng tay trước đó, hoặc là tồn tại sau, hắn tồn tại ở quá khứ cùng tương lai, lại không tồn tại ở hiện tại.

Cho nên những người muốn mời Thái Ti uống rượu luôn rất buồn bực nhìn giữa mình cùng Thái Ti vĩnh viễn cách một khoảng cách xa không thể với tới được.

Cạnh lửa trại, có tộc nữ thủ lĩnh các bộ tộc nhân tộc mang đến. Những thiếu nữ sang sảng hào phóng, tràn ngập sức sống đó giống với Man Man, tận tình xuyên qua chơi đùa ở giữa lửa trại. Ngẫu nhiên cũng có thiếu nữ mỹ mạo chú ý tới Thái Ti, các nàng sẽ mang theo khuôn mặt đỏ ửng say rượu, bồng bồng hứng thú xông lên mời Thái Ti cùng nhau nhảy múa vui vẻ.

Nhưng Thái Ti giống như cái xác không hồn, lời mời của các thiếu nữ bị hắn bỏ ngoài tai. Hắn nhẹ nhàng, giống như u linh từ bên cạnh các thiếu nữ kia lướt qua, không ai có thể chạm được một mảnh góc áo của hắn.

Trên nóc đại điện thảo luận chính sự, phía sau một cái mái nhô lên cao cao, Chúc Long Quỹ, Ngũ Long Nghiêu... mấy lão quái vật ngồi nơi đó, người một ngụm ta một ngụm chia sẻ một bầu rượu lâu năm hương nồng.

Nhìn thấy bóng người lão đảo của Thái Ti trong đám người, Chúc Long Quỹ đột nhiên thở dài một hơi: “Đứa nhỏ này, cái khác đều tốt, chỉ là đầu óc có chút vấn đề. Các người nhà ai có nha đầu thích hợp, cho nó gần gũi một chút?”

Ngũ Long Nghiêu bọn mấy lão quái vật thò đầu, hướng Thái Ti nhìn qua, sau đó đồng thời lắc đầu.

Ngũ Long Nghiêu nói rất kiên quyết: “Đứa nhỏ này... Cũng chỉ Thiếu Ti là em gái ruột của hắn, cho nên chiếu cố hắn cơm áo ngủ nghỉ, bằng không hắn đã sớm chết đói rồi. Nha đầu nhà chúng ta qua lại với hắn, là làm người phụ nữ của hắn, hay là làm mẹ của hắn đây?”

Chúc Long Quỹ tức giận đến giơ tay muốn đánh Ngũ Long Nghiêu, mấy lão quái vật khác hi hi ha ha chặn Chúc Long Quỹ, ai cũng cười cợt rất không đứng đắn.

Khoa Phụ Diễm ngồi ở phía sau mái nhà, thân hình cường tráng so với người khác cao hơn một mẩu lớn, Khoa Phụ Diễm cũng già mà không đứng đắn mặt mày gian xảo hướng Chúc Long Quỹ cười nói: “Cô nương Khoa Phụ tộc chúng ta không tồi nha, tuy thể trạng lớn một chút, nhưng gả cho đứa nhỏ này cũng không tệ. Ừm, bao ăn uống no đủ là được.”

Trên nóc nhà lại cười mắng lẫn nhau không đứng đắn một phen.

Tộc nhân Khoa Phụ tộc thể trạng khổng lồ thì thôi, cái bụng bọn họ giống như động không đáy, uống một ngụm nước có thể khiến sông lớn cạn khô, ăn một bữa cơm có thể ăn sạch súc vật trên một đồng cỏ.

Trên cơ bản, trừ phi là trường hợp đặc biệt cực kỳ hiếm thấy, không có bất cứ một bộ lạc nhân tộc nào muốn thông hôn với Khoa Phụ tộc. Đó không phải cưới vợ về, đó là cưới một cái thùng cơm không đáy, một bộ lạc cỡ nhỏ sẽ bị ăn đến mức phá sản!

Hơn nữa, hảo hán tử bộ tộc nhân tộc nào muốn cưới một người vợ cánh tay so với eo mình còn to hơn?

Sau khi vui cười một phen, Chúc Long Quỹ thu hồi nụ cười, ngón tay búng ra, một tầng khí xám mờ mờ bao phủ mọi người, trầm thấp hữu lực nói: “Chuyện Văn Mệnh và Cơ Hạo bọn họ nhắc tới, các người chung quy phải có kết quả chứ?”

“Hợp tác với hai tộc long phượng, chúng ta phải chống lưng cho bọn họ chứ, bằng không lấy bản tính hai tộc bọn họ, lợi ích gì cũng sẽ bị bọn họ vơ vét.” Chúc Long Quỹ thường thức bầu rượu, nhẹ nhàng nói: “Một thế giới khác giống với Bàn Hi thế giới.”

Trong mắt của mấy lão quái vật đều có tinh quang lóe lên, bọn họ ghé lại với nhau, bắt đầu thấp giọng lẩm bẩm.

Nói thầm một phen, Chúc Long Quỹ đột nhiên hơi biến sắc. Hắn giơ lên năm ngón tay trái, trên năm ngón tay phân biệt có một làn khí xám phun ra, dòng khí nhỏ bé quần quanh trong lòng bàn tay hắn thành một cái vu phù tạo hình phức tạp, một thanh âm nhẹ nhàng từ trong vu phù bay ra.

“A, Hà Bá. Nơi này là Bồ Phán, không phải Bắc Minh đại hoang của bọn hắn... Nơi này, lại càng không phải thủy phủ trụ sở của Hà Bá hắn.” Sắc mặt Chúc Long Quỹ trở nên rất khó coi. Hắn thấp giọng lẩm bẩm: “Cộng Công Thị làm việc càng thêm hoành hành không kiêng kỵ, hắn do đâu mà tự tin thế?”

Ngũ Long Nghiêu khẽ hừ một tiếng, ngón tay hắn nhẹ nhàng búng ra, một ánh lửa nhỏ bé mà ra, bay đến bên Man Man và Thiệu Ti trong đám người xa xa, sau đó lặng yên nổ thành một mảng ánh lửa cực kỳ âm đậm.

Man Man với Thiệu Ti đang ở trong đám người chơi vui vẻ, đột nhiên một mảng ánh lửa mờ mờ sáng lên, các nàng đồng thời nghe được tiếng của Ngũ Long Nghiêu.

Thiệu Ti hơi sửng sốt, nhanh chóng hướng về phía dòng sông lớn cách đó không xa nhìn qua.

Man Man thì đôi mắt đột nhiên phun ra một luồng lửa nóng, sức rệu bốc lên, man lực toàn thân dâng trào, nàng tức giận quát: “Cộng Công Vô Ưu đánh không chết, hắn làm sao dám bắt nạt người của chúng ta chứ?”

Hai cây liên hoa đại chùy bỗng thoáng hiện ở trong tay Man Man, lửa cháy từ trên đầu chùy phun ra. Man Man hơi ngồi xổm xuống, sau đó thân thể như bọ chó nhảy dựng lên, thân thể nhỏ nhắn vạch ra một đường cong chảy xiết, mang theo tiếng xé gió chói tai hướng chỗ Vũ Mục, Phong Hành bị vây đập tới.

Quảng trường trước đại điện thảo luận chính sự kịch liệt run rẩy một lần. Chỗ

Man Man nhảy lấy đà, mặt đất lồm xồm xuống ước chừng sâu khoảng ba tấc, vô số vụ phù ở trên mặt đất trợn bóng sáng lên, sâu trong lòng đất truyền đến tiếng phù vỡ vỡ vụn nhỏ bé.

Thiếu Ti hừ lạnh một tiếng, gò má đỏ bừng. Nàng cũng có chút cảm giác say túm áo Thái Ti, xách thân thể hẫng nhoáng lên một cái, trực tiếp xé rách không gian thuận di ra ngoài.

‘Vù vù’ hai tiếng vang lớn truyền đến, thân thể Man Man còn ở giữa không trung, liên hoa chùy của nàng đã hóa thành hai ngôi sao băng lửa mà ra, hung hăng nện ở trên sương mù màu đen bình bát màu đen của Hà Bá phóng ra.

Một đám mây năm màu đỏ cao vài dặm bay lên trời, nửa bên nước sông của dòng sông lớn kia chợt bốc hơi lên, lộ ra bờ cát đáy sông khô cằn.

Chương 804: Thời Gian Trôi Ngược

Hai thanh liên hoa chùy gào thét hạ xuống, cấm chế cường đại Vũ Dư đạo nhân tự tay bố trí phát động, bình bát của Hà Bá kịch liệt chấn động, sương mù đen phun ra chợt trở nên đứt quãng.

Vang một tiếng thanh thúy, trên bình bát của Hà Bá nứt ra cả mảng lớn vết nứt như mạng nhện. Hà Bá ngồi ở đầu thuyền nhỏ, sắc mặt vốn đầy tự tại tiêu dao thăm biển, một ngum tâm huyết từ trong phế phủ trào ra, hắn còn chưa kịp há mồm phun máu, tâm huyết mang theo mùi tanh nồng đậm đã từ trong lỗ mũi của hắn phun ra.

Lục phủ ngũ tạng đau đớn một trận như đao quấy, hai tay Hà Bá gắt gao ôm da thịt ngực, không dám tin nhìn Man Man từ trên cao cấp tốc rơi xuống.

“Hai thanh chùy chết tiệt này, không phải thủ đoạn của Chúc Dung thị, là ai?”

Hà Bá khàn giọng rống giận. Đại chùy của Man Man phun ra lửa nhiệt độ cao làm bốc hơi nửa dòng sông lớn, nước sông cuộn cuộn phía sau gào thét ập tới, nước sông băng lạnh thấu xương cùng đáy sông thiêu đốt đỏ bừng kịch liệt va chạm, từng mảng lớn hơi nước không ngừng bay lên trời.

Hơi nước màu trắng bốc lên, bị gió lạnh cuốn, liền biến thành những bông tuyết lượn vòng rơi xuống.

Con thuyền nhỏ chỗ Hà Bá đột nhiên biến thành một dải tro tàn màu đen bị gió thổi tan. Chúc Long Quỹ như quỷ mỵ xuất hiện ở phía sau Hà Bá, một tầng sương khói dinh dính màu xám vờn quanh thân thể Chúc Long Quỹ, chính là sương mù màu xám này nháy mắt khiến thuyền nhỏ của Hà Bá mục nát sụp đổ.

Không đợi Hà Bá đứng dậy, năm ngón tay phải của Chúc Long Quỹ đã chụp ở trên cổ Hà Bá, ngón tay băng lạnh như côn sắt cắm thật sâu vào trong khe hở xương cổ của Hà Bá, lực lượng đáng sợ thiếu chút nữa bóp nát cổ Hà Bá, làm

toàn thân hần cứng ngắc không dám nhúc nhích chút nào.

“Trẻ con đánh nhau, chúng ta làm người lớn, thì đừng có xen vào, có phải hay không, lão thủy quỷ?” Chúc Long Quỹ vươn cổ thật dài, khuôn mặt già đầy nếp nhăn ghé đến bên tai Hà Bá. Trong cái mồm tối như mực không ngừng phun ra từng luồng gió lạnh tử khí nồng đậm.

“Nếu người thật sự muốn xen vào, người sẽ thật sự biến thành thủy quỷ.” Năm ngón tay Chúc Long Quỹ hơi dùng sức, xương cổ Hà Bá phát ra tiếng vỡ vụn không chịu nổi gánh nặng. Hà Bá đau đến mức nổ đom đóm mắt, một thân thủy hệ thần lực mạnh mẽ vô cùng không thể nào điều động mảy may nữa.

“Chúc Long Quỹ... Không ngờ được, người mạnh như vậy.” Hà Bá nghiến răng, hỗn hển thấp giọng rít gào.

Một thân thể mạnh mẽ linh động đột nhiên từ dưới dòng sông lớn vô thanh vô tức lao ra, Vô Chi Kỳ mang theo một cây đại bổng huyền băng ngưng tụ thành lên đến phía sau Chúc Long Quỹ, hai tay vung cây gậy hướng cái ót Chúc Long Quỹ tạo thế muốn nện xuống.

Nhưng một tiếng hừ nhẹ truyền đến, Ngũ Long Nghiêu, Khoa Phụ Diễm bọn mấy lão quái vật đồng thời từ phía sau Vô Chi Kỳ bỗng dựng chui ra, chùy sắt đầu vuông khổng lồ trong tay Khoa Phụ Diễm phun lửa, thanh âm hần hùng hậu như sấm, chấn động khiến màng tai Vô Chi Kỳ mơ hồ phát đau.

“Con khi, đừng nhúc nhích, người không chắc có thể đánh vỡ đầu lão Chúc Long. Nhưng chùy của ta, khẳng định có thể đập vỡ đầu của người.”

Động tác của Vô Chi Kỳ chợt cứng đờ, vẻ mặt hần khó coi chậm rãi xoay người, nhìn về phía Khoa Phụ Diễm đứng ở phía sau hần, chiều cao khoảng mười trượng có thừa. Nhất là cây chùy lớn nọ trong tay hần, đầu chùy vuông vức dày đặc vô số phù văn khắc dấu đó, so với thân thể của Vô Chi Kỳ còn lớn hơn năm sáu lần.

Hà Bá, Vô Chi Kỳ trầm mặc không nói, sắc mặt hai người đều đen sì như vừa mới bị người ta bôi mực nước.

‘Bộp’ một tiếng vang thanh thúy, bình bát màu đen của Hà Bá nổ tung, hóa thành vô số đạo tinh quang màu đen lao về trong tay áo Hà Bá. Hà Bá lại phun ra một ngụm máu lớn, nghiêng răng nghiêng lợi sắc mặt dữ tợn, kết giới sương mù màu đen hân phát ra lại hoàn toàn phá đi.

Man Man nâng hai thanh đại chùy, nặng nề từ trên cao rơi xuống, chợt nghe một tiếng vang lớn, mấy tảng đá lớn nơi nàng hạ xuống bị nàng đập vỡ nát. Mặt đất nứt ra mấy chục vết nứt thật lớn như măng xà, chấn động cực lớn khiến mặt sông dâng lên ngọn sóng cao mười mấy trượng.

Chính là thời điểm đòi mạng Đồ Long Cung trong tay Nghệ Thần bị Da Ma Sam Gia phá vỡ, đôi mắt Man Man phun ra thần viêm dài mấy trượng, trước tiên thấy được Nghệ Thần tay trái bị nổ tung thành mảnh vụn.

“Da, lại là người tới làm phiền chúng ta? Người có phiền không?” Man Man chưa thi triển bất cứ thần thông pháp thuật nào. Trực tiếp vận dụng man lực nhanh chân chạy như điên, giống như một con bò tót điên cuồng kéo theo một đạo phong lao về phía Nghệ Thần.

‘Thùng thùng’ hai tiếng vang lớn, liên hoa chùy hung hăng nện ở trên thân Nghệ Thần.

Trên đầu chùy giống nụ hoa sen, một mảng Vũ Dư tiên quang trong veo như nước khê lóe, một lực lượng khủng bố mạnh đến đáng sợ, như ngôi sao thái cổ từ vũ trụ hồng hoang rơi xuống theo đầu chùy đánh ra, theo lỗ chân lông toàn thân Nghệ Thần chảy vào thân thể hân, sau đó nhanh chóng chảy khắp mạch máu, nội tạng, cốt cách, cốt tủy toàn thân hân, ngay sau đó ầm ầm phát tác giống như núi lửa bùng nổ.

Từ trong ra ngoài, lực đạo đáng sợ cường mãnh bạo liệt ầm ầm phát tác. Đây không phải lực lượng của Man Man, mà là cấm chế lực sát thương lớn Vũ Dư

đạo nhân tùy tay thêm vào ở trên đại chuỳ của Man Man.

Xương khớp toàn thân Nghệ Thần vỡ vụn từng tấc, lục phủ ngũ tạng bị đánh vỡ thành mảnh vụn, mặt ngoài thân thể lộ ra mấy chục vết rách thật lớn, cả mảng lớn máu không ngừng từ vết thương phun ra.

Man Man bật hơi cất tiếng, vung đại chuỳ hung hăng về phía trước lao lên. Thân thể Nghệ Thần giống như lá rụng trong gió nhẹ nhàng bay ra, hộc từng ngụm từng ngụm máu cầm đầu chui vào trong dòng sông lớn sôi trào, bị sóng to cuốn lấy không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

Một bóng người hiện lên, Thiếu Ti mang theo Thái Ti xâm nhập chiến trường.

Thái Ti uống đến mức say khướt bỗng lắc lắc đầu, nhìn Phong Hành người đầy máu hàm hàm hồ hồ kêu lên: “Ai? Có người... bắt nạt các người?”

Chân thú cùng vò rượu trong tay đột nhiên hóa thành một đám tro tàn bay đi, gương mặt Thái Ti trở nên vắn vẹo như ác quỷ, hai mắt biến thành một mảng trắng bạch, không có bất cứ sắc thái nào khác. Hắc trầm thấp niệm tụng chú ngữ diêm xấu, từng làn sóng nhỏ vi diệu quét ngang chiến trường.

Ba trăm tiền thủ tinh nhuệ bộ tộc người Di ở Đông Hoang Nghệ Thần mang đến, trong đó tiền thủ cấp Vu Đế đã có ba bốn mươi người, kẻ khác thuần một sắc đều là tinh nhuệ cấp Vu Vương đỉnh phong. Các tiền thủ đó đang vây công Vũ Mục, mưa tên rợp trời rợp đất đánh khiến thịt béo toàn thân Vũ Mục run rẩy.

Nhưng trên mặt đám tiền thủ đó cũng không ngừng hiện lên từng đợt sương mù năm màu sắc sỡ. Bọn họ đã trúng vu độc của Vũ Mục, nhưng bọn họ đều có hộ thân vu bảo, những vu bảo đó giúp bọn họ ngăn cản chín phần độc tính.

Bọn họ tu vi cường đại, sinh mệnh lực thân thể mạnh mẽ, tuy đã trúng vu độc, nhưng vu độc bị suy yếu trên chín phần trong một chốc một lát căn bản không thể tạo thành uy hiếp trên thực chất đối với bọn họ.

Đúng lúc này, thời gian lực của Thái Ti đảo qua chiến trường, thân thể các tiền thủ Đông Hoang đang kéo cung đột nhiên run lên. Ở trong đại khái một phần vạn nháy mắt, thân thể bọn họ đã xảy ra thời gian trôi ngược kỳ dị.

Ở trong nháy mắt đó, thân thể bọn họ khôi phục đến thời kì thiếu niên, về tới thời khắc bọn họ vừa mới bắt đầu tu luyện.

Khi đó, bọn họ chỉ là Vu Nhân bình thường nhất, bọn họ non nớt mà nhỏ yếu, bọn họ đối với bất cứ vu độc nào cũng không có sức ngăn cản.

Ba trăm tên tinh nhuệ Đông Hoang đều nhịp hóa thành một vũng máu đặc, ‘Soạt’ một cái chảy đầy đất.

Chương 805: Tương Liễu Xà Sát

Trong ngôi lầu nhỏ, Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh, Đồ Sơn lão nhân, Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm lần lượt đóng dấu ở trên một tấm da thú.

Theo ấn tỳ cá nhân của năm người in ở trên da thú, da thú ánh vàng rực rỡ nhất thời bộc phát ra một luồng sáng lóa mắt, một hơi thở hùng hồn uy nghiêm lao thẳng lên trời, từng mảng ánh sáng vàng không ngừng từ trên da thú lao lên, không khí chấn động không ngừng phát ra tiếng vang trầm thấp ‘Ong ong’.

Sau đó da thú chia ra làm năm, năm phần khế ước giống nhau như đúc bay lên, rơi vào trong tay đám người Cơ Hạo.

Toàn bộ điều khoản hợp tác về tọa độ thế giới kia của Đế thị gia tộc đều đã trao đổi thỏa đáng, hoặc là nói, Đồ Sơn lão nhân giỏi về việc buôn bán, hẳn trước đó đã cân nhắc sẵn tất cả chi tiết, các hạng điều khoản hẳn đưa ra hợp tình hợp lý, phân chia đối với ích lợi cũng vừa đúng, cân nhắc đến nhu cầu của các phe hợp tác, cuối cùng phần khế ước này khiến mọi người đều phi thường hài lòng.

“Ha ha ha, dâng rượu, đem một hũ Thiên Hồ Túy nọ của lão phu mang tới. Ha ha ha, hôm nay là ngày lành, sự tình tốt, phải vui vẻ, mọi người uống một bữa thoải mái!” Đồ Sơn lão nhân rất vui sướng cười, giơ hai tay dùng sức vỗ tay, gọi thị nữ nhanh chóng dâng rượu ngon.

Nghe được Thiên Hồ Túy ba chữ, Ngao Lễ con mắt đều có bắn tia thẳng, ‘Oạch’ một tiếng thực không hình tượng rút một chút nước miếng.

Cơ Hạo cười ha ha nhìn về phía Tự Văn Mệnh, đang lúc chuẩn bị hỏi thăm Thiên Hồ Túy rốt cuộc là bảo bối gì, cách đó không xa một đám mây năm màu đỏ rực phóng lên cao, ánh lửa mãnh liệt cuốn cơn lốc ập tới từng đợt. ‘Vù’ một cái, phiến lá số đông cây ươm quý hiếm phụ cận ngôi lầu nhỏ của Đồ Sơn lão nhân đồng thời khô quắt héo rũ, nhiều thị nữ, phó dịch đồng thời kinh hô ra

tiếng.

“Man Man!”

Con người Cơ Hạo co lại bằng đầu mũi kim. Hắn thét dài một tiếng, mi tâm một đạo kim quang đi ra, thân thể bỗng nhiên không thấy nữa.

“Thật nhanh!”

Phượng Cầm Tâm kinh hô một tiếng, mạnh mẽ quay đầu nhìn hướng phía đám mây năm đó bay lên trời. Nàng thế mà chưa thể phát hiện Cơ Hạo là rời khỏi như thế nào, thậm chí chưa thể thấy rõ bóng người Cơ Hạo.

Phượng Hoàng nhất tộc phi hành tuyệt tích. Ở trong tất cả thần cầm trong thiên địa, tuy nói có Kim Sí Đại Bằng và vài loại thần cầm khác cực kỳ hiếm thấy có thể ở trên tốc độ miễn cưỡng đối kháng với Phượng Hoàng, nhưng muốn nói thật sự bay nhanh nhất, vậy còn phải tính Phượng Hoàng nhất tộc!

Nhưng vừa rời Cơ Hạo đột ngột rời đi, Phượng Cầm Tâm thế mà chưa thấy rõ hẳn rốt cuộc là rời khỏi như thế nào, loại tốc độ này đã vượt qua các đại năng Phượng Hoàng nhất tộc Phượng Cầm Tâm từng thấy, càng vượt xa xa tốc độ cực hạn của Phượng Cầm Tâm.

Vừa giật mình vừa tò mò, Phượng Cầm Tâm thét dài một tiếng, kéo theo một dải ánh sáng bảy màu nhanh chóng hướng phía đám mây lửa bốc lên trời bay đi. Tự Văn Mệnh, Đồ Sơn lão nhân và Ngao Lễ đồng thời cả kinh, sau đó cũng đều tự thi triển thần thông dùng tốc độ nhanh nhất chạy qua.

Cơ Hạo mượn dùng Thiên Địa Kim Kiều lực, nháy mắt phá không rời khỏi, dọa Phượng Cầm Tâm một chút. Trước mắt sáng tối đan xen, Cơ Hạo đã tới nơi Vũ Mục, Phong Hành bị tập kích, hắn vừa lúc nhìn thấy trọng chùy của Man Man đánh ở trên người Nghê Thần, đánh cho thân thể Nghê Thần hầu như sụp đổ. Mắt thấy Nghê Thần nương lực đánh từ trọng chùy của Man Man trốn vào trong dòng sông lớn đào tẩu.

Còn chưa chờ Cơ Hạo ra tay, Thái Ti đã phát động lực lượng thời gian ngược chiều, phối hợp vu độc của Vũ Mục, nháy mắt gạt bỏ ba trăm tiền thủ tinh nhuệ của Đông Hoang.

Hà Bá, Vô Chi Kỳ đã bị một đám lão quái vật bọn Chúc Long Quỹ chế trụ, giờ phút này giữa sân chỉ còn lại có một mình Cộng Công Vô Ưu, hơn nữa hẳn bị Hủy Diệt Âm Lôi của Da Ma Sam Gia đánh trúng, ngực hầu như bị nổ bay, một cái xương cột sống tàn phá không chịu nổi miễn cưỡng nổi hai đoạn thân thể trên dưới của hắn, nhìn qua rất thê thảm đáng thương.

Đau đớn làm Cộng Công Vô Ưu hoàn toàn mất đi sự ung dung ngày xưa. Hắn loạng choạng vung ngọc tiêu trong tay, hò hét như kẻ điên: “Các người dám làm ta bị thương? Ta là Cộng Công Vô Ưu, ta là thái tử Cộng Công Thị! Ta là Cộng Công đời tiếp theo!”

“Phong Hành, Vũ Mục, các người cấu kết nữ nhân dị tộc, các người đánh lên ta, các người muốn đoạn tuyệt huyết mạch Cộng Công Thị! Ta là thái tử duy nhất của Cộng Công thần tộc. Thái tử duy nhất đó! Các người muốn phản bội nhân tộc, các người là gian tế của nhân tộc!”

Trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm Da Ma Sam Gia u quang màu đen cấp tốc xoay tròn, nàng cắn chặt môi, có chút do dự nhìn Cộng Công Vô Ưu.

Nàng không biết nên cho thêm một phát Hủy Diệt Âm Lôi hay không, dứt khoát đem Cộng Công Vô Ưu kẻ này giết chết cho xong. Nhưng trong lòng nàng mơ hồ có một tia sợ hãi —— nàng thật là bởi vì Đế Thích Sát mà vụng trộm rời nhà trốn đi. Nhưng chuyện này Cộng Công Vô Ưu là làm sao mà biết được?

Chẳng lẽ nói, tỷ tỷ nàng Da Ma La Gia, chấp chính đại đế Âm Nhật nhất mạch, đã phái người đến đuổi bắt nàng sao? Hơn nữa người đuổi bắt nàng, còn có liên hệ với Cộng Công Vô Ưu?

Cả mảng lớn khí đen đột ngột từ trong cơ thể Cộng Công Vô Ưu phun ra, khí đen mang theo hàn khí nồng đậm, nhanh chóng bao trùm ở trên vết thương của

Cộng Công Vô Ưu. Vết thương cực lớn của hãn cấp tốc khép lại, không bao lâu thân thể tàn phá được chữa trị hoàn thành.

Khí đen mờ mờ hội tụ ở phía sau Cộng Công Vô Ưu, hai con người thâm thúy, băng lạnh sáng lên ở trong khí đen. Tiếng nói khàn khàn của Cộng Công Thị từ trong khí đen truyền ra: “Các người, to gan, các người sao dám thương tổn con nối dòng Cộng Công Thị ta?”

Thiếu Ti tiến lên một bước, không chút úy kỵ nhìn hai con mắt lóe sáng kia trong trong khí đen. Nàng trấn định tự nhiên nói: “Cộng Công, không lẽ chỉ có con người bắt nạt chúng ta? Hãn muốn giết người, thì phải có chuẩn bị bị người ta giết.”

Không đợi Cộng Công Thị mở miệng, Thiếu Ti lớn tiếng quát: “Không chỉ có con người, cho dù là người, người nếu muốn giết người, cũng phải có chuẩn bị bị người ta giết!”

Một sự cao ngạo sắc bén dị thường lao ra từ trên thân Thiếu Ti, Cộng Công Thị bị khí tức sắc bén trên thân nàng bức bách, thế mà hồi lâu không mở miệng nói chuyện.

Qua một lúc lâu, Cộng Công Thị đột nhiên cười lạnh nói: “Người là người nào? Ta là thân phận gì? Người có tư cách gì nói chuyện với ta như vậy? Chuyện hôm nay, mặc kệ đúng sai thuộc về ai, các người đã thương Vô Ưu thái tử của Cộng Công nhất mạch ta, thì trả giá một chút cho ta!”

Cười lạnh một tiếng, khí đen phía sau Cộng Công Vô Ưu đột nhiên hóa thành hai bàn tay hàn băng trong suốt màu đen, mang theo tiếng kêu chói tai hướng Chúc Long Quỹ và mấy lão quái vật khác vỗ tới. Nơi bàn tay hàn băng đi qua, không khí cũng bị hàn khí đáng sợ đông lại, để lại hai quỹ tích hàn băng rõ ràng có thể thấy được.

Chúc Long Quỹ, Ngũ Long Nghiêu bọn lão quái vật đồng thời buông ra giam cầm đối với Hà Bá, Vô Chi Kỳ, ùn ùn ra tay ngăn cản một đòn gần như đánh lén

của Cộng Công Thị.

Cùng lúc đó, phía sau Cơ Hạo đột nhiên có tiếng kêu quái dị ‘tê tê’ truyền đến, cả mảng lớn khí độc không sạch sẽ màu đen, màu xanh lục hỗn tạp tuôn trào ra, một mùi tanh hôi không sạch sẽ ập tới. Cơ Hạo xoay người, nhìn thấy chín cái đầu rắn to lớn giống như đầu rồng như ẩn như hiện trong khí độc.

“Nghieu Bá Cơ Hạo... Người tụ tập đông người ấu đả làm bị thương Vô Ưu thái tử, cho dù Đế Thuấn cũng không thể bao che người... Ăn một đòn của Tương Liễu ta!”

Cười một tiếng quái dị, trong khí độc một cái đầu rắn cực lớn lao thẳng tấp tới, hư không vỡ ra từng mảnh, đầu rắn của Tương Liễu như một ngọn núi lớn, hung hăng vỗ vào trên ngực Cơ Hạo.

Chương 806: Trảm Thủ

Cái đầu rắn cực lớn giáp mặt nện xuống, một sự khủng bố tuyệt lớn không thể nói bằng lời giống như sóng thần, nháy mắt hướng Cơ Hạo càn quét tới.

Loại khủng bố đó, giống như toàn bộ ác mộng của một người trong trăm kiếp luân hồi tập trung hết ở cùng chỗ, ở trong nháy mắt đột nhiên bộc phát ra, sự sợ hãi sâu nhất ở đáy lòng bị đánh thức, mỗi tế bào toàn thân đều tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Đây là khí tức sợ hãi cái đầu của Tương Liễu tự mang, đối làm người khác, cho dù là Vu Đế bình thường, bị khí tức khủng bố đầu rắn của hắc phát ra lan đến một chút cũng sẽ vỡ nát linh hồn. Rất nhiều lúc, Tương Liễu chính là dùng khí tức bản thân dọa chết tươi kẻ địch, rồi đem kẻ địch ăn sống nuốt tươi.

Tương Liễu, Một trong tám đại trọng thần của Cộng Công thủy thần nhất mạch, lão quái vật từ thời thái cổ hồng hoang đã tồn tại mãi đến nay, tồn tại cổ xưa tư cách và sự từng trải so với Chúc Long Quý còn cổ hơn.

Nếu không phải Tương Liễu ở thời thái cổ bị thương nặng, vô số năm qua hắc chỉ có thể ngủ say tu dưỡng không gián đoạn, cực ít hiển lộ hành tích trước mặt người khác mà nói, thần tử nổi tiếng nhất Cộng Công nhất mạch tất nhiên là hắc, kiên quyết sẽ không là hai người Hà Bá và Vô Chi Kỳ.

Sinh linh khủng bố từ hồng hoang, vô số năm tu luyện khiến hắc có được thần thông pháp lực không thể tưởng tượng, ngủ say dài đằng đằng làm khí tức khủng bố tích tụ trong cơ thể hắc càng thêm to lớn mênh mông, khi hắc đánh một đòn toàn lực hướng Cơ Hạo, thân thể Cơ Hạo cũng lâm vào cứng ngắc, nguyên thần cũng hầu như đông lại, cả người sững sờ lơ lửng ở không trung không thể động đậy.

Bàn Hi Thần Kính tự bảo vệ, một đạo u quang dày nặng từ trong cơ thể Cơ Hạo tuôn trào ra.

Màu đen, thâm thúy, tràn ngập thần bí cùng cao quý không thể nói bằng lời, như ẩn tàng tất cả huyền bí của thế gian, thân thể Cơ Hạo ở trong thần quang Bàn Hi Thần Kính phát ra biến mất vô hình, đầu rắn Tương Liễu phun ra mắt thấy có thể cho Cơ Hạo một đòn trí mạng, lại đột nhiên mất đi mục tiêu.

Tất cả dấu vết từng tồn tại của Cơ Hạo đều biến mất vô hình, bao gồm mùi, pháp lực dao động của hắn. Thậm chí tất cả dấu vết có thể khiến người ta truy tìm đều không còn sót lại chút gì, Bàn Hi Thần Kính lau đi tất cả dấu ấn Cơ Hạo từng tồn tại, thật giống như Cơ Hạo chưa bao giờ tồn tại trong thiên địa này.

Cái đầu rắn cực lớn hung hăng lao vào trong đạo u quang dày nặng kia. Trong nháy mắt tiếp theo, ở trong mây độc dinh dính không sạch sẽ, một cái đầu rắn đột ngột từ trong hư không bắn ra. Mang theo vẻ mặt mờ mịt và khó hiểu, cái đầu rắn này cùng một cái đầu rắn thật lớn khác hung hăng va chạm với nhau.

Chợt nghe một tiếng vang lớn, trong thiên địa vang lên tiếng rú thảm đáng sợ, vô số máu độc dinh dính màu xanh lục từ không trung rơi như mưa to. Thiếu Ti kinh hô thành tiếng, hai tay khê vung ra, một đạo thần quang xám xịt phun ra, cuốn lên đồng bạn ở đây nháy mắt di động đến trên một cái dốc đất nhỏ ngoài mười dặm.

Hai cái đầu rắn của Tương Liễu hung hăng va vào nhau. Lực lượng hắn dùng to lớn như vậy, dẫn tới hai cái đầu rắn bị đập nát nát nát máu thịt, ít nhất có nửa cái đầu rắn bị va đập vỡ nát.

Lấy thực lực Tương Liễu, thân thể hắn rèn luyện vô cùng mạnh mẽ, cho dù là đỉnh cấp vu bảo cấp Vu Đế, cũng đừng nghĩ tổn hại của hắn một chút lân giáp nào. Nhưng hắn dùng đầu mình liều mạng đi húc một cái đầu khác, loại hành vi tự mình hại mình này, lại tạo thành thương tổn rất lớn cho hắn.

Tuyến độc thật lớn ở mép đầu của Tương Liễu nổ tung ra, vô số nọc độc tối đen như mực phun xuống, lẫn với máu độc trong đầu rắn của hắn phun ra rơi xuống mặt đất. Mặt đất phạm vi vài dặm đột nhiên hòa tan, theo tiếng vang ‘Xẹt

xệt' bùn cát, nham thạch, hoa cỏ cây cối đều bị tan thành nước tương màu đen. Nước tương tản mát ra mùi tanh tươi kịch liệt ăn mòn mặt đất, trên mặt đất rất nhanh đã xuất hiện cái hố to sâu tới trăm dặm.

Kịch độc của Tương Liễu, ác độc như vậy.

Đau đớn khiến chín cái đầu lớn của Tương Liễu trong mây độc điên cuồng lắc lư rú thảm. Tương Liễu điên cuồng phun nọc rắn, hắc khàn cả giọng tru lên, mây độc đều bị quét đi, lộ ra bản thể quái dị của hắn.

Trong mây độc, Tương Liễu mặc một cái trường bào màu đen, nhìn kích cỡ thân thể hắn, cũng chỉ to bằng người thường.

Nhưng cổ hắn lại biến thành thật dài. Cái cổ sau khi vươn ra mấy trăm trượng, liền chia làm chín cái thân rắn thật dài, càng là hướng lên trên thân rắn lại càng thêm to lớn, cuối cùng chín cái đầu rắn của hắn mỗi một cái đầu rắn đều có kích cỡ của một ngọn núi, nhưng thân thể hắn lại chỉ bằng người bình thường.

Thân thể quái dị như thế, khiến Cơ Hạo nhìn mà trong lòng có chút buồn nôn.

Bàn Hi Thần Kính lóe thần quang, Cơ Hạo hiện ra thân thể, kéo theo một đạo kim quang lao thẳng lên trời. Khí tức khủng bố Tương Liễu tự mang đã bị Bàn Hi Thần Kính mài sạch sẽ, vu lực toàn thân Cơ Hạo lưu chuyển tự nhiên, không còn chút trắc trở nào nữa.

Ma Hầu Thần Trượng phun ra tinh quang vạn trượng từ trong tay Cơ Hạo bay ra, thiên địa linh khí của phạm vi vạn dặm đột nhiên kịch liệt xao động, từng sợi xích thuần túy do thiên địa linh khí ngưng tụ thành, to bằng vại nước từ trong hư không phát ra tiếng leng keng bay ra, nhanh như tia chớp quần quanh ở trên người Tương Liễu.

Đây là thần thuật giam cầm 'Tù Thần Gia Tỏa' Ma Hầu Thần Trượng tự mang, là pháp thuật loại giam cầm cường đại nhất của Nguyên Nguyệt nhất

mạch Ma Hầu gia tộc.

Vô số sợi xích thô to phun thiên địa linh khí nồng đậm, phun ra cả mảng lớn điện quang lôi đình, hung hăng cuốn lấy Tương Liễu, chín cái đầu rắn cực lớn chột cứng đờ, Tương Liễu không dám tin hét lên một tiếng: “Tiểu tử... Người sao có thể...”

Cơ Hạo thét dài một tiếng, hắc đem toàn bộ tinh khí thần ngưng tụ thành một điểm, một viên bản mạng vu tinh duy nhất trong cơ thể cấp tốc sụp đổ, Cửu Dương Qua trong tay phun ra ánh lửa màu vàng dài đến nghìn trượng, bốn chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt hợp nhất. Sau khi thái dương tinh lực trong cơ thể Cơ Hạo trải qua sự chuyển hóa không hiểu rót vào Cửu Dương Qua, Cửu Dương Qua kim quang vạn trượng đột nhiên bật kín một tầng lửa âm đậm màu đen.

Dốc hết toàn lực, chém xuống một đòn.

Tất cả ánh sáng trong thiên địa đều bị một đòn này của Cơ Hạo hấp thu, mọi người đều cảm thấy trước mắt tối sầm, thậm chí có người có một loại cảm giác thống khổ ngọn lửa linh hồn cũng thiếu chút nữa bị cắn nuốt.

Cơ Hạo vẫn là lần đầu tiên toàn lực đánh ra một đòn bốn chiêu hợp nhất, thái dương tinh lực trong cơ thể hắc vốn nóng cháy huy hoàng, tràn ngập khí tức bá đạo không ai bì nổi. Nhưng sau khi trải qua bốn chiêu chuyển hóa, lực lượng hắc đánh ra lại trở nên cực kỳ quái dị.

Đó là một loại lực lượng khủng bố sụp đổ tất cả, diệt sạch tất cả, tuy tu vi Cơ Hạo còn rất nhỏ yếu, nhưng bản chất lực lượng đó lại làm tim người ta đập nhanh. Nhưng khí tức của Bàn Hi Thần Kính bao phủ Cơ Hạo, trừ chính Cơ Hạo, không ai có thể cảm nhận được một tầng âm đậm lửa màu đen kia bám vào trên Cửu Dương Qua rốt cuộc đáng sợ bao nhiêu.

Một tiếng rú thảm thê lương truyền đến, Cửu Dương Qua bổ vào trên hai cái đầu rắn đã bị thương của Tương Liễu.

Một lực cản thật lớn ập tới, sau đó lực cản nháy mắt biến mất, lửa màu đen tiêu tán, hai cái đầu rắn của Tương Liễu rời cơ thể bay ra, hóa thành một mảng lớn dịch màu đen dính dính từ trên cao rơi xuống.

Tương Liễu đau đến mức khàn giọng rú thảm, bảy cái đầu rắn còn lại kịch liệt mấp máy, rất nhanh bảy cái đầu rắn kết hợp thành một, cái cổ thật dài cấp tốc co rút lại, cuối cùng hóa thành một cái đầu rắn kích cỡ bình thường ghép ở trên cơ thể hình người của hắn.

Cái đầu rắn dữ tợn đáng ghê tởm hơi nhoáng lên một cái, biến thành khuôn mặt một người trung niên hung ác nham hiểm, âm tà.

Hắn oán độc vạn phần nhìn Cơ Hạo, trong mồm không ngừng phun ra huyết tương màu đen.

‘Phành’ một tiếng vang lớn, hai cái thủ ấn huyền băng Cộng Công Thị đánh ra bị đám người Chúc Long Quỹ liên thủ đánh cho vỡ nát.

Trong thiên địa một mảng tĩnh mịch, mọi người đều nhìn Cơ Hạo và Tương Liễu, không có ai tin tưởng, Cơ Hạo thế mà lại mạnh mẽ chặt rụng hai cái đầu của Tương Liễu!

Chương 807: Trách Nhiệm Giám Thị

Một cây dâu xanh lớn đội trời đạp đất lơ lửng ở giữa không trung, thần quang màu xanh biếc từ trên mỗi một phiến lá như phỉ thúy rơi xuống, chiếu rọi ở trên mặt đất nọc độc bị Tương Liễu giày xéo.

Từng tia khí độc bị thần quang của cây dâu xanh tinh lọc, hư thối tanh tưởi trong không khí thông thả biến mất, không khí một lần nữa trở nên thanh tịnh dễ chịu. Hố to bị nọc độc ăn mòn ra trên mặt đất ngừng mở rộng, mấy chục đại vu tinh thông thổ hệ vu pháp đứng ở bên hố to niệm tụng chú ngữ, từng luồng đại địa lực hùng hậu ập tới, cái hố lớn bị bùn cát quay cuồng lấp đầy.

Trên cái thân to gần trăm dặm của cây dâu xanh lớn, một khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn như ẩn như hiện.

Lão thụ yêu năm tháng cực kỳ xa xưa này nhẹ nhàng thở dài một hơi, vừa hóa giải kịch độc Tương Liễu lưu lại, vừa thấp giọng oán giận: “Người trẻ tuổi bây giờ, ai cũng tính tình nóng nảy, ai cũng tính tình nóng nảy... Ài, có sức để đánh nhau sinh sự, ôm người phụ nữ nhà mình sinh thêm mấy đứa bé thì tốt bao nhiêu chứ?”

Lửa trại cuồng hoan còn đang thiêu đốt, nhưng đám người quay quanh lửa trại vừa múa vừa hát đã an tĩnh lại, mọi người đều như muốn nghe động tĩnh trong đại điện thảo luận chính sự.

Một hồi tế thiên đại điển vốn êm đẹp, diễn lễ cuồng hoan dùng để chúc mừng nhân tộc một lần đại thắng, lại vì một hồi xung đột đột nhiên bùng nổ, biến thành không khí khẩn trương. Vô số người tụ tập ở ngoài đại điện, lẳng lặng chờ đợi kết quả xử lý sự tình.

Trong đại điện, Cơ Hạo mặt không biểu cảm xa xa giằng co với Cộng Công Vô Ưu, Nghệ Thần. Cộng Công Vô Ưu sắc mặt tối tăm, Nghệ Thần vẻ mặt chật vật, hẳn còn thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, hơi thở trong mồm phun ra còn

mang theo một chút mùi máu tươi thoang thoảng.

Rất hiển nhiên, đòn nặng từ hai chùy của Man Man không phải dễ tiêu thụ như vậy. Cấm chế của Vũ Dư đạo nhân mang đến cho Nghệ Thần thương tổn khó có thể chữa trị.

Đại biểu các đại bộ tộc Đông Hoang tụ tập ở phía sau Nghệ Thần, một đám mắt lộ hung quang nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Thủ lĩnh các đại bộ tộc Bắc Hoang đứng sau Cộng Công Vô Ưu, lấy ba người Hà Bá, Vô Chi Kỳ, Tương Liễu cầm đầu, khuôn mặt mỗi người càng vằn vẹo. Nếu không phải Đế Thuấn và một đám trọng thần nhân tộc ở đây, bọn họ khẳng định đã xắn tay áo đối đầu với Cơ Hạo.

Không nói cái khác, Tương Liễu thân phận cỡ nào, thế mà lại bị Cơ Hạo trước mặt mọi người chặt mất hai cái đầu. Với Tương Liễu mà nói, cái này không chỉ là vấn đề tổn thất một bộ phận nguyên khí, càng quan trọng hơn là, thế cũng quá mất mặt rồi.

Trọng thần có tiếng của thủy thần nhất mạch, lão quái vật từ thời đại hồng hoang tồn tại đến nay, lại bị Cơ Hạo đả thương. Theo rất nhiều người, cái này không khác một hoàng đế cao cao tại thượng bị một đứa trẻ nhổ nước miếng vào mặt. Không chỉ có Tương Liễu, thủ lĩnh bộ tộc toàn bộ thủy thần nhất mạch đều cảm thấy mất hết mặt mũi.

Không khí trong đại điện cứng ngắt mà ngưng trọng, hai thế lực lớn Đông Hoang, Bắc Hoang mơ hồ có dấu hiệu liên thủ hướng Cơ Hạo tạo áp lực, loại cục diện này ở quá khứ chưa bao giờ xảy ra. Các đại thần nhân tộc trong đại điện, đều đang suy tư một số ý tứ vi diệu nào đó ẩn chứa trong đó.

Chúc Dung Thiên Mệnh trầm mặt, vẻ mặt hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm Nghệ Thần từ trên xuống dưới.

Không hề nghi ngờ, đối với Chúc Dung Thiên Mệnh mà nói, Nghệ Thần là

phản đồ. Hắn thế mà lại thông đồng với Cộng Công Vô Ưu, lại cùng nhau hạ thủ đối với người bên cạnh Cơ Hạo. Tuy Chúc Dung Thiên Mệnh và Cơ Hạo quan hệ cũng cực kỳ ác liệt, nhưng giờ này khắc này, hắn kiên định đứng về phía Cơ Hạo.

Nếu không phải ít nhiều còn bảo trì một phần lý trí, Chúc Dung Thiên Mệnh hận không thể lập tức ra tay chém giết Nghê Thần, đem tên phản đồ này rút gân lột da.

Đế Thuấn ngồi xếp bằng ở trên chiếu, mang theo một tia bất đắc dĩ nhìn đám người Cơ Hạo.

Chuyện tốt đẹp bao nhiêu chứ. Vốn một lần đại điển chúc mừng vui vẻ, sao lại biến thành bộ dạng này?

Hắn không tự chủ được hướng Cơ Hạo nhìn thêm một cái. Đây là lần thứ mấy rồi? Đế Thuấn nhớ rõ, Cơ Hạo vài lần ở đại điện thảo luận chính sự Bồ Phán thời điểm tham gia tiệc rượu, đều từng bùng nổ xung đột với người khác. Hắn từng ở đại điện thảo luận chính sự ấu đả Chúc Dung Thiên Mệnh, từng đánh đòn hiểm với Vô Chi Kỳ...

Một lần này, dứt khoát ngay cả đầu của Tương Liễu cũng cắt đi hai cái, chuyện này thật sự không nhỏ chút nào!

“Các người, rốt cuộc vì sao xung đột?” Đế Thuấn rốt cuộc mở miệng, thanh âm ổn trọng trước sau như một, bình thản: “Các người, đều là tuấn ngạn của nhân tộc, tiền đồ, hy vọng của nhân tộc trong tương lai, đều ở trên thân các người những người trẻ tuổi này. Các người không đồng lòng hợp sức đối phó dị tộc, ngược lại rút đao hướng vào nhau... Các người, khiến ta, còn có các vị trưởng lão nhân tộc quá thất vọng rồi.”

Cơ Hạo xoay người, không kiêu không nịnh hướng Đế Thuấn hành một lễ: “Đế Thuấn, người ta rút đao đặt ở trên cổ chúng ta, chúng ta không thể không phản kích, không gì hơn. Việc hôm nay, thủ hạ của Nghiêu Bá lĩnh không có bất

cứ tội gì.”

Không đợi Cộng Công Vô Ưu và Nghệ Thần mở miệng, ngữ khí Cơ Hạo đã trở nên cực kỳ sắc bén, càng mang theo một tia hung ác: “Mặc kệ là ai, muốn hạ thủ với người của Nghiêu Bá lĩnh ta, vậy chớ trách thủ đoạn của chúng ta độc ác vô tình.”

Cộng Công Vô Ưu cười khẩy to, khinh thường nói: “Nghiêu Bá Cơ Hạo, thủ đoạn độc ác vô tình của ngươi, có thể dọa ai đây?”

Cơ Hạo không chút yếu thế phản bác: “Dọa ai? Đầu ai bị ta chặt xuống? Người không phục, có chim thì sinh tử quyết đấu với ta. Cộng Công Vô Ưu, ngươi có đảm lượng phân một cái sinh tử với ta hay không?”

Cộng Công Vô Ưu lập tức ngậm mồm, lui hai bước. Hà Bá cùng Vô Chi Kỳ một trái một phải đứng lên, đem hắc bảo vệ ở phía sau. Sau khi xác định mình an toàn, Cộng Công Vô Ưu lúc này mới chỉ chỉ Nghệ Thần: “Đây là thù riêng của Nghệ Thần thái tử cùng Phong Hành thuộc Nghiêu Bá lĩnh các ngươi, ha ha, ta chỉ là đi xem náo nhiệt.”

Nhẹ nhàng băng quơ một câu gạt trách nhiệm của mình sang bên, Cộng Công Vô Ưu chỉ vào Cơ Hạo cười lạnh nói: “Tương Liễu đại nhân có ý tốt muốn khuyên can các ngươi lén tranh đấu, ngươi không chỉ không cảm kích, ngược lại...”

Thanh âm Cơ Hạo như kim đao lảnh không, mang theo sát khí lạnh lẽo sắc bén khó có thể hình dung cắt đứt lời lươn lẹo của Cộng Công Vô Ưu: “Cộng Công Vô Ưu, là nam nhân, thì đừng nói những lời hoa mỹ này. Tương Liễu đánh lén, muốn giết ta, đây là sự thật. Lần sau chạm mặt, ta sẽ xuống tay giết hắc, không gì hơn. Về phần Nghệ Thần sao, đúng, đây là thù riêng.”

Sắc mặt Cộng Công Vô Ưu biến ảo bất định xanh đỏ một phen, vạn phần oán độc nhìn Cơ Hạo không nói gì nữa.

Từ trước tới giờ chưa có ai dám không nể mặt Vô Ưu thái tử hãn như thế. Trước kia cho dù Vô Ưu thái tử hãn khua môi múa mép chiếm tiện nghi ở trên võ mồm, ai dám thẳng tuột phủ định lời hãn nói như vậy? Chỉ có Cơ Hạo, chỉ có Cơ Hạo dám làm như thế. Ở giờ khắc này, Cộng Công Vô Ưu đã đem Cơ Hạo coi là tử địch.

Nghệ Thần hít một hơi thật sâu. Hãn cứng ngắc hướng Đế Thuấn gật gật đầu, lạnh lùng nói: “Đế Thuấn, đây là việc nội bộ Thập Nhật quốc ta, không quan hệ với đại sự nhân tộc. Ta muốn giết Phong Hành, đây là thù riêng, dựa theo quy củ nhân tộc, cho dù là ngài, cũng không có quyền can thiệp.”

Phun ra một hơi dài, Nghệ Thần vung tay một cái, mang theo một đạo khí tức sắc bén chạy ra khỏi đại điện.

“Lần sau động thủ, ta sẽ chú ý, sẽ không ra tay ở Bồ Phán nữa.”

Cộng Công Vô Ưu trầm mặc một phen, không nói gì hướng Đế Thuấn hạ thấp người hành một lễ, sau đó sải bước dẫn người rời khỏi.

Đế Thuấn khẽ thở dài một hơi, nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu: “Thù riêng sao... Nghiêu Bá, phải nhớ, lấy nhân tộc làm trọng, nhất định không thể...”

Ánh mắt xoay chuyển, Đế Thuấn nhìn về phía Da Ma Sam Gia đứng ở giữa Man Man, Thiểu Ti. Hãn nhú nhú mày, lạnh nhạt nói: “Nữ tử này, giao cho người giám thị đi. Không thể ủy khuất nàng, nhưng, cũng không thể để nàng làm ra chuyện hại nhân tộc ta.”

Cơ Hạo nhất thời sửng sốt, thế này, Đế Thuấn thế này xem như đẩy quả bóng đi sao?

Chương 808: Phát Động Sắp Tới

Tòa cung điện lâm viên Cộng Công Vô Ưu thua mất cho Cơ Hạo, đã chính thức được thay tên là Nghiêu Sơn Uyển.

Trên hồ nước, mấy chục chiếc thuyền nhỏ lui tới xuyên qua, đám người hầu ở Nghiêu Sơn Uyển đang bắt cá hồ tôm hồ, đồng thời cũng vớt các loại đồ ăn kèm như củ sen.

Man Man đứng ở trên một con thuyền nhỏ, hai cái mái chèo hợp kim bị nàng múa như cối xay gió, kéo một con thuyền nhỏ giống như trâu rừng phát cuồng chạy loạn trên mặt hồ. Thiếu Ti và Da Ma Sam Gia ngồi ở đầu thuyền, cả mảng lớn bọt sóng bắn tung tóe, làm ướt váy dài của các nàng.

Đứng ở trên lộ đài mặt hồ lân cận, Cơ Hạo khoanh hai tay trước ngực, xa xa nhìn Da Ma Sam Gia nét mặt như hoa.

“Đây là phiền toái lớn. Nữ nhân vốn đã phiền toái, hơn nữa là nữ nhân dị tộc, càng là em gái ruột của chấp chính đại đế Âm Nhật nhất mạch, còn là vì đào hôn lén lút chuồn ra. Đây là phiền toái trong phiền toái.”

Phong Hành đứng ở bên Cơ Hạo, ánh mắt có chút mê ly nhìn Da Ma Sam Gia. Một lát sau, ánh mắt hẳn trở nên rất kiên nghị.

“Hình dáng khuôn mặt nàng có chút giống với tiểu muội ta. Ta tận mắt thấy nó...”

Cơ Hạo vươn một ngón tay lắc lắc, ngăn lại lời của Phong Hành. Hắn trầm giọng nói: “Được rồi, chuyện đau lòng thì không cần phải nói. Cái này cũng không phải phiền toái lớn bao nhiêu cả, Đế Thuấn chỉ bảo chúng ta giám thị cô ấy, chỉ cần cô ấy không gây ra chuyện có hại với nhân tộc chúng ta, cô ta đi hay ở tự do.”

“Chỉ cần nàng muốn lưu lại, thì để nàng lưu lại đi.”

“Da Ma La Gia muội muội, thân phận tôn quý, nhưng cũng chỉ thế thôi. Chung quy không đến mức vì một nha đầu vụng trộm rời nhà trốn đi, liền bùng nổ một lần chiến tranh chứ? Càng không cần nói, bọn họ vừa mới ký khế ước ngàn năm hòa bình với chúng ta, cho nên, nàng cũng không tính là phiền toái gì.”

Dùng sức vỗ vỗ bả vai Phong Hành, Cơ Hạo không muốn làm kẻ chép văn, nhưng nghĩ một chút, hẳn vẫn không kiềm chế được ngân nga: “Hữu hoa kham chiết trực tu chiết... Theo đuổi nữ nhân, như sói hoang săn mồi, nhìn trúng con mồi tươi mới ngon miệng, thì lao lên vồ đi, đừng kéo dài, sẽ hối hận.”

Phong Hành mờ mịt nhìn Cơ Hạo, khó hiểu mở to mắt nhìn.

Theo đuổi nữ nhân và bẻ hoa có gì quan hệ? Cơ Hạo nói lời này quá nhỏ nhẽ, hẳn thật sự nghe không hiểu.

Phong Hành tiếp tục đứng ở trên lộ đài, có chút mờ mịt, có chút không biết làm sao, có chút tinh thần hỗn loạn nhìn Da Ma Sam Gia ở trên thuyền nhỏ lớn tiếng cười vui. Gân xanh ở trán hẳn lồi lên, hai tay theo bản năng căng thẳng dùng sức, từng luồng gió mạnh chảy xiết mà hỗn loạn vờn quanh thân thể hẳn xuyên qua lui tới, không ngừng phát ra tiếng vang ‘Sưu sưu’.

Thiếu nữ dị tộc, còn là em gái ruột của chấp chính đại đế Âm Nhật nhất mạch Da Ma La Gia. Cơ Hạo nói không sai, thân phận Da Ma Sam Gia rất miễn cảm, nàng sẽ là một cái phiền toái rất lớn.

Nhưng đôi mắt của nàng trong suốt như vậy, không có bất cứ tạp chất nào, trái tim sâu sắc của Phong Hành có thể phát hiện, lòng của nàng trong veo, tinh thuần như đôi mắt của nàng. Như chỗ sâu nhất trong ký ức hẳn, một đôi mắt lấp lánh giống như tinh tú đó.

“Này, Cơ Hạo...” Phong Hành xoay lại, còn muốn hỏi Cơ Hạo cái gì đó,

nhưng Cơ Hạo đã sớm nghênh ngang bỏ đi, chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bước nhanh rời khỏi lộ đài, bỏ lại Phong Hành một bụng rối rắm tiếp tục rối rắm, Cơ Hạo tới chính điện của Nghiêu Sơn Uyển, đám người Đồ Sơn lão nhân đã chờ ở nơi này.

Mấy chục khối ngọc phù lơ lửng ở không trung, mỗi một khối ngọc phù đều phát ra cả mảng lớn quang ảnh, quang ảnh đan xen lẫn nhau, phác họa ra một trận đồ lập thể cực lớn. Vô số phù văn phức tạp lóe lên ở trong trận đồ, phù văn dày đặc ngưng tụ thành sợi xích pháp tắc, lui tới xuyên qua lưu động ở trong trận đồ, giống như những con rồng khổng lồ đang xoay quanh bay múa.

Trận đồ này cực kỳ phức tạp, phức tạp đến trình độ tột đỉnh.

Đây là trận đồ trận cơ bọn Đế Duyên Đà dâng ra dị tộc dùng để mở thông đạo vượt giới, chỉ cần một tọa độ thế giới, thông đạo vượt giới loại vĩnh viễn cố định có thể đến thẳng một thế giới khác. Đây là kiệt tác dị tộc vô số năm qua, đối với hỗn độn hư không, đối với không gian đại đạo, đối với truyền thống đại trận trả giá tâm huyết vô số người, hao phí vô số sức người, sức của, góp lại.

Quân đội dị tộc, chính là thông qua trận cơ những thông đạo vượt giới loại vĩnh viễn cố định này, tới một cái lại một cái thế giới mới phát hiện, chinh phục một cái lại một cái văn minh dân bản xứ.

Tự Văn Mệnh cẩn thận đánh giá trận đồ này, hai hàng lông mày rậm gắt gao nhíu thành một cục: “Đại trận thật phức tạp, khó trách phải tiêu hao nhiều tài liệu quý hiếm như vậy. Chúng ta cho dù đến thế giới đối diện, cũng phải lập thêm một tòa trận cơ giống như đúc, nếu không quân đội của chúng ta căn bản không thể thuận lợi quay về.”

Phượng Cầm Tâm nhíu mày tương tự, nói: “Cho nên, chúng ta cần hai phần tài liệu kiến tạo trận cơ. Ta nơi này không có vấn đề, Ngao Lễ, người thì sao?”

Ngao Lễ đứng ở cạnh trận đồ, hai mắt hấn có chút choáng váng. Long tộc là thuần túy chỉ để ý vũ lực tối thượng, bọn họ tin tưởng vững chắc bọn họ dùng thân thể mạnh mẽ vô cùng của mình, dùng vũ lực mạnh mẽ của bọn họ có thể giải quyết tất cả vấn đề.

Cho nên, trình độ của long tộc ở trên trận pháp, phù văn, hầu như tương đương trống trơn.

Tuy hoàn toàn xem không hiểu bức trận đồ này lợi hại bao nhiêu, nhưng Ngao Lễ đôi mắt đăm đăm nghiêm trang sờ cảm, nghiêm túc liên tục gật đầu: “Ừm, ta vét sạch phòng kho của lão già, còn từ chỗ mấy đường huynh đệ mượn tạm một bộ phận tài liệu, tài liệu chỗ ta cũng không có vấn đề.”

Tự Văn Mệnh dang hai tay, trầm giọng nói: “Số định mức ta gánh vác, toàn bộ tài liệu đã chuẩn bị thỏa đáng. Hơn nữa, bốn gia đã xây dựng một quân đội đủ quy mô.”

Đồ Sơn lão nhân ngồi một bên, miệng ngậm một cái lá cỏ không biết tên, giống như một con thỏ già chậm rãi nhấm nuốt, khắp phòng đều là mùi thơm ngát kỳ dị lá cỏ trong miệng hấn tản mát ra.

Nghe xong ba người bọn Tự Văn Mệnh nói, Đồ Sơn lão nhân cười ha ha nói: “Như vậy, dựa theo chúng ta ước định, tài liệu nếu còn thiếu sót, đều do một nhà Đồ Sơn thị của lão phu gánh. Mặt khác, Đồ Sơn thị tuy không giỏi chiến đấu, nhưng cũng chuẩn bị một mũi nô binh đủ quy mô, dùng cho khai thác giai đoạn đầu thì vẫn đủ.”

Cơ Hạo vừa lúc đi vào đại điện, hấn hướng Đồ Sơn lão nhân cười gật gật đầu: “Đồ Sơn thị tài lực hùng hậu, mấy ngày nay toàn bộ nô lệ trên chợ nô lệ Bồ Phán, đều bị lão ngài mua hết hàng rồi nhỉ? Một khi đã như vậy, thừa dịp tộc Lương Chủ còn chưa sửa sang xong, các nhà bọn họ còn chưa có tinh lực phân tâm thăm dò những thế giới đó, chúng ta vượt xuống tay trước đi.”

“Thế giới nọ thuộc về Đế Thích nhất tộc, chúng ta cũng không khách khí

nữa. Đi trước một bước, chiếm tiên cơ, chờ thời điểm Đế Thích nhất tộc vượt không gian mà đi, chúng ta vừa lúc cho bọn hăn một đòn cảnh cáo, có lẽ...”

Trong lời nói của Cơ Hạo rõ ràng mang theo một tia sát khí lạnh lẽo âm lãnh.

Trong lòng mọi người biết rõ, nếu có cơ hội, có thể tiêu diệt sinh lực của Đế Thích nhất tộc mà nói, mọi người ai cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Lực lượng dị tộc suy yếu một chút, áp lực của nhân tộc sẽ giảm bớt một phần, mọi người đều rõ đạo lý này.

Đồ Sơn lão nhân đem lá cỏ trong miệng nuốt xuống, hăn lớn tiếng cười nói: “Như vậy, thì đi Nghiêu Sơn thành đi, đại trận này, vẫn là bố trí ở Nghiêu Sơn thành thỏa đáng hơn.”

Nhếch miệng cười, Đồ Sơn lão nhân nheo mắt không phải không đặc ý nói: “Đồ Sơn chúng ta, cũng đang lập một tòa Thiên Địa Đại Trận, chỉ là tốn nhiều thời gian, còn chưa hoàn công. Hiện tại Nghiêu Sơn thành của Nghiêu Bá, mới là nơi ổn thỏa nhất trong chúng ta.”

Chương 809: Khóa Giới Hành

Tuyết trắng xoá phủ một tầng thật dày ở trên mặt đất, Nghiêu Sơn thành lại là một mảng khí thể ngất trời.

Tự Văn Mệnh, Đồ Sơn lão nhân, Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, đều mang theo đội ngũ của mình vào đóng ở Nghiêu Sơn thành. Tài liệu quý hiếm chồng chất như núi cất vào phòng kho của Nghiêu Sơn thành, đám thợ Tu tộc lấy Cổ La cầm đầu, bắt đầu căn trọng cơ cấu trận cơ thông đạo vượt giới loại vĩnh viễn cố định.

Tự Văn Mệnh điều đến rất nhiều trận vu của Vu Điện, bảo bọn họ theo bên cạnh đám người Cổ La học tập.

Quy mô lớn như vậy, đại trận phức tạp tinh diệu, có thể vượt giới thông hành như vậy, nếu có thể lĩnh ngộ diệu dụng trong đó, tuyệt đối có thể khiến các trận vu Vu Điện tăng lên một đoạn thật lớn ở trên thực lực.

Chuyện đám người Cơ Hạo sắp thăm dò một thế giới được coi là tuyệt mật, nhưng trong vòng nhỏ nào đó cũng không tính là chuyện bí ẩn gì.

Cho nên Chúc Long Quỹ, Ngũ Long Nghiêu, Khoa Phụ Diễm một đám lão quái vật cũng mang theo tâm phúc cấp dưới của mình đến, bọn họ cả ngày đảo quanh ở trên đất kiến tạo đại trận, giống như hung cầm ngửi được mùi máu tươi, ánh mắt đăm đăm nhìn chăm chăm mỗi một động tác của đám người Cổ La.

Đương nhiên, bọn Chúc Long Quỹ tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình là tới học trộm!

Lấy thân phận bọn họ, lấy địa vị bọn họ, lấy thực lực bọn họ, bọn họ cần hưởng tượng sư đệ tộc học lén? Quả thực là nói giỡn!

Sau khi bận rộn vài ngày, thật không dễ gì đem chuyện trong thành Nghiêu Sơn đều xử trí thỏa đáng, Cơ Hạo liền trở nên rảnh rỗi. Kiến tạo một tòa trận cơ

loại vĩnh viễn cố định, đây không phải một chuyện đơn giản thoải mái, cho dù có Cổ La tông sư ở Tu tộc tên tuổi hàng đầu như vậy ra tay, có tượng sư Tu tộc cùng trận vu Vu Điện số lượng đông đảo giúp, dựa theo Cổ La tính toán, không có tám chín tháng đại trận này không có khả năng hoàn công.

Cho dù đại trận hoàn thành, nhằm vào tọa độ cái thế giới kia đám người Đế Duyên Đà dâng ra, đại trận cũng cần tiến hành vi điều hòa nghiệm chứng phức tạp, cái này lại cần hao phí mấy tháng thời gian, đại trận này mới có thể thử tiến hành truyền tống.

Dù sao muốn vượt qua hỗn độn hư không vô biên vô hạn, hơi có một chút khác biệt, người ta sẽ không biết sẽ bị đưa đi nơi nào, nếu là bị lạc ở trong hỗn độn, vậy mới thật sự là chuyện đòi mạng. Cho nên chuyện này, không thể nôn nóng được.

Đã không thể vội vàng, Cơ Hạo liền trầm quyết tâm nâng cao tu vi. Hắn vừa mới ngưng kết thái dương đạo chủng, lại ngưng tụ bản mạng vu tinh đầu tiên, đạo hạnh pháp lực cùng vu lực thân thể, tất cả đều đã bước vào Vu Đế cảnh.

Nhưng hắn đối với lực lượng này vẫn rất xa lạ, hắn phải tiến hành tìm hiểu thời gian dài, mới có thể đem lực lượng này hoàn toàn nắm giữ, mới có thể thật sự hiểu các diệu dụng của cảnh giới này.

Nhưng vừa mới tiềm tu ba ngày, hư ảnh đã lâu không thấy động tĩnh đột nhiên từ trong thần hồn không gian của hắn xông ra.

Ngồi xếp bằng ở trên cái đĩa tròn xám xịt, hư ảnh ù ù nói: “Đã có Thiên Địa Kim Kiều dị bảo bọc này, vì sao không sớm tiến đến thế giới kia xem chút?”

Cơ Hạo hơi sửng sốt, từ sau khi Vũ Dư đạo nhân đem Thiên Địa Kim Kiều giao cho hắn chưởng quản, Vũ Dư đạo nhân cũng không nhắc tới câu chuyện này nữa. Bỗng dưng nghe thấy hư ảnh nói như vậy, Cơ Hạo bưng tỉnh hỏi: “Người cảm thấy, ta nên đi trước xem một chút sao?”

Hư ảnh lạnh nhạt nói: “Nghĩ hắn Vũ Dư cũng hy vọng người đi trước xem một chút. Hắn không nói, chỉ là e ngại giao tình của hắn cùng tổ long, phượng tổ, người mời vẫn bối hai tộc long phượng liên thủ. Lấy thân phận của hắn, chung quy không tiện không để ý mặt mũi đi trộm cho người.”

Dừng một chút, hư ảnh trầm giọng nói: “Nhưng ta cho rằng, người nên vượt ở trước toàn bộ mọi người đi xem một chút.”

Cơ Hạo trầm mặc một lúc. Hắn đứng dậy, rời khỏi đại điện tiềm tu, đứng đỉnh đi qua quảng trường trước đại điện, đi tới trước cửa một tòa đại điện đối diện. Ngón tay hắn nhẹ nhàng gõ gõ cửa điện, trầm giọng hỏi: “A Bảo sư huynh, có hay không? Có hứng thú theo sư đệ cùng đi thiên ngoại một chuyến không?”

Cơ Hạo nơi này vừa dứt lời, trong chính điện ở bên liền truyền đến tiếng của Vũ Dư đạo nhân: “A Bảo, theo sư đệ của người đi một chuyến đi, cẩn thận bảo hộ hắn chu toàn. Ồ, Cơ Hạo, tu vi người không đủ, bộ kiếm trận này của vi sư, tạm thời cho người mượn hộ thân.”

Một đạo quang ảnh loang lỗ trận đồ cuốn theo bốn thanh bảo kiếm sát khí bức người từ chính điện bay ra, hơi nhoáng lên một cái liền chui vào mi tâm Cơ Hạo.

Trong lòng Cơ Hạo mừng như điên, vội vàng hướng chính điện hành một lễ, không phát thành tiếng cảm tạ Vũ Dư đạo nhân. Bộ kiếm trận này, hắn ở thời điểm một trận chiến vịnh Ác Long từng sử dụng, thật sự sắc bén vô cùng. Có bộ kiếm trận này, không cần nói dùng để hộ thân, Cơ Hạo quả thực dám một mình xông vào Lương Chủ đại náo một trận nữa.

Cửa điện trước mặt Cơ Hạo mở ra, A Bảo mặc trường bào vải thô cười ‘ha ha’ đi ra. Hắn hướng Cơ Hạo gật gật đầu, sau đó hướng một tòa đại điện khác xa xa vẫy vẫy tay: “Cơ Hạo sư đệ có hứng như thế, Quy Linh sư muội, người cũng cùng đi một chuyến đi!”

Một cơn gió khe thổi qua bên người Cơ Hạo, Quy Linh mang theo sáu môn

nhân bỗng dưng xuất hiện.

Quy Linh toàn thân đồ đen cười hướng Cơ Hạo gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Cơ Hạo sư đệ, lần này sư tỷ sợ là phải dựa vào người nhiều hơn. Gần đây, sư tỷ lúc bế quan tĩnh tu, khí huyết trong lòng luôn bốc lên không dừng, sợ là chuyển này sư tỷ rất có tạo hóa.”

Cơ Hạo cười chào Quy Linh, sau đó ngón tay hắc bắn ra, mười mấy ánh lửa ***** mà ra, phân biệt hướng Cơ Hạ, Man Man, Thiếu Ti còn có người khác trong thành Nghiêu Sơn truyền tống tin tức. Hắc nói cho mọi người hắc cần bế quan tu luyện, mấy ngày nay nếu có việc gì, mọi người tự giải quyết là được.

Chờ Cơ Hạo đem sự tình phân phó thỏa đáng, hai tay A Bảo hợp lại, hai tay ảo nháo lên một cái, một cơn gió nhẹ vòng quanh mọi người cuốn một vòng, tính cả sáu môn nhân của Quy Linh, một đám chín người chưa kinh động bất luận kẻ nào, dễ dàng đi tới sâu trong một ngọn núi cách mấy vạn dặm ngoài thành Nghiêu Sơn.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh mang theo một tia hưng phấn nói: “Đi, đi, xem tạo hóa lần này.”

Cơ Hạo gật gật đầu, hắc lấy ra một ngọc phù Cổ La chế tạo, ngón tay búng ra đem ngọc phù chấn vỡ, một quang sáng to bằng nắm tay từ trong ngọc phù phun ra. Vô số đạo phù văn phức tạp cấp tốc lưu động ở trong quang sáng, đây chính là tọa độ thế giới đám người Đế Duyên Đà dâng lên.

Thiên Địa Kim Kiều từ mi tâm Cơ Hạo phun ra, quang sáng màu vàng sẫm đem quang sáng tọa độ nuốt vào.

Cơ Hạo nheo mắt, hết sức chăm chú câu thông Thiên Địa Kim Kiều. Thiên địa linh khí xung quanh không ngừng bị Thiên Địa Kim Kiều cắn nuốt, quang sáng màu vàng sẫm lặng yên mở rộng, đem chín người bọn Cơ Hạo bao hết vào.

Một tiếng ầm ầm nhỏ bé truyền đến, một đạo kim quang ảm đạm lao thẳng

lên trời, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Chín người bọn Cơ Hạo đạp ở trên một cây cầu hình vòm màu vàng sẫm, một đạo kim quang phía trước xé rách hỗn độn, trong chớp mắt đã mang theo bọn họ chạy ra không biết bao nhiêu vạn ức dặm ở trong hỗn độn hư không. Bốn phương tám hướng vô số dòng lũ hỗn độn đục ngầu gào thét va chạm tới, dòng lũ khí thể to lớn va chạm ở trên ánh sáng màu vàng sẫm kim kiều phát ra, đều bị va vỡ nát.

Trong hỗn độn không biết năm tháng. Theo thời gian trôi qua, bọn Cơ Hạo đã xâm nhập hỗn độn.

Chương 810: Theo Đuôi Theo Dõi

Thiên Địa Kim Kiều ở trong hỗn độn, lấy một loại tư thái dã man vô cùng gần như lao vun vút về phía trước xuyên qua.

Đám người Cơ Hạo đứng ở trên kim kiều, dù là A Bảo, Quy Linh đạo hạnh thâm hậu kiến thức rộng, cũng bị các dị tượng ven đường chứng kiến dọa thân thể khẽ phát run.

Trong dòng lũ hỗn độn chảy xiết bạo ngược, một viên hỗn độn tinh thần đường kính vượt qua trăm vạn dặm cấp tốc xoay vòng, vô số tiên thiên ngũ hành diệt linh thần quang to bằng lông trâu dài đến vạn dặm từ trong hỗn độn tinh thần mà ra, nơi đi qua dòng lũ hỗn độn bị đánh vỡ nát.

Loại tiên thiên ngũ hành diệt linh thần quang này, cho dù là A Bảo, Quy Linh không mượn dùng tiên thiên chí bảo cũng không dám cứng rắn đón đỡ, Thiên Địa Kim Kiều lại vô cùng dã man lao tới, cứng rắn đem viên hỗn độn tinh thần đó hút vỡ nát.

Vô số thần quang năm màu đánh vào trên Thiên Địa Kim Kiều, lại không cách nào tạo nên chút gợn sóng ở trên quãng sáng màu vàng sẫm ngoài kim kiều.

A Bảo đột nhiên quát khẽ một tiếng, sau đầu hắt một bàn tay to tỏa ra thanh quang bay ra, nháy mắt bành trướng đến kích cỡ trăm dặm, nhoáng cái hướng mảnh vỡ hỗn độn tinh thần kia chộp tới. Dòng lũ hỗn độn ở trong khoảnh khắc đem bàn tay to tiên thiên nhất khí của A Bảo biến thành phá hủy hơn phân nửa. A Bảo dốc hết toàn lực, cũng chỉ bắt được một mảnh vỡ hỗn độn tinh thần to bằng vại nước trở về.

Thanh quang vừa thu lại, hai tay A Bảo bảo vệ mảnh vỡ tinh tú đó, chỉ nhìn thấy thân thể A Bảo run lên, ‘Rắc’ một tiếng, đôi bàn tay hắt thế mà bị mảnh vỡ đó ép tới trật khớp.

Túi gấm bên hông lóng lánh một điểm thanh quang, A Bảo đem mảnh vỡ hành tinh thu vào túi gấm. Hắn đang muốn nói chuyện, đột nhiên một tiếng thét dài thê lương truyền đến, một con thú khổng lồ giống cá voi, đầu mọc một sừng, toàn thân dài đến mấy vạn dặm theo một dòng lũ hỗn độn lao thẳng tấp tới.

Trên đầu con cự thú này mọc rậm rạp vô số con mắt, trong con mắt màu đỏ rực tràn ngập sát khí, hoàn toàn không có bất cứ hào quang linh trí nào, chỉ có thuần túy dục – vọng giết chóc, hủy diệt tràn ngập trong đó.

Khí tức trên thân cự thú khổng lồ vô cùng. A Bảo, Quy Linh bị khí cơ của cự thú ập tới, theo bản năng phát ra ngũ khí trong lồng ngực. Năm luồng thanh khí từ đỉnh đầu lao ra, ngưng tụ thành ba đóa hoa sen cấp tốc xoay tròn, phát ra từng đạo ý vị khổng lồ chống lại khí tức của cự thú.

Thiên Địa Kim Kiều cấp tốc bay qua, vừa vặn đánh vào trên đầu cự thú.

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, cự thú khí tức so với A Bảo, Quy Linh cộng lại còn khổng lồ hơn mấy lần bị Thiên Địa Kim Kiều đâm phá thành mảnh nhỏ, vô số con mắt trên đầu nó hóa thành từng viên đá quý đỏ tươi, như vô số ngôi sao băng hướng bốn phương tám hướng mà đi.

Quy Linh quát khẽ một tiếng, Hắc Ngọc Như Ý ở tay trái khẽ cuốn, một mảng lớn hắc quang thối quét bốn phía, đem những viên đá quý màu đỏ kia chộp về ba năm trăm viên.

Không đợi Quy Linh và A Bảo kiểm tra thực hư những viên đá quý do mắt cự thú biến thành có diệu dụng cỡ nào, chợt nghe một tiếng gầm gừ trầm thấp đáng sợ từ xa xa truyền đến. Cho dù có Thiên Địa Kim Kiều hộ thể, một tiếng rít gào này lại cách cực xa, nhưng Cơ Hạo chỉ cảm thấy đầu đau đớn, lục phủ ngũ tạng kịch liệt quay cuồng, bị tiếng gầm gừ đó chấn động làm miệng phun máu tươi, thiếu chút nữa ngã sấp xuống ở trên kim kiều.

A Bảo, Quy Linh pháp lực hùng hậu, bọn họ chưa bị tiếng gầm gừ đó ảnh hưởng, nhưng sáu môn nhân của Quy Linh giống như Cơ Hạo miệng phun máu

tươi, trong thất khiếu đều có máu không ngừng chảy ra.

Mấy chục viên hỗn độn tinh thần thể tích không lớn từ ngoài mấy ngàn dặm cấp tốc lướt qua, đột nhiên những ngôi sao đó đồng thời hóa thành một đám tro tàn, bị dòng lũ hỗn độn cuốn, tro tàn cũng đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chỉ nhìn thấy một cự hán không đầu, cao mấy trăm dặm, làn da toàn thân giống như vàng đúc thành tay trái vung cây rìu khổng lồ, tay phải vung khiên, như phát điên một đường điên cuồng hò hét húc vỡ dòng lũ hỗn độn, ở cách Thiên Địa Kim Kiều không xa nghiêng ngả lão đảo chạy qua.

“Cái này...” Cơ Hạo kinh nghi bất định nhìn A Bảo và Quy Linh, hai người cũng ghen hòng nhìn trân trối đôi mặt lắc đầu.

“Là hần?” A Bảo nhíu mày hỏi.

“Cổ quái.” Quy Linh chưa trả lời.

Cơ Hạo thì nhìn cự hán không ngừng hò hét, trong bụng tiếng rống như sấm đó, lông tóc toàn thân dựng thẳng, thân thể run run từng trận. Hần không phải sợ hãi, mà là kích động. Gã này, sẽ là vị tồn tại kia trong truyền thuyết của nhân tộc sao? Thằng cha cường hãn tuyệt luân từng làm càn đánh lên thiên đình, đem thiên đế đánh cho đóng cửa không ra đó?

Hần sao có thể ở trong hỗn độn? Hần lại ở trong hỗn độn làm gì?

‘Thùng thùng thùng’ liên tục mấy trăm tiếng vang lớn, Thiên Địa Kim Kiều hào quang lóe lên, mấy trăm khóa hỗn độn tinh thần phun lôi hỏa điện quang, hung hăng va vào trên kim kiều bị va đập vỡ nát. Trên một viên hỗn độn tinh thần trong đó có một con chim khổng lồ ba đầu sáu cánh, bộ dạng vô cùng khó coi. Nó há mồm hướng đám người Cơ Hạo phun một cột lôi hỏa thật dài, nhưng sau khi phát hiện lôi hỏa không thể làm gì được Thiên Địa Kim Kiều, con chim khổng lồ đó nhất thời thân thể nhoáng lên một cái, bỗng nhiên bay đi không còn

thấy bóng dáng tăm hơi.

Bọn Cơ Hạo còn chưa từ trong sự kinh động con chim khổng lồ đó mang đến khôi phục, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng hô khê kinh ngạc.

Một đạo thần niệm đáng sợ đột ngột tập trung đám người Cơ Hạo, dòng lũ hỗn độn phạm vi mấy chục vạn dặm bị một lực lượng khủng bố không thể tưởng tượng đánh phá thành mảnh nhỏ. Một móng vuốt khổng lồ như quỷ trảo, đen sì không có chút da thịt có phạm vi khoảng mười vạn dặm, xa xa hướng bọn Cơ Hạo chộp xuống.

Cái quỷ trảo này khí tức đáng sợ cỡ nào. Cơ Hạo bị khí tức trên cự trảo chấn nhiếp, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng căn bản không thể nhúc nhích mấy may.

Nhưng tốc độ bay của Thiên Địa Kim Kiều nhanh đến không cách nào hình dung. Cự trảo vừa mới xuất hiện, Thiên Địa Kim Kiều chỉ chợt lóe, mang theo đám người Cơ Hạo lao về phía trước không biết bao nhiêu dặm, dễ dàng đem cự trảo đó bỏ lại xa xa phía sau.

A Bảo và Quy Linh nhìn nhau một cái, cùng cất tiếng kinh hô: “Tu vi lão này, sợ là cùng sư tôn cũng...”

Trên trán hai người đều có mồ hôi lạnh chảy xuống. Chủ nhân cự trảo này, tuyệt đối có thực lực tương đương Vũ Dư đạo nhân, thậm chí làm sinh linh sinh trưởng trong hỗn độn, Vũ Dư đạo nhân nếu cũng ở trong hỗn độn sợ còn không phải đối thủ của đối phương.

May mắn có Thiên Địa Kim Kiều bảo vệ mọi người, bọn họ lúc này mới tránh được một đường phiêu lưu.

Nhưng ở phía sau bọn Cơ Hạo, trong hỗn độn hư không cách bọn họ đại khái mấy vạn dặm, lại có đoàn người khổ không nói nổi chửi ầm lên.

Một cái thoi vàng nho nhỏ xuyên qua trong hỗn độn, trước sau thoi vàng đều có mấy chục bánh xe ánh sáng như cánh quạt xay gió. Bánh xe ánh sáng cấp tốc chuyển động, một trước một sau phát ra cả mảng lớn tử khí lôi quang mạnh mẽ đánh thủng dòng lũ hỗn độn.

Giống như ở giữa Thiên Địa Kim Kiều cùng thoi vàng này có liên hệ thần bí nào đó, cái thoi vàng này theo sát thông đạo Thiên Địa Kim Kiều phá vỡ, theo sát Thiên Địa Kim Kiều cấp tốc xuyên qua.

Rất hiển nhiên, thoi vàng này đang theo dõi đoàn người Cơ Hạo, nhưng uy lực mà của cái thoi vàng này hiển nhiên thua xa Thiên Địa Kim Kiều.

Ở trong dòng lũ hỗn độn, thoi vàng gấp gáp run rẩy chấn động, hộ thể bảo quang không ngừng bị tung tóe ra một mảng lớn gợn sóng. Hỗn độn tinh thần Thiên Địa Kim Kiều húc nát đánh cho thoi vàng lung lay sắp đổ, tiếng rống mà cự hán kia phát ra chấn động khiến một đám nam nữ trong thoi vàng phun máu tươi, lôi hỏa con chim khổng lồ phun ra thiếu chút nữa hoàn toàn hủy diệt hộ thể bảo quang của thoi vàng.

Cái móng vuốt khổng lồ gào thét từ trên cao chụp xuống, Thiên Địa Kim Kiều thoải mái thoát khỏi cự trảo công kích, nhưng cái thoi vàng này lại bị dư âm cự trảo mang theo quét tới, lão đạo một cái bị đẩy lùi không biết bao nhiêu vạn dặm.

Trong thoi vàng, một thanh âm oán độc khàn giọng thét lên:

“Bảo đạo nhân, Quy Linh đạo nhân, chờ chúng ta đó!”

Chương 811: Thủy Thế Giới

Tốc độ bay của Thiên Địa Kim Kiều càng lúc càng nhanh, ban đầu chỉ là lực lượng bản thân Thiên Địa Kim Kiều xuyên qua ở trong hỗn độn, nhưng đến về sau, tựa như phía trước có một khối nam châm to lớn vô cùng đang hấp dẫn Thiên Địa Kim Kiều, cho nên Thiên Địa Kim Kiều tăng tốc đến một khủng bố vô cùng trình độ.

Kim kiều kịch liệt chấn động, không cần nói Cơ Hạo, A Bảo và Quy Linh cũng không thể đứng vững chân ở trên kim kiều, bất đắc dĩ mọi người đều phụ phục ở trên kim kiều, thân thể theo kim kiều chấn động mà kịch liệt loạn choạng.

Cuối cùng tần suất chấn động càng lúc càng cao, biên độ càng lúc càng lớn, lấy thân thể mạnh mẽ bậc đó của Cơ Hạo, hẳn cũng có một loại ảo giác lục phủ ngũ tạng thiếu chút nữa từ trong miệng nôn ra. Sáu môn nhân của Quy Linh là người luyện khí, thân thể bọn họ chỉ so với Tiểu Vu bình thường hơi mạnh hơn một bậc, sớm đã nôn đến mức tối tăm mặt mũi.

Đến cuối cùng, kim kiều lấy một loại tư thế vô cùng cuồng dã, ở trong hỗn độn cấp tốc xoay tròn, như một mũi khoan thật lớn xé rách vô số dòng lũ hỗn độn. Một điểm sáng màu u lam phía trước càng lúc càng gần, Thiên Địa Kim Kiều càng thêm xao động bất an.

Ánh sáng màu u lam phía trước càng lúc càng sáng, thể tích càng lúc càng lớn, cuối cùng chợt nghe một tiếng vang lớn, Thiên Địa Kim Kiều hung hăng va vào trên một tầng quang sáng dày nặng vô cùng màu u lam, một lực cản mềm dẻo đến cực điểm, dày nặng vô cùng ập tới.

Cơ Hạo rõ ràng cảm nhận được một ý chí phản kháng mãnh liệt, tồn tại phía trước không chào đón bọn họ đến. Nhưng Thiên Địa Kim Kiều phun ra một đạo kim quang cực kỳ chói mắt, giống như một cây kim dài sắc nhọn xuyên thấu

màn hào quang màu u lam.

Màn hào quang dày tới ức vạn dặm bị Thiên Địa Kim Kiều đánh thủng. Đám người Cơ Hạo theo Thiên Địa Kim Kiều kịch liệt chấn động đột phá màng ngăn thế giới của thế giới này, bá đạo mà bạo lực dị thường xâm nhập thế giới này.

Thiên Địa Kim Kiều chợt yên tĩnh xuống. Nó hóa thành một quầng sáng màu vàng sẫm to bằng nắm tay, lẳng lặng bay trở về mi tâm Cơ Hạo.

Xung quanh cương phong lạnh thấu xương, cương phong âm hàn thấu xương hoá làm từng luồng gió màu u lam, dinh dính như nhựa cao su từ bốn phương tám hướng lao đến. Đám người Cơ Hạo đang ở trên không trung. Cách mặt đất không biết xa bao nhiêu, cực lực nhìn, bốn phía đều là cương phong màu u lam uốn lượn như rồng đang vượn vẹo sôi trào.

Lạnh, lạnh cực kỳ đáng sợ, nhiệt độ thấp của nơi này đủ để dọa người.

Hắn là bởi thiên địa pháp tắc của bản thân thế giới này, nhiệt độ thấp nơi này so với nhiệt độ thấp cực hạn ở Bàn Cổ thế giới đã phát hiện còn thấp hơn rất nhiều. Ở dưới nhiệt độ thấp đáng sợ như thế, cương phong đã hoá lỏng, chất chứa lực phá hoại cực kỳ đáng sợ.

Bàn Hi Thần Kính phát động, trên thân Cơ Hạo lóe ra u quang, toàn bộ cương phong còn chưa đụng tới thân thể hắn đã bị dịch chuyển ra ngoài.

Cương phong bị Cơ Hạo đưa bừa ra từ bốn phương tám hướng phun ra ngẫu nhiên, mãnh liệt va chạm với cương phong khác, trong lúc nhất thời trên không trung phát ra tiếng vang lớn khủng bố, cương phong sụp đổ, vô số gió xoáy sừng dê cao vạn dặm phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ bắt đầu xoay tròn, mang theo hàn khí đáng sợ giống như sao băng rơi xuống.

Một đạo Vũ Dư tiên quang trong suốt như nước xoay tròn bay múa bên người A Bảo. Mặc cho cương phong va chạm mãnh liệt, lại không thể dao động thân thể hắn chút nào. Hắn như có hứng thú lấy ra mấy chục khối kim loại khác loại

nhau, đem bọn họ ném vào trong cương phong, mắt thấy những khối kim loại đó bị cương phong khẽ cuốn liền nổ thành vô số bông tuyết thật nhỏ.

Quy Linh phát ra một đạo tiên quang màu đen bảo vệ sáu môn nhân, chính nàng lại là vô cùng hưởng thụ há mồm, từng đạo cương phong thấu xương quay cuồng như rồng dài đến vạn dặm không ngừng bị nàng hút vào trong miệng.

Những cương phong này âm hàn thấu xương, chất chứa thủy nguyên lực cực kỳ tinh thuần.

Bản thể Quy Linh là một con tiên thiên huyền quy khổng lồ vô cùng, mọi linh khí thủy thuộc tính đối với nàng mà nói đều là linh đan đại bổ. Nhất là thủy nguyên lực thế giới này chất chứa một số đạo vận biến hóa kỳ diệu nào đó, sự bổ ích đối với nàng càng thêm to lớn.

“Đi xuống xem xem!” Cơ Hạo quát khẽ một tiếng, dẫn trước lao xuống phía dưới.

A Bảo, Quy Linh cùng cất tiếng cười vui. Bọn họ một trái một phải bảo vệ Cơ Hạo, chân đạp mây dần dần đáp xuống, tốc độ không ở dưới Cơ Hạo chút nào. Cùng lúc đó, mấy chục ngọc phù tinh xảo trong tay A Bảo không ngừng đánh ra, từng đạo pháp thuật dò xét kỳ diệu phát động, bọn họ nhanh chóng có bước đầu hiểu biết đối với thế giới này.

Thủy nguyên lực cực kỳ nồng đậm, nồng đậm đến trình độ không thể tưởng tượng.

Nói đại khái, thủy nguyên lực trong thiên địa chiếm địa vị thống trị tuyệt đối, số lượng thủy nguyên lực ít nhất là gấp hơn trăm lần các loại nguyên lực thuộc tính khác cộng lại. Thế giới này cũng đại khái có các lực lượng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, nhưng nguyên lực thuộc tính khác ít đến mức hầu như có thể xem nhẹ.

Bởi vì ưu thế tuyệt đối của thủy nguyên lực, cùng hỏa nguyên lực đối lập thủy nguyên lực ở thế giới này hầu như bằng không. A Bảo thử vài pháp thuật

hỏa thuộc tính, kết quả lấy đạo hạnh của hắc, cũng chỉ ở đầu ngón tay phun ra mấy đốm lửa bé nhỏ không đáng kể mà thôi.

Bởi vì thủy nguyên lực cực độ nồng đậm, khí hậu nơi này biến hóa cũng cực kỳ quái dị.

Khi bọn Cơ Hạo từ trên cao rớt xuống, ngăn ngùn một khắc đồng hồ, bọn họ đã đụng phải ba trận mưa to đáng sợ.

Cơ Hạo tự nhận là thời điểm mùa mưa hắc ở Nam Hoang mưa to nhìn thấy đã đủ đáng sợ, nhưng so sánh với mưa to của thế giới này, mùa mưa Nam Hoang quả thực có thể lấy dụ dàng để hình dung.

Mưa to bọn họ ở đây gặp, căn bản là không có khái niệm hạt mưa. Dưới mây mưa dày nặng, mưa như thác nước, giữa nước mưa không có chút khe hở nào, hoàn toàn như một dòng thiên hà sụp đổ, nước sông cuộn cuộn lao xuống mặt đất.

Trong thiên địa một mảng tối tăm, khắp nơi đều là mây mưa cuộn cuộn đang thông thả bay. Bởi vì nguyên lực thuộc tính khác loãng, thế giới này trừ cường phong lạnh thấu xương cực cao trên không trung, đến phía dưới ngay cả một chút sức gió cũng không có. Mây mưa u ám dị thường, thường thường lơ lửng ở một chỗ không nhúc nhích, không ngừng đem lượng nước mưa khổng lồ trút xuống.

Không có phong, cũng không có lôi, tương tự cũng không có chớp, chỉ có mây mưa lơ lửng ở giữa thiên địa, từng cột nước từ trên cao rơi xuống, phát ra tiếng vang nặng nề không ngừng rơi vào trong thủy vực vô biên vô hạn phía dưới.

Bọn Cơ Hạo hạ xuống đến trên không nơi cách mặt đất không đến nghìn trượng.

Nhưng dùng từ như thế không phải quá chuẩn xác, bởi vì lấy thần thông pháp

lực của bọn họ, bọn họ dốc sức thị lực hướng bốn phía nhìn quét, lại chưa thể phát hiện một mảnh đất nào.

Nước trong suốt, nước sôi trào, một cơn sóng to tiếp một cơn sóng to, một cái lốc xoáy tiếp một cái lốc xoáy nước thống trị tất cả, bọn họ có thể nhìn thấy là nước rợp trời rợp đất, nước gào thét quay cuồng làm người ta không rõ lý do cảm thấy hít thở không thông.

‘Hô ~ hô ~ oành ~ oành ~’!

Sóng to cao tới trăm trượng từng đợt từng đợt chinh tề cuốn qua, bọn nó kéo không khí phát ra tiếng gió chảy xiết.

Sóng to và sóng to va chạm lẫn nhau, lốc xoáy cùng lốc xoáy cắn nuốt lẫn nhau, tiếng va chạm nặng nề làm người ta có một loại cảm giác tuyệt vọng tận thế.

Ngay cả hòn đảo nhỏ cũng không nhìn thấy một cái, trên mặt nước sạch sẽ, ngay cả lá cỏ cũng không thấy được một cái.

Cực cao trên không, chỉ có mặt trời to bằng ngón cái, hào quang ảm đạm ngẫu nhiên từ trong kẽ mây thò ra nửa khuôn mặt, ánh sáng nhu nhược vô lực miễn cưỡng mang đến cho thế giới một mảng nước lớn này một chút ấm áp bé nhỏ không đáng kể.

Quy Linh cười lên từ đáy lòng: “Nơi này thật tốt!”

Khuôn mặt A Bảo và Cơ Hạo lại tất cả đều co rúm lại. Bọn họ cảm giác mình từ trong khe xương cốt cũng đang mố meo.

Chương 812: Lữ Trình Xui Xẻo

Một cái chiến thuyền kim loại dài trăm trượng hung hăng húc nát một cơn sóng to, tung tóe lên vô số bọt nước.

Toàn thân chiến thuyền khổng lồ chế từ đồng xanh, trên boong thuyền trang trí vô số pho tượng thủy tộc dữ tợn kịch liệt chấn động, lò luyện vu tinh trong thân tàu mỗi thời mỗi khắc đều đang cắn nuốt lượng lớn thượng phẩm vu tinh, bộc phát ra lực lượng đáng sợ.

Phù văn màu u lam tạo thành một bánh xe tròn cực lớn, được khảm ở đuôi chiến thuyền khổng lồ, không ngừng phun về phía sau dòng nước chảy xiết, thúc đẩy cự hạm lao nhanh về phía trước. Một lát một cơn sóng to bị cự hạm xé rách, phát ra tiếng nổ vang như sấm.

Đầu cự hạm, Cơ Hạo mở ra Thái Dương Đạo Mâu, phát ra một tia kim quang hướng bốn phương tám hướng nhìn quanh.

Nhưng đập vào mắt có thể đạt tới, tất cả đều là một mảng đại dương mênh mông. Trừ nước chính là nước, trừ nước cũng không có một vật nào khác. Bầu trời dày đặc mây mưa, vô số cột nước mang theo tiếng vang nặng nề rơi vào đầu, vô cùng vô tận sóng cuộn cuộn không ngừng ập tới, cảnh sắc đơn điệu khiến Cơ Hạo muốn nôn mửa.

Tốc độ của cự hạm cũng không phải quá nhanh, ít nhất so với tốc độ bay của bản thân bọn Cơ Hạo thì chậm hơn rất nhiều.

Nhưng ba ngày trước, bọn Cơ Hạo ở trên trời cấp tốc phi hành tìm tòi một lúc, pháp lực dao động bọn họ tản mát ra rốt cuộc đưa tới thiên đạo ý chí của thế giới này phản kích.

Vô số Huyền Âm Thần Lôi màu đen từ trong màn nước ở bốn phương tám hướng lao ra, giống như hạt mưa hướng bọn Cơ Hạo nện xuống. Dù là A Bảo,

Quy Linh thủ đoạn mạnh mẽ, pháp thuật huyền diệu, cũng bị Huyền Âm Thần Lô vô cùng vô tận làm cho chật vật không chịu nổi.

Nếu không phải Cơ Hạo vận dụng Bàn Hi Thần Kính, đem vô số Huyền Âm Thần Lô bắn ngược ra ngoài, A Bảo cùng Quy Linh cũng phải chịu khổ nhiều.

Cho nên Cơ Hạo thả ra chiếc chiến hạm to lớn Tu tộc kiến tạo này, đem nó coi là công cụ thay đi bộ.

Cơ Hạo rốt cuộc cũng hiểu, vì sao dị tộc ham thích phát minh các loại thành trì bay thật lớn cùng khí giới chiến tranh cổ quái. Rất hiển nhiên, ở rất nhiều thời điểm, các khí giới chiến tranh rất hữu dụng, thậm chí là có thể cứu mệnh.

Ít nhất ba ngày qua, bọn Cơ Hạo sau khi không dùng pháp lực của bản thân, chỉ mượn dùng cự hạm hành tẩu, bọn họ liền không còn dẫn động bất cứ phản ứng nào của thiên đạo ý chí thế giới này.

Thế giới này quá mức đơn điệu, áp chế đối với thực lực người từ ngoài đến cũng không phải quá mãnh liệt. Cơ Hạo toàn lực thi triển Thái Dương Đạo Mâu, xa nhất có thể nhìn thấy cảnh sắc ngoài trăm vạn dặm. Nhưng ba ngày trôi qua, Cơ Hạo còn chưa có bất cứ phát hiện nào.

Chưa có bất cứ phát hiện nào, chưa có bất cứ biến cố gì, chỉ có nước, nước vô biên vô hạn, nước từ bầu trời rơi xuống, nước ở trên mặt nước quay cuồng tàn sát bừa bãi, nước cuộn cuộn không dứt... Nước đơn điệu, nước không tư không vị. Nước khiến người ta chết lặng muốn nổi điên.

Cơ Hạo vô số lần cúi đầu quan sát mặt nước phía dưới, khiến hắc chấn động là, thủy vực thế giới này sâu không lường được, thật sự sâu không lường được. Tuy ở trong nước, tầm mắt hắc suy yếu đi rất nhiều, nhưng ít nhất cũng có thể nhìn ra xa mười vạn dặm.

Mười vạn dặm, hắc chưa thể nhìn thấy đáy nước ở nơi nào.

Nghĩ đến một mảng đại thủy này ở đáy thuyền ít nhất cũng sâu tới trên mười vạn dặm, Cơ Hạo cảm thấy chột dạ từng đợt.

Càng làm Cơ Hạo bất đắc dĩ là, hắn vô số lần dò xét mặt nước, nhưng nước trong suốt không có bất cứ tạp vật nào, thậm chí ngay cả tro bụi cũng cực ít. Cơ Hạo đếm rõ, ba ngày qua hắn vô số lần cúi đầu quan sát mặt nước, hắn tổng cộng tìm được ba vạn bảy ngàn tám trăm chín mươi một hạt tro bụi.

Cự hạm kim loại đi xuyên qua trong thời gian ba ngày đầu chỉ mười vạn dặm, Cơ Hạo lại tổng cộng chỉ tìm được hơn ba vạn hạt tro bụi, có thể thấy được nước của thế giới này tinh thuần bao nhiêu. Một loại tinh thuần tử khí trầm trầm, làm người ta tuyệt vọng.

Lại là một cơn sóng lớn cuốn tới. Trong đầu rồng khảm ở đầu con thuyền khổng lồ phun ra một luồng sáng mạnh mẽ, ‘Oành’ một tiếng đem sóng to đánh nát, ở trong ngọn sóng mạnh mẽ mở ra một cái thông đạo rộng rãi. Mượn dùng một cái lỗ xoáy thật lớn thúc đẩy, cự hạm vạch ra một đường cong chảy xiết, đẩy nhanh tốc độ hướng phía trước chạy như bay.

Đám người Cơ Hạo di chuyển ở trong đại dương mênh mông vô biên vô hạn, không tìm được bất cứ thứ gì có giá trị.

Nơi mà Thiên Địa Kim Kiều mạnh mẽ xâm nhập thế giới này, trên màng ngăn thế giới đột nhiên sáng lên một điểm kim quang ảm đạm, theo một tiếng vờ vụn rất nhỏ, trước sau một cái thoi vàng dài trăm trượng phun tử hỏa lôi quang, phát ra tiếng gầm mỏng manh, gian nan xuyên thấu màng ngăn thế giới xâm nhập thế giới này.

Thoi vàng vốn dày đặc hoa văn tinh mịn, trên vỏ ngoài toàn thân trơn bóng long lanh rậm rạp đầy vết xước, mấy chỗ của thoi vàng cũng đã bị đánh ra lỗ thủng to bằng đầu người, đang không ngừng phun khói đen với ánh lửa.

Sau khi mạnh mẽ xuyên thấu màng ngăn thế giới, bánh xe gió trước sau thoi vàng đã là nỗ lực hết đà cấp tốc chuyển động vài cái, sau khi phát ra một trận

tiếng ma sát khó nghe, tử hỏa lôi quang phun ra đột nhiên tiêu tán, sau đó thoi vàng như tảng đá, rơi thẳng tắp từ trên cao xuống.

Vừa rơi xuống, mặt ngoài thoi vàng vừa vỡ ra vết nứt như mạng nhện, không ngừng có tiếng nổ tinh mịn từ trong thoi vàng truyền đến. Dĩ bảo có thể xuyên qua hỗn độn này, hiển nhiên đã chịu tổn thương nặng nề không thể nghịch chuyển, đang đứng ở bên bờ sụp đổ.

Chợt tổng bộ thoi vàng nứt ra một vầng sáng, mười mấy nam nữ mặc áo vải thô từ trong vầng sáng lao ra.

Một nam tử mập mạp cao lớn dị thường, hai mắt mãnh liệt như thái dương, môi đầy đặn lại tươi đẹp hồng nhuận sụp mí mắt, nhìn thoi vàng không ngừng nổ tung khỗ sở thờ dài một tiếng: “Thế này bảo ta trở về hưởng sự tôn ăn nói như thế nào? Bảo vật này không dễ có được, lại hủy ở trong tay ta.”

Một nam tử khô gầy như củi, so với nam tử mập mạp kia còn cao hơn một cái đầu, vô cùng lạnh lùng nghiêm túc lạnh giọng quát: “Vì đại kế của sư môn, tổn thất một món trọng bảo cũng không sao cả, chỉ cần chúng ta cần cù cố gắng, sư tôn cũng sẽ không trách cứ chúng ta.”

Nam tử mập mạp khẽ thờ dài một tiếng, nhìn thoi vàng nhanh chóng rơi xuống sụp đổ khẽ thờ dài một tiếng, chậm rãi gật gật đầu. Trên da mặt trắng nõn nhẵn nhụi của hắn lóe lên một quầng sáng như bảo châu mỹ ngọc, xoay người hưởng mười mấy nam nữ khác nhẹ nhàng nói: “Hai vị sư phụ hao phí bản mạng tinh huyết, lúc này mới chế tác được một linh phù, làm chúng ta miễn cưỡng đuổi theo được Thiên Địa Kim Kiều.”

Dừng một chút, nam tử mập mạp nghiêm nghị nói: “Nhưng hỗn độn hư không nguy hiểm cỡ nào, Cửu Thiên Thập Địa Ích Tà Kim Thoa này, chung quy đã hủy diệt. Không có bảo vật này, chúng ta đã không có khả năng quay về Bàn Cổ thế giới. Muốn trở về, chỉ có hai cách.”

Một đám nam nữ vẻ mặt nghiêm nghị nhìn nam tử mập mạp, mỗi người hít

thở trầm thấp.

Nam tử mập mạp dựng một ngón tay, trầm giọng nói: “Nhưng theo sư huynh ta thấy, chúng ta không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chọn con đường tốt nhất kia—— đoạt lại Thiên Địa Kim Kiều, để chúng ta trở về thật vẻ vang.”

Một mảng tàn khốc lóe lên ở trong con ngươi, nam tử mập mạp lớn tiếng quát: “Các vị sư đệ, sư muội, các người cần hiểu, nếu chúng ta có thể mang về Thiên Địa Kim Kiều, hai vị sư phụ sẽ vui sướng như thế nào, các người lại có thể nhận được bao nhiêu lợi ích. Cho nên, chúng ta nhất định phải cần cù tinh tiến mới được!”

Một đám nam nữ nhìn nhau một cái, nhất tề hướng nam tử mập mạp chắp tay hành một lễ.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, thoi vàng hoàn toàn nổ tung, nổ vỡ mấy đám mây mưa.

Bốn phương tám hướng đột nhiên có vô số thần lôi màu đen to bằng vại nước bỗng dưng toát ra, giống như hạt mưa hướng đám nam nữ đó đập xuống.

Chương 813: Dân Bản Xứ Thủy Tinh

Mặt trời có cũng được mà không có cũng không sao của thế giới này rốt cuộc lặn xuống.

Cơ Hạo dựa theo thời gian hít thở của mình, kết luận độ dài của ban ngày ở thế giới này ước chừng gấp ba Bàn Cổ thế giới.

Mặt trời ánh sáng ảm đạm, nhiệt lực mỏng manh sau khi lặn xuống, tinh tú màu u lam xuất hiện đầy trời. Từng dải ánh sao màu lam như sương như khói từ trên cao buông xuống, âm hàn tinh thuần, không chút tạp chất.

Quy Linh ngồi ở nóc thuyền lâu cao nhất của chiến thuyền cự hạm, há mồm nuốt. Đây là tiên thiên Huyền Âm khí tinh thuần nhất. Từ sau khi nhân tộc Bàn Cổ thế giới sinh sản khắp nơi, tiên thiên chi khí dần dần ẩn sâu vào trong thiên địa, nàng đã rất nhiều năm chưa hấp thu Huyền Âm khí tinh thuần như vậy.

Mỗi một lần hít thở, đều có vô số ánh sao màu u lam bị Quy Linh nuốt vào. Sau mỗi một lần hô hấp, khí tức của Quy Linh đều sẽ trở nên càng thêm hùng hậu, thâm thúy hơn chút, đạo hạnh pháp lực của nàng đang lấy tốc độ người ở bên cạnh quan sát cũng có thể phát hiện rõ ràng tiến bộ rõ rệt.

Cơ Hạo chặc chặc than thở nhìn Quy Linh.

Tiên thiên Huyền Âm khí, đây là tạo hóa của Quy Linh. Nhưng loại khí tức cực kỳ âm hàn, tinh thuần vô cùng này, đối với Cơ Hạo lại không có bất cứ tác dụng gì.

Đỉnh đầu A Bảo lơ lửng một cái đỉnh vuông. Theo tiếng vang ‘Ong ong’, từng luồng ánh sao cũng bị cái đỉnh nhỏ hút vào. Tiên thiên Huyền Âm khí như sương như khói cấp tốc xoay tròn trong cái đỉnh nhỏ, chậm rãi biến thành một lỗ xoáy đường kính khoảng một thước.

Càng là tới gần chỗ trung tâm lỗ xoáy, mật độ tiên thiên Huyền Âm khí càng lớn. A Bảo ngồi xếp bằng ở đầu thuyền, hai tay kết ấn ngậm niệm chân ngôn, từng viên Huyền Âm bảo châu màu u lam to bằng nắm tay không ngừng ngừng tụ, không ngừng chứa vào trong không gian bên trong cái đỉnh nhỏ tự mang.

Tiên thiên Huyền Âm khí đối với đạo hạnh pháp lực của A Bảo cũng không có trợ giúp gì, nhưng tiên thiên Huyền Âm khí tinh thuần như vậy, số lượng lớn như vậy ở Bàn Cổ thế giới trừ một ít bí cảnh rất khó thấy bóng dáng. Đây là tài liệu tốt để luyện khí, một ít phi kiếm pháp bảo thuộc tính đặc thù, phải dùng tiên thiên Huyền Âm khí rèn luyện, mới có thể phát huy ra hiệu lực mạnh nhất.

Nhìn thấy động tác như vậy của A Bảo, Cơ Hạo nghĩ nghĩ, đem Ma Hầu Thần Trượng lấy ra, đem nó cẩn thận chống ở trên đầu thuyền.

Con mắt do vô số đá quý điêu khắc thành trên Ma Hầu Thần Trượng cấp tốc lóe lên một phen, sau đó những con mắt này đồng thời biến thành màu u lam thâm thúy. Từng tia sáng tinh tú không ngừng hướng Ma Hầu Thần Trượng hội tụ đến, dần dần ánh sao màu u lam trong phạm vi mười vạn dặm hóa thành những cơn lốc chảy xiết, gào thét ập về phía Ma Hầu Thần Trượng.

Quy Linh kinh ngạc mở to mắt nhìn, cảm thụ được tiên thiên Huyền Âm khí xung quanh càng thêm nồng đậm, nàng không khỏi liên tục gật đầu mỉm cười.

Hung hăng trừng mắt nhìn sáu môn nhân cũng ngồi ở trên boong tiêm tu, Quy Linh thấp giọng quát: “Còn đứng ì ra làm gì? Cơ Hạo sư thúc của các người thi triển thần thông, giúp các người tụ tập tiên thiên Huyền Âm khí, giúp các người rèn luyện nguyên thần, tăng pháp lực. Cơ duyên tốt bao nhiêu, còn ngồi ở nơi đó sững sờ làm chi?”

Sáu môn nhân của Quy Linh cùng cất tiếng cười vui. Bọn họ hướng Cơ Hạo chắp tay thi lễ, nhắm mắt, toàn thân tâm đắm chìm ở trong Huyền Âm khí càng lúc càng nồng đậm. Ánh sao màu u lam hóa thành dịch dinh dính bao vây thân thể bọn họ, không cần bọn họ hao phí quá nhiều tinh thần, Huyền Âm khí liên tục

nhiên mà vẩy rớt vào trong cơ thể bọn họ.

Cạnh Ma Hầu Thần Trọng có tinh thạch màu u lam to bằng nắm tay không ngừng ngừng kết, tiếng vang thanh thúy ‘đing đing đang đang’ không dứt bên tai, từng khối tinh thạch màu u lam rơi xuống ở trên boong, theo boong đầu thuyền hơi dốc chảy xuống, rất nhanh trên boong thuyền của chiếc chiến thuyền cự hạm đã chất đống một tầng Huyền Âm tinh thạch thật dày.

A Bảo nhếch miệng, vui vẻ cười nói: “Quả nhiên là bảo bối tốt, sư đệ quả nhiên là người phúc duyên thâm hậu.”

Cơ Hạo mỉm cười, chỉ vào Ma Hầu Thần Trọng đang muốn khiếm tốn vài câu, một cơn sóng nhu hòa bỗng đứng từ ngoài mép thuyền một bên lao lên. Một bàn tay to long lanh trong suốt cầm mấy khối Huyền Âm tinh thạch trên boong.

Cơ Hạo và A Bảo đồng thời rùng mình. Cơ Hạo còn tốt, hẳn biết đạo hạnh pháp lực của mình có hạn, rất nhiều người thực lực còn hơn hẳn rất nhiều. Nhưng A Bảo quả thật bị dọa nhảy dựng, lấy linh giác của hắn, hẳn thế mà chưa phát hiện bàn tay to đó rốt cuộc là khi nào từ nơi nào toát ra.

Hai người nhảy dựng lên, đồng thời nhìn về phía một cơn sóng nhu hòa kia.

Chỉ nhìn thấy một đám bọt sóng nho nhỏ bám vào ở trên mép thuyền, đang theo sát chiến thuyền cự hạm lao nhanh về phía trước.

Một thiếu nữ tuyệt sắc toàn thân màu xanh thắm, thân thể bán trong suốt ngồi ở trên bọt sóng, cầm mấy khối Huyền Âm tinh thạch cẩn thận quan sát một phen, sau đó vui vẻ hé miệng, đem mấy khối Huyền Âm tinh thạch kia nuốt vào.

Thiếu nữ này là thân người đuôi cá, từ đầu tới đuôi đại khái khoảng một trượng sáu thước, khuôn mặt tuyệt mỹ không khác gì thiếu nữ nhân loại. Nhưng lúc nàng hé miệng nuốt Huyền Âm tinh thạch, Cơ Hạo nhìn thấy trong miệng nàng rậm rạp răng bén nhọn như răng cá mập, đột ngột khiến khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng có thêm vài phần dữ tợn khủng bố.

Làm người ta kinh hãi là, thần thức Cơ Hạo nhiều phen đảo qua thiếu nữ này, nàng rõ ràng ngay tại trước mặt Cơ Hạo, nhưng thần thức của Cơ Hạo không có cảm giác.

Khí tức của thiếu nữ và vô cùng vô tận nước ở bốn phương tám hướng hoàn toàn giống nhau, không có bất cứ sự khác biệt nào, cho nên mặc cho thần thức của Cơ Hạo vòng quanh nàng chuyển động vài vòng từ trên xuống dưới, vẫn không thể phát hiện bất cứ dấu vết tồn tại nào của thiếu nữ.

Sắc mặt A Bảo cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc, thần thức của hắn cũng chưa thể khóa được thiếu nữ.

Tay trái đặt sau người, lặng yên bắt một cái lôi quyết, tay phải dẫn về phía trước, A Bảo trầm giọng hỏi: “Xin hỏi tôn tính đại danh cô nương?”

Thanh âm A Bảo trầm thấp, hùng hậu, cực kỳ có sức nặng, hơn nữa mỗi một âm tiết đều mang theo lực chấn động kỳ dị. Đây là một môn thần thông đặc thù tên là ‘Vạn Linh Thánh Ngôn Thuật’, lấy linh hồn lực phát ra âm chấn động, đem lời mình nói hóa thành linh hồn dao động thiên địa vạn vật đều có thể lý giải, trực tiếp tiến hành đối thoại với linh hồn của mục tiêu.

Ở Bàn Cổ thế giới, thường xuyên có một số sơn tinh thủy quái vừa mới thông linh trí, những bậc đại thần thông muốn trao đổi cùng đám sơn tinh thủy quái chưa học được tiếng người, sẽ vận dụng Vạn Linh Thánh Ngôn Thuật này.

Thiếu nữ mở to mắt nhìn. Nàng mờ mịt nhìn nhìn A Bảo, lại cầm lên mấy khối Huyền Âm tinh thạch nhét vào trong miệng. Răng nhọn rậm rạp ma sát tinh thạch, đem những viên tinh thạch cứng rắn dị thường kia nghiền vỡ.

Kêu ‘Cạc cạc’ một tiếng, thiếu nữ nhếch miệng, lộ ra một cái vẻ mặt đại khái là cười.

Nàng nhìn nhìn Huyền Âm tinh thạch trên boong thuyền, lại nhìn Ma Hầu Thần Trọng chống ở trên đầu thuyền, đại khái biết cây thần trọng toàn thân

sáng lên này mới là ngọn nguồn của Huyền Âm tinh thạch. Nàng tự nhiên vươn tay, cánh tay mảnh khảnh chọt duỗi dài, hướng Ma Hầu Thần Trọng chộp lấy.

“Cô nương, bảo bối này là của ta!” Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, chặn trước cánh tay của thiếu nữ, vỗ một cái đem bàn tay thiếu nữ đập ra.

Thiếu nữ ngẩn ngơ, nàng đột nhiên hướng lên trời rít một tiếng, nhất thời nước lớn xung quanh đột nhiên sôi trào lên. Theo từng tiếng rít ngân nga, mấy con thú trong suốt khổng lồ dài nghìn trượng hình như cá voi dài từ trong nước lao ra, mấy chục xúc tu trong suốt to như cái vại nước mang theo tiếng xé gió nặng nề hướng vào đầu đám người Cơ Hạo đập xuống.

Chương 814: Bản Năng Sinh Vật

Lúc xúc tu cự thú nhắm vào đầu nện xuống, trong thủy vực phạm vi mấy trăm dặm, toàn bộ sóng to và lốc xoáy đồng thời biến mất.

Giống như lực lượng những cơn sóng to cùng lốc xoáy đó đều bị những xúc tu cự thú nháy mắt rút sạch, hóa thành lực đánh không thể đánh giá hướng đám người Cơ Hạo đập xuống. Xúc tu thật dài chấn động không khí, vạch ra khí bạo màu trắng mắt thường có thể thấy được.

A Bảo và Quy Linh đồng thời đứng dậy, sáu môn nhân của Quy Linh thì dựa theo phương vị đứng thẳng, trong tay mỗi người đều có thêm một lá cờ lớn màu đen, bên trên có vô số quang ảnh sóng nước, cơn lốc, lôi đình, tia chớp đang cấp tốc lóe lên.

Đây là Lục Nhâm Thái Âm Trận, một kỳ môn đại trận Quy Linh sở trường nhất.

Sáu môn nhân tu vi cao thâm, so với Cơ Hạo còn mạnh hơn một đoạn liên thủ, dùng sáu lá tiên thiên linh kỳ bày ra đại trận, do Quy Linh ở giữa tọa trấn chỉ huy, thầy trò bảy người hoàn toàn có thể ứng phó kẻ địch gấp mười mấy lần vây công, tiến tới vây địch, giết địch.

Hét từng tiếng, thân thể Quy Linh nhoáng lên một cái nhập vào trong trận, nhất thời từng tia Thái Âm huyền khí mát lạnh dị thường từ trong đại trận tuôn trào ra, nhanh chóng đem chiến thuyền cự hạm to lớn bao phủ ở bên trong.

A Bảo khẽ cười nói: “Sư đệ, thử hỏa hậu của bọn họ một chút, ngu huynh và Quy Linh sư tỷ lược trận cho người.”

Cơ Hạo đã thét dài một tiếng phóng lên cao, hai nắm tay che ngọn lửa màu vàng mờ mờ, như Khai Sơn cự phủ hướng những cái xúc tu nhắm vào đầu nện xuống kia đánh tới. Khai Thiên Nhất Kích đã trở thành loại bản năng nào đó, khi

Cơ Hạo vùng năm đấm, mỗi một đòn kéo theo dải ánh sáng màu vàng đều theo một đường cong kỳ dị lướt qua hư không.

Thiên địa pháp tắc thế giới này rất khác với Bàn Cổ thế giới, nhưng Thái Dương Đạo Mâu Vũ Dư đạo nhân tự tay luyện chế diệu dụng vô cùng, Khai Thiên Nhất Kích hư ảnh truyền thụ lại là đại thần thông chất chứa đại đạo chí ý.

Khi mấy chục xúc tu trong suốt nện xuống, Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy, ở mặt ngoài những xúc tu này có nhiều vết lõm đốm cùng ánh sáng âm đậm lóe lên bất định. Những cự thú đó công kích tuy lực lớn thế trầm, càng có thể điều động lực lượng thủy vực xung quanh cho bản thân sử dụng. Nhưng chiêu thức bọn nó thô ráp mà đơn sơ, liếc một cái khắp nơi đều là sơ hở.

“Khai!” Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, trọng quyền như sao băng rơi xuống đất, nháy mắt nện một quyền ở trên mỗi cái xúc tu.

Ánh lửa màu vàng nhạt chọt lóe qua, mấy con thú khổng lồ cùng cất tiếng kêu đau, tiếng kêu hùng hậu cao vút chấn động làm màng tai người ta đau nhức. Thủy vực xung quanh tiếp tục nhắc lên cơn sóng gió động trời. Mấy chục cái xúc tu đồng thời vỡ vụn, nổ thành vô số đồng vật chất dạng trong suốt to nhỏ dính dính, giống như quả đông lạnh rơi trên boong, run rẩy không ngừng.

Những vật này chỉ nhìn thôi đã có chút khiến ta người ta ghê tởm, nhưng A Bảo lại rất có tinh thần nghiên cứu khoa học nhặt lên một khối xúc tu vỡ vụn, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng cắn một miếng, khẽ nhai vài cái.

Ánh mắt A Bảo chọt sáng ngời, hần kinh hỉ nói: “Hay quá, không phải là thân thể máu thịt, lại là hậu thiên quý thủy tinh hoa cực kỳ tinh thuần ngưng tụ thành thực thể? Cái này, cái này, cái này đặt ở thế giới gốc của chúng ta, hầu như có thể coi là thiên tài địa bảo.”

Quy Linh từ trong đại trận thò ra nửa đoạn thân thể, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm mấy con thú khổng lồ dài nghìn trượng này.

Sinh linh sống sờ sờ do hậu thiên quý thủy tinh hoa ngưng tụ mà thành? Cái này đối với Quy Linh và môn nhân đệ tử của nàng mà nói, còn quan trọng hơn bất cứ thiên tài địa bảo nào nhiều, cũng có tác dụng hơn nhiều. Những con thú khổng lồ này nếu để Quy Linh chế biến, tế luyện thêm chút sẽ là một món pháp bảo thủy thuộc tính uy lực cực lớn, có thể khiến môn nhân của nàng nhanh chóng tăng lên một mảng lớn thực lực.

Cơ Hạo nhất thời cười to một tiếng. Hắn lật tay chụp, Ma Hầu Thần Trượng phun ra vô số đạo thần quang màu u lam bay vút lên, rơi vào trong tay Cơ Hạo.

Giờ Ma Hầu Thần Trượng lên cao cao, thần thức khổng lồ sau khi ngưng tụ thành đạo chủng tăng vọt gấp trăm lần rót vào thần trượng, Cơ Hạo chỉ cảm thấy thần thức mình như một đạo cuồng phong, nháy mắt đảo qua hư không phạm vi vạn dặm. Vô cùng vô tận thủy linh khí từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, không ngừng rơi vào sự khống chế của Ma Hầu Thần Trượng.

‘Hô hô hô’ vài tiếng vang lớn, mười mấy bàn tay màu đen lớn khoảng nghìn trượng từ bầu trời buông xuống, mang theo hàn khí âm u hướng đám cự thú hình dạng như cá voi khổng lồ kia chộp tới. Mấy con cự thú điên cuồng giãy dụa rống giận, nhưng bàn tay mà Cơ Hạo dùng Ma Hầu Thần Trượng khống chế thủy linh khí ngưng tụ thành chắc chắn dị thường, lực lượng lớn vô cùng, cứng rắn đem bọn cự thú đó cầm lên.

A Bảo cất tiếng cười to, đỉnh vuông nhỏ ở đỉnh đầu hắn phát ra một dòng khí chảy xiết lao ra, vòng quanh đám cự thú không thể động đậy kia xoay một phen. Dòng khí lùi về, cứng rắn tóm bọn nó rơi về phía cái đỉnh nhỏ.

Trong vài hơi thở, mấy con cự thú đã bị trấn áp ở trong cái đỉnh nhỏ không thể nhúc nhích.

A Bảo hướng Quy Linh cười nói: “Quy Linh sư muội, chờ trở về, mấy tên to xác này mặc cho người xử trí.”

Sau một phen nói giỡn, đoàn người đồng thời nhìn về phía người khởi xướng,

thiếu nữ nọ ngồi ở trên bọt sóng, muốn cướp đoạt Ma Hầu Thần Trọng.

Thiếu nữ ngơ ngác nhìn đám người Cơ Hạo lấy đại thần thông thu thập cự thú nàng đưa tới, đột nhiên buồn bực dị thường chỉ vào Cơ Hạo ‘Cạc cạc, xèo xèo’ rít gào một phen. Trong con mắt đẹp của nàng lóe ra hung quang, trong cái miệng nhỏ mở ra tràn đầy răng nhọn phản xạ ra hàn quang âm trầm, quả thực giống như dạ xoa la sát trong ác mộng, làm người ta nhìn mà sinh e sợ.

Cơ Hạo cũng thi triển ra cũng Vạn Linh Thánh Ngôn Thuật không thuần thực, từng đạo thanh âm giàu lực chấn động hướng thiếu nữ lao tới.

“Cô nương, vừa gặp mặt, đã đoạt bảo giết người, người làm việc cũng quá bá đạo chút rồi nhỉ?”

Thiếu nữ đối với Cơ Hạo chất vấn không trả lời, mà là giận dữ vung hai tay rít gào vài tiếng trầm thấp. Hung quang trong mắt nàng càng thêm mãnh liệt, vô cùng tham lam nhìn chăm chăm Ma Hầu Thần Trọng trong tay Cơ Hạo. Cân nhắc một lúc, nàng đột nhiên duỗi tay, một mảng thủy quang ở trong hai tay nàng nhọn nhọn ra, một cây trường thương dài hai trượng bốn, toàn thân quanh quần sóng nước xuất hiện ở trong tay nàng.

Rít một tiếng, thiếu nữ giơ trường thương nhảy lên, giống như cá heo mạnh mẽ lao ra khỏi mặt nước, mang theo một đường cong mạnh mẽ hướng Cơ Hạo đâm tới một thương.

Vẫn không có bất cứ ý tứ trao đổi hòa bình nào, thiếu nữ bày rõ thái độ, nàng chính là muốn đoạt bảo giết người.

A Bảo và Quy Linh nhìn nhau một cái, đồng thời lắc lắc đầu, bọn họ đều đã nhìn ra, thiếu nữ này tựa như cũng không có bao nhiêu linh trí, tất cả hành động của nàng càng nhiều xuất phát từ bản năng, trong lòng cũng không có bao nhiêu khái niệm quan hệ lợi hại.

Một môn nhân của Quy Linh lại khàn giọng kinh hô: “Sư tôn, cây thương

này...”

A Bảo cùng Quy Linh đồng thời gật đầu. Thiếu nữ tuy làm việc hoàn toàn xuất phát từ bản năng, không khác gì dã thú, nhưng trường thương trong tay nàng quả thật là một bảo bối tốt. Trường thương đâm thủng không khí hướng Cơ Hạo mà đi, nơi trường thương đi qua, không khí không ngừng có vô số bông tuyết bay xuống.

Những bông tuyết đó cấp tốc xoay tròn rơi xuống, ma sát va chạm lẫn nhau, phun ra một tia lôi âm nhu lại uy lực mạnh mẽ.

Phẩm chất cùng uy lực trường thương này tuyệt đối không kém gì hậu thiên tạo hóa thiên địa thần khí của Bàn Cổ thế giới, thậm chí có khả năng, đây là một món trọng bảo cấp độ khai thiên tích địa công đức linh bảo!

Cơ Hạo thu hồi Ma Hầu Thần Trượng, lấy ra Cửu Dương Qua, cứng đối cứng đón đầu đánh một chiêu về phía trường thương của thiếu nữ.

Chợt nghe một tiếng nổ vang, hai tay Cơ Hạo đau đớn, bị thiếu nữ đánh bay cao mấy trăm trượng.

Đôi tay thiếu nữ cũng run lên, quay một cái từ trên cao rơi xuống, có chút chật vật trở lại trên bọt sóng nho nhỏ kia.

Chương 815: Túng Đào

‘Dát ~~~’!

Đuôi cá bán trong suốt của thiếu nữ hung hăng vỗ mặt nước, bốn phương tám hướng đồng thời nổ ra mấy trăm cột nước cao tới trăm trượng, phát ra tiếng ù ù hướng Cơ Hạo lao tới. Nhiệt độ xung quanh cấp tốc hạ xuống, khi cột nước lao lên cao mười mấy trượng, thì đã đông lạnh thành khối băng, tự nhiên tăng thêm vài phần uy thế.

Cơ Hạo dùng sức vung hai tay, trợn tròn mắt nhìn thiếu nữ.

Từ đầu ngón tay đến bả vai, cánh tay Cơ Hạo vừa nhức vừa đau, giống như mỗi một cái xương, mỗi một chút máu thịt đều bị chấn thành bã đậu, còn có từng tia lực lượng mềm dẻo cực kì âm hàn đâm nổ bừa bãi ở trên mỗi một hạt bã đậu, loại mùi vị khó chịu đó khiến Cơ Hạo thiếu chút nữa rống to thành tiếng.

Man lực của thiếu nữ này, vậy mà so với Cơ Hạo tu thành Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ tư còn mạnh hơn một tia.

Hơn nữa lực đạo của nàng cực kỳ âm nhu, âm hàn vô cùng, thân thể Vu Đế của Cơ Hạo không sợ đao chém rìu bổ cũng bị chấn động tới mức bị thương nặng.

“Sợ ý rồi, sợ ý rồi, quả nhiên không thể xem nhẹ người trong thiên hạ.” Cơ Hạo vừa mới mạnh mẽ áp chế xúc động chủ động hộ chủ của Bàn Hi Thần Kính, cứng đối cứng muốn thử thủ đoạn của thiếu nữ. Không ngờ một lần thử này, thiếu nữ thoát nhìn không có gì trở ngại, ngược lại là đôi tay của Cơ Hạo bị thương rồi tinh rồi mù.

Mấy trăm cột băng sắc bén uốn lượn như rắn, gào thét hướng Cơ Hạo đánh tới. Cơ Hạo lần này không dám sơ ý, hắc thét dài một tiếng, trên người không ngừng lóe lên từng đạo u quang màu đen, cột băng vừa mới đụng tới thân thể Cơ

Hạo liền chợt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hầu như là trong cùng nháy mắt, mấy trăm cột băng bồng từ xung quanh thiếu nữ phun ra, nhanh như tia chớp đánh ở trên thân thể của nàng.

Một tiếng kêu đau truyền đến, thân thể bán trong suốt của thiếu nữ ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số giọt nước màu lam to bằng ngón cái bay lung tung đầy trời. Những giọt nước đó bọc trường thương kia bắn ra xa mấy trăm trượng, những giọt nước hội tụ dung hợp lẫn nhau, rất nhanh một lần nữa gom lại thành thân thể thiếu nữ.

Nhưng rất rõ ràng, hình thể thiếu nữ đã rút nhỏ một vòng, tinh khí thần cũng trở nên có chút suy sút.

Nàng dốc hết toàn lực phát ra một đòn, cũng tạo thành thương tổn rất lớn đối với chính nàng. Đuôi cá của nàng khoanh lại, thân thể ngồi ở trên một đám bọt sóng lạng lẽ dâng lên khỏi mặt biển mười mấy trượng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Cơ Hạo.

Tay trái cầm trường thương, tay phải thiếu nữ dùng sức gãi đầu. Nàng bị diệu dụng vô cùng kì diệu của Bàn Hi Thần Kính dọa ngây người. Nàng nghĩ hồi lâu cũng không làm rõ, vì sao rõ ràng là nàng công kích Cơ Hạo, toàn bộ công kích lại đều rơi ở trên người nàng?

‘Cạc cạc’!

Thiếu nữ chỉ vào Cơ Hạo rống lớn vài tiếng, trong con ngươi của nàng vẫn lóe ra hung quang, không có chút linh tính. Từng tia sương mù màu lam đậm không ngừng từ trong cơ thể nàng phun ra, cơn sóng dưới chân nàng nhanh chóng kết băng, mặt băng hướng bốn phía cấp tốc lan tràn. Trong vài hơi thở ngắn ngủn, mặt nước phạm vi ba trăm dặm đều bị hàn khí nàng phát ra đông lạnh thành một ngọn núi băng lớn.

Chiến thuyền cự hạm nổ vang một tiếng trầm thấp. Trận pháp đuôi thuyền

bừng sáng, bộc phát ra lực lượng cường đại thúc đẩy cự hạm đột phá về phía trước.

Tiếng ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai. Cự hạm xuất phát từ tay tông sư Tu tộc có động lực đáng sợ, đầu thuyền khổng lồ càng có lượng lớn phù văn màu đỏ toát ra, nhiệt độ cao bốc lên, từng làn sóng nhiệt không ngừng đánh mặt băng phía trước.

Tầng băng thật dày nứt ra vô số khe hở. Thiếu nữ càng thêm tức giận kêu ‘Cạc cạc’, đỉnh đầu nàng đột nhiên phun ra một cột hàn khí màu đen. Trong khí đen một mảng u quang màu bạc trắng to bằng nắm tay lóe ra, nhiệt độ xung quanh chợt cấp tốc hạ xuống.

Huyền băng trong suốt màu bạc trắng cấp tốc khuếch tán. Cự hạm màu đồng xanh đột ngột bịt kín một tầng băng dày cả trượng. Chiếc cự hạm động lực kinh người này rốt cuộc bị huyền băng giam cầm thật dày, không thể nhúc nhích thêm chút nào nữa.

“Bảo bối tốt!” Quy Linh đột nhiên thấp giọng quát: “Viên bảo châu này, so với bản mạng huyền đan ta rèn luyện vô số năm còn mạnh hơn gấp trăm lần! Người tài giỏi không được trọng dụng, đáng tiếc, đáng tiếc!”

Quy Linh nhìn quanh u quang màu bạc trắng kia. Lấy thị lực của nàng liếc một cái đã nhìn ra, bản thể trong u quang là một viên bảo châu màu bạc to bằng nắm tay trẻ con. Viên bảo châu này hào quang không mạnh, nhưng trong bảo châu tầng tầng lớp lớp tất cả đều là đại đạo bảo cấm phức tạp vô cùng, bảo cấm chồng chất ít nhất cũng có hơn ba mươi tầng, rõ ràng là một món tiên thiên trọng bảo hiếm có.

A Bảo cười khẽ ‘ha ha’ nói năng gì. Chỉ là đôi tay hăn đều đã bắt lời ấ, tinh khí thần toàn thân ngưng tụ ở trong lời ấ, chỉ cần thủ ấ phát ra, sẽ là một đạo Vũ Dư thần lời kinh thiên động địa nhắm vào đầu nện xuống.

Đôi tay Cơ Hạo chấn động, thái dương tinh lực phát ra nhiệt độ cao đáng sợ,

nhANH chóng xua tan hàn khí trong cốt nhục hãn, Vu Đế tinh huyết khẽ cuốn qua, máu thịt chấn vỡ ùn ùn khép lại. Hãn nhìn thiếu nữ trong mắt chỉ có hung sát, không có chút linh trí nào đáng nói kia, cười nói: “Sư tỷ đã thích, bảo bối này chính là của sư tỷ ngài. Tuy chán ghét đám người kia, nhưng ta thích một câu của bọn hãn!”

Cầm Cửu Dương Qua, Bàn Hi Thần Kính bảo vệ toàn thân, toàn thân Cơ Hạo phun ra thái dương tinh hỏa màu vàng nhạt, giống như một mặt trời nho nhỏ từ trên cao lao thẳng về phía thiếu nữ.

“Bọn họ luôn nói... Đạo hữu xin dừng bước, bảo bối này có duyên với ta!”

A Bảo, Quy Linh cười to ‘ha ha’, cười đến ngửa trước ngã sau nước mắt cũng thiếu chút nữa cười ứa ra. Sáu môn nhân của Quy Linh không dám cất tiếng cười to, gương mặt ai cũng ghen đến mức vặn vẹo.

Cửu Dương Qua của Cơ Hạo chỉ thẳng vào thiếu nữ, một đạo kim quang cuốn theo nhiệt độ cao bức người, xé những dòng khí lạnh chảy xiết bảo châu màu bạc phát ra, nhanh như tia chớp đến trước ngực thiếu nữ.

Thiếu nữ kinh hô, trên của nàng lưng đột nhiên có những cây chùy xương sắc bén màu u lam toát ra, hình tượng vốn đẹp của nàng chợt trở nên vạn phần dữ tợn đáng sợ. Nàng há mồm hướng tới bảo châu màu bạc trắng không ngừng phun ra những hơi thở màu u lam, thúc dục bảo châu phát ra một mảng lớn băng sương màu bạc trắng hướng Cơ Hạo đóng băng.

Băng sương màu bạc trắng va chạm ở trên thân Cơ Hạo, Bàn Hi Thần Kính thần quang xoay loạn, toàn bộ hàn khí đều bị Bàn Hi Thần Kính dịch chuyển không biết đi đâu. Cửu Dương Qua kéo theo một dòng chảy nóng, thân thể Cơ Hạo chợt lóe liền tới trước mặt thiếu nữ, đầu thương sắc bén vô cùng nhẹ nhàng đâm ở trước ngực thiếu nữ, đâm ra ở trên ngực nàng một cái vết thương nho nhỏ sâu nửa tấc.

Cơ Hạo chưa đem thái dương tinh hỏa rót vào trong cơ thể thiếu nữ, chỉ

mượn dùng Cửu Dương Qua sắc bén vô cùng cho nàng một chút thương thế không nhẹ không nặng.

Thiếu nữ lại bị một đòn này của Cơ Hạo dọa kêu bừa lên ‘Cạc cạc’, nàng không để ý tới bảo châu màu bạc được nàng tế ra, kéo theo một màn hơi nước nhanh chóng trốn vào trong núi băng, thân thể nhoáng lên một cái đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi trong núi băng.

Bảo châu màu bạc trắng quay tròn, mang theo một mảng lớn gió lạnh đang muốn bỏ chạy, Cơ Hạo vung tay áo, đem nó giam cầm lại.

Bàn Hi Thần Kính phun ra một đạo thần quang màu đen quét qua bảo châu màu bạc, Cơ Hạo đột nhiên cười nói: “Nha đầu này, quả thật là làm việc dựa vào bản năng, trọng bảo bọc này, nàng thế mà ngay cả nguyên thần lạc ấn cũng chưa để lại một cái.”

Hai tay cầm bảo châu, Cơ Hạo cười hì hì bay đến trước mặt Quy Linh, đem bảo châu đưa cho Quy Linh: “Sư tỷ, xem ra cơ duyên lần này, ngài chiếm một phần đầu rồi.”

Quy Linh thoải mái tiếp nhận bảo châu, vui sướng thưởng thức một phen, cười gật gật đầu: “Thôi, lần sau xem sư tỷ cũng tìm món tốt bảo bồi tặng người là được.”

A Bảo thì vung tay áo, nhẹ nhàng cười nói: “Mau, theo sau. Tiểu sư đệ đã đánh trúng cô ta, lần này cô ta không vô thanh vô tức nữa.”

Chương 816: Sào Huyết

Bởi vì vết thương nho nhỏ nọ ở ngực, trong cơ thể thiếu nữ có một loại chất lỏng trong suốt mà dính dính, có lẽ là máu của nàng không ngừng chảy ra. Vốn khí tức của nàng hòa hợp một thể hoàn mỹ với thế giới này, cho dù A Bảo và Quy Linh đại năng bậc này, cũng không thể phát hiện hành tung của nàng.

Chất lỏng từ trong cơ thể nàng chảy ra, lại ở trong thủy vực trong suốt dị thường để lại một tia hoa văn ánh huỳnh quang mờ mờ.

Tuy vẫn không thấy bản thể thiếu nữ ở nơi nào, bản thể của nàng vẫn chưa có bất cứ khí tức gì tiết lộ ra, nhưng đám người Cơ Hạo thần thức cường đại mà lại sâu sắc cỡ nào, theo ánh huỳnh quang mờ mờ đó liên tục tiến lên, bọn họ luôn theo phía sau thiếu nữ.

Chiến thuyền cự hạm to lớn khẽ lướt qua mặt nước, không phát ra chút tiếng động.

Cơ Hạo thúc dục Bàn Hi Thần Kính, một đạo u quang mờ mờ màu đen bao lấy cự hạm, sóng to hung hăng vỗ ở trên cự hạm, lại như đánh vào trên một cái ảo ảnh hư vô, chưa tạo thành bất cứ chấn động nào đối với cự hạm.

Cự hạm cứ như quỷ mỵ lướt qua mặt nước, cách nhau hơn trăm dặm, xa xa đi theo thiếu nữ bị thương chạy trốn.

Ở phía sau cự hạm mấy trăm dặm, một tráng hán mập mạp cùng một tên cao kều gầy yếu mang theo mười mấy đồng môn, phân biệt đạp một cái đĩa kim loại tròn chỉ Ngụ tộc có, cách mặt nước hơn trăm trượng, lướt ngọn sóng theo sát ở phía sau đám người Cơ Hạo.

Đám người kia vừa mới tới thế giới này, đã bị thiên đạo ý chí dùng huyền **** lôi cuồng bổ một trận. Bọn họ mỗi người tu vi tinh thâm, thần thông quảng đại, sét đánh một trận chỉ làm bọn họ có chút chật vật, sau đó bọn họ giống Cơ

Hạo, rất nhanh đã nghĩ ra biện pháp mượn dùng ngoại vật đi đường, tránh được thiên đạo ý chí bài xích đối với lực lượng tới từ bên ngoài.

Một đạo linh phù dùng phiến lá màu vàng hình thù kỳ lạ chế thành lơ lửng ở đỉnh đầu bọn họ, phát ra từng tia khí lạnh mờ nhạt bao lấy thân thể bọn họ.

Chính vì linh phù đó, thần thức cường đại của A Bảo, Quy Linh một lần lại một lần quét qua bọn họ, nhưng từ đầu tới cuối chưa phát hiện bọn họ tồn tại.

Nam tử gầy yếu xa xa nhìn chiến thuyền cự hạm ở trên biển không nổi sóng chút nào, không có nửa điểm tiếng vang, thấp giọng thở dài: “Cũng không biết trên người bọn họ còn có bảo bối gì. Sóng to bức này, thuyền của bọn họ thế mà không chịu chút ảnh hưởng.”

Nam tử mập mạp nheo mắt, hai đóa hoa sen trong con mắt màu vàng nhạt nhẹ nhàng xoay tròn, cạnh hoa sen phân biệt có sáu cái phù văn màu đỏ rực dạng liệt hỏa như ẩn như hiện. Hắc ôn hòa nói: “Mặc kệ có bảo bối gì, trọng bảo như thế ai có đức thì chiếm, đều là duyên pháp của bốn môn.”

Nhẹ nhàng cười, nam tử mập mạp lạnh lùng nói: “Theo bọn họ, xem bọn họ rốt cuộc có thể vơ vét bao nhiêu bảo bối. Chỉ hai người Bảo đạo nhân, Quy Linh đạo nhân mà thôi, chúng ta liên thủ... nhất định làm ức vạn năm khổ tu của bọn họ hóa thành nước trôi trong một buổi.”

Đoàn người không nói gì nữa, chỉ yên lặng theo phía sau đám người Cơ Hạo.

Vừa rồi Cơ Hạo cướp đoạt bảo châu màu bạc trắng thiếu nữ tể ra, những người này cũng đều thấy rõ đại đạo bảo cấm rậm rạp trong viên bảo châu đó, biết đây là một món tiên thiên trọng bảo hiếm thấy có được uy năng kỳ lạ.

Nếu không phải nam tử mập mạp dốc hết sức kiên trì, trong bọn họ đã có mấy người tự xưng là bất phàm muốn ra tay đánh lén, từ trên tay Quy Linh cướp viên bảo châu kia. Theo bọn họ thấy, chuyến này không nói thu hoạch khác, chỉ cần có được viên bảo châu kia đã bằng với toàn bộ trả giá ở lúc trước.

Thân thể thiếu nữ hòa hợp hoàn mỹ một thể với đại thủy, bọn Cơ Hạo vẫn chưa thể phát hiện bản thể thiếu nữ ẩn thân dưới nước ở đâu.

Gắt gao đuổi theo một vết ánh huỳnh quang mờ mờ kia, đoàn người hướng về phía mặt trời thế giới này mọc lên đi nhanh hơn ba vạn hơn dặm, trên mặt nước phía trước đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy to lớn đường kính mấy ngàn dặm.

Dòng nước vốn trong suốt bởi vì vòng xoáy, màu sắc chợt sẫm đi. Càng tới gần trung tâm vòng xoáy, màu nước lại càng thêm thâm thúy.

Mây mưa dày nặng chồng chất mấy chục tầng lơ lửng ở trên không vòng xoáy, từng cột nước to lớn từ bầu trời rơi xuống. Lượng nước mưa khổng lồ không ngừng rót vào vòng xoáy, vòng xoáy sâu đến ngàn dặm sôi trào, cột nước lực đánh to lớn làm vòng xoáy kịch liệt chấn động quay cuồng, cuốn lên một mảng lớn hơi nước, đồng thời cũng khiến thủy vực phụ cận trở nên đặc biệt dữ dội bất an.

Một dải ánh huỳnh quang tinh tế kia chợt tiêu tán ở đây, phụ cận lốc xoáy dòng nước ngăm chảy xiết. Thiếu nữ chẳng biết đi đâu, ánh huỳnh quang do chất lỏng vết thương của nàng chảy ra biến thành bị mạch nước ngăm cuốn đi biến mất.

Thần thức Cơ Hạo nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, thần thức A Bảo, Quy Linh cũng bao phủ hết không gian phạm vi mấy vạn dặm, cẩn thận tìm tòi từng tấc ở trên dưới mặt nước một phen.

Trên mặt nước không còn phát hiện dấu vết thiếu nữ lưu lại. Cơ Hạo đứng ở đầu thuyền, hướng sâu trong vòng xoáy chỉ chỉ, như có chút dăm chiêu nói: “Nói không tốt, sào huyệt của cô ta ngay tại bên dưới nơi này.”

Thu hồi chiến thuyền cự hạm, nhóm chín người đồng thời nhảy xuống nước. Quy Linh vỗ tay, một cái Hắc Ngọc Như Ý lơ lửng ở đỉnh đầu nàng, phát ra một đạo thủy quang mỏng manh quán quanh mọi người, dựng lên một không gian

hình cầu đường kính không lớn, nhanh chóng hướng dưới nước chạy đi.

Vì thiên địa ý chí thế giới này bài xích, Quy Linh cũng không dám vận dụng quá nhiều pháp lực, mà cực kỳ cẩn thận, phóng thích lực lượng từng chút một, chậm rãi mang theo mọi người hướng sâu trong lòng nước bước vào.

Dưới nước, mạch nước ngầm chảy xiết, từng cái mạch nước ngầm tối màu giống như vô số quái mãng lấy vòng xoáy làm trung tâm kịch liệt quay cuồng va chạm, không ngừng phát ra tiếng vang lớn khủng bố. Ngẫu nhiên mấy mạch nước ngầm đồng thời va vào nhau, lực đánh nháy mắt bùng nổ quả thực có thể so với một đòn toàn lực của Vu Đế cấp thấp, người thường đến nơi này không cẩn thận sẽ bị đánh cho tan xương nát thịt.

May mắn bản thể Quy Linh là tiên thiên huyền quy, trời sinh có năng lực khống thủy rất mạnh, tuy thu liễm 99% thần thông pháp lực, nàng vẫn thuận lợi mang theo mọi người liên tục lặn xuống dưới hơn ngàn dặm. Đến chiều sâu này, ảnh hưởng do vòng xoáy lớn đó tạo thành đã cực kỳ bé nhỏ, dưới nước đặc biệt bình tĩnh, bình tĩnh đến mức có chút không khí trầm lắng.

Ánh mặt trời của thế giới này không thể xuyên thấu nước sâu chiều rọi đến đây, thoát nhìn, bốn phương tám hướng đều là một mảng tối đen.

Nhưng tiếp tục lặn xuống phía dưới hơn vạn dặm, phía trước xuất hiện một ánh huỳnh quang nhỏ bé, là dấu vết thiếu nữ nọ lưu lại.

Tiếp tục lặn xuống dưới, xung quanh đột nhiên có ánh sáng mờ mờ xuất hiện, một ít sinh vật trong suốt to bằng ngón cái, hình dạng như sữa, bộ dạng đặc biệt tinh xảo đẹp đẽ nhẹ nhàng vẫy chi mảnh khảnh ở trong nước. Bọn nó phát ra u quang mờ mờ, ánh sáng màu lam nhạt làm bọn Cơ Hạo có thể thấy rõ cảnh sắc chung quanh.

Cúi đầu nhìn, Cơ Hạo thấy được một sinh linh khổng lồ dài trên trăm dặm.

Gia hỏa này tròn vo, mập mạp, dài khoảng trăm dặm, toàn thân trong suốt. Ở

trong cơ thể nó tự thành không gian, vô số khiêu huyết to nhỏ hợp thành một hệ thống sào huyết thật lớn.

Nhiều ngư nhân bề ngoài giống thiếu nữ nọ như đúc, nhưng hình thể càng thêm khổng lồ nghỉ ngơi trong cơ thể sinh linh khổng lồ kia. Bọn họ hoặc là một người, hoặc là hai người, phân biệt chiếm cứ một cái khiêu huyết hoặc lớn hoặc nhỏ, có người đang cuộn mình thành một cục nghỉ ngơi, cũng có là hai người cá cái đuôi ghé lại cùng một chỗ, thân thể kịch liệt run rẩy, không biết đang làm vận động cảnh đẹp ý vui nào đó.

Thần thức Cơ Hạo ghé qua, liếc một cái liền thấy được thiếu nữ bị mình đã thương.

Nàng đang nhe răng trợn mắt theo một cái ống dẫn trong suốt bơi nhanh, rất nhanh đi tới trong một không gian cực lớn đường kính cả dặm phía trên cùng của đầu sinh linh khổng lồ kia.

Chương 817: Chiến Tranh Đột Tập

Sinh linh trong suốt không lồ hình dạng như cá nóc tức giận, toàn thân tròn vo. Ở phía trên đầu nó, trong không gian đường kính cả dặm, mấy ngư nhân giống đực trên lưng mọc lượng lớn gai xương như vây cá lười biếng lơ lửng ở nhộn trong sóng nước nhạo.

Thiếu nữ lao tới trong không gian này, hoa chân múa tay không biết kêu những gì, mấy ngư nhân giống đực dài gần năm trượng, nửa thân trên đặc biệt cường tráng kia đồng thời ngửa mặt lên trời gào một tiếng, ùn ùn hướng thiếu nữ lao tới.

Một ngư nhân giống đực đưa tay đi chụp vòng eo mảnh khảnh của thiếu nữ, một gã ngư nhân giống đực khác sốt ruột vươn ra đuôi cá của bản thân, hướng đuôi cá tinh tế mà xinh đẹp của thiếu nữ quần quanh lên.

Mấy ngư nhân giống đực khác đồng thời há mồm rộng to, ngư nhân giống đực đưa tay đi chụp vòng eo của thiếu nữ bị đồng bạn một quyền đánh bay, ngư nhân giống đực vươn đuôi cá càng vùng đuôi lên, gấp gáp kéo theo một dải ánh sáng lao đi thật xa.

Hai thanh trường thương, một thanh kiếm sắc hầu như là cọ sát thân thể hấn lướt qua, một thanh trường thương xé rách đuôi cá của hấn, mấy chục miếng vảy lóe sáng rời cơ thể bay ra, ngư nhân giống đực đó lập tức rút ra một thanh tam xoa kích, cuốn lên một mảng lớn sóng nước vận sức chờ phát động.

Mắt thấy giữa các ngư nhân giống đực kia sắp bùng nổ xung đột, thiếu nữ hỗn hển giơ lên trường thương hung hăng vùng một cái.

Mấy ngư nhân giống đực nhìn nhìn nhau, mặt ngoài thân thể bọn họ đồng thời có hàn quang màu u lam lóe ra, hé miệng cất tiếng hét dài lên. Nhất ** màu đen gợn sóng từ phụ cận miệng bọn họ khuếch tán ra, sinh linh không lồ bị bọn họ đem làm sào huyệt bất an vận vẹo thân thể, những ngư nhân ở trong từng cái

khiếu huyết hoặc nghỉ ngơi hoặc vận động đều ngẩng đầu cất tiếng rống to.

Không bao lâu, lấy thiếu nữ cầm đầu, ba năm trăm tên ngư nhân hò hét chạy ra khỏi sào huyết, lấy mấy ngư nhân giống đực kia cầm đầu, bọn họ không chớp mắt lao thẳng lên mặt nước, xem phương hướng bọn họ đi, rõ ràng muốn đi nơi vừa rồi thiếu nữ bị đả thương tìm đám người Cơ Hạo trút giận.

Bọn họ vừa cấp tốc bơi, vừa phát ra tiếng ‘Cạc cạc’ quái dị, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng đáp lại cao vút, rất nhanh đã có trên trăm sinh linh khổng lồ bị Cơ Hạo chém giết, hình dạng như cá voi khổng lồ từ bốn phương tám hướng bơi tới, nhanh chóng biên làm một đội với đám ngư nhân này.

Những ngư nhân này ở trong nước tốc độ bơi nhanh đến kinh người. Không bao lâu đã không thấy bóng dáng bọn họ nữa.

Trong sào huyết của bọn họ, chỉ còn lại có ba năm mươi ngư nhân hình thể hơi nhỏ, bọn họ cầm các loại vũ khí, theo hàng lang trong sào huyết cấp tốc bơi, nghe răng trợn mắt hướng bốn phía nhìn quanh.

Chờ tất cả các ngư nhân đó đều hành động, đám người Cơ Hạo mới phát hiện, ở phía dưới sào huyết của bọn họ, tại vị trí sát phía sau bụng sinh linh khổng lồ thân thể hầu như trong suốt hết kia, có một khiếu huyết đường kính trăm trượng.

Một chỗ khiếu huyết đó màu sắc hơi sẫm, sóng nước bên trong cũng hơi tỏ ra đục ngầu, bên trong rậm rạp chật chội hơn hai trăm ngư nhân hình thể không sai biệt lắm với người thường, thân thể đặc biệt gầy yếu, thon thả, ngoài thân có màu xanh trắng.

Không lâu sau khi thiếu nữ dẫn đám đông tộc nhân rời khỏi, thời điểm Cơ Hạo và A Bảo, Quy Linh còn chưa thương lượng ra nên làm thế nào cho phải, đột nhiên xa xa có một mảng lớn ánh sáng màu xanh trắng cấp tốc tới gần. Đám người Cơ Hạo chăm chú nhìn tới, trong một mảng ánh sáng màu xanh trắng đó bọc hơn một ngàn con cá lớn trong suốt hình dạng như cá heo, thân thể cũng

không quá lớn, mang hai màu xanh trắng cấp tốc bơi tới.

Ở trên lưng những con cá lớn trong suốt dài cỡ ba trượng kia, có hai ba ngàn ngư nhân thân hình nhỏ nhắn, thân thể màu xanh trắng cười.

Cách sào huyết ngư nhân tròn vo kia còn có mấy chục dặm, hơn một ngàn con cá lớn hình dáng cá heo đồng thời há mồm, từng viên lôi quang màu trắng to bằng vò rượu từ trong mồm bọn nó phun ra, hóa thành từng đạo lôi tương màu trắng vô thanh vô tức hướng sào huyết ngư nhân bắn tới.

Những lôi quang màu trắng đó cũng thuộc về phạm trù thủy hệ lôi pháp, âm nhu triền miên, trọng lực mà không trọng thể. Cho nên tốc độ lôi tương lướt đi cực nhanh, lại không có chút tiếng vang nào.

Sào huyết ngư nhân tròn vo kịch liệt run rẩy lên, thân thể to lớn dài đến trăm dặm xoay một cái, cái đầu cá cực lớn liền nhắm về phía kẻ địch đột kích. Cái miệng rộng đường kính cả dặm mở ra, bên ngoài thân sào huyết ngư nhân có mấy cái phù văn cực lớn nhưng thô lậu sáng lên, sau đó cả mảng lớn nước trong phía trước nó chợt đọng lại, biến thành một tấm khiên bằng đường kính ba trăm dặm dày tới mười dặm lơ lửng ở trong nước.

Khiên bằng màu u lam tản mát ra khí lạnh thấu xương, điện tương màu trắng nhanh như chớp ập tới, hung hăng va chạm ở trên khiên bằng thật dày.

Giống như một ly sữa đột nhiên bị hắt vào trong một vại lớn nước trong, điện tương màu trắng sau khi đánh vào trên khiên bằng, ánh sáng màu trắng trong khoảnh khắc xâm nhập khiên bằng sâu hơn một dặm. Sau đó điện tương vô thanh vô tức bùng nổ, khiên bằng kịch liệt chấn động, từng vòng sóng nước chảy xiết hướng bốn phía bùng nổ, khiên bằng vỡ vụn từng mảng lớn, bọn Cơ Hạo cách thật xa cũng nghe được tiếng ầm ầm đáng sợ.

Sào huyết ngư nhân rít gào trầm thấp, quanh thân nó bỗng sinh ra vòng xoáy chảy xiết, từng cái vòng xoáy màu đen mắt thường có thể thấy được vờn quanh thân thể hần, mạch nước ngầm chảy xiết đánh vào nhau, tiếng vang lớn ‘Ào ào’

truyền ra thật xa.

Chờ lúc đàn cá và ngư nhân đột kích tới gần sào huyết ngư nhân còn không đến mười dặm, trong hàng trăm vòng xoáy màu đen, từng viên thủy lôi màu đen to bằng đầu người phun ra như bão táp, mang theo ánh sáng chói mắt hướng bầy cá đánh tới.

Bầy cá há mồm, ngực bụng từng con cá lớn kịch liệt phập phồng, vô số điện tương màu trắng từ trong mồm bọn nó phun ra, không ngừng va chạm với lôi hỏa màu đen sào huyết ngư nhân phun ra, ở trong nước sâu tờ mờ sáng bộc phát ra một mảng lớn ánh sáng loá mắt.

Nhưng thực lực sào huyết ngư nhân hiển nhiên vượt qua đàn cá rất nhiều, những con cá lớn giống cá heo kia sau khi bình quân phun ra mười đạo thủy lôi màu trắng sẽ không còn sức nữa, mà sào huyết ngư nhân còn đang không ngừng phun ra lôi quang màu đen.

Trên lưng một con cá lớn xông pha dẫn đầu, một thiếu nữ ngư nhân khuôn mặt thon gọn giơ lên một viên bảo châu màu trắng sáng loá mắt trong tay quát khẽ một tiếng, uyển chuyển lên xuống la hét một đoạn lời. Đàn cá rậm rạp xung phong đến đột nhiên đan xen thú vị tách ra bốn phía, trong đường tơ kẽ tóc tránh được lôi hỏa màu đen bắn chum.

Đàn cá chia làm mười mấy đội ngũ, từ bốn phương tám hướng lao về phía sào huyết ngư nhân.

Sào huyết ngư nhân kịch liệt quay cuồng thân thể, nhưng hình thể nó quá mức khổng lồ, tốc độ của nó căn bản theo không kịp đàn cá linh hoạt. Rất nhanh ngư nhân đột kích khống chế đàn cá lao tới vị trí lệch về phía sau bụng sào huyết ngư nhân, mấy ngư nhân đứng ở trên lưng cá lớn, nhanh chóng ném ra binh khí trong tay.

Bảy tám thanh trường mâu hung hăng cắm ở ngoài da sào huyết ngư nhân. Những trường mâu này uy lực cực lớn, tản mát ra pháp lực dao động khiến đám

người Cơ Hạo lâm vào khiếp sợ. Nhưng da ngoài của sào huyết ngư nhân hiển nhiên cứng rắn dị thường, trường mâu miễn cưỡng chui vào da ngoài của nó không đến một trượng, thì không còn sức tiếp tục xâm nhập nữa.

Tiếng kêu chói tai từ trong sào huyết ngư nhân truyền đến, các ngư nhân dữ tợn lưu thủ sào huyết ùn ùn từ trong miệng rộng của sào huyết bơi ra, hung tợn hướng kẻ địch đột kích đón đầu.

Chương 818: Trí Tuệ Tộc Đàn

Trong ngư nhân đột kích, khi vị thiếu nữ ngư nhân kia xì xồ ra lệnh, Cơ Hạo đã lao ra đầu tiên.

Không sai, âm điệu ngừng ngắt lên xuống kia, thanh âm chất chứa biểu cảm biến hóa kia, còn có ánh sáng linh động trong mắt thiếu nữ, những ngư nhân hình thể nhỏ nhắn tương đương người thường này có được đủ trí tuệ, thanh âm thiếu nữ phát ra không phải hò hét không có lý trí, mà là một loại ngôn ngữ thành thực.

Khác với thiếu nữ ngư nhân muốn cướp đoạt Ma Hầu Thần Trượng, thiếu nữ ngư nhân này khi mở miệng nói chuyện, Cơ Hạo cũng đã thấy rõ bộ dáng của nàng—— trong miệng nàng chỉ có hai hàm răng chính tề, trắng như tuyết, tuy đầu răng cũng có chút bén nhọn, so với răng nhân loại dài nhỏ hơn chút, nhưng ít nhất so với thiếu nữ ngư nhân kia trong miệng đầy răng nhọn tam giác thì dễ coi hơn nhiều.

Ít nhất Cơ Hạo có thể tiếp nhận diện mạo của thiếu nữ ngư nhân này, đại khái nhìn qua, nàng trừ một cái đuôi cá, cũng không có gì khác biệt quá lớn với nhân loại.

Thu hồi Cửu Dương Qua, Cơ Hạo trao ra Ma Hầu Thần Trượng.

Nước bốn phương tám hướng kịch liệt quay cuồng lên, vô số con mắt đá quý điêu khắc thành trên Ma Hầu Thần Trượng phun ra u quang màu lam đậm, lực lượng khổng lồ chế cường đại nháy mắt nắm giữ dòng nước trong phạm vi vạn dặm.

Theo tâm ý Cơ Hạo, trong nước sâu dâng lên những mạch nước ngầm chảy xiết, thân thể mấy chục ngư nhân từ trong sào huyết ngư nhân lao ra kịch liệt lắc lư, mạch nước ngầm đánh vào thân thể bọn họ, làm bọn họ hành động trở nên cực kỳ khó khăn.

Những ngư nhân khuôn mặt dữ tợn kia điên cuồng hò hét, bọn họ vùng đuôi mãnh liệt, mặt ngoài thân thể không ngừng phun ra u quang màu lam sậm, bọn họ cực kỳ gian nan bơi về phía trước, nhưng tốc độ tiến lên của họ đã trở nên cực kỳ chậm chạp.

“Phong cho ta!” Cơ Hạo cầm Ma Hầu Thần Trượng quát to một tiếng.

Dòng nước bốn phương tám hướng chợt trở nên nặng nề như núi, từng dòng nước đặc biệt sệt hướng ngư nhân lao ra từ trong sào huyết ngư nhân nghiền ép. Thân thể đám ngư nhân đó chợt cứng ngắc, giống như côn trùng bị nhựa thông cuốn lấy, mặc cho bọn họ dùng hết toàn lực giãy dụa, cũng chỉ có thể miễn cưỡng cựa quậy thân thể một chút.

Sào huyết ngư nhân phát ra tiếng rống giận dữ khủng bố, thân thể nó chợt biến thành màu lam đậm, phát sáng mãnh liệt. Nó đem cái miệng khổng lồ nhắm vào Cơ Hạo, từng dòng nước không ngừng bị nó nuốt xuống, ở trong cái bụng tròn trịa của nó điên cuồng áp súc sụp đổ, nó đang ấp ủ một đạo công kích uy lực thật lớn.

Quy Linh mạnh mẽ tiến lên hai bước. Nàng hơi ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng thét dài cao vút hùng hậu.

Một khí tức hồng hoang làm người ta hít thở không thông như hành tinh phát nổ, cuồn cuộn hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra. Động tác của sào huyết ngư nhân chợt cứng ngắc, toàn bộ ngư nhân, vô luận là từ trong sào huyết lao ra, hay là tới sau cưỡi cá lớn đột nhiên đột kích, tất cả bọn họ đều cứng ngắc toàn thân không dám nhúc nhích chút nào nữa.

Quy Linh phóng ra khí tức bản thể của nàng. Làm một con tiên thiên huyền quy, nàng ở trong thủy tộc tuyệt đối thuộc về một loại đỉnh cấp nhất của lưới thực vật.

Cho dù nơi này là một thế giới khác. Kẻ đi săn đến nơi nào cũng là kẻ đi săn, khí tức khủng bố cổ xưa mà mạnh mẽ của Quy Linh đã chấn nhiếp các sinh linh

dân bản xứ, một ý niệm rõ ràng theo khí tức của Quy Linh trực tiếp rót vào linh hồn đám dân bản xứ—— ai dám cựa quây, chết!

Như con thỏ gặp được mãnh hổ gần trong gang tấc, toàn bộ ngư nhân đều bị khí tức Quy Linh phóng thích chấn nhiếp.

A Bảo giơ tay phải, lôi quyết khê điểm. Vô số đạo huyền khí trong suốt như nước ở bốn phương tám hướng hướng đầu ngón tay A Bảo hội tụ lại. Vũ Dư lôi pháp tinh diệu dị thường, lấy pháp lực bản thân làm hạt giống, ngưng tụ lôi pháp chân ấn, nháy mắt đem huyền khí chuyển hóa thành huyền lôi âm nhu nhưng cường đại.

Mấy chục viên huyền lôi to bằng vại nước cấp tốc xoay tròn từ bên người A Bảo mà ra, nhẹ nhàng bám vào ở trên da ngoài của sào huyết ngư nhân.

Năm ngón tay A Bảo bắn ra, không có chút thanh âm, chỉ là mạch nước ngầm chảy xiết nhẹ nhàng run rẩy vài cái, da ngoài trong suốt dày tới mười trượng của sào huyết ngư nhân liền âm âm tan vỡ. Cả mảng lớn tương nước sền sệt mang theo ánh huỳnh quang từ trong cơ thể sào huyết ngư nhân phun ra, rất nhanh đã đem thuỷ vực phụ cận nhuộm đậm một mảng lớn.

Khiếu huyết tương đối không sạch sẽ lệch về phía sau bụng của sào huyết ngư nhân bị xé rách một khe hở thật lớn, mấy trăm ngư nhân hình thể nhỏ nhắn uể oải từ trong khe hở đó trôi ra.

Thiếu nữ ngư nhân cười ở trên lưng cá lớn, chỉ huy trận chiến đánh lén này kinh hỉ dị thường hô khẽ vài tiếng. Nàng muốn tiến lên đón, lại bị khí tức của Quy Linh chấn nhiếp, chỉ có thể thật cẩn thận quay đầu hướng bọn Cơ Hạo bên này nhìn một cái.

Ma Hồn Thần Trượng trong tay Cơ Hạo hiện lên một mảng ánh sáng mạnh, mạch nước ngầm giam cầm mấy chục tên ngư nhân cấp tốc áp súc sụp đổ. Nước trong vốn mềm nhẹ dần dần trở nên so với sắt thép còn nặng nề hơn ngàn vạn lần, cứng rắn hơn ngàn vạn lần. Thân thể đám ngư nhân kia bị lực lượng to lớn

nghiền áp, hình thể bọn họ thông thả thu nhỏ lại, trong miệng không ngừng có chất lỏng sệt mang theo ánh huỳnh quang phun ra.

Mắt thấy Cơ Hạo sắp đem đám ngư nhân kia nghiền chết tươi, Quy Linh ngăn hăn hạ sát thủ: “Bắt sống thôi. Đám dân bản xứ này tuy hung tàn vô trí, nhưng lưu lại cũng tốt, không chừng tương lai có tác dụng nào đó.”

A Bảo thì nhìn sào huyết ngư nhân khổng lồ kia, tinh quang trong đôi mắt liên tục lóe lên: “Đại gia hỏa này thì lại có chút ý tứ, bản thân nó tự thành một tòa động phủ, nếu có thể đem nó tế luyện hăn hoi một phen, không chừng sẽ là một món động thiên bảo vật quý hiếm.”

Cơ Hạo cười gật gật đầu. Hăn thu hồi Ma Hầu Thần Trụơng, vung tay trái, mấy chục cây vu chú gai xương Vu Điện bí chế mà ra, hóa thành từng luồng ô quang từ chỗ sau gáy đâm vào thân thể đám ngư nhân đó.

Thân thể những ngư nhân kia chợt cứng đờ, sau đó trở nên mềm yếu vô lực như rã chết, nhẹ nhàng trôi giạt ở trong nước.

Cơ Hạo nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hăn còn sợ gai xương của Vu Điện không có tác dụng đối với đám dân bản xứ này, dù sao đây là hệ thống lực lượng của hai thế giới khác nhau. Nhưng hiện tại xem ra, vu chú bí pháp của Vu Điện quả nhiên dữ dội, các ngư nhân hung ác kia sau khi bị chế trụ cũng mất đi sức phản kháng.

Bàn Hi Thần Kính phát ra một tầng u quang mờ mờ bảo vệ toàn thân, Cơ Hạo thật cẩn thận hướng các ngư nhân cười cá lớn lao đi.

Quy Linh đã thu liễm khí tức bản thân. Như nhân lấy thiếu nữ ngư nhân cầm đầu đều hồi phục năng lực hành động, bọn họ cảnh giác bày ra một trận hình vòng tròn, bảo vệ các ngư nhân từ trong sào huyết ngư nhân bơi ra, ai cũng mang theo vài phần kinh hoảng, vài phần cẩn thận nhìn Cơ Hạo.

Mắt đám ngư nhân này đều dị thường linh động, Cơ Hạo có thể từ trong mắt

bọn họ nhìn thấy cảm xúc biến hóa phong phú, bọn họ có trí tuệ thành thực, có được cảm tình của mình, cho nên bọn họ là đối tượng có thể trao đổi.

Không phải rất thuần thực, trước khi đi vừa mới học được phát động Vạn Linh Thánh Ngôn Thuật, Cơ Hạo trầm giọng hỏi: “Các vị... Ta nghĩ chúng ta có thể trở thành bằng hữu.”

Nghe được Cơ Hạo nói, ánh mắt các ngư nhân kia lóe lên một trận.

Bọn họ vừa rồi đã bị lực lượng cường đại Cơ Hạo, Quy Linh, A Bảo triển lãm ra chấn nhiếp, hiện tại bọn họ lại phát hiện một chuyện rất cổ quái—— bọn họ rõ ràng nghe không hiểu lời Cơ Hạo nói, nhưng bọn họ lại nghe hiểu lời Cơ Hạo nói là có ý tứ gì.

Các ngư nhân phát ra tiếng ‘Chiêm chiếp’ nhẹ nhàng trao đổi một phen, thiếu nữ ngư nhân cầm đầu cười cá lớn cẩn thận bơi lên.

Một chuỗi thanh âm tuyệt đẹp êm tai từ trong miệng thiếu nữ ngư nhân truyền ra...

Cơ Hạo rất bất đắc dĩ quay đầu hướng A Bảo, Quy Linh dang hai tay —— hẳn nghe không hiểu người ta đang nói cái gì!

Chương 819: Tộc Đàn Kỳ Dị

Hơn một ngàn con cá lớn giống cá heo nhẹ nhàng cấp tốc tiềm hành ở trong nước sâu, cái đuôi mạnh mẽ của chúng nhẹ nhàng vung lên, thân hình trong suốt hình giọt nước lóe ra ánh huỳnh quang mờ mờ màu xanh trắng lao về phía trước vài dặm.

Ánh huỳnh quang xanh trắng trên thân đám cá lớn kia có hiệu quả kỳ diệu, tốc độ bọn nó bơi nhanh hơn nữa, Cơ Hạo ngồi ở trên lưng bọn nó cũng không cảm thụ được bất cứ lực cản nào của dòng nước.

Quy Linh ngồi xếp bằng ở trên lưng một con cá lớn, hai tay kết ấn, bên người mơ hồ có thủy quang bốc lên. Nàng đang vận dụng Vũ Dư bí pháp, tìm hiểu, phân tích đại đạo huyền bí chất chứa trong ánh huỳnh quang xanh trắng trên thân cá lớn. Mơ hồ có thể thấy được có một tầng ánh sáng màu xanh trắng mờ mờ lóe ra ở dưới làn da Quy Linh, có thể thấy được nàng đã có một chút lĩnh ngộ.

A Bảo cũng ngồi ở trên lưng một con cá lớn, đang cười ha ha cười nói với một lão ngư nhân thoạt nhìn rất lớn tuổi.

Tiêu chuẩn Vạn Linh Thánh Ngôn Thuật của Cơ Hạo không được tốt lắm, nhưng A Bảo vô số năm qua du lịch bốn phương, bí pháp này đã sớm thuần thực vô cùng. Hắn ngừng tụ mấy hạt giống pháp thuật Vạn Linh Thánh Ngôn Thuật, lấy thuật quán đỉnh rót vào trong đầu mấy ngư nhân cầm đầu, đoàn người Cơ Hạo và các ngư nhân kia trao đổi lẫn nhau cũng không còn khó khăn gì nữa.

Nơi cách Cơ Hạo không xa, thiếu nữ ngư nhân dẫn dắt đám đông tộc nhân đánh bất ngờ sào huyệt ngư nhân, cứu ra tộc nhân bị bắt thân thể hơi nghiêng về phía hắc bên này, mắt to tròn trợn rất tò mò đánh giá hắc, đồng thời phát ra tiếng ‘Chiêm chiêm’ không ngừng nói chuyện.

Tuy vẫn nghe không hiểu ngôn ngữ thiếu nữ sử dụng, nhưng thông qua Vạn Linh Thánh Ngôn Thuật, Cơ Hạo có thể hiểu ý tứ thiếu nữ, hơn nữa đem lời của

nàng chuyển hóa thành tiếng nhân tộc Bàn Cổ thế giới thường dùng.

Thiếu nữ và tộc nhân của nàng, các ngư nhân hình thể nhỏ nhắn tương đương nhân loại bình thường, các nàng tự xưng là ‘Linh Giao’.

Các nàng đã mở linh trí, có hệ thống ngôn ngữ thành thực, ở trong năm tháng dài đằng đẳng, các nàng cũng diễn biến ra văn tự độc đáo, có được văn minh thuộc về riêng các nàng.

Mà các ngư nhân hình thể so với các nàng nhỏ nhất cũng khổng lồ gấp đôi, các ngư nhân trong miệng rậm rạp răng nhọn hình tam giác, trên lưng còn mọc hoặc nhiều hoặc ít gai xương và vây cá, thì bị các nàng xưng là ‘Ác Giao’.

Hai bên đặc thù bề ngoài hầu như giống nhau như đúc, năng lực thiên phú có được cũng không khác biệt, nhưng Ác Giao hoàn toàn không có linh trí đáng nói. Bọn họ là một đám dã thú khủng bố, khát máu. Ác Giao hoàn toàn dựa vào bản năng làm việc, mà bản năng của bọn họ trừ điên cuồng cướp đoạt thức ăn, chính là một ngày một đêm sinh sản, sinh sản, điên cuồng sinh sản.

Nếu không phải bởi thức ăn không đủ phong phú, lấy tốc độ sinh sản không kiêng nể gì của Ác Giao, một mảng đại thủy vô biên vô hạn được các Linh Giao xưng là ‘Mẫu dương (mẹ biển)’ này đã sớm bị Ác Giao phủ kín.

Khiến các Linh Giao sợ hãi lại không thể làm gì được là, Ác Giao đối với thức ăn có dục – vọng mãnh liệt, mà óc Linh Giao, lại là thức ăn Ác Giao thích nhất. Không có ‘một trong những’, óc Linh Giao là thức ăn bọn họ thích nhất.

Vô số năm qua, săn giết cùng phản săn giết giữa Ác Giao và Linh Giao, tộc đàn to nhỏ hai bên bùng nổ vô số lần xung đột. Bất đắc dĩ là, thực lực Ác Giao luôn mơ hồ áp chế Linh Giao một bậc, từ trước tới giờ bọn họ luôn là đối tượng bị săn giết.

Đám đông cá lớn hình thể duyên dáng cấp tốc tiến lên ở trong nước sâu. Cơ Hạo trên đường thấp giọng trao đổi với thiếu nữ ngư nhân, hẳn đã biết tên thiếu

nữ ngư nhân này —— dùng văn tự nhân tộc ghi lại mà nói, tên của nàng là ‘Tinh Mang’.

Tinh Mang dị thường ngậy thơ thuần phác, hoặc là nói, toàn bộ tộc đàn Linh Giao đều phi thường ngậy thơ thuần thiện.

Đoàn người Cơ Hạo giúp Tinh Mang công phá sào huyệt Ác Giao, cứu ra tộc nhân bị Ác Giao bắt cướp, những Linh Giao này liền đem đoàn người Cơ Hạo coi là bằng hữu. Không có một tia do dự, cũng không có bất cứ sự ngờ vực vô căn cứ nào, bọn họ mời đám người Cơ Hạo ngồi vật cưỡi ‘Tinh Đồn’ của bọn họ, tới sào huyệt một chi Linh Giao này của bọn họ.

Ở nước sâu trong tiến lên hơn hai vạn dặm, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng nước chảy xiết.

Xa xa nhìn lại, phía trước một vòng xoáy thật lớn giống như cái phễu lơ lửng ở trong nước sâu, vô số mạch nước ngầm to nhỏ mãnh liệt cạnh vòng xoáy tối như mực, cuốn lên vô số dòng xoáy mắt thường không thể phát hiện.

Các tộc nhân của Tinh Mang khống chế Tinh Đồn, thật cẩn thận xuyên qua mấy chục mạch nước ngầm, sau đó phía trước xuất hiện một cái vòng xoáy vô hình, đem tất cả mọi người lẫn Tinh Đồn nuốt vào. Cơ Hạo chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, sau đó bốn phía có thủy quang mờ mờ chợt xuất hiện, trong nháy mắt tiếp theo bọn họ liền từ một vòng xoáy khác phun ra, bọn họ đã tới một mảng thủy vực hoàn toàn mới.

A Bảo đột nhiên hướng Cơ Hạo truyền âm. Lúc vừa rồi đoàn người xâm nhập lỗ xoáy, A Bảo lấy đại thần thông trắc định không gian biến hóa của mọi người, từ một vòng xoáy lao vào, sau đó từ một vòng xoáy khác phun ra, trong quá trình ngắn ngủi này, bọn họ đã bị dịch chuyển ra hơn ba vạn dặm.

Một lão nhân Linh Giao khẽ quát một tiếng, hắn lấy ra một viên tinh thạch màu trắng hình giọt nước to bằng bàn tay, nhẹ nhàng ném vào trong vòng xoáy mọi người bị phun ra. Tốc độ xoay tròn của vòng xoáy đường kính khoảng nghìn

trượng kia chợt giảm đi rất nhiều, thể tích vòng xoáy cũng co lại đến chỉ có kích cỡ mười mấy trượng.

Một đạo không gian dao động mờ nhạt khẽ nhoáng lên một cái, sau đó liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cơ Hạo và A Bảo nhìn nhau một cái, xem ra động tác của lão nhân Linh Giao này, đã phong ấn vòng xoáy có năng lực không gian truyền tống, đám Ác Giao kia cho dù có bí pháp truy tung hành tích của bọn họ, cũng không có khả năng thông qua vòng xoáy đối diện truyền tống tới.

Liên tục tiến về phía trước, lại xuyên qua ba vòng xoáy tương tự, tổng cộng bị truyền tống ra mười mấy vạn dặm, Tinh Mang và toàn bộ Linh Giao đồng thời lộ ra nụ cười thoải mái.

Trong tiếng ‘Chiêm chiếp’, Tinh Mang cười giải thích với Cơ Hạo, gần đây phụ cận sào huyệt của bọn họ không đủ thức ăn, cho nên một đám tộc nhân mạo hiểm tới thật xa tìm thức ăn, cho nên mới bị bọn Ác Giao bắt sống.

Bọn họ đã ở phụ cận sào huyệt Ác Giao đi tuần tra vài ngày, nếu không phải hôm nay đám Ác Giao giống như phát điên rời khỏi sào huyệt, bọn họ vẫn tìm không thấy cơ hội tiến công sào huyệt Ác Giao cứu ra tộc nhân của mình.

May mắn có bọn Cơ Hạo giúp, bọn họ chưa tử thương một tộc nhân đã cứu về được đồng bạn bị bắt cướp, đây thật sự là chuyện cực kỳ may mắn.

Vì tránh đi bọn Ác Giao tìm kiếm, sào huyệt bọn Linh Giao ở cực sâu cực sâu dưới nước, nơi này một mảng tối đen, chỉ có trên thân đám Tinh Đồn có ánh sáng xanh trắng mờ nhạt phát ra.

Nhưng tiếp tục tiến về phía trước mấy trăm dặm, một mảng ánh sáng trắng mờ mờ chiếu sáng thủy vực phạm vi mấy chục dặm.

Cơ Hạo ngừng thở, kinh ngạc nhìn ba sinh vật tuyệt đẹp phía trước.

Đó là ba sinh linh thần kỳ dài hai ba mươi dặm, bọn nó hình dáng như sứa, toàn thân trong suốt, trên thân thể màu lam nhạt trong suốt có vô số điểm sáng màu trắng to bằng nắm tay lay động phát sáng.

Ba sinh linh khổng lồ xếp thành chữ Phất lơ lửng ở trong nước, một ít Linh Giao hình thể nhỏ nhắn, hiển nhiên còn chưa trưởng thành đang nhẹ nhàng theo lỗ khí của bọn nó ra vào chơi đùa.

Ngẫu nhiên cái vòi thật dài của một sinh linh khổng lồ nhẹ nhàng chộp lên một cái, cái vòi to lớn dài mười mấy dặm liên quấy động dòng nước, tạo ra một mảng lớn sương mù ánh sáng mảnh nhọn đẹp đẽ giống như cực quang.

Chương 820: Phổ Độ Chúng Sinh

‘Cạc cạc’!

Thiếu nữ Ác Giao dẫn mấy trăm tộc nhân cùng hung cực ác lao ra khỏi mặt nước.

Sóng lớn sục sôi, vòng xoáy tàn sát bừa bãi chợt biến mất, mấy trăm ngọn sóng giống như cây cột đứng sừng sững ở trên mặt nước bình tĩnh, trên mỗi một đầu sóng đều có một Ác Giao. Bọn họ vùng binh khí, mở ra cái miệng rộng lộ ra răng bén nhọn như dao găm, không ngừng phát ra tiếng kêu chói tai khó nghe.

Trên trăm con cự thú lưng mọc xúc tu thật dài ở thủy vực phụ cận xoay quanh va chạm, bọn nó thỉnh thoảng vùng xúc tu hung hăng vỗ mặt nước, bắn tung tóe ra cả mảng lớn bọt nước.

‘Dát’?

Một lão Ác Giao hình thể cường tráng, màu sắc thân thể có chút biến thành màu đen hướng Ác Giao thiếu nữร้อง lên một tiếng trầm thấp.

Ác Giao thiếu nữ không biết làm sao hướng bốn phía nhìn quanh. Vừa rồi nàng chính là ở đây bị Cơ Hạo cướp đi bảo bối của mình, còn bị Cửu Dương Qua của Cơ Hạo đâm bị thương thân thể. Nhưng nàng hiện tại dẫn tộc nhân tới báo thù, đám người hình thù kỳ quái kia đâu?

Cầm giận vùng trường thương, Ác Giao thiếu nữ chỉ về phía mặt nước, cả mảng lớn khí lạnh gào thét tràn ra, đem mặt nước phạm vi trăm dặm đông lạnh thành tầng băng thật dày.

‘Dát’?

Lại một đại hán Ác Giao hình thể cường tráng, hiển nhiên ở năm tháng mạnh

mẽ nhe răng trợn mắt hướng Ác Giao thiếu nữ rống lên một tiếng. Hắn đột nhiên bắn ra cái đuôi, nhảy đến trên đầu sóng chỗ thiếu nữ, đổ ập xuống và một bạt tai ở trên mặt nàng.

Ác Giao thiếu nữ phát ra tiếng thét chói tai thê lương, giờ trường thương hướng đại hán Ác Giao đó đâm tới.

Mấy đại hán Ác Giao khác hai mắt phun hung quang phần nộ, cũng nhảy dựng lên, hướng thiếu nữ tộc nhân ra tay ấu đả Ác Giao vây quanh. Trong mắt mấy đại hán Ác Giao đó lóng lánh ngọn lửa tình – dục, khi nhìn về phía thiếu nữ thân thể cũng đang khẽ phát run.

Trên không trung, một đám nam nữ mặc áo vải thô quan sát những Ác Giao rồi hết cả lên nội đấu không ngớt.

“Đáng thương, đáng tiếc, không có thiên phú tuyệt hảo, lại chưa mở linh trí, giống như dã thú giẫy dụa ở trong hồng trần, quả nhiên là chúng sinh đều khổ.” Nam tử mập mập, trắng nõn kia khẽ thở dài một tiếng, hướng nam tử cao gầy cười nói: “Không Thiên sư đệ, người xem đám dân bản xứ đó có thể đào tạo không?”

Nam tử cao gầy Không Thiên nheo mắt cười lạnh, trong mắt có một mảng ánh sáng kỳ dị lóe lên: “Bảo Tượng sư huynh đã ưu ái có thừa đối với bọn họ, đây là phúc duyên của bọn họ. Lấy thủ đoạn của sư huynh, đá cứng cũng có thể gặt đầu, huống chi những sinh linh kia?”

Nam tử mập mập trắng nõn Bảo Tượng rụt rè gật gật đầu, hai tay hắn chà xát một cái, bàn tay được một tầng kim quang nhu hòa bao bọc. Hắn mỉm cười nói: “Một khi đã như vậy, Vân Phù hải của ngu huynh vừa lúc thiếu một ít hộ pháp trông coi sơn môn, bọn họ quả thật vừa lúc dùng tới.”

Nói là thiếu hộ pháp trông coi sơn môn, thời điểm Bảo Tượng nhìn về phía Ác Giao thiếu nữ và các tộc nhân Ác Giao, mắt lại quay tròn chỉ đảo quanh ở trên các loại binh khí trên tay bọn họ.

Thượng thiên tại thượng, đám Ác Giao dân bản xứ chưa thông linh trí giống như dã thú kia, binh khí bọn họ sử dụng không cái nào là vật phàm, mỗi món hào quang lưu động khí tức cường đại, tất cả đều là mặt hàng đứng đầu, kém nhất cũng là phẩm cấp thiên địa thần khí trở lên.

Nếu có thể đem những Ác Giao đó hóa thành hộ pháp sơn môn của mình, vậy sẽ là chuyện tốt nhân tài song thu.

Bảo Tượng cười rất sáng lạn. Thân thể hắc nhoáng lên một cái từ không trung hạ xuống, lơ lửng ở chỗ cách mặt nước không đến trăm trượng, uy nghiêm mà ôn hòa hướng các Ác Giao cười nói: “Các vị đạo hữu. Tổ sư bốn môn pháp lực vô biên, mở lòng từ bi mở rộng cánh cửa, phổ độ tất cả người có duyên trên thế gian vào môn ta, hưởng thụ khôn cùng thanh tịnh phúc báo.”

Hít sâu một hơi, đỉnh đầu Bảo Tượng một mảng ráng màu bốc lên, trong ráng màu ánh vàng rực rỡ mơ hồ có thể thấy được một con voi bạc bốn ngà như ẩn như hiện, trên lưng con voi bạc cồng một cái Bát Bảo Thủy Bình tạo hình hoa mỹ, miệng bình mơ hồ có ánh sáng màu sắc rực rỡ nhộn nhào.

Ở dưới kim quang thủy khí vờn quanh, thân hình Bảo Tượng cao lớn hùng vĩ, làn da trắng nõn càng mơ hồ phát ra hào quang bảo châu, toàn thân tràn đầy ánh sáng màu sắc giống như lưu ly đúc, thật sự giống như thần tôn thiên đế buông xuống nhân gian, nếu đặt trong một số bộ lạc nguyên thủy chưa khai hóa nào đó ở Bàn Cổ thế giới, tất nhiên sẽ được tộc nhân quý bái.

Nhưng rơi vào trong mắt đám Ác Giao, nhìn Bảo Tượng thân thể mập mạp còn có da thịt trắng nõn, ngửi được trên người hắc tản mát ra đàn hương như có như không, này Ác Giao khóe miệng ‘Rầm rầm’ thẳng chảy nước miếng, mấy chục đầu Ác Giao đồng thời điên cuồng hét lên một tiếng, giờ trường mâu trường thương hung hăng hướng Bảo Tượng đâm tới.

Ác Giao là tộc đàn bá chủ cường thế thế giới này, bọn họ ở đỉnh chuỗi thực vật.

Đối với Ác Giao tất cả hành động đều xuất phát từ bản năng mà nói, bất cứ sinh vật nào bộ dạng khác với bọn họ, đều có thể coi là thức ăn. Bảo Tượng bộ dạng như vậy, đơn giản là một loại thức ăn mới lạ mà thôi.

Trường trường trường mâu xé rách không khí, vô số băng trùy, băng đao, gió lạnh, hàn lưu thổi quét Bảo Tượng.

Bảo Tượng khẽ than một tiếng, hai tay hơi tách ra, nhất thời có một tầng kim quang mỏng manh mang theo đàn hương thơm ngào ngạt từ trên trời giáng xuống, tựa như một cột sáng cực lớn đem hắt vờn quanh trong đó. Mấy chục Ác Giao thân thể mạnh mẽ, thực lực có thể so với Vu Đế cầm thần binh lợi khí hung hăng đánh phá hộ thể bảo quang của Bảo Tượng, chỉ thấy một tầng kim quang mỏng manh đó tạo nên một mảng lớn gợn sóng, bắn tung tóe ra vô số vầng sáng màu vàng, lại cứng cỏi vô cùng thừa nhận công kích như bão tố của bọn họ.

Từng mảng lớn vầng sáng màu vàng từ trên hộ thể bảo quang của Bảo Tượng phun ra, sau đó kim quang ở không trung xoay tròn, liền hóa thành những đóa hoa sen màu vàng đường kính cả trượng.

Mấy trăm đóa hoa sen màu vàng tản mát ra khí tức dày nặng như núi, nhẹ nhàng lóe lên một cái, mỗi một đóa hoa sen đều cấp tốc bay đến đỉnh đầu một Ác Giao, phát ra kim quang thủy khí mờ mờ bao phủ thân thể bọn họ.

Đám Ác Giao không biết làm sao hò hét lên, vung binh khí điên cuồng tấn công kim quang thủy khí. Hoa sen màu vàng kịch liệt chấn động, ngẫu nhiên còn có tiếng vỡ vụn khe khẽ truyền đến. Nhưng trên tay Bảo Tượng đột nhiên có thêm một cái chày búa màu vàng tạo hình kỳ dị, hắt ngời xếp bằng ở trên hư không, cầm chày búa nhẹ nhàng vung, những bông hoa sen màu vàng kia sáng bừng lên, lực giam cầm, trấn áp đối với Ác Giao bỗng dừng gia tăng gấp trăm lần.

Trong hư không mơ hồ có tiếng vô số người thì thào niệm chú truyền đến, như có ước vạn người chui vào trong tai đám Ác Giao, thấp giọng hướng bọn họ

lập lại ý tứ tương tự—— vào môn ta, phúc báo vô cùng!

Đám Ác Giao đó giống như dã thú, tất cả hành động đều xuất phát từ bản năng, bọn họ trời sinh thần hồn không cường đại, đối mặt Bảo Tượng thì triển ra đại thần thông phổ độ chúng sinh, chỉ thời gian mấy hơi thở, đã có mấy chục Ác Giao vút binh khí, bảo tướng trang nghiêm hướng Bảo Tượng quỳ bái.

“Các người quả nhiên là người có đại duyên pháp!” Bảo Tượng cười vô cùng hiền lành, hân nhệ nhàng vung chày báu, đám Ác Giao quy thuận cũng cuộn lại đuôi cá, thành kính niệm tụng phổ độ kinh chú chỉ sư môn Bảo Tượng có.

Một lại một Ác Giao buông binh khí hướng Bảo Tượng quỳ bái.

Trên không trung mười bảy nam nữ do Không Thiên cầm đầu vô cùng hâm mộ nhìn Bảo Tượng. Mấy trăm hộ pháp sơn môn thực lực cường hãn, còn có nhiều thần binh lợi khí như vậy, thu hoạch một lần này của Bảo Tượng quả thực làm người ta chảy nước miếng.

Một khắc đồng hồ sau, toàn bộ Ác Giao đều bị Bảo Tượng thu phục, một đám ngoan ngoãn quỳ trước mặt hân không dám nhúc nhích.

“Tốt, tốt, tốt, đến, giúp ta tìm những người này.” Bảo Tượng mỉm cười, ở trước mặt hân hiện lên một đạo kim quang, hình ảnh đám người Cơ Hạo xuất hiện ở trước mặt các Ác Giao.

Chương 821: U Sinh Thần Hoa

Ba sinh linh khổng lồ đẹp đến mức làm người ta say lòng, giống như tinh linh đẹp nhất trong mộng ảo.

Cơ Hạo trừng to mắt, lẳng lặng thưởng thức hình dáng thân thể ôn nhu của ba con ‘sứa lớn’, nhìn từng vòng ánh huỳnh quang theo cái vòi thật dài của bọn nó ở trong nước nhẹ nhàng khuếch tán ra.

Giống với thiếu nữ Ác Giao kia, cùng Tinh Mang còn có tộc nhân của nàng, khí tức ba con sứa lớn này hòa hợp một thể hoàn mỹ với hoàn cảnh xung quanh, Cơ Hạo không thể cảm nhận được bất cứ khí cơ nào của bọn họ. Nhưng vẻ đẹp của họ, động tác thanh thản tự tại của bọn họ, đều khiến Cơ Hạo cảm thấy, đây là một loại sinh vật tuyệt vời không tranh với đời, yên tĩnh mà an tường giống như u lan thung lũng vắng.

“Linh mẫu!” Từng luồng linh hồn chấn động nhỏ bé truyền đến, Tinh Mang hướng Cơ Hạo giới thiệu tên của ba đại gia hỏa này.

Linh Giao nhất tộc xưng hô những con sứa lớn này là linh mẫu. Bọn họ, hoặc là nói các nàng là thú cộng sinh với Linh Giao nhất tộc. Tuy không có lực công kích quá mạnh mẽ, nhưng lực phòng ngự của linh mẫu rất khá, tốc độ bơi hoặc là nói chạy trốn càng thêm kinh người, hơn nữa chỉ cần tích trữ đủ lực lượng, bọn họ sẽ có được năng lực từ hư không sinh ra lốc xoáy truyền tống, đem bản thân lẫn toàn bộ tộc nhân Linh Giao trong cơ thể truyền tống ra xa xa.

Chính vì linh mẫu tồn tại, Linh Giao nhất tộc mới có thể ở dưới sự điên cuồng săn giết cùng lòng bắt của đám Ác Giao sinh sản đến nay.

Hơn nữa linh mẫu có thể hấp thu tinh hoa vạn thủy, ở trong cơ thể của mình ngưng tụ ra ‘Linh Mẫu Thần Dịch’ thai nghén sinh mệnh lực cường đại. Linh Giao nhất tộc vô luận chịu thương tổn nặng bao nhiêu, chỉ cần chữa tắt thở ngay tại chỗ, có thể kịp thời ngâm ở trong Linh Mẫu Thần Dịch, thì có thể nhanh

chóng khỏi hẳn.

Chính giữa cái đầu linh mẫu thân thể khổng lồ, có một không gian nho nhỏ đường kính mười mấy trượng, tản mát ra vàng sáng say lòng người, nơi đó lóng lánh ánh sáng kỳ dị, chính là khiếu huyết linh mẫu phân bố cùng tích trữ Linh Mẫu Thần Dịch.

Trong cơ thể một linh mẫu cách Cơ Hạo gần nhất, mấy Linh Giao thân hình không tròn vẹn đang ngâm ở trong Linh Mẫu Thần Dịch. Thân thể bọn họ bị một tầng ánh sáng nhu hòa bao lấy, Cơ Hạo nhìn thấy cơ thể tàn khuyết của bọn họ đang thông thả sinh trưởng ra.

“Sinh vật thật mỹ lệ mà thần kỳ.” Cơ Hạo tự đáy lòng cảm khái.

Quy Linh hài lòng gật gật đầu, mặt mang nét vui vẻ nhìn nhìn Tinh Mang, lại nhìn nhìn các Linh Giao lú lú đang trao đổi với tộc nhân đi ra nghênh đón. Từ trên tư chất thiên chất mà nói, những Linh Giao này nếu tu luyện đạo pháp Quy Linh nhất mạch, vậy tuyệt đối đều là thiên tài đỉnh cấp nhất.

Sáu môn nhân bên người Quy Linh, tư chất bọn họ coi như là tuyệt đỉnh, đều là sinh linh thủy tộc nền tảng thâm hậu. Nhưng so sánh với các Linh Giao, hiện tại sáu môn nhân của Quy Linh ở trên tư chất, ở trên tiềm lực vẫn hơi kém chút.

Nếu có thể đem các Linh Giao thu làm môn đồ, thực lực nhất mạch này của Quy Linh tuyệt đối sẽ nhảy vọt, trở thành một mũi cường thế nhất môn hạ Vũ Dư đạo nhân.

“Sư muội, cơ hội tốt, duyên pháp tốt.” A Bảo cũng ở một bên cười ha ha. Hắn rất thường thức nhìn các Linh Giao kia, nhưng không có bất cứ sự hâm mộ cùng ghen tị nào. Như hắn nói, đây là cơ hội cùng duyên pháp của Quy Linh.

Mấy trưởng lão Linh Giao bơi tới, ân cần mời đám người Cơ Hạo đi trong cơ thể linh mẫu nghỉ ngơi.

Trừ Linh Mẫu Thần Dịch, linh khí cùng khí tức sinh mệnh trong cơ thể linh mẫu cũng nồng đậm hơn xa so với thủy vực bên ngoài, ở trong cơ thể linh mẫu vô luận thân thể hay là tinh thần đều có thể nhận được tẩm bổ cùng chữa trị cực tốt. Các trưởng lão Linh Giao đem đám người Cơ Hạo coi là bằng hữu cùng khách quý đáng tin, nếu không một bộ lạc Linh Giao tuyệt đối sẽ không dễ dàng mời người ngoài tiến vào sào huyệt linh mẫu mình dựa vào để sinh tồn.

Đoàn người Cơ Hạo cười cảm tạ các trưởng lão Linh Giao, mọi người chậm rãi hưởng linh mẫu đẹp dễ mà không lơ bơi đi, mà linh mẫu tựa như cũng biết đồng bạn bị bắt bình an trở về, trên thân bọn họ nổi lên ánh huỳnh quang mỹ lệ hay thay đổi, xúc tu thật dài càng thêm vui vẻ vung lên, tựa như đang hoan nghênh bọn Cơ Hạo đến.

Giống như hoa tươi lặng yên nở rộ, linh mẫu mở ra cái miệng của mình, đây cũng là thông đạo duy nhất ra vào trong cơ thể nó.

Ngay thời điểm đoàn người Cơ Hạo muốn theo thông đạo lỗ khí dài tiến vào trong cơ thể linh mẫu, từng cột sáng nhu hòa từ đỉnh đầu chiếu rọi xuống, nhất ** khí tức sinh mệnh cường đại mà tươi mát lặng yên tản ra.

Cơ Hạo ngẩng đầu, trợn mắt há hốc mồm nhìn mấy chục đóa, mấy trăm đóa, tiến tới là mấy ngàn mấy vạn đóa hoa khổng lồ tuyệt đẹp nở rộ ngay tại đỉnh đầu bọn họ.

Những đóa hoa đó hình dạng như linh lan, đóa hoa mảnh mà trong suốt, màu tím nhạt mỹ lệ, ở trong thủy vực thâm thúy tối đen tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt. Những đóa hoa đó thể tích cực lớn, mỗi một đóa hoa đều có kích thước trăm trượng, trên cánh hoa dày đặc vô số đốm nhỏ trong suốt.

Không có bất cứ dấu hiệu gì, cũng chưa phát hiện bất cứ dấu vết để lại nào, trong nước trong vốn trống không một vật, những đóa hoa này cứ như vậy sáng lạn, mang theo một loại tuyệt mỹ chấn nhiếp lòng người nở rộ.

Từng cái cuống hoa mềm dẻo giống như từ trong hư không trực tiếp kéo dài

ra, từng đóa hoa tuyệt đẹp to lớn bám vào ở trên cuống hoa lặng yên nở rộ, từng mảng lớn ánh huỳnh quang từ trong nhụy hoa phun ra, khí tức sinh mệnh nồng đậm ngưng tụ thành từng luồng sáng trong suốt mắt thường có thể thấy được, hướng ba con linh mẫu khổng lồ, hướng mấy ngàn Linh Giao to nhỏ, hướng thân thể đoàn người Cơ Hạo chảy tới.

Cơ Hạo do dự một chút, cảm thụ được khí tức sinh mệnh nồng đậm tươi mát kia, Cơ Hạo mở rộng lồng ngực, buông ra phòng ngự thân thể, mặc cho luồng sáng mỹ lệ đó ủa vào thân thể của mình.

Từng hơi thở mát mẻ nhu hòa tan vào thân thể Cơ Hạo, không cần bất cứ quá trình tiêu hóa nào, những khí tức sinh mệnh cường đại lập tức chuyển hóa thành bản thể Cơ Hạo. Mạch lạc cùng vu huyết Cơ Hạo đang cấp tốc mở rộng, căn cơ mạch lạc cùng vu huyết đang cấp tốc tăng mạnh, trong chớp mắt tổ chất thân thể hãn đã gia tăng ít nhất ba thành, mà lực lượng thân thể hãn lại chợt gia tăng khoảng năm thành.

Càng làm Cơ Hạo hoảng sợ là, nguyên thần đạo chủng của hãn sau khi hấp thu loại khí tức sinh mệnh kỳ dị này, thái dương đạo chủng lơ lửng ở thần trong hồn không gian của hãn thể mà lại tự động tăng lên gấp đôi!

Không chỉ có Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh còn có sáu môn nhân của Quy Linh cũng đều trợn mắt há hốc mồm nhìn những đóa hoa huỳnh lệ đó. Rất hiển nhiên, A Bảo và Quy Linh cũng đều chiếm được lợi ích cực lớn, làm thực lực của bọn họ đột nhiên tăng mạnh.

Lấy đạo hạnh cảnh giới của A Bảo và Quy Linh, thiên tài địa bảo tầm thường dù ăn vào số lượng của một kho hàng, cũng không thể khiến đạo hạnh pháp lực của bọn họ được tăng lên chút nào. Nhưng những khí tức sinh mệnh nồng đậm kia sau khi dung nhập thân thể bọn họ, đạo hạnh pháp lực bọn họ tăng lên đâu chỉ một chút?

“Đây, đây là...” Dù là A Bảo từng kiến thức vô số kỳ trân dị bảo, hãn cũng

không kể được những đóa hoa này lai lịch thế nào.

“U Sinh Thần Hoa, khởi nguyên của tất cả sinh linh.” Tinh Mang thành kính nhìn những đóa hoa đó, trong mắt đẹp mơ hồ có nước mắt lấp lánh: “Khách nhân tôn quý, là các người mang đến phúc vận cho bộ lạc chúng ta. Nhiều U Sinh Thần Hoa như vậy, cho dù là trong truyền thuyết lâu đời nhất, cũng chưa từng xuất hiện chuyện như vậy.”

Cơ Hạo im lặng không nói, phúc vận?

Trên người bọn họ có phúc vận sao? Cơ Hạo dám thề, nếu hắc hien tại đem khí tức pháp lực của mình tiết lộ ra ngoài, thiên đạo ý chí thế giới này khẳng định đuổi theo hắc điên cuồng đánh phá một trận. Những U Sinh Thần Hoa này, khẳng định không phải bởi vì bọn họ mà sinh.

Chương 822: U Sinh Thần Quả

U Sinh Thần Hoa còn đang nở rộ, từng luồng sinh mệnh tinh khí nồng đậm giống như vật sống có được linh trí, tự dung nhập trong cơ thể đám người Cơ Hạo.

Rất rõ, sinh mệnh tinh khí U Sinh Thần Hoa phát ra tựa như đối với Quy Linh và sáu môn nhân của nàng có sự ưu ái khác, mấy vạn đóa U Sinh Thần Hoa phát ra sinh mệnh tinh khí, thế mà có khoảng ba thành dung nhập trong cơ thể bọn họ, trong đó lại có hai thành về một mình Quy Linh.

A Bảo vui vẻ cười liên tục gật đầu. Hắn có thể cảm giác được rõ ràng khí tức của Quy Linh đang không ngừng tăng mạnh, căn cơ vốn đã vô cùng hùng hậu càng trở nên dày nặng, chắc chắn hơn nữa.

Một luồng đạo khí lấp lánh thanh quang từ đỉnh đầu Quy Linh lao ra, trong ánh sáng trong veo như nước một viên bản mạng nguyên đan to bằng nắm tay quay tròn, lượng sinh mệnh tinh khí khổng lồ không ngừng dung nhập viên bản mạng nguyên đan này, dần dần một luồng sinh cơ bùng bùng từ trong nguyên đan lặng lẽ nở rộ.

‘Rắc’ một tiếng, như chồi giống đêm xuân chen vỡ lớp vỏ thật dày, nguyên đan nứt vỡ thành vô số điểm sáng tiêu tán, một con rùa nhỏ màu đen cơ trí đáng yêu to bằng ngón cái lơ lửng ở trong đạo khí thanh quang, đột nhiên ngẩng đầu lên phát ra một tiếng kêu dài non nớt nhưng đã mang theo vài phần khí thế và thâm nghiêm.

“Thân ngoại hóa thân, nguyên linh thứ hai?” Cơ Hạo chưa bao giờ thấy A Bảo kinh ngạc như vậy. A Bảo trợn to mắt, mắt cũng thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nháy ra. Hắn chấn động nhìn con huyền quy nho nhỏ màu đen kia ở đỉnh đầu Quy Linh, chỉ vào Quy Linh run rẩy thật lâu nói không ra lời.

“Thân ngoại hóa thân, nguyên linh thứ hai!” Quy Linh cũng trợn to mắt, đầy

mờ mịt nhìn nhìn A Bảo, lại nhìn nhìn Cơ Hạo, lắc đầu nói: “Sư tôn từng nói, căn cơ ta quá dày, viên bản mạng nguyên đan này chỉ có thể coi như bản mạng pháp bảo tế luyện, nếu muốn luyện hóa thành thân ngoại hóa thân, không có vô lượng lượng kiếp khổ công gần như không thể hoàn thành.”

Trong đầu Cơ Hạo lóe ra linh quang, hần nhanh chóng lật xem các đạo tạng ảo nghĩa Vũ Dư đạo nhân truyền thụ. Rốt cuộc tìm được thân ngoại hóa thân, nguyên linh thứ hai là ý tứ gì!

Sau khi cẩn thận đọc chú ý Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, tâm huyết Cơ Hạo dâng trào một phen, mắt cũng đã có chút đỏ lên. Đây quả nhiên là phúc duyên cực lớn đoạt thiên địa tạo hóa, biết lần này tới thế giới này, thật sự được lợi lớn nhất là Quy Linh.

Cái gọi là thân ngoại hóa thân, nguyên linh thứ hai, đó là đỉnh cấp thần thông, vô thượng đạo pháp sư huynh đệ ba người bọn Vũ Dư đạo nhân sáng chế.

Chỉ có những hồng hoang sinh linh căn cơ cực kỳ hùng hậu, lai lịch không tầm thường, có linh bảo cực kỳ cường đại cộng sinh mà ra, bọn họ mới có tư cách tu luyện đạo pháp thân ngoại hóa thân, nguyên linh thứ hai. Nói đơn giản chút, chính là dùng vô tận khổ công, đem linh bảo cộng sinh luyện hóa, đem nó luyện chế thành chính mình thứ hai.

Bản thân thứ hai tương thông với tâm thần mình, cùng một nhịp thở, lại hoàn toàn độc lập, không hề liên quan.

Hai người tất cả chi tiết đều giống nhau như đúc, từ thân thể đến linh hồn, từ căn cơ đến thiên chất đều hoàn toàn như nhau. Hai người suy nghĩ đều hoàn toàn nhất trí. Đạo hạnh pháp lực hai người tu luyện ra có thể chồng chất, cùng hưởng, tu luyện tuyệt đối là làm ít hưởng nhiều.

Càng thêm quan trọng là, trong hai người nếu có một người ngã xuống, một người khác hoàn toàn không chịu bất cứ thương tổn nào, ngược lại có thể lập tức nhận được toàn bộ đạo hạnh cùng pháp lực của một người kia, không chỉ thực

lực sẽ không chịu bất cứ sự suy yếu nào, ngược lại còn có thể tăng vọt gấp đôi có thừa.

Thần thông đại đạo như thế, môn hạ Vũ Dư đạo nhân có tư cách tập luyện cũng chỉ có ít ỏi mấy người.

Nhưng thật sự tu luyện thành công, Quy Linh vẫn là người đầu tiên của môn hạ Vũ Dư đạo nhân. Dù là A Bảo cũng là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy thân ngoại hóa thân, nguyên linh thứ hai bộ dáng thế nào.

Cơ Hạo mở to mắt nhìn, không khỏi túm tay áo Quy Linh cất tiếng cười to: “Tạo hóa đều ở chỗ sư tỷ, chúc mừng sư tỷ, chúc mừng sư tỷ, không nói miên man nữa, Đại Tiểu Chu Thiên Nhâm Thủy Thần Ma Bí Lôi sư tỷ bí chế, mau đưa sư đệ ba năm mươi viên, nếu không trong lòng sư đệ không thoải mái!”

Quy Linh cũng là vui vẻ ra mặt liên tục gật đầu, nàng ném ra một cái túi gấm, cười ha ha ném cho Cơ Hạo: “Cho người, cho người là được! Ha ha. Ha ha, ha ha ha ha!”

Quy Linh cười có chút ngốc. Vô thượng đạo pháp bị Vũ Dư đạo nhân kim khẩu thánh ngôn kết luận không có vô lượng lượng kiếp khổ công không thể tu luyện thành công, lại ở thế giới này thành công trong một buổi, Quy Linh năm mơ cũng không ngờ mình có phúc duyên lớn như vậy, lòng nàng tràn đầy vui mừng, cười đến mắt cũng nheo lại thành một đường.

Cơ Hạo cười hì hì cầm túi gấm lên, thần thức hướng bên trong đảo qua, phát hiện bên trong ít nhất có ba năm trăm viên Thiên Lôi Tử màu xanh to bằng nắm tay, nhất thời hài lòng đem cái túi gấm này thu thập thích đáng.

Đại Tiểu Chu Thiên Nhâm Thủy Thần Ma Bí Lôi, đây là lôi hỏa độc môn Quy Linh bí chế, trong vô thanh vô tức lấy lực lượng khủng bố hủy diệt nguyên thần người ta, lực sát thương cực kỳ to lớn khủng bố, xem như đỉnh cấp lôi pháp âm nhu nhất, quý bí nhất môn hạ Vũ Dư đạo nhân.

Loại bí lôi này luyện chế khó khăn, Quy Linh ngày thường cũng chỉ tùy ý luyện chế mấy viên ban cho môn nhân hộ thân, Cơ Hạo có thể từ trong tay nàng đòi được nhiều như vậy, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn, cũng có thể thấy Quy Linh hôm nay thật sự quá vui.

Quy Linh sau khi cười to vài tiếng, nàng chỉ tay, con rùa nhỏ ở đỉnh đầu lắc đầu vẩy đuôi kêu khê vài tiếng, nhất thời hóa thành một tia nước nháy mắt biến mất.

Con rùa nhỏ đó có đạo hạnh pháp lực hoàn toàn giống Quy Linh, hơn nữa lại là vì thiên địa kỳ trân thế giới này mới biến hóa mà ra, cho nên nó ở thế giới này hành động hoàn toàn không chịu trở ngại, thậm chí tính an toàn so với bản thân Quy Linh còn cao hơn nữa.

Cho nên Quy Linh yên tâm lớn mật để nàng tùy ý chạy chung quanh tìm nơi tu luyện, căn bản không cần lo lắng an toàn của nàng.

A Bảo cũng cười hướng Quy Linh chấp tay chúc mừng, đoàn người chúc mừng rồi cả lên một phen, ngược lại dẫn tới đám Linh Giao ở bên rất tò mò nhìn chăm chăm họ —— Các Linh Giao không rõ, Quy Linh sao lại đột nhiên biến ra con rùa nhỏ, khí tức trên người nàng biến hóa lại là vì sao?

Đúng lúc này, mấy vạn đóa U Sinh Thần Hoa lại xảy ra biến hóa kỳ dị.

Nguyên linh thứ hai của Quy Linh vừa mới hoá sinh ra, mấy vạn U Sinh Thần Hoa đồng thời thu liễm, đóa hoa nội liễm, sinh mệnh tinh khí tiết ra ngoài cũng không còn sót lại chút gì, mùi thơm ngát như có như không hướng bốn phương tám hướng khuếch tán, những đóa hoa đó thể mà lại nhanh chóng sinh thành những trái cây cực lớn đường kính mười mấy trượng.

Qua đại khái một khắc đồng hồ, chợt nghe tiếng vang ‘Bộp bộp’ không dứt bên tai, từng quả nổ vỡ ra, hóa thành nhiều điểm ánh sáng tím dung tan vào trong nước. Từng con Tinh Đồn hình thể mạnh mẽ cười vui từ trong quả lao ra, sau đó là một đám Linh Giao đôi mắt còn mang theo một tia mơ hồ từ trong quả

chậm rãi bơi ra.

Đoàn người Cơ Hạo một lần nữa kinh ngạc mở to mắt nhìn —— đám Tinh Đồn và Linh Giao, lai lịch ban đầu của bọn họ, lại là từ trong U Sinh Thần Hoa sinh ra? Khó trách Tinh Mang nói những U Sinh Thần Hoa này là nguồn gốc sinh mệnh.

Một lát sau, mấy quả thật lớn vỡ ra, rõ ràng chỉ là quả lớn mười mấy trượng, thế mà lại có sáu con linh mẫu cực lớn từ trong quả phun ra. Từng cái xúc tu thật dài mềm nhẹ giãn ra, cả mảng lớn ánh huỳnh quang nhanh chóng khuếch tán ở trong nước.

Trong tiếng ‘Ong ong’, cuối cùng hơn một ngàn U Sinh Thần Quả vỡ ra, từng cây trường thương, từng thanh đao kiếm mang theo hào quang sóng nước, nhẹ nhàng từ trong trái cây nứt vỡ bay ra.

Chương 823: Chỗ Sâu Trong Thủy Vực

Cơ Hạo lơ lửng ở trong cơ thể linh mẫu, xuyên thấu qua thân thể trong suốt của linh mẫu nhìn Tinh Mang cùng tộc nhân của nàng bận rộn.

Linh Giao nhất tộc trừ giao – phối sinh sản giữa khác phái, thế mà lại còn có một loại phương pháp sinh sản khác, là trực tiếp từ trong U Sinh Thần Quả thai nghén mà sinh. Hơn nữa các Linh Giao bỗng thai nghén mà sinh ra đó, bọn họ thiên phú cao hơn, tiềm lực lớn hơn, sau khi trưởng thành sẽ có lực lượng mạnh hơn.

Thường thường chỗ U Sinh Thần Hoa nở rộ, đều sẽ có một bộ lạc Linh Giao mới sinh xuất hiện.

Nhưng một lần này, mấy vạn đoá U Sinh Thần Hoa xuất hiện ngay tại trên không bộ lạc Tinh Mang, mấy ngàn con Tinh Đồn, mấy vạn Linh Giao mới sinh, còn có sáu con linh mẫu mới sinh, đã định sẵn trở thành thành viên mới bộ lạc Tinh Mang.

Tinh Mang và hơn một ngàn tộc nhân hưng phấn bận rộn, bọn họ hát ca dao ngân nga động lòng người, nhanh chóng bơi trong nước. Bọn họ tới cạnh các Tinh Đồn và Linh Giao mới sinh, dùng trán mình chạm trán của bọn họ.

Cơ Hạo nhìn thấy mắt Tinh Mang cùng tộc nhân của nàng có các luồng u quang xanh trắng bắn ra, nhẹ nhàng rót vào trong mắt các Tinh Đồn cùng Linh Giao mới sinh, ánh mắt mờ mịt mà ngây thơ. Một lát sau, ánh mắt các Tinh Đồn cùng Linh Giao đó liền trở nên trong suốt mà linh động, trong biểu cảm của bọn họ cũng mang theo một loại nhụ mộ thân cận.

Phía sau mỗi một tộc nhân Tinh Mang đều theo mấy con Tinh Đồn cùng một đám Linh Giao tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây.

Bọn họ vui vẻ ở trong nước trong suốt bơi qua bơi lại, đuôi dài cắt sóng

nước, tạo nên vô số gợn sóng ánh huỳnh quang lượn lờ.

Mà các trưởng lão bộ lạc Tinh Mang thì vây quanh sáu con linh mẫu mới sinh, bọn họ đặt hai tay ở trên thân thể to lớn của linh mẫu, mặt ngoài thân thể trong suốt không ngừng có từng cái phù văn phong cách cổ xưa giống như sóng nước hiện lên. Bọn họ thấp giọng hát làn điệu đơn giản, ca dao mang theo một hơi thở phong cách cổ xưa, cái đuôi cá thật dài nhẹ nhàng quẫy.

Dần dần, xúc tu của các linh mẫu to lớn kia cũng theo đuôi cá của các trưởng lão bắt đầu đong đưa, tần suất mọi người đong đưa đều giống nhau như đúc, ở trong nước không ngừng tạo ra từng mảng ánh sáng hình cung đẹp đẽ.

‘Chiêm chiêm ~ u ~’!

Linh mẫu mới sinh phát ra tiếng kêu réo rắt, con linh mẫu chỗ Cơ Hạo và hai đồng bạn khác cũng theo đó vui vẻ thét dài. Chín con linh mẫu hô ứng khê khê liên tục với nhau từ xa, mặt ngoài thân thể trong suốt lóe ra vô số vàng sáng, giống như một trận mưa sao băng mỹ lệ.

Rất nhanh chín con linh mẫu đã tụ lại với nhau, xúc tu của bọn nó va chạm cọ xát lẫn nhau, thân thể cực lớn nối sát lại với nhau.

Cơ Hạo cảm nhận được những sinh vật đẹp đẽ này phát ra sự vui vẻ cùng sung sướng từ đáy lòng, nhưng hấn ngẩng đầu hướng con linh mẫu cực lớn chỗ mình đánh giá hồi lâu, hấn không tìm được sinh linh to lớn toàn thân trong suốt này, lục phủ ngũ tạng của nó hoặc là nói đầu óc của nó ở nơi nào.

Sinh linh thần dị, không thể dùng đặc thù sinh vật thân thể máu thịt của Bàn Cổ thế giới để đánh giá bọn nó.

Mấy vạn con Linh Giao, mấy ngàn con Tinh Đồn đều bị tộc nhân của Tinh Mang thu phục, bọn họ sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, ùn ùn bơi vào trong cơ thể chín con linh mẫu. Sau đó thân thể chín con linh mẫu hơi bành trướng, co rút lại, từ trong lỗ thở thật dài phun ra mấy dòng nước chảy xiết to lớn, thúc đẩy thân thể

không lồ của bọn nó hướng sâu bên trong thủy vực lặn vào.

Tinh Mang tới bên cạnh Cơ Hạo, mang theo vẻ mặt vui mừng hướng Cơ Hạo ‘Chiêm chiếp’ cười nói.

Cơ Hạo nghe hiểu lời Tinh Mang nói, Tinh Mang đang vì bộ lạc lớn mạnh mà vui mừng. Toàn bộ mấy vạn Linh Giao mới sinh không có bất cứ tổn thất nào gia nhập bộ lạc của Tinh Mang, đây càng là việc vui lớn trước nay chưa từng có.

Về phần nói hơn một ngàn thanh thần binh lợi khí từ trong U Sinh Thần Quả phun ra, Tinh Mang tựa như cũng chưa để ở trong lòng. Cho dù những thần binh lợi khí đó nói từ trên phẩm chất, mỗi một món đều là trọng bảo cấp bậc thiên địa thần khí trở lên, nhưng các Linh Giao thiện lương mà tâm cảnh tinh thuần, bọn họ không coi trọng đối với vũ khí.

Tinh Mang cười nói ‘Chiêm chiếp’, Cơ Hạo rất kiên nhẫn lắng nghe nàng kể.

Ở quá khứ, U Sinh Thần Hoa nở rộ là không có bất cứ quy luật nào đáng nói. Cực ít bộ lạc Linh Giao có thể may mắn gặp U Sinh Thần Hoa nở rộ. Hơn nữa một lần nở rộ mấy vạn đóa U Sinh Thần Hoa, đây càng là chuyện nghe cũng chưa từng nghe.

U Sinh Thần Hoa nở rộ. Tinh Đồn cùng Linh Giao mới sinh ra đối với tộc đàn Linh Giao là một việc vui lớn.

Nhưng đối với Tinh Đồn và Linh Giao mới sinh mà nói, cái này không phải chuyện tốt gì. Bọn họ ngây thơ mà vô tri, bọn họ không biết bảo vệ bản thân như thế nào, tìm thức ăn như thế nào. Cho nên Tinh Đồn và Linh Giao mới sinh, thường thường trong một trăm người chỉ có ba năm người có thể may mắn còn sống, cuối cùng gia nhập bộ lạc Linh Giao vốn đã tồn tại, trở thành dòng máu mới của bộ lạc.

Một lần này U Sinh Thần Hoa nở rộ ngay tại trên không bộ lạc của Tinh Mang. Tinh Đồn và Linh Giao mới sinh không chút tổn thất gia nhập bộ lạc bọn

họ, có Tinh Mang cùng tộc nhân của nàng chỉ dẫn, không cần bao lâu các Tinh Đồn cùng Linh Giao kia sẽ quen thuộc lực lượng của chính mình.

Sau khi hoàn toàn dung hợp những dòng máu mới này, bộ lạc của Tinh Mang sẽ trở thành đại bộ lạc đỉnh cấp, giống bộ lạc Ác Giao Cơ Hạo từng gặp kia. Vèn vèn mấy trăm Ác Giao đối với Linh Giao lấy hàng vạn để tính sẽ không tạo thành bất cứ uy hiếp nào nữa.

Một cái đại bộ lạc đỉnh cấp mấy vạn Linh Giao, mấy ngàn Tinh Đồn cộng thêm chín con linh mẫu tạo thành, ở thế giới này đã có được đủ năng lực tự bảo vệ mình.

Nhưng ở trước khi hoàn toàn dung hợp những dòng máu mới này, bộ lạc của Tinh Mang vẫn gầy yếu, Tinh Đồn với Linh Giao mới sinh chưa có sức tự bảo vệ mình, cho nên bọn họ phải tới sâu trong thủy vực, tìm kiếm các tổ tiên của Linh Giao che chở.

“Tổ tiên các người che chở?” Cơ Hạo kinh ngạc nhìn Tinh Mang: “Tổ tiên các người, bọn họ còn sống sao?”

Tinh Mang có chút mờ mịt nhìn Cơ Hạo, bọn họ là thông qua Vạn Linh Thánh Ngôn Thuật trao đổi, cho nên rất nhiều ý của Cơ Hạo sau khi chuyển hóa thành linh hồn dao động, cũng không thể khiến Tinh Mang hiểu ý tứ của hắn quá rõ, càng khó dùng miêu tả thỏa đáng nhất của Linh Giao nhất tộc trả lời Cơ Hạo.

Một lát sau, Tinh Mang nghiêm túc gật gật đầu: “Còn sống, cũng đã chết. Một tổ tiên, vô số tổ tiên, tổ tiên cường đại... Chúng ta không thể tùy ý đi quấy rầy, chỉ có dưới tình huống như vậy, chúng ta mới có thể đi tìm xin tổ tiên che chở.”

Nheo nheo mắt, Tinh Mang mang theo một tia thần thánh cùng nghiêm nghị nói: “Nơi ở của tổ tiên, khách nhân tôn quý, xin đừng lớn tiếng xôn xao, đừng chọc giận tổ tiên ngủ say, nếu không chúng ta cũng sẽ bị tổ tiên trừng phạt.”

A Bảo nhẹ nhàng đi qua, nghe được lời Tinh Mang nói, A Bảo cười gật gật đầu.

Chín con linh mẫu không lơ không ngừng hướng chỗ sâu trong thủy vực lặn đi, tốc độ bọn nó lặn xuống phía dưới rất nhanh. Cơ Hạo tính một chút, bọn nó đại khái mỗi một canh giờ đều có thể lặn xuống phía dưới sâu đến mấy vạn dặm.

Như thế ba ngày ba đêm trôi qua, bốn phía trống không một vật, chỉ có trên thân linh mẫu tản mát ra ánh huỳnh quang chiếu sáng nước sâu tối như mực.

Lữ trình đơn điệu khiến Cơ Hạo hơi bất đắc dĩ. Ở nơi chỗ nào cũng là nước, hẳn muốn tu luyện cũng vô kế khả thi.

Lại qua hơn nửa ngày thời gian, Cơ Hạo rốt cuộc thấy được phía dưới một mảng ánh sáng màu xanh trắng chiếu hắt lên.

Vận đủ toàn bộ thị lực nhìn xuống phía dưới, Cơ Hạo lại một lần nữa bị sự thần kỳ của thế giới này làm chấn động.

Chương 824: Linh Giao Thánh Địa

Xuất hiện ở trước mắt Cơ Hạo, là cả một khối đại lục.

Đại lục do huyền băng tạo thành, đại lục bằng phẳng như gương không có một tia chập chùng.

Huyền băng xanh trắng trong suốt, không có chút tạp chất nào, liếc một cái có thể nhìn thấu đại lục.

Ngay tại phía dưới Cơ Hạo, không biết rộng bao nhiêu, không biết dài bao nhiêu, không biết dày bao nhiêu, tản mát ra ánh sáng xanh trắng mờ mờ, tràn đầy từng tia yên tĩnh làm người ta không rõ sao cảm thấy tâm bình khí hòa, linh hồn cũng không muốn nổi lên chút gợn sóng.

Chỉ riêng một khối huyền băng tạo thành đại lục thì thôi, Cơ Hạo ở Bàn Cổ thế giới từng kiến thức rất nhiều kỳ cảnh. Đại lục lơ lửng ở bầu trời, dãy núi cùng ngọn núi chỗ nào cũng có, các loại tuyệt cảnh nơi hiểm yếu cũng từng trải qua rất nhiều, khối đại lục này chưa đủ để làm hấn động dung.

Khiến Cơ Hạo trừng lớn mắt, ngừng thở, một lúc lâu không thể nói được tiếng nào, là sự vật trong huyền băng đại lục.

Một lại một Linh Giao cuộn mình, mặt mang nụ cười nhàn tĩnh, lẳng lẳng khảm ở trong huyền băng đại lục mênh mông bát ngát. Tư thế của bọn họ giống nhau như đúc, vẻ mặt cũng giống nhau như đúc, thậm chí khoảng cách giữa bọn họ cũng đều giống nhau như đúc.

Huyền băng đại lục to lớn bị phân cắt thành vô số ô vuông nhỏ dài rộng cao đều khoảng một trượng, trong mỗi ô vuông đều được khảm một Linh Giao mỉm cười. Vô số Linh Giao được khảm chỉnh tề ở trong huyền băng đại lục trong suốt, liếc một cái không nhìn thấy giới hạn.

Lông tóc toàn thân Cơ Hạo dựng thẳng lên từng sợi, dựng tóc gáy nhìn các Linh Giao được khảm ở trong huyền băng.

Thần thức cường đại nhanh chóng khuếch tán ra, vòng quanh huyền băng đại lục phạm vi vạn dặm quét một lần. Thần thức thoải mái đưa vào sâu trong huyền băng, ở trên thân các Linh Giao đó xem xét một lần lại một lần.

Các Linh Giao đó đã chết. Thân thể bọn họ đã biến thành chất liệu cứng rắn nào đó cùng loại với bảo châu mỹ ngọc, bọn họ toàn thân cao thấp chỉ có đầu còn bảo lưu lại một tia khí tức kỳ dị nằm giữa sinh tử, trong đầu óc bọn họ tích trữ một đám ‘cao nước’ giống như quả đông lạnh.

Trong cao trong đầu óc mỗi một Linh Giao đều có dao động rất nhỏ, dao động trong đầu óc toàn bộ Linh Giao đều hoàn toàn giống nhau. Các dao động đó ở trong thần thức Cơ Hạo xem xét hòa hợp một thể hoàn mỹ, hoặc là nói Linh Giao được khảm trong huyền băng đại lục này, đầu óc chưa đọng lại của bọn họ chính là một cái tồn tại hữu cơ chính thể.

Các trưởng lão bộ lạc của Tinh Mang từ trong cơ thể linh mẫu bơi ra, một bộ phận tộc nhân địa vị khá cao theo sát ở phía sau các trưởng lão, đang cầm một ít sự vật kỳ dị Cơ Hạo không nhận ra thật cẩn thận bơi tới trên huyền băng đại lục.

Các trưởng lão một lần nữa hát lên ca dao ngân nga êm tai, bọn họ nhẹ nhàng vung đuôi cá, đem sự vật sáng lên trong tay đặt ở trên huyền băng đại lục.

Từng hoa văn ánh sáng kỳ dị từ sâu trong đại lục thối quét đến, sự vật các trưởng lão đặt xuống bị hoa văn ánh sáng khẽ cuốn tới, lần lượt biến mất vô hình.

Đầu vô số Linh Giao được khảm ở trong huyền băng đại lục đồng thời lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, dao động trong đầu óc bọn họ tản mát ra chột mạnh lên rất nhiều, gợn sóng đầu óc vô số Linh Giao phóng ra hội tụ lại với nhau, cuối cùng ngưng tụ thành một đạo dao động thần thức khủng bố rợp trời rợp đất, cường đại không cách nào hình dung.

Dao động thần thức cường đại quả thực giống như thiên địa ý chí đó ôn hòa bao phủ ở trên thân toàn bộ Linh Giao, Tinh Đồn với linh mẫu. Tinh Mang cùng tộc nhân của nàng đều lộ ra nụ cười ngọt ngào thoải mái, khuây khoả, an toàn, như đứa nhỏ trở lại trong lòng mẫu thân.

Tiếng ngâm nga kỳ dị từ sâu trong huyền băng đại lục truyền đến, làn điệu thông thả đẹp đẽ êm tai, giống như khúc hát ru Cơ Hạo kiếp trước từng nghe thúc giục người ta đi vào giấc ngủ.

Thân thể Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh không thể động đậy chút nào. Luồng thần thức dao động này quá cường đại, cường đại đến mức A Bảo và Quy Linh bậc đại năng như vậy cũng không có sức phản kháng. Khuôn mặt A Bảo lộ vẻ giãy dụa, rất gian nan dùng thần thức truyền đến cho Cơ Hạo và Quy Linh một tin tức ——

Cường độ luồng thần thức dao động này, so với Vũ Dư đạo nhân cũng chỉ hơi kém hơn một chút mà thôi.

Trong nháy mắt tiếp theo, luồng thần thức dao động này liền giống như thủy triều chen vào thần hồn không gian của đám người Cơ Hạo, một thanh âm ôn hòa, diễm tĩnh vang lên ở trong đầu bọn Cơ Hạo. Khi thanh âm này truyền đến, Tinh Mang và tộc nhân của nàng đều đã lâm vào ngủ say.

“Ta... Nhìn thấy... Các người..... đến...”

Thanh âm diễm tĩnh nói từng chữ một cực kỳ thông thả, theo thanh âm của nàng, đầu óc vô số Linh Giao trong huyền băng đại lục đều nhịp lóe lên, lấp lánh như vô số con đóm.

Cơ Hạo nhe răng trợn mắt nhìn một mảng đại lục này. Lấy thị lực của hắn, vô luận trước sau trái phải, hắn đều liếc một cái có thể nhìn ra hơn vạn dặm, nhưng không cách nào nhìn thấu đại lục này giới hạn rốt cuộc ở đâu. Trong huyền băng mỗi một trượng lập phương đóng băng một Linh Giao, trong đại lục này rốt cuộc phong cầm bao nhiêu Linh Giao?

A Bảo nhẹ nhàng nói: “Xin hỏi tôn tính đại danh tiền bối?”

Thần thức dao động này trực tiếp câu thông với nguyên thần của bọn Cơ Hạo, ý niệm hai bên trực tiếp thông qua thần hồn dao động để trao đổi, tốc độ hỏi đáp cực nhanh, mọi người cũng có thể trực tiếp hiểu đối phương muốn nói gì.

“Tên... không... Ý nghĩa...”

“Nếu... Cứ phải... Nói... Tên họ... Linh mẫu...”

Một vài hình ảnh lóe lên không ngừng đưa vào, Cơ Hạo ‘tận mắt thấy’ một ít cảnh tượng thế giới này buổi đầu khai sáng.

Một mỹ phụ ngư nhân thân người đuôi cá, khuôn mặt thon gọn lơ lửng ở trên một quả cầu nước cực lớn. Nàng tay trái cầm bình nước, tay phải nắm bảo châu, hai kiện chí bảo lóng lánh hào quang loá mắt hung hăng bổ vào trên quả cầu nước màu sắc hỗn độn kia. Chỉ thấy ánh sáng chói lóa phun ra, một thế giới khắp trời đều là đại thủy sôi trào bị một đòn mở ra.

Ngư nhân mỹ phụ ngồi xếp bằng ở trên một đóa hoa sen nước trong suốt, khoe miệng không ngừng chảy ra huyết tương dinh dính long lanh trong suốt, trên mặt mang theo nụ cười mỉm, vui vẻ nhìn thế giới mình mở ra.

Nhưng nụ cười còn treo ở trên mặt, đột nhiên có đám đông hỗn độn sinh linh hình thù kỳ quái từ trong hỗn độn hư không gào thét ập tới, đập phá muốn hướng ngư nhân mỹ phụ phát động tiến công.

Sau một trận đại chiến ngập trời, ngư nhân mỹ phụ bị đánh cho thi cốt vô tồn, chỉ có một mảnh chân linh còn sót lại, nhưng hỗn độn sinh linh đột kích cũng đều bị nàng chém giết hơn phân nửa, chỉ có một sinh linh cực kỳ mạnh mẽ miễn cưỡng để lại nửa đoạn thân thể.

Chính là sinh linh mạnh mẽ lưu lại nửa đoạn thân thể này dốc sức còn lại liều

mạng đánh một đòn, một đám chân linh của ngư nhân mỹ phụ bị chém thành hai mảnh đối lập rõ ràng màu tím lam và màu xanh trắng, sau đó hai vầng sáng ảm đạm đó nhanh chóng nhập vào trong mưa to đầy trời.

“Toàn bộ... Linh Giao... Là ta... không phải ta... do ta mà sinh... phải tịch diệt vì ta...”

“Khi... Linh Giao... Tâm diệt... Mọi mọi... Trở về... Thánh địa... dung hợp với ta...”

“Vạn linh... một thể... bất sinh... Bất diệt... Vĩnh hằng... Tịch liêu...”

Thanh âm diêm tĩnh không có bất cứ ngữ khí dao động nào, nhẹ nhàng băng quơ nói ra chân tướng của thế giới này.

“Giới này... Là ta... Ảo mộng một hồi... Lại không có... Tạo hóa... Khả năng...”

Chương 825: Phát Hiện Làm Cho Người Ta Sợ Hãi

Câu chuyện xưa rất theo khuôn sáo cũ, ít nhất đối với Cơ Hạo mà nói, phi thường khuôn sáo cũ.

Nhưng đối với A Bảo và Quy Linh mà nói, chuyện thần thức dao động cường đại này kể cho bọn họ, mỗi một câu, mỗi một chữ, đều như đại đạo luân âm tuyên truyền giác ngộ. Thân thể họ run nhè nhẹ, đỉnh đầu thanh quang dâng trào, quanh thân pháp lực dao động, rất hiển nhiên bọn họ đắm chìm ở cảnh giới ngộ đạo nào đó khó có thể hình dung khó có thể tự kèm chế.

Nhưng với Cơ Hạo mà nói, hẳn thật sự khó có thể từ trong miêu tả của đối phương cảm thụ bất cứ sự xúc động nào.

Đơn giản là một hỗn độn sinh linh cường đại, trải qua tu luyện cùng thức tỉnh dài đằng đẵng, rốt cuộc mở ra thế giới cộng sinh, sáng tạo một cái thế giới thủy nguyên lực chiếm cứ địa vị thống trị tuyệt đối.

Xui xẻo là, sinh linh cường đại này quan hệ không rộng, giao du không đủ, khai thiên tích địa loại đại sự này, năng ngay cả một vị tri kỉ bạn tốt hỗ trợ hộ pháp cũng không mời, kết quả bị vô số hỗn độn sinh linh muốn chiếm tiện nghi vây công.

Mượn dùng thế giới mới sinh, chiếm ưu thế địa chủ, hỗn độn sinh linh cường đại này chém giết toàn bộ kẻ địch tới xâm phạm, lại bị một đòn liều chết của một kẻ địch cuối cùng đem chân linh nàng chém thành hai nửa.

Một chính một tà, một thiện một hung, một tạo hóa một hủy diệt, vừa lúc là hai cái tồn tại cực đoan đối lập.

Một vị tự xưng là linh mẫu này, miễn cưỡng cưỡng quản tạo hóa chi lực của thế giới này, mỗi khi tích tụ lực lượng nhất định, sẽ ở thủy vực nơi bất kỳ nở rộ U Sinh Thần Hoa, phóng thích đám đông Tinh Đồn, Linh Giao và linh mẫu.

Thế giới này ngay cả hệ thống sinh mệnh luân hồi hoàn chỉnh cũng chưa lập thành, chủ nhân khai thiên tích địa đã bị đánh chết, cho nên toàn bộ Tinh Đồn, Linh Giao và linh mẫu mới sinh, bọn họ thực ra đều là một chút mảnh vỡ linh hồn gây yếu của một vị ‘linh mẫu’ này dựng hóa mà thành.

Nói cách khác, bao gồm Tinh Mang Cơ Hạo hai ngày qua đã quen thuộc, còn có toàn bộ tộc nhân bộ lạc bọn họ, đều là mảnh vỡ linh hồn của ‘linh mẫu’ diễn hóa ra thân thể độc lập. Bọn họ suy nghĩ, tất cả bi ai, vui mừng, phần nộ, sợ hãi của bọn họ. Tất cả lịch trình sinh mệnh, đều giống như ảnh ngược trong gương bị ‘Linh mẫu’ biết được bất cứ lúc nào.

‘Linh mẫu’ giống như một người khổng lồ đang có một giấc mơ vô cùng vô tận, mà vô số sinh linh trong mơ đều là phân thân của nàng.

Ở ‘trong giấc mơ’ của ‘Linh mẫu’, khi các Linh Giao tuổi thọ vô cùng vô tận đó phiên chán sinh mệnh của mình, sau khi bọn họ cảm thấy linh hồn mệt mỏi, bọn họ sẽ theo linh hồn tác động, tới thánh địa của Linh Giao nhất tộc, cũng chính là nơi ‘Linh mẫu’ ngủ say, đem thân thể của mình dung nhập khối huyền băng đại lực không ngừng nảy sinh này.

Thân thể bọn họ sẽ hóa thành một loại thủy linh ngọc kỳ dị, đầu óc bọn họ thì chuyển hóa thành ‘Thủy Hồn Cao’, đầu óc mỗi một Linh Giao, tương đương với một tế bào não của ‘Linh mẫu’, trở thành một phần tử của thân thể nàng.

Cả khối huyền băng đại lực chính là bản thể của ‘Linh mẫu’, mỗi một Linh Giao được khảm ở trong huyền băng, chính là một hạt tạo thành thân thể nàng.

Sáng tạo mỗi một Linh Giao, một con Tinh Đồn, một con linh mẫu, ‘Linh mẫu’ chỉ cần phóng thích một chút hạt linh hồn cực kỳ nhỏ bé cũng có thể làm được. Nhưng các Linh Giao, Tinh Đồn cùng linh mẫu kia, bọn họ ở trong quá trình trưởng thành, hạt linh hồn bọn họ sẽ dần dần hấp thu lực lượng trong thiên địa không ngừng tăng trưởng.

Chờ bọn họ trở về Linh Giao thánh địa, lực lượng linh hồn đã cường đại hơn

trăm ngàn lần của bọn họ, sẽ tặng lại trăm ngàn lần cho ‘Linh mẫu’, khiến nàng trở nên càng thêm cường đại.

“Chữa thương... Đây là... Ta... Chữa thương... Phương pháp...”

Thanh âm trầm tĩnh quanh quẩn ở trong đầu đám người Cơ Hạo.

“Tuy nhiên... Cũng không... Quá lớn... Hy vọng... Tóm lại... Là... Hy vọng...”

Bản thân ‘Linh mẫu’ cũng rõ, loại phương thức chữa thương phân tán hạt linh hồn, để phân thân tự sinh trưởng lớn mạnh, sau đó tặng lại bản thân này hiệu suất quá thấp, rất có thể vĩnh viễn không thể khiến nàng khôi phục như lúc ban đầu. Nhưng ít nhất ít nhất, loại phương pháp chữa thương này có thể khiến nàng khôi phục.

Cho dù chỉ có hy vọng cực kỳ nhỏ bé, nàng cũng sẽ kiên trì không ngừng làm tiếp.

“Ác Giao là ai?” Cơ Hạo đột nhiên hỏi ngược ‘Linh mẫu’ một câu.

‘Linh mẫu’ thờ dài một hơi nặng nề.

Ác Giao, chính là một nửa chân linh tà ác tạo vật đối lập ‘Linh mẫu’.

‘Linh mẫu’ thông qua không ngừng chế tạo phân thân chữa thương, mà một nửa chân linh nọ đối lập nàng, thì lựa chọn cướp đoạt cùng cắn nuốt lực lượng của ‘Linh mẫu’ để khôi phục bản thân. Ác Giao chính là tạo vật của nàng, thông qua không ngừng săn giết, cắn nuốt Linh Giao. Trọng điểm là cắn nuốt óc tích trữ lực lượng linh hồn của Linh Giao, một nửa chân linh tà ác kia ở trong năm tháng dài đằng đằng, cũng đã hồi phục không ít nguyên khí.

Bởi vì chân linh phe tà ác chủ chiến đấu, chủ sát phạt, cho nên nó ở trên lực lượng còn hơn ‘Linh mẫu’ một tia, đối với năm giữ thiên địa ý chí của thế giới này, chân linh phe tà ác cũng chiếm ưu thế.

“Cho nên... Ta... Thấy... Các người...”

“Cho nên... Ta... Dẫn... Các người... Đến...”

‘Linh mẫu’ thông thả mà nhẹ nhàng kể ra. Nàng phát hiện đám người Cơ Hạo xâm nhập thế giới này, nàng quan sát đám người Cơ Hạo một đoạn thời gian, nàng theo bản năng phán đoán Cơ Hạo có thể trở thành trợ lực của nàng, cho nên nàng mới hao phí lực lượng to lớn, ở trên không bộ lạc của Tinh Mang nở rộ mấy vạn đóa U Sinh Thần Hoa, đem bọn Cơ Hạo đưa tới Linh Giao thánh địa.

“Giúp ta... Một lần nữa... Dung hợp...”

“Ta... Cho... Các người... Giúp...”

“Giúp? Mà không phải lợi ích gì?” Cơ Hạo sâu sắc đã nhận ra biến hóa tìm tòi của ‘Linh mẫu’.

“Khí tức... Giống nhau... Một đoạn... Thời gian... trước...”

Lại một vài hình ảnh ủa vào, ‘Linh mẫu’ đem một ít cảnh tượng nàng từng chứng kiến truyền tống cho đám người Cơ Hạo, mà cảnh tượng nàng truyền qua, không chỉ làm chấn động đám Cơ Hạo, mà còn dọa bọn họ.

Đầy trời mây mưa, vô số cột nước từ bầu trời trút xuống, Ác Giao rậm rạp lấy hàng trăm vạn để tính đứng ở trên mặt biển, nghe răng trộn mắt vùng binh khí muôn hình muôn vẻ, điên cuồng vây công người đứng trên một đám mây đen.

Chín cái đầu rắn cực lớn từ trên mây đen thò ra, đầu rắn há mồm, lộ ra cái mồm đầy răng nọc lởm chởm, từng đám lớn nọc độc màu đen sền sệt từ trên răng nọc của nó phun ra, giống như mưa rào rơi xuống nước.

Vô số Ác Giao phát ra tiếng rống thê lương, nọc độc cấp tốc khuếch tán ở trong nước, phàm là Ác Giao chạm đến nọc độc thân thể cấp tốc hòa tan, trong mấy hơi thở đã tan thành một bãi nước mù.

Tốc độ nọc độc khuếch tán ở trong nước kinh người đến cực điểm, thời gian chưa tới một chén trà nhỏ, nọc độc đã khuếch tán đến thuỷ vực phạm vi mấy vạn dặm, toàn bộ Ác Giao trong phạm vi này đều bị độc chết, không một ai có thể thoát khỏi vận rủi.

Thiên địa ý chí của thế giới này tức giận, thiên đạo ý chí bị chân linh phe tà ác nắm giữ tụ tập vô số thuỷ lôi hướng chín cái đầu rắn bổ tới, nhưng một nam tử trung niên mặc trường bào màu đen, đầu đội mũ cao vờn tay phải, ngón tay to lớn nhẹ nhàng cào, thuỷ lôi đầy trời bị hắn bóp một phát vỡ nát.

“Thế giới này không tệ, tương lai hắn có thể trở thành nơi Cộng Công nhất mạch ta đóng quân!”

Nam tử nón cao đặc ý hướng một gã nam tử mi tâm mọc con mắt dựng thẳng đứng ở bên người hắn cất tiếng cười to!

“Đế Sát, người quả nhiên rất có thành ý, hợp tác với người, bản tôn đồng ý.”

Chương 826: Bọn Họ Đã Tới

Cộng Công từng tới thế giới này.

Đế Sát trước đây, Đế Thích Sát hiện tại, kẻ đem nội bộ dị tộc quấy hồngбет, Lương Chử cũng gián tiếp bị hủy bởi tay hắn, cũng từng tới thế giới này.

Thậm chí Tương Liễu, một thời gian trước mới bị Cơ Hạo chém rụng hai cái đầu, Tương Liễu ở trước mặt vô số người mất hết mặt mũi, cũng từng tới nơi này, hơn nữa còn bùng nổ xung đột trực tiếp với các Ác Giao, độc chết Ác Giao lấy hàng trăm vạn để tính.

Lời ‘Linh mẫu’ nói rất rõ ràng, khí tức trên người Cộng Công, Tương Liễu, giống khí tức Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh, đều mang theo hương vị đặc hữu của Bàn Cổ thế giới. Loại hương vị này bản thân bọn Cơ Hạo có lẽ không quá miễn cảm, nhưng đối với ‘Linh mẫu’ loại tồn tại cấp độ này lại giống như ánh nến trong đêm đen, quá rõ rệt.

Vẫn có hình ảnh và thanh âm không ngừng ập tới.

Trên mây đen, Cộng Công đặc ý chấp tay sau lưng, đặc ý hướng bốn phía nhìn quét. Mây mưa đầy trời, trong tầm nhìn đại thủy vô biên vô hạn, thoát nhìn Cộng Công rất hài lòng đối với thế giới này.

“Lấy đây làm căn cơ, bản tôn là chủ thiên địa, cái gì Chúc Dung thị, cái gì Nhân Hoàng, hết thả quỳ cho bản tôn!”

Quan sát thật lâu, Cộng Công cất tiếng cười to. Hắn vung hai tay, thần lực mạnh mẽ ở trên mặt nước nhấc lên từng cơn sóng lớn cao vạn trượng, gào thét chạy chồm mãnh liệt ở bên hắn. Tương Liễu với mấy thần tử thủy thần khác bộ dạng kỳ quái kính cẩn quỳ gối trên mây đen, đều nhip hô to khẩu hiệu, nịnh bợ Cộng Công.

‘Ha ha, ha ha, ha ha ha ha’, Cộng Công cười đắc ý mà ngông cuồng.

‘Ha ha, ha ha, ha ha ha ha’, Đế Thích Sát lạnh lùng mà âm nhu cười.

Thanh âm ‘Linh mẫu’ lại truyền đến: “Chủ thiên địa... Chỉ có... Một người. Hẳn nếu là... chủ thiên địa... Các người... nào còn? Mà... Hẳn là... Các người... Kẻ địch!”

Cơ Hạo với A Bảo, Quy Linh nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu. Tuy bị chia làm hai nửa, nhưng đầu óc ‘Linh mẫu’ vẫn rõ ràng. Cộng Công muốn làm chủ thiên địa, như ‘Linh mẫu’ nói, chủ thiên địa chỉ có thể có một người. Hẳn nếu là thành thiên địa chi chủ, Cơ Hạo và A Bảo, Quy Linh, còn có người khác hoặc là trở thành nô bộc của Cộng Công, hoặc là bị Cộng Công tru sát, không còn khả năng khác.

Cho nên, Cộng Công là kẻ địch của bọn Cơ Hạo.

Không hề nghi ngờ ‘Linh mẫu’ đối với lực lượng của Cơ Hạo, A Bảo cùng Quy Linh cũng nắm bắt thật sự rõ ràng. Cộng Công với Tương Liễu, còn có mấy thần tử khác của Cộng Công, lực lượng bọn họ tất cả đều là thủy thuộc tính.

Mà trong đoàn người Cơ Hạo, đạo pháp thần thông của A Bảo khẳng định không phải thủy thuộc tính, mà khí tức của Cơ Hạo càng thuần dương chí cương, đối lập với thủy lực lượng. Từ trong lời nói của Cộng Công, còn có thuộc tính lực lượng của bọn họ, ‘Linh mẫu’ có thể suy đoán ra Cơ Hạo khẳng định không phải đồng bạn của Cộng Công.

“Giúp người một lần nữa khôi phục làm một chỉnh thể, thật ra cũng không phải không thể được.” Cơ Hạo bơi về phía trước một đoạn, nhìn huyền băng đại lục khổng lồ trầm giọng nói: “Nhưng người có thể giúp chúng ta cái gì đây?”

Thanh âm ‘Linh mẫu’ một lần nữa truyền đến, đồng thời có hình ảnh ủa vào trong đầu đám người Cơ Hạo.

Trên mây đen, đám người Cộng Công với Đế Thích Sát bay lên trời, một đường đánh nát vô số kiếp lôi thiên địa ý chí của thế giới này ngưng tụ, sau đó một luồng sáng chói lòa hiện lên, bọn họ rời khỏi thế giới này.

Nhưng có một Cộng Công thần tử bộ dạng như trẻ con, xấu vô cùng, toàn thân sũng nước nhện nhào, mang theo hơn trăm binh lính khoác trọng giáp ở lại. Bọn họ sau khi tiễn đoàn người Cộng Công đi, lập tức nhảy vào trong nước lớn. Sau khi đánh chết mấy Ác Giao không biết sống chết vây lên sẵn mồi, nhanh chóng chui vào nước sâu biển mất không thấy nữa.

‘Linh mẫu’ lấp bấp nói cho đoàn người Cơ Hạo, Cộng Công và Đế Thích Sát tuy đã rời khỏi, nhưng bọn hắc đế để lại một nhóm nhân thủ tiềm tàng ở thế giới này. Nàng có thể giúp Cơ Hạo tìm được những kẻ đó, bắt sống bọn chúng.

“Các người... Kẻ địch... Ta không thích... Tranh đấu... Lại có thể hiểu... trong tranh đấu... Các người... Đăm chiêu... Suy nghĩ!”

Thanh âm ‘Linh mẫu’ không ngừng truyền đến, bản thể trước đây của nàng không thích tranh đấu chém giết. Nhưng nàng dù sao cũng là tồn tại mạnh mẽ có tư cách ở trong hỗn độn hư không khai thiên tích địa, nàng kiến thức rộng lớn, cũng từng trải qua rất nhiều chuyện lộn xộn.

Cho nên nàng hiểu, thần tử Cộng Công Thị lưu lại đối với đoàn người Cơ Hạo khẳng định là có chỗ dùng tới.

Tuy không biết tác dụng lớn bao nhiêu, nhưng Cộng Công Thị đã biểu lộ hẳn muốn thành thiên địa chi chủ, như vậy người của hắc đế đối với đám người Cơ Hạo khẳng định hữu dụng. Chỉ cần đám người Cơ Hạo có thể giúp nàng đánh chết một nửa chân linh hóa thân khác, để nàng cắn nuốt đối phương một lần nữa trở về một chỉnh thể, nàng có thể giúp đoàn người Cơ Hạo bắt sống thần tử của Cộng Công Thị.

Cơ Hạo nhìn nhìn A Bảo, A Bảo và Quy Linh đồng thời nhìn nhìn hắc đế, sau đó hai người đồng thời mỉm cười, hướng Cơ Hạo gật gật đầu.

Không hề nghi ngờ, cò kè mặc cả cái thứ này, A Bảo và Quy Linh không am hiểu. Thuật nghiệp có chuyên công, vẫn là giao cho Cơ Hạo đi!

Khẽ ho khan một tiếng, Cơ Hạo chấp tay sau lưng, Thiên Địa Kim Kiều ở mi tâm hần phát ra một đạo kim quang, một lực lượng đáng sợ đủ để xé rách chu thiên, xuyên qua hư không chợt lóe qua.

Thần thức dao động cường đại của ‘Linh mẫu’ chột ngừng đọng. Rất hiển nhiên, nàng rất biết hàng.

“Chúng ta hiện tại có thể trở về thế giới ban đầu, chỉ cần chúng ta đem điều nhìn thấy nghe thấy nói ra, có thần tử kia của Cộng Công hay không, đối với chúng ta ý nghĩa không lớn.” Cơ Hạo đầu tiên đã định ra khúc mở đầu của đàm phán, tình báo ‘Linh mẫu’ nắm giữ, với bọn họ mà nói thật ra cũng không có giá trị quá lớn.

“Người... Muốn... Cái gì?” Thanh âm ‘Linh mẫu’ có chút bất đắc dĩ, đồng thời cũng có chút vội vàng. Nàng có thể cảm nhận được A Bảo và Quy Linh có được lực lượng đáng sợ, thậm chí ở trên người Cơ Hạo, nàng cũng có một loại cảm giác nguy hiểm cực kỳ đáng sợ.

Vô số năm qua, đây là lần đầu tiên ‘Linh mẫu’ chạm mặt người có thể giúp được nàng.

Càng quan trọng hơn, khác với Cộng Công Thị, Đế Thích Sát, ‘Linh mẫu’ ở trên người bọn Cơ Hạo cảm nhận được tồn tại nguy hiểm đáng sợ, nhưng không có bất cứ cảm giác uy hiếp nào. Nói cách khác, bọn Cơ Hạo có được lực lượng đủ để thương tổn nàng, nhưng bọn họ sẽ không chủ động thương tổn ‘Linh mẫu’, đây mới là nhân tố quan trọng nhất—— nhân tố có thể hợp tác với ‘Linh mẫu’.

Cơ Hạo trầm ngâm một lát, đột nhiên hỏi: “Bọn hần là tới thế giới này khi nào?”

‘Linh mẫu’ tính toán chốc lát, báo ra một cái thời gian, nàng là dùng ngày

đem thay đổi của thế giới này để tính toán thời gian. Cơ Hạo quy đổi một phen, hẳn không khỏi hoảng sợ phát hiện, Cộng Công Thị với Đế Thích Sát tới thế giới này, thế mà lại là chuyện từ hơn sáu trăm năm trước!

Hơn sáu trăm năm trước, Cộng Công Thị và Đế Thích Sát đã quen biết sao?

Bọn hắn rốt cuộc đang tính toán cái gì? Cộng Công Thị muốn trở thành thiên địa chi chủ? Cái này độ khó thật sự không nhỏ đâu.

Nheo tức ở trong đầu tính toán một phen, Cơ Hạo đang muốn mở miệng, trong thần hồn không gian đột nhiên vang lên thanh âm của hư ảnh:

“Hỏi nàng, thái dương của thế giới này có hữu dụng đối với nàng hay không, nếu vô dụng, đem thái dương của thế giới này tặng cho người!”

Cơ Hạo ngạc nhiên, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Chương 827: Ác Giao Vây Công

Chín con Tinh Đồn cấp tốc bơi ở trong nước sâu, để lại phía sau dấu vết ánh huỳnh quang thật dài.

Xuyên qua một cái lại một cái vòng xoáy truyền tống vô hình, đám Tinh Đồn chở đoàn người Cơ Hạo nhanh chóng vượt qua thủy vực dài đằng đằng.

Cơ Hạo cưỡi ở trên lưng một con Tinh Đồn, hành tẩu ở tận cùng phía trước của đội ngũ. Một quả cầu nước to bằng đầu người lơ lửng ở đỉnh đầu hắn, theo sát hắn cấp tốc lướt đi về phía trước. Trong quả cầu nước, mơ hồ có thể thấy được một người phụ nữ tuyệt đẹp thân người đuôi cá.

Người phụ nữ trong quả cầu nước, chính là ‘Linh mẫu’.

Sau khi cò kè mặc cả một phen, ‘Linh mẫu’ hầu như không hề do dự đáp ứng toàn bộ yêu cầu của Cơ Hạo.

A Bảo với Quy Linh mang theo một tia kinh ngạc, cưỡi ở trên lưng hai con Tinh Đồn khác, theo sát ở phía sau Cơ Hạo. Cho tới bây giờ, bao gồm sáu môn nhân của Quy Linh ở trong, bọn họ đều không ngờ, Cơ Hạo thế mà giỏi công phu xử tử ngoại như thế, mà ‘Linh mẫu’ lại không chút do dự tiếp nhận mọi điều kiện Cơ Hạo đưa ra.

Tăng lên tiềm lực và tư chất Quy Linh cùng sáu môn nhân của nàng thì thôi, nhanh chóng thay các nàng tăng lên đạo hạnh cùng pháp lực, hiểu ra thủy chi đại đạo của thế giới này, những điều kiện đó thì thôi, đối với ‘Linh mẫu’ mà nói, đây là chuyện dễ dàng.

Thu thập toàn bộ tài liệu đặc thù không phải ‘thủy thuộc tính’ thế giới này từ khi mở ra tới nay đưa tặng cho A Bảo, bao gồm các loại tiên thiên, hậu thiên trọng bảo, chỉ cần là bảo vật không phải ‘thủy thuộc tính’ cũng quy hết về cho A Bảo, điều kiện này ‘Linh mẫu’ cũng đáp ứng rất dứt khoát.

Nhưng Cơ Hạo hướng ‘Linh mẫu’ đòi thái dương của thế giới này, còn muốn ‘Linh mẫu’ tự mình động thủ đem thái dương và thái dương đại đạo tự mình từ thế giới này bóc ra, phong ấn sau đó đưa cho Cơ Hạo, cái này khiến A Bảo và Quy Linh chấn động tới mức đến bây giờ đều còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Đối với luyện khí sĩ chính thống mà nói, thiên địa âm dương cân bằng, thiên địa pháp tắc hoàn chỉnh, đây đã là nhận biết ‘Chân lý’ thâm căn cố đế.

Thế giới này tuy là thủy nguyên lực thống trị tất cả, nhưng thế giới này đã tồn tại một thái dương, như vậy thái dương đó đối với thế giới này nhất định có ý nghĩa lớn không thể thay thế. Mất đi thái dương, thiên đạo tuần hoàn của thế giới này khẳng định xảy ra vấn đề lớn.

Nhưng Cơ Hạo mở miệng đòi, ‘Linh mẫu’ liền thật sự đồng ý, hơn nữa còn nghiêm túc ký tên chân linh huyết khế với Cơ Hạo!

Đây là chân linh khế ước hoàn toàn không có khả năng giở trò gì, cho dù là chủ nhân một thế giới cũng không thể nào làm trái Hồng Mông ước định.

‘Linh mẫu’ thật sự đem thái dương cùng thái dương đại đạo của thế giới này đồng ý cho Cơ Hạo?

Trong đầu A Bảo vang ‘Ong ong’. Một thế giới không còn thái dương lực, thế giới này sẽ biến thành bộ dáng gì? Thuần túy chỉ âm thuộc tính sao? Một thế giới thiên đạo duy nhất thống trị tất cả? Thế giới như vậy, vận chuyển như thế nào? Duy trì như thế nào? Sinh sản lớn mạnh như thế nào?

Cái này hoàn toàn trái với thế giới quan A Bảo từ khi sinh ra tới nay dưỡng thành, hăn căn bản không thể lý giải Cơ Hạo sao có thể ‘ngốc nghếch’ đưa ra điều kiện như vậy, mà ‘Linh mẫu’ cũng ‘ngốc lớn mật’ đáp ứng Cơ Hạo.

“Sau khi trở về, nhất định phải hướng sư tôn thỉnh giáo, vì sao có thể như vậy?” A Bảo cau mày, trong đầu lộn xộn.

Tình Đồn cấp tốc xuyên về phía trước. Cơ Hạo nheo mắt, lén lút trao đổi với hư ảnh.

“A Bảo và Quy Linh đều bị dọa hổng rồi. Chậc chậc, đòi thái dương cùng thái dương đại đạo của thế giới này.”

“Có gì đáng sợ? Người trẻ tuổi, thiếu kiến thức, thế giới chỉ một thuộc tính, không hiểm thấy.”

“Người từng gặp thế giới khác chỉ một thuộc tính? Thế giới thuần túy, không có bất cứ thuộc tính nào khác?”

“Thuần túy kim, thuần túy hỏa, thuần túy thổ. Thuần túy thủy, thuần túy mộc. Thuần túy lôi, thuần túy điện, thuần túy quang, thuần túy ám... Thậm chí thuần túy một luồng ý niệm tạo thành thế giới, cái này cũng không kỳ quái.”

Trầm mặc chốc lát, hư ảnh lặng lẽ nói: “Nếu không đi lệch đường. Thế giới đơn nhất thuần túy, tuy đơn điệu, nhưng chính bởi vì nó đơn độc, cho nên thuần túy. Tuy thiếu biến hóa, lại cực kỳ đơn giản mà trực tiếp. Toàn bộ thế giới chính là một cái thân thể khổng lồ vô cùng, một cái thân ngoại hóa thân.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, hư ảnh thản nhiên nói: “Linh mẫu này, nếu ta không đoán sai, nàng thật ra muốn mở một thế giới hoàn toàn thuần túy chỉ có thủy tồn tại. Nhưng hỏa hậu của nàng quá nông cạn, cho nên sau khi mở thế giới, thế mà còn có các tia lực lượng pha tạp tồn tại, cho nên thế giới này không tinh thuần.”

“Chính vì thế giới này không đủ tinh thuần, cho nên mới làm người ta có cơ hội có thể thừa dịp, kẻ thù bên ngoài dễ dàng xâm nhập thế giới này công kích nàng đang cạn kiệt sức lực. Thái dương kia, thật ra đối với nàng cũng không có ý nghĩa, người không lấy đi, tương lai nàng sớm hay muộn cũng muốn đem thái dương và đại đạo khác vứt bỏ.”

Cơ Hạo như có chút hiểu, gật gật đầu.

Nhưng, ‘Linh mẫu’ theo đuổi là một thế giới đơn điệu, cực hạn, thuần túy, hẳn lại nghĩ tới Bàn Cổ thế giới nhiều vẻ nhiều màu. Bàn Cổ thế giới có thái dương tinh tú, có mưa rền gió dữ, có sấm chớp, có băng tuyết mưa đá, có hoa nở hoa tàn, thủy triều lên xuống, có vô số sinh mệnh sinh sản sinh lợi, có tử vong cũng có cuộc sống mới.

Một thế giới nhiều vẻ nhiều màu như vậy, so sánh với thế giới tương lai đơn điệu thuần túy của ‘Linh mẫu’, ai tốt hơn?

“Bàn Cổ thế giới và linh mẫu thế giới, đi con đường khác nhau.” Suy nghĩ một phen, hư ảnh rất cẩn thận đưa ra sự giải thích của mình: “Bàn Cổ thế giới theo đuổi là ‘Đại đạo’, mà linh mẫu chủ nhân thế giới đơn thuần thuộc tính khác, bọn họ theo đuổi là ‘Cực – đạo’. Hai con đường chưa đi đến đỉnh phong, ai có thể nói rõ rốt cuộc ai mạnh ai yếu?”

Dừng một chút, hư ảnh nhẹ nhàng cười lên: “Đương nhiên, lấy bản tâm ta mà nói, ‘Đại đạo’ hẳn là hơn ‘Cực – đạo’, nhưng ‘Đại đạo’ mờ mịt, vô cùng vô tận, muốn đi đến cuối, quá khó, quá khó, quá khó.”

Tinh Đồn xuyên qua nhanh chóng ở trong nước sâu, không biết về phía trước tiến lên bao nhiêu vạn dặm, đột nhiên từng trận tiếng sấm rền nặng nề xa xa truyền đến.

Bọn Tinh Đồn không cần đám Cơ Hạo chỉ huy, lập tức hướng mặt nước lao đi.

Vừa lộ ra khỏi mặt nước, Cơ Hạo đã nhìn thấy một luồng sét màu vàng kinh thiên động địa từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh ở trên mặt nước.

Ít nhất có hơn một ngàn Ác Giao kêu quái dị ‘Cạc cạc’, bị sấm sét màu vàng nổ máu thịt mơ hồ từ trong nước bay lên, hoa chân múa tay bị nổ bay xa mấy chục dặm. Nhưng vô số Ác Giao giống như điên cuồng, tụ tập rậm rạp trên mặt nước, từng tên gầm rú ‘Cạc cạc’ hướng phía tia sét màu vàng phát ra công kích mãnh liệt.

Trên mặt nước cuồng phong gào thét, sóng to quay cuồng, ngẫu nhiên một cơn sóng to nhấc lên cao hơn một ngàn trượng, trên đầu sóng bọt biển màu trắng phun ra thật xa, trong bọt nước có thể nhìn thấy vô số Ác Giao giương nanh múa vuốt làm mưa làm gió, tiếng kêu ‘Cạc cạc’ nổi liên thành một mảng, chấn động làm thiên địa dao động, chấn động làm người ta váng đầu hoa mắt.

Cực xa, vị trí trung tâm bị đám Ác Giao vây công, một thanh âm tức giận xa xa truyền đến:

“Nghiep chương các ngươi, còn không mau mau quy y, chớ trách chúng ta thủ đoạn độc ác vô tình!”

A Bảo đột nhiên cười một tiếng: “Là Bảo Tượng thắng nhãi đó sao? Lần trước bị ta đánh gãy ngà voi đã một lần nữa mọc ra rồi? Sao còn có mặt mũi ra ngoài hành tẩu?”

Chương 828: Thừa Dịp Hư Mà Vào

Trên mặt nước, một đài hoa sen cực lớn do nước trong ngưng tụ thành chậm rãi xoay tròn.

Bảo Tượng, Không Thiên cầm đầu mười tám đạo nhân ngồi xếp bằng ở trên đài sen chính giữa hoa sen, đồng loạt phát ra một đạo bảo quang màu vàng nhạt, kết thành một tòa đại trận dị thường chắc chắn, gắt gao ngăn cản vô số Ác Giao điên cuồng oanh tạc từ bốn phương tám hướng.

Cũng không biết từ nơi nào toát ra nhiều Ác Giao như vậy, Ác Giao lấy hàng trăm vạn để tính đồng loạt gào thét, các loại binh khí trong tay tạo ra một mảng lớn thủy lôi điện tương, giống như bão táp một đợt tiếp nối một đợt hướng đại trận không ngừng đánh giết tới.

Thủ đoạn công kích của đám Ác Giao kia rất đơn nhất, trong thủy lôi với điện tương xen lẫn lượng lớn núi băng, bão tuyết, cái này là toàn bộ phương thức công kích của bọn họ. Nhưng không chịu nổi bọn họ số lượng quá nhiều, hơn nữa trên tay nhiều Ác Giao đều cầm các loại thần binh lợi khí, bọn họ công kích mang tới cho đám người Bảo Tượng áp lực rất lớn.

Đại trận ánh vàng rực rỡ bị đập không ngừng lắc lư, thân thể đám người Bảo Tượng cũng run rẩy không ngừng.

Cách thời gian mỗi ba năm nhịp thở, Bảo Tượng, Không Thiên vung tay lên, đem toàn bộ pháp lực của mười tám người ngưng tụ thành một luồng hướng bầu trời đánh tới, sẽ có một luồng sét màu vàng kinh thiên động địa từ trên trời giáng xuống, đem mấy trăm, mấy ngàn Ác Giao nổ chết hoặc bị thương.

Lại có mấy ngàn Ác Giao đứng ở trên đóa hoa sen nước, gào thét vung các loại binh khí đánh nhau to với Ác Giao từ bốn phương tám hướng xông lên. Trên thân đám Bảo Tượng kia mơ hồ phủ một tầng sáng màu vàng mờ mờ, cung cấp cho bọn họ phòng ngự cực kỳ cường hãn, Ác Giao bốn phía ập tới không ngừng

bị bọn họ đánh chết, thương tổn bản thân bọn họ chịu lại cực kỳ có hạn.

“Bảo Tượng, Không Thiên, không hổ là môn nhân đặc ý của hai vị giáo chủ đó, Kim Cương Pháp Trận bí truyền trong môn bọn họ được xưng phòng ngự thiên hạ đệ nhất, quả nhiên danh bất hư truyền.” A Bảo mắt lộ kỳ quang nhìn đám người Bảo Tượng, Không Thiên bị vây công, khẽ cười nói: “Nếu sư tôn ở đây, không chừng lại ngửa tay, muốn một kiếm đánh xuống xem hỏa hậu Kim Cương Pháp Trận của bọn họ.”

Quy Linh và môn nhân của nàng cũng đồng loạt cười lên, nhìn đám người Bảo Tượng lâm vào vòng vây rất có ý vui sướng khi người gặp họa.

Bảo Tượng, Không Thiên, cũng đều là hạng người đại năng có lai lịch trong hồng hoang, bọn họ giống Thi đạo nhân đầu nhập vào môn hạ hai vị giáo chủ Vũ Dư đạo nhân gọi là gỗ mục, cũng là lão đối thủ của A Bảo, Quy Linh.

Cho tới nay, bởi vì đủ loại nguyên nhân, tranh bảo bối, tranh đệ tử, chiếm động thiên, đoạt phúc địa, bọn họ không biết từng giao thủ bao nhiêu lần, đã sớm chất chứa vô số oán hận. Hôm nay thấy đám Bảo Tượng, Không Thiên bị Ác Giao vây công, A Bảo với Quy Linh trừ vui sướng khi người gặp họa, cũng chỉ còn lại có vui sướng khi người gặp họa, tuyệt đối sẽ không tiến lên viện thủ.

“Bọn hã sao có thể tới nơi này?” Cơ Hạo thì nhíu mày hỏi một câu.

“Bọn họ... luôn... Đi theo các người!” Trong quả cầu nước, ‘Linh mẫu’ khẽ mở miệng nói: “Thoi vàng... Linh phù... theo các người mà đến.”

A Bảo khẽ hừ một tiếng, thấp giọng cười lạnh nói: “Thoi vàng? Chẳng lẽ là món bảo bối đó? Bảo bối đấy đã rơi vào trong tay Hoa đạo nhân, cũng có năng lực xuyên qua hư không, chỉ là thua xa Thiên Địa Kim Kiều mà thôi. Linh phù? Ha ha, hai vị đó lại tự mình ra tay rồi.”

Quy Linh thản nhiên nói: “Thiên Địa Kim Kiều rơi vào tay bốn môn, lấy tính nết hai vị đó, nếu không lén lút ra tay mới cổ quái. Chẳng qua, bọn họ đuổi theo

cũng thật đủ nhanh, thế mà suốt đường đuổi tới nơi này.”

Ngữ khí ‘Linh mẫu’ trở nên có chút cổ quái, nàng từ từ nói: “Dị thuật... Ác Giao quy phụ... Dẫn nàng tức giận... Vây công...”

Cơ Hạo và A Bảo, Quy Linh nhìn nhau một cái, đồng thời cười lên.

Môn nhân đệ tử Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân thích dùng bí pháp, mạnh mẽ độ nhân trở thành môn nhân đệ tử của mình. Nhưng một lần này, bọn họ hiển nhiên đã va vào trên tấm sắt. Các Ác Giao kia chính là phân thân một nửa phân linh khác của ‘Linh mẫu’, sau khi bị bọn họ mạnh mẽ độ hóa, tương đương đoạt đi của người ta một bộ phận linh hồn phân thân, sao có thể không chọc giận người ta?

Bị trăm vạn Ác Giao vây công, đây là bọn Bảo Tượng, Không Thiên tự tìm.

Bốn phương tám hướng vô số sóng to lao lên, càng nhiều Ác Giao không ngừng hướng bên này ủa tới, mây mưa trên trời càng thêm nồng đậm, vô số tiên thiên hậu thiên thủy lôi tối như mực từ trên trời rơi xuống, gào thét hướng bọn Bảo Tượng, Không Thiên đập xuống.

Càng có một số Ác Giao tu vi cường đại xông lên trời, chân đạp mây nước bay lượn qua lại, từ trên cao hướng đám người Bảo Tượng, Không Thiên phát động tiến công.

Áp lực cực lớn khiến đám người Bảo Tượng, Không Thiên lộ vẻ khổ sở. Bảo Tượng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lại đem cái chày báu màu vàng nọ của hắn lấy ra, phát ra một đạo kim quang rạng rỡ thêm vào ở trên Kim Cương Pháp Trận.

Phía sau Không Thiên phóng lên một đạo kim quang, bên trong có một con ve mùa thu khổng lồ đón gió thét dài vài tiếng, sau đó nó phun ra một cành cây ánh vàng rực rỡ, từng cái lá cây màu vàng phát ra vô số phù lục màu vàng như cá bơi, cũng dung nhập Kim Cương Pháp Trận.

Mười sáu vị đạo nhân khác cũng lần lượt thi triển thần thông, đem bảo vật của mình tế ra dung nhập trận pháp, bỗng chợt khiến lực phòng ngự của trận pháp gia tăng rất nhiều.

Mặc cho vô số Ác Giao điên cuồng tấn công, Kim Cương Pháp Trận lù lù bất động.

Bảo Tượng mang theo một tia hung hăng dữ tợn cười nói: “Không biết từ bi, không biết tốt xấu, hôm nay để chúng ta siêu độ các người hần hoi.”

Chày báu màu vàng nhoáng lên một cái, hư ảnh chày báu màu vàng dài mấy vạn trượng giống như vô số điện quang từ bầu trời hạ xuống, hung hăng nện ở đỉnh đầu các Ác Giao. Chợt nghe tiếng vỡ vụn không dứt bên tai, mấy vạn Ác Giao bị một đòn đánh vỡ đầu, thân thể nổ thành vô số bọt nước rơi xuống.

Trong hư không truyền đến tiếng sấm trầm thấp, một luồng ý chí khổng lồ bùng xuống, toàn bộ Ác Giao đồng thời điên cuồng.

“Chúng ta... Hành động... sào huyệt của nàng... hần không có ai...” ‘Linh mẫu’ nhẹ nhàng nói một câu.

Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh gật gật đầu, đồng thời khẽ hô một tiếng, thúc dục Tinh Đồn chui xuống nước, tiếp tục chạy đi.

Lặng lẽ lặn đi hồi lâu, đem chiến đoàn bỏ lại xa xa phía sau, sau khi thông qua mấy vòng xoáy chảy xiết, trước mắt đám người Cơ Hạo đột nhiên sáng ngời.

Mười mấy sào huyệt Ác Giao to lớn lơ lửng ở chỗ lối ra của vòng xoáy, mấy ngàn Ác Giao lười biếng quay quanh sào huyệt, ánh sáng mờ mờ màu u lam, màu tím đậm từ trong cơ thể bọn họ trào ra, chiếu sáng một mảng thủy vực này.

Bỗng nhìn thấy đám người Cơ Hạo lao ra khỏi vòng xoáy, các Ác Giao đồng thời ngẩn ngơ, sau đó cùng lúc há mồm thét dài, lộ ra răng sắc nhọn đầy mồm hướng bọn họ xung phong tới.

Một thần thức dao động khủng bố to lớn cường đại, giống như thiên địa ý chí từ cách đó không xa truyền đến, hung hăng đánh ở trên thân đám người Cơ Hạo.

Cơ Hạo hét dài một tiếng, ngay lập tức tế ra trận đồ và bốn thanh bảo kiếm Vũ Dư đạo nhân cho hấn mượn, chỉ nhìn thấy một đạo trận đồ gào thét thổi quét hư không phạm vi mấy chục vạn dặm, bốn thanh trường kiếm nhập vào trận đồ, sau đó kỳ quang bốn màu từ trong trận đồ phóng lên cao.

Vô số kiếm khí lăng không, mười mấy sào huyết của Ác Giao, mấy ngàn Ác Giao chỉ hơi nhoáng lên một cái, đã bị kiếm khí xay nát vô ảnh vô hình.

Kiểm trận phát ra tiên quang bốn màu đủ để chiếu rọi thiên địa, nháy mắt chiếu sáng một mảng thủy vực này.

Ngay phía trước đám người Cơ Hạo, một tòa kim tự tháp tạo hình dữ tợn, to lớn vô cùng, do huyền băng tạo thành đang lẳng lẳng lơ lơ trong nước.

Chương 829: Quay Về Một Thế

Mượn dùng tiên quang kiếm trận phát ra, trong thủy vực tối như mực đã được chiếu sáng phía trước, một tòa kim tự tháp vuông vức khổng lồ vô cùng.

Kim tự tháp trong suốt huyền băng màu tím nhạt tạo thành, trên tù dưới nhọn, bên trong rất chỉnh tề, được khảm rậm rạp vô số Ác Giao vẽ mặt dữ tợn.

Khác với trong huyền băng đại lục khổng lồ của ‘Linh mẫu’, các Linh Giao thần thái an tường giống như ngủ say, Ác Giao đóng băng trong những kim tự tháp này khuôn mặt ai cũng vắn vẹo, hai mắt lồi ra, tư thế thân thể cũng muôn vàn sự kỳ quái, hiển nhiên ở trước khi chết đều từng tiến hành giãy dụa mãnh liệt.

Thậm chí có nhiều Ác Giao thân thể bị bẻ gãy, trên người có ngoại thương cực kỳ rõ ràng.

“Ta... Phân thân... Tâm mệt... Mệt mỏi... Tự nguyện mình quy!”

“Nàng... Phân thân... Mạnh mẽ... Hiến tế... Mạnh mẽ cắn nuốt!”

Thanh âm ‘Linh mẫu’ truyền đến, giải thích nguyên nhân trong kim tự tháp tạo hình dữ tợn này, các Ác Giao kia hình thái dữ tợn đáng sợ như thế.

Lời còn chưa dứt, trong đầu vô số Ác Giao trong kim tự tháp đồng thời sáng lên ánh sáng màu tím, giống như một chút quỷ hỏa đang lóe lên. Vô số ánh lửa nho nhỏ màu tím theo kim tự tháp từ đuôi đến đầu cấp tốc hội tụ lên, trong mấy hơi thở ngắn ngủn, dòng nước đỉnh chóp kim tự tháp bị một lực lượng đáng sợ gỡ bỏ.

Từng mạch nước ngầm chảy xiết từ đỉnh chóp kim tự tháp khuếch tán ra, mạch nước ngầm mãnh liệt như rồng, gào thét tàn sát bừa bãi bốn phương. Kiếm trận phát ra vô lượng hào quang, đem từng mạch nước ngầm xay hết thành phấn.

Sắc mặt A Bảo, Quy Linh cũng có chút khó coi, lực lượng này đã vượt qua cực hạn pháp lực của bọn họ, những mạch nước ngầm này nếu trực tiếp đánh vào trên thân bọn họ, lấy đạo hạnh pháp lực của họ muốn ngăn cản cũng vô cùng khó khăn.

Nếu không phải Vũ Dư đạo nhân đem trấn giáo hộ pháp kiếm trận của mình cho Cơ Hạo mượn, chỉ riêng một đợt mạch nước ngầm này đánh vào đã có thể làm bọn họ toàn quân bị diệt.

Tiếng gào rống ‘A a!’ từ trên kim tự tháp truyền đến, u quang màu tím lóe lên, một phụ nhân tuyệt đẹp cao gần ngàn dặm, thân người xuất hiện ở trên không đỉnh tháp. Cái đuôi cá thật dài của nàng cuốn lấy đỉnh tháp, mắt lộ hung quang cúi thân thể hướng đám người Cơ Hạo nhìn tới.

Trong quả cầu nước lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, ‘Linh mẫu’ ngẩng đầu lên, xa xa nhìn nhau với đối phương.

Thời điểm ánh mắt ‘hai người’ tiếp xúc, thân thể các nàng đồng thời cứng ngắc một chút. ‘Linh mẫu’ khẽ thở dài một hơi, mà người phụ nữ toàn thân màu tím đậm kia thì ánh mắt cuồng nhiệt ngửa mặt lên trời rống to. Nàng vung đôi tay, một bình, một châu hai kiện dị bảo tản mát ra khí tức kinh người hiện lên ở lòng bàn tay nàng.

Cơ Hạo nhếch nhếch miệng, bất đắc dĩ nhìn thoáng qua ‘Linh mẫu’ trong quả cầu nước.

Vốn tưởng mình chiếm tiện nghi, không ngờ ‘Linh mẫu’ cũng không phải hạng người chịu thiệt thòi, ở trong hình ảnh ‘Linh mẫu’ truyền lại, Cơ Hạo đã thấy cảnh tượng bản thể ‘Linh mẫu’ khai thiên tích địa, khi đó nàng cầm trong tay, chính là hai kiện bảo bối một bình, một châu này.

Đây chính là chí bảo bản thể ‘Linh mẫu’ dựa vào để khai thiên tích địa, lại bị nửa phần chân linh bọn Cơ Hạo cần đối phó nắm giữ, mặt Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh tất cả đều co rúm lại!

Một đợt thần thức dao động khủng bố không ngừng trào ra nghiền ép tới, tiên quang bốn màu trong kiếm trận xoay vòng bay lượn, bắn tung tóe ra vô số mưa ánh sáng, đem thần thức dao động của đối phương gắt gao chặn ở bên ngoài.

Rống giận một tiếng ‘A!’, hoàn toàn không có bất cứ ý thức trao đổi gì, người phụ nữ đối phương giống như dã thú điên cuồng hò hét, trong thần thức dao động của nàng, chỉ có khí tức hung hãn sẵn mồi cùng giết chóc bắt nguồn từ bản năng.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, bảo bình trong tay người phụ nữ phun ra một đạo thủy quang màu đen.

Giống như toàn bộ thế giới đều theo thủy quang màu đen phun ra mà bắt đầu xoay tròn, nước của thủy vực vô biên vô hạn bốn phương tám hướng đều đang xoay tròn. Mỗi một mạch nước ngầm, mỗi một vòng xoáy, mỗi một thủy nguyên tử đều đang xoay tròn hỗn loạn, bừa bãi.

Kiểm trận của Vũ Dư đạo nhân kịch liệt chấn động một cái, tiên quang bốn màu đột nhiên ngưng trệ, mơ hồ có quỹ tích của một bộ phận tiên quang cũng đã xảy ra thác loạn, tựa như muốn theo dòng nước xoay tròn bên ngoài mà xoay tròn quấy động lung tung.

“A Bảo sư huynh!” Cơ Hạo điên cuồng gào thét một tiếng.

Kiểm trận hỗn loạn, lực cản trả khủng bố ập tới, lực phủ ngũ tạng của Cơ Hạo đau đớn, nguyên thần đạo chủng thiếu chút nữa bị xay nát, hắc phun ra một ngụm máu lớn, vội vã từ bỏ sự khống chế đối với kiếm trận.

A Bảo rống giận, năm luồng thanh khí ở đỉnh đầu hắc lao lên cao hơn vạn dặm, một đám mây lạnh lơ lửng ở trên thanh khí, ba đóa hoa sen dần dần nở rộ, trên mỗi một đóa hoa sen đều có một bóng người mờ lung khoanh chân ngồi. Đôi tay hắc lóng lánh Vũ Dư tiên quang trong suốt như nước, hai tay dùng sức vỗ vào trên trận đồ.

“Định!”

Kiểm trận hỗn loạn hơi chấn động, Vũ Dư đạo lực cường đại hơn ít nhất trăm ngàn lần so với Cơ Hạo rót vào kiểm trận, uy lực kiểm trận chợt tăng lên, thủy quang màu đen trong bảo bình phun ra cấp tốc xoay tròn bao bọc toàn bộ kiểm trận, lại không thể chấn động kiểm trận chút nào nữa.

Thân thể A Bảo hơi nhoáng lên một cái, khoe miệng trào ra một luồng tơ máu. Hắn ngẩng đầu, hướng ‘Linh mẫu’ hỏi: “Đạo hữu, một nửa chân linh này của ngươi, sao hoàn toàn không có linh trí đáng nói?”

‘Linh mẫu’ khẽ thở dài một hơi. Nàng nhìn chăm chăm người phụ nữ kia, từ từ nói: “Ta được linh trí... Nàng ta được bản năng... Tất cả ký ức trí tuệ... Đều ở tâm ta... Nàng không có linh trí... Lại được chí bảo.”

Cơ Hạo và A Bảo liếc nhau một cái, gật đầu bất đắc dĩ.

Được rồi, ‘Linh mẫu’ bị bản thể chân linh phân liệt, chia làm hai bộ phận một thiện một ác thì thôi, hơn nữa một bộ phận thiện chiếm được toàn bộ linh trí và trí tuệ, một nửa ác kia kế thừa toàn bộ kinh nghiệm chiến đấu với bản năng sinh tồn, lại nắm giữ hai kiện bản mạng chí bảo.

Không đợi Cơ Hạo và A Bảo mở miệng, ‘Linh mẫu’ nhẹ giọng nói: “Đây là... Tốt nhất... Cơ hội... Ta cuốn lấy nàng... Mong giúp ta!”

Quả cầu nước vỡ vụn ra, một ánh sáng màu xanh trắng phóng lên cao, thân thể ‘Linh mẫu’ cũng bành trướng đến kích cỡ ngàn dặm, phát ra một tiếng rống dài thanh thúy cuộn mình hướng người phụ nữ đối phương lao tới.

Người phụ nữ đối phương ngẩn ngơ, sau đó mặt lộ vẻ mừng như điên há mồm hướng ‘Linh mẫu’ cắn xuống một cái.

Áp lực kiểm trận phải chịu chợt nhẹ đi. A Bảo khẽ quát một tiếng ‘Sư đệ, sư muội giúp ta’, liền khoanh chân ngồi ở trên trận đồ.

Cơ Hạo, Quy Linh đồng thời đem pháp lực bản thân điên cuồng rót vào kiếm trận, tiên quang bốn màu xoay tròn bay múa một phen, bốn thanh bảo kiếm bốn màu phóng lên cao tới trăm dặm, nhẹ nhàng vòng quanh thân thể người phụ nữ đối phương xoay tròn, chém một cú.

Người phụ nữ đối diện chỉ lo săn giết ‘Linh mẫu’, trong lúc nhất thời xem nhẹ áp chế đối với kiếm trận, bảo kiếm bốn màu cuốn vòng quanh thân thể nàng, một đòn đem nàng chém thành bốn mảnh.

‘Linh mẫu’ và một nửa phân linh khác của nàng thực lực tương đương, chênh lệch chỉ ở hai kiện chí bảo mà thôi.

Kiểm trận Vũ Dư đạo nhân, lực lượng sát phạt có thể xưng là không thể địch nổi. A Bảo bỗng dừng dùng kiếm trận đánh bất ngờ, trừ phi bản thể ‘Linh mẫu’ ở đây, nếu không chỉ một nửa chân linh, căn bản không thể ngăn cản.

‘Linh mẫu’ phát ra tiếng cười nhẹ nhàng, thân thể nàng nhoáng lên một cái hóa thành một mảng linh quang xanh trắng, chợt đem ác chi chân linh vờ vụn bao vây vào.

Chỉ ngăn ngừa một khắc đồng hồ, theo thần thức dao động đáng sợ quay cuồng mà ra, một người phụ nữ tuyệt đẹp thân người đuôi cá cao tới vạn dặm xuất hiện ở trước mặt bọn Cơ Hạo.

Chương 830: Nhân Quả Thật Lớn

“Chân linh cuối cùng trở về một, nhưng khôi phục ban đầu, lại là xa xa không hẹn.”

Tuyệt mỹ phụ nhân cao vạm vỡ hai tay, như bi như hỉ nhìn đôi tay trong suốt của mình, nhẹ nhàng nhắm đôi mắt.

Lượng thủy nguyên lực khổng lồ từ bốn phương tám hướng gào thét mà đến, không ngừng ập vào thân thể của nàng. Theo thủy nguyên lực khổng lồ ủa vào, thân thể phụ nhân không ngừng thu nhỏ lại, đồng thời không ngừng phun ra u quang xanh trắng hơi mang theo một tia lam bạc.

Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh kiên nhẫn chờ đợi.

Đôi tay A Bảo biến ảo pháp ấn, phạm vi kiếm trận bao phủ không ngừng thu nhỏ, cuối cùng thu nhỏ lại thành một quầng sáng bốn màu to bằng năm tay.

Hắn đem quầng sáng bốn màu này chỉ hướng trên người Cơ Hạo, quầng sáng động lại đó vô thanh vô tức dung nhập thân thể Cơ Hạo. Cơ Hạo hướng A Bảo gật gật đầu, cảm giác sâu sắc bội phục âm thầm tán thưởng một tiếng.

Nhìn như kiếm trận đã bị thu lại, nhưng ở dưới pháp lực cường đại của A Bảo khống chế, kiếm trận vẫn duy trì vận chuyển. Kiếm trận ẩn núp ở trong cơ thể Cơ Hạo, nếu ‘Linh mẫu’ có bất cứ dị động nào, có bất cứ dấu hiệu nào xé bỏ huyết khế, Cơ Hạo đều có thể khống chế kiếm trận bộc phát ra một đòn tuyệt sát.

A Bảo tuy phẩm tính thuần hậu khoan dung, nhưng hắn hành tẩu thiên hạ vô số năm, là người từ thời đại hồng hoang trong vô số giết chóc chinh chiến sống sót đến nay, hắn có thể không chút giữ lại vô cùng thân thiện, hữu ái đối với bất cứ một đồng môn nào, hắn tương tự cũng sẽ không chút lý do hoài nghi, phòng bị bất cứ một người ngoài nào không phải đồng môn.

Đại đệ tử của Vũ Dư đạo nhân, sao có thể vì một phần huyết khế, một cái hứa hẹn miệng đã hoàn toàn tin tưởng một nhân vật xa lạ?

Thủy nguyên chi lực không ngừng ập tới, thân thể ‘Linh mẫu’ càng thêm thu nhỏ lại, đến cuối cùng, hình thể của nàng áp súc đến chỉ có khoảng ba trượng, thân thể như hồi phục thân thể máu thịt, không còn trạng thái trong suốt mới đây nữa.

Tòa kim tự tháp khổng lồ vô cùng kia âm ỉ sụp xuống. Vô số thi thể Ác Giao đóng băng ở trong đồng thời sụp đổ, hóa thành các tia thủy nguyên chi lực tinh thuần dung nhập trong nước lớn vô biên vô hạn xung quanh. Đầu óc dạng thuốc dán bán động lại của các Ác Giao biến thành các luồng sáng màu tím, không ngừng ủa vào thân thể nàng, khiến khí tức của nàng trở nên càng thêm thâm thúy mà nội liễm.

A Bảo tiến lên một bước, nghiêm nghị hướng nàng chấp tay hành một lễ: “Chúc mừng đạo hữu, chúc mừng đạo hữu. Xin hỏi tôn tính đại danh đạo hữu?”

Tuyệt mỹ phụ nhân nhẹ nhàng mở mắt, cái đuôi lớn đẹp đẽ của nàng vung vẩy, hai kiện chí bảo một bình một châu ở bên người nàng xoay quanh bay múa một phen, tất cả đều nhập vào mi tâm nàng biến mất không thấy nữa.

Ngẩng đầu lên, nhìn quanh một lúc, phụ nhân khẽ thở dài một hơi: “Ta vốn tên là ‘Giả Linh’, hiện nay, các người có thể gọi ta ‘Bàn Giả’.”

Một hơi thở thâm thúy không thể phỏng đoán quanh quẩn ở bên người Bàn Giả, nàng mang theo một tia tự giễu hướng Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh nói: “Chỉ là, cái tên ‘Bàn Giả’, đối với ta bây giờ, lại là hữu danh vô thực rồi. Trừ phi ta có thể một lần nữa ngưng tụ pháp thể, nếu không chỉ một luồng chân linh này, khổng chế thế giới này cũng chỉ là miễn cưỡng, căn bản không tính là Bàn Giả danh xứng với thực.”

Cơ Hạo, Quy Linh đều chưa hé răng, A Bảo cười trấn an nói: “Đạo hữu dù sao đã thoát kiếp số, sau khi chân linh quy nhất. Cho dù tu vi có tổn hại, pháp thể

không còn tồn tại nữa. Chỉ cần thời gian, tự nhiên tất cả đều có kết quả.”

Bàn Giả hít sâu một hơi, nhắc lên chút tinh thần hướng A Bảo cười nói: “Xin nhận lời tốt lành của đạo hữu, hy vọng như thế.”

Trầm ngâm một lát, Bàn Giả đột nhiên cười lên: “Ước hẹn lúc trước, thực hiện ước định trước rồi nói sau...”

Như có chút dăm chiêu nhìn thoáng qua Cơ Hạo, Bàn Giả ôn hòa nói: “Tương lai nếu còn có chỗ nhờ các vị đạo hữu, xin các vị đạo hữu không tiếc ra tay viện trợ đôi chút.”

Không đợi đám người Cơ Hạo mở miệng, mi tâm Bàn Giả bay ra một mảng u quang, viên bảo châu nàng dùng để khai thiên tích địa bay ra. Chợt nghe một tiếng ‘rắc’ vang lên, mặt ngoài bảo châu nứt ra một vết nứt thẳng tắp. Đại khái có một khối châu khoảng hai thành thoát ly bản thể, hóa thành một đám sóng nước run rẩy hướng Quy Linh cấp tốc bay tới.

Quy Linh còn chưa kịp phản ứng, bảo châu thoát ly ra lại chia ra làm bảy, một phần lớn nhất trong đó ước chừng chiếm một nửa, một nửa còn lại chia làm đều đều sáu phần, phân biệt nhập vào trong cơ thể Quy Linh và sáu môn nhân của nàng.

“Cái này... Quy Linh đa tạ đạo hữu... Chỉ là, quá phí rồi.” Quy Linh không thể tưởng tượng trọn to mắt, nhìn Bàn Giả một cái thật sâu, sau đó cười khổ một tiếng, dứt khoát khoanh chân ngồi ngay tại chỗ, cùng sáu môn nhân nhanh chóng bắt đầu tiêu hóa sóng nước dung nhập thân thể.

Bàn Giả mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Đã đáp ứng phải giúp đạo hữu tăng lên tiềm lực và thiên chất, biện pháp tốt nhất chính là mượn dùng lực lượng bản mạng chí bảo này của ta.”

Khuôn mặt A Bảo trở nên vô cùng sầu khổ, mặt đầy nếp nhăn, mỗi nếp nhăn tựa như đều sắp nhỏ ra mật đắng.

Viên bảo châu này của Bàn Giả có thể coi là chí bảo khai thiên tích địa sử dụng, tuyệt đối là chí bảo cùng cấp bậc với cây đại phủ trong tay Bàn Cổ thánh nhân người mở ra Bàn Cổ thế giới. Nàng phân ra hai thành bản thể của bảo châu để thành tựu Quy Linh và sáu môn nhân của nàng, phần nhân quả này đã nợ quá lớn.

Không cần nói Quy Linh, cho dù là Vũ Dư đạo nhân muốn hoàn lại phần nhân quả này, vậy cũng là chuyện rất hao tổn tâm trí.

Cơ Hạo cũng méo mồm. Nữ nhân quả nhiên đều khó đối phó, nhất là nữ nhân cấp độ này, thực sự đáng sợ!

Cơ Hạo chỉ muốn từ kẽ ngón tay nàng kiếm chút nước béo, nhưng Bàn Giả thế mà lại trực tiếp từ trên người mình móc ra một khối thịt béo cứng rắn nhét qua.

Phần nhân tình này, nợ quá quá lớn rồi. Cơ Hạo mặt mày đau khổ nhìn A Bảo, A Bảo cũng mặt mày đau khổ nhìn hắn. Chuyện này nếu trở về nói cho Vũ Dư đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân là sẽ nổi bão đem Bàn Giả bổ một kiếm, trực tiếp đoạt thế giới này của nàng vĩnh tuyệt hậu hoạn, hay là đem Cơ Hạo và A Bảo đánh đau một trận sau đó bảo bọn họ đóng cửa suy nghĩ đây?

Bàn Giả cười tủm tỉm nhìn A Bảo và Cơ Hạo vẻ mặt sầu khổ, nàng cười vung tay, nhất thời thủy vực xung quanh kịch liệt chấn động lên.

Một cái lại một cái vòng xoáy không ngừng trào ra, không ngừng phun ra lượng lớn sự vật cổ quái. Có đá, có mỹ ngọc, có tinh kim, có bùn lầy, có rễ cây, có tảo biển, đủ loại vật cổ quái đều tản mát ra tiên thiên nguyên khí dao động nồng đậm đến cực điểm.

Đây là điều kiện thứ hai Cơ Hạo đưa ra, hắn giúp A Bảo đòi toàn bộ tài liệu thế giới này Bàn Giả không dùng tới.

Kỳ trân chông chất như núi không ngừng ập tới, số lượng nhiều, kích cỡ lớn,

phẩm loại lạ, giá trị cao, hoàn toàn ra ngoài Cơ Hạo và A Bảo dự kiến.

A Bảo khẽ thở dài một hơi. Hắn nhìn nhìn Bàn Giả, lại nhìn nhìn Cơ Hạo, tay áo vung lên, đem những tài liệu lẫn lông lốc đầy đất kia thu hết lại.

Nợ nhiều thì không lo nữa, có chuyện Quy Linh ‘châu ngọc ở phía trước’, thu chút tài liệu quý hiếm, thật sự không tính là việc gì to tát.

Ba canh giờ sau, toàn bộ Bàn Giả thế giới đột nhiên tối đi.

Thái dương treo cao ở bầu trời không thấy nữa, toàn bộ thuần dương chi khí của toàn bộ thế giới đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, giống như thái dương và thái dương chi đạo chưa bao giờ xuất hiện ở thế giới này.

Ở trong cơ thể Cơ Hạo, một mặt trời đích thực hào quang vạn trượng, đang không ngừng phóng ra ánh sáng dữ dội.

Chương 831: Vô Lượng Thủy Phủ

Mặt trời của thế giới này đã biến mất, bầu trời biến thành một mảng tối đen.

Mấy trăm vì tinh tú thừa thốt màu u lam hiện lên ở bầu trời. Không còn mặt trời áp chế, từng đạo huyền âm chi khí cực kỳ tinh thuần, to lớn từ trong tinh tú rơi xuống, vô số Ác Giao trên mặt nước vui vẻ khàn giọng gầm rú, mở ra cái miệng rộng điên cuồng cắn nuốt những khí tức màu u lam đó.

Bảo Tượng, Không Thiên và đồng môn của bọn họ sắc mặt trở nên cực kỳ đau khổ.

Bọn họ ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn bầu trời tối như mực.

Lấy tu vi của bọn họ, tuy không ở Bàn Cổ thế giới, bọn họ vẫn có thể rõ ràng cảm giác được biến đổi khổng lồ của Bàn Giả thế giới.

Không còn thấy mặt trời, dương hòa chi khí thế giới này vốn đã không nhiều kéo theo mặt trời cùng nhau biến mất rồi.

Khí lạnh thấu xương tràn ngập hư không, hơn nữa khí lạnh càng lúc càng nồng đậm. Nước lớn vô biên vô hạn ở bốn phương tám hướng cũng biến thành hàn khí sôi sục, không có lực lượng mặt trời trung hoà, nước trong ban đầu nhìn như bình thường đang trở nên sền sệt, khí lạnh càng thêm nồng đậm, giống như có vô số hạt băng thật nhỏ ngưng tụ ở trong nước trong.

Đối với đám Ác Giao mà nói, tất cả biến hóa này đối với bọn họ không thể nghi ngờ là một liều thuốc đại bổ.

Vừa rồi, toàn bộ Ác Giao đau đớn trong lòng, bọn họ cảm nhận được một tồn tại cực kỳ quan trọng đối với bọn họ đã biến mất. Nhưng ngay sau đó vô cùng vô tận vui sướng từ sâu trong linh hồn bọn họ trào ra, một tồn tại càng thêm quan trọng đối với bọn họ đột nhiên sinh ra.

Sự vui sướng to lớn còn chưa tiêu tán, mặt trời từ trước tới nay làm bọn họ không thoải mái đã không thấy tăm hơi nữa, trong không khí khắp nơi tràn ngập âm hàn chi khí làm bọn họ tinh lực dư thừa, khỏe mạnh vô cùng. Tinh tú trên trời đổ ngược xuống, từng luồng huyền âm chi khí tinh thuần càng thêm nồng đậm, đến cuối cùng quả thực giống như thác nước trút xuống.

‘Dát ~’!

Tiếng rít thê lương từ bốn phương tám hướng truyền đến, đôi mắt vô số Ác Giao lóe ra hung quang màu lam đậm, đều nhịp ngừng đầu lên nhìn về phía đám người Bảo Tượng và Không Thiên.

Đoàn người Bảo Tượng và Không Thiên vô cùng cay đắng nhìn Ác Giao xung quanh đột nhiên cấp tốc vận động.

Vốn đám Ác Giao này điên cuồng tấn công cùng tiến công giống như dã thú, tuy bọn họ cầm không ít thần binh lợi khí, nhưng bọn hăn lúc tiến công lộn xộn, không có chút trật tự đáng nói.

Nhưng ở sau khi mặt trời biến mất, đám Ác Giao thực lực đột nhiên tăng vọt một mảng lớn, bọn họ giống như đột nhiên thông suốt, giữa tiến thoái đột nhiên có vô số kết cấu, bọn họ xếp thành quân trận chỉnh tề, giống như chiến sĩ huấn luyện tốt bày trận phát động tiến công đối với bọn Bảo Tượng.

Không chỉ có thế, từ trên cao quan sát xuống, Ác Giao vây công bọn Bảo Tượng, Không Thiên, thế mà mơ hồ là sáu sáu một tổ, mỗi ba mươi sáu người lại thành một tổ, sau đó ba mươi sáu cái tiểu trận ba mươi sáu người tạo thành lại trọng điệp thành một cái trận thế lớn.

Như thế trọng điệp lên từng tầng, Ác Giao lấy hàng trăm vạn để tính hợp thành một tòa đại trận phức tạp nhiều biến hóa, hàn khí màu lam sền sệt như sương hồ lui tới xuyên qua ở trong đại trận, hàn khí khi lưu động vô thanh vô tức, đem toàn bộ Ác Giao gấn thành một chỉnh thể.

Áp lực của bọn Bảo Tượng, Không Thiên tăng vọt, cho dù Bảo Tượng không ngừng thúc dục chày búa màu vàng, Không Thiên không ngừng thúc dục bản thể pháp tướng, Kim Cương Pháp Trận của bọn họ cũng bị áp chế liên tiếp bại lui, bảo quang màu vàng không ngừng phát ra tiếng vỡ vụn khe khẽ, bọn họ đã ở bên bờ sụp đổ.

Bàn Giả khôi phục chân linh, nàng đã thu hoạch toàn bộ trí tuệ cùng kinh nghiệm chiến đấu trước kia.

Ác Giao như một nắm cát rời bắt đầu bày trận tiến công, bọn Bảo Tượng và Không Thiên sắp có nhiều việc để làm rồi.

Thật sâu dưới nước, một đóa U Sinh Thần Hoa lặng yên nở rộ. Khi thần hoa điều linh, một con giao long toàn thân màu trắng trong suốt, giống như khối băng ngưng tụ thành từ trong điểm sáng băng vỡ vụn lao ra.

Bàn Giả ngồi ở trên lưng giao long, mang theo đoàn người Cơ Hạo cười Tinh Đồn bay nhanh về phía trước. Đi chưa được mấy dặm, một vòng xoáy vô hình to lớn xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đem bọn họ một ngụm nuốt vào.

Sau một phen trời đất xoay chuyển, đoàn người Cơ Hạo ở trong một mảng thủy vực cực kỳ xa xôi lao ra.

“Nơi này chính là sào huyệt của đám người từ ngoài đến.” Bàn Giả nhẹ nhàng chỉ về phía trước: “Những năm gần đây, ‘ta’ chỉ huy Ác Giao phát động hơn trăm lần tiến công đối với bọn họ, nhưng nọc độc của con rắn chín đầu kia quá đáng sợ, mỗi lần đều tổn thất thảm trọng.”

“Nọc độc Tương Liễu, thật là thể gian tuyệt độc.” Cơ Hạo rất nghiêm túc nhìn Bàn Giả: “Hắn khắc chế nhất kẻ địch số lượng đông đúc.”

“Tên hắn là Tương Liễu sao? Ta nhớ hắn rồi.” Bàn Giả lạnh lùng cười cười, trong mắt đẹp hiện lên một sự sắc bén: “Nếu chỉ đánh chết Ác Giao thì thôi. Nhưng bọn hắn thế mà còn dùng bí pháp đoạt lấy bốn nguyên lực của giới này,

cái này làm ta không thể không nghĩ đến bọn hân.”

Đám người Cơ Hạo nhìn về phía trước, phía trước một mảng đèn đuốc sáng trưng, một chỗ động phủ như động thiên phúc địa đang lơ lửng ở trong nước.

Ở ngay phía trước không đến trăm dặm, tiên thiên huyền ** tinh ngưng tụ thành một tòa đền thờ màu u lam cao thấp chín tầng, trái phải mười tám gian. Vô số viên bảo châu do Huyền Âm tinh hoa ngưng tụ thành được khảm ở trên đền thờ chạm trổ long phượng, hợp thành một tòa pháp cấm phức tạp.

Từ xa nhìn lại, có vô số tầng sóng màu trắng quay cuồng quanh đền thờ này, mơ hồ có thể thấy được đám đông thủy tộc hình thù kỳ lạ khoác trọng giáp như ẩn như hiện giữa sóng màu trắng.

Pháp cấm trên đền thờ cực kỳ lợi hại, Cơ Hạo liếc một cái, ít nhất thấy được hơn vạn tầng cấm chế uy lực cực lớn. Hân tự nghĩ không có Bàn Hi Thần Kính hộ thể mà nói, nếu không cẩn thận lâm vào trong pháp cấm của đền thờ, nhiều nhất kiên trì thời gian mấy hơi thở sẽ bị luyện thành máu.

Ở phía sau đền thờ, là một mảng cung điện lầu các kéo dài mấy vạn dặm.

Mỗi một cung điện, mỗi một lầu các, tất cả đều dùng thủy chi tinh hoa đủ loại màu sắc hình dạng áp súc thành thực chất ngưng tụ thành. Đối với Bàn Giả mà nói, những thủy chi tinh hoa này chính là tinh huyết của thế giới này, nàng nói có người đang dùng bí pháp đoạt lấy bốn nguyên lực của thế giới này, cũng không có chút nào là vô căn cứ cả.

Từng đám đông thủy tinh thân hình ảm đạm, hiển nhiên dùng bí pháp điểm hóa bày ra hình dáng các loại cá tôm cua, chậm rãi lui tới hành tẩu ở trong cung điện lầu các.

Trong quần thể cung điện có vườn ươm diện tích cực lớn, bên trong gieo trồng vô số linh dược thủy sinh, những linh dược đó đều bị bí pháp thúc dục, đều như con đĩa trực tiếp cắm rễ ở trong nước sạch, không ngừng cắn nuốt thủy chi

tinh hoa của thế giới này để mình sử dụng.

Càng làm Cơ Hạo lú lười là, ở quanh những vườn ươm này còn treo Ác Giao và Linh Giao số lượng khổng lồ.

Bọn họ bị giam cầm ở tại chỗ không thể động đậy, cổ bị cắt, từng tia tương nước sền sệt mang theo ánh huỳnh quang không ngừng từ vết thương phun ra, như sương như khói bị các linh dược thủy sinh kia không ngừng cắn nuốt vào.

Ác Giao bản tính hung tàn lại không có linh tính đang khàn giọng rít gào rống giận, mà những Linh Giao thông linh trí thì yên lặng rơi lệ, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng khóc thút thít bị thương tuyệt vọng.

Thân thể Bàn Giả khẽ run rẩy. Nàng nhìn cảnh tượng trong vườn ươm, cắn răng thấp giọng nói: “Nếu không phải không làm gì được kịch độc của Tương Liễu, lại sợ truyền nọc độc tai họa toàn bộ thế giới, chân linh bản thân ta lại không còn pháp lực lớn bao nhiêu, ta sớm sẽ phá hủy Vô Lượng Thủy Phủ này!”

Cơ Hạo nhìn chăm chú, quả nhiên ở trên cửa đền thờ có một tấm biển, bên trên viết đoạn đoạn chính chính bốn chữ to ‘Vô Lượng Thủy Phủ’.

Chương 832: Hà Đồng

Cơ Hạo có chút đồng tình nhìn nhìn Bàn Giả.

Lúc chân linh phân cắt, một bộ phận chân linh thiện thông linh tuệ, có tri thức, nhưng không có lực lượng nắm giữ thế giới này, không thể làm gì được Vô Lượng Thủy Phủ; một bộ phận ác kia thật ra nắm giữ lực lượng, nhưng như đã thú dựa theo bản năng làm việc, chỉ biết thúc giục Ác Giao công kích mãnh liệt.

Như thế, đường đường chủ nhân một phương thế giới, lại không có cách nào làm gì một tòa thủy phủ nho nhỏ xâm nhập.

Chưa từng kiến thức thì không biết, các tồn tại đỉnh cấp trong hỗn độn, khi bọn họ gặp kiếp số, cảnh ngộ thế mà lại gian nan như thế —— Bàn Cổ như thế, Bàn Hi như thế, Bàn Giả cũng như thế.

Cơ Hạo rung mình, từ đỉnh đầu có một dòng chảy mát lạnh rót xuống, khiến toàn thân hân không khỏi giật mình một cái.

A Bảo, Quy Linh tựa như nghĩ tới điều giống với Cơ Hạo, bọn họ liếc nhau một cái, trên người đều quét đi một tầng mạnh mẽ cùng kiêu ngạo, bỗng dưng có thêm vài phần ổn trọng, ngưng trọng.

Đại đạo gian nan, một bước vô ý sẽ có nguy hiểm cực lớn. Bàn Cổ như thế, Bàn Hi như thế, Bàn Giả như thế, bọn họ những tồn tại như con kiến thua xa đại năng bậc này, tự nhiên cần từng bước cẩn thận. Bằng không một ngày nào đó đại kiếp nạn đến, thật sự hối hận cũng khó.

Quy Linh đột nhiên khẽ cười: “Bàn Giả đạo hữu, ta có một chân linh phân thân, muốn ký sinh một phương thế giới này của đạo hữu để tiềm tu, không biết đạo hữu đáp ứng hay không?”

Bàn Giả khẽ nhướng hai hàng lông mày, cười tự đáy lòng: “Đạo hữu khách

khí rồi, cầu còn không được. Bàn Giả thế giới, còn đang cần vài vị đạo hữu thủ hộ.”

Hai người đối mặt cười, ngậm ăn ý trong lòng.

Cơ Hạo và A Bảo cười với nhau, đồng thời khẽ gật đầu. A Bảo chỉ là tự đáy lòng cao hứng cho Quy Linh, Cơ Hạo thì đột nhiên nghĩ tới một số chuyện nào đó trong tương lai—— chẳng lẽ nói, một lần đó Quy Linh thực ra là giả chết trốn đi hay sao?

Sau một phen bàn bạc, mọi người đồng thời nhìn về phía Vô Lượng Thủy Phủ.

A Bảo khẽ quát một tiếng, Cơ Hạo gật gật đầu, ở đầu lông mày chảy ra một đạo hào quang bốn màu, Vũ Dư kiếm trận lập tức hóa thành kích cỡ mấy chục vạn dặm, đem một vùng thủy vực này chỗ Vô Lượng Thủy Phủ hoàn toàn phong tỏa. Đông tây nam bắc bốn phương hướng đều có một đạo kiếm quang dài tới ngàn dặm lao thẳng lên trời, kiếm khí vô hình, sắc bén tản ra, mặt ngoài Vô Lượng Thủy Phủ đột nhiên có nhất từng làn sóng đục dày nặng màu trắng quay cuồng bốc lên.

“Ừm, Ác Giao chi mẫu. Người lại tới tìm phiền phức sao?” Một thanh âm bén nhọn khó nghe từ trong thủy phủ xa xa truyền đến: “Hàng năm quấy rầy, người thật sự là không sợ chết. Nếu không phải sợ bắn một phương thế giới này, ta sớm đem nọc độc Tương Liễu rải bốn phương, diệt dòng dõi một tộc này của người.”

Hơi dừng một chút, thanh âm bén nhọn đó lớn tiếng quát: “Ta đã để lại đường sống cho người, một phương thế giới này nhất định là thức ăn trong miệng chúng ta rồi, người nay càng gây sóng gió, tương lai đại quân của chúng ta buông xuống, đau khổ người phải chịu lại càng nhiều.”

Bàn Giả không hé răng, hai kiện chí bảo một bình một châu lơ lửng ở bên người nàng, phát ra sóng nước mờ nhạt chiếu sáng lên hư không. Nghe xong

thanh âm bén nhọn đó, Bàn Giả chỉ khẽ cười lạnh, ánh sáng lạnh trong đôi mắt bắn ra bốn phía giống như đao phong.

A Bảo, Quy Linh trấn định tự nhiên nhìn sóng đục màu trắng trên không thủy phủ, từng tầng sóng quay cuồng, đột nhiên mấy chục thủy tộc hình thù kỳ quái, hoặc là đầu tôm thân người, hoặc là đầu rùa thân người, càng có đầu cá, đầu giao không giống nhau từ trong đó chạy ra.

Đám thủy tộc này cầm các loại thần binh lợi khí sóng nước lưu động. Cảm thụ khí tức của những binh khí đó, rõ ràng đều là các linh vật tiên thiên, hậu thiên Bàn Giả thế giới sản xuất. Nhắm chừng là chiến lợi phẩm thời điểm Ác Giao tấn công Vô Lượng Thủy Phủ bị đám thủy tộc này đoạt.

Mấy chục thủy tộc giương nanh múa vuốt đứng ở trên đầu sóng, một lão quy lưng đeo giáp xác thật dày cầm hai thanh loan đao, lộ ra răng nanh đầy miệng, cùng hung cực ác nổi hung rống giận: “Tên đui mù ngu xuẩn nào, tới Vô Lượng Thủy Phủ làm càn? Ăn ba ngàn đao của quy gia gia người!”

Đang nói chuyện, có lẽ là loại hấp dẫn không tên giữa thủy tộc với nhau nổi lên hiệu quả, hai con mắt bằng hạt đậu xanh của lão quy này gắt gao nhìn Quy Linh, một dòng nước dãi ở khóe miệng chọt chảy xuống.

Cổ nuốt một ngụm nước bọt, lão quy hướng Quy Linh cười lên ‘hì hì’: “Ai u, đại muội tử, xem bộ dạng người long lanh như vậy, đúng là một đôi với quy gia gia... Hì hì, chúng ta cũng không cần đánh đánh giết giết, về nhà với quy gia gia người sinh rùa con tiêu dao khoái hoạt đi?”

Mặt Quy Linh chọt đen sì, trên khuôn mặt tuyệt mỹ bỗng dưng trào ra sát khí vô biên.

Sáu môn nhân của nàng quả thực giống như ngũ lôi oanh đỉnh, tay chân ai cũng loạng choạng thiếu chút nữa đứng không vững. Quy Linh đối với môn nhân đệ tử cực kỳ rộng lượng, nhưng lúc chỉ đạo bọn họ tu luyện lại nghiêm khắc vô cùng, thật sự là điển phạm nghiêm sư từ mẫu, môn nhân đệ tử đều kính

sợ, kính yêu nàng đến cực điểm.

Nghe được lão quy nói hươu nói vượn, sáu vị đệ tử ba nam ba nữ đồng thời giận mắng thành tiếng, ngay cả một câu cũng lười nói với lão quy, tùy tay chỉ liền là từng đạo tiên thiên Nhâm Thủy Thần Lô vô thanh vô tức đánh ra.

Sóng đục màu trắng quay cuồng, Nhâm Thủy Thần Lô màu bạc trắng đánh vào trên sóng đục, chỉ thấy sóng đục chợt thu liễm, sau đó từng đám hơi nước bao trùm trăm dặm bốc lên, trong hơi nước vô số điện quang màu bạc giống như cự mãng không phát ra tiếng động nhảy lên.

Sáu môn nhân của Quy Linh giận lão quy vũ nhục sư tôn nhà mình, ra tay không lưu tình chút nào, trong nháy mắt hơn một ngàn viên Nhâm Thủy Thần Lô bổ mạnh xuống, trên không Vô Lượng Thủy Phủ dâng lên từng tầng sóng đục, từng tầng sóng đục bị bổ vỡ, thủy áp thật lớn hướng bốn phía khuếch tán ra, chấn động khiến toàn bộ thủy phủ lay động hẳn lên.

Vang lên ‘Ông’ một tiếng, mắt thấy cấm chế sóng đục sắp bị Nhâm Thủy Thần Lô chấn hỏng, trên mỗi một tòa cung điện lầu các của Vô Lượng Thủy Phủ đều có một đạo thủy quang phóng lên cao, trên mỗi đạo thủy quang đều nổi lơ lửng một viên bảo châu màu nước to bằng đầu người.

Sóng nước quăn quýt lẫn nhau, hóa thành cấm chế chồng chất đem thủy phủ bao vây ở trong. Nhâm Thủy Thần Lô nhảy lên ở trên cấm chế sóng nước, nổ vỡ từng tầng cấm chế, nhưng còn có các tầng cấm chế không ngừng từ hư không sinh ra.

Thanh âm bén nhọn trong thủy phủ đột nhiên truyền đến: “Ác Giao chi mẫu? Không phải người?Ồ, thủ đoạn này... Hừ, hừ, các người những gia hỏa tự xưng là thế ngoại tiêu dao khách kia, sao mà cũng tìm được nơi này? Đáng chết, các người làm sao tìm được nơi này?”

Một sóng nước màu trắng từ trong một tòa điện phủ lớn nhất chính giữa thủy phủ lao ra, một nam tử cao ba thước, hình dáng như đồng tử, bề ngoài lại khô

quắt khó coi như con khỉ, giữa mười ngón có màng nối liền, quanh thân bị hắc khí nồng đậm bao bọc đứng ở trên sóng nước lao ra.

Đánh giá lẫn nhau từ xa, A Bảo cười nhạt nói: “Hà Đồng, quả nhiên là người, đường đường đại thần tài tướng của Cộng Công Thị, sao lại giấu đầu giấu đuôi?”

Hà Đồng trừng lớn hai con mắt tỏa bích quang, quét cao thấp A Bảo và Quy Linh một phen, khẽ cắn môi nói: “Cộng Công thuỷ thần nhất tộc ta, nước giếng không phạm nước sông với các người... Các người tới nơi này làm gì? Thế giới này, là chúng ta chiếm trước!”

Cơ Hạo tò mò ghé đến bên người Quy Linh thấp giọng hỏi: “Sư tỷ, các người quen biết?”

Quy Linh ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm lão quy kia, âm u nói: “Thời hồng hoang, vì tranh đoạt một Tiên Thiên Linh Tuyền Nhân, đại sư huynh đánh thẳng nhãi này ba chùy, thiếu chút nữa đánh chết hẳn, có thể nào không biết?”

Cơ Hạo như bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, là người quen cũ đây.

Chương 833: Hà Đồng Đại Quân

Hà Đồng thân hình thấp bé, khuôn mặt dữ tợn nhe răng trợn mắt nhìn chăm chăm A Bảo nổi hung lên. Thân thể hắc run run, trong cơ thể không ngừng truyền đến tiếng gân cốt va chạm như rang lạc. Dưới làn da màu xanh nhạt, gân xanh toàn thân Hà Đồng mấp máy giống như quái xà, một hơi thở dữ tợn giống như hồng hoang mãnh thú không ngừng từ trong cơ thể hắc khuếch tán ra.

Dần dần, một đám sương mù đen dâng lên ở đỉnh đầu Hà Đồng, trong sương mù đen có thể thấy được một con cự thú hình dạng như cóc, lại chỉ có ba chân, toàn thân dày đặc boursin thịt màu xanh ngửa mặt lên trời gào rống.

Tiếng kêu ‘Ộp ộp’ chấn động khiến thiên địa run rẩy, sóng nước bốn phía bắn tung tóe. Cơ Hạo nghe được tiếng cự thú kêu, chỉ cảm thấy nguyên thần đạo chủng cũng bất ổn một phen. Nếu không phải đã ngưng tụ đạo chủng, tự mang đại đạo áo nghĩa bảo vệ nguyên thần, đối là người thường nghe pháp tướng của Hà Đồng rống to một tiếng, linh hồn khẳng định đã bị hút ra ngoài cơ thể.

A Bảo chậm rãi xắn tay áo, lộ ra nửa đoạn cánh tay, không biết từ nơi nào lấy ra một cây chùy đầu vuông đen sì dày đặc hoa văn, giống như chùy rèn sắt thợ rèn sử dụng, cười ha ha tiến lên hai bước.

“Hà Đồng, mọi người cũng có vài phần giao tình, cho nên hôm nay bản đạo cũng không bắt nạt người. Ngoan ngoãn bó tay chịu trói, đem mưu đồ của chủ tử nhà ngươi một năm một mười nói ra, ta còn có thể miễn cho ngươi mấy chùy. Nếu không, hôm nay ngươi phải chịu khổ.”

Khi nói xong một câu cuối cùng, A Bảo theo bản năng quay đầu nhìn Cơ Hạo một cái.

A Bảo làm người rộng lượng, ôn hòa, cho dù là đối với kẻ địch cũng cực ít xuống tay độc ác, bình thường đều là lấy đại thần thông làm người ta biết khó mà lui.

Nhưng hôm nay Cơ Hạo ở đây, trong lòng A Bảo biết rõ Cơ Hạo không phải loại người nhân từ nường tay, rơi vào trong tay Cơ Hạo, Hà Đồng nếu ngoan ngoãn khai ra khẩu cung thì thôi, nếu hăn không biết điều ngoan ngoãn một chút, sợ là khó tránh khỏi bị Cơ Hạo dỡ sạch xương cốt toàn thân.

Cơ Hạo rất kỳ quái nhìn A Bảo một cái, vẻ mặt cổ quái như vậy nhìn mình làm gì?

Hà Đồng bị mấy chục thủy tộc vây quanh ở giữa đột nhiên cười phá lên. Hăn chỉ vào A Bảo lớn tiếng quát: “Bảo đạo nhân, người cho rằng ta vẫn là ta năm đó? Người lại lấy ra cái chùy này làm gì? Năm đó trong hồng hoang bị ba chùy của người làm trọng thương, đó chỉ là ngoài ý muốn.”

Đảo mắt, nói mạnh miệng một phen mà bản thân cũng không phải quá tự tin, Hà Đồng cười lạnh nói: “Năm đó sau khi bị người làm bị thương nặng, ta liền đầu phục Cộng Công Thị. Hiện tại ta là một trong tám đại trọng thần dưới trướng thủy thần Cộng Công, người dám làm trái sự môn các người rắn dạy tổn thương ta?”

Trong lời nói của Hà Đồng mang theo vài phần ngoài mạnh trong yếu, càng mang theo vài phần uy hiếp. A Bảo ‘ha ha’ cười lớn một tiếng, cũng lười nhiều lời với hăn, vung lên đại chùy trong tay, ‘Vù’ một chùy hướng vào thủy phủ nện xuống.

Đại chùy nhìn như bình thường sau khi vung lên, đầu chùy chọt phun ra vô số đạo u quang màu đen, các tia u quang đan vào thành hư ảnh một ngọn núi lớn, đón đầu hung hăng nện ở trên các tầng sóng nước cấm chế của thủy phủ.

Chợt nghe một tiếng vang lớn, thủy vực phạm vi mấy vạn dặm kịch liệt chấn động một cái, một vạn tám ngàn tầng sóng nước cấm chế trên không thủy phủ, còn có lơ lửng trong cấm chế bốn ngàn chín trăm viên bảo châu nhận nhạo ánh sáng, bị một chùy của A Bảo phá vỡ một vạn bảy ngàn tầng cấm chế, phá nát bốn ngàn sáu trăm năm mươi viên bảo châu.

Vô Lượng Thủy Phủ như bị vô số sấm sét quét phiên một lần dày đặc, mấy ngàn tòa cung điện lầu các huy hoàng tráng lệ nứt ra vô số vết nứt, nhiều cung điện lầu các sụp đổ vỡ nát, phản bản quy nguyên hóa thành các luồng hơi nước tan rã trong nước. Gạch đất dùng thủy tinh ngưng tụ thành càn vớ vụn không biết bao nhiêu, khắp nơi đều lộ ra khe hở khó coi tối như mực.

Một tòa cung điện huy hoàng tráng lệ đang yên đang lành, bị một chùy của A Bảo đập như ngói nát.

A Bảo thu hồi chùy, cười ha ha hướng Hà Đồng trợn mắt há hốc mồm gật gật đầu: “Không muốn sát sinh, cho nên dùng khí lực nhỏ chút. Ừm, xem ra đạo hạnh pháp lực của bản đạo vẫn khó có thể thu phóng tự nhiên, vốn muốn một chùy hủy toàn bộ cấm chế của ngươi, không ngờ thế mà vẫn còn lại một chút xíu như vậy.”

Làn da vốn màu xanh nhạt của Hà Đồng chợt biến thành một mảng xanh lét, trên một khuôn mặt nhỏ nhiều nếp nhăn càng lực quang đại thịnh. Đôi mắt hẩn lồi lên nhìn A Bảo, nhe răng trợn mắt chỉ vào A Bảo nổi hung một trận, lại thật lâu nói không nên lời.

Cơ Hạo đứng ở bên chậm rãi nói: “Hà Đồng? Hà Đồng? Cái tên này có chút cổ quái... Ha ha, mở cửa lớn của thủy phủ, để chúng ta đi vào chứ? Tự mình kiểm sợi dây thừng, đem bản thân trói lại, đỡ cho chúng ta phí tay phí chân. Mặt khác, con rùa đen già kia miệng không sạch sẽ, giúp ta chém đầu hẩn, ta hôm nay đem hẩn nấu canh để uống.”

A Bảo, Quy Linh cùng mỉm cười, Bàn Giả đầy cỏi lòng khoái ý nhìn Hà Đồng sắc mặt khó coi.

Hà Đồng nhe răng trợn mắt nổi hung một trận. Hẩn đột nhiên cười một tiếng quái dị, từ trong tay áo lấy ra một cái trống nhỏ bằng bàn tay, nhẹ nhàng vẩy lên một cái, chỉ nhìn thấy vô số hơi nước rót vào trong cái trống, cái trống nhỏ lập tức biến thành một cái trống khổng lồ đường kính ba trượng.

Hà Đồng đem cái trống khổng lồ đặt bên người, lại từ trong tay áo lấy ra một khúc xương toàn thân tỏa lồi quang dài khoảng một trượng, hai tay ôm khúc xương hung hăng nện ở trên cái trống khổng lồ. Chợt nghe một tiếng nổ vang, nhất thời thủy vực phạm vi trăm vạn dặm lay động một phen, tiếng gầm khủng bố hóa thành sóng chấn động mắt thường có thể thấy được hướng bốn phía gào thét lan đi. Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh cùng cất tiếng quát lớn, phát ra Vũ Dư tiên quang nổi thành một thể chắn trước mặt.

Áp lực như núi gào thét ập tới, cái trống khổng lồ cùng cái xương to kia không biết là dị bảo cỡ nào, Vũ Dư tiên quang ba người liên thủ phát ra cũng bị chấn động tới mức liên tục dao động, A Bảo và Quy Linh vẫn cử trọng nhược khinh, như không có việc gì, Cơ Hạo lại bị ép tới mức xương khớp toàn thân vang loạn, thiếu chút nữa không kiên trì được.

“Điểm binh trống trận của thượng cổ thiên đình, sao lại đến trên tay người?” A Bảo nhìn cái trống khổng lồ dày đặc vô số hoa văn phong vân lôi đình, kinh ngạc than thở: “Xem ra, thiên đình suy tàn, Cộng Công Thị nhất mạch lại từ thiên đình moi móc được không ít bảo bối.”

Hà Đồng cười lạnh một tiếng, hắt lại hung hăng nện khúc xương một phát ở trên trống trận.

Chợt nghe từng đợt tiếng hò hét từ trong thủy phủ không ngừng truyền đến, cửa lớn của mấy ngàn tòa cung điện lầu các to lớn đột nhiên mở ra, từng làn tiên thiên thủy linh tinh hoa nồng đậm từ trong cổng trào ra, vô số thủy tộc hình thù kỳ quái giương nanh múa vuốt từ trong cung điện lầu các trào ra.

Rậm rạp, chồong chất, nhìn qua không thấy giới hạn, nói không nên lời có mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn, mấy ức binh sĩ thủy tộc chen chúc ra, một đám phát ra tiếng gào rống đầy dã tính, ở trong tiếng gầm gừ của Hà Đồng, đại quân thủy tộc không đếm xuể nhanh chóng kết thành một tòa đại trận tròn trịa.

“Cái này... Nhiều cá tôm cua như vậy?” Da đầu Cơ Hạo có chút phát tê nhìn

đại quân thủy tộc vô cùng vô tận trước mặt.

Sao có thể nhiều như vậy?

Bàn Giả cũng có chút biến sắc, nàng không dám tin mở to mắt nhìn. Những năm gần đây nàng luôn luôn lén chú ý Vô Lượng Thủy Phủ, nhưng nàng cũng không ngờ, trong thủy phủ này lại ẩn dấu nhiều thủy tộc tới từ bên ngoài như vậy!

Hơn nữa những thủy tộc này tu vi đều rất khá, chỉ cần xem khí tức của bọn hắn, thực lực yếu nhất cũng đều đột phá đến tiêu chuẩn có thể so với Đại Vu nhân tộc!

Hà Đồng đặc ý cười lên dữ tợn: “Bảo đạo nhân, người biết, thủy tộc ta sinh sản là tiện lợi nhất!”

“Mấy trăm năm qua, ta mang đến thế giới này vô số trứng cá, trứng tôm vân vân đã sớm ấp nở, những đứa nhỏ đó đã trưởng thành, thành quân đội.”

“Ưc vạn thủy tộc, người cho dù công tham tạo hóa, người có thể làm khó dễ được ta?”

Chương 834: Cơ Hạo Hạ Sáo

Ức vạn tộc đàn Bàn Cổ thế giới, sức sinh sản của nhân tộc xem như tồn tại đứng đầu.

Lấy huyết mạch kiên cường dẻo dai, thân thể cường hãn của nhân tộc, mười ba mươi bốn năm sẽ có một thế hệ người mới sinh sản thai nghén, trăm năm có thể có mấy đời con cháu, cho nên đời đời con cháu vô cùng vô tận, nhân tộc bởi vậy sinh sản lớn mạnh.

Nhưng trong vô số tộc đàn của Bàn Cổ thế giới, thực sự sinh sản mạnh nhất, là các sinh linh không bắt mắt nhất.

Cá tôm một thai có thể có mấy vạn, mấy chục vạn, mấy trăm vạn trứng cá, trứng tôm, trong đó nếu có một hai phần vạn có thể thuận lợi lớn lên, đã đem tốc độ sinh sản của nhân tộc bỏ cách xa vạn dặm.

Hà Đồng từ Bàn Cổ thế giới mang đến đâu chỉ ức vạn mầm mống thủy tộc trưởng thành, ở dưới hần cùng một đám cấp dưới tỉ mỉ chiếu cố, những mầm mống thành thực đó thuận lợi phá vỡ vỏ trứng buông xuống thế gian.

Thủy nguyên chi lực của Bàn Giả thế giới vô cùng vô tận, lại tinh thuần vô cùng, là hoàn cảnh sinh trưởng sinh sản tốt nhất của thủy tộc. Nhân tộc còn cần mười ba mươi bốn năm mới có thể sinh sản đời tiếp theo, mà bọn cá tôm rùa cua... cấp thấp, một năm sinh ra một lứa, mấy năm là có thể trưởng thành, sau khi được Hà Đồng dùng bí pháp thủy thần nhất tộc mở linh trí, tu luyện trăm năm, đã là một chiến sĩ thủy tộc trưởng thành!

Như thế tính ra, Hà Đồng tới Bàn Giả thế giới mấy trăm năm, trong Vô Lượng Thủy Phủ dự trữ nuôi dưỡng bao nhiêu thủy tộc?

Tóm lại thoát nhìn, trên đầu sóng vô số thủy tộc hò hét chi chi nha nha, đao thương kiếm kích các loại binh khí giống như gốc rạ bầy rậm rạp ở trước mắt.

Kéo dài mấy vạn dặm, trên dưới mấy trăm tầng, trên từng tầng đầu sóng, vô số thủy tộc người chen người, người ép người, xếp thành đại trận hình tròn chỉnh tề hướng về phía đám người Cơ Hạo kêu gào chửi rủa.

Hà Đồng và mấy chục tên thủ hạ khí tức mạnh mẽ đứng ở trung tâm đại trận, vênh váo tự đắc không ai bì nổi chỉ vào A Bảo khiêu chiến.

“Bảo đạo nhân, đến, đến, đến, hôm nay ta bảo các huynh đệ không phản kháng, không ngăn cản, bọn họ vườn cổ mặc cho người lần lượt đi giết! Ta nơi này có ức vạn thủy tộc, chỉ cần người giết nổi, tùy tiện người giết, tùy tiện người giết. Người sau khi giết bọn họ, bỏ vào nồi đun cũng được, cho vào chảo cũng được, xẻ ra ăn sống cũng được, mài nhỏ cho gia súc ăn cũng không sao.”

Ngẩng đầu cao cao, Hà Đồng bày ra một tư thế ‘Lão tử đoán người cũng không dám làm gì’, đắc ý ngông cuồng cất tiếng cười.

“Ta biết các người người tu đạo thể ngoại, chú ý là tâm tính tĩnh dưỡng, tâm cảnh không thể có bất cứ sơ hở nào. Bảo đạo nhân người theo chính đạo, thủ chính tâm, làm chính sự... Người không dám buông tay giết chóc, người không dám!”

“Cho nên!”

Trên khuôn mặt khô quắt xấu xí của Hà Đồng lộ ra một nụ cười đắc ý, hãnh hướng A Bảo làm một động tác tay cực kỳ hạ lưu: “Cho nên, nơi nào mát mẻ cắt ra đó ngồi đi! Bảo đạo nhân, không phải ta khinh thường người, ta bảo các huynh đệ không phản kháng mặc cho người giết chóc... Người dám xuống tay sao? Người có thể xuống tay sao? Người nguyện xuống tay sao?”

A Bảo, Quy Linh, còn có sáu môn nhân của Quy Linh nhìn nhau lên không nói nên lời.

Theo chính đạo, thủ chính tâm, làm chính sự, đây chính là chuẩn tắc làm việc nhất quán của A Bảo, Quy Linh, thậm chí các đệ tử môn hạ Vũ Dư đạo nhân.

Thủ thiên đạo, theo thiên thời, vâng chịu thiên địa chính khí, đây là sự kiêu ngạo khắc vào trong xương tủy bọn họ, đã thành bản năng của bọn họ.

Nếu nổi lên khúc mắc với Hà Đồng, buông tay đánh hấn một trận là được.

Nhưng bảo bọn họ đi đối phó đám thủy tộc nho nhỏ kia, vì đối phó Hà Đồng lại buông tay giết chóc đám thủy tộc nhỏ bé, bọn họ thực không làm ra được chuyện như vậy. Một là không đành lòng, một là cũng thật sự không dám.

Bọn họ cực kỳ rõ sự đáng sợ của ‘nhân quả’, dưới nhân quả dây dưa, vô số đại năng hóa thành tro bụi. Cho dù là bọn họ, cũng không dám vô duyên vô cớ tạo sát nghiệt, kết nhân quả. Bởi vì bọn họ biết kính sợ, cho nên bọn họ mới có thể đi tới hôm nay.

“Ha, ha, ha, ha ha ha!”

Hà Đồng càn rỡ cười to, hần đột nhiên chớp lấy lão quy vừa mới nói năng lỗ mãng, sờ đầu hần hướng Quy Linh cười nói: “Quy Linh đạo nhân, huynh đệ này của ta so sánh với người tuy còn trẻ trung thanh xuân, nhưng mà...”

Quy Linh chợt biến sắc, Hắc Ngọc Như Ý ở tay trái nàng nổi lên một đạo huyền quang muốn đánh ra, Cơ Hạo lại đè trên Hắc Ngọc Như Ý, cất tiếng cười nói: “Sư tỷ, người nhân vật cỡ nào, lải nhải làm gì với tiện nhân cỡ đó? Nhiều lời với bọn hần một câu, là thật sự làm mất mặt mũi của người.”

“Tiện nhân, thì để ta ác nhân này đến trị là được.”

Mang theo một nụ cười quái dị, Cơ Hạo chậm rãi đi lên phía trước, hướng Hà Đồng cười lạnh nói: “Hà Đồng, người nhận ra ta không?”

Hà Đồng đã lưu lại ở Bàn Giả thế giới mấy trăm năm, Cơ Hạo quật khởi ở Bồ Phán, chẳng qua là chuyện mười năm gần đây, hần sao có thể nhận ra Cơ Hạo? Hơn nữa xem khí tức trên người Cơ Hạo, tu vi chẳng qua chỉ là Vu Đế, đối với Hà Đồng một trong tám đại trọng thần có tiếng của Cộng Công nhất mạch mà

nói, Cơ Hạo loại hậu sinh văn bối này, hẳn thật sự là phun mãi nước bọt cũng có thể phun chết.

“Tiểu nhi vô tri, cút, người có tư cách gì nói chuyện với ta?”

Hà Đồng đầy ngạo khí cười lạnh.

Cơ Hạo lấy ra một quả cầu thủy tinh to bằng ngón cái cầm ở lòng bàn tay. Đây là phù văn tinh cầu Tu tộc bí chế, chuyên môn dùng để ghi lại thanh âm cùng hình ảnh.

Lặng lẽ phát động phù văn tinh cầu, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Tiểu nhi vô tri? Người có biết không, ta ở Bồ Phản ít nhiều cũng là người có chút thân phận!”

“Có chút thân phận?” Hà Đồng và một đám thủ hạ liếc nhau một cái, đồng thời cất tiếng cười to: “Thân phận của người, ở trong mắt ta chỉ là một cái rắm!”

Cơ Hạo rất thành thật nói với Hà Đồng: “Ta là thần tử Nhân Hoàng sắc phong!”

Hà Đồng và một đám người bên cạnh hẳn cười càng thêm tươi. Cơ Hạo quá non, không chỉ có diện mạo non, khí tức hẳn càng non, linh hồn dao động của hẳn càng non hết mức. Tuổi Cơ Hạo ngay cả một trăm cũng chưa đến, hẳn thế mà dám nói mình là thần tử của Nhân Hoàng?

Có tư cách ở Bồ Phản ra vào đại điện thảo luận chính sự gặp mặt Nhân Hoàng, người nào không phải lão quái vật nhiều năm?

“Tiểu tử, người nếu là thần tử Nhân Hoàng sắc phong, ta chính là cha của Nhân Hoàng!” Không biết tên thủy tộc nào kiêu ngạo ương ngạnh đột nhiên chửi ầm lên.

Trong ức vạn thủy tộc, chung quy sẽ có một số kẻ trời sinh càn quấy nào thiếu nếp nhăn, vừa rồi bọn hắn ô ngôn uế ngữ mắng đoàn người Cơ Hạo cùng A Bảo, Quy Linh, ngôn ngữ dơ bẩn cỡ đó cũng là cực độ hào phóng không tiết chế.

Ở dưới sự cố ý dung túng của Hà Đồng, các thủy tộc có một kẻ dẫn đầu, lập tức vô số người ùn ùn chửi ầm lên, từ tổ tông mười tám đời của Cơ Hạo, trực tiếp liên lụy đến các đời tổ tiên của đương nhiệm Nhân Hoàng.

Cơ Hạo cười. Hắn nhìn Hà Đồng nói từng chữ một: “Ta chính là Đế Thuấn thân phong Nghiêu Bá Cơ Hạo! Các người dám làm nhục Nhân Hoàng? Thực cho rằng nhân tộc ta không có chút quy củ nào sao?”

Hừ lạnh một tiếng, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Các người đã không biết quy củ, vậy ta sẽ khiến các người nhớ quy củ! Trời cao ở trên, đất dày ở dưới, Nghiêu Bá Cơ Hạo ta hôm nay hạ sát thủ, không phải vì thù riêng của bản thân, mà là muốn thay nhân tộc diệt trừ bại hoại!”

Không đợi Hà Đồng đột nhiên biến sắc mở miệng, mi tâm Cơ Hạo phun ra một ánh lửa.

Mặt trời của Bàn Giả thế giới phun ra vô biên lửa nóng lơ lửng ở trên không Vô Lượng Thủy Phủ!

Chương 835: Cơ Hạo Nấu Biển

Mặt trời của Bàn Giả thế giới.

Đường kính ước vạn dặm, chất chứa nhiệt lực vô biên. Cho dù Bàn Giả thế giới là thủy nguyên chi lực chiếm cứ địa vị thống trị, mặt trời của thế giới này vẫn uy lực vô cùng, ít nhất Cơ Hạo căn bản không có tư cách khống chế nó, nắm giữ nó.

Bàn Giả tự mình ra tay phong ấn mặt trời của thế giới này, tước đoạt thái dương chi đạo của thế giới này, đem nó tặng cho Cơ Hạo.

Thân ở Bàn Giả thế giới, mượn dùng thế giới chi lực áp chế, Cơ Hạo có thể miễn cưỡng vận dụng mặt trời đó, giống như luyện khí sĩ bình thường khống chế một món pháp bảo vượt qua cảnh giới của bản thân, miễn cưỡng khống chế nó, điều động lực lượng của nó.

Mặt trời lơ lửng ở trên Vô Lượng Thủy Phủ, Cơ Hạo hết sức chăm chú nhìn nó, đem nó áp súc đến đường kính chỉ vạn dặm.

Vũ Dư kiếm trận phát ra tiên quang bốn màu, kiếm khí tung hoành bao vây phạm vi mấy chục vạn dặm, đem mảng thủy vực này và toàn bộ Bàn Giả thế giới tách rời ra. Mặt trời ‘nhỏ nhỏ’ lơ lửng ở trên không Vô Lượng Thủy Phủ, phát ra vô biên vô hạn ánh sáng cùng nhiệt độ, lửa màu đỏ rực giống như thác nước từ trên không thủy phủ trút xuống, nơi đi qua đại thủy sôi trào, nháy mắt bị bốc hơi lên thành hơi nước.

Xung quanh Vô Lượng Thủy Phủ một giọt nước cũng không còn lại, toàn bộ hơi nước đều bị mặt trời làm bốc hơi lên.

Lửa màu đỏ như nham thạch nóng chảy sền sệt gần như thực chất từ bầu trời rơi xuống. Trên không Vô Lượng Thủy Phủ sóng đục tuôn trào, cấm chế thủy phủ toàn lực phát động, đau khổ ngăn cản thái dương hỏa lực xâm nhập.

Một tầng lại một tầng sóng đục bị bốc hơi lên, toàn bộ hơi nước sau khi lao lên trời liền lập tức không thấy bóng dáng nữa.

Ánh đỏ bao trùm phạm vi không gian mấy chục vạn dặm, nếu không phải Vũ Dư kiểm trận ngăn cách, nửa thủy vực của Bàn Giả thế giới đều đã sôi trào lên. Sóng đục thật dày trên không thủy phủ giảm bớt từng tầng một, thủy tộc đứng ở trên đầu sóng tầng thứ nhất đều phát ra tiếng rú thảm khàn cả giọng.

Sóng nước chỗ bọn hắc đã bốc lên hơi nước, vô số bọt khí nhỏ bé không ngừng từ trong bọt sóng lẫn lộn trào ra.

Nhiệt độ đầu sóng đang cấp tốc tăng lên, rất nhanh một tầng sóng đục này đã biến thành nước sôi. Bởi vì trong nước của Bàn Giả thế giới chất chứa lượng huyền ** khí khổng lồ, cho nên nhiệt độ sôi của Bàn Giả thế giới cực cao, ít nhất cao hơn nước sạch bình thường của Bàn Cổ thế giới gấp trăm lần.

Thủy tộc trên đầu sóng tầng thứ nhất bị nước sôi như vậy bao lấy, giáp xác của bọn hắc nhanh chóng đỏ lên, nhiệt lực đáng sợ xuyên thấu qua giáp xác của bọn hắc tác dụng ở trên da thịt bọn hắc, thiêu đốt bọn hắc da tróc thịt bong, trong không khí dần dần có mùi canh cá nồng đậm bay ra.

Hà Đồng chấn động nhìn mặt trời lơ lửng ở đỉnh đầu, hắc khàn cả giọng thét chói tai, run run chỉ vào Cơ Hạo nói không ra lời.

“Ta là Nhân Hoàng Đế Thuấn thân phong Nghiêu Bá Cơ Hạo!” Cơ Hạo mặt không biểu cảm nhìn Hà Đồng: “Các người sỉ nhục Nhân Hoàng, tội ác tày trời, nếu Cao Đào đại nhân ở đây, các người ai cũng trốn không thoát một đao chặt đầu. Lòng ta nhân từ, không muốn thấy sinh linh đổ máu, cho nên... đun canh sẽ không có máu.”

Hà Đồng tức giận đến nói không ra lời, A Bảo, Quy Linh nheo mắt cúi đầu cũng không rên một tiếng.

Tâm địa nhân từ, không muốn đổ máu, nhưng thế mà lại một mối lửa thiêu

đốt đầu sóng sôi trào, đem vô số thủy tộc nấu thành một nồi canh tươi. Thủ đoạn này như thế nào cũng không có quan hệ với nhân từ nhi?

Trên không Vô Lượng Thủy Phủ, từ trên xuống dưới có mấy trăm tầng sóng đục, trên mỗi một tầng sóng đục đều đứng đầy thủy tộc nhe răng trợn mắt.

Nhưng tầng sóng đục thứ nhất đã sôi trào, vô số thủy tộc thân thể bị thiêu đốt đỏ lên quăng binh khí, khóc lóc than vãn lao đầu nhảy xuống khỏi đầu sóng, mang theo nhiệt độ cao ở toàn thân chạy tới trên tầng sóng đục thứ hai.

Đầu sóng trắng xóa âm hàn thấu xương bao bọc đám thủy tộc gào khóc thảm thiết kia. Một ít thủy tộc lân giáp cứng rắn lân giáp đốt đỏ hồng chạm vào bọt sóng lạnh như băng, thế mà lại phát ra tiếng vang ‘xẹt xẹt’, giống như nước đá hắt ở trên miếng sắt nung đỏ hồng.

Nhưng trên mỗi một tầng sóng đục của Vô Lượng Thủy Phủ đều đã chật ních thủy tộc, thủy tộc trên tầng sóng đầu tiên chạy đến trên tầng sóng thứ hai, trên một tầng sóng này nhất thời trở nên chật chội không chịu nổi, đội ngũ nhất thời đại loạn.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, hướng về Bàn Giả thái dương đường kính vạn dặm đánh một đạo pháp ấn.

Thái dương tinh hỏa vốn phun trào bốn phía bắt đầu thông thả hướng vào phía trong thu liễm. Theo tiếng kêu trầm thấp, toàn bộ thái dương tinh hỏa ngưng tụ thành một cột lửa đường kính vạn dặm, cột lửa màu đỏ vàng từ mặt ngoài thái dương gào thét mà xuống, giống như một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào Vô Lượng Thủy Phủ.

Tầng sóng đục thứ nhất cấp tốc bốc hơi lên, ngăn ngừa vài nhịp thở đã bị bốc hơi hết.

Các tầng cấm chế Vô Lượng Thủy Phủ tự mang bị đốt sạch sẽ, cả mảng lớn cung điện lầu các hóa thành hơi nước bốc hơi đi, trừ số rất ít cung điện lầu các

làm trung tâm đại trận còn miễn cưỡng lóe ra thủy quang mờ nhạt, kiến trúc khác không bao lâu đã hóa thành hư ảo.

Hà Đồng trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, thái dương. Đây là thái dương của Bàn Giả thế giới.

Hắn ở Bàn Giả thế giới chiếm cứ mấy trăm năm, tuy thái dương của Bàn Giả thế giới nhỏ bé như vậy, không bắt mắt như vậy, nhưng mấy trăm năm ở chung, hắn có thể cảm giác được rõ ràng, đây là thái dương của Bàn Giả thế giới.

Đùa cái gì vậy?

Cơ Hạo thế mà lại có thể khống chế thái dương của một thế giới?

Cho dù là Vu Đế đỉnh phong... Không, cho dù là tồn tại cấp Vu Thần, cũng không có khả năng đem thái dương của một thế giới đùa bỡn trong lòng bàn tay!

“Đáng chết!” Hà Đồng gần như điên cuồng hét chói tai. Hắn khẽ cắn môi, từ trong tay áo lấy ra một cái bình bát màu xanh thẫm to bằng bàn tay. Trong bình bát hình dạng như phiến lá đựng một vũng nước nhợt nhạt, trong màu lam mang theo một chút màu bạc sáng, một chút nước cạn lại cho người ta ảo giác sâu không thấy đáy, thoạt nhìn không thấy giới hạn.

“Ngheu Bá Cơ Hạo? Ta nhớ ngươi rồi đó! Đây là ta nhiều năm khổ công, đoạt lấy bốn nguyên khí tiên thiên hậu thiên Huyền Âm Chi Thủy của phương thế giới này, lấy thủy thần bí pháp luyện thành Thất Hải Chi Thủy. Một chút nước này bao dung bảy biển, càng âm hàn vô cùng, hăng cổ không tan, ta xem ngươi có thể làm gì được ta?”

Hung hăng hạ quyết tâm, Hà Đồng rít gào một tiếng, đem Thất Hải Chi Thủy này hất về phía Vô Lượng Thủy Phủ.

‘Oành ùng ùng’ vang to một trận, từng mảng lớn sóng nước màu lam bạc quay cuồng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra. Vũ Dư kiểm trận

phong tỏa hư không, phong ấn không gian phạm vi mấy chục vạn dặm. Nhưng Thất Hải Chi Thủy sôi trào quay cuồng, bên trong nó tựa như tự mang lực lượng không gian, đại dương màu lam bạc mênh mông sau khi tràn ngập một khoảng hư không Vũ Dư kiểm trận ngăn ra, không gian thế mà lại đang cấp tốc hướng bốn phía khuếch tán.

Nhìn lướt qua, lấy thị lực của Cơ Hạo dốc hết toàn lực, thế mà không nhìn thấy giới hạn Thất Hải Chi Thủy do Hà Đồng phát ra ở nơi nào.

Đại dương màu lam bạc mênh mông cuộn cuộn, trên mặt nước hơi nước bốc lên, những ngọn núi băng cao tới vạn trượng theo gió phiêu diêu, ngẫu nhiên mấy ngọn núi băng va chạm với nhau, nhất thời trên trời cao cơn lốc gào thét, vô số hạt mưa như mưa đá to bằng đầu người điên cuồng rơi xuống.

Nhiệt độ xung quanh cấp tốc giảm xuống, không bao lâu ngay cả không khí cũng bị đông lạnh thành những cột băng mắt thường có thể thấy được.

Thần thông như thế, Hà Đồng ở Bàn Giả thế giới mấy trăm năm quả nhiên không lãng phí vô ích.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, hắt chỉ tay, Bàn Giả thái dương lập tức rơi vào trong Thất Hải Chi Thủy. Mặt ngoài thái dương bốc cháy, vô lượng hỏa diễm phóng lên, Thất Hải Chi Thủy phụ cận thái dương nhanh chóng sôi trào.

Chương 836: Thiên Cơ Lộn Xộn

Nghiêu Sơn thành, trong đạo cung lòng núi Nghiêu Sơn.

Mấy năm qua Cơ Hạo hồi hải ngược xuôi khắp nơi, Cơ Hạ thay hẳn tọa trấn Nghiêu Sơn thành, dựa theo bản vẽ Cơ Hạo đưa ra, kiến thiết Vu Điện, đạo cung trong Nghiêu Sơn thành vẫn chưa từng dừng lại.

Vu Điện ở chỗ sáng, ở phía sau phủ đệ Nghiêu Bá xây một mảng lớn cung điện lầu các làm nơi đặt Vu Điện.

Đạo cung ở trong bóng tối. Lòng núi Nghiêu Sơn bị khoét rỗng hết, từng tòa đại trận Vũ Dư đạo nhân truyền xuống dày đặc bốn phương, lòng núi vốn phạm vi chỉ mười mấy dặm sau khi thêm vào ‘Thiên Địa Tiên Trần’ đại thần thông chỉ đạo môn có, đạo cung trong núi kéo dài vạn dặm, khí độ nghiêm ngặt, nghiêm nhiên một phương động thiên phúc địa, thần tiên gia viên nhân tạo.

Từng tòa đại điện màu đồng xanh, tỏ ra đặc biệt phong cách cổ xưa trang nghiêm chông chất đứng sừng sững ở trong từng bách xanh um vờn quanh, di cốt chín con Kim Ô lơ lửng ở trên không lòng núi, cung cấp cho một phương tiểu thế giới này năng lượng vạn vật sinh trưởng cần có.

Từng đội thiếu niên mặc áo vải dài màu trắng, thần sắc tiêu sái, thần thái thoải mái ngồi xếp bằng ở trên quảng trường trước các nơi đại điện, nhắm mắt lắng lắng lắng nghe từ trong hư vô không lường được truyền đến đại đạo luân âm.

Một bóng người Vũ Dư đạo nhân như có như không ngồi xếp bằng ở trong đại điện chỗ trung tâm đạo cung lòng núi, mặt mỉm cười, miệng nở hoa sen, tiếng giảng kinh chất chứa vô thượng thiên đạo ảo nghĩa không ngừng từ trong miệng hải phun ra, hóa thành các điểm sáng vàng bay về bốn phương tám hướng.

Dùng một cái nguyên thần phân thân tự mình tọa trấn đạo cung, truyền thụ đại đạo kinh ý cho các tân tấn môn nhân đệ tử, có thể thấy được Vũ Dư đạo nhân coi trọng bao nhiêu đối với đạo cung này của Cơ Hạo, đối với đàn tràng hân lập.

Vốn tôn chỉ dạy bất kể nguồn gốc, mở rộng sơn môn, trong đạo cung lòng núi, trừ đệ tử nhân tộc lấy hàng vạn để tính, còn có vô số chim bay cá nhảy thông linh trí ngoan ngoan phủ phục dưới đất, mang theo vô cùng nghiêm túc và kính sợ lắng nghe Vũ Dư đạo nhân giảng kinh.

Trong rất nhiều tinh quái chim bay cá nhảy, bao gồm bằng hữu lão thụ yêu Lão Đàm của Cơ Hạo, còn có lão hắc Báo tử gấn bó sinh tử nọ của Lão Đàm.

Bởi vì Lão Đàm và Cơ Hạo giao hảo, Vũ Dư đạo nhân đối với Lão Đàm loại thiên địa dị chủng này cũng rất ưu ái, cho nên Lão Đàm trực tiếp ở ngoài đại điện chỗ nguyên thần phân thân của Vũ Dư đạo nhân cắm rễ cây xuống, vài chục cây lớn ở ngoài cửa đại điện, toàn thân tâm lắng nghe Vũ Dư đạo nhân truyền giảng giải.

Con báo đen to lớn kia càng cuộn mình ở bên người Vũ Dư đạo nhân, cái đầu to gật gù nhìn Vũ Dư đạo nhân. Trên khuôn mặt nhân tính hóa thỉnh thoảng lộ ra kinh ngạc, than thở, kinh hãi, kinh dị các loại xen lẫn với nụ cười.

Vũ Dư đạo nhân đối với một cây một thú này cũng rất thích, hân thỉnh thoảng tùy tay điểm một cái, liền có các đóa hoa sen màu vàng to bằng ngón cái từ đầu ngón tay hân phun ra, mang theo mùi thơm thoang thoang dung nhập trong cơ thể Lão Đàm và hắc báo.

Ở một góc xa xôi của đạo cung, trong một tòa đại điện diện tích cực lớn, Thiên Cơ trường lão tế ra Thiên Cơ La Bàn, thân thể như gió vòng quanh Thiên Cơ La Bàn nhanh chóng bước đi. Đôi tay hân biến ảo khó dò, thỉnh thoảng đánh ra từng đạo pháp ấn huyền diệu ở trên Thiên Cơ La Bàn, mấy chục tầng khay tròn của Thiên Cơ La Bàn tạo hình phức tạp xoay tròn vô cùng hỗn loạn. Vô số phù văn phức tạp ở mặt ngoài la bàn phát ra các loại hào quang cấp tốc lóe lên.

Sau khi tới Bàn Cổ thế giới, Thiên Cơ trưởng lão mang theo rất nhiều tộc nhân quy phụ Cơ Hạo, hắn cũng có tạo hóa thuộc về hắn.

Có một ngày Vũ Dư đạo nhân thấy Thiên Cơ trưởng lão đang vận chuyển Thiên Cơ La Bàn bói toán, nhất thời nổi hứng, liền hướng Thiên Cơ trưởng lão nói cảm ngộ đại đạo ba ngày ba đêm. Thiên Cơ trưởng lão lòng có sự ngộ ra, liền bái Vũ Dư đạo nhân làm thầy, được Vũ Dư đạo nhân thu làm ngoại môn đệ tử.

Giờ phút này Thiên Cơ trưởng lão đang vận dụng thần thông bí truyền của Thiên Cơ nhất mạch Bàn Hi thế giới, kết hợp vô thượng huyền bí Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, thôi diễn thiên cơ mệnh số của một phương thế giới này.

Đối với Thiên Cơ trưởng lão mà nói, hắn có thể nhìn trộm càng nhiều thiên cơ, thực lực của hắn tăng trưởng càng nhanh; bí mật hắn có thể nhìn thấy càng nhiều, lực lượng của hắn sẽ càng cường đại, tuổi thọ cũng tự nhiên mà vậy tăng trưởng.

Chỉ có thể nhìn trộm, không thể nói toạc ra, không nói toạc ra hắn có thể hưởng hết vô số lợi ích; nhưng một khi nói toạc ra, hắn nhất định phải thừa nhận hậu quả đáng sợ của thiên cơ cản trở. Đây là pháp môn tu luyện đặc thù của Thiên Cơ trưởng lão, bí pháp độc môn làm Vũ Dư đạo nhân cũng chặc chặc than thở.

Thiên Cơ La Bàn xoay tròn, cấp tốc xoay tròn, đỉnh đầu Thiên Cơ trưởng lão có một đạo linh quang lao ra, hắn mơ hồ thấy được ở phía trước cách đó không xa, ở trên tiết điểm thiên cơ, thiên mệnh rắc rối phức tạp, một ít hình ảnh kỳ dị đang hướng hắn dần dần vạch ra tấm màn che.

Nhưng còn chưa chờ Thiên Cơ trưởng lão thấy rõ trong hình ảnh đó rốt cuộc có cái gì, một lực cản trở đáng sợ trước nay chưa từng có gào thét ập tới. Thiên Cơ La Bàn kịch liệt chấn động, vô số ánh sáng mạnh đáng sợ từ trong Thiên Cơ La Bàn lao ra, trong đó vài tia sáng mạnh hình dạng như đao kiếm hung hăng bổ

vào trên thân Thiên Cơ trường lão, đánh cho hấn đứt gân gãy xương phun máu tươi bay ngược về phía sau.

Nổ vang một tiếng, Thiên Cơ trường lão cảm đầu va vào trên vách tường đại điện, bức tường đúc từ đồng xanh bị đập ra một cái lỗ thủng thật lớn, Thiên Cơ trường lão luống cuống tay chân từ trong đại điện bay ra, hộc máu rơi xuống trên đất trống bên ngoài.

Mấy chục thánh linh Bàn Hi thế giới vốn ngồi xếp bằng ở ngoài đại điện, đang lắng nghe Vũ Dư đạo nhân giảng giải đại đạo áo nghĩa của Bàn Cổ thế giới, bỗng dừng nhìn thấy Thiên Cơ trường lão hộc máu bay ra, bọn họ vội vàng đứng dậy, ba chân bốn cẳng nâng Thiên Cơ trường lão dậy, đem một bình linh đan cứu mạng rót vào trong miệng Thiên Cơ trường lão.

Một bóng người mờ mờ hiện lên ở trước mặt Thiên Cơ trường lão, một đạo nguyên thần phân thân của Vũ Dư đạo nhân bay tới, kinh ngạc hỏi: “Thiên Cơ, người đây là... Bị thiên cơ cản trở? Gần đây Bàn Cổ thế giới thiên địa khí cơ ổn định, không có khác thường, người sao có thể bị cản trở nặng nề như thế?”

Thiên Cơ trường lão ngoại thương thì thôi, chỉ là đứt gân gãy xương kéo theo lục phủ ngũ tạng cũng bị chấn nát vài chỗ, có bình linh đan cứu mạng kia, tình huống nửa tháng cũng có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng thương tổn nặng nề nhất của Thiên Cơ trường lão là nguyên thần hấn bị hao tổn. Dân bản xứ Bàn Hi thế giới không có ba hồn bảy vía, hồn phách bọn họ là một mảnh chỉnh thể, một chỉnh thể giống như quả cầu thủy tinh.

Pháp nhãn Vũ Dư đạo nhân nhìn tới, trên hồn phách Thiên Cơ trường lão đã nứt ra vài vết, hồn phách của hấn cũng thiếu chút nữa bị đánh nát. Loại thương thế này hơi vô ý, sẽ là kết cục hồn phi phách tán.

Nhú nhú mày, Vũ Dư đạo nhân lấy ra một viên kim đan màu tím to bằng trứng gà, ngón tay khẽ điểm, kim đan hóa thành long hổ nhị khí gào thét lao vào lỗ mũi Thiên Cơ trường lão. Thân thể Thiên Cơ trường lão chợt kịch liệt run run

một phen, sau đó hồn phách của hắn nhanh chóng khép lại, trong thần hồn tràn ngập tử khí cường độ cùng độ tinh thuần đều có sự tăng trưởng thật lớn.

“Đa tạ sư phụ ra tay cứu.” Thiên Cơ trưởng lão giãy khỏi đám đông thánh linh nâng đỡ, run rẩy đứng thẳng người lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, cau mày, mang theo một tia tim đập nhanh trầm thấp nói: “Sư phụ, đệ tử gặp được một ít cảnh tượng không tốt. Nước lũ ngập trời, sinh linh đồ thán. Nhưng cái này tựa như lại không quan hệ với Bàn Cổ thế giới, một ít ngoại lực ngăn trở đệ tử nhìn lén.”

Vũ Dư đạo nhân nhíu mày lại, vẻ mặt chợt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Chương 837: Đồ Sơn Công Trường

Đồ Sơn, trọng địa căn bản của Đồ Sơn thị.

Khói bụi ngập trời, ánh lửa nổi lên bốn phía, mấy ngàn thần nhân bọn Khoa Nga Thị chân đạp mây lửa, thi triển thần thông chui vào lòng đất, từng khối lớn bùn đất cát đá bị hóa thành nham thạch nóng chảy, theo mương máng đào đục chảy tới phương xa. Các thần nhân thần thông quảng đại vào thẳng trong lòng đất mấy vạn dặm, đào nền cho thành trì mới xây dựng của Đồ Sơn thị.

Một lão nhân bề ngoài có tám chín phần tương tự với Đồ Sơn lão nhân, cũng tóc trắng xoá ở dưới một đám tộc nhân vây quanh, mỉm cười đứng ở trên một ngọn núi xa xa.

Không phải không đặc ý đánh giá công trường quy mô so với Nghiêu Sơn thành lúc trước khổng lồ hơn mười lần, tiểu lão đầu hài lòng cười nói: “Đại huynh quả nhiên là hào khí, Đồ Sơn thị ta tộc nhân đông đảo, lại phần nhiều là người tôn quý, Nghiêu Bá kia sáng lập cơ nghiệp không thể so sánh được. Cho nên thành trì này, quy mô tốt nhất lớn gấp đôi nữa, ừm, có thể cất chứa thêm một ít tộc nhân, đóng quân thêm một ít quân đội mới tốt.”

Một nam tử trung niên Đồ Sơn thị kinh hãi nhìn tiểu lão đầu: “Nhị thúc, quy mô nền của chúng ta bây giờ đã lớn hơn chục lần so với thành trì của Nghiêu Bá. Ngài còn muốn nền lớn gấp đôi nữa?”

Tiểu lão đầu hung hăng vỗ một cái vào trên đầu nam tử kia: “Quy mô tăng thêm gấp đôi lại làm sao? Không phải là dùng thêm chút tiền tài sao? Muốn nói mãnh tướng tinh binh cái gì đó, Đồ Sơn thị ta không bằng người khác, muốn nói tiền tài, trừ hai tộc long phượng, ai có thể so sánh với Đồ Sơn thị chúng ta?”

Nheo nheo mắt, tiểu lão đầu không phải không đặc ý thấp giọng cười nói: “Hai tộc long phượng, cũng chỉ kỳ trân dị bảo nhiều hơn Đồ Sơn thị chúng ta một chút mà thôi. Thật muốn nói lưu thông tiền tài ở giữa nhân tộc, nói không

chừng chúng ta so với hai tộc long phượng cộng lại còn nhiều hơn.”

Phất phất tay, tiểu lão đầu rất hào khí nói: “Đi nói cho các huynh đệ Khoa Nga Thị, quy mô nền tảng thêm gấp hai. Rượu ngon thịt béo, mỗi ngày tăng thêm gấp đôi cho bọn họ, bao bọn họ ăn uống no đủ, tiền công cũng gấp bội! Tóm lại, Đồ Sơn thành này của chúng ta, nhất định phải đánh xuống căn cơ ức vạn năm không lung lay cho hậu thế mới phải.”

Mấy tộc nhân Đồ Sơn thị vội vã hướng công trường chạy tới, bọn họ tìm được mấy huynh đệ Khoa Nga Thị, tiến đến trước mặt bọn họ thì thầm nói một thôi một hồi.

Mấy huynh đệ Khoa Nga Thị ngẩn ngơ, sau đó cao hứng phấn chấn dùng sức vỗ ngực.

“Các huynh đệ, làm ăn lớn. Làm ăn lớn rồi, quy mô Đồ Sơn thành tăng gấp đôi, lượng công trình của chúng ta tăng thêm không chỉ gấp mười đâu. Vụ làm ăn lớn này, chúng ta tiêu tốn mười mấy năm mới có thể hoàn công, tiền công cũng đủ các huynh đệ chúng ta tiêu dao hơn trăm năm về sau.”

Một đám thần nhân cao nghìn trượng đồng loạt ngửa mặt lên trời hoan hô, tiếng hoan hô cao vút mạnh mẽ giống như còi hơi nổ vang làm vỡ nát tầng mây trên trời cao.

Xa xa truyền đến tiếng rống của trâu ngựa, các nô lệ Đồ Sơn thị xua đại gia súc, kéo xe ngựa đặc chế chạy tới. Trên xe ngựa chất đầy gia súc, trâu rừng, dê núi, mãnh hổ, báo nướng nướng khô vàng chảy mỡ, chất đầy gia vị bôi thật dày như ngọn núi nhỏ. Đủ loại dã vật màu sắc hình dạng đều bị nướng thơm phưng phức, hương đó theo gió có thể truyền ra mấy chục dặm.

Đồ Sơn thị hào phú, rượu thịt tiêu pha dùng để chiêu đãi đám Khoa Nga Thị đã lớn hơn của Cơ Hạo rất nhiều.

Thịt đều là gia súc cùng dã vật to béo lựa chọn kỹ càng, dùng hương liệu trân

quý ngâm tằm, do nô lệ am hiểu nường tỉ mỉ chế biến mà thành.

Rượu cũng không phải mua ở trên chợ Bồ Phán, mà là rượu ngũ cốc ngon Đồ Sơn thị tự mình sản xuất, rượu lâu năm hương thuần để ở trong hầm trăm năm trở lên.

Rượu ngon thịt béo tỏa hương, đám thần nhân Khoa Nga Thị ngồi dưới đất, ở dưới đám đông nô lệ Đồ Sơn thị hầu hạ thoải mái chè chén, nhét cho căng bụng. Ai cũng ăn đến mức miệng ứa mỡ, mỗi người đều hài lòng liên tục gật đầu xưng phải.

Trên đỉnh núi xa xa, tiểu lão đầu nhi Đồ Sơn thị nhìn đám thần nhân Khoa Nga Thị ăn uống cố cho đầy bụng, không khỏi liên tục lắc đầu.

“Như thế nào cũng là hậu duệ thần linh, lại đời sau không bằng đời trước, xem bộ dáng ăn như hổ đói của bọn hăn, đây là đã bao lâu chưa được ăn no một bữa rồi?”

“Nhưng, cũng chẳng trách bọn họ, chẳng trách bọn họ. Sau khi thượng cổ thiên đình suy bại, bọn họ có thể tuân thủ nghiêm ngặt minh ước năm đó, tử thủ trong thiên đình trống rỗng kia, không có việc gì thì không tự tiện rời thiên đình một bước, hơn nữa cũng không tranh đoạt tài nguyên sinh tồn với nhân tộc, chỉ dùng lao động từ trong tay nhân tộc đổi lấy thức ăn, rượu ngon cùng tiền công, đám hậu duệ thần linh này có thể nhớ rõ tổ huấn, thật ra cũng không tệ.”

Một đám tộc nhân Đồ Sơn thị đồng thời nghiêng đầu nhìn về phía tiểu lão đầu, trông mong muốn nghe thêm một chút lời đòi dãi có liên quan với thiên đình.

Minh ước gì? Tổ huấn gì?

Ngẫm lại tựa như thật là như vậy, các thần nhân Khoa Nga Thị tuy cao nghìn trượng, có được thần lực phi phàm, nhưng chỉ là sau khi làm công cho nhân tộc, đổi lấy rượu thịt mỹ thực và một bộ phận ngọc tệ tiền làm công. Ngoài ra, chưa

bao giờ nghe nói có thần nhân làm xương làm bầy ở trên lãnh địa nhân tộc.

Bọn họ ngay cả một con thỏ hoang trong núi rừng cũng chưa bao giờ tự tiện săn giết.

“Nhị thúc, đây là chuyện như thế nào vậy? Hậu sinh vẫn bồi chúng ta kiến thức ít, ngài kể cho chúng ta một chút đi mà?” Một thanh niên Đồ Sơn thị cười ha ha hướng tiểu lão đầu hành một lễ.

“Lời này, kể ra thì dài lắm...” Tiểu lão đầu nhi cười ha ha lắc lắc đầu đang muốn nói chuyện, Khoa Nga Thị phía trước đã rải ra hai cái chân dài, bước dài vài cái đi tới trước mặt bọn họ.

Núi cao nghìn trượng, Khoa Nga Thị đứng ở dưới núi, đầu vừa lúc ngang với đám tộc nhân Đồ Sơn thị. Trong đôi mắt to lóe ra thần quang, Khoa Nga Thị ồm ồm hướng một đám tộc nhân Đồ Sơn thị nói: “Vốn công trình Đồ Sơn thành đã rất lớn, thu thập thần liệu đã rất khó khăn. Hiện tại lại phải tăng thêm gấp đôi công trình, thần liệu cần thiết cũng không phải là một con số nhỏ. Đồ Sơn Trí Tẩu, chúng ta...”

Không đợi Khoa Nga Thị nói xong, tiểu lão đầu nhi Đồ Sơn Trí cười khoát tay áo, ôn hòa nói: “Khoa Nga Thị, Đồ Sơn thị chúng ta xây thành, đã hạ quyết tâm này, như vậy tất cả đều phải dùng tài liệu tốt nhất, thủ đoạn tốt nhất.”

Dừng một chút, Đồ Sơn Trí lấy ra một khối ngọc đưa cho Khoa Nga Thị: “Vấn đề thần liệu sao, ta nơi này có một bộ tinh đồ, ở trong tinh không, có một mỏ quặng thần liệu, người ngoài tuyệt không biết được, phẩm chất thần liệu bên trong cực cao, số lượng dự trữ cực lớn, đủ nhu cầu của Đồ Sơn thành chúng ta.”

Khoa Nga Thị ngần ngừ, hần thối một ngum thần khí tới trên phiến ngọc, phiến ngọc nổ tung, hóa thành một làn sương mù tinh quang lấp lánh chui vào mi tâm hần.

Cẩn thận quan sát một phen tinh đồ xuất hiện trong đầu, Khoa Nga Thị ngạc

nhiên nói: “Khoảng cách cũng không gần, cộng thêm thời gian khai thác thần liệu, chúng ta đi tới đi lui một lần cần hơn nửa năm thời gian... Ô!”

Khẽ cắn môi, Khoa Nga Thị vỗ ngực cười nói: “Nhưng, nhận được Đồ Sơn thị hậu đãi như thế, rượu ngon thịt béo như thế, huynh đệ chúng ta cũng không thể có lỗi với ngài đúng không? Ủm, đường xá xa xôi, các huynh đệ chúng ta cùng nhau đi qua, chạy thêm mấy chuyến là được.”

Thét dài một tiếng, Khoa Nga Thị xoay người hướng mấy ngàn thần nhân lớn tiếng rít gào vài tiếng.

Một đám thần nhân há mồm nuốt một đồng thịt nướng, nhảy dựng lên, chân đạp mây lửa sốt sắng hướng bầu trời chạy đi.

Khoa Nga Thị cũng hét lớn một tiếng, tự mình mang theo toàn bộ thần nhân lao vào trong hư không, hướng tới một mỏ quặng thần liệu theo như lời Đồ Sơn Trí.

Chương 838: Tinh Không Cạm Bẫy

Trong vũ trụ Bàn Cổ, vô số ngôi sao nhìn như khoảng cách rất gần, thực ra khoảng cách giữa mỗi ngôi sao cũng đủ để khiến một Đại Vu tiêu phí thời gian một trăm kiếp bốn tẩu, còn không nhất định có thể từ một ngôi sao đến một ngôi sao khác.

Một chiếc cự hạm đầu rồng đuôi phượng, toàn thân màu vàng, bị cả mảng lớn ráng màu khí lạnh bao bọc cấp tốc xuyên qua ở trong vũ trụ Bàn Cổ.

Cự hạm dài tới ngàn dặm, hai bên mép thuyền có mười tám đôi cánh màu vàng hình dạng như cánh chim đại bàng cấp tốc vỗ, múa thành từng cái gió xoáy màu vàng. Từng dòng lũ chảy xiết màu vàng từ trên cánh chim phun ra về phía sau, thúc đẩy cự hạm lấy tốc độ so với ánh sáng còn nhanh hơn bay nhanh về phía trước.

Đây là thuyền rồng tuần tra, chiến hạm thượng cổ thiên đình tuần du tam giới, trấn áp bát phương.

Loại cự hạm này không phải sức người đúc, mà là lúc Bàn Cổ thế giới mở, được vô lượng công đức khai thiên tích địa, thiên địa tự nhiên sinh thành khai thiên tích địa công đức linh bảo. Thuyền rồng tuần tra dựa theo con số nhất nguyên, tổng cộng một ngàn hai trăm chín mươi sáu, trong đó có nhất nguyên, lưỡng nghi, tam tài, tứ tượng, ngũ hành, lục hợp, thất tinh, bát quái, cửu cung, thập phương... kỳ hạm to lớn.

Dị tộc xâm nhập, luân phiên đại chiến với thượng cổ thiên đình, hơn một ngàn tuần tra thuyền rồng ở trong đại chiến sụp đổ vô số, người đời phần nhiều cho rằng thuyền rồng tuần tra đã thành của hiếm.

Ai cũng không biết, trong tay bọn Khoa Nga Thị, thế mà còn nắm giữ một thuyền rồng tuần tra uy lực mạnh mẽ vô cùng, tuy không phải trong hàng ngũ các kỳ hạm có danh hiệu, nhưng cũng là bảo vật tuyệt đỉnh hàng đầu.

Thuyền rồng tuần tra tốc độ bay so với bọn Khoa Nga Thị đập mây phi hành nhanh hơn đâu chỉ trăm ngàn lần, vô số ngôi sao bị vút lại ở phía sau, bọn họ quen thuộc mượn dùng tinh thần nguyên từ triều tịch cường đại giữa các hành tinh, giống như thuyền lớn xuyên qua trong dòng biển, mượn dùng nguyên từ triều tịch giống như con cá linh hoạt đi qua.

Dần dần bọn họ xâm nhập trong vũ trụ, xung quanh không còn bóng người nữa.

Vô số hành tinh ở bốn phương tám hướng giống như các con mắt thật lớn không tiếng động hơn nữa vô thần chăm chú nhìn bọn họ, Khoa Nga Thị và mấy ngàn thần nhân đều rung mình, mang theo một tia kính sợ không hiểu nhìn các tinh tú hằng cổ bất diệt kia.

Trên một ít hành tinh lóe sáng lên, mơ hồ có vô số cung điện lầu các như ẩn như hiện.

Đó là chỗ ở của các tinh quân thượng cổ thiên đình. Thượng cổ thiên đình cường đại vô cùng, trong hồng hoang tinh không, trên mỗi một hành tinh đều có một vị tinh quân tọa trấn, dưới trướng mỗi một vị tinh quân đều có số lượng khổng lồ thần binh thần tướng để sai khiến.

Đó là thời kì thượng cổ thiên đình cường thịnh nhất, bất cứ một dụ lệnh nào của ngũ phương thiên đế, đều có thể làm cả tinh không Bàn Cổ thế giới lâm vào run rẩy, khiến ức vạn tộc đàn run rẩy, ức vạn tộc đàn bao gồm long tộc, phượng tộc ở trong, không có bất cứ một tộc đàn nào có gan phân cao thấp với thượng cổ thiên đình.

Thượng cổ thiên đình cường đại như thế vẫn sụp đổ suy bại, vô số tinh quân, vô số thần binh thần tướng, nay cũng chỉ có Khoa Nga Thị và một đám thần nhân huynh đệ mèo lớn mèo nhỏ mấy nghìn người kéo dài hơi tàn.

Không cần nói cung điện tinh quân trên các hành tinh đó trống trơn không thấy bóng người, cho dù là bản bộ thiên đình đỉnh trụ trời Bàn Cổ thế giới cũng

đã hiếm thấy bóng người, tuyệt đại đa số cung điện lâu các đã rất nhiều năm không có chút hơi người.

“Thiên đình, thiên đình!”

Khoa Nga Thị đứng ở đầu thuyền, lặng lẽ thở dài: “Chúng ta tuân thủ nghiêm ngặt tổ huấn, từng thế hệ tộc nhân canh giữ ở thiên đình, không tranh chấp với nhân tộc, không tranh chấp với bất cứ một tộc đàn nào, ngay cả các huynh đệ muốn ăn chút thịt, cũng là dùng làm việc cực nhọc giao dịch với các tộc mà có được.”

“Nhưng thiên đình. Thiên đình. Thiên đình còn có hi vọng khôi phục vinh quang sao? Chúng ta từng thế hệ tộc nhân tử thủ thiên đình trống rỗng, tộc nhân càng ngày càng ít. Thực lực chúng ta cũng càng ngày càng thấp, thế hệ sau không bằng thế hệ trước... Chúng ta thủ như vậy, thực có hi vọng sao?”

Mấy thần nhân dáng người đặc biệt cao lớn bước đến phía sau Khoa Nga Thị, một thần nhân trán mọc sừng, toàn thân tỏa sáng, bên hông quấn hai con bạch lân cự long lớn tiếng nói: “Đại huynh, thiên đình tất nhiên có ngày tỏa sáng trở lại. Các tổ tiên đã định ra quy củ như vậy, cho dù vắng vẻ nhàm chán nữa, chúng ta cũng phải thủ hộ tiếp.”

Ưỡn ngực, sờ sờ bụng, thần nhân này cười nói: “Còn nữa. Thật ra chúng ta không ăn không uống cũng không đói chết được, chỉ là các huynh đệ thèm ăn, rượu ngon, cho nên mới từ chỗ nhân tộc tìm chút rượu thịt đồ ăn, có chút mất mặt tổ tiên. Thực ra, cho dù không ăn không uống...”

Khoa Nga Thị liếm liếm khóe miệng, chỉ vào thần nhân trán mọc sừng cười nói: “Bớt nói lời hoa mỹ đi, nếu thật sự bảo các người đóng cổng thiên đình, mọi người đều không ra ngoài nữa, không từ chỗ nhân tộc kiếm rượu thịt cái ăn, các người không cần tới ba ngày sẽ trở mặt với ta. Huynh đệ bao nhiêu năm, ta không hiểu các người sao?”

Trên thuyền rồng, mấy ngàn thần nhân cùng cất tiếng cười to, một đám cười

đến mức ngửa trước ngã sau, tiếng cười hùng hậu to rõ truyền ra thật xa ở trong hồng hoang tinh không.

Thuyền rồng tuần tra phi hành tuyệt tích, lại mượn dùng nguyên tử triều tịch giữa hồng hoang tinh thần phi hành, tốc độ càng nhanh đến kinh người. Lại qua một ngày một đêm, hồng hoang tinh thần không đếm xuể đã bị bỏ lại phía sau, bọn họ cách Trung Lục thế giới đã cực kỳ xa xôi.

Phía trước đột nhiên có một mảng lớn bụi bậm màu đen rải rác chột chìm chột nổi, một hành tinh màu đen sụp đổ non nửa lơ lửng ở trong hư không vô tận, vô số cung điện lầu các mặt ngoài hành tinh sụp xuống hơn phân nửa, nhiều nơi còn có thể nhìn thấy cốt cách long, phượng, đại bàng các thượng cổ thần cầm thần thú thật lớn nằm xiêu vẹo ở trong tường đổ.

Ở quanh ngôi sao màu đen này lơ lửng mấy vạn thái cổ tinh thần to nhỏ, tất cả bọn nó đều trầm lặng trôi nổi ở trong bụi bậm màu đen, tinh thần chi lực bọn nó tản mát ra đều mang theo một luồng hơi thở âm u, hung ác tàn sát bừa bãi.

“Đây là... La Hầu tinh!” Một thần nhân lưng mọc hai cánh, làn da toàn thân trắng nõn như ngọc, lại dày đặc vô số văn màu vàng, đầu như mãnh hổ ngọc nhiên kêu lên: “Sau đại chiến năm đó, La Hầu tinh không còn xuất hiện ở trong tinh không, kéo theo bản mạng tinh thần của ba vạn sáu ngàn tinh quân cấp dưới La Hầu tinh quân cũng cùng biến mất ở trong trời đêm.”

“Không ngờ được, La Hầu tinh và ba vạn sáu ngàn thuộc tinh (hành tinh phụ thuộc, như Mặt Trăng của trái đất) ở đây.” Khoa Nga Thị ngạc nhiên nói: “Một trận chiến năm đó, nếu không phải La Hầu tinh quân dẫn người mạnh mẽ xông vào trận địa địch, phá huỷ mười ba đại trận vượt giới buông xuống của thiên ngoại tà ma, để đại năng dị tộc không thể vượt giới ra tay, bản giới sớm đã luân hãm.”

“Một trận chiến đó quá hung hiểm. Bản mạng tinh của La Hầu tinh quân, thế mà, thế mà bản mạng tinh cũng sụp đổ rồi, may mà, may mà, tinh hạch chưa

hủy, nghỉ ngơi mấy năm, La Hầu tinh chung quy có thể khôi phục như lúc ban đầu. Chỉ là La Hầu tinh quân hấn, hấn, hấn...” Thần nhân trán mọc sừng có chút thương xót lắc đầu: “Tinh quân hấn, ngay cả một hậu nhân cũng không lưu lại sao?”

Một tiếng cười lạnh mĩa mai xa xa truyền đến: “Các người còn có công phu cảm khái vì người chết, sao lại không lo lắng trước cho chính các người?”

Ba vạn sáu ngàn thái cổ tinh thần lơ lửng phụ cận La Hầu tinh đột nhiên phun ra tinh quang màu đen, vô số ánh sao góc cạnh sắc bén bắn lung tung khắp trời, hóa thành một cái lưới lớn, đem thuyền rồng tuần tra chộp hết ở bên trong.

Sát khí lạnh lẽo phóng lên cao, một con dị xà hình thể lớn vô cùng chậm rãi từ trong một cung điện sụp xuống hơn phân nửa của La Hầu tinh bơi ra.

Chương 839: Tu Xà Tuyệt Độc

Cự xà dài vạn dặm, thân thể đen sì không mang theo chút phản quang nào, trên mỗi một cái vảy màu đen đều như có một tầng dịch mấp máy quay cuồng. Xa xa nhìn qua, ánh mắt cũng như sắp bị dịch đó ăn mòn, tổn thương, rõ ràng trên vảy cự xà mang kịch độc.

Thân thể đen sì, nhưng một cái đầu to lớn lại là màu lam đậm.

Xanh thẫm, tản mát ra hào quang loá mắt, đầu cự xà giống như một mặt trời nhỏ màu lam tỏa sáng vạn trượng. Vảy màu lam đậm long lanh trong suốt, như ngọc bích điêu khắc thành, hình thành đối lập rõ rệt so với thân thể đen sì.

Một cái lưỡi rắn màu tím ra ra vào vào ở trong miệng cự xà, lưỡi rắn dài đến trăm dặm, khi phun ra nuốt vào phát ra tiếng ‘vù vù’, từng đám sương mù đen sì theo lưỡi rắn phun ra, hóa thành những đám mây thấp bao lấy toàn thân cự xà.

“Tu Xà!” Khoa Nga Thị kinh ngạc nhìn tên to xác này.

Một đám thần nhân đồng thời rống giận thành tiếng, chỉ vào cự xà kia lớn tiếng quát, toàn thân tỏa sáng, thần nhân đầu có một sừng lớn tiếng quát: “Tu Xà, năm đó ngươi bị đại thần Nghệ thiếu chút nữa đánh chết, ẩn thân vực sâu Bắc Minh may mắn giữ được một cái mạng. Nhiều năm không thấy ngươi gây sóng gió, ngươi hôm nay tới tìm chúng ta gây rối, là muốn chết sao? Chúng ta thành toàn ngươi!”

“Nghệ?” Tu Xà cuộn lại thân thể to lớn, giống như một ngọn núi nhỏ nằm dưới đất, cái đầu cực to dựng thẳng lên, đôi mắt âm u lạnh lẽo nhìn chằm chằm đám người Khoa Nga Thị.

“Nghệ nếu còn sống, ta đương nhiên không dám xuất thế. Nhưng xương cốt hẳn có thể nấu canh rồi nhỉ?” Tu Xà nhẹ nhàng vung vẩy cái đuôi, một mảng lớn cung điện trên La Hầu tinh bị một cú quét đuôi của nó biến thành đất bằng, mấy

ngọn núi nhỏ cũng bị nó quét phẳng, đá tảng gào thét văng ra xa hơn ngàn dặm.

“Ta thừa nhận, ta nhát gan, ta sợ chết, ta trăm phần trăm là tiểu nhân ti tiện bắt nạt kẻ yếu!” Tu Xà đắc ý nhếch miệng cười, mười mấy cái răng nọc bén nhọn trong mồm đồng thời phun ra một mảng lớn nọc độc.

Nọc độc màu đen rải xuống đất, bùn đất La Hầu tinh bị ăn mòn ra một vũng bùn cực lớn, bùn đất cát đá đều bị nọc độc ăn mòn thành dịch màu đen. Tu Xà cười ‘khà khà’ nói: “Nghệ sống, ta thành thành thật thật; Nghệ đã chết, ta liền gây sóng gió. Các người dám nhai con này có thể làm gì được ta? Ta bắt nạt kẻ yếu, ta tới bắt nạt các người. Các người có thể thế nào?”

Khoa Nga Thị trầm mặt không nói gì, một đám thần nhân cũng đều siết chặt nắm tay, gân xanh toàn thân giật giật, trong cơ thể không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’.

Đối với các thần nhân hào sảng này mà nói, bọn họ lười lãng phí nước bọt với Tu Xà. Thằng cha này đã dám chui ra đến gây sự với bọn họ, mặc kệ tiền căn hậu quả, mặc kệ có âm mưu quỷ kế gì, mọi người xông lên đi đánh đau hăn một trận rồi nói sau!

Đây cũng là tác phong tốt đẹp thượng cổ thiên đình lưu truyền tới nay, dùng nắm đấm giảng đạo lý. Đạo lý này đặt đâu cũng chuẩn, ở bất cứ thời đại nào cũng vĩnh viễn sẽ không quá hạn. Người phun nước miếng, người khác chưa chắc sẽ quan tâm người, nhưng người dùng nắm đấm, chỉ cần người có thể đem người khác đánh ngã, như vậy đạo lý của người cho dù không thành đạo lý, vậy cũng nhất định là chân lý mỗi người đều phải tuân thủ.

“Đánh hăn!” Khoa Nga Thị điên cuồng hét lên một tiếng. Đôi bàn tay hăn nhoáng lên một cái, thân thể vốn cao tới nghìn trượng gào thét bành trướng lên, trong chớp mắt đã có kích thước ngàn dặm. Trong đôi tay hăn phun ra ánh sáng, một cây giáo đồng xanh mang theo tiếng sát phạt ‘Ong ong’ phun ra, bị hăn nắm chặt trong tay, sau đó giáo phun ra hàn quang ngàn dặm, kéo Khoa Nga Thị

hướng vào đầu Tu Xà đâm tới.

Mấy ngàn thần nhân khác đồng thời ngửa mặt lên trời rộng to, bọn họ giống với huynh đệ Khoa Nga Thị, thân thể chột bành trướng đến mấy trăm dặm, hơn ngàn dặm, rút ra các loại thần binh lợi khí vây công Tu Xà.

Càng có một số thần nhân hóa thân thành một đám lửa cháy, một ngọn núi băng băng, một cơn lốc, một đám sét, thân thể không còn bất cứ dấu vết hình người nào nữa, từ bốn phương tám hướng cuốn lên thủy triều năng lượng đáng sợ hướng Tu Xà vây công.

Còn có một số thần nhân thân thể nhoáng lên một cái, biến thành các loại thần thú dị cầm hình thể to lớn, một đám tru lên ‘ngao ngao’, cuốn lên cả mảng lớn cơn lốc đem bụi bậm màu đen xung quanh thổi bay loạn đầy trời, cũng hùng hực hướng Tu Xà lao tới.

Toàn bộ thần nhân đều không nương tay, vừa ra tay đã dùng hết toàn lực.

Tu Xà, hung vật bắt nguồn từ hồng hoang, hình thể cực lớn, khỏe vô cùng, càng có kịch độc, tuy độc tính không bằng Tương Liễu, nhưng cũng là độc vật tuyệt đỉnh thế gian. Tu Xà tham lam vô cùng, tính thích cắn nuốt máu thịt và linh hồn sinh linh, thời thượng cổ đã gây ra vô số sát nghiệt.

Thời điểm đại thần Nghệ diệt trừ hung cầm mãnh thú trong thiên hạ, mở mang nơi sinh tồn cho tộc nhân, Tu Xà thiếu chút nữa bị Nghệ chém giết, bị thương nặng bỏ chạy vực sâu Bắc Hoang Đại Minh, được bảo vệ dưới trướng thủy thần Cộng Công Thị. Về sau, Tu Xà trở thành một trong tám đại trọng thần của Cộng Công Thị nhất mạch.

Là lão bất tử thời đại hồng hoang sống đến giờ, thực lực Ba Xà mạnh mẽ vô cùng, huynh đệ Khoa Nga Thị cùng thần nhân ở đây, đơn đả độc đấu không ai có thể là đối thủ của hắn. Nhưng mấy ngàn thần nhân liên thủ vây công, cộng thêm bọn họ kế thừa thần binh lợi khí của thượng cổ thiên đình, cho dù đến thêm tám con mười con Tu Xà, cũng sẽ bị bọn họ đánh thành thịt vụn.

Tu Xà cười ‘khà khà’, thân thể to lớn bởi vì tiếng cười mà run rẩy không ngừng.

Hắn đột nhiên phun ra một quả cầu nước to bằng vại nước, lưỡi rắn điểm nhẹ một cái đem quả cầu nước đánh vỡ, vô số chất lỏng sền sệt màu tím phun ra, nhanh chóng hóa thành sương mù màu tím mờ mờ khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đám người Khoa Nga Thị mắt thấy đã sắp lao tới cạnh thân Tu Xà, nhưng sương mù màu tím đột nhiên bao phủ thân thể bọn họ, tốc độ đám thần nhân Khoa Nga Thị chột chậm lại, hai chân bọn họ vô lực loạng choạng, thân thể khẽ lắc lư, ngón tay run run, rốt cuộc năm không chặt binh khí trên tay nữa.

Một món lại một món binh khí to lớn rơi xuống, vô lực lơ lửng ở cạnh đám Khoa Nga Thị.

Khoa Nga Thị chấn động nhìn Tu Xà, hắc lăm lăm: “Đây là Thụy Thần Hương... Nhưng, Thụy Thần Hương cũng không thể khiến chúng ta toàn thân vô lực... Thiên hạ, không có bất cứ độc hương nào, có thể khiến chúng ta... khiến chúng ta...”

Các thần linh hóa thân thành lốc, lửa cũng khôi phục bốn tướng, ai cũng uể oải miễn cưỡng chống đỡ, bọn họ đều không hiểu ra sao nhìn Tu Xà. Vén vén Thụy Thần Hương, mặc dù có công hiệu khiến thần linh yên giấc, nhưng tuyệt đối không có khả năng có hiệu quả mạnh như vậy, làm bọn họ nhúc nhích một chút cũng khó.

Thụy Thần Hương, ở thiên đình chỉ là thực vật rất thông thường, có thể khiến thần linh ngủ sâu hơn, ngủ càng thêm ngon, là một loại hương liệu mang tính phụ trợ thường dùng.

Nhưng hiệu quả Tu Xà sau khi đem nó thi triển, hiển nhiên không nên mạnh như vậy.

“Thụy Thần Hương chỉ là thuốc dẫn...” Tu Xà cười ‘hê hê’, thân thể to lớn của nó khẽ cựa quậy, thân thể cao lớn dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một đại hán khôi ngô khoác trọng giáp màu đen lơ lửng giữa không trung.

“Nhưng các người trước đó đã ăn lượng lớn ‘Hưởng thần’, đây chính là thuốc cấm của thiên đình, sau khi bị mùi thơm của Thụy Thần Hương dẫn động, các người liền giống như thịt cá trên thớt, mặc cho ta xâm lược.”

Sắc mặt một đám thần nhân chợt trắng bệch.

“Hưởng Thần?” Khoa Nga Thị tuyệt vọng cười khổ: “Chúng ta, dùng Hưởng Thần khi nào?”

Chương 840: Cấm Bài

Hưởng Thần, cái tên rất bình thường, đối với chúng thần thiên đình mà nói, lại là tồn tại đáng sợ cấm kỵ, ác độc nhất.

Cái gọi là Hưởng Thần, là lấy thần để đãi khách.

Đây là một loại dược thảo vốn vô hại, rất tầm thường, lại có tính bao dung cùng tính biến dị cực kỳ cường đại, có dược lực kỳ lạ thiên biến vạn hóa. Không biết từ bao giờ, một vị thượng cổ Mộc thần tinh thông dược tề, lấy Hưởng Thần làm tài liệu chủ yếu, đã điều chế ra một loạt dược tề đáng sợ.

Loại dược tề tên là Hưởng Thần này không có phối phương cố định, cũng không có hiệu quả cố định, càng không có thuốc dẫn cố định. Phối phương có thể thiên biến vạn hóa, hiệu lực càng cổ quái, thuốc dẫn càng theo ý muốn mà làm.

Hưởng Thần cũng được xưng là dược tề khó nắm giữ nhất từ trước tới nay.

Thân thể thần linh chính là thiên địa sinh thành, hầu như có thể miễn dịch toàn bộ độc tề.

Chỉ có Hưởng Thần có thể thấm vào thân thể thần linh, thấm vào bộ vị nhỏ bé nhất của thân thể thần linh, hòa hợp một thể với thân thể thần linh.

Hưởng Thần chưa dẫn động không có lực sát thương, nhưng sau khi dùng thuốc dẫn đặc biệt đem nó dẫn phát, có thể tạo thành các loại sát thương đáng sợ đối với thần linh, đây hầu như là độc tề duy nhất có thể có tác dụng với thần linh thể gian đã biết.

Thượng cổ thiên đình từng chế định lệnh cấm, nghiêm cấm truyền lưu Hưởng Thần. Không chỉ có toàn bộ phối phương đều bị tiêu hủy, ngay cả tài liệu chính của Hưởng Thần, loại dược thảo vốn bình thường có thể gặp được kia, cũng bị

thượng cổ thiên đình tiêu phí sức lực rất lớn nhỡ cở tận gốc.

Nhưng bọn Khoa Nga Thị thế mà đã dùng Hưởng Thần, hơn nữa còn là Hưởng Thần lấy Thụy Thần Hương làm thuốc dẫn.

May mắn được tính Hưởng Thần do Tu Xà phối chế chỉ khiến bọn Khoa Nga Thị toàn thân mềm nhũn mất sức, làm toàn thân bọn họ không nhắc lên nổi chút sức lực nào. Nếu là một số phối phương ác độc nào đó mà nói, bọn Khoa Nga Thị nghĩ đến các kết quả khủng bố cực kỳ ác độc Hưởng Thần mang đến ghi chép trong sách cổ của thiên đình, da đầu bọn họ cũng không khỏi phát tê.

“Chúng ta ăn Hưởng Thần khi nào?” Khoa Nga Thị nhìn chăm chăm Tu Xà: “Chúng ta mấy ngày nay chưa ăn lung tung cái gì.”

“Mùi vị thịt nướng của Đồ Sơn thị không tệ chứ?” Tu Xà đắc ý cười dữ tợn: “Trước khi Hưởng Thần phát tác được lực, mùi vị vẫn rất ngon. Các người có phát hiện hay không, trong thịt nướng các người ăn, có một loại hương vị đặc biệt thơm ngon nói không nên lời?”

Một đám thần nhân đồng thời rống giận thành tiếng.

Đồ Sơn thị? Đồ Sơn thị thế mà lại bỏ thêm vật liệu ở trong thịt nướng cho bọn họ! Đồ Sơn thị muốn làm gì? Chẳng lẽ nói bọn hăn mời các huynh đệ mình xây dựng Đồ Sơn thành cho hăn, từ đầu tới đuôi là một âm mưu sao?

“Chạy!” Khoa Nga Thị đột nhiên rống lớn một tiếng, trong miệng hăn phun ra một đạo thần quang màu đỏ rực. Trong thần quang là một cái thoi bay hình dáng như cự long. Một tiếng rống gầm, thoi bay phun ra một ráng màu hút lấy em trai ruột nhỏ tuổi nhất của hăn, hóa thành một dải cầu vòng bay màu đỏ hướng phía Trung Lục thế giới chạy đi.

Nhưng ba vạn sáu ngàn ngôi sao phụ của La Hầu tinh ở bốn phương tám hướng phóng ra vô số ánh sao màu đen, hóa thành tấm lưới lớn đem một khoảng vũ trụ này phong tỏa kín không kẽ hở, cầu vòng bay nặng nề va chạm ở trên ánh

sao màu đen, bắn tung tóe ra vô số ánh lửa chói mắt, nhưng mãi không thể đột phá phong tỏa.

Mấy ngàn ánh sao mang theo gai nhọn giống như xúc tu bạch tuộc quần quanh lên, vòng quanh cầu vòng bay cuốn nhẹ một cái. Chợt nghe tiếng vỡ vụn đáng sợ vang lên, thoi bay màu đỏ rực bị vụn nát. Huynh đệ nhỏ nhất của Khoa Nga Thị từ trong thoi bay ngã văng ra, bị một ánh sao hung hăng vụt ở trên ngực, đánh cho hắc hộc máu bay trở về bên cạnh Khoa Nga Thị.

“Đây là La Hầu Thiên Đại Trận, đại trận có tiếng của thượng cổ thiên đình.” Tu Xà chậm rãi đi tới trước mặt Khoa Nga Thị, cũng cao nghìn trượng, hắc hung hăng đạp một cước ở trên mặt Khoa Nga Thị.

Bản thể Tu Xà to lớn vô cùng, lực lượng thân thể hắc càng mạnh đến mức làm người ta sợ hãi. Đơn thuần luận lực lượng thân thể, Tu Xà là tồn tại cường đại hiếm có ở trong hồng hoang có thể đối kháng với thượng cổ long tộc. Vô số năm tiềm tu, thực lực Tu Xà tiến bộ lớn. Đạp một cước xương mặt Khoa Nga Thị vỡ vụn, mấy chục cái răng loang loáng như châu ngọc ùn ùn bay ra.

Đế giày vấy bản thân biến thành lạnh lẽo, cứng rắn. Vô số gai sắc bén nhô lên dày đặc. Tu Xà giẫm đầu Khoa Nga Thị, dùng sức giẫm lên, gương mặt Khoa Nga Thị bị làm cho máu thịt mơ hồ, lộ ra xương khớp phía dưới ánh vàng rực rỡ như vàng đúc ra.

“Tu Xà chết tiệt, ngươi muốn khiêu chiến thiên đình sao?” Một vị thần nhân phần nộ rít gào.

Mấy ngàn thần nhân nhũn ra ở trong vũ trụ không thể động đậy, nhưng bọn hắc mồm ai cũng to cả, đồng loạt mở miệng hướng phía Tu Xà chửi ầm lên, càng có người thề, hắc nhất định sẽ đem Tu Xà thiên đao vạn quả, đem hắc cắt thành miếng thịt bỏ nồi sau đó đun ăn.

Tu Xà cất tiếng cười to, hắc nhìn các thần nhân không thể động đậy chút nào, lạnh giọng nói: “To mồm, chờ về sau nói sau. Nếu không phải giữ các ngươi lại

còn dùng tới, còn muốn từ trong cơ thể các người rút lấy tinh huyết mới mẻ, các người ăn Hưởng Thần thì không chỉ khiến toàn thân các người bủn rủn vô lực, mà là đem các người biến thành một bãi nước mủ.”

Hung hăng cho Khoa Nga Thị một cước vào đầu, Tu Xà lắc lư thân thể, thân thể cao tới nghìn trượng thông thả áp súc đến khoảng một trượng.

Dùng sức lắc lắc đầu, Tu Xà nhảy dựng lên, kéo theo một luồng khí đen lao tới trên thuyền rồng huyền thiên. Ở trên boong đi tuần tra trước sau vài vòng, Tu Xà đột nhiên cất tiếng cười lên: “VẬY mà là thuyền rồng tuần tra? Ha, thế mà là loại công đức linh bảo này!”

“Đáng tiếc, đáng tiếc, chỉ là một mặt hàng bình thường. Nếu là nhất nguyên, lưỡng nghi những kỳ hạm có danh hiệu đó... Hắc, loại kỳ hạm đó đã sớm bị đánh nát, sao có thể lưu đến bây giờ?” Tu Xà hưng phấn hoa tay múa chân nói: “Bảo bối này đã là của ta. Hắc hắc, về sau nó sẽ là tọa hạm của ta, uy phong đường đường, uy phong lẫm liệt!”

Trong hư không, mấy chục ánh sao màu đen đột nhiên thu liễm, trong quang sáng thật lớn màu đen lộ ra một thông đạo, một mảng mây nước màu đen quay cuồng, nhanh như tia chớp từ thông đạo đó chạy vào. Mây đen vừa mới lao vào, mấy chục ánh sao màu đen một lần nữa lóe lên, lại đem thông đạo hoàn toàn phong tỏa.

Cộng Công Thị đứng ở trên mây đen, Hà Bá, Tương Liễu một trái một phải đứng ở bên hắc, ba người đáp mây nhanh chóng đến bên cạnh Khoa Nga Thị, Tu Xà thu hồi tiếng cười, vội vàng ghé qua.

Cộng Công Thị chấp tay sau lưng, nheo mắt đánh giá Khoa Nga Thị, đột nhiên nở nụ cười.

Khoa Nga Thị lạnh lùng nhìn Cộng Công Thị, nghiến răng nói từng chữ một: “Cộng Công Thị... Người muốn làm gì? Người bỏ nhiều sức như vậy, đem chúng ta dẫn tới nơi này bắt sống, người rốt cuộc muốn làm gì?”

Cộng Công Thị cười rất sáng lạn, hăn thản nhiên nói: “Làm gì? Làm chút việc các đời tổ tiên của ta đều muốn làm, làm chút việc con dân Bắc Hoang ta vô số năm qua đều muốn làm, làm chút việc khiến tâm tình ta sung sướng!”

Nhẹ nhàng cười, Cộng Công Thị đưa tay chộp hướng trên người Khoa Nga Thị, thân thể Khoa Nga Thị đột nhiên run rẩy một phen. Theo tiếng ‘Ong ong’ trầm thấp, một lệnh bài màu vàng tràn đầy màu sắc như lưu ly từ trong ngực Khoa Nga Thị bay ra, mang theo một đường cong rơi vào trong tay Cộng Công Thị.

Sắc mặt Khoa Nga Thị và đám đông thần nhân trở nên thê thảm.

Khoa Nga Thị lớn tiếng quát: “Cộng Công Thị, đây là cấm bài thông hành ra vào thiên đình... Cộng Công Thị và Chúc Dung thị giống nhau, đã rời bỏ thiên đình, người thế mà dám cướp đoạt thiên đình cấm bài! Người, người, người xúc phạm thiên luật, tội đáng chết vạn lần!”

Chương 841: Xông Thiên Đình

Trong Trung Lục, đỉnh trụ trời, mây khói bốc lên, khí lành vạn dặm.

Giữa mây khói, có thể thấy được một cửa cung tạo hình phong cách cổ xưa, thần minh uy nghiêm đứng sừng sững ở trên một mảng mây tím ráng vàng, thần uy hùng hực như vực như biển bao trùm bốn phương, làm người ta nhìn mà e sợ không dám nhìn thẳng.

Trụ trời, truyền thuyết là xương sống khai thiên tích địa thánh nhân Bàn Cổ của Bàn Cổ thế giới biến thành, đội trời đạp đất, trấn áp khắp trời, là đầu mối then chốt của hồng hoang tinh không Bàn Cổ thế giới, thiên địa tinh thần, địa mạch linh khí vận chuyển, đều lấy trụ trời này làm trung tâm.

Quan trọng hơn là, trụ trời là một thông đạo quan trọng nhất ra vào thượng cổ thiên đình.

Thời thượng cổ, cho dù là nhân tộc gầy yếu nhất, chỉ cần có sự bền lòng lớn, nghị lực lớn, không sợ chết, vận khí đủ tốt, cũng có thể theo trụ trời một đường trèo lên, từ nhân gian đến thẳng thiên đình. Cho nên thời thượng cổ, thường xuyên có chuyện xưa nhân tộc bị bắt nạt đi thiên đình cầu kiến thiên đế, cáo trạng ác thần gây họa nhân gian.

Nhưng từ sau khi dị tộc xâm nhập, thiên đình điêu linh, đã rất nhiều rất nhiều năm, chưa từng có ai leo lên trụ trời, đã có rất nhiều rất nhiều năm, không có nhân tộc thông qua trụ trời đến thiên đình.

Đại thần Cường Lương cầm rìu lưỡi to, khoanh chân ngồi ở trước cổng thiên đình, nhìn chăm chăm một đồng lửa trại trước mặt.

Một con măng xà dài đến ba dặm lơ lửng ở trong lửa trại, bị lửa nướng chảy mỡ ‘Xèo xèo’. Hắn không ngừng liếm môi, cười hì hì: “Có việc làm tốt, có người mời tốt, Khoa Nga Thị đám bụng to đó đều chạy đi ăn thịt uống rượu, toàn

bộ chim bay cá nhảy trên dưới Bất Chu sơn trụ trời này đều vào trong miệng của ta rồi.”

Một con Khai Minh thú hình thể cường tráng ghé vào bên người Cường Lương, nghe được hần lăm bầm, rất mất hứng rít gào một tiếng trầm thấp.

Tiếng gầm gừ chấn động tro bụi tản ra, lửa trại cũng kịch liệt nhoáng lên vài cái. Cường Lương vội vàng vỗ đầu Khai Minh thú một cái, thấp giọng mắng: “Được, được. Còn có của người, ừm, còn có phần của người... Người gia hỏa này, không đi ăn những kẻ ác nhân mặt đỏ lòng dạ đen tối, cả ngày tranh đồ ăn với ta làm gì?”

Khai Minh thú ngửa mặt lên trời tru lên vài tiếng ‘Ngao ngao’, hỗn hển há mồm cắn một miếng ở trên cẳng chân Cường Lương.

Cắn bừa một phen khiến Cường Lương kêu đau ‘Ôi ôi’. Khai Minh nhả miếng thú, hỗn hển rít gào: “Bao nhiêu năm không có ai tới thiên đình cáo trạng rồi? Năm đó thiên đế hứa hẹn ta, ta có thể canh giữ ở giữa sườn núi trụ trời, phàm là các ác nhân muốn tới thiên đình tố cáo lão, ta đều có thể đem bọn hần nhét kẽ răng. Nhưng ta đã bao nhiêu năm chưa gặp người sống rồi?”

Cái đầu cực to hung hăng húc vào mặt đất một cú, khiến mặt đất run rẩy một phen, Khai Minh thú rất ủy khuất lăm bầm: “Không có ai tới thiên đình cáo trạng, ta sẽ không có thịt người mà ăn... A, chúng ta chỉ có thể săn giết chim bay cá nhảy trên trụ trời lấp bụng. Cầm thú nhân gian, đó đều là con mồi của nhân tộc. Nhưng trên Bất Chu sơn có thể nuôi sống bao nhiêu cầm thú chứ?”

Nhổ ra một ngụm nước bọt, Khai Minh thú nhìn mẫn xà to lớn trên lửa trại, khước miệng tóc tách chảy xuống một dòng nước dãi. Hần nghĩ một đằng nói một nẻo nói: “Hơn nữa, đám chim bay cá nhảy đó, nơi nào ngon bằng thịt người đâu?”

Cường Lương liếm liếm môi, lại cho Khai Minh thú một quyền vào đầu: “Được rồi, có cái ăn, thì ngậm miệng cho ta. Bọn Khoa Nga Thị ra ngoài làm

việc, ít nhất sẽ nhiều năm không về. chim bay cá nhảy trên núi dưới núi đều là của hai chúng ta, đủ người ăn uống thả cửa một phen.”

Khai Minh thú ‘Hừ hừ’ một tiếng, lắc đầu một cái.

Nhưng nó đột nhiên nhảy dựng lên, thân thể bành trướng đến khoảng trăm trượng, chín cái đầu người trên cổ nâng lên, hướng bầu trời điên cuồng rít gào lên.

Một chuỗi tiếng gầm gừ giống như sấm rền chấn động khiến mây khói xung quanh sôi sục, trong hốc mắt Khai Minh thú tỏa tinh quang, giống như lưỡi đao đâm thẳng lên trời cao: “Cút xa một chút, thiên đình trọng địa, ai dám xông bừa? Không sợ bị giết cả nhà sao?”

Cường Lương cầm chặt đại phủ đặt bên người, nhanh như tia chớp đứng thẳng, không nói hai lời một rìu hướng bầu trời bổ tới.

‘Keng’ một tiếng vang lớn, một cây huyền băng đại bổng đen sì nhắm vào đầu nện xuống, vừa lúc va chạm với đại phủ của Cường Lương.

Đốm lửa văng khắp nơi, mảnh băng bay loạn. Cánh tay Cường Lương bủn rủn đau đớn một phen, thân thể lão đảo lui mấy chục bước, thiếu chút nữa va đầu vào trên cổng thiên đình. Hắn chấn động ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Vô Chi Kỳ hồi phục bản thể thủy viên nhẹ nhàng trợn mắt hướng hắn cười.

“Vô Chi Kỳ!” Trái tim Cường Lương kịch liệt run rẩy một cái.

Vô Chi Kỳ là lão quái vật hồng hoang có tiếng. Thời điểm thế lực thượng cổ thiên đình còn ở giai đoạn đỉnh phong, hắn chính là đại yêu nổi tiếng thiên hạ. Mà Cường Lương tuy là hậu duệ thiên thần, lại là hậu sinh văn bối sau khi thiên đình suy bại mới sinh ra, vô luận từ trên danh tiếng hay thực lực, hắn cách Vô Chi Kỳ một đoạn cực lớn.

“Người muốn làm gì? Tự tiện xông vào thiên đình, đây là tội nặng!” Cường

Lương hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt đại phủ nhìn Vô Chi Kỳ sẵn sàng đón đỡ.

“Ừa, xông vào thiên đình, quả thật là tội nặng, nhưng đó cũng là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi?” Vô Chi Kỳ không cho là đúng ngồi xồm trên một đám mây nước, nhe răng trợn mắt hướng về Cường Lương cười: “Hiện tại cho dù ta xông vào thiên đình, ai còn có thể định tội ta đây?”

Đại bồng trong tay chỉ Cường Lương, Vô Chi Kỳ cười khà khà nói: “Chỉ người thăng nhải này? Hay là... Khoa Nga Thị đám nhãi con cả ngày bận rộn làm việc vất cho nhân tộc, từ trên tay nhân tộc đổi chút đồ ăn rượu uống kia?”

Cường Lương nheo mắt, hắc thần nhiên nói: “Khoa Nga Thị bọn họ làm sao rồi?”

Thiên đình tuy suy bại, nhưng nội tình thiên đình không ai dám xem nhẹ, nếu là Cường Lương và Khoa Nga Thị đám thần nhân chiếm cứ thiên đình trọng địa, mở ra Thiên Địa Đại Trận canh phòng nghiêm ngặt tứ thủ, không có xấp xỉ một nghìn lão yêu tằm cỡ Vô Chi Kỳ liên thủ, căn bản không có khả năng đánh vào thiên đình trọng địa một bước.

Vô Chi Kỳ dám làm ra tư thái như vậy, chỉ có một khả năng —— bọn Khoa Nga Thị đã có chuyện.

“Thông minh!” Một đám mây đen từ bầu trời rơi xuống, Cộng Công Thị mang theo Tương Liễu, Hà Bá cùng đám đông thần tử thủy thần nhất mạch khoác giáp trụ màu đen, mang theo nụ cười quái dị đáp xuống trước cổng thiên đình.

Cường Lương hướng một bên bước một bước, Khai Minh thú cùng vất ngang một bước, một người một thú sóng vai đứng cùng nhau, chặn cổng thiên đình.

Khai Minh thú nghiêng răng mắng: “Cộng Công Thị... Cộng Công đời thứ nhất đã không phải loại gì tốt đẹp, năm đó thực nên hạ độc thủ sau lưng, xử lý tổ

tông nhà người.”

Cộng Công Thị nhìn Khai Minh thú cười nói: “Khai Minh thú, người cũng là lão thần thiên đình, tay ta không muốn nhuộm máu người. Quy thuận ta, người muốn cái gì, ta cho cái đó, tốt hơn so với canh giữ ở nơi hoang dã này chịu khổ phải không?”

Khai Minh thú thâm trầm nhìn Cộng Công Thị, bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Ta thì muốn... Nhưng, mấy lão thiên đế khốn kiếp kia lúc ngã xuống, ta đã đáp ứng bọn họ quản lý thiên đình cho tốt. Cho nên, ta chỉ có thể trông coi thiên đình cẩn thận.”

Cộng Công Thị nhìn Khai Minh thú quát lạnh: “Ngu xuẩn!”

Khai Minh thú sụp mí mắt, thản nhiên nói: “Ngu xuẩn? Không, lão tử là trung thành!”

Cười lạnh, Khai Minh thú liếc xéo Cộng Công Thị một cái, lạnh nhạt nói: “Đương nhiên, người không hiểu... Cộng Công nhất mạch các người, không hiểu!”

Chương 842: Nhập Thiên Đình

“Trung thành?”

Gương mặt trắng nõn của Cộng Công Thị tối sầm đi, liếc Khai Minh thú, hấn vung tay đánh ra một quả cầu dịch. Từng mảng hương thơm Thụy Thần Hương tỏa khắp, thân thể Cường Lương và Khai Minh thú đồng thời nhoáng lên một cái, tổng cộng sáu cái chân kịch liệt nhún nhảy, rốt cuộc mềm nhũn ngã xuống đất.

“Trung thành, là cái rắm!”

Nhìn Cường Lương cùng Khai Minh thú xụi lơ dưới đất, một ngón tay cũng không thể nhúc nhích, Cộng Công Thị lạnh lùng mà trào phúng cười.

Cường Lương mở mồm muốn nói chút gì đó, Vô Chi Kỳ từ trên mây đen lao xuống, vung lên cây gậy lớn do huyền băng ngưng tụ, hung hăng hướng về phía mồm hăn giã một bồng. Cường Lương rên một tiếng, răng vỡ đầy mồm trộn lẫn máu phun ra, lại nhanh chóng bị hàn khí trên cây gậy lớn đông lạnh thành băng sương.

Cái đầu to của Khai Minh thú không thể nhúc nhích, nhưng chín đầu người khuôn mặt vặn vẹo trên cổ nó đồng thời mở mắt ra, trong mắt vặn vẹo dữ tợn dày đặc tơ máu tà quang ngút trời, hóa thành mười tám sợi dây thừng giống như sương mù, mang theo vô số tiếng la khóc của vong linh hương Vô Chi Kỳ quẩn quanh.

Tương Liễu đứng ở bên Cộng Công Thị cười một tiếng quái dị, cổ hăn đột nhiên duỗi dài, cái cổ trắng nõn biến thành thân rắn dày đặc vảy, thân rắn màu đen duỗi dài mấy chục dặm, sau đó thân rắn phân nhánh thành chín, chín cái đầu rắn dữ tợn đáng ghê tởm nhanh chóng từ trong khí đen phun ra.

Đầu rắn của Tương Liễu mở ra cái mồm rộng, những giọt nọc độc không

ngừng từ trong mồm nó phun ra, rơi ở đỉnh trụ trời, trong trụ trời một làn sương mù hỗn độn quanh quần bốc lên, hóa thành một đám mây lạnh nọc độc của Tương Liễu, không cho nọc độc này chạm vào trụ trời một chút nào.

Tương Liễu nhìn sương mù hỗn độn, rất kiêng kỵ hừ lạnh một tiếng, chín cái đầu rắn của hắn hướng về thân thể Khai Minh thú hung hăng hít, tà quang phun ra từ đầu người trên cổ Khai Minh thú nhất thời bay từng tia từng luồng vào cái miệng rộng của Tương Liễu, mặc cho Khai Minh thú rống giận rít gào, lại mãi không thể thoát khỏi lực hút của Tương Liễu.

“Khai Minh thú, nếu thực lực người còn ở đỉnh phong, ta cũng không dám trêu chọc người.” Tương Liễu không phải không trào phúng nhìn Khai Minh thú: “Nhưng, người hiện tại, còn là người năm đó sao? Một ngón tay nhỏ của ta, là có thể trấn áp nghiền chết người!”

Đầu người trên cổ Khai Minh thú ưỡn oải hừ hừ một tiếng, hấp hối nhắm mắt lại.

Khai Minh thú gian nan ngẩng đầu nhìn Tương Liễu, nghiêng răng nghiêng lợi hướng tới Tương Liễu rít gào vài tiếng.

“Đây là cái giá của trung thành? Ha ha. Khai Minh thú cũng chỉ có vậy thôi.” Tương Liễu đắc ý hỏi phục hình người, hài lòng ợ no. Đầu người trên cổ Khai Minh thú phun ra tà quang, là hắn vô số năm qua cắn nuốt oan hồn người hung ác biến thành, chất chứa vô số lực lượng tà ác ác độc, chính là thuốc đại bổ của Tương Liễu.

Trước đó vài ngày, Tương Liễu bị Cơ Hạo chém rụng hai cái đầu rắn, không chỉ cực kỳ mất mặt xấu hổ, càng hao tổn không ít nguyên khí.

Nhưng chiếm được oán khí Khai Minh thú phun ra bổ sung, Tương Liễu không chỉ bổ toàn nguyên khí hao tổn, càng được lợi thật lớn, thực lực cũng mơ hồ tăng lên một mảng lớn. Dù sao ở thời đại thượng cổ, Khai Minh thú chính là tồn tại cường đại thống lĩnh thần thú thiên đình trông coi cánh cổng trụ trời, trấn

áp bọn gian tà, thực lực mạnh hơn so với bọn Tương Liễu một mảng lớn, khi đó Tương Liễu căn bản không dám gọi nhíp với Khai Minh thú.

Nhưng vật đổi sao dời, thượng cổ thiên đình suy bại điêu linh, Khai Minh thú cũng rơi xuống thành tù binh của bọn Tương Liễu.

“Xem ra Khoa Nga Thị đám tiểu tử kia còn rất có lòng hữu ái.” Tu Xà đứng ở phía sau Cộng Công Thị, cười trào phúng: “Bọn hăn được rượu thịt mỹ thực, đều đem về chia sẻ cho các người. Như thế càng tốt, một lưới bắt hết, không sót lại một ai.”

Cường Lương gương mặt bị đánh cho nát bét vừa hộc máu, vừa gian nan lắm bẩm: “Hưởng Thần... Đám khốn kiếp không có đầu óc đó, bọn hăn đã trúng ám toán. Đồ Sơn thị chết tiệt, là Đồ Sơn thị ám toán chúng ta? Bọn họ hăn to gan lắm. Bọn hăn dám tính kế thiên đình!”

Cộng Công Thị và một đám thần tử của hăn đều cười lên, một đám cười vô cùng quỷ dị.

Để bọn Cường Lương hiểu lầm Đồ Sơn thị đi, loại hiểu lầm này, bọn hăn sẽ không tốt bụng phân giải cho họ. Loại hiểu lầm này, bọn hăn ước gì càng nhiều càng tốt, càng lớn càng tốt.

Tu Xà biến thành đại hán đạp mây đen, vênh váo tự đắc bay đến trước cổng thiên đình. Hăn ngẩng đầu nhìn cánh cổng cao trong mây, ngũ sắc thần kim đúc thành, điêu khắc vô số thần thú thần cầm, mưa gió lôi đình các hoa văn thiên tượng tự nhiên, bên trong cũng có vô số phù lục thần văn lóe ra, thật cẩn thận vươn hai tay đặt tại trên hai bên cửa, dùng lực lượng chân muốn đẩy mở cổng.

Cộng Công Thị còn chưa kịp ngăn cản Tu Xà xúc động, chợt nghe một tiếng trầm nặng, một đạo ngũ sắc thần lôi ngưng tụ thành một ngọn núi lớn năm màu như thực chất, gào thét từ trong hư không bỗng chợt phun ra, hung hăng nện ở trên thân Tu Xà.

Ngũ sắc thần lôi gần như thực chất đánh vào trong cơ thể Tu Xà, giáp trụ màu đen do vảy rắn trên thân hắt biến thành ngay cả một chút hiệu quả che chắn cũng chẳng có, đã bị thần lôi xâm nhập thân thể. Lôi kinh đáng sợ của thần lôi bùng nổ trong cơ thể Tu Xà, thất khiếu Tu Xà đồng thời phun ra lôi hỏa sét đánh dài đến nghìn trượng. Hắc rú thảm một tiếng thê lương, thân thể bị nổ bay xa mấy trăm dặm, rú thảm ‘Ngao ngao’ hồi phục hình dạng Tu Xà.

Cự xà dài vạn dặm gào thét từ đỉnh chớp trụ trời rơi xuống, thân thể cao lớn và trụ trời lờm chờm va chạm mãnh liệt, vô số cổ mộc linh thảo ven đường bị va đập vỡ nát, lượng lớn chim bay cá nhảy không kịp né tránh bị thân thể khổng lồ của Tu Xà đập thành thịt vụn.

Zụ trụ trời đứng sừng sững ở vị trí chính giữa Trung Lục thế giới, cao trong mây, đội trời đạp đất, tự mặt đất đến tận cùng bên trên, ít nhất khoảng ức vạn dặm. Tu Xà từ đỉnh trụ trời rơi xuống, nếu là mặc cho hắt dựa theo tốc độ bình thường ngã xuống, không có ba năm trăm năm hắt không thể rơi xuống đất.

Từng đạo ngũ sắc thần lôi loén lên ở trên lân giáp dày nặng của Tu Xà, nơi thần lôi đi qua vảy rắn dày nặng của Tu Xà bị vỡ nát, trên thân thể to lớn không ngừng vỡ ra vô số vết thương dữ tợn, vô số máu rắn phun trào ra, theo trụ trời một đường trút xuống, một đoạn trụ trời thật dài bị nhuộm đỏ bừng một mảng. Nhiều cổ mộc linh thảo bị máu Tu Xà chất chứa linh khí khổng lồ tưới, chợt trở nên đặc biệt rậm rạp um tùm, bỗng chất được lợi ích to lớn.

“Mất mặt!” Cộng Công Thị giận quát một tiếng, đỉnh đầu trào ra một đám mây đen, hóa thành một bàn tay khổng lồ màu đen phạm vi mấy vạn dặm chộp xuống phía dưới, tóm lấy cái đuôi Tu Xà hung hăng run lên.

Thân thể Tu Xà bị vung thẳng tắp, một đạo ngũ sắc thần lôi từ trong miệng hắt phun ra, gào thét hướng mặt đất đánh tới. Một đám mây đen chắn phía trước thần lôi, mây mù bốc lên, đem đạo thần lôi này nuốt chửng.

Tu Xà ói ra một ngụm khói đen, thân thể nhoáng lên một cái một lần nữa hóa

thành hình người bay về đỉnh trụ trời, hỗn hển lại vạ phần xấu hổ hướng Cộng Công Thị hành một lễ: “Tôn chủ... Cổng thiên đình này có cổ quái!”

Cộng Công Thị tức giận đến khóe miệng giật giật, quả thực là nói nhảm, đây chính là cổng thiên đình, nếu không cổ quái mà nói, hẳn cần tốn nhiều sức như vậy, bố trí liên hoàn cạm bẫy bẫy đám thần nhân huynh đệ Khoa Nga Thị một vố, lúc này mới mang theo bọn họ xâm nhập thiên đình sao?

Hừ lạnh một tiếng, Cộng Công Thị vung tay lấy ra cấm bài từ trên người Khoa Nga Thị lục soát được.

Cửa chính thiên đình lạng lẽ dần dần mở ra. Cộng Công Thị ra lệnh một tiếng, đám đông thuỷ thần thủ hạ thật cẩn thận theo hẳn đi vào thiên đình.

Chương 843: Chiếm Thiên Đình

Cổng thiên đình mở ra, Tương Liễu, Tu Xà, Hà Bá, Vô Chi Kỳ, bốn vị trọng thần Cộng Công nhất mạch đồng thời ngừng thở, mắt lộ kỳ quang nhìn về phía trong cung điện lầu các phía trước mây lành khí đẹp vờn quanh.

Ngay cả Cộng Công Thị cũng theo bản năng mở to mắt nhìn, vô cùng tham lam, vô cùng cuồng nhiệt nhìn về phía tầng tầng cung khuyết của thiên đình. Hắn chấp tay sau lưng, cố ý làm ra một bộ dáng vân đạm phong khinh, nhưng đôi tay hắn giấu ở trong tay áo, hai bàn tay so với người thường dài hơn một mảng lớn đã dùng sức siết chặt, đốt ngón tay cũng dùng sức quá mạnh biến thành trắng bệch.

Một luồng u quang màu đen ở sâu trong con người Cộng Công Thị không ngừng hướng bốn phía khuếch tán ra, giống như một cái lỗ xoáy to lớn, muốn đem toàn bộ thiên đình đều nuốt vào, hoàn toàn nhai nuốt vỡ nát sau đó biến thành một bộ phận thân thể của Cộng Công Thị.

“Thiên đình... Các đời tổ tiên ở trên, tộc ta hôm nay rốt cuộc đã trở lại.” Tuy ra vẻ trấn định, nhưng thân thể Cộng Công Thị vẫn không chịu khống chế run rẩy lên.

Cường Lương và Khai Minh thú được một đám chiến sĩ Cộng Công Thị nâng trên vai, nghe thấy Cộng Công Thị lẩm bẩm, Cường Lương đột nhiên mở miệng châm biếm: “Rốt cuộc đã trở lại? Năm đó, chính là các người rời bỏ thiên đình!”

Cộng Công Thị hít sâu một hơi, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chuyện năm đó. Chúc Dung thị có thể rời khỏi thiên đình, vì sao Cộng Công Thị ta không được?”

Cường Lương lạnh lùng nói: “Chúc Dung thị rời khỏi thiên đình, là làm đại tể tửu của nhân tộc, rải rác mầm lửa cho nhân tộc, được nhân tộc nhiều thế hệ tôn sùng. Bọn họ là Hỏa Thần nhất tộc, tổ tiên nhân tộc nếu không có mầm lửa, căn bản không thể sinh sản sinh lợi, bọn họ rời khỏi thiên đình, cũng là thiên để cho

phép!”

Khai Minh thú hưởng dưới đất nhổ một ngụm nước bọt, lạnh lùng nói: “Chúc Dung thị nhiều thế hệ là nhân tộc đại tể tửu, Hỏa Thần nhất mạch giúp nhân tộc trăm yêu trừ ma, giúp nhân tộc vượt mọi chông gai, mở nơi sinh tồn cho nhân tộc, do đó bọn họ được nhân tộc tôn thờ nhiều thế hệ. Cộng Công Thị các người trừ phát động thủy tai, bức bách các bộ tộc nhân tộc nhỏ bé cung phụng bọn người, bọn người còn...”

Khai Minh thú đang quở trách chuyện xấu xa của Cộng Công nhất tộc, Vô Chi Kỳ đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, vụt một gậy ở trên mặt Khai Minh thú, đánh cho Khai Minh thú phun ra răng trong mồm, nửa gương mặt cũng lõm xuống.

Máu tươi không ngừng từ trên mặt phun ra. Khai Minh thú gào thét một tiếng, không còn sức để nói chuyện nữa.

Cộng Công Thị hừ lạnh một tiếng, hần nghiến răng nói: “Tóm lại, thiên đình hiện tại là của ta! Là của Cộng Công nhất mạch ta! Về sau thiên đình chính là cơ nghiệp của Cộng Công nhất tộc ta, vẻ vang muôn đời, hăng cổ không dờn.”

Ngửa mặt lên trời cười điên cuồng một phen, Cộng Công Thị chợt sai bước chạy về phía trước vài bước, nhưng trên hành lang rộng rãi chạm trổ long phượng phía trước chợt phun ra cả mảng lớn mây khói, Cộng Công Thị bị dọa như chim sợ cành cong, vội vàng xoay người lui mấy chục bước, thiếu chút nữa rời khỏi ngoài cửa lớn của thiên đình.

Không chỉ có Cộng Công Thị, bốn đại trọng thần bên người hần cũng kinh hô một tiếng xoay người nhanh chân bỏ chạy.

Vừa rời Tu Xà ở cửa bị một đạo ngũ sắc thần lôi đánh sứt đầu mẻ trán, thân thể chịu thương tổn thật lớn, bọn họ cũng không muốn dùng thân thể mình thử các loại thần cấm của thiên đình. Hơn nữa dùng mộng nghĩ cũng có thể biết, cấm chế các nơi yếu hại trong thiên đình, khẳng định mạnh hơn cấm chế ở cửa nhiều

lắm.

Tu Xà ở cửa bị một tia sét đánh mất hơn nửa cái mạng, đến trong thiên đình nếu trúng một tia sét, chẳng phải sẽ thật sự bị đánh chết?

Cộng Công Thị vẫn là hậu duệ thượng cổ thủy thần Cộng Công nhất mạch hần hoi, nhưng vô luận Tương Liễu, Vô Chi Kỳ và Tu Xà, đó đều là đại yêu ma đầu thượng cổ có tên có tuổi. Bọn hần tuy to gan xâm nhập thiên đình, nhưng bọn hần thật sự tràn ngập kính sợ cùng sợ hãi đối với thiên đình.

Ngay cả Hà Bá, tuy hần cũng là một trong các thủy thần chính hiệu thượng cổ thiên đình sắc phong, nhưng hần cũng chỉ là ‘thần chức địa phương’, không thể nào so sánh với những thiên thần cao cao tại thượng. Hà Bá năm đó ra vào cơ hội thiên đình cũng cực kỳ có hạn. Hần đối với thiên đình cũng tràn ngập khát khao và sợ hãi.

Cho nên Cộng Công Thị bị dọa xoay người chạy trốn, bốn lão quái vật này cũng theo sát sau Cộng Công Thị điên cuồng chạy trốn, một đám làm trò hề, thật sự chặt vật nói không nên lời, tất cả thể diện cùng uy nghiêm mọi khi đều mất hết.

Nhảy về phía sau mấy chục bước, mắt thấy trên hành lang chỉ bốc lên mây khói, chưa có bất cứ biến cố nào khác, khuôn mặt Cộng Công Thị chợt trầm xuống, âm tình bất định hừ lạnh vài tiếng, hỗn hển hướng bốn đại trọng thần quát khê một tiếng: “Hoảng cái gì? Có cái gì phải hoảng? Tất cả đều ở trong sự khống chế của bản tôn, chẳng qua... chẳng qua... chỉ là một vật chết không có ai khống chế mà thôi.”

Đám người dưới trướng Cộng Công Thị không dám hé răng, vẫn dùng ánh mắt vô cùng kính sợ nhìn thiên đình phía trước bao phủ ở trong các tia sáng kỳ dị.

Thượng cổ thiên đình không phải sức người xây dựng thành, mà là thời điểm khai thiên tích địa, thiên địa tự nhiên của Bàn Cổ thế giới sinh ra một khoảng

kiến trúc này. Đây là thiên đạo ý chí một phương thế giới tạo hóa thành, hoặc là nói, thượng cổ thiên đình chính là một món khai thiên tích địa công đức linh bảo uy lực cực kỳ khổng lồ, hơn nữa ở trong toàn bộ công đức linh bảo của Bàn Cổ thế giới, thượng cổ thiên đình tuyệt đối xếp hạng nhất, bất cứ linh bảo nào cũng không thể đánh đồng với nó.

Ngay trước mặt đám người Cộng Công Thị, trên các mảng mây khói màu tím, màu vàng, màu xanh, màu xanh lục, lưu ly đầy màu sắc, các tòa cung điện tạo hình phong cách cổ xưa lại không mất đi sự hoa mỹ, uy nghiêm đoan trang lại không mất sự linh hoạt, mỗi một chi tiết đều mỹ lệ, mỗi một viên gạch ngói đều tràn đầy thiên địa đạo vận đứng sừng sững.

Mỗi một tòa cung đình, mỗi một chỗ đại điện, mỗi một gian lầu các, mỗi một chỗ vườn ươm, các kiến trúc, đều có các luồng thần quang màu sắc khác nhau từ trên trời giáng xuống, đem những kiến trúc đó bao phủ ở trong thần quang tươi đẹp.

Những thần quang đó màu sắc khác nhau, đỉnh chóp thần quang có vô số tia sáng hình dạng như chuỗi ngọc màu sắc rực rỡ tựa như thác nước nhẹ nhàng hạ xuống, đây là tạo hóa lực thần kỳ thiên địa ngưng tụ thành. Thiên Địa Đại Trận cướp lấy thiên địa tinh hoa, hóa thành Tạo Hóa Thần Quang lúc nào cũng tắm bổ các cung điện lầu các đó.

Cho nên mỗi một tòa kiến trúc của thượng cổ thiên đình, tuy đã có rất nhiều năm chưa có ai chăm lo, nhưng toàn bộ cung điện lầu các không dính một hạt bụi, không thấy chút rách nát. Hơn nữa mỗi thời mỗi khắc uy lực thần cấm trong cung điện lầu các đều không ngừng tăng cường, uy năng của toàn bộ thượng cổ thiên đình đều đang không ngừng gia tăng.

Ở trước mặt bọn Cộng Công Thị, là một hành lang màu vàng rộng trăm dặm, dài đến hơn vạn dặm.

Mây khói mờ ảo quanh quần trên hành lang, hành lang nối liền thành một

khối rạng rỡ tỏa sáng như bảo châu lưu ly, bên trên điêu khắc vô số hoa văn chim quý thú lạ, kỳ hoa dị thảo, trong đó một bóng người hai tộc long phượng thường thấy nhất.

Cộng Công Thị cầm cấm bài, mang theo một đám thủ hạ thật cẩn thận theo hành lang đi về phía trước, không bao lâu bọn họ đã đi qua hành lang hơn vạn dặm, tiến vào tầng đầu tiên ‘Thông Minh cung’ thượng cổ thiên đình cuối hành lang.

Nơi này là trung tâm thần cấm ngoại vi thiên đình, mỗi một món trang trí trong Thông Minh cung cao tới mấy trăm dặm, phạm vi mấy vạn dặm đều hoa lệ huy hoàng, hơn nữa thể tích dị thường to lớn, đều là bố trí cho các thượng cổ thần linh cao vài dặm, mấy chục dặm thậm chí là cao trăm dặm.

Cộng Công Thị cẩn thận đi tới cạnh ngai báu để tôn Thông Minh cung, đem cấm bài đặt ở trên bàn dài màu vàng cực lớn trước ngai báu, cẩn chót lưỡi đem một luồng tinh huyết bôi đến trên một khối thần phù hiện lên trên bàn dài, sau đó niệm tụng một đạo chú ngữ phức tạp.

Một khắc đồng hồ sau, Thông Minh cung khẽ run lên, một tầng thần cấm ngoài cùng của thiên đình bị Cộng Công Thị hoàn toàn nhét vào trong lòng bàn tay.

Chương 844: Chương Thần Tẩm

‘A ~~~’!

Một thần nhân đầu hổ thân người, lưng mọc hai cánh, chỗ mắt cá chân dày đặc lông vũ trắng tinh tể phủ phục dưới đất, mấy con khi con của Vô Chi Kỳ gặt gao đè thân thể hắn, giống như vắt nước trái cây nghiền áp thân thể hắn.

Uyển (cổ tay) mạch hai tay thần nhân bị cắt ra, theo động tác thô bạo của mấy con khi con, trong uyển mạch hắn không ngừng phun ra từng dòng thần huyết nóng hôi hổi màu vàng nhạt, giống như vàng lỏng sôi trào, theo thần văn phù lục tinh mịn mà phức tạp trên đất chảy đi.

Gần ngàn thần nhân hầu như bị vắt cạn thần huyết nằm ngổn ngang ở một bên, tuyệt vọng mà hoảng sợ nhìn thần nhân đang bị lấy máu.

Máu tươi trong cơ thể bọn họ không còn tới một phần trăm, tuy đối với thần linh mà nói, máu tươi chỉ là chất môi giới thần lực vận chuyển của họ, cho dù chảy cạn máu cũng chỉ tổn hại một bộ phận nguyên khí, không thể uy hiếp sinh mệnh họ, nhưng cảm giác trống rỗng sau khi thần huyết bị vắt cạn làm bọn họ khó chịu đến cực điểm.

Nhưng sự khó chịu trên thân thể, lại thua xa sự chấn động trong lòng bọn họ!

Cộng Công Thị sao có thể biết nơi này? Hắn sao ở sau khi khống chế đại bộ phận thần cấm công chúng của thiên đình, liền trực tiếp tìm tới nơi này?

Đây là một tòa thần cung màu đen bề ngoài bình thường, toàn thân cung điện dùng thần liệu màu đen đúc thành, liền mạch không có tí vết. Chỉ có người ánh mắt cực kỳ sâu sắc, mới có thể xuyên thấu qua chất liệu thật dày của cung điện, nhìn thấy các tia tinh quang lóng lánh bên trong.

Cũng chỉ có thượng vị thần linh có được thần lực rất mạnh, mới có thể cảm

nhận được quy luật vận động kỳ dị trong tòa cung điện này như có như không, xen vào giữa sinh tử.

Đây là ‘Thần Tẩm cung’, tên như ý nghĩa, chính là nơi các thần linh ngủ say. Nhưng nơi này không phải là tẩm cung của thần linh bình thường, mà là chỗ các thần linh sống lâu đến cực hạn phong ấn bản thân.

Ở trong Thần Tẩm cung, các thần linh ngọn lửa sinh mệnh sắp tắt, có thể tiếp tục ngủ say gần như vĩnh hằng, duy trì một tia sinh cơ đó. Dựa theo một vị thiên đế cuối cùng của thiên đình dặn dò, tương lai thiên đình nếu có ngày tỏa sáng trở lại, các thần linh trong giấc ngủ say sẽ bị đánh thức, như tổ tiên bọn họ, thu hoạch sinh mệnh gần như vô cùng vô tận!

Các thần linh ngủ say ở nơi này, bảo lưu lại một cái hy vọng xa vời cho bản thân.

Nhưng bọn họ đối với thiên đình mà nói cũng là một vách ngăn cuối cùng. Nếu thiên đình gặp được tộc nhân không thể ngăn cản, ví dụ như nói dị tộc một lần nữa tụ tập đại quân xâm nhập thiên đình, các thần linh trong Thần Tẩm cung sẽ được đánh thức chống đỡ kẻ thù bên ngoài.

Bởi vì các nguyên nhân kể trên, cho nên Thần Tẩm cung là cấm địa tuyệt đối, càng là cơ mật tuyệt đối.

Cộng Công Thị không nên biết Thần Tẩm cung tồn tại, bởi vì một vị thiên đế cuối cùng trước khi ngã xuống lúc điều động Thiên Địa Đại Trận, bố trí Thần Tẩm cung, Cộng Công Thị nhất mạch đã sớm thoát ly thiên đình, bọn họ không nên biết những bí mật này.

Trên mặt đất màu đen dài rộng ngàn dặm, trong thần văn phù lục phức tạp tràn ngập thần huyết trong cơ thể các thần nhân chảy ra. Cộng Công Thị đứng ở trung tâm thần trận toàn bộ thần văn phù lục tạo thành, cầm cầm bài đặc ý cười dữ tợn: “Rất tò mò ta vì sao biết nơi này? Nhưng, ta tuyệt đối sẽ không nói cho các người nguyên nhân. Tóm lại các người biết một việc là được rồi —— từ

hôm nay trở đi, thiên đình này, sẽ vĩnh viễn thuộc về Cộng Công nhất mạch ta!”

Khoa Nga Thị cũng bị vắt cạn thần huyết cuộn mình trên đất, nghiêng rằng tức giận nhìn Cộng Công Thị.

Trong lòng hấn đầy hỗn loạn, trong đầu lộn xộn có vô số ý niệm lộn xộn, nhưng hấn lại không cách nào bắt giữ được bất cứ một ý niệm nào hữu dụng.

Cộng Công Thị đây là muốn làm gì? Hấn đã khống chế mấy chục tầng thần cấm ngoại vi thiên đình, trừ một ít cấm địa trung tâm ngay cả bọn Khoa Nga Thị cũng không thể tiến vào, khoảng chín thành thiên đình đã bị Cộng Công Thị nắm trong tay.

Hiện tại, hấn lại muốn nhúng chàm Thần Tẩm cung. Hấn rốt cuộc muốn làm gì?

Từ sau khi thượng cổ thiên đình điều linh suy bại, tuổi thọ của các thần linh thế hệ sau không bằng thế hệ trước, tuổi thọ của họ càng ngày càng ngắn. Các thần linh ngủ say ở Thần Tẩm cung, là tổ tiên của đám thần nhân Khoa Nga Thị, Cường Lương, thậm chí cha mẹ bọn họ cũng ngủ say ở đây.

Cộng Công Thị muốn làm gì đối với Thần Tẩm cung?

Thân thể kịch liệt run rẩy một cái, Khoa Nga Thị khàn giọng quát: “Cộng Công Thị! Chuyện gì cũng có thể thương lượng!”

Vô Chi Kỳ giơ lên cây gậy lớn, hung hăng cho Khoa Nga Thị một gậy vào đầu, thiếu chút nữa đem đầu của hấn đập vỡ toàn bộ. Khoa Nga Thị thống khổ run rẩy thân thể, nếu không phải sinh mệnh lực của thần linh cực kỳ mạnh mẽ, một gậy này đã cướp đi sinh mệnh của hấn.

“Câm miệng, đến lúc này, các người nói gì cũng vô dụng.” Cộng Công Thị lạnh lùng nhìn Khoa Nga Thị, giơ cấm bài, đưa vào một đạo thần ấn: “Ta chỉ là muốn tiêu hủy một chút tai họa ngầm cuối cùng... Tuy không tin đám đồ cổ này

còn có chiến lược gì, nhưng ngoài ý muốn chung quy càng ít càng tốt.”

‘Thùng’ một tiếng nổ vang, trên vách tường quanh Thần Tẩm cung, đột nhiên có hai mươi tám bóng người tràn đầy ánh sao, cao tới nghìn trượng hiện lên.

Những bóng người này chậm rãi giãy thoát khỏi bức tường giam cầm, mang theo ánh sáng đầy màu sắc ở toàn thân sải bước đi ra. Thân thể họ thuần túy do ánh sao tinh tú nhất ngưng tụ thành, gương mặt mơ hồ, không thấy rõ ngũ quan diện mạo, nhưng khí tức khủng bố trên người họ tản mát ra làm Cộng Công Thị cũng hồi hộp từng đợt.

“Nguyên linh hóa thân của nhị thập bát tú tinh quân.” Cộng Công Thị cười lạnh nói: “Không ngờ, bọn họ năm đó bị dị tộc hoàn toàn phá hủy, hiện tại lại khôi phục tám chín thành thực lực rồi. Hắc hắc, cho dù là bản tôn đối đầu bọn họ, nhiều nhất có thể áp chế bọn họ ba năm người, nhị thập bát tú không cần tạo thành đại trận, chỉ cần bọn họ ủa lên, bản tôn cũng sẽ bị chém giết ngay tại chỗ.”

Trào phúng nhìn đám thần nhân Khoa Nga Thị, Cộng Công Thị thấp giọng mắng: “Tay cầm trọng khí, thế mà lại đi làm cu li cho bọn nhân tộc ti tiện kia đổi lấy rượu thịt đồ ăn! Các người những kẻ gọi là thần này ư... Các người đã làm mất hết mặt mũi thiên đình!”

Khoa Nga Thị vô lực hừ hừ: “Đây là giới luật tổ tiên định ra, đây là minh ước của thiên đình với nhân tộc... Thiên đình điều linh, thần linh đã không cao cao tại thượng nữa, chúng ta dựa vào đôi tay của mình kiếm cái ăn thức uống, chúng ta không mất mặt!”

Cộng Công Thị hung tợn rít gào: “Câm miệng! Ngu xuẩn! Chúng ta là thần... Thần, nên cao cao tại thượng; những con người kia, nên quỳ gối trước mặt chúng ta, chỉ cần tận tình kính dâng tín ngưỡng lực của bọn họ cho chúng ta là được rồi! Các người, không thể nói lý.”

Nguyên linh hóa thân của nhị thập bát tú tinh quân đồng loạt rít gào một tiếng, bọn họ dang đôi tay dùng sức xé, ở dưới sự liên thủ của bọn họ, hư không

chính giữa Thần Tầm cung bị xé rách, một tinh môn vuông vức tràn đầy màu sắc xuất hiện ở trước mặt Cộng Công Thị.

Cộng Công Thị cất tiếng cười to, mang theo đám người Tương Liễu bước vào tinh môn.

Ở trước mặt bọn hắn là tinh không vô biên, hồng hoang tinh lực mạnh mẽ vô cùng, tinh thuần dị thường hóa thành suối nước màu bạc mắt thường có thể thấy, ngưng tụ thành một vùng biển vô biên vô hạn mênh mông lằng lạng lơ lửng ở trong vũ trụ.

Vô số quan tài gỗ ánh sao màu sắc trong suốt lơ lửng ở trên biển lớn trong lòng ngưng tụ thành, bên trong vô số thần linh hình thù kỳ quái ngủ say.

Từng dòng ánh sao từ trên trời giáng xuống, không ngừng rót vào các quan tài sao màu sắc đó. Xuyên thấu qua quan tài trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy ngực các thần linh đang khẽ phập phồng, không ngừng cắn nuốt ánh sao tới từ bên ngoài.

Cộng Công Thị mỉm cười, dữ tợn nói: “Hủy diệt nơi này, giết tất cả! Bọn hắn không muốn chết, ta càng muốn đem bọn hắn nhốt cở tận gốc!”

Chương 845: Người Thủ Vệ

“Một, hai, ba, bốn, năm...”

Thần nhân bọn Khoa Nga Thị bị xếp thành chữ Nhất ở trên quảng trường ngoài Thần Tẩm cung, Tương Liễu mang theo nụ cười ác độc, nhẹ răng trợn mắt nhìn bọn họ.

Một lại một cái quan tài trong suốt từ trong Thần Tẩm cung bay ra, trên mỗi một quan tài đều dán một đạo thần phù màu đen, những dải hàn khí màu đen giống như măng xà quái dị quần quanh quan tài, từng mảng phù văn vụn vẹo sương lạnh ngưng tụ thành bám vào mặt ngoài quan tài, ngăn cách tất cả khí tức trong ngoài.

Sắc mặt đám người Khoa Nga Thị, Cường Lương trở nên thê thảm từng đợt, bọn họ ngơ ngác nhìn thần nhân trong quan tài, mỗi một quan tài, đều đối ứng một người trong bọn họ—— hoặc là phụ thân bọn họ, hoặc là mẫu thân bọn họ!

Tương Liễu còn đang chậm rãi đếm. Chiến sĩ Cộng Công nhất tộc hi hi ha ha đem từng cái quan tài đẩy ra, cuối cùng trước mặt mỗi một thần nhân bọn Khoa Nga Thị đều lơ lửng một cái quan tài huyết nhục chí thân của bọn họ.

Nếu thần linh trong những quan tài này đã hoàn toàn chết đi, như vậy bọn Khoa Nga Thị không có phản ứng quá mãnh liệt. Đối với thần linh mà nói, bọn họ sinh từ thiên địa, cho nên bọn họ sau khi chết trở về thiên địa là chuyện bình thường nhất.

Nhưng thần linh trong quan tài còn sống, hơn nữa là huyết nhục chí thân của bọn họ. Cách một tầng thần tinh thật dày, cách thần phù cấm chế Cộng Công Thị tự tay thêm vào, bọn Khoa Nga Thị có thể nhìn thấy người thân của mình trong quan tài đang khẽ hít thở, ngực đang phập phồng bất định rất khẽ, thậm chí có thể nghe được tiếng tim bọn họ đập.

Một đám thần linh nguyên thủy nhất, bọn họ là kết quả của tạo hóa, bọn họ không có nhân thân, nhưng bọn họ có được tuổi thọ vô cùng tận. Bọn họ là một nhóm thần linh nguyên thủy nhất, cũng là cường đại nhất, là thủy tổ tất cả thần linh trong thiên địa hiện tại.

Thời gian trôi đi, các thần linh dần dần có được thân thể, có được năng lực giống nhân loại giao cấu sinh sản con nối dòng lẫn nhau. Hậu duệ thần linh tự nhiên cũng là thần linh, các thần linh sinh ra sau này cường đại tương tự, hơn nữa có được tuổi thọ dài đằng đẳng.

Trên cơ bản, cho dù là hậu thiên thần linh, nếu không phải tự muốn chết, bọn họ cũng không cần lo lắng vấn đề tuổi thọ. Ít nhất ở thượng cổ thiên đình điều linh trước kia, còn chưa có bất cứ một thần linh nào là vì tuổi thọ đến cực hạn mà chết già.

Nhưng dị tộc xâm nhập, Bàn Cổ thế giới bị xâm nhập. Thượng cổ thiên đình và dị tộc luân phiên đại chiến, vô số cổ thần của thiên đình ngã xuống, sau khi thiên đình điều linh suy bại, tuổi thọ của các thần linh cấp tốc giảm bớt, hơn nữa là tuổi thọ từng thế hệ càng ngày càng ngắn.

Thần Tẩm cung là sau khi thiên đình suy bại, các thần linh mới sinh cố gắng duy trì một chút hy vọng cuối cùng. Bọn họ ở thời điểm tuổi thọ của mình còn lại không nhiều, đem bản thân phong ấn trong Thần Tẩm cung, mượn dùng thiên địa lực tẩm bổ bản thân, chờ mong sẽ có một ngày thiên đình có thể tái hiện ánh sáng đỉnh phong thời thượng cổ. Bọn họ cũng có thể khôi phục vinh quang của tổ tiên, có được tuổi thọ vô cùng vô tận.

Khoa Nga Thị và Cường Lương bọn họ cũng đều tin tưởng vững chắc, sẽ có một ngày thiên đình có thể khôi phục, ngủ say ở trong quan tài, phụ thân, mẫu thân bọn họ, tổ phụ, tổ mẫu bọn họ, các đời tổ tiên của bọn họ cuối cùng có thể khôi phục sức sống thanh xuân. Mọi người có thể vui vẻ vĩnh viễn sinh sống với nhau!

Nếu không phải trong lòng giữ lại một tia hy vọng cuối cùng, các thần nhân cường đại kia, bọn họ ăn ngon nữa, rượu ngon nữa, bọn họ sẽ ngoan ngoãn tuân thủ mệnh ước, tổ huấn, ngoan ngoãn canh giữ ở thiên đình điều linh tuyệt không tự tiện ra ngoài sao?

Nhưng hiện tại, huyết nhục chí thân của bọn họ ngay tại trước mặt họ, phụ thân, mẫu thân họ, ngay tại trước mặt bọn họ.

Cộng Công Thị chậm rãi từ trong Thần Tẩm cung đi ra. Hắn nhìn các quan tài kia, thần nhiên nói: “Hay cho một đám đồ cổ chưa từ bỏ ý định. Phụ thân ta, tổ phụ ta, ông cố của ta, các đời Cộng Công... Ha ha. Bọn họ có là ù ù cạc cạc mất tích, nhưng có lại là hao hết tuổi thọ ngã xuống.”

“Nhưng các người... Các người dám chó vắt vương này, các người bọn ngu xuẩn còn khát khao vinh quang thượng cổ, các người thế mà lại tìm được cách trộm lấy thiên cơ.”

“Các người thế mà lại tự phong ấn, mưu toan đợi tới một ngày thiên đình tỏa sáng trở lại, khiến bản thân một lần nữa có được tuổi thọ vô cùng vô tận!”

Cộng Công Thị đột nhiên hét lớn một tiếng, bổ một chưởng vào trên một cái quan tài.

Quan tài màu sắc rực rỡ làm từ thần tinh bị một chưởng của Cộng Công Thị đập vỡ, vô số mảnh vỡ thần tinh to bằng ngón cái ‘Đỉnh đỉnh đang đang’ ở trên sàn quanh quần ráng màu bật lên chảy xuôi. Thần linh nằm ở trong quan tài đầu rồng thân người, hai vai có xương khớp quái dị màu vàng nhô lên, hình thái uy mãnh, khí tức cường đại, nhưng đang ngủ say hẳn không có sức phản kháng, bị một chưởng này của Cộng Công Thị đập nát đầu.

Rú thảm một tiếng, thần nhân đầu rồng thân người quỳ gối trước quan tài đó mở to mắt nhìn, xé tim xé phổi rống lên một tiếng ‘A cha’, trợn mắt ngất đi.

Thân thể thần linh đầu rồng trong quan tài kịch liệt run rẩy, đầu vỡ nát, thân

hồn hẩn bị một đòn của Cộng Công Thị phá hủy, thân thể hẩn từ chỗ cổ bắt đầu thông thả cháy lên. Thần viêm bảy màu dần dần sáng lên, thân thể hẩn bị thần viêm thiêu đốt, từng cơn lốc thiên địa linh khí nồng đậm đến cực điểm hóa thành không ngừng từ trong thần viêm phun ra.

Thần linh là thiên địa linh khí biến thành, thể tụ hợp của thiên địa pháp tắc, càng là thần linh cường đại thần thể bọn họ chất chứa thiên địa linh khí lại càng khổng lồ.

Thân thể thần linh đầu rồng tự cháy, thiên địa linh khí mệnh mông cuồn cuộn trào ra, rất nhanh thiên địa linh khí xung quanh trở nên vô cùng dư thừa, quả thực giống như sóng nước bao lấy mọi người nhẹ nhàng nhận nhạo.

“Chuyện tốt như vậy, các người thế mà không nói cho ta biết!” Cộng Công Thị khẽ thở dài một tiếng, thản nhiên nói: “Các người nên thông báo cho Cộng Công Thị chúng ta một tiếng, các người nên... Các người phải nói cho chúng ta một tiếng, như vậy a cha của ta, a ông của ta bọn họ, nói không chừng hiện tại đang nằm ở trong quan tài.”

“Nhưng các người không!” Cộng Công Thị than nhẹ một tiếng, một quyền đem bảy quan tài khác đánh nát, tính cả thần linh ngủ say trong quan tài đồng loạt bị hẩn đánh cho hồn phi phách tán.

Mấy thần linh quỳ trên mặt đất gào thét một tiếng, đều đau lòng ngắt đi. Phụ thân bọn họ cứ thế trước mặt bọn họ bị Cộng Công Thị đánh chết. Thần linh sau khi chết cũng không có thuyết hồn phách chuyển sinh, bọn họ chết, vậy là xong hết mọi chuyện, không còn dấu vết từng tồn tại nữa.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Khoa Nga Thị khàn cả giọng hét lên: “Người đã nắm giữ thiên đình! Trừ các cấm địa chúng ta cũng không có quyền tiếp cận, trên chín thành thiên đình đều bị người nắm giữ rồi! Người còn muốn cái gì?”

“Ai là trông cửa?” Cộng Công Thị nhìn Khoa Nga Thị gương mặt vắn vẹo, dẫn từng chữ một hỏi: “Người thủ vệ, là ai?”

Toàn bộ thần nhân đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Cộng Công Thị, thân thể bọn họ cứng ngắc, một chữ cũng nói không nên lời.

“Người... Không nên biết!” Thân thể Khoa Nga Thị hơi loạn choạng, thiếu chút nữa đã ngã đi.

“Nhưng ta đã biết... người thủ vệ là ai? Đứng ra cho ta, ngoan ngoãn nghe lời ta nói!” Cộng Công Thị lớn tiếng quát: “Nghe lời ta, bọn họ đều có thể sống sót! Nếu không, ta giết chết toàn bộ người trong Thần Tầm cung! Các đời tổ tiên của bọn người, tất cả đều phải chết!”

Trầm mặc một phen, một thần nhân thân hình nhỏ nhắn, toàn thân mọc đầy lông tơ tinh tế màu bạc run rẩy nói: “Ta... Ta là người thủ vệ... một thế hệ này!”

Chương 846: Thần Nguyên Trì

“Bạch Hồng Tử!” Khoa Nga Thị nhìn thần nhân chủ động đứng ra, khàn giọng kinh hô một tiếng.

Bạch Hồng Tử thân thể nhỏ nhắn, khuôn mặt tuyệt đẹp, nếu không phải toàn thân mọc đầy lông tơ nhỏ bé màu bạc, nàng nghiêng nhiên là một thiếu nữ tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành. Nhưng lông tơ tinh tế đối với dung mạo của nàng cũng không có tổn thương quá lớn, ngược lại tự nhiên tăng thêm cho nàng một phần sức quyến rũ cực kỳ huyền dị.

Trong đám thần nhân, chỉ có Khoa Nga Thị và không nhiều lắm mấy thần nhân khác mặt lộ vẻ tuyệt vọng, mà thần nhân khác càng nhiều là chấn động với mờ mịt.

Càng có một số thần nhân đang thấp giọng kinh hô: “Thực có người thủ vệ? Còn là Bạch Hồng Tử nha đầu kia? Nàng thủ là cửa nào? Thiên đình còn có cái gì chúng ta không biết?”

“Khoa Nga Thị và Cường Lương tựa như biết? Y, thiên đình đã suy bại, còn có cánh cửa nào cần bí mật bố trí một người giữ cửa quản lý? Truyền thuyết những năm qua thì ra là thật?”

Các thần nhân châu đầu ghé tai khe khẽ nói nhỏ, từ trong trao của bọn họ đối có thể biết, bọn họ từng nghe nói người thủ vệ tồn tại, nhưng cái này càng nhiều bị bọn họ coi là một loại ý kiến vô căn cứ, cũng không có mấy ai coi là thật.

Nhưng Cộng Công Thị dùng thủ đoạn quyết tuyệt như vậy, bức bách Bạch Hồng Tử đứng ra, Khoa Nga Thị và Cường Lương bọn thần nhân ngày thường cầm đầu lộ ra nét hoảng sợ tuyệt vọng, rất hiển nhiên đây là bí ẩn cực lớn, thần nhân tầm thường căn bản không có tư cách biết được, lại không biết Cộng Công Thị làm sao khẳng định chuyện này như vậy.

“Người chính là người thủ vạ một thế hệ này?” Cộng Công Thị đi đến trước mặt Bạch Hồng Tử, ngón tay thật dài nâng cằm của nàng, tò mò nhìn gương mặt non của nàng nết: “Nha đầu răng sữa còn chưa thay hết, trọng trách bực này giao cho người, được sao?”

Bạch Hồng Tử run rẩy không hé răng, nàng thất kinh quay đầu, nhìn về phía Khoa Nga Thị.

Khoa Nga Thị rõ ràng đã nuốt Hưởng Thần, toàn thân tê dại khó có thể nhúc nhích. Nhưng giờ phút này hẳn không biết từ đâu có khí lực, đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Bạch Hồng Tử thét to: “Bạch Hồng Tử, không được...”

Tu Xà cười một tiếng dữ tợn, hẳn đột nhiên lao đến trước mặt Khoa Nga Thị, bàn tay phải như đao cắt thật sâu vào ngực Khoa Nga Thị. Cánh tay xuyên thấu thân thể Khoa Nga Thị. Khoa Nga Thị há mồm, trong miệng chỉ thối ‘Vù vù’, nói không nổi một chữ nào nữa.

Cộng Công Thị ra vẻ thân thiết sờ sờ đầu Bạch Hồng Tử sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: “Người không muốn a cha, a mẹ của người chết ở trước mặt người chứ? Thần linh sao, chết rồi là xong hết mọi chuyện, dấu vết nào cũng không tồn tại nữa. Người không muốn a cha cùng a mẹ người chết chứ?”

Bạch Hồng Tử nhanh chóng lắc đầu, hai hàng nước mắt từ khóe mắt nàng ứa ra, theo nàng lắc đầu mãnh liệt vung ra thật xa.

“VẬY, dẫn ta đi nơi đó.” Ngón tay thật dài của Cộng Công Thị bóp cổ Bạch Hồng Tử, cái cổ mảnh khảnh của Bạch Hồng Tử còn chưa đủ hẳn bóp. Cộng Công Thị nhẹ nhàng cười nói: “Mang ta đi nơi đó, sau đó cái gì cũng dễ nói chuyện. Người không có việc gì, các bằng hữu của người cũng sẽ không sao, người thân của các người, những lão gia hỏa tự phong ẩn kia, càng không có việc gì... Được chứ?”

Bạch Hồng Tử ngẩng đầu lên muốn nói chút gì đó, nhưng Cộng Công Thị sâu sắc đã nhận ra sự giãy dụa trong lòng nàng.

Cười lạnh một tiếng, Cộng Công Thị từ từ nói: “Người muốn nói, trách nhiệm của người trọng đại bao nhiêu. Quan hệ sinh tử tồn vong của bao nhiêu người? Tỉnh đi, tiểu nha đầu. Nếu phần trách nhiệm đó thật sự trọng đại như vậy, vì sao là một tiểu nha đầu như người bảo vệ phần trách nhiệm này... Không phải Khoa Nga Thị, không phải Cường Lương, không phải Khai Minh thú?”

“Trách nhiệm của người, không quan trọng như người tưởng tượng. Trách nhiệm của người, không quan trọng như bọn họ nói cho người.”

Trong mắt hiện lên một mảng u quang biến hoá kỳ lạ, Cộng Công Thị trào phúng nói: “Người bị lừa rồi. Cái người gọi là trách nhiệm, cái gọi là trọng trách người thủ vệ, chỉ là một số kẻ ngu xuẩn không cam lòng thiên đình cứ thế vĩnh viễn xuống dốc lừa mình dối người mộng ảo mà thôi.”

Bạch Hồng Tử há mồm, không biết làm sao nhìn hăn.

Cường Lương đột nhiên nhảy dựng lên, kéo theo một cơn gió dữ hướng Bạch Hồng Tử lao lên. Hai tay hăn siết lại, thế lớn lực trầm hướng cái đầu nho nhỏ của Bạch Hồng Tử đập tới. Bạch Hồng Tử bị dọa mặt không còn chút máu, theo bản năng hét lên một tiếng.

Vô Chi Kỳ từ bên cạnh lao tới, hung hăng nện một bồng ở trên cổ Cường Lương. Cường Lương thét lớn một tiếng, cổ hầu như bị quét gãy, thân thể giống như điều đứt dây hương xa xa bay đi, hăn học ra cả đồng máu, giãy giụa hồi lâu cũng không cách nào bò dậy.

Khai Minh thú phát ra một tiếng gào rống tuyệt vọng, dưới chân nó phun ra cả mảng lớn ánh sáng khí lạnh, nâng thân thể nó hướng Bạch Hồng Tử húc tới.

Hà Bá cười một tiếng quái dị, một bình ngọc màu đen trong tay cuốn tới, một luồng khí lạnh thấu xương gào thét phun ra, đem Khai Minh thú đông lạnh thành một khối băng cực lớn. Khối băng nặng trĩu rơi xuống đất, thân thể Khai Minh thú trong khối băng màu đen nhạt run run, không còn sức giãy dựa nữa.

“Tiểu nha đầu, mang ta đi nơi người phụ trách thủ hộ.” Cộng Công Thị ôn hòa cười nói với Bạch Hồng Tử: “Ngoan ngoan phối hợp ta, các người đều có thể sống sót. Nếu không, ta hiện tại sẽ hạ lệnh, đem người sống nơi này trừ người xử lý toàn bộ.”

Thân thể Bạch Hồng Tử run nhè nhẹ một cái. Nàng khẽ cắn môi, chậm rãi gật đầu.

Trong mấy ngàn thần nhân, đột nhiên có ba năm thần nhân đứng dậy, bọn họ khàn cả giọng rống lớn một tiếng: “Bạch Hồng Tử, người còn nhớ rõ...”

Tương Liễu cười quái dị liên tục, mấy cái đầu rắn của hắn bay ra húc tới, đem mấy thần nhân đó húc đứt gân gãy xương bay ra xa xa. Cộng Công Thị nhẹ nhàng cười nói: “Một đám trẻ ngốc nghếch, thật sự đem chuyện này đặt trong lòng? Bạch Hồng Tử, mang ta đi nơi người phụ trách trông coi, đừng lãng phí thời gian, được chứ?”

Ngón tay nhẹ nhàng quét cái cổ mảnh khảnh của Bạch Hồng Tử, Cộng Công Thị lạnh lùng nói: “Ta đã có chút mất kiên nhẫn rồi, hiện tại rất muốn giết mấy người.”

Bạch Hồng Tử vội vàng lắc đầu, nàng hướng về sâu trong thiên đình chỉ chỉ, lắp bắp nói: “Đừng giết người, nơi ta phụ trách trông coi ngay tại Ly Hận Thiên Cung.”

Dừng chút, Bạch Hồng Tử thấp giọng nói: “Ngài cẩn thận chút, móng tay đừng cắt đứt bất cứ một sợi lông nào trên thân ta. Thần ấn mở cánh cửa đó cực kỳ phức tạp, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sợi lông tơ toàn thân ta, mỗi một sợi lông tơ đối ứng một thần ấn khác nhau, toàn bộ thần ấn hợp nhất, mới có thể mở ra cánh cửa đó. Cho nên toàn bộ thiên đình, chỉ có ta một tộc nhân này mới có thể đảm đương người thủ vệ.”

Cộng Công Thị như bị sét đánh vội vàng rút tay, hắn cười gượng nói: “Là thế sao? Ừm, lông tơ trên thân người cũng quý giá thật. Mau lên, hắc, lông tơ này

của người, sẽ không vô duyên vô cớ rụng mất mấy sợi chứ? Ừm?”

Một canh giờ sau, mở ra từng đạo thần cấm phức tạp, đoàn người Cộng Công Thị mang theo Bạch Hồng Tử tới trước một tòa cung đình to lớn bị sương mù hỗn độn vờn quanh. Cung đình này tạo hình phong cách cổ xưa, thể tích cực lớn, nhưng toàn bộ cung điện liền thành một thể, không có một cánh cửa nào, trên bức tường ngay cả một khe hở thật nhỏ cũng không có.

Bạch Hồng Tử đứng ở trước Ly Hận Thiên Cung, lông tơ màu bạc toàn thân nhẹ nhàng chớp lên, từng tia sáng bạc từ trong lông tơ bắn ra, hóa thành các thần ấn bắt đầu sự tổ hợp phức tạp.

Cuối cùng một thần ấn màu đồng xanh to bằng đầu người màu sắc ảm đạm hiện lên trước mặt Bạch Hồng Tử, nàng vung cái tay nhỏ lên, thần ấn lặng lẽ bay vào Ly Hận Thiên Cung.

Cung điện to lớn tách ra hai bên, một cánh cửa làm từ sương mù màu xám xuất hiện ở trước mọi người.

Những tia hỗn độn lôi đình trên cánh cửa ngưng tụ thành ba chữ to ——
Thần Nguyên trì!

Chương 847: Hỏa Luyện Hà Đồng

Bàn Giả thế giới, thái dương ở trong nước thiêu đốt.

Hà Đồng mặt đầy mồ hôi đầm đìa, mắt trợn lên nhìn thái dương gần trong gang tấc.

Thất Hải Chi Thủy tất cả đều là Huyền Âm tinh khí biến thành, âm hàn thấu xương, chí âm tuyệt dương, tuyệt đại đa số thần viêm linh hỏa trong thiên địa đều bị nó khắc chế. Chỉ có thái dương tinh hỏa là cực hạn dương hòa chi lực của một thế giới, chứ tà lui tránh, không có gì cản nổi.

Nhiệt lực đáng sợ xuyên thấu qua Thất Hải Chi Thủy thiêu đốt Hà Đồng, áo dài màu đen trên người hằn hóa thành một mảng lớn sóng nước dinh dính cấp tốc xoay tròn, kéo theo vô số băng sương bông tuyết bảo vệ thân thể Hà Đồng, đau khổ ngăn cản thái dương chi lực ăn mòn.

Hà Đồng có di bảo hộ thân, vẫn bị nung người đầy mồ hôi. Thân trong nước, nhưng mồ hôi Hà Đồng ngưng trọng như nước sơn, như thủy ngân, cho dù ở trong nước cũng có thể nhìn thấy rõ ràng các vệt mồ hôi rõ rệt trên làn da hắc.

Mấy chục cao thủ khác của Cộng Công thần tộc, cùng với vô số thủy tộc ấp nở ở Bàn Giả thế giới thì khóc trời kêu đất tản ra trận hình hướng bốn phương tám hướng chạy trốn, một đám khàn giọng khóc lóc giống như lửa đốt mông.

Không chạy không được, giáp xác tôm cua cũng bị đốt đỏ bừng, lân giáp của cá cũng bị nấu chín, rần nước, lươn..., da bọn nó sắp bị nấu mất một tầng. Ngay cả bọn yêu quái rùa da thô thịt dày giáp xác cồng kềnh, cũng bị nung kêu loạn ‘Ngao ngao’, vứt binh khí dùng hết toàn lực hướng phía rời xa thái dương chạy trốn.

Chỉ có mấy trăm con long kinh thân thể khổng lồ, lân giáp làn da đặc biệt dày nặng, sinh mệnh lực cũng cực kỳ ương ngạnh canh giữ ở bên người Hà Đồng,

một đám ngiên răng đau khổ ngăn cản thái dương nhiệt lực xâm nhập.

Đám long kinh đó đều là Bắc Minh dị chủng, từ nhỏ lui tới ở thủy nhân cực sâu của Bắc Minh. Những thủy nhân đó đều là nơi tuyệt hiểm, có một số nơi âm hàn thấu xương, có một số nơi lại có miệng núi lửa phun tồn tại, nhiệt độ cao có thể nấu chảy kim loại, nhưng bọn long kinh cũng có thể ra vào tự nhiên.

Ý vào bản lĩnh chịu nhiệt ở thủy nhân Bắc Minh rèn luyện ra, đám long kinh đó ngiên chặt răng thủ hộ Hà Đồng.

Nhưng miễn cưỡng kiên trì không đến một khắc đồng hồ, các khối da trên thân thể to lớn của đám long kinh đó bị đốt thối rữa nhão nhoét, khắp nơi trên người đều toát ra bọt nước to nhỏ. Bất đắc dĩ ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, đàn long kinh mặc kệ Hà Đồng, vội vàng dùng hết toàn lực chặt vật chạy trốn.

Hà Đồng ngơ ngác đứng ở tại chỗ sững sờ một phen, hẩn hẩn hướng tới đám thủy tộc chạy trốn khàn giọng rống giận: “Tử chiến! Tử chiến! Các người đám ngu xuẩn không nên thân! Các người có thể chạy đi đâu? Thất Hải Chi Thủy bị nấu sôi, các người đều là một nồi canh cá!”

Hung hăng hướng đám người Cơ Hạo chỉ chỉ, Hà Đồng lớn tiếng thét dài: “Xông lên, giết chết bọn hẩn, giết chết bọn hẩn! Diệt thái dương, diệt thái dương kia đi! Đây là đường sống duy nhất, đường sống duy nhất đó!”

Các thủy tộc không thềm quay đầu lại tiếp tục chạy trốn, không có ai quay đầu nhìn Hà Đồng thêm một cái.

Nói giỡn, tiêu diệt thái dương kia? Người xác định người biết người đang nói gì? Tiêu diệt một thái dương ư, không nói Hà Đồng người, cũng không nói Cộng Công Thị. Cho dù Bắc phương Hắc Đế đứng đầu các thủy thần năm đó, hẩn cũng không thể tiêu diệt thái dương đâu!

Cơ Hạo khoanh hai tay trước ngực ‘Ha ha’. Hẩn nhìn Hà Đồng hẩn hẩn cười

to nói: “Hà Đồng, người nếu có thể diệt thái dương này, ta để người rời khỏi thì có sao đâu? Ta tuyệt đối không truy cứu người vừa rời nhục mạ Nhân Hoàng!”

Khuôn mặt Hà Đồng giật giật. Hắn nhìn nhìn Cơ Hạo, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, trong cơ thể đột nhiên có âm hàn thần lực khủng bố đến cực điểm gào thét mà ra. Từng làn sóng thần lực màu đen hóa thành sóng to cuộn cuộn quay cuồng trào ra. Thất Hải Chi Thủy lập tức theo đôi tay của hắn vung vẩy mà kịch liệt sôi sục lên.

Thân thể Cơ Hạo đột nhiên loạn choạng. Thần lực của Hà Đồng thật khủng khiếp, không hổ là cự yêu từ thời hồng hoang tồn lưu đến nay.

Hắn lấy sức một người lắc lư Thất Hải Chi Thủy, Bàn Giả thái dương bị Cơ Hạo áp súc uy lực thể mà bị thủy lực to lớn đánh vào chấn động không ngớt, kéo theo Cơ Hạo cũng chịu liên lụy, thân thể không ngừng lay động lên.

“Nghieu Bá Cơ Hạo? Vén vén nhân tộc bá hộ, cũng dám đối nghịch với Cộng Công thần tộc ta? Sẽ có một ngày, các người đều phải ngoan ngoãn quỳ gối dưới chân chúng ta, làm nô làm tỳ, đời đời kiếp kiếp làm dê bò của chúng ta.” Hà Đồng gào thét trầm thấp, đỉnh đầu hắn bốc lên khí đen, mơ hồ có vô số hư ảnh thủy tộc cổ quái ở trong khí đen điên cuồng rít gào nhảy lên.

Hắn lớn tiếng quát: “Các người bọn phế vật chỉ biết chạy trốn, thật vất vả đem các người nuôi lớn như vậy có tác dụng gì? Chết đi!”

Một tiếng ‘Chết đi’, các thủy tộc đang chạy trốn kia đột nhiên thân thể cứng đờ, toàn bộ thủy tộc đồng thời nổ tan xác mà chết, trừ mấy chục thủ hạ ban đầu của Hà Đồng, vô biên vô hạn thủy tộc lấy ức vạn để tính đồng thời hóa thành những dòng máu.

Hà Đồng hít một hơi thật sâu, máu đầy trời đồng thời hướng trong miệng hắn rót vào. Lượng lớn máu không ngừng bị Hà Đồng cắn nuốt hấp thu, trên làn da hắn dần dần sinh ra vô số vảy màu đen, tầng tầng lớp lớp vảy không ngừng sinh ra, toàn bộ Hà Đồng biến thành một quả cầu thịt lân giáp màu đen bao trùm,

thoạt nhìn cực kỳ ghê tởm quý dị.

‘Hấy ~ dô ~’!

Một tiếng rống to truyền đến, thân thể Hà Đồng theo máu không ngừng ụa vào cấp tốc bành trướng, trong mấy hơi thở ngắn ngủn, thân thể Hà Đồng đã bành trướng đến kích cỡ ngàn dặm. Thân thể hấn nhoáng lên một cái, một con cóc cực lớn đầu mọc sừng đen toàn thân dày đặc vảy, trong miệng tràn đầy răng nhọn phủ phục dưới đất, há mồm một làn khí đen hương Bàn Giả thái dương ập tới.

Trong khí đen chất chứa tà lực khôn cùng, hàn khí khôn cùng, thái dương kim quang huy hoàng vạn trượng, kịch liệt va chạm với khí đen, không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘rẹt rẹt’. Thái dương kim quang tới gần từng tắc một, hắc khí bị tan rã từng tắc một, nhưng Hà Đồng thế mà thật sự lấy sức một người chặn Bàn Giả thái dương ăn mòn, tuy đã rơi xuống thế yếu, nhưng ít nhất tạm thời chưa có nguy cơ bị diệt.

“Bảo đạo nhân, Quy Linh đạo nhân, khế ước đỉnh trụ trời năm đó, các người còn nhớ không?”

Hà Đồng nghiêng răng hung hăng nói: “Nhân tộc chưa có tai ương diệt tộc, người thế ngoại các người không được nhúng tay việc nội bộ của nhân tộc. Ta tuy là bề tôi của Cộng Công Thị, nhưng ta cũng có thân phận nhân hoàng thần tử...”

A Bảo cười ha ha nhìn Hà Đồng: “Cho nên, ta và sư muội tuyệt không nhúng tay người tranh đấu với Nghiêu Bá Cơ Hạo!”

Hà Đồng ngẩn ngơ, sau đó kinh hỉ vạn phần nhảy dựng lên, thân thể như một ngọn núi lớn, hung tợn hướng vào đầu Cơ Hạo nện xuống. Một đòn này của hấn hỗn hợp huyết khí chi lực ực vạn thủy tộc biến thành, mệnh môn như biển không thể ngăn cản, chỉ một làn gió dữ đánh tới, đã ép tứ chi bách hải Cơ Hạo thiếu chút nữa vỡ vụn.

“Tới tốt!”

Cơ Hạo hét lớn một tiếng, đỉnh đầu hiện lên một mảng u quang âm u, Bàn Hi Thần Kính phát động, thân thể cao lớn của Hà Đồng va vào trên u quang. Hắn đột nhiên hú lên quái dị, hắn không kịp trở tay bị Bàn Hi Thần Kính dịch chuyển ra ngoài, trực tiếp đưa vào trong Bàn Giả thái dương!

Chính giữa thái dương đường kính vạn dặm, một con cóc toàn thân đen sì rống giận quay cuồng, tinh hỏa đáng sợ nhất trung tâm thái dương từ trong miệng, trong mũi, trong tai, trong mắt hắn không ngừng rót vào, thiêu đốt lực phủ ngũ tạng của Hà Đồng khắp nơi cháy khét.

Hà Đồng muốn giãy dụa thoát thân, nhưng Bàn Giả rốt cuộc đã ra tay. Nàng nhẹ nhàng vung tay lên, Thất Hải Chi Thủy bị một chưởng của nàng hóa thành vô hình, chỗ dựa ngoại lực cường đại nhất của Hà Đồng chợt biến mất, hắn cũng không cách nào từ trong Bàn Giả thái dương chạy ra nữa.

Giữa giờ hơn nửa canh giờ, Hà Đồng rốt cuộc rên rỉ một tiếng.

“Tạm thời thu tay... Ta... Ta... Tạm thời thu tay lại đi!”

Chương 848: Trảm Hà Đồng

Cơ Hạo không quan tâm Hà Đồng đau khổ cầu xin tha thứ, vẫn thúc giục thái dương tinh hỏa hung hăng nung khô hẳn.

Theo tiếng rú thảm thê lương, Hà Đồng bị nhốt ở trung tâm Bàn Giả thái dương, bị thái dương tinh hỏa thiêu đốt toàn thân cháy hừng hực, mỗi một tế bào đều đang thiêu đốt. Âm hàn pháp lực tích tụ vô số năm qua trong cơ thể hắn đã phóng hết ra, vô số huyết khí thủy tộc biến thành lực lượng khổng lồ cũng bị luyện hóa hầu như không còn, hiện tại thái dương tinh hỏa đang nung khô bản thể hắn từng chút một.

Đau đớn không chịu nổi, Hà Đồng cảm thấy linh hồn mình cũng sắp bị nung chảy rồi.

Hắn khóc trời kêu đất giàn giữa nước mắt, thề mình tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn nghe lời Cơ Hạo, tuyệt đối sẽ không có bất cứ ý nghĩ nào không nên có nữa. Đến cuối cùng, sau khi con cóc thân thể to lớn do hắn biến thành cóc cũng bị luyện hóa hơn một nửa, Bàn Giả mới tự mình ra tay đem hắn từ trong thái dương lấy ra.

Sao thưa thớt lơ lửng ở bầu trời, từng đợt từng đợt tinh quang màu u lam chảy ngược xuống.

Xa xa, tiếng gào rống như sấm rung trời, vô số ác giao còn đang vây công bọn Bảo Tượng, Không Thiên, các loại huyền lô khi phát nổ phát ra tiếng vang nặng nề nối liền với nhau, chấn động khiến thiên địa xung quanh cũng lay động.

Trên mặt nước trong suốt gió êm sóng lặng, nước ngưng tụ thành một cái bình đài, Hà Đồng bị đốt sứt đầu mẻ trán cuộn mình ở trên bình đài, nghe răng trợn mắt nhìn Cơ Hạo nổi hung: “Thằng nhãi Nghiêu Bá, người mượn ngoại lực đánh bại ta, tính là bản lãnh gì? Có chim thì thả ta ra, đao thật thương thật phân một cái cao thấp, quyết một cái sinh tử với ta!”

Từng luồng thủy quang nhỏ bé giống như sợi tơ, lui tới đi qua ở trong thất khiếu Hà Đồng.

Những thủy quang âm hàn thấu xương đó đâm vào lục phủ ngũ tạng, phong ấn pháp lực toàn thân hắc, trừ có thể mở mồm nói chuyện, hắc ngay cả một ngón tay cũng không thể động đậy.

Nhưng thoát ly lò luyện thái dương đáng sợ kia, sự hung hãn trong lòng Hà Đồng lại toát ra, hắc rất khó chịu nhìn Cơ Hạo, muốn chọc giận Cơ Hạo đánh một trận hắc hoi với mình. Tròng mắt hắc đảo loạn, tính toán nếu là Cơ Hạo ngu đến mức buông ra cấm chế trên người hắc, hắc nên đào tẩu, hay là nghĩ cách đánh chết Cơ Hạo.

Bàn Giả cười ha ha ngồi ở trên một đóa hoa do nước ngưng tụ thành, nheo mắt nhìn Hà Đồng. Nàng nhìn Hà Đồng từ trên xuống dưới, trong mắt tràn ngập sự tò mò nào đó mang theo chút ác ý.

Hà Đồng bị ánh mắt Bàn Giả làm cho toàn thân không được tự nhiên. Hắc hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Giả một cái, lại đột nhiên nhớ ra mình là bị Bàn Giả như người khổng lồ đùa nghịch đứa trẻ như thế nào, dễ dàng giam cầm. Nữ nhân này, so với A Bảo và Quy Linh cộng lại còn đáng sợ hơn, hắc vội vàng quay đầu đi hướng Cơ Hạo nổi hung, không dám nhìn Bàn Giả thêm dù chỉ một cái.

Bắt nạt kẻ yếu đến loại trình độ này, Hà Đồng coi như là hạng đặc biệt rồi.

Cơ Hạo đứng ở bên Hà Đồng, thường thức một con dao găm toàn thân trong suốt, tùm tùm cười nhìn hắc. Dao găm rất mỏng, mỏng như cánh ve, dao găm rất nhẹ, nhẹ như gió, đây là một công đức linh bảo, bảo quang sáng lóa, uy lực bất phàm.

Trước mặt Hà Đồng, Cơ Hạo đem dao găm đưa cho một người đứng cách mình gần nhất trong sáu môn nhân môn hạ Quy Linh: “Ừm, sư thúc cũng không có thứ gì tốt. Tùy tay kiếm được món đồ chơi nho nhỏ, cầm đi chơi đi!”

Nữ đệ tử đó cười đến mức mắt cũng nheo thành một đường, vội vàng tiếp nhận dao găm cảm tạ Cơ Hạo, bắt đầu thưởng thức không dừng tay.

Hà Đồng tức giận đến môi phát xanh. Hắn nghiêng răng lạnh giọng nói: “Đây là hộ thân linh bảo Cộng Công đời thứ ba ban cho ta, đây là vật của Cộng Công thần tộc. Nhãi con, người đoạt bảo bối của ta, phải để ý Cộng Công thần tộc...”

Cơ Hạo bịt một cước ở ngoài miệng Hà Đồng, đem răng lồm chồm trong mồm hắn đá rụng không còn sót lại cái nào.

“Trả thù? Chúng ta.” Cơ Hạo cười hướng Hà Đồng lắc lắc đầu, lạnh lùng thản nhiên nói: “Nhưng ở trước khi người trả thù ta, thành thật khai ra đi, các người làm sao mà phát hiện Bàn Giả thế giới? Các người đến nơi đây như thế nào? Các người ở nơi đây tích trữ thủy binh, muốn làm gì?”

Cười ‘khếch khếch’ vài tiếng, Hà Đồng ngạo nghễ liếc cái, khinh thường dùng khóe mắt liếc xéo Cơ Hạo.

“Không nói?” Cơ Hạo nhú mày.

“Ta một chữ cũng sẽ không nói, người có thể làm gì ta?” Hà Đồng bày ra một tư thế lộn chết không sợ nước sôi, cười hê hê quái dị nói: “Người chẳng lẽ dám giết ta hay sao? Ta là một trong tám đại trọng thần của Cộng Công nhất tộc, trên danh nghĩa ta cũng là Nhân Hoàng thần tử, người không dám giết ta.”

Hít sâu một hơi, Hà Đồng nheo mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Ta nói cho người, một đoạn thời gian tương lai sẽ có chuyện xảy ra.”

“Người không thể giết ta, người chỉ có thể đem ta mang về Bồ Phản, mặc kệ người tìm bất cứ lý do nào, bất cứ tội danh nào, người chỉ có thể đem ta giao cho Nhân Hoàng xử trí. Nhưng ta có tội gì đâu? Ta làm sai cái gì?”

“Cho nên, Nhân Hoàng cũng không có cách nào làm gì ta. Mà mọi người đều biết, các đời Nhân Hoàng không có biện pháp nào đối với Cộng Công Thị, Chúc

Dung thị hai đại thần tộc. Chúc Dung thị còn nghe Nhân Hoàng điều khiển, nhưng Cộng Công Thị ta sao, Nhân Hoàng có thể làm gì chúng ta?”

“Cộng Công đại nhân sẽ lập tức biết chuyện của ta, hắn sẽ trực tiếp đi tìm Nhân Hoàng. Không cần tới một khắc đồng hồ, ta sẽ bình yên thoát thân. Bởi vì ta vô tội, ta làm sai cái gì? Ta cái gì cũng không làm sai, ta chỉ là phát hiện một thế giới mới, ở nơi đó đào tạo đại quân thủy tộc mà thôi.”

“Ta sau khi bình yên thoát thân, Nghiêu Bá Cơ Hạo phải không? Mặc kệ người xuất thân bộ lạc nào, mặc kệ tổ tiên của người bắt nguồn từ dòng họ tôn quý có tiếng tăm gì, ta sẽ tìm được lai lịch của người. Ta sẽ từng tắc một đem a cha, a ông người nghiên chết, về phần a mỗ của người, còn có tỷ muội của người, toàn bộ nữ nhân trong tộc người, ta sẽ trước mặt người, chậm rãi khiến họ từng chút một, dùng phương pháp khuất nhục nhất giết chết họ.”

Hà Đồng thoát ly hình thái con cóc lớn, khôi phục hình người.

Hắn chảy nước dãi, nhìn Cơ Hạo khiêu khích nói: “Người biết ta sẽ đối phó a mỗ người như thế nào không? Ta sẽ...”

Cơ Hạo vùng Cửu Dương Qua, một đòn xuyên thủng đầu Hà Đồng.

Lời nói của Hà Đồng âm im bật mà dừng lại, nét đặc ý trong mắt hắn còn chưa tiêu tán, lại đột nhiên bị khủng bố tuyệt đỉnh chiếm cứ.

Hắn không rõ, vì sao một bá hậu nhân tộc nho nhỏ, thế mà lại dám xuống tay với hắn? Hắn chính là một trong tám đại trọng thần của Cộng Công thần tộc, Cộng Công thần tộc, đó là thần tộc cường đại các đời Nhân Hoàng cũng không có biện pháp làm gì bọn họ mà!

Cơ Hạo, bá hậu nhân tộc nho nhỏ, hắn lại dám hạ sát thủ đối với mình?

“Ta những năm nay đã trở nên quá nhân từ nương tay.” Cơ Hạo nhìn Hà Đồng lăm băm: “Không phải vì ta thật sự mềm lòng, mà là ta biết, khi chưa có

đủ thực lực, thủ đoạn mạnh mẽ sẽ chỉ mang đến tai nạn cho bản thân cùng người nhà, cho nên... Ta ẩn mình đi, cái này cũng phù hợp tình hình!”

“Nhưng hiện tại, người cảm thấy ta còn cần ẩn nhẫn sao? Tên tuổi Cộng Công thần tộc, có thể dọa nổi ai chứ?”

Cười lạnh, Cơ Hạo xoay bàn tay, thân thể Hà Đồng liền hừng hực bốc lên ngọn lửa lớn.

Một mảng hư ảnh rõ ràng có thể thấy được từ trong cơ thể Hà Đồng lao ra. Hắn hú lên quái dị muốn chạy trốn, lại bị Cơ Hạo tóm vào trong tay.

Từng tia thái dương tinh hỏa phun ra, nguyên thần Hà Đồng khàn giọng kiệt lực thét chói tai, giàn giụa nước mắt cầu xin tha thứ. Hắn không ngừng cầu xin Cơ Hạo hắn sẽ nói ra mọi thứ bản thân biết, nhưng Cơ Hạo mặt vô cảm, đem nguyên thần hắn thiêu thành tro tàn từng chút một.

Chương 849: Về Nam Hoang

Hà Đồng đánh giá sai Cơ Hạo, kết quả hồn phi phách tán.

Từng tiếng sét không dứt bên tai, đám người Bảo Tượng, Không Thiên còn đang bị ác giao vây công. Kim Cương Đại Trận đã muốn lung lay sắp đổ, đoàn người không biết tru sát bao nhiêu ác giao, nhưng đối mặt ác giao từ các nơi của Bàn Giả thế giới cuộn cuộn không ngừng lao tới, pháp lực đám người Bảo Tượng, Không Thiên đều sắp hao hết, ác giao xung quanh lại càng lúc càng nhiều.

Cơ Hạo chưa nhắc tới đám xui xẻo đó, A Bảo và Quy Linh tựa như cũng không chú ý tới bọn họ tồn tại, Bàn Giả thì tươi cười mặc cho đám ác giao quần công, không ai vươn tay giúp đỡ đối với bọn Bảo Tượng, Không Thiên.

Bàn Giả ngay cả một chỗ động phủ thuộc về mình cũng không có, cũng không có môn nhân đệ tử hoặc là người nhà thân thiết, đoàn người cứ như vậy đứng ở trên mặt nước, nhìn đám người Bảo Tượng, Không Thiên xa xa đại triển thần uy, đánh quần lấy đám ác giao.

Quan sát hồi lâu, Cơ Hạo đột nhiên mở miệng, rất thành khẩn đem chuyện một đoạn thời gian tương lai, sẽ có người quen của mình đến Bàn Giả thế giới nói cho Bàn Giả, hẳn càng thẳng thắn nói cho Bàn Giả, bọn họ là vì các loại lợi ích hữu hình vô hình mà đến.

Bàn Giả nheo mắt, cười tủm tỉm đánh giá cao thấp Cơ Hạo một phen, lại quay đầu nhìn nhìn A Bảo và Quy Linh, chậm rãi đưa ra điều kiện của mình——nếu là Cơ Hạo, A Bảo và Quy Linh, nguyện ý trở thành ‘thủ hộ’ Bàn Giả thế giới mà nói, nàng có thể mặc cho bạn bè Cơ Hạo ra vào Bàn Giả thế giới.

Lấy không nguy hại đến sự tồn tại của bản thân Bàn Giả thế giới làm điều kiện tiên quyết, Bàn Giả vui vẻ để bạn bè Cơ Hạo nhận định chia sẻ Bàn Giả thế giới.

Ví dụ như nói Ngao Lễ đại biểu long tộc, bọn họ hoàn toàn có thể ở Bàn Giả thế giới dự trữ nuôi dưỡng thủy tộc, chỉ cần không cố ý bố trí các loại đại trận, dùng bí pháp chỉ thấy cái lợi trước mắt rút lấy bốn nguyên lực lượng của Bàn Giả thế giới, Bàn Giả cũng không để ý thế giới mình có thêm một ít cá tôm rùa cua... các tiểu sinh linh.

Đối với Bàn Giả mà nói, một ít thủy tộc ‘số lượng vừa đúng’, cho dù là sinh vật tới từ bên ngoài. Bọn họ sinh sản sinh lợi, sinh tử luân hồi của bọn họ, bọn họ hỉ nộ ái ố, đều là một loại bổ sung thật tốt đối với ‘con đường đại đạo’ của Bàn Giả.

Toàn bộ Bàn Giả thế giới nếu chỉ có ác giao cùng linh giao phân linh của nàng biến thành, thế giới này không khỏi quá tịch mịch.

“Thế giới thủ hộ sao?” Cơ Hạo kinh ngạc nhìn Bàn Giả. Đuôi cá của nàng nhẹ nhàng vung vẩy, trong nụ cười tuyệt đẹp lộ ra một tia giảo hoạt cùng nghịch ngợm Cơ Hạo không nắm chắc.

“Thế giới thủ hộ!” Bàn Giả cười ‘Hi hi’, mắt đẹp lưu chuyển. Nàng hướng A Bảo và Quy Linh nhìn qua: “Nếu các người còn có đồng môn, nếu họ cũng nguyện ý trở thành thủ hộ thế giới này của ta, ta không để các người gánh cái tên tuổi này không công đâu.”

Trầm ngâm một lát, Bàn Giả nghiêm túc gật gật đầu: “Ta sẽ xua tan toàn bộ nguyên lực thuộc tính khác của thế giới này, chỉ cần thủy lực lượng thuần túy nhất có thể đủ tồn tại thế giới này. Tuy cực đoan, nhưng cũng có lực lượng biến hóa vô cùng, thế giới này sẽ có không ít tài liệu quý hiếm và linh dược linh thảo thuộc tính cực đoan xuất hiện, mấy thứ này đối với ta không có tác dụng gì, nhưng có thể làm thù lao cho các người.”

Tài liệu cùng linh thảo linh dược thuộc tính cực đoan thuần túy sao?

Cơ Hạo cười. Hẳn đi là thái dương đại đạo, tài liệu thủy thuộc tính đối với hắn không có tác dụng gì. Nhưng bên hắn có người cần các bảo bối đó, ví dụ

như nói Vũ Mục, thuộc tính vu lực của hắn vô cùng thân cận với thủy mà.

A Bảo cũng cười. Làm đại sư huynh của Cơ Hạo cùng Quy Linh, lại là khai sơn đại đệ tử của Vũ Dư đạo nhân, rất nhiều thời điểm lời hắn nói thậm chí có thể đại biểu ý kiến Vũ Dư đạo nhân.

Trầm ngâm một lát, A Bảo nhìn Bàn Giả nghiêm túc nói: “Đạo hữu ưu ái như vậy, là phúc duyên của bản đạo cùng đám đông môn nhân. Đạo hữu đã nói như vậy, sự tình cứ quyết định như vậy đi. Ngày sau đạo hữu nếu có bất cứ tai ách gì, chỉ cần bốn môn đủ khả năng, tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Dừng chút, A Bảo cười hướng Bàn Giả chấp tay thi lễ thật sâu: “Hỗ thẹn, hỗ thẹn, bản đạo hiện nay còn có việc cần làm phiền đạo hữu.”

Bàn Giả cười đến mức mắt cũng nheo thành một đường. Nàng quay đầu nhìn nhìn Bảo Tượng và Không Thiên bị vây công, một nhóm mười tám người đã ướt đầm mồ hôi, thở hổn hển như trâu, thân thể lung lay muốn ngã, Kim Cương Đại Trận hầu như sắp sụp đổ.

“Không cần nhiều lời, Bàn Giả hiểu.” Khẽ cười ‘Ha ha’ một tiếng. Bàn Giả nhẹ nhàng vỗ đôi tay, đỉnh đầu đám người Bảo Tượng và Không Thiên bỗng chợt xuất hiện một xoáy mây màu đen, từng luồng chớp màu đen vô thanh vô tức trào ra từ trong xoáy mây, giống như quái mãng săn thực vậy chậm rãi hướng bọn họ hạ xuống.

Đám người Bảo Tượng, Không Thiên đồng loạt hét lớn một tiếng, bọn họ đã cạn kiệt pháp lực không kịp vận dụng thủ đoạn bảo mệnh áp đáy hòm, bị tia sét màu đen bổ vào trên người, bổ khiến lông tơ toàn thân họ dựng thẳng, từng làn khói đen không ngừng từ trong thất khiếu phun ra.

Một nhóm mười tám người tất cả đều bị bổ ngã xuống đất. Cơ Hạo cười lớn ‘Ha ha’ đập mây bay đi, tay chân cực kỳ nhanh nhẹn đem đám người Bảo Tượng, Không Thiên lột sạch sẽ, toàn bộ bảo vật tùy thân không sót một món lấy hết, ngay cả bản mạng linh bảo bọn họ lấy nguyên thần tế luyện, các bảo bối

nấp sâu trong thân thể, cũng đều ở dưới sự chỉ điểm của A Bảo, bị Cơ Hạo dùng bí pháp rút sạch.

Nếu không có Bàn Giả và Quy Linh ở đây, Cơ Hạo sẽ đem một mảnh vải cuối cùng trên thân đoàn người cũng lột sạch sẽ, sẽ không giữ lại cho bọn hắn một chút nào.

Lại hàn huyền hồi lâu với Bàn Giả, thương nghị thỏa đáng một số sự tình, đoàn người Cơ Hạo lúc này mới hành lễ nói lời từ biệt lẫn nhau với Bàn Giả.

Một cột sáng màu vàng phóng lên cao, Thiên Địa Kim Kiều bọc đám người Cơ Hạo, lẫn cả đám người Bảo Tượng, Không Thiên bất tỉnh phá không bay đi, lóe lên một cái đã rời xa Bàn Giả thế giới, nhập vào trong hư không mờ mịt.

Bàn Giả đứng ở trên không một đám mây mưa, nâng đầu ngơ ngác nhìn về phía đám người Cơ Hạo biến mất.

Qua hồi lâu, nàng đột nhiên lặng lẽ mở miệng nói: “Là khí tức Cổ Tôn, Oa Linh. Bọn họ đến từ thế giới Cổ Tôn mở? Cổ Tôn rốt cuộc cũng bước ra một bước đó sao? Hắn đã thành công? Một đại thế giới chất chứa vô cùng tạo hóa huyền bí, thực hâm mộ lực lượng của Cổ Tôn.”

“Oa Linh, Oa Linh, nhiều năm không gặp, người còn nhớ Giả Linh năm đó ở trong hỗn độn cùng nhau giãy dụa cầu sinh không? Cơ Hạo bọn nhỏ này, có thể vượt qua hỗn độn mệnh mông tới chỗ ta, còn giúp chân linh ta sống lại, đây là thuần túy trùng hợp, hay là...”

Trong hỗn độn hư không, Thiên Địa Kim Kiều nhanh chóng lao đi.

Đứng ở trên kim kiều, Cơ Hạo thường thức Kim Cương Bảo Xử từ trên người Bảo Tượng lột xuống, cười ha ha vung bảo xử nặng nề, nói: “A Bảo sư huynh, Quy Linh sư tỷ, ta cược với các người một vạn vò rượu, ta biết Cộng Công Thị muốn làm gì.”

“Bởi vì ta biết hẳn muốn làm gì, cho nên ta muốn quay về Nam Hoang trước, đem a mỗ ta cùng tộc nhân của ta mang đi Nghiêu Sơn thành.”

“Ta muốn đi đường vòng, gặp chuyện mong sư huynh, sư tỷ giúp ta chống lưng mới được.”

A Bảo và Quy Linh hơi sửng sốt, đồng thời mắt lộ ra kỳ quang nhìn Cơ Hạo — Cộng Công Thị muốn làm gì, người thế mà đã biết? Hắc, người là đoán bậy, hay thật sự có pháp lực to lớn, đại thần thông khác, bói toán thiên cơ từ trong đó nhìn trộm được tương lai?

Thiên Địa Kim Kiều phi hành tuyệt tích, cuối cùng xuyên thấu màng ngăn thế giới của Bàn Cổ thế giới, khi lao đầu xâm nhập Bàn Cổ thế giới, Thiên Địa Kim Kiều hơi lệch phương hướng, nhanh chóng hướng phía Nam Hoang lao đi.

Nam Hoang càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần trong tầm nhìn. Lúc tràn ngập trong mắt đều là rừng rậm nguyên thủy xanh um rợp trời rợp đất lao tới, Nam Hoang đã đến.

Cách mấy năm, Cơ Hạo rốt cuộc một lần nữa bước lên mảnh đất Nam Hoang.

Chương 850: Chúc Dung Mời

Oi bức âm ướt trước sau như một, nhưng Nha Công cùng hai con thần hỏa xà ở Bàn Giả thế giới buồn bã ỉu xiu, lại như gà chọi, đột nhiên hưng phấn hẳn lên...

Nha Công nấp ở trong tay áo Cơ Hạo ngửa mặt lên trời kêu khê, hóa thành một ánh lửa lao vút ra, thân thể lóe lên ở trên bầu trời kéo ra các dải tàn ảnh, đem mấy đám mây dày đang quay cuồng hội tụ cùng một chỗ trên không phá nát, đem một trận mưa to lửa sém lông mày hóa thành vô hình.

Hai con rắn nhỏ một trái một phải dựng lên trên vai Cơ Hạo, há mồm thở phì phò từng ngụm từng ngụm, từng luồng khói đặc ánh lửa phun loạn. Khói lửa lượn lờ trên trời, phụ trợ Cơ Hạo giống như ma đầu cự yêu trong núi lửa xuất hành, thanh thế cực kỳ kinh người.

Ở Bàn Giả thế giới cái nơi đầy trời đầy đất đều là nước đó, ba gia hỏa bản tính là hỏa này ghen muốn hồng rồi. Trở lại Nam Hoang, cảm thụ được hỏa nguyên lực nồng đậm trong không khí, ngửi khí tức Nam Hoang quen thuộc, tính tình bọn nó lập tức bộc phát ra.

Cơ Hạo cười ha ha vỗ đầu hai con rắn nhỏ, đập một đám mây lửa bay nhanh về phía trước. Nha Công dang cánh, ngay tại bên cạnh Cơ Hạo đồng tiến phi hành với hắn. Tốc độ vận quang của Cơ Hạo càng lúc càng nhanh, dần dần đục mây xé rách không khí, ở trên bầu trời tuôn ra tiếng không khí nổ giống như tiếng sấm.

A Bảo và Quy Linh mỉm cười theo phía sau Cơ Hạo, bọn họ có thể phi thường lý giải tâm tình Cơ Hạo giờ này khắc này.

Trên mặt đất, nhiều tộc nhân bộ tộc Nam Hoang bị vận quang của Cơ Hạo kéo theo tiếng không khí nổ kinh động, một ít tồn tại cấp Vu Vương bay lên trời, xa xa hướng Cơ Hạo bên này đánh giá.

Nhưng không đề cập tới trên thân Cơ Hạo tản mát ra vu lực dao động và khí tức nóng cháy không chịu nổi, chỉ riêng hiện tại Nha Công toàn thân lóng lánh Kim Ô Thần Viêm, loại tồn tại thần viêm phẩm giai này đã không phải Nam Hoang Vu Vương bình thường có thể ngăn cản.

Xa xa gần gần mấy chục vị Vu Vương của Nam Hoang lơ lửng ở không trung, lặng im không nói nhìn Cơ Hạo lướt đi như bay trên trời. Đây cũng là quy tắc ngầm của Nam Hoang, cường giả quá cảnh, chỉ cần không chủ động ra tay gây sự, không ai sẽ ngu đến mức chủ động khiêu khích.

Dù sao nơi này là rừng mưa Nam Hoang, một nơi dùng năm đấm với máu tươi để giảng đạo lý.

Phía trước chính là Kim Ô lĩnh, khí tượng đã rất khác năm đó với Cơ Hạo rời khỏi.

Trên trăm ngọn núi bay to nhỏ lơ lửng ở quanh Kim Ô lĩnh, từng sợi xích lớn bằng vai nước, toàn thân lóng lánh ánh lửa màu đỏ buộc chặt những ngọn núi bay, đem chúng cố định ở không trung không thể động đậy.

Những ngọn núi đó lơ lửng cao cao cách mặt đất vạn trượng, trên núi mở lượng lớn vườn thuốc ruộng linh, trồng đầy các loại dược thảo chỉ Nam Hoang có.

Chính là thời tiết linh dược ‘Bạch Đầu Tinh Đình Vĩ’ nở hoa, có một ngọn núi phạm vi gần trăm dặm bị đóa hoa màu trắng to bằng đậu tương, dài cỡ ngón tay phủ một tầng thật dày. Trên trời có gió to thổi qua, đóa hoa kỳ lạ của Bạch Đầu Tinh Đình Vĩ đón gió quay cuồng, giống như vô số con chuồn chuồn màu trắng ngà đang bay múa.

Một mảng lớn phấn hoa màu trắng lóng lánh ánh huỳnh quang theo gió bay tản ra, giống như một trận mưa to màu trắng bao trùm non nửa Kim Ô lĩnh.

Phấn hoa đuôi chuồn chuồn màu trắng có thể tẩm bổ khí huyết, tăng trưởng

nguyên khí, là dược liệu chính ‘Tráng cốt canh’, ‘Cường thể canh’ các vụ được thường dùng nhất ở Nam Hoang, đối với các loại chim bay cá nhảy cũng rất bổ ích.

Đầy trời phấn hoa tung ra, vô số quạ đen từ trong rừng dâu phía dưới Kim Ô lĩnh bay lên, quạ to, quạ nhỏ, quạ đen ‘Quạ quạ quạ quạ’ kêu loạn như một đám mây đen thật lớn gào thét xông lên bầu trời. Bọn nó đồng loạt há mỏ hít thở, đem phấn hoa màu trắng không ngừng hút vào trong cơ thể.

‘Dát’!

Xa xa, Nha Công hiện ra bốn tướng Tam Túc Kim Ô, dốc hết toàn lực phóng ra khí tức mạnh mẽ có thể so với Vu Vương trong cơ thể, từng đám Kim Ô Thần Viêm màu vàng phóng lên cao. Tiếng kêu thanh thúy cao vút của nó xộc thẳng lên trời, đem mấy đám mây mỏng trên đỉnh đầu chấn động vỡ nát.

Trên Kim Ô lĩnh, trong một dãy dâu xanh to lớn, mấy trăm con quạ khổng lồ toàn thân đỏ rực vỗ cánh bay lên. Bọn nó kêu chói tai ‘Quạ quạ’ hô ứng từ xa với Nha Công, kéo theo những cơn cuồng phong nóng cháy hướng bên này bay nhanh tới.

Nha Công hưng phấn lao lên, hội hợp cùng đám quạ khổng lồ đó.

Từng con quạ đen to lớn dang cánh vượt qua trăm trượng hoan hô thét dài, bọn nó vỗ cánh lao vút lên, làm thành một vòng tròn ở không trung cấp tốc đan xen bay múa, mọi người đều có thể từ trong động tác của chúng cảm nhận được sự vui mừng tự đáy lòng của chúng!

Huyết mạch Nha Công đã hoàn toàn lột xác, được Cơ Hạo không tiếc phí tổn đào tạo, nó đã là một con Tam Túc Kim Ô thuần huyết thống. Khí tức tản mát ra trên thân nó khiến đám quạ khổng lồ của toàn bộ Kim Ô bộ quý báu. Đây là khí tức nguyên thủy nhất bắt nguồn từ huyết mạch bọn nó.

Vài con quạ cái chen chúc cọ xát ở trên thân Nha Công, trong tiếng kêu thanh

thúy mang theo một tia kiêu diễm cùng ái – muội khó có thể hình dung.

“Ặc... Đây không phải mùa xuân.” Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, không sai, giờ không phải mùa xuân, Nha Công cùng mấy con quạ cái kia là tình huống như thế nào? Nhưng được rồi, Nha Công hiện tại là thuần túy huyết mạch Tam Túc Kim Ô, con cháu của nó cũng sẽ có được huyết mạch truyền thừa cực kỳ cường đại, để nó phối với nhiều con quạ cái chút, đẻ thêm mấy tổ quạ đen con đi!

Bỏ lại Nha Công, thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, kéo một cột sáng màu vàng hướng Kim Ô linh bay đi.

Mấy chục tộc nhân Kim Ô bộ bay lên trời, xa xa ngăn ở trước mặt Cơ Hạo, một Vu Đế dẫn đầu khí tức mạnh mẽ lớn tiếng quát: “Là ai trở lại? Ủa? Cơ Hạo? Ha ha ha, là người tiểu tử này sao, a, tổ linh tại thượng, mắt ta hỏng rồi sao? Người, người, Vu Đế?”

Cơ Hạo dang đôi tay, hướng Vu Đế đó lao lên, vui vẻ hét lớn: “Cơ Mô a thúc, ha ha, là Cơ Hạo con đã trở lại!”

Một đám tộc nhân Kim Ô bộ đều cười một tiếng vui vẻ, ùn ùn đập mây lửa ánh sáng hướng Cơ Hạo lao tới. Vô số cánh tay trắng kiện dùng sức vỗ đầu cùng lưng Cơ Hạo, vỗ ngực cùng bả vai hân. Các hán tử Nam Hoang trắng kiện không biết nói lời hoa mỹ, bọn họ chỉ dùng động tác cơ thể mãnh liệt nhất của mình để phát tiết sự vui mừng trong lòng bọn họ.

“Thằng nhãi con có tiền đồ nhất của Kim Ô bộ đã về rồi!” Cơ Mạch cười lớn ‘ha ha’, bàn tay to vỗ Cơ Hạo đến mức xương cốt vang lên ‘Thùng thùng’.

May mà thực lực Cơ Hạo cũng là Vu Đế, lực lượng thân thể so với Cơ Mạch còn mạnh hơn một mảng lớn, đối là trẻ con bình thường của Kim Ô bộ, đã sớm bị bàn tay hân vỗ một trận thành bánh thịt rồi.

A Bảo và Quy Linh xa xa tránh ở một bên, mắt lộ ra nét kinh ngạc nhìn Cơ

Hạo bị mấy chục tráng hán vây quanh ở chính giữa.

Hoan nghênh nhiệt tình như vậy, thật sự là quá kinh sợ. Trên trăm cánh tay tráng kiện đánh đến mức toàn thân Cơ Hạo vang lên ‘Thùng thùng’, đây là hoan nghênh Cơ Hạo về nhà, hay là muốn đem hắn vỗ nát cái bánh vậy?

Đám người Cơ Mạch còn chưa phát tiết xong sự vui mừng như điên, chân trời phía nam một đám mây lửa quay cuồng lao tới.

Trong đám mây lửa, một cái đầu rồng cực lớn đột nhiên thò ra, đầu rồng có kích cỡ khoảng mười mấy trượng trợn mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo một cái, giọng ù ù mở miệng: “Là Nghiêu Bá Cơ Hạo đã trở lại sao? Ủm, chính là người, không sai, chủ nhân nhà ta mời người đi qua.”

“Chủ nhân nhà người? Chúc Dung đại nhân sao?” Cơ Hạo ngần ngợ. Hắn vừa trở lại Kim Ô lĩnh, Chúc Dung thị làm sao đã biết hắn đã về?

Chương 851: Gặp Lại Chúc Dung

Mây lửa sôi trào, rồng lửa giấu hơn phân nửa đoạn thân thể ở trong mây lửa quấy đuôi, dao động mây khói màu đỏ nửa bầu trời....

Con mắt to của nó nhìn chăm chăm Cơ Hạo, lăm bắm: “Ừm, là chủ nhân nhà ta tìm người. Ừm, có rượu uống không? Ta một đường chạy tới, thở cũng không kịp thở một cái, nước cũng chưa được uống một ngụm!”

Cơ Mạch và một đám tráng hán Kim Ô bộ bận rộn khoản đãi hỏa long, từng vò rượu gạo được đưa lên, hỏa long há mồm ừng ực uống một phen, vui vẻ dị thường một hơi xử lý hơn một ngàn vò rượu ngon Kim Ô bộ tự ủ.

Thừa dịp này, Cơ Hạo vội vã về tới trong nhà mình.

Tiểu lâu vẫn là tiểu lâu đó, nhưng tiểu viện ban đầu đã rộng hơn rất nhiều, trong sân lát đá bày đầy giỏ sọt bằng dây leo, bên trong phân loại tràn đầy dược thảo hái rửa sạch sẽ.

Có chút dược thảo đã bị mặt trời chói chang phơi khô, có một số dược thảo lại là tươi mới hái xuống, chỗ rễ cây còn không ngừng có chất lỏng tươi mới chảy ra, trong sân tràn đầy mùi thơm dược thảo mang chút vị cay đắng.

Thanh Phục ngồi trong sân, mấy thiếu nữ tay chân lanh lẹ, khuôn mặt xinh xắn xuống tay ở bên nàng. Trước mặt nàng đặt một cái hắc ngọc lô bát cực lớn, mấy cái phù văn âm u lóe ra ở mặt ngoài lô bát, Thanh Phục cầm một cái chày giã thuốc bằng hắc ngọc, đang cẩn thận nghiền nát một gốc ‘Liệt Hỏa Thiên Lô Đăng’.

Liệt Hỏa Thiên Lô Đăng tính chất cứng rắn mềm dẻo, Thanh Phục cần dùng nhiều sức mới có thể đem nó nghiền nát. Trên chày giã thuốc không ngừng phát ra các tia u quang màu đen, bịt lại linh khí trong nước thuốc, khiến dược lực không đến mức bởi vì bị giã nát mà mất mát quá nhiều.

Cơ Hạo bước vào trong sân, nhìn thấy Thanh Phục đang bận rộn, hắn đặt nhẹ bước chân, tay chân nhẹ nhàng tới bên người Thanh Phục ngồi xuống, tùy tay hái trái cây kết trên một gốc Xích Viêm Thảo trong một cái giỏ bên người nhét vào trong miệng.

Trái của Xích Viêm Thảo cay dị thường, nhưng dư vị ngọt lành. Hơn nữa thời gian càng lâu vị ngọt càng đậm, cuối cùng có thể từ đầu lưỡi ngọt mãi tới trong tim. Đây là dược thảo chỉ Nam Hoang có, Cơ Hạo ở nơi khác chưa bao giờ gặp.

Nhưng trái của Xích Viêm Thảo chất chứa hỏa lực cực kỳ cường đại, trẻ con bình thường ở Nam Hoang nếu ăn nhiều, khẳng định sẽ bị nóng đến mức chảy máu mũi, cho nên từ nhỏ nếu nhìn thấy Cơ Hạo ăn vụng trái Xích Viêm Thảo. Thanh Phục tất nhiên là...

Một cái vỏ không nhẹ không nặng rơi ở đỉnh đầu Cơ Hạo, như lúc nhỏ tuổi, Thanh Phục quát khê: “Không ra làm sao, trái Xích Viêm Thảo này dùng để xua tan khí ẩm lạnh là vô cùng tốt, nhưng không thể coi như trái cây để ăn.”

Thanh Phục ánh mắt long lanh hung hăng nhìn chăm chăm Cơ Hạo, nàng giơ lên chày giã thuốc, tạo thế muốn đập đầu hắn.

Cơ Hạo cười vài tiếng ‘Hắc hắc’, tiếp nhận chày giã thuốc hung hăng hướng phía Liệt Hỏa Thiên Lô Đẳng đã mài nhỏ hơn phân nửa hạ khí lực. Lực lượng của hắn lớn hơn Thanh Phục rất nhiều, phù văn trên hắc ngọc lô bát sáng bừng lên. Chợt nghe vài tiếng vang ‘Cạch cạch cạch’, Liệt Hỏa Thiên Lô Đẳng bị hắn loáng cái đã giã thành một bãi chất lỏng sền sệt màu đỏ.

“A mỗ, con đã về. Ôi chao, Kim Ô lĩnh không có gì biến hóa sao.” Cơ Hạo vừa giã thuốc, vừa rất bình thản nói chuyện.

“Đã có thêm rất nhiều trẻ con.” Thanh Phục nheo mắt cười rất vui vẻ: “Mấy bộ tộc lớn ở phụ cận đều vui vẻ đem tộc nữ gả đến Kim Ô bộ, mấy năm qua người trẻ tuổi thành thân càng ngày càng nhiều, trẻ con trong tộc cũng càng ngày càng nhiều.”

Thanh Phục đứng dậy, kéo lấy Cơ Hạo.

Cơ Hạo đứng thẳng người, Thanh Phục lấy tay so chiều cao chênh lệch của mình với Cơ Hạo, phát hiện đỉnh đầu mình ngay cả nách Cơ Hạo cũng không bằng, Thanh Phục vừa kinh hỉ vừa cảm khái thở dài một hơi: “Ài, Cơ Hạo nhà ta trưởng thành rồi nha, là người lớn rồi, không phải trẻ con nữa... Ừm, nói với a mỗ. Ở bên ngoài có quen được cô nương nào tốt không? Con và các cô bé tới trình độ nào rồi? A mỗ khi nào mới có thể ẵm đứa nhỏ của Cơ Hạo nhà ta đây?”

Mặt Cơ Hạo chợt méo xệch, vì sao đề tài sẽ đột nhiên chuyển tới trên việc này?

“A mỗ...”

Cơ Hạo có chút uể oải hừ hừ một tiếng.

“Đã quen cô nương xinh đẹp nào chưa? Nếu có, mang về cho a mỗ nhìn xem... Nếu chưa có mà nói, tiểu nha đầu tên Man Man con quen đó không tệ đâu, xuất thân cũng tốt, thân thể cũng rắn chắc, là dễ sinh đẻ.”

Thanh Phục ánh mắt long lanh nhìn Cơ Hạo, dị thường nghiêm túc nói: “Thôi, đàn ông các ngươi làm việc là không đáng tin, a mỗ nơi này quen biết nhiều tiểu cô nương tuổi thích hợp, đợi lát nữa con đi...”

Cơ Hạo xoay người bước đi, kéo theo mấy cái tàn ảnh mờ nhạt, thân thể nhoáng lên một cái đã ra khỏi sân nhà mình.

“A mỗ, Chúc Dung đại nhân tìm con có việc, nếu sự việc không lớn, con trở về ăn cơm chiều, nấu mấy miếng xương sườn lợn rừng, nướng mấy củ khoai lang!”

Cơ Hạo chạy rất nhanh. Thanh Phục ngẩn ngơ, đột nhiên cười lên: “Đem chày giã thuốc để lại, chạy nhanh như vậy làm gì?”

‘Keng’ một tiếng, chày giã thuốc bằng hắc ngọc kéo theo một dải hàn quang,

rơi chuẩn xác ở trong lôi bát. Thanh Phục nheo mắt, cười tủm tỉm ngẩng đầu nhìn hỏa long ghé vào trên Kim Ô lĩnh trút từng ngụm từng ngụm rượu ngon, cười gật gật đầu.

A Bảo và Quy Linh ở lại Kim Ô bộ, hỏa long bay lên trời, mang theo Cơ Hạo hướng phía nam bay đi.

Từ Kim Ô lĩnh hướng nam không đến ba trăm dặm, trong dãy núi rậm rạp có thêm một miệng núi lửa đường kính trăm dặm. Cơ Hạo nhớ rõ, nơi này trước kia là một vùng núi lớn, nhưng nay nơi này lại có thêm một miệng núi lửa, bên trong đầy nham thạch nóng chảy sôi trào, mấy con hỏa long hình thể khá nhỏ đang ở trong nham thạch nóng chảy thoải mái ngáp.

Trên miệng núi lửa, một tấm thần kính hình dáng rồng lân, quanh thân có hoa văn lửa trang trí lơ lửng ở trong ánh lửa hùng hực, thỉnh thoảng phát ra các luồng thần quang màu đỏ chiếu rọi bốn phương. Cơ Hạo thấy rõ, trong thần kính này có vô số sông núi quen thuộc chợt lóe, tấm thần kính này đang tùy thời giám sát động tĩnh bốn phương tám hướng Kim Ô lĩnh, bất luận kẻ nào tới gần Kim Ô lĩnh, đều sẽ bị tấm thần kính này sớm phát hiện.

“Chủ nhân nhà ta phái ta dẫn theo mấy đứa nhỏ, hàng năm đóng ở nơi này. Núi lửa này, cũng là chủ nhân tự mình thi triển thần thông mở.”

Hỏa long nói liên miên: “Còn có tấm gương này. Hắc, dù sao trong trăm vạn dặm quanh Kim Ô lĩnh của người, có bất cứ động tĩnh nào, chủ nhân đều sẽ biết đầu tiên, hơn nữa cho chúng ta biết để phòng bị. Hắc, nghe nói Man Man tiểu gia hỏa kia sắp gả cho người rồi?”

Cơ Hạo nhất thời mờ mịt một phen. Hắn nhìn hỏa long cười khổ nói: “Ai nói?”

Hỏa long đúng lý hợp tình nhìn Cơ Hạo: “Chủ nhân nhà ta nói! Nhanh chóng, Man Man lập gia đình là tốt, nữ nhân gả đi, sẽ không thể trở về gây rối nữa, đỡ cho con bé ba ngày hai lần lột vảy chúng ta đi làm một số thứ cổ quái!”

Cơ Hạo im lặng không nói nên lời.

Trong miệng núi lửa, một dòng nham thạch nóng chảy mãnh liệt bốc lên cao hơn một ngàn trượng, một cánh cửa bằng lửa đỉnh chóp nham thạch nóng chảy ầm ầm mở ra.

Hỏa long mang theo Cơ Hạo xuyên qua cánh cửa lửa, Cơ Hạo cái nhìn đầu tiên đã thấy được Chúc Dung thị khoác áo lụa đỏ, sắc mặt trắng bệch, đang không ngừng ho khan.

Chương 852: Hòa Hải Thần Cung

Áo khoác đỏ thẫm, khuôn mặt tuấn mỹ như xử nữ, tóc dài không gió tự động, trên mỗi một sợi tóc đều quấn quanh ánh lửa mãnh liệt, tay trái cầm một hồ lô rượu đỏ bùng. Ở giờ khắc này, Cơ Hạo thiếu chút nữa đem Chúc Dung Thị nhận lầm thành Vũ Dư đạo nhân.

May mắn hai người tuy ngoại hình rất tương tự, ngay cả hồ lô rượu kia cũng là bộ dáng không sai biệt lắm, nhưng Vũ Dư đạo nhân khí tức cao ngạo xuất trần, như cổ tùng vạn năm trên vách núi tuyết đỉnh, phiêu dật không mang theo chút khí tức hồng trần; mà Chúc Dung Thị lại là cương mãnh bá đạo, giống như một ngọn núi lửa lúc nào cũng đang phun trào mãnh liệt, càng có khí tức nguy hiểm như hồng hoang cự thú, không có lúc nào không phóng thích.

Cho nên ánh mắt chỉ là một cái hoảng hốt, Cơ Hạo liền thật thật nhất thiết thấy rõ đang ở ho khan Chúc Dung Thị.

Gương mặt trắng bệch, khí tức toàn thân trời sập bất định, Chúc Dung Thị kịch liệt ho khan vài tiếng, trên môi đột nhiên treo lên mấy vết máu đỏ tươi.

Máu thần linh tự mang huyền cơ, vết máu Chúc Dung Thị ho ra hừng hực thiêu đốt, hóa thành từng chuỗi lửa, lại bị mái tóc dài đỉnh đầu hần hút về.

Cơ Hạo đi về phía trước hai bước, cánh cửa lửa to lớn phía sau ‘Oành’ một tiếng hoàn toàn đóng lại. Hắn nghiêm nghị hướng Chúc Dung Thị hành một lễ: “Chúc Dung đại nhân, ngài đây là? Ngài chẳng lẽ đối đầu với cường giả đỉnh cấp của dị tộc? Nếu không ai có thể đả thương ngài?”

Chúc Dung Thị vung lên hồ lô rượu trong tay, hung hăng cho Cơ Hạo một nhát vào đầu.

Vang lên ‘Cạch’ một tiếng, rượu trong hồ lô rượu lắc, phát ra tiếng vang thanh thúy, Cơ Hạo chỉ cảm thấy nổ đom đóm mắt, trên đầu nhanh chóng nhô

lên một cục thịt, một đòn này thiếu chút nữa đem hấn đánh ngất đi.

“Chúc Dung đại nhân? Người gọi thế sao? Ủm, mau sửa mồm, giống như Man Man, lúc cao hứng gọi ta a cha, thời điểm không vui hờn dỗi gọi ta phụ thần.”

Chúc Dung Thị cười khan vài tiếng, tay trái che miệng lại ho khan vài tiếng, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Cơ Hạo cười nói: “Nói nghiêm túc nào, người và Man Man khi nào sinh đứa nhỏ to béo? Hắc, tiểu tử người xuống tay quá chậm, nhớ năm đó lúc ta quen a mỗ của Man Man, chỉ dùng ba ngày, chỉ dùng ba ngày đã bắt đầu thu nàng vào tay rồi!”

Cơ Hạo đầy bụng rồi rầm nhìn Chúc Dung Thị, vẻ mặt vắn vẹo giống như nhìn thấy kẻ thần kinh.

Hỏa long ở bên ngấn ngơ, đột nhiên ôm bụng cười ‘khà khà’ lăn lộn ở dưới đất. Sắc mặt Chúc Dung Thị chợt biến đổi, hấn bay lên một cước đá vào trên đầu hỏa long, chợt nghe một tiếng rống quái dị, hỏa long bị một cước của hấn đá bay, kéo theo một ánh lửa lao thẳng lên cao, không biết bị đá đến đâu.

“Hắc, bình thường chiều bọn hấn vô pháp vô thiên, ngay cả chủ nhân nhà mình cũng dám cười đùa.” Chúc Dung Thị lại cười vài tiếng, gãi gãi da đầu, bắt đầu nhìn Cơ Hạo vẻ mặt rồi rầm nói: “Được rồi, được rồi, không đề cập chuyện tới sinh con. Ủm, đi theo ta.”

Một đoàn liệt hỏa bao lấy Chúc Dung Thị, hấn hóa thành một đạo Phích Lịch Hỏa quang phóng lên cao, chợt nghe ‘Oành ùng ùng’ một trận nổ, trời cao trong bạo khai một đoàn đoàn chói mắt hỏa diễm. Chúc Dung Thị nhanh như tia chớp hướng nam phương bay đi.

Nơi Cơ Hạo đang đứng, hấn là một quảng trường sâu trong Chúc Dung phong. Bốn phương tám hướng đầy lửa đỏ rực bao vây cung điện lầu các, vô số thần binh thần tướng Chúc Dung thần tộc đóng ở các nơi yếu hại.

Nhìn thấy Chúc Dung Thị bay lên không, những thần binh thần tướng đó đồng thời quỳ rạp một gối xuống đất, đều nhịp rống lớn một tiếng ‘Cung tiễn tôn chủ’!

Cơ Hạo nhếch nhếch miệng, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành một chuỗi lửa màu vàng lao thẳng lên trời, vô thanh vô tức lướt qua hư không, đuổi sát ở phía sau Chúc Dung Thị.

Hai người một trước một sau bay nhanh về phía trước, nơi Chúc Dung Thị đi qua ánh lửa chiếu sáng hơn phân nửa bầu trời, mây khói đầy trời đều bị thiêu đốt đỏ bừng, tiếng sấm vang không dứt bên tai, loại khí phách uy phong đó cách mấy ngàn dặm cũng làm người ta không thở nổi rồi.

Phàm là nơi Chúc Dung Thị đi qua, vô số sinh linh trên mặt đất đều cuộn mình quỳ bái, ngay cả sâu bọ trong bụi cỏ cũng không dám phát ra chút động tĩnh nào.

Cơ Hạo hóa thân ánh sáng màu vàng theo sát ở phía sau Chúc Dung Thị. Độn quang của hãn phi hành tuyệt tích, nhưng không có chút thanh âm nào. Xa xa nhìn lại, độn quang của Cơ Hạo mau lẹ tuyệt luân, mơ hồ lộ ra một mảng sắc bén khó có thể hình dung, giống như một thanh kiếm sắc màu vàng xé rách hư không.

Chúc Dung Thị quay đầu hướng Cơ Hạo nhìn thoáng qua, hãn kinh ngạc mở to mắt: “Hảo tiểu tử, tu vi yếu như vậy, có thể chạy nhanh như thế? Là ta quá già rồi, hay là độn pháp của ngươi thật sự thần diệu như vậy?”

Nổ vang một tiếng, phía sau Chúc Dung Thị phun ra ánh lửa dài đến mười dặm, tốc độ phi hành của hãn chợt gia tăng gấp mười, trong nháy mắt đã đem Cơ Hạo bỏ lại mười mấy dặm.

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, hãn dốc hết toàn lực thúc dục Thái Dương Lưu Quang Độn Pháp, thân thể đã hoàn toàn hòa hợp một thể với ánh nắng khắp trời, nơi ánh mắt hãn có thể đạt tới, nơi ánh nắng chiếu rọi, đều là

trong cái búng tay, trong một ý nghĩ là có thể chạy tới.

Chúc Dung Thị bay nhanh, nhưng Cơ Hạo đuổi càng nhanh hơn, trong mây cái lóe lên, hẳn đã đuổi kịp Chúc Dung Thị.

Chúc Dung Thị bị tốc độ đáng sợ Cơ Hạo biểu hiện ra dọa đến mức trợn to mắt nhìn, hẳn kinh hãi kêu lên: “Hảo tiểu tử, hảo tiểu tử, người... Hắc, đáng tiếc, đáng tiếc, người sao không phải con đẻ của ta?”

Khuôn mặt Cơ Hạo biến thành màu đen từng đợt. Hắn nhìn Chúc Dung Thị bất đắc dĩ nói: “Chúc Dung... Vâng, a cha, ngài đây là nói đi đâu thế?”

Chúc Dung Thị thở dài một hơi, nghe rằng trợn mắt lắc đầu cảm khái: “Tiếng người, nghe hiểu không? Lão Thất quá phế vật, ta cũng có chút hối hận để nó đi Bồ Phán, có chút hối hận năm đó đáp ứng để nó cạnh tranh vị trí Nhân Hoàng, nó không có cái tài đó!”

Lạnh lùng nhìn Cơ Hạo một cái, Chúc Dung Thị lắc lắc đầu: “Nếu người là con đẻ của ta, trong cơ thể lại có một nửa huyết mạch nhân tộc, ta tất nhiên toàn lực ủng hộ người ngồi lên vị trí Nhân Hoàng. Hắc, đáng tiếc, đáng tiếc, Lão Thất tiểu tử đó... Chúc Dung Thiên Mệnh? Không có ta ở sau lưng chống đỡ, nó có thiên mệnh cái rắm!”

Trong lòng Cơ Hạo run rẩy, hình như Chúc Dung Thị cái gì cũng biết?

Chúc Dung Thiên Mệnh giống trống kua chiêng cạnh tranh địa vị Nhân Hoàng, ở quanh Bồ Phán mời chào nhân thủ, không chỉ có bọn Bát Khâu Già và Thi đạo nhân ở sau lưng xuất lực, hẳn là Chúc Dung Thị cũng bỏ nhiều sức ở trong?

Chúc Dung Thị không tăng tốc nữa, hai người hầu như là sóng vai cấp tốc phi hành ở trời cao.

Qua một lúc, Cơ Hạo rốt cuộc không kiềm chế được nghi vấn trong lòng: “A

cha, ngài thực ủng hộ Chúc Dung Thiên Mệnh cạnh tranh địa vị Nhân Hoàng?”

Chúc Dung Thị không giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, hắn rất dứt khoát nói: “Lão Thất có một nửa huyết mạch nhân tộc, nó có tư cách ngồi lên vị trí kia. Không nói cái khác, chỉ Chúc Dung Thị ta nhiều năm như vậy làm nhiều hy sinh như vậy cho nhân tộc, xuất hiện một vị Nhân Hoàng cũng là đúng.”

Lòng Cơ Hạo tràn đầy nghi hoặc, hắn thật sự không biết Chúc Dung nhất tộc rốt cuộc cống hiến thế nào cho nhân tộc.

Chúc Dung thần tộc chính là thổ bá vương của Nam Hoang, trừ ngày đại triều kiến, Chúc Dung Thị cũng cực ít đi Bồ Phán gặp mặt Nhân Hoàng, hắn có thể làm cái gì cho nhân tộc?

Đang lúc khó hiểu, phía trước một mảng nham thạch nóng chảy rợp trời rợp đất chiếu vào mi mắt. Chúc Dung Thị túm cánh tay Cơ Hạo, mang hắn cầm đầu chui vào trong nham thạch nóng chảy.

Ở trong nham thạch nóng chảy bơi xuống dưới mấy vạn dặm, một tòa thần cung đúc từ hỏa đồng rõ ràng trong tầm mắt phía trước.

Chúc Dung Thị cười nói: “Cơ Hạo, người biết Chúc Dung Thị ta vì sao thế nhiều thế hệ có thể là nhân tộc đại tể tửu, chương quản quyền to tể thiên của nhân tộc không?”

“Ừ, nguyên nhân là ở đây, Chúc Dung nhất tộc chúng ta, ở sau lưng thay nhân tộc vĩnh trấn tà ma.”

Chương 853: Vĩnh Trấn Tà Ma

Có Chúc Dung Thị dẫn dắt, khi từ bên trên lặn xuống còn không cảm thấy, nhưng đến trước tòa thần cung toàn thân dùng hồng đồng đúc ra, liền thành một khối không có khe hở này, Cơ Hạo mới phát hiện trong một mảng nham thạch nóng chảy vô biên vô hạn này chất chứa sát khí đáng sợ.

Nham thạch nóng chảy màu đỏ ở bốn phương tám hướng quay cuồng. Những nham thạch nóng chảy đó tính chất gần như trong suốt, như lưu ly hòa tan, bên trong mơ hồ có lửa màu xanh, màu tím, màu lam, màu trắng, màu đen năm màu lóe lên.

Nham thạch nóng chảy nhiệt độ kinh người, lửa năm màu nếu Cơ Hạo không nhìn lầm, rõ ràng là Ngũ Khí Lưu Ly Hỏa đứng năm hạng đầu trong thiên địa thần viêm, lửa này đối ứng ngũ tạng ngũ khí, chuyên thương nguyên thần hồn phách, có tác dụng khắc chế thật lớn đối với mọi vật tà mị âm lãnh.

Ở trong nham thạch nóng chảy trong suốt như lưu ly, vô số hồng quang to bằng cánh tay chạy qua lại, nhìn kỹ các hồng quang đó hình dáng như giao long, mơ hồ có thể thấy được sừng rồng, vuốt rồng. Mấy thứ này rõ ràng là hỏa diễm tinh linh thiên địa ngưng tụ thành, một khi đến lúc, có thể hóa thân thành rồng lửa.

Cơ Hạo cẩn thận đem thần thức lộ ra, khẽ chạm ở trên thân một tinh linh, lấy thuần dương thần thức hắt sau khi tu thành thái dương đạo chủng ngưng tụ thành, thế mà cũng bị nhiệt độ cao trên thân các hỏa diễm tinh linh đó làm bỏng thần thức hơi đau xót.

Thoạt nhìn, các hỏa diễm tinh linh chỉ bơi lung tung trong nham thạch nóng chảy, nhưng Cơ Hạo cẩn thận phân biệt một chút quỹ tích bọn nó di chuyển, không khỏi biến sắc —— hỏa diễm tinh linh lấy hàng trăm vạn để tính đều theo một quỹ tích cực kỳ phức tạp, ở trong nham thạch nóng chảy phác họa ra một cái

lại một cái tiên thiên thần văn cực lớn, cuối cùng hợp thành một tòa thần trận khổng lồ kéo dài trăm vạn dặm.

Dùng Trận Đạo tinh nghĩa trong Vũ Dư trận giải, phân tích thô sơ giản lược một phen thần trận phức tạp đến cực điểm này, Cơ Hạo chỉ cảm thấy nguyên thần lực cấp tốc tiêu hao, trước mắt hắc tối sầm thiếu chút nữa ngất, lại ngay cả cái này đại trận thô sơ giản lược đi hướng đều không thể phân tích đi ra.

Chúc Dung Thị giờ hồ lô rượu trút một ngụm rượu, hắc nhìn thoáng qua Cơ Hạo thân thể lay động bất định cười nói: “Đại trận vô danh này là sống. Trừ các đời Chúc Dung Thị cùng người kế vị năm giữ phương pháp ra vào... Cũng chỉ là biện pháp an toàn ra vào, pháp môn phá trận cũng không có.”

Cơ Hạo hít sâu vài lần, tinh huyết trong cơ thể phóng ra nhiệt lực khổng lồ bổ sung thái dương đạo chủng, các luồng thần thức lực tinh thuần nhanh chóng nảy sinh, lực lượng nguyên thần tiêu hao nhanh chóng khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Có được thân thể cường hãn cấp Vu Đế, mỗi một giọt máu trong cơ thể đều chất chứa năng lượng tinh huyết khổng lồ, tốc độ khôi phục của Cơ Hạo nhanh hơn luyện khí sĩ chính thống rất nhiều.

Không dám nhìn nham thạch nóng chảy bốn phía cùng tòa thần trận đáng sợ kia nữa, Cơ Hạo nhìn chăm chú về phía hồng đồng thần cung trước mắt.

Thần cung từ dưới đến trên cao ba ngàn sáu trăm trượng, đại khái hình vuông, dài rộng đều ở khoảng trăm dặm. Toàn thân thần cung dùng hồng đồng đúc ra, tạo hình phong cách cổ xưa, uy nghiêm dày nặng, có lẽ là chịu nham thạch nóng chảy địa hỏa tắm bổ vô số năm, mặt ngoài cung điện tự nhiên sinh ra vô số hoa văn lửa rõ ràng.

Trên không thần cung có một đạo tử khí gào thét hạ xuống. Tử khí nhiệt độ cao kinh người đem cả tòa cung điện lẫn quảng trường phía trước bao phủ ở trong, trong tử khí thỉnh thoảng có cả mảng lớn hỏa lôi gào thét hạ xuống, nổ

khiến cung điện cuộn cuộn ánh lửa, cả mảng lớn lửa nhiệt độ cao dâng trào giận cuộn, nham thạch nóng chảy xung quanh mỗi giờ mỗi khắc đều đang kịch liệt lay động quay cuồng.

Trước cung điện có bảy mươi hai tế đàn, trên mỗi một tế đàn đều dựng hai cây hồng đồng đúc thành hình trụ, các sợi xích to bằng cánh tay quấn quanh ở trên trụ, lửa không ngừng từ trong xích phun ra, xích giống như cự mãng khê cửa quây. Cuối mỗi một sợi xích đều chui thật sâu vào trong một cái cơ thể cường tráng.

Bảy mươi hai hán tử cường tráng cao mấy trượng, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn giống như kim loại nhe răng trợn mắt đứng ở giữa hình trụ. Thân thể mỗi người bọn họ đều bị mấy chục sợi xích xuyên thấu, những sợi xích đó chui thật sâu vào thân thể bọn họ, nối liền chặt chẽ với gân cốt thậm chí nội tạng yếu hại của bọn họ.

Trong tử khí phun trào xuống lôi hỏa thỉnh thoảng đánh ở trên hình trụ. Lôi hỏa nổ tung, các tia chớp thật lớn theo sợi xích chảy vào trong cơ thể đám hán tử cường tráng, đánh toàn thân bọn họ văng tung tóe ra đốm lửa, đánh thân thể bọn họ nổ vang giống như chuông đồng, không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘Ừ ừ’.

Các hán tử đó nhe răng trợn mắt đứng ở giữa hình trụ, mặc cho lôi hỏa đánh, mặc cho thần viêm đốt, lại không ai phát ra cho dù chỉ một chút thanh âm.

Khiến Cơ Hạo kinh ngạc là, các hán tử đó tuy thoát nhìn có tám chín phần tương tự với nhân tộc, nhưng bọn họ đều không phải là nhân loại.

Ở giữa ngực bụng bọn họ, ở trên cổ bọn họ, ở dưới khố bọn họ, ở khuỷu tay, đầu gối, mắt cá chân, bả vai các vị trí khớp quan trọng của bọn họ, đều có các khối giáp bản dày nặng từ trong da thịt sinh ra.

Những giáp bản lóe hàn quang kim loại âm u đó là một bộ phận thân thể bọn họ, giáp bản đường cong mượt mà, giống như nhuyễn giáp bó sát người dính sát vào thân thể bọn họ. Trên những giáp bản đó mơ hồ có thể thấy được phù văn

vặn vẹo mấp máy, các phù văn đó tản mát ra hung sát khí cổ xưa mà dữ tợn, mỗi một đường cong đều cho người ta một loại cảm giác đáng sợ tựa như con rắn, bọ cạp, rắn độc đang leo lên mấp máy.

Cơ Hạo chưa bao giờ gặp loại phù văn kiểu dáng này, vô luận là vu pháp Nam Hoang truyền lưu, hay là điển tịch Vu Điện cất giấu, hoặc là kinh điển Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, lại hoặc là các bí thuật hắc từ chỗ dị tộc đạt được, không có bất cứ một loại phù văn nào tương tự với phù văn trên giáp bản sinh trưởng ra trong cơ thể các đại hán kia.

Loại phù văn này cho người ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ có tính ăn mòn, Cơ Hạo chỉ nhìn thoáng qua, đã có một loại lực lượng tà ác theo ánh mắt hắc hướng trong cơ thể hắc ăn mòn tới. Ngoài thân Cơ Hạo có một tầng thái dương tinh hỏa màu vàng mờ mờ tự cháy lên, đem lực lượng tà ác đó nung chảy, cắt đứt.

Trừ giáp bản trên người rõ ràng không phải nhân loại, đỉnh đầu bọn người kia còn có sừng bén nhọn.

Sừng nhọn đen sì, lóng lánh hào quang kim loại, giống như sừng trâu từ trán họ sinh trưởng ra, trên sừng nhọn cũng có phù văn vặn vẹo thỉnh thoảng lóe lên. Khác với phù văn trên mảnh giáp của thân thể bọn họ, phù văn trên sừng nhọn của bọn họ tràn ngập sát khí bén nhọn, sắc bén, như các thanh đao sắc có thể đem bầu trời đâm thủng.

Chiều cao của các tráng hán đó đều ở trên ba trượng, sừng nhọn ở đỉnh đầu bọn họ đã dài gần một trượng. Tuy nhìn qua những cái sừng nhọn đó đặc biệt trói buộc bất tiện, nhưng có thể tưởng tượng, ở trên chiến trường lúc bọn họ cúi đầu húc, những cái sừng nhọn đó sẽ là vũ khí giết chóc cỡ nào đáng sợ.

Tựa như cảm nhận được ánh mắt Cơ Hạo, trên một tế đàn cách Cơ Hạo gần nhất, một đại hán đột nhiên mở mắt, trong hốc mắt hắc là một mảng đỏ rực như máu, tràn ngập ý niệm giết chóc điên cuồng, trừ giết chóc và điên cuồng, Cơ

Hạo không nhìn thấy bất cứ cảm xúc nào khác.

“Nhân tộc, nhãi con... thật muốn cắn đứt đầu của ngươi!” Đại hán nhếch miệng cười ‘khà khà’, răng trong mồm hằn như cá mập, trong ngoài có vài tầng, mỗi một cái răng đều bén nhọn như dao găm.

“Vĩnh trấn tà ma!” Chúc Dung Thị nhìn bảy mươi hai đại hán đó lạnh nhạt nói: “Bọn hăn, còn có kẻ nọ trong tòa cung điện này, là đối tượng Chúc Dung Thị chúng ta nhiều đời trấn thủ.”

Nặng nề ho khan vài tiếng, Chúc Dung Thị lạnh nhạt nói: “Đi theo ta, gặp thẳng nhãi đó một chút đi!”

Chương 854: Đệ Nhất Xi Vưu

Tráng hán bị giam cầm trên bảy mươi hai tòa tế đàn đều mở mắt ra, gương mặt vận vẹo, ánh mắt dữ tợn, bọn họ nghe rằng trọn mắt hướng Cơ Hạo điên cuồng tê rống rít gào, trong tiếng hô thật lớn tràn ngập lực lượng tà ác làm cho linh hồn người ta dao động.

Cơ Hạo không chút nghi ngờ, nếu là ở trên chiến trường, Đại Vu bình thường, Vu Vương bình thường, thậm chí là Vu Đế tiêu chuẩn, vừa mới ngừng tụ một viên, hai viên bản mạng vu tinh, bị tráng hán này hét lớn một tiếng đều sẽ sợ tới mức kinh hồn táng đảm, chạy trốn chết.

Nhưng mà Thái dương đạo chủng chắc chắn ngưng thực, thái dương lực chuyên phá tất cả tai họa, đại hán này tiếng hô chỉ là chấn màng tai Cơ Hạo đau đớn, nhưng không cách nào đối với Nguyên thần hắn tạo thành đánh sâu vào gì. Toàn bộ lực lượng tà ác còn không có đụng chạm đến Nguyên thần của hắn, đã bị thái dương tinh hỏa luyện hóa vô hình.

Tráng hán này rống to một hồi, phát hiện Cơ Hạo bộ pháp ổn định, không chút vì tiếng hô của bọn họ lay động, bọn họ con người càng thêm một phần sát khí lạnh lẽo. Bọn họ răng nanh cắn ‘cạc cạc’ rung động, gắt gao nhìn chăm chăm Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Chúng ta sẽ giết ngươi, thằng nhãi con, chúng ta sẽ giết ngươi.”

“Chúng ta muốn rút ra ruột của ngươi, đem nướng ăn!”

“Ta muốn cắn đầu ngươi, oa nhi này óc khăng định ngon.”

“Ta muốn trái tim hắn, hắn khăng định có một trái tim kiên định!”

Các loại lời nói hung ác không ngừng từ miệng tráng hán này phun ra, bọn họ uy hiếp Cơ Hạo, uy hiếp người nhà Cơ Hạo, uy hiếp bằng hữu thân thuộc bên người Cơ Hạo. Bọn họ lớn tiếng phát tiết các loại ô ngôn uế ngữ, đột nhiên có

một đại hán trực tiếp ô ngôn công kích Thanh Phục.

Cơ Hạo mảy nuống lên, Chúc Dung Thị còn chưa kịp mở miệng, Cơ Hạo đã nhảy dựng lên, Cửu chuyển huyền công tăng thứ bốn toàn lực thúc dục, dưới làn da cơ nhục giống như quả mãng xoay người kịch liệt mấp máy.

Cửu Dương Qua phun ra ra kim quang lửa nóng bị Cơ Hạo nhanh nắm trong tay, khai thiên một kích, ích địa một kích đồng thời phát động. Cửu Dương Qua bị bảm một đạo hồ quang màu vàng sắc bén, hung hăng bổ lên trên cổ đại hán này.

‘Phập’ một tiếng, cái đầu cực lớn của đại hán bị Cơ Hạo một qua trăm rụng.

Cái đầu so với chậu nước còn lớn hơn vài vòng ‘thùng thùng’ rơi xuống đất, Cơ Hạo cổ tay một trận đau đớn, hấn trong lúc nhất thời nắm không chặt Cửu Dương Qua. Trường qua ‘ong ong’ rời tay bay ra, sau đó hóa thành một đạo kim quang, rất có linh tính bay trở về bên người Cơ Hạo quay chung quanh hấn rất nhanh.

Đại hán này làn da, cơ nhục cùng gân cốt rắn chắc để cho người không thể tin, Cơ Hạo dùng hết toàn lực, dùng hết toàn bộ thần thông, lại mượn dùng Cửu Dương Qua tiên thiên chí bảo uy lực rộng lớn như vậy, tuy đem đầu đại hán trăm xuống, nhưng mà toàn bộ cốt cách của Cơ Hạo từ khuỷu tay trở xuống đều bị chấn nát.

“Thân thể thật rắn chắc!” Cơ Hạo tim đập loạn, kinh hãi không thôi nhìn đại hán này.

“Bình khí thật là lợi hại!” Cái đầu bị chém rụng nằm ở trên đất há mồm kinh hô. Hấn hung hăng trừng mắt nhìn Cơ Hạo một cái, trong cổ phun ra một đạo huyết khí, vòng quanh đầu một vòng, cái đầu cực lớn hóa thành một đạo huyết quang bay ra, bay trở về cổ một trận xoay tròn, chỉ trong chớp mắt tráng hán này thân thể liền khôi phục như lúc ban đầu, chỗ cổ đứt nhìn không tới vết thương gì.

“Cái này!” Cơ Hạo đồng tử thu nhỏ lại bằng đầu châm, hẩn nhìn chăm chăm tráng hán kinh hô: “Bất tử chi khu?”

“Bảy mươi hai cái, tất cả đều như vậy.” Chúc Dung Thị cũng vạn phần khiếp sợ nhìn Cơ Hạo, hẩn giơ lên hồ lô rượu. Lại quên đem miệng đưa đến hồ lô, rượu không ngừng từ trong miệng hồ lô chảy ra, nhưng mà hẩn đã quên không tới rượu ngon này.

Đại hán này đã bị giam cầm ở trong này rất nhiều năm, bọn họ ngày đêm chịu thiên lôi địa hỏa ngao luyện, hơn nữa không có thiên địa linh khí cùng thực vật gì bổ sung, thân thể bọn họ so với thời kì đỉnh phong đã trở nên rất là suy nhược.

Nhưng mà cho dù là bị vây thời kì suy yếu nhất, bọn họ vẫn là đồng đầu thiết ngạch đao thương bất nhập, Chúc Dung Thị từng dẫn theo vài hảo thủ đứng đầu Chúc Dung Thần tộc tới nơi này, nhưng mà người có năng lực phá vỡ thân hình bọn họ, chân chính thương tới bọn họ cũng không nhiều lắm.

Về phần nói một kích đem đầu bọn họ chặt bỏ loại chuyện này. Liên quan ở bên trong Chúc Dung Thị, Chúc Dung Thị chỉ thấy ba người làm được qua!

Một là bản thân Chúc Dung Thị, một là a cha hẩn, một là a cha của a cha hẩn!

Trước sau ba đời Chúc Dung Hỏa Thần. Có thể một kích trầm xuống đầu một tráng hán, trừ bỏ ba người nhà bọn họ, Chúc Dung Thị dưới trướng mãnh tướng như mây, tinh binh như mưa, nhưng mà không ai có thể đối với tráng hán này một kích chặt đầu!

“Man Man tìm nam nhân tốt... nhanh để cho bọn họ sinh oa nhi mới đúng!” Chúc Dung Thị hàm hồ lẩm bẩm một câu.

Thu hồi hồ lô rượu, Chúc Dung Thị tiếp đón Cơ Hạo một tiếng, mang theo hẩn đi hướng tòa thần cung cả thân đỏ đậm, bị tử khí bao phủ thật rắn chắc, thời

khắc bị vô số hỏa lôi oanh kích nộ.

Trên bảy mươi hai tòa tế đàn, bảy mươi hai tráng hán đều thần sắc quý dị nhìn chăm chăm Cơ Hạo. Con người bọn họ màu máu càng phát ra nồng đậm, bọn họ đối với Cơ Hạo sát ý càng phát ra đặc hơn, có sát ý như thực chất lan tràn ở trên quảng trường, nhưng không có một tráng hán lại mở miệng nhục mạ Cơ Hạo.

Tuy là bất tử chi khu, nhưng mà bị một đao chặt đầu, cái này là rất đau. Tráng hán này tuy lỗ mãng, nhưng mà cũng không ngu xuẩn, chuyện vô duyên cố ăn đau khổ, bọn họ sẽ không làm.

Cửa lớn thần cung rất là cao lớn rất nặng, Chúc Dung Thị đứng ở cửa lớn, hai tay đặt ở trên cửa thấp giọng niệm tụng chú ngữ, trên hai cánh cửa vô số thần văn màu đỏ hồng hiện ra, từng đạo ánh lửa màu đỏ hồng hóa thành các thần thú thần cầm rất sống động ở trên cửa lớn xuyên qua bay múa, qua ước chừng một khắc thời gian, cái cửa lớn này mới thông thả tự động mở ra.

“Vô luận là ai, muốn mở ra cửa này, đều phải chờ một khắc thời gian.”

Chúc Dung Thị thản nhiên nói: “Cho dù là ta, biết chính xác phương pháp mở ra cửa, cũng phải chờ lâu như vậy. Hơn nữa khi mở cửa, trên thần bia Chúc Dung phong trong Hỏa Thần cung, tất nhiên sẽ có báo động truyền ra.”

“Ba ngày trước, ta đang ở trong Hỏa Thần cung tĩnh tọa, thần bia cảnh báo, ta lập tức chạy tới nơi này, có người đang thử phá giải môn cấm. Ta cùng bọn họ một phen đại chiến, đánh chết ba người, bắt giữ một người, có hai người bỏ chạy, ta cũng bị đả thương.”

Cơ Hạo liếc mắt nhìn Chúc Dung Thị một cái, sáu người liên thủ, lại có thể đả thương Chúc Dung Thị?

Hơn nữa Chúc Dung là Hỏa Thần, nơi này bốn phương tám hướng đều là đại dương mênh mông nham thạch nóng chảy, hầu như cùng Bàn Giả thế giới giống

nhau, là một cái thế giới thuần túy hỏa diễm tạo thành.

Ở loại địa phương này, hẳn lại có thể sẽ bị người đả thương?

Đại môn ừ ừ mở ra, một đạo ánh lửa mãnh liệt từ trong cửa phun ra, Chúc Dung Thị cầm lấy cánh tay Cơ Hạo hướng bên cạnh chột lóe, ‘xẹt xẹt xẹt xẹt’ một trận tiếng xé gió dày đặc truyền đến, mấy chục thanh hắc viêm thần kiếm phụt lên hồng liên từ trong cửa phun ra, không sai biệt ở trước cửa điên cuồng giảo sát vũ động một phen, lúc này mới chậm rãi lùi về trong cửa.

Cơ Hạo nhìn xem mờ hôi lạnh liên tục, loại cấm chế ác độc này mai phục, Chúc Dung Thị tự mình ra tay, dùng phương pháp chính xác mở ra môn cấm, phía sau cửa lại có thể còn có cấm chế ác độc như vậy. Hồng liên hắc viêm nọ, được xưng là hỏa diễm ác độc có thể đốt hủy thời gian vạn vật, để cho vạn vật quay về hỗn độn, thần kiếm này có thể khống chế hồng liên hắc viêm, cái này tuyệt đối cũng là tồn tại cấp tiên thiên chí bảo.

Nếu là người không biết chuyện lỗ mãng mở ra cửa, sau một màn đâm chém vừa rồi, bọn họ tất nhiên là hữu tử vô sinh.

“Nơi này đến tột cùng giam giữ ai?” Cơ Hạo không khỏi hỏi Chúc Dung Thị.

“Đệ nhất Xi Vưu... đảm nhận Thống lĩnh đầu tiên của quân đoàn dị tộc Xi Vưu.” Chúc Dung Thị trầm giọng nói: “Hoặc là nói, Xi Vưu duy nhất, chân chính, đầu của hẳn bị trấn áp ở trong này.”

Chương 855: Vĩnh Hằng Tồn Tại

Trong thần cung lửa bốc lên, trừ thái dương tinh hỏa... vài loại thần viêm đứng đầu thiên địa, trong thiên địa các thần viêm, linh hỏa khác tề tụ một chỗ. Các loại lửa hầu như ngưng tụ thành thực chất, thiêu đốt không gian trong thần cung cũng không ngừng mấp máy lay động, như không gian lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Hỏa diễm lực lượng ngưng tụ trong tòa thần cung này quá mức cường đại, cường đại đến mỗi một loại hỏa diễm đều nảy sinh ra linh trí thuộc về mình, hóa thành thần thú thần cầm đủ loại màu sắc hình dạng ở trong thần cung hoặc xuyên qua bay múa, hoặc là khò khò ngủ say.

Hỏa long, hỏa phượng, hỏa mã, hỏa xà, kỳ lân, báo, mãnh hổ, mãnh xà, chim quý thú lạ đủ loại màu sắc hình dạng cổ quái chỗ nào cũng có, mà bọn họ đều là tinh linh do lửa ngưng tụ thành, không có thân thể máu thịt.

Trong đại điện nhiệt độ cực cao, Cơ Hạo hít một hơi, liền cảm thấy một dòng chảy nóng từ lỗ mũi chui thẳng trong tạng phủ, sóng nhiệt như núi lửa bùng nổ gào thét quay cuồng ở trong lục phủ ngũ tạng, qua hồi lâu mới bị thân thể hấp thu.

Cũng bởi Cơ Hạo đi là thái dương đại đạo, mỗi một tắc máu thịt của bản thân đều tràn ngập khí tức hỏa diễm thuần dương thuần cương, đối là người thường ở trong tòa đại điện này đứng chốc lát, cho dù là thân thể kim cương đúc thành, cũng phải bị hòa tan thành nước thép.

Chúc Dung Thị quát to một tiếng, mấy hỏa diễm tinh linh đang truy đuổi đùa giỡn ngoan ngoãn lui đi một bên, tránh ra một con đường nổi thẳng chỗ sâu trong đại điện. Trên mặt đất hồng đồng đỏ rực, các đóa hoa sen lửa to bằng bàn tay dần dần nở rộ ra. Chúc Dung Thị dặn dò Cơ Hạo một tiếng, đập từng đóa hoa sen nhanh chóng đi về phía trước.

Cơ Hạo nhìn chằm chằm vị trí Chúc Dung Thị đặt chân, không dám đi nhầm một bước.

Chúc Dung Thị nói rất rõ, các hoa sen lửa kia cũng là một cấm chế đáng sợ, hơi đi nhầm một bước, sẽ lập tức có thái cổ độc điểm từ trong đó phun ra, trừ phi là Chúc Dung Thị tu vi như vậy, người thường dính là chết ngay, ngay cả cơ hội cứu giúp cũng không có.

Theo con đường hoa sen lửa trải thành đi về phía trước mấy chục dặm, phía trước tử khí bốc lên, lửa ngập trời, chín mươi chín cây cột lửa hỏa long quay quanh gào thét từ trong hỏa nhãn trên mặt đất phun ra, những đám ngũ sắc thần viêm bay loạn đầy trời, nhiệt độ cao đáng sợ làm Cơ Hạo cũng không muốn tới gần.

Nhiệt độ cao tàn sát bừa bãi, làn da Cơ Hạo bị nướng đau đớn không chịu nổi. Hắn không tự giác kích phát Kim Ô Liệt Diễm Bào, các đám lửa màu vàng vờn quanh toàn thân, giờ mới miễn cưỡng chặn được nhiệt độ cao đáng sợ bên ngoài.

Có thể khiến Cơ Hạo cũng cảm thấy nóng cháy không chịu nổi, nhiệt độ những cây cột lửa kia đã đến một trình độ không thể tưởng tượng, gần như táng tận thiên lương.

Chín mươi chín cây cột lửa lấy một trận thể huyền diệu xếp ra, trên mỗi một cây cột lửa cũng quay quanh chín con rồng lửa. Bọn nó mở ra cái miệng rộng, phun ra các tia lửa vô sắc trong suốt, tạo thành một tòa lao tù lửa vô hình, đem một cái đầu to bằng vại nước giam cầm ở giữa không trung.

Giống với các tráng hán giam cầm trên tế đàn bên ngoài, ở trán cái đầu này mọc ra một đôi sừng bén nhọn, giống như sừng trâu. Dung mạo hắn cổ sơ mà thô, thoát nhìn tựa như có chút xấu xí, nhưng cẩn thận nhìn lại, sẽ cảm thấy khuôn mặt này của hắn rất có ý nhị kỳ lạ, càng nhìn càng có sức quyến rũ.

Nghe được tiếng bước chân của Chúc Dung Thị cùng Cơ Hạo, cái đầu này

đột nhiên mở mắt, một đôi con ngươi đen trắng rõ rệt, rất linh động long lanh xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo. Đôi con ngươi có thể xưng là đẹp đó và gương mặt thô phác của hắn hình thành đối lập kỳ dị, như đầu của một tuyệt sắc mỹ nữ, lại mọc ở trên thân thể một con lợn rừng cường tráng!

Nhìn thấy Chúc Dung Thị, cái đầu này nở nụ cười ôn hòa: “Ta đã nói rồi, những người đó, ta không biết. Nhãi con Chúc Dung, ta không cần thiết nói đối với người hậu sinh văn bối này, người nói xem?”

Chúc Dung Thị đứng ở trước cái đầu, chỉ vào hắn nói: “Đây là Xi Vưu, hoặc là nói, hắn là Xi Vưu đời thứ nhất. Xi Vưu đích thực, duy nhất. Hiện tại các thống lĩnh Xi Vưu quân đoàn của dị tộc, chẳng qua là hấp thu luyện hóa một giọt bản mạng tinh huyết của hắn, được một tia bốn nguyên lực lượng của hắn mà thôi.”

Cơ Hạo chấn động nhìn Chúc Dung Thị. Hắn ở Bàn Hi thế giới từng có tiếp xúc với vị Xi Vưu kia, đó là một kẻ địch cực kỳ đáng sợ.

Nhưng kẻ địch cường đại như vậy, chỉ là tồn tại thật sự do một giọt tinh huyết của vị Xi Vưu trước mắt này tạo nên? Như vậy vị Xi Vưu chân chính này, hắn phải mạnh bao nhiêu?

“Quá khen rồi.” Xi Vưu vẫn rất ôn hòa nói: “Tuy ta thừa nhận, ta có lực lượng vượt quá tầm thường, nhưng ta cuối cùng vẫn bị tổ tiên các người đánh bại. Hơn nữa, còn là dùng phương thức khuất nhục như vậy đem ta năm ngựa xé xác.”

Khẽ thở dài một hơi, Xi Vưu nhìn Cơ Hạo, mang theo một tia ủy khuất nói: “Năm ngựa xé xác, loại khổ hình này ta có thể tiếp nhận, bởi vì ta giết rất nhiều tộc nhân của các người, ta tàn sát rất nhiều bộ lạc của các người, cho nên khổ hình nào cũng là đúng.”

Dừng chút, Xi Vưu cau mày nói: “Nhưng, có chút không đủ hoàn mỹ chính là, các người chọn lựa năm con long mã, bọn nó lực lượng lớn nhỏ không đồng

nhất, động tác không đủ đều nhịp, cơ thể của ta bị xé thành sáu khối, nhưng hai cái chân, hai cánh tay dài ngắn không đủ chỉnh tề, vết thương cũng không đủ hoàn mỹ... Ta vẫn luôn đề nghị, để sau khi thân thể của ta ghép lại hoàn thành, một lần nữa xé rách hoàn mỹ cho ta, nhưng các người sao lại mãi không đáp ứng?”

Lắc lắc đầu, Xi Vưu hướng tới Cơ Hạo liên miên căn nhắc: “Ví dụ như nói, người nói đầu của ta, để Hiên Viên tự mình xuất kiếm, lúc này mới chặt đầu của ta. Nhưng hắn lúc xuất kiếm kiếm thế có chút nghiêng lệch, xương cổ của ta có một khối là bị cắt chéo ra. Người xem, vết thương của ta không đủ chỉnh tề, không đủ mượt mà, thế này không đủ hoàn mỹ.”

Cơ Hạo trầm mặt nhìn Xi Vưu liên miên căn nhắc oán giận, thằng cha này còn là kẻ bị nghiền ngược đãi? Cũng bị ngũ mã phân thân rồi, người còn so đo lúc phân thân không đủ chỉnh tề?

Chính là thằng cha này, thời thượng cổ thiếu chút nữa phá hủy liên quân nhân tộc để Hiên Viên thống soái, thiếu chút nữa diệt văn minh nhân tộc Bàn Cổ thế giới?

“Chúc... A cha!” Cơ Hạo nhìn về phía Chúc Dung Thị: “Chúc Dung nhất tộc nhiều thế hệ trấn áp Xi Vưu, đây là chuyện cơ mật cỡ nào? Vì sao mang ta tới nơi này?”

Chúc Dung Thị nheo mắt nhìn Xi Vưu, hắn trầm giọng nói: “Ta có một chút dự cảm không ổn lắm, luôn cảm giác sẽ có đại sự xảy ra. Đại ca người Đồng Cung đang ở lúc mấu chốt, không thể quấy nhiễu, mấy vị huynh trưởng khác của người đều ở ngoài trấn thủ nơi quan trọng không thể phân thân. Cho nên, ta mang người tới nơi này.”

“Xem như một cái chuẩn bị ở sau.” Chúc Dung Thị nhìn Cơ Hạo, rất nghiêm túc nói: “Không có việc gì thì tốt, nếu có chuyện...”

Xi Vưu nheo mắt, nhìn Chúc Dung Thị cười nói: “Cho dù có chuyện, đưa

nhỏ này có thể làm gì được ta chứ? Ta là tồn tại cấp vĩnh hằng, có được thân thể vĩnh hằng bất diệt. Bảy mươi hai huynh đệ của ta tính mạng nối liền với ta, ta không chết, bọn họ cũng không chết.”

Cười vài tiếng, Xi Vưu ôn hòa hỏi Chúc Dung Thị: “Nếu thực có chuyện, đứa nhỏ này có thể làm gì? Hẳn chẳng lẽ còn có thể diệt ta hay sao?”

Khẽ thở dài một hơi, Xi Vưu nhìn Chúc Dung Thị cười nói: “Còn nhớ cái đề nghị kia của ta lúc người nhỏ tuổi không? Chúc Dung nhất tộc các người thời đại trấn áp ta, các người cùng lúc trấn áp ta, không phải cũng là đem bản thân đặt vào nhà giam sao?”

“Không bằng, Chúc Dung nhất tộc các người thả ta tự do, chờ ta khôi phục toàn bộ lực lượng, chinh phục một phương thế giới này, ta tự nhiên sẽ báo đáp các người thật nhiều.”

Chương 856: Nam Hoang Cổ Nhân

Ngọn lửa vô hình bốc lên, đầu Xi Vưu theo lửa dâng trào, ánh sáng biến ảo mà mấp máy.

Cơ Hạo vận dụng Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, phát ra thái dương tinh hoá hoá thành một thanh kiếm lửa hướng về phía Xi Vưu đâm bổ lung tung hồi lâu, nhưng đầu của Xi Vưu ngay cả một chút da thịt cũng chưa hư hao.

Hắn lại vung Cửu Dương Qua, vận dụng toàn bộ lực lượng điên cuồng chặt chém, thậm chí có một lần hắn vất cạn tinh khí thần toàn thân, đánh ra một đòn mạnh nhất Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt bốn thức hợp nhất.

Cửu Dương Qua cấp tiên thiên chí bảo phối hợp bốn chiêu hợp nhất, thế mà ngay cả làn da của Xi Vưu cũng chưa cắt rách.

Ngược lại là Cửu Dương Qua mang theo một đường cong màu vàng bổ vào trên đầu Xi Vưu, một lực lượng phản chấn đáng sợ như sóng thần ập tới, chấn động khiến hai cánh tay từ bả vai trở xuống của Cơ Hạo đồng loạt vỡ nát, nổ thành hai đám sương mù máu chói mắt.

Vu Đế có khả năng nhỏ máu trọng sinh, Cơ Hạo cố nén đau đớn hít sâu một hơi, sương mù máu phun ra nhanh chóng bay trở về, trong chớp mắt lại lần nữa ngưng tụ thành hai cánh tay hoàn hảo không tổn hao gì.

Thu hồi Cửu Dương Qua, Cơ Hạo im lặng nhìn Xi Vưu. Chúc Dung Thị nói thẳng cha này là vĩnh hằng bất diệt thể, thẳng cha này cũng tự nói hắn là tồn tại vĩnh hằng bất hủ. Tuy không biết thể gian thật sự có tồn tại vĩnh hằng bất diệt hay không, nhưng thân thể này của Xi Vưu, thật là mạnh đến mức không có đạo lý.

Một đòn dốc sức của Cơ Hạo, ngay cả đầu của Tương Liễu loại hồng hoang hung vật này cũng có thể chém xuống, lại ngay cả làn da của Xi Vưu cũng

không tổn hại được chút nào, thân thể thẳng cha này rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

Bởi vậy có thể thấy, năm đó Xi Vưu suất lĩnh quân đoàn của hắn càn quét nhân tộc, Hiên Viên Thánh hoàng rốt cuộc hao phí bao nhiêu tâm lực, trả giá đắt bao nhiêu, chính hắn lại có thực lực cường đại cỡ nào, mới có thể bắt sống Xi Vưu, đem hắn năm ngựa xé xác sau đó trấn áp.

“Người...” Cơ Hạo thờ hồn hển nhìn Xi Vưu.

Cặp con người long lanh, linh động kia của Xi Vưu lảng lảng nhìn Cơ Hạo, hắn ôn hòa nói: “Thật ra ta cũng không phải một người tàn bạo. Đầu óc cả nhà Chúc Dung Thị đều bị lửa thiêu hỏng rồi. Tiểu gia hỏa, người nên cẩn thận cân nhắc lời của ta một chút.”

“Chúc Dung Thị đã có thể đem người dẫn tới nơi này, để người làm hậu thủ của hắn, nói cách khác, tương lai người có cơ hội ở riêng với ta. Nếu người có thể phá vỡ cấm chế nơi này để ta thoát thân, chờ sau khi ta khôi phục, ta cũng có thể cho người giống huynh đệ của ta vĩnh sinh bất diệt.”

“Tin tưởng ta. Ít nhất ta sẽ không nói dối đối với một đứa nhỏ.”

Con người của Xi Vưu rất sáng, ánh mắt rất kiên định, ngữ khí rất ôn hòa, khi hắn nói chuyện thần thái ngữ khí quả thực không giống như ma vương trong truyền thuyết thượng cổ, mà là một đại thúc nhà bên hòa ái dễ gần đang nói chuyện phiếm cùng người.

Một người phi thường có sức cuốn hút, chỉ là có chút bệnh chủ nghĩa hoàn mỹ bắt buộc.

Cơ Hạo lắc lắc đầu, lui lại mấy bước, hắn trầm giọng nói: “Người cho ta nhiều lợi ích nữa, ta cũng sẽ không bởi vì mấy thứ đó phản bội tộc nhân của ta, để bọn họ lâm vào trong nước sôi lửa bỏng.”

Chúc Dung Thị luôn đứng ở một bên không hé răng, lảng lảng nhìn Cơ Hạo

và Xi Vưu đối thoại.

Xi Vưu cười lên ‘ha ha’, hắc liếc xéo Chúc Dung Thị, ôn hòa cười nói: “Người nói lời này thì lầm rồi. Người cho rằng, ta sẽ giết chóc nhân tộc bừa bãi sao? Ta tất nhiên giết chết vô số nhân tộc, nhưng, chỉ cần quy thuận ta, ta chưa bao giờ động vào một ngón tay của bọn họ.”

Khẽ thở dài một tiếng, Xi Vưu phi thường cảm khái nâng ánh mắt, nhẹ nhàng nói: “Thật ra, ta cũng xuất thân Nam Hoang. Hơn nữa, ta còn là người Cửu Lê. Chúc Dung Thị, người không thể phủ nhận của ta xuất thân... thời điểm ta trở thành đại tù trưởng Cửu Lê, Chúc Dung Thị các người còn chưa trở thành chủ chung của toàn bộ Nam Hoang đâu.”

Chúc Dung Thị rốt cuộc mở miệng: “Thế gian, đã không còn Cửu Lê. Xi Vưu, cái này phải trách chính người.”

“Trách ta?” Xi Vưu trừng mắt, chậm rãi thở dài một hơi: “Ta đã làm sai cái gì? Việc ta làm, ở thượng cổ niên đại đó, bộ tộc nào có thực lực không phải làm như vậy?”

“Các người nói, cả nhân tộc phải đoàn kết lại, tập trung toàn bộ lực lượng ứng phó kẻ thù bên ngoài. Nhưng Cửu Lê ta sống tiêu điều tự tại, không muốn nghe người ta sai sử, đây là thiên tính của chúng ta.”

“Cho nên mọi người khai chiến, cái này không có gì chính nghĩa cùng tà ác. Tộc nhân của ta quả thực đã chiến bại, đầu chúng ta không tốt, trên chiến trường chơi âm mưu quỷ kế không thắng các người, cho nên thua thì thua, ta cũng tâm phục khẩu phục.”

Cơ Hạo mở to mắt —— ở trước khi Xi Vưu quy thuận dị tộc, hẳn đã từng đại chiến với đế Hiên Viên? Chuyện này, cho dù trong bí điển của Vu Điện cũng không ghi lại.

“Về phần chuyện sau này, có thể trách ta sao?” Xi Vưu nhếch nhếch miệng,

rất bất đắc dĩ nhìn Chúc Dung Thị: “Hỏi lương tâm của người, sự tình phía sau, có thể trách ta sao? Ta cùng các huynh đệ của ta chiến bại, kết quả bị dị tộc bắt sống, tuy được lợi ích cực lớn, nhưng cũng bị bọn hắc khổng chế, chuyện sau đó, thực không thể trách ta.”

Xi Vưu lắc đầu, mang theo một tia thoải mái cùng khoái hoạt ở không trung xoay vòng, sau đó lại nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

“Tiểu gia hỏa, người nói, người nói, bảy mươi hai huynh đệ của ta bên ngoài, người cũng thấy rồi, nếu ta giống bọn họ, trong đầu chỉ biết nghĩ tới giết chóc mà nói, lấy thực lực của ta, để Hiên Viên thật sự chưa chắc có thể làm gì được ta.”

“Ta chỉ là... Ta thật ra có một đoạn thời gian giống với bọn họ, hoàn toàn là công cụ bị dị tộc khống chế. Ở lúc ta mất đi nhân tính, để Hiên Viên và liên quân bộ lạc nhân tộc bị ta đánh cho luân phiên thảm bại... Nhưng ta vận khí không tệ, ta chinh phục thứ kia trong cơ thể ta, ta thành tựu thân thể vĩnh hằng bất hủ, hơn nữa ta còn hồi phục thần trí.”

Xi Vưu nâng mí mắt, ai thán một tiếng nặng nề: “Không ngờ, thật không ngờ. Khi ta hồ đồ chém lung tung giết lung tung, có thể đánh cho để Hiên Viên không hội thành quân. Ta khôi phục linh trí, dựa theo suy nghĩ của chính ta tác chiến, ta – con – mẹ – nó thế mà lại thua rồi tinh rồi mù. Là đầu óc của ta thực không đủ dùng sao? Thực sự không đủ hoàn mỹ, trời cho ta lực lượng vô địch, sao không cho ta một cái đầu óc có thể chống lại để Hiên Viên?”

Cơ Hạo ở trong lòng chỉ biết phì nhố, nếu cho người đầu óc thông minh như để Hiên Viên, vậy nhân tộc chẳng phải là đã sớm thành nô lệ của dị tộc?

“Người vốn là Nam Hoang Cửu Lê tiên dân? Người sao lại biến thành thân thể vĩnh hằng bất hủ?” Cơ Hạo đối với vấn đề này rất tò mò. Vĩnh hằng bất hủ, đây rốt cuộc là cảnh giới thế nào?

“Hừ, đám dị tộc kia tự ngớ ngẩn.” Xi Vưu nhếch nhếch miệng, cười rất ôn

hòa: “Bọn hăn trước khi đến Bàn Cổ thế giới, cướp đoạt một cái đại thể giới hầu như sụp đổ, từ trong đó chiếm được một trái tim tàn phá hóa đá.”

“Bọn hăn dùng trái tim đó thí nghiệm rất nhiều lần, nhưng vô luận Ngu tộc, Già tộc cùng Tu tộc, thậm chí nô lệ Âm tộc cùng tinh quái của bọn hăn, hơi hấp thu một chút lực lượng trong trái tim đó là nổ tan xác mà chết. Cho nên bọn hăn đem trái tim đó coi là ma vật, không dám dùng tộc nhân mình để thử nữa.”

“Ta chiến bại chạy thoát, bị đội ngũ thám báo tiền tiêu của dị tộc bắt giữ, bọn hăn dùng ta thực nghiệm trái tim hóa đá đó, lại không ngờ thể chất ta cực kỳ phù hợp với trái tim hóa đá kia, cả trái tim dung hợp với ta, ban cho ta thân thể vĩnh hằng bất hủ.”

Xi Vưu lẩm bẩm hồi lâu, lại nhìn về phía Cơ Hạo:

“Ta là người Cửu Lê, nếu là ta được tự do, chỉ cần người quy thuận ta, sẽ là con dân của ta, ta sao có thể tùy ý tàn sát bọn họ chứ?”

Chương 857: Kim Thân Bảo Thể

“Không cần lãng phí sức lực nữa.” Chúc Dung Thị vẻ mặt lạnh lùng nhìn Xi Vưu: “Đứa con rể này của ta, là đệ tử của Vũ Dư. Người năm đó cũng từng giao thủ với bọn Vũ Dư, hẳn là biết tính tình hắn cùng môn nhân đệ tử của hắn.”

“Vũ Dư tính tình cổ quái, vừa thối vừa cứng vừa bao che à?” Xi Vưu trợn mắt, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, cảm khái từ đáy lòng: “Sớm nói người là môn nhân của Vũ Dư, ta lãng phí nước miếng với người làm cái gì?”

Lắc đầu thở dài một hơi, Xi Vưu nhắm mắt, hàm hồ lẩm bẩm: “Cái nơi tàn phá này, một giọt nước cũng không có, ta muốn đọng được chút nước miếng, ta dễ dàng sao?”

Cơ Hạo nhìn nhìn Chúc Dung Thị, không hé răng.

Quả nhiên, Chúc Dung Thị biết Vũ Dư đạo nhân tồn tại. Chúc Dung thần tộc tự có truyền thừa, ghi chép tương quan không tản mạn khắp nơi. Nhân tộc tuy đã cực lực tiêu hủy một ít tư liệu thượng cổ, nhưng cố gắng của bọn họ không ảnh hưởng đến Chúc Dung thần tộc.

“A cha.” Cơ Hạo rất cẩn thận gọi Chúc Dung Thị một tiếng. Hắn rất tò mò, Chúc Dung Thị đối với Vũ Dư đạo nhân rốt cuộc có cái nhìn thế nào?

“Vũ Dư là người tốt, có thể báỉ hãỉ làm thầy, là chuyện tốt.” Chúc Dung Thị cười cười, rất nghiêm túc nói: “May mà là hắn, nếu là hai vị huynh trưởng của hắn... Hắc, hắc hắc, tuy chưa từng gặp bọn họ, nhưng trong lời nói tổ tiên lưu lại nói rất rõ, bọn họ rất kiêu ngạo, không đặt chúng ta các thiên địa thần linh này vào mắt.”

Khẽ hừ một tiếng, Chúc Dung Thị nheo mắt: “Cũng không biết bọn họ lai lịch thế nào, thần linh chúng ta chính là thiên địa tinh hoa sinh ra, hóa thân của thiên địa đại đạo, tồn tại cực tôn quý ở thế gian, bọn họ sao có thể kiêu ngạo,

khinh thường chúng ta như vậy?”

Cơ Hạo im lặng không nói, hai vị huynh trưởng của Vũ Dư đạo nhân kiêu ngạo như vậy, sợ là thật có lý do để kiêu ngạo.

Chúc Dung Thị lắc đầu, không lãng phí thời gian trên những đề tài này nữa. Thân thể hấn nhoáng lên một cái, vòng quanh mấy cây cột lửa rồng cuộn dạo qua một vòng, trong tàn ảnh lóe ra, hấn từ sau một cây cột lửa kéo ra một hán tử mặt trắng thân hình cao lớn.

‘Thùng’ một cái đem hán tử mặt trắng tứ chi mềm nhũn đó ném xuống đất, hai tay Chúc Dung Thị như cái móc, ‘Xẹt’ vài cái đã đem nhuyển giáp da rồng tàn phá trên thân hấn xé nát, lộ ra da thịt trắng nõn như bạc trên người hấn.

Xi Vưu nhắm mắt lại mở mắt, rất tò mò nhìn đại hán trên đất.

Cơ Hạo đi lên trước hai bước, tiến đến bên cạnh đại hán này cao một trượng sáu thước, toàn thân màu bạc trắng, làn da nhẵn nhụi như ngọc mờ dề, mơ hồ còn mang theo một tia châu quang tròn bóng. Hấn nhìn đại hán từ trên xuống dưới, mà đại hán cũng mở mắt ra, không rên một tiếng nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới, trong con ngươi màu vàng nhạt thỉnh thoảng hiện lên một mảng thần quang lạnh lùng.

Đại hán vừa mở mắt, Cơ Hạo đã nhìn ra mắt hấn khác thường.

Trong con mắt màu vàng không thấy con ngươi, lại giống với một số côn trùng, bên trong đầy mắt kép loang loáng nhỏ bé dày đặc. Vô số mắt kép hình lục giác ghép chỉnh tề với nhau, liên hợp thành tròng mắt màu vàng nhạt của đại hán này.

Ngón tay Cơ Hạo quét qua một con mắt của đại hán, một tia khí tức mờ nhạt bay ra. Cơ Hạo không khỏi thấp giọng than một tiếng —— con mắt của hán tử này không phải thiên nhiên sinh thành, mà là giống với Thái Dương Đạo Mâu của hấn, là có người dùng đại pháp lực, đại thần thông luyện chế bảo vật pháp

nhân.

Chỉ là không biết, mắt của hán tử này rốt cuộc có thần thông gì.

Chúc Dung Thị đứng một bên, hần lại lấy ra một cái hồ lô rượu, hướng trong miệng trút mấy ngụm rượu. Mùi rượu nồng đậm tản ra, Xi Vưu quay phắt đầu lại, trừng to mắt vô cùng đói khát nhìn chăm chăm Chúc Dung Thị.

Nhưng tựa như cũng biết Chúc Dung Thị tuyệt đối sẽ không chia cho hần một ngụm rượu ngon, mắt Xi Vưu cũng sắp từ trong hốc mắt nhảy ra ngoài, hần lại một chữ cũng không nói.

Uống hai ngụm rượu, Chúc Dung Thị chỉ vào đại hán cười lạnh nói: “Cũng không biết thăng nhãi này rốt cuộc như thế nào xông qua đại trận bên ngoài, đã đến ngoài cửa thần cung này. Ngại là gác cổng thần cung này là tổ tiên Chúc Dung Thị ta bố trí, biện pháp mở ra chính xác chỉ có các đời Chúc Dung truyền miệng.”

“Bọn hần không biết cách mở ra chính xác, dùng một loại bí pháp phá cấm cực kỳ cao thâm, ta cũng xem không hiểu muốn phá vỡ môn cấm của thần cung. Vừa lúc bị ta bịt ở cửa đại chiến một trận, hai kẻ chạy mất, chỉ có thăng nhãi này xui xẻo, bị ta đánh gãy tứ chi bắt sống.”

Chỉ chỉ trần thần cung trên đỉnh đầu, Chúc Dung Thị lạnh lùng nói: “Thần cung này là tuyệt cảnh chuyên môn dùng để trấn áp Xi Vưu, trừ phi tinh linh lửa, nếu không bất cứ sinh linh nào đến nơi này, thương thế vĩnh viễn không thể hồi phục một chút nào. Cho nên ta đem hần bỏ lại nơi này.”

Cơ Hạo ngồi xổm cạnh đại hán, ngón tay nhẹ nhàng sờ con mắt màu vàng nhạt của đại hán.

Đại hán mắt lộ hung quang nhìn chăm chăm Cơ Hạo, nặng nề thở ra một hơi, vẫn như cũ một chữ cũng không nói.

“Ngài tra hỏi hần chưa?” Cơ Hạo nhìn Chúc Dung Thị.

“Đương nhiên, người nghĩ ta là kẻ nhân từ nương tay?” Chúc Dung Thị lại uống hai ngụm rượu mạnh, sau đó bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Nhưng vô dụng. Thằng nhãi này hình như không cảm thấy đau, ta dùng hết thủ đoạn, vẫn không có cách nào làm gì hần.”

Chỉ chỉ đầu đại hán, Chúc Dung Thị trầm giọng nói: “Nhưng đối với phương diện linh hồn, thần linh chúng ta trời sinh thần hồn hòa hợp làm một với thân thể, cho nên trình độ của chúng ta đối với phương diện linh hồn không cao, không có biện pháp trực tiếp tra hỏi hồn phách của hần, cho nên mang người đến, cũng muốn xem người có cách nào không.”

Cơ Hạo nhìn hán tử mặt không biểu cảm, trầm ngâm một lát, bàn tay hiện lên một mảng u quang, trong Vũ Dư đạo kinh có một môn bí pháp chấn động nguyên thần được hần dùng ra. Bí pháp này dùng ở trên thân sinh linh, có thể đem linh hồn nguyên thần của sinh linh trực tiếp chấn động tới mức thoát ly ra ngoài cơ thể, là có thể buông tay nhào nặn.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, đầu đại hán phát ra một đạo thần quang dày nặng ngưng thực màu sắc rực rỡ, bí pháp của Cơ Hạo bị thần quang chấn vỡ, không có bất cứ hiệu quả nào.

“Y?” Cơ Hạo kinh ngạc nhìn đại hán, thông qua bí pháp truyền lại, Cơ Hạo rõ ràng cảm nhận được, thần quang đại hán này phòng ngự nguyên thần bản thân, tựa như cũng là ngoại lực sinh thành, giống với mắt hần, cho người ta một loại cảm giác không rõ ràng thế nào.

“Người rất có ý tứ.” Cơ Hạo nhìn đại hán cười nói: “Ta động thủ, hay là người tự khai ra?”

“Trẻ con không biết gì.” Đại hán rớt cuộc mở miệng, thanh âm hần kiên cường cùng lạnh lùng, giống như hai viên đá quý đóng băng chấn động phát ra thanh âm.

“Có thủ đoạn gì, cứ việc dùng ra.” Đại hán nhắm mắt: “Người, có thể làm khó dễ được ta?”

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn Chúc Dung Thị.

Chúc Dung Thị nhẹ nhàng gật gật đầu.

Cơ Hạo lấy ra một thanh đoản đao sắc bén bằng ngọc, trên lưỡi đao một mảng phù văn màu bạc hàn khí âm u lóe lên, mũi đao dùng sức cắt rách làn da của đại hán.

Tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, Cơ Hạo cảm thấy mình không phải đang cắt da thịt, mà là đang cắt tấm sắt. Làn da đại hán này cực kỳ cứng cỏi, Cơ Hạo dùng hết toàn lực mới cắt rách được da hăn.

Dưới làn da màu bạc trắng, một mảng kỳ quang tia sáng kỳ dị nhộn nhạo.

Máu thịt gân cốt đại hán tất cả đều là trong suốt đủ mọi màu sắc, cơ nhục hăn như thủy tinh màu đỏ hồng, huyết quang như đá quý màu xanh, xương khớp giống như lưu ly màu vàng đúc thành, về phần lục phủ ngũ tạng hăn càng sắc thái rõ ràng, từng khối bảo quang lóe ra như bảo châu mỹ ngọc được khảm, không có chút hương vị thân thể máu thịt nào.

Toàn thân đại hán cho người ta cảm giác, chính là tông sư Tu tộc dùng các loại bảo thạch trân quý đúc con rối hình người, một chút mùi người cũng chẳng có.

Chương 858: Binh Khí Hình Người

Chúc Dung phong cao ngất trong mây, toàn thân đỏ như than lửa, vô luận ban ngày đêm tối, Chúc Dung phong đều như một ngọn lửa thật lớn, tản mát ra không cùng ánh sáng nhiệt độ chiếu rọi bốn phương.

Đỉnh núi, trong một tòa đại điện dùng cả khối hỏa diễm bảo thạch chạm rồng điêu khắc thành, A Bảo ngồi xổm bên người đại hán bị Chúc Dung Thị bắt sống, mười ngón chậm rãi từ làn da hắc, ấn từng chút một đến bàn chân hắc.

Cơ Hạo đứng ở một bên, cẩn thận nhìn động tác của A Bảo.

Mười ngón tay của A Bảo không khác thường, nhưng mười móng tay của hắc đều đã thay đổi màu sắc, đỏ, trắng, đen, xanh, vàng các màu sắc như biến ảo bất định như vạn bông hoa, mũi nhọn móng tay có thể thấy được vô số phù văn nhỏ bé bắn ra như điện quang, không ngừng rót vào trong làn da của đại hán.

Nơi mười ngón tay của A Bảo đi qua, làn da trắng nõn như bạc của đại hán nhất thời biến thành trong suốt như thủy tinh, kết cấu thân thể hắc ở dưới bí pháp của A Bảo nhìn không sót gì.

Quy Linh đứng ở bên Cơ Hạo, thấp giọng nói: “Đây là ‘Đại Tiểu Chư Thiên Thần Ma Bí Bảo Cấm Pháp’ độc đáo đại sư huynh sáng tạo, chuyên môn dùng để đối phó linh bảo, thần binh thành hình, vô luận trời sinh hay bảo vật con người làm, không có một vật nào có thể tránh được đại sư huynh kiểm tra thực hư.”

Chúc Dung Thị đứng xa xa, thỉnh thoảng giơ hồ lô uống hai ngụm rượu.

Hắc không phải không hâm mộ nhìn dị tượng đầu ngón tay A Bảo, thấp giọng lầm bầm: “Thiên địa thần linh... Hắc, cũng chính là một đám măng phu trời sinh, trừ múa đao nghịch thương, phương diện khác lại thua xa người ta.”

Hung hăng trút một ngụm rượu, Chúc Dung Thị nheo mắt lăm bằm: “Nhân tộc dù sao cũng là nhân vật chính thiên địa ưu ái, cho nên, huyết mạch Chúc Dung Thị và huyết mạch nhân tộc dung hợp, tương lai chung quy không đến mức bị diệt tuyệt dòng dõi.”

“Trái lại Cộng Công thị, ha ha, đã bao nhiêu năm, còn tử thủ cái ý nghĩ thần linh ở cao hơn người ta, một lòng duy trì huyết mạch thủy thần nhất mạch thuần khiết. Nhìn xem, nhìn xem, các người từng thế hệ đàn ông thừa thớt, một thế hệ này càng chỉ có Cộng Công Vô Ưu một đứa con nối dõi. Cộng Công thị người tâm cao khí thịnh hơn nữa lại có thể thế nào? Dòng dõi đứt, đánh hạ thiên hạ, cũng là của người khác.”

Nheo mắt chăm chú nhìn động tác linh hoạt trên tay A Bảo, Chúc Dung Thị hơi tăng thanh âm: “Đáng tiếc Lão Thất không chịu nỗ lực, nếu không, nếu nó có thể bái vào môn hạ Vũ Dư đạo nhân, ta cũng không cần lo cho nó nữa.”

Động tác trên tay A Bảo cứng đờ, sau đó như không có việc gì tiếp tục tra xét tình huống trong cơ thể đại hán.

Nụ cười của Quy Linh đọng lại, sau đó nàng tiếp tục hướng Cơ Hạo giới thiệu bí bảo cấm pháp này của A Bảo có bao nhiêu diệu dụng, đồng thời đem một ít thủ ấn cùng pháp quyết cơ sở của một môn thần thông bí pháp này thuận tiện dạy cho Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười ha ha hướng Chúc Dung Thị nhìn qua ——lão ngài thật ra muốn để Chúc Dung Thị Thiên Mệnh bái vào môn hạ Vũ Dư đạo nhân, nhưng cũng cần Vũ Dư đạo nhân nguyện ý thu! Chúc Dung Thị Thiên Mệnh. Ha ha, hẳn hiện tại đã theo kẻ đối đầu Vũ Dư đạo nhân rồi.

‘Keng’ một tiếng, A Bảo khễ móc ngón tay, một khúc xương nhỏ ngón cái tay trái đại hán nhảy ra, ‘Đình đình đang đang’ nhảy vài cái ở trên đất. Làn da đại hán không có chút tổn hại, lại bị A Bảo dẫn ra một khúc xương nhỏ, thủ đoạn này làm Cơ Hạo cũng chỉ biết nhìn mà than thở.

Một khúc xương nhỏ bằng ngón tay người bình thường, long lanh trong suốt tựa như lưu ly đúc thành.

A Bảo dùng cái đục nhỏ, dao nhỏ, chày nhỏ... một đống pháp bảo chính hắc tử mĩ thiết kế tạo ra, nhằm khúc xương đó vừa gõ vừa cưa, lặn qua lộn lại một hồi lâu. Bàn tay hắc khê lật, liền có mấy ngàn loại thần viêm, linh hỏa, lửa bình thường... trong thiên địa tự nhiên sinh thành, hướng khúc xương đó nung đốt một phen.

Sau khi nung đốt, A Bảo vung tay, lại là mấy ngàn loại thần thủy, linh thủy, các nguồn nước bình thường thế gian có thể thấy được phun trào ra, ngâm khúc xương đó một phen.

Sau đó là sét đánh, dòng điện đâm xuyên, cuồng phong cuốn loạn, cát bụi cạo rửa, ngũ hành chi lực và các lực lượng ngũ hành diễn sinh ra hướng khúc xương đó giày vò ước chừng vài canh giờ, khúc xương đó vẫn hào quang rạng rỡ không thấy chút vết thương.

“Thủ đoạn thật kì diệu.” A Bảo rốt cuộc mở miệng: “Xương cốt thẳng nhãi này không giống như thân người sinh thành, ngược lại giống pháp bảo bị người ta dùng bí pháp đúc ra. Cốt tủy trong xương hắc, trái lại cũng không giống như cốt tủy, ngược lại như là thiên địa linh tụy kiểu vạn năm thạch nhũ ngưng tụ thành tinh hoa, cung cấp tinh khí cho thân thể tiêu hao.”

‘Hừ’ to một tiếng nặng nề, A Bảo búng ngón tay, một luồng sáng mạnh rơi vào trong cái xương ngón tay đó.

‘Rẹt’ một tiếng vang lớn, cái xương ngón tay này đột nhiên nứt thành vô số điểm sáng nhỏ bé, chợt ngưng tụ thành một quầng sáng phạm vi nghìn trượng quay quanh mọi người chậm rãi xoay tròn. Quầng sáng lóe lên, bên trong có vô số phù văn, vô số phù văn to nhỏ khảm tạo thành trận pháp. Một chỉ này của A Bảo đã hoàn toàn phân tích ra huyền bí chất chứa trong xương của đại hán.

Cơ Hạo ở trên Vũ Dư trận giải không bỏ công sức quá nhiều, nhưng dù sao

hắn thiên phú không tệ, kỳ ngộ không ngừng, lại có niệm lực của vô số con dân Nghiêu Sơn lãnh địa thêm vào, đối với lĩnh ngộ sự huyền bí của thiên địa đại đạo có sự tăng thêm rất lớn so với người bình thường.

Cho nên hắn ở trên trận pháp đạo tuy không quá dụng tâm, nhưng trình độ lại thật sự không kém. Các hậu sinh văn bối môn hạ Vũ Dư đạo nhân, văn bối đệ tử bình thường tu luyện mấy trăm năm hơn một ngàn năm ở trên trận pháp, thật sự không hắn có thể so sánh được với hắn.

Quầng sáng lóe lên, Cơ Hạo liếc một cái, các phù văn, trận pháp trong quầng sáng hắn nhìn thấu khoảng chín thành.

Rất nhiều trận pháp đều là hình thức hoàn toàn mới, trước đây chưa từng gặp, tất cả đều là cấm pháp thiết kế cực kỳ tinh diệu, đều có diệu dụng kỳ diệu, hấp thu thiên địa linh khí, chuyển hóa thiên địa linh tụy, còn có gia tăng phòng ngự, tăng tốc độ, tăng cường tính dẻo dai, chống đỡ thương tổn, muôn hình muôn vẻ hơn vạn loại trận pháp cấm chế, đem các loại tình huống trong chiến đấu có thể gặp đều cân nhắc vào.

“Lục phủ ngũ tạng là lò luyện, luyện thiên địa linh tụy cung cấp pháp lực tiêu hao, tứ chi bách hải là đại trận, hóa thiên địa linh tụy thành thủ đoạn công kích.”

A Bảo nhìn đại hán này cười lạnh nói: “Mỗi một cái xương của hắn chính là một bộ sát trận, mỗi một đường kinh lạc chính là một đạo cấm chế, toàn thân đều là sát chiêu. Hắn không phải thân thể máu thịt, mà là bị người ta cứng rắn dùng thiên tài địa bảo rèn luyện mà thành binh khí hình người.”

Ngón tay hung hăng gõ ở đầu đại hán, đầu của đại hán chợt biến thành dạng thuần trong suốt.

Cơ Hạo thấy trong xương sọ đại hán không có óc, chỉ có một viên bảo châu cực lớn màu vàng sẫm xoay quanh pháp phòng, trong bảo châu mơ hồ có thể thấy được hư ảnh đại hán này khoanh chân ngồi, vô số tia sáng vàng nhỏ bé từ trong tứ chi bách hải hắn chảy ra, xuyên thấu qua khối bảo châu này nối liền đến

trên hư ảnh này.

“Linh hồn hắc, cũng dung hợp với bảo châu này, bảo châu chính là mắt trận của đại trận toàn thân, linh hồn hắc chính là trận linh.”

“Hắc không biết thống khổ, không có úy kỵ cùng sợ hãi, cũng không sợ thuật sưu hồn. Trừ phi có thể hủy diệt viên bảo châu màu vàng này, nếu không mọi bí pháp sưu hồn đều không thể đụng chạm tới linh hồn hắc. Nhưng một khi hủy diệt viên bảo châu đó, linh hồn hắc cũng sẽ sụp đổ.”

A Bảo cảm khái một tiếng từ đáy lòng:

“Thiết kế tinh diệu như thế, không phải đại năng ở cấp độ sư tôn cũng không làm được.”

Chương 859: Vô Cùng Kỳ Ảo

Không phải đại năng cỡ Vũ Dư đạo nhân không làm được?

Phía sau cổ Cơ Hạo túa ra từng đợt khí lạnh, da đầu cũng phát tê từng đợt, tóc cũng phải dựng thẳng lên. Hán tử mặt trắng mặt không biểu cảm này, hẳn là binh khí hình người tồn tại cấp bậc Vũ Dư đạo nhân chế tạo?

Đôi mắt A Bảo lộ tinh quang, như sói dữ gặp được thịt tươi máu chảy đầm đìa, quanh thân tản mát ra một loại khí tức sắc bén khiến Cơ Hạo cực kỳ xa lạ.

Từ trước tới nay, A Bảo cho người ta cảm giác chính là ôn hòa, khoan hậu, rộng lượng, bao dung, Cơ Hạo chưa bao giờ thấy A Bảo có cảm xúc dao động mãnh liệt, muốn chủ động săn bắt một số vật nào đó như thế.

Rất hiển nhiên, binh khí hình người này đã dẫn phát hứng thú cực lớn của A Bảo.

Có thể đem một người sống sờ sờ, dùng các loại thiên tài địa bảo rót thêm vào, đúc thành binh khí gần như hoàn mỹ không biết thống khổ, không có sợ hãi, ngay cả bí pháp sưu hồn cũng không thể làm gì được, loại thủ pháp ‘Luyện khí’ đó làm A Bảo thấy cái mình thích là thèm.

“Dưới trướng đại sư bá, có Hoàng Cân lực sĩ để môn nhân đệ tử sai bảo.” A Bảo lẩm bẩm: “Chính là sơn tinh thủy quái các phương, hoặc là thanh niên nhân tộc khỏe mạnh, tự nguyện ăn vào kim đan đại sư bá bí chế, lấy mỹ ngọc, tinh kim, chu sa, xích đồng... Các thiên tài địa bảo rèn luyện trăm năm, có thể thu được vô thượng thần lực, thân thể chắc chắn có thể sánh bằng Vu Đế đỉnh phong.”

Khóe mắt Chúc Dung Thị kịch liệt run rẩy một chút, giống như gặp quỷ nhìn A Bảo thật sâu.

Hoàng Cân lực sĩ đại ca của Vũ Dư đạo nhân tự mình luyện chế, thế mà vèn vèn trăm năm thời gian, có thể có được chiến lực cấp Vu Đế đỉnh phong? Loại thủ đoạn thiên địa tạo hóa này... Không hổ là đại năng khủng bố có tiếng ở thượng cổ hồng hoang, bị các thiên địa thần linh liệt vào đứng hàng đầu trong số đen không thể trâu chọc.

Cơ Hạo thì không cho là đúng nhìn A Bảo, lấy thủ đoạn thần thông của vị kia, không cần nói vèn vèn đỉnh phong vô địch, A Bảo nếu cho hắn nói, vị lão tổ tông kia có thể luyện chế ra Hoàng Cân lực sĩ có thể so với Vu Thần, hắn cũng sẽ không cả kinh chút nào.

A Bảo lại tiếp tục nói: “Sư tôn và hai vị sư bá đều có sở trường. Môn bí thuật này của đại sư bá, ngu huynh ngưỡng mộ đã lâu, ngại là đại sư bá độc môn bí truyền, lại xấu hổ đi hướng phía đại sư bá thỉnh giáo, vô duyên vô cớ làm mất mặt sư tôn nhà mình.”

Bừng bừng hứng thú vỗ vỗ gò má hán tử nằm dưới đất không thể động đậy, A Bảo cười nói: “Một bảo bối tốt bao nhiêu chứ, tuy so với Hoàng Cân lực sĩ đại sư bá luyện chế còn có chút thua kém, nhưng hiệu quả như nhau, rất xảo diệu. Nếu có thể đem huyền bí trong cơ thể hắn nghiên cứu thấu triệt, sợ là tương lai ta cũng có thể truyền xuống một môn bí thuật độc môn.”

Quy Linh cũng mắt lộ ra biểu cảm nóng cháy. Hoàng Cân lực sĩ dưới trướng đại sư bá của họ nhân số không nhiều, nhưng mỗi người thần thông phi phàm, chiến lực mạnh mẽ. Nếu là A Bảo thật có thể nghiên ngấm thấu triệt huyền bí bên trong, tương lai môn hạ đệ tử Vũ Dư đạo nhân lúc dạo chơi bốn phương, bên người nếu đều có thể có một hoặc là mấy vị Hoàng Cân lực sĩ nghe sai bảo, đây là mỹ sự cỡ nào?

Cơ Hạo đột nhiên hơi biến sắc. Hắn kinh hô: “Đại sư huynh, gia hỏa này thực lực như thế nào?”

A Bảo nhìn nhìn hán tử nằm dưới đất, khẽ cau mày: “Ừm? Cũng chỉ là tiêu

chuẩn cao giai Vu Đế?”

Hai sư huynh đệ đồng thời nhìn về phía Chúc Dung Thị, Cơ Hạo khó hiểu hỏi: “A cha, vền vền sáu tên cao giai Vu Đế, có thể làm ngài bị thương?”

Chúc Dung Thị giờ hồ lô rượu trút một hơi, cười khố nói: “Vền vền sáu Vu Đế ta lật tay có thể diệt, ngài là bọn hắc có trọng bảo. Hơn nữa có một loại phù lục uy lực cực lớn, ngay cả ta cũng không ngăn được... Nếu không phải ta cũng có thiên đình trọng bảo tổ truyền hộ thân, sợ là ta còn không chỉ bị thương như vậy.”

Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh nhìn nhau, một lúc lâu nói không ra lời.

Chúc Dung Thị có thượng cổ thiên đình trọng bảo hộ thân, có thể được Chúc Dung nhất tộc coi là tổ truyền trọng bảo, vậy khẳng định là vật tiên thiên hạng nhất. Có trọng bảo như vậy hộ thân, hắc còn có thể bị sáu tên xâm nhập cao giai Vu Đế, ngay cả Vu Đế đỉnh phong cũng không tính đánh cho bị thương, điều này quả thực là không thể tưởng tượng.

Phù lục uy lực thật lớn theo như lời Chúc Dung Thị, lại ra từ tay người nào?

Có thể đánh bị thương Chúc Dung Thị, hắc hắc, lai lịch phù lục đó sợ là không đơn giản?

Không khí trong đại điện trở nên rất quỷ dị, mấy người bọn Cơ Hạo đều đang suy tư. Thế gian, người có thần thông pháp lực lớn như vậy, cộng thêm các lão quái vật trốn ở các nơi của Bàn Cổ thế giới bình thường không ra, cộng lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng có thể làm ra chuyện như vậy, muốn vụng trộm lên vào thần cung trấn áp Xi Vưu... Mặc kệ hắc phái người xâm nhập thần cung muốn làm gì, tóm lại Xi Vưu chính là đại địch của nhân tộc, là kẻ địch của toàn bộ Bàn Cổ thế giới, hắc làm như vậy đã có chút xúc phạm giới hạn rồi.

Kẻ không có giới hạn, vô tiết tháo như thế... vậy trong đại năng có thể đếm được trên đầu ngón tay, tựa như cũng không có bao nhiêu.

“Sẽ là bọn hăn sao?” Cơ Hạo nhìn A Bảo.

“Không thể nói vậy.” A Bảo thận trọng nhìn Cơ Hạo: “Đại năng tầm cỡ sư tôn, Cơ Hạo, nhớ ngày thường ngay cả danh hiệu của bọn họ cũng đừng nhắc lung tung, nếu không, ai biết sẽ có biến cố gì kinh người?”

Bốn chữ ‘biến cố kinh người’ mới ra khỏi miệng, đại hán nằm trên đất lại đột nhiên rú thảm một tiếng.

Đó là một loại tiếng rú thảm đau đến sâu trong linh hồn, đau đến sống không bằng chết, đau đến phát điên.

Toàn bộ thân thể đại hán nổ tung, nổ thành vô số hạt cực nhỏ, hạt lóng lánh ánh sáng nhạt giống như tinh vân sụp đổ hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, vô số hạt lóe lên hội tụ cùng một chỗ, nhanh chóng ngưng tụ thành các phù văn lóng lánh.

Tiếng chấn động ‘Ong ong’ không dứt bên tai, các phù văn lóng lánh đó tổ hợp lại với nhau, các luồng sáng lui tới xuyên qua ở giữa phù văn, trong chớp mắt một tòa truyền tống đại trận đường kính vượt qua ba dặm âm âm thành hình!

Một binh khí hình người đang yên lành, đột nhiên chuyển hóa làm một tòa truyền tống đại trận, biến cố như thế vượt quá người ta tưởng tượng, càng khiến Cơ Hạo xem mà than thở, kinh vì thiên nhân. Đây là thủ đoạn cỡ nào, mới có thể ở trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành biến đổi lớn như vậy?

Hơn nữa binh khí hình người này ở giai đoạn đầu của thiết kế, tất nhiên còn có cấu tứ xảo diệu như thế, trong cơ thể binh khí hình người này tất nhiên mai phục toàn bộ phù văn tạo thành một tòa truyền tống trận. Nhưng một tòa truyền tống trận tinh diệu cỡ nào, thế này cần sức khổng lồ cỡ bao nhiêu, thủ đoạn tạo vật thần diệu bao nhiêu, mới có thể đem một tòa đại trận như vậy dỡ ra

sau đó giấu ở trong một cái cơ thể người nho nhỏ?

Chúc Dung Thị và A Bảo đều không kịp ra tay ngăn trở, từng làn gió thơm quái dị liền từ trong truyền tống trận thổi ra.

Làn gió thơm ấm áp, mang theo hương thơm trăm hoa nồng đậm, làn gió thơm nhẹ nhàng thổi tới trên thân người ta. Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn tê ngứa từng đợt, tê tê khoái hoạt từ trong lỗ chân lông chui mãi vào sâu trong cốt tủy, toàn thân không nhắc lên nổi một chút sức nào.

Từng cái bóng hình xinh đẹp từ trong truyền tống trận đi ra.

Tóc mây tay áo băng, váy dài thắt lưng mây, hành tẩu như liễu mềm theo gió, có vẻ đẹp nghiêng nước, mười mấy tuyệt sắc nữ tử vóc người cao không sai biệt lắm với Cơ Hạo, dáng người yếu điệu mê người đập trăm hoa nhẹ nhàng đi ra, tay cầm bạch ngọc tỳ bà, ngón tay khẽ gảy, liền tấu vang thiên ma diệu âm.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thái dương đạo chủng đột nhiên phát ra ánh sáng mạnh mẽ vạn trượng, Bàn Giả thái dương càn tự phun ra khôn cùng lửa nóng bọc hẩn nhiều tầng.

‘Hô’ một tiếng, sóng âm thanh vô hình đánh vào trên thân Cơ Hạo, đem hẩn đánh bay xa xa.

Chúc Dung Thị, A Bảo, Quy Linh thì cùng cất tiếng gầm lên, đều há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Chương 860: Phi Thiên

Cơ Hạo va đầu vào trên vách tường thần điện, tường điện màu đỏ nổi lên một tầng tầng ánh lửa nhỏ dày, đầu Cơ Hạo bị va vang lên ‘Ong ong’, xương cổ không ngừng truyền đến tiếng kêu ‘Ken két...’ đau đớn, càng thêm làm cho người ta ghê rợn.

Chỉ sóng âm công kích, Cơ Hạo từ thân thể đến linh hồn đã thiếu chút nữa toàn diện sụp đổ.

Cần biết, hắn nay vô luận là đạo hạnh pháp lực, hay là thân thể, vu lực, đều là tồn tại cấp Vu Đế. Ý vào các thần thông bí pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, càng có bốn chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt hư ảnh bí truyền, còn có Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh bí thuật kiếp trước tự mang đến...

Các loại thần thông bí pháp hòa hợp một thể, Cơ Hạo có trăm phần trăm tin tưởng chống lại mà bất bại cùng Vu Đế nhân tộc đỉnh phong.

Nhưng các nữ tử tuyệt đẹp tay áo bay bay kia, cũng không biết lai lịch thế nào, thế mà chỉ là tiếng tỳ bà vang lên, đã đánh cho Cơ Hạo tối tăm mặt mũi ngay cả cơ hội chống trả cũng không có.

“Không đúng, tỳ bà?” Cơ Hạo mở to mắt nhìn, trong mắt tỏa kim quang, Thái Dương Đạo Mâu ở mi tâm mở ra, một luồng sáng màu vàng mãnh liệt bắn thẳng về phía các nữ tử xinh đẹp kia.

Đùa cái gì vậy? Tỳ bà, loại nhạc cụ này... Thời kì liên minh bộ lạc nhân tộc, nhiều bộ lạc nguyên thủy man hoang đều còn đang sử dụng đồ đá, còn ở năm tháng đốt rẫy gieo hạt, cho dù là bộ lạc nhân tộc đỉnh cấp nhất cũng chỉ vừa mới phát minh tiêu, sáo... các nhạc khí thổi, mặt hàng đó cũng chỉ là Cộng Công Vô Ưu đỉnh cấp hoàn hảo như vậy dùng để học đòi văn vẻ.

Nhạc khí nhân tộc hiện tại thường dùng nhất là —— trống!

Trống dùng để chiến đấu, dùng khi hiến tế sử dụng!

Tỳ bà? Cơ Hạo chưa bao giờ thấy tỳ bà ở Bồ Phản, nhân tộc hiện tại vốn không có tỳ bà loại nhạc khí này!

Không chỉ có nhân tộc, ngay cả dị tộc bên kia cũng chưa có!

Ngu tộc là cực kỳ chú ý phẩm chất sinh hoạt cùng cách điệu sinh hoạt, bọn hắn có hơn một ngàn loại nhạc khí cỡ quái to nhỏ, trong đó rất nhiều đều là món đồ chơi hết sức tâm tư, hết sức xảo diệu.

Nhưng Ngu tộc cũng chưa có tỳ bà loại nhạc khí này!

“Các người là cái gì?” Cơ Hạo giận quát một tiếng, mặt ngoài thân thể hiện lên một đạo thần quang âm u. Bàn Hi Thần Kính toàn lực phát động bảo vệ quanh thân.

Một bóng hình xinh đẹp đột ngột đến trước mặt Cơ Hạo, nàng hướng tới Cơ Hạo cười quyến rũ, trong một đôi mắt phượng tuyệt đẹp hầu như có thể nhỏ ra sóng nước cảnh xuân dào dạt. Nàng hướng Cơ Hạo nhẹ nhàng phun một làn hương thoang thoảng, nũng nịu nhẹ nhàng nói:

“Tiểu ca thật tuấn tú, nô nô đẹp không? Tiểu ca nguyện thưởng thức một khúc phi thiên diệu vũ của nô nô không?”

“Phi thiên?” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Ta đánh cho người hồn phách phi thiên, thân thể rơi xuống đất!”

Hét lớn một tiếng, tay phải Cơ Hạo như đại đao, kéo theo một đạo thái dương tinh hỏa hướng mỹ nhân trước mặt bổ tới. Trong lúc gấp gáp, hắn không kịp vận chuyển ba thức phía sau, chỉ là đơn thuần sử dụng Khai Thiên Nhất Kích hướng giữa ngực bụng mỹ nhân bổ xuống.

Mỹ nhân cười, thân thể như không có trọng lượng, theo Cơ Hạo ra tay bay về phía sau. Làn váy nàng nhảy múa, lộ ra hai cái chân trắng như tuyết như mỹ

ngọc chạm khắc thành, trên móng chân sơn nước hoa đỏ bồng, hai bàn chân nhỏ nhẹ nhàng nhún lên một cái, liền có vô số Mạn Đà La hoa trong suốt loang loang nhẹ nhàng bay ra.

Mạn Đà La hoa màu vàng tản mát ra mùi thơm ngào ngạt, nhanh chóng ngưng tụ thành một thảm hoa tươi ở trước mặt Cơ Hạo.

Hai tay mỹ nhân ngược ở sau người, ngón tay ngọc khẽ gảy, một trận tiếng tỳ bà dày đặc ‘Tinh tinh’ giống như bão tố truyền đến. Vừa gảy ngược tỳ bà, mỹ nhân vừa nhẹ nhàng vặn vẹo vòng eo thon, quần áo toàn thân theo gió bay, tạo nên từng mảng quang phần màu vàng kiêu diễm.

Dưới quang phần màu vàng và Mạn Đà La hoa màu vàng ôm ấp, thân thể mỹ nhân nhẹ nhàng nhảy múa. Biên độ động tác của nàng không lớn, chỉ khẽ lắc đầu, hất vai một cái, uốn éo lưng, khẽ nhấc chân, liền tự nhiên mà vậy có một loại ý nhị xinh đẹp khắc vào sâu trong linh hồn nảy sinh ra.

Như một vò rượu ngon ngâm nhiều năm tháng, ý nhị mỹ nhân ở trong không khí kéo dài nhộn nhạo ra.

Cơ Hạo liên tục quát khẽ, hai tay cấp tốc vung, từng đạo chú văn phòng ngự thanh tâm hàng ma trong Vũ Dư đạo kinh không ngừng thêm vào ở trên thân mình. Từng đạo Vũ Dư tiên quang hóa thành quầng sáng màu vàng trọng điệp ở mặt ngoài thân thể Cơ Hạo, chỉ nhìn thấy ngoài kim quang từng ráng màu nhộn nhạo, quang phần màu vàng trên người mỹ nhân tản mát ra giống như sóng nước bám vào ở ngoài hàng ma phù văn của Cơ Hạo, không ngừng ăn mòn, cắn nuốt.

‘Xẹt’, ‘Xẹt’, ‘Xẹt’, tiếng vang nhỏ bé dày đặc không dứt bên tai.

Mỗi một tiếng ‘Xẹt’ vang lên, đều là một đạo hàng ma phòng ngự chú văn của Cơ Hạo bị phá vỡ. Vừa mới bắt đầu còn cần thời gian một hơi thở mới có thể phát ra một tiếng ‘Xẹt’ vang lên, nhưng rất nhanh tiếng ‘Xẹt xẹt’ đã nổi liên một mảng.

Ngón tay Cơ Hạo cũng sắp chuột rút rồi. Hắn trong mỗi một nháy mắt hướng trên người mình thêm vào hơn ba ngàn đạo phòng ngự chú văn, loại cường độ phòng ngự đó cho dù là một đỉnh phong Vu Đế toàn lực tấn công, Cơ Hạo cũng có thể ung dung ngăn cản.

Nhưng chợt nghe một trận tiếng vang ‘Xẹt xẹt’ lướt qua, kim quang ngoài thân Cơ Hạo bị phá sạch sẽ, sau đó thần quang màu đen Bàn Hi Thần Kính phát ra kịch liệt chấn động một cái, vang lên ‘Ông’ một tiếng, một công kích đáng sợ bị dịch chuyển ra ngoài.

‘Phành’ một tiếng nổ vang, một khoảng tường cung điện bên người Cơ Hạo đột nhiên vỡ nát, trên tường cung điện dày tới cả trượng, đúc từ thần kim đã phá vỡ một vết bàn tay cực lớn, xem hình cái tay đó chính là hình dạng bàn tay tuyệt sắc mỹ nhân trước mặt hắn.

“Ủa? Vô thượng bí bảo?” Động tác của mỹ nhân đột nhiên cứng đờ. Nàng cười rất ngọt, trong mắt lóe ra u quang, ngây ra nhìn chăm chăm thần quang màu đen trên người Cơ Hạo.

“Phá!” Cơ Hạo quát khê một tiếng, vung đôi tay lên, Vũ Dư lôi pháp toàn lực phát động, liên tục bốn mươi chín đạo điện quang chói mắt như kiếm sắc vung lên phát ra ánh sáng lạnh, mang theo sát khí lạnh lẽo cuộn cuộn hướng trước mặt mỹ nhân đập tới.

“Tiểu ca thật độc ác, cùng cực lạc với ta không được sao?”

Thân thể mỹ nhân nhoáng lên một cái, dễ dàng tránh được lôi pháp công kích Cơ Hạo toàn lực phát ra, thân thể cao gầy xinh đẹp vồ về phía trước, nhẹ nhàng bổ nhào tới trước mặt Cơ Hạo, một mùi thơm cơ thể nồng đậm phả vào mặt, khiến người ta tâm thần đều say.

Thân thể Cơ Hạo một lần nữa tê dại, toàn thân không rút ra được một chút khí lực.

Thái dương đạo chủng và Bàn Giả thái dương một lần nữa nghe tin mà hành động, vạn trượng kim quang dâng trào toàn thân, hương thơm nồng đậm Cơ Hạo hút vào bị một mối lửa thiêu hủy sạch sẽ.

“Cơ Hạo cẩn thận, mấy thứ này...” A Bảo ở một bên lớn tiếng quát: “Các nàng không phải dạng vừa đâu!”

Đỉnh đầu A Bảo ngũ khí bốc lên, tam hoa quay tròn, trên ba đóa hoa sen ba cái bóng người ảm đạm đồng thời hiện thân, vô số kim quang như giọt nước mưa từ đỉnh đầu hắt đổ xuống, hóa thành một quang huy hoàng tráng lệ đem hắt và Quy Linh bảo vệ ở chính giữa.

Cơ Hạo thấy rõ, trong một đám mây lành ở đỉnh đầu A Bảo, mơ hồ có một tòa bảo tháp mông mông lung lung lơ lửng.

Tòa bảo tháp đó trong mỗi một cái cửa, mỗi một cánh cửa sổ đều phun ra ánh sáng bảy màu, kéo hư không xung quanh điên cuồng dâng trào như nước chảy, từng dải ánh sáng màu sắc không ngừng hướng các mỹ nhân đó đập tới.

Chương 861: Thiên Ma?

Bảo tháp này hẳn là một trong các chí bảo áp đáy hòm của A Bảo, Cơ Hạo không thấy rõ bản thể bảo tháp là hình dạng gì, nhưng chỉ riêng khí tức bảo tháp phát ra đã khiến toàn thân hắn căng thẳng, nguyên thần đạo chủng không ngừng theo bản năng phát ra cảnh cáo nguy hiểm.

Giống như con gà con vừa mới ra khỏi vỏ trứng, bỗng chợt nhìn thấy trên mặt đất có cái bóng điều hâu lướt qua, liền theo bản năng biết nguy hiểm tới gần. Tòa bảo tháp này cho Cơ Hạo cảm giác chính là như thế.

Hắn mở to mắt, rõ ràng nhìn thấy vô số dải ánh sáng màu sắc hội tụ thành dòng lũ thật lớn, mang theo uy năng khủng bố khiến hư không cũng vì đó mà chấn động lay động gào thét mà xuống, mười mấy bóng hình xinh đẹp đều chưa kịp làm động tác né tránh, đã bị dòng lũ màu sắc rực rỡ nuốt chửng.

Ánh sáng màu sắc rực rỡ đột nhiên ngưng kết, mỗi một điểm ánh sáng màu khác nhau đều ngưng tụ thành một hàng ma phù văn, vô số hàng ma phù văn phát ra vô lượng hào quang chiếu rọi hư không. Hào quang trong suốt như nước, ngưng tụ thành các khối lưu ly thần tinh đủ mọi màu sắc, như quan tài phong ấn các tuyệt sắc mỹ nhân xinh đẹp nhiều vẻ kia.

Mỹ nhân trước mặt Cơ Hạo cũng bị một dòng lũ màu sắc rực rỡ biến thành lưu ly thần tinh phong ấn, lưu ly thần tinh to lớn như một ngọn núi nhỏ, khuôn mặt mỹ nhân kinh ngạc lơ lửng ở trong thần tinh, thật giống côn trùng trong hố phách.

Thần tinh tỏa sáng, vô số phù văn nhỏ bé dày đặc lóe lên ở trong thần tinh, các tia hào quang màu sắc rực rỡ mang theo uy năng đáng sợ xuyên qua hư không, từ bốn phương tám hướng hung hăng va chạm ở trên thân thể các mỹ nhân đó.

Mỹ nhân trước mặt Cơ Hạo đột nhiên rơi hàng lệ nóng trong veo, lệ quang

trong suốt như băng, nàng điềm đậm đáng yêu nhìn Cơ Hạo, nũng nịu thấp giọng kêu: “Tiểu ca tâm địa cứng quá, cứu nô nô được không?”

Ma âm vào não, dù là có Bàn Hi Thần Kính bảo hộ, Cơ Hạo nghe được thanh âm mỹ nhân này, là đã trúng thủ đoạn của nàng.

Một luồng khí nóng xộc thẳng vào bụng, khí huyết toàn thân Cơ Hạo không chịu khống chế ngừng tụ ở chỗ dưới rốn ba thốn. Làn da toàn thân hằn trở nên vô cùng mẫn cảm, gió khê thổi qua, tro bụi hạ xuống, đều đem tới cho hắn cảm giác kịch liệt như đao chém rìu bổ.

“Người!” Cơ Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn mỹ nhân, mỹ nhân kia bị phong ấn trong lưu ly thần tinh, nhưng động tác không chịu ảnh hưởng chút nào. Nàng vận phần uyển chuyển uốn éo hông, nhắc chân, lộ ra nửa đoạn chân trắng như tuyết...

Kêu một tiếng đau đớn, Cơ Hạo xấu hổ phát hiện mình thế mà lại trút tuần tuần ra, tinh khí thần toàn thân như nước lũ vỡ đê không chịu khống chế điên cuồng phun ra. Khí huyết trong mạch máu dâng trào như rồng, khí nóng trong bụng càng lúc càng mạnh, nhưng thân thể lại là càng lúc càng mềm.

Cơ Hạo bị dọa mặt không còn chút máu, phóng đặng dâng trào phun ra như thế, nếu không phải hắn có thân thể cường hãn cấp Vu Đế cùng tinh huyết mệnh môn làm trụ cột, luyện khí sĩ bình thường trúng một chiêu của nữ nhân này, thời gian ngắn ngủn mấy hơi thở sẽ biến thành thây khô!

“Phong cho ta!” Cơ Hạo nghiêng răng nghiêng lợi lớn tiếng rít gào.

Mấy chục chỗ vu huyết phụ cận bụng cấp tốc áp súc căng lên, nháy mắt phong kín thông đạo khí huyết trong cơ thể Cơ Hạo tiết ra ngoài.

Cả người bần rùn không chịu nổi từng đợt, Cơ Hạo mặt đỏ tai hồng nhìn mỹ nhân trong lưu ly thần tinh, vội vàng phát ra một mối lửa lớn, đem vết bẩn toàn thân một mối lửa thiêu sạch sẽ.

Vạn phần chột dạ nhìn A Bảo và Quy Linh một cái, Cơ Hạo sợ trò hề vừa rồi của mình bị người ta thấy được.

Chúc Dung Thị có chút hồ nghi hướng Cơ Hạo nhìn một cái, sau đó hắn cũng không rảnh quản Cơ Hạo. Hắn một tay đem hồ lô rượu trên tay ném xuống, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành một mảng ánh lửa tán loạn đầy trời. Nơi thân thể hắn đi qua, từng sợi dây tỳ bà long lanh vô thanh vô tức từ trong hư không đâm ra, kéo theo các gợn sóng chói mắt không gian như sợi thừng câu hồn đâm về phía chỗ yếu hại quanh thân Chúc Dung Thị.

Thân thể Chúc Dung Thị hóa thành một đám lửa nóng, nhất thời hóa thành lửa vô hình vô chất, quanh thân không còn chút máu thịt nào. Mặc cho người công kích như thế nào, dù sao nhiều nhất khiến đám lửa đó lay động vài cái, căn bản không tổn hại đến bốn nguyên yếu hại của hắn.

Sau khi hóa thân thành lửa, Chúc Dung Thị giành trước đứng vững ở thế bất bại, hắn vòng quanh đại diện cấp tốc bay lộn, trong chớp mắt đã có mấy chục vạn loại thiên địa thần viêm, thiên địa linh hỏa, các tà hỏa ma diễm quỷ hỏa âm hỏa tính chất khác nhau... rơi xuống như các giọt mưa lửa.

Trừ thái dương tinh hỏa... vài loại đỉnh cấp hỏa diễm, Chúc Dung Thị nắm giữ bốn nguyên lực ức vạn hỏa chủng trong thiên địa. Các loại lửa hóa thành biển lửa ngập trời quay cuồng rơi xuống, hung hăng va chạm với những sợi dây tỳ bà long lanh, không ngừng phát ra tiếng vang lớn nặng nề như sấm.

Ánh lửa dâng trào, nhiệt độ cao tàn sát bừa bãi, những sợi tỳ bà kia đâm xuyên trên không, lại ngay cả một chút vết thương cũng không có.

Cơ Hạo nhìn động tác của Chúc Dung Thị, tuyệt sắc mỹ nhân trong lưu ly thần tinh trước mặt đột nhiên lại nũng nịu kêu to một tiếng: “Tiểu ca, người thấy ta có đẹp không? Người ác quá đi, sao còn không thả ta ra?”

Cánh tay mỹ nhân ở trong lưu ly thần tinh tạo nên từng gợn sóng, phong ấn thần tinh A Bảo dốc sức làm với nàng giống như không khí, không thể ngăn cản

động tác của nàng chút nào, mắt thấy cánh tay trắng nõn như ngọc của nàng chậm rãi từ trong thần tinh vờn ra.

“Cái này, không đúng!” A Bảo ở bên rống to: “Cho dù các người ai cũng thần thông quảng đại đến cảnh giới đó của sư tôn, ngay cả sư tôn cũng không có khả năng vô thanh vô tức phá vỡ cấm chế này của ta, các người... rốt cuộc là cái gì?”

Những bóng hình xinh đẹp hiện lên, bóng người mười mấy mỹ nhân trong lưu ly thần tinh đồng thời biến mất.

‘Phành’ một tiếng nổ vang, một bóng hình xinh đẹp đột nhiên xuất hiện ở phía sau A Bảo, tỳ bà trong tay phát ra bảo quang bảy màu, giống như búa tạ hung hăng nện ở trên lưng A Bảo.

A Bảo không tránh không né, hăn cũng không kịp né tránh, mạnh mẽ thi triển thần thông, thêm vào cho mình một cái pháp thuật sừng sững như núi, dùng lưng cứng rắn ăn một chùy này.

Thân thể hăn hơi nhoáng lên một cái, một mảng ánh sáng màu vàng đất chợt lóe sau lưng, hăn kinh ngạc kêu lên: “Y? Cổ quái, cổ quái, lực đạo này của các người lại cũng không mạnh, sao lại khó thu thập như vậy?”

Lời còn chưa dứt, mười mấy bóng hình xinh đẹp khác đồng thời gảy tỳ bà, từng đợt tiếng tỳ bà dày đặc như bão táp gào thét ập tới. A Bảo, Quy Linh trở tay không kịp, thân thể hai người nhoáng lên một cái, lại phun ra cả đồng máu.

Tiếng tỳ bà này chấn động nguyên thần A Bảo cùng Quy Linh, dù là bọn họ đều có chí bảo trấn áp nguyên thần, nhưng tiếng tỳ bà giống như trực tiếp từ trung tâm linh hồn bọn họ vang lên, vô hình vô tích, không lỗ nào không vào, mặc cho bọn họ dùng chí bảo hộ nguyên thần, dùng thần thông trấn áp tai hoạ, nhưng vẫn bị tiếng tỳ bà nháy mắt làm bị thương nặng.

Cơ Hạo mở to mắt nhìn, hăn nhìn tuyệt sắc mỹ nhân trước mặt chậm rãi từ trong thần tinh từng chút một giẫy dụa ra, trong đầu đột nhiên như chớp hiện lên

một ý niệm.

Kiếp trước ở trong đạo tạng, Cơ Hạo từng thấy tiền bối cao nhân miêu tả đối với ‘Vực ngoại thiên ma’.

‘Không biết đến từ đâu, không biết đi đâu, thoát đến, thoát đi, có kỳ hương mơ hồ, có thiên nữ tán hoa, có phi thiên vũ điệu, có trăm rồng nhào lộn trên không, rất nhiều kỳ cảnh, không thể lần lượt kể hết; thiên ma chi lệ, ở chỗ nguyên thần, theo gió mà đến, theo gió mà đi, nơi gió qua, có âm hỏa đốt thần, có ma âm công tâm, có ma ảnh loạn cảnh, có ma quang phá đạo. Đủ loại, tất cả đều vô căn cứ.’

Vực ngoại thiên ma? Chính là trò chơi này!

Hồi tưởng đạo tạng kiếp trước đọc, Cơ Hạo điên cuồng gào thét một tiếng, đỉnh đầu một vầng thái dương phóng lên cao, Bàn Giả thái dương lơ lửng ở trong thần điện phát ra vô lượng kim quang.

Chương 862: Thiên Ma Bốn Tướng

Thiên ma đáng sợ ở chỗ vô hình vô tích.

Không biết đến từ đâu, không biết đi nơi nào, như gió mà đến, như gió mà đi, tùy tâm mà lên, tùy niệm mà tới, không thể phòng bị, không cách nào phòng bị; tâm linh ít có khe hở, liền lập tức tìm khe mà vào, xộc thẳng nguyên thần, làm đạo cơ bị thương nặng.

Tường cao sân lớn, nó không bị ngăn trở; thành trì vững chắc, coi là đất bằng; đại trận vạn tầng, giống như đất trống; vô số cấm chế, như hư ảo.

Một điểm lợi hại nhất của thiên ma, là ở nó tùy tâm dựng lên, tùy niệm mà tới, cho dù người dùng vô số tầng tường thành, vô số tầng đại trận, vô số tầng cấm chế đem bản thân bảo vệ nhiều lớp, một suy nghĩ vô ý, ma đầu đã đến trong cơ thể, nguyên thần đã bị thương.

Những tường thành, đại trận, cấm chế kia, ở trước mặt thiên ma như không có tác dụng, nhiều thời điểm căn bản không tạo ra được bất cứ tác dụng phòng ngự nào.

Trừ kỳ trân dị bảo cực hiếm thấy chuyên môn ứng đối thiên ma, các bảo vật khác mặc cho người có vô thượng uy năng lật sông nghiêng biển, di tinh hoán nguyệt, phá vỡ hồng hoang, tái diễn hỗn độn, uy lực lớn tới đâu nữa cũng không có bất cứ tác dụng nào đối với thiên ma.

Trong đầu Cơ Hạo hiện lên miêu tả đối với thiên ma của đạo tạng kiếp trước, ở trong một đoạn thời gian rất dài, bọn thiên ma đến vô ảnh đi vô tung quả thực là thứ toàn bộ người tu luyện sợ hãi nhất, không biết có bao nhiêu đại năng bởi vì thiên ma mà đạo cơ sụp đổ, đạo tan người chết.

Cho nên ở trong đạo tạng chuyên môn ghi lại bí pháp thần thông như thế nào ứng phó thiên ma, càng ghi lại nhiều bí pháp rèn pháp khí kỳ diệu đối với thiên

ma có hiệu quả khắc chế; nhưng kiếp trước thời đại mạt pháp, Cơ Hạo muốn tìm khối tài liệu đủ tư cách cũng không thấy, các bí pháp rèn đó hẳn chỉ ghi tạc trong lòng, lại chưa bao giờ rèn một món nào.

Lúc này thấy, lấy thủ đoạn thần thông của A Bảo và Quy Linh, bọn họ thế mà lại không có biện pháp đối với bàn tay trắng nõn của thiên ma, A Bảo chỉ có thể cứng rắn chống đỡ thiên ma công kích, chật vật như thế... Cơ Hạo không khỏi liên tưởng, không lẽ đây là lần đầu tiên A Bảo và Quy Linh gặp thiên ma sao?

Bàn Giả thái dương lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo. Đứng ở xa xa nhìn như một quả cầu lửa khoảng một trượng, thể tích tựa như cũng không quá lớn, nhưng chỉ cần tới gần Cơ Hạo vài bước, càng tới gần hẳn lại càng phát giác một quả cầu lửa đó thể tích khổng lồ vô cùng.

Hư không quanh thân thể Cơ Hạo đã xảy ra hiệu quả trọng điệp khám bộ kỳ dị, chỗ một trượng bên người hẳn, thực ra đã biến thành một vùng hư không rộng lớn mấy chục vạn dặm. Bàn Giả thái dương uy lực áp súc đến mức tận cùng lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo. Vạn trượng kim quang chiếu rọi hư không, giống như nước chảy, không có khe hở lấp đầy toàn bộ thần điện.

Khắp thần điện đều là ánh vàng chói mắt, sau đó là thái dương tinh hỏa mát lạnh như nước hừng hực thiêu đốt, lấp đầy mỗi một khe hở nhỏ bé trong thần điện, không để lại bất cứ chỗ trống nào.

Thái dương chi lực, thuần dương chí cương, trời sinh tự mang lực lượng bài trừ tất cả tai họa, đối với thiên ma có lực khắc chế rất mạnh.

Cơ Hạo dùng thái dương tinh hỏa lấp đầy toàn bộ thần điện, chợt nghe từng tiếng rú thảm thê lương mà u oán truyền đến, các tuyệt sắc mỹ nhân xinh đẹp như hoa, nghiêng nước nghiêng thành kia, mỗi người cứng ngắc ở giữa không trung không thể động đậy.

Sau đó làn da các nàng bắt đầu sụp đổ, vỡ nát từng khối một, máu thịt phía dưới làn da bắt đầu mục nát, thành tro, không bao lâu hồng nhan hóa thành bạch

cốt, mười mấy khung xương trắng bệch lơ lửng giữa không trung, các nàng cầm trong tay ngọc tỳ bà bảy màu sắc dăng trào, nhếch miệng phát ra tiếng cười quỷ dị ‘Khắc khắc’.

Chăm chú nhìn lại, chỗ những bộ xương đó, cùng vị trí các mỹ nhân vừa rồi, luôn sai lệch với nhau mười mấy trượng!

A Bảo nén giận quát khê: “Hảo thủ đoạn, hảo thần thông, thế mà có thể che đậy một đôi pháp nhãn này của ta, khiến thần thức của ta cũng bị che đậy, ngay cả bản thể chân thân của các người ở nơi nào cũng chưa làm rõ, khó trách bảo tháp này của ta không giam cầm được các người.”

Cơ Hạo kết một cái pháp ấn, nhẹ nhàng quát một tiếng.

Tiếng quát của hắn như một tiếng sét vang lên ở bên tai A Bảo và Quy Linh, hai người thấp thỏm bức bối thân thể chợt khê run rẩy, như một thùng nước đá từ đỉnh đầu giội xuống, thân thể hai người lạnh lẽo một phen, tâm cảnh chợt nhẹ bẫng.

Trong mắt Quy Linh lóe ra thần quang màu đen, nàng hướng xung quanh nhìn một cái, lớn tiếng cười nói: “Sư huynh, người lại nghĩ sai rồi, chỉ những bộ xương trắng đó, cũng không phải bản thể của họ. Tất cả đều là vô căn cứ, chúng ta đều bị đôi mắt của mình che đậy rồi.”

A Bảo ngẩn ngơ, cơ thịt trên mặt hung hăng co giật, da mặt đỏ lên từng đợt, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Thật sự không mặt mũi nào gặp sư tôn nữa, thật sự không còn mặt mũi gặp sư tôn nữa. Đây là loại yêu ma nào, sao có ảo thuật lợi hại như vậy?”

Mười mấy bộ xương trắng cười ‘Khắc khắc’, trong hốc mắt các nàng dăng lên quỷ hỏa, hai hàng huyết lệ chảy xuống, theo cái cầm bén nhọn nhỏ từng giọt xuống mặt đất. Các nàng đồng thời giơ lên ngọc tỳ bà trong tay vung lên không trung, nhất thời ngọc tỳ bà hóa thành các sợi roi xương dày đặc gai ngược, nhẹ nhàng vung lên không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘Bộp bộp’, cả mảng lớn quỷ

hỏa màu xanh lục không ngừng từ trên cái roi dài phun ra.

Trong nháy mắt, mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành biến thành ác quỷ lờm chờm, các nàng ở trong thái dương tinh hỏa vờn quanh bay múa trên không, không ngừng phát ra tiếng cười quái dị thể lương câu hồn người.

Cơ Hạo không nhìn các mỹ nhân kia biến thành ác quỷ nữa. Hắn xoay người, hướng một góc của thần điện nhìn tới.

“Các hạ, có thể hiện ra chân thân để ta hảo hảo thưởng thức một chút không?”

Thái dương tinh hỏa lấp đầy toàn bộ thần điện, bất cứ năng lượng nào khác thường đều sẽ dẫn tới thái dương tinh hỏa bắn ngược kịch liệt nhất, Cơ Hạo cảm nhận được trong góc kia của đại điện, có một tồn tại không tầm thường.

Một thanh âm réo rắt du dương lắng lẽ vang lên, thanh âm trong veo như thiếu nữ mười sáu, lại trong trẻo như thanh niên tuấn nam, nhưng cẩn thận nghe, người tựa như lại có thể từ trong thanh âm đó nghe ra nam nữ trung niên khoan hậu, cùng với nam nữ tuổi già tang thương.

Chỉ riêng thanh âm này đã khiến trong lòng người ta ngứa ngáy cực kỳ khó chịu, người có thể từ trong giọng nói nghe được rất nhiều nguyên tố.

Từ tiếng khóc nỉ non đầu tiên của trẻ con chào đời, người có thể nghe thấy đứa bé đó trăm năm sau chết già, ở trong phần mộ bất an khóc lóc.

Khuôn mặt Cơ Hạo run rẩy một phen, thanh âm kẻ này có thể xưng là vô thượng ma âm, người đạo hạnh hơi nông cạn một chút nghe được thanh âm đó nguyên thần đều sẽ bị thương.

“Thật ghê gớm, thế mà nghĩ ra loại diệu pháp này phá thần thông của ta.”

Một mảng ánh sáng màu chất chứa toàn bộ sắc thái kỳ dị giống như pháo hoa từ trong góc đại điện phun ra. Trong ánh sáng vô biên, một bóng người yếu diệu

dần dần hiện lên. Thân hình hắc kiêu có dương cương cường tráng của nam tử, lại chất chứa yếu điệu ôn nhu của nữ nhân, làn da có chứa sức sống mới mẻ chỉ trẻ con có, trong ánh mắt lại tràn ngập cơ trí cùng tang thương chỉ người già có.

Khuôn mặt hắc che một tầng ánh sáng màu mờ mờ, dưới ánh sáng khuôn mặt hắc thay đổi trong nháy mắt, vô số gương mặt khác nhau cấp tốc biến hóa, dần dần thế mà lại ngưng tụ thành một gương mặt kỳ dị, tràn ngập sức quyến rũ, lại nói không ra được cụ thể là bộ dáng gì.

Vô số đóa hoa cổ quái, Bàn Cổ thế giới chưa bao giờ gặp hiện lên ở trong ánh sáng màu sắc, dần dần vây quanh hắc nhẹ nhàng bay, đem hắc phụ trợ mỹ lệ như một cảnh trong mơ.

Càng có kỳ hương thoang thoảng bỗng sinh ra, mùi hương thoang thoảng tràn ngập toàn bộ đại điện.

“Đây là một thế giới vạn phần tốt đẹp.” Người nọ nhìn Cơ Hạo, thản nhiên nói: “Nhiều sinh linh như vậy, con mỗi tươi mới ngon miệng cỡ nào. Tộc nhân của ta, đều đã chờ không chịu nổi nữa rồi.”

Nheo mắt, kẻ này từ từ cảm khái nói: “Ở trong hỗn độn khôn cùng tìm tòi vô số năm, rốt cuộc lại gặp được thế giới sinh cơ bừng bừng như thế, đây là may mắn của chúng ta... Lại là bất hạnh của các người.”

Chương 863: Ma Diễm Tăng Vọt

“Con môi?”

A Bảo mặt trầm như nước, không nói năng gì, Quy Linh ở một bên đã tức giận thét dài.

Nàng là hồng hoang huyền quy, một trong các sinh linh đỉnh cấp cường đại nhất thời kì hồng hoang của Bàn Cổ thế giới, thậm chí từng giao thủ với tổ long, phượng tổ trong truyền thuyết. Nàng là kẻ săn giết đỉnh cấp nhất lưới thực vật tàn khốc thời đại hồng hoang, trừ số ít vài vị đại năng, toàn bộ sinh linh trong thiên hạ đều là con môi của nàng.

Một ngoại tộc không biết từ đâu đến, lại còn nói toàn bộ sinh linh của Bàn Cổ thế giới đều là con môi của hắn?

Đây là coi rẻ đối với Quy Linh là một sinh mệnh thể cường đại, là khiêu khích đối với nàng, cho nên Quy Linh vượt trước ra tay, Ngọc Như Ý ở tay trái mang theo một đạo u quang tối như mực hướng vào đầu người nọ ném tới, tay phải vung lên, ba khóa Nhâm Thủy Thần Lô âm u không phát ra thanh âm nào trượt ra ngoài.

“Sinh linh cường đại, máu cùng hồn của người đã khiến ta động lòng.”

Người nọ khẽ cười, vẫn là thanh âm vận luật duyên dáng bất nam bất nữ không già không trẻ, réo rắt du dương.

Đối mặt Quy Linh công kích, ngón út tay trái hắn bung ra, một u quang tối như mực tương tự bắn vọt ra, ngón tay hắn vung, u quang màu đen dài mấy trượng, to bằng đầu ngón tay kia kéo theo một mảng sóng nước thối quét lao lên, hung hăng va chạm với Ngọc Như Ý của Quy Linh.

Nổ vang một tiếng, thân thể người nọ không chút sút mẻ, Quy Linh lại như bị

sét đánh, thân thể run lên lui ba bước.

Ba khóa Nhâm Thủy Thần Lô vô thanh vô tức đến trước mặt người nọ. Hắc mím cười, ngón út tay trái khẽ cong lại bắn ra, Nhâm Thủy Thần Lô còn chưa kịp nổ, đã bị hắc búng bay thật xa.

‘Ong ong ông’ ba tiếng vang trầm trầm truyền tới, Nhâm Thủy Thần Lô dán ở trên vách tường thần điện lạng lẽ phát nổ, không có chút ánh sáng nào phóng ra, tòa thần điện đúc từ thần kim này của Chúc Dung Thị đã bị phá vỡ ba cái lỗ thủng to lớn có đường kính trăm trượng.

Xuyên thấu qua ba cái lỗ thủng trong suốt nhìn qua, tim Cơ Hạo không khỏi đập nhanh một trận.

Ngoài thần điện không phải trời xanh mây trắng, mà là một mảng hào quang màu sắc rực rỡ vờn quanh. Trong ánh sáng màu sắc lơ lửng vô số Mạn Đà La hoa to nhỏ màu vàng trong suốt, trong nhụy hoa mỗi một đóa Mạn Đà La hoa đều có một phi thiên mỹ nhân đứng.

Các nàng cầm các loại nhạc khí, ở trong nhụy hoa vừa múa vừa hát, dáng người yếu diệu kéo ra thụy khí tường quang đầy trời, từng đợt lực lượng kỳ dị chấn động tâm hồn người ta gào thét ập tới. Cơ Hạo chỉ nhìn ngoài đại điện một cái, liền cảm thấy nguyên thần đạo chủng rung động một trận, dọa hắc vội vàng thúc dục đạo chủng phát ra kim quang rạng rỡ bảo vệ nguyên thần.

Toàn bộ thần điện, đều đã bị ma lực tà ác ngấp trời của người nọ bao bọc, như phân tách ra với Bàn Cổ thế giới, thần điện cùng toàn bộ người trong thần điện đều chìm đắm vào trong sự khống chế của người kia.

A Bảo và Quy Linh cũng thấy được cảnh tượng kỳ dị ngoài đại điện, sắc mặt hai người nhất thời trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Trong bất tri bất giác, đem hai người bọn họ lặng yên vây ở trong cấm chế kỳ dị vô danh này. Thực lực người này thật sự là cao thâm khó lường.

Chúc Dung Thị một lần nữa ngừng hiện bản thể, bên người hắc có một vầng lửa dày cả mấy trượng lạng lẽ nở rộ, quầng lửa tràn đầy ráng màu nhìn như đơn giản, lại là do mấy chục vạn loại kỳ trân hỏa diễm trong thiên địa tạo thành, biến hóa khó dò, uy lực cực lớn.

Nhiều sợi tỳ bà long lanh không ngừng từ trong hư không bắn ra, hung hăng nện ở trên quầng lửa, chợt nghe tiếng ‘xẹt xẹt’ không dứt bên tai, dây tỳ bà long lanh bị vầng lửa thiêu đốt hóa thành tro bụi.

Nhưng càng lúc càng nhiều dây tỳ bà không ngừng từ trong hư không trào ra. Vô số ánh sao nhỏ bé gào thét quẩn quanh ở trên màn lửa, lấy khí thể thiêu thân lao đầu vào lửa công kích mãnh liệt. Dần dần sắc mặt Chúc Dung Thị cũng đã có chút khó coi.

Cơ Hạo đã không thấy rõ thân hình Chúc Dung Thị, ngoài thân thể hắc chỉ thấy vô số ánh sao nhỏ bé giăng khắp nơi, không ngừng phát ra tiếng xé gió bén nhọn.

Nhưng lấy thực lực của Chúc Dung Thị, cũng không cần lo lắng hắc gặp nạn ở đây.

Tập trung nhìn về phía người nọ, Cơ Hạo trấn định tự nhiên hướng hắc chấp tay: “Đúng rồi, chưa biết tôn tính đại danh của đạo hữu?”

Người nọ hơi sửng sốt. U quang màu đen trên ngón út tay trái của hắc phun ra vốn muốn thuận thế chém về phía Quy Linh, nghe xong Cơ Hạo hỏi, hắc nhú nhú mày, sau đó lắc lắc đầu: “Tôn tính đại danh? Cái này... thật sự không có ý nghĩa với tộc của ta. Chúng ta không cần tên họ, tự nhiên có thể phân biệt lẫn nhau.”

Cẩn thận mà đắc ý mỉm cười, người nọ ngẩng đầu lên khề thở dài: “Lấy kiến thức nông cạn của các người, không thể biết tộc ta tồn tại. Chúng ta vô hình, vô chất, ngay cả dấu ấn tồn tại cùng dấu vết cũng không có. Thời gian và không gian cũng không có ý nghĩa với chúng ta, chúng ta chỉ là một cái ‘khái niệm’.”

Bọn họ chỉ là một cái ý niệm tồn tại, Cơ Hạo âm thầm tính toán, dùng lý giải của mình giải thích lời người kia nói.

Bọn họ vô hình vô chất, cho nên công kích bình thường, vô luận là đại đao chặt chém hay là đạo pháp công kích đều không có hiệu quả.

Thời gian và không gian cũng không có ý nghĩa với bọn họ, cho nên các thủ đoạn đặc thù cũng khó công kích đến bản thể bọn họ.

Bọn họ chỉ là một khái niệm, bọn họ chuyên tấn công thần hồn, nguyên thần người ta, cho nên muốn công kích bọn họ, muốn tiêu diệt bọn họ, nhất định phải hạ thủ từ trên ‘ý niệm’. Bọn họ ở vô hình vô tích tổn hại nguyên thần, linh hồn người tu luyện, như vậy phải từ vô hình vô tích sử dụng phương pháp vi diệu phản chế bọn họ.

Đây cũng là thủ đoạn tốt nhất ứng phó vực ngoại thiên ma trong đạo tạng kiếp trước.

Hoặc là nói, đây là phương pháp phản chế các đại năng tiên hiền kiếp trước từ trên người bản thân thiên ma tìm hiểu ra.

Vận khí ngưng thần, điều hòa khí huyết, khí tức quanh thân dần dần trở nên nghiêm nghị mà lạnh lùng, khí huyết dao động không tiết ra ngoài chút nào, Cơ Hạo tập trung nhìn người nọ, thần nhiên nói: “Ồ, không có danh hiệu sao? Quả thực, danh hiệu không quan trọng, nhưng người xác định, người có thể đồng thời đối phó chúng ta nhiều người như vậy?”

Ánh sáng của Bàn Giả thái dương ở đỉnh đầu chợt tối sầm lại, toàn bộ ánh mặt trời ngưng tụ thành một luồng to bằng ngón cái, ùn ùn rót vào trong Cửu Dương Qua do Cơ Hạo thúc giục.

Được vô cùng vô tận thái dương tinh quang của Bàn Giả thái dương rót vào, Cửu Dương Qua trở nên hào quang vạn trượng, thân mâu ngưng hiện vô số phù văn, phù văn thực thể như vàng đúc thành quay quanh Cửu Dương Qua điên

cuồng bay múa.

Người nọ mang theo một tia kiêng kị nhìn Cửu Dương Qua, thần binh lợi khí ngưng tụ uy năng thái dương, đối với hắn cũng có hiệu quả khắc chế cực lớn.

Nhưng Cơ Hạo còn chưa ra tay, A Bảo đã vượt lên động thủ trước.

“Cơ Hạo an tâm một chút chờ nóng, xem ngu huynh cân nhắc thủ đoạn của hắn.” Trong thanh âm của A Bảo cũng mang theo một tia bức tức, đem hắn cũng coi là con mồi? Bảo đạo nhân hắn tung hoành hồng hoang bao nhiêu năm, cho dù là các đại năng đứng đầu, cũng sẽ không nói chuyện với hắn như vậy!

Cơ Hạo lần đầu tiên nhìn thấy A Bảo toàn lực thi triển thần thông.

Hắn vươn mười ngón tay, mỗi một đầu ngón tay đều phun ra một đạo kiếm quang sắc bén quyết tuyệt, mười đạo kiếm quang xé rách hư không, phá diệt tất cả hướng vào đầu người nọ chém xuống.

Cơ Hạo giờ mới rõ, A Bảo không hổ là đại đồ đệ của Vũ Dư đạo nhân, kiếm khí hắn chém ra, thế mà có vài phần khí độ kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân, Cơ Hạo chỉ ở xa xa nhìn, đã có một loại đại khủng bố nguyên thần đạo chủng của mình cũng sắp bị kiếm quang cắn nuốt, vỡ nát.

Người nọ khẽ cười một tiếng, thần quang màu đen ở tay trái hơi thu lại, mười ngón bắn ra, cũng là mười đạo kiếm quang bay lên trời.

Kiểm quang hóa thành cự long màu vàng tung hoành hư không, hung hăng va chạm cùng kiếm quang ở mười ngón tay của A Bảo.

Chợt nghe một tiếng nổ vang, thân thể A Bảo kịch liệt run rẩy một cái, lão đảo liên tục lui.

Người nọ lớn tiếng cười, mười ngón tay liên tục run run, các luồng kiếm khí kim quang gào thét mà đến, như mưa rơi hướng A Bảo đánh xuống.

Chương 864: Không Chê Vào Đầu Được

Cơ Hạo kinh sợ, A Bảo ngạc nhiên, Quy Linh ở một bên thất thanh kinh hô.

Người nọ khẽ cười, kiếm quang ở mười ngón tay như dòng thác ánh sáng lượn vòng, mang theo vô số luồng sáng đầy màu sắc, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, theo tiên âm réo rắt hướng vào đầu A Bảo chém xuống.

Bảo tháp ở đỉnh đầu A Bảo phát ra các dòng lũ màu sắc rực rỡ như cự long đánh thẳng về phía trước, hung hăng va chạm với kiếm quang đầu ngón tay người nọ. Tiếng vang lớn ‘Ong ong’ không dứt bên tai, từng khối lưu ly thần tinh màu sắc rực rỡ phun trào ra cả mảng lớn tiên quang không ngừng ngừng tụ ở đỉnh đầu A Bảo, hóa thành những ngọn tiên sơn tiên đảo cao ngất tạo hình hùng vĩ bảo vệ toàn thân.

Tia kiếm trong tay người nọ xoay nhanh, lao vào lưu ly thần tinh bảy màu trong suốt kia. Hào quang phun như mưa, các tiên sơn tiên đảo thần tinh ngưng tụ thành không ngừng vỡ nát, lại không ngừng một lần nữa ngưng tụ thành.

Chỉ trong nháy mắt, mấy vạn tiên sơn tiên đảo thần tinh ngưng tụ thành ở đỉnh đầu A Bảo đồng loạt vỡ vụn, không đợi A Bảo ứng biến, kiếm quang lấy hàng vạn để tính hung hăng chém ở trên người A Bảo.

Áo vải thô A Bảo mặc vỡ vụn từng tắc một, hóa thành vô số con bướm vải màu vàng xám bay loạn đầy trời.

A Bảo hít sâu một hơi, chỉ tay, con bướm vải vỡ vụn đột nhiên nổ vỡ thành các tia sáng cực nhỏ bé, vô số mảng ánh sáng nhỏ vụn hướng trên thân hấn lao tới, ở trước khi một đợt kiếm quang tiếp theo chém ở trên thân hấn, vô số tinh quang nhỏ vụn đã ghép thành một đạo bào hoa mỹ điểm xuyết đầy bản đồ ngôi sao khắp trời, tinh tú lưu chuyển tựa như thực vật, vạt áo lấy hoa văn sông núi trang trí, trước ngực treo Thái Cực, sau lưng đeo bát quái.

“Hừ!” Sắc mặt A Bảo lạnh lùng nghiêm túc khẽ hừ một tiếng, mái tóc dài vốn rối tung không gió tự động, nhanh chóng ở đỉnh đầu kết thành một búi tóc thật dài, một cái Tử Kim Liên Hoa Quan chột xuất hiện, vững vàng chụp ở trên búi tóc, sau đó phun ra một cột tử khí lao thẳng lên trời, đem mấy ngàn đạo kiếm khí người nọ trong nháy mắt đánh xuống va đập vỡ nát.

Một tiếng nổ vang truyền đến, đỉnh đầu A Bảo một tòa linh lung bảo tháp chín tầng sáu góc hiện lên ở trong tầng mây thấp. Bảo tháp mỗi một góc đều treo đầy đèn vàng, chuông đồng, trong đèn vàng có vô số màu tím khói lửa phun ra, chuông đồng không gió tự động không ngừng phát ra tiếng chuông vang dội.

Tay trái hần nâng một cái chuông cổ hỗn độn khí lan tràn thiên địa, cũng dày đặc chu thiên tinh thần đồ án, tay phải nâng một cây như ý hào quang huy hoàng như thái dương, không ngừng phun ra từng đạo hỗn độn cương khí có tính hủy diệt. Tính cả linh lung bảo tháp ở đỉnh đầu, ba món chí bảo phát ra vô lượng ánh sáng đem hần vờn quanh nhiều vòng ở bên trong.

Cơ Hạo gian nan nuốt một ngụm nước bọt, ngơ ngác nhìn ba món dị bảo hộ thân của A Bảo.

Bàn Hi Thần Kính kịch liệt chấn động, rất hiển nhiên ba món dị bảo này của A Bảo rõ ràng là bảo vật ngang cấp với Bàn Hi Thần Kính, tiên thiên chí bảo đều có bốn mươi chín đạo Hồng Mông bảo cấm.

Cơ Hạo duyên pháp lớn bao nhiêu, tạo hóa lớn bao nhiêu, lại có hư ảnh chỉ điểm, lúc này mới có được Bàn Hi Thần Kính một món đỉnh cấp chí bảo như vậy. Mà A Bảo ngày thường không nổi bật, một khi ra tay thế mà lại là ba món bảo vật cùng giai chấn thước thiên địa.

“Đại sư huynh uy vũ!” Cơ Hạo từ đáy lòng cảm khái rộng lớn một tiếng. Không hổ là cường giả hành tẩu trong hồng hoang, cao nhân từ thời hồng hoang sơ khai đã đặc đạo, không nói đạo hạnh pháp lực, chỉ riêng tài sản, nội tình này của hần, người thường làm sao so được với hần?

A Bảo cười ‘Ha ha’, chuông cổ ở tay trái phun ra từng đạo tinh quang dày nặng dinh dính hướng người nọ đánh xuống, như ý ở tay phải phun ra vô số đạo hỗn độn kiếm khí hỗn loạn chém xuống, linh lung bảo tháp đỉnh đầu hấn càng không ngừng xoay tròn. Hư không bốn phía sụp đổ, thần điện Chúc Dung Thị cũng bị quấy nát. Đỉnh núi Chúc Dung phong to lớn bị quấy như tương hồ, rất có dấu hiệu tái diễn hồng hoang.

Chúc Dung Thị ở một bên lo lắng rống to: “Bảo đạo nhân để ý, đừng làm hỏng đàn tràng Chúc Dung Thị ta!”

A Bảo hơi ngần ngại, tiết tấu ra tay chợt chậm lại. Người nọ thấy được cơ hội, thân thể nhoáng lên một cái liền hóa thành một loại tồn tại không cách nào hình dung, như một cái bóng, như một làn gió mát, như một cái ý niệm, như một mảng dấu ấn nhợt nhạt bảo tồn ở trong vũ trụ qua lại, quý dị tuyệt luân, vô cùng kì diệu đột nhập đến trước ngực bụng A Bảo.

“Chết!” Người nọ nhẹ nhàng quát một tiếng, hai tay như điện, kéo theo mười đạo kiếm quang hung hăng hướng lồng ngực cùng đầu A Bảo chém xuống.

Ba món tiên thiên chí bảo thần uy như thế, lại bị người này dễ dàng xuyên thấu bảo cấm của chí bảo, xông đến trước mặt A Bảo.

Cơ Hạo, Quy Linh còn có chính A Bảo đều sợ hãi động dung, kiếm quang trên tay người nọ đã giống như cối xay gió, hung hăng liên tục bổ mấy trăm lượt ở trên thân A Bảo.

Tử Kim Liên Hoa Quan ở đỉnh đầu A Bảo lóe sáng, đạo bào hoa mỹ trên người càng phun ra các làn mây khói hoa mỹ như ánh bình minh, hấn càng miệng phun hoa sen, trên mỗi một đóa hoa sen đều có một mảng Vũ Dư tiên quang trong suốt như nước cuộn tròn bay múa.

Kiểm quang người nọ đánh tan tử khí Liên Hoa Quan của A Bảo phát ra, nổ nát mây khói đạo bào hoa mỹ phát ra, ngay cả hoa sen trong miệng A Bảo phun ra cũng bị kiếm quang chém phá thành mảnh nhỏ. Nổ vang một tiếng, A Bảo

chịu mấy trăm kiếm, bị người này một đòn đánh bay đi.

“Đại sư huynh!” Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, kéo theo một cột sáng vàng hướng A Bảo phóng đi.

Thân hình người nọ lóe lên, mang theo vô số bóng hình xinh đẹp yếu diệu hướng Cơ Hạo đánh tới. Nhưng Cơ Hạo tùy tay vung một cái, Cửu Dương Qua phát ra một tiếng xé rách kinh thiên động địa, cứng rắn chém rách hư không, phóng ra một đạo hồ quang màu vàng hướng vào đầu người nọ chém xuống.

Một đòn này chất chứa toàn bộ uy năng của Cửu Dương Qua, càng có Bàn Giả thái dương rót vào lượng thái dương tinh hỏa khổng lồ ngưng tụ trong đó, Cơ Hạo càng lấy thủ pháp huyền diệu của Khai Thiên Nhất Kích đánh ra một đòn này, hồ quang màu vàng kịch liệt chấn động, chột trái chột phải cấp tốc loạng choạng, quỹ tích công kích nhìn như không đáng tin, thực ra đã tuần hoàn thiên đạo pháp tắc nào đó của Bàn Cổ thế giới, từ trên bốn nguyên phong kín toàn bộ góc độ né tránh của người này.

Một đòn này của Cơ Hạo đã gần với đạo —— đạo này nói rõ cho người nọ, chỉ cần người còn ở Bàn Cổ thế giới, thì nhất định bị một đòn này đánh trúng!

Đây cũng là một lần công kích hoàn mỹ nhất Cơ Hạo sau khi học tập Khai Thiên Nhất Kích đánh ra, không tỳ vết, mỹ lệ.

Người nọ hơi sửng sốt, sau khẽ thở dài một hơi: “Công kích tuyệt vời như vậy, có thể đánh ra công kích hoàn mỹ như thế, ta lúc chặt đầu người, cảnh tượng đó tuyệt đối hoàn mỹ như họa!”

Sau khi khẽ than thở một tiếng, Cơ Hạo liền hoảng sợ nhìn thấy, Khai Thiên Nhất Kích của mình thế mà đột nhiên đọng lại ở trên không, sau đó kim quang chột lóe, một đạo hồ quang kia lấy một loại phương thức không thể né tránh, không thể bỏ chạy, hướng vào đầu mình bổ xuống.

Trong lòng Cơ Hạo hỗn độn một trận, kẻ này là thế nào vậy? Một đòn hấn

toàn lực đánh ra, sao có thể đột nhiên đánh về phía mình?

“Cơ Hạo, tránh ra!” Quy Linh ở bên giận quát một tiếng, hai tay vỗ, một tấm khiên dày nặng hình mai rùa đột ngột hiện lên ở trước mặt Cơ Hạo.

Một tiếng keng ‘keng’ vang lên, trên mai rùa nứt ra một vết thật sâu, một lực lượng khổng lồ đánh cho mai rùa lui vội về phía sau, hung hăng va chạm ở trên ngực Cơ Hạo. Bàn Hi Thần Kính đột nhiên chột lóe, mai rùa kịch liệt đánh tới bị Bàn Hi Thần Kính cứng rắn bắn ra ngoài.

Kêu một tiếng đau đớn, trước mặt A Bảo vừa mới bị bắn bay bỗng chợt có thêm một tấm khiên lớn, đầu hấn va vào trên tấm khiên, cứng rắn húc thủng trên tấm khiên một cái lỗ to bằng đầu người.

A Bảo, Quy Linh đồng thời hộc máu, hai người đồng loạt nhìn về phía người nọ không nói nên lời.

Người này vô luận công phòng, thế mà đều sắc bén tàn nhẫn như thế, hầu như là không chê vào đâu được.

Chương 865: Kiểm Trộn Tru Ma

Thời gian cấp tốc trôi đi.

Thần điện đã bị lực lượng ba món chí bảo hợp nhất của A Bảo phá hủy, bầu trời chỉ thấy ráng màu màu sắc rực rỡ nồng đậm, vô số Mạn Đà La hoa màu vàng trong suốt tung bay khắp trời, trên mỗi một đóa Mạn Đà La hoa đều có một vị mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành vừa múa vừa hát, phát ra vô biên ma lực dao động đạo tâm.

Cơ Hạo thở hỗn hển quỳ rạp xuống đất, giữa ngực bụng đau đớn không chịu nổi.

Có Bàn Hi Thần Kính hộ thể, càng có Kim Ô Liệt Diễm Bào bảo hộ, Cơ Hạo vẫn bị công kích đáng sợ của người nọ đả thương.

Thậm chí Kim Ô Liệt Diễm Bào Vũ Dư đạo nhân tự tay luyện chế cũng ở vạt áo ống tay áo... các vị trí góc xuất hiện vết rách.

Lực sát thương có thể xưng là khủng bố xuyên thấu qua Bàn Hi Thần Kính và Kim Ô Liệt Diễm Bào, đánh nát máu thịt Cơ Hạo, đánh gãy xương hân, chấn bị thương lục phủ ngũ tạng của hân. Toàn thân Cơ Hạo không đâu không đau, trong đầu càng hỗn loạn, thái dương đạo chủng hào quang âm đậm, như ánh nến trong gió có thể tắt bất cứ lúc nào.

Đau, đau đớn trước nay chưa từng có.

Cơ Hạo hít thở thật sâu, sinh mệnh tinh khí mệnh môn trong cơ thể giống như sóng thần nhấc lên thật cao, thương thể trên thân thể cấp tốc khép lại. Một đạo kim quang từ trong Bàn Giả thái dương phun ra, hóa thành nhiệt lực to lớn lưu chuyển toàn thân, thái dương đạo chủng âm đậm lại khôi phục đến hào quang vạn trượng.

“Yêu nghiệt, chết đi!” Cơ Hạo tức giận thét dài, Cửu Dương Qua một lần nữa mang theo một đạo cường quang hung hăng đánh xuống.

Hai mắt hần đăm đăm, đầu óc một mảng hỗn loạn, trong mắt chỉ nhìn thấy dáng người yếu điệu mê người của người nọ, bên tai chỉ có thể nghe thấy tiếng ca, tiếng nhạc của các phi thiên ma nữ vừa múa vừa hát. Cửu Dương Qua toàn lực bổ ra từng lần một, Cơ Hạo cảm giác mình giống như một quả cam, đang không ngừng bị ép ra một chút nước cuối cùng trong cơ thể.

Lại một công kích khổng lồ khủng bố truyền đến, ngực Cơ Hạo trúng một đòn, Bàn Hi Thần Kính cấp tốc lóe lên, giúp Cơ Hạo dời đi hơn phân nửa lực công kích, nhưng vẫn có một bộ phận nhỏ lực lượng đánh hoàn toàn ở trên người hần.

Kim Ô Liệt Diễm Bào phát ra một tiếng kêu to rõ. Pháp bào Vũ Dư đạo nhân tự tay rèn cho hần liên tiếp dính đòn mạnh, cuối cùng không chịu nổi liên tục thương tổn, bị lần công kích này đánh cho vỡ nát.

Vô số luồng sáng màu vàng từ ngoài thân Cơ Hạo tản ra. Cơ Hạo ngơ ngác nhìn Kim Ô Liệt Diễm Bào sụp đổ, trong lòng chấn động chưa xót không chịu nổi.

Một mảng góc áo tàn phá cuối cùng cũng ở trong tay Cơ Hạo hóa thành ánh sáng vàng tan đi, một luồng kiếm ý giấu ở sâu trong Kim Ô Liệt Diễm Bào đột nhiên lao thẳng lên trời. Cơ Hạo thấy hoa mắt, hần như thấy được một ngọn núi lớn kiếm khí tạo thành đứng sừng sững ở trước mặt, kiếm ý khủng bố không thể nói bằng lời tung hoành hư không, nơi đi qua vạn vật đều bị hóa thành hư vô.

Một tiếng rống giận ở trong thần hồn không gian của Cơ Hạo truyền đến: “Tĩnh lại! Các người đám tiểu gia hỏa không chịu cố gắng!”

Hư ảnh đứng ở trên đĩa tròn màu xám, quanh thân lóe ra thần quang màu u lam, trong đôi mắt thần quang màu lam càng như sấm sét phun ra xa mấy chục dặm. Hần đứng ở trong thần hồn không gian của Cơ Hạo giọng hung dữ rống

giận, tiếng rống thật lớn chấn động thần hồn không gian của Cơ Hạo lung lay sắp đổ, chấn động khiến ánh sáng của thái dương đạo chủng hầu như hoàn toàn tắt.

Tiếng rống giận dữ của hư ảnh phối hợp một luồng kiếm ý đáng sợ kia trong Kim Ô Liệt Diễm Bào, Cơ Hạo đột nhiên tỉnh táo lại. Hắn dùng sức lắc lắc đầu, hoàn toàn thấy rõ tình cảnh xung quanh.

A Bảo và Quy Linh đều rất chật vật, nhưng trạng thái so với Cơ Hạo vẫn tốt hơn rất nhiều.

Nhất là A Bảo, hắn có ba món chí bảo hộ thân, nay tuy trên thân bảo quang ảm đạm, nhưng ít nhất nét mặt đoan chính, không mặt xám mày tro như Cơ Hạo. Quy Linh cũng tể ra bảo bối áp đáy hòm, nàng từ Bàn Giả thế giới thu được vài món kỳ trân dị bảo, nay các bảo vật đó treo ở đỉnh đầu nàng, phát ra một mảng lớn khói sóng bảo vệ toàn thân.

Kiểm ý trong Kim Ô Liệt Diễm Bào không chỉ đánh thức Cơ Hạo, càng khiến A Bảo và Quy Linh tinh thần phấn chấn, khí tức toàn thân trở nên càng thêm sắc bén khó cản.

A Bảo lớn tiếng quát: “Quy Linh sư muội, Cơ Hạo sư đệ, vừa rồi lúc thăng nhải này hiển hóa bản thể, chúng ta đã trúng thủ đoạn. Bản thể hắn sau khi hiển hóa, tất cả công phòng của chúng ta đều bị hắn dùng để đối phó chúng ta! Nếu không phải sư tôn giấu một đạo kiếm ý cứu mạng ở trên người Cơ Hạo sư đệ, sợ là chúng ta đều luân hãm ở trong khôn cùng ảo giác không thể giải thoát!”

Cơ Hạo hướng mặt đất nhổ một ngụm nước bọt dính máu. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khó trách ta có thần kính hộ thể, còn bị đánh cho ngũ lao thất thương không ngừng học máu, hóa ra là đại thần thông của sư huynh cùng sư tỷ!”

Về mặt A Bảo và Quy Linh rất chật vật nhìn Cơ Hạo một cái, cùng cười khổ không nói.

Quy Linh giơ lên tay trái của mình, trên tay áo nước màu đen một vết rách chình tề rõ ràng có thể thấy được. Nàng rất kinh ngạc nhìn Cơ Hạo cười khổ nói: “Cơ Hạo, pháp bào này của sư tỷ tuy không phải bảo bối gì quá tốt, nhưng cũng là linh vật thiên địa sinh thành. Lấy đạo hạnh tu vi của sư tỷ, lại bị người một đòn chém rách, một thân thần thông pháp lực của người rốt cuộc đã tu luyện như thế nào?”

Cơ Hạo im lặng, nhìn tay áo tổn hại của Quy Linh, hắn cũng có chút đỏ mặt lên.

Người nọ ngồi xếp bằng ở trong bụi hoa vạn hoa vờn quanh, rất ngạc nhiên nhìn đạo kiếm ý di thiên cực địa ở đỉnh đầu Cơ Hạo. Hắn khẽ thở dài: “Kiếm ý như thế, sợ là đã sắp chạm đến cực hạn sát phạt chi đạo hủy diệt tất cả, tiến thêm một bước nữa, vậy sẽ cực kỳ ghê gớm.”

Lắc đầu, người nọ cười lạnh nói: “Nếu không có đạo kiếm ý này, các người đã tự giết lẫn nhau mà chết. Đáng tiếc, đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc.”

Cơ Hạo cũng cười lạnh nói: “Chúng ta đã chưa chết, như vậy chết nên là người.”

Người nọ kinh ngạc nghiêng đầu, cười quyến rũ nhìn Cơ Hạo: “Ồ? Các người còn có chiêu số áp đáy hòm nào? Để ta nhìn xem được không? Vừa rồi kiếm khí của đứa nhỏ này rất có vài phần thần diệu, pháp bảo của con bé này cũng rất có vài phần uy lực, thậm chí người tiểu gia hỏa này chiêu thức cũng rất bất phàm, nhưng cũng chỉ có thể... Các người còn có chiêu số gì?”

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, hắn dậm chân, một trận đồ màu hỗn độn loang lỗ từ trong cơ thể hắn bay ra, phun ra khôn cùng hỗn độn khí nhanh chóng bao phủ phạm vi trăm vạn dặm. Bốn đạo kiếm quang từ trong cơ thể Cơ Hạo phun ra, nhanh chóng đứng đông tây nam bắc bốn phương vị, sau đó vô số kiếm quang từ bầu trời giống như mưa rơi xuống.

Đám phi thiên ma nữ đứng ở trên Mạn Đà La hoa trong suốt màu vàng cùng

cất tiếng gào thét kinh hô, các nàng đều bị kiếm quang trên trời hạ xuống đánh trúng, thân thể xinh đẹp bị xuyên thủng, nhanh chóng bốc lên lửa lớn hùng hực, trong vài cái chớp mắt đã bị thiêu thành tro tàn.

Bốn đạo kiếm quang to lớn từ bốn phía hướng vào phía trong hợp lại, Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh, cùng với Chúc Dung Thị không biết khi nào thoát ra khỏi vòng vây phân biệt đứng ở đông tây nam bắc bốn đại trận môn.

Chúc Dung Thị rất vui vẻ cười: “Năm đó tổ tiên từng lưu lại, nói kiếm trận này của Vũ Dư đạo nhân có đại uy lực đồ thiên lục địa, chư thần diệt thánh, ngày xưa tổ tiên cũng từng là phó thủ chủ trì một phương trận môn, hôm nay có thể tự mình thể ngộ uy năng của kiếm trận này, thật sự là thống khoái, thống khoái!”

Người nọ ngồi ở trong vụn bụi hoa trợn mắt há hốc mồm nhìn Vũ Dư kiếm trận, thân thể hấn nhoáng lên một cái liền hóa thành một loại tồn tại kỳ dị ngôn ngữ không thể hình dung muốn phá không bỏ chạy, nhưng kiếm quang bốn màu hướng vào phía trong hợp lại, chợt nghe một tiếng rú thảm, khôn cùng ánh sáng màu sắc đỉnh núi Chúc Dung chợt sụp đổ, thanh khí kéo theo người nọ cũng bị kiếm quang hoàn toàn nghiền thành vụn nát.

Khôn cùng ánh sáng màu sắc vây khốn đỉnh núi Chúc Dung vừa mới sụp đổ, từng đợt tiếng cảnh báo dồn dập từ xa xa truyền đến.

Chúc Dung Thị chợt biến sắc.

Chương 866: Lại Phạm Thần Cung

Nghe được tiếng cảnh báo, Chúc Dung Thị chợt biến sắc.

Hỗn hển dậm chân, Chúc Dung Thị lớn tiếng quát: “Bọn hản thể mà còn dám đến xâm phạm lần thứ hai!”

Thân hình nhoáng lên một cái, Chúc Dung Thị hóa thành một ánh lửa phóng lên cao. Nửa bầu trời cũng bị Chúc Dung Thị tức giận phát ra ánh lửa mây đỏ đốt đỏ bừng, vô số quãng lửa to bằng nắm tay từ không trung rơi xuống, còn chưa rơi xuống đất đã âm ầm nổ tung, nổ khắp trời đều là tiếng sấm.

Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh hơi ngẩn ngơ, bọn họ không để ý tới truy cứu người nọ rốt cuộc bị kiếm trận hoàn toàn tru sát hay chưa, hoặc là dùng đòn pháp kỳ diệu nào chạy mất, cũng đều bay lên trời, hoặc thân hóa luồng sáng, hoặc là chân đạp mây nước, theo sát Chúc Dung Thị hướng phía nam bay đi.

Mượn dùng Thái Dương Lưu Quang Độn Pháp, Cơ Hạo hóa thành một tia sáng nhỏ bé vô thanh vô tức lao vút về phía trước.

Hắn không ngừng nhìn về phía A Bảo và Quy Linh, một lần này hai người không còn sức như ngày thường giấu tài hạ mình, đều lấy ra bản lĩnh áp đáy hòm thật sự của mình.

A Bảo không biết từ đâu lôi ra một thanh đoản kiếm toàn thân óng ánh như ngọc, lấy nguyên thần ngự kiếm hóa thành một đạo kiếm quang sắc bén xuyên qua hư không. Tốc độ kiếm quang của hắn nhanh tới mức khiến Cơ Hạo trợn mắt há hốc mồm, kiếm quang chợt lóe đã bay ra thật xa, kiếm quang lại chợt lóe, Cơ Hạo thể mà đã không nhìn thấy bóng người A Bảo ở đâu!

Mà đỉnh đầu Quy Linh lơ lửng hư ảnh một con rùa khổng lồ dài vạn dặm, huyền quy lớn vô cùng chậm rãi hướng phía trước bước chân, thân thể Quy Linh hơi nhoáng lên một cái, nháy mắt đã xuyên qua mấy vạn dặm.

Dù là Thái Dương Lưu Quang Độn Pháp của Cơ Hạo đã nhanh đến cực hạn, đã đến cực hạn đạo hạnh pháp lực của hần hiện tại có thể thừa nhận, nhưng hần vẫn không thể đuổi kịp tốc độ của A Bảo cùng Quy Linh.

Trong lòng Cơ Hạo không khỏi âm thầm ngỡ ngàng, ngày thường A Bảo và Quy Linh đều khí độ thông dong, tiêu diêu tự tại thế ngoại cao nhân, chưa bao giờ thấy bọn họ tức giận phát hỏa, động tác bọn họ của cũng đều đầy sự ung dung.

Hần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy A Bảo cùng Quy Linh nổi hung.

Xem bộ dáng bọn họ vội vàng chạy về phía trước, Cơ Hạo không khỏi bi ai cho kẻ xui xẻo lát nữa rơi vào trên tay bọn họ. Đụng phải A Bảo cùng Quy Linh nổi nóng. Hắc hắc, Cơ Hạo rất chờ mong những kẻ kia sẽ xui xẻo thành bộ dáng thế nào.

Lắc đầu, Cơ Hạo thu hồi Thái Dương Lưu Quang Độn Pháp, Thiên Địa Kim Kiều từ mi tâm hần gào thét phun ra, một cột sáng màu vàng sẫm xé rách hư không, thân hình hần nhoáng lên một cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Trong nháy mắt tiếp theo, hần trực tiếp xuất hiện ở trên biển nam tương Chúc Dung Thị từng dẫn hần đi.

Thiên Địa Kim Kiều thần diệu dị thường, khi Cơ Hạo chạy tới một vùng biển nam thạch nóng chảy đỏ, Chúc Dung Thị, A Bảo và Quy Linh đều không thấy bóng dáng.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh một lần nữa ngồi xếp bằng ở trên đĩa tròn màu xám đột nhiên lớn tiếng hô to: “Để ý, có cường địch! Tiểu gia hỏa, lần này kẻ địch lợi hại phi thường, người nhất định phải cẩn thận hơn nữa mới được!”

Thanh âm hư ảnh còn đang quanh quẩn trong thần hồn không gian, phía sau Cơ Hạo một trận gió dữ truyền đến. Hần vội vàng làm một cú điều hâu vận mình, kéo theo một ánh lửa lao thẳng lên trời, ‘Soạt’ một cái lao lên cao mấy trăm dặm.

Xoay người, Cơ Hạo trợn mắt nhìn xuống phía dưới, một đại hán vạm vỡ toàn thân tràn đầy màu sắc, giống như lưu ly bảo châu đúc thành cầm một cái quả trứng đầu rồng cực lớn, đang hung tợn hướng hắn nhìn qua.

Vừa rồi chính là đại hán này cầm quả trứng đánh lên Cơ Hạo sau lưng, hơn nữa cũng không biết hắn dùng biện pháp gì, thế mà tránh được thần thức của Cơ Hạo. Cơ Hạo còn chưa phát hiện bóng dáng hắn, hắn đã tới gần đến phía sau Cơ Hạo.

“Hảo gia hỏa, ăn của ta một chiêu!” Thái Dương Đạo Mâu ở mi tâm Cơ Hạo mở ra, từng đám thái dương tinh hỏa sền sệt như tương gào thét lao ra. Thái dương tinh hỏa quay cuồng dây dưa, trong dịch lửa sền sệt màu vàng các phù văn thuần dương cương lôi lạng lẽ ngưng tụ.

Thân thể người vạm vỡ cao một trượng sáu thước kia nhoáng lên một cái, kéo theo mấy chục dải tàn ảnh hướng Cơ Hạo lao thẳng tắp.

Như trong hư không có một cái cầu thang vô hình tồn tại, đại hán đạp cầu thang từng bước một lao về phía Cơ Hạo. Hắn bước ra mỗi một bước, dưới chân sẽ có một đóa Mạn Đà La hoa màu vàng bán trong suốt long lanh lạnh yên hiện lên.

Thân thể đại hán tráng kiện khôi vĩ, nhưng động tác lại nhẹ nhàng uyển chuyển như thiếu nữ nhảy múa, quả trứng đầu rồng trong tay dài khoảng ba trượng bị hắn múa nổi gió, nhưng nhìn động tác vung của hắn, lại nhẹ nhàng như cầm dải lụa đón gió rung rung.

“Ồ vô liêm sỉ!” Cơ Hạo mơ hồ có một tia phán đoán.

Thái dương tinh hỏa màu vàng hung hăng nện ở trên thân đại hán, thuần dương cương lôi âm âm nổ tung, từng đám lôi hỏa màu vàng đường kính vài dặm phát nổ, những đợt khí thuần dương mãnh liệt gào thét quét qua hư không. Mái tóc dài của Cơ Hạo bay múa, lơ lửng ở giữa không trung nhìn chăm chăm sâu trong ánh lửa quay cuồng.

Còn chưa chờ ánh lửa của vụ nổ tán đi, phía sau Cơ Hạo một lần nữa truyền đến tiếng xé gió vang nặng nề.

Thân thể nhoáng lên một cái, Thiên Địa Kim Kiều ở mi tâm Cơ Hạo phun ra, mang theo hắc nháy mắt đến ngoài mười mấy dặm. Hắc quay đầu nhìn, nhất thời lông tơ sau lưng dựng thẳng, thế mà có mười bảy tên toàn thân tràn đầy ánh sáng màu sắc không biết từ nơi nào xông ra, đang bao vây vị trí của hắc vừa rồi mấy vòng.

Nếu không phải Thiên Địa Kim Kiều giúp hắc phá vỡ hư không, tùy ý xuyên qua, hắc đã lâm vào tầng tầng vòng vây của bọn người kia.

Ánh lửa tán đi, đại hán vừa mới bị thuần dương cương lôi của Cơ Hạo đánh phá dường như không có việc gì phá tan ánh lửa lao thẳng lên trời, tổng cộng mười tám đại hán dựa theo hình thức trong chín ngoài chín hợp thành một đại trận huyền diệu, một đám như hổ rình mồi nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

“Các người... Bị quỷ bám vào rồi?” Trầm mặc chốc lát, Cơ Hạo rất không khách khí hỏi đối phương.

Trong mắt của mười tám đại hán lóe ra u quang, từng mảng mùi thơm kỳ dị từ trong cơ thể bọn họ khuếch tán ra, bên người bọn họ có ánh lửa màu sắc rực rỡ tràn ngập, không lâu sau bầu trời phạm vi mấy chục dặm đều bị ánh sáng rực rỡ khí đẹp bao phủ, càng thêm phụ trợ bọn họ giống như thần nhân giáng phàm.

“Tiểu gia hỏa, vừa rồi kiếm trận kia của các người thật sắc bén.” Một đại hán trong đó chậm rãi, dùng thanh âm cực kỳ đặc thù, làm Cơ Hạo khó có thể quên được, xen lẫn các giọng kỳ dị nam nữ già trẻ nói: “Người thế mà có thể chém giết ta một lần? Nhưng vô dụng, muốn hoàn toàn giết chết tộc nhân của chúng ta, không phải là chuyện dễ dàng như vậy.”

Khuôn mặt Cơ Hạo chợt cứng đờ, hắc nhìn đại hán kia lớn tiếng quát: “Các người rốt cuộc lai lịch thế nào?”

Tuy biết đại hán này rất có thể chính là vực ngoại thiên ma bám vào người trong đạo tạng kiếp trước ghi lại, nhưng Cơ Hạo vẫn muốn tìm một đáp án chính xác.

Đại hán mỉm cười, đang muốn mở miệng, một ánh lửa lao vút đến, Chúc Dung Thị hỗn hển lao tới.

Nhìn nhìn Cơ Hạo đang giằng co với mười tám đại hán, Chúc Dung Thị gật gật đầu, ngón tay hần điểm một cái, biến nham thạch nóng chảy lập tức nhấc lên sóng to cuồn cuộn, nham thạch nóng chảy thật dày tách ra hai bên, một đường hướng phía dưới nứt ra một khe nứt to lớn dày tới mấy vạn dặm.

Xuyên thấu qua nham thạch nóng chảy nứt ra, Cơ Hạo nhìn thấy mấy người phụ nữ trên thân phun trào khói sóng bảy màu, khuôn mặt tuyệt mỹ đang đứng ở trước cửa thần cung, hai tay mang theo các luồng sương khói ánh sáng kỳ dị, muốn phá vỡ cửa thần cung tiến vào trong cung.

Chương 867: Phụ Thể Đoạt Hồn

“Đồ chết tiệt!” Chúc Dung Thị tức giận mắng một tiếng, tay phải vung lên, biển nham thạch nóng chảy phía dưới quay cuồng một trận, vô số nham thạch nóng chảy bay lên trời, đan xen một phen ngưng tụ thành một cái rìu thật lớn, mang theo sóng nhiệt ngập trời hướng mấy tuyệt sắc mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành trước cổng thần cung bổ tới.

Mười tám tráng hán giằng co với Cơ Hạo Diêu Diêu liên tục cười khê, bề ngoài rõ ràng là đại hán thô lỗ hào sảng, lại phát ra tiếng cười quyến rũ, dụ dỗ thấu xương, chân đạp đóa hoa màu vàng dần dần hạ xuống.

Động tác của bọn họ nhìn như thông thả, thực ra chột lóe đã tới trước khe nứt vỡ ra trong biển nham thạch nóng chảy, mười tám người đồng thời vung binh khí trong tay, ngưng tụ thành một quầng sáng màu sắc rực rỡ phạm vi trăm dặm, chắn phía dưới cây rìu khổng lồ.

Cái rìu khổng lồ bổ vào trên quầng sáng màu sắc rực rỡ, Chúc Dung Thị quát khê một tiếng “Ninh!”.

‘Ông’ một tiếng vang lên, hư ảnh mười tám đóa hoa sen màu vàng trong quầng sáng màu sắc rực rỡ đột nhiên chột lóe, cánh hoa sen dần dần lượn vòng, kéo theo vô số hạt mưa ánh sáng phun trào hét giận dữ. Cây rìu khổng lồ chất chứa uy lực vô biên bị đóa hoa cấp tốc xoay tròn đảo loạn, tách dòng, hóa thành mười tám quầng sáng lửa màu đỏ rực bay chéo ra, hung hăng đánh vào trong biển nham thạch nóng chảy.

Toàn bộ biển nham thạch nóng chảy kịch liệt chấn động lên, mười tám dải ánh lửa phát nổ, nham thạch nóng chảy còn nhấc lên sóng cao tới trăm dặm, từng đợt nham thạch nóng chảy đỏ rực gào thét hướng bốn phía quay cuồng, trong nham thạch nóng chảy xuất hiện mười tám lỗ hồng đường kính vạn dặm!

Trong mười tám lỗ hồng đó, toàn bộ nham thạch nóng chảy hóa thành hư ảo,

không còn lại chút cặn nào. Công kích của Chúc Dung Thị hóa thành ánh sáng với nhiệt độ mãnh liệt lơ lửng ở trên biển nham thạch nóng chảy, ánh sáng với nhiệt độ quá mức mãnh liệt khiến hư không phụ cận vặn vẹo, sụp đổ, vô số vết nứt không gian nhỏ bé màu đen quẩn quanh ánh sáng mãnh liệt màu trắng ngà, dần dần vàng sáng màu đen căn nuốt tất cả.

Cơ Hạo chấn động nhìn Chúc Dung Thị, nhìn bộ dáng hăn cử trọng nhược khinh, một đòn này cũng không hao phí của hăn bao nhiêu khí lực.

Nhưng một đòn này sau khi bị phân tán thành mười tám, lại bị tòa đại trận kia cắn nuốt dung hợp một bộ phận uy năng, vẫn còn có thể tạo thành hiệu quả sát thương đáng sợ như thế. Cơ Hạo ảo tưởng một phen cảnh tượng một đòn này rơi ở Bồ Phán hoặc là Lương Chử loại ngựa xe đông đúc đó, không khỏi rùng mình.

Tu vi đến cấp độ đó của Chúc Dung Thị, thực có sự đại khủng bố giờ tay nhắc chân diệt quốc phá tộc.

Tiếng xé gió chói tai truyền đến, A Bảo, Quy Linh một trước một sau chạy tới, bọn họ không chút nào ngoài ý muốn hưởng Cơ Hạo giành trước đuổi tới gạt gậy đầu, đồng thời cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Nhìn thấy tòa thần cung lơ lửng ở trên nham thạch nóng chảy, toàn thân dùng đồng đỏ đúc ra, A Bảo lạnh lùng nói: “Yêu nghiệt vô tri, tòa trấn ma thánh cung này chính là đại năng cấp bậc sư tôn liên thủ, dùng tài liệu Hiên Viên thánh kiếm để Hiên Viên đúc để lại, điều động thiên địa đại lực đúc mà thành.”

Hăn cười lạnh vài tiếng, trào phúng nói: “Trấn ma thánh cung này trên ứng tinh tú, dưới thông địa mạch, trừ phi tinh tú của Bàn Cổ thế giới rơi xuống toàn bộ, linh mạch đoạn tuyệt toàn bộ, nếu không ngoại ma đừng mơ...”

A Bảo đột nhiên không nói nên lời nữa, bởi vì ở ngay trước mặt hăn, cửa chính thần cung nổ vang ‘Thùng’ một tiếng, chậm rãi bị đẩy ra một khe hở thật hẹp. Vài tuyệt sắc mỹ nhân đứng ở cửa Thần Cung điệu dàng hướng A Bảo đá lông nheo, một người trong đó tùm tùm cười.

“Thật sự là không có kiến thức, tất cả vật hữu hình hữu chất, đừng hòng ngăn bước chân tộc ta, mặc cho người thông thiên đại trận, ở trong mắt tộc ta chẳng qua là cái sàng thủng lỗ chỗ mà thôi. Ài, nói những điều này với các người có ý nghĩa gì? Các người các tộc duệ cấp thấp còn dựa vào thân thể, nguyên thần tồn tại, căn bản không thể lý giải sự vĩ đại và đáng sợ của tộc ta đâu!”

‘Tộc duệ cấp thấp dựa vào thân thể, nguyên thần tồn tại’?

Cơ Hạo trầm mặt nhìn các nàng, tộc duệ cấp thấp ư?

Vung tay, trận đồ hỗn độn loang lỗ phun ra vô số luồng khí sắc bén dần dần triển khai, kiếm quang bốn màu phóng lên cao. Cơ Hạo nhìn mấy tuyệt sắc mỹ nhân kia cười lạnh nói: “Các người thực ghê gớm lắm sao? Vậy thử uy lực kiếm trận này của sư tôn đi!”

Sắc mặt mười tám tráng hán, mấy mỹ nhân xinh đẹp đồng thời biến đổi, một mỹ nhân thân thể nhoáng lên một cái liền hướng trong thần cung xâm nhập. Nàng lớn tiếng quát: “Ngăn cản bọn hăn, đáng chết. Nơi này sao có thể có vật sát phạt đáng sợ như thế?”

Lời còn chưa dứt, trong thần cung một ánh lửa thối quét ra, vô số kiếm quang do lửa ngưng tụ thành rợp trời rợp đất mang theo tiếng vang lớn ‘Vù vù’ quét ngang quảng trường trước cửa cung. Các đại hán sừng trâu bị giam cầm trên tế đàn bị kiếm quang lan đến, một đám rống to tức giận mắng ‘Ngao ngao’.

Mấy mỹ nhân trở tay không kịp, bị kiếm quang lửa đụng phải. Vô số đạo kiếm quang gào thét mà đến, giữa kiếm quang và kiếm quang không có khe hở, quả thực chính là một dòng lũ lửa hung hăng đánh vào trên thân các nàng.

Khác với Chúc Dung Thị dùng phương pháp chính xác mở ra cửa thần cung, dùng phương pháp chính xác mở cửa cung, các kiếm quang kia cũng còn đột ngột đánh bất ngờ người mở cửa; mấy mỹ nhân này là dùng thủ đoạn kỳ diệu nào đó, mới mở ra cửa cung.

Loại bí pháp này huyền diệu vô cùng, lại là triệt để phá hoại đối với cấm chế toàn bộ thần cung, cho nên lực cản trở của thần cung càng thêm đáng sợ.

Dù là các mỹ nhân đó đều có một thân thần thông bí pháp quý bí tuyệt luân, các nàng vẫn bị kiếm quang đánh cho run rẩy như lá chuối trong bão táp, thân thể không ngừng phát ra tiếng trầm đục ‘Phốc phốc’ bị kiếm quang xuyên thủng, nhưng thấy trên người các nàng không ngừng xuất hiện các lỗ thủng trong suốt, bên trong không ngừng có sương khói màu sắc rực rỡ phun ra.

Một luồng hơi thở khổng lồ không ngừng từ trong thần cung lao ra. Hơi thở đó hùng hồn, tựa như trời cao đất dày hiển hóa nhân gian, đại biểu toàn bộ thiên địa Hạo Nhiên Chính Khí giáp mặt nghiền ép xuống.

Loại Hạo Nhiên Chính Khí này là khắc tinh tuyệt đối của tất cả tai họa, mấy mỹ nhân bị hơi thở đó áp chế đến mức không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho vô số kiếm quang xuyên qua cơ thể, các nàng đau đến mức rú thảm ‘A a a’ liên tục.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, kiếm quang phun ra trong cửa chính thần cung mới dần dần biến mất, theo ‘Thùng’ một tiếng vang lớn, cửa cung dần dần mở ra, các con cự long do ánh lửa ngưng tụ thành cuộn mình ở trong không gian rộng lớn sau cửa cung, ánh mắt lạnh lẽo nhìn mọi người ngoài cửa cung.

“Không có kiến thức?” Chúc Dung Thị cười trào phúng: “Rõ cuộc là ai không có kiến thức? Tòa trấn ma thánh cung này, thật sự dễ xông vào như vậy sao?”

Các mỹ nhân toàn thân rách tung toé hầu như bị đánh thành bộ xương khô. Các nàng nằm dưới đất, hấp hối thở phì phò, nghe xong Chúc Dung Thị cười nhạo, các nàng đồng thời ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm hẳn.

“Không có kiến thức, các ngươi bọn tộc duệ cấp thấp này, thật sự không có kiến thức!”

Tiếng cười ‘Hì hì’ từ không trung bay xuống, tiếng cười như chuông bạc làm tâm thần người ta đều say, những làn sương khói nhỏ bé màu sắc rực rỡ từ trên cao cấp tốc rơi xuống, lóe lên một cái liên lao vào thần điện. Trong sương khói mơ hồ có thể thấy được một bóng người xinh đẹp mê người chợt lóe, sau đó mọi người đều nhìn thấy rõ, nàng nhẹ nhàng khéo léo xuyên qua rồng lửa chặn lại, trực tiếp đi tới trước đầu Xi Vương.

“Thân thể tốt bao nhiêu chứ, thân thể vĩnh hằng bất diệt sao? Là của ta!”

Bóng người này cười duyên, dễ dàng vồ về phía trước nhào vào đầu Xi Vương.

Chương 868: Đình Luyện Nguyên Linh

“A cha, sư huynh, sư tỷ, các người đi đối phó ma đầu kia.”

Cơ Hạo tế ra Vũ Dư kiếm trận, lấy thực lực hẳn không đủ để phát huy toàn bộ uy lực của kiếm trận, nhưng cũng đủ để phong tỏa hư không phạm vi mười vạn dặm.

Bốn màu kiếm khí lan tỏa ra thiên địa, hùng hồn dựng lên, Cơ Hạo hướng Chúc Dung Thị, A Bảo, Quy Linh quát to một tiếng.

Chúc Dung Thị, A Bảo, Quy Linh mặc kệ việc khác, dùng hết thủ đoạn xé rách hư không, nháy mắt di động đến trong thần cung. Trong lòng bọn họ biết rõ, lấy thần thông đáng sợ của các tồn tại không biết tên kia, nếu lại phối hợp thân thể vĩnh hằng bất diệt của Xi Vương, vậy tuyệt đối là tai nạn.

Rất có thể khiến toàn bộ sinh linh của Bàn Cổ thế giới, vô luận dị tộc hay nhân tộc đều hoàn toàn bị diệt.

Bọn họ xâm nhập thần cung, sau đó cửa chính thần cung ầm ầm đóng lại, bốn phương tám hướng vô số cột lửa phóng lên cao, đem thần cung to lớn bao bọc nhiều tầng. Thiên địa thần viêm, linh hỏa đủ loại màu sắc hình dạng tạo thành cột lửa đan xen quần quýt lẫn nhau, hóa thành một cái lưới lớn bao trùm bốn phương.

Cơ Hạo đứng ở giữa không trung, lạnh lùng nhìn mười tám người vạm vỡ kia cùng sáu tuyệt sắc mỹ nhân thân bị thương nặng ngoài quảng trường thần cung.

“Tiểu gia hỏa có chút ý tứ, nhưng anh hùng luôn chết sớm nhất, chết nhanh nhất, hơn nữa sau khi chết cảnh ngộ thảm nhất.” Một người vạm vỡ cầm kim cương bảo xử, nhìn Cơ Hạo dùng thanh âm mềm mại điệu dàng khẽ cười nói: “Chúng ta từng thấy vô số anh hùng, cho nên chúng ta biết kết cục của anh hùng là gì.”

“Tiểu ca, người cũng không cần sánh anh hùng, không bằng... Ngoan ngoan làm nô lệ của chúng ta đi?” Một người vạm vỡ khác ánh mắt lóe lên nhìn Cơ Hạo, kiếm quang bốn màu bốn phương tám hướng bao phủ toàn bộ thiên địa khiến hắn có chút kinh hồn táng đảm, cho nên ngữ khí của hắn trở nên rất hòa hoãn.

“Chúng ta tuy nơi đi qua chúng sinh bị diệt, nhưng ngẫu nhiên cũng có ngoại lệ.” Đại hán này cười nói: “Ví dụ như nói, giống...”

Tiếng kêu chói tai ‘xẹt xẹt’ từ trên quảng trường truyền đến, mấy tuyệt sắc mỹ nhân bị đánh thành bộ xương khô run rẩy đứng lên, một mỹ nhân vung xương tay trắng nõn lớn tiếng quát: “Dong dài cái gì? Giết hắn! Xé nát linh hồn hắn. Ta muốn một khối lớn nhất!”

Các tia sương mù vi diệu không ngừng hướng trên thân mấy mỹ nhân đó quần quýt tới, khói sương mờ ảo màu sắc rực rỡ bốc lên, trên bộ xương khô tàn phá của các nàng nhanh chóng sinh ra máu thịt, không bao lâu các nàng lại biến thành mỹ nhân xinh đẹp nhiều vẻ, nghiêng nước nghiêng thành.

Mười tám đại hán không dong dài nữa, bọn họ giơ binh khí trong tay, thân hình nhoáng lên một cái đã tới bên người Cơ Hạo, đem hắn bao vây nhiều vòng.

Cơ Hạo kết pháp ấn kiếm quyết, đang muốn thúc dục kiếm trận giết địch, trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh ù ù vang lên: “Mấy thứ này... giết không bằng... Ô, thử hắn chút!”

Cơ Hạo hơi sửng sốt, ba người vạm vỡ rút gào trầm thấp, thân hình bành trướng gấp đôi, vung chày kim cương, long đầu trượng, liệt hỏa phủ nặng nề hung hăng bổ vào trên thân Cơ Hạo.

Quát khê một tiếng, Bàn Hi Thần Kính nổi lên một mảng thần quang âm u chợt lóe. Ba món binh khí nặng nề đột ngột chém vào trên thân ba người vạm vỡ khác. Theo tiếng mắng kinh ngạc sợ hãi đan xen, ba đại hán bị một đòn toàn lực của đồng bạn mình đánh bay thật xa.

Cơ Hạo nhắm mắt, ở dưới hư ảnh dẫn dắt, toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt ở trên đỉnh nhỏ năm màu trong bụng đã gần như ngưng tụ thành thực chất. Đỉnh tròn nhỏ ba chân tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt, từng luồng hơi thở hùng hậu lại ôn hòa, cho người ta cảm giác thoải mái ấm áp không ngừng từ trong đỉnh nhỏ khuếch tán ra, chậm rãi thấm bổ thân thể Cơ Hạo.

Các vực ngoại thiên ma kia cực khó đối phó, đao chém rìu bổ không thể làm gì bọn hắn. Thái dương thiêu đốt không làm gì được bọn hắn, lực sát thương của các loại thần thông lôi pháp đối với bọn hắn cũng cực kỳ có hạn.

Cái đỉnh nhỏ này, chẳng lẽ có thể đối phó bọn chúng?

Mười tám người vạm vỡ đồng thời hướng Cơ Hạo xung phong tới, sáu tuyệt sắc mỹ nhân khôi phục như lúc ban đầu trên quảng trường phía dưới khẽ cười, kéo theo vô số cánh hoa tung bay, vùng ngọc tỷ bà long lạnh trong suốt, tấu làn điệu êm tai bay lên trời, rất nhẹ nhàng ép về phía Cơ Hạo.

Hư ảnh một lần nữa mở miệng: “Thử đi. Có kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân phong tỏa hư không, người ngoài tuyệt đối khó phát hiện người vận dụng nó. Lại thêm ta giúp người che giấu khí tức, thiên hạ sẽ không người nào biết người vận dụng bảo bối này. Thử chút, ta không tin mấy thứ này thật sự không thể hóa giải.”

Cơ Hạo gật gật đầu. Hắn há mồm, một đạo linh quang năm màu từ trong miệng hắn phun ra, đỉnh nhỏ luôn giấu ở trong cơ thể hắn lần đầu tiên rời khỏi thân thể hắn, theo linh quang lao ra bên ngoài cơ thể.

Đỉnh nhỏ đón gió nhao lên một cái, nhanh chóng từ kích cỡ nắm tay bành trướng đến mấy trượng. Đỉnh tròn ba chân tạo hình cổ xưa tròn trịa, trên thân đỉnh cũng không có bất cứ hoa văn phù điêu trang trí nào, nhưng trong thân đỉnh mây tía bốc lên, vô số tầng hoa văn mây cấp tốc lóe lên, trong thân đỉnh gần như bán trong suốt thỉnh thoảng hiện lên các loại hình ảnh tinh tú khắp trời, sông núi, hoa diều trùng ngư, thần thú thần cầm.

Hình ảnh trong cái đỉnh nhỏ này bao hàm toàn diện, tựa như tất cả mọi thứ trong Bàn Cổ thế giới, đều ở nơi này có được hình chiếu của mình.

Tiểu đỉnh vừa ra, một khí cơ hoạt bát linh động, Cơ Hạo không thể phân biệt không sao hình dung liền tuôn ra. Vô luận là mười tám người vạm vỡ kia, hay sáu tuyệt sắc mỹ nhân kia, bọn họ đều phát ra một tiếng rú thảm xé tim xé phổi, giống như con gà con gầy yếu đập phải mảnh hổ khàn cả giọng kêu thảm, sau đó quay người dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Bọn họ dùng ngôn ngữ không biết tên phát ra tiếng tru thê lương, tựa như đang hét chói tai cái gì, đáng tiếc Cơ Hạo nghe không hiểu.

Nấp cái đỉnh nhỏ bay lên, một đạo linh quang năm màu vọt lên cao mấy trăm trượng, như suối phun hương bốn phía rải xuống, mười tám người vạm vỡ và sáu tuyệt sắc mỹ nhân đồng thời bị linh quang hấp thụ.

Bọn người kia điên cuồng giãy dụa, quanh thân thể không ngừng phun ra tàn ảnh mờ lung, như lúc nào cũng có thể phá không bay đi.

Nhưng đỉnh nhỏ phát ra linh quang tựa như vừa lúc là khắc tinh của bọn hắn, vô số hoa văn phong cách cổ xưa dị thường mặt ngoài cái đỉnh nhỏ xoay tròn một phen, bọn người kia liền khàn giọng kêu thảm, đồng thời bị cái đỉnh nhỏ hấp thụ vào.

Đỉnh nhỏ quay tròn vài vòng, một lần nữa thu nhỏ lại đến bằng nắm tay, sau đó nhanh chóng lao về thân thể Cơ Hạo.

Một đám thần viêm năm màu bao bọc cái đỉnh nhỏ, nấp đỉnh khẽ chấn động, trong đỉnh nhỏ không ngừng phát ra tiếng gào thét thê lương. Thần viêm bốc lên, dần dần có các làn khí thơm kỳ dị từ trong đỉnh nhỏ phun ra, dần dần thấm vào toàn thân Cơ Hạo.

Thái dương đạo chủng của Cơ Hạo đột nhiên kịch liệt chấn động lên, những làn hương kỳ dị kia không ngừng bị thái dương đạo chủng hấp thụ, Cơ Hạo chợt

mở to mắt nhìn, hắc kinh hỉ đồng thời lại sợ hãi vô cùng phát hiện, trung tâm bản mạng nguyên thần quan trọng nhất cùng nguồn suối hồn lực của hắc, cái gọi là linh hồn bốn nguyên lực ẩn đang cấp tốc tăng cường, cấp tốc lớn mạnh, dùng một loại tốc độ không thể tưởng tượng không giảng đạo lý nhanh chóng tiến hóa cường đại!

“Ồ, căn bản của bọn họ, thì ra là nguyên linh lực mẫu chốt nhất của linh hồn... Chỉ là bọn hắc vì sao có thần thông như vậy? Phải cẩn thận khảo cứu một phen.”

Hư ảnh thấp giọng lẩm bẩm, thân hình hắc trong thần hồn không gian dần dần tan đi.

Cơ Hạo không rảnh nói chuyện với y, hắc vội ngồi xếp bằng ở giữa không trung, dốc hết toàn lực hấp thu nguyên linh lực cuộn cuộn không ngừng ập tới.

Chương 869: Siêu Phàm Thoát Tục

Linh hồn phàm nhân, có ba hồn bảy vía.

Hồn phách là bề mặt, linh hồn bốn nguyên lực ẩn là cơ thể.

Trẻ co nhân tộc lúc nằm trong bụng mẹ, chỉ có một chút chân linh chất chứa trong đó, từ đâu có ba hồn bảy vía? Là một chút chân linh, cũng tức là linh hồn bốn nguyên lực ẩn được tinh huyết mẫu thân tẩm bổ, tiên thiên tạo hóa chi khí đào tạo, như một hạt giống dần dần sinh trưởng lớn mạnh, ba hồn bảy vía có thể sinh thành.

Dựa vào linh hồn bốn nguyên lực ẩn làm căn bản, ba hồn bảy vía là cành lá.

Người tu luyện hồn phách bị hao tổn, ba hồn bảy vía cũng bị đại thần thông đánh cho hóa thành tro bụi, chỉ cần một chút chân linh không tổn hại, linh hồn bốn nguyên lực ẩn chạy thoát, thì có thể vào lại lục đạo luân hồi, vào lại bụng mẹ đạp bước con đường tu luyện một lần nữa.

Linh hồn bốn nguyên lực ẩn huyền ảo vô cùng, người tu luyện tầm thường không thể thăm dò, không thể cân nhắc, chỉ có đại thần thông giả hiểu ra thiên địa huyền cơ, thâm nhuần đại đạo ảo nghĩa, ở trong thiên địa đại đạo truy tìm một tia dấu vết lực ẩn trong minh minh đó, trải qua năm tháng dài đằng đằng khổ tu tìm hiểu, mới có thể chạm đến đôi chút huyền bí trong đó.

Cho nên thiên hạ đông đảo đại năng, kẻ có thể diệt hồn phách người ta nhiều đếm không xuể, trong nhân tộc Vu Điện đại vu sư đông đúc, đều có thủ đoạn thoải mái hủy nguyên thần người ta, diệt ba hồn bảy vía người ta. Nhưng kẻ có thể diệt sát chân linh, hoàn toàn hủy diệt linh hồn bốn nguyên lực ẩn của một người, thiên hạ dị sĩ tài ba vô số, kẻ có thủ đoạn này lại ít ỏi không có mấy.

Không phải đại thần thông giả đỉnh cấp, không thể tu luyện bốn nguyên lực ẩn.

Không phải đại thần thông giả đỉnh cấp, không thể phá hủy bốn nguyên lạc ấ.

Mà cái gọi là đỉnh cấp đại thần thông giả, thực lực cho dù không bằng tồn tại cỡ Vũ Dư đạo nhân, cách bọn họ cũng chỉ là hơi thua hơn một hai bậc tiêu chuẩn.

Ít nhất lấy năng lực Cơ Hạo mọi phương diện đạt tới Vu Đế cảnh, hẳn cũng không cách nào cảm nhận được chân linh mình ở đâu, hẳn ngày thường tu luyện, cũng chỉ có thể cảm nhận được ba hồn bảy vía trong nguyên thần lột xác, cảm nhận được ba hồn bảy vía cường đại.

Cái này tựa như Cơ Hạo tỉ mỉ chăm sóc một cây đại thụ, mỗi ngày hẳn đều có thể nhìn thấy thân cây trên mặt đất lại dài thêm một chút. Nhìn thấy lá cây trên cành cây lại mọc thêm mấy cái, nhưng lấy thực lực của hẳn, lại không cách nào nhìn thấy căn cơ đại thụ dưới mặt đất rốt cuộc bộ dáng thế nào.

Nhưng hôm nay, theo cái đỉnh nhỏ tròn không ngừng luyện hóa, kỳ hương thoang thoảng không ngừng bị thái dương đạo chủng cắn nuốt, Cơ Hạo có thể rõ ràng cảm giác được, sâu trong nguyên thần của mình, một chút tồn tại vô danh vốn cực kỳ nhỏ bé không ngừng cường đại, lột xác.

Một loại chất lỏng cực kỳ thơm ngọt không ngừng từ trong tồn tại nhỏ bé kia nảy sinh, không ngừng bị thái dương đạo chủng nuốt, thân thể hẳn như đã không còn tồn tại nữa, toàn thân phiêu phiêu muốn bay, hồn càng thêm nhẹ nhàng, thoải mái không thể nào hình dung.

Ngoài ra, càng có một loại tự tin vô danh nảy sinh trong lòng.

Cường đại, cường đại trước nay chưa từng có, hơn nữa hẳn còn đang không ngừng trở nên cường đại hơn, càng lúc càng cường đại.

Kiếp trước Thanh Long khổ tu Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, cường độ linh hồn vượt xa người thường, sau khi chuyển thế Nam Hoang, lại trải qua một lần

bụng mẹ thai nghén, linh hồn bốn nguyên lạc ẩn một kiếp này của Cơ Hạo cường đại hơn xa so với người thường rất nhiều.

Nếu là cường độ linh hồn bốn nguyên lạc ẩn người thường là một, Cơ Hạo sẽ là tiêu chuẩn một trăm đến hai trăm.

Bốn nguyên lạc ẩn cường đại, linh hồn bản thân sẽ cường đại, cảm ngộ đối với thiên địa sẽ càng thêm sâu sắc. Tốc độ tu luyện tự nhiên nước lên thì thuyền lên.

Cho nên Cơ Hạo sau khi được Vũ Dư đạo nhân truyền thừa đại đạo, tốc độ tu vi hần tinh tiến vượt xa người thường. Nhưng cũng chỉ là so sánh với người thường. Tốc độ tu vi của Cơ Hạo cũng chỉ mạnh hơn người thường một mảng lớn.

So sánh với A Bảo, A Bảo là nhóm sinh linh đầu tiên trong hồng hoang, tuy không biết lai lịch hắc, không biết bản thể hắc là gì, nhưng linh hồn bốn nguyên lạc ẩn của hắc mạnh mẽ, đâu chỉ là vạn lần, mười vạn lần Cơ Hạo? Thật muốn luận, bốn nguyên lạc ẩn của A Bảo rất có thể là cường đại hơn Cơ Hạo trăm vạn lần thậm chí ngàn vạn lần!

So sánh với Quy Linh, bản thể Quy Linh một con huyền quy đặc đạo là trong hồng hoang, bản thể huyền quy khổng lồ cỡ nào, cần linh hồn mạnh mẽ cỡ nào, mới có thể nắm giữ thân thể to lớn như thế? Cho nên cường độ linh hồn bốn nguyên lạc ẩn của Quy Linh, cũng ít nhất hơn Cơ Hạo trên trăm vạn lần!

Cho nên Cơ Hạo tuy tốc độ tu vi kinh người, nhưng so sánh với A Bảo, Quy Linh đại đệ tử môn hạ Vũ Dư đạo nhân như vậy, tốc độ tu hành của hắc có lẽ chậm đến đáng thương!

A Bảo, Quy Linh nếu dốc lòng bế quan khổ tu, bọn họ trong một hơi thở, một lần thổ nạp tu pháp lực tăng sâu, có lẽ tương đương với thu hoạch của Cơ Hạo mấy năm thậm chí mấy chục năm khổ công.

Cái này không quan hệ với tư chất, thuần túy là chênh lệch trên thiên chất trời sinh.

Cơ Hạo cường đại nữa, hắn cũng chỉ là căn cơ phạm nhân, mà A Bảo và Quy Linh các đại đệ tử Vũ Dư đạo nhân ở trong hồng hoang nhận lấy, bọn họ mỗi người siêu phạm nhập thánh, đều là sinh linh mạnh mẽ có tiếng trong hồng hoang!

Cái này như A Bảo và Quy Linh là thần mộc loại phù tang, kiến mộc, mà Cơ Hạo chỉ là một hạt giống đậu tương bình thường. Mọi người đồng thời được đặt vào lòng đất sinh trưởng nảy mầm, A Bảo, Quy Linh trong một ngày một đêm có thể sinh trưởng cao lớn mấy chục dặm thậm chí mấy trăm dặm, mà Cơ Hạo dùng hết khí lực, trong một ngày một đêm có thể mọc cao một thước đã là cực hạn thiên chất trời sinh của hắn!

Cho dù hậu thiên Cơ Hạo chiếm được tạo hóa cực lớn, có thể thông qua tu luyện thông thả thay đổi cực hạn thiên chất trời sinh của mình, đó cũng là một quá trình dài đằng đằng, là một quá trình cực kỳ dài lâu mà thông thả từ căn cơ linh hồn bắt đầu lột xác, tiến hóa.

Nhưng giờ phút này, đám vực ngoại thiên ma kia sau khi bị cái đỉnh nhỏ luyện hóa, bọn họ bị luyện thành nguyên linh lực cơ bản nhất, thuần túy nhất, trực tiếp thêm vào tâm bồ linh hồn bốn nguyên lực ẩn của Cơ Hạo, cường tráng hắn, tâm bồ hắn, ép hắn lột xác, ép hắn tiến hóa.

Cơ Hạo tiên thiên chỉ là thiên chất một hạt đậu tương, nhưng ở dưới sự tâm bồ của đám vực ngoại thiên ma, thiên chất trời sinh của hắn đã dần dần biến thành bụi cây loại nhỏ, cây loại lớn... đang dần dần hướng về loại mức độ của thần mộc linh mộc trong truyền thuyết tiến hành tiến hóa.

Linh hồn bốn nguyên lực ẩn tiến hóa và cường đại, trực tiếp dẫn phát nguyên thần đạo chủng của Cơ Hạo cường đại.

Thể tích thái dương đạo chủng chưa biến hóa, thái dương chi lực đạo chủng

chất chứa cũng chưa tăng cường, nhưng màu sắc đạo chủng càng lúc càng thuần túy, sắc thái đạo chủng càng lúc càng trong suốt, mặt ngoài đạo chủng càng có các sợi xích màu vàng ảo diệu tuyệt luân không ngừng hiện lên.

Các sợi xích màu vàng đỏ hào quang vạn tượng, tỏa sáng rạng rỡ, do những phù văn cổ xưa huyền ảo, tràn ngập khí tức thuần dương, cương mãnh ngưng tụ thành.

Những sợi xích màu vàng đỏ chính là thái dương đại đạo hiển hóa cụ thể, mỗi một sợi xích màu vàng đều đại biểu cho Cơ Hạo hoàn toàn hiểu được thái dương đại đạo một tầng cảnh dật, đại biểu hần lý giải cùng nắm giữ đối với thái dương đại đạo đạt tới một cái mức độ mới.

Tuy lực lượng chưa kéo lên, nhưng ở trên tính chất, lực lượng của Cơ Hạo đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Cơ Hạo càng có thể cảm giác được, thần thức hần càng thêm sâu sắc, càng thêm rõ ràng.

Nếu nói thủ đoạn vận dụng thần thức của hần trước kia là một người khổng lồ vung lên một cây gậy sắt lớn đập người mà nói, như vậy hiện tại thần thức hần giống như một thần nhân có được ngàn vạn cánh tay, đem cây gậy sắt lớn kia rèn thành ngàn vạn cây kim khâu hoa, đồng thời khổng chế ngàn vạn cây kim khâu hoa khâu ra tranh cuốn tinh xảo đẹp đẽ.

Dần dần, linh hồn bốn nguyên lực ẩn của Cơ Hạo bành trướng đến một cái cực hạn.

Vang lên ‘Ông’ một tiếng, một khí tức khủng bố chỉ sinh linh hồng hoang có từ trên thân Cơ Hạo khuếch tán ra.

Bản chất linh hồn hần đã từ một phạm nhân, tăng lên tới tiêu chuẩn tương đương với bọn A Bảo, Quy Linh.

Mà cái đỉnh nhỏ còn đang không ngừng luyện hóa, còn có tám chín phần mười thiên ma nguyên linh lực chưa bị tinh luyện xong.

Chương 870: Kỳ Phùng Địch Thủ

Vũ Dư kiểm trận dần dần thu hồi.

Cơ Hạo đứng ở giữa không trung, trong đôi mắt chỉ có một mảng hào quang trơn bóng màu vàng. Nhìn kỹ, trong một mảng hào quang màu vàng nhìn như một khoảng nước lặng đó, lại có vô số phù văn màu vàng như nòng nọc bơi qua bơi lại, vui vẻ nhảy nhót, cho người ta một loại chấn động mãnh liệt chất chứa nhiệt lực vô biên.

Trong thần hồn không gian một mảng kim quang mênh mông lan tràn trời đất, tràn ngập toàn bộ thần hồn không gian.

Ban đầu trong thần hồn không gian của Cơ Hạo trống rỗng, chỉ có một mảng sương mù màu xám mờ mịt trôi nổi khắp nơi. Nay sương mù màu xám không còn sót lại chút gì, chỉ có một mảng kim quang to lớn trắng lệt kia nhét đầy thập phương.

Thái dương đạo chủng như vàng đúc thành hình cầu thực chất, lơ lửng ở trong kim quang mờ mịt, vô số sợi xích màu vàng nhỏ bé dày đặc quay quanh thái dương đạo chủng cấp tốc xoay tròn đan xen, ngẫu nhiên có lửa màu vàng mãnh liệt từ trên sợi xích chọt lóe.

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời như khắp nơi dày đặc lỗ hổng nhỏ bé, h lẫn liếc một cái liền có thể mơ hồ nhìn thấy quỹ tích thiên địa vận chuyển.

Hắn cúi đầu nhìn đất, liền như nhìn về phía bầu trời, trong đại địa mênh mông vô số dòng khí như ẩn như hiện ở cấp tốc xoay quanh lưu chuyển, tất cả cái này hắn ngày xưa không nhìn thấy, nhưng giờ phút này theo linh hồn bốn nguyên lực ẩn cường đại, theo chân linh hắn sau khi đột phá cực hạn ‘sinh vật phạm tục’ nào đó, hắn có thể rõ ràng cảm giác được linh khí lưu chuyển của tầng diện này.

Mười tám đại hán hung mãnh cùng sáu tuyệt sắc mỹ nhân, hai mươi bốn vực ngoại thiên ma bị triệt để luyện hóa, bọn họ khiến linh hồn bốn nguyên của Cơ Hạo biến hóa xảy ra long trời lở đất, từ ‘phàm vật’ tiến hóa thành ‘thần vật’, thậm chí ở trên tiềm lực đã mơ hồ đạt tới thậm chí vượt qua trình độ của A Bảo cùng Quy Linh.

“Bọn vực ngoại thiên ma này, với ta lại là vô thượng chí bảo, càng nhiều càng tốt!”

Cơ Hạo chấp tay sau lưng, neho mắt nhìn về phía cửa lớn của thần cung bên dưới.

Ngón tay búng, vầy, một ánh lửa màu vàng nhỏ bé như cây kim thêu hoa chợt lóe. ‘Xẹt’ một tiếng, từ đầu ngón tay Cơ Hạo mãi cho đến hư không ngoài ba ngàn dặm, không gian Bàn Cổ thế giới chắc chắn dị thường bị đốt ra một vết màu đen dài đến ba ngàn dặm.

Hư không, bị đốt thủng.

Mơ hồ nhìn qua, một dấu vết này mơ hồ thể hiện quỹ tích đường cong, đại khái tương xứng với quỹ tích Khai Thiên Nhất Kích Cơ Hạo đánh ra.

Nhưng ngày thường Cơ Hạo cho dù vận dụng toàn bộ lực lượng đánh ra Khai Thiên Nhất Kích, cũng không có khả năng xuyên thủng hư không ba ngàn dặm, mà bây giờ, theo linh hồn bốn nguyên lạc ấn của hắc lộ xác, nguyên thần đạo chủng cùng thần thức lực của hắc đều đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, hắc khổng chế cùng năm giữ đối với lực lượng, vận dụng đối với đại đạo đã đến cảnh giới hóa mục nát thành thần kỳ nào đó.

Hắc chỉ hao phí lực lượng bé nhỏ không đáng kể, đã thực hiện sự phá hủy ngày xưa hắc dốc hết toàn lực cũng không thể đạt thành.

Khẽ cười, ngón tay Cơ Hạo như đóa hoa nở rộ nhẹ nhàng run rẩy, vô số dải ánh lửa nhỏ bé như bão tố lao vun vút ra. Theo tiếng vang ‘Xẹt xẹt’ dày đặc, vô

số vết rách không gian màu đen nở rộ ở trước mặt hắn.

Số lượng vết rách không gian màu đen là kinh người như thế, mật độ dày đặc như thế, cho nên lấy thân thể Cơ Hạo làm trung tâm, hư không ba ngàn dặm biến thành một quả cầu màu đen.

Nếu có người ở lúc này xâm nhập trong phạm vi này, thân thể hắn khẳng định sẽ bị vô số vết rách không gian xé nát.

Tạo thành sự phá hoại thanh thế kinh người như thế, lực lượng Cơ Hạo hao phí lại chỉ tương đương với pháp lực ngày thường một đạo loi pháp bình thường tiêu hao.

“Thật sự pháp lực vô biên, thậm chí không cần lo lắng ở thời điểm chiến đấu sẽ có chuyện pháp lực khô kiệt!” Cơ Hạo dừng công kích. Vô số vết rách không gian ở xung quanh tự nhanh chóng khép lại, hắn cúi đầu nhìn đôi tay lấm bầm: “Tuyệt. Tuyệt không thể tả, lấy thực lực ta hiện nay, nếu không thể một đòn đem ta đánh chết, nhiều kẻ địch vây công nữa... Nhân số đối với ta đã không còn ý nghĩa.”

Lực công kích đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, Cơ Hạo lại ngưng thần nội thị.

Ý niệm linh động như bảo châu, trong nháy mắt vô số ý niệm cấp tốc lóe lên, Cơ Hạo bắt đầu tìm hiểu một thiên điển tịch dị thường thâm ảo trên Vũ Dư đạo kinh, đây là một môn bí pháp vận dụng nguyên thần nắm giữ lực lượng sông núi địa mạch, có đại thần thông dời non dốc biển.

Trước kia Cơ Hạo cũng rút thời gian tìm hiểu thiên bí pháp này, nhưng khi đó hắn chỉ cảm thấy thiên bí pháp này dị thường tối nghĩa khó hiểu, cho dù có tín ngưỡng lực của vô số con dân Nghiêu Sơn lĩnh thêm vào, hắn lĩnh ngộ đối với thiên bí pháp này cũng thực sự chậm đến đáng thương.

Dù sao hắn chủ tu thái dương đại đạo, pháp môn này nắm giữ lực lượng sông

núi địa mạch, cũng không phù hợp với đại đạo căn bản của hần.

Nhưng hôm nay, giờ này khắc này, Cơ Hạo híp mắt hơi suy tư, cả thiên bí pháp bảy tám trăm lời huyền ảo, thế mà lại bị Cơ Hạo ở ngăn ngùn một hơi thở đã hoàn toàn hiểu ra. Loại ngộ tính này, loại lực lĩnh ngộ này, quả thực khiến bản thân Cơ Hạo cũng trợn mắt há hốc mồm không nói nên lời.

“Biến!” Cơ Hạo hét to một tiếng, tay phải hướng một ngọn núi lớn bờ biển nham thạch nóng chảy ngoài ngàn dặm nhẹ nhàng vung tay lên.

Vô thanh vô tức mặt đất khẽ run lên, ngọn núi đó biến mất ở tại chỗ không thấy nữa, hầu như là cùng lúc xuất hiện ở phía dưới thân thể Cơ Hạo. Ngọn núi khổng lồ nặng nề nện ở trong biển nham thạch nóng chảy, lửa bắn tung tóe ngập trời.

Cơ Hạo kinh hỉ vạn phần nhìn đôi tay mình.

Hần chưa dùng man lực thân thể đáng sợ của Vu Đế, càng chưa mượn dùng đạo hạnh pháp lực cứng rắn động thủ, mà là dùng bí pháp di sơn đảo hải, chỉ dùng lực lượng bé nhỏ không đáng kể, đã thúc giục lực lượng đại địa địa mạch, khiến ngọn núi lớn đó ‘chủ động’ dựa theo tâm ý của Cơ Hạo, dịch chuyển đến nơi hần muốn khiến ngọn núi lớn đó xuất hiện!

Không phải man lực, mà là thần thông!

Cơ Hạo thật sự có một loại khoái cảm tuyệt vời nắm giữ thiên địa, hiệu lệnh thiên địa. Hần nhìn đôi tay mình, cảm khái từ đáy lòng nói: “Đây mới là... cảm giác của người tu đạo chân chính nhỉ?”

Cảm khái một phen, Cơ Hạo lại thở dài từ đáy lòng: “Không thể ngờ được, A Bảo sư huynh cùng Quy Linh sư tỷ, thực lực thật sự của bọn họ vậy mà mạnh mẽ như thế!”

Ngay sau đó, Cơ Hạo lại không khỏi rùng mình, sắc mặt trở nên cực kỳ khó

coi —— A Bảo và Quy Linh lai lịch là đại năng hồng hoang, đạo hạnh pháp lực của bọn họ không thể đánh giá, linh hồn bốn nguyên lạc ấn của bọn họ tuyệt đối tương đương với Cơ Hạo hiện tại. A Bảo cùng Quy Linh mạnh mẽ như thế cũng không thể đối phó bọn vực ngoại thiên ma...

“Lão tử có thể từ dưới tay bọn thiên ma đó giữ mạng... Ha ha, quả nhiên bảo bối càng nhiều, càng có thể bảo mệnh!” Cơ Hạo nghe răng trợn mắt nghĩ mà sợ một phen, trong mắt chợt lóe một mảng tàn khốc.

“Tốt, tốt, tốt. Bên trong còn có một đại gia hỏa, phải nghĩ cách thu thập nó mới đúng!”

“Bọn vực ngoại thiên ma đối với người khác là tai ương ngập đầu, với ta mà nói, lại là tạo hóa to lớn!”

Cười lạnh vài tiếng, thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, nhẹ nhàng không có chút khí tức khói lửa thuận di đến trước cửa chính thần cung, hai tay vỗ nhẹ vào trên cửa chính thần cung.

Cửa chính ầm ầm mở ra, thanh âm Chúc Dung Thị từ trong thần cung truyền ra.

“Tiểu tử, ngươi có ổn không?”

“Hừ, đến xem kịch vui đi, hai ma đầu này, xem như đụng phải đối thủ rồi!”

Giọng Xi Vưu ôn hòa trong trẻo từ từ truyền đến: “Đồng bạn nhỏ này của ngươi thật ra cũng không nói sai, ma vật này, cũng coi như đối thủ của ta.”

“Chỉ là, muốn diệt nguyên hồn ta, đoạt thân thể ta, không khỏi nghĩ đơn giản quá rồi nhỉ?”

Chương 871: Hổ Phệ

Cột lửa bốc lên, trong rồng lửa quẩn quanh, cái đầu cực lớn của Xi Vương thông thả phập phồng lên xuống.

Cơ Hạo, Chúc Dung Thị, A Bảo, Quy Linh đứng ở ngoài mấy chục trượng, khẩn trương lại mang theo một tia kích động kỳ dị, ngừng thở nhìn các dị tượng phụ cận đầu Xi Vương.

Hư không phạm vi ba trượng bị ánh sáng sắc sỡ bao phủ, mây tía bảy màu bốc lên, ở đỉnh đầu Xi Vương hóa thành một mảng mây lành hình dạng như ngọn núi treo ngược. Đám mây dựng sừng sững mấy chục tháp vàng tinh xảo linh lung, đỉnh tháp được khảm bảo châu kỳ dị, phát ra vô lượng hào quang.

Dưới mây lành không ngừng nhỏ xuống những giọt nước mưa màu sắc rực rỡ, nhiều giọt ánh sáng sắc sỡ rơi xuống đất, theo tiếng khúc ‘Leng keng ting ting’ vô cùng dễ nghe, không ngừng nổ tung thành các đóa Mạn Đà La hoa sáng lạn màu vàng.

Mạn Đà La hoa màu vàng, lại có nhụy hoa màu đen, màu đen thật sâu mang theo vẻ đẹp tà ác, chính giữa nhụy hoa một vòng u quang thông thả xoay tròn, như muốn đem linh hồn người ta hấp thu toàn bộ vào.

Trong nhụy hoa mỗi một đóa Mạn Đà La hoa, đều có một hoặc là vài phi thiên ma nữ quần áo mỏng manh vừa múa vừa hát. Các nàng cầm đủ loại nhạc cụ, liên thủ đàn tấu ra làn điệu tuyệt diệu Bàn Cổ thế giới chưa bao giờ nghe thấy, thân hình khi nhảy múa quần áo mỏng manh đều bay lên, các loại kỳ diệu mơ hồ có thể thấy được.

Chỉ hư không ba trượng phạm vi, theo điểm sáng màu sắc rực rỡ trên mây lành nhỏ xuống càng lúc càng nhiều, Mạn Đà La hoa nở rộ càng lúc càng nhiều, phi thiên ma nữ nhảy múa cũng càng lúc càng nhiều.

Nhưng toàn bộ Mạn Đà La hoa, toàn bộ phi thiên ma nữ, các nàng đều sẽ không rời khỏi phạm vi ba trượng đó. Một khoảng hư không nho nhỏ như thế, lại gần như vô cùng vô tận, cất chứa càng lúc càng nhiều đóa hoa cùng ma nữ, lại vẫn có thể làm đám Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy mỗi một chỗ chi tiết của những đóa hoa này, nhìn thấy mỗi một động tác của các ma nữ kia.

Bí pháp ma công khủng bố như thế, có thể xưng vang dội cổ kim, thật sự là thấy cũng chưa từng thấy, nghe cũng chưa từng nghe.

A Bảo, Quy Linh như có chút đăm chiêu nhìn không gian ba trượng nho nhỏ đó, nhìn Mạn Đà La hoa cùng phi thiên ma nữ bên trong càng lúc càng nhiều lại không tỏ ra chật chội chút nào. Dần dần, giữa bàn tay hai người cũng có một quang sáng nho nhỏ lóe lên, bọn họ tựa như đã ngộ ra pháp môn tuyệt diệu nào đó.

Chúc Dung Thị hướng ánh sáng giữa bàn tay A Bảo và Quy Linh nhìn thoáng qua, cảm thấy rất vô vị lắc lắc đầu, lực chú ý đặt hết ở trên đầu Xi Vương.

Hắn là Hỏa Thần, điều này định sẵn hắn tuần hoàn thiên đạo pháp tắc cùng lực lượng có được. Hắn có thể dễ dàng khống chế tuyệt đại đa số hỏa diễm trong thiên địa, nhưng lực lượng của hắn cũng vĩnh viễn chỉ có thể là hỏa diễm!

Trừ hỏa diễm, các loại thần diệu khác, hắn không có khả năng học được, hắn cũng lười đi hao phí cái khí lực này.

Cơ Hạo thì đảo mắt, một con mắt của hắn nhìn chăm chăm ánh sáng trong tay A Bảo và Quy Linh, một con mắt khác nhìn chăm chăm đầu Xi Vương, nhất tâm nhị dụng tìm hiểu huyền bí trong đó.

Lấy linh hồn bốn nguyên lực ấn cường đại của hắn hiện nay, ngộ tính, tư chất của hắn có thể xưng là siêu tuyệt, từ trong vô số biến hóa của A Bảo và Quy Linh, thậm chí vực ngoại thiên ma kia, Cơ Hạo đã lĩnh ngộ ra vài phần huyền diệu.

Vô số phi thiên ma nữ nho nhỏ vờn quanh đầu Xi Vưu, các nàng tùm tùm cười, điệu dàng hát, uyển chuyển múa. Các nàng đem hết toàn lực bày ra thân hình tuyệt vời của mình, dùng hết thủ đoạn muốn mị hoặc chân linh Xi Vưu, để hấn lâm vào trong vô cùng vô tận dục – vọng.

Chỉ cần trong lòng Xi Vưu có một mồi lửa dục vọng nảy sinh, vị thiên ma xâm nhập trong đầu hấn liền có thể đem một tia mồi lửa đó hóa thành lửa ma ngập trời, đốt cháy chân linh nguyên hồn của Xi Vưu, triệt để cắn nuốt nguyên linh hấn, cướp đi thân thể hấn.

Xi Vưu nheo mắt, cười ha ha nhìn vô số ma nữ ở trước mặt hấn tận tình biểu diễn.

Qua ước chừng hơn một canh giờ, Xi Vưu đột nhiên khen một tiếng: “Mấy con nhỏ nhảy được đó, đủ nóng bỏng, đủ hương vị. Đáng tiếc, đáng tiếc, không có rượu ngon! Tình cảnh này, nên có rượu ngon trợ hứng mới được!”

Chúc Dung Thị cười điên cuồng ‘khà khà’ một tiếng, hấn đem hồ lô rượu cầm trên tay ném ra.

Xi Vưu hé miệng hút, miệng hồ lô phun ra một dòng suối rượu, trong tiếng ‘Ào ào’ ít nhất ba năm trăm cân rượu ngon bị hấn một ngụm nuốt chửng, Xi Vưu nuốt rượu ngon, tán thưởng từ đáy lòng: “Rượu ngon!”

Nheo mắt nhắm nháp hồi lâu, Xi Vưu nhìn về phía Chúc Dung Thị: “Ừm, người so với tổ tiên của người biết làm người hơn nhiều. Tương lai bốn vương thoát vây, sẽ giữ cho Nam Hoang Chúc Dung người một mũi huyết mạch... Coi như là tiền rượu hôm nay!”

Sắc mặt Chúc Dung Thị hơi tối sầm đi, hấn cười lạnh nói: “Ta tặng người rượu ngon, là vì thù lao của người? Thoát vây? Xi Vưu, người không có ngày thoát vây đâu!”

Xi Vưu hừ lạnh một tiếng, hấn thấp giọng lầm bầm: “Lão tử vĩnh hằng bất

diệt, bất tử bất diệt... trấn ma thánh cung rách nát này của các người, há có đạo lý vĩnh hằng không hỏng? Dùng vật chung quy mục nát, nhốt ta người vĩnh hằng bất diệt, dùng cái mông để nghĩ cũng biết kết cục như thế nào.”

Chúc Dung Thị há há mồm, bị lời Xi Vưu nói làm cho không nói nên lời.

Cơ Hạo âm thầm gật đầu, Xi Vưu nói tuy thô lỗ, lại rất có đạo lý. Xi Vưu nếu thật sự là thân thể vĩnh hằng bất diệt, trấn ma thánh cung này làm sao có thể giam cầm, nhốt hẳn vĩnh hằng?

Thanh âm thiên ma kia từ từ vang lên: “Ta đã tìm được chỗ nguyên linh của người, người còn có tâm tình uống rượu sao?”

Xi Vưu nhếch miệng cười quỷ dị bí ẩn, hẳn cũng chậm rãi nói: “Người đã tìm được nguyên linh của ta? Người là thật sao? Không phải nói đùa? Vậy, lão tử cũng không khách khí nữa! Người tốn công nhiều như vậy, bày ra trường hợp lớn như vậy, hắc hắc, đa tạ!”

Đôi mắt cực lớn của Xi Vưu biến thành màu máu thật đậm, màu máu điên cuồng, dã man, thô lỗ, tàn bạo, không có bất cứ linh trí gì đáng nói.

“Ngu xuẩn, bốn vương không biết người là ai, nhưng chân linh bốn vương đã hoàn toàn hòa hợp một thể với thân thể bốn vương! Thân thể bốn vương bất diệt, chân linh bốn vương sẽ bất diệt! Người toàn tâm toàn ý tìm kiếm nguyên linh của bốn vương, thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm!”

“Đã chủ động đưa lên cửa, vậy trở thành thức ăn trong miệng bốn vương đi!”

Xi Vưu há mồm, hít một hơi thật sâu, vô số Mạn Đà La hoa, vô số phi thiên ma nữ, còn có đám mây dạng ngọn núi lơ lửng ở đỉnh đầu hẳn, cùng với mấy chục tòa tháp vàng tinh xảo linh lung kia, tất cả cảnh tượng sáng lạn thiên ma nọ chế tạo ra đều hóa thành các luồng sáng bay vào trong miệng Xi Vưu.

Một hơi thở cắn nuốt tất cả, hủy diệt tất cả từ trong đầu Xi Vưu khuếch tán

ra, những luồng sáng tiến vào trong miệng Xi Vưu nháy mắt tiêu vong.

Một tiếng thét kinh hãi từ sâu trong đầu Xi Vưu truyền đến, là thiên ma hỗn hển mắng.

Một luồng sáng màu sắc hóa thành một dải cầu vồng dài đến vạn dặm từ mi tâm Xi Vưu lao ra, muốn độn đi. Nhưng mi tâm Xi Vưu lặng yên xuất hiện một cái lỗ xoáy cực lớn màu máu, phần đuôi cầu vồng bị lỗ xoáy màu máu hấp thụ, lỗ xoáy như cối xay, xoay tròn thông thả nhưng đầy sức mạnh, mài mòn cầu vồng từng chút một.

Cầu vồng kia mắt thấy không thể thoát thân, nòng dứt khoát vạn vẹo biến ảo một trận, nhanh chóng hóa thành một đóa Mạn Đà La hoa màu vàng cực lớn, nhụy hoa chụp chặt lỗ xoáy màu máu, lấy phương hướng trái ngược chậm rãi xoay tròn, bắt đầu cắn nuốt xay xát lẫn nhau với lỗ xoáy màu máu.

Tiếng vang ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, lỗ xoáy màu máu cùng Mạn Đà La hoa màu vàng không ngừng bắn tung tóe ra cả mảng lớn ánh lửa.

Chương 872: Biến Số

Xi Vưu và thiên ma lâm vào giằng co, hai người đều vận dụng bốn nguyên lực xay xát lẫn nhau, cắn nuốt lẫn nhau, trong lúc nhất thời hai bên đồng thời không thể động đậy.

Đôi tay Chúc Dung Thị cấp tốc chà xát, trên cột lửa xung quanh hoả điểm lượn lờ, những con rồng lửa gào rống trầm thấp rít gào, trong mũi, miệng không ngừng phun ra lửa đỏ khói đặc. Từng tầng ánh lửa chồng chất lại với nhau, lửa cấp tốc áp súc ngưng tụ, cuối cùng hóa thành các mảng lửa mỏng như cánh ve uốn lượn vụn vẹo ở trong hư không.

Cơ Hạo không biết pháp môn Chúc Dung Thị dùng ra, A Bảo, Quy Linh thì đồng thời nhú mày.

Đây là Chúc Dung thần tộc bí truyền nhiều thế hệ, nghe nói là thần thông sát phạt uy lực lớn nhất của thượng cổ thiên đình chiến bộ Hỏa Thần—— Chu Thiên Bí Ma Viêm Cấm!

Chỉ có thấu triệt hỏa diễm đại đạo, mới có thể thi triển Chu Thiên Bí Ma Viêm Cấm, thần thông này uy lực cực lớn, hơn nữa bá đạo dị thường, trong phạm vi cấm pháp bao phủ, vạn vật hóa hết thành lửa, tất cả lửa đều do chủ nhân cấm pháp khống chế.

Người lâm vào cấm pháp, nếu không có thần thông bí pháp tương ứng hoặc là kỳ trân dị bảo hộ thể, thì máu thịt, hồn phách sẽ hóa hết thành lửa, sinh tử tồn vong đều ở một ý niệm của Chúc Dung Thị. Uy năng như thế, chỉ có thể dùng nghe rợn cả người để hình dung.

A Bảo và Quy Linh từng kiến thức thần linh thượng cổ thiên đình hệ chiến bộ Hỏa Thần hiển hách thần uy, tự nhiên hiểu uy lực của môn cấm pháp này.

“Chúc Dung Thị... Dù sao cũng là Chúc Dung Thị!” A Bảo cảm khái từ đáy

lòng: “Dù sao cũng là Hỏa Thần huyết mạch thuần khiết nhất, Chúc Dung Thị quả nhiên không thể khinh thường.”

Cảm khái một phen, A Bảo nhẹ nhàng vỗ hai tay, ngón tay khẽ búng, trên mặt hắt quanh quần một tầng tiên quang, các đóa hoa sen hai màu đen trắng dây dưa mà thành, hình dạng như Thái Cực không ngừng từ đầu ngón tay hắt phun ra.

Hoa sen như sóng nước nhẹ nhàng nhộn nhạo ở trên không xoay quanh bay múa một phen, liền lặng yên nhập vào hư không. Trong tòa trấn ma thánh cung này bỗng có thêm một phần khí cơ huyền ảo vô cùng, như không gian với thời gian đều đã xảy ra một số biến hóa nào đó không thể giải thích.

Quy Linh hít một hơi thật sâu, nhìn A Bảo tán thưởng: “Sư huynh đại pháp lực, tiểu muội tự xấu hổ không bằng, chỉ có thể khoe khoang một chút bản thể công kênh năm đó.”

Nói xong lời này, Quy Linh ngồi xếp bằng trên đất, khí tức trên người nàng dần dần thu liễm, dần dần trở nên mỏng manh không thể tra xét. Trong nháy mắt khí tức trên người nàng hoàn toàn biến mất, thiên linh cái của Quy Linh đột nhiên nứt ra một khe hở nhỏ bé, một đạo linh quang màu đen phóng lên, một con huyền quy màu đen thể tích to lớn không gì so sánh được lặng yên từ trong linh quang hiện ra thân hình.

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn huyền quy to lớn vô cùng đó, hắt cũng nói không rõ bản thể này của Quy Linh rốt cuộc lớn bao nhiêu. Nhưng tòa trấn ma thánh cung này không gian bên trong rộng lớn khôn cùng, sử dụng không gian cấm pháp cực kỳ cao thâm, đã hoàn toàn bị bản thể Quy Linh chiếm hết.

Quát nhẹ ‘Hừ’ một tiếng, bốn chân bản thể Quy Linh như trụ trời chậm rãi đạp trên đất, đại địa hơi nhoáng lên một cái. Bốn chân Quy Linh phun ra các luồng khí lạnh màu trắng, theo tiếng ‘Rắc rắc’ nhỏ bé, trong hư không mơ hồ có thể thấy được vô số hoa văn bằng phiến hình lục giác hiện lên.

Quy Linh thuần túy lấy bản thể khổng lồ, pháp lực vô cùng vô tận, mạnh mẽ

xé rách một khoảng hư không, dùng hàn khí đáng sợ đem một khoảng hư không này hoàn toàn đóng băng phong ấn. Kể từ đó, nếu muốn từ trong một khoảng hư không này bỏ chạy, phải chém vỡ bản thể Quy Linh, phá vỡ phong ấn của nàng mới được.

“Hừ, đầu mai dầy, Quy Linh còn chưa bao giờ yếu hơn ai!” Quy Linh cười ha ha nhếch môi, hướng về đầu Xi Vưu phun ra một ngụm khí lạnh.

Quy Linh rất kiêu ngạo. Bản thể của nàng lớn vô cùng, mai rùa dày nặng dị thường, lực phòng ngự có thể xưng là biến – thái. Muốn phá vỡ bản thể của nàng mạnh mẽ xông ra khỏi một khoảng hư không này, thiên hạ quả thực có người có thể làm được, nhưng nàng không tin vực ngoại thiên ma này có thể làm được.

Càng không cần nói, còn có cấm chế của Chúc Dung Thị và A Bảo, phong ấn của Quy Linh chỉ là phụ trợ.

Cơ Hạo ở một bên nhìn chốc lát. Hắn trầm ngâm một lát, đột nhiên cười lên, vung bàn tay, Bàn Hi Thần Kính từ đỉnh đầu hắn bay ra, phóng ra một đạo thần quang âm u đem hắn và Quy Linh đồng thời bao phủ ở trong.

Cơ Hạo cười nói: “Quy Linh sư tỷ, tiểu đệ chỉ khéo tay, giúp người thêm một tầng phòng ngự cấm chế thôi. Tạm xem bọn hắn có cái năng lực này hay không. Như vậy còn có thể phá vỡ cấm chế bỏ chạy, tiểu đệ thật sự không tin.”

Nói là nói như thế, trên thực tế Cơ Hạo thật sự ước gì vực ngoại thiên ma đối kháng với Xi Vưu có thể chạy mất.

Mặt hàng này có thể xâm nhập thần cung, mưu toan giành thân thể Xi Vưu, nàng tất nhiên là người quan trọng hàng đầu trong vực ngoại thiên ma, thực lực của nàng tất nhiên cường hãn hơn đám lâu la lưu thủ bên ngoài nhiều. Nếu có thể đem nàng luyện hóa, Cơ Hạo có thể nhận được bao nhiêu lợi ích?

Nhưng trước mặt A Bảo, Quy Linh, Chúc Dung Thị, có hư ảnh nhắc nhở cùng cảnh cáo, Cơ Hạo cũng không dám đem tiểu đình trong cơ thể mình hiển lộ

ra. Trong lòng hẳn biết rõ, cái tiểu đỉnh đó thể mà có thể luyện hóa vực ngoại thiên ma, tăng thêm linh hồn bốn nguyên lạc ấn của sinh linh, loại dị bảo này nếu bị đại năng khác biết, tất nhiên sẽ dẫn tới bọn họ phát điên.

Xi Vưu đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Người có thể cắn nuốt ta?”

Dải cầu vòng dài biến thành Mạn Đà La hoa to lớn kia run nhẹ nhẹ một cái: “Hay cho một mạng hóa da thô thịt hậu! Cho ta đủ thời gian, không chừng cũng có thể ma diệt nguyên linh của người! Ha ha, lai lịch của người, ta đã biết rồi.”

Thiên Ma lạnh lùng quát: “Người chỉ là may mắn...”

Xi Vưu cắt ngang lời thiên ma: “Câm miệng, ta chỉ hỏi, người có thể cắn nuốt ta không?”

Thiên Ma trầm mặc chốc lát, vẫn tràn đầy tự tin nói: “Cho ta đủ thời gian, trên đời không có nguyên linh tộc ta không thể cắn nuốt. Cho dù người là thân thể vĩnh hằng bất diệt chân chính... Chờ chúng ta triệu hồi đại năng tộc ta buông xuống giới này, người vẫn sẽ tan thành mây khói.”

Đắc ý cười khê một tiếng, thiên ma âm u nói: “Không sợ nói cho các người, các tồn tự xưng là vĩnh hằng bất diệt tại, cũng có người ngã xuống ở trong tay đại năng tộc ta. Người đã không thể làm gì ta, mà ta đối với đại năng tộc ta mà nói, chỉ là muỗi bọ biển, bé nhỏ không đáng kể.”

Khuôn mặt Cơ Hạo, A Bảo, Quy Linh, Chúc Dung Thị đồng thời run rẩy một chút.

Thiên ma trước mắt đã vô cùng làm người ta đau đầu rồi, trong tộc bọn họ, thể mà còn có tồn tại cường đại hơn xa nàng? Nàng rốt cuộc là đang bốc phét, muốn dao động tâm cảnh đám người Cơ Hạo, hay lời nàng nói là thật, thiên ma nhất tộc các nàng thực có tồn tại cường đại như vậy?

Không đợi Xi Vưu mở miệng, thiên ma thả chậm tốc độ cắn nuốt xay xát:

“Không bằng như vậy...”

Xi Vưu phóng ra huyết quang, thiên ma phát ra ánh sáng sắc sỡ kịch liệt lóe lên dao động, lại không có chút thanh âm phát ra.

A Bảo lớn tiếng quát: “Ma đầu gian trá, các vị để ý!”

Lời còn chưa dứt, Xi Vưu đột nhiên cất tiếng cười to: “Hay, như thế, để các người trở thành thiên địa biến số lại thế nào? Ta bị nhốt ở đây sống không bằng chết... Có lẽ các người, là hy vọng duy nhất của ta!”

Huyết quang Xi Vưu phát ra chột tiêu tán, hắc chột há mồm, một cây rìu lưỡi to màu máu mang theo sát khí ngập trời gào thét từ trong mồm hắc phun ra, chột nghe một tiếng nổ vang, cây rìu lưỡi rộng đó ầm ầm phát nổ, nổ thành vô số đạo huyết quang hướng bốn phương tám hướng bắn phá.

Hư không chấn động, vô số huyết quang tan vỡ, đám người Cơ Hạo ùn ùn vận dụng thần thông bí bảo bảo vệ toàn thân.

Cười khê ‘Hì hì’ một trận, ánh sáng sắc sỡ giăng cơ với Xi Vưu hồi lâu chột tiêu tán, lấy một loại phương thức không hiểu biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chương 873: Vạn Dặm Tâm Ma

“Cửu Lê Ma Phủ! Như thế nào ở người trên người?”

Chúc Dung Thị kinh hô thất thanh, tay áo hắt cấp tốc vung, các dải ánh lửa từ bốn phương tám hướng rơi xuống, điên cuồng thiêu đốt huyết quang xung quanh. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi gay mũi, hun làm người ta có một loại cảm giác sa ngã linh hồn huyết nhục cũng sắp trở nên đục ngầu.

Thân hình A Bảo, Quy Linh chấn động, mi tâm bọn họ tiên quang bùng sáng, từng đạo thần thức như thực chất, to lớn khổng lồ hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, chấn động khiến hư không chấn động như sóng nước, dốc hết toàn lực tìm tòi bóng dáng thiên ma kia.

Lấy thực lực của họ, thần thức bọn họ trong chớp mắt đã bao phủ hư không trăm vạn dặm, nhưng trong trăm vạn dặm bầu trời trong xanh, không có chút nào khác thường.

Cơ Hạo nhìn Xi Vưu đôi mắt khôi phục tinh táo, Thái Dương Đạo Mâu ở mi tâm mở ra, một tia thái dương tinh quang chăm chú nhìn Xi Vưu. Hắn rõ ràng nhìn thấy trong đầu Xi Vưu, từng tia huyết khí nhỏ bé đang nhanh chóng tiêu tán.

Những huyết khí này chính là Cửu Lê Ma Phủ theo như lời Chúc Dung Thị biến thành, cây rìu lớn màu máu sau khi phát ra một đòn kinh người, yểm hộ thiên ma đào tẩu, liền lập tức hóa thành một đạo huyết khí lao về trong cơ thể Xi Vưu, sau đó đại phủ tan rã, hóa thành vô số huyết khí nhỏ bé dung hợp với từng cái tế bào nhỏ bé trong đầu Xi Vưu.

Rất nhanh đại phủ đã biến thành những cái phù văn không bắt mắt trên tế bào đầu Xi Vưu, hòa lẫn với phù văn khác đủ loại màu sắc hình dạng hỗn độn không biết tác dụng trong cơ thể hắn. Trừ phi đem Xi Vưu cắt nát ra, hơn nữa phải cắt thành những tế bào nhỏ bé nhất cẩn thận nghiên cứu, đem phù văn nhỏ bé dày

đặc lấy hàng vạn để tính trên từng cái tế bào lần lượt rút ra, nếu không ai cũng không tìm thấy Cửu Lê Ma Phủ tồn tại.

“Thủ đoạn tốt!” Cơ Hạo nhìn Xi Vưu tán thưởng từ đáy lòng, hai tay đồng thời hướng hẳn dựng ngón tay cái.

Không hổ là ma đầu cái thế làm để Hiên Viên cũng rất đau đầu, phải ở dưới đông đảo đỉnh cấp đại năng viện thủ mới có thể trấn áp, Xi Vưu cho dù bị trấn áp trong thần cung, vẫn có thủ đoạn quỷ thần khó lường làm người ta đau đầu.

Xi Vưu nheo mắt, ôn hòa cười. Hẳn hướng Cơ Hạo mỉm cười nói: “Chớ trách ta, nơi này thật sự là quá ngọt ngào. Ta đã rất lâu rất lâu chưa thấy hoa đỏ cỏ xanh, ta đã rất lâu rất lâu chưa tự tay vuốt ve thân hình kiện mỹ của nữ nhi Cửu Lê... Cho nên, ta nguyện ý gia tăng một cái biến số cho thiên địa này.”

Chúc Dung Thị, A Bảo, Quy Linh nhìn Xi Vưu một cái thật sâu, lắc đầu, không dong dài nữa, lập tức hướng ngoài thần cung lao ra.

Cơ Hạo hiểu tâm tình bọn Chúc Dung Thị—— ở trong lòng bọn họ, Xi Vưu chính là ma đầu không chuyện ác nào không làm, tội ác ngập trời, hẳn vô luận làm ra chuyện gì cũng có thể lý giải, chỉ giúp một ma đầu không hiểu đào tẩu, cái này đối với Xi Vưu mà nói không đáng kể chút nào.

Cho dù ma đầu này vừa rồi còn muốn cắn nuốt nguyên linh Xi Vưu, chiếm cứ thân thể Xi Vưu, được cho là kẻ địch của Xi Vưu, Xi Vưu như thế nào cũng không nên giúp nàng đào tẩu. Nhưng đã là ma đầu, Xi Vưu làm ra chuyện gì cũng là hợp tình hợp lý, căn bản không đáng nhiều lời với hẳn.

“Tự giải quyết cho tốt đi!” Cơ Hạo thâm trầm nhìn Xi Vưu, xoay người cũng hóa thành một luồng sáng vàng lao ra khỏi thần cung.

Vừa đi nhanh, Cơ Hạo vừa ở trong thần hồn không gian rộng to: “Này, lão gia này, người nói ta có thể sử dụng cái đỉnh này, đem Xi Vưu luyện hóa không? Luyện hóa hẳn, ta có phải cũng có thể biến thành thân thể vĩnh hằng bất diệt hay

không?”

Trong thần hồn không gian kim quang sáng lạn, hư ảnh không đáp lại một chút nào.

Cơ Hạo nhún nhún vai, cuối cùng quay đầu nhìn thoáng qua Xi Vưu.

Xi Vưu mở to mắt, xuyên thấu qua các tầng lửa trong đại trận, ngơ ngác nhìn bảy mươi hai đại hán bị giam cầm trên quảng trường ngoài thần cung.

Bộ pháp Cơ Hạo đột nhiên cứng đờ, hắn nhìn thấy trong mắt Xi Vưu tràn đầy nước mắt. Xi Vưu rơi lệ, nhìn bảy mươi hai đại hán mọi thời khắc đều bị hỏa lô nung khô. Cơ Hạo thấy rõ, sâu trong con người Xi Vưu một mảng thâm tình, loại cảm tình thuần túy mãnh liệt đó khiến Cơ Hạo cũng lâm vào kinh hãi.

“Hữu tình cũng tốt, vô tình cũng thế... Xi Vưu à, Xi Vưu!” Cơ Hạo lao ra khỏi thần cung, cả mảng lớn lửa phía sau hắn phóng lên cao, ngăn cách tầm mắt trong ngoài thần cung. Theo tiếng rống gầm trầm thấp, cửa chính thần cung nặng nề khép lại, vô số phù văn màu lửa đỏ bắt đầu lóe lên trên cửa chính.

Biển nham thạch nóng chảy bị thần lực của Chúc Dung Thị tách ra bắt đầu khép lại, vô số nham thạch nóng chảy gào thét hướng khe nứt lớn ập tới.

Cơ Hạo lao ra khỏi biển nham thạch nóng chảy, chân đạp kim quang đứng giữa không trung, A Bảo, Quy Linh đã chẳng biết đi đâu, Chúc Dung Thị đứng ở không trung chờ hắn. Nhìn thấy Cơ Hạo, Chúc Dung Thị vội vàng hướng hai phương hướng phân biệt chỉ: “Cơ Hạo, Bảo đạo nhân, Quy Linh đạo nhân đi hai hướng đó tìm kiếm rồi, ta đi bên này, người qua bên kia, cẩn thận làm việc, truy tìm tà ma.”

Dừng một chút, Chúc Dung Thị lạnh lùng nói: “Nhớ lấy, nhớ lấy, nếu thấy tà ma, tự bảo vệ mình... Hắc, người có kiếm trận kia! Nếu thấy tà ma, toàn lực tru sát, nếu thu được tin tức cầu viện của chúng ta, thì mau tới.”

Trong mắt hiện lên một mảng tàn khốc, Chúc Dung Thị lạnh lùng nói: “Nơi này là Nam Hoang, tà ma kia hung lệ cổ quái như thế, cấm chế chúng ta liên thủ bày ra cũng không vây được ả, nếu ả ở Nam Hoang làm càn giết chóc, Nam Hoang nguy mất! Cơ Hạo, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận hơn nữa!”

Cẩn thận dặn dò vài câu, Chúc Dung Thị ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, thân thể hần hóa thành một mảng lửa hừng hực, lửa cháy cuộn cuộn hướng vào phía trong thu lại, Chúc Dung Thị hóa thành một con Hỏa phượng hoàng khổng lồ dài ngàn dặm, nhấc lên vô số gió xoáy sừng dê chảy xiết, một đường gào thét hướng phía hần chỉ đuổi theo.

Cơ Hạo ngẩn ngơ, khẽ cắn môi, Thiên Địa Kim Kiều từ mi tâm lao ra, mang theo một đạo thần quang màu vàng sẫm nâng Cơ Hạo bước đi.

Thiên Địa Kim Kiều nhanh cỡ nào, Cơ Hạo trong nháy mắt đã lướt qua mấy vạn dặm, trong chớp mắt lại là mấy chục vạn dặm bỏ lại ở phía sau.

Từng luồng thần thức nhỏ bé như lưỡi đao xé rách hư không, thần thức dày đặc đảo qua bốn phương tám hướng, cẩn thận tìm kiếm tung tích thiên ma chạy trốn.

Nhưng vừa sưu tầm, Cơ Hạo vừa cười khổ ở trong lòng. Thiên ma đến vô ảnh, đi vô tung, Chúc Dung Thị, A Bảo, Quy Linh ba người liên thủ bày ra cấm chế cũng không vây được cô ta, truy tìm mờ mịt như vậy, Nam Hoang mênh mông, sao có thể tìm được bóng dáng thiên ma kia?

Chẳng qua, như Chúc Dung Thị nói, nơi này là Nam Hoang, là căn bản của Chúc Dung nhất tộc, lại chỗ căn cơ thân tộc Cơ Hạo.

Cho dù là bất chấp tính mạng, cũng không thể để thiên ma đó tùy ý làm bậy ở Nam Hoang.

Bọn đó hung ác, chuyên môn cắn nuốt linh hồn lực mà sống, nếu mặc cho bọn chúng tàn sát bừa bãi ở Nam Hoang, Nam Hoang sợ là thật phải hủy hoại

trong một buổi.

Dùng hết toàn tốc tìm kiếm về phía trước, Cơ Hạo dốc hết toàn lực đem thần thức buông ra. Trong bất tri bất giác, thần thức hẫng thế mà cũng có thể bao phủ phạm vi mấy chục vạn dặm, hơn nữa nơi thần thức đảo qua, tất cả chi tiết của mỗi hạt cát đều ở trong sự khống chế của hắn.

Tìm tòi về phía trước như thế một ngày một đêm, phía trước đột nhiên có một mảng nước lớn xanh thẳm mênh mông cuộn cuộn.

Trong đại dương mênh mông màu lam vô biên vô hạn, các đảo núi lửa như tinh tú trên trời điểm trang trên mặt nước, nhiều đảo núi lửa đang phun trào mãnh liệt, phun ra khói đen lửa nóng quấy động mặt nước chấn động không ngớt.

Đứng trên trời từ xa nhìn lại, Cơ Hạo nhìn thấy cực xa xa phía trước, trên một hòn đảo lớn phong cảnh y – nỉ, có một cây bồ đề che trời xanh tươi đứng sừng sững.

Chương 874: Gặp Mộc Đạo Nhân

Đây là ‘Lưu Diễm Hải’, cảnh kỳ lạ lừng lẫy nổi danh Nam Hoang.

Tuy là một vùng biển, nhưng trong biển dày đặc vô số núi lửa, hàng năm có vô số núi lửa phun trào, lửa nóng tận trời, nham thạch nóng chảy quay cuồng, quấy động một vùng nước lớn lúc nào cũng sôi trào không ngớt. Trừ một ít sinh vật kỳ dị sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh, các loài cá tôm khác căn bản không thể sinh trưởng ở nơi này.

Càng bởi vì nham thạch nóng chảy và khói độc của núi lửa, vùng Lưu Diễm Hải này vô luận trên đảo, dưới nước, đều chỉ sinh trưởng linh thực hỏa thuộc tính chịu lửa, thực vật bình thường khác căn bản không có khả năng sinh trưởng ở nơi này.

Cho nên xa xa nhìn thấy một cây bồ đề đứng sừng sững ở trên đảo, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy có một tia khác thường.

Nhất là từ xa nhìn lại, cây bồ đề đó chỉ cao hơn một trượng, nhưng Cơ Hạo cách mấy vạn dặm, lại có thể liếc một cái nhìn thấy cây bồ đề đó, hơn nữa thân cây thấp bé đó còn lại cho hắn một loại cảm giác sai đội trời đạp đất.

“Không thích hợp!” Lẩm bẩm một tiếng, Cơ Hạo xoay người bước đi.

Thiên Địa Kim Kiều mang theo một đạo u quang màu vàng đậm xé gió lao lên, mang theo Cơ Hạo lao vút về phía trước, trong nháy mắt tiếp theo, Cơ Hạo hoa mắt, hắc kinh hãi phát hiện mình đã đến trên mặt biển cách cây bồ đề kia không đến trăm dặm.

“Không thích hợp!” Cơ Hạo kinh hô một tiếng. Hắn thu hồi Thiên Địa Kim Kiều, quanh thân một mảng kim quang nhộn nhạo, toàn lực thi triển thần thông hung hăng lao về phía sau.

‘Bá’ một cái hư không xé rách, Cơ Hạo húc vỡ hư không lao đầu ra, cắm đầu trên mặt đất. Đầu Vu Đế cứng rắn cỡ nào, đầu Cơ Hạo húc ra trên mặt đất một lỗ thủng thật sâu, bắn tung tóe cả mảng lớn bụi đất.

“Tiểu đạo hữu quá khách khí, khách khí, cần gì đa lễ như vậy.”

Một thanh âm khe khẽ từ trước mặt Cơ Hạo truyền đến, ngay sau đó một bàn tay mạnh mẽ đỡ bả vai Cơ Hạo nhẹ nhàng nhắc lên. Cơ Hạo không tự chủ được nhảy dựng lên, hấn dùng sức lắc đầu, đem tro bụi trên đầu hất ra, nhìn chăm chú về phía trước mặt.

Cây bồ đề ở ngay trước mặt hắn. Dưới cây bồ đề toàn thân xanh biếc như ngọc bích điêu khắc thành, một lão nhân xanh xao vàng vọt, trên đầu bện một cái búi tóc nho nhỏ ngồi ở trên một cái bồ đoàn cỏ khô, khoe miệng kéo ra một ý cay đắng nồng đậm, khoe mắt cũng sụp càng tỏ ra uế oải, toàn thân ốm yếu nhìn qua rất khó chịu.

Cơ Hạo nhìn lão nhân này một cái, liền bị bộ dáng đau khổ của hắn làm cho trong lòng chua xót một trận.

Bỗng dưng, Cơ Hạo như từ trong từng cái nếp nhăn khắc sâu trên mặt lão nhân cảm nhận được đại sầu khổ của vô số sinh linh ức vạn lần luân hồi tích góp, một ý đau khổ mãnh liệt trước nay chưa từng có từ trong lòng chậm rãi nhện nhạo ra. Cơ Hạo chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, hai hàng lệ nóng không tự chủ từ trong hốc mắt chảy xuống.

Lão nhân kinh ngạc nhìn Cơ Hạo, áo vải tàn phá màu xám trắng trên người không gió tự động, giống như không ăn no, lão nhân uế oải nhẹ nhàng nói: “Ngộ tính tốt, thấy mặt lão đạo, liền có thể hiểu đại đạo diệu lý chúng sinh đều khổ. Tiểu đạo hữu, người có duyên với lão đạo, đến đến đến, dập đầu bừa vài cái, bái lão đạo làm thầy đi!”

Nghe được lời lão đạo nói, Cơ Hạo chỉ cảm thấy trong lòng khổ sở, ngay sau đó lục phủ ngũ tạng đều tràn ngập ra một sự cay đắng nồng đậm, tiến tới một ý

cay đắng nồng đậm ở trong miệng lan tràn ra. Giống như mười vạn mật đắng, một trăm vạn cân hoàng liên đun thành một bát nhỏ, sau đó một bát canh đắng này bị hẩn ngấm ở trong miệng cần thận thưởng thức phân biệt rõ.

Loại cay đắng khó có thể hình dung, làm linh hồn người ta cũng gần như sụp đổ này, trong lỗ chân lông của Cơ Hạo chảy ra mồ hôi lạnh dính dính, trong mồ hôi của hẩn cũng mang theo cay đắng nồng đậm.

Nước mắt giàn giụa, Cơ Hạo cố gắng chống đỡ thẳng thân thể, mắt lộ ra sự kinh ngạc nhìn lão đạo.

Cây bồ đề, lão đạo nhân...

Cơ Hạo mơ hồ nghĩ tới cái gì, nhưng toàn thân tâm đều bị ngấm ở trong cay đắng đáng sợ, tốc độ tư duy của Cơ Hạo cũng trở nên như ốc sên. Tên lão đạo nhân ngay bên miệng của hẩn, nhưng hẩn như thế nào cũng không nhớ ra tên của lão, càng không thể đem tên của lão nói ra miệng.

“Người, người...” Cơ Hạo run rẩy chỉ vào lão đạo nhân.

“Chúng sinh đau khổ. Bể khổ vô biên!” Lão đạo nhân méo miệng, khóe mắt sụp, toàn bộ mặt đều méo, thậm chí ở trong mắt Cơ Hạo, xương cốt toàn thân lão đạo nhân cũng sụp xuống uế oải.

Sầu khổ, đau khổ, một khí tức bi thảm làm người ta tuyệt vọng từ toàn thân cao thấp từng góc của lão đạo nhân tuôn ra, hóa thành một màn trời dày nặng đem Cơ Hạo vây gắt gao ở trong.

Cuồng phong thổi qua trên Lưu Diễm Hải, cây bồ đề phía sau lão đạo khê đong đưa, vô số phiến lá trên cây bồ đề lắc lư, trong mỗi một cái lá cây đều như có một thế giới nho nhỏ, bên trong có vô số gương mặt hoảng sợ, kích động, bi ai, tuyệt vọng lóe lên.

Trong cây bồ đề này như bao dung tất cả người bất hạnh đáng thương trong

thiên địa, đang trình diễn vô số màn kịch cuộc đời tràn ngập khí tức bi kịch, bị mật đẳng ngấm.

Trong miệng Cơ Hạo có lượng lớn nước miếng trào ra, nước dãi cay đắng theo khước miệng hẳn không ngừng chảy ra.

Hắn mở lớn miệng, mật vàng trong suốt cuộn cuộn trào ra, khí lực trên người cũng theo mật vàng chảy đi từng chút một, làm toàn thân hẳn bủn rủn, xương bánh chè như nhũn ra từng đợt, mắt thấy đã sắp quỳ rạp xuống đất.

“Bể khổ vô biên, từ bi là thuyền.” Lão đạo nhân nheo mắt, nhìn Cơ Hạo khẽ cười nói: “Vào môn ta, vô khổ vô lo! Bần đạo Mộc đạo nhân, đáng làm thầy người!”

“Ha ha, ha ha, ha ha ha ha!”

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn lão đạo nhân, đột nhiên ngốc nghếch cười lên.

Thái dương đạo chủng ngưng tụ thành thực chất phóng ra vô lượng kim quang, vô số hoa văn đại đạo màu vàng vờn quanh thái dương đạo chủng biến thành sợi xích cấp tốc xoay tròn, các luồng khí tức thuần dương chí cương, bá đạo uy mãnh không ngừng từ trong thái dương đạo chủng phóng ra, nhanh chóng chảy khắp toàn thân Cơ Hạo.

Bàn Giả thái dương bị thái dương đạo chủng nắm giữ, từng dòng chảy nóng đáng sợ tràn đầy thân thể Cơ Hạo, gắt gao ngăn cản khổ ý xâm nhập.

Từng tia kim quang nhỏ bé không ngừng từ trong cơ thể Cơ Hạo chảy ra, da hẳn dần dần mang theo một tầng màu vàng thần thánh huy hoàng, tóc hẳn cũng mơ hồ hóa thành màu vàng, giống như dùng tơ vàng thuần túy kéo thành.

Lão đạo nhân khẽ nhíu mày, một khổ ý càng thêm mãnh liệt như sấm sét gào thét, hung hăng hướng Cơ Hạo ập tới.

Cơ Hạo cười ‘hắc hắc’ quái dị vài tiếng, Thái Dương Đạo Mâu mi tâm hẳn

cùng hai mắt đồng thời trợn tròn, hét dài một tiếng, tay phải vung ra Cửu Dương Qua, dốc hết toàn lực chém ra một đòn bốn chiêu hợp nhất.

Một đạo hồ quang màu vàng huy hoàng vô cùng hung hăng hướng đỉnh đầu lão đạo nhân đánh xuống, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Khổ? Khổ người...”

Cơ Hạo muốn mắng một câu thô tục, nhưng lời thô tục của hắn còn ấp ủ trong miệng, một luồng thiên địa ý chí không thể trái nghịch đột nhiên bùng xuống, bịt miệng hắn, làm hắn không thể phát ra lời mắng chửi ác liệt.

Nhưng một đòn toàn lực hắn đánh về phía lão đạo nhân, lại gần như hoàn mỹ thuận lợi phát ra.

Cửu Dương Qua phát ra tiếng gầm rú nặng nề, hầu như là cùng lúc Cơ Hạo chém ra, liền rơi ở trên đầu lão đạo nhân, chạm đến búi tóc nhỏ nhỏ kia của lão.

Lão đạo nhân khẽ thở dài một tiếng, thản nhiên lăm bắm một tiếng ——
‘Khổ đã’!

Tay áo bên phải của lão nhẹ nhàng vung lên bổ về phía Cửu Dương Qua, tay trái không biết từ nơi nào rút ra một cái cành cây xanh tươi ướt át, nổi lên một dải lục quang kéo dài hướng trước ngực Cơ Hạo vỗ xuống.

Chương 875: Máu Tươi Mộc Đạo

Khi Mộc đạo nhân ra tay, vẻ mặt lão cay đắng.

Khổ ý nồng đậm, có thể khiến bất luận kẻ nào tuyệt vọng, khiến bất cứ sinh linh nào cũng không có bất cứ ‘dục – vọng’ ra tay nào nữa.

Trong đôi mắt lão lóe ra bích quang, long lanh trong suốt không có tạp chất, như liếc một cái có thể nhìn thấu đến cùng; nhưng trong mắt lão lại có hỗn độn hào quang bao dung vạn vật ẩn hiện, rộng lớn mênh mông khiến người ta căn bản không thể thấy rõ một chút nào ẩn chứa trong đó.

Cảm giác tuyệt đối đối lập, linh hồn cũng sắp bị xé rách, đổi làm người khác, chỉ riêng ánh sáng không lường được trong mắt Mộc đạo nhân, đã có thể khiến linh hồn hắt tan vỡ, hồn phi phách tán chết thảm ngay tại chỗ.

Nhưng trên người Cơ Hạo lóe ra thần quang âm u, Bàn Hi Thần Kính tự hộ chủ, thần hồn công kích do thần quang kì dị trong mắt Mộc đạo nhân phát ra bị dịch chuyển ra ngoài.

Trong lúc nhất thời trời đất tối tăm, tinh tú trên Lưu Diễm Hải mất đi ánh sáng, phụ cận hòn đảo nhỏ chỗ Cơ Hạo và Mộc đạo nhân, trong phạm vi trăm vạn dặm, vạn vật đồng thời lộ ra một khổ ý nồng đậm.

Vô luận hòn đảo nhỏ, nước biển, nham thạch nóng chảy, lửa, tro bụi, hay là các thủy tộc kỳ dị trong nước biển, có thể thừa nhận nhiệt độ cao nóng cháy dày vò, tất cả đều bởi vì khổ ý nồng đậm này tan thành mây khói.

Thân thể Cơ Hạo run lên, trong thất khiếu đồng thời phun ra máu tươi.

Sự đáng sợ của thân thể Vu Đế triển lộ không bỏ sót, máu tươi phun ra đồng thời bắt đầu co về, một chút tinh huyết cũng không tiết ra, tất cả đều bị thân thể cường đại của Cơ Hạo hấp thu về, hơi xoay tròn một cái liền một lần nữa trở về

tuần hoàn máu của bản thể.

Thần hồn công kích trong mắt Mộc đạo nhân phóng ra cú thế bị hóa đi, cho dù trong trăm vạn dặm quanh hòn đảo nhỏ chỗ bọn họ đã là một mảng hỗn độn hư không, nhưng thần hồn công kích đáng sợ của hắn dù sao cũng bị Bàn Hi Thần Kính hóa thành hư ảo.

Tay áo hắn nhẹ nhàng chạm đến Cửu Dương Qua, nhưng Cửu Dương Qua mang theo một tia đường cong huyền ảo vô cùng không thể tưởng tượng, nhẹ nhàng cạo qua tay áo Mộc đạo nhân, tránh được lão chặn lại, tiếp tục bổ vào đỉnh đầu của lão.

Vì thế búi tóc Mộc đạo nhân ‘Phập’ một tiếng bị Cửu Dương Qua bổ ra, mấy chục sợi tóc dài đen nhánh sáng bóng, lộ ra một tia bích quang nhẹ nhàng bay lên. Búi tóc Mộc đạo nhân bị một giáo của Cơ Hạo bổ ra, búi tóc tan tác, mái tóc dài không gió múa loạn, rối tung ở phía sau lão.

Cây giáo đánh xuyên búi tóc Mộc đạo nhân, tiếp tục hướng da đầu của lão chém tới.

Cách da đầu Mộc đạo nhân còn khoảng hai tấc, cây giáo mang theo nhuệ khí vô hình, đã khiến da đầu Mộc đạo nhân hơi lõm xuống!

Mộc đạo nhân sợ hãi, động dung, biến sắc, kinh hãi trừng lớn mắt, hung hăng nhìn chằm chằm Cơ Hạo một cái —— lấy tu vi lão, ở Bàn Cổ thế giới đã là tồn tại tuyệt đỉnh, có thể xưng Bàn Cổ thế giới không hủy, thì lão gần như vĩnh hằng bất diệt.

Lấy tu vi của lão, cho dù ức vạn tinh tú của Bàn Cổ thế giới đồng thời rơi xuống, đồng thời nện ở trên thân lão, cũng đừng nghĩ xúc động một sợi tóc của lão.

Nhưng một đòn nhẹ nhàng của Cơ Hạo, thế mà có thể khiến da đầu của lão lõm xuống?

Đây quả thực chính là một con kiến bé nhỏ không đáng kể, nhẹ nhàng đá một cước khiến một con cự long học máu!

Mộc đạo nhân chấn động nhìn Cơ Hạo, bốn phương tám hướng có vô số tiên quang xanh biếc hướng bên này cấp tốc hội tụ đến, từng đạo tiên quang to lớn khổng lồ, chất chứa sức mạnh to lớn vô cùng nhanh chóng lao về thân thể Mộc đạo nhân.

Thời điểm Cửu Dương Qua cách da đầu Mộc đạo nhân còn có khoảng một tấc, cành cây màu xanh biếc tay trái lão đánh ra đã mang theo hào quang màu xanh lục, nhìn như nhẹ thực ra lôi đình vạn quân bổ vào trên ngực Cơ Hạo.

Bàn Hi Thần Kính đã động, một đạo thần quang âm u tập trung ở trước ngực Cơ Hạo, hóa thành một tấm thần kính dày nặng vuông vức dài rộng ba thước, chủ động đón đầu cành cây trong tay Mộc đạo nhân.

Tay Cơ Hạo cũng đã động, hắn lấy ra mấy đạo phù có tính phòng ngự Đại Xích đạo nhân phái Huyền Đô đạo nhân đưa tới, không chút keo kiệt loáng cái lấy các đạo phù bằng ngọc đó bóp vỡ. Nhiều điểm tiên quang ở trong khe hở đầu ngón tay Cơ Hạo rơi xuống, hai khí đen trắng phóng lên cao, ở phía sau Cơ Hạo hóa thành một âm dương song ngư Thái Cực đồ linh động dị thường!

Cành cây đánh xuống, thần quang Bàn Hi Thần Kính biến thành bảo kính bị bổ vỡ, không có chút thanh âm nào, bảo kính đã bị đánh vỡ thành mảnh vụn. Cành cây màu xanh biếc mang theo ánh sáng xanh mượt, nhẹ nhàng khéo léo bổ vào trên ngực Cơ Hạo.

Cơ Hạo thở dài một hơi, hắn bày ra một tư thế mặc số phận, nhắm mắt, một tay vung Cửu Dương Qua, dốc hết toàn lực tiếp tục đánh xuống.

Mộc đạo nhân nhìn hắc bạch Thái Cực đồ phía sau Cơ Hạo, sắc mặt khổ hầu như có thể nhỏ ra mật đắng nước. Lão nhẹ nhàng nói: “Đại Xích đạo hữu, thôi được, thôi được, để bản đạo lĩnh giáo thủ đoạn của người một chút đi.”

Cành cây trong tay nhìn như thông thả, thực ra nhanh vô cùng... Đồng thời, thế công của cành cây nhìn như mau lẹ vô cùng, quỹ tích mỗi một cành cây mỗi một cái lá cây lại đều rõ ràng có thể thấy được. Mộc đạo nhân rút vô thượng thần thông pháp lực ở trên cành cây trong tay, trong lục quang mờ mờ, cành cây lấy một loại quy luật vận động hoàn mỹ khó có thể hình dung, như đột phá cực hạn thời gian và không gian, mang theo khối ý nồng đậm bổ vào trên Thái Cực đồ vờn quanh trên thân Cơ Hạo.

Lưu Diễm Hải nhẹ nhàng nhảy lên một cái, lượng nước biển khổng lồ nháy mắt bốc hơi.

Thái Cực đồ hai màu đen trắng nứt ra mấy khe hở bé nhỏ không đáng kể, cành cây màu xanh lục trong tay Mộc đạo nhân phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Bộp bộp’, ít nhất có năm sáu mươi phiến lá vỡ vụn, héo rũ, từ trên cành cây không ngừng điều linh rơi xuống.

Tất cả cái này đều xảy ra ở trong chớp mắt, Mộc đạo nhân còn chưa kịp có bất cứ phản ứng nào đối với cành cây điều linh trong tay, Cửu Dương Qua trong tay Cơ Hạo đã nặng nề bổ vào trên da đầu Mộc đạo nhân.

Tầng tầng tử khí trên da đầu Mộc đạo nhân hoá thành quang sáng dạng điện thờ lửa không ngừng bay lên trời, không ngừng triệt tiêu uy lực đáng sợ của Cửu Dương Qua.

Nhưng Cơ Hạo bốn chiêu hợp nhất đánh ra một đòn này, Cửu Dương Qua theo nhược điểm vi diệu nhất, không thể nói nên lời nhất trong thiên địa đại đạo rơi ở Mộc đạo nhân trên người. Cửu Dương Qua nhẹ nhàng khéo léo tránh được quang sáng không ngừng trào ra trên đầu Mộc đạo nhân, vô cùng kì diệu trực tiếp bổ vào trên đỉnh đầu Mộc đạo nhân.

‘Phập’ một tiếng, da đầu Mộc đạo nhân vỡ ra, một đạo tử khí bốc lên máu phun ra.

Mộc đạo nhân trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạo, trong mắt tràn đầy biểu

cảm quái dị không thể tưởng tượng.

Máu tươi theo da đầu lão không ngừng chảy xuống, các giọt tử khí tràn ngập máu tươi nhanh chóng nhuộm ướt áo vải thô trên thân lão.

“Người, thế mà có thể tổn thương ta?” Mộc đạo nhân không thể tin lắm lắm.

“Ừm, chỉ rách một miếng da!” Cơ Hạo cười gượng nhìn Mộc đạo nhân.

Quả thực chỉ rách một miếng da, Cửu Dương Qua sau khi phá vỡ da đầu Mộc đạo nhân, còn chưa đụng tới xương sọ lão, thì đã hao hết toàn bộ lực đạo, không thể xâm nhập thêm chút nào nữa.

Không chỉ có thế, càng có một lực lượng phản chấn đáng sợ xuyên thấu qua Cửu Dương Qua truyền thẳng tới, chấn động khiến cánh tay Cơ Hạo đau đớn không chịu nổi, xương khớp, cơ bắp trên cánh tay đã vỡ thành một đám tương hồ, nếu không phải hãn nỗ lực duy trì, cả cánh tay đều đã vỡ nát.

“Chỉ rách một miếng da?” Bốn phương tám hướng càng lúc càng nhiều xanh biếc tiên quang không ngừng lao về thân thể Mộc đạo nhân.

Sắc mặt lão sầm khỗ nhìn Cơ Hạo, đưa tay sờ sờ máu tươi chảy xuống trên da đầu mình, âm u nói: “Vén vẹn tiểu bối, thương pháp thể ta... Cho dù Đại Xích, Thanh Vi, Vũ Dư ba người đồng thời đến... Tiểu bối, chết đi!”

Mộc đạo nhân giơ lên cành cây trong tay, hung hăng hướng đỉnh đầu Cơ Hạo đập xuống.

Chương 876: Theo Âm Mà Đến

Mộc đạo nhân mang theo cơn giận ra tay, cành cây xanh biếc trong suốt trong tay đã biến thành màu vàng khô.

Một luồng khổ ý nồng đậm ập vào mặt, không chỉ khiến máu thịt toàn thân Cơ Hạo khổ như bị nước mướp đắng ngấm ba năm vạn năm, linh hồn cũng khổ đến mức tối tăm mặt mũi, càng có một ý đau khổ nồng đậm thẩm thấu thời gian và không gian, như muốn cho Cơ Hạo tương lai ức vạn kiếp luân hồi đều đắm chìm ở trong vô cùng vô tận đau khổ không thể tự rút ra.

Thực sự trúng một đòn này của Mộc đạo nhân, Cơ Hạo tương lai ức vạn kiếp luân hồi chuyển thế tất nhiên sẽ trải qua vô cùng thâm khổ.

“Lão đạo, người xuống tay quá độc ác!” Cơ Hạo cố gắng gượng tinh thần, chịu đựng khổ ý nồng đậm từ trong từng cái tế bào trong cơ thể phun ra, quanh thân phát ra kim quang hùng hực, đỉnh đầu Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến lao ra, cả mảng lớn thái dương tinh hỏa ngưng tụ thành vô số hỏa kiếm màu vàng hướng cành cây trong tay Mộc đạo nhân bắn tới như hạt mưa.

Bản thể Mộc đạo nhân là một cây bồ đề trong tiên thiên Hồng Mông, chính là thần vật mộc hệ.

Thái dương tinh hỏa chính là đứng đầu mọi ngọn lửa trong trời đất, theo thuộc tính trời sinh mà nói là khắc tinh của lão.

Nhưng Mộc đạo nhân đạo hạnh sâu không lường được, pháp lực hùng hồn khôn cùng, cành cây trong tay hần nhẹ nhàng run lên, hỏa kiếm màu vàng do Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến phát ra đồng loạt run lên, liền ở giữa không trung tan rã, ngay cả chút khói lửa cũng không còn.

Mộc đạo nhân tóc tai bù xù, mặt đầy máu lớn tiếng quát: “Độc ác? Văn bối vô tri, người... Người... Người... Người thế mà cạo da mặt bản đạo... Cho dù

Vũ Dư... Hắc, hắc, hắc cũng...”

Hai tay Cơ Hạo nắm chặt Cửu Dương Qua, cánh tay bị chấn nát đã khôi phục như lúc ban đầu, hắc nhìn cành cây trong tay Mộc đạo nhân dần dần tiếp cận mình, thần nhiên nói: “Bảo kiếm của sư tôn sắc bén hơn cây giáo này của ta nhiều lắm. Không lẽ sư tôn còn chưa từng bổ da mặt của người?”

Đôi mắt Mộc đạo nhân bích quang âm trầm, tức giận nhìn Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Thầy trò các người, đều là một đám người gian ngoan mất linh không thể nói lý.”

Ngẩn ngẩn mấy câu nói, cành cây trong tay Mộc đạo nhân đã đến trước ngực Cơ Hạo. Hắc ngưng thần tụ khí, từng đạo tiên quang xanh biếc không ngừng từ bốn phía hội tụ vào thân thể lão. Cành cây khô vàng trong tay lão càng thêm tươi đẹp, dần dần trở nên như một khối hoàng ngọc chạm khắc thành.

Mộc đạo nhân cũng không mở miệng nữa, lão chỉ hết sức chăm chú, toàn tâm toàn ý muốn một đòn đập chết Cơ Hạo.

Không chỉ muốn đánh nát ba hồn bảy vía của hắc, càng muốn đem chân linh hắc, cũng chính là linh hồn bốn nguyên lạc ấn của hắc luyện tan thành mây khói, làm hắc ở trong khôn cùng đau khổ gào thét mà chết, khiến hắc vĩnh cửu biến mất, ngay cả cơ hội chuyển thể trọng sinh cũng không có.

Cơ Hạo cảm nhận được sát ý mãnh liệt trong lòng Mộc đạo nhân.

Hít sâu một hơi, Thiên Địa Kim Kiều từ mi tâm phun ra một đạo thần quang màu vàng sẫm. Cơ Hạo muốn mượn dùng lực lượng Thiên Địa Kim Kiều tránh đi một đòn này.

Nhưng cành cây trong tay Mộc đạo nhân phát ra lực lượng hấp thụ đáng sợ, giống như một cái hắc động hút chặt thân thể Cơ Hạo, mặc cho hắc thúc dục Thiên Địa Kim Kiều như thế nào, chí bảo này tuy thần dị vô cùng, nhưng tu vi Cơ Hạo chênh lệch với Mộc đạo nhân quá lớn, hắc căn bản không thể mượn

dùng Thiên Địa Kim Kiều chạy thoát.

Mộc đạo nhân nhìn Thiên Địa Kim Kiều, nhẹ nhàng nhếch miệng cười.

Cho dù là lão cười cũng lộ ra đau khổ nồng đậm, hẳn không cười hoàn hảo. Nụ cười của lão, khó coi đến mức làm người ta muốn học máu.

Cơ Hạo nhìn thấy Mộc đạo nhân cười, nhất thời trong lòng biết—— lão gia hỏa này và Vũ Dư đạo nhân ở trong Hồng Mông tranh đoạt Thiên Địa Kim Kiều, kết quả hai sư huynh đệ bị Vũ Dư đạo nhân loạn kiếm chém chạy trốn chết một phen, nhưng hôm nay Cơ Hạo lại đã đem Thiên Địa Kim Kiều đưa đến trên tay lão!

Thật đáng chết!

Cơ Hạo nhìn chăm chăm Mộc đạo nhân, bản thể Bàn Hi Thần Kính từ đỉnh đầu hắn lao ra, không chút che dấu phát ra một đạo thần quang màu đen to lớn trắng lệt như thiên hà, mang theo tiếng gầm rú kỳ dị từ trên cao gào thét cuốn xuống, nặng nề rơi ở trên cành cây trong tay Mộc đạo nhân.

Vang lên ‘Vù’ một tiếng, Bàn Hi Thần Kính phát động thần lực kỳ dị, cành cây trong tay Mộc đạo nhân đủ để đem Cơ Hạo đánh hồn phi phách tán, đột nhiên biến thành một chùm hoa bách hợp mùi thơm ngát mê người. Hoa bách hợp màu trắng không chứa chút lực lượng nào, nhẹ nhàng đập ở trên người Cơ Hạo, tung tóe ra rất nhiều cánh hoa, nhiều phấn hoa, sương sớm dính ở trên người Cơ Hạo, nhìn qua rất quái dị.

Mộc đạo nhân sững sờ nhìn Cơ Hạo, sau đó ngẩng phắt đầu lên, hai mắt nóng cháy như lửa nhìn về phía Bàn Hi Thần Kính.

“Bảo vật này, có duyên với bốn môn!” Mộc đạo nhân hưng phấn môi cũng run run. Một món Thiên Địa Kim Kiều đã là vô thượng chí bảo khiến lão tha thiết ước mơ, đủ để đặt trụ cột tông môn lão phát triển.

Nhưng Bàn Hi Thần Kính này vậy mà thần dị như thế, một cành cây kia tuy không phải bản mạng chí bảo của lão, nhưng cũng là lão sau khi từ trên bản thể của mình lấy xuống một cành lá cần thận luyện chế mà thành, uy lực so với thiên địa thần khí bình thường còn mạnh hơn gấp trăm lần.

Thần binh lợi khí như thế, lại bị thần quang Bàn Hi Thần Kính quét qua, trực tiếp thay đổi hình thái, từ kết cấu pháp lực đến kết cấu vật lý hoàn toàn thay đổi.

Loại uy năng này, loại thần dị này, quả thực làm người ta hoa mắt mê mẩn.

“Bảo bối này không phải là vật bản giới.” Mộc đạo nhân nhìn Cơ Hạo cười rất vui vẻ, khổ ý nồng đậm ở trong nụ cười của hắn lan tràn ra, thoạt nhìn rất quái dị.

“Bản mạng chí bảo của Bàn Hi thánh nhân ở Bàn Hi thế giới.” Cơ Hạo cũng lười che giấu nữa, hắn thẳng thắn bộc lộ lai lịch Bàn Hi Thần Kính: “Người không sợ sư tôn ta bỏ người mười vạn tám ngàn kiếm, người cứ việc cướp bảo bối của ta là được.”

Dừng một chút, Cơ Hạo rất hồ nghi nhìn Mộc đạo nhân: “Kỳ quái thay, ta cho dù cầm trọng bảo, cũng không có khả năng thương tổn người may mắn. Lão đạo, thực lực của người không khỏi quá kém chút. Ô, người không phải bản tôn ở đây?”

Mộc đạo nhân nhìn Cơ Hạo khẽ cười nói: “Cho dù không phải bản tôn ở đây, nhưng cũng có một thành thực lực của bản tôn, đối phó người tiểu bối này, đủ rồi, đủ rồi. Vừa vặn là bản đạo đang lấy đại thần thông ba ngàn thế giới phân thân tìm tòi tung tích một ma đầu, cho nên sơ ý chút, chịu thiệt bởi nhãi con như người. Nhưng hiện tại sao, bản đạo sẽ không nường tay nữa.”

Chụp tay, lại một cành cây đến trong tay, Mộc đạo nhân đứng dậy, nhìn Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Cho dù Vũ Dư đạo nhân giáp mặt, bản đạo hôm nay cũng phải chém giết người tiểu bối cả gan làm loạn, không để tôn trưởng vào mắt này.”

Nhìn nhìn Thiên Địa Kim Kiều, lại nhìn Bàn Hi Thần Kính, ánh mắt còn đảo quanh ở trên Cửu Dương Qua cùng Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên, Mộc đạo nhân khẽ thở dài: “Thực lực càng mạnh, làm hại càng dữ dội. Tiểu bối, những bảo bối đó không thể ở lại trong tay ác nhân như ngươi.”

Cành cây trong tay run lên, toàn thân Mộc đạo nhân đều động, cành cây kéo theo một đạo bích quang hướng Cơ Hạo đánh xuống.

“Cho dù Vũ Dư đạo nhân đích thân tới, cũng không thể nào cứu được ngươi!”

Cùng lúc ra tay, Mộc đạo nhân rất uy nghiêm, rất hung dữ khẽ quát một tiếng.

“Già mà không biết xấu hổ, ngươi là nói thật?”

Một thanh âm lạnh lạnh, lạnh đến trong xương tủy từ xa xa truyền đến, một dải kiếm quang trong suốt như nước, màu sắc như cây non mới linh động tràn ngập sinh cơ lao vút đến, ‘Phập’ một tiếng xuyên thủng trán Mộc đạo nhân, đem đầu lão đánh nổ tung trên không trung.

Chương 877: Bá Đạo Làm Việc

Cơ Hạo kinh hỉ cười to: “Sư tôn!”

Thân thể Mộc đạo nhân quơ quơ, trong cổ phun ra một đạo bích quang, hóa thành mấy chục cái lá bồ đề xoay tròn một phen, một lần nữa ngưng tụ thành một cái đầu, nhưng ý sầu khổ trên mặt đã không còn sót lại chút gì, chỉ có một mảng kinh sợ treo ở trên mặt.

“Vũ Dư! Người...”

Mộc đạo nhân khàn giọng rống giận, lại một đạo kiếm quang tươi mới linh động trong suốt như nước như thanh bình uốn lượn mà đến, từ đỉnh đầu bổ xuống thẳng tắp, đem thân thể Mộc đạo nhân chia làm hai mảnh.

Một bóng người hiện lên, Vũ Dư đạo nhân thân khoác áo bào đỏ thẫm, tay trái cầm hồ lô rượu, tay phải cầm một thanh bảo kiếm màu xanh cười lớn lướt đến bên người Cơ Hạo, dùng sức một hơi hướng hai mảnh thi thể của Mộc đạo nhân thổi tới.

Gió mạnh ‘Vù vù’ như vô số thanh kiếm sắc bén xuyên qua thi thể Mộc đạo nhân, ngay cả cây bồ đề kia phía sau lão cũng bị gió mạnh nhổ tận gốc, loáng cái xay nát.

Trong tiếng quát lớn phẫn nộ, thân thể Mộc đạo nhân chợt sụp đổ, hóa thành một mảng sương mù xanh biếc theo gió xoay quanh bay múa một phen, sau đó hướng vào phía trong lặng yên ngưng tụ, hóa thành một viên bồ đề tử long lanh trong suốt to bằng nắm tay, bích quang tản ra rơi vào trong tay Vũ Dư đạo nhân.

“Ha ha, đồ nhi ngoan, đây chính là tạo hóa của ngươi!” Vũ Dư đạo nhân cười đến mức mắt cũng nheo thành một đường, đặc ý cân nhắc bồ đề tử trong tay.

Mộc đạo nhân chính là một cây bồ đề trong Hồng Mông, là tuyệt đỉnh linh

căn dị chủng, mỗi cành cây cái lá đều chất chứa tạo hóa lực không thể tưởng tượng. Cách mỗi mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, trên bản thể Mộc đạo nhân sẽ kết ra một viên bồ đề tử, mà mỗi một viên bồ đề tử, đều có thể bị hắc tu thành một khối thân ngoại hóa thân.

Hao phí nhất nguyên thời gian mới có thể kết ra một viên bồ đề tử, nói cách khác bất cứ một khối thân ngoại hóa thân nào của Mộc đạo nhân, ít nhất cũng có tu vi mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm khổ tu đạt được!

Nhưng Mộc đạo nhân là tồn tại cỡ nào? Pháp lực tu vi lão khổ tu mười hai vạn năm thu được, luyện khí sĩ bình thường khổ tu mười hai vạn năm thu được căn bản không thể đánh đồng với lão.

Khi Mộc đạo nhân tu luyện, pháp lực lão một lần thổ nạp đạt được, có lẽ tương đương toàn bộ thu hoạch của luyện khí sĩ bình thường khổ công trăm năm.

Mà sau khi lão luyện thành thân ngoại hóa thân, các thân ngoại hóa thân này còn có thể tự tu luyện, không ngừng tăng lên đạo hạnh pháp lực. Trong viên bồ đề tử này trên tay Vũ Dư đạo nhân mơ hồ có hai mươi ba đường màu vàng như ẩn như hiện, chứng minh khối thân ngoại hóa thân này của Mộc đạo nhân, ít nhất đã khổ tu hai mươi ba cái mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm!

“Ồ nhi ngoan, ồ nhi ngoan, người thế mà có thể đánh cho một khối phân thân của khúc gỗ nát đó chảy máu đầy mặt!” Vũ Dư đạo nhân cười đến mức răng trắng như tuyết trong miệng cũng lộ ra, ở dưới ánh mặt trời mãnh liệt tỏa sáng rạng rỡ.

Tùy tay điểm một cái, một đạo kiếm khí màu xanh hung hăng xuyên qua bồ đề tử trong tay, chợt nghe một tiếng rống thảm tuyệt vọng thê tiếng từ trong bồ đề tử mơ hồ truyền đến, một tia chân linh chất chứa trong khối thân ngoại hóa thân này của Mộc đạo nhân bị Vũ Dư đạo nhân sạch sẽ lưu loát một đòn phá nát.

“Không hổ là đồ đệ của bản đạo, hắc hắc. Đệ tử của bản đạo, cũng là người ngoài có thể tùy tiện bắt nạt sao?” Vũ Dư đạo nhân là thật lòng vui vẻ, thiết tình

khuây khoả ——đệ tử hân thể mà chém toạc da đầu Mộc đạo nhân, khiến lão máu chảy đầy mặt!

Cho dù đó chỉ là một khối thân ngoại hóa thân, nhưng Cơ Hạo là tu vi gì? Cơ Hạo là thân phận gì?

Mộc đạo nhân lão tu vi cỡ nào? Mộc đạo nhân thân phận thế nào?

Cơ Hạo có thể chém toạc da đầu Mộc đạo nhân, cho dù chỉ là da đầu của một khối thân ngoại hóa thân, chuyện này cũng đủ Vũ Dư đạo nhân ở trước mặt ‘Mọi người’ khoe khoang một vạn năm, làm Mộc đạo nhân da mặt quét rác, không còn mặt mũi nào ra khỏi cửa... Ủm. Ba tháng?

Nhếch nhếch miệng, nghĩ đến Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đôi sư huynh đệ da mặt dày đó, sắc mặt Vũ Dư đạo nhân cũng có chút lạnh lùng khó coi.

“Đồ nhi ngoan, bảo bối này thuộc về ngươi. Trở về luyện hóa thật tốt, hắc hắc, cũng đủ ngươi tăng lên tới Vu Đế đỉnh phong!” Ánh mắt Vũ Dư đạo nhân đảo qua ở trên người Cơ Hạo, gật đầu nói: “Ủm, căn cơ ngươi cực kỳ hùng hậu, so với nhân tộc bình thường cường hãn rất nhiều... Nhưng cái này dù sao cũng là một khối phân thân của lão tặc đạo đó biến thành, khiến ngươi tu luyện đến đỉnh phong Vu Đế vẫn dư dả!”

Ngón tay búng ra, bồ đề tử hóa thành một luồng khí xanh lao vào thân thể Cơ Hạo.

Không cần Cơ Hạo tự vận công tiêu hóa, viên bồ đề tử đó đã ở trong cơ thể Cơ Hạo hùng hực bốc cháy lên. Linh năng màu xanh lục nồng đậm vô cùng ở dưới thái dương tinh hỏa nung khô, nhanh chóng hóa thành các luồng sáng màu vàng ủa vào mấy chỗ vu huyết phụ cận trái tim Cơ Hạo.

Hào quang màu vàng hòa tan ngưng tụ lẫn nhau, dần dần mấy tinh tú nhỏ nhỏ màu vàng bắt đầu thai nghén sinh trưởng.

Số lượng tinh tú nhỏ như vậy đang cấp tốc gia tăng. Linh năng một khối thân ngoại hóa thân của Mộc đạo nhân chứa khổng lồ dị thường, rất nhanh trong cơ thể Cơ Hạo đã có thêm bảy mươi mấy tinh tú màu vàng đang cấp tốc bành trướng sinh trưởng.

Chờ viên bồ đề tử này thiêu đốt hết, các tinh tú màu vàng kia chiếm được đủ linh năng, bọn nó liền có thể lột xác thành bản mạng vu tinh mới! Thời gian sẽ không dài lắm, nhiều nhất hao phí một tháng, Cơ Hạo có thể trưởng thành một Vu Đế chí cường giả có được gần tám mươi viên bản mạng vu tinh.

Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh nhẹ nhàng vang lên: “Đối với nhân tộc khác mà nói, quả thật có thể khiến họ trưởng thành đỉnh phong Vu Đế. Nhưng tiểu gia hỏa, với người mà nói, lại xa xa không đủ! Người nếu có thể từ chỗ Mộc đạo nhân cướp được ngót nghét một vạn viên bồ đề tử, thật ra đủ người sử dụng.”

Khóe miệng Cơ Hạo giật giật, coi như chưa nghe thấy lời hư ảnh nói.

Nói giỡn, thật sự là... nói giỡn! Từ trên tay Mộc đạo nhân cướp đoạt ngót nghét một vạn cái thân ngoại hóa thân? Mộc đạo nhân thực sẽ liều mạng với Cơ Hạo!

Vũ Dư đạo nhân cười tủm tỉm nhìn Cơ Hạo nói: “Nuông chiều cho hư như thế, vi sư chưa bao giờ thềm làm. Nhưng lần này người cạo da mặt lão tặc đạo đó rất cừ, vi sư tất nhiên phải tưởng thưởng một phen hăn hoi mới phải.”

Cười ha ha vỗ một cái ở trên vai Cơ Hạo, Vũ Dư đạo nhân mặt mày hớn hở nói: “Hơn nữa cũng là lão tặc đạo đó tự tìm chết, trong bồ đề tử của hắn ẩn chứa vô số sinh cơ tạo hóa, làm người tăng lên lực lượng thân thể cùng vu lực tu vi, là tuyệt đối không có bất cứ hậu hoạn nào!”

Vũ Dư đạo nhân mỉm cười nói: “Cũng chỉ có loại đỉnh cấp thiên tài địa bảo này, vi sư mới sẽ dùng ở trên thân đệ tử nhà mình, linh đan diệu dược khác phần nhiều có hậu hoạn không tốt, vi sư sẽ không để các môn nhân dùng đan dược

tăng cường tu vi lung tung.”

Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, đây là đại biểu một cái thái độ của Vũ Dư đạo nhân.

Hắn tuyệt đối sẽ không nuông chiều cho hư, nhưng nếu giống Cơ Hạo, có thể làm mất mặt cường địch thật nhiều, còn có thể từ chỗ cường địch đến không hề tác dụng phụ kỳ trân dị bảo, như vậy Vũ Dư đạo nhân cũng sẽ ‘thuận theo tự nhiên’ ‘biết thời biết thế’, để thực lực môn nhân đột nhiên tăng mạnh một phen!

Tiêu sái tự tại, không gò bó, đây mới là Vũ Dư đạo nhân trong lòng Cơ Hạo!

Đột nhiên, các dòng cuồng phong chảy xiết mãnh liệt từ bốn phương tám hướng gào thét ập đến, hơn một trăm tên Mộc đạo nhân toàn thân phun trào bích quang hung mãnh như sóng thần từ bốn phương tám hướng lao tới.

Đám Mộc đạo nhân đó giận dữ hét lên: “Vũ Dư, người sao dám diệt phân thân của ta? Quả thực buồn cười!”

Vũ Dư đạo nhân cười ha ha giơ lên trường kiếm màu xanh ở tay phải, khuôn mặt tuần tú của hắn đột nhiên thay đổi, hai hàng lông mày kiếm nhướng lên, một luồng sát ý xộc lên chín tầng trời, quấy động bích quang xung quanh tan tác.

“Đạo gia ta cứ làm như vậy, người cản ta?”

“Không phục, đến đến đến, đánh một trận, xem xem đạo gia có thể một kiếm bổ người khúc gỗ thối này hay không!”

Cơ Hạo nghe được Vũ Dư đạo nhân nói đầy khí phách như vậy, không khỏi hoan hô cười to: “Sư tôn uy vũ, bổ con mẹ nó -!”

Chương 878: Thầy Trò Liên Thủ

‘Bố con mẹ nó -’!

Lời này thô lỗ, nhưng nâng cao tinh thần trút giận thì rất đã nghiền, làm Cơ Hạo có một loại tư vị khoái hoạt một lời ra khỏi miệng tư âm tráng dương.

Cả thầy một trăm linh bảy tên thân ngoại hóa thân của Mộc đạo nhân từ bốn phương tám hướng vây đến. Bọn họ, hoặc là nói ‘hắn’ nghe được rõ lời Cơ Hạo nói. Cơ Hạo dùng là văn đường phố kiếp trước, nhưng Mộc đạo nhân đại năng như thế, có được thần thông sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng, hắn nghe được lời Cơ Hạo nói, ngay lập tức hiểu tất cả ẩn ý trong lời của y.

Khuôn mặt một trăm linh bảy Mộc đạo nhân từng đợt xám ngắt, xanh lét như cải trắng mốc meo.

Nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, một Mộc đạo nhân búng ngón tay, nhiều điểm bích quang từ đầu ngón tay lão phun ra, bích quang ngưng tụ thành trận pháp phù văn long lanh trong suốt như ngọc bích điêu khắc thành, nhanh chóng kết thành một tòa truyền tống pháp trận to bằng đầu người.

Một tiếng tụng kinh vắng vắng như có như không từ xa xôi truyền đến, trong pháp trận một mảng bích quang lao ra, một viên bồ đề tử bên trong mơ hồ có hơn một ngàn đường màu vàng quấn quanh từ pháp trận lao ra, đón gió nhoáng lên một cái liền hóa thành lại một tên Mộc đạo nhân nữa.

Cả thầy một trăm lẻ tám gã Mộc đạo nhân vây quanh thầy trò hai người Cơ Hạo, bọn họ đồng loạt hướng Vũ Dư đạo nhân chấp tay hành lễ, cười dài nói: “Vũ Dư đạo hữu, lần trước ban thưởng hậu hĩnh, bản đạo rất không phục, hôm nay xin tiếp tục chỉ giáo.”

Vị Mộc đạo nhân nọ thông qua truyền tống pháp trận đến nơi đây vung tay áo, chậm rãi từ trong tay áo rút ra một cành cây thần quang năm màu quấn

quanh, bên trên rậm rạp khảm đầy lưu ly, bảo châu, mỹ ngọc, xà cừ các loại bảo vật.

“Vũ Dư đạo hữu, người đem chứng đạo chí bảo biến thành phân thân đưa tới nơi này, sợ là có chút không quá thỏa đáng.”

Cảnh cây năm màu trong tay nhẹ nhàng run rẩy, bảo bối bảy màu được khảm ở trên cành cây đồng loạt phóng ra thần quang loá mắt, vị Mộc đạo nhân này mắt lộ kỳ quang nhìn Vũ Dư đạo nhân, nhẹ nhàng nói: “Nếu bần đạo hôm nay khiến phân thân này của đạo hữu ngã xuống ở đây, sợ là đạo hữu khổ công một lượng kiếp sẽ trôi theo dòng nước.”

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn về phía Vũ Dư đạo nhân, thấp giọng kinh hô một tiếng ‘Sư tôn’.

Đến nơi đây thế mà không phải bản tôn Vũ Dư đạo nhân, mà là chứng đạo chí bảo của hắn dung hợp một tia chân linh biến thành phân thân. Loại chí bảo phân thân này so với thân ngoại hóa thân của Mộc đạo nhân cường đại hơn rất nhiều, dù sao bản thể hắn là một món chứng đạo trọng khí mạnh mẽ dị thường.

Nhưng nơi này có một trăm lẻ tám thân ngoại hóa thân của Mộc đạo nhân, uy lực bọn họ liên thủ, Cơ Hạo thật sự không dám phỏng đoán bừa.

Vũ Dư đạo nhân bỏ hồ lô rượu trong tay, ngón trỏ tay trái nhẹ nhàng búng bảo kiếm màu xanh trong tay phải. Một tiếng vang thanh thúy từ từ nổi lên, từng mảng thủy quang nhộn nhạo trên lưỡi kiếm, trong thủy quang mơ hồ có thể thấy được nhiều điểm thanh bình ẩn hiện, một kiếm ý linh động tiêu diêu tự tại, vô câu vô thúc, lại lộ ra lãnh ý thấu xương từ trên lưỡi kiếm dần sinh ra.

“Không sao, không sao, vền vền một trăm lẻ tám khối gỗ mục, không làm gì được vì sư.” Vũ Dư đạo nhân nheo mắt khẽ cười nói: “Cơ Hạo đồ nhi, hôm nay thầy trò chúng ta liên thủ, cho người kiến thức một chút...’ Vô thượng thần công’ của đại năng đỉnh cấp hồng hoang!”

Nói bốn chữ ‘Vô thượng thần công’, Vũ Dư đạo nhân người thân phận như thế, cũng nhịn không được giọng điệu quái dị kéo dài thanh âm, bất cứ ai cũng có thể nghe hiểu ý tứ hàm xúc trào phúng, khinh thường khó có thể che dấu trong lời nói đó của hắn.

Mộc đạo nhân chợt biến sắc. Nếu là Cơ Hạo mở miệng công kích hắn, Mộc đạo nhân có lẽ sẽ không tức giận. Đối với Mộc đạo nhân mà nói, Cơ Hạo chẳng qua là tồn tại như con kiến, bị con kiến cắn vài câu, tùy tay bóp chết là được, căn bản không cần thiết nổi giận.

Nhưng bị Vũ Dư đạo nhân đại năng đỉnh cấp cùng giai công kích, cười nhạo, Mộc đạo nhân chỉ cảm thấy mất hết cái mặt mũi già này.

Hơn nữa hắn vừa mới bị Cơ Hạo chém rách da đầu bộ dáng chật vật bị Vũ Dư đạo nhân bắt gặp, loại chuyện mất mặt xấu hổ này... Nếu không thể đòi về trên phân thân này của Vũ Dư đạo nhân, Mộc đạo nhân da mặt dày nữa, cũng sẽ có một đoạn thời gian rất dài không còn mặt mũi ra ngoài gặp ai nữa!

“Vũ Dư đạo hữu, hôm nay, xin chỉ điểm nhiều hơn công pháp thô lậu của bản đạo.”

Mộc đạo nhân này chậm rãi giơ lên cành cây năm màu khảm thất bảo trong tay. Một trăm linh bảy Mộc đạo nhân khác thì đều giơ lên cành cây thất bảo ngoại hình giống cái này như đúc, chỉ có cành hào quang toàn thân xanh biếc.

Thân hình chớp lên, dưới chân Mộc đạo nhân mơ hồ có đài sen màu vàng hiện lên, đan xen vài cái, Mộc đạo nhân ở giữa không trung hợp thành một đại trận tạo hình kỳ dị, giống như đóa hoa hình thù kỳ lạ.

Khí tức của toàn bộ Mộc đạo nhân nối liền một thể, các tia sáng vàng xen lẫn bích quang lục khí nồng đậm không ngừng từ trong cơ thể bọn họ trào ra. Cơ Hạo thấy hoa mắt, hư không xung quanh quang ảnh biến ảo, bầu trời, đại địa đều không tồn tại nữa, bốn phương tám hướng đều là mờ mịt bát ngát một mảng kim quang mờ nhạt, vô số đám mây biếc lơ lửng ở trong kim quang, các tia khí lạnh

như chuỗi ngọc không ngừng từ trong mây tía buông xuống.

“Đây chính là bản đạo gần đây suy nghĩ ngẫu nhiên thu hoạch, tên viết Đại Mạn Đà La Phù Đồ Hàng Ma đại trận.” Thân hình Mộc đạo nhân bị mây tía che lấp không thấy thân thể ở đâu, nhưng thanh âm lão từ trong hư không bốn phương tám hướng không ngừng truyền đến.

Cơ Hạo muốn mở miệng nói chuyện, Vũ Dư đạo nhân đã cười to lên. Hắn vùng bảo kiếm màu xanh trong tay, phóng ra các luồng kiếm khí giống như nước gợn giống nhau quay chung quanh hắn cùng Cơ Hạo thân hình xoay quanh bay múa.

Kiểm khí lắng không, linh động như nước, Vũ Dư đạo nhân cất tiếng cười nói: “Trước khi động thủ, lão đầu gỗ, đạo gia còn có chuyện.”

Mộc đạo nhân âm u hừ lạnh một tiếng: “Có lời gì? Nói đi! Là muốn cầu xin tha thứ sao?”

Vũ Dư đạo nhân cười đến mức mắt cũng nheo lại. Hắn cất tiếng cười nói: “Cầu xin tha thứ? Không, không, không, người cũng quá xem thường đạo gia rồi... Đạo gia muốn nói là —— đạo gia nhất định sẽ hướng các vị đạo hữu truyền bá rộng rãi việc hôm nay, thân ngoại hóa thân của người lão đầu gỗ này, thế mà lại bị một vị đệ tử của lão đạo gia đánh vỡ đầu!”

Vũ Dư đạo nhân cười đến mức không khép được miệng, hai hàm răng trắng như tuyết rất bắt mắt: “Ngày sau người gặp Oa Linh, Đông công, Tây mỗ bọn họ, cái mặt già của người, tự động thủ đem nó đặt dưới đất mà giẫm đạp đi! Người lão quỷ này, bị đồ đệ của đạo gia đánh!”

Một tiếng hét giận dữ từ bốn phương tám hướng ập tới, kim quang cuộn cuộn bọc khói biếc lục khí quả thực giống như sóng thần, gào thét đánh vào trên kiếm quang của Vũ Dư đạo nhân.

Kiểm quang run lên, cả mảng lớn kim quang cùng khói biếc lục khí bị kiếm

quang xé rách, sau đó Cơ Hạo cười to một tiếng, Bàn Hi Thần Kính mang theo một đạo thần quang âm u vòng quanh thân thể Cơ Hạo xoay một phen, một vòng sáng màu đen hình trụ nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Kim quang và khói biếc lục khí va chạm ở trên thần quang màu đen, Bàn Hi Thần Kính phát ra một tiếng ngân khẽ, cả mảng lớn kim quang và khói đột nhiên biến mất, sau đó ù ù cạc cạc xuất hiện ở trên một mảng khói sóng màu xanh biếc xa xa, hung hăng va chạm với mảng khói sóng đó.

Công kích do chính Mộc đạo nhân phát ra va chạm ở trên đại trận nhà mình.

Chợt nghe một tiếng quát giận, một mảng khói sóng màu xanh biếc kia âm ỉm vỡ vụn, nhiều điểm bích quang phóng lên cao, ở trên không trung ngưng tụ thành một đóa Mạn Đà La hoa cực lớn.

Đóa hoa xoay tròn, Cơ Hạo và thân thể Vũ Dư đạo nhân đồng thời run lên một cái.

Chương 879: Song Cường Đại Chiến

Ý niệm cuộn cuộn như thủy ngân hội tụ mà thành sóng lớn, rợp trời rợp đất trào tới, dùng một loại khí thể đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi đánh về phía Cơ Hạo và Vũ Dư đạo nhân. Ý niệm vô hình vô tích bao lấy bọn họ, ăn mòn bọn họ, không ngừng hưởng nguyên thần và thân thể bọn họ phát động công kích mãnh liệt.

Lại là loại hương vị cay đắng quen thuộc đó.

Mỗi một tế bào của thân thể đều dâng tới mức nhỏ ra mật đắng, trong nguyên thần lại bỗng dưng sinh ra ý niệm tuyệt vọng vạn niệm đều là số không, trống trơn, không hiểu sao muốn đưa ngang đao cửa cổ mình, chấm dứt cuộc đời bi thảm mà không có bất cứ hy vọng nào.

Một loại trống rỗng cùng tuyệt vọng mãnh liệt, làm Cơ Hạo cảm thấy mình như đứng cạnh một vực sâu không đáy, lực hút to lớn từ trong vực sâu không ngừng truyền đến, muốn bám trụ thân thể hắt hắt kéo vào trong khôn cùng tuyệt vọng và thống khổ.

Vô số thanh âm, có nam có nữ, có già có trẻ, bọn họ đều đang thấp giọng rên rỉ, hướng Cơ Hạo kể lại nỗi thống khổ cùng mất mát của bọn họ.

Mạn Đà La hoa to lớn chậm rãi xoay tròn, trên cánh hoa bán trong suốt mờ hồ có vô số gương mặt nhân loại như ẩn như hiện. Nhìn kỹ, ở trên Mạn Đà La hoa đại trận của Mộc đạo nhân diễn hóa, thế mà còn có một số gương mặt Ngu tộc, Già tộc cùng Tu tộc lóe lên.

“Chúng sinh đau khổ, bế khổ khôn cùng, chỉ có bản đạo từ bi là thuyền, bế khổ có thể vượt.”

Thanh âm Mộc đạo nhân từ bốn phương tám hướng truyền đến, hắt khê thờ dài: “Vũ Dư đạo hữu, người chỉ biết vùng kiếm chém giết vạn vật, nào biết trong

vạn vật bị người chém giết, có bao nhiêu vô tội? Bao nhiêu bất hạnh? Bao nhiêu đau khổ? Người, có tội nghiệp lớn!”

Nghe được thanh âm Mộc đạo nhân chỉ trích Vũ Dư đạo nhân, nhất thời trong lòng Cơ Hạo run lên, không hiểu sao cảm thấy mình như đã làm vô số việc ác, hai tay dính đầy máu tươi người vô tội, thật sự là kẻ tội ác tày trời không thể tha, hận không thể quỳ rạp xuống trước mặt Mộc đạo nhân xin lão hỗ trợ mình rửa sạch tội lỗi đầy người.

Vũ Dư đạo nhân cười ha ha, ngón tay búng lưỡi kiếm, một tiếng kiếm ngân thanh thúy phóng lên cao.

Tiếng kiếm ngân réo rắt bay cao đánh thức Cơ Hạo, hấn rùng mình, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái linh động, nguyên thần đạo chủng cũng hoạt bát không có bất cứ sự áy náy nào nữa. Hấn ngẩng đầu lên, hướng Mộc đạo nhân lớn tiếng quát: “Mộc đạo nhân, uống người tiền bối cao nhân, toàn đi làm những thủ đoạn âm hiểm lén lút không thể xuất hiện trước mặt người ta.”

Hít sâu một hơi, Cơ Hạo giơ lên Cửu Dương Qua lớn tiếng khiêu chiến: “Là nam nhân, đao thật thương thực chính diện chơi, đừng có giở trò ở sau lưng.”

Vũ Dư đạo nhân cất tiếng cười to, hấn cũng giơ lên bảo kiếm trong tay, lớn tiếng hướng Mộc đạo nhân khiêu khích: “Đồ nhi ngoan nói phải lắm. Mộc đạo nhân, bớt dùng hoa ngôn xảo ngữ loạn đạo tâm ta, loại thủ tai hoạ đoạn này có tác dụng gì?”

Trường kiếm phóng ra các tia kiếm quang trong suốt như nước, Vũ Dư đạo nhân cười lạnh nói: “Người nói ta giết bao nhiêu sinh linh? Đạo gia sát sinh, giết đúng lý hợp tình, giết thiên kinh địa nghĩa, trong hồng hoang không có thiên lý, trường kiếm trong tay đạo gia, tu chinh thiên đạo, nâng đỡ pháp lý, tru ác dương thiện, cứu vớt vô số sinh linh!”

Nhụt khí quanh thân Vũ Dư đạo nhân lao lên chín tầng trời, toàn thân hấn biến thành một thanh bảo kiếm bộc lộ sắc bén, phát ra kiếm quang khiến người

ta không thể nào nhìn thẳng.

“Mộc đạo nhân, đạo gia dám nói, người chết ở trong tay đạo gia, mỗi kẻ đều có lý do đáng chết! Đạo gia hoành hành hồng hoang vô số năm, chưa bao giờ giết oan một người một súc vật nào... Lời này, đạo gia dám hướng thiên địa thề. Người lão tặc đạo này, có thể có sự tự tin như đạo gia? Có đảm phách này của đạo gia?”

Nghe xong lời Vũ Dư đạo nhân nói, Cơ Hạo lớn tiếng hoan hô: “Sư tôn uy vũ! Mộc đạo nhân, đi ra tử chiến!”

Mộc đạo nhân không lên tiếng, Vũ Dư đạo nhân nói năng hào khí ngút trời, làm lão không còn lời nào để đối đáp. Lão muốn dùng ngôn ngữ phối hợp đại trận dao động đạo tâm Vũ Dư đạo nhân, kết quả ngược lại thiếu chút nữa bị khí cơ Vũ Dư đạo nhân cương mãnh cương liệt, đại công vô tư phá tâm cảnh của lão.

Đối mặt Cơ Hạo khiêu khích, Mộc đạo nhân rất muốn một cái đập chết hẳn, nhưng Vũ Dư đạo nhân bảo vệ bên người Cơ Hạo, Cơ Hạo lại có Bàn Hi Thần Kính chỉ bảo bực này hộ thể, muốn đập chết Cơ Hạo, cũng không phải đơn giản như thế!

Hừ lạnh một tiếng, một trăm lẻ tám Mộc đạo nhân từ trong hư không hiện ra thân thể. Bọn họ không nói một lời vung cành cây trong tay, thân hình lóe ra đập quỹ tích đại trận kỳ diệu, mang theo thiên địa chi uy vô biên hướng Vũ Dư đạo nhân đánh tới.

Toàn bộ khí tức của Mộc đạo nhân nối liền một thể, pháp lực bọn họ thông nhau linh động, thân ở trong đại trận, lực lượng bọn họ được suy diễn hoàn mỹ, đại trận phong tỏa thiên địa là đồ chơi trong lòng bàn tay bọn họ, mặc cho bọn họ tùy ý ra roi.

Mỗi một đòn đều như trời sụp đất nứt, mỗi một đòn đều có khí tức đại khủng bố thiên kiếp thiên phạt hủy diệt chúng sinh.

Vũ Dư đạo nhân thấy cái mình thích là thềm, chân đạp kiếm mang lao ra, trường kiếm trong tay nhẹ nhàng cửa, chém, bổ, quét, động tác nhìn như dễ dàng, lại quấy kiếm khí tung hoành đầy trời, đánh cho cành cây trong tay bọn Mộc đạo nhân hào quang âm đạm, vô số điểm sáng không ngừng rơi xuống.

Rất nhanh, một trăm lẻ tám Mộc đạo nhân vây quanh Vũ Dư đạo nhân nhiều vòng, một trăm lẻ tám cành cây, trong đó còn trộn lẫn cành cây năm màu được khảm thất bảo kia, tạo ra mây lành đầy trời nhìn như đập bừa về phía Vũ Dư đạo nhân.

Vũ Dư đạo nhân chỉ có một người hai cánh tay, chỉ có một thanh trường kiếm, tùy ý vung lại phòng thủ không lọt một giọt nước.

Mặc cho Mộc đạo nhân công kích mãnh liệt như thế nào, Vũ Dư đạo nhân cô đơn một mình đem toàn bộ công kích đều dễ dàng chặn ngoài thân thể một trượng. Chỉ từ tư thế Vũ Dư đạo nhân và Mộc đạo nhân giao thủ đến xem, thuật chiến đấu của Vũ Dư đạo nhân so với Mộc đạo nhân mạnh hơn đâu chỉ gấp đôi?

Cơ Hạo xem đến mức hoa mắt thần mê. Kiếm thể Vũ Dư đạo nhân nhìn như đơn giản, thực ra chất chứa đại đạo cơ hội, cùng với Mộc đạo nhân chiêu pháp nhìn như hỗn độn, thực ra biến ảo khó dò, tất cả cái đó đều hấp dẫn hẩn thật sâu, làm toàn thân thể cùng linh hồn hẩn đều đắm chìm trong vô cùng vô tận biến hóa huyền bí, kỹ xảo chiến đấu của bản thân hẩn cũng theo đó nước lên thì thuyền lên.

Hai tuyệt đỉnh cao thủ ở trước mặt hẩn suy diễn thuật chinh chiến sát phạt có thể xưng là đỉnh cấp của Bàn Cổ thế giới, lợi ích Cơ Hạo từ trong đó nhận được có thể nghĩ.

Đổi là mấy ngày trước, Cơ Hạo còn chưa thể thấy rõ động tác của hai người, không thể từ trong đó lấy ra hấp thu thứ gì hữu dụng, bởi vì bọn họ động tác quá nhanh, ý nghĩa sâu xa chiêu số chất chứa cũng quá thâm ảo.

Nhưng giờ phút này, linh hồn bốn nguyên lực ẩn của Cơ Hạo đã lớn mạnh

hơn vô số lần, đã có thể so với A Bảo, Quy Linh, thậm chí so với họ còn vượt qua một chút, có thể so với hồng hoang sinh linh đỉnh cấp nhất, thì lực cùng sức linh ngộ của hắn tự nhiên không thể đánh đồng với trước kia nữa.

Động tác của Vũ Dư đạo nhân và Mộc đạo nhân bị Cơ Hạo có nề nếp thấy rõ, không ngừng từ trong đó hấp thu tinh hoa, không ngừng bổ sung vào trong thuật sát phạt, kỹ xảo chinh chiến của bản thân hắn. Dần dần, bốn chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt của Cơ Hạo cũng dần dần trở nên mượt mà thuần thực, trở nên càng thêm nghiêm ngặt, cường đại đáng sợ.

Bỗng dưng Vũ Dư đạo nhân rống lớn một tiếng ‘Trúng’!

Chợt nghe một tiếng rống giận, một vị Mộc đạo nhân bị một kiếm đâm xuyên ngực, hộc máu từ trong chiến đoàn thoát thân.

Cơ Hạo phát ra tiếng cười to. Vị Mộc đạo nhân đó quay phắt đầu nhìn Cơ Hạo một cái, suy nghĩ một phen, ngón tay búng ra, một trăm lẻ tám viên lưu ly bảo châu gào thét từ trong tay áo lão phun ra, mang theo từng đạo lôi âm đánh về phía Cơ Hạo.

Chương 880: Chém Giết Rất Nhanh

Mộc đạo nhân ném xuống một trăm lẻ tám viên lưu ly bảo châu, khinh thường lạnh lùng cười “Xùy!” một tiếng, tay phải khẽ cửa, vết thương kiếm ở ngực chậm rãi khép lại. Hắn hít sâu một hơi, vung cành cây xanh biếc, một lần nữa gia nhập chiến đoàn vây công Vũ Dư đạo nhân.

Khí lành bốc lên, lưu ly bảo châu mang theo lôi âm nặng nề đánh vào đầu.

Cơ Hạo nhìn những lưu ly bảo châu kia nhanh như tia chớp lao đến, thân thể nhoáng lên một cái, bàn tay trái dựng thẳng lên như đao, mang theo một đường cong, lấy hai chiêu Khai Thiên, Ích Địa hợp nhất, bổ mạnh vào trên viên lưu ly bảo châu thứ nhất.

‘Rắc’ một tiếng, toàn bộ xương khớp bàn tay trái của Cơ Hạo đồng thời vỡ vụn, da thịt mép bàn tay vỡ nát, các giọt máu tươi màu vàng nhạt dính dính, nóng cháy phun ra xa vài thước, lại mang theo tiếng xé gió nho nhỏ cấp tốc bay trở về trong cơ thể Cơ Hạo.

Viên lưu ly bảo châu bị Cơ Hạo bổ cũng phát ra tiếng vỡ vụn, một vết nứt nhỏ như sợi tóc từ trên xuống dưới thẳng tắp xuyên qua bảo châu, lượng lớn khói sóng bảy màu như sóng nước, không ngừng từ trong bảo châu phun ra.

Một trăm lẻ tám vị Mộc đạo nhân đồng thời quay đầu, kinh ngạc tròn to mắt nhìn Cơ Hạo.

“Sao có thể chứ? Da thịt tiểu nghiệt súc này sao mà kiên cố như thế?”

Từng luồng khí lành gào thét rơi xuống, mắt thấy đã sắp nện ở trên thân Cơ Hạo, ánh mắt kinh ngạc của đám Mộc đạo nhân trở nên ôn hòa đi rất nhiều. Cho dù Cơ Hạo da thô thịt dày, vậy mà cứng rắn bổ nứt một viên lưu ly bảo châu, công kích kế tiếp hẳn tuyệt đối không tiếp được.

“Tiểu nghiệt súc này, hôm nay tất nhiên bất hạnh rồi.”

Đám Mộc đạo nhân cùng cất tiếng cười vui, nhưng thời gian bọn họ phân thân, kiếm quang quanh thân Vũ Dư đạo nhân đại thịnh, bảo kiếm màu xanh trong tay như giao long uốn lượn, nháy mắt mấy chục dải cầu vòng kiếm màu xanh phóng lên cao, hơn ba mươi tên Mộc đạo nhân ngực phun máu bay ngược về phía sau.

“Đáng chết, Vũ Dư, hôm nay chắc chắn phải khiến người gương vỡ khó lành!” Đám Mộc đạo nhân rống giận thành tiếng, bọn họ bất chấp chú ý động tĩnh của ‘Cơ Hạo nho nhỏ’ bên kia, tập trung toàn bộ lực chú ý ứng phó Vũ Dư đạo nhân kẻ địch đáng sợ này.

Lưu ly bảo châu lao vút đến, Cơ Hạo đã cân nhắc ra chất liệu các bảo châu đó, so với thân thể hắc, những lưu ly bảo châu đó cùng lắm chỉ hơi chắc chắn hơn nửa bậc, cũng sẽ không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với hắc.

Hiếu hử thật của những bảo châu đó, Cơ Hạo sẽ không ngốc nghếch cứng đối cứng với những vật chết đó nữa. Bàn Hi Thần Kính chấn động, thần quang âm u nhanh chóng hóa thành một quầng sáng hình tròn, đem Cơ Hạo bảo vệ gắt gao.

Lưu ly bảo châu chợt lơ lửng trên không, thế như sét đánh lực đạo mãnh liệt chợt biến mất. Theo tiếng ‘Ong ong’ khe khẽ, từng luồng sáng phù văn chói mắt lưu chuyển bất định ở mặt ngoài các viên lưu ly bảo châu đó, sau vài cái lóe lên, cả mảng lớn ánh sáng bảy màu phun ra, mỗi một viên lưu ly bảo châu đều hóa thành một đại hán hung hãn cao một trượng sáu thước.

Các đại hán thân thể bán trong suốt, toàn thân tỏa bảo quang cầm thuần một sắc kim côn bốn cạnh dài trượng tám. Đôi mắt phun ra liệt hỏa cường quang, nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Thân hình các đại hán đó lao đi, như cự long bay lượn, ở bên người Cơ Hạo kéo ra vô số dải tàn ảnh. Bọn họ nhẹ nhàng vung kim côn bốn cạnh, cây côn nặng nề chấn động không khí, không ngừng phát ra tiếng xé gió ‘Ong ong’.

Chợt một đại hán phát ra một tiếng hiệu lệnh, các đại hán kia đồng loạt hét lớn một tiếng, khí lành phía sau dâng trào hóa thành một cơn bão bụi lửa màu vàng ngửa mặt lên trời lớn tiếng rít gào. Một trăm lẻ tám chiếc kim côn bốn cạnh kéo theo một mảng lớn gió dữ, từ bốn phương tám hướng, cao thấp trái phải đồng thời đập xuống.

Cơ Hạo bị tiếng rống to các đại hán đột nhiên phát ra dọa giết mình.

Giọng bọn hắn lớn đến mức không thể tưởng tượng, quả thực như một vạn tiếng sét giữa trời quang nên ở trên đầu Cơ Hạo, chấn động khiến thất khiếu hắn bốc khói, linh hồn thiếu chút nữa từ trong cơ thể dao động bật ra.

Nhìn cơn bão bụi lửa phía sau các đại hán bốc cháy lên như đúc từ vàng, Cơ Hạo lục phủ ngũ tạng cũng đang kịch liệt chấn động, mắt nổ đom đóm, không phân biệt được phương hướng gian nan lắm lắm: “Sư Tử Hồng!”

‘Sư Tử Hồng’. Cơ Hạo kiếp trước cũng từng đụng phải mấy cao thủ tu luyện môn ‘võ công’ này.

Nhưng kiếp trước thời đại mạt pháp, Sư Tử Hồng đã thoái hóa thành ‘võ công’. Mà đám đại hán trước mắt thi triển, lại là nguyên nước nguyên vị, có thể xưng là Sư Tử Hồng ‘Thần thông’ khuôn mẫu nguyên thủy nhất!

Một tiếng rống to, chấn cho Cơ Hạo thất điên bát đảo, tay chân bủn rủn vô lực, Cửu Dương Qua cũng thiếu chút rời tay rơi xuống.

Mắt thấy các kim côn bốn cạnh kia mang theo gió dữ đập xuống, Cơ Hạo lại ngay cả khí lực né tránh cũng không có, trơ mắt nhìn kim côn không ngừng tới gần.

May mắn có Bàn Hi Thần Kính.

Cơ Hạo miễn cưỡng duy trì một tia thần trí tỉnh táo, điều động một chút lực lượng thần thức bé nhỏ không đáng kể, truyền cho Bàn Hi Thần Kính một ý

niệm rõ ràng—— trong Bàn Hi Thần Kính một đạo thần quang thâm thúy hiện lên, một đạo thần quang mù mịt từ sâu trong mặt gương phun ra, nhanh chóng đạo qua một vòng trên những cây kim côn bốn cạnh.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, kim côn bốn cạnh tinh kim hỗn hợp lượng lớn ngũ kim thần liệu khác rèn thành đột nhiên đỏ rực, bốc khói, kim côn tính chất kim loại bị Bàn Hi Thần Kính mạnh mẽ chuyển hóa thành ‘Địa Phế Bạo Viêm Tinh Thạch’ tính chất táo bạo nhất, không ổn định nhất!

Các đại hán vẽ mặt đại ra cúi đầu nhìn nhìn kim côn thay đổi tính chất trong tay.

Trong mắt bọn họ lóe ra thần quang, còn chưa làm rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì, những kim côn bị Bàn Hi Thần Kính chuyển hóa, trở nên cực kỳ không ổn định kia liên ầm ầm phát nổ. Lửa cháy quay cuồng bao vây những đại hán đó, lực nổ cường đại đem bọn họ hất ra xa xa.

“Ồ?”

Đám Mộc đạo nhân bên kia đang ác chiến kiềm chế không được sự chấn động trong lòng, ngạc nhiên vạn phần hướng Cơ Hạo bên này nhìn tới.

Cơ Hạo thế mà lại dùng phương thức quái dị như thế, phá giải Kim Cương Mạn Đà La trận do những đại hán hung mãnh tạo thành?

Kim Cương Mạn Đà La trận là sát phạt đại trận thuần túy, là trận pháp Mộc đạo nhân vì tương lai làm vẻ vang môn đình khổ tâm nghiên cứu ra, là để tương lai sau khi môn đình vẻ vang, môn nhân đệ tử quản lý sơn môn mà dùng làm trấn sơn đại trận.

Cho nên tòa đại trận này pháp độ thâm nghiêm, càng lấy bí pháp của bọn họ luyện chế một trăm lẻ tám hộ pháp lực sĩ liên thủ thúc dục. Theo Mộc đạo nhân nghĩ, cho dù là mấy đại đệ tử của Vũ Dư đạo nhân giáp mặt, ít nhất cũng có thể dây dưa một đoạn thời gian.

Nhưng Cơ Hạo thế mà lại mượn dùng uy năng khôn lường của Bàn Hi Thần Kính, nhẹ nhàng như vậy phá đại trận?

“Bảo bối tốt!” Một vị Mộc đạo nhân khẽ thở dài một tiếng, tiếng cảm khái của lão vừa mới ra khỏi miệng, Vũ Dư đạo nhân đã một kiếm xuyên thủng cổ lão, thiếu chút nữa đem đầu lão bổ xuống.

Cơ Hạo cất tiếng cười to, thần thức hăn như sóng nước khuếch tán ra, nhanh chóng tập trung một trăm lẻ tám người vạm vỡ bị nổ bay.

Bàn Hi Thần Kính run lên, một trăm lẻ tám đạo thần quang lao vút ra, rơi chuẩn ở trên đầu những người vạm vỡ đó. Vô thanh vô tức, phòng ngự bản thể các đại hán đó bị Bàn Hi Thần Kính cấp tốc cắt giảm, trong chớp mắt đã suy yếu đến hầu như bằng số 0.

Cửu Dương Qua của Cơ Hạo kéo theo một đạo hồ quang, tuy chỉ là một đòn, lại huyền ảo vô cùng cắt qua hư không, hầu như đồng thời bổ vào trên cổ toàn bộ người vạm vỡ. Tiếng rú thảm thê lương không dứt bên tai, đầu các đại hán bay lên, thân thể sụp đổ một lần nữa ngưng tụ thành những viên lưu ly bảo châu.

Cơ Hạo chớp, một trăm lẻ tám viên lưu ly bảo châu bị cầm vào trong tay.

Bàn Hi Thần Kính run lên, một trăm lẻ tám đạo thần quang gào thét hướng đám Mộc đạo nhân lao tới.

Chương 881: Ma Tung

“Y, không ngờ được người khúc gỗ mục vạn năm này, lại còn có thủ đoạn như thế?”

Vũ Dư đạo nhân chú ý tới cả quá trình Cơ Hạo chém giết đám người vạn võ đó, khi bọn hắn một lần nữa sụp đổ thành lưu ly bảo châu, Vũ Dư đạo nhân không khỏi lớn tiếng tán thưởng.

Những binh khí chiến đấu hình người này, Vũ Dư đạo nhân liếc một cái nhìn thấu hư thật của bọn họ.

Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân hai huynh đệ, bọn họ giỏi về mưu tính, kế lược, sự dẻo dai và hung hăng khiến Vũ Dư đạo nhân cũng tán thưởng không thôi. Nhưng bọn họ ở phương diện luyện khí tựa như bầm sinh đã thiếu vài thứ, so với Vũ Dư đạo nhân cũng có điều không bằng, càng không cần nói so sánh với hai vị huynh trưởng kia của Vũ Dư đạo nhân ở trên thủ pháp luyện khí, luyện đan có một không hai thiên hạ.

Nhưng một lần này, bỗng chợt nhìn thấy Mộc đạo nhân có thể lấy ngũ kim thần liệu phối hợp một số tài liệu đặc thù nào đó, luyện chế ra binh khí chiến đấu hình người, hơn nữa còn rất có linh tính có thể tạo thành đại trận vây giết kẻ địch.

Không thể không thừa nhận, Mộc đạo nhân ở trên đạo luyện khí có tiến bộ đột nhiên tăng mạnh, đã mở ra lưu phái thuộc về riêng lão.

Càng là như thế, Vũ Dư đạo nhân xuống tay càng ác.

Tuy mọi người không có thù sâu hận máu, nhưng giáo lý tranh đấu, tông môn tranh đấu nào cần lý do cùng đạo lý gì? Sớm hay muộn cũng sẽ diễn biến ra thù hận như biển máu vô biên vô hạn, Vũ Dư đạo nhân có được đại trí tuệ, đối với điều này có nhận thức rõ ràng.

Sớm hay muộn phải trở mặt làm lớn một hồi, đạo hạnh Mộc đạo nhân có tình tiến, biểu hiện càng tốt, Vũ Dư đạo nhân lại càng muốn xuống tay độc ác, chém thêm mấy thân ngoại hóa thân của lão, suy yếu thêm một chút thực lực của Mộc đạo nhân.

Mỗi một thân ngoại hóa thân, mỗi một viên bồ đề tử, đều là một thân tinh khí thần của Mộc đạo nhân ngưng tụ tinh hoa, tổn thất một viên hai viên không sao cả, nếu một lần tổn thất hơn trăm viên, ảnh hưởng đối với Mộc đạo nhân sẽ quá lớn.

Kiểm khí như rồng, từng con kiểm long màu xanh giện chém trên không. Những cành cây màu xanh biếc bị chém cành lá điêu linh, đạo bào trên thân mỗi Mộc đạo nhân bị kiểm khí chém nát, càng có người tứ chi bị kiểm khí gây thương tích, không ngừng có máu tươi tản mát ra mùi thơm ngào ngạt từ trong cơ thể bọn họ phun ra.

Ngay tại thời điểm Vũ Dư đạo nhân như nộ long phát cuồng chém lung tung, Cơ Hạo thúc dục Bàn Hi Thần Kính phun ra thần quang đến.

Đối mặt Vũ Dư đạo nhân công kích cuồng dã, cho dù là Mộc đạo nhân cũng không rảnh phân tâm.

Thần kính thần quang trúng một trăm linh bảy Mộc đạo nhân, thân thể bọn họ lập tức mềm nhũn, pháp lực toàn thân chợt tiêu tán không đến một phần vạn cái chớp mắt, tất cả phòng ngự cấm pháp, phòng ngự thần thông quanh thân ở trong thời gian cực ngắn đó cũng đều chợt biến mất.

“Phá!” Vũ Dư đạo nhân cất tiếng cười to, thân thể hắn xoay tròn, trường kiếm màu xanh trong tay phun ra một kiếm quang dài vài dặm, toàn thân trong suốt như xanh biếc nghiền thành, kiếm quang chỉ rộng bằng ngón tay linh động như rắn, vòng quanh thân thể Mộc đạo nhân trúng chiêu chém xuống một kiếm.

Một trăm linh bảy Mộc đạo nhân giện dữ hét lên, thân thể đột nhiên nổ thành cả mảng lớn bích quang, các tia sáng hướng vào phía trong khép lại, đồng thời

hóa thành những viên bồ đề tử xanh biếc to bằng nắm tay, mang theo những luồng laser màu xanh lục hướng bốn phương tám hướng chạy trốn.

Vũ Dư đạo nhân nhìn những bồ đề tử bỏ chạy kia cất tiếng cười to, Cơ Hạo cũng mặt mày hớn hở cười, Hồn Nguyên Thái Dương Phiên ở đỉnh đầu phóng ra cả mảng lớn thái dương tinh hỏa màu vàng, ánh lửa màu vàng ngưng tụ thành một tấm lưới lớn màu vàng phạm vi mấy vạn dặm, hung hăng ném vào phía trong, tất cả một trăm linh bảy viên bồ đề tử đều rơi vào tấm lưới lớn, bị Cơ Hạo xách cả nắm ở trong tay.

Thái dương tinh hỏa ngưng tụ thành tấm lưới lớn hùng hực lửa, bồ đề tử sau khi bị cái lưới lớn ném vào còn kịch liệt nhảy lên, muốn phá vỡ tấm lưới lớn chạy trốn.

Nhưng bọn hắn bị một kiếm của Vũ Dư đạo nhân tổn thương căn bản, giờ phút này bọn hắn lại cố gắng nhảy lên, cũng giống cóc nấu trong nước ấm mười ngày nửa tháng, khớp xương toàn thân đều mềm nhũn rồi, nào còn nhảy lên nổi?

Trong Bàn Hi Thần Kính một điểm thần quang cực kỳ linh động nhảy nhót. Cơ Hạo cảm nhận được khát vọng của nó, thúc dục thần kính hướng về những bồ đề tử này đảo qua.

Chợt nghe các tiếng kêu thê lương từ sâu trong bồ đề tử truyền đến, chân linh phân thân bản tôn Mộc đạo nhân để lại trong bồ đề tử bị gạt bỏ ý thức, từng tia tiên thiên chân linh tinh thuần vô cùng hóa thành ánh sáng xanh lục mắt thường có thể thấy được, chậm rãi từ trong bồ đề tử bay ra, từ từ bay vào Bàn Hi Thần Kính.

Bàn Hi Thần Kính thống khoái vạn phần nhẹ nhàng run lên, như con chó nhỏ ăn uống no đủ, vô cùng thân thiết vòng quanh Cơ Hạo xoay loạn, mặt gương dùng sức cọ xát một cái ở trên gáy Cơ Hạo.

Đây chính là chân linh bản tôn Mộc đạo nhân để lại phân thân, tuy số lượng tuyệt đối không lớn, phẩm chất lại cao đến dọa người.

Đến tiên thiên chí bảo tâm cỡ Bàn Hi Thần Kính, theo đuổi đối với năng lượng không coi trọng số lượng nữa, chỉ có yêu cầu cực cao đối với chất lượng. Chân linh phân thân Mộc đạo nhân sau khi bị nó cắn nuốt, cảm ngộ của Mộc đạo nhân đối với thiên đạo Bàn Cổ thế giới, lĩnh ngộ đối với tất cả thiên cơ áo nghĩa, tương đương tất cả đều bị Bàn Hi Thần Kính hưởng một lần lợi ích.

Cơ Hạo rõ ràng phát hiện, độ phù hợp của bản thân và Bàn Hi Thần Kính chột tăng lên gấp đôi có thừa, uy lực thần kính có thể phát huy cũng tăng lên rất nhiều, thậm chí độ phù hợp của chí bảo đến từ dị giới này với Bàn Cổ thế giới cũng đã tăng lên rất nhiều, thiên địa uy lực cùng thiên địa linh khí có thể chuyển càn khôn tiến một bước dài, đề cao đến tiêu chuẩn cực kỳ kinh người.

Một tên Mộc đạo nhân còn sót lại vừa mới dùng cánh cây bảy màu lưu động trên tay đỡ thần quang của Bàn Hi Thần Kính, tránh khỏi vận rủi bị Vũ Dư đạo nhân một kiếm chém giết, nhưng hắn còn chưa kịp nói gì với Vũ Dư đạo nhân, Cơ Hạo đã đem sự tình làm xong rồi.

Phân thân rơi vào trong tay Cơ Hạo, phân thân chân linh bị chém giết, bị Bàn Hi Thần Kính cắn nuốt!

Mộc đạo nhân còn sót lại tức giận đến mức cả người run rẩy, hắn bỏ lại Cơ Hạo không để ý tới, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Vũ Dư đạo nhân.

“Vũ Dư đạo hữu, bản đạo hôm nay ở đây, chính là cần đuổi giết một đám tà ma, một uy hiếp rất lớn cho Bàn Cổ thế giới diệt trừ.”

Đôi mắt Mộc đạo nhân phun trào bích quang, hắn nhìn Vũ Dư đạo nhân lớn tiếng quát: “Hôm nay đạo hữu phá hư đại kế trừ ma của ta, tương lai tất cả nhân quả đều ở trên người đạo hữu!”

Cơ Hạo ở một bên cất tiếng cười: “Ồ? Tiên bối ngậy ra canh giữ ở Lưu Diễm Hải, hóa ra là vì chờ tà ma đó chui đầu vô lưới đưa lên cửa?”

Cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo cười quái dị nói: “Nhưng vẫn bối sao lại nghe

nói, tà ma đó và tiền bối là một bọn?”

Vũ Dư đạo nhân khẽ nhú hàng lông mày kiếm, tựa cười mà không cười nhìn về phía Mộc đạo nhân.

Ánh mắt Mộc đạo nhân lên một trận ra. Hắc xoay phắt người lại nhìn về phía Cơ Hạo: “Tiểu nhi vô tri nói hươu nói vượn, bản đạo chính là người tu hành chính đạo, sao có thể có bất cứ liên quan nào với bọn thiên ngoại tà ma đó?”

Cơ Hạo vỗ tay lớn một cái, hắc cất tiếng cười nói: “Diệu kế, thiên ngoại tà ma, không phải tiền bối nhắc, ta còn không biết bọn chúng là đến từ thiên ngoại! Hắc, tiền bối sao lại cấu kết với bọn chúng?”

Mộc đạo nhân lại ngẩn ngơ, hắc giận dữ chỉ vào Cơ Hạo đang muốn quát lớn, đột nhiên một làn sương khói năm màu từ bên người hắc chảy ra, một thanh âm ngọt ngào dị thường từ từ cười lên: “Tìm được người rồi, hì hì, không đối phó được bản thể của người, đoạt trước của người một khối phân thân cũng tốt!”

Thân thể Mộc đạo nhân nhoáng lên một cái, con mắt màu xanh biếc chợt biến thành năm màu mê ly.

Chương 882: Song Tòa

Cười ‘Hì hì’ một tiếng, Mộc đạo nhân hai mắt năm màu mê ly quyến rũ hướng Vũ Dư đạo nhân đá lông nheo.

Vũ Dư đạo nhân đạo hạnh cỡ nào, sóng to gió lớn từng kiến thức nhiều đếm không xuể, cho dù toàn bộ hồ – mị – tử của Thanh Khâu quốc trong truyền thuyết đồng thời hướng hắc đá lông nheo, cũng đừng hòng dao động tâm cảnh hắc. Phấn hồng giai nhân với Vũ Dư đạo nhân mà nói, so với một dải mây bay lướt qua xa xa cũng không bằng.

Nhưng nay hướng hắc sóng mắt dập dờn, lại là Mộc đạo nhân!

Nhìn gương mặt quen thuộc kia, nhìn nụ cười quyến rũ lẳng – lơ tận xương trên gương mặt quen thuộc đó, Vũ Dư đạo nhân rung mình, thân hình chật vật nhoáng lên một cái tới bên người Cơ Hạo.

Vỗ một cái vào trên vai Cơ Hạo, Vũ Dư đạo nhân chỉ vào Mộc đạo nhân thần sắc ngữ khí đều không thích hợp lạnh lùng nói: “Đây là ma đầu nọ?”

Cơ Hạo nghiêm túc gật gật đầu, nguyên thần đạo chủng hắc khê động, một tia sáng vàng từ con mắt dựng thẳng ở mi tâm bắn ra, hóa thành một mảng phù lục màu vàng bán trong suốt bay về phía Vũ Dư đạo nhân. Tình huống hắc và A Bảo, Quy Linh ở thánh trấn ma ngoài cung gặp được bọn vực ngoại thiên ma đó, trừ chuyện mình luyện hóa thiên ma để bản thân sử dụng bị giấu đi, chuyện khác của hắc dùng thần niệm truyền toàn bộ cho Vũ Dư đạo nhân.

Ngón tay khê chạm phù lục, Vũ Dư đạo nhân nháy mắt sáng tỏ Cơ Hạo và A Bảo, Quy Linh bọn họ gặp được thiên ma rốt cuộc là cảnh tượng cỡ nào.

Nhìn Mộc đạo nhân vắn vẹo vòng eo, thần sắc mê ly, Vũ Dư đạo nhân không nói một lời lấy ra một khối ngọc phù giữ lại hình ảnh tạo hình tinh mỹ, hướng Mộc đạo nhân hiện đang tư thái yếu điệu điên cuồng ghi chép.

Vừa ghi chép bộ dáng uốn éo của Mộc đạo nhân hiện nay, Vũ Dư đạo nhân vừa cười không thành tiếng, cười đến mức hai hàm răng sáng lóa.

“Đồ nhi ngoan, khúc gỗ mục, hoa nát này trọng nhất mặt mũi, nhưng bọn hăn lại không biết xấu hổ nhất, không nắm được tội chứng xác thực của bọn hăn, bọn hăn vô luận làm chuyện gì cũng có thể giữ sạch sẽ.”

“Nhưng lần này, vì sư đem bộ dạng xấu xí của khúc gỗ mục này ghi lại, ít nhất có thể bắt bí hăn một hồ nước Công Đức Tịnh Thủy.”

Vũ Dư đạo nhân mặt mày vui vẻ thấp giọng cười: “Công Đức Tịnh Thủy đó tác dụng khác thì thôi, nhưng rơi vào trong tay đại sư bá người, dùng ba vạn sáu ngàn loại thiên địa linh quả ủ rượu, mùi vị đó thật sự là... Chắc chắn. Không thể nói nên lời!”

Cơ Hạo nhìn Mộc đạo nhân trong mắt ánh sáng năm màu càng thêm nồng đậm, hiển nhiên trình độ nhập ma đang không ngừng sâu sắc, cũng đè thấp thanh âm: “Nhưng sư tôn, người sau khi đem những hình ảnh này đưa đi, không sợ người ta liễu mạng với người?”

Vũ Dư đạo nhân nhếch miệng cười, trên hai hàm răng trắng như tuyết thể mà lại có một vết kiếm quang sắc bén chột lóe, hăn sẵn giọng cười nói: “Liều mạng với vi sư, cũng cần bọn hăn có thủ đoạn đó mới được! Nếu không phải đại ca, nhị ca ngăn trở, năm đó...”

Một luồng sát ý hiện lên, lại khiến lỗ chân lông toàn thân Cơ Hạo căng thẳng, mỗi lỗ chân lông đều đang hướng bên ngoài phun hàn khí ‘Vù vù’.

Vừa rồi Vũ Dư đạo nhân không cẩn thận phóng ra một tia sát ý, còn chưa phải hướng phía Cơ Hạo phóng thích sát ý, lại khiến Cơ Hạo có một loại đại khủng bố thiên địa lật ngay trước mắt, thiên địa lúc nào cũng có thể bị sát khí của Vũ Dư đạo nhân nghiền diệt.

Đó là một loại tuyệt đại khủng bố sinh tử không tự chủ được, như con sâu

mềm trong lời bạo cơn lốc, sinh tử chỉ trong sớm tối. Cơ Hạo đối mặt Vũ Dư đạo nhân dưới trạng thái vừa rồi, hẳn tự nghĩ cho dù tu vi nâng lên một trăm lần nữa, một ngàn lần, cũng sẽ bị Vũ Dư đạo nhân diệt sát trong nháy mắt!

Đây mới là lực lượng thật sự của Vũ Dư đạo nhân!

Đây mới là sự khủng bố thật sự của Vũ Dư đạo nhân!

Nhưng Vũ Dư đạo nhân trước mắt, cũng chỉ là một khối phân thân do chứng đạo chí bảo của bản tôn hấn biến thành mà thôi! Cơ Hạo khó có thể tưởng tượng, bản tôn Vũ Dư đạo nhân thật sự, hẳn rất cuộc mạnh bao nhiêu, hẳn rất cuộc đã đến cảnh giới cỡ nào?

May mắn sát khí đó nháy mắt biến mất, Vũ Dư đạo nhân thu hồi nụ cười, ôn hòa nói: “Người tu luyện chúng ta, tiêu dao thế ngoại, không vào ngũ hành, theo đuổi là vĩnh hằng thiên đạo, theo đuổi là diệu lý cuối cùng của Hồng Mông. Chuyện đánh đánh giết giết, vì sư lúc trẻ tuổi khí thịnh thường xuyên rút kiếm chém người, mấy năm nay không phải ngứa tay quá phận, cực ít rút kiếm.”

Bưng lên tư thế người làm sư tôn nên có, Vũ Dư đạo nhân nhìn Cơ Hạo cười nói: “Đồ nhi ngoan, người phải nhớ kỹ, người tu luyện chúng ta, tu là tâm, tu là tính, tu tâm dưỡng tính, bốn chữ này người nhất định phải nhớ thật kỹ!”

Lời còn chưa dứt, bên kia thân ngoại hóa thân của Mộc đạo nhân đã bị vực ngoại thiên ma hoàn toàn khống chế.

‘Mộc đạo nhân’ ngày thường mặt mày đau khổ vẻ mặt đặng ngắt đột nhiên cười ‘Phốc’, cười khanh khách hướng Vũ Dư đạo nhân vẫy vẫy tay: “Ai u, vị đạo gia này ngài tên là Vũ Dư nha! Thật sự là tên hay, hì hì!”

Vặn vẹo vòng eo, bày ra một bộ dáng cực độ mỉ – hoặc quyến rũ, ‘Mộc đạo nhân’ nghịch ngợm hướng Vũ Dư đạo nhân chớp chớp mắt trái, phong – tình nồng đậm đập vào mặt. ‘Mộc đạo nhân’ nũng nịu hướng Vũ Dư đạo nhân ngoắc một cái ngón trỏ tay phải gầy trơ cả xương, làn da khô quắt không ánh sáng!

Ngắm xem, một lão đầu nhi thối mặt mày đau khổ, toàn bộ nếp nhăn trên mặt đều khô cứng, khô sủ, da bọc xương không có chút máu thịt, lại bày ra bộ dáng giai nhân mười sáu hướng người chớp mắt ra sức dụ – hoặc...

Cơ Hạo chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng quay cuồng một trận, thiếu chút nữa phun ra!

Thiên ma này cũng vội, nó vừa mới thoát khỏi phân thân này, còn chưa kịp đem phân thân ngoại hình tiến hành chuyển hóa, đã bắt đầu đùa bỡn vốn tự nhiên rồi!

Ngại là bộ dạng Mộc đạo nhân thật sự khiến Cơ Hạo không thể cho thêm bất cứ đánh giá nào nữa!

Một lão đầu gỗ chôn ở trong lòng chảo mấy ức năm, lại cứng rắn muốn học hồng – bài – a – cô của lầu xanh khoe khoang phong – tình, chênh lệch thị giác mãnh liệt làm Cơ Hạo méo miệng, dạ dày cuộn lên không ngớt từng đợt.

Bốn chữ ‘Tu tâm dưỡng tính’ còn đọng đưa bên miệng, Vũ Dư đạo nhân bỗng nhìn thấy ‘Mộc đạo nhân’ tác phong như vậy, một sát ý đáng sợ xen lẫn kiếm khí vô biên phóng lên trời.

“Yêu nghiệt dám như thế? Lão tặc đạo đó tuy không ra sao, nhưng không phải người có thể tùy tiện làm nhục!”

Lửa giận ngút trời, sát ý lừng không, Vũ Dư đạo nhân rút trường kiếm, thân hình như rồng nhảy lên, trường kiếm trong tay vung lên muốn chém giết ‘Mộc đạo nhân’.

‘Đinh’ một tiếng vang thanh thúy, bên người ‘Mộc đạo nhân’ một cái kim năm màu dài một thước đột nhiên xuất hiện, kim dài năm màu long lanh trong suốt tản mát ra tinh quang mờ nhạt chứa uy năng vô biên, một kiếm của Vũ Dư đạo nhân, thế mà lại bị cây kim dài nhẹ đến cực điểm đó cản lại!

“Yêu nghiệt phương nào?” Ngử khí Vũ Dư đạo nhân trở nên cực kỳ ngưng trọng.

“Cái thân thể này cũng không tệ. Như vậy, ta không khách khí nữa.” Một bóng người năm màu yếu điệu từ trong hư không lóe ra, toàn thân hào quang mượt mà, như một bóng người bạch ngọc điêu thành nhẹ nhàng cười, cuộn mình hướng Vũ Dư đạo nhân lao lên.

“Ngọc tôn người cũng thật nóng vội... Nhưng cũng phải, thân thể như thế quả thực khó được, lần này để người chiếm lợi trước rồi.”

Lại một cái bóng người toàn thân tản mát ra khói mỏng, như cầu vồng màu xanh từ trong hư không đi ra, đứng ở một bên cười ‘khì khì’.

‘Mộc đạo nhân’ rất cung kính hướng bóng người màu xanh kia quỳ xuống lạy: “Nô tỳ tham kiến Hà Tôn, Ngọc Tôn hai vị lão tổ.”

Trong lòng Cơ Hạo chợt nhảy dựng, Hà Tôn, Ngọc Tôn, đây là cường giả đại năng trong vực ngoại thiên ma sao?

Chương 883: Chiến Ma

Ngọc Tôn khẽ cười một tiếng, thân hình như khói ngọc mờ mờ ngửng tụ thành nhoáng lên một cái, nháy mắt đã tới trước người Vũ Dư đạo nhân.

Nàng nâng tay phải, cây kim dài màu sắc rực rỡ dài một thước, so với tơ tóc còn mảnh hơn mang theo tiếng rít đâm nhanh yếu hại ở mi tâm Vũ Dư đạo nhân. Cây kim dài mang theo một điểm sáng màu sắc sắc sỡ rất nhỏ, Ngọc Tôn còn khẽ cười.

Ngọc Tôn vừa ra tay, trước mắt Cơ Hạo liền hiện lên vô số dị tượng.

Hắn nhìn thấy cả mảng lớn đóa hoa không gọi được tên nở rộ, những đóa hoa đó kiên cố sự thánh khiết của hoa sen cùng sự kiều diễm của anh – tức, đóa hoa màu sắc rực rỡ sắc sỡ không gió tự động. Trong nhụy hoa dần dần nở ra, vô số thiếu nữ làn da non mịn như ngọc mờ mờ ngửng tụ nhẹ nhàng mấp máy thân thể, tận tình khoe ra thân thể vạn phần xinh đẹp của mình.

Vẻ mặt thiếu nữ là thuần khiết mà thần thánh, như tuyết trắng thuần khiết nhất đỉnh thần sơn chưa bao giờ dính một chút bụi bặm.

Nhưng thân thể các nàng quyến rũ mà nóng bỏng, Cơ Hạo rõ ràng thấy được một số biến hóa nhỏ bé nào đó nơi bí ẩn nhất của thân thể các nàng, từng tia hương thơm làm tâm hồn người ta dao động không ngừng từ trên người các nàng phát ra.

Thái dương đạo chủng hừng hực thiêu đốt, sau khi ngửi được hương thơm kỳ dị này, lửa phụ cận đạo chủng đột nhiên hỗn độn một phen.

Trong lòng Cơ Hạo đau đớn, phun một ngụm máu ra thật xa.

Hắn hoảng sợ kinh hô, Ngọc Tôn này còn chưa phải hương hắn ra tay, mục tiêu nàng chủ công là Vũ Dư đạo nhân, Cơ Hạo chỉ là xa xa nhìn nàng một cái,

thế mà đã khó hiểu trúng chiêu bị thương!

Bọn vực ngoại thiên ma quỷ bí khó dò, quả nhiên lợi hại vô cùng!

Phun ra một ngụm máu, Bàn Hi Thần Kính vừa mới được chân linh phân thân Mộc đạo nhân bổ sung, trở nên cực giàu linh tính tự kêu một tiếng, nó bay đến đỉnh đầu Cơ Hạo, mặt gương hướng xuống dưới lơ lửng ngay phía trên đỉnh đầu hắn, trong mặt gương tối đen như mực từng tia sáng kỳ dị lóe lên, sau đó vô số điểm sáng trong suốt như nước, màu tối đen lại long lanh từ trong mặt gương rơi xuống dày đặc.

Những điểm sáng đó là các phù văn cực kỳ nhỏ ngừng tụ thành, trong suốt sáng tỏ, mát lạnh thấu xương.

Điểm sáng rơi ở trên người Cơ Hạo, nhất thời các tia sương khói năm màu không ngừng từ trong cơ thể Cơ Hạo khuếch tán ra. Ngọc Tôn ra tay, Cơ Hạo chỉ nhìn nàng một cái, đã không hiểu trúng khói độc chất chứa huyền lực thật lớn.

Điểm sáng Bàn Hi Thần Kính phóng ra lại có kỳ hiệu lấy ra tai họa, khói độc không ngừng bị ép ra, nguyên thần Cơ Hạo chợt thấy mát mẻ, nhanh chóng khôi phục linh trí. Nhẹ nhàng thở một hơi, quanh thân Cơ Hạo hiện lên một màn lửa màu vàng, toàn bộ khói độc đều bị thái dương tinh hỏa thiêu đốt sạch sẽ.

Tâm thần ổn định, Cơ Hạo ngẫm tụng đạo gia chú ngữ ghi lại trên đạo tạng kiếp trước, chuyên môn khắc chế vực ngoại thiên ma.

Không có ánh sáng màu sắc đẹp mắt, không có tường vân thụy khí, chỉ có một tầng dao động nhỏ bé như có như không bao phủ ở trên thái dương đạo chủng của Cơ Hạo. Tầng dao động nhỏ bé này tinh tế mà yếu ớt, lại chính là khắc tinh tà môn ma lực của vực ngoại thiên ma.

Cơ Hạo lại hướng Ngọc Tôn nhìn qua, tuy vẫn có tà lực như sóng thần phá không đột kích, nhưng đạo chủng của Cơ Hạo đã ổn định như núi, một tầng dao động yếu ớt nhỏ bé nọ ngoài đạo chủng kịch liệt chấn động, gian nan lại cứng

cỏi ngăn cản tà lực của Ngọc Tôn ăn mòn.

Trường kiếm trong tay Vũ Dư đạo nhân vung vẩy tự nhiên, một đạo kiếm quang màu xanh trong suốt như nước như con rắn dài, linh động vô cùng xuyên qua chung quanh.

Cây kim dài trong tay Ngọc Tôn mang theo một luồng ánh sáng màu sắc nhỏ bé, không ngừng tìm trường kiếm trong tay Vũ Dư đạo nhân cứng đối cứng. Tiếng đánh ‘Leng keng’ nối liền với nhau, mỗi một lần va chạm đều có các tia ánh sáng màu sắc nhỏ bé không ngừng xâm nhập trường kiếm trong tay Vũ Dư đạo nhân.

Dần dần, bảo kiếm trong tay Vũ Dư đạo nhân đã nhuộm một tầng vàng sáng năm màu, như bị phủ lên một tầng đá quý năm màu điêu khắc thành vỏ kiếm.

Cơ Hạo nhìn mà ghen hòng trần trối, tuy đây chỉ là một khối thân ngoại hóa thân của Vũ Dư đạo nhân, nhưng là chứng đạo chí bảo của Vũ Dư đạo nhân bám vào chân linh biến thành phân thân, có được thần thông to lớn. Ngọc Tôn kia có thể giữ lẫn nhau với Vũ Dư đạo nhân mà không rơi vào thế yếu, Cơ Hạo hoài nghi A Bảo và Quy Linh liên thủ, nhằm chừng cũng không phải đối thủ của Ngọc Tôn này!

Không hổ là tồn tại trong vực ngoại thiên ma được tôn xưng là ‘lão tổ’.

Cùng lúc đó, Cơ Hạo lắng lắng tìm hiểu phương pháp vận kiếm trong tay Vũ Dư đạo nhân, theo bản năng vung Cửu Dương Qua trong tay. Cửu Dương Qua kim quang huy hoàng chậm rãi xé mở không khí, cũng tạo ra một tia sáng lạnh dài bảy tám thước, trong veo tươi đẹp.

“Hi hi, kiếm của người, còn có thể dùng sao?” Bỗng dưng, Ngọc Tôn cười điệu một tiếng: “Dính đòn nặng của bản tôn liên tục nhiều lần như vậy, kiếm của người, sợ là càng lúc càng vận dụng bất tiện nhỉ?”

Vũ Dư đạo nhân cười lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay run lên, chợt

nghe một tiếng vang thanh thúy, ánh sáng năm màu che trên lưỡi kiếm âm âm tan rã. Hắn tùy tay đâm ra một kiếm, giống như trẻ con lúc đùa giỡn dùng gậy gỗ chơi đùa, nhìn như gần như đùa tùy tay đâm ra một kiếm.

Chính là một đòn này lại hồn nhiên thiên thành, cho người ta một loại ảo giác lên trời xuống đất cũng không chỗ nào để tránh.

Thân thể Ngọc Tôn cứng đờ, thân hình cao gầy của Vũ Dư đạo nhân đã đan xen lướt qua nàng, trường kiếm mang theo một mảng kiếm quang, dễ dàng xẹt qua cổ của nàng. Chợt nghe một tiếng thét chói tai, chỗ cổ Ngọc Tôn phun ra một mảng lớn ráng khói xanh ngọc. Hai tay nàng ôm cổ, hóa thành một làn sương khói xanh ngọc nháy mắt lướt ra xa mấy chục dặm.

Xa xa đứng ở trên một mảng mây tía, Ngọc Tôn hỗn hển hét lên: “Thằng nhãi này lợi hại lắm, liên thủ với ta, ai diệt chân linh hắn, khối pháp thể này sẽ là của người đó!”

Hà Tôn luôn luôn ở bên cạnh khoanh tay đứng nhìn cười lên ‘hi hi’. Nàng vận vẹo hông điệu dàng, khẽ cười nói: “Sớm nói như vậy không phải đã tốt rồi sao? Tư vị một kiếm đó như thế nào?”

Khí tức trên người Ngọc Tôn trở nên cực kỳ quý bí, khí tức kịch liệt dao động, nàng âm trầm nói: “Không dễ chịu, tuyệt đối đừng để bị kiếm của hắn đụng tới. Một kiếm vừa rồi, thiếu chút nữa đã chém chết ta. Kiếm ý của thằng nhãi này... Có thể xuyên thấu qua tất cả hư ảo đến thẳng bản chất, vừa lúc là khắc tinh của tộc ta. Cẩn thận, cẩn thận hơn nữa, kiếm ý của thằng nhãi này cực kỳ đáng sợ.”

Xuyên thấu qua tất cả hư ảo đến thẳng bản chất, Cơ Hạo vận phần kính ngưỡng nhìn Vũ Dư đạo nhân.

Vừa rồi, một kiếm đó thô phác dị thường, lại thần diệu vô cùng, Cơ Hạo đã tập trung toàn bộ tinh khí thần, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn rõ không đến một phần vạn tinh nghĩa trong một kiếm đó.

Một tiếng rít chói tai truyền đến, Ngọc Tôn, Hà Tôn đồng thời bay lên trời, hóa thành một mảng lớn khói sóng hướng Vũ Dư đạo nhân bao phủ xuống.

Cơ Hạo đang tập trung tinh thần nhìn, bỗng đứng bên người có một cơn gió dữ ập tới, ‘Mộc đạo nhân’ mang theo cành cây năm màu được khảm thất bảo kia, khuôn mặt chứa đầy nụ cười ‘quyến rũ’, vãn vẹo hông eo hướng Cơ Hạo đánh xuống một đòn.

Cơ Hạo lạnh giọng hừ hừ, phân ra một đạo thần thức quan sát Vũ Dư đạo nhân và hai đại ma tôn chinh chiến, hai tay vung Cửu Dương Qua, hướng về ‘Mộc đạo nhân’ hung tợn đánh tới.

Trên người ‘Mộc đạo nhân’ tà lực ngút trời, nhưng Cơ Hạo sẽ không dễ dàng bị ma lực của chúng mê hoặc, đôi mắt hằn trong suốt như nước, tâm cảnh bình thản lạnh lùng, Cửu Dương Qua kéo theo một đường cong kỳ diệu, vòng qua cành cây năm màu trong tay ‘Mộc đạo nhân’, đầu giáo sắc bén hung hăng đâm xuyên qua ngực ‘Mộc đạo nhân’.

Mất đi ma lực mị – hoặc lòng người, thủ đoạn chinh chiến của vực ngoại thiên ma này cũng chỉ bình thường.

Cơ Hạo lấy Khai Thiên Nhất Kích khống chế Cửu Dương Qua, dễ dàng làm ‘Mộc đạo nhân’ bị thương nặng.

Chương 884: Ủn Ủn Kéo Đến

Thiên ma đáng sợ ở chỗ vô hình vô tích, ở chỗ chuyên thương tổn linh hồn bốn nguyên.

Khi các nàng tham lam xâm chiếm thân thể người khác, các nàng tuy vẫn giữ lại ma lực đáng sợ, nhưng các nàng không hề nghi ngờ sẽ chịu thân thể bị xâm chiếm ảnh hưởng.

Như ‘Mộc đạo nhân’ trước mắt Cơ Hạo, nàng vùng cànhy cây thất bảo quật lung tung, đó quả thật là quật lung tung, giống như lão thái thái ở nông thôn vùng chổi xua gà mái già xâm nhập phòng bếp, động tác thô lỗ mà thô tục, hoàn toàn không có bất cứ kết cấu nào.

Một giáo xuyên thủng thân thể ‘Mộc đạo nhân’, thái dương tinh hỏa bám vào ở trên thân lão lẳng lặng thiêu đốt.

‘Mộc đạo nhân’ chính là cây bồ đề Hồng Mông tu thành đại năng, bản chất lão là ‘Thần mộc’.

Mà thái dương tinh hỏa của Cơ Hạo, là lửa cường đại nhất trong thiên địa, là khắc tinh của mọi linh mộc linh căn.

Thái dương tinh hỏa thiêu đốt cơ thể ‘Mộc đạo nhân’, thiên ma xâm chiếm thân thể ‘Mộc đạo nhân’ đau đến mức kêu loạn lên, nàng càng thêm tức giận vùng cànhy cây thất bảo quật Cơ Hạo, muốn dựa vào dị bảo uy lực cường đại này đánh giết hắn.

Nhưng Cơ Hạo chân đạp kim quang, thân thể hóa thành một mảng quang ảnh mờ lung màu vàng, Cửu Dương Qua trong tay kéo theo công kích dày đặc như bão tố, vô số tia sáng vàng nhỏ bé đánh xuyên cơ thể ‘Mộc đạo nhân’, phá vỡ trên thân lão một cái lại một cái lỗ thủng trong suốt.

Trên mỗi một vết thương đều có một tia thái dương tinh hỏa màu vàng từ từ thiêu đốt. Thiên ma tiến vào trong cơ thể Mộc đạo nhân dốc toàn lực muốn xua tan một tia lửa đỏ, nhưng thái dương tinh hỏa thuần dương chí cương chính là khắc tinh ma lực của nàng, mặc cho nàng vận dụng toàn lực, một tia thái dương tinh hỏa đó lại không chút sút mẻ, luôn ổn định thiêu đốt.

“Đáng chết!” ‘Mộc đạo nhân’ giận mắng một tiếng, đỉnh đầu nàng phun ra một làn sương khói màu sắc rực rỡ, một thiếu nữ cầm trống ngọc, mặt mày xinh đẹp gọn gàng đứng trên sương khói, trong mắt đẹp dập dờn sóng nước, hướng Cơ Hạo cười quyến rũ.

Thân thể Cơ Hạo hơi nhoáng lên một cái, dao động nhỏ bé do một tầng hàng ma chú văn ngoài thái dương đạo chủng biến thành kịch liệt chấn động, Cơ Hạo rất gian nan, nhưng vẫn cứng cỏi chặn ma lực công kích của thiếu nữ xinh đẹp trên sương khói, tâm cảnh vẫn trong suốt như nước, lạnh như băng.

‘Trúng’!

Rống to một tiếng, Cửu Dương Qua trong tay Cơ Hạo kéo theo một đường cong mượt mà, hung hăng đâm thủng mi tâm yếu hại của ‘Mộc đạo nhân’.

Đầu giáo dài ba thước sáu tấc sắc bén dị thường xuyên thấu đầu. ‘Mộc đạo nhân’ phát ra một tiếng rú thảm sắc nhọn, một đạo quang ảnh ảm đạm mờ lung từ trong cơ thể ‘Mộc đạo nhân’ lao ra, nhưng còn chưa chạy xa, đã bị Bàn Hi Thần Kính phóng ra một đạo thần quang âm u nuốt chửng.

Cơ Hạo đã dần dần khai quật ra càng nhiều công hiệu thần kỳ hơn của Bàn Hi Thần Kính, ví dụ như nói trong nó có thể tự diễn hóa một khoảng hư không, có thể sử dụng làm nhà giam. Bản thể Bàn Hi Thần Kính chắc chắn dị thường, người bình thường bị nhốt vào trong một khoảng hư không này, căn bản không có khả năng chạy thoát.

Cơ Hạo sạch sẽ lưu loát nhốt thiên ma lao ra từ trong cơ thể ‘Mộc đạo nhân’, lật tay chém ngang một giáo, mãnh liệt dị thường đem ‘Mộc đạo nhân’ chém

rụng đầu.

Thân thể ‘Mộc đạo nhân’ nổ tung, hóa thành các tia sáng biếc phun ra xa mấy chục dặm, sau đó vô số tia sáng biếc chọt hướng vào phía trong ngực tụ, hóa thành một viên bồ đề tử bên trong có hơn một ngàn đường màu vàng rơi vào trong tay Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười đến mức mắt cũng nheo thành một đường. Trong viên bồ đề tử này có hơn một ngàn đường màu vàng, cái này đại biểu cho thân ngoại hóa thân này của Mộc đạo nhân, là hóa thân hơn một ngàn mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm trước ngực tụ, có được pháp lực tu vi hùng hậu vô cùng.

“Vị Mộc tiên bối này, thật sự là quá khách khí chút. Tặng nhiều bảo bối như vậy, bảo chúng ta những kẻ làm văn bối làm sao có mặt mũi nhận chứ?”

Cơ Hạo vui vẻ nói ra lời đùa giỡn, há mồm, sạch sẽ lưu loát đem viên bồ đề tử trân quý nhất này nuốt xuống.

Từng tia thái dương tinh hỏa từ trong lục phủ ngũ tạng sinh ra, quay quanh bồ đề tử xoay tròn thiêu đốt một phen, đem nó hóa thành một làn sương mù ánh sáng màu xanh biếc. Ngọn lửa năm màu trong bụng Cơ Hạo bao lấy cái đỉnh nhỏ khê động, sương mù ánh sáng do viên bồ đề tử đó biến thành bị cái đỉnh nhỏ nuốt chửng, sau đó từng luồng thái dương kim quang to lớn từ trong cái đỉnh nhỏ phun ra, không ngừng rót vào các nơi vu huyệt trong cơ thể Cơ Hạo.

Hơn một ngàn cái vu huyệt có kim quang nho nhỏ sáng lên, trên một ngàn viên bản mạng vu tinh bắt đầu thai nghén, lớn mạnh.

Chờ cái đỉnh nhỏ giúp Cơ Hạo hoàn toàn tiêu hóa viên bồ đề tử này, trong cơ thể Cơ Hạo có thể có thêm hơn một ngàn bản mạng vu tinh.

Vu Đế đỉnh phong bình thường chỉ tám mươi một viên bản mạng vu tinh, là có thể thử đột phá Vu Thần cảnh. Cơ Hạo ngực tụ hơn một ngàn bản mạng vu tinh, đến lúc đó không biết hẳn có thể đối kháng với Vu Thần hay không, nhưng

trong Vu Đế, hấn tuyệt đối tung hoành vô địch.

Theo bản mạng vu tinh không ngừng cường hóa, thân thể Cơ Hạo cũng bị sinh cơ cùng tạo hóa lực khổng lồ trong bồ đề tử trào ra không ngừng tẩm bổ. Toàn thân hần nóng lên, nóng lên, từng giọt mồ hôi không ngừng từ trong cơ thể chảy ra, da, thịt, gân, xương, tủy, mạch máu, thần kinh, lục phủ ngũ tạng, đầu óc... toàn bộ khí quan toàn thân đều đang cường đại, đều đang cấp tốc tiến hóa.

Máu tươi trong cơ thể Cơ Hạo dần dần lột xác, trở nên càng thêm đặc sệt, ngưng trọng, dần dần hướng về Bàn Cổ tinh huyết phiên bản nguyên thủy không ngừng tới gần.

Nhìn kỹ, giờ phút này mặt ngoài làn da Cơ Hạo mơ hồ đã có một tia Hồng Mông khí tức khó lường xuất hiện, cổ xưa mà thâm lương, ẩn chứa uy nghiêm cùng thần thánh làm người ta không thể nhìn thẳng.

Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh từ từ vang lên: “Thật tốt!”

Tiếng ‘Leng keng’ không dứt bên tai, hai đại Ma tôn vây quanh Vũ Dư đạo nhân đâm chém bừa một phen. Các nàng chưa xâm chiếm thân thể, các nàng lấy hình thái mình quen nhất tác chiến với Vũ Dư đạo nhân, trong lúc xê dịch có vô số thần diệu, trong tiến thoái sát khí vô hạn.

Vũ Dư đạo nhân phát phối tay áo dài, vô cùng tiêu sái tùy ý vung trường kiếm, đem công kích của hai đại Ma tôn chặn hết ở ngoài.

Chú ý tới Cơ Hạo loáng cái đã giải quyết một thiên ma, hơn nữa còn là thiên ma xâm chiếm hóa thân ‘Mộc đạo nhân’, càng rất không khách khí đem một phân thân của Mộc đạo nhân nuốt chửng, lòng Vũ Dư đạo nhân đại sướng, không khỏi cất tiếng cười lên.

“Ồ nhi ngoan, vì sư truyền cho ngươi một bộ kiếm pháp đi! Cây giáo đó của ngươi tuy uy mãnh bá đạo, lại đành tốt cho đi lên chiến trường thi triển, sát khí quá mạnh, không phải bốn phận của người tu đạo ta. Ngày nào đó, vì sư đi tìm

cho người một thanh bảo kiếm thượng hảo, người đem kiếm pháp ghi nhớ trước là được.”

Vũ Dư đạo nhân đánh đã ghiền muốn truyền thụ kiếm kỹ, Cơ Hạo hưng phấn ngửa mặt lên trời thét dài: “Cẩn tuân sứ mệnh!”

Vũ Dư đạo nhân cười ha ha gật gật đầu, ngón trỏ, ngón giữa tay trái bắt kiếm quyết, chậm rãi đập Bắc Đẩu Thất Tinh bộ, trường kiếm tay phải phấp phới, một bộ kiếm pháp nhìn như chậm rãi, nhẹ nhàng, thực ra sát ý lăng không như muốn phá vỡ càn khôn được hẳn thi triển ra.

Bộ kiếm pháp này vừa ra, chợt nghe tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, hai đại Ma tôn nháy mắt bị đâm xấp xỉ một nghìn cái lỗ nhỏ.

Hai đại Ma tôn nóng vội liên thanh thét dài, từng luồng ma lực ngập trời không ngừng hướng bốn phương tám hướng dâng trào ra.

Vì thế giữa không trung lóe ra vô số ráng màu, bốn phương tám hướng có vô số quang ảnh ngưng tụ thành thần thú thần cầm, phi thiên mỹ nữ vạn vẹo bay múa hướng bên này hội tụ.

Nhìn thoáng qua, vực ngoại thiên ma hướng bên này hội tụ đến ít nhất đông tới ba bốn vạn!

Chương 885: Bốn Thánh Đều Xuất Hiện

Đám đông thiên ma cách Cơ Hạo còn xa mấy trăm dặm, tinh thần công kích rợp trời rợp đất đã đánh tới.

Ma lực biến thành ảo ảnh đánh vào linh hồn Cơ Hạo, cấm chế do hàng ma chú văn ngoài thái dương đạo chủng biến thành không chịu nổi gánh nặng kịch liệt chấn động, mắt thấy cấm chế đã sắp bị phá vỡ, Cơ Hạo sẽ phải đồng thời đối mặt mấy vạn vực ngoại thiên ma liên thủ phát ra công kích.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, trong lúc nguy cấp hắt chỉ Bàn Hi Thần Kính, một làn sóng nước âm u từ mặt gương phun ra, khí tức trong suốt, lạnh lạnh tràn ngập toàn thân, Cơ Hạo dốc hết toàn lực thúc dục Bàn Hi Thần Kính, phát ra thanh tịnh thần quang có thể ngăn cản thiên ma tập kích.

Vũ Dư đạo nhân đang dây dưa với hai đại Ma tôn cười ‘Ha ha’, hắt lượt người, tùy tay hướng Cơ Hạo chỉ một cái.

Một bức trận đồ lốm đốm màu cổ xưa, màu hỗn độn dần dần từ mi tâm Cơ Hạo bay ra, đón gió nhoáng lên một cái liền hóa thành phạm vi mấy chục vạn dặm, nhẹ nhàng đem một mảng hư không này bao bọc chặt chẽ.

Bốn thanh bảo kiếm cuốn theo sát khí ngập trời từ trong cơ thể Cơ Hạo phun ra, bốn đạo kiếm quang lao lên chín tầng mây, đem bầu trời cũng húc ra bốn lỗ thủng thật lớn. Bốn thanh kiếm khổng lồ đỉnh thiên lập địa đứng sừng sững ở bốn phía trận đồ, phóng ra vô biên sát ý phong tỏa hư không, chặt đứt không gian và thời gian, đem một khoảng hư không này triệt để phong ấn.

“Cùng nhau ra tay đi! Những ma đầu này rất có ý tứ!”

Thanh âm Vũ Dư đạo nhân trong sự trong veo mang theo mười phần sát khí lạnh lẽo từ trên cao truyền đến, hư không bị một đạo kiếm khí sắc bén đánh ra một lỗ thủng, mặc áo bào đỏ thẫm, tay trái cầm hồ lô rượu, tay phải nâng một cái

trống da cá lóc ra lói quang, Vũ Dư đạo nhân vẻ mặt nghiêm túc từ trên cao đi từng bước xuống.

“Tam đệ nói rất phải, những ma đầu này thật sự có chút ý tứ!”

Một thanh âm không nhanh không chậm, hùng hậu uy nghiêm từ trên cao truyền đến, hư không lại bị phá vỡ một lỗ thủng cực lớn, một chiếc Cửu Long liễn (liễn: xe kéo) tử khí quẩn quanh, khí lạnh bao bọc, phía trên có một đám mây lạnh bốc lên, mơ hồ có thể thấy được vô số tinh tú như ẩn như hiện từ trên cao bay xuống.

Mấy chục con tiên hạc lông trắng vây quanh Cửu Long liễn. Đàn tiên hạc này hình thể cực lớn, đôi mắt lấp lánh như tinh tú, khí tức quanh thân khổng lồ đáng sợ, mỗi một con tiên hạc khí tức vậy mà so với Cơ Hạo hiện tại còn khổng lồ hơn mấy lần.

Trên Cửu Long liễn, một trung niên đạo nhân mặc tử bào ngồi đoan đoan chính chính, tay trái thường thức một cây long hổ ngọc như ý, tay phải nhẹ nhàng đề một cái hư ảnh ẩn tàng bán trong suốt màu vàng sẫm.

Trung niên đạo nhân mặt như quan ngọc, khuôn mặt no đủ, hai mắt hào quang lóe ra như mặt trời chói chang trên không, làm người ta không thể nhìn thẳng. Quanh thân hân tử khí tràn ngập, từng luồng đạo vận cổ xưa khó có thể hình dung không ngừng từ trên thân hân dâng trào ra, ở chỗ cách hân tám trượng một thước, đạo vận ngưng tụ thành vô số văn tự cùng phù lục màu tím như ẩn như hiện, nghiêm nhiên là các thiên điển tịch tu luyện trân quý đến cực điểm.

Cơ Hạo nhìn tử bào đạo nhân, tuy chưa bao giờ gặp, nhưng mà liếc một cái nhìn thấy hân, giống như toàn bộ thiên địa đều đang phát ra thanh âm thật lớn, thiên địa cộng hưởng nói cho Cơ Hạo —— đây là đại sư huynh Thanh Vi đạo nhân của Vũ Dư đạo nhân.

Áp lực khổng lồ mà sâm nghiêm ập tới trước mặt, giống như một ngọn núi lớn hung hăng ép về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo nghiêm túc, xa xa hướng Thanh Vi đạo nhân chấp tay chào, lưng cúi xuống thật sâu.

Áp lực khủng bố đủ để đem Cơ Hạo nghiền áp thành thịt nát chột trở nên dịu dàng ôn hòa như mưa thuận gió hoà, một luồng nhiệt lực mệnh mông kéo dài không ngừng rót vào thân thể Cơ Hạo, ba đóa hoa sen màu tím ở đỉnh đầu Cơ Hạo ‘xoẹt xoẹt’ xoay tròn, sau đó nhanh chóng nhập vào thân thể Cơ Hạo.

Một luồng pháp lực đạo gia hùng hậu, tinh thuần, kéo dài miên man gần như vô cùng vô tận rót vào thân thể Cơ Hạo, nhanh chóng dung nhập thái dương đạo chủng.

Thái dương đạo chủng của Cơ Hạo phát ra vạn đạo kim quang, tu vi pháp lực của hắn đột nhiên tăng mạnh. Nháy mắt ngăn ngụt, pháp lực Cơ Hạo ước chừng tăng lên thành gấp mười so với ban đầu!

Mà đây chẳng qua là Thanh Vi đạo nhân sau khi nhìn Cơ Hạo một cái, phát hiện Cơ Hạo ‘giữ lễ rất cung kính’, rất cung kính đối với mình, tùy ý cho Cơ Hạo một chút lợi ích!

Các luồng hà khí màu vàng không ngừng từ đỉnh đầu Cơ Hạo bốc lên, ở đỉnh đầu hắn ngưng tụ thành một đám mây lành nho nhỏ phạm vi ba thước. Giờ phút này pháp lực tu vi của Cơ Hạo đã rất có mấy phần khí tượng. Chỉ nói từ trên pháp lực tu vi, đạo pháp thần thông của hắn đã đủ để chống lại cao giai Vu Đế.

Thanh Vi đạo nhân thật đáng sợ. Nếu Cơ Hạo có chút vô lễ đối với hắn, Cơ Hạo không chút nghi ngờ mình sẽ thiệt thòi to. Nhưng sau khi Cơ Hạo biểu hiện ra tôn kính đối với Thanh Vi đạo nhân, hắn lập tức chiếm được lợi ích thật lớn.

Trong lòng Cơ Hạo hiểu ra. Làm đồ đệ của Thanh Vi đạo nhân, không nhẹ nhàng tiêu dao như làm đệ tử của Vũ Dư đạo nhân.

Hắn không khỏi âm thầm may mắn, may mắn mình năm đó chưa bái vào môn hạ Thanh Vi đạo nhân, nếu không lấy tính cách nhảy nhót của Cơ Hạo, hắn

không biết bị Thanh Vi đạo nhân trừng phạt bao nhiêu lần rồi.

“Đạo hữu quả nhiên khăng khái, cũng phải, đạo hữu chiếm bao nhiêu đàn tràng tốt, chút lợi ích từ kẽ ngón tay chảy ra, là có thể thành tựu môn nhân đệ tử.”

Một thanh âm khô cằn từ trên cao hạ xuống, Hoa đạo nhân Cơ Hạo từng gặp cầm một cây mộc trượng, vẻ mặt lạnh nhạt từ trên cao bay xuống.

Hắn nhìn Cơ Hạo một cái, thản nhiên cười nói: “Chỉ khổ môn nhân đệ tử huynh đệ hai người ta, đàn tràng chúng ta đều là một ít nơi hoang vắng, sản vật cằn cỗi, môn nhân đệ tử dụng công nữa, cố gắng nữa, tinh tiến nữa, cũng không thể so với Thanh Vi đạo hữu tùy ý ban cho lợi ích.”

Cửu Long liên của Thanh Vi đạo nhân dừng ở giữa không trung, tay phải hất nhẹ nhàng vuốt ve hư ảnh ẩn tàng kia, ngữ khí nghiêm nghị nói: “Người ghét bỏ đàn tràng nhà mình cằn cỗi, hâm mộ đàn tràng nhà ta dồi dào, chẳng lẽ là muốn cướp đàn tràng nhà ta sao?”

Cười lạnh, Thanh Vi đạo nhân lạnh lùng nói: “Nếu là Hoa đạo hữu có cái nhả hứng này, hôm nào có rảnh, người ta hai người không ngại đánh cược một hồi?”

Trong mắt lóe sáng như mặt trời chói chang, trong giọng nói của Thanh Vi đạo nhân mang theo một tia hưng phấn nho nhỏ: “Nói thẳng, môn hạ Linh Thứu sơn của đạo hữu cũng là động thiên phúc địa, vô thượng đàn tràng hàng đầu, bản đạo cũng hâm mộ nhiều năm.”

“Thanh Vi đạo hữu cần gì khí thế bức người chứ?” Thanh âm Mộc đạo nhân Cơ Hạo quen thuộc từ trên cao bay xuống, một đạo bích quang hắt xuống, một cây bồ đề thật lớn đỉnh thiên lập địa cao vạm vỡ dậm bỗng dựng xuất hiện giữa không trung, Mộc đạo nhân ngồi xếp bằng ở trên một cái rễ của cây bồ đề, mặt mày đau khổ than thở: “Lần này, là bản đạo làm sai, làm phiền hai vị đạo hữu ra tay giúp đỡ!”

Vũ Dư đạo nhân rất không khách khí lườm Mộc đạo nhân một cái: “Ra tay tương trợ? Ai muốn ra tay giúp người? Nếu không phải sợ người chọc phải nhiều loạn tai họa sinh linh một thế giới này, đạo gia ước gì được thấy người xui xẻo!”

Vũ Dư đạo nhân đang ác chiến hai đại Ma tôn cười to một tiếng, thân thể hóa thành một đạo bích quang phóng lên cao, lao thẳng về phía sau.

Vũ Dư đạo nhân vẫy tay một cái, bích quang che trời kia nhanh chóng hóa thành một thanh trường kiếm tạo hình kỳ cổ rơi vào trong tay. Hắn rút trường kiếm, ngón tay nhẹ nhàng búng, hào khí vạn trượng cười to nói: “Đồ nhi ngoan, cẩn thận thủ ở một bên, xem vi sư và nhị sư bá của người ra tay hàng ma!”

Trường kiếm chấn động không ngớt, phát ra tiếng kiếm ngân bén nhọn.

Thân hình Thanh Vi đạo nhân, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân nhoáng lên một cái, phân biệt đứng ở dưới một đạo kiếm quang của Vũ Dư kiếm trận.

Vũ Dư đạo nhân cười lớn một tiếng, tóm lấy Cơ Hạo, thân thể nhoáng lên một cái, đáp ở dưới một đạo kiếm quang cuối cùng.

Bốn người không dong dài nữa, đồng loạt cười lạnh nhìn thiên ma lấy hàng vạn để tính bốn phương tám hướng, hai tay khẽ chà sát liền có các đạo lôi quang đánh về phía bốn thanh bảo kiếm.

Trong thiên địa sát khí lẫm liệt, sát ý đáng sợ tràn ngập hư không, một lại một thiên ma rút lên bị kiếm ý nghiền thành phần.

Chương 886: Hồng Mông Kiếm Phôi

Cơ Hạo lắng lặng ngồi ở bên người Vũ Dư đạo nhân, trừng to mắt nhìn mỗi một động tác của hắn.

Vũ Dư đạo nhân chân đạp bắc đấu thất tinh bộ, hai tay thành kiếm chỉ, chậm rãi thi triển một bộ kiếm pháp ảo diệu tuyệt luân.

Mỗi một đòn đều diệu tuyệt nhân gian, mỗi một đòn đều uy lực to lớn. Khi Vũ Dư đạo nhân điểm ra kiếm chỉ, sẽ có một đạo lôi quang màu xanh tuôn ra, đánh trên bảo kiếm thật lớn lơ lửng đỉnh đầu hắn, vì thế uy lực kiếm khí trong Vũ Dư kiếm trận lại gia tăng một phần.

Mỗi thời mỗi khắc đều có vực ngoại thiên ma khàn giọng gào thét, bị kiếm trận đáng sợ gạt bỏ.

Đối mặt Vũ Dư đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân bốn người liên thủ, càng là bốn người liên thủ thúc dục kiếm trận khủng bố có thể xưng đệ nhất sát phạt đại trận của Bàn Cổ thế giới, dù các thiên ma kia có thuật quỷ thần khó lường, dù bọn hắn đến vô ảnh đi vô tung, cũng bị kiếm trận xay xát từng mảng thành các làn khói, không lưu lại được dù chỉ một chút dấu vết.

Cơ Hạo đau lòng như cắt!

Các thiên ma vô hình vô tích kia, đối với Vũ Dư đạo nhân bọn họ mà nói là ma đầu truyền độc vô cùng, nhưng đối với Cơ Hạo mà nói, lại là thuốc đại bổ vô cùng trân quý, thuốc đại bổ có thể khiến hắn siêu phàm nhập thánh, đăng phong tạo cực.

Mắt thấy từng liều ‘thuốc bổ’ trân quý vô cùng bị kiếm trận nghiền nát thành tro, Cơ Hạo đau lòng thiếu chút nữa muốn rơi lệ.

Hắn không đành lòng đi nhìn các thiên ma bị đánh hóa thành tro bụi đó nữa, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Vũ Dư đạo nhân, lẳng lặng lĩnh ngộ bộ kiếm pháp uy lực thật lớn này.

Vũ Dư đạo nhân lấy kiếm chứng đạo, kiếm pháp của hắn tự nhiên cao minh đến cực điểm. Cơ Hạo có cơ duyên học được bộ kiếm pháp này, nếu thật có thể kiếm một thanh bảo kiếm không tệ mà nói, chỉ có lợi đối với thực lực cá nhân hắn.

Mỗi chiêu mỗi thức, mỗi động tác của Vũ Dư đạo nhân, đều ẩn chứa vô số thiên địa đạo vận mỹ lệ. Cơ Hạo đắm chìm trong ý nghĩa thâm ảo của đại đạo kia khó có thể hình dung, quanh thái dương đạo chủng của hắn không ngừng có các tia kiếm ý sắc bén nảy sinh, không ngừng có các luồng kiếm quang chói mắt ẩn hiện.

Thái dương đạo chủng vận chuyển hết tốc độ. Cơ Hạo đang âm thầm nghiên ngẫm, kiếm pháp của Vũ Dư đạo nhân, nếu có thể dung nhập bốn chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt mà nói, uy lực có thể gia tăng đến trình độ nào?

Dần dần, hai tay Cơ Hạo cũng bắt đầu cử động, theo động tác của Vũ Dư đạo nhân mà động. Mười ngón tay hắn phun ra các tia nhiệt khí vô hình, nhiệt khí sắc bén xé rách không khí, mang theo các dải dấu vết nhỏ bé màu đen.

Vũ Dư đạo nhân vui vẻ nhẹ nhàng gật đầu, khi thi triển kiếm pháp, còn có ý vô tình đem một tia chân linh của mình dung nhập trong đó, mỗi một động tác của hắn chất chứa đạo vận càng thêm mãnh liệt nồng đậm, chủ động dẫn dắt Cơ Hạo lĩnh ngộ một bộ kiếm pháp kinh thiên động địa này.

Thanh Vi đạo nhân xa xa nhìn động tác của Vũ Dư đạo nhân, rất không đồng ý lắc lắc đầu.

Với Thanh Vi đạo nhân mà nói. Vũ Dư đạo nhân đối với môn hạ đệ tử của mình chính là quá dung túng, quá bao che khuyết điểm. Lĩnh ngộ kiếm pháp loại

chuyện này, nên dựa vào thiên tư của chính môn nhân đệ tử đi khắc khổ tu hành mới đúng, nào có chuyện kẻ làm sư tôn hao phí nguyên khí của mình giúp đệ tử lĩnh ngộ?

Thanh Vi đạo nhân hướng môn nhân đệ tử truyền thụ đại đạo tinh nghĩa, không làm người tốt quá giống Vũ Dư đạo nhân.

Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân vẻ mặt âm u nhìn Cơ Hạo, nhìn động tác ngón tay hắn mang theo kiếm ý càng thêm thuần thực mượt mà.

Đối với họ mà nói, trở mắt nhìn môn hạ Vũ Dư đạo nhân lại có thêm một đệ tử kiệt xuất, nhất là vị đệ tử này còn thân mang Thiên Địa Kim Kiều, Bàn Hi Thần Kính, Cửu Dương Qua, Hồn Nguyên Thái Dương Phiên các chí bảo... điều đó làm trái tim họ khó chịu giống như bị vô số con chuột cắn loạn!

Đệ tử như vậy, sao không phải môn hạ của bọn họ?

Chí bảo như vậy, sao lại không phải bảo bối của bọn họ?

“Chúng sinh đều khổ!” Mộc đạo nhân khẽ thở dài một hơi, tùy tay đánh ra một chưởng, đem mấy thiên ma lao tới trước mặt hắn một chưởng đánh nát.

“Lấy từ bi độ nó!” Hoa đạo nhân nhẹ nhàng ngâm xướng một câu, xa xa hô ứng cùng tiếng Mộc đạo nhân cảm khái. Hai tay hắn nhẹ nhàng vỗ, một đóa hoa sen ở lòng bàn tay dần dần nở rộ, vô số cánh hoa sen như cối xay kịch liệt xoay tròn, mấy trăm thiên ma ngay trong tiên quang do cánh hoa sen phát ra bị nghiền thành các luồng sương khói bé nhỏ.

Bốn đại thánh nhân liên thủ, càng có sát phạt đại trận đáng sợ nhất trong thiên địa phong tỏa hư không, chỉ dùng ngăn ngừa ba bốn canh giờ, mấy vạn thiên ma đã bị luyện hóa hết.

Bốn đại thánh nhân nhẹ nhàng vung ống tay áo, từng đạo lôi quang nhỏ bé mềm dẻo như dòng nước rửa trôi mặt đất, hư không đem kiếm trận phong ấn

quét lui tới mấy chục lượt. Mỗi một chút không gian đều bị bọn họ cẩn thận kiểm tra, tin tưởng thiên ma trong đại trận đã bị tiêu diệt triệt để, bọn họ lúc này mới buông tay, đồng thời mỉm cười.

Thanh Vi đạo nhân ngữ khí nghiêm nghị nói: “Bên ngoài tất nhiên còn có ma đầu lưu lại, Hoa đạo hữu, Mộc đạo hữu, chuyện này đầu đuôi, phải nhờ vào các người.”

Mộc đạo nhân hướng Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân chấp tay hành một lễ, vạn phần đau khổ thở dài nói: “Cái này cũng là bản đạo sơ ý, không ngờ lấy nguyên thần khí tức ở trong Hồng Mông thôi diễn thần thông, thế mà sẽ tản mát ra khí tức thần linh, đưa tới các tồn tại đáng sợ này.”

Lắc lắc đầu, Mộc đạo nhân nặng nề nói: “Chuyện này từ bản đạo bắt đầu, bản đạo tự nhiên phải phụ trách đến cùng.”

Hoa đạo nhân thì ở một bên cười nói: “Sư huynh cũng quá trách bản thân nặng nề rồi. Các ma đầu đó đã có thể bị khí tức sư huynh tản mát ra đưa tới, nhưng thấy bọn chúng cách Bàn Cổ thế giới đã không xa, cho dù không có chuyện sư huynh thôi diễn thần thông, chúng sớm hay muộn cũng sẽ tìm đến Bàn Cổ thế giới.”

Từ từ cười, Hoa đạo nhân thoải mái nói: “Sư huynh có thể sớm phát hiện các ma đầu đó tồn tại, đem chúng dẫn vào Bàn Cổ thế giới một lưới bắt hết, đây là việc tốt tích góp công đức, nào có tội tình gì chứ?”

Thanh Vi đạo nhân nghe xong lời Hoa đạo nhân nói, rất mất hứng hừ lạnh một tiếng, long hổ như ý ở tay trái hẫng nhẹ nhàng run lên, muốn thúc dục Cửu Long liền rời khỏi.

Vũ Dư đạo nhân thì quái thanh quái khí cười một tiếng quái dị. Hẫng vung trường kiếm trong tay, nhẹ nhàng dùng trường kiếm gõ bên cạnh chân mình, chậm rãi nói: “Hai vị đạo hữu, các người đem sự tình quá đơn giản rồi. Chuyện lần này, nếu không có đạo gia cùng nhị sư huynh nhúng tay, các người

sợ là đã gây ra đại họa ngập trời!”

Tay trái mở ra, hướng trước mặt Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đuổi ra, Vũ Dư đạo nhân cười nói: “Bớt nói lời thừa, lần này đạo gia giúp các người việc lớn như vậy, nhanh lấy lợi ích để bịt miệng! Bằng không mà nói, ta lập tức đi đàn tràng Oa Linh, đem chuyện nơi này cẩn thận nói cho nàng!”

Dừng chút, Vũ Dư đạo nhân ngữ khí cổ quái nói: “Đám thiên ma đó lợi hại, trong lòng mọi người biết rõ, chúng ta tất nhiên có thể tự bảo vệ mình không lo, nhưng trừ chúng ta các đại năng cấp số này, sinh linh khác tuyệt đối khó ngăn cản. Mộc đạo hữu, người lần này gây ra tai họa, có thể xưng là truyền độc vạn kiếp!”

Sắc mặt Mộc đạo nhân càng thêm sầu khổ, Hoa đạo nhân há há mồm, lại bị lời Vũ Dư đạo nhân nói khiến cho không còn lời nào mà chống đỡ.

Bọn thiên ma đó thật sự quá đáng sợ.

Qua hồi lâu, Mộc đạo nhân cười khổ một tiếng: “Ý tứ Vũ Dư đạo hữu là?”

Vũ Dư đạo nhân ngoác cổ họng cười lên. Hắn sau khi cười to một phen, neho mắt cười nói: “Ta vốn muốn đi chỗ sư phụ cáo người một trạng, người không chết cũng phải khiến người lột mất ba tầng da! Nhưng xem ở trên phần mọi người nhiều năm giao tình...”

Vũ Dư đạo nhân chỉ chỉ Cơ Hạo, từ từ cười nói: “Đồ nhi ngoan này của đạo gia thiếu một thanh kiếm tốt, nhưng kiếm có thể khiến bản đạo đế vào mắt, trong thiên địa cũng không có mấy thanh. Ô, năm đó, các người ở trong Hồng Mông, hình như đoạt được một kiếm phôi?”

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đồng thời biến sắc.

Chương 887: Cửu Dương Đăng Ma

Bốn màu kiếm khí đỉnh thiên lập địa, Vũ Dư đạo nhân đứng ở trong kiếm trận, thần thái tiêu sái, ung dung thông dong.

Thanh Vi đạo nhân vốn muốn rời khỏi lại ở lại, hắc ngòi ở trên Cửu Long liễn, mặt trầm như nước, lẳng lặng nhìn Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân.

Thanh Vi đạo nhân khẽ nhíu mày, hiển nhiên hắc cũng không thích cách làm ‘cháy nhà hôi cửa’ của Vũ Dư đạo nhân. Nhưng hắc đã ở lại, hơn nữa cũng chưa mở lời ngăn Vũ Dư đạo nhân, bày rõ hắc cũng không thích nhẹ nhàng như vậy buông tha Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân.

Ngắm lại cũng đúng, Mộc đạo nhân không biết tu luyện thần thông bí pháp gì, từ trong một mảng hỗn độn trêu chọc các ma đầu đáng sợ kia buông xuống.

Thanh Vi đạo nhân đột nhiên nhận được Vũ Dư đạo nhân cảnh báo, vội vã từ đàn tràng nhà mình chạy tới, giúp Mộc đạo nhân bình ổn ma tai lần này. Nếu cứ như vậy tay không chân trần trở về, tựa như cũng tỏ ra Thanh Vi đạo nhân hắc quá không đáng tiền.

Vô luận như thế nào, Mộc đạo nhân chung quy phải trả giá một chút.

Thanh Vi đạo nhân là xấu hổ vết tài sản của Mộc đạo nhân. Lấy thân phận của hắc, thu Mộc đạo nhân chút thù lao cũng mất thể thống.

Nhưng hiện trường vừa lúc có Cơ Hạo văn bối này, Mộc đạo nhân người gặp phải phiền toái lớn, nhờ Thanh Vi đạo nhân cùng Vũ Dư đạo nhân hai sư huynh đệ giúp hắc dẹp yên đầu đuôi, lấy ra chút bảo bối tặng cho Cơ Hạo hậu sinh văn bối này, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân do do dự dự mãi không hé răng.

Thanh Vi đạo nhân đột nhiên giơ lên Long Hồ Ngọc Như Ý ở tay trái, hướng trên vòng bảo hộ của Cửu Long liền đánh một phát thật nặng. ‘Thùng’ một tiếng vang lớn, nửa bầu trời đều bị thuy khí khói tím bao phủ, từng cột sáng lạnh giống như trụ trời, từ trên cao chiếu rọi thẳng tắp xuống.

Vạn dặm đất băng nổi lên làn gió thơm, thổi khiến Lưu Diễm Hải phía dưới rung chuyển bất an.

Thanh Vi đạo nhân vẻ mặt giọng nói đều hung dữ quát lớn một tiếng: “Hai vị đạo hữu?”

Thanh Vi đạo nhân thật sự có chút không thoải mái. Hai tên keo kiệt này, lấy món bảo bối ra cũng do do dự dự như vậy. Thực cho rằng Thanh Vi đạo nhân hai huynh đệ hãn, là đã thủ giá rẻ bọn hãn gọi thì đến, đuổi thì đi sao?

Nếu không nhanh đem bảo bối lấy ra... Vậy không trách được Thanh Vi đạo nhân hãn phải giúp huynh đệ nhà mình đòi một phần công đạo!

Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân nhìn nhau một cái, mỗi một nếp nhăn trên khuôn mặt sâu khỗ đều sắp nhỏ ra mật đắng. Mộc đạo nhân mặt mày đau khổ sụp lông mày, khỗ sở nói: “Đáng thương môn hạ đàn tràng ta đều ở nơi căn cỗi. Bần đạo thật không dễ gì xâm nhập Hồng Mông, nhiều năm qua như vậy, đoạt được một món bảo bối phẩm chất cao nhất, cũng chỉ là...”

Vũ Dư đạo nhân cười ha ha nhìn Mộc đạo nhân, chậm rãi nói: “Một khi đã như vậy, ta bây giờ đi thiên ngoại, tìm đạo cung của sư phụ đi phá cửa. Ai da nha, thả vực ngoại ma đầu tàn sát bừa bãi bản giới, tội danh này, chắc chắn, chỉ nghĩ thôi đã khiến đạo gia thần thanh khí sáng rồi, ha ha, ha ha, ha ha ha ha!”

Vũ Dư đạo nhân cười lạnh thống khoái, Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân thì vẻ mặt sâu khỗ thiếu chút nữa muốn khóc.

Thở dài một tiếng, Mộc đạo nhân lắc lắc đầu, hai tay đưa về phía trước, nhất thời một luồng sáng khó có thể hình dung hiện lên ở giữa hai tay hãn. Một vòng

sáng mềm dẻo như nước, cổ xưa loang lỗ từ trong luồng sáng đó không ngừng khuếch tán ra. Một hơi thở cực kỳ hùng hồn, to lớn lấp đầy thiên địa.

Cơ Hạo bị hơi thở cường đại này ập tới, chỉ cảm thấy toàn thân căng lên từng đợt.

Hắn mơ hồ có một loại cảm giác, hắn như bị lột đi toàn bộ quần áo, như mất đi toàn bộ lực lượng, như thân thể cũng biến thành giống phàm nhân bình thường như đúc. Một thanh thần binh thật lớn đủ để xé rách toàn bộ thế giới treo cao hư không, mũi nhọn thần binh đang tập trung thân thể yếu ớt của mình, lúc nào cũng có thể đem mình gạt bỏ hoàn toàn.

Cố nén sự sợ hãi trong linh hồn cùng không khoẻ trên thân thể, Cơ Hạo nhìn chăm chú về phía ánh sáng giữa hai tay Mộc đạo nhân.

Đó là một quang sáng kỳ dị nói không nên lời là màu sắc gì, như bao dung tất cả sắc thái thời gian, lại hỗn độn một mảng.

Ánh sáng thể hiện hình kiếm, tạo hình phong cách cổ xưa mà dày nặng, từ tay cầm đến mũi kiếm dài đến tám thước một tấc, đây là một thanh trường kiếm siêu dài.

Kiểm ảnh màu loang lỗ cổ xưa này tay cầm dài chín tấc, thân kiếm dài bảy thước hai tấc, thân kiếm rộng hơn một bàn tay, chỗ sống kiếm dày nhất khoảng một ngón tay. Lưỡi kiếm lóe sáng, cách thật xa cũng có thể cảm nhận được bảo kiếm này cực độ sắc bén.

Chín lỗ xoáy to bằng đầu người xếp thành chữ Nhất ở trên thân kiếm, lỗ xoáy màu hỗn độn chậm rãi xoay tròn, bên trong như ẩn chứa một số tồn tại nào đó cực kỳ huyền diệu. Cơ Hạo hướng chín lỗ xoáy kia nhìn một cái, đã cảm thấy linh hồn lắc lư một phen, thiếu chút nữa bị hút ra ngoài cơ thể.

Hai tay Mộc đạo nhân nâng kiếm phôi này, nhìn Vũ Dư đạo nhân cay đắng lại thêm chế nhạo nói: “Vũ Dư đạo hữu cái mũi thật dài, kiếm phôi này sau khi

tới tay, bàn đạo thật cẩn thận đem nó giấu đi, giữ kín bí mật, không ngờ được vẫn bị đạo hữu phát giác.”

Vũ Dư đạo nhân cười ha ha chộp lấy, trường kiếm to lớn tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng đó liền tới trong tay hắn.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi kiếm, nhìn Mộc đạo nhân liên thanh cười lạnh: “Người mạng đạo gia là gia súc, gia súc mới có cái mũi thật dài. Hắc hắc, món nợ này, đạo gia nhớ kỹ, người chờ đó, sớm hay muộn có một ngày tính toán với người món nợ này. Nhưng hôm nay bàn đạo vui vẻ, sẽ không so đo với người.”

Cân nhắc kiếm phôi trong tay, Vũ Dư đạo nhân cảm khái từ đáy lòng nói: “Bốn mươi chín đạo Hồng Mông bảo cấm, hơn nửa tự mang chín đạo tiên thiên linh phù cấm vị, bảo bối tốt, bảo bối tốt. Tốt, tốt, tốt, kiếm phôi tuy đã thành, lại còn chưa thai nghén ra kiếm linh, càng chưa thai nghén ra kiếm ý của bản thân, đây là chuyện vô cùng tốt!”

Tán thưởng một phen, Vũ Dư đạo nhân chỉ tay, Hồn Độn Hạp Kiếm Cơ Hạo giấu trên người đột nhiên bay ra.

Vũ Dư đạo nhân hướng Thanh Vi đạo nhân cười nói: “Nhị ca, giúp một chút. Một đạo hồn độn kiếm khí này là người thưởng cho Cơ Hạo, vừa lúc đem một đạo hồn độn kiếm khí này hóa thành kiếm linh, bớt cho Cơ Hạo công phu tế luyện!”

Thanh Vi đạo nhân gật gật đầu, liếc mắt nhìn nhìn Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân mặt mày đau khổ, nhíu mày suy nghĩ một phen, ngón tay búng ra, đầu ngón tay hắn chảy ra một giọt máu tươi màu vàng tím, như sao băng bay vút, đem Hồn Độn Hạp Kiếm đánh vỡ.

Một luồng kiếm khí xám xịt từ trong hộp kiếm bay ra, bị một giọt tinh huyết của Thanh Vi đạo nhân hung hăng húc vỡ, kiếm khí và tinh huyết Thanh Vi đạo nhân dung hợp, hóa thành một bóng người ảm đạm khẽ kêu một tiếng, cắm đầu

chui vào trong kiếm phôi.

Vũ Dư đạo nhân cất tiếng cười to, hân cảm tạ Thanh Vi đạo nhân một tiếng, hai tay hướng bầu trời hung hăng trào.

Ánh mặt trời khắp không trung nhất thời vào hết trong tay Vũ Dư đạo nhân, ánh mặt trời khắp nơi bị hân lấy vô thượng pháp lực thu sạch sẽ. Thái dương tinh hỏa đáng sợ ở lòng bàn tay Vũ Dư đạo nhân sôi trào thiêu đốt, dần dần, chín cái phù văn màu vàng tản mát ra khôn cùng khí tức dương cương mãnh liệt lặng yên ngưng tụ ở trong tay Vũ Dư đạo nhân.

Chín vầng mặt trời nhỏ lơ lửng ở lòng bàn tay Vũ Dư đạo nhân, đây là Vũ Dư đạo nhân lấy vô thượng pháp lực, từ trong ánh nắng của Bàn Cổ thế giới ngưng tụ ra chín đại thái dương chân phù!

Nhẹ nhàng thổi một tiếng, trên trán Vũ Dư đạo nhân chảy xuống một dòng mồ hôi lạnh. Hân mở to mắt nhìn, lần lượt đem thái dương chân phù đưa vào trong kiếm phôi. Trên Hồng Mông kiếm phôi bừng sáng ánh vàng, chín lốc xoáy nhanh chóng hóa thành chín mảng phù văn màu vàng mãnh liệt, chói mắt.

“Ấn chứa thái dương chân ý, vì hàng ma mà đến, kiếm này nên là ‘Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm’!”

Vũ Dư đạo nhân khẽ móc ngón tay, ngực Cơ Hạo vỡ ra một cái khe lớn, một mảng lớn tinh huyết phun trào, nhanh chóng phun vào trong Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm giống như một đám lửa màu vàng đang hùng hực thiêu đốt.

Tinh huyết vào kiếm, Cơ Hạo chợt cảm giác được, mình đã phát sinh liên hệ thân mật với một tồn tại cường đại.

Chương 888: Một Miếng Vỏ Cây

Thu hồi Cửu Dương Qua, chân đạp Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, bộ pháp lóe lên mơ hồ có kim quang nhộn nhạo, mỗi một bước đạp xuống đều có một mảng ánh sáng chói lóa ngưng tụ hư không, như tinh tú hằng cổ bất diệt chiếu rọi hư không.

Cầm Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, thi triển ra một bộ kiếm pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, Cơ Hạo động tác thông thả, từng chiêu từng thức nghiêm ngặt có độ, kiếm thể triển khai dẫn động thiên địa phong vân, Lưu Diễm Hải theo đó nhắc lên sóng cao nghìn trượng.

Mỗi một chiêu thi triển ra, chín phù ấn màu vàng chất chứa vô số huyền diệu trên thân kiếm Cửu Dương Đăng Ma Kiếm liền phun trào ánh sáng chói lóa, như chín vầng mặt trời nho nhỏ xếp thành hàng chữ Nhất ở trên thân kiếm, phóng ra khí tức cường đại làm người ta hít thở không thông.

Mỗi một chiêu thi triển qua đi, trong kiếm thể đều có một luồng nhiệt lực đáng sợ đang ngưng tụ. Cơ Hạo khi vừa mới bắt đầu vung bảo kiếm vẫn thoải mái sung sướng, nhưng sau ba năm chiêu thức, bảo kiếm càng lúc càng nặng, lấy thân thể mạnh mẽ có thể so với cao giai Vu Đế của hắn cũng dần dần không cầm giữ được.

Giống như toàn bộ thiên địa đều đặt ở trên thân Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, mang tới cho Cơ Hạo áp lực vô cùng.

Dần dần, một bộ kiếm pháp còn thi triển chưa đến một thành, lực lượng tích tụ trên kiếm thể của Cơ Hạo đã ép đến mức xương khớp toàn thân hắn hầu như vỡ vụn từng tắc một, hắn cũng không sao khống chế kiếm thể nữa, chỉ có thể hét to một tiếng, hai tay cầm chuôi kiếm, vung trường kiếm tám thước hung hăng bổ về phía trước.

Chín mảng phù văn màu vàng trên thân kiếm đồng thời hiện lên một mảng

ánh sáng mạnh, vang lên ‘Ông’ một tiếng, mặt trời bên trên hơi âm đạm đi, một đạo kiếm quang nhanh chóng như lửa, cuồn dã như sét từ trên thân Cửu Dương Đăng Ma Kiếm chột lóe, hóa thành một đạo kiếm khí to lớn cao nghìn trượng, rộng mấy chục trượng gào thét mà đi.

Kiếm khí ánh vàng rực rỡ chất chứa khí tức vô cùng uy nghiêm đã xé rách mặt nước Lưu Diễm Hải, cấp tốc lướt thẳng tắp về phía trước. Nơi kiếm khí đi qua, lượng lớn nước biển nháy mắt bị bốc hơi, trên Lưu Diễm Hải xuất hiện một vết thẳng tắp rộng vài dặm, sâu trăm dặm.

Tổng cộng mười tám hòn đảo núi lửa hoạt động phun lửa chắn trước kiếm khí, kiếm khí ánh vàng rực rỡ cấp tốc lướt qua, mười tám đảo núi lửa nhỏ nhất chỉ bảy tám dặm phạm vi, lớn nhất ngàn dặm bị kiếm khí xẹt qua, từng cột sáng vàng huy hoàng phóng lên cao, mười tám hòn đảo huy hoàng ở trong kim quang vô thanh vô tức hòa tan, một chút tro bụi cũng không còn lại.

Một kiếm chém sập mười tám đảo núi lửa, kiếm khí lướt bay ba ngàn dặm!

Cơ Hạo cầm Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, toàn thân mồ hôi như mưa rơi, tứ chi run rẩy không thôi, thân thể cường hãn đã tiêu hao toàn bộ khí lực, hãn thiếu chút nữa ngay cả khí lực thẳng người cũng không có.

Nhưng trong lòng hãn lại mừng như điên không thôi. Uy năng Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, uy lực bộ kiếm pháp này của Vũ Dư đạo nhân, hai cái cộng vào nhau, Cơ Hạo chỉ phát huy không đến một phần vạn lực lượng trong đó, đã có lực sát thương đáng sợ như thế!

Chưa thấy Vũ Dư đạo nhân mặt lộ vẻ cười đắc ý, mà sắc mặt Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân càng thêm cay đắng sao?

Cơ Hạo cầm Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, phát huy ra uy lực càng cường đại, lại càng khiến Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân khó chịu!

“Đa tạ sư tôn ban kiếm! Đa tạ sư tôn ban pháp!” Cơ Hạo hai tay nâng Cửu

Dương Đăng Ma Kiếm, quỳ gối giữa không trung, hướng Vũ Dư đạo nhân liên tục đập đầu vang chín cái.

Đứng dậy, Cơ Hạo nghiêm nghị hướng Thanh Vi đạo nhân cũng đập đầu vang chín cái, cung kính nói: “Đa tạ nhị sư bá hậu thưởng, nhị sư bá hao tổn tinh huyết thành toàn đệ tử, đại ân đại đức đệ tử ghi nhớ trong lòng!”

Thanh Vi đạo nhân cũng cười lên rất ấm áp. Gương mặt hắc vẫn cứng ngắt như tấm ván cửa, nhưng trong ánh mắt lại đã thêm vài phần ôn hòa. Hắc nhìn Cơ Hạo biết tiến thoái, hiểu lễ tiết, tán dương gật gật đầu: “Ừm, quả nhiên là đệ tử vô cùng tốt. Tam đệ, đệ tử này người thu không sai.”

Vũ Dư đạo nhân ngửa mặt lên trời cười dài ‘Ha ha’, trong mắt hắc lóe ra tinh quang, đột nhiên hướng toàn thân Cơ Hạo quét một lần.

“Y? Hộ thân pháp y kia của người...” Vũ Dư đạo nhân đột nhiên phát hiện, Kim Ô Liệt Diễm Bào hắc tự rèn mà thành cho Cơ Hạo lại không thấy đâu nữa. Hắc thoáng cảm ứng một chút, liền phát hiện Kim Ô Liệt Diễm Bào là bị người ta bạo lực phá hủy.

“Pháp y sư tôn ban tặng bị ma đầu phá hủy rồi.” Cơ Hạo cười khổ nói: “Bọn ma đầu này thực lực quá mạnh, đệ tử không ngăn được.”

Vũ Dư đạo nhân trầm ngâm một lát, hắc đột nhiên lấy ra một viên kim đan to bằng ngón cái, toàn thân màu vàng nhạt như hồ phách, long lanh trong suốt như hạt châu hoàng ngọc, bên trong mơ hồ có chín phù văn cực kỳ nhỏ bé như ẩn như hiện.

“Mộc đạo hữu, đây là Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan đại huynh luyện chế, là vô thượng linh đan duy nhất trong thiên địa có tác dụng đối với chúng ta các tồn tại cấp độ này thần hồn bị thương.” Vũ Dư đạo nhân thưởng thức viên đan được này, cười ha ha nhìn Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân.

Mắt Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân thoáng cái ngây ra.

Hoa đạo nhân còn tốt chút, vẻ mặt hẩn lạnh lùng nghiêm túc nhìn viên Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan đó, ánh mắt lóe lên không biết đang nghĩ cái gì.

Nhưng trông mắt Mộc đạo nhân thiếu chút nữa bị viên đan dược đó hấp dẫn từ trong hốc mắt nhảy ra. Hẩn nhìn chăm chăm viên Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan, cho dù là Cơ Hạo cũng nhìn ra sự khát vọng của hẩn đối với viên đan dược này.

Trong lòng Cơ Hạo khẽ động.

Lấy đạo hạnh tu vi của Mộc đạo nhân, lấy tâm cảnh của hẩn, cho dù là bảo bối tốt bao nhiêu đặt trước mặt hẩn, hẩn cho dù động lòng, cũng sẽ không biểu hiện như vậy!

Hẩn có biểu hiện như thế, giải thích duy nhất chính là, tâm cảnh Mộc đạo nhân đã bị hao tổn!

“Vũ Dư đạo hữu!” Mộc đạo nhân dồn dập nói.

“Ừm, bản đạo vừa rồi còn có hoài nghi, hiện tại bản đạo dám khẳng định, tâm thần đạo hữu người đã bị hao tổn!” Vũ Dư đạo nhân nghiêm túc nhìn Mộc đạo nhân, lạnh lùng nói: “Người và các vực ngoại thiên ma đó, rốt cuộc khúc mắc thế nào? Sao có thể khiến tâm cảnh người phạm phù như vậy?”

Hoa đạo nhân tiến lên một bước, chắn trước mặt Mộc đạo nhân, hẩn trầm giọng nói: “Vũ Dư đạo hữu...”

Vũ Dư đạo nhân ngắt lời Hoa đạo nhân, hẩn trầm giọng nói: “Bản đạo mặc kệ các hoạt động lén lút của các người, viên Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan này, đại huynh luyện chế cũng rất tốn sức, mỗi ngàn năm cũng chỉ có ba năm viên xuất phẩm, hơn nữa quá khứ tích trữ, bị đám đệ tử không nên thân kia của bản đạo lãng phí hơn phân nửa.”

Cơ Hạo cười lên ‘Ha ha’.

Thanh Vi đạo nhân tức giận trừng mắt nhìn Vũ Dư đạo nhân một cái —— lời

này cũng chỉ có Vũ Dư đạo nhân có thể đúng lý hợp tình nói ra. Môn nhân đệ tử Vũ Dư đạo nhân tính cách thẳng thắn hào sảng, thấy việc bất bình liền rút kiếm mà lên, đánh nhau vật lộn đó là chuyện thường, tâm thần bị hao tổn càng bình thường.

Cho nên Vũ Dư đạo nhân thường xuyên chạy tới đàn tràng của Đại Xích đạo nhân, nhìn trông mong đem Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan tồn kho lấy đi hơn phân nửa.

Đến hiện tại, cho dù là Đại Xích đạo nhân muốn lấy ra một hai viên Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan, đó cũng là chuyện không dễ dàng, thật sự là bị đám môn nhân đệ tử kia của Vũ Dư đạo nhân lãng phí quá nhiều, nhiều lắm rồi.

“Một viên này, sợ là một viên duy nhất trong ba năm trăm năm tới đây.” Vũ Dư đạo nhân nhìn Mộc đạo nhân cười nói: “Đạo hữu một cái lượng kiếp sẽ lột da một lần. Bần đạo muốn đạo hữu sau khi tiến vào Bàn Cổ thế giới, lột xuống cái vỏ cây thứ nhất!”

Mộc đạo nhân ngẩn ngơ, Hoa đạo nhân cả giận hừ một tiếng.

Vũ Dư đạo nhân cười thường thức Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan, chậm rãi nói: “Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan không phải thứ gì tốt, nhưng tâm thần bị hao tổn, đối với chúng ta tồn tại bậc này mà nói, ha ha!”

Mộc đạo nhân trầm mặc một lát, lắc đầu, thở dài một hơi, vung tay ném ra một cuộn vỏ cây bích quang ngập trời.

Vũ Dư đạo nhân búng ngón tay, Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan bay vào trong tay Mộc đạo nhân.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhìn nhau một cái, đồng thời lắc đầu không nói, đều nhập vào hư không biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chương 889: Cửu Dương Vô Cấu

“Ha ha!”

Thanh Vi đạo nhân đột nhiên cất tiếng cười to, vừa cười, hắc vừa dùng một ngón tay hướng tới Vũ Dư đạo nhân không ngừng lắc.

“Hắc hắc!”

Vũ Dư đạo nhân không biết từ nơi nào lấy ra một cái hồ lô rượu, vừa trút ngụm rượu lớn, vừa ‘Hắc hắc’ cười quái dị.

Cơ Hạo lại không dám thất lễ. Tuy vừa rồi vẻ mặt vừa muốn khóc lại muốn giận đó của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân rất cổ quái, khiến hắc thấy được chỉ muốn ôm bụng cười to, nhưng hắc cũng không dám cười ra tiếng.

Hắc chỉ có thể nhìn chăm chăm một cuộn vỏ cây dài hơn một trượng, sau khi cuộn lại đại khái to hơn một thước đánh giá không ngừng.

Vỏ cây tính chất cực kỳ nhẫn nại, bên trên có thể nhìn thấy hình dáng vân gỗ rõ ràng, từng cái hoa văn gỗ rõ ràng dị thường, phác họa thành hoa văn cực kỳ tuyệt vời, chất chứa vô số đạo vận huyền bí.

Trong vỏ cây chồng chất có ráng màu mơ hồ, tuy là vỏ cây, lại cho người ta một loại khuynh hướng cảm xúc mượt mà sáng loáng như ngọc trai lưu ly, càng có các tia bảo quang từ trong vỏ cây không ngừng lộ ra, dẫn tới hư không xung quanh cũng như sóng nước chấn động không ngừng.

Đây chính là vỏ cây bản thể Hồng Mông bồ đề của Mộc đạo nhân lộ ra.

Bản thể Mộc đạo nhân thời gian dài đằng đằng mỗi một lượng kiếp, mới có thể lộ ra một tấm vỏ cây. Một lượng kiếp mấy chục ức năm thời gian, có thể nghĩ trong một tấm vỏ cây này chất chứa năng lượng nồng đậm cỡ nào, chất

chứa đại đạo tinh nghĩa thâm ảo cỡ nào.

Vũ Dư đạo nhân vơ vét, càng là tấm vỏ cây đầu tiên sau khi Mộc đạo nhân tiến vào Bàn Cổ thể giới lộ ra, nói cách khác, đây là một tấm vỏ cây Mộc đạo nhân tìm hiểu đại đạo diệu lý từ Hồng Mông hỗn độn chi đạo chuyển thành thiên đạo diệu lý của Bàn Cổ thể giới, tiên thiên hậu thiên chuyển hóa, chất chứa vô cùng tạo hóa huyền cơ.

Thế gian chỉ một tấm này, là kỳ trân độc nhất vô nhị.

Nếu không phải Mộc đạo nhân thần hồn bị hao tổn, phải mượn dùng lực lượng Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan khôi phục, cho dù Vũ Dư đạo nhân rút kiếm chém giết, cũng đừng hòng kiếm được cuộn vỏ cây này!

Phải biết, đây chính là vỏ cây bản thể Mộc đạo nhân lộ ra, tương đương là da trên thân một người. Vũ Dư đạo nhân bá đạo tới đâu nữa, cũng không có khả năng dùng võ lực ép một đại năng cùng cấp với hãn đem da của mình đưa cho người khác.

Chỉ có dưới loại tình huống đặc thù này, dùng đỉnh cấp linh đan Mộc đạo nhân nhu cầu cấp bách, mới có thể từ trên tay Mộc đạo nhân giao dịch được miếng vỏ cây này.

Thanh Vi đạo nhân cười. Vũ Dư đạo nhân cũng cười, hai huynh đệ cười rất vui vẻ, cười rất sáng lạn. Một viên Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan không tính là gì, Đại Xích đạo nhân có thủ đoạn, có tài nguyên, hoàn toàn có thể luyện chế nhiều Cửu Chuyển Uẩn Hồn Đan hơn.

Nhưng một cuộn vỏ cây bồ đề có một không hai trong thiên hạ này đã thuộc về Vũ Dư đạo nhân!

Cái này không chỉ có là vấn đề một miếng vỏ cây, càng là da mặt Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân hôm nay xem như hoàn toàn bị lột xuống rồi!

Cho nên Thanh Vi đạo nhân cười vô cùng sáng lạn, ánh mắt nhìn về phía Cơ Hạo lại càng thêm mang theo vài phần thưởng thức.

Vung Long Hồ Ngọc Như Ý ở tay trái một cái, Thanh Vi đạo nhân cười hướng Cơ Hạo gật đầu nói: “Thôi. Tam đệ đã coi trọng người như thế, sư bá cũng không thể keo kiệt, khó được hôm nay được xem hai phen trò hay, sư bá có hứng thú, dứt khoát thành toàn cho người vậy!”

Chỉ tay, trước mặt Thanh Vi đạo nhân xuất hiện một cuộn tơ dài mềm mại mỏng manh như hàn băng ngưng tụ thành, một khối tinh thạch màu vàng trên dưới một trượng tản mát ra hào quang mãnh liệt, mấy chục khối bảo thạch màu sắc khác nhau, tản mát ra hào quang kỳ dị khác nhau.

“Tam đệ, người thấy thế nào?” Thanh Vi đạo nhân chỉ chỉ ba loại tài liệu trước mặt.

“Sợ là còn không xứng với da mặt Mộc đạo nhân.” Vũ Dư đạo nhân rất không khách khí nói: “Ta nơi này còn có một chút thứ tốt. Giữ lại cũng vô dụng, dứt khoát cùng dùng vào.”

Mang theo vài phần lén lút hướng bốn phía nhìn quanh một phen, Vũ Dư đạo nhân búng ngón tay, một khối vảy rồng to trăm trượng, màu sắc sỡ hình tam giác lạng lẹ hiện lên, một luồng long uy sâu sắc, cổ xưa khê tán phát ra.

“Tổ long nghịch lân?” Thanh Vi đạo nhân ngẩn ngơ, vẻ mặt hỗn độn một phen nhìn chăm chăm Vũ Dư đạo nhân, mở mở mồm, hần lắc đầu, Long Hồ Ngọc Như Ý ở tay trái vung lên, một đạo hắc bạch nhị khí thổi quét ra, đem hần và Vũ Dư đạo nhân tất cả đều bao bọc vào.

“Thôi, các tài liệu phạm huý khác của người cũng không cần lấy ra nữa, chúng ta chậm rãi kiểm kê là được.” Thanh Vi đạo nhân bất đắc dĩ lẩm bẩm một tiếng.

Cơ Hạo cũng đầu đầy mồ hôi lạnh, tổ long nghịch lân? Loại vật đòi mạng này

Vũ Dư đạo nhân kiếm từ đâu vậy? Thuỷ tổ tất cả long tộc trong thiên địa, vậy ngược của hắc... Đối với long tộc mà nói, tương đương là thứ đem thờ như tổ tông, Vũ Dư đạo nhân hắc rốt cuộc làm sao mà kiếm được

Trong hư không truyền đến Vũ Dư đạo nhân dặn dò: “Ồ nhi, người tạm chờ một lát. Long Hồ Ngọc Như Ý của nhị sư bá người, bên trong có một khoảng hư không, bên trong tốc độ thời gian trôi là ức vạn lần bên ngoài, vì sư luyện chế cho người một món đỉnh cấp hộ thân pháp y.”

Hắc bạch nhị hoá khí làm một khí cầu đường kính trăm trượng, lơ lửng ở giữa không trung chậm rãi xoay tròn, trong đó mơ hồ có một Thái Cực đồ ẩn to lớn như ẩn như hiện.

Cơ Hạo ở bên ngoài đợi một ngày một đêm, đột nhiên khí cầu vỡ ra một khe hở, một luồng tử khí xộc thẳng lên trời, bỗng chợt biến mất không thấy.

Một lát sau, một khí tức thanh đạm tự nhiên từ trên cao truyền đến, một lão nhân mặc trường bào vải thô màu trắng, thần thái tiêu dao thong dong chân đạp mây trắng từ trên cao hạ xuống, thân hình nhoáng lên một cái tan vào trong khí cầu.

Trong lòng Cơ Hạo căng thẳng, hắc ngay lúc nhìn thấy lão nhân, thiên địa mơ hồ chấn động, hắc liền hiểu thân phận lão nhân—— chính là Đại Xích đạo nhân đại ca của Vũ Dư đạo nhân và Thanh Vi đạo nhân, thực lực cao sâu không lường được nhất!

Da đầu hắc không khỏi phát tê từng đợt, Vũ Dư đạo nhân rốt cuộc muốn luyện chế cho mình một món hộ thân pháp y thế nào? Sao lại đem vị đại nhân vật thần bí khó lường nhất này cũng dẫn ra? Có bảo bối gì, là cần ba người bọn họ liên thủ?

Ngồi xếp bằng giữa không trung, Cơ Hạo ngây ngốc chờ.

Trong lúc đó, vài thứ Cơ Hạo cảm nhận được khí tức Chúc Dung thị ở chân

trời xẹt qua. Vài lần Chúc Dung thị hướng bên này nhìn liếc một cái, giống như con thỏ bị dọa dùng tốc độ nhanh nhất chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Rất hiển nhiên, Chúc Dung thị nhận ra khí cầu hắc bạch nhị sắc dây dưa này là lai lịch gì.

Rất rõ ràng, Chúc Dung thị cũng không muốn có quá nhiều khúc mắc với Thanh Vi đạo nhân.

Lại qua sáu ngày sáu đêm, không biết tiểu thế giới kia trong Long Hồ Ngọc Như Ý đã qua bao lâu, đột nhiên khí cầu hai màu đen trắng tiêu tán, một cơn gió mát, một đạo tử khí phóng lên cao, bỗng chợt chẳng biết đi đâu, ở tại chỗ chỉ để lại một mình Vũ Dư đạo nhân.

Cơ Hạo kính cẩn hướng một cơn gió mát, một đạo tử khí hành lễ quỳ tiến, lúc này mới nhìn về phía Vũ Dư đạo nhân thở hỗn hển.

“Sư tôn!” Nhìn vẻ mặt Vũ Dư đạo nhân có chút mệt mỏi, trong lòng Cơ Hạo rất xúc động, lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Ừm, người có Cửu Dương Qua, Cửu Dương Đãng Ma Kiếm, pháp y này, gọi là Cửu Dương Vô Cấu Y đi, không dính một hạt bụi, ngoại ma không gần, đao rìu không vào, vạn kiếp không thương... pháp y này, là một món tốt nhất trong bảo bối vi sư nhiều năm qua như vậy tự tay luyện chế.”

Vũ Dư đạo nhân cười đem một pháp y toàn thân kim quang huy hoàng, bên trong có chín vầng mặt trời nhỏ mãnh liệt cấp tốc xoay quanh bay múa ném về phía trên người Cơ Hạo.

Pháp y nhẹ như cánh ve rơi trên người, thân thể Cơ Hạo hơi động, liền có đại nhật liệt hỏa vờn quanh toàn thân, phụ trợ hắc huy hoàng trang nghiêm như thái dương tôn thần trong truyền thuyết buông xuống thế gian.

Chương 890: Vạn Tên Phục Giết

Một đạo thần quang màu vàng sẫm xuyên qua hư không. Cơ Hạo dựng lên Thiên Địa Kim Kiều, mang theo a mã Thanh Phục và mấy chục vị tộc nhân thân cận, xé rách hư không hướng Trung Lục Nghiêu Sơn lĩnh bay nhanh.

Chuyện trấn ma thánh cung đã kết thúc, nhưng ở dưới lời mời của Chúc Dung thị, Vũ Dư đạo nhân vui vẻ mang theo A Bảo, Quy Linh đi Chúc Dung phong làm khách. Cái này cũng là Vũ Dư đạo nhân cẩn thận, sợ đám vực ngoại thiên ma chưa dứt tà tâm, đi thần cung quấy rầy một lần nữa.

Có Vũ Dư đạo nhân tự mình tọa trấn, vực ngoại thiên ma không đánh chủ ý Xi Vưu thì thôi, nếu bọn chúng còn dám đi qua quấy nhiễu, cũng chỉ là tự tìm xui xẻo.

Cơ Hạo quay về Kim Ô lĩnh, thương lượng với các trưởng lão bộ tộc một phen, hẳn tự mang theo Thanh Phục chạy về Nghiêu Sơn thành gặp Cơ Hạ, mà Kim Ô bộ sẽ lựa chọn điều động một đám tộc nhân tinh nhuệ, ở dưới sự hộ tống của Chúc Dung thần tộc, đi Trung Lục Nghiêu Sơn lĩnh.

Dù sao tộc nhân Kim Ô bộ, mới là thân nhân cùng huyết mạch cốt nhục với Cơ Hạo, nay tộc nhân trong Nghiêu Sơn lĩnh đông đúc, lại đều là ngoại tộc Cơ Hạo mua đến, cướp đến, lừa gạt kiếm được thậm chí là tộc nhân dị tộc.

Ở thời đại này, một bộ tộc muốn thịnh vượng phát đạt, muốn cường đại hơn nữa có lực ngưng tụ, nhất định phải có một đám tộc nhân tâm phúc đáng tin. Các con dân lãnh địa mua, cướp, lừa đến, trên bản chất đã không thể bằng tộc nhân Kim Ô bộ.

Các trưởng lão Kim Ô bộ rất coi trọng ý kiến của Cơ Hạo, ở dưới yêu cầu của Cơ Hạo, bọn họ chuẩn bị lựa chọn điều động hơn ngàn vạn tộc nhân tinh nhuệ đi Trung Lục. Có đám tộc nhân này gia nhập, lãnh địa của Cơ Hạo mới tính là vững như Thái Sơn.

Thiên Địa Kim Kiều nhanh cỡ nào, linh hồn bốn nguyên của Cơ Hạo cường đại hơn ngàn vạn lần, lại có Thanh Vi đạo nhân tăng pháp lực cho hắn, một thân tu vi cường đại hơn lúc trở lại Nam Hoang mấy lần, thúc dục Thiên Địa Kim Kiều càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Ngắn ngủn vài canh giờ, Cơ Hạo đã từ Nam Hoang tới trên không Trung Lục thế giới. Hắn dừng Thiên Địa Kim Kiều, lơ lửng ở ngoài tầng cương phong đáng sợ của Trung Lục thế giới, ở cao nhìn xuống quan sát Trung Lục thế giới rộng lớn khôn cùng.

“A mỗ, nơi này chính là Trung Lục, Bồ Phán ở đây, Nhân Hoàng nhân tộc chúng ta cũng ở nơi này.”

Đứng ở ngoài tầng cương phong, cách đại địa Trung Lục thế giới không biết còn bao nhiêu ức dặm khoảng cách. Thanh Phục chỉ là tu vi Đại Vu, năng dùng hết thị lực, cũng chỉ có thể nhìn thấy một mảng non xanh nước biếc rộng lớn khôn cùng.

Nhưng dù xa xa nhìn một cái, cũng có thể cảm nhận được Trung Lục thế giới không tầm thường.

so sánh với Nam Hoang đã man thô hào, Trung Lục thế giới mỗi một ngọn núi, mỗi một con sông đều lộ ra một hơi thở mượng mà linh động, lộ ra một ý nhị làm người ta vui vẻ thoải mái. Loại ý nhị tự nhiên linh động này càng thêm phù hợp tâm cảnh của Thanh Phục, khiến nàng nhìn qua đã thích nơi này.

“Đó là một địa phương tốt!” Thanh Phục kéo tay áo Cơ Hạo, mặt đầy nét cười liên tục gật đầu: “Nam Hoang sơn thủy cây cối cũng bất phàm rồi, nhưng so sánh với nơi này, luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.”

Bình luận phong cảnh sơn thủy Trung Lục thế giới một phen, đề tài của Thanh Phục tự nhiên mà vậy đối phương hưởng: “Hạo à, Man Man a mỗ từng gặp rồi. Cô nương tên là Thiếu Ti kia thế nào? Con thích cô bé bao nhiêu? Nếu yêu mà nói, thì nhanh chóng cưới đi!”

Nheo nheo mắt phượng thon dài, Thanh Phục cười ha ha nâng tay, kiễng chân, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Cơ Hạo.

“Cũng cao lớn như vậy rồi, a mỗ cũng chỉ có thể tới bả vai của con. Ngẫm lại lúc con mới sinh ra, như một con chuột trúc lớn, chỉ dài như vậy thôi.”

Vươn bàn tay múa máy một phen, trong ánh mắt Thanh Phục tràn đầy cưng chiều nhìn Cơ Hạo: “Cho nên, con cũng trưởng thành rồi, nhanh cưới Thiệu Ti và Man Man, sinh mười đứa tám đứa nhỏ đi, a mỗ trông giúp con!”

Cơ Hạo toát mồ hôi lạnh. Hắn nhìn Thanh Phục cười gượng nói: “A mỗ, cái này...”

Thanh Phục đã tiến vào trạng thái, nàng nheo mắt nhìn Cơ Hạo ôn hòa nói: “Còn nhớ bọn trẻ con cùng nhau lớn lên với con không? Con của bọn nó, lớn nhất cũng đã có thể đi săn giết sói hoang một mình rồi!”

“Con hiện tại là Nghiêu Bá, là đại thần nhân tộc. Chức quan của con cũng sắp đuổi kịp các tổ tiên lợi hại nhất của Kim Ô bộ. Về sau, Hạo nhà chúng ta đại biểu một mũi tộc nhân này, sẽ là chi nhánh cường thịnh nhất Kim Ô bộ.”

“Con sinh nhiều đứa nhỏ chút, nhất là thằng nhóc, như vậy một gia tộc mới có thể cường thịnh lên. Chiến sĩ càng cường đại, lại càng có trách nhiệm tăng thêm trẻ con thiên phú tuyệt cho bộ tộc.”

Khóe miệng Cơ Hạo hơi co rúm, cười gượng liên tục hứa hẹn.

Trên Thiên Địa Kim Kiêu, mấy đứa nhỏ đã ngẫm nghĩ choáng váng lú lú kêu la, Cơ Hạo không khỏi đau đầu một phen. Đám trẻ con này có nam có nữ, đều là đệ đệ muội muội mấy năm nay Cơ Hạo gia tăng cho Cơ Hạo!

Thanh Phục nhìn thoáng qua đám trẻ con í ới kêu loạn kia, dùng sức véo một cái ở trên cánh tay Cơ Hạo, thấp giọng quát: “Hương a cha con học hỏi thêm chút... Con là con của a mỗ, cưới thêm tám mươi một trăm cô nương cũng

không sao, cái đó khác với a cha con... Chỉ cần con nhìn trúng, a mỗ đi làm mai giúp con.”

Cơ Hạo cười ‘khà khà’ vài tiếng, vội vàng thúc dục Thiên Địa Kim Kiều, kéo theo một đạo thần quang màu vàng sẫm hướng phía Nghiêu Sơn lĩnh lao đi.

Hắn cũng không dám để Thanh Phục nói tiếp nữa, nói thêm, nhằm chừng Thanh Phục hôm nay có thể ép hắn đi động phòng. Cơ Hạo tuy thích Thiếu Ti và Man Man, nhưng tư duy của hắn không giống người thời đại hiện tại, hắn cũng không muốn lập gia đình sinh con quá sớm.

Nếu dựa theo ý của Thanh Phục, nhiều nhất trong ba năm năm, sẽ có mấy chục đứa trẻ con lãn loạn đầy đất, ôm đùi hắn gọi hắn ‘A cha’!

Nghĩ đến cảnh tượng hỗn loạn đó, Cơ Hạo liền cảm thấy da đầu phát tê, cả người cũng ngứa ngáy khó chịu.

Thiên Địa Kim Kiều hóa thần quang nhanh chóng đáp xuống, hầu như là dán các đỉnh núi bay nhanh. Cơ Hạo lướt qua Bồ Phán, đã tới nơi bên ngoài Nghiêu Sơn lĩnh không xa, hắn mở hết tốc độ phi độ, chỉ trở hướng Thanh Phục cùng đệ đệ muội muội, các tộc nhân thân cận phía sau giảng giải sơn thủy nơi này.

Nơi này là một bãi chăn nuôi thiên nhiên lớn nhất Nghiêu Sơn lĩnh, bên trên có vô số đàn thú hoang lưu động...

Nơi này là một chỗ lâm tràng quan trọng nhất của Nghiêu Sơn lĩnh, Nghiêu Sơn thành cấm mười lăm doanh địa đồn cũi ở trong vùng núi rừng này...

Phía trước, nơi lửa bay lên, đó là một trong mấy chỗ mỏ lớn nhất Nghiêu Sơn lĩnh, nơi đó có hơn một ngàn lò tinh luyện kim loại, mỗi ngày đều có thể rèn ra vô số tinh kim và kim loại quý trọng khác...

Một đường chỉ điểm, các tộc nhân thân cận phía sau Cơ Hạo đã kinh ngạc ngây người.

Bọn họ biết Cơ Hạo ở Bồ Phán lẫn lộn rất khá, đã được Nhân Hoàng phong làm ‘Nghieu Bá’. Nhưng họ hàng năm ở Nam Hoang, đối với ‘Bá hậu’ nhân tộc rất cuộc là tình huống thế nào, bọn họ không có chút khái niệm.

Nghe xong Cơ Hạo giảng giải hồi lâu, một đại hán thô phác hàm hậu bẻ bẻ bàn tay, kinh sợ vạn phần hỏi: “Hạo à, cái ỗ này của đứa nhỏ ngươi, một mảng lãnh địa này của ngươi bao nhiêu dặm?”

Đại hán này là đường huynh phương xa của Cơ Hạ, ngày thường quan hệ với Cơ Hạ vô cùng tốt, nghe xong vấn đề của hắn, Cơ Hạo đang muốn giảng giải, trong rừng rậm phía dưới đột nhiên truyền đến một tiếng quát nhẹ, ít nhất hơn vạn mũi tên thuần kim loại đúc thành lông lánh các loại hào quang phù văn, giống như châu chấu bay vun vút đến.

Mưa tên bay lên, rậm rạp bao phủ Cơ Hạo và chỗ yếu hại quanh thân tất cả người trên Thiên Địa Kim Kiêu.

Chương 891: Liên Thủ Làm

Ngoài thành Nghiêu Sơn, bên dòng sông lớn cuộn cuộn sóng trắng.

Man Man mặc nhuyễn giáp cộc tay da rồng chế thành, trong tay mang theo một cái xiên ba răng ám quang mơ hồ, tập trung tinh thần đứng ở trên một tảng đá lớn bờ sông, trong đôi mắt ánh lửa mơ hồ, xuyên thấu qua nước sông chảy xiết gắt gao tập trung một ổ Thiết Lân Liên Ngư bụng trắng lưng đen.

Một ổ liên ngư này ở trong cát mềm bờ sông đào một cái ổ cát lớn sâu khoảng ba trượng, xung quanh có đá lớn che chở, trong ổ cát dòng nước bình thản, bèo sinh trường nồng đậm, chính là nơi ẩn thân hàng đầu.

Man Man ngưng thần tụ khí, đột nhiên hét lớn một tiếng, xiên ba răng trong tay hung hăng đâm về phía trước.

Đầu xiên gào thét bay ra, như tia chớp xuyên thấu nước sông sâu tới mười mấy trượng, xuyên thủng sọ não một con Thiết Lân Liên Ngư bụng trắng lưng đen dài đến sáu thước, trên đầu xiên ba cái chí tử phù văn tà khí âm u chột lóe, thân thể đại liên ngư kịch liệt run rẩy một cái, nhất thời chết cứng ngắc.

Man Man hoan hô một tiếng, trên đầu xiên một sợi xích tinh tế màu đen căng thẳng, sau đó hướng phía sau mạnh mẽ co rút lại, đầu xiên mang theo gai ngược kéo con cá lớn bay ra khỏi nước sông, liên ngư cực lớn bị Man Man một tay chế trụ mang cá, hi hi ha ha ôm trong lòng.

“Cá lớn, cá lớn, Thiết Lân Liên Ngư ăn ngon.”

Man Man mặt mày hớn hở ôm đại liên ngư hầu như cao ngang thân thể nàng chạy về phía sau, bên kia một đồng lửa trại hùng hực, trên lửa trại lơ lửng một cái nồi sắt to, Vũ Mục đang thật cẩn thận đem một ít rễ cỏ vỏ cây cổ quái ném vào trong nồi.

Nước nóng sôi trào, trong nồi lại không có giọt nước sôi nào, nhưng vì Vũ Mục ném vào các gia vị kỳ quái kia, trong không khí đã mơ hồ có một mùi cực kỳ kỳ dị mơ hồ khuếch tán ra. Hương vị đó nói không rõ là tư vị gì, lại làm người ta không tự giác nước miếng chảy ròng ròng.

Thiếu Ti tiếp nhận đại liên ngư trong tay Man Man, đem nó đặt ở trên một cái lá chuối lớn tẩy rửa sạch sẽ, hướng Da Ma Sam Gia ngồi ở một bên cười nói: “Đến, mấy ngày hôm trước người cũng từng thấy ta làm như thế nào, hôm nay đến thử xem?”

Da Ma Sam Gia hưng phấn đến mức gương mặt đỏ bừng. Nàng liên tục gạt đầu, thật cẩn thận sờ sờ vảy cá cứng rắn lạnh như băng trên thân đại liên ngư, tiếp nhận con dao nhỏ đồng đỏ cán nạm vàng Thiếu Ti đưa cho nàng.

Con dao nhỏ đồng đỏ dài một thước hai tấc có mấy chục phù văn sắc bén và phù văn chắc chắn, được mài kỹ sắc bén vô cùng. Da Ma Sam Gia có chút lúng túng dùng răng cửa trên sòng dao cạo xuống một mảng lớn vảy cá, ngón tay đè thân dao nhẹ nhàng trượt. Chậm rãi, rất đều đều cắt xuống từng miếng cá óng ánh như tuyết.

“Đao pháp không tệ!” Vũ Mục ngồi cạnh lửa trại tán thưởng một tiếng: “Da Ma muội tử, người lúc hạ đao phải chú ý, cần căn cứ hoa văn vảy cá để lại trên da cá hạ đao, như vậy lưỡi đao càng thêm thuận lợi đi vào thịt cá, thịt cá sau khi cắt xuống chế biến càng thêm ngọt ngào tươi mới.”

Chỉ điểm Da Ma Sam Gia vài câu, Vũ Mục rất nghiêm túc nói: “Ô, Ngu tộc các người bên kia không biết là bộ dáng thế nào, nhưng nhân tộc chúng ta bên này, một cô nương nếu ngay cả nấu cơm cũng không biết mà nói, vậy khẳng định không lấy được chồng!”

‘Da’?

Da Ma Sam Gia kinh hô một tiếng, cô nương nhân tộc không biết nấu cơm, là không lấy được chồng sao?

Dân tộc này rất khác Ngu tộc, ở quý tộc Ngu tộc nơi đó, tiểu thư quý tộc nào nếu tự mình đi nấu cơm làm bếp, tự mình đi chế biến nước trà..., đó mới là mất thể thống, thật sự không lấy được chồng.

Việc Da Ma Sam Gia đang làm, nếu bị tỷ tỷ nàng Da Ma La Gia nhìn thấy mà nói, Da Ma La Gia khẳng định sẽ hộc máu té xỉu nhỉ?

Nhưng, cuộc sống của nhân tộc hình như thú vị hơn Ngu tộc nhiều.

Không cần mặc trang phục làm ra vẻ, không cần hóa trang đậm giả giọng tạo thế, có thể tận tình chạy, tận tình tiếp xúc với hoa cỏ cây cối, tận tình chơi đùa với các động vật đáng yêu, tận tình làm việc mình thích làm!

Cho dù là cắt miếng cá, cũng thú vị hơn nhiều so với ở trong Âm Nhật thành bảo nghịch những cái gọi là nghệ thuật cao nhã.

Từng miếng cá trắng noãn không ngừng rơi vào nồi nước, động tác của Da Ma Sam Gia càng thêm thuần thực, linh hoạt.

Xa xa, Phong Hành ngồi ở trên cành một cây đại thụ, xa xa nhìn Da Ma Sam Gia vui cười với Thiếu Ti, Man Man. Một thiếu nữ dị tộc, nhưng không làm người ta chán ghét chút nào. Thật sự là tồn tại ngoại tộc mà!

Không chỉ không khiến người ta chán ghét, ngược lại làm người ta không tự kìm hãm được thích nàng, trân trọng nàng!

Ở trong quý tộc Ngu tộc tà ác, tanh máu, dối trá, thiếu nữ như Da Ma Sam Gia, quả thật là bảo châu sáng ngời duy nhất trong bóng đêm khôn cùng.

“Ai!”

Phong Hành khẽ thở dài một hơi, thần cung tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng trong tay đặt ngang trên đùi, ngón tay nhẹ nhàng gảy dây cung, trong đầu Phong Hành hiện lên vô số gương mặt quen thuộc. Già, trẻ, nam, nữ!

Huyết khí ngập trời, khói đen nồng đậm.

Trong khói lửa cùng máu tươi, vô số gương mặt đã chết hướng hẳn mỉm cười, cười đến mức làm hắt đau lòng, cười đến mức linh hồn hẳn cũng cứng ngắt.

Bên trong có một gương mặt non nớt, nhìn qua có bảy tám phần tương tự với Da Ma Sam Gia, đều là hồn nhiên thuần thiện như vậy, chưa từng dính chút ô nhiễm nào, thuần khiết làm người ta say lòng, làm người ta tan nát cõi lòng.

“Nghệ Thần! Ưm... Ta sẽ trở về.” Phong Hành thấp giọng lầm bầm: “Ta nhất định sẽ trở về. Huyết mạch cổ thần Đại Nghệ sao, các người thật sự khiến huyết mạch này hổ thẹn, các người căn bản không xứng nắm giữ... Mà!”

Phong Hành động tác nhẹ nhàng ma sát thần cung trên tay, ngữ khí trở nên cực kỳ dịu dàng mà đa tình.

Thần cung khẽ kêu, từng luồng thần quang không ngừng chảy ra, chậm rãi dung nhập thân thể Phong Hành, khí tức Phong Hành liền cực kỳ thông thả lột xác, trở nên càng thêm sắc bén, càng thêm mơ hồ bất định.

Trong rừng rậm xa xa, Cộng Công Vô Ưu đứng ở dưới một cây đại thụ, bên người vờn quanh hơi nước nhàn nhạt.

Vẻ mặt hắt lạnh nhạt nhìn đám người Man Man, Thiếu Ti ở bên lửa trại nấu cơm dã ngoại chơi đùa, thấp giọng nói: “Mọi người tuy là bằng hữu, nhưng ta sẽ không xen vào lần hành động này của các người. Ta đem các người mang tới nơi này, đã hết bốn phận của bằng hữu.”

Nhẹ nhàng vung tay, Thái Tiêu sái đem một cây hắc ngọc tiêu xoay vài vòng ở giữa năm ngón tay, Cộng Công Vô Ưu lạnh nhạt nói: “Chuyện kể tiếp, dựa hết vào chính các người. Dù sao các người đã bày ra truyền tống trận, chỉ cần các người có thể cướp được người, thì có thể an toàn rút lui. Ta cáo từ trước, các người tùy ý đi!”

Cười vài tiếng, thân thể Cộng Công Vô Ưu nhoáng lên một cái, mang theo mấy chục chiến sĩ Cộng Công thần tộc nhảy vào sông lớn chảy qua rừng rậm, trong chớp mắt đã chẳng biết đi đâu.

Trong rừng rậm, gần ngàn quý tộc Ngu tộc cùng chiến sĩ Già tộc khoác trọng giáp vẻ mặt nghiêm túc tụ tập với nhau, bắt đầu kiểm kê giáp trụ trang bị trên người mình, đem ngọc phù phòng ngự, công kích cùng bảo vật có tính một lần có thể dùng tới đặt ở vị trí thuận tay nhất.

“Thời gian mười nhịp thở!” Một lão nhân Ngu tộc lạnh giọng quát: “Chúng ta chỉ có thời gian mười hơi thở, một đòn không trúng lập tức thông qua truyền tống trận rút lui, nếu không chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này.”

“Hiện tại, xuất phát!” Lão nhân Ngu tộc quát khê: “Mục tiêu, mang về Da Ma Sam Gia tiểu thư, giết sạch toàn bộ người bên cạnh nàng!”

Tay bùng, một tòa Ngu tộc thần tháp toàn thân đen sì gào thét đột ngột từ mặt đất mọc lên, nháy mắt bành trướng đến cỡ trăm trượng, phát ra quầng sáng dày nặng màu đen bao trùm không gian phạm vi trăm dặm.

Hơn một ngàn chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc thân hình như gió, kéo theo các dải tàn ảnh cấp tốc chạy ra khỏi rừng rậm.

Chương 892: Lực Tể Vạn Địch

Trên hiên Địa Kim Kiều, Cơ Hạo hung dữ quát.

Vạn mũi tên cùng bắn, giống như châu chấu từ bốn phương tám hướng đánh tới, không chỉ có bắn về phía Cơ Hạo, càng hướng Thanh Phục và tộc nhân Kim Ô bộ phía sau nàng bắn tới.

Lần này tộc nhân Cơ Hạo mang đến, trừ Thanh Phục, người khác đều là đệ đệ muội muội hẳn, cùng với một đám tộc nhân chí thân của Cơ Hạo, Thanh Phục, xem như toàn bộ tộc nhân quan hệ thân mật nhất ở Kim Ô bộ với Cơ Hạo.

Các kẻ địch mai phục trong núi rừng, thế mà mặc kệ xanh đỏ đen trắng, đem đoàn người Cơ Hạo tính hết vào trong mục tiêu, điều này không hề nghi ngờ đã chạm vào vảy ngược của Cơ Hạo.

Một luồng ác khí xộc lên thiên linh, Bàn Hi Thần Kính lao ra ngoài cơ thể, thần kính phong cách cổ xưa dày nặng khẽ run lên, một đạo thần quang âm u xoay chuyển, đem Thiên Địa Kim Kiều bao phủ hết.

Hơn vạn mũi tên mang theo tiếng xé gió chói tai cắm ở trên thần quang Bàn Hi Thần Kính phát ra, toàn bộ mũi tên đồng thời biến mất, sau đó trong núi rừng truyền đến vô số tiếng kêu đau, tiếng giận mắng kinh sợ đan xen.

Phía dưới, dưới mười mấy đỉnh núi lớn nhỏ, trong rừng rậm rạp, mấy ngàn bóng người xông lên trời cao, chân đạp cuồng phong đứng giữa không trung. Bọn họ mặc áo lông vũ bó sát người chỉ Đông Hoang di nhân có, phía sau mơ hồ có phong ảnh màu xanh vờn quanh, trong có hư ảnh cánh đại bàng, kim điêu, tiên hạc, thanh tước... các thần cầm linh cầm không ngừng vỗ.

Thanh Phục khẽ nhíu hai hàng lông mày dài. Nàng khẽ quát: “Đông Di tộc nhân? Hạo, con sao lại trêu vào bọn hắn?”

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, hần nhìn các Đông Di tiền thủ thần thái có chút chật vật kia, lạnh lùng nói: “A mỗ, không phải con trêu vào bọn hần, là bọn hần luôn dây dưa không ngớt đối với con... Bọn hần, thực đem con coi là quả hồng mềm dễ bắt nạt.”

Thanh Phục chậm rãi gật gật đầu, hai tay nàng buông xuống, trong ống tay áo từng tia bột phấn nhỏ bé không ngừng từ khe hở ngón tay nàng bay xuống. Những bột phấn đó hơi tiếp xúc không khí, liền lập tức hóa thành những làn khói vô hình vô sắc hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Trong tứ hoang đại lục của Bàn Cổ thế giới, chỉ có Nam Hoang đại lục khí hậu nhiệt độ cao ẩm ướt, trong rừng rậm nguyên thủy nảy sinh nhiều loại độc trùng cổ quái, cho nên bản lĩnh trị bệnh cứu người của vu y Nam Hoang chỉ là bình thường, muốn nói đùa bốn vu độc đòi mạng người ta, lại là tồn tại đỉnh cao nhất trong tứ hoang đại lục.

Thanh Phục kế thừa cổ độc vu thuật cao thâm khó lường của vu y Nam Hoang. Vu độc nàng sử dụng toàn bộ đến từ các loại độc trùng quý hiếm của Nam Hoang.

Đặc biệt Kim Ô bộ sau khi dựa vào Chúc Dung thần tộc, trở thành bộ tộc lệ thuộc trực tiếp Chúc Dung Đồng Cung, tài nguyên Chúc Dung thần tộc hướng Kim Ô bộ mở rộng cung ứng, Thanh Phục đạt được càng nhiều tài liệu đỉnh cấp độc trùng quý hiếm tinh luyện ra, tu vi vu lực của nàng chưa tăng tiến quá lớn, nhưng vu độc thuật của nàng lại đã đạt tới trình độ cực kỳ đáng sợ.

Mấy ngàn Đông Di tiền thủ lơ lửng giữa không trung, một đám ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cơ Hạo.

Ánh mắt Cơ Hạo chuyển động, băng lạnh vô tình nhìn chăm chú bọn hần. Nơi này cách Nghiêu Sơn lĩnh không bao xa, cao thủ cấp Vu Vương nếu chạy hết tốc độ, nhiều nhất nửa canh giờ có thể lao đến dưới thành Nghiêu Sơn.

Khoảng cách gần như vậy, nhiều tinh nhuệ Đông Di lén lút tụ tập ở đây như

vậy, trong đó tất nhiên có quỷ quái.

Đông Di tiền thủ lơ lửng trên không có hơn ba ngàn người, trong đó tồn tại cấp Vu Đế có gần trăm người, cao thủ cấp Vu Vương có gần ngàn người, hơn hai ngàn người còn lại tất cả đều là tồn tại Đại Vu đỉnh phong.

Trên thân bọn họ đều mặc áo lông vũ Đông Di đặc chế, cho nên tuy là thực lực cấp Đại Vu đỉnh phong, bọn họ vẫn có thể mượn dùng uy lực của áo lông vũ phi hành trên không.

Qua thời gian mấy hơi thở, lại có hơn bảy ngàn gần tám ngàn tiền thủ Đông Di từ rừng rậm bên dưới bay lên trời. Các Đông Di tiền thủ đó so với nhóm người đầu tiên thì yếu hơn không ít, hơn phân nửa đều là thực lực Đại Vu bình thường.

Bọn họ cũng mặc áo lông vũ, cũng phi hành trên không, chân đạp cuồng phong lơ lửng giữa không trung giăng co xa xa với Cơ Hạo.

Những Đông Di tiền thủ cấp Đại Vu này, khí tức bọn họ hơi hỗn độn, trên thân một số người đều mang theo vết máu, rõ ràng vừa rồi Bàn Hi Thần Kính đem hơn vạn mũi tên bắn ngược trở về, hơn bảy ngàn Đại Vu này không thể tránh thoát mũi tên mình bắn ra, bị tên bắn ngược bắn bị thương.

“Các người ở đây làm gì?” Cơ Hạo chấp tay sau lưng, Cửu Dương Vô Cấu Y phóng ra hào quang dữ dội, trừ gương mặt mờ hồ có thể thấy được, toàn bộ thân thể hẳn chính là một mảng lửa, một quầng sáng, căn bản không thấy rõ hình thể hẳn.

Nhiệt độ cao hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, đám tộc nhân Kim Ô bộ như Thanh Phục chỉ cảm thấy quanh thân ấm áp, nhưng các tiền thủ Đông Di kia thì cảm giác mình như bị lửa thiêu đốt, áo lông vũ trên người không ngừng tản mát ra mùi khét thoang thoang, càng có người bị nung đến mức làn da rạn nứt, chảy ra lượng lớn bọt nước.

Đây là uy lực Cửu Dương Vô Cấu Y tự mang, Cơ Hạo chỉ là hơi thúc dục thái dương cấm chế bên trong, đã có nhiệt độ cao thiêu người, uy lực thiêu đốt tuyệt đại bộ phận Đông Di tiên thủ không chịu nổi.

Đầu trận tuyển Đông Di tiên thủ bắt đầu dao động. Một lão nhân Đông Di tóc trắng xoa thân thể thẳng tắp lớn tiếng hô to: “Buông tay một phen, giết chết kẻ này! Có thể ở chỗ này đánh chết Nghiêu Bá, mỗi người đều có công lớn! Sau khi trở về, Nghê Thần thái tử tất nhiên trọng thưởng!”

Lại là Nghê Thần?

Về mặt Cơ Hạo lạnh lùng. Nghê Thần vô duyên vô cớ đưa hơn vạn nhân mã ẩn núp ở bên lãnh địa nhà mình làm gì?

Hắn lại sắp có âm mưu quỷ kế gì hay sao?

Còn quyền luyện không quên đối với thần cung trong tay Nghê Thần?

Cơ Hạo về mặt tối tăm nhìn về phía đám Đông Di tiên thủ kia. Mặc kệ Nghê Thần muốn làm gì, đã đến rồi, thì đừng nghĩ trở về được nữa.

Trong vu huyệt trong cơ thể, hơn ngàn điểm sáng màu vàng đang thông thả mà ổn định tăng cường, thái dương đạo chủng lơ lửng ở trong thần hồn không gian tỏa sáng rạng rỡ, pháp lực thuần dương khổng lồ bành trướng, như trăm con rồng bay lên ra ra vào vào ở trong đạo chủng.

Trên vạn Đông Di tiên thủ đồng thời kéo trường cung trong tay. Một lần này, tất cả bọn họ đem mục tiêu tập trung Cơ Hạo.

Bọn họ chuẩn bị hơn vạn người liên thủ một đòn, dựa vào công kích mạnh nhất giết chết Cơ Hạo. Về phần Thanh Phục và các tộc nhân phía sau nàng, thì không được đặt ở trong mắt bọn họ.

Dây cung khẽ chấn động, khi hơn vạn mũi tên sắp bắn ra, Cơ Hạo rút ra Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm.

Chân đạp Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, hai tay Cơ Hạo vung Cửu Dương Đãng Ma Kiếm, chậm rãi thi triển ra thức thứ nhất kiếm pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ.

Một kiếm bổ ngang hư không, một mảng ánh sáng u ám màu vàng lóe lên trên lưỡi kiếm, một đạo kiếm quang hình cung bay ra, vừa mới bay ra khỏi lưỡi kiếm, đã ở dưới nguyên thần khổng lồ của Cơ Hạo khống chế, kiếm quang tan rã hóa thành hơn vạn mảnh ánh sáng lạnh màu vàng to bằng ngón cái.

Nhiều tia sáng lạnh màu vàng kéo theo những đường cong uyển chuyển, tìm khe chui ngược, phá thẳng lỗ hổng trí mạng nhất trên người Đông Di tiên thủ.

Kiểm pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ xuyên thấu hư không, nghịch chuyển thời gian. Lúc một kiếm này phát ra, kiếm quang đã đuổi theo năm tháng trôi qua. Một kiếm nhanh đến mức không thể hình dung, một kiếm nhanh tới mức thời gian cũng không kịp chạy trốn.

Từ lão nhân tóc trắng xoá kia bắt đầu, hơn vạn Đông Di tiên thủ đều là mi tâm phun ra một dòng máu tươi, linh hồn bọn họ trực tiếp bị thái dương tinh hỏa đốt thành tro, hơn vạn người thân thể run rẩy, vô luận Vu Đế, Vu Vương, Đại Vu, tất cả đều rơi xuống như mưa vào trong rừng rậm.

Lúc này, vu độc Thanh Phục phát ra còn chưa phát huy bất cứ công hiệu gì, một kiếm của Cơ Hạo đã chém giết hơn vạn cường địch!

Chương 893: Đình Đầu Tiễn Thư

Vũ Mục đang cười ha ha nhìn miếng cá của Da Ma Sam Gia, hẳn thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, hưởng Phong Hành chỗ xa xa liếc một cái.

Trong mắt Vũ Mục lộ vẻ bất đắc dĩ, trong ánh mắt mơ hồ có nét trách cứ.

Hảo cảm của Phong Hành đối với Da Ma Sam Gia, trừ Man Man với Thái Ti, trong thành Nghiêu Sơn người nào không biết?

Những người đã thích nha đầu này, cho dù nàng là dị tộc, người cũng cần thân cận với người ta thêm chút, nói thêm mấy câu với người ta chứ? Cứ suốt ngày như vậy, cách mười mấy dặm theo người ta, thế này tính là gì đây?

Cách mười mấy dặm, lấy nhãn lực của Phong Hành có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi một sợi lông tơ thật nhỏ trên mặt Da Ma Sam Gia, nhưng Da Ma Sam Gia lại ngay cả Phong Hành người rất cuộc ở nơi nào cũng không rõ!

“Tiểu tử khốn kiếp!” Vũ Mục thấp giọng lầm bầm, từ trong túi bên người lấy ra mấy khối gỗ hỏa ngô đồng toàn thân đỏ rực, ném vào trong lửa trại.

Thuận tiện nói một tiếng, gỗ hỏa ngô đồng này là tài liệu củi lửa tốt nhất, mấy ngày nay có đại đội nhân mã phượng tộc ở Nghiêu Sơn thành xây trận cơ truyền tống trận vượt giới loại vĩnh viễn cố định, Vũ Mục thật không dễ gì mới từ trong tay các tộc nhân phượng tộc giao dịch được các củi lửa hỏa lực kỳ mạnh mẽ này.

Gỗ hỏa ngô đồng hùng hực thiêu đốt, ánh sáng xanh nhạt, nhiệt độ hỏa lực có thể hòa tan vàng đá.

Mặt ngoài cái nồi sắt lớn lóe ra phù văn màu đen, nước canh trong nồi sôi trào, từng miếng thịt bằng bàn tay hầu như bán trong suốt ở trong nước canh quay cuồng lên xuống, một mùi tanh kỳ dị làm người ta thêm nhỏ dãi.

Vũ Mực buông xuống oán giận đối với Phong Hành, toàn bộ tinh thần đều tập trung ở trong nồi đun nước. Hắn cẩn thận, đem vài loại nấm, địa y quý hiếm bản thân không dễ gì mới thu thập được ném vào nồi đun nước, những cái nấm cùng địa y đó có thể bảo đảm vị canh càng thêm ngon lành thuần hậu.

‘Vù’ một tiếng, một quầng sáng màu đen đột nhiên bao trùm bầu trời.

Một mũi tên lực đạo cực kỳ cường mãnh, to cỡ trường mâu nhân tộc sử dụng lao vút đến, theo tiếng xé gió đáng sợ, mũi tên bắn thẳng tắp về phía sau cổ Vũ Mực.

Vũ Mực khẽ hừ một tiếng, cổ hắn vô cùng kì diệu tách ra hai bên, toàn bộ da thịt, xương cốt, mạch máu... các tổ chức tất cả đều vỡ ra thành hai nửa. Mũi tên thật lớn từ trong lỗ thủng cổ hắn tự vỡ ra bắn qua, hung hăng đánh vào trên nồi canh của hắn.

‘Vù’ một cái, cái cổ nứt ra tự khép lại, Vũ Mực dùng kỳ môn vu pháp mấy ngày nay vừa mới từ trên tay các đại vu sư Vu Điện học được tránh mũi tên, lại trở mắt nhìn một nồi nước canh ngon lành bị mũi tên đánh đổ.

“Canh của ta!”

Vĩnh viễn đứng ở trước mặt một hiệu tử mắng cha mẹ hắn. Người cũng vĩnh viễn đứng ở trước mặt một tên tham ăn đánh đổ mỹ thực hắn chờ mong, hai chuyện này, đều đủ khiến người ta liều mạng với người!

Giờ phút này Vũ Mực chính là nghĩ như vậy. Canh tươi hắn hao phí khổ tâm điều chế bị đánh đổ, thứ khác thì không sao, các gia vị hắn khổ tâm thu thập, thật không dễ gì chế biến, đó đều là tâm huyết ngưng tụ!

Gầm lên giận dữ, đỉnh đầu Vũ Mực một đám mây mưa đen sì bỗng dưng lao ra.

Một đạo cuồng phong nhấc lên từ đất bằng, mây mưa đỉnh đầu Vũ Mực phun

xuống vô số hạt mưa bụi tí tách. Mưa bụi long lanh trong suốt bị gió thổi rơi chéo chéo, hướng chiến sĩ Ngu tộc cùng Già tộc xa xa trong rừng rậm chạy ra hắt qua.

Càng có Ôn Thần Phiên hiện lên ở phía sau Vũ Mục, khí tức ôn thần màu xám không ngừng rót vào mây mưa, làm lực lượng vu độc chất chứa trong mưa bụi càng thêm tàn khốc đáng sợ.

Mấy lão nhân Ngu tộc giơ lên pháp trượng trong tay, con mắt dựng thẳng ở mi tâm bọn họ mở ra, các tia sáng bảy màu xoay quanh, những người này tất cả đều là tộc nhân Nguyên Nguyệt nhất mạch Ma Hầu nhất tộc. Bọn họ khống chế thiên địa nguyên khí lưu động, từng cơn bão dựng lên từ đất bằng, đối kháng mây mưa Vũ Mục chế tạo, khiến một hạt mưa cũng không thể tới gần tộc nhân của bọn họ.

Chỉ có vu độc lực đáng sợ trong mưa bụi chất chứa tản ra. Nhiều chiến sĩ Ngu tộc và Già tộc tốc độ chạy chột chậm đi, làn da bọn họ cũng đang cấp tốc xám ngắt, biến thành màu đen.

‘Trúng’!

Một chiến sĩ Già tộc ngẩng đầu nhìn Vũ Mục, tay trái hấn khẽ rung, một cái lưu tinh chùy to bằng nắm tay mặt ngoài dày đặc răng nhọn gào thét đánh ra.

Vũ Mục khẽ quát một tiếng, cái nồi sắt to kia của hắn quay tròn, giống như tấm khiên chắn trước thân thể béo dày của hắn.

Nhưng lưu tinh chùy kia đột nhiên nổ tung ra. Một mảng lôi tương chói mắt từ trong lưu tinh chùy phun ra, giống như sóng nước đem Vũ Mục cùng cái nồi sắt của hắn bao vây toàn bộ ở trong. Lôi tương uy lực đáng sợ tàn sát bừa bãi, bắn tung tóe ra vô số tia lửa điện, càng có lượng lớn lôi tương không ngừng rót vào thân thể Vũ Mục, đánh cho thân thể đầy đặn của hắn run rẩy từng đợt. Cả mảng lớn máu thịt bị điện tương đốt cháy khét, Vũ Mục đau đến mức kêu thảm thiết ‘Ngao ngao’.

Phong Hành hét dài một tiếng, hắc kéo thần cung, thân thể kéo theo một đạo cuồng phong lao lên trời.

Nhưng hắc vừa mới lao lên không đến trăm trượng, con mắt dựng thẳng ở đỉnh chớp thần tháp màu đen phun ra một đạo thần quang màu đen to bằng vại nước, hung hăng đánh vào trên người Phong Hành. Phong Hành hú lên quái dị, nửa người hắc héo rũ khô quắt, trở nên như bộ xương khô, trong lúc cuống, hắc chỉ kịp bắn ra ba mũi tên.

Ánh tên màu vàng xé trời cắt tới, ba chiến sĩ Già tộc vừa mới lao tới trước mặt Man Man và Thiếu Ti, còn chưa kịp động thủ, mi tâm bọn họ đồng thời bị một mũi tên bắn thủng. ‘Phốc’ một tiếng trầm nặng, đầu ba chiến sĩ Già tộc phát nổ, chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

Man Man cầm lên liên hoa chùy, Thiếu Ti tay trái cầm khiên, tay phải cầm trường mâu, một trái một phải bảo vệ Da Ma Sam Gia.

Da Ma Sam Gia nhìn các chiến sĩ Ngu tộc và Già tộc lao tới vô, quát lớn: “Bọn họ là bằng hữu của ta, ai dám thương tổn bọn họ? Không sợ Da Ma gia tộc ta trả thù sao?”

Bước chân toàn bộ chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc chợt bị kiềm hãm, đồng thời kinh hãi vạn phần nhìn về phía Da Ma Sam Gia.

Tuy trước khi đi đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc thật sự phải động thủ, các tinh anh dị tộc kia mới đột nhiên nghĩ đến —— bọn họ cần bắt trở về là tiểu công chúa Da Ma gia, hơn nữa là vị được sủng ái nhất!

Tiểu công chúa Âm Nhật nhất mạch, vị địa vị đặc thù nhất, được sủng ái nhất kia!

Ở trong lòng một số đại năng nào đó của Âm Nhật nhất mạch, địa vị Da Ma Sam Gia so với Da Ma La Gia cường quản quyền to chấp chính đại đế của Âm Nhật nhất mạch ở Lương Chử cao hơn nhiều. Da Ma La Gia với họ mà nói chỉ là

một hậu duệ ưu tú, mà Da Ma Sam Gia lại là hậu duệ bọn họ ‘sủng ái’!

Hậu duệ ưu tú chỉ là công cụ cùng đả thủ, hậu duệ ‘sủng ái’ mới là cục cưng trong lòng!

Đối mặt Da Ma Sam Gia uy hiếp, không ai dám không coi trọng, cho nên động tác của những người này đồng thời chậm một nhịp, bọn họ đồng thời nhìn về phía lão nhân Ngu tộc phụ trách chỉ huy lần hành động đánh bất ngờ này!

Lão nhân Ngu tộc cũng mặt mày đau khổ nhìn Da Ma Sam Gia, không biết nên ứng phó uy hiếp của nàng như thế nào.

Nhưng uy hiếp lớn hơn nữa cấp tốc tới gần, ngay tại trong một ụ đất bên cạnh Vũ Mục, một mảng lớn cỏ dài mềm dẻo thoải mái bị một cước đạp bay, Thái Ti ở trong bụi cỏ ngủ tối tăm trời đất đầu óc mê muội lao ra.

Nhìn Vũ Mục bị bổ toàn thân cháy khét, Thái Ti đầu óc một mảng đần độn con người chợt biến thành một mảng màu tím trắng.

“Là ai... làm bị thương... Bằng hữu... Của ta?”

Thanh âm Thái Ti trở nên âm trầm sát khí lạnh lẽo, giống như Câu Hồn sứ giả của địa ngục truyền đến tiếng rít gào.

Một quyển sách nho nhỏ chợt lóe rồi biến mất trong tay hắn, Thái Ti cầm lên một mũi tên nhỏ tạo hình phong cách cổ xưa thô lậu nho nhỏ, rên cũng không rên một tiếng đâm vào trên đùi mình.

Máu tươi bắn tung tóe, trên mũi tên lóe ra u quang, Thái Ti thấp giọng niệm tụng chú ngữ, mũi tên nho nhỏ chợt hóa thành vô số bóng mũi tên vô thanh vô tức bay ra.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, Thái Ti dùng thủ pháp nhanh nhất, lấy tinh huyết bản thân thúc dục nó.

Chương 894: Vạn Dặm Truy Hồn

Thái Ti và Thiếu Ti từng dung hợp Chúc Long Mệnh Châu.

Thiếu Ti chiếm được lực lượng xuyên qua hư không, lấy thực lực nàng hiện nay, có thể tự do tùy ý lui tới ở trong phạm vi trăm dặm, như vực ngoại thiên ma, làm người ta căn bản không thể nào công kích.

Thái Ti chiếm được lực lượng xoay chuyển thời gian, hẳn có thể khống chế thời gian biên độ nhỏ, tự do lựa chọn điểm thời gian nào đó ở quá khứ hoặc là tương lai công kích kẻ địch. Điều này làm Thái Ti vốn đã tinh thông chú sát thuật, công kích càng thêm quý bí khó lường, càng thêm khó có thể ứng phó.

Ngàn vạn bóng mũi tên do Đinh Đầu Thất Tiên Thư biến thành xé rách hư không, các chiến sĩ Ngu tộc và Già tộc tinh anh kia vội vàng kích hoạt các loại bảo khí cùng linh phù phòng ngự đeo trên người. Từng luồng sáng hình cung bao phủ thân thể bọn họ, các loại phù văn ngăn cản nguyên rửa lóe lên, trên mặt bọn họ đều lộ ra nụ cười thoải mái.

Chinh chiến chém giết với nhân tộc vô số năm, dị tộc rất hiểu biết đối với chú sát thuật của nhân tộc vu sư, cũng nghiên cứu ra thủ đoạn phòng ngự thành thực.

Thái Ti ngày thường gầy yếu khô quắt, thoát nhìn chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi dậy thì không tốt, mà trong lòng các dị tộc biết rõ, các đại vu sư nhân tộc tuổi càng lớn thực lực càng đáng sợ, nhất là những đại vu sư một lời có thể cách mấy trăm vạn dặm rửa chết kẻ địch, bọn họ càng già nua tới mức không khác gì lão cương thi vạn năm.

Chỉ nhìn từ trên dung mạo Thái Ti, hẳn không thể có được thực lực mạnh bao nhiêu.

Vô số tiễn ảnh xuyên thấu thân thể các chiến sĩ dị tộc, bảo khí cùng linh phù phòng ngự trên thân bọn họ biến thành ánh sáng hồ quang không chút sứt mẻ,

như bọn họ dự liệu, tiền ảnh của Thái Ti tựa như cũng chưa tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với thân thể bọn họ.

“Phô trương thanh thế, giết tiêu quỷ này!” Một tráng hán Già tộc hét lớn một tiếng, vung lên một cây võ ba đầu dị thường to lớn hung hăng hướng thân thể Thái Ti đập tới.

Thái Ti âm trầm ngẩng đầu, đôi mắt trắng bạch, không thấy chút tròng mắt nào lạnh lùng vô tình nhìn chăm chăm tráng hán Già tộc này.

Một tầng thời gian dao động kỳ dị bao phủ thân thể Thái Ti, cây võ ba đầu của đại hán hung hăng đảo qua thân thể Thái Ti, lại như quét ở trên một cái bóng quỷ. Thân hình Thái Ti chớp lên cũng chưa chớp lên một chút nào cả.

Đại hán đại ra nhìn Thái Ti, mọi con mắt nhìn trừng trừng, mọi người thấy rõ, cây võ ba đầu trên tay hấn lóng lánh lôi quang chói mắt, quả thực đã xuyên thấu thân thể Thái Ti, nhưng vì sao, vì sao chưa thể đánh chết gã?

“Người đã chết...” Thái Ti âm trầm cười: “Các người đều đã là người chết...”

Loạng choạng thân thể, giọng Thái Ti âm u nói: “Về phần ta, ta hiện tại thân ở chỗ các người thời gian một ngày sau, trừ phi các người cũng có thể vận vẹo thời gian, nếu không, các người sao có thể cách một ngày thời gian giết chết ta?”

Thái Ti cười rất âm tà, đại hán Già tộc thì nhin không được cả người run rẩy.

Lực lượng thời gian, lực lượng khó nắm lấy nhất thế gian chính là không gian và thời gian, đây là hai tuyến tọa độ căn bản nhất tạo thành thế giới. Bất luận kẻ nào chỉ cần nắm giữ lực lượng thời gian cùng không gian, như vậy bọn họ tuyệt đối là tồn tại đứng đầu không thể trêu chọc vào nhất.

Thái Ti thế mà có thể vận vẹo thời gian?

Hắn không ở thời không trước mắt?

Hắn lại trong tương lai một ngày sau?

Trong đầu đại hán Già tộc một mảng dần dần, hắn từ đầu tới cuối không làm rõ được, vì sao Thái Ti của một ngày sau, lại có thể sống sờ sờ đứng trước mặt hắn, trao đổi tự nhiên với hắn. Mặt khác, hắn nói ‘Các người đều đã là người chết’, là có ý tứ gì?

Hơn một ngàn tinh anh Ngu tộc và Già tộc đột nhiên trái tim đau đớn. Bọn họ kinh hãi cúi đầu, ngực bọn họ có một lỗ mũi tên nho nhỏ, to bằng ngón cái, huyết tương trắng bệch trong suốt không ngừng từ trong vết thương phun ra. Huyết tương không có chút màu sắc nào, giống như toàn bộ tinh hoa đều đã bị lực lượng vô danh nào đó rút sạch.

Bảo khí cùng linh phù trên người bọn họ không có chút phản ứng, quang hồ bao phủ thân thể bọn họ ngay cả một chút xú dao động cũng không có.

Bọn họ chưa cảm giác được quá trình mình bị công kích, bọn họ lại đã bị công kích trúng, hơn nữa tạo thành vết thương trí mệnh.

“Ba ngày trước, ta đã giết chết các người!”

Thái Ti cười rất quỷ bí. Ở bên, Thiếu Ti bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hắn một cái —— từ sau khi theo Chúc Long Quý lão quỷ đó học tập các loại thuật nguyên rửa ác độc, Thái Ti cười càng ngày càng khó coi, khí tức càng ngày càng âm tà, cả người nhìn qua tựa như một con quỷ sống, nào còn có nửa điểm hơi người?

Có huynh trưởng như vậy, thật sự hơi mất mặt xấu hổ!

Chẳng qua, Thiếu Ti cũng phải thừa nhận, thuật nguyên rửa của Thái Ti thật sự đáng sợ, hơn nữa càng ngày càng đáng sợ.

Vận vèo thời gian, Thái Ti hướng các kẻ địch ba ngày trước phát động công kích trí mạng, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ở ba ngày trước đã xuyên thấu trái tim yếu hại của những kẻ địch đột kích.

Các kẻ địch trước mắt, bọn họ mặc trọng giáp, bọn họ làm chuẩn bị ngăn cản nguyên rửa triệt để nhất, trên người bọn họ đeo bảo khí và linh phù, tất cả đều là nhằm vào chú pháp ác độc nhất của nhân tộc, có lực lượng phòng ngự rất mạnh.

Lấy thực lực Thái Ti, cho dù nắm giữ Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, nếu không lập đàn làm phép, không dùng huyết tế tăng cường lực lượng nguyên rửa, như vậy mặt đối mặt dùng lực lượng nguyên rửa cứng đối cứng mà nói, hẳn nhiều nhất làm bị thương nặng một hai kẻ địch trong đó, căn bản không thể chống lại ngàn kẻ địch đồng thời tạo thành thương tổn.

Nhưng ba ngày trước...

Dị tộc tính thích xa hoa, ba ngày trước bọn họ tất nhiên là mặc phục sức hoa mỹ, hoặc là trước hoa dưới trăng, hoặc là uống rượu mua vui, bọn họ tuyệt đối có thể sẽ không võ trang hạng nặng suốt ngày, tùy thời tùy chỗ mở ra bảo khí và lãng phí linh phù đem bản thân bao bọc chặt chẽ.

Thái Ti xuống tay đối với kẻ địch ba ngày trước, bọn họ không hề phòng bị tự nhiên là một đòn mất mạng!

“Nguyên rửa thật... Quý dị!” Một lão nhân Ngu tộc đầu bạc thân thể loạng choạng, da lão càng lúc càng trắng, toàn thân trở nên không có chút màu máu, như tinh huyết của lão đang bị lực lượng nào đó không biết tên cắn nuốt: “Vạn vạn thời gian nguyên rửa... Chúng ta, chúng ta xem nhẹ lực lượng của các người rồi!”

Lão nhân Ngu tộc đầu bạc ‘Huych’ một cái ngã xuống đất, thân thể kịch liệt run rẩy, nhưng không có chút khí lực nào.

Hắn gian nan ngẩng đầu, lắp bắp nói: “Chết tiệt, tình báo Cộng Công Vô Ưu cung cấp có sai sót, hẳn nói các người, chỉ là một đám tiểu quỷ không có bất cứ lực lượng gì... Cộng Công Vô Ưu chết tiệt, hắn đã gạt chúng ta!”

Lão nhân Ngu tộc khàn cả giọng hét lên một tiếng: “Là Cộng Công Vô Ưu đưa chúng ta tới nơi này! Là hãn yếm hộ chúng ta lên vào Nghiêu Sơn lĩnh! Hãn đã lừa chúng ta, chết tiệt, hãn đã gạt chúng ta! Thực lực các người, thực lực các người...”

Tiếng ‘Huych huych’ không dứt bên tai, một lại một tên tinh anh dị tộc nặng trĩu ngã xuống đất. Bọn họ tuyệt vọng nhìn Thái Ti, vết thương nho nhỏ kia ở ngực nhanh chóng rút đi khí tức sinh mệnh của bọn họ, làm bọn họ cấp tốc già cả khô quắt.

Khí tức trên thân Thái Ti chợt tăng cường. Tinh khí thần hơn một ngàn dị tộc tinh nhuệ có tuyệt đại bộ phận bị tồn tại đáng sợ nào đó không biết tên rút đi, nhưng vẫn có khoảng một thành tinh khí thần nhanh chóng dung nhập thân thể hãn.

‘Ô’ một tiếng rít lên từ trong miệng Thái Ti phát ra, mi tâm hãn lóe ra một điểm sáng xám xịt, một viên bản mạng vu tinh màu sắc ảm đạm bắt đầu ngưng tụ ở trong cơ thể hãn. Tinh khí thần của hơn trăm dị tộc, đem hãn trực tiếp đẩy lên Vu Đế cảnh giới.

Trên trời, một ngôi sao khí tức âm tà, nhìn qua đã khiến cho toàn thân người ta rét run đột nhiên sáng lên, một ánh sao xám xịt chiếu rọi ở trên người Thái Ti.

Thái Ti cười quái dị ‘hê hê’ một tiếng, hãn âm u nói: “Cộng Công Vô Ưu? Người trốn không thoát đâu, vạn dặm truy hồn, đi!”

Quát khê một tiếng, Thái Ti búng ngón tay, một tiễn ảnh tối như mực lao vút đi, nháy mắt nhập vào hư không.

Chương 895: Người Thiên Mệnh

Nghiêu Sơn lĩnh, giữa sườn núi vô danh.

Chúc Dung Thiên Mệnh tựa vào trên một cây sồi già, nhắm mắt nhìn đồng bằng mênh mông vô bờ phía trước.

Bát Khâu Già, Thi đạo nhân mang theo một đám môn nhân đệ tử đứng phía sau hắn, làn da mỗi người óng ánh như lưu ly bảo châu, bảo tướng trang nghiêm như tượng điêu khắc gỗ. Lại có mấy trăm chiến sĩ Hỏa Lân tộc khoác trọng giáp đứng sừng sững ở xa xa, vẻ mặt ai cũng nghiêm túc, vạn phần cảnh giác nhìn quét bốn phía.

Nơi này là Nghiêu Sơn lĩnh, lãnh địa của Nghiêu Bá Cơ Hạo.

Mà các chiến sĩ Hỏa Lân tộc này biết, quan hệ của Cơ Hạo cùng chủ nhân nhà mình không tốt, thậm chí bọn họ từng bùng nổ xung đột cực kỳ kịch liệt. Chúc Dung Thiên Mệnh không mời tự tới, mang theo đại đội nhân mã lên vào Nghiêu Sơn lĩnh, nếu bị đội tuần tra Nghiêu Bá lĩnh phát hiện, nói không chừng lại là một trận sóng gió lớn.

Lặng lặng dựa vào cây sồi già đứng hồi lâu, đột nhiên bầu trời một con chim đẹp đẽ toàn thân trắng óng ánh, thân thể chỉ bằng nắm tay, nhưng cái đuôi dài chừng ba thước, tựa như lông đuôi phượng hoàng tràn đầy màu sắc từ bầu trời hạ xuống.

Bát Khâu Già vươn ngón tay, con chim đẹp đẽ đó liền nhu thuận đậu ở trên ngón tay hắn, cái mỏ màu bạc nhạt nhẹ nhàng mổ mổ đầu ngón tay hắn, sau đó phát ra tiếng kêu như thiên âm.

Bát Khâu Già không ngừng gật đầu, phát ra tiếng ‘Ô ô’ lắng nghe con chim kêu.

Một lát sau, Bát Khâu Già lấy ra một viên thuốc màu vàng nhạt cho vào mỏ con chim này, ngón tay run lên để con chim bay lên trời. Hắn xoay người, cười hướng Chúc Dung Thiên Mệnh nói: “Thái tử, Nghệ Thần quả nhiên là chưa từ bỏ ý định đối với Nghiêu Sơn thành, lần này hắn cấu kết dị tộc, lén lút điều động mười mấy vạn Đông Di tiến thủ mai phục quanh Nghiêu Sơn thành, cũng không biết hắn muốn làm gì.”

Chúc Dung Thiên Mệnh âm hiểm cười cười, một con hỏa giao quần quanh bên hông hắn, đã mơ hồ có vài phần khí tượng thần long rít gào một tiếng trầm thấp, phun ra một mảng ánh lửa sền sệt.

Sau khi cười vài tiếng, Chúc Dung Thiên Mệnh lạnh lùng nói: “Có thể nắm được chứng cứ hắn cấu kết dị tộc không?”

Bát Khâu Già bất đắc dĩ dang hai tay, khẽ thở dài: “Hắn làm việc cực kỳ cẩn thận, tuy các dị tộc đó xâm nhập Nghiêu Sơn lĩnh khẳng định có liên quan với hắn, nhưng bọn hắn cũng không có cùng nhau làm việc, cho nên... Chứng cứ là không nắm được.”

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Chúc Dung Thiên Mệnh trầm mặt nói: “Đã không nắm được chứng cứ, vậy trực tiếp xuống tay xử lý hắn. Không có ai có thể phản bội ta. Nghệ Thần cũng không được! Thái tử Đông Di Thập Nhật quốc, ghê gớm lắm sao?”

Sắc mặt Thi đạo nhân cũng có chút khó coi, hắn âm trầm lạnh lùng nói: “Nghệ Thần là thật sự đáng chết. Bắt đầu từ niên đại hồng hoang, không ai có thể sau khi nói láo lừa bịp đạo, còn có thể sống tiêu diêu tự tại!”

Thi đạo nhân, Bát Khâu Già, còn có một đám môn nhân phía sau bọn họ sắc mặt đều rất khó coi.

Nghệ Thần ở dưới sự dụ hoặc của trường sinh, đã đáp ứng Thi đạo nhân bái vào môn hạ hắn, hơn nữa toàn lực ủng hộ Chúc Dung Thiên Mệnh trở thành Nhân Hoàng.

Nhưng một trận chiến tại Bàn Hi thế giới. Chúc Dung Thiên Mệnh biểu hiện cực kỳ không ổn, để tử các bộ đầu nhập hãn thương vong thảm trọng, Nghê Thần cũng nổi lên dị tâm. Sau khi trở về Bàn Cổ thế giới, Nghê Thần dứt khoát tự dựng bếp núc, ở dưới sự ủng hộ của Cộng Công Vô Ưu, công khai đưa ra cờ xí cạnh tranh ngôi báu Nhân Hoàng, công khai chiêu binh mãi mã tụ tập nhân thủ.

Lấy thế lực hùng hồn Cộng Công thần tộc độc bá Bắc Hoang, cộng thêm địa vị bá chủ của Đông Di Thập Nhật quốc ở Đông Hoang đại lục, cờ xí của Nghê Thần vừa mới dựng lên, thanh thế đã tăng vọt, mơ hồ vượt qua Chúc Dung Thiên Mệnh.

Thẹn quá hóa giận, Chúc Dung Thiên Mệnh hạ quyết tâm muốn Nghê Thần chết, đám người Thi đạo nhân, Bát Khâu Già tự biết bị phản bội, tự nhiên cũng triệu tập rất nhiều môn nhân tinh anh, theo Chúc Dung Thiên Mệnh một đường truy tung tới Nghiêu Sơn lĩnh.

Hai tay vỗ nhẹ, bàn tay màu vàng nhạt va chạm, phát ra tiếng vang dội như chuông, Thi đạo nhân trầm mặt nói: “Tạm xem hãn muốn làm gì. Hãn nếu muốn mưu đồ Nghiêu Sơn thành, có lẽ chúng ta còn có thể đạt được niềm vui ngoài ý muốn.”

Chúc Dung Thiên Mệnh khẽ nhú mày, khóe miệng hơi cong lên, cười vài tiếng quái dị.

“Tốt nhất tốt nhất, Nghê Thần giết Cơ Hạo, mà ta giết Nghê Thần... Chắc chắn. Man Man thật sự không nên thân, nếu nó hiện tại đã có con của Cơ Hạo, ta kẻ làm bác này, không phải có thể đúng lý hợp tình tiếp thu Nghiêu Sơn lĩnh sao?”

Tham lam nhìn thoáng qua đồng bằng Nghiêu Sơn lĩnh bằng phẳng, màu mỡ, minh mông bát ngát phía trước, Chúc Dung Thiên Mệnh lẩm bẩm: “Nếu ta có thể ở đây nuôi một cánh quân, ở đây chặn thả ức vạn con dân, để bọn hãn đều trở

thành tín chúng của các vị sư phụ...”

Ánh mắt Thi đạo nhân, Bát Khâu Già lóe lên, dị thường tham lam nhìn về phía đất đai Nghiêu Sơn lĩnh.

Qua hồi lâu, Bát Khâu Già lẩm bẩm: “Cũng không phải sao, nếu có thể được một khối cơ nghiệp, này cũng đủ khiến bản đạo lập lên một tòa đàn tràng đỉnh cấp. Nếu thái tử có thể đi lên địa vị Nhân Hoàng, để bốn môn thành hộ pháp đại giáo của nhân tộc, toàn bộ con dân nhân tộc đều quỳ bái hai vị tổ sư... Ha ha!”

Thi đạo nhân vỗ nhẹ bả vai Chúc Dung Thiên Mệnh một cái, trong mắt lóe ra kì quang, dị thường nghiêm túc nói: “Thái tử có lẽ thật sự có thể thiên thu vạn thế, vĩnh viễn làm chủ nhân tộc. Chỉ cần bốn môn có thể trở thành hộ pháp đại giáo của nhân tộc, thái tử chính là vị Nhân Hoàng vĩnh sinh bất diệt đầu tiên của nhân tộc!”

Gương mặt Chúc Dung Thiên Mệnh đỏ bừng, lỗ mũi phình to, thở phì phò, dị thường dữ tợn nhìn đất đai Nghiêu Sơn lĩnh.

Qua hồi lâu, Chúc Dung Thiên Mệnh lẩm bẩm: “Hay là giết Nghê Thần trước mới đúng! Hẳn không chết, cơn giận của ta không thể tiêu tán!”

Một dòng sông lớn nước chảy xiết từ giữa ngọn núi lớn vô danh này cùng mấy ngọn núi lớn khác chảy qua, mặt sông chân núi rộng chừng nghìn trượng, nước sông sôi trào gào thét rống giận, trên mặt sông cuốn lên lốc xoáy to nhỏ lấy hàng vạn để tính.

Ngay tại lúc Chúc Dung Thiên Mệnh âm thầm nổi hung, thề nhất định phải xử lý Nghê Thần, trong nước sông đột nhiên lao lên một cột nước cao nghìn trượng, mấy trăm chiến sĩ Cộng Công nhất tộc khoác giáp trụ màu đen luống cuống tay chân, vây quanh Cộng Công Vô Ưu ngực phun máu tươi nhảy ra.

Bọn họ đem Cộng Công Vô Ưu đặt ngang ở chân núi, mấy nữ chiến sĩ ba chân bốn cẳng lột áo dài trên thân Cộng Công Vô Ưu, lộ ra vết thương chảy

máu, vội vã đem các loại thuốc mỡ, thuốc viên cứu mạng trân quý nhét lung tung vào trong mồm hẳn.

Hai đại vu sư mặc trường bào vung xà trượng vắn vẹo, vòng quanh Cộng Công Vô Ưu hoa chân múa tay nhảy điệu múa hiến tế, trong mồm diên cuồng niệm tụng chú ngữ. Từng luồng vu lực dao động đáng sợ hóa thành gió âm, xoay tròn hướng bốn phương tám hướng ủa đi.

Chúc Dung Thiên Mệnh đứng ở sườn núi, chấn động lại kinh hãi nhìn đám người Cộng Công Vô Ưu đột nhiên toát ra.

Thân thể hơi nhoáng lên một cái, Chúc Dung Thiên Mệnh đột nhiên cười lên: “Quả nhiên, ta là người thiên mệnh, Cộng Công Vô Ưu à Cộng Công Vô Ưu, người đây là tự đưa lên cửa! Không có người, Nghệ Thần thẳng nhai đó còn muốn tranh địa vị Nhân Hoàng với ta?”

Sắc mặt Bát Khâu Già cùng Thi đạo nhân hỗn độn một trận, bọn họ năm mơ cũng không nghĩ ra, vì sao Cộng Công Vô Ưu sẽ từ nơi này toát ra!

Càng quan trọng hơn là, Cộng Công Vô Ưu hiển nhiên bị thương nặng, các hộ vệ bên người hẳn, hoàn toàn chưa chú ý tới đoàn người Chúc Dung Thiên Mệnh tồn tại!

Trầm ngâm một lát, Thi đạo nhân giơ lên cao cao tay phải, sau đó vỗ xuống một cái.

Một bàn tay to ánh vàng rực rỡ phạm vi trăm trượng vô thanh vô tức từ trên cao vỗ xuống, hung hăng vỗ vào trên thân đoàn người Cộng Công Vô Ưu.

Nổ vang một tiếng, nửa ngọn núi bị một chương này của Thi đạo nhân đập thành mảnh vụn.

Chương 896: Tập Thể Tăng Lên

Thiên Địa Kim Kiều mang theo một dải cầu vồng màu vàng sẫm xuyên qua hư không, lóe lên một cái đã tới ngoài thành Nghiêu Sơn.

Thiên Địa Đại Trận của Nghiêu Sơn thành đã tự mở ra, mây khí lành bao phủ hư không, trên tường thành Nghiêu Sơn lĩnh tinh nhuệ mặc giáp trận địa sẵn sàng đón quân địch, càng có chiến sĩ long tộc, phượng tộc, Đồ Sơn thì đứng ở trên tường thành tò mò xem náo nhiệt.

Thái Dương Đạo Tâm ở mi tâm Cơ Hạo mở ra, hào quang màu vàng chiếu rọi hư không, hần liếc một cái thấy được một quãng hắc quang trong Thiên Địa Đại Trận.

Đó là một tòa Ngu tộc thần tháp màu đen, đang đau khổ ngăn cản Thiên Địa Đại Trận nghiền áp. Vén vén một tòa thần tháp tự nhiên không thể đối kháng Thiên Địa Đại Trận quán thông địa mạch, trên ứng tinh tú, khôn cùng thụ khí tường quang như cối xay bao vây tầng tầng quanh một mảng tối đen phạm vi trăm dặm, lực lượng xay xát to lớn làm quãng sáng màu đen không ngừng run rẩy, vặn vẹo, không ngừng xé ra những vết nứt thật lớn.

“Phá cho ta!”

Cơ Hạo hét một tiếng giận dữ, mi tâm hần Thiên Địa Kim Kiều chột lóe, đem Thanh Phục và một đám tộc nhân đưa vào trong thành Nghiêu Sơn, Cửu Dương Đăng Ma Kiếm ở tay phải phát ra một tiếng kiếm ngân lên cao vút trong mây, mang một đạo kim quang liệt hỏa to trăm trượng, hung hăng bổ vào trên một mảng hắc ám kia.

Quang sáng màu đen ở dưới Thiên Địa Đại Trận nghiền áp đã hầu như sụp đổ ầm ầm vỡ vụn, Cửu Dương Đăng Ma Kiếm hung hăng bổ vào trên thần tháp toàn thân đen sì, một đòn đem thần tháp chém thành hai mảnh đều đều.

Cả mảng lớn kim quang liệt hỏa gào thét rơi xuống, mười mấy chiến sĩ Già tộc trấn giữ ở bên thần tháp rên cũng chưa rên nổi một tiếng, lập tức bị kim quang liệt hỏa thiêu thành tro tàn. Uy lực Cửu Dương Đãng Ma Kiếm to lớn đến cực điểm, ngay cả binh khí cùng giáp trụ của những chiến sĩ Già tộc đó cũng bị đốt thành một làn khói.

Thân hình Cơ Hạo lóe lên đi tới bị trên không khu vực hắc ám bao trùm, liếc một cái thấy được Thái Ti hai mắt trắng dã.

Khí tức toàn thân Thái Ti âm lãnh đến cực điểm, hấn trợn mắt nhìn Cơ Hạo một cái, bạch quang trong mắt dần dần tán đi, gợn sóng thời gian ngoài thân thể dần dần tiêu tán. Vì tinh tú cực lớn màu xám kia trên trời chiếu rọi ở trên thân Thái Ti, một luồng ánh sao màu xám không ngừng rót vào thân thể hắn.

Vu huyệt và kinh lạc trong cơ thể Thái Ti đang cấp tốc tan rã. Toàn bộ vu huyệt với kinh lạc đang cấp tốc chuyển hóa làm một vùng ‘tinh không’ nho nhỏ. Ở trong một vùng tinh không nho nhỏ này, lượng lớn khí tức màu xám tràn ngập, một ngôi sao to bằng nắm tay đang cấp tốc ngưng hình.

Ở phụ cận ngôi sao màu xám đó, còn có tám viên khác to bằng ngón cái lóe ra hào quang màu xám. Thái Ti sau khi hấp thu toàn bộ tinh khí thần của hơn một trăm dị tộc tinh nhuệ, hấn thể mà muốn một hơi ngưng tụ chín khóa bản mạng vu tinh!

Cơ Hạo nhìn Thái Ti một cái, rung tay đem một viên bồ đề tử phân thân Mộc đạo nhân ném cho hắn.

Mắt Thái Ti sáng lên, tuy không biết Cơ Hạo ném tới là cái gì vậy, nhưng bồ đề tử phân thân Mộc đạo nhân chí bảo cỡ nào, Thái Ti sâu sắc đã nhận ra bên trong viên bồ đề tử này chất chứa sinh cơ khổng lồ cùng tạo hóa lực nào đó không thể nói bằng lời.

“Thứ tốt!” Thái Ti vươn tay, cứng rắn kéo cầm mình ra, đem miệng cực lực mở ra đến biên độ lớn nhất, đem viên bồ đề tử so với nắm tay còn lớn hơn vài

vòng đó một hơi nuốt vào miệng.

Một đạo linh quang màu xanh biếc dung nhập thân thể Thái Ti, trên làn da Thái Ti không ngừng trào ra mồ hôi màu xám, một khí tức khó người không ngừng khuếch tán ra. Thân thể Thái Ti hơi run run, trong thân thể hắc, dần dần có điểm sáng mới tràn ra.

Trên trời, một ngôi sao tối đen như mực, không ngừng tản mát ra khôn cùng tà khí xuất hiện.

Ngôi sao màu đen này toàn thân ánh sao góc cạnh rõ ràng, giống như mọc vô số xúc tua màu đen.

Ngôi sao lơ lửng ở trên hư không, một ánh sao màu đen chiếu rọi xuống, trong cơ thể Thái Ti, chín điểm sáng mới xuất hiện cấp tốc hóa thành màu đen. Thân thể Thái Ti vốn đã tà khí ngút trời lập tức trở nên càng thêm quỷ bí khó lường.

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn ngôi sao màu đen kia, lại nhìn nhìn Thái Ti tà khí ngút trời, không khỏi lắc lắc đầu. Thăng cha này, hắc là khăng khăng một mực muốn đi đường tà đạo đến cùng.

Man Man đứng bên nhún nhảy kêu lên: “Cơ Hạo, mau đi xem Phong Hành một chút, nửa người hắc bị rút khô rồi!”

Da Ma Sam Gia túm góc váy, đã nhanh chóng chạy về phía Phong Hành. Nàng vừa bước nhanh bốn tẩu, vừa thất thanh kêu lên: “Hắc bị Âm Nhật Thần Quang đánh trúng, sinh mệnh lực của hắc bị cắn nuốt rồi. Nguy rồi, ta. Ta, ta không có được tề bổ sung sinh mệnh lực!”

Thân thể mập mạp của Vũ Mực như một quả bóng nảy bật lên, lên xuống hai cái đã tới bên Phong Hành. Hắc nhìn nửa thân thể khô héo như bộ xương của Phong Hành, đột nhiên hai hàng lệ nóng như suối phun ra: “Phong Hành, nửa người người cũng khô quắt... Nguy rồi...”

Vũ Mục vừa khóc, vừa nắm lên đai lưng của Phong Hành muốn xé rách quần hăn.

Phong Hành nửa thân bảo trì hoàn hảo kinh hãi mở to mắt nhìn, hăn túm chặt đai lưng quần của bản thân, khàn cả giọng thét chói tai: “Mập mập chết tiệt, người muốn làm gì? Người tụt quần ta làm gì?”

Vũ Mục kinh hoảng kêu lên: “Phong Hành, người còn chưa cưới vợ đâu, người nếu phía dưới cũng khô mất nửa bên, người, người, người...”

Nửa gương mặt của Phong Hành run rẩy một chút, hăn gian nan cúi đầu, mặt mang nét kinh hãi hướng nửa thân dưới của mình nhìn liếc một cái, cánh tay bảo trì hoàn hảo kia của hăn cũng liền theo bản năng buông lỏng ngón tay.

‘Xẹt’ một tiếng, Vũ Mục xé rách quần Phong Hành.

Da Ma Sam Gia vừa mới chạy tới kêu một tiếng quái dị, gương mặt đỏ bừng xoay người bỏ chạy.

Thiếu Ti, Man Man đồng thời dừng bước, người nào cũng vội vàng chạy về phía sau, vừa chạy, các nàng vừa buồn bực quát to Vũ Mục không ra làm sao.

Cơ Hạo cười lớn ‘ha ha’, thân hình nhoáng lên một cái đến bên người Phong Hành, nhìn thấy nửa người hăn khô quắt như bộ xương, vội vàng lấy ra một viên bồ đề tử bóp nát, đánh một đạo linh quyết, đem nó hóa thành một dòng linh khí màu xanh biếc dung nhập thân thể Phong Hành.

Thân thể Phong Hành được bồ đề tử của Mộc đạo nhân tẩm bổ, nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu, một bộ da từ trên thân hăn tan rã bong ra, thân thể hăn trở nên trơn bóng đầy đà, so với trước kia càng tỏ ra cường đại tinh tráng hơn rất nhiều.

Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo lấy ra một viên bồ đề tử nhét vào trong miệng Phong Hành, lại đưa cho Vũ Mục một viên.

“Không nên hỏi là cái gì, đừng để người ta nói các người từng ăn bảo bối này. Ừm, mau nuốt vào, đem nó luyện hóa là được.”

“Đại khái, trong nửa tháng đi, khiến các người đều tăng lên Vu Đế cảnh.”

Cơ Hạo nhìn bồ đề tử bích quang trong sáng, rất vui vẻ cười, hất tay ném ba viên bồ đề tử ra, phân biệt rơi ở trên tay Man Man, Thiếu Ti cùng Da Ma Sam Gia.

Vừa rồi lúc Da Ma Sam Gia túm góc váy hướng Phong Hành bên này chạy tới, Cơ Hạo đã thấy rõ, trên mặt Da Ma Sam Gia tràn ngập sự quan tâm đối với Phong Hành, càng có một chút tình tứ nói không rõ được ở trong.

“Dù sao là mỹ nữ là được, tiểu tử người cũng sẽ không ghét bỏ người ta có ba con mắt chứ?” Cơ Hạo ở trong lòng trộm vui, không biết bao nhiêu ý niệm bất lương quay cuồng không ngừng ở trong lòng hắn.

Man Man, Thiếu Ti rất nghe lời nuốt vào bồ đề tử.

Da Ma Sam Gia thì tò mò thưởng thức viên bồ đề tử chất chứa lực lượng vô biên này, ngẩng đầu còn muốn hỏi Cơ Hạo cái gì đó nữa.

Còn chưa mở miệng, một bóng người cao gầy đột nhiên từ một bên lao tới, Nghê Thần mở ra bàn tay to, hướng cái cổ tinh tế non mềm của Da Ma Sam Gia chụp tới.

“Ám Nhật tiểu công chúa, theo ta đi đi!”

Chương 897: Lực Trảm Nghệ Thần

Nghệ Thần tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức Man Man cách Da Ma Sam Gia không xa căn bản không kịp phản ứng.

Nàng bắt lấy hai thanh đại chùy, đầu chùy bốc cháy, đang muốn tạo thế đem chùy đập về phía Nghệ Thần, nhưng bàn tay Nghệ Thần đã sắp chụp đến trên cổ Da Ma Sam Gia.

Ngón tay Nghệ Thần dài, trơn bóng, mang theo một hàn quang kỳ dị tia kim loại mới có, giống như móng vuốt kên kên, lộ ra một tia khí tức âm hàn nguy hiểm.

Cái cổ Da Ma Sam Gia thon dài mà non mịn, trắng nõn mượt mà như một đoạn ngó sen non. Ngón tay Nghệ Thần chỉ cần thoáng dùng sức một chút, là có thể thoải mái đem nó bẻ gãy.

Nhưng tốc độ Nghệ Thần mặc dù nhanh, ở đây còn có người nhanh hơn hẳn.

Thân thể Thiếu Ti lóe lên một cái, trực tiếp xuất hiện ở bên Da Ma Sam Gia. Nàng ôm chặt Da Ma Sam Gia, thân thể lại chợt lóe, trong đường tơ kẽ tóc mang theo Da Ma Sam Gia dịch chuyển đến ngoài mười dặm.

Ngón tay Nghệ Thần mang theo năm luồng gió dữ, hung hăng đảo qua thân thể Thiếu Ti, vấy dài vải thô trên người Thiếu Ti rách ra một vết thật lớn, thân thể trắng nõn của nàng bị ngón tay Nghệ Thần kéo theo gió dữ quét ra năm vết máu màu tím đen.

Nếu không phải Nghệ Thần chỉ muốn giam giữ bắt sống Da Ma Sam Gia, cố ý thu liễm khí lực mà nói, lấy thực lực đỉnh phong Vu Đế của hắn, thân thể Thiếu Ti tuyệt đối sẽ bị một trảo này của hắn xé thành mảnh vụn.

Thét lớn một tiếng, trong mồm Thiếu Ti phun ra một ngụm máu.

Trên vết máu màu đen trên thân nàng không ngừng có máu bầm sền sệt chảy ra, nhưng bồ đề tử nàng vừa mới ăn vào tỏa ra lực lượng sinh mệnh nồng đậm ở trong cơ thể nàng, vết máu trên làn da cấp tốc nhạt đi, biến mất, rất nhanh Thiếu Ti đã khôi phục như lúc ban đầu.

“Đáng chết!” Nghê Thần nổi giận gầm lên một tiếng, hắc búng ngón tay, một mũi tên xé trời, hướng đầu Phong Hành đứng ở một bên kéo thần cung vận sức chờ phát động đánh tới. Hắc lần này đánh bất ngờ, thứ nhất chính là muốn bắt sống Da Ma Sam Gia, thứ hai chính là muốn đánh chết Phong Hành.

Da Ma Sam Gia bị Thiếu Ti mang đi, như vậy đánh chết Phong Hành đã thành chuyện duy nhất hắc hiện tại có thể làm!

Nghê Thần tuy kiêu ngạo, nhưng hắc không ngu. Thiếu Ti có thể phá không thuận di, cái này đại biểu cho vô luận hắc bán mạng bao nhiêu, cũng không có khả năng đuổi kịp Thiếu Ti. Thiên Địa Đại Trận của Nghiêu Sơn thành đã phát động, hắc cũng không có bao nhiêu cơ hội ra tay, nếu không thừa dịp trước khi Thiên Địa Đại Trận hoàn toàn phong tỏa phạm vi mấy vạn dặm hư không đào tẩu, hắc muốn rời khỏi cũng là hy vọng xa vời!

Xa xa trong thành Nghiêu Sơn truyền ra tiếng rống giận dữ trầm thấp, chiến sĩ Già tộc bị Cơ Hạo thu phục tấp nập từ trên tường thành bay lên, kéo theo các luồng sáng hướng bên này lao nhanh đến.

Hơn ba trăm chiến sĩ Già tộc cấp Vu Đế liên thủ đột kích, cách mấy trăm dặm, sát ý bọn họ tản mát ra đã như gông xiềng nặng nề, xa xa tập trung Nghê Thần.

Thân thể Nghê Thần bắn ra, một lần nữa rung tay đánh ra hai mũi tên bắn về phía ngực cùng bụng Phong Hành hai nơi yếu hại, kéo theo một chuỗi tàn ảnh dài, như một trận cuồng phong nhanh chóng hướng rừng rậm cách đó không xa chạy đi.

Trong rừng rậm bóng người lay động, ít nhất có hơn một ngàn Đông Di tiên

thủ nắp ở trong rừng rậm. Một tòa truyền tống trận đã tản mát ra ánh sáng loá mắt, chỉ cần Nghệ Thần vượt qua khoảng cách vền vẹn không đến hai mươi dặm, quay về truyền tống pháp trận, hẳn liền có thể mang theo thuộc hạ của mình thuận lợi trốn chạy.

Cơ Hạo bước ngang một bước, ba mũi tên bắn về phía Phong Hành bị hấn mạnh mẽ dùng thân thể cản lại.

Cửu Dương Vô Cấu Y kim quang chói mắt, lửa màu vàng bốc lên, chín quầng sáng to bằng đầu người ở trong lửa nóng xoay quanh bay lên, ba mũi tên màu xanh nhạt còn chưa đụng tới thân thể Cơ Hạo, đã bị nhiệt độ cao đáng sợ đốt thành từng làn khói.

“Nghệ Thần, ngươi đáng chết!”

Cơ Hạo sảng giọng quát to một tiếng. Hắn thấy được năm vết máu kia trên thân Thiếu Ti, tuy bồ đề tử giúp Thiếu Ti nhanh chóng khôi phục, nhưng nhìn vết máu trên người Thiếu Ti chảy ra, từng đợt cơn tức trong lòng Cơ Hạo ủa lên đầu.

Nói đến cùng Nghệ Thần và Cơ Hạo cũng không có thù sâu hận lớn, nhưng gã này từ khi tới Bồ Phản, đã như con rệp không ngừng nhảy lên nhảy xuống ở trước mặt Cơ Hạo gây sự. Trước kia Cơ Hạo kiêng kỵ lực lượng các bộ lạc Đông Hoang, không dám xuống tay độc ác đối với Nghệ Thần.

Nhưng hiện tại cánh chim Cơ Hạo mới thành, hẳn nào còn cần cố kỵ nhiều như vậy?

Cơ Hạo kiếp trước đã có mỹ danh trường mắt tất báo, đây là truyền thống cực kỳ ưu tú, Cơ Hạo chưa bao giờ buông.

Thiên Địa Kim Kiều chợt lóe, Cơ Hạo hóa thân một dải cầu vồng màu vàng sẫm, đột ngột xuất hiện ở trong truyền tống pháp trận Nghệ Thần chuẩn bị dùng để chạy trốn.

Các tiền thủ Đông Di phụ cận truyền tổng pháp trận giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo —— không có khả năng, Cơ Hạo sao có thể so với Nghê Thần còn nhanh hơn được?

Cơ Hạo nâng chân phải, hung hăng đạp xuống một cước.

Lực lượng thân thể có thể so với cao giai Vu Đế, trải qua Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ tư thêm vào, man lực khủng bố hơn cao giai Vu Đế mười sáu lần bùng nổ, truyền tổng pháp trận đường kính chỉ trăm trượng âm âm sụp đổ, mấy ngàn viên vu tinh lớn nhỏ được khảm trong pháp trận ùn ùn vỡ nát.

“Không!” Nghê Thần mở to mắt nhìn, gần như tuyệt vọng rống lên một tiếng.

Cơ Hạo mặt đầy sát khí nhìn Nghê Thần, rất vui vẻ mỉm cười, hướng Nghê Thần khẽ gật đầu: “Đã đến đây, cần gì phải đi nữa chứ? Nghiêu Sơn lĩnh không lớn, nhưng tìm khối phong thủy bảo địa làm mộ, đem các người chôn hết ở trong vẫn dư dả!”

Thiên Địa Đại Trận phát ra tiếng sấm trầm thấp, tường quang thủy khí bao phủ thiên địa, hư không xung quanh đã bị phong tỏa hoàn toàn.

Quanh thân thể Nghê Thần có gợn sóng mờ mờ nhộn nhạo, đây là hư ảnh Thiên Địa Đại Trận phong tỏa, lực lượng vô hình không ngừng phong ấn Nghê Thần, hấn đang dốc hết toàn lực đối kháng với Thiên Địa Đại Trận giam cầm, dẫn tới hư không cũng nổi lên gợn sóng.

Nghê Thần lớn tiếng quát: “Ta là thái tử Thập Nhật quốc, ta nhất định là...”

“Người chết!” Cơ Hạo thô bạo cắt ngang lời Nghê Thần, sạch sẽ lưu loát làm một cái bổ sung hoàn mỹ cho lời hắn nói.

Cửu Dương Đăng Ma Kiếm mang theo một mảng lớn kim quang liệt hỏa, hai tay Cơ Hạo cầm kiếm hướng bên người bổ ngang chém xoay một cái, mấy chục Đông Di tiền thủ không kịp né tránh rú thảm một tiếng, bị Cửu Dương Đăng Ma

Kiểm sắc bén vô cùng chém thành hai đoạn.

Kim quang liệt hỏa phun trào một trận, mấy chục Đông Di tiễn thủ nháy mắt bị hóa khói.

Trong rừng rậm, nhiệt độ cao bốc lên, Cơ Hạo hai tay cầm kiếm, chân đạp Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, thân hình như mộng như ảo, kéo ra những tàn ảnh rõ ràng, giống như u linh nhanh chóng áp sát Nghệ Thần.

Nghệ Thần kinh hãi nhìn Cửu Dương Đăng Ma Kiếm.

Hắn là đỉnh phong Vu Đế, thân thể mạnh mẽ vô cùng, thiên địa thánh binh tầm thường cũng khó phá vỡ thân thể hắn.

Nhưng trong thiên địa có vô số chí bảo, linh bảo, các chí bảo đó sinh ra trước khi mở thế giới, các linh bảo đó bao bọc công đức khai thiên tích địa mà sinh, đều có uy năng vô cùng, thân thể Vu Đế ở trước mặt những chí bảo, linh bảo đó, chẳng qua là hơi cứng rắn một chút.

Vén vén Vu Đế, còn chưa đủ để dùng thân thể ngăn kháng uy năng của chí bảo cùng linh bảo.

Cửu Dương Đăng Ma Kiếm là Hồng Mông chí bảo, càng do Vũ Dư đạo nhân tự mình rút lấy thái dương đại đạo thêm vào thần thông, có vô thượng uy năng.

Xuất phát từ bản năng của một cường giả, Nghệ Thần cảm giác được rõ Cửu Dương Đăng Ma Kiếm có uy lực giết chết hắn, chỉ cần một kiếm nhẹ nhàng, là có thể đem hắn chém giết.

Nghệ Thần nhìn chăm chăm Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, khàn giọng gầm rú: “Ta là thái tử Thập Nhật quốc!”

Cơ Hạo giơ lên Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, không nói một tiếng bổ xuống một kiếm.

Từ đầu đến khổ, Nghệ Thần bị chia làm hai mảnh chính tề, kim quang liệt hỏa từ trong cơ thể Nghệ Thần phun trào ra, trong chớp mắt đem hắc đốt thành một làn tro bụi.

“Thái tử Thập Nhật quốc, cuối cùng cũng chết!” Cơ Hạo quát một tiếng lạnh lùng, giọng cao Cửu Dương Đăng Ma Kiếm!

“Chém tận giết tuyệt, toàn bộ kẻ địch đến xâm phạm, một người không lưu!”

Đám đông chiến sĩ Già tộc cùng lên tiếng đồng ý, ừ ừ rút ra binh khí hướng Đông Di tiến thủ trong rừng rậm đánh tới.

Chương 898: Vô Ưu Chết

Trong rừng rậm truyền đến tiếng rú thảm thê lương, chiến sĩ Già tộc độc ác điên cuồng săn giết Đông Di tiên thủ.

Ở Nghiêu Sơn thành, trong phạm vi Thiên Địa Đại Trận bao phủ, thực lực các Đông Di tiên thủ bị suy yếu đến cực hạn, bọn họ thậm chí muốn nhúc nhích, né tránh cũng cực kỳ khó khăn. Đối mặt chiến sĩ Già tộc cùng hung cực ác, các tiên thủ Đông Di bị đánh giết như gà con.

‘Đầu hàng, đầu hàng’!

‘Ta hàng rồi, hàng rồi’!

‘Tha mạng, tha mạng đi!’

Khắp nơi đều truyền đến tiếng Đông Di tiên thủ khóc lóc cầu xin, nhưng Cơ Hạo lòng cứng rắn, không tiếp nhận bọn họ đầu hàng.

Phong Hành vừa mới khôi phục ngơ ngác ngồi dưới đất, lẳng lặng nhìn Nghê Thần sau khi bị Cửu Dương Đãng Ma Kiếm chém giết để lại một đám tro tàn kia. Hắn ngơ ngác nhìn một mảng tro bụi tinh tế kia, đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, ngay sau đó liên tục cười to ba tiếng, sau đó gào khóc lên.

Vũ Mục đứng ở phía sau Phong Hành, hai tay nhẹ nhàng vuốt cái bụng nhô lên cao cao của mình, nhẹ nhàng lắc đầu.

Cơ Hạo chấp tay sau lưng đứng bên Phong Hành, trầm thấp mà có sức thuyết phục nói: “Vốn nên để người tự tay xử lý hắn, chẳng qua, nhất thời quên thu tay lại! Hắc, hắc giết cả nhà người, sớm hay muộn có một ngày, ta giúp người diệt cả nhà hắn là được.”

Mỗi một chữ trong lời Cơ Hạo nói đều mang theo sát khí ngút trời.

Nhưng vô luận Man Man, Thiếu Ti, hay là Vũ Mục, Thái Ti, đều rất tán đồng liên tục gật đầu.

Cái thế đạo chết tiệt này, người ta giết cả nhà người, vô lực trả thù thì thôi, nếu đã có lực lượng trả thù, vậy nhất định phải giết cả nhà người ta. Đây là một thời đại chết tiệt, hỗn loạn, lời Cơ Hạo nói thô bạo mà vô lễ, nhưng một lời đã nói toạc ra pháp tắc sinh tồn chí cao ở thời đại này.

Một tiếng hét thảm cuối cùng trong rừng rậm cũng đã biến mất, một lại một chiến sĩ Già tộc mang theo máu tanh đầy người từ trong rừng rậm đi ra, rất cung kính quỳ một gối xuống hướng phía Cơ Hạo hành lễ chào.

Cơ Hạo gật gật đầu, hẳn đang muốn hạ lệnh để các chiến sĩ Già tộc này trở về thành, bỗng dừng một đạo pháp lực dao động kỳ dị xa xa truyền đến, Cơ Hạo hấp thu nguyên linh lực của đám đông vực ngoại thiên ma, cấp độ thần thức đột nhiên tăng mạnh có được uy lực khó lường cách thật xa, vẫn rõ ràng phân biệt ra tính chất còn có phương vị khoảng cách đạo pháp lực dao động này.

Hừ lạnh một tiếng, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Đều theo ta! Vũ Mục, ở đây thủ Phong Hành!”

Thân thể nhoáng lên một cái. Cơ Hạo mang một luồng sáng màu vàng phóng lên cao, trong chớp mắt xông lên cao trăm dặm, sau đó biến chuyển một cái hướng phía dao động pháp lực truyền đến lao vút đi.

Mấy trăm chiến sĩ Già tộc cấp Vu Đế cùng lên tiếng hò hét, một đám bùng bùng hứng thú xé gió bay lên, xoa tay theo phía sau Cơ Hạo. Vừa rồi một phen giết chóc đó vừa mới khơi dậy bản năng hung tàn của bọn họ, bọn họ còn chưa giết đủ, bọn họ còn muốn giết thêm chút người nữa.

Phong Hành hít sâu một hơi, sau lưng hẳn hai cánh chim do cơn lốc màu xanh ngưng tụ thành ‘Soạt’ một cái mở ra, kéo lên mấy chục dải tàn ảnh lao thẳng lên trời, đuổi sát phía sau Cơ Hạo.

Xa xa, có thể nghe được tiếng Phong Hành cười to: “Cơ Hạo, người giúp ta giết Nghệ Thần, về sau người chính là huynh đệ sinh tử cả đời ta!”

Vũ Mục vỗ vỗ thịt béo trên cái bụng, mặt mày đau khổ thở dài một hơi, thấp giọng oán giận nói: “Tên nào cũng chạy nhanh cả, ai cũng chạy nhanh cả, một thân thịt này của ta. Ài...”

Lắc lắc đầu tiếp nhận số phận, Vũ Mục khiêng lên cái nổi sắt to của mình, như một quả bóng cao su không ngừng nhảy lên, phát ra tiếng ‘Thùng thùng’ một lần nhảy ra mấy chục dặm, không ngừng nhảy nhót đuổi theo phương hướng Cơ Hạo đi.

Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti, Da Ma Sam Gia cũng đều thi triển thủ đoạn đuổi theo. Trong thành Nghiêu Sơn, càng có các luồng sáng phóng lên cao, Cơ Hạ mang theo cao thủ trong thành cũng ùn ùn đuổi theo.

Ngọn núi lớn vô danh lở sụp nửa bên. Mấy trăm chiến sĩ tinh nhuệ của Cộng Công nhất tộc bị Thi đạo nhân một chiêu đánh lén sau lưng đánh chết hơn phân nửa, người còn lại cũng đều bị thương nặng. Hai con hắc giao hình thể thật lớn cuộn thân thể, dùng thân thể to lớn của mình bảo vệ Cộng Công Vô Ưu đã bị thương nặng hôn mê. Bọn nó ngẩng đầu, không ngừng phun khói đen khí độc, hướng Thi đạo nhân phát ra tiếng rít gào trầm thấp.

Hai con hắc giao lân giáp tan vỡ, cái sừng duy nhất trên trán bị đập vỡ nát, hơn phân nửa thân thể cũng bị đập nát.

Nhưng bọn nó trung thành và tận tâm bảo vệ ở bên người Cộng Công Vô Ưu, đối mặt uy áp lạnh lẽo của Thi đạo nhân phát ra không lùi chút nào.

Thi đạo nhân cười nhìn hai con hắc giao liên tục gật đầu: “Tốt, tốt, tốt, các người hai con nghiệt súc này có vài phần dũng mãnh gan dạ. Sơn môn bản đạo đang cần hai con hộ sơn linh thú, các người có duyên với bản đạo, vẫn là ngoan ngoãn vào môn ta, có thể hưởng khôn cùng thanh phúc.”

Cất tiếng cười to, Thi đạo nhân vươn hai tay hướng hai con hắc giao bắt lấy.

Hai bàn tay to ánh vàng rực rỡ vô thanh vô tức bay ra, bóp chặt yếu hại chỗ cổ hai con hắc giao, đem chúng xách hẳn lên.

Cộng Công Vô Ưu bại lộ ở trước mặt Chúc Dung Thiên Mệnh, Chúc Dung Thiên Mệnh đắc ý ngửa mặt lên trời cười to, hắc chỉ vào Cộng Công Vô Ưu cất tiếng cười nói: “Cộng Công Vô Ưu, ngươi cũng có hôm nay? Cộng Công thần tộc các người và Chúc Dung thần tộc đấu vô số năm, ngươi là con trai độc nhất của Cộng Công lão quý, ta hôm nay sẽ cho Cộng Công thần tộc các người đoạn tử tuyệt tôn!”

Tay trái khê lật, một thanh loan đao màu đỏ phun ra vô số đốm lửa màu xanh, màu lam, màu tím, bị Chúc Dung Thiên Mệnh cầm trong tay.

Cười lạnh một tiếng, Chúc Dung Thiên Mệnh nhảy lên cao cao, một đao toàn lực hướng đỉnh đầu Cộng Công Vô Ưu bổ xuống.

Mấy chục chiến sĩ Cộng Công nhất tộc bị thương nặng cùng lên tiếng rên rỉ, bọn họ đem hết toàn lực nhảy lên, muốn ngăn cản một đao này của Chúc Dung Thiên Mệnh.

Bát Khâu Già cười lạnh trào phúng một tiếng, tay trái hắc điểm nhẹ, các giọt nước lóng lánh kim quang mờ mờ bắn vút đi, hung hăng va chạm ở trên thân các chiến sĩ Cộng Công nhất tộc đó, đánh cho bọn họ giáp trụ sụp đổ, thân thể cũng bị đánh nát.

‘Ông’ một tiếng, loan đao trong tay Chúc Dung Thiên Mệnh hung hăng bổ vào đỉnh đầu Cộng Công Vô Ưu.

Mi tâm Cộng Công Vô Ưu lao ra một làn khí đen, gương mặt trắng bệch của Cộng Công thị hiện lên ở trong khí đen, một đám sương mù đen nâng loan đao của Chúc Dung Thiên Mệnh không cho hắc hạ xuống. Cộng Công thị nhìn chăm chăm Chúc Dung Thiên Mệnh lớn tiếng quát: “Tiểu tạp chủng, ngươi dám hại

Vô Ưu con ta?”

Chúc Dung Thiên Mệnh giận dữ rít gào một tiếng, hắt nhìn Cộng Công thị lớn tiếng quát: “Cộng Công thị, cho dù ngươi tự mình ra tay cũng đừng hòng cứu được con người!”

Tay phải khẽ lật, Chúc Dung Thiên Mệnh lấy ra một khối thần phù màu đỏ, hung hăng vỗ vào trên đám khí đen kia.

Thần phù nổ tung, trong một đám lôi hỏa bóng người Chúc Dung thị hiện lên, tay phải hắt trọng quyền như sao băng bốc cháy hung hăng nện xuống, khí đen ở mi tâm Cộng Công Vô Ưu bị một quyền của hắt chấn vỡ, ánh lửa trong thần phù phun ra cũng theo khí đen cùng nhau hủy diệt.

Cười điên cuồng một tiếng, Chúc Dung Thiên Mệnh bổ một đao vào trên đầu Cộng Công Vô Ưu, đem hắt từ đầu đến chân chém thành hai mảnh.

Sợ Cộng Công Vô Ưu chưa chết, Chúc Dung Thiên Mệnh vung loan đao chém lung tung một phen, cứng rắn đem Cộng Công Vô Ưu băm thành thịt vụn.

Cực cao cực cao trên bầu trời, một tiếng rống giận điên cuồng truyền đến, khắp trời đều có mây mưa màu đen từ bốn phương tám hướng hội tụ đến.

Chương 899: Cộng Công Chi Nộ

Thượng cổ thiên đình, trong Thần Nguyên trì.

Đây là một khoảng không gian màu máu, trên bầu trời tràn ngập linh quang kỳ dị màu máu, linh quang khi tối khi sáng, chất chứa khí tức sinh mệnh cực kỳ cường đại. Phía dưới là một mảng linh dịch màu máu trong suốt lại dính dính, vô số phù văn giống như ánh lửa trong cơn lốc sóng thần xẹt qua đầu sóng, không ngừng nghỉ lóe ra nhảy lên ở mặt ngoài linh dịch.

Những phù văn này cực kỳ nhỏ bé dày đặc, đối ứng toàn bộ đại đạo áo nghĩa trong thiên địa.

Ở đây chỉ cần cẩn thận tìm kiếm, là có thể tìm được tất cả đại đạo pháp tắc của Bàn Cổ thế giới.

Đại đạo pháp tắc biến thành phù văn như tinh linh nghịch ngợm, ở trong linh dịch màu máu nhanh chóng xoay quanh múa may, ngẫu nhiên mấy phù văn va chạm với nhau, liên tục tỏa lên tia lửa điện chất chứa vô cùng sinh cơ.

Từng đám quang ảnh hoặc lớn hoặc nhỏ chìm nổi ở trong linh dịch sâu không thấy đáy, trong quang ảnh có thể thấy được sự vật kỳ dị đang thai nghén.

Hoặc một thân cây, hoặc một ngọn núi, hoặc một cơn gió, hoặc một tia sét... Phàm là tất cả thiên tượng trong giới tự nhiên của Bàn Cổ thế giới có được, ở nơi này đều có sự trình hiện.

Những cái cây hoặc lớn hoặc nhỏ, cao có khoảng trăm vạn dặm, nhỏ chỉ cao bảy tám thước.

Các ngọn núi có lớn có nhỏ, lớn kéo dài ức vạn dặm, nghiêm nhiên là một dãy núi to lớn; nhỏ chỉ cao hơn trăm dặm, chỉ là một đỉnh núi nho nhỏ.

Cái khác phong cũng tốt, lời cũng tốt, hỏa cũng tốt, quang cũng tốt, đều có lớn có nhỏ, bày biện ra các loại tính chất đặc biệt khác nhau.

Trong mỗi quang ảnh đều tản mát ra khí cơ tạo hóa cường đại, có một số quang ảnh khí tức cường đại đến mức khiến người ta hít thở không thông, ngẫu nhiên từ trong những quang ảnh đó vang to ‘Ầm’ một tiếng tựa như tim đập truyền đến, trong toàn bộ Thần Nguyên trì sẽ nhắc lên một trận gió lốc năng lượng đáng sợ.

Cộng Công Thị lơ lửng ở trong một mảng thiên địa màu máu này, vẻ mặt phức tạp quan sát các quầng sáng to nhỏ nhiều đếm không xuể đó.

Nơi này là Thần Nguyên trì, chí bảo thượng cổ thiên đình bí mật không tuyên truyền ra ngoài, cũng là thủ đoạn cuối cùng thượng cổ thiên đình kéo dài truyền thừa, nơi so với Thiên Địa Đại Trận và bản thân thiên đình càng quan trọng hơn.

Nơi này chất chứa vô số sự kỳ diệu của tạo hóa, đối ứng vô số thiên cơ huyền diệu. Sinh mệnh khí tức nơi này ở toàn bộ Bàn Cổ thế giới cũng là đỉnh cấp nhất, ở Bàn Cổ thế giới không tìm được bất cứ một chỗ nào năng lượng sinh mệnh so với nơi này còn nồng đậm hơn.

Có người nói, đây là nửa trái tim tàn phá của Bàn Cổ, sau khi bị đám thiên đế đời thứ nhất của thượng cổ thiên đình tìm được, nửa trái tim đó liền biến thành Thần Nguyên trì này.

Tên như ý nghĩa, Thần Nguyên trì chính là nơi khởi nguyên của thần linh.

Những quầng sáng kia, chính là một đám thần linh mới đang thai nghén.

Khác với mấy ngàn thần nhân nay thiên đình còn lại, Khoa Nga Thị đám thần nhân bọn họ trải qua vô số lần huyết mạch sinh sản, lực lượng bọn họ pha tạp, thần lực bọn họ thừa thớt, lực lượng bọn họ kém tổ tiên bọn họ xa xa.

Mà thần linh nơi này thai nghén, lại hoàn toàn là thiên địa pháp tắc của Bàn

Cổ thể giới, hấp thu các loại thiên địa linh khí cực hạn đối ứng đại đạo pháp tắc thai nghén mà thành. Thực lực của bọn họ tất nhiên so ra kém thần linh nguyên thủy đời thứ nhất thái cổ hồng hoang xuất hiện ở trong thiên địa, nhưng cũng tuyệt đối sẽ cường hãn hơn nhóm thần linh thứ hai những nguyên thủy thần linh thông hôn lẫn nhau sinh ra nhiều!

Trong này có Phong Thần. Có Hỏa Thần, có lôi thần, tự nhiên cũng có thủy thần!

Cộng Công Thị vẻ mặt phức tạp nhìn một quang sáng màu đen phía dưới hắc, trong đó có một giao long thân hình khổng lồ, thân dài vượt qua trăm vạn dặm như ẩn như hiện.

Đại gia hỏa này khí tức cực kỳ đáng sợ, so với Cộng Công Thị hiện tại còn cường hoành hơn nhiều. Nếu hắc một khi xuất thế, tất nhiên là một tuyệt đỉnh hung thần, hơn nữa từ khí tức hắc phán đoán, đây đúng là thần linh của thủy thần nhất mạch.

Chẳng qua, thủy thần mới sinh sẽ nghe mệnh lệnh của Cộng Công Thị hắc hay không...

Cộng Công Thị cười ‘Ha ha’ vài tiếng, vẻ mặt trở nên đặc biệt âm hiểm dữ tợn.

“Các người, đều là của ta!” Cộng Công Thị lẩm bẩm: “Các người, đều sẽ là của ta, chờ ta nắm giữ thiên đình, các người đều là thần tử của ta. Hiệu lệnh bát phương, thống trị tam giới. Toàn bộ sinh linh Bàn Cổ thể giới này đều sẽ cúng bái ta, cung phụng ta.”

“Linh hồn bọn họ thuộc về người, mà thân thể bọn họ thuộc về ta!”

Một đám sương máu mờ nhạt từ phía sau Cộng Công Thị lan ra, Đế Thích Sát từ trong đó đi ra. Hắc thoải mái nhìn bốn phía, cảm khái từ đáy lòng nói: “Thật sự là địa phương thần kỳ. Chúng ta từng chinh phục vô số thế giới, không

có tiền lệ bất cứ một thế giới nào sau khi sơ sinh thần linh ngã xuống, còn có thể một lần nữa có các thần linh sơ sinh tự nhiên thai nghén từng xảy ra.”

“Nơi này là trái tim Bàn Cổ sao? Ta không cho rằng như vậy.” Đế Thích Sát hít hít mũi, nhìn bốn phía lăm bằm: “Ta không cho rằng nơi này là trái tim Bàn Cổ. Nhưng nơi này rốt cuộc là cái gì?”

Suy tư một lúc, Đế Thích Sát không sao cả nhún vai: “Được rồi, vấn đề này không quan trọng, dù sao nơi này hiện tại đã là của chúng ta, không phải sao? Thuỷ thần đại nhân thân ái, tương lai thế giới này, linh hồn toàn bộ con dân đều thờ phụng người, cúng bái người, mà thân thể bọn họ sẽ làm việc cho ta, là nô lệ thành tín nhất của ta.”

Cộng Công Thị cười lạnh nhìn Đế Thích Sát: “Sự tình còn chưa chắc chắn. Đế Thích Sát, đừng cao hứng quá sớm. Ví dụ như nói, người hiện tại nên nói cho ta biết, nên đối phó bọn người kia như thế nào chứ?”

Cộng Công Thị chỉ chỉ các quầng sáng phía dưới, đang muốn nói chuyện, đột nhiên sắc mặt hần chột trở nên thâm trầm.

“Vô Ưu, Vô Ưu... Ai dám giết con ta? Đáng, đáng chết, ta muốn đem người băm thây vạn đoạn!”

Cộng Công Thị hỗn hển tru lên, hai mắt đăm đăm giống như nổi điên, thân thể hóa thành một đám mây đông tố điên cuồng chạy ra khỏi Thần Nguyên trì, không để ý tất cả hướng lối ra của thiên đình chạy đi.

Đế Thích Sát ngẩn ngơ, nhú mào. Hần trầm ngâm một lát, thân thể hơi nhoáng lên một cái, nhanh chóng biến mất ở trong một đám sương mù máu.

“Đáng chết, đã xảy ra chuyện gì? Bảo con hần đi đem tiểu nha đầu không nghe lời mang về, không lẽ có sai sót gì?”

Thanh âm Đế Thích Sát lặng yên quanh quẩn ở trong Thần Nguyên trì, người

của hắn lại đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Theo Cộng Công Thị tức giận, vài thủy mạch chủ yếu nhất của Trung Lục thế giới đồng thời kịch liệt quay cuồng lên, từng đám mây đen to lớn nhanh như tia chớp hướng chỗ Cộng Công Vô Ưu bị đánh chết hội tụ tới, trên bầu trời điện chớp sấm rền, từng đợt tiếng sấm khủng bố gầm rú chấn động làm đại địa run rẩy.

Cộng Công Thị đằng đằng sát khí dẫn Tương Liễu, Vô Chi Kỳ, Tu Xà các trọng thần, mang theo mấy ngàn thủy thần chiến sĩ, nổi bão từ đỉnh trụ trời gào thét lao xuống, khí thế hùng hổ hướng Nghiêu Sơn lĩnh đánh tới.

Bọn họ không đặt quy tắc ngăm nhân tộc không thể tùy ý xâm phạm đối với lãnh địa ‘bá hậu’ vào mắt, công khai xông vào Nghiêu Sơn lĩnh, khí thế hùng hổ một đường xung phong đến trong lòng Nghiêu Sơn lĩnh, vừa lúc lao đầu chạm mặt Cơ Hạo hóa thân kim quang bay nhanh đến.

Cơ Hạo ngăn ở trước mặt Cộng Công Thị, hắn lớn tiếng quát: “Thủy thần Cộng Công, nơi này là lãnh địa của Nghiêu Bá Cơ Hạo ta, người tùy tiện xâm nhập lãnh địa của ta muốn làm gì?”

Cộng Công Thị hỗn hển rít gào một tiếng, đôi mắt hắn biến thành một mảng đỏ rực, khàn cả giọng rống lớn.

“Làm gì? Giết người!”

Cộng Công Thị vung đôi tay lên, một cột sét lớn tới trăm dặm từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng áp súc thành to bằng nắm tay, hung hăng bổ về phía đầu Cơ Hạo.

Một đòn này Cộng Công Thị đã vận dụng toàn lực, hoàn toàn không có bất cứ ý tứ xuống tay lưu tình nào.

Chương 900: Ăn Ý

Trước mắt Cơ Hạo tối sầm, giống như sao băng từ trên cao lao đầu vào đất.

Lấy điểm Cơ Hạo rơi xuống đất làm trung tâm, đại địa như sóng nước phập phồng nhiều vòng, tầng nham thạch kịch liệt run rẩy, đại địa xé rách, ngọn núi tan vỡ, vô số cổ mộ che trời ở trong động đất biến thành mảnh vụn.

Cơ Hạo cắm thật sâu vào mặt, lao đầu chui vào cực sâu mấy vạn dặm trong lòng đất.

Một đòn toàn lực của Cộng Công, Bàn Hi Thần Kính hóa đi cho Cơ Hạo hơn phân nửa công kích, Cửu Dương Vô Cấu Y bốc lên chín vầng mặt trời chói chang, đem sét Cộng Công phát ra triệt tiêu toàn bộ, Cơ Hạo ngay cả lông cũng chưa bị đốt cháy một sợi.

Nhưng đây dù sao cũng là một đòn toàn lực của Cộng Công, Bàn Hi Thần Kính và Cửu Dương Vô Cấu Y bảo vệ bản thể Cơ Hạo, chính hẳn lại không cách nào tiêu thụ lực đánh đáng sợ đó, ở giữa không trung không đứng vững, lao đầu xuống đất.

Chỗ sâu mấy vạn dặm trong lòng đất, tầng nham thạch, cát đá bị Cửu Dương Vô Cấu Y phát ra nhiệt độ cao đốt thành nham thạch nóng chảy. Cơ Hạo mơ màng vù vù lắc đầu, ở trong nham thạch nóng chảy ngơ ngẩn cả người, thật không dễ dàng mới làm rõ vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Lực công kích thật đáng sợ, nếu không phải có hai kiện chí bảo hộ thân, một đòn đó của Cộng Công Thị tuyệt đối có thể đánh cho Cơ Hạo hồn phi phách tán.

Hít ngược một ngụm khí lạnh, Cơ Hạo nhớ lại lúc một tia sét đỏ bổ vào trên người mình, mình theo bản năng cảm nhận được loại tuyệt vọng cùng khủng bố đó, không khỏi nhe răng trợn mắt cả người hung hăng day day.

Cộng Công Thị thật khủng khiếp, chỉ là khí tức chất chứa trong sấm sét hân phát ra, đã khiến Cơ Hạo có một loại cảm giác sợ hãi tốt nhất về sau không bao giờ gặp hân nữa. Điều này làm Cơ Hạo cảm thấy một tia bức bội, sau đó một tia bức bội này liền nhanh chóng diễn biến thành cảm giận ngút trời.

“Cộng Công Thị!”

Gầm lên giận dữ, Cơ Hạo tay phải nắm Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm, tay trái cầm Cửu Dương Qua, đỉnh đầu Bàn Hi Thần Kính như ẩn như hiện, Thiên Địa Kim Kiều kéo một luồng thần quang màu vàng sấm bao lấy toàn thân, thân hình hân như điện, một đường xuyên phá tầng nham thạch thật dày, gào thét xông lên trời.

Nơi vừa rồi Cơ Hạo rơi xuống, đồi gò sông núi phạm vi mấy trăm dặm một mảng hỗn độn. Mặt đất lõm xuống ít nhất sâu mười mấy dặm, giống như từng bị một ngôi sao băng thật lớn đánh vào, ở bên viền mặt đất lõm xuống, tầng nham thạch xây thành một bức tường vây hình tròn.

Cơ Hạo trầm mặt, thúc dục Thiên Địa Kim Kiều xé rách hư không, thân thể nhoáng lên một cái, một lần nữa chắn trước mặt Cộng Công Thị.

Cửu Dương Qua chỉ về phía trước, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Cộng Công Thị, người làm cái gì? Nơi này là lãnh địa của Nghiêu Bá Cơ Hạo ta. Người vô duyên vô cớ xâm nhập lãnh địa của ta, chẳng lẽ muốn khai chiến với ta sao?”

Cộng Công Thị ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo một cái. Vừa rồi hân thật sự đã vận dụng trăm phần trăm thần lực, không hề giữ lại hội tụ sấm sét cho Cơ Hạo một đòn. Cơ Hạo tu vi cùng lắm chỉ là Vu Đế, hân lại ngạnh kháng một đòn toàn lực của mình mà không tổn hao gì?

“Vô Chi Kỳ, giết hân.” Cộng Công lạnh lùng phất phất tay, bắn lên một đám mây màu đen xẹt qua Cơ Hạo, nhanh chóng hướng ngọn núi lớn vô danh phía trước cách đó không xa phóng đi.

Thân thể Cơ Hạo vừa mới động. Vô Chi Kỳ nghe răng trợn mắt xách một cây thiết bổng âm u, vô thanh vô tức chắn trước mặt hắn.

Trong mắt tỏa kim quang, răng nhọn lờm chồm như dao găm phản xạ hàn quang, Vô Chi Kỳ chặn Cơ Hạo, trầm mặt thấp giọng nói: “Nghieu Bá Cơ Hạo, hôm nay ngươi tốt nhất đừng lộn xộn. Ân oán khúc mắc trước kia có thể lớn cũng có thể nhỏ, hôm nay ngươi nếu làm khó chúng ta, vậy chỉ có thể là máu tươi bắn ba thước.”

Sắc mặt Cơ Hạo trầm xuống. Hắn quát hỏi: “Rốt cuộc là sự tình gì?”

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thần thức Cơ Hạo nhanh chóng buông ra, như vô số tơ nhện nhỏ bé đảo qua hư không phạm vi trăm vạn dặm, hắn thấy Cộng Công Vô Ưu bị bấm thành thịt vụn, cũng thấy được Chúc Dung Thiên Mệnh đầy người là máu. Càng thấy được Thi đạo nhân mặt lạnh bay lên trời, hướng Cộng Công Thị giáp mặt đón đầu.

“Chúc Dung Thiên Mệnh... đã giết... Cộng Công Vô Ưu?”

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn Vô Chi Kỳ hỏi: “Cái này... Chúc Dung Thiên Mệnh, hắn, hắn...”

Vô Chi Kỳ nhìn Cơ Hạo chậm rãi gật đầu: “Chúc Dung Thiên Mệnh, hắn nhất định phải chết! Chúc Dung thị con nối dõi rất đông, nhưng Cộng Công nhất mạch ta con nối dõi gian nan, đương đại tôn chủ Cộng Công Thị chỉ có một mình Vô Ưu thái tử huyết duệ con trai trưởng. Chuyện này, ngươi không quản được.”

Hai tay nắm thiết bổng âm u, nặng trĩu, trên thiết bổng đen sì vô số hoa văn sông lớn dày đặc rõ ràng có thể thấy được, từng đạo thủy quang màu u lam ở trên các hoa văn sông ngòi đó uốn lượn lưu động. Những con sông đó thoát nhìn giống như cự long đang không ngừng vặn vẹo.

Vô Chi Kỳ ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên thiết bổng, thanh âm ép

càng thêm nhỏ: “Tuy nói thẳng, ta cũng không thích tính cách của đương đại tôn chủ, không thích một số cách làm của hã, Vô Ưu thái tử phế vật này càng làm người ta chán ghét, nhưng năm đó lúc ta được tôn chủ cứu, thề đời đời kiếp kiếp trung thành với Cộng Công nhất tộc bọn họ.”

Cơ Hạo nghe hiểu ý tứ trong lời ngoài lời của Vô Chi Kỳ, hã thu hồi Cửu Dương Qua, Cửu Dương Đãng Ma Kiếm, thu hồi Thiên Địa Kim Kiều, chỉ đem Bàn Hi Thần Kính treo lên đỉnh đầu, phát ra một đạo thần quang bao lấy toàn thân.

Hã nhìn Vô Chi Kỳ thấp giọng nói: “Được rồi, ta cũng thừa nhận, tuy hã là huynh trưởng của Man Man, nhưng Man Man không thích hã, ta cũng vậy... các tùy tùng bên người hã, càng không liên quan tới ta. Cho nên...”

Vô Chi Kỳ hướng Cơ Hạo chớp mắt một cái: “Đến, đến, đến, chúng ta giao thủ chút!”

Cơ Hạo chậm rãi gật gật đầu, hã quay đầu hướng về một đám bằng hữu cùng cấp dưới cấp tốc hướng bên này chạy tới rống lớn: “Vô Chi Kỳ lợi hại lắm, ta không phải đối thủ của hã, nhanh đến giúp ta đối phó lão hầu tử này!”

Vừa rống to, Cơ Hạo vừa một quyền bay bay hướng đầu Vô Chi Kỳ đánh tới.

Vô Chi Kỳ thu hồi thiết bổng, một cước cũng mềm nhũn hướng bụng Cơ Hạo đạp tới.

Hai người người một quyền, ta một quyền, người một cước, ta một cước, động tác nhanh chóng lại mềm nhũn yếu đuối đánh quần lấy nhau.

Đám người Man Man, Thiếu Ti, Vũ Mục, Phong Hành phía sau chạy tới đều xem mà ngây dại. Bọn họ nhìn nhìn lẫn nhau, lại nhìn nhìn Thi đạo nhân và Cộng Công Thị bên kia giằng co, đoàn người đồng thời gật gật đầu, đều cầm binh khí lên gia nhập trong vây công đối với Vô Chi Kỳ.

Trong lúc nhất thời chỉ nhìn thấy Vô Chi Kỳ đại triển thần uy, một đôi năm đấm, một đôi chân giống như cối xay gió xoay loạn, đánh cho Cơ Hạo, Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành cùng mấy trăm chiến sĩ Già tộc không thể tới gần.

Không chỉ có thế, càng có một lại một chiến sĩ Già tộc thỉnh thoảng mặt mũi bầm dập từ trong chiến đoàn bay ra, ai cũng ‘Oa oa nha nha’ rống to, hiển nhiên tràn ngập lòng kính sợ đối với sức chiến đấu của Vô Chi Kỳ.

Đánh đánh, Vô Chi Kỳ và Cơ Hạo đồng thời hắt xì một cái.

Hai người nhìn lẫn nhau, Cơ Hạo dứt khoát lấy ra túi Vân Vụ, thả ra một màn hơi nước dinh dính bao phủ bầu trời, đem tất cả đoàn người đều bao bọc ở bên trong.

Bày ra vài cái bồ đoàn, lấy mấy mâm hoa quả tươi, Thiếu Ti ở hiện trường pha nước trà, để một đám chiến sĩ Già tộc cầm binh khí đập loạn lẫn nhau, đoàn người ngồi ở trong hơi nước, xa xa nhìn Cộng Công Thị và Thi đạo nhân đánh nhau to.

Chương 901: Cộng Công Hung Uy

Thi đạo nhân, hồng hoang đại năng, một khối linh thi tu luyện đặc đạo, lại được Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân truyền thụ đại đạo, ở trong tịch diệt ngộ được đại thần thông, một thân pháp lực sâu không lường được, thực có lực lượng dời non lấp bể, đuổi trắng hái sao.

Cộng Công Thị, đương đại Thủy Thần, kế thừa huyết mạch thượng cổ Thủy Thần, trời sinh có được đại thần thông, đại thủ đoạn, càng có vô số bí pháp Cộng Công nhất mạch nhiều thế hệ truyền thừa, có thượng cổ Thủy Thần thần khí bên mình, một thân thực lực cao thâm khó lường tương tự.

Thi đạo nhân gắt gao canh giữ ở trước mặt Chúc Dung Thiên Mệnh, cho dù là Cộng Công Thị nổi điên, hẳn cũng không thể khiến Chúc Dung Thiên Mệnh bị thương nửa cọng tóc.

Một tầng tiên quang màu vàng nhạt lưu động, tạo thành quang sáng như một đám lửa, lẳng lặng bao phủ trên người Thi đạo nhân, mặc cho Cộng Công Thị công kích mãnh liệt, tầng tiên quang nhìn như mỏng manh đó lại vẫn không chút sút mẻ.

Đôi mắt Cộng Công Thị đỏ bừng, như sư tử phát cuồng, hăn rống giận liên tục, trong phạm vi mấy vạn dặm mười mấy con sông to nhỏ tất cả đều xông lên trời, như các con bạch long lui tới xuyên qua, mang theo lực đạo thật lớn hung hăng đánh vào hộ thể tiên quang của Thi đạo nhân.

Khí đen ngập trời, hơi nước tràn ngập, thân thể Cộng Công Thị giấu ở trong sương mù đen cuộn cuộn, lực lượng bạch long do những con sông biến thành tấn công càng lúc càng cuồng bạo, tốc độ tấn công càng lúc càng nhanh, ngẫu nhiên mấy con bạch long va chạm với nhau, sẽ là một tiếng vang lớn trời sụp đất nứt, càng có lượng lớn lôi quang không ngừng phun ra.

“Phá!”

Cộng Công Thị đột nhiên rống to một tiếng, hai tay hấn khẽ nhấc, trên trời một cây đại chùy màu tím, một cái đực màu vàng hung hăng va chạm với nhau, chợt nghe một tiếng nổ, một luồng điện to bằng ngón cái sắc bén vô cùng từ trên cái đực lao vút xuống, hung hăng nện ở trên hộ thể tiên quang của Thi đạo nhân.

Cộng Công Thị công phá thượng cổ thiên đình, càn quét vô số cung điện lầu các trong thiên đình, thượng cổ thần khí vẫn luôn cất giữ ở trong kho bí mật của thiên đình cũng không biết đã bị hấn vỡ vết đi bao nhiêu.

Đại chùy màu tím, cái đực màu vàng này, chính là truyền thừa chí bảo lôi chùy, điện tạc của thượng cổ thiên đình lôi thần nhất mạch, chính là tiên thiên thần khí lôi, điện pháp tắc của Bàn Cổ thế giới ở lúc khai thiên tích thai nghén mà sinh.

Một dòng điện nhìn như đơn giản, lại là lôi điện pháp tắc của Bàn Cổ thế giới biến thành, uy lực kinh người dị thường. Cho dù Cộng Công Thị không phải lôi thần đích truyền, cũng có thể đem lôi chùy, điện tạc này phát huy ra ba năm thành uy lực.

Thi đạo nhân trở tay không kịp, hộ thể tiên quang vững như Thái Sơn bị tia điện xuyên thủng, tia chớp màu vàng bổ vào đỉnh đầu hấn, chợt nghe một tiếng vang lớn tia điện nổ tung, mái tóc dài của Thi đạo nhân bị bổ xác xơ, lộ ra da đầu trơn bóng đen sì.

Mang theo khói đen đầy đầu, Thi đạo nhân từ trên cao cắm đầu ngã xuống, ở trên đất va ra một cái hố to hình người.

Bát Khâu Già cùng một đám môn nhân đệ tử của Thi đạo nhân giận tím mặt, lại sợ hãi động dung. Thi đạo nhân bị một tia sét đánh rụng, bọn họ đồng thời ra tay, vô số bảo châu, bảo bình, như ý, hoa sen các loại bảo khí mang theo linh quang đầy trời phóng lên cao, hóa thành một dòng lũ tràn đầy ánh sáng màu sắc hướng vào đầu Cộng Công Thị đánh xuống.

Cộng Công Thị vạn phần mê lương thét dài một tiếng, hấn tức giận nhìn

Chúc Dung Thiên Mệnh run rẩy lớn tiếng quát: “Chúc Dung tiểu nhi, ngươi hôm nay chắc chắn phải chết! Lên cho ta! Giết, giết. Giết!”

Một cái thân rắn cực lớn hiển hóa bản thể giữa không trung, Tu Xà ngửa mặt lên trời thét dài. Thân thể to lớn dài đến vạn dặm nhẹ nhàng uốn éo, biến thành một tòa xà trận chắn trước công kích của đám người Bát Khâu Già.

‘Đinh đinh đang đang’ vang loạn một trận, trên vảy dày nặng của Tu Xà tung tóe vô số ánh lửa, Bát Khâu Già và một đám đồng môn công kích chỉ để lại ở trên vảy của Tu Xà mấy dấu vết bé nhỏ không đáng kể, ngay cả một miếng vảy rắn cũng chưa thể công phá.

Tu Xà dương dương đắc ý thét dài một tiếng, há mồm phun ra một luồng khí độc màu đen.

Mấy chục đồng môn của Bát Khâu Già không kịp phòng bị, bị khí độc phun trên người, mắt thấy da mặt nhanh chóng biến thành một mảng đen sì, trợn mắt ngã xuống đất. Bát Khâu Già quát to một tiếng không ổn, vội vàng vung tay phóng ra một cái vòng ngọc long tước, một ánh sáng màu xanh ‘Soạt soạt’ xoay quanh bất định, đem các đồng môn trúng độc bảo vệ ở giữa.

Nhưng vòng ngọc long tước vừa mới bay ra, Tương Liễu đã từ trong khí đen thò ra chín cái đầu rắn dữ tợn.

Há mồm hít một hơi thật sâu, Tương Liễu cười quái dị, há mồm phun ra chín dòng nọc độc sền sệt màu đen.

Vòng ngọc long tước bị nọc độc phun trúng, Bát Khâu Già hú lên quái dị, phun ra một ngụm máu. Hào quang của vòng ngọc long tước nhanh chóng ảm đạm, rất nhanh đã ở dưới nọc độc của Tương Liễu ăn mòn biến thành một khối đá cứng rơi xuống đất.

Cộng Công Thị vươn bàn tay to hướng Chúc Dung Thiên Mệnh chụp tới.

Mấy trăm chiến sĩ Hỏa Luân tộc bay lên trời, cầm các loại binh khí hung hăng hướng bàn tay to của Cộng Công Thị đánh tới.

Mấy ngàn Thủy Thần chiến sĩ phía sau Cộng Công Thị đồng thời hét to một tiếng, chân đạp mây nước ủa lên, đem chiến sĩ Hỏa Luân tộc vây quanh ở chính giữa chém lung tung giết lung tung một trận. Chiến sĩ Hỏa Luân tộc bị bao vây nhiều vòng, bốn phương tám hướng đều là kẻ địch, trong lúc nhất thời cũng không rảnh cứu viện Chúc Dung Thiên Mệnh nữa.

Chúc Dung Thiên Mệnh run rẩy đứng dưới đất, hăn nhìn Chúc Dung thị càng lúc càng gần, khàn cả giọng quát: “Cộng Công Thị, người dám giết ta?”

Cộng Công Thị tức giận đến mức ngửa mặt lên trời cười to, cười vài tiếng, khuôn mặt già của hăn vặn vẹo hết thành một cục: “Người dám giết ta Vô Ưu con ta, ta vì sao không dám giết người? Hôm nay cho dù Chúc Dung thị giáp mặt, cũng không thể nào cứu được người!”

Bàn tay to chộp xuống, Cộng Công Thị mắt thấy sắp bắt được Chúc Dung Thiên Mệnh, Thi đạo nhân bị sét bổ ngã xuống đất nhảy dựng lên, đôi tay vung lên, hai bàn tay to vàng đến chói mắt gào thét bay lên trời, hung hăng bổ về phía bàn tay Cộng Công Thị.

Bàn tay Cộng Công Thị bị Thi đạo nhân liên tiếp đánh trúng, chợt nghe một đợt tiếng vang lớn truyền đến, thân thể Cộng Công Thị run nhè nhẹ, trên bàn tay không ngừng có thủy quang, hàn băng lôi đình màu đen phun trào ra, đem hai bàn tay ánh vàng rực rỡ kia một đòn đập vỡ.

Thi đạo nhân bay lên trời, lớn tiếng quát: “Cộng Công, đây là người tổ sư nhà ta coi trọng, Thiên Mệnh nhất định trở thành Nhân Hoàng, người dám giết hăn, không sợ tổ sư nhà ta tới gây sự người?”

Gương mặt Cộng Công Thị giật giật. Hăn nghiêng răng nhìn Thi đạo nhân cười dữ tợn nói: “Mộc đạo nhân? Hoa đạo nhân? Trong tổ huấn của Cộng Công nhất mạch ta cũng đề cập, nói bọn họ là người rất ghê gớm, chỉ là lão tử sắp

đoạn tử tuyệt tôn rồi, ta còn quản hần cái gì gỗ nát cỏ mục?”

Một tiếng rống gầm thê lương phóng lên cao, phía sau Cộng Công Thị có chín con hắc long lao lên trời. Hắc long ở trên không trung xoay tròn một phen, sau đó hóa thành một thanh tam xoa kích tạo hình kỳ quỷ cửu long quần quanh bị Cộng Công Thị nắm trong tay.

Cộng Công Thị cầm tam xoa kích hung hăng rung lên, chợt nghe bốn phương tám hướng có lượng lớn tiếng vang nước lũ cuộn cuộn truyền đến, đất bằng phạm vi mười vạn dặm sinh ra một mảng nước lớn, sóng nước ban đầu chỉ sâu mười mấy trượng, sau đó trong chớp mắt đã cao tới bảy tám dặm, cuối cùng sóng nước sôi trào quay cuồng, nước trong phạm vi mười vạn dặm đã sâu tới một trăm dặm!

Đây đất nước lớn quay cuồng, vô số lốc xoáy gào thét sinh ra, Cộng Công Thị được đại thủy giúp đỡ, thần lực bỗng dưng gia tăng vô số.

Tam xoa kích hướng trong đại thủy quấy, chỉ thấy một cơn sóng lớn bốc lên cao mấy trăm dặm, như một bàn tay lớn vô cùng hung hăng vỗ vào trên người Thi đạo nhân.

Thi đạo nhân thét lớn một tiếng, bị cơn sóng lớn đó đánh cho bay ngược trăm dặm, trong thất khiếu đồng thời phun máu.

Tam xoa kích của Cộng Công Thị hung hăng hướng Chúc Dung Thiên Mệnh đâm xuống, hần lớn tiếng quát: “Tiểu – tạp – chủng, chết đi!”

Chương 902: Bách Long Thủ Thủy

Trên người Chúc Dung Thiên Mệnh lao ra một ánh lửa, một bóng người của Chúc Dung thị hiện lên, giúp hấn ngăn cản một đòn nặng nề của tam xoa kích, nhưng cũng chấn động khiến Chúc Dung Thiên Mệnh miệng phun đầy máu. Chúc Dung Thiên Mệnh thất kinh rống to, chạt vật bay loạn chạy trốn khắp trời.

“Man Man?”

Khi Cộng Công Thị mở bàn tay to hướng Chúc Dung Thiên Mệnh chộp xuống, Cơ Hạo quay đầu nhìn Man Man một cái, nhỏ giọng hỏi nàng một câu.

Vô Chi Kỳ đang cầm ấm trà hướng trong miệng mình rót nước trà lập tức sờ thiết bổng của mình, ánh mắt hung ác nhìn về phía Cơ Hạo. Tuy mọi người có ăn ý, không thật bất chấp mọi giá chém giết, nhưng Vô Chi Kỳ cũng có điểm mấu chốt của mình.

Cơ Hạo không đi cứu Chúc Dung Thiên Mệnh, mọi người tự nhiên tường an vô sự.

Cơ Hạo nếu muốn nhúng tay, như vậy Vô Chi Kỳ cũng chỉ có thể dốc hết toàn lực.

“Vậy, vậy, để hấn đi chết đi!” Man Man ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, như con lật đật loạng choạng thân thể, khuôn mặt nho nhỏ nhăn nhúm lại, lông mày càng nhíu chặt với nhau.

Suy nghĩ một phen, Man Man rất nghiêm túc gật gật đầu: “Để hấn chết đi, a, từ nhỏ đã cướp đồ của ta, hấn cũng không phải thứ gì tốt. Hừ, tên khốn kiếp ngay cả trái cây a cha cho ta cũng cướp, chết đi!”

Cơ Hạo không hé răng nữa, bưng một ly trà hướng các chiến sĩ Già tộc diễn trò quát khê một tiếng: “Đánh dùng sức chút, khí thế có thể mạnh hơn một chút

nữa.”

Các chiến sĩ Già tộc thở hỗn hển vung lên binh khí nặng trĩu, dùng hết toàn lực cứng đối cứng chẵn, trong đống lửa văng khắp nơi, tiếng vang lớn nặng nề như rền sắt trở nên càng thêm dày đặc, khí tức trên người bọn họ tản mát ra càng thêm nghiêm nghị, lạnh lùng.

Vô Chi Kỳ ngoác cổ họng kêu vài tiếng quái dị, sau đó mắng vài câu lung tung, để chứng minh hắn đang chém giết đầm máu với Cơ Hạo.

Đoàn người im lặng ngồi trong hơi nước, lẳng lặng nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh dốc hết toàn lực chạy trốn chung quanh. Cộng Công Thị cười dữ tợn, như người khổng lồ trên trẻ con, vươn bàn tay to hướng tới Chúc Dung Thiên Mệnh chộp loạn một trận.

Ngón tay Cộng Công Thị thỉnh thoảng xẹt qua thân thể Chúc Dung Thiên Mệnh, ở trên thân hắn cắt ra từng cái vết thương thật sâu, lượng lớn máu tươi không ngừng từ trên người Chúc Dung Thiên Mệnh phun ra. Chúc Dung Thiên Mệnh đau đến mức rú thảm ‘A a’, nước mắt nước mũi dính đầy mặt.

Nếu không phải trong lòng Chúc Dung Thiên Mệnh biết rõ, biết thù giết con căn bản không thể tiêu trừ mà nói, hắn hiện tại đã quỳ rạp xuống đất hướng Cộng Công Thị khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Hừ, thực làm a cha mất mặt.” Man Man chán ghét nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh: “Hắn thực không phải thứ gì tốt, đại huynh từng nói cho Man Man, từ sau khi hắn thu Bát Khâu Già kia làm thủ hạ, có một thời gian hắn luôn muốn tranh đoạt vị trí của đại huynh... Toàn bộ Chúc Dung phong đều bị hắn quấy chương khí mù mịt.”

Man Man miệng nói hung hăng, nhưng nhìn thấy trên người Chúc Dung Thiên Mệnh không ngừng phun ra máu tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng co rúm từng đợt, rất hiển nhiên nàng cũng đang do dự. Man Man trước nay không tim không phổi, lười động não, tràn đầy ác cảm đối với Chúc Dung Thiên Mệnh.

Nhưng nhìn thấy Chúc Dung Thiên Mệnh bị Cộng Công Thị tra tấn thô thảm như thế, phần cảm giác bắt nguồn từ huyết mạch nọ làm Man Man rất do dự.

Cứu hãn, hay là không cứu?

Không cứu, sợ là Chúc Dung thị sẽ đau lòng.

Nhưng cứu hãn, thì phải cứng rắn đối đầu Cộng Công Thị. Không đề cập tới Cộng Công Thị đáng sợ bao nhiêu, chỉ Vô Chi Kỳ, Tương Liễu, Tu Xà ba đại trọng thần bên người hãn, đã không phải dễ đối phó. Nếu vì cứu Chúc Dung Thiên Mệnh, làm Cơ Hạo cùng bằng hữu khác lâm vào nguy hiểm... Man Man theo bản năng cảm thấy, vẫn là để cho Chúc Dung Thiên Mệnh chết thì tốt hơn!

Thi đạo nhân vừa mới bị một ngọn sóng của Cộng Công Thị đập bay thở hỗn hển lao về. Hãn phần nộ nhìn Cộng Công Thị ‘hành hạ đến chết’ Chúc Dung Thiên Mệnh, lớn tiếng quát: “Cộng Công Thị, hôm nay có người không có ta, bản đạo liều mạng với ngươi!”

Cộng Công Thị một chưởng chế trụ cổ Chúc Dung Thiên Mệnh, năm ngón tay hơi dùng sức, bóp Chúc Dung Thiên Mệnh đến mức trợn trắng mắt. Cộng Công Thị trào phúng nhìn Thi đạo nhân: “Ồ? Có ta không có người? Người dựa vào cái gì nói với ta như vậy?”

Ngoài mấy chục dặm, cái đuôi Tu Xà bắn ra, Bát Khâu Già và mấy chục đồng môn kêu thảm bị đuôi hãn quấy bay. Lực lượng Tu Xà quá cường đại, Bát Khâu Già cùng mấy môn nhân khác có dị bảo hộ thể còn tốt, mấy chục người khác đồng thời bị lực lượng khổng lồ đó vụn nát, máu thịt tan vỡ ở trên bầu trời nở ra những đóa hoa rực rỡ.

“Ôi, đánh nát rồi, không ngon nữa!” Tu Xà cười dữ tợn, mở ra cái miệng rộng hít mạnh một phát, máu thịt đầy trời bị hãn nuốt sạch sẽ.

Đồng môn bị giết, còn bị Tu Xà coi như điểm tâm nuốt xuống, Bát Khâu Già tức giận đến mức hai mắt đỏ bừng, khàn cả giọng hướng Thi đạo nhân rống lớn

một tiếng: “Hôm nay, liều mạng với bọn chúng đi! Cộng Công nhất mạch dám đối nghịch với bốn môn, bọn hắc tuyệt đối không có kết cục tốt!”

Thi đạo nhân hít sâu một hơi, theo tiếng hắc hít hơi, da thịt toàn thân hắc cấp tốc khô quắt, rất nhanh đã biến thành một tấm da thuộc màu vàng trong suốt dán chặt chẽ trên khung xương hắc. Trong khung xương ánh vàng rực rỡ trong cơ thể, các luồng tiên quang nhộn nhạo hoa mỹ, Thi đạo nhân âm trầm nói: “Không sai, liều mạng đi. Cộng Công Thị, người nhớ kỹ, người hôm nay đã đưa tới họa diệt môn cho Cộng Công nhất mạch của người!”

Cộng Công Thị nghe rằng cười, hắc oai đầu nhìn Thi đạo nhân, khinh thường lắc lắc đầu: “Họa diệt môn? Nói người nhóm bãi? Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân? Ha ha, lão tử nhớ kỹ! Sớm hay muộn có một ngày...”

Thi đạo nhân cười lên ‘ha ha’: “Cộng Công Thị, chỉ bằng nội tình Thủy Thần nhất mạch người, còn chưa có tư cách nghĩ tới tổ sư bốn môn. Hôm nay, ta khiến người hồn phi phách tán, cho người trọn kiếp không thể siêu sinh!”

Cộng Công Thị không hé răng, tam xoa kích trong tay giơ lên cao cao, nước lớn cuộn cuộn phạm vi mười vạn dặm, sâu tới trăm dặm bay lên trời, vô số lốc xoáy to nhỏ quay cuồng dây dưa ở trong nước sâu, phát ra tiếng vang nặng nề như sấm, như một cái mồm mở lớn hướng đám người Thi đạo nhân và Bát Khâu Già nuốt tới.

Thi đạo nhân trầm mặt, bàn tay khê lật, một cái quan tài tối như mực xuất hiện trong tay hắc.

Quan tài màu đen không có chút hào quang, tối như mực, nặng trĩu, ước chừng dài hơn một trượng. Thi đạo nhân có chút do dự nhìn thoáng qua cái quan tài này, cắn răng đem quan tài lật bay, sau đó nhanh chóng niệm tụng chú ngữ.

Một luồng âm khí ngập trời từ trong quan tài chậm rãi chảy ra, mắt thường có thể thấy được âm khí màu đen như sóng nước từ trong quan tài cuộn cuộn lao ra.

Theo tiếng ma sát ‘Ken két’, một cái đầu rồng cực lớn chậm rãi từ trong quan tài thò ra, đầu rồng trầm lắng nhìn Cộng Công Thị một cái thật sâu, một tiếng rồng gầm trầm thấp khàn khàn chậm rãi vang lên, cái đầu rồng này giãy mạnh một cái, mạnh mẽ bay lên không trung.

Trong chớp mắt một con ngũ trảo cự long dài trăm dặm lao ra khỏi quan tài xoay quanh bay múa ở không trung.

Sau đó từng con cự long dài trăm dặm không ngừng từ trong quan tài bay ra, trong ngăn ngùn mấy hơi thở ước chừng một trăm con cự long lượn đầy trời, mỗi một con cự long đều tử khí nặng nề, trong mắt càng cháy lên quỷ hỏa màu xanh lục.

Vô Chi Kỳ nhảy bật dậy. Hắn nhìn đám cự long đó kinh hô: “Thực có gan, đây là thượng cổ thần long, hiện tại long tộc đều là con cháu của bọn hắn, lại có người dám dùng thượng cổ thần long luyện chế thi khô!”

Trăm con rồng ùn ùn xuất hiện, bọn nó lượn một lúc, đồng thời cúi đầu hít một hơi thật sâu.

Nước lớn cuộn cuộn trong phạm vi mười vạn dặm lao vút lên trời, bị trăm con rồng nuốt từng ngụm từng ngụm vào trong bụng. Trong mấy hơi thở ngăn ngùn, nước lớn do Cộng Công Thị nhắc lên đã bị nuốt sạch sẽ, không còn sót lại một giọt.

Chương 903: Thiên Mệnh Tịch Diệt

Rồng, có thể đăng vân giá vũ, có thể gọi sóng, có thể làm sấm chớp, có thể hô phong hoán vũ, bắt đầu từ thời đại hồng hoang, long tộc đã là đứng đầu thủy tộc.

Khi thượng cổ thiên đình cường thịnh nhất, Thủy Thần nhất mạch có thiên đình chống lưng, miễn cưỡng còn có thể đè ép long tộc một bậc. Nay thiên đình suy bại, Thủy Thần nhất mạch chỉ có một nhánh Cộng Công thần tộc lưu lại, thế lực long tộc lại vẫn mạnh mẽ vô cùng.

Trăm con rồng lấy nước, khí thế khủng bố đó khiến Cộng Công Thị cũng không khỏi kinh hãi, Tu Xà, Tương Liễu đang đánh cho đám người Bát Khâu Già chạy trốn chết còng rít lên một tiếng, theo bản năng khôi phục hình người, đạp mây nước cấp tốc chạy trốn về phía sau.

Vô luận Tu Xà, Tương Liễu, đều là thượng cổ dị xà, long tộc chính là đứng đầu thủy tộc, long uy đối với sinh linh loại lân giáp càng có sự khắc chế trời sinh. Trăm rồng xuất hiện, gân cốt Tu Xà, Tương Liễu đều đã mềm nhũn, còn chưa động thủ một thân chiến lực đã bị suy yếu bảy tám phần.

Trong mắt Cộng Công Thị lóe ra thần quang, hắt hướng trăm con rồng đó nhìn liếc một cái, đột nhiên cất tiếng cười lạnh: “Thượng cổ thần long? Nếu là vật còn sống, lão tử hôm nay xoay người đi ngay. Nhưng vèn vèn một trăm vật chết... Tốt, to gan lắm, người thế mà dùng thi hài thượng cổ thần long luyện chế con rối?”

Dù là Cộng Công Thị đáng vẻ khí thế độc ác ngấp trời, hắt cũng vì sự to gan lớn mật của Thi đạo nhân bị dọa toát một thân mồ hôi lạnh.

Cả thấy một trăm con thượng cổ thần long, Thi đạo nhân từ đâu kiếm được nhiều như vậy thần long thi thể? Hắt lại làm sao dám đem nhiều thượng cổ thần long như vậy luyện chế thành thi khôi? Nếu có tộc nhân long tộc nhìn thấy các

thi khô bị luyện hóa này, Thi đạo nhân chắc chắn nghênh đón đuổi giết không chết không ngừng của long tộc.

Thi đạo nhân vẻ mặt tối tăm lấy ra một khúc xương sống lưng rồng thật dài màu vàng, xương sống lưng dài đến mười trượng mềm dẻo dị thường, như vật còn sống uốn lượn nhảy lên ở trên tay hắn, nghiễm nhiên là một thần binh dùng xương sống lưng thần long luyện chế mà thành.

“Cộng Công Thị, hôm nay có người không có ta. Lời này của bản đạo, cũng đã từng nói cho người!”

Thi đạo nhân hít sâu một hơi, thân thể quắt queo khô gầy húc vỡ hư không, lóe ra một cái đến trước mặt Cộng Công Thị, long cốt màu vàng trong tay hung hăng hướng đầu Cộng Công Thị vụt xuống. Cùng lúc đó, tay trái hắn một đạo linh phù do lá bồ đề chế thành bùng nổ. Một đạo linh quang đánh vào trên người Chúc Dung Thiên Mệnh, thân thể Chúc Dung Thiên Mệnh hóa thành một vầng sáng màu vàng, chợt thoát ly Cộng Công Thị nắm giữ.

Cộng Công Thị hét một tiếng giận dữ, tam xoa kích trong tay hung hăng hướng long cốt màu vàng đâm tới.

Nổ vang một tiếng, long cốt và tam xoa kích đập vào nhau, chín long ảnh màu đen chợt lóe ở trên tam xoa kích. Thi đạo nhân ối ra một ngụm máu, long cốt màu vàng bị tam xoa kích chém thành hai đoạn, mặt cắt phun ra vô số phù văn tinh tế.

Trên trời, lôi chùy, điện tạc kịch liệt va chạm, từng luồng điện màu vàng gào thét rơi xuống, không ngừng hướng đỉnh đầu Thi đạo nhân bổ tới.

Thân thể trăm con cự long áp súc đến độ hơn trăm trượng, như quỷ mị ở giữa không trung xuyên qua xô dịch, mỗi một luồng điện hạ xuống, đều có một con cự long thân hình nhoáng lên một cái che ở trước ánh điện. Đám cự long vùng móng vuốt khổng lồ, hung hăng đánh vào tia điện, điện quang bị đập vỡ nát, móng vuốt bọn chúng cũng bị bổ bốc khói, càng có mấy con cự long móng

vuốt bị cứng rắn chém thành phần.

Cũng có cự long gào thét hướng Cộng Công Thị lao tới. Đầu húc, răng cắn, móng vuốt cào, đuôi vụt, cự long dốc hết toàn lực công kích Cộng Công Thị, đánh cho một tầng sóng nước tử mị ngoài thân thể hắc nổi lên vô số gợn sóng, làm hắc không thể không phân ra tinh thần đối phó đám cự long hung hắc không sợ chết.

Còn có cự long lượn trên không, há mồm không ngừng phun ra từng đạo thi khí lửa độc màu xanh lục.

Những thi khí lửa độc này đều là Thi đạo nhân dùng bản mạng thần thông luyện chế thành, ác độc nham hiểm, hơi dính một chút sẽ có phiền toái cực lớn.

Cộng Công Thị đối mặt những thi khí độc hiểm này cũng không dám có chút sơ ý. Hắc ném ra một tấm lưới màu tím to bằng nắm tay, hóa thành một đám khói sóng tràn đầy tử khí bao lấy toàn thân, thi khí độc hiểm đánh vào trên khói sóng màu tím, không ngừng tung tóe ra cả mảng lớn ráng màu, lại không tổn hại đến Cộng Công Thị chút nào.

Thi đạo nhân được đám cự long giúp, tuy roi xương rồng dài trong tay bị hủy, lại thoải mái thoát ly phạm vi Cộng Công Thị công kích, lắc mình một cái đuổi theo Chúc Dung Thiên Mệnh bị truyền tống đến ngoài trăm dặm, tóm lấy hắc muốn bỏ chạy.

“Hừ!” Cộng Công Thị cười lạnh trào phúng một tiếng, hắc lớn tiếng quát: “Vén vén vật chết... có thể cứu nổi tiểu tử đó?”

Cộng Công Thị còn chưa dứt lời, bầu trời đột nhiên tối đi.

Đám người Cơ Hạo kinh hãi vô cùng ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một đôi cánh lớn vô cùng di thiên cực địa che chắn toàn bộ bầu trời, cánh chim nhẹ nhàng phấp phới, nhất thời trong thiên địa một mảng đen kịt, vô số vòi rồng gào thét từ mặt đất lao lên trời.

Từng đám sương mù đen phóng lên cao, đem một đôi cánh thật lớn, ít nhất bao trùm phạm vi trăm vạn dặm kia che hàm hàm hồ hồ, một bóng người khô gầy lơ lửng ở phía dưới một đôi cánh chim đó, nhìn Thi đạo nhân và Chúc Dung Thiên Mệnh cười lạnh lùng.

Thi đạo nhân nhìn bóng người khô gầy kia kêu một tiếng quái dị ‘không ổn’, hai tay nhanh chóng kết ấn, ba mươi sáu viên long châu màu vàng to bằng nắm tay từ trong tay áo hất bay ra, kết thành một tòa đại trận tinh xảo đem Chúc Dung Thiên Mệnh gắt gao bảo vệ trong đại trận.

Ba mươi sáu viên long châu chiếu rọi nhau từ xa, tản mát ra kim quang mờ mờ ngưng tụ ở trên người Chúc Dung Thiên Mệnh.

Xuyên thấu qua kim quang, mơ hồ có thể thấy được một đài sen do châu quang ngưng tụ thành lơ lửng ở đỉnh đầu Chúc Dung Thiên Mệnh.

Trên trời cao, bóng người khô gầy kia cười cười trào phúng, hai tay vung lên một thanh đại chuỳ tối như mực nhìn như bình thường, thân thể kéo một vệt màu đen, từ trên trời lao thẳng tấp xuống, hung hăng nện một chùy ở trên thân Chúc Dung Thiên Mệnh.

“Côn Bằng lão yêu, ngươi muốn chết!” Thi đạo nhân khàn giọng rống giận: “Đây là người tổ sư nhà ta ưu ái!”

“Cái rắm! Ta sẽ sợ bọn hầy? Có chim, đi chỗ cực sâu của Bắc Minh tìm ta!” Côn Bằng thân hình khô gầy khô quắt, bộ dáng âm hiểm khó coi cười một tiếng dữ tợn, trên người lóe ra huyền quang màu đen, đã toàn lực đánh ra.

Đài sen vỡ nát, ba mươi sáu viên long châu bị đập nát, đại thiết chùy trong tay Côn Bằng không nghiêng lệch đánh ở đỉnh đầu Chúc Dung Thiên Mệnh, một mảng ánh lửa từ đỉnh đầu Chúc Dung Thiên Mệnh phun ra, trong ánh lửa mơ hồ có thể thấy được gương mặt tức giận của Chúc Dung thị.

‘Côn Bằng’!

Trong ánh lửa, Chúc Dung thị rống giận.

“Con người đã chết!” Côn Bằng cười dữ tợn quái dị, thu hồi thiết chùy, tay phải như đao nhẹ nhàng cắt ra.

Chúc Dung Thiên Mệnh rú thảm một tiếng, một cái đầu bay lên cao cao, đao tay của Côn Bằng sạch sẽ lưu loát chặt đầu gã, cả mảng lớn máu tươi từ trong cổ gã không ngừng bay ra.

Thi đạo nhân lớn tiếng hét dài, Cộng Công Thị cất tiếng cười điên cuồng.

Một đạo linh phù trong tay áo Thi đạo nhân phát nổ, Hoa đạo nhân sắc mặt xanh mét cầm một cây mộc trượng, từ trong bảo quang linh phù phát nổ bước ra.

Côn Bằng vừa rồi còn cứng mồm hú lên quái dị, thân thể nhoáng lên một cái bay vút lên trời, chạy trốn chết như chó nhà có tang. Nhưng hăn chạy nhanh nữa, nào có thể nhẹ nhàng như vậy từ trong tay Hoa đạo nhân chạy thoát?

Mộc trượng trong tay Hoa đạo nhân bắn ra, cuốn lấy, Côn Bằng đã chạy ra xa vạn dặm rú thảm một tiếng, mộc trượng đột ngột từ sau lưng hăn toát ra, hung hăng đánh một trượng ở trên lưng hăn.

Cách xa vạn dặm, bọn Cơ Hạo cũng nghe được tiếng đánh nặng nề như sấm.

Càng có vô số tiếng gãy xương truyền đến, mộc trượng này cũng không biết đã đánh gãy bao nhiêu cái xương trên thân Côn Bằng. Côn Bằng học từng ngậm từng ngậm máu, kéo theo một mảng lớn gió dữ mây đen chập vạt hướng phía bắc chạy trốn, không thấy hăn quay đầu lại nữa.

Hoa đạo nhân nhìn đầu Chúc Dung Thiên Mệnh còn chưa rơi xuống, nhẹ nhàng hít một tiếng, khóe miệng mơ hồ cong lên một nụ cười.

“Thôi, đã tịch diệt, đây cũng là duyên pháp của người. Đến, đến, đến, hôm nay người sẽ chặt đứt quan hệ với Chúc Dung thần tộc, chính thức vào môn ta!”

Chương 904: Hiền Viên Thánh Huyết

Thần linh nhất tộc không có thuyết linh hồn, thần hồn cùng thần thể bọn họ hoàn toàn hòa hợp một thể, thần thể bị hao tổn, thần hồn cũng theo đó bị hao tổn. Cho nên thần linh tất nhiên trời sinh mạnh mẽ vô cùng, một khi bị thương sẽ cần thời gian dài đằng đẳng để tinh dưỡng khôi phục.

Chúc Dung Thiên Mệnh không phải hậu duệ thần linh thuần túy, hẳn là con nối dõi Chúc Dung thị với nữ tử nhân tộc hỗn huyết mà sinh.

Chỉ thấy Hoa đạo nhân chỉ tay, đầu Chúc Dung Thiên Mệnh phát nổ, một đám sương mù máu bay ra, bên trong có thể thấy được một bóng người màu lửa đỏ như ẩn như hiện, mơ hồ chính là bộ dáng Chúc Dung Thiên Mệnh.

Thở phì phò từng ngum từng ngum, Chúc Dung Thiên Mệnh ở trong sương mù máu hướng Hoa đạo nhân liên tục đập đầu: “Tổ sư cứu con, tổ sư cứu con, con không muốn chết, con còn chưa thành Nhân Hoàng, con không muốn chết, con không muốn chết đâu!”

Gió trời phần phật, thanh âm Chúc Dung Thiên Mệnh rất nhỏ như con kiến kêu, lại theo gió rõ ràng truyền vào lỗ tai đám người Cơ Hạo.

Vô Chi Kỳ nghe răng trợn mắt cười quái dị một tiếng, hẳn âm trầm nói: “Chúc Dung thị có một đứa con nối dõi ‘có cốt khí’ như vậy, hắc hắc, lần sau đụng tới Chúc Dung thị, phải hỏi tổ miếu Chúc Dung thị bọn hắc, có phải bị người ta đi tiểu vào hay không!”

Cười lớn một tiếng, Vô Chi Kỳ đột nhiên cầm lên đại thiết bổng hung hăng hướng phía Cơ Hạo vung tới một gậy.

Cơ Hạo tuy uống trà ăn trái cây với Vô Chi Kỳ, bộ dáng mọi người hoà hợp êm thấm, nhưng trong lòng vẫn luôn đề phòng lão khỉ tính cách bạo ngược, hỉ nộ vô thường này. Bỗng chợt nhìn thấy đại thiết bổng đập xuống, Bàn Hi Thần Kính

chợt lóe u quang, chỉ nghe một tiếng vang lớn, thiết bổng trong tay Vô Chi Kỳ hung hăng vỗ vào trên gáy hăn.

Ánh lửa vạn trượng, máu rơi từng giọt, một bổng Vô Chi Kỳ đánh ót chính mình da tróc thịt bong, thiếu chút nữa không đem xương sọ chính mình đập nát.

Vô Chi Kỳ đau đến mức khàn giọng rú thảm, hăn xoay người đang muốn rời khỏi, Cơ Hạo ra tay như điện, chân đạp Bắc Đầu Thất Tinh Bộ, thân hình như gió lao đến bên người Vô Chi Kỳ, Cửu Dương Đăng Ma Kiếm kéo theo một chuỗi lửa nhẹ nhàng đâm vào trên lưng Vô Chi Kỳ.

Vô Chi Kỳ mặc bên ngoài một áo dài vải thô, bên trong lót một cái giáp vảy rồng mềm. Bộ nhuyễn giáp này bảo quang âm trầm, là một phòng ngự chí bảo cực kỳ mạnh mẽ. Nhưng Cửu Dương Đăng Ma Kiếm thoải mái đâm xuyên qua giáp mềm, mũi kiếm xuyên thủng thân thể Vô Chi Kỳ.

Một ánh lửa màu vàng lao ra, chín miếng thái dương thần phù trên thân Cửu Dương Đăng Ma Kiếm lóe lên một phen, ‘Oành’ một tiếng vang lớn, trên một miếng thái dương thần phù bùng nổ một quầng thuần dương lôi hỏa, theo trường kiếm đánh vào thân thể Vô Chi Kỳ, lông rậm toàn thân Vô Chi Kỳ dựng thẳng lên từng sợi, mỗi sợi lông tóc đều đang bốc khói. Thất khiếu hăn phun hỏa, chặt vật lao đầu ra khỏi hơi nước, gào rống hướng Cộng Công Thị bỏ chạy.

Hăn xem như bỏ chạy nhanh, nhưng bọn Man Man ra tay cũng không chậm. Lúc Vô Chi Kỳ chạy trốn, hai thanh đại chuỳ của Man Man hung hăng vỗ vào trên gáy hăn, Vũ Mục hắt một nắm vu độc vào trên mặt hăn, Thiếu Ti đâm một thương xuyên qua cánh tay hăn. Thái Ti vỗ một đạo đoạt mệnh vu chú vừa vạn trúng Vô Chi Kỳ.

Da Ma Sam Gia và Phong Hành lại phối hợp vừa đúng, Da Ma Sam Gia mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, một đạo thần quang tối như mực đánh vào trên lưng Vô Chi Kỳ, đem hộ thân thần quang sau lưng Vô Chi Kỳ đánh cho quang ảnh ảm đạm một phen. Một mũi tên của Phong Hành gào thét bắn tới, theo Da

Ma Sam Gia công kích nhập vào thân thể Vô Chi Kỳ.

Trong vài nháy mắt ngắn ngủn, Vô Chi Kỳ bị đánh cho mình đầy thương tích, cả người phun lửa, đau đến mức tru lên ngao ngao hăn chạy đến bên cạnh Cộng Công Thị, còn chưa mở miệng nói chuyện, trong miệng đã phun ra một đạo thái dương tinh hỏa.

Cộng Công Thị đang tức giận nhìn Hoa đạo nhân, một tư thế muốn trở mặt lại không dám động thủ.

Mắt thấy Vô Chi Kỳ bị thương nặng chạy về, hăn bị dọa nháy dừng, hai tay mang theo một mảng lớn thủy quang vỡ loạn một phen ở trên thân Vô Chi Kỳ. Sóng nước kéo dài không ngừng ủa vào thân thể Vô Chi Kỳ, thật không dễ gì mới đem thái dương tinh hỏa cùng lực lượng hỗn loạn khác trong cơ thể hăn hóa giải hoàn toàn.

Bận rộn một hồi, Cộng Công Thị rốt cuộc lấy dũng khí, ngang nhiên tiến lên một bước, hướng Hoa đạo nhân lớn tiếng quát: “Hoa đạo nhân, ngươi là tiền bối cao nhân, đỉnh trụ trời năm đó, các người ký phần khế ước đó, ngươi còn nhớ không?”

Hoa đạo nhân mỉm cười, hướng Cộng Công Thị gật đầu nói: “Nhớ, nhớ, đương nhiên nhớ, nếu không phải nhân tộc đối mặt tai ương ngập đầu, chúng ta không thể nhập thế nhúng tay việc nội bộ của nhân tộc.”

Sau khi công khai thừa nhận khế ước năm đó, Hoa đạo nhân chợt đổi giọng: “Nhưng, bản đạo hôm nay không phải là nhúng tay việc nội bộ nhân tộc ngươi, mà là tới cứu môn nhân đệ tử của ta... Không lẽ, bản đạo phải trơ mắt nhìn các người đánh chết môn nhân của ta hay sao?”

Cộng Công Thị há há mồm. Hăn nhìn về phía trong huyết quang bao lấy linh hồn Chúc Dung Thiên Mệnh, tức giận đến mức khóe mắt giật giật.

Nếu là huyết mạch thần linh thuần khiết, Côn Bằng vừa rồi một đòn chém

rụng đầu Chúc Dung Thiên Mệnh, tiểu tử đó giờ phút này đã là người chết. Nhưng Chúc Dung Thiên Mệnh là người, thần hồn huyết, linh hồn hắc cũng chưa hòa hợp một thể cùng thân thể, mà là giống nhân tộc linh hồn là linh hồn, thân thể là thân thể.

Hoa đạo nhân ra tay cứu linh hồn Chúc Dung Thiên Mệnh, như vậy sự sống chết của gã liên không tới lượt Cộng Công Thị làm chủ nữa.

Cố nén lửa giận do Cộng Công Vô Ưu bị đánh chết dẫn phát, Cộng Công Thị nghiêng răng cười lạnh nói: “Tốt, tốt, tốt, một khi đã như vậy, như vậy...”

Ánh mắt âm u nhìn Hoa đạo nhân một cái, Cộng Công Thị âm trầm nói: “Hôm nay...”

Mộc trượng trong tay Hoa đạo nhân run lên, hắc nhẹ nhàng hỏi: “Chẳng lẽ Cộng Công đại nhân còn muốn động thủ với bản đạo sao? Tuy không muốn mang một cái tiếng xấu lấy lớn bắt nạt nhỏ, nhưng lấy truyền thừa độc đáo của Cộng Công thần tộc, thực lực Cộng Công đại nhân so với tổ tiên người cũng chỉ yếu hơn một bậc, bản đạo rất có hứng thú lĩnh giáo cao chiêu!”

Cộng Công Thị giơ lên tam xoa kích trong tay, do dự thật lâu, rốt cuộc không nói gì xoay người, đập một đám mây đen lao thẳng lên trời, trong chớp mắt chẳng biết đi đâu.

Ba người Vô Chi Kỳ, Tu Xà, Tương Liễu cũng ánh mắt thâm trầm nhìn Hoa đạo nhân một cái, gật gật đầu, không dám hé răng, chỉ để ý bản thân mang theo mấy ngàn chiến sĩ Thủy Thần, theo sát đụn mây của Cộng Công Thị rời đi.

Ba người bọn họ đều là lão yêu cự phách thời đại hồng hoang sót lại đến nay, trong lòng biết rõ trong hồng hoang có mấy người là tuyệt đối không thể trêu chọc, mà Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân hai sư huynh đệ, trên phần số đen này tuyệt đối cầm cờ đi trước.

Trêu chọc Vũ Dư đạo nhân, hắc nhiều nhất cho người một kiếm, người nếu

trúng hãn một kiếm mà không chết, hãn cũng lười đến đuổi giết người tiếp.

Nhưng trên chóc một đôi sư huynh đệ này, vậy quả thật như chóc tổ ong vò vẽ, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân còn có một đám đồ tử đồ tôn của bọn họ sẽ giống như giò trong xương, không đem người giày vò tới chết bọn họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cho nên ba người bọn Vô Chi Kỳ trầm mặc, một câu nói lời thừa cũng không dám, rất xám xịt đào tẩu.

Hoa đạo nhân cười tủm tỉm nhìn nhìn chỗ đám người Cơ Hạo, chậm rãi từ trong tay áo lấy ra một cái lưu ly bảo bình trong suốt.

Một giọt huyền hoàng tinh huyết to bằng nắm tay lơ lửng ở trong bảo bình, không ngừng tản mát ra áp lực to lớn làm người ta hít thở không thông cùng bá đạo uy nghiêm không thể nói bằng lời.

Hoa đạo nhân ôn hòa nói: “Đây cũng là tạo hóa của người, Thiên Mệnh à, một giọt thánh huyết đế Hiên Viên này, vừa lúc lấy để đúc lại pháp thể cho người.”

“Về sau, người chính là huyết mạch Công Tôn Hiên Viên thị thuần khiết, tranh đoạt địa vị Nhân Hoàng càng thêm danh chính ngôn thuận.”

Chương 905: Liên Hoa Pháp Thể

Hơi nước đầy trời ‘Vù vù vù’ bị túi Vân Vụ thu hồi, giống như cá voi hút nước, sương mù nồng đậm trong chớp mắt đã biến mất không dấu vết.

Cơ Hạo lơ lửng giữa không trung, tròng lớn mắt nhìn chăm chăm lưu ly bảo bình trong tay Hoa đạo nhân. Hiên Viên thánh huyết, là tinh huyết để Hiên Viên lưu lại? Hoa đạo nhân từ đâu kiếm được loại bảo bối này?

Còn có, lời này của hắc là có ý tứ gì?

Dùng một giọt tinh huyết để Hiên Viên đúc lại pháp thể, Chúc Dung Thiên Mệnh đã là huyết duệ Hiên Viên thị? Cái này, cái này, cái này, tựa như lời này cũng nói thông, từ trên huyết mạch mà nói, lời này quả thực không bắt bẻ được chút lỗi nào.

Nhưng từ trên tình lý mà nói, linh hồn Chúc Dung Thiên Mệnh hắc dù sao cũng là đến từ Chúc Dung thị, cho dù một thân huyết mạch của hắc đều đổi thành tinh huyết để Hiên Viên, tựa như phương diện này có vài thứ vẫn nói không thông đâu!

Man Man đã nhảy dựng gầm lên: “Chúc Dung Thiên Mệnh, người dám phản bội Chúc Dung thị?”

Trong sương mù máu, thần khí Chúc Dung Thiên Mệnh hiện ra như thật nhìn Man Man một cái, hắc đặc ý cất tiếng cười to, lại không có một câu giải thích. Hoa đạo nhân ở đây, có Hoa đạo nhân chống lưng, hắc vốn còn có vài phần kiêng kỵ nhỏ nhỏ đối với Man Man, dù sao nàng là tiểu nữ nhi Chúc Dung thị cứng chiều nhất...

Nhưng có Hoa đạo nhân chống lưng, Chúc Dung Thiên Mệnh giống như chó dữ tìm được chủ nhà mình, đặc ý mà càn rỡ, căn bản không đem Man Man để trong lòng. Hiện tại cho dù là Chúc Dung thị giáp mặt, hắc cũng dám nói thẳng

khiêu khích Chúc Dung thị, huống chi là Man Man?

Nhìn bộ dáng đặc ý của Chúc Dung Thiên Mệnh, Man Man tức giận đến mức giơ chân, nhưng nàng cũng biết Hoa đạo nhân không thể trêu chọc, ngoan ngoãn đứng ở bên người Cơ Hạo không dám hành động thiếu suy nghĩ. Man Man không ngốc chút nào, không thấy được Côn Bằng cũng thiếu chút nữa bị Hoa đạo nhân một mộc trượng đập chết sao?

Cơ Hạo bay về phía trước, xa xa hướng Hoa đạo nhân chào hỏi: “Hoa tiên bối, mới vừa ở Nam Hoang gặp ngài, không thể ngờ được ngài lại đến Nghiêu Sơn lĩnh của ta làm khách. Ha ha, đây là tinh huyết để Hiên Viên?”

Trăm con rồng rồng giận, Thi đạo nhân không chế cả thấy một trăm thi khôi do thượng cổ thần long luyện chế, cười lạnh liên tục chặn trước mặt Cơ Hạo. Hắc hơi kiêu kị nhìn Cửu Dương Đãng Ma Kiếm trên tay Cơ Hạo không ngừng tản mát ra khí tức thuần dương, lớn tiếng quát: “Nghiêu Bá, lui lại, không được tới gần!”

Bát Khâu Già mặt xám mày tro, toàn thân đều là vết thương mang theo một đám đồng môn chặt vật tương tự bay tới. Bọn họ đều mặt mày hớn hở chặn trước mặt Cơ Hạo, rất có tư thế Cơ Hạo còn dám tiến lên một bước, bọn họ sẽ lập tức vây công.

Hoa đạo nhân nhẹ nhàng búng tinh huyết trong tay, mỉm cười nhìn Cơ Hạo. Ánh mắt hắc lưu chuyển, nhanh chóng quét một lần ở trên Cửu Dương Đãng Ma Kiếm cùng Cửu Dương Vô Cấu Y, cùng với Bàn Hi Thần Kính.

Cười gật gật đầu, Hoa đạo nhân chậm rãi nói: “Không chỉ có tinh huyết để Hiên Viên, hơn nữa còn là một giọt bản mạng tinh huyết hắc trước khi từ chức Nhân Hoàng, thần thông đại thành, thực lực đạt tới cảnh giới đỉnh phong, thoát ly Bàn Cổ thế giới bước vào Hồng Mông lưu lại.”

Khuôn mặt Cơ Hạo gật gật, hắc trầm giọng nói: “Ta còn tưởng rằng để Hiên Viên đã chết!”

Hoa đạo nhân neho mắt, cười rất hiền lành: “Cho nên các người dám tiểu bối này vẫn quá vô tri một chút. Đến loại cảnh giới đó của đế Hiên Viên, hẳn được lực lượng hương khói ức vạn nhân tộc tắm bổ, lại có thiên địa vô lượng công đức thêm vào, ngưng tụ công đức thánh thể, bất diệt thánh hồn, tồn tại gần như vĩnh hằng bất diệt, nào dễ chết như vậy?”

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời. Hoa đạo nhân nhẹ nhàng cười nói: “Bốn môn có vô số điển tịch, vô số huyền bí của Bàn Cổ thế giới này, trong điển tịch bốn môn đều có ghi chép. Cơ Hạo tiểu hữu, nếu người...”

Cơ Hạo xoay người bước đi, đập kim quang lao về bên cạnh đoàn người Man Man.

Vừa đi, hắn vừa lớn tiếng kêu lên: “Hoa tiên bối, người đối phó bảo kiếm của gia sư trước, rồi đến khuyên ta thay đổi đi. Ta không thể trêu vào người, cho nên người muốn làm gì mời mau lên, làm xong, xin mời lập tức rời khỏi Nghiêu Sơn lĩnh!”

Hơi dừng một chút, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Nghiêu Sơn lĩnh này của ta bố trí thiên đình đại trận, Hoa tiên bối tất nhiên là không sợ, nhưng các môn nhân đệ tử kia của tiên bối sao, ha ha... Cho nên, mong ngài mau chóng rời khỏi mới phải.”

Sắc mặt Hoa đạo nhân hơi trầm xuống, nhưng rất nhanh hắn lại khôi phục vẻ mặt tươi cười.

Hắn mỉm cười nói: “Thôi, thôi, người đã không muốn vào môn ta, tạm cho người kiến thức một chút vô thượng diệu pháp của bốn môn!”

Cười ha ha, Hoa đạo nhân xắn tay áo, chậm rãi lấy ra ba cái lá sen lóe ra linh quang, dựa theo phương vị thiên địa nhân bày ra. Sau đó hắn lấy ra mười mấy đoạn ngó sen bảo khí bốc lên, tùy tay đem ngó sen cạy ra, dựa theo kết cấu đại khái cốt cách cơ thể người lần lượt bài bố.

Cơ Hạo nhìn mà khóe mắt giật loạn một trận—— một bộ động tác này của Hoa đạo nhân, sao rất quen thuộc ở trong ấn tượng của hắn?

Lại thấy Hoa đạo nhân lấy ra mấy đóa hoa sen khí lành quẩn quanh, dựa theo phương vị lục phủ ngũ tạng cơ thể người bố trí ở trên ngó sen hình người kia, hình người này cũng đã đại khái có quy mô đầy đủ. Hoa đạo nhân lại còn chưa hài lòng, hắn trầm ngâm một lát, lấy ra một đen một trắng hai viên bảo châu hỗn độn khí quẩn quanh, đặt ở vị trí đôi mắt của hình người.

Tất cả đều đã bố trí thỏa đáng, Hoa đạo nhân đem tinh huyết Đế Hiên Viên đổ lên hoa sen hình người đó, hai tay vung lên, từng hạt sen hào quang bảy màu vờn quanh mang theo tiên âm êm tai không ngừng rót vào hoa sen hình người.

Tinh huyết Đế Hiên Viên mang theo khí tức khổng lồ uy nghiêm cấp tốc mở rộng, hóa thành một quả cầu máu thật lớn đem hoa sen hình người đó bao bọc. Từng hạt sen không ngừng rót vào quả cầu máu, khí tức tinh huyết liền trở nên càng thêm to lớn khổng lồ.

Những hạt sen này đều là hạt sen bản thể Hoa đạo nhân sinh ra, giống với bồ đề tử của Mộc đạo nhân, là chí bảo để hắn luyện chế thân ngoại hóa thân, càng là kỳ trân thế gian hiếm thấy, mỗi một hạt sen đều chất chứa sinh mệnh tinh khí cùng thiên địa linh khí khổng lồ, nếu để tu luyện người ăn vào, một hạt sen cũng có thể gia tăng cho bọn họ mấy vạn năm pháp lực.

Nhưng giờ phút này, hạt sen bảy màu được Hoa đạo nhân ném vào trong quả cầu máu đâu chỉ trăm hạt?

Thi đạo nhân, Bát Khâu Già... một đám người ngơ ngác nhìn Hoa đạo nhân không ngừng ném ra hạt sen, trong mắt đầy hâm mộ, ghen tị, mắt mỗi người đều sắp từ trong hốc mắt nhảy bật ra.

So sánh với Vũ Dư đạo nhân sư huynh đệ ba người, hai huynh đệ Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân thật sự nghèo một chút, môn nhân đệ tử cũng không có quá nhiều thần binh lợi khí tiện tay, số lượng linh đan diệu dược cũng không nhiều.

Những hạt sen này đối với Thi đạo nhân cũng có lực hấp dẫn rất lớn, càng không cần nói Bát Khâu Già cùng môn nhân thấp cấp hơn nữa.

Quả cầu máu quay cuồng một phen, dần dần hướng vào phía trong sụp xuống, trong quả cầu máu dần dần xuất hiện hình dạng gân cốt, máu thịt, theo tinh huyết để Hiên Viên không ngừng bị hoa sen cơ thể người hút vào, một khối thân thể thanh niên nam tử mỹ lệ, có thể xưng là hoàn mỹ xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hoa đạo nhân cười ‘ha ha’, nhẹ nhàng đẩy, đem linh hồn Chúc Dung Thiên Mệnh vỗ vào trong khối thân thể nam tử này.

Khối thân thể cao lớn, cường tráng, hình dáng đường nét không có chút tỳ vết nào này đột nhiên mở mắt, trong mắt hần hắc bạch nhị khí phóng lên, thân thể hần lắc lư, thoáng cái đã nhảy dựng lên.

Hoa đạo nhân vùng tay, một cái chiến bào hoa sen màu trắng khoác ở trên thân thanh niên nam tử.

Chúc Dung Thiên Mệnh mới sinh chớp mắt một cái, đột nhiên thân thể nhoáng lên, như quỷ my xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, vùng nắm đấm hướng Cơ Hạo đánh xuống.

Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, vận đủ lực lượng, lấy Khai Thiên Nhất Kích phối hợp uy năng Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ tư, một đòn toàn lực hướng nắm tay Chúc Dung Thiên Mệnh đánh tới.

Nổ vang một tiếng, Cơ Hạo chỉ cảm thấy cánh tay phải đau đớn một trận, một lực lượng khổng lồ ập tới, hần bị một quyền của Chúc Dung Thiên Mệnh đánh bay.

Chương 906: Công Tôn Thiên Mệnh

Cơ Hạo bị một quyền đánh bay, Chúc Dung Thiên Mệnh lại không nhúc nhích.

Hoa đạo nhân cười khẽ ha ha, trong tiếng cười tràn đầy sự đắc ý.

Thi đạo nhân cười ha ha, trong tiếng cười tràn ngập trào phúng khinh thường.

Bát Khâu Già bọn một đám môn nhân cười đến mức nhe răng trợn mắt, trong mắt lại như có thể phun ra lửa!

Vừa rồi động tác của Chúc Dung Thiên Mệnh, đám người Bát Khâu Già không một ai thấy rõ, bọn họ phát ra thần thức, nhưng cũng chưa thể bắt giữ được động tác của Chúc Dung Thiên Mệnh. Chỉ có thể nói, thực lực Chúc Dung Thiên Mệnh đã vượt qua cực hạn bọn Bát Khâu Già có thể ứng phó.

Mà lực lượng đáng sợ như vậy, lại là Hoa đạo nhân một tay tạo ra, trong lòng bọn Bát Khâu Già tràn đầy đổ kị. Bọn họ âm thầm tức giận, vì sao mình không có tạo hóa như vậy?

Cơ Hạo bị một quyền đánh bay hơn trăm dặm, các khớp cánh tay phải đều lệch đi, nhiều khớp xương bị chấn vỡ vụn, đau đớn không ngừng ập tới.

Dùng sức run lên cánh tay phải, khớp xương bị lệch đều một lần nữa tiếp nối, tinh huyết cường đại cọ rửa chỗ nứt xương, thương thế nháy mắt khép lại. Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh, đem vu lực khổng lồ của hơn một ngàn khóa bản mạng vu tinh trong cơ thể vận lên.

Vừa rồi hẳn chỉ vận dụng lực lượng cơ thể thuần túy, nhưng một lần này, vu lực của hơn một ngàn khóa bản mạng vu tinh giống như cự long rống giận, giống như sóng thần cọ rửa gân cốt máu thịt toàn thân, lực lượng Cơ Hạo chồng xếp tăng trưởng từng tầng một, gấp đôi, gấp mười, gấp trăm lần...

Dưới làn da, các mạch máu màu vàng lõi lên, lực lượng có thể xưng là khủng bố lưu chuyển toàn thân, mọi người đều nghe được trong cơ thể Cơ Hạo truyền ra tiếng vang lớn ‘Vù vù’. Đó là tiếng rống giận của tinh huyết cọ rửa qua mạch máu phát ra, thanh âm thật lớn chấn động không khí, không khí bên người Cơ Hạo không ngừng tuôn ra những quầng khí bạo màu trắng.

Chúc Dung Thiên Mệnh kinh hãi nhìn Cơ Hạo, vừa rồi một quyền đó hẳn đã dùng hết toàn lực. Tuy đã đánh bay Cơ Hạo, nhưng thân thể hắn cũng cảm thấy tê dại từng đợt.

Đây là Hoa đạo nhân dùng Hiên Viên thánh huyết hỗn hợp hoa sen Hồng Mông, rèn cho hắn Liên Hoa Pháp Thể. Linh hồn cùng lúc dung hợp với khối thân thể này, Chúc Dung Thiên Mệnh đã biết sự cường đại của khối pháp thể này, đây là một khối pháp thân mạnh mẽ có thể xưng là hoàn mỹ, có thể xưng vạn kiếp không hỏng.

Một quyền của Cơ Hạo có thể khiến hắn cảm thấy tê dại, Chúc Dung Thiên Mệnh đã rất coi trọng thực lực của Cơ Hạo.

Nhưng hắn cũng không ngờ, thực lực Cơ Hạo khác xa vừa rồi. Giờ phút này Cơ Hạo giống như một ngọn núi lửa thiêu đốt, trong cơ thể ẩn chứa nhiệt lực khủng bố đến cực điểm, lúc nào cũng có thể bộc phát ra công kích so với vừa rồi cường đại hơn vô số lần.

“Tên quái thai này!” Chúc Dung Thiên Mệnh ghen ghét nhìn Cơ Hạo, hắn lại bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Man Man một cái.

Nếu Man Man giao hảo với hắn mà nói, Cơ Hạo chẳng phải là có thể để Chúc Dung Thiên Mệnh hắn sử dụng? Lực lượng mạnh mẽ như thế, tuyệt đối sẽ ở lúc tranh đoạt địa vị Nhân Hoàng trở thành sự giúp đỡ cường đại cho hắn!

Nhưng hiện tại, Cơ Hạo như thế nào cũng không có khả năng trở thành người của hắn.

“Chết tiệt!” Trong mắt Chúc Dung Thiên Mệnh lóe ra hung quang. Hắn bước ra một bước, bàn tay phải như đao hung hăng đâm về phía trái tim Cơ Hạo.

Rõ ràng là chiêu thức tàn nhẫn muốn lấy mạng người ta, nhưng động tác của Chúc Dung Thiên Mệnh hồn nhiên thiên thành, không có chút ý hung ác nào, ngược lại có một loại ý nhị tự nhiên, tiêu dao. Khi hất ra tay, càng có các làn hương thơm hoa sen bỗng dừng sinh ra, Cơ Hạo ngửi mùi thơm đó, chỉ cảm thấy trong lòng bình thản một phen, thế mà mơ hồ có một loại xúc động từ bỏ sự phản kháng, mặc cho Chúc Dung Thiên Mệnh đánh giết.

“Tà ma ngoại đạo, không đáng nhắc tới!” Thái dương đạo chủng chợt phóng ra mảng lớn kim quang. Cơ Hạo rùng mình, từ trong cảm xúc quái dị tự hủy diệt kia giây thoát ra.

Hắn tức giận nhìn Hoa đạo nhân một cái. Bốn chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt hợp nhất dốc hết toàn lực hướng Chúc Dung Thiên Mệnh đánh xuống một quyền.

Trong lòng Cơ Hạo tràn đầy cơn tức, thủ đoạn của Hoa đạo nhân cũng quá không chịu nổi. Lấy thân phận của hắn, thế mà ở lúc đúc Liên Hoa Pháp Thể cho Chúc Dung Thiên Mệnh chơi loại thủ đoạn nhỏ không thể để lộ ra trước người khác —— đối bất cứ một người nào tâm trí không kiên định, ở lúc Chúc Dung Thiên Mệnh ra tay ngửi được mùi thơm hoa sen này, chẳng phải là đều sẽ buông bỏ sự chống cự, chỉ có thể trơ mắt chờ chết?

Trọng quyền như sấm, phun ra vạn trượng kim quang, giống như một mặt trời nhỏ kéo theo một đường cong quý dị đánh ở trên bàn tay của Chúc Dung Thiên Mệnh.

Nổ ầm một tiếng, năm ngón tay phải của Cơ Hạo khớp xương vỡ vụn, lực phản chấn đáng sợ xuyên thấu qua năm tay một đường ập tới. Xương cánh tay, xương bả vai đều vỡ vụn, khớp xương va chạm lẫn nhau, xương khớp toàn thân Cơ Hạo đều bị chấn động tới mức vỡ nát.

Tinh huyết khổng lồ cọ rửa toàn thân, xương khớp vỡ nát nhanh chóng khép lại, so với trước khi bị thương lại chắc chắn hơn ba phần.

Chúc Dung Thiên Mệnh bị Cơ Hạo đánh một quyền vào trên bàn tay, bàn tay phải của hắn bị cứng rần đập thành một cái bánh thịt, xương khớp cánh tay phải vụn vụn quái dị, vài mảnh xương trắng nõn, thơm đậm xuyên qua da thịt hắn lòi ra.

Chúc Dung Thiên Mệnh hoảng sợ rống to, hắn theo bản năng vung nắm đấm bên trái, hung hăng đánh một quyền trên ngực Cơ Hạo.

Cửu Dương Vô Cấu Y nổi lên một mảng kim quang, chín vầng mặt trời chói chang bốc lên ở đỉnh đầu Cơ Hạo, các luồng tiên quang màu vàng bảo vệ Cơ Hạo. Một quyền Chúc Dung Thiên Mệnh dốc hết toàn lực chỉ khiến Cơ Hạo bay ngược về phía sau mấy chục dặm, lại ngay cả một tia da thịt của hắn cũng chưa thương tổn được.

“Đáng chết!” Chúc Dung Thiên Mệnh nổi giận gầm lên một tiếng, cánh tay phải hung hăng vung lên, ‘Bốp bốp’ vài tiếng toàn bộ xương khớp ghép hết lại như cũ, toàn bộ thương thế nháy mắt khép lại. Hắn vừa sợ vừa giận nhìn Cơ Hạo, Liên Hoa Pháp Thể của hắn, thế mà bị một quyền của Cơ Hạo đả thương?

Cơ Hạo lơ lửng ở giữa không trung, nhẹ nhàng vung nắm đấm, lẳng lặng nhìn Chúc Dung Thiên Mệnh.

Liên Hoa Pháp Thể của Chúc Dung Thiên Mệnh quả nhiên không tầm thường, nhưng Cơ Hạo cũng đã nhìn ra, Chúc Dung Thiên Mệnh nay nhiều nhất có thể phát huy một phần trăm thực lực của Liên Hoa Pháp Thể, phải chờ sau khi linh hồn hắn hoàn toàn phù hợp với khối pháp thể này, hắn mới có thể trăm phần trăm phát huy uy năng lớn nhất của pháp thể.

Tới lúc đó, sợ là trong Vu Đế cảnh không ai có thể đối đầu với hắn, muốn đối phó hắn, ít nhất cũng cần đại năng Vu Thần cảnh ra tay.

Trong cơ thể, ánh sáng của hơn một ngàn khóa bản mạng vu tình dần dần ảm đạm, bồ đề tử Cơ Hạo ăn vào còn đang không ngừng cung cấp năng lượng khổng lồ, những bản mạng vu tình đó còn chưa đạt tới trạng thái đỉnh phong. Cơ Hạo thầm nghĩ, cho hẳn thêm nửa tháng thời gian, chờ sau khi những bản mạng vu tình đó tăng lên tới cực hạn, hẳn hẳn là còn có thể gia tăng lực lượng thêm vài lần nữa.

“Không tệ, thật không tệ. Chúc Dung Thiên Mệnh, Thiên Mệnh thái tử!” Cơ Hạo thu lại chiến ý trên thân, cười ha ha hướng Chúc Dung Thiên Mệnh gật gật đầu: “Chẳng qua, người hiện tại còn là Chúc Dung Thiên Mệnh sao?”

Chúc Dung Thiên Mệnh trầm ngâm một lát, quay đầu nhìn về phía Hoa đạo nhân.

Hoa đạo nhân cười ‘ha ha’, nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, thân thể nhoáng lên một cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Giữa không trung, có thanh âm Hoa đạo nhân văng vẳng truyền đến: “Thiên Mệnh, người đã kế thừa Hiên Viên thánh huyết, người chính là truyền nhân huyết duệ của Hiên Viên thị. Từ hôm nay trở đi, người có thể xưng Công Tôn Thiên Mệnh, người nên là đế tử Hữu Hùng Hiên Viên thị, cạnh tranh đại vị Nhân Hoàng!”

Chúc Dung Thiên Mệnh gật gật đầu, chấp tay sau lưng ngạo nghễ nhìn về phía Cơ Hạo: “Chúc Dung Thiên Mệnh? Ai là Chúc Dung Thiên Mệnh? Từ nay về sau, thế gian này chỉ có Công Tôn thị Thiên Mệnh đế tử!”

Cơ Hạo á khẩu không trả lời được, xa xa Man Man đã tức giận đến mức đôi mắt phun lửa.

Chương 907: Đều Hồn Loạn

Chúc Dung Thiên Mệnh rời khỏi, mang theo lửa giận của long tộc rời khỏi.

Thi đạo nhân tể ra trăm con rồng thi khôì, nhưng long tộc cửu thái tử Ngao Lễ ngay tại trong thành Nghiêu Sơn. Bọn Cơ Hạo gây ra động tĩnh lớn như vậy, đoàn người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Đồ Sơn lão nhân đi ra theo xem náo nhiệt, vừa lúc bị Ngao Lễ liếc một cái thấy được cả thấy một trăm con thượng cổ thần long luyện chế mà thành thi khôì!

Ngao Lễ trở xuống, hơn vạn chiến sĩ long tộc hân mang đến Nghiêu Sơn thành điên cuồng ngay tại trận, đám người Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh căn bản không ngăn được... Ân ngay nói thật, Cơ Hạo cũng căn bản không có bất cứ ý tứ gì ngăn trở, hơn vạn chiến sĩ long tộc hợp thành chiến trận, điên cuồng đánh về phía đoàn người Thi đạo nhân.

Thi đạo nhân dù sao cũng là môn nhân thân truyền của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, càng là đại năng từ thời đại hồng hoang đã tồn tại đến nay, đối mặt hơn vạn long tộc chiến sĩ lâm vào trạng thái nổi điên, hân che trái chẵn phải một phen, cuối cùng vẫn bảo vệ được đám người Chúc Dung Thiên Mệnh, Bát Khâu Già đào tẩu.

Ngao Lễ đuổi giết không kịp, chém một đao ở trên mặt mình ngay tại chỗ, thiếu chút nữa đem óc mình bổ ra.

Máu chảy đầy mặt, Ngao Lễ phát ra linh hồn huyết thệ ác độc nhất, thề nhất định phải dốc hết sức long tộc đuổi giết Thi đạo nhân. Trên tới bầu trời dưới tới suối vàng, mặc kệ tiêu phí bao nhiêu thời gian, mặc kệ trả giá đắt bao nhiêu, long tộc nhất định phải đem Thi đạo nhân nghiền xương thành tro, đem hân đánh cho hóa thành tro bụi!

Sau khi phát ra lời thề máu của long tộc, Ngao Lễ đem chuyện đã xảy ra ở nơi này dùng bí pháp truyền về long tộc.

Cơ Hạo dùng mộng nghĩ cũng biết kế tiếp sẽ xảy ra cái gì. Thượng cổ thần long, đó là tồn tại địa vị cực kỳ tôn sùng, cực kỳ tôn quý trong long tộc, long tộc hiện tại đều là con cháu bao nhiêu đời của bọn họ.

Thi đạo nhân dùng thi thể thượng cổ thần long luyện chế thi khô, hơn nữa trên tay hắn thể mà có tận một trăm xác chết thượng cổ thần long. Mặc kệ các xác rồng đó là Thi đạo nhân dùng thủ đoạn gì kiếm được, dù sao long tộc và hắn là không chết không thôi.

Long tộc chính là trường dòng lân giáp. Long tộc tức giận, thủy tộc trong thiên hạ cũng sẽ nghe tin mà dựng dậy, không biết bao nhiêu thủy tộc cự yêu trong núi sâu đầm lớn sẽ vì nịnh bợ long tộc, vắt hết óc, dùng hết thủ đoạn đuổi giết Thi đạo nhân cùng với toàn bộ người có liên quan với hắn.

Mà long tộc và phượng tộc sao, hai tộc đàn cực độ kiêu ngạo, cực độ cuồng ngạo này, quan hệ bọn họ nhất quán rất phức tạp. Ngày thường vì một chút lợi ích nho nhỏ, hai tộc có thể đánh đến mức óc cũng phun ra.

Nhưng một khi đối mặt cường địch, hai đại tộc đàn một cái kế thừa thân thể mạnh mẽ của Bàn Cổ, một cái kế thừa tinh hồn cường đại của Bàn Cổ, sẽ lập tức thông đồng thành gian liên thủ đối địch.

Cho nên trêu chọc long tộc, cũng chính là trêu chọc phượng tộc, mà phượng hoàng chính là đứng đầu phi cầm, Chu Tước, Thanh Loan, khổng tước, thiên nga các loại thần cầm linh tước tất cả đều thờ phượng hoàng đứng đầu, chỉ cần phượng tộc ra lệnh một tiếng, các thần cầm linh tước đó cũng đều sẽ hạ sát thủ đối với Thi đạo nhân.

Nói ngắn lại, Thi đạo nhân trêu vào phiền toái to rồi.

Liên quan, Chúc Dung Thiên Mệnh qua lại chung với Thi đạo nhân, cũng bị Ngao Lễ ghi hận trong lòng, diện mạo dung mạo hắn, xuất thân lai lịch của hắn, tất cả tình báo về Chúc Dung Thiên Mệnh cũng đều bị Ngao Lễ đưa về long tộc.

Cơ Hạo cũng cảm thấy bị ai cho Chúc Dung Thiên Mệnh.

Hoa đạo nhân đức lại cho hấn Liên Hoa Pháp Thể, gã này dung mạo biến đổi lớn, Ngao Lễ vốn không nhận ra hấn.

Nhưng không chịu nổi Chúc Dung Thiên Mệnh có muội muội tốt, Man Man tức giận hành vi ngang nhiên công kích Cơ Hạo của hấn, ở lúc Ngao Lễ nổi bão, đã một năm một mười đem chuyện Chúc Dung Thiên Mệnh đức lại Liên Hoa Pháp Thể nói cho gã. Kéo theo Chúc Dung Thiên Mệnh cùng thân phận lai lịch đám người Bát Khâu Già bên cạnh hấn không hề giữ lại tiết lộ sạch sẽ.

Phải nói là, Chúc Dung thần tộc ở Nam Hoang thống ngự vô số thần thú thần cầm hỏa thuộc tính, trong đó có một mũi hỏa long tộc duệ cũng đầu nhập Chúc Dung thị mặc cho ra roi.

Long tộc đối với điều này vẫn luôn cực kỳ bất mãn. Theo long tộc thấy, một mũi hỏa long tộc duệ đó nên phục tùng hiệu lệnh long tộc long hoàng, mà không phải chạy tới làm trâu làm ngựa cho Chúc Dung thị. Bởi vì chi hỏa long tộc duệ này, quan hệ của long tộc và Chúc Dung thị trước nay không quá hòa hợp.

Được Man Man cung cấp tình báo, Ngao Lễ sau khi đem tin tức Chúc Dung Thiên Mệnh truyền về long tộc, trong lệnh tiêu diệt Long tộc ban phát, cũng tiện thể thêm cái tên Chúc Dung Thiên Mệnh. Đương nhiên, hiện tại Chúc Dung Thiên Mệnh không gọi là Chúc Dung Thiên Mệnh, mà là Công Tôn Thiên Mệnh.

Cơ Hạo liên tục hơn nửa tháng ngồi xổm Nghiêu Sơn thành đóng cửa không ra, căn nuốt bồ đề tử thu được, lắng lắng tăng lên thực lực của bản thân.

Nhưng tình báo bên ngoài không ngừng truyền về, hấn đối với động tĩnh bên ngoài cũng nắm chắc cực kỳ rõ ràng.

Mấy ngày qua, tin tức lớn nhất chính là, Hữu Hùng nhất tộc đương đại tộc trưởng Công Tôn Mạnh ừ ừ cạc cạc có thêm một đứa con tư sinh Công Tôn

Thiên Mệnh, trải qua các tộc lão nghiệm chứng, Công Tôn Thiên Mệnh thật sự là huyết mạch Hiên Viên đại đế thuần khiết, hơn nữa thiên phú của hắn so với toàn bộ tộc nhân của Hữu Hùng nhất tộc còn mạnh hơn.

Công Tôn Thiên Mệnh từ từ cạc cạc toát ra này được sắc phong làm đế tử, hơn nữa Công Tôn Mạnh lại tước đoạt quyền bính của toàn bộ đế tử bao gồm Công Tôn Nguyên ở trong, đem quyền lực, địa bàn đế tử bản tộc bọn Công Tôn Nguyên giao hết cho Công Tôn Thiên Mệnh.

Bởi chuyện này, Hữu Hùng nhất tộc thiếu chút nữa nội bộ sụp đổ, mấy đế tử phía sau bộ tộc trưởng lão cùng Công Tôn Mạnh đấu đá dữ dội, tư binh các bộ lạc của Hữu Hùng nhất tộc càng ục ục điều động, mấy trăm vạn tinh binh tề tựu thánh địa bộ tộc.

Chuyện này quấy động nhân tộc thiên hạ đại loạn, Đế Thuấn tự tay tập tộc trưởng mấy trăm đại bộ tộc hướng tới Hữu Hùng nhất tộc điều giải đàn áp.

Lúc Cơ Hạo thu được tin tức, sự nhiễu loạn của Hữu Hùng nhất tộc vẫn đang liên tục, Đế Thuấn còn ở lại thánh địa Hữu Hùng nhất tộc chưa quay về.

Nhiều loạn nơi này còn chưa ngừng lại, áp lực của long tộc đã như Thái Sơn áp đỉnh đập xuống. vài vị trưởng lão long tộc phái trú Bồ Phản mang theo chiếu lệnh của đương đại long hoàng, hỗn hỗn tụ tập quân đội đường dài chạy tới thánh địa Hữu Hùng nhất tộc, cường bức Công Tôn Mạnh giao ra Công Tôn Thiên Mệnh cùng với Thi đạo nhân.

Trưởng lão Long tộc vừa động, vài vị trưởng lão phương tộc phái trú Bồ Phản cũng nghe tin lập tức hành động, đại đội tinh nhuệ phương tộc đánh bất ngờ Hữu Hùng nhất tộc, đánh nhau to với thân vệ của Công Tôn Mạnh.

Long, phương, nhân tam tộc dây dưa với nhau, cảnh mưa gió sắp đến, nhiễu loạn rối như tơ vò còn chưa chấm dứt, Cộng Công Thị đã hướng toàn bộ nhân tộc tuyên bố chiếu lệnh —— Cộng Công nhất tộc và Chúc Dung nhất tộc không chết không thôi! Chúc Dung thị nếu không tự tay làm thịt toàn bộ con trai của

hắn hướng Cộng Công Thị bồi tội, như vậy Cộng Công Thị sẽ dốc hết sức cả tộc tiến công Chúc Dung nhất tộc.

Cơ Hạo có thể tưởng tượng bộ dáng khi chiếu lệnh Cộng Công Thị truyền tới trong tay tộc trưởng các bộ tộc nhân tộc, đám thủ lĩnh nhân tộc trợn mắt há hốc mồm.

So sánh với nội bộ nhân tộc rung chuyển, văn thư nổi giận đùng đùng của Âm Nhật nhất mạch chấp chính đại đế Da Ma La Gia ngược lại không khiến người ta chú ý chút nào cả ——

Da Ma La Gia hỗn hển hướng Đế Thuấn hạ tối hậu thư, nếu nhân tộc không đem muội muội nàng giao về mà nói, nàng sẽ đích thân dẫn người đến Bồ Phản đem Da Ma Sam Gia mang đi, về phần trong quá trình này tạo thành nhân loại tộc nhân tử thương lượng lớn hay không, Da Ma La Gia nàng không để trong lòng.

Lộn xộn, ồn ào, bởi vì Chúc Dung Thiên Mệnh, trong ngoài nhân tộc đều khốn đốn, toàn bộ rối như tơ vò.

Cơ Hạo bế quan không ra ăn vào một viên bồ đề tử cướp được cuối cùng, u ám thở dài một hơi: “Xem ra, thật sự thiên hạ sắp đại loạn rồi!”

Trong cơ thể Cơ Hạo một mảng kim quang nhộn nhạo, trong vu huyệt, kinh lạc rộng lớn, hơn hai vạn điểm sáng màu vàng đang không ngừng sáng lên.

Chương 908: Động Đẳng Chi Thủy

Trong đại điện rộng lớn sâu thẳm, hai mươi tư cây cột khổng lồ rồng cuộn lóng lánh ánh vàng mờ mờ.

Cơ Hạo ngồi xếp bằng sâu trong đại điện, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hóa thành một đường màu vàng gắt gao khép kín, đỉnh đầu một đám mây lành màu vàng một trượng vuông xoay quanh nháy múa, viền mây lành có các tia sáng vàng phóng ra.

Trừ mây lành ở đỉnh đầu, khí tức quanh thân Cơ Hạo nội liễm, tử khí nặng nề như tượng bùn dài gối.

Nhưng trong cơ thể hãn, hai vạn bốn ngàn sáu trăm tám mươi điểm sáng màu vàng đang cấp tốc xoay quanh, không ngừng phát ra những dòng lũ nóng cháy cọ rửa kinh lạc, vu huyết toàn thân. Mặt ngoài làn da hãn một mảng mát mẻ, mát mẻ như gạch ngọc trải trên mặt đất, nhưng nhiệt độ trong cơ thể hãn lại đủ để hòa tan hầu như toàn bộ vật chất trong Bàn Cổ thể giới trừ số rất ít tiên thiên thần liệu.

Phương pháp tu luyện của nhân tộc bình thường, dẫn động lực lượng chín ngôi sao thái cổ, ngưng tụ tám mươi một khóa bản mạng vu tinh, đây là cực hạn thân thể Vu Đế có thể thừa nhận. Cho dù nhiều thêm một viên bản mạng vu tinh, thân thể Vu Đế đỉnh phong cũng sẽ bị căng lên phát nổ thành một bãi huyết tương.

Nhưng Cơ Hạo có được tinh huyết long phượng, ngưng tụ Bàn Cổ huyết mạch, tiềm lực thân thể có thể xưng là khủng bố. Hơn hai vạn khóa bản mạng vu tinh trong cơ thể, lực lượng mỗi một khóa đều tăng lên tới cực hạn, thân thể hãn được vu lực tẩm bổ, trở nên càng thêm mạnh mẽ, càng thêm cường hãn.

Vang lên ‘Ông’ một tiếng, trong cơ thể Cơ Hạo mơ hồ có tiếng chuông đồng kêu truyền đến.

Cửu Chuyển Huyền Công tăng thứ năm đột phá, da hắc đột nhiên biến thành màu vàng nhạt, làn da, cơ thịt, kinh lạc, cốt cách, cốt tủy toàn thân, thậm chí lục phủ ngũ tạng và đầu óc đều là một mảng ánh vàng rực rỡ, long lanh trong suốt tựa như lưu ly bảo châu màu vàng.

“Ta hiện tại, có thể dùng lực lượng thân thể đối kháng Vu Thần sao?” Trong thần hồn không gian, thái dương đạo chủng phát ra vô lượng kim quang. Cơ Hạo thấp giọng hỏi.

“Cân nhắc nhiều như vậy làm gì?” Thanh âm hư ảnh ù ù vang lên, như một trận sấm sét cuốn qua hư không: “Chờ trong trăm vạn vu huyết toàn thân người đều có một bản mạng vu tinh tọa trấn, cơ thể Bàn Cổ của người coi như tiểu thành... Khi đó, người có thể tay trần xé nát cái gọi là Vu Thần.”

“Lực lượng thuần túy nhất, chính là lực lượng cường đại nhất.” Hư ảnh mang theo tiếng hăm hù kiêu ngạo ngút trời nói: “Không cần cân nhắc cảnh giới, không cần cân nhắc những thứ râu ria kia. Chỉ cần người có được lực lượng mạnh nhất, địch nhân nào cũng có thể một quyền đánh nát hắc... Chờ người thật sự có được cơ thể Bàn Cổ đại thành, dù là một vùng thiên địa này, cũng có thể một quyền đánh sập!”

“Không cần kỹ xảo?” Cơ Hạo cười gượng một tiếng.

“Ài?” Hư ảnh lấp bấp một chút, qua một lúc, hắc cười gượng nói: “Đương nhiên, kỹ xảo cũng rất quan trọng. Lực lượng cường đại nhất phối hợp kỹ xảo cường đại nhất, đây mới là lực lượng hoàn mỹ nhất! Đạo lý này, ta hiện tại... Hiểu!”

“Trước kia người không hiểu đạo lý này?” Cơ Hạo đuổi cùng giết tận truy hỏi hư ảnh: “Trước kia người có phải chỉ biết vung binh khí chém lung tung giết lung tung hay không? Như các chiến sĩ bộ tộc man nhân Nam Hoang chưa khai hóa?”

Hư ảnh then quá hóa giận rít gào một tiếng, sau đó mặc kệ Cơ Hạo truy hỏi

như thế nào, hắc chết sống cũng không chịu nói chuyện.

Cơ Hạo liền biết, lão gia hỏa này thì ra quả nhiên giống với các chiến sĩ man nhân Nam Hoang chưa khai hóa, chỉ biết cầm binh khí chém lung tung giết lung tung, dựa vào một thân man lực bắt nạt người ta. Chẳng qua, Cơ Hạo càng thêm tò mò lai lịch của hắn, ở trong ấn tượng của Cơ Hạo, trong đại năng thời đại hồng hoang, người thuần túy dựa vào man lực như vậy, tựa như cũng không có mấy ai nhỉ?

Đỉnh đầu dâng lên một luồng sáng vàng, đám mây lành phạm vi một trượng kia ‘Soạt’ một tiếng lùi về trong cơ thể. Ánh vàng trên làn da Cơ Hạo thu liễm, từng tia khí nóng từ trong lỗ chân lông mở rộng phun ra.

Đứng dậy, nhẹ nhàng hoạt động thân thể, Cơ Hạo đột nhiên hướng phía trước đánh ra một cú thốn kinh băng quyền.

Một quyền này hắn không sử dụng vu lực, thuần túy dựa vào lực lượng cơ thể đánh ra một quyền, nhưng lực lượng thân thể được Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ năm thêm vào, dễ dàng ở trước mặt hắn đánh ra một cái hắc động to bằng đầu người.

Hư không sụp đổ, cấm chế Thiên Địa Đại Trận trong đại điện cấp tốc mở ra, từng luồng sáng bảy màu hội tụ tới, hắc động cấp tốc tiêu tán vô hình.

Cửu Dương Vô Cấu Y nổi lên các làn sóng màu vàng, Cơ Hạo nheo mắt thấp giọng lầm bầm: “Có thể cướp thêm ngót nghét một vạn viên bồ đề tử là được... hạt sen của Hoa đạo nhân cũng không tệ đâu. Chỉ là, sư tôn không hỗ trợ đánh cướp, ta cũng không phải là đối thủ của hai lão quái vật đó.”

“Chỉ dựa vào chính mình tu luyện, khiến trong toàn bộ vu huyết toàn thân đều có một viên bản mạng vu tinh, thế này phải hao phí bao nhiêu năm khổ công mới được?”

“Bàn Giả thái dương!” Thanh âm hư ảnh một lần nữa vang lên: “Người đột

nhiên trở nên ngu ngốc rồi, Bàn Giả thái dương là để người coi là nguồn lửa đốt người sao? Dùng đỉnh kia luyện hóa mặt trời này, ít nhất có thể cho người có thêm mười vạn bản mạng vu tình!”

Cơ Hạo giật mình, thần thức chìm vào thân thể, Bàn Giả thái dương vô thanh vô tức rơi vào trong đỉnh nhỏ ngọn lửa năm màu vờn quanh, các dòng lửa nóng cháy không ngừng từ trong cái đỉnh nhỏ trào ra, bản thân cái đỉnh nhỏ như hư ảnh trở nên càng thêm chắc chắn ngưng thực, trong mấy chỗ vu huyết của Cơ Hạo, cũng có các điểm sáng vàng dần dần ngưng tụ.

Do dự một phen, Cơ Hạo đang tính toán tiếp tục bế quan, dứt khoát đem Bàn Giả thái dương cũng tiêu hóa hoàn toàn rồi mới ra ngoài hành tẩu hay không, ngoài đại điện đột nhiên truyền đến tiếng đánh khánh ngọc thanh thúy.

Hai tay đưa về phía trước, nhẹ nhàng tách ra hai bên, cửa đại điện nặng nề mở ra hai bên, một ánh mặt trời chiếu vào, Thiên Cơ trưởng lão mặc đồ đen, sốt sắng đứng ở ngoài cửa, kính cẩn hướng Cơ Hạo hành một lễ.

“Tôn chủ, những ngày qua, lão phu vẫn luôn kinh hồn táng đảm, luôn thấy có tai ương ngập đầu ngay tại trước mắt.”

Nhìn thấy Cơ Hạo, Thiên Cơ trưởng lão cũng không nói lời thừa, nói thẳng ý đồ đến của mình. Hắn nhìn Cơ Hạo, mặt đầy sầu khổ nói: “Ở trong thành Nghiêu Sơn còn tốt, lão phu còn có thể miễn cưỡng ổn định tâm thần, nhưng một khi rời khỏi Nghiêu Sơn thành xa vạn dặm, sẽ cảm thấy thần hồn dập dờn, thiếu chút nữa ngất ngã xuống đất.”

Chỉ chỉ bầu trời ngoài cửa, Thiên Cơ trưởng lão nhìn Cơ Hạo thấp giọng nói: “Cho dù ngày đó lúc Bàn Hi thế giới bị Bàn Cổ thế giới bắt giữ cắn nuốt, lão phu cũng không có cảm thụ bức này. Có lẽ, tôn chủ phải tính toán kỹ một phen.”

Cơ Hạo trầm ngâm một lát, đột nhiên đề cao thanh âm.

“Cơ Thiên, Cơ Địa, Cơ Huyền, Cơ Hoàng, truyền chiếu lệnh vi sư, phạm toàn

bộ con dân Nghiêu Sơn lĩnh ta, toàn bộ đến trong vạn dặm xung quanh Nghiêu Sơn thành ở lại. Tích trữ lương thảo nhiều hơn, săn bắn cất giữ thịt để ăn nhiều hơn, các loại dược thảo dược tề, hết sức thu thập.”

“Mở ra toàn bộ phòng kho, phàm trong Nghiêu Sơn lĩnh ta, thanh tráng mười bốn tuổi trở lên, võ trang toàn bộ. Khố phòng nội toàn bộ trận khí hết thảy lấy ra, ở Nghiêu Sơn thành quanh thân bày ra đại trận.”

Lại trầm ngâm một lát, Cơ Hạo nheo nheo mắt, thản nhiên nói: “Lấy Nghiêu Sơn thành làm trung tâm, đường kính ba vạn dặm, dựa núi xây tường, đem ba vạn dặm này vây hết lại cho ta.”

Bốn bóng người xẹt qua, Cơ Thiên, Cơ Địa các thân vệ đệ tử môn hạ của Cơ Hạo chạy tới, kính cẩn ghi nhớ mệnh lệnh của hãn, sau đó phân công nhau làm việc.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng cười réo rắt, hơi bén nhọn của Phượng Cẩm Tâm.

“Tốt, tốt, tốt, vất vả lâu như vậy, cái đại trận chết tiệt này cuối cùng đã bày xong!”

“Nghiêu Bá, Nghiêu Bá, Cơ Hạo, Cơ Hạo, mau mau đem tọa độ thế giới kia cầm ra cho bản cung!”

Chương 909: Lập Tức Xuất Phát

Chính giữa Nghiêu Sơn thành, một tòa truyền tống đại trận vượt giới loại vĩnh viễn cố định do mấy vạn khối trận cơ ngọc bài to nhỏ cấu thành lằng lằng lơ lửng.

Một mảng linh quang đường kính khoảng mười trượng chậm rãi xoay tròn ở trong trung tâm đại trận, có vô số hoa văn tinh đồ ở trong linh quang cấp tốc lóe lên, linh quang thâm thúy như đi thông một thế giới khác, tản mát ra mỹ cảm thần bí làm người ta kinh tâm động phách.

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Đồ Sơn lão nhân, Tự Văn Mệnh lằng lằng đứng cạnh đại trận, ngừng thở nhìn tòa đại trận khí thế kinh người này.

Trình độ trận pháp của nhân tộc thua xa dị tộc, chỉ dựa vào lực lượng của chính nhân tộc, căn bản không có khả năng chế tạo ra truyền tống đại trận vượt giới kết cấu nghiêm mật, khí thế hùng hồn, cấu tạo bên trong tinh tế tỉ mỉ như vậy.

Dựa theo Tự Văn Mệnh đánh giá, Vu Điện nhân tộc đại khái còn cần tích góp trên vạn năm tri thức trận pháp, mới có khả năng nghiên cứu phát triển ra truyền tống đại trận vượt giới tiêu chuẩn này. Nhưng Cơ Hạo từ dị tộc bên kia kiểm được rất nhiều thợ cả Tu tộc, ở dưới sự trợ giúp của các nhân vật cấp tông sư Tu tộc đó, nhân tộc có được đại trận cùng tri thức tương ứng tầng cấp đó sớm hơn vạn năm.

Trong quá trình kiến tạo tòa đại trận này, nhiều đại vu sư của Vu Điện đều đã gia nhập vào.

Ở các tông sư Tu tộc thủ tận tay làm mẫu, tri thức trận pháp của các đại vu sư Vu Điện tiến bộ lớn, bọn họ tiến bộ đại biểu cho trận pháp chi đạo của toàn bộ nhân tộc nhận được sự tăng lên trên bản chất, dự trữ tri thức của nhân tộc trên nhiều khía cạnh ít nhất tiết kiệm vạn năm khổ công.

“Thật sự là một tòa đại trận ghê gớm!” Tự Văn Mệnh ôn hòa cười.

Cho dù không có một thế giới mới đang chờ đợi bọn họ thăm dò, chỉ riêng một tòa đại trận này, thật ra tất cả đều đáng giá rồi.

Mấy ngàn đại vu sư Vu Điện lặng lẽ đứng ở phía sau Tự Văn Mệnh, bọn họ cười, khí tức thâm thúy mà bình thản, trong mắt lóng lánh hào quang trí tuệ. Bọn họ đã hiểu rõ toàn bộ huyền bí của tòa truyền tống đại trận vượt giới loại vĩnh viễn cố định này, mà tòa đại trận này ở trong kết cấu tri thức của dị tộc cũng là tác phẩm đỉnh phong.

Bọn họ hiểu rõ tòa đại trận này, liền đại biểu cho bọn họ ở trên tri thức trận pháp khác, ở trên nghiên cứu đối với không gian cùng thời gian cũng đều có tiêu chuẩn cực cao. mấy ngàn đại vu sư ở đây, giờ phút này người người đều coi như cấp trận pháp tông sư.

Bọn họ hài lòng, bọn họ cao hứng phấn chấn, lòng bọn họ tràn đầy nhộn nhạo sự vui mừng thật lớn.

Đồ Sơn lão nhân cười đến mức mắt cũng nheo lại thành một đường. Bản thân tòa đại trận này hẳn không có hứng thú, nhưng tòa đại trận này có thể câu thông thế giới khác, hẳn đối với cái này có sự nhiệt tình thật lớn.

Lấy thực lực thương nghiệp của Đồ Sơn thị, tài nguyên của bất cứ một thế giới mới nào, đều sẽ khiến thực lực Đồ Sơn thị gia tộc tăng cường mạnh mẽ.

Càng nhiều tài nguyên, càng nhiều tài phú, càng nhiều quân đội, càng nhiều binh khí giáp trụ, cái này ý nghĩa thực lực. Đồ Sơn lão nhân như nhìn thấy Đồ Sơn thị đã trở thành siêu cấp hào môn hạng nhất trong nhân tộc, mà hẳn cũng có thể đường hoàng ngồi ở trong đại điện thảo luận chính sự của Nhân Hoàng bình định thiên hạ đại sự.

Loại cảm giác này, đẹp!

Phượng Cầm Tâm cười ‘ha ha’, nàng sốt ruột không đợi được hươu Cơ Hạo xa xa đi tới vươn tay: “Nghieu Bá, mau đem tọa độ thế giới kia lấy ra, bản cung đã không chờ nổi nữa rồi!”

Cười duyên ‘hì hì’, trong mắt Phượng Cầm Tâm lóe ra tinh quang, lớn tiếng cười nói: “Một thế giới mới. Quá tốt rồi! Nếu là một cái thế giới hòa nguyên lực dư thừa, vậy càng thêm hoàn mỹ.”

Thân thể hơi run rẩy, Phượng Cầm Tâm nheo mắt làm bộ suy nghĩ: “Bản cung muốn ở thế giới kia trồng đầy cây Thiên Hỏa Ngô Đồng, các tiểu gia hỏa trong tộc, chỉ cần có đủ ngô đồng thụ để sống, bọn nó có thể nhanh chóng trưởng thành, thực lực tộc ta sẽ nhanh chóng tăng lên!”

Cơ Hạo nhếch nhếch miệng cười gượng một tiếng.

Thế giới hòa nguyên lực dư thừa? Phượng Cầm Tâm. Phượng thiếu chủ, người sợ là phải thất vọng rồi.

Bàn Giả thế giới là một thế giới rõ đầu rõ đuôi bị thủy năm giữ, Bàn Giả đi là chiêu số tu luyện cực đoan, nàng ngay cả mặt trời nhỏ kia của Bàn Giả thế giới cũng đã tặng cho Cơ Hạo, toàn bộ nguyên lực khác đều bị nàng bài xích hết. Người ở trong một mảnh nước mệnh mệnh gieo trồng cây Thiên Hỏa Ngô Đồng?

Ha ha, Cơ Hạo cười mà không nói.

Ngao Lễ đứng cạnh đại trận, sắc mặt âm trầm, quanh thân đặng đặng sát khí.

Rất hiển nhiên, Thi đạo nhân cả gan làm loạn, dùng xác chết một trăm con thượng cổ thần long rèn thi khô, Ngao Lễ không thể tự tay chém giết Thi đạo nhân, trong lòng hằn đặng ghen muốn chết.

Tám long tộc chiến sĩ thân thể so với Ngao Lễ còn cao lớn cường tráng hơn đứng hàng chữ Nhất ở phía sau Ngao Lễ. Bọn họ cao hơn ba trượng, đầu rồng

mà thân người, khoác giáp trụ màu vàng, khí tức sâm nghiêm to lớn, vảy đầu rồng loang lỗ khắp nơi, lộ ra một hương vị cổ xưa đến cực điểm.

Đây là tám vị lão quái vật long vương, tồn tại ở trong long tộc được phân chia là ‘Thượng cổ long’, tuổi ít nhất ở mười vạn năm trở lên.

Cái gọi là long vương, bọn họ đều là kẻ thống trị một phương thủy vực, thực lực mạnh mẽ vô cùng. Hệ thống tu luyện của long tộc khác với nhân tộc, nhưng các thượng cổ long kia, bọn họ chỉ cần dựa vào thân thể mạnh mẽ vô cùng, đã có thể đối kháng với đại năng Vu Thần cảnh!

Dùng lời bình của vị đại năng nhân tộc nào đó mà nói —— mỗi một thượng cổ long, mỗi một vị long vương, đó đều là pháp bảo hình người, hoàn toàn là công cụ giết chóc.

Tám đại long vương ban đầu phân bố ở tám phương của Trung Lục thế giới, trấn thủ một phương thủy vực cho long tộc. Nhưng sau khi Ngao Lễ đem chuyện Thi đạo nhân truyền về long tộc, tám đại long vương khẩn cấp đến cứu viện, mỗi long vương đều còn dẫn theo vô số long tử long tôn cùng chiến sĩ thủy tộc khác.

Cơ Hạo nhìn nhìn Ngao Lễ cùng tám đại long vương, không khỏi âm thầm gật đầu.

Bàn Giả thế giới là tuyệt đối không thích hợp cho phương tộc ở lại, tựa như phương tộc cũng không có thủy phương hoàng giống loài này, nhưng đối với long tộc mà nói, Bàn Giả thế giới tuyệt đối là động thiên phúc địa hạng nhất. Lấy sự rộng lớn của Bàn Giả thế giới, ít nhất có thể cho trăm vạn long tộc sinh sản sinh lợi.

Cơ Hạo đã hẹn sẵn với Bàn Giả, chỉ cần không có ai ngu xuẩn đến mức đi quấy rầy Bàn Giả tu luyện, nàng cũng sẽ không ra tay quấy nhiễu đoàn người Cơ Hạo hành động.

Lấy thực lực nắm giữ một phương thế giới của Bàn Giả, nàng nếu không

muốn xuất hiện, cho dù tám đại long vương đảo lộn Bàn Giả thế giới, cũng không có khả năng tìm được bất cứ dấu vết để lại nào của nàng.

Sản vật Bàn Giả thế giới vẫn rất phong phú, các thiên tài địa bảo thủy thuộc tính đó vẫn rất đáng giá, chẳng qua tính như thế nào, có thể từ Bàn Giả thế giới được lợi nhiều nhất, vẫn là long tộc do Ngao Lễ cầm đầu.

Đế Duyên Đà nhanh chóng hướng Cơ Hạo đi tới, rất cung kính hướng Cơ Hạo hành một lễ: “Tôn chủ, đại trận đã lập xong. Căn cứ nội tuyến của chúng ta ở Lương Chủ truyền về tin tức, đại trận vượt giới của mười hai gia tộc khác, hầu như hoàn công cùng lúc với chúng ta.”

Nuốt một ngụm nước bọt, Đế Duyên Đà trầm giọng nói: “Chúng ta cần khẩn trương thêm, bằng không Đế Thích nhất tộc một khi mở ra đại trận, chúng ta sẽ ở thế giới kia đối đầu với bọn hắn, lấy thực lực chúng ta đối kháng Đế Thích nhất tộc...”

Ngao Lễ nghênh ngang phát phát tay, lớn tiếng cười nói: “Vẻn vẹn Đế Thích nhất tộc mà thôi, có cái gì to tát đâu? Lần này long tộc ta chuẩn bị ỨC VẠN TINH binh, mặc kệ ai dám quấy nhiễu thế giới chúng ta có được kia, bình định hết là được!”

Cơ Hạo gật gật đầu, hướng Đế Duyên Đà nói: “Chuẩn bị đi. Chúng ta chuẩn bị xuất phát!”

Chương 910: Đại Trận Đầu Mở

Lương Chủ thành.

Tường thành cao ngất cắm thẳng lên trời, tường thành được xây dựng so với ban đầu càng thêm cao lớn dày nặng.

Từng tòa thần tháp như ma thần, lẳng lẳng đứng sừng sững ở giữa thiên địa, con mắt dựng thẳng ở đỉnh tháp băng lạnh vô tình quan sát đại địa, ngẫu nhiên con mắt dựng thẳng lóe sáng lên, từng làn sóng nhỏ bé dày đặc đảo qua hư không, cho dù một con sâu nhỏ cũng đừng nghĩ giấu diếm được các thần tháp này sưu tầm.

Ngoài thành, trong trang viên pháo đài mọc như rừng, từng đại đội chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc đang không ngừng hội tụ lại.

Mười hai tòa truyền tống trận vượt giới loại vĩnh viễn cố định thật lớn phân bố ở trong mười hai tòa trang viên ngoài thành Lương Chủ, mỗi một tòa truyền tống trận đều bị quân đội rậm rạp bao vây, khí giới chiến tranh, pháo đài bay, ngọn núi bay... to nhỏ cũng đang không ngừng tập trung.

Cạnh một tòa truyền tống trận hào quang lóng lánh, Đế Thích Diêm La mặc huyết bào, bên ngoài trùm một bộ chiến giáp màu máu tinh mỹ đẹp đẽ quý giá, tay trái chống một cây hoàng kim quyền trượng nặng nề, ánh mắt lóe lên nhìn truyền tống trận.

“Bọn phản đồ kia, bọn hăn hăn là cũng muốn chuẩn bị xuất phát à?” Đế Thích Diêm La vẻ mặt âm lãnh lạnh lùng.

Một tên tinh quái mập mạp như quả bóng phủ phục ở dưới chân Đế Thích Diêm La, rất cung kính cười: “Bệ hạ tôn kính, không sai, căn cứ tình báo của chúng ta, bọn hăn đã biết chuyện nơi này. Không có gì bất ngờ xảy ra, bọn hăn khẳng định sẽ phát động. Dù sao một thế giới mới, quá hấp dẫn người ta.”

Đế Thích Diêm La âm hiểm dữ tợn cười cười. Hắn hướng một chiến sĩ Già tộc đứng bên ngoắc ngón tay: “Chuẩn bị tốt nhân thủ, ở thế giới kia, giết sạch đám phản đồ Đế Duyên Đà.”

Trầm mặt, Đế Thích Diêm La thấp giọng lầm bầm: “Mặc kệ là vì cái có gì, mặc kệ có lý do gì, phản đồ chính là phản đồ, phản đồ nhất định phải chết.”

Nhú nhú mảy, tâm tình Đế Thích Diêm La rất tệ. Tọa độ một thế giới mới toanh, đây là tài phú vô cùng trân quý. Nhưng tọa độ này thế mà lại tiết lộ ra ngoài. Đế Duyên Đà bọn phản đồ kia thật đáng chết.

Không phải không hâm mộ xoay người, hướng về phía mười một tòa truyền tống trận vượt giới khác nhìn liếc một cái, Đế Thích Diêm La rất mất hứng hừ một tiếng. Những kẻ may mắn kia, bọn họ ngược lại có thể im lặng độc hưởng tiền lời từ một cái thế giới.

Nhưng cũng không sao, chỉ cần giết hết người của Đế Duyên Đà bên kia, Đế Thích nhất tộc cũng có thể độc hưởng lợi ích của một thế giới.

“Đế Thích Sát...” Đế Thích Diêm La nhẹ nhàng nói ra cái tên này: “Ừm. Đế mười hai gia tộc đồng thời động thủ? Người gia hỏa này, rốt cuộc đang tính toán những gì? Chúng ta mất đi liên hệ với thánh vực, liên tục vài lần xây dựng lại truyền tống trận vượt giới đi thông bản tộc quê nhà đều thất bại, có phải người đang phá rối hay không?”

“Người, hoặc là nói, vị đại nhân không biết tên người ở thánh vực nịnh bợ được kia, các người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Đế Thích Diêm La hơi phìền não thờ dài một hơi, hướng một cái đồng hồ mặt trời bằng đồng xanh thật lớn đứng sừng sững trong trang viên nhìn một cái.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên bóng mặt trời, kim đồng hồ thật dài hắt xuống cái bóng nhắm một cái khắc độ tinh tế. Đế Thích Diêm La thét dài một tiếng, dùng sức phát phát tay: “Chuẩn bị xuất phát!”

Hầu như là cùng lúc, trong mười một tòa trang viên khác, đồng thời có người phát ra tiếng hét dài trầm thấp hữu lực, từng khối cực phẩm vu tình tạo hình tinh mỹ nháy mắt ở trong trận cơ đại trận thiêu đốt hết, một đám linh quang trung tâm đại trận kia bắt đầu cấp tốc xoay tròn, thiên địa linh khí bốn phương tám hướng không ngừng bị linh quang cắn nuốt vào.

Mặt đất Lương Chủ đang mơ hồ run rẩy, trừ các tộc nhân mười hai chi mạch chấp chính gia tộc. Tộc nhân các đại gia tộc khác đều bay lên trời, vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn mười hai quang linh quang cấp tốc lóe lên.

Mười hai thế giới mới toanh, lợi ích chất chứa trong đó lớn bao nhiêu chứ!

Nhưng một lần này, mười hai chấp chính gia tộc chuẩn bị ăn mảnh, bọn họ triệu tập quân đội riêng nhà mình tiến hành lần viễn chinh này, một chút nước béo cũng không chuẩn bị để lọt ra. Có thể tưởng tượng, khi bọn hắn độc chiếm một thế giới mới toanh, thế lực gia tộc bọn họ sẽ tăng vọt lên tới trình độ cỡ nào.

Mà các gia tộc không tham gia bữa tiệc thịnh soạn lần này, bọn họ tương lai càng thêm không có khả năng tạo thành uy hiếp đối với chấp chính gia tộc, có lẽ bọn họ sẽ vĩnh viễn bị chấp chính gia tộc đè bên dưới, vĩnh viễn không thể lật mình.

Nhiều nguyên rủa trầm thấp từ trong miệng đám quý tộc dị tộc lặng yên truyền ra, bọn họ hướng tượng trưng mình cúng bái cầu nguyện, cầu nguyện mười hai chấp chính gia tộc ở trong viễn chinh toàn quân bị diệt —— loại chuyện này, trước kia không phải chưa từng xảy ra, lần này nếu xảy ra tương tự mà nói, vậy thật sự quá sáng khoái lòng người!

Mặt đất đang run rẩy, hư không đang chấn động, theo tiếng âm ầm ầm đáng sợ, một lại một cột sáng đường kính cả dặm xông lên trời cao.

Cột sáng sau khi xông lên hư không cách mặt đất ngàn dặm, liền lao đầu đánh nát không gian chui vào trong vết rách hư không không lường được.

Đế Thích Diêm La bộn mười hai vị chấp chính đại đế đem tọa độ không gian Đế Thích Sát đưa tặng phong ấn tinh thạch đầu vào đại trận, nhất từng đạo tinh mịn phù văn phóng lên cao, trong cột sáng lóe ra từng đợt ánh sáng, truyền tống trận vượt giới bắt đầu dựa theo tọa độ thể giới tiến hành điều chỉnh tinh tế.

Tất cả thuận lợi mà nói, đại khái ba năm ngày thời gian, truyền tống trận vượt giới có thể thuận lợi mở một cái thông đạo đi thông thể giới mới.

Đám người Đế Thích Diêm La đứng cạnh đại trận, lẳng lặng chờ đợi. Vô số dị tộc chiến sĩ đứng cạnh đại trận, thở hỗn hển nhìn truyền tống trận vượt giới hào quang loá mắt. Bọn họ đã sốt ruột không chịu được muốn lao vào, người thứ nhất đến thể giới mới, sau đó buông tay đốt giết đánh cướp.

Một thể giới mới tinh, chưa từng được khai phá, bên trong tràn ngập vô số thần binh lợi khí, vô số thiên tài địa bảo, càng có vô số nô lệ chờ đợi đại quân Ngu tộc cường đại chinh phục.

Cướp sạch tài phú của bọn họ, đem toàn bộ dân bản xứ biến thành nô lệ, nếu là nữ nhân dân bản xứ bộ dạng xinh đẹp nồn nà phù hợp thẩm mỹ quan của dị tộc bọn họ, bọn họ cũng không ngại ở trên người các nàng hảo hảo phát tiết một phen.

Vô số năm qua, các quý tộc Ngu tộc chính là làm như vậy.

Thông qua các loại bí pháp, mượn dùng các loại dị bảo, chỉ cần xác định tọa độ một thể giới, bọn họ sẽ giống như châu chấu lao đi đánh giết, điên cuồng cướp sạch trước một lần, sau đó đầu vào đẩy cướp đoạt tài nguyên của thể giới kia, chỉ nghĩ tới cái lợi trước mắt đem tất cả ở thể giới đó có thể đánh cướp đều vắt cạn.

Tài nguyên vô số thể giới được thông qua truyền tống trận vượt giới đưa về cổ hương của bọn họ, đưa về thể giới đã bởi vì khai phá quá độ trở nên vô cùng hoang vu với căn cỗi kia, cung cấp chất dinh dưỡng cho thể giới khổng lồ mà khủng bố đó, cung cấp nuôi dưỡng vô số dị tộc chiến sĩ mới sinh ra, làm bọn họ

có đủ tài nguyên tu luyện cường đại, để càng nhiều mới sinh gia nhập đến trong cướp bóc chinh chiến đối với thế giới khác.

Vô số năm qua, đám dị tộc chính là làm như vậy!

Dần dần, mắt toàn bộ dị tộc đều biến thành một mảng đỏ bừng. Bọn họ thở hồng hộc, như trâu đực điên cuồng, sát ý toàn thân ngút trời, bọn họ đã không thể nhìn được nữa, bọn họ cấp thiết cần chỗ phát tiết.

Ngoài mấy trăm dặm, trong một ngọn núi bay treo cao ở giữa không trung, Đế Thích Sát đứng ở vách núi đen biên, xa xa ngắm nhìn Lương Chủ ngoài thành mười hai căn đỉnh thiên lập địa cột sáng.

“Bắt đầu rồi! Rốt cuộc bắt đầu rồi.”

“Ta mới là kẻ chinh phục cuối cùng Bàn Cổ thế giới, khi ta cướp đoạt bốn nguyên thế giới này...”

Chương 911: Thần Binh Trạch Chủ

Trong thành Nghiêu Sơn, trong truyền tống đại trận vượt giới một cột sáng tương tự phóng lên cao.

Các tia sáng vàng từ mi tâm Cơ Hạo bắn ra, giống như nước chảy không ngừng rót vào trong cột sáng này. Hắc thúc dục lực lượng Thiên Địa Kim Kiều, giúp truyền tống đại trận càng thêm nhanh chóng, tập trung chuẩn xác tọa độ Bàn Giả thế giới.

Cơ Hạo là thông qua Thiên Địa Kim Kiều, từng đi Bàn Giả thế giới một lần, dưới sự trợ giúp của món dị bảo đó, truyền tống đại trận vượt giới chỉ dùng thời gian ngắn ngủn hai khắc đồng hồ, đã chợt phát ra một tiếng nổ vang nặng nề, sau đó cột sáng nhanh chóng khuếch trương, rất nhanh đã bao phủ phạm vi mười dặm.

Cột sáng chấn động vốn dao động trở nên ngưng thực, chắc chắn, quang ảnh như lưu ly, lộ ra một khí tức kiên định củng cố.

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, Đồ Sơn lão nhân, Tự Văn Mệnh đồng thời cười lên, chỉ có Đế Duyên Đà cùng đám thợ cả Tu tộc chấn động vạn phần nhìn lên Cơ Hạo một cái.

Cao thủ nhân tộc, phượng tộc, long tộc đối với truyền tống đại trận vượt giới không phải hiểu biết lắm, nhưng đám người dị tộc là biết rõ trong lòng, tọa độ một thế giới mới, muốn đơn thuần dựa vào lực lượng truyền tống đại trận đem nó tập trung, nhanh nhất cũng cần thời gian ba năm ngày.

Ngắn ngủn hai khắc đồng hồ có thể tập trung một thế giới, hơn nữa đem thông đạo vượt giới duy trì củng cố kiên định như thế, chuyện này hoàn toàn vượt qua kinh nghiệm của dị tộc, lấy sự từng trải chinh chiến vô số năm của bọn họ, bọn họ cũng chưa bao giờ nghe nói loại chuyện này!

“Chúng ta tìm được chủ tốt rồi!” Đế Duyên Đà không phải không đắc ý cười.

Mặc kệ Cơ Hạo dùng thủ đoạn gì thực hiện tất cả điều này, nhưng đây là thực lực, đây là nội tình, Cơ Hạo có được thực lực và nội tình càng cường đại, đối với bọn Đế Duyên Đà mà nói chỉ có lợi.

“Các huynh đệ, đi!” Ngao Lễ rống to một tiếng, một bộ trọng giáp vảy rồng dày nặng khoác trên người hắn. Tay trái hắn cầm một tấm khiên lớn đầu rồng, tay phải xách một thanh bàn long kích, trên hai cánh tay quấn quanh hai con ỨNG LONG NHE RĂNG TRỌN MẮT, SẢI BƯỚC XÔNG VÀO TRUYỀN TỔNG TRẬN.

Đầu rồng cực lớn của tám đại long vương nhoáng lên một cái, bọn họ cũng mặc giáp trụ hạng nặng, bùng bùng hứng thú, mang theo vài phần xúc động và khát khao xâm nhập đại trận.

Long tộc kiêu ngạo mà nôn nóng, Ngao Lễ dẫn đầu xâm nhập trong đại trận, đám đông long tử long tôn tám đại long vương mang đến đồng loạt vung binh khí lớn tiếng hò hét, chân bước trên đám mây lao vào đại trận. Càng có long kinh, huyền quy, hải mã, giao long các thủy tộc to lớn tám đại long vương mang đến, công vô số tôm cá ba ba cua... các thủy tộc chiến sĩ xâm nhập đại trận.

Phượng Cầm Tâm thét dài một tiếng thanh thúy, thân thể nàng lóe lên, cười ở trên thân một con thất thái cự phượng, kéo theo một cột sáng màu sắc xâm nhập đại trận.

Nàng vừa động, phượng tộc và chiến sĩ các tộc đàn phụ thuộc phượng tộc, ví dụ như nói Khổng Tước, Chu Tước, Tất Phương, thiên nga... cũng đều đều giương cánh bay múa, ‘quác quác’ xâm nhập trong đại trận.

Hai tộc long phượng đi trước làm gương, Cơ Hạo Nghiêu Sơn thành, Đồ Sơn lão nhân Đồ Sơn thị, Tự Văn Mệnh Vu Điện ba phương thế lực lại án binh bất động.

Đồ Sơn lão nhân cáo già, hắn chỉ làm ăn buôn bán, không chịu làm hoạt động

liếm máu đầu đao kia, hắn ***** chờ long phượng hai tộc ở phía trước tranh đường bằng, sau khi thành lập căn cứ củng cố, hắn mới bằng lòng mang theo tộc nhân tiến vào.

Cơ Hạo là trong lòng biết rõ tình huống Bàn Giả thế giới, long tộc khẳng định có thể thu hoạch sự mừng như điên ngoài dự đoán của mọi người, nhưng phượng tộc khẳng định sẽ thẹn quá hóa giận hùng hù hống hống, hắn không muốn sau đó không thoải mái với Phượng Cầm Tâm.

Lấy tính tình Phượng Cầm Tâm, khi nàng cùng đám phượng hoàng nữ kiêu ngạo kia bên người nàng phát hiện Bàn Giả thế giới là một mảng đại dương mênh mông, ngay cả một viên hỏa tinh cũng không có, thậm chí một mảng lục địa cũng không có, nàng không tìm Cơ Hạo nổi bão mới là lạ!

Cho nên vẫn là vững lại vững hơn, để tà hỏa của Phượng Cầm Tâm phát tiết ra ngoài, hắn mới đi vào thì tương đối ổn.

Về phần Tự Văn Mệnh sao, hắn vốn cũng muốn dẫn dắt Vu Điện và chiến sĩ Hữu Sùng bộ nhà mình tiến vào đại trận, nhưng hắn còn chưa kịp ra lệnh, một ngọc phù tam giác màu máu liền từ trong tay áo hắn bay ra. Một quang sáng màu máu đại biểu tin tức khẩn cấp nhất từ trong ngọc phù phun ra.

Ngón tay Tự Văn Mệnh nháy lên, đánh ra vài đạo vu ấn rơi ở trên ngọc phù, huyết quang chợt ngưng tụ thành một luồng ánh sáng nhỏ bé chui vào mi tâm hắn.

Tự Văn Mệnh vốn thông dong rộng lượng sắc mặt đại biến, hắn khàn giọng kinh hô: “Sao có thể như thế? Cái này, cái này. Cái này... Cơ Hạo!”

Tự Văn Mệnh xoay người lại, nhanh chóng hướng Cơ Hạo nháy mắt. Lấy sự thông dong nhất quán tới nay của Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo rõ ràng phát hiện bàng hoàng cùng bất an sâu trong mắt Tự Văn Mệnh.

“Đồ Sơn tộc trưởng, ngài lão hỗ trợ ở nơi này theo dõi chút!” Cơ Hạo cũng

mặc kệ điều khác, hướng Đồ Sơn lão nhân cười cười, vội vàng theo Tự Văn Mệnh tới một bên.

Đồ Sơn lão nhân hơi ngần ngại, trong tay áo hắn cũng có một khối ngọc phù kịch liệt nhảy lên.

Đồ Sơn lão nhân già thành tinh cầm ngọc phù, một lát sau, mắt hắn chợt tròn, một luồng tinh quang từ trong mắt hắn phun ra thật xa. Nhưng trong chớp mắt Đồ Sơn lão nhân đã khôi phục bình tĩnh, hắn lầm bầm: “Loại sóng gió này, Đồ Sơn thị chúng ta gia nghiệp nhỏ, không thể làm gì. Ô, không quan hệ với chúng ta, không quan hệ với chúng ta!”

Xoay người, Đồ Sơn lão nhân nheo mắt, hướng Tự Văn Mệnh nhìn liếc một cái, thấp giọng lầm bầm: “Thế nào, Sùng Bá thật ra từng nói muốn thông gia với Đồ Sơn thị chúng ta. Tốt, thông gia tốt, Văn Mệnh tiểu tử này, tốt, tốt, tốt!”

Cúi đầu cười, Đồ Sơn lão nhân hướng một lão nhân râu bạc trắng phía sau gật gật đầu, thấp giọng nói vài câu, lão nhân đó khẽ nhú mày, thân thể ở trong một trận gió nhẹ dần dần nhạt đi, thế mà không có mấy ai chú ý tới một người sống sờ sờ như vậy cứ thế lặng yên biến mất.

Một bên góc đường, Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh đứng mặt đối mặt.

Tự Văn Mệnh nhú chặt lông mày lại với nhau, nhìn Cơ Hạo trầm thấp nói: “Công Tôn Thiên Mệnh kia, thật sự chính là Chúc Dung Thiên Mệnh con Chúc Dung thị?”

Cơ Hạo gật gật đầu. Chúc Dung Thiên Mệnh bị Côn Bằng chém giết, Hoa đạo nhân rút đi hồn phách của hắn, dùng Hồng Mông Liên Hoa đúc lại cho hắn Liên Hoa Pháp Thể, càng rót vào cho hắn Hiên Viên thánh huyết, để hắn kế thừa huyết mạch Hiên Viên thị, tất cả cái này đều là hắn tận mắt nhìn thấy!

Công Tôn Thiên Mệnh chính là Chúc Dung Thiên Mệnh, điều này tuyệt đối không giả.

Tự Văn Mệnh hít sâu một hơi, đem hân vừa lấy được tin tức hướng Cơ Hạo nói ra.

Đế Thuần chạy tới Hữu Hùng nhất tộc điều giải Công Tôn thị nội loạn, long tộc, phượng tộc lại muốn đuổi giết Thi đạo nhân, cũng mang theo đại quân hướng tới thánh địa Hữu Hùng nhất tộc, bên kia đang lúc huyên náo túi bụi, Công Tôn Thiên Mệnh đột nhiên lấy khí tức huyết mạch bản thân mạnh mẽ cướp đi bản mạng thánh binh của Đế Thuần.

“Bản mạng thánh binh của Đế Thuần, chính là công đức thánh kiếm Hiên Viên kiếm để Hiên Viên nắm đó tự tay rèn.” Tự Văn Mệnh nhìn Cơ Hạo, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Hiên Viên kiếm ở nhân tộc ta địa vị tôn sùng, mọi người công nhận, người cầm Hiên Viên kiếm, chính là Nhân Hoàng!”

“Công Tôn Thiên Mệnh còn chưa đủ tư cách.” Cơ Hạo vội vàng nói: “Đế Thuần còn chưa chết đâu.”

“Nhưng Đế Thuần những năm qua, dựa vào Hiên Viên kiếm mới có thể áp chế tu vi cảnh giới.” Tự Văn Mệnh dồn dập nói: “Hiên Viên kiếm bị đoạt, Đế Thuần không kiên trì được bao lâu sẽ đột phá Vu Thần cảnh. Một khi Đế Thuần đến Vu Thần cảnh, nhất định phải thoái vị tiềm tu, đây là quy củ của nhân tộc. Vu Thần tuổi thọ quá dài, các đại bộ tộc cũng sẽ không cho phép một vị Vu Thần ngồi ở trên vị trí Nhân Hoàng!”

“Chúng ta, hiện tại, phải quyết định nhân tuyển Nhân Hoàng đời tiếp theo... Vượt ở trước khi Đế Thuần thoái vị.”

Tự Văn Mệnh thấp thỏm lo âu nhìn Cơ Hạo.

Chương 912: Hữu Hùng Chi Khư

Thiên Địa Kim Kiều kéo theo một đạo thần quang màu vàng sẫm, nhanh chóng xuyên qua hư không.

Đại địa mệnh mông sương mù bốc lên, vượt qua một mảng núi non trùng điệp phía trước, một đồng bằng phì nhiêu dồi dào rõ ràng trong tầm mắt.

Một thành trì quy mô kinh người như hồng hoang cự thú, âm u cuộn mình trên mảnh đồng bằng này, hoàng hôn ảm đạm, sương mù bốc lên, trong một mảng thành trì này ánh đèn lác đác, trên trời có thể nhìn thấy những con ỨNG LONG LƯNG MỘC hai cánh xoay quanh tuần tra.

Nơi này là Hữu Hùng chi khư, đại bản doanh của Hữu Hùng nhất tộc.

Khác với Bồ Phán tự nhiên tàn mạn, Hữu Hùng chi khư quy hoạch nghiêm cẩn, đường xá như bàn cờ ngang dọc chỉnh tề, từng tòa kiến trúc thật lớn đá tảng hỗn hợp kim loại lỏng hòa tan dựng thành đứng sừng sững ở hai bên đường, mỗi một tòa kiến trúc đã là chỗ ở của tộc nhân, cũng là thành lũy chiến đấu tự thành một thể.

Đế Hiên Viên là đế vương võ công mạnh nhất trên lịch sử nhân tộc, hẳn lấy quân pháp trị dân, truyền thống này cũng luôn được Hữu Hùng nhất tộc truyền thừa xuống nhiều thế hệ. Tộc nhân Hữu Hùng nhất tộc nhập tặc là dân, xuất tặc là binh, cầm nông cụ thì là nông dân, cầm binh khí sẽ là chiến sĩ. Tộc nhân Hữu Hùng nhất tộc mỗi người dũng mãnh, đặt ở trong bất cứ một đại bộ tộc nào cũng có thể xưng là đỉnh cấp tinh nhuệ.

Hữu Hùng nhất tộc thế lực cường thịnh dị thường, trừ Công Tôn nhất tộc chính thống nhất, còn có Hùng thị, Mị thị các hào tộc cũng đều có được thực lực cực mạnh.

Dựa theo tình báo Tự Văn Mệnh cung cấp cho Cơ Hạo, không hề cập tới

Công Tôn nhất tộc để Hiên Viên huyết duệ truyền thừa, chỉ riêng Hùng thị, Mị thị các chi nhánh tông mạch này, thực lực bọn họ bất cứ một tộc nào, đều có thể so với bảy tám đại bộ tộc đỉnh cấp nhất của Nam Hoang liên hợp.

Bởi vậy có thể thấy được, Hữu Hùng nhất tộc là thứ khổng lồ cỡ nào.

Nếu Công Tôn Mạnh thật sự có thể vận dụng toàn bộ tài nguyên Hữu Hùng nhất tộc chống lưng Công Tôn Thiên Mệnh, như vậy Công Tôn Thiên Mệnh chẳng khác nào nửa bên móng đã ngồi vững vị trí Nhân Hoàng. Hơn nữa hắn đã cường đoạt Hiên Viên kiếm, hầu như có thể nói, hắn có bảy thành nắm chắc trở thành Nhân Hoàng.

Nếu Công Tôn Mạnh thật có thể thống nhất ý kiến Hữu Hùng nhất tộc, để chi nhánh tông mạch Hữu Hùng nhất tộc ủng hộ Công Tôn Thiên Mệnh, ngay cả Tự Văn Mệnh cũng chỉ có thể nhượng bộ lui binh —— bởi vì cần thận truy tìm căn nguyên huyết mạch, Hữu Hùng bộ tương ứng phụ thân Sùng Bá Tự Hi, cũng là chi nhánh của Hữu Hùng nhất tộc, Tự Văn Mệnh hắn càng là trực hệ huyết mạch của đế Hiên Viên.

Hữu Hùng nhất tộc một khi mở miệng, cha con Tự Hi, Tự Văn Mệnh đều chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh người ta.

Tự Văn Mệnh muốn trở thành Nhân Hoàng, nhưng hắn cũng không để ý quyền bính của Nhân Hoàng, hắn chỉ đơn thuần muốn dùng nhiệt tình cùng cố gắng thay đổi một vài thứ, để nhân tộc trở nên càng thêm cường đại.

Có thể trở thành Nhân Hoàng tất nhiên là chuyện tốt bao nhiêu, không thể trở thành Nhân Hoàng, Tự Văn Mệnh cũng tin tưởng vững chắc hắn có thể dựa vào sự cố gắng của mình thay đổi nhân tộc từng chút một, thúc đẩy nhân tộc trở nên tốt hơn.

Nhưng Tự Văn Mệnh không thể dễ dàng cho phép Công Tôn Thiên Mệnh trở thành Nhân Hoàng!

Nếu Công Tôn Thiên Mệnh là hậu duệ huyết mạch đế Hiên Viên thuần khiết, hẳn là toàn tâm toàn ý nghĩ cho nhân tộc, Tự Văn Mệnh cũng sẽ không hai lời gì cả. Nhưng Công Tôn Thiên Mệnh là dùng thủ đoạn quái dị như thế đúc lại pháp thể, chỉ là dựa vào một giọt tinh huyết đế Hiên Viên có được Hiên Viên huyết mạch... Hẳn còn có thể tính là một nhân tộc thuần khiết sao?

Càng không cần nói bên người Công Tôn Thiên Mệnh còn dám thế ngoại tu sĩ Thi đạo nhân, Bát Khâu Già đây đưa.

Hắn từng cùng Đế Thuấn ở trong điện tịch bí mật của Vu Điện lật vô số điện tịch cổ xưa không trọn vẹn, lại không dễ gì mua được Minh đạo nhân, giờ mới biết một ít lịch sử bị tổ tiên nhân tộc cố ý lau đi.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bọn họ các đại năng ẩn thân không ra. Bọn họ đối với nhân tộc tất nhiên có mưu đồ, để sau khi Công Tôn Thiên Mệnh trở thành Nhân Hoàng, nhân tộc còn là nhân tộc thuần túy trong lòng Tự Văn Mệnh sao?

Về phần nói Cơ Hạo sao, thái độ của hắn rất đơn giản ——

Hắn giao hảo với Tự Văn Mệnh, như vậy Tự Văn Mệnh trở thành Nhân Hoàng sẽ phù hợp nhất với lợi ích của Cơ Hạo.

Để Công Tôn Thiên Mệnh trở thành Nhân Hoàng? Dựa vào cái gì? Chỉ bằng Cơ Hạo và Công Tôn Thiên Mệnh xung đột vài lần, chỉ bằng Cơ Hạo cùng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân sau lưng hắn cùng với ân oán tình cừu với môn nhân của bọn họ, Cơ Hạo sẽ không thể để Công Tôn Thiên Mệnh ngồi lên ngai báu Nhân Hoàng!

Cho nên Tự Văn Mệnh đi tìm Sùng Bá Tự Hi thương nghị đối sách, Cơ Hạo thì lẻ loi một mình chạy đến Hữu Hùng chi khư.

Quanh Hữu Hùng chi khư khắc đầy vu phù vu ấn, một tòa đại trận quy mô hùng hồn, khí tức cổ xưa đem toàn bộ thành trì bao vây chặt chẽ ở trong.

Thiên Địa Kim Kiều hơi run lên, thần quang màu vàng sẫm chợt lóe, Cơ Hạo dễ dàng xuyên thấu phong ấn của Hữu Hùng chi khứ, lèn vào Hữu Hùng chi khứ. Bàn Hi Thần Kính phát ra một ánh sáng âm u bao lấy toàn thân hắn, một tia khí tức cũng không tiết ra ngoài, Cơ Hạo như u linh theo gió bay qua, hướng tổ miếu Hữu Hùng nhất tộc chính giữa Hữu Hùng chi khứ lao đi.

Dọc theo đường đi, từng đại đội chiến sĩ mặc giáp lui tới tuần tra. Lượng lớn vũ tế khoác trường bào đứng ở chỗ cao, ánh mắt nghiêm nghị nhìn quét bốn phía.

Càng có vô số mãnh thú ác diệu xuyên qua giữa trời chiều, thỉnh thoảng ở các chỗ góc hít hít nơi này, người người nơi kia.

Trên bầu trời ít nhất có ba ngàn con ứng long lượn vòng bay múa, Cơ Hạo nhìn nhìn trang bị của bọn họ, đám ứng long đó cùng kỵ sĩ trên lưng bọn nó hiển nhiên chia làm hai trận doanh lớn. Thân khoác giáp trụ màu vàng nhạt, hẳn là chiến sĩ Hữu Hùng thị, mà đám khoác giáp mềm vảy rồng, thì rõ ràng là thuộc hạ của long tộc.

Đế Hiên Viên nắm đó quản hạt vạn tộc huyết chiến cùng dị tộc, long tộc cũng có rất nhiều chiến sĩ tinh nhuệ đầu nhập dưới trướng đế Hiên Viên.

Sau đại chiến, một bộ phận chiến sĩ long tộc ngưỡng mộ uy nghiêm của đế Hiên Viên, liền ở lại Hữu Hùng thị trở thành phụ thuộc Hữu Hùng nhất tộc. Đám ứng long này hẳn là hậu duệ của các chiến sĩ long tộc năm đó.

Trên bầu trời, ứng long hai trận doanh xoay quanh bay múa, ngẫu nhiên sẽ có mấy con ứng long dùng phương thức cực kỳ nguy hiểm cấp tốc đan xen, nếu không phải bọn họ khống chế đắc lực, bọn họ va chạm cao tốc với nhau, ít nhất cũng là kết cục bị thương nặng rơi xuống đất.

Sát khí mơ hồ, gương cung bạt kiếm, Cơ Hạo không khỏi âm thầm lắc đầu, xem ra long tộc ý đồ đến không tốt, mà thái độ của Hữu Hùng nhất tộc cũng không phải quá khách khí.

Hắn thật sự không thể hiểu nổi, Công Tôn Mạnh rốt cuộc muốn làm gì? Hắn thật sự nên vì Công Tôn Thiên Mệnh, đem toàn bộ Hữu Hùng nhất tộc bầy vào hay sao?

Đây chính là uy hiếp trực tiếp đến từ long tộc và phượng tộc, Hữu Hùng nhất tộc tất nhiên cường thịnh, nhưng so sánh với long tộc, phượng tộc, Hữu Hùng nhất tộc cũng không đủ để vào mắt!

Dọc theo đường đi chưa kinh động bất luận kẻ nào, Cơ Hạo vụng trộm lên vào tổ miếu Hữu Hùng nhất tộc.

Cổng tổ miếu Hữu Hùng nhất tộc là hai cái cột đồ đằng đồng xanh cao ngất, cột đồ đằng to mấy người ôm cao trăm trượng, Cơ Hạo sau khi bước vào tổ miếu, trước mắt chợt bừng sáng lên, phía trước rõ ràng là một ngọn núi lớn cao trăm dặm, dưới núi là một mảnh lớn đất bằng phẳng, từng đám đông chiến sĩ võ trang hạng nặng triển khai trận thế, đang ở chân núi xa xa giăng co.

Chiến sĩ tụ tập ở đây số lượng khổng lồ, rậm rạp liếc một cái không nhìn thấy giới hạn.

Thoạt nhìn, Cơ Hạo thấy được mấy ngàn đồ đằng chiến kỳ khác nhau, có long tộc, có phượng tộc, có các đại bộ lạc của nhân tộc, đương nhiên nhiều nhất vẫn là đồ đằng chiến kỳ các đại chi nhánh tông mạch của Hữu Hùng nhất tộc, trên đại kỳ những con gấu khổng lồ tạo hình khác nhau theo gió bay múa, lộ ra một luồng sát ý âm u.

Đỉnh núi chính là tổ miếu của Hữu Hùng nhất tộc, giờ phút này trong một cái đỉnh đồng to lớn trước tổ miếu ánh lửa hừng hực, một thanh âm lạnh lùng hung ác đang từ đỉnh núi truyền đến:

“Thiên Mệnh con ta có thể nắm giữ Hiên Viên kiếm, nó nên là Nhân Hoàng mới... Các người, còn đang do dự cái gì?”

Chương 913: Thiên Ma Chiếm Được

Một cái cầu thang thẳng tắp đi thông đỉnh núi, trên thềm đá rộng chừng trăm trượng đứng đầy chiến sĩ Hữu Hùng nhất tộc.

Trừ chiến sĩ khoác trọng giáp, càn có rất nhiều con rối hình người cao khoảng một trượng, toàn thân dùng ngũ kim hợp kim đúc thành sắp hàng chỉnh tề ở trên thềm đá. Những con rối đó toàn thân lóng lánh vu pháp phù văn chói mắt, tản mát ra vu lực dao động mạnh mẽ.

Càng làm lòng người kinh hãi là, binh khí trên tay các con rối đó thật lớn, nặng nề, trên lưỡi còn mang theo vết máu loang lổ.

Không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, các con rối này hẳn là các con rối năm đó tùy tùng đế Hiên Viên, từng đại chiến với ma quân của Xi Vưu. Ai cũng không biết đế Hiên Viên năm đó dùng tài liệu gì đúc những đại gia hỏa này, nhưng sức chiến đấu của các con rối này cực kỳ kinh người.

Từng có một đoạn thời gian, thời điểm đế Hiên Viên thống lĩnh đại quân nhân tộc đối mặt Xi Vưu ma quân liên tiếp sụp đổ, chỉ có một cánh quân con rối mạnh mẽ dị thường này cứng rắn đứng vững Xi Vưu ma quân tiến công. Đại quân nhân tộc cuối cùng có thể chiến thắng Xi Vưu ma quân, phong ấn Xi Vưu, công lao của những con rối đó không thể không nhắc tới.

Từ sau khi đế Hiên Viên thoái vị Nhân Hoàng, đại quân con rối này đã sớm không xuất hiện trước mặt người ta, không thể ngờ được hôm nay lại bị Hữu Hùng nhất tộc bày ra.

Bàn Hi Thần Kính phóng ra thần quang bao phủ toàn thân, Cơ Hạo tránh được chiến sĩ Hữu Hùng nhất tộc thủ vệ ven đường, lén lút mò đến trước cửa tổ miếu của Hữu Hùng nhất tộc.

Từ chân núi nhìn lên, tổ miếu Hữu Hùng nhất tộc quy mô cũng không phải

đồ sộ lắm, nhưng thật sự đến đỉnh núi Cơ Hạo mới phát hiện, nơi này khẳng định vận dụng không gian cấm chế cực kỳ cường đại, thậm chí là vượt xa tiêu chuẩn không gian cấm chế của Vu Điện nhân tộc hiện tại.

Quảng trường đỉnh núi nơi này ước chừng có phạm vi ngàn dặm, trên mặt đất phủ kín miếng ngọc màu vàng, Hữu Hùng tổ miếu tạo hình phong cách cổ xưa như một con hồng hoang quái thú, vô thanh vô tức phủ phục ở chính giữa quảng trường.

Trong một cái đỉnh lớn, lửa cháy hùng hực, mấy trăm nam tử khoác trường bào đứng ở trước đại đỉnh, ngửi khí kịch liệt khắc khổ.

Cơ Hạo hướng quảng trường phạm vi ngàn dặm nhìn liếc một cái, nhất thời theo bản năng hít ngược một ngụm khí lạnh —— Công Tôn Mạnh là thực đem toàn bộ gia sản của Hữu Hùng thị đều móc ra. Trên một mảng quảng trường này hùng binh bố trận, cao thủ tập hợp, Cơ Hạo thực sự nhìn mà choáng váng.

Các cao thủ Hữu Hùng nhất tộc thì không nhắc, Cơ Hạo nay chiến lực mạnh mẽ, hẳn tự tin ở trong Vu Đế cảnh, cường giả nhân tộc đến bao nhiêu cũng không có cách nào làm gì hắn, chỉ riêng vài món chí bảo kia trên thân hắn, xấp xỉ một nghìn Vu Đế liên thủ đến công, hắn cũng có thể giết ra giết vào.

Làm Cơ Hạo kinh hãi, là những đại yêu cự phách đứng thẳng như người tụ tập ở quảng trường, trên người còn giữ lại một số đặc thù nào đó của loài thú.

Truyền thuyết năm đó đế Hiên Viên thống lĩnh liên quân vạn tộc đại chiến với dị tộc, có vô số sơn tinh thủy quái cùng cầm thú cự yêu gia nhập liên quân nhân tộc, cuối cùng, sau khi nhân tộc tiêu diệt Xi Vưu quân đoàn thu hoạch thắng lợi, các sơn tinh thủy quái kia hơn phân nửa giải tán, nhưng cũng có một bộ phận cự yêu mang ơn đối với đế Hiên Viên, tự nguyện gia nhập Hữu Hùng nhất tộc trở thành hộ vệ bộ tộc.

Cơ Hạo liếc một cái, nhìn thấy trên quảng trường ít nhất tụ tập mấy chục vạn nam nữ khí tức thâm nghiêm không giống nhân loại, bọn họ ai cũng khí tức mạnh

mẽ, trên người giữ lại đặc thù ngoại tộc rõ ràng có thể thấy được, cờ xí tươi sáng đứng cùng tộc nhân Hữu Hùng thị.

Mấy nam nữ bắt mắt nhất trong đó, một người rõ ràng là thân rồng mà đầu người, miệng phun đốm lửa, hiển nhiên là một con chúc long huyết thống thuần khiết!

Con chúc long này khuôn mặt lão nhân giống tám chín mươi tuổi, khuôn mặt thương lão chi cực. Nhưng mà trên người khí tức cũng là ở đây mọi người trong nhất mạnh mẽ, ngẫu nhiên hắt đôi mắt khép mở một lần. Đỉnh núi phụ cận hư không đều đã chấn động một phen.

Lại có một đôi trung niên nam nữ có nửa thân trên nhân loại, thân dưới lại là đuôi rắn. Trong đó nam tử đuôi rắn lân giáp vàng tối, nữ tử đuôi rắn lân giáp bạc trắng, vảy trơn bóng như thủy tinh đúc thành, toàn thân lộ ra một hương vị thần dị bất phàm.

Một đôi trung niên nam nữ này tuy là ngoại tộc, nhưng rất hiển nhiên ở trong Hữu Hùng nhất tộc địa vị bọn họ cực kỳ cao thượng, hai người sóng vai đứng chung một chỗ, đuôi rắn ở sau người nhẹ nhàng đong đưa, mấy chục chiến sĩ Hữu Hùng nhất tộc giáp trụ tươi sáng vây quanh bọn họ, hiển nhiên là tùy tùng hộ vệ của bọn họ.

Cạnh một đôi nam nữ này, một nữ tử xem khuôn mặt chỉ mười ba mười bốn tuổi, nhưng khí tức cổ xưa như vạn năm cổ mộc lắng lặng đứng nơi đó, trong tay thường thức một cành hoa non mịn. Thiếu nữ mặc một cái váy dài màu trắng, phía sau làn váy rách ra, mười cái đuôi hồ ly trắng như tuyết phía sau nàng nhẹ nhàng run run, cũng quấy động thiên địa linh khí trong hư không xung quanh một mảng hỗn loạn.

Cơ Hạo một lần nữa ở trong lòng cảm khái một tiếng.

Đây là nội tình của Hữu Hùng nhất tộc!

Thập vĩ thiên hồ, thập vĩ thiên hồ ở bên ngoài sớm đã tuyệt tích!

Mọi người thịnh truyền Đồ Sơn thị và Thiên Hồ nhất tộc có chút liên quan trên huyết mạch, Đồ Sơn thị tộc nhân cũng đều là nam tử tuấn tú, nữ tử xinh đẹp, mỗi người đều là tuấn nam mỹ nữ. Nhưng nghe truyền thuyết, trong thánh địa Đồ Sơn thị, cũng chỉ thờ phụng mấy con cừu vĩ thiên hồ mà thôi.

Mà trong Hữu Hùng nhất tộc, lại thờ phụng một lão quái vật đánh vỡ cực hạn của thiên hồ cừu vĩ, đạt tới cảnh giới thập vĩ!

Thiếu nữ này nhìn như chỉ mười ba mười bốn tuổi, nàng tuyệt đối là lão quái vật thời đại hồng hoang sống đến nay, nói không chừng còn có chút liên lụy với đế Hiên Viên. Cơ Hạo không khỏi âm thầm nghiền ngẫm thực lực của nàng, so với Vũ Dư đạo nhân khẳng định là kém, nhưng A Bảo và Quy Linh động thủ cùng nàng, thắng bại còn chưa chắc đâu.

Trừ bỏ một con rồng, một hồ ly, một đôi nam nữ chói mắt nhất đó, mấy chục vạn tồn tại ngoại tộc giữa sân mỗi người khí tức ổn trọng, khí độ bất phàm, hiển nhiên đều không phải đối tượng dễ trêu chọc. Bọn họ đều có thiên phú chủng tộc độc đáo, có lẽ ở trên cường độ thân thể không bằng Vu Đế nhân tộc, nhưng chiến lực tổng hợp bọn họ có thể phát huy ra, tuyệt đối có thể đối kháng cùng cường giả cấp Vu Đế của nhân tộc!

Cho dù các ngoại tộc này đều chỉ có thể đối kháng với nhất tinh Vu Đế yếu nhất, nhưng nhân số họ cũng nhiều quá rồi!

Chậc chậc lưỡi, Cơ Hạo nhìn về phía các nam nữ trước đại đình đang hoa chân múa tay kịch liệt khắc khẩu.

Hắn liếc một cái liền thấy được Đế Thuấn, Đế Thuấn mặc áo vải thô vải mặt đầy tử khí, tử khí nồng đậm từ đỉnh đầu hắn không ngừng lao lên, ở trên đầu hắn ngưng tụ thành một đám mây tím phạm vi mấy mẫu, trong mây tím lóe ra các ánh sao, tản mát ra khí tức khiến Cơ Hạo hiện nay cũng run sợ từng đợt.

Rất hiển nhiên, Đế Thuấn không áp chế được lực lượng trong cơ thể mình, hăn tựa như đang đứng ở bên bờ đột phá.

Nhưng Cơ Hạo không thể lý giải, Đế Thuấn nhiều nhất cũng chỉ là thực lực Vu Đế đỉnh phong, khí tức của hăn vì sao so với đám người Nghệ Thần Cơ Hạo từng đụng tới mạnh hơn nhiều như vậy? Ít nhất là cường đại gấp mười thậm chí là gấp trăm lần, ngàn lần!

Chẳng lẽ Nhân Hoàng truyền thừa, còn có huyền diệu gì Cơ Hạo chưa thể hiểu?

Ở bên Đế Thuấn, Công Tôn Thiên Mệnh cầm một thanh trường kiếm màu vàng sẫm, mặt châm biếm không nói một lời nhìn mọi người đang tranh luận.

Vô luận là nhân tộc đại thần Đế Thuấn mang đến, hoặc là chi nhánh khác của Hữu Hùng nhất tộc, ví dụ như nói trưởng lão Hùng thị cùng Mị thị trưởng lão, lại hoặc là long tộc và phượng tộc, Công Tôn Thiên Mệnh đều khinh thường đối với bọn họ.

Chỉ là khi hăn ngẫu nhiên nhìn về phía một trung niên nam tử thân hình cao lớn, thần thái uy mãnh, Công Tôn Thiên Mệnh sẽ theo bản năng mang theo một tia tôn sùng.

Ở một bên nghe lén chốc lát, Cơ Hạo đã nghe rõ, trung niên nam tử thân hình cao lớn kia chính là Công Tôn Mạnh, đương đại tộc trưởng Hữu Hùng nhất tộc.

Cẩn thận hướng Công Tôn Mạnh đánh giá một phen, trong lòng Cơ Hạo đột nhiên giật giật:

Vì sao trong mắt Công Tôn Mạnh mơ hồ có một tầng u quang năm màu?

Đây rõ ràng là ma quang đặc hữu của vực ngoại thiên ma Cơ Hạo từng đụng tới!

Chương 914: Thần Lôi Oanh Đình

Hơn trăm vị nhân tộc đại thần đứng phía sau Đế Thuấn, ai cũng tức giận hai mắt trợn trừng nhìn Công Tôn Mạnh.

Một đứa con tư sinh khó hiểu không biết lai lịch, Công Tôn Mạnh lại cứng rắn muốn xác định hẳn là đế tử duy nhất của Hữu Hùng nhất tộc, càng muốn vận dụng lực lượng toàn tộc bồi dưỡng hẳn đi lên ngai vị Nhân Hoàng!

Công Tôn Mạnh không biết làm như vậy sẽ tạo thành phức tạp lớn bao nhiêu đối với toàn bộ nhân tộc?

Hữu Hùng nhất tộc một khi nội loạn, nhân tộc cũng sẽ theo đó nội chiến không ngừng, chẳng lẽ hẳn không biết?

Một phía khác, mấy chục trưởng lão các đại chi nhánh tông mạch của Hữu Hùng nhất tộc trầm mặt nhìn chăm chăm Công Tôn Mạnh. Tâm tư bọn họ thật ra không phức tạp thế nào cả, bọn họ cũng nhất thời không để ý tới được cái gọi là đại cục nhân tộc.

Bọn họ chỉ buồn bực —— Công Tôn Mạnh người cho dù là đương đại tộc trưởng của Hữu Hùng nhất tộc, cho dù người là đích hệ hậu duệ đế Hiên Viên, nhưng ở đây ai không phải hậu nhân của đế Hiên Viên? Người dựa vào cái gì muốn cướp đoạt quyền bính đế tử khác của Hữu Hùng nhất tộc, đem bọn họ giao hết cho một đứa con tư sinh ừ ừ cạc cạc không biết từ chỗ nào chui ra?

Đối với các trưởng lão đó mà nói, nếu Công Tôn Mạnh có thể hứa cho bọn họ đủ lợi ích, bọn họ cũng không phải không thể ủng hộ Công Tôn Thiên Mệnh.

Nhưng Công Tôn Thiên Mệnh tên ngu xuẩn trời đánh này, hẳn thế mà lại trêu chọc long tộc, phượng tộc mang theo tộc đàn phụ thuộc bọn họ tìm tới cửa!

Loại gây tai họa này, hẳn có thể trở thành đế tử duy nhất của Hữu Hùng nhất

tộc sao? Loại tai họa này, sớm nên bóp chết ném vào trong hố phân ủ phân, mà không nên ở lại Hữu Hùng nhất tộc gây chuyện cho các tộc nhân.

Nhìn xem tư thế ở đây đi, ba đại trưởng lão long tộc cấp long vương, trưởng lão phượng tộc thực lực tương đương đến đây sáu vị, chủng tộc phụ thuộc hai tộc, cao thủ thực lực có thể so với long vương cộng lại cũng có nhiều tới hai ba mươi vị.

Nếu là hai tộc long phượng chơi, thật sự bùng nổ xung đột với Hữu Hùng nhất tộc, chỉ riêng Hữu Hùng nhất tộc căn bản không có khả năng là đối thủ của hai tộc long phượng!

Không cần nói Hữu Hùng nhất tộc, dù là toàn bộ tộc của toàn bộ nhân tộc liên thủ, cũng không có khả năng chống đỡ được hai tộc long phượng. Dù sao trong cái gọi là Bàn Cổ tam tộc, nhân tộc yếu nhất, hai tộc long phượng thực lực hơn xa nhân tộc, vô số năm qua đều là như thế!

“Mặc kệ như thế nào, Công Tôn Thiên Mệnh không thể trở thành đề tử tộc ta!” Một trưởng lão Hữu Hùng nhất tộc tức giận rít gào. Hắn từ trong đám người chen ra, chỉ vào Công Tôn Mạnh cả giận nói: “Công Tôn Mạnh, người nói thẳng nhãi con này là con tư sinh của người? A mỗ hử là ai? Xuất thân bộ tộc nào? Dem a mỗ hử đưa ra, để chúng ta nghiệm chứng huyết mạch rồi nói sau!”

Công Tôn Mạnh trợn hai mắt, ngữ khí sâm nghiêm quát: “Ta nói nó là con ta, nó sẽ là con ta, a mỗ nó đã sớm chết rồi, ta có thể đem xương cốt nàng đào ra cho các người hay sao?”

Cười lạnh một tiếng, Công Tôn Mạnh ngạo nghễ ngẩng đầu: “Nó là người thừa kế ta những năm gần đây tập trung toàn bộ tài nguyên dốc sức bồi dưỡng. Nó tương lai sẽ là Nhân Hoàng nhân tộc, càng sẽ là tộc trưởng Hữu Hùng nhất tộc. Thành tích của nó, có lẽ sẽ hơn Hiên Viên lão tổ cũng không chừng!”

“Càn rỡ!”

“Cuồng vọng!”

“Toàn nói bậy! Công Tôn Mạnh, người là choáng váng hay là điên rồi?”

Công Tôn Mạnh khoe Công Tôn Thiên Mệnh tương lai thành có thể hơn đế Hiên Viên, các vị trưởng lão Hữu Hùng nhất tộc, bao gồm các trưởng lão vốn đứng ở một trận doanh này của hắn tất cả đều bùng nổ. Một đám trưởng lão hỗn hển nhảy ra, lòng đầy căm phẫn chỉ trích Công Tôn Mạnh.

Không chỉ có trưởng lão Hữu Hùng nhất tộc, các đại thần nhân tộc đứng ở Đế Thuấn phía sau, các tộc trưởng, trưởng lão đến từ các đại đình cấp bộ tộc cũng đều lộ vẻ giận dữ.

Ngay cả trưởng lão hai tộc long phượng ở đây cũng đều không vui nhìn chăm chăm Công Tôn Mạnh!

Công tích của Đế Hiên Viên, là long hoàng phượng đế hai tộc long phượng cũng kính ngưỡng không thôi. Đương đại tộc trưởng long tộc, đương nhiệm long hoàng đại nhân, hắn năm đó còn từng kề vai chiến đấu với đế Hiên Viên, là chiến hữu đáng tin của đế Hiên Viên.

Công Tôn Mạnh quá lớn lối con tư sinh của mình có thể hơn được đế Hiên Viên, cái này không chỉ không tôn kính đối với lão tổ nhà hắn, càng cố ý vô tình bôi nhọ long hoàng phượng đế đương đại.

Cười lạnh một tiếng, một vị trưởng lão long tộc ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, trên trán một đôi sừng rồng ánh vàng rực rỡ chợt lóe rồi biến mất, quanh thân khí tức khổng lồ quay cuồng, ở trên quảng trường đỉnh núi nhấc lên một đợt gió lốc chảy xiết.

Trưởng lão long tộc tức giận nhìn Công Tôn Mạnh, lớn tiếng quát: “Công Tôn tộc trưởng, người đừng có nói tiểu tử này là con người! Theo chúng ta biết, tiểu tử này vốn tên là Chúc Dung Thiên Mệnh, là con thứ bảy của nhân tộc đại đế từ Hỏa Thần Chúc Dung thị! Thân thể hắn hiện tại, là đại năng dùng hoa sen

đúc thành! Hắn sao có thể là con người?”

Công Tôn Mạnh cười ha ha hướng trưởng lão long tộc hạ thấp người hành lễ, thản nhiên nói: “Con của ta, ta còn có thể nhâm sao?”

Khẽ thở dài một hơi, Công Tôn Mạnh rất ủy khuất nhìn trưởng lão long tộc: “Các trưởng lão vì bắt lỗi con ta, ngay cả loại lời hoang đường này cũng có thể biên tạo ra? Dùng hoa sen đúc thân thể? Ha ha, ha ha, ha ha ha ha ha!”

Công Tôn Mạnh dang hai tay, hướng bốn phía nhìn một cái, hắc lớn tiếng cười nói: “Các vị, các vị ơi, ở đây đều là nhân vật anh hùng tiếng tăm lừng lẫy nhân tộc ta, đại năng vô số! Xin hỏi, vị nào có thể sử dụng hoa sen chế thành một khối cơ thể người? Còn có thể khiến hắn có được huyết mạch Hiên Viên lão tổ ta?”

Đế Thuấn im lặng, nhân tộc trọng thần im lặng, trưởng lão Hữu Hùng nhất tộc im lặng, trưởng lão long tộc phượng tộc cùng toàn bộ người ở đây đồng thời ngậm miệng.

Điều trưởng lão long tộc nói, thân thể Công Tôn Thiên Mệnh là bậc đại năng dùng hoa sen đúc pháp thể, là tin tức Ngao Lễ truyền về, mà Ngao Lễ cũng không tận mắt thấy cảnh tượng Công Tôn Thiên Mệnh đúc Liên Hoa Pháp Thể, là Man Man thuật lại cho Ngao Lễ.

Vấn đề là ở đó, Man Man là con gái Chúc Dung thị, một tiểu nha đầu ngây thơ, lời của nàng... Thật là không có bao nhiêu sức thuyết phục.

Nếu người nói lời này là Chúc Dung thị, như vậy không ai dám không đem lời hắn nói coi là thật!

Nhưng nói lời này nhân là Man Man sao, nói hắc hoi, không có ai sẽ đem lời của nàng để trong lòng.

Trưởng lão long tộc bị Công Tôn Mạnh hỏi ngược một phen làm cho mặt đỏ

tai hồng, cúi đầu nói không ra lời.

Hắn thật ra không nghi ngờ lời Ngao Lễ nói, nhưng dùng hoa sen đúc pháp thể, loại thủ đoạn này thật sự quá không thể tưởng tượng nổi, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy như đang nghe thần thoại.

Thủ đoạn đó tương đương với khai thiên tạo vật, hầu như có thể so với đại thần thông tạo hóa, chỉ nghĩ thôi da đầu đã phát tê!

Khuôn mặt Đế Thuấn cũng co giật. Hắn nhìn Công Tôn Thiên Mệnh nghiêm trang đứng ở một bên, đột nhiên thở dài một hơi thật sâu: “Công Tôn Thiên Mệnh, người thật sự là hậu nhân huyết duệ đế Hiên Viên sao?”

Công Tôn Thiên Mệnh cười nhìn Đế Thuấn một cái, thản nhiên nói: “Ta dám thề với trời, Công Tôn Thiên Mệnh ta thật sự là huyết duệ hậu nhân của đế Hiên Viên! Nếu ta có một từ giả dối, thì để trời đánh xuống sấm sét giết ta đi!”

Cơ Hạo xa xa đứng ở một bên nhắm mắt. Hắn nhắc lên một ngum đạo gia pháp lực tinh thuần dị thường, thầm vận Súc Lôi Bí Quyết trong Thanh Vi Lôi Pháp, hai tay nhẹ nhàng vung lên, chợt nghe một tiếng sấm rền trên trời, liên tục ba mươi sáu tia sét màu tím to bằng vại nước mang theo thiên địa chính khí không thể ngăn cản gào thét hạ xuống.

Công Tôn Thiên Mệnh không kịp trở tay, ngay cả Hiên Viên kiếm cũng không kịp giơ lên, đã bị lôi quang đánh trúng.

Chương 915: Trực Diện Thiên Ma

“Ai?”

Công Tôn Thiên Mệnh bị thần lôi đánh cho toàn thân bốc khói, hai tay hằn chống Hiên Viên kiếm, hỗn hển gắng chống đỡ thân thể khàn giọng rống giận.

Thanh Vi Thần Lôi Cơ Hạo phát ra uy lực quá lớn, Công Tôn Thiên Mệnh tuy là Liên Hoa Pháp Thể, có được thần thông gần như vạn pháp bất xâm, vẫn bị bổ đến mức lục phủ ngũ tạng đảo loạn, thân thể hầu như ở bên bờ sụp đổ.

Thập Vĩ Thiên Hồ kia phản ứng lại đầu tiên, thân thể nàng nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, một đạo khí tức vi diệu nhộn nhạo ra, bóng đêm bao phủ đỉnh núi đột nhiên trở nên tươi sáng, bốn phương tám hướng truyền đến hương thơm trăm hoa, một xuân – quang tươi mới lưu loát bao phủ xuống, làm người ta vui vẻ thoải mái, cả người đều trở nên ngửa ngáy mềm nhũn.

Đổi thành người khác, có lẽ đã trúng sát chiêu Thập Vĩ Thiên Hồ giấu ở trong khí tức tường hòa này, toàn thân mềm yếu mặc người ta chém giết.

Nhưng Cơ Hạo từng trực diện vực ngoại thiên ma cấp Ma tôn, càng có chí bảo hộ thân, ảo thuật công kích của Thập Vĩ Thiên Hồ còn chưa tới gần thân thể hần, trên Cửu Dương Vô Cấu Y mặt trời chói chang bốc lên, chín quầng sáng vàng lửa nóng bốc lên cao hơn trăm trượng, ánh vàng dữ dội chiếu rọi hư không, ảo thuật của Thập Vĩ Thiên Hồ run nhè nhẹ một cái, đột nhiên kịch liệt cháy lên.

Trong không khí một mảng ánh lửa màu bạc trắng loá mắt, đó là ánh lửa đặc hữu ảo thuật công kích của Thập Vĩ Thiên Hồ sau khi bị thái dương tinh hỏa dẫn cháy.

Thập Vĩ Thiên Hồ hú lên quái dị, chấn kinh bật về phía sau một chút, nhanh chóng rời xa Cơ Hạo, trốn tránh đến phía sau lão chúc long kia. Nàng kinh hoảng nhìn Cơ Hạo cả giận nói: “Tiểu oa nhi đến từ đâu? Thái dương tinh hỏa...

Hắc, vừa lúc là khắc tinh của cô nãi nãi ta, lão chúc long, người lên!”

Lão chúc long cuộn lên thân rồng to lớn run nhè nhẹ một cái, vẩy toàn thân âm đạm loang lỗ dựng thẳng lên từng miếng. Hắc ngẩng đầu, nghiêm ngặt nhìn về phía Cơ Hạo: “Tiểu gia hỏa, vì sao muốn tập kích tộc trưởng tương lai của Hữu Hùng nhất tộc ta?”

Công Tôn Thiên Mệnh thấy rõ bộ dáng Cơ Hạo. Hắc ngạc nhiên mở to mắt nhìn, há há mồm muốn nói chút gì đó, lại có chút chột dạ ngậm miệng lại.

Mấy chục dũng sĩ Hữu Hùng nhất tộc trung với Công Tôn Mạnh tay trái cầm khiên nặng, tay phải xách trường thương giáo dài, bước chân nặng nề hướng Cơ Hạo ép tới.

Trừ những người này, vô luận là nhân tộc đại thần phía sau Đế Thuấn, hoặc là các trưởng lão long tộc phượng tộc, lại hoặc là trưởng lão chi nhánh tông mạch khác của Hữu Hùng nhất tộc, không ai hé răng. Bọn họ vui vẻ trông mong đối với chuyện Công Tôn Thiên Mệnh bị sét đánh!

Cơ Hạo tiến lên hai bước, cười hướng lão chúc long kia hành một lễ: “Ngài lão mạnh khỏe? Tiểu tử và Chúc Long Quý trưởng lão của Chúc Long nhất tộc quan hệ không tệ, nương tử tương lai của tiểu tử, có một người còn là thân truyền đệ tử của lão nhân gia.”

Lão chúc long kinh ngạc mở to mắt nhìn: “Người Chúc Long Quý nhìn trúng sao? Vậy, người đứa nhỏ này khẳng định sẽ không là người xấu... Ủm, người dùng sét đánh tộc trưởng tương lai của Hữu Hùng nhất tộc làm gì chứ? Không có gì bất ngờ xảy ra, hắc còn có thể là Nhân Hoàng nhân tộc! Người tiểu tử này, làm việc quá lỗ mãng rồi!”

Cơ Hạo nhếch miệng cười, Đế Thuấn còn có các thần tử phía sau hắc cũng đều cười, các trưởng lão long tộc, phượng tộc, Hữu Hùng nhất tộc tất cả cũng đều cười lên.

Lão chúc long này hiển nhiên quen biết với Chúc Long Quỹ, hơn nữa giao tình cá nhân xác định vững chắc rất tốt, bằng không hẳn sẽ không nói ra lời như vậy.

Hắn vừa mới bắt đầu còn khí thế hùng hổ rít gào chỉ trích Cơ Hạo, nhưng sau khi vừa nghe nói Cơ Hạo và Chúc Long Quỹ có quan hệ, giọng điệu lão chúc long này lập tức thay đổi —— hắn chỉ trích Cơ Hạo làm việc lỗ mãng, dụng ý cũng chỉ là đang trách cứ Cơ Hạo làm xằng làm bậy, Cơ Hạo tự trêu vào phiền toái.

Hắn trong lời ngoài lời, loại ngữ khí bảo vệ chu toàn đó, mọi người đều nghe được rõ ràng.

Công Tôn Mạnh phẫn nộ rít gào một tiếng, hắn nhìn lão chúc long quát: “Chúc long trưởng lão, ta...”

Lão chúc long thâm trầm nhìn Công Tôn Mạnh một cái, hắn nghiêm túc nói: “Đứa nhỏ này tập kích thiếu tộc trưởng, quả thật là nó không đúng. Nhưng người trẻ tuổi Chúc Long Quỹ tán thành sẽ không cố ý làm xằng làm bậy. Cho nên tiền căn hậu quả chuyện này, chúng ta vẫn cần cẩn thận biện bạch rõ ràng mới được.”

Công Tôn Mạnh há há mồm, bị lão chúc long nói một phen bịt họng không mở miệng được.

Lão chúc long thái độ rất rõ ràng, nếu Cơ Hạo và Chúc Long Quỹ không có quan hệ, lão chúc long đã ra tay tự mình bắt hoặc là chém giết Cơ Hạo.

Nhưng Cơ Hạo đã có quan hệ với Chúc Long Quỹ, hơn nữa Thiếu Ti lại còn là môn nhân của Chúc Long Quỹ, như vậy Cơ Hạo đã là người một nhà của Chúc Long nhất tộc. Mà Chúc Long nhất tộc nhân đinh thừa thớt, lão chúc long thuần huyết thống này, tất nhiên là hướng tới người một nhà!

Tuy hắn hiện tại là cung phụng của Hữu Hùng nhất tộc, nhưng hắn chỉ là ngưỡng mộ công tích cùng danh vọng của đế Hiên Viên, do đó mới gia nhập

Hữu Hùng nhất tộc. Đế Hiên Viên sớm đã chẳng biết đi đâu, chỉ Công Tôn Mạnh hậu sinh văn bối này còn chưa đủ để ra lệnh cho lão chúc long.

Nếu Công Tôn Mạnh hảo hảo tâm bình khí hòa thương lượng với lão chúc long, như vậy cái gì cũng dễ nói chuyện. Nếu Công Tôn Mạnh thật muốn ỷ vào thân phận bản thân là tộc trưởng Hữu Hùng nhất tộc, cưỡng chế lão chúc long bắt hoặc chém giết Cơ Hạo...

Ha ha, thực cho rằng các lão bất tử Chúc Long nhất tộc đều là ông ba phải sao? Chúc Long nhất tộc giống như rỗng mà không phải rỗng, chính là hồng hoang dị chủng, ở thời đại hồng hoang bọn họ càng nhiều bị coi là thái cổ ma thần di tộc, có tiếng tính tình bạo ngược không nói lý!

Lão chúc long thái độ rõ ràng, Thập Vĩ Thiên Hồ cũng liền không nói thêm một tiếng, một đôi trung niên nam nữ thân người đuôi rắn kia mỉm cười, cũng đứng ở cùng trận doanh với lão chúc long không nói một lời. Bốn vị tinh quái lãnh tụ cường đại nhất này không hề rằng, các sơn tinh thủy quái Hữu Hùng nhất tộc thu nạp cũng đều ngoan ngoãn ngậm miệng, ánh mắt sáng ngời nhìn Cơ Hạo đánh giá cao thấp.

Công Tôn Mạnh hít sâu một hơi, oán độc dị thường nhìn Cơ Hạo.

Cơ Hạo ở thánh địa Hữu Hùng nhất tộc, ở trước tổ miếu của bọn họ công kích tộc trưởng đời tiếp theo do Công Tôn Mạnh nhận định, nội bộ Hữu Hùng nhất tộc còn có nhiều người như vậy bảo vệ hắn, điều này làm Công Tôn Mạnh vô cùng ghen ghét.

“Bảo hắn qua đây!” Công Tôn Mạnh cắn răng lớn tiếng quát: “Người là người phương nào? Vì sao công kích Thiên Mệnh con ta!”

Mấy chục chiến sĩ trọng giáp dừng bước, Cơ Hạo mang theo nụ cười thoải mái xuyên qua bọn họ, đầu tiên là theo đại lễ nhân thần triều kiến Nhân Hoàng, hướng Đế Thuấn nghiêm túc chào, sau đó lấy lễ tiết chính thức văn bối khấu kiến trưởng bối, không sót một ai hướng các trọng thần nhân tộc phía sau Đế

Thuấn, còn có đám người lão chúc long, bao gồm các trưởng lão long tộc phượng tộc lần lượt chào.

Cơ Hạo lễ pháp nghiêm ngặt, cử chỉ có độ, toàn bộ mọi người từ Đế Thuấn trở xuống cười gật đầu.

So sánh với Công Tôn Thiên Mệnh đứng một bên vẻ mặt dữ tợn, mọi người đều cảm thấy, Cơ Hạo và Công Tôn Thiên Mệnh thật là chênh lệch một trời một vực. Đương nhiên ở trong lòng bọn họ, Cơ Hạo là trời, Công Tôn Thiên Mệnh chính là vực.

Công Tôn Mạnh cố nén cơn nóng giận, chờ Cơ Hạo lần lượt bái kiến hoàn thành, hắc mới lớn tiếng quát: “Thì ra người chính là Nghiêu Bá Cơ Hạo? Hắc hắc, lão phu nhiều năm không ra khỏi Hữu Hùng chi khư, không ngờ được nhân tộc lại xuất hiện người loại cả gan làm loạn này!”

“Nói, người vì sao công kích Thiên Mệnh hài nhi?” Công Tôn Mạnh lạnh lùng nói: “Cho lão phu một lý do, nếu không lão phu sẽ tự tay chém giết người, mặc cho ai cũng không thể nào cứu được tính mạng người!”

Cơ Hạo cười nhìn Công Tôn Mạnh, hắc thần nhiên nói: “Ta vì sao công kích Chúc Dung Thiên Mệnh, chuyện này để sau nói sau.”

Cười lạnh, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Trái lại là người, người cắn nuốt linh hồn bốn nguyên chân linh của Công Tôn tộc trưởng, đoạt thân thể hắc, giả mạo Công Tôn tộc trưởng ở đây gây sóng gió... Đồ vô liêm sỉ, thực cho rằng Bàn Cổ đại thế giới ta không có người làm gì được người sao?”

Hết một tiếng giận dữ, Cơ Hạo lấy ra Bàn Hi Thần Kính nhắm Công Tôn Mạnh nhoáng lên một cái.

Chương 916: Cùng Công

Cơ Hạo ra tay quá nhanh.

Hoặc là nói, không có ai ngờ được Cơ Hạo cả gan làm loạn đến phát rồ như thế ra tay đối với Công Tôn Mạnh!

Hữu Hùng nhất tộc đương đại tộc trưởng, huyết duệ chính thống của đế Hiên Viên, lãnh tụ siêu cấp đại bộ tộc thực lực bộ tộc ở trong toàn bộ liên minh bộ lạc nhân tộc ngồi vững top ba, người có thể ngồi ngang hàng với Đế Thuấn!

Nhân tộc nào dám bất kính với hắn? Càng không cần nói ra tay công kích đối với hắn!

Cho nên không ai ngăn trở Cơ Hạo, mọi người đều trơ mắt nhìn Cơ Hạo tể ra Bàn Hi Thần Kính, một đạo thần quang âm u lao vút ra, chiếu vào trên người Công Tôn Mạnh.

Thân thể Công Tôn Mạnh rất quý dị vặn vẹo, người vạm vỡ cao trượng hai, eo gấu lưng hổ, lại có thể giống như một thiếu nữ mười sáu, rất uyển chuyển vặn lưng, làm một cái động tác vũ đạo cực kỳ quyến rũ.

Khuôn mặt Đế Thuấn kịch liệt giật giật, hoảng sợ trừng lớn hai mắt.

Các thần tử nhân tộc đồng thời kinh hô, động tác này của Công Tôn Mạnh hoàn toàn không phù hợp thân phận của hắn!

Đám người long tộc, phượng tộc, lão chúc long thì không biết làm sao nhìn quanh, Công Tôn Mạnh trên người khẳng định có vấn đề, nhưng rốt cuộc là vấn đề gì?

Mà các trưởng lão Hữu Hùng nhất tộc bị Công Tôn Mạnh bức bách, buộc họ từ bỏ để tử bản thân ủng hộ, vận dụng toàn bộ lực lượng ủng hộ một mình Công

Tôn Thiên Mệnh, bọn họ vui vẻ ra mặt liên tục gật đầu.

Mặc kệ trên người Công Tôn Mạnh đã xuất hiện vấn đề gì, tóm lại chỉ cần hắn có vấn đề là tốt rồi!

Một đạo ma quang năm màu từ mi tâm Công Tôn Mạnh nổ tung, một đóa hoa sen năm màu lơ lửng ở mi tâm Công Tôn Mạnh, ma quang năm màu giống như sương khói xoay quanh bay lộn, hóa thành một cái kén ánh sáng trong suốt đem hắn gắt gao bao bọc lại.

Thanh âm hào sảng hùng tráng của Công Tôn Mạnh trở nên nũng nịu, thanh thúy vô cùng: “Ôi, ôi, thế mà có người nhìn ra bốn tướng của ta? Thú vị, thú vị, tấm gương này của người rất khá nha. Vậy mà lại bức ra thần thông pháp lực vốn có của ta.”

Ở dưới Bàn Hi Thần Kính chiếu rọi, thân thể Công Tôn Mạnh biến thành dạng bán trong suốt, mọi người rõ ràng nhìn thấy, ở trong thân thể hắn, một thiếu nữ cao khoảng ba thước, dáng người yếu điệu tinh tế, khuôn mặt tuyệt mỹ tay nâng ngọc tỷ bà, đang cười tủm tỉm xuyên thấu qua thân thể Công Tôn Mạnh nhìn Cơ Hạo.

Ngón trở tay phải Cơ Hạo phun ra một tia sáng vàng, không ngừng rót vào Bàn Hi Thần Kính, duy trì áp lực đối với thiên ma trong cơ thể Công Tôn Mạnh.

Hắn lạnh giọng quát: “Công Tôn Mạnh đại nhân đã hồn phi phách tán rồi sao? Người khác có lẽ không nhận ra người, nhưng trước đó vài ngày ta ở Nam Cương, ta vừa mới tiêu diệt rất nhiều tộc nhân của người.”

Cơ Hạo nhìn thiếu nữ đó cười lạnh nói: “Một người gọi là Ngọc tôn, một người gọi là Hà tôn, đều đã bị ta tiêu diệt. Người là vị nào?”

Người bốn phương tám hướng xông xáo hắn lên, đám đông chiến sĩ Hữu Hùng nhất tộc trung với Công Tôn Mạnh lâm vào trong xao động.

Tộc trưởng bọn họ nguyên trung thành lại đã bị người ta hại? Bị người ta hại đến mức hồn phi phách tán? Nói như vậy, chẳng phải là Công Tôn Mạnh ngay cả tiến vào tổ miếu hưởng thụ hậu nhân hương khói cung phụng cũng không được nữa sao?

Một ít chiến sĩ Hữu Hùng nhất tộc tính tình nóng nảy hỗn hển gầm rú. Bọn họ vung binh khí, ánh mắt hung ác nhìn về phía Công Tôn Thiên Mệnh. Các tộc nhân Hữu Hùng nhất tộc không ngu, Công Tôn Mạnh những ngày qua biểu hiện quái dị như vậy, hẳn muốn đẩy Công Tôn Thiên Mệnh thượng vị, nói cách khác, Công Tôn Thiên Mệnh có cấu kết với ma đầu hại Công Tôn Mạnh!

“Giết hắn!”

“Băm hắn!”

“Rút ra hồn phách của hắn, giao cho đại vu tế tra hỏi!”

“Là ai làm chủ bảo bọn hắn hại tộc trưởng? Là ai? Nhất định phải điều tra ra, giết cả nhà hắn. Diệt toàn tộc hắn!”

Các chiến sĩ Hữu Hùng nhất tộc chậm rãi hướng bên này áp sát. Bọn họ phát ra tiếng gào rống như thủy triều. Chiến sĩ Hữu Hùng nhất tộc dưới núi, còn có Bồ Phán cấm quân do Đế Thuấn mang đến, cộng thêm quân đội long tộc, phượng tộc nghe được tiếng động lớn xôn xao ở đỉnh núi, quân đội vài trận doanh cũng đều xao động bất an, đám đông tọa kỵ không ngừng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Mắt thấy một hồi đại loạn ngay tại trước mắt, thanh âm Đế Thuấn truyền khắp toàn bộ thánh địa Hữu Hùng nhất tộc.

“Ta là Đại Thuấn, các vị. Công Tôn Mạnh tộc trưởng của Hữu Hùng nhất tộc bị yêu ma xâm hại, chúng ta đang truy tra chân tướng. Mong các vị tĩnh tâm chờ đợi, đừng làm ra chuyện người thân đau, kẻ thù sướng! Nhân tộc chúng ta, mặc kệ khi nào, cũng không thể tự mình làm loạn!”

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng quát giận của Hữu Hùng nhất tộc cùng tướng lĩnh long tộc, phương tộc.

Đế Thuấn ở nhân tộc uy vọng cực cao, cho dù là ở Hữu Hùng nhất tộc, sau khi Công Tôn Mạnh xảy ra vấn đề, không thể dẫn đầu châm ngòi thị phi, Đế Thuấn mở miệng một câu, quân đội Hữu Hùng nhất tộc cũng liền ổn định.

Thân thể thiếu nữ tuyệt sắc trong cơ thể Công Tôn Mạnh hơi nhoáng lên một cái, một làn sương khói năm màu từ trong hoa sen mi tâm ả phun ra, dâng ra bản thể pháp tướng của thiếu nữ.

Thân thể Công Tôn Mạnh nặng trĩu ngã xuống đất, ‘Phốc phốc’ vài tiếng, cốt nhục hẫng mềm nhũn, chỉ còn lại có một tấm da mềm nhũn trải trên mặt đất. Trừ một tấm da người này, toàn bộ tinh huyết, toàn bộ huyết nhục nội tạng của hắn, đều bị thiếu nữ đó nuốt sạch sẽ.

“Ăn thật no!” Thiếu nữ cười nhìn Cơ Hạo, hí mắt nói: “Ngọc tôn, Hà tôn hai tiện nhân kia đã bị người giết? Thật sự phải cảm tạ người mới đúng. Hì hì, nói như vậy, Huyết Tôn ta hiện tại chính là tôn giả duy nhất còn lại của tộc ta ở thế giới này?”

Cơ Hạo cẩn thận dùng Bàn Hi Thần Kính bảo vệ bản thân. Ngọc tôn, Hà tôn, còn có thiên ma dưới trướng các nàng, các nàng chỉ là xâm chiếm thân thể, cắn nuốt linh hồn bốn nguyên, nhưng mà vị Huyết Tôn này, lại ngay cả tinh huyết người bị nàng xâm nhập cũng không buông tha.

Từ trên trình độ hung ác mà nói, Ngọc tôn, Hà tôn cộng lại cũng không hiểm ác bằng nàng, Cơ Hạo cũng không dám để kẻ này tới gần mình.

Đế Thuấn ở một bên nhìn Huyết Tôn hồi lâu, rốt cuộc mở miệng: “Yêu ma phương nào, dám giết trọng thần nhân tộc ta?”

Huyết Tôn liếc xéo Đế Thuấn một cái, âm u cười nói: “Là người nha, hì hì, tám tháng trước, người sau khi uống rượu ở trong rừng trúc nghỉ ngơi, ta vốn

muốn đoạt thân thể của người. Ngại là trong cơ thể người có Hiên Viên kiếm món đồ chơi đáng ghét đó trấn áp, ta không thể tới gần người.”

Đế Thuấn mở to mắt nhìn, một tầng mồ hôi lạnh trên trán ‘Vù’ một cái toát ra.

Huyết Tôn chậm rãi nói: “Người địa vị cao nhất nhân tộc đã không thể xâm chiếm, vậy chỉ có thể tìm những kẻ cấp thấp hơn chút. Cho nên, Công Tôn Mạnh này sao... Hì hì, hắc hắc sắc như mạng, lại cho rằng ở Hữu Hùng chi khu không ai có thể thương tổn hắn, ngay cả một món bảo vật trấn áp tâm thần cũng không mang theo bên người, ta liền nhẹ nhàng khéo léo chiếm thân thể hắn.”

Đế Thuấn và một đám nhân tộc đại thần lặng im không nói gì, ma đầu như thế, nếu để nàng tàn sát bừa bãi làm vậy, nhân tộc làm sao ngăn cản được?

Cơ Hạo từ từ cười lạnh nói: “Huyết Tôn, người cũng không cần nói những thứ vô ích đó. Công Tôn Thiên Mệnh này, người bồi dưỡng hắn làm Nhân Hoàng, rốt cuộc là muốn sao?”

Huyết Tôn khẽ thở dài một hơi, lạnh giọng nói: “Không cảm thấy, không chế một vị Nhân Hoàng rất có ý tứ sao?”

Cơ Hạo gật gật đầu, thương hại hướng Công Tôn Thiên Mệnh sắc mặt trắng bệch liếc một cái: “Thiên Mệnh thái tử... Người thiên mệnh này, ha ha!”

Lắc đầu, Cơ Hạo rút ra Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, chậm rãi chỉ về phía Huyết Tôn.

Bốn phương tám hướng, vô số chiến sĩ Hữu Hùng nhất tộc, các chiến sĩ long tộc, phượng tộc, còn có chiến sĩ Đế Thuấn mang tới nơi này lần lượt rút binh khí, chậm rãi vây quanh Huyết Tôn cùng Công Tôn Thiên Mệnh.

Không biết là ai hét một tiếng, đao quang kiếm ảnh gào thét ngưng tụ thành một trận mưa ánh sáng, hung hăng hướng Công Tôn Thiên Mệnh và Huyết Tôn

nện xuống.

Chương 917: Cộng Công Đánh Lén

Một trận quần ấu cực kỳ tàn ác.

Huyết Tôn mang theo khói sóng năm màu toàn thân, kéo theo vô số tàn ảnh yếu diệu, như quỷ my xuyên qua ở trong đám người.

Nàng thỉnh thoảng phát ra tiếng cười nhẹ nhàng, ngọc tỳ bà trong tay nổi lên ma âm mê hồn, bàn tay nhỏ non mịn nhẹ nhàng vỗ ở trên chiến sĩ các tộc vây công, sẽ là một lượng lớn tinh huyết khí tức tinh thuần bị nàng rút ra.

Nhiều chiến sĩ bị bàn tay nhỏ của Huyết Tôn vỗ trúng, thân thể mềm nhũn ngã bệt xuống đất ngay tại chỗ không thể động dậy, hán tử vốn tinh anh cường tráng, ngăn ngừa vài hơi thở liền già đi ít nhất hai mươi tuổi, một thân tinh khí thần xói mòn ít nhất khoảng sáu thành.

Liên tiếp thành công mười mấy lần, Huyết Tôn cười đến mức mắt cũng nheo lại.

Theo nàng thấy, đám cường giả nhân tộc cùng lắm cũng chỉ có vậy.

Nhưng rất nhanh, những chiến sĩ các tộc lòng đầy căm phẫn xông lên bị trưởng lão nhà mình tức giận quát lớn, buồn bực lui xuống.

Trưởng lão các tộc lấy Đế Thuấn cầm đầu tự mình ép lên, hướng về phía Huyết Tôn điên cuồng công kích một trận. Mấy chục món vũ khí cường đại có thể xưng là chí bảo mang theo vũ lực dao động khủng bố, giống như sóng thần cuốn qua thân thể Huyết Tôn.

Huyết Tôn đã hoàn toàn xem nhẹ thực lực đám người Đế Thuấn, nhất là Đế Thuấn, tu tập bí pháp Nhân Hoàng, có bản mạng tinh lực tử vi để tinh hộ thể thêm vào hẳn tuy chỉ là cảnh giới Vu Đế, nhưng chiến lực của hắn chỉ có thể lấy khủng bố để hình dung.

Tuy mất đi Hiên Viên kiếm, nhưng hai tay Đế Thuấn nhẹ nhàng vung kiếm ngón tay, liền có vô số kiếm khí tung hoành bốn phương, chấn động khiến hư không cũng nứt ra những vết rách màu đen. Huyết Tôn sơ ý bị kiếm khí của Đế Thuấn liên tiếp đánh trúng mấy chục kiếm, được lực lượng tín niệm của vô số tộc nhân nhân tộc hương khói thêm vào, càng có công đức vô số nhân tộc rót vào kiếm khí Nhân Hoàng đánh cho Huyết Tôn hoa dung thất sắc rú thảm không thôi.

Lại có lão chúc long lão quái nhiều năm như vậy xen lẫn ở bên trong hạ độc thủ, Huyết Tôn ở gần gần mấy nhịp thở bị đánh cho pháp tướng ảm đạm, thiếu chút nữa đã sụp đổ.

Huyết Tôn đau đớn không chịu được kéo một dải cầu vòng phóng lên cao muốn chạy trốn, nhưng Cơ Hạo ở một bên đợi hồi lâu, rốt cuộc đợi được cơ hội. Bàn Hi Thần Kính phát ra một đạo u quang âm u khê cuốn lấy, Huyết Tôn còn chưa kịp chạy trốn, đã bị Bàn Hi Thần Kính trực tiếp ném vào trong cái đỉnh nhỏ năm màu trong cơ thể Cơ Hạo.

Bàn Hi Thần Kính kịch liệt chấn động, phát ra các hơi thở khủng bố làm người ta hít thở không thông hướng bốn phía quay cuồng mà đi.

Cơ Hạo cười chỉ vào Bàn Hi Thần Kính gật gật đầu: “Các vị đại nhân, yêu ma kia đã bị thu phục, hiện tại vấn đề là...”

Cơ Hạo chỉ chỉ Công Tôn Thiên Mệnh bị vô số chiến sĩ các bộ bao vây nhiều vòng, cầm Hiên Viên kiếm bị dọa đến mức mặt không còn chút máu, thân thể run rẩy lại không dám rời khỏi. Trường kiếm trong tay tiểu tử này nổi lên các luồng thần quang màu vàng, kiếm ý kiếm khí khủng bố rót vào toàn thân, khí tức trên người hắc mị hồ có thể đối kháng với Đế Thuấn.

Đám người Đế Thuấn mắt thấy Cơ Hạo ‘Dùng chí bảo tiêu diệt yêu ma’, đều gật đầu tán thưởng vài câu, sau đó xoay người nhìn về phía Công Tôn Thiên Mệnh.

Một vị trưởng lão long tộc ồm ồm nói: “Tiểu tử, giao ra người đứng phía sau người! Vô luận là ai dám dùng thi thể tổ tiên long tộc ta tế luyện thi khôi, đó đều là tử địch của long tộc ta. Giao người ra, giữ cho người toàn thi!”

Răng nghiến vang ken két, một đại tướng long tộc âm trầm nói: “Người cũng có thể không nói gì. Lão tử chậm rãi ăn người từng tắc một. Hương vị con người, rất nhiều năm chưa thử rồi!”

Cơ Hạo không nói gì nữa.

Hắn đến Hữu Hùng chi khư, chỉ là muốn ngăn cản Công Tôn Thiên Mệnh trở thành nhân tuyển để tử duy nhất của Hữu Hùng nhất tộc, chế tạo chút phiền toái cho hắn đi lên ngai báu Nhân Hoàng mà thôi.

Nhưng thu hoạch một lần này vượt xa quá hắn đánh giá, Công Tôn Mạnh thế mà lại bị thiên ma nhập vào, điều này làm mưu tính của Công Tôn Thiên Mệnh cùng đám người Thi đạo nhân phía sau hắn triệt để phá diệt, Cơ Hạo đã thu Huyết Tôn, hắn đã không cần nhiều lời nữa.

Nói như thế nào Công Tôn Thiên Mệnh thực ra chính là Chúc Dung Thiên Mệnh. Xem ở trên thần Chúc Dung thì, Cơ Hạo chung quy không thể tự tay giết hắn!

Có lẽ để hắn bị chiến sĩ các tộc phần nô băm thành thịt vụn, với hắn mà nói mới là kết cục tốt nhất.

Công Tôn Thiên Mệnh mặt không còn chút máu nhìn mọi người. Hắn nghiến răng thấp giọng nói: “Hiên Viên kiếm thừa nhận Hiên Viên huyết mạch của ta, ta mới là truyền nhân đích hệ của Thánh hoàng Hiên Viên. Ta cầm Hiên Viên kiếm, ta nên là nhân tuyển Nhân Hoàng duy nhất!”

Một trưởng lão Hữu Hùng nhất tộc lạnh giọng nói: “Người cầu kết yêu ma, hại chết tộc trưởng tộc ta, người nói người là hậu nhân Hữu Hùng nhất tộc... Người hỏi một chút tộc nhân tộc ta ở đây, có ai cho rằng người là hậu nhân của

Hiên Viên lão tổ?”

Một trưởng lão long tộc âm trầm nói: “Chúng ta đã nói, tiểu tử này là không biết từ nơi nào có được một giọt tinh huyết để Hiên Viên, dùng bí pháp đúc một khối thân thể, do đó mới khiến hắn có huyết mạch để Hiên Viên.”

Một trưởng lão phượng tộc lạnh nhạt nói: “Nói nhiều như vậy làm gì? Bắt sống, nghiêm hình tra tấn. Cộng thêm bí pháp sư hồn, tiểu tử này lúc còn nhỏ tè dầm bao nhiêu lần cũng có thể tra hỏi ra, cần gì lãng phí võ mồm với hắn?”

Mấy trăm đại năng nhân tộc tu vi mạnh mẽ dị thường bao vây Công Tôn Thiên Mệnh nhiều vòng, dù hắn có Liên Hoa Pháp Thể hộ thân, hắn cũng không có khả năng chạy thoát nhiều người như vậy bao vây.

Ngoài Hữu Hùng chi khư, trong một ngọn núi nhỏ vô danh, Thi đạo nhân ngồi xếp bằng ở trên một bồ đoàn, hai tay cầm một lần tràng hạt màu vàng sẫm, vẻ mặt khó coi thì thào mắng: “Phế vật vô năng, ma đầu kia là thể, thằng nhãi Thiên Mệnh cũng vậy. Còn có Nghiêu Bá Cơ Hạo kia, bốn môn thù gì oán gì với người, người hết lần này tới lần khác phá hỏng chuyện tốt của bốn môn!”

Bát Khâu Già đứng ở bên người Thi đạo nhân, thật cẩn thận hỏi: “Chúng ta cần cứu hắn ra không?”

Vẻ mặt Thi đạo nhân hơi cứng đờ. Hắn thấp giọng nói: “Bộ mặt hắn đã bị người ta nhìn thấu, nếu cứu hắn... Còn phải tiêu phí bao nhiêu khí lực che giấu? Sau đó an bài thân phận mới cho hắn, lại phải lãng phí bao nhiêu quân cờ? Ở trên người Thiên Mệnh tiểu nhi này, khí lực chúng ta tiêu phí đã quá lớn quá lớn rồi.”

Bát Khâu Già cười khố nói: “Chúng ta quả thực đã tiêu phí khí lực quá lớn ở trên người hắn, nhưng chính vì như thế, bỏ qua hắn như vậy, chẳng phải là quá mức lãng phí sao?”

Khóe mắt Thi đạo nhân kịch liệt run rẩy vài cái, hắn thấp giọng lẩm bẩm:

“Nhưng nhiều người như vậy bao vây hãm, trừ phi hai vị tổ sư ra tay, người cũng thế, ta cũng thế, ai có thể cứu được hãm?”

Một tiếng than nhẹ từ bên cạnh Thi đạo nhân truyền đến, thanh âm Hoa đạo nhân từ từ vang lên: “Nghieu Bá Cơ Hạo này, xem ra là vô duyên với bốn môn. Truyền pháp chỉ ta, phạm môn nhân đệ tử của ta, ai có thể chém giết Nghieu Bá Cơ Hạo, sẽ thành chân truyền của bốn môn.”

Một cái đèn đồng màu đồng xanh, đầy nét cổ kính từ trong hư không bay ra, nhẹ nhàng rơi ở trên tay Thi đạo nhân.

“Cứu hãm một lần cuối cùng đi, Hữu Hùng nhất tộc Mị thị bên kia, năm đó không phải đã chôn xuống một quân cờ sao?”

Thi đạo nhân cung kính tiếp nhận đèn đồng, nhìn ánh đèn xanh trắng bằng hạt đậu trên đèn đồng, rất cung kính nói: “Đệ tử cần tuân pháp chỉ.”

Nhìn thoáng qua phương hướng Hữu Hùng chi khu, Thi đạo nhân nâng đèn đồng nhẹ nhàng thổi, một chút ánh lửa xanh trắng dần dần bay ra.

Trước tổ miếu Hữu Hùng nhất tộc, thân thể Công Tôn Thiên Mệnh đột nhiên bị một điểm ánh lửa xanh trắng bao phủ, một trận gió mát thổi đến, thân thể hãm dần dần tiêu tán, không thấy bóng dáng nữa.

Ngoài Hữu Hùng chi khu, thân thể Công Tôn Thiên Mệnh xuất hiện trước mặt Thi đạo nhân, mặt hãm mừng như điên, ‘Ầm’ một chút quỳ rạp xuống trước mặt Thi đạo nhân liên tục dập đầu.

Còn chưa chờ Công Tôn Thiên Mệnh hướng Thi đạo nhân mở miệng nói lời cảm tạ, một tiếng hét giận dữ từ bầu trời truyền đến, một thanh tam xoa kích cuốn theo khôn cùng lôi hỏa nhằm vào đầu nện xuống, một đòn rơi ở trên lưng Công Tôn Thiên Mệnh, xuyên thủng thân thể hãm.

Chương 918: Thủy Hỏa Tương Tranh

Bắc Hoang, một cánh đồng băng tuyết mênh mông bát ngát tĩnh mịch.

Một đường hướng bắc, vượt qua vô số dòng sông băng, vượt qua vô số núi băng, một mảng đại minh khôn cùng màu u lam rõ ràng trong tầm mắt.

Đây là Bắc Minh, Bắc Minh chiếm cứ hầu như chín thành lãnh địa của Bắc Hoang, hang ổ Cộng Công thần tộc. Vô số sinh linh cổ xưa mà không hề ẩn thân Bắc Minh cầm đầu khổ tu, vô số tộc duệ cổ xưa sinh sản sinh lợi trong một mảng băng thiên tuyết địa này.

Chỗ trung tâm Bắc Minh, trên một hòn đảo lớn phạm vi ba mươi mấy vạn dặm, chín mươi chín con hắc long ngẩng đầu hướng trời, bên người vờn quanh số vạn thủy mãng, giao long hình thể to lớn. Bọn nó quay quanh một tòa tế đàn tà ác dùng xương khớp thủy tộc ghép thành, niệm tụng chú ngữ trầm thấp.

Trong hư không Bắc Hoang, vô cùng vô tận băng tuyết hàn ý, sinh linh vô số năm qua ở trên đồng hoang băng tuyết của Bắc Hoang chết thảm biến thành băng tuyết tinh mị, còn có thái cổ khí âm tà lòng đất Bắc Hoang vô số năm tích tụ, tất cả lực lượng chí âm chí tà này bị tế đàn hấp dẫn, hóa thành một đám quỷ hỏa màu xanh lét chính giữa tế đàn.

Vô số vu tể của Cộng Công thần tộc đứng dưới tế đàn, mặt không biểu cảm vung đao đá do Hắc Diệu Thạch chế thành, đem từng đám đông nô lệ chém giết ngay tại chỗ. Linh hồn các nô lệ trước khi chết sợ hãi mà vạn vẹo bị hút vào tế đàn, trở thành chất dinh dưỡng cho một quãng quỷ hỏa đó.

Côn Bằng mặc trường bào màu đen đứng ở đỉnh chóp tế đàn, khàn giọng niệm tụng chú văn ác độc.

Hắn hướng thiên địa quỷ thần, hướng tất cả tồn tại linh tính có hảo cảm đối với Cộng Công thần tộc, hướng các thần ma trong minh minh thái cổ sớm đã tiêu

vong nhưng từng tồn tại lạc ấn tàn phá còn trôi nổi ở trong hỗn độn hư không thê, hãn nguyện ý dùng linh hồn lượng nô lệ khổng lồ để trả giá, đổi lấy lực lượng gạt bỏ tất cả.

Trên bầu trời, có rất nhiều tồn tại khủng bố không lường được, không thể nhận ra, không thể cảm giác, lại không thể thăm dò, không thể nhìn thấy, không thể cảm giác, một khi nhìn trộm bọn họ, nhìn thấy bọn họ, cảm giác được bọn họ, sẽ lập tức bị lực lượng tà ác phá hủy linh hồn lặng yên ngưng tụ.

Bọn họ ở cao nhìn xuống quan sát Côn Bằng. Tuy bọn họ đều đã mất đi linh trí, chỉ lưu lại một tia bản năng cuối cùng, nhưng linh hồn vô số nô lệ, đối với bọn họ có sức hấp dẫn thật lớn.

Từng luồng lực lượng tà ác đáng sợ từ hư không rơi xuống, không ngừng dung nhập trong một đám quỷ hỏa màu xanh lét trên tế đàn kia.

“Tôn chủ, đây là lực lượng người cần!” Côn Bằng cười quái dị ‘hê hê’, trong mắt hiện lên một mảng hung quang oán độc.

Trên hòn đảo to lớn này, trên vô số đảo Bắc Hoang lớn nhỏ tộc quần tụ cư ở phụ cận, nô lệ các tộc nuôi dưỡng bị chém giết một nửa, nô lệ ít nhất lấy trăm ức để tính bị chém giết, tinh huyết cùng linh hồn bọn họ đổi lấy tà lực ngập trời, tất cả đều tụ tập ở trong đám quỷ hỏa đó.

Quỷ hỏa vốn màu xanh lét cấp tốc biến ảo màu sắc, đến cuối cùng, đám quỷ hỏa đó biến thành to bằng nắm tay, toàn thân sền sệt như keo, tối đen như mực.

Côn Bằng nhẹ nhàng vỗ tay một cái, hắc long cùng thủy mãng, giao long phụ cận tế đàn đồng thời ngửa mặt lên trời rống giận. Tiếng rống của bọn nó xé rách hư không, đám lửa nho nhỏ màu đen kia nhập vào hư không.

Ngoài Hữu Hùng chi khư, Cộng Công Thị rống to đột kích, tam xoa kích của hãn xuyên thủng ngực Công Tôn Thiên Mệnh.

Công Tôn Thiên Mệnh đau đớn rống giận, hấn ngẩng phắt đầu lên, trong hai con mắt hỗn độn thần quang hai màu đen trắng bắn phá, đánh vào trên người Cộng Công Thị phát ra tiếng vỡ vụn đáng sợ, hộ thân thủy quang của Cộng Công Thị thể mà bị hỗn độn thần quang trong mắt Công Tôn Thiên Mệnh đánh cho vỡ nát.

Cộng Công Thị mạnh cỡ nào. Thần quang hai màu đen trắng rơi ở trên thân hấn, thể mà lại cứng rắn đánh xuyên qua trường bào trên người hấn, xuyên thủng cơ thể Thủy Thần của hấn.

Cộng Công Thị kêu đau một tiếng, trên tam xoa kích xuất hiện một vết nứt hư không tối như mực, một đám quỷ hỏa dinh dính, tối đen bay ra, theo tam xoa kích nhập vào thân thể Công Tôn Thiên Mệnh.

Thân thể Công Tôn Thiên Mệnh kịch liệt run rẩy, hư ảnh các đóa hoa sen không ngừng từ trong cơ thể hấn bay ra.

Hồng Mông Liên Hoa thể của Hoa đạo nhân vạn pháp bất xâm, vạn kiếp bất diệt, gần như vĩnh hằng bất diệt thân. Liên Hoa Pháp Thể của Công Tôn Thiên Mệnh chính là Hoa đạo nhân dùng hạt sen của bản thân nuôi nấng bảo liên cùng củ sen đúc thành. Tuy không mạnh mẽ thần diệu bằng bản thể Hoa đạo nhân, nhưng cũng gần như bất tử thân.

Bình khí bình thường căn bản không tổn hại được Liên Hoa Pháp Thể của Công Tôn Thiên Mệnh chút nào.

Thần binh lợi khí bình thường cho dù tổn hại Liên Hoa Pháp Thể của Công Tôn Thiên Mệnh, thân thể hấn cũng là tùy niệm khép lại, không thương tổn chút nào.

Cho dù vận dụng thiên địa thần khí cực kỳ lợi hại thậm chí là công đức linh bảo làm Liên Hoa Pháp Thể của Công Tôn Thiên Mệnh bị thương nặng, linh hồn hấn và Liên Hoa Pháp Thể hòa hợp một thể, có Hoa đạo nhân bố trí Hồng Mông bảo cấm che chở, cũng không làm gì được linh hồn Công Tôn Thiên Mệnh.

Cho dù lấy thực lực Cơ Hạo hiện nay, hãn toàn lực vận dụng Bàn Hi Thần Kính và Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm, nhằm chừng cũng chỉ có thể làm Công Tôn Thiên Mệnh bị thương nặng, muốn đánh chết hãn lại là tuyệt không thể! Hoa đạo nhân tự tay đúc thành Liên Hoa Pháp Thể, không phải dễ bị hủy diệt như vậy.

Nhưng Cộng Công Thị trả giá thê thảm nặng nề, hy sinh một nửa nô lệ của toàn bộ tộc Bắc Hoang, càng khiến Côn Bằng vận dụng thái cổ cấm kỵ thuật, từ trong hư vô đem các tồn tại đáng sợ đã sớm ngã xuống một lần nữa triệu hồi ra, mượn dùng lực lượng bọn họ phát động công kích.

Liên Hoa Pháp Thể của Công Tôn Thiên Mệnh bị lực lượng cực kỳ tà ác thâm thấu, pháp thể hãn đang cấp tốc sụp đổ, linh hồn hãn càng đang cấp tốc tan rã.

Hoa đạo nhân không biết thân ở phương nào, đột nhiên ở trong hư không truyền đến một tiếng rống giận.

Cộng Công Thị vận dụng tế đàn ngưng tụ lực lượng quá cường đại, không chỉ có phá hủy Công Tôn Thiên Mệnh, càng trực tiếp xuyên thấu qua Liên Hoa Pháp Thể của y liên hệ với bản thể Hoa đạo nhân, theo sợi dây nhân quả trong minh minh công kích bản thể Hoa đạo nhân.

Đây là Cộng Công Thị được ăn cả ngã về không, vận dụng lực lượng toàn bộ Cộng Công thần tộc phát động tiến công, cho dù Hoa đạo nhân ứng phó cũng có chút luống cuống tay chân, trong lúc nhất thời hãn nào còn để ý tới cứu giúp Công Tôn Thiên Mệnh?

Hiên Viên kiếm kịch liệt chấn động, bộc phát ra một đạo kiếm quang màu vàng muốn công kích Cộng Công Thị.

Nhưng Cộng Công Thị rống lớn một tiếng, hãn lớn tiếng quát: “Hiên Viên kiếm linh, người cẩn thận phân biệt, thẳng nhãi này là chủ nhân của người sao?”

Kiếm quang Hiên Viên kiếm phát ra chột âm đậm, nó rên rỉ một tiếng, đột

nhiên hóa thành một cầu vồng kiếm phóng lên cao, lao về Hữu Hùng chi khu, trở về bên người Đế Thuấn. Trong tiếng kiếm ngân lên của Hiên Viên kiếm tràn ngập hoài niệm, cô tịch, hiển nhiên nó nghĩ về đế Hiên Viên cũng là nhớ rất khổ tâm!

Một tiếng rống to bức đi Hiên Viên kiếm, hai tay Cộng Công Thị cầm tam xoa kích hung hăng xoay tròn.

Chợt nghe một tiếng rú thảm, Liên Hoa Pháp Thể của Công Tôn Thiên Mệnh nổ tung, linh hồn hắc cũng ở trong một mảng hào quang chói mắt hóa thành hư ảo.

Một tiếng rống giận từ trong hư không truyền đến, trên không Hữu Hùng chi khu hoàn toàn biến thành màu đỏ, Chúc Dung Thị khoác áo bào đỏ thẫm từ trong một mảng thiên hỏa sôi trào lao xuống, hai tay phân biệt nắm một thanh hỏa long kiếm, hung tợn bổ về phía Cộng Công Thị.

“Cộng Công Thị, người giết con ta không sao, người ngay cả chân linh của nó cũng diệt, người đây là hướng Chúc Dung thần tộc ta khiêu khích sao?”

Cộng Công Thị nổi giận gầm lên một tiếng, giơ tam xoa kích hướng Chúc Dung Thị đón đầu. Hắc tức giận quát: “Chúc Dung Thị! Người có nhiều con cái như vậy, lão tử chỉ có một đứa con trai, chỉ có một đứa con trai!”

“Con trai ta bị tiểu tạp chủng nhà người giết, bị nó giết rồi! Ta muốn người đền mạng!”

‘Keng’ một tiếng vang lớn, tam xoa kích cùng hỏa long kiếm va chạm với nhau, Hữu Hùng chi khu kịch liệt run lên một cái, một mảng ánh lửa từ phía nam đến, một mảng hơi nước từ phía bắc tới, lực lượng thủy hỏa nặng nề va chạm, non nửa Hữu Hùng chi khu ‘Oành’ một tiếng ở trong nước lửa đánh phá nổ thành phần.

Chương 919: Núi Lở

“Đóng cửa, kệ bọn họ đánh đi!”

Trước tổ miếu Hữu Hùng nhất tộc, vài trường lão địa vị cao nhất Hữu Hùng nhất tộc tức giận rống to.

Công Tôn Mạnh bị ma đầu không biết tên chiếm thân thể, thiếu chút nữa khiến một tiểu tử lai lịch kỳ quái trở thành tộc trưởng tương lai. Chuyện này thiếu chút nữa dẫn phát Hữu Hùng nhất tộc nội loạn, dư âm hiểm ác chưa bình ổn, hiện tại Chúc Dung Thị, Cộng Công Thị đánh nhau to, đây lại là một vòng xoáy thật lớn.

Hữu Hùng nhất tộc cũng không muốn dính vào một vũng nước đục này, càng không thể dính vào.

Tuy non nửa Hữu Hùng chi khư bị nổ hóa thành tro bụi, may mắn mấy ngày nay nội bộ Hữu Hùng nhất tộc thần hồn nát thần tính, tộc nhân bình thường sớm đã dời ra ngoài, tuy kiến trúc tổn thất không ít, nhưng dân cư thương vong không lớn.

Chúc Dung Thị và Cộng Công Thị thích đánh, vậy để bọn họ đánh tới chết là được.

Trước cửa tổ miếu Hữu Hùng nhất tộc, các cột ánh sáng phóng lên cao, ba vạn sáu ngàn cột đồ đằng to lớn từ trong lòng đất phát ra tiếng ‘Ừ ừ’ dội đất chui ra, hư ảnh những con gấu khổng lồ hùng tráng ở đỉnh chóp cột đồ đằng như ẩn như hiện, một đám há mồm hướng đại địa ở bốn phương tám hướng liên tục phun ra nuốt vào.

Từng luồng đại địa lực hùng hậu rót vào Hữu Hùng chi khư, trên mặt đất ngoài thành trì, từng đạo vu phù thật lớn kéo dài ngàn dặm sáng lên, mặt đất khẽ run rẩy, dãy núi xung quanh mơ hồ phập phồng, một tòa vu trận to lớn đem toàn

bộ thành trì bao vây một con muỗi cũng bay không lọt.

Một lão vu tể Hữu Hùng nhất tộc địa vị tôn quý bay lên trời, đứng ở đỉnh chớp vu trận hướng tới Chúc Dung Thị cùng Cộng Công Thị lớn tiếng rống to: “Đây là địa bàn Hữu Hùng nhất tộc, hai vị đại thần nếu muốn từ chiến, thì đi xa chút. Hữu Hùng nhất tộc không muốn kết thù với hai vị đại thần.”

Lời này nói cực kỳ không khách khí, Hữu Hùng nhất tộc không muốn kết thù với hai vị đại thần, nhưng nếu hai vị đại thần ‘không biết tốt xấu’ mà nói, như vậy kết thù cũng kết thù. Lấy nội tình của Hữu Hùng nhất tộc, bọn họ thật sự không cần thiết hướng Chúc Dung Thị và Cộng Công Thị cúi đầu.

Cộng Công Thị cất tiếng rống to, thân thể hắc đã biến thành một đám mây đen nồng đậm, trong mây cuộn cuộn chỉ có một cái đầu to bằng vại nước như ẩn như hiện. Trong mắt hắc phun ra hai luồng thủy quang màu lam, nơi ánh mắt đi qua, vô luận sông núi đồi gò tất cả đều hóa thành một mảng đại thủy trắng xóa.

Chúc Dung Thị cũng tức giận gào rống, thân thể hắc cũng hóa thành một đám lửa, chỉ có một cái đầu hùng hực thiêu đốt lơ lửng ở trong ánh lửa. Trong thất khiếu hắc đều có ngọn lửa phun trào. Trong mắt phun trào ánh lửa màu sắc rực rỡ, nơi ánh mắt đảo qua, cho dù là một mảng đại thủy ngập trời cũng bốc lên lửa cháy hùng hực.

Một đám mây đen, một mảng ánh lửa ở không trung kéo theo các luồng sáng chói mắt dài đến trăm dặm, tựa như hai ngôi sao băng kịch liệt va chạm với nhau, không ngừng phát ra tiếng vang lớn so với tiếng sét còn vang dội hơn một vạn lần.

Từng lần xông pha, lần lượt bắn bay, sau đó lần lượt tăng tốc một lần nữa lao về.

Theo tiếng vang nặng nề, nơi hai người va chạm không ngừng có từng mảng lớn mưa đá, từng mảng lớn nham thạch nóng chảy phun xuống, lực lượng thủy hỏa ở không trung ma sát va chạm lẫn nhau, không ngừng bùng nổ vụ nổ đáng

sợ, nổ khiến bầu trời cùng mặt đất đều run rẩy.

Nghe được lão vu tể Hữu Hùng nhất tộc cảnh cáo, Cộng Công Thị tức giận đến chửi ầm lên, hắt chỉ vào Hữu Hùng chi khư lớn tiếng quát: “Hữu Hùng nhất tộc, ghê gớm lắm sao? Hôm nay các người dám nói chuyện với ta như thế, hôm khác lão tử rảnh, tất nhiên cho người cả tộc người tất cả đều hóa thành xác chết trôi!”

Trường lão các phân mạch của Hữu Hùng nhất tộc sắc mặt đồng loạt trở nên khó coi vô cùng, Cộng Công Thị nói lời này rất không khách khí. Hữu Hùng nhất tộc chẳng lẽ còn sợ hấn hay sao?

Có chút chiến sĩ Hữu Hùng nhất tộc tính tình thô một chút lập tức bay lên trời, muốn bày rõ đao thương phân một cái cao thấp với Cộng Công Thị. Nhưng các trưởng lão Hữu Hùng nhất tộc liên thanh quát lớn, đem những chiến sĩ xúc động mắng không ngừng đầu lên nổi.

Mặc kệ Cộng Công Thị nói chuyện khó nghe bao nhiêu, đây là tử thù của Chúc Dung Thị cùng Cộng Công Thị, Hữu Hùng nhất tộc bọn họ xen vào làm gì?

Bầu trời, mặt đất đều hóa thành một mảng hỗn độn, liệt hỏa cùng đại thủy lao vào nhau diễn biến ra cả mảng lớn hơi nước che khuất thiên địa. Chúc Dung Thị lớn tiếng quát: “Lão thủy quỷ, đừng làm hỏng căn cơ Hữu Hùng nhất tộc. Theo ta đi chỗ cao phân một cái sinh tử!”

Cộng Công Thị cười lên quái dị ‘Khắc khắc’: “Tiểu hỏa quỷ, Hữu Hùng nhất tộc chân thối cũng đáng cho người nịnh bợ? Hỏng căn cơ của bọn hấn lại như thế nào? Bọn họ có thể làm khó dễ được ta? Có thể làm gì được ức vạn tinh nhuệ của Bắc Hoang ta?”

Chúc Dung Thị hừ lạnh một tiếng, một ánh lửa lao thẳng lên trời, trong chớp mắt đã tan vào lên chín tầng mây không thấy bóng dáng.

Cộng Công Thị liên thanh cười quái dị, cũng hóa thành một đạo hắc khí xông lên trời. Vừa đuổi giết hăn vừa lớn tiếng quát mắng, sự kiêu ngạo nhất thời không ai bằng.

Cơ Hạo ngẩng đầu ngơ ngác nhìn bầu trời, qua một lúc lâu, hăn lẩm bẩm: “Chúc Dung Thị tới thật nhanh, xem ra trong linh hồn Chúc Dung Thiên Mệnh, cũng có hăn giở thủ đoạn... Hắc, dù sao cũng là con trai ruột, bị người ta giết, là nhất định phải tới trả thù!”

Một tiếng kiếm ngân phóng lên cao, Đế Thuấn bắn ra một đạo kim quang lao thẳng lên trời, Hiên Viên kiếm hóa thành một con cự long màu vàng theo sát ở bên người Đế Thuấn.

Một lại một đại thần nhân tộc bùng bùng hứng thú theo Đế Thuấn phóng lên cao.

Cơ Hạo thấy rõ, các đại nhân vật kia của nhân tộc, ai cũng đều mặt mày hớn hở, tựa như đem Chúc Dung Thị và Cộng Công Thị ác đấu coi là một hồi tiêu khiển khó có được. Càng có người đồn dập thảo luận, tranh luận Chúc Dung Thị và Cộng Công Thị thắng thua, thậm chí còn có tộc trưởng mấy đại tộc vỗ tay, định ra khoản tiền đặt cược lớn.

Cơ Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra các đại thần nhân tộc cũng không đem thủy hỏa chi tranh để trong lòng.

Chúc Dung thần tộc, Cộng Công thần tộc, vô số năm qua vì tranh đoạt quyền bính liên minh bộ lạc nhân tộc, tranh đấu gay gắt lẫn nhau không biết đã bao nhiêu lần, chuyện hai tộc điểm quân đội đánh nhau to cũng có nhiều hơn trăm lần.

Thấy được bọn họ đánh nhau chém giết nhiều rồi, các đại thần nhân tộc đều không đem chuyện này coi là thật.

“Chẳng qua, lần này có thể khác trước kia đấy!” Cơ Hạo nhếch nhếch miệng,

Thiên Địa Kim Kiều nổi lên một đạo thần quang màu vàng sẫm, mang theo hắc bay lên trời, so với người khác nhanh hơn một bước nhảy tới ngoài chín tầng trời.

Nếu Cơ Hạo không tính sai mà nói, kế tiếp sắp xảy ra chính là...

Vừa mới lao ra khỏi tầng cương phong của Trung Lục thế giới, vừa mới tới trong vũ trụ bên ngoài, chợt nghe một tiếng rống giận thê lương truyền đến, Cộng Công Thị khôi phục bản thể, toàn thân tóe máu cấp tốc rơi xuống.

“Thua nhanh như vậy?” Cơ Hạo kinh hãi rống lớn một tiếng.

Chúc Dung Thị ngờ ngác đứng giữa không trung, mờ mịt nhìn song kiếm trong tay: “Lão quỷ này thua nhanh như vậy? Là ta mấy năm nay thần thông tiến nhanh, hay là tuổi tác lão quỷ này sống đến trên thân Chu La thú rồi?”

Cộng Công Thị khàn giọng rống giận, trong miệng phun bọt mép cũng không biết hắc đang mắng những gì.

Chỉ nhìn thấy thân thể hắc đột nhiên nhoáng lên một cái, tru lên một tiếng thê lương, kéo theo một làn sóng kéo dài trăm vạn dặm, hung hăng lao đầu hướng về phía Bất Chu sơn trụ trời chính giữa Trung Lục thế giới.

Một tiếng nổ vang truyền khắp Bàn Cổ thế giới, ngay cả nơi tứ hoang cũng nghe thấy rõ ràng.

Sườn núi Bất Chu sơn bị phá vỡ một lỗ thủng thật lớn, nửa đoạn trên của ngọn núi đột nhiên run lên, cong vẹo hướng phía dưới nện xuống.

Nhìn trụ trời sụp nghiêng, Đế Thuấn kinh hô một tiếng: “Nguy rồi!”

Chương 920: Đụng Núi

Trụ trời cao bao nhiêu?

Vấn đề nhàm chán này, trước kia chưa ai từng hỏi, dù sao mọi người đều biết, theo trụ trời leo lên trên, xuyên qua mấy trăm tầng cương phong lưu vân các nơi hiểm yếu, có thể đi mãi hướng lên thượng cổ thiên đình.

Nhưng mọi người đều biết, truyền thuyết trụ trời là một đoạn xương cột sống của Bàn Cổ thánh nhân biến thành, cao ngất trong mây, cao không lường được.

Nửa đoạn trụ trời sụp xuống, tuy cách thật xa, bọn người Cơ Hạo đều nhìn thấy một đoạn núi toàn thân lóng lánh hào quang tươi đẹp, nó to vô cùng, không biết dài bao nhiêu nổi lên đầy trời mây tía, ma sát ra vô số lửa, gào thét hướng phía Bồ Phán đập tới.

Xa xa nhìn lại, nếu để nửa đoạn ngọn núi này tự nhiên rơi xuống, sợ là vừa lúc nện ở trên Bồ Phán.

Đế Thuấn bị dọa mất hồn, khàn giọng cả giận nói: “Ngăn nó! Ngăn nó! Ngăn nó!”

Rống liên ba tiếng ‘Ngăn nó’, Đế Thuấn mang theo mấy chục tâm phúc trọng thần bay nhanh về phía trước, muốn ngăn trở trụ trời gãy đổ.

Nhưng họ cách trụ trời còn xa mấy ngàn dặm, trụ trời tạo ra mây tía cương phong như thực chất vỗ vào trên người bọn họ, lấy tu vi của Đế Thuấn, cho dù cầm Hiên Viên kiếm, càng có vài món chí bảo Nhân Hoàng bí truyền hộ thân, hẳn cũng bị chấn động tới mức miệng phun máu tươi, không thể nào tới gần trụ trời thêm nửa bước.

“Thương thiên à!” Đế Thuấn cùng một đám nhân tộc đại thần trợn mắt há hốc mồm nhìn trụ trời nhằm vào đầu nện xuống.

Bọn họ không sợ chết, nhưng Bồ Phán có ước vạn con dân nhân tộc, nửa đoạn trụ trời này nện xuống, vô số tinh anh nhân tộc đều sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Cộng Công Thị, người đáng chết, người đáng chết!” Đế Thuấn cùng một đám đại thần đồng thời rống giận, con mắt cũng đỏ lên.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, hắc tế ra Bàn Hi Thần Kính, một đạo thần quang âm u hướng trụ trời đổ nghiêng lao tới. Thần quang chặn trước trụ trời, từng tầng lưu quang mây tía bị thần quang phá vỡ, một áp lực đáng sợ ập vào đầu, Bàn Hi Thần Kính rên rỉ vài tiếng, hóa thành một đạo u quang lao về trong cơ thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo chỉ cảm một phần vạn khoảnh khắc thời gian, một áp lực đáng sợ xuyên thấu qua Bàn Hi Thần Kính ủa vào thân thể hắc, chấn động tới mức tứ chi bách hải gân cốt hắc vỡ vụn từng tắc một, lục phủ ngũ tạng thiếu chút nữa bị chấn thành một đám thịt vụn.

Phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, Cơ Hạo lắc lư đứng không vững độn quang, giống như sao băng từ trên cao rơi xuống.

Bất đắc dĩ nhìn trụ trời tạo nên mảng lớn lưu quang mây tía đập xuống phía dưới, Cơ Hạo lớn tiếng gào rống: “Đế Thuấn, các vị, tránh ra! Không ngăn được, không ngăn được! Bồ Phán, đáng chết, Cộng Công Thị, người là cố ý, người là cố ý!”

Cộng Công Thị từng trải so với Chúc Dung Thị lâu hơn nhiều lắm, tu vi hắc so với Chúc Dung Thị chỉ cao hơn chứ không thấp. Hắc và Chúc Dung Thị vừa mới lao lên trời cao chỉ thời gian mấy hơi thở, thế mà đã đại bại mang tính sụp đổ?

Cộng Công Thị không dễ thất bại như vậy, hắc là cố ý giả bộ bộ dáng then quá hóa giận, cố ý lao đầu húc gãy trụ trời!

Khiến Cơ Hạo chấn động là, hắc chỉ hơi cảm một chút trụ trời sụp đã bị thương nặng, Cộng Công Thị gã này, hắc sao có thể húc gãy trụ trời? Trụ trời này uy lực như thế, cái này gần như không phải sức người có thể phá hỏng!

“Quả nhiên tâm cơ ghê gớm. Hắc vận dụng Thiên Địa Đại Trận của thiên đình, ép gãy Bất Chu sơn!”

Trong thần hồn không gian, hư ảnh vạn phần cảm tức rít gào một tiếng: “Hắc thể mà nắm giữ Thiên Địa Đại Trận của thiên đình, hắc vận dụng lực lượng thiên đình, ép gãy Bất Chu sơn! Cộng Công Thị, người tội đáng chết vạn lần!”

Cơ Hạo ngẩng phắt đầu lên, liền nhìn thấy đỉnh trời cực cao, một luồng khí lạnh năm màu như ẩn như hiện. Một uy áp đáng sợ đến cực điểm lao vào đầu. Luồng hơi thở đó Cơ Hạo cực kỳ quen thuộc, chính là trận lực dao động chỉ Thiên Địa Đại Trận có Nghiêu Sơn thành cũng từng bố trí.

Cộng Công Thị đã khống chế thiên đình?

Hắc dùng Thiên Địa Đại Trận bản đầy đủ của thiên đình ép gãy Bất Chu sơn?

Bất Chu sơn đã bị hao tổn nghiêm trọng, Cộng Công Thị chỉ là ở trên Bất Chu sơn đồ nhẹ nhàng húc một cái, như một cọng cỏ cuối cùng, triệt để ép gãy Bất Chu sơn!

Nhưng hắc muốn làm gì? Hắc làm như vậy, rốt cuộc có dụng ý gì?

“Bất Chu sơn, trung tâm vách ngăn của bản thân Bàn Cổ thể giới, tổng đầu mối then chốt thiên địa linh mạch của Bàn Cổ thể giới. Bất Chu sơn bị phá hủy, sức chống cự của Bàn Cổ thể giới đối với bên ngoài suy yếu đi chín thành!” Hư ảnh gần như điên cuồng rống giận: “Các đỉnh cấp đỉnh cấp của dị tộc sở dĩ không thể xâm nhập Bàn Cổ thể giới, bởi vì Bất Chu sơn chống đỡ toàn bộ vách ngăn thể giới. Bất Chu sơn bị hủy...”

Hư ảnh không nói nữa, nhưng Cơ Hạo đã bị dọa toát một thân mồ hôi lạnh.

Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc các dị tộc này, bọn họ có thể chinh phục vô số thế giới, trong tộc bọn họ tự nhiên cũng có vô số đại năng đỉnh cấp. Nhưng nhiều năm như vậy trôi qua, các dị tộc đó lại còn chưa hoàn toàn chinh phục Bàn Cổ thế giới.

Là Bàn Cổ thế giới Oa Linh, Đông công, Tây mỗ các thủ hộ này quá cường đại sao?

Hay là vì vách ngăn của bản thân Bàn Cổ thế giới, các đại năng đỉnh cao của dị tộc không thể thông qua truyền tống trận vượt giới buông xuống Bàn Cổ thế giới?

Hiện tại Bất Chu sơn bị phá hủy, vách ngăn bản thân Bàn Cổ thế giới bị suy yếu hơn chín thành, rất có thể những đại năng đỉnh cao dị tộc trước kia không thể thông qua truyền tống đại trận vượt giới, bọn họ có thể tự mình buông xuống Bàn Cổ thế giới. Tới lúc đó, Oa Linh, Đông công, Tây mỗ bọn họ còn có thể là đối thủ của kẻ địch?

Cộng Công Thị làm như vậy, hẳn tương đương bán đứng toàn bộ Bàn Cổ thế giới.

“Cộng Công Thị, tội người đáng chết vạn lần!” Cơ Hạo khàn giọng rống giận mắng to.

“Ngăn Bất Chu sơn, cho dù chúng ta tan xương nát thịt, ngăn nó!” Đế Thuấn giơ lên Hiên Viên kiếm, vừa hộc máu vừa cứng rắn hướng Bất Chu sơn húc tới: “Bồ Phản, không chỉ có Bồ Phản, Bồ Phản, càng là nơi bảo tồn văn minh từ xưa đến nay của nhân tộc, chúng ta có thể chết, Bồ Phản không thể vong!”

Cơ Hạo nhớ tới Bồ Phản Vu Điện, nhớ tới các học đồ trong Vu Điện đến từ tứ hoang đại lục, nhớ tới các vu sư Tự Văn Mệnh và Đế Thuấn tiêu phí vô số tâm lực giáo dục ra, những đại vu sư ở phương diện trận pháp, phù văn, đan dược, luyện khí có thành tựu trác tuyệt!

Đế Thuấn nói không sai, Bồ Phán là nơi bảo tồn trí tuệ văn minh nhân tộc từ xưa đến nay tích góp từng chút một.

Nếu là Bồ Phán xong rồi, như vậy kết tinh trí tuệ vô số năm qua của nhân tộc ít nhất cũng bị phá hủy tám phần, nếu là toàn bộ nhân loại đều chìm đắm vào tiêu chuẩn văn minh như Hỏa Nha bộ năm đó, như vậy nhân tộc cũng xong rồi.

“Ta – đệch!” Cơ Hạo rít gào một tiếng trầm thấp, hấn mạnh mẽ thúc dục Bàn Hi Thần Kính, phóng ra một đạo thần quang bảo vệ toàn thân, tay trái Cửu Dương Qua, tay phải Cửu Dương Đãng Ma Kiếm, toàn lực thúc dục Cửu Dương Vô Cấu Y, dùng Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên thúc dục thái dương lực phạm vi mấy vạn dặm, bản thân hóa thành một quầng lửa màu vàng hướng Bất Chu sơn sập lao tới.

Một lại một trọng thần nhân tộc lẳng lặng không lên tiếng thiêu đốt bản mạng vu tình lên trong cơ thể, cả người tạo ra những mảng vu lực hùng hồn vô cùng, hoặc là ánh lửa quẩn quanh, hoặc là chớp lóe lên, hoặc là có hư ảnh các ngọn núi lớn lơ lửng ở đỉnh đầu.

Các tộc trưởng, các trưởng lão đại bộ tộc đỉnh cấp của nhân tộc, bọn họ giống như tiểu vô lại đầu đường mắng khó nghe thô tục, đuổi cổ hướng về phía nửa đoạn Bất Chu sơn đổ vào đầu lao tới.

Chương 921: Anh Hùng

Đỉnh đầu Đế Thuấn bốc lên mây tía, tám mươi một viên bản mạng vu tinh ở trong mây tía bốc lên phập phồng, mỗi một bản mạng vu tinh đều so với thái cổ tinh thần trên trời còn loá mắt hơn, vu lực mỗi một viên bản mạng vu tinh chất chứa đều mệnh mệnh khôn cùng, dày nặng như núi.

Cơ Hạo trong lúc gấp gấp hướng đỉnh đầu Đế Thuấn liếc một cái, con người của hắn chợt co rút lại bằng đầu kim.

Đế Thuấn tu luyện là bí pháp cỡ nào?

Đều là bản mạng vu tinh, vu lực chất chứa trong mỗi một khóa bản mạng vu tinh của Đế Thuấn, đều là gấp trăm lần thậm chí nhiều hơn bản mạng vu tinh trong cơ thể Cơ Hạo. Như thế Đế Thuấn tuy chỉ có tám mươi một bản mạng vu tinh, nhưng sự hùng hậu của vu lực của hắn quả thực nghe rợn cả người.

Vu lực cường đại như thế, có thể tưởng tượng thân thể Đế Thuấn mạnh mẽ bao nhiêu, trong Vu Đế nhân tộc sợ là cực ít người có thể địch nổi.

“Đứng vững!”

Đế Thuấn thấp giọng rít gào một tiếng, Hiên Viên Kiếm ở trong tay hắn phóng ra một tiếng kiếm ngân cao vút, trường kiếm màu vàng hung hăng điểm một kiếm ở trong hư không.

Bất Chu sơn nổi khói sóng, cương phong như thực chất, hung hăng va vào trên thân Hiên Viên Kiếm. Toàn thân Đế Thuấn run lên, tiếng khớp xương trong cơ thể vỡ vụn vang lên như rang lạc, hắn học từng ngum từng ngum máu, trên làn da nứt ra vô số vết thương sâu có thể chạm tới xương.

Hiên Viên Kiếm rên rỉ, thân kiếm gấp khúc như trăng, trên lưỡi kiếm vô số luồng sáng màu vàng chấn động, trên mũi kiếm một điểm sáng vàng cấp tốc

sáng lên, dần dần càng lúc càng sáng, cuối cùng như một vầng mặt trời màu vàng treo cao hư không, không ngừng chấn vỡ từng đợt mây khói cương phong Bất Chu sơn tạo nên.

“Đứng vững!”

Cao Đào mang theo con Hải Trãi kia của hãn lao đầu húc lên, đỉnh đầu hấn một đám mây đen quay cuồng, trong mây đen cũng là tám mươi một bản mạng vu tinh cực lớn xoay tròn bay lên. Chợt nghe một tiếng nổ vang, mấy chục mảnh Bất Chu sơn cuốn lên làn mây vũ ở trên thân Cao Đào, nửa bên người Cao Đào lõm xuống, da mặt tái nhợt như tuyết, một ngụm máu phun ra xa mấy chục trượng.

Hải Trãi hung tợn lao đầu về phía Bất Chu sơn. Cách bản thể Bất Chu sơn còn xa mấy ngàn dặm, Bất Chu sơn sụp đổ cuốn lên một đạo cương phong giống như tấm sắt vũ vào đỉnh đầu Hải Trãi.

Rên rỉ một tiếng, cái sừng duy nhất của Hải Trãi vỡ nát, nửa bên xương sọ lõm xuống, trong miệng cũng không ngừng phun ra lượng lớn máu.

“Đứng vững, các huynh đệ!”

Tộc trưởng Liệt Sơn thị ngửa mặt lên trời rộng to, dang hai tay nặng nề hướng trong hư không vũ một cái.

Hư không chấn động, từng khối lớn khói giống như khối sắt bọc cương phong, hung hăng đánh trên tay, trên người hãn. Đôi mắt tộc trưởng Liệt Sơn thị lồi ra khỏi hốc mắt, toàn thân chợt bị áp lực khủng bố, con mắt hãn phát nổ ngay tại chỗ, cả người phun ra mấy chục dòng máu.

“Đều đứng vững cho ta, mọi người, đừng làm tổ tông mất mặt!”

Tộc trưởng Hoa Tư thị mang theo vài vị trưởng lão căn răng lao lên, đối mặt Bất Chu sơn giống như trời sập nện xuống, bất cứ kỹ xảo nào cũng mất đi đất

dụng võ. Bọn họ dốc hết toàn lực vận vu lực toàn thân, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa lao lên.

Tiếng nứt xương trầm trầm không dứt bên tai. Tộc trưởng Hoa Tư thị rú thảm một tiếng, toàn bộ cơ thịt của hai tay bị lực phản chấn đáng sợ nổ vỡ nát, sau đó nửa thân trên ngực phát nổ, lộ ra nội tạng kịch liệt mấp máy trong ngực.

Mấy vị trưởng lão Hoa Tư thị đồng loạt rống to, toàn thân bọn họ máu thịt phun trào, trên xương khớp có các luồng sáng loá mắt. Từng khối xương không ngừng vỡ vụn lại không ngừng trọng sinh, bọn họ lớn tiếng rủa trời mắng đất, dùng thân thể nhỏ bé của mình lần lượt lao về phía Bất Chu sơn bị sập.

“Người chết – chim – hướng lên trời! Ha ha!”

Mấy vị trưởng lão Khoa Phụ tộc, Long Bá quốc tận tình buông ra thân thể của mình. Các trưởng lão Khoa Phụ tộc cao khoảng mười dặm, giống như người khổng lồ chiến thiên đấu địa, vùng binh khí hướng tới Bất Chu sơn sụp xuống chém lung tung bổ bừa bãi một phen.

Bọn họ binh khí vỡ vụn, tay gãy, trong máu thịt bay tứ tung bọn họ nghiêng răng lao đầu húc vào trong sương khói gió dữ trên trời cao sụp xuống.

Các trưởng lão Long Bá quốc lớn tiếng rít gào. Bọn họ hít khí từng ngụm từng ngụm, trong chớp mắt thân thể bọn họ bành trướng đến khoảng hai ba trăm dặm, tận tình khôi phục thân thể khổng lồ người nước Long Bá thời thượng cổ.

Bọn họ giơ lên cánh tay thật lớn, hung hăng vỗ vào trong cương phong và mây khói nhằm vào đầu nện xuống.

Thân thể bọn họ to lớn như thế, chấn động bọn họ chịu lớn hơn xa người khác. Cơ Hạo nhìn thấy rõ, từng đạo cương phong màu đen như dao cạo gào thét thổi qua thân thể bọn họ, mang đi từng khối máu thịt lớn.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, các trưởng lão Long Bá quốc hầu như là

nháy mắt đã bị cương phong Bất Chu sơn mang theo cạo thành khung xương máu thịt mơ hồ.

Đơn giản người nước Long Bá sinh mệnh tinh khí khổng lồ vô cùng, sinh mệnh lực bọn họ cực kỳ ương ngạnh, cương phong không ngừng cạo đi máu thịt trên người bọn họ, nhưng trên người họ cũng không ngừng trọng sinh máu thịt. Cương phong ma sát xương bọn họ, tung tóe lên cả mảng lớn đốm lửa, mấy trưởng lão Long Bá quốc ở trong cương phong màu đen khàn giọng kêu đau, chịu đựng khổ hình so với thiên đao vạn quả còn đáng sợ hơn nữa.

Một lại một tộc trưởng, trưởng lão ở nhân tộc quyền cao chức trọng rống to lao lên.

Ngày thường bọn họ tay nắm quyền cao, nơi đi tới vạn dân kính ngưỡng.

Đối mặt Bất Chu sơn sụp xuống, bọn họ là người đầu tiên lao lên.

Không có ai kiêng kị, không có ai sợ hãi, càng không có ai do dự chần chờ.

Đây không phải một niên đại tốt đẹp, đây là một niên đại hỗn loạn chết tiệt, nhưng đây cũng là thời đại mỹ diệu nhất. Tuyệt đại bộ phận các đại nhân vật cao cao tại thượng, trên người bọn họ luôn có thể tìm được điểm sáng làm người ta nhiệt huyết dâng trào!

Lãnh tụ bất cứ một bộ tộc nào, bọn họ đều có thể xưng được là ‘anh hùng’!

Bất Chu sơn tiếp tục đập xuống, thân núi to lớn hầu như che phủ toàn bộ bầu trời, không khí bị thân núi cấp tốc rơi xuống nghiền áp, tạo ra cương phong như thực chất. Thân núi cùng không khí kịch liệt ma sát, cổ mộc, linh dược, linh thảo, đoá hoa, các linh căn trên núi ở trong thiên hỏa do ma sát dẫn phát hùng hực thiêu đốt, sinh ra sương khói năm màu vờn quanh thân núi.

Vô số thần thú thần cầm gào thét từ trên Bất Chu sơn đổ sập rơi xuống, bay lên. Bọn nó hết hoảng thét chói tai muốn thoát khỏi Bất Chu sơn, nhưng bốn

phương tám hướng đều là cương phong chảy xiết, vô số cương phong như lưỡi đao đem nó thoải mái xay thành phần.

“Liều mạng!”

Cơ Hạo kéo theo một luồng sáng vàng huy hoàng, hung hăng lao đầu đánh vào trên cương phong Bất Chu sơn tạo ra.

Áp lực khủng bố ập vào đầu, cốt cách, cơ nhục vừa mới chữa trị một lần nữa sụp đổ, cả mảng lớn máu tươi từ trên người Cơ Hạo phun ra, đau đớn khiến thái dương đạo chủng của hắn cũng kịch liệt chấn động lên.

Thống khổ, Cơ Hạo rống cổ hòng, dùng thanh âm lớn nhất dốc hết toàn lực tru lên: “Cộng Công thị, ta – đêch – má – ngươi – mười – tám – đời – tổ – tông!”

Đế Thuần học ngậm máu lớn cười mà không nói, Cao Đào cùng với đám đông đại thần nhân tộc máu thịt toàn thân bay tứ tung, lại đồng loạt cất tiếng cười to hò rống, đem câu nói thô tục vô cùng kia của Cơ Hạo rống to lên, tiếng gầm cuộn cuộn hầu như truyền khắp nửa Trung Lục thế giới.

Mọi người đều biết, nếu hôm nay Đế Thuần trở xuống, bao gồm Cơ Hạo bọn họ ở trong chỉ cần có một người không chết, Cộng Công thần tộc sẽ là tử địch của nhân tộc!

Một ánh lửa lao vút đến, Chúc Dung thị lớn tiếng mắng Cộng Công thị, cũng húc đầu về phía Bất Chu sơn.

‘Ông’ một tiếng vang lên, nửa đoạn thân thể của Chúc Dung thị bị nổ nát, một tầng cương phong sương khói dày tới trăm dặm bị hắn lao đầu bay dạt ra bốn phía.

Phía dưới, các luồng sáng lao vút đến, chiến sĩ các tộc trong Hữu Hùng chi khu, vô luận bộ tộc nào, chỉ cần là có năng lực bay lên trời cao, tất cả bọn họ đều hung hãn không sợ chết xông lên chín tầng mây, liều mình lao đầu về phía Bất

Chu sơn.

Vô số máu tươi hóa thành mưa to tầm tã, gào thét rơi về phía mặt đất!

Chương 922: Thủ Hộ

Lương Chủ, trang viên ngoài thành.

Mấy chục thiếu nữ nhân tộc khoác lụa mỏng hát hay múa giỏi, hướng Đế Thích Sát ngồi ở trong bụi hoa tự rót tự uống nháy mắt.

Đế Thích Sát ngẩng đầu, xa xa ngắm nhìn phương hướng trụ trời.

Khi một tiếng nổ rung chuyển thiên địa kia truyền đến, nhìn thấy mây khói đầy trời bị cương phong đẩy đi, từng dải mây khói ma sát không khí phun ra một mảng lớn ánh sáng lửa cháy, Đế Thích Sát hưng phấn vỗ đùi, quát to một tiếng ‘Được rồi’.

Bầu trời tối đi, thiên địa linh khí xung quanh một mảng hỗn loạn, lấy thực lực Đế Thích Sát, hẳn cũng mơ hồ có một loại cảm giác bị ngâm mình ở trong nước khó có thể hô hấp. Thiên địa linh khí hỗn loạn ma sát lẫn nhau, tỏa ra ánh điện thật nhỏ.

Gió từ bốn phương tám hướng đồng thời thổi tới, gió hỗn độn va chạm lẫn nhau, cuốn lên các cột gió to nhỏ. Đế Thích Sát bỏ lại bầu rượu chén rượu, kéo theo một đạo huyết quang lao thẳng lên trời.

Cách cực kỳ xa xôi, Đế Thích Sát vẫn thấy được trụ trời kia như trời sập nhắm vào đầu nện xuống.

Thời điểm Bất Chu sơn ban đầu đứng sừng sững ở Trung Lục vị trí trung tâm thế giới, không có ai chú ý tới nó, cho dù là thời tiết tốt nhất, trừ phi đi đến phụ cận Bất Chu sơn, nếu không người thường cũng khó nhìn thấy bộ mặt chân thật của Bất Chu sơn.

Nhưng bị Cộng Công thị phá vỡ một cái động lớn, nửa đoạn Bất Chu sơn sụp xuống, vách ngăn thiên nhiên trước kia vờn quanh Bất Chu sơn vỡ vụn, sinh linh

Trung Lục thế giới phàm là có mắt, đều có thể nhìn thấy một ngọn núi lớn đội trời đạp đất bị lửa nóng khói đặc bao lấy, nửa đoạn ngọn núi lớn vô cùng đang từ chỗ cao hung hăng nện xuống.

Lấy thực lực Đế Thích Sát, hẳn thậm chí thấy được các điểm nhỏ loang loáng không ngừng lao về phía Bất Chu sơn.

“Dân bản xứ ngu xuẩn, đây chính là đầu mối then chốt của thiên địa thế giới các người, lấy thân thể yếu ớt, lực lượng mỏng manh của các người, các người sao có thể chống đỡ được nó?”

Đế Thích Sát trào phúng lăm bầm: “Nhưng cũng tốt, lúc này chủ động nhảy ra, đều là thủ lĩnh trong đám dân bản xứ tự xưng là anh hùng nhỉ? Các người chết đi. Chết đi, chết nhiều một chút, lúc ta chinh phục các người cũng sẽ bớt tốn sức chút.”

Cười ‘hì hì’ vài tiếng, Đế Thích Sát nheo mắt thấp giọng cười nói: “Khi ta chinh phục thế giới này, các người hiến tìn ngưỡng cho lão gia hỏa tham lam kia, ta chỉ cần thân thể các người là được. Các dân bản xứ ơi. Nô lệ, các người sẽ là nô lệ tốt nhất!”

Cúi đầu, nhìn các thiếu nữ nhân tộc trong trang viên sợ tới mức cuộn mình một chỗ run rẩy, Đế Thích Sát lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Ừm, loại nô lệ phẩm chất này, sẽ đáng giá nhiều tiền. Nữ nhân xinh đẹp sẽ là đồ chơi tốt nhất, mà các nam nhân cường tráng, xung phong hãm trận cho chúng ta cũng là nô binh đủ tư cách. Bọn họ so với đám tinh quái vô năng kia thì mạnh hơn rất nhiều.”

Trên không Hữu Hùng chi khư, Cơ Hạo lớn tiếng rít gào. Bàn Hi Thần Kính hào quang ảm đạm, Cửu Dương Đãng Ma Kiếm cùng Cửu Dương Qua đều phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng.

Bất Chu sơn, đầu mối then chốt thiên địa Bàn Cổ thế giới, xương sống Bàn

Cổ thánh nhân biến thành, muốn đối kháng Bất Chu sơn, hầu như tương đương đối phó hơn phân nửa thiên đạo ý chí Bàn Cổ thế giới nghiền áp.

Vu lực, pháp lực trong cơ thể Cơ Hạo hầu như hao hết, lực lượng tinh huyết hầu như cạn kiệt. Khớp xương toàn thân vỡ nát, trên cơ bắp nứt ra rồi chực vết rách dữ tợn, có thể nhìn thấy xương khớp bên trong suốt ánh vàng rực rỡ của hắc.

Thái dương đạo chủng ảm đạm không ánh sáng. Một đạo lại một đạo áp lực khủng bố nện vào đầu, thái dương đạo chủng của Cơ Hạo hầu như sắp vỡ nát.

Đế Thuấn đã kiệt sức.

Cao Đào đã ngất.

Tộc trưởng, trưởng lão các tộc tất cả đều bị thương nặng không dậy nổi, Chúc Dung thị càng là hơn phân nửa thân thể đều bị nghiền nát, chỉ còn lại có một mảng ánh lửa ảm đạm lơ lửng ở giữa không trung.

Vô số chiến sĩ các tộc quên cả sống chết lao về phía Bất Chu sơn, từng chút huyết quang ở trên bầu trời phát nổ, từng mảng lớn máu tươi phun xuống. Một số Vu Vương thực lực hơi thấp tan xương nát thịt ngay tại chỗ, các đại năng cấp Vu Đế cũng đều bị thương nặng rơi xuống.

Nhưng không có ai lui về phía sau, không có ai sợ hãi, mọi người đều lớn tiếng ân cần thăm hỏi tổ tiên Cộng Công thị, căn răng dùng hết lực lượng toàn thân lao về phía Bất Chu sơn.

Mưa máu tầm tả, nhuộm đỏ mặt đất Hữu Hùng chi khu.

Trên một mảng đại địa máu mênh mông, các vu tể Hữu Hùng nhất tộc hát lên tể ca bi ai, hướng thiên địa thần linh còn có các tổ linh nhân tộc đau khổ cầu xin.

Bất Chu sơn sụp xuống, vách ngăn của khoảng thiên địa này sụp đổ, chiến sĩ quên cả sống chết điên cuồng va chạm, cũng chỉ có thể miễn cưỡng trì hoãn tốc

độ Bất Chu sơn đổ nghiêng.

Nếu không có ai ra tay cứu vớt, Hữu Hùng chi khu sẽ bị Bất Chu sơn sụp xuống đập thành phấn, đổ thành Bồ Phấn của liên minh bộ lạc nhân tộc cũng sẽ bị phá hủy.

Có vu tế giơ lên đoản đao hắc ngọc chế thành, cắt thật sâu vào ngực mình, bọn họ dùng máu mình, thịt mình, mạng mình, linh hồn của mình làm tế phẩm, cầu nguyện tất cả tồn tại có linh trong thiên địa văn hồi trận đại họa ngập trời này.

Một tia chớp đáng sợ, to lớn vô cùng xé rách hư không, bầu trời tối như mực nhất thời bị ánh điện chia làm hai mảnh.

Trên bầu trời ánh điện xé ra, một cái thân rắn lớn vô cùng chột lóe, vô số tia chớp giống như hạt mưa bồ xuống, mây lành bảy màu từ bốn phương tám hướng hội tụ, một bóng người yếu điệu xuất hiện giữa không trung.

Thân trên là một thiếu nữ tuyệt đẹp, thân dưới là một cái đuôi rắn sắc sỡ quanh quẩn, tóc dài rối tung, Oa Linh cầm một dải lụa màu đỏ đứng ở trên một đám mây màu tím. Nàng nhìn thoáng qua Bất Chu sơn đổ sập, khuôn mặt tuyệt đẹp lạnh như băng, khóe mắt không ngừng co rúm, một sát ý đáng sợ tràn ngập thiên địa, phàm là người nhìn thấy nàng đều chỉ cảm thấy linh hồn cũng sắp bị đông lại.

“Cộng Công thị... Tốt, tốt, tốt, gan người to lắm!” Dải lụa trong tay Oa Linh tạo nên một dải hồng quang thật dài, mang theo tiếng gió ‘Vù vù’ vòng quanh nửa đoạn Bất Chu sơn đổ sập quẩn quanh mấy ngàn vòng, hai tay nàng quẩn dải lụa hung hăng kéo, nhất thời trong hư không truyền đến một tiếng sấm rền đáng sợ.

Đám mây màu tím chỗ Oa Linh âm âm tan rã, thân thể Oa Linh chột trầm xuống phía dưới. Dải băng màu đỏ ghì phá cánh tay Oa Linh, nhiều giọt máu tươi bảy màu không ngừng từ vết thương toát ra.

Khuôn mặt xinh đẹp của Oa Linh biến thành một mảng trắng bệch, trong thất khiếu không ngừng có máu tươi chảy xuống.

“Oa Linh, lão phu cũng đến!”

Xa xa một con bạch hạc thật lớn cực nhanh lướt đến, Đông công khoác áo tơ, dung mạo già nua trầm mặt, cầm một cây thước đồng xanh dài hai thước bốn tấc đứng ở trên lưng bạch hạc, xa xa đã vươn hai tay vỗ về phía trước.

Giữa không trung mây khói lượn lờ, hai bàn tay thật lớn phạm vi trăm vạn dặm nhẹ nhàng hướng bên trên nâng lên, hướng Bất Chu sơn sụp đổ nghiêng đón.

Lại một tiếng sấm rền, khuôn mặt già của Đông công chợt trắng bệch, trong thất khiếu máu tươi phun trào như suối, thân thể hắc nhoáng lên một cái, bạch hạc dưới chân kêu thảm một tiếng, trong mỏ cũng phun ra lượng lớn máu tươi.

“Lão già, một năm xương già, còn cật mạnh làm chi?”

Tiếng quát trầm thấp truyền đến, Tây mỗ mặc váy cung đình hoa mỹ, khí tức lại thô bạo như hồng hoang cự thú chạy như điên đến. Nàng rút gào một tiếng trầm thấp, liền giống chiến sĩ nhân tộc mãnh liệt vô cùng lao đầu húc về phía Bất Chu sơn nghiêng sập.

Lại là một tiếng sét vang lên, Tây mỗ hét lớn một tiếng, thân thể giống như sao sa hướng mặt đất nện xuống.

Bất Chu sơn không ngừng đổ nghiêng, ở dưới ba người Oa Linh liên thủ dừng nghiêng, chậm rãi hướng lên trên nhấc lên một chút.

Chương 923: Liên Thủ

Hư không một mảng yên tĩnh, chỉ có thanh âm cương phong gào thét thổi qua.

Đế Thuấn trở xuống, đám người Cơ Hạo sắc mặt tiêu tụy nhìn Bất Chu sơn treo ở giữa không trung bất động. Nửa đoạn Bất Chu sơn, ba người Oa Linh, Đông công, Tây mỗ liên thủ, cũng chỉ khiến nó tạm dừng thế đổ xuống lơ lửng ở giữa không trung, chỉ cần ba người một ai đó không đủ sức, lúc nào cũng có thể tiếp tục nện xuống.

Sửa sang lại một chút quần áo bị chấn động rách mướp, Đế Thuấn nghiêm nghị hướng ba người Oa Linh, Đông công, Tây mỗ hành một lễ.

Trên người Oa Linh hiện lên một ánh sáng sắc sỡ, nàng thấp giọng quát: “Không cần đa lễ, mau nghĩ cách, nửa đoạn tảng đá nát này nên xử trí như thế nào mới tốt? Hay cho một tên Bàn Cổ, thật ghê gớm, để lại một đoạn xương sống lưng, thế mà ba người chúng ta liên thủ còn không làm gì được?”

Ngữ khí Oa Linh cực kỳ bất thiện, từng giọt máu theo gò má trắng nõn của nàng không ngừng chảy xuống, rất hiển nhiên tâm tình của nàng chẳng tốt chút nào.

Đông công hai tay vờ nâng, hai bàn tay khổng lồ mây khói phạm vi trăm vạn dặm miễn cưỡng nâng nửa đoạn Bất Chu sơn, toàn thân hãn run rẩy không ngừng, mồ hôi không ngừng chảy ra, hãn ngay cả sức để nói chuyện cũng không có nữa.

Tây mỗ bị đập bay nổi giận gầm lên một tiếng, quanh thân lóe ra dải ánh sáng, giống như phát điên chạy thẳng lên, đỉnh đầu hư ảnh một quái thú bành trướng đến khoảng vạn trượng, hung hăng vung móng vuốt trước chặn Bất Chu sơn.

Trên trời, cương phong ngừng lại, mây khói tan đi, có Tây mỡ gia nhập, sắc mặt Oa Linh và Đông công đều tốt hơn không ít.

Nhưng Bất Chu sơn nặng cỡ nào, thân thể ba người đều có chút lắc lư, rất hiển nhiên bọn họ chỉ có thể tạm thời ổn định nửa đoạn trụ trời này, thời gian dài, hao hết pháp lực, bọn họ cũng không thể làm gì được nửa đoạn Bất Chu sơn này.

Đám người Đế Thuấn mặt mày đau khổ nhìn nửa đoạn trụ trời lớn vô cùng, Oa Linh bảo bọn họ nghĩ biện pháp, giờ này có thể nghĩ biện pháp gì?

Chợt giữa không trung trở lên tối như mực, cánh cửa kim loại điêu khắc vô số hình đầu ác quỷ phát ra tiếng ‘ken két’ mở ra, một mảng lớn tử khí màu đen nồng đậm từ trong cánh cửa trào ra, khoác trường bào màu đen, Minh đạo nhân hai tay ôm một đôi bảo kiếm hai màu đen trắng từ trong cửa nhẹ nhàng đi ra.

Mắt thấy hiện trường cảnh tượng thê lương như thế, Minh đạo nhân không buồn mà lại mừng, hân hưởng Đế Thuấn cười nói: “Đế Thuấn, lần này ta ra tay giúp, nhân tộc các người ngày sau lại có dũng sĩ chết trận, người phải giúp ta thuyết phục anh linh một ức chiến sĩ đưa về môn hạ ta!”

Oa Linh lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt bất thiện hướng Minh đạo nhân nhìn một cái.

Thân thể Minh đạo nhân khẽ run một cái. Hắn ngẩng đầu nhìn Oa Linh, mang theo một tia cẩn thận cười nói: “Oa Linh, Oa Linh, ta biết người xem trọng linh hồn đám nhân tộc, không muốn bọn họ đưa về môn hạ ta sau đó thoát ly thiên đạo luân hồi. Nhưng đây là đạo của ta, chúng ta nên giảng đạo lý, ta không thể vô duyên vô cớ bán sức cho nhân tộc chứ?”

Khuôn mặt Oa Linh khẽ động, nhắm đôi mắt lại.

Minh đạo nhân cười cười, đỉnh đầu hắn phun ra một làn khí đen. Theo tiếng rống to kinh thiên động địa, tám trăm bóng người to lớn từ trong khí đen nhảy ra.

Sát khí khủng bố thổi quét hư không, những bóng người khổng lồ cao tới trăm trượng đón gió nhoáng lên một cái, bắt đầu cấp tốc bành trướng.

Cơ Hạo nhìn chăm chú, bóng người Minh đạo nhân thả ra, rõ ràng là phi thiên cương thi do người nước Long Bá luyện thành.

Cũng không biết Minh đạo nhân dùng thủ đoạn gì, các cương thi do người nước Long Bá luyện thành cao trăm dặm, mặt ngoài thân thể mọc rậm rạp đầy vảy rồng màu đen, trên trán cũng có sừng rồng sinh ra, khí tức quanh thân như người lại không phải người, giống rồng lại không phải rồng, nằm giữa sinh tử, chất chứa vô số tà lực.

Cái miệng rộng khép mở, tám trăm cương thi kia trong miệng phun ra sương mù lấp lánh màu đen, nước chảy như sương mù đen ra ra vào vào trong miệng bọn họ, trong cơ thể bọn họ không ngừng có tiếng sóng nặng nề mơ hồ truyền đến, làm người ta không khỏi đoán trong cơ thể bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu lực lượng khổng lồ đang quay cuồng.

Một chuỗi tiếng vang lớn ‘Thùng thùng thùng’ không dứt bên tai, lân giáp sau lưng tám trăm cương thi to lớn mở ra, có cánh thịt dài khoảng trăm dặm từ trong lân giáp sinh trưởng ra. Bọn họ vỗ cánh, thân thể bay thẳng lên, giờ lên hai tay gặt gao nâng Bất Chu sơn.

Trong tiếng ‘Ù ù’, nửa đoạn Bất Chu sơn nghiêng bắt đầu thông thả hướng bên trên nâng lên, nơi hai đoạn Bất Chu sơn cao thấp tiếp xúc, bởi vì thân núi di động cùng ma sát, bắn tung tóe ra lửa ngập trời, lại càng không ngừng có hào quang lôi điện từ nơi đó phun ra.

Minh đạo nhân cấp tốc niệm tụng chú ngữ, trên thân hắn không ngừng phun ra lượng lớn sương mù đen, từng đám sương mù đen không ngừng bị những cương thi khổng lồ kia nuốt vào, kích thích đám cương thi đó ngửa mặt lên trời ‘ngao ngao’ rống giận, cơ bắp trên thân thể càng thêm cuộn cuộn như rồng như mãng.

Mắt thấy có Minh đạo nhân gia nhập, bốn vị đại năng liên thủ hẳn là có thể đem nửa đoạn Bất Chu sơn đổ nghiêng đỡ thẳng lại, tương lai nghĩ cách một chút, có lẽ còn có cơ hội đem nó một lần nữa luyện hóa khép lại.

Nhưng trên bầu trời, trên bầu trời cực cao, một làn khí lạnh bảy màu chột lóe, theo tiếng sấm sét đáng sợ, mấy trăm đạo thần lôi màu sắc rực rỡ to bằng vại nước gào thét rơi xuống, không sót một đạo bổ vào trên người Minh đạo nhân.

Minh đạo nhân ngay cả một chút khí lực cuối cùng cũng đã vắt ra, hẳn đang dốc hết toàn lực khống chế tám trăm cương thi to lớn đỡ thẳng Bất Chu sơn, hẳn ngay cả pháp lực dùng để phòng ngự bản thân cũng không lưu lại chút nào. Mấy trăm đạo thần lôi uy lực khổng lồ hạ xuống, lập tức đập Minh đạo nhân khàn giọng rú thảm, đạo bào màu đen trên người nổi lên mảng lớn gợn sóng, vô số đạo lôi quang xuyên thấu đạo bào đánh vào thân thể hẳn.

Minh đạo nhân tu là U Minh quỷ đạo, một thân pháp lực chí âm chí tà, thần lôi đến từ Thiên Địa Đại Trận của thiên đình đúng là khắc tinh của quỷ đạo.

Ngày thường lấy đạo hạnh pháp lực của Minh đạo nhân, cho dù Thiên Địa Đại Trận của thiên đình toàn lực mở ra cũng không thể làm gì nổi hẳn. Nhưng ở thời điểm đòi mạng này, mấy trăm tia sét đồng thời bổ vào trên thân hẳn, lập tức đánh cho tứ chi bách hải hẳn thủng vô số lỗ nhỏ, thiếu chút nữa đem nguyên thần chân linh của hẳn cũng bổ nát.

“Thiên đình!” Minh đạo nhân khàn giọng rống giận: “Ai đang khống chế đầu mối then chốt thiên đình?”

Phun ra một ngụm máu lớn, khí đen trên thân Minh đạo nhân chột ảm đạm, thân thể tám trăm cương thi nhoáng lên một cái, cánh tay bọn họ đồng thời bị Bất Chu sơn nặng nề dị thường ép tới mức vỡ vụn từng tắc một, vô số vảy rồng trên đôi tay tan rã bong xuống, cả mảng lớn khí đen từ trong cánh tay bọn họ phun ra.

Rên thảm một tiếng, Minh đạo nhân cũng há mồm phun ra một ngụm máu

bầm, vẻ mặt tiêu tụy rơi xuống phía dưới mấy chục dặm, thật không dễ gì mới đứng vững đám mây.

Oa Linh, Đông công, Tây mỗ, Đế Thuấn vẻ mặt trở nên thâm trầm, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, lại là thần lôi đến từ Thiên Địa Đại Trận của thiên đình cho bọn họ một đòn trí mạng. Mắt thấy Bất Chu sơn lại chậm rãi nghiêng xuống, trong miệng Oa Linh, Đông công, Tây mỗ không ngừng có máu chảy ra.

“Các vị đạo hữu, có thể nào quên sư huynh đệ ba người ta?”

Một trận gió mát từ trên trời cuốn tới, Đại Xích đạo nhân mặc thủy hỏa đạo bào màu đỏ, khuôn mặt hiền hoà đoan trang ngồi ở trên một cái bồ đoàn nước lửa theo gió mà tới. Nhìn thấy Bất Chu sơn nghiêng, một cái phất trần ở tay trái hất nhẹ nhàng run lên, liền có vô số đóa hoa sen thanh khí ngưng tụ thành bông dựng tràn ra, nhẹ nhàng đỡ ở dưới Bất Chu sơn.

Thanh Vi đạo nhân cầm một lá cờ dài màu sắc hỗn độn, quanh thân dòng khí hỗn độn dâng trào, quấy động nửa hư không cũng xao động bất an đứng ở trên đỉnh chỗ cực cao, lá cờ phướn dài trong tay vung lên, một đạo hỗn độn thần lôi đánh ra, nổ làm nửa bầu trời là một mảng ánh lửa quay cuồng, mạnh mẽ đem cổng thiên đình nổ ầm ầm mở ra.

“Là ai đang nắm giữ thiên đình? Lăn ra đây, để bản đạo kiến thức một chút, xem ai có lá gan lớn như vậy gây họa giới này!”

Thanh Vi đạo nhân mặt đầy sát khí nghiêm nghị, sát ý quanh thân hầu như ngưng tụ thành thực chất.

Chương 924: Lâm Ngụy Hiến Kế

Cổng thiên đình đóng chặt, tầng tầng khí lành bao phủ trên cửa, sấm sét mơ hồ lóe lên ở phía sau cửa, không có chút thanh âm nào truyền đến.

Thanh Vi đạo nhân cầm lá cờ phướn, đứng ở ngoài cửa lớn thiên đình lẳng lặng đợi một lúc, thấy trong thiên đình không có nửa điểm động tĩnh, không khỏi cười lạnh ‘hì hì’ vài tiếng, rung tay đánh ra một đạo hỗn độn lôi đình, nổ tung làm cổng thiên đình hơi chấn động, vô số ánh sáng màu sắc phun trào ra, nửa bên bầu trời cũng bị nhuộm thành bảy màu sắc.

Hai tay Đại Xích đạo nhân như ôm quả cầu, mười ngón nhẹ nhàng run lên, từng luồng thanh khí không ngừng từ đầu ngón tay phun ra, mảng lớn thanh khí ngưng tụ thành hoa sen càng nở càng tràn đầy, hoa sen lấy hàng vạn để tính kẻ sát Bất Chu sơn nghiêng nở rộ, nơi hoa sen và thân núi tiếp xúc tung tóe ra vô số ánh lửa tia điện, cả đồng cát đá sỏi nhỏ vụn không ngừng từ trên thân núi bong ra.

Nhìn thấy Thanh Vi đạo nhân rất có tư thế trực tiếp lao vào thiên đình, Đại Xích đạo nhân thấp giọng quát: “Thanh Vi đừng vội lỗ mãng, thiên đình, thiên địa cũng là chỗ ra hiệu lệnh, chúng ta người thế ngoại, sao có thể dễ dàng mạo phạm uy nghiêm thiên địa?”

Thanh Vi đạo nhân đã xắn lên tay áo ngăn ngực, hung hăng trừng mắt nhìn cổng thiên đình khói màu lượn lờ một cái, lạnh giọng quát: “Tốt, tốt, tốt, bản đạo không xông vào thiên đình, các người đừng để ở ngoài thiên đình bị bản đạo bắt được!”

Cơ Hạo ở một bên nhếch miệng cười không ngừng, vô cùng ác ý nhìn cánh cổng thiên đình đóng chặt.

Cộng Công thị, tự tạo nghiệt, tự đi tiêu thụ đi. Thanh Vi đạo nhân cũng không phải người rộng lượng thế nào cả, bị hấn nhớ thương, ngày lành của Cộng Công

thần tộc người đã hết rồi.

Cờ phướn hỗn độn trong tay Thanh Vi đạo nhân nhẹ nhàng run lên, một mảng lớn hỗn độn chi khí hóa thành những bàn tay to đồm ngược xuống, hung hăng bắt lấy Bất Chu sơn muốn đem thân núi đổ gãy của nó đỡ thẳng lại.

Oa Linh, Đông công, Tây mỗ, Minh đạo nhân, Chúc Dung thị mắt thấy có hai đại cường viện tới, không khỏi cùng cất tiếng kêu khê, đều dốc hết toàn lực thi triển thần thông, mảng lớn rắng màu khí lành bao lấy nửa đoạn Bất Chu sơn gãy, chậm rãi đẩy nó, từng chút từng tia đem Bất Chu sơn đỡ thẳng lại.

Thân Bất Chu sơn vốn nghiêng bốn mươi lăm độ, chậm rãi được đỡ thẳng đến ba mươi độ, hai mươi độ, mười độ...

Mắt thấy Bất Chu sơn gãy đã sắp được đỡ thẳng, chỉ cần sau này hao phí một ít thần thông pháp lực, vận dụng một ít thiên địa thần tài đem chỗ gãy tu bổ thỏa đáng, lấy sự thần dị của Bất Chu sơn, không tốn bao nhiêu thời gian, nó có thể tự khép lại như lúc ban đầu.

Nhưng trên cổng chính thiên đình đột nhiên xuất hiện một gương mặt thần ma dữ tợn, gương mặt khổng lồ này của thần ma toàn thân loi quang xanh tím quần quanh mở mắt ra, lạnh lẽo vô tình nhìn đoàn người Đại Xích đạo nhân đang bận rộn, đột nhiên mở miệng hung hăng phun.

Trong mồm gương mặt thần ma khổng lồ lượn lờ ánh sáng bảy màu, điện tương sền sệt như thủy ngân mang theo tiếng kêu chói tai trút xuống, hóa thành vô số dòng điện màu bạc to bằng vại nước rọp trời rọp đất hướng các vị đại năng đang đỡ thẳng Bất Chu sơn nện xuống.

“Cộng Công thị!” Chúc Dung thị lớn tiếng hét dài, hai mắt hắt phun lửa, hung hăng nhìn về phía thiên đình.

“Cộng Công thị, người muốn chết!” Cơ Hạo đội Bàn Hi Thần Kính phóng lên cao, một hào quang âm u che nửa bên bầu trời, hắt dốc hết toàn lực thúc dục

uy lực Bàn Hi Thần Kính, miễn cưỡng bảo vệ non nửa đoạn thân Bất Chu sơn bị nghiêng.

Đế Thuấn sức cùng lực kiệt cắn nát đầu lưỡi, cố lấy một chút vu lực cuối cùng, vung Hiên Viên Kiếm phóng lên cao, hung hăng bổ một kiếm về phía cửa chính thiên đình. Thân là Nhân Hoàng, lại đánh vỡ điều luật thượng cổ thiên địa, hướng về tượng trưng uy nghiêm thiên địa vung bảo kiếm, Đế Thuấn đã tức giận đến hoàn toàn điên cuồng, không để ý tất cả.

Điện quang như nước trút xuống trên Bàn Hi Thần Kính. Đây là thiên địa ý chí của Bàn Cổ thế giới biến thành hàng ma thần lôi thiên đình toàn lực đánh ra.

Bàn Hi Thần Kính tất nhiên là vô thượng chí bảo, thứ nhất là vật ngoại lai, còn mơ hồ chịu thiên địa pháp tắc của Bàn Cổ thế giới bài xích, hai là Cơ Hạo tu vi có hạn, căn bản không thể phát huy ra toàn bộ uy năng của nó. Thần kính sau khi giúp Cơ Hạo ngăn cản tuyệt đại bộ phận uy năng, vẫn có non nửa số tia điện rơi ở trên thân hắn.

Cửu Dương Vô Cấu Y dâng lên chín vầng mặt trời chói chang, kim quang huy hoàng bảo vệ toàn thân Cơ Hạo.

Tia điện như nước, Cửu Dương Vô Cấu Y đem uy lực thần lôi còn sót lại hoàn toàn đỡ lấy, bản thân Cơ Hạo lại thừa nhận không nổi áp lực khổng lồ do thần lôi mang đến, bị ép chìm xuống phía dưới từng chút một. Sau mấy nhịp thở, Cơ Hạo đã lao đầu đánh vào trên Bất Chu sơn.

Hai chân nặng nề đạp ở trên Bất Chu sơn, Cơ Hạo chỉ cảm thấy thân thể như bị một vạn ngọn núi lớn đè, Bàn Hi Thần Kính và Cửu Dương Vô Cấu Y thay hẳn chặn toàn bộ uy năng của hàng ma thần lôi, lại không có sức lại tiêu trừ cho hắn chấn động khủng bố thần lôi tự mang.

Tiếng ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, xương khớp trong cơ thể Cơ Hạo vỡ nát từng tắc một.

Áp lực khổng lồ điên cuồng áp bức tiềm lực của Cơ Hạo, đỉnh nhỏ nằm màu trong bụng điên cuồng xoay tròn, Bàn Giả thái dương bị cái đỉnh nhỏ cấp tốc luyện hóa cắn nuốt, từng dòng lũ màu vàng như những con rồng khổng lồ ủa vào thân thể Cơ Hạo, ập vào toàn bộ vu huyết cùng kinh lạc của hắn, ở trong vu huyết của hắn đốt sáng lên một lại một bản mạng vu tinh.

Xương khớp vỡ vụn lại không ngừng chữa trị, sau đó lần lượt bị nghiền nát, lại một lần nữa được chữa trị.

Cơ Hạo thúc dục Bàn Hi Thần Kính, gắt gao bảo vệ non nửa đoạn thân núi Bất Chu sơn đổ nghiêng.

“Tiểu tử này gan dạ lắm!” Minh đạo nhân nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, đột nhiên cười lên: “Tiểu tử, sau khi người chết, nguyện đầu nhập môn hạ bản đạo hay không?”

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân đồng thời nhìn về phía Minh đạo nhân, ánh mắt hai người lạnh lùng như băng, đồng thời ‘Hừ’ một tiếng.

Thân thể Minh đạo nhân khẽ run rẩy, chột ngẩng đầu nhìn Đại Xích đạo nhân và Thanh Vi đạo nhân một cái, khô cần cười cười. Hắn nhanh chóng liếc một cái, rút cuộc từ trong hộ thân kim quang của Cơ Hạo, nhìn ra một tia dấu vết Hồng Mông bảo cấm Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân liên thủ thêm vào.

Minh đạo nhân không hé răng nữa, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi thúc dục tám trăm cương thi to lớn, dốc hết toàn lực muốn đỡ thẳng Bất Chu sơn.

Nhưng hơn phân nửa đoạn Bất Chu sơn bại lộ ở ngoài Bàn Hi Thần Kính che chở bị hàng ma thần lôi đánh phá, lực đánh đáng sợ khiến thân núi chột nghiêng, theo tiếng ‘ken két’ đáng sợ, thân núi vốn sắp được đỡ thẳng không ngừng nghiền áp xuống phía dưới, trong chớp mắt đã hình thành góc vuông chín mươi độ với nửa thân núi phía dưới.

Kiểm quang của Đế Thuấn bổ vào trên cổng thiên đình, gương mặt thần ma xanh tím kia hung hăng hướng hấn rít gào một tiếng, một dòng điện tương như nước phun ra, hung hăng nện ở trên ngực Đế Thuấn, đem hấn đánh cho toàn thân bốc khói đen bay ra xa hơn ngàn dặm.

Đế Thuấn hộc ngậm máu lớn, tuyệt vọng nhìn cổng thiên đình không tổn hao gì.

Hấn đã vận dụng toàn lực, nhưng cổng thiên đình nào phải hấn một Nhân Hoàng có thể bổ vỡ? Cho dù hấn cầm Hiên Viên Kiếm do đế Hiên Viên lưu lại, cũng không thể nào tổn hại cổng thiên đình một chút nào.

Các đám kiếp vân màu đen, màu tím, màu vàng, màu bạc, màu trắng, màu đỏ... Các sắc thái hỗn tạp hội tụ ở ngoài cửa thiên đình.

Khí tức lôi kiếp khủng bố làm Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân cũng không khỏi nhú mào.

Cơ Hạo bất đắc dĩ thét dài một tiếng: “Các vị tiền bối, không đỡ thẳng được, thì luyện hóa đi!”

Chương 925: Phiên Thiên Ấn Phôi

Một lời bình tĩnh người trong mộng.

Có Thiên Địa Đại Trận của thiên đình trấn áp, muốn đỡ thẳng Bất Chu sơn, hầu như đã là chuyện không có khả năng.

Đã không thể đỡ thẳng, vậy thì đem nó luyện hóa đi. Cái gọi là Bất Chu sơn, vô luận là trụ trời cũng tốt, đầu mối then chốt thiên địa cũng thế, nó chỉ là một đoạn xương cột sống của Bàn Cổ thánh nhân. Người tu luyện, ngay cả thi hài thượng cổ thần long cũng có thể lấy để làm tài liệu luyện chế thi khôi, dùng xương cột sống Bàn Cổ thánh nhân luyện chế thành bảo vật, tựa như cũng không có gì to tát cả!

Hơn nữa lần luyện chế này, còn không phải vì tư lợi, mà là vì cứu vớt thương sinh lê dân!

“Lời ấy đúng lắm!” Đại Xích đạo nhân thần nhiên nhìn Cơ Hạo một cái, tán dương gật gật đầu: “Không thể đỡ thẳng, thì luyện hóa đi. Cùng với tai họa thiên hạ lê dân... Chỉ có biện pháp không phải biện pháp này.”

Trong mắt Thanh Vi đạo nhân lóe ra kì quang, hẩn nhìn thoáng qua nửa đoạn trụ trời cực kỳ dài, cực kỳ to, cực kỳ nặng này, đột nhiên cười lên: “Đại huynh nói phải lắm, luyện hóa đi, luyện hóa đi, bản đạo nhiều năm mưu tính, muốn lấy công đức năm đó luyện chế một món hậu thiên công đức chí bảo, chỉ là vừa lúc thiếu một phần tài liệu!”

Oa Linh hừ lạnh một tiếng, liếc xéo Thanh Vi đạo nhân một cái.

Đông công cười lạnh ‘Ha ha’, cũng nhìn Thanh Vi đạo nhân một cái.

Tây mỗ thì lại không hé răng, chỉ là một đôi mắt phượng trợn tròn, giống như thấy kẻ thù giết cha hung tợn nhìn chăm chăm Thanh Vi đạo nhân.

Minh đạo nhân cũng chưa có động tĩnh, chỉ có hai thanh bảo kiếm một đen một trắng trong lòng hắc không có lý do kêu ca vút, những luồng sát ý âm tà đến cực điểm lao thẳng đến Thanh Vi đạo nhân.

Ý kiến của mọi người rất thống nhất, nửa đoạn trụ trời, vật thần dị như thế, Thanh Vi đạo nhân người nếu muốn luyện chế thành hậu thiên công đức chí bảo, cái này không khỏi cũng nghĩ quá tiện nghi chút. Cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu, bảo bối này một khi ra đời, vậy uy lực tuyệt đối có thể xưng là kinh thiên động địa.

Thanh Vi đạo nhân khẽ ho khan một tiếng, hắc nhìn nhìn Oa Linh, Đông công, Tây mẫu, Minh đạo nhân, môi khẽ nhúc nhích hướng bọn họ truyền âm. Về mặt đoàn người thay đổi liên tục, một lát sau, Oa Linh lắc lắc đầu, vẻ mặt khó chịu, ba người khác cũng là nét mặt không vui, hiển nhiên Thanh Vi đạo nhân chưa thể thuyết phục bọn họ.

Khóe mắt Thanh Vi đạo nhân giật giật, hắc nhìn Oa Linh, hướng một mình nàng truyền âm vài câu.

Oa Linh im lặng một lúc lâu, chậm rãi gật gật đầu, lạnh lùng nhìn Thanh Vi đạo nhân nói: “Lần này tính ngươi, nhớ kỹ việc ngươi đã đáp ứng!”

Sắc mặt Thanh Vi đạo nhân hơi nghiêm túc, hắc lại phân biệt hướng Đông công, Tây mẫu nhìn tới, nói nói mấy câu, hướng thiên đình nhìn liếc một cái.

Đông công, Tây mẫu hơi sửng sốt, sau đó đồng thời lộ ra nụ cười, nhẹ nhàng gật gật đầu: “Thanh Vi đạo hữu đã có nhã hứng này, chúng ta tự nhiên chấp tay nhường. Nếu đạo hữu lúc luyện chế cần giúp đỡ, chúng ta cũng có thể giúp đỡ đôi chút!”

Minh đạo nhân nheo mắt, cười lên ‘hắc hắc’: “Thanh Vi đạo hữu, ngươi hứa hẹn cho bọn hắc bao nhiêu lợi ích? Bần đạo cũng không phải là dễ thu mua như vậy, không đủ lợi ích, ngươi đừng mơ bần đạo từ bỏ nửa cây trụ trời này!”

Thanh Vi đạo nhân cười cười, hướng đại địa Trung Lục thế giới chỉ chỉ, hướng Minh đạo nhân truyền âm nói vài câu.

Minh đạo nhân hơi sửng sốt, sau đó trên khuôn mặt trắng bệch toát ra một tầng huyết khí. Hắn trầm ngâm một lát, nhìn Thanh Vi đạo nhân nói: “Đừng vội lừa ta, bản đạo tuy pháp lực đạo hạnh không bằng ba huynh đệ ngươi, nhưng bản đạo ở trong U Minh cũng có một mảng cơ nghiệp. Ngươi nếu hôm nay gạt ta, ngày sau bản đạo cũng có thể quấy động cho các ngươi ngày đêm không yên!”

Thanh Vi đạo nhân nghiêm nghị gật gật đầu, ngón trỏ tay phải hướng ngực mình chọc chọc, sau đó chỉ chỉ hướng bầu trời.

Minh đạo nhân khẽ cuốn tay áo, hai thanh bảo kiếm trong lòng linh quang chợt lóe biến mất không dấu vết. Hắn xắn tay áo lớn tiếng cười nói: “Còn chờ gì? Ở đây lãng phí sức lực, thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm. Đến đến đến, mọi người liên thủ, đem nửa đoạn trụ trời đó hóa đi!”

Gương mặt thần ma trên cổng thiên đình rống giận liên tục, hắn mở cái miệng rộng, lôi quang như mưa rơi gào thét hạ xuống.

Đại Xích đạo nhân hừ nhẹ một tiếng, thủy hỏa bồ đoàn dưới móng cuộn lên một cơn lốc màu vàng hướng bầu trời bay đi, khí vàng bốc lên bao phủ bầu trời, vô số lôi quang rơi ở trên khí vàng, thân thể Đại Xích đạo nhân run nhè nhẹ, giữa bàn tay mơ hồ có ánh điện phun ra.

“Thôi, ra tay đi. Cái này thật sự là biện pháp khi không có cách nào!”

Nhìn nửa đoạn trụ trời sụp nghiêng hầu như song song với mặt đất, Đại Xích đạo nhân lặng lẽ thở dài một hơi: “Chỉ là đầu mối then chốt của thiên địa này bị luyện hóa, tương lai một khoảng thế giới này... Hắc, hắc, hay cho một Cộng Công thị, tốt, tốt!”

Đại Xích đạo nhân tính tình bình thản tiêu dao như thế, trong ngữ khí của hắn đều lộ ra một tia sát ý thấu xương.

Cơ Hạo rung mình, hắc hiện tại rất tò mò, đặc tội một đám đình cấp đại năng trong thiên địa như vậy, Cộng Công thị sẽ dùng phương pháp gì đi tìm chết. Hắc đến lúc đó nhất định phải đi hiện trường quan sát, xem xem Cộng Công thị rốt cuộc chết phần khích bao nhiêu!

Thanh Vi đạo nhân rống to một tiếng, hắc há mồm, một ngọn lửa ba màu dâng trào ra.

Nhiệt độ cao đáng sợ ‘vù’ một cái đảo qua nửa đoạn trụ trời đổ nghiêng, hoa cỏ cây cối, bùn cát đất đai trên trụ trời hầu như là nháy mắt đã hóa thành dịch bảy màu, bị nhiệt độ cao đẩy vào trong trụ trời.

Đây là một ngục tam muội chân hỏa Thanh Vi đạo nhân tu luyện, lấy đạo hạnh pháp lực của hắc, uy lực chân hỏa này so với thái dương tinh hỏa Cơ Hạo hiện nay có thể thúc dục còn lớn hơn vô số lần. Từ trên bản chất lửa mà nói, thái dương tinh hỏa so với tam muội chân hỏa của Thanh Vi đạo nhân không kém chút nào, nhưng Cơ Hạo tu vi quá kém, dẫn tới uy lực thái dương tinh hỏa hắc có thể nắm giữ thật sự là quá kém chút.

Đại Xích đạo nhân cười cười, há mồm phun ra một ngọn lửa vô hình.

Đây cũng là đại đạo thần viêm Đại Xích đạo nhân lấy tinh khí thần bản thân ngưng tụ thành, vô hình vô tích, vô sắc vô vị, thậm chí ngay cả nhiệt độ bên ngoài cũng không có chút thay đổi, lại chất chứa uy năng vô biên, một ngọn lửa vô hình bao lấy nửa đoạn trụ trời, mặt ngoài trụ trời nhất thời mơ hồ bắt đầu hòa tan.

Oa Linh hừ lạnh một tiếng, hai tay nàng kết một pháp ấn, quanh thân quanh quần hào quang bảy màu, mảng lớn lửa màu sắc rực rỡ gào thét bao trùm nửa đoạn trụ trời.

Đông công, Tây mẫu đồng thời ra tay, đem chân hỏa độc nhất vô nhị mình tu luyện ùn ùn phát ra, giúp Thanh Vi đạo nhân đúc nóng một đoạn trụ trời này.

Ngay cả Minh đạo nhân cũng phát ra một ngọn lửa thần kỳ tối đen như mực lại trong suốt như băng, lửa màu đen cùng lửa của các vị đại năng khác hòa hợp một thể, nhất thời âm – dương điều hòa nảy sinh ra vô số biến hóa.

Trong thiên đình không ngừng phun trào ra khôn cùng lôi quang. Thân thể Đại Xích đạo nhân run nhè nhẹ, đỉnh đầu bốc lên ngũ khí, dốc hết toàn lực ngăn chặn thiên đình công kích.

Các đại năng liên thủ, thể tích trụ trời đang cấp tốc thu nhỏ lại, dần dần trụ trời co rút đến phạm vi mười mấy dặm, toàn thân đều đã bị hòa tan thành một vũng chất lỏng trong suốt năm màu bốc lên.

Thanh Vi đạo nhân khẩn trương liên tục phát tay, trong chớp mắt vô số đạo Hồng Mông bảo cấm đánh ra.

Một tiếng sét nổ vang, một ấn tỳ màu vàng ở giữa dạng lỏng và thể rắn dần dần hiện lên, phát ra vô số tia sáng vàng đâm vào làm đôi mắt người ta đau đớn.

Thanh Vi đạo nhân cất tiếng cười to, chỉ vào đại ấn nói: “Bảo bối này, có thể lật trời!”

Đây chỉ là phôi thai chí bảo, còn cần ôn dưỡng, mài giũa, hơn nữa rót vào lượng thiên địa công đức khổng lồ, mới có thể thật sự trở thành hậu thiên công đức chí bảo.

Ngay tại thời điểm Thanh Vi đạo nhân ấp ủ cái tên cho bảo bối này, hai luồng gió mát bay nhẹ tới, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đồng thời xé gió mà tới.

Nhìn phôi thai đại ấn kia, Hoa đạo nhân khẽ thở dài một hơi.

Chương 926: Đại Vũ Khuyết Bồn

Phiên Thiên Ẩn chưa hoàn toàn thành hình lơ lửng ở giữa không trung, vạn trượng kim quang chói mắt người ta.

Hàng ma thần lôi của thiên đình như mưa to tầm tã rơi xuống, đánh cho thủy hỏa bồ đoàn của Đại Xích đạo nhân biến thành khí vàng lẫn tăn khắp trời, mắt thấy thủy hỏa bồ đoàn đã sắp không ngăn được thần lôi công kích.

Vài vị đại năng đứng ở giữa không trung, lạnh lùng nhìn Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân.

Cơ Hạo thở hổn hển một hơi, dùng Bàn Hi Thần Kính bảo vệ toàn thân, chậm rãi bay tới phụ cận Đại Xích đạo nhân, lúc này mới chậm rãi cười lên: “Gặp được hai vị tiền bối, lại đột nhiên nhớ tới một câu nói rất buồn cười!”

Hoa đạo nhân vừa mới thở dài một hơi nheo mắt nhìn nhìn Cơ Hạo: “Lời gì buồn cười như thế?”

Cơ Hạo nghiêm trang nhìn Hoa đạo nhân, vô cùng nghiêm túc nói: “Bảo vật ai có đức thì được, các vị đạo hữu, bảo này có duyên với ta!”

‘Phốc’ một tiếng, Oa Linh che miệng cười lên, rất nhanh nàng tựa như hiểu cười to thế này có chút không hợp thân phận, cố nén cười, đành mặt nhìn thoáng qua phương hướng thiên đình, ‘Hừ hừ’ hừ lạnh vài tiếng, thân thể nhoáng lên một cái biến mất không dấu vết.

Giữa không trung, một tia chớp thật lớn xé rách hư không, một cái đuôi rắn thật lớn bị ánh mây bao bọc nhẹ nhàng nhoáng lên một cái ở giữa không trung, một đòn nhìn như vô ý vụt ở tại trên cổng thiên đình.

Tiếng vang lớn chấn động thiên địa dao động, vô số lôi hỏa như than lửa từ trên cổng thiên đình phun ra, cổng thiên đình phát ra tiếng gầm rú trầm thấp,

hàng ma thần lôi dày đặc như mưa chợt ngừng lại.

Có lẽ là vì lửa giận của Oa Linh, có lẽ là vì nửa đoạn trụ trời đã bị bước đầu luyện hóa, công kích nữa cũng đã không làm nên chuyện gì, Cộng Công thị không chế thiên đình dừng sự công kích vô dụng.

Minh đạo nhân nhìn nhìn Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân sắc mặt khó coi, đột nhiên ôm bụng cười lên: “Ha ha ha, bảo này có duyên với ta! Hắc, hắc hắc, sau hồng hoang, lời này đã bao nhiêu năm chưa nghe nói? Tốt. Tốt, tốt, Nghiêu Bá Cơ Hạo? Người đứa nhỏ này thú vị, bản đạo nhớ người rồi!”

Cười vài tiếng quái dị, Minh đạo nhân rất hiển nhiên rất kiên kị đối với hai huynh đệ Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, hắc đưa tay hướng hư không khẽ vạch. Quỷ môn tối như mực mở ra, hắc mang theo tám trăm cương thi chui vào trong cửa, một đám sương mù đen quay cuồng một phen, quỷ môn biến mất.

Đông công, Tây mỗ hướng Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân gật gật đầu, nhìn nhìn Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân vẻ mặt rất chặt vật, khẽ cười, một người cười bạch hạc, một người cười thanh tước, đồng thời hát ca dao tiết tấu phong cách cổ xưa, như một làn gió phân biệt hướng phía đông, phía tây bay đi.

Đại Xích đạo nhân thu hồi thủy hỏa bồ đoàn, hắc ngồi ở trên bồ đoàn, vẻ mặt như thường nhìn Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân không nói một lời.

Thanh Vi đạo nhân cầm Hồn Độn Trường Phiên, đứng ở cạnh phôi Phiên Thiên Ấn, lạnh lùng nhẹ nhàng hỏi: “Hai vị đạo hữu tựa như có chút hứng thú đối với món đồ nhỏ này của bản đạo? Đến, đến, đến, bản đạo ở đây lĩnh giáo cao chiêu. Nếu là bản đạo thua, Phiên Thiên Ấn cứ việc cầm!”

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân vẫn luôn trầm mặc không nói. Qua rất lâu sau, Hoa đạo nhân mới nhìn Cơ Hạo một cái, thần nhiên nói: “Đạo hữu hiểu lầm rồi, chúng ta đến, chỉ là vì cứu lại tai ách nhân tộc, đối với bảo vật cũng không có ý dò xét.”

Cơ Hạo đã dời đến phía sau Đại Xích đạo nhân. Đại Xích đạo nhân ngồi ở trên bồ đoàn, Cơ Hạo đứng ở trên một mảng kim quang, vừa lúc từ trên vai Đại Xích đạo nhân thò ra nửa đoạn thân thể.

Nhìn Hoa đạo nhân vẻ mặt rất phức tạp, Cơ Hạo lạnh buốt nói: “Có ý dò xét hay không tạm không đề cập tới, trước mặt Nhân Hoàng cùng các đại nhân nhân tộc, tiểu tử có một chuyện không rõ —— hai vị đã là tới cứu lại tai ách của nhân tộc, vì sao đến chậm thế?”

Hoa đạo nhân nheo mắt, lạnh lùng nhìn Cơ Hạo một cái.

Mộc đạo nhân nhét hai tay ở trong tay áo, dị thường đau khổ thở dài một hơi: “Bần đạo hai người sư huynh đệ tới chậm, chỉ là vì...”

Cơ Hạo rất không khách khí ngắt lời Mộc đạo nhân: “Bạn tiêu hủy chứng cứ phạm tội nhỉ? Vội vàng thống nhất khẩu cung nhỉ?”

Đại Xích đạo nhân đột nhiên mở miệng quát khê một tiếng: “Cơ Hạo, hai vị đạo hữu Hoa, Mộc chính là tiền bối, sao có thể càn rỡ như thế? Tội chứng gì? Khẩu cung gì? Người nếu là nói hươu nói vượn một phen, cho dù người là trọng thần nhân tộc, đừng trách lão đạo xuống tay trừng trị!”

Cơ Hạo cười vài tiếng ‘ha ha’, nhìn nhìn phía Đế Thuấn: “Ta chỉ tò mò một việc, vì sao Hữu Hùng nhất tộc tộc trưởng Công Tôn Mạnh có thể bị vực ngoại thiên ma nhập vào? Mà vực ngoại thiên ma kia, lại phối hợp Hoa đạo nhân thành tựu cho Công Tôn Thiên Mệnh, mưu toan cướp lấy quyền lớn của Hữu Hùng nhất tộc?”

‘Bá bá bá bá’, Cơ Hạo đem chuyện hắc ở Nam Hoang gặp được vực ngoại thiên ma, chính mồm nghe Mộc đạo nhân thừa nhận thiên ma là hắc tu luyện thần thông dẫn vào Bàn Cổ thế giới, mình một phen khổ chiến thật không dễ gì mới tiêu diệt được đám ma đầu đó, cùng với tình hình hắc ở Hữu Hùng chi khu phát hiện Công Tôn Mạnh bị thiên ma nhập vào một năm một mười nói ra!

Sắc mặt Đế Thuấn trở nên cực kỳ hung ác, trong mắt quả thực có thể phun ra lửa.

Một đám đại thần nhân tộc sắc mặt ai cũng thảm biến, bọn họ theo bản năng nhìn về phía người bên cạnh, bọn ma đầu đó không phải một người? Mà là một tộc đàn? Bọn họ có thể cắn nuốt linh hồn người ta, xâm chiếm thân thể người ta, khống chế hành tung người ta?

Các trưởng lão Hữu Hùng nhất tộc mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, Hữu Hùng nhất tộc bọn họ thiếu chút nữa phân liệt, thiếu chút nữa bùng nổ nội chiến, thiếu chút nữa khiến chiến sĩ trung thành của nhà mình tự giết lẫn nhau, tất cả điều đó đều là hai đạo nhân này tạo thành?

“Trả mạng tộc trưởng ta!” Một trưởng lão Hữu Hùng nhất tộc nổi giận gầm lên một tiếng, bất chấp thương thế trên người bị Bất Chu sơn đập ra, vung cây rìu lớn muốn hướng Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân bổ tới.

Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân khẽ thở dài một tiếng, hai người đều vô cùng sầu khổ nhìn Cơ Hạo một cái, như lúc bọn hắn đến vô thanh vô tức biến mất. Có lẽ trong lòng bọn họ đang vô cùng cău giận mình vì sao phải đi một chuyến này.

Cũng có lẽ, bọn họ đã đem Cơ Hạo xếp vào danh sách tất sát!

Đại Xích đạo nhân và Thanh Vi đạo nhân liếc nhau một cái, đồng thời lẩm bẩm: “Vực ngoại ma đầu... Ủm!”

Đế Thuấn thu hồi Hiên Viên Kiếm, hắn vứt bỏ áo vải thô rách tung toé trên người, thay một bộ miện phục huy hoàng chỉ Nhân Hoàng có, nghiêm nghị hướng Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân bên này đi lên đón.

“Hai vị!” Đế Thuấn hướng Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân hạ thấp người hành một lễ.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân sắc mặt khẽ động, vội vàng đứng dậy

chắp tay hướng Đế Thuấn trả lễ: “Trước mặt Nhân Hoàng, bần đạo không dám nhận lễ.”

Cơ Hạo ở một bên chếp miệng một cái, chuyện này, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân đối mặt Nhân Hoàng cũng khách khí như vậy.

Nhân tộc, quả thật là chủ thiên địa khí vận, ngay cả đỉnh cấp đại năng như vậy, cũng phải khách khách khí khí đối với Nhân Hoàng?

Đang lúc cân nhắc một số ý tưởng không tên, một giọt mưa to bằng nắm tay đột nhiên nện ở trên đầu Cơ Hạo.

Cơ Hạo ngẩng đầu, nhìn bầu trời cũng không có bao nhiêu đám mây.

Một giọt lại một giọt mưa to bằng nắm tay chậm rãi hạ xuống, dần dần số lượng giọt mưa càng lúc càng nhiều. Sau mấy nhịp thở ngắn ngủn, mưa to tầm tã từ trên trời giáng xuống, hơi nước nồng đậm bao phủ toàn bộ thiên địa.

Tiếng nước ‘Ào ào’ bao phủ tất cả động tĩnh trong thiên địa, trừ tiếng nước mưa không nghe được thanh âm nào khác nữa.

Chương 927: Thế Mưa Áo Ất

Bầu trời không có bao nhiêu đám mây, nhưng hơi nước trong không khí đang không ngừng tăng lên. Mưa to ầm ầm rơi xuống, toàn bộ sông quanh Bồ Phán thế nước đều tăng vọt.

Sóng trắng dâng trào, sóng đục cuồn cuộn, nhìn lướt qua, trên ngọn núi to nhỏ, những dòng nước to nhỏ hướng phía dưới chảy xuôi dâng trào, hội tụ thành các con sông to nhỏ, cuối cùng hội tụ vào một mảng nước lớn mênh mông.

Giọt mưa lớn bằng nắm tay hầu như là một hạt giáp một hạt từ bầu trời rơi xuống, nhiều cành cây đều bị đánh gãy, cây canh tác trên đất cũng đều bị đánh nát, gần gần hai ngày mưa to đã quyết định năm nay Trung Lục thế giới không có thu hoạch.

Càng đáng sợ hơn là thảm thực vật trên một số ngọn núi lớn bị mưa to phá hủy, mất đi thảm thực vật che chở, đất đai cũng bị cọ rửa, một số nơi của Bồ Phán đã có đất đá trôi xuất hiện, nhiều thôn nhỏ gặp tai, các bộ tộc đều đang khẩn cấp động viên chiến sĩ tinh nhuệ cứu viện chung quanh.

Trên cánh đồng bát ngát, cỏ dài vốn cao ngang cổ người ta bị đánh cho phủ phục xuống đất, cỏ dài uể oải nằm úp sấp ở nơi đó, như vô số thi thể người chết chồng xếp với nhau, trong thiên địa một mảng tử khí nặng nề.

Không trung không thấy chim bay, đàn thú vốn đông nghìn nghịt cuộn mình ở trong mặt cỏ ẩm ướt không thể động đậy. Nước sông tràn ra cọ rửa lòng sông, rất không an phận rít gào rống giận, tựa như chuẩn bị lao ra khỏi lòng sông bất cứ lúc nào hung hăng tàn sát bừa bãi một phen.

Trong lòng sông có thể nhìn thấy dã thú, gia súc bị đẩy đi đang tách ra bơi, bọn nó muốn tìm được đất liền có thể nghỉ ngơi, nhưng nước sông chảy quá xiết, bọn nó không bơi được bao xa đã bị lốc xoáy cuốn vào đáy sông.

Tiếng ‘Quạ quạ’ phóng lên cao, Nha Công phần giận lui tới bay múa ở trời cao, lông chim màu vàng mang theo những ánh lửa ảm đạm.

Làm hậu duệ của Tam Túc Kim Ô, Nha Công bình sinh ghét nhất chính là mùa mưa Nam Hoang. Cảm giác mưa to kéo dài không ngừng rơi xuống, toàn thân ướt sũng mốc meo cực kỳ khó chịu.

Nhưng hiện tại mưa to ở Trung Lục thế giới so với mùa mưa Nam Hoang còn thái quá hơn nữa. Nha Công phần nọ lao lên trời, dốc hết toàn lực phun ra Kim Ô Thần Viêm trong cơ thể, muốn đốt thủng một mảng bầu trời này, khiến mưa to chết tiệt kia ngừng lại.

Vừa mới bắt đầu khi hỏa lực của Nha Công sung túc, nơi nó đi qua hơi nước trong phạm vi mấy trăm dặm bị bốc hơi hết, mưa to trong phạm vi mấy trăm dặm chợt ngừng lại. Nhưng một khi Nha Công bay qua, hơi nước xung quanh nhanh chóng bổ sung lại, vẫn là mưa to kéo dài không dứt.

Theo Nha Công không ngừng tiêu hao hỏa lực, giờ phút này nó chỉ có thể miễn cưỡng duy trì bản thân khô ráo, nó ở không trung kéo theo một cái đuôi hơi nước rõ ràng, hơi nước nồng đậm nhanh chóng bị cuồng phong thổi tan, lộ ra Nha Công tiêu tụy vạn phần.

Giữa giữa hồi lâu, Nha Công rốt cuộc vẫn bị mưa to tầm tã làm toàn thân ướt đẫm, nó uể oải từ không trung rơi xuống, thở hỗn hển ghé vào trên vai Cơ Hạo thở hỗn hển, một đôi mắt nhỏ tỏa hung quang hung tợn nhìn chăm chăm bầu trời.

“Mưa này không đúng, Nha Công!” Cơ Hạo bàn tay nhẹ nhàng vỗ lông chim Nha Công, nước mưa trên thân Nha Công nhanh chóng bốc hơi. Từng luồng khí nóng theo bàn tay Cơ Hạo đưa vào thân thể Nha Công, Kim Ô Thần Viêm Nha Công tiêu hao đang cấp tốc khôi phục.

Nha Công buồn bực kêu vài tiếng, nghiêm túc gật gật đầu.

Mưa to thế này thật sự không thích hợp, Nha Công sống nhiều năm như vậy, chưa từng thấy chuyện bầu trời không có bất cứ mây mưa gì, nhưng vẫn mưa như vậy.

Hơi nước trong không khí quá nồng đậm, hơn nữa qua mỗi một khắc đồng hồ, độ đậm của hơi nước trong không khí đều đang gia tăng.

Kim, mộc, hỏa, thổ các thiên địa nguyên khí khác cũng không suy giảm. Trong ngũ hành nguyên khí cơ bản nhất của Bàn Cổ thế giới, chỉ có thủy nguyên lực đang điên cuồng gia tăng. Ngăn ngùn hai ngày thời gian, nồng độ thủy nguyên lực đã gia tăng gấp đôi.

Cộng thêm trụ trời Bất Chu sơn đổ sập, thiên địa nguyên khí của Bàn Cổ thế giới mất đi trụ trời trấn áp, điều hòa, thiên địa nguyên khí đã xao động bất an liền dựa theo tính tình của mình bắt đầu phát tác, thủy nguyên khí chiếm ưu thế tuyệt đối lập tức diễn biến thành mưa to cuồn cuộn.

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn về phía thiên đình.

Các đại năng đám Oa Linh cũng chưa ra tay đối với Cộng Công thị xâm chiếm thiên đình, có lẽ là ngại bởi lời thề khế ước năm đó, có lẽ cũng là bởi vì không muốn nhúng tay việc nội bộ của nhân tộc?

Dù sao Cơ Hạo có chút khó có thể lý giải suy nghĩ của các đại năng này. Loại chuyện Cộng Công thị chiếm cứ thiên đình, cộng thêm hấn cố ý đâm phá Bất Chu sơn, loại hành vi phạm tội này nên lục soát tài sản xử chém cả nhà mới đúng, nhưng các đại năng này tựa như cũng không đem chuyện này đặt trong lòng?

“Này, các người là thủ hộ Bàn Cổ thế giới đó!”

Cơ Hạo có chút buồn bực oán giận.

Oa Linh không quản Cộng Công thị. Đông công, Tây mỗ càng chẳng biết đi

đâu, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân và Đế Thuấn hàn huyên vài câu vô vị, bọn họ liền mang theo phôi Phiên Thiên Ấn nghênh ngang rời đi, bỏ lại nhân tộc tự xử lý một đống cục diện rối rắm này.

Trái lại, Chúc Dung thị còn chưa quên Cộng Công thị, hắc điều động rất nhiều nhân thủ chặn ở ngoài thiên đình.

Nhưng Chúc Dung thị cũng chỉ dám chặn cổng thiên đình, lấy nhân thủ hãn hiện tại triệu tập, cho hãn mười cái lá gan hãn cũng không dám tiến công thiên đình.

Hãn mở miệng hướng Cơ Hạo mượn binh, nhưng binh lực Nghiêu Sơn thành của Cơ Hạo đang bận vận chuyển con dân trong lãnh địa đi quanh Nghiêu Sơn thành tránh né, nào có dư nhân thủ cho hãn mượn?

“Cộng Công thị, người thực đáng chết!” Cơ Hạo nheo mắt, cẩn thận cân nhắc một số vấn đề hãn còn chưa nghĩ thông suốt.

Húc hồng trụ trời, sau đó là mưa to tầm tã, không lẽ Cộng Công thị cố ý tạo thành một trận đại hồng thủy sao? Nhưng tạo thành đại hồng thủy, đối với hãn có lợi gì? Đương nhiên, con dân Bắc Hoang của hãn sẽ không chịu đại thủy xâm hại, nhưng bộ tộc ở Trung Lục và tam hoang đại lục khác sẽ gặp nạn.

Suy yếu toàn bộ nhân tộc sao?

Hoặc là còn có mục đích khác?

Đập nước động ngang đầu gối, Cơ Hạo bước đi hướng đại điện thảo luận chính sự của Đế Thuấn.

Mưa to tầm tã, đánh vào trên nóc đại điện thảo luận chính sự, trong tiếng mưa rơi ‘Ù ù’, vô số hạt mưa ở nóc đại điện bị va đập vỡ nát, một tầng hơi nước nồng đậm bao vây cả tòa đại điện. Mưa quá lớn, các đại vu sư của Vu Điện dùng vu pháp nâng cao nền đại điện thảo luận chính sự, đại điện thảo luận chính sự cao

hơn nơi khác mười mấy trượng, nước cuộn cuộn theo quảng trường ngoài đại điện hướng bốn phía chảy đi, quả thực giống như một cái thác nước.

Theo bậc thang lâm thời tạo thành đi lên đại điện thảo luận chính sự, ở ngoài cửa đại điện giữ nước trên người, Cơ Hạo bước vào.

Đế Thuấn còn có mấy ngàn tộc trưởng, trưởng lão các tộc tụ tập ở trong đại điện, sắc mặt ai cũng cực kỳ nghiêm túc.

Ngắn ngủn hai ngày thời gian, bốn phương tám hướng truyền đến đều là tin tức không lạc quan thế nào cả.

Phòng ốc tộc nhân các tộc bị mưa to đánh sập, thôn bị mưa to phá hủy, đồng ruộng bị mưa to phá hủy, quan trọng nhất là hoa màu đều đã sắp có thu hoạch tất cả đều xong đời. Gia súc gia cầm trong chuồng bị mưa to chết hỗn độn, nhiều gia súc gia cầm đều đã sinh dịch bệnh.

Các chiến sĩ khỏe mạnh còn tốt, bọn họ ai cũng da thô thịt dày chịu được lăn qua lộn lại.

Nhưng những người già cùng trẻ con thì lại phiền toái, bọn họ khí huyết suy yếu, bị mưa to cọ rửa hai ngày, nhiều người cũng đã sắp không chống đỡ được rồi.

“Trận mưa này sẽ là một tai nạn lớn.” Lúc Cơ Hạo vào cửa, Sùng Bá Tự Hi đang chậm rãi nói: “Phải muốn cách, trận mưa này rốt cuộc từ đâu mà đến, sẽ rơi tới khi nào, còn có, nếu nước trong lòng sông tiếp tục dâng lên, một trận đại hồng thủy là không tránh được.”

Trong lòng Cơ Hạo giật giật, đại hồng thủy, ai nói không phải chứ?

Chương 928: Đăng Môn Chất Vấn

Màn mưa mịn mờ che trời phủ đất, một luồng thần quang màu vàng sẫm đánh nát vô số hạt mưa, để lại ở không trung một vệt nước trắng như tuyết, từ mặt đất gần như vuông góc lao về phía bầu trời.

Liên tục xông lên không biết vượt qua bao nhiêu vạn ức dặm, đánh vỡ mấy trăm tầng cương phong chảy xiết, lôi bạo hung mãnh, thiên hỏa sôi trào, ráng hồng tàn sát bừa bãi, các nơi hiểm yếu đều bị bỏ lại phía sau từng tầng một, đỉnh đầu rực cuộc sáng ngời, một mảng ánh sáng lành bảy màu lả tả rải xuống.

Mất đi trụ trời tạo cân bằng, cửa chính thiên đình lơ lửng ở giữa không trung ngược lại tỏ ra càng thêm hùng hồn tráng lệ.

Đặc biệt là so sánh với hai ngày trước, không biết trong thiên đình xúc động cấm chế gì, một đèn thờ đồng xanh phong cách cổ xưa dày nặng, điêu long vẽ phượng đứng sừng sững ở ngoài cửa lớn thiên đình, đèn thờ to lớn cao tới trăm dặm phun ra ánh sáng lành, từng ánh mây bảy màu không ngừng từ trong đèn thờ trào ra, hóa thành một quang sáng thật lớn đem toàn bộ cổng thiên đình ôm bên trong.

Mấy ngàn ráng đỏ lớn trăm mẫu lơ lửng ngoài đèn thờ, Chúc Dung Thị thống lĩnh chiến sĩ các tộc Nam Hoang đứng chinh tề ở trên ráng đỏ, lớn tiếng mắng chửi tổ tông Cộng Công Thị.

Phía sau cửa chính thiên đình bốc lên cả mảng lớn vân quang, trong vân quang màu sắc rực rỡ có thể thấy được vô số cung điện lầu các như ẩn như hiện. Ngẫu nhiên có vài tiếng sấm nặng nề từ sâu trong thiên đình truyền đến, tựa như bên trong đang xảy ra một số biến đổi to lớn nào đó.

Cơ Hạo thở hắt hển một hơi, phá tan tầng mây dày nặng, đi tới ngoài cửa chính thiên đình.

Cúi đầu nhìn nhìn Trung Lục thế giới hầu như co lại bằng hạt tro bụi lạt, Cơ Hạo không khỏi liên tục lắc đầu. Thời hồng hoang, thực có dũng sĩ nhân tộc có thể theo Bất Chu sơn một đường leo đến trước cửa thiên đình khấu kiến thiên đế?

Đây là nói giỡn à? Hay là các lão nhân nhân tộc bịa chuyện?

Cơ Hạo vận dụng Thiên Địa Kim Kiều cũng hao phí thời gian dài như vậy mới đến ngoài cửa thiên đình, thời hồng hoang nhân tộc chỉ dựa vào hai cái chân, bọn họ cần đi bao nhiêu năm mới có thể đến nơi này? Bọn họ nhắm chừng cần ở trên Bất Chu sơn sinh con đẻ cái, đời đời con cháu vô cùng vô tận, trải qua vô số thế hệ tiếp sức mới có thể đến nơi đây nhỉ?

Phun ra một hơi bị nghẹn, thu hồi Thiên Địa Kim Kiều, Nha Công xoay một cái, thân thể bành trướng đến mấy trượng, nâng lên Cơ Hạo hướng cổng thiên đình bay tới.

Trên mấy đám mây lửa có chiến sĩ Nam Hoang hướng Cơ Hạo nghênh đón, bọn họ đang muốn lớn tiếng quát bảo Cơ Hạo lui ra, thanh âm Chúc Dung Thị đã truyền tới: “Cơ Hạo, người tới nơi này làm gì? Phía dưới nghe nói thế mưa càng lúc càng lớn?”

Nam Hoang chiến sĩ nhất thời đạp mây lui bước, Cơ Hạo bay về phía trước một đoạn, đi thẳng tới ngoài cửa thiên đình.

Trước đền thờ to lớn cao tới trăm dặm, Chúc Dung Thị mặc trọng giáp, hai tay cầm kiếm đứng ở trên một áng mây, quanh thân sát ý nghiêm nghị nhìn chăm chăm đền thờ tản mát ra áp lực vô cùng này. Nghe được động tĩnh Cơ Hạo tới, Chúc Dung Thị cũng không quay đầu lại hướng hăn hỏi.

“Rất gian nan.” Cơ Hạo đứng ở phía sau Chúc Dung Thị trầm giọng nói: “Nơi khác ta còn không biết, nhưng quanh Bồ Phán đã có trên vạn thôn gập thùy tai, hoa màu xong hết rồi, gia cầm gia súc nuôi cũng đều xong rồi.”

Thở ra một hơi, vẻ mặt Cơ Hạo âm u nói: “Không biết lần trước ký khế ước hòa bình với dị tộc hữu dụng không. Ngàn năm hòa bình... Ha ha, nếu bọn hãn hiện tại đánh tới, chúng ta ngay cả quân lương đưa tới chiến trường cũng khó chuẩn bị được.”

Chúc Dung Thị quay đầu nhìn hãn một cái: “Các nơi kho lương của Bồ Phản thì sao?”

Cơ Hạo dang hai tay, sắc mặt càng thêm khó coi: “Đều dính nước rồi, hoặc mốc meo, hoặc nảy mầm, tóm lại đều không ăn được nữa. Ba ngàn kho lương lớn Bồ Phản dùng để chuẩn bị chiến tranh, may mắn không tổn hao gì chỉ có một trăm năm mươi cái.”

Sắc mặt Chúc Dung Thị có chút cứng ngắc. Hãn trầm mặc chốc lát, trầm thấp nói: “Tiện thể nhắn cho Đế Thuấn đi. Lương thảo Nam Hoang ta tích trữ, có thể tăng cường Bồ Phản sử dụng. Nhưng từ Nam Hoang vận lương... trong vũ trụ, các hạm đội dị tộc tuần tra kia cũng khó đối phó.”

Cơ Hạo gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn đèn thờ to lớn kia phát ra cả mảng lớn vân quang thủy khí, rung tay một đợt Vũ Dư thần lôi xen lẫn Thanh Vi thần lôi đánh ra. Vũ Dư thần lôi mau lẹ cương mãnh, Thanh Vi thần lôi uy nghiêm to lớn. Sấm sét hai màu xanh, tím giống như bão tố rơi ở trên đèn thờ, chỉ nhìn thấy từng đám lôi quang đường kính trăm dặm nổ tung, một khí tức lôi điện vô cùng dữ dội nhanh chóng khuếch tán ra.

Điên cuồng oanh tạc một khắc đồng hồ, đèn thờ to lớn này tiếp tục không nhanh không chậm phun trào mây khói bảy màu. Lôi pháp của Cơ Hạo công kích, ngay cả vài áng mây trên đèn thờ phun ra cũng chưa thể nổ nát.

“Không cần lãng phí khí lực.” Chúc Dung Thị trầm mặt nói: “Đây là đèn thờ cửa nam của Thiên Địa Đại Trận, đầu mỗi then chốt trận pháp bốn cửa ra vào chủ yếu nhất của thiên đình. Không cần nói người, trăm tám mươi người như ta cũng đừng hòng thương tổn nó mảy may.”

Cơ Hạo nhìn nhìn Chúc Dung Thị, trầm mặc chốc lát, sau đó buông ra thanh âm lớn tiếng quát: “Cộng Công Thị, đi ra trả lời, nếu không tất cả con dân Bắc Hoang của ngươi đều sẽ là người chết!”

Cơ Hạo uy hiếp rất hữu dụng, vừa mới dứt lời, thanh âm Cộng Công Thị lạnh như băng, khàn khàn từ xa xa truyền đến: “Đùa cái gì vậy, Bắc Hoang Đại Minh ta chính là nơi hiểm yếu tuyệt cảnh nổi tiếng, mặc cho ngươi bao nhiêu đại quân đánh qua, có thể làm gì được Bắc Minh?”

Thở ra một hơi, Cơ Hạo tiến lên hai bước, lớn tiếng quát: “Toàn bộ độc vu của Vu Điện...”

Còn chưa dứt lời, Cộng Công Thị đã cười lạnh: “Đúng rồi, ta còn quên một việc, Vô Ưu hài nhi đã chết, con trai duy nhất của ta đã chết, nó cũng đã chết rồi, các con dân Bắc Hoang tử thương bao nhiêu, có quan hệ gì với ta chứ? Các ngươi cứ việc buông tay đi làm.”

Cười quái dị vài tiếng, Cộng Công Thị lãnh khốc vô tình nói: “Một mình Vô Ưu hài nhi chết, cô đơn, tịch mịch lắm. Có nhiều người quen như vậy bởi nó cùng chết, vậy mới sẽ không tịch mịch, có phải không?”

Chúc Dung Thị vung song kiếm trong tay, chỉ vào thiên đình lớn tiếng quát: “Cộng Công Thị, là hảo hán, đi ra quyết chiến sinh tử với ta! Ngươi, ngươi, ngươi thể mà dám mượn lực ta, húc gãy Bất Chu sơn, ngươi quả thực tội ác tày trời!”

Cộng Công Thị cười gian xảo: “Ồ, thẳng nhãi Chúc Dung, ngươi đừng oan ta, rõ ràng là ngươi đem ta đánh va vào Bất Chu sơn, nào phải ta cố ý húc chứ? Vẫn luôn là ta chịu ủy khuất sao? Đứa con duy nhất của ta cũng bị các người chinh chết, ngươi còn xuống tay muốn đánh chết ta, đánh cho ta không ngăn được húc sập Bất Chu sơn, cái này có thể trách ta?”

Không đợi Chúc Dung Thị mở miệng, Cộng Công Thị lại tiếp tục nói: “Bất Chu sơn sập, ta cũng kinh sợ, ta phát động Thiên Địa Đại Trận, đánh xuống thần

lôi, là vì đánh chết người, cũng không phải là cố ý hướng về phía Bất Chu sơn ra tay. Cho nên, chúng ta phải giảng đạo lý, tiền căn hậu quả chuyện này, nhất định phải làm rõ mới được!”

Cơ Hạo lười đấu võ mồm với Cộng Công Thị, hăn tức giận quát: “Cộng Công Thị, nếu người còn là một nam nhân, làm việc dứt khoát, người rốt cuộc muốn làm gì? Liên miên mưa to không ngừng, người có biết sẽ chết bao nhiêu người không?”

Trầm mặc một lúc lâu, Cộng Công Thị chậm rãi cười: “Khi nước lũ ngập trời, các người mới có thể nhớ tới chỗ tốt của bản tôn.”

“Hoặc là, các người có năng lực, xâm nhập thiên đình đem ta chém giết.”

“Hoặc là, các người có năng lực, tự mình dừng trận mưa to này.”

“Hoặc là, các người ngoan ngoãn, quỳ xuống hướng ta cúi đầu xưng thần!”

“Ngoài ra, các người còn có thể làm gì? Ta ở trên bầu trời này nhìn các người đó!”

Chương 929: Bàn Giả Dị Biến

Giữa không trung Bàn Giả thế giới, một điểm điện quang màu đen bắn phá.

Hư không bị đánh thủng một cái lỗ to bằng hạt đậu xanh, vô số tia điện màu đen từ trong lỗ thủng xuyên ra, đánh cho từng khối không gian không ngừng tan vỡ.

Lỗ hồng nho nhỏ nhanh chóng mở rộng, trong chớp mắt đã to bằng miệng bát, sau đó là to bằng cái chậu, không bao lâu đã có phạm vi như miệng giếng nước bình thường. Từng mảng ánh sáng trắng nhu hòa từ trong cái lỗ màu đen trào ra, cùng với tiếng chảy xiết ‘Vù vù’, những ánh sáng trắng đó hóa thành vô số đường màu trắng hướng bốn phương tám hướng lao vút đi.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, một đạo bạch quang lớn tới trăm dặm từ trên không trung phun ra, hung hăng đập vào mặt nước mênh mông khôn cùng của Bàn Giả thế giới.

Một cột nước lao lên cao mấy chục dặm, bạch quang lực đạo rất mạnh, phá vỡ cột nước ép một khu vực lớn mặt nước hướng bốn phía khuếch tán, cột nước tản ra hóa thành bức tường nước cao trăm dặm, liên tục gào thét hướng bốn phương tám hướng thổi quét đi.

Nơi nơi đều có ác giao nhẹ rãng trợn mắt lao ra khỏi mặt nước, cầm các loại binh khí cổ quái ngơ ngác nhìn cột sáng màu trắng từ trên trời giáng xuống.

Đáy nước cực sâu của Bàn Giả thế giới, Bàn Giả đang nằm ở trong nước nước chảy bèo trôi thích ý trôi nổi lười nhác mở mắt, khẽ lẩm bẩm một câu: “Ừm, người Cơ Hạo nói đến rồi sao? Mặc kệ bọn họ lăn qua lộn lại đi, một ít vật ngoài thân mà thôi.”

Nhẹ nhàng vung tay, một gợn sóng kỳ dị theo dòng nước dâng trào hướng toàn bộ Bàn Giả thế giới khuếch tán ra.

Những linh giao đồng thời ngẩng đầu, nghiêng tai lắng nghe một phen, lần lượt vận vẹo thân thể, hướng dưới nước sâu nhất lặn đi. Dưới nước có các chỗ cung điện lầu các do thủy tinh đúc thành, các linh giao sau khi tiến vào những cung điện lầu các long lanh trong suốt đó, dòng nước trong suốt trở thành một mảng đục ngầu, đem những cung điện lầu các đó hoàn toàn che lấp.

Chỉ có các ác giao chưa thu được bất cứ sự cảnh cáo nào, bọn họ nhe răng trợn mắt trừng lớn mắt, hung ác hướng về bạch quang vùng binh khí.

Một tiếng rùng rợn gầm xé rách hư không từ xa xa truyền đến, một khí tức hồng hoang mãnh thú làm người ta kinh hồn táng đảm tản ra, Ngao Lễ khoác trọng giáp từ trong bạch quang lao đầu ra, tối tăm mặt mũi ở giữa không trung xoay mấy chục vòng, đột nhiên há mồm hướng tới phía dưới điên cuồng nôn mửa một phen.

Nôn từng ngụm từng ngụm, Ngao Lễ đem mật đắng cũng nôn ra rồi, lúc này mới lắng đầu, thật không dễ gì khôi phục sự tỉnh táo.

“Mẹ ruột của con ơi, truyền tống vượt giới thể này thật sự là đòi mạng! Ngoan ngoan, Ngao Lễ ta cũng coi như da thô thịt dày, khó chịu thể này, ọe...”

Vừa mới lẩm bẩm vài tiếng, Ngao Lễ lục phủ ngũ tạng lại bốc lên một phen. Hắn mở lớn miệng, đuổi thẳng đầu lưỡi, lại điên cuồng nôn một phen. Vừa lúc thứ trong bụng đã nôn hết, yết hầu Ngao Lễ ma sát chặt, không ngừng phát ra tiếng vang quái dị ‘ặc ặc’.

Thấp giọng mắng vài câu, trên thân Ngao Lễ từng đạo long khí quay cuồng như mây trôi. Hắn cố gắng vận chuyển khí huyết, trấn áp cơ thể không khỏe.

Trợn to mắt, Ngao Lễ hướng bốn phương tám hướng nhìn liếc một cái.

Thân thể hắn đột nhiên cứng đờ, không dám tin mở to mắt nhìn, sau đó khàn cả giọng điên cuồng cười lên!

Cười cười, Ngao Lễ cỡi trọng giáp trên người, vút binh khí trong tay, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành một con kim long dài trăm dặm, cười vui vẻ ‘Ngao ngao’ cắm đầu chui vào trong thủy vực rộng lớn của Bàn Giả thế giới.

‘Oành ùng ùng’ nổ vang một trận, trên trời mây đen dày đặc, điện chớp sấm rền, Ngao Lễ thi triển bản mạng thần thông, nhất thời đưa tới bão tố, quấy động vạn dặm thủy vực sóng to quay cuồng, khắp nơi đều là lốc xoáy mạch nước ngầm chảy xiết.

Mấy trăm con ác giao ‘Ngao ngao’ tru lên hướng Ngao Lễ xung phong tới, bọn chúng vung binh khí, hung tợn lao về phía Ngao Lễ. Ở trong đầu óc đơn giản mà nguyên thủy của bọn ác giao này, bọn chúng chỉ biết Ngao Lễ thân thể khổng lồ, là nhân tuyển tốt nhất cho một bữa ăn ngon.

Ngao Lễ hừ lạnh một tiếng, quanh thân vô số tia điện màu bạc chảy ra, trên mặt nước phạm vi ngàn dặm nhất thời ánh điện nháy lên, không ngừng phát ra tiếng nổ vang ‘Bốp bốp’. Từng con ác giao bị giật đến mức toàn thân cháy khét, không ngừng rú thảm ‘Ngao ngao’ chìm vào dưới nước chết thảm.

“Địa phương tốt! Thật sự là địa phương tốt!” Nửa đoạn thân thể của Ngao Lễ chui ra khỏi mặt nước, thân rồng dài đến năm sáu mươi dặm dựng thẳng trên mặt nước, vô số tia sét ánh điện đánh ở trên thân hằn, càng khiến hằn tỏ ra thần uy lâm liệt hơn.

“Thật sự là địa phương tốt!” Ngao Lễ khàn giọng kêu vui, vô cùng vui sướng rống lên.

Thủy nguyên khí tinh thuần như thế, chỉ có nguyên khí khác cực kỳ loãng tồn tại, đây là một thế giới của nước, chính là địa phương tốt cho long tộc cùng thủy tộc khác dưới sự cai trị của nó sống. Chỉ cần rải hạt giống linh thực thuần túy thủy thuộc tính, thực vật thủy sinh sinh sản nhanh chóng, lại nuôi dưỡng nhiều cá tôm làm thức ăn, một phương thế giới này hẳn có thể trở thành thiên đường cho long tộc cùng thủy tộc dưới trướng.

Ở Bàn Cổ thế giới, còn có nhân mã thủy thần Cộng Công Thị nhất hệ tranh đoạt địa bàn với long tộc, hàng năm đều sẽ bởi vì lãnh địa ma sát tạo ra vô số tranh cãi.

Nhưng một phương thế giới này sao, Cộng Công Thị là đừng nghĩ nhúng tay, long tộc sẽ là chủ nhân duy nhất của thế giới này!

“Bọn dị tộc chết tiệt kia, muốn cướp đi một phương thế giới này, thì chờ chết đi!”

Ngao Lễ căn rở hướng bầu trời rộng to!

Nếu Bàn Giả thế giới có sông núi, đồng bằng hoặc là địa thế địa mạo khác, Ngao Lễ còn lo lắng không phải đối thủ của dị tộc.

Nhưng Bàn Giả thế giới là một thế giới của nước, một chút lục địa cũng không có, hơn nữa thủy vực sâu không lường được, Ngao Lễ vừa mới dùng thần thông tra xét một chút, thủy vực nơi này ít nhất bình quân sâu trăm vạn dặm trở lên!

Một thế giới bị nước thống trị như thế, trời sinh chính là lĩnh vực của long tộc, không có bất cứ một tộc đàn nào có thể ở nơi này tranh phong với long tộc, cho dù là dị tộc cũng không được!

Tiếng ‘Vù vù’ không dứt bên tai, tám đại long vương cùng đám đông long tử long tôn lao ra khỏi truyền tống trận vượt giới.

Đám long tử long tôn đó vừa mới lao ra khỏi truyền tống trận, đã giống như Ngao Lễ ôm bụng điên cuồng nôn một phen.

Tám đại long vương thì ngơ ngác đứng giữa không trung, không dám tin nhìn một mảng đại dương mênh mông vô biên vô hạn xa xa gần gần.

“Cái này, cái này, cái này... Tổ long hiển linh!” Tám đại long vương đồng thời giơ cao hai tay, mừng rỡ như điên rộng to.

Một mảng lớn ánh lửa từ trong truyền tống trận lao ra, Phượng Cầm Tâm vô cùng sốt sắng mang theo đám đông tộc nhân phượng tộc lao ra. Vừa xuất hiện, hơi nước nồng đậm từ bốn phương tám hướng chen chúc mà tới, Phượng Cầm Tâm cùng đám đông tộc nhân phượng tộc không kịp trở tay bị hơi nước phun đầy miệng đầy mũi, ai cũng thống khổ vạn phần kịch liệt ho khan lên.

“Phượng tổ tại thượng, đây là địa phương quý quái nào?” Phượng Cầm Tâm vạn phần thống khổ khàn giọng rên rỉ!

Truyền tống trận mở ra, Bàn Giả thế giới xuất hiện một thông đạo đối với bên ngoài, ngay cả bản thân Bàn Giả cũng chưa chú ý tới, từng mảng lớn hơi nước theo truyền tống thông đạo lao qua, bị truyền tống thông đạo hai hướng không ngừng đưa vào Bàn Cổ thế giới.

Hơi nước của Bàn Giả thế giới vô cùng vô tận, hơi nước nồng đậm không ngừng rót vào Bàn Cổ thế giới, nhưng chưa tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào đối với nồng độ hơi nước của thế giới này. Thông qua truyền tống trận vượt giới, Bàn Giả thế giới bắt đầu không ngừng hướng Bàn Cổ thế giới rót nước.

Ngao Lễ còn đang hưng phấn gàoร้อง, Phượng Cầm Tâm đang thống khổ khàn giọng chửi mắng, tộc nhân Đồ Sơn thị đã bắt đầu bận rộn dùng các loại pháp khí thăm dò tài nguyên quý hiếm của thế giới này.

Bàn Giả thế giới trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Chương 930: Điền Báo Trước Hồng Thủy

Thủy vô thường thế, càn vô định tính.

Thường nói, nước chảy chỗ thấp, nước của nơi nhiều nước luôn lưu động hướng chỗ ít nước.

Bàn Cổ thế giới là một đại thế giới tài nguyên phong phú, âm dương điều hòa, ngũ hành cân đối, lục hợp củng cố, bát hoang không loạn. Chính bởi vì ngũ hành cân đối, cho nên Bàn Cổ thế giới so sánh với Bàn Giả thế giới, nồng độ hơi nước của Bàn Cổ thế giới tự nhiên không bằng Bàn Giả thế giới.

Cho nên sau khi truyền tống trận vượt giới mở ra, thông đạo hai hướng mở, rộng không cần bất cứ động tác dư thừa nào, hơi nước của Bàn Giả thế giới liền tự nhiên mà vậy hướng Bàn Cổ thế giới thẩm thấu tới.

Nếu là trụ trời không hỏng, vách ngăn thế giới của bản thân Bàn Cổ thế giới duy trì hoàn hảo, giống như một tầng màng lực phòng ngự kiên cường dẻo dai vô cùng, dù có hơi nước bên ngoài muốn rót vào, cũng sẽ bị màng thế giới của Bàn Cổ thế giới chặn ở bên ngoài.

Cộng Công Thị cụng đầu húc đổ Bất Chu sơn, đầu mỗi then chốt thiên địa Bàn Cổ thế giới sụp đổ, thiên địa linh mạch hỗn loạn, uy năng vách ngăn thế giới bị suy yếu hơn chín thành. Hơi nước đến từ Bàn Giả thế giới một đường cuộn cuộn, không thể ngăn cản thối quết đến, ở trong thông đạo vượt giới vừa mới cảm ứng được khí tức Bàn Cổ thế giới, những hơi nước đó đã dễ dàng tiến vào Bàn Cổ thế giới.

Nồng độ hơi nước của Bàn Cổ thế giới đang cấp tốc tăng lên.

Trên bầu trời không thấy bao nhiêu đám mây, nhưng nồng độ hơi nước trong không khí tăng lên cực nhanh. Ngắn ngủn vài ngày, cho dù thân ở trong hang núi, phòng ốc, không khí cũng ướt sũng, mắt thường có thể thấy được từng giọt

nước nhỏ bé không ngừng từ trong không khí chảy ra, ‘tí tách’ nhỏ xuống đất.

Trung Lục thế giới và tứ hoang đại lục đều là mưa to tầm tã, không có một chỗ nào không có mưa.

Mưa to thống trị tất cả, trên mặt đất bằng phẳng đọng nước sâu hơn một thước, trong lạch ngòi sóng đục quay cuồng, trên núi nước chảy không ngừng. Thực vật phát triển rậm rạp trừ những cổ mộc ngàn năm trở lên còn chịu được, cây cối khác hơi ít năm đều bị nước mưa đánh gãy toàn bộ cành cây, chỉ còn lại có các thân cây xiêu vẹo hướng về phía bầu trời.

Cơ Hạo từ thiên đình không thu được gì quay về, hắn sau khi hướng Đế Thuấn tấu rõ chuyện đã xảy ra ở cửa thiên đình, liền từ biệt Đế Thuấn chạy về Nghiêu Sơn lĩnh.

Ở Bồ Phán, một mình Cơ Hạo cũng không nổi lên được tác dụng gì. Ứng phó mưa to bất thành lĩnh như thế nào, ứng phó Cộng Công Thị ẩn thân thiên đình như thế nào, cái này đều cần Đế Thuấn cùng một đám tộc trưởng, trưởng lão đại tộc đi quyết sách.

Cơ Hạo ‘bá hậu’ vừa mới lập nghiệp như vậy, vừa mới có một khối lãnh địa của mình, vừa mới có số lượng con dân không ít, chức trách của hắn chính là tọa trấn Nghiêu Sơn thành, trấn an lòng người, ngăn cản thiên tai, đây mới là hành vi khi tai nạn đến, các thủ lĩnh tiểu bộ lạc trong nhân tộc nên có.

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Nghiêu Sơn thành, Cơ Hạo chạy về phía truyền tống trận vượt giới xem xét một phen.

Hắn đã mơ hồ cảm thấy, trận mưa to này có lẽ có liên quan với truyền tống trận vượt giới câu thông Bàn Giả thế giới, nhưng hắn không có chứng cứ.

Hắn cũng không dám đem phán đoán của mình nói cho bọn Đế Thuấn nghe, cái này sẽ chỉ vô duyên vô cớ rước lấy cho mình một thân phiền toái cùng tội danh.

Hơn nữa cho dù hắt đóng cửa truyền tống trận vượt giới của Nghiêu Sơn thành lại như thế nào?

Trong lãnh địa dị tộc, truyền tống trận vượt giới tương tự còn có mười hai cái truyền tống trận thuộc về Đế Thích nhất tộc cũng đi thông Bàn Giả thế giới.

Nếu Cơ Hạo không đoán sai mà nói, Đế Thích Sát cho ra tọa độ mười một thế giới khác, có lẽ các thế giới đó giống với Bàn Giả thế giới, cũng đều là thế giới ‘thủy nguyên’ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Như thật là như vậy mà nói...

Trong lòng Cơ Hạo rối rắm từng đợt, nếu thật là như vậy, muốn diệt trận mưa to này, nhân tộc chẳng lẽ phải bị ép chủ động khai chiến với dị tộc? Phải lao vào Lương Chử phá hủy mười hai tòa truyền tống trận vượt giới của bọn họ?

Sự tình sao có thể đơn giản như vậy?

Thiên Địa Kim Kiều nhanh vô cùng, Cơ Hạo mang theo một đạo thần quang màu vàng sẫm từ trên cao vô thanh vô tức hạ xuống, lập tức xuyên thấu Thiên Địa Đại Trận, xông đến trước truyền tống đại trận vượt giới.

Truyền tống đại trận vận chuyển bình thường, cột sáng lao thẳng lên trời so với khi vừa mới khởi động thì ổn định hơn rất nhiều.

Cơ Hạo vòng quanh truyền tống đại trận cảm thụ một phen, quả thực có lượng thủy khí cực ít xuyên thấu qua cột sáng truyền tống đại trận xông vào Nghiêu Sơn thành, nhưng hơi nước mỗi một canh giờ góp tới nhiều nhất có thể chứa đầy một cái ao nhỏ, căn bản không có khả năng tạo thành mưa lớn như vậy, thổi quét Trung Lục thế giới và tứ hoang đại lục.

Cau mày ngẩng đầu, Cơ Hạo không quan tâm thủ hạ Nghiêu Sơn thành nhà mình ân cần thăm hỏi hành lễ, theo cột sáng phóng lên trời cấp tốc hướng lên trên bay đi.

Một đường kim quang chói mắt, theo cột sáng lao lên cao hơn ngàn dặm, Cơ Hạo đứng ở vị trí cột sáng nhập vào hư không, buông ra thần thức hướng bốn phía cảm thụ một phen, phân lượng hơi nước trong cột sáng lộ ra so với phía dưới lớn hơn chút, nhưng cũng không lớn tới đâu cả.

Hư không bên người lóe lên, Thiếu Ti vặn vẹo hư không đi tới bên người Cơ Hạo, nhẹ nhàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Mấy ngày nay mưa lớn qua, hoa mẫu thu hoạch trong lãnh địa năm nay, trừ đất đai Thiên Địa Đại Trận bao trùm ba vạn dặm phạm vi, hoa mẫu nơi khác xong hết rồi.”

“Tồn lương bao nhiêu?” Cơ Hạo nhíu mày, đè nén lo lắng trong lòng hỏi Thiếu Ti.

“Không đủ nhiều.” Thiếu Ti lắc lắc đầu, lo lắng tương tự nhìn nhìn Nghiêu Sơn lãnh địa bị mưa to càn quét.

Nghiêu Sơn lĩnh là lãnh địa mới sinh, nội tình so sánh với các bộ lạc nhân tộc lâu năm kém hơn rất nhiều, mấy năm nay sản xuất lương thực chỉ miễn cưỡng đủ con dân nhà mình sống tạm, lượng lớn lương thực phải mua từ bên ngoài.

Trong thành Nghiêu Sơn, trong kho có một bộ phận tồn lương, nhưng bộ phận tồn lương đó nhiều nhất có thể cho con dân toàn bộ lãnh địa dùng ăn một tháng, sau đó sẽ hoàn toàn cạn lương thực.

Trên không Nghiêu Sơn thành có khói bảy màu vờn quanh, Thiên Địa Đại Trận toàn lực phát động, lãnh địa bán kính ba vạn dặm bị Thiên Địa Đại Trận bao trùm, một giọt mưa cũng đừng nghĩ lọt vào. Nhưng ở ngoài phạm vi Nghiêu Sơn thành bao phủ, mưa to tầm tã, sóng đục quay cuồng, dòng sông chính của vài đại thủy hệ đã cỏ dại lan tràn, nước sông thỉnh thoảng nhấc lên sóng cao mấy trượng xông lên bờ.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, ngay tại trước mắt Cơ Hạo, một núi đất giáp bờ sông bị sóng nước sông đánh sập nền móng, đỉnh núi cao ba bốn trăm trượng chìm vào trong lòng sông, hoàn toàn bịt lòng sông.

Tiếng ‘Rầm rầm rầm’ không dứt bên tai, nước sông vốn đã xao động bất an bị chặn đường đi, nhất thời từ trong lòng sông tràn ra, điên cuồng hướng hai bên của lòng sông khuếch tán ra. Sóng lớn đục ngầu đánh sập rừng cây, bao phủ đồng ruộng, vài thôn giáp lòng sông, đã di dời đi hết lập tức đã bị nước lũ đánh nát.

“Ừm, ít nhất có thể bảo vệ lương thực quanh Nghiêu Sơn thành.”

Cơ Hạo nhìn nước lũ tràn ra đánh phá kết giới Thiên Địa Đại Trận phát ra, khói bảy màu lưu động, sóng cao mười mấy trượng vỗ ở trên Thiên Địa Đại Trận, không tạo thành được bất cứ uy hiếp gì đối với đại trận.

Cơ Hạo ngẩng đầu, lại nhìn chăm chăm bầu trời một lúc, sau đó thân thể hắn đột nhiên cứng ngắc.

Cảnh tượng từng gặp ở Bàn Giả thế giới, tái hiện ở Bàn Cổ thế giới——

Giữa không trung, một đám mây nho nhỏ lẳng lặng trôi nổi, dưới đám mây một cột nước to bằng nắm tay ‘ầm ầm’ rơi xuống.

Không là giọt mưa nữa, mà là cột nước.

Cơ Hạo mở to mắt nhìn, xa xa gần gần, trên bầu trời đám mây như vậy càng lúc càng nhiều, trong chớp mắt đã có hơn một ngàn đám mây nhỏ lẳng lẽ ngưng tụ.

Chương 931: Thế Giới Liên Thông

Lương Chủ, mười hai đạo bạch quang lao thẳng lên trời.

Đế Thích Diêm La đứng cạnh truyền tống trận vượt giới, lẳng lặng nhìn phù văn phù lục trong bạch quang thỉnh thoảng ẩn hiện.

Đột nhiên một tiếng vang thanh thúy từ trong truyền tống trận vượt giới truyền đến, vô số phù văn phù lục như bánh răng xoay tròn chợt ngưng lại, vô số phù văn phù lục hoàn mỹ ghép lại với nhau, hóa thành một vầng sáng tròn bóng hướng bốn phía khuếch tán ra.

Một lão nhân Tu tộc ghé đến cạnh truyền tống trận, rất có kinh nghiệm đưa tay hướng trong bạch quang nắm một nắm không khí, ghé trước mũi người người, cười nói: “Ừm, là thế giới thủy khí nồng đậm, nhân tộc xui xẻo, trận mưa to này sẽ không tạnh!”

Dị tộc từng chinh phục vô số thế giới, đối với các loại khả năng biến hóa sau khi truyền tống trận vượt giới câu thông hai cái thế giới nắm rõ trong lòng.

Bàn Cổ thế giới mấy ngày nay mưa to tầm tã là chuyện gì xảy ra, bọn họ đều biết rõ trong lòng, đây rõ ràng là thế giới nào đó bị truyền tống trận vượt giới câu thông với Bàn Cổ thế giới, thế giới kia là nơi ‘Thủy nguyên’ chiếm địa vị thống trị, hơi nước nồng đậm chui vào Bàn Cổ thế giới, phá hủy ngũ hành cân bằng của Bàn Cổ thế giới.

Nếu trụ trời Bất Chu sơn còn, hơi nước của dị giới đối với Bàn Cổ thế giới còn chưa tạo thành được ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng căn cứ tình báo của dị tộc, Cộng Công Thị cầm đầu húc gãy Bất Chu sơn, như vậy có chút mưa to, xảy ra chút lũ gì đó, cũng đều là chuyện đương nhiên. Cảnh tượng này, ở trong vô số lần chinh phục thế giới trong quá khứ, dị tộc gặp nhiều rồi.

Đế Thích Diêm La uy nghiêm gật gật đầu, thấp giọng lẩm bẩm: “Thế giới hơi nước nồng đậm sao? Ừm, thật hy vọng bên trong có thể có chút thứ tốt!”

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, Đế Thích Diêm La nhíu mày, đột nhiên giơ lên quyền trượng, đem một tông sư Tu tộc phụ trách bố trí truyền tống trận bên người đánh ngã xuống đất, một đòn nặng nề hầu như đánh gãy bả vai tông sư Tu tộc kia. Đế Thích Diêm La lớn tiếng quát: “Mưa to nhiều ngày như vậy, chứng minh có truyền tống trận vượt giới của gia tộc nào đó hoàn thành trước so với chúng ta!”

Hung hăng chỉ vào tông sư Tu tộc kia, Đế Thích Diêm La cười lạnh nói: “Cái này chứng minh, trận pháp tông sư Đế Thích nhất tộc ta cung phụng, không hữu dụng bằng trận pháp sư của gia tộc bọn họ! Các người phải cố gắng, nếu không ta không ngại đào thải các người!”

Một đám tộc nhân Tu tộc đều cúi đầu, không dám trêu chọc Đế Thích Diêm La xoi mói.

Khẽ hừ một tiếng, Đế Thích Diêm La phất phất tay, từng đại đội chiến sĩ Già tộc lập tức bày trận lao vào truyền tống trận, từng đợt bạch quang lóa mắt, bọn họ nhanh chóng biến mất ở trong truyền tống trận.

Cả thầy mười đội vạn người chiến sĩ Già tộc sau khi thông qua truyền tống trận, đám đông quý tộc Ngu tộc ở dưới sự bảo vệ của hộ vệ bên người, ngồi các loại thành lũy chiến tranh ủa vào truyền tống trận. Trong các thành lũy chiến tranh đó chở lượng tài liệu trận pháp khổng lồ, bọn họ muốn ở thế giới đối diện lại kiến tạo một cái truyền tống trận vượt giới cùng cố, như vậy bọn họ có thể dùng phí tổn ít nhất vận chuyển vượt giới hai hướng.

Ngoài mấy ngàn dặm, trong một tòa trang viên thuộc về Âm Nhật nhất mạch, Da Ma La Gia trầm mặt ngồi ở trên một cái ngai báu đen sì, thấp giọng cười lạnh: “Sam Gia không muốn trở về... mặt mũi Da Ma gia tộc chúng ta đều sắp bị cô ta làm mất hết rồi.”

Quay đầu, Da Ma La Gia hướng một thanh niên Ngũ tộc tuần mỹ phi phàm đứng cạnh ngai báu khẽ hừ một tiếng: “Da Ma Thiên, vị muội muội không nghe lời kia của chúng ta, giao cho người đi xử lý. Đem nàng mang về, dạy nàng quy củ cho kỹ!”

Da Ma Thiên khẽ cười, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hơi khép mở, một mảng hào quang tà ác đáng sợ lạng lẽ xoay tròn.

Nếu là có người quen của hắn ở đây, sẽ nhận ra Da Ma Thiên chính là trong chuyện Cơ Hạo từ Hắc Sa bảo mua tù phạm, một trong sáu vị làm chủ phía sau màn của thống lĩnh ngục giam Hắc Sa bảo không kiêng nể gì buôn bán tù phạm dị tộc.

Ôn hòa cười như gió xuân, Da Ma Thiên khẽ nói: “Đại tỷ, Sam Gia và ta quan hệ trước nay không tốt. Chuyện bắt nàng trở về, vẫn là ngài tự mình xử trí đi? Thế giới mới kia, không bằng giao cho ta đi...”

Da Ma La Gia phất phất tay, ngắt lời Da Ma Thiên. Nàng lạnh lùng nhìn Da Ma Thiên, lạnh nhạt nói: “Chinh phục một cái thế giới mới, loại chuyện này, ta không yên tâm để người đi. Dù sao người không có kinh nghiệm lãnh quân.”

“Chính bởi vì người và Da Ma Sam Gia quan hệ không tốt, ta mới bảo người mang nàng về. Nếu ta phái người khác đi, sợ là bọn hắn không ai dám ra tay với nàng, cho nên, chỉ có thể là người đi mang nàng về.”

Da Ma Thiên mím mím môi, nhẹ nhàng nói: “Vâng, đại tỷ, chính bởi vì ta không có kinh nghiệm, ta cảm thấy...”

Da Ma La Gia tát một cái ở trên mặt Da Ma Thiên, nàng nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn tuần mỹ của Da Ma Thiên, chậm rãi nói: “Cảm giác của người vô dụng. Da Ma Thiên, người cảm thấy ta sẽ đem binh quyền Âm Nhật nhất mạch giao cho người sao? Chuyện không có khả năng, thì đừng nghĩ nữa.”

Hung hăng trừng mắt nhìn Da Ma Thiên một cái, Da Ma La Gia lạnh lùng

nói: “Cho người một vạn binh gạch, thừa dịp trận mưa to này, đem nàng mang về. Mưa lớn như vậy, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với hành động của người, tuyệt đối đừng làm ta thất vọng!”

Da Ma Thiên cúi đầu, nhẹ nhàng đáp ứng lời nói của Da Ma La Gia.

‘Đinh’ một tiếng, truyền tống trận vượt giới của Âm Nhật nhất mạch cũng đã tập trung tọa độ đối ứng thế giới kia, một tông sư Tu tộc đi đến cạnh truyền tống trận, vươn tay nắm không khí trào tới người người, hẩn nhanh chóng lui lại mấy bước, trên mặt đã có vài tia khí đen xông ra.

Vội vàng lấy ra mấy viên đan dược giải độc nuốt vào, lão nhân Tu tộc này kinh hãi hướng Da Ma La Gia nói: “Bệ hạ, đối diện hẳn là một ‘Thủy’ thế giới, nhưng trong nước của thế giới này chất chứa lực ăn mòn đáng sợ nào đó...”

Ánh mắt Da Ma La Gia, Da Ma Thiên đồng thời lóe lên một cái, Da Ma La Gia cất tiếng cười nói: “Lực lượng ăn mòn? Đây chẳng qua là một loại diễn biến cấp thấp của lực cắn nuốt mà thôi. Như vậy mà nói, tốt lắm, tốt lắm, thế giới này đáng giá chúng ta thăm dò thật kỹ!”

Từng đại đội chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp, sải bước xâm nhập truyền tống trận.

Hầu như là cùng lúc truyền tống trận vượt giới này của Da Ma La Gia thuận lợi tập trung thế giới đối diện, trong mưa to tầm tã của Bàn Cổ thế giới đã xen lẫn một tia khí đen cực kỳ ảm đạm. Phàm là thực vật, cành lá đung phẩy những khí đen đó đều bắt đầu thông thả vàng úa, hư thối.

Trong một tòa trang viên dị tộc khác, truyền tống trận của Kháng Nguyệt nhất mạch cũng thuận lợi tập trung thế giới đối diện.

Tông sư Tu tộc giàu kinh nghiệm nhanh chóng làm rõ tình huống đại khái của thế giới đối diện, cũng là một thế giới thủy nguyên chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng làm người ta kinh ngạc là, trong nước của thế giới đối diện chất chứa một

số độc tố phức tạp nào đó, một loại độc tố sẽ làm người ta toàn thân tê dại, xụi lơ mà chết.

Kháng Nguyệt nhất mạch phong cách thô lỗ mà ngay thẳng, bọn họ không cái gì độc tố hay không có độc tố, dựa vào thân thể mạnh mẽ, các chiến sĩ Kháng Nguyệt nhất mạch hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang xâm nhập truyền tông trận, lao về phía thế giới mới.

Trong mưa to của Bàn Cổ thế giới, có vầng sáng màu sắc cực kỳ âm đạm xuất hiện.

Nhiều phi cầm tiêu thú thân thể mảnh mai, cũng không còn sức giãy dựa nữa, toàn thân xụi lơ mặc cho nước lớn trôi đi.

Một cái lại một cái truyền tông trận của dị tộc tập trung thế giới đối diện, thành phần mưa to của Bàn Cổ thế giới càng ngày càng phức tạp, lực sát thương càng ngày càng đáng sợ.

Chương 932: Đại Tai

Trong đại điện Nghiêu Sơn thành, Cơ Hạo, Cơ Hạ, Thanh Phục, còn có Thiếu Ti, Man Man, Thái Ti, Vũ Mục, Phong Hành đám nhân vật thủ lãnh Nghiêu Sơn thành tề tụ, ánh mắt ai cũng nghiêm nghị nhìn chăm chăm Đế Duyên Đà.

Phán đoán của Cơ Hạo, rốt cuộc được Đế Duyên Đà chứng thật.

Dị tộc từng chinh chiến vô số thế giới, đối với các loại dị tượng sau khi hai thế giới bị truyền tống trận vượt giới liên thông, bọn họ biết rất rõ. Cơ Hạo tìm tới Đế Duyên Đà chỉ hỏi một câu, Đế Duyên Đà đã một năm một mười đem kinh nghiệm dị tộc tổng kết nói thấu triệt.

Quả thực, Bàn Cổ thế giới hiện tại mưa to có liên quan với truyền tống trận vượt giới của dị tộc.

Bàn Giả thế giới là một thủy thế giới, như vậy Bàn Giả thế giới hơi nước quá mức nồng đậm, khẳng định sẽ rót vào Bàn Cổ thế giới ngũ hành cân bằng.

Nếu là trụ trời còn tốt, hơi nước Bàn Giả thế giới lọt vào, nhiều nhất khiến thủy nguyên lực của Bàn Cổ thế giới hơi nồng đậm một chút, có thể ở trong ba năm năm khiến mùa mưa của Bàn Cổ thế giới kéo dài vài ngày, ảnh hưởng lớn nhất cũng chỉ có vậy.

Nhưng trụ trời sụp đổ, Bàn Cổ thế giới mất đi màng ngăn thế giới tự phòng ngự, hơi nước Bàn Giả thế giới cuộn cuộn không ngừng lọt tới, liên diễn biến thành cảnh tượng bây giờ, mưa to cuộn cuộn không dứt, càng có cột nước từ trên trời giáng xuống.

“Nếu là chúng ta đóng cửa truyền tống trận vượt giới!” Cơ Hạo ngồi ở chính giữa, hướng Đế Duyên Đà hỏi.

“Tuyệt đối không thể!” Đồ Sơn lão nhân ở bên có chút sốt sắng: “Truyền

tổng trận vượt giới tiêu phí của chúng ta bao nhiêu phí tổn? Hiện tại tiền vốn còn chẵn kiểm về, có thể nào đóng cửa như vậy chứ? Làm ăn lỗ vốn tuyệt đối không thể!”

Đám người Cơ Hạo, Cơ Hạ tất cả đều nhìn chăm chăm Đồ Sơn lão nhân, trong đại điện im ắng không có chút thanh âm.

Thái Ti ngày thường chuyện gì cũng không hiểu đột nhiên mở miệng nói: “Lão đầu nhi, lỗ vốn cũng tốt hơn so với để người ta ngâm ở trong nước mực nát chứ?”

Khuôn mặt già của Đồ Sơn lão nhân co rúm lại, vạ phần xấu hổ hướng Cơ Hạo ôm ôm quyền: “Hỗ then, hỗ then. Là bản tính lão đầu nhi sai khiến, nhất thời nói lỡ, mong Nghiêu Bá đừng chê cười.”

Vuốt vuốt chòm râu trên mặt, Đồ Sơn lão nhân trầm mặt nói: “Nhưng, cho dù chúng ta nơi này đóng cửa truyền tổng trận vượt giới lại có tác dụng gì? Dị tộc bên kia còn có mười hai tòa truyền tổng trận đó!”

Cơ Hạo đứng dậy, chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong đại điện.

Đồ Sơn lão nhân nói không sai, Nghiêu Sơn thành đóng cửa truyền tổng trận vượt giới, dị tộc bên kia còn có mười hai tòa truyền tổng trận vượt giới. Không đem các đại trận đó phá hủy, trận thủy tai này vẫn không thể bình ổn.

Nhưng muốn phá hủy những truyền tổng trận vượt giới đó khó khăn cỡ nào, cái đó tương đương phải xâm nhập sào huyệt dị tộc liều mạng với dị tộc, nhân tộc nhiều năm qua như vậy luôn bị dị tộc ép không thở nổi, nào có thể phản công dị tộc thành công?

Đang lúc suy nghĩ, Cơ Thiên đột nhiên vội vã từ ngoài đại điện chạy vào, sắc mặt hắc kinh hoảng hướng Cơ Hạo chấp tay hành một lễ, gấp gáp nói: “Sư phụ, sự tình không đúng, trong mưa to thế mà còn lẫn độc!”

Cơ Hạo kinh hãi động dung, hẩn nhìn nhìn mọi người trong đại điện, đi trước làm gương chạy ra khỏi đại điện.

Kéo theo một đạo kim quang xông lên trời cao, tới ngoài kết giới của Thiên Địa Đại Trận, mưa to đổ ập vào đầu gào thét hắt xuống, càng có mấy chục cột nước mang theo áp lực nặng nề đập xuống phía dưới.

Cơ Hạo vươn tay, các giọt mưa màu loang lổ rơi trong tay.

Tay trái bắt chú tránh nước, đem nước mưa ngăn cách ở ngoài cơ thể, lòng bàn tay Cơ Hạo một đoàn khí kinh giam cầm một giọt mưa to bằng nắm tay, đem nó ghé đến trước mặt đánh giá cẩn thận.

Giọt mưa màu đục ngầu loang lổ, có vài loại màu sắc lẫn ở bên trong.

Trình độ Cơ Hạo ở trên được tề chỉ là bình thường, thần thức đảo qua giọt mưa, hẩn phân biệt ra trong nước mưa hỗn tạp một ít độc tố. Nhưng rốt cuộc là độc tố cỡ nào, hiệu quả độc tố mãnh bao nhiêu liệt, hẩn lại không cách nào phân biệt ra.

Dù sao thân thể hẩn hiện tại đã vượt qua tiêu chuẩn cực hạn Vu Đế nhân tộc bình thường có thể đạt tới, vật kịch độc đối với người thường đối với hẩn cũng không có bất cứ hiệu quả gì, cho dù hẩn tự nuốt độc tố trong giọt mưa này, hẩn cũng sẽ không chịu bất cứ thương tổn nào, hẩn rất khó phân tích ra những độc tố này cụ thể nguy hại lớn bao nhiêu.

Cũng may Vũ Mục như một quả cầu thiet bay lên, Cơ Hạo đem giọt mưa trong tay đưa cho hẩn, Vũ Mục búng ngón tay, trên mười ngón tay tròn vo phân biệt bắn ra vài tia sương mù tinh tế, màu sắc giọt mưa bắt đầu cấp tốc chuyển hóa.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, trong giọt mưa phun ra vài luồng khí tức màu đen, màu xanh lục, màu lam, màu tím hỗn tạp.

Vũ Mục hít một hơi thật sâu, đem những khí tức pha tạp đó nuốt một ngụm.

Nheo mắt cẩn thận phân biệt chốc lát, sắc mặt Vũ Mục trở nên cực kỳ khó coi: “Độc này không có hiệu quả đối với Vu Vương, Vu Đế, Đại Vu nếu ngâm thời gian dài ở trong nước, cũng sẽ sinh bệnh nặng một hồi; nếu là Tiểu Vu, trong nước mưa này kiên trì không được hai tháng sẽ bệnh nặng bỏ mình.”

Sắc mặt Cơ Hạo chợt âm trầm xuống. Nhân tộc có bao nhiêu Vu Vương, Vu Đế hẳn không biết, nhưng hẳn biết cho dù là ở Bồ Phản, tộc nhân Đại Vu cảnh trở xuống mới là chủ thể cấu thành nhân tộc.

Đại Vu bị mưa ngâm lâu cũng sẽ bệnh nặng một hồi, Tiểu Vu ở trong mưa kiên trì không được hai tháng.

Như vậy Vu Nhân và tộc nhân bình thường từ Tiểu Vu cảnh trở xuống thì sao? Bọn họ có lẽ ở trong nửa tháng gần gũi sẽ bởi vì độc tố trong mưa chết bất đắc kỳ tử.

“Tại sao có thể như vậy?” Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trong nước sạch của Bàn Giả thế giới không có bất cứ độc tố gì, ngược lại là nước sạch cực kỳ tinh thuần, trong suốt dị thường, dư thừa linh khí, nếu dùng để uống, chất nước so với Bàn Cổ thế giới còn tốt hơn một đoạn.

Hơi nước của Bàn Giả thế giới không có khả năng chất chứa độc tố, như vậy độc tố chỉ có thể đến từ thế giới khác dị tộc câu thông.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn truyền đến, trên trời một con điêu lớn dang cánh vượt qua ba trượng nặng trĩu rơi xuống, đầu va vào trên kết giới Thiên Địa Đại Trận, bị kết giới bắn ngược lên cao mấy chục trượng.

Con đại điêu này khí tức hỗn loạn, xem thực lực của nó đại khái cũng chỉ tương đương với Tiểu Vu bình thường.

Có lẽ là vì ở trong sào huyệt đói bụng lâu, con đại điêu này bay ra sào huyệt đội mưa kiếm ăn, kết quả bị nước mưa chứa độc tố già chốc lát, độc khí nhập thể lao đầu từ trên cao ngã cắm xuống.

Cơ Hạo vung tay áo lên, một khí kinh nhu hòa đem con đại điếu này cuốn lên, đem nó đưa đến trong lòng Vũ Mục: “Dùng nó thử chút, xem có giải độc hay không!”

Đám người Man Man, Thiếu Ti cũng lao vọt ra. Cơ Hạo quan tâm nhìn thoáng qua Thanh Phục thực lực yếu nhất, gấp giọng nói: “A mỗ, người đừng đi ra, trong mưa quả nhiên có độc, người ngâm lâu cũng không được!”

Thân thể nhoáng lên một cái, Cơ Hạo hóa thành một đạo kim quang phóng lên cao, nhanh chóng hướng phía Bồ Phán bay đi.

Hắn cao giọng quát: “Vũ Mục, người và a mỗ nghiên cứu một chút, xem xem có thể phối ra giải dược đối ứng không. Ta đi Bồ Phán gặp Đế Thuấn, lần này chúng ta phiền toái to rồi... Có lẽ, còn có phiền toái lớn hơn nữa ở phía sau!”

Cơ Hạo mơ hồ nghĩ tới một số cảnh tượng cực kỳ đáng sợ nào đó, nước mưa mang độc, độc tố trong mưa này sẽ tạo thành bao nhiêu tộc nhân nhân tộc tử vong?

Cộng Công Thị chết tiệt, tội người đáng chết vạn lần!

Còn có bọn dị tộc kia, các người cũng đều đáng chết!

Chương 933: Thịnh Anh

Trên không Bồ Phán hơi nước bốc lên, trên mặt đất chín mươi chín đường hoa văn màu trắng kéo dài mấy vạn dặm, khí thế hùng hồn như rồng, tạo thành một vụ trận khổng lồ đem toàn bộ Bồ Phán bao phủ ở trong.

Mưa to xen lẫn cột nước to nhỏ lấy hàng vạn để tính nhằm vào đầu rơi xuống, va chạm ở đại trận trên không Bồ Phán, hóa thành hơi nước cuộn cuộn dâng trào xoay quanh. Trên không Bồ Phán giống như có một cái chụp trong suốt vô hình, nước mưa dày tới mấy trượng theo cái chụp hình vòm chảy hướng bốn phương tám hướng, trên đường phát ra tiếng ‘Ào ào’ nặng nề.

Con dân Bồ Phán đứng ở trên mặt đất bị mưa to phá hoại chẳng thành hình thù, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn vụ trận kết giới thật dày kia trên đỉnh đầu.

Nước trên không kết giới dày tới mấy trượng, có thể tưởng tượng, nếu không mở vụ trận, Bồ Phán đã biến thành bộ dáng gì.

Càng có thể tưởng tượng, Bồ Phán có vụ trận cường đại phòng ngự cũng đã là như thế này, thảm trạng nơi ở của các bộ tộc nhân tộc.

“Nghịch chương!” Một số lão nhân nhân tộc chống quái trượng, đứng cạnh đồng ruộng bị phá hủy thống khổ quở trách, đây thật sự là nghịch chương, hoa màu đang trổ bông cứ thế bị xối nát, mắt thấy là không sống được nữa.

Hoa màu một quý này xong rồi, cuộc sống năm nay lại sắp căng thẳng.

Càng đòi mạng hơn là, xem phụ cận hoa màu ngâm ở trong nước đọng không ngừng có bọt nhỏ toát ra, trong nước mưa thế mà còn mang độc! Cho dù mưa to tan đi, đất đai bị độc ngâm không trải qua rửa sạch, cũng không có cách nào gieo trồng thu hoạch nữa.

Toàn bộ Trung Lục thế giới đều bị mưa to cọ rửa qua, toàn bộ đất đai đều

mang theo độc tính, muốn thanh tẩy toàn bộ Trung Lục thế giới?

“Thật sự là nghiệp chương!” Các con dân Bồ Phán thở dài trầm thấp, trong lòng mọi người đều treo một tầng mây đen nặng nề, tâm tình bọn họ cực kỳ u ám, tinh thần sa sút.

Cho dù là lúc đối mặt dị tộc, con dân Bồ Phán cũng chưa từng nghi ngờ chiến sĩ nhà mình có thể đối phó đám dị tộc chết tiệt đó.

Chỉ có đối mặt trận mưa to này, ý chí cùng lòng tin chiến đấu trước đây bị mưa to gội lạnh thấu tim, nhiều người đều đang lo lắng, nhân tộc có thể từ trong thiên tai một lần này chịu đựng qua hay không. Cho dù chịu đựng qua được, nhân tộc lại phải trả giá bao nhiêu tổn thất?

Cơ Hạo hóa thành một luồng ánh sáng vàng tới trên không Bồ Phán, một mảng hơi nước trắng xóa chặn tầm mắt hẳn, hẳn muốn đi vào Bồ Phán, lại bị vu trận nọ ngăn cản, căn bản không thể tới gần vu trận kết giới trong vòng một dặm.

Vận đủ vu lực hét dài một tiếng, mấy chiến sĩ nhân tộc mặc giáp trụ từ trong hơi nước cuộn cuộn bay lên trời, nhìn thấy Cơ Hạo bọn họ vội vàng hành một lễ, lấy ra một khối lệnh bài đầu hồ đúc từ đồng xanh vung xuống phía dưới, vu trận liền mở ra một cái cửa ra vào to khoảng một trượng.

Cơ Hạo vội vàng lao đầu chui vào vu trận, chỉ một lát thời gian đó, lượng lớn nước mưa theo lối vào tràn vào, đem một ngọn núi nhỏ phía dưới xối bùn lầy bắn tán loạn. Vài khối đá núi phạm vi mấy trượng cũng bị gội theo triền núi quay cuồng rơi xuống.

Tảng đá rơi xuống phát ra tiếng vang lớn, xung quanh lập tức có một đám chiến sĩ nhân tộc xông tới, nhìn thấy là Cơ Hạo, bọn họ ngẩng đầu nhìn nhìn vu trận kết giới đang cấp tốc khép kín, đồng thời thở dài một hơi, uể oải hướng Cơ Hạo hành một lễ.

Cơ Hạo sau khi đáp lễ, nhanh chóng hướng phía đại điện thảo luận chính sự

bay đi.

Trong lòng hăn cũng rất nặng nề. Các chiến sĩ nhân tộc này, bọn họ không úy kỵ dị tộc, bọn họ có gan ở trên chiến trường đi liều, đi giết, đi chết, bọn họ thậm chí sẽ rất sung sướng hát ca dao, ôm bọn chiến sĩ dị tộc đồng quy vu tận.

Nhưng hiện tại kẻ địch của bọn họ không phải các chiến sĩ sống sờ sờ, một cái đầu hai cái tay, cũng mặc giáp trụ, cầm đại đao, mà là nước mưa mềm nhũn, không đâu không chui vào, đánh không chết, chém không nát.

Bọn họ hoàn toàn không biết nên ứng phó kẻ địch này như thế nào, nhưng kẻ địch này cho nhân tộc uy hiếp trí mạng như thế. Đám chiến sĩ nhân tộc sĩ khí hạ thấp, Cơ Hạo không chút nghi ngờ, hiện tại chỉ cần một mũi quân đội dị tộc số lượng không nhiều lắm, là có thể thoải mái đánh tan bọn họ.

“Quân đội!”

Trong lòng Cơ Hạo giật mình, cả người đột nhiên phát lạnh.

Hăn nghĩ tới các quân đội thủy tộc của Bàn Giả thế giới, nghĩ tới chi thủy quân quy mô thật lớn nọ Hà Đồng quản lý.

Thời điểm chiến sĩ các bộ lạc nhân tộc bị mưa to khiến cho sức cùng lực kiệt, không còn chiến ý, nếu có một mũi đại quân thủy tộc quy mô khổng lồ, chiến ý nghiêm nghị, sức chiến đấu không bị suy yếu chút nào chen chúc ra mà nói. nhân tộc căn bản không ngăn được!

“Cộng Công Thị, người đáng chết, người đáng chết!” Cơ Hạo nghiêng rằng, mắt lộ ra hung quang, gương mặt vắn vẹo thấp giọng mắng, mang theo một sát ý ngập trời xâm nhập đại diện thảo luận chính sự.

Trong đại diện thảo luận chính sự, Đế Thuấn sắc mặt tiều tụy chấp tay sau lưng đi qua đi lại ở giữa hai cái cột lớn, mấy ngàn đại thần nhân tộc cùng tộc trưởng, trưởng lão các bộ chia làm mấy trăm quần thể to nhỏ, ghé vào cùng chỗ

nhỏ giọng thương thảo.

Một ánh sáng vắt ngang không trung, giữa không trung đại diện nổi lơ lửng một sa bàn vu pháp của Trung Lục thế giới, vu pháp sa bàn dài rộng gần trăm dặm đại khái phác họa ra hình dáng các hệ thống núi cùng thủy hệ chủ yếu của Trung Lục thế giới.

Tòa vu pháp sa bàn này diệu dụng vô cùng, Cơ Hạo nhìn thấy trên sa bàn có một tầng hơi nước nồng đậm như ẩn như hiện, hơi nước đem toàn bộ sa bàn đều bao bọc, rất hiển nhiên cái này phản ứng chính là tình trạng thực tế của Trung Lục thế giới hiện tại.

Nhìn thấy Cơ Hạo xông vào, Đế Thuấn chợt dừng bước, xoay người hướng hẳn nhìn tới.

“Nghieu Bá, người không phải đi Nghieu Sơn thành tọa trấn sao? Sao... Người đã phát hiện cái gì?”

Cơ Hạo thở ra một hơi, trầm mặt nói: “Trong nước mưa có độc, xem ra dị tộc đã câu thông toàn bộ mười hai thế giới, hơn nữa không ngoài dự kiến mà nói, những thế giới đó tất cả đều là ‘Thủy nguyên’ thế giới.”

‘Bộp bộp bộp bộp’, Cơ Hạo đem tin tức mình từ chỗ Đế Duyên Đà nhận được một năm một mười nói ra.

Hiện trường có trường lão long tộc ở đây, cho nên Cơ Hạo có chút xấu hổ, cũng sẽ không nói hẳn từng trộm đi, vượt ở trước long tộc cùng phượng tộc, tới Bàn Giả thế giới xem xét.

Đế Thuấn và một đám đại thần nhân tộc nhìn nhau không nói nên lời.

Truyền tống đại trận vượt giới sau khi câu thông dị giới, sẽ tạo thành ảnh hưởng như vậy, bọn họ chưa từng biết có chuyện như vậy!

Tự Văn Mệnh từ trong đám người đi ra, hẳn nghiêm túc nói: “Cơ Hạo, nói

cách khác, nếu chúng ta muốn hoàn toàn vượt qua lần tai nạn mưa này, chúng ta phải...”

Cơ Hạo cay đắng gật gật đầu: “Dị tộc bên kia mười hai truyền tông traten vượt giới, là phải phá đi. Hơn nữa, chúng ta phải nghĩ cách, chữa trị đầu mối then chốt thiên địa Bàn Cổ thế giới, để màng ngăn thế giới của bản thân thế giới khôi phục toàn bộ uy năng.”

Đế Thuấn chặc chặc lưỡi, một lúc lâu không nói năng gì.

Công phá Lương Chử phá hư đại traten của dị tộc, cái này bất chấp tính mạng, có lẽ có một tia khả năng thành công.

Nhưng chữa trị trụ trời Bất Chu sơn sao...

Cái này sao có thể chứ? Sao có thể làm được?

Tự Hi vẫn luôn ngồi ở trong đám người đứng dậy, trầm thấp đầy sức thuyết phục nói: “Đế Thuấn, cái khác tạm thời không đề cập tới, trước không chế mưa đi. Nếu là nước sạch thì thôi, trong nước mưa chất chứa độc tính, không đem mưa độc không chế được, nhân tộc xong rồi.”

Ưỡn ngực, Tự Hi trầm giọng nói: “Sùng Bá Tự Hi, tự nguyện chờ lệnh, trị thủy vì thiên hạ.”

Đế Thuấn và một đám thần tử nhân tộc vui vẻ gật đầu, Đế Thuấn cười nói: “Sùng Bá ra tay, tự nhiên là đã có vài phần nắm chắc. Sùng Bá cần cái gì cứ việc nói ra!”

“Tức Nhưỡng!” Tự Hi mặt giật giật, khàn giọng nói: “Phải đem con dân nhân tộc ta ngăn cách với mưa độc, cho nên, ta cần Tức Nhưỡng!”

Trong đại điện lạng ngắt như tờ, mọi người nhìn nhau không nói nên lời.

Chương 934: Một Đường Minh Quang

Tức Nhưỡng, tiên thiên Hồng Mông đại địa nguyên tinh, chất chứa vô biên hậu thổ tạo hóa lực.

Một hạt Tức Nhưỡng có thể sinh trăm hạt, trăm hạt Tức Nhưỡng lại sinh vạn hạt, sinh sôi không thôi, cuồn cuộn không dứt, một đám Tức Nhưỡng nho nhỏ có thể diễn hóa một đại lục đất dày. Do đó Tức Nhưỡng trân quý dị thường, thế gian cực hiếm gặp.

Liên minh bộ lạc nhân tộc to lớn, vô số bộ tộc to nhỏ, lúc ban đầu cũng chỉ có trong tay Tự Hi cất chứa một phần Tức Nhưỡng tổ truyền.

Nhưng trước khi tham gia đồ chiến Bàn Hi thế giới, vì khiến Tự Văn Mệnh có sức tự bảo vệ mình, Tự Hi lấy Tức Nhưỡng đúc cơ thể Vu Đế cho Tự Văn Mệnh, đem một phần Tức Nhưỡng đó dung nhập hết vào trong cơ thể Tự Văn Mệnh, làm Tự Văn Mệnh thoáng cái gia tăng uy năng vô biên.

Một phần Tức Nhưỡng này cứ thế hao phí mất.

Lây dính khí tức tinh huyết Tự Văn Mệnh, tiên thiên Hồng Mông khí chuyển hóa làm thân thể máu thịt hậu thiên, Tức Nhưỡng đã hòa hợp một thể với thân thể Tự Văn Mệnh, hiện tại cho dù là đem Tự Văn Mệnh ném vào đại đỉnh sử dụng thiên địa thần hỏa rèn luyện, nhiều nhất nung ra một khối thân thể hình người như lưu ly, đừng hòng phản bản quy nguyên, tinh luyện ra một chút Tức Nhưỡng nào nữa.

“Tức Nhưỡng, Tức Nhưỡng, Tức Nhưỡng!” Đế Thuấn nhìn sa bàn Trung Lục thế giới to lớn kia, hai hàng lông mày rậm gắt gao nhíu lại chung một chỗ.

Da mặt Tự Văn Mệnh biến thành một mảng đỏ tím, hăn lao vút lên một bước, mang theo một tia điên cuồng tuyệt vọng lạnh lùng nói: “A cha, thật sự cần Tức Nhưỡng? Nhưng, nhưng, Văn Mệnh từ bỏ thân thể này...”

“Nói hươu nói vượn!” Đế Thuấn đánh một cái vào trên ót Tự Văn Mệnh, trầm giọng quát: “Tức Nhượng đã lấy dĩnh khí tức tinh huyết của người, đã hóa thành máu thịt tinh khí của người, không là Tức Nhượng nữa, từ bỏ thân thể của người lại có tác dụng gì?”

Chấp tay sau lưng, mặt mày đau khổ đi tới đi lui trong đại điện vài vòng, Đế Thuấn hướng mấy trưởng lão nhân tộc từng trải nhiều nhất nhìn qua.

Chúc Long Quỹ, Ngũ Long Nghiêu một đám lão quái ngồi ở góc đại điện, trong mắt mỗi người lóe ra tinh quang, nhìn chăm chăm sa bàn Trung Lục thế giới không ngừng.

Qua hồi lâu, Chúc Long Quỹ thì thào nói: “Lão phu chỉ biết giết người phóng hỏa, trị thủy, trồng trọt những việc này chưa từng làm. Nhưng nước mưa đã có độc, dùng Tức Nhượng cấu thành đập lớn đem nước độc ước thúc trước, cũng là biện pháp ứng đối tình huống khẩn cấp.”

Lầm bầm một lúc, Chúc Long Quỹ nhíu mày trầm giọng nói: “Tức Nhượng trân quý đến cực điểm, một phần Tức Nhượng kia của Hữu Sùng bộ. Còn là bảo bối năm đó Nhân Hoàng Phục Hy thị từ thiên đình kiếm được. Muốn nói hiện trên thế gian nơi nào còn có Tức Nhượng, cũng chỉ có kho báu của thiên đình!”

Bốn chữ ‘Kho báu thiên đình’ vừa ra khỏi miệng, Ngũ Long Nghiêu đã cười khổ, hằn dang tay cay đắng nói: “Thiên đình bảo khố, hắc, tiền bối tộc ta, từng có người được thiên đế ngợi khen, được dẫn vào thiên đình bảo khố, chọn lựa ba món chí bảo thần khí làm tướng thưởng. Ba món trấn tộc thần khí của tộc ta hiện tại, chính là đến từ trong thiên đình bảo khố.”

Ngẩng đầu, nhớ lại chốc lát, Ngũ Long Nghiêu trầm giọng nói: “Trên mai rùa tổ tiên truyền xuống ghi lại một ít tình huống của thiên đình bảo khố... Cấm vệ cực kỳ nghiêm ngặt, cấm chế cực kỳ đáng sợ, đại trận vô cùng vô tận, đường rắc rối phức tạp, một bước đi nhầm sẽ là kết cục hồn phi phách tán.”

Tự Hi đứng ở một bên, trầm mặt nói: “Càng đòi mạng hơn là... Hiện tại thiên

đình còn bị Cộng Công Thị chiếm cứ.”

Trong đại điện lại là một phen tĩnh mịch.

Đổi là ngày xưa thiên đình suy sụp, chỉ có Khoa Nga Thị đám mèo to mèo nhỏ ba năm con tử thủ cổng thiên đình, liên minh bộ lạc nhân tộc nếu có nhu cầu, dùng rượu ngon món ngon trao đổi với bọn họ, đám hậu duệ thần nhân khốn cùng tới phát hoảng đó vụng trộm buôn bán một ít thần khí, loại chuyện này ngẫu nhiên cũng xảy ra.

Nhưng Cộng Công Thị chiếm cứ thiên đình, Thiên Địa Đại Trận bị hãm năm giữ toàn bộ, Chúc Dung Thị dẫn quân vây khốn thiên đình, không thể đột nhập thiên đình được nửa bước.

Lấy uy lực của Thiên Địa Đại Trận, muốn vụng trộm lên vào thiên đình, muốn giấu được tai mắt Cộng Công Thị, muốn vụng trộm tiến vào thiên đình bảo khố tìm được Tức Nhưỡng, nhiệm vụ này hầu như là không có khả năng.

“Thiên Địa Đại Trận a!” Đế Thuấn cúi mặt, giống như lập tức già đi hơn trăm tuổi.

Hắn đi đến cửa đại điện, ngơ ngác nhìn sóng nước mang độc tàn sát bờ bãi ngoài vu trận kết giới bán trong suốt, cắn răng nói từng chữ một: “Cộng Công Thị đáng chết... con dân nhân tộc ta tội gì chứ?”

Cơ Hạo nhìn nhìn gương mặt tuyệt vọng của đám đông đại thần nhân tộc trong đại điện, thấp giọng lầm bầm một câu: “Thiên Địa Đại Trận sao, nếu có trận đồ của nó...”

Đế Thuấn hơi mang một tia điên cuồng nhìn Cơ Hạo, hắn nghiêng rằng, rằng mài đến mức vang lên ‘ken két’, hai tay gắt gao siết lại khàn giọng nói: “Thiên Địa Đại Trận chính là chiến trận thiên đình thời thái cổ trấn áp tam giới, chính là quỹ tích thiên đạo vận hành của Bàn Cổ thế giới biến thành. Trận đồ Thiên Địa Đại Trận, chúng ta sao có thể có?”

Cơ Hạo sờ sờ mũi, khàn khàn nói: “Ừm, Nghiêu Sơn thành của tiểu tử, hộ thành đại trận chính là Thiên Địa Đại Trận. Khoa Nga Thị huynh đệ bọn họ rất dễ nói chuyện, ta cho bọn họ gấp mười tiền thù lao cùng rượu thịt, bọn họ đem trận đồ Thiên Địa Đại Trận trực tiếp ném vào Nghiêu Sơn ta... Lúc Nghiêu Sơn thành hoàn công, bọn họ cũng quên đem trận đồ đó thu hồi.”

Cơ Hạo cười gượng nói: “Bọn họ cũng không đem trận đồ Thiên Địa Đại Trận để trong lòng, ha ha, ta tự nhiên xấu hổ nhắc nhở bọn họ...”

Trong đại điện Đế Thuấn trở xuống, mấy ngàn đại nhân vật nhân tộc gương mặt ai cũng vắn vẹo nhìn Cơ Hạo.

Đùa cái gì thế? Tiểu tử người nhất định là đang nói giỡn nhỉ?

Thiên Địa Đại Trận mà thiên đình giữ nhà hộ viện, đại trận căn bản dùng để trấn áp tam giới, cần quét yêu ma, mười tòa tiên thiên thần trận cường đại nhất Bàn Cổ thế giới tổ hợp mà thành Thiên Địa Đại Trận, trận đồ mấu chốt nhất, đòi mạng nhất, lại ở ngay Nghiêu Sơn thành của người?

Dùng một chút tiền thù lao bé nhỏ không đáng kể, một chút rượu thịt bé nhỏ không đáng kể, người đã đem tinh nghĩa quan trọng nhất thiên đình đại trận thu vào tay?

Khoa Nga Thị bọn họ phải bại gia tử đến trình độ nào?

Nghiêu Bá Cơ Hạo người cần vận khí tốt tới trình độ nào?

“Trời xanh ở trên!” Đế Thuấn cười lớn ‘ha ha’ bổ nhào tới trước mặt Cơ Hạo, vươn đôi tay dùng sức ôm lấy hắn, hai tay hung hăng vỗ lưng Cơ Hạo, đánh vang lên ‘Thùng thùng’.

Đám người Tự Hi, Tự Văn Mệnh đồng thời xông tới, ai cũng gương mặt vắn vẹo cười, thấp giọng hoan hô, dùng hết toàn lực vung nắm tay, nhắm thân thể Cơ Hạo vỗ bừa một trận.

Cơ Hạo bị đánh cho nổ đom đóm mắt, xương cốt toàn thân vang lên ‘Rắc rắc’, thiếu chút nữa bị mấy ngàn nhân tộc đại thần trong đại điện đánh cho miệng phun máu tươi.

Sau một trận kích động, Đế Thuấn quát to một tiếng, đám đông thần tử nhân tộc ai về vị trí người ấy, đều xếp thành hàng chỉnh tề nhìn Đế Thuấn.

Đế Thuấn rút ra Hiên Viên Kiếm, lớn tiếng hô to: “Các vị, đây là đại kiếp nạn sinh tử của nhân tộc ta, mong rằng các vị đồng lòng hợp sức, vượt kiếp nạn này!”

Từng cái mệnh lệnh phát xuống đâu vào đấy, trong đó bao gồm điều động trọng binh giám thị động tĩnh dị tộc, mời ra cao thủ các tộc che dấu tọa trấn nhân tộc...

Nhưng một mệnh lệnh quan trọng nhất, lại giao cho Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh

Không tiếc mọi giá, không tiếc hy sinh, lên vào thiên đình, ăn cắp Tứ Cước Như!

Chương 935: Cầu Viện Sư Môn

Ngự Thiên Địa Kim Kiều, thân hóa kim quang cấp tốc xuyên qua trong hư không, trong lòng Cơ Hạo tràn đầy thấp thỏm.

Có trận đồ của Thiên Địa Đại Trận lại như thế nào? Thiên Địa Đại Trận huyền diệu vô cùng, nếu chỉ là một tòa tử trận không có biến hóa, dựa theo từng bước có lẽ còn có thể bình an ra vào đại trận.

Nhưng Cộng Công Thị xâm nhập thiên đình, Thiên Địa Đại Trận hấn một tay khống chế, nếu hơi vô ý bị Cộng Công Thị phát hiện, Thiên Địa Đại Trận một khi vận chuyển, cho dù Cơ Hạo hoàn toàn rõ ràng các loại biến hóa của đại trận, vẫn sẽ bị đại trận nghiền nát.

Trận pháp có người khống chế cùng không có người khống chế, cái này căn bản là hai chuyện khác nhau một trời một vực.

Càng không cần nói Cộng Công Thị dẫn theo đám đông cấp dưới tọa trấn thiên đình, ai cũng không biết trong thiên đình giấu bao nhiêu tướng sĩ tinh nhuệ của Cộng Công nhất tộc. Đi nhiều người, đại trận một khi phát động sẽ là chịu chết vô ích; đi ít người, một khi gặp binh mã Cộng Công nhất tộc, đại quân vây khốn cũng là kết cục chịu chết.

Rối rắm, làm khó.

Tức Nhưỡng của Thiên đình là bảo bối hiện tại liên minh bộ lạc nhân tộc cần gấp nhất, nhưng Cơ Hạo cũng không có nắm chắc từ thiên đình mang Tức Nhưỡng đi.

Thần quang màu vàng sẫm phi hành tuyệt tích, Cơ Hạo dùng khí lực lớn nhất xuyên qua hư không. Hắn đã rời khỏi Trung Lục thế giới, đến thẳng Nam Hoang.

Trong vũ trụ hơi nước sục sôi tương tự, các giọt nước ở trong hư không

ngưng tụ thành dòng suối nhỏ, hội tụ thành sông nhỏ, gào thét hội tụ vào các dòng sông lớn. Ở dưới tinh thần lực dâng trào thúc đẩy, trong hư không những cơn sóng trắng quay cuồng, sông lớn như rồng uốn lượn lưu chuyển, khắp nơi đều là tiếng nước ‘Ào ào’, khắp nơi đều là đại thủy chảy.

Cơ Hạo cầm đầu lao đi thẳng tắp, dựa vào thân thể mạnh mẽ bạo lực xuyên thấu các dòng sông lớn gào thét lui tới.

Vài lần Cơ Hạo ở trong hư không gặp được hạm đội dị tộc tuần tra, giữa những chiến hạm kim loại to lớn dùng xiềng xích nối liền, hạm đội chật vật ở trong nước lớn chậm chạp lê bước chân.

Một ít chiến sĩ Già tộc tính tình nóng nảy đứng ở đầu thuyền, hỗn hển hướng tới hư không rít gào tức giận mắng.

Nước lớn, càng ngày càng nhiều nước. Nước vô biên vô hạn bao lấy hạm đội, làm người ta không thấy rõ động tĩnh xung quanh, làm người ta không thở nổi, khiến các chiến sĩ Già tộc kia có một loại ảo giác mình đang chậm rãi bị chết đuối.

Nhìn các chiến sĩ Già tộc tuần tra kia chật vật, Cơ Hạo rất tò mò, dị tộc Lương Chủ đối phó mưa to kéo dài không dứt này như thế nào?

Độn quang nhanh chóng, Cơ Hạo dùng hết sức bú mẹ, một đường bên ba, ở sau khi hút nát hai luồng hơi nước nồng đậm, rốt cuộc tới trên không Nam Hoang đại lục. Mưa to kéo dài bao phủ Nam Hoang, càng có vô số cột nước từ trên cao phun xuống, đánh rùng rậm che trời của Nam Hoang ngã trái ngã phải.

Nơi nơi đều truyền đến tiếng va chạm nặng nề, các ngọn núi bay trên trời không chịu nổi cột nước đánh vào, xiêu vẹo từ trên cao rơi xuống, hung hăng nện trên mặt đất, đập mặt đất bắn tung tóe đất đá, nhiều ngọn núi đều bị nện sập.

Càng thêm ghê người là, nhiều núi lửa hoạt động trên Nam Hoang đại lục vốn mỗi thời mỗi khắc đều phun khói đặc lửa nóng, nham thạch nóng chảy trên

miệng quay cuồng không ngớt. Nhưng ở dưới mưa to đánh phá, nhiều núi lửa bị dập khói lửa ảm đạm, mưa to cùng nham thạch nóng chảy quay cuồng không ngừng va chạm, trong miệng núi lửa thỉnh thoảng truyền ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ đáng sợ, càng có vô số hơi nước bốc lên.

Bởi vì nóng lạnh va chạm, bỗng chợt có mấy ngọn núi lửa ầm ầm nổ tung, khắp trời đều là nham thạch nóng chảy màu đỏ rực bắn tung tóe. Nhưng rất nhanh đã ở dưới mưa to đánh vào biến thành nham thạch màu đen, phun hơi nước màu trắng nặng trĩu rơi xuống đất.

Cơ Hạo vừa mới xâm nhập Nam Hoang, phía trước hiện lên một bóng người màu đỏ, Vũ Dư đạo nhân vẻ mặt âm trầm xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Là vì mưa to mà đến phải không?” Tay trái Vũ Dư đạo nhân mang theo một bóng người năm màu vắn vẹo, gọng gàng dứt khoát hỏi Cơ Hạo.

“Sư tôn thánh minh, đệ tử chính là vì trận mưa to này mà đến.” Cơ Hạo nhìn thoáng qua bóng người năm màu trong tay Vũ Dư đạo nhân, âm thầm kinh hãi Nam Hoang thế mà còn có vực ngoại thiên ma chưa bị tiêu diệt triệt để, sau đó nhanh chóng đem quyết sách của liên minh bộ lạc nhân tộc lần lượt kể ra.

Trong mắt Vũ Dư đạo nhân lóe ra tinh quang. Hắn nhìn nhìn bóng người năm màu trong tay, trên năm ngón tay phun trào kiếm khí, đột nhiên chui vào thân thể bóng người, đem hắn đánh hóa thành tro bụi, khiến trong lòng Cơ Hạo đau lòng không thôi một phen.

“Thượng cổ thiên đình... Thiên Địa Đại Trận. Ha ha ha, Cộng Công Thị, quả nhiên có vài phần mật chó.” Vũ Dư đạo nhân nheo mắt, tay trái nhẹ nhàng cọ xát vài cái dưới cằm, nheo mắt liếc xéo Cơ Hạo một cái: “Người cùng Tự Văn Mệnh tiểu tử đó, cho dù mang theo mấy hảo thủ nhân tộc, cho dù có trận đồ Thiên Địa Đại Trận, sợ là cũng khó an nhiên ra vào thiên đình.”

Cơ Hạo vội vàng hướng Vũ Dư đạo nhân quỳ lạy hành lễ: “Cho nên đệ tử bây giờ không phải đến cầu sư tôn viện thủ sao?”

Vũ Dư đạo nhân mím môi, môi mím thành một đường rất nhỏ, giống như lưỡi kiếm sắc bén vô cùng. Hắn nheo mắt suy nghĩ một lúc, đột nhiên ngẩng đầu lên hướng về phía tây liếc một cái: “Thật đúng là đủ khéo...”

Hàm hồ nói một câu không đầu không đuôi như vậy, Vũ Dư đạo nhân lạnh nhạt nói: “Vi sư năm đó ở đỉnh trụ trời, đã ký khế ước với đại năng của các phương, trừ phi nhân tộc có tai ương diệt tộc, nếu không không thể tùy tiện nhập thế.”

Hơi dừng chút, Vũ Dư đạo nhân cười nói: “Nhưng bọn A Bảo sư huynh của người, lại không có phiền não này. Thôi được, bảo họ theo người đi một chuyến đi!”

Cười lạnh, Vũ Dư đạo nhân trầm mặt nói: “Lúc làm việc, nhất định phải cẩn thận chút, gặp được ai, xuống tay sạch sẽ tàn nhẫn chút, tuyệt đối đừng nương tay, vô duyên vô cớ thêm phiền lưu cho bản thân.”

Cơ Hạo hơi sững sốt, Vũ Dư đạo nhân đây là có ẩn ý sao.

Liên tưởng đến vừa rồi Vũ Dư đạo nhân hướng phía tây nhìn một cái đó, Cơ Hạo như có chút dăm chiêu gật gật đầu, hứa hẹn.

Vũ Dư đạo nhân chớp lấy Cơ Hạo, ngón tay điểm Thiên Địa Kim Kiều lơ lửng ở đỉnh đầu hắn, một đạo thần quang màu vàng sẫm phóng lên cao, theo tiếng xé rách không gian đáng sợ, chỉ trong một nháy mắt, Vũ Dư đạo nhân đã mang theo Cơ Hạo đi tới trong một mảng hư không tử khí quanh quẩn, vô biên vô hạn.

“Ồ, Thiên Địa Kim Kiều này quả nhiên bất phàm, ngày thường vi sư muốn đến đàn tràng của đại sư huynh, như thế nào cũng phải đi ba năm ngày, không ngờ được có nó, thế mà trong nháy mắt có thể đến.” Vũ Dư đạo nhân rất kinh ngạc tán thưởng uy lực Thiên Địa Kim Kiều một tiếng.

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn Vũ Dư đạo nhân nói không ra lời.

Lấy thần thông đạo pháp của hần, cũng phải thời gian ba năm ngày mới có thể chạy tới đàn tràng của Đại Xích đạo nhân, đàn tràng của Đại Xích đạo nhân rốt cuộc ở chỗ thế nào?

Đứng ở trên một đám mây trôi màu tím, Vũ Dư đạo nhân hướng tới không cùng tử khí quát to một tiếng, sau đó đem chuyện nhân gian lũ lớn lần lượt nói ra.

Một đạo tử khí chậm rãi xoay tròn tựa như Thái Cực đồ đột nhiên xuất hiện, tử khí tách ra hai bên, một tòa Linh Lung Bảo Tháp toàn thân đen vàng bay ra.

Vũ Dư đạo nhân cầm lấy tòa Linh Lung Bảo Tháp này, chớp lấy Cơ Hạo, một lần nữa thúc dục Thiên Địa Kim Kiều, trong chớp mắt bọn họ lại tới một chỗ vô biên vô hạn khác, nơi nơi đều là kim quang thụ khí trôi nổi.

Sau khi hướng tới kim quang thụ khí đầy trời nói vài câu, một ráng màu dạng cỏ linh chi từ từ bay ra, ráng màu tách ra, một cây cờ phướn màu hỗn độn, mặt ngoài có vô số luồng khí kinh to lớn tung hoành trào dâng chậm rãi bay ra.

Vũ Dư đạo nhân nắm cờ phướn, mang theo Cơ Hạo lóe lên một cái, đầu tiên là đến Nam Hoang đón A Bảo và Quy Linh, sau đó ở gần gần một khắc đồng hồ, đã dạo qua một vòng ở Đông Hoang, Bắc Hoang, Tây Hoang còn có vài chỗ trong tình không.

Chương 936: Liên Thủ Hiệp Tác

Nửa đoạn Bất Chu sơn đứng sừng sững trong thiên địa.

Một tế đàn vu tinh đáp thành đứng sừng sững ở trên nửa đoạn Bất Chu sơn, Thiên Cơ trưởng lão đứng trước tế đàn, tự tay dùng đao ngọc cắt ra ngực một con măng giao ba đầu, moi tìm nó hiển tế ở trên tế đàn.

Theo động tác của Thiên Cơ trưởng lão, mấy vạn thánh linh, tổ linh đến từ Bàn Hi thế giới đồng thời ra tay, đem từng con hung cầm mãnh thú bị mưa to giội cả người kiệt sức chém giết ngay tại trận.

Một cơn cuồng phong gào thét ập tới, cuốn lên máu tươi trong cơ thể hung cầm mãnh thú phun ra ập về phía trên tế đàn, ‘vù’ một tiếng, một ngọn lửa màu tím từ trên tế đàn lao ra, lửa chỉ to bằng vại nước lại bốc lên cao nghìn trượng, tử hỏa bốc lên, cả mảng lớn nước mưa bị hàn ý đáng sợ do tử hỏa tản mát ra đông lạnh thành khối băng, ‘Rầm rầm’ từ trên cao rơi xuống.

Thiên Cơ La Bàn lơ lửng ở đỉnh đầu Thiên Cơ trưởng lão, la bàn phức tạp đến cực điểm thông thả xoay tròn, từng tia lửa tím không ngừng từ trong tế đàn phun ra, không ngừng hội tụ vào Thiên Cơ La Bàn.

Thiên Cơ trưởng lão thấp giọng niệm tụng chú ngữ, quay quanh tế đàn đi lại.

Làm tồn tại chí cao chương quản toàn bộ Thiên Cơ áo nghĩa ở Bàn Hi thế giới, Thiên Cơ trưởng lão vẫn là lần đầu tiên ở Bàn Cổ thế giới chủ trì nghi thức hiển tế, lần đầu tiên triệu hồi các đại năng đáng sợ của Bàn Cổ thế giới trước thời thái cổ đã ngã xuống, xin giúp đỡ từ lực lượng vĩ đại trong lạc ấn bọn họ còn sót lại chất chứa, giúp mình làm việc.

Cảm thụ được từng đạo lực lượng đáng sợ mà tà dị gào thét lao tới, Thiên Cơ trưởng lão mơ hồ có một loại cảm giác mình đã trở thành người khổng lồ cao vạn trượng, trong cái giờ tay nhắc chân có thể thoải mái phá hủy tất cả.

Nheo mắt, Thiên Cơ trưởng lão hít sâu một hơi, sau đó hai tay hướng bầu trời chỉ chéo chéo.

Chính giữa Thiên Cơ La Bàn một phù văn đục ngẫu khế run lên, một đạo quang nhỏ bé như tơ tóc lao ra, nháy mắt xuyên thấu khoảng cách không gian dài đằng đằng, đánh thẳng tấp vào đền thờ ngoài cửa chính thiên đình.

Một mảng khí tức kỳ dị người thường không thể cảm nhận được cấp tốc khuếch tán, thiên cơ phụ cận cửa chính thiên đình bị đảo loạn hoàn toàn. Ở trong nháy mắt thời gian ngắn ngủi, lực cảm ứng của Thiên Địa Đại Trận đối với bên ngoài nháy mắt bị suy yếu đến cực hạn.

Lực thiên địa cản trở đáng sợ gào thét hướng Thiên Cơ trưởng lão nghiền ép đến, trên nửa đoạn Bất Chu sơn, một đám mây lôi kiếp màu đen to bằng vại nước lặng yên xuất hiện. Nhưng thân thể Thiên Cơ trưởng lão nhoáng lên một cái, trong tay áo hăn đột nhiên lao ra mười mấy con rối thể thân dùng cỏ nhỏ bện thành.

Đây là con rối thể thân Chúc Long Quỹ tự tay chế thành, sử dụng còn là Long Hồn thảo sinh trưởng trong phần mộ tổ tiên Chúc Long nhất tộc chế thành, có công hiệu cực kỳ thần dị tiêu tai giải nạn, hóa giải tử kiếp.

Đám mây lôi kiếp nhẹ nhàng lắc lư, mười mấy con rối thể thân đồng thời bị một tầng điện quang nhỏ vụn bao vây, trong chớp mắt đã bị xay thành phấn.

Thiên Cơ trưởng lão bình yên vô sự lui ba bước, hăn sải bước, nhanh chóng tán đi lực lượng khổng lồ tích tụ trên tế đàn.

“Tôn chủ, lão phu có thể làm, chỉ có những thứ này thôi.” Thiên Cơ trưởng lão ánh mắt thâm trầm nhìn bầu trời.

Hăn có thể làm, chính là ở trong thời gian ba ngày ba đêm, tận khả năng suy yếu năng lực cảm ứng của Thiên Địa Đại Trận, che đậy thiên cơ. Đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm, cho dù có con rối thể thân giúp hăn tiêu trừ đợt thiên địa cản

trả đầu tiên, Thiên Cơ trưởng lão cũng chỉ có thể bảo đảm ba ngày an toàn.

Làm lãnh tụ tinh thần chí cao của một thế giới, một tộc đàn trí tuệ, tay nắm Thiên Cơ La Bàn loại tiên thiên chí bảo này, càng có khí vận một thế giới thêm vào, cũng chỉ có Thiên Cơ trưởng lão có thể tạm thời che đậy năng lực cảm ứng của Thiên Địa Đại Trận.

Nhưng lấy thân phận của hắn, thủ đoạn của hắn, hắn cũng chỉ có thể bảo đảm ba ngày thời gian.

Thiên Cơ La Bàn vừa động, Cơ Hạo sớm chờ ở ngoài cửa thiên đình liền động. Hắn khẽ quát một tiếng tế lên Thiên Địa Kim Kiều, A Bảo, Quy Linh, còn có hai vị đại đệ tử khác Kim Linh, Vô Đường do Vũ Dư đạo nhân từ tứ hoang đại lục đưa tới đồng thời ra tay.

Bốn đại đệ tử môn hạ Vũ Dư đạo nhân liên thủ, từng đạo Vũ Dư tiên quang trong suốt như nước rót vào Thiên Địa Kim Kiều, một đạo hào quang màu vàng sẫm khuếch tán, kim quang như rồng xuyên thấu thiên môn đền thờ Thiên Địa Đại Trận nắm giữ, uốn lượn khúc chiết hương sâu trong thiên đình thăm thấu vào.

Thiên Địa Kim Kiều vốn đã có năng lực thần kỳ xuyên qua hư không, bài trừ tất cả cấm chế, nay bốn vị đại năng liên thủ, uy lực Thiên Địa Kim Kiều được phát huy ra bảy tám phần, càng có Cơ Hạo trước đó đem trận đồ Thiên Địa Đại Trận đưa vào Thiên Địa Kim Kiều, cho nên một mảng ánh sáng vàng này liền như thủy ngân rót xuống đất, vô thanh vô tức xông vào Thiên Địa Đại Trận.

Từng đạo cấm chế bị tránh đi, từng chỗ mắt trận bị vòng qua. Ngăn ngùn mấy hơi thở, Thiên Địa Kim Kiều đã xâm nhập thiên đình.

Cơ Hạo quay đầu nhìn một cái, Tự Văn Mệnh mặc áo vải thô, lưng đeo trường kiếm, ăn mặc vẫn mộc mạc thô lậu cười vỗ một cái vào vai hắn: “Động thủ đi! Không cần cho phép xông vào thiên đình... Nếu hôm nay thành công, công tích vĩ đại bậc này, về sau có thể khoe với con cháu vô số năm!”

Cơ Hạo cười gượng một tiếng.

Nếu thành công, tự nhiên có thể khoe khoang với con cháu công tích vĩ đại hôm nay; nhưng một khi thất bại, chắc chắn, cũng không biết người tụ tập ở nơi này có thể có mấy ai bình yên chạy thoát?

“Đi!” Quát khê một tiếng, Cơ Hạo chỉ tay, Thiên Địa Kim Kiều bao lấy mọi người phía sau hắn, thân thể mọi người đều nháy mắt hào quang hóa, theo thông đạo an toàn Thiên Địa Kim Kiều mở ra xông vào Thiên Địa Đại Trận, chuồn vào trong thiên đình.

Ngoài thiên môn đèn thờ, Chúc Dung Thị mặt co rúm lại, khóe mắt kịch liệt nhảy lên.

“Đám vô liêm sỉ, bọn hắn đi vào rồi, bọn hắn thật sự đi vào rồi! Thiên Địa Đại Trận, thượng cổ thiên đình, bọn hắn cứ như vậy... Cứ như vậy đi vào rồi!” Chúc Dung Thị ngơ ngác nhìn phương hướng đoàn người Cơ Hạo biến mất, đột nhiên hung hăng vỗ đùi một cái: “Ai da, Thiên Địa Đại Trận cũng có thể thoải mái đi vào, kho bí mật của Chúc Dung nhất tộc ta... phải nghĩ nơi bí ẩn, xây dựng lại kho bí mật mới được!”

Thiên Địa Đại Trận cũng chưa thức dậy, chỉ là dựa vào trận pháp của nó tự vận chuyển phòng bị công kích có thể tới.

Như một đám dã thú hung tàn khát máu lâm vào ngủ say, chỉ cần không chủ động trêu chọc nanh vuốt bọn nó, càng thu liễm lại khí tức bản thân, là có thể bình yên từ trước rằng nhọn vuốt sắc của bọn nó vụng trộm lén qua.

Bốn phương tám hướng, vô số mây tía màu sắc rực rỡ dâng trào bất định, từng dải cầu vồng khí lành bốc lên pháp phòng. Thiên Địa Kim Kiều thần diệu dị thường, mang theo đoàn người Cơ Hạo chui thẳng qua chín tầng thiên môn, xuyên qua mấy ngàn tầng cấm chế, kết giới, cuối cùng đi tới trên một tòa quảng trường nho nhỏ bạch ngọc trải đất, điêu long vẽ phượng.

Nói là quảng trường nho nhỏ, thực ra cũng hơn một ngàn mẫu, quanh quảng trường đều dựng sừng sững lầu các màu xanh, lầu các trùng trùng điệp điệp trải ra miên man, nhìn qua không thấy được giới hạn.

Cơ Hạo thu hồi Thiên Địa Kim Kiều, có chút bất đắc dĩ chỉ chỉ bốn phía: “Bốn phía quảng trường này có ba vạn sáu ngàn tòa điện phủ lớn nhỏ, quy hết cho thiên đình ‘Đa Bảo ti’ quản hạt. Tức Nhưỡng có thể ở nơi nào, ai cũng không biết.”

A Bảo khẽ trợn hai mắt, đột nhiên cười lên: “Ai cũng xưng ta Bảo đạo nhân, nhưng mà danh hiệu ‘Đa Bảo’ này, tựa như cũng không tệ.”

Cơ Hạo nhìn A Bảo một cái. Kim Linh dung nhan tuyệt đẹp, nhưng khí tức lạnh lùng uy nghiêm cười khế, liếc ngang A Bảo một cái: “Đại sư huynh bớt nói đùa đi, sự tình đứng đắn quan trọng hơn.”

Nheo mắt, Kim Linh thản nhiên nói: “Đã không biết Tức Nhưỡng ở nơi nào, vậy lấy đi tốt rồi.”

Cơ Hạo ngạc nhiên, Tự Văn Mệnh mặt cũng co rúm lại.

Chỉ có Man Man chết sống muốn theo Cơ Hạo tới vỗ tay lớn một cái cười to lên: “Vị tỷ tỷ này nói không thể đúng hơn, nơi này có thể có bao nhiêu bảo bối? Mang hết đi là được!”

Chương 937: Bạo Lực Phá Giải

Thiên đình, Thiên Xu điện.

Trong một mảng đại điện tối mù, vô số điểm sáng màu sắc rực rỡ hóa thành vô số lỗc xoáy to nhỏ, như bánh răng nối tiếp chặt chẽ, lơ lửng ở giữa không trung chậm rãi xoay tròn. Ngẫu nhiên một ít điểm sáng sẽ tuôn ra một mảng ánh sáng chói lóa, bên trong còn có lượng lớn hình ảnh chợt lóe.

Tương Liễu mặc áo bào đen, đắc ý ngồi ở chính giữa Thiên Xu điện, cười tủm tỉm nhìn những điểm sáng xoay tròn bất định kia.

Nơi này là đầu mối then chốt khống chế chính của Thiên Địa Đại Trận, thông qua nơi này, có thể giám thị động tĩnh các nơi trong thiên đình, càng có thể tùy ý phát động cấm chế, trận pháp các nơi. Bao gồm trước đó vài ngày đánh xuống thần lôi, ép gãy trụ trời Bất Chu sơn, đều là một tay Tương Liễu ở đây làm.

Có thể một tay nắm giữ toàn bộ thiên đình đại trận, có thể thông qua đại trận nắm giữ sinh tử của vô số sinh linh, Tương Liễu cảm thấy cuộc đời hắn cũng thăng hoa rồi. Hắn sống vô số năm, nhưng toàn bộ thành tựu hắn quá khứ vô số năm lấy được, cũng không thể so sánh với thành tích hiện tại.

“Người kia, những người đó.” Tương Liễu nheo mắt cười ‘hì hì’, rung đùi đắc ý giơ lên một cái chén vàng điêu khắc chín con kim long, nhe răng trợn mắt uống một ngụm quỳnh tương ngọc dịch ủ không biết bao nhiêu năm.

Thời thượng cổ, loại quỳnh tương ngọc dịch này chỉ có thiên đế mới có thể hưởng dụng, Tương Liễu vền vẹn một cự yêu hoành hành nhân gian, căn bản không có tư cách kiến thức loại rượu ngon tuyệt thế này. Nhưng hiện tại sao, toàn bộ thiên đình đều ở dưới sự khống chế của hắn, hắn muốn uống thì uống, ai có thể nói được gì hắn?

“Nhân tộc, hừ, tư vị không tệ.” Tương Liễu nheo mắt, thấp giọng nói ra lời

làm người ta sợ hãi dựng tóc gáy: “Không chỉ có ăn ngon, hơn nữa đám tiểu nha đầu nhân tộc, hắc hắc, loại phong tình phong vận đó cũng cực tuyệt.”

“Về phần nói tín ngưỡng niệm lực của bọn họ...” Tương Liễu không cho là đúng khê hừ một tiếng.

Nhìn quanh một phen, sợ Cộng Công Thị đột nhiên xuất hiện nghe được mình lẩm bẩm, Tương Liễu lại dè dặt thanh âm: “Tín ngưỡng niệm lực của nhân tộc thực lợi hại như vậy? Có thể giúp người ta cô đọng thần hồn, nhanh chóng tu luyện đến cảnh giới vĩnh hằng bất diệt? Sẽ không là Đế Thích Sát nói láo gạt người chứ?”

Một tiếng hừ lạnh ‘Hừ’ truyền đến, một làn hơi nước màu đen theo khe hở cửa chính của Thiên Xu điện tràn vào. Hơi nước xoay tròn một phen, Vô Chi Kỳ từ trong hơi nước đi ra, ngồi ở đối diện Tương Liễu.

“Lại tính toán cái gì thế?” Trong mắt Vô Chi Kỳ lóe ra tinh quang, nhìn chăm chăm Tương Liễu không ngừng.

“Tính toán đường lui.” Tương Liễu trầm mặc chốc lát, chậm rãi nói: “Lần này chúng ta là đắc tội tất cả mọi người rồi. Kế hoạch của Cộng Công nếu thành, chúng ta có thể có bao nhiêu lợi ích? Nếu kế hoạch của hắn thất bại... Chúng ta là kết cục gì?”

Trong mắt Vô Chi Kỳ hàn quang chớp loạn, hắn nghiêng đầu nhìn Tương Liễu một lúc lâu, đột nhiên cười nói: “Ta còn tưởng, ngươi vẫn luôn là thần tử khẳng khẳng một mực nhất của Cộng Công Thị. Không ngờ, trong đầu ngươi cũng có nhiều thứ rối rắm như vậy.”

Tương Liễu không cho là đúng uống tiếp một hớp lớn quỳnh tương ngọc dịch, mặc kệ mọi thứ nói: “Xà tính cẩn thận mà đa nghi. Đây là bản tính của ta nhiều năm qua. Thật không dễ gì sống tới ngày nay, ta thật ra rất sợ chết, ngươi biết không?”

Vô Chi Kỳ sờ sờ da đầu, thấp giọng lẩm bẩm: “Chỉ người sợ chết sao? Thật ra ta cũng sợ. Nói thẳng, ta trước kia sợ dĩ phải hoành hành ngang ngược như vậy, chính là muốn để toàn bộ mọi người đều sợ ta, bọn họ đều sợ ta, cũng không dám trêu chọc ta, ta mới có thể cảm thấy an toàn.”

Khẽ thở dài một hơi, Vô Chi Kỳ lẩm bẩm: “Sống càng lâu, thì càng sợ chết.”

Hơi dừng một chút, Vô Chi Kỳ ghé đến trước mặt Tương Liễu: “Chúng ta phụng dưỡng nhiều đời Cộng Công như vậy, người cảm thấy Cộng Công một thể hệ này hẳn...”

Ngón tay Tương Liễu căng lên, chén vàng trong tay bộc phát ra một quầng sáng chói mắt, theo tiếng kim loại vụn vụn chói tai, chén vàng tinh xảo đẹp đẽ bị hấn bóp một cái vụn vụn biến hình, hoàn toàn không còn bộ dáng.

“Mặc kệ như thế nào, chúng ta năm đó đều đã phát lời thề ác độc!” Tương Liễu vứt cái chén vàng vụn vụn, chổng vó dưới đất nhìn vô số điểm sáng không ngừng xoay tròn trên đỉnh đầu: “Nếu không phải như vậy, ta đã sớm mang theo đám vợ con già trẻ của ta trốn chạy. Tương Liễu ta vốn chỉ là một hồng hoang quái xà cô đơn, nhưng hiện tại Tương Liễu thị ta con cháu huyết duệ cũng đã đông tới trăm vạn người...”

Vô Chi Kỳ trầm mặt nhìn Tương Liễu: “Ai bảo người thích tìm nha đầu nhân tộc... Sinh nhiều huyết duệ như vậy!”

Tương Liễu nghiêng đầu, quái thanh quái khí nói: “Vô Chi Kỳ người thì không có? Ở trước mặt ta giả bộ làm gì?”

Hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn nhau một phen, theo bản năng đem đầu ghé vào chung, thấp giọng lẩm bẩm một lúc. Một lát sau, Vô Chi Kỳ thấp giọng hỏi: “Cần đem Tu Xà lão già đó tìm đến hay không?”

Tương Liễu hừ lạnh một tiếng, thấp giọng nói: “Thằng nhãi đó lỗ mãng, không thể làm chuyện tình tế như vậy. Xem hẳn hiện tại đang làm gì? Quả thực

mất hết mặt mũi chúng ta. Tùy hăn đi, hăn chết cũng tốt. Trái lại Côn Bằng bên kia, thẳng nhãi đó cũng gian xảo lắm, chúng ta ba người thông minh tụ tập lại, có lẽ còn có thể tìm một đường lui miễn đi họa sát thân!”

Trong đại điện vô số điểm sáng xoay quanh bay múa, Tương Liễu và Vô Chi Kỳ tự xưng là Thiên Địa Đại Trận uy năng vô hạn, căn bản không có khả năng có ai có thể lên vào thiên đình, căn bản chưa chú ý trong một số điểm sáng nào đó lóe ra hào quang kỳ dị.

Trên quảng trường, Man Man hoan hô một tiếng, Thiếu Ti vội vàng bịt miệng nàng, dựng thẳng ngón trỏ đặt ở trước môi mình ‘Suýt’ một tiếng.

Man Man mở to mắt nhìn, vội vàng ngậm miệng, thật cẩn thận gật gật đầu.

Cơ Hạo hướng mọi người theo phía sau thấp giọng nói: “Được rồi, mọi người nhất định phải để ý một chút, thiên đình này từng bước nguy cơ, nếu gây ra động tĩnh quá lớn, sợ là...”

Cơ Hạo còn chưa dứt lời, chợt nghe một tiếng nổ truyền đến, mặt đất mơ hồ run lên, xa xa đại điện tương ứng một kho báu thiên đình hơi nhoáng lên một cái, ngôi vàng ở nóc đại điện kịch liệt run rẩy, ‘Rầm rầm’ vang liên mạch.

Một thanh âm vang dội từ xa xa truyền đến: “Các con tăng thêm sức lực, hắc, phá vỡ cái cửa chết tiệt này, bảo bối bên trong có một phần của các ngươi!”

Rít lên vài tiếng ‘Tê tê’, thanh âm đó đặc ý nói: “Một đám ngu xuẩn, nơi này là thiên đình, có Thiên Địa Đại Trận, ai còn có thể hòng việc tốt của tôn chủ sao? Có cái thời gian rảnh ở Thiên Xu điện trực, còn không bằng đi cướp đoạt bảo bối!”

“Nơi này là thiên đình, một đám ngu xuẩn, nơi này đào cái cột về, đổi thành ngọc tề cũng đủ trăm tám mươi vạn tộc nhân ăn uống chi phí mấy trăm năm. Nhanh, nhanh, đem cái cửa chết tiệt này phá vỡ cho ta, xem bên trong rốt cuộc có bảo bối gì!”

Đoàn người Cơ Hạo nhìn nhau một phen, vội vàng cẩn thận hướng phía động tĩnh truyền đến tới gần.

Nấp ở sau một tòa đại điện, lén lút thò đầu nhìn về phía trước, Cơ Hạo liền nhìn thấy Tu Xà thân thể to lớn đứng ở giữa không trung, đang chỉ huy mấy ngàn chiến sĩ mặc trọng giáp màu đen, khiêng một cây cột thật lớn chú bằng vàng, hung hăng húc cửa một tòa đại điện.

Cửa đại điện kia cực kỳ dày nặng, mấy ngàn chiến sĩ tu vi cấp Vu Vương trở lên liên thủ, khiêng cột vàng to lớn đường kính trên một trượng thay nhau húc, làm đại điện run rẩy, trên cửa đốm lửa bắn tung tóe, lại trong chốc lát căn bản không húc vỡ được cửa.

Rốt cuộc Tu Xà tức giận, hân rống lớn một tiếng, một cước đá bay mấy tên thủ hạ, ôm lấy cái cột đó tự mình ra trận.

Chương 938: Tàng Bảo Mục Lục

Tu Xà tự mình động thủ, lấy man lực vô hạn của hắc, đánh cho cửa tàng bảo đại điện phun khói tím, ánh lửa bắn ra bốn phía, ngói vàng trên nóc nhà không chịu nổi chấn động, một khối tiếp một khối từ nóc nhà rơi xuống.

Cơ Hạo thấy rõ, cửa những tàng bảo đại điện này không sử dụng trận pháp cấm chế, thuần một sắc sử dụng là then cửa cống kênh nhất cũng đáng tin nhất.

Trên cửa đại điện dày đặc vô số thiên tượng tinh đồ, không biết là động lực nơi nào truyền đến, tinh tú do từng viên đá quý to bằng nắm tay điêu khắc thành theo quỹ đạo tỉ mỉ chậm rãi xoay tròn. Muốn mở những cái cửa này, nhất định phải dựa theo trình tự hoạt động chính xác của các tinh tú, một khi tinh thần quy nạp vào phương vị chính xác, then cửa cống kênh sau cánh cửa có thể tự mở ra.

Thần thức Cơ Hạo đảo qua, cửa những đại điện này cao trăm trượng, dày cả trượng, phương thức mở ra của những cánh cửa này là chốt nguyên thủy cống kênh, nhưng mỗi một cánh cửa lại được trận pháp cấm chế của Thiên Địa Đại Trận bảo hộ.

Cái này dẫn tới, Tu Xà hoặc là có thể nhẫn nại phá giải mật mã tinh đồ trên cánh cửa, chỉ cần có thể đem tinh tú đưa về phương vị chính xác, là có thể không cần tốn nhiều sức đem cánh cửa mở ra.

Hoặc là hắc phải dùng bạo lực phá vỡ trận pháp cấm chế bảo hộ những cánh cửa này, mạnh mẽ công phá những cánh cửa này, mới có thể đạt được bảo tàng trong cửa.

Nhưng rất hiển nhiên, Tu Xà cũng không thích động não, hắc đã đóng trận pháp cấm chế bảo vệ đại điện, đem sức phòng hộ của cánh cửa suy yếu đến cực hạn, lúc này mới vận dụng lực lượng thuần túy cứng rắn công phá cửa.

Tiếng nổ ‘Thùng thùng’ không dứt bên tai, cánh cổng kim loại mấy ngàn

chiến sĩ cấp Vu Vương liên thủ công kích mãnh liệt cũng không làm gì được kịch liệt run rẩy, ở dưới công kích cuồng dã của Tu Xà, cánh cửa kim loại không ngừng lồm xồm xuống, biến hình, cuối cùng chỉ nghe một tiếng vang lớn, khung cửa tính cả một khối vách tường lớn bị Tu Xà hút đổ sụp xuống, đập hết vào trong đại điện.

“Ha ha. Mau, mau, vào xem, dựa theo ghi chép trên mục lục này, trong này chứa đựng là tài liệu thu từ trên thân thượng cổ long tộc, chỉ riêng cầu long châu đã có nhiều trăm vạn viên!” Tu Xà hưng phấn hoa tay múa chân nói, tùy tay đem cây cột vàng thật lớn kia ném đi.

“Không được nuốt riêng, toàn bộ bảo bối đều là của ta! Chờ ta chọn lựa xong rồi, mới đến lượt các người!” Tu Xà chớp mắt, rất hung ác nhìn chằm chằm chiến sĩ dưới trướng mình: “Nhớ, không được nuốt riêng, những long châu này có thể giúp ta nhanh chóng nâng cao tu vi, ai dám nuốt riêng một viên, ta sẽ nuốt thân tộc cả nhà hử!”

Mấy ngàn chiến sĩ dưới trướng Tu Xà đồng loạt hét một tiếng, sốt ruột không chờ được xâm nhập đại điện.

Tu Xà đặc ý lấy ra một khối ngọc dài ba thước, rộng hơn một thước. Miếng ngọc lượn lờ khói bảy màu phát ra ánh sáng mờ mờ, theo tiếng lẩm bẩm của Tu Xà, một mảng thái cổ thần văn ánh vàng rực rỡ từ trong miếng ngọc phun ra, vô số thần văn to bằng nắm tay tựa như đúc từ vàng, ở trong không khí cấp tốc lóe lên.

“Ừm, tòa đại điện này lưu giữ là tài liệu trên thân long tộc.”

“Hắc, có tinh huyết một con Cửu Đầu Vũ Xà gửi ở đây? Hắc hắc, Tương Liễu à. Tương Liễu, ai bảo người ra vẻ thanh cao. Tinh huyết Cửu Đầu Vũ Xà đó, ít nhất có thể cho người tăng lên gấp đôi tu vi, người thế mà khinh thường đến tranh đoạt kho báu với ta!”

“Tốt, tốt, tốt, tinh huyết con Cửu Đầu Vũ Xà này cũng là của ta rồi. Ừm, xem

đánh số, hẳn là tòa đại điện này!”

Tu Xà lăm bầm, xoay người hướng về vài toà đại điện phía sau vung vẩy ngón tay một phen, thấp giọng lăm bầm.

Cơ Hạo neho mắt. Miếng ngọc đó, là mục lục tàng bảo toàn bộ thiên đình bảo khố sao? Nói cách khác, những bảo bối đó chứa đựng ở trong phòng kho nào đều có ghi chép rõ ràng?

Nghĩ hẳn là như thế, thượng cổ thiên đình thế lực khổng lồ, tổ chức nghiêm ngặt, mỗi một dạng bảo bối đều nên hồ sơ có tỉ mỉ xác thực mới đúng. Thật sự là trời phù hộ, để Tu Xà đem mục lục này đưa đến trước mặt Cơ Hạo.

Tuy Man Man đề nghị đem toàn bộ bảo khố cướp đoạt hết rất giàu sức dụ hoặc, nhưng hiện tại quan trọng nhất là lấy được Tức Nhưỡng, để Tự Hi đi phong tỏa nước mưa truyền độc thiên hạ. Cho nên dùng tốc độ nhanh nhất tìm được Tức Nhưỡng, mới là việc của Cơ Hạo bây giờ.

Thần thức Cơ Hạo khẽ động, nhanh chóng hướng mọi người phía sau truyền ý kiến của mình.

Đám người A Bảo đồng loạt gật đầu. Thân thể Thiếu Ti nhoáng lên một cái, nàng trực tiếp phá vỡ hư không, dịch chuyển đến trước mặt Tu Xà.

Tu Xà chỉ lo tra tìm tàng bảo hữu dụng với hẳn, căn bản không ngờ ở thiên đình do Thiên Địa Đại Trận bao phủ, hẳn thế mà sẽ bị công kích. Thiếu Ti dễ dàng đoạt lấy mục lục tàng bảo trên tay hẳn, thân thể nhoáng lên một cái đã về tới bên người Cơ Hạo.

“Địch...” Tu Xà ha mồm muốn rống to cảnh báo, nhưng mà một chữ của hẳn vừa mới đến bên miệng, A Bảo đã đến trước mặt hẳn.

A Bảo bàn tay trần, hai tay như sao băng lướt qua không trung, đánh một quyền vào trong mồm Tu Xà, một quyền đánh vào trên ngực hẳn.

Một quyền đánh vào trong mồm Tu Xà phá vỡ cả bộ răng của Tu Xà, đem đầu lưỡi hằn từ trong khoang miệng trực tiếp đánh vào yết hầu của hắn. Tu Xà đáng thương nghẹn đến mức gương mặt biến thành màu đen, lại không thể bật ra dù chỉ một chữ.

Một quyền đánh vào trên trái tim Tu Xà giống như sấm sét, một lực đạo đáng sợ như núi lửa phun trào bùng nổ trong ngực Tu Xà, đánh cho khí tức trong cơ thể Tu Xà hỗn loạn, Tu Xà đã chuẩn bị khôi phục thành nguyên hình nghẹn cứng một hơi, trên người đã sinh trường ra vô số vảy, nhưng như thế nào cũng không sao thật sự hóa thành bốn tướng Tu Xà.

Quy Linh và A Bảo đồng thời ra tay, nàng lắc mình đến sau người Tu Xà, hai tay lóng lánh lôi quang màu đen mờ mờ, hung hăng vỗ vào trên ngực Tu Xà. ‘Ong ong’ trầm đục không dứt bên tai, nháy mắt hơn vạn phát tiên thiên âm thủy thần lôi bùng nổ ở trong cơ thể Tu Xà, đem lục phủ ngũ tạng của hắn nổ phá thành mảnh nhỏ.

Kim Linh tướng mạo uy nghiêm hầu như cùng lúc với A Bảo, Quy Linh đến bên thân Tu Xà, tay trái Long Hồ Như Ý nện vào đầu, như núi lớn áp đỉnh, đánh xương sọ Tu Xà lõm xuống, óc phun ra như vạn đóa hoa đào nở rộ.

Vô Đương mỉm cười, hai tay nàng khê chà sát, bên thân Tu Xà có mấy chục kiếm quang màu trắng phun trào ra, giống như gió xoáy vòng quanh thân thể Tu Xà xoay tròn một phen, chỉ nhìn thấy máu phun trào, Tu Xà bị cắt thành vô số đoạn.

Không hổ là cự yêu thời đại hồng hoang bảo tồn đến nay, Tu Xà bị thương nặng như thế, thân thể hắn bị cắt nát lay động một trận, đột nhiên hóa thành mấy ngàn con rắn nhỏ uốn lượn bắn ra, muốn lấy phương pháp phân thân chạy thoát chết.

Nhưng A Bảo, Quy Linh, Kim Linh, Vô Đương bốn người đồng thời cười lên, dị thường khinh thường đồng thời hô khẽ: “Ánh sáng hạt gạo, cũng phóng

hào quang, chút tài mọn, còn dám khoe khoang?”

Bốn đại đệ tử của Vũ Dư đạo nhân vung đôi tay lên, bốn loại lôi quang nổi làm một thể, hóa thành một cái chụp lôi quang đem mấy ngàn con rắn nhỏ do Tu Xà biến ảo bao vây bên trong, chợt nghe từng đợt tiếng sấm trầm thấp truyền đến, toàn bộ phân thân của Tu Xà đều bị đánh thành khói nhạt tan rã.

Phong Hành kéo cung thần, thủ hạ của Tu Xà xâm nhập bảo khố đại điện còn chưa kịp quay đầu, vô số mũi tên nhọn như sao băng, đem toàn bộ đại điện hoàn toàn bao trùm ở trong. Ánh tên rậm rạp xuyên thấu thân thể các chiến sĩ cấp dưới của Tu Xà, đưa bọn họ chém giết ngay tại chỗ.

Cơ Thiên, Cơ Địa bọn hai mươi bốn vị đệ tử bên người do Cơ Hạo mang đến đồng thời mở ra trận kỳ tinh quang quấn quanh, từng đạo tinh quang bốc lên, hóa thành một vách ngăn vô hình đem mấy toà đại điện xung quanh bao phủ ở trong, ngăn cách toàn bộ thanh âm và khí tức.

Cơ Hạo thì tiếp nhận mục lục tàng bảo Thiếu Ti đưa qua, ngón tay khẽ điểm, trong lòng ngẫm niệm một tiếng, một mảnh thần văn màu vàng trào ra, hắn đã tìm được tàng bảo đại điện chỗ Tức Nhưỡng.

Chương 939: Ngồi Xem

Thiên đình, Thần Nguyên trì.

Cộng Công Thị ngồi ở trên một cái ngai báu thiên đế trăm con rồng quấn quanh, nhìn một mảng thần quang màu máu cất tiếng cười điên cuồng.

Trong huyết quang, một bóng người cường tráng như ẩn như hiện, từng tia sáng kỳ dị đang không ngừng hướng đầu bóng người nọ chui vào. Nghiêng tai lắng nghe, có thể nghe được bóng người phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Qua không bao lâu, huyết quang đột nhiên tản ra, một nam tử thân phi kim giáp, cường tráng tuấn lãng hiện ra thân thể.

Một đám mây tía năm màu tự sinh ra, vững vàng nâng thân thể nam tử. Mi tâm nam tử lóe ra một điểm màu vàng sáng ngời, hắn mở mắt, mặt không biểu cảm nhìn về phía Cộng Công Thị.

Cẩn thận nhìn chằm chằm Cộng Công Thị quan sát một lúc, nam tử đem một cây giáo màu vàng ở tay trái đeo ở sau lưng, trên giáp sau lưng hắn hai vuốt rồng nho nhỏ mở ra, chụp lấy cây giáo.

Nam tử quỳ một gối xuống trên mây tía năm màu, rất cung kính hướng Cộng Công Thị hành một lễ: “Thần, thiên đình chiến bộ lôi bộ chiến tướng Lôi Nha khấu kiến thiên đế bệ hạ.”

Theo động tác của Lôi Nha, một mảng lôi quang màu vàng phạm vi một trượng sau lưng hắn giống như sóng nước nhộn nhạo ra, trong lôi quang dày nặng màu vàng, một cái đầu cọp răng kiếm tạo hình hung tàn như ẩn như hiện. Theo tiếng sét ‘Xẹt xẹt’, cái đầu cọp răng kiếm dần dần tiêu tán, hai cái răng dài lớn hóa thành hai luồng điện quang màu vàng quay quanh Lôi Nha cấp tốc xoay tròn.

“Lôi bộ chiến tướng Lôi Nha!” Cộng Công Thị nhe răng trợn mắt cười: “Tốt, tốt, tốt, người thế mà còn có tên, bớt cho bản tôn bao nhiêu phiền toái? Tốt, tốt, tốt, tốt lắm sự! Đứng ở một bên, chờ đợi sai sử đi!”

Lôi Nha mặt không biểu cảm đứng dậy, lật tay cầm giáo lên, mây tía năm màu dưới chân bay bay, nâng hân bay đến bên người Cộng Công Thị, thân hình như núi đứng sừng sững ở nơi đó không nhúc nhích.

Giống với Lôi Nha, mi tâm đều có một mảng thần quang lóe lên. Tráng hán thân thể cường tráng, khí thế uy nghiêm ước chừng đông hơn một ngàn người, phía sau bọn họ hoặc là lôi quang lóe lên, hoặc là cơn lốc vờn quanh, hoặc là sóng nước nhộn nhạo, hoặc là kim đao sừng sững... Các loại lực lượng các khác nhau, nhưng khí tức tất cả mọi người đều cường đại dị thường, mỗi người đều đạt đến tiêu chuẩn Vu Đế đỉnh phong.

Một mảng hơi nước màu đen lơ lửng ở bên người Cộng Công Thị, gương mặt tái nhợt của Hà Bá ở trong hơi nước như ẩn như hiện.

Nhìn thấy Lôi Nha trở về vị trí, Hà Bá không khỏi vui vẻ cười lên: “Tôn chủ. Không ngờ được bí pháp Đế Thích Sát kia truyền lại, quả nhiên có thể khiến tôn chủ nắm giữ các thần linh mới sinh này. Chỉ tiếc, tùy tiện đem bọn họ thúc giục ra, thực lực của bọn họ lại so ra kém lực lượng tự nhiên thai nghén nên có.”

Cộng Công Thị cười ‘hắc hắc’, vui vẻ nhìn đám tráng hán bọn Lôi Nha lắc đầu: “Không, không, không, bọn họ chỉ là thần linh cấp thấp nhất của Thần Nguyên trì, tổn thất một chút lực lượng tính là gì? Đỉnh phong Vu Đế. Cũng đủ sử dụng rồi.”

Tùy tay hướng các quầng sáng sâu trong Thần Nguyên trì, thể tích vô cùng lớn kia chỉ chỉ, Cộng Công Thị khoái ý cười nói: “Bọn họ mới là căn bản, bọn họ mới là chỗ dựa thật sự để bản tôn tương lai thống trị Bàn Cổ thế giới này. Chỉ cần có thể đem bọn họ thúc giục ra, hắc hắc, lực lượng bọn họ là các chiến tướng bình thường như Lôi Nha có thể so sánh sao?”

Cộng Công Thị đang cười, trong một mảng ánh lửa đường kính vạn dặm quay cuồng không ngớt đã có một bóng người thật lớn dần dần hiện ra.

Từng tia sáng kỳ dị cấp tốc xuyên qua trong ánh lửa, không ngừng hướng đầu bóng người to lớn kia chui vào. Bóng người đó rít gào trầm thấp, hàm hàm hồ hồ lẫn lẫn: “Chúc Dung... Trong thiên địa. Hỏa sinh vạn vật... Chúc Dung...”

Cộng Công Thị nhảy bật dậy, hăn kinh hãi đồng thời sợ hãi nhìn quầng lửa to lớn đó: “Chúc... Chúc Dung Thị? Ha, thai nghén trong quầng lửa đó, là Hỏa Thần đời đầu mới? Cáp, sao lại có vận số như thế chứ?”

Sốt ruột không chịu được chà xát hai tay, Cộng Công Thị ngửa mặt lên trời khàn giọng hét dài: “Mau mau thai nghén đi. Hỏa Thần đời đầu! Ha ha ha, chờ người thai nghén xong, ta muốn người tự mình chém giết đương đại Chúc Dung! Ha ha ha, bản tôn đã sốt ruột không chờ được nữa, ra đời nhanh lên!”

Trong ánh lửa thật lớn bóng người chợt mở đôi mắt. Trong mắt hăn ánh lửa hừng hực, hai con người như hai ngọn núi lửa hoạt động phun lửa cháy, gắt gao nhìn thẳng Cộng Công Thị không tha.

“Đế... nam phương Xích Đế... Thiên đế... Ta... Chúc Dung...”

Hỏa Thần đời đầu còn ở giai đoạn thai nghén trong ánh lửa hàm hàm hồ hồ lẫn lẫn, Cộng Công Thị và Hà Bá thì nhìn nhau, hai người mắt to trừng mắt nhỏ phát ngốc. Qua một lúc lâu, Hà Bá mới hàm hàm hồ hồ nói: “Thượng cổ thiên đình, ngài bá Xích Đế là thuộc Hỏa Thần đời đầu sở hữu sao? Lão thần chính là thần sông núi, đối với thần vị thiên đình quy thuộc thật ra không rõ lắm.”

Cộng Công Thị cũng đầu đầy sương mù, hăn xoay đầu nhìn quầng lửa thật lớn kia, rất ngây thơ lắc lắc đầu.

Hai người đang muốn tìm tòi nghiên cứu một chút, ngài bá thượng cổ thiên đình nam phương Xích Đế rốt cuộc là thuộc sở hữu nhất mạch thần tộc nào của

Hỏa Thần nhất hệ, đột nhiên trong mấy vạn chiến sĩ thủy thần nhất tộc đứng hầu trong Thần Nguyên trì, có hơn vạn chiến sĩ khoác giáp mềm vậy rần, cầm trường thương thất khiểu phun máu ngã xuống.

Các chiến sĩ đó ban đầu chân đạp đám mây lơ lửng giữa không trung, mấy vạn người ù ù cạc cạc đồng thời hộc máu ngã xuống, thân thể bọn họ rơi vào Thần Nguyên trì, va chạm với các quang sáng đang thai nghén thiên địa thần linh, chợt nghe từng trận tiếng sấm, tiếng gió rít gào, hơn vạn tinh nhuệ thủy thần nhất tộc ngay cả rú thảm cũng chưa kịp phát ra một tiếng, đã bị những quang sáng đó biến thành các làn khói mỏng.

“Cái này...”

Cộng Công Thị không biết làm sao mở to mắt nhìn: “Sao lại thế này?”

Hà Bá thì sắc mặt kinh hoàng kêu lên chói tai: “Tu Xà chết rồi! Tu Xà, Tương Liễu, Câu Xà bọn họ, trời sanh tính đa nghi, sợ sĩ tốt dưới trướng làm loạn, đều lấy bản mạng đan độc khống chế bộ hạ tương ứng. Các chiến sĩ này đều là tâm phúc cận vệ của Tu Xà, bọn họ đã chết, đó là Tu Xà đã chết, đan độc trong cơ thể mọi người bùng nổ, cho nên chết theo Tu Xà!”

Khuôn mặt Cộng Công Thị run rẩy một cái, hăn nhớ tới chi tiết này.

Xà tính đa nghi, Tương Liễu, Tu Xà, Câu Xà, các cự yêu loài rắn của Cộng Công nhất tộc đối với chiến sĩ dưới trướng phần nhiều không tín nhiệm, cho nên tộc nhân bộ lạc tương ứng bọn họ trưởng thành gia nhập quân đội dưới trướng bọn họ, đều sẽ bị bọn họ dùng đan độc của bản thân xâm nhiễm khống chế.

Bọn họ bình an vô sự thì thôi, bọn họ một khi ngã xuống, thì toàn bộ chiến sĩ bị đan độc của bọn họ khống chế đều sẽ chết theo.

Trên vạn tinh nhuệ ù ù cạc cạc thất khiểu phun máu... Còn đều là chiến sĩ tương ứng Tu Xà, có thể thấy được Tu Xà quả thật đã triệt để ngã xuống.

“Tôn chủ!” Hà Bá xoay người, khẩn trương nhìn Cộng Công Thị: “Tu Xà đang vơ vét thiên đình bảo khố... Hẳn xảy ra chuyện, như vậy có người đã xâm nhập thiên đình. Tất nhiên là người của Đế Thuấn, nhưng bọn hăn vào bằng cách nào?”

Cộng Công Thị đứng dậy, vòng quanh ngai báu thiên đế vài vòng, sau đó lại lần nữa ngồi trở lại trên ngai báu.

Hắn nheo mắt, nhìn mảng ánh lửa to lớn đang cấp tốc mấp máy kia, trầm giọng nói: “Mặc kệ cái khác, truyền lệnh Tương Liễu, Vô Chi Kỳ ai ở yên vị trí người ấy, nơi khác đều không sao, chỉ cần Thần Nguyên trì nơi này không xảy ra chuyện gì... Mặc kệ bọn hăn đi!”

Nghe xong lời Cộng Công Thị nói, Hà Bá chậm rãi gật gật đầu.

Ngoài cửa thiên đình bảo khố, Cơ Hạo khiêng lên cột vàng Tu Xà vừa mới sử dụng, dốc hết toàn lực va vào trên cửa chính một tòa đại điện.

Nổ vang một tiếng, cửa chính đại điện hơi nhoáng lên một cái, bốc lên một mảng lớn khói tím, đốm lửa.

Chương 940: Hoành Công Trở Lộ

Khói phun trào, ánh sáng bắn ra bốn phía.

Cơ Hạo vung cột vàng nặng trĩu, hướng về cửa tàng bảo đại điện điên cuồng đánh phá một trăm lần, cửa bị va đập bắn đốm lửa tung tóe, cửa điện kim loại dày nặng chỉ hơi hướng vào phía trong lồm xồm.

“Tu Xà kia, lực lượng thật mạnh!”

Nhìn mình thành tích sau khi công kích mãnh liệt một phen của mình, Cơ Hạo không khỏi hướng bốn người A Bảo nhìn một cái.

Tu Xà chỉ vài lần đánh mạnh đã đem cửa điện công phá, bởi vậy có thể thấy được Tu Xà không hổ là cự yêu lâu năm trong hồng hoang sót lại, thực lực của hắn quả thực mạnh hơn Cơ Hạo rất nhiều. Dù là cự yêu như thế, dưới sự liên thủ bốn người bọn A Bảo, ngay cả sức đánh trả cũng không có, đã bị đánh cho hồn phi phách tán, càng có thể thấy được thực lực bốn người bọn A Bảo đáng sợ bao nhiêu.

“Cái cửa này, thật đúng là... Ta thật là ngu xuẩn!”

Có chút xấu hổ nhìn nhìn cửa điện kia, Cơ Hạo cười khan vài tiếng, vút cây cột vàng vung về nặng nề, vung tay lên rút Cửu Dương Đăng Ma Kiếm. Thái dương đạo chủng chậm rãi xoay tròn, từng mảng ánh sáng vàng theo cánh tay không ngừng rót vào trong Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, chín vầng mặt trời chói chang dần dần từ trên chín miếng thái dương thần phù trên thân kiếm phun ra.

“Phá cho ta!” Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, trường kiếm rung động, chân đạp Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, mang theo mấy chục tàn ảnh lao về phía trước, Cửu Dương Đăng Ma Kiếm mang một vòng hồ quang màu vàng, nhẹ nhàng băng quơ bổ vào trên cửa điện.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, cửa điện kim loại dày tới một trượng âm âm hòa tan, đầy đất đều là kim loại lỏng đỏ rực tùy ý chảy.

‘Tốt’!

A Bảo, Quy Linh, Kim Linh, Vô Đường bốn người đồng thời tán thưởng một tiếng, vừa rồi Cơ Hạo chém ra một kiếm đó, đã được một phần vạn tinh nghĩa kiếm đạo Vũ Dư đạo nhân truyền thụ.

Cơ Hạo bái vào môn hạ Vũ Dư đạo nhân chưa tới trăm năm, thật sự được Vũ Dư đạo nhân truyền thụ kiếm đạo chỉ mấy tháng, có thể lĩnh ngộ một phần vạn kiếm đạo tinh nghĩa của Vũ Dư đạo nhân, thiên tư bậc này đã có thể xưng là khủng bố. Nhiều ký danh đệ tử, ngoại môn đệ tử của Vũ Dư đạo nhân, bọn họ bái vào môn hạ Vũ Dư đạo nhân đâu chỉ vạn năm, nhưng thu hoạch ngay cả một phần ngàn của Cơ Hạo cũng không bằng.

Cơ Hạo thu kiếm, đạp ngược thất tinh xoay người quay về, một kiếm thuận thế phun về phía sau.

Từng dải kim quang mãnh liệt mảnh như sợi tóc, không thể nhìn thẳng từ trên lưỡi kiếm tuôn ra, kéo theo từng đạo quỹ tích hình cung vô thanh vô tức đảo qua hư không. Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, cửa mấy chục tòa điện phủ phụ cận bị một đòn của kiếm quang phá vỡ, cửa kim loại vỡ vụn nặng trĩch sập xuống, đập mặt đất nhoáng lên một phen.

“Những người này. Đều đã chết.”

Phong Hành đang dùng ánh tên phong tỏa cửa đại điện Tu Xà đập vỡ vội nói: “Nhiều người ta cũng chưa thương tổn đến bọn hăn, bọn hăn đã chết rồi!”

A Bảo vùng tay áo, hướng các chiến sĩ thủ hạ Tu Xà thất khiếu đổ máu ngã lăn chộp một cái, ngửi ngửi khí tức chộp tới từ trên thân bọn họ, lạnh lùng nói: “Bọn họ bị đan độc của Tu Xà giết... Ừm, không ổn, sợ là chúng ta xâm nhập thiên đình, đã bị người ta biết được!”

A Bảo vừa dứt lời, một mảng mây nước màu đỏ tươi đã quay cuồng từ xa xa lao nhanh tới.

Trong mây nước, một quái ngư hình dạng như cá chép, nhưng toàn thân đỏ rực, trên vây cá mơ hồ có ánh lửa lóe lên, thân dài trên trăm trượng lắc đầu quẫy đuôi hét giận dữ lao tới đánh giết. Toàn thân quái ngư lân giáp lung lay, khi bay lân giáp không ngừng khép mở va chạm, phát ra tiếng vang to rõ ‘Leng keng’.

“Hoành Công Ngư?” Quy Linh cười: “Năm đó ở dưới núi Côn Luân từng gặp hãn, bần đạo còn muốn thu hãn làm trấn sơn linh thú trông coi môn hộ, lại bị hãn mạnh mẽ chạy mất. Thằng nhãi này đạo thương bất nhập, lửa đốt không tổn thương, thật ra hơi khó đối phó.”

Hoành Công Ngư, thiên địa dị chủng, cũng là sinh linh hồng hoang, tổ linh đồ đẳng Bắc Hoang Hoành Công nhất tộc cung phụng chính là hãn.

Cách thật xa, Hoành Công Ngư ngoác cái mõm rộng, mấy ngàn ánh đao màu đỏ dạng hình như vẩy cá lao vút, như mưa rào hướng đoàn người Cơ Hạo bổ bừa tới. Cùng lúc đó càng có một thanh âm sang sảng tức giận từ trong miệng hãn truyền đến: “Tu Xà là bạn thân của ta, các ngươi giết hãn, giống như giết ta! Tôn chủ không cho phép chúng ta rối loạn vị trí... Nhưng ta sao có thể đồng ý cho các ngươi sống sót?”

Hồ rống một phen, Hoành Công Ngư đã lao tới đỉnh đầu đám người Cơ Hạo.

Càng có mấy vạn chiến sĩ Hoành Công bộ mặc trọng giáp vẩy cá màu đỏ tươi, cầm cung mạnh nỏ cứng đập mây nước lao lên. Cách mấy chục dặm, các chiến sĩ Hoành Công bộ đó đã kéo cung bắn tên, từng ánh tên màu đỏ giống như sao băng lao qua không trung, hỗn tạp hướng đoàn người Cơ Hạo rơi xuống.

A Bảo vung tay áo, đỉnh đầu phóng lên một đám mây lành, một tòa Linh Lung Bảo Tháp toàn thân dâng trào huyền hoàng khí từ trên mây lành trời lên.

Tòa Linh Lung Bảo Tháp này là hộ thân chi bảo của Đại Xích đạo nhân, Vũ

Dư đạo nhân ra mặt, giúp Cơ Hạo từ trong tay Đại Xích đạo nhân mượn được. A Bảo tu vi hùng hậu, lấy pháp lực của hắc thức dục, tòa Linh Lung Bảo Tháp này thật ra cũng có thể phát huy được một hai thành diệu dụng.

Từng đạo huyền hoàng khí cuốn ngược xuống, vô số thần quang như chuỗi ngọc hạ xuống từng chút một, hóa thành một quầng sáng đem đoàn người Cơ Hạo bao phủ hết bên trong. Ánh đạo Hoành Công Ngự phun ra hung hăng va chạm ở trên huyền hoàng khí, sau đó giống như cối xay gió cấp tốc xoay tròn, vòng quanh huyền hoàng khí chém bừa một trận.

Những ánh đạo này đều là Hoành Công Ngự vô số năm qua cời vảy cá luyện chế thành, cứng rắn vô cùng, sắc bén vô cùng.

Nhưng tòa Linh Lung Bảo Tháp này phòng ngự kinh người, huyền hoàng khí nhìn như trôi nổi bất định dị thường, ánh đạo chém lên, huyền hoàng khí so với bất cứ vật nào trong thiên địa còn cứng rắn hơn gấp trăm lần. Chợt nghe tiếng ‘Đương đương’ rậm rạp không dứt bên tai, nhiều ánh đạo bị lực phản chấn chấn đến mức vỡ nát.

‘Hô’ một tiếng gió rít truyền đến, mũi tên mấy vạn chiến sĩ Hoành Công bộ bắn ra đã đến đỉnh đầu đám người Cơ Hạo.

Mắt thấy những mũi tên đó đã sắp rơi ở trên huyền hoàng khí Linh Lung Bảo Tháp phát ra, Phong Hành đột nhiên bay lên trời, quanh thân có mảng lớn ánh tên lao vút ra.

Được bồ đề tử Cơ Hạo tặng, đến từ bản thể Mộc đạo nhân kết, Phong Hành lại có cung thần giúp đỡ, trong thời gian ngắn ngủn hắc cũng thuận lợi đột phá cảnh giới Vu Đế, đã chọn thái cổ tinh thần, bản mạng vụ tình đầu tiên đang ngưng tụ.

Chỉ thấy quanh thân hắc ánh tên dâng trào, những mũi tên hướng vào đầu rơi xuống đột nhiên ngưng trệ ở giữa không trung, theo ánh tên trên người Phong Hành bắn ra, mấy vạn mũi tên phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ quay đầu đi, so với lúc tới

nhanh hơn gấp mười hướng chiến sĩ Hoành Công bộ lao đi.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, mấy vạn chiến sĩ Hoành Công bộ không kịp trở tay bị mũi tên xuyên thấu chỗ yếu hại quanh thân, khắp cả người phun ra các vòi máu tươi.

Phong Hành ngạo nghễ thét dài: “Ở trước mặt ta, về sau đừng có chơi cung tên!”

Chỉ thấy Phong Hành vung đôi tay, cung mạnh nỗ cứng trong tay các chiến sĩ Hoành Công bộ ùn ùn bay lên, phát ra tiếng ‘Ong ong’ hướng hần bay tới.

Cơ Hạo thở dài vỗ tay: “Hay lắm, sướng lắm... Phong Hành, trở về mời chúng ta uống rượu đi!”

“Tai, tai, tai!” A Bảo vỗ một cái vào trên ót Cơ Hạo: “Còn không mau đi tìm vật kia?”

Trước mặt nhiều người, A Bảo cũng chưa nói ra tên ‘Tức Nhưỡng’.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, mang theo đoàn người Man Man, Thiếu Ti vội vàng hướng đại điện ẩn dấu Tức Nhưỡng phóng đi.

Trên mây lửa, Hoành Công Ngự hét giận dữ một tiếng, thân thể hần nhoáng lên một cái, hóa thành một tráng hán da đỏ cao ba trượng, hai tay cầm hai thanh Đại Khảm Đao từ không trung hạ xuống, vừa vạn chấn trước cửa đại điện đoàn người Cơ Hạo muốn đi.

“Muốn đi vào? Giết ta rồi nói sau!” Hoành Công Ngự mãnh liệt hét lớn một tiếng, hai thanh đại đao kéo theo hai luồng hàn quang hướng vào đầu Cơ Hạo bổ xuống.

Chương 941: Dao Thương Bất Nhập

Hoành Công Ngư chần nhanh, nhưng bộ pháp của Cơ Hạo còn nhanh hơn.

Chân đạp thất tinh, thân hình như gió, mấy cái tàn ảnh nhoáng lên, Cơ Hạo đã xâm nhập đại điện.

Đong dao Hoành Công Ngư vừa lúc cọ sát thân thể Cơ Hạo xẹt qua, lại ngay cả một sợi lông của Cơ Hạo cũng chưa chạm tới. Song dao chém ở trên sàn bạch ngọc ngoài thiên đình bảo khố, chột nghe một tiếng vang lớn, trên đất bắn tung tóe hai ánh lửa thật dài, nhưng trên sàn bạch ngọc lại không để lại bất cứ dấu vết gì.

Hoành Công Ngư hỗn hển ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, thân thể xoay tròn, hai thanh đại đao kéo theo ánh đao như gió xoáy. Hắn cũng mặc kệ Cơ Hạo xâm nhập tàng bảo đại điện, chỉ để ý tới mục đích bản thân hướng Man Man, Thiếu Ti đánh tới.

Tuy then quá hóa giận, nhưng trong lòng Hoành Công Ngư sáng như tuyết.

Xem Cơ Hạo chân đạp thất tinh tốc độ nhanh như tia chớp, Hoành Công Ngư thần thông pháp lực không trác tuyệt, chỉ man lực kinh người căn bản không có khả năng bắt lấy Cơ Hạo. Cùng với lãng phí thời gian ở trên người Cơ Hạo, không bằng công kích Man Man, Thiếu Ti hai tiểu cô nương nũng nịu này hiệu quả tốt hơn.

“Nha!”

Nhìn đại đao nhắm vào đầu bổ xuống, Man Man giơ lên hai thanh Liên Hoa Chùy, bồng bồng hứng thú đập lên.

Man Man cũng man lực kinh người, càng có Chúc Dung thị từ nhỏ dùng vô số tài nguyên tẩy luyện gân cốt cho nàng, từ chỗ long tộc trao đổi long tộc tinh

huyết cũng không biết để Man Man nuốt ăn bao nhiêu, Man Man hoàn toàn là một con bạo long hình người.

Liên Hoa Chùy nặng như núi bị Man Man kéo lên trăm ngàn đạo chùy ẩn, chợt nghe tiếng ‘Đang đang’ không dứt bên tai, đại chùy của Man Man và đại đao trong tay Hoành Công Ngự hung hăng va chạm với nhau, vô số ánh lửa nổi lên, nhiều điểm khói sóng phun ra, đột nhiên mấy phù lục Vũ Dư đạo nhân tự tay thêm vào trên đại chùy của Man Man hiện lên một ánh sáng mạnh mẽ, một mảng hỏa lôi to bằng cái sọt bùng nổ ra.

Nổ vang một tiếng, đại đao trong tay Hoành Công Ngự bị hỏa lôi nổ vỡ vụn từng tắc một, vô số mảnh vỡ bay loạn, hung hăng sát qua thân thể Hoành Công Ngự, bắn tung tóe vô số ánh lửa.

Đại chùy của Man Man chấn động, trái một chùy, phải một chùy nện ở trên đầu Hoành Công Ngự, ‘Thùng’ một tiếng vang lớn tựa như chuông đồng nổ vang, sắc mặt Hoành Công Ngự không thay đổi, nắm đấm to bằng vại nước tạo nên một đường cong, hung hăng đánh ở trên ngực Man Man.

Thét kinh hãi ‘A nha’ một tiếng, Man Man bị một quyền của Hoành Công Ngự đánh cho không đứng vững, hai chân rời mặt đất bay về phía sau.

Trên giáp trụ màu lửa đỏ trên người nàng, mấy hư ảnh rồng lửa bay lên trời, ngưng tụ thành một tấm khiên lửa chắn trước thân thể Man Man, thay nàng đánh tan hơn phân nửa quyền kinh của Hoành Công Ngự. Một quyền này chưa thể thương tổn đến Man Man, lại dọa khuôn mặt nhỏ nhắn của Man Man trắng bệch.

Thiếu Ti khẽ kêu một tiếng, nhìn thấy Man Man bị Hoành Công Ngự đánh bay, trường mâu ở tay phải nàng mang theo các điểm sáng, giống như gió mát quét vào mặt, trong chớp mắt ở trên người Hoành Công Ngự liên tục đâm ba ngàn lần.

Trường mâu đâm ở trên người Hoành Công Ngự, chỉ nghe vang loạn ‘Đình đình đang đang’ một trận. Vô số ánh lửa tung tóe, cổ tay Thiếu Ti chấn động, lực

phản chấn mạnh mẽ khiến nàng cảm không chắc trường mâu, nhưng trên làn da Hoàn Công Ngự ngay cả một chút dấu vết cũng chưa xuất hiện.

“Tiểu nha đầu, cú ra!” Hoàn Công Ngự rít gào một tiếng, hắc hắc mồm, một cơn gió dữ từ trong mồm hắc phun ra, mấy ngàn ánh đao hình dạng vảy cá lao ra, hung tợn xay xát về phía Thiếu Ti.

Thiếu Ti bất đắc dĩ, thân thể nhoáng lên dịch chuyển ra xa mấy chục trượng. Vô số ánh sáng cọ sát thân thể của nàng lướt qua, thẳng về phía Vũ Mục phía sau nàng đang xông lên. Ánh đao chói mắt, hàn khí bốc lên, Vũ Mục hú lên quái dị, sau lưng dựng thẳng lên một cái nồi sắt lớn, giống như một cái mai rùa to chắn trước mặt hắc.

Vô số ánh đao chém vào trên cái nồi sắt lớn, nồi sắt đen sì bốc lên quang ảnh, mặc cho ánh đao chém, chỉ không ngừng phát ra tiếng vang ‘Thùng thùng’, cái nồi sắt lại không có dấu vết bị phá hư chút nào.

Kim Linh, Vô Đương trường lớn mắt thấy phù văn hào quang lưu động trên cái nồi sắt, đột nhiên đồng thời cười lên: “Sư tôn thật có nhã hứng. Sao còn tự tay luyện chế một cái nồi to như vậy? Hơn nữa xem trong nồi kia sáng loáng, sợ là ngày thường chịu không ít khói lửa!”

A Bảo, Quy Linh chỉ hé miệng mỉm cười, không muốn tiếp đề tài này.

Bảo vật Vũ Dư đạo nhân tự tay luyện chế không nhiều, nhưng luyện chế cho Vũ Mục cái nồi sắt to này tuyệt đối là một cái kỳ cục nhất. Bọn họ làm đồ đệ, cũng không tiện nói lung tung cái gì, chẳng may mạo phạm sư tôn cũng không phải là cách làm mà đệ tử nên có.

Vũ Mục cuộn mình ở ngoài cái nồi sắt không dám ngẩng đầu, từng làn sương khói đủ mọi màu sắc không ngừng từ trên người hắc phun ra, như con rắn nhỏ linh hoạt hướng Hoàn Công Ngự bay đi. Những sương khói này tất cả đều là vu độc hắc tử mĩ điều chế, lấy tu vi hắc hiện nay, cho dù là Vu Đế bị dính vu độc của hắc cũng sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Nhưng Hoành Công Ngự há mồm, đem sương khói đó nuốt chửng.

‘Ợ’ một tiếng, Hoành Công Ngự lật tay lại rút ra hai thanh trường đao, nhe răng trợn mắt cười nói: “Có chút hương vị, thêm chút nữa? Tiểu mập mập, ngự gia gia nhà người thích ăn nhất chính là thiên địa kịch độc!”

Lời còn chưa dứt, Phong Hành đứng giữa không trung thét dài một tiếng, tay phải hướng bầu trời chộp, mấy ngàn mũi tên chiến sĩ Hoành Công bộ để lại hương hắc bay tới. Dây cung thần trong tay hắc rung động, những mũi tên đó tựa như bị bàn tay khổng lồ vô hình đẩy một nhát, mang theo tiếng xé gió chói tai hướng Hoành Công Ngự cấp tốc bay đi.

Hoành Công Ngự cười quái dị ‘Cạc cạc’, vung trường đao hương đỉnh đầu Vũ Mục đánh xuống, hắc đối với mũi tên lao vun vút từ trên trời không thềm nhìn lấy một cái, mặc cho những mũi tên đó bắn lung tung ở trên thân hắc.

Từng mũi tên đúc từ thuần kim loại, bên trên khắc nổi các loại vu phù lực sát thương lớn ở trên người Hoành Công Ngự bị va đập vỡ nát, không có một mũi tên có thể bắn thủng da hắc. Hoành Công Ngự không sử dụng bất cứ pháp lực thần thông nào, hoàn toàn dựa vào da thô thịt dày của mình đã cản được những mũi tên kia.

“Thằng cha này!” Phong Hành cũng trợn tròn mắt. Mũi tên được cung thần trong tay hắc tăng sức, uy lực có thể so với trường cung vu khí cấp Vu Đế toàn lực bắn ra.

Mấy ngàn mũi tên không một mũi có thể phá vỡ làn da Hoành Công Ngự, thân thể thằng cha này cường hãn như thế nào?

Quy Linh từ từ mở miệng: “Hoành Công Ngự thần thông pháp lực không mạnh, nhưng hắc thiên phú độc đao, đao thương bất nhập, nước lửa bất thương, vạn độc bất xâm, lôi đình bất thương... Đây là một tên lưu manh, khó đối phó.”

Khi nói lời này, mi tâm Quy Linh hơi nhíu lại, trong giọng nói hơi không cam

lòng.

Năm đó nàng là muốn xuống tay bắt Hoành Công Ngự, ép hắn trở thành linh thú trông coi động phủ nhà mình. Kết quả Hoành Công Ngự ỷ vào một thân da thô thịt dày từ trong tay Quy Linh chạy thoát, điều này làm Quy Linh đau đầu hắn rất nhiều năm.

Lấy thần thông pháp lực của Quy Linh, Hoành Công Ngự có thể không thương tổn từ trên tay nàng đào tẩu, có thể thấy được thiên phú thần thông của Hoành Công Ngự cường hãn đến trình độ nào.

“Nói như vậy... Đem da hắn lột xuống, chế thành giáp trụ thì rất tốt?”

Thái Ti thân thể lắc lư, giống như mộng du rồi cuộc mở miệng, mắt hắn biến thành một mảng trắng bệch, lạnh lùng vô tình nhìn Hoành Công Ngự một cái.

‘Oạch’ một tiếng vang lên, Đinh Đầu Thất Tiên Thư hóa thành một bóng đen bắn ra, giống như ảo ảnh xuyên thấu thân thể Hoành Công Ngự.

Đinh Đầu Thất Tiên Thư cũng chưa tổn hại tới da thịt Hoành Công Ngự, mà là trực tiếp công kích thứ khác ở ngoài da thịt gân cốt của hắn.

Thân thể Hoành Công Ngự rung mình, hắn đột nhiên hú lên quái dị, mảng lớn máu bầm ở trong mồm theo tiếng kêu phun ra.

Một đám mây lửa dâng lên, Hoành Công Ngự hung hăng nhìn Thái Ti một cái, thân thể nhoáng lên muốn đào tẩu.

Chương 942: Thu Hoành Công Ngư

“Đạo hữu, đường này không thông!”

Hoành Công Ngư muốn đào tẩu, Man Man, Thiểu Ti, Phong Hành, Vũ Mục bốn người chặn không kịp, nhưng thân hình Quy Linh nhoáng lên một cái, đột nhiên chắn trước mặt Hoành Công Ngư, Hắc Ngọc Như Ý ở tay trái hóa thành một đám mây đen, nện mạnh ở đỉnh đầu Hoành Công Ngư.

Một tiếng vang lớn vạn điểm ánh lửa, trọng kích của Quy Linh chưa tổn hại Hoành Công Ngư một chút nào, nhưng lực đánh thật lớn lại làm Hoành Công Ngư không đứng vững, lão đảo từ trên mây lửa hạ xuống, bước chân nặng nề liên tục lui mấy chục bước.

Trong mắt Quy Linh lóe ra hàn quang, nhẹ nhàng cười nói: “Đạo hữu, ân oán năm đó, hôm nay nên cắt đứt rồi.”

Hoành Công Ngư ngẩng đầu lên, chợt nghe tiếng ‘sát sát’ không ngừng, trên da hắn sinh ra những miếng vảy cá màu đỏ, đầu hắn cũng biến thành hình dạng đầu cá dữ tợn, nghiêm nhiên một con cá chép màu đỏ to lớn đứng thẳng như người.

Trùng con mắt hung quang bắn ra bốn phía, nhìn chăm chăm Quy Linh một lúc lâu, Hoành Công Ngư đột nhiên khàn giọng mắng: “Là người, người đàn bà hung hãn! Năm đó người muốn ép ta trông coi sơn môn cho người, làm vật cưới của người! Ngư gia gia tiêu dao khoái hoạt cả đời...”

Quy Linh hừ lạnh một tiếng, ngang nhiên cắt ngang lời hắn: “Nay người chẳng phải làm trâu làm ngựa cho Cộng Công thị? Hôm nay nếu còn để người chạy thoát, bản đạo cũng không còn mặt mũi gặp ai nữa! Đại sư huynh, hai vị sư tỷ, xin giúp sư muội một phen!”

A Bảo, Kim Linh, Vô Đường như có hứng thú thân hình chợt lóe, cùng Quy

Linh dựa theo đông tây nam bắc tứ tượng phương vị đem Hoành Công Ngự vây quanh ở chính giữa. Trong mắt A Bảo lóe ra tinh quang, nhìn chăm chăm vảy cá màu đỏ trên người Hoành Công Ngự cười nói: “Sư muội thật có nhã hứng, ngu huynh cũng có chút ngứa tay rồi. Hắc, ba vị sư muội nhìn rõ chưa? Vảy trên người Hoành Công Ngự này, thế mà lại ngấm giấu đại đạo đạo văn!”

Quy Linh, Kim Linh, Vô Đương ba người mắt lộ kỳ quang, nhìn Hoành Công Ngự từ trên xuống dưới.

Qua một lúc, Vô Đương vỗ tay một cái cười nói: “Quả nhiên, Hoành Công Ngự này quả nhiên được lộc trời, trên lân giáp thế mà lại có đạo văn huyền diệu như thế. Khó trách đao thương bất nhập, thần binh lợi khí nào cũng khó thương tổn hãn mảy may.”

Kim Linh thản nhiên cười nói: “Bắt lấy, đem làm vật cười cũng tốt, đem làm hộ sơn linh thú càng tốt, sư muội quả nhiên hảo nhãn lực.”

Đạo văn chồng chất trên vảy cá của Hoành Công Ngự ngưng tụ thành từng cái văn ấn hình dạng như tấm khiên, nhìn qua dày nặng dị thường, chắc chắn vô cùng, cho người ta một loại cảm giác không thể phá vỡ. Có thể có thiên đạo đạo văn thêm vào, thiên phú của Hoành Công Ngự cũng là cực kỳ trác tuyệt.

Quy Linh cười ‘hì hì’, Hắc Ngọc Như Ý ở tay trái nhẹ nhàng chớp lên, từng cơn sóng nước màu đen nặng nề như núi gào thét mà lên, hóa thành các đóa hoa sen màu đen hướng vào đầu Hoành Công Ngự bao phủ xuống.

Toàn thân Hoành Công Ngự cứng ngắc, đứng ở tại chỗ không dám nhúc nhích.

Bốn người bọn A Bảo chính là bốn đại đệ tử môn hạ Vũ Dư đạo nhân, khí tức bốn người minh mông như biển, sâu không lường được, bất cứ một người nào cũng không phải hãn có thể địch nổi. Năm đó chỉ một mình Quy Linh, đã đuổi hãn lên trời không lối xuống đất không cửa. Hiện tại khí tức Quy Linh so với năm đó cường đại hơn đâu chỉ gấp trăm lần, mà trong lòng hãn biết rõ, tu vi

chính hăn lại không tăng trưởng bao nhiêu.

Một mình Quy Linh hăn đã không đối phó được, nếu một lòng chạy trốn có lẽ còn có cơ hội.

Nhưng trước mắt còn có ba vị tồn tại khác tựa như so với Quy Linh càng khủng bố hơn, Hoàn Công Ngự vất hết óc cân nhắc hồi lâu, hăn bất đắc dĩ phát hiện, hăn tựa như thật sự ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Nhìn thấy Quy Linh ra, A Bảo thản nhiên nói: “Sư muội, để ngu huynh đến thử trước.”

Vừa nói, A Bảo vừa vung đôi tay, hai thanh quy văn cổ kiếm nằm trong tay, mang theo hai đường kiếm quang quét ngang ra. Mọi người ở đây không có một ai có thể thấy rõ kiếm thế của A Bảo, chỉ thấy thấy trên thân Hoàn Công Ngự bùng lên vô số ánh lửa.

Tiếng đánh ‘Leng keng leng keng’ vang liên mạch, A Bảo trong chớp mắt hướng Hoàn Công Ngự đánh ra ba vạn sáu ngàn kiếm, lấy đạo hạnh pháp lực của A Bảo, hai thanh quy văn cổ kiếm cũng là tiên thiên kỳ trân, lại không phá vỡ nổi vảy của Hoàn Công Ngự.

A Bảo kinh hãi thu hồi song kiếm, trừng lớn mắt nhìn Hoàn Công Ngự từ trên xuống dưới, qua một lúc, hăn tán thưởng: “Quả nhiên một thân da thô thịt dày, thiên địa kỳ chủng bậc này, nếu đánh giết thật ra cũng có chút đáng tiếc.”

Hoàn Công Ngự đau khổ dị thường nhìn A Bảo, vừa rồi A Bảo hướng hăn chém ba vạn sáu ngàn kiếm, hăn hoàn toàn không thấy rõ A Bảo ra tay. Tuy vậy cá của hăn lực phòng ngự kinh người, A Bảo công kích ở trên vảy cá ngay cả nửa dấu vết cũng chưa lưu lại, nhưng kiếm ý của A Bảo lại giống Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của Thái Ti, chưa tổn hại thân thể hăn, lại khiến linh hồn hăn bị thương rất nặng.

Ho khan vài tiếng, trong thất khiếu Hoàn Công Ngự chảy xuôi cả đồng máu

bầm.

Hắn khô khốc cười khố nói: “Ngư gia gia... Không, lão tử... Không, Tiểu Ngư Nhi năm đó, bị nhốt ở Bắc Minh tuyệt uyên không thể ra ngoài, là Cộng Công thị cứu Tiểu Ngư Nhi, cho nên thề nguyện trung thành Cộng Công thị. Các vị... Các vị a...”

Hoành Công Ngư tội nghiệp nhìn đám người A Bảo: “Hơn nữa, các người giết bạn thân Tu Xà của ta, các người còn muốn ta bán mạng cho các người, thế này tựa như có chút nói không xuôi nhỉ?”

Phong Hành ngồi xồm nóc một tòa đại điện xa xa, cười lên ‘Hì hì’: “Lời này không đúng. Cộng Công thị phản bội nhân tộc, gây họa thiên hạ thương sinh, chúng ta là thuận theo ý trời lòng dân, tới thiên đình ngăn cản các người tùy ý làm bậy... Tu Xà giúp Cộng Công thị tạo nghiệt, bị chúng ta chém giết cũng là trừng phạt đúng tội.”

Phong Hành tiếp tục nói: “Hoành Công Ngư, Tu Xà nghiệp chương nhiều lắm, bị giết cũng đáng đời. Người cũng là tay sai của Cộng Công thị, bị chúng ta đánh chết cũng không oan uổng chút nào. Vốn người là phải chết, khó được Quy Linh đại tỷ muốn thu người, người không ngoan ngoãn cúi đầu nghe lệnh, người còn giãy dụa cái gì?”

A Bảo cười hướng Phong Hành gật gật đầu, tiểu tử này thông minh có tài, nói chuyện cũng rất linh hoạt cơ biến, rất làm người ta yêu thích!

Nếu không phải trên người hắn có huyết mạch thần linh, Vũ Dư đạo nhân không tiện thu hắn nhập môn, A Bảo thật sự muốn đem hắn cũng dẫn vào môn hạ nhà mình.

Hoành Công Ngư trợn mắt quái, liều mạng chớp mắt nhìn quanh. Hắn muốn chạy trốn, nhưng chạy không thoát, trong lòng hắn biết rõ mình chạy không thoát. Hắn muốn liều mạng, nhưng bị Thái Ti và A Bảo liên tiếp làm bị thương nặng, trong lòng hắn biết rõ một thân da thô thịt dày này của hắn đối phó người

khác còn có thể, đối phó A Bảo đám quái vật này có chút không đủ sức.

Trầm mặc hồi lâu, Hoàn Công Ngự đột nhiên rống cổ hống kêu lên: “Tương Liễu... Người đồ vô liêm sỉ chín đầu này, cứu mạng! Cứu mạng! Ngự gia gia bị người ta bao vây, bọn hắc muốn thu ngự gia gia làm trâu làm ngựa, nhanh cứu mạng đi! Thiên Địa Đại Trận, toàn lực mở ra cho ta!”

Hoàn Công Ngự rống to một tiếng, một mảng lớn mây khói bảy màu trên không thiên đình bảo khố nhanh chóng bao phủ tới, các luồng lôi quang linh động màu sắc rực rỡ ở trong mây khói cấp tốc nhảy nhót, một thiên địa uy áp đáng sợ nhắm vào đầu nghiên ép.

Quy Linh hơi biến sắc, nàng lớn tiếng quát: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, cũng tốt, hôm nay thu người trước dạy dỗ cẩn thận sau!”

Tay phải khê lật, Hỗn Độn Trường Phiên Vũ Dư đạo nhân từ chỗ Thanh Vi đạo nhân mượn đến bị Quy Linh lấy ra, nàng cầm cờ phướn nhẹ nhàng vẩy lên một cái, vô số luồng hỗn độn kiếm khí phun trào, gào thét đánh vào trên người Hoàn Công Ngự.

Hoàn Công Ngự rú thắm một tiếng, lân giáp trên người bắn lửa tung tóe. Hỗn Độn Trường Phiên của Thanh Vi đạo nhân phát ra kiếm khí thế mà cũng không tổn hại được chút da thịt nào của hắn, nhưng hỗn độn kiếm ý xuyên thẳng linh hồn, Hoàn Công Ngự đau đến mức tam hồn xuống đất, thất phách phi thiên, trợn mắt bị đánh ngất đi.

Linh Lung Bảo Tháp ở đỉnh đầu A Bảo phát ra từng đạo thanh quang, vô số đạo thần lôi năm màu mang theo tiếng nổ vang đáng sợ bổ xuống.

Chương 943: Thần Nguyên Động

Trong đại điện tàng bảo, quanh thân Cơ Hạo chín vầng mặt trời chói chang vờn quanh, phát ra vô lượng kim quang đau khổ ngăn cản làn sóng màu vàng từ bốn phương tám hướng ập tới. Từng đợt hào quang màu vàng hầu như ngưng tụ thành thực chất đánh vào hộ thể kim quang do Cửu Dương Vô Cấu Y phát ra, động tác của Cơ Hạo trở nên cực kỳ gian nan.

Giống như côn trùng bị nhựa thông nhốt, Cơ Hạo dùng hết toàn bộ lực lượng, thật lâu mới có thể nâng chân, vạn phần gian nan mới có thể đi về phía trước một bước.

Xương khớp toàn thân bị ép vang lên ‘Rắc rắc’, lục phủ ngũ tạng đều như co lại thành một cục, trái tim như bị áp súc chỉ còn to bằng hạt đậu xanh, máu cả người đều gần như đọng lại.

Tòa đại điện này cất chứa tất cả đều là bảo vật tiên thiên hậu thiên thổ thuộc tính, những cây tinh trụ màu vàng đất dài dài ngắn ngắn đứng lặng trong đại điện, trong tinh trụ long lanh trong suốt có thể nhìn thấy từng đám sương mù màu vàng đất dày nặng quay cuồng, trong sương mù mờ hồ có thể thấy được hư ảnh vô số hoàng long, địa ngưu, hổ kỳ lân... các thần thú thổ thuộc tính chạy nhảy bay múa.

Từng khối bảo vật tiên thiên hậu thiên thổ thuộc tính to nhỏ cứ thế đặt ở trên tinh trụ màu vàng, mỗi một món bảo vật đều đang không kiêng nể gì phóng ra làn sóng nguyên lực thổ thuộc tính khủng bố, từng đợt hào quang màu vàng va chạm lẫn nhau trong đại điện, tạo thành lực tràng cực kỳ hỗn loạn, ép Cơ Hạo không thở nổi.

Cửu Dương Vô Cấu Y dựng lên kim quang khôn cùng, kịch liệt đối chọi với từng đợt thổ nguyên ở bốn phía ập tới.

Cơ Hạo vận toàn thân lực lượng, gian nan theo hành lang chính giữa đại điện

hành tẩu, giầy giũa ước chừng một khắc đồng hồ, lúc này mới đi tới cạnh một cây tinh trụ chính giữa đại điện.

Một cái hộp ngọc màu vàng bày bên tinh trụ, trong hộp ngọc dài rộng một thước, dày sáu tấc là một đám bụi màu vàng. Như nước như sương, như quang như ảnh, nhìn kỹ, lại chông chất thâm thúy dị thường, như mỗi một hạt bụi đều chất chứa một thế giới.

Một kết giới hình tròn đường kính ba thước bao bọc hộp ngọc, Cơ Hạo nhìn kỹ kết giới hình tròn này, Thiên Địa Kim Kiều ở mi tâm phát ra một luồng ánh sáng âm u màu vàng sẫm đảo qua về phía trước. Chỉ thấy vô số hoa văn ánh sáng tinh tế lóe ra, kết giới hình tròn không sút mẻ.

Cơ Hạo trầm mặc một lúc, bất đắc dĩ gật đầu.

Dù sao có Vũ Dư đạo nhân truyền thụ Trận Đạo Chân Giải làm trụ cột, dùng Thiên Địa Kim Kiều thử một chút, Cơ Hạo đã biết rõ chân tướng kết giới này.

Thiên Địa Kim Kiều có thể xuyên thủng hư không, bài trừ tất cả cấm chế. Chỉ cần là trận pháp cấm chế có kẽ hở để lợi dụng, Thiên Địa Kim Kiều có thể tự do xuyên qua trong đó. Có một cách so sánh, Thiên Địa Kim Kiều chính là một quả *****, mọi trận pháp cấm chế là những cái khóa cửa kết cấu hoặc tinh xảo, hoặc to lớn, chỉ cần là khóa cửa thì Thiên Địa Kim Kiều có thể mở ra.

Nhưng kết giới hình tròn trước mắt sao, nó thậm chí ngay cả cấm chế cũng không tính.

Nó là toàn bộ bảo vật thổ thuộc tính trong toàn bộ đại điện phát ra thủy triều thổ nguyên lực ngưng tụ thành, chỉ là một quầng năng lượng thổ nguyên thuần túy. Như vậy cũng dễ so sánh, kết giới này chính là một khối kim loại không có bất cứ khe hở nào, căn bản không thể tính là một cái khóa.

Làm chìa khóa, Thiên Địa Kim Kiều có thể phá vỡ tất cả khóa cửa, nhưng người không có khả năng dùng Thiên Địa Kim Kiều đi cứng rắn đỡ một khối

kim loại không phải khóa chứ? Cho nên Cơ Hạo dùng Thiên Địa Kim Kiều thử một lần, lại không có biện pháp nào làm gì được kết giới hình tròn này.

Suy nghĩ một lúc, Cơ Hạo vươn hai tay, mười ngón phun ra kim quang liệt hỏa, vận đủ toàn bộ lực lượng phát ra thái dương tinh hỏa mãnh công kết giới hình tròn này. Chỉ nghe tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, kết giới hình tròn ban đầu giống như một đám sương mù màu vàng bị thái dương tinh hỏa thiêu đốt, đột nhiên trở nên tràn đầy ánh sáng màu sắc, mơ hồ mang theo một tầng lưu ly bảo quang.

Cơ Hạo bị dọa vội vàng thu tay lại. Một đạo kết giới màu vàng này là thổ nguyên lực biến thành, Cơ Hạo nếu là dùng thái dương tinh hỏa rèn luyện nó, giống như người phàm dùng liệt hỏa nung đất thó, cuối cùng nung ra gốm sứ so với đất thó thì chắc chắn hơn rất nhiều.

Dùng thái dương tinh hỏa rèn luyện kết giới này, sẽ chỉ làm kết giới này trở nên càng thêm chắc chắn, căn bản không thể phá hoại nó mấy may.

Hoặc là Cơ Hạo có thể lĩnh ngộ ý nghĩa thâm ảo cuối cùng của thái dương đại đạo, trực tiếp lấy thái dương pháp tắc đốt cháy vạn vật, phá hủy vạn vật, đem tiên thiên hậu thiên thổ nguyên lực này luyện hóa toàn bộ thành hư vô. Nhưng Cơ Hạo cách cái cảnh giới đó còn quá xa quá xa.

“Cái này quả thực là...”

Lắc đầu, Cơ Hạo rút ra Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, vận đủ toàn bộ lực lượng, hung hăng bổ một kiếm vào trên kết giới hình tròn.

Chợt nghe ‘Ông’ một tiếng vang lớn, bảo vật thổ thuộc tính cung phụng trên tinh trụ màu vàng đất lấy hàng trăm vạn để tính trong đại điện đồng thời chấn động một cái. Một lực phản chấn đáng sợ ập tới, cánh tay phải Cơ Hạo ‘Rắc’ một cái gãy rời, Cửu Dương Đăng Ma Kiếm bắn ngược về, thiếu chút nữa bổ một kiếm trên đầu của hắn.

“Cái này...”

Tay phải run lên, tinh huyết Vu Đế khổng lồ cọ rửa chỗ gãy tay, xương khớp kinh lạc đứt gãy nhanh chóng khép lại, Cơ Hạo nhìn kết giới màu vàng đất đỏ một lúc lâu không nói nên lời. Trong đại điện này có vô số bảo vật thổ thuộc tính, đều là kỳ trân dị bảo thượng cổ thiên đình cất chứa, lực lượng thổ nguyên những bảo vật đó chất chứa hùng hồn vô cùng, lực lượng toàn bộ bảo vật tập trung một chỗ, mới hóa thành một tầng kết giới mỏng manh này ngoài Tức Nhường.

Thổ tính dày nặng, chắc chắn, Cơ Hạo công kích một tầng kết giới mỏng manh, giống như đồng thời công kích toàn bộ bảo vật thổ thuộc tính trong đại điện, lấy thực lực hiển hiện nay, sao có thể phá hủy tầng kết giới này chứ?

Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh từ từ vang lên: “Phá không vỡ, thì đem tất cả đi.”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, sau đó như có chút hiểu ra gật gật đầu. Hắn đặt hai tay ở trên một tầng kết giới màu vàng đất mỏng manh này, bày ra tư thế Vạn Vật Sinh. Thân hình nhoáng lên một cái, trong cơ thể Cơ Hạo truyền đến một lực hút đáng sợ, ánh lửa năm màu trong bụng hắn bùng lên, cái đỉnh tròn năm màu nho nhỏ kia lặng yên hiện lên.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, toàn bộ thủy triều thổ nguyên lực trong tòa đại điện này như chim bay đầu rùng, không ngừng hướng thân thể Cơ Hạo ập tới.

Cơ Hạo đột nhiên có một loại ảo giác đáng sợ, giống như một người một bữa cơm chỉ có thể ăn một bát cơm, nhưng đột nhiên có người đem một kho gạo lớn đồng thời nhét vào trong bụng hắn. Ăn no căng, hoàn toàn no căng.

Làn da Cơ Hạo nứt ra vô số vết, vô số máu phun ra, toàn bộ đại điện ‘Vù’ một cái biến thành một mảng huyết quang.

Vu Đế có khả năng nhỏ máu trọng sinh, tinh huyết Cơ Hạo phun ra, lại đều bay về, không ngừng ập vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Phun ra từng vòi máu, từng dòng máu chảy về như thế, Cơ Hạo chỉ cảm thấy mỗi tế bào toàn thân đều bị căng nứt ra, đau đớn từ sâu trong linh hồn ập tới, từng đạo thổ nguyên lực hùng hậu như rồng không ngừng ủa vào thân thể, thân thể hần không chịu nổi áp lực đáng sợ, từng chút một bị nghiền thành mảnh vỡ nhỏ bé nhất.

Ngay cả tế bào trong cơ thể Cơ Hạo cũng đang không ngừng tan rã, không ngừng phân giải.

Nhưng ở dưới bộ khung Vạn Vật Sinh tự vận chuyển, tế bào sụp đổ của Cơ Hạo lại đang không ngừng trọng sinh, tế bào trọng sinh mơ hồ mang theo một tầng ánh vàng, so với tế bào ban đầu càng thêm dày nặng, càng thêm bền bỉ...

Một tầng kén ánh sáng màu vàng đất bao lấy Cơ Hạo, từng dòng khí màu vàng đất không ngừng chui vào thân thể hần, thân thể hần kịch liệt run rẩy, mơ hồ từ trong cơ thể hần truyền ra tiếng nổ vang kỳ dị không thể diễn tả.

Đỉnh nhỏ năm màu không ngừng cắn nuốt thủy triều thổ nguyên, không ngừng hóa thành thái dương tinh hỏa rót vào toàn thân Cơ Hạo.

Thân thể Cơ Hạo dần dần biến thành một mảng màu vàng, dần dần hóa thành một quả cầu lửa màu vàng, không còn chút hình thái con người nào cả.

Trong Thần Nguyên trì, Cộng Công Thị cũng không thể phát hiện chỗ cực sâu, một mảng tinh huyết màu sắc hỗn độn lặng yên giật giật.

Chương 944: Hồn Độn Chi Tâm

“Bàn Cổ chi tâm, thế mà đã thành Thần Nguyên trì? Thật ra có chút... Ra ngoài dự liệu?”

Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh ù ù vang lên, nhưng Cơ Hạo ngất rồi đã không nghe được lời hắc nói.

Trong Thần Nguyên trì, mảng hồn độn tinh huyết không có bất cứ sắc thái nào, lại như bao dung tất cả sắc thái thế gian, nặng nề như núi, nhẹ nhàng như sương, giống như hồng hoang hoá thạch mang theo khí tức vô cùng cổ xưa, lại giống như chồi mới sinh tràn ngập sinh cơ nhẹ nhàng nhảy lên một cái.

Trong nháy mắt tiếp theo, xuyên thấu qua một số cấm chế thần kỳ nào đó không muốn ai biết của thiên đình, quãng hồn độn tinh huyết này lập tức xuyên qua đến tầng bảo đại điện chỗ Cơ Hạo.

Trong cơ thể Cơ Hạo, từng tia Bàn Cổ huyết mạch cực kỳ mỏng đang kịch liệt nhảy lên, ở dưới áp lực khổng lồ của thủy triều thổ nguyên lực, một tia Bàn Cổ huyết mạch này gian nan duy trì sinh cơ của Cơ Hạo, khiến hắc không đến mức bị áp lực đáng sợ đó nghiền nát.

Cảm ứng được huyết mạch dao động trong cơ thể Cơ Hạo, quãng hồn độn tinh huyết khổng lồ tựa núi này giống như một cái lông chim chảy xuống, mang theo khí thế hùng hồn như trời sập, giống như bông tuyết đầu tiên của mùa đông rơi vào mặt hồ, lặng yên nhập vào thân thể Cơ Hạo.

‘Thùng’ một tiếng!

Trái tim Cơ Hạo kịch liệt nhảy lên một cái, sau đó liền hóa thành một mảng tinh khí màu máu. Hồn độn tinh huyết sau khi nhập vào thân thể hắc, liền cấp tốc hướng vị trí trái tim hắc hội tụ tới, ven đường nơi đi qua, thân thể Cơ Hạo bị nghiền thành các luồng huyết khí nồng hậu, hồn độn tinh huyết sau khi đi qua,

những huyết khí đó lại lần nữa ngưng tụ thành thực thể.

Trong ngực trống rỗng, chỉ có trái tim Cơ Hạo biến thành tinh khí màu máu đang cấp tốc xoay tròn.

Huyết khí toàn thân Cơ Hạo vận hành đều ngừng lại, mất đi trái tim một trung tâm vận chuyển huyết khí, máu toàn thân Cơ Hạo đều mất đi động lực. Máu chất chứa sinh mệnh lực khổng lồ bị thái dương tinh hỏa trong đỉnh nhỏ năm màu chảy ra cọ rửa rèn luyện, thể tích máu đang cấp tốc giảm bớt, nhưng chất lượng máu đang không ngừng tăng lên.

Hỗn độn tinh huyết và tinh khí trái tim Cơ Hạo biến thành va chạm, tinh khí màu máu lập tức xảy ra biến hóa long trời lở đất. Biến thành loại trạng thái kỳ dị như không có bất cứ sắc thái nào, lại bao dung tất cả sắc thái trên thế gian.

Một giọt tinh huyết thể tích to lớn như núi này bắt đầu hướng vào phía trong co lại, thể tích không ngừng áp súc, trong vài nhịp thở ngắn ngủn, một trái tim màu sắc hỗn độn xuất hiện ở trong ngực Cơ Hạo, thay thế được trái tim ban đầu của hắn.

Từng mạch máu ánh sáng màu sắc hỗn độn từ trong trái tim mới sinh này diễn sinh ra. Theo mạch máu ban đầu trong cơ thể Cơ Hạo một đường diễn sinh, không ngừng căn nuốt, thay thế mạch máu ban đầu. Chỉ nháy mắt thời gian, toàn bộ mạch máu lớn nhỏ trong cơ thể Cơ Hạo đều bị mạch máu mới sinh thay thế.

‘Thùng’ một cái, trái tim mới sinh nhảy lên lần đầu.

Như tiếng sấm sét đầu tiên lúc khai thiên tích địa truyền ra từ trong cơ thể Cơ Hạo, lần này tim đập giống như Bàn Cổ thánh nhân vung trọng quyền ở trên thân thể Cơ Hạo đâm một cái, toàn thân Cơ Hạo tứ chi bách hải, lỗ chân lông mở hết ra, mảng lớn sương mù cuộn cuộn từ trong cơ thể hắn gào thét phun ra.

Một đòn này giống như thợ rèn rèn sắt, Cơ Hạo chính là một khối sắt thô tràn đầy tạp chất, đập tràn ngập quy luật vận động của tạo hóa đem tạp chất trong

khối sắt không ngừng đánh ra, chỉ để lại tinh hoa thuần túy nhất.

Lượng lớn máu sắc thái hỗn độn, tản mát ra dao động cường đại từ trong trái tim mới sinh của Cơ Hạo trào ra, theo mạch máu cường độ gia tăng ngàn vạn lần ùa vào toàn thân Cơ Hạo. Thân thể Cơ Hạo vừa mới trải qua một lần rèn luyện rõ đầu rõ đuôi, lượng lớn hậu thiên tinh khí vô dụng trong thân thể bị đánh bật ra ngoài, thân thể đúng là thời điểm khốn cùng trống trơn.

Máu hỗn độn ùa vào toàn thân, thân thể trống rỗng của Cơ Hạo tham lam cắn nuốt hỗn độn lực trong máu, vô luận gân cốt, huyết nhục, thậm chí lông, da vân vân, tất cả đều bắt đầu cấp tốc tăng lên, lột xác.

Một đợt máu này bị thân thể Cơ Hạo cắn nuốt hết, giống như một xô nước hắt vào sa mạc khô cạn, trong chớp mắt không còn lại một giọt nào.

Trái tim mới sinh bắt đầu nhảy lên lần thứ hai. Cái đỉnh nhỏ năm màu không ngừng đem lượng lớn thái dương tinh hỏa rót vào trái tim mới sinh, còn có máu hỗn độn cuộn cuộn không ngừng từ trái trong tim sinh ra, bị nhịp tim lần thứ hai nhanh chóng đưa hướng toàn thân.

Sau đó là lần thứ ba nhảy lên, lần thứ tư, lần thứ năm...

Khi trái tim Cơ Hạo đập một trăm lẻ tám lần, mắt đã mở ra.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh lạng lẽ xuất hiện, trên cái đĩa tròn hắc vẫn luôn ngồi xếp bằng đột nhiên phát ra vô lượng ánh sáng, như sóng nước đi tới đi lui cọ rửa bốn mươi chín lần trong cơ thể Cơ Hạo. Nơi vô lượng ánh sáng cái đĩa tròn phát ra đi qua, tất cả dấu vết khác thường trong cơ thể Cơ Hạo đều đã biến mất, tất cả đều trở nên không có gì khác khi hắc vừa mới tiến vào đại diện.

Nhưng bản thân Cơ Hạo có thể cảm thụ được, thân thể hắc tựa như đã xảy ra một số biến hóa nào đó không tầm thường.

Nhất là trái tim, thần thức nội thị trái tim hắc không có bất cứ biến hóa nào,

nhưng Cơ Hạo có thể theo bản năng phát hiện, nếu nói ban đầu trái tim hắc cường tráng giống như một con rồng khổng lồ, chất chứa sinh mệnh lực khổng lồ.

Giờ phút này Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, trái tim hắc đã lột xác thành tồn tại nào đó so với thượng cổ thần long còn cường hãn hơn một vạn lần, một trăm triệu lần, không thể phỏng đoán. Như các Hồng Mông ma thần đã ngã xuống, chỉ có lạc ấn tàn phá tồn tại bảo tồn ở trong minh minh, cường đại đến mức không thể phỏng đoán, không thể đánh giá.

Nhưng Cơ Hạo dùng thần thức cẩn thận vòng quanh trái tim mình dò xét hồi lâu, trái tim chính là trái tim đó, không có bất cứ biến hóa nào.

“Lão gia hỏa... Tựa như, có chút không thích hợp.”

Nay Cơ Hạo ít nhiều cũng có vài phần đạo hạnh, đối với thiên cơ, vận số cũng có vài phần cảm xúc, tuy nhìn không ra bất cứ manh mối nào, nhưng hắc có thể mơ hồ nhận thấy, một số biến hóa nào đó cực kỳ thần diệu, đồng thời cũng cực kỳ dọa người, đã xảy ra ở trên người hắc.

“Không có gì không thích hợp!” Hư ảnh chiếm cứ ở trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, nghiêm trang trợn mắt nói dối: “Người bị đau đến mức hôn mê, ta luôn giúp người quan sát, sợ người đau nát nguyên thần, ta luôn giúp người theo dõi. Thân thể của người lại nhiều thêm một lần rèn luyện, chỉ có vậy thôi.”

Cười ‘Ha ha’, hư ảnh mang theo một tia ngừ khí khó có thể hình dung nói: “Tĩnh là tốt... Người cảm thụ một chút đi, thân thể người hiện tại... Ừm, cho dù đồng thời thắp sáng trăm vạn bản mạng vu tinh, cũng đủ để thừa nhận áp lực đó. Trong Vu Đế cảnh, người dùng lực lượng thân thể, một đầu ngón tay là có thể nghiền chết bọn họ.”

Hư ảnh dần dần tan đi, không nói thêm câu nào nữa.

Từng đợt máu nhìn như không có gì khác với ngày thường, nhưng trên thực tế đã hoàn toàn thuộc về một loại tồn tại khác không ngừng từ trong trái tim mới sinh trào ra, không ngừng tẩm bổ thân thể Cơ Hạo.

Mỗi một chỗ vu huyết của Cơ Hạo đều trở nên mênh mông như biển, nhìn qua không thấy giới hạn.

Mỗi một mạch lạc của hắc đều trở nên giống như cự long, cứng cỏi rộng rãi khí thế hùng hồn.

Lực lượng thân thể Cơ Hạo đã đạt tới cực hạn nào đó, như hư ảnh nói, chỉ dùng lực lượng thân thể, đối thủ cấp bậc Vu Đế hắc đều có thể tùy ý nghiền áp đánh giết.

Nhưng hư ảnh dùng thủ đoạn vô danh, dùng vô lượng ánh sáng của cái đĩa tròn kia che dấu tất cả, Cơ Hạo căn bản không phát hiện trái tim mình dị biến.

Toàn bộ thổ nguyên lực trong đại điện đều bị cắn nuốt hết, Cơ Hạo mang theo nụ cười, hai tay nâng cái hộp ngọc gửi Tức Nhường, nhẹ nhàng đem hộp ngọc tràn đầy sắc thái nâng lên.

Chương 945: Thăng Thủ Thiên Xu

Cơ Hạo đem toàn bộ bảo vật thổ thuộc tính trong đại điện vơ vét sạch, hẳn không khỏi vì sự giàu có của thượng cổ thiên đình mà trợn mắt há hốc mồm.

Không đề cập tới một ít bảo vật thổ thuộc tính khác Cơ Hạo không biết, chỉ tinh hạch thái cổ tinh thần sụp đổ trong hồng hoang tinh không Cơ Hạo ở trong tay A Bảo từng thấy, được A Bảo coi là một loại hiếm có yêu quý, Cơ Hạo đã tìm được cả thảy tám mươi hai khối.

Những tinh hạch thái cổ tinh thần này tự mang các loại lực lượng mạnh mẽ kỳ dị, do thổ nguyên lực diễn sinh ra, là tài liệu luyện khí đỉnh cấp, nếu đến trong tay A Bảo loại luyện khí tông sư này, tất nhiên sẽ có lượng lớn kỳ trân được luyện chế ra.

Nhưng đám thần linh thượng cổ thiên đình, bọn họ đem các bảo vật tiên thiên, hậu thiên thổ thuộc tính trân quý vô cùng đó, cứ như vậy để đó không dùng ở trong phòng kho.

Cơ Hạo không khỏi âm thầm phỏng đoán, có lẽ các thượng cổ thần linh... Thật ra bọn họ căn bản không biết luyện khí?

Đem toàn bộ bảo vật vơ vét hết, thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái đi tới trước cửa đại điện.

Bất động còn tốt, Cơ Hạo vừa động đã phát hiện thân thể mình biến hóa cổ quái.

Hắn lúc lướt đi về phía trước, thân thể xẹt qua không khí, có lẽ là bởi tốc độ quá nhanh, Cơ Hạo cảm thấy không gian xung quanh cũng nhộn nhạo lên như nước chảy, tạo thành lực cản thật lớn đối với thân thể hắn.

Trước kia Cơ Hạo chỉ cần dựa vào lực lượng của mình, cho dù thi triển Thái

Dương Lưu Quang Độn Pháp, hẳn cũng không có loại cảm giác này. Nhưng một lần này, hẳn chỉ đơn thuần bước về phía trước một bước, đã có một loại lực cản cường đại trong hư không từ bốn phương tám hướng ập tới.

Loại lực cản này chỉ làm thân thể Cơ Hạo hơi loạn choạng, cơ bắp toàn thân khễ phát lực, chợt nghe ‘Bộp’ một tiếng vang thanh thúy, Cơ Hạo lướt qua mười mấy dặm không gian, một bước đến trước cửa đại điện.

Cơ Hạo ngạc nhiên quay đầu, vừa lúc nhìn thấy vị trí ban đầu của hắn, một bóng người mờ mờ đang dần dần tiêu tán —— đó là một vết rách không gian hình người. Cơ Hạo vừa rồi không chút để ý bước ra một bước, thế mà đã trực tiếp làm vỡ nát hư không.

“Lực lượng thân thể của ta...”

Cơ Hạo rốt cuộc có cảm ngộ. Sau khi cắn nuốt thổ nguyên lực của toàn bộ đại điện, tựa như thân thể hắn cũng chưa xảy ra bất cứ biến hóa nào, nhưng có một loại biến hóa chính hắn cũng chưa cảm nhận được đã xảy ra.

Nhưng bản thân Cơ Hạo không cách nào nhận thấy loại biến hóa này mãnh liệt bao nhiêu, càng không thể nhận ra loại biến hóa này xảy ra như thế nào. Cơ Hạo nhíu nhíu mày, lại điều động thần thức, ở trong ngoài cơ thể mình cẩn thận tìm tòi một lần.

“Này, cơ thể ta thực không có việc gì sao?” Cơ Hạo ở trong thần hồn không gian gào rống.

“Không có việc gì, ta giúp ngươi theo dõi, khẳng định không có việc gì.” Thanh âm hư ảnh ừ ừ vang lên.

Cơ Hạo còn muốn truy hỏi, nhưng cảnh tượng ngoài đại điện khiến hắn từ bỏ truy cứu, lắc mình một cái tới bên người A Bảo.

Loại cảm giác hư không nhộn nhạo, như nước gợn mang tới cho thân thể lực

cản thật lớn kia xảy ra một lần nữa, hơn nữa một lần này lại là một tiếng vang thanh thúy, thân thể Cơ Hạo húc nát hư không, trực tiếp thuận di đến bên người A Bảo.

“Ừm?” A Bảo kinh ngạc nhìn Cơ Hạo một cái, Quy Linh, Kim Linh, Vô Đương cũng đều không hiểu nhìn hắn một cái.

Lấy đạo hạnh pháp lực của Cơ Hạo, tuyệt đối chưa đạt tới trình độ phá không thuận di, vô luận Thái Dương Lưu Quang Độn Pháp của hắn nhanh bao nhiêu, bay nhanh nữa, cái đó và phá không thuận di cũng là hai khái niệm một trời một vực.

Nhưng trên đỉnh đầu kiếp vãn năm màu quay cuồng, vô số đạo thần lôi năm màu như hạt mưa rơi xuống. Bốn người bọn A Bảo cũng không rảnh truy hỏi, bốn người liên thủ khống chế Linh Lung Bảo Tháp, phát ra các đạo huyền hoàng khí vờn quanh bốn phía, đau khổ ngăn cản thần lôi năm màu công kích.

Cơ Hạo lúc ở cửa đại điện còn tốt, chỉ nhìn thấy sấm sét như mưa không ngừng hạ xuống.

Nhưng đến bên người A Bảo, Cơ Hạo mới cảm nhận được thần lôi năm màu khủng bố.

Lôi quang dày đặc như mưa, mỗi một đạo lôi quang nổ tung ở trên huyền hoàng khí, thiên địa uy nghiêm đáng sợ nhắm vào đầu ập tới, chấn động khiến thần hồn người ta loạng choạng, tứ chi bách hải bủn rủn vô lực như ngâm dấm chua, lục phủ ngũ tạng lộn tung bậy, óc cũng như sôi trào, thần trí toàn thân cũng mơ hồ từng đợt.

Thất thổ không kịp phòng bị, Cơ Hạo hét lớn một tiếng, liên tục vài tia sét bùng nổ trên đỉnh đầu, tiếng sấm chấn động khiến hai chân hắn mềm nhũn, lão đảo thiếu chút nữa cắm đầu ngã xuống đất.

Thiếu Ti và Man Man sớm có phòng bị một trái một phải đỡ tay Cơ Hạo,

Man Man khuôn mặt nhỏ trắng bệch kinh hô: “Tai đau quá, đầu đau quá... Nha nha, tiếng sấm này thật đáng ghét... Tức Nhường tìm được rồi sao?”

Tự Văn Mệnh cũng bị tiếng sấm chấn động tới mức ánh mắt tán loạn nghe được hai chữ ‘Tức Nhường’, hấn găng gượng tinh thần, vội vàng hướng Cơ Hạo bên này nhìn tới.

Cơ Hạo gật gật đầu, đem hộp ngọc lấy ra, đem toàn bộ Tức Nhường đưa cho Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh chợt thở phào nhẹ nhõm một hơi, tiếp nhận Tức Nhường thu thập thích đáng vào người. Đã lấy được Tức Nhường, đối mặt tai nạn mưa đã có sự tự tin. Tự Văn Mệnh cười cười, đang muốn nói chuyện, một hơi trong lòng hấn buông lỏng, đột nhiên bị vài tia sét chấn động khiến ‘Rầm’ một cái ngã xuống đất.

Vũ Mục nâng Tự Văn Mệnh dậy, hấn cười khở lớn tiếng kêu lên: “Tức Nhường tới tay rồi, đi đi! Thiên uy thiên đình này khó dò, chúng ta đã bị phát hiện, tuyệt đối đừng lưu lại lâu ở nơi này.”

Tức Nhường tới tay, Tự Văn Mệnh là sợ sự tình có điều biến hóa.

Cơ Hạo nhìn về phía A Bảo, bốn người A Bảo, Quý Linh, Kim Linh, Vô Đương đang liên thủ khống chế Linh Lung Bảo Tháp ngăn cản thần lôi công kích đồng thời gật gật đầu, đỉnh đầu bọn họ bốc lên năm luồng thanh khí, hóa thành một đám mây lành trong suốt như nước xoay quanh ở đỉnh đầu, từng tia thanh quang giống như mưa bụi rơi xuống, bọn họ đã vận dụng toàn lực khống chế Linh Lung Bảo Tháp, đem uy lực của chí bảo phòng ngự này ít nhất phát huy ra ba bốn tầng.

Tiếng sấm đình tai nhức óc đã nhỏ đi nhiều, luồng thiên địa uy nghiêm ép người ta tới mức tứ chi bủn rủn kia cũng yếu bớt rất nhiều. A Bảo khẽ kêu một tiếng, Cơ Hạo đang muốn tể ra Thiên Địa Kim Kiều mang theo mọi người rời khỏi, đột nhiên trong Linh Lung Bảo Tháp một đạo thanh khí thổi quét ra, trong

thanh khí một cái phù chiếu màu tím bay ra.

Đám người A Bảo sửng sốt, hần đưa tay chop đem phù chiếu cầm trong tay, thần thức hướng bên trên đảo qua, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo tinh quang.

Cơ Hạo thấy vẻ mặt A Bảo như vậy, vội vàng hỏi: “Sư huynh, chuyện gì thế?”

A Bảo trầm ngâm một lát, thản nhiên nói: “Không vội đi, đi Thiên Xu điện trước một chuyến. Mắt trận trung tâm Thiên Địa Đại Trận toàn bộ thiên đình chính là Thiên Xu điện, pháp chỉ của đại sư bá, muốn chúng ta đi ngoài Thiên Xu điện làm việc tùy theo hoàn cảnh!”

Ở bên, Tự Văn Mệnh ngẩn ngơ, muốn nói gì đó, nhưng lại lắc đầu, hần cũng không nói gì ra miệng được.

Đỉnh đầu đột nhiên có vài tiếng sét như trời sụp đất nứt nổ vang truyền đến, tiếng sét khủng bố chấn động làm thân thể bốn người bọn A Bảo cũng hơi nhoáng lên một cái, có thể thấy áp lực bọn họ thừa nhận lớn bao nhiêu.

Có Linh Lung Bảo Tháp chỉ bảo như thế hộ thân, bốn người bọn A Bảo liên thủ cũng bị áp chế thành như vậy, có thể thấy được uy lực Thiên Địa Đại Trận mạnh bao nhiêu.

Vừa rồi, một đợt thần lôi đó chỉ là điềm báo trước, kế tiếp uy lực kiếp lôi sẽ càng ngày càng mạnh.

Đội uy lực Thiên Địa Đại Trận chạy đi đầu mỗi then chốt trung tâm Thiên Địa Đại Trận, Cơ Hạo cũng có chút phát điên, Đại Xích đạo nhân đây là ý tứ gì?

Vì sao phù chiếu của Đại Xích đạo nhân sẽ giấu trước ở trong Linh Lung Bảo Tháp?

Trong đầu Cơ Hạo hiện lên vô số ý niệm. Hần khẽ cắn môi, đột nhiên rộng to

một tiếng: “Tốt, mặc kệ là chuyện gì, nhanh đi một chuyến, sau đó mau chóng rời khỏi!”

Thiên Địa Kim Kiều nhoáng lên một cái, một đạo thần quang màu vàng sẫm lao lên, uốn lượn hướng sâu trong thiên đình lao đi.

Chương 946: Một Mạch Tu Hành

Trong Thiên Xu điện, Tương Liễu cùng Vô Chi Kỳ ngồi đối mặt nhau.

Một khối thần kính hình tròn ánh vàng rực rỡ lơ lửng ở giữa bọn họ, cảnh tượng đám người Cơ Hạo đầu đội Linh Lung Bảo Tháp, chân đạp Thiên Địa Kim Kiều, như một con kim long uốn lượn lao nhanh về phía trước ở trong thần kính nhìn không sót gì.

Mấy chục đám mây xoáy kiếp lôi lớn nhỏ khác nhau, màu sắc khác nhau đuổi sát đám người Cơ Hạo, vô số đạo lôi hỏa giống như sao băng rơi, không ngừng nện ở trên Linh Lung Bảo Tháp. Từng đám huyền hoàng khí lượn vòng đầy trời, đem toàn bộ lôi quang đều cứng rắn cản lại.

Mỗi một mảng lôi quang bùng nổ, hư không xung quanh đều mơ hồ vụn vụn run rẩy, cung điện lầu các phụ cận đều bị chấn động tới mức lắc lư, ngẫu nhiên có vài đạo lôi quang đánh lệch ở trên điện phủ nào đó, cấm chế bảo hộ điện phủ phát động, lôi quang nổ khiến cả mảng lớn sương khói phun ra xa trăm dặm, nhìn qua hoa lệ hoa mỹ, đẹp mắt đến cực hạn.

Cho dù xuyên thấu qua thần kính, Tương Liễu và Vô Chi Kỳ cũng có thể cảm nhận được uy lực khủng bố của những kiếp lôi đó.

“Thiên Địa Đại Trận thật ghê gớm.” Vô Chi Kỳ ngồi xếp bằng dưới đất, trầm mặt nói: “Khó trách Cộng Công Thị hợp tác cùng dị tộc. Đại trận như thế, nếu chúng ta bị nhốt vào, tuyệt đối sẽ bị luyện sống thành cặn xương, bọn dị tộc kia lại có thể ở dưới đại trận như vậy che chở làm thượng cổ thiên đình bị thương nặng, thật ghê gớm.”

Sắc mặt Tương Liễu âm trầm tương tự. Hắn tham lam dị thường nhìn Linh Lung Bảo Tháp và Thiên Địa Kim Kiều, thấp giọng mắng: “Bảo bối tốt, bảo bối tốt, đáng tiếc sao lại không là của ta? Đồ chết tiệt.”

Cười lạnh vài tiếng, Tương Liễu lúc này mới chậm rãi nói: “Bọn dị tộc đó quả thực lợi hại, nhưng muốn nói bọn hăn có thể công phá thượng cổ thiên đình thì chưa hăn... Theo ta biết, năm đó nếu không phải năm đại thiên đế thống lĩnh các bộ thần binh đã chiến với dị tộc, bọn dị tộc đó muốn xâm nhập thiên đình, theo ta tính toán, cũng là không có khả năng.”

Vô Chi Kỳ ngẩn ngơ, cười lạnh ‘khì khì’ vài tiếng, sắc mặt nhất thời trở nên dễ coi hơn nhiều.

Đôi mắt hướng thần kính nhìn lướt qua, Vô Chi Kỳ lại hỏi: “Bọn hăn muốn đi đâu? Tu Xà bị bọn hăn làm thịt còn chưa tính, ta sớm đã không vừa mắt tên lỗ mãng đó. Nhưng Hoành Công Ngư bị bọn hăn bắt sống, cái này...”

Tương Liễu cười cười, hai tay lơ lửng ở giữa không trung đại điện, điểm một trận trong điểm sáng tựa như tinh vân. Chỉ nhìn thấy kiếp vân trong thần kính đuổi giết đánh phá đám người Cơ Hạo chợt giảm bớt hơn phân nửa, số lượng cùng uy lực kiếp lôi cũng suy yếu hơn phân nửa.

“Cứ để bọn hăn mang Hoành Công Ngư đi, tâm phúc bên cạnh Cộng Công Thị càng ít, chúng ta càng được trọng dụng!” Tương Liễu rất âm hiểm nhìn Vô Chi Kỳ: “Mặt khác, bán cho bọn hăn một cái nhân tình! Người cảm thấy thế nào?”

Vô Chi Kỳ chậm rãi gật gật đầu: “Nếu là Cộng Công Thị thắng, dưới trướng hăn ít người, chỉ có thể trọng dụng chúng ta.”

Tương Liễu cười nói: “Nếu là Cộng Công Thị thua, hôm nay chúng ta bán cho họ một cái nhân tình, chúng ta chỉ cầu tự bảo vệ mình. Vẫn là dư dả!”

Cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, Tương Liễu chậm rãi nói: “Chúng ta có thể từ thời đại hồng hoang sống đến bây giờ, bao nhiêu đại năng có tên tuổi đều đã ngã xuống thành cặn, chúng ta có thể sống tiêu dao thái bình, thủ đoạn sống yên phận này, nên có, vẫn phải có!”

Vô Chi Kỳ nghe răng trợn mắt cười, hai tay đặt ở trên đầu gối, chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hát lên tiểu khúc sơn ca cổ xưa.

Tương Liễu ngơ ngác nhìn đoàn người Cơ Hạo cấp tốc tiến lên trong bảo kính, nheo mắt thấp giọng lầm bẩm: “Các người đi thiên đình bảo khổ, đã lấy đi cái gì? Hiện tại, các người lại muốn làm gì? Thiên đình còn có thứ nào là các người để ý, mà chúng ta không biết?”

Cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, Tương Liễu chậm rãi nói: “Ta tha các người một phen. Các người phải nhận lấy tình cảm đó! Về phần các người cầm đi cái gì, không quan hệ với ta, đây là chuyện Cộng Công Thị quan tâm, thật sự không có gì quan hệ với ta.”

Trên Thiên Địa Kim Kiều, đoàn người Cơ Hạo ngẩng đầu lên, nhìn kiếp vùn trên đỉnh đầu, kiếp lôi đột nhiên giảm bớt hơn phân nửa, hơn nữa kiếp lôi còn lại tuy lúc bùng nổ tiếng vang kinh thiên động địa, nhưng uy lực so với mới vừa rồi yếu đi ít nhất không chỉ mười lần, chỉ có thể, lại không có uy lực thực tế.

“Ừm? Người đang khống chế Thiên Địa Đại Trận là ai? Đây thật ra cũng là một phần nhân tình!” A Bảo đột nhiên cười lên: “Xem ra, trong thủ hạ của Cộng Công Thị cũng không phải bền chắc như thép!”

“Nghịch thiên mà làm, phản lại thiên địa thương sinh, cách làm của Cộng Công Thị là tự chịu diệt vong, bộ hạ của hắn, thật ra cũng có mấy kẻ trong lòng biết chừng mực.” Kim Linh nheo mắt, trong mắt phượng lóe ra hàn quang, đặc biệt nghiêm nghị hướng bốn phía đánh giá.

Qua hồi lâu, hồi lâu, Kim Linh đột nhiên thở dài một hơi: “Thiên đình này chính là chỗ ra hiệu lệnh thiên địa, là nơi thiên đạo tạo hóa của Bàn Cổ thế giới, thánh địa như thế nếu là trống rỗng từ đây, không phải phúc của thiên địa.”

Cơ Hạo đứng ở phía sau A Bảo, nghe được lời Kim Linh nói, như có chút đắn đo nói: “Kim Linh sư tỷ, thiên đình này, tương lai sợ là còn có thể nào nhiệt hân lên?”

Tự Văn Mệnh khẽ nhú mào, đứng ở một bên lắc lắc đầu, không nói gì, nhưng rất hiển nhiên, hẳn có ý nghĩ của riêng mình. Xuất phát từ lợi ích nhân tộc, thiên đình này, vẫn là từ đây trống trơn tiếp đi, thiên địa thần tộc sụp đổ, huyết mạch dần dần đoạn tuyệt, cái này đối với nhân tộc là chuyện tốt.

Nếu thiên đình lại hưng thịnh phát đạt, như vậy thiên đình một lần nữa quật khởi, cũng nên nắm giữ ở trong tay nhân tộc.

Một đường tiến lên, Tương Liễu ngồi ở trong Thiên Xu điện đột nhiên cả kinh, hẳn kinh hãi kêu lên: “Cổ quái, thằng nhãi này làm sao, làm sao là hướng về phía ta?”

Còn chưa chờ Tương Liễu phục hồi tinh thần, tốc độ Thiên Địa Kim Kiều xuyên qua hư không mau lẹ cỡ nào, lóe lên vài cái đã tới ngoài Thiên Xu điện.

Thiên Xu điện khí thế hoành tráng, giống như một con đại bàng khổng lồ phủ phục dưới đất, một đạo tinh quang màu bạc lấp lánh từ trên cao rơi xuống, vừa lúc đem nó bao phủ ở trong. Làm trung tâm khống chế chính của Thiên Địa Đại Trận, Thiên Xu điện cấu thông tinh tú khắp trời, nắm giữ vô số huyền cơ, là một trong mấy tòa cung điện mẫu chốt nhất của toàn bộ thiên đình.

Gần mười vạn tinh nhuệ mặc giáp dưới trướng Tương Liễu, Vô Chi Kỳ đóng ở trên quảng trường ngoài Thiên Xu điện, nhìn thấy đoàn người Cơ Hạo đột ngột xuất hiện ở trong một mảng kim quang màu vàng sẫm, đám sĩ tốt tinh nhuệ đó đều hét lớn một tiếng, lập tức kết trận muốn xung phong lên.

A Bảo cười cười, hướng về Linh Lung Bảo Tháp ở đỉnh đầu hạ thấp người hành một lễ: “Xin mời pháp giá đại sư bá.”

Một tiếng khánh ngọc thanh thúy từ trong Linh Lung Bảo Tháp truyền đến, một đám thanh khí mênh mông lao ra khỏi Linh Lung Bảo Tháp, mảng thanh khí đường kính khoảng trăm trượng này ở ngoài Linh Lung Bảo Tháp lượn vòng quần quýt một phen, chỉ thấy từng điểm tiên quang không ngừng từ trong thanh khí bay xuống, thanh khí đột nhiên chia làm ba đám, sau một mảng quang ảnh

mông lung, ba đám thanh khí hoá thành ba vị đạo nhân Lão, Trung, Thanh.

“Đạo hữu, mời!” Đạo nhân lớn tuổi nhất, râu tóc bạc trắng hướng hai đạo nhân chấp tay thi lễ.

“Đạo hữu, mời!” Hai đạo nhân khác hướng lão đạo nhân râu tóc bạc trắng chấp tay hoàn lễ, ba người đồng thời cất tiếng cười to, sau đó thân hình nhoáng lên một cái đã tới ngoài Thiên Xu điện.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Cơ Hạo ở trong lòng không ngừng rống to, nhất khí hóa tam thanh, đây tuyệt đối là đạo pháp nhất khí hóa tam thanh cường hãn nhất của Đại Xích đạo nhân.

Thanh khí biến thành ba vị đạo nhân bao vây Thiên Xu điện, hai tay nhẹ nhàng vung lên, sau đó kêu một tiếng ‘Lên’!

Toàn bộ thiên đình đều kịch liệt run rẩy một cái, trong Thiên Xu điện truyền đến một tiếng vang lớn, Thiên Xu điện to lớn bị ba đạo nhân mạnh mẽ nhổ ra.

Chương 947: Cộng Công Kinh Ngọc

“Trời ơi!”

Man Man, Thiếu Ti, Phong Hành, Vũ Mục nhìn Thiên Xu điện bị mạnh mẽ nhổ lên, đồng loạt kinh hô lên.

Một tòa thần điện thiên đình to lớn, được vô lượng tinh quang vờn quanh, như một ngọn núi lớn bay lên, từng ánh sao cuồn cuộn như sông lớn túm đại điện, muốn đem nó kéo về mặt đất.

Lão Trung Thanh ba vị đạo nhân cùng cất tiếng hét dài, bọn họ chỉ tay, Linh Lung Bảo Tháp ở đỉnh đầu A Bảo phun ra một đạo huyền hoàng khí, vòng quanh Thiên Xu điện xoay tròn một trận, đem toàn bộ ánh sao cắt phá thành mảnh vụn.

Hỗn Động Trường Phiên trong tay Quy Linh chớp lên một trận, vô số đạo hỗn động kiếm khí gào thét mà ra, đem một ánh sao cuốn ngược xuống trên không Thiên Xu điện xay nát, trong Thiên Xu điện nhất thời phát ra tiếng nổ vang nặng nề, liên hệ của đại điện cùng Thiên Địa Đại Trận bị chặt đứt hoàn toàn.

Vị đạo nhân bề ngoài trẻ tuổi nhất kia cười ‘Ha ha’, hất vổ hai tay, một cái hầu bao vải trắng từ trong tay áo hất bay ra, một đạo khí kinh trắng xoá cuốn ra, bao lấy Thiên Xu điện hướng trong hầu bao vải trắng bay đi.

Mắt thấy Thiên Xu điện càng biến càng nhỏ, từ cung điện to lớn ban đầu điện tích hơn vạn mẫu, dần dần áp súc đến chỉ khoảng trăm trượng.

Một tiếng rít gào phẫn nộ từ trong Thiên Xu điện truyền đến, Tương Liễu cùng Vô Chi Kỳ cả người khói đen lượn lờ, quần áo rách tung toé, bị lực cản trả của Thiên Địa Đại Trận đánh cho sứt đầu mẻ trán chật vật từ trong Thiên Xu điện chạy ra.

Hai người tức giận nhìn ba vị đạo nhân Lão Trung Thanh, Vô Chi Kỳ trợn

mắt quái dị, chỉ vào ba người muốn nói chút gì đó, Tương Liễu lại vỗ một cái vào ngoài miệng Vô Chi Kỳ, cứng rắn đem lời của hắn chặn về.

Có thể mạnh mẽ lay động Thiên Địa Đại Trận, đem đầu mỗi then chốt của Thiên Địa Đại Trận đại trận cứng rắn nhổ lên, loại thực lực này chỉ có thể dùng khủng bố để hình dung. Tồn tại khủng bố như thế, cho dù là trong hồng hoang cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Như Tương Liễu nói, rất nhiều đại năng hồng hoang đều đã ngã xuống thành cặn, hắn có thể sống đến bây giờ, bản năng của bản thân là một chuyện, càng quan trọng hơn là bọn họ biết điều thức thời, khi đối mặt kẻ địch trêu chọc không thể, hắn tuyệt đối sẽ không tùy tiện đắc tội với người ta.

“Các vị...” Tương Liễu cười khan vài tiếng, lời đã đến bên miệng, lại cứng rắn bị một tiếng rống giận dọa nghẹn trở về.

Tiếng rống điên cuồng từ xa xa truyền đến. Cả mảng lớn thủy quang phóng lên, đỉnh chóp thủy quang màu đen một cái ẩn tàng dùng để khống chế Thiên Địa Đại Trận xoay quanh bay múa, phát ra các luồng khí kinh to lớn câu thông Thiên Địa Đại Trận.

Thiên Xu điện đã áp súc đến phạm vi một trượng run rẩy một phen, vô số luồng khí sắc sỡ từ trong Thiên Xu điện phun ra, cùng khí trắng do hầu bao vải trắng phát ra kịch liệt ma sát va chạm, không ngừng phát ra tiếng ầm ầm thật lớn.

Ba vị đạo nhân Lão Trung Thanh đồng thời cười, bọn họ đồng thời quát to một tiếng chú ngữ, hầu bao vải trắng kịch liệt rung lên một cái, khí trắng phun ra nuốt vào một phen. Thiên Xu điện phát ra vài tiếng kêu to cao vút liên tục, bị cứng rắn kéo vào hầu bao vải trắng.

Thanh niên đạo nhân khẽ nhấc tay, hầu bao vải trắng bay trở về trong tay hắn, hắn đem hầu bao vải trắng nhét vào trong tay áo, cười ha ha gật gật đầu: “Thiên Địa Đại Trận này uy lực khổng lồ cực kỳ, bản tôn chúng ta tuy thề không thể

nhúng tay bừa bãi vào việc nhân gian, nhưng Thiên Địa Đại Trận rơi vào tay kẻ xấu, uy hiếp thiên hạ thương sinh. Cái này làm chúng ta không thể không ra tay.”

Trong mắt Cơ Hạo lóe ra hàn quang, hắn nhìn Đại Xích đạo nhân nhất khí biến thành tam thanh đạo nhân, không khỏi âm thầm phỏng đoán dụng ý bọn họ cường đoạt Thiên Xu điện.

Hắn nghĩ tới ngày đó trụ trời Bất Chu sập đổ, các đại năng Oa Linh, Đông công, Tây mẫu, Minh đạo nhân, ở dưới Thiên Địa Đại Trận áp chế toàn lực ra tay, nhưng vẫn chật vật, không thể vặn hồi cảnh tượng tai ương trụ trời sập đổ.

Thiên Địa Đại Trận có thể áp chế Oa Linh Bàn Cổ thủ hộ như vậy, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân sư huynh đệ ba người cho dù mạnh hơn so với Oa Linh bọn họ, cũng mạnh hơn có hạn, Thiên Địa Đại Trận đối với bọn họ cũng có uy hiếp.

Thừa dịp Cộng Công Thị xâm nhập thiên đình, nắm giữ Thiên Địa Đại Trận làm hại nhân gian, dùng thủ đoạn cơ biến cướp lấy Thiên Xu điện, có phải hay không có thể cho rằng, về sau mạch máu Thiên Địa Đại Trận đã rơi vào rồi trong tay Đại Xích đạo nhân?

Nắm giữ Thiên Địa Đại Trận, vậy là đã nắm giữ thiên đình to lớn!

Chờ tương lai... Ở trong ấn tượng của Cơ Hạo, tương lai còn có thể có chuyện rất phấn khích, thiên đình cuối cùng có một ngày sẽ khôi phục địa vị thiên địa chi chủ. Tới lúc đó, đầu mối then chốt Thiên Địa Đại Trận bị Đại Xích đạo nhân nắm giữ, thiên đình phải xem sắc mặt Đại Xích đạo nhân làm việc!

Cao minh, thật sự cao minh.

Cơ Hạo âm thầm cảm khái trong lòng, Đại Xích đạo nhân nhìn như tiêu dao xuất thế không tranh với đời, mới là người thật sự cao minh kia!

Đặt ở ngày thường, Đại Xích đạo nhân nếu là xâm nhập thiên đình cậy mạnh

đoạt lấy Thiên Xu điện, Oa Linh bên kia không nói, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đều sẽ dây dưa không dứt với hắn, càng sẽ có vô số nhân quả quần thân, cái này đối với tu luyện trong tương lai của Đại Xích đạo nhân không có lợi.

Nhưng Cộng Công Thị thăng cha này xâm nhập thiên đình, dùng Thiên Địa Đại Trận chặn gãy trụ trời Bất Chu sơn, cái này cho Đại Xích đạo nhân lý do gần như hoàn mỹ!

Thiên Xu điện sau khi rơi vào trong tay Đại Xích đạo nhân, muốn hắn giao ra, cái đó tuyệt đối là chuyện không có khả năng, không nói Đại Xích đạo nhân, chỉ Cơ Hạo cũng có vô số cái cớ đem Thiên Xu điện giữ lại trong tay mình.

Sóng nước dâng trào, ẩn tàng trên đầu sóng phát ra các ánh sao che kín các nơi cung điện lầu các của thiên đình, dẫn động một mảng lớn mây khói bốc lên.

Nhưng Thiên Xu điện bị tam thanh mạnh mẽ thu đi, Thiên Địa Đại Trận mất đi đầu mối then chốt trung tâm, chỉ một cái ẩn tàng, căn bản không thể điều tiết khổng lồ lực lượng của toàn bộ Thiên Địa Đại Trận.

Tiếng gầm gừ phản nộ không ngừng truyền đến, trong sóng nước quay cuồng, Cộng Công Thị đột nhiên xuất hiện trên đầu sóng.

Hắn chỉ vào ẩn tàng kia gào rống một phen, trong miệng không ngừng phun ra các luồng hào quang rót vào ẩn tàng.

Chợt bốn phương tám hướng vô số cung điện lầu các đồng thời chấn động một cái, Cộng Công Thị đối với Thiên Địa Đại Trận cũng không quen thuộc, chỉ dựa vào ẩn tàng mạnh mẽ điều động lực lượng đại trận không kịp trở tay, bị một lực phản chấn đáng sợ chấn động làm miệng phun máu tươi, lực lượng khổng lồ vô hình đánh ở trên người hắn, đem hắn đánh bay mấy trăm dặm, va đầu vào trên một cây cột ngọc rồng cuộn thật lớn.

Nổ vang một tiếng, trên cột ngọc bảo quang bốc lên, cổ Cộng Công Thị văng vèo quái dị, cổ hắn đã bị va đập gãy rời.

Thiên Xu điện tuy bị lấy đi, chỉ là Thiên Địa Đại Trận không thể tự nhiên nắm giữ, điều chỉnh, giống như từ một mũi quân đội kỷ luật quân đội nghiêm minh biến thành một đám quân lính tản mạn, lực lượng toàn bộ đại trận không thể hội tụ.

Nhưng uy năng của bản thân Thiên Địa Đại Trận vẫn tồn tại, toàn bộ phòng ngự cấm chế vẫn bảo trì hoàn hảo, Cộng Công Thị dùng đầu va chạm cột ngọc, đã lập tức dẫn phát Thiên Địa Đại Trận chủ động phòng ngự.

Không nên nhìn Cộng Công Thị có thể hút đổ Bất Chu sơn, hẳn không có cái năng lực hút đổ Thiên Địa Đại Trận.

Cổ hần vặn vẹo cổ quái, ‘Ngao ngao’ tru lên cắn đầu rơi xuống đất, há mồm lại phun ra mấy ngụm máu tươi.

“Giết cho ta! Giết sạch bọn khốn kiếp dám xâm nhập thiên đình!” Cộng Công Thị khàn cả giọng tru lên: “Tương Liễu! Vô Chi Kỳ!! Hà Bá!!! Dẫn người, giết bọn hần, giết sạch bọn hần! Thiên đình là của ta, ai cũng không thể cướp đi thiên đình của ta!”

“Ta, Cộng Công, mới là thiên địa chi chủ!”

“Ai cũng đừng hòng cướp đi thiên đình của ta!”

Chương 948: Bình An Thoát Ly

Thiên Địa Kim Kiều cấp tốc xuyên qua ở giữa cung điện lầu các cao lớn rộng rãi của thiên đình, bốn phương tám hướng phun trào một mảng lớn ráng màu, từng luồng sáng năm màu giống như đao sắc, mang theo tiếng xé gió chói tai hướng đoàn người Cơ Hạo liên tục chém tới.

Ngẫu nhiên một luồng sáng năm màu rơi ở trên thần quang màu vàng sẫm Thiên Địa Kim Kiều biến thành, thần quang liền kịch liệt run rẩy một phen, đám người Cơ Hạo bước chân phập phù, gần như ở trên Thiên Địa Kim Kiều ngã thành một đồng hồ lô lăn lông lốc.

Tiếng rống của Cộng Công Thị từ xa xa phía sau truyền đến, tổng cộng mười cái ẩn tỳ, một trăm hai mươi khối lệnh bài, ba ngàn sáu trăm trận kỳ ở bên người hần chột chìm chột nổi xoay tròn lên xuống, không ngừng biến hóa phương vị.

Mười ẩn tỳ, là đầu mối then chốt khống chế mười tòa thần trận tạo thành Thiên Địa Đại Trận trừ Thiên Xu điện.

Một trăm hai mươi khối lệnh bài, là trung tâm thiên địa nguyên khí tạo thành một trăm hai mươi thần trận của mười tòa thần trận.

Ba ngàn sáu trăm cây trận kỳ, đối ứng toàn bộ Thiên Địa Đại Trận phân chia ba ngàn sáu trăm khu vực, mỗi một phân khu vực đều do mấy trăm đến mấy vạn thần trận loại nhỏ cấu thành, các trận kỳ này là trận khí duy nhất khống chế các thần trận loại nhỏ đó.

Lại một luồng sáng năm màu đánh ở trên Thiên Địa Kim Kiều, thân thể đám người Cơ Hạo lại nhoáng lên một cái, mấy chục luồng sáng năm màu khác lệch khỏi quỹ đạo mục tiêu, cách mấy chục trượng sát qua Thiên Địa Kim Kiều, đập bừa ở trên mấy tòa cung điện xa xa, lại dẫn nổ một mảng lớn lưu quang mây tía.

Cơ Hạo nhìn liếc về phía sau một cái, xa xa nhìn thấy gương mặt vận vẹo dữ

tợn của Cộng Công Thị, nghe hấn điên cuồng gào rống, Cơ Hạo không khỏi cười lên.

Tam thanh cướp đi Thiên Xu điện, ảnh hưởng đối với Thiên Địa Đại Trận quả thực là trí mạng.

Vốn phái ba năm cao thủ tọa trấn Thiên Xu điện, là có thể thuận buồm xuôi gió khống chế toàn bộ Thiên Địa Đại Trận, tùy theo ý muốn công kích kẻ địch xâm nhập, khống chế mọi thần trận, cấm chế to nhỏ của toàn bộ thiên đình.

Nhưng mất đi Thiên Xu điện, Cộng Công Thị chỉ có thể dùng các trận khí này thao túng vô số trận pháp cùng cấm chế lớn nhỏ, vô luận là lượng công việc hay là trình độ phức tạp đều tăng lên đâu chỉ vạn lần? Nhìn xem từng luồng sáng sắc sỡ mất đi sự chính xác, cọ sát Thiên Địa Kim Kiều, liền biết Cộng Công Thị công kích bọn họ là cố sức như thế nào, thiếu hiệu suất như thế nào.

“Cộng Công Thị, không nhọc tiễn xa!” Cơ Hạo đột nhiên đề cao thanh âm lớn tiếng quát: “Chúng ta có việc gấp, hôm nay tạm đem đầu người gọi lại ở trên người người, lần sau gặp mặt, tất nhiên đem người chém giết, để chuộc tội nghiệp ngập trời người gây ra!”

Cộng Công Thị tức giận đến mức ngửa mặt rít lên, bốn phương tám hướng thủy quang cuộn cuộn, vô số chiến sĩ thủy tộc vung đao thương kiếm kích hướng đám người Cơ Hạo đánh tới.

Nhưng tốc độ của các chiến sĩ này nào có theo kịp Thiên Địa Kim Kiều? Bọn họ kêu gào khí thế thật ra không tệ, nhưng căn bản không đuổi kịp thần quang Thiên Địa Kim Kiều hóa ra, chỉ có thể nhìn đám người Cơ Hạo nghênh ngang rời đi.

“Ngăn bọn hấn, ngăn bọn hấn!” Cộng Công Thị lớn tiếng quát: “Bọn hấn đã cướp đi Thiên Xu điện, ta muốn đem bọn hấn thiên đao vạn quả!”

Thiên Địa Kim Kiều tiếp tục lao nhanh về phía trước, lóe lên vài cái tránh

được một mảng lớn lôi quang từ trên trời giáng xuống. Phía trước rộng mở trong sáng, bọn họ đã chạy ra khỏi cổng thiên đình, phía trước chính là đền thờ mây khói lượn lờ kia.

Một khi bay ra khỏi đền thờ, coi như đã hoàn toàn thoát ly phạm vi thiên đình khống chế, có thể bình an đem Tức Nhưông đưa đến trong tay Tự Hi.

Kim Linh thở một hơi, ánh mắt lạnh lùng nghiêm túc quay đầu nhìn Cộng Công Thị một cái: “Cộng Công Thị nghiệp chương đa đoan, hôm nay chúng ta nên đem hãn chém giết, nghĩ hãn còn có thể có một phần công đức vào tay.”

Tam thanh đứng ở trên Thiên Địa Kim Kiều, đạo nhân lớn tuổi nhất cười ha ha nói: “Kim Linh nha đầu, vẫn nóng tính như vậy! Việc nhân tộc, vẫn là để nhân tộc tự giải quyết đi! Người giết Cộng Công, không nên là chúng ta.”

Vừa rồi Cộng Công Thị bị Thiên Địa Đại Trận cản trở, va vào trên cột rồng bạch ngọc gãy cổ, Kim Linh sát ý hừng hực, đang muốn rút kiếm bùng lên chém giết Cộng Công Thị, lại bị tam thanh ngăn cản. Giờ phút này luận điệu cũ rích nhắc lại, thái độ của tam thanh chưa thay đổi.

Còn chưa dứt lời, Thiên Địa Kim Kiều khẽ run lên, đã chạy ra khỏi đền thờ cổ xưa.

Tam thanh cười to vài tiếng ‘ha ha’, vung tay áo, Linh Lung Bảo Tháp ở đỉnh đầu A Bảo, Hỗn Độn Trường Phiên trong tay Quy Linh đồng thời hóa thành một làn khói theo bọn họ phóng lên cao, trong chớp mắt đã nhập vào mây trời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chúc Dung Thị hóa thành một ánh lửa đi lên đón, hãn lớn tiếng quát: “Tới tay chưa?”

Cơ Hạo đang muốn mở miệng nói chuyện, trong đền thờ phía sau lóe ra cả mảng lớn mây khói, mấy ngàn chiến sĩ khoác trọng giáp trào ra. Một tráng hán mặc giáp trụ màu đỏ, cao hai trượng có thừa, khuôn mặt dữ tợn, bộ dạng cái đầu

có chút giống đầu cá chép chỉ vào đám người Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Ta chính là Hoành Công Phá, đương đại tộc trưởng của Hoành Công nhất tộc, đem lão tổ của chúng ta lưu lại, nếu không...”

Cơ Hạo thét dài một tiếng, hần sải một bước hướng Hoành Công Phá lao đi.

Hư không run rẩy một chút, lại có loại lực cản kỳ dị hư không trở nên sền sệt như nước ập tới.

Vang một tiếng thanh thúy, Cơ Hạo húc vỡ hư không thuận di đến trước mặt Hoành Công Phá, tay phải nhẹ nhàng băng quơ đánh ra một chưởng. Không gian trước bàn tay Cơ Hạo nổi lên các tầng gợn sóng nhỏ bé dày đặc, gợn sóng màu trắng ngà sau khi trọng điệp hơn trăm tầng, bị một chưởng của hần đánh thủng.

Hoành Công Phá chưa thể thấy rõ Cơ Hạo ra tay, đã thấy ngực đau đớn, trên ngực hần bị phá vỡ một cái lỗ thủng trong suốt hình bàn tay.

Mấy trăm chiến sĩ Hoành Công nhất tộc ủa lên, binh khí trong tay hỗn loạn hướng Cơ Hạo chém xuống, đâm đến. Cơ Hạo cười to ‘ha ha’, hần thu hồi Cửu Dương Vô Cấu Y, loã lồ thân thể dùng thân thể của mình cứng đối cứng hướng các binh khí hào quang lóng lánh kia lao lên.

Tiếng vang lớn ‘Đang đang’ không dứt bên tai, binh khí của năm sáu Vu Đế, sáu bảy mươi tên Vu Vương, trăm tám mươi Đại Vu tập nập rơi ở trên người Cơ Hạo, chỉ thấy trên thân thể Cơ Hạo lác đác đốm lửa, nhưng không có chút vết thương nào, mà binh khí của các chiến sĩ Hoành Công nhất tộc tất cả đều như vụn vụn, gãy như bột mì nặn ra, lực lượng phản chấn thật lớn đem toàn bộ Vu Vương, Đại Vu đều bắn bay thật xa.

Chỉ có mấy Vu Đế của Hoành Công nhất tộc cố nén lòng bàn tay đau đớn, vứt binh khí bị Cơ Hạo va đập làm hỏng, thét lớn vung nắm đấm hướng Cơ Hạo xông lên.

Hai tay Cơ Hạo đồng thời vung ra, trước bàn tay hần lại có loại dị tượng

không gian gấp khúc nọ xuất hiện, mấy Vu Đế của Hoành Công nhất tộc vẫn chưa thể thấy rõ Cơ Hạo ra tay, đã giống Hoành Công Phá ngực bị vỡ ra lỗ thủng hình bàn tay, hộc máu bị đánh bay ra ngoài.

“Lão tổ Hoành Công nhất tộc các người, quả thật là chúng ta bắt.” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Đã bắt lão tổ của các người, hôm nay tha cho các người, không hạ sát thủ đối với các người! Mau mau hối cải, đừng theo Cộng Công Thị đến hết đường cụt, nếu không ngày sau thanh toán, tất cả các người đều là tội chết!”

Hoành Công Phá hộc từng ngụm từng ngụm máu, nằm ở dưới đèn thờ chật vật nhìn Cơ Hạo.

Hoành Công Ngư là lão tổ Hoành Công nhất tộc, là một trong tám đại trọng thần dưới trướng Cộng Công Thị, càng là xương sống của toàn bộ tộc nhân Hoành Công nhất tộc.

Hoành Công Ngư bị bọn Cơ Hạo bắt đi, Hoành Công nhất tộc nên đi nơi nào? Trong đầu Hoành Công Phá rối như tơ vò, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tiếng gầm gừ của Cộng Công Thị lại từ sâu trong thiên đình truyền đến. Cơ Hạo cười lớn ‘Ha ha’ xoay người rời đi, tính cả Chúc Dung Thị mang binh tới nghênh đón, đoàn người dùng tốc độ nhanh nhất hướng Bồ Phán chạy đi.

Chương 949: Trị Thủy Chi Sơ

Bồ Phán, đại diện thảo luận chính sự của nhân tộc.

Hộp ngọc chứa Tức Nhưỡng đoan đoan chính chính đặt ở chính giữa đại điện, toàn bộ Trung Lục thế giới vu pháp sa bàn lơ lửng ở không trung, Tự Hi thân phi màu đen trường bào, di động không mà đứng, hai tay không ngừng phun ra nhiều điểm tinh quang, ở sa bàn thượng cần thận vẽ bề ngoài.

Đế Thuần trở xuống, mọi đại thần nhân tộc đều lặng lẽ không lên tiếng nhìn Tự Hi, nhìn hẩn lấy Trung Lục thế giới làm giấy vẽ, dùng núi sông làm tài liệu, phác họa một bộ vu trận pháp đồ khí thể hùng hồn, quy mô khổng lồ.

Có lẽ là vì kế thừa một ít lực lượng huyền ảo không lường được trong huyết mạch đế Hiên Viên, làm thủ lĩnh Hữu Sùng bộ, Tự Hi đối với núi sông có cảm ứng cực kỳ thần bí, hẩn có thể rõ ràng cảm giác được nhịp đập năng lượng nhỏ bé nhất của núi sông, cảm giác được địa khí biến hóa nhỏ bé nhất nơi cực sâu trong lòng đất.

Loại sức cảm ứng này độc bộ thiên hạ, trong liên minh bộ lạc nhân tộc không ai có thể theo kịp.

Cho nên từ trước tới nay, địa vị của Tự Hi ở nhân tộc đều hết sức quan trọng, nắm giữ quyền lực thật lớn, đồng thời cũng phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng.

Như năm đó Cơ Hạo lần đầu tiên tham gia đại chiến Xích Phán sơn, nhân tộc ở trên phòng tuyến Xích Phán sơn dùng vạn dặm núi sông bố trí đại trận, Đại Vu sư tâm thường căn bản không có năng lực như vậy. Chúc Long Quỹ lão quái vật như vậy không được, tộc trưởng, nguyên lão các bộ khác cũng không được, chỉ có Tự Hi có thể cử trọng nhược khinh tùy tay vung, vạn dặm cự trận dễ dàng bố trí thỏa đáng.

Cơ Hạo đứng trong đám người, không vui mừng cùng đắc ý chút nào từ thiên

đình đoạt được Tức Nhường, lập công lao cực lớn.

Hắn trừng lớn mắt, lẳng lặng nhìn Tự Hi đầu đầy mồ hôi vẽ phác thảo ở trên vu pháp sa bàn.

Việc Tự Hi đang làm rất hiển nhiên cực kỳ mệt đầu óc, trên trán hắn mồ hôi như mưa, cả người đầm đìa mồ hôi đã đem quần áo thấm ướt đầm, càng có một luồng khí trắng từ đỉnh đầu hắn lao ra, dần dần bay lên cao hơn một trượng.

Hai tay không ngừng bay ra ánh sao, đột nhiên Tự Hi phun ra một ngụm máu lớn. Ngụm máu tươi lớn phun ở trên vu pháp sa bàn, đem vu pháp sa bàn nhuộm đỏ một khối lớn.

“A cha!” Tự Văn Mệnh sai bước đi tới, đỡ Tự Hi từ không trung bay xuống.

“Không sao!” Tự Hi mặt không biểu cảm giẫy khỏi tay Tự Văn Mệnh, cầm lên hộp ngọc đựng Tức Nhường. Hắn hướng Đế Thuấn hơi hạ thấp người hành lễ, trầm giọng nói: “Đế Thuấn, lòng thần đã có thu hoạch, trước ở Bồ Phản thử biện pháp này một chút, nếu là được, thì tức khắc thi hành ở toàn bộ Trung Lục thế giới.”

Đế Thuấn gật gật đầu, chậm rãi đứng lên, nghiêm túc hướng Tự Hi gật người hành một lễ: “Dựa hết vào Tự Hi đại nhân!”

Tự Hi cười lớn một tiếng, hai tay bưng hộp ngọc xoay người bước ra khỏi đại điện thảo luận chính sự, đám đông thần tử nhân tộc trong đại điện lấy Đế Thuấn cầm đầu, xếp thành đội ngũ chỉnh tề, gắt gao theo phía sau Tự Hi.

Những người này không chỉ có ở trong liên minh bộ lạc nhân tộc nắm quyền lực cường đại nhất, bọn họ cũng đều là chiến sĩ cùng vu tể cường đại nhất trong liên minh bộ lạc nhân tộc. Tự Hi trị thủy, cứu trị con dân nhân tộc thiên hạ, loại đại sự này bọn họ cũng sẽ không chỉ đứng ở phía sau khoa tay múa chân.

Vừa ra khỏi đại điện, liền nghe được tiếng nước ‘Ào ào’ từ đỉnh đầu truyền

đến.

Vu trận kết giới bao trùm toàn bộ Bồ Phán bốc lên bạch quang mờ mịt, ở ngoài kết giới, nước mưa tàn sát bữa bãi đã hóa thành sóng nước sâu mấy trượng. Cuồng phong thổi qua, nước động thật dày thậm chí nhắc lên sóng lớn.

Giọt mưa to bằng nắm tay nặng trĩu rơi xuống, mấy vạn cột nước kích thước không đồng nhất từ bầu trời rót xuống, phát ra tiếng ‘Ầo ào’ rót vào trong nước.

So với trước khi Cơ Hạo đi thiên đình, thế mưa giờ đây lại lớn hơn không ít rồi.

Càng làm lòng người ta kinh hãi là, trong nước lớn có thể thấy được nhiều cá sấu, mãng xà... các thủy tộc hung mãnh lui tới. Bọn này da thô thịt dày, sinh mệnh lực so với con dân nhân tộc bình thường ương ngạnh hơn nhiều lắm, bọn chúng đã thích ứng độc tố trong nước mưa, đang vui vẻ nhảy nhót ở trong nước bơi lội săn mồi.

Lòng mọi người càng thêm trầm xuống.

Ngày xưa, đám cá sấu, thủy mãng... các hung vật này, bọn chúng sống ở bờ sông lớn, trong đầm lầy, con dân nhân tộc chỉ cần không tới gần những nơi nguy hiểm, sẽ không bị những thứ này thương tổn.

Nhưng một hồi lũ to, bọn hung vật theo thủy thế tràn ra khắp nơi, ở ngoài mưa to, nhân tộc lại có thêm một tầng phiêu lưu.

“Chết tiệt!” Mấy con cá sấu, thủy mãng to gan lớn mật thế mà lại ghé vào trên vu trận kết giới, xuyên thấu qua vu trận kết giới bán trong suốt tham lam nhìn từ thần tử nhân tộc trong đại điện thảo luận chính sự đi ra.

Một trưởng lão Hoa Tư thị tính tình nóng nảy hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn các hung vật này một cái. Vu lực khủng bố gào thét lao đi. Mấy con cá sấu, thủy mãng thân thể dài hơn năm trượng nổ tung, hóa

thành mảng lớn máu thịt tản ra, nhất thời hấp dẫn đến vô số hung vật tranh mồi.

Tự Hi cũng nhìn thoáng qua các hung vật đó, hắt hít sâu một hơi bay lên trời, rất nhanh đã chạy ra khỏi vu trận kết giới.

Mọi người ùn ùn theo Tự Hi bay lên, trên thân mỗi người đều tản mát ra vu lực dao động cường đại, đem nước mưa ngăn cách bên ngoài. Trong nước lớn nhiều cự mãng, cá sấu ngẩng đầu, tham lam nhìn chăm chăm mọi người lơ lửng trên bầu trời.

Cơ Hạo hướng bốn phía nhìn nhìn, khước mắt hắt đột nhiên nhảy loạn một trận——đùa cái gì thế? Hắt ở trong nước thấy được vô số vây cá tam giác, đây là cá mập trong biển bơi tới Bồ Phán sao? Nhưng nước này phải là nước ngọt chứ, cá mập sao có thể chạy đến nơi đây?

Đưa tay đón một giọt mưa, dùng đầu lưỡi liếm liếm, Cơ Hạo rất thô lỗ mắng một câu con mẹ mày.

Đám người Tự Văn Mệnh cũng đều đón nước mưa liếm liếm, nhiều thần tử nhân tộc cũng bất chấp thân phận chửi ầm lên——mưa phát mặn, phát đắng, hương vị như nước biển, chỉ là hương vị so với nước biển phai nhạt đi không ít mà thôi.

Đất bị loại nước mặn này ngâm rồi, cho dù mưa to biến mất, còn có thể trông được hoa màu sao? Thiên địa linh khí Bàn Cổ thế giới dư thừa nữa, đất đã bị ngâm nước mặn không có một hai năm tĩnh dưỡng khôi phục, người đừng hòng đất có thể trông nổi hoa màu.

Không cần nghĩ nữa, sau mưa to, một hồi đại họa lửa sém lông mày.

Tự Hi cũng mắng một câu thô tục, hắt trầm mặt, mang theo mọi người tới trong một vùng núi kéo dài mấy trăm vạn dặm phía tây Bồ Phán.

Một dãy núi lớn này thế núi hùng vĩ, đỉnh núi thấp bé nhất cũng cao tới mấy

ngàn trượng, giữa đỉnh núi hạp cốc cực sâu, thế núi uốn lượn như rồng, càng kiêm thân núi chắc chắn, thân núi loã lồ bên ngoài tất cả đều là đá tảng đen nhánh giống như đỉnh sắt.

Tự Hi đưa tay hướng giữa không trung, trận đồ một tòa vu trận khí thế hùng hồn hiện lên ở trước mặt mọi người.

Mấy chục vạn trận vu của Vu Điện trào ra, nhanh chóng dựa theo trận đồ Tự Hi quy hoạch bắt đầu bận rộn ở trong một vùng núi lớn này. Thân núi bị phá vỡ, từng cái vu phù thật lớn uốn lượn như rồng điêu khắc ở trên thân núi, điêu khắc ở trên đại địa.

Những vu phù này không phức tạp, vô cùng đơn giản, bút họa sạch sẽ lưu loát, nhưng mỗi một đạo vu phù thể tích đều cực kỳ to lớn.

Nhất là một vu phù trung tâm vu trận, bút họa chỉ có bảy tám nét, nhưng một nét dài nhất kéo dài mấy trăm vạn dặm, đi ngang qua toàn bộ dãy núi, vu phù theo thế mạch núi một đường uốn lượn khúc chiết, thật sự giống như một con rồng khổng lồ phủ phục ở trên mặt đất.

Hao phí ước chừng hai ngày, một tòa vu pháp đại trận này rốt cuộc bày bố thành.

Tự Hi thét dài một tiếng, ngón tay ở trong hộp ngọc nhón lên một chút Tức Nhưỡng, cẩn thận rắc về phía ba mươi sáu chỗ mẫu chốt bên cạnh vùng núi non này.

Chương 950: Vạn Long Phong Thủy

Khi Tức Nhưỡng bay ra, hai tay Tự Hi kết ấn, lớn tiếng ngâm xướng vu chú...

Đại địa đang run rẩy, mặt đất mấp máp như sóng nước. Tức Nhưỡng còn ở bầu trời chưa rơi xuống, lực lượng thần kỳ của nó đã bao phủ phạm vi mấy trăm vạn dặm.

Từng ngọn núi hòa tan, ngọn núi đá lởm chởm biến mất không thấy, hóa thành đất bằng, vu phù giống như con rồng khổng lồ trên mặt đất từ đầu tới đuôi dài mấy trăm vạn dặm sáng lên hào quang chói mắt, vừa lúc giống hạt giống nảy mầm vào mùa xuân, chậm rãi từ trong lòng đất chui ra.

Tức Nhưỡng rơi xuống đất, vừa vặn thành một vòng tròn, đem dãy núi phạm vi mấy trăm vạn dặm này bao vây.

Trong phạm vi này, đỉnh núi một cái tiếp một cái biến mất, mặt đất trở nên bằng phẳng như giấy, chỉ có vu phù khổng lồ kia từ trên đất bằng nhô lên, giống như một con rồng khổng lồ nhô ra khỏi mặt đất cao mấy trăm trượng.

Ở dưới vu trận của Tự Hi khổng chế, Tức Nhưỡng cùng dãy núi biến hóa thành một vại nước lớn đường kính mấy trăm vạn dặm!

‘Răng rắc’ một tiếng nổ vang, bầu trời xẹt qua một đạo kinh lôi, cả mảng lớn tia chớp xé rách tầng mây đập về phía mặt đất. Lôi quang ùn ùn rơi ở trên vu phù lớn như rồng, vu phù nhận được lực lượng dòng điện, tức khắc bộc phát ra các quang sáng như văn nước.

Đỉnh đầu đám người Cơ Hạo đột nhiên không có mưa rơi xuống nữa, mà trong một khoảng đất bằng phẳng bị Tức Nhưỡng vây lại thì mưa như trút nước.

Nước lớn cuộn cuộn từ trên trời giáng xuống, gào thét rơi ở trong vùng đất bằng phạm vi mấy trăm vạn dặm này, trong chớp mắt trong khu đất bằng nước

sâu ba thước, một khắc đồng hồ sau nước sâu một trượng, cuồng phong thổi qua sóng lớn quay cuồng, một canh giờ sau, khu vực đất bằng này đã là sóng trắng cuộn cuộn, liếc một cái tầng tầng sóng gào thét vỗ, vô số vòng xoáy to nhỏ va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

“Được rồi?” Cơ Hạo xoay người, hướng phía Bồ Phán nhìn lại.

Mi tâm mở ra Thái Dương Đạo Mâu, một ánh vàng chiếu rọi khắp trời, nơi tầm mắt có thể đạt tới một giọt mưa cũng không có.

Tự Hi lấy địa thế dãy núi làm cơ sở, khắc cự long vu phù thật sự tạo ra công hiệu như long tộc. Hô mưa gọi gió, đem Bồ Phán cùng với toàn bộ hơi nước trong phạm vi ức vạn dặm quanh Bồ Phán hút hết tới, toàn bộ nước mưa rót hết vào trong một khu đất bằng phẳng này.

Trong đất bằng sóng quay cuồng, nhưng ngoài đất bằng ánh mặt trời ấm áp.

“Được rồi!” Tự Văn Mệnh dùng sức vung nắm tay của mình, hướng về Tự Hi lớn tiếng cười vui: “A cha, thật sự được rồi! Bồ Phán không còn mưa. Quanh Bồ Phán một giọt mưa cũng không còn nữa!”

“Được rồi!” Hai tay Đế Thuấn giơ lên cao cao vươn về phía bầu trời, hân vui vẻ nhìn Tự Hi một cái, sau đó nhìn chăm chú Tự Văn Mệnh một cái thật sâu, Đế Thuấn lên tiếng cười nói: “Các vị, được rồi! Tự Hi đại nhân thành công rồi! Một chỗ này được rồi, như vậy nơi khác của Trung Lục thế giới cũng đều được rồi!”

Toàn bộ trọng thần, quan to của liên minh bộ lạc nhân tộc đều cười lên, càng có một số thủ lĩnh bộ tộc nhiệt huyết dâng trào cười ‘ha ha’, hưng phấn nhảy điệu chiến đấu, vung binh khí hò hét ‘Ngao ngao’.

Mây đen bao phủ một vùng núi phạm vi mấy trăm vạn dặm này. Từng cột nước không ngừng rơi xuống, vô số hạt mưa to bằng nắm tay đổ ập xuống. Mặt nước không ngừng tăng lên, lấy tốc độ làm người ta kinh sợ tăng lên.

Nhưng thân núi vây quanh một khối đất bằng này chính là Tức Nhưỡng biến thành, thân núi cũng đang không ngừng lên cao, hơn nữa vĩnh viễn dâng lên cao hơn, nhanh hơn so với mặt nước.

Thân núi như tường vây hình tròn tản mát ra hào quang màu vàng loá mắt, dày nặng, cứng cỏi, cho người ta cảm giác không thể phá vỡ. Mặc cho trên mặt nước sóng to quay cuồng, mặc cho vô số mạch nước ngầm, vòng xoáy không ngừng đánh vào, một vòng thân núi này cũng lù lù bất động.

Tự Hi đứng đỉnh núi, cẩn thận quan sát mặt nước biến hóa một lúc. Hắn lớn tiếng quát: “Tốt, việc này tạm thời là được! Mau dựa theo trận đồ Trung Lục thế giới ta bày ra, đi một vạn địa phương ta chọn lựa bày ra Vạn Long Phong Thủy Đại Trận!”

Bấm đầu ngón tay tính toán một phen, Tự Hi nhìn các trận vu Vu Điện thờ hỗn hển, rất nghiêm túc nói: “Sớm bày thành một tòa đại trận, có thể giải cứu thêm một bộ phận con dân nhân tộc. Cho nên, các vị, kính nhờ!”

Tự Hi cầm hộp ngọc đựng đầy Tức Nhưỡng, hướng mấy chục vạn trận vu Vu Điện cúi đầu hành một lễ thật sâu.

Toàn bộ trận vu Vu Điện, toàn bộ thần tử liên minh bộ lạc nhân tộc, bao gồm Đế Thuấn ở trong, mọi người đồng thời hướng Tự Hi cúi đầu hành một lễ thật sâu.

Ánh mặt trời chiếu rọi ở trên người các thủ lĩnh liên minh bộ lạc nhân tộc, mọi người đều nghiêm túc như vậy, trang trọng như vậy. Vô luận bộ lạc của mình trước kia có ân oán hay không, có thù riêng lẫn nhau hay không, suy nghĩ hiện tại của mọi người chính là, bày ra Vạn Long Phong Thủy Đại Trận, giải cứu con dân nhân tộc.

Ở trước mặt sinh tử tồn vong của tộc đàn, những thù hận nho nhỏ này lại tính là gì đâu chứ?

Như năm đó để Hiên Viên dẫn theo thiên hạ vạn tộc nghênh chiến Xi Vưu, các thủ lĩnh bộ tộc từng có thù sâu hận lớn, không phải vẫn như anh em ruột sống vai đứng ở trên chiến trường, tay nắm tay cùng đi chém giết, cùng đi chết trận sao?

Cơ Hạo đem toàn bộ vụ sư biết khắc vụ phù của Nghiêu Sơn thành điều động hết. Tộc trưởng các đại bộ tộc cũng đem toàn bộ vụ tế biết khắc vụ phù trong bộ tộc mình điều hết ra, vụ tế, vụ sư lấy hàng trăm triệu để tính ở dưới Tự Hi điều động, từng ngày từng đêm bận rộn ở trên Trung Lục thế giới.

Tự Hi dựa theo hướng đi thế núi Trung Lục thế giới, dựa theo địa mạch lưu động của toàn bộ Trung Lục thế giới, ở trên Trung Lục thế giới vòng ra một vạn địa điểm bố trí vụ trận. Mỗi một địa điểm đều có phạm vi mấy trăm vạn dặm, một vạn cái vụ trận như vậy phối hợp sự thần kỳ thần diệu của Tức Nhưỡng, đủ để cất chứa toàn bộ hơi nước tới từ bên ngoài của Trung Lục thế giới cùng tứ hoang đại lục khác.

Đúng vậy, Vạn Long Phong Thủy Đại Trận cần nuốt không chỉ có nước mưa của Trung Lục thế giới, sau khi một vạn tòa đại trận hoàn toàn bày xong, hơi nước dư thừa ở tứ hoang đại lục cũng đều sẽ bị mạnh mẽ dẫn dắt tới.

Chỉ cần ở Trung Lục trên thế giới bày ra đại trận, đã đủ khiến tai nạn mưa ở Trung Lục cùng tứ hoang đại lục đều được giảm bớt.

Có Tức Nhưỡng, ức vạn Vạn Long Phong Thủy Đại Trận, chính là một vạn cái vại lớn dung tích không có cực hạn, mặc cho người có bao nhiêu nước mưa trút vào, đều không thể phá tan những cái vại lớn này phong tỏa.

Tuy chỉ là thủ đoạn khẩn cấp, nhưng Vạn Long Phong Thủy Đại Trận đã cho toàn bộ con dân nhân tộc một cơ hội sống sót.

Cơ Hạo cũng gia nhập trong bận rộn, hần mang theo mấy chục vạn trận vụ, dựa theo Tự Hi chỉ điểm, liên tục khắc năm tòa Vạn Long Phong Thủy Đại Trận. Liên tục hơn nửa tháng thời gian, Cơ Hạo cùng trận vụ dưới trưởng giống nhau,

mọi người đều không ngủ không nghỉ, ai cũng mở to con mắt đỏ bừng bận rộn.

Đói bụng, cần hai miếng lương khô, khát, đầy đất đều là nước mưa.

Các trận vu dưới trướng Cơ Hạo thực lực đều rất cường hãn, vền vẹn độc tố trong nước mưa không làm gì được bọn họ.

Như thế, hơn nửa tháng sau, năm tòa Vạn Long Phong Thủy Đại Trận thành hình, toàn bộ nước mưa trong lãnh địa Nghiêu Sơn lĩnh của Cơ Hạo cùng mấy trăm bá, hậu hàng xóm đều đã biến mất, ánh mặt trời biến mất lâu ngày một lần nữa xuất hiện, toàn bộ con dân đều tắm rửa dưới ánh mặt trời hoan hô nhảy nhót.

Cơ Hạo đứng đỉnh núi, dưới chân chính là ngọn núi hoàng quang dâng trào do Tức Nhưông biến thành.

Hắn nhìn các con dân từ trong hang núi đi ra, các con dân từ ngọn cây trèo xuống, các con dân từ trên thuyền nhỏ, bè gỗ đi xuống, nhìn khuôn mặt mừng như điên của bọn họ, Cơ Hạo cũng cười!

“Thế nào, tuy không phải công lao của ta, nhưng mà, Man Man, nhìn thấy mọi người vui vẻ, ta cũng vui!” Cơ Hạo thân thiết vỗ vỗ đầu Man Man bên người.

Man Man nheo mắt, nét cười đầy mặt nhìn các con dân hoan hô nhảy nhót.

Ngay lúc này, xa xa truyền đến tiếng động lớn xôn xao, một thanh âm nổi giận đùng đùng xa xa truyền đến: “Nghiêu Bá, Nghiêu Bá! Thủy tộc chết tiệt, bọn hắn đang vây công đội ngũ Tứ Bá!”

Chương 951: Đại Quân Thủy Quái

“Thằng cha đáng chết!”

Tứ Bá Diêu Mãnh một tay vung tổ truyền vu bảo Phá Lãng Phủ, nghiêng rằng từ trong kẽ răng phun ra một tiếng mắng, Phá Lãng Phủ chém ra một tia sáng trắng dài mười mấy trượng, đem mấy chục tên thủy yêu cầm tre bương vót nhọn lao về phía mình chặt đứt ngang hông.

Huyết tương màu lam, màu xanh lục phun trào, mấy chục tên thủy yêu thực lực chỉ mạnh hơn Vu Nhân bình thường một chút rú thảm ngã vật xuống đất, còn chưa hoàn toàn tiến hóa xong, vẫn duy trì móng vuốt đặc thù của bản thể ôm chặt vết thương bên hông, liều mạng ở trên đất run rẩy giãy giụa.

Vô số bàn chân đập qua thân thể bọn hắn, mấy chục tên thủy yêu bị thương nặng gần chết bị đập thành thịt vụn, càng nhiều thủy yêu trần thân thể, cầm tre bương vót nhọn, gậy gộc... các binh khí đơn sơ hung hãn không sợ chết hướng Diêu Mãnh lao lên.

Diêu Mãnh nhe răng trợn mắt hít ngậm khí lạnh, cổ nén đau đớn từ cánh tay trái truyền đến, không ngừng vung Phá Lãng Phủ, từng ánh sáng trắng gào thét chém giết, từng mảng lớn thủy yêu thực lực yếu đuối rú thảm ngã xuống đất.

Trong núi rừng, các trận vu do Diêu Mãnh dẫn dắt ngã ngổn ngang dưới đất, ai cũng ôm bụng đau rên rĩ, nhiều người da mặt biến thành màu đen, trong miệng không ngừng sùi bọt mép, hiển nhiên đã trúng kịch độc, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Mấy chục vạn trận vu nằm trong núi rừng, duy nhất còn duy trì sức chiến đấu, chỉ có Diêu Mãnh cùng ba vạn chiến sĩ tinh nhuệ dưới trướng hắn.

Bốn phương tám hướng nước lũ cuồn cuộn, dưới mặt nước không ngừng lao ra vô số lính tôm tướng cua, một đám giống như gập kẻ thù giết cha liều mạng

hướng Diêu Mãnh cùng chiến sĩ dưới trướng hấn xung phong tới.

Càng có chiến sĩ thủy tộc cả gan làm loạn tru lên ‘ngao ngao’, bọn chúng mượn thế nước lũ vỗ nhảy lên cao mấy chục trượng, lộn nhào trên không, muốn vượt qua phòng tuyến Diêu Mãnh bày ra xâm nhập núi rừng, đánh chết các trận vu ngã xuống đất không dậy nổi.

Mấy trăm chiến sĩ dũng mãnh gan dạ dưới trướng Diêu Mãnh canh giữ trong núi rừng, bên người chất đồng lượng lớn đá vụn, mỗi khi có chiến sĩ thủy tộc nhảy lên không trung, bọn họ sẽ nhặt tảng đá hung hăng ném. Đá như sao băng, mang theo tiếng xé gió chói tai lao vút ra, thường thường đem các chiến sĩ thủy tộc thực lực yếu ớt đánh nổ trên không.

Máu thịt tan vỡ rơi xuống, các chiến sĩ thủy tộc hung tàn thành tánh nhất thời hỗn loạn một phen, bọn chúng há mồm nuốt máu thịt đồng bạn từ trên trời rơi xuống, càng nổi hung lên lao về phía trước.

Dưới trướng Diêu Mãnh chỉ có ba vạn người. Tuy mỗi người đều là hảo thủ Đại Vu trở lên, nhưng kẻ địch số lượng quá nhiều, diện tích bọn họ phải phòng thủ quá lớn, bọn họ tả hữu che, bị thủy tộc đánh sâu vào huyệt rất chật vật.

Một tiếng rống giận trầm thấp truyền đến, một viên tướng lĩnh dưới trướng Diêu Mãnh hơi trượt chân, mấy chục cây tre vót nhọn liền hung hăng đâm trên người hắn. Tướng lĩnh khoác trọng giáp quát giận một tiếng, trên người phun ra một đạo vu lực hùng hậu, tre bương vỡ nát, kéo theo các chiến sĩ thủy tộc kia đều bị chấn thành các bãi thịt vụn phun ra ngoài.

Nhưng xen lẫn trong đám binh tôm này, một lão tôm giáp xác đen sì cười một tiếng quái dị, hắn vút tre bương nguy trang, trên tay dài nhỏ lóe ra một đạo hắc quang, một thanh đại chuỳ tản mát ra dao động cường đại đột nhiên xuất hiện ở trong tay hắn.

Tướng lĩnh vừa mới bạo phát vu lực không kịp hồi khí, lão tôm lớn tiếng cười điên cuồng vung đại chuỳ hung hăng nện ở đỉnh đầu hắn.

Trên thân lão tôm này một đạo yêu khí gần như thực chất dâng trào ra, đây thể mà lại là một đại yêu cấp Vu Vương.

Diêu Mãnh rống giận một tiếng, một rìu đem hơn trăm tiểu yêu trước mặt chém giết, thân thể nhoáng lên một cái liền hướng phía lão tôm phóng đi.

‘Phập’ một tiếng, viên tướng lĩnh kia dưới trướng Diêu Mãnh bị lão tôm một chùy đập nát đầu. Thân thể cao lớn loạng choạng, nặng trĩu ngã xuống đất. Diêu Mãnh tức giận đến mức mắt đỏ bừng, khàn cả giọng tru lên một tiếng, run tay chém ra một tia sáng trắng.

Trong từng đám đông tiểu yêu phía sau Diêu Mãnh, một con cua lớn màu xanh lục vốn không bắt mắt đột nhiên lao ra, nó rít lên vung đôi càng, hai cái càng thật lớn hung hăng đánh vào trên lưng Diêu Mãnh.

Trên giáp xác toàn thân quái dị con cua màu xanh lục vẩy vẩy yêu văn lóng lánh, yêu khí nặng tựa núi dâng trào ra, dẫn động nước lũ xa xa cũng nhấc lên sóng cao tới trăm trượng.

Đây là một cự yêu Vu Đế cảnh, cái càng của nó trải qua yêu khí tẩm bổ vô số năm, đã sớm trở nên so với vu bảo Vu Đế bình thường còn chắc chắn hơn, lực sát thương còn lớn hơn.

Diêu Mãnh chỉ cảm thấy một lực lượng âm hàn đáng sợ như núi lở ập vào thân thể. Xương cột sống hần truyền đến tiếng vỡ vụn đáng sợ, trong cổ họng hần nóng lên, từng ngụm từng ngụm máu tươi lẫn mảnh vỡ nội tạng phun ra xa mấy chục trượng, đem mấy chục tiểu yêu ven đường đánh vỡ vụn.

“Các ngươi to gan lắm!” Diêu Mãnh gian nan quay đầu rống giận: “Các ngươi dám phá hư đại kế trị thủy của nhân tộc, các ngươi là muốn chết!”

Con cua lớn màu xanh lục cười một tiếng quái dị, lại một đòn nặng nề hung hăng nện ở trên cổ Diêu Mãnh: “Thiên địa đều bị nước lũ thống trị, đây là tạo hóa thủy tộc ta vạn năm khó gặp, nhân tộc các ngươi đều nên bị chết đuối, thủy

tộc chúng ta mới nên trở thành chúa tể một phương thiên địa!”

Trên giáp xác dày đặc của con cua to lộ ra một tia tàn nhẫn dữ tợn: “Trị thủy? Các người khiến nước lớn lui hết, tạo hóa của thủy tộc chúng ta không phải sẽ mất sao? Tứ Bá Diêu Mãnh, chỉ cần ta giết người, dựa theo dụ lệnh của thủy thần đại nhân, lãnh địa của người, về sau sẽ là lãnh địa của ta!”

Diêu Mãnh hung hăng rống giận, Vu Đế tinh huyết trong cơ thể điên cuồng dâng trào, từng đợt hướng các nơi thương thế của thân thể cọ rửa.

Nhưng nước độc màu đen trong ba vết thương sâu thấu xương trên cánh tay trái hẳn không ngừng bốc lên, nọc độc sền sệt không ngừng ăn mòn thân thể hẳn, theo tinh huyết quay cuồng, độc khí khuếch tán ra càng thêm mãnh liệt ở trong thân thể.

“Mùi vị nọc độc Câu Xà như thế nào?” Cái càng lớn của con cua nhanh như tia chớp hướng cổ Diêu Mãnh kẹp tới, chuẩn bị một đòn giải quyết chiến đấu. Cùng lúc xuống tay, con cua to rất hưng phấn cười: “Vì lần tiến công này, Câu Xà nhất tộc xui xẻo, bọn họ mấy ngày nay thiếu chút nữa bị vắt cạn rồi! Hắc hắc, mùi vị bị ám toán không dễ chịu nhỉ?”

Diêu Mãnh khàn giọng rống giận, tuyệt vọng nhìn cái càng to kia càng lúc càng gần.

‘Phập’ một tiếng, một mũi tên nhọn màu xanh lao vút đến, con cua to lớn căn bản không có bất cứ phản ứng nào, mũi tên màu xanh bắn vào huyết Thái Dương của nó, xuyên thủng đầu nó, cái đầu dữ tợn của con cua to lớn ‘Bốp’ một phát nổ thành phần.

“Mùi vị ám toán người ta rất không tệ!” Xa xa, cách mấy chục dặm, Phong Hành đứng ở trên một cây đại thụ, ngạo khí ngút trời nhìn con cua to chậm rãi ngã xuống đất.

“To gan lớn mật, các người là muốn chết!”

Nha Công dang cánh lơ lửng ở không trung, Cơ Hạo đứng ở trên lưng Nha Công, cầm Hồn Nguyên Thái Dương Phiên hướng tới chiến sĩ thủy tộc vô biên vô hạn lấy ngàn vạn đống ở phía dưới lớn tiếng tức giận mắng.

Thái Dương Phiên rung lên, vô số đạo kiếm khí màu vàng từ trên trời giáng xuống, như bão táp quét ngang hậu trận của chiến sĩ thủy tộc.

Từng mảng lớn chiến sĩ thủy tộc bị thái dương kiếm khí chém giết, sau đó thân thể bọn chúng nhanh chóng bốc cháy lên, mãnh liệt thiêu đốt giống như hắt dầu hỏa.

“Các huynh đệ, theo ta lên!” Man Man hưng phấn vùng hai thanh đại chùy, vui sướng hét to, mang theo mười mấy vạn chiến sĩ tinh nhuệ của Nghiêu Sơn thành xâm nhập chiến đoàn.

‘Thùng thùng’ hai tiếng, hai đại yêu lao tới chặn Man Man bị nàng đánh một chùy thành bánh thịt.

Chương 952: Cự Sa Yêu Vương

Thủy tộc số lượng cực lớn, nhưng chiến sĩ cấp cao không nhiều lắm.

Chiến sĩ thủy tộc rậm rạp mênh mông, 99% đều là tiểu lâu la vừa mới dính chút yêu khí, sử dụng binh khí cũng đều là gậy gỗ cùng tre bương vót nhọn, hoặc là có người dứt khoát vác tảng đá đập loạn.

Đám ô hợp như vậy đụng phải chiến sĩ tinh nhuệ của Nghiêu Sơn lĩnh, thật sự giống như một đàn cừu nhỏ đụng phải một đàn ác long.

Chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh khoác trọng giáp, thực lực yếu nhất cũng là Đại Vu đỉnh phong, bọn họ cầm đao sắc xâm nhập đội ngũ thủy yêu, sau đó cắt một cái sẽ là mảng lớn đao khí kiếm quang tuôn trào ra, nơi đi qua vô số thủy tộc bị bổ vỡ nát.

Càng có chiến sĩ Già tộc đầu nhập Nghiêu Sơn lĩnh giống như những con gấu hoang, chiến sĩ Già tộc cao hơn hai trượng cầm binh khí nặng đặc chế, một đòn của đại chuỳ như sao băng rơi xuống đất, lang nha bổng đảo qua như quái mãng vạn mình. Nơi chiến sĩ Già tộc đi qua cả mảng lớn sương mù máu bay lên, hầu như thấy không rõ bóng người bọn họ, chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết của vô số thủy tộc không ngừng truyền đến.

Ngẫu nhiên có mấy đại yêu, cự yêu xen lẫn trong đội ngũ thủy tộc đột nhiên lao tới, còn chưa chờ bọn hắn ra tay, Thái Ti, Thiếu Ti đã xa xa mang theo đám đông vu tể phát động vu thuật nguyên rửa.

Nhiều nhất thời gian một nhịp thở, các đại yêu cấp Vu Vương, cự yêu cấp Vu Đế đó bị vu tể nguyên rửa lấy hàng vạn để tính làm cho nhanh chóng già cả. Nguyên rửa của Thái Ti nhanh chóng rút sạch sinh mệnh lực của bọn hắn, làm bọn hắn ở trong khoảng thời gian cực ngắn hóa thành một đám tro cốt bay tán đi.

Nhưng muốn nói hiệu suất sát thương cao nhất, còn phải tính Vũ Mục.

Tên mập này đầu đội cái nồi sắt lớn Vũ Dư đạo nhân luyện chế, cười ngậy thơ dễ mến, đi từng bước một ở trong vòng vây rậm rạp của chiến sĩ thủy tộc, độc khí như có như không quay cuồng, bên người hắt từng mảng lớn chiến sĩ thủy tộc không rên một tiếng run rẩy ngã xuống đất, lượng lớn thi thể chiến sĩ thủy tộc cấp tốc hư thối thành máu, mà máu xen lẫn trong sóng cuộn cuộn, lại đem thủy tộc trong nước độc chết vô số.

Chiến sĩ Già tộc hung mãnh nhất một đòn chỉ có thể đánh chết ba năm trăm thủy tộc gầy yếu. Nhưng Vũ Mục hắt ra một nắm vu độc, nháy mắt sẽ là mấy vạn, mấy chục vạn cá tôm ba ba cua chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ, loại hiệu suất đánh giết này cao đến đáng sợ.

Phong Hành xa xa đứng ở cạnh chiến trường bắn lén kéo cung nhắm hồi lâu, nhưng hăn tìm không thấy mục tiêu nào có giá trị, thực lực cao thâm. Bảo hăn hao phí nguyên khí vận dụng cung thần đi đánh giết đám lính tôm tướng của nhỏ yếu, loại làm ăn này quả thực không hợp lý.

Đến cuối cùng. Phong Hành rõ ràng buông xuống trường cung, ngơ ngác nhìn Vũ Mục ở vô số lính tôm tướng của vòng vây trong tàn sát bừa bãi phóng độc.

“Tên mập chết tiệt này... không sợ buổi tối gặp ác mộng, vô số cá tôm đều tìm đến hăn làm phiền?”

Sóng đục quay cuồng, trên đầu sóng vô số lính tôm tướng của trôi nổi, thi thể tanh tưởi ngập trời chồng chất ít nhất dày bảy tám trượng. Phong Hành nhìn sát thương đáng sợ do Vũ Mục tạo thành, không khỏi méo miệng.

Tứ Bá Diêu Mãnh thở hổn hển từng ngệm từng ngệm, cười lớn hướng Cơ Hạo trên lưng Nha Công vung Phá Lãng Phủ (rìu phá sóng) của mình: “Nghieu Bá, cảm tạ. Chờ trị xong đại thủy, đi thành Tứ Thủy của ta, rượu ngon, thịt ngon, đàn bà đẹp bao hết!”

Thành Tứ Thủy là thành trì Tứ Bá ở, Tứ Bá Diêu Mãnh lãnh địa ngay tại phía

đông Nghiêu Sơn lĩnh, Diêu Mãnh cùng Cơ Hạo là hàng xóm đúng nghĩa.

Cơ Hạo cười hướng Diêu Mãnh chấp tay, hần nhìn vu tế nằm ngổn ngang trong rừng cây, nhíu mày hỏi: “Sao lại chật vật như vậy chứ? Các vu tế này đều đã trúng độc sao? Bằng không, bọn thủy tộc kia sao có thể là đối thủ của Tứ Bá người?”

Mấy chục vạn vu tế, trong đó không thiếu tồn tại cường đại cấp Vu Đế, thế mà tất cả đều nằm dưới đất không còn sức nhúc nhích. Nếu không phải trúng độc mà nói, đám thủy tộc vừa rồi công kích Diêu Mãnh tuy số lượng đông đúc, đối mặt mấy chục vạn vu tế cường đại, bọn họ căn bản không có khả năng tạo thành bất cứ sự uy hiếp nào cả!

Da mặt Diêu Mãnh đỏ bừng một phen, hần chỉ vào ba vết thương độc khí quay cuồng trên cánh tay trái của mình, cười gượng nói: “Sơ ý rồi, sơ ý rồi... Máy ngày nay mọi người đều chưa nghỉ ngơi hần hoi, đun chút canh nóng để mọi người làm ấm thân thể. Hắc, thật sự là... Sơ ý... Làm!”

Diêu Mãnh đột nhiên rống to một tiếng, Cơ Hạo đứng ở trên lưng Nha Công đột ngột rút Cửu Dương Đãng Ma Kiếm, một kiếm khí ánh vàng rực rỡ hướng về phía hần bổ xuống. Diêu Mãnh còn tưởng Cơ Hạo hướng hần ra tay, sợ tới mức hồn vía cũng sắp bay ra rồi.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, một cơn sóng to gào thét vỗ tới, bọt sóng đem thi thể thủy tộc trước mặt Diêu Mãnh đập nát bét, một bóng người cực kỳ khôi ngô từ trong sóng to lao ra, một cây trường kích lóe ra thủy quang màu đen mang theo một cơn gió dữ, giống như rắn độc đâm về phía trái tim Diêu Mãnh.

Kiếm khí của Cơ Hạo gào thét mà đến, vừa lúc bổ vào trên cái trường kích kia.

Kiếm khí bùng nổ, trường kích bị đánh cho nghiêng lệch xuống phía dưới, hung hăng đâm vào trong bùn đất.

Có một tiếng vang lớn, lực đạo đáng sợ trên trường kích đánh ra, một luồng khí đen bay múa như giao long, cọ sát thân thể Diêu Mãnh lao vút về phía sau. Nơi khí đen đi qua, núi đá tan rã, mặt đất rạn nứt, mấy ngàn cây cổ thụ ngàn năm trong núi rừng bị đánh phá thành mảnh vụn, hơn một ngàn vu tể trùng độc không dậy nổi ở ven đường bị khí đen nuốt hết, giống như đậu trong cối bị xay nát.

Tiếng ‘xẹt xẹt’ không dứt bên tai, sau khi khí đen tan đi, phía sau Diêu Mãnh bị mở ra một cái mương rộng mấy trượng, sâu tới trăm trượng, dài trăm dặm.

“Khốn kiếp!” Con mắt Diêu Mãnh lập tức biến thành một mảng đỏ bừng, lực đạo một đòn này đáng sợ đến cực điểm, nếu không phải Cơ Hạo sớm phát hiện một kiếm đem nó bỏ lệch đi, một đòn này đã lấy mạng Diêu Mãnh.

“Đáng chết! Công lao của ta!” Bóng người to lớn ra tay đánh lên Diêu Mãnh thấp giọng lầm bầm, hắc xách trường kích to lớn dài đến mười tám trượng, chậm rãi đứng thẳng người. Chiều cao của kẻ này ở trên mười trượng, đứng ở trước mặt Diêu Mãnh quả thực giống như một ngọn núi nhỏ.

Làn da toàn thân thô ráp màu bạc nhạt, tay dài chân dài, thân thể khô ngô dị thường, thân thể tên to xác này không khác nhân loại, chỉ có hình dạng cái đầu dữ tợn dị thường, là một cái đầu cá mập cực lớn.

Trong mắt cá cực lớn tỏa ra huyết quang, đại hán cá mập cao hơn mười trượng xoay người, mở cái miệng rộng cười lên: “Nghieu Bá Cơ Hạo? Tốt, lãnh địa của người so với lãnh địa của Tứ Bá Diêu Mãnh lớn hơn không chỉ gấp mười, giết người, ngày sau phong thưởng công lao, lãnh địa của người sẽ là của ta!”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn đại hán, thân thể hắc nhoáng lên một cái, lập tức đến bên người Diêu Mãnh.

Lấy ra một viên kim đan giải độc Đại Xích đạo nhân luyện chế đưa cho Diêu Mãnh, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Tứ Bá tạm ở một bên lược trận, thẳng nhai này ta đến đối phó!”

Diêu Mãnh tiếp nhận kim đan, không chút do dự ném vào trong miệng. Nước độc trong vết thương ở tay trái hắt nhanh chóng chảy ra, độc tố toàn thân không còn sót lại chút gì, tinh huyết khổng lồ của Vu Đế tràn đi, thương thế toàn thân trong chớp mắt đã khôi phục như lúc ban đầu.

“Nghieu Bá cẩn thận, thằng nhãi này không dễ đối phó! Hẳn sợ là có thực lực Vu Đế đỉnh phong!” Diêu Mãnh lui về phía sau, đồng thời tốt bụng nhắc nhở Cơ Hạo: “Yêu tộc khác với nhân tộc chúng ta, cùng giai vị, lực đạo của bọn chúng luôn mạnh hơn so với nhân tộc chúng ta một đoạn, Nghieu Bá nhất định phải cẩn thận!”

Cơ Hạo yên lặng gật đầu, đại hán cá mập lớn đã xách trường kích cười lên: “Cẩn thận cũng vô dụng, không có thực lực, các người chính là con gà con chò bị giết!”

Lắc lắc cái đầu to, cự sa đại hán cười to nói: “Nhớ kỹ, người giết các người, chính là Cự Sa yêu vương Sa lão đại!”

Sa lão đại giờ trường kích, đang muốn hướng Cơ Hạo đánh đến, ‘Đang đang’ hai tiếng nổ, Man Man không biết từ nơi nào xông ra, từ sau lưng hung hăng nện hai chùy ở trên ót Sa lão đại.

Chương 953: Sa Gia Huynh Đệ

‘Thùng’!

Như trống chiều chuông sớm, hai tiếng đánh nặng nề hóa thành sóng âm cuộn cuộn hướng bốn phía khuếch tán, thi thể thủy tộc chồng chất như núi trên mặt đất bị sóng âm hất bay lên, thi thể bay ra xa nhất ngoài mấy ngàn trượng.

Sa lão đại lắc lắc đầu, tròng mắt cực to lồi lên cao hơn một thước, trong miệng không ngừng phun ra lượng lớn nước dãi, nhìn qua cực kỳ cổ quái cùng buồn cười. Trên ót hắn cấp tốc sưng lên một cục thịt, trong vài cái nháy mắt đã sưng to bằng vại nước.

“Đánh lén lão tử?” Sa lão đại bất chấp hướng Cơ Hạo ra tay, thân thể cao lớn rất chặt vật xoay qua, hung tợn nhìn về phía Man Man.

Man Man vứt hai thanh đại chùy, đang dùng sức vung hai tay, rất kinh ngạc nhìn Sa lão đại.

Đánh lén sau lưng người ta hai chùy, đối là một ngọn núi cũng bị Man Man đánh sập, nhưng Sa lão đại da thô thịt dày, chỉ là trên ót sưng lên một cục thịt, ngoài ra cũng không có vết thương khác.

Ngược lại là cổ tay Man Man bị chấn động đau đớn không chịu nổi, xương tay cũng thiếu chút nữa bị gãy.

Phải biết Man Man cũng ăn bồ đề tử Mộc đạo nhân kết ra, ở dưới luồng lực lượng khổng lồ đó thúc đẩy, Hỏa Thần lực trong cơ thể Man Man đã tăng lên một đoạn rất lớn. Làm hậu duệ Hỏa Thần, Man Man cũng không cần ngưng tụ bản mạng vu tinh, thực lực của nàng đã thật sự đạt tới Vu Đế cảnh!

Hơn nữa Man Man thiên phú trác tuyệt, vốn đã có một thân man lực đáng sợ, lại có Chúc Dung Thị dùng lượng lớn tinh huyết long tộc tẩy luyện thân thể cho

nàng từ nhỏ, Man Man căn bản chính là một con cự long hình người!

Lấy lực lượng của nàng, thế mà không thể làm Sa lão đại bị thương nặng, sự mạnh mẽ của gã này có thể thấy được phần nào.

“Man Man, lui ra phía sau!” Cơ Hạo quát to một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, Cửu Dương Đăng Ma Kiếm chém ra một kiếm quang màu vàng hướng Sa lão đại bổ tới.

Sa lão đại rống to một tiếng, trong nước lũ phụ cận phun ra mấy chục cột nước, ở phía sau hấn hóa thành một tấm khiên bằng nước đường kính mười trượng, dày tới chín thước. Khiên nước cấp tốc xoay tròn như một cái lốc xoáy, mang theo tiếng xé gió chói tai chắn trước mặt Cơ Hạo.

Sau khi thi triển ra khiên nước, Sa lão đại không quan tâm Cơ Hạo nữa, hai tay vung trường kích, hung hăng hướng vào đầu Man Man nện xuống.

Man Man không cam lòng yếu thế giơ lên hai thanh đại chùy, thân thể nhỏ nhắn nhảy dựng lên, hai thanh đại chùy kéo theo hai đường cong màu đỏ, hung hăng nện ở trên trường kích của Sa lão đại. Chiêu thức hai người đều có thể nói là cực kỳ thô ráp, không hề có bất cứ kỹ xảo nào đáng nói, thuần túy là công kích mãnh liệt dã man nhất.

Có một tiếng nổ, trên đầu chùy của Man Man bật ra một mảng lớn hỏa lôi, theo tiếng sấm sét đáng sợ, Man Man hú lên quái dị, bị một lực lượng khổng lồ đánh cho bay ra ngoài như sao băng.

Hỏa lôi trên đầu chùy nổ vang, mảng lớn lôi quang theo trường kích của Sa lão đại chạy đến trên tay hấn, đánh cho làn da dày màu bạc của hấn lượn lò khói. Làn da trên đôi tay hấn vỡ ra, cả mảng lớn máu không ngừng rơi xuống.

Cửu Dương Đăng Ma Kiếm của Cơ Hạo phát ra tiếng kiếm ngân cao vút, khiên nước dạng vòng xoáy bị một kiếm bổ vỡ, kiếm quang âm u mang theo nhiệt độ cao đáng sợ, chém một kiếm vào trên đầu gối chân trái của Sa lão đại.

‘Phập’ một tiếng, lưỡi kiếm của Cơ Hạo hơi run lên, hắn chưa cảm nhận được lực cản quá lớn, Cửu Dương Đăng Ma Kiếm sắc bén vô cùng giống như cắt đậu phụ, đem chân trái Sa lão đại từ đầu gối trở xuống cắt hết.

Cả mảng lớn máu phun ra, Sa lão đại đau đến mức khàn giọng gào thét. Trên vết thương của hắn thái dương tinh hỏa màu vàng hùng hực thiêu đốt, trong chớp mắt đã đem non nửa cái đùi của hắn đốt thành một làn khói, lửa màu vàng còn đang cấp tốc hướng thân thể hắn lan tràn.

“Đây là lửa quái quỷ gì? Thân thể lão tử ngày đêm được tiên thiên nhâm thủy tinh hoa rèn luyện, mỗi một tắc máu thịt đều chất chứa thủy lực vô biên, trong thiên địa có lửa nào ngay cả cơ thể của ta cũng có thể đốt cháy?” Sa lão đại đau đến mức gương mặt vắn vẹo, khàn cả giọng hướng tới Cơ Hạo rống giận liên tục.

Thái dương tinh hỏa cấp tốc thiêu đốt, mặc cho Sa lão đại thối phòng thân thể hắn thu được tiên thiên nhâm thủy tinh hoa rèn luyện, lửa bình thường căn bản không thể làm gì được thân thể hắn, nhưng lửa màu vàng tốc độ lan tràn cực nhanh, mắt thấy đã sắp đốt tới trên thân thể hắn.

Sa lão đại hét giận dữ một tiếng, hắn đột nhiên giơ lên trường kích, hung hăng bổ xuống một kích.

Lại là cả đồng máu máu phun ra, Sa lão đại đem chân trái mình chặt đứt ngang gốc đùi, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Cơ Hạo, đột nhiên thân thể nhoáng lên một cái rống to một tiếng.

‘Phập’ một tiếng, gốc đùi be bét máu thịt của Sa lão đại sinh ra một đoạn xương trắng, lượng lớn máu thịt mạch máu cấp tốc diễn sinh quay quanh ở trên xương trắng, chỉ trong thời gian chớp mắt, hắn lại lần nữa mọc ra một cái chân đầy đủ.

Nhưng cấp tốc trọng sinh như vậy hiển nhiên hao phí thật lớn đối với tinh huyết, khuôn mặt Sa lão đại tiêu tụy đi, ngay cả làn da cũng trở nên có chút

nhão, như chốc lát đã già đi rất nhiều tuổi.

Cơ Hạo không nói một lời giơ lên Cửu Dương Đăng Ma Kiếm hướng Sa lão đại bổ xuống, chín miếng thái dương thần phù trên thân kiếm nổi lên luồng sáng chói mắt, như chín mặt trời từ trên trời rơi xuống, nhiệt độ cao đáng sợ đem hơi nước trong phạm vi vài dặm nháy mắt bốc hơi hết.

“Chết đi!” Sa lão đại hét một tiếng giận dữ, hắc giơ lên trường kích, dùng mãnh dị thường hướng trước ngực Cơ Hạo đâm tới.

Hắc thể mà không phòng thủ cũng không chặn, bày rõ một tư thế liều mạng liều với Cơ Hạo, nếu một kiếm này của Cơ Hạo bổ đứt thân thể hắc, trường kích của hắc cũng tuyệt đối sẽ xuyên thủng ngực Cơ Hạo.

Trường kích của hắc dài đến mười tám trượng, ước chừng to bằng cái vại nước, nếu bị trường kích này đâm một nhát, người thường tuyệt đối sẽ bị giã thành thịt vụn.

Cơ Hạo cười to ‘ha ha’, con người chột co lại bằng mũi kim —— liều mạng? Hắc thích nhất liều mạng! Hắc hiện tại, sợ là người khác không muốn liều mạng với hắc! Muốn nói liều mạng, Cơ Hạo chưa bao giờ thiếu dũng khí, hắc hiện tại càng không thiếu con bài chưa lật!

Trái tim kịch liệt nhảy lên, trong ánh lửa năm màu cái đỉnh nhỏ còn đang luyện hóa Bàn Giả thái dương, mặt trời nho nhỏ này không ngừng bị chuyển hóa thành thái dương tinh khí tinh thuần tan vào thân thể Cơ Hạo, càng có thổ nguyên lực Cơ Hạo cắn nuốt từ trong tàng bảo đại điện của thiên đình, không ngừng hóa thành hỗn độn khí dung nhập khắp toàn thân.

Thân thể Cơ Hạo bành trướng lên, thân thể chột cất cao hơn một thước, gân xanh dưới làn da hắc lồi lên, một khí tức mãnh liệt làm người ta hít thở không thông từ trong cơ thể hắc khuếch tán ra, như một con hồng hoang cự thú đột nhiên xuất hiện. Khí tức của Sa lão đại cũng chột hỗn loạn, ánh mắt hắc tán loạn, khí huyết toàn thân hỗn loạn, tay chân cũng có chút run lên.

Một loại khí tức áp chế tuyệt đối đến từ trên huyết mạch làm Sa lão đại muốn quay đầu chạy trốn, nhưng xuất phát từ bản năng dã tính, hắn run rẩy giờ trường kích, tiếp tục cắn răng hướng Cơ Hạo đâm tới.

‘Keng!’, trường kích đâm vào trên ngực Cơ Hạo, Cửu Dương Vô Cấu Y nổi lên mảng lớn kim quang, trường kích phát ra tiếng chói tai, bị Cơ Hạo hung hãn húc văng vẹo.

Cửu Dương Đãng Ma Kiếm xé rách cánh tay Sa lão đại, bổ vào ngực hắn, mảng lớn ánh lửa màu vàng từ trong thất khiếu Sa lão đại phun ra, chỉ nghe một tiếng rú thảm, nửa đoạn thân thể của Sa lão đại chợt hóa thành một làn khói.

“Đại ca đã chết! Giết hắn, giết hắn, báo thù cho đại ca!”

Tiếng rống điên cuồng từ trong nước lũ xa xa truyền đến, sóng to quay cuồng, trên đầu sóng sáu mươi mấy người vạm vỡ hình thể tương đương với Sa lão đại đập sóng mà đến.

Những đại hán này thuần một sắc đều là thân người, đầu cá mập, khí tức cũng gần với Sa lão đại, hiển nhiên đều là huynh đệ cùng một mẹ với hắn!

Cơ Hạo không khỏi méo miệng, sáu mươi mấy anh em ruột? Đám tộc đàn thủy yêu này thật đúng là biết đẻ!

Chương 954: Thủy Tộc Họa

“Sa nhị ca ở đây! Trả mạng huynh trưởng ta!”

Một cự yêu đầu cá mập khàn giọng tức giận mắng, giơ lên một thanh trường kích hướng Cơ Hạo hung hăng đâm tới. ~

Giống với binh khí của Sa lão đại, trường kích của Sa lão nhị cũng dùng hàn đồng đáy biển rèn thành, to lớn mà thô, chỉ kèm theo vài cái phù văn chắc chắn, sắc bén cơ sở nhất, được cho là binh khí phù văn cơ sở nhất, ngay cả tiêu chuẩn vũ khí cũng chưa có.

Cơ Hạo ưỡn ngực nghênh đón, trường kích hung hăng đánh ở trên ngực hắn, Cửu Dương Vô Cấu Y nổi lên ánh vàng lửa cháy, trường kích vụn vụn, ở trong ánh mắt kinh hãi không thể tin của Sa gia lão Nhị, Cơ Hạo vung Cửu Dương Đằng Ma Kiếm, một kiếm đem đầu hắc chặt xuống.

“Sa tam gia gia ở đây, người sao dám...”

Lại một cây trường kích hung hăng đâm vào ngực Cơ Hạo, một cự yêu đầu cá mập khác rống giận, yêu khí toàn thân quay cuồng như sóng nước màu đen, yêu khí âm hàn thấu xương tản ra, đem nước lũ cũng đông lạnh ra những ngọn núi băng.

Cơ Hạo khẽ móc tay trái, Cửu Dương Qua bay ra, hắc vung Cửu Dương Qua tùy thế vung lên, đầu giáo đâm xuyên qua đầu đối phương, đem lời còn lại của hắc ghen hết về.

‘Sưu sưu’ hai tiếng vang, hai cái lưỡi giáo hình dạng trắng non của Cửu Dương Qua bay ra, kéo theo hai luồng sáng vàng bắn loạn đầy trời. Mấy chục cự yêu đầu cá mập khàn giọng kinh hô, bị lưỡi giáo đánh cho chặt vật không chịu nổi. Chỉ nhìn thấy kim quang tinh tế vòng quanh bọn họ bay loạn, từng vòi máu không ngừng phun ra, các cự yêu đầu cá mập kia không có một thân man lực

cùng yêu lực mạnh mẽ, lại không có yêu pháp thần thông gì, một đám bị lưới giáo nhỏ xuyên thấu mấy trăm lần.

Ở trong tiếng kinh hô rung trời của vô số tiểu yêu thủy tộc, mấy chục cự yêu đầu cá mập thực lực ở Vu Vương cảnh trở lên toàn thân bốc lên ngọn lửa màu vàng nhạt, cuồng phong gào thét thổi qua, đám cự yêu đầu cá mập khàn giọng gào thét, nhanh chóng hóa thành những đám tro bụi.

‘Keng’ một tiếng, một đại yêu nấp ở trong đám đông thủy yêu, thực lực đạt tới cấp Vu Vương vượt cường đao trong tay, run rẩy quỳ gối dưới đất. Bản thể hắc là một con cá nheo lớn, hắc khàn cả giọng gào thét: “Tha mạng, đại gia tha mạng! Trong nhà ta còn có hơn ba trăm đứa con chờ ta trở về cho ăn, ta không thể chết được!”

‘Thùng’ một tiếng, một gã đại yêu cấp Vu Vương bản thể hắc là điện man vượt lang nha bổng trong tay, run rẩy tương tự quỳ gối dưới đất.

Cơ Hạo dễ dàng chém giết mấy chục đại yêu Vu Vương, Vu Đế cảnh, những đại yêu trí lực tương đương nhân loại bình thường mất đi đầu lĩnh, một đám sợ tới mức toát mồ hôi, ùn ùn hướng chiến sĩ nhân tộc do Cơ Hạo cầm đầu đầu hàng.

Nếu là nhân tộc, biết xấu hổ, vinh nhục, vì tộc nhân cùng người nhà của mình, chiến sĩ nhân tộc sẽ luôn tử chiến không lùi, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Nhưng bọn thủy yêu sao, bọn chúng hoàn toàn dựa vào dã tính bản năng, hưởng ứng các đại yêu, yêu vương kêu gọi lúc này mới tụ lại, không còn thủy yêu cấp cao áp chế, bọn chúng chỉ là năm bè bảy mảng, bản năng giữ mạng nhất thời vượt qua tất cả.

Vô số tiểu thủy yêu tỉnh tỉnh mê mê, còn chưa biết sinh tử đáng sợ vút tre bương, gậy gỗ đơn sơ trong tay, học bộ dáng các đại yêu bên người cuộn mình dưới đất. Đã mọc cánh tay, đi học tư thái đại yêu hai tay ôm đầu; chưa mọc cánh

tay, thì dứt khoát đem đầu chôn ở trong bùn lầy, toàn thân run như cây sậy.

Từng mảng lớn tiểu yêu thủy tộc quỳ dưới đất, quỳ trong nước, hướng chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo và Diêu Mãnh đầu hàng.

Các chiến sĩ nhân tộc tốp năm tốp ba rải ở trong đội ngũ các tiểu yêu thủy tộc, hô quát ra lệnh bọn hăn rời khỏi nước lũ ngoài núi rừng, chạy tới tập kết nơi địa thế khá cao trong núi rừng.

Từng đội tiểu yêu thủy tộc tấp nập không ngừng từ trong nước đi ra, mấy chục vạn, hơn trăm vạn. Trong chớp mắt đã có hơn ngàn vạn tiểu yêu rậm rạp đứng đầy một mảng núi rừng lớn, liếc một cái đông nghìn nghịt rất dọa người.

Đám tiểu yêu thủy tộc tất cả đều là một số tôm cỏ, cá cỏ, cá chạch, cua... bậc thấp nhất, hơn nữa phần nhiều đều là vừa mới bắt đầu sinh ra linh trí cơ bản nhất, chỉ số thông minh không sai biệt lắm với trẻ con ba năm tuổi.

Tu vi bọn chúng cũng cực kỳ yếu kém, tuyệt đại bộ phận tiểu yêu thực lực còn so ra kém con dân nhân tộc bình thường, lực lượng nhiều nhất tương đương thiếu niên nhân tộc mười ba mười bốn tuổi. Hơn nữa bọn chúng ngay cả áo giáp đơn sơ nhất cũng không có, sử dụng lại là tre bương và côn bồng, sức chiến đấu của bọn tiểu yêu này kém đến mức khó có thể hình dung.

Nhưng số lượng khổng lồ dẫn phát chất biến, hơn ngàn vạn tiểu yêu gầy yếu vây công bọn Diêu Mãnh, cộng thêm đám người Diêu Mãnh lại đều bị ám toán trúng độc, số lượng khổng lồ liên chất biến trở thành ác mộng, thiếu chút nữa đem Diêu Mãnh cùng mấy vạn tinh nhuệ dưới trướng bầy chết ở mảng núi rừng này.

Cơ Hạo đứng trên một khối đá lớn, cùng Diêu Mãnh nhìn tiểu yêu thủy tộc không ngừng từ dưới nước đi ra.

Rất nhiều giống loài cổ quái đều đã xuất hiện, ví dụ như nói cóc, ba ba to, thủy xà quái, ốc đồng tinh, tiểu yêu thủy tộc đủ loại màu sắc hình dạng cổ quái

mang theo mùi tanh cùng mùi đất đầy người, mắt đảo như rang lạc, xì xầm từ dưới nước tấp nập đi ra, nhu thuận ở trong núi rừng chen chúc đông nghịt cùng một chỗ.

Ngẫu nhiên trong đội ngũ của bọn chúng còn có thể bùng nổ xung đột đột ngột, ví dụ như nói ngay dưới mí mắt Cơ Hạo, một con liên ngư tinh đột nhiên há mồm, đem một tên tôm binh nuốt vào bụng. Cảnh lính tôm đó có mấy trăm tiểu yêu do tôm tu thành, một đám đập loạn kêu bừa, hò hét, vung nắm đấm hướng liên ngư tinh đánh tới. Chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo ra sức đàn áp, chém giết ngay tại chỗ hơn ba trăm lính tôm, lúc này mới khiến đám tiểu yêu an tĩnh lại.

“Chỉ thứ đồ chơi này!” Diêu Mãnh chỉ vào bọn tiểu yêu, dị thường chán ghét rít gào: “Chỉ đám đồ chơi này, bọn chúng làm sao dám?”

Sắc mặt Cơ Hạo rất khó coi. Đám tiểu yêu này tuy thực lực nhỏ yếu, nhưng số lượng bọn chúng quá khổng lồ, ngăn ngụt một khắc đồng hồ, lại từ dưới nước lao ra hơn ngàn vạn tiểu yêu, trước sau cộng lại gần ba ngàn vạn thủy tộc tiểu yêu chủng loại nhiều mà tạp tụ tập cùng nhau!

Một cho người đứng sau đám thủy tộc tiểu yêu này, bọn họ sao lại dự trữ nuôi dưỡng nhiều yêu ma quỷ quái như vậy?

Ba ngàn vạn tiểu yêu, sức chiến đấu của các tiểu yêu này tạm thời không đề cập tới, trong bọn chúng còn xen lẫn mấy chục tên cự yêu cấp Vu Đế, gần ngàn đại yêu cấp Vu Vương, yêu quái đầu mục cấp Đại Vu cũng có đông tới vạn người.

Chỉ đám cự yêu, đại yêu cùng yêu quái đầu mục kia xen lẫn trong đội ngũ tiểu yêu đánh lén, ám toán, cũng tạo thành thương vong thật lớn cho quân đội của Diêu Mãnh!

Cơ Hạo thở hắt ra, quay đầu hướng Man Man đập mây lửa chạy về hỏi: “Man Man, không có việc gì chứ? Con quái cá mập đó khí lực cũng không nhỏ!”

Man Man lắc đầu, tò mò mở to mắt nhìn bọn thủy tộc tiểu yêu hỗn loạn kia, những kẻ này nhằm chừng vừa mới đánh một trận, cái bụng cũng đói, mà chuyện cắn nuốt lẫn nhau giữa thủy tộc làm thức ăn rất thường gặp, giờ phút này bọn chúng nhìn ‘các thức ăn’ bên người, một đám đều rục rịch, bộ dáng rất bất ổn.

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên một cơn sóng gào thét mà đến.

Một con cua khổng lồ phạm vi gần trăm trượng, toàn thân màu đồng cổ đứng ở trên sóng, phía sau vô số thủy tộc tiểu yêu rậm rạp đi theo.

Con cua lớn này vùng hai thanh đại chuỳ, yêu khí cuộn cuộn tuôn ra: “Giải đại gia ta đã dẫn người đồ thành Tứ Thủy! Các con, giết!”

Bọn thủy tộc tiểu yêu yêu khí quay cuồng, vừa rồi còn thành thành thật thật đồng thời xao động hẳn lên.

Diêu Mãnh bên người Cơ Hạo ‘A’ một tiếng, phun ra một ngụm máu.

Chương 955: Nước Sôi

Yêu tộc, nhất là yêu tộc giai đoạn mới sinh vừa mới thông linh trí, tư duy của bọn chúng rất đơn giản —— đi theo cường giả!

Cho nên con cua khổng lồ kia vừa ở trên sóng hò hét một tiếng, ba ngàn vạn thủy tộc tiểu yêu vừa mới gom lại cùng một chỗ đồng thời bùng nổ, giống như phát điên hướng chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo, Diêu Mãnh ập tới.

Diêu Mãnh hộc máu, chiến sĩ dưới trướng hãn nhất thời trận cước đại loạn, lại nghe được tin tức thành Tứ Thủy bị thủy yêu đồ thành, các chiến sĩ dưới trướng Diêu Mãnh không còn chút chiến ý nào nữa, đều chặt vật hướng Diêu Mãnh bên này hội tụ lại.

Nhưng bọn thủy tộc tiểu yêu kia lao về phía chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo thì lại xui xẻo.

Bọn chúng tụ tập rậm rạp cùng một chỗ, chen chúc lẫn nhau, không loạn động còn tốt, bọn chúng vừa lộn xộn, Vũ Mục ra lệnh một tiếng, trong mấy chục vạn vu tể Cơ Hạo mang đến, hầu như mỗi vu tể đều vung ra một nắm vu độc bí chế của mình.

Thế gian hiện nay, các vu tể bộ lạc nhân tộc, hầu như mỗi người đều phải học mấy chiêu vu được bí thuật, như vậy mới có thể giúp tộc nhân sinh sản sinh lợi tốt hơn. Mỗi vu tể am hiểu chủng loại vu được cũng khác nhau, mỗi vu tể đều có một hai phối phương vu được độc môn, mười mấy vạn loại vu độc tính chất khác nhau, được tính khác nhau trộn lẫn, nhất thời xảy ra biến hóa đáng sợ.

Mảng lớn thuốc bột, nước thuốc rải rác trên không trung, thuốc bột nước thuốc đụng vào nhau, nhất thời phát ra hào quang loá mắt, càng có mảng lớn khói độc sinh ra.

‘Vù’ một cái, một đám mây đủ mọi màu sắc bao trùm phạm vi mấy trăm

dậm, đám mây độc tính chất pha tạp này hướng bốn phương tám hướng cấp tốc khuếch tán, nhanh chóng đem hơn phân nửa thủy tộc tiểu yêu bao trùm ở trong.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, đám thủy tộc tiểu yêu khàn giọng rú thảm, giáp xác, da cá của bọn chúng ở trong khói độc cấp tốc thối nát mục rữa, lượng lớn máu không ngừng từ trong vết thương tổn hại phun ra, bọn chúng đau đến mức nằm dưới đất lăn lung tung co giật.

Ngắn ngủn mấy hơi thở, trên tám phần thủy tộc tiểu yêu ngã lăn trong núi rừng. Máu đặc cuồn cuộn lăn xuống, giống như lũ bất ngờ bộc phát, nhuộm đỏ nước lũ chạy chồm quay cuồng dưới núi. Trong máu đặc hỗn tạp kịch độc, lại khiến vô số cá tôm bình thường trong nước lũ tử thương vô số.

Các thủy tộc tiểu yêu may mắn từ trong vu độc tàn sát bừa bãi chạy thoát khàn giọng thét chói tai, ở dưới con cua tinh khổng lồ kia triệu hồi, bọn chúng hung hãn không sợ chết hướng chiến sĩ tinh nhuệ dưới trướng Cơ Hạo xông lên.

Mấy vạn chiến sĩ Già tộc hưng phấn cười. Bọn họ vùng binh khí nặng nề, quanh thân dấy lên dòng khí màu máu giống như lửa.

Chiến sĩ Già tộc dưới trướng Cơ Hạo, hơn phân nửa đều là chiến sĩ Huyết Nguyệt nhất mạch theo Đế Duyên Đà quy thuận, bọn họ kế thừa đều là huyết chú lực của Huyết Nguyệt nhất mạch. Huyết viêm bốc lên mãnh liệt, quán quanh ở trên binh khí của bọn họ.

Những thanh binh khí nặng nề nện mạnh xuống, mấy vạn luồng huyết quang giống như giao long lắc đầu quẫy đuôi lao ra, từng đại đội thủy tộc tiểu yêu bị huyết quang ập tới toàn thân phát nổ mà chết. Những đại yêu, cự yêu tu vi cường hãn miễn cưỡng chặn huyết quang công phá, nhưng thân thể bọn hãn cũng ở dưới huyết quang ăn mòn cấp tốc khô quắt héo rút.

Trong tiếng ‘Phốc phốc’, nhiều thủy tộc đại yêu bị huyết quang rút cạn tinh huyết toàn thân, mềm nhũn bất lực ngã xuống đất.

Xa xa, sóng to gào thét, trên đầu sóng con cua lớn màu đồng cổ thân hình khổng lồ kia hỗn hển rít gào một tiếng, từ trong miệng hăn phun ra vô số bọt nước màu trắng to bằng nắm tay.

Bọt nước long lanh trong suốt giống như sao băng, xé rách không khí hướng Cơ Hạo bên này cấp tốc đánh tới.

Diêu Mãnh đau lòng như cắt, còn đang học đầy máu, bên cạnh hăn hội tụ hơn vạn chiến sĩ tinh nhuệ, con cua to lớn phun bọt nước giống như bão táp, đem chiến sĩ bên người Cơ Hạo, Diêu Mãnh, còn có Diêu Mãnh đều bao trùm hết ở trong.

Quanh thân Cơ Hạo bốc lên kim quang, chín vầng mặt trời chói chang xoay quanh mọc lên, toàn bộ bọt nước trong phạm vi trăm trượng quanh thân thể hăn đều ở trong nhiệt độ cao nháy mắt bốc hơi.

Cửu Dương Vô Cấu Y không chỉ bảo vệ Cơ Hạo, còn che chở Tứ Bá Diêu Mãnh bên hăn bởi vì nghe được chủ thành nhà mình bị diệt cả thành, đang không ngừng học máu.

Nhưng các chiến sĩ dưới trướng Diêu Mãnh hội tụ tới lại không có vận khí tốt như vậy, những bọt nước nhìn như khê chạm có thể vỡ kia lại cứng rắn vô cùng, nặng nề dị thường. Mỗi một viên đều ẩn chứa một đạo hậu thiên quý thủy âm lôi uy lực cực lớn.

Nhiều chiến sĩ giơ khiên hoặc là vung binh khí nhằm những bọt nước kia công kích, chợt nghe tiếng chấn động ‘Ong ong’ không dứt, từng đạo lôi quang màu đen ở đỉnh đầu các chiến sĩ kia phát nổ. Thủy lôi lực âm nhu kéo dài, sức ăn mòn rất mạnh quét ngang bốn phương, lực lượng mỗi một quả thủy lôi đều bao trùm phạm vi trăm trượng.

Từng mảng lớn chiến sĩ dưới trướng Diêu Mãnh bị nổ máu thịt bay tứ tung. Thân thể bọn họ vỡ vụn ra, xương khớp cùng nội tạng trong cơ thể đều bị lực lượng thủy lôi âm nhu chấn động như bã đậu. Ngay cả binh khí cùng khiên trong

tay bọn họ, trừ phi là vu bảo cấp bậc Vu Vương đỉnh phong trở lên, binh khí, giáp trụ khác cũng đều bị nổ thành vô số mảnh kim loại nhỏ bé bay lung tung khắp nơi.

Ngăn ngừa mấy hơi thở, chiến sĩ dưới trướng Diêu Mạnh tử thương thảm trọng, ít nhất có ba bốn ngàn người bị thủy lôi của con cua to lớn nổ mất xác.

Một mảng triền núi này chỗ Cơ Hạo, Diêu Mạnh bị nổ gồ ghề, triền núi vốn cao hơn mặt nước mấy trăm trượng bị cứng rắn nổ cao ngang với mặt nước.

Trên đầu sóng, con cua lớn vung đại chùy, như hung thần ác sát hướng bên này chỉ chỉ: “Các huynh đệ, giết! Nhiều người như vậy, nhiều huyết thực tươi mới ngon miệng như vậy! Ăn hết đầu óc một tên nhân tộc, các người liền có thể khai thông linh trí, trở nên thông minh như bọn hăn!”

Cơ Hạo ngăn ngó, Diêu Mạnh ngẩng vọt đầu lên.

Lại nghe con cua to lớn cười quái dị nói: “Ăn hết một trái tim của bọn hăn, các người có thể trở nên có sức lực như bọn hăn; ăn hết lục phủ ngũ tạng một nhân tộc bọn hăn, các người có thể trở nên cường tráng như bọn họ! Nhân tộc, là thức ăn tốt nhất của chúng ta!”

Con cua to giờ lên hai thanh đại chùy hung hăng đánh một đòn, nhất thời từng đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống, hung hăng rơi ở trên đại chùy của hăn, hai thanh đại chùy điện quang quấn quanh, không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘Ù ù’, thanh thế dị thường kinh người.

“Cộng Công đại nhân vĩ đại tại thượng, là Cộng Công đại nhân khiến một phương thiên địa biến thành đất lành của thủy tộc chúng ta, toàn bộ nhân tộc đều phải trở thành thức ăn của chúng ta! A, ta nhìn trúng tiểu nha đầu này, thịt của nó nhất định đặc biệt tươi mới!”

Con cua cao to lớn tiếng kêu la, hai con mắt như cây gậy dựng thẳng lên, nhìn chăm chăm Man Man đứng ở bên người Cơ Hạo.

“Thật Man Man không mềm chút nào!” Man Man vung hai thanh đại chuỳ tức giận rít gào: “Đại gia hỏa, ta muốn cạy mai của ngươi, đem người nung chín ăn gạch cua!”

Nói được làm được, Man Man há mồm, liên tục một trăm lẻ tám viên Hỏa Long Châu to bằng đầu người phun ra, hóa thành các quả cầu lửa đường kính trăm trượng lao lên trời, sau đó mang theo sóng nhiệt ánh lửa ngập trời hung hăng hướng thủy tộc đại quân mệnh mông không bờ phía sau con cua lớn đập xuống.

Tiếng nổ ‘Ừ ừ’ không dứt bên tai, một bộ Hỏa Long Châu này cũng là bí truyền thần khí của Chúc Dung thần tộc, uy lực cực lớn, hung mãnh không cản nổi.

Quả cầu lửa rơi xuống nước, nước lũ phạm vi ngàn dặm đột nhiên sôi trào, vô số cá tôm ba ba cua các loại tiểu yêu rú thảm ‘Ngao ngao’ muốn từ trong nước sôi trào nhảy lên, nhưng nước lũ sôi trào chỉ quay cuồng một cái, bọn chúng đã bị nóng chín bảy tám phần, rên rỉ chìm vào đáy nước.

Giáp xác màu đồng cổ của con cua to lớn chợt biến thành một mảng đỏ đậm, giọng của hãn cũng đã đổi tông.

Chương 956: Tứ Thủy Hà Bá

Nước lũ sôi trào, trong không khí phiêu đảng một hương vị ngon dị thường.

Thủy tộc tiểu yêu đếm không xuể bị Man Man đun chín, thủy tộc lấy ngàn vạn để tính hóa thành một nồi canh đậm đà, hương vị đó làm Vũ Mục cách đó không xa chảy nước miếng. Cơ Hạo xa xa liếc hắt một cái, thằng cha này hai mắt xám ngắt, nhìn chăm chăm một mảng nước sôi kia, trông mắt cũng không thể nhúc nhích nữa.

Con cua to lớn kia liên tục gào hét giận dữ. Man Man ra tay cực ác, tiểu yêu dưới trướng hắt trừ các thủy tộc cấp bậc Đại Vu trở lên, kẻ khác đều bị đun nát bét, điều này làm hắt phần nộ đến cực điểm.

“Chết!” Cách mấy chục dặm, con cua to lớn hung hăng vung lên hai cái càng to, hai thanh đại chùy mang theo các đạo lôi quang hướng Cơ Hạo đập xuống.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, chân đạp kim quang lao ra, tay phải Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, tay trái Cửu Dương Qua, hai kiện chí bảo kéo theo hai cột sáng màu vàng, hung hăng bổ vào trên hai thanh đại chùy.

Con cua lớn này khí tức mạnh mẽ, thực lực rất mạnh, thậm chí mơ hồ vượt qua tiêu chuẩn Vu Đế đỉnh phong, nhưng hai thanh đại chùy này của hắt lại chỉ là ngũ kim hợp kim bình thường, dùng phương pháp không biết tên trộn bừa với nhau chế thành.

Thần thức Cơ Hạo đảo qua hai thanh đại chùy đường kính mấy trượng này, trong đầu chùy khắp nơi đều là bọt khí cùng khe hở, còn có rất nhiều vỏ sò, cát... các tạp chất chưa khu trừ sạch sẽ. Tuy trên chùy cũng thêm vào một ít yêu văn phù lục cường đại, ở trong mắt Cơ Hạo, hai thanh đại chùy này cũng không khác gì rác rưởi.

‘Thùng thùng’ hai tiếng nổ vang, hai thanh đại chùy bị chấn vỡ, vô số mảnh

sắt nhỏ bé phun ra, từng đạo lôi quang từ trên đầu chùy bắn ra, đập bừa bỗ loạn vào trên người Cơ Hạo.

Cửu Dương Vô Cấu Y nổi lên các tia sáng vàng, lôi quang còn chưa thể tới gần Cơ Hạo may mắn, đã bị ánh sáng vàng hóa thành hư ảo.

Con cua to lớn rất rõ ràng đã ngấn ngờ, hai con mắt dạng cây gậy phập phồng lên xuống một trận, hần đột nhiên hú lên quái dị, há mồm bắn vút ra một mũi tên nước màu bạc trắng.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai. Món đồ chơi nhìn như mũi tên nước, thế mà lại là điện quang cực kỳ tinh thuần biến thành. Con cua to lớn này thiên phú thần thông rất bất phàm, hần đem thiên lôi tinh luyện thành điện tương sền sệt như nước, tích trữ ở trong cơ thể.

Giờ phút này điện tương phun ra, Cơ Hạo cũng không trốn tránh, mặc cho điện tương đó hắt đầy đầu đầy mặt mình.

Vô số điện quang nhảy nhót hỗn loạn ở trên người Cơ Hạo. Nhưng chín vầng mặt trời chói chang của Cửu Dương Vô Cấu Y đảo qua, ánh vàng huy hoàng hướng bốn phía càn quét, toàn bộ dòng điện nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Tay trái Cơ Hạo dùng hết toàn lực vung về phía trước, Cửu Dương Qua kéo theo một ánh vàng lao vút ra ngoài.

Con cua lớn rít lên liên tục, hai cái càng to liên tục vung, một lại một bức tường nước dày cả dặm từ trong nước lũ trôi lên, hơi nước quay cuồng chắn trước Cửu Dương Qua. Nhưng Cửu Dương Qua uy lực cỡ nào, từng bức tường nước không ngừng bị phá vỡ, Cửu Dương Qua không ngừng hướng con cua to lớn tới gần.

Mắt thấy Cửu Dương Qua cách con cua to lớn còn có khoảng cách không đến trăm trượng, trong một mảng lớn sóng nước sôi trào phía sau con cua to lớn lóe ra ánh đỏ, một trăm lẻ tám viên Hỏa Long Châu Man Man đánh ra nối đuôi nhau bay ra, mang theo tiếng xé gió chói tai hung hăng nện ở trên mai của con cua to

lớn.

Một chuỗi tiếng đánh dày đặc truyền đến, Hỏa Long Châu dựa vào thể lửa đốt người, bản thân thì lại không nặng nề thế nào, lực đạo nện xuống cũng không mạnh mẽ thế nào. Một trăm lẻ tám viên Hỏa Long Châu nối liền nện xuống, cũng chỉ khiến thân thể con cua to lớn loạng choạng.

Nhưng mỗi một viên Hỏa Long Châu đều đem một đạo địa hỏa độc điểm đáng sợ rót vào trong cơ thể con cua lớn, con cua lớn mở mồm ra, trong mồm hẳn không phun bong bóng nữa, mà là không ngừng phun ra các ánh lửa màu đỏ.

Trong không khí bắt đầu có một hương vị của nấu cực kỳ ngon tản ra.

Con cua to lớn đau đến mức ngửa mặt lên trời rít chói tai, nhưng trong mồm nó không ngừng phun ra mảng lớn ánh lửa, lại một chút thanh âm cũng không truyền ra được.

Cửu Dương Qua kéo theo một tiếng xé gió chói tai, hung hăng từ chính giữa thân thể con cua to lớn xuyên qua. Cơ Hạo kịp thời đánh một cái pháp ấn, quát một tiếng trầm thấp ‘Bạo’. Cửu Dương Qua ở trong cơ thể con cua to xác chặt bùng nổ. Từng mảng thái dương tinh hỏa sền sệt phun ra, vô số ánh lửa từ trong khe hở mai con cua to lớn phun ra, các dải lửa màu vàng bám vào trên thân con cua to lớn, đem nó bao bọc hết ở bên trong.

Con cua to xác này thực lực cực kỳ kinh người, một thân giáp xác cũng không biết đã rèn luyện bao nhiêu năm, quả nhiên chắc chắn dị thường.

Ngắn ngủn thời gian mười mấy nhịp thở, máu thịt trong mai con cua to xác đều bị thái dương tinh hỏa đốt sạch sẽ, chỉ có một thân giáp xác này của nó bảo lưu lại đầy đủ. Hơn nữa bởi vì thái dương tinh hỏa nung khô, giáp xác của con cua to lớn này trở nên long lanh trong suốt, quả thực như dùng lưu ly màu đồng cổ đúc thành.

Nhưng thái dương tinh hỏa dù sao cũng là thái dương tinh hỏa, lửa màu vàng

sên sệt bám vào trên giáp xác con cua to lớn không ngừng thiêu đốt, mắt thấy mép giáp xác đã có dấu hiệu hòa tan. Cơ Hạo chỉ tay, đem Cửu Dương Qua cùng thái dương tinh hỏa thu hết về.

“Bảo bối tốt!” Cơ Hạo còn chưa kịp thu hồi mai con cua thật lớn này, Vũ Mục đã chảy nước miếng chạy vội tới, một tay đem xác con cua này thu lại: “Bảo bối này mùi vị thơm đậm đà, về sau lấy để nấu canh loãng, đó là tài liệu không còn gì tốt hơn.”

Cơ Hạo ngần ngừ, khóe miệng giật giật, nhìn vẻ mặt khát khao kia của Vũ Mục, hắn không hé răng nữa.

Giáp xác con cua to lớn này, ngay cả thái dương tinh hỏa nung cũng có thể thừa nhận một lúc, đối làm bất cứ một người nào, đều sẽ nghĩ cách đem nó rèn thành một bộ cực phẩm giáp trụ nhỉ? Cái này ít nhất cũng là vu bảo cấp độ Vu Đế đỉnh phong, có thể đem làm đồ gia truyền của một bộ tộc lớn!

Vũ Mục người, đem hắn coi là tài liệu nấu canh!

“Đồ ham ăn!” Cơ Hạo thấp giọng mắng một câu, Vũ Mục thì hài lòng vừa ý đập sóng nước chạy tới chạy lui, đem đám lươn dài bảy tám trượng, cá chạch dài hơn một trượng, chim bìm bịp to bằng thùng xe, ốc đồng cỡ vại nước... các thủy tộc tiểu yêu thu hồi vô số.

Những kẻ thành tinh này, thịt trên người được thiên địa linh khí tẩm bổ, mùi vị ngon hơn nhiều so với thủy tộc bình thường. Lấy thủ đoạn của Vũ Mục, mấy thứ này cầm về Nghiêu Sơn thành, khẳng định lại là vô số món ngon mỹ vị.

Nghĩ đến thủ đoạn nấu nướng quái dị nhưng mà mỹ vị vô cùng của Vũ Mục, Cơ Hạo cũng không khỏi nuốt nước miếng một cái.

“Cơ Hạo cẩn thận!” Cơ Hạo đang thăm mắng mình không có tương lai, phía sau truyền đến tiếng kinh hô của Thiếu Ti, đồng thời một tiếng xé gió truyền đến, trường mâu trong tay Thiếu Ti xé rách hư không, lập tức từ trên vai Cơ Hạo

xẹt qua, hung hăng hướng bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt Cơ Hạo bắn tới.

Bóng người nọ bao phủ ở trong một tầng hơi nước mờ mờ, tay trái hắn nắm một thanh hắc cương kiếm, đang hướng mặt Cơ Hạo bổ xuống một kiếm. Bỗng chợt trường mâu của Thiếu Ti ném tới, bóng người hừ khẽ một tiếng, hắc cương kiếm ở tay trái vấy, vừa vịn trúng đầu trường mâu.

‘Keng’ một tiếng vang lớn, trường mâu Thiếu Ti dốc hết toàn lực ném ra bị một kiếm đánh bay, trường mâu mang theo tiếng xé gió chói tai lao vút lên trời, trong chớp mắt bay không còn thấy bóng dáng.

Cơ Hạo lui về phía sau, bóng người nọ hướng phía trước mạnh mẽ áp sát một bước, lại một kiếm hướng trái tim Cơ Hạo đâm xuống.

Phía sau, tiếng rống giận dữ của Diêu Mãnh từ xa xa truyền đến: “Tứ Thủy Hà Bá, ngươi và thành Tứ Thủy của ta nhiều thế hệ giao hảo! Ngươi làm cái gì vậy?”

Chương 957: Kịch Chiến Hà Bá

Trường kiếm trong tay Cơ Hạo hất ngang, ánh sáng vàng bốc lên, chặn trước hắc cương kiếm.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, trên thân hắc cương kiếm bốc lên một mảng lớn khí lạnh, ánh sáng trắng khí lạnh lóa mắt người ta, đối làm người thường hai mắt sớm đã như mù không thể nhìn được, nhưng trong ba con mắt của Cơ Hạo phun ánh sáng vàng, xuyên thấu ánh sáng trắng với khí lạnh, thấy rõ mặt mũi Tứ Thủy Hà Bá.

‘Đinh đương’ một tiếng, hai thanh trường kiếm va chạm mạnh với nhau.

Trên lưỡi Cửu Dương Đãng Ma Kiếm từng tầng ánh sáng vàng dập dờn như sóng nước, không ngừng hướng trên thân hắc cương kiếm ăn mòn. Trên thân hắc cương kiếm cũng là từng mảng khí lạnh màu trắng như tuyết rơi ùn ùn hạ xuống, không ngừng va chạm với ánh sáng vàng.

Khí lạnh ánh sáng vàng ma sát va chạm lẫn nhau, tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai.

Trong nháy mắt tiếp theo một lực lượng khổng lồ ập tới, cổ tay Cơ Hạo chấn động một trận, thân hình chộp lên, không chịu khống chế lui về phía sau mấy chục bước.

Tứ Thủy Hà Bá mặt trắng không râu, mặt gầy gầy, thân thể cao gầy bọc một tầng hơi nước mờ mờ màu đen, tay phải nhoáng lên một cái, nắm một thanh hắc cương phủ (rìu thép đen) tạo hình kỳ dị, hai tay dang ra như một con quạ đen lướt qua hư không, vô thanh vô tức hướng Cơ Hạo đánh tới.

Kiếm ở tay trái điểm, đâm, bổ, tước, kéo theo từng tầng lớp lớp hàn quang như tuyết lớn tung bay, rìu tay phải bổ chém, từng cơn sóng đục màu đen gào thét ập tới. Tứ Thủy Hà Bá chiến kỹ thuần thực, kỹ xảo tinh xảo, thân hình như

gió vây quanh Cơ Hạo cấp tốc xoay, trong mỗi một nháy mắt đều có mấy ngàn đạo hàn quang đâm về phía chỗ trí mạng yếu hại ở toàn thân Cơ Hạo.

Cơ Hạo chân đạp Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, Cửu Dương Đãng Ma Kiếm trong tay không nhanh không chậm che trái chẵn phải. Động tác của hắn nhìn như thông thả, lại chất chứa thiên cơ huyền diệu, mặc cho Tứ Thủy Hà Bá công kích như bão tố không ngừng ập tới, trường kiếm trong tay Cơ Hạo luôn có thể vừa vận ngăn trở đối phương công kích.

Làm Cơ Hạo chấn động là, Tứ Thủy Hà Bá lực lượng cực mạnh, thậm chí so với Cơ Hạo bây giờ còn mạnh hơn một phần. Mỗi lần binh khí trong tay bọn họ va chạm lẫn nhau, luôn có thể chấn động làm xương khớp toàn thân Cơ Hạo chấn động bủn rủn, mười phần khí lực nhiều nhất có thể sử dụng ra bảy tám phần.

“Tứ Thủy Hà Bá, người cũng là thiên địa chính thần, vì sao cùng nhau làm loạn với bọn thủy yêu kia?” Cơ Hạo vừa ngăn cản Tứ Thủy Hà Bá công kích, vừa quát lớn.

“Thiên địa chính thần? Thiên đình cũng đã suy bại, thiên địa chính thần do thiên đình sắc phong còn giá trị gì?” Trong đôi mắt Tứ Thủy Hà Bá thủy quang dâng trào, thần quang màu đen hóa thành từng cây chùy bằng không ngừng hướng toàn thân Cơ Hạo đánh xuống. Hắn lớn tiếng quát: “Cộng Công đại nhân nếu thành thiên đế, ức vạn sinh linh đều là con dân của hắn, ta Tứ Thủy Hà Bá này, hắc hắc!”

Cửu Dương Vô Cấu Y phát ra một mảng lớn ánh sáng vàng, bằng trùy trong mắt Tứ Thủy Hà Bá phun ra bị nhiệt lực của ánh sáng vàng làm tan rã, hóa thành một chút hơi nước theo gió tiêu tán. Nghe xong hắn nói, nhìn thấy trong mắt hắn không chút nào che dấu ngọn lửa dã tâm, Cơ Hạo không nói một lời, yên lặng bắt đầu tích tụ lực lượng.

Xa xa, Diêu Mãnh nhìn Tứ Thủy Hà Bá lớn tiếng hét giận dữ: “Tứ Thủy Hà

Bá, người nói, người nói, người cùng thành Tứ Thủy của ta nhiều thế hệ giao hảo...”

Tứ Thủy Hà Bá hướng về Cơ Hạo mãnh công mấy chục chiêu, liếc xéo Diêu Mãnh một cái, lạnh nhạt nói: “Ta chính là Tứ Thủy Hà Bá, thời thượng cổ, toàn bộ nhân tộc quanh Tứ Thủy mặc cho ta ra roi, mỗi người đều không khác gì nô lệ của ta.”

“Thiên đình suy bại, nhân tộc các người quật khởi, bốn mùa thời tiết không còn cung phụng. Năm mới luân phiên không còn cung phụng, ngày thường rượu ngon huyết thực cũng không còn cung phụng.”

“Nếu trời hạn hán, thành Tứ Thủy người một phần công văn xuống, ta cần gọi mây làm mưa, giảm bớt nạn hạn hán cho các người.”

“Nếu là nước lũ, thành Tứ Thủy người đưa tới một phần dụ lệnh, ta phải mở cống, tiêu trừ nước lũ cho các người.”

“Ta đường đường Tứ Thủy Hà Bá, thời thượng cổ đối với nhân tộc các người muốn gì được nấy. Hiện nay, ta lại thành nô bộc của nhân tộc các người! Nhiều thế hệ giao hảo? Chẳng qua là ta bị các đời Tứ Bá của thành Tứ Thủy các người nô dịch ra roi mà thôi.”

“Diêu Mãnh. Ta đã tự mình dẫn người, diệt cả thành Tứ Thủy của người!” Tứ Thủy Hà Bá lạnh lùng nói: “Diệt thành Tứ Thủy người, oán hận của ta những năm qua mới ít nhiều tiêu tán một chút, người đừng nói với ta những lời ngu xuẩn nhiều thế hệ giao hảo!”

Thân thể Diêu Mãnh loạn choạng, hai con mắt biến thành một mảng đỏ bừng tức giận nhìn Tứ Thủy Hà Bá.

Thằng cha này, thật sự đã diệt thành Tứ Thủy?

Lúc con của to lớn kia kêu gào như vậy, Diêu Mãnh còn ôm ý tưởng vạn

nhất, nhưng hiện tại Tứ Thủy Hà Bá thế mà cũng nói như vậy!

Cư trú trong thành Tứ Thủy, đều là tộc nhân thân quyến của Diêu Mãnh, là huyết mạch thân tộc phụ tộc cùng mẫu tộc của Diêu Mãnh, thúc bá di nương của hắn, huynh đệ tỷ muội của hắn, toàn bộ thân quyến của hắn đều ở trong thành Tứ Thủy.

“Tứ Thủy Hà Bá, ta giết ngươi!” Diêu Mãnh hét một tiếng giận dữ, hắn vung Phá Lãng Phủ, chân đạp một đám mây trôi hướng Cơ Hạo bên này điên cuồng lao tới.

Nhưng Diêu Mãnh vừa mới bay ra mười mấy dặm, trong nước lũ phía dưới hai cái xúc tu to lớn dài đến nghìn trượng gào thét cuốn ra, như hai cái roi dài hung hăng hướng Diêu Mãnh đập tới. Diêu Mãnh không kịp né tránh, bị hai cái xúc tu đó một đòn đánh bay, tiếng gãy xương đáng sợ không dứt bên tai, Diêu Mãnh bị đánh cho hộc đầy máu.

Một con bạch tuộc to lớn dài hơn ba ngàn trượng vung xúc tu thật dài, phun hơi nước từ trong nước lũ chậm rãi thò đầu ra.

Con bạch tuộc to lớn này khí tức khổng lồ kinh người, nó vừa xuất hiện đã có một mảng lớn mây nước ngưng tụ ở đỉnh đầu nó, càng có lôi quang dày đặc không ngừng từ trong mây nước phun ra. Thực lực đại gia hỏa này, so với con cua to lớn vừa nãy còn mạnh hơn mấy lần!

Hơn nữa trong yêu tộc, thể tích lớn nhỏ thường thường đại biểu cho lực lượng bản thể của bọn chúng, bạch tuộc to lớn dài ba ngàn trượng, lực lượng thân thể hắn tuyệt đối không phải chiến sĩ nhân tộc cấp Vu Đế có thể đánh đồng!

“Nghieu Bá Cơ Hạo, ăn của ta một chiêu nữa!”

Lực chú ý của Cơ Hạo cũng bị con bạch tuộc to lớn này hấp dẫn, không khỏi mất tập trung một chút.

Tứ Thủy Hà Bá bắt lấy cơ hội này, đột nhiên hét to một tiếng, hắc tay trái hắc cương kiếm, tay phải hắc cương phủ đột nhiên rời tay bay ra, cả mảng lớn khí lạnh ngưng tụ thành lưỡi đao giống như tuyết rơi hướng Cơ Hạo chém hỗn loạn xuống. Tứ Thủy Hà Bá vung đôi tay lên, một cây roi dài tối như mực đột ngột xuất hiện ở trong tay hắc, hai tay hắc run lên, cây roi ban đầu dài một trượng hai thước gào thét kéo dài tới mấy ngàn trượng, kéo theo sóng nước ngập trời hướng vào đầu Cơ Hạo nện xuống.

Cơ Hạo kêu một tiếng quái dị, thân thể nhoáng lên một cái muốn né tránh, nhưng cái roi dài kia kéo theo sóng nước giống như đá nam châm, để lại trong hư không vô số lốc xoáy vô hình hấp thụ thân thể hắc. Thời gian thân thể Cơ Hạo bị kiềm hãm, cây roi dài đã hung hăng bổ vào trên thân hắc.

Bàn Hi Thần Kính vang lên ‘Ông’ một tiếng, một mảng thần quang âm u màu đen vòng quanh thân thể Cơ Hạo lóe lên.

Cái roi dài màu đen chọt từ đỉnh đầu Cơ Hạo biến mất, trong nháy mắt tiếp theo chọt nghe con bạch tuộc quái to lớn kia trên mặt nước rú thảm một tiếng, cây roi dài của Tứ Thủy Hà Bá hung hăng vụt ở trên đầu con bạch tuộc to lớn, bạch tuộc to lớn không kịp trở tay đầu bị bổ ra một vết nứt dài trăm trượng, sâu mười mấy trượng.

Lượng lớn huyết tương màu xanh thẫm không ngừng từ vết thương trên đầu phun ra, con bạch tuộc lớn đau đến mức kêu ‘Ngao ngao’ thảm thiết, đột nhiên điên cuồng tru lên:

“Tứ Thủy Hà Bá, ta – đệch – mẹ - người! Người là cố ý! Người nhất định là cố ý! Ta chỉ là ở thành Tứ Thủy ăn mấy người! Người cố ý hạ độc thủ đối với ta! Ta muốn đi tìm Hà Bá phân biệt đúng sai!”

Tứ Thủy Hà Bá ngẩn ngơ, hắc nhìn nhìn Cơ Hạo nét cười đầy trên mặt, hỗn hển quát to một tiếng.

Chương 958: Kiếm Trảm Hà Bá

Tứ Thủy Hà Bá và bạch tuộc quái to lớn kêu gào mắng nhau, nhưng tay không ngừng chút nào.

Một thân một quái gào rống, đồng thời hướng Cơ Hạo xuống tay độc ác.

Hắc cương kiếm, hắc cương phủ mang theo khí lạnh ngập trời nhằm vào Cơ Hạo chém bừa một trận, cây roi dài sóng nước lượn lờ cuốn lên tầng tầng sóng lớn đổ ập xuống, càng có mấy chục xúc tu dài đến nghìn trượng của bạch tuộc quái to lớn từ bốn phương tám hướng quần quanh lên, đem Cơ Hạo vây chặt như nênm cối.

Khóe mắt Cơ Hạo giật giật, vừa ngăn cản Tứ Thủy Hà Bá công kích, vừa hướng tới bạch tuộc quái to lớn kêu to: “Bạch tuộc không phải chỉ có tám cái xúc tu? Người nhiều xúc tu như vậy, đúng là chơi xấu!”

Nửa đầu của đại bạch tuộc quái nổi trên mặt nước, trên cái đầu to như quả núi mấy chục con mắt màu xanh lục rạng rỡ sáng lên. Nó nhìn chằm chằm Cơ Hạo cười lạnh nói: “Tám xúc tu? Đại gia ta khổ tu ba vạn năm, thì có thể sinh ra thêm một cái xúc tu, người đếm xem đại gia ta nơi này có bao nhiêu xúc tu, liền biết đại gia ta có bao nhiêu năm đạo hạnh!”

Cơ Hạo nhìn mấy chục xúc tu ở bốn phương tám hướng, không khỏi méo miệng.

Gia hỏa này ba vạn năm mới sinh ra thêm một xúc tu, nhiều xúc tu như vậy, nó chẳng phải là khổ tu hơn trăm vạn năm? Tuy không thể nào so sánh với các hồng hoang cự thú, nhưng trăm vạn năm đạo hạnh, coi như là một phương cự yêu!

Những cái xúc tu giống như bão táp, mang theo tiếng xé gió chói tai hướng Cơ Hạo đập bừa. Những cái xúc tu này lực đạo cực kỳ cường mãnh, nhưng tốc

độ đại bạch tuộc quái lại có chút chậm, Cơ Hạo ở trong hư ảnh xúc tu như núi thích ý triển khai Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, mặc cho đại bạch tuộc vụt bừa, nhưng mãi không chạm được nửa cọng lông của hắn.

Ổn định tâm thần, tay trái Cơ Hạo kết kiếm chỉ, Cửu Dương Qua theo kiếm chỉ chỉ huy, hóa thành một tia sáng vàng vòng quanh thân thể không ngừng xoay quanh bay múa, cầu vòng màu vàng dài trăm trượng cùng hắc cương kiếm, hắc cương phủ không ngừng va chạm lẫn nhau, tất cả hàn khí một kiếm, một rìu phát ra đều bị Cửu Dương Qua hòa tan, không có một chút nào có thể chạm tới thân thể Cơ Hạo.

Cửu Dương Qua là chí bảo hư ảnh tự mình giúp Cơ Hạo đúc, cũng là vật tiên thiên, theo lý thuyết binh khí tầm thường khẽ chạm hoặc là bị đập gãy, hoặc là bị hòa tan.

Nhưng trên một rìu một kiếm này của Tứ Thủy Hà Bá mơ hồ có thiên địa uy áp khổng lồ tiết ra, khi va chạm với Cửu Dương Qua vang lên ‘Đinh đương’, lấy sự sắc bén của Cửu Dương Qua, cũng không thể lưu lại ở bên trên chút dấu vết nào.

Cơ Hạo vung Cửu Dương Đãng Ma Kiếm, đem kiếm chiêu Vũ Dư đạo nhân truyền thụ chậm rãi thi triển ra, vài lần kiếm thế của hắn đột biến, bảo kiếm kéo theo cầu vòng màu vàng, bổ mạnh vào trên kiếm, rìu của Tứ Thủy Hà Bá.

Nhưng lấy sự sắc bén của Cửu Dương Đãng Ma Kiếm, mỗi lần đều chỉ có thể để lại ở trên kiếm, rìu một dấu vết bé nhỏ không đáng kể, theo thời gian trôi đi, dấu vết nhỏ bé lưu lại cũng đang không ngừng tự khép lại, không bao lâu đã khôi phục như lúc ban đầu.

Mà cây roi dài trong tay Tứ Thủy Hà Bá càng thêm khó chơi, một cây roi dài giống như vật còn sống, căn bản không cần Tứ Thủy Hà Bá thúc dục, đã mang theo vô số cơn sóng to đổ ập xuống.

Lực hút vô hình giống như lốc xoáy tràn đầy hư không, thân thể Cơ Hạo bị

hút lắc đông lắc tây, vài lần cái roi dài quật ở trên người Cơ Hạo, nhưng đều bị Bàn Hi Thần Kính đem nó dịch chuyển đi, cái roi dài kéo theo sóng gió động trời đánh bừa vào trong thủy quân do Tứ Thủy Hà Bá mang đến, vô số thủy tộc tiểu yêu bị đánh tan xương nát thịt, trong nước lũ từng mảng lớn máu nhộn nhạo lan ra, thoát nhìn rất thê lương.

Cơ Hạo xem xét chuẩn khe hở, Cửu Dương Đăng Ma Kiếm vài lần cắt ở trên cái roi dài của Tứ Thủy Hà Bá.

Cái roi dài tinh tế tùy tay mà đứt. Nhưng trường tiên vừa mới đứt, liền lập tức một lần nữa sinh trường ra, mặc cho Cơ Hạo chặt đứt cái roi dài bao nhiêu lần, cái roi này từ đầu tới cuối không có bất cứ sự biến hóa nào, tiếp tục không ngừng mang theo sóng lớn ngập trời vụt bừa.

“Bảo bối tốt, thật là bảo bối tốt!” Cơ Hạo nhìn một rìu, một kiếm, một cái roi dài trong tay Tứ Thủy Hà Bá không ngừng tán thưởng. Có thể ngăn cản uy lực của Cửu Dương Qua và Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, cho dù Cơ Hạo cũng chưa thể thúc giục uy năng lớn nhất của hai kiện chí bảo, ba món binh khí này cũng rất bất phàm rồi.

Tứ Thủy Hà Bá cười lên ‘ha ha’, hẳn không phải không đặc ý thổi phồng nói: “Nghe đâu, binh khí trong tay ngươi là tiên thiên chí bảo? Đáng tiếc, đáng tiếc. Tiên thiên chí bảo cũng không làm gì được thiên phong thần khí của ta Tứ Thủy Hà Bá này!”

Tứ Thủy Hà Bá vừa đánh bừa đối với Cơ Hạo, vừa đặc ý đem lai lịch của thiên phong thần khí nói ra.

Cái gọi là thiên phong thần khí, chính là khi thượng cổ thiên đình sắc phong thiên địa sơn xuyên, chư phương chính thần, thiên địa tự nhiên ngưng tụ chính thần thần khí. Loại thiên phong thần khí này mơ hồ nối liền với thiên địa vận thế của toàn bộ Bàn Cổ thế giới, tuy không phải tiên thiên chi vật, uy lực cũng không to lớn như tiên thiên chí bảo, nhưng chỉ có một chỗ tốt đó là —— không

thể phá vỡ!

Các thiên phong thần khí này đều khí số tương liên với thiên đình, nối liền với lãnh địa đối ứng thần chức của bản thân thiên địa chính thần.

Ví dụ như nói một riu, một kiếm trong tay Tứ Thủy Hà Bá, Cơ Hạo muốn phá hủy bọn nó, nhất định phải đánh vỡ thiên đình, sau đó đem toàn bộ con sông, dòng suối, hồ nước, hồ sâu lớn nhỏ toàn bộ lưu vực Tứ Thủy bốc hơi hết, một riu, một kiếm này mới có thể bị phá hủy triệt để.

Về phần cái roi dài kia trong tay hắn, rõ ràng chính là hà linh của Tứ Thủy hà hiển hóa!

Cơ Hạo trừ phi có thể một lần đem toàn bộ thủy vực lưu vực Tứ Thủy hà không còn một giọt nước, nếu không cái roi dài này cũng là không thể phá vỡ, căn bản không có khả năng bị hủy.

Một riu, một kiếm này uy lực cũng chỉ thường thôi, chẳng qua có thể phóng ra hàn khí như lưỡi đao công kích kẻ địch, uy lực khác biệt không quá lớn với thiên địa thần binh bình thường. Nhưng cái roi dài kia lại là hà linh của Tứ Thủy hà ngưng tụ thành, theo chiến đấu duy trì, nó có thể dần dần điều động lực lượng toàn bộ con sông của toàn bộ lưu vực Tứ Thủy hà công kích kẻ địch.

Tứ Thủy hà kéo dài mấy ức dặm, sông lớn nhỏ trong đại lưu vực lấy hàng trăm vạn để tính, nước những con sông đó một khi tụ tập lại với nhau, lực lượng đó cho dù là đỉnh phong Vu Đế cũng không thể thừa nhận. Một roi tùy tay của Tứ Thủy Hà Bá, cũng có thể làm bị thương nặng thậm chí chém giết đỉnh phong Vu Đế!

Đây là chỗ lợi hại của thiên địa chính thần!

Bọn họ là thần linh thiên đình sắc phong, bọn họ căn bản không cần hao phí chút lực lượng nào của bản thân, chỉ cần dựa vào thần chức thiên đình sắc phong, đã có thể điều động thiên địa cự lực thần chức đối ứng có được trong

lãnh địa của hắn!

Cơ Hạo không phải đang chiến đấu với một Tứ Thủy Hà Bá, hắn là đang tác chiến với toàn bộ con sông lớn nhỏ lưu vực Tứ Thủy hà!

Tiếng nổ lớn ‘Rầm rầm’ kéo dài không dứt, cái roi dài kéo theo mấy trăm cơn sóng to như con rồng màu trắng đánh ở trên người Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười một tiếng quái dị, Bàn Hi Thần Kính lại rung động, sóng to như con rồng trắng mang theo tiếng xé gió đáng sợ, bắn hết đến trên thân đại bạch tuộc quái.

Đại bạch tuộc quái rú thảm một tiếng, mấy chục cái xúc tu bị mạnh mẽ chặt đứt hai mươi mấy cái, lượng lớn máu tươi từ chỗ xúc tu đứt phun ra, đại bạch tuộc quái đau đến mức xé tim xé phổi rú thảm: “Tứ Thủy Hà Bá, ta chưa từng chơi con – mẹ ngươi, ngươi sao phải đánh ta?”

Trong lòng Tứ Thủy Hà Bá ủ khuất một phen, Nghiêu Bá Cơ Hạo này sao lại khó đối phó như vậy chứ?

Đại bạch tuộc quái chửi ầm lên, nó há mồm, trong mồm một tia chớp màu lam như ẩn như hiện, nhìn phương hướng nó há mồm, nó thế mà là muốn dùng sấm sét này đi công kích Tứ Thủy Hà Bá!

Tứ Thủy Hà Bá tức giận, hắn đang muốn quát đại bạch tuộc quái, Cơ Hạo đột nhiên giơ Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, một kiếm bốn chiêu hợp nhất nổi lên một dải hồ quang màu vàng vi diệu, nhẹ nhàng hướng Tứ Thủy Hà Bá chém tới.

Cơ Hạo xuất kiếm như điện, Tứ Thủy Hà Bá còn chưa thấy rõ kiếm thế, Cửu Dương Đăng Ma Kiếm đã xuyên thấu hai tay hắn, hung hăng bổ trên ngực hắn.

Các đám thái dương tinh hỏa màu vàng quay quanh Tứ Thủy Hà Bá, lửa cháy lên, đem hắn đốt thành một ngọn lửa hình người.

Chương 959: Bắt Sống

Tứ Thủy Hà Bá khàn giọng mắng bừa bãi, vứt cái roi dài đi hai tay vồ loạn ở trên thân.

Trên bàn tay hắc thủy quay cuồng, bàn tay vồ ở trên người vang lên ‘Xẹt xẹt’, lượng lớn hậu thiên quý thủy chi tinh từ trong sóng nước quay cuồng ra, hóa thành các đám khí đen muốn dập tắt thái dương tinh hỏa ủa vào thân thể hắc.

Hai tay Cơ Hạo cầm chuỗi Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, dùng đủ sức lao vút đi về phía trước, trường kiếm kéo Tứ Thủy Hà Bá bay nhanh về phía sau, một đường bay ra xa mấy chục dặm, cứng rắn húc Tứ Thủy Hà Bá va vào trên một ngọn núi lớn.

Bảo kiếm không phát ra âm thanh nhập vào vách núi, đem Tứ Thủy Hà Bá đóng đinh ở bên trên.

Hai tay Cơ Hạo vung nhanh, vài đạo pháp ấn được vung ra, chín thái dương thần phù trên thân Cửu Dương Đăng Ma Kiếm xoay tròn bay múa, thái dương tinh hỏa càng thêm mãnh liệt, như thủy triều không ngừng rót vào thân thể Tứ Thủy Hà Bá.

Ở dưới sự khống chế tinh tế tỉ mỉ của Cơ Hạo, thái dương tinh hỏa chỉ vây quanh Tứ Thủy Hà Bá thiêu đốt không ngừng, khối vách núi hắc bị đóng đinh trên đó không tổn hao gì.

Tứ Thủy Hà Bá khàn giọng rú thảm, hắc từ trong Tứ Thủy hà điều động vô cùng vô tận thủy nguyên chi lực, hóa thành hậu thiên quý thủy tinh hoa bao bọc toàn thân, vắt hết toàn lực muốn đối kháng thái dương tinh hỏa. Nhưng thái dương tinh hỏa chính là ngọn lửa cực điểm thuần dương trong thiên địa, vền vền hậu thiên quý thủy chi tinh cứ sinh là diệt, vô luận hắc điều động bao nhiêu thủy nguyên chi lực trong Tứ Thủy hà, cũng không sao khiến thái dương tinh hỏa yếu bớt được chút nào.

Lửa điên cuồng thiêu đốt lực phủ ngũ tạng cùng tứ chi bách hải của Tứ Thủy Hà Bá, thân thể Tứ Thủy Hà Bá kịch liệt run rẩy, hân hàn giọng gào thét muốn từ trên thân Cửu Dương Đăng Ma Kiếm gãy ra. Nhưng chín thần phù trên thân Cửu Dương Đăng Ma Kiếm lóe lên, một lực hút khổng lồ gắt gao giam cầm thân thể hắn, mặc cho hắn gãy dựa như thế nào mà mãi không thể thoát khỏi.

Cơ Hạo đứng ở trên một cột sáng màu vàng, lạnh lùng nhìn Tứ Thủy Hà Bá gào thét.

Không hổ là thiên địa chính thần do thượng cổ thiên đình sắc phong, trong tứ chi bách hải và lực phủ ngũ tạng của Tứ Thủy Hà Bá có một đạo tiên thiên nhâm thủy chi lực cực kỳ ngưng trọng ngưng thực bảo hộ, càng có một khí tức uy nghiêm khiến Cơ Hạo cũng mơ hồ cảm thấy áp lực ẩn giấu.

Tiên thiên nhâm thủy khí làm lực sát thương rơi của thái dương tinh hỏa giảm xuống không ít, phối hợp khí tức thiên địa uy nghiêm kia áp chế, thân thể Tứ Thủy Hà Bá bị luyện hóa từng chút một, nhưng chưa bị luyện thành tro bụi trong nháy mắt.

Nhưng chính là sự thông thả luyện hóa này, Tứ Thủy Hà Bá rõ ràng nhận thấy thân thể của mình đang thu nhỏ lại từng chút một, khí tức khủng bố trên thân Cửu Dương Đăng Ma Kiếm tản mát ra làm Tứ Thủy Hà Bá tuyệt vọng, hân kinh sợ hãi nộ đan xen nhìn Cơ Hạo, há mồm phun ra một mảng lớn ánh lửa.

Thái dương tinh hỏa đã đốt hồng dây thanh quản của Tứ Thủy Hà Bá, thanh âm hắn trở nên cực kỳ cổ quái.

“Nghieu Bá Cơ Hạo! Người dám giết chết thiên địa chính thần, trời cũng sẽ không tha cho người! Người giết ta, tổn hại âm đức, về sau người mọi việc không thuận! Người giết ta, là gây tai họa cho tất cả mọi người của Nghieu Sơn lĩnh người!”

“Không ai dám đánh giết thiên địa chính thần! Không ai!”

Cơ Hạo chấp tay sau lưng, nhìn Tứ Thủy Hà Bá khàn giọng gào rú, cười khinh miệt.

“Tồn hại âm đức? Các người dám nhắc lên sóng gió động trời diệt thành trì của người ta, giết người vô số, người cũng xứng nói hai chữ âm đức này với ta?”

“Không ai dám đánh giết thiên địa chính thần? Có lẽ thế, có lẽ trước kia không ai dám giết, ta dám!”

Cơ Hạo rút Cửu Dương Qua, hung hăng đâm ra một thương, xuyên thủng ngực phải Tứ Thủy Hà Bá.

Lại là cả mảng lớn thái dương tinh hỏa rót vào thân thể Tứ Thủy Hà Bá, thiêu đốt làm từng cái lỗ chân lông ở toàn thân hắt đều có ngọn lửa tinh tế màu vàng phun ra, thiêu đốt thân thể hắt cũng bày biện trạng thái bán trong suốt quái dị màu vàng.

Cơ Hạo trường lớn Thái Dương Đạo Mâu ở mi tâm, một luồng đại nhật chi quang huy hoàng xuyên thấu thân thể Tứ Thủy Hà Bá, nhìn thấu góc bí ẩn nhất trong cơ thể hắt.

Xuyên thấu thân thể hắt, có thể nhìn thấy sâu trong thân thể hắt, có các tia nhâm thủy chi khí lưu chuyển không ngớt, đau khổ ngăn cản thái dương tinh hỏa ăn mòn. Ở chỗ cực sâu trong trái tim hắt, có một thần phù màu trắng hình dạng như dòng sông lớn không ngừng phun ra thần quang màu trắng. Nơi các đợt thần quang màu trắng đi qua, thái dương tinh hỏa thể mà mơ hồ có tư thế bị bức lui.

Cơ Hạo nheo mắt, thần phù màu trắng này, hắt chính là thần chức thần phù Tứ Thủy Hà Bá thụ phong thiên địa chính thần, thiên đình, hoặc là nói thiên địa ý chí ngưng tụ thành ở trong cơ thể hắt!

Thần chức thần phù này nhận thiên địa bảo vệ, tương đương một hộ thân chí bảo, có thể giúp Tứ Thủy Hà Bá tiêu tai giải nạn, ngăn cản các loại pháp thuật thần thông. Đây càng là sự chứng minh nào đó trên thân phận, chứng minh Tứ

Thủy Hà Bá được thiên đình, cũng chính là thiên địa ý chí bảo hộ, nếu có ai công phá thần phù kia, đánh chết Tứ Thủy Hà Bá, như vậy sẽ chịu thiên đình trừng phạt!

Tuy giờ đây thượng cổ thiên đình suy bại, nếu có ai đánh chết thiên địa chính thần thiên đình năm đó sắc phong, thiên đình cũng bất lực đánh xuống sự trừng phạt.

Nhưng thiên địa chính thần càng nhận được thiên địa ý chí bảo hộ, lời Tứ Thủy Hà Bá nói cũng thực sự không sai, nếu người thường đánh chết hắc, công phá thần phù này, nhất định sẽ có thiên tai xuống, thiên địa ý chí cũng sẽ chủ động ra tay khiển trách người đánh chết hắc.

“Vậy thì sao?” Cơ Hạo nhìn Tứ Thủy Hà Bá cất tiếng cười to, hắc cười rất cổ quái, cười đến mức Tứ Thủy Hà Bá sợ hãi dựng tóc gáy.

Búng ngón tay, Cơ Hạo thi triển ra một pháp thuật nhỏ Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, chợt nghe ‘Bốp’ một tiếng, trên người Cơ Hạo đột nhiên sáng lên thần quang hai màu đen vàng, chỉ thấy đỉnh đầu hắc một đám mây lành hai màu đen vàng phạm vi trăm mẫu xoay quanh bay múa, không ngừng có các tia huyền hoàng công đức khí cuốn ngược xuống, không ngừng tẩm bổ thân thể cùng đạo chủng nguyên thần của Cơ Hạo.

“Thiên địa công đức!” Tứ Thủy Hà Bá mở to mắt nhìn, mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nháy ra: “Hơn nữa, là... Vô lượng công đức! Người, người, người sao có thể, có thể có nhiều thiên địa công đức như vậy?”

“Người không phải nói, ta đánh chết người, sẽ tổn hại âm đức sao? Sẽ mang đến thiên tai cho Nghiêu Sơn linh sao?” Cơ Hạo trào phúng nhìn Tứ Thủy Hà Bá: “Nhưng ta đã đánh giết vô số dị tộc, ta ép Đế thị nhất tộc đầu hàng quy thuận nhân tộc, thêm gạch thêm ngói cho văn minh nhân tộc. Ta càng đã công phá Bàn Hi thế giới, khiến dân bản xứ Bàn Hi thế giới trở thành phụ thuộc nhân tộc Bàn Cổ thế giới ta, làm khí vận nhân tộc ta tiến một bước dài!”

Cơ Hạo vươn tay, vỗ mạnh vào mặt Tứ Thủy Hà Bá, nghiêng răng cười lạnh

nói: “Ta có vô lượng công đức của Bàn Cổ thế giới hộ thân, ta giết người vền vẹn ba năm tên thiên địa chính thần đã tính là gì?”

Tứ Thủy Hà Bá trầm mặc một lúc lâu, hắc cổ nén đau đớn do lửa đốt toàn thân khàn giọng tru lên: “Người cũng không giết nổi ta, thực lực của người không đủ, không đến cảnh giới Vu Thần, cho dù người cầm tiên thiên chí bảo, cũng đừng mơ giết nổi ta!”

Hắn nhìn Cơ Hạo cười lạnh nói: “Cho dù người đem thi thể của ta nghiền xương thành tro, có thiên địa ý chí thêm vào, ta vẫn có thể đúc lại thần thể!”

Cơ Hạo như bình tĩnh đại ngộ gật gật đầu: “Ồ, thiên địa ý chí thêm vào? Người là nói, thần phù nọ ẩn giấu trong trái tim người sao?”

Sắc mặt Tứ Thủy Hà Bá chợt trở nên cực kỳ cổ quái, hắc giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo: “Người nhìn thấy được?”

Cơ Hạo gật gật đầu, chỉ vào con mắt dựng thẳng ở mi tâm mình cười lạnh nói: “Người cảm thấy Thái Dương Đạo Mâu này của ta như thế nào?”

Tứ Thủy Hà Bá cứ như vậy treo ở trên bảo kiếm, bày ra một tư thế quỳ xuống tiêu chuẩn nhất, vẻ mặt hắc thâm nhìn Cơ Hạo, đau thương kêu lên: “Nghieu Bá đại nhân, tiểu thần chỉ là bị Cộng Công Thị tội nhân kia mê hoặc, bị ép bắt đắc dĩ mới làm ra việc làm ác bực này!”

“Ngài đại nhân đại lượng, tha cái mạng nhỏ của tiểu thần đi!”

Khóe miệng Cơ Hạo hung hăng co giật, nhìn nhìn Tứ Thủy Hà Bá, hung hăng quạt một bạt tai ở trên mặt hắn.

Chương 960: Xâu Nướng Bạch Tuộc

Tứ Thủy hà thần chủ động từ bỏ mọi sự chống cự, mặc cho Cơ Hạo bọc một tầng thái dương tinh hỏa bên ngoài thần phù màu trắng trong trái tim hắc.

Cơ Hạo tay bắt ấn quyết, pháp ấn biến hóa một phen, một tầng thái dương tinh hỏa này sáng bừng lên, ngưng tụ thành chín miếng thái dương thần lô nhỏ bám vào ở trên thần phù màu trắng. Hắc còn sợ Tứ Thủy Hà Bá có thần thông biến hóa có thể chạy thoát, lại đem Bàn Hi Thần Kính tế ra, một đạo thần quang âm u hướng thân thể hắc lóe loạn lên một phen, đem pháp lực toàn thân hắc hoàn toàn phong ấn.

Hắc cương kiếm, hắc cương phủ, còn có cái roi dài Tứ Thủy hà thủy linh ngưng tụ thành đều bị Cơ Hạo nhét vào trong túi, Cơ Hạo bóp cổ Tứ Thủy Hà Bá, kéo hắc quay về chiến trường.

Trên sóng lớn cuộn cuộn, vô số thủy yêu của Tứ Thủy hà còn đang vung binh khí, lúu rúu hưởng thuộc hạ của Cơ Hạo và Diêu Mạnh phát động công kích mãnh liệt.

Bọn thủy tộc này là thủy quân chính quy dưới trướng Tứ Thủy Hà Bá, cho nên bọn họ giáp trụ đầy đủ hết, binh khí hoàn mỹ, tiến thoái nghiêm ngặt, có mấy phần bộ dáng đại quân tinh nhuệ, tuyệt đối không phải đám ô hợp Sa lão đại thống soái lúc trước.

Nhất là các chiến sĩ thủy tộc kia tinh thông một môn trận pháp hợp kích kỳ lạ, bọn họ ba năm mươi người kết đội, ở trong sóng lớn tinh luyện thủy nguyên tinh khí, thông qua trận pháp biến hóa ngưng tụ thành thủy lô, tay rung lên sẽ là cả mảng lớn quý thủy thần lô hắt ra như mưa.

Sóng lớn vô cùng vô tận, thủy tộc số lượng đông đúc, đám thủy yêu đó sau khi tạo thành trận thế, quý thủy thần lô màu xanh đen đánh ra cuộn cuộn không dứt. Tuy bọn chúng pháp lực có hạn, mỗi một khóa quý thủy thần lô uy lực

không lớn, nhưng thần lôi thật sự quá nhiều, mật độ thật sự quá lớn.

Chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo và Diêu Mãnh ở trong núi rừng hợp thành một phòng tuyến chắc chắn, bóng người mười mấy vạn chiến sĩ bị lôi quang bao phủ. Khắp nơi đều là tiếng sấm nặng nề bùng nổ, mặt đất bị nổ gồ ghề khắp nơi đều là hố lõ, thỉnh thoảng có thân núi bị thần lôi nổ đến mức tơi xốp, cả mảng lớn đá núi sụp xuống, đem các đội chiến sĩ chôn ở dưới bùn cát.

Rất nhiều chiến sĩ mang theo bùn lầy đầy người, vô cùng chật vật từ trong cát đá giẫy thoát ra. Bọn họ then quá hóa giận xung phong ra ngoài, lao vào trong đội ngũ thủy tộc, buông tay chém giết, sau khi đánh chết mảng lớn thủy tộc lại lui về núi rừng.

Nhưng thủy tộc số lượng quá nhiều, bị giết chết một mảng, lại có vô số thủy tộc từ trong sóng lớn trào ra, tiếp tục kết trận cô đọng thần lôi phát động công kích.

Mấy chục vạn vu tể trúng độc dưới trướng Diêu Mãnh còn nằm trong núi rừng không cứu được, các chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo cùng Diêu Mãnh chỉ có thể thủ ở trước bọn họ, tạo thành phòng tuyến thay bọn họ ngăn cản quý thủy thần lôi rợp trời rợp đất nện xuống, bất đắc dĩ bị động chịu đòn.

Vô số thần lôi liên tiếp bùng nổ, chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo và Diêu Mãnh thể mà mơ hồ có dấu hiệu không trụ vững.

Man Man với Thiệu Ti dẫn một mũi chiến sĩ Già tộc tinh nhuệ cùng một mũi thủy yêu trang bị hoàn mỹ lao vào nhau. Vũ Mục ở trong sóng lớn điên cuồng rắc vu độc, mũi tên của Phong Hành thỉnh thoảng thu gặt tính mạng giữa các đại yêu cấp đầu lĩnh trong thủy yêu, Thái Ti hoa chân múa tay hò hét, nơi ánh mắt đi qua từng mảng lớn thủy yêu đột nhiên mất mạng ngã xuống đất.

Bọn họ dốc hết toàn lực đánh giết bọn thủy yêu, nhưng số lượng thủy yêu quá nhiều. Bọn họ ác chiến hồi lâu, thủy yêu trên đầu sóng không thấy giảm bớt, ngược lại đã tăng vài lần so với lúc ban đầu.

Làm người ta đau đầu nhất chính là con bạch tuộc hình thể cực lớn kia, sau khi bị cây roi dài của Tứ Thủy Hà Bá đả thương, hung tính của con đại bạch tuộc này bị kích phát, nó tru lên ‘Ngao ngao’, mấy chục xúc tu dài đến mấy ngàn trượng vung đập loạn. Thịnh thoảng có mảng lớn chiến sĩ tinh nhuệ dưới trướng Cơ Hạo bị nó đánh cho bay lên không trung.

Trong mồm đại bạch tuộc lại không ngừng phun ra các dòng điện mạnh mẽ, điện tương màu bạc trắng gào thét rơi xuống, động cái đem ba năm chiến sĩ nhân tộc lẫn cả áo giáp của họ cùng nhau hóa thành hư ảo.

Ngẫu nhiên một đạo điện tương rơi ở đỉnh núi nhỏ xung quanh, ‘Ông’ một tiếng vang lớn, sườn núi cao tới trăm trượng nháy mắt hoá khí, thiên phú thần thông của đại bạch tuộc này thật sự là uy lực cường đại đến cực điểm.

Phong Hành từng trong lúc hỗn loạn vụng trộm cho con đại bạch tuộc này hai mũi tên, nhưng da ngoài của đại bạch tuộc quá dày, mũi tên của Phong Hành xuyên vào thân thể nó chỉ mười mấy trượng đã hoàn toàn hết lực đạo. Vết thương sâu mười mấy trượng đối với người thường đủ để trí mạng, nhưng đối với đại bạch tuộc hình thể khổng lồ này mà nói, đó chẳng qua là vết thương da thịt.

Thái Ti tỉnh tỉnh mê mê cũng đã chú ý tới đại bạch tuộc này, hần vài lần hướng đại bạch tuộc hạ vu chú chí tử, mỗi lần thân thể đại bạch tuộc đều kịch liệt run lên, rõ ràng nó nháy mắt đánh mất lượng lớn sinh mệnh lực, động tác cũng trở nên chậm chạp đi rất nhiều.

Nhưng xung quanh có vô số chiến sĩ thủy tộc, đại bạch tuộc há mồm hút bừa một phen, vô số chiến sĩ thủy tộc bị nó nuốt vào trong bụng. Cũng không biết nó vì sao có dạ dày tốt như vậy, chiến sĩ thủy tộc nuốt vào trong bụng trong chớp mắt đã bị tiêu hóa, sinh mệnh lực nó tổn thất cũng nháy mắt được bổ sung hoàn toàn.

Thái Ti liên tục phát động vài lần vu chú công kích, thế mà đều không có

cách nào làm gì gia hỏa này, ngược lại đã dẫn tới sự này đại bạch tuộc chú ý, liên tục mười mấy đạo điện tương lao vút đến, dọa Thái Ti luống cuống tay chân xoay người bỏ chạy.

Xúc tu của đại bạch tuộc đập loạn một phen, phòng tuyến do chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo, Diêu Mãnh tạo thành bị hấn đánh cho hỗn loạn, cộng thêm các chiến sĩ thủy tộc không ngừng phát ra quý thủy thần lôi tấn công, mắt thấy phương hướng này đã có tư thế không ngăn được.

Đúng lúc này, Cơ Hạo mang theo Tứ Thủy Hà Bá bay về.

Hắn không nói một lời đứng giữa không trung, tay trái run lên ba tiếng sét đánh kinh thiên động địa truyền ra.

Thủy tộc đại quân phía dưới đều ngẩng đầu lên, liếc một cái thấy được trong tay Cơ Hạo xách Tứ Thủy Hà Bá, vô số chiến sĩ thủy tộc đồng thời ngẩn ngơ, sau đó ‘Keng keng keng’ vang một trận, binh khí trong tay bọn chúng rơi đầy mặt đất.

Tứ Thủy Hà Bá uể oải rên rỉ: “Các con, đầu hàng, đầu hàng, Tứ Thủy thủy quân chúng ta không xen vào chuyện lần này nữa, hàng đi, bằng không gia gia ta sẽ bị xử lý!”

Mấy trăm thủy tộc cự yêu khí tức mạnh mẽ đập sóng lớn gào thét mà lên, các cự yêu bộ dạng muôn vàn kỳ quái kia liếc nhau một cái, ùn ùn quỳ rạp trên sóng lớn, buồn bã ỉu xìu dạ một tiếng.

Con đại bạch tuộc quái kia kêu một tiếng, mấy chục cái xúc tu run lên, thân thể chợt đổi phương hướng muốn nương thế nước bỏ chạy.

Nó nằm mơ cũng không ngờ tới, Tứ Thủy Hà Bá lại cứ thế bị Cơ Hạo bắt sống. Thực lực Tứ Thủy Hà Bá mạnh hơn nó một đoạn, Tứ Thủy Hà Bá cũng bị bắt sống mà nói, nó còn không đi, nó tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của Cơ Hạo.

Nhưng Cơ Hạo đã xem xét nó hồi lâu, nào cho phép gia hỏa này đào tẩu như vậy?

Hỗn Nguyên Thái Dương Phiên vung lên một trận, vô số luồng sáng màu vàng ở bốn phương tám hướng lao vút đến, hóa thành một mảng ánh vàng mờ mịn chộp xuống phía dưới. Ánh vàng hóa thành một bàn tay to phạm vi vạn trượng, loáng cái đem đại bạch tuộc nhốt trong tay, sau đó một mảng lớn thái dương tinh hỏa tuôn ra, đem đại bạch tuộc bọc nhiều tầng ở bên trong.

Không đợi đại bạch tuộc mở miệng kêu đau, Cơ Hạo vung Cửu Dương Qua, một ngụm Vũ Dư đạo khí phun ở trên Cửu Dương Qua, cây giáo chợt biến hóa, biến thành dài vạn trượng. Cơ Hạo chỉ tay, giáo xuyên thủng mấy chục cái xúc tu của đại bạch tuộc cùng đầu nó, đem nó xiên thành một cục đặt trên lửa.

Ngắn ngủn thời gian mấy nhịp thở, đại bạch tuộc đã bị nướng cả người thơm nức phác mũi.

“Đầu hàng, đầu hàng, ta cũng đầu hàng! Tứ Thủy Hà Bá, người đồ khốn kiếp không trứng, người sao lại đầu hàng chứ?”

Đại bạch tuộc quái không chịu được đau, xé tim xé phổi hét rầm lên.

Chương 961: Thảm Trạng Sau Kiếp

Lưu lại một bộ phận nhân thủ cứu chữa vu tể dưới trướng Diêu Mạnh trúng độc, Cơ Hạo bóp cổ Tứ Thủy Hà Bá, Diêu Mạnh dẫn người túm đại bạch tuộc quái, hướng phía thành Tứ Thủy liên tục chạy đi.

Trong mồm Tứ Thủy Hà Bá lẩm bẩm, thủy vực phụ cận này thuộc hết về Tứ Thủy hà phủ của hãn quân hạt, cho nên nơi Cơ Hạo mang theo hãn đi qua, từng mảng lớn nước lũ vô thanh vô tức biến mất, nhu thuận trở về sông, không phóng túng tàn sát bừa bãi nữa.

Tiêu phí hơn nửa ngày, đại đội nhân mã đã tới thành Tứ Thủy!

Hoặc là nói, bọn họ đi tới phụ cận phế tích thành Tứ Thủy.

Thành Tứ Thủy đã hoàn toàn biến mất, tòa thành cư trú tổ tôn Diêu Mạnh ba đời tiêu phí vô số tâm lực tạo ra, chiếm cứ mảng lớn đồng bằng phù sa phì nhiêu bờ sông Tứ Thủy, nhạc viên sản vật dồi dào, tài nguyên phong phú này đã biến thành một cái hố to.

Toàn bộ thành Tứ Thủy và ngàn vạn mẫu ruộng tốt ngoài thành, tất cả lồm xuống thành một cái hố to sâu không thấy đáy.

Nước sông Tứ Thủy ừa vào trong cái hố to, sóng đục quay cuồng, hơi nước ngập trời, nơi này đã biến thành một cái vòng xoáy lớn đường kính mấy trăm dặm, vô số thủy tộc đang hoan hô nhảy nhót ra ra vào vào trong vòng xoáy, hi hi ha ha thỉnh thoảng từ đáy nước móc ra mấy cuộn vải thượng hảo, hoặc là một ít nồi sắt, bình hũ... các loại vật gia dụng.

Thành Tứ Thủy chìm, toàn bộ thân quyến tộc nhân của Diêu Mạnh ở nháy mắt bị nước lớn cướp đi sinh mệnh, nhưng các tài vật trong thành lại bảo tồn hoàn hảo. Bọn tiểu yêu thủy tộc hi hi ha ha ở đáy nước thu lấy tài vật, cao hứng phần chấn hưởng các đồng bạn bên người khoe ra thu hoạch của mình.

Càng có một số tiểu yêu phẩm hạnh hung tàn xâm nhập đầy nước, không ngừng lấy ra những cái đầu người be bét máu thịt, hoặc là cơ thể người phá thành mảnh nhỏ, cầm trong tay coi như huy chương khoe chiến công, hi hi ha ha ném chơi đùa với nhau.

“A cha, a mỗ!” Diêu Mãnh ác chiến hồi lâu mặt không đổi sắc phun một ngụm máu ra thật xa, thân thể nhoáng lên một cái ngất đi, cầm đầu từ trên cao rơi xuống. May mà Vũ Mục phản ứng cực nhanh, tóm lấy đai lưng Diêu Mãnh xách thân thể hắn.

“Tứ Thủy lĩnh, hắc!” Cơ Hạo chép miệng một cái, sắc mặt trở nên rất âm trầm.

Tổ phụ Diêu Mãnh xuất thân thấp kém, chỉ là con của tiểu thiếp thứ xuất tộc trưởng một tiểu bộ lạc hạng trung, sau khi trưởng thành, tổ phụ của Diêu Mãnh bị ép rời khỏi bộ lạc, trở thành lãng dân trên hoang nguyên của Trung Lục. Ở trong lưu lạc, tổ phụ Diêu Mãnh thiên phú cực cao đấu cùng trời, tranh với đất, chém giết với vô số dã thú hung mãnh, rèn luyện ra một thân bản lĩnh rất cường hãn.

Sau đó hắn gia nhập đại quân Bồ Phản nhân tộc, chủ động xung phong đi Xích Phản sơn, gia nhập đội ngũ thám báo nguy hiểm nhất.

Tổ phụ của Diêu Mãnh vô số lần xâm nhập thảo nguyên phương bắc Xích Phản sơn, vô số lần săn giết pháo đài dị tộc, đánh chết không biết bao nhiêu chiến sĩ dị tộc, tích lũy công lao mà thụ phong Tứ Bá.

Bởi vì không phải là đốc cả tộc mà ra đại chiến, tổ phụ Diêu Mãnh tuy giết địch rất nhiều, lập công vô số, nhưng giá trị công huân của hắn vẫn kém Cơ Hạo ở vịnh Ác Long dùng kiếm trận đánh chết vô số dị tộc đạt được công lao. Cho nên tuy cùng được phong làm ‘Bá’, đất phong tổ phụ Diêu Mãnh nhận được ngay cả một phần mười đất phong lúc ban đầu của Cơ Hạo cũng không đến.

Tổ phụ Diêu Mãnh, phụ thân Diêu Mãnh, cộng thêm Diêu Mãnh, ba đời Tứ

Bá đều là người thành thật bốn phận. Bọn họ rất giữ bốn phận thu nạp lưu dân, rất thành thật để con dân lãnh địa sinh sản sinh lợi, từng viên gạch từng viên ngói tích góp của cải. Đến sau khi Diêu Mãnh tiếp quản chức Tứ Bá, của cải tổ tôn ba đời tích góp hao phí hết, mới xây dựng xong thành Tứ Thủy!

Đây là một sự tích bộ tộc nhân tộc quật khởi truyền thống nhất, vô số bộ lạc nhân tộc cường đại, đều là gian khổ khi lập nghiệp như thế, cẩn thận từ một nơi tụ cư cực kỳ nhỏ yếu dần dần phát triển lớn mạnh.

Thành Tứ Thủy, ngừng tụ toàn bộ tâm huyết ba đời tổ tôn của Diêu Mãnh, toàn bộ thân tộc của Diêu Mãnh đều ở trong thành Tứ Thủy.

Tường thành cao ngất giúp tộc nhân của Diêu Mãnh ngăn cản dã thú ác điều xâm nhập, ngoài thành ngàn vạn mẫu ruộng tốt, cung cấp cho các con dân thức ăn lấp no bụng. Với Diêu Mãnh mà nói, thành Tứ Thủy chính là tất cả của hắn, là trụ cột duy nhất trong lòng hắn.

Nhưng bây giờ, thành Tứ Thủy đã chìm, toàn bộ thành trì biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, toàn bộ con dân trong thành bị giết hết!

Bao gồm phụ thân, mẫu thân của Diêu Mãnh, huynh đệ tỷ muội của hắn, toàn bộ thân tộc của hắn, còn có thân quyến của các chiến sĩ trung dũng dưới trướng hắn, đều bị bọn thủy yêu hi hi ha ha đùa giỡn chơi đùa kia giết sạch sẽ!

Trung tâm màu mỡ nhất của toàn bộ Tứ Thủy lĩnh đã bị hoàn toàn phá hủy!

“Tâm huyết tổ tôn ba đời của người ta!” Năm ngón tay Cơ Hạo dùng sức, bóp đến mức xương cốt Tứ Thủy Hà Bá vang lên ‘Rắc rắc’.

Nhìn Tứ Thủy Hà Bá mặt không còn chút máu, Cơ Hạo nghiêng răng nói: “Ta biết cả nhà Tứ Bá đều là người hàm hậu thành thật, bọn họ thậm chí cũng chưa từng đi chợ Bồ Phán mua nô lệ, con dân trong lãnh địa bọn họ, tất cả đều là bọn họ vất vả mời chào đến, bộ tộc lưu lạc thành thật tin cậy.”

Cơ Hạo mặt âm trầm giọng dữ tợn nói: “Bọn họ khác với ta, ta hãm hại lừa gạt sự tình các loại đều có. Ta mua vô số nô lệ, ta từ Bàn Hi thế giới mời chào vô số dân bản xứ, ta thậm chí tiêu phí số tiền lớn, từ trong ngục giam của dị tộc mua lượng lớn nô bộc dị tộc.”

Nhún nhún vai, ngữ khí Cơ Hạo trở nên cực kỳ bình thản cùng lạnh lùng: “Khác với ta, Tứ Thủy lĩnh... Tứ Thủy Hà Bá, nói cho ta biết, người phá hủy thành trì của người ta còn chưa tính, vì sao nhất định phải diệt cả nhà người ta chứ?”

Sắc mặt Tứ Thủy Hà Bá biến thành một mảng, hắc hoảng sợ nhìn Cơ Hạo, hắc nghe ra sát khí mãnh liệt nhất trong giọng nói của Cơ Hạo.

“Ta... chấn nhiếp! Diệt thành Tứ Thủy, người thường liền...”

“Chấn nhiếp!” Cơ Hạo ngắt lời Tứ Thủy Hà Bá, hắc cười rất sáng lạn: “Không sai, là chấn nhiếp Một khi đã như vậy, ta giết người, ta hưởng người trong thiên hạ tuyên bố, ta chém giết Tứ Thủy Hà Bá, diệt cả nhà người, đối với tay sai dưới trướng Cộng Công thị, hắc cũng là một loại chấn nhiếp nhỉ?”

Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm giơ lên cao cao, Tứ Thủy Hà Bá khàn giọng hét chói tai: “Không, Nghiêu Bá, người là thần tử nhân tộc, ta là thiên đình chính thần, người, người làm sao dám giết ta? Người sao có thể giết ta?”

Cơ Hạo hơi sững sốt, sau đó hắc cười: “Phải đó, có đạo lý, ta là thần tử nhân tộc, vô duyên vô cớ giết người, tựa như có chút không đủ ý tứ.”

Ở bên, Diêu Mãnh hừ hừ một tiếng, từ trong bất tỉnh tỉnh lại, nghe được Cơ Hạo nói, Diêu Mãnh lớn tiếng rít gào: “Nghiêu Bá, người không giết, để ta đến!”

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, một kiếm vung xuống, tiếng ‘Phập’ liên tục vang lên, Cơ Hạo đem tứ chi Tứ Thủy Hà Bá cắt xuống, thái dương tinh hỏa xoay tròn đem tứ chi hắc thiêu thành tro tàn.

“Tứ Bá, chúng ta cùng nhau chém hãn!”

Cơ Hạo đem Tứ Thủy Hà Bá chỉ còn lại có nửa đoạn thân thể đưa tới trước mặt Diêu Mãnh.

Diêu Mãnh cười một tiếng dữ tợn, vung Phá Lãng Phủ hung hăng bổ xuống, một rìu đem đầu Tứ Thủy Hà Bá chặt xuống.

Cơ Hạo búng ngón tay, chín thái dương thần lôi bám vào ở trên trái tim Tứ Thủy Hà Bá ầm ầm phát nổ, đem trái tim hãn tính cả thần phù màu trắng kia nổ tan.

Cơ Hạo giơ lên Cửu Dương Đăng Ma Kiếm ngửa mặt lên trời hét dài, tiếng rống cuộn cuộn mang theo sát ý vô biên như sấm sét hướng bốn phía khuếch tán, từng đợt sóng âm thanh mắt thường có thể thấy được thổi quét phóng thích, bọn tiểu yêu thủy tộc trên phế tích thành Tứ Thủy một đứa tiếp một đứa nổ tan xác mà chết, trong chớp mắt ít nhất có trăm vạn thủy tộc bị một tiếng rống to của Cơ Hạo chấn động tới mức vỡ nát.

Tứ Bá Diêu Mãnh quỳ rạp xuống bên cái hố to sóng đục quay cuồng, dùng sức hướng lốc xoáy đập đầu vang lên vài cái.

“A cha, a nương! Mãnh Tử muốn giết sạch bọn thủy tộc làm loạn kia, mọi người đợi mà xem Mãnh Tử đi!”

Chương 962: Càn Quét Đàn Áp

“Tiến công!”

Đứng ở trên đầu đại bạch tuộc, Cơ Hạo hướng một chỗ ngoặt sông sóng đục quay cuồng phía trước chỉ chỉ.

Đại bạch tuộc tức giận rít gào một tiếng, mấy chục cái xúc tu cực lớn giơ lên cao cao, mang theo tiếng xé gió chới tai hung hăng nện xuống. Xúc tu dài mấy ngàn trượng xé rách lòng sông, mấy chục bức tường nước phun lên, các dòng điện như những con rắn quái dị cấp tốc dâng trào trong bức tường nước.

Vô số thủy yêu ẩn thân ở trong chỗ ngoặt sông rú thảm lao ra, vô số ánh điện bao lấy thân thể bọn nó. Dòng điện mạnh mẽ đại bạch tuộc phát ra đánh thủng lân giáp bọn chúng, thiêu chín máu thịt bọn chúng, bọn thủy tộc lao lên giữa không trung, sau đó mang theo mùi thịt nướng nồng đậm rơi xuống.

Mấy chục tên độc vu của Nghiêu Sơn thành niệm tụng chú ngữ trầm thấp, bọn họ đem một vại sứ đổ ở trong một dòng sông lớn sóng trắng quay cuồng. Nọc độc màu xanh lục nhanh chóng khuếch tán ra, thủy yêu trong lòng sông lấy hàng vạn để tính múa đao múa thương rú thảm liên tục, thân thể run rẩy rơi vào trong sông biến mất.

Cơ Thiên, Cơ Địa bọn đệ tử thân vệ bên người Cơ Hạo cầm trận kỳ, mang theo các đội đệ tử Nghiêu Sơn đạo cung, bày đại trận ở giữa không trung. Bọn họ chân đạp mây nước chậm rãi tiến lên ở giữa không trung, trong đại trận từng luồng kiếm khí màu vàng đất không ngừng phun ra, mỗi một luồng kiếm khí đều dài hơn nghìn trượng, kiếm khí từ trên cao rơi xuống, mỗi một đòn đều đem thủy tộc lấy hàng vạn để tính chém thành phần.

Lại có các thiếu niên vu sư Cơ Hạo ở trong Nghiêu Sơn Vu Điện bồi dưỡng, trải qua mấy năm mài giũa, được Cơ Hạo không tiếc phí tổn rót vào lượng lớn tài nguyên bồi dưỡng, các thiếu niên đó đều có thực lực cấp Đại Vu.

Bọn họ khoác chiến giáp đồng phục, cầm thuẫn vu khí nỏ mạnh, tạo thành trận vạn người hình vuông khổng lồ, đằng đằng sát khí nghiền ép qua từng ngọn núi nhỏ, nghiền ép qua các con sông, nghiền qua từng tòa thủy phủ, nghiền qua từng chỗ hồ sâu.

Phàm là có quân đội thủy yêu làm loạn, trận địa hình vuông vạn người lập tức đồng loạt bắn vạn mũi tên. Tên nỏ phá giáp lực xuyên thấu kinh người rít lên xuyên thấu hư không, hung hăng xuyên thấu thân thể bọn thủy yêu kia. Phù văn bạo phá trên đầu mũi tên ầm ầm nổ tung, đem bọn thủy yêu nổ tan xương nát thịt.

Càng có đám đông chiến sĩ Ngu tộc của Đế thị nhất tộc, vây quanh bảo vệ mấy trăm tòa Ngu tộc thần tháp, phụ trợ đám đông chiến sĩ Già tộc xốc vác hung mãnh, phối hợp vô số con rối chiến tranh, theo đuôi quân đội Nghiêu Sơn lĩnh dưới trướng Cơ Hạo quét ngang bốn phương.

Còn có Thiên Cơ trưởng lão thống lĩnh vô số dân bản xứ Bàn Hi thế giới, bọn họ cũng vũ trang hạng nặng, lúu rúu hò hét, hưng phấn dị thường theo quân chém giết.

Có Thiên Cơ La Bàn của Thiên Cơ trưởng lão năm hướng của núi sông, mỗi một chỗ sào huyệt cất giữ lượng lớn thủy yêu không một cái nào có thể giấu được đôi mắt hắn. Từng cái sào huyệt thủy yêu ở trên vu pháp sa bàn bị đánh dấu ra, sau đó nhanh chóng bị Cơ Hạo chỉ huy đại quân càn quét hết.

Kiến thức thăm trạng của thành Tứ Thủy, trong lòng Cơ Hạo sát ý lăm lăm, không thể áp chế.

Hắn động viên toàn bộ nhân thủ có thể tác chiến của Nghiêu Sơn thành, tổ hợp thành một mũi quân đội quy mô khổng lồ. Trước sau hô ứng, trái phải phối hợp tác chiến, như một cái cối xay thật lớn càn quét khắp nơi ở trong phạm vi ức vạn dặm quanh Nghiêu Sơn lĩnh.

Bất cứ một chỗ nào có cảnh báo truyền đến, Cơ Hạo lập tức xua quân tới cứu

viện.

Cố Sơn lĩnh, Hoàng Thủy lĩnh, Tề Sơn lĩnh, Thiên Thủy lĩnh, Động Sơn lĩnh, Lịch Thủy lĩnh...

Cơ Hạo đã hoàn thành bố trí mấy chỗ Vạn Long Phong Thủy Đại Trận hãn phụ trách, trên người hãn đã không còn nhiệm vụ cố định, khắp nơi đều có thủy yêu gây sóng gió, nơi nơi đều có thủy yêu nhân cơ hội khởi sự. Thủy yêu nhất gan chỉ lén lút công kích các bộ tộc nhỏ của nhân tộc phân tán đã ngoại, thủy yêu to gan thì dám kết đàn kết đội công kích thành trì của bá hộ các nơi.

Trong lúc nhất thời khắp nơi cảnh báo, nhiều bá hộ quanh Nghiêu Sơn lĩnh của Cơ Hạo đều dẫn quân ra ngoài, giúp Tự Hi bố trí Vạn Long Phong Thủy Đại Trận, trong lãnh địa nhà bọn họ thực lực trống trơn. Bọn thủy yêu gây sóng gió mượn dùng nước lớn ủa lên, thành trì của nhiều bá hộ đều báo động cầu cứu.

Phàm là có lãnh địa bá hộ cầu cứu, quân đội khổng lồ dưới trướng Cơ Hạo lập tức nghe tin mà tới, hướng tới bọn thủy yêu kia là một trận đồ sát hung mãnh.

Loạn thế dùng trọng điển, nơi đại quân của Cơ Hạo đi qua không chút lưu tình, thủy tộc rơi vào trên tay hãn đều bị chém giết hết. Không cần nói những thủy yêu thông linh trí, ngay cả các thủy tộc vẫn hồ đồ chưa thông linh trí, chỉ là thể tích so với tộc loại bình thường hơi lớn hơn một chút, cũng đều bị Cơ Hạo hạ lệnh băm thành thịt vụn.

Tôm sông to bằng bàn tay, ba ba to bằng cối xay, cá chép dài sáu thước, lươn dài ba thước, ếch to bằng vò rượu, rắn cỏ dài một trượng...

Dù loại thủy tộc, chỉ cần thể tích chúng hơi vượt qua tiêu chuẩn bình thường, có một chút khả năng thành tinh thành yêu, đại quân dưới trướng Cơ Hạo không lưu tình chút nào, đều đem bọn nó chém bừa băm nát.

Cứu viện mỗi một chỗ lãnh địa, quy mô quân đội dưới trướng Cơ Hạo sẽ mở

rộng một phần, tướng lĩnh lưu thủ các lãnh địa bá hộ bị thủy tộc đánh lên cho không thờ nổi, mỗi người lửa giận ngút trời điểm đội ngũ, gia nhập đại quân càn quét của Cơ Hạo.

Vì thế quy mô quân đội dưới trướng Cơ Hạo càng lúc càng lớn, kéo dài ngàn dặm, sát khí ngút trời, nơi đi qua máu chảy thành sông, tiếng kêu than như sấm.

Từng chỗ sào huyệt thủy tộc bị phá hủy, từng chỗ hồ sâu, hồ nước bị lấp đầy, nhiều thủy phủ Thủy Thần thượng cổ lưu lại bị công phá, hang ổ nhiều thủy tộc đại yêu, cự yêu thành tinh bị một mối lửa đốt sạch sẽ.

Chém giết như thế hơn một tháng, chỗ Kim Ô chiến kỳ Nghiêu Sơn lĩnh của Cơ Hạo đến, từng đám đông thủy tộc nghe gió mà chạy, không có một thủy tộc đại yêu nào dám bày trận đối nghịch với Cơ Hạo.

Đáng thương bọn thủy tộc liều mạng chạy trốn, dùng hết sức bú mẹ cũng chạy không thoát Cơ Hạo, bọn nó không chạy trốn còn tốt, một khi chạy trốn, kết cục cuối cùng vẫn là bị đại quân của Cơ Hạo bao vây, phân cách, không phản kháng bằm thành thịt vụn.

Trừ đại bạch tuộc quái, Cơ Hạo ở trên đường lại mạnh mẽ thu phục gần ngàn thủy tộc cự yêu thực lực cấp bậc Vu Đế, rùa cỏ như ngọn núi, cá chép mọc sừng rồng, cá chạch to như giao long, ốc đồng lớn bằng thành trì...

Các bí pháp trong đạo điển Vũ Dư đạo nhân truyền thụ nhiều đếm không xuể, trong đó có rất nhiều pháp môn thu phục khống chế linh hồn linh thú sơn môn trấn sơn.

Cơ Hạo không lưu tình chút nào gieo xuống bí pháp khống chế ác độc nhất ở sâu trong linh hồn các thủy tộc cự yêu, đem các cự yêu đó hoàn toàn biếm thành nô lệ tùy ý ra roi. Có các cự yêu đó làm tiên phong, quân đội thảo phạt thủy tộc càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Thời gian qua đi từng ngày một. Một ngày này, vừa mới giải quyết một mối

đại quân thủy tộc vây công Huỳnh Sơn lĩnh, Thiên Cơ trưởng lão đột nhiên vội vàng chạy tới.

“Tôn chủ, phía trước ngoài ba vạn dặm có một khí tức kinh người, bên cạnh hẳn còn có khí tức mấy ngàn thủy tộc cự yêu, sợ là một kẻ so với Tứ Thủy Hà Bá còn khó đối phó hơn!” Thiên Cơ trưởng lão đem phát hiện của mình nói ra, đồng thời hướng phía đông nam chỉ chỉ.

Cơ Hạo ra lệnh một tiếng, đại quân dưới trướng lập tức nhổ trại mà đi, cuộn cuộn hướng phía đông nam chinh phạt.

Ba vạn dặm lộ trình, nơi đi qua sông lớn sông nhỏ toàn bộ cỏ dại lan tràn, vô số con dân nhân tộc ở trong hang núi, ở trên ngọn cây khóc lóc cầu cứu. Hậu quân của Cơ Hạo một đường cứu viện các con dân nhân tộc gặp tai họa, tiên phong quân trận đã đối đầu với một mũi tộc đàn thủy yêu quy mô cực kỳ khổng lồ.

Một tráng hán tóc bạc đứng ở trên một cột nước, khinh miệt nhìn quân đội mênh mông đông đúc của Cơ Hạo.

“Vân Mộng Long Vương ở đây, các người đều là đi chịu chết sao?”

Qua hồi lâu, tráng hán tóc bạc đột nhiên lớn tiếng cười lên.

Chương 963: Dã Tâm Của Long Vương

Phía nam Nghiêu Sơn, cách nhau đất phong của mấy trăm bá hậu, có một cái hồ lớn tên gọi Vân Mộng.

Vân Mộng hồ khói sóng mịt mờ, rộng lớn khôn cùng, quanh thân Tứ Thủy, Lật Thủy, Lãng Thủy... mấy trăm con sông lớn nhỏ cuối cùng đều hội tụ trong Vân Mộng hồ, cuối cùng quy về hai dòng sông lớn Vân Giang, Mộng Giang, tiếp tục cuồn cuộn chảy về hướng đông.

Cho nên Vân Mộng hồ, là đầu mối then chốt trung tâm của mấy trăm thủy vực xung quanh, thời thượng cổ, thiên đình ở đây bố trí Vân Mộng Hồ Bá, quản lý Tứ Thủy, Lật Thủy... mấy trăm con sông lớn nhỏ xung quanh, Tứ Thủy Hà Bá cũng chỉ là một trong các thần tử của Vân Mộng Hồ Bá.

Nhưng thời thượng cổ dị tộc xâm nhập, thiên đình thần linh tụ tập đại quân luân phiên đại chiến với dị tộc, Vân Mộng Hồ Bá lẫn một đám thần tử phụ thuộc ngã xuống, Vân Mộng hồ cũng trở thành nơi vô chủ. Sau này Vân Mộng hồ kéo theo mảng lớn lãnh địa xung quanh đều bị nhân tộc phân phong cho mấy chục vị bá hậu, thành lãnh địa tư gia của bọn họ.

Cũng không biết từ khi nào, có một long tộc thực lực mạnh mẽ xâm chiếm thủy phủ Vân Mộng Hồ Bá năm đó, tự xưng Vân Mộng Long Vương, tụ tập một đám thủy quái cự yêu hoành hành một phương.

Vị Vân Mộng Long Vương này rất không an phận, ngày thường thường xuyên bùng nổ xung đột với bá hậu nhân tộc láng giềng, hôm nay cướp của người ba năm đồng tử nuốt chửng, ngày mai đoạt người năm sáu thiếu nữ làm thị nữ, hoặc là hôm nay vợ vết của người ba năm trăm con sơn dương rượu ngon, sang năm trực tiếp từ trong chuồng gia súc của người cướp đi hơn ngàn con trâu khỏe...

Đủ loại sự tình không ngừng xảy ra, bá hậu xung quanh không chịu được

phiền nhiễu, liên thủ khởi binh tấn công, sau một phen đại chiến thủy yêu dưới trướng Vân Mộng Long Vương bị đánh cho sứt đầu mẻ trán không hội thành quân, mắt thấy lúc Vân Mộng Long Vương sắp trở thành tù binh, long tộc hạ một phần chiếu thư, bá hậu nhân tộc bất đắc dĩ chỉ có thể thu binh đình chiến.

Nuốt không trôi cơn giận này, nhân tộc bá hậu phát động nhân mạch của mình, đem gốc gác vị Vân Mộng Long Vương này hỏi thăm hết, về sau bọn họ mới biết, vị Vân Mộng Long Vương này thế mà lại là con tư sinh của đương đại long hoàng đại thái tử!

Làm cháu ruột long hoàng long tộc, theo lý thuyết Vân Mộng Long Vương nên ở trong đại dương Đông Hoang hưởng thụ vinh hoa phú quý, ngại là mẫu thân hằn thân phận rất xấu hổ. Mẹ đẻ hẳn là một thiếu nữ Già tộc long hoàng đại thái tử cướp về, vị Vân Mộng Long Vương này có một nửa huyết mạch đến từ Già tộc, loại con tư sinh dị tộc hỗn huyết này, long hoàng chưa tự tay chặt đầu hẳn đã là may mắn, sao có thể để hẳn ở lại long cung làm mất mặt xấu hổ?

Cho nên Vân Mộng Long Vương bị biếm đến Vân Mộng hồ làm xăng làm bậy, ý vào thân phận cha hẳn là long tộc đại thái tử, hẳn làm việc gần như không kiêng nể gì, những năm gần đây thật sự là khiến nhân tộc bá hậu quanh Vân Mộng hồ ăn không ngon, ngủ không yên.

Cơ Hạo ngồi ở trên đầu đại bạch tuộc quái, mấy chục cái xúc tu của đại bạch tuộc quái quấy nước lớn, nhanh chóng lướt qua đại quân tiên phong, đi tới trước mặt Vân Mộng Long Vương.

Cơ Hạo nhìn Vân Mộng Long Vương từ trên xuống dưới. ‘Mỹ danh’ vị long vương này hẳn cũng nghe nói lâu rồi, ở trên đại điển triều kiến Đế Thuấn, Cơ Hạo cùng các nhân tộc bá hậu trao đổi lẫn nhau, có cả đám nhân tộc bá hậu bị Vân Mộng Long Vương gây họa sâu đậm nói lời oán hận, Cơ Hạo đã sớm đem tư liệu tên ôn thần này ghi tạc trong lòng.

Tóc bạc trùm vai, da trắng như tuyết, cao ba trượng sáu thước, thân hình khô

ngô dị thường, Vân Mộng Long Vương khoác một bộ long lân giáp màu bạc, hai cánh tay loã lồ ở ngoài, từng cái mạch máu như quái mãng ở dưới làn da màu trắng không an phận nhảy lên.

Long tộc huyết mạch tôn quý. Vân Mộng Long Vương bộ dạng dị thường anh tuấn, chỉ có trên hai hàng lông mày của hãn có hai vết rách rất nhỏ, bên trong mơ hồ chảy ra các tia tinh quang. Cơ Hạo biết, đây là món quà huyết mạch mẹ đẻ của hãn cho hãn.

“Vân Mộng Long Vương, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!” Cơ Hạo đứng ở đỉnh đầu đại bạch tuộc, hướng Vân Mộng Long Vương đứng trên không chấp chấp tay!

“Nghieu Bá Cơ Hạo, ta biết ngươi!” Vân Mộng Long Vương hung hăng chỉ chỉ Cơ Hạo, lớn tiếng cười lên quái dị ‘Cạc cạc’: “Cửu thúc rầm chó kia của ta, tựa như câu kết làm bậy với người không biết đang làm cái hoạt động ** gì? Hắc hắc, Phượng Cầm Tâm con nhãi kia cũng đi lại gần gũi với ngươi?”

Thân thể nhoáng lên một cái, Vân Mộng Long Vương trực tiếp xé gió thuận di đến trước mặt Cơ Hạo, hãn đặt một bàn tay lên trên vai Cơ Hạo, cười ha ha đem khuôn mặt to ghé đến trước mặt Cơ Hạo cười vui nói: “Không bằng như vậy, ngươi giúp ta xử lý Ngao Lễ ngu xuẩn kia, giúp ta bỏ thuốc Phượng Cầm Tâm, để ta hung hăng chơi cô ta cả đêm, ta đáp ứng không đụng vào Nghieu Sơn lĩnh của ngươi, thế nào?”

Bỗng dừng, đầu Vân Mộng Long Vương hung hăng hướng đầu Cơ Hạo húc tới.

Trong lòng Cơ Hạo nổi hung, ghen đủ chân khí cũng hung hăng hướng đầu gã húc tới.

‘Thùng’ một tiếng nổ, giữa đầu Cơ Hạo và Vân Mộng Long Vương bật ra một mảng lớn ánh lửa, hai người đều nhe răng trợn mắt cố nén đau đớn, mở to mắt nhìn hung tợn nhìn chăm chăm đối phương.

“Hảo tiểu tử, đầu cứng quá!” Vân Mộng Long Vương nghiêng răng cười dữ tợn nói: “Tốt, tốt, người có tư cách đối thoại công bằng với lão tử. Đầu cứng quá, khí lực lớn lắm, tốt, tốt!”

Phun ra một ngụm khí lạnh, Vân Mộng Long Vương nhìn chăm chăm Cơ Hạo nói: “Cẩn thận cân nhắc một chút? Ủm? Giết chết Ngao Lễ, giúp cha đẻ vương - bát - đản kia của ta xử lý một tên huynh đệ ngu xuẩn tranh đoạt ngai báu long hoàng, Phượng Cầm Tâm con nhãi đó lằng lờ lắm, ta lần đầu tiên nhìn thấy ả, đã luôn muốn chơi ả, giúp ta hai việc này, về sau chúng ta chính là huynh đệ, Nghiêu Sơn lĩnh của người, lão tử tuyệt đối không động vào một ngọn cỏ một cành cây của người, thế nào?”

Cơ Hạo nổ đom đóm mắt, vừa rồi một phát cụng đầu cứng đối cứng kia, đầu Vân Mộng Long Vương thật sự là quá cứng, Cơ Hạo bị va cũng có chút mơ hồ.

Gắng gượng tinh thần, Cơ Hạo cười lạnh nói: “Vân Mộng Long Vương, người rốt cuộc muốn làm gì? Nhân tộc gặp lũ lụt, long tộc và nhân tộc ta chính là minh hữu, người dẫn theo nhiều thủy tộc như vậy, rốt cuộc muốn làm gì?”

Vân Mộng Long Vương cười to ‘Ha ha’ một tiếng, lại lao đầu hướng Cơ Hạo húc tới.

Cơ Hạo tức giận, hấn vận đủ khí lực, vu lực khổng lồ trong cơ thể chọt co rút nội liễm thành một điểm cực nhỏ, hấn dùng chiêu thức Ích Địa Nhất Kích ngằm vận vu lực, đem toàn bộ lực lượng trong cơ thể vận đến trên đầu, hung hăng hướng Vân Mộng Long Vương húc tới.

Nổ vang một tiếng, hoa máu văng khắp nơi, máu thịt trên trán Cơ Hạo bay tứ tung, cả mảng lớn xương sọ bị chấn động vỡ nát.

Vân Mộng Long Vương rú thảm một tiếng, trên trán hấn càng thêm vô cùng thê thảm, từng khối xương sọ lớn bị nổ nát bét, thậm chí lộ ra óc đang cấp tốc nhảy lên. Hai người chọt tách ra, phân biệt ôm đầu vội lui về phía sau.

Vu Đế có khả năng sống lại từ giọt máu. Cơ Hạo thét dài một tiếng, máu thịt tan vỡ ùn ùn bay trở về, trong chớp mắt đã về tới trên vết thương, không lâu sau thương thế của hắn liền khép lại như lúc ban đầu.

Vân Mộng Long Vương cũng hét lớn một tiếng, một mảng lớn ánh sáng bạc lóe ra ở cái đầu rách nát của hắn, ngăn ngụt một nhịp thở, thương thế của hắn cũng nhanh chóng khép lại.

Nhe răng trợn mắt nhìn Cơ Hạo, Vân Mộng Long Vương cười lên quái dị ‘Cạc cạc’, trong mắt chợt lóe một mảng kinh ngạc.

“Ta muốn làm gì? Đương nhiên là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!”

“Nhân tộc các người gặp thủy tai, cơ hội tốt như vậy, ta muốn cướp thêm chút tinh kim mỹ ngọc, cướp thêm một ít thiếu nữ mỹ mạo làm ấm ổ chăn!”

“Hắc hắc, ta cũng không gạt người, ta còn muốn xử lý các nhân tộc bá hậu hàng xóm của ta, ta sau khi xử lý bọn họ, lãnh địa của bọn họ liền là lãnh địa của ta, con dân của bọn họ sẽ là con dân của ta! Toàn bộ mọi người đều phải cúng bái Vân Mộng Long Vương ta!”

“Có người đã đáp ứng ta, chỉ cần ta có thể thu liễm đủ con dân, bọn họ hứa ta vĩnh sinh bất diệt!”

Chương 964: Lại Thấy Đánh Lén

Vĩnh hằng bất diệt?

Cơ Hạo méo méo miệng, tựa như nhìn kẻ ngốc nhìn Vân Mộng Long Vương.

Ai dám làm ra loại hứa hẹn này đối với Vân Mộng Long Vương? Thăng cha này thế mà cũng sẽ tin tưởng?

Vĩnh hằng bất diệt, đó là một loại cảnh giới cỡ nào? Ít nhất hiện tại Cơ Hạo là không thể tưởng tượng. A Bảo dám nói hấn vĩnh hằng bất diệt sao? Cơ Hạo âm thầm phỏng đoán, sợ là Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân cũng không dám làm ra loại cam đoan này!

Bàn Cổ thế giới đại thế giới như vậy cũng có ngày sụp đổ, huống chi là sinh linh sinh tồn ở trong Bàn Cổ thế giới?

Dám dùng lời như vậy hướng Vân Mộng Long Vương hứa hẹn, Cơ Hạo cảm thấy, thế này không phải lừa đảo thì xác định vững chắc là tên điên.

Mà Vân Mộng Long Vương thế mà lại tin tưởng hứa hẹn như vậy, Cơ Hạo có chút thương hại nhìn hấn, xem ra là lừa đảo đụng kẻ ngốc, thăng cha này thế mà thực dám tin tưởng lời như vậy! Vĩnh hằng bất diệt, ha ha, Cơ Hạo không khỏi cười lạnh vài tiếng.

Sắc mặt Vân Mộng Long Vương trở nên cực kỳ âm trầm, hấn hơi cúi xuống, đôi mắt chợt biến thành một mảng màu bạc trắng quái dị, hai luồng sáng màu bạc phun ra dài mười mấy trượng, giống như hai thanh đao sắc đâm thẳng Cơ Hạo.

“Người, cười nhạo ta?” Vân Mộng Long Vương dị thường miễn cảm hứng tới Cơ Hạo trầm giọng đặt câu hỏi.

“Không sai, ta cười nhạo ngươi!” Cơ Hạo phóng đại thanh âm cười lên ‘Ha ha’, cười nhạo ngươi rồi đó, ngươi muốn thế nào?

‘Vù’ một tiếng, thân thể Vân Mộng Long Vương chợt biến mất, hắc kéo theo một trận gió dữ phá không mà đến, trên hai tay bỗng dựng hiện lên hai thanh đại áp đao tạo hình quái dị, giống như cái đuôi rồng cuộn lại, cuốn lên một mảng lớn ánh sáng bạc hướng Cơ Hạo bổ tới.

Nhanh, cực nhanh, nhanh đến mức Cơ Hạo cũng không thấy rõ động tác của Vân Mộng Long Vương.

Hai thanh áp đao một thanh nhắm vào đầu bổ xuống, một thanh cắt ngang hông. Vân Mộng Long Vương quái thanh quái khí cười, đầu gối chân phải thúc mạnh lên, hung hăng húc về phía bụng Cơ Hạo. Một bộ động tác này hắc hoàn thành như mây trôi nước chảy, mỗi động tác không chút tỳ vết, tuyệt không có sơ hở, Cơ Hạo ở trong động tác của hắc mơ hồ đã nhận ra hương vị chiến sĩ đỉnh cấp nhất của Kháng Nguyệt nhất tộc.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, Cửu Dương Đãng Ma Kiếm ở tay phải quét ngang ra, đem áp đao chém ngang hông chặn ở một bên. Tay trái Cửu Dương Qua hướng về phía trước cứng rắn đội lên, một lưỡi giáo nhỏ treo áp đao trong tay Vân Mộng Long Vương, cứng rắn đem áp đao đội lên cao hơn đầu ba tấc lại không cách nào hạ xuống nữa.

Cửu Dương Vô Cấu Y phát ra chín vầng mặt trời chói chang, ánh mặt trời minh minh soi rõ bốn phương, Vân Mộng Long Vương lên gối đánh thùng các tầng mặt trời chói chang ánh vàng, chín vầng mặt trời chói chang cuộn cuộn không ngừng phun trào ánh sáng mãnh liệt màu vàng, cuối cùng đầu gối hắc cách thân thể Cơ Hạo còn ba thước, đã bị Cửu Dương Vô Cấu Y cản lại.

“Chết cho ta!” Vân Mộng Long Vương nổi giận gầm lên một tiếng, mạch máu, kinh lạc dưới làn da toàn thân hắc mấp máy một trận, toàn thân như có vô số quái mãng đang quay cuồng, trong xương khớp chân phải của hắc phát ra

tiếng nổ như sấm. Toàn bộ lực lượng của hắn đều đã tập trung ở trên chân phải.

“Kẻ chết là người!” Cơ Hạo nghiêng răng cười lạnh, cách Cửu Dương Vô Cấu Y, Cơ Hạo tuy không chịu bất cứ thương tổn nào, nhưng vẫn cảm nhận được từng tia nhuệ khí đáng sợ ập tới. Vân Mộng Long Vương thế mà tu luyện là tiên thiên canh kim chi lực, toàn thân hắn tràn đầy canh kim nhuệ khí sắc bén vô cùng, không đâu không phá, cách pháp y cũng có thể khiến Cơ Hạo cảm nhận được nhuệ khí đáng sợ đó.

Tiên thiên canh kim chi lực chủ sát phạt, hung mãnh độc ác nhất, rất hợp với thiên tính long tộc.

Phối hợp long tộc thân thể cường hãn, tiên thiên canh kim chi lực có thể xưng là thần thông bí pháp thích hợp nhất tộc nhân long tộc theo đuổi lực sát thương.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, Bàn Hi Thần Kính từ đỉnh đầu chui ra. Một đạo thần quang âm u hướng chân phải Vân Mộng Long Vương quét qua, trên gương mặt vạm vỡ của Vân Mộng Long Vương đột nhiên toát ra một tia biểu cảm quái dị kinh ngạc đến cực điểm, sau đó chợt nghe ‘rắc’ một tiếng, đầu gối hắn từ phía sau hắn bỗng dưng toát ra, hung hăng húc một gối ở trên chỗ yếu hại sau lưng hắn.

Một đòn này nặng nề dị thường, Vân Mộng Long Vương đem lực lượng toàn thân hắn đều rót vào trong một đòn này.

Lực đánh đáng sợ nổ nát giáp trụ vảy rồng trên thân Vân Mộng Long Vương. Vô số vảy bay ra, lưng Vân Mộng Long Vương quái dị hướng phía trước lồi lên, nửa người trên dưới của hắn hình thành một góc nhọn quái dị ba mươi độ, đầu hắn hầu như sắp đụng trên chân hắn.

Một đạo nhuệ khí màu bạc mắt thường có thể thấy được từ trên đầu gối hắn phun ra, hung hăng chui vào thân thể Vân Mộng Long Vương.

Cơ Hạo nghe được tiếng lục phủ ngũ tạng Vân Mộng Long Vương bị tiên

thiên canh kim nhuệ khí cắt. Đó là tiếng chấn động thanh thúy cương đao và kim cương ma sát va chạm lẫn nhau mới có. Vân Mộng Long Vương gương mặt trắng bệch, trắng bệch một mảng như người chết, hần kinh hãi nhìn Cơ Hạo, một ngụm máu đột nhiên phun ra.

Không cho Vân Mộng Long Vương chút cơ hội thở dốc, Cửu Dương Qua tay trái Cơ Hạo dốc hết toàn lực đâm ra, hung hăng xuyên qua bụng hắn.

Lúc Cửu Dương Qua vào cơ thể, Cơ Hạo cảm nhận được lực cản cực kỳ khó khăn, cường độ thân thể của Vân Mộng Long Vương quả thực nghe rợn cả người, lấy sự sắc bén của Cửu Dương Qua, lấy lực lượng khổng lồ của Cơ Hạo, cũng như dao cùn cắt da trâu già, cực kỳ gian nan thông thả đâm vào từng phân từng ly.

Vân Mộng Long Vương đau đến mức khàn giọng rú thảm, từng ngụm từng ngụm máu tươi không ngừng phun ra, thân thể hắn kịch liệt vặn vẹo, hai thanh đại áp đao trong tay liều mạng hướng Cơ Hạo chém lung tung.

“Muốn liều mạng? Ta bồi người!” Cơ Hạo cười lớn ‘ha ha’, Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm ở tay phải hắn mang theo một đạo hồ quang màu vàng, Khai Thiên Nhất Kích phối hợp Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm sắc bén không đầu không phá, thân kiếm rộng mà dài ‘Phập’ một tiếng nhập vào ngực Vân Mộng Long Vương.

Một mảng lớn thái dương tinh hỏa tàn sát bừa bãi thiêu đốt ở trong cơ thể Vân Mộng Long Vương, đại áp đao trong tay Vân Mộng Long Vương điên cuồng bổ chém vào trên thân Cơ Hạo.

Bàn Hi Thần Kính nhận nhạo từng đợt, một mảng lớn thần quang không ngừng đem công kích của đại áp đao dịch chuyển ra ngoài. Từng ánh đao màu bạc như lốc xoáy không ngừng rơi ở trên thân Vân Mộng Long Vương, chém hần máu thịt bay tứ tung, lưỡi đao cùng xương khớp va chạm lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng nổ ‘Đang đang’.

Cửu Dương Qua cũng nhập vào bụng Vân Mộng Long Vương, từ sau lưng hắt nhô ra.

Cơ Hạo vút hai kiện chí bảo thần binh, hai tay ôm lấy đầu Vân Mộng Long Vương, Khai Thiên Nhất Kích, Ích Địa Nhất Kích đồng thời bùng nổ, đầu hắt như một ngôi sao băng, hung hăng nện ở trên đầu Vân Mộng Long Vương.

“Người không phải thích húc đầu người ta sao?” Cơ Hạo hét một tiếng giận dữ, đầu hai người va chạm thật mạnh với nhau.

‘Bốp’ một tiếng, xương sọ Vân Mộng Long Vương bị đập vỡ nát. Hai tay Cơ Hạo gắt gao chế trụ vết thương của hắt, phát động Vũ Dư thần lôi nhanh chóng nhất, uy lực mãnh liệt nhất bùng nổ.

Thái dương đạo chủng cấp tốc xoay tròn, pháp lực toàn thân Cơ Hạo như nước chảy trút ra ngoài, mấy trăm đạo Vũ Dư thần lôi lực sát thương kinh người hóa thành lôi quang màu vàng tím không ngừng đánh ở trên đầu Vân Mộng Long Vương, đánh cho hắt óc bay tứ tung, cả mảng lớn máu tươi như thủy triều phun ra.

“Cơ Hạo đạo hữu, người xuống tay quá mức độc ác, tâm tính độc địa như thế, thật sự không phải phúc của thương sinh!”

“Người, vẫn là đi chết đi!”

Hai tiếng thét dài truyền đến, hai cái bóng người cao lớn mặc áo vải thô màu trắng bỗng chợt đến phía sau Cơ Hạo, một người cầm chày búa, một người cầm bảo tháp, đồng thời hướng cái ót Cơ Hạo nện xuống.

Chương 965: Bảo Thụ Bảo Âm

Phía sau, gió dữ ập tới, Cơ Hạo đang muốn né tránh, Vân Mộng Long Vương như điên, đột nhiên dang hai cánh tay dài, hung hăng ôm lấy Cơ Hạo.

‘Thùng thùng’ hai tiếng nổ, một cây kim cương bảo xử, một tòa bảo tháp chín tầng hung hăng nện ở trên lưng Cơ Hạo.

Cửu Dương Vô Cấu Y nổi lên ngàn tầng ánh sáng màu vàng, bật ra một mảng lớn lửa nóng, kim cương bảo xử cùng bảo tháp chín tầng bị kim quang liệt hỏa gắt gao chặn cách thân thể Cơ Hạo ba tấc.

Hai người ra tay đánh lên Cơ Hạo cùng cất tiếng kinh hô, trong giọng nói chột mang theo vài phần tham lam.

“Nghieu Bá Cơ Hạo, người ra tay tàn nhẫn, tâm tính ác độc, chí bảo như thế ở trên người người, thật đúng là phí phạm của trời.”

“Bảo vật như thế nên thuộc về bốn môn, chúng ta mặc vào bảo y bọc này, mới có thể hàng yêu trừ ma, tạo phúc thiên hạ.”

Theo hai người hét lớn giận dữ, trên kim cương bảo xử phun trào lửa nóng, trong bảo tháp chín tầng lôi âm từng trận, áp lực từ hai kiện bảo vật đối với Cơ Hạo chột tăng lên gấp mười. Cửu Dương Vô Cấu Y phát ra liệt hỏa kim quang cùng liệt hỏa lôi âm của hai kiện bảo bối lao vào nhau, càng thêm nhộn nhạo ra ngàn tầng khí lạnh, vạn trượng hào quang.

Nhưng vô luận hai người thúc dục bảo vật trong tay như thế nào, Cửu Dương Vô Cấu Y lù lù bất động, binh khí của bọn họ chết sống không chạm đến thân thể Cơ Hạo.

“Đánh lên sau lưng? Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chính là dạy đồ đệ như vậy? Cho rằng ta không biết sao?” Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, đột nhiên lớn

tiếng quát: “Phong Hành, cho bọn hăn chút màu sắc nhìn xem!”

Không có bất cứ thanh âm nào, hai cột sáng màu vàng lao vút đến, hai người đang hết sức chăm chú đối phó Cơ Hạo không kịp né tránh, bọn họ ngay cả thể tới của cột sáng cũng không thấy rõ, hai người một người vai trái, một người vai phải đồng thời trúng tên.

Áo dài vải thô màu trắng trên thân hai người, rõ ràng cũng là hộ thân pháp y trải qua luyện chế, nhưng hai kiện pháp y này so sánh với Cửu Dương Vô Cấu Y, không thể nghi ngờ là đom đóm so với mặt trời, hoàn toàn không thể so sánh. Mũi tên Phong Hành bắn tới dễ dàng xuyên thấu hai cái áo dài, xé bả vai hai người, sau đó ở trong bả vai bọn họ ầm ầm nổ tung.

Các luồng gió mạnh sắc bén vô cùng tàn sát bừa bãi ở trong bả vai hai người, vô số luồng lôi quang nổ tung ở trên vai bọn họ, trên vai hai người bị nổ toác ra lỗ thủng trong suốt to bằng miệng bát, cánh tay bọn họ thiếu chút nữa đã bị nổ rụng xuống.

“Nghịch chương!” Hai người cùng cất tiếng kêu đau, bước chân lão đảo kéo binh khí trong tay xoay người bỏ đi.

Cơ Hạo quay đầu, vừa lúc nhìn thấy hai người buông binh khí trong tay, vội vã từ trong tay áo lấy ra bình thuốc, ngón tay dùng sức bóp nát cái bình, từ trong đó lấy ra một viên đan hoàn to bằng quả trứng bồ câu tản ra bích quang.

“Phong Hành, trông vào người!” Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, đầu hung hăng húc ở trên cái đầu vỡ nát của Vân Mộng Long Vương, cùng lúc tung tóe ra cả mảng lớn huyết hoa, lại hướng Phong Hành xa xa quát to một tiếng.

Lại là hai ánh tên màu vàng lao vút đến, đan hoàn trong tay hai người ra tay đánh lén Cơ Hạo vừa mới giờ lên, còn chưa kịp đưa vào trong miệng, hai ánh tên chuẩn xác trúng đan hoàn trong tay bọn họ, đem nó nổ thành một mảng lớn thuốc bột màu xanh biếc.

Cơ Hạo cười to ‘ha ha’, quay đầu lại há mồm phun ra một đạo hỏa khí màu vàng, thuốc bột màu xanh biếc ‘Vù’ một cái cháy lên, trong không khí tràn đầy mùi thơm ngào ngạt, hai nam tử ra tay đánh lén hăn thì ngơ ngác đứng ở tại chỗ.

Cười ‘Ha ha’ một tiếng, Cơ Hạo giơ hai tay, khuỷu tay hung hăng nện ở trên đầu Vân Mộng Long Vương. Vân Mộng Long Vương liên tiếp bị thương nặng rên rĩ một tiếng, không cam lòng bị Cơ Hạo đập ngất đi.

Bỏ cổ Vân Mộng Long Vương, như xách rác rưởi đem hăn xách trong tay, Cơ Hạo xoay người, nhìn về phía hai nam tử gầy yếu mặc áo trắng, tóc dài trùm vai kia. Hai người này đều mũi cao trán rộng, hốc mắt hãm sâu, làn da trắng nõn khác thường, trên trán càng có hai vết máu tinh tế, rõ ràng giống với Vân Mộng Long Vương, bọn họ cũng có huyết thống dị tộc Già tộc.

“Các người không phải nhân tộc thuần chủng?” Cơ Hạo nhíu mày.

“Đạo hữu sao lại nói thế!” Tuy lỗ thủng lớn vỡ toác trên vai còn đang phun máu, hai người áo trắng vẫn Thái Tiêu chuẩn hướng Cơ Hạo chấp tay hành một lễ, trong đó một người áo trắng dáng người hơi cao lạnh nhạt nói: “Thiên đạo mệnh mang, so sánh với thiên đạo vô biên, chúng ta chỉ là...”

Cơ Hạo cười lạnh ‘Ha ha’, ngắt lời người áo trắng này: “Mà thôi, các người là nhân tộc thuần huyết hay không không quan hệ với ta. Mặc đạo nhân, Hoa đạo nhân thu các người làm đồ đệ, đó là nhân quả của bọn họ, cũng không quan hệ với ta. Nhưng các người đánh lén sau lưng ta, đây là các người thích chết!”

Một người áo trắng khác cười nhạt, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Cũng không phải, cũng không phải. Cơ Hạo đạo hữu, sư huynh đệ chúng ta đều không phải đánh lén sau lưng, chỉ là thấy người xuống tay độc ác, làm bị thương nặng sư đệ Vân Mộng Long Vương của chúng ta, lúc đó mới tình thế cấp bách ra tay cứu người. Bần đạo Bảo Âm, đây là sư huynh Bảo Thụ của bần đạo, người trong tay người, tiểu sư đệ của chúng ta Vân Mộng Long Vương Bảo Long!”

Bảo Âm cười sáng lạn, chỉ là phối hợp lỗ thủng be bét máu thịt trên vai hăn,

nụ cười này liền có thêm vài phần quý dị.

Bảo Thụ bày ra một sắc mặt uy nghiêm bảo tướng trang nghiêm, nhìn Cơ Hạo lạnh giọng cười nói: “Còn mong Cơ Hạo đạo hữu nể mặt mũi tổ sư bốn môn, tha cho Bảo Long sư đệ đi. Cơ Hạo đạo hữu, người xuống tay thật sự là quá độc ác.”

Cơ Hạo quơ quơ Vân Mộng Long Vương bất tỉnh trong tay, tựa cười mà không cười nhìn Bảo Thụ: “Ồ? Ta xuống tay quá ác?”

Há há mồm, Cơ Hạo rất muốn múa lưỡi cãi nhau với Bảo Thụ, Bảo Âm một phen, bắt đầu từ Vân Mộng Long Vương ngày xưa làm ác, lại tới hôm nay Vân Mộng Long Vương dẫn dắt đại quân thủy tộc tàn sát bừa bãi bốn phương mới thôi, phân rõ ra một cái xanh đỏ đen trắng với bọn họ.

Nhưng nghĩ lại, Cơ Hạo đột nhiên cất tiếng cười to: “Mà thôi, mà thôi, ta đâu công phu miệng lưỡi với các người làm gì? Trước không nói thủ đoạn khác, chỉ cái công phu mồm mép, đệ tử của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân có thể xưng là độc bộ thiên hạ, ta là tuyệt đối không thể so sánh!”

Sau khi cười to ba tiếng, Cơ Hạo giơ lên Vân Mộng Long Vương đã ngất, rút Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, hung hăng bổ xuống một kiếm.

Một tiếng rùng rợn trầm thấp từ trong cơ thể Vân Mộng Long Vương truyền đến, thanh âm một nam tử lạnh lùng vô tình hung hăng nói: “Ai dám dả thương con ta?”

Cơ Hạo cất tiếng cười to, Bàn Hi Thần Kính liên tục phóng ra mười hai luồng thần quang chiếu vào trên thân Vân Mộng Long Vương, không chỉ đem thân thể lực phòng ngự cường hãn của hắn cắt giảm đến mức tận cùng, càng đem cấm chế long tộc đại thái tử lưu lại trong cơ thể hắn một hơi phá vỡ.

Bảo Thụ, Bảo Âm giận dữ hét lên: “Cơ Hạo, người dám...”

‘Phập’ một tiếng, Cửu Dương Đãng Ma Kiếm hạ xuống, một cái đầu thật lớn của Vân Mộng Long Vương quay cuồng rơi xuống. Hồn Nguyên Thái Dương Phiên của Cơ Hạo khẽ cuốn, đem đầu Vân Mộng Long Vương cuốn vào trong một mảng lửa cháy kim quang, sau mấy hơi thở đã đốt thành một làn khói.

Hồn phi phách tán, thi cốt không được đầy đủ, Cơ Hạo nhẹ nhàng buông tay, thi thể Vân Mộng Long Vương trong cổ còn đang không ngừng phun máu nặng nề rơi xuống mặt nước.

Xoay người, Cơ Hạo không thềm nhìn Bảo Thụ, Bảo Âm lấy một cái, chỉ vào thủy quân Vân Mộng hồ cầm như hển lớn tiếng quát: “Vân Mộng Long Vương đã đền tội, các người còn không đầu hàng, chẳng lẽ đều muốn chết sao?”

Từng đại đội quân đội Nghiêu Sơn lĩnh cuộn cuộn đến, sát khí ngập trời tràn ngập hư không. Cả mảng lớn thủy quân yêu tộc của Vân Mộng hồ nhìn nhau, lần lượt rút binh khí trong tay quỳ xuống trên đầu sóng.

Bảo Thụ, Bảo Âm tức giận đến mức sắc mặt xám ngắt, rít gào một tiếng tiếp tục hướng Cơ Hạo lao tới đánh.

Chương 966: Thụ Đoạn Âm Tuyệt

“Gân rồng, máu rồng, gan rồng, mật rồng... Đều là đại bổ vật đó!”

Thi thể Vân Mộng Long Vương rơi xuống mặt nước, tung tóe sóng to cao tới trăm trượng. Hãn hiện nguyên hình, là một con rồng khổng lồ dài khoảng nghìn trượng, toàn thân vảy bạc.

Vũ Mục lăm bằm các vật mỹ vị nhất, đại bổ nhất trên thân rồng, nhanh như chớp lao đến bên người Vân Mộng Long Vương, lấy ra cái nồi sắt to ghé đến trên vết thương ở cổ hãn.

Từng dòng máu rồng lớn không ngừng chảy vào cái nồi sắt to, máu rồng đỏ tươi tản mát ra một mùi thơm nồng đậm kỳ dị. Vũ Mục cười đến răng hàm cũng lộ ra, rung đùi đắc ý vui sướng không chịu được.

Mấy tên giao yêu trung thành và tận tâm đối với Vân Mộng Long Vương tức giận thét dài, cười mây đạp giá cuốn lên mảng lớn hơi nước hướng Vũ Mục xung phong đến. Bọn hãn không thể chịu đựng được long vương nhà mình bị người ta chém giết, còn sắp bị người ta cho vào nồi.

Ở bên, mấy luồng sáng màu vàng lao vút đến, Phong Hành ở xa xa vô thanh vô tức bắn tên lén. Những tên giao yêu tất cả đều là cổ trùng tên, tiễn mang nổ tung, đem cổ bọn hãn nổ nát bét.

Đám giao quái này cũng hiện ra nguyên hình, tất cả đều là giao long một sừng dài khoảng trăm trượng, máu nóng cuộn cuộn không ngừng phun ra, xung quanh một mảng nước lớn trắng xóa bị lực lượng kỳ dị trong máu giao lôi kéo, mơ hồ nổi lên vô số gợn sóng vảy cá nhỏ bé.

Thiếu Ti và Thái Ti đã dựng lên một tòa tế đàn, Thái Ti đem Đinh Đầu Thất Tiễn Thư thờ ở trên tế đàn, hai mắt trắng dã nhìn Bảo Thụ, Bảo Âm thấp giọng lăm bằm. Xa xa, máu giao trên mặt nước sôi trào không ngừng đột nhiên bay lên

trời, hóa thành các dòng máu rót vào trong tế đàn.

Vô thanh vô tức, thi thể mấy con giao long cũng ở nháy mắt khô quắt mục nát, biến thành các đám tro bụi.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư trên tế đàn phát ra hào quang mờ mờ, Thái Ti hoa chân múa tay quay quanh tế đàn nhảy điệu nhảy hiến tế, đồng thời thì thảo niệm tụng lên chú ngữ chỉ có hãn cùng một số tồn tại kỳ dị nào đó trong minh minh mới có thể nghe hiểu.

Cơ Hạo lơ lửng giữa không trung, cầm Cửu Dương Đăng Ma Kiếm nhìn Bảo Thụ, Bảo Âm liên thanh cười lạnh.

Hai tên xui xẻo hiển nhiên ở môn hạ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cũng không được coi trọng, trên thân bọn họ thế mà chỉ có một viên đan dược chữa thương. Đan dược sau khi bị mũi tên của Phong Hành đánh nát, hai người qua hồi lâu vậy mà cũng chưa thể lấy ra viên thuốc chữa thương cứu mạng thứ hai.

Vết thương đổ máu như suối, hai người đã khẩn cấp cách dùng thuật trị liệu qua loa vết thương một phen, nhưng bọn hãn vựng kim cương bảo xử cùng bảo tháp chín tầng hướng vào đầu Cơ Hạo nện đến, cánh tay dùng sức quá mạnh khiến vết thương một lần nữa xé rách, máu tươi lại một lần nữa chảy ra.

Tiếng đánh ‘Đang đang’ không dứt bên tai, Vân Mộng Long Vương chết đối với Bảo Thụ, Bảo Âm hiển nhiên là một sự kích thích thật lớn. Hai người rống giận liên tục, bất chấp vết thương tiếp tục đổ máu, vựng binh khí hướng tới Cơ Hạo điên cuồng đánh một trận.

Cửu Dương Đăng Ma Kiếm thoải mái che trái chẵn phải. Kiếm pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ có thể công cũng có thể thủ, công như sấm sét động trên chín tầng trời, thủ như hỗn độn kín không kẽ hở, mặc cho Bảo Thụ, Bảo Âm liên tục kêu loạn, binh khí trong tay bọn họ lần lượt nện ở trên thân Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, căn bản không gặp được Cơ Hạo thân thể.

Kim cương bảo xử cùng bảo tháp chín tầng đều là dùng ngũ kim tinh anh đúc nóng mà thành, thêm vào hơn ngàn tầng pháp bảo cấm chế Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bí truyền, nắm trong tay nhẹ như lông ngỗng, đánh ở trên người nặng tựa núi lớn, càng có lôi đình liệt hỏa phun ra đá thương người, thật sự là hậu thiên bảo vật rất cường hãn.

Nhưng hai kiện bảo bối này tuy cường hãn, dù sao chỉ là hậu thiên nhân công đúc thành, hơn nữa Bảo Thụ, Bảo Âm cũng không được sư môn coi trọng, người ra tay đúc cho bọn họ hai kiện binh khí này ở môn hạ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhằm chừng cũng chỉ là hạng người tầm thường. Hai kiện bảo bối này tốt thì tốt, nhưng cũng chỉ là tốt bình thường.

Sau mấy chục lần va chạm, đầu tiên là kim cương bảo xử trên tay Bảo Thụ vang lên ‘Ông’ một tiếng, kim cương bảo xử không thể chịu được sự sắc bén của Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, trên bản thể chày báu nứt ra mấy chục vết nứt dài đến nửa thước, theo Bảo Thụ đánh, vết nứt càng lúc càng dài, cuối cùng mấy vết nứt hợp với nhau, cây kim cương bảo xử dài sáu thước này thoáng cái nổ vỡ.

Một mảng lôi hỏa từ trong chày báu phun ra, vô số mảnh vỡ ngũ kim nổ tung, Bảo Thụ không kịp trở tay, bị mảnh vỡ ngũ kim găm đầy mặt.

Rú thảm một tiếng, Bảo Thụ máu chảy đầy mặt vội lui về phía sau, hai con mắt bị đánh nát, máu tươi không ngừng từ trong hốc mắt hãm sâu chảy ra. Hai đường màu đỏ trên lông mày hãn chợt mở ra, một đôi mắt tựa như có chút phát dục không được đầy đủ lẫn lông lốc đảo qua một vòng, phun ra hai luồng hung quang hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

“Bảo bối của ta!” Bảo Thụ đau lòng như cắt, gương mặt vặn vẹo hướng tới Cơ Hạo gào rống, hãn không để ý tới gương mặt mình bị nổ nát, túm lấy tay cầm của kim cương bảo xử đau lòng thiếu chút nữa ngắt đi.

“Bảo Thụ đạo hữu, ta chưa từng hướng người đánh ra một kiếm!” Cơ Hạo cười lạnh nhạt: “Không lẽ, người tới đánh ta, binh khí của mình không vừa tay bị

làm hỏng, còn muốn chụp cái mũ đó lên đầu ta hay sao?”

Lời còn chưa dứt, Cơ Hạo đưa ngang tay phải, mũi Cửu Dương Đăng Ma Kiếm nghiêng lên trên. Bảo Âm rống to một tiếng, tòa bảo tháp chín tầng hai tay cầm kia hung hăng nện xuống, muosn chết lại không chết vừa lúc đụng phải mũi kiếm của bảo kiếm.

‘Phập’ một tiếng, giống như đao sắc cắt cải củ, một vết nứt trên bảo tháp chín tầng cũng chông chất vết thương bị lưỡi kiếm bổ vào, bảo tháp chín tầng vừa lúc bị hấn chém một kiếm thành hai mảnh.

“Bảo bối của ta!” Bảo Âm kéo dài thanh âm rú thảm một tiếng, cấm chế trong bảo tháp chín tầng phát nổ, một đám lôi hỏa cũng bắn ra bốn phía, vô số mảnh vỡ kim loại bắn tung tóe ở trên người hấn, đánh cho hệ thể pháp y của hấn vỡ vụn từng tấc một. Hai mảnh vỡ bén nhọn như cái dùi xuyên thấu thân thể hấn, từ sau lưng hấn bay ra.

“Công phu luyện thể của các người không đủ!” Cơ Hạo nhìn Bảo Thụ, Bảo Âm bị nổ máu thịt be bét kêu đau liên tục, cười mang theo mười phần ác ý: “Các người xem, ta không bị sao cả, các người sao lại bị thương thành như thế? Cái này chẳng trách được ta!”

Cửu Dương Vô Cấu Y phóng ra chín vầng mặt trời chói chang, vờn quanh Cơ Hạo bay múa, toàn bộ mảnh vỡ kim loại còn chưa tới gần thân thể hấn đã bị nhiệt độ cao đốt thành làn khói.

Bảo Thụ, Bảo Âm nhìn Cửu Dương Vô Cấu Y huy hoàng sáng lạn trên người Cơ Hạo, nghe lời nói gần như vô sỉ của Cơ Hạo, trong lòng hai người lửa giận hừng hực, tức giận đến mức há mồm liên tục hộc máu.

“Người, người, được lắm, Nghiêu Bá Cơ Hạo, người, người, thù hôm nay, chúng ta ngày sau...” Bảo Thụ chỉ vào Cơ Hạo, muốn bỏ lại một câu nói giữ thể diện rồi đi.

Nhưng thân thể hai người đồng thời loạng choạng, một mảng tiền ảnh chợt lóe qua ở trên thân bọn họ, một khí tức tử vong đáng sợ bao phủ thân thể bọn họ, nắm lấy linh hồn bọn họ nhẹ nhàng lôi kéo. Khí tức hai người chợt đoạn tuyệt, linh hồn ‘Vù’ một cái hóa thành hư ảo, sau đó thân thể bọn họ giống như đá rập điêu khắc trải qua vô số năm tháng rửa tội, nhanh chóng sụp đổ sụp xuống từng chút một.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn thấy, trong làn da bọn họ một chút máu thịt cũng không có, hai người sống sờ sờ chỉ còn lại có một tầng làn da khô quắt bên ngoài.

Hắn không khỏi kinh hãi nhìn thoáng qua Thái Ti, vu chú thuật của thằng cha này càng thêm quỷ bí độc ác hơn rồi.

Lắc đầu, Cơ Hạo hướng thủy quân Vân Mộng hồ bên dưới chỉ chỉ: “Người đâu, đem toàn bộ thủy yêu đánh tan trộn lẫn, đưa vào Cẩm Tử doanh chém giết hiệu lực!”

Chương 967: Bí Pháp Hoặc Chúng

Cơ Hạo và các bá hậu nhân tộc đều động viên hẳn lên, các đại bộ tộc dốc sức điều động quân đội, kiến tạo Vạn Long Phong Thủy Đại Trận, đàn áp càn quét thủy yêu đại quân nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, quét sạch thủy phủ các nơi gây sóng gió.

Từng tòa Vạn Long Phong Thủy Đại Trận dần dần hoàn thành, hơi nước trên trời dần dần tiêu tán. Không còn thủy yêu gây sóng gió, mặt trời ở trời cao tái hiện, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên núi lớn, trên đồi gò, chiếu sáng khe núi với rừng cây, xua tan sự lạnh lẽo do đại thủy mang đến.

Nước lũ lan tràn dần dần rút lui, con dân các bộ tộc trốn ở trong huyết động núi cao, bám vào ở trên cành cổ thụ, hoặc đóng thuyền, làm bè gỗ theo sóng trôi nổi nơm nớp lo sợ rời khỏi nơi mình ẩn thân, tiếng khóc rung trời trở về chỗ nhà mình.

Phòng ốc bị rửa trôi, ruộng tốt bị phá hủy, đại gia súc không kịp mang theo cũng bị đại thủy làm chết đuối, nơi ở của bộ tộc vốn ấm áp an toàn biến thành một mảnh đất trống, trừ một chút đồ ăn khi chạy nạn mang theo bên mình, toàn bộ lương thực tồn đọng của bộ tộc đều bị nước quét đi rồi.

“Ông trời ơi!”

Tiếng la khóc lúc trầm lúc bổng vang lên ở Trung Lục thế giới các nơi, vô số lão nhân từng trải qua sóng gió hiểm trở giơ hai tay quỳ trên mặt đất, ngửa mặt nhìn bầu trời xanh thẳm, phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng.

Quá khứ, lúc thiếu đồ ăn, các lão nhân này có thể vì bộ tộc hy sinh bản thân, bọn họ sẽ dựa theo truyền thống nhiều thế hệ, trốn vào trong núi rừng, tìm cái hõm núi tàng phong tụ khí lảng lảng đói chết ở nơi đó, tiết kiệm đồ ăn cho người trẻ khỏe của bộ tộc.

Nhưng một lần này, là một chút hi vọng cũng chẳng có.

Đồ ăn mang theo bên mình sắp bị ăn hết rồi, lương thực tồn đọng trong kho của bộ tộc bị rửa trôi sạch sẽ, hoa màu trên đất bị rửa trôi không còn thấy bóng dáng tăm hơi, quả dại có thể dùng ăn trong núi rừng cũng đều bởi vì nước lũ không còn sót lại chút gì.

“Lão thiên gia, người là một chút đường sống cũng không cho chúng ta nha!”

Tiếng rên rĩ nổi lên bốn phía, ngay cả các chiến sĩ cường đại trong bộ tộc cũng mờ mịt, hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới tốt. Không còn lương thực, cho dù bọn họ có lực lượng hàng long phục hổ, con người sắt đá đói ba năm ngày cả người cũng sẽ đói nhũn ra!

Làm người ta càng thêm tuyệt vọng là, nước lũ qua đi, các độc xà mãnh thú cũng bụng đói kêu vang trong núi rừng đều chạy ra khỏi núi rừng.

Bọn độc xà mãnh thú đó năng lực sinh tồn trong đại thủy so với nhân loại thì mạnh hơn rất nhiều, nhân tộc cũng có thể từ trong đại thủy giãy dụa sống sót, bọn độc trùng mãnh thú kia càng không cần phải nói. Đám độc trùng mãnh thú đói sắp nổi điên đi tuần tra khắp nơi, bọn nó thông minh tránh được dã thú hung mãnh cũng đói sắp phát điên, đem ánh mắt ném về phía con dân nhân tộc yếu đuối vô lực.

Các nơi đều đã bạo phát thú triều, vô số thôn trang, thôn trấn bị độc trùng mãnh thú điên cuồng tấn công.

“Lão thiên gia! Người đây là muốn chúng ta đoạn tử tuyệt tôn sao?”

Trên một chỗ gò đất đơn sơ, một Đại Vu nhân tộc cao một trượng hai điên cuồng tru lên, vung một cây rìu thép đem một con cạp răng kiếm vồ lên chém một nhát thành hai mảnh. Còn chưa chờ hăn thu chiến lợi phẩm, hai con báo nanh rắn màu đen lao lên, nhanh như tia chớp vượt ở trước hăn đem hai mảnh xác của cạp răng kiếm cướp đi, lui thật xa sau đó ngoác mồm cào xé.

Lượng lớn máu thịt vào bụng, hai con Xà Nha Báo dần dần khôi phục sức lực. Khí tức bọn nó nhanh chóng tăng vọt, trong con người màu xanh lục lóng lánh hào quang hung tàn, hung tợn nhìn chăm chăm Đại Vu nhân tộc đứng ở trên gò đất, tay chân có chút phát run.

Mấy chục con mãnh thú thực lực có thể so với Đại Vu vòng quanh ụ đất khẩn cấp đập lên này, trên trời có mấy trăm con ác điều lượn lờ, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu bén nhọn. Nơi xa hơn, một ổ rắn độc toàn thân đỏ đậm thè lưỡi rắn, khoe miệng không ngừng chảy ra nước dãi kịch độc, tham lam nhìn mấy vạn con dân nhân tộc trong vòng đất.

Thôn xóm nhân tộc này thực lực không mạnh, trong mấy vạn con dân chỉ có không đến mười Đại Vu, bọn họ đứng ở trên vòng đất, mặt không biểu cảm nhìn hung cầm mãnh thú xung quanh. Bọn họ ướt đẫm mồ hôi, hơi nóng không ngừng từ trên thân bọn họ trào ra, mỗi một luồng hơi nóng đều mang đi một chút lực lượng cuối cùng trong cơ thể bọn họ.

“Tử chiến!” Một Đại Vu giơ lên thuẫn cương trường mâu trong tay hét to một tiếng, sau đó hát lên chiến ca phong cách cổ xưa thô lương.

“Tử chiến!” Một Đại Vu lần lượt giơ binh khí, theo đồng bạn hát lên chiến ca tổ tiên lưu truyền qua từng thế hệ tới nay. Phong cách cổ xưa thô lương, lộ ra vô tận tuyệt vọng. Đó là một loại ca dao người bên bờ cái chết, không còn bất cứ hy vọng nào nữa mới sẽ xướng tụng.

Thời đại hồng hoang, tổ tiên nhân tộc khi đối mặt vô số hồng hoang cự thú cắn nuốt sẵn giết, bọn họ ngẩng đầu ưỡn ngực, hát bài ca này khảng khái chịu chết.

Lúc núi lửa bùng nổ, động đất sơn hỏa. Cùng là bài ca tổ tiên nhân tộc hát, dùng thân thể yếu ớt của mình ngăn cản thiên tai, yểm hộ tộc nhân rút lui.

Khi ôn dịch lan tràn, xác chết đầy đất, càng có vu tể nhân tộc hát ca dao như vậy, xâm nhập núi rừng nhấm nháp bách thảo, vô số vu tể bị dược thảo kịch độc

độc chết, nhưng bọn họ cũng đã tìm được thuốc chữa bệnh.

Thời điểm dị tộc đến từ ngoài bầu trời, giết chóc vô số, đem nhân tộc biến thành heo chó nô lệ, đế Hiên Viên giơ cao bảo kiếm trong tay, mang theo chiến sĩ nhân tộc từ bốn phương tám hướng của đại địa tới hội hợp, mọi người hát ca dao tương tự, mặc da thú thô sơ, cầm khiên gỗ đơn sơ, ngẩng đầu ưỡn ngực đón đầu đao thương sắc bén của dị tộc.

Bài chiến ca này từ thời đại hồng hoang truyền thừa mãi đến nay, chỉ có thời điểm một bộ tộc hoàn toàn không còn hy vọng, sắp triệt để diệt sạch, các chiến sĩ nhân tộc có truyền thừa xa xưa sẽ hát lên bài chiến ca này tử chiến với địch!

Hoặc là kẻ địch chết hết ở chỗ này, hoặc là bọn họ chết toàn bộ ở chỗ này.

Trong tường đất, con dân bộ tộc đói đến mức tay chân bủn rủn nghiêng rãng, run rẩy đứng lên. Bọn họ xách binh khí, chậm rãi leo lên tường đất, thở hỗn hển, toát mồ hôi nhìn mãnh thú hung cầm bốn phía.

Tiếng chiến ca càng lúc càng vang dội, tử ý lạnh lẽo càng lúc càng nồng đậm.

Bọn hung cầm mãnh thú bất an rít gào, hò hét, bọn nó từ trên thân đám nhân tộc gầy yếu này đã cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt. Cảm giác đói khát với nguy hiểm kích thích bọn độc trùng mãnh thú càng thêm hung bạo bất an.

Ngay tại lúc một đám mãnh thú muốn xông lên tường đất, nhiều điểm sáng màu vàng từ không trung hạ xuống.

Mỗi một điểm sáng màu vàng rơi xuống đất, đều nhanh chóng hóa thành một đóa hoa sen màu vàng đón gió lay động, sen vàng nở rộ ra, trong mỗi một đóa hoa sen vàng đều có một nam tử đạo trang dung mạo tuấn mỹ ngồi xếp bằng tụng kinh.

Một khí tức làm tâm cảnh người ta bình thản lan ra, hung cầm trên trời ùn ùn hạ xuống, thu nanh vuốt sát đất, mãnh thú trên mặt đất cúi đầu, hướng các

nam tử đạo trang trong hoa sen vàng quỳ lạy, toàn bộ răn độc đều cuộn mình, không còn có bộ dáng hung ác vừa rồi.

Hai nam tử tuấn mỹ mặc đạo bào màu trắng lắc lư từ xa xa đi tới, một bước của bọn họ đã bước ra ba năm dặm, thân hình lóe lên nhanh chóng tới phía trước tường đất.

Một nam tử tuấn mỹ mỉm cười, hướng con dân bộ tộc trên tường đất trợn mắt há hốc mồm cười nói: “Tổ sư nhà ta từ bi, biết rõ con dân phương này gặp nạn, phái chúng ta đến hàng phục mãnh thú, giải trừ khổ nạn của các người.”

Hắn lấy ra một bức tranh mở ra, trên quyển trục dài rộng ba thước chính là hình ảnh Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân sóng vai đứng thẳng.

“Vào môn ta, ngày đêm đọc pháp danh tổ sư nhà ta, các người đều có thể ăn no mặc ấm, cơm no áo ấm, ngoại ma cũng không cách nào gây hại các người nữa!”

Chương 968: Cơm No Áo Ấm

Rắn độc thu rằng, mãnh thú thu vuốt, cho dù bọn nó đều đói sắp điên mất, nhưng ở trong tiếng tụng kinh của nam tử đạo trang trên hoa sen màu vàng, bọn nó như trẻ sơ sinh vừa mới ăn no sữa, nhàn tĩnh mà ôn nhu phủ phục dưới đất không nhúc nhích.

Hung cầm ngày xưa hung mãnh nhất, thì như con gà con, trong ánh mắt tràn đầy sự dịu ngoan nhìn hai nam tử đạo trang, yết hầu hơi phập phồng, không ngừng phát ra tiếng thuần phục ‘Úc úc’.

Con dân bộ tộc trên ụ đất trợn mắt há hốc mồm nhìn đất bằng mọc hoa sen, bọn họ chưa bao giờ gặp cảnh tượng kỳ dị như thế.

Chỉ là nhiều điểm sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, mỗi một điểm sáng màu vàng đáp xuống đất, thế mà đã trở ra cành, mọc ra mảng lớn lá sen, cuối cùng lại còn có hoa sen màu vàng sinh trưởng ra?

Càng thêm thần dị là, trong hoa sen thế mà còn có nam tử đạo trang vóc dáng không lớn ngời, vẻ mặt mỗi người còn đầy sự thành kính niệm tụng nghe ‘chú ngữ’ không hiểu! Loại chú ngữ này hoàn toàn khác với chú văn vu tế bộ tộc tế trời, nhưng nghe lại làm người ta tâm cảnh bình thản, giống như bụng cũng không đói nữa.

Một lão nhân tóc trắng xoá, thân còng chậm rãi xuyên qua đám người, đi tới trước mặt hai nam tử đạo trang.

Lão nhân da ngăm đen hai tay chống một cây kinh tượng thô ráp, cố gắng mở to đôi mắt mờ, nhìn từ trên xuống dưới hai người đứng ở trước mặt hắn: “Đây là ý tứ gì? Tin bọn họ, có thể ăn uống no đủ sao? Loại lời này, các người nói, sẽ có người tin sao?”

Các con dân bộ tộc phía sau lão nhân đều lắc đầu, khẽ thở dài.

Không phải sao, loại nói suông này, ai không biết nói chứ?

Ăn uống no đủ? Ngay cả quả đại trong núi cũng bởi vì mưa to, tìm không nổi một quả nào nữa, người khiến người ta ăn uống no đủ như thế nào?

Một ít người phụ nữ ánh mắt tự do nhìn bọn độc trùng mãnh thú nằm úp sấp ở trên đất không nhúc nhích. Mấy thứ này nếu chém giết, thật ra đủ cho người trong bộ tộc ăn no nê. Nhưng cũng chỉ có thể ăn no một bữa mà thôi, ăn hết thịt đám độc trùng mãnh thú này, về sau vẫn có thể tiếp tục đói bụng.

Hai thanh niên đạo trang liền cười lên, bọn họ rất cung kính hướng tới bức họa Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân lơ lửng ở trước mặt hành một lễ, ôn hòa cười nói: “Tự nhiên như thế, nếu là tin tổ sư nhà ta, ngày đêm đem họ cung phụng ở trong tổ miếu, từ đường của các người, tự nhiên sẽ cơm no áo ấm.”

Lão nhân cầm kinh trường còn muốn nói, hai thanh niên đạo trang đã bắt đầu bận rộn.

Bởi vì mưa to, nước lũ tàn sát bờ bãi, thôn xóm ban đầu của bộ tộc này đã không còn sót lại chút gì. Ruộng tốt đời đời vất vả mở mang ra, bùn đất tươi xốp phì nhiêu đều bị nước lũ rửa trôi sạch sẽ, nay lộ ra bên ngoài, tất cả đều là đất tầng sâu cứng rắn, lạnh như băng.

Thiên địa linh khí của Trung Lục thế giới cực kỳ dư thừa, đất đai tầng sâu nếu là khẩn cấp cày cấy một phen, dùng mặt trời phơi nắng mấy ngày, đưa tới nước sạch tươi, cẩn thận chăm sóc mà nói, vẫn có thể hóa thành ruộng tốt sản vật phong phú.

Làm người ta tuyệt vọng là, độc tố lẫn trong nước mưa thấm vào đất đai tầng sâu, màu sắc bùn đất cũng biến thành nhiều màu sắc sỡ, như hoa văn trên thân rắn độc. Loại đất bị độc tố dính này không cần nói mọc ra hoa màu, cho dù là con dân nhân tộc bình thường ở lại lâu trên đó, cũng sẽ bị khí độc tiêm nhiễm bạo bệnh mà chết.

Về phần nói một lần nữa khai khẩn ruộng tốt, gieo trồng hoa màu, đối với con dân bộ tộc bình thường mà nói, không có năng lực tiêu trừ độc tố trong đất, cái này hoàn toàn chỉ là ảo tưởng.

Hai thanh niên đạo trang thăm dò đất đai phụ cận một chút, tràn đầy lòng tin mỉm cười, đồng thời hướng bầu trời chấp tay hành một lễ: “Còn xin tổ sư giúp đỡ một chút.”

Theo động tác của bọn họ, trên trời có một đạo hào quang mờ mờ màu xanh biếc rải xuống, vòng quanh một mảnh đất đai khái phạm vi một mẫu đạo qua một vòng, mắt thường có thể thấy được các tia khí độc đủ mọi màu sắc trong đất bốc lên, nhưng ở dưới bích quang chiếu rọi, khí độc nhanh chóng tan rã.

Tầng đất sâu vốn cứng rắn, lạnh như băng, đột nhiên trở nên tươi xốp mà màu mỡ, từ nơi vốn hoang vu, đột nhiên biến thành ruộng tốt cực phẩm đã cày cấy vô số năm. Một số người phụ nữ tinh thông việc đồng áng vội lấy đất đai phì nhiêu, dùng sức nắm lên một vốc đất đen nhánh, ấm áp tỏa hương, trong lúc nhất thời không nói nên lời.

Đất đai phì nhiêu mà tươi xốp ước chừng dày mấy thước. Những người phụ nữ từ trong đất ngửi thấy hương thơm cỏ cây nồng đậm.

Các con dân bộ tộc không nói nên lời. Bọn họ chậm rãi xông lên, mang theo một loại thành kính cùng sợ hãi khó có thể hình dung, ngừng thở ngơ ngác nhìn động tác kế tiếp của hai thanh niên đạo trang.

Cho dù là chiến sĩ bộ tộc ngày thường trời không sợ, đất không sợ nhất, có gan ở trong núi rừng liều mạng với đám dã thú hung mãnh, giờ phút này cũng ngừng thở, mang theo một tia thành kính cùng kính sợ ngày thường tuyệt đối không có, thật cẩn thận nhìn hai thanh niên đạo trang.

“Chúng ta nói rồi, chỉ cần các người cam tâm tình nguyện vào môn ta, ngày đêm cung phụng tổ sư nhà ta, tự nhiên sẽ có phúc báo vô biên.” Một thanh niên đạo trang hài lòng nhìn nam nữ già trẻ xung quanh ánh mắt thành kính mà sợ

hãi, tùy tay lấy ra ba hạt thóc giống to bằng nắm tay.

Hạt thóc giống màu sắc như ngọc, toàn thân long lanh tản mát ra hương thơm hoa màu nồng đậm, thanh niên đạo trang tùy ý ở trên đất đào ba cái hố to bằng đầu người, đem ba hạt thóc giống gieo vào. Hễ nhẹ nhàng niệm tụng chú ngữ, đưa tay hướng bầu trời vẩy tay một cái, liền có một luồng hào quang màu xanh biếc rải xuống, vừa lúc rơi ở trên ba cái hố đất.

Hiển nhiên ba hạt thóc giống đã bắt đầu nhanh chóng nảy mầm, rễ cây màu xanh biếc cấp tốc chui vào đất, trên mặt đất đã có mạ mọc ra.

‘Rắc’ một tiếng, mạ vừa cao tới ba thước, nam nữ già trẻ xung quanh đồng thời phát ra một tiếng thét kinh hãi, bọn họ nào từng gặp hoa màu mọc hung mãnh như thế? Còn chưa chờ họ phục hồi tinh thần, ba cây mạ đón gió nhoáng lên một cái, đột nhiên cao vút tới khoảng chín thước.

Mạch lạc màu vàng, lá mầm xanh biếc, thân quang màu xanh biếc rải xuống, ba gốc mạ hơi lắc lư, trong mấy nhịp thở đã cao tới mười mấy trượng.

Từng hạt thóc to bằng đùi người sinh trưởng ra, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được từng hạt ngũ cốc to bằng nắm tay không ngừng mọc ra trên bông lúa, mọi người có thể nghe được tiếng vang nứt ra trong hạt ngũ cốc.

Thời gian không đến một chén trà nhỏ, ba cây ‘gạo’ to lớn đã sinh trưởng xong, sau đó một mùi gạo nồng đậm lan tỏa. Một thanh niên đạo trang nhảy lên cao mười mấy trượng, tùy tay giật xuống một hạt ngũ cốc to bằng nắm tay, dùng sức xé rách vỏ trấu ngoài hạt ngũ cốc, một hạt gạo màu xanh lục tản mát ra hương thơm nồng đậm, bán trong suốt xuất hiện ở trước mặt hắn.

Thanh niên đạo trang đem hạt gạo này tùy tay đưa cho một chiến sĩ bộ tộc cao to, mỉm cười nói: “Đã chín rồi, cho dù bụng ngươi lớn hơn nữa, ăn một hạt như vậy, trong ba ngày tuyệt đối sẽ không đói nữa. Hơn nữa ăn nó xong, cho dù là động thiên đóng băng ba thước, cũng tuyệt đối sẽ không cảm thấy chút lạnh lẽo nào.”

Hán tử cao một trượng đem hạt ngũ cốc đó nhét vào trong miệng, há mồm nhai nuốt một lúc sau nuốt xuống.

Trên mặt hán tử đối đến mức mặt trắng bệch đột nhiên toát ra một trận hồng quang, trên trán cũng mơ hồ có một tầng mồ hôi toát ra, giống như giữa mùa hè mặc áo bông, nhiệt lực toàn thân bức người, hãn nóng tới mức không khỏi đưa tay lau mồ hôi.

“Cái này...”

Mấy lão nhân bộ tộc đều tròn tròn mắt.

“Vào môn ta, cơm no áo ấm, các vị đã tin chưa?” Hai thanh niên đạo trang thận trọng cười.

Chương 969: Điềm Xấu Dấu Hiệu

“Hàng rồi, hàng rồi! Nghiêu Bá tha mạng, Nghiêu Bá tha mạng!”

Hai con cá chép lớn đầu vàng đuôi bạc ném xiên thép trong tay, run rẩy quỳ xuống bên dòng sông lớn. Dòng sông lớn vốn sóng đục ngập trời không còn hai cự yêu cá chép này gây sóng gió, nước sông lập tức trở nên ôn hòa nghe lời, nhu thuận quay trở về trong lòng sông.

Mấy trăm con tôm cỏ, hơn trăm con cóc, mười mấy con cá chuối tu thành tiểu yêu nửa thành hình người run rẩy quỳ gối trên bờ, một đám cúi đầu không dám ngẩng đầu nhìn Cơ Hạo còn có chiến sĩ nhân tộc đặng đặng sát khí bên cạnh hẳn.

“Kiểm kê một lần!” Cơ Hạo chỉ chỉ bọn thủy yêu.

Mấy vu tể Vu Điện mang theo một đội chiến sĩ đi tới, bọn họ lấy ra gương đồng xanh to bằng bàn tay hướng bọn thủy yêu soi lần lượt. Kính quang lóe lên, phàm là thủy yêu màu sắc kính quang không có biến hóa, đều bị xua đi một bên tập kết.

Kính quang chiếu ở trên thân một con cá chuối lớn, đột nhiên kính quang biến thành màu máu, các vu tể đồng thời cười lạnh một tiếng, chiến sĩ nhân tộc theo sau bọn họ không nói hai lời, đem con cá chuối này đè ngã xuống đất, một đao đem đầu nó chặt xuống, thi thể tùy ý một cước đạp xuống sông.

Kính quang có biến hóa, chứng minh con cá chuối lớn này đã ăn thịt người!

Không chỉ có tay dính tính mạng nhân tộc, bọn thủy yêu nhắc lên sóng lớn nước lũ tàn sát bờ bãi bốn phương, trên tay bọn chúng ít nhiều đều đã dính máu tộc nhân nhân tộc. Nhưng giết người và ăn nhân, tính chất khác nhau.

Gây sóng gió nhắc lên nước lũ làm người ta chết đuối, còn có thể nói bọn họ

là phụng mệnh lệnh Cộng Công thị làm việc. Cộng Công thị là tôn chủ của Thủy Thần nhất mạch còn sót lại, bọn thủy yêu không thể không nghe theo mệnh lệnh của hắn, Cơ Hạo có thể tha thứ bọn chúng gây sóng gió tai họa nhân tộc, chỉ đem bọn chúng xếp vào Cẩm Tử doanh bán mạng chuộc tội là đủ rồi.

Nhưng bọn chúng đã ăn thịt người, tính chất liền thay đổi. Bọn chúng lấy con người làm thức ăn, cái này đã chạm đến điểm mấu chốt trong lòng Cơ Hạo cùng toàn bộ nhân tộc. Toàn bộ thủy yêu ăn thịt người phải xử tử ngay tại chỗ, điều giới luật này không thể phá.

Tiếng rú thảm liên tục vang lên. Khi một con cóc lớn nguyên hình là phạm vi khoảng ba trượng bị ấn ngã ở bờ sông, mắt thấy chiến sĩ nhân tộc hành hình đã giơ lên đại đao trong tay, con cóc lớn này liều mạng đạp chân, điên cuồng kêu rên lên.

“Nghieu Bá gia gia tha mạng, Nghieu Bá gia gia tha mạng! Ta chỉ là thèm ăn, ăn một miếng nhỏ, một miếng nhỏ!”

“Nghieu Bá gia gia tha mạng. Ta chưa ăn được bao nhiêu, ta chỉ ăn một cánh tay, bọn họ nói ăn thịt người sẽ làm yếu lực của chúng ta cấp tốc gia tăng, có thể giúp chúng ta khai thông linh trí trở nên càng thêm thông minh, tốc độ tu vi nhanh hơn, ta mới nhịn không được ăn một miếng nhỏ!”

“Lúc ta ăn hắn, hắn đã chết đuối, hắn đã là người chết, ta cũng không có nuốt sống hắn mà!”

“Nghieu Bá gia gia tha mạng!”

Cơ Hạo mặt không biểu cảm nhìn con cóc to khóc nước mắt giàn giụa, cười lạnh. Lúc này người sợ tới mức khóc lóc cầu xin tha thứ, các người nhấc lên nước lũ làm chết đuối vô số nhân tộc, sau đó đem bọn họ coi là thức ăn, sao không thấy các người nường tay một chút chứ?

“Chém!” Cơ Hạo lạnh lùng phất phất tay, hướng chiến sĩ nhân tộc cầm đại

đao hạ đạt mệnh lệnh.

“Ta nói, ta nói, ta biết có một chỗ!” Con cóc to vì giữ mạng, khóc đến mức nước mắt nước mũi tất cả đều phun ra. Hai con mắt to bằng vại nước hầu như từ trong hốc mắt bật ra. Gia hỏa này chỉ vào cổ họng thét to: “Ta biết có một chỗ, nơi đó có cổ quái, Nghiêu Bá gia cứu mạng, ta dẫn các người đi qua... Đó là nhằm vào nhân tộc các người!”

đại đao chiến sĩ nhân tộc hành hình đã hạ xuống, mắt thấy đã sắp chém tới trên cổ con cóc lớn.

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, ‘Bốp’ một tiếng húc vỡ không gian, thuấn di đến bên cạnh con cóc lớn. Tay phải nhẹ nhàng tóm lưỡi đao cấp tốc hạ xuống, tùy tay nhẹ nhàng đẩy, đem chiến sĩ nhân tộc hành hình đẩy lui ra phía sau vài bước, tay trái Cơ Hạo đột nhiên phun ra mảng lớn thái dương tinh hỏa, không nói năng gì đặt trên lưng con cóc lớn.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, chợt nghe con cóc to liên tục rú thảm. Tay trái Cơ Hạo nhẹ nhàng vuốt ve cái lưng tràn đầy cục sần sùi của con cóc lớn, đem toàn bộ cục thịt trên lưng nó đốt cháy sạch sẽ, đem thịt trên lưng nó ước chừng dày hơn một thước thiêu thành tro tàn.

Con cóc lớn đau đến mức khàn giọng gào thét, khóc trời kêu đất cầu tình, Cơ Hạo lẳng lặng không lên tiếng, tinh tế đem lưng gia hỏa này thiêu đốt một phen, lúc này mới chậm rãi nói: “Nơi đó có gì cổ quái? Người làm sao biết chuyện đó?”

Hai con cá chép lớn đầu vàng đuôi bạc đồng thời kêu lên: “Nghiêu Bá đại nhân, thẳng nhãi này...”

Cơ Hạo búng ngón trỏ tay phải, ‘Thùng thùng’ hai tiếng vang, ngón tay cấp tốc búng đánh phá không khí, hai khối không khí to bằng nắm tay lao vút ra, đánh vào trên ngực dày đặc vảy cá của hai con cá chép lớn, vảy cá dày khoảng nửa thước vững như sắt thép, lại bị khối không khí Cơ Hạo tùy tay búng đánh vỡ

nát.

Hai con cá chép lớn hộc ra từng ngụm từng ngụm máu, thân thể bị đánh bay xa mấy chục trượng, vụn phần chật vật cuộn mình ở trên mặt đất run rẩy không thôi.

“Nói!” Cơ Hạo dẫm một cước trên đầu con cóc lớn, cúi đầu cười lạnh nhìn hẳn.

“A tử của ta là nha hoàn bên người tiểu thiếp giang thần Bạch Long Giang này sủng ái nhất!” Con cóc lớn khàn giọng cười.

Giang thần “Bạch Long Giang? Thời thượng cổ đã chết trận ngã xuống...” Cơ Hạo sảng giọng nhìn hẳn.

“Là Cộng Công đại nhân về sau phong!” Con cóc lớn vội vàng giải thích: “Chuyện này Cộng Công đại nhân cũng chưa từng nói cho Nhân Hoàng. Bản thể Bạch Long Giang thần là một con tam đầu hắc giao, hiểu làm mây làm mưa, đánh sét tạo chớp, được Cộng Công đại nhân thưởng thức, được phong làm giang thần.”

Thở hổn hển một hơi, con cóc lớn tội nghiệp nhìn Cơ Hạo nói: “Ta như thế nào cũng tính là tâm phúc của giang thần đại nhân... Hắc hắc, hơi cách xa chút, nhưng a tử ta dù sao cũng là nha hoàn bên người tiểu thiếp lão nhân gia hẳn sủng ái nhất, so với người khác là thân cận hơn nhiều lắm, cho nên ta được phái tới nơi này, đảm đương giám quân của hai vị Lý đại nhân (lý: cá chép)! ”

“Giám quân!” Cơ Hạo không biết nên khóc hay cười nhìn con cóc lớn này, quân đội thủy yêu không đến một ngàn dưới trướng hai con quái cá chép lớn đầu vàng đuôi bạc này, còn bày ra một tên giám quân hẳn hoi?

“Nói đi, nơi đó có gì cổ quái?” Cơ Hạo cười lạnh vài tiếng.

“Ngài có thể tha cho ta không?” Con cóc lớn rơi lệ đầy mặt nhìn Cơ Hạo:

“Ngài tha mạng ta, ta cái gì cũng khai cả, cái này là a tỳ ta uống rượu, lỡ mồm ta mới biết được.”

“Tha mạng thì được, nói đi!” Cơ Hạo dùng sức giẫm giẫm đầu con cóc lớn.

“Ài, việc này nói tới, chính là ở trong mắt sông sâu nhất của Bạch Long Giang, giang thần đại nhân tiêu phí khí lực rất lớn, bố trí một tòa đại trận huyền diệu vô cùng.” Con cóc lớn khàn khàn nói: “Ai u, vì bố trí tòa đại trận này, cần rất nhiều cực phẩm vu tinh thủy thuộc tính, một đoạn thời gian vất vả đó, chúng ta đều bị ép đi mạch khoáng đáy sông đào quặng, không biết có bao nhiêu gian nan!”

“Nói hăn hoi!” Trong tay trái Cơ Hạo lại phun ra thái dương tinh hỏa.

Con cóc lớn bị dọa trợn mắt, vội vàng kêu lên: “A tỳ nói, chỉ cần đến thời cơ thích hợp, đại trận khởi động, chúng ta sẽ có viện binh cuồn cuộn không dứt! Đến lúc đó quân đội dưới trướng Cộng Công đại nhân đủ để tiêu diệt toàn bộ nhân tộc có gan phản kháng!”

Trong lòng Cơ Hạo ‘Lộp bộp’ co giật một cái, viện binh cuồn cuộn không dứt?

Chương 970: Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người

Đưa tay ở trên một khối ngọc phù hình tam giác viết nhanh một phen, búng ngón tay, ngọc phù phát ra một tiếng sét, kéo theo một đạo điện quang dài hơn trăm trượng hướng xa xa lao vút đi.

Ngọc phù như vậy tổng cộng phát ra hơn trăm khối, Cơ Hạo phân biệt hướng Tự Hi chủ trì trị thủy, còn có Tự Văn Mệnh, Diêu Mãnh... nhân tộc trọng thần giao hảo với hắn phát ra tín hàm báo động trước, lúc này mới hung hăng đá con cóc lớn một cước nằm úp sấp ở trên đất khốc rỗng, ép hắn dẫn mình đi chỗ gọi là giang nhân.

Bạch Long Giang kéo dài ước vạn dặm, là thủy hệ lớn số một số hai trong lãnh địa mấy trăm bá hộ quanh Nghiêu Sơn, ngay cả Vân Mộng hồ do Vân Mộng Long Vương quản hạt so sánh với nó cũng có chỗ không bằng.

Càng quan trọng hơn là, Bạch Long Giang rất nhiều nhánh, nơi dòng chảy chính đi qua, hai bờ sông nhiều núi non trùng điệp, vách núi đều là vách đá nghìn trượng như vách tường. Địa hình như thế, Bạch Long Giang ngày thường dòng nước uốn lượn, ở hai bờ sông chảy đi vạn dặm, có thể xưng là phong cảnh tuyệt đẹp.

Nhưng đến thời khắc lũ lụt, có đám tiểu yêu thủy tộc đẩy sóng, nước sông tăng vọt vượt qua vách núi hai bờ sông, nước lớn bao phủ vách núi, theo ngọn núi dốc đứng một đường quay cuồng tiết ra ngoài, thế núi cố vũ thế nước khí thế dữ dội, tạo thành nguy hại càng thảm thiết vô cùng.

Con cóc lớn khốc trời kêu đất mang theo Cơ Hạo xuôi Bạch Long Giang liên tục bơi hướng về phía trước, ven đường từng ỗ thủy yêu, từng hang thủy tộc, vô số thủy yêu to nhỏ cổ quái, thậm chí còn có bọn sơn tinh dã quỷ ở trong núi rừng lưu vực Bạch Long Giang, tất cả đều đánh trống reo hò nhắc lên những ngọn sóng to nhỏ tàn sát bừa bãi.

Cơ Hạo thống lĩnh đại quân một đường đánh lên, sự tình liên quan trọng đại, hãn lười phân biệt tiếp đối với bọn yêu ma quỷ quái đó, toàn bộ yêu ma bị bắt đều chặt đầu ném vào trong Bạch Long Giang, giết tới mức nước sông đỏ lên, nghiễm nhiên một dòng sông máu quay cuồng chảy.

Như thế một đường giết lên, thẳng đến năm ngày sau, thế núi phía trước mở rộng sáng sủa, một mảng đỉnh núi dạng cánh hoa sen mở rộng, hai ngọn núi rất cao giống như bình phong đối lập, chính giữa lộ ra một mảng nước lớn sương mù bốc lên trắng xóa.

Nơi này là chỗ mấy nhánh chính của Bạch Long Giang hội tụ, thế núi dốc đứng mà hiểm trở, mấy dòng sông lớn theo lòng sông dốc lấy thế lôi đình vạn quân gào thét hạ xuống, mấy dòng nước lớn hung hăng va chạm với nhau, cứng rắn mài ra một cái giang nhãn hiểm ác dị thường ở một đoạn này của Bạch Long Giang.

Chỉ ở xa xa nhìn qua, Cơ Hạo đã nhìn thấy một mảng nước lớn này kéo dài mấy vạn dặm, sóng nước trắng xóa quay cuồng, trừ nhánh chính của Bạch Long Giang, trái phải phân biệt có ba dòng sông lớn khí thế mênh mông dâng trào đến, tổng cộng sáu nhánh ở đây hội tụ vào Bạch Long Giang, sáu dòng nước lớn đánh vào nhau, ở nơi đây hóa thành một vòng xoáy thật lớn phạm vi mấy vạn dặm.

Cách thật xa, Cơ Hạo cũng có thể nghe được tiếng vang lớn ‘Ù ù’ kéo dài không ngừng truyền đến. Đây là nước sông trong vòng xoáy lớn đang ma sát đỉnh núi xung quanh, từng tầng nghiền mài đá vụn, bùn cát trên thân núi, đem thân núi mài cứng rắn, lóe sáng như kim cương.

Vòng xoáy lớn trên giang nhãn này, lúc ban đầu khẳng định không to lớn thế, sáu dòng sông lớn cũng không biết cọ rửa bao nhiêu năm, vòng xoáy thật lớn này cũng không biết nghiền mài bao nhiêu năm, đem các ngọn núi tất cả đều mài thành cát nhỏ theo nước lớn mang đi, do đó mới có khung cảnh hoành tráng giờ này ngày này.

Làm Cơ Hạo nhíu mày chính là, cũng không biết Bạch Long Giang thần từ nơi nào học được chiêu số, ở trên không giang nhãn này thế mà có một trăm lẻ tám sợi xích sắt to như vại nước từ trong nước sông vờn ra, mỗi sáu sợi xích sắt làm một tổ, tổng cộng mười tám ngọn núi bay phạm vi mấy trăm dặm bị cứng rắn cố định ở không trung trên mặt sông không đến trăm trượng.

Thế núi xung quanh cực kỳ hùng hồn, mười tám ngọn núi bay này bị xích sắt kéo đến độ cao cách mặt nước không đến trăm trượng, ngọn núi xung quanh như bình phong, đem mười tám tòa ngọn núi này che chắn rất kín. Nếu không phải Cơ Hạo hôm nay đi tới đủ gần, căn bản không phát hiện được mười tám ngọn núi này tồn tại.

Cũng không biết Bạch Long Giang thần đã kinh doanh bao nhiêu năm, mặt ngoài mười tám ngọn núi bị nham thạch nóng chảy hòa tan trộn lẫn sắt lỏng đúc một tầng thật dày, toàn bộ ngọn núi giống như sắt thép đúc thành, lực phòng ngự có thể xưng là biến thái.

Ở trên ngọn núi, các tòa tháp tên rậm rạp, từng cái hố động sắp hàng chỉnh tề, vô số sơn tinh quái nhe răng trợn mắt, hoa chân múa tay ra ra vào vào ở trong hố động, thỉnh thoảng có tinh quái cầm cung mạnh nỏ cứng leo lên leo xuống ở tháp tên.

Thoạt nhìn, chỉ một ngọn núi bay số tháp tên đã lấy vạn để tính, trên mỗi một tòa tháp tên đều có mấy chục đến trên trăm thủy quái tiền thủ không cố định trận địa sẵn sàng đón quân địch, số lượng tiền thủ trên mười tám ngọn núi bay nhiều đến mức quả thực làm da đầu người ta phát tê.

Cơ Hạo mở ra Thái Dương Đạo Tâm ở mi tâm, cẩn thận đánh giá một phen ở cung nỏ trong tay đám thủy quái kia, sau đó sắc mặt hắn liền trầm xuống.

Không giống với cung nỏ làm ấu đơn sơ trong tưởng tượng, cung nỏ trong tay bọn thủy quái này tất cả đều lóng lánh hào quang phù văn mờ mờ, toàn thân đều do hợp kim đặc chủng đúc mà thành, công nghệ tinh xảo đẹp đẽ, trang trí

hoa văn cực kỳ hoa lệ, toàn thân cung nỏ nồng đậm hơi thở nghệ thuật, rõ ràng là phong cách thẩm mỹ chỉ các quý tộc Ngũ tộc có.

Cung nỏ trong tay bọn thủy quái, thế mà thuần một kiểu đều là mặt hàng hoàn mỹ dị tộc sản xuất.

Cung nỏ tinh công của đám dị tộc, cho dù là buôn bán ra bên ngoài, cũng không phải là mặt hàng sa hoa quân đội nhà bọn họ sử dụng, chỉ cần lắp đủ thượng phẩm vụ tinh làm động lực, đó đều là vũ khí giết chóc sắc bén trong năm mươi dặm có thể xuyên thủng hợp kim ngũ kim dày một thước.

Chỉ thứ Cơ Hạo thấy, số lượng cung nỏ tinh công như vậy đạt mấy ngàn vạn trở lên, trừ phi là tồn tại cấp Vu Vương, Vu Đế, người có nhiều Đại Vu nữa, nếu dám kết đội tấn công phòng tuyến lập thể mười tám ngọn núi bay này tạo thành, đều sẽ bị mạnh mẽ bắn thành cái sàng!

“Gặp quỷ sống rồi!” Phong Hành đứng ở bên người Cơ Hạo, thị lực tốt nhất ngạc nhiên trừng lớn mắt, không dám tin nhìn bọn tiền thủ thủy yêu trang bị hoàn mỹ trên mười tám ngọn núi bay.

Bắt đầu từ Nghiêu Sơn lĩnh xuất binh, bắt đầu càn quét thủy yêu nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, đại quân thủy tộc đám người Cơ Hạo gặp được phải nói là thế lương, trừ cự yêu cấp Vu Đế trên tay có thể có một hai món binh khí không tệ, binh khí các tiểu yêu khác sử dụng thật sự không có gì khác với ăn xin.

Một số tiểu yêu thuần túy ở trong nước vớt lên một khúc gỗ trôi, dùng răng của mình đem một đầu khúc gỗ cắn bén nhọn một chút liền cầm trong tay coi như binh khí!

Trang bị đơn sơ như thế, cũng là nguyên nhân chủ yếu đại quân thủy yêu ở dưới tay Cơ Hạo không chịu nổi một đòn, chiến sĩ tinh nhuệ dưới trướng Cơ Hạo đánh giết bọn chúng giống như dao làm bếp cắt đậu phụ, hoàn toàn không có bất cứ sự khó khăn nào.

Những thủy quân Bạch Long Giang trước mắt, cung nỏ trong tay bọn chúng tất cả đều là mặt hàng thượng phẩm, giáp trụ trên thân bọn chúng thật ra so sánh hơi kém một ít, nhưng ít nhất trên thân mỗi tiểu yêu đều có một bộ giáp vảy cá hoặc là giáp mảnh kim loại rèn thành, lực phòng ngự cũng rất khá rồi.

Phối hợp hệ thống phòng ngự nơi này, nếu Cơ Hạo cứng đối cứng công kích Bạch Long Giang nhân, sợ là quân đội dưới trướng hẳn không có mấy ai có thể sống sót trở về.

“Bọn chúng từ đâu có nhiều tiền như vậy?” Thiếu Ti trước nay phụ trách xử lý nội vụ Nghiêu Sơn thành cũng có chút trợn tròn mắt. Hơn ngàn vạn cung nỏ hoàn mỹ dị tộc sản xuất, đây là một khoản khổng lồ, vền vẹn một Bạch Long Giang thần đem bản thân cắt nát bán lẻ, cũng đổi không được nhiều bảo bối như vậy nhỉ?

Nhìn Bạch Long Giang nhân đằng đằng sát khí, Cơ Hạo bất đắc dĩ, lại liên tục phát ra mấy chục tín lệnh báo nguy.

Chương 971: Độc Thân Thăng Nhập

Sáu canh giờ sau, Diêu Mãnh ở trong chiến đấu kết giao tình thâm hậu với Cơ Hạo mang binh chạy tới.

Dem đại quân để lại ngoài mấy trăm dặm, Diêu Mãnh dẫn theo mấy tướng lĩnh tâm phúc ghé đến hội hợp với Cơ Hạo, xa xa nhìn thấy công sự phòng ngự có thể xưng là tường đồng vách sắt trên Bạch Long Giang nhãn, hẳn không khỏi thấp giọng chửi.

“Đệch cmn! Bạch Long Giang thần này lai lịch thế nào? Sao mà lắm tiền như vậy?”

Trong mắt Diêu Mãnh toát ra lục quang, nhìn chăm chăm cung mệnh nỗ cứng trong tay các tiểu yêu kia nói không ra lời. Tứ Thủy lĩnh cũng không phải một lãnh địa quá màu mỡ, trong quân đội dưới trướng Diêu Mãnh, loại cung nỗ phẩm chất này nhiều nhất chỉ một vạn bộ.

Đường đường nhân tộc bá hậu chi tôn, kho quân giới nhà mình còn chưa giàu bằng một đầu mục thủy yêu, trong lòng Diêu Mãnh hơi ganh ghét.

“Kẻ được Cộng Công thị thưởng thức, tất nhiên có vài phần tài năng.” Cơ Hạo vừa rồi dùng thần thức tỉ mỉ xuôi Bạch Long Giang tìm tòi cao thấp một phen, một đoạn mặt sông ước chừng trăm vạn dặm bị hẳn mò thấu đáy.

Bạch Long Giang lưu vực rộng lớn, bốn phía đều là núi non trùng điệp, cực ít bộ tộc nhân tộc ở lại.

Cho nên trong núi rừng này chất chứa phong phú mạch khoáng quý hiếm, tất cả đều thành sở hữu riêng của Bạch Long Giang thần. Dưới trướng hẳn lại có vô số thủy yêu làm cu li, vô số năm qua, lưu vực Bạch Long Giang không biết đã đào rỗng bao nhiêu mạch khoáng quý hiếm.

Chỉ chỗ Cơ Hạo tra được, ở dưới nước sông cuộn cuộn của Bạch Long Giang, hẳn đã tìm được hơn vạn cái hố quặng to nhỏ, có một số hố quặng bị đào móc sâu hơn trăm dặm, có mấy quặng vu tinh lượng chất chứa cực kỳ dồi dào, bị phát rồ đào móc đến sâu trên vạn dặm.

Mà các quặng mỏ bị đào móc hết, thì thành căn cứ sinh sản tốt nhất của Bạch Long Giang.

Trong những quặng mỏ này trồng đầy bèo rong sinh trưởng nhanh chóng, vô số cá nhỏ tôm nhỏ loại sinh trưởng nhanh ở giữa bèo nhanh chóng sinh sản sinh lợi, lượng lớn thủy yêu tụ cư ở trong các quặng mỏ này, nhiệm vụ mỗi ngày chính là vui chơi giải trí, không ngừng đẻ trứng.

Nhân tộc một năm chỉ mang thai một lần mà thôi, bọn thủy yêu đó một thai lại có thể sinh ra mấy vạn, mấy chục vạn trứng.

Nơi thần thức Cơ Hạo đảo qua, phát hiện có một số hố quặng bên trong rậm rạp bày đầy trứng thủy yêu to nhỏ, vô số tiểu thủy yêu còn chưa bắt đầu sinh ra linh trí đang ở trong quặng mỏ lú rú chém giết lẫn nhau, cắn nuốt không ngừng.

Tộc đàn thủy yêu khổng lồ như thế, cộng thêm quanh Bạch Long Giang tài nguyên khoáng sản cực kỳ phong phú, qua mấy trăm năm kinh doanh, Bạch Long Giang thần có thể từ trên tay dì tộc mua hơn ngàn vạn cung mạnh nổ cứng, tính qua loa một phen vấn đề cũng không lớn.

Cơ Hạo đem phát hiện của mình nói cho Diêu Mãnh một lần. Diêu Mãnh vừa hâm mộ vừa tức giận liên tục hít khí lạnh, biểu cảm cũng có hơn mất tự nhiên. Nhìn ra được, nếu không phải Bạch Long Giang nhân phòng ngự quá đáng sợ, Diêu Mãnh đã sớm dẫn người xông lên đi đánh cướp bọn thủy yêu giàu chảy mỡ này.

Qua thêm một ngày, Tự Văn Mệnh cùng mười mấy vị bá hậu giao hảo với Cơ Hạo bỏ lại quân đội, chỉ dẫn theo mấy cao thủ hộ vệ vội vã chạy tới.

Hàn huyền đôi câu với Cơ Hạo, người mới tới tiến đến bên cạnh Bạch Long Giang nhãn, lén lút đánh giá phòng ngự của Bạch Long Giang nhãn một phen, từ Tự Văn Mệnh trở xuống, toàn bộ không người nào không hít ngược một ngụm khí lạnh.

“Thế này... Cũng hơi quá rồi!” Tự Văn Mệnh trầm mặt nói: “Năm đó đế Hiên Viên khi đã nói, thiên đình suy bại, thần linh đại địa sông núi nên có nhân hoàng sắc phong. Nhưng sự tình chưa làm thỏa đáng, đế Hiên Viên đã truyền ngôi sau đó chẳng biết đi đâu.”

Dùng sức chà chà chân, Tự Văn Mệnh hơi có chút chủ nghĩa duy nhân loại tối thượng chỉ vào nước sông cuộn cuộn của Bạch Long Giang cười lạnh nói: “Một cái Bạch Long Giang như thế, theo lý nên thuộc nhân tộc ta cai trị, toàn bộ khoáng sản đều nên do nhân tộc ta hưởng dụng!”

Khẽ cắn môi, Tự Văn Mệnh hừ lạnh nói: “Phen này hay rồi. Khoáng sản quý hiếm bị bày yêu ma này đào trộm, đưa đi chỗ dị tộc, đổi về vũ khí giết người sắc bén giết hại con dân nhân tộc ta. Loại chuyện này, về sau tuyệt đối không thể tiếp tục xảy ra!”

Cơ Hạo vẽ mặt lạnh lùng âm hiểm nhìn mười tám ngọn núi bay kia.

Vào đêm, gió trên núi rất sắc bén, gió thổi đánh vào ngọn núi bay, ngọn núi bay xao động bất an kéo xích sắt phía dưới, không ngừng phát ra tiếng gầm rú ‘Ong ong’.

Trên ngọn núi, từng ngọn đèn đuốc sáng lên. Nhiều tiểu yêu giơ đuốc đi tuần tra chung quanh.

Trên đỉnh núi lập hải đăng, bên trong bố trí minh châu không biết lai lịch, ở ban đêm những viên minh châu to bằng vại nước đó phát ra vạn trượng hào quang, bị vỏ sò lớn trong hải đăng mài sáng như tuyết tụ quang sau đó hóa thành các luồng ánh sáng như con rồng màu trắng chiếu bốn phương tám hướng.

Bạch quang mát lạnh như tuyết đảo qua hư không, đem núi rừng xung quanh chiếu so với ban ngày còn sáng hơn rất nhiều. Nơi ánh sáng màu trắng mà lạnh như băng đi qua, vạn vật đều như trở nên trong suốt. Đám người Cơ Hạo kinh ngạc phát hiện, loại năng lượng ánh sáng này đủ chui vào trên tảng đá sâu trăm trượng, các loại sâu, giun... nấp sâu trong lòng đất đều nhìn thấy rõ rệt.

“Cường công, hay là?” Thấy phòng ngự nghiêm ngặt như thế, Tự Văn Mệnh khoa tay một cái thủ thế chặt đầu.

Khi hẳn hỏi, vẻ mặt rất nghiêm túc, ngữ khí cũng rất trầm trọng.

Khác với mấy ngày trước càn quét đám ô hợp, thủy quân dưới trướng Bạch Long Giang thần, hiển nhiên là tinh nhuệ Cộng Công thị tỉ mỉ biên chế, vô luận sĩ khí binh sĩ, kỷ luật quân đội, hay là trang bị cùng với thực lực cá nhân của bọn chúng đều khác biệt hẳn với đám ô hợp kia.

Càng là kẻ địch tinh nhuệ, lại càng phải sớm tiêu diệt, nếu không cái gọi là viện binh vô cùng vô tận của con cóc lớn vừa ra, vậy sự việc sẽ vui to.

Nhưng thủy quân Bạch Long Giang cường hãn như thế, nếu là thật sự mãnh công, sẽ có bao nhiêu sự hy sinh?

Một đám nhân tộc bá hậu theo Tự Văn Mệnh đồng thời tới đồng thời lộ vẻ cay đắng. Bọn họ nhìn mười tám ngọn núi bay kia, trong lúc nhất thời đều không nói được gì —— lần tai nạn mưa này, lãnh địa bọn họ cũng đều hao tổn nghiêm trọng, con dân, chiến sĩ cũng đều tổn thất thảm trọng, thực lực bộ tộc nhà mình đã bị suy yếu đi rất nhiều.

Lấy quân mỗi một cường công Bạch Long Giang nhần, kết quả rất có thể là điều bọn họ không muốn nhìn thấy.

“Văn Mệnh a thúc, để ta vào trước xem bên trong rốt cuộc là tình huống gì đi!” Cơ Hạo trầm mặc một phen, sau khi cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc mở miệng: “Bên trong nếu thực có vật bất lợi đối với nhân tộc ta, vậy bất chấp mọi giá cũng

cần phá đi. Nếu là bên trong cũng không có thứ gì quan trọng hơn, chúng ta vậy nhưng không đánh đổi với Bạch Long Giang nhân là được.”

Cơ Hạo trầm giọng nói: “Chúng quy không thể để các huynh đệ đội cung mạnh nỏ cứng của bọn thủy yêu đi chịu chết chứ? Đều là cha sinh mẹ đẻ, các chiến sĩ tinh nhuệ này cần bao nhiêu năm mới có thể trưởng thành lên? Nếu tử thương quá nặng, ta cũng sẽ đau lòng!”

Một đám nhân tộc bá hậu liên tục gật đầu, trong ánh mắt nhìn về phía Cơ Hạo tràn ngập thiện ý.

Cơ Hạo mỉm cười, không đợi Tự Văn Mệnh ngăn cản, Thiên Địa Kim Kiều ở mi tâm bay ra, lần này Thiên Địa Kim Kiều không phóng ra hào quang, mà hóa thành một làn gió bọc Cơ Hạo, vô thanh vô tức tan vào trong gió đêm, nhẹ nhàng khéo léo hướng vòng xoáy to lớn phía dưới mười tám ngọn núi lơ lửng kia bay qua.

Trong mấy nhịp thở, Cơ Hạo đã tới trên không vòng xoáy, cẩn thận quan sát một phen trong vòng xoáy cũng không có mai phục khác, Cơ Hạo dùng Bàn Hi Thần Kính che lấp khí tức toàn thân, thật cẩn thận chui vào vòng xoáy.

Chương 972: Lục Nhâm Tự Âm

Dưới Bạch Long Giang nhãn dòng nước chảy xiết, lại tĩnh lặng không tiếng động.

Từng dòng nước màu trắng rất yên tĩnh cấp tốc xoay tròn, nhìn lâu, sẽ cho người ta một loại cảm giác tất cả đều là ảo giác. Sóng nước màu trắng vô thanh vô tức ngưng tụ thành một vòng xoáy lớn hình dạng lỗ hồng, từ mặt nước một đường xuống phía dưới, cực sâu, nhìn qua không thấy đáy.

Cơ Hạo nước chảy bèo trôi, mặc cho dòng nước kéo thân thể chìm xuống phía dưới.

Khiến hần kinh ngạc là, ven đường thế mà không thấy một thủy yêu nào. Một cái Bạch Long Giang nhãn to lớn, trừ vô số thủy tộc tiểu yêu trong mười tám ngọn núi bay trên mặt nước, dưới nước ngược lại sạch sẽ.

Bạch Long Giang thần rất hiển nhiên tiêu phí tâm tư thật lớn trên giang nhãn này, từ mặt nước một đường lặn xuống, trên thân núi bốn phía vòng xoáy, cách mỗi trăm trượng độ sâu liền được khám một vòng dạ minh châu to bằng đầu người.

Châu quang trắng xoá đem giang nhãn chiếu sáng trưng, trong nước sông trong suốt dị thường không thấy bất cứ tạp chất nào, sạch sẽ làm người ta sợ hãi dựng tóc gáy, luôn cảm thấy trong nước trong suốt thái quá này cất giấu nguy hiểm rất lớn.

Từ mặt nước lặn xuống phía dưới sâu một vạn trượng, Cơ Hạo khi bị dòng nước kéo đi ngang qua một khối thân núi dưới nước màu đỏ, khước mắt liếc đến trên thân núi bằng phẳng điêu khắc vài cái phù văn màu xanh lục.

Phù văn vạm vỡ quái dị hẳn là ra từ thượng cổ yêu tộc, màu xanh lục ở dưới châu quang màu trắng chiếu rọi, bỗng dưng lộ ra mười phần âm lãnh cùng tà khí.

Khi thân thể Cơ Hạo xẹt qua các phù văn này, mơ hồ cảm giác được có một loại lực tròng không hiểu đảo qua thân thể hắn, lấy thể trạng hắn hiện nay, thân thể mạnh mẽ có thể cứng đối cứng với Vân Mộng Long Vương long vương cường hân như vậy mà không rơi vào thế yếu, vậy mà cũng cảm thấy cốt tủy rét run.

Càng xuống phía dưới, phù văn như vậy lại càng nhiều, càng dày đặc, khí âm hàn trong vòng xoáy càng thêm nồng đậm. Cơ Hạo thử hoạt động bàn tay một cái, mười ngón cũng bởi vì loại âm hàn khí này mơ hồ có chút cứng ngắc.

Sau khi xâm nhập dưới nước ba vạn trượng, trong vòng xoáy trong suốt mơ hồ có phiến băng cực mỏng xuất hiện. Từng phiến băng màu trắng lớn như cái chiếu lơ lửng chính tề ở trong vòng xoáy, bị lực tròng âm hàn các phù văn yêu tộc phát ra khống chế, mặc cho dòng nước chảy xiết của vòng xoáy đánh vào lại không chút sụt mẻ.

Cơ Hạo đụng phải phiến toái lớn. Hắn không cẩn thận một cái, liền bị dòng nước mang theo một phiến băng màu trắng dựng thẳng lên đụng phải.

Thiên Địa Kim Kiều khẽ run. Thân thể Cơ Hạo uốn éo, hầu như là cọ sát mép phiến băng kia lướt qua. Ở cùng lúc đi ngang qua miếng băng mỏng đó, Cơ Hạo lấy ra một khối Ô Cương Đỉnh, nhẹ nhàng ở mép phiến băng cọ xát một cái, phiến băng chưa có chút tổn hại nào, Ô Cương Đỉnh cứng rắn vô thanh vô tức bị cắt thành hai mảnh.

“Có chút ý tứ!” Cơ Hạo thu hồi Ô Cương Đỉnh bị cắt, tập trung tinh thần thật cẩn thận nhìn phía trước.

Vô số phiến băng dựng thẳng lên ập tới, giống như vô số lưỡi đao bổ xuống, dòng nước chảy xiết kéo thân thể Cơ Hạo nhanh chóng hướng các phiến băng sắp xếp rậm rạp cùng một chỗ lao lên, Thiên Địa Kim Kiều rất có linh tính tự điều chỉnh phương hướng đi tới, giúp Cơ Hạo thoải mái tránh được các phiến băng cách lẫn nhau không đến một trượng, vị trí thác loạn phức tạp kia.

Đôi là người thường, cho dù là các thủy tộc đại yêu giỏi bơi, bọn chúng nếu rơi vào trong giang nhân hơi bất cẩn, sẽ bị dòng nước kéo xâm nhập trong phiến băng rậm rạp này, có thể tưởng tượng thảm trạng vạn đao lăng trì đó.

Cơ Hạo không khỏi âm thầm gật đầu. Bạch Long Giang thần này hẳn là hạng người lòng có chí lớn, giả mượn địa lợi địa thế, khéo léo bố trí loại cấm chế phòng ngự kỳ diệu vô cùng này. Cấm chế nhìn như đơn giản bình thường, người thường căn bản không thể lặn vào đáy nước sâu như vậy.

Cả đường bị dòng nước mang theo lặn xuống phía dưới hồi lâu, phiến băng màu trắng dần dần biến thành màu lam nhạt, theo phù vân yêu tộc màu xanh lục trên thân núi càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc, phiến băng màu lam nhạt lại dần dần biến thành màu xanh lục.

Lực tràng âm hàn càng lúc càng mạnh, dòng nước trong suốt bốn phía cũng bởi vì lực lượng âm hàn trở nên cực kỳ sền sệt nặng nề.

Nếu nói nước trong ở mặt nước Bạch Long Giang nhân tỉ trọng là một, Cơ Hạo sau khi lặn xuống dưới nước mười vạn trượng, tỉ trọng nước trong nơi này hơi phát lam đã đạt tới trên ba trăm. Phối hợp thủy áp nặng nề do nước sâu mười vạn trượng mang đến, Đại Vu bình thường đến nơi này cũng sẽ bị nghiền thành bánh thịt.

Dòng nước phía dưới vòng xoáy càng lúc càng xiết, lơ lửng ở trong nước đã không phải miếng băng lớn như cái chiếu, mà là các sợi tơ băng màu xanh lục.

Các sợi tơ băng dài mấy trượng đứng sừng sững ở trong dòng nước cấp tốc xoay tròn, mặc cho dòng nước cọ rửa mà những sợi tơ băng đó lại không chút sút mẻ. Khi dòng nước từ trên tơ băng cấp tốc xẹt qua, những sợi tơ băng đó đều mơ hồ nổi lên hào quang nhỏ bé.

Cơ Hạo nghiêng tai lắng nghe, nghe được mơ hồ tiếng gào thét của yêu quỷ không ngừng truyền đến.

Trên những sợi tơ băng màu xanh lục này không ngừng có phù văn nhỏ bé phun ra, phù văn phiêu miểu giống như sương khói kéo cái đuôi khói dài nhỏ, mang theo tiếng quỷ khe khẽ vòng quanh sợi tơ băng xoay tròn một trận, sau đó lại cắm đầu trở về sợi tơ băng.

Cơ Hạo nhìn những sợi tơ băng màu xanh lục mềm dẻo, sắc bén đến cực điểm đó, luôn cảm thấy mấy thứ này hơi quen thuộc.

Đem đại đạo kinh điển Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, luyện khí bí quyết A Bảo truyền thụ, các tạp học học được ở Vu Điện lần lượt hồi tưởng một phen, thần thức lực khổng lồ nhanh chóng từ trong trí nhớ đào móc ra món đồ chơi tương tự với những sợi tơ băng này.

Đó là thứ ghi lại trong mặt khí bí quyết của A Bảo —— Tiên Thiên Huyền Âm Lục Nhâm Âm Sát Ti!

Đây là tài liệu thời hồng hoang cũng cực kỳ hiếm thấy, bảo bối có thể xưng đem tiên thiên Huyền Âm lực suy diễn đến mức tận cùng, loại Lục Nhâm Âm Sát này cực kỳ mềm dẻo, trừ số rất ít thuần dương lực ví dụ như nói thái dương tinh hỏa hầu như không có gì có thể khắc chế.

Nhưng Lục Nhâm Âm Sát cực kỳ dai mềm khó chơi, cho dù thái dương tinh hỏa, nếu là thể lửa không đủ, vẫn không thể đem nó phá hủy. Cho dù có đại năng vận dụng vô thượng thần thông nắm giữ thái dương tinh hỏa, muốn luyện hóa Lục Nhâm Âm Sát thành hình cũng cần thời gian không ngắn.

Ở trong luyện khí bí quyết của A Bảo có hình dung, thời hồng hoang, nếu có đại yêu có thể thu thập Lục Nhâm Âm Sát luyện chế thành một món bản mạng bảo bối, vậy tuyệt đối có thể chiếm lấy một phương, hoành hành một thời, đại năng tầm thường như là Thi đạo nhân loại tồn tại tiêu chuẩn đó căn bản không có cách nào làm gì bọn họ.

Lục Nhâm Âm Sát Ti màu xanh lục đã có thể xưng là thượng phẩm, nếu là màu hóa thành tối đen, đó là cực phẩm, nếu hoàn toàn hóa thành xám trắng trong

suốt, đó là vô thượng tuyệt phẩm, chỉ cần thủ đoạn luyện khí đủ cao, luyện chế ra bảo bối cấp tiên thiên cũng có thể.

“Hay cho một tên Bạch Long Giang thần!” Cơ Hạo âm thầm lúu lưỡi. Lục Nhâm Âm Sát Ti trong Bạch Long Giang nhãn này, có thể là bảo bối cấp tiên tài địa bảo! Máy thứ này không thể lãng phí, sau này nhất định phải thu thập hết lại.

Tiếp tục lặn xuống phía dưới, bất tri bất giác áp lực của nước càng lúc càng lớn, âm hàn khí trong nước càng lúc càng nặng, Lục Nhâm Âm Sát Ti màu xanh lục xung quanh đã dần dần biến thành màu đen, càng xuống phía dưới màu sắc càng thêm ngăm đen tỏa sáng.

Tiếng quỷ rít ở bốn phương tám hướng càng lúc càng vang dội, Cơ Hạo cũng mơ hồ cảm thấy da đầu tê dại từng đợt, thái dương đạo chủng cũng có chút dao động.

Tiếp tục xuống phía dưới ba vạn trượng, phía dưới mơ hồ có thể thấy được mảng lớn thủy phủ như ẩn như hiện, mà Lục Nhâm Âm Sát Ti bên người Cơ Hạo đã rõ ràng biến thành màu xám trắng.

Chương 973: Đẳng Đường Nhập Thất

Lục Nhâm Âm Sát Ti màu xám trắng!

Cơ Hạo nhìn Lục Nhâm Âm Sát Ti sắp xếp rậm rạp ở trong vòng xoáy chảy xiết, một cây sợi dài đến mấy chục trượng, trong đầu chợt trống trơn một phen!

Món đồ chơi này, ở thời đại hồng hoang cũng khó tìm kiếm, đám cổ yêu cự phách cũng cần hao phí nhiều năm, đi hết vùng khi ho cò gáy, mới có thể miễn cưỡng kiếm được chút xíu dùng để đúc bảo vật. Lấy đại thần thông của A Bảo, hần đi khắp tứ hoang đại lục, nhiều năm như vậy cũng không tìm được một sợi Lục Nhâm Âm Sát Ti màu xám trắng!

Nhưng ngay tại trước mắt Cơ Hạo, Lục Nhâm Âm Sát Ti màu xám trắng rậm rạp, mỗi một sợi dài đến mấy chục trượng, số lượng đâu chỉ ngàn vạn?

Màu xám trắng, đã có thể xưng là tuyệt phẩm, chỉ là Lục Nhâm Âm Sát Ti trước mắt chưa biến thành trong suốt, còn chưa thể xưng là vô thượng tuyệt phẩm, nhưng dùng để luyện chế các loại kỳ phiên, pháp y hoặc là kỳ môn pháp bảo, đã là tài liệu đỉnh cấp.

Cơ Hạo thật cẩn thận tiếp tục lặn xuống phía dưới, một mảng thủy phủ phía dưới càng lúc càng rõ ràng. Dần dần, khi cách nóc thủy phủ còn cao hơn ngàn trượng, trong Lục Nhâm Âm Sát Ti xung quanh đã có tuyệt phẩm thuần xám trắng trong suốt xuất hiện.

“Quả nhiên có!” Cơ Hạo thầm than một tiếng, hần nhìn trái nhìn phải, thủy phủ phía dưới trống rỗng không thấy nửa cái bóng người. Hần mò mẫm ở trên người một trận, lấy ra hắc cương kiếm trong tay Tứ Thủy Hà Bá bị hần chém giết, nhẹ nhàng hướng một sợi Lục Nhâm Âm Sát Ti màu xám trắng thuần trong suốt bỏ một cái.

‘Xẹt’ một tiếng, Lục Nhâm Âm Sát Ti không chút sứt mẻ, trên thân hắc

cường kiếm xuất hiện một vết nứt rất nhỏ. Từng tia âm hàn khí quẩn quanh ở trên vết nứt, qua rất lâu sau, hắc cường kiếm hấp thu thủy nguyên chi khí xung quanh, thật không dễ gì mới khép lại được.

Thiên địa chính thần thiên tứ (thiên tứ: trời ban) thần khí, lại không ngăn được sự sắc bén của tuyệt phẩm Lục Nhâm Âm Sát Ti. Khóe mắt Cơ Hạo nhảy loạn một trận, rất muốn rút Cửu Dương Đăng Ma Kiếm thử sự lợi hại của những Lục Nhâm Âm Sát Ti này. Nhưng hấn sợ kinh động người trong thủy phủ, mạnh mẽ kiềm chế xúc động trong lòng.

Tiếp tục lặn xuống phía dưới, dòng nước xung quanh càng thêm chảy xiết, nặng nề.

Ngẩng đầu nhìn, Cơ Hạo nhìn thấy một cái vòng xoáy hình cái phễu màu trắng ở ngay đỉnh đầu cấp tốc xoay tròn, đáy lõm xoáy ngay tại bên người hắn cách không xa, ở nơi này lơ lửng một cái bình cổ dài màu xám trắng trong suốt. Miệng bảo bình hình lục phương một mảng âm sát chi khí màu xám trắng như ẩn như hiện, lượng lớn thủy nguyên khí trong vòng xoáy không ngừng bị bảo bình cắn nuốt vào.

Trên sáu mặt của bảo bình phân biệt có một phù văn vận vẹo ẩn hiện, cách mỗi thời gian mười hơi thở, đều sẽ có một luồng âm hàn chi khí mênh mông như rồng từ trong phù văn phun trào ra, mang theo tiếng rít của âm quỷ ‘Sưu sưu’ lao về phía thân núi xung quanh, theo phù văn điều khắc rậm rạp trên thân núi một đường kéo dài lên trên.

Cơ Hạo nheo mắt đứng ở cạnh bảo bình cao hơn ba thước này cân nhắc một phen, nhất thời hiểu chỗ huyền bí của Bạch Long Giang nhãn này.

Vòng xoáy thật lớn này tụ tập âm sát khí khổng lồ, áp lực nặng nề của nước trở thành công cụ tốt nhất chiết xuất âm sát khí, âm sát khí trải qua chiết xuất sau khi bị bảo bình cắn nuốt, hóa thành tiên thiên huyền âm lục nhâm chi khí phun ra thân núi ở bốn phương tám hướng, sau khi trải qua phù văn đại trận trong thân

núi chuyển hóa, ở trung bộ vòng xoáy ngưng tụ thành phiến băng.

Trải qua áp suất cao, dòng nước âm hàn cọ rửa tẩy luyện vô số năm, những phiến băng này dần dần chiết xuất tinh luyện, dần dần áp súc ngưng kết thành Lục Nhâm Âm Sát Ti.

Ở dưới một đoàn âm sát khí miệng bảo bình hấp dẫn, Lục Nhâm Âm Sát Ti càng thuần túy, càng cao cấp càng xâm nhập dưới nước. Đến cuối cùng, tất cả Lục Nhâm Âm Sát Ti vờn quanh phụ cận bảo bình đều là phẩm tướng hoàn mỹ vô thượng tuyệt phẩm, có thể trực tiếp dùng để luyện chế thành chí bảo khác cấp tiên thiên.

“Đại thủ bút. Thực là đại thủ bút!” Cơ Hạo âm thầm gật đầu tán thưởng.

“Bảo bối tốt, đây là bảo bối tốt!” Thanh âm hư ảnh đột nhiên vang lên: “Cầm theo đi. Đây là Tiên Thiên Lục Nhâm Bình, lục nhâm là dương, chuyển hóa Lục Nhâm Âm Sát Ti thực ra là bảo bối cực âm thăng dương, cho nên có thể ngăn cản các loại thiên địa thuần dương thần hỏa.”

Hư ảnh khê cười nói: “Bảo bối này tốt đấy, người hiện tại một thân thuần dương tinh hỏa, tuy uy năng cực lớn, thủ đoạn ngăn địch cũng quá đơn điệu chút, nếu đụng tới một số quái vật tiên thiên thái dương chi tinh biến thành, thái dương tinh hỏa của người cũng không có chút biện pháp nào làm gì họ. Có Tiên Thiên Lục Nhâm Bình này, xê dịch biến hóa của người càng thêm cao thâm khó dò.”

“Trực tiếp cầm đi?” Cơ Hạo nhìn nhìn thủy phủ phía dưới.

“Ô, ta chỉ là đưa ra một đề nghị. Về phần làm như thế nào, người tự xem mà làm!” Hư ảnh rất không chịu trách nhiệm cười, cười rất vui vẻ: “Bảo bối này ở lúc khai thiên tích địa, cũng là hung vật lừng lẫy nổi danh, vì tranh đoạt nó, ít nhất có ba trăm tiên thiên thần ma ngã xuống, kết quả ngược lại không ai lấy được. Nhiều năm như vậy, rốt cuộc là ai có vận số lớn như vậy, thế mà lấy được nó?”

Cảm khái rỗng một tiếng, hư ảnh đột nhiên mang theo vài phần khinh thường cười lạnh nói: “Chẳng qua người đạt được nó nền móng vẫn kém chút, uống cho có chí bảo trong tay, thế mà lại dùng cách thô lậu như vậy tinh luyện Lục Nhâm Âm Sát Ti!”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, hỏi ngược lại: “Người có cách hay hơn?”

Hư ảnh trầm mặc một phen, khô khan nói: “Năm đó... Nghe một lão quỷ chuyên tu Huyền Âm khí từng đề cập một câu, nhưng lúc đó... Ta cảm thấy pháp môn này vô dụng với ta, không để ở trong lòng! Nhưng, người nếu lấy được cái bình này, ta nghĩ thêm chút, hẳn là có thể nhớ ra.”

Cơ Hạo méo méo mồm. Được rồi, lão gia hỏa này tóm lại là không đáng tin!

Vây quanh Tiên Thiên Lục Nhâm Bình xoay vài vòng, Cơ Hạo lấy ra mấy khóa đạo phù, lôi hỏa trước cuộc chiến đánh cược ở Bàn Hi thế giới, Đại Xích đạo nhân cho, đem các đạo phù lôi hỏa đó bố trí ở phụ cận bảo bình, dùng Tiểu Chu Thiên Lục Tặc Điền Đảo Trần Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đem các đạo phù, lôi hỏa đó che lấp thỏa đáng, lúc này thân thể mới trầm xuống, nhanh chóng lặn vào trong thủy phủ.

Thiên Địa Kim Kiều khẽ run rẩy, thần quang vô hình vô sắc đảo qua, mấy chỗ trận pháp cấm chế đơn sơ bị phá vỡ lặng yên không một tiếng động, Cơ Hạo rất dễ dàng trực tiếp xâm nhập một mảng thủy phủ này.

Nói là thủy phủ, thực ra kết cấu cực kỳ đơn sơ đơn giản, chính là bốn hàng doanh trại đông tây nam bắc, vây quanh chính giữa một quảng trường dài rộng mấy chục dặm. Trong đó ở chính phương bắc có một chỗ điện phủ trước sau ba tầng, thủy phủ này cũng chỉ chút đồ đạc đơn sơ như vậy.

Trong doanh trại ba phương hướng đông tây nam lặng ngắt như tờ, xuyên thấu qua cánh cửa mở rộng, có thể nhìn thấy trong ba hàng doanh trại thật dài này, trong mỗi một gian phòng ốc đều có một thủy tộc đại yêu khoanh chân ngồi, đang yên lặng vận công thổ nạp thủy nguyên khí xung quanh nồng đậm đến cực

điểm.

Trong ba dãy doanh trại lặng ngắt như tờ, toàn bộ đại yêu đều đắm chìm ở trong tu luyện.

Trên quảng trường chính giữa, một tòa đại trận lập thể lơ lửng lặng lẽ bất động, không có chút khí tức nào khuếch tán ra. Cơ Hạo hướng đại trận này đánh giá một phen, phát hiện trong đó có trên sáu phần kết cấu tỉ mỉ hoàn toàn xem không hiểu, hẳn bỏ tòa đại trận này không để ý tới nữa, lặng yên đi tới trước cửa đại điện phía bắc.

Từng sợi tơ tuyết phẩm Lục Nhâm Âm Sát Ti không ngừng từ trên không bay xuống, mang theo các tia tiếng quỷ rít bay vào cánh cửa mở rộng của đại điện.

Xuyên thấu qua cánh cửa mở rộng, Cơ Hạo nhìn thấy mấy chục lá cờ lớn màu đen lơ lửng ở trong đại điện, một thanh âm khe khẽ từ trong đại điện truyền ra.

“Phụ vương, có những Huyền Âm Tự Sát Kỳ này rồi, ngài là thiên hạ vô địch rồi nhỉ?”

Chương 974: Giang Thần Phụ Tử

Thiên hạ vô địch?

Cơ Hạo nhin không được muốn cười.

Toàn bộ Bàn Cổ thế giới, ai dám kêu khẩu hiệu như vậy?

Không đề cập tới các lão quái vật thời đại hồng hoang ẩn nấp không ra. Không đề cập tới Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân cao thâm khó lường, chỉ nói một mình Vũ Dư đạo nhân đứng trước mặt ngươi, ai dám nói mình thiên hạ vô địch, ăn trước một kiếm của Vũ Dư đạo nhân không chết đã rồi nói sau!

Đứng ở cửa đại điện, Cơ Hạo hướng trong đại điện nhìn vào.

Trong đại điện sạch sẽ, trống rỗng, trừ một cái đỉnh vuông bốn chân đen sì chính giữa đại điện, không còn bố trí nào khác.

Trong cái đỉnh vuông mặt ngoài điêu khắc vô số yêu quái quỷ quái, pho tượng yêu ma quỷ quái bốc khói đen, vô số gương mặt vặn vẹo rít gào không ngừng từ trong khói đen toát ra. Trên không cái đỉnh vuông lơ lửng mấy chục cái cờ lớn màu đen, giống như hắc động không ngừng cắn nuốt khói đen bay ra từ trong đỉnh vuông.

Một nam tử trung niên mặc màu đen đạo bào, khuôn mặt cổ sơ ngồi trước đỉnh vuông, vóc người hảnh cực cao, khung xương rất lớn, khoanh chân ngồi trên đất chiều cao cũng ở khoảng một trượng năm sáu thước, nếu đứng lên chiều cao khẳng định ở ba trượng trở lên.

Nam tử trung niên làn da ngăm đen ngồi khoanh chân dưới đất, trước mặt lơ lửng một lá cờ lớn màu đen chưa hoàn thành. Từng luồng Lục Nhâm Âm Sát Ti trong suốt xám trắng không ngừng từ ngoài đại điện bay vào, hai tay nam tử trung niên không ngừng chộp lấy Lục Nhâm Âm Sát Ti, giống như cô gái dệt vải

khéo tay nhất, cẩn thận đem những sợi tơ nhỏ kia không ngừng luyện hóa vào trong lá cờ lớn.

Ở trước mặt nam tử trung niên còn lơ lửng mấy chục cây cờ phướn màu đen, dưới cờ phướn mười hai thanh niên đạo trang thân hình cao lớn ngồi xếp thành chữ Nhất, bọn họ thỉnh thoảng ngẩng đầu, hướng những cây cờ phướn màu đen này phun ra các ngọn lửa màu đen.

Vừa mở miệng nói chuyện chính là một vị thanh niên đạo trang trong đó, bởi vì mười hai người đều đưa lưng về phía Cơ Hạo mà ngồi, Cơ Hạo cũng thấy không rõ bọn họ bộ dáng thế nào.

Nam tử trung niên một lúc lâu không nói gì, hai tay hẩn nhanh chóng chụp lấy Lục Nhâm Âm Sát Ti, không ngừng dẹt mặt cờ. Sợi tơ nhỏ vốn xám trắng trong suốt sau khi dung hợp với lá cờ lớn, giống như một giọt nước rơi vào trong vại mực, nhanh chóng trở nên đen sì không ánh sáng.

Qua ước chừng một khắc đồng hồ, lá cờ lớn trong tay đã hoàn thành bảy tám phần, nam tử trung niên mới ngẩng đầu lên, đôi mắt đen sì, không thấy chút tròng trắng lạnh lùng nhìn thoáng qua mười hai thanh niên ngồi ở trước mặt, lạnh như băng mở miệng.

“Thiên hạ vô địch? Các người bọn ngu xuẩn này nhớ. Người dám ở trong lòng có suy nghĩ này đã sớm chết sạch rồi.”

Trên ngón tay không ngừng có phù văn yêu tộc màu đen nhỏ bé phun ra, không ngừng dung nhập trong lá cờ lớn màu đen, nam tử trung niên âm hiểm nói: “Các người bọn nhỏ không biết trời cao đất dày này phải nhớ một việc, muốn sống lâu chút, thì vĩnh viễn đừng nghĩ mình là thiên hạ vô địch, vĩnh viễn đừng cảm thấy thiên hạ sẽ không có ai trị được người.”

Lá cờ lớn trong tay đã hoàn thành, nam tử trung niên há mồm, một điểm tinh huyết màu đen to bằng nắm tay bị ánh lửa sền sệt màu đen bao lấy, lặng yên không một tiếng động rơi ở trên mặt cờ. Lá cờ lớn như sóng nước quay cuồng,

nhANH chóng đem tinh huyết hấp thu vào.

Tiếng kêu quái dị ‘Ồ ô’ từ sâu trong lá cờ lớn truyền đến, từng luồng âm hàn khí xoay tròn hướng bốn phía khuếch tán ra, mảng lớn yêu văn phù lục trên mặt đất đại điện tuôn ra hào quang nhỏ bé, đem luồng âm hàn khí này giam cầm ở trong đại điện.

Âm hàn khí và yêu văn phù lục trên mặt đất va chạm lẫn nhau, thỉnh thoảng có điện quang màu xanh lục nhỏ bé vỡ toang ra.

Thanh niên vừa mở miệng nói chuyện không phục lắm bầm một tiếng: “Nhưng phụ vương, Huyền Âm Tụ Sát Kỳ này là dùng Lục Nhâm Âm Sát Ti tế luyện thành, thiên hạ cực ít có bảo bối có thể khắc chế nó. Mấy ngày nay, âm hồn chúng ta lén lút bắt lấy trăm ức để tính. Huyền Âm Tụ Sát Kỳ này một khi luyện thành, uy lực quả thực có thể hủy thiên diệt địa, ngài lão đạo hạnh thông thiên, pháp lực vô biên, chẳng lẽ còn không thể xưng thiên hạ vô địch sao?”

Nam tử trung niên đột nhiên giơ lên cán cờ trong tay, hung hăng nện một gậy trên đầu thanh niên ngồi đầu tiên bên trái hắn.

‘Huych’ một tiếng trầm nặng, thanh niên ôm đầu kêu lên quái dị ‘Ngao ngao’. Nam tử trung niên lớn tiếng quát mắng: “Nói các người là ngu xuẩn, mỗi đứa các người còn tự cho là thông minh tuyệt đỉnh! Luyện thành Huyền Âm Tụ Sát Kỳ có thể thiên hạ vô địch mà nói, năm đó a ông các người, cũng là các a cha của ta, cũng sẽ không bị người ta rút gân lột da luyện thành bảo bối!”

Thanh niên ôm đầu kêu quái dị không phục kêu la: “Nhưng mà a cha ời, năm đó a ông chỉ luyện thành một lá Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, âm hồn bên trong chỉ ngàn vạn mà thôi. Chúng ta nơi này là có cả thảy một trăm sáu mươi chín lá Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, âm hồn bắt được lấy trăm ức để tính...”

Nam tử trung niên lại nện một cán cờ ở trên đầu thanh niên. Hắn hừ lạnh một tiếng, đang muốn nói chuyện, đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt tối như mực phun ra hai luồng huyền quang màu đen hướng ngoài đại điện đảo qua, ngừ

khí cứng ngắc lạnh lẽo nói: “Đạo hữu đã đến đây, cần gì giấu đầu giấu đuôi? Bàn đạo Bạch Long Giang thần ở đây có lẽ!”

Lá cờ lớn trong tay kéo theo một đạo u quang tối như mực cuốn đi. Bạch Long Giang thần nhảy dựng lên, trên hai vai của hắn đột nhiên nhô lên một cục máu thịt lớn, lay động một cái hai cái cổ thật dài từ trên vai hắn sinh ra, hai cái đầu giao một sừng dữ tợn như răng trợn mắt mọc ra.

Con cóc lớn kia nói bản thể Bạch Long Giang thần là một con hắc giao ba đầu, nay vừa thấy quả nhiên không sai.

Mười hai con trai của Bạch Long Giang thần cũng nhảy dựng lên, bọn hắn đồng loạt kêu một tiếng quái dị, trên hai vai cũng phân biệt có một cục máu thịt lớn nhô lên, không bao lâu bộ dáng bọn hắn đã trở nên giống Bạch Long Giang thần, hai cái đầu giao ở trên vai lay động, một đầu phun lửa màu đen, một đầu phun khí đông lạnh màu đen, nhìn qua cực có uy thế.

Cơ Hạo nhíu mày. Bạch Long Giang thần vậy mà có thể phát hiện tung tích của mình?

Có Thiên Địa Kim Kiều và Bàn Hi Thần Kính hai kiện chí bảo bên người, thế mà cũng có thể bị Bạch Long Giang thần nhìn thấu hành tung của mình, đôi mắt tối như mực kia của gia hỏa này rốt cuộc đã tu luyện thiên phú thần thông quái dị nào?

Ho khẽ một tiếng, Cơ Hạo thu hồi Thiên Địa Kim Kiều cùng Bàn Hi Thần Kính, mang theo một tia cười nhạt hiện ra thân hình, nghiêm nghị hướng Bạch Long Giang thần chấp tay hành một lễ: “Bàn đạo Cơ Hạo, ra mắt Bạch Long Giang thần!”

Thân hình Cơ Hạo đột ngột từ cửa đại điện xông ra, Bạch Long Giang thần vừa rồi còn nghiêm trang làm vẻ ta đây bị dọa kêu một tiếng quái dị, chợt bật về phía sau ba năm trượng, thiếu chút nữa va đầu vào trên cái đỉnh vương tối như mực kia.

“Người, người, người, người là người phương nào? Người, người, người, người sao lại xông đến nơi đây? Người, người, người, người muốn muốn làm gì?”

Mười hai con trai của Bạch Long Giang thần cũng kêu một tiếng quái dị, đồng loạt lui lại mấy bước, một đám như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo.

Qua một lúc lâu, thanh niên vừa mới bị Bạch Long Giang thần đập vào đầu hai cú kêu lên: “Phụ vương, quả nhiên vẫn là ngài nói không sai, làm người xử thế nhất định phải cẩn thận, lão nhân gia ngài cách mỗi nửa canh giờ liền thử một lần như vậy, quả nhiên đem thằng nhãi này lừa ra!”

Cơ Hạo có chút trợn tròn mắt.

Nhìn Bạch Long Giang thần cùng mười hai con trai của hắn nghiêm túc đối đãi, Cơ Hạo có chút dở khóc dở cười.

Gã này cũng chưa phát hiện hành tung của Cơ Hạo, mà là thuần túy theo thói quen mở miệng lừa người, Cơ Hạo cũng coi như người từng trải, thế mà lại bị hắn lừa đi ra.

Chương 975: Huyền Âm Tụ Sát

Đã bị lừa đi ra, Cơ Hạo cũng lười che che dấu dấu tiếp, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề mở miệng chất vấn: “Bạch Long Giang thần, bớt sàm ngôn đi, tòa đại trận trên quảng trường ngoài cửa, là có tác dụng gì?”

Bạch Long Giang thần ngẩn ngơ, hăn run tay quơ quơ Huyền Âm Tụ Sát Kỳ trong tay, đem lá cờ lớn vừa mới hoàn thành hướng phía sau ném một cái, lá cờ lớn bay đến trên đỉnh vuông màu đen, lơ lửng ở trong khí đen không ngừng phun ra nuốt vào khí đen.

Chà xát hai tay, Bạch Long Giang thần rất câu nệ hướng Cơ Hạo cười cười: “Xin hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu?”

Tay phải Cơ Hạo khẽ chộp, Cửu Dương Đăng Ma Kiếm phun ra thái dương tinh hỏa xuất hiện trong tay, tùy ý vung trường kiếm, trên mũi kiếm phun ra nhiều đốm lửa màu vàng, phù văn yêu tộc điêu khắc trên sàn đại điện ‘Xẹt xẹt’ bùng nổ, mấy vạn phù văn trên một đường cong dài đến trăm trượng bị một kiếm cắt ra, từng làn khói xanh không ngừng từ trong phù văn tỏa ra.

Chỉ là một kiếm tùy ý, còn chưa thúc dục pháp lực, yêu pháp cấm chế Bạch Long Giang thần bố trí đã bị dễ dàng phá đi.

Cơ Hạo nhìn Bạch Long Giang thần vẻ mặt chột căng thẳng trầm giọng nói: “Bớt nói nhảm, cho ta đáp án!”

Sụp mí mắt, khí tức toàn thân nội liễm, Bạch Long Giang thần rất là cả người lẫn vật vô hại hướng Cơ Hạo cười nói: “Đạo hữu chớ giận, tổ huấn nhà ta chính là dĩ hòa vi quý, giúp mọi người làm điều tốt, chưa từng có ai tranh đấu chém giết. Đạo hữu chớ động thủ, thứ người muốn biết, bản đạo không biết thì thôi biết sẽ nói hết!”

Nâng mắt, con người đen nhánh hướng ngoài đại điện nhìn liếc một cái, Bạch

Long Giang thần thấp giọng thở dài: “Đại trận đó, ta cũng không biết có tác dụng gì. Nói ngắn lại, Cộng Công đại nhân đưa tới một phần trận đồ, lệnh ta dựa theo trận đồ bố trí như vậy, ta một thủy yêu nho nhỏ, mang theo mấy đứa con nường nhờ dưới trướng Cộng Công đại nhân, làm sao dám không nghe lời chứ?”

Nheo neho mắt, Bạch Long Giang thần khẽ cười nói: “Muốn biết đại trận này có tác dụng gì, đạo hữu phải đến hỏi Cộng Công đại nhân mới đúng.”

Nghe xong Bạch Long Giang thần nói, Cơ Hạo không khỏi cười lên. Gia hỏa này nhìn như nhát gan cẩn thận, thực ra gian xảo vô cùng. Hắn nói hắn không biết tác dụng của tòa đại trận này, như vậy con cóc lớn kia bị Cơ Hạo bắt sống, cũng chính là đệ đệ nha hoàn bên người tiểu thiếp Bạch Long Giang thần sủng ái nhất, hắn làm sao biết được lời đồn về đại trận này chứ?

“Không thật. Thực không thật.” Cơ Hạo lắc đầu, xoay người, hai tay cầm chuôi kiếm, hít một hơi thật sâu, giơ lên Cửu Dương Đăng Ma Kiếm liền tạo thế muốn hướng tòa đại trận to lớn kia trên quảng trường bố tới.

“Đạo hữu tội gì khí thế bức người vậy chứ?” Cơ Hạo đang lúc súc thế, Bạch Long Giang thần đột nhiên thở dài một hơi, lật tay từ trên cái đỉnh vuông chụp lấy một lá cờ lớn khí đen lượn lờ, hướng tới Cơ Hạo hung hăng rung lên: “Có đôi khi, lưu cho người ta một con đường đi, cũng là lưu một con đường sống cho bản thân đó!”

Tiếng gào ‘Ngao ngao’ truyền đến, theo vô số tiếng rú thảm thê lương, một mảng lớn khói đen từ trong lá cờ lớn trong tay Bạch Long Giang thần phun ra, trong khói đen gương mặt vô số sơn tinh thủy quái, vô số nam nữ nhân tộc như ẩn như hiện, mang theo hàn khí thấu xương hướng Cơ Hạo vô tới.

Mười hai con trai của Bạch Long Giang thần cũng đều từ trên cái đỉnh vuông nhảy lên Huyền Âm Tự Sát Kỳ tế luyện hoàn thành, hét to một tiếng hướng Cơ Hạo hung hăng rung lên.

Một mảng lớn khí đen gào thét mà đến, giống như những đám mây đen đem

Cơ Hạo gắt gao bao bọc ở bên trong.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy làn da toàn thân như kim đâm, khí huyết toàn thân xao động bất an. Mỗi một sợi tóc gáy đều dựng thẳng lên, từng tia khí nóng không ngừng theo lỗ chân lông hướng ra phía ngoài chảy đi.

Vong linh các sơn tinh thủy quái cùng nhân tộc nấp trong khí đen đã bị chuyển hóa thành tồn tại nào đó cực kỳ đáng sợ hung dữ. Bọn họ gào thét chói tai, tiếng rống của bọn họ như mang theo vô số móc ngược, ngứa ngáy chui vào lỗ tai Cơ Hạo, liên tục chui vào thần hồn không gian của hắn, ôm lấy thái dương đạo chủng của hắn, muốn đem nguyên thần hắn từ trong thái dương đạo chủng móc ra.

Ngại là thái dương đạo chủng của Cơ Hạo chắc chắn vô cùng, càng được thái dương tinh hỏa thuần dương chí cương vờn quanh, nguyên thần hắn ẩn thân ở trong thái dương đạo chủng, căn bản không ngại bất cứ âm tà nào xâm hại.

Đối là người thường, vô luận là Đại Vu nhân tộc hay luyện khí sĩ, bị tiếng gào thét của hung hồn lệ phách trong Huyền Âm Tụ Sát Kỳ lôi kéo, linh hồn đã không tự chủ bay ra ngoài cơ thể. Nhưng Cơ Hạo đã tu thành thái dương đạo chủng, chỉ cảm thấy cả người cực kỳ ngứa, nguyên thần lại bất động cứng cố như núi.

Cửu Dương Vô Cấu Y ‘Ông’ một tiếng sáng lên, chín vầng mặt trời chói chang mọc lên, vờn quanh Cơ Hạo bay múa, không ngừng phóng ra ánh lửa mãnh liệt hướng ra phía ngoài khuếch tán từng vòng một. Ở dưới Vũ Dư đạo pháp của Cơ Hạo thúc dục, Cửu Dương Vô Cấu Y phóng ra liệt hỏa hóa thành một đóa hoa sen thật lớn ngàn cánh hoa, Cơ Hạo đứng trên đài hoa sen, mỗi một cánh hoa sen đều phun ra các tia sáng vàng mãnh liệt vô cùng, phụ trợ Cơ Hạo giống như Hỏa Thần giáng phàm.

Mây đen khí lạnh quay cuồng không dừng, quay quanh thân thể Cơ Hạo không ngừng xoay tròn.

Nhưng vô luận Bạch Long Giang thần và mười hai con trai của hắn thúc dục Huyền Âm Tụ Sát Kỳ như thế nào, không có một tia khí đen có thể tới gần bản thể Cơ Hạo.

Vốn tinh huyết trong cơ thể Cơ Hạo bị lôi kéo xao động bất an, hầu như sắp theo lỗ chân lông toàn thân phun ra ngoài cơ thể, nhưng Cửu Dương Vô Cấu Y vừa động, toàn bộ cảm giác khác thường đều đã biến mất hết.

Thần thái tự nhiên đứng ở trong hoa sen lửa, Cơ Hạo xoay người lại cười nhìn Bạch Long Giang thần: “Ừm, ta nói, không cần lãng phí thời gian. Giang thần đã không muốn đem tác dụng của đại trận này nói cho ta biết, vậy vẫn là hủy diệt thì hơn.”

Cười lạnh, Cơ Hạo nghiêm mặt nghiêm túc nói: “Bạch Long Giang thần, Cộng Công thị dân lũ lớn tàn phá nhân gian, giết chết vô số con dân nhân tộc ta, món nợ này nhân tộc ta phải tính rõ ràng với hắn. Người tuyệt đối đừng làm đường lạc lối, một khi chọn sai trận doanh, vậy sẽ thân tử đạo tiêu!”

Không đợi Bạch Long Giang thần mở miệng, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Nghe người đối thoại với con người, người có thể biết chuyện trong hồng hoang, lại có thể thu thập Lục Nhâm Âm Sát Ti luyện chế Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, có thể thấy được người cũng là người có nền móng. Có thể có đạo hạnh tu vi ngày nay, không dễ dàng gì, tuyệt đối đừng làm lỡ tính mạng mình!”

Khuôn mặt Bạch Long Giang thần hơi giật giật. Hắn hít sâu một hơi, trừ hai cái đầu giao ban đầu, cái đầu chính giữa kia của hắn bảo trì bộ dáng nhân loại cũng biến ảo một phen, nhanh chóng biến thành một cái đầu giao long.

Ba cái đầu giao phun lửa đen, băng đen, gió đen, đồng thời hướng Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Việc đã đến nước này, còn có thể nói gì? Bao nhiêu năm tính kế, tâm huyết như vậy sao có thể cứ thế từ bỏ? Người không tìm tới cửa thì thôi, người đã tìm tới cửa, thì chớ có trách ta ra tay độc ác.”

Thét dài một tiếng, hai cái đầu giao hai bên của Bạch Long Giang thần vươn

về phía sau, mở mồm phân biệt cắn chặt một cây Huyền Âm Tụ Sát Kỳ luyện chế hoàn thành.

Mười hai con trai của Bạch Long Giang thần cũng giống hần, phân biệt dùng hai cái đầu giao cắn một cây Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, lần một cây trong tay bọn họ, tổng cộng là ba mươi chín cây Huyền Âm Tụ Sát Kỳ cấp tốc lay động lên.

Cái đầu giao chính giữa của bọn họ lăm bắm niệm tụng chú ngữ, khí đen Huyền Âm Tụ Sát Kỳ phun ra càng thêm ngưng thực, dinh dính. Theo tiếng rít chói tai, trong khí đen có những cái đầu quỷ hung tợn to bằng vại nước dần dần hiện lên.

Những cái đầu quỷ đỏ màu xanh đen, trên thân treo đầy băng vụn màu đen, cái nào cũng hung tàn tham lam nhìn Cơ Hạo đến mức chảy nước miếng.

Bạch Long Giang thần rít một tiếng, mấy ngàn cái đầu quỷ đồng thời há mồm hướng Cơ Hạo vồ lên.

Chương 976: Vô Lượng Âm Sát

Một cái đầu quỷ lao đi nhanh nhất, toàn thân bọc khói đen dinh dính lao tới trước mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạo tùy tay bổ ra một kiếm, một mảng lớn lửa màu vàng phun trào, cái đầu quỷ rú thảm một tiếng nổ thành vô số sợi tơ nhỏ màu đen, rít lên lao vút quay về. Cơ Hạo trơ mắt nhìn nó lao về trong một lá Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, hầu như là trong chớp mắt một cái đầu quỷ giống như đúc lại từ trong mặt cờ chui ra, tiếp tục rít lên hướng Cơ Hạo lao nhanh.

Trường kiếm vung lên, một đạo kiếm quang hình cung chém ngang qua, mười mấy cái đầu quỷ bị chém vỡ, vô số làn khói màu đen lao về phía sau, sau khi bay trở về mặt cờ quay cuồng vẩn vèo một trận, lại là mười mấy cái đầu quỷ sinh ra, tiếp tục kéo theo một mảng lớn khói đặc hướng Cơ Hạo lao tới.

“Có chút ý tứ!” Cơ Hạo mở ra Thái Dương Đạo Tâm ở mi tâm, một mảng lớn ánh sáng vàng chiếu rọi trước người, hơn một ngàn cái đầu quỷ bị ánh sáng vàng bao phủ, như sư tử tuyết dưới mặt trời cấp tốc tan rã, nhanh chóng hóa thành sương khói màu đen bay trở về, nhưng nháy mắt ngăn ngừa những cái đầu quỷ đó lại lần nữa từ trong lá cờ lớn bay ra, tiếp tục loạn choạng, gầm rú hướng Cơ Hạo lao tới.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, tay trái kết thành lôi âm, tùy tay vung liền có mấy chục đạo Vũ Dư thần lôi mau lẹ cương mãnh nhất bắn ra, điện quang như kiếm, hung hăng bổ xuống, mấy trăm cái đầu quỷ bị bổ phá thành mảnh vụn, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, những cái đầu quỷ bị bổ nát lại sống lại trong lá cờ lớn.

Tiếng cười của Bạch Long Giang thần từ trong khói đen thật dày truyền đến: “Đạo hữu, toàn bộ hung hồn lệ phách trong Huyền Âm Tụ Sát Kỳ bất sinh bất diệt, vĩnh hằng tồn tại, lấy thần thông pháp lực của ngươi, cho dù ngươi cầm thuần dương chí bảo, cũng không có khả năng tổn hại bọn chúng mảy may.”

Dừng một chút, Bạch Long Giang thần mang theo một tia ý cười tham lam nói: “Không bằng vậy? Đạo hữu đem bảo kiếm trong tay, pháp y trên người hiến cho bốn vương, bốn vương liền mạo hiểm sau này bị Cộng Công đại nhân truy cứu, để đạo hữu bình an rời khỏi nơi này được không?”

Cơ Hạo tức giận đến mức cười lên: “Người thật ra đánh bàn tính hay lắm!”

Bạch Long Giang thần trầm mặc chốc lát, có chút xấu hổ hỏi: “Bàn tính là bảo bối gì? Như ý bàn đạo biết, nhưng cái bàn tính này là vật gì? Một loại tính trù sao?”

Cơ Hạo há há mồm, lời này không thể nào giải thích. Hắn cũng liền lười lắm lời với Bạch Long Giang thần.

Những cái đầu quỷ kia bất tử bất diệt, vĩnh hằng tồn tại? Đó là bởi vì Huyền Âm Tụ Sát Kỳ không ngừng phun ra nuốt vào đầu quỷ bị Cơ Hạo chém nát, đem toàn bộ quỷ khí tản mạn khắp nơi không ngừng hút về mặt cờ, không ngừng làm những cái đầu quỷ kia sống lại!

Ngoài ra, tựa như Huyền Âm Tụ Sát Kỳ này cũng không có chỗ nào lợi hại.

Cười lạnh vài tiếng, Cơ Hạo xem xét chuẩn phương hướng vừa rồi của Bạch Long Giang thần cùng các con hắc, nâng Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm bổ chém mãnh liệt về phía trước. Sải bước tiến lên trong nháy mắt chạy ra mấy chục bước. Lấy cường độ thân thể Cơ Hạo hiện nay, cho dù chưa thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai... các loại na di thần thông, hắc bước ra một bước cũng có khoảng cách mấy chục dặm.

Lao ra mấy chục bước, Cơ Hạo kinh hãi phát hiện, bốn phía hắc vẫn là khói đen tràn ngập, khí đen nồng đậm bao vây bốn phương tám hướng, trừ nơi liệt hỏa kim quang của Cửu Dương Vô Cấu Y bao trùm trong trăm trượng không có một tia khói đen, đỉnh đầu, dưới chân, trước sau trái phải của hắc, nơi tầm mắt hắc có thể đạt tới đều là khói đen cuồn cuộn.

Không thấy được Bạch Long Giang thần, cũng không thấy được các con hắc.

Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh dần dần vang lên: “Tam thủ hắc giao, Lục Nhâm Âm Sát Ti, Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, mấy thứ này gom lại với nhau, ta vừa lúc nhớ tới một người, ở thời đại hỗn độn trước khi thiên địa mở, thẳng nhãi này cũng rất có tiếng.”

“Ồ? Ai?” Cơ Hạo theo bản năng hỏi lại một câu.

“Tam Âm lão đạo.” Hư ảnh chậm rãi nói: “Bản thể hắc chính là một con Tam Đầu Huyền Âm Hắc Giáp Ma Giao nảy sinh trong Hồng Mông hỗn độn, tu luyện thần thông pháp thuật đều là huyền âm thuộc tính, sau khi hóa thành hình người hành tẩu ở thời đại hỗn độn. Các tiên thiên ma thần đó đều xưng là Tam Âm lão đạo.”

Tự dừng cảm khái một tiếng, hư ảnh thở dài: “Nhớ năm đó, Tam Âm lão đạo tranh đoạt với ta một cây Huyền Âm Phá Hồn Thương, bị ta đánh một quyền tan xương nát thịt, vốn tưởng rằng huyết mạch hắc từ đó diệt sạch, không ngờ được hắc trước khi bị ta chém giết, còn để lại một mũi huyết mạch truyền thừa như vậy!”

‘Hắc’, Cơ Hạo cười gượng một tiếng, lão gia hỏa này.

Nhếch nhếch miệng, Cơ Hạo tiếp tục hỏi: “Người... tranh với hắc Huyền Âm Phá Hồn Thương đó làm cái gì?”

Trầm mặc chốc lát, hư ảnh có chút xấu hổ thấp giọng lẩm bẩm: “Ta trước nay đối với toàn bộ binh khí đều rất cảm thấy hứng thú. Vô luận đao thương kiếm kích, đại phủ giáo, thấy liền muốn cầm vào tay múa may một chút. Vật vô chủ, hắc tranh với ta, hơi không cẩn thận một quyền dùng sức lớn chút.”

Cơ Hạo nghe mà tim gan đều đang run rẩy. Đại năng ở trong hỗn độn cũng có thể lưu lại danh hiệu, bị người dùng sức lớn một chút một quyền đánh chết, người là đang ngấm ngầm khoe thực lực của mình mạnh bao nhiêu hay sao?

Thời gian lâm nhảm vài câu như vậy, bốn phương tám hướng càng lúc càng nhiều đầu quỷ, hơn nữa trên thân bọn nó tản mát ra hàn khí càng lúc càng mãnh liệt.

Khiến Cơ Hạo kinh ngạc là, hắc vụng Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm bổ chém vào trên những cái đầu quỷ này, lúc ban đầu một kiếm có thể làm nó bị thương nặng hóa thành mảng lớn sương khói tản ra, hiện tại lại chỉ có thể như bổ dưa hầu đem nó một kiếm chém thành hai mảnh.

Nhưng vô số làn khói màu đen giữa hai mảnh đầu quỷ nối liền lẫn nhau, theo tiếng quỷ kêu khó nghe, đầu quỷ bị bổ ra hướng vào phía trong hợp lại liền khôi phục nguyên dạng, hoàn toàn không có dấu hiệu nguyên khí bị hao tổn sau khi bị thái dương tinh hỏa thiêu đốt.

“Bạch Long Giang thần, Huyền Âm Tụ Sát Kỳ này của người quả nhiên khá lắm. Những cái đầu quỷ này, thế mà không sợ thái dương tinh hỏa của ta?”

Cơ Hạo không khỏi than thở thành tiếng, tán thưởng từ đáy lòng.

“Sợ thì vẫn sợ.” Thanh âm Bạch Long Giang thần như từ nơi cực xa truyền đến, nghe thanh âm xa gần, ít nhất cách mấy vạn dặm: “Nhưng người đã quên nơi này là địa phương nào? Nơi này là chỗ cực sâu của Bạch Long Giang nhĩn, âm sát chi khí vô cùng vô tận. Những cái đầu quỷ này đều là trăm ức âm hồn bốn vương những năm gần đây bắt được đúc thành, người có thể thúc giục bao nhiêu thái dương tinh hỏa?”

“Trừ phi người có thể một kiếm đem Bạch Long Giang của ta cùng mấy vạn dòng chảy lớn nhỏ nháy mắt bốc hơi, nếu không người không phá được Huyền Âm Tụ Sát Kỳ của ta.” Bạch Long Giang thần thành thành thật thật nói: “Bảo kiếm trên tay người thật sự rất lợi hại, đáng tiếc tu vi pháp lực của người không xứng với bảo bối này.”

Khẽ thở dài một tiếng, Bạch Long Giang thần lạnh nhạt nói: “Nếu rơi vào trong tay mấy vị đại năng ta biết, bọn họ nếu cầm bảo kiếm trong tay người, ta

căn bản không dám đối nghịch với bọn họ, trực tiếp quỳ xuống đất cầu xin tha thứ để tạm thời an toàn cho tính mạng. Nhưng đạo hữu ơi, người còn chưa có tư cách khiến ta quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.”

Da mặt Cơ Hạo căng lên, nhìn hướng bốn phía.

Bạch Long Giang thần nói rất trực tiếp thẳng thắn, nhìn ra được thẳng nhãi này tuy gian trá, nhưng quả thật là một tên chân tiểu nhân.

Hắn phải nghĩ cách, phá Huyền Âm Tụ Sát Kỳ này của Bạch Long Giang thần, sau đó tra hỏi ra cách dùng đại trận trên quảng trường bên ngoài. Quan trọng nhất là, hắn muốn từ trong mồm Bạch Long Giang thần hỏi ra, Cộng Công thị rốt cuộc đã an bài bao nhiêu chỗ trận pháp mai phục như vậy.

Nhưng Cơ Hạo còn chưa nghĩ ra cách phá cục diện, sương mù đen bốn phương tám hướng chợt quay cuồng lên, cấp tốc xoay tròn như vòng xoáy.

Cơ Hạo bị nhốt ở trong sương mù đen chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng trời đất xoay chuyển một trận, thời gian và không gian bên cạnh hắn đều đã xảy ra vận vẹo biến hóa kỳ dị, dẫn động thân thể hắn xoay lung tung, đầu óc cũng như xoay tròn theo.

Tiếng quỷ rống thê lương truyền đến, mấy cái đầu quỷ mạnh mẽ bổ nhào vào trên hoa sen lửa Cửu Dương Vô Cấu Y biến thành, há mồm hung hăng hít, vậy mà đem thái dương tinh hỏa Cửu Dương Vô Cấu Y phát ra hút đi một chút.

Chương 977: Gieo Gió Gặt Bão

Cha con Bạch Long Giang thần khổng chế Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, tạo thành đại trận lại còn có hiệu quả vận vẹo thời không, hỗn loạn nguyên thần? Trong lòng Cơ Hạo mơ hồ cả kinh, lại thấy các đầu quỷ kia vậy mà dám há mồm cắn nuốt thái dương tinh hỏa, hẳn không khỏi càng thêm kinh hãi động dung.

Nhưng rất nhanh, Cơ Hạo đã ngộ ra đạo lý trong đó.

Bản thân Lục Nhâm Âm Sát Ti chính là vật cực âm trong thiên địa, nếu nói đại biểu cực dương chi lực trong thiên địa là thái dương tinh hỏa, như vậy Lục Nhâm Âm Sát Ti đại biểu thái âm chi khí.

Thái âm, thái dương, không phân cao thấp lẫn nhau, âm cực dương sinh, dương cực âm sinh, thái cực chi đạo chuyển hóa lẫn nhau, đây là đạo lý âm dương tương sinh cơ bản nhất. Thần thông pháp lực Bạch Long Giang thần mạnh hơn Cơ Hạo, Huyền Âm Tụ Sát Kỳ có gan cắn nuốt thái dương tinh hỏa rèn luyện bản thân, tăng lên phẩm giai của bản thân, đây quả thực chính là chuyện rất công bằng!

“Tốt, tốt, tốt!” Cơ Hạo liên tục cười to, dùng thái dương tinh hỏa giúp người ta rèn luyện chí bảo, loại chuyện ngu xuẩn này không thể làm.

Thu hồi Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm, Cửu Dương Vô Cấu Y cũng hoàn toàn không còn khói lửa. Bàn Hi Thần Kính lơ lửng ở đỉnh đầu, một đạo thần quang âm u bao bọc toàn thân, Cơ Hạo lấy ra Ma Hầu pháp trượng từ trong tay Ma Hầu nhất tộc cướp được.

Các đầu quỷ rít gào xông lên khế chạm đến thần quang Bàn Hi Thần Kính phát ra, liền đột ngột biến mất không dấu vết, sau đó Bạch Long Giang thần cùng các con hăn đồng thời truyền đến tiếng kinh hô. Vô số đầu quỷ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, há mồm hướng bọn họ phun ra từng đạo cực âm hàn khí đáng sợ, đánh cho bọn họ không kịp trở tay chật vật không chịu nổi.

Chợt nghe vài tiếng rú thảm truyền đến, sáu con trai của Bạch Long Giang thần không kịp né tránh, bị hàn khí đầu quỷ phun ra đánh vào người, thân thể bị phiến băng màu đen bọc kín, mắt thường có thể thấy bọn họ hồn linh hóa thành các luồng u quang từ trong thất khiếu phun ra. Các đầu quỷ kia vui sướng há mồm muốn cắn nuốt linh hồn bọn họ.

Đừng tưởng Bạch Long Giang thần tự tay chế tạo các Huyền Âm Tụ Sát Kỳ này, lại là hãn cùng con hãn tự mình góp nhặt âm hồn lấy trăm ức để tính dùng để tế luyện chí bảo, bọn họ liền không ngại lực lượng của Huyền Âm Tụ Sát Kỳ.

Cái này như một thợ rèn cao minh tự mình khai thác quặng sắt, lại tự mình rèn một cây cương đao luyện trăm lần, liền cho rằng cây cương đao này sẽ không tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với hãn. Thợ rèn cao minh nữa dám dùng cương đao mình rèn hướng chính mình bổ một đao, cũng vẫn sẽ da tróc thịt bong, khắp người đổ máu.

Bạch Long Giang thần nằm mơ cũng không ngờ, trên người Cơ Hạo có thần vật cỡ Bàn Hi Thần Kính, một cái không hề phòng, sáu đứa con trai đã bị thương nặng. Hồn linh cũng bị các ma đầu đáng sợ Huyền Âm Tụ Sát Kỳ tế luyện ra rút ra ngoài cơ thể.

Đoàn người hô to gọi nhỏ khàn giọng kinh hô, Bạch Long Giang thần rống giận liên tục vung ba cây Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, từng luồng hắc khí âm phong thổi quét, hãn dốc hết toàn lực xua tan các đầu quỷ tham lam vây lên, thật cẩn thận đem linh hồn sáu con trai của mình bảo vệ ở bên người.

“Đồ khốn kiếp, người, người, người dùng tà pháp gì làm bị thương con yêu của bốn vương?” Bạch Long Giang thần nhìn sáu đứa con toàn thân cứng ngắc, bị phiến băng màu đen bao vây, sáu hàng lệ nóng cuồn cuộn tuôn ra, thiếu chút nữa khóc to.

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, Bạch Long Giang thần đã lẩm bẩm: “A cha nói quả nhiên không sai, luyện chế Huyền Âm Tụ Sát Kỳ rất bị thiên kỵ, khi

luyện chế nhất định có tai kiếp buông xuống. Đáng thương con của ta, các con chịu khổ rồi!”

Xung quanh tràn ngập sương mù đen, Cơ Hạo thấy không rõ con của Bạch Long Giang thần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn nghiêng tai lắng nghe, có thể nghe được rõ ràng huyền băng đóng băng thân thể phát ra tiếng thanh thúy ‘Rắc rắc’.

Trời đông giá rét, cây cối trong núi rừng bị hàn khí đông lại, các thân cây nứt vỡ nứt vỡ ra, cũng sẽ phát ra động tĩnh tương tự.

Sáu con trai của Bạch Long Giang thần bị đầu quỷ trong Huyền Âm Tụ Sát Kỳ phun ra hàn khí gây thương tích, thân thể bọn họ bị đông lạnh rất chắc chắn, cực âm chi khí không ngừng xâm nhập thân thể bọn họ, làn da bọn họ không ngừng vỡ ra các khe nứt rất nhỏ, cơ bắp, xương khớp, lục phủ ngũ tạng đều bị đông lạnh thành cục băng.

Bạch Long Giang thần và sáu con trai còn lại trơ mắt nhìn con mình, huynh đệ mình ở dưới phiến băng bao vây toàn thân rạn nứt. Trong mấy nhịp thở thân thể bọn họ đã bị hàn khí đáng sợ đông lạnh thành thịt băm cực kỳ nhỏ, thậm chí căn bản không cho bọn hắn cơ hội cứu chữa.

“Con của ta!” Bạch Long Giang thần khàn cả giọng hét chói tai.

Sáu quầng sáng xanh mướt bên người hắn cấp tốc xoay quanh bay múa, sáu long tử bị đông lạnh chết thân thể khóc trời kêu đất, nhưng thiếu thân thể, tiếng gào thét của bọn họ biến thành tiếng qury ‘Khục khục’, tự dừng tăng thêm vài phần hàn ý cho đại diện sương mù đen bốc lên.

“Bạch Long Giang thần, còn chưa nói ra tác dụng đại trận kia của ngươi sao?” Cơ Hạo dùng sức vung Ma Hầu pháp trượng nặng nề một cái.

Thủy nguyên chi lực quanh thân thể đột nhiên động lại, không theo sương mù đen Huyền Âm Tụ Sát Kỳ phát ra mà động nữa, bốn phương tám hướng truyền

đến tiếng nước chảy trầm thấp, thủy lực trên dưới Bạch Long Giang nhần cùng lúc bị Ma Hầu pháp trượng nắm giữ, từng đạo thủy nguyên lực tinh thuần đến cực điểm không ngừng hưởng Ma Hầu pháp trượng tụ tập lại.

Nháy mắt ngăn ngùn, trên Ma Hầu pháp trượng đã ngưng tụ một mảng thủy quang màu trắng to bằng vại nước.

Mảng thủy quang này thể tích không lớn, lại nháy mắt rút sạch thủy tinh mấy vạn dặm trên dưới Bạch Long Giang. Cơ Hạo lẳng lặng niệm tụng chú ngữ, thì triển ra Thanh Vi lôi pháp Nghiễm Thành đạo nhân truyền thụ, trong quầng thủy quang này từng đạo lôi pháp phù văn nhỏ bé cấp tốc ngưng tụ. Cơ Hạo ngấm vận nguyên thần, đem nó hóa thành một quầng Thanh Vi Thủy Lôi uy lực cực lớn.

Lôi pháp Thanh Vi đạo nhân nhất mạch không thì triển mau lẹ như lôi pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, cần súc thể chuyển hóa sau đó mới có thể phát ra.

Nhưng Thanh Vi lôi pháp huyền diệu tinh thâm, hoành tráng khổng lồ, tuy hao phí thời gian hơi dài, nhưng sử dụng lực lượng tương tự, uy lực Thanh Vi lôi pháp lại so với Vũ Dư lôi pháp mạnh hơn một bậc.

Cơ Hạo nắm giữ đối với Thanh Vi lôi pháp cũng không thuần thực, hấn dùng thời gian ba hơi thở mới đem thủy nguyên lực ngưng tụ đến hóa thành một đạo thủy lôi.

Bạch Long Giang thần than thân trách phận nhìn thân thể con mình bị đông lạnh chết. Hấn sống nhiều năm như vậy, tổng cộng chỉ mười hai con cháu huyết duệ, bị Cơ Hạo nhẹ nhàng chinh một cái, nháy mắt đã bị xử lý sáu người, tuy linh hồn được hấn khẩn cấp cứu hộ, nhưng không còn thân thể, chỉ còn lại có hồn, hấn là để con mình đi tu quý tu, hay là làm gì?

Tam thủ hắc giao thân thể mạnh mẽ, không ở dưới long tộc thuần huyết, ba cái đầu giao càng tự mang thiên phú thần thông cường đại. Bạch Long Giang thần ngày thường rất kiêu ngạo vì huyết mạch thân thể của nhà mình, sáu đứa con mất đi thân thể, đối với hấn mà nói giống như trời sụp đất nứt, hấn cũng

không biết nên như thế nào mới tốt.

Cơ Hạo không cho Bạch Long Giang thần nhiều thời gian hơn, Ma Hầu pháp trượng trong tay nhẹ nhàng vung lên, một đạo lôi quang màu trắng gào thét lao ra, nháy mắt nhập vào trong sương mù đen mờ mịt. Bàn Hi Thần Kính bảo vệ toàn thân, tay trái Cơ Hạo phóng lôi quyết, chợt nghe một tiếng trầm thấp truyền tới, toàn bộ kiến trúc một mảng thủy phủ này của Bạch Long Giang thần đồng thời hóa thành tro bụi.

‘Ông’ một tiếng vang lên, nơi lôi quang màu trắng đi qua, vạn vật hóa thành bột phấn.

Chương 978: Thái Âm Hồn Đình

Khi Cơ Hạo cùng Bạch Long Giang thần động thủ, trong doanh trại ba phương hướng đông tây nam của thủy phủ, đám đông thủy yêu đồng thời kinh động, lần lượt độn nón mặc giáp từ trong phòng lao ra.

Các thủy yêu đó đều là tâm phúc của Bạch Long Giang thần, cũng là lực lượng trung kiên của đại quân thủy yêu dưới trướng hãn, chín phần đều là đại yêu thực lực có thể so với Vu Vương, một thành còn lại thực lực đủ để chống lại Vu Đế.

Đại diện bị âm sát chi khí bao vây, đám thủy yêu không thể tới gần. Bọn hãn huấn luyện có bài bản bày trận thế, từ bốn phía đem đại diện bao vây, càng có mấy chục tên cự yêu đập dòng nước chảy xiết phi thân mà lên, bay đến trên không đại diện phong tỏa bất cứ phương vị nào có thể đào tẩu.

Ngay tại lúc bọn thủy yêu này nghiêm chỉnh đối đãi, Thanh Vi Thủy Lôi Cơ Hạo ngưng tụ âm âm phát nổ.

Các vòng lôi quang màu trắng chắn vỡ khí đen Huyền Âm Tụ Sát Kỳ phun ra, thế không thể ngăn cản hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra. Bọn thủy yêu vây quanh đại diện đứng mũi chịu sào, lôi kinh màu trắng âm nhu mà nặng nề, nháy mắt áp bách thân thể bọn hãn, nghiền nát áo giáp của bọn hãn, phá vỡ lực phủ ngũ tạng của bọn hãn, bọn hãn còn chưa kịp la lên một tiếng đã hóa thành hư ảo trong lôi quang.

Chỉ có bảy tám cự yêu cấp Vu Đế thực lực mạnh nhất thấy tình thế không ổn, hóa thành một làn sóng nước nhanh chóng bỏ chạy, thủy yêu khác thì giống với các kiến trúc trong thủy phủ, ở trong lôi quang biến thành một làn khói.

Chỉ có trên quảng trường trước cửa đại diện, tòa đại trận lơ lửng ở trong sóng nước kia đột nhiên bị một tầng văn nước dày nặng bao vây, tầng tầng lớp lớp văn nước như vảy cá đan xen xoay tròn, mỗi một mảng văn nước đều đang kịch liệt

chấn động. Từng đợt lôi kinh ập tới, từng mảng văn nước xoay quanh chấn động, không ngừng đồng thời hủy diệt với lôi kinh, cuối cùng bảo vệ được đại trận chu toàn.

Trong một mảng phế tích đại điện bằng phẳng, Cơ Hạo nhìn Bạch Long Giang thần lão đảo rút lui và sáu con trai của hắn cười khẽ ‘Ha ha’.

Ma Hầu pháp trưởng phối hợp Thanh Vi lôi pháp, thế mà lại có diệu dụng như thế, thật sự là vượt quá sự tưởng tượng của Cơ Hạo. Lấy pháp lực thần thông của Cơ Hạo, ở trong thời gian ngắn như thế, hắn nhiều nhất có thể triệu tập thủy nguyên lực trong phạm vi trăm dặm ngưng tụ thành Thanh Vi Thần Lôi để đánh ra.

Thủy nguyên lực phạm vi trăm dặm hóa thành Thanh Vi Thần Lôi, uy lực tất nhiên cường đại, nhiều nhất có thể phá vỡ một ngọn núi.

Uy lực bậc này không cần nói đối phó Bạch Long Giang thần cùng sáu con trai của hắn, không cần nói phá vỡ sương mù đen Huyền Âm Tụ Sát Kỳ phun ra, thậm chí còn chưa thể đánh chết các thủy tộc đại yêu thân thể mạnh mẽ kia.

Nhưng Ma Hầu quyền trưởng uy năng vô cùng, Cơ Hạo thông qua nó trong thời gian ngắn triệu tập lượng lớn thủy nguyên lực, sau đó lấy Thanh Vi lôi pháp ngâm vận huyền công, đem thủy nguyên lực hội tụ chuyển hóa thành Thanh Vi Thủy Lôi, uy lực này so với Cơ Hạo dựa vào pháp lực bản thân triệu tập thủy nguyên lực phạm vi trăm dặm ngưng tụ thủy lôi lớn hơn đâu chỉ vạn lần?

99% thủy yêu bị một tia sét đánh giết, chỉ có mười mấy cự yêu thực lực mạnh nhất bị thương nặng bỏ chạy.

Trước mặt Cơ Hạo khoe miệng Bạch Long Giang thần không ngừng chảy ra tơ máu, sừng rồng trên đầu giao của hắn con trai hắn bị gãy, vảy rồng vỡ vụn, mười tám cái đầu giao càng không ngừng hộc máu. Càng khiến khuôn mặt Bạch Long Giang thần vạn vạo như lệ quý là ——thi thể sáu con trai bị đông lạnh của hắn cũng bị lôi quang triệt để luyện hóa không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Bạch Long Giang thần, người là tam thủ hắc giao tu luyện có thành tựu, được Cộng Công thị phong làm Hà Bá. Vẫn là thân thể yêu ma.” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Môn pháp này của ta chính là thiên địa chính đạo, lấy thiên địa chính khí hóa thành lôi cương, lực sát thương đối với yêu ma không còn gì hơn được nữa.”

Bạch Long Giang thần ánh mắt âm trầm nhìn Cơ Hạo, hắc mở mở mồm, trong miệng không ngừng trào ra từng mảng lớn huyết tương. Vừa rồi hắc còn cố nén, nhưng sau khi nghe xong Cơ Hạo nói, lực phủ ngũ tạng hắc bị sấm sét làm bị thương quay cuồng một trận, không áp chế được huyết khí trong cơ thể nữa.

“Nếu ta là thiên địa chính thần... Lôi pháp vô dụng với ta!” Bạch Long Giang thần tức giận nhìn Cơ Hạo, thanh âm khàn khàn tức giận rít gào.

“Chưa chắc!” Nếu Bạch Long Giang thần là thiên địa chính thần do thượng cổ thiên đình sắc phong, hắc được trời phong, yêu khí trên người tự nhiên sẽ bị tẩy luyện hết, tự nhiên cũng sẽ không e ngại lực lượng sấm sét. Nhưng Thanh Vi lôi pháp Cơ Hạo sử dụng to lớn chính đại, uy lực lớn đến cực điểm, cho dù là thiên địa chính thần cũng vẫn có thể diệt bằng một tia sét.

Chẳng qua, Cơ Hạo lười nói lời thừa với hắc, không lẽ còn cần đem lai lịch sư môn của mình nói cho hắc một lần?

Tay trái cầm Ma Hầu pháp trượng nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, Bạch Long Giang to lớn ‘Ông’ một tiếng run lên, trên đầu trượng lại là một quầng thủy quang màu trắng to bằng vại nước sáng lên. Thủy lực so với một đạo thủy lôi vừa rồi tiêu phí thủy nguyên lực càng thêm nồng đậm hơn mấy lần hội tụ tới. Trong miệng Cơ Hạo niệm tụng chú ngữ, tay phải biến hóa lôi quyết, thủy quang màu trắng chột hướng vào phía trong sụp đổ, một quả thủy lôi lại thành hình.

“Hôm nay, không phải người, sẽ là ta!” Bạch Long Giang thần hung tợn nhìn chằm chằm Cơ Hạo: “Người giết con ta, hủy tiền đồ của ta, chặt đứt hi vọng đại

đạo trường sinh của ta. Hôm nay, ta và người không chết không thôi!”

Bạch Long Giang thần tức giận thét dài, thân thể hắc và sáu con trai của hắn cấp tốc biến hóa, trong một nhịp thở thân thể bọn họ bành trướng đến trăm trượng, bảy con giao long màu đen mọc ba cái đầu dữ tợn xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

Đàn hắc giao ngửa mặt lên trời thét dài, trong đại đỉnh màu đen phía sau bọn nó, mấy chục lá Huyền Âm Tụ Sát Kỳ rèn luyện hoàn thành đồng thời chấn động, theo tiếng rít thê lương, trong mặt cờ tối như mực mảng lớn khí đen tuôn ra, ùn ùn rót vào đại đỉnh màu đen phía dưới.

Đại đỉnh màu đen phát ra tiếng rít âm lệ dị thường, trên thân đỉnh vô số pho tượng yêu ma quỷ quái giống như vật còn sống bắt đầu mấp máy. Chợt một khuôn mặt quỷ chính giữa đại đỉnh mở ra cái miệng rộng, một làn khói long lạnh đen nhánh như thủy triều gào thét phun ra, xẹt qua thân thể cha con mấy người Bạch Long Giang thần, hung hăng hướng Cơ Hạo đánh tới.

“Thái Âm Hồn Đỉnh, nuốt nguyên thần hắc cho ta!” Bạch Long Giang thần khàn giọng rống giận: “Diệt nguyên thần hắc, bốn vương muốn đem thân thể nho nhỏ của hắn làm điểm tâm!”

Cơ Hạo khẽ cười một tiếng, Ma Hầu pháp trượng điểm, lôi quang to bằng đầu người kéo theo một luồng sét thật dài gào thét đánh tới, hoàn toàn đón đầu đánh lên làn khói đen sì kia. Cơ Hạo biến đổi lôi quyết trong tay, viên thủy lôi uy lực cực lớn này sắp phát nổ.

Khí đen đột nhiên tản ra, ở nháy mắt lôi quang sắp bùng nổ, khí đen bao lấy thủy lôi Cơ Hạo phát ra, như lưỡi dài của con ếch bắt giữ được côn trùng bay nhanh, nhanh chóng kéo lôi quang lao trở về trong đại đỉnh màu đen.

Cơ Hạo ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: “Cái đỉnh này không tệ. Bạch Long Giang thần, trừ Tiên Thiên Lục Nhâm Bình, người thế mà còn có một cái đại đỉnh bảo bối như vậy!”

Vang lên ‘Ông’ một tiếng, thuỷ lôi ở trong đại đỉnh vuông vức phát nổ, miệng đỉnh phun ra từng mảng lớn khí đen, vô số tiếng quỷ kêu chấn động làm đôi tai người ta đau đớn, từng tia điện diên cuồng toát ra chớp động ở miệng đỉnh, đại đỉnh vang ‘Ông ông’ hồi lâu, thuỷ lôi Cơ Hạo phát ra thế mà bị nó mạnh mẽ nuốt xuống.

“Chết đi!” Bạch Long Giang thần cùng sáu con trai của hắn cùng cất tiếng rống to, bọn họ vung Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, mang theo một mảng lớn khói đen, thân thể cao lớn mang theo một trận gió dữ, hung hăng hướng Cơ Hạo xung phong.

Một mảng lớn sóng nước nhộn nhạo, Bạch Long Giang thần lắc mình một cái đến trước mặt Cơ Hạo, một móng vuốt sắc bén hung hăng hướng vào đầu hắn chộp xuống.

Chương 979: Da Ma Thiên Tới

Trong thiên đình ráng khói quanh quần, uy nghiêm to lớn, trong một tòa thiên điện quy mô khổng lồ, Cộng Công Thị chấp tay sau lưng, nheo mắt, nghiêm nghị đánh giá một khối sa bàn thật lớn dài rộng mấy trăm dặm trước mặt.

Ráng màu vạn trượng, toàn thân long lanh như lưu ly bảo châu đúc thành, trên khối sa bàn thể tích to lớn này địa thể sông núi Trung Lục thể giới do vô số tia sáng năm màu ngưng tụ thành bản đồ chi tiết, tinh tế tỉ mỉ, hoàn toàn giống địa mạo thực tế Trung Lục thể giới như đúc.

Đây là thiên đạo khi dựng hóa thượng cổ thiên đình, thiên đạo đánh xuống chí bảo Thiên Địa Bàn, địa lý địa mạo Trung Lục thể giới và tứ hoang đại lục ở hết trong đó, vô luận Trung Lục hay là tứ hoang, bất cứ một chỗ nào địa thể biến hóa nhỏ bé nhất, đều đã tức khắc thể hiện ra trong Thiên Địa Bàn này.

Nắm giữ Thiên Địa Bàn, thì tra hết tất cả tình thế Trung Lục và tứ hoang giống như hoa văn trên bàn tay rõ ràng có thể thấy được.

Nay ở trên Thiên Địa Bàn, các chỗ Vạn Long Phong Thủy Đại Trận thật lớn dẫn phát sơn mạch biến thiên nhìn không sót gì, vô số đám mây nước phạm vi một trượng lơ lửng ở trên sa bàn, trong mây nước tí tách có quang ảnh như hạt mưa hạ xuống, phía dưới mây nước là Tức Nhưỡng đắp thành đập núi, nước trong đập càng dâng càng cao, mà thân đập xung quanh cũng theo đó không ngừng lên cao.

Tức Nhưỡng thần diệu, khiến mưa to đầy trời, nước lũ ngập trời cũng thành công cốc.

“Tự Hi, hay cho một Sùng Bá Tự Hi, ta vẫn đánh giá thấp người rồi.” Thân thể Cộng Công Thị nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo hắc quang cấp tốc xuyên qua ở trên sa bàn một trận, đem chi tiết Vạn Long Phong Thủy Đại Trận tỉ mỉ nghiền ngẫm một lần, một lần nữa ở cạnh sa bàn ngưng tụ thành hình người,

sau đó thở dài một hơi thật sâu.

“Không bằng do lão thần ra tay, chém tên Tự Hi đó?” Hà Bá đứng ở cửa đại điện âm trầm mở miệng hỏi Cộng Công Thị.

Trầm mặc một lúc, Cộng Công Thị khoát tay áo, khẽ thở dài một tiếng: “Không, không, người không thể đi. Tự Hi, không phải dễ giết như vậy. Giết hẳn, phải tìm đúng người, xem xét chuẩn thời cơ. Muốn giết, nhất định phải mang đến lợi ích lớn nhất cho chúng ta mới được.”

Hà Bá ngậm mồm không nói nữa, trong mắt hần lóng lánh hắc quang, tựa như đang tính toán khi nào giết chết Tự Hi, mới có thể mang đến lợi ích lớn nhất Cộng Công nhất mạch cho bọn hắn.

Chợt, Bạch Long Giang nhỏ như con giun trên Thiên Địa Bàn khẽ chấn động một cái, một mảng lớn thủy quang từ trong lòng sông khuếch tán ra, vị trí Bạch Long Giang nhãn càng có một tia sáng trắng lao thẳng lên trời, mang theo tiếng vang ‘Vù vù’ vọt lên cao mười mấy trượng.

“Ừm? Bạch Long Giang thần đang làm gì? Bởi vì hắn làm người cẩn thận, cẩn thận, xưa nay chỉ lo thân mình, lời nói thích treo bên mồm nhất chính là ‘Bình an là phúc’, xem ở trên phần hắn cẩn thận chặt chẽ như vậy, mới để hắn làm Bạch Long Giang thần, ở nơi đó kinh doanh nhiều năm như vậy.”

Cộng Công Thị nhìn một cột sáng màu trắng kia, tức giận quát: “Trước đó đã từng nói cho hắn còn có người khác, đại trận bọn họ phụ trách quan trọng nhất, đám sơn tinh thủy quái quân lính tàn bạo đó thừa dịp đại thủy làm loạn, là cố ý hấp dẫn ánh mắt nhân tộc... Bọn họ không thể động, bọn họ không thể động!”

Thân thể Hà Bá nhoáng lên một cái, nháy mắt đến cạnh sa bàn, hắn bắt một đạo pháp quyết chỉ lên trên Thiên Địa Bàn. Cảnh tượng Sa bàn cấp tốc biến hóa, địa thế địa mạo lưu vực Bạch Long Giang nhanh chóng tràn đầy toàn bộ sa bàn. Sau đó Bạch Long Giang nhãn cấp tốc phình to, chiếm cứ hơn phân nửa sa bàn.

Trên không gian nhàn, mười tám ngọn núi bay không có bất cứ động tĩnh gì, Hà Bá kinh ngạc nhìn Cộng Công Thị một cái.

“Đại trận bị ngoại lực công kích.” Cộng Công Thị trầm mặt nói: “Ta đã đem trận tâm linh phù của những đại trận đó hòa hợp một thể với Thiên Địa Bàn, bất cứ một tòa đại trận nào có bất cứ dị động gì, đều sẽ lập tức hiển lộ ra ở trên Thiên Địa Bàn.”

“Tòa đại trận kia phía dưới Bạch Long Giang nhàn bị ngoại lực xúc động, hơn nữa lực công kích cực mạnh!” Cộng Công Thị nhìn ánh sáng trắng từ trong giang nhàn lao lên cao mười mấy trượng, ánh mắt âm trầm nói: “Bạch Long Giang thần đang làm gì? Không lẽ cấp dưới của hãn không nghe gọi, dẫn động đại quân nhân tộc bao vây tiêu trừ?”

Hà Bá chỉ vào mười tám ngọn núi bay nói: “Nhưng trên đó cũng không có động tĩnh?”

Cộng Công Thị nheo mắt, sắc mặt biến thành màu đen từng đợt: “Vậy chính là nói, đã có người lên vào Bạch Long Giang nhàn? Sẽ là ai? Hay là nói, có người...”

Ngoài đại điện truyền đến một thanh âm lạnh lạnh: “Hay là nói, người của người làm việc không đáng tin, tiết lộ cơ mật? Cộng Công Thị, người phải hiểu, nếu vì sai lầm của người cùng cấp dưới của người, dẫn tới kế hoạch chúng ta hao phí nhiều thời gian như vậy, nhiều sức người sức của như vậy mới bố trí thất bại mà nói, kết cục của người sẽ phi thường thâm thảm!”

Cất bước đi của vệt đặc hữu của quý tộc Ngu tộc, tứ bình bát ổn chậm rãi, Đế Thích Sát trầm mặt đi vào đại điện.

Cộng Công Thị xoay người, sắc mặt biến thành màu đen chợt trở nên sáng lạn hơn rất nhiều, nụ cười ấm áp hiện lên trên mặt hãn. Hãn cười hướng Đế Thích Sát gật gật đầu: “Yên tâm đi, đại trận kia nối liền với toàn bộ thủy mạch Bạch Long Giang, trừ phi có đại năng một đòn phá hủy thủy vực phạm vi ước vạn

dậm của Bạch Long Giang, nếu không tòa đại trận đó là không có khả năng bị phá hủy, không trì hoãn công việc.”

Xoay chuyển ánh mắt, Cộng Công Thị nhìn về phía Da Ma Thiên theo sau Đế Thích Sát, bộ dạng tuấn mỹ phi phàm.

“Xin hỏi, vị này là?”

Da Ma Thiên tuấn mỹ phi thường, mái tóc đen như thác nước màu đen buông ở sau người, ngọn tóc hầu như sắp chạm mặt đất. Càng làm Cộng Công Thị kinh hãi là, đôi mắt Da Ma Thiên tràn ngập lực lượng tà ác nào đó cực kỳ đáng sợ, con ngươi đen nhánh của hắn như hai cái hố đen không đáy chậm rãi xoay tròn, Cộng Công Thị chỉ là ánh mắt hơi chạm mắt hắn, đã có một loại ảo giác khủng bố cả người sắp bị cắn nuốt hoàn toàn.

Lơ đãng dời ánh mắt đi, Cộng Công Thị cười nhìn về phía Đế Thích Sát.

“Ta là Da Ma Thiên, chấp chính đại đế hiện tại Da Ma La Gia của Âm Nhật nhất mạch, nữ nhân chết tiết đó là chị ruột của ta.” Da Ma Thiên mang theo một tia ngừ khí ngả ngớn giới thiệu lai lịch mình.

Hắn nhìn Cộng Công Thị từ trên xuống dưới, không kiêng nể gì phóng ra tinh thần dao động cường đại vòng quanh thân thể Cộng Công Thị một vòng lại một vòng. Nhìn trộm vô lễ như thế làm sắc mặt Cộng Công Thị rất khó coi, hắn trầm mặt nhìn Đế Thích Sát, không nói một lời chờ đợi hắn giải thích.

“Người chính là Cộng Công một thế hệ này?” Da Ma Thiên ngả ngớn cười: “Nói thật, ta tuy lớn lên ở thế giới chết tiết này, nhưng ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thần linh dân bản xứ Bàn Cổ thế giới. Rất thú vị, phi thường thú vị, nếu có thể đem người xé ra...”

Đỉnh đầu Cộng Công Thị bốc lên một làn khí đen, sóng màu đen cuộn cuộn bốc lên gào thét ở trong khí đen, áp lực khủng bố như sóng thần thổi quét toàn bộ đại diện.

Da Ma Thiên bị uy áp khủng bố Cộng Công Thị tẩn mát ra chấn nhiếp, sắc mặt hắc trắng bệch từng đợt, lời nói chưa nói xong tất cả đều nghẹn ở trong bụng.

“Đủ rồi!” Đế Thích Sát nặng nề quát lớn một tiếng: “Cộng Công Thị, sự tình tiến triển đến bây giờ, người đã không còn đường sống thu tay lại, người trừ toàn tâm toàn ý hợp tác với ta, người không còn cơ hội để hối hận. Cho nên ta mang Da Ma Thiên đại nhân tới, là muốn để người biết...”

Đế Thích Sát nheo mắt, đè thấp thanh âm: “Để người biết, vị đại nhân kia phía sau ta, chính là cha đẻ của Da Ma Thiên đại nhân. Kế hoạch này của chúng ta, xét đến cùng là phục vụ cho Da Ma Thiên đại nhân, để hắn một mình nắm giữ toàn bộ tài nguyên của Bàn Cổ thế giới cùng ba ngàn thế giới xung quanh.”

Cộng Công Thị cùng Hà Bá đồng thời kinh hãi vạn phần nhìn về phía Da Ma Thiên.

Da Ma Thiên rút rè mà ngả ngớn cười, tùy tay chỉ về phía cột sáng màu trắng kia trên sa bàn: “Đã xảy ra vấn đề? Ta rất thích ý đi kiến thức não nhiệt một phen.”

Chương 980: Mục Đích Chân Thật

Thay một bộ nhuễn giáp vảy rồng màu đen bộ tộc Bắc Hoang thường mặc, đầu đội mũ giáp da rồng, một cái dây tua màu máu lóng lánh hào quang phù văn mờ mờ từ chính giữa gương mặt rủ xuống, chặn con mắt dựng thẳng khép kín ở mi tâm, Da Ma Thiên cầm lên một cây giáo phong cách cổ xưa xương rồng chế thành, cười lớn ‘Ha ha’ lao ra khỏi thiên đình.

Mấy quý tộc Ngu tộc đi theo hộ vệ Da Ma Thiên cũng đã đổi trang phục, vui cười, không quá bận tâm đi theo phía sau Da Ma Thiên, theo hẵn cùng nhau rời khỏi.

Cộng Công Thị lựa chọn kỹ càng một đội ngũ hậu duệ Vô Chi Kỳ tạo thành, gần vạn con thủy viên khoác trọng giáp, cầm đại côn, nhe răng trợn mắt đuổi theo Da Ma Thiên, hộ vệ hẵn rời khỏi thiên đình, liên tục hướng phía Bạch Long Giang bước đi.

Da Ma Thiên cố ý muốn đi Bạch Long Giang xem náo nhiệt, Đế Thích Sát không khuyên được, trong đầu Cộng Công Thị vẫn là một mảng mê muội, chưa mở miệng ngăn cản, ngược lại chủ động giúp Da Ma Thiên an bài đội ngũ hộ tống, mặc cho hẵn chạy đi Bạch Long Giang quấy phá.

Mây tía dâng trào ở cổng thiên đình dần dần ổn định, Cộng Công Thị đột nhiên xoay người, nhoáng lên hướng ngực Đế Thích Sát chộp tới.

Thân thể Đế Thích Sát nhoáng lên một cái, hóa thân làm một đạo huyết ảnh mờ mịt bắn về phía sau, sau khi để lại tại chỗ một tàn ảnh mờ lung, bản thể Đế Thích Sát xông ra ở ngoài trăm trượng. Hẳn mất hứng nhìn Cộng Công Thị, trầm mặt nói: “Có chuyện thì nói tử tế, không nên động tay động chân!”

Ngón tay Cộng Công Thị run rẩy một chút, cố nén cảm xúc phức tạp trong lòng, hẵn nheo mắt nhìn chằm chằm Đế Thích Sát hồi lâu, lúc này mới nghiêng răng hỏi: “Lời vừa rồi của ngươi, là có ý tứ gì?”

Trong lòng Đế Thích Sát biết rõ vấn đề Cộng Công Thị muốn hỏi, nhưng xuất phát từ sự kiêu ngạo cùng dối trá đặc hữu của quý tộc Ngu tộc, hăn mang theo nụ cười ăm ắp, buông thông hai tay, mỉm cười hỏi: “Lão bằng hữu, người nói có ý tứ gì là có ý tứ gì? Có vấn đề gì sao? Chúng ta trước giờ không phải phối hợp rất khá sao?”

Cộng Công Thị nghiêng răng quát: “Kế hoạch của chúng ta!”

Đế Thích Sát như bừng tỉnh đại ngộ ‘Úc’ một tiếng. Hăn cười ha ha nói: “Kế hoạch của chúng ta, chẳng lẽ có vấn đề gì sao? Kế hoạch của chúng ta không phải chấp hành rất tốt sao? Người xem, mười hai thế giới được liên thông, kế hoạch đã không thể nghịch chuyển, vô luận là bọn tộc nhân phế vật làm ta chán ghét, hay là đám cao tăng nhân tộc người muốn thay thế, bọn chúng đã không có khả năng ngăn cản kế hoạch của chúng ta.”

Hít sâu một hơi, Đế Thích Sát giơ hai tay cao cao, ngửa mặt nhìn bầu trời, dùng điệu vịnh than cực kỳ giàu sự kích tình lớn tiếng cười nói: “A, ca ngợi Huyết Nguyệt chí cao vĩ đại. Lão bằng hữu, kế hoạch chúng ta tiêu phí mấy trăm năm thời gian khổ tâm bố trí, rốt cuộc đã nở ra đóa hoa xinh đẹp, đã sắp kết trái ngọt rồi!”

Cộng Công Thị rít gào một tiếng trầm thấp, dùng sức chà chà chân.

Giờ phút này toàn bộ thiên đình đều ở dưới sự khống chế của Cộng Công Thị, hăn vừa nổi giận, các phương cấm chế của thiên đình nhất thời gió nổi mây phun, vô số đạo lôi quang ‘Ù ù’ hiện lên ở bầu trời, mặt đất kịch liệt run rẩy, những cây cột đồ đằng thật lớn trang trí hoa văn sấm sét, gió mây đồng thời sáng lên hào quang chói mắt.

Một áp lực đáng sợ nghiền ép trên thân Đế Thích Sát, Hà Bá, Vô Chi Kỳ, Côn Bằng bọn trọng thần dưới trướng Cộng Công đồng thời xông tới, ánh mắt mỗi kẻ đều hung ác nhìn chăm chăm Đế Thích Sát, rất có dấu hiệu một lời không hợp lập tức vây công.

Đế Thích Sát cũng dẫn không ít tâm phúc thân tín tới thiên đình, mắt thấy Cộng Công Thị rất có ý tứ trở mặt, các quý tộc Ngu tộc khoác chiến giáp hoa lệ cũng ùn ùn rút binh khí. Trên người bọn họ đồng thời phát ra dao động khủng bố như sóng thần, căn cứ khí tức bọn họ, các quý tộc Ngu tộc này thế mà lại đến từ tam nguyệt cửu nhật mười hai nhánh khác nhau của dị tộc.

Nhìn thấy bọn dị tộc thế mà dám giờ binh khí, vô số thủy tộc tinh nhuệ ở bốn phương tám hướng ồa lên, chiến sĩ tinh nhuệ của mấy chục đại bộ tộc cường đại nhất dưới trướng Cộng Công Thị lặng lẽ triển khai trận hình công kích, càng có vu tế tu vi mạnh mẽ bay lên trời, tùy tay đưa tới mảng lớn mây mưa sấm sét.

“Úc, ức, lão bằng hữu, đừng nổi giận.” Đế Thích Sát rút cuộc ngừng cười, hắc hắc nghiêm túc nhìn Cộng Công Thị, trầm giọng nói: “Được rồi, ý tứ của người ta hiểu. Ta có thể nói cho người chính là, tất cả chính là ta vừa rồi nói như vậy, kế hoạch của chúng ta, chính là phục vụ cho Da Ma Thiên đại nhân. Tất cả đều là vì Da Ma Thiên đại nhân!”

Cộng Công Thị tức giận đến tròng mắt bốc khói. Hắc hắc to một tiếng, chỉ vào Đế Thích Sát muốn lớn tiếng mắng, Đế Thích Sát vội vàng cười lấy lòng bắt đầu giải thích.

“Không, không, không giống với người tưởng tượng, lão bằng hữu tôn kính, Thủy Thần đại nhân tôn kính, ta cũng không có ý tứ trái với hiệp ước. Toàn bộ nhân tộc Bàn Cổ thế giới đều sẽ cúng bái người, cung phụng người, trở thành tín đồ thành tín nhất của người, tín ngưỡng lực của bọn họ, sẽ khiến người trở thành chủ nhân Bàn Cổ thế giới! Như chúng ta ước định, linh hồn bọn họ đều sẽ thuộc về người.”

“Nhưng thân thể bọn họ, bọn họ sẽ trở thành nô lệ của Da Ma Thiên đại nhân, nô lệ thuộc về một mình hắc, bọn họ sẽ gieo trồng lương thực, nuôi thả súc vật, chặt gỗ, kiến tạo thành trì, đào mạch khoáng, tinh luyện kim loại, đúc binh khí, rèn áo giáp... Bọn họ thậm chí sẽ vũ trang hắc lên, trở thành tư binh nô lệ của Da Ma Thiên đại nhân.”

“Cái đó không xung đột với chúng ta ước định, không phải sao? Thân thể thuộc về ta, mà linh hồn thuộc về người! Về phần tài nguyên Bàn Cổ thế giới, dựa theo chúng ta ước định, toàn bộ tài nguyên tự nhiên của Bàn Cổ thế giới đều thuộc về ta, đây là thù lao người mời ta giúp người cướp lấy thế giới này, không phải sao?”

Cộng Công Thị trầm mặc một lúc lâu, nghiêng răng chỉ vào cổng thiên đình nói: “Như vậy, Da Ma Thiên, hẳn một tiểu gia hỏa trẻ tuổi như vậy, hẳn!”

Đế Thích Sát mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Không sai, Da Ma Thiên đại nhân tuổi không lớn, nhưng, phụ thân hẳn là một vị đại nhân cực kỳ tôn quý, ta đầu phục vị đại nhân này, mới có địa vị giờ này ngày này. Bởi vì thân phận ta, ta được vị đại nhân tôn quý kia lựa chọn, trở thành người chấp hành kế hoạch tuyệt mật này.”

Nhún nhún vai, Đế Thích Sát lạnh nhạt nói: “Lão bằng hữu, ta chỉ là người chấp hành, mà người được lợi cuối cùng là Da Ma Thiên đại nhân!”

Thâm trầm nhìn Cộng Công Thị một cái, Đế Thích Sát cười lạnh nói: “Bằng không người cho rằng, lấy xuất thân của ta, một đứa con vợ kế chi thứ Đế thị nhất tộc nhánh Đế Thích nhất tộc, không có hậu trường, không có chỗ dựa, ta dựa vào cái gì thông qua lịch luyện sinh tử đáng sợ kia? Ta dựa vào cái gì thu hoạch chức vị Giám Sát sứ, thuận lợi quay về Bàn Cổ thế giới?”

“Nếu không phải quyền thế của vị đại nhân đó, người cho rằng ta vì chấp hành kế hoạch gây ra nhiều sóng gió như vậy, ta vì sao có thể bình yên vô sự?”

Đế Thích Sát chỉ chỉ bầu trời, nghiêm túc nói với Cộng Công Thị: “Quyền lực cùng thực lực của vị đại nhân đó, là người không thể tưởng tượng! Cộng Công Thị, có lẽ có thời điểm một ngày người có thể rời khỏi Bàn Cổ thế giới, tự do ngao du chu thiên vạn giới, người có thể nghe được tên của vị đại nhân tôn quý đó.”

Trầm mặc một phen, Cộng Công Thị lạnh lùng nói: “Da Ma Thiên, là hẳn?”

Đế Thích Sát cười lên, hân cười rất quý dị, cười cực kỳ vi diệu.

Cười một lúc, Cộng Công Thị ôn hòa nói: “Úc, Da Ma Thiên đại nhân, là đứa con nhỏ vị đại nhân đó cưng chiều nhất. Đương nhiên, Da Ma Thiên đại nhân và chấp chính đại đế Da Ma La Gia của Âm Nhật nhất mạch, Da Ma Sam Gia là cùng mẹ sinh ra, nhưng vì một số nguyên nhân nào đó người có thể đoán, Da Ma Thiên đại nhân và phụ thân của hai nữ nhân kia, không phải cùng một người!”

Mặt Cộng Công Thị đen sì một phen, đây là quan hệ lộn xộn thế nào vậy?

Mà hân, lại sẽ bán mạng vì Da Ma Thiên xuất thân lộn xộn như vậy!

Chương 981: Đoạt Đinh Đoạt Bình

Dưới Bạch Long Giang nhân, Bạch Long Giang thần khàn giọng ngâm nga, móng vuốt sắc bén lấy thế lôi đình vạn quân bổ về phía đầu Cơ Hạo.

Cơ Hạo cũng cất tiếng hét dài, hân thu hồi Ma Hầu pháp trượng, hai nắm tay cứng đối cứng hướng móng vuốt của Bạch Long Giang thần đánh tới.

Nổ vang một tiếng, sóng nước dinh dinh, nặng nề bên cạnh hai người bị đánh bay, ở bên cạnh bọn họ hình thành một không gian hình bán cầu đường kính nghìn trượng. Toàn thân Cơ Hạo chấn động, xương khớp hai tay vang loạn một trận, trong lỗ mũi phun ra hai luồng khí nóng, đột nhiên có các luồng lực lượng khổng lồ không ngừng từ trong cơ thể quay cuồng mà ra.

Vang lên ‘Ông’ một tiếng, lực lượng khủng bố ngay cả chính Cơ Hạo cũng không thấu, nói không rõ đó cũng hẳn đem thân thể Cơ Hạo cất cao ba thước có thừa, thân hình tăng vọt cơ bắp toàn thân Cơ Hạo lồi lên, dưới làn da trơn bóng các đường kinh lạc màu vàng nhạt kịch liệt nhảy lên, ngay cả trên mười ngón tay của hắn cũng có các sợi gân xanh vặn vẹo mấp máy.

Hư ảnh dùng đĩa tròn màu xám hân cười che lấp chân tướng, bản thân Cơ Hạo cũng không thấy rõ trong trái tim hắn giờ phút này không ngừng cô ra máu ánh sáng hỗn độn. Những dòng máu đó ulla vào gân cốt, cơ nhục toàn thân hắn, vu lực màu vàng nóng cháy không chịu nổi trong cơ thể Cơ Hạo bị máu màu hỗn độn càn quét qua, vu lực màu vàng giống như khối đường hòa tan trong nước, theo tinh huyết hỗn độn hoàn mỹ hóa thành một thể với thân thể Cơ Hạo.

Trong nháy mắt này, vu lực đau khổ tu luyện trong cơ thể Cơ Hạo biến mất khoảng một phần mười, vu lực hoàn toàn dung hợp với thân thể hắn. Ở dưới vu lực uy lực to lớn tâm bổ, ở dưới hỗn độn tinh huyết kích thích, cốt nhục, nội tạng Cơ Hạo đều đã xảy ra một số sự lột xác kỳ dị nào đó.

Lực lượng thân thể mạnh mẽ trước nay chưa từng có tuôn trào ra, từng cái lỗ

chân lông ở toàn thân Cơ Hạo đều nhanh chóng mãnh liệt mở ra, từng luồng khí nóng chảy xiết gào thét lao ra, hư không bên người hắn bị khí nóng lao qua, đều như ảnh ngược trong sóng nước mấp máy hằn lên, trở nên có chút hư ảo khó dò.

“Rốt cuộc đã đi lên con đường lực lượng thuần túy nhất!”

Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh âm u vang lên, nhưng chưa bị Cơ Hạo nghe thấy: “Lực lượng thuần túy, sạch sẽ thuần túy, đủ để phá diệt chu thiên, đây mới là vô thượng đại đạo thẳng tắp nhất. Cái gì thái âm thái dương, cái gì sấm sét, cái gì vu pháp nguyên rửa, cái gì thời gian không gian, đối mặt lực lượng tuyệt đối, đó đều là... đánh rắm!”

‘Rắc’ một tiếng, Bạch Long Giang thần phát ra tiếng kêu đau thê lương.

Mười ngón tay Cơ Hạo gắt gao chế trụ móng vuốt gã. Vừa rồi lúc nắm tay cùng móng vuốt hai người cứng đối cứng, Bạch Long Giang thần phát hiện lực lượng thân thể mạnh mẽ hắn khổ tu vô số vạn năm, so với Cơ Hạo còn hơi thắng một bậc, cho nên hắn tràn đầy tự tin muốn một đòn phá hủy hai năm đêm của Cơ Hạo.

Nhưng sau khi Cơ Hạo đột nhiên cất cao hơn ba thước, cả người phun ra nhiệt khí đục ngầu nóng cháy không chịu nổi, Bạch Long Giang thần đột nhiên hoảng sợ phát hiện, lực lượng thân thể Cơ Hạo ở trong nháy mắt tăng vọt không chỉ gấp mười lần, hoàn toàn nghiền ép lực lượng thân thể của hắn.

Cái này sao có khả năng chứ?

Hắn là tam thủ hắc giao, long tộc dị chủng, huyết mạch hậu duệ của thái cổ hồng hoang Tam Âm lão đạo, luận tới cường độ thân thể, thân thể hắn không bằng đám thái cổ thần long thuần huyết thống, nhưng cũng không phải long tộc bình thường hiện tại có thể so sánh!

Vén vén một nhân tộc, cho dù là Vu Đế đỉnh phong, cho dù là nhân tộc Vu Thần cảnh, bọn họ cũng không có khả năng ở trên cường độ thân thể, ở trên lực

lượng thân thể đánh đồng với Bạch Long Giang thần chứ! Đây là chênh lệch trên thiên phú chủng tộc, nhân tộc cường đại nhất cũng không có khả năng có được thân thể tương đương với long tộc!

Nhưng Cơ Hạo hiển nhiên đã đánh vỡ phán đoán suy luận này!

Mười ngón tay Cơ Hạo siết chặt móng vuốt Bạch Long Giang thần, trong cơ thể đột nhiên không hiểu sao trào ra lực lượng khủng bố, làm toàn thân Cơ Hạo khô nóng không chịu nổi, hắn đột nhiên có một loại cảm giác sai lầm hắn một quyền có thể đánh vỡ bầu trời, một cước có thể đạp phá đại địa.

Tựa như ở dưới luồng lực lượng này thêm vào, không có chuyện gì hắn không làm được!

Lực lượng khổng lồ cuộn cuộn không ngừng vẫn đang trào ra, Cơ Hạo bị nhiệt lực điên cuồng dâng trào trong cơ thể kích thích cất tiếng rống to, chợt nghe hai tiếng vang ‘Rắc rắc’, móng vuốt Bạch Long Giang thần bị mười ngón tay Cơ Hạo cứng rắn bóp nát. Móng vuốt to cỡ đùi Cơ Hạo nổ tung, Cơ Hạo dùng man lực thân thể bóp nổ vuốt rồng cứng rắn nhất, sắc bén nhất trên người Bạch Long Giang thần!

Phun ra cả đồng máu rồng, mang theo mùi thơm huyết tinh cổ quái phun đầy đầu đầy mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, há mồm hít một phát thật sâu, máu rồng phun ra trên móng vuốt Bạch Long Giang thần bị hắn nuốt xuống toàn bộ.

Hai tay hắn ôm lấy cẳng tay Bạch Long Giang thần đang khàn giọng rú thảm, dùng sức vặn. Bạch Long Giang thần thân dài trăm trượng, khỏe vô cùng thể mà bị Cơ Hạo mạnh mẽ nhấc lên, giống như cọng cỏ đem hắn kéo theo một trận gió dữ, hung hăng nện ở trên thân sáu đứa con trai phía sau hắn.

Tất cả cái này nói ra thì dài, thực ra chỉ xảy ra trong thời gian nháy mắt.

Sáu con trai của Bạch Long Giang thần không kịp né tránh, bị thân thể khổng lồ của phụ thân mình hung hăng đập trúng.

Lực lượng thật lớn của Cơ Hạo bám vào ở trên người Bạch Long Giang thần, sáu con tam thủ hắc giao rú thảm một tiếng, lân giáp toàn thân bị đập nát, xương rỗng trong cơ thể ‘Răng rắc’ liên thanh không biết nát bao nhiêu cái, lục phủ ngũ tạng cũng bị lực lượng khổng lồ chấn động nứt ra vô số vết thương.

Sáu tên xui xẻo học từng ngậm từng ngậm máu, trợn mắt bay ngược ra ngoài, đầu cắm xuống đất toàn thân co giật, nhưng mặc cho bọn hắc giã dựa như thế nào, không có một ai có thể đứng dậy.

“Con ta!” Bạch Long Giang thần khàn cả giọng tru lên.

“Nói, tòa đại trận đó tác dụng là gì?” Cơ Hạo cũng mặc kệ Bạch Long Giang thần khàn giọng rú thảm, nắm lên thân thể hắc hướng tới tòa đại trận cách đó không xa đập bừa một phen.

Vô số văn nước hiện ra, văn nước như vảy cá kịch liệt chấn động, lấy tần suất chấn động cao đáng sợ, lân giáp Bạch Long Giang thần ở dưới văn nước chấn động cao tần cắt nứt ra vô số, Cơ Hạo đập dã man càng làm bị thương nặng lục phủ ngũ tạng hắc, đập hắc phun máu tươi, trong cơ thể đã loạn hồng huyết.

Chỉ đập mười mấy lần, trong miệng Bạch Long Giang thần đã có mảnh vỡ nội tạng phun ra.

Cơ Hạo tùy tay đem hắc ném xuống đất, một tay đem Huyền Âm Tụ Sát Kỳ hắc ngâm trong mồm đoạt lại.

“Ta không phục, ta không phục, Huyền Âm Tụ Sát Kỳ của ta còn chưa hoàn toàn luyện thành công, nếu ta hoàn toàn thành công, một trăm sáu mươi chín lá Huyền Âm Tụ Sát Kỳ có thể...” Bạch Long Giang thần lớn tiếng rống giận, Cơ Hạo lười nghe hắc kêu rên, hung hăng đập một cước ở trên đầu hắc, đem hắc đánh ngất.

“Huyền Âm Tụ Sát Kỳ của ngươi? Lấy tâm tính của ngươi, những bảo bối này rơi vào tay ngươi, sẽ chỉ gây họa nhân gian, tai họa vô số sinh linh!” Cơ Hạo đem Huyền Âm Tụ Sát Kỳ sáu con tam thủ hắc giao ngâm trong miệng cướp hết vào trong tay, sau đó đặt một bàn tay trên Thái Âm Hồn Đỉnh, dùng phương thức dã man nhất phá hủy nguyên thần lạc ấn Bạch Long Giang thần để lại trong đại đỉnh, đem cái đại đỉnh này biến thành bảo bối của mình.

“Dùng cách nói của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, các vị đạo hữu, những bảo bối này có duyên với ta, chỉ có đến trong tay ta, mới có thể tạo phúc thương sinh!”

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, sau khi đem những bảo bối này tất cả đều thu lại, thân thể bay lên đến cạnh Tiên Thiên Lục Nhâm Bình, hai tay cẩn thận nâng bảo bình.

Cũng lấy thái dương tinh hỏa luyện hóa nguyên thần lạc ấn của Bạch Long Giang thần, Cơ Hạo lưu lại nguyên thần lạc ấn của mình, bước đầu tế luyện Tiên Thiên Lục Nhâm Bình.

Vừa mới làm xong tất cả cái này, đỉnh đầu đột nhiên một trận tiếng nước ‘ào ào’ truyền đến, mười mấy cự yêu vừa mới đào tẩu ở trong lôi quang đánh phá mang theo vô số thủy yêu tách dòng nước, khí thế hùng hổ hướng Cơ Hạo đánh tới.

Chương 982: Hít Hồn Ngưng Sát

Dòng nước cuộn cuộn hóa thành vô số đầu lâu thủy thú dữ tợn ép xuống, mấy chục cự yêu khàn giọng rống giận, phía sau vô số tiểu yêu hình thù kỳ quái đồng thời giơ lên cung mạnh nổ cứng trong tay, một mảng lớn mũi tên mang theo các dải vệt nước màu trắng gào thét bắn xuống.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, hấn lui nhanh, xách lên Bạch Long giang thần nằm dưới đất, đem hấn chắn trên đầu mình.

“Đại vương!”

Vô số thủy yêu cùng cất tiếng kinh hô, những dòng nước dạng đầu thú ở dưới yêu pháp thúc dục hầu như ngưng tụ thành thực chất hung hăng đánh vào trên thân Bạch Long giang thần, đánh vảy vỡ vụn khắp người hấn phun loạn đầy trời, sau đó vô số mũi tên cắm rậm rạp ở trên thân hấn.

Lấy thân thể tam thủ hắc giao mạnh mẽ của Bạch Long giang thần, các mũi tên đó vốn không gây thương tổn được của hấn nửa sợi lông, ngại là Cơ Hạo đem hấn đánh đòn hiểm một trận, lân giáp toàn thân tan vỡ, da rồng thật dày cũng nứt ra vô số lỗ thủng nhỏ bé, nhiều mũi tên theo các lỗ thủng đó bắn vào thân thể hấn, mũi tên thêm vào các loại phù văn cường lực hầu như là đồng thời phát nổ.

Mấy ngàn đốm lửa, ánh điện to nhỏ nổ tung ở trên người Bạch Long giang thần. Những mũi tên này đều là mặt hàng tinh phẩm dị tộc sản xuất, bất cứ một mũi tên nào phát nổ cũng có thể thoải mái hủy diệt một ngọn núi nhỏ khoảng mấy chục trượng.

Mấy ngàn mũi tên như vậy đồng thời bùng nổ ở trong cơ thể Bạch Long giang thần, dù là Bạch Long giang thần cốt nhục kiên cố như kim cương, nội tạng bị Cơ Hạo đánh nát đã bị vụ nổ chấn động, hấn vẫn đau đến mức khàn giọng kêu rên.

“Các người bọn ngu xuẩn không có não! Các người muốn mưu sát bốn vương đoạt vị sao?” Bạch Long giang thần đau đến mức nước mắt cũng phun ra. Hắc miễn cưỡng nâng lên một cái đầu giao thương thể nhẹ nhất, khàn cả giọng rống giận.

“Ai hạ lệnh bắn tên? Lão tử muốn đem hắc hấp sống làm điểm tâm! A, là ai?” Tiếng Bạch Long giang thần rống giận dữ chấn động khiến sóng nước trong giang nhân dập dờn, vô số tiểu yêu cầm cung mạnh nỏ cứng đồng thời hú lên quái dị, đều nhip đem cung nỏ trong tay hướng tới xa xa vút đi.

Mấy chục vạn cung nỏ lóng lánh hào quang phù văn mờ mờ đồng thời bị bọn tiểu yêu toàn lực ném ra, bốn phương tám hướng vô số Lục Nhâm Âm Sát Ti lẳng lặng lơ lửng. Những cung nỏ đó đánh vào trên Lục Nhâm Âm Sát Ti, chợt nghe tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, từng bộ cung nỏ chế tạo tinh xảo do Bạch Long giang thần tiêu phí số tiền lớn bị cắt thành mảnh vụn.

Một ngụm máu trộn lẫn mảnh vỡ nội tạng phun ra thật xa, Bạch Long giang thần dùng một loại giọng thê lương Cơ Hạo không cách nào hình dung kêu rên: “Trời xanh ở đâu, ta đây là tạo nghiệt gì vậy? Đám ngu xuẩn này, thủ hạ của ta là ngu xuẩn như vậy?”

Cơ Hạo vỗ vỗ một cái đầu cúi xuống của Bạch Long giang thần, cố nhịn cười an ủi hắc: “Nhìn thoáng ra một chút, nếu không phải người uy hiếp muốn nấu bọn chúng làm điểm tâm ăn, bọn chúng cũng sẽ không vút cung nỏ trong tay... Nhìn ra được, giang thần đại nhân rất có uy tín trong lòng bọn họ!”

Bạch Long giang thần tức đến mức một lần nữa hộc ra ngụm máu lớn, cái đầu giao duy nhất có thể động đập của hắc quay lại, hướng Cơ Hạo lớn tiếng rít: “Tiểu tử, ngươi...”

Lời chưa thể nói xong, Cơ Hạo xách cổ hắc, lại một lần nữa hung hăng nện về phía đại trận được vô số tầng văn nước dạng vảy bảo vệ nhiều vòng. Tiếng ma sát bén nhọn vang to, thân thể Bạch Long giang thần bị văn nước cấp tốc

chấn động xay máu thịt bay tứ tung, hấn đau đến mức một hơi bị nghẹn, trợn mắt ngất đi.

“Khi người là thịt cá, ta là dao thớt, người nói chuyện nên nhu hòa khách khí một chút.” Cơ Hạo đem Bạch Long giang thần bị ngất ném xuống đất, ngẩng đầu nhìn đám thủy yêu trợn mắt há hốc mồm kia cười lạnh nói: “Rất hiển nhiên, giang thần đại vương của các người, trước kia chưa có kinh nghiệm bị bắt làm tù binh!”

“Đại... Đại... Đại vương, hấn... Hấn pháp lực vô biên... sao có thể bị bắt làm tù binh?” Một cự yêu hiển nhiên là con của tu thành hai con mắt dạng que bật ra, nhìn Cơ Hạo lắp bắp nói: “Người... Người dám đến... Chúng ta bạch... Bạch Long giang quấy rối... Mau, mau đầu hàng... Giao ra đại vương...”

Một cự yêu thân hình cao lớn hơn cự yêu đó một mảng lớn, trên làn da dày đặc vảy màu bạc, nhìn không ra bốn tướng là yêu vật gì một cước đem con của to lớn đó đá bay. Hấn nhìn Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Giao ra đại vương, cho người được chết một cách thống khoái chút!”

Cơ Hạo nhìn cự yêu đó cất tiếng cười to. Hấn chỉ tay, Tiên Thiên Lục Nhâm Bình bay ra, miệng bình một đạo âm sát chi khí ‘vù vù vù’ hướng ra phía ngoài phun ra, vô số Lục Nhâm Âm Sát Ti thành hình, không thành hình mang theo tiếng xé gió bén nhọn bay nhanh đến, ùn ùn nhập vào Tiên Thiên Lục Nhâm Bình.

Những Lục Nhâm Âm Sát Ti này bất động thì thôi. Vô số tiểu yêu thủy tộc sắp xếp đội hình chỉnh tề đứng ở giữa các sợi Lục Nhâm Âm Sát Ti, rất cẩn thận không để thân thể của mình đụng chạm đến những thứ đồ chơi ác độc dị thường này.

Nhưng Cơ Hạo tế ra Tiên Thiên Lục Nhâm Bình hút về những Lục Nhâm Âm Sát Ti kia, vô số Lục Nhâm Âm Sát Ti cực kì sắc bén, âm hàn vô cùng rít lên từ trên thân thể các tiểu yêu cắt qua, nhất thời tiếng rú thảm không dứt bên

tai, mảng lớn chân tay cắt lằn máu phun ra, đem toàn bộ Bạch Long giang nhân nhượng đổi màu.

Chính là mấy chục vị cự yêu đi đầu không kịp trở tay, càng có hai mươi mấy cự yêu bị Lục Nhâm Âm Sát Ti đảo qua thân thể, thân thể bọn hãn lại to lớn dị thường, so với các tiểu yêu kia thân hình khổng lồ hơn mấy lần đến mấy chục lần, số lượng Lục Nhâm Âm Sát Ti đảo qua thân thể bọn hãn đặc biệt nhiều. Đám cự yêu này còn chưa kịp tể ra hộ thân bảo vật, đã rú thảm bị cắt thành từng khối thịt nát to lớn.

Nháy mắt ngăn ngủn, toàn bộ Lục Nhâm Âm Sát Ti đều bị Tiên Thiên Lục Nhâm Bình hút về, mấy chục vạn thủy tộc tiểu yêu chạy tới cứu viện Bạch Long giang thần tử tương hỗn độn, còn có thể nguyên lành đứng ở tại chỗ chỉ còn lại có không đến năm ngàn.

Bọn tiểu yêu bị dọa đến run rẩy, một đám giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo.

Đột ngột hét một tiếng, trừ mấy chục vị cự yêu dẫn đội, thủy tộc tiểu yêu khác đồng thời hóa thành nguyên hình, các loại cá tôm rùa cua... đều hướng mặt nước chạy trốn hết tốc độ.

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, đem Thái Âm Hồn Đình tể ra.

Bạch Long giang thần cấu kết dị tộc tạm không đề cập tới, hãn ra roi cho Cộng Công Thị mưu tính nhân tộc, đây là tội chết. Nhưng đám thủy tộc tiểu yêu quy thuộc Bạch Long giang thần cũng không thể tha cho bọn chúng, bọn thủy yêu này không đem bọn chúng chém tận giết tuyệt, ai biết bọn chúng sẽ gây họa cho bao nhiêu nhân tộc?

Một làn sương mù màu đen dinh dính từ trong Thái Âm Hồn Đình phun ra, theo vô số tiếng rít thê lương, vô số sát hồn gương mặt vằn vẹo như ẩn như hiện ở trong khí đen, vạn phần tham lam hướng bọn thủy yêu chạy tới chém giết.

Mấy chục vị cự yêu còn sót lại không kịp rên một tiếng đã bị khí đen cuốn

vào, vô số khí đen lôi cuốn sát hồn theo thất khiếu bọn hắc chui vào thân thể bọn hắc, vô số sát hồn dữ tợn điên cuồng xé rách căn nuốt linh hồn bọn hắc. Các cự yêu chỉ có mỗi pháp lực mạnh mẽ, lại không biết đại đạo không luyện nguyên thần không có sức phản kháng, mỗi đứa rít lên chói tai bị những sát hồn kia xé thành mảnh vụn.

Mấy ngàn thủy tộc tiểu yêu chạy trốn không chạy được bao xa đã bị khí đen đuổi kịp. Khí đen khẽ cuốn, linh hồn mấy ngàn tiểu yêu ùn ùn rời cơ thể, tính cả tinh huyết toàn thân đều bị Thái Âm Hồn Đình nuốt vào.

Mượn dùng lực lượng chí bảo nháy mắt gạt bỏ một mũi đại quân thủy yêu, Cơ Hạo vỗ Thái Âm Hồn Đình, một làn khí đen đem mấy cha con Bạch Long giang thần hút vào, trấn áp ở sâu trong đại đỉnh, Cơ Hạo xoay người, cau mày nhìn về phía đại trận dưới sự bảo vệ của văn nước kia.

Chương 983: Thứ Tự Văn Mệnh

Bên Bạch Long giang, Cơ Hạo lúc ở dưới giang nhãn động thủ với Bạch Long giang thần, mặt sông kịch liệt chấn động, từng ngọn sóng giống như nổi điên vỗ thân núi hai bờ sông, phát ra tiếng vang lớn như trời sụp đất nứt.

Đám người Tự Văn Mệnh ngồi ở trong núi rừng nghỉ ngơi nháy dựng lên, bước vài cái lao tới bờ sông, kinh ngạc vạn phần hưởng nước sông xao động nhìn qua. Tự Văn Mệnh thất thanh kinh hô: “Sự tình thế nào?”

Mấy chiến sĩ nhân tộc luôn luôn ở đỉnh núi phụ trách quan sát động tĩnh đều lắc đầu, bọn họ chưa nhìn thấy mười tám ngọn núi lơ lửng trên giang nhãn có bất cứ dị động nào, bọn thủy tộc tiểu yêu cũng là bị ngọn sóng đột nhiên nhấc lên trên mặt sông kinh động, rất nhiều tiểu yêu từ trong giấc ngủ bừng tỉnh, đang đứng ở trên núi chỉ vào mặt sông sôi trào hô to gọi nhỏ.

Chợt một tiếng nổ truyền đến, trong giang nhãn một cột nước cao trăm trượng lao lên, cột nước va ở trên một ngọn núi lơ lửng, ngọn núi bị va đập kịch liệt loạn choạng, tiểu yêu trên núi ngã sấp xuống một mảng lớn.

Mấy cự yêu hình thù kỳ quái, hung ác dị thường đập mây nước bay lên trời, chỉ trỏ vào mặt sông gào rống. Bọn hắc sử dụng là ngôn ngữ đặc hữu của yêu tộc, thấp giọng rít gào hàm hồ mà trầm thấp, không có ai nghe hiểu bọn hắc sử rất cuộc đang nói cái gì.

Qua không bao lâu, trên mặt sông cả dòng Bạch Long giang một luồng thủy quang trong suốt dị thường hiện lên, mọi người đều có một loại ảo giác, đó là Bạch Long giang kéo dài ức vạn dặm, tinh hoa của cả dòng sông lớn đột nhiên bị rút vào Bạch Long giang nhãn, nước cả dòng sông cũng trở nên có chút mất sắc thái.

Lại là một tiếng trầm thấp truyền tới, nhưng một lần này trên mặt sông không có chút động tĩnh nào.

Bọn Tự Văn Mệnh tự nhiên không biết, Cơ Hạo ngưng tụ khóa thủy lôi thứ hai bị Thái Âm Hồn Đình cắn nuốt, lôi quang phát nổ, lại chưa thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với Thái Âm Hồn Đình, uy lực lôi kinh cũng không giống quả đầu tiên truyền tới trên mặt sông.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cơ Hạo gặp nạn rồi sao?” Tự Văn Mệnh hít một hơi thật sâu, thật sâu, trong cơ thể hắc truyền đến tiếng vang nặng nề hùng hậu như núi lớn va chạm. Xương khớp toàn thân cất cao từng đoạn, trong chớp mắt thân thể hắc đã cất cao đến khoảng ba trượng.

Lật tay rút ra trường kiếm giấu ở trong vỏ kiếm da thú, Tự Văn Mệnh hung hăng đâm một kiếm vào trên đỉnh núi, chợt nghe ngọn núi nhẹ nhàng chấn động, đại địa lực ở bốn phương tám hướng hóa thành cự long màu vàng mắt thường có thể thấy được, gào thét hướng trường kiếm hội tụ tới.

Chỉ là thời gian ba năm hơi thở, một thanh kiếm sắt bình thường trong tay Tự Văn Mệnh đã hấp thụ thổ nguyên chi lực khổng lồ không thể đo lường, thổ nguyên chi lực hùng hậu tinh thuần bám vào ở mặt ngoài kiếm sắt, biến thành một thanh cự kiếm màu vàng dài hai trượng có thừa, lớn như ván cửa, toàn thân long lanh trong suốt.

Từng đạo đại địa thần phù to bằng nắm tay ở trong cự kiếm trong suốt sáng tới bất định. Tự Văn Mệnh nhẹ nhàng vung trường kiếm, mặt đất xung quanh hơi rung động, mấy trăm ngọn núi lớn nhỏ như đồng thời sống lại, trong thân núi không ngừng phát ra tiếng nổ ‘Ừ ừ’, như người khổng lồ ngủ say thức tỉnh, lúc nào cũng có thể bộc phát ra biến hóa không lường được.

Tự Văn Mệnh nháy mắt xé rách áo dài vải thô trên người, để lộ ngực, sải bước hướng Bạch Long giang nhân tới gần.

“Thủy yêu các người, được thiên địa ân đức, khai linh trí, được pháp lực, hưởng trường thọ, thoát ly nỗi khổ bị nấu nướng, cũng không dễ dàng gì. Nhân tộc ta thông cảm thiên địa ân đức, không mấy may tơ hào thủy tộc người, nhân

tộc ta trồng trọt trên đại địa, các người tiêu dao giữa sơn thủy.”

Tự Văn Mệnh vừa đi nhanh về phía trước, vừa lớn tiếng rống giận.

Trong thanh âm của hắc trần ngập một loại sức hút khó có thể hình dung. Ngọn núi xung quanh đồng thời chấn động, phát ra tiếng vang lớn như sấm, phụ họa tiếng rống của hắc. Nơi Tự Văn Mệnh đi qua, từng ngọn núi đều bộc phát ra hào quang màu vàng loá mắt, không ngừng có ánh sáng màu vàng xé gió mà đến rót vào thân thể hắc.

“Nhưng, các người thiên tính ti tiện. Đương lúc nhân tộc ta tai kiếp, gây sóng gió, đẩy sóng làm gió, hãm con dân nhân tộc ta ở tuyệt cảnh... tội các người không thể tha, tội này đáng giết!”

Lo lắng sự an toàn của Cơ Hạo ở dưới giang nhân, Tự Văn Mệnh tức giận ngập trời rít gào một phen. Không rảnh thương lượng nhiều với bọn thủy yêu, giờ trường kiếm hung hăng bổ xuống một kiếm.

Đỉnh đầu hắc vọt lên một luồng khí màu vàng, hóa thành đám mây vàng to lớn bao phủ toàn thân, trong mây vàng mơ hồ có thể thấy được những viên bản mạng vu tinh to bằng vại nước dày nặng dị thường như ẩn như hiện, nhưng trong đó lại có mấy viên bản mạng vu tinh toàn thân màu tím, tản mát ra tử ý nhuộm khiến bản mạng vu tinh khác cũng bỗng dưng có được một loại cao quý cùng thần bí khó có thể hình dung.

Diêu Mãnh bọn mấy bá hộ nhân tộc kinh hãi mở to mắt, bọn họ nhìn mấy viên bản mạng vu tinh màu tím tản mát ra vô thượng uy nghiêm cùng cao quý kia, một bá hộ trẻ tuổi khí thịnh, tính cách thô thấp giọng kinh hô: “Đó là tử...”

“Tử con mẹ ngươi, câm miệng!” Diêu Mãnh bịt kín mồm bá hộ trẻ tuổi đó, đè thấp thanh âm thấp giọng cười nói: “Tốt, tốt, tốt nếu là Tự Văn Mệnh đại nhân, chúng ta đều là tâm phục khẩu phục. Hắc, tranh đi tranh lại, gây ra nhiều sóng gió như vậy, cuối cùng vẫn là...”

Một đám bá hộ cười cười với nhau, đồng thời gật gật đầu.

Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo giao hảo, mà các bá hộ Diêu Mãnh cầm đầu, trong lần nạn mưa lần này kể vai chiến đấu với Cơ Hạo, kết tình nghĩa chiến hữu thâm hậu. Không hai lời mà nói, về sau bọn họ tự nhiên sẽ thuộc trận doanh Tự Văn Mệnh.

Đối với Diêu Mãnh loại bá hộ nhân tộc hoàn toàn dựa vào nắm tay đánh ra một mảng thiên địa, sau lưng cũng không có thể lực đại bộ tộc chống lưng mà nói, có thể ở lúc này kéo giao tình với Tự Văn Mệnh, vậy thật sự coi như một bước lên trời.

Đoàn người đồng thời hét to một tiếng, cũng không triệu tập quân đội, lần lượt thi triển vu pháp thần thông, đem thân hình biến hóa đến cực hạn vu lực của mình có thể thừa nhận, đem bản mạng vu tinh ùn ùn phát ra, địa thủy hỏa phong các dị tượng đầy đủ mọi thứ, đều đập cuồn phong liệt hỏa hướng mười tám ngọn núi lơ lửng ép tới.

“Kẻ địch! Bản chết hãn cho ta!”

Trên một ngọn núi bay, một cự yêu khàn cả giọng chỉ vào Tự Văn Mệnh rống lên một tiếng.

Bọn họ không biết Tự Văn Mệnh là ai, nhưng khí tức trên người Tự Văn Mệnh quá mức khủng bố, tạo thành áp lực tâm lý thật lớn cho toàn bộ thủy yêu. Bọn tiểu yêu đã sớm xao động bất an đồng thời giơ lên cung mạnh nổ cứng, lớn tiếng mắng hướng Tự Văn Mệnh bắn ra một đợt mũi tên.

“Phá!” Tự Văn Mệnh ngạo nghễ cười lạnh, tay trái hướng hư không nhấn một cái, mũi tên kim loại lấy trăm vạn để tính đồng thời lơ lửng ở giữa không trung.

Thuộc tính bản mạng vu lực của hắn là đại địa lực, đại địa nguyên từ lực bởi vậy diễn sinh ra có thể khống chế toàn bộ kim loại trên thế gian, toàn bộ binh khí

áo giáp ở trước mặt TỰ VĂN MỆNH hầu như chính là đồ chơi.

Những mũi tên đó đối với người thường lực sát thương cực lớn, nhưng đối với TỰ VĂN MỆNH mà nói, vèn vện trăm vạn mũi tên kim loại cũng chỉ là món đồ chơi mà thôi.

Tay trái nắm chặt, chợt nghe tiếng ‘Phành phành’ không dứt bên tai, vô số mũi tên đều vụn vụn, phù vụn trên đầu mũi tên không ngừng nổ tung, nổ thành khói lửa đầy trời quả nhiên là đẹp không sao tả xiết.

TỰ VĂN MỆNH giơ trường kiếm, hướng về phía bọn tiểu yêu trên mười tám tòa ngọn núi bay bị dọa trợn mắt há hốc mồm đang muốn bổ xuống một kiếm, một bóng người đột ngột từ phía sau hắt lóe ra, DA MA THIÊN khàn giọng cười điên cuồng, rút ra một thanh kiếm thủy tinh toàn thân đen nhánh bán trong suốt hung hăng hướng lưng TỰ VĂN MỆNH đâm tới.

‘Phập’ một tiếng, trường kiếm vào cơ thể, từ trước ngực TỰ VĂN MỆNH chui ra.

“Thú vị, thú vị, người tựa như là cao thủ đứng đầu trong nhân tộc nhỉ? Có thể giết chết người, thật sự là quá thú vị!”

Tiếng cười của DA MA THIÊN như con cú kêu chói tai, ở trong trời đêm truyền ra thật xa.

Chương 984: Tức Nhường Thánh Thể

“Không!” Đám người Diêu Mãnh sợ hãi, toàn thân bọn họ lạnh như băng, cứng ngắc nhìn Tự Văn Mệnh trên ngực đã trúng một kiếm, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn không biết nên làm cái gì, nên nói cái gì.

“Thân thể Vu Đế nhân tộc rất cứng rắn? Ủm hừ? Thậm chí nói, theo tu vi các người sâu sắc hơn, cường độ thân thể nhân tộc Vu Đế bắt đầu đuổi kịp thậm chí vượt qua thân thể dũng sĩ Già tộc cùng cấp?”

Da Ma Thiên ghé đến bên tai Tự Văn Mệnh, cố ý phóng đại thanh âm cười trào phúng.

“Bọn họ còn nói cho ta biết, nói đỉnh phong Vu Đế nhân tộc thật sự cường đại, bọn họ đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm, tay nắm long xà, quyền nát tinh tú, là một đám quái vật đánh không chết, đập không nát?”

Tự Văn Mệnh mặt không biểu cảm cúi đầu nhìn ngực, cảm thụ được trong mũi kiếm lạnh như băng chất chứa một nhiệt lực kỳ dị xuyên thấu trái tim mình mang đến cảm giác mới lạ. Mũi kiếm cắm ở trong trái tim, mỗi một lần tim đập đều làm Tự Văn Mệnh đau đớn không chịu nổi, loại đau đớn này khiến Tự Văn Mệnh dần dần cười lên, loại đau đớn này khiến hắn có một loại cảm giác chân thật mình rõ ràng còn sống!

“Nhưng, cái các người gọi là cơ thể Vu Đế, ở dưới kiếm của ta chỉ là một câu chuyện cười!”

Da Ma Thiên đặc ý vặn vẹo chuôi kiếm, mũi kiếm cắt thân thể Tự Văn Mệnh, phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ khe khẽ.

“Đây là vị phụ thân đại nhân lạm tình nơi nơi, nhưng địa vị tôn quý đó của ta, tự tay đúc cho ta bản mạng thần binh. Vì cây Âm Phệ kiếm này, hắn tự tay phá hủy một tiểu thế giới thuộc tính là hắc ám, cắn nuốt, dùng thế giới di hạch tiểu

thế giới đó sau khi sụp đổ co rút lại hình thành làm tài liệu chủ yếu, giúp ta rèn cây binh khí đẹp đẽ mà thần kỳ này!”

“Nó không đâu không phá, hơn nữa có thể cắn nuốt vạn vật, nó cắn nuốt máu thịt với linh hồn càng nhiều, uy lực của nó sẽ càng cường đại hơn.”

Như một đứa nhỏ vừa mới có được món đồ chơi mới, Da Ma Thiên đặc ý khoe ra bản mạng thần binh Âm Phệ kiếm của hân.

“Để Thích Sát từ bên người phụ thân quay về, mang đến cho ta Âm Phệ kiếm. Ta luôn bị Da Ma La Gia nữ nhân chết tiết đó ước thúc ở pháo đài Âm Nhật. Không cho ta ra ngoài, cho nên ta mãi không tìm được mục tiêu thích hợp khai phong cho nó!”

“Nhưng hôm nay ta đã tìm được nhân tuyển thích hợp nhất! Có người nói cho ta biết người là Tự Văn Mệnh, chính là Tự Văn Mệnh kia ở Xích Phán sơn làm quý tộc Ngu tộc tôn quý chúng ta chảy vô số máu? Người ở nhân tộc hân tính là một anh hùng?”

“Dùng máu anh hùng khai phong cho Âm Phệ kiếm của ta, ta cảm thấy đây là một dấu hiệu phi thường tốt, quý tộc Ngu tộc chúng ta từ trong xương tủy là khá mê tín, tuy lực lượng của chúng ta có thể chinh phục tất cả mê tín. Nhưng trong xương tủy chúng ta vẫn khá tin tưởng một số thứ huyền ảo vô cùng không thể giải thích, người cảm thấy thế nào?”

Tự Văn Mệnh chỉ cười khẽ ‘Ha ha’, không nói một lời. Hân nheo mắt, rất hưởng thụ loại cảm xúc kỳ dị trường kiếm vào cơ thể, xuyên qua trái tim này.

“Cười? Người thế mà còn có thể cười?” Sắc mặt Da Ma Thiên trở nên cực kỳ khó coi, gương mặt hân vặn vẹo thành một dùm: “Người nên khóc chứ, kêu chứ, cầu xin chứ, van lạy chứ, người nên quỳ gối dưới chân ta, liếm giày ta xin ta tha cho người một mạng!”

Da Ma Thiên khàn cả giọng hét chói tai: “Các thị nữ bị ta tự tay giết chết, họ

không phải đều là như thế sao? Họ khóc lóc, họ cầu xin, họ quỳ gối dưới chân ta, họ dùng toàn bộ phương thức họ có thể nghĩ đến lấy lòng ta, xin ta tha cho họ!”

“Cho dù chết, dùng sĩ nhân tộc chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không hưởng một tên dị tộc mở miệng cầu xin tha thứ!” Tự Văn Mệnh rốt cuộc mở miệng. Ngữ khí của hắn trước sau như một ôn hoà hiền hậu mà ổn trọng: “Hơn nữa, người xác định người có thể giết ta?”

‘Ai’?

Da Ma Thiên kêu một tiếng quái dị. Trong nháy mắt tiếp theo trước mắt hắn tối sầm, Tự Văn Mệnh cực kỳ bá đạo xoay người tại chỗ, mặc cho lưỡi Ám Phệ kiếm xé rách nửa người hắn, giơ lên khuỷu tay tay trái, hung hăng nện một cùi trỏ ở trên mặt Da Ma Thiên.

Nổ vang một tiếng, giáp trụ vảy rồng, mũ giáp da rồng trên thân Da Ma Thiên đồng thời bộc phát ra hào quang chói mắt.

Cộng Công Thị vì để Da Ma Thiên giả mạo thân phận chiến sĩ Bắc Hoang đến Bạch Long giang xem náo nhiệt, ghép cho hắn đều là giáp trụ cực phẩm nhất của Bắc Hoang. Nhưng những giáp trụ dùng da giao long thuộc chế thành này đối mặt một đòn dốc sức của Tự Văn Mệnh lại yếu ớt như vậy.

Trong tiếng vang lớn, giáp trụ, mũ giáp trên thân Da Ma Thiên đồng thời nổ thành vô số mảnh vỡ nhỏ bé, một trọng lực đáng sợ đè ở trên thân Da Ma Thiên, ước chừng là trọng áp khủng bố gấp trăm vạn lần trọng lực bình thường của Bàn Cổ thế giới túm Da Ma Thiên, làm hắn như sao băng rơi xuống hung hăng nện xuống đất.

Mười mấy cái ngọc phù đen sì, tạo hình quái dị trên người Da Ma Thiên đồng thời nổ tung, tầng tầng u quang màu đen bao lấy hắn nhiều vòng, thay hắn chặn lực lượng có tính hủy diệt chất chứa trong một phát giạt cùi trỏ khủng bố này của Tự Văn Mệnh.

Tối tắm mặt mũi nằm dưới đất, toàn bộ ngọc phù chủ động phòng ngự trên người Da Ma Thiên tiêu hao hết, hắc mù mịt ngẩng đầu, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tự Văn Mệnh trên người không còn một tia vết thương, làn da trơn nhẵn không thấy bất cứ dấu vết nào.

“Không... Sao có thể chứ? Âm Phệ kiếm của ta!”

Da Ma Thiên không biết làm sao giờ Âm Phệ kiếm trong tay, theo bản năng nói: “Ta từng dùng mấy con chim hoàng yến Da Ma Sam Gia nuôi vụng trộm thử, chỉ là một kiếm, những con chim hoàng yến đó đã bị hút khô tinh huyết cùng linh hồn, người không nên ngoại lệ!”

Tự Văn Mệnh vỗ ngực trái không mất một cọng lông, nhìn Da Ma Thiên thần nhiên cười nói: “Nói như vậy, thanh kiếm này của người đã từng khai phong kiến huyết? Dùng chim hoàng yến khai phong, xem ra về sau Âm Phệ kiếm của người cũng chỉ có thể đi giết gà con mèo nhỏ linh tinh.”

Da Ma Thiên chợt biến sắc, hắc chỉ vào Tự Văn Mệnh rống lớn: “Nói hươu nói vượn, bản mạng thần binh của ta, đương nhiên cần dùng máu của một anh hùng mới có thể khai phong, chính là người, chính là Tự Văn Mệnh người, không sai!”

Cố nén mê muội trong đầu, Da Ma Thiên nhảy lên, trường kiếm tạo hình tinh xảo trong tay kéo theo một đạo lưu quang màu đen, một lần nữa hướng yếu hại ở ngực Tự Văn Mệnh đâm tới.

Tự Văn Mệnh không trốn tránh, càng không dùng trường kiếm trong tay chống đỡ, hắc mặc cho trường kiếm của Da Ma Thiên đâm xuyên qua ngực mình, trong lòng rất cả kinh vì độ ăn sắc bén đáng sợ của thanh kiếm này.

Lấy nội tình hùng hồn của Tự Văn Mệnh, hắc chủ tu lại là đại địa vu lực, thân thể hắc mạnh hơn xa Vu Đế nhân tộc khác một mảng lớn. Lấy cường độ thân thể hắc, thế mà không ngăn được trường kiếm trong tay Da Ma Thiên nhẹ nhàng đâm một cái, thanh kiếm này rất hiển nhiên sẽ thành uy hiếp trí mạng cho

chiến sĩ nhân tộc.

Trường kiếm nhập vào cơ thể, Da Ma Thiên đắc ý cười to, hăn lập tức thúc dục lực lượng cắn nuốt của trường kiếm.

Nhưng Âm Phệ kiếm không thể cắn nuốt được bất cứ thứ gì, thân thể Tự Văn Mệnh giống như một đồng gân trâu đinh dính bán hòa tan, mặc cho Âm Phệ kiếm cắn nuốt như thế nào, tinh huyết cùng linh hồn toàn thân hăn đều nối liền một thể, Âm Phệ kiếm cắn bản không rút được nửa điểm tinh khí của Tự Văn Mệnh.

Da Ma Thiên không tin tà rút ra trường kiếm, sau đó một lần nữa đâm xuyên qua thân thể Tự Văn Mệnh.

Nhưng sự tình như cũ, Âm Phệ kiếm có thể đánh bị thương Tự Văn Mệnh, lại không cách nào tổn hại hăn mảy may.

Trường kiếm rút ra, thân thể Tự Văn Mệnh liền khôi phục như lúc ban đầu.

Cười nhạt, Tự Văn Mệnh nhẹ nhàng nói: “Thân thể Vu Đế của ta, hao phí một khối Tức Nhưỡng cuối cùng trong tộc cất chứa hòa hợp một thể với ta. Thân thể của ta là Tức Nhưỡng thánh thể, một giọt tinh huyết cũng sẽ không tiết ra ngoài, người sao có thể cắn nuốt được ta?”

Vung tay trái, một bàn tay của Tự Văn Mệnh hung hăng tát ở trên mặt Da Ma Thiên.

Chương 985: Cạnh Tranh Cẩn Nuốt

Tức Nhưông đúc bất hoại thánh thể, chủ tu đại địa nguyên lực vu pháp, lại là người khởi xương thác mạch bí pháp trong Vu Điện bí điện, nội tình thân thể mạnh mẽ dị thường, một thân thần lực có thể so với cự long.

Một bạt tai, ở dưới vô số ngọn núi xung quanh chủ động đưa tới đại địa nguyên lực ủng hộ, cái tát của Tự Văn Mệnh giống như một ngàn ngọn núi đồng thời đánh vào trên mặt Da Ma Thiên.

Trên người Da Ma Thiên trào ra một đạo hào quang màu đen, một bộ giáp trụ trang trí cực kỳ càn hoa hồng hoa lệ phức tạp, toàn thân đen nhánh tinh xảo đẹp đẽ từ trong cơ thể hắc trào ra, nhanh chóng mặc ở trên người hắc. Một tấm giáp mặt màu đen điêu khắc vô số đài hoa hồng ‘Xẹt’ một tiếng từ trong nón buông xuống, đem mặt Da Ma Thiên che rất kín kẽ.

Cái tát của Tự Văn Mệnh vả ở trên giáp mặt, chợt nghe một tiếng vang lớn, thân thể Da Ma Thiên cấp tốc xoay tròn, kéo theo các cơn lốc hình cung mắt thường có thể thấy được, như con quay mang theo tiếng xé gió bén nhọn bay ra.

Giáp mặt của hắc vỡ nát, mũ giáp vỡ nát, lực đánh khủng bố đem giáp trụ trên thân hắc chấn động tới mức vỡ vụn từng tấc một.

Gò má Da Ma Thiên lõm xuống, nửa bên mặt bị tát nát nát, mấy chục cái răng long lanh loang loáng như thủy tinh từ trong mồm hắc phun ra, ‘Đình đình đang đang’ rơi đầy đất.

“Đại nhân!”

Mấy quý tộc Ngu tộc thất kinh bỗng đứng từ trong không khí lao ra, luống cuống tay chân ôm Da Ma Thiên bị đánh cho tối tăm mặt mũi. Da Ma Thiên gương mặt bị tát nát nát mơ mơ màng màng lắc đầu, miệng phá vỡ một cái lỗ lớn không ngừng phun ra nước miếng trộn lẫn máu tươi.

“A, giết, giết hần!”

Da Ma Thiên hàm hàm hồ hồ lăm bằm, gian nan giơ lên Âm Phệ kiếm hướng Tự Văn Mệnh chỉ chỉ. Hần dùng sức lắc đầu, con mắt dựng thẳng ở mi tâm trong chốc lát mở ra, trong chốc lát khép lại, trong con mắt dựng thẳng một đạo thần quang thâm thúy màu đen như ẩn như hiện, vài lần muốn phun bắn ra, lại cuối cùng thu liễm ở trong con ngươi chưa thể bắn ra.

Mấy tên quý tộc Ngu tộc nghiêm túc nhìn Tự Văn Mệnh một cái. Bọn họ đồng thời thét dài một tiếng, trong cơ thể lần lượt phun ra một đạo thần quang màu đen. Long lân nhuyển giáp kiếm từ chỗ Cộng Công Thị che dấu thân phận ở trong hào quang màu đen cấp tốc tan rã, bị thần quang màu đen cắn nuốt hết, sau đó trên người bọn họ đều mặc vào giáp trụ màu đen tạo hình cực độ hoa mỹ.

Làm quý tộc Âm Nhật nhất mạch, mấy kẻ càn vàng lá ngọc này cũng sẽ không cận thân tác chiến với Tự Văn Mệnh, bọn hần lần lượt rút ra quyền trượng tinh tế mà tinh xảo, trang trí các loại hoa văn hoa lệ, hai tay vung quyền trượng niệm tụng chú ngữ.

Tự Văn Mệnh sải bước hướng Da Ma Thiên lao đi, trong lòng hần cũng tràn đầy kinh ngạc. Một bạt tai vừa rồi, hần vốn muốn đánh nát đầu Da Ma Thiên, nhưng bộ giáp trụ kia trên người Da Ma Thiên lại rất khá, hơn chín thành lực lượng trong một đòn đó của Tự Văn Mệnh bị giáp trụ cắn nuốt tan rã, cuối cùng chỉ có không đến một thành lực đạo đánh vào trên mặt Da Ma Thiên.

Da Ma Thiên chỉ bị thương nặng, nhưng chưa có nguy hiểm tính mạng, lấy cá tính cực độ đối địch dị tộc của Tự Văn Mệnh, hần có thể nào cho phép Da Ma Thiên hiển nhiên lai lịch bất phàm tiếp tục sống sót? Càng không cần nói, Âm Phệ kiếm trong tay gã này đối với nhân tộc Vu Đế có uy hiếp lớn như vậy!

Vừa mới lao đi vài bước, thân thể Tự Văn Mệnh đột nhiên ngừng lại.

Một vòng xoáy màu đen đường kính mấy chục trượng lặng yên xuất hiện ở đỉnh đầu hần, theo tiếng chú ngữ của mấy tên quý tộc Ngu tộc, vòng xoáy màu

đen cấp tốc xoay tròn, từng tia u quang mắt thường có thể thấy được từ trong hố đen bay ra, quần quanh ở trên người Tự Văn Mệnh, túm hắc muốn đem hắc kéo vào hố đen.

Tự Văn Mệnh thét dài một tiếng, hai chân đứng vững vàng trên mặt đất. Đỉnh núi phụ cận lấy hàng vạn để tính nổ vang trầm thấp, đại địa nguyên lực khổng lồ không ngừng rót vào thân thể Tự Văn Mệnh, đem hắc cùng một dãy núi kia liên hệ với nhau, chặn lực cắn nuốt đáng sợ của hố đen.

Da Ma Thiên cười một tiếng quái dị, vừa mới bị đánh cho tối tăm mặt mũi, hắc đã khôi phục vài phần tỉnh táo. Hắc vạn phần oán độc nhìn Tự Văn Mệnh một cái, hung hăng đem Âm Phệ kiếm hướng tới mười tám ngọn núi lơ lửng trên Bạch Long giang nhả ném qua.

“Các ngươi bọn phế vật vô năng, đem máu tươi cùng linh hồn của các ngươi hiến tế cho Da Ma Thiên đại nhân vĩ đại đi!”

Âm Phệ kiếm nhoáng lên một cái trên không trung, hóa thành bóng kiếm màu đen lấy hàng vạn để tính, vô thanh vô tức hướng thủy tộc tiểu yêu lấy ngàn vạn để tính trên mười tám ngọn núi lơ lửng bắn chum xuống. Mấy vạn thủy tộc tiểu yêu căn bản không kịp ngăn cản, đã bị bóng kiếm màu đen nhập vào cơ thể.

Tiếng nổ ‘Phành phành’ không dứt bên tai, một lại một tiểu yêu thủy tộc thân thể nổ tung, thân thể bọn chúng nháy mắt khô quắt héo rũ, thân thể nổ thành mảng lớn tro bụi, toàn bộ tinh huyết cùng linh hồn bọn chúng nháy mắt bị Âm Phệ kiếm cắn nuốt hết.

Mặt ngoài Âm Phệ kiếm có một tầng huyết quang tươi đẹp lưu động. Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, đỉnh đầu Da Ma Thiên có một đạo huyết khí cuộn ngược xuống, không ngừng rót vào thân thể hắc, gò má rách nát của Da Ma Thiên nhanh chóng khép lại, bắn trong nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu.

Cười lạnh ‘Ha ha’, Da Ma Thiên chậm rãi đứng dậy, khí tức trên người hắc theo huyết khí ở đỉnh đầu không ngừng rót vào trở nên càng lúc càng cường đại.

Hắn mừng rỡ như điên siết chặt nắm tay: “Không sai, phụ thân đại nhân nói không sai, chỉ cần ta giỏi dùng Âm Phệ kiếm, ta sẽ trở nên vô cùng cường đại! Tinh huyết cùng linh hồn của tất cả sinh linh, đều có thể chuyển hóa thành lực lượng của ta!”

“Cho ta đủ thời gian, cho ta đủ sinh linh cắn nuốt, ta sẽ trở nên cường đại như phụ thân đại nhân!”

“Cắn nuốt, cắn nuốt, không ngừng cắn nuốt, đây mới là bản chất trung tâm của huyết mạch Âm Nhật nhất mạch, chỉ cần dùng mãnh cắn nuốt, nuốt tất cả người ta nhìn không vừa mắt, tất cả của bọn hắn đều sẽ biến thành của ta!”

“Lực lượng, tuổi thọ, linh hồn... Thậm chí là kỹ xảo chiến đấu cùng kinh nghiệm chiến đấu của bọn hắn, a, quá mỹ diệu, ta hiện tại cảm giác được, ta không gì không làm được!”

Da Ma Thiên hưng phấn muốn điên tru lên, thân thể hắn hơi nhoáng lên một cái, đột nhiên ở trong không khí tạo nên mấy chục tàn ảnh, hắn rất lưu loát quyền đâm cước đá, một bộ quyền thế cực kỳ tinh xảo, chiêu thức cực kỳ thuần phác sạch sẽ, không có nửa điểm hư chiêu được hắn đánh ra.

Thậm chí hắn đánh ra một quyền, đá ra một cước, trong không khí cũng vang lên tiếng xé gió chói tai, mơ hồ có các vết không khí xé rách màu trắng đánh ra thật xa. Loại kỹ xảo chiến đấu già giơ thuần thực này, rõ ràng không nên là hắn quý tộc Ngu tộc sống an nhàn sung sướng như vậy nên có được!

Cơ Hạo đứng ở trên Thái Âm Hồn Đình, bị khí đen cuộn cuộn bao lấy chạy ra khỏi Bạch Long giang nhãn.

Khi hắn lao ra khỏi mặt nước, vừa lúc nghe được Da Ma Thiên gào rống, thấy được Âm Phệ kiếm đang điên cuồng cắn nuốt tinh huyết cùng linh hồn của đám thủy tộc tiểu yêu. Mà các thủy tộc tiểu yêu đó đối mặt Âm Phệ kiếm hoàn toàn không có sức phòng ngự, ngay cả thân thể Tự Văn Mệnh cũng có thể thoải mái đâm thủng, huống chi là các thủy yêu tu vi không cường đại ra làm sao?

Thần thức đảo qua thân thể Da Ma Thiên, cảm nhận được khí tức trong cơ thể hẳn càng thêm mạnh mẽ, Cơ Hạo đột nhiên cười lên: “Ồ, loại chuyện tốt này, cũng không thể tiện nghi người! Cho dù bọn chúng đều là một đám yêu quái chết tiệt, đó cũng là dân bản xứ Bàn Cổ thế giới chúng ta, phù sa không chảy ruộng người ngoài, đạo lý này hằng cổ tới nay không sai!”

Tay chỉ Thái Âm Hồn Đình, một mảng lớn khí đen phun ra, nháy mắt bao lấy mười tám ngọn núi lơ lửng.

So sánh với Âm Phệ kiếm không ngừng lên xuống chém giết, hiệu suất giết chóc cắn nuốt của Thái Âm Hồn Đình càng cao hơn nữa.

Khí đen bọc bọn thủy tộc tiểu yêu thoáng xoay tròn, vô số tiểu yêu nhất thời rú thẳm ngã xuống đất, tinh huyết, linh hồn của bọn chúng bị rút ra sạch sẽ, thân thể hóa thành một đồng xương khô rơi xuống đất.

Chương 986: Huyền Âm Ngưng Sát

“Ha, Cơ Hạo, người bình an vô sự là tốt rồi!”

Bị lốc xoáy màu đen của mấy quý tộc Ngu tộc giam cầm, Tự Văn Mệnh nhìn thấy Cơ Hạo lao ra khỏi Bạch Long giang nhãn, vẫn vui vẻ cười to.

Cơ Hạo đứng ở trên Thái Âm Hồn Đình, đang kinh ngạc đám thủy tộc tiểu yêu kia sức phản kháng nhỏ yếu như thế, thậm chí nhiều đại yêu, cự yêu tu vi mạnh mẽ, bị Thái Âm Hồn Đình phun ra khí đen cuốn qua cũng hóa thành xương khô.

Nghe được tiếng gọi của Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo từ trong khí đen hiện ra thân thể, mang theo một tia đắc ý cười nói: “Không có việc gì, không có việc gì, không chỉ có bình an, hơn nữa còn bắt sống Bạch Long giang thần, còn đoạt của hắn vài món bảo bối!”

Một tên yêu quái đại cá sấu dài trăm trượng ở trong khí đen rống giận giãy dụa, hấn ý vào bản thân da thô thịt dày, pháp lực hùng hồn, muốn lao ra khỏi khí đen Thái Âm Hồn Đình phun ra bao vây. Nhưng khí đen vòng quanh thân thể hấn xoay tròn, mi tâm yêu quái đại cá sấu hiện lên một điểm hắc quang, thân thể hấn chợt cứng đờ, tinh huyết cùng linh hồn toàn thân từ trong thất khiếu phun ra, rất nhanh bị Thái Âm Hồn Đình hút sạch sẽ.

“Hay cho một tên Bạch Long giang thần!”

Cơ Hạo mở to mắt nhìn, hấn rất cuộc hiếu vì sao chi đại quân thủy tộc quy mô khổng lồ, cao thủ cũng không thiếu này, thế mà lại nhẹ nhàng như vậy bị Thái Âm Hồn Đình nuốt không còn một mảnh.

Biết Bạch Long giang thần đã sớm không có ý tốt đối với các thủ hạ của mình, hấn đã đem tinh huyết cùng linh hồn bọn họ coi là thuốc bổ cho Thái Âm Hồn Đình, muốn đem bọn họ coi là nguyên vật liệu Thái Âm Hồn Đình ngưng

kết sát hồn, tế luyện Huyền Âm Tụ Sát Kỳ.

Cho nên các thủy yêu dưới trướng hắc, vô luận cự yêu thực lực mạnh mẽ có thể so với đỉnh phong Vu Đế, hay là đại yêu cường đại đủ để đối kháng Vu Vương, hoặc là các tiểu yêu vừa mới tu luyện ra một chút xú yêu lực, ngay cả thể xác nguyên hình còn chưa mất hết, hắc cũng dùng Thái Âm Hồn Đỉnh để lại cấm chế ở trong cơ thể bọn họ.

Lấy thần thân phận và quyền lực Bạch Long giang, làm loại chuyện này tự nhiên là dễ như trở bàn tay, không có bất cứ một thủy yêu nào sẽ phản kháng người lãnh đạo trực tiếp của mình!

Bố trí như thế, hôm nay lại tiện nghi Cơ Hạo. Âm Phệ kiếm của Da Ma Thiên nuốt lấy cùng lắm khoảng mười vạn thủy yêu, còn lại hơn ngàn vạn thủy yêu tinh nhuệ, đều bị Thái Âm hồn độn của Cơ Hạo nuốt sạch sẽ.

Vừa rồi sát hồn trong Thái Âm Hồn Đỉnh Cơ Hạo thả ra thân thể mơ hồ, mơ hồ còn có chút bán trong suốt, sau khi cắn nuốt tinh hồn nhiều thủy yêu như vậy, các sát hồn đó trở nên ngưng thực hơn rất nhiều. Mơ hồ nhìn qua đều có chút hương vị thân thể máu thịt rồi.

Tự Văn Mệnh ở một bên vỗ tay cười to: “Tốt, tốt, bảo bối tốt! Đây là bảo bối người từ trên tay Bạch Long giang thần cướp được sao? Nhìn qua, quả thật vài phần thủ đoạn của quỷ đạo vu tế.”

Quỷ đạo vu tế, chuyên môn nghiên cứu âm hồn nhân loại, sơn tiêu thủy quỷ các loại vu pháp thần thông, bọn họ đến thì một làn gió âm, đi thì một làn khí đen. Thái Âm Hồn Đỉnh phóng ra mảng lớn khí đen, quả thật có tám chín phần tương tự với thủ đoạn của bọn quỷ vu.

Cơ Hạo cất tiếng cười to. Hắc rung tay đem một trăm sáu mươi chín lá Huyền Âm Tụ Sát Kỳ do Bạch Long giang thần tế luyện phóng ra, mỗi một lá cờ lớn đều dài rộng trăm trượng trở lên, lá cờ lớn đen sì lơ lửng ở trên không Thái Âm Hồn Đỉnh, tận tình cắn nuốt sát hồn màu đen trong cái đỉnh lớn phun ra.

Cái đỉnh lớn màu đen phun ra hắc khí âm khí bức người, lá cờ phướn thật lớn màu đen ở trong hắc kỳ phấp phới. Cơ Hạo đứng ở trên Thái Âm Hồn Đỉnh, ở dưới vài món Thái Âm chí bảo phụ trợ, có chút hương vị lão ma đầu lâu năm xuất thế.

Thái Âm Hồn Đỉnh dần dần bay về phía Da Ma Thiên. Cơ Hạo nhìn chăm chăm Da Ma Thiên lạnh lùng nói: “Ám Nhật nhất mạch? Kiểm trong tay người, tựa như rất khá!”

Da Ma Thiên thu hồi Ám Phệ kiếm. Hắn trầm mặt nhìn chăm chăm Cơ Hạo, vẻ mặt rất khó coi. Hơn ngàn vạn yêu ma thủy tộc tinh nhuệ đó, nếu có thể thông qua Ám Phệ kiếm nuốt toàn bộ tinh huyết cùng linh hồn của bọn hắn, hắn tự tin tu vi của hắn tuyệt đối có thể vọt lên tới một tầng mới.

Ở Lương Chử, ở sào huyết dị tộc, có Da Ma La Gia đề phòng hắn như đề phòng cướp. Không có chí bảo bên người, Da Ma Thiên cũng không dám thi triển ra.

Trong lòng hắn biết rõ, Da Ma La Gia đối với hắn vẫn luôn cực kỳ cảnh giác, nếu hắn dám ở Lương Chử có bất cứ biểu hiện nào khác thường, Da Ma La Gia tuyệt đối sẽ không xem ở trên phần hắn là ‘đệ đệ cùng mẹ’, nương tay với hắn.

Lần này hơn ngàn vạn tinh nhuệ thủy yêu đặt ở trước mặt Da Ma Thiên, một bữa tiệc cắn nuốt thịnh soạn như vậy, lại bị Cơ Hạo dính vào.

Thái Âm Hồn Đỉnh âm độc dị thường, hơn ngàn vạn thủy tộc tinh nhuệ, thế mà ở trong nháy mắt gần ngàn bị rút thành một đồng xương khô.

Da Ma Thiên lửa giật ngút trời nhìn chăm chăm Cơ Hạo, nghiêng răng cười lạnh nói: “Cơ Hạo? Ta từng nghe tên của người! Nghiêu Bá Cơ Hạo nhân tộc, hắc, hắc, còn nhớ đám tử tù người mua đi từ Hắc Sa bảo không? Tiền đó, đều đã vào túi của ta, ta còn phải đa tạ người đấy.”

Cơ Hạo như bừng tỉnh đại ngộ nhìn Da Ma Thiên: “Người là chỗ dựa hậu

trường của thống lĩnh ngục giam Hắc Sa bảo kia? Thân phận của người chắc hẳn cực kỳ tôn quý mới phải, nói cách khác, ai dám giống trống khua chiêng buôn bán trọng phạm như vậy chứ?”

Da Ma Thiên nghiêng rằng. Hắn nhìn hơn trăm lá Huyền Âm Tụ Sát Kỳ đón gió phấp phới ở đỉnh đầu Cơ Hạo, trầm mặt nói: “Bớt nói nhảm đi, xem ở trên phần chúng ta từng giao dịch, đem tinh hồn bọn thủy tộc giao ra, hôm nay ta không làm khó dễ người!”

Cơ Hạo nhún nhún vai, rất nhẹ nhàng cười nói: “Người không làm khó ta như thế nào? Chẳng lẽ người có thể làm khó được ta hay sao?”

Da Ma Thiên chậm rãi giơ Âm Phệ kiếm. Hắn nhìn thoáng qua Tự Văn Mệnh bị mấy hộ vệ gần người cầm chân, lạnh lùng nói: “Vừa rồi ta chịu thiệt một lần, Tự Văn Mệnh thế mà lại dùng Tức Nhưỡng đúc cơ thể, làm thân thể hắn có được đặc tính sinh sôi không thôi của Tức Nhưỡng, ta không nghĩ tới một điểm này, cho nên ta chịu thiệt.”

Hít sâu một hơi, Da Ma Thiên cười lạnh nói: “Nhưng một lần này, ta sẽ không có bất cứ sự sợ ý nào nữa. Đa tạ các người cho ta giáo huấn, kinh nghiệm của ta ở các phương diện đều rất thiếu, cho nên ta sẽ... Cẩn thận hơn nữa, tỉ mỉ hơn nữa, ta sẽ không ngừng trưởng thành, thẳng đến lúc các người đều quỳ gối dưới chân của ta liếm giày của ta!”

Nhìn thấy kiếm thủy tinh màu đen bán trong suốt trong tay Da Ma Thiên, Cơ Hạo rút Cửu Dương Đăng Ma Kiếm.

Hắn cười nói: “Kiếm của người không tệ, ta vừa lúc cũng có một thanh kiếm sắc, không bằng chúng ta tỉ thí kiếm pháp một chút?”

Cửu Dương Đăng Ma Kiếm giơ chéo lên, chín miếng thái dương thần phù trên thân kiếm phun lửa cháy kim quang, nhiệt độ xung quanh bắt đầu cấp tốc kéo lên.

Da Ma Thiên cười phá lên một tiếng, hắc đem Âm Phệ kiếm chỉ hướng Cơ Hạo, Âm Phệ kiếm đột nhiên từ trong tay hắc biến mất.

Trong nháy mắt tiếp theo, Âm Phệ kiếm quỷ bí dị thường từ phía sau Cơ Hạo xông ra, một đạo kiếm quang màu đen đậm thẳng vào lưng Cơ Hạo.

Tiếng quỷ kêu ‘Khục khục’ không dứt bên tai, hai cái quỷ trảo lờm chờm dài đến trăm trượng trong một lá Huyền Âm Tụ Sát Kỳ tối đen, như hố đen muốn cắn nuốt tất cả phía sau Cơ Hạo thò ra, tóm lấy Âm Phệ kiếm.

Âm Phệ kiếm nhẹ nhàng chấn động một cái, hai quỷ trảo lờm chờm bị chém thành mảnh vỡ, kiếm quang tiếp tục hướng lưng Cơ Hạo đâm đến, nhưng hai cái, bốn cái... Hơn trăm cái quỷ trảo lờm chờm không ngừng từ trong lá cờ lớn đó trào ra, tranh nhau chụp tới Âm Phệ kiếm.

Âm Phệ kiếm không ngừng chấn động, không ngừng chém vỡ các quỷ trảo, nhưng mặc cho nó chém giết như thế nào, càng lúc càng nhiều quỷ trảo như giò trong xương quấn lấy nó, giết không hết, càng giết càng nhiều.

Cơ Hạo cười. Độ khó chơi của Huyền Âm Tụ Sát Kỳ vượt qua hắc tướng tượng, tốt lắm, bảo bối này thật sự tốt lắm.

Da Ma Thiên mặt đen sì. Bản mạng thần binh của hắc, sao ngay cả một lá cờ nho nhỏ trong tay Cơ Hạo cũng không đối phó được?

Chương 987: Thái Âm Vô Hình

Tùy diệt tùy sinh, sinh sôi không thôi.

Trong Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, vô số quỷ thảo không ngừng chui ra, mặc cho Âm Phệ kiếm sắc bén vô cùng, nhẹ nhàng chém một cái có thể phá đi hơn trăm quỷ thảo, nhưng hăn chém rụng bao nhiêu quỷ thảo, trong Huyền Âm Tụ Sát Kỳ liền toát ra số lượng quỷ thảo gấp mấy lần, cứng rắn tóm hăn không thể cựa quậy.

Đây là một cây trong một trăm sáu mươi chín cây Huyền Âm Tụ Sát Kỳ Bạch Long giang thần tể luyện hấp thu sát hồn nhiều nhất, phẩm cấp cao nhất, uy lực mạnh nhất. Cơ Hạo đại khái tính toán một phen, sát hồn ngưng tụ trong lá Huyền Âm Tụ Sát Kỳ này, ít nhất vượt qua một tỷ.

Vô số sát hồn ngưng tụ thành quỷ thảo, hầu như có thể so với cường độ thân thể Vu Đế cấp cao, Âm Phệ kiếm rời tay bay ra mỗi một lần bổ chém có thể chém đứt số lượng cũng có hạn, quỷ thảo hăn chém đứt còn không nhiều bằng quỷ thảo mới sinh, mắt thấy vô số quỷ thảo kéo hăn hướng lá cờ lớn bay đi.

Da Ma Thiên sốt ruột. Hăn khàn cả giọng hét lớn ‘Không có khả năng’, đồng thời không ngừng niệm tụng chú ngữ, thúc giục Âm Phệ kiếm cắn nuốt những quỷ thảo đó.

Bốn nguyên lực lượng Âm Nhật nhất mạch, là hủy diệt, là cắn nuốt, phá hủy tất cả, cắn nuốt tất cả, thứ cắn nuốt càng nhiều, lực lượng bản thân càng mạnh. Làm bản mạng thần binh của Da Ma Thiên, Âm Phệ kiếm cũng có năng lực cắn nuốt vạn vật bù đắp lại cho bản thân.

Nhưng các quỷ thảo lờm chờm xấu xí kia lại trơn trượt mơ hồ như ảo ảnh, bọn nó rõ ràng đã ngưng tụ thành thực thể, nhưng Âm Phệ kiếm phát động lực cắn nuốt như thế nào, vẫn không thể từ trong quỷ thảo cắn nuốt được gì.

Trống rỗng không có một vật, các quỷ thảo có lực lượng giam cầm rất mạnh,

lại như căn bản không tồn tại.

Cơ Hạo cách Âm Phệ kiếm không đến mười trượng, hắn có thể rõ ràng cảm giác được Âm Phệ kiếm phát ra tiếng kêu thê lương, thanh hung sát chi binh này tản mát ra lực tràn căn nuốt lời kéo thân thể hắn, thậm chí tác động khí huyết trong cơ thể hắn không ngừng dao động.

Lực lượng căn nuốt hiểm ác như thế, lại không cách nào từ trong quỹ trao nhận được bất cứ sự bổ sung nào, Cơ Hạo cũng rất kinh dị.

“Huyền Âm Tụ Sát Kỳ này, thế mà lại thần dị như vậy? Những sát hồn đó, thậm chí ngay cả thái dương tinh hỏa của ta cũng không thể khắc chế, chẳng phải là thiên hạ không có lực lượng có thể chế ước nó sao?”

Cơ Hạo đem một luồng thần thức đưa vào thần hồn không gian, lớn tiếng hỏi hư ảnh.

“Thần dị không phải Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, là Tiên Thiên Lục Nhâm Bình, là Thái Âm Hồn Đỉnh.” Thanh âm hư ảnh ù ù vang lên: “Hai kiện bảo bối này rất khó có được, là thái âm chi bảo thiên địa nuôi nấng. Thật sự không ngờ, thế mà sẽ có thái âm chi bảo lưu lạc bên ngoài.”

“Thái âm chi bảo?” Cơ Hạo ngạc nhiên.

“Thái dương chi lực, thuần dương thuần cương, hiển lộ bên ngoài, là thái dương tinh, nó là thiên địa dương khí đến cực điểm, hướng ngoại mà phô trương, mỗi người có thể thấy được.”

“Thái âm chi lực, cực âm cực nhu, thu liễm vào trong. Là Thái Âm tinh ban đêm, nó là cực điểm của thiên địa âm khí, nội liễm mà thu mình, phàm nhân khó gặp.”

Cơ Hạo bị lời hư ảnh nói làm rất chấn động: “Thái Âm tinh? Tựa như ta chưa từng nghe nói trong trời đêm có Thái Âm tinh?”

Hư ảnh trầm mặc một lúc, khẽ cười: “Thái Âm tinh sao có thể không tồn tại chứ? Đã có thái dương tinh, như vậy nhất định phải có Thái Âm tinh, thái âm thái dương, âm dương chi lực. Sao có thể thiếu một loại?”

“Chỉ là thứ nhất, như ta vừa rồi nói, thái âm chi lực quá mức âm nhu nội liễm, Thái Âm tinh ẩn nấp hư không, không phải người nào cũng có thể gặp.”

“Lại có thứ hai, Thái Âm tinh ở thật lâu trước kia, đã bị người nào đó dịch chuyển dùng riêng, phong ấn một phương tinh không, lấy thái âm tinh lực trấn áp thương thế, cho nên, ha ha... Cho nên Vu Đế nhân tộc hiện nay, không một ai có thể lấy thái âm tinh lực làm bản mạng tinh lực.”

Hơi dừng một chút, hư ảnh mang theo một tia cảm khái nói: “Như Huyền Âm Tự Sát Kỳ. thái âm tinh lực âm nhu vô cùng, không thể nắm lấy, nếu có thể lấy Thái Âm tinh hóa thành bản mạng vu tinh, không nói diệu dụng khác, chỉ luận giấu kín hành tung, ám sát nhìn trộm, thiên hạ không ai có thể sánh bằng.”

Cơ Hạo ngần ngừ, đại khái ảo tưởng một chút loại tình huống theo như lời hư ảnh, da đầu không khỏi phát tê một trận.

“Thì ra, Thái Âm tinh bị người ta giấu đi.” Lẩm bẩm một câu, lông tơ toàn thân Cơ Hạo dựng thẳng. Là ai có bút tích lớn như vậy, có thể đem Thái Âm tinh giấu đi, độc chiếm một phương tinh vực dùng để chữa thương?

Ám Phệ kiểm theo tiếng chú ngữ của Da Ma Thiên cấp tốc nhảy lên chấn động, phóng ra lực lượng cắn nuốt đáng sợ muốn đem các quỷ thảo kia cắn nuốt hết.

Nhưng như hư ảnh nói, thái âm chi lực quá mức nội liễm khó lường, các quỷ thảo kia rõ ràng trói buộc chặt chẽ trên thân Ám Phệ kiểm, Ám Phệ kiểm như thế nào nữa cũng không thể từ trong những quỷ thảo kia cắn nuốt được bất cứ lực lượng nào.

Với Ám Phệ kiểm mà nói, các quỷ thảo kia tựa như hoa trong gương, trắng

trong giếng, nhìn thấy rõ, lại không thể nắm lấy, một chút lực lượng cũng không hấp thụ được, làm sao có thể hủy diệt các quỷ thảo kia để bình yên thoát thân?

Vô số quỷ thảo gắt gao bắt lấy Âm Phệ kiếm, không ngừng đem nó kéo về phía Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, một khi Âm Phệ kiếm bị kéo vào Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, như vậy nó muốn trở ra, thì phải xem tâm tình Cơ Hạo.

Một khuôn mặt tuần tú của Da Ma Thiên trở nên cực kỳ khó coi. Hắn âm trầm nhìn Cơ Hạo, chậm rãi nói: “Người chọc giận ta rồi đó, đồ chết tiệt, người thật sự chọc giận ta rồi, buông bản mạng thần binh, bằng không, ta sẽ cho các người bọn dân bản xứ ti tiện này biết cái gì gọi là khủng bố.”

Cơ Hạo đứng ở trên Thái Âm Hồn Đỉnh, không ngừng thúc dục vô cùng vô tận sát hồn trong Thái Âm Hồn Đỉnh ủa vào một trăm sáu mươi chín cây Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, không ngừng tẩm bổ các bảo bối này, cực lực tăng lên, hoàn chỉnh lực lượng của bọn nó.

Nghe xong Da Ma Thiên nói, Cơ Hạo mang theo một tia ý cười khiêu khích nhìn Da Ma Thiên: “Là nam nhân, đừng múa mép khua môi, là nam nhân, dùng nắm đấm mà nói chuyện! Người muốn cho ta kiến thức được cái gì là khủng bố, đến, đến, ta chấp người một bàn tay!”

Cơ Hạo để tay trái sau lưng, tay phải hướng Da Ma Thiên vẫy vẫy tay, năm ngón tay hắn dùng sức siết chặt, vang thanh thúy ‘Bốp’ một tiếng, năm ngón tay hắn trực tiếp bốp vỡ hư không, ở trong không khí để lại năm vết ngón ngón màu đen.

Lực lượng thân thể khủng bố như thế, Da Ma Thiên nhìn mà khóe mắt nhảy dựng, theo bản năng lui một bước.

Tự Văn Mệnh bị mấy tên quý tộc Ngu tộc dùng hố đen lốc xoáy khổng lồ chế kinh ngạc nhìn thoáng qua Cơ Hạo. Hắn trừng mắt nhìn, vươn năm ngón tay trái cũng dùng sức siết nắm đấm, cũng ‘Phành’ một tiếng trầm nặng, phụ cận năm tay Tự Văn Mệnh bùng nổ một vòng lớn khí bạo, khí bạo khủng bố lao ra, đem

mấy quý tộc Ngu tộc chấn động lão đảo không đứng vững được.

Nhưng Tự Văn Mệnh dùng hết toàn lực, hăn cũng không sao giống Cơ Hạo, năm ngón tay phát lực lại có thể đem hư không trực tiếp bóp vỡ.

“Hảo tiểu tử. Bất tri bất giác, đưa trẻ năm đó ta từ Nam Hoang dẫn ra, vậy mà đã trưởng thành đến trình độ Văn Mệnh a thúc cũng không bằng!” Tự Văn Mệnh cười rất sáng lạn: “Nhân tộc ta lại có thêm một viên đại tướng, tốt, tốt lắm!”

Vui vẻ nhìn nhìn Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh vẻ mặt cổ quái nhìn Da Ma Thiên: “Trong dị tộc trẻ tuổi, cũng chỉ có loại tiểu bạch kiếm bán mồm mép này sao? Như vậy... Tựa như cũng là chuyện tốt!”

Da Ma Thiên tai rất thính, hăn nghe rõ Tự Văn Mệnh lẩm bẩm, dị thường tức giận rống lớn một tiếng.

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm hăn mở ra, trong con ngươi đen nhánh một đạo thần quang màu đen dâng trào muốn ra.

Cơ Hạo đột nhiên quát to một tiếng ‘Trúng’.

Một cái đầu quý to bằng vại nước vô hình vô tích từ sau lưng Da Ma Thiên xông ra, há mồm phun một luồng khí lạnh màu xám trắng ở trên thân Da Ma Thiên.

Da Ma Thiên rú thắm một tiếng, toàn thân nhanh chóng treo đầy mảnh băng xám trắng cực kỳ âm hàn.

Chương 988: Hủy Diệt Vô Trang

Thái dương tinh hỏa, như các chí bảo Cơ Hạo thúc giục bên trong ẩn chứa cực dương thần viêm, có thể thiêu hủy vạn vật, lại chất chứa vô biên lực lượng sinh sản tạo hóa.

Mà thái âm chi lực, âm nhu mơ hồ, là thiên địa cực âm lực. Thái âm chi lực nếu là chính, cũng tưới tắm vạn vật, ẩn chứa tạo hóa sinh cơ; Thái âm lực nếu là tà, thì âm hàn thấu xương, có thể diệt sạch chúng sinh.

Huyền Âm Tự Sát Kỳ, ngưng tụ chính là lực lượng âm tà nhất trong thái âm chi lực. Thái Âm Hồn Đỉnh đem vô lượng tinh hồn luyện thành sát hồn, Huyền Âm Tự Sát Kỳ tinh luyện chính là đỉnh điểm lực âm tà nhất trong cơ thể vô số sát hồn.

Loại lực lượng này, Cơ Hạo miễn cưỡng gọi nó là Thái Âm Hàn Sát, giờ phút này Da Ma Thiên trúng, chính là Thái Âm Hàn Sát.

Chí âm chí nhu, không lỗ nào không vào, uyển chuyển triền miên, như giòi trong xương, Thái Âm Hàn Sát không chỉ đóng băng tổn thương làn da, cơ thịt, xương khớp, nội tạng Da Ma Thiên, càng tới thẳng thần hồn của hắn, mắt thấy đã sắp đem linh hồn hắn cũng đông lạnh thành một khối băng.

May mắn thân thể các quý tộc Ngu tộc tuy gầy yếu một chút, nhưng lực lượng linh hồn bọn họ lại rất mạnh. Con mắt dựng thẳng ở mi tâm Da Ma Thiên phun ra một luồng lửa sền sệt màu đen, trong hắc viêm mơ hồ truyền ra tiếng Da Ma Thiên khàn giọng thét chói tai.

Loại tiếng thét chói tai này tai không thể nghe thấy, chỉ có cường giả linh hồn đủ cường đại, mới có thể từ trên tầng diện linh hồn nghe được loại tiếng kêu thê lương này.

Rất hiển nhiên, linh hồn Da Ma Thiên đang toàn lực phản kháng Thái Âm

Hàn Sát xâm nhập.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, cả thầy ba trăm cái đầu quỷ đen sì to bằng vại nước từ bốn phương tám hướng của Da Ma Thiên bỗng dừng toát ra. Những đầu quỷ này gương mặt vắn vẹo, đôi mắt tỏa hung quang hung tợn nhìn chăm chăm Da Ma Thiên, mỗi cái chậm rãi mở cái miệng rộng, khoe miệng có khí lạnh màu xám trắng không ngừng nhộn nhạo ra.

“Đầu hàng đi, hoặc là hồn phi phách tán!” Cơ Hạo nhìn Da Ma Thiên cười lạnh.

“Đầu hàng? Ta sao có thể hướng các ngươi bọn dân bản xứ ti tiện, nhỏ yếu này đầu hàng? Ta là Da Ma Thiên, là huyết mạch ruột thịt của vị đại nhân kia, ta sẽ thành vô thượng chúa tể Da Ma Thiên của Bàn Cổ thế giới, cùng ba ngàn thế giới quanh nó!” Da Ma Thiên mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, đám lửa màu đen kia chợt bắt đầu thiêu đốt mãnh liệt.

Giữa không trung, trong mây nước, đại quân chinh tề hơn vạn thủy viên khoác trọng giáp đứng trên không trung.

Mấy đại hầu tử mặc giáp vàng, cầm gậy lớn, nghe răng trợn mắt, vò đầu bứt tai vây quanh một con vượn lớn cổ thật dài, không ngừng lớn tiếng xôn xao.

“Đại huynh, nếu không chúng ta ra tay đi? Đánh chết Tự Văn Mệnh, đánh chết Cơ Hạo, Cộng Công đại nhân nhất định sẽ cao hứng.”

“Không phải sao? Đánh chết bọn khốn kiếp cả ngày làm khó các huynh đệ!”

“Ra tay đi, Cộng Công đại nhân bảo chúng ta bảo hộ Da Ma Thiên, chúng ta cũng không thể để hãn bị Cơ Hạo đánh chết ở đây!”

Đại viên ngồi xếp bằng ở trên một đám mây nước, trong đôi mắt tỏa kim quang, ở cao nhìn xuống quan sát chiến đấu xa mấy trăm dặm phía dưới. Một lát sau, hãn mới cao thâm khó lường cười lên: “Vội cái gì? Để Cơ Hạo giết tiểu tử

kia cũng tốt. Cái này, là a cha trước khi ra ngoài lén dặn ta. Cộng Công đại nhân, nghĩ hăn cũng là chủ ý này.”

Một đám đại hầu tử ngấn ngờ, đồng thời cúi đầu hướng Cơ Hạo, Da Ma Thiên nhìn qua.

Đại viên đặc ý nhìn một đám đồng bạn mờ mịt, đột nhiên có một loại cảm giác về sự ưu việt nồng đậm trên chỉ số thông minh, hăn khẽ cười nói: “Cơ Hạo nếu giết tiểu tử này, hăn sẽ trêu vào phiền toái cực lớn. Đế Thích Sát kia cũng tốt, Da Ma La Gia kia cũng tốt, bọn họ tuyệt đối sẽ không tha cho Cơ Hạo.”

Con vợ lớn cười ‘khếch khếch’ vài tiếng, nghiêng răng nói: “Các người chưa phát hiện sao? Từ trước tới giờ, vẫn luôn là Cộng Công nhất mạch chúng ta dẫn đầu ở phía trước không ngừng hao tổn thực lực, Đế Thích Sát nói cho êm tai là kết minh với chúng ta, nhưng hăn đã thật sự làm gì? Phải cho hăn một chút kích thích, khiến hăn đổ máu bán mạng mới được.”

Mấy đại hầu tử vẫn chưa nghe hiểu, nhưng điều này không cản bọn hăn ‘Vô cùng kính ngưỡng’ nhìn con vợ lớn, thật cẩn thận hỏi: “Cho nên?”

Con vợ to lớn ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Cho nên, tuy Cộng Công đại nhân muốn chúng ta bảo hộ tiểu tử này, nhưng để hăn chết đi. Chờ hăn chết, chúng ta cướp đi một hai cánh tay, hai ba cái chân của hăn, cầm về để Đế Thích Sát thấy là được.”

Một đại hầu tử bẻ bẻ ngón tay, dè dặt thanh âm nói: “Đại huynh, Da Ma Thiên kia nhiều nhất hai cái chân, chúng ta làm sao cướp được ba cái trở về?”

Con vợ to lớn nằm lên cây gậy lớn đặt bên người, hung tợn cho đại hầu tử này một gậy vào đầu, đánh cho hăn đầu váng mắt hoa, đặt mông ngồi ở đụn mây cả buổi không nói nên lời.

Cơ Hạo đứng ở trên Thái Âm Hồn Đình, quanh thân thể khói đen lượn lờ, phụ trợ hăn như ma đầu từ trong địa ngục xông ra. Nghe xong Da Ma Thiên

không chịu đầu hàng, hắn cũng lười nói lời thừa thêm nữa, vỗ hai tay, ba trăm đầu quỷ đồng thời há mồm, Thái Âm Hàn Sát hóa thành các dòng lũ xám trắng gào thét lao ra, nháy mắt đem Da Ma Thiên bao phủ ở trong.

‘Leng keng, leng keng, thùng thùng thùng thùng’, tiếng kim loại va chạm kỳ dị từ chỗ Da Ma Thiên truyền đến, một uy áp khủng bố làm người ta hít thở không thông như sóng thần quét ngang ra.

Trong đầu Cơ Hạo đau đớn một trận, thần thức hắn phát ra bên ngoài bị uy áp đáng sợ này nháy mắt nghiền nát, trong lỗ mũi hắn trào ra hai vệt máu, hắn vội vàng thúc giục Thái Âm Hồn Đỉnh vội lui về phía sau.

Tự Văn Mệnh cùng mấy quý tộc Ngu tộc đồng thời đột nhiên biến sắc. Uy áp trên người Da Ma Thiên tản mát ra quả thực không giống lực lượng sinh linh nên có, đó là một loại tuyệt đại khủng bố không có thương hại, không có cảm tình, chỉ vì thuần túy hủy diệt mà tồn tại.

Tự Văn Mệnh cũng vội lui, một đợt uy áp khủng bố nghiền ép trên người hắn, trên người hắn trào ra từng tầng vân quang màu vàng lẫn tử ý mờ mờ, vân quang không ngừng vỡ nát, trong thất khiếu Tự Văn Mệnh cũng mơ hồ có máu tươi chảy ra.

Mấy quý tộc Ngu tộc càng thảm hại hơn, bọn họ bị uy áp đó nghiền một cái, giáp trụ trên thân bọn họ đồng thời nứt ra vô số vết, xương khớp trong cơ thể vang loạn ‘Răng rắc’ một trận, nhất thời như lều gãy khung mềm nhũn dưới đất.

Rất hiển nhiên, uy áp khủng bố hủy diệt tất cả này, đối với các quý tộc Ngu tộc Âm Nhật nhất mạch có sự khắc chế trời sinh, sát thương tạo thành đối với bọn họ lớn hơn xa so với sát thương tạo thành đối với Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh mấy lần.

‘Đình đình đang đang’ vang loạn một trận, ba trăm đầu quỷ phun ra Thái Âm Hàn Sát ngưng tụ thành lớp vỏ băng bị áp lực khủng bố chấn vỡ, một khối khí cụ hình người toàn thân đen sì phun ra từng đạo sát khí đáng sợ, lảng lạng lơ lửng ở

giữa không trung.

Hình người tinh tế cao trăm trượng, nhìn như một bộ giáp trụ, phía sau có ước chừng hai mươi tư đôi cánh màu đen mở ra.

Hai mươi tư đôi cánh dài nhất trên ba trăm trượng chủng loại khác nhau, tổng cộng hai mươi tư loại liệt hỏa, cuồng phong, tia chớp, lôi đình, độc khí, nước lũ... quần quanh trên cánh. Các lực lượng đều là một mảng tối như mực, tràn ngập lực lượng hủy diệt tất cả cùng khí tức khủng bố.

Chỗ đầu hình người to lớn, vị trí mi tâm có một khối tinh thể màu đen trong suốt, Da Ma Thiên lắng lặng lơ lửng ở trong khối tinh thể màu đen này, ở cao nhìn xuống quan sát Cơ Hạo.

“Đây là hủy diệt võ trang cha ta bảo gã Đế Thích Sát kia mang đến cho ta!”

“Vốn, đây là đòn sát thủ của ta, không đến thời điểm cuối cùng, ta không chuẩn bị vận dụng nó!”

“Con kiến ti tiện, người thế mà ép ta xuất động bảo bối áp đáy hòm của ta, nữ nhân Da Ma La Gia chết tiệt kia khẳng định đã cảm nhận được khí tức hủy diệt võ trang, người của mười một chấp chính đại gia tộc khác khẳng định cũng cảm nhận được!”

“Tất cả, đều là lỗi của ngươi!”

Hủy diệt võ trang tổng cộng có tám cánh tay tay áo dài, giờ phút này một cánh tay trong đó nâng lên cao cao, hung hăng hướng Cơ Hạo vỗ xuống một chưởng.

Chương 989: Thiên Hạ Chấn Động

Cơ Hạo lóe lên một cái, mang một mảng lớn khói đen đến bên cạnh đám bá hậu Diêu Mãnh, Thiên Địa Kim Kiều nhoáng lên một cái, một dải thần quang màu vàng sẫm phóng lên trời, mang theo một đám người nhanh chóng trốn ra ngoài ngàn dặm...

Tự Văn Mệnh hét to một tiếng, chân phải hất hung hăng giẫm xuống đất, mặt đất run rẩy một trận, một tiếng nổ vang từ nơi cực sâu trong lòng đất truyền đến, thân hình hất nhoáng lên một cái, cũng chạy ra ngoài hơn ngàn dặm.

Hủy diệt võ trang vỡ một chường vào một ngọn núi bên bờ Bạch Long giang, một đạo u quang màu đen từ lòng bàn tay hất phun ra, ngọn núi cao ba ngàn trượng đột nhiên biến thành màu đen. Đó là một loại màu đen long lạnh trong suốt, màu đen cực kỳ linh động, vốn không nên tồn tại ở thế gian này.

Ở giữa ngọn núi cùng hư không xung quanh, có một tầng màng ngăn trong suốt cực mỏng, tầng màng ngăn lóng lánh bạch quang mờ nhạt đó đem ngọn núi đã xảy ra dị biến này cùng thân núi xung quanh phân cách ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, hủy diệt võ trang thu hồi cánh tay, một đạo hắc quang vòng quanh mấy quý tộc Ngu tộc dưới đất khẽ cuốn, đem bọn họ cuốn đến trên vai hủy diệt võ trang đứng vững, ‘Vù ~ bốp’ một tiếng vang thanh thúy, hủy diệt võ trang xé rách hư không, thuận di đến trên trời cao ngàn dặm.

Tầng màng ngăn trong suốt cực mỏng kia đột nhiên nổ tung, màu đen thâm thúy như lưu ly, thân núi mang theo một tia điềm xấu tiếp xúc với không khí Bàn Cổ thế giới, va chạm ngọn núi xung quanh.

Một ánh sáng chói mắt phóng lên cao, ánh sáng mạnh mẽ làm Cơ Hạo và đám người Tự Văn Mệnh theo bản năng nhắm mắt lại.

Mặt đất đang run rẩy, hư không đang chấn động, vụ nổ khủng bố quay cuồng

ập tới, trong lúc nhất thời mọi người đều không nghe thấy bất cứ thanh âm nào, thân thể cùng linh hồn tất cả mọi người đều như trống rỗng, trống rỗng đến mức Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh cường giả như vậy cũng suýt nữa quên mình tồn tại.

Một cột lửa đường kính trăm dặm theo sát ánh sáng chói lóa lao lên bầu trời, cột lửa màu đỏ đen ở trên cao mấy trăm dặm quay cuồng, lẫn lộn, hướng bốn phía dần dần nở rộ, một cái mây nấm màu đỏ đen ở không trung dần dần nở, vô số khói bụi mang theo lực lượng hủy diệt kịch liệt ma sát với không khí. Vô số tia chớp màu đỏ rực to bằng vại nước từ trong khói bụi hung hăng đánh xuống, bổ nặng trịch vào trên mặt đất.

Bán kính tám trăm dặm, trong một cái không gian thật lớn hình tròn, tất cả không còn sót lại chút gì.

Không gian hình tròn màu đen đường kính một ngàn sáu trăm dặm hướng bốn phía phun ra ánh điện màu đỏ, ánh điện chói mắt phát ra tiếng ‘Bộp bộp’ vô đồi gò sông núi bốn phía. Từng đỉnh núi bị đánh hóa thành tro bụi, vô số chim bay cá nhảy bị dòng điện khê chạm liền nổ thành các làn khói.

Ngoài ngàn dặm, quân đội Cơ Hạo, Diêu Mãnh đám bá hậu mang đến đang cực lực hướng xa xa rút lui, Vu Đế, Vu Vương trong quân ngũ khàn giọng rống giận, bọn họ liên thủ nhổ lên các ngọn núi ném về phía sau, ngăn cản ánh điện màu đỏ rực không ngừng bắn tới.

Các vụ tể đi theo quân đội thi triển các loại vu pháp quý bí khó lường, giúp quân ngũ đẩy nhanh tốc độ, quân đội khổng lồ lấy ngàn vạn để tính kéo theo các trận cuồng phong, chân đạp dải lửa, bên người quần quanh cơn lốc tia chớp, ánh mắt mê ly hướng về phương hướng rời xa điểm phát nổ bỏ chạy hết tốc độ.

Tiếng ‘xẹt xẹt’ không dứt bên tai, một đòn nhẹ nhàng của hủy diệt võ trang, lấy ngọn núi lớn hóa đen kia làm trung tâm, tất cả trong bán kính tám trăm dặm đều hoàn toàn hủy diệt, không có bất cứ dấu vết nào từng tồn tại để lại.

Qua ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, hố đen hình quả cầu màu đen căn

nuốt tất cả kia mới theo tiếng vang ‘Xẹt xẹt’ hướng vào phía trong sụp đổ. Không gian pháp tắc cường đại của Bàn Cổ thế giới nghiền ép quả cầu hổ đen trống rỗng không có một vật này, tốn thời gian nửa khắc đồng hồ mới đem một phương hư không tổn hại này chữa trị xong.

Núi cao phụ cận hổ đen hòa tan toàn bộ, sau đó ở dưới lực lượng kỳ dị nào đó tự khép lại thúc đẩy, các ngọn núi hòa tan lại mau chóng đọng lại, mấy ngàn ngọn núi to nhỏ đứng sừng sững ở dưới bóng đêm. Trong ánh sao chiếu rọi thân những ngọn núi đó đã biến thành thể lưu ly đủ mọi màu sắc, ở trong ánh sao phản xạ ra hào quang mê ly.

Nước Bạch Long giang mãnh liệt cuộn cuộn ập tới, không ngừng rót vào trong hố to còn đang bốc ra từng tia khí nóng.

Tiếng nước ‘Vù vù’ không dứt bên tai, trong dãy núi mênh mênh, một cái hồ lớn hình tròn đường kính hơn ngàn dặm rõ ràng thành hình, nổi làm một thể với Bạch Long giang nhãn gần trong gang tấc. Giống như cạnh một cái vại nước lớn lại đặt một cái đĩa nước nho nhỏ.

“Lực lượng khủng bố!”

Hủy diệt vũ trang lơ lửng giữa không trung, trong tinh thạch màu đen hình lăng trụ được khảm ở mi tâm, Da Ma Thiên đặc ý cười điên cuồng. Tiếng cười của hắn thông qua hủy diệt vũ trang mở rộng, vang vọng núi rừng phạm vi mấy vạn dặm.

“Lực lượng khủng bố cỡ nào chứ, ta có thể cảm nhận được, bị phá hủy không chỉ có ngọn núi, rừng cây còn có đám chim bay cá nhảy xui xẻo. Ta có thể cảm nhận được, ở trong phạm vi lực lượng hủy diệt bao phủ, một số pháp tắc nào đó của thế giới này cũng bị hủy diệt.”

“Đây là lực lượng đủ để hủy diệt pháp tắc. Dân bản xứ ti tiện mà nhỏ bé, các người còn không quỳ xuống đất, khẩn cầu Da Ma Thiên đại nhân từ bi sao?”

Đám người Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hủy diệt võ trang lơ lửng trên không, tản mát ra u quang nhàn nhạt màu đen, trong lúc nhất thời mọi người đều lặng im không nói gì.

Một đòn phá hủy dãy núi ngàn dặm, nhân tộc Vu Đế vừa mới ngưng tụ một viên bản mạng vu tinh không tiếc trả giá, dốc hết toàn lực đánh một đòn, cũng có thể làm được một điểm này.

Nhưng đó chỉ là thuần túy phá hủy tầng diện vật lý, chỉ là đem các ngọn núi lớn đánh thành đá vụn bùn cát mà thôi.

Một đòn này của hủy diệt võ trang, lại là thật sự hủy diệt tất cả. Mọi ngọn núi bị triệt để hủy diệt, thậm chí ngay cả pháp tắc tồn tại trong phạm vi công kích cũng bị triệt để phá hủy.

Ở trong phạm vi nhất định hủy diệt pháp tắc, nhân tộc Vu Đế tuyệt đối không làm được, vô luận là vừa ngưng tụ một viên bản mạng vu tinh, hay là đỉnh phong Vu Đế ngưng tụ tám mươi một viên bản mạng vu tinh, không có bất luận kẻ nào có thể làm được một điểm này.

Về phần nói Vu Thần vượt qua Vu Đế cảnh có thể hủy diệt pháp tắc hay không, Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh chưa tới cảnh giới đó, còn chưa thể nào biết được một điểm này.

“Còn chưa quỳ xuống sao? Tì tiện... Phàm vật!” Da Ma Thiên khàn cả giọng tru lên.

Trong thiên đình, Cộng Công Thị thi triển thần thông nhìn trộm chiến trường gương mặt vạm vỡ, hai mắt phun lửa chỉ vào Đế Thích Thiên chửi ầm lên.

Đế Thích Thiên kinh ngạc vạm phần nhìn trong một tấm thần kính hiện lên thân hình to lớn kia của hủy diệt võ trang, thân thể loạng choạng, một lúc lâu nói không ra lời. Đến cuối cùng, hắn mới lắp bắp nói với Cộng Công Thị: “Ta, ta cũng không biết... viên tinh thạch nho nhỏ nọ vị đại nhân kia bảo ta mang tới cho

Da Ma Thiên... thế mà là... thế mà là...”

Đột nhiên, Đế Thích Sát điên cuồng chỉ vào bầu trời mắng to: “Hủy diệt võ trang... Thế mà là ‘Võ trang’... Một đứa con tư sinh mà thôi, chỉ là một đứa con tư sinh, cần đầu tư phí tổn lớn như vậy sao? Cần sao? Đáng chết, kế hoạch của ta, kế hoạch của ta!”

Cộng Công Thị vẻ mặt quỷ bí nhìn Đế Thích Sát, đột nhiên cười lạnh: “Tựa như, lão bằng hữu chết tiệt, ngươi còn có một số thứ gạt ta? Ngươi có ý tưởng khác? Ừm? Ngươi muốn để tiểu tử này, trở thành... Con rồi?”

Đế Thích Thiên tiếp tục chửi ầm lên, nguyên rủa ác độc, trong lúc nhất thời không để ý tới trả lời vấn đề của Cộng Công Thị.

Ở phương Bắc xa xôi, ngoài thành Lương Chử, Da Ma La Gia, Đế Thích Diêm La, Phạm Hải bọn mười hai vị chấp chính đại đế dị tộc lơ lửng giữa không trung, vẻ mặt khẩn trương nhìn phía nam.

“ ‘Chí cao võ trang’ ... Tê...”

Sắc mặt tất cả mọi người đều rất khó coi, chỉ có gương mặt tuyệt đẹp của Da Ma La Gia vạm vỡ thành một cục, quả thực giống như lệ quỷ.

Chương 990: Đại Xích Ra Tay

Thanh âm Da Ma Thiên vang vọng bầu trời đêm, chấn động khiến dãy núi xung quanh phát run từng trận.

“Bọn dân bản xứ, quỳ xuống đi, cúng bái đi, tựa như các tổ tiên ngu muội mà vô tri của bọn người cúng bái những thần linh cũng ti tiện mà nhỏ yếu, cúng bái ta! Bởi vì, ta so với thần linh của các người còn mạnh hơn!”

Da Ma Thiên lơ lửng ở trong tinh thạch màu đen, ở cao nhìn xuống quan sát đám người Cơ Hạo.

Một cánh tay áo dài của hủy diệt võ trang hướng phía dưới chộp một cú, một ngọn núi cao khoảng mười dặm rời mặt đất bay lên, dần dần bay đến phía dưới hủy diệt võ trang. Da Ma Thiên căng thẳng cười, vung tay phải, cánh tay hủy diệt võ trang cũng nhẹ nhàng vung lên, ngọn núi này liền biến mất.

Triệt để hủy diệt, không có chút gì lưu lại.

Thậm chí đám người Cơ Hạo căn bản không thể thấy rõ quá trình hủy diệt của đỉnh núi này.

Không cần bất cứ quá trình nào, Da Ma Thiên ý niệm trong đầu vừa động, ngọn núi này đã hủy diệt, cứ thế biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Rút lui đi!” Cơ Hạo đè thấp thanh âm, thấp giọng nói: “Để các huynh đệ dưới trưởng chúng ta rút lui trước, quái vật này... Đây là cái quỷ gì? Ai từng gặp loại đồ chơi này?”

Trong đầu Cơ Hạo hỗn độn một trận, võ trang hình người cao tới trăm trượng, hai mươi tư đôi cánh loại hình khác nhau, cánh chim tương tự thiên sứ, cánh thit tương tự ác ma, còn có cánh màng cùng loại cánh chuồn chuồn, cũng có cánh vảy cùng loại cánh bướm bướm...

Toàn thân hủy diệt võ trang đường cong mượt mà, tạo hình tinh mỹ mà tà quỷ, nhìn kỹ, trên hủy diệt võ trang khổng lồ điêu khắc vô số hoa văn cực kỳ tỉ mỉ, mỗi một tắc hoa văn đều tản mát ra sức dụ hoặc dữ dội tàn ác, làm người ta hận không thể dấn thân vào trong đó tự hủy diệt.

Ở Bàn Cổ thế giới nguyên thủy mà phong cách cổ xưa, đột nhiên có một tạo vật vô luận là tạo hình hay là phong cách, đều có cảm giác vượt xa thời đại xuất hiện như vậy, hơn nữa có được lực lượng đáng sợ hủy diệt tất cả như thế, Cơ Hạo chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười và hoang đường.

Đột nhiên, hủy diệt võ trang vung lên một cánh tay. ‘Xẹt’ một tiếng, Cơ Hạo chưa kịp chú ý khổng chế Huyền Âm Tụ Sát Kỳ vung một cái, vô số quỷ thảo hướng bầu trời chộp bừa bãi, lại vồ trượt.

Ám Phệ kiếm tương đương phá không thuận di thoát ly vô số quỷ thảo giam cầm, mang theo một luồng sáng màu đen bay vào trong tay hủy diệt võ trang.

Tám cánh tay của hủy diệt võ trang đồng thời giơ lên, giống như một đóa hoa sen màu đen đem Ám Phệ kiếm nâng ở chính giữa. Ánh sao đầy trời chột tối sầm lại. Theo tiếng gầm rú kỳ diệu, Ám Phệ kiếm vốn dài hơn sáu thước đột nhiên cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã đạt tới hơn sáu mươi trượng.

Kiếm quang tách ra, tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, tám cánh tay của hủy diệt võ trang phân biệt cầm một thanh Ám Phệ kiếm thật lớn.

Da Ma Thiên cười ‘hê hê’, hắc khổng chế hủy diệt võ trang nhẹ nhàng xoay tại chỗ một vòng, tám thanh Ám Phệ kiếm đồng thời phun ra một đạo kiếm quang hình cung rơi ở trong dãy núi mênh mông xung quanh.

Từ dãy núi hủy diệt, dưới chân Da Ma Thiên xuất hiện một cái đồng bằng hình tròn đường kính ba ngàn dặm.

Trong dãy núi phạm vi ba ngàn dặm, vô số chim bay cá nhảy bị rút sạch tinh huyết, hóa thành sương mù máu ảm đạm hướng về hủy diệt võ trang bay lên.

Sương mù máu bám vào ở mặt ngoài hủy diệt võ trang, nhanh chóng bị hút vào.

Da Ma Thiên phát ra tiếng rên rỉ vui vẻ đầm đìa, thân thể hắc khế run rẩy, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm mơ hồ lộ ra một tia màu máu dinh dính: “Lực lượng, đây là lực lượng! Giết chóc càng nhiều, cắn nuốt càng nhiều, ta sẽ có được lực lượng càng mạnh!”

Hắn mở bừng mắt, nhìn đám người Cơ Hạo lớn tiếng cười nói: “Ta quyết định rồi! Ta không cần các người cúng bái. Ta không cần các người đầu hàng, ta chỉ cần sinh mệnh các người cùng linh hồn các người! Giết chóc với cắn nuốt, từ ngữ tuyệt vời cỡ nào chứ!”

Hủy diệt võ trang khổng lồ hơi run lên, khối tạo vật khổng lồ hình người này nháy mắt đã tới trước mặt đám người Cơ Hạo, tám thanh Âm Phệ kiếm giờ lên cao cao. Da Ma Thiên đang muốn phát động công kích, phía sau hắn đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện một nam tử đạo trang tiêu sái phiêu dật.

“Huyền Đô sư huynh!” Cơ Hạo kinh hãi hét to một tiếng.

Huyền Đô đạo nhân mỉm cười, một đạo phù khí tức hỗn độn rời tay bay ra, hóa thành một đạo hỗn độn chi khí hung hăng vỗ vào trên lưng hủy diệt võ trang. Không gian quanh hủy diệt võ trang đột nhiên hỗn loạn một trận, ‘Rắc’ vang to một tiếng, một mảng hư không phạm vi cả dặm mang theo hủy diệt võ trang biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Cơ Hạo, theo ta!” Huyền Đô đạo nhân hướng Cơ Hạo vẫy vẫy tay.

Cơ Hạo nhanh chóng nhìn Tự Văn Mệnh một cái, Tự Văn Mệnh dùng sức gật đầu: “Yên tâm. Quân đội dưới trướng ngươi, ta giúp ngươi chiêu cố!”

Cơ Hạo đáp một tiếng, thu hồi Thái Âm Hồn Đình và Huyền Âm Tụ Sát Kỳ, chân đạp mây bay đến bên người Huyền Đô đạo nhân, đỉnh đầu Huyền Đô đạo nhân phun ra một khối khăn lụa màu vàng thêu hình tiên thiên bát quái, khăn lụa khế xoay tròn một cái, phóng ra một luồng khí màu vàng bao lấy hai người, sau

đó thân hình hai người mỏng lung một trận, cứ thế biến mất không thấy nữa.

Trong nháy mắt tiếp theo, Cơ Hạo tới trong một không gian kỳ dị bốn phương tám hướng đều là hỗn độn khí lưu, chỉ có một đám thanh quang lơ lửng ở giữa, giống như con gà.

Trong một mảng thanh quang tử khí bốc lên, vô lượng huyền hoàng khí cuộn ngược xuống, vừng vàng nâng một tòa đạo cung diện tích không lớn, tạo hình phong cách cổ xưa lộ ra vài phần loang lỗ tang thương.

Gạch xanh ngói biếc, gỗ thô làm cột, trong đạo cung đại khái chỉ có kích thước mười mấy mẫu mơ hồ có hương thơm thoang thoảng bay ra, chuông đồng treo ở dưới mái hiên đạo cung không gió tự động, tiếng ‘Leng keng’ thanh thúy làm toàn thân người ta mát mẻ, tất cả khí tức tiêu cực trong khí tức nguyên thần không còn sót lại chút gì.

Theo Huyền Đô đạo nhân chậm rãi đi vào đạo cung, Cơ Hạo liền nhìn thấy trong chính điện của đạo cung, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân ba người xếp thành chữ Nhất ngồi ở trên bồ đoàn.

“Đại sư bá, nhị sư bá, sư tôn!” Cơ Hạo đi vào đại điện, theo thứ tự hướng ba vị trưởng bối hành lễ.

“Ngồi!” Đại Xích đạo nhân tùy tay chỉ, một cái bồ đoàn màu vàng sẫm xuất hiện trước mặt hắn. Cơ Hạo vội vàng ngồi ở trên bồ đoàn, Huyền Đô đạo nhân tự đứng ở một bên, sụp mí mắt không nhúc nhích.

Sau khi trầm mặc thật lâu, Đại Xích đạo nhân tiện tay vung lên, một mảng quang ảnh vung ra, một tạo vật tàn phá hình người toàn thân đỏ đậm xuất hiện trong quang ảnh. Tạo vật hình người này chỉ trên dưới hai mươi trượng, toàn thân đỏ đậm, cả người rách tung toé, khắp nơi đều là lỗ thủng trong suốt, hiển nhiên từng bị ngoại lực hung hăng tàn phá.

“Đây là huyết thí võ trang, năm đó dị tộc lần đầu xâm nhập, trong vô số dị

tộc, cũng chỉ có một khối võ trang này tọa trấn.”

Đại Xích đạo nhân thân nhiên nói: “Lão đạo thấy nó giết chóc quá đáng, lẻ loi một mình chặn nó, ác chiến bảy ngày, rốt cuộc đem nó công phá. Không thể không nói, những năm gần đây lão đạo tể luyện các đạo binh Hoàng Cân lực sĩ, từ trong đó đã đạt được kha khá lợi ích.”

Cơ Hạo lẳng lẳng nghe Đại Xích đạo nhân nói chuyện, thì ra năm đó Đại Xích đạo nhân bọn họ đã từng gặp được võ trang cùng loại.

“Nhưng võ trang hôm nay đũa nhỏ dị tộc kia sử dụng, hiển nhiên so với huyết thí võ trang này mạnh hơn mấy lần. Nếu là mọi khi, thật ra cũng không sao, nhưng giờ này ngày này, Bàn Cổ thế giới nội loạn vô cùng, mơ hồ có ý rung chuyển!”

Đại Xích đạo nhân mở mắt nhìn Cơ Hạo, ôn hòa nói: “Việc nhân gian của bốn môn sẽ giao cho Cơ Hạo người. Nhân Hoàng bên kia, chúng ta tự nói chuyện, người chỉ việc toàn lực đối phó đám dị tộc kia là được.”

Thanh Vi đạo nhân ở bên thân nhiên nói: “Đem vài món bảo vật người hôm nay đoạt được lấy ra đi, ba người huynh đệ chúng ta giúp người đem nó rèn luyện hoàn thành, cho người thêm một ít thủ đoạn hộ thân đối địch!”

Cơ Hạo nghe, trong lòng mừng rỡ.

Chương 991: Mười Hai Đại Đế

Lương Chủ.

Trong mười hai chấp chính đại điện chưa hoàn toàn xây xong dày đặc vô số tinh nhuệ mặc trọng giáp, vờn quanh nhiều vòng một gian mật thất hình tròn.

Mật thất phạm vi trăm trượng so với điện phủ khác của dị tộc mà nói, quy mô có thể nói là nhỏ bé. Một cái bàn kim loại hình tròn đánh bóng đoan đoan chính chính đặt ở chính giữa mật thất, mười hai cái vương tọa lưng cao chạm trở tinh mỹ đứng sừng sững ở cạnh bàn tròn, mười hai vị chấp chính đại đế bọn Da Ma La Gia sắc mặt âm u ngồi ở bên trên không nói một lời.

Qua hồi lâu, Phạm Hải quanh thân tử khí quanh quẩn đột nhiên mở mồm, thanh âm hần bén nhọn như một cây cương trùy, hung hăng đâm phá sự yên tĩnh trong mật thất.

“Chí cao võ trang, đó tuyệt đối là khí tức của chí cao võ trang. Hơn nữa, cấp bậc so với huyết thí võ trang Huyết Nguyệt nhất mạch chúng ta từng có được còn cao hơn. Huyết thí võ trang chỉ là chí cao võ trang cấp thấp nhất, chỉ là võ trang cấp bậc ‘Vạn kiếp’, hơn nữa là mặt hàng cũ cấp bậc đồ cổ.”

“Mà một món này, nó là ‘Bất hủ’ sao? Hay là... ‘Vĩnh hằng’?”

Lúc nói đến từ ‘Bất hủ’ này, thân thể Phạm Hải theo bản năng cuộn mình thành một cục; khi nói đến từ ‘Vĩnh hằng’ này, thân thể Phạm Hải càng run rẩy thêm, quỷ hỏa trong mắt màu xanh lục cũng co lại thành to bằng mũi kim, có thể thấy được tâm tình của hắn là khẩn trương thậm chí là sợ hãi như thế nào.

Đế Thích Diêm La đột nhiên nện một quyền ở trên đài tròn bằng kim loại trước mặt.

Vang ‘Thùng’ một tiếng, mảng lớn phù văn đỏ lửa từ trên sân khấu phun ra.

Một quyền này Đế Thích Diêm La dùng đủ khí lực, ở trên đài kim loại tròn dày đặc vô số phù văn phòng ngự đánh ra một quyền ẩn sâu ba tấc.

“Nói cái gì? Đùa cái gì? Chí cao võ trang cấp bậc ‘Bất hủ’, vậy cần hao phí bao nhiêu tài nguyên? Phải vét sạch toàn bộ tài nguyên của bao nhiêu thế giới, vận dụng bao nhiêu sức người sức của, mới có thể chế tạo một bộ chí cao võ trang cấp ‘Bất hủ’?”

“Về phần nói ‘Vĩnh hằng’ võ trang, ha, ha. Các người ai từng tận mắt thấy ‘Vĩnh hằng’ võ trang sao? Đó chỉ là truyền thuyết! Các vị huynh đệ... Còn có tỷ muội thân ái... đó chỉ là truyền thuyết, biết chưa? Cổ hươu chúng ta, bây giờ còn có thể lực lớn nào có thể có được đủ tài nguyên, chế tạo một món ‘Vĩnh hằng’ võ trang sao?”

Trong mật thất lại là một trận yên tĩnh như chết.

Qua không biết bao lâu, một chấp chính đại đế thân hình mơ hồ như bóng ma lẫm lẫm trầm thấp: “Các vị a, ở thế giới nguyên thủy mà đã man này, chúng ta là người thống trị Ngu triều cao cao tại thượng, văn minh chúng ta có được vượt xa bọn dân bản xứ ti tiện mà chưa khai hóa kia.”

“Chúng ta thành lập thành trì hùng vĩ, chúng ta kiến tạo pháo đài tinh mỹ, chúng ta cao cao tại thượng, tận tình hưởng thụ, chúng ta đánh giá nghệ thuật, chúng ta tổ chức các loại tụ hội cao cấp, tận tình hưởng thụ sinh mệnh dài lâu mà tao nhã của chúng ta... thật sự hưởng thụ giống như quý tộc chân chính!”

“Nhưng, vĩnh viễn đừng quên gốc gác của chúng ta.”

Vị chấp chính đại đế này đề thấp thanh âm, trong giọng nói tràn ngập một số ý tứ hàm xúc thần bí không lường được nào đó: “Chúng ta ở thế giới này, chúng ta có thể hô mưa gọi gió, chúng ta nắm giữ quyền bính thật lớn và sinh tử vinh nhục của vô số sinh mệnh.”

“Nhưng phải nhớ cho kỹ, ở nơi chúng ta đến, ở thế giới các tổ tiên chúng ta

sinh tồn, gia tộc chúng ta, tổ tông chúng ta, bọn họ chỉ là tồn tại tầng dưới chót ‘Bàn Ngu’ đại thế giới cường đại đáng sợ, nghiêm ngặt mà vô tình.”

“Tổ tông chúng ta, một đám quý tộc lui bại. Vô sĩ lưu lạc mất đi gia nghiệp, thậm chí là phạm nhân bị lưu đày, tử tù đào vong, nghệ nhân bất nhập lưu, kỹ nữ hạ lưu... Là một đám người như vậy, ôm một tia hy vọng cuối cùng, hướng tới một mảng man hoang ‘Bàn Cổ thế giới’ chưa từng có người giao thiệp, gặp vận khí phát hiện này!”

“Bàn Cổ thế giới nguyên thủy mà hồng hoang, chất chứa vô số tài nguyên, vô số nô lệ, ở quanh Bàn Cổ thế giới, còn có ba ngàn thế giới như ẩn như hiện. Tổ tông chúng ta, chính là dựa vào cướp đoạt tài nguyên thế giới này, nô dịch nô lệ thế giới này, lấy Bàn Cổ thế giới làm cứ điểm, mở ba ngàn thế giới xung quanh, do đó có được quyền thế cùng tài phú trước kia không dám tưởng tượng.”

“Thậm chí, ở cổ hương chúng ta, bởi vì tài nguyên chúng ta những người may mắn này đưa về, gia tộc sau lưng chúng ta cũng bắt đầu hưng thịnh, phát triển, dần dần có được quyền thế cùng lực lượng cường đại hơn nữa.”

“Nhưng nhất định phải nghĩ đến, ở trên chúng ta, gia tộc có quyền thế thật sự, có tồn tại Vĩnh Hằng thật sự, bọn họ mới là chúa tể Bàn Ngu thế giới đáng sợ mà cường đại, ở trước mặt bọn họ, chúng ta chỉ là con sâu nhỏ đang run rẩy.”

“Khi bọn họ chưa chú ý tới chúng ta, chúng ta còn có thể độc chiếm lợi ích Bàn Cổ thế giới; sau khi ánh mắt bọn họ tập trung ở trên thân chúng ta, vận mệnh chúng ta sẽ là như thế nào? Lừa gạt với che dấu, thật sự sẽ không sơ hở chút nào sao?”

“Không cần dùng kiến thức ti tiện của chúng ta, đi đoán ý đồ cùng mục đích của bọn họ.”

“Không cần dùng sự vô tri của chúng ta, đi nhìn trộm năng lực toàn trí toàn năng của bọn họ.”

“Không cần dùng sự ngu dốt của chúng ta, đi nghiên ngẫm bọn họ gần như thần không gì không làm được.”

Da Ma La Gia rút cuộc nhìn không được, nàng nghiêng răng, từ trong kẽ răng nặn ra vài chữ: “Già Lâu Minh đại nhân, người rút cuộc muốn nói gì?”

Thân hình Huyền Nguyệt nhất mạch chấp chính đại đế Già Lâu Minh càng thêm mê ly mơ hồ, hắc âm trầm nói: “Loại lực lượng đó, chúng ta đều cảm nhận được, lực lượng tàn khốc mà khủng bố, tràn ngập hủy diệt với căn cốt. Lực lượng Âm Nhật nhất mạch, mọi người đều có thể cảm nhận được đó là khí tức Âm Nhật nhất mạch.”

Đế Thích Diêm La đứng dậy, hai tay hắc chống ở trên đài tròn kim loại, nhìn Già Lâu Minh nặng nề nói: “Già Lâu, lão huynh đệ của ta, người là nói, Da Ma La Gia nữ nhân này đã phản bội chúng ta?”

Da Ma La Gia đứng bật dậy, nàng lớn tiếng quát: “Các người muốn khơi mào mười hai gia tộc nội đấu sao? Đừng quên, khi tổ tiên mười hai gia tộc chúng ta phát hiện Bàn Cổ thế giới, chúng ta đã ký kết minh ước thần thánh nhất... Ta, tuyệt đối sẽ không phản bội!”

Đế Thích Diêm La liếm liếm môi, tham lam nhìn thoáng qua khuôn mặt tuyệt đẹp của Da Ma La Gia: “Phản bội hay không, người nói không tính. Ừm, ta có cái đề nghị, Da Ma La Gia phải phối hợp chúng ta thẩm tra, trong lúc đó, nàng nên giao cho một người đáng tin mà ổn trọng giám hộ!”

Phạm Hải âm trầm dị thường cười lên: “Chẳng lẽ người muốn nói, người chính là người đáng tin mà ổn trọng đó? Úc, thôi đi!”

Một thanh âm thâm trầm đột nhiên vang lên: “Đủ rồi! Nguy cơ ngay trước mắt, không nên có những chủ ý lung tung này.”

Một bóng người màu đỏ cao lớn dị thường đứng dậy, hắc dùng sức vỗ đài kim loại một cái: “Ta, Bì Thi Nu tin tưởng Da Ma La Gia không đến mức làm ra

chuyện ngu xuẩn như vậy. Chúng ta phải liên thủ, phải cùng nhau ứng đối nguy cơ lần này!”

Bì Thỉ Nu vỗ vỗ tay, lớn tiếng nói: “Lấy danh nghĩa Xích Nhật, ta đề nghị chúng ta đem quân đội thăm dò mười hai cái thế giới mới rút hết về... Toàn lực chuẩn bị chiến tranh. Ta hy vọng, ở trong chúng ta, chỉ có thanh âm mười hai người chúng ta.”

Da Ma La Gia người thứ nhất giơ lên tay phải: “Ta đồng ý.”

Đế Thích Diêm La có chút gian xảo nhìn nhìn Bì Thỉ Nu, chậm rãi giơ tay phải: “Đồng ý... Bì Thỉ Nu, cái này là xem ở trên phần của ngươi!”

Phạm Hải, Già Lô Minh nhìn nhau một cái, hai gia hỏa khí tức âm trầm đồng thời giơ tay.

Ngay sau đó, các vị chấp chính đại đế khác, một người tiếp một người giơ tay phải.

Chương 992: Ngạo Mạn

Bàn Giả thế giới, trên bầu trời có một quầng sáng hình tròn màu trắng, trong quầng sáng đường kính trăm dặm, vô số chiến sĩ Già tộc chân đạp đĩa tròn, khoác trọng giáp, cầm trường thương dần dần hạ xuống.

Từng cái chiến hạm to lớn đúc từ thuần kim loại, toàn thân đầy màu sắc dần dần từ trong quầng sáng xuất hiện, vô số chiến sĩ Âm tộc mặc giáp nhẹ, nhiều nô binh tinh quái đếm không xuể mặc giáp mềm nửa người đứng trên boong, nhìn không chớp mắt Bàn Giả thế giới một mảng mờ mịt nước.

Chiến hạm kim loại trầm ổn đáp xuống mặt nước, ở trong tiếng hô quát của các chiến sĩ Âm tộc, đám tinh quái bộ dạng hình thù kỳ quái lập tức bận rộn hẳn lên. Từng sợi xích kim loại to bằng vại nước từ hai mạn thuyền của cự hạm bắn ra, vô số cự hạm hai bên mép thuyền có pháp trận dẫn dắt chói mắt sáng lên, xích kim loại thô to chuẩn xác lao vào pháp trận dẫn dắt, phát ra tiếng nổ vang thanh thúy ‘Leng keng’.

Đầu khóa thiết kế tinh xảo đem xích gắt gao chế trụ, từng cái cự hạm kim loại nối tiếp với nhau, nhanh chóng hóa thành một bức trường thành sắt thép thật dài.

Cả thủy bốn ngàn chiếc cự hạm kim loại hợp thành một cái hình hộp trống giữa, sau khi toàn bộ cự hạm đều dùng xích kim loại nối liền xong, một tòa thành trì bay dài rộng mấy chục dặm từ trong quầng sáng chậm rãi đáp xuống.

Một tòa, hai tòa, ba tòa...

Không bao lâu, cả thủy ba mươi sáu tòa chiến bảo kim loại bay vuông vức từ trên trời giáng xuống. Những thành trì kim loại to lớn đó rơi trên mặt nước, tung tóe lên bọt sóng thật lớn, phát ra tiếng nổ vang nặng nề như sấm.

Đế Thích Diêm Ma phụ trách lần viễn chinh thế giới mới này của Đế Thích

nhất tộc đứng ở trên tháp quan sát cao nhất của một tòa chiến bảo bay nhìn, cau mày hướng bốn phương tám hướng đánh giá một vòng: “Thuần túy... Thủy thể giới. Ủm, tuy đơn điệu, nhưng tính nguy hiểm so với các đại thể giới pháp tắc phức tạp giảm xuống ít nhất ba cấp bậc.”

Ngón tay vẫy trong không khí, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, một mảng lớn thủy nguyên lực tinh thuần hấp thụ ở trên ngón tay hắc, nhanh chóng ngưng tụ thành một khối thủy tinh trong suốt bốn mươi tám mặt.

Đế Thích Diêm Ma đem khối thủy tinh bằng hạt đậu tương này đặt ở mũi người người, trên mặt lộ ra một tia mừng như điên: “Không có bất cứ tạp chất nào, trình độ tinh thuần thủy nguyên lực thủy thể giới này quả thực là hoàn mỹ... Huyết Nguyệt chí cao tại thượng, trong không khí thể mà ngay cả một chút bụi bặm cũng không có, thể giới tinh thuần như vậy, nếu có mạch khoáng thủy linh tinh mà nói!”

Từng sợi xích thật lớn từ mép chiến bảo bay bắn ra, hướng về chiến bảo cùng cự hạm lân cận bắn qua.

Các tòa chiến bảo kết nối với nhau, tiếp nối với chiến hạm xung quanh, rất nhanh ba mươi sáu tòa chiến bảo bay cùng bốn ngàn chiếc cự hạm kim loại liên hợp thành một dàn giáo kim loại thật lớn, vuông vức.

Có thợ cao tay nghề của Tu tộc từ trong chiến bảo bay đi ra, bọn họ đem từng quả cầu kim loại mặt ngoài dày đặc vô số phù văn tinh xảo đẹp để ném ra. Các quả cầu kim loại đó kèm theo tiếng kim loại va đập chói tai cấp tốc khuếch trương, nhanh chóng hóa thành vô số miếng kim loại dài rộng trăm trượng ‘Leng keng’ từ trên trời giáng xuống.

Phía dưới các tấm kim loại này đều có khóa chụp làm sẵn, vô số tấm kim loại ghép chặt chẽ với nhau, ghép gắt gao với các sợi xích kim loại rậm rạp đan xen lẫn nhau, khoảng trống giữa chiến bảo bay và cự hạm liền biến thành đất bằng do tấm kim loại trải ra, vô số chiến sĩ Âm tộc, tinh quái nô lệ vội vàng từ trên cự

hạ đi ra, bắt đầu bận rộn dựng doanh trại.

Toàn bộ doanh trại đều là trước chế tốt pháp thuật tạo vật, một tòa tòa tạo hình đều nhịp kim loại doanh trại chẳng chịt triển khai, một tòa thật lớn vô cùng kim loại thành trì chỉ dùng ngăn ngừa hai cái canh giờ, liền rõ ràng đứng sừng sững ở Bàn Giả thế giới vô biên vô hạn trên mặt nước.

Từ trên cao quan sát xuống, trong Bàn Giả thế giới tối tăm, thành trì kim loại kéo dài ngàn dặm tản mát ra hào quang loá mắt, nhất là các con mắt dựng thẳng ở đỉnh chóp tháp cao trong chiến bảo bay lạnh lạnh đứng sừng sững, ngẫu nhiên một đạo huyết quang hiện lên, đủ để chiếu rọi vạn dặm.

Từng đại đội chiến sĩ Già tộc mang theo đám đông chiến sĩ Âm tộc và tinh quái nô lệ, chân đạp đĩa tròn kim loại hướng bốn phương tám hướng bay đi. Bọn họ lẫn nhau trong lúc đó lớn tiếng hô quát, không ngừng thông báo mình phát hiện.

Nước, nước, nước, nước lớn mênh mông vô bờ, đội ngũ thám báo dẫn đầu phía trước đã bay ra trên vạn dặm. Bọn họ nhìn thấy vẫn là một mảng nước trắng xoá, ngoài ra trên mặt nước ngay cả một cái lá cây cũng không thấy được.

Cách điểm Đế Thích nhất tộc đổ bộ đại khái vạn dặm, Ngao Lễ đứng ở trên một ngọn núi băng do pháp lực ngưng tụ thành, nheo mắt nhìn một khối băng kính màu xanh da trời chín con rồng quấn quanh lơ lửng trước mặt.

Trong mặt gương sóng nước dập dờn, nhất cử nhất động của Đế Thích nhất tộc đều ở trước mắt hắt, bao gồm các cự hạ kim loại kia dần dần hạ xuống. Quân viễn chinh Đế Thích nhất tộc ở trên mặt nước xây dựng lên một tòa thành trì kim loại khổng lồ.

Mấy chục tướng lĩnh long tộc cao ba trượng có thừa, duy trì hình thái bán long nhân đầu rồng thân người đứng phía sau Ngao Lễ, bọn họ khoác trọng giáp, trên vai đặt áo choàng màu máu, mọi người đều khoanh hai tay trước ngực, cái đầu rồng cực lớn ngẩng lên, trong lỗ mũi không ngừng phun ra các luồng khí

nóng, một bộ dáng kiêu ngạo lão tử thiên hạ đệ nhất, không có ai có thể vào pháp nhãn của lão tử.

Vô số năm qua, khi cao thủ long tộc xuất động quy mô lớn, bọn họ trên cơ bản đều là một đức hạnh như vậy.

Nhất là hai tộc nhân long tộc cách Ngao Lễ gần nhất, thân thể thô to nhất, khí tức cổ xưa nhất to, vảy trên thân bọn họ loang lổ, mơ hồ lộ ra sự tang thương năm tháng dài lâu rửa tội, sừng rồng trên đầu bọn họ nhọn lại sắc bén như mũi đao, rõ ràng là từng trải qua vô số lần va chạm mài, mạnh mẽ mài ra mũi nhọn.

Tộc nhân long tộc đứng ở phụ cận bọn họ tuy ai cũng kiêu ngạo vô cùng, nhưng ngẫu nhiên ánh mắt bọn họ rơi ở trên thân hai người này, con người của mọi người đều không tránh khỏi hơi co rút lại, trên mặt cũng sẽ theo bản năng mang theo một tia tôn trọng thậm chí là sợ hãi.

Đây là hai con thái cổ long, ở trong long tộc, bọn họ là ‘Phong hào long vương’ có được danh hiệu độc đáo, địa vị chỉ ở dưới long hoàng. Không đề cập tới thần thông pháp lực, chỉ riêng lực lượng thân thể, hai vị phong hào long vương phong hào phân biệt là ‘Thi Sơn’, ‘Huyết Hải’ này, đã có thực lực khủng bố đối kháng nhân tộc Vu Thần.

Thi Sơn, Huyết Hải, một đôi phong hào long vương này là anh em ruột, phong hào của bọn họ tồn tại, chính là bởi vì bọn họ vô số năm qua đã giết chóc vô số sinh linh.

“Tiểu Cửu, bọn gà mái này, một mình gia gia có thể bóp chết toàn bộ, người còn chờ cái gì?” Qua hồi lâu, Thi Sơn long vương đột nhiên mở miệng.

“Ừm, một mình Thi Sơn gia gia người có thể bóp chết toàn bộ bọn họ, ta chỉ cần một bàn tay!” Huyết Hải long vương đắc ý cười lên: “Trong những kẻ đó, chỉ có một cao thủ áp trận. Hắc, hình như còn là người quen cũ?”

Ngao Lễ chấp hai tay sau lưng, nhe răng trợn mắt nhìn tấm gương báu đó:

“Hai vị gia gia không cần nóng vội, sẽ có cơ hội cho các ngài giết người đã nghiền. Tiểu cửu chỉ là đang đợi, chờ binh lực của bọn hãn hoàn toàn triển khai, sau đó hủy diệt truyền thống pháp trận của bọn hãn, làm bọn hãn không có đường nào để trốn.”

Mắt Thi Sơn, Huyết Hải hai vị long vương đồng thời sáng ngời: “Giết sạch sẽ bọn hãn, loại chuyện này, chúng ta thích!”

Khóe miệng toàn bộ tướng lĩnh long tộc đồng thời nhếch lên, kiêu ngạo ngút trời, bọn họ quả thực đem đám quân đội Ngu tộc kia coi là gà đất chó ngói không chịu nổi một đòn.

Chương 993: Không Nhìn

Ngao Lễ giơ lên trường kích trong tay, gần trăm tướng lĩnh long tộc phía sau đồng thời gầm thật dài.

Cả một vạn lực sĩ long tộc thuần huyết hóa thân rồng dài trăm trượng bay lên trời, vượt rồng dưới bụng hướng về đại thủy mônh môn chớp một cái, mặt nước vô thanh vô tức tách ra, trong chớp mắt nhấc lên ngọn sóng cao vạn trượng.

Mười vạn giao long cao hai trượng có thừa, mặc trọng giáp, cầm đao sắc, cười hải mã toàn thân cũng mặc giáp nặng nề, đứng ở trên ngọn sóng cùng cất tiếng rít gào rống giận. Đám giao long này quanh thân long khí quay cuồng, ngưng tụ thành một mảng lớn mây nước bay lên trời, hóa thành một mảng mây màu đen phạm vi vạn dặm lơ lửng ở bầu trời.

Từng tia chớp nhỏ bé xuất hiện trong vân cương màu đen, từng làn gió mạnh chảy xiết như đao từ trong khe mây thổi xuống.

Tiếng sấm nặng nề không dứt bên tai, từng làn gió màu đen mắt thường có thể thấy được kéo theo tiếng xé gió chói tai, ‘Hô ~ hô ~ hô ~’ tiếng chiến trận gầm gừ mơ hồ từ trong nước sâu của Bàn Giả thế giới truyền đến.

Một cái lại một cái trận hình vuông vạn người từ trong nước sâu tràn ra, lính tôm tướng cua, cá mập long kinh, đồi mồi huyền quy, cá đuối điện... Đủ loại yêu tộc thủy tộc màu sắc hình dạng cổ quái tu thành phun mây nhả vụ, phân loại sắp xếp đội ngũ chỉnh tề xông lên đầu sóng.

Trời biết Ngao Lễ dẫn theo bao nhiêu đại quân thủy tộc lệ thuộc trực tiếp hấn xâm nhập Bàn Giả thế giới, một cái lại một cái trận địa hình vuông sắp xếp chỉnh tề ở trên từng ngọn sóng, liếc một cái không nhìn thấy giới hạn.

Bọn thủy tộc này là thủy quân chính quy lệ thuộc trực tiếp long tộc. Lấy sự giàu có của long tộc, giáp trụ, binh khí đám thủy tộc này sử dụng tất cả đều là

mặt hàng thượng đẳng, căn bản không phải đám ô hợp gom ăn góp nhặt đám người Cơ Hạo, Diêu Mãnh ở Bàn Cổ thế giới có thể so sánh.

Long tộc nội tình hùng hậu, thế lực ngầm cực kỳ cường đại, trong thượng cổ thiên đình cũng có thái cổ thần long cường đại đảm nhiệm địa vị cao. Sau khi thiên đình suy bại, long tộc tính tình tham lam từ trong kho thiên đình kiếm được không ít bảo bối.

Giờ phút này sắp hàng ở phía trước đại quân thủy tộc, xếp thành chữ Nhất chính là cả thủy ba ngàn chiếc Thiên Lô Chiến Xa của thượng cổ thiên đình. Đây là chiến xa thiên thần Chúc Lô bộ chiến bộ thượng cổ thiên đình khổng lồ. Chiến xa toàn thân lô quang lóng lánh, là vật báu lực lượng sấm sét thuần túy ngưng tụ thành.

Mỗi một chiếc chiến xa đều phạm vi trăm trượng, cao thấp ba tầng, vô số lô đình thần phù to như cối xay lơ lửng ở mặt ngoài chiến xa, không ngừng phun ra những con rắn điện to bằng miệng bát. Tiếng dòng điện ‘Xẹt xẹt’ chấn động thiên địa, ngẫu nhiên ‘Xẹt lạp ~ oành’ một cái, một con rắn điện rơi trên mặt nước, nhất thời mặt nước phạm vi mấy chục dặm điện quang lưu chuyển, một mảng lớn nước sạch đều bị bốc hơi hết.

“Giết!” Ngao Lễ hét dài một tiếng, lao tới trên một chiếc Thiên Lô Chiến Xa, cầm trường kích vung về phía trước.

Ba ngàn chiếc Thiên Lô Chiến Xa gào thét kéo theo một cột sáng, nháy mắt ngàn dặm xé rách hư không, lập tức lao đến trước mặt các chiến sĩ Già tộc chân đạp đĩa tròn đi tuần tra khắp nơi.

Ngao Lễ rống to một tiếng, trường kích trong tay kéo theo mười mấy luồng hàn quang, mười mấy chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp chỉ đồng loạt rút thẳm một tiếng, đồng thời bị trường kích của hắn xuyên thủng ngực. Trên trường kích phun ra vô số lô quang, sinh mệnh lực cường đại của các chiến sĩ Già tộc kia bị lô kinh hủy diệt tất cả nháy mắt gạt bỏ, thân thể chia năm xẻ bảy rơi xuống mặt

nước.

“Giết, giết, giết!”

Gần trăm tướng lĩnh long tộc cùng đứng ở trên Thiên Lô Chiến Xa, cầm các thần binh tản mát ra khí tức khủng bố, hai mắt đỏ bừng xung phong về phía trước chém giết.

Phương hướng này hơn một ngàn chiến sĩ Già tộc, ngay cả mấy vạn Âm tộc phó binh và tinh quái nô lệ bọn hãn thống lĩnh không có sức phản kháng, giống như bồ dưa thái rau bị các long tộc chiến sĩ mạnh mẽ đến cực điểm xé thành mảnh vụn.

Sóng to cao vạn trượng ập qua thành trì kim loại Ngu tộc vừa mới trải hoàn thành nghiền ép tới, ở dưới đám thủy tộc thúc đẩy, sóng to vốn trong suốt biến thành màu đen đầm xấu, sóng to tối như mực như các ngọn núi lớn gào thét lao tới, vô số chiến sĩ Già tộc trong thành trì kim loại bay lên trời, càng có mấy vạn tòa Huyết Nguyệt thần tháp to nhỏ đột nhiên sáng lên.

Vang lên ‘Ông’ một tiếng, con mắt dựng thẳng màu máu phía trên mấy vạn tòa Huyết Nguyệt thần tháp đồng thời mở ra, từng đạo huyết quang nhỏ nhất cũng một trượng, to nhất như ngọn núi lao vút ra, hung hăng va vào trên sóng to ập tới.

Huyết quang bùng nổ, từng cơn sóng lớn bị đánh chia năm xẻ bảy, trận địa hình vuông vạn người của thủy tộc trên đầu sóng cũng sụp đổ ở trong huyết quang. Đám thủy tộc tiểu yêu tu vi cao nhất đại khái cũng có thể chống đỡ với Đại Vu, thực lực thấp nhất quả thực không khác gì nhân loại bình thường, căn bản không ngăn được huyết quang ăn mòn.

Nhưng Ngao Lễ dẫn bọn hãn tới, cũng không trông cậy vào bọn tiểu yêu cấp thấp nhất này có thể tạo được tác dụng lớn bao nhiêu.

Mấy ngàn bọc nước hình tròn từ xa xa trào ra, mặt nước quay cuồng, mùi

tanh ngập trời, từng tiếng rít dài thê lương lao thẳng lên trời, từng luồng áp lực khủng bố chỉ hồng hoang quái thú có cuồn cuộn hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Một cái, hai cái, ba cái... Trăm cái, ngàn cái, vạn cái...

Cả thấy một vạn con bạch tuộc quái to lớn cơ thể dài trên ba vạn trượng từ dưới nước vươn thân thể ra, bọn nó mở ra cái miệng rộng hung hăng hút một cái, máu với mảnh thi thể của thủy yêu bị nổ nát ùn ùn bay lên, không ngừng rót vào trong cái mồm rộng của bọn bạch tuộc quái to lớn.

Bọn bạch tuộc quái khí tức khủng bố đó một ngum cắn nuốt vô số huyết nhục tinh khí, chính giữa thân thể bọn nó một cái xúc tu quái dị, bán trong suốt chậm rãi cựa quậy, chậm rãi thò ra khỏi mặt nước.

‘Vù vù vù vù’, tiếng rít chói tai kéo dài không dứt, từ trong xúc tu chính giữa thân thể đám đại bạch tuộc quái, vô số trứng cá trong suốt đường kính ba năm trượng phun ra. Những quả trứng cá đó lúc còn ở không trung phi hành liên nhanh chóng ấp trứng, sau đó các con tiểu bạch tuộc thân dài mười mấy trượng, khí tức ước chừng có thể so với Đại Vu nhân tộc đỉnh phong hét giận dữ lao vào trong quân đội dị tộc.

Vô số xúc tu điên cuồng vỗ đánh nghiền nát, mấy chục vạn con tiểu bạch tuộc và vô số đại quân dị tộc chém giết hỗn loạn.

Phía sau, một ánh lửa lao vút đến, Phượng Cầm Tâm đứng ở trên lưng một con phượng hoàng bảy màu, lớn tiếng hướng tới Ngao Lễ thét chói tai: “Ngao Lễ, Cơ Hạo tiểu tử kia truyền tin nói, nhân tộc lũ lụt ghê gớm, nhiều thủy yêu tàn sát bừa bãi làm loạn, người nói nên giúp hãn một phen hay không?”

Ngao Lễ nghe được tiếng kêu của Phượng Cầm Tâm, trường kích trong tay hãn hung hăng đâm xuyên qua ngực một tinh quái nô lệ thực lực thấp kém, lật tay cắt đem đầu một phó binh Ám tộc chém rụng. Thân thể hãn hơi cứng đờ, sau đó rống lớn một tiếng ‘giết’, tiếp tục dẫn dắt đại quân hướng quân đội dị tộc

đánh tới.

Phượng Cầm Tâm tru cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, nheo mắt cười lạnh: “VẬY, ta biết mà... Được rồi, Nghiêu Bá Cơ Hạo của chúng ta tự cầu nhiều phúc đi, nhân tộc gặp nạn... Hì hì, không đưa ra vốn gốc cầu long phượng hai tộc chúng ta tương trợ, ai vô duyên vô cớ cứu bọn hắc chứ?”

“Đi, tiếp tục thăm dò chung quanh một phen, ta không tin, thế giới này thật sự trừ nước, thì một chút tài nguyên hữu dụng cũng không có!”

Đế Thích Diêm Ma đứng ở trên lầu một tòa tháp quan sát cao nhất, khinh thường đem một viên tinh thạch màu máu bóp vỡ.

“Dẫn dắt đại quân viễn chinh quay về Bàn Cổ thế giới, chinh quân chuẩn bị chiến tranh? Đùa cái gì thế, ta không dễ gì chiếm được cơ hội lần viễn chinh này, nắm giữ nhiều quân đội tinh nhuệ như vậy... Đế Thích Diêm La huynh trưởng đại nhân tôn kính, ta sao có thể trở về đem quân đội trả lại cho người?”

Xoay người, Đế Thích Diêm Ma nhìn một gã tinh quái nô lệ quỳ bên người thân nhiên nói:

“Truyền tin về, nói chúng ta bị liên quân long phượng hai tộc công kích, tình hình chiến đấu kịch liệt, chúng ta... Không có cơ hội rút lui.”

Chương 994: Thủy Tộc Nghịch Tập

Bàn Trọc thế giới, chín vầng mặt trời u ám lơ lửng trời cao cách cực xa, uế oải tản mát ra ánh sáng mờ mờ, xuyên thấu qua mây đục màu xanh lục mờ nhạt, miễn cưỡng chiếu sáng ngọn núi xanh thẫm, đồi gò xanh thẫm, con sông xanh thẫm, đồng bằng xanh thẫm...

Thế giới này tràn ngập màu xanh lục của mực làm người ta bất an, đây là màu sắc quỷ dị lấy vạn ức kịch độc để tính trộn lẫn với nhau, sau khi trải qua thiên địa pháp tắc đặc thù nào đó của Bàn Trọc thế giới thúc giục hóa, trải qua vô số năm tháng lắng đọng lại mà thành.

Ngọn núi, đồi gò, con sông, còn có đồng bằng, các địa thể địa mạo ở Bàn Cổ thế giới rất bình thường, đại khái chiếm cứ ba thành diện tích của Bàn Trọc thế giới.

Ở trên các ngọn núi, đồi gò và đồng bằng, vô số độc trùng, độc điều, độc thú cổ quái sinh sản sinh lợi, bọn chúng phun khói độc mờ mờ, khí độc ngút trời, ở trên bầu trời ngưng tụ thành mây độc màu xanh lục loãng.

Vô số quái mãnh kịch độc hình thù kỳ quái lui tới ở giữa núi rừng, bọn nó thỉnh thoảng ngẩng đầu, bùng bùng hứng thú hưởng tới bầu trời phun ra các làn khí độc màu sắc hoa lệ, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi phản xạ ra ráng cầu vồng bảy màu mờ mờ.

Một nửa khác của Bàn Trọc thế giới, là nước, nước màu xanh lục nhạt vô biên vô hạn. Không khí trầm lắng, mặt ngoài còn nổi lơ lửng vô số bọt nước đủ mọi màu sắc.

Vô số độc trùng tụ tập rậm rạp ở trong thủy vực chứa chứa không biết bao nhiêu độc tố này, điên cuồng cắn nuốt các loại bèo cùng rong kịch độc cấp tốc nảy sinh trong nước. Các độc trùng đó cũng cắn nuốt lẫn nhau, lớn nuốt bé, hung ác cắn nuốt không hung ác, sống cắn nuốt chết...

Giống với quân đội Đế Thích Diêm Ma chỉ huy, một tòa thành trì kim loại dị tộc quy mô khổng lồ lơ lửng ở trên biển độc sền sệt.

Thống soái quân viễn chinh thế giới mới của Minh Nguyệt nhất mạch, Phạm Đế thực lực mạnh nhất Phạm thị nhất tộc trừ Phạm Hải đứng trên tháp quan sát của thành trì kim loại, hít thở từng ngậm từng ngậm không khí chất chứa vô số độc tố.

Phạm Đế quắt queo khô gầy xám trắng như cương thi cười ‘khếch khếch’, đem một khối tinh thạch đưa tin màu trắng toát bóp thành phấn.

“Muốn ta mang quân viễn chinh quay về Bàn Cổ thế giới? Ô, xem ra là Phạm Hải thật sự đụng phải phiền toái rồi.” Phạm Đế nheo mắt, thấp giọng lầm bầm: “Được rồi, được rồi, thế giới kỳ dị này, đội tìm kiếm của ta vừa mới phái ra còn chưa được vài ngày đâu, sao đã có phiền toái chứ?”

Đắc ý ngẩng đầu, Phạm Đế cười quái dị ‘khếch khếch’ nói: “Ta thích phiền toái. Nói thật, ta thích phiền toái. Phiền toái liên ý nghĩa tử vong, mà tử vong... Minh Nguyệt vĩ đại ời, tử vong, tử vong ngọt ngào, ta đã sốt ruột không chờ nổi rồi!”

Mấy tướng lĩnh Minh Nguyệt nhất mạch đứng ở phía sau Phạm Đế, mỗi người kích động đến mức con mắt dựng thẳng ở mi tâm mở ra, từng đám tử khí màu xám trắng không ngừng từ trong con mắt dựng thẳng phun ra.

Tiếng kèn khàn khàn, trầm thấp vang lên, mệnh lệnh của Phạm Đế truyền đạt xuống. Toàn bộ quân viễn chinh Minh Nguyệt nhất mạch trừ số rất ít thành viên đội tìm kiếm ở lại Bàn Trục thế giới, chủ lực khác quay hết về Bàn Cổ thế giới nghe theo Phạm Hải điều khiển.

Ngay lúc chiếc cự hạm kim loại đầu tiên phun ra cột sáng màu xám trắng, dần dần cách mặt đất bay lên, một dòng tương nước màu xanh lục đến từ ngoài ngàn dặm phun ra, hung hăng nện ở đầu cự hạm.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, mấy ngàn chiến sĩ Âm tộc đứng ở trên

boong đầu thuyền, tinh quái nô lệ khàn giọng gào thét, thân thể bọn họ ở trong nọc độc cấp tốc hòa tan, rất nhanh đã tan thành một bãi nước mủ.

Một lại một dòng tương nước kịch độc từ xa xa phun đến. Nọc độc dày đặc như mưa trút xuống ở đỉnh đầu hạm đội Minh Nguyệt nhất mạch, từng chiếc cự hạm kim loại chưa cắt ra được phòng ngự kết giới, thân thuyền kim loại ở trong nọc độc ăn mòn cũng không tổn hại bao nhiêu, nhưng chiến sĩ dị tộc đứng ở trên boong tổn hại thảm trọng.

Phạm Đế cùng một đám tướng lĩnh dưới trướng kinh hãi ngẩng đầu lên, bọn họ nhìn thấy ngoài mấy trăm dặm, mấy chục dị chủng cự xà thân thể dị thường khổng lồ chậm rãi từ trong biển độc sền sệt vươn người ra.

Bọn cự xà này toàn thân sặc sỡ, quanh thân bao trùm mây độc màu xanh lục. Khác với rắn độc bình thường, những con rắn này cái đuôi phân nhánh như móc, rõ ràng là Câu Xà dị chủng của Bàn Cổ thế giới lấy kịch độc trứ danh.

Theo tiếng sóng nước kỳ dị, mặt biển độc sền sệt của Bàn Trục thế giới nhấc lên sóng to màu xanh lục cao nghìn trượng, vô số độc trùng thủy sinh cổ quái chiếm cứ ở trên đầu sóng, tận tình phun mây độc khí độc, gây sóng gió hướng đại quân dị tộc xung phong.

Một con Câu Xà to lớn thân dài gần trăm dặm xoay quanh trên không, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Phạm Đế.

“Cộng Công Thị đại nhân nói, các người đã đến đây, thì không cần rời khỏi nữa. Nơi này, sẽ là nơi các người táng thân.”

Phạm Đế khinh miệt cười. Hắn nhìn con Câu Xà khổng lồ kia, thần nhiên nói: “Cộng Công Thị? Dưới trướng Cộng Công Thị có một viên tài tướng Câu Xà, chính là người nhĩ? Chẳng lẽ người cho rằng, các người có thể chiến thắng con dân Minh Nguyệt vĩ đại?”

Câu Xà cười nhạt, há mồm phun xuống một mảng lớn mưa độc. Hắn trào

phúng cười nói: “Ở Bàn Cổ thế giới, ta không dám chính diện tác chiến với các người. Nhưng nơi này là Bàn Trục thế giới, ác quỷ dị tộc ngu xuẩn, nơi này là Bàn Trục thế giới, chúng ta đã ở nơi này phát triển mấy trăm năm! Chúng ta so với các người càng thêm quen thuộc pháp tắc thế giới này.”

Câu Xà đắc ý cất tiếng cười to: “Quan trọng nhất là, mấy trăm năm thời gian, chúng ta ở nơi này đã sinh sản vô số tiểu bảo bối đáng yêu!”

Tiếng ‘Ong ong’ từ bốn phương tám hướng truyền đến, vô số ong độc, bọ cạp độc, rết độc... sâu bọ kịch độc hóa thành các đám mây đen màu xanh mực, rợp trời rợp đất hướng quân đội của Phạm Đế lao lên.

Từng cơn sóng lớn bay lên trời, vô số tiểu yêu cóc độc, rắn độc, độc mãng, thằn lằn độc... thủy tộc tu thành vung binh khí đơn sơ, nhe răng trợn mắt đẩy sóng càn quét đến.

Phạm Đế nhìn đại quân thủy tộc thanh thế to lớn, theo bản năng lấy ra một khối tinh thạch đưa tin, đem điều mình chứng kiến nghe thấy truyền vào.

“Nói cho Phạm Hải, ta nơi này có chút phiền toái, có lẽ ta không kịp dẫn người trở về giúp hắn.”

Hầu như là cùng lúc Bàn Trục thế giới đột nhiên toát ra vô số đại quân thủy tộc công kích Phạm Đế, trong Bàn Thực thế giới một mảng màu rỉ sắt, trong đại dương mênh mông màu rỉ sắt cũng chiếm cứ bảy tám phần diện tích thế giới, nước biển có được lực ăn mòn đáng sợ bị nhắc lên sóng to.

Vô số thủy tộc trên thân sinh ra vảy da thật dày đứng ở trên đầu sóng, không ngừng há mồm phun ra những mãng mũi tên nước sức ăn mòn kinh người, đổ ập xuống bao phủ đại quân dị tộc Kháng Nguyệt nhất mạch thống soái A Tu Định thống soái.

Vô số cự hạm kim loại, mấy chục pháo đài bay do kim loại chế thành ở trong mưa mang tính ăn mòn công kích bốc sương khói mờ mờ. Kim loại bị ăn mòn,

các chiến hạm, chiến bảo kia bị ăn mòn từng tầng một, boong của một số chiến hạm cũng đã bị ăn mòn ra lỗ thủng to nhỏ.

Trong khi giã chết, giáp trụ trên người các chiến sĩ Kháng Nguyệt nhất tộc cũng bị chất lỏng mang tính ăn mòn không ngừng suy yếu.

A Tu Địch khàn giọng rống giận, bất đắc dĩ hướng Lương Chủ truyền về tín hiệu đại quân viễn chinh đã bị tiến công, căn bản không có cơ hội bình yên quay về.

Bàn Trọc, Bàn Thực, Bàn Lạc, Bàn Hoắc...

Trừ Bàn Giả thế giới chỗ Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, trong thế giới đối ứng tọa độ thế giới mười một chấp chính gia tộc được Đế Thích Sát đưa tặng, vô số đại quân thủy tộc ủa lên, gặt gao cuốn lấy đại quân viễn chinh của dị tộc.

Không có một binh một tốt nào quay về Lương Chủ!

Chương 995: Đám Cưới

Trong thành Lương Chử, các chấp chính đại đế dĩ tộc đang bởi vì tin tức quân viễn chinh thế giới mới truyền về mà cảm tức không thôi.

Ở Bồ Phản thành, lại là mỗi người sắc mặt vui mừng, dân chúng bình thường hành tẩu ở trên đường cũng đều bước chân mạnh mẽ, trên mặt tràn đầy nụ cười sáng lạn.

‘Leng keng keng’, ‘Thùng thùng thùng’, chung quanh Bồ Phản đều là đám người bận rộn, mọi người đều nét cười đầy mặt bận rộn. Đào nền, dựng cột, xây tường, lợp mái. Nhiều phòng ở đều bị mưa to một thời gian trước làm sập, hiện tại mọi người đang bận rộn sửa sang lại nhà cửa.

Từng đám vu tể áo đen xếp hàng dài chỉnh tề ở trên đất Bồ Phản chậm rãi bước đi, bọn họ cầm cờ phướn không ngừng vung, trong mồm niệm tụng chú ngữ trừ tà cầu phúc. Nơi các vu tể đó đi qua, trong bùn lầy xộp còn có các luồng khí đủ mọi màu sắc phun ra, không ngừng bị hút vào lá cờ phướn.

Các loại độc tính rồi rã bị nước mưa mang đến được các vu tể đồ đen Vu Điện phái ra xua tan. Càng có vu tể chuyên môn tu luyện vu lực thổ thuộc tính thi triển vu thuật, khôi phục sức sống của đất, khiến đất đai bị cứng trở nên phì nhiêu như lúc ban đầu.

Mọi người đều đang bận rộn, ôm mười phần nhiệt tình cùng hy vọng bận rộn.

Ở trong đám người khí thế ngất trời, thỉnh thoảng có thể nghe thấy thanh âm thế này.

“Hữu Sùng bộ và Đồ Sơn thị thông gia, thật sự là anh hùng hảo hán xứng với mỹ nữ nha!”

“Không phải sao, Tự Văn Mệnh đại nhân người như vậy, cũng chỉ có mỹ nữ

như thế mới xứng đôi!”

“Ha ha ha, ta là từng tận mắt thấy Đồ Sơn nữ đó, bộ dáng đấy, chắc chắn, không có gì khác với thần nữ trong truyền thuyết.”

“Ô? Nói cứ như người từng thấy thần nữ nhỉ. Chẳng qua, Đồ Sơn nữ thật xinh đẹp, cũng chỉ có Tự Văn Mệnh đại nhân hảo hán tử như vậy, mới có thể xứng đôi nữ nhân như thế nhỉ?”

Tâm tư dân chúng tầng dưới chót không thể nghi ngờ là đơn giản mà thuần phác.

Tự Hi vừa mới dùng Vạn Long Phong Thủy Đại Trận ngưng mưa to, đánh tan thủy tai, cứu mạng vô số người, mọi người đều nhớ điều tốt về hắn. Tự Văn Mệnh từ trước tới nay là người chấp chương Vu Điện, ở dưới sự chủ trì của hắn, lực ảnh hưởng của Vu Điện ngày càng tăng trưởng, nhân tộc từ trong đó được lợi ích thực tế, rất nhiều người cũng đều cảm kích ân đức của hắn.

Trong mắt dân chúng, Tự Văn Mệnh anh hùng nam nhi như vậy, nên cưới một nữ tử xinh đẹp xứng đôi hắn, từ nay về sau hai người hạnh phúc sinh sống với nhau, sinh một đồng tiểu tử to béo, vậy mới phù hợp nguyện cảnh mộc mạc tốt đẹp của quần chúng.

Nhưng thủ lĩnh các bộ tộc nhân tộc đầu đường Bồ Phán, đi đi lại lại chỉ huy con dân bộ tộc mình xây dựng lại nhà cửa, tâm tình bọn họ không thể nghi ngờ phức tạp hơn rất nhiều.

Tự Hi có thanh danh, Tự Văn Mệnh cũng có tiếng tăm thật tốt, càng lập vô số công lao, Hữu Sùng bộ cũng là đại bộ tộc hạng nhất của nhân tộc, càng là bộ lạc nhân tộc huyết mạch để Hiên Viên đích hệ phân hoá ra, rất chính thống.

Đồ Sơn thị ở trong con dân tầng dưới chót của nhân tộc không vang danh lắm, nhưng ở trong cao tầng nhân tộc, ai chẳng biết trình độ giàu có của Đồ Sơn thị có thể so với hai tộc long phượng? Nghe nói Đồ Sơn thị và Cửu vĩ thiên hồ

nhất tộc có quan hệ rất lớn, kế thừa sự khôn khéo cùng gian trá của thiên hồ, làm ăn xưa nay không có một bộ tộc nhân tộc nào so được với bọn họ.

Vô số năm tích lũy, trình độ giàu có của Đồ Sơn thị vượt qua sự tưởng tượng của người ta, vàng đầy khe, ngọc tràn hố. Nhưng càng quan trọng hơn, Đồ Sơn thị có công trường rèn của mình, phẩm chất giáp trụ và binh khí bọn họ sản xuất rất khá.

Quan trọng nhất ở chỗ, Đồ Sơn lão nhân và Cơ Hạo sau khi hợp tác, Cơ Hạo từ chỗ dị tộc kiểm về cả đồng tông sư Tu tộc, cho đám thợ thủ công Đồ Sơn thị nhiều sự chỉ điểm, giáp trụ cùng binh khí Đồ Sơn thị sản xuất, càng hoàn mỹ hơn xa so với trước kia.

Tài lực gần như vô tận, càng có mạch khoáng cùng công trường rèn của mình, cái này đại biểu cho áo giáp và binh khí cuộn cuộn không dứt, hơn nữa là áo giáp với binh khí so với quân giới hiện tại bản thân nhân tộc có thể rèn càng thêm hoàn mỹ hơn.

Cha con Tự Hi với Tự Văn Mệnh lại tự có một đại bộ tộc hàng đầu, bọn họ càng có nhân mạch trác tuyệt. Nhiều bộ lạc đỉnh cấp đều là người ủng hộ Tự Văn Mệnh. Các đỉnh cấp bộ lạc đó chưa bao giờ thiếu hảo hán tử anh dũng thiện chiến, nhưng toàn bộ bộ lạc đều thiếu giáp trụ chắc chắn cùng binh khí sắc bén!

Tự Văn Mệnh và Đồ Sơn nữ kết hôn, liền đại biểu cho vô số chiến sĩ cường hãn cùng vô số quân giới hoàn mỹ kết hôn!

Ảnh hưởng này quá lớn, một chiến sĩ trang bị hoàn mỹ, mặc trọng giáp, cầm đao sắc, ít nhất có thể xử lý năm chiến sĩ thực lực tương đương, nhưng áo giáp đơn sơ, quân giới thô ráp trở lên, đây là sự thật đã trải qua thực chiến chứng minh.

“Sùng Bá Tự Hi, lại vừa mới lập công lớn!”

“Không phải sao, danh vọng cha con bọn họ hiện tại không ai so sánh được.”

“Hừ, nếu là Cộng Công Vô Ưu và Chúc Dung Thiên Mệnh còn đó, có lẽ còn có...”

“Nói hai phế vật đó làm gì? Tóm lại, sau khi Hữu Sùng bộ và Đồ Sơn thị thông gia, các bộ lạc đẩy ra, bọn nhỏ tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng liền khó có khả năng rồi.”

Tiếng nói chuyện tương tự không ngừng phát sinh ở các nơi của Bồ Phản, người giao hảo với Tự Văn Mệnh tự nhiên là vui vẻ, đi đường cũng bưng bưng; người lập trường trung lập thì chuyện không liên quan mình, chờ xem sự phô trương cùng náo nhiệt của đám cưới hai tộc; những người mơ hồ đối đầu Tự Văn Mệnh, thì cả ngày sợ sệt bồn tẩu khắp nơi, cũng không biết bọn họ bận những gì.

Trong hành cung của Đồ Sơn thị ở Bồ Phản, Đồ Sơn nữ mặc một cái váy tràm bằng tơ màu trắng, bên trong lót váy dài màu đỏ rực đoạn đoạn chính chính ngồi ở trên một cái ghế dựa lớn, hai tay bình thản đặt ở trên đầu gối, khẽ cúi đầu không nói một lời.

Bộ dạng nàng tất nhiên là cực đẹp, càng quan trọng hơn là khí chất nàng từ trong ra ngoài tản mát ra, giống như một viên bảo châu ôn nhuận trong suốt, mơ hồ có một tầng quang huy kỳ dị vờn quanh toàn thân, mỗi một lọn tóc, mỗi một động tác rất nhỏ của nàng, đều đang biểu đạt ra một loại ý nhị ‘nhàn tĩnh’, ‘hiền lương’, có thể xưng là ‘hoàn mỹ’.

Tự Văn Mệnh hơi gò bó ngồi ở đối diện Đồ Sơn nữ, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn nhìn nàng, sau đó lại quay đầu hướng mấy trưởng bối ngồi ở phía trên liếc một cái.

Đế Thuấn cùng mấy trưởng lão nhân tộc ngồi ở phía trên, bọn họ là được mời đến làm giám chứng.

Tự Hi và Đồ Sơn lão nhân chia ra ngồi hai bên, Tự Hi đầy mặt ý cười, Đồ Sơn lão nhân thì đã cười đến mức không khép được miệng.

Mặt Tự Văn Mệnh giật giật, lại nhìn nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của Đồ Sơn nữ, giống như có lửa đang đốt mông, có chút không được tự nhiên ở trên ghế dịch chuyển thân thể.

Dựa theo Tự Hi đề nghị, nhân tộc còn ở trong thủy tai uy hiếp, cho nên hôn sự của hai người sẽ không làm lớn, mời mấy trưởng lão nhân tộc đức cao vọng trọng đến làm giám chứng, đơn giản cử hành một tiệc rượu loại nhỏ chúc mừng một lần là được.

Đồ Sơn lão nhân đồng ý đề nghị của Tự Hi, hôm nay chính là ngày chính đám cưới của hai bộ tộc.

Tự Văn Mệnh ngày thường hào sảng dứt khoát, hôm nay lại nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ, đầu óc cũng ngây ngốc, nói không rõ trong lòng là tư vị thế nào.

Ngoài căn phòng chỗ mọi người, Man Man kéo bàn tay nhỏ nhắn của Da Ma Sam Gia, hai người lén lút đứng ở cửa, nghiêng đầu nhìn coi Đồ Sơn nữ mặt đỏ ửng.

Nhìn một lúc lâu, Da Ma Sam Gia khẽ cười: “Tự Văn Mệnh đại thúc xấu hổ kìa, hì hì, thật thú vị!”

Man Man rất hào sảng vỗ một cái vào trên mông Da Ma Sam Gia: “Chờ lúc người lập gia đình, xem người xấu hổ không!”

‘Bốp’ một tiếng vang thanh thúy, Da Ma Sam Gia thiếu chút nữa nhảy lên, mở to hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm Man Man.

Man Man như không có việc gì nhìn Da Ma Sam Gia, hai người đang muốn cào cấu một chút, một ái thanh âm gần như oán độc từ xa xa truyền đến.

“Đồ Sơn nữ... Ta một mảnh si tình đối với nàng, nàng hôm nay lại muốn kết hôn ư?”

Chương 996: Cướp Cô Dâu

Lúc thanh âm đó truyền tới, mắt Man Man chợt sáng lên.

Đôi mắt to vốn đen trắng rõ ràng, đột nhiên biến thành hai viên ruby thiêu đốt, ‘Xẹt xẹt’ phun ra lửa cháy màu đỏ làm người không thể nhìn thẳng vào nữa. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Man Man lập tức sống lại, hai hàng lông mày như hai con giao long mạnh mẽ hưng phấn nhảy múa.

“Cướp cô dâu rồi ~ có người cướp cô dâu rồi ~ “

Man Man cười đến mức mắt cũng nheo thành một đường, ánh lửa hùng hực từ trong khe mắt không ngừng phun ra, thiêu đốt không khí trước mặt nàng cũng vẩn vèo.

“Cướp cô dâu?” Da Ma Sam Gia có chút mờ mịt nhìn Man Man: “Cướp cô dâu là cái gì? Vì sao cướp cô dâu? Man Man... Người hưng phấn như vậy làm gì?”

“Cái đó, cái đó, cái đó!” Man Man hưng phấn vỗ một cái vào trên hông Da Ma Sam Gia, dùng sức xoa nắn bàn tay, thấp giọng giải thích một số phong tục kỳ lạ nào đó của bộ tộc Nam Hoang!

Ở trong bộ tộc lớn nhỏ của Nam Hoang, có cướp cô dâu sự chú ý!

Nói thẳng ra, các cô nương Nam Hoang, đều là tay to chân to, trên năm đảm có thể cho người đứng trên cánh tay có thể phi ngựa loại người phụ nữ dũng mãnh đó, như mẫu thân Thanh Phục của Cơ Hạo cô nương bề ngoài trắng nõn xinh đẹp như thế cũng không có bao nhiêu.

Các chiến sĩ bộ tộc Nam Hoang, nhất là các chiến sĩ tinh anh thực lực cá nhân mạnh mẽ, tính cách thô lỗ, thẳng thắn, tuân theo pháp tắc rừng rậm nguyên thủy nhất——năm tay của ta lớn, khu vực săn bắn tốt nhất sẽ là của ta; năm tay

của ta lớn, con mồi béo bở nhất sẽ phải phân phối cho ta; nắm tay của ta lớn, như vậy nữ nhân xinh đẹp nhất cũng nhất định phải là của ta!

Cho nên lâu dài tới nay, các đại bộ tộc Nam Hoang đã dưỡng thành một loại tục lệ hôn nhân rất kỳ lạ—— cướp cô dâu!

Khi các mỹ nhân nổi tiếng bộ lạc xung quanh xuất giá, sẽ luôn có tinh anh các bộ lạc kết đàn kết đội mang theo huynh đệ, tộc nhân của mình, ở trong ngày chính xuất giá cuồn cuộn chạy tới.

Đem chú rể đánh đau một trận, đánh cho hăn ngũ lao thất thương không thể tự gánh vác sinh hoạt, sau đó mọi người đấu nắm đấm với nhau, nắm đấm lớn nhất, thực lực mạnh nhất, thì có thể mang theo mỹ nhân về nhà, để nàng giúp mình sinh con đẻ cái!

Đây là tục lệ hôn lễ ‘cướp cô dâu’ nguyên thủy nhất, cũng là bản cũ tanh máu nhất. Đến hiện tại, ‘cướp cô dâu’ đã dần dần diễn biến thành một số ‘công phu Mặt mũi’ đặc thù nào đó. Khi tộc nữ các đại bộ tộc xuất giá, nếu không có đủ số lượng tiểu tử ưu tú mang theo rất nhiều tộc nhân đến cướp cô dâu, như vậy vô luận là bộ lạc nhà mẹ đẻ tộc nữ xuất giá hay là bộ tộc nhà chồng của nàng, mọi người đều sẽ cảm thấy mất mặt!

Nếu một chiến sĩ cường đại có thể đánh bại vô số tinh anh đến cướp cô dâu, thuận lợi đem cô nương mình đưa sính lễ mang về bộ tộc mình, đối với chiến sĩ này mà nói, vậy mới có mặt mũi.

Người cướp cô dâu càng nhiều, càng có thể chứng minh cô nương mình nhìn trúng ưu tú bấy nhiêu.

Thanh niên cướp cô dâu bị hăn đánh bại càng nhiều, càng có thể khoe ra vũ lực của mình, khoe khoang bộ tộc nhà mình cường đại.

“Ta còn tưởng, Văn Mệnh đại thúc cùng Đồ Sơn tỷ tỷ thành thân, sẽ không có ai cướp cô dâu chứ.” Man Man bưng bưng hứng thú kêu gào: “Dù sao nơi này

là Trung Lục, nơi này là Bồ Phán, phong tục có thể khác với Nam Hoang chúng ta!”

Cười ‘khà khà’, Man Man hưng phấn đến mức mái tóc dài đầu đầy cũng bay lên từng sợi, từng tia ánh lửa từ chỗ chân tóc của nàng phun ra, rất nhanh sợi tóc của nàng biến thành màu đỏ rực, một nhiệt độ cao đáng sợ từ đỉnh đầu nàng phun ra, cái đầu nhỏ của nàng giống như một ngọn lửa, không ngừng phun ra lửa cháy cao cả trượng.

Da Ma Sam Gia rất xấu hổ giận dữ hướng một bên tránh ra vài bước, nàng nhìn Man Man thấp giọng hỏi: “Hừ? Về sau người gả cho Nghiêu Bá mà nói?”

Man Man nheo mắt, rất nghiêm túc gật gù đầu: “Cho nên a cha nói cho Man Man, ở trước khi Cơ Hạo có đủ thực lực, sẽ không để ta gả đi. A cha đã phân phó xuống, khi Man Man gả cho Cơ Hạo, một ngàn bộ tộc đứng đầu Nam Hoang, từng bộ tộc đều phải đưa ra một trăm thanh niên ưu tú nhất đến cướp cô dâu, bằng không a cha sẽ rất mất mặt!”

Cái miệng nhỏ nhắn Da Ma Sam Gia há tròn xoe, trợn mắt há hốc mồm nhìn Man Man, qua hồi lâu, nàng mới lẩm bẩm: “Cơ Hạo đại nhân... thật thê thảm!”

Dùng sức vỗ vỗ ngực, Man Man dùng lực đạo thật lớn, đánh ngực mình vang lên ‘Thùng thùng’, giống như đang rung rung. Nàng ngẩng đầu, dạt dào hứng thú nói: “Ta đã dự đoán được sẽ có người cướp cô dâu, cho nên dựa theo quy củ Nam Hoang, ta đều đã bố trí xong rồi! Hì hì, nhanh đi, nhanh đi, nhanh đi xem náo nhiệt. Ta muốn xem, người đến cướp cô dâu rốt cuộc là ai!”

Thanh âm Man Man và Da Ma Sam Gia không nhỏ, người ngồi ở trong đại điện đem lời các nàng nói nghe rành mạch.

Gương mặt Đế Thuấn co giật, khàn khàn cười nói: “Ha ha, làm con rể Chúc Dung thị, ha ha!”

Tựa như cảm thấy lời này của mình có chút ý tứ vui sướng khi người gặp

họa, không phù hợp thể thống Nhân Hoàng, Đế Thuấn giơ tay áo, dùng sức lau lau khoe miệng.

Sắc mặt Tự Hi rất khó coi. Hôm nay là ngày lành Tự Văn Mệnh và Đồ Sơn nữ thành thân, cũng là lễ mừng trọng đại Hữu Sùng bộ cùng Đồ Sơn thị thông gia, đột nhiên toát ra một người quấy rối...

Nơi này không phải Nam Hoang, không có tập tục cướp cô dâu, ở Bồ Phán làm ra vở kịch như thế, chỉ có thể là cố ý quấy rối.

Tự Hi vẻ mặt bất thiện nhìn Đồ Sơn lão nhân một cái, sau đó liếc qua Đồ Sơn nữ.

Đồ Sơn lão nhân vẻ mặt âm trầm giơ tay phải, chậm rãi thành dạng đao nhẹ nhàng vung xuống: “Tiểu nữ nhi này nhà ta, nuông chiều từ bé, bên người lúc nào cũng có mấy chục thị nữ đi theo. Văn Mệnh à, về sau nó gả cho người, không thể nuông chiều nó nữa. Quản lý việc nhà, sinh con đẻ cái, đây là bốn phận của nó, lúc nên đánh, đánh, lúc nên mắng, mắng!”

Sắc mặt Tự Hi nhất thời dễ coi hơn rất nhiều.

Một cái liếc mắt đó của hắn có kỳ quái khác, hắn là đang nghi ngờ, Đồ Sơn nữ đạo đức cá nhân có lỗi hay không, dẫn tới người tình tìm tới cửa.

Câu này của Đồ Sơn lão nhân cũng tinh diệu dị thường, Đồ Sơn nữ từ nhỏ bên người lúc nào cũng có mấy chục thị nữ đi theo. Không hề nghi ngờ, Đồ Sơn nữ không có khả năng làm ra chuyện bại hoại gia phong.

Lại nhìn nhìn động tác kia trên tay Đồ Sơn lão nhân, Tự Hi cất tiếng cười to: “Ha ha ha, xem ra, hôm nay là có người cố ý đùa giỡn Tự Hi ta. Một khi đã như vậy...”

Tự Hi còn chưa nói xong, xa xa đã truyền đến tiếng kêu ngang ngược mà kêu ngạo của Man Man.

“Thế nào, hiểu quy củ hay không? Muốn cướp cô dâu, đả thông mấy cửa ải Man Man đại nhân bố trí cho người rồi nói sau!”

“Dựa theo quy củ Nam Hoang chúng ta, muốn cướp cô dâu, uống rượu làm chúng ta say ngã trước. Man Man đại nhân đặt lời ở đây, rượu này là dùng ‘Túy Long Thảo’, ‘Mê Thần Quả’, ‘Nhuyễn Cốt Hoa’, ‘Phá Huyết Đăng’... chín mươi chín loại dược thảo ngâm, người thường một ly sẽ say chết!”

“Đến, Vũ Mục, người xung phong, đấu chết của bọn hăn trước mấy người rồi nói sau!”

Ngoài cửa lớn hành cung của Đồ Sơn thị, Nghệ Thiên nộ khí ngút trời nhìn Man Man chặn đường. Ở phía sau Nghệ Thiên, gần vạn tên tiên thủ Đông Di hơi hạ thấp nửa thân trên, trong tay cầm trường cung, bày ra một bộ dáng lúc nào cũng có thể phát động tiến công.

“Tiểu nha đầu, tránh ra cho ta!”

Nhìn đám người Man Man, Thiếu Ti, Da Ma Sam Gia, Vũ Mục chặn đường, Nghệ Thiên lạnh lùng quát một tiếng, hướng bả vai Man Man đẩy tới.

Chương 997: Cuồng Lệ

Nghệ Thiên tùy tay đẩy, đầu năm ngón tay tay tạo nên một mảng lôi quang chói mắt, tiếng sấm sét chói tai chấn động làm người ta không đứng vững. Trong ánh điện lượn lờ, bàn tay phải của hắn biến thành dạng trong suốt quai dĩa màu xanh tím, giống như một khối thủy tinh sấm sét dòng điện ngưng tụ thành.

Trong phạm vi trăm trượng, trong không khí đột nhiên tràn ngập vô số tia lửa điện nhỏ bé. Mái tóc dài của Man Man, Thiếu Ti, Da Ma Sam Gia đột nhiên dựng thẳng lên từng sợi, ngọn tóc kéo ra các luồng điện màu tím dài cả tấc, cảm giác tê dại mãnh liệt khiến tốc độ phản ứng của các nàng chậm hơn bình thường không chỉ mấy lần.

‘Nha’ một tiếng, Man Man không ngờ Nghệ Thiên hoàn toàn không dựa theo quy củ Nam Hoang mà làm. Cướp cô dâu mà, sao có thể một câu nói trường hợp cũng không nói, trực tiếp động thủ ngay?

Một mảng lớn ánh lửa từ trong cơ thể Man Man phun ra, mi tâm của nàng có một hỏa diễm thần văn sáng lên, thần văn màu đỏ vàng cấp tốc hướng bốn phía khuếch tán, trên làn da Man Man không ngừng hiện ra hoa văn màu đỏ vàng phức tạp mà tinh mỹ, thân thể của nàng đang thiêu đốt, như một ngọn núi lửa vận sức chờ phát động tản mát ra nhiệt lượng khủng bố làm người ta tuyệt vọng.

“Không uống rượu, thì không có tư cách cướp cô dâu!” Man Man rít gào một tiếng trầm thấp, một quyền hướng bàn tay của Nghệ Thiên đánh tới.

Năm tay phải của Man Man bị lửa vờn quanh, năm tay nho nhỏ trong suốt như đá quý màu đỏ, từng vòng lửa từ trong năm tay của nàng phun ra, như sao băng từ trên trời giáng xuống, hung hăng nện ở lòng bàn tay Nghệ Thiên.

Nổ vang một tiếng, một vòng hồ quang, một vòng lửa cháy dây dưa lẫn nhau, không ngừng va chạm, không ngừng phát ra tiếng nổ nặng nề hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra. Mặt đất của hành cung Đồ Sơn thị sụp đổ, quảng

trường lát bạch ngọc bị nổ nát bét.

Mấy trăm thị nữ đứng ở trên quảng trường đón khách khàn giọng kinh hô, bị dòng khí cuồng bạo hất không đứng vững, giống như con lật đật lăn lung tung đầy đất.

Bàn tay nhỏ của Man Man kịch liệt run một cái, thân thể nhỏ nhắn lão đảo liên tục lui, lửa trên người chợt âm đậm, mấy luồng điện quang chói mắt xuyên thấu qua bàn tay nàng đánh vào thân thể nàng, giật nàng đến mức toàn thân không ngừng run run.

Thân thể Nghê Thiên hơi nhoáng lên một cái, điện quang ở năm ngón tay phải hơi âm đậm một phen, sau đó chợt sáng lên. Năm luồng điện quang dài cả thước ở đầu ngón tay hắt lóe lên bất định, không ngừng phát ra tiếng vang ‘Xẹt xẹt’.

Trong con người dài nhỏ phun ra mấy ánh điện, Nghê Thiên mang theo một tia dữ tợn hướng Man Man hung hăng trừng mắt nhìn một cái: “Cút!”

Man Man còn chưa đứng vững, Nghê Thiên lại một chương hướng đầu Man Man vỗ xuống. Một lần này hẳn không phải muốn đả thương người, mà là muốn giết người. Hẳn không chút giữ lại vỗ xuống một chương, lôi kinh khủng bố dẫn tới mây đen trên trời cao vờn quanh, đột nhiên có mấy chục tia sét từ trên trời giáng xuống dung nhập bàn tay hẳn, càng gia tăng uy thế một chương này của hẳn.

Một bàn tay Thiếu Ti đặt lên trên vai Man Man, một bàn tay khác nắm bàn tay nhỏ của Da Ma Sam Gia, thân thể nhoáng lên một cái, lặng yên không một tiếng động dịch chuyển mấy trăm trượng, từ cửa chính hành cung Đồ Sơn thì một mực lui đến cửa đại điện chỗ đám người Tự Văn Mệnh.

Vũ Mục hét to một tiếng, vung lên cái nôi sắt to đeo sau lưng, hung hăng vỗ về phía bàn tay to của Nghê Thiên.

‘Xẹt xẹt ~ bộp ~’!

Vô số luồng điện quang phun ra ở trên cái nồi sắt to. Thân thể Vũ Mục bị dòng điện xuyên qua, thân thể hắt như cây đuốc sáng lên, dòng điện đáng sợ tàn sát bừa bãi ở trong cơ thể hắt, xuyên thấu qua thân thể bán trong suốt của hắt, có thể nhìn thấy rõ ràng lục phủ ngũ tạng cùng xương khớp toàn thân hắt.

“Đau!” Vũ Mục điên cuồng gào thét một tiếng, há mồm phun ra một làn sương mù màu xanh lục về phía Nghê Thiên: “Man Man... Người chơi ta, người nói cướp cô dâu... lại không nói sẽ hạ độc thủ đối với thân thuộc nhà gái!”

‘Oành’ một tiếng, điện quang trên thân Vũ Mục chợt nổ tung, Vũ Mục mang theo khói đen đầy người cấp tốc lui. Thân thể tròn vo của hắt hiển nhiên gây đi một vòng lớn, rõ ràng là mỡ trên người cũng đã bị dòng điện đáng sợ luyện hóa mất không ít.

Khói độc màu xanh lục bao phủ Nghê Thiên, nhưng một ánh điện chói mắt từ ngoài cơ thể Nghê Thiên bốc lên, hóa thành điện trường giống như lửa đem hắt bảo hộ ở chính giữa. Khói độc khẽ chạm đến ánh điện ngoài thân hắt, liền không ngừng thiêu đốt, hoá khí, biến thành các làn khói vô sắc vô vị tan rã.

Trong tiếng ‘Thùng thùng’, Vũ Mục liên tục lui mấy chục bước. Cuối cùng hắt không trụ được thân thể, chật vật đặt mông ngồi xuống đất.

“Chết!” Nghê Thiên hướng về Vũ Mục khàn giọng rống giận: “Đồ Sơn nữ, là của ta! Ai dám tranh, thì phải chết!”

Tay phải chỉ, trên ngón tay Nghê Thiên phun ra điện quang, nhanh chóng ngưng tụ thành một mũi tên trong suốt màu tím, theo một tiếng sét đáng sợ, mũi tên do dòng điện ngưng tụ thành cấp tốc phun ra, mang theo một tiếng xé gió chói tai trong chớp mắt đã tới trước mi tâm Vũ Mục.

Một bàn tay tái nhợt bán trong suốt đột ngột xuất hiện ở trước mi tâm Vũ Mục, Thái Ti giống như vong linh toàn thân không có một chút hương vị con

người, quanh thân thể mơ hồ có gợn sóng kỳ dị ẩn hiện, cả người như không ở thế giới này dùng tay chặn mũi tên đó của gã.

Mũi tên ngừng tụ từ lôi quang vừa mới chạm tới Thái Ti bàn tay liền lặng yên biến mất, như từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện.

Thái Ti trừng lớn đôi mắt trắng bệch không có bất cứ sắc thái nào khác, trợn trắng mắt mặt không biểu cảm nhìn Nghệ Thiên: “Văn Mệnh a thúc đẹp trai hơn người... Người tới nơi này làm loạn để làm gì?”

Tự Văn Mệnh vừa mới lao ra khỏi đại điện ngấn ngời, dùng sức sờ sờ khuôn mặt vuông kiên cường, nghiêm túc của mình. Hắn lớn như vậy, có người khen hắn bộ dạng uy nghiêm, có người khen hắn bộ dạng ôn trọng, còn có người nói hắn bộ dạng tuổi trẻ mà lão thành, thậm chí có người khen hắn rất có phong thái tổ tiên đế Hiên Viên của hắn...

Nhưng lớn như vậy, lần đầu tiên có người khen Tự Văn Mệnh hắn bộ dạng đẹp trai!

Tự Văn Mệnh không biết nên khóc hay cười lắc đầu, cao giọng quát: “Thái Ti, ngươi không am hiểu cận chiến, lui ra phía sau đi!”

Thái Ti túm lấy bả vai Vũ Mục, bàn tay trắng bệch lạnh như băng không có một chút nhiệt độ. Vũ Mục rùng mình, thịt béo toàn thân kịch liệt run lên. Thân thể Thái Ti nhoáng lên một cái, nhoáng lên một cái, giống như u linh bay đi, nhẹ nhàng mang theo Vũ Mục lui đến bên người Thiếu Ti, Man Man.

Nghệ Thiên ngẩng đầu lên, đôi mắt tỏa lôi quang nhìn chăm chăm Tự Văn Mệnh.

“Tự Văn Mệnh! Đồ Sơn nữ là của ta! Ta từ nhỏ một mảnh tình si đối với nàng! Số mệnh định sẵn nàng là nữ nhân của ta!”

“Ta biết Sùng Bá Tự Hi lập công lớn cho nhân tộc, Tự Văn Mệnh ngươi cũng

bởi vậy thanh danh đại chấn, nhưng công lao không thể thay thế được cảm tình, ta và Đồ Sơn nữ mới là thật lòng! Dem Đồ Sơn nữ trả lại cho ta, trả lại cho ta!”

Nghệ Thiên lớn tiếng hét dài, thân thể nhoáng lên một cái, sau lưng một đôi cánh chim màu tím ngưng tụ từ sấm sét mở ra, toàn thân hấn hóa thành một luồng điện đáng sợ, gào thét hướng đại điện lao đi. Trong lôi quang, mơ hồ có thể thấy được một con Lôi Bồng hình thể thật lớn như ẩn như hiện. Nghệ Thiên vô cùng can rở, vô cùng hung hăng rống lớn: “Ai cản ta thì chết! Ta chỉ lấy một mình Đồ Sơn nữ!”

Ở chéo một bên, tiếng kêu của Phong Hành từ xa xa truyền đến, đứng ở trên một gò đất nhỏ ngoài mấy chục dặm, Phong Hành đem cây cung thần kia của hấn kéo căng tròn.

‘Phật’ một tiếng vang lớn, cung thần kịch liệt bắn, một tia sáng màu vàng xé rách hư không, hung hăng hướng cổ Nghệ Thiên bắn tới.

Chương 998: Thái Cực Chi Đạo

Bàn Cổ thế giới thiên ngoại thiên, trong hỗn độn không biết năm tháng.

Trong Đại Xích thiên, Linh Lung Bảo Tháp ở đỉnh đầu Đại Xích đạo nhân thả ra vô lượng minh quang, huyền hoàng khí tràn ngập hư không, hắc đỉnh đầu một đoàn khánh vân lơ lửng, lão, trong, thanh ba vị đạo nhân ngồi xếp bằng ở khánh vân đỉnh, sau đầu một vòng minh chiếu sáng diệu hư không, khó có thể ngôn dụ nói vận di thiên cực, nhét đầy toàn bộ.

Thời gian không gian, cho Đại Xích đạo nhân vô lượng thần thông trong hoàn toàn đọng lại.

Bắn ra chỉ, là vì vĩnh hằng.

Cơ Hạo thân thể cùng Đại Xích thiên thời gian, không gian giống nhau hoàn toàn đông lại, chỉ có hắc thái dương đạo chủng kịch liệt chấn động.

Đại Xích đạo nhân hai mắt chăm chú nhìn Cơ Hạo hai mắt, vô cùng vô tận đại đạo ảo nghĩa ngay tại hai người tứ mắt bên trong lui tới lưu chuyển, kéo dài không dứt như nhau Thái Cực xoay tròn. Đại Xích đạo nhân nói rất cao thâm, Thái Huyền diệu, Cơ Hạo hầu như là một chút nói ý bóng dáng đều bắt giữ không đến.

Khác với đạo của Thanh Vi đạo nhân, đạo của Đại Xích đạo nhân uyên bác mà tinh diệu, như trên đại dương mênh mông có vô số hoa quỳnh nở rộ, đạo lý vạn vật sinh hóa ngay tại trong cánh hoa quỳnh gầy còm run rẩy kia.

Cũng khác với đạo của Vũ Dư đạo nhân, đạo của Vũ Dư đạo nhân liếc một cái có thể thấy được, như trong mây đen đầy trời một đạo điện quang gào thét mà đến, xé rách hư không, chiếu rọi đêm tối, hào quang nháy mắt đó thấp sáng vĩnh hằng.

Đạo của Đại Xích đạo nhân, không thể nói, không cách nào nói, so với Thanh Vi đạo nhân và Vũ Dư đạo nhân, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, Đại Xích đạo nhân đã bước vào một cảnh giới cao hơn. Cái gọi là đại đạo vô hình, có lẽ có thể sử dụng để hình dung Đại Xích đạo nhân.

Vô cùng vô tận đạo ý từ hai mắt Đại Xích đạo nhân trào ra, không ngừng rót vào đôi mắt Cơ Hạo, theo cánh cửa đôi mắt hắc, rót vào hắc thái dương đạo chủng, dung nhập toàn thân hắc. Thân thể Cơ Hạo khẽ run, hắc căn bản không thể lý giải đạo của Đại Xích đạo nhân, nhưng Đại Xích đạo nhân không tiếc hao tổn đạo hạnh của mình, mạnh mẽ đem đạo của mình dung nhập toàn thân Cơ Hạo.

Cơ Hạo cảm thấy mình chính là một con lợn ngu xuẩn vô cùng, Đại Xích đạo nhân lại là đại nho uyên bác, đang vắt hết óc dạy mình con lợn đại dốt không cách nào hình dung này học tập viết chữ. Lợn không thể học được viết chữ, nhưng Đại Xích đạo nhân mạnh mẽ xé móng lợn, từng lần một lượt qua ở trên đất bùn ẩm, một lần, hai lần, ba bốn lần. Năm lần, sáu lần, bảy tám lần...

Như thế, sau trăm ngàn vạn ức lần, Cơ Hạo con lợn này rốt cuộc học được viết ‘Nhất’!

Toàn bộ bảo bối có thể xuất hiện trước người ngoài trên thân Cơ Hạo đều bị lấy ra. Vũ Dư đạo nhân và Thanh Vi đạo nhân mang theo các bảo bối đó tới phía sau đạo cung của Đại Xích đạo nhân, cùng Cơ Hạo còn có Đại Xích đạo nhân chỉ cách một bức tường gỗ mỏng manh.

Tường gỗ nét cổ loang lỗ, bên trên có vô số hoa văn kỳ dị, mỗi một đường hoa văn đều tựa như đang trình bày tất cả đạo lý hằng cổ không thay đổi của Bàn Cổ thế giới.

Ngay phía sau tường gỗ, có khí tức so với trên người Đại Xích đạo nhân càng thêm nồng đậm, càng thêm thâm thúy, càng thêm không thể biết, càng thêm không thể biết mơ hồ khuếch tán ra, loại cảm giác đó... Nếu nói Đại Xích đạo

nhân là một mảng tinh không mệnh mông không lường được, như vậy tồn tại kia sau tường gỗ, chính là vũ trụ bao dung một mảng tinh không này.

Cơ Hạo đại khái đã biết tồn tại này là ai, nhưng hắn không dám nói, không thể nói, không dám nghĩ, không thể nghĩ!

Hắn chỉ nhìn chăm chăm Đại Xích đạo nhân, gắt gao theo dõi hắn, theo dõi đôi mắt hắn, mặc cho đại đạo tinh nghĩa của hắn chậm rãi thấm vào toàn thân.

Toàn bộ bảo bối trên người hắn, trừ Thiên Địa Kim Kiều còn ở trên người, cái khác như Bàn Hi Thần Kính, Cửu Dương Đẳng Ma Kiếm, Cửu Dương Qua, Cửu Dương Vô Cấu Y, Hỗn Nguyên Thái Dương Phiến, Thái Âm Hồn Đỉnh, Tiên Thiên Lục Nhâm Bình, Huyền Âm Tụ Sát Kỳ... Thậm chí Ma Hầu pháp trượng vân vân bảo bối từ các nơi cướp được, đoạt được, không biết lịch thể nào thu vào tay, các loại phẩm giai...

Tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo, hậu thiên thần khí, thiên địa thần binh, tiếp đó đến vu bảo Vu Đế, vu bảo Vu Vương, thậm chí là vu khí của Đại Vu, thậm chí các vật cổ quái dị tộc sản xuất.

Thứ Cơ Hạo áp đáy hòm, bao gồm vu tinh bình thường nhất cũng bị Thanh Vi đạo nhân và Vũ Dư đạo nhân vơ vét sạch sẽ.

Chỉ có cái đỉnh nhỏ ba chân trong bụng Cơ Hạo được ngọn lửa năm màu bao lấy, ba người Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân liên thủ, cũng chưa thể phát hiện Cơ Hạo giấu trong bụng bảo bối này.

Cơ Hạo không biết Thanh Vi đạo nhân và Vũ Dư đạo nhân mang theo các bảo bối phòng thân của mình đi làm gì, dù sao hắn chỉ có thể cảm nhận được, ở phía sau tường gỗ mỏng manh, có dao động hùng hồn không thể nói bằng lời không ngừng truyền đến, như lò lửa thiên địa đang kịch liệt sôi sục.

Dần dần, Cơ Hạo đột nhiên cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng.

Ở dưới Đại Xích đạo nhân không tiếc vốn gốc quán đỉnh, thái dương đạo chủng của Cơ Hạo đã xảy ra biến hóa kỳ dị. Thái dương pháp tắc ngưng kết ở quanh đạo chủng biến thành xiềng xích lần lượt hòa tan, hóa thành các luồng hào quang màu đỏ ấm mềm dung nhập thái dương đạo chủng.

Thế tích thái dương đạo chủng trở nên càng lúc càng lớn, màu sắc càng lúc càng âm đậm, từ màu vàng dần dần hướng màu đỏ chuyển hóa.

Ở ngoài thái dương đạo vận thuần dương thuần cương, các luồng thái âm chi ý chí âm chí nhu lặng lẽ sinh ra, âm dương hòa hợp, thủy hỏa đan xen, khí tức cuồng dã bá đạo do Cơ Hạo mấy ngày nay thái dương đại đạo sau khi tu luyện đến cảnh giới nào đó đem tới cho người ta dần dần thu liễm vào.

“Cơ Hạo, việc hạ giới, người hết sức thì thôi, không nên cưỡng cầu!” Thanh âm Đại Xích đạo nhân đột nhiên vang lên ở trong thần hồn không gian của Cơ Hạo: “Thuận lợi, thì tùy tâm sở dục, không thuận, thì giữ lại đường lui... Đại đạo diệu dụng, tự tại một lòng, người nhớ lấy!”

Đại Xích đạo nhân chậm rãi vươn một ngón tay, nhẹ nhàng bắn ra ở mi tâm Cơ Hạo.

Vang lên ‘Ông’ một tiếng, đỉnh đầu Cơ Hạo liên tục chạy ra chín đám mây trong suốt như nước, chín đám mây hội tụ thành một đám, trên đó nâng lên một mặt trời đỏ to cả mẫu. Trơn bóng linh động, không thấy chút hào quang chói mắt, vầng mặt trời đỏ to cả mẫu này so với thái dương đạo chủng càng thêm vạn phần thần dị.

Cơ Hạo rõ ràng cảm giác được, nguyên thần mình đã xảy ra sự lột xác nào đó trên bản chất.

Phía sau Đại Xích đạo nhân, trong đại điện đạo cung cách một bức tường truyền đến tiếng ngân lên rất nhỏ, rất nhanh vài luồng sáng bay nhanh ra, nhanh chóng quay quanh Cơ Hạo vô cùng thân thiết xoay tròn.

Một món hộ thân pháp y như khói như sương, chia màu đen trắng, tên gọi Thái Cực Pháp Y.

Một thanh trường kiếm tám thước như quang như điện, lúc ẩn lúc hiện, là Thái Cực Thần Phong.

Một cái đỉnh lớn bốn chân dày nặng như núi, phun mây nhả mù, là Thái Cực Tạo Hóa.

Một tấm thần kính dày nặng thần quang đốt cả bầu trời, chiếu rọi vạn dặm, là Thái Cực Càn Khôn.

Pháp y nhẹ nhàng rơi ở trên thân, liền hóa thành một cái áo dài nhìn như bình thường, chạm vào mềm nhẹ như không có gì.

Trường kiếm tám thước rơi vào trong tay, khi thì mát mẻ thấu xương, khi thì nóng cháy không chịu nổi, khi vào tay nhẹ như lông hồng, lúc vung lên nặng tựa Thái Sơn.

Đại đỉnh lơ lửng bên trái mặt trời đỏ trên đỉnh đầu, mây mù phun ra nuốt vào, chất chứa vô số huyền cơ, huyền bí trong đó còn chờ đợi Cơ Hạo tự khai quật.

Thần kính nhoáng lên một cái thì có tinh tú khắp trời lóe lên, vô số hoa văn sông núi nhoáng lên một cái, bản thể của nó rõ ràng là Bàn Hi Thần Kính, nhưng bỗng dừng lại tăng thêm mấy lần uy năng, thậm chí bốn mươi chín đạo Hồng Mông bảo cấm bên trong cũng như Thiên Địa Kim Kiều biến thành năm mươi đạo!

“Thái Cực đại đạo, đều ở tâm người... đi đi, trọng kiếp lần này, lại có người làm vì thiên địa.” Thanh âm Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân đồng thời vang lên, một lực lượng nhu hòa ập tới, đem Cơ Hạo đẩy ra khỏi Đại Xích thiên.

Trong quá trình đó, Cơ Hạo vẫn cảm thấy, có một ánh mắt càng thêm cao

thâm khó lường luôn luôn nhìn chăm chú vào hắn, thẳng đến lúc hắn rời khỏi Đại Xích thiên.

Mới ra Đại Xích thiên, một cái ngọc phù trong tay áo Cơ Hạo liền kịch liệt chấn động lên.

Chương 999: Thái Cực Tạo Hóa

Bàn Cổ thế giới thiên ngoại thiên, trong thanh minh, chỉ có vô số tinh tú hằng cổ bất diệt, vận chuyển theo quỹ tích nguyên thủy nhất.

Cơ Hạo sờ sờ ngọc phù trong tay áo, cười lên ‘ha ha’, lễ kết hôn của Tự Văn Mệnh? Đây là chuyện tốt nha!

Vô số ánh sao chiếu rọi ở trên thân Cơ Hạo, Thái Cực Pháp Y trong suốt như nước, mặt ngoài pháp y mơ hồ có thể thấy được vô số điểm ánh sao lặn lẽ bị pháp y hút vào. Cơ Hạo chưa vận chuyển bất cứ công pháp nào, Thái Cực Pháp Y tự chiết xuất ánh sao, từng luồng sương mù bạc không ngừng từ trong pháp y rót vào trong cơ thể, thân thể, pháp lực, nguyên thần, ba người này đều đang tự tăng lên.

Thái Cực Thần Phong trong tay, thân kiếm mát mẻ, trên lưỡi kiếm cũng có các luồng ánh sao không ngừng bị thần phong thổ nạp hấp thu. Cơ Hạo có thể rõ ràng cảm giác được, Thái Cực Thần Phong như vật còn sống, đang tự tu luyện cường đại bản thân.

Thái Cực Tạo Hóa đỉnh và Thái Cực Càn Khôn kính, hai kiện chí bảo lơ lửng ở đỉnh đầu, ánh sao quả thực hóa thành một mảng lớn mây mù không ngừng bị cái đỉnh lớn nuốt vào, mặt gương thì như một vòng xoáy thật lớn, các luồng ánh sao mắt thường có thể thấy được từ nơi cực xa trong vũ trụ lao vút đến, từng tia từng luồng không ngừng bị mặt gương hút vào.

Cơ Hạo cũng không biết, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, nhất là tồn tại kia hẳn cảm giác được, lại ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới một chút nào, rốt cuộc đã hao phí bao nhiêu tâm huyết, trả giá đắt bao nhiêu, mới đem các bảo bối ban đầu của hắn giữ lại tinh hoa, hóa thành bốn vật đỉnh cấp này.

Ban đầu Cửu Dương Đăng Ma Kiếm, Cửu Dương Qua... các bảo bối, tất nhiên vâng chịu thái dương chi đạo uy lực to lớn vô cùng, lại quá mức cương

mãnh, đi là con đường cực đoan.

Nhưng sau khi trải qua một phen tạo hóa này, bốn món bảo bối ở lại trong tay Cơ Hạo âm dương điều hòa, âm dương nhị khí sinh diệt lẫn nhau, đã mơ hồ có cái gọi là khí tượng đại đạo của hư ảnh.

“Hừ hừ!” Trong thần hồn không gian, thanh âm hư ảnh đột nhiên vang lên.

“Người chưa bị bọn họ phát hiện?” Cơ Hạo lập tức hỏi hẩn một câu.

“Ai? Đại Xích? Thanh Vi? Vũ Dư? Hay là tên giấu đầu giấu đuôi kia?” Hư ảnh cười lên ‘ha ha’, tiếng cười ù ù như sấm rền: “Tiểu gia hỏa, hỏi người vấn đề... người phạm, có thể nhìn thấy quỷ sao?”

“Đương nhiên... không thấy!” Cơ Hạo đối với vấn đề này của hư ảnh cảm thấy rất mờ mịt. Con dân nhân tộc bình thường, tất nhiên là không thấy được quỷ. Không cần nói phạm nhân, cho dù là vu tể bộ tộc, hoặc đi là con đường âm linh quỷ mị, yêu quái quỷ quái, nếu không chưa có thực lực cấp Đại Vu, vu tể bình thường cũng không thấy được âm hồn bị phạm nhân xưng là ‘Quỷ’.

“Ừm. Vậy thì đúng.” Hư ảnh cười ha ha nói: “Đối với bọn họ mà nói, ta chính là người sau khi chết biến thành quỷ, phạm nhân không thấy được phạm nhân sau khi chết biến thành quỷ, bọn họ sao có thể phát hiện ta chứ?”

‘A’? ‘A’?? ‘A’???

Trong lòng Cơ Hạo hỗn loạn một phen, ý kiến của lão gia hỏa này tựa như có chút đạo lý, phạm nhân không thấy được quỷ, nếu đem bọn Đại Xích đạo nhân đều coi là phạm nhân mà nói, như vậy hư ảnh cùng giai với bọn Đại Xích đạo nhân sau khi ngã xuống, tựa như...

Nhưng lời này nghe như thế nào cũng không đúng. Cơ Hạo thẹn quá hóa giận hò hét ở trong thần hồn không gian: “Lão gia hỏa, người giả thần giả quỷ à? Bọn họ là...”

Hư ảnh cười lên ‘Ha ha’: “Bọn họ có thể là cái gì chứ? Ta năm đó, chẳng lẽ sẽ yếu hơn so với bọn họ sao?”

Khẽ thở dài một hơi, hư ảnh lạnh nhạt nói: “Nhưng, lần này bọn họ hiển nhiên đã đụng phải khó khăn lớn, Đại Xích thế mà lại không tiếc hao tổn đạo hạnh của bản thân cũng muốn mạnh mẽ đào tạo người, lấy thiên tính của Đại Xích, là người chú ý nhất đạo pháp tự nhiên, thế mà lại làm loại việc nghịch thiên này, xem ra bọn họ lần này phiền toái không nhỏ.”

Đề tài thoáng chuyển, hư ảnh không cho Cơ Hạo cơ hội truy hỏi, đem đề tài nhảy mắt chuyển đi cách xa vạn dặm.

Cơ Hạo ‘khịt khịt’ hít hơi lạnh, hần trầm giọng nói: “VẬY...”

Hư ảnh ngắt lời Cơ Hạo: “Người chưa có tư cách nhúng tay, bảo vệ cho kỹ bản thân người, còn có những người người xem trọng đi... Tóm lại, tùy bản tâm người đi làm. Cái này cũng là bốn ý Đại Xích đạo nhân đào tạo người nhỉ?”

Hơi dừng một chút, hư ảnh trầm giọng nói: “Đi Bất Chu sơn, bốn món bảo bối này không tệ, đã là tiên thiên chí bảo đến cực điểm, nhưng dù sao cũng là vật người khác tạo ra. Khi vận dụng, còn chịu pháp lực của bản thân người gò bó, người còn thiếu một món bản mạng chứng đạo chí bảo thật sự.”

Thở dài một hơi, hư ảnh hơi bất đắc dĩ lẩm bẩm: “Thật ra, người nếu đủ mạnh, cũng không cần những vật ngoài thân này. Nhưng ai bảo người tiểu gia hỏa này hiện nay yếu như vậy chứ? Chỉ có thể dựa vào những vật ngoài thân đó để ngự ma, hộ thân, thật là...”

Trong lòng Cơ Hạo phát điên một trận. Thái dương đạo chủng của hắn ở dưới Đại Xích đạo nhân thúc giục hóa, đã thuận lợi ngưng tụ hình thái ban đầu của đạo thai, một vòng mặt trời đỏ lấy dương làm vỏ ngoài, lấy âm làm bên trong, hai khí thái dương, thái âm giao dung, đã là đứng ở trên ngưỡng cửa Đạo Thai cảnh cũng chính là có thể so với Vu Thần cảnh của nhân tộc.

Một khi hai khí thái âm thái dương hoàn toàn hợp nhất, lấy âm dương nhị khí thành tựu thái cực đạo vận, vậy là sẽ chính thức đặt chân Đạo Thai cảnh.

Cảnh giới như thế, thế mà còn nói hăn quá yếu? Ánh mắt lão gia hỏa này rất cuộc phải cao bao nhiêu mới đúng?

Lắc đầu, Cơ Hạo không lảm lời với hư ảnh nữa, Thiên Địa Kim Kiều ở mi tâm lao ra, hóa thành một đạo kim quang trong suốt thanh linh, thân hình nhoáng lên một cái phá không biến mất.

Được Đại Xích đạo nhân quán đỉnh tạo hóa, Cơ Hạo không chỉ có đạo hạnh cảnh giới tiến một bước dài —— tuy hăn đối với đạo hạnh cảnh giới của mình cũng rất hồ đồ, hoàn toàn không có biện pháp lý giải các đại đạo ý nhị Đại Xích đạo nhân mạnh mẽ rót vào cho hăn, nhưng pháp lực của hăn lại là thật sự nhảy vọt lên không chỉ gấp trăm lần.

Pháp lực quanh thân mệnh môn khôn cùng, hùng hồn vô cùng, lại thanh linh linh động, tụ tán như ý.

Từ phía trên trời xanh, mượn dùng lực lượng Thiên Địa Kim Kiều, Cơ Hạo chỉ dùng non nửa ngày thời gian, đã đi tới trước nửa đoạn Bất Chu sơn sụp xuống.

Nửa đoạn Bất Chu sơn toàn thân đen sì đứng sừng sững ở trên đại địa, so sánh với nửa đoạn trên của thân núi, nửa đoạn dưới của Bất Chu sơn càng thêm thô to, tuy đã sụp xuống nửa đoạn, nhưng vẫn đội trời đạp đất như cũ, thẳng tắp cắm vào mây trời.

Lơ lửng ở trước nửa đoạn Bất Chu sơn, Cơ Hạo vẫn cảm nhận được loại uy nghiêm khó có thể hình dung, uy nghiêm như toàn bộ thiên địa nghiền áp xuống.

Đỉnh đầu, một đám mây nước gào thét mà xuống, vài tên cự yêu thủy tộc mang theo mấy vạn yêu binh thủy tộc từ cửa chính thiên đình xung phong xuống dưới. Một cự yêu trên da mặt mọc đầy vảy màu đen, trong mồm một cái lưỡi dài

lè ra dài hơn một trượng lớn tiếng quát: “Nghieu Bá Cơ Hạo, người là tới nơi này chịu chết sao?”

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng. Hắc khê quát một tiếng, đỉnh đầu phun trào ra chín đám mây xanh, một vòng mặt trời đỏ to cả mẫu nhô lên cao bao phủ, Thái Cực Tạo Hóa đỉnh từ trong mặt trời đỏ phun ra, một làn mây khói mờ mịt thổi quét ra, bao lấy mấy tên cự yêu và mấy vạn thủy tộc hướng vào phía trong khép lại, liền đem bọn chúng thu vào trong Thái Cực Tạo Hóa đỉnh.

‘Thùng thùng thùng’ ba tiếng sấm không nhanh không chậm từ trong cái đỉnh lớn truyền đến, theo tiếng vang ‘Ào ào’, Cơ Hạo tùy tay chỉ, từng đồng lớn cực phẩm thủy vu tinh long lạnh trong suốt to bằng nắm tay, mấy ngàn đỉnh kim loại ngăn nắp, còn có mấy trăm viên huyết đan to bằng ngón cái từ trong đại đỉnh phun ra.

Mấy tên cự yêu Vu Đế sơ giai, mấy vạn thủy tộc tiểu yêu thực lực không giống nhau đã biến thành mấy thứ này.

Thái Cực Tạo Hóa đỉnh đem bọn chúng đưa về bản nguyên, yêu lực thủy thuộc tính trong cơ thể ngưng tụ thành thủy vu tinh, giáp trụ trên thân một lần nữa luyện thành đỉnh kim loại, tinh huyết toàn thân thì tan thành loại Yêu Huyết Đan có thể gia tăng thật lớn đạo hạnh pháp lực của yêu thú!

Chương 1000: Đại Bán Tiệt Nhi

Nhón lên một viên Yêu Huyết Đan đặt ở mũi người người, mùi thơm ngát xộc vào mũi, một luồng nhiệt lực nồng đậm xộc thẳng nội phủ. Còn chưa ăn huyết đan, Cơ Hạo đã cảm nhận được được lực khổng lồ chất chứa trong huyết đan.

Toàn bộ tinh huyết của mấy vạn thủy yêu, chỉ luyện thành vèn vèn mấy trăm viên huyết đan, có thể nghĩ hiệu lực của đám huyết đan này lớn bao nhiêu.

“Ừm, đều là của các người!” Cơ Hạo đem Yêu Huyết Đan đưa cho Nha Công đứng ở trên vai, còn có hai con Thần Hỏa Xà quấn ở trên cánh tay hắn.

Nha Công μό ăn một viên Yêu Huyết Đan, lông chim toàn thân đột nhiên dựng thẳng lên từng sợi, vô số lông chim va chạm chấn động lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Đinh đương’. Hai con rắn nhỏ ngoác mồm nuốt vào mười mấy viên Yêu Huyết Đan, thân thể bọn nó đột nhiên cứng đờ, toàn thân không ngừng phun ra lửa tinh tế, khí tức chột không ngừng nhảy vọt lên từng đoạn, trong mắt càng tỏa ra hung quang, rất thần tuấn bất phàm.

Đem huyết đan còn lại thu hồi, Cơ Hạo ngẩng đầu, nhìn bầu trời cực cao, tay phải nhẹ nhàng cắt qua cổ mình.

Hắn biết Cộng Công Thị nhìn thấy mình, hắn cố ý muốn làm như vậy cho Cộng Công Thị xem!

Có chim, tiếp tục phái người tới giết ta!

Hoặc là, người tự mình xuống dưới động thủ!

Một dải mây trôi từ đỉnh đầu Cơ Hạo xẹt qua, cuồng phong gào thét đẩy mây trôi hướng chân trời bay đi, vài ngọn núi lơ lửng khổng lồ lắc lư bay qua, ven ngọn núi lơ lửng, một đám con dân nhân tộc quần áo đơn sơ run rẩy nhô đầu ra, tò mò nhìn Cơ Hạo đứng ở chân Bất Chu sơn.

Có người đang ‘xì xồ xì xồ’ kêu la. Các con dân nhân tộc ở trên ngọn núi lơ lửng tránh nạn mưa vài ngày trước đó đang hứng phần thảo luận trụ trời cao không thể với tới.

Ngọn núi khổng lồ lơ lửng cách mặt đất nghìn trượng chậm rãi bay đi, một ngọn núi lơ lửng và một vách núi của Bất Chu sơn nhẹ nhàng va chạm một cái, mấy khối đá lớn trên ngọn núi bay sụp đổ bong ra, từ trên cao rơi xuống. Ở trong tiếng kinh hô của đám đông con dân nhân tộc, ngọn núi bay này thông thả xoay tròn, bị gió đẩy đi, đuổi theo một dải mây trôi kia hướng chân trời bay xa.

“Thái Cực Tạo Hóa. Lên!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, Thái Cực Tạo Hóa đỉnh ở đỉnh đầu bay lên. Nó bay càng cao, thể tích liền trở nên càng lớn, khi nó bay đến đỉnh chóp nửa đoạn Bất Chu sơn, miệng đỉnh đã biến thành phạm vi mấy ngàn vạn dặm, như một cái miệng rộng lơ lửng ở đỉnh Bất Chu sơn.

“Lão gia hòa. Lúc trước là Oa Linh, Đông công, Tây mẫu, còn có hai vị sư bá của ta liên thủ, cũng chỉ thu hồi nửa đoạn trên của Bất Chu sơn!” Cơ Hạo ở trong thần hồn không gian cẩn thận hồi hư ảnh: “Nửa đoạn Bất Chu sơn trên, so với nửa đoạn dưới nhỏ hơn nhiều, cũng ngắn hơn một mảng lớn...”

Thanh âm hư ảnh từ từ vang lên: “Đâu chỉ ngắn hơn một mảng lớn? Nửa đoạn trên Bất Chu sơn sụp xuống, chỉ là không đến một phần của cả trụ trời mà thôi. Cái gọi là trụ trời sao, trụ là cần có căn cơ, sáu phần độ cao của Bất Chu sơn đều chôn ở trong Trung Lục đại địa... Thanh Vi đạo nhân thu đi, chỉ là một đoạn ngắn.”

Hơi dừng một chút, hư ảnh khẽ thở dài: “Nhưng, một cây trụ trời hoàn chỉnh, mới là khó thu phục nhất, bởi vì nó là đầu mối then chốt của thiên địa, có thiên địa linh mạch, thiên đạo pháp tắc thêm vào ở trên. Trụ trời gãy, toàn bộ tinh khí thần nội liễm, thì dễ thu thập.”

Cơ Hạo giật mình, tay hấn chỉ Thái Cực Tạo Hóa đỉnh, một luồng thanh khí minh mông gào thét từ trong đại đỉnh phun ra. Như vô số con rồng khổng lồ

quay quanh ở trên Bất Chu sơn, từ đỉnh núi một đường xoay quanh mà xuống. Chỉ dùng ngần ngừ nửa canh giờ, đã đem Bất Chu sơn trên mặt đất quần quýt hết ở bên trong.

Sau đó thanh khí biến thành vô số con rồng khổng lồ khoan đất quanh Bất Chu sơn, liên tục đào sâu xuống.

Tiếng ‘Ừ ừ’ không dứt, Cơ Hạo có chút lo lắng hỏi hư ảnh: “Ta lấy đi nửa đoạn Bất Chu sơn còn lại, không có hậu hoạn gì chứ?”

Hư ảnh cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: “Bất sứ bị vỡ, vỡ thì vỡ rồi, còn có thể có hậu hoạn gì? Dù sao đây là cột sống Bàn Cổ biến thành, khoảng chín thành cột sống Bàn Cổ, làm bản mạng chứng đạo chi bảo của người cũng là dư dả.”

Cơ Hạo cười gượng: “Một khi đã như vậy, vì sao không có ai lấy nó đi?”

Oa Linh, Đông công, Tây mẫu, còn có Đại Xích đạo nhân và Thanh Vi đạo nhân, bọn họ không có khả năng không biết nửa đoạn Bất Chu sơn còn lại này mới là thứ tốt đích thực! Có lẽ là bọn họ ngại bởi thân phận mặt mũi, xấu hổ xuống tay, nhưng mà còn có Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân đó!

Hai vị đấy cũng không phải loại gì tốt đẹp, một đoạn Bất Chu sơn lớn như vậy, có thể luyện chế thành vô thượng chí bảo nhỉ? Bọn họ sao lại không cướp?

Hư ảnh không nói gì, không rên một tiếng.

Bàn Cổ thế giới thiên ngoại thiên, mờ mịt Hồng Mông Đại Xích thiên.

Cửa đạo cung Đại Xích đạo nhân, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân xếp hàng chữ Nhất, mở to hai mắt ngơ ngác xuyên thấu qua vô lượng hỗn độn và bầu trời Bàn Cổ thế giới, ngơ ngác nhìn Cơ Hạo mượn dùng Thái Cực Tạo Hóa đỉnh vừa mới tới tay thu nửa đoạn Bất Chu sơn còn lại.

Một luồng tử khí quay quanh ở đỉnh đầu bọn họ, trong tử khí có một đôi mắt

màu sắc hỗn độn khê khếp mở, cũng mang theo một tia kinh ngạc nhìn Cơ Hạo.

Qua hồi lâu, Đại Xích đạo nhân mới cười lên: “Hay thay!”

Thanh Vi đạo nhân sờ sờ chòm râu trên cằm, không nói gì lắc lắc đầu.

Vũ Dư đạo nhân dứt khoát ôm bụng cất tiếng cười to, cười đến mức ngửa trước ngã sau hai hàm răng long lanh dọa người: “Ha ha ha, các người ai cũng cần da mặt, cần thể diện, dùng cứu vớt thiên hạ thương sinh làm lấy cớ, thu nửa đoạn Bất Chu sơn rồi, lại tìm không thấy cái cớ đi thu nửa đoạn còn lại... Vẫn là đồ đệ của bản đạo dứt khoát, đã là bảo bối, lấy đi là được, cần da mặt làm cái gì?”

Vũ Dư đạo nhân cười đến mức khóe miệng cũng phun ra nước miếng: “Nhìn xem, nhìn xem, đây mới là thật sự đạo pháp tự nhiên, đây mới là tấm lòng son thật sự!”

Vũ Dư đạo nhân rung đùi đắc ý cười nói: “Như trẻ mới sinh, thấy ngực của mẫu thân, liền lập tức ngậm lấy, đây là thiên tính, đây là bản năng, đây là tự nhiên chi đạo! Nhấn nhó cái gì? Giả bộ cái gì? Đồ đệ này của bản đạo, không có điểm tốt khác, chỉ tấm lòng son này, rất có phong phạm của bản đạo!”

Tử khí đỉnh đầu ba người loạn choạng, đôi mắt màu sắc hỗn độn kia bất đắc dĩ gắt gao nhắm lại.

Đại Xích đạo nhân bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, ngẩng đầu lên hướng một luồng tử khí kia nhìn một cái: “Sư phụ, hai vị sư đệ kia?”

Một thanh âm phong cách cổ xưa, ôn hòa, không mang theo chút khí tức khói lửa, càng không có bất cứ cảm tình nào lạnh vang lên: “Trước đó vài ngày, bọn họ thừa dịp bóng đêm muốn thu nửa đoạn Bất Chu sơn còn lại, bị một đạo thần lôi của ta đánh trở về tây phương... Không có ba năm nữa, bọn họ sẽ không ra khỏi cửa nữa.”

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân nhìn nhau một cái, đồng thời nở nụ cười.

Trung Lục thế giới, Thái Cực Tạo Hóa đỉnh khẽ run lên, chợt nghe một đợt tiếng ù ù vang lên, nửa đoạn Bất Chu sơn còn lại bay lên từng phần một, không ngừng bay vào Thái Cực Tạo Hóa đỉnh.

Trên bầu trời gió mây biến sắc, cả mảng lớn mây đen ngưng tụ thành gương mặt Cộng Công Thị. Hắc thẹn quá hóa giận nhìn chăm chăm Cơ Hạo, nghiêng rằng nghiêng lợi không biết đang nói cái gì. Cơ Hạo lại lười quan tâm Cộng Công Thị, hắc chỉ tập trung làm phép, không ngừng đem hơn phân nửa đoạn Bất Chu sơn ẩn sâu trong lòng đất dời vào Thái Cực Tạo Hóa đỉnh.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh từ từ hỏi: “Thế nào, tiểu gia hỏa, người thích bản mạng chí bảo hình dạng thế nào?”

“Chuông? Tháp? Ấn? Hoặc là, người thích bộ dáng cổ quái khác? Ví dụ như nói... Ủm, người tự quyết định đi!”

Chương 1001: Đấu Tên

Trước hành cung Đồ Sơn thị, Nghệ Thiên rộng to một tiếng, thân thể biến thành Lôi Bằng lộn một cái, móng vuốt phải do sấm sét biến thành hung hăng vồ vào trên mũi tên Phong Hành bắn ra. Lôi quang xanh tím và cầu vồng màu vàng do mũi tên biến thành lao vào nhau, lại là một tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Mũi tên Phong Hành bắn ra nổ thành vô số tia sáng lạnh tinh tế tản ra, trên mặt đất bốc lên vô số làn khói bụi nho nhỏ, đó là mũi tên tan rã biến thành tiễn mang đánh xuống đất tung tóe lên bụi bặm.

Nghệ Thiên biến thành Lôi Bằng kịch liệt run lên một cái, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’ vô số tia điện vỡ toang ra, Nghệ Thiên cao, gầy gò, giống như một thanh kiếm sắc bén sắt thép rèn thành hiện ra thân thể. Hắn lão đảo đi hai bước trên mặt đất, hỗn hển lại mang theo vạn phần oán độc, đồng thời lại dị thường kinh hãi hướng phía Phong Hành nhìn qua.

“Nghệ Phong? Người tạp chủng ti tiện này!”

Nghệ Thiên mở to mắt nhìn, ánh mắt ngưng tụ ở trên thần cung trong tay Phong Hành.

“Nghệ Thần phế vật kia chưa thể giết chết người, truy trở về trấn tộc thần cung, hiện tại đại thái tử Thập Nhật quốc là ta!” Tay trái Nghệ Thiên hướng về không khí chụp một cái, một mảng lớn lôi quang vô thanh vô tức hướng bàn tay hắn hội tụ lại, một cây trường cung hình thù kỳ lạ toàn thân lóe ra từ lôi xuất hiện trong tay hắn.

“Người thế mà dám thò đầu ra? Nghệ Phong, người là tìm chết!” Ngực khí Nghệ Thiên trở nên cực kỳ dồn dập, hắn khàn giọng quát: “Hôm nay ta nhất định phải giết người, trấn tộc thần cung nhất định là của ta! Chỉ cần ta mang về trấn tộc thần cung, ta sẽ là bá chủ Đông Hoang đời tiếp theo!”

Man Man có chút lo lắng nhảy dựng lên kêu to: “Này, này, người không phải đến cướp cô dâu sao?”

Thân thể Nghệ Thiên hơi cứng lại, hắn đột nhiên quay đầu, tự cho là tràn ngập sức quyến rũ hướng Đồ Sơn nữ đứng ở trước cửa đại điện cười cười sáng lạn: “Đồ Sơn nữ, chờ một lát, chờ ta giết xong tên phản đồ trộm đi chỉ bảo bản tộc này, đoạt lại trấn tộc thần khí của bản tộc, ta sẽ dẫn nàng rời khỏi!”

Liếc xéo Tự Văn Mệnh đứng ở bên người Đồ Sơn nữ một cái, ngữ khí của Nghệ Thiên chợt trở nên cực kỳ lạnh lùng: “Ta biết nàng không thích hắn, hắn căn bản không xứng với nàng! Vén vẹn con trai Sùng Bá Tự Hi Hữu Sùng bộ, làm sao xứng đôi với nàng? Chỉ có ta, chỉ có ta đại thái tử Thập Nhật quốc, mới có tư cách trở thành nam nhân của nàng!”

Đồ Sơn nữ khẽ nhú mày, bất đắc dĩ nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Bước chân của nàng khẽ động, hướng bên cạnh Tự Văn Mệnh nhích lại gần, thanh âm cực kỳ nhỏ nhẹ giọng nói: “Văn Mệnh, ta và hắn tổng cộng chỉ từng gặp vài lần, mỗi lần đều là ở trên tiệc rượu cuối năm của Đồ Sơn thị, cũng không biết sao, hắn lại tự cao tự đại nhận định một số chuyện.”

Tự Văn Mệnh khẽ nhú mày, cười lên rất sang sảng: “Không sao, chỉ là người nông cuồng, ta gặp nhiều lắm rồi. Muội tử cứ an tâm, Tự Văn Mệnh ta không phải loại nam nhân nhăn nhó đa nghi, âm hiểm hẹp hòi!”

Đồ Sơn nữ mang theo một tia ngượng ngùng, mang theo một tia khát khao cười.

Tự Hi, Đồ Sơn lão nhân nhìn nhau một cái, giống như hai lão hồ li đồng thời cười lên.

Đột nhiên, Đế Thuấn, Tự Hi, Tự Văn Mệnh, còn có cao tăng nhân tộc ở đây thực lực tới gần Vu Thần cảnh đồng thời nhú mày. Bọn họ bỏ lại Nghệ Thiên gào rống hướng Phong Hành khiêu khích, đồng thời hướng phía Bất Chu sơn nhìn qua.

Ở Bồ Phán, chỉ có thể trước mặt nhìn thấy một chút bóng dáng của Bất Chu sơn, nhưng Đế Thuấn bọn họ tu vi mạnh mẽ. Đại Vu nhân tộc tuy không tu nguyên thần, nhưng thân thể họ cường đại đến cực điểm, thân thể bọn họ cực kỳ phù hợp với thiên địa tự nhiên, có được lực cảm giác cực kỳ đáng sợ.

Bọn họ phát hiện, một số biến hóa to lớn đang xảy ra, mà ngọn nguồn ngay tại phương hướng Bất Chu sơn.

Đế Thuấn nhẹ nhàng vung tay, ngoài mấy trăm dặm, trong một khoảng núi sâu rừng già, mấy con ứng long lân giáp màu xanh đen vỗ cánh bay lên trời, cồng trên lưng long kỵ sĩ mặc trọng giáp, nhanh như tia chớp hướng phía Bất Chu sơn bay đi.

Phong Hành từng bước một từ trên gò đất nhỏ đi xuống, hần và Nghệ Thiên cách nhau mấy chục dặm, bước chân ổn trọng đi từng bước một về phía đối diện.

Hơn vạn Đông Di tiễn thủ Nghệ Thiên mang đến nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng tản ra, bọn họ về mặt bất thiện nhìn Phong Hành, mơ hồ bày ra tư thế vây công. Bọn họ cầm trường cung, tay phải cầm tên, chỉ cần vừa có cơ hội, bọn họ sẽ phát động công kích đối với Phong Hành.

Đồ Sơn lão nhân khẽ nhíu mày, cấp dưới Nghệ Thiên mang đến thế mà lại gây chiến ở trên địa bàn của Đồ Sơn thị hần, thế này hoàn toàn là không đem Đồ Sơn thị để vào mắt! Hần nghiến răng, giơ lên tay phải đang muốn hạ lệnh các chiến sĩ Đồ Sơn thị ngăn bọn Đông Di tiễn thủ vọng động, nhưng nghĩ lại, Đồ Sơn lão nhân lại buông tay xuống, thấp giọng lầm bầm: “Hòa khí phát tài, chúng ta làm ăn, hòa khí phát tài!”

Đế Thuấn và Tự Hi dở khóc dở cười nhìn Đồ Sơn lão nhân. Đế Thuấn không tiện nhúng tay, Tự Hi thì cười lạnh một tiếng, khoe miệng khẽ động, huýt sáo một tiếng bén nhọn.

Mặt đất xung quanh đột nhiên chấn động lên. Theo tiếng gầm rú trầm thấp, các con Thiết Giáp Phi Hùng hình thể cường tráng vỗ cánh thật dày nặng trên

lưng chạy như điên. Bọn Thiết Giáp Phi Hùng này dưới bộ lông thật dày dày đặc lân giáp dày nặng màu đen, chiều dài ba trượng có thừa, khỏe vô cùng, lực phòng ngự càng thêm kinh người.

Mấy vạn chiến sĩ Hữu Sùng bộ tinh nhuệ khoác trọng giáp, gương mặt cũng bị giáp mặt của ác quỷ bao trùm, cầm giáo cưỡi ở sau lưng Thiết Giáp Phi Hùng, như các thanh chiến phủ cuồng đã mãnh liệt cắm vào hàng ngũ Đông Di tiên thủ, đem bọn họ mạnh mẽ phân cách thành hơn trăm cái đội ngũ nhỏ.

Bốn phương tám hướng đều là phi hùng kỵ sĩ vây kín, các tiên thủ Đông Di bị gắt gao bao vây, không còn không gian né tránh xê dịch, đám phi hùng kỵ sĩ cách bọn họ không đến ba trượng xa. Các tiên thủ Đông Di trợn mắt há hốc mồm nhìn đám trọng giáp kỵ binh chặn ngang một đạo, bất đắc dĩ buông xuống trường cung trong tay.

Không còn ưu thế khoảng cách không gian, bảo tiên thủ Đông Di bùng nổ xung đột với đám trọng giáp kỵ binh, cái đó hoàn toàn là chịu chết.

Nghệ Thiên hỗn hển ngựa mặt lên trời tức giận mắng: “Sùng Bá Tự Hi, người dám can thiệp việc nội bộ Đông Di ta?”

Tự Hi cười dài ha ha nói: “Thằng nhãi Nghệ Thiên, người tới lễ kết hôn của con ta quấy rối, người nếu đấu tên với Phong Hành mà không chết, lão tử muốn tận tay chặt đầu của người! Người đoán, các bộ lạc Đông Di người, còn có đám già mà không chết của Thập Nhật quốc người, có dám giảng đạo lý với lão tử hay không?”

Nghệ Thiên tức đến mức da mặt xanh lên. Hắn quay phắt đầu lại nhìn về phía Tự Hi, khóe mắt trong lúc bận rộn còn không quên hướng Đồ Sơn nữ liếc một cái.

Lúc này hắn và Phong Hành cách nhau chỉ có không đến mười dặm, lâm chiến sống chết trước mắt, hắn thế mà lại phân tâm nhìn. Phong Hành không nói một tiếng kéo thần cung, chín tia sáng vàng vẽ ra đường cong thật dài, mang

theo hào quang lấp lánh chói mắt, vô thanh vô tức bắn về phía chỗ yếu hại quanh thân Nghệ Thiên.

Nghệ Thiên giậm quát một tiếng, mắng to một tiếng ‘vô sỉ’. Một đôi cánh chim ngưng tụ từ lõi quang sau lưng hắc mở ra, kéo theo thân thể hắc cấp tốc lao lên trời, trong chớp mắt đã lao đến trên không cách mặt đất nghìn trượng.

Chín luồng sáng màu vàng hầu như là cọ sát thân thể hắc bay qua, một đôi cánh chim màu xanh ngưng tụ từ cơn lốc sau lưng Phong Hành mở ra, hắc phát ra tiếng rống vang vọng, cũng phóng lên trời, về mặt thể lương hướng Nghệ Thiên đuổi theo.

“Nghệ Thiên, ngày đó ta tận mắt nhìn thấy người giết của ta nhiều thân tộc như vậy!”

Thần cung chấn động, ánh sáng vàng dày đặc như mưa gào thét xé rách hư không.

Chương 1002: Bàn Cổ Chung Minh

Trước Bất Chu sơn, Cơ Hạo chân đạp mây xanh từ từ bay lên trời. Trước mặt hắn, Bất Chu sơn từ trong lòng đất không ngừng dâng lên từng tấc một.

Vô số năm qua, Bất Chu sơn chôn sâu ở trong lòng đất Trung Lục thế giới, mặt ngoài bám vào vô số bùn đất, giờ phút này Cơ Hạo đem nó từ trong lòng đất nhổ lên, từng miếng vỏ đá lớn từ trên thân Bất Chu sơn chậm rãi bóc ra, giống như trời sập từ trên cao nện xuống.

Mặt đất run nhè nhẹ, mặt đất xung quanh Bất Chu sơn nứt ra vô số vết nứt nhỏ bé, lượng lớn nguyên khí chảy xiết không ngừng lao ra, ở phụ cận thân núi hóa thành mây tía cột sáng đủ mọi màu sắc.

Không có chút gian nan như ngày đó Oa Linh, Đông công, Tây mỗ, Minh đạo nhân, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân liên thủ, cũng còn bị nghiền ép tới mức thở không nổi. Một đoạn trụ trời Bất Chu sơn khổng lồ hơn xa so với ngày đó gãy sụp đổ gần như mười lần, rất thoải mái bị Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh nuốt vào từng khúc một.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh dần dần xuất hiện.

Hắn đứng ở trên đĩa tròn màu xám to lớn, trong đôi mắt phun trào thần quang màu u lam, quanh thân quấn quanh các luồng khí hỗn độn. Phối hợp thân hình hắn cao lớn không lường được, hắn thật giống như một cây trụ trời, đứng sừng sững ở trong thần hồn không gian khổng lồ rộng lớn hơn gấp trăm lần của Cơ Hạo.

“Bảo bối này, theo ta cũng nhiều năm như vậy rồi. Có nhiều người như vậy muốn có được nó, nhưng cuối cùng... Ha ha!”

Hư ảnh thấp giọng lầm bầm, cúi đầu mang theo một tia lưu luyến nhìn đĩa tròn màu xám dưới chân: “Cuối cùng, nó vẫn theo ta... một chút mảnh vỡ của nó,

đều được người ta tôn sùng là chí bảo... Chẳng qua, theo ta, dù sao cũng là lãng phí thời gian của nó.”

Vươn hai tay, hư ảnh chậm rãi đứng ở trên đĩa tròn, dựa theo bốn chiêu lớn Khai Thiên Nhất Kích, Ích Địa Nhất Kích, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, đem tư thế một đường quyền chậm rãi đánh ra. Cuối cùng bốn chiêu hợp nhất, hai tay hẩn kết ấn, lạng yên đánh ra chiêu thứ năm ở ngoài bốn chiêu.

Một đòn này chất chứa vô số huyền bí đánh ra. Đĩa tròn màu xám dưới chân hư ảnh ầm ầm phân giải, hóa thành vô số luồng linh quang như chim bay về rừng, ùn ùn nhập vào trong pháp ấn hai tay hư ảnh kết.

Tiếng ‘Ừ ừ’ không dứt bên tai, một cây trụ trời khổng lồ bị Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh nuốt vào, ở tại chỗ chỉ để lại một cái hố trời sâu không lường được, các luồng địa mạch linh khí nồng đậm từ trong hố trời không ngừng phun ra, xông lên khiến gương mặt Cộng Công thị do mây đen trên trời biến thành cũng dao động một trận.

“Hóa!” Cơ Hạo quát khẽ một tiếng, hai tay vỗ mạnh vào trên Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh.

Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh vừa mới bành trướng đến mấy ngàn vạn dặm cấp tốc thu nhỏ. Cơ Hạo chưa thể phát hiện, toàn bộ người đang dùng đại thần thông nhìn chăm chú Cơ Hạo cũng không một ai có thể phát hiện, đĩa tròn màu xám dưới chân hư ảnh biến thành linh quang, theo Cơ Hạo vỗ thật mạnh, rót hết vào trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh.

Trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh sáng lên hào quang kỳ dị, chợt nghe một tiếng sấm, trong thiên địa mơ hồ có đạo vận kỳ dị nào đó khuếch tán ra. Mắt thường có thể thấy được bốn phía Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh có một vòng sóng âm màu trắng hốt hoảng khuếch tán. Sau đó lại là một tiếng chuông ngân, lại là một vòng sóng âm hướng bốn phía cấp tốc khuếch tán.

Sau chín tiếng chuông ngân liên tục như thế, một đạo hỗn độn hào quang kỳ

dị từ trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh phun ra, một cái chuông lớn tạo hình phong cách cổ xưa, quanh thân hỗn độn chi khí quay cuồng mà ra, mặt ngoài mơ hồ có thể thấy được đồ án một người khổng lồ hai tay nâng đỡ thiên địa dần dần từ trong đại đỉnh dâng lên.

“Một cái chuông?” Cơ Hạo ngẩng đầu, ngạc nhiên hỏi hư ảnh: “Ta còn chưa cân nhắc xong, rốt cuộc muốn bộ dáng thế nào!”

Trong thần hồn không gian, hư ảnh đã biến mất không thấy nữa, thanh âm hân vãng vãng từ trong sương mù xám xịt truyền đến: “Cứ như vậy, gọi nó là Bàn Cổ Chung đi, tên này nghe hân lên thực không xấu, dù sao cũng là Bàn Cổ cột sống biến thành.”

Cũng không biết hư ảnh đã làm cái quỷ gì, Cơ Hạo đột nhiên tim đập thành thịch một trận, thân thể hân khẽ run rẩy, phun ra một ngụm máu, vừa vắn phun ở trên Bàn Cổ Chung cao một trượng tám thước, toàn thân phong cách cổ xưa dày nặng phi thường.

Một tiếng ngân khẽ chấn động khiến thiên địa mơ hồ run rẩy, từng luồng hỗn độn chi khí từ trong cái chuông lớn sôi sục tràn ra. Một vầng mặt trời đỏ quay cuồng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, cái chuông lớn chậm rãi dung hợp với mặt trời đỏ, như điểm đen mặt trời, lơ lửng ở chính giữa mặt trời.

Không cần bất cứ quá trình tế luyện nào, Cơ Hạo đã tâm thần hợp nhất với Bàn Cổ Chung, cảm giác cái chuông lớn này quả thực như một bộ phận cơ thể của hân, Cơ Hạo có thể cảm giác được rõ ràng nó tồn tại, có thể hiểu thấu triệt mọi thứ huyền bí của nó.

‘Một tiếng chuông ngân, vắn vật hỗn độn’!

Bàn Cổ Chung không có bất cứ uy năng nào khác, không thể vắn vẹo thời gian, cũng không thể phá diệt hư không, công hiệu duy nhất của nó chính là khiến tất cả quy về hỗn độn, vắn vật hóa thành hư ảo. Vô luận là thời gian hay không gian, vô luận là thái dương hay là thái âm, vô luận là mặt trăng mặt trời

trên núi hay là sông núi, Bàn Cổ Chung ra, vạn vật đều về hỗn độn.

Bàn Cổ Chung có thể hóa vạn vật thành hỗn độn, tương ứng với cái này, Bàn Cổ Chung có thể trấn áp địa thủy hỏa phong hỗn độn chi lực, đem nó treo ở đỉnh đầu, thiên địa quay về hỗn độn cũng không làm gì được Cơ Hạo.

Chỉ là trước mắt, Cơ Hạo nhiều nhất có thể phát huy lực lượng phòng ngự trấn áp hỗn độn của Bàn Cổ Chung, muốn phát huy uy năng hủy diệt của nó, Cơ Hạo bây giờ còn quá miễn cưỡng một chút. Có lẽ là vì hư ảnh, độ phù hợp của Bàn Cổ Chung và Cơ Hạo đạt tới hoàn mỹ, Bàn Cổ Chung giống như trên thân thể Cơ Hạo mọc ra một cái cánh tay mới, Cơ Hạo có thể rõ ràng cảm giác được nó, thần kinh truyền cái gì không chút vấn đề!

Vấn đề duy nhất là ở —— thân thể Cơ Hạo là thân thể người thường, mà Bàn Cổ Chung lại là cánh tay của người khổng lồ thái cổ!

Lấy tay chân còi cọc của Cơ Hạo hiện nay, hẳn căn bản không thể thúc giục Bàn Cổ Chung. Hẳn dốc hết toàn lực gõ vang Bàn Cổ Chung, tiếng chuông nhiều nhất có thể truyền ra ba trượng!

Nói cách khác, Cơ Hạo dốc sức đánh Bàn Cổ Chung, trong vòng ba trượng, có thể hóa vạn vật thành hỗn độn, cho dù là cường giả cấp Vu Thần, không cẩn thận cũng sẽ trúng hấn ám toán!

Nhưng khoảng cách ba trượng, phạm vi sát thương này thật sự ‘to lớn vô cùng’, Cơ Hạo có chút dở khóc dở cười!

“Lão gia hỏa, đây là người nói cho ta, bản mạng chứng đạo chi bảo của ta? Quả nhiên là cường hãn, nhưng, ta sao lại vận chuyển mất linh?”

Hư ảnh không hé răng, qua một hồi lâu, hẳn mới chậm rãi trả lại một câu: “Chỉ là Bất Chu sơn, luyện thành Bàn Cổ Chung người thật sự có thể thúc giục tự nhiên... Chỉ là ta nhất thời nổi hứng, bỏ thêm chút đồ bên trong nó, cho nên, bảo bối sinh ra có chút ra ngoài dự kiến của ta.”

Hơi dừng một chút, hư ảnh hơi xấu hổ nói: “Nhưng, thật sự là thứ tốt, so với Bàn Cổ Chung ban đầu muốn tặng cho người tốt hơn không chỉ gấp trăm lần. Vạn vật quy về hỗn độn, cùng với trấn áp hỗn độn chi lực, chỉ là công dụng cơ bản nhất của nó, khi đạo hạnh người đủ, người tự nhiên có điều hiểu ra.”

Một phen nói chuyện không đâu như vậy, Cơ Hạo tiếp tục truy hỏi hư ảnh, lão gia hỏa này lại là một câu cũng không còn nữa, hoàn toàn không còn tiếng động.

Phía dưới gương mặt thật lớn Cộng Công thị tụ tập mây đen biến thành, mấy chục cự yêu Bắc Hoang đập mây nước lơ lửng ở trời cao, ở cao nhìn xuống quan sát Cơ Hạo, chỉ tỏ không biết đang nói cái gì.

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều đột nhiên phun ra, hắt lóe lên một cái đến trước mặt các cự yêu đó, Bàn Cổ Chung từ trong mặt trời đỏ ở đỉnh đầu bay ra, Cơ Hạo dốc hết toàn lực nện một quyền ở trên Bàn Cổ Chung.

‘Ông’ một tiếng chuông ngân truyền ra ba trượng, mười tên cự yêu đỉnh phong tu vi mạnh mẽ trong ba trượng ầm ầm hóa thành hư ảo.

Chương 1003: Âm Tiễn Tập Nhân

Đông Di bộ tộc, phần nhiều kế thừa huyết mạch lực thượng cổ thần cầm, chủ tu vu lực phong, lôi, điện.

Phong nhẹ nhàng mà khó lường, lôi cương mãnh mà bá đạo, điện linh động mà lợi hại. Mũi tên của tiễn thủ Đông Di, là vì những vu lực này mà uy lực vô cùng, người thường khó có thể ngăn cản.

Nghệ Thiên hú dài, sau lưng cánh chim lôi đình chợt nhoáng lên một cái, thân hình mạnh mẽ vắt ngang qua trăm trượng, tiễn quang Phong Hành bắn ra hầu như là cọ sát thân thể hấn lướt qua. Rõ ràng có thể thấy được quanh thân thể Nghệ Thiên có một tầng điện trường vô hình tồn tại, khi mũi tên xẹt qua thân thể hấn, có mảng lớn điện quang vỡ toang lóe lên.

Không đợi Phong Hành bay đến độ cao ngang với mình, Nghệ Thiên đã kéo trường cung lôi quang chói mắt, lật tay hướng Phong Hành bắn ra một mũi tên.

Tiến mang của Phong Hành rậm rạp như gió bão cuốn theo hạt mưa đổ ập xuống bắn loạn, mà tiễn quang của Nghệ Thiên thì như lôi thần giơ đại chùy đánh một đòn mãnh liệt, cương mãnh vô cùng, bá đạo dị thường. Khi mũi tên thoát ly dây cung, tiến mang liền biến thành một mảng điện quang to bằng vại nước, kéo tia lửa điện thật dài hướng trước ngực Phong Hành đánh tới.

Cánh chim ngưng tụ từ cơn lốc màu xanh nhẹ nhàng chớp lên, mang theo thân thể Phong Hành nhẹ nhàng lướt đi ở giữa không trung.

Khi thân hình Nghệ Thiên dịch chuyển, điện quang vỡ toang, thanh thế to lớn, nhưng khi Phong Hành hoạt động, động tác nhẹ nhàng, nhiều điểm tàn ảnh như u linh dày đặc hư không, nếu là người nhãn lực không tốt, căn bản không thấy rõ bản thể Phong Hành ở đâu.

Mũi tên lôi đình cương mãnh dị thường kia liên tục đánh nát mười mấy tàn

ảnh của Phong Hành, cuối cùng cũng chưa thể chạm tới một cọng tóc của Phong Hành, bắn chéo vào trên mặt đất. Điện quang nổ tung, chỉ nghe một tiếng vang lớn, trên mặt đất phóng lên một mảng lớn ánh lửa, mũi tên lôi đình này cứng rắn ở trước cửa hành cung của Đồ Sơn thị mở ra một cái hố to đường kính trăm trượng, sâu tới nghìn trượng.

Sương mù nhiệt độ cao không ngừng từ trong hố to phun ra, bùn đất trong hố đều bị tia điện nhảy nhót lóe lên đốt thành nham thạch nóng chảy.

Phong Hành tránh thoát mũi tên của Nghệ Thiên, thần cung trong tay vang lên, tiễn mang màu vàng dày đặc kéo dài hướng Nghệ Thiên bắn tới. Mỗi một dải ánh tên màu vàng chỉ dài hơn một trượng, nhưng quanh tiễn mang quấn quanh cuồng phong màu xanh, kéo các làn gió màu trắng mắt thường có thể thấy được, phát ra tiếng ‘Vù vù’ xuyên thấu hư không, từ bốn phương tám hướng đem Nghệ Thiên bao vây ở trong.

Cánh chim lôi đình sau lưng Nghệ Thiên kịch liệt run rẩy, cánh chim run mỗi một lần, thân thể hắc đều bộc phát ra một mảng điện quang chói mắt, sau đó không chút dấu hiệu xuất hiện ở ngoài trăm trượng. Hắc giống như một con bọ chó nhảy nhót khắp nơi ở giữa không trung, mỗi lần thân hình hắc biến mất, xuất hiện, đều sẽ có một hoặc là ba năm mũi tên lôi đình hướng Phong Hành bắn tới.

Phong Hành kéo theo tàn ảnh khắp trời, tiếng gió ‘Vù vù’ bao trùm tiếng vang sấm sét phun ra trên mũi tên Nghệ Thiên bắn ra. Hắc cẩn thận né tránh mũi tên Nghệ Thiên bắn ra, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất công kích Nghệ Thiên.

Thân pháp hai người đều cực nhanh, đối với các loại tiễn thuật Đông Di cũng rõ như lòng bàn tay, trong lúc né tránh đều có kết cấu độc đáo, tuy nhìn qua hai người lúc nào cũng có thể bị tên bắn trúng thân thể, nhưng trên thực tế, ước chừng đấu một khắc đồng hồ, hai người đều không mất một cọng lông!

Tuy tu vi Nghệ Thiên so với Phong Hành vừa mới mượn dùng lực lượng bồ đề tử của Mộc đạo nhân bước vào Vu Đế cảnh, thậm chí vừa mới ngưng kết nửa

khỏa bản mạng vu tình mạnh hơn không biết bao nhiêu, nhưng Phong Hành tốc độ quá nhanh, càng có giày Vũ Dư đạo nhân giúp hẳn luyện chế giúp hẳn xê dịch lóe di, bỗng dừng gia tăng gấp trăm lần sự linh động, linh hoạt, Nghệ Thiên đã dùng hết toàn lực, vẫn không thể làm gì được Phong Hành.

Người phía dưới xem cuộc chiến thấy rõ, Phong Hành tuy tu vi không bằng Nghệ Thiên, nhưng tốc độ cùng độ linh hoạt của hẳn, ít nhất là gấp ba Nghệ Thiên trở lên. Đông Di tiễn thủ khi quyết đấu, tốc độ mới là mấu chốt nhất, chỉ cần có đủ tốc độ, cho dù lực công kích của người thua xa kẻ địch, ít nhất kẻ địch cũng không có cách nào bắt được người.

Nghệ Thiên hỗn hển rít gào một tiếng, hẳn đột nhiên lớn tiếng quát: “Nghệ Phong, người tên tạp chủng ti tiện này. Người còn nhớ rõ a tỷ đã gả đi của người không? Ta lúc đi giết cả nhà ả, ả đã có bầu... Ta tự tay mổ ả ra...”

Phong Hành đột nhiên thê lương vạn phần, giống như con sói đơn độc bị thương thét dài một tiếng, tàn ảnh đầy trời đột nhiên tiêu tán, chỉ để lại một bóng người cô đơn của hẳn lơ lửng ở giữa không trung.

“Nghệ Thiên, có dám đối tiễn với ta?” Phong Hành khàn cả giọng tru lên một tiếng, cánh chim sau lưng hẳn đột nhiên tiêu tán, toàn bộ vu lực của hẳn rót vào thần cung trong tay, trên dây cung một mũi tên dài màu vàng như thực chất đang không ngừng phát ra tiếng nổ vang ‘Đang đang’.

Cái gọi là đối tiễn, so với đấu tiễn càng thêm tàn khốc, càng cần dũng mãnh không sợ chết.

Đấu tiễn, còn có thể thi triển thân pháp xê dịch né tránh, tận tình khoe ra các loại thân pháp cùng tài bắn cung my lệ, từng có ‘chiến tích huy hoàng’ cao thủ tiễn thuật Đông Di liên tục đấu tiễn mười ngày mười đêm, hai người đều không mất một sợi lông.

Nhưng đối tiễn, tên như ý nghĩa, mọi người không né không tránh, lấy mạng đổi mạng.

Cách cự ly nhất định, mọi người bỏ qua tất cả cơ hội né tránh xê dịch, dùng tiễn thuật mạnh nhất tiếp đón đối phương, ước định ba tên, mười tên hoặc là trăm tên, không thể trốn tránh, chỉ có thể dùng thân thể cứng rắn chịu mũi tên của đối phương!

Chống đỡ được, sống!

Không chống được, chết!

Chỉ có thù sâu hận lớn không thể rửa sạch, như là Phong Hành loại thù máu bị người ta giết cả nhà, mới có khả năng đưa ra ván cược đối tiễn không chết không thôi này.

“Ha!” Cánh chim lồi đình phía sau Nghệ Thiên đột nhiên thu lại, thân thể ngừng động lơ lửng ở trước mặt Phong Hành. Hắn cười lạnh liên tục nhìn Phong Hành, không ngừng gật đầu lạnh lùng nói: “Tốt, tuy người là tên tạp chủng ti tiện, cũng là một tên tạp chủng có chút dũng khí... Chẳng qua, ha ha, ha!”

Hàm hồ nói mấy câu, Nghệ Thiên đột nhiên rống lớn một tiếng.

Phía sau Phong Hành, cách xa không đến hai dặm, đột nhiên có một lão nhân Đông Di tóc trắng xoá, khoác áo bó sát người lông vũ dài của hắc ưng chế thành, cầm trường cung màu đen. Lão vô thanh vô tức kéo trường cung, ba cây lông vũ đen dài sáu thước đặt lên trên dây cung, không mang theo một chút tiếng gió, liền hóa thành ba cột sáng màu đen hướng Phong Hành bắn tới.

Man Man, Thiếu Ti, Da Ma Sam Gia đồng thời thấy được thủ hạ của Nghệ Thiên vô sỉ đánh lén, nhưng các nàng căn bản không kịp nhắc nhở.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ngược lại là Thái Ti thoát nhìn mơ hồ, ngây thơ dị thường đột nhiên ngẩng đầu, ngón tay hướng về Phong Hành nhẹ nhàng điểm một cái.

Ba luồng sáng do lông chim màu đen biến thành xuyên thủng thân thể Phong

Hành, một cây lông chim xuyên thấu mi tâm hắc, một cái xuyên thấu trái tim hắc, một cái xuyên thấu bụng hắc. Ba cái lông vũ đen xuyên thấu ba chỗ trí mạng yếu hại của hắc, đang lúc muốn bùng nổ, lực lượng một chỉ kia của Thái Ti có hiệu lực.

Thân thể Phong Hành mông lung một phen, đột ngột xuất hiện ở ngoài hai mươi trượng.

Một chỉ của Thái Ti cũng không có thần hiệu quá lớn, đơn giản là đem toàn thân Phong Hành, từ hiện tại chuyển dời đến trước khi bùng nổ ngón tay mà thôi.

Trước thời gian bùng nổ ngón tay, Phong Hành đang ở vị trí của hắc lúc này.

Xa xa, Cơ Hạo cho Cộng Công Thị một võ nhanh như điện chớp lao nhanh đến.

Mắt thấy lão nhân đầu bạc kia dùng thủ đoạn ác độc như thế đánh lén Phong Hành, hơn nữa trên thực tế hắc hầu như đã giết chết Phong Hành, trong lòng Cơ Hạo tức giận, thân thể nhoáng lên một cái đã tới bên người lão, Thái Cực Thần Phong kéo theo một mảng hồ quang, ‘Bá’ một cái cửa qua cổ lão.

Nghệ Thiên đang đắc ý cười điên cuồng, đầu lâu lão nhân đã mang theo một mảng lớn máu bay lên.

Chương 1004: Kiểm Trảm Nghệ Thiên

Lão nhân ra tay đánh lén Phong Hành, rõ ràng là đại năng đã bước nửa bước Vu Đế cảnh.

Thực lực như vậy, đặt ở long tộc, chính là long tộc thái cổ long, cũng chính là nhân tuyển long vương uy chấn một phương thủy vực.

Cường giả như thế, Cơ Hạo chỉ lao tới bên cạnh lão, tùy tay một đòn, áo lông vũ trên thân lão nhân dùng lông chim Hắc Phong Thần Cừ vạn năm chế thành, có được lực phòng ngự rất mạnh ở dưới Thái Cực Thần Phong tựa như một miếng đậu hủ mỏng manh, bị một kiếm bẻ gãy nghiền nát chém nát.

Thân thể mạnh mẽ của lão nhân thiên chuy bách luyện, ở nhân tộc có thể xưng là tuyệt đỉnh, cũng chưa thể khiến Thái Cực Thần Phong đình trệ mấy may.

Mũi kiếm xẹt qua, áo lông xé rách, lão nhân trừng lớn mắt, mang theo lòng tràn đầy không dám tin, đôi mắt xám trắng nhìn chăm chăm Cơ Hạo, đầu rất mờ mịt bay lên ở trong máu.

Cơ Hạo biến đổi kiếm quyết, hào quang hai màu đen trắng trên Thái Cực Thần Phong chợt lóe, một tia sét màu xanh từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ vào trên đầu lão nhân. Lôi quang uy lực cực lớn, đầu lão nhân bị bổ thành một đám tro tàn theo gió tan đi, linh hồn của lão cũng theo đó tan thành mây khói.

“Cô lão!” Nghệ Thiên khàn cả giọng hét lên một tiếng, mái tóc dài ‘Soạt’ một cái dựng thẳng lên từng sợi một, mỗi sợi tóc dài đều biến thành dạng bán trong suốt màu xanh tím, một cái luồng điện quang nhỏ bé theo tóc của hắn phun ra, hóa thành một dòng thác điện quang đánh ngược lên trời lơ lửng ở phía sau hắn.

Tiếng sấm nặng nề vang vọng thiên địa, Nghệ Thiên tức giận nhìn Cơ Hạo, lớn tiếng quát: “Người giết Cô lão! Người hiện tại là tử địch của Thập Nhật quốc

chúng ta!”

Cơ Hạo đứng ở trên một đám mây xanh, tựa cười mà không cười nhìn Nghệ Thiên: “Từ khi thành bằng hữu với Phong Hành tiểu tử này, ta đã sớm là tử địch của Thập Nhật quốc các người... Đây, người chỉ biết công phu miệng lưỡi sao?”

Xa xa, Phong Hành được một đầu ngón tay của Thái Ti từ tuyệt cảnh phải chết cứu ra hít sâu một hơi, da mặt không bình thường ửng đỏ lên một phen. Tuy được Thái Ti nghịch chuyển thời gian từ trạng thái gần chết cứu về, nhưng lực lượng Cô lão đánh lén quá mạnh mẽ, Phong Hành vẫn bị thương tổn rất nặng.

Tinh huyết trong cơ thể dâng trào, thương thế của Phong Hành đang cấp tốc khôi phục. Hắn nhìn Cơ Hạo, hung hăng gật gật đầu.

Cơ Hạo vì một mình hắn, lựa chọn trở thành tử địch của Thập Nhật quốc, như vậy hắn có thể vì Cơ Hạo, giơ cung đối mặt mọi kẻ địch trên đời. Vô luận là yêu ma quỷ quái, hay là thần phật đầy trời, đối với Phong Hành mà nói, chỉ cần bọn họ là kẻ địch của Cơ Hạo, như vậy hắn sẽ dám hướng kẻ đó khai cung bắn tên.

Vũ Mục cười ‘ha ha’ vài tiếng, ưỡn cái bụng phê đi về phía trước vài bước, nhìn Nghệ Thiên cười to nói: “Thập Nhật quốc người dọa người lắm sao? Nhiều năm như vậy, cũng không thấy các người có thể đem Phong Hành như thế nào! Đây, Nghệ Thiên, người hôm nay là tới cướp cô dâu, hay là tới làm gì?”

Nghệ Thiên ngẩn ngơ, hắn tức giận nhìn Cơ Hạo một cái, quay đầu nhìn hướng Tự Văn Mệnh, Đồ Sơn nữ đứng ở cửa đại điện, đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng: “Mỗi tự mình đối phó tiện chúng ám toán mưu sát Cô lão, các huynh đệ nghe lệnh, cường công Đồ Sơn thị, lấy đi Đồ Sơn nữ... Ta đối với nàng tình cảm thâm thiết, nàng thế mà lại muốn gả cho một nam nhân không liên quan, thù này, thù sâu như biển!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Đồ Sơn nữ hơi trắng bệch, hai tay siết chặt nắm tay, ánh mắt ngưng trọng nghiêm túc như băng nhìn chăm chăm Nghệ Thiên.

Gia hỏa này nói là ‘lấy đi’!

Hắn căn bản không đem Đồ Sơn thị coi là một người sống sờ sờ, mà là đem nàng coi là một vật phẩm có thể tùy ý xử trí. Loại người này, thế mà cũng có thể nói ra lời kiểu ‘tình cảm thâm thiết’!

Đồ Sơn nữ đột nhiên cảm thấy rất ghê tởm, nàng có một loại ghê tởm bị mấy chục con sâu róm rơi vào tay, lại không hất đi được.

Tiếng xé gió ‘Soạt soạt soạt’ không dứt, bốn phương tám hướng đột nhiên có một mảng lớn Đông Di tiên thủ sau lưng cánh chim vỗ xuất hiện. Bọn họ cầm cường cung, bên hông treo bao đựng tên, sau lưng lóng lánh cánh chim ngưng tụ từ lỗ, lôi đình, tia chớp, vẻ mặt bất thiện từ bốn phía xông tới.

Đông Di tiên thủ bị phi hùng kỵ sĩ Hữu Sùng bộ phân cách ra cũng đều thét dài, bọn họ không để ý phi hùng kỵ sĩ gần trong gang tấc uy hiếp, tự cổ mục đích bản thân ngưng tụ vu lực ở sau lưng hóa thành cánh chim, thi triển bản mạng thần thông bay lên bầu trời, đều rút ra cường cung.

Nhiều chỗ, phi hùng kỵ sĩ Hữu Sùng bộ vung binh khí muốn ngăn lại các Đông Di tiên thủ bao vây, trường thương đâm vào trên người bọn hắn, cắt thân thể bọn hắn, một mảng lớn máu tươi bắn tung tóe, nhưng các tiên thủ đó liều mạng bay bầu trời, tên trong tay lóng lánh hào quang nhàn nhạt, đều tập trung phi hùng kỵ sĩ dưới đất.

Có một số phi hùng kỵ sĩ xuống tay rất tàn ác, cây giáo tùy tay cắt một cái, giáo sắc bén đến cực điểm dứt khoát cắt xuống tay hoặc là chân của Đông Di tiên thủ. Có hơn một ngàn Đông Di tiên thủ bị thương nặng, bọn họ nghiêng rằng, một tay cầm trường cung của mình, không nói một lời đứng dưới đất nổi hung.

Mấy vạn con phi hùng nôn nóng bất an rít gào, bọn chúng vỗ cánh thật thật lớn sau lưng, gió chảy xiết quay quanh thân thể bọn chúng. Đám to xác này nhìn Đông Di tiên thủ trên trời, sốt ruột không chịu được muốn bay lên trời ra sức tấn công, đem bọn họ xé hết thành mảnh vụn.

Đế Thuấn rốt cuộc mở miệng: “Nghệ Thiên, đừng đã sai lại thêm sai! Người dám vọng động binh đao ở Bồ Phản?”

Sắc mặt Đế Thuấn cực kỳ khó coi. Hành vi của Nghệ Thiên, nói hăn cuồng vọng cũng tốt, nói hăn ương ngạnh cũng được, hành vi của hăn, xét cho cùng là phá hủy quy tắc Bồ Phản, là đang hướng Đế Thuấn đại biểu phần quy tắc này khiêu chiến!

Nỗi lo bên ngoài của nhân tộc chưa lui, nếu vì Nghệ Thiên, khơi mào các bộ lạc Đông Di và liên minh bộ lạc nhân tộc nội bộ lục đục, đối với toàn bộ nhân tộc mà nói, đều có nguy hại cực lớn. Đế Thuấn không thể dễ dàng tha thứ Nghệ Thiên càn quấy tiếp.

“Đế Thuấn! Cho dù là người, cũng không thể ngăn cản ta mang đi Đồ Sơn nữ!” Nghệ Thiên nheo mắt, vẻ mặt dữ tợn nhìn Đế Thuấn: “Nàng, phải là của ta! Nếu không cho, hôm nay Bồ Phản sẽ binh đao khắp nơi, tất cả tội lỗi đều là của các người!”

Không đợi Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh nói tiếp, Nghệ Thiên đột nhiên hét to một tiếng: “Giết hăn!”

Vừa rồi Nghệ Thiên hạ lệnh bảo Đông Di tiến thủ tới cứu viện tiến công hành cung Đồ Sơn thị, cướp đi Đồ Sơn nữ. Nhưng chuyện tới trước mắt, hăn đột nhiên chỉ Cơ Hạo, hướng toàn bộ Đông Di tiến thủ ở đây hạ đạt lệnh giết chết nhằm vào Cơ Hạo!

Hơn mười vạn Đông Di tiến thủ đồng thời kéo trường cung, hơn trăm Vu Đế, trên sáu ngàn Vu Vương, trên mười vạn tinh nhuệ Đông Di cấp Đại Vu đồng thời thét dài liên tục, vô số ánh tên gào thét bắn ra, ở giữa không trung vô cùng kì diệu ngưng tụ thành một bóng tên to bằng vại nước, hào quang loá mắt, hung hăng hướng ngực Cơ Hạo bắn tới.

Đây là Đông Di tiến trận, hội tụ lực lượng của số đông tinh nhuệ, hóa thành một đạo tiến ảnh không đầu không phá, có thực lực vượt cấp giết người.

Chỉ có ở trong chiến dịch loại lớn mới sẽ vận dụng Đông Di tiền trận, nay lại được dùng để đối phó Cơ Hạo!

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, Thái Cực Càn Khôn Kính lặng yên hiện lên ở đỉnh đầu, một đạo thanh quang chọt lóe qua trên mặt gương, tiền ảnh gào thét mà đến đụng tới thanh quang đột nhiên ngưng đọng, sau đó ‘Bá’ một cái lấy tốc độ gấp trăm lần khi tới hướng Nghê Thiên đánh tới.

Cơ Hạo và Nghê Thiên cách nhau chỉ mười dặm, tiền ảnh chọt lóe đã tới trước mặt Nghê Thiên.

Cánh chim lôi đình phía sau Nghê Thiên phát ra tiếng nổ khủng bố, thân hình chọt lóe, tiền ảnh sát bờ vai của hắn xẹt qua, đem vai trái cùng hơn phân nửa bộ ngực của hắn hoàn toàn hoá khí. Cơ Hạo thét dài, thân hình chọt lóe đến trước mặt Nghê Thiên.

Thái Cực Thần Phong tạo lên một mảng hồ quang, một kiếm nhắm vào đầu bổ xuống, đem Nghê Thiên một kiếm chém thành hai mảnh.

Chương 1005: Nhất Kiên Đam Chi

Một kiếm, Nghệ Thiên vừa mới leo lên vị trí thái tử Thập Nhật quốc đã ngã xuống.

Hai mảnh thi thể còn chưa rơi xuống đến đất, Thái Cực Thần Phong dẫn động thiên địa linh khí, một đạo lôi quang màu xanh từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ vào trên xác Nghệ Thiên. Điện quang chói mắt hiện lên, một mảng lớn tro bụi theo gió phiêu tán, Nghệ Thiên cứ thế biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

‘Hô ~’!

Trên mười vạn Đông Di tiên thủ Nghệ Thiên mang đến đồng thời ngửa mặt lên trời rít gào, hơn trăm Vu Đế, mấy ngàn Vu Vương, mười vạn Đại Vu đồng thời toàn lực gào rống, khí tức của bọn họ nhấc lên một cơn lốc thảm thiết, thổi mây trôi trên trời cao cũng điêu linh từng mảng.

Một ngọn núi lơ lửng đang bị gió lớn thổi qua hành cung Đồ Sơn thị, bị tiếng rống của các Đông Di tiên thủ đồng loạt phát ra chấn động, ngọn núi lơ lửng phạm vi mấy chục dặm, cao bảy tám dặm ‘Oành’ một cái nổ thành phần.

Những con chim to hình thể thật lớn màu trắng lấy hàng vạn để tính từ trên ngọn núi lơ lửng sục đồ bay lên, bọn nó hoảng sợ thét chói tai, vỗ cánh muốn thoát đi. Nhưng mười mấy vạn Đông Di tiên thủ đồng thời rống giận, vô số đạo tiên ý đáng sợ từ đỉnh đầu bọn họ vọt lên, thân thể mấy vạn con chim to cứng đờ, đồng thời nổ thành sương mù máu đầy trời.

Vô số lông chim màu trắng trộn lẫn sương mù máu bay lả tả từ bầu trời xuống, trong một mảng đỏ cùng trắng mỹ lệ đó, chỉ có một mình Cơ Hạo chân đạp mây xanh, cầm Thái Cực Thần Phong lơ lửng trên không.

“Oa!” Man Man mở to mắt nhìn, vạn phần say mê nhìn Cơ Hạo: “So với a

cha còn uy phong hơn.”

Thiếu Ti hơi hé miệng cười, nàng không nói một lời giơ ngón tay, nhẹ nhàng bắt thủ ấn. Lực lượng kỳ dị từ chỗ tồn tại nào đó không lường được phía sau nàng phát ra, thân thể mười mấy vạn Đông Di tiên thủ đồng thời mơ hồ một chút, đỉnh đầu bọn họ mơ hồ có các tia khí tức xám trắng không ngừng bay ra, hội tụ thành một con sông màu xám mắt thường miễn cưỡng có thể thấy được dung nhập thân thể Cơ Hạo.

Khí vận của mười mấy vạn Đông Di tiên thủ bị suy yếu đến hầu như bằng không, toàn bộ khí vận của bọn họ ở dưới vu pháp đáng sợ của Thiếu Ti điều động rót vào trong cơ thể Cơ Hạo. Một mình Cơ Hạo dung hợp khí vận của mười mấy vạn Đông Di tiên thủ, trong đôi mắt hắc chợt có một luồng thần quang chợt lóe.

Cơ Hạo đột nhiên cảm thấy, tư duy của hắn trở nên sâu sắc hơn trước gấp trăm lần, tinh lực của hắn trở nên cực kỳ dư thừa, mỗi một tế bào toàn thân đều tràn ngập sức sống. Hắn như đột nhiên có liên hệ càng thêm chặt chẽ với một phương thiên địa này, thiên địa đạo vận thấp giọng ngâm xướng ngay tại bên người hắn, hướng hắn kể ra bí mật tầng sâu nhất của Bàn Cổ thế giới.

“Nghệ Thiên đền tội, các người còn muốn làm gì?”

Một tay giơ lên Thái Cực Thần Phong, Thái Cực Thần Phong trong vắt như sóng nước, lại thỉnh thoảng hiện lên các mảng kỳ quang hai màu đen trắng nhẹ nhàng chấn động, mũi kiếm như hòa hợp một thể với hư không xung quanh, kiếm thể trở nên mờ mờ lung lung nhìn không chân thật.

Mấy chục tên Đông Di Vu Đế đồng loạt lao ra, bọn họ cũng không nói gì, chỉ khàn cả giọng, dùng thanh âm lớn nhất rên rỉ một tiếng, sau đó đồng thời chỉ về phía Cơ Hạo. Mười mấy vạn Đông Di tiên thủ đồng thời kéo trường cung, vô số mũi tên đồng thời tập trung thân thể Cơ Hạo.

“Giết Nghệ Thiên thái tử của ta, Thập Nhật quốc và người không chết không

thôi!”

Một gã Đông Di Vu Đế tuổi già, sức yếu ngửa mặt lên trời rít: “Nghieu Bá Cơ Hạo, từ hôm nay trở đi, ngươi là tử địch của Thập Nhật quốc ta!”

Sau khi hưởng Cơ Hạo phát ra uy hiếp, Đông Di Vu Đế lớn tuổi này lại xoay người, hướng Đế Thuấn, Tự Hi, Đồ Sơn lão nhân, Tự Văn Mệnh chỉ chỉ, ngang nhiên phát ra uy hiếp: “Cho dù là Nhân Hoàng, các người cũng không thể giết Nghệ Thiên thái tử của Thập Nhật quốc ta! Đế Thuấn, người nhìn thái tử Đông Di ta ở trước mặt người bị người ta giết chết, người căn bản không xứng với địa vị Nhân Hoàng!”

Đế Thuấn vẻ mặt âm u nhìn các Đông Di tiền thủ.

Ngang ngược, không kiêng nể gì, các chiến sĩ tinh nhuệ đến từ Đông Hoang, bọn họ đã hoàn toàn không đem Đế Thuấn để vào mắt. Hoặc là nói, bọn họ đã hoàn toàn không đem quyền uy Nhân Hoàng, không đem liên minh bộ lạc nhân tộc để vào mắt.

Bọn họ muốn làm gì?

Thoát khỏi liên minh bộ lạc nhân tộc, tự thành một thế sao?

Hoặc là nói, bọn họ còn có tính toán sâu xa hơn nữa?

Nghệ Thiên theo đuổi đối với Đồ Sơn nữ, thật là bởi vì hắn quá mê luyện nàng sao? Thập Nhật quốc hao phí vô số tinh lực và tài nguyên, bồi dưỡng ra Nghệ Thiên đích hệ truyền nhân như vậy, người như vậy, sẽ vì duyên vài lần gặp gỡ liền si mê không thôi đối với một nữ nhân, thậm chí có thể vì nàng trực tiếp mạo phạm Nhân Hoàng?

“Tài nguyên, vô số tài phú, vô số giáp trụ cùng binh khí của Đồ Sơn thị!”
Trong lòng Đế Thuấn biết rõ việc này, nhưng hắn không thể nói ra.

Bất cứ một người nào cũng có thể nói ra lời này trong lòng Đế Thuấn, chỉ có

Đế Thuấn không thể nói.

Tự Hi, Tự Văn Mệnh đồng thời nhìn Đế Thuấn một cái, tâm tình đều dị thường nặng nề.

Lũ lụt chưa hoàn toàn giải quyết, chỉ là dùng Tức Nhưông cùng Vạn Long Phong Thủy Đại Trận tạm thời chặn thủy tai, các bộ tộc cường đại của Đông Di đã không kiềm chế được dã tâm của bọn họ sao? Đông Di như thế, ba phương hướng khác thì sao?

“Lão tặc, một mình ta làm việc một mình gánh vác, Thập Nhật quốc các người có chim, tìm Nghiêu Sơn lĩnh ta báo thù rửa hận!” Cơ Hạo cười nhạt: “Đây là ân oán cá nhân của Thập Nhật quốc các người với Nghiêu Sơn lĩnh ta, có gì quan hệ với Đế Thuấn?”

Tế ra Thái Cực Càn Khôn Kính, mặt gương chợt lóe một đạo thanh quang, thân thể Vu Đế cao tuổi vừa mới lớn tiếng quát mắng đột nhiên nhoáng lên một cái.

Hắn kinh hãi ngẩng đầu, không dám tin nhìn Thái Cực Càn Khôn Kính lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo. Chỉ bị ánh gương nhoáng lên một cái, lão Vu Đế đã cảm thấy toàn thân rét run, lục phủ ngũ tạng cũng co rúm lại thành một cục. Càng đáng sợ hơn là, vu lực hùng hồn khổ tu mấy trăm năm trong cơ thể lão giống như giọt sương dưới ánh nắng gắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Cứu ta!” Vu lực không còn sót lại chút gì, lão Vu Đế khàn giọng hét rầm lên.

Mấy chục Đông Di Vu Đế tốc độ phản ứng cực nhanh, bọn họ đồng thời kéo cường cung, hướng Cơ Hạo bắn tên công kích.

Mười mấy vạn Đông Di tiễn thủ đồng thời hét lớn một tiếng, Đông Di tiễn trận một lần nữa phát động, một đạo tiễn quang huy hoàng tráng lệ xé rách hư

không, gắt gao đuổi theo thân thể Cơ Hạo bắn qua.

Cơ Hạo cười to ‘ha ha’, đám người Đông Di không nhớ đả kích này, bọn họ quên rồi sao? Vừa rồi là tiền trận của bọn họ hợp sức, một đòn làm Nghệ Thiên bị thương nặng, khiến Nghệ Thiên không có sức phản kháng bị mình chém giết đó!

Thân hình nhoáng lên một cái, Cơ Hạo xé rách hư không, thuận di đến trước mặt lão Vu Đế toàn thân bủn rủn.

“Nhớ kỹ, đây là thù riêng của Nghiêu Sơn lĩnh ta cùng Thập Nhật quốc các người!” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Thập Nhật quốc các người có bất cứ âm mưu quỷ kế nào, cứ việc hướng tới Cơ Hạo ta đi! Ha, thù hận của ta và các người, cũng không cần lần lượt nói rõ ra nhỉ?”

Xa xa, Phong Hành giơ lên thần cung trong tay hào quang tỏa ra bốn phía, hần lớn tiếng kêu: “Ta, Phong Hành, tên ban đầu là Nghệ Phong, thiên thần nghệ cung chí cao thần khí các bộ lạc Đông Di ở đây! Bọn tiểu nhân Thập Nhật quốc lén lút, muốn lấy lại nghệ cung, đến Nghiêu Sơn lĩnh đi!”

Cơ Hạo cất tiếng cười to, một kiếm đem lão Vu Đế không có sức phản kháng chém giết, lại một tia sét bổ xuống, thân thể lão Vu Đế giống với Nghệ Thiên bị nổ thành tro tàn.

Tiền trận biến thành dòng lũ ánh sáng mũi tên gào thét đến trước ngực Cơ Hạo. Cơ Hạo cười ‘ha ha’, Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh phun ra một luồng thanh khí cuốn một cái, chợt nghe vô số tiếng kêu quái dị truyền đến, trường cung của mười mấy vạn tiền thủ Đông Di đồng thời biến mất không dấu vết.

Ánh sáng mũi tên đủ để đánh giết đỉnh phong Vu Đế cũng biến mất không thấy nữa, tất cả đều bị Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh một ngụm nuốt chửng.

Cơ Hạo nhìn mười mấy vạn Đông Di tiền thủ hai tay trống rỗng cất tiếng cười to: “Nhớ kỹ, Thập Nhật quốc có bất cứ ý đồ gì, tìm ta đi! Cơ Hạo ta, một bả

vai gánh vác tất cả!”

Chương 1006: Làm Bạn

Chiến sĩ các bộ lạc Đông Di, một thân tám chín thành bản lĩnh đều ở trên cung tên.

Không còn cung tên, Đông Di chiến sĩ chính là lão hổ không còn nanh vuốt, hoàn toàn không còn lực sát thương. Mười mấy vạn Đông Di tiền thủ bị Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh mạnh mẽ thu mất cung tên, trong lúc nhất thời mọi người đều nhìn nhau không nói nên lời.

Chỉ thấy Cơ Hạo đứng ở trên mây xanh, chậm rãi từ trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh lấy ra từng khối từng khối kim loại tinh thuần vô cùng quý hiếm, còn có lượng lớn gân rồng gân giao gân mãng xà, cùng với sừng rồng cùng sừng thần thú... các tài liệu quý hiếm.

“Đa tạ thịnh tình của các vị!” Cơ Hạo hướng mười mấy vạn Đông Di tiền thủ chấp tay cười cười, thản nhiên nói: “Cút, hay là chết hết ở chỗ này?”

Tiếng cánh thịt cực lớn quạt gió vang lên, mấy vạn phi hùng kỵ sĩ của Hữu Sùng bộ bay lên trời, phi hùng thân thể khổng lồ rít gào trầm thấp, có một số phi hùng vương thực lực đặc biệt mạnh mẽ, trong mồm càng phun ra tiếng chú ngữ khàn khàn, bản mạng yêu thuật của những tên to xác này đã vận sức chờ phát động.

Mười mấy vạn Đông Di tiền thủ đồng loạt thét dài, có khoảng bảy thành tiền thủ lui bước, nhưng ở trong tiếng hô quát của trên trăm tên Đông Di Vu Đế, còn có khoảng ba thành Đông Di tiền thủ lấy ra cường cung dự bị, tên dài đặt lên trên dây cung một lần nữa tập trung Cơ Hạo.

Con người Cơ Hạo chợt phát lạnh, hắc âm trầm cười một tiếng.

Khi Cơ Hạo cười ra tiếng ‘ha ha’, Đế Thuấn, Tự Hi đồng thời biến sắc, cùng cất tiếng quát: “Nghieu Bá xin nương tay!”

Nhưng Thái Cực Càn Khôn Kính ở đỉnh đầu Cơ Hạo hơi nhoáng lên một cái, một đạo thái âm khí biến thành u quang màu xám trắng phun ra, thái âm chi khí âm hàn thấu xương nhào vào trong cơ thể mấy vạn Đông Di tiền thủ, thân thể bọn họ giống như cái sàng, tinh khí thần toàn thân cùng vu lực khổ tu mà có chột tiết ra ngoài, trong chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cơ Hạo giờ Thái Cực Thần Phong, chân đạp Thái Cực Bát Quái Bộ, thân hình xoay tròn, trường kiếm trong tay theo bộ pháp xoay một cái vòng tròn hoàn mỹ không tỳ vết.

Thiên địa linh khí theo kiếm mà động, thiên địa linh khí trong phạm vi mười vạn dặm đều bị Thái Cực Thần Phong một ngụm nuốt trôi. Kiếm quang đầy trời chói mắt, mấy chục vạn kiếm ảnh màu vàng linh khí ngưng tụ thành lơ lửng ở không trung, mỗi một kiếm ảnh đều phun lửa, tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ.

Ma Hầu Pháp Trọng Cơ Hạo đoạt được cũng bị Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân luyện vào trong bốn món thái cực chí bảo này, uy năng thần kỳ nắm giữ thiên địa linh khí của Ma Hầu Pháp Trọng cũng được bốn món Thái Cực chí bảo kế thừa này, thiên địa linh khí trong phạm vi mười vạn dặm ngưng tụ thành kiếm ảnh đầy trời, mỗi một kiếm ảnh đều như thực chất, phun ra thái dương tinh hỏa đủ để hòa tan kim loại.

“Giết!” Hầu như cùng lúc Đế Thuấn và Tự Hi mở miệng quát bảo ngưng lại, vô số kiếm ảnh đồng thời rơi xuống, mười mấy vạn Đông Di tiền thủ hoặc là binh khí trong tay bị Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh cướp đi, trở về bản nguyên thành tài liệu đúc cung tên.

Đông Di tiền thủ mang theo bên mình cung tên dự bị, bọn họ bị thái âm chi khí ập tới, vu lực toàn thân không còn sót lại chút gì, thân thể bủn rủn ngay cả ngón tay cũng khó nhúc nhích một chút. Kiếm ảnh đầy trời hạ xuống, giống như dao mổ trâu để giết gà, mười mấy vạn Đông Di tiền thủ hầu như không chút sức phản kháng bị kiếm ảnh xuyên thấu thân thể.

Thái dương tinh hỏa bốc lên, mười mấy vạn cây đuốc hình người hừng hực thiêu đốt ở giữa không trung.

Đế Thuấn đột ngột cất cao giọng, hân lớn tiếng quát: “Nghieu Bá Cơ Hạo, nường tay đi! Dù sao cũng là binh sĩ nhân tộc ta!”

Ngón tay Cơ Hạo khê kéo, hân trầm ngâm một lát, Thái Cực Thần Phong trong tay nhoáng lên một cái, vô số ánh lửa từ trong cơ thể các ngọn đuốc thiêu đốt hình người đó phun ra, lần lượt bị Thái Cực Thần Phong nuốt về.

Cơ Hạo khê thở dài một tiếng, hân lấy ra một viên kim đan chữa thương Đại Xích đạo nhân luyện chế, phối hợp một tấm đạo phù ‘Mưa thuận gió hoà’, hai cái đồng thời run lên bắn ra, nhất thời mưa phùn từ trên trời giáng xuống, hương thơm đầy trời xộc vào mũi, mười mấy vạn Đông Di tiên thủ bị đốt sứt đầu mẻ trán, số đông hơn phân nửa thân thể bị đốt đến mức khô đồng thời rên rỉ thành tiếng.

Da chết màu đen than hóa trên thân bọn họ nhanh chóng bóc ra, cơ thể mới sinh không ngừng mọc ra, phối hợp sinh mệnh lực mạnh mẽ của bản thân Đại Vu, Vu Vương, Vu Đế, cộng thêm thần hiệu kim đan chữa thương của Đại Xích đạo nhân, mười mấy vạn Đông Di tiên thủ ở gần gần vài nhịp thở đều khỏi hân.

Gần trăm tên Đông Di Vu Đế cũng bị thái dương tinh hỏa đốt tới mức sứt đầu mẻ trán ngơ ngác nhìn Cơ Hạo.

Bọn họ đã sớm nghe nói Nghieu Bá Cơ Hạo là dựa vào quân công thật sự gom lại mà có quyền vị, nhưng bọn họ luôn cho rằng, Cơ Hạo chẳng qua là gặp may sau khi giao hảo Tự Văn Mệnh, may mắn lập ba năm kiện công lao.

Hôm nay thật sự chịu khổ bởi Cơ Hạo, các Đông Di tiên thủ tâm cao khí ngạo kia mới biết được, Cơ Hạo thực sự có thực lực địch được vạn người.

“Rút!” Trên trăm Vu Đế đồng thời hét to một tiếng, bọn họ phần nộ nhìn

thoảng qua Cơ Hạo, mang theo cơn tức với oán khí đầy bụng, mang theo khôn cùng thù hận nhanh chóng rút khỏi hành cung Đồ Sơn thị, nhanh chóng hướng về phương hướng phường thị của Thập Nhật quốc rút lui.

Cơ Hạo nhìn nhìn các chiến sĩ Đông Di hốt hoảng rút lui, đè xuống mây xanh đáp ở trước mặt đám người Đế Thuấn, Tự Hi.

Hắn cười hướng đám người Đế Thuấn hành một lễ, mặt đầy nét cười hướng Tự Văn Mệnh liên tục vỗ tay chúc: “A thúc thành thân, đây là chuyện tốt! Ha ha, hôm nay nhất định phải trút a thúc nhiều thêm mấy vò rượu ngon! Đây là a thắm à? Quả nhiên bộ dạng... đẹp không tả nổi!”

Đế Thuấn, Tự Hi đồng thời lắc đầu, Cơ Hạo thiếu chút nữa một kiếm giết mười mấy vạn Đông Di tiền thủ, đây chính là một phiên toái cực lớn chờ bọn họ đi xử lý.

Nhưng, so sánh với Cơ Hạo chém Nghê Thiên, mười mấy vạn Đông Di tiền thủ tựa như cũng không tính là phiên toái gì quá lớn.

Khiến Đế Thuấn, Tự Hi thấp thỏm lo âu là, Đông Di biểu hiện ra một số thái độ nào đó, làm bọn họ có rất nhiều liên tưởng không tốt. Càng quan trọng hơn là, Đông Di là thái độ như thế, như vậy người khác thì sao? Đại bộ lạc đỉnh cấp khác thì sao?

Cộng Công Thị nhắc lên nạn mưa này, rốt cuộc sẽ ở nội bộ nhân tộc dẫn phát bao nhiêu sóng gió?

Cơ Hạo nhìn thấy khuôn mặt trầm trọng nghiêm túc của Đế Thuấn và Tự Hi, hắn không khỏi cười lên: “Thuấn, Sùng Bá đại nhân, có cái gì phải lo lắng chứ? Hôm nay chính là ngày lành của Văn Mệnh a thúc, chúng ta cứ việc uống rượu là được. Chuyện khác sao, trời còn chưa sập xuống đâu!”

Đế Thuấn, Tự Hi, còn có một ít khách nhân giao hảo với Tự Văn Mệnh bọn họ mời đến đều cười lên.

Không phải là thế sao? Trời còn chưa sập xuống đâu, lo lắng cái gì?

Liên minh bộ lạc nhân tộc, không phải là từ trong những mưa gió một đường kéo dài cho tới hôm nay sao? Mặc kệ sóng gió hiểm trở lớn bao nhiêu, hôm nay là ngày vui của TỰ VĂN MỆNH, trời lớn đất lớn, uống rượu lớn nhất!

Từng vại rượu ngon được lấy ra, vô số món ăn ngon được đưa lên.

Hôn lễ của TỰ VĂN MỆNH và ĐỒ SƠN nữ cũng không mời quá nhiều người, chỉ là một đám người thân cận nhất với TỰ VĂN MỆNH, ví dụ như nói HOA TƯ LIỆT, LIỆT SƠN KHÁNG đám người đế tử, còn có một đám lão vu sư VU ĐIỆN, mọi người sau khi tụ tập ở hành cung ĐỒ SƠN thì tận tình say một bữa, đem TỰ VĂN MỆNH còn có ĐỒ SƠN nữ đưa vào phòng ngủ của bọn họ.

Vào đêm, TỰ VĂN MỆNH và ĐỒ SƠN nữ đang thiên địa giao thái thành tựu chuyện tốt, TỰ HI còn ở trong đại điện bầu bạn đám đông khách nhân uống rượu.

Đang thoải mái chère chén, TỰ HI đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một vụ phù, sau đó hẩn nhứu mảy.

“Có người hành tích bất minh, lén lút muốn tới gần Vạn Long Phong Thủy Đại Trận? Các vị, chuyện này, ta tự mình đi xử trí mới được.”

TỰ HI đứng dậy, hấp tấp muốn ra ngoài.

Cơ HẠO vội vàng đứng dậy, gọi đám người Thiệu Ti một tiếng, lớn tiếng nói: “Sùng Bá đại nhân, một mình ngài sao có thể được? Chúng ta cùng đi theo đi. Trị thủy là việc quan trọng, chúng ta cũng cần bỏ sức!”

TỰ HI gật gật đầu, hẩn đi trước làm gương phi thân lên, đám người Cơ HẠO vội vàng đi theo phía sau hẩn.

Chương 1007: Huyền Thận

Từ hành cung Đồ Sơn thị đi ra, liên tục bay nhanh, trước đại điện thảo luận chính sự của nhân tộc, trên một mảng quảng trường lớn mới mở các tòa truyền tống pháp trận tỏa sáng rạng rỡ.

Vạn Long Phong Thủy Đại Trận, mỗi một chỗ Tức Nhường kết thành nơi phong thủy đều là một mắt trận của đại trận, mỗi một Phong Thủy Tử Trận đều vạn phần quan trọng, không thể sơ sẩy. Cho nên Đế Thuấn hạ lệnh, tiêu phí vô số tài nguyên, bày ra hơn vạn tòa truyền tống pháp trận, chuyên môn đi thông tử trận Vạn Long Phong Thủy Đại Trận bố trí ở các nơi của Trung Lục thế giới.

Sau khi Cơ Hạo từ Hắc Sa bảo bỏ số tiền lớn chuộc về rất nhiều tông sư Tu tộc, trận pháp chi đạo của nhân tộc tiến một bước dài, nhất là truyền tống pháp trận loại trận pháp giá trị thực dụng rất mạnh này, càng xảy ra tiến triển long trời lở đất.

Cơ Hạo theo sát phía sau Tự Hi, đạp một bước tiến lên một tòa truyền tống trận rìa ngoài cùng của quảng trường.

Một khối ngọc lơ lửng trên không truyền tống trận, các tia ánh sao lóe lên, trên miếng ngọc ghi rõ mục tiêu của tòa đại trận truyền tống này —— Vũ sơn.

Trong lòng Cơ Hạo trầm xuống, Vũ sơn, ở rìa ngoài cùng của Trung Lục thế giới, là chỗ hoang vắng nhất. Mà Vũ sơn thế núi hùng vĩ hiểm trở, là nơi phong thủy cực tốt, một chỗ Phong Thủy Tử Trận đó vị trí cực kỳ quan trọng, nếu là tử trận Vũ sơn bị phá hỏng, thì toàn bộ Vạn Long Phong Thủy Đại Trận đều sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Chính bởi vì như thế, Tự Hi mới sẽ tự mình đến Vũ sơn điều tra chi tiết.

Nhưng với Cơ Hạo mà nói, Vũ sơn cũng có ý nghĩa đặc biệt quan trọng—— nếu hần nhớ không lầm mà nói, dựa theo điển tịch hần kiếp trước từng đọc, Tự

Hi chính là vì việc trị thủy, ở Vũ sơn bị Hỏa Thần Chúc Dung phụng mệnh thiên đế chém giết.

Hiện tại Cơ Hạo tự nhiên biết, thái cổ thiên đình đã suy bại, ngũ phương thiên đế sớm tiêu tán không còn dấu vết.

Mà Hỏa Thần Chúc Dung càng giao hảo với nhà Tự Hi, Chúc Dung thị nhiều thế hệ là đại tể tửu của liên minh bộ lạc nhân tộc, chương quản công việc tế bái của liên minh bộ lạc nhân tộc, càng phụ trách thủ hộ cho liên minh bộ lạc nhân tộc một số cực độ cơ mật, như là nói Trấn Ma thần cung phong ấn Xi Vương...

Cho nên Cơ Hạo không tin Chúc Dung thị sẽ đến đánh giết Tự Hi.

Nhưng hôm nay nơi Tự Hi cần đi, thật sự là Vũ sơn!

Cơ Hạo lại hướng miếng ngọc kia nhìn liếc một cái, không sai, trên miếng ngọc đánh dấu mục tiêu truyền tống trận, quả thực là hai chữ ‘Vũ sơn’. Cơ Hạo không khỏi âm thầm kinh hãi, may mắn hãn lần này đi lên theo... Nhưng trong lòng hãn lại âm thầm sầu lo, hãn đi theo, còn có tác dụng sao?

Bất động thanh sắc, Cơ Hạo nhìn như tùy ý làm vài cái động tác tay.

Người ngoài chưa chú ý động tác nhỏ của Cơ Hạo, theo bọn họ thấy, Cơ Hạo chỉ là sửa sang lại ống tay áo một chút, sửa sang lại đai lưng Thái Cực Pháp Y mà thôi. Nhưng theo đám người Man Man, Thiếu Ti thấy, Cơ Hạo rõ ràng là đang hướng bọn họ tuyên bố tín hiệu báo động trước khẩn cấp nhất.

Việc này có phiêu lưu cực lớn, mọi người nhất định phải cẩn thận cẩn thận.

Man Man nheo mắt, nhảy nhót tới bên người Da Ma Sam Gia.

Phong Hành lẳng lặng không lên tiếng, bước ngang qua một bước, ngày thường hãn không thích thân cận với người ta thế nào, cũng theo bản năng bảo vệ ở chỗ gần Da Ma Sam Gia. Man Man nhếch miệng, hướng Phong Hành nhìn một cái, rất dứt khoát lui hai bước, vui cười sóng vai đứng cùng Thiếu Ti.

Vũ Mục khẽ ho khan vài tiếng, hắt rất hàm hậu cười, khiêng cái nồi sắt to kia đứng ở phía sau Thái Ti.

Lấy thân thể khổng lồ mập mạp của hắt, Vũ Mục giống như một con gấu mẹ, Thái Ti giống như gấu con vừa sinh ra, Vũ Mục dùng thân thể của mình hoàn toàn che chở ở ngay phía sau Thái Ti. Hơn nữa chỉ cần có người công kích Thái Ti, Vũ Mục có thể làm ra ứng đối bất cứ lúc nào.

Càng quan trọng hơn là, Vũ Mục ở trong bất động thanh sắc, đã đem mấy viên thuốc giải độc bí chế hoàn nhét vào trong tay đấm người Man Man, Thiếu Ti.

Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti, Phong Hành, bao gồm Da Ma Sam Gia, đều đem viên thuốc của Vũ Mục giấu ở dưới đầu lưỡi, dùng nước bọt chậm rãi hòa tan sau đó nuốt. Một làn khí mát mẻ tràn ngập thân thể, có viên thuốc này hộ thân, Vũ Mục có thể tận tình thi triển thuật vu độc đáng sợ của hắt.

Tiếng ‘Thùng thùng’ thiết giáp ma sát vang lên, mấy chục tên trọng giáp chiến sĩ Hữu Sùng bộ của Tự Hi cười phi hùng cũng đi vào truyền tống trận.

Tự Hi gật gật đầu, có chút vội vàng xao động vung tay lên quát khẽ một tiếng, vu sư Vu Điện phụ trách trông coi truyền tống trận đem mấy khối cực phẩm vu tinh cắm vào rãnh của vu trận, thiên địa linh khí khổng lồ cấp tốc lưu động ở trong truyền tống pháp trận, hư không xung quanh đột nhiên sáng ngời.

Đám người Cơ Hạo biến mất ở trong truyền tống pháp trận, sau một phen trời đất quay cuồng nghiêm trọng, mọi người đi ra ở một phía khác của truyền tống trận.

Da Ma Sam Gia lắc lắc cái đầu nhỏ, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hơi mở ra, trong con mắt dựng thẳng một cái lỗ xoáy tối đen xoay tròn rất không ổn định lúc nhanh lúc chậm. Nàng có chút hỗn loạn lắm bầm: “Đây là truyền tống pháp trận của nhân tộc sao? Ài, chóng mặt quá... Các người là quên trang bị thêm trận

phù cùng cố không gian phải không?”

Cơ Hạo cười cười, hẳn rất muốn nói với Da Ma Sam Gia, các tông sư Tu tộc kia cũng đem trận phù ổn định không gian hiển ra rồi.

Nhưng trận phù ổn định không gian cần hao phí cực phẩm vu tình gấp hơn mười lần mở ra một lần truyền tống pháp trận, cao tăng nhân tộc tiếc lãng phí tài nguyên, cho nên truyền tống pháp trận của nhân tộc không có một cái nào trang bị loại trận phù này.

Hơn nữa Da Ma Sam Gia là lực lượng thân thể quá yếu, cho nên mới sẽ cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Các Đại Vu nhân tộc lực lượng thân thể cường đại, ai sẽ để ý có thêm chút mê muội không gian điên đảo thác loạn mang đến như vậy?

Lời nói của Cơ Hạo còn ở bên miệng chưa nói ra, nụ cười của hắn đột nhiên đọng lại.

Thái Cực Pháp Y chợt nổi lên một mảng thanh quang, thanh quang mềm mại như nước như một đóa hoa sen lớn nở rộ, chông chắt hướng bốn phía khuếch tán ra. Cơ Hạo cầm Thái Cực Thần Phong, Bàn Cổ Chung lơ lửng trên đỉnh đầu, miệng chuông buông xuống một luồng khí hỗn độn, đem Cơ Hạo gắt gao bảo vệ ở vị trí chính giữa.

Vừa rồi Cơ Hạo nhớ rõ, bọn họ cùng nhau từ trong truyền tống trận của Vũ sơn đi ra.

Khi đi ra, Tự Hi ở ngay phía trước Cơ Hạo không đến ba trượng, bọn Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti đều ở bên người Cơ Hạo, đều ở vị trí Cơ Hạo vươn tay có thể chạm tới.

Bốn phía vờn quanh mấy chục trọng giáp tinh nhuệ cấp Vu Đế của Hữu Sùng bộ, càng có mười mấy đại vu sư của Vu Điện đi theo, giữa bọn họ cùng Cơ Hạo

nhiều nhất chỉ một trượng.

Nhưng giờ phút này xung quanh Cơ Hạo đều là núi hoang.

Khí trắng mờ mờ nhộn nhạo ở giữa cỏ dài khô vàng cao ngang hông người ta. Cơ Hạo liếc mắt, nhìn thấy trên một cây cỏ dài ngoài vài bước, một con châu chấu xanh biếc như ngọc to bằng ngón cái đang đáp ở đầu ngọn cỏ. Gió thổi qua, cỏ dài hơi nhoáng lên một cái, con châu chấu sau khi chấn kinh nhảy dựng lên, sau khi nhảy ra xa mười mấy trượng rơi vào trong cỏ dài, lên xuống vài cái không thấy tăm hơi bóng dáng.

Một con rắn đỏ to bằng ngón cái, dài hơn ba thước chậm rãi từ cạnh gốc cỏ bò qua, nó lén lút ghé về phía gót chân Cơ Hạo, há mồm muốn cắn một nhát ở trên gót chân Cơ Hạo.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, con rắn đỏ này cắn xuống một phát, răng nọc bén nhọn cách gót chân Cơ Hạo còn xa hơn hai thước, một luồng hỗn độn chi khí lóe lên, thân thể con rắn đỏ ‘Oành’ một cái nổ tung, nổ thành một mảng máu lớn.

Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, hẩn nhắm mắt lại.

Sau đó ở đỉnh đầu hẩn một vòng mặt trời đỏ trào ra, thần thức mạnh mẽ như sóng thần, rợp trời rợp đất hướng bốn phương tám hướng thổi quét đi.

‘Bộp’ một phát, như có một tầng lá mỏng bị xé rách, Cơ Hạo nhìn thấu ảo giác, thấy được hình ảnh chân thật.

Trên sườn núi ở phía trước ngoài mười dặm, một con Thất Thái Huyền Thận dài gần ngàn trượng mở ra vỏ sò, mê quang bảy màu không ngừng từ trong cơ thể nó tuôn ra, đem toàn bộ truyền tống trận đều bao phủ.

Chương 1008: Huyền Thận Đồng Tử

Thân dài nghìn trượng, bỏ bảy màu, thịt lưng bạc trắng gần như trong suốt, ở trong vỏ sò mở rộng hơi mấp máy, ánh sáng và khói mê ly không ngừng từ trong cơ thể Thất Thái Huyền Thận trào ra, bao trùm toàn bộ Vũ sơn.

Mỗi cây hoa ngọn cỏ, mỗi cái cây, đều bị ánh sáng và khói mỏng manh mê ly bao bọc một tầng.

Toàn bộ hoa cỏ cây cối đều sẽ xảy ra biến hóa kỳ dị nào đó, trở nên kỳ quái, như vật kỳ dị ở trong mộng mới có thể xuất hiện.

Ví dụ như nói những cây cỏ dài kia, đều như con giun khế cựa quậy, lá cỏ thật dài quay tròn, càng có chất lỏng long lanh trong suốt từ mép lá cỏ không ngừng chảy ra. Chất lỏng màu vàng óng ánh, tản mát ra hương thơm ngọt ngào say lòng người như mật.

Ngay bên cạnh truyền tống trận, mấy cây to che trời tán cây trở nên đặc biệt to lớn, vô số cái rễ phụ từ trên cành cây treo ngược xuống, đóa hoa màu trắng rậm rạp hình chuông treo dày đặc ở trên rễ phụ, mùi thơm ngào ngạt, làm người ta kì lòng không được muốn ngủ.

Một mảng năm màu bạc trắng bị vàng sáng bảy màu vờn quanh, trên thân năm sinh ra cánh bồ câu nho nhỏ, phát ra tiếng ‘Chiêm chiêm’ rời mặt đất bay lên cao ba năm thước, chậm rãi từ trước mặt Cơ Hạo bay qua.

Dưới mũ năm, một mảng lớn bào tử màu bạc như đom đóm bay ra, theo gió bay xuống mặt cỏ, rất nhanh đã có một mảng lớn cái năm màu bạc nho nhỏ sinh trưởng ra. Những cái năm màu bạc đó ở dưới bóng đêm tản mát ra ánh sáng màu bạc mê ly, soi chiếu toàn bộ thảo nguyên đầy sáng sủa.

Cơ Hạo nặng nề hướng về phía trước bước ra một bước.

Thần thức hẳn được thái âm, thái dương lực thủy hỏa rèn luyện, có lực lượng bài trừ tất cả mê chương, hiểu rõ tất cả ảo giác. Hẳn vừa rồi buông ra thần thức, như làm vỡ nát một cái lá mỏng manh, ảo giác con sò thật lớn này phát ra, hẳn là đã bị hẳn bài trừ.

Nhưng cảnh tượng hẳn chứng kiến, những hoa cỏ cây cối kia thế mà vẫn kỳ dị mê ly như cũ, chỉ có thể là con sò này thực lực quá cường hoành, ở dưới khí ảo cảnh của nó xâm nhiễm, hoa cỏ cây cối bình thường đều đang hướng về tồn tại kỳ dị trong hoàn cảnh nhanh chóng chuyển hóa.

Cơ Hạo hướng bốn phía nhìn liếc một cái, mấy ngàn chiến sĩ nhân tộc khoác trọng giáp ngã ngổn ngang bên truyền tống pháp trận. Sắc mặt bọn họ ửng đỏ, con mắt dưới mí mắt nhắm chặt cấp tốc xoay tròn, có người rầm rì phát ra thanh âm kỳ quái.

Các chiến sĩ nhân tộc phụ trách trấn thủ truyền tống pháp trận Vũ sơn, hiển nhiên đã sớm bị ảo giác của con sò khống chế, sớm đã không làm chủ được bản thân, hồn vía trên mây.

Ngay lúc Cơ Hạo đánh giá các chiến sĩ nhân tộc, đột nhiên có một chiến sĩ nhân tộc nửa thân trên dựng thẳng dậy, hẳn rên một tiếng, đầu hung hăng hướng một bên uốn éo, ‘rắc’ một tiếng, cổ hẳn tự bẻ gãy, phun ra cả đồng máu tươi, một cái đầu đang yên đang lành ‘Thịch thịch’ hai tiếng rơi xuống đất.

Cơ Hạo kinh hãi. Chiến sĩ này hoàn toàn bị ảo giác khống chế tâm thần, hẳn ở trong ảo giác bị người ta bẻ gãy đầu giết chết, ảo giác quá mức chân thật, dẫn tới thân thể cùng linh hồn hẳn đều hoàn toàn tin mọi điều xảy ra trong ảo giác, cho nên ở trong hiện thực, đầu của hẳn liền tự bẻ gãy, mất mạng.

Thế này cần ảo giác lực đáng sợ bao nhiêu, mới có thể làm một người không dựa vào hai tay, chỉ cần một động tác quay đầu, đem đầu mình mạnh mẽ bẻ gãy?

‘Phập’ một tiếng, trên cổ một chiến sĩ nhân tộc đột nhiên nứt ra một vết thương rất nhỏ, rất sâu, giống như có một thanh bảo kiếm cực kỳ sắc bén nhanh

vô cùng đảo qua cổ hăn, một mảng sương mù máu mỏng manh phun ra, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, thân thể chiến sĩ nhân tộc này run rẩy vài cái, sinh khí trong cơ thể nhanh chóng tiêu tán.

“Đáng chết!”

Cơ Hạo giận quát một tiếng, tiếng vang lớn như sấm sét gào thét khuếch tán, cở dài phạm vi mấy trăm mẫu cạnh truyền tống trận đồng loạt vỡ nát, hóa thành một mảng cỏ vụn khô vàng phát ra tiếng ‘Vù vù’ hướng bốn phương tám hướng bay đi.

Cơ Hạo đạp một bước thật mạnh về phía trước, Thái Cực Thần Phong nổi lên một mảng kiếm quang hai màu đen trắng dây dưa bắn ra mười mấy trượng. Cơ Hạo kiếm chỉ con sò kia, lớn tiếng quát: “Người dám giết dũng sĩ nhân tộc ta? Người to gan lắm, không sợ liên minh bộ lạc nhân tộc ta đuổi giết trọn đời sao?”

‘Rắc rắc’ vài tiếng vang thanh thúy, ngay trong truyền tống trận, nơi cách Cơ Hạo không đến một trượng, ngực một cường giả Vu Đế dưới trưởng Tự Hi đột nhiên lồm xuống. Giáp trụ nửa thân trên của hắn vỡ nát, xương sườn nửa thân trên bị đánh cho đứt gãy từng tấc. Vị Vu Đế này hít thở trầm thấp một tiếng, sinh mệnh tinh khí khổng lồ trong cơ thể quay cuồng, vết thương lồm xuống nhanh chóng nhô lên, cấp tốc khép lại.

Nhưng còn chưa chờ thương thế của hắn chữa trị, vị Vu Đế này liền như một cây gậy trúc tinh tế bị người ta bẻ gãy ngang lưng. Nửa thân trên của hắn chột ngã về phía sau, trong tiếng ‘Răng rắc’ cái ót hăn gắt gao dán sát vào gót chân hắn.

‘Xẹt xẹt’ vài tiếng vang, mười mấy vết thương trong suốt xuyên thủng thân thể vị Vu Đế này, lượng lớn máu tươi phun tung toé ra, thân thể vị Vu Đế này xiêu xiêu vẹo vẹo ngã xuống đất, máu nóng cuộn cuộn chảy ra. Tinh huyết Vu Đế nặng dị thường, ở trên đất cày ra khe rãnh thật sâu, sinh mệnh khí tức của vị Vu Đế này cấp tốc tiêu tán, sinh mệnh nhanh chóng từ trong cơ thể hắn rời đi.

Cơ Hạo quát khẽ một tiếng, hần bắt chấp so đo với con sò kia, vội vã lấy ra một ngọc phù ‘Thanh tâm ích ma’ ngày đó tới Bàn Hi thế giới sinh tử đồ chiến, Đại Xích đạo nhân Huyền Đô đạo nhân đưa tới, thúc giục Vũ Dư đạo khí trong cơ thể đem ngọc phù chấn vỡ.

Các luồng thanh khí mềm dẻo không ngừng từ trong tay Cơ Hạo phun ra, thanh khí ngưng tụ thành các đóa hoa sen to bằng bàn tay xoay lượn bay múa, hoa sen kéo thanh khí hướng bốn phía khuếch tán ra, hóa thành một cái lồng khí cực lớn đem đám người Tự Hi, Man Man, Thiếu Ti bao phủ ở trong.

Thân thể Tự Hi khẽ run lên, hần mở bừng mắt, trong đôi mắt hai luồng thần quang màu vàng đất phun ra xa mấy chục trượng, thanh âm như sấm lớn tiếng quát: “Ảo thuật thật đáng sợ! Tê... may mà có người, Cơ Hạo!”

Không hổ là Tự Hi, nhân vật cường hãn nổi tiếng liên minh bộ lạc nhân tộc, hần thân trong ảo cảnh, lại rõ ràng ý thức được mình bị ảo cảnh khống chế, bản tâm không loạn chút nào. Được đạo phù của Cơ Hạo thêm vào, hần lập tức từ trong ảo cảnh thoát ra, tâm trí ổn định như núi hần cũng lập tức biết rõ mình quả thực đã thoát ly ảo cảnh, đã trở về thế giới hiện thực.

Theo sát Tự Hi, lại là Da Ma Sam Gia người thứ hai từ trong ảo cảnh giãy dụa ra, con mắt dừng thẳng ở mi tâm nàng mở ra, một cái lỗ xoáy đen sì cấp tốc xoay tròn. Cơ Hạo mơ hồ phát hiện ở bên người Da Ma Sam Gia, con sò phát ra khí hư ảo đang không ngừng bị con mắt dừng thẳng của nàng cắn nuốt.

Da Ma Sam Gia lắc lắc đầu, ngơ ngác nhìn chăm chăm Cơ Hạo hồi lâu, lúc này mới dùng sức vỗ vỗ ngực: “A nha, vừa rồi ta đến một nơi chơi rất vui, có rất nhiều con thỏ... mèo to... gấu lớn...”

Khuôn mặt Cơ Hạo và Tự Hi giật giật, ảo cảnh nha đầu này chịu, tựa như không có bất cứ phiêu lưu nào?

Ngay sau đó Man Man, Thiếu Ti cũng từ trong ảo cảnh giãy giụa đi ra, Man Man vừa mới phá tan ảo cảnh, đã phun ra một ngụm lửa.

Thiếu Ti thì thân thể loạng choạng một trận, đột nhiên há mồm phun ra một ngụm máu.

Cơ Hạo nhíu mày, bịt kín cái miệng nhỏ nhắn của Man Man, đồng thời đỡ Thiếu Ti nội phủ bị thương.

Xa xa, trên không con huyễn thận khổng lồ kia, khói và ánh sáng mê ly bảy màu hội tụ, một đồng tử trắng hồng nõn nà, nhìn qua chỉ bảy tám tuổi y phục rực rỡ lộng lẫy hiện lên.

“Ừa, các người thế mà thoát khỏi ảo giác của Huyền Thận đồng tử ta?”

“Cái này truyền ra, sẽ rất mất mặt!”

Cười lạnh một tiếng, Huyền Thận đồng tử há mồm phun ra một viên bảo châu bảy màu to bằng ngón cái.

Chương 1009: Hỗn Độn Cực Yêu

Bảo châu bảy màu nho nhỏ vừa xuất hiện, liền phóng ra vô số tia laser so với tơ tóc còn nhỏ hơn nữa.

Laser đánh ở trên thanh quang linh phù của Đại Xích đạo nhân biến thành, thanh quang mờ mịn kịch liệt chấn động, giống như một cục bọt biển mềm mềm, bị vô số lưỡi dao rất nhỏ cắn đi từng khối một.

Tốc độ thanh quang tiêu tán so với phán đoán trong lòng Cơ Hạo nhanh hơn không chỉ gấp trăm lần. Thời gian ngắn ngủn mấy hơi thở, linh phù biến thành thanh quang đã ‘Bốp’ một cái nổ thành từng làn sương khói tiêu tán.

Tự Hi, Da Ma Sam Gia bọn họ vừa mới khôi phục tỉnh táo, bỗng dưng mấy tia laser đánh vào trên người bọn họ, thân thể bọn họ cứng đờ, một tầng hào quang bảy màu mờ mờ bao trùm thân thể bọn họ, trên mặt bọn họ lộ ra biểu cảm kỳ dị hoặc hi hoặc bi, thân thể cũng mềm nhũn ngã xuống đất, giống các chiến sĩ nhân tộc quản lý truyền tống trận ngã xuống đất không dậy nổi.

“Huyền Thận đồng tử!” Cơ Hạo giậm quát một tiếng.

‘Bá bá bá’, liên tục mấy ngàn tia laser đánh vào trên người Cơ Hạo, luồng khí hỗn độn Bàn Cổ Chung phun ra bị laser bảy màu công kích, luồng khí hỗn độn không chút sút mẻ, các tia laser không ngừng vỡ nát, hóa thành nhiều điểm ánh sáng màu sắc rải rác ra khắp nơi.

Ánh sáng sắc sỡ tan rã rơi ở trên hoa cỏ cây cối phụ cận, hoa cỏ cây cối liên xảy ra biến hóa càng thêm không thể tưởng tượng.

Ngay bên người Cơ Hạo, một cái cây to che trời đột nhiên rít gào một tiếng, trên thân cây của nó mọc ra một gương mặt mỹ nhân thiên kiều bá mị, tán cây biến thành các con rắn độc rung động ‘xì xì’, rễ cây cực lớn từ trong lòng đất lật lên, hóa thành hai cái chân trắng kiện phát ra tiếng ‘Ừ ừ’ sải bước hướng xa xa

bỏ chạy.

Huyền Thận đồng tử cười hì hì hướng Cơ Hạo ngoắc ngoắc ngón tay trắng nõn: “Phát hỏa rồi, phát hỏa rồi, hì hì, đến đi, đến đi, đến đánh ta đi? Ta ở ngay đây, ta không nhúc nhích, hì hì!”

Cơ Hạo nhìn nhìn đám người Tự Hi lâm vào ảo cảnh, vừa mới lấy ra một tấm linh phù, bảo châu bảy màu ở đỉnh đầu Huyền Thận đồng tử đột nhiên ‘Bá’ một cái phóng ra vô số luồng sáng bảy màu sáng lạn như pháo hoa.

Các luồng khói sáng giống như sao băng, mang theo thanh âm yếu điệu ***** mà đến, nhẹ nhàng rơi ở trên thân đám người Tự Hi.

Không khí xung quanh như sóng nước nhận nhạo một cái, đám người Tự Hi, Man Man, Thiếu Ti đều bị không khí như nước chảy bao lấy, lóe lên mấy cái liên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ngón tay Cơ Hạo nắm linh phù siết thật chặt, hấn ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Huyền Thận đồng tử không nói một lời.

“Ồ, muốn giết ta?” Huyền Thận đồng tử cười ‘hì hì’, hưng phấn hoa tay múa chân hướng Cơ Hạo khiêu khích: “Rất nhiều năm rồi, có rất nhiều người muốn giết ta, lấy Tiên Thiên Huyền Âm Tân Dịch trong cơ thể ta thai nghén đúc đạo cơ hoàn mỹ.”

Trong mắt có u quang bảy màu lóe lên, Huyền Thận đồng tử hưng phấn hét lớn: “Nhưng chưa có ai thành công, chưa một ai thành công. Từ Bàn Cổ tên to xác đó khai thiên tích địa bắt đầu, mãi cho đến thời đại hồng hoang chấm dứt, chưa có ai tìm được ta, chưa có ai có thể giết ta. Thế gian có Huyền Thận đồng tử ta xuyên qua, nhưng bọn họ đều chỉ nghe thấy tên của ta, lại không nhìn thấy bóng dáng của ta!”

Huyền Thận đồng tử cười đến mức mắt cũng nheo thành một đường: “Người phần nộ rồi, người phát hỏa rồi, người muốn giết ta? Vậy tới giết ta đi, giết ta

đi!”

Cơ Hạo âm trầm nhìn Huyền Thận đồng tử, ‘Thận’ loại sò to lớn am hiểu chế tạo ảo giác này, ở trong biển cả Bàn Cổ thế giới cũng không hiếm thấy, chỉ cần là sò lớn đạo hạnh mạnh mẽ một chút, đều có được năng lực chế tạo ảo giác, đều có thể xưng là ‘Thận’.

Nhưng Huyền Thận đồng tử này toàn thân bảy màu, thân dài nghìn trượng, khí tức của hắn cực kỳ hồng hoang, cổ xưa, cho Cơ Hạo rất mạnh áp bách cảm giác. Cơ Hạo vốn tưởng đây là một hồng hoang cự yêu, nhưng hắn thật sự không ngờ, đây lại là một hỗn độn cự yêu từng trải qua Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa!

Hoặc là nói, kẻ này là một hỗn độn ma thần, thậm chí hắn rất có thể từng tham gia Bàn Cổ sau khi khai thiên tích địa, sức cùng lực kiệt, các hỗn độn ma thần nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của vậy công đối với Bàn Cổ!

“Người... Là hỗn độn cự bá!” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Người hắn biết được thuyết họa phúc khí vận, đối nghịch với nhân tộc ta, người chuẩn bị sẵn cho cái chết rồi sao?”

Huyền Thận đồng tử cười ‘hì hì’, tiếng cười ý tứ trào phúng dư thừa rất chọc giận người ta.

Hắn khinh miệt hướng Cơ Hạo ngoắc ngón tay, thản nhiên cười nói: “Họa phúc khí vận? Huyền Thận đồng tử ta sở trường nhất bảo mệnh thuật, không cần người lo lắng họa phúc của ta... Lần này cũng không phải là ta tới tìm nhân tộc các người gây sự, là Cộng Công Thị muốn làm một đại sự, một đại sự thủy tộc có thiên hạ, toàn bộ tội nghiệt hắn đều gánh vác một mình, chúng ta những lão bất tử này mới rời núi giúp hắn!”

Hưng phấn ở không trung xoay vòng vài cái, Huyền Thận đồng tử thở hỗn hển nói: “Tái diễn hồng hoang, đem Bàn Cổ thế giới hóa thành một mảng đại thủy, trở thành vô thượng nhạc thổ của thủy tộc ta! Thậm chí thiên đạo pháp tắc

Bàn Cổ thế giới đều sẽ theo đó thay đổi, đại sự như thế, chúng ta sao có thể không giúp một tay chứ?”

Tái diễn hồng hoang? Dem Bàn Cổ thế giới hóa thành một mảng đại thủy?

Cơ Hạo ngần ngợ, Huyền Thận đồng tử này nói là thật hay giả?

Cộng Công Thị thật sự có kế hoạch này sao? Là Cộng Công Thị thật lòng muốn làm như vậy, hay là hắn chỉ dùng lời dối trá gạt Huyền Thận đồng tử... Bọn họ?

Cơ Hạo đột nhiên cảnh giác, cái gì là ‘bọn họ’?

Một tiếng rít gào trầm thấp từ phía sau Cơ Hạo truyền đến, tiếng gầm gừ đó cực kỳ hùng hậu mạnh mẽ, giống như mấy trăm triệu con thái cổ long kinh đang đồng thời rít gào thành tiếng, loại thanh âm ngân nga, hùng hồn đó như thực chất, hung hăng va chạm ở trên hỗn độn khí lưu Bàn Cổ Chung phun ra.

‘Ông’ một tiếng, truyền tổng trận dưới chân Cơ Hạo bị tiếng rống cực lớn chấn động hóa thành tro bụi, một làn sóng xung kích đáng sợ từ phía sau hắn ập tới, bày ra hình quạt lao vút về phía trước, theo tiếng vang lớn ‘Vù vù’, mặt đất phía trước Cơ Hạo ùn ùn hủy diệt, để lại tại chỗ một cái hố to hình mặt quạt thật lớn.

Chỉ có Bàn Cổ Chung không chút sụt mẻ, phun ra hỗn độn khí lưu không hỗn loạn chút nào.

Đây dù sao cũng là khoảng chín thành cột sống của Bàn Cổ, dung nhập món côi bảo thần kỳ nào đó của hư ảnh biến thành vô thượng chí bảo, dù là người ở sau lưng phát ra tiếng đánh lên Cơ Hạo thực lực chỉ có thể dùng khủng bố để hình dung, nhưng Bàn Cổ Chung nào phải người thường có thể lay động?

Cơ Hạo xoay người, một đại hán cao khoảng mười hai trượng, toàn thân đều là cơ bắp cuộn cuộn, thân hình vuông vức giống như một khối sắt đang ngơ ngác

đứng ở phía sau hắn, khó hiểu nhìn chăm chăm Cơ Hạo từ trên xuống dưới.

Đại hán này toàn thân không có một sợi lông, cả người nơi nào cũng có thể xưng là cơ bắp biến thái, thậm chí trên mí mắt cao thấp của hắn cũng dày đặc cơ bắp to bằng nắm tay người thường, hắn lúc nháy mắt mí mắt va chạm với nhau, phát ra cũng là tiếng va đập nặng nề ‘Thùng thùng’.

Gã này, chính là tên vừa rồi rồi to đánh lén Cơ Hạo?

“Người không làm sao?” Đại hán ngơ ngác nhìn Cơ Hạo.

“Người là ai?” Cơ Hạo sắc giọng nhìn thẳng cha trên làn da xám trắng dày đặc vô số hoa văn vảy màu đồng cổ này.

“Chết!”

Đại hán chưa trả lời vấn đề của Cơ Hạo, tay phải hắn hướng sau lưng chụp một cái, rút ra một thanh đại đao răng cưa nanh sói tạo hình kỳ dị, một đao nhắm vào đầu bổ về phía Cơ Hạo.

Chương 1010: Bầy Yêu Vây Công

‘Ông’!

Bàn Cổ Chung phát ra tiếng vang trầm thấp đến cực điểm, đại đao nanh sói trong tay trắng hán dài khoảng bảy tám trượng lan ra một làn sóng màu xanh biếc, gào thét hướng bốn phía quét đi. Hỗn độn khí lưu Bàn Cổ Chung phóng ra không chút sút mẻ, Cơ Hạo đứng trong hỗn độn khí lưu, trầm mặt nhìn trắng hán.

“Phi Liêm vương, ngươi chưa ăn no sao?” Huyền Thận đồng tử ác độc vô cùng trào phúng: “Hoặc là, giống với đám con cháu xám xịt của ngươi, chỉ còn khí lực ăn vụng cơm thừa canh cặn của nhân tộc?”

‘Phi Liêm’ (phì ‘lian)?

Cơ Hạo ngần ngừ, con gián sao? Tên to xác này hóa thành hình người, chiều cao ở khoảng mười hai trượng, như vậy nguyên hình bản thể của hắn ít nhất cũng là vật khổng lồ mấy trăm trượng. Hình thể khổng lồ như vậy, cùng con gián tùy ý có thể thấy được căn bản không thể liên hệ lại.

Tựa như nhìn ra sự hồ nghi trong ánh mắt Cơ Hạo, trắng hán rút gào lên trầm thấp: “Ta là Phi Liêm! Hỗn độn ma trùng Phi Liêm! Huyền Thận đồng tử, còn có các ngươi bọn khốn kiếp này, là các ngươi đem cái tên tôn quý của ta, khoác lên trên mình loại côn trùng dơ bẩn ti tiện kia!”

Huyền Thận đồng tử cười lên quái dị: “Nhưng bản thể của ngươi, cùng bọn côn trùng nhỏ đó, bộ dạng thật sự rất giống!”

Khi nói chuyện, Huyền Thận đồng tử vỗ vỗ tay, bảo châu bảy màu ở đỉnh đầu hắn phóng ra một luồng sáng bảy màu hoa mỹ dị thường, giống như cầu vồng lao vút đến, nhanh chóng bao phủ không gian phạm vi trăm dặm bên người Cơ Hạo.

Cảnh tượng bên người Cơ Hạo trở nên vô cùng quái dị, các loại cảnh tượng vụn vặt thường thức của Cơ Hạo không ngừng xuất hiện.

Lửa thiêu đốt ở trong nước, tảng đá và chim chóc bay lượn nhẹ nhàng như nhau, rẽ đại thụ chui vào trong đám mây trên trời, tán cây lại chui vào trong đất thật dày. Núi lớn nghiêng, nước trong đầm trên mặt nước ‘Tí tách’ bay lên trời, không ngừng bay lên bầu trời.

Có cá bay màu bạc từ không sinh có từ trong nước động ấp trứng ra, những con cá bán trong suốt đẹp dị thường đó vỗ đôi cánh so với thân thể còn dài hơn gấp đôi, ‘Phạch phạch phạch’ như đàn châu chấu bay qua bầu trời.

Sau đó trên bầu bồng dưng xuất hiện một cái miệng anh đào nhỏ nhắn hình dáng tuyệt đẹp, thuộc loại tuyệt thế mỹ nữ mới có thể có được. Cái miệng anh đào nhỏ nhắn diện tích trăm dặm này chậm rãi mở ra, cá bay lấy hàng trăm triệu để tính bay vào trong cái miệng rộng tối như mực, ‘Rầm’ một tiếng, cái miệng lớn này đem đám cá bay nuốt chửng.

Tựa như là ăn no, có khí lực, trên răng sáng như tuyết trong cái miệng anh đào nhỏ, một bóng người kỳ dị chậm rãi hiện lên. Đó là một phụ nhân mỹ mạo tóc màu xanh lục, vòng eo yếu điệu tinh tế, thân hình đặc biệt mê người.

Nàng mặc váy dài màu xanh lục, một đường lay động sinh tư thái đi tới, từ trong hàm răng sáng như tuyết chậm rãi đi ra, thân hình lóe lên một cái đã tới trước mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạo lẳng lặng nhìn cảnh tượng không thể tưởng tượng trước mắt.

Đây không phải ảo giác, mà là Huyền Thận đồng tử dùng pháp lực đáng sợ của hần, mượn dùng viên bảo châu bảy màu tuyệt đối thuộc phẩm giai tiên thiên chí bảo, vụn vặt quang ảnh trong không gian trong phạm vi trăm dặm, xây dựng ra một loại hình ảnh như thực như ảo.

Huyền Thận đồng tử chế tạo ảo giác, ảo giác trên ý nghĩa bình thường chính

là trực tiếp ảnh hưởng linh hồn người ta, làm người ta bỗng dưng lâm vào trong một số hình ảnh nào đó không tồn tại.

Mà giờ phút này thiên địa kỳ dị hãn xây dựng, lại có thể xưng là ‘ảo giác chân thật’, các hình ảnh vượt qua lẽ thường này quả thực ở trước mặt Cơ Hạo, mặc kệ hãn dùng lực lượng nào chế tạo những hình ảnh này, những hình ảnh này là chân thật.

Nằm giữa chân thật cùng hư ảo, Cơ Hạo dùng ánh mắt cũng tốt, dụng thần thức cũng thế, các cảnh tượng không thể tưởng tượng đó thực sự tồn tại.

Sắc mặt Huyền Thận đồng tử có chút tái nhợt. Rất hiển nhiên, chế tạo loại ảo giác chân thật này với hãn mà nói cũng tương đối cố sức, thua xa loại ảo giác cử trọng nhược khinh khi vừa mới tập kích bọn Tự Hi, Man Man.

Cơ Hạo cảnh giác nhìn bốn phía, ảnh hưởng xung quanh hoàn toàn vượt quá tưởng tượng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia đã biến mất, phụ nhân mỹ mạo trong quang ảnh từ răng phản xạ ra, lại thật sự đứng ở trước mặt hãn, cách hỗn độn khí lưu dày cả trượng Bàn Cổ Chung phóng ra, mặt đối mặt nhìn Cơ Hạo.

Phụ nhân mỹ mạo nhàn nhã cười cười, nàng nhẹ nhàng hỏi: “Nghieu Bá Cơ Hạo?”

Cơ Hạo không hé răng, hãn ngẩng đầu nhìn Phỉ Liêm vương.

Tên to xác này đang híp mắt, hai tay nắm chuôi thanh đại đao, đem đại đao múa vang ‘Vù vù’, đao khí sắc bén phun ra xa mấy chục dặm, ở trên đất cắt ra những cái rãnh thật sâu.

“Ồ, không cần lo lắng tên to xác này!” Phụ nhân quần màu lục mỉm cười, liếc xéo Phỉ Liêm vương một cái, nhẹ nhàng nói: “Hãn chỉ có một nhúm sức lực ngu xuẩn, còn có cái sừng duy nhất ở đỉnh đầu hãn biến thành đại đao rất sắc bén, ngoài ra, hãn không có đại thần thông pháp lực nào.”

Quyển rũ cười cười, phụ nhân quần màu lục từ từ cười nói: “Đầu óc hắc cũng không tốt, nhiều năm qua, hắc phải dựa vào giúp Huyền Thận đồng tử giữ nhà hộ viện, trấn thủ đại môn, do đó mới sống đến hôm nay. Nếu không lấy tính tình hắc, hắc hoặc là bị người ta thu vì vật cười, hoặc là đã sớm tan thành tro bụi.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, phụ nhân quần màu lục lại tiếp tục cười nói: “Không đúng, không đúng, sẽ không có ai thu hắc làm vật cười. Bốn tướng hắc thật sự quá khó coi, loại côn trùng nho nhỏ này... Hì hì, cái đại năng có tên tuổi, ai sẽ thích ngồi ở trên mình một con côn trùng chứ?”

Phi Liêm vương khẽ hừ lạnh một tiếng, hắc đột nhiên nhảy lên, nháy mắt nhảy đến trên trời cách mặt đất ngàn dặm, sau đó thân hình chợt lóe, giống như sao băng bay xuống, chém một đao thật mạnh vào trên Bàn Cổ Chung.

Một đòn này chất chứa lực lượng không thể đánh giá, Cơ Hạo rõ ràng thấy được đao phong của Phi Liêm vương xé rách hư không, ở đỉnh đầu hắc kéo ra một vết rách màu đen dài ngàn dặm, rộng chừng trăm trượng.

Vang ‘Ông’ một tiếng, Bàn Cổ Chung một lần nữa dính đòn nặng, nhưng Bàn Cổ Chung vẫn không chút sụt mẻ, hỗn độn khí lưu phun ra cũng chỉ hơi nổi lên một gợn sóng bé nhỏ không đáng kể.

Trên mặt chuông, hư ảnh người khổng lồ đội trời đạp đất kia hơi lóe sáng một chút, lực lượng khủng bố trong một đao này của Phi Liêm vương chất chứa bị Bàn Cổ Chung cắn nuốt hết, còn chưa chờ Cơ Hạo thúc dục, Bàn Cổ Chung đã rất có linh tính chủ động đem nanh sói trong một đao này của Phi Liêm vương chất chứa hóa thành một tiếng chuông ngân.

‘Thùng’!

Lực lượng của Phi Liêm vương hiển nhiên vượt qua Cơ Hạo rất nhiều. Cơ Hạo dốc hết toàn lực, chỉ có thể khiến tiếng chuông của Bàn Cổ Chung bao phủ phạm vi ba trượng, nhưng một đao này của Phi Liêm vương, lại khiến tiếng chuông của Bàn Cổ Chung bao phủ phạm vi mười dặm.

Hỗn độn u quang lóe lên bất định, trong phạm vi mười dặm vô luận hoa cỏ cây cối, bùn cát đá, chim bay cá nhảy, thời gian không gian đều sụp đổ hết.

Địa thủy hỏa phong ùn ùn tiêu tán, vạn vật quay về hỗn độn, thiên địa tái diễn hồng hoang.

Phụ nhân quần màu lục hoa dung thất sắc, gương mặt xinh đẹp chột vắn vẹo, nàng như gặp quỷ tức giận mắng một tiếng, khàn cả giọng kêu quái dị, lóe lên một cái đã tới ngoài trăm dặm. Dù là nàng chạy trốn nhanh, nàng vẫn bị hỗn độn u quang quét trúng cánh tay trái, vô thanh vô tức, cánh tay trái từ khuỷu trở xuống của nàng liền biến mất, vết thương bóng loáng như gương, không có chút máu tươi chảy ra.

“Phi Liêm vương, người tên khốn không có đầu óc này!”

Phụ nhân quần màu lục chửi ầm lên, Huyền Thận đồng tử cũng kinh hãi thét dài.

Một tiếng kêu đau truyền đến, toàn thân Phi Liêm vương nứt ra mấy trăm vết thương cực sâu, cực dài, vô số huyết tương không ngừng từ trong cơ thể hắt phun ra, lão đảo từ trong phạm vi hỗn độn u quang bao phủ bắn ra.

Hắn khàn cả giọng tru lên, hai hàng lệ nóng cuồn cuộn trào ra: “Đao của ta, đao của ta, đao của ta!”

‘Bá bá bá’, lại có bảy cái bóng người từ trong các loại ánh sáng kỳ quái chạy ra, đem Cơ Hạo bao vây nhiều vòng ở chính giữa.

Chương 1011: Hận Này Kéo Dài

Khi bảy cái bóng người cao thấp mập ốm đều không giống nhau, nhưng đều bị yêu khí ngập trời xông lên, Cơ Hạo đã chân đạp Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, thân hình như kiếm lao phía sau tới Phỉ Liêm vương.

Cực cao trên trời, ba ngôi sao to lớn như cái vại nước, màu đỏ đen, tràn ngập sát ý ngập trời cùng đục vọng phá diệt sáng lên. Thái Cực Thần Phong đâm nhanh về phía trước, ba ngôi sao lớn phun ra ba luồng ánh sao nhiều mũi nhọn từ bầu trời đáp xuống thẳng tắp.

Ánh sao rít gào rống giận, ở lúc cách mặt đất không đến ngàn dặm, ánh sao biến thành đầu ba con hung thú dữ tợn.

Ba ánh sao đánh vào Thái Cực Thần Phong, Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, Vũ Dư kiếm đạo cuốn theo lực lượng ba đại hung tinh ‘Sát Phá Lang’, thế không thể đỡ đâm về phía chỗ yếu hại sau lưng Phỉ Liêm vương.

Phỉ Liêm vương còn đang khóc ròng ròng, căn bản chưa chú ý tới Cơ Hạo đánh bất ngờ.

Hắn căn bản không biết lai lịch Bàn Cổ Chung, càng không biết Bàn Cổ Chung đáng sợ, một đòn của hắn dốc hết toàn lực rơi ở trên Bàn Cổ Chung, chấn động Bàn Cổ Chung vang, nháy mắt phá diệt thế giới trong trăm dặm.

Hỗn độn u quang quần quanh trên thân Phỉ Liêm vương, một lực lượng phá diệt đáng sợ đánh vào thân thể hắn, rất có xu thế đem thân thể hắn tính cả các hoa cỏ cây cối, bùn cát nham thạch kia đồng loạt hóa thành hỗn độn.

Phỉ Liêm vương chính là hỗn độn cự yêu, hắn sinh ra ở trong hỗn độn, lấy năng lượng triều tịch pha tạp hỗn loạn trong hỗn độn làm thức ăn để sinh trưởng lớn mạnh. Giáp xác của hắn từng trải qua vô số lần thủy triều hỗn độn khổng lồ cọ rửa hung hiểm, phẩm chất đủ để so sánh tiên thiên bảo vật bình thường, lực

phòng ngự có thể xưng là kinh người.

Nhưng ở dưới tiếng chuông Bàn Cổ Chung chấn động, Phỉ Liêm vương chỉ cảm thấy toàn thân mình đau đớn, thân thể hẫ hẫ như một hạt đậu đỏ bé nhỏ không đáng kể trong cối xay khổng lồ, mơ hồ sắp bị mài thành sữa đậu nành, hóa thành bã đậu, cuối cùng bị triệt để gạt bỏ.

Thân thể mạnh mẽ vô cùng của hãn căn bản không thể ngăn cản tiếng chuông xâm nhập, hầu như là cùng lúc chuông vang, trên người hãn liền nứt ra mấy trăm vết thương thật lớn, các vết thương đó hầu như đem thân thể mạnh mẽ, tráng kiện của hãn xé thành cả đồng lớn thối nát.

Phỉ Liêm vương bất đắc dĩ, đem bản mạng trường đao trong tay mình nổ tung, ở lúc chỉ mảnh treo chuông mạnh mẽ ở trong tiếng chuông ngăn ngủi của Bàn Cổ Chung xé rách một khe hở bé nhỏ không đáng kể, lại bỏ một món hộ giáp cường hãn từ trong hỗn độn có được, lúc này mới toàn thân phun máu lao ra.

Món hộ giáp cũng là vật tiên thiên kia cũng bị tiếng chuông chấn động tới mức vỡ nát, nhưng Phỉ Liêm vương đối với hộ giáp đó lại không coi trọng gì.

Hãn chỉ là trong lòng đau trường đao của hãn, hãn dùng cái sừng duy nhất cứng rắn nhất trên bản thể mình, tiêu phí vô số năm khổ công rèn luyện mà thành cây đại đao răng cưa nanh sói kia! Đó là mệnh căn của hãn, làm bạn hãn vô số năm, theo hãn xông qua vô số lần sinh tử tuyệt cảnh, hầu như là vật hãn ký thác sinh mệnh!

Bản mạng trường đao bị hủy, Phỉ Liêm vương giống như trên trái tim bị móc xuống một khối thịt lớn, hãn đau lòng như cắt, khóc ròng ròng hầu như ngất đi.

Thừa dịp hãn bệnh lấy mạng hãn, Cơ Hạo lấy kiếm bộ Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, thân hình lóe lên đến phía sau Phỉ Liêm vương, dẫn động tinh lực ba hung tinh ‘Sát Phá Lang’ phụ gia ở trên Thái Cực Thần Phong, lấy Thái Cực chi đạo đem tinh lực ba hung tinh ngưng làm một thể, đâm một kiếm vào trên lưng

Phỉ Liêm vương.

Huyền Thận đồng tử ở xa xa khàn giọng rống giận: “Các người đều là người chết sao? Phỉ Liêm vương chết rồi, lão huynh để lại thiếu đi một người!”

Phụ nhân quần màu lục kinh hồn bất định nhìn thoáng qua Bàn Cổ Chung lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, đột nhiên nhảy dựng lên mắng: “Lão nương mặc kệ! Cộng Công Thị cho chút lợi ích đó, căn bản không đủ lão nương bán mạng cho hần!”

Phụ nhân quần màu lục nhìn thấy rõ, vừa rồi Phỉ Liêm vương không biết trời cao đất rộng mãnh công Bàn Cổ Chung một phát, dẫn Bàn Cổ Chung ngân lên, thiếu chút nữa đem nàng bẫy vào, càng khiến Phỉ Liêm vương bỏ qua bản mạng trường đao mình rèn luyện vô số năm do đó mới thoát được nửa cái mạng!

Nhìn xem vết thương trên người Phỉ Liêm vương đi!

Những đại yêu này không có năng lực như Đại Vu nhân tộc dựa vào tinh huyết khí tức khổng lồ, nhanh chóng hồi phục thương thế. Đối với các hỗn độn cự yêu này mà nói, thân thể bị thương, chỉ có thể dựa vào ăn uống lượng lớn, nghỉ ngơi dài đằng đẳng mới có thể khôi phục thương thế của bản thể, trong quá trình đó có chút ngoài ý muốn, bọn họ có thể ngã xuống bất cứ lúc nào!

Phụ nhân quần màu lục mắng to vài câu, thân thể nhoáng lên một cái kéo theo nhiều gợn sóng màu xanh lục hướng xa xa chạy đi.

Huyền Thận đồng tử tức giận chửi ầm lên: “Lục Thiềm nương, người con đi không có nghĩa khí!”

Bảy bóng người vừa mới lao tới thì đồng thời thét dài một tiếng, bốn người trong đó như bốn luồng sét cuồng mãnh, vùng binh khí hình thù kỳ lạ trong tay hung hăng hướng Cơ Hạo đánh tới. Ba người khác thì đồng thời rút lên, thiên địa nguyên khí bên người bọn họ dao động quái dị, đột nhiên có gió lạnh màu đen, huyền băng màu lam, nước độc màu xanh lục gào thét ập về phía Cơ Hạo.

“Tới tốt!” Cơ Hạo hét to một tiếng, Thái Cực Thần Phong phá vỡ làn da cứng rắn mềm dẻo sau lưng Phỉ Liêm vương, cắm thật sâu vào thân thể hắn.

Tinh lực ‘Sát Phá Lang’ ba hung tinh hóa thành ba cái đầu hung thú dữ tợn, ở trong cơ thể Phỉ Liêm vương rống giận rít gào, không ngừng xé rách gân cốt máu thịt của hắn. Cơ Hạo càng thúc dục Thái Cực Thần Phong, thái dương tinh hỏa và thái âm huyền khí hóa thành một con rồng lửa, một con huyền phượng gào thét nhảy vào thân thể Phỉ Liêm vương, điên cuồng phá hư kết cấu thân thể hắn.

Thái dương tinh hỏa đốt máu thịt Phỉ Liêm vương vang lên ‘Xẹt xẹt’, nửa người hắn giống như con sò trên tấm sắt cấp tốc đỏ lên.

Thái Âm huyền khí đông lạnh khiến nửa thân Phỉ Liêm vương bịt kín miếng băng mỏng manh, nơi thái âm huyền khí thực cốt đi qua, càng không ngừng tan rã sinh mệnh tinh khí của Phỉ Liêm vương, nửa bên thân thể này của Phỉ Liêm vương không ngừng lồm xuống, héo rũ.

Càng thêm đáng sợ hơn là, âm dương nhị khí ở trong cơ thể Phỉ Liêm vương gấp gáp va chạm ma sát, từng tia lôi quang mới đầu chỉ nhỏ bé như tơ tóc, trong chớp mắt đã biến thành sấm sét bằng cái bát to, mang theo tiếng gầm rú đình tai nhức óc húc thẳng húc ngang ở trong cơ thể Phỉ Liêm vương.

Mấy tầng đả kích lẫn vào nhau, Phỉ Liêm vương đau đến mức khàn giọng rên rỉ.

Nhất là lôi quang Thái Cực Thần Phong phát ra uy lực càng thêm to lớn, tạo thành sự phá hoại đáng sợ đối với thân thể Phỉ Liêm vương.

Một tiếng rống giận truyền đến, thân thể Phỉ Liêm vương chợt bành trướng, trong nháy mắt thời gian, hắn liền hóa thành một con bọ cánh cứng to lớn dài hơn ba ngàn trượng, toàn thân dày đặc vảy rồng màu đồng cổ.

Thoạt nhìn, bốn tướng Phỉ Liêm vương này quả thực có bảy tám phần tương

tự với con gián.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, hắc giơ Thái Cực Thần Phong, đang muốn một kiếm đem Phỉ Liêm vương bêu đầu chém giết, công kích của bảy cái bóng người kia đã nặng nề va chạm ở trên Bàn Cổ Chung.

‘Ông’ một tiếng, một đòn bảy người liên thủ khiến Bàn Cổ Chung một lần nữa bùng nổ tiếng gầm rú trầm thấp mà ngăn ngui.

Hỗn độn u quang hướng bốn phía bắn ra, bảy người cùng cất tiếng kinh hô, thân hình cấp tốc lóe lên thuận di ra ngoài trăm dặm.

Nhưng Phỉ Liêm vương bị thương nặng căn bản không kịp chạy trốn, ở dưới sự cố ý khống chế của Cơ Hạo, tiếng chuông ngân của Bàn Cổ Chung hội tụ trong phạm vi ba ngàn trượng, vừa vặn đem bản thể Phỉ Liêm vương bao phủ ở trong.

Một lần này, Phỉ Liêm vương không có cơ hội chạy thoát nữa.

Theo một tiếng thét dài thê lương, thân thể Phỉ Liêm vương ‘vù’ một chút hóa thành một đạo hỗn độn khí cấp tốc tiêu tán.

Huyền Thận đồng tử khàn cả giọng kêu đau, đôi mắt hắc nước mắt rơi như mưa, kêu lên ‘Ngao ngao’: “Phỉ Liêm!”

Chương 1012: Cử Phụ Ly Lực

Bản thể khổng lồ của Huyền Thận đồng tử kịch liệt run rẩy, một dải ánh sáng cầu vồng bảy màu xa hoa làm thần hồn người ta dao động từ trong cơ thể hắt phun ra, lao thẳng tắp lên trời. Khi ánh sáng cầu vồng tiêu tán, bản thể Huyền Thận đồng tử không thấy nữa, một đứa trẻ giống hình tượng hình người hắt huyền hóa ra như đúc xuất hiện ở trên sườn núi.

Bảo châu bảy màu được khám ở mi tâm hài đồng, các tia sáng sắc sỡ lóe ra, giống như con mắt thứ ba.

Thân thể Huyền Thận đồng tử khẽ run rẩy, hắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo, nói từng chữ một: “Người đã giết bằng hữu duy nhất của ta!”

Cơ Hạo chậm rãi giơ lên Thái Cực Thần Phong, ngữ khí không hề dao động nói: “Là người muốn giết bằng hữu của ta trước. Hơn nữa cho tới bây giờ, bằng hữu của ta còn chưa biết bị người đưa đi nơi nào. Các người, gieo gió gặt bão!”

Hai con mắt Huyền Thận đồng tử cũng biến thành ánh sáng bảy màu, ánh sáng sắc sỡ xoay tròn trong mắt hắt, giống như hai ống kính vạn hoa bao dung vạn vật đang cấp tốc chuyển động. Bầu trời đột nhiên biến thành màu sắc rực rỡ, mặt đất cũng biến thành sóng nước màu sắc rực rỡ không ngừng phập phồng, Huyền Thận đồng tử nhìn Cơ Hạo, rít gào lên cực kỳ mãnh liệt.

“Đó là tự nhiên, thế giới này chuyện cá lớn nuốt cá bé còn ít sao? Ta giết các người, chẳng lẽ sai sao? Các người những nhân loại gây yếu mà ti tiện này...”

Cơ Hạo lập tức cắt ngang lời Huyền Thận đồng tử: “Người muốn dùng pháp tắc thời đại hồng hoang làm việc sao? Như vậy Phỉ Liêm vương bị ta giết chết, không phải càng thêm thiên kinh địa nghĩa sao? So sánh với ta, Phỉ Liêm vương trừ một thân man lực không còn dùng được thì còn lại cái gì?”

Trào phúng cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo khinh thường nói: “So sánh với ta,

Phỉ Liêm vương mới là kẻ yếu thật sự!”

Huyền Thận đồng tử nghẹn lời, thân thể hắc hơi run rẩy, hồi lâu nói không ra lời.

Bàn Cổ Chung liên tục vang hai lần, dẫn tới trên mặt đất xuất hiện một cái hố to sâu tới trăm dặm, bởi vì lực lượng quý dị của Huyền Thận đồng tử, mặt đất lưu động như sóng nước, hố to đang bị tương nước bảy màu trạng thái dịch nhanh chóng lấp đầy. Mặt ngoài tương nước không ngừng phập phồng trong cái hố to này, một khuôn mặt người cực lớn lặn lẽ hiện lên.

Khuôn mặt lớn đó nhìn chăm chăm Cơ Hạo, trong mắt tràn đầy tử khí với dữ tợn.

Bờ môi thật dày của khuôn mặt to lớn khép mở, hắc lớn tiếng hét lên: “Các huynh đệ, các người còn thất thần làm gì? Cùng tiến lên, giết tiểu tử này. Lục Thiềm nương, người trốn ở chỗ xa như vậy làm gì?”

Phụ nhân quần màu lục đứng ở đỉnh một ngọn núi ngoài mấy trăm dặm, mặt âm trầm nhìn bên này. Nghe được tiếng kêu của gương mặt thật lớn trong cái hố to kia, Lục Thiềm nương lớn tiếng quát: “Huyền Thận đồng tử, Phỉ Liêm vương bị hắc dùng một kiếm giết, người muốn chúng ta chịu chết, nào có đơn giản như vậy?”

Bảy vị đại yêu vừa mới vạn phần chặt vật từ trong tiếng chuông ngân của Bàn Cổ Chung chạy ra cũng tránh thật xa, một cái yêu lông đỏ da xanh, trong đôi mắt phun ra u quang màu lam, toàn thân gầy như khúc củi, nhe răng trợn mắt như lệ quỷ lạnh lùng nói: “Huyền Thận đồng tử, Phỉ Liêm vương là hảo huynh đệ của người, nhưng không phải của chúng ta. Tên ngu xuẩn đó... Hừ, muốn chúng ta cùng nhau ra tay, vì sao người không động thủ trước?”

Huyền Thận đồng tử khàn cả giọng rống giận lên: “Tiểu tử này có chí bảo hộ thân, ảo giác của ta căn bản không thể đem linh hồn hắc kéo vào. Ta chỉ có thể từ bên ngoài kiềm chế hắc, thật sự đánh chết hắc, cần các người động thủ!”

Hắn nhảy dựng lên phẫn nộ quát: “Cự Xỉ Linh Vương, người chớ quên, chúng ta hiện tại ngồi ở trên cùng chiếc thuyền!”

Cự Xỉ Linh Vương cùng sáu vị đại yêu khác, thậm chí là Lục Thiềm nương xa xa đều cùng nhau cười lên. Cự Xỉ Linh Vương mở ra cái miệng rộng, lộ ra răn bén nhọn như dao găm đầy trong mồm khàn giọng cười nói: “Trên cùng con thuyền? Huyền Thận đồng tử, người sợ là đã quên, chúng ta đều là một số thủy sinh vật tu thành yêu đạo, không có thuyền này của người, chẳng lẽ còn có ai có thể bị nước làm chết đuối hay sao?”

Lục Thiềm nương lắc lắc vòng eo nhỏ nhắn yếu điệu nói: “Muốn chúng ta bán mạng thay người, người còn chưa đủ tư cách. Huyền Thận đồng tử, mau ra tay! Thật ra Phi Liêm vương có lần uống rượu, từng nói cho chúng ta... Người thật ra trừ ảo giác, còn có một chiêu bản lĩnh giết người áp đáy hòm nhỉ?”

Thân thể Huyền Thận đồng tử đột nhiên cứng đờ, hắn không thể tin quay đầu lại hướng Lục Thiềm nương nhìn một cái: “Hắn từng nói như vậy?”

Lục Thiềm nương và Cự Xỉ Linh Vương liếc nhau, Cự Xỉ Linh Vương rét căm căm nói: “Hắn giúp người trông cửa nhiều năm như vậy, đối với người ít nhiều có chút hiểu biết nhỉ? Không lẽ, hắn nói là thật? Người thực có thủ đoạn áp đáy hòm? Nói cách khác, năm đó lúc chúng ta vây công Bàn Cổ, người căn bản không bỏ sức?”

Sắc mặt Huyền Thận đồng tử thay đổi trong nháy mắt, thực ra cũng không hổ cho cái danh Huyền Thận đồng tử của hắn.

Hắn cười cười rất cổ quái, đột nhiên cười lạnh ‘khì khì’ nói: “Thì ra là như thế, hắn chết thật sự đáng đời lắm, thực thiệt ta rơi chút nước mắt kia vì hắn. Sớm biết hắn không giữ được mồm như vậy, ta nên tự mình giết chết hắn mới đúng!”

Cơ Hạo thở dài một hơi nặng nề, hắn hướng bọn hỗn độn cự yêu chỉ lo lải nhải kia cười lạnh nói: “Các người đã làm nhảm xong chưa? Ta sắp ra tay giết

người rồi đó!”

Huyền Thận đồng tử hừ lạnh, hần nhìn nhìn đám cự yêu Cự Xi Linh Vương không chịu bỏ sức, đột nhiên khàn giọng hét lên: “Các người còn không ra tay, ở nơi đó xem náo nhiệt... không sợ Hắc Đế trừng trị các người sao?”

‘Hắc Đế’?

Cơ Hạo ngẩn ngơ. Từ sau khi thái cổ thiên đình sụp đổ, danh hiệu này đã rất nhiều năm chưa có ai dùng, ở liên minh bộ lạc nhân tộc, đó cũng là trà dư tửu hậu, trong truyền thuyết thượng cổ thần thoại các lão nhân kể cho bọn trẻ con mới có thể ngẫu nhiên xuất hiện.

‘Hắc Đế’ Huyền Thận đồng tử nói, rốt cuộc là ai? Cộng Công Thị sao?

Một tiếng rống to ‘Grao’ truyền đến, đỉnh một ngọn núi lớn ngoài mấy trăm dặm, đột nhiên xuất hiện một con cự thú hình thù kỳ lạ hình thể như vượn, nhưng đôi tay thật dài, toàn thân màu vàng đen. Thằng nhãi này hai tay hướng trong không khí cào một cái, bỗng dưng lòi ra một khối bảo ngọc năm màu sắc sỡ tỏa sáng, bảo ngọc nhiều góc cạnh phạm vi mười mấy trượng. Cự thú run lên đôi tay thật dài, bảo ngọc ‘Thùng’ một tiếng đánh vỡ không khí, kéo theo các vòng khí bạo màu trắng, nhanh như tia chớp đánh ở trên thân Cơ Hạo.

Càng tới gần Cơ Hạo, thể tích khối bảo ngọc cực lớn này lại càng thu nhỏ lại, khi đến trước mặt Cơ Hạo, khối bảo ngọc này chỉ to bằng nắm tay, nhưng trọng lượng cùng lực đạo của nó lại không thấy biến hóa chút nào.

Bảo ngọc đánh vào trên hỗn độn khí lưu Bàn Cổ Chung phát ra, rất chuẩn xác tránh được bản thể Bàn Cổ Chung.

Hỗn độn khí lưu nhẹ nhàng quơ quơ, bảo ngọc ‘Oành’ một tiếng nổ thành phần.

‘Vù vù vù’ không dứt bên tai, từng khối bảo ngọc liên miên đột kích, đánh

cho hỗn độn khí lưu chấn động không thôi, không thể thương tổn tới Cơ Hạo chút nào.

“Cử Phụ... Vô dụng!”

Một quái thú hình dạng như lợn rừng, móng vuốt lại như con tê tê, dưới bộ lông màu vàng bao trùm lân giáp thật dày màu đen từ một phương hướng xuất hiện. Thằng nhãi này lớn tiếng kêu: “Đối phó kẻ này, phải xem bản lãnh của ta!”

Con quái thú này hướng phía Cơ Hạo chỉ một cái, mặt đất dưới chân Cơ Hạo đột nhiên không còn nữa, mặt đất đã nứt ra một cái hố trời sâu không thấy đáy.

Một lực hút cực lớn từ trong lòng đất trào tới, thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, kéo theo Bàn Cổ Chung cùng nhau ngã vào trong hố trời.

Quái thú kia lớn tiếng kêu lên: “Nhớ kỹ, ta là Ly Lực, đó là Cử Phụ...”

‘Oành’, tầng nham thạch bên người Cơ Hạo từ bốn phương tám hướng nghiền ép tới.

Chương 1013: Nguyên Thủy Yêu Thần

Đại địa khép lại, sâu trong lòng đất trăm dặm, các luồng địa mạch như nộ long quay cuồng, địa mạch linh khí ngưng tụ thành thực chất hóa thành vô số mãnh thú dữ tợn, từ bốn phương tám hướng vây kín, khiến đại địa xung quanh càng thêm cứng rắn vô cùng.

Đáng sợ áp lực từ bốn phương tám hướng dùng để, cự áp không ngừng nghiền áp Bàn Cổ Chung thả ra hỗn độn khí.

Cơ Hạo ở dưới sự bảo vệ của Bàn Cổ Chung không mất một sợi lông, đưa mắt đảo quanh, trong lòng đất tối như mực, các con mãnh thú dữ tợn do địa mạch linh khí màu vàng đất ngưng tụ thành rít gào không thành tiếng, vô số thần phù kỳ dị màu vàng đất như ẩn như hiện trong cơ thể bọn mãnh thú, tản mát ra uy áp khổng lồ.

Loại uy áp này thuần khiết mà thuần túy, là thiên địa uy áp đường đường chính chính, không xen lẫn chút khí tức yêu ma nào.

Thậm chí bọn mãnh thú này ở trong lòng đất tạo thành đại trận, mơ hồ mang theo bóng dáng một số trận đồ nào đó trong Thiên Địa Đại Trận, đây là thiên địa trận pháp đường hoàng, không phải các loại tà môn pháp trận lũ yêu ma quỷ quái gượng ép ra.

“Ly Lực?” Cơ Hạo âm thầm lẩm bẩm một tiếng, hẩn bắt một cái thủ ấn, muốn dùng địa độn thuật chạy thoát khỏi khốn cảnh.

Nhưng đại địa nguyên khí xung quanh như tường đồng vách sắt, mặc cho Cơ Hạo cố gắng như thế nào, vẫn không thể mượn dù chỉ một chút địa khí. Không thể mượn dùng địa khí, địa độn thuật tự nhiên sẽ không phát động được, Cơ Hạo niệm tụng chú ngữ vài lần, lại bị vây ở tại chỗ không thể động dậy chút nào.

“Địa độn thuật?” Cách đó không xa truyền đến thanh âm trầm thấp khàn khàn

của Ly Lực, một mảng lớn tầng nham thạch đột nhiên sáng lên, nham thạch thật dày trở nên trong suốt như thủy tinh, Ly Lực hình thể như lợn rừng, móng vuốt lại như con tê tê cách tầng nham thạch dày tới vài dặm, lạnh lùng nhìn Cơ Hạo.

“Ta là đại địa chi thần thiên địa sinh thành, một phương đại địa này thuộc về ta quản lý, đại địa nguyên khí chỉ phục tùng hiệu lệnh của ta.” Ly Lực rất kiêu ngạo nhìn Cơ Hạo: “Người dùng địa độn thuật rất cao minh, nhưng... Ở trước mặt ta, vô dụng!”

Ly Lực dùng một cái móng vuốt chỉ chỉ mình, rất cao ngạo lớn tiếng rít gào: “Ta là thiên địa chính thần Ly Lực! Nghiêu Bá Cơ Hạo, người gây họa làm loạn nhân gian, giết chóc vô số, thiên đế hạ lệnh, bảo ta tới tru sát các người!”

Trong lòng Cơ Hạo nhất thời hỗn độn không chịu nổi. Hắn nhìn Ly Lực cười lạnh nói: “Ta gây họa làm loạn nhân gian? Ly Lực, người nói người là thiên địa chính thần? Đùa cái gì vậy, thái cổ thiên đình đã điều linh, thiên đế ở đâu ra? Người lại là thiên địa chính thần nào?”

Ly Lực rất uy nghiêm, rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo. Tuy một đại gia hỏa toàn thân đen sì hình dạng như lợn rừng giả bộ tạo thế như thế nào nữa, thần thái uy nghiêm, nghiêm túc cỡ đó luôn làm người ta cảm thấy buồn cười, nhưng khí tức trên người Ly Lực lại thật sự như vực như biển, sâu không thể thăm dò, mang theo thiên địa ý chí thuần khiết mà khổng lồ.

Lân giáp trên thân hắn bắt đầu phát ra hào quang màu vàng đất, dần dần địa, thân thể hắn cũng biến thành dạng thủy tinh màu vàng bán trong suốt. Xuyên qua thân thể hắn, có thể nhìn thấy một đạo thần lục màu tím dài ba thước sáu tấc, rộng nửa thước, dày một tấc hai phần lơ lửng ở chính giữa đầu óc Ly Lực.

Hoa văn mây vờn quanh, ở giữa mơ hồ có thể thấy được vô số tiên cung lầu các như ẩn như hiện, một hàng thượng cổ thần văn màu vàng tím từ trên xuống dưới xếp ở chính giữa thần lục, Cơ Hạo nhận biết thượng cổ thần văn, một hàng chữ này chính là —— ‘Thổ bộ chính thần tổng lý Vũ sơn sự đốc thống lĩnh Ly

Lực’!

“Trời ban thần lực!” Trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, hư ảnh dần dần hiện lên, chỉ là cái đĩa tròn màu xám ban đầu hắc vẫn luôn ngồi xếp bằng trên đó đã biến mất. Hắc ngồi xếp bằng trong không trung, trầm thấp đầy sức thuyết phục nói: “Không sai, gã này thật là thiên địa chính thần. Nhìn khí tức của hắc, hắc hẳn là nguyên thủy yêu thần đời thứ nhất!”

Nguyên thủy yêu thần?

Cơ Hạo lập tức truy hỏi hư ảnh đây là khái niệm gì.

Hư ảnh vô cùng đơn giản nói hai ba câu, hướng Cơ Hạo nói rõ hàm ý của ‘Nguyên thủy yêu thần’.

Thái cổ thiên đình, thần linh đều là sinh trong hư vô, là do thiên địa đại đạo ngưng tụ thành ý niệm thể, những ý niệm thể mạnh mẽ vô cùng đại biểu thiên địa bốn nguyên lực này diễn hóa thực thể, là thiên địa chính thần đời thứ nhất.

Nhưng trong thái cổ thiên đình, còn có một loại thần linh khác, đó là sau khi khai thiên tích địa, một số thiên địa pháp tắc nào đó thất lạc đạo vận dung nhập trong nhóm sinh linh đầu tiên trong thiên địa, khiến những sinh linh này có được thần uy to lớn, mở ra linh trí của bọn họ, các nguyên thủy sinh vật mạnh mẽ này cũng nhận được thái cổ thiên đình tán thành, được thiên địa ý chí khâm phong làm thần.

Các nguyên thủy sinh linh này có máu có thịt, hình dạng cũng muôn vàn kỳ quái, thật sự đều là dòng yêu tộc, cho nên bọn họ được xưng là nguyên thủy yêu thần!

Nguyên thủy yêu thần sinh sản huyết mạch lẫn nhau, lưu lại các loại tộc đàn sinh linh cổ quái, đây là tổ tiên yêu tộc đời sau.

Con Ly Lực này trước mặt Cơ Hạo toàn thân khí tức thuần khiết thuần túy,

chưa bị bất cứ hậu thiên uế khí nào ô nhiễm, thiên địa thần uy trên người cũng tinh thuần dị thường, thần vị của hắc lai lịch thuần khiết, hợp thiên địa pháp tắc, không phải Bạch Long giang thần loại đã chiêu số mao thần cát cứ một phương xưng vương xưng bá kia.

Cho nên, hư ảnh nói Ly Lực là nguyên thủy yêu thần đời thứ nhất, toàn bộ đặc thù của hắc đều phù hợp đặc điểm của nguyên thủy yêu thần đời thứ nhất.

“Nhưng, không có khả năng!” Cơ Hạo ngậy đại, nguyên thủy yêu thần đời thứ nhất, loại tồn tại này không phải sớm đã theo thái cổ thiên đình suy bại mà ngã xuống hết rồi sao?

Cho dù có ba năm kẻ may mắn từ trong đại chiến may mắn sống sót, bọn họ cũng tất nhiên đã bị hậu thiên khí tức lây dính, không có khả năng giống hư ảnh nói, trên người Ly Lực không có chút dấu vết nào hậu thiên uế khí ô nhiễm!

Điều đó không có khả năng, lại càng không hợp lý.

“Phụng chiếu lệnh Hắc Đế, tru sát tà ma Cơ Hạo!” Ly Lực lớn tiếng hét dài, hai chân trước của hắc dùng sức vung lên, tầng nham thạch xung quanh chắn dị thường kịch liệt chấn động lên, dãy núi Vũ sơn kéo dài ức vạn dặm ở dưới Ly Lực thúc dục bừng tỉnh, lực lượng toàn bộ dãy núi hệ thống núi Vũ sơn khổng lồ đều theo địa mạch ập tới, chông chất nghiền ép ở trên Bàn Cổ Chung.

Tiếng ‘Ong ong’ không dứt bên tai, Bàn Cổ Chung màu sắc cổ xưa, không có chút hào quang nào bị lực lượng khổng lồ nghiền áp, mặt ngoài cái chuông tròn bóng không có chút hoa văn trang trí đột nhiên có vô số hoa văn gió mây, sấm chớp, dãy núi, con sông cổ xưa dị thường hiện lên.

Ở trong các hoa văn phong cách cổ xưa huyền diệu này, một người khổng lồ hai tay giơ lên cao, bên người quấn quanh địa thủy hỏa phong, đội trời đạp đất há mồm rống to.

Một khí tức thảm thiết dị thường từ trong Bàn Cổ Chung trào ra, chột nghe

vang lên ‘Keng’ một tiếng chuông ngân, tầng nham thạch chắc chắn vô cùng ở xung quanh âm âm vỗ nát, Ly Lực cách vài dặm tầng nham thạch giăng co với Cơ Hạo đột nhiên rú thẳm một tiếng, thần lực màu tím trong đầu hấn sụp đổ, hóa thành một làn sương mù màu tím dần dần bay vào trong Bàn Cổ Chung.

“Cho dù là thiên địa chính thần thiên địa ý chí sắc phong, cũng không thể xuống tay với di hài Bàn Cổ.” Hư ảnh khẽ cười: “Bàn Cổ, chính là thủy tổ của toàn bộ sinh linh thế giới này. Hướng chí bảo di hài lão tổ tông biến thành ra tay, không tôn kính thủy tổ, đáng đánh, đáng đánh!”

Ly Lực học từng ngum từng ngum máu, thân thể cuộn mình ở trong tầng nham thạch kịch liệt run rẩy.

Hắn trừng lớn con mắt ti hí, giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo: “Tà ma... Người dám... Thương tổn thiên địa chính thần?”

Áp lực của tầng nham thạch xung quanh cấp tốc tiêu giảm, Cơ Hạo tế ra Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh, một luồng thanh khí cuốn ra, đem Ly Lực quấn vào trong cái đỉnh lớn.

‘Thùng thùng’ vài tiếng vang, trong cái đỉnh lớn chỉ để lại mấy chục viên huyết đan màu vàng đất, cùng với cực phẩm vu tinh màu vàng đất chồng chất như núi.

Chương 1014: Vu Thần Tự Hi

Cách nơi Cơ Hạo đại chiến đám yêu quái ngàn dặm, trong một cái hốc núi nhỏ, đám người Tự Hi lẳng lặng nằm trên mặt đất, biểu cảm trên mặt thay đổi trong nháy mắt.

Huyền Thận đồng tử tế ra bảo châu bảy màu, đó là một món bảo vật cấp độ tiên thiên chí bảo, hơn nữa hầu như là do theo người Huyền Thận đồng tử tạo ra, có được năng lực tạo ảo giác vô cùng cường đại, trừ phi giống Cơ Hạo có Bàn Cổ Chung vô thượng chí bảo như vậy hộ thể, nếu không mặc cho người đạo hạnh tu vi mạnh bao nhiêu cũng sẽ trúng chiêu của hắn.

Đoàn người nằm dưới đất, chỉ có thân thể Tự Hi như con cá rời khỏi nước, thỉnh thoảng kịch liệt giật lên một phát.

Linh hồn Tự Hi cũng lâm vào không cùng ảo cảnh, bốn phía đều là một mảnh đại thủy trắng xoá, nước lớn sền sệt như cháo gạo, trên mặt nước không có chút gợn sóng, chỉ có vô số gương mặt dữ tợn vụn vụn được khảm ở mặt nước, đôi mắt trắng bệch nhìn chăm chăm Tự Hi.

Những gương mặt đó Tự Hi đều nhận ra, hắn có thể có được phong hào Sùng Bá, cũng là trong núi thâm biến máu tạo ra, dùng đầu vô số dị tộc đổi lấy công lao.

Gương mặt được khảm trên một mảnh đại thủy trắng xoá này, tất cả đều là dị tộc trực tiếp hoặc gián tiếp bị Tự Hi giết chết. Trong đó có Ngu tộc, có Già tộc, có Tu tộc, có Ám tộc, có tinh quái, càng có vô số chiến sĩ nhân tộc quen huyết mạch tổ tiên, bị dị tộc hợp nhất làm nô lệ.

Số gương mặt lấy trăm vạn để tính trầm lặng, ngẩng ra nhìn chăm chăm Tự Hi, trong không khí xám xịt xung quanh, mơ hồ có tiếng khóc thê lương ở xa xa truyền đến. Những tiếng khóc đó đang khóc lóc kể lể vận mệnh bi thảm của mình, khóc kể mình sau khi bị Tự Hi giết chết, vợ con già trẻ trong nhà không ai

chăm sóc, dẫn tới tất cả bọn họ đều gặp bất trắc.

Càng có người đang chất vấn Tự Hi, chất vấn hẳn vì sao độc ác như vậy, ở trong lần tao ngộ chiến nào đó với dị tộc, đem tất cả thủ hạ của toàn bộ dị tộc trong một thành trì dị tộc chém tận giết tuyệt. Từ lão ông đầu bạc đến trẻ con chưa biết gì, gần hai mươi vạn tộc nhân dị tộc bị Tự Hi hạ lệnh giết đến mức chó gà không tha.

Còn có các chiến sĩ nhân tộc bị dị tộc thu làm nô lệ, bọn họ đang nguyên rủa Tự Hi, bọn họ nguyên rủa Tự Hi thế mà lại có thể nhẫn tâm hạ sát thủ đối với bọn họ cùng là huyết mạch nhân tộc, bọn họ nguyên rủa Tự Hi đoạn tử tuyệt tôn, nguyên rủa Hữu Sùng bộ của Tự Hi sẽ có một ngày phải hóa thành tro bụi.

Tự Hi lẳng lặng đứng trên mặt nước, đôi mắt hắc như hai viên đá quý màu vàng tinh thuần, không ngừng phát ra thần quang màu vàng đất trầm trọng ngưng thực.

Ở phía sau hẳn một đám khí màu vàng quay cuồng không ngừng, trong khí vàng nặng nề nồng đậm tám mươi một ngôi sao hào quang sáng lạn, màu sắc ngưng thực bay múa cao thấp, không ngừng tạo thành các dị tượng tinh đồ. Ở chính giữa tinh đồ các ngôi sao đó tạo thành, một con phi hùng lưng mọc hai cánh to lớn không gì so sánh được ngửa mặt lên trời rộng dài, thần thái uy mãnh bá đạo không ai bì nổi.

Dần dần, bốn phía có bóng người như có như không hiện lên, một ít bóng người cả người đầy máu vờn tay, xa xa hướng thân thể Tự Hi chộp tới.

“Người, vì sao phải giết nhiều người của chúng ta như vậy! Chúng ta phạm phải tội gì? Chúng ta có tội gì? Từ lão nhân đến đứa nhỏ, từ nam nhân đến nữ nhân, người giết của chúng ta nhiều tộc nhân như vậy! Người không hổ thẹn sao? Người không hối hận sao? Người ngay cả một chút lòng sám hối cũng không có sao?”

“Tự Hi, Sùng Bá Tự Hi, người là đại anh hùng, đại hào kiệt, khi người hạ

lệnh giết hại phụ nữ trẻ con, lương tâm của người đâu? Người sao có thể yên tâm thoải mái hạ lệnh giết chết nhiều người vô tội như vậy? Người xem xem tay người, trên tay người, đều là máu đó!”

Hai tay TỰ HI vốn sạch sẽ, nhưng theo tiếng những bóng người này vừa khóc vừa kể lể, bàn tay hắn đột nhiên biến thành một mảng đỏ bầm, có máu tươi dính dính tanh hôi không ngừng từ trong bàn tay hắn chảy xuống.

TỰ HI rốt cuộc cười, hắn thân nhiên cười nói: “Vong linh vô tri, ta lãng phí khí lực đấu võ mồm với các người làm gì? Áo giáp này cũng cực kỳ cao minh rồi, nhưng TỰ HI ta lòng vững như bàn thạch, vền vẹn áo giáp có thể làm khó dễ được ta?”

Ngẩng đầu, nhìn bầu trời xám xịt, TỰ HI nhẹ nhàng nói: “Đây tay máu tanh? Ủm, TỰ HI ta giết vô số dị tộc, tàn sát vô số yêu ma, yêu quái quỷ quái trong núi rừng, ta cũng không biết giết bao nhiêu.”

“Ủm, TỰ HI ta là vì lợi ích cá nhân mà giết người sao? Là vô duyên vô cớ mà giết chóc sao?”

“TỰ HI ta bình sinh, người giết chết, đều đáng chết!”

“Kẻ xâm phạm nhân tộc ta, giết!”

“Kẻ làm nhục nhân tộc ta, giết!”

“Kẻ tổn hại nhân tộc ta, giết!”

“Trong thiên địa, phàm là ai cản trở nhân tộc ta, không có ai TỰ HI ta không thể giết! Không ai TỰ HI ta không đành lòng giết!”

“Lão ông đầu bạc có làm sao? Trẻ nhỏ vô tri thì thế nào? Các người ăn thịt nhân tộc ta, uống máu nhân tộc ta, rút gân lột da, bóc lột thậm tệ, đem con dân nhân tộc ta coi là súc vật dự trữ nuôi dưỡng, tất cả các người đều đáng chết!”

“Còn có các người, quên đi vinh quang tổ tiên, ruồng bỏ huyết mạch nhân tộc, để dị tộc sai khiến, làm chim ưng chó săn, giết chóc vô số con dân nhân tộc ta, các người tội nghiệt ngập trời, bị ta chém giết cũng là trừng phạt đúng tội, các người... có mặt mũi gì hướng ta khóc lóc kể lể?”

Tự Hi đột nhiên lớn tiếng rống to: “Vén vén ảo giác, phá cho ta!”

‘Ông’ một tiếng, trên người Tự Hi phun ra một mảng lớn dòng khí màu vàng, như vô số đao phong màu vàng xé rách hư không, đem mặt nước màu bạc và không khí xám xịt xé rách hết.

Trong hốc núi nhỏ, mặt ngoài thân thể Tự Hi có lượng lớn hào quang màu vàng phun ra, một luồng khí vàng xoay quanh bay múa phía sau hắn, tám mươi mốt khóa bản mạng vu tinh cực lớn xoay quanh bay múa, vây quanh con phi hùng khổng lồ lưng mọc hai cánh nọ ở chính giữa.

Phi hùng như vật còn sống ngẩng đầu lên, ngẩng đầu hướng về bầu trời đêm há mồm, hít một hơi thật sâu.

Trên trời cao, trong vũ trụ hồng hoang, chín ngôi sao hồng hoang toàn thân màu vàng đất đột nhiên sáng lên. Ở giờ khắc này, hào quang của chín ngôi sao hồng hoang đó thậm chí trùm lên vô lượng hào quang của mặt trời ban ngày.

Quỹ tích chín ngôi sao ở bầu trời đã xảy ra sự biến ảo thật lớn, bọn nó cấp tốc lướt đi ở trên trời cao, tinh lực dao động thật lớn thậm chí trực tiếp truyền tổng đến bề mặt Trung Lục thế giới, dẫn tới vô số ngọn núi, đồi gò kịch liệt chấn động, từng mảng lớn thổ khí từ nơi cực sâu trong lòng đất phóng lên cao, hóa thành các con rồng khổng lồ màu vàng đất hô ứng từ xa với chín ngôi sao hồng hoang.

Ước vạn con rồng khổng lồ màu vàng đất ngửa mặt lên trời thét dài, chín ngôi sao đồng thời phát ra tiếng gầm rú thật lớn, toàn bộ nhân tộc Đại Vu tu luyện vu lực thổ thuộc tính của Bàn Cổ thế giới, đều ở sâu trong linh hồn bọn họ nghe được chín ngôi sao này nổ vang.

Trong khí màu vàng phía sau Tự Hi, tám mươi một khóa bản mạng vu tinh đồng thời tan rã, hóa thành các luồng thổ khí dày nặng vô cùng dung nhập thân thể hần.

Cường độ thân thể hần chợt vượt qua cực hạn của đỉnh phong Vu Đế, nhanh chóng vượt qua ngưỡng cửa nào đó, sau đó lực lượng thân thể hần đang cấp tốc tăng lên gấp mười, gấp trăm lần, trong chớp mắt đã tăng lên tới một trình độ khủng bố không lường được.

Mặt ngoài thân thể hần có vô số thần văn màu vàng đất dày nặng không ngừng hiện lên, không ngừng biến mất. Trong cơ thể Tự Hi, toàn bộ mạch lạc, vu huyết đều không còn sót lại chút gì, chỉ có một vùng hư không rộng lớn tồn tại.

Tự Hi mở mắt, ánh mắt hần tập trung một ngôi sao hồng hoang trên bầu trời, dùng sức hướng nó vẫy vẫy tay, rất khẳng định quát một tiếng ‘Đến’!

Ngôi sao hồng hoang kia từ bầu trời rơi xuống, hóa thành một cột sáng đội trời đạp đất, gào thét lao về phía Tự Hi.

Chỉ thời gian cái chớp mắt, ngôi sao hồng hoang đó bộc phát ra một mảng ánh sáng màu vàng chói mắt sau đó biến mất không thấy nữa.

Trong vũ trụ hồng hoang thiếu đi một ngôi sao hồng hoang, trong hư không trong cơ thể Tự Hi, một ngôi sao hồng hoang cực lớn lơ lửng chính giữa, không ngừng phun ra vô lượng tinh lực thổ thuộc tính.

Mi tâm Tự Hi, một thần phù hình dạng như quả núi hiện lên. Hần chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nghiêm nghị hướng phía Huyền Thận đồng tử nhìn một cái!

Vì phá ảo giác, Tự Hi đánh vỡ vách ngăn Vu Đế, lấy thân hòa hợp với ngôi sao hồng hoang, được chứng Vu Thần!

Chương 1015: Vu Thần Lực

Hồng hoang tinh thần, mỗi một ngôi sao đều tự ẩn chứa một cái pháp tắc đại đạo.

Khi thái cổ thiên đình cường thịnh, trên mỗi một hồng hoang tinh thần đều có một vị tinh quân tọa trấn, nắm giữ lực lượng một hồng hoang tinh thần, trấn thủ một phương hồng hoang tinh vực, là thiên thần chính thống địa vị cao thượng nhất của thiên đình.

Nhân tộc quật khởi, lúc ban đầu kế thừa huyết mạch truyền thừa lực các loại thần thú thần cầm, tu luyện đến cực điểm, thực lực chỉ tương đương với các thần thú thần cầm.

Như ngày xưa Cơ Hạo sinh ra từ Hỏa Nha bộ, sau khi tu luyện tới cảnh giới Đại Vu, pháp môn tu luyện tiếp tục chính thống nhất, là tinh luyện huyết mạch bản thân, không ngừng cường đại, chiết xuất huyết mạch lực đến từ thần thú thần cầm. Tu luyện đến cuối cùng, là lấy thân thể hóa thành Tam Túc Kim Ô, có được lực lượng nung trời nấu biển của Tam Túc Kim Ô.

Không chỉ Hỏa Nha bộ, pháp môn tu luyện lúc ban đầu của các nhà bộ tộc khác đều là như thế.

Có bậc đại trí tuệ, đại bèn lòng của nhân tộc, đời đời truyền thừa nghiên cứu học tập, ở ngoài pháp môn tu luyện thần thú thần cầm truyền thừa, diễn sinh ra bí pháp tu luyện Đại Vu, Vu Vương, Vu Đế cảnh nhất mạch truyền thừa.

Thổ nạp thiên địa tinh túy, lựa chọn bản mạng vu tinh, lấy lực lượng tinh tú rèn luyện thân thể, ở trong cơ thể ngưng tụ bản mạng vu tinh, không ngừng cường tráng tứ chi bách hải.

Chín chín tám mươi một khóa bản mạng vu tinh ngưng tụ thành là đỉnh phong Vu Đế, giờ phút này thân thể Vu Đế mạnh mẽ vô cùng, mạch lạc, vu

huyệt trong cơ thể đều đã hóa thành một khoảng vũ trụ, đã đặt nền móng kiên cố để đột phá Vu Thần cảnh.

Chín là số cực, tám mươi một khóa bản mạng vu tinh là chín lần chín, có thể tạo thành vu trận bí truyền ‘Cửu Cửu Khóa Tinh Đồ’.

Đỉnh phong Vu Đế đem bản mạng vu tinh tản đi, lực lượng tám mươi một luồng bản mạng vu tinh dung hợp với bản thân, lấy tinh thần khí tức dẫn động ngôi sao hồng hoang trong vũ trụ hồng hoang bản thân nhận định là phù hợp nhất, có thể lấy Cửu Cửu Khóa Tinh Đồ đem tinh tú hồng hoang nhét vào trong cơ thể.

Hồng hoang tinh thần vào cơ thể, thân thể được hồng hoang tinh lực rèn luyện mọi lúc, lực lượng thân thể tự nhiên tiến triển cực nhanh, mỗi ngày mỗi giờ mỗi khắc đều không ngừng cường đại.

Cửu Cửu Khóa Tinh Đồ lại đem linh hồn bản thân dẫn vào hồng hoang tinh thần, dung hợp với tinh hạch mẫu chốt nhất trong tinh tú, từ đó về sau người, sao một thể, ngôi sao hồng hoang không hủy, thì linh hồn bất diệt; ngôi sao hồng hoang không hủy, thì tuổi thọ vô tận.

Trong vũ trụ do ngôi sao hồng hoang mở ở trong cơ thể, Vu Thần có thể giống như thượng cổ tinh quân, mượn dùng lực lượng ngôi sao hồng hoang, phát huy uy năng vô biên.

Thân nạp tinh tú, hồn hợp với sao, tuổi thọ vô cùng, thần lực vô biên, đó là Vu Thần!

Tự Hi bị nhốt ở trong khôn cùng ảo giác của Huyền Thận đồng tử không thể thoát thân, hắc lo âu Vũ sơn tử trận của Vạn Long Phong Thủy Đại Trận an nguy, bất đắc dĩ tán đi tám mươi một khóa bản mạng vu tinh, phát động Cửu Cửu Khóa Tinh Đồ, từ trong chín đại hồng hoang tinh thần lựa chọn một, đem nó từ trong vũ trụ tiếp dẫn vào cơ thể, linh hồn bản thân cùng tinh hạch ngôi sao hòa hợp, chung quy đã chứng Vu Thần chi cảnh.

Quanh thân không có bất cứ khí tức nào khác thường, như phàm nhân, Tự Hi cứ như vậy lơ lửng ở giữa không trung.

Hắn chưa sử dụng bất cứ lực lượng nào, chỉ là trong lòng có ý niệm hắn muốn lơ lửng giữa không trung, lực lượng thiên địa liền tự nhiên tùy tâm mà lên, đem hắn nâng ở không trung.

Đứng xa xa nhìn Huyền Thận đồng tử phát ra ánh sáng mê ảo bảy màu, sắc mặt Tự Hi trầm như nước.

“Vốn, còn có thể đỡ dần Văn Mệnh vài năm, sau khi vị trí của nó củng cố, rồi mới đột phá Vu Thần chi cảnh... Khi đó, Hữu Sùng bộ cũng tốt, Vu Điện cũng tốt, đại vị liên minh bộ lạc nhân tộc cũng tốt, đều có thể yên tâm giao cho Văn Mệnh chủ trì.”

“Nhưng hôm nay bị ép bất đắc dĩ đột phá Vu Thần cảnh... Dựa theo mật ước các tộc, Vu Thần bất lão bất tử, phá hủy thiên địa luân hồi chi đạo, đã không tính là con người nữa! Ta nhiều nhất có thể phía sau màn che chờ đợi chút, đảm đương một tầng phòng hộ cuối cùng của nhân tộc, lại không cách nào bồi dưỡng Văn Mệnh thêm.”

Nghiến chặt răng, Tự Hi lạnh nhạt nói: “Các người, mỗi tên đều đáng chết!”

Nhân tộc Đại Vu không tu nguyên thần, thuần túy lấy thân thể cùng vu lực cường hãn vô cùng thủ thắng. Nhưng sau khi thành tựu Vu Thần, linh hồn và tinh hạch tinh tú hồng hoang dung hợp, mơ hồ ứng từ xa với tinh tú trên trời, tự nhiên mà vậy có được thần uy vô cùng.

Tự Hi nhắm mắt, lại có thể rõ ràng nhìn thấy đám người Huyền Thận đồng tử ngoài ngàn dặm đang kinh nghi bất định hướng phía hắn nhìn tới.

Cười lạnh, Tự Hi nâng một ngón tay, sau đó ngón tay nhẹ nhàng băng quơ ngoắc ngoắc.

Trên bầu trời, tám hồng hoang tinh thần khác năm đó Tự Hi sau khi bước vào Vu Đế cảnh lựa chọn một lần nữa hiện lên, ngôi sao to như cái bánh xe chậm rãi xoay tròn trên trời, phóng ra áp lực đáng sợ.

Trong vũ trụ trong cơ thể Tự Hi, ngôi sao hồng hoang hòa hợp một thể với hắc hơi xoay tròn, một dòng lũ tinh lực lớn khủng bố gào thét lao ra, theo cánh tay Tự Hi đánh ra ngoài.

Một ánh sao màu vàng to bằng đầu gạo phóng lên cao, trong chớp mắt đã xuyên thấu vô lượng tinh không, đánh vào trong tinh đồ tám ngôi sao hồng hoang làm thành trên bầu trời. Tám ngôi sao hồng hoang khẽ chấn động, đồng thời phóng ra ánh sao chói mắt, ‘Rầm rầm’ vài tiếng động tĩnh, thiên địa vì thế chấn động, tám ánh sao màu vàng to bằng vại nước từ trên trời giáng xuống, không thể né tránh bổ vào đỉnh đầu Huyền Thận đồng tử.

Huyền Thận đồng tử khàn giọng kinh hô, bên người hắc quang ảnh vụn vụn biến ảo, không ngừng có lượng lớn các ảo giác núi sông thành trì diễn sinh, bản thể hắc cũng ở trong ảo giác cấp tốc biến mất không thấy.

Nhưng tám ánh sao hạ xuống, tất cả ảo giác chợt không còn sót lại chút gì, chỉ nghe một tiếng rú thảm, Huyền Thận đồng tử bị ép hiện ra bản thể khoảng nghìn trượng, vỏ sò bảy màu dày nặng đóng chặt, tám ánh sao hung hăng đánh ở trên vỏ sò của hắc.

Ầm một tiếng, tiếng kêu đau của Huyền Thận đồng tử lao vút lên chín tầng mây, vỏ sò của hắc bị đánh đến mức hào quang ảm đạm, mây khói bảy màu tản ra, trên vỏ sò vốn trơn bóng xuất hiện mười mấy vết nứt cực to, càn phá vỡ ra tám lỗ thủng to như cái vại nước.

Lượng lớn dịch âm hàn long lạnh trong suốt không ngừng từ trong vết nứt cùng lỗ thủng phun ra. Bản thể Huyền Thận đồng tử ‘Bốp’ nổ thành một làn sương khói màu sắc rực rỡ, mang theo thanh âm kì diệu chui vào trong lòng đất.

Tự Hi cách xa ngàn dặm, mượn dùng lực lượng tinh tú hồng hoang nháy mắt

làm Huyền Thận đồng tử bị thương nặng, hãn bản thể bị đánh cho xác xơ bị dọa vỡ mật. Huyền Thận đồng tử vẫn luôn thờ phụng đạo bảo mệnh toàn thân phản ứng đầu tiên chính là chạy trốn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Một mảng lớn sương khói bảy màu trong chớp mắt đã chui vào trong lòng đất, nhưng mặt đất khẽ run lên một phát, Tự Hi mang theo đám người Man Man đang mê man, mượn dùng lực lượng địa mạch mấp máy, lặn mình một cái tới trên sườn núi chỗ ban đầu của Huyền Thận đồng tử.

“Chạy? Độn thổ bỏ chạy? Người coi ta là cái gì chứ?” Tự Hi lạnh nhạt cười cười, tay phải chỉ một cái, đại địa phạm vi ngàn dặm đột nhiên biến thành một khối thủy tinh long lanh trong suốt hoàn chỉnh.

Trong thủy tinh so với kim cương còn chắc chắn hơn gấp trăm lần lóe ra vô số thần văn màu vàng đất. Huyền Thận đồng tử biến thành sương khói bảy màu lơ lửng trong thủy tinh, mặc cho Huyền Thận đồng tử dùng hết sức bú mẹ, lại là tiến cũng không thể tiến, lui cũng không thể lui.

“Các người còn đang chờ cái gì?” Huyền Thận đồng tử giãy giụa một lát, đột nhiên lớn tiếng quát: “Chẳng lẽ hãn có thể tha cho các người hay sao? Mọi người cùng tiến lên, thẳng nhãi này đột phá Vu Thần cảnh không bao lâu, liên thủ xử lý hãn!”

Lời còn chưa dứt, Cử Phụ cất tiếng rống to, mấy khối tinh thạch màu sắc rực rỡ giống như sao băng bay vút đi, gào thét húc vào trên ngực Tự Hi.

Chương 1016: Huyền Thận Xui Xẻo

“Phá cho ta!”

Sau khi đem Ly Lực mạnh mẽ luyện hóa, hai tay Cơ Hạo ôm lấy Bàn Cổ Chung, dùng hết toàn lực hướng về tầng nham thạch ở đỉnh đầu hung hăng đánh một đòn.

Một tầng thần quang kịch liệt chấn động ở bề mặt Bàn Cổ Chuông, tầng nham thạch vỡ nát như miếng đậu phụ. Cuồng phong gào thét quanh thân Cơ Hạo, liên tục phá vỡ tầng nham thạch không ngừng bay lên, một đường hướng lên trên lao đi bốn năm ngàn dặm, tầng nham thạch phía trên đột nhiên trở nên trong suốt giống như thủy tinh.

‘Thùng’ một tiếng vang, Bàn Cổ Chung đánh vào trên tầng nham thạch dạng tinh thể to lớn Tự Hi lấy thần thông chế tạo.

Tiếng ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, trên tầng nham thạch dày nặng trong suốt nứt ra vô số vết nứt nhỏ như mạng nhện, vết nứt rậm rạp hướng bốn phía kéo dài ít nhất mấy trăm dặm.

‘Y’?

Bên tai Cơ Hạo đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô của Tự Hi: “Cơ Hạo, hảo tiểu tử, ta vẫn đánh giá thấp ngươi rồi! Cái chuông này... Ừm, rất khác với mấy cái chuông thần thượng cổ trong điển tịch nhân tộc ta ghi lại. Người từ đâu kiếm được bảo bối tốt thế?”

Theo tiếng nói của Tự Hi, tầng nham thạch trong suốt đột nhiên nứt ra một thông đạo rộng rãi.

Liên tục vung Bàn Cổ Chung đập bừa, đôi tay Cơ Hạo cũng mỗi tới mức bủn rủn vô lực. Hắn thu hồi Bàn Cổ Chung, theo thông đạo hướng mặt đất cấp tốc

bay đi, thần thức khổng lồ khuếch tán ra, hắn đã thấy rõ chuyện đã xảy ra trên mặt đất, hắn nhìn thấy Cử Phụ ném mấy khối tinh thạch khổng lồ hung hăng đánh vào trên ngực Tự Hi, quần áo Tự Hi rách nát, mấy khối tinh thạch thì bị lực phản chấn của thân thể Tự Hi nổ thành mấy làn khói.

Lực lượng của Cử Phụ cực kỳ cuồng bạo, tinh thạch ả ném ra lực đạo cực kỳ cương mãnh, va chạm ở trên người Tự Hi phát ra thanh âm như sét, chấn động khiến mặt đất cũng kịch liệt run rẩy.

Chỉ nghe tiếng, Cơ Hạo có thể tưởng tượng thân thể Tự Hi chịu lực đánh vào cuồng dã bao nhiêu.

Nhưng làn da Tự Hi cũng chưa đổi màu, tinh thạch đánh vào trên người hắn, thậm chí da hắn ngay cả một chút dấu vết lõm xuống cũng không có. Cử Phụ ném tảng đá khổng lồ đối với Tự Hi mà nói, chỉ như gió mát thổi vào mặt không có sự uy hiếp.

‘Soạt’ một cái, Cơ Hạo chui ra khỏi mặt đất. Hắn nhìn Tự Hi kinh ngạc than thở: “Sùng Bá đại nhân, ngài... Đây là!”

Thần thức vòng quanh Tự Hi một vòng, Cơ Hạo rõ ràng cảm giác được, Tự Hi so với vừa nãy đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Ban đầu thần thức Cơ Hạo còn có thể mơ hồ điều tra được bản mạng tinh lực khổng lồ hùng hồn vận chuyển trong cơ thể Tự Hi, nhưng giờ phút này mật độ làn da Tự Hi ít nhất đã gia tăng hơn một ngàn lần, thần thức Cơ Hạo đụng tới da hắn, giống như kim thêu hoa đâm vào trên kim cương, căn bản không thể chui vào một chút nào.

Không chỉ có thế, bên người Tự Hi còn quanh quẩn các vòng dao động kỳ dị như thần thức, lại khác với thần thức, nhưng có thêm khí tức linh hồn mãnh liệt mà tươi sáng.

Các vòng dao động kỳ dị cường đại mà dày nặng này va chạm đè ép lẫn nhau với thần thức Cơ Hạo. Thần thức Cơ Hạo cảm nhận được áp lực cực kỳ trầm trọng, như vô số ngọn núi lớn đang nghiền áp thần thức mình.

Cơ Hạo chưa bao giờ có kinh nghiệm như vậy, cho nên hấn vận phần kinh ngạc nhìn về phía Tự Hi.

“Áo giáp của thằng nhãi này khiến ta cũng không thể phá giải, bất đắc dĩ, chỉ có thể mạnh mẽ đột phá.” Tự Hi chỉ chỉ Huyền Thận đồng tử trong lòng đất bị trấn áp, cười lạnh nói: “Vốn, ta còn muốn giúp Văn Mệnh thêm vài năm, để nó đem Hữu Sùng bộ cùng một số việc khác tiếp nhận toàn bộ, đều xử lý thuần thục rồi đột phá một tầng cảnh giới này... Nhưng thằng nhãi này, lại làm ta không có lựa chọn.”

Mắt Cơ Hạo giật giật, hấn kinh hỉ lại hĩ hùng hỏi: “Ngài đã là... Vu Thần?”

Huyền Thận đồng tử một lần nữa hét rầm lên, hấn biến thành sương khói bảy màu lao lên trời, viên bảo châu bảy màu kia bay ra, không ngừng phát ra ánh sáng sắc sỡ chói mắt, nhuộm một mảng lớn tầng nham thạch trong suốt phụ cận đầy màu sắc đẹp không sao tả xiết.

“Lục Thiềm nương, Cự Xỉ Linh Vương, các người còn chưa ra tay sao?” Huyền Thận đồng tử khàn giọng quát: “Các người chớ quên, các người ra tay, chỉ là đắc tội nhân tộc... Các người hôm nay không ra tay, thì ngay cả vị kia cùng người sau lưng hấn cũng đã đắc tội!”

Cử Phụ đứng trên đỉnh núi xa xa, đôi tay thật dài dùng sức dấm dấm ngực, hấn rống lớn: “Con đàn bà Lục Y, còn có các người, mau mau phối hợp ta... Giết Tự Hi, nếu không các người cứ chờ chúng ta đuổi giết vĩnh viễn không ngừng nghỉ!”

Lục Thiềm nương, còn có bảy vị hồng hoang cự yêu khác đồng thời thét dài một tiếng, mang theo một tia bất đắc dĩ nhìn nhau một cái, đồng thời hướng phía trước chạy đi một đoạn dài.

Bọn họ tạo thế muốn công kích Tự Hi, nhưng bọn họ chỉ là tạo thế mà thôi, không ai thực sự ra tay, đều đang chờ người khác lên đầu tiên. Chờ bọn họ cùng lúc dừng tay bất động, đánh giá lẫn nhau một cái, lại phi thường có ăn ý đồng

thời chửi ầm lên.

Lục Thiềm nương tức giận quát: “Các người không biết xấu hổ, để ta một nữ nhân xưng phong sao?”

Cự Xi Linh Vương hét giận dữ liên tục, hăn nghiêng răng cả giận nói: “Lục Thiềm nương, người mù đàn bà này là độc ác nhất, người còn tính là nữ nhân? Bớt nói nhảm, mọi người cùng tiến lên, nếu không... Ai cũng không xong đâu!”

Cử Phụ hét giận dữ, hai tay hăn hướng hư không cào một cú, nhất thời cào ra một khối bảo ngọc lớn như quả núi, vung tay hướng Tự Hi đập tới.

Một lần này Cử Phụ hiển nhiên đã dùng đủ sức, bảo ngọc xé rách hư không phát ra tiếng vang lớn, làm Cơ Hạo cũng cảm thấy đôi tai đau đớn khó có thể thừa nhận. Nhưng Tự Hi chỉ giơ lên tay trái nhẹ nhàng băng quơ chặn trước bảo ngọc Cử Phụ ném, bảo ngọc ầm ầm nổ thành một làn khói, làn da bàn tay Tự Hi vẫn chưa đỏ lên một chút nào.

Lục Thiềm nương và bảy vị cự yêu nhìn nhau một cái, bọn họ lại đồng thời hét lớn một tiếng, lần lượt thi triển bản mạng yêu pháp thần thông hướng Tự Hi vây lên.

Yêu vân tà khí cuồn cuộn tràn ra, nháy mắt đem Tự Hi khóa lại chính giữa, lấy nhãn lực Cơ Hạo cũng thấy không rõ tình hình chiến đấu của Tự Hi và mấy lão yêu như thế nào.

Huyền Thận đồng tử bị nhốt trong lòng đất đột nhiên đắc ý cười một tiếng, hăn kinh hỉ cười nói: “Tiểu tử, cái chuông kia của ngươi đâu? Ngươi đây là tự muốn chết!”

Cơ Hạo cúi đầu, Huyền Thận đồng tử tể ra viên bảo châu bảy màu kia đột nhiên phun ra một luồng sáng sắc sỡ to bằng ngón tay, chiếu thẳng tấp vào mi tâm Cơ Hạo.

Huyền Thận đồng tử biến thành mây khói bảy màu nhanh chóng dung nhập bảo châu bảy màu, bảo châu theo một tia sáng sắc sỡ kia dẫn dắt, giống như ảo ảnh xuyên thấu đại địa Tự Hi phong ấn, nhanh như tia chớp chui vào mi tâm Cơ Hạo.

Huyền Thận đồng tử động tác cực nhanh, nhanh tới mức Cơ Hạo cũng không kịp phản ứng.

Viên bảo châu bảy màu kia dù sao cũng là một món chí bảo cấp tiên thiên, Huyền Thận đồng tử đạo hạnh cao thâm, pháp lực cao cường, Cơ Hạo thế mà bị hấn đánh không kịp trở tay.

Trong nháy mắt tiếp theo, Huyền Thận đồng tử biến thành mây khói bảy màu trào ra ở thần hồn không gian của Cơ Hạo. Viên bảo châu bảy màu kia lơ lửng ở trên không mây khói, không ngừng phun ra mảng lớn ánh sáng sắc sỡ chiếu rọi xung quanh bùng sáng lên.

“Nghieu Bá Cơ Hạo, đây là sát chiêu áp đáy hòm của ta, xem ta sau khi chém giết linh hồn người, người rốt cuộc chết hay là không chết!”

Huyền Thận đồng tử hưng phấn gào rống, nhưng hấn rất nhanh liền thấy được hư ảnh đang khoanh chân mà ngồi trong thần hồn không gian của Cơ Hạo.

Đôi mắt hư ảnh phun ra thần quang màu u lam dài đến vạn trượng, từ trên xuống dưới đánh giá Huyền Thận đồng tử, lại không nói một lời.

Giọng của Huyền Thận đồng tử lại đột nhiên trở nên cực kỳ cổ quái, giống như tiểu cô nương bị một đám sắc quỷ vây quanh khàn giọng hét rầm lên: “Hả... hả... hả... Ta, ta nhất định là trúng ảo thuật rồi... Ta... Ta... Ta con mẹ nó -... gặp ác mộng à?”

Hư ảnh vẫn không hé răng, hấn giơ tay phải, vỗ xuống một chưởng, một chưởng đem sương khói bảy màu do Huyền Thận đồng tử biến thành nghiền thành phần.

Chương 1017: Hà Lạc Đại Trận

“Kẻ này...”

Cơ Hạo rất ghen lời lắm bầm một câu, trong thần hồn không gian, một vòng mặt trời đỏ chiếu khắp thập phương, hình dạng thật của Cơ Hạo từ trong mặt trời đỏ dần dần hiện lên, nhìn hư ảnh đội trời đạp đất tò mò hỏi: “Hắn biết người?”

Hư ảnh ngồi xếp bằng giữa không trung, hai tay biến ảo thủ ấn, đem viên bảo châu bảy màu nọ của Huyền Thận đồng tử vây khốn gắt gao.

Xem hư ảnh biến hóa thủ ấn, trong đó có bóng dáng Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn của Cơ Hạo, nhưng ở trên cơ sở Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn, lại tiến hành diễn hóa cùng biến hóa cực kỳ cao thâm, trong cái giờ tay nhắc chân tựa như đều có thể phá vỡ thiên địa, tự có một khí thế to lớn khủng bố.

Nghe xong Cơ Hạo nói, hư ảnh thần nhiên nói: “Sau khi khai thiên tích địa, từng gặp hắn hai lần... Thăng nhĩ này không có bản lĩnh gì khác, chỉ dựa vào ảo giác mê hoặc lòng người. Ừm, bản lĩnh chạy trốn không tệ, chỉ thế thôi.”

Ngón tay búng ra, bảo châu bảy màu ầm ầm sụp đổ, một món tiên thiên chí bảo chuyên có thể diễn hóa vô lượng ảo giác, thế mà lại ở trong cái búng tay của hư ảnh hoàn toàn sụp đổ. Bảo châu hóa thành lượng lớn tia sáng bảy màu bay vút đi chung quanh, nhanh chóng lẫn làm một với sương khói bảy màu do bản thể Huyền Thận đồng tử tan rã biến thành.

Đỉnh nhỏ năm màu trong bụng Cơ Hạo phun ra một luồng thần viêm năm màu, vòng quanh sương khói bảy màu nhẹ nhàng xoay tròn, chợt nghe tiếng rú thảm không dứt bên tai, một tia chân linh lạc ấn cuối cùng của Huyền Thận đồng tử và chân linh bảo châu bảy màu bị thần viêm năm màu luyện hóa hết.

Từ nay về sau, trong thiên địa, không còn chút dấu vết nào Huyền Thận đồng tử từng tồn tại, chỉ có một luồng sáng bảy màu kéo dài ngàn dặm giữa không

trung chậm rãi lưu động, tản mát ra hương thơm thoang thoảng làm người ta vui vẻ thoải mái.

“Ảo giác, tinh thần chi biến, Huyền Thận đồng tử và viên bản mạng bảo châu đó của hắc, đều là linh hồn lực tinh thuần nhất ngưng tụ thành.” Hư ảnh cười rất vui vẻ: “Ai gặp là có phần, người ta mỗi người một nửa là được... Ha ha, hôm nay là ngày lành, thế mà có kẻ ngu xuẩn bức này tự đưa lên cửa cho chúng ta tẩm bổ!”

Cơ Hạo cũng cười lớn ‘ha ha’ một tiếng, tùy tay hướng luồng sáng bảy màu chém một nhát.

Luồng sáng bảy màu phạm vi ngàn dặm vô thanh vô tức từ chính giữa tách ra, hắc và hư ảnh phân biệt hướng tới một luồng sáng hút một sợi thật sâu, chỉ thấy từng luồng sáng sắc sỡ không ngừng bay vào mặt trời đỏ do nguyên thần Cơ Hạo biến thành, không ngừng bị hư ảnh mở ra cái miệng rộng nuốt vào trong cơ thể.

Thân hình hư ảnh rõ ràng hơn chút, giống như trên ngọn núi vạn trượng có thêm mấy cục đất đá to bằng đầu người, một nửa tinh tú Huyền Thận đồng tử và bản mạng bảo châu hắc biến thành, trợ giúp đối với hư ảnh cũng chỉ chút ít như vậy.

Nhưng với Cơ Hạo mà nói, đây lại là một liều thuốc bổ to lớn.

Mặt trời đỏ ban đầu phạm vi một mẫu đột nhiên phun ra vô lượng hồng quang, bên trong ẩn chứa thái âm chi lực, bên ngoài hiện ra thái dương chi công. Thể tích mặt trời đỏ âm dương nhị khí hài hòa thống nhất cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã từ khoảng một mẫu bành trướng không chỉ gấp mười.

Hơn nữa mặt trời đỏ ban đầu còn có một chút cảm giác hư ảo, như một mảng khí thể màu đỏ quấn quanh mà thành, nay lại trở nên chắc chắn ngưng thực, toàn thân tỏa ra ráng màu, như một khối ruby cực lớn lơ lửng ở chính giữa thần hồn không gian.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy nguyên thần cường đại và ngưng thực trước nay chưa từng có, thần thức thoải mái hướng bốn phía phóng đi, nhất thời sông núi phạm vi ngàn vạn dặm đều ở trong mắt.

Tuy còn chưa có đại uy lực như Vũ Dư đạo nhân loại thông thiên đại năng pháp nhãn đảo qua có thể quan sát cả vũ trụ đó, nhưng thần thức bao phủ ngàn vạn dặm phạm vi, thế này đã có thể xưng là đại thần thông, đại pháp lực khó lường rồi.

Cơ Hạo đang vui sướng cười to, hư ảnh đột nhiên vỗ một cái vào trên người hắn: “Người tới rồi, nhanh đi ứng phó!”

Bị một chương đem lực chú ý từ thần hồn không gian nhà mình vỗ đến trong hiện thực, Cơ Hạo liền nhìn thấy Cử Phụ giống như điên cuồng, nâng tay hướng mình đập ra mấy trăm khối ngọc thạch khổng lồ kích thước không đồng nhất, màu sắc sặc sỡ.

Mây khói yêu dị vẫn quần quanh Tự Hi, tám đại hỗn độn cự yêu Lục Thiềm nương cầm đầu còn đang vây công Tự Hi, nhưng Cử Phụ lại không biết nào nhúng nước hay là như thế nào, lại bỏ Tự Hi mặc kệ, điên cuồng hướng Cơ Hạo phát động tiến công.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, hắn cũng không tế ra Bàn Cổ Chung, Thái Cực Pháp Y phóng ra một luồng thanh khí vờn quanh toàn thân, hắn cuộn mình xông lên, cứng đối cứng húc lên ngọc thạch do Cử Phụ ném. Hai năm đắm của hắn vùng như sao băng, lớn tiếng rít gào không ngừng đánh ra.

Nắm tay và ngọc thạch cứng rắn va chạm, nổ vang không dứt, Cơ Hạo đem Khai Thiên Nhất Kích, Ích Địa Nhất Kích, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt bốn chiêu hợp nhất, mỗi một đòn đều cuồng dã như người khổng lồ cầm rìu lớn toàn lực chặt chém, ở bên người hắn không ngừng kéo theo các luồng cương phong màu đen rít gào thê lương.

Một khối lại một khối ngọc thạch bị cú đâm nặng nề của Cơ Hạo chấn thành

phấn, Cử Phụ dùng thần thông của mình, từ trong không khí ngưng tụ thổ nguyên lực sinh thành những ngọc thạch này, sau khi bị Cơ Hạo nổ nát, những ngọc thạch này lại lần nữa hóa thành các tia thổ khí tản ra. Từng tầng khí tức màu vàng đất bên người Cơ Hạo dần dần đặc hơn, ở dưới trọng quyền của Cơ Hạo dẫn dắt, khí tức màu vàng đất dần dần ngưng tụ thành phía sau hẳn một bóng người cường tráng cao tới nghìn trượng.

“Cử Phụ... Ly Lực đã đến tội, người không chạy trốn, chẳng lẽ cũng muốn chết ở chỗ này hay sao?”

Quanh thân Cơ Hạo khí huyết dâng trào, hẳn cũng không dùng bất cứ thần thông pháp lực nào, chỉ dựa vào một đôi nắm đấm máu thịt, không ngừng phá vỡ tảng đá Cử Phụ ném đến, sỏi bước hướng Cử Phụ áp sát.

Khí huyết như rồng, quay cuồng không thôi, thân thể Cơ Hạo cất cao từng tấc một, khi khí huyết hẳn kích động tới cực điểm, thân thể Cơ Hạo đã hóa thành cao hai trượng năm sáu thước, cơ bắp toàn thân gồ lên, gân xanh trên đôi tay càng lộ hết như vô số con giao long quấn quanh.

Cử Phụ khàn giọng rống to, các khối ngọc thạch không ngừng sinh ra từ hư không, bị đôi tay hẳn dùng sức ném về phía Cơ Hạo.

Khí huyết toàn thân Cơ Hạo tăng lên tới cực hạn, Cửu Chuyển Huyền Công tầng năm toàn lực phát động, cốt nhục, nội tạng hẳn đều biến thành dạng bán trong suốt long lanh như lưu ly bảo ngọc, trình độ chắc chắn của toàn thân đã vượt qua cực hạn đỉnh phong Vu Đế nên có!

Hẳn buông hai tay, mặc cho ngọc thạch Cử Phụ ném nện ở trên ngực mình. Tiếng ‘Thùng thùng’ vang lớn không dứt, tảng đá to mấy trượng không ngừng bắn, rơi thật mạnh xuống đất.

So sánh với Tự Hi, thân thể Tự Hi có thể đem đám ngọc thạch này chấn động hóa khói, Cơ Hạo chỉ có thể đem những tảng đá này nguyên bản nguyên dạng bắn ngược, ở trên thần uy thân thể tự mang, Cơ Hạo hiển nhiên còn chưa thể

đánh đồng với Tự Hi, nhưng khối pháp thể này của Cơ Hạo đã có thể xưng là khủng bố!

Cử Phụ hình dạng như vượn càng kích động hơn, vẻ mặt đầy sự dữ tợn: “Ly Lực chính là Vũ sơn chính thần, Cử Phụ ta là thần tướng dưới trướng hãn! Người giết Vũ sơn chính thần, Nghiêu Bá Cơ Hạo, người đáng chết, đáng chết!”

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, tiếp tục sải bước hướng Cử Phụ tới gần.

‘Đáng chết’, Cử Phụ chỉ biết một chiêu ném ngọc thạch này. Đối thành Vu Đế bình thường, ứng phó hãn còn có chút khó khăn, nhưng với Cơ Hạo mà nói, một thân thần thông này của Cử Phụ cũng chỉ miễn cưỡng xem được mà thôi.

Chỉ chút thủ đoạn đó của hãn, cũng có thể nói Cơ Hạo ‘đáng chết’?

Bước ra một bước, Cơ Hạo mắt thấy đã sắp lao tới trước mặt Cử Phụ, cảnh tượng xung quanh Cơ Hạo đột nhiên thay đổi.

Trong lòng đất có dòng sông dài uốn lượn chín đoạn chảy qua, trên trời có cửu cung tinh thần dần dần lóe lên, một lực lượng nhu hòa dày đặc giam cầm thân thể Cơ Hạo, làm hãn bước ra mỗi một bước đều trở nên cực kỳ khó khăn.

Côn Bằng thân hình khô quắt, khuôn mặt hung ác nham hiểm chậm rãi từ trên trời giáng xuống, hãn cười hướng Cơ Hạo lắc lắc đầu.

“Nghiêu Bá Cơ Hạo, đây là Hà Lạc Đại Trận... Hôm nay, người phải chết ở chỗ này.”

Chương 1018: Đại Trận Khốn Cực

“Hà Đồ? Lạc Thư?”

Thanh âm hư ảnh ù ù vang lên: “Thế mà lại là hai kiện dị vật này? Tiểu gia hỏa, nên chú ý!”

Trong thần hồn không gian sương mù bốc lên, hư ảnh dần dần tiêu tán.

Cơ Hạo đứng dưới đất, lạnh lùng nhìn Côn Bằng phía trước cách không xa. Hà Lạc Đại Trận đang cấp tốc mở rộng, cửu khúc trường hà ban đầu chỉ rộng mấy trượng, giờ phút này lòng sông đã rộng tới trăm dặm, chín khúc sông dài uốn lượn tiếng nước ào ào, trên mặt sông bốc lên một mảng lớn hơi nước, làm thiên địa một mảng mênh mông, Cơ Hạo dốc hết thị lực cũng nhìn không ra mười dặm.

Trên sông dài, mỗi một chỗ lòng sông gấp khúc, đều có một con rùa khổng lồ mai đen cực lớn nổi tại trên mặt nước, đứng trên lưng là một gã thủy tộc cự yêu khoác trọng giáp, khí tức đầy sự cổ xưa.

Trên bầu trời, ngôi sao lớn trong Cửu Cung Tinh Đồ lóe lên, ánh sao như hàn băng lạnh thấu xương, soi chiếu toàn thân Cơ Hạo âm hàn đến xương. Những ánh sao đó như thực chất đan xen với nhau. Cơ Hạo ngẩng đầu hướng tinh đồ nhìn một cái, liền cảm thấy trước mắt lóe lên ánh sáng màu trắng, đôi mắt hầu như bị chọc mù, càng bị lực lượng thần kỳ chất chứa trong ánh sao nhiễu loạn tâm thần, thân thể liên tục loạn choạng thiếu chút nữa ngã.

“Hà Đồ? Lạc Thư?” Cơ Hạo nhắm mắt, lấy khí huyết bản thân vuốt ve nuôi nấng đôi mắt bị hao tổn.

Hắn mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm. Sau khi được Đại Xích đạo nhân truyền đạo, Thái Dương Đạo Mâu của hắn cũng đã dung nhập thái âm chi khí, âm dương nhị khí long hổ hồi đoái, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn đầy ấm áp,

không thấy thần quang chói mắt, chỉ có quang ảnh trong suốt như một hồ sâu lóe lên.

Con mắt dừng thẳng chăm chú nhìn Côn Bằng, Cơ Hạo thản nhiên nói: “Loại chí bảo này, dùng ở trên người ta, có chút giết gà dùng dao mổ trâu nhỉ?”

‘Giết gà dùng dao mổ trâu’ lời này rất mới mẻ, Côn Bằng chỉ số thông minh tuyệt cao, nháy mắt đã lĩnh ngộ ý tứ trong lời nói của Cơ Hạo. Hắn cười chói tai ‘Ha ha’ vài tiếng, không nhanh không chậm nói: “Mãnh hổ sẵn thò, nên dùng toàn lực, giết gà cũng là một đao, giết trâu cũng là một đao, cho dù là giết rồng cũng chỉ một đao mà thôi, đã đều là một đao giải quyết sự việc, dùng đao nào đã không cần quá chú ý nữa.”

Hai tay Côn Bằng nhét trong tay áo chậm rãi rút ra, hai tay phân biệt nắm một cây roi vuông hai mươi tư khúc tối như mực. Hắn nhìn Cơ Hạo ôn hòa cười nói: “Lấy công tích vĩ đại của Nghiêu Bá Cơ Hạo những năm qua, dùng Hà Lạc Đại Trận để đối phó người, cũng là theo lý thường!”

Theo tiếng cười của Côn Bằng, trên những ngôi sao lớn kia trong Cửu Cung Tinh Đồ cũng phân biệt có thủy tộc cự yêu khác mặc trọng giáp xuất hiện.

Đám thủy tộc cự yêu đứng ở trên ngôi sao lớn cầm cờ phướn, trên mỗi một lá cờ phướn đều quanh quẩn các dòng lũ ánh sao rộng lớn mạnh mẽ như trường giang đại hà. Bọn hắn nhẹ nhàng vẩy cờ phướn, Cơ Hạo liền cảm thấy một áp lực đáng sợ nhắm vào đầu ập tới.

Cơ Hạo không dám sơ ý, hắn tế ra Bàn Cổ Chung.

Bàn Cổ Chung nét cổ xưa dày nặng lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, từng luồng khí hỗn độn cuộn ngược xuống, đem Cơ Hạo bao bọc toàn bộ ở trong. Hỗn độn khí lưu nhẹ nhàng chấn động, không ngừng nổi lên một mảng lớn gợn sóng, Bàn Cổ Chung cũng thỉnh thoảng phát ra tiếng ngân khe khẽ.

Thân thể Côn Bằng đột nhiên chột lóe, một bước đã tới trước mặt Cơ Hạo,

hai tay vung cây roi vuông hung hăng đập về phía Cơ Hạo.

Cây roi vuông hai mươi tư khúc tối như mực chọt cháy lên, hàn khí màu u lam giống như lửa hừng hực thiêu đốt bao vây hai cây roi vuông, trên mỗi một đốt roi vuông đều có một thái cổ yêu văn to bằng ngón cái như ẩn như hiện.

‘Thùng thùng’ hai tiếng vang lớn, hỗn độn khí lưu do Bàn Cổ Chung phát ra khẽ chấn động, sau đó ‘Ông’ một tiếng, bởi vì Côn Bằng bạo lực oanh kích, Bàn Cổ Chung phát ra tiếng gầm rú trầm thấp.

“Lợi hại!” Côn Bằng kinh hô một tiếng, cửu khúc trường hà trên mặt đất sóng quay cuồng một trận, trong Cửu Cung Tinh Đồ trên trời lóe lên ánh sao, thân hình Côn Bằng biến mất vào hư không.

Tiếng chuông của Bàn Cổ Chung hóa thành sóng hỗn độn mắt thường có thể thấy được hướng bốn phía khuếch tán ra từng vòng một. Các cơn sóng này chỉ khuếch tán ra hơn trăm trượng, liền bị lực giam cầm vô hình của Hà Lạc Đại Trận triệt tiêu từng tầng một, cuối cùng hóa thành vô hình.

Côn Bằng ở ngoài mười dặm đột ngột xuất hiện, hấn vung hai cây roi vuông băng điểm màu u lam quần quanh, trầm mặt nhìn Cơ Hạo: “Tái diễn hồng hoang, hóa vạn vật thành hỗn độn, cái chuông này... Ta chưa bao giờ nghe nói, Bàn Cổ thế giới thế mà còn có dị bảo bức này?”

Cơ Hạo không nói gì, Thiên Địa Kim Kiều từ mi tâm lao ra, bọc Cơ Hạo mang theo một đạo thanh quang hướng Côn Bằng lao vút đi. Thái Cực Thần Phong vẽ ra một bóng kiếm hình cung, cách mười dặm hung hăng hướng Côn Bằng bổ xuống một kiếm.

Côn Bằng đứng ở tại chỗ không nhúc nhích. Cơ Hạo dùng hết tốc độ hướng hấn lao đánh, nhưng khoảng cách giữa hai người không chỉ chưa ngắn lại, ngược lại đang không ngừng gia tăng. Cơ Hạo càng dùng sức phi hành, khoảng cách giữa bọn họ liền càng xa.

Sau ba nhịp thở, Cơ Hạo cách Côn Bằng đã xa ngàn dặm.

Trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm thanh quang tràn đầy, thần quang trong suốt như nước phun ra xa mấy chục trượng. Cơ Hạo nhìn quanh một phen, hắn vừa rồi bay nhanh lâu như vậy, lại bị nhốt ở tại chỗ chưa tiến lên chút nào. Khoảng cách giữa hắn và Côn Bằng, thật sự đã gia tăng đến hơn ngàn dặm.

“Người đã biết Hà Lạc Đại Trận là dùng Hà Đồ, Lạc Thư bày thành, vậy nên biết, Hà Đồ Lạc Thư bao dung vũ trụ, có thể suy diễn vô lượng thời không. Trong đại trận này, trừ phi người có năng lực khai thiên tích địa của Bàn Cổ thánh nhân, nếu không người cứ ngoan ngoãn bị nhốt đến chết trong đại trận này đi!”

Côn Bằng đắc ý cười, hai tay vung cây roi vuông, một ngôi sao lớn trên trời trở nên sáng loá mắt, theo tiếng vang lớn ‘Ù ù’, từng mảng lôi hỏa màu vàng từ trong ngôi sao lớn rơi thẳng tắp xuống, hung hăng nện về phía Cơ Hạo.

Trời sụp đất nứt, lôi hỏa nhộn nhạo, Cơ Hạo bị lôi hỏa đáng sợ bao trùm.

Từng mảng lôi hỏa nổ tung, phạm vi mấy trăm dặm đất rung núi chuyển, lực đánh đáng sợ làm Bàn Cổ Chung không ngừng nổ vang. Có Bàn Cổ Chung che chở, Cơ Hạo cũng cảm thấy dưới chân phập phù từng đợt, gân cốt toàn thân cũng có chút nhũn ra, bị thiên địa uy thế đáng sợ trong lôi hỏa chấn động tới mức có chút đứng không vững.

Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, Thái Cực Càn Khôn Kính mang theo một đạo thanh quang lao lên cao mấy chục trượng, mặt gương lưu chuyển hào quang một phen, vô số lôi hỏa từ trên trời giáng xuống bị thanh quang cuốn lấy liền biến mất không vết tích. Trong nháy mắt tiếp theo, lôi hỏa đột ngột xuất hiện ở bên người Côn Bằng, vô số mảng lôi hỏa đồng thời nổ tung.

Côn Bằng hừ khẽ một tiếng, các thủy tộc cự yêu đứng ở trên ngôi sao lớn trong Cửu Cung Tinh Đồ khẽ cuốn cờ phướn, những lôi hỏa đã bùng nổ kia biến mất vào hư không, một chút lôi hỏa tro tàn cũng không lưu lại.

“Người!” Cơ Hạo ghen lời.

“Trong Hà Lạc Đại Trận, không có bất cứ công kích nào có thể thương tổn lão tổ ta!” Côn Bằng không phải không đặc ý nhìn Cơ Hạo cười lạnh ‘Khắc khắc’: “Trong Hà Lạc Đại Trận, chỉ có phần ta công kích người, muốn giết ta, trừ phi người là Bàn Cổ thánh nhân!”

Cơ Hạo nghiêng rằng, hai tay kết ấn muốn dẫn động thiên địa linh khí hóa thành Vũ Dư Thần Lôi công kích Côn Bằng.

Nhưng mặc cho hấn niệm chú bắt ấn như thế nào, trong Hà Lạc Đại Trận cũng không thể dẫn động một chút thiên địa linh khí. Trong một khoảng Thiên Địa Đại Trận này bao phủ, Côn Bằng chính là chúa tể thiên địa, Cơ Hạo chỉ có thể vận dụng lực lượng bản thân, lực bên ngoài căn bản không thể điều động một chút nào.

“Côn Bằng! Các người nếu giết Tự Hi...” Cơ Hạo từ trong kẽ răng nặn ra vài chữ.

“Ừm? Không sai đâu, chúng ta muốn giết Tự Hi!” Côn Bằng cười vô cùng càn rỡ: “Chúng ta lần này dẫn hấn đến Vũ sơn, chính là muốn giết hấn! Người có biện pháp nào chứ? Người bị vây ở chỗ này, người chỉ có thể nhìn chúng ta giết hấn!”

Chương 1019: Tự Hi Lực

Lục Thiềm nương và bảy vị hỗn độn cự yêu gắt gao cuốn lấy Tự Hi.

Tay trái Tự Hi đã có thêm một tấm khiên vuông vức dày nặng, tùy ý chặn trái che phải, đem yêu pháp công kích của một đám lão yêu chặn hết bên ngoài.

Tấm khiên này tạo hình đơn giản, thậm chí hơi đơn sơ, mặt ngoài tấm khiên như bùn đất tạo thành mớ hồ có mấy trăm hoa văn đơn sơ. Nhìn kỹ, các hoa văn đó hợp thành hình dáng các ngọn núi lớn. Những ngọn núi lớn này tuy đường nét đơn sơ, nhưng khí tức tản mát ra lại hùng hậu vô cùng.

Mấy vị đại yêu đều là lão yêu quái thời đại hồng hoang sống tạm bợ đến nay, thuật pháp thần thông của bọn họ có vài phần rất độc đáo.

Nhưng toàn bộ công kích của bọn họ đều thất bại ở trước tấm khiên này của Tự Hi, công kích sắc bén nữa cũng chỉ tung tóe lên mấy đốm lửa ở mặt ngoài tấm khiên, muốn đụng tới một chút da lông của Tự Hi cũng không làm được.

Càng có các luồng thổ khí màu vàng tựa như rồng khổng lồ quần quanh bên người Tự Hi, đem đoàn người Man Man vẫn hôn mê gắt gao bảo vệ ở chính giữa. Rồng khổng lồ màu vàng đất lấy hàng ngàn để tính quần thành một cái lồng khí thật lớn, đoàn người Man Man lẳng lặng nằm dưới đất, ngẫu nhiên có vài đạo yêu pháp đánh ở trên cái lồng khí, cũng chỉ tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Lực chú ý của Tự Hi hoàn toàn không đặt ở trên thân bọn Lục Thiềm nương.

Sau thái cổ hồng hoang, khai thiên tích địa, các hỗn độn ma thần mạnh mẽ nhất, đều ở trong một trận chiến vây công Bàn Cổ thánh nhân ngã xuống gần hết.

Lưu lại lão yêu kiểu như Huyền Thận đồng tử, Lục Thiềm nương, Cự Xi Linh Vương, tuy cũng có thần thông yêu pháp bất phàm, nhưng cách ma thần

đứng đầu chân chính còn kém một đoạn lớn.

Khiên vuông vức Tự Hi tay trái cầm, cũng là một món đỉnh cấp chí bảo thiên địa Bàn Cổ thế giới sinh thành, không còn công năng khác, chỉ có lực phòng ngự cực kỳ kinh người. Hơn nữa sau khi Tự Hi chứng Vu Thần, đem địa mạch linh khí xung quanh Vũ sơn nối liền làm một thể với tấm khiên đó, lực phòng ngự của khối ‘Thiên Sơn Thuần’ này càng tốt thêm mấy bậc, người thường căn bản không thể lay động mảy may.

Nhú chặt lông mày, Tự Hi rất nghiêm túc hướng bốn phía nhìn quét.

Cơ Hạo bị nhốt ở trong cái lồng khí do hai luồng thanh khí một đen một trắng biến thành, cái lồng khí đường kính trăm dặm lơ lửng giữa không trung, hắc bạch nhị khí linh động cấp tốc xoay tròn, thỉnh thoảng có ánh sao, hơi nước tuôn trào ra, lộ ra khí cơ huyền ảo vô cùng, làm Tự Hi cũng cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng Tự Hi biết trên người Cơ Hạo có phòng ngự chí bảo đỉnh cấp, phía sau càng có chỗ dựa lớn, hậu trường lớn, đối với Cơ Hạo sống chết hẳn cũng không phải quá lo lắng.

Làm Tự Hi cảm thấy bất an, là sát ý xung quanh mơ hồ ập tới, khiến Tự Hi chứng được Vu Thần vị lực phủ ngũ tạng phát lạnh từng đợt, linh hồn giấu ở trong tinh hạch của hồng hoang tinh thần cũng mơ hồ cảm thấy sát ý bất an.

Có kẻ địch đáng sợ nấp trong hư không, đối diện Tự Hi như hổ rình mồi.

Tấm khiên trong tay lại che trái chắn phải một phen, Tự Hi đột nhiên ngửa mặt lên trời rống to, hai chân hướng trên đất dẫm mạnh một phát, đại địa linh mạch trong lòng đất kịch liệt chấn động, mượn dùng đại địa lực, Tự Hi nháy mắt chạy ra khỏi mấy vị đại yêu bao vây, lắc mình đến trước mặt Cử Phụ.

Cử Phụ đang không ngừng ném ngọc thạch quấy rầy Tự Hi kêu một tiếng quái dị, thân thể hắc hình dạng như vượn chột nhảy lên, mang theo một mảng

lớn tàn ảnh muốn bỏ chạy.

Nhưng ngọn núi xung quanh kịch liệt run rẩy một đợt, trên mặt đất hiện lên vài cái phù văn màu vàng phong cách cổ xưa, một trọng lực đáng sợ gắt gao hút lấy thân thể Cử Phụ. Không đợi Cử Phụ mở miệng cầu cứu, hai tay Tự Hi giờ lên tấm khiên vuông vức dày nặng dị thường loa, hung hăng vỗ một đòn vào trên người Cử Phụ.

Ầm một tiếng, thân thể Cử Phụ bị một đòn bạo lực dị thường của Tự Hi đập nát.

Máu thịt bắn tung tóe đầy trời, một khối thần lục màu tím nhạt từ trong cái đầu vỡ toác của Cử Phụ bay ra, lão đảo theo một luồng khí tím hướng trên trời bay đi. Tự Hi cười lạnh một tiếng, túm chặt thần lục, năm ngón tay dùng sức một phát đem thần lục bóp thành phấn.

“Chính thần trời phong? Chỉ mấy cái dạng này?” Tự Hi khinh thường hướng bầu trời cười lạnh: “Cộng Công thị, người chiếm đoạt thiên đình, chỉ kiếm được mấy cái loại này? Thực lực Cử Phục này chỉ là tiêu chuẩn Vu Đế bình thường, người muốn dựa vào hắn để giết ta?”

Rít một tiếng, Cự Xỉ Linh Vương đập một mảng lớn sóng nước màu xanh lục hướng Tự Hi lao tới, hai tay của hắn đã biến thành hai cây đại đao răng cưa dài đến mấy trượng, mang theo vô số tàn ảnh màu đen hướng vào đầu Tự Hi bổ xuống.

Tự Hi cười lạnh liên tục, hắn giờ lên tấm khiên ở tay trái, mặc cho đại đao cánh tay Cự Xỉ Linh Vương biến thành chém lung tung.

Đại địa linh mạch một lần nữa kịch liệt run rẩy, trên bầu trời tám ngôi sao hồng hoang cực lớn hiện lên, hô ứng nhau từ xa với ngôi sao hồng hoang nọ trong cơ thể Tự Hi. Thân thể Tự Hi đột ngột dịch chuyển đến trước mặt Cự Xỉ Linh Vương, trên tay phải hắn đột nhiên có thêm một cái móng thép dày nặng hình dạng như chùy tam giác.

Mỗ thép tạo hình phong cách cổ xưa, mớ hồ hơi gấp ghềnh dài hơn trượng, bên trên điêu khắc nổi vô số ngọn núi khe rãnh. Hai tay Tự Hi nắm tay cầm thật dài của mỗ thép, kéo theo một cơn gió dữ, quét ngang ở trên lưng Cự Xỉ Linh Vương.

Tám ngôi sao hồng hoang trên trời phát ra ánh sao to như vại nước rơi ở trên mỗ thép, mặt ngoài mỗ thép hiện ra vô số tầng hư ảnh đồi núi khe rãnh, một lực lượng nặng nề dị thường, cương mãnh sắc bén phá vỡ thân thể Cự Xỉ Linh Vương, đem hấn cắt thành hai đoạn ngang hông.

“Thiên đình thần khí... Vạn Hác Đặc!” Cự Xỉ Linh Vương nửa thân trên nặng trĩu rơi xuống đất, hấn hoảng sợ nhìn mỗ thép trong tay Tự Hi: “Đây là chí cao thần khí thủ lĩnh sơn thần thổ bộ thái cổ thiên đình dùng để thống ngự các dãy núi!”

“Ánh mắt không tệ, là Vạn Hác Đặc!” Tự Hi giơ mỗ thép, hung hăng đánh một đòn ở trên đầu Cự Xỉ Linh Vương, đem đầu hấn tính cả yêu hồn một đòn đập nát. Đây là chí cao thần khí của chính thần thần khí thái cổ thiên đình, dùng để nắm giữ lực lượng mạch núi trong thiên hạ, một đòn nhẹ nhàng có thể dẫn động lực lượng địa mạch dãy núi khắp thiên hạ.

Một đòn này của Tự Hi nhìn như nhẹ, lại tương đương là toàn bộ ngọn núi ở Trung Lục thể giới đồng thời nện ở trên người Cự Xỉ Linh Vương.

Dù Cự Xỉ Linh Vương chính là hỗn độn cự yêu, một thân gân cốt cường hấn tuyệt luân, vẫn bị một đòn này của Tự Hi đánh cho tan xương nát thịt, hồn phi phách tán.

Tự Hi lật tay bắt lấy Thiên Sơn Thuần, cầm Vạn Hác Đặc, quanh thân có tầng tầng hư ảnh dãy núi quần quanh, thân hình lóe lên như một ngọn núi lớn di động, mang theo tiếng xé gió nặng nề lao vào trong một mảng lớn yêu vân tà khí phía trước.

‘Thùng thùng thùng’ vài tiếng nổ nặng nề truyền đến, sáu cái bóng người như

túi rách nát từ trong yêu vân tà khí phun ra.

Cự Xỉ Linh Vương ở ngoài, sáu vị hỗn độn cự yêu khác xoay tròn, miệng phun máu tươi bay ra. Bọn họ cùng cất tiếng kinh hô, thân thể nhoáng lên một cái kéo theo các đạo tàn ảnh muốn chạy tứ tán ra.

Thực lực Tự Hi, còn có hai kiện chí cao thần khí trên người hấn uy năng hoàn toàn ra ngoài bọn hấn dự kiến. Thương thế của bọn hấn cũng không tính là nặng, nhưng bọn hấn bị dọa vỡ mật rồi, căn bản không để ý tới chém giết Tự Hi nữa, một lòng chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn thoát mạng.

Nhưng Tự Hi chỉ cười lạnh một tiếng, hấn giơ lên cao Vạn Hắc Đặc hướng bầu trời, toàn bộ danh thắng sông đẹp, toàn bộ ngọn núi của Trung Lục thế giới đồng thời phát ra một tiếng nổ vang cao vút trong mây.

Đỉnh đầu sáu vị cự yêu phân biệt có hư ảnh một ngọn núi lớn hiện lên, trên bầu trời ánh sao của tám ngôi sao hỗn độn chiếu rọi ở trên bóng ngọn núi, sáu ngọn núi lớn nặng nề rơi xuống. Sáu cự yêu hét to một tiếng, đồng loạt bị đánh lão đảo, một lần nữa hộc cả đống máu.

Nhưng bọn hấn không hổ là hỗn độn cự yêu, đến giờ phút này vẫn chỉ bị thương mà không chết, hơn nữa thương thế vẫn không tính là quá nặng.

Chỉ thấy hét lớn một tiếng, hấn vung Vạn Hắc Đặc, đại địa linh mạch xung quanh dâng trào một phen, đại địa quay cuồng, thân thể sáu cự yêu nhoáng lên một cái, đồng thời bị đại địa chi lực dịch chuyển đến bên người Tự Hi.

Chương 1020: Lão Yêu Tâm Kế

Trong Hà Lạc Đại Trận, Cơ Hạo và Côn Bằng giăng co từ xa.

Một vòng sáng đường kính vài dặm lơ lửng giữa không trung, Tự Hi cùng mấy đại yêu chiến đấu ở trong ánh sáng có thể thấy được đôi chút.

Nhìn thấy Tự Hi đại phát thần uy, đánh chết Cự Xỉ Linh Vương, đánh cho sáu cự yêu chặt vật chạy trốn, chỉ có Lục Thiềm nương có lẽ bởi vì nàng là nữ tử, Tự Hi cũng chưa xuống tay nặng đối với nàng, Cơ Hạo không khỏi nở nụ cười.

“Đây là trợ thủ các người mời tới? Côn Bằng, Cộng Công thị không ngại mất mặt sao?”

Côn Bằng thu hồi hai cây roi vuông trong tay, nhìn mấy cự yêu chặt vật không chịu nổi kia trong ánh sáng, đột nhiên thấp giọng mắng một câu.

“Người nói cái gì?” Cơ Hạo nghiêng tai, nhú mày liếc xéo Côn Bằng một cái.

Côn Bằng thâm trầm nhìn Cơ Hạo, lạnh giọng nói: “Nghieu Bá Cơ Hạo, người có chí bảo hộ thân, lão tổ ta lười so đo với người. Người cứ ngồi trong Hà Lạc Đại Trận đi, ta cho người tận mắt thấy, Tự Hi là bị tru sát như thế nào!”

Cửu Cung Tinh Đồ ở đỉnh đầu ánh sao bùng sáng, thân thể Côn Bằng bị ánh sao mờ lung bao vây, lóe lên một cái từ trong đại trận biến mất. Vệt vòng sáng kia lóe lên, Côn Bằng vẻ mặt hung ác nham hiểm xuất hiện ở chỗ cách Tự Hi không đến nghìn trượng.

“Các vị đạo hữu, biểu hiện của các người hôm nay, rất có lỗi với ước định của chúng ta với các người.” Côn Bằng nhét hai tay ở trong tay áo, toàn thân âm khí lượn lờ, âm trầm lớn tiếng quát: “Nếu là còn muốn từ chỗ chúng ta thu được

lợi, các vị cũng phải thật sự góp sức chứ nhỉ?”

Một lão yêu thân hình mập mạp, tròn vo, trắng nõn nà như quả cầu thịt ôm cái đầu da tróc thịt bong, nghiêng răng âm trầm nói: “Huyền Thận đồng tử và Phi Liêm vương thật ra góp rất nhiều sức, nhưng khí tức của Huyền Thận đồng tử hoàn toàn tan thành mây khói, hẳn đã hoàn toàn ngã xuống... Muốn chúng ta thật sự bỏ sức bán mạng cho các người, phải được cầm lợi ích trước đã!”

Lời còn chưa dứt, Tự Hi đánh một mỗ ở trên thân lão yêu quả cầu thịt này, một đòn đáng sợ đánh cho thịt trắng toàn thân hằn vỡ nát, một mảng lớn máu thịt bắn tung tóe ra xa mấy trăm trượng. Lão yêu này đau đến mức khàn giọng rống giận, hai chân mềm nhũn nặng nề quỳ rạp xuống đất.

Nhưng những lão yêu này sinh mệnh lực rất ương ngạnh, mặc cho Tự Hi liên tục đánh đòn nặng, đánh cho bọn hằn máu thịt toàn thân bay tứ tung, mỗi người bọn hằn quỳ dưới đất khàn giọng đau đớn rống lên, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Côn Bằng, rất có loại cảm giác hung hãn quyết không thỏa hiệp, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Gương mặt Côn Bằng run rẩy một trận, hẩn hướng Lục Thiềm nương đứng xa xa nhìn liếc qua: “Lục Thiềm nương, người nói như thế nào?”

Lục Thiềm nương uốn éo vòng eo nhỏ, đột nhiên cười lên ‘hì hì’: “Này, lão con gián, khắc tinh kia của người đã chết, còn giấu đầu giấu đuôi làm gì? Người cũng thật xui xẻo, bị một tên điên như vậy cấm trụ nhiều năm như thế!”

Tiếng hít khí ‘Tê tê’ từ cực xa xa truyền đến, sau đó ‘Vù’ một tiếng, một con gián to bằng bàn tay vỗ cánh, kéo theo một đường màu đen cấp tốc xuyên qua. Con gián nho nhỏ lắc lư hai sợi râu dài trên đầu, thân thể hơi nhoáng lên một cái, Phi Liêm vương vừa nãy đã bị Cơ Hạo đánh chết ở trong một mảng yêu khí dần dần hiện lên.

Lắc đầu một chút, Phi Liêm vương mở ra cái miệng rộng cười lên ‘Xẹt xẹt’.

“Không sai, khí tức Huyền Thận đồng tử quả thực đã tiêu tán... Vừa rồi trên thân tiểu tử này khẳng định có cổ quái, Huyền Thận đồng tử là dễ đánh chết như vậy? Hắc, nếu hắc thật sự dễ giết như vậy, ta sớm mười vạn tám ngàn năm đã tự mình xuống tay xử lý hắc rồi.”

Trong Hà Lạc Đại Trận, Cơ Hạo kinh hãi động dung.

Phỉ Liêm Vương thế mà còn sống? Như vậy, Phỉ Liêm Vương vừa mới bị hắc dùng Bàn Cổ Chung chấn tan xương nát thịt là ai?

Lão yêu giống quả cầu thịt kia đã bị Tự Hi đánh cho hấp hối, máu thịt trắng noãn trên thân hắc không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại có một bộ khung xương đặc biệt nhỏ nằm trong vũng máu run rẩy.

Hắc há mồm, vạn phần dữ tợn cười: “Chẳng qua, Huyền Thận đồng tử bị giết rồi, đối với lão Phỉ Liêm người mà nói, tóm lại là chuyện tốt. Hắc hắc... Côn Bằng!”

Côn Bằng trầm mặt nhìn Phỉ Liêm Vương, hắc không quan tâm lão yêu quả cầu thịt, mà là hướng Phỉ Liêm Vương tức giận nói: “Huyền Thận đồng tử, là trợ lực Cộng Công đại nhân coi trọng nhất! Các người, thế mà lại bỏ mặc hắc... bỏ mặc hắc...”

Khôn khéo gian trá như Côn Bằng, hắc không thấy như vậy, tựa như Huyền Thận đồng tử bị đám lão yêu này liên thủ bắt?

Không phải nói Huyền Thận đồng tử và Phỉ Liêm Vương là lão bằng hữu thân mật nhất sao? Vô số năm qua, Phỉ Liêm Vương đều là cận thân hộ vệ của Huyền Thận đồng tử sao? Huyền Thận đồng tử không có năng lực cận chiến, nhiều năm qua đều là dựa vào Phỉ Liêm Vương bên người bảo hộ mới sống sót đến nay?

“Đừng nhắc tới kẻ đó nữa!” Phỉ Liêm Vương lắc lắc đầu, mặt âm trầm nói: “Vì khiến tên kia tin tưởng ta thật sự đã chết, ta đã đem bản mạng trường đao

của ta cũng mất vào rồi!”

Thở hổn hển ‘Vù vù’ một hơi, Phỉ Liêm Vương cười lạnh nói: “Chúng ta không phải Huyền Thận đồng tử, Cộng Công thị nói ba hoa chích choè nữa, cũng đừng nghĩ chúng giống với lão điên kia, không hề giữ lại bán mạng cho các người!”

Hương Côn Bằng dang tay, Phỉ Liêm Vương lạnh lùng nói: “Muốn chúng ta thật sự bỏ sức tru sát Tự Hi, lợi ích đâu? Lợi ích đã đáp ứng chúng ta đâu? Chỉ nói suông, các người có thể làm Huyền Thận đồng tử hiện ra bản thể bán mạng cho các người, ảo giác của thằng nhãi đó ngay cả thiên đạo luật lệnh cũng có thể giấu diếm được, nhưng chúng ta thì không được!”

Lục Thiềm nương khẽ cười nói: “Côn Bằng à, đừng nói chúng ta các huynh đệ tỷ muội này làm việc quá cay nghiệt, thật sự là... Mọi người sống đến bây giờ, không dễ dàng gì đâu. Các người hứa hẹn nhiều lợi ích nữa, còn không bằng lấy chút ra trước để chúng ta nhìn thấy được, sờ thấy được chứ nhỉ?”

Tự Hi lại hung hăng nện một mỗ ở trên lưng một cự yêu đầu rồng. Cự yêu này đầu như rồng, thân hình như sói, trên người dày đặc vảy rắn, thoạt nhìn quả nhiên tà dị. Cự yêu đầu rồng này mặc cho một mỗ của Tự Hi đem nửa thân thể mình vụn nát, nhếch môi khàn giọng cười to.

“Không sai, không sai, tuy các người hứa hẹn, có thể dùng Thiên Địa Đại Trận che chắn khí tức của chúng ta, để chúng ta không chịu tội kiếp trừng phạt!”

Thở hổn hển ‘Vù vù’ một hơi, cự yêu đầu rồng lạnh lùng nói: “Nhưng, chúng ta vẫn muốn lợi ích thực tế kia! Chúng ta không phải Huyền Thận đồng tử, ảo giác của hã có thể khiến thiên đạo luật lệnh cũng không có cách nào làm gì hã, hã có thể che chắn thiên địa tội kiếp, nhưng chúng ta không được... Đừng nghĩ chúng ta vô duyên vô cớ bán mạng cho các người như vậy!”

Côn Bằng hít sâu một hơi, hã nhìn nhìn mấy cự yêu ở đây, khàn giọng cả giận nói: “Mà thôi, Cự Xỉ Linh Vương, người còn giả chết sao?”

Trong tay Côn Bằng xuất hiện một đám tử quang cao quý, thần thánh, khí tức dị thường cổ xưa, trong tử quang khí lạnh quẩn quanh, chín luồng thần lục màu tím khảm vàng rõ ràng có thể thấy được.

“Đây là thần vị thần lục của thiên đình chiến bộ cửu đại thần vương, đem nó dung hợp với yêu hồn của các người, các người sẽ là thiên đình chính thần!” Côn Bằng nghiêng răng cười lạnh nói: “Từ hôm nay trở đi, các người không chịu tội kiếp quấy nhiễu nữa, có thể tự do tự tại dùng bản thể hành tẩu nhân gian... Các người còn chờ cái gì?”

Côn Bằng nhìn nhìn chín luồng thần lục trong tay, có chút không nỡ đem một luồng ném ra.

Thân thể sáu cự yêu bên người Tự Hi đột nhiên sụp đổ, hóa thành các tia yêu khí tiêu tán.

Ngoài mấy chục vạn dặm, trong một mảng núi hoang, vài luồng yêu khí đáng sợ phóng lên cao. Yêu khí mãnh liệt như lửa bốc lên cao mấy ngàn vạn dặm, vài đạo yêu khí tập hợp với nhau, hóa thành một đám mây đen như mực hướng bốn phía khuếch tán ra, trong chớp mắt đem toàn bộ bầu trời đêm biến hết thành một mảng đen sì.

Lục Thiềm nương, Phỉ Liên Vương cùng cất tiếng cười điên cuồng, thân thể bọn họ cũng âm âm sụp đổ, hóa thành các tia yêu khí theo gió tan đi.

Chương 1021: Cổ Yêu Bản Tôn

Thiên đình, trong đại điện màu đồng xanh, Cộng Công thị chấp hai tay sau lưng, lặng lẽ nhìn hình ảnh chiếu trong thần kính.

Lúc Côn Bằng ném ra chín thần lục, yêu khí cuộn cuộn ngập tràn trời đất, Cộng Công thị trầm mặt, lạnh lùng hừ một tiếng: “Bọn yêu nghiệt này... Nếu không phải bọn chúng còn có chút tác dụng... Thực nên phát động Thiên Địa Đại Trận, đem toàn bộ bọn hăn vạn lôi oanh đỉnh nghiền chết!”

Đế Thích Sát ngồi ở trên một cái ghế dựa lớn điêu khắc từ huyền ngọc, vắt chéo chân thường thức một cái chén cừu long ngọc trụ tinh xảo tuyệt luân.

Nghe xong Cộng Công thị nói, Đế Thích Sát chỉ mỉm cười, chưa hé răng.

Da Ma Thiên nằm nghiêng ở trên một cái giường mềm, trong lòng ôm một thiếu nữ mỹ mạo xinh đẹp nhiều vẻ, mặt không phải mặt, mũi không phải mũi, quanh thân đều như quần quanh một tầng hắc khí một tay đem thiếu nữ trong lòng ném đi, nhảy dựng lên.

Đôi mắt hăn phun lửa nhìn chăm chăm Cộng Công thị, lớn tiếng quát: “Nào cần phiền toái như vậy? Sùng Bá Tự Hi? Đó là cái gì vậy? Một mình ta, có thể đem bọn chúng giết sạch!”

Cộng Công thị nhìn Da Ma Thiên một cái, không phát thành tiếng thở dài một hơi.

Đế Thích Sát đứng dậy, đem chén cừu long ngọc trụ nhét vào trong tay áo, sau đó rất kính cẩn hướng Da Ma Thiên hạ thấp người hành một lễ: “Da Ma Thiên đại nhân tôn kính ời, lực lượng của ngài tựa như trí tuệ cùng ngài, giống như tinh tú hằng cổ bất diệt chiếu rọi thiên địa.”

Nhún nhún vai, Đế Thích Sát nhẹ nhàng nói: “Nhưng, thân phận ngài quá tôn

quý, bọn ti tiện đó, căn bản không đáng để cho ngài ra tay!”

Da Ma Thiên trợn mắt, con mắt dựng thẳng ở mi tâm mở ra, một luồng hắc quang phun ra xa mười mấy trượng. Hắc đang muốn nói chuyện, Đế Thích Sát tiếp tục nói: “Hơn nữa, Bàn Cổ thế giới không phải không có sức phản kháng, bọn họ có thể dùng một tấm ngọc phù, đem ngài đưa vào sâu trong hỗn độn, cái này đủ để đại biểu bọn họ có được lực lượng đối kháng Hủy Diệt Vô Trang.”

Da Ma Thiên há há mồm, sau đó phẫn nộ ngậm miệng, mặt âm trầm không rên một tiếng.

Một thời gian trước hắc ngang nhiên vận dụng Hủy Diệt Vô Trang, ở trước mặt Cơ Hạo điều võ dương oai một phen, kết quả bị một tấm ngọc phù của Huyền Đô đạo nhân lập tức đưa đến sâu trong hỗn độn. Nếu không phải giữa Đế Thích Sát và hắc có bảo vật cường đại liên lạc lẫn nhau, Da Ma Thiên thậm chí đã bị lạc phương hướng ở trong hỗn độn, vĩnh viễn không thể quay về Bàn Cổ thế giới.

Nghĩ đến cảnh tượng khủng bố ở trong hỗn độn không mò mẫm được phương hướng, hốt hoảng chạy trốn khắp nơi, Hủy Diệt Vô Trang bị thủy triều hỗn độn đánh vào văng đóm lửa tung tóe, Da Ma Thiên liền không khỏi rùng mình, sự tự cao tự đại trong lòng chợt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhưng lửa giận trong lòng hắc cũng chưa tiêu tán, ngược lại trở nên càng thêm mãnh liệt. Hắc đã hận muốn chết Cơ Hạo, cùng với toàn bộ người có liên quan với Cơ Hạo!

Đế Thích Sát nhìn thoáng qua Da Ma Thiên lửa giận ngập trời, nhẹ giọng khuyên: “Cho nên, dựa theo kế hoạch của chúng ta tiến hành từng bước một đi! Chúng ta không cần mạo hiểm, chúng ta chỉ cần một chút kiên nhẫn, không cần xúc động quá nhiều, chúng ta có thể thắng được tất cả.”

Cộng Công thị ở một bên hừ lạnh một tiếng.

Đế Thích Sát vội vàng cười lên: “Đương nhiên, tất cả cái này đều sẽ cùng nhau chia sẻ với minh hữu của chúng ta, cũng chính là Cộng Công đại nhân tôn quý ngài. Chẳng lẽ không phải sao? Chúng ta đã ký tên minh ước thần thánh, chúng ta là minh hữu kiên định nhất đó!”

Sắc mặt Cộng Công thị hơi hòa hoãn một chút. Hắn nhìn yêu khí ngập trời kia trong thần kính, trầm mặt nói: “Đám yêu nghiệt chết tiệt đó... Huyền Thận đồng tử có tác dụng lớn đối với ta, không ngờ được lại bị bọn hắn liên thủ làm hại.”

“Lấy thực lực của bọn hắn, nếu bọn hắn vận dụng bản thể, mà không phải dùng phân thân qua loa cho xong mà nói, Huyền Thận đồng tử sao có thể...”

Đế Thích Sát nhướng mắt, ở một bên khẽ cười nói: “Ồ, vèn vèn một sinh linh cổ xưa chơi ảo giác, tuy khó được, nhưng cũng không phải không thể thay thế. Ta tò mò là, sau khi ngài ban cho bọn họ thiên thần thân vị của thế giới này, ngài còn có thể khống chế bọn họ sao?”

Cộng Công thị vẫn chấp tay sau lưng, hắn kiêu căng ngẩng đầu cười, chưa trả lời vấn đề của Đế Thích Sát.

Đế Thích Sát nhún nhún vai, chậm rãi ngồi trở lại trên ghế dựa lớn điêu khắc từ huyền ngọc, hắn mang theo một tia mỉa mai nghiền ngẫm nhìn nhìn Cộng Công thị, lại nhìn nhìn Da Ma Thiên, sau đó ý vị sâu xa cười lên.

Trung Lục thế giới, trong Vũ sơn, chín luồng yêu khí âm tà vô cùng thối quết ra, cuốn qua thần lục màu vàng tím Côn Bằng ném ra.

‘Rống rống’ vài tiếng rống giận từ xa xa truyền đến, thần lục vàng tím mang theo một mảng lớn thụ khí tường quang nhập vào trong yêu khí ngập trời, tường quang thụ khí chợt lóe rồi biến mất, sau đó trong yêu khí ngập trời, loại khí tức âm hàn tà ác kia lặng yên dần dần loãng đi, một luồng thần uy to lớn hiển hách dần dần nhện nhạo ra.

Tự Hi nhìn Côn Bằng, không dám tin nói: “Côn Bằng, Cộng Công thị chiếm đoạt thiên đình thì thôi, hãn thế mà lại dám đem thiên đình thần vị... Trao cho bọn hồng hoang yêu nghiệt thời hồng hoang thái cổ lưu lại?”

Dùng sức vung Vạn Hác Đạc một phát, Tự Hi tức giận rít gào: “Sau hồng hoang, thiên địa pháp tắc ngày càng biến hóa, các hồng hoang yêu vật này nếu dám lấy bản thể xuất hiện, sẽ có thiên lôi đánh chúng... Thiên địa khí vận, lấy nhân tộc ta làm chủ, bọn yêu nghiệt này thiên địa không chứa chấp, là tà vật thiên địa ý chí cũng muốn tru sát.”

Côn Bằng lạnh nhạt nhìn Tự Hi, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Thì sao? Chúng ta biết bọn chúng là yêu vật thiên địa cũng muốn tru sát... Nhưng chỉ cần bọn chúng nguyện ý quy thuận, lực lượng của bọn chúng sẽ là lực lượng của chúng ta! Cộng Công đại nhân muốn thành tựu sự nghiệp to lớn, thì không thể thiếu sự giúp sức cường đại, bọn chúng vừa đúng chỗ!”

Tự Hi hỗn hển chỉ vào Côn Bằng tức giận mắng: “Ngu xuẩn, đầu óc các người đều hỏng rồi sao? Bọn yêu vật này không phải là dân bản xứ của Bàn Cổ thế giới, bọn chúng là ngoại lai dị tộc, bọn chúng giống với lũ ác quỷ Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc kia, bọn chúng là thiên địa đạo tặc!”

Côn Bằng dang hai tay, khí đen quấn quanh thân, hãn mỉm cười nói: “Thì sao? Được thiên đình sắc phong, bọn chúng đã là thiên địa chính thần! Sùng Bá Tự Hi, hôm nay chính là thời điểm chết của người, chín bậc đại năng hồng hoang liên thủ, chẳng lẽ còn không giết được một mình người sao? Cho dù... Người đã chứng Vu Thần!”

Một tiếng rống dài trầm thấp phóng lên cao, ngoài mấy ngàn dặm, mấy chục ngọn núi lớn âm âm sụp đổ.

Một vật khổng lồ hình dạng như con giun, nhưng thân thể to trăm dặm từ trong lòng đất lao ra. Thứ này toàn thân trắng xóa như tuyết, thân thể to khỏe sau khi từ trong lòng đất chui ra, liền lao thẳng lên bầu trời.

Trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm...

Thân thể vật khổng lồ này ma sát không khí, tung tóe ra một mảng lớn ánh sáng màu đỏ, kịch liệt kích động không khí và tăng cường phong trời cao ma sát va chạm lẫn nhau, không ngừng có sấm sét dữ dội từ trên trời giáng xuống, hung hăng nện ở trên mặt đất phía dưới.

Thân thể gia hỏa này khổng lồ khó có thể hình dung, trong mây hơi thở ngùn ngụt, thân thể hắt lộ ra khỏi mặt đất đã khoảng hơn ba vạn dặm.

Trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, thanh âm hư ảnh lạng lẽ vang lên: “Ồ, là Ngọc Dẫn thẳng nhãi này ư? Thấy rõ đốt trên người hãn không? Những đốt màu bạc này, chỗ yếu hại trí mạng của hãn ở trong một viên ngọc trong đốt thứ chín của hãn, đem nó chém vỡ, thẳng nhãi này sẽ chết.”

Hơi dừng một chút, hư ảnh khẽ thở dài: “Nhưng phải cẩn thận, thẳng nhãi này am hiểu nhất chặt đứt cơ thể chạy trốn, đừng cho hãn cơ hội chạy trốn.”

Cơ Hạo cười khổ. Hãn bị nhốt trong Hà Lạc Đại Trận, cho dù biết chỗ yếu hại trí mạng của lão yêu này, hãn cũng không cách nào xông ra đi giết y!

Hiện tại chỉ hy vọng, Tự Hi có thể đối phó một đại gia hỏa to lớn như vậy!

Hình thể thẳng nhãi này thật sự lớn tới mức khó có thể hình dung, hồng hoang cự yêu đều là thể tích như vậy sao?

Chương 1022: Đầu Danh Trạng

‘Ummm ~~~’!

Ngọc Dẫn ngửa mặt lên trời rống dài, như ước vạn con trâu rừng đồng thời rít gào, tiếng gầm cuộn cuộn chấn động khiến thiên địa run rẩy.

Trên bầu trời, các đám kiếp vân màu đen, màu tím giống như tuần mã cấp tốc bay tới, ở đỉnh đầu Ngọc Dẫn hóa thành một xoáy mây lôi kiếp lớn không gì sánh được. Sau hồng hoang, thiên địa pháp tắc biến thiên, nhân tộc là chủ thiên địa khí vận, hồng hoang cự yêu không được phép xuất hiện ở nhân gian!

Yêu khí trên người Ngọc Dẫn nồng đậm, cộng thêm hắc ngửa mặt lên trời thét dài, rất có ý tứ hướng thiên địa khiêu khích, thiên địa ý chí Bàn Cổ thế giới bị xúc động, tự nhiên mà vậy có lôi kiếp hội tụ đến, muốn dùng ước vạn lôi hỏa đem Ngọc Dẫn hỗn độn cự yêu này đánh phá thành mảnh vụn, hồn phi phách tán!

Trong xoáy mây lóe lên chớp sét, mắt thấy một đạo cuồng lôi sắp hạ xuống, mi tâm Ngọc Dẫn phóng lên một đạo thần quang màu vàng tím.

Một thần lục lơ lửng trong thần quang màu vàng tím, thần uy hùng hực tràn đầy thiên địa, thần quang màu vàng tím lao vào trong xoáy mây to lớn, đem lôi vân màu đen, màu tím đầy trời nhuộm huy hoàng trắng lệt. Xoáy mây cấp tốc xoay tròn chợt ngưng trệ, sấm sét giống như rồng khổng lồ chạy chồm toát ra biến mất không dấu vết, trong nháy mắt ngăn ngụt, kiếp vân tan thành mây khói.

“Thiên địa chính thần?” Trong thân thể cao lớn của Ngọc Dẫn truyền đến tiếng hoan hô thật lớn: “Không ngờ được, chúng ta còn có tạo hóa như hôm nay! Nghẹn khuất nhiều năm như vậy, chúng ta rốt cuộc lại có thể công khai, hành tẩu ở dưới bầu trời một phương thế giới này rồi!”

Trong miệng Ngọc Dẫn phun ra một luồng yêu khí trắng lóa như ngọc, hung

hăng lao lên trời, hóa thành một mảng lớn yêu vân màu trắng xóa lúc lên lúc xuống. Hắn đắc ý ngửa mặt lên trời thét dài: “Ông trời, đến, bổ ta đi chứ? Giết ta đi? Trấn áp ta đi? Ngọc Dẫn ta rồi cuộc có thể lại thấy ánh mặt trời!”

Ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, thân thể cao lớn của Ngọc Dẫn gấp khúc, cái đầu hơn một ngàn đôi mắt màu xanh lục dày đặc chậm rãi tập trung Tự Hi.

Trên đầu Ngọc Dẫn, chính giữa chính là một cái hố thịt hình tròn không ngừng khép mở, bên trong dày đặc vô số răng bén nhọn, những cái răng đó giống như con quay cấp tốc xoay tròn, không ngừng phát ra tiếng xé gió ‘Vù vù’.

Quanh cái lỗ thịt đường kính mấy chục dặm này rậm rạp tràn đầy con mắt màu xanh lục phạm vi mười mấy trượng, các con mắt này tương tự với mắt loài rắn, lạnh như băng, sát khí lạnh lẽo, không có bất cứ cảm tình nào cả.

“Sùng Bá Tự Hi, vừa rồi người đánh cái phân thân đó của ta rất đau!” Ngọc Dẫn chậm rãi hướng Tự Hi cười: “Hiện tại, đến lượt ta rồi!”

Lượng lớn nước dải từ trong cái miệng rộng của Ngọc Dẫn phun ra, thân thể Ngọc Dẫn đột nhiên động, thân thể cao lớn của hắn mang theo một trận gió dữ chảy xiết, chấn vỡ hư không hướng vào đầu Tự Hi đập xuống. Lấy hình thể khổng lồ như thế của Ngọc Dẫn, khi hắn đem thân thể của mình coi là binh khí nhắm vào đầu nện xuống, quả thực giống như trời sập.

Tự Hi vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ngọc Dẫn, hắn không thể né tránh, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Ngay phía sau hắn, đám người Man Man, Thiếu Ti vẫn mê man như cũ. Huyền Thận đồng tử đã bị hư ảnh chém giết, nhưng lực lượng ảo giác của hắn còn có chút ít lưu lại, bọn Man Man đang cố gắng giãy dụa, trong một chốc một lát vẫn khó có thể từ trong ảo cảnh giãy thoát ra.

Tự Hi không thể né tránh, hẳn nếu tránh ra, thân thể to của Ngọc Dẫn lớn sẽ nện ở trên thân đoàn người Man Man.

Thiên Sơn Thuần trong tay nổi lên một mảng lớn bóng dáng ngọn núi, sương mù nồng đậm màu vàng tràn ngập hư không, hóa thành một làn mây thấp dày nặng phạm vi vạn dặm hướng bầu trời phóng đi. Trong từng cái lỗ chân lông quanh thân Tự Hi đều có thần quang màu vàng đất phun ra, hẳn thổ nạp từng ngậm từng ngậm đại địa nguyên lực của địa mạch xung quanh ập tới, thân hình hẳn dần dần bành trướng, từ ban đầu khoảng một trượng, nhanh chóng cất cao đến khoảng trăm dặm.

Cao trăm dặm, Tự Hi nghiêm nhiên đã là một người khổng lồ đáng sợ.

Nhưng so sánh với bản thể to lớn không gì so sánh được kia của Ngọc Dẫn, Tự Hi vẫn tỏ ra nhỏ bé như cũ.

Mặt đất kịch liệt run lên, cương phong trên trời chấn động, vô số lôi hỏa sét đánh từ bầu trời rơi xuống. Nửa đoạn thân thể của Ngọc Dẫn hung hăng nện ở trên mây lùn màu vàng Thiên Sơn Thuần biến thành, từng làn sóng xung kích mắt thường có thể thấy được hướng bốn phương tám hướng gào thét quét đi, nơi đi qua các ngọn núi lớn sụp đổ, mấy trăm ngọn núi bay trôi nổi ở trên trời vô thanh vô tức bị nghiền thành phấn.

Tức Nhưỡng biến thành, Vạn Long Phong Thủy Đại Trận tử trận Vũ sơn cũng bị các làn sóng xung kích không ngừng va chạm kích động, Vũ sơn tử trận hình dạng như vại nước lớn toàn thân phát ra thần quang dày nặng màu vàng, mặc cho dòng khí đánh vào, phong ấn tử trận lại không chút sụt mẻ.

“Tự Hi à!” Thân thể khổng lồ của Ngọc Dẫn một lần nữa duỗi thẳng. Hẳn hướng đầu vào Tự Hi, khàn cả giọng la lên tên của hắn: “Nghe thanh âm ta... Tự Hi à!”

Thân thể Tự Hi kịch liệt run lên một cái, bên người hắn mơ hồ có mây khói hình người mờ lung khuếch tán.

Tiếng rít của Ngọc Dẫn thê lương mà khó nghe tới cực điểm, nhưng trong đó chất chứa yêu pháp tà lực hô hồn khóa phách cực kỳ đáng sợ. Người thường bị Ngọc Dẫn rống một tiếng như vậy, sau khi nghe được tiếng rống của hắn, tuyệt đối sẽ bị câu ra hồn phách mặc cho hắn bài bố.

Nhưng Tự Hi thành tựu Vu Thần, linh hồn hắn hòa hợp một thể với tinh hạch của hồng hoang tinh thần, chờ Ngọc Dẫn rống lên một tiếng, hồng hoang tinh thần trong cơ thể Tự Hi kịch liệt chấn động một phát, thần quang màu vàng đất sáng bừng lên quanh thân, linh hồn Tự Hi ngồi xếp bằng ở trong tinh hạch chưa chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

“Ngọc Dẫn... Ta đã chứng Vu Thần chi vị, ta là hồng hoang tinh thần hóa thân, có được thực lực tương đương với tinh quân khắp trời của thái cổ thiên đình! Người chỉ là hô hồn yêu pháp, đối với ta có tác dụng gì chứ?” Tự Hi khàn giọng rống to, Vạn Hắc Đặc ở tay phải cũng hóa thành dài trăm dặm tạo nên một mảng hồ quang màu vàng đất, hung hăng hướng thân thể khổng lồ của Ngọc Dẫn đánh tới.

‘Oành’ một tiếng trầm đục, trên thân thể khổng lồ của Ngọc Dẫn nứt ra một vết rách máu thịt bay tứ tung, một mảng lớn máu tươi màu trắng xóa phun ra, rơi xuống đất, phàm là đụng tới máu tươi màu trắng, vô luận hoa cỏ cây cối, tất cả đều biến thành ngọc thạch màu trắng ngà.

Ngọc Dẫn ngửa mặt lên trời rống giận. Hắn há mồm, hướng tới Tự Hi hít một phát thật sâu: “Linh hồn của người không cho ta, thì đem tinh khí máu thịt của người cho ta!”

Một trận gió xoáy chảy xiết từ bên người Tự Hi bay lên trời, gào thét hướng cái miệng rộng của Ngọc Dẫn phóng đi.

Ngọc Dẫn trừ có thể câu hồn đoạt phách, còn có một công pháp ác độc chính là cắn nuốt sinh linh. Ở thời đại hồng hoang, Ngọc Dẫn sức ăn kinh người từng cắn nuốt vô số sinh linh, tiêu diệt nhiều tộc đàn, cuối cùng đắc tội vô số đối thủ,

bị mọi người vây công đánh bị thương nặng, từ đó về sau mai danh ẩn tích thẳng đến hôm nay!

Thân thể Tự Hi cứng đờ, khí huyết toàn thân quay cuồng, sắp theo lỗ chân lông trào ra bên ngoài cơ thể.

Hắn vội vàng đem Thiên Sơn Thuần vung lên, một đám mây vàng to lớn bao lấy thân thể hắn, hồng hoang tinh thần trong cơ thể cũng phát ra lực hút đáng sợ cùng cố tinh huyết toàn thân, tinh khí thần chưa tiết ra ngoài một chút nào.

“Ngọc Dẫn, người chỉ có chút năng lực đó sao?” Tự Hi nhìn Ngọc Dẫn hét lớn!

“Vậy, bản lãnh của ta thì sao?” Tiếng rống trầm thấp truyền đến, một con dị thú hình thể như sói, đầu lại là đầu rồng, trên người dày đặc vảy rắn, dài trăm dặm xé rách đại địa bay lên trời: “Ta là Long Lang Vương. Tự Hi, giết người, là đầu danh trạng của chúng ta cho Cộng Công thị!”

Long Lang Vương mở ra cái miệng rộng, một luồng khí sắc bén đen sì dạng trắng lưỡi liềm gào thét lao ra, hung hăng bổ vào trên khí màu vàng do Thiên Sơn Thuần biến thành.

‘Xẹt’ một tiếng, mây lùn màu vàng Thiên Sơn Thuần biến thành bị xé ra hơn phân nửa, suýt chút nữa đã tổn thương đến bản thể Tự Hi.

Chương 1023: Ác Chiến Không Ngừng

Trong Hà Lạc Đại Trận, trên chín khúc sông dài, trong một khúc sông cách Cơ Hạo gần nhất, đại yêu đứng ở trên lưng con rùa khổng lồ nhe răng trợn mắt hướng Cơ Hạo chỉ trỏ: “Nghieu Bá Cơ Hạo, thế giới sau này, là lấy thủy tộc ta vì tôn, người nếu nguyện ý làm nô bộc của đại gia ta, về sau đại gia còn có thể thưởng người mấy miếng thịt để ăn!”

Cực cao trên trời, trong Cửu Cung Tinh Đồ, đại yêu trên một ngôi sao lớn, cầm cờ phướn ánh sao không nhúc nhích cũng cười lên.

“Nghieu Bá Cơ Hạo, mấy năm qua tiếng tăm của người lớn lắm, mãi đến mức tai các đại gia cũng có kén rồi! Nhưng, người phải tiếp nhận số phận!”

Lại ở trên một ngôi sao lớn, cự yêu hình dạng rùa khổng lồ, đầu là đầu rồng nhếch miệng cười, há mồm phun ra mấy luồng hàn khí đục ngầu.

“Không sai, phải học tiếp nhận số phận. Cộng Công đại nhân mưu tính hơn một ngàn năm, Bàn Cổ thế giới này, cuối cùng sẽ hóa thành thủy vực khôn cùng, thủy tộc ta sẽ thành chủ thiên địa, nhân tộc các người sao, chính là số phận làm trâu làm ngựa cho chúng ta, làm thức ăn cho chúng ta no bụng!”

Một cự yêu hình thể dũng mãnh, yêu khí quanh thân nồng đậm đột nhiên vút cờ phướn tinh quang trong tay, từ trên một ngôi sao lớn của Cửu Cung Đồ nhảy xuống. Hắn đạp yêu vân dần dần bay xuống chỗ cách trước mặt Cơ Hạo mấy trăm trượng, mang theo một tia khiêu khích, hướng Cơ Hạo vung nắm đấm vài lần.

Trong đôi mắt hung lệ hiện lên một mảng mỉa mai, con cự yêu này chỉ vào Cơ Hạo cười nói: “Đến, quỳ gối dưới chân đại gia, liếm bàn chân đại gia! Hắc hắc, liếm sạch sẽ, đại gia sẽ thu người làm nô lệ, về sau đại gia có thịt để ăn, nước canh sẽ không thiếu phần của người.”

Thiên Địa Kim Kiều ở mi tâm Cơ Hạo đột nhiên tạo nên một mảng thanh quang, không còn Côn Bằng chủ trì đại trận, đám cự yêu đang điên cuồng trào phúng hấn căn bản chưa kịp phản ứng, Cơ Hạo hóa thân một đạo thanh quang, ‘Soạt’ một cái từ bên người cự yêu xẹt qua.

Tay phải cầm ngược chuôi Thái Cực Thần Phong Kiếm, lưỡi kiếm nhẹ nhàng xẹt qua cổ cự yêu.

Cái cổ cự yêu dày đặc vảy rồng màu đồng xanh, to khoảng bằng vại nước bị lưỡi kiếm khẽ cắt, thoải mái bị chặt đứt giống như cắt đậu phụ. Thái âm chi khí âm nhu vô cùng, mang theo hàn khí đáng sợ xâm nhập trong cơ thể cự yêu.

Chỗ cổ bị đứt bóng loáng như gương, một chút máu tươi cũng chưa phun ra. Cái đầu cự lớn ‘Thịch’ một tiếng rơi xuống đất, ‘Bốp’ nổ thành một bãi băng vụn màu trắng rất nhỏ, cực trắng mịn. Yêu hồn của cự yêu cũng bị thái âm chi khí đông lạnh hóa thành tro bụi, tàn hồn chưa thể chạy thoát được một chút nào.

“Ta là Nghiêu Bá Cơ Hạo, ta không làm gì được Hà Lạc Đại Trận, không có nghĩa là, các người đám thua cả heo chó này cũng có tư cách kiêu ngạo ở trước mặt ta.” Cơ Hạo thu hồi Thiên Địa Kim Kiều, tay phải giơ lên cao Thái Cực Thần Phong, con mắt dừng thẳng ở mi tâm nhận nhạo thanh quang, mơ hồ có các tia đạo phù huyền ảo lập loè trong thanh quang.

“Thiên hạ sẽ lấy thủy tộc các người vì tôn? Chỉ vì câu này của các người... Sau khi dẹp xong lũ lụt, ta sẽ đề nghị Nhân Hoàng, tập trung lực lượng cả nhân tộc, giết hết thủy tộc yêu ma trong thiên hạ!” Trong lòng Cơ Hạo sát ý như lửa, nói từng chữ một: “Từ hôm nay trở đi, nhân tộc, yêu tộc, không đội trời chung!”

Một đám đại yêu bị thủ đoạn sắc bén tàn nhẫn của Cơ Hạo chấn động tới mức không nói nên lời.

Cự yêu vừa mới bị giết kia đã khổ tu mấy vạn năm, thực lực có thể so với Vu Đế đỉnh phong của nhân tộc, ở trong thủy quân của Bắc Minh Cộng Công cũng là tướng lĩnh cấp cao có hạng, ngày thường hung ác bá đạo, ở Bắc Minh cũng là

kẻ có thể làm trẻ con không dám khóc vào ban đêm.

Một cự yêu hung ác như vậy, lại bị một kiếm của Cơ Hạo xử lý!

“Giết hẳn!” Trong Cửu Cung Tinh Đồ, mấy chục đại yêu giện dữ hét lên, bọn chúng ra sức vẩy lên cờ phướn tinh quang, vì thế mấy chục ngôi sao khổng lồ rạng rỡ tỏa sáng, từng mảng tinh quang to lớn giống như sao băng rơi, ùn ùn hướng Cơ Hạo đập xuống.

Trong chín khúc sông dài, bọn đại yêu trên lưng chín con rùa khổng lồ cũng đồng thời niệm chú làm phép, thúc dục nước sông cấp tốc dâng trào rít gào, hư không bên người Cơ Hạo liền trở nên sền sệt đậm đặc, hẳn như bị ngâm mình ở trong cao su, hành động cực kỳ bất tiện, hơn nữa có áp lực thật lớn từ bốn phương tám hướng nghiền tới.

Cơ Hạo dứt khoát ngồi xếp bằng trên mặt đất, Thái Cực Thần Phong đặt ở trên đầu gối, hai tay đè chặt trường kiếm không nhúc nhích.

Bàn Cổ Chung lơ lửng ở đỉnh đầu, hỗn độn chi khí cuộn ngược xuống, mặc cho Hà Lạc Đại Trận thúc dục như thế nào, chỉ nỗ hỗn độn chi khí quay cuồng bất định, không thể thương tổn được nửa sợi lông của Cơ Hạo.

Thái Cực Càn Khôn Kính càng phát ra một mảng lớn thanh quang, ánh sao ở đỉnh đầu hạ xuống bị thanh quang cuốn lấy biến mất không dấu vết, sau đó đột ngột xông ra ở bên cạnh các cự yêu đang vẩy cờ phướn, đánh cho các cự yêu đó rối loạn, trận cước cũng trở nên hỗn độn không chịu nổi.

“Đám ô hợp!” Cơ Hạo nhìn các thủy yêu chật vật không chịu nổi kia, lạnh lùng hừ một tiếng.

Trong quang sáng ở đỉnh đầu, Ngọc Dẫn và Long Lang Vương đang điên cuồng công kích Tự Hi. Ngọc Dẫn há mồm nuốt, một cơn lốc đáng sợ bao lấy Tự Hi, tuy không thể rút ra chút tinh khí nào trong cơ thể hắn, nhưng cũng làm Tự Hi hành động trở nên cực kỳ chậm chạp.

Long Lang Vương mở miệng rộng, các luồng khí sắc bén đen sì dạng trắng lười liềm bắn bay đầy trời, bổ mây lùn màu vàng do Thiên Sơn Thuần biến thành phá thành mảnh vụn. Tự Hi kiệt lực rút lấy lực lượng hồng hoang tinh thần trong cơ thể, cũng chỉ miễn cưỡng duy trì, vài lần các luồng khí sắc bén màu đen đỏ thiếu chút nữa đã công phá Thiên Sơn Thuần, thương tổn đến bản thể hần.

Ngọc Dẫn cất tiếng cười điên cuồng: “Tự Hi, Thiên Sơn Thuần cũng tốt, Vạn Hác Đạc cũng thế, không tệ, đều là thiên đình chí cao thần khí, uy lực to lớn vô cùng. Nhưng, cái này cần thiên phong thiên thần mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của bọn chúng, người nhiều nhất có thể mạnh mẽ thúc dục năm thành lực lượng của bọn chúng!”

Long Lang Vương vừa điên cuồng công kích, vừa lớn tiếng hét dài: “Tự Hi, người nếu thật sự hòa hợp một thể với hồng hoang tinh thần kia, có được toàn bộ thần thông pháp lực của hồng hoang tinh quân, chúng ta còn có thể kiêng kị người vài phần. Nhưng người hiện tại vừa mới chứng Vu Thần chi cảnh, lực lượng hồng hoang tinh thần này, người có thể phát huy mấy thành? Một thành, hay là hai thành?”

Một tiếng rống nặng nề từ trong lòng đất truyền đến, tầng nham thạch phạm vi ba bốn ngàn dặm gồ lên, sau đó bị một luồng bạo lực đáng sợ chấn thành tro tàn.

Một con gián to lớn không gì sánh được từ trong lòng đất dần dần trôi lên, yêu khí ngập trời chấn động khiến mặt đất xung quanh nứt ra vô số vết nứt thật lớn. Phi Liêm Vương khàn giọng hét dài, thân thể khổng lồ cấp tốc thu nhỏ lại, trong vài hơi thở ngắn ngủn đã co lại đến khoảng trăm dặm, sau đó hóa thân thành một người vạm vỡ toàn thân đen sì.

Phi Liêm Vương ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, hần không hiểu thần thông pháp lực, chỉ có một thân man lực nắm lên một ngọn núi lớn bên người vác trên vai, sải bước hướng Tự Hi lao đi. Sau khi lao tới trước mặt Tự Hi, Phi Liêm Vương vung ngọn núi lên, hung hăng hướng Tự Hi nện xuống.

Ầm một tiếng, ở dưới Phỉ Liêm Vương và Long Lang Vương liên thủ công kích, mây lùn màu vàng Thiên Sơn Thuần biến thành ầm ầm sụp đổ. Tay Tự Hi run lên, Thiên Sơn Thuần thật lớn kéo theo một mảng ánh sáng màu vàng bị đập bay xa mấy trăm dặm.

Không đợi Tự Hi diễn biến thần thông tiếp, Phỉ Liêm Vương chớp ngọn núi lên nện mạnh ở trên ngực hăn, đập ngực Tự Hi lồm xuống, tiếng xương gãy giống như tiếng sét.

Tự Hi giận quát một tiếng, tay phải Vạn Hác Đặc hung hăng vung lên, quật vào đỉnh đầu Phỉ Liêm Vương, đem nửa đầu hăn đánh cho sụp đổ biến hình.

Trong nháy mắt tiếp theo, một bóng xanh lao vút đến, đánh thật mạnh vào trên xương sống Tự Hi.

Tự Hi kêu đau một tiếng, sống lưng tạo một cái góc độ quỷ dị gấp khúc xuống.

Chương 1024: Bị Buộc Đồ Mệnh

Đánh vào trên lưng Tự Hi, là một con cóc hình thể thon dài, dài bảy tám dậm, toàn thân xanh biếc như ngọc.

Làm người ta nhìn mà sinh lòng e sợ là, phía dưới làn da con cóc màu xanh lục này dày đặc vô số đốm dạng vòng màu đỏ, màu lam khi sáng khi tối, vừa thấy liền biết đây là một độc vật hiếm thấy.

“Lục Thiềm nương, làm tốt lắm!”

Đứng ở trên một đám mây đen, Côn Bằng ngoài cười nhưng trong không cười hừ hừ một tiếng: “Các vị, lợi ích đã cho các người, không lẽ, các người còn không bằng Lục Thiềm nương một người đàn bà sao? Mau mau liên thủ, đem Tự Hi diệt trừ, tương lai các vị ở thiên đình đều sẽ có một vị trí tốt.”

Bản thể Lục Thiềm nương biến thành con cóc ‘Ôp ôp’ kêu vài tiếng, há mồm một làn khói độc hỗn tạp hai màu đỏ lam mang theo ánh huỳnh quang kỳ dị dâng trào ra, nhanh chóng bao phủ thân thể Tự Hi.

Tự Hi ngực lõm xuống, lưng gầy gập rít gào một tiếng trầm thấp, thân thể hẫng dùng sức chấn động, xương khớp trước ngực lõm xuống ùn ùn nhô lên, lưng gầy nháy mắt khép lại, hẫng dùng sức giẫm mặt đất một cước, đại địa nổ vang, một mảng lớn sương mù màu vàng đất quay cuồng mà đến, bám vào trên người hẫng hóa thành một tầng giáp trụ dày nặng màu vàng.

Giáp trụ màu vàng bao trùm toàn thân Tự Hi sau khi thành hình, đại địa nguyên khí màu vàng đất vẫn không ngừng hướng thân thể hẫng hội tụ đến. Bộ giáp trụ dày nặng phong bế hoàn toàn này nhất thời trở nên càng thêm trong suốt, dần dần trở nên trong sáng trơn bóng giống như thủy tinh.

Lục Thiềm nương vừa mới phun ra một ngụm khói độc, còn chưa kịp né tránh, Vạn Hắc Đạc ở tay phải Tự Hi vung lên, đại địa dưới chân Lục Thiềm

nương bị mở bung ra một cái hố lớn đường kính mười dặm. Một luồng đại địa nguyên từ lực đáng sợ hóa thành từ quang màu lam phun ra, hút chặt thân thể Lục Thiềm nương, đem ả kéo vào trong cái hố lớn sâu không lường được.

Tự Hi hét to một tiếng, đại địa khép lại, sau đó trong lòng đất truyền đến tiếng âm âm kỳ dị, ngay sau đó tiếng Lục Thiềm nương tức giận mắng mơ hồ truyền đến.

Thân thể Ngọc Dẫn chợt hướng trong lòng đất lao đi, đại địa kịch liệt chấn động, trong nháy mắt tiếp theo một mảng lớn tầng nham thạch bên người Tự Hi tan rã, cái đầu cực lớn của Ngọc Dẫn phun yêu khí màu trắng óng ánh, nâng Lục Thiềm nương trên người nơi nơi đều là vết thương hùng hùng hố hố lao ra khỏi mặt đất.

Lục Thiềm nương oán độc nhìn chăm chăm Tự Hi một cái, há mồm một viên bảo châu toàn thân xanh biếc đường kính trăm trượng đánh ra.

Bảo châu lượn lơ khói màu lục mang theo một dải cầu vồng phát sáng, hung hăng hướng vào đầu Tự Hi đánh xuống. Giáp trụ ngưng tụ từ đại địa nguyên khí trên người Tự Hi cùng khói màu lục kia vừa tiếp xúc, đã có mảng lớn giáp trụ từ màu vàng đất thuần khiết biến thành màu xanh lục nhạt, sau đó hóa thành hạt cát nhỏ bé không ngừng tan rã rơi xuống.

Chỉ nghe một tiếng trầm nặng, bảo châu hung hăng đánh vào đỉnh đầu Tự Hi, trên mặt Tự Hi nhất thời bịt kín một tầng khí màu lục nhạt. Thân thể hần hơi một cái lảo đảo, không tự chủ được lui về phía sau hai bước, khí tức thở ra cũng biến thành màu xanh lục nhạt.

“Mau xông lên, liên thủ xử lý hần!” Côn Bằng kích động da mặt gầy cũng đang run rẩy: “Nhân tộc Vu Thần! Từ sau Phục Hy thánh hoàng, chưa từng có Vu Thần nhân tộc ngã xuống, hôm nay nếu giết Tự Hi, uy danh chúng ta sẽ truyền lưu thiên cổ, nhiều thế hệ cung phụng cúng bái cho con dân yêu tộc ta!”

Phi Liêm Vương khàn giọng rống to, hần mở cái miệng rộng, hai cái răng to

lóa sáng từ trong mồm hăn sụp đổ. Hai tay hăn cầm răng vung lên, liền hóa thành hai thanh loan đao hàn quang lạnh lẽo. Phi Liêm Vương như phát điên húc mạnh về phía Tự Hi, hai thanh loan đao mang theo một mảng lớn đao ảnh hung hăng bổ vào trên người Tự Hi.

Tự Hi không kịp nhặt về Thiên Sơn Thuần, hăn chỉ có thể dựa vào giáp trụ đại địa nguyên khí trên người ngưng tụ cứng rắn chống đỡ công kích.

Nơi đao ảnh đi qua, giáp trụ màu vàng đất không ngừng vỡ ra các vết mẻ, Tự Hi càng bị quái lực của Phi Liêm Vương chấn động không ngừng lui, trong cơ thể không ngừng truyền ra tiếng xương khớp vỡ vụn, trong mồm càng học ra từng ngụm từng ngụm máu độc màu xanh lục.

Long Lang Vương khàn giọng cười quái dị, hăn mở cái miệng rộng, vô số luồng khí sắc bén màu đen dạng trắng non hóa thành lốc xoáy màu đen quét ngang ra. Các luồng khí sắc bén màu đen đó cũng không biết là lực lượng gì biến thành, sắc bén vô cùng, càng mang theo lực lượng phục sức đáng sợ, giáp trụ trên người Tự Hi bị cắt phá thành mảnh vụn, luồng khí sắc bén cắt qua thân thể hăn, ở trên người hăn kéo ra các vết thương cực nhỏ, cực sâu.

Ngọc Dẫn mở cái miệng rộng, một đạo yêu phong cấp tốc xoay tròn bao lấy thân thể Tự Hi, trong vết thương của Tự Hi phun ra nhiều giọt máu tươi, đều bị Ngọc Dẫn nuốt vào trong bụng.

Lại một tiếng rống to truyền đến, trên mặt đất nứt ra một khe hở không lớn, một con rết nước toàn thân xanh thẫm, thân thể có hơn ba ngàn đốt, mỗi một đốt đều sinh trưởng một đôi đao chân sắc bén từ trong khe hở lao ra.

Thân thể con rết nước này chỉ lớn mười mấy trượng, nhưng chiều dài cơ thể lại ở khoảng ba vạn trượng. Đầu của nó nghiêm nhiên là một cái đầu rồng, đang không ngừng phun ra nọc độc màu lam. Nó phi hành tuyệt tích, thân thể hóa thành một cầu vồng màu lam uốn lượn bay nhanh ở không trung, mấy ngàn đao chân sắc bén vô cùng mang theo các đạo hàn mang, hung hăng cắt ở trên thân

thể Tự Hi.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, đao chân màu lam chứa kịch độc nhập thật sâu vào thân thể Tự Hi, từ trên người hắt giật ra một mảng lớn máu thịt.

Tự Hi ngửa mặt lên trời rộng to, trong cơ thể một luồng ánh sao màu vàng dâng trào ra, kịch độc Lục Thiềm nương cùng con rết màu lam xâm nhập trong cơ thể hắt bị một luồng tinh lực hùng hậu trầm trọng mạnh mẽ bức ra, trọng lực quanh thân thể hắt chợt tăng vọt ngàn vạn lần, hư không cũng bởi vì trọng lực tăng vọt phá thành mảnh vụn.

‘Răng rắc’ vài tiếng, Ngọc Dẫn, Phi Liêm Vương, Lục Thiềm nương, con rết lam... mấy vị đại yêu đồng thời cắm đầu xuống đất. Trọng lực đột ngột biến hóa, làm bọn chúng trở tay không kịp, không kịp ổn định thân thể, cực kỳ mất mặt.

Còn chưa chờ mấy đại yêu này bò dậy, Côn Bằng đột nhiên rung tay lên, một cây lưu tinh chùy ô kim đen sì rời tay bay ra, mang theo một trận gió dữ hung hăng đánh vào trên ót Tự Hi, đem Tự Hi đánh một lão đảo ngay tại chỗ, cũng cắm đầu ngã xuống đất.

“Còn không cùng tiến lên? Các người chờ cái gì?” Côn Bằng hoa chân múa tay rộng to: “Giết Tự Hi, xé bụng hắt, lão tổ ta rất tò mò, nhân tộc cừu cừu khóa tinh đồ đem hồng hoang tinh thần nhét vào trong cơ thể, ngôi sao đó ở trong bụng bọn họ rốt cuộc là bộ dáng gì!”

Xa xa truyền đến một tiếng rống to, lại là một cự yêu dung hợp thiên đình thần lực, yêu khí toàn thân trở nên thần thánh uy nghiêm, quanh thân lóng lánh hào quang mờ mờ màu vàng tím, phá vỡ một mảng lớn tầng nham thạch từ trong lòng đất lao ra.

Cự yêu này hình dạng như cá hổ, hai bên thân thể sinh trưởng mấy chục cái vây cá trong suốt, trong cái mồm dài hình dạng như cái cửa dày đặc răng nhọn, trên người thỉnh thoảng có điện quang lưu chuyển. Hắt đứng xa xa nhìn Tự Hi, há mồm là các con điện long đen sì mang theo tiếng ầm ầm khủng bố đánh về

phía Tự Hi.

Trong Hà Lạc Đại Trận, Cơ Hạo ngồi vững vàng trên mặt đất, nghiêng rằng nhìn Tự Hi bị một đám đại yêu vây công.

Rất hiển nhiên, Tự Hi không chống đỡ được nữa. Cho dù hắn đã chứng Vu Thần chi vị, nhưng hắn dù sao cũng là vừa mới đột phá cảnh giới, lực lượng hồng hoang tinh thần cũng chưa thể hoàn toàn nắm giữ, so sánh với bọn hỗn độn cự yêu kia, vô luận là thực lực hay là kinh nghiệm chiến đấu, Tự Hi đều yếu hơn một đoạn.

Nhất là bị mấy đại yêu liên thủ vây công, Tự Hi có thể chống đỡ đến bây giờ đã rất không dễ dàng gì.

Ngay tại bên người Tự Hi, là bọn Man Man, Thiếu Ti đang mê man... Nếu Tự Hi có điều gì không hay xảy ra, ngay sau đó chết là bọn họ!

“Đây là các người ép ta... Hà Đồ, Lạc Thư, các người có thể xưng là thần vật, thần vật nên có linh...”

“Có dám cược mạng với ta hay không?”

Cơ Hạo chậm rãi, đem các đạo phù, linh phù cùng các loại lôi hỏa lực phá hoại kinh người tham gia Bàn Hi thế giới sinh tử đồ đấu chưa dùng hết, đến từ chỗ Đại Xích đạo nhân lăn lông lốc móc ra toàn bộ, đặt chính tề ở trước mặt.

Chương 1025: Thần Vật Có Linh

Các đại yêu đang điên cuồng thúc dục Hà Lạc Đại Trận vây công Cơ Hạo đồng thời dừng tay, một đám giống như gặp quỷ nhìn đồng lớn đạo phù, linh phù cùng lôi hỏa trước mặt Cơ Hạo.

Có thể tu luyện đến cảnh giới có thể so với nhân tộc Vu Đế, các đại yêu này ít nhất cũng tu luyện hơn vạn năm. Sống lâu, kiến thức sẽ nhiều, các đạo phù, linh phù cùng lôi hỏa Đại Xích đạo nhân tự tay luyện chế, nhìn qua, mỗi một dạng đều rất bình thường không chút bắt mắt.

Nhưng nhìn kỹ, các vật Cơ Hạo đặt ở trước mặt hắn, mỗi một dạng đều đạo vận nồng đậm, anh hoa nội liễm. Thần thức đám đại yêu đảo qua những vật này, đều cảm thấy một loại run sợ bắt nguồn từ sâu trong linh hồn.

Loại cảm giác khủng bố đó, giống như bọn họ còn là một tiểu yêu sơ dã nhỏ nhỏ, đụng phải thời tiết mưa to sấm sét, chỉ có thể nấp ở trong sào huyết đơn sơ của mình, cảm thụ sấm sét khủng bố từ đỉnh đầu quay cuồng đi qua, lúc nào cũng có thể đem bọn họ nổ tan xương nát thịt.

Khủng bố như vực như biển, sâu không lường được, khủng bố làm bọn họ hoàn toàn tuyệt vọng.

Trên trán các đại yêu đứng ở trên đại tinh Cửu Cung Tinh Đồ chảy ròng ròng từng giọt mồ hôi lạnh. Thật kỳ lạ, vừa rồi nếu bọn họ chưa kịp dừng công kích, chỉ cần có một mảng ánh sao đụng chạm đến các đạo phù, linh phù cùng lôi hỏa kia mà nói, bọn họ không chút nghi ngờ những bảo bối này một khi phát nổ, bọn họ khẳng định sẽ bị nổ hóa thành tro bụi.

Về phần nói Cơ Hạo...

Cơ Hạo được Bàn Cổ Chung chụp vào, ngay cả Hà Lạc Đại Trận cũng không thể tổn hại hắn chút nàp, những vật phẩm này nhằm chừng cũng không chạm tới

một sợi lông của hân.

“Nghieu Bá Cơ Hạo, người, người từ nơi nào...” Một cự yêu hình dạng như cá sấu, trên làn da tràn đầy cục cứng lấp bắp chỉ vào những vật phẩm này, vừa sợ hãi, vừa tham lam hỏi: “Những bảo bối này, người, người rốt cuộc là từ đâu kiếm được?”

Hai tay Cơ Hạo đặt ở trên Thái Cực Thần Phong, ngón tay búng lưỡi kiếm, phát ra tiếng kiếm ngân du dương thanh thúy. Hân nhìn cũng không thèm nhìn cự yêu lên tiếng này một cái, chỉ để ý tới bản thân mình nói: “Hà Đồ, Lạc Thư, các người đã là thần vật, hân có thể nghe được lời của ta. Sư môn của ta, đại sư bá là Đại Xích đạo nhân, nhị sư bá là Thanh Vi đạo nhân, sư tôn ta...”

Một thanh âm cổ xưa mà tang thương đột ngột không biết từ chỗ nào truyền đến: “Vũ Dư đạo nhân... Gia hỏa làm người ta đau đầu kia, là sư tôn của người?”

Thân thể toàn bộ đại yêu nắm giữ Hà Lạc Đại Trận đồng thời giật một cái, bọn họ thất kinh hết nhìn đông tới nhìn tây, đều thất thanh kinh hô. Hà Đồ, Lạc Thư, đây là chí bảo Côn Bằng cất giữ vô số năm, Côn Bằng cũng chưa hoàn toàn luyện hóa hai kiện bảo bối này, cho nên Côn Bằng diễn hóa Hà Lạc Đại Trận, vẫn luôn cần dựa vào các đại yêu này đến phụ trợ hân khống chế trận pháp vận chuyển.

Nhiều năm rồi, các đại yêu này giúp đỡ Côn Bằng thao diễn đại trận cũng có nhiều tới mấy trăm lần, nhưng bọn hân chưa bao giờ ở trong Hà Lạc Đại Trận nghe được thanh âm này.

Hà Lạc Đại Trận thế mà không hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của bọn hân, các đại yêu vốn kiêu căng ngạo mạn này đột nhiên cảm thấy sau lưng túa ra từng đợt mồ hôi lạnh, có một loại cảm giác cực kỳ điềm xấu dần dần sinh ra.

“Vũ Dư đạo nhân, là sư tôn ta.” Cơ Hạo chậm rãi đứng dậy, hai tay nắm Thái Cực Thần Phong, trường kiếm cầm thẳng tắp ở trước mặt hân. Hân lạnh giọng nói: “Người quen lão nhân gia ông ấy, vậy không còn gì tốt hơn... tính tình

người, người biết?”

Trầm mặc chốc lát, thanh âm cổ xưa mà tang thương kia thở dài một hơi nặng nề: “Những phù lục lôi hỏa này, là Đại Xích đạo nhân luyện chế nhỉ?”

Cơ Hạo gật gật đầu, trầm giọng nói: “Người cảm thấy, các đạo phù lôi hỏa đại sư bá tự tay luyện chế, có thể hư hao Hà Lạc Đại Trận hay không? Có thể tổn hại bản thể các người hay không? Hoặc là nói... Ta bất chấp tính mạng, cược với các người một ván nữa!”

Nghiến răng, Cơ Hạo đem Thiên Địa Kim Kiều, Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh, Thái Cực Càn Khôn Kính tất cả đều đưa ra.

Hắn chỉ vào mấy món chí bảo khí tức hùng hồn khổng lồ kia, âm trầm nói: “Bất chấp hậu quả không nghĩ tới ngày mai, ta để cho các bảo bối này tự hủy mà nói...”

Một thanh âm thanh thúy mà du dương vang lên, mang theo vài phần mỉa mai, thanh âm này lạnh lùng nói: “Không có bất cứ một món tiên thiên chí bảo nào sẽ tự bạo thân mình... Nhận chủ thì nhận chủ, giúp các người đánh nhau thì giúp, nhưng muốn chúng ta các tiên thiên linh vật này tự hủy? Ha ha, người có thể diện lớn như vậy?”

Cơ Hạo ho khan một tiếng, hắn cũng không biết hai thanh âm này cái nào là Hà Đồ, cái nào là Lạc Thư. Hắn sau khi ho khan một tiếng, toàn lực thúc giục khí tức của vài món chí bảo: “Có lẽ các người sẽ không, nhưng vài món bảo bối này của ta khẳng định sẽ... Bởi vì bọn nó không phải tiên thiên bảo vật thiên địa sinh thành, mà là hậu thiên luyện chế mà thành... nguyên linh bọn nó chưa dưỡng thành, bảo bọn họ tự bạo tự hủy, chỉ là việc một suy nghĩ của ta!”

Hai thanh âm một lần nữa trầm mặc, qua một lúc lâu, thanh âm cổ xưa tang thương kia khô khan nói: “Lấy hậu thiên chi lực, luyện chế tiên thiên chí bảo? Đây là... Ừm, hương vị này rất quen thuộc, là hắn ra tay? Người... rất được bọn hắn coi trọng sao.”

Thanh âm thanh thúy mà du dương kia cũng trở nên khô cằn, bộ dáng có chút uế oải: “Điểm chết người là, người là đồ đệ của Vũ Dư đạo nhân... Ài, cho dù không phải Vũ Dư đạo nhân, hai vị kia, còn có vị kia phía sau bọn họ, cũng không dễ chọc.”

Cơ Hạo trầm giọng nói: “Ta không yêu cầu quá nhiều, chỉ muốn hai vị mở đại trận, thả ta rời khỏi.”

Hai thanh âm hầu như đồng thời vang lên: “Thả người rời khỏi... Có thể, nhưng, chúng ta đã bị Côn Bằng tế luyện vô số năm, non nửa chân linh bị hãm khống chế, người nếu có thể hủy chân linh lạc ấn hãm để lại trong cơ thể chúng ta, cái gì cũng dễ nói chuyện cả.”

Lời còn chưa dứt, một khối không khí hai màu đen trắng dây dưa quay quanh lẫn nhau lạng lẽ hiện lên, trong khối không khí này có vô số sóng nước mênh mông khôn cùng, trong sóng nước một con cá lớn vô cùng lúc chìm lúc nổi, thỉnh thoảng ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu cao vút như rồng gầm.

Ở đỉnh đầu con cá lớn đó lơ lửng một quyền dài đến trăm dặm, trên quyền trực bóng nước hư vô mờ mịt mênh mang, hư ảnh vô số dòng sông lớn quần quýt xoay quanh. Cơ Hạo chỉ hướng trên trường quyền liếc một cái, đã cảm thấy thân thể như bị sóng lớn vỗ vào không đứng vững được.

“Người có đạo phù Đại Xích đạo nhân luyện chế, vừa lúc!” Thanh âm Hà Đồ Lạc Thư đồng thời vang lên: “Giúp chúng ta hủy một chút chân linh lạc ấn này của Côn Bằng, tính cả Vạn Lưu Quy Hư Đồ hãm dùng để tế luyện chúng ta đồng loạt phá vỡ, chúng ta khôi phục tự do, sẽ đưa người rời khỏi!”

Trong mắt Cơ Hạo chột lóe hàn quang, hần trầm giọng nói: “Đưa ta rời khỏi còn chưa tính, các người vây nhốt ta lâu như vậy, làm Tự Hi đại nhân bị thương nặng như thế... Các người còn phải giúp ta vây khốn mấy đại yêu kia mới được.”

Trầm mặc chốc lát, Hà Đồ Lạc Thư đồng thời nói: “Chỉ một lần này... đừng hòng khiến huynh đệ chúng ta nhận người làm chủ!”

Cơ Hạo cười ngẩng đầu lên, hướng các đại yêu trợn mắt há hốc mồm kia gật đầu: “Chỉ một lần này, các người giúp ta vây khốn đám đại yêu, chờ ta và Tự Hi đại nhân liên thủ đối phó Côn Bằng, điều gì khác cũng dễ nói chuyện cả.”

Hà Đồ Lạc Thư cùng cất tiếng cười to, hai khí đen trắng dần dần tản ra, lộ ra chân linh lạc ấn của Côn Bằng.

Chương 1026: Đại Nghịch Chuyển

Vũ sơn, dưới phong thủy tử trận Tức Nhưỡng làm thành giống như cái vại nước lớn, Tự Hi kịch liệt thở phì phò, cả người đều là vết máu loang lổ.

Từng lần một bị thương nặng, lại dựa vào lực lượng hồng hoang tinh thần khép lại từng lần một, Tự Hi đã đem chiến lực bản thân có được phát huy đến cực hạn, lại không sao ngăn cản mấy lão yêu liên thủ vây công.

Càng không cần nói còn có Côn Bằng ở một bên như hổ rình mồi, vừa rồi một phát lưu tinh chùy đánh nứt xương sọ Tự Hi, may mà chưa đem hãn đánh ngất đi. Tự Hi nay có non nửa lực chú ý đặt ở trên thân Côn Bằng, sợ không cần thận lại bị hãn ám toán.

Côn Bằng nhét hai tay trong tay áo, đặc ý nhìn lại có hai cự yêu luyện hóa thân phù, tẩy đi yêu khí quanh thân, hóa thành thiên địa chính thần gia nhập trong cuộc vây công đối với Tự Hi.

Chỉ cần các đại yêu kia giết Tự Hi, trên tay dính máu Tự Hi, thì không sợ bọn họ lo trước lo sau, do dự nữa, bọn họ chỉ có thể đã trót thì trét, ngoan ngoãn tiếp tục đi theo Cộng Công thị.

Đám đại yêu này ư... Nói thật, Côn Bằng là không đặt bọn họ vào mắt.

Cái gì hỗn độn cự yêu, cái gì sinh linh mạnh mẽ sinh ở trước khi khai thiên tích địa? Đều là rắm chó!

Cái gì cái thể yêu ma, cái gì từng tham dự cuộc chiến vây công Bàn Cổ thánh nhân? Tất cả đều là bốc phét!

Bọn họ thực sự lợi hại như vậy, sau hồng hoang, bọn họ vì sao ai cũng phải trốn đi không dám gặp người? Xét cho cùng, còn không phải căn cơ không vững, còn không phải thực lực không mạnh sao? Nghĩ Côn Bằng hãn, sinh linh dân

bản xứ đầu tiên của Bàn Cổ thế giới sau khi khai thiên tích địa, luận thực lực khi đó là không bằng các lão yêu này, nhưng Côn Bằng hiện tại hẳn sống thoải mái bao nhiêu chứ?

Đứng đầu tám đại trọng thần Cộng Công thị nhất mạch, ở Bắc Hoang có thể xưng là dưới một người, ngồi hưởng vô số con dân cung phụng, quyền sinh sát trong tay, ta cần ta cứ lấy.

Các lão yêu tiếng tăm vượt quá thực lực này, nếu không phải Cộng Công thị cố ý muốn đem bọn họ liên lụy vào, Côn Bằng căn bản không nghĩ tới cần bọn yêu ma quỷ quái này gia nhập. Đương nhiên, Côn Bằng cũng có thể lý giải một số suy nghĩ nào đó của Cộng Công thị, chẳng qua là thủ đoạn quyền mưu, đơn giản là cân bằng chi đạo.

Khinh miệt cười vài tiếng, Côn Bằng kiêu căng ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Những tính toán đó của Cộng Công thị sao, Côn Bằng tự nhận là nhìn thấu tất cả bàn tính cùng bố trí của hắn. Dù sao Côn Bằng hẳn đã sống bao nhiêu năm? Cộng Công thị một thế hệ này mới bao nhiêu tuổi? Côn Bằng đã thờ phụng mấy chục vị Cộng Công của Cộng Công thị nhất mạch, luận tới bàn tính cùng so đo trong đầu, thiên hạ này có thể so sánh với Côn Bằng hẳn có thể có mấy ai?

Nếu không phải năm đó nợ nhân tình của Cộng Công nhất mạch, bất đắc dĩ phát lời thề độc nguyện trung thành Cộng Công nhất mạch, Côn Bằng sẽ cam tâm tình nguyện khuất ở dưới Cộng Công?

“Chẳng qua, lão tổ là người thế nào? Cho dù người hợp tác với lũ dị tộc này, cho dù người đem các thái cổ đại yêu cự ma kia tất cả đều trêu chọc, lợi ích nên là của lão tổ, vẫn không thiếu được một chút nào cả.”

Côn Bằng đắc ý cười. Vô luận Cộng Công thị muốn làm gì, mặc kệ Bàn Cổ thế giới biến thành bộ dáng gì, nói chung, chiến lợi phẩm cuối cùng, hẳn nhất định có thể xé xuống một khối béo bở nhất, đây là lòng tin cường đại Côn Bằng vô số năm qua dưỡng thành. Nhiều năm qua như vậy, Côn Bằng hẳn từng chịu

thiệt khi nào? Khi nào từng rơi vào bẫy?

Trừ ngày đó bị người nào đó một gậy thiếu chút nữa đánh chết...

Có chút phần nộ sờ sờ cái lưng tựa như còn đang mơ hồ đau, Côn Bằng nghiêng chặt răng, âm thầm mắng vài tiếng. Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, hai gã này trêu chọc không thể... nhưng cũng khó nói, chờ Cộng Công thị tính toán thành công, thiên địa này thay đổi chủ nhân, đến lúc đó tự có một ngày cho hăn trả thù.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, Cự Xỉ Linh Vương vừa mới hóa thành hình người xông lên chém giết hai tay hóa thành trường đao, hung hăng đánh trúng lưng Tự Hi.

Trường đao mang theo vô số răng cưa đem hai đốt xương lưng của Tự Hi giật ra, trong máu thịt bay tứ tung Tự Hi đau đớn rống giận. Mấy đại yêu ủa lên, cứng đầu đỡ Vạn Hác Đạc cuồng loạn quật, hướng Tự Hi đánh bừa một trận.

Tự Hi gắt gao nghiêng răng tử chiến không lùi, cứng rắn dùng thân hình chống đỡ mấy đại yêu công kích mãnh liệt, dùng thân thể của mình bảo vệ đám người Man Man đang mê man. Hăn vung Vạn Hác Đạc che trái chắn phải, không cẩn thận bị Lục Thiềm nương căn trên đùi bên phải một nhát, non nửa đoạn xương đùi bị kích độc ăn mòn tươi xộp, sau khi xương đùi gãy, thân thể hăn nghiêng đi nặng nề quỳ rạp xuống đất.

“Giết!” Phi Liêm Vương vung loạn đao, ba đao liên tục chém vào trên cổ Tự Hi.

Một đao phá giáp, một đao vào thịt, một đao chặt xương, liên tục ba đao thiếu chút nữa đem đầu Tự Hi bổ bay lên. Tự Hi đau rống cực to, trên cổ hiện lên một đao huyết quang, năng lực tái sinh cường đại làm vết thương của hăn lập tức khép lại.

Giơ lên Vạn Hác Đạc, đem nó coi như trường thương hung hăng đâm ra. Phi

Liêm Vương kêu đau một tiếng, bị Vạn Hắc Đạc mạnh mẽ đâm thủng, lượng lớn máu dinh dính theo Vạn Hắc Đạc không ngừng chảy ra, phun đầy mặt và đầu cổ Tự Hi.

“Các vị, còn đang che dấu thực lực sao?” Côn Bằng có chút mất hứng quát lớn một tiếng: “Lãng phí thời gian quá nhiều, nhanh lên, chúng ta còn có việc nghiêm chỉnh cần làm. Ha ha, hôm nay sau khi xong việc, đại sự cũng sẽ thỏa đáng hơn phân nửa.”

Hai cự yêu cuối cùng cũng dung hợp thần phù, tẩy đi yêu khí nồng đậm trên người, hóa thành thiên địa chính thần gia nhập vây công.

Nghe xong Côn Bằng nói, mấy cự yêu đồng loạt hét lớn một tiếng, bọn họ liếc nhau một cái, đồng thời niệm lên chú ngữ cổ quái tối nghĩa, yêu lực quanh thân quay cuồng, âm phong tà khí dựng lên từ đất bằng, hóa thành một đám yêu vân to lớn đem Tự Hi bao vây ở trong.

Đây là một đòn trí mạng súc thế đã lâu, chỉ cần để bọn đại yêu này đem yêu pháp phát ra, dù là Tự Hi đã chứng Vu Thần chi vị cũng khó may mắn thoát khỏi.

Đúng lúc này, Hà Lạc Đại Trận lơ lửng trên không đột nhiên vô thanh vô tức vỡ ra, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ trong hư không truyền đến, Côn Bằng đứng ở một bên chiêm chọc khiêu khích xem náo nhiệt đột nhiên rú thảm một tiếng, hai tay ôm đầu khàn giọng kêu quái dị, máu tươi cuộn cuộn không ngừng không ngừng từ trong thất khiếu của hắn phun ra, hắn ù ù cạc cạc bị thương nặng, hơn nữa là thần hồn bị hao tổn, thương thế thê thảm nặng nề đến cực điểm.

Khí tức của Côn Bằng chợt giảm đi bảy tám phần, hắn không thể tin ngẩng đầu nhìn Hà Lạc Đại Trận, khàn cả giọng gào thét: “Các người dám ngu xuẩn, phế vật, căn bản này, các người rốt cuộc đã làm gì? Lão tổ chỉ cần các người cuốn lấy Cơ Hạo tiểu tử đó...”

Cơ Hạo đỉnh đầu Bàn Cổ Chung, tay phải Thái Cực Thần Phong tạo nên một

kiếm quang hình cung, theo một quỹ tích tuyệt không thể tả, giống như khai thiên tích địa hướng vào đầu Côn Bằng bổ xuống một kiếm.

Hà Lạc Đại Trận phía sau Cơ Hạo biến thành hai khí đen trắng quay cuồng một trận, chợt hóa thành một đạo cuồng phong cuốn xuống dưới, mấy đại yêu đang vây công Tự Hi cùng cất tiếng kinh hô, bị cuồng phong xen lẫn hai khí đen trắng xách lên giữa không trung.

Hai khí đen trắng đường kính trăm dặm cấp tốc xoay tròn, thanh âm Hà Đồ, Lạc Thư vang tận mây xanh: “Nghieu Bá Cơ Hạo, người giúp chúng ta phá chân linh lạc ấn của Côn Bằng, chúng ta tự nhiên giúp người vây khốn mấy tên nghiệp chướng này. Chỉ là người xuống tay mau chút, người dòm ngó huynh đệ chúng ta nhiều lắm, mau xong việc, chúng ta vội tìm chỗ ẩn thân nữa!”

Cơ Hạo cất tiếng cười to, Thái Cực Thần Phong đã bổ tới đỉnh đầu Côn Bằng, một luồng kiếm ý sắc bén vô cùng vắt ngang không gian, mái tóc dài trên đầu Côn Bằng đã vỡ vụn từng tấc một, lộ ra một cái đầu trọc tròn trịa sáng loáng.

Chương 1027: Xích Viêm Thiên Tập

‘Keng’ một tiếng vang lên, Côn Bằng trong lúc gấp gáp giơ lên một cây roi vuông chặn Thái Cực Thần Phong.

Mảng lớn huyền băng hàn khí từ trong cây roi vuông phun ra, hóa thành mây đen nho nhỏ chồng chất giống như cỏ linh chi chắn trước Thái Cực Thần Phong.

Cơ Hạo Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, bốn chiêu hợp nhất bổ ra một món này, tự ẩn chứa vô thượng đại đạo áo nghĩa, từng đám mây đen ùn ùn vỡ ra, Thái Cực Thần Phong bổ hoàn toàn vào trên cây roi vuông hai mươi tư đốt toàn thân đen sì.

Một đôi roi vuông hai mươi tư đốt này của Côn Bằng cũng là linh bảo thiên địa sinh thành khi khai thiên tích địa, tên gọi ‘Đại Hàn Giản’, đối ứng là ‘Đại hàn’ trong hậu thiên hai mươi tư tiết, trời sinh tính chất khốc hàn âm nhu, cực kỳ phù hợp với bản mạng yêu lực của Côn Bằng.

Nhưng đụng phải Thái Cực Thần Phong, khai thiên tích địa công đức linh bảo này phát ra một tiếng rên rỉ, bị Thái Cực Thần Phong một kiếm chém thành hai đoạn. Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, cây roi vuông này tính cả một cây roi vuông khác đối ứng trong tay áo Côn Bằng đồng thời hóa thành sương mù màu đen cuộn cuộn tản ra, chỉ nghe một tiếng rên rỉ cao vút truyền đến, hai con giao long màu đen lắc đầu vung đuôi độn địa bỏ chạy ở trong khí đen.

Cơ Hạo một kiếm chém vỡ bản thể Đại Hàn Giản, càng đem chân linh lạc ẩn Côn Bằng để lại bên trong phá vỡ, Đại Hàn Giản đã bị thương nặng, may mà linh bảo này là một đôi, một cây bị chặt đứt, một cây khác vẫn ổn, linh bảo này chỉ bị thương nặng, chưa trực tiếp ngã xuống.

Chân linh lạc ẩn của Côn Bằng bị phá vỡ, Đại Hàn Giản mất đi chế ước, bọn nó bị Cơ Hạo làm bị thương nặng lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn, bọn nó sợ hãi đến cực điểm đối với Thái Cực Thần Phong, nào còn để ý tới sự sống

chết của Côn Bằng?

Bị Đại Hàn Giản cản, tốc độ Thái Cực Thần Phong hạ xuống thoáng chậm chút, Côn Bằng thất khiếu phun máu khàn giọng rú thảm, bên người có các trận gió xoáy phóng lên cao, bọc thân thể khô quắt gầy gò của hắc dân mặt đất ‘Xẹt xẹt’ lộn ra ngoài.

Côn Bằng đáng thương không biết vận số thế nào, Hà Đồ Lạc Thư một đôi tiên thiên thần vật có thể xưng là thần bí nhất Bàn Cổ thế giới này đã rơi vào trong tay hắc, nhưng vô số năm vất vả tế luyện, hắc cũng chỉ miễn cưỡng đem một tia chân linh lạc ấn dung nhập trong đó, miễn cưỡng có thể bày ra Hà Lạc Đại Trận vây địch.

Vì tế luyện Hà Đồ Lạc Thư, chân linh lạc ấn Côn Bằng dung nhập trong đó đã chiếm khoảng ba phần toàn bộ nguyên thần của hắc.

Lấy thực lực Côn Bằng, cho dù là ba thành chân linh, Cơ Hạo đơn thuần dựa vào thực lực bản thân, muốn tạo thành thương tổn đối với hắc vẫn muôn vàn khó khăn. Xui xẻo là, Hà Đồ Lạc Thư không chút do dự đem chân linh lạc ấn của Côn Bằng bán sạch sẽ, trên tay Cơ Hạo lại còn có đạo phù, lôi hỏa Đại Xích đạo nhân đưa tặng.

Chân linh lạc ấn Côn Bằng bị đạo phù, lôi hỏa Đại Xích đạo nhân tự tay chế đánh tan thành mây khói, tương đương nguyên thần Côn Bằng trực tiếp sụp đổ ba thành! Đau đớn bắt nguồn từ sâu trong linh hồn làm Côn Bằng thống khổ, hắc đau đến mức nước mắt nước mũi phun hết ra.

Còn chưa chờ hắc từ trong cơn đau đớn này phục hồi tinh thần lại, một tia chân linh lạc ấn trong Đại Hàn Giản lại bị Cơ Hạo chém nát, giờ đây càng họa vô đơn chí, trước mắt Côn Bằng biến thành màu đen từng đợt, thiếu chút nữa đã ngất đi.

Nhưng Côn Bằng không hổ là nhóm sinh linh đầu tiên sau khi Bàn Cổ thế giới khai thiên tích địa, một trong các sinh linh mạnh nhất trong thiên địa, thủy

tổ Bắc Minh Côn Bằng nhất tộc, nguyên thần đã bị thương nặng như thế, đối mặt một kiếm câu hồn đoạt mệnh của Cơ Hạo, hãn vẫn xuất phát từ bản năng nâng lên cuồng phong chạy ra xa bảy tám dặm, lúc này mới cầm đầu ngã xuống đất.

Hai tay ôm đầu khàn giọng rú thảm, thân thể Côn Bằng kịch liệt run rẩy, giống như con đĩa bị rắc cả một nắm muối to lên mình.

Cơ Hạo thu kiếm, hướng Côn Bằng cười to lên: “Côn Bằng à, vừa rồi người kiêu ngạo ương ngạnh bao nhiêu? Hiện tại mùi vị này như thế nào?”

Tự Hi vừa mới bị một đám lão yêu đè xuống đất cuồng ẩu, đánh cho gần như không thành hình người hít một hơi thật sâu, đại địa kịch liệt run rẩy, đại địa nguyên lực cuộn cuộn không ngừng từ trong miệng hãn chảy vào, thân thể rách mướp của hãn hầu như là nháy mắt đã khôi phục bình thường, toàn bộ thương thế nháy mắt khép lại.

Quanh thân quay cuồng hồng hoang tinh lực khổng lồ vô cùng, ngưng trọng như núi, Tự Hi chậm rãi đứng dậy, tay trái chộp Thiên Sơn Thuần mang theo một tiếng xé gió chói tai bay trở về trong tay hãn.

Dùng sức lắc lắc đầu, Tự Hi hướng Cơ Hạo lớn tiếng cười nói: “Cơ Hạo, làm tốt lắm! Côn Bằng, ha, lão tử đã sớm muốn thử xem người loại tạp chủng nửa cá nửa chim này rốt cuộc mùi vị thế nào!”

Bắc Minh có côn, có thể hóa đại bằng.

Tự Hi nói Côn Bằng là một con ‘tạp chủng nửa cá nửa chim’, lời này thô ráp khó nghe, lại phù hợp thực tế. Không cần nói Tự Hi, hiện tại trong miệng Cơ Hạo cũng đột nhiên trào ra một mảng lớn nước miếng —— hãn cũng rất muốn biết, sau khi đem Côn Bằng đánh thành nguyên hình, từ trên người hãn cắt một miếng thịt xuống tỉ mỉ chế biến, mùi vị rốt cuộc thế nào?

Côn Bằng, thịt sẽ kiêm có mỹ vị của cá cùng chim hay không?

Lắc đầu, Cơ Hạo đem suy nghĩ vớ vẩn trong đầu vút lên chín tầng mây, Côn Bằng là đứng đầu tám đại trọng thần dưới trướng Cộng Công thị, nào có dễ ăn được thịt hăn như vậy?

Tự Hi mang theo Vạn Hắc Đạc rải bước hướng Côn Bằng lao lên, vùng Vạn Hắc Đạc hướng tới đầu hăn hung hăng nện xuống một đòn.

Côn Bằng thét dài một tiếng, trong tay áo hăn phun ra một đạo hắc quang, Ô Kim Lưu Tinh Chùy vừa rồi từng dùng để đánh lén Tự Hi mang theo tiếng xé gió chói tai bay ra, nện thật mạnh ở trên ngực Tự Hi. Vang một tiếng thanh thúy, ngực Tự Hi lõm xuống, lưu tinh chùy như một hạt châu màu đen được khảm gài vào ở trên ngực Tự Hi.

Động tác Tự Hi không khựng lại chút nào. Hăn như không cảm thấy ngực mình truyền đến đau đớn, vẫn nện một đòn toàn lực về phía Côn Bằng.

Linh hồn đau đớn, Côn Bằng đau đến mức trước mắt biến thành màu đen xé tim xé phổi hét lên một tiếng, mảng lớn yêu phong màu đen bên người hăn bốc thẳng lên chín tầng trời, thân hình hăn kịch liệt mấp máy, ngăn ngừa nháy mắt thân hình hăn đã bành trướng đến mười mấy dặm.

Tự Hi vụt một đòn ở trên thân thể cấp tốc bành trướng của Côn Bằng, đem hăn đánh cho máu thịt bay tứ tung ra xa mấy chục dặm, Côn Bằng thân hình như trước ở cấp tốc bành trướng, vết thương bị Tự Hi vụt chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn khép lại, ngay cả một tia dấu vết cũng không lưu lại.

Ngăn ngừa mấy nhịp thở, Côn Bằng đã biến thành phạm vi mấy vạn dặm, thân thể hăn bị mây đen cuộn cuộn bao lấy, mơ hồ có thể thấy được hai cái cánh thật lớn từ chân trời cuốn ngược xuống. Hăn hít thở một lần, trong thiên địa liền nhấc lên gió lốc đáng sợ.

Sau đó bầu trời đột nhiên sáng lên ánh lửa màu đỏ rực, mây đen bao trùm trên thân Côn Bằng bị ánh lửa nhuộm thành một mảng đỏ bừng, sóng nhiệt đáng sợ từ trên trời cuộn cuộn ập tới, tiếng trống trận trầm thấp cực kỳ thông thả, dựa

theo một tiết tấu cố định gõ thật mạnh, mỗi một tiếng trống vang đều như nổ tung trong lòng người ta, chấn động người ta khó chịu toàn thân.

Từng đám mây lửa từ trên trời giáng xuống, mây lửa vuông vắn dài rộng khoảng mười dặm, trên mỗi một đám mây lửa đều đứng chỉnh tề hơn một ngàn chiến sĩ cường tráng khoác giáp trụ lửa. Bọn họ cầm các loại thần binh khói lửa lượn lờ, mặt không biểu cảm, ánh mắt đại ra nhìn hai người Tự Hi và Cơ Hạo.

Ở tận cùng phía trước những đám mây lửa này, là một quả cầu lửa khổng lồ đường kính ngàn dặm.

Theo tiếng phong hỏa ‘Vù vù’, quả cầu lửa từ trên cao rơi thẳng tắp xuống, nhắm vào đầu hướng Tự Hi, Cơ Hạo nện xuống.

Chương 1028: Hỏa Bộ Chính Thần

Quả cầu lửa đường kính ngàn dặm khi rơi xuống đỉnh đầu Tự Hi, chỉ còn to khoảng nghìn trượng.

Trong quả cầu lửa hầu như ngưng tụ thành thực chất, một cái bóng người cao gầy đỏ tới mức phát tím lóe lên, một thanh trường kích phun lửa màu tím từ trong quả cầu lửa lao nhanh ra, hung hăng bổ về phía Tự Hi.

Thiên Sơn Thuần ở tay trái Tự Hi hướng lên trên ngăn cản, trường kích mang theo một mảng lớn ánh lửa bổ vào trên Thiên Sơn Thuần, một tiếng nổ lớn chấn động khiến trời đất rung chuyển, mặt đất dưới chân Tự Hi ầm ầm vỡ ra mấy chục vết nứt. Đại địa kịch liệt run rẩy, mặt đất phạm vi gần ngàn dặm chột lồm xuống.

Thân thể Cơ Hạo hơi lắc lư, lực lượng bóng người trong quả cầu lửa đáng sợ như vậy, hơn phân nửa đoạn thân thể cao trăm dặm của Tự Hi bị bổ lún vào trong tầng nham thạch, đại địa lồm xuống sụp đổ, một mảng lớn sương mù màu vàng đất phun trào ra, sóng nhiệt cuộn cuộn từ đỉnh đầu phun xuống, mặt đất bên cạnh Cơ Hạo cũng hòa tan thành nham thạch nóng chảy, không ngừng phun ra bọt nham tương to nhỏ.

“Lên!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, tay trái chụp, đám người Man Man đang mê man được một làn gió mát cuốn lên, ùn ùn nhập vào trong hỗn độn chi khí Bàn Cổ Chung đổ xuống. Cơ Hạo búng ngón tay, một tiếng đạo môn chú ngữ tươi mát ngưng thần, khu ma tránh ma quỷ ra khỏi miệng, thân thể đám người Man Man đồng thời run lên, trong thất khiếu mơ hồ có sương mù bảy màu chậm rãi bay ra.

Thân thể Thiếu Ti hơi nhoáng lên một cái, là người đầu tiên mở mắt.

Không đợi Thiếu Ti mở miệng hỏi vừa rồi đã xảy ra cái gì, quả cầu lửa kia ở đỉnh đầu chột nổ tung, một bóng người cao gầy từ trong ánh lửa lao vút ra, chân

đạp mây lửa múa trường kích trong tay có lửa tím quấn quanh, kéo theo vô số dải hồ quang màu tím hướng Tự Hi đánh tới.

Tự Hi rống to, Thiên Sơn Thuần ở tay trái che trái chắn phải, Vạn Hác Đặc ở tay phải công kích mãnh liệt, nhanh chóng đánh dính vào nhau với bóng người nọ.

Nhưng bóng người nọ chỉ khoảng mười mấy trượng, mây lửa dưới chân cũng không biết là linh vật gì, bay múa xoay quanh linh động dị thường, tốc độ càng nhanh tới mức kinh người, lấy thị lực của Cơ Hạo cũng rất khó đuổi kịp tốc độ mây lửa bay múa, chỉ có thể nhìn thấy lửa đầy trời cuốn các tàn ảnh vây quanh Tự Hi bay loạn.

Tự Hi cao trên trăm trượng, chiến đấu cận thân với các hỗn độn cự yêu kia tất nhiên là thân thể cao lớn bậc này chiếm ưu thế, nhưng cùng cao trăm dặm đối chiến với kẻ địch khoảng mười mấy trượng, giống như một con voi vùng chân muốn đạp chết một con chim ruồi. Tự Hi dùng hết chiêu thức toàn thân, Vạn Hác Đặc mỗi khi cọ sát qua bóng người, căn bản không chạm tới được một sợi lông của kẻ địch.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, chỉ trong nháy mắt, trên thân thể to lớn của Tự Hi đã nứt ra mấy trăm vết thương sâu có thể thấy xương. Lửa màu tím dính dính như keo bám vào ở trên các vết thương dài khoảng trăm trượng này thiêu đốt mãnh liệt, đốt Tự Hi da tróc thịt bong, trong không khí bắt đầu có mùi thịt nướng nồng đậm lan tràn ra.

“Hây!” Tự Hi rống to một tiếng, thân thể hần nhanh chóng thu liễm, chiều cao trăm dặm của hần trong mấy nhịp thở ngắn ngủn đã biến thành ngang với bóng người kia, động tác của hần lập tức trở nên linh động hơn không chỉ gấp trăm lần. Vạn Hác Đặc vùng lên, bắt đầu hung hăng va chạm với trường kích trong tay đối phương.

Tiếng va đập ‘Đang đang’ kéo dài không dứt, sương mù màu vàng đất cùng

ánh lửa màu đỏ tím tản ra bốn phía, lực lượng khủng bố va chạm vỡ toang trong hư không. Thân thể Tự Hi kịch liệt run rẩy, đột ngột hắt kêu đau một tiếng, hắt thế mà không cầm chắc Thiên Sơn Thuần, bị đối phương mạnh mẽ đem tấm khiên đánh bay, lửa tím bốc lên trường kích thuận thế cắt, đem bàn tay hắt chém rụng.

Một mảng lớn ánh lửa màu tím từ trong bàn tay Tự Hi phun ra, trong nháy mắt bàn tay hắt đã bị đốt thành một đám tro bụi.

Tự Hi nhảy mạnh về phía sau, kéo theo một trận gió dữ nhảy ra xa hơn trăm dặm, thân thể trầm trọng đáp mạnh trên một ngọn núi lớn. Tay trái hắt dùng sức vung lên, mắt hồ trợn trừng, ‘rắc’ một tiếng trên cổ tay cụt một cái bàn tay đầy đủ một lần nữa sinh trưởng ra.

“Người tới là ai!” Tự Hi nhìn bóng người có đám mây lửa lượn lờ kia lớn tiếng hô to.

Côn Bằng lơ lửng giữa không trung, đau đến mức toàn thân đều đang run rẩy cười lên quái dị ‘Khắc khắc’: “Người tới là ai? Không có mắt sao? Đây là Hỏa Thần đó, Tự Hi, đây là hỏa bộ chính thần, đứng đầu lửa khắp thiên hạ đó!”

Hít thật sâu một ngụm khí lạnh, Côn Bằng nghiêng răng nghiêng lợi rít gào: “Người cho dù dùng cừu cừu khóa tinh đồ dung hợp hồng hoang tinh thần, thành tựu Vu Thần chi vị lại như thế nào? Hồng hoang tinh quân, chẳng qua là một trong ức vạn tinh thần của thiên đình, vô luận địa vị, quyền thế hay là thần thông pháp lực, làm sao so sánh với hỏa bộ chính thần?”

Trong hỗn độn khí lưu Bàn Cổ Chung rủ xuống, Cơ Hạo nghiêng chặt răng nhìn thanh niên cách đó không xa chân đạp mây lửa, cầm trường kích, trên người khoác một trường bào màu đỏ rực, khuôn mặt anh tuấn, thần thái lạnh lùng, trong đôi mắt tử khí trầm lạnh không có bao nhiêu linh trí.

Như Côn Bằng nói, trong hồng hoang tinh không có vô số hồng hoang tinh thần, thái cổ thiên đình lúc đỉnh phong nhất, trên mỗi một hồng hoang tinh thần

đều có một vị tinh quân tọa trấn. Các tinh quân đó và hồng hoang tinh thần nối liền một thể, dựa vào lực lượng tinh tú, bọn họ cũng có đại thần thông, đại pháp lực lật sông nghiêng biển.

Ở thái cổ thiên đình mà nói, nếu đem thái cổ thiên đình coi là một triều đình, các tinh quân số lượng đông đảo kia, vô luận là địa vị hay thực lực, chỉ tương đương với thống quân tướng lĩnh tọa trấn một phương.

Mà hỏa bộ chính thần, thì là trọng thần trung ương, địa vị của họ có thể so với vương tước.

Số lượng hồng hoang tinh quân lấy ức vạn để tính, mà tồn tại đứng đầu cùng loại với hỏa bộ chính thần, cũng chỉ là kim bộ, mộc bộ, thủy bộ, thổ bộ, lôi bộ, điện bộ... ít ỏi mấy chục người mà thôi.

Từ trên quyền bính, địa vị mà nói, giờ phút này khi Tự Hi đặt ở thái cổ thiên đình, hẳn dung hợp một hồng hoang tinh thần thổ thuộc tính, hẳn chính là thổ bộ tinh thần, hẳn theo lý thường chịu thổ bộ chính thần quản hạt cùng quản chế.

Giờ phút này xuất hiện trước mặt Cơ Hạo và Tự Hi, là hỏa bộ chính thần, cũng chính là thiên đình hỏa bộ chi tôn, trong toàn bộ thần linh thiên đình, phạm là thần linh có liên quan với lửa đều thuộc về một mình hắn quản hạt. Địa vị của hắn, thực lực của hắn, tuyệt đối không phải Tự Hi cấp tinh thần có thể đánh đồng.

“Thiên đình đã điều linh, nào còn có cái gì hỏa bộ chính thần?” Cơ Hạo cố nén sự bất an trong lòng trầm giọng nói: “Chẳng lẽ giống với Bạch Long giang thần, lại là Cộng Công thị tự mình sắc phong cái gọi là ‘chính thần’ sao? Thăng nhải này, là hỏa hệ yêu ma nơi nào toát ra? Bị các người đẩy ra làm nguy trang?”

Nghe xong Cơ Hạo nói, Côn Bằng giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, cả người run rẩy đến mức cười to lên.

Chân linh của hắn bị hủy thương thể chưa lành, Côn Bằng vừa cười, trong

thất khiếu cùng lúc phun máu. Hãn giờ phút này thể tích vô cùng khổng lồ, máu tươi trào ra liền hóa thành mưa máu ngập trời không ngừng rơi xuống mặt đất.

“Nghieu Bá Cơ Hạo, ta biết ngươi sợ, ta biết... Ngươi sợ rồi! Nhưng, vị này không phải yêu ma nào cả, hãn là hỏa bộ chính thần thiên địa sinh dưỡng chân chính đó! Lấy xuất thân, nội tình của hãn, tương lai trở thành thiên đình Xích Đế cũng chưa biết đâu!”

Thanh niên tuần lãng quanh thân lửa cháy lượn lờ kia chậm rãi xoay người, đôi mắt màu đỏ tươi nhìn chăm chăm Cơ Hạo, từng chữ, từng chữ rất cứng ngắt nói: “Bản thần tôn, chính là hỏa bộ chính thần Chúc Dung thị, quản hạt các thần linh hỏa hệ khắp trời, trấn áp tam giới, càn quét yêu ma, tu chỉnh thiên địa đại đạo... ranh con chưa biết gì, sao dám nói bậy?”

‘Soạt’ một cái, nam tử tự xưng Chúc Dung nhanh như tia chớp đâm tới một kích, hung hăng đánh vào trên Bàn Cổ Chung.

Chương 1029: Thổ Thần Hậu Thổ

Bàn Cổ Chung nổ vang một tiếng, hỗn độn khí lưu kịch liệt chấn động một phen. Cơ Hạo không đứng vững được, bị lực lượng khổng lồ đẩy bay về phía sau mấy chục dặm, va đầu vào trên một ngọn núi lớn.

Hỗn độn khí lưu dần dần nở rộ, như một đóa hoa sen hỗn độn khổng lồ nở rộ, ngọn núi bị Cơ Hạo va lũng chừng vô thanh vô tức hóa thành một làn khói. Côn Bằng nhấc lên cuồng phong gào thét cuốn qua, đem một mảng lớn khói bụi thổi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Còn chưa chờ Cơ Hạo đứng vững bước chân, trường kích của Chúc Dung phun ra mấy chục ánh lửa, giống như tia chớp hung hăng đâm tới.

Nhanh tới mức khó có thể hình dung, nhanh không thể nói lý, Cơ Hạo còn chưa thấy rõ động tác ra tay của Chúc Dung, đã bị ánh lửa đánh liên tục lui. Mặc dù có Bàn Cổ Chung hộ thể, Cơ Hạo và tất cả mọi người bên cạnh hẳn đều chưa bị thương, nhưng sau mấy nhịp thở, Cơ Hạo đã bị đánh cho lui lại mấy trăm dặm.

“Bảo bối tốt!” Chúc Dung lạnh lùng nhìn Cơ Hạo một cái, chỉ vào Bàn Cổ Chung lạnh lùng nói: “Đem cái chuông này dâng lên, bản thân tôn làm chủ, tương lai các thần linh thiên đình hỏa bộ trọng sinh, ngươi có thể trấn thủ một phương.”

Cơ Hạo lắc lắc đầu, thở hỗn hển một hơi nặng nề, trong đầu hẳn một mảng hỗn loạn, hẳn đang bắt buộc mình tỉnh táo lại.

Nếu nhớ không lầm, dựa theo truyền thuyết kiếp trước, Tự Hi bị thiên đế phái Hỏa Thần Chúc Dung chém giết ở Vũ sơn.

Nơi này là Vũ sơn, Chúc Dung không biết từ đâu toát ra thực lực mạnh mẽ như vậy, Cơ Hạo cho dù cầm chí bảo, cũng khó ngăn cản, càng không cần nói

đem hãn chém giết. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tự Hi rất có khả năng bị Chúc Dung chém giết ngay tại chỗ.

Đánh không lại, vậy thì chạy!

Trong mắt Cơ Hạo hàn quang chột lóe, hãn vung tay trái, trong tay áo Thái Cực Pháp Y phun ra một đạo thanh quang, đem đoàn người Thiếu Ti, Man Man dùng một tay áo chộp hết vào. Thiên Địa Kim Kiều từ mi tâm bật ra, Cơ Hạo hóa thân thanh quang hướng Tự Hi xé gió bay đi.

Thiên Địa Kim Kiều có thể xuyên toa khắp trời, chỉ luận tốc độ phi hành có thể xưng tuyệt đỉnh. Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái đã tới bên người Tự Hi, tóm bả vai Tự Hi muốn mượn dùng dị bảo bỏ chạy.

Cho dù là Chúc Dung cũng chưa kịp ngăn cản Cơ Hạo. Thiên Địa Kim Kiều tốc độ quá nhanh, tàn ảnh Cơ Hạo còn ở lại tại chỗ, bản thể hãn đã tới bên Tự Hi, lấy đại thần thông của Chúc Dung, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một mảng ánh sáng bay qua, căn bản chưa nói tới ngăn chặn.

Nhưng Côn Bằng lại cười một tiếng lạnh lẽo dữ tợn: “Sùng Bá Tự Hi, người nếu chạy, phong ấn đại trận này của người sẽ xong đời!”

Cơ Hạo dùng sức kéo Tự Hi, nhưng một lực lượng khổng lồ ập tới, hai chân Tự Hi như mọc rễ vững vàng dính trên mặt đất, mặc cho Cơ Hạo dùng hết khí lực, cũng chỉ kéo thân thể Tự Hi hơi nhoáng lên một cái, căn bản không kéo nổi hãn.

“Tự Hi đại nhân!” Cơ Hạo quát lớn: “Một tòa Vũ sơn tử trận... Xung quanh nơi đây hoang vắng không người, cho dù sụp đổ cũng không sao cả!”

Tự Hi còn chưa mở miệng, Côn Bằng đã lớn tiếng quát: “Một tòa Vũ sơn tử trận tự nhiên không sao, nhưng chúng ta sẽ tiếp tục phá hủy từng tòa tử trận. Tự Hi, người hôm nay không ngăn được chúng ta, cái người gọi là Vạn Long Phong Thủy Đại Trận sẽ là một câu chuyện cười!”

Học từng ngậm từng ngậm máu, Côn Bằng nanh ác dị thường cười nói: “Bàn Cổ thế giới sẽ hóa thành thủy vực vô biên, thủy tộc ta sẽ thành chủ thiên địa. Về phần nhân tộc sao, bọn họ được thiên địa khí vận che chở, Cộng Công đại nhân vẫn rất thích ý để bọn họ sống sót, đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa cho chúng ta!”

Tự Hi nặng nề thở ra một hơi, một dòng lũ trầm trọng màu vàng từ trong miệng hắn phun ra, ở trên mặt đất đập ra một lỗ thủng thật lớn.

“Cơ Hạo, đi Bồ Phán cầu viện. Nói cho Đế Thuấn, đem các lão bất tử ẩn cư đều gọi ra đi!” Tự Hi vẻ mặt âm u nói: “Một lần này, nhân tộc chúng ta không liều mạng là không được. Một lần này, có lẽ so với dị tộc ác quỷ xâm nhập còn phiền toái hơn!”

Sải bước đi nhanh, Tự Hi rời khỏi phạm vi Bàn Cổ Chung che chở. Hắn vung tay trái, Thiên Sơn Thuấn gào thét bay trở về trong tay hắn, hóa thành các tầng mây lùn màu vàng đem hắn bao bọc nhiều vòng. Tự Hi nhìn Chúc Dung quanh thân đầy lửa nói: “Người đã là hỏa bộ chính thần, người vì sao phải giúp Cộng Công thị? Thủy hỏa bất dung, đây chính là từ tập tục xưa cũ thái cổ thiên đình đã truyền thừa xuống!”

Chúc Dung mặt không biểu cảm giơ lên trường kích trong tay, mây lửa dưới chân nhoáng lên một cái, thân hóa luồng sáng lướt nhanh đến.

Trong mây đen thật dày, tiếng cười của Côn Bằng kinh thiên động địa như sấm sét: “Thủy hỏa bất dung, đó là chuyện của thái cổ thiên đình, các thiên thần thủy bộ, hỏa bộ, giao tình là cực kém... Nhưng hiện tại sao, Cộng Công đại nhân là chủ thiên đình, các thiên thần mới sinh coi Cộng Công đại nhân là cha mẹ ruột, bọn họ tự nhiên phải giúp Cộng Công đại nhân mới đúng.”

‘Keng’ một tiếng vang, Thiên Sơn Thuấn biến thành mây lùn màu vàng bị cắt rách, trường kích đâm vào ngực Tự Hi, mang theo một mảng lớn máu.

Lửa màu tím lượn vòng, máu trong cơ thể Tự Hi phun ra nhanh chóng bốc

hơi.

Thân thể Tự Hi lui nhanh về phía sau, muốn thoát khỏi trường kích, nhưng tốc độ của Chúc Dung nhanh hơn hẳn rất nhiều, hẳn lui một bước, Chúc Dung tiến một bước, trường kích không ngừng xâm nhập ngực hẳn từng phen một, rất có tư thế đem hẳn đâm xuyên.

“Cơ Hạo, đi cầu viện!” Tự Hi lạnh lùng nói: “Chuyện nơi này...”

Thân hình Cơ Hạo nhoáng lên một cái, kéo theo một tia sáng đến trước mặt Tự Hi, tay phải chém ngang một kiếm quét về phía lưng Chúc Dung, tóm lấy bả vai Tự Hi, Cửu Chuyển Huyền Công toàn lực bùng nổ, một lực lượng khổng lồ trào ra, tóm lấy Tự Hi đem hẳn hướng xa xa ném đi.

“Tự Hi đại nhân, cần cầu viện cũng là người đi.” Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Ta ở lại chỗ này kiểm chế bọn hắn. Ta không tin, bọn hắn có thể công phá phòng ngự Bàn Cổ Chung của ta!”

Tiếng vang lớn ‘Keng keng keng’ liên miên không dứt nối liền một mảng, trường kích trong tay Chúc Dung như bão tố đâm vào trên Bàn Cổ Chung. Bàn Cổ Chung phòng ngự tuyệt luân, lù lù bất động, nhưng Cơ Hạo bị lực lượng khổng lồ đánh cho đứng không vững, đội Bàn Cổ Chung không ngừng lui, lui, lại lui.

Tự Hi bị Cơ Hạo ném ra xa mấy trăm dặm, nhìn thấy Cơ Hạo bị Chúc Dung cuồng ẩu một trận, vẻ mặt hẳn hơi sửng sốt, sau đó dậm mạnh chân một cái, xoay người đi ngay: “Cơ Hạo, nhớ kỹ, nhất định phải cuốn lấy bọn chúng, không thể để bọn chúng phá hư Vạn Long Phong Thủy Đại Trận! Vũ sơn tử trận nếu bị hủy, tử trận khác sẽ liên hoàn sụp đổ, ta nhân tộc con dân vừa mới khôi phục một chút nguyên khí...”

Một đạo thần quang thuần khiết màu vàng từ bầu trời rơi xuống, một phen lời của Tự Hi còn chưa dặn dò xong, đã bị một bàn tay trong ánh sáng màu vàng đánh ra vỗ thật mạnh vào trên ngực. Ngực Tự Hi hầu như nổ tung, lực lượng lớn

máu tươi từ trong thất khiếu của hắn phun ra, thân thể giống như sao băng bị đánh cho bay ngược quay về, cắm đầu ngã xuống dưới chân Cơ Hạo thật lâu không bò dậy được.

Trong thần quang màu vàng, một bóng người thần dị lặng lẽ hiện lên.

“Các người, nơi nào cũng không đi được. Hắc Đế nói các người phải chết, các người nhất định phải chết!”

Nam tử trung niên thân người, đuôi rắn, quanh thân treo long lân màu vàng đất, nửa thân trên mọc sáu cánh tay khỏe mạnh to lớn, thần thái uy nghiêm đoan trang từ trong thần quang màu vàng dần dần hiện ra thân thể: “Thiên đế chiếu lệnh muốn các người chết, các người không thể sống sót!”

Tiếng cười dữ tợn của Côn Bằng một lần nữa vang lên: “Vừa rồi là hỏa bộ chính thần Chúc Dung, vị này... chính là thổ bộ chính thần Hậu Thổ!”

Chương 1030: Hậu Thổ Thần Ẩn

Tự Hi nằm dưới đất, lồng ngực sụp đổ đang cấp tốc khép lại, trong mồm vẫn phun ra cả đồng máu.

“Thổ bộ chính thần Hậu Thổ? Các người bọn khốn kiếp này, đều là từ nơi nào toát ra?”

Tự Hi vừa phun máu, vừa thì thào mắng. Hắn đã trải qua vô số sóng gió hiểm trở, từng vô số lần vào sống ra chết, ở trên chiến trường với dị tộc, hắn càng nhiều lần từ trong đồng người chết bò ra.

Nhưng hôm nay, một hỏa bộ chính thần Chúc Dung, một thổ bộ chính thần Hậu Thổ, đây là đang làm gì vậy?

Thiên đình đã điều linh, chỉ có Khoa Nga Thị con mèo lớn con mèo nhỏ ba năm ngàn thần nhân thực lực nhỏ yếu như vậy kéo dài hơi tàn, miễn cưỡng bảo vệ cửa thiên đình. Mấy ngàn thần nhân mà thôi, nếu không phải có Thiên Địa Đại Trận uy hiếp bốn phương, bất cứ một đại bộ tộc đỉnh cấp nào của nhân tộc ra tay, đều có thể làm thiên đình bị thương nặng.

Thiên đình suy bại như vậy, sao có thể liên tiếp thoát ra quái vật thực lực đáng sợ, căn bản không nên tồn tại như vậy?

Chúc Dung mặt không biểu cảm hung hăng đánh xuống một đòn, trường kích đâm thẳng vào cổ Tự Hi.

Tự Hi vội vàng lật nghiêng một cái, Cơ Hạo hóa thân tia sáng chạy như bay đến, Bàn Cổ Chung phóng ra các luồng hỗn độn chi khí đem Tự Hi bao bọc ở trong. Chúc Dung rung cổ tay, trường kích va chạm nặng nề ở trên Bàn Cổ Chung, tiếng chuông ngân dài, Cơ Hạo lại bị chấn động lui mười mấy dặm.

Mặt đất nổ vang trầm thấp, Hậu Thổ cao mười mấy trượng, đuôi rắn dài ba

mười mấy trượng chậm rãi trườn tới. Mặt hắc cũng không có biểu cảm gì nhìn Cơ Hạo và Tự Hi, lạnh như băng mà cứng ngắt nói: “Thiên địa ý chí... Các người dám phạm nhân nhỏ bé này, không hiểu được.”

Bốn cánh tay nhẹ nhàng vung, mặt đất bốn phương tám hướng mấp máy quai dị, đại địa nguyên khí cuộn cuộn không ngừng rót vào thân thể Hậu Thổ, rất nhanh ở trên tay hắc đã ngưng ra bốn thanh trường kiếm màu vàng đất trong suốt. Hậu Thổ tùy ý vung trường kiếm của mình, kiếm khí nặng nề liền ở trên mặt đất cắt ra vết kiếm đáng sợ dài đến trăm dặm, không biết sâu bao nhiêu.

“Một phương thế giới này, phải có thiên đình. Thiên đình thế giới này, phải có chúng ta các thiên đình chính thần này trấn áp tam giới.”

“Thế giới này không thiếu được chúng ta, thiên đình thế giới này không thiếu được chúng ta, cho nên vô luận thời gian đã trôi qua bao lâu, chúng ta nhất định sẽ xuất hiện ở thế giới này. Chúng ta đại biểu ý chí của thế giới này, mà dám phạm nhân nhỏ bé, ti tiện các người, phải phục tùng ý chí của chúng ta!”

“Chúng ta, đại biểu thiên này, địa này, chúng ta chính là thiên đạo, chúng ta chính là pháp lý, cho nên chúng ta muốn các người chết, các người nhất định phải chết! Các người không chết, các người phản kháng, các người chính là đại nghịch bất đạo, các người chính là nghịch thiên mà làm, các người chính là tà ma ngoại đạo!”

Thanh âm Hậu Thổ không nhanh không chậm, trầm trọng hùng hậu, lộ ra một ý tứ hàm xúc khẳng định miêng vàng lời ngọc, một chữ ngàn quân. Chúc Dung đứng ở bên không ngừng gật đầu, rất hiển nhiên, hắc phi thường tán thành phen lời này của Hậu Thổ.

Cơ Hạo và Tự Hi đều trầm mặt không nói lời nào. Thương thế trên người Tự Hi đã khép lại, hắc chậm rãi đứng dậy, dùng sức vỗ lồng ngực một cái.

“Nhân tộc chúng ta rất nhỏ bé, nhân tộc chúng ta quả thực cũng từng ti tiện.” Tự Hi nghiêm túc nhìn Hậu Thổ: “Nhưng chúng ta nhỏ bé và ti tiện, không phải

cái cớ cho các người mặc sức cướp đoạt đối với chúng ta, chúa tể sự sinh tử của chúng ta.”

“Nhân tộc chúng ta không có tuổi thọ dài đằng đẳng như thiên địa thần linh các người, chúng ta trẻ sơ sinh nhỏ yếu, không có răng sắc, không có vuốt nhọn, chúng ta cũng không có lực lượng cường đại như các người.”

“Nhưng nhân tộc chúng ta từ thái cổ hồng hoang sinh sản mãi đến nay, chúng ta tựa như cỏ dại trên đại địa này tùy ý có thể thấy được, chúng ta ti tiện lại sáng lạn sống.” Tự Hi rất kiêu ngạo ngẩng đầu lên: “Chúng ta cung phụng tiên tổ, chúng ta nuôi nấng con cháu, chúng ta xây dựng phòng ốc, chúng ta nuôi dưỡng súc vật, chúng ta sống không dễ dàng gì, nhưng chúng ta sống rất vui vẻ.”

Ngón tay cái của tay phải hung hăng gõ gõ ngực mình, Tự Hi mỉm cười nói: “Các hồng hoang cự yêu từng hoành hành một thời tan thành mây khói... thần thú thần cầm từng làm uy làm phúc huyết mạch đoạn tuyệt... thái cổ thiên đình từng cao cao tại thượng theo mưa gió điêu linh... dị tộc ác quỷ mạnh mẽ như vậy, cũng chưa thể khiến chúng ta diệt tộc vong chủng.”

Cơ Hạo lưng thẳng tắp. Lời Tự Hi nói rất đơn giản, thậm chí có chút thô ráp, nhưng lại có một luồng khí nóng từ chỗ xương cột của Cơ Hạo trào lên, lao mãi tới trên thiên linh cái của hắn, khiến toàn thân Cơ Hạo tràn ngập lực lượng, thậm chí có chút máu nóng bốc lên đầu, lấy đạo hạnh cảnh giới của hắn cũng có chút không trấn áp được xúc động hắn muốn bất chấp tính mạng tử chiến với Chúc Dung, Hậu Thổ.

“Bọn hồng hoang cự yêu đó, bị đại quân nhân tộc chúng ta đánh cho ẩn sâu sào huyết không dám thò đầu ra.”

“Từng ban cho chúng ta lực lượng thần thú thần cầm, nay huyết mạch hậu duệ của bọn họ đều đã thành tọa kỵ, chiến thú của nhân tộc chúng ta.”

“Thiên đình cao cao tại thượng? Ha ha, thần linh hậu duệ của bọn họ, chỉ có thể dựa vào làm công làm việc cho nhân tộc chúng ta đổi lấy cung phụng.”

“Dị tộc ác quỷ từng nhiều lần thiếu chút nữa hủy diệt văn minh nhân tộc chúng ta, nhưng nay ngu triều cũng chỉ có thể xa xa giăng co với liên minh bộ lạc nhân tộc chúng ta, nhiều năm không thể nhắc lên một trận đại chiến.”

“Nhân tộc chúng ta sống sót, chỉ bởi vì chúng ta muốn sống.”

“Chúng ta muốn sống, cho nên, cho dù là thiên, cũng không thể diệt chúng ta; cho dù là địa, cũng không thể giết chúng ta; thiên địa ý chí nếu muốn tiêu diệt chúng ta, như vậy chúng ta sẽ hủy thiên diệt địa.”

“Các người này thiên địa sinh thành, không cha không mẹ, vô huyết vô thịt, vô tình không muốn, không lão bất tử quái vật... Cho dù các người đại biểu cái gọi là thiên địa ý chí, các người muốn chúng ta chết, chúng ta sẽ cho các người chết!”

Tự Hi nghiêng rằng, rằng nghiêng vang lên ‘Ken két’. Hắc nhìn Hậu Thổ cười lạnh nói: “Ta không giết được các người, ta còn có con trai. Con trai ta không giết được các người, còn có cháu ta. Nhân tộc ta huyết mạch hưng thịnh, đời đời con cháu vô cùng tận, sẽ có một ngày, nhân tộc ta lại có thánh nhân xuất hiện, diệt thiên đình của người, hủy huyết mạch của người, để các người không còn xuất hiện nữa, đặt cơ nghiệp vĩnh hằng của nhân tộc ta.”

Cơ Hạo lặng im không nói gì, hai tay nắm chặt cán Thái Cực Thần Phong kiếm, đã làm tốt chuẩn bị phân một cái sinh tử cao thấp với Hậu Thổ, Chúc Dung.

Côn Bằng lớn tiếng ho khan, trong cái miệng rộng to lớn không gì so sánh được không ngừng có máu tươi bắn tung tóe. Hắc dứt quăng nói: “Các người nghe thấy chưa? Nhân tộc rất nhiều khúc xương cứng, cho nên... Muốn khiến bọn họ làm trâu làm ngựa cho chúng ta, thì phải đem những khúc xương cứng đó chặt đứt hết.”

Một mảng lớn mây đen quay cuồng, mây đen nồng đậm ngưng tụ thành một thanh trường thương, xa xa tập trung Cơ Hạo cùng Tự Hi.

Côn Bằng lạnh lùng nói: “Động thủ đi, Hậu Thổ... Được món đồ kia, chúng ta mới có thể hiệu lệnh Túc Nhưỡng, người cũng mới có thể xem như thổ bộ chính thần chân chính!”

Trên khuôn mặt khô khan, cứng nhắc của Hậu Thổ vẫn không có bất cứ biểu cảm nào. Hắn chậm rãi gật gật đầu, bốn cánh tay đồng thời kết thành một pháp ấn khí cơ dày nặng, hình dạng như ngọn núi. Trong đôi mắt hắn mơ hồ có một mảng thần quang màu vàng đất hiện lên, mặt đất kịch liệt run rẩy một chút, Hậu Thổ lớn tiếng rít gào.

Thân thể Tự Hi đột nhiên nhoáng lên một cái, hắn phun từng ngụm từng ngụm máu, một cái ấn tỳ màu vàng đất to bằng đầu người xé rách ngực hắn, từ trong cơ thể hắn bay ra.

Tiếng cười của Côn Bằng càng thêm cao vút: “Hậu Thổ Thần Ấn, thiên đình thổ bộ chính thần hiệu lệnh linh hồn núi non thiên hạ, ấn tỳ điều động tiên thiên hậu thiên tất cả thổ nguyên lực... Hậu Thổ, mau xuống tay!”

Hậu Thổ gật gật đầu, hắn búng ngón tay, Hậu Thổ Thần Ấn hung hăng đánh ở trên trán Tự Hi, đem hắn từ trong hỗn độn khí lưu của Bàn Cổ Chung đánh bay ra ngoài.

Chương 1031: Mưa Núi Lở

Tự Hi bị đánh bay, uy năng của Hậu Thổ Thần Ẩn vượt quá tưởng tượng, nửa bên đầu của hắn cũng lồm xuống.

Tự Hi trầm giọng kêu đau một tiếng, há mồm dùng sức hít một hơi. Đặt ở xưa kia, hắn hít một hơi, tự nhiên có đại địa nguyên khí không ngừng ập tới, khôi phục tinh lực cho hắn, giúp hắn khép lại thương thế trên người.

Nhưng Hậu Thổ lạnh lùng nhìn Tự Hi, đại địa nguyên khí nồng đậm ở bốn phương tám hướng hầu như ngưng tụ thành thực chất, trên mặt đất hội tụ thành mây lùn màu vàng dày tới nghìn trượng, nhưng không có một chút đại địa nguyên khí nào chảy về phía Tự Hi.

Khí huyết trong cơ thể Tự Hi dâng trào, sinh mệnh tinh khí cường đại của bản thân hắn nhanh chóng trào về phía vết thương ở đầu, xương lồm xuống nhô lên, cơ thể tổn hại khép lại. Hắn hít một hơi thật sâu, từ trong miệng phun ra một luồng khí màu vàng như cầu vồng.

Đại địa nguyên khí bên ngoài không để Tự Hi sử dụng, trong cơ thể hắn lại phong tỏa cả một hồng hoang tinh thần.

Lực lượng một ngôi sao vô cùng vô tận, chỉ cần hồng hoang tinh không còn tồn tại, nó có thể cung cấp lực lượng cuồn cuộn không ngừng cho Tự Hi. Nói từ trên ý nghĩa này, hồng hoang tinh không chưa sụp đổ, thì không thể chém giết một vị Vu Thần!

Tự Hi đứng dậy, hoạt động cơ thể một phen, rít gào một tiếng trầm thấp.

Hắn nhìn Hậu Thổ lớn tiếng quát: “Các người làm sao lại biết Hậu Thổ Thần Ẩn ở trong tay ta?”

Hậu Thổ chỉ tay, Hậu Thổ Thần Ẩn kéo theo một tia sáng vàng hướng hắn

bay đi, xa xa Côn Bằng một lần nữa lớn tiếng cười lên: “Hắn làm sao lại biết? Đương nhiên là có người trong Hữu Sùng bộ các người nói cho chúng ta biết! Tự Hi à, người là xương cứng, chín chín phần trăm tộc nhân của người đều là xương cứng, nhưng sẽ luôn có ba năm kẻ chẳng ra gì, người thấy ta nói đúng sao?”

Thân thể Tự Hi loạng choạng, nghiêng chặt hàm răng.

Hậu Thổ Thần Ẩn, là năm đó Đế Hiên Viên từ thiên đình lấy được, đây là quyền bính chí cao thiên đình hiệu lệnh các ngọn núi, trấn áp, điều động tất cả tiên thiên hậu thiên thổ nguyên lực, địa vị của nó có thể so với Nhân Hoàng đại ấn của nhân tộc.

Sau khi Đế Hiên Viên ẩn lui, Hậu Thổ Thần Ẩn liền chảy vào một mũi hậu duệ tộc đàn này của Tự Hi, trở thành trấn tộc chi bảo của Hữu Sùng bộ. Tự Hi biết Hậu Thổ Thần Ẩn lợi hại, cũng biết loại bảo bối này làm người ta rất thêm thường, cho nên cho dù thời điểm bị bày yêu vây công, bị thương nặng không dậy nổi, hắn cũng chưa vận dụng bảo bối này.

Ở Hữu Sùng bộ, biết Hậu Thổ Thần Ẩn tồn tại, mười ngón tay cũng có thể đếm ra. Bọn họ đều được coi là tộc nhân trung tâm của Hữu Sùng bộ, hoặc là trưởng lão địa vị quan trọng nhất, hoặc là vu tể được tộc nhân tôn sùng nhất...

Trong bọn họ, thế mà có người đem Hậu Thổ Thần Ẩn tồn tại nói cho Cộng Công thị, dẫn tới bọn họ xuống tay mai phục, đem Tự Hi đưa tới Vũ sơn.

Tốc độ phản ứng của Cơ Hạo không thể nói là không nhanh, khi ngón tay Hậu Thổ điểm một cái, hắn đã tế ra Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh, trong cái đỉnh lớn phun ra một mảng thanh khí mờ mờ, hóa thành một bàn tay to phạm vi trăm trượng hướng phía Hậu Thổ Thần Ẩn chụp lấy.

Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh am hiểu nhất luyện vạn vật, có thể đem thiên địa vạn vật phản bản quy nguyên, đem nó hóa thành bản chất ban đầu. Hậu Thổ Thần Ẩn quan trọng như thế, bọn Côn Bằng ở Vũ sơn bố trí mai phục, không chỉ vì chém giết Tự Hi, càng nhiều là muốn đoạt lấy Hậu Thổ Thần Ẩn, như vậy Cơ Hạo dứt

khoát đem Hậu Thổ Thần Ẩn luyện hóa, đem nó hóa thành một luồng thổ nguyên chi lực, xem bọn Côn Bằng còn có tính toán nào nữa.

Thanh khí vừa ra, Côn Bằng, Chúc Dung giận dữ hét lên.

Hậu Thổ thì không nhanh không chậm vung bốn cánh tay, bốn phương tám hướng đại địa nguyên khí màu vàng đất cuộn cuộn vô biên vô hạn chen chúc đến, ở trước bàn tay to bằng thanh khí do Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh phát ra ngưng tụ thành một tường đồng vách sắt dày nặng.

Bàn tay thanh khí to lớn vỗ mạnh vào trên tường khí màu vàng đất, tiếng nổ vang ‘Rầm rầm’ không dứt bên tai. Tường khí màu vàng đất kéo dài ngàn dặm, cao vạn trượng, dày tới mấy ngàn trượng giống như tấm sắt mỏng bị axit đậm đặc ăn mòn, nháy mắt đã bị hòa tan một lỗ thủng thật lớn.

Nơi bàn tay thanh khí to lớn đi qua, đại địa nguyên lực màu vàng đất ùn ùn sụp đổ, trên mặt đất ‘Rầm rầm’ xuất hiện một trận mưa đá lớn, lực lượng thần kỳ của Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh mạnh mẽ đem đại địa nguyên khí va chạm chuyển hóa, đem nguyên khí trạng thái khí biến thành tảng đá bình thường không có linh tính đáng nói.

Một tia tiên thiên tạo hóa chi cơ nọ giấu ở trong những đại địa nguyên khí này, thì bị Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh cắn nuốt hết.

Côn Bằng ghen lời, Chúc Dung kinh hãi, ngay cả Hậu Thổ vẫn luôn biểu hiện ổn trọng như núi, không nhanh không chậm thân thể cũng giật mạnh một cái, bị uy năng kỳ dị mà đáng sợ của Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh dọa nhảy dựng.

Hậu Thổ Thần Ẩn chính là thổ nguyên chí bảo, tất nhiên uy lực tuyệt luân, nhưng tốc độ phi hành thật sự đáng ngại, nháy mắt thời gian, Hậu Thổ Thần Ẩn vừa mới bay ra xa bảy tám dặm, cách Hậu Thổ còn mười mấy dặm, Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh phát ra bàn tay to xuyên thủng tường khí, đã sắp đuổi tới phía sau nó.

Cái ẩn tàng này tuy chịu Hậu Thổ khống chế, nhưng dù sao được Tự Hi dùng tinh huyết bản thân ôn dưỡng rất nhiều năm, Tự Hi đối với nó cũng có lực khống chế nhất định.

Tự Hi đứng ở một bên không nói năng gì mở to hai mắt nhìn, trên gương mặt gân xanh lồi lên, đang hết sức chăm chú điều động lực lượng, tranh đoạt với Hậu Thổ quyền khống chế đối với Hậu Thổ Thần Ẩn. Tuy Tự Hi cố gắng cũng không có tác dụng lớn, lại thật sự ảnh hưởng sự nắm giữ của Hậu Thổ đối với Hậu Thổ Thần Ẩn, làm hắn không thể mượn dùng lực lượng đại địa khí mạch, nháy mắt đem Hậu Thổ Thần Ẩn dịch chuyển về trên tay mình.

Hậu Thổ lo lắng rống to một tiếng, mắt thấy Hậu Thổ Thần Ẩn đã sắp bị bàn tay to thanh khí tràn ngập kia đuổi kịp, hắn há mồm phun ra một viên bảo châu màu vàng đất to bằng vại nước. Bảo châu toàn thân có vô số bóng núi chồng chất không ngừng ẩn hiện gào thét rơi xuống đất, bị đại địa khí mạch cuốn lấy, nháy mắt đã tới phía sau Hậu Thổ Thần Ẩn, cầm đầu chủ động lao về phía bàn tay to bằng thanh khí Cơ Hạo phát ra.

Thanh khí cuốn lấy, một bàn tay khổng lồ chợt cứng đờ.

Bảo châu màu vàng đất này cũng là một món chí cao thần khí thổ thuộc tính, là thiên đình trọng bảo, chất chứa vô số uy năng. Dưới thiên đình thổ bộ có thần vị thiên đình cực kỳ quan trọng tên gọi ‘Ngũ Nhạc Chính Thần’, là thống lĩnh tất cả sơn thần trong thiên hạ, viên bảo châu này chính là thần khí Ngũ Nhạc Chính Thần trấn áp tất cả dãy núi trong thiên địa, đều là thiên địa thần khí sau khi khai thiên tích địa, đại đạo diễn hóa thiên đình khi, theo thiên đình mà sinh ra.

Thái Cực Tạo Hóa Đình uy năng siêu lớn, bàn tay thanh khí to lớn bị bảo châu va phải một cái, thuận thế liền đem viên bảo châu này cuốn trở về.

Trong đại đình thanh quang tràn ngập, bảo châu màu vàng đất phát ra một tiếng trầm nặng lập tức sụp đổ, hóa thành từng tia khí tức tiên thiên thổ nguyên tinh thuần đến cực điểm trôi giạt bất định trong đại đình.

Chỉ trì hoãn một chút thời gian như vậy, Hậu Thổ Thần Ẩn đã bay trở về trong tay Hậu Thổ.

Hậu Thổ hung tợn hướng Cơ Hạo trừng mắt một cái, giờ Hậu Thổ Thần Ẩn hướng về Vũ sơn tử trận nhẹ nhàng nhoáng lên một cái.

Phía trên Vũ sơn mưa to tầm tã, mây đen nồng đậm lơ lửng ở bầu trời, các cột nước không ngừng từ trên trời giáng xuống.

Mặt nước không ngừng dâng cao, Vũ sơn tử trận do Tức Nhưông biến thành cũng theo đó lên cao, giờ phút này Vũ sơn tử trận phạm vi bảy tám trăm vạn dặm đã cao lên tới trên vạn dặm, trong đại trận hình dáng như vại nước sóng đục quay cuồng, liếc qua nhìn lại một mảng trắng xóa không thấy được giới hạn.

“Hậu Thổ!” Cơ Hạo và Tụ Hi đồng thời rống giận.

Hậu Thổ cười một tiếng dữ tợn, Hậu Thổ Thần Ẩn trong tay hãn phóng ra một màn hào quang màu vàng bao trùm trên Vũ sơn tử trận.

Vũ sơn tử trận cứ thế biến mất, một luồng Tức Nhưông nhỏ bé mang theo ánh sao mờ nhạt bay vào Hậu Thổ Thần Ẩn.

Mất đi Tức Nhưông, nước lớn trong Vũ sơn tử trận phạm vi bảy tám trăm vạn dặm, sâu tới vạn dặm ‘Ầm’ một cái tràn ra bốn phía, lấy thế hủy thiên diệt địa thổi quét phóng thích. Cơ Hạo và Tụ Hi chỉ rống to một tiếng, sóng lớn ngập trời ập đến, đem hai người bọn họ cuốn vào.

Chương 1032: Trảm Tự Hi

Sóng lớn thổi quét thiên địa, đầu sóng đục ngầu bám cương phong đáng sợ, từ trời cao vạn dặm bổ mạnh xuống dưới. Cơ Hạo đỉnh đầu Bàn Cổ Chung, hỗn độn khí bảo vệ toàn thân hắt, mặc cho sóng lớn đánh sâu vào hắt chút không tổn hao gì, nhưng mà sóng lớn lực đạo rất mãnh liệt, Cơ Hạo lại có thể bị đánh cho đứng yên không nổi, theo nước lớn cuốn đi ra ngoài.

Nếu là nước trong bình thường cũng chỉ vậy mà thôi, lấy thực lực Cơ Hạo hiện nay, bình thường sóng lớn cao vạn dặm đánh sâu vào hắt hoàn toàn có thể dùng lực lượng cơ thể mạnh mẽ thừa nhận xuống, nước lớn xông ra từ trong vũ sơn tử trận, căn bản không có khả năng đem hắt cuốn đi.

Nhưng mà Vạn long phong thủy đại trận, không chỉ có là bị động chịu tải mưa lớn vô cùng vô tận, nếu chỉ là như thế, vậy cũng có vẻ thủ đoạn của Tự Hi hơi quá tầm thường.

Tòa đại trận này chỗ thần dị nhất, là mượn thế giới Bàn Cổ khôn cùng, đại địa lực rất nặng áp súc, thủy nguyên khí chuyển hóa từ thế giới khác khóa giới mà đến, cũng đem kịch độc trong nước lớn, lực ăn mòn năng lượng phản ngược vân vân tinh lọc sạch sẽ.

Cho nên ở trong Vũ sơn tử trận, phạm vi bảy tám trăm vạn dặm, phía dưới thủy vực sâu đạt vạn dặm, ở dưới Vạn long phong thủy đại trận áp súc cùng chuyển hóa, nước lớn tính chất đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Nước lớn trở nên đậm đặc mà rất nặng, mật độ so với nước bình thường cao hơn gấp trăm lần, tuy vẫn là trạng thái dung dịch, nhưng mà nước lớn ở chỗ sâu trong thủy vực đã so với cương thiết thể tích ngang nhau còn muốn trầm trọng hơn.

Ở đáy nước, địa phương cách Vạn long phong thủy đại trận gần nhất, đã trải thật dày một tầng vu tinh thủy thuộc tính lượn bằng đầu người.

Mỗi một khối vu tinh hình thành, đều cần vạn lần nước trong thậm chí mấy

vạn lần thể tích, thông qua đại trận chuyển hóa áp súc mới có thể cuối cùng thành hình. Dựa theo Tự Hi thiết kế, nước lớn từ ngoài đến có thể không ngừng chuyển hóa thành vụ tinh thủy thuộc tính, mặc cho nước lớn từ ngoài đến có bao nhiêu, sau khi lấy Vạn long phong thủy đại trận mạnh mẽ đem hóa thành vụ tinh, nước lớn này sẽ từ tai nạn biến thành tài nguyên.

Nhưng mà Vũ sơn tử trận sau khi bị Hậu Thổ phá hư, tài nguyên vốn có thể làm cho Nhân tộc trở nên càng thêm giàu có, lập tức một lần nữa hóa thành tai nạn!

Ở chỗ sâu trong Vạn long phong thủy đại trận, mật độ nước tăng lên trăm ngàn lần, đại trận sau khi bị phá, trong nước lớn chung quanh tàn sát bừa bãi, không hề chỉ là nước bình thường nữa, càng hỗn tạp thứ so với cương thiết mật độ còn muốn cao hơn, còn muốn trầm trọng hơn, càng chất chứa lực lượng tuyệt cường khủng bố này.

Từng dòng nước trắng xóa đánh sâu vào va chạm lẫn nhau, giống như cự long triển đấu, phát ra tiếng nổ khủng bố.

Dòng nước này mật độ cực cao, lực đạo kinh người đánh sâu vào Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Chung phát ra tiếng nổ vang nặng nề, không ngừng đem nước lớn bốn phía hóa thành hỗn độn khí hút vào chung trong cơ thể, nhưng mà càng nhiều sóng nước gào thét đánh úp lại, cuốn cho Cơ Hạo thân bất do kỷ theo nước lớn trôi đi.

Cơ Hạo vài lần muốn ổn định thân thể, nhưng mà bốn phương tám hướng truyền đến lực lượng khủng bố như vậy, thân thể hần cấp tốc xoay tròn, căn bản tìm không thấy địa phương mượn lực, chỉ có thể theo nước lớn một đường hướng ra phía ngoài quay cuồng mà đi.

Ngắn ngủn vài cái hô hấp, nước lớn súc thể thật lâu liền chạy ra ngoài mấy ngàn dặm, nơi đi qua nước lớn lực đạo kinh người giống như một cây đao, đem toàn bộ ngọn núi khô lảnh ven đường san thành bình địa, vô số điều thú trùng

không kịp né tránh, bị nước lớn tràn qua tất cả đều nổ thành từng đoàn huyết vụ tán đi ở trong nước.

Côn Bằng rít khàn cả giọng, cánh thật lớn của hắn nhẹ nhàng huy động, ở trên hồng thủy lan tràn nhắc lên mảng lớn sóng to, hắn lớn tiếng quát: “Tìm Tự Hi, giết hắn! Về sau Nhân tộc... không cần anh hùng!”

Chúc Dung chân đạp hỏa vân cao cao bay lên, hắn chán ghét nhìn nước lớn chạy như bay dưới chân tràn qua, nhẹ nhàng hừ một tiếng. Hắn là Hỏa Thần, hắn chán ghét phát ra từ trong lòng đối với nước lớn lan tràn này, nhưng mà mệnh lệnh Cộng Công Thị làm cho hắn không thể không làm như vậy.

Hậu Thổ quanh thân bị thổ khí màu vàng quấn quanh, hắn lơ lửng ở trên mặt nước, từng tòa sóng to không ngừng oanh kích lại, ở trên người hắn đâm vào vỡ nát. Hắn tay trái nâng Hậu Thổ thần ấn, toàn bộ đại địa đều biến thành ánh mắt hắn, biến thành tứ chi hắn, phàm là sự vật tồn tại trên đại địa, liền không thể gạt được hắn tìm tòi.

Rất nhanh hắn liền hướng tới một nơi chỉ: “Tự Hi ở bên kia... Ta tìm được hắn!”

Côn Bằng hít một hơi thật sâu, thân thể cao lớn của hắn lung lay, một lần nữa hóa thành đạo nhân áo đen đứng ở trên một mảng mây đen. Xoa xoa vết máu trên mặt, Côn Bằng hạ mí mắt trầm giọng nói: “Tự Hi, còn có con hắn, đối với Nhân tộc mà nói, bọn họ đều là anh hùng. Đáng tiếc là, đối với chúng ta mà nói, Nhân tộc không cần anh hùng tồn tại.”

Côn Bằng khước miệng nhếch lên, rất là âm lệ nở nụ cười: “Về sau Nhân tộc, học khúm núm nịnh bợ, học quỳ xuống dập đầu là đủ rồi. Từ hôm nay trở đi, chúng ta từng cây một, đánh gãy cái lưng cứng rắn toàn bộ Nhân tộc!”

Ngoài mấy ngàn dặm, một cây trụ đá hoa cương cứng rắn từ trong nước lớn gào thét vọt ra, Tự Hi đứng ở trên trụ, hướng tới xa đám người Côn Bằng, Hậu Thổ xa bay nhanh đến lên tiếng rống to: “Tử chiến! Hôm nay Tự Hi ta, cùng các

người không chết không ngừng!”

Tự Hi gương mặt vắn vẹo giống như lệ quỷ, từng sợi tóc dài từ trên đầu hăn thẳng tắp dựng thẳng lên, hăn khàn cả giọng gầm rú, quá mức dùng sức rộng to làm vỡ nát cổ họng hăn, từng điểm máu tươi không ngừng từ miệng hăn phun ra.

Côn Bằng nhìn thấy gương mặt Tự Hi dữ tợn như thế, hăn không khỏi dừng đám mây lại.

Hăn hừ lạnh một tiếng, tùy tay hướng Tự Hi chỉ một chỉ: “Các người, giết hăn!”

Hậu Thổ chân đạp hoàng vân, Chúc Dung chân đạp hỏa vân, phía sau bọn họ đi theo mấy vạn thiên đình hỏa bộ thần binh cả thân ánh lửa quẩn quanh, chậm rãi hướng Tự Hi xung phong liều chết lại. Hậu Thổ trầm thấp nói: “Không chết không ngừng, tốt nhất như thế! Người không cần đào tẩu, ngoan ngoãn... Chết!”

Hậu Thổ trong tay Hậu Thổ thần ấn hào quang chột lóe, trụ đá hoa cương dưới chân Tự Hi đột nhiên giống như bùn lầy quay cuồng, nháy mắt hóa thành một bàn tay to chế trụ vòng eo Tự Hi.

Không đợi Tự Hi phát lực tránh đi, trên trụ đá hoa cương vươn ra vô số mũi nhọn dị thường sắc bén, từng cây mũi nhọn nham thạch màu xám trắng gào thét đâm xuyên qua thân thể Tự Hi, đem hăn gắt gao cố định ở trên đỉnh chớp trụ.

Chúc Dung Thị chân đạp hỏa vân, tốc độ phi hành so với Hậu Thổ nhanh hơn rất nhiều. Hăn cầm trong tay trường kích, một cái lóe ra đến trước mặt Tự Hi, trường kích bấm một đạo ánh lửa màu tím, một kích đem đầu Tự Hi bổ xuống.

Đầu Tự Hi ở không trung cấp tốc quay cuồng, trên cổ hăn giọt máu đều không có, từ trong bụng hăn không ngừng truyền đến tiếng hô như sấm: “Đầu đến! Đầu đến!! Đầu đến!!!”

Một đạo hoàng khí từ trong cổ Tự Hi phun ra, cuốn lấy cái đầu của hăn, "Bá"

một tiếng mang theo đầu của hắc bay trở về cổ.

Một đạo hoàng quang lóe ra, đầu Tự Hi một lần nữa cùng cổ liền làm một thể, Chúc Dung một kích vừa rồi ở trên cổ hắc ngay cả một tia dấu vết cũng không lưu lại.

“Ta cùng với hồng hoang tinh thần hợp thể, muốn giết ta, nào có dễ dàng như vậy?” Tự Hi tức giận nhìn Chúc Dung lên tiếng rống to: “Cho dù các người là thiên đình chính thần, muốn giết ta, nào có dễ dàng như vậy?”

Tự Hi mở ra miệng rộng, miệng một đạo hoàng khí hoá thành trường đao, hung hăng hướng ngực Chúc Dung đâm tới.

Chúc Dung hừ lạnh một tiếng, chụp lấy trường đao màu vàng đất do Tự Hi phun ra, năm ngón tay dùng sức muốn đem trường đao bóp nát. Nhưng mà trường đao dị thường nặng, giống như trường xà ở trong tay hắc không ngừng gãy dựa, hắc trong lúc nhất thời lại có thể không làm gì được công kích của Tự Hi.

Hậu Thổ bay đến trước mặt Tự Hi, Hậu Thổ thần ấn trùng trùng đặt ở trong ngực hắc: “Lại giết hắc một lần! Ta... trấn tinh thần ở trong cơ thể hắc!”

Tự Hi sắc mặt trắng nhợt, Chúc Dung lại là một đao chém xuống.

"Thùng" một tiếng, đầu Tự Hi bay lên, trùng trùng rơi vào trong nước lớn trôi đi.

Chương 1033: Vu Vô Thanh Xử

Bị dòng nước chảy xiết cuốn đi mấy ngàn dặm, Cơ Hạo thật không dễ gì mới trụ vững thân thể được.

Bàn Cổ Chung nổ vang một tiếng, nổ tung dòng nước xiết phạm vi mấy trượng, Cơ Hạo chân đạp mây xanh, hai tay liên tục vung, từng luồng Vũ Dư Thần Lô liên miên phát ra, mỗi một đạo lô hỏa đều nổ tung ở trong dòng nước xiết một thông đạo khoảng nghìn trượng, Cơ Hạo thấp giọng gầm rú lao thẳng lên mặt nước.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, từng luồng lô quang màu xanh tím từ chính giữa mấy chục lỗ xoáy to lớn phun ra, mặt nước chảy xiết bị đánh thủng một hố to đường kính vài dặm. Cơ Hạo đầu đội Bàn Cổ Chung, chân đạp mây xanh lao thẳng lên trời cao, lóe lên một cái đã lao lên trên cao trăm dặm.

Con mắt dừng thẳng ở mi tâm thanh quang lưu động mở ra, từng tia thần quang bắn tung tóe. Cơ Hạo hướng bốn phía nhìn liếc một cái, liền thấy được Tự Hi ngoài gần vạn dặm.

Hồng hoang tinh thần trong cơ thể bị Hậu Thổ dùng Hậu Thổ Thần Ấn trấn áp. Đối mặt quyền uy của thổ bộ chính thần, khóa hồng hoang tinh thần thuộc tính Tự Hi dung hợp này một mực không nhúc nhích, toàn bộ tinh lực nội liễm, không có một chút nào tiết ra ngoài.

Chúc Dung vung trường kích xuống, đầu Tự Hi bay lên, rơi vào trong nước lũ bị sóng đục cuốn đi biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong bụng Tự Hi phát ra một mảng lớn ánh sáng màu vàng, linh hồn hắc giấu trong tinh hạch trong hồng hoang tinh thần khàn giọng rống giận, nhưng hồng hoang tinh thần không nhúc nhích chút nào. Uy nghiêm của Hậu Thổ cùng thiên đình thổ bộ chính thần, càng có Hậu Thổ Thần Ấn phụ trợ, cường thế trấn áp hồng hoang tinh thần trong cơ thể Tự Hi!

Thái cổ thiên đình có được ước vạn tinh quân, các tinh quân đó đều là hồng hoang tinh thần cảm nhiễm một bộ phận khí tức pháp tắc sau khi khai thiên tích địa, chính là thiên địa tiên thiên sinh thành, mỗi người đều là hạng người thần thông quảng đại, kiệt ngạo bất tuân. Thái cổ thiên đình có thể trở thành chúa tể thiên địa, đối với các hồng hoang tinh quân kiệt ngạo mà mạnh mẽ đó tất nhiên có pháp môn khắc chế bọn họ.

Hậu Thổ là thiên đình thổ bộ chính thần, tất cả thần linh có liên quan với ‘Thổ’ trong thiên địa, vô luận thiên thần hay sơn thần, vô luận tinh quân hay thổ địa, đều thuộc Hậu Thổ quản hạt. Hậu Thổ Thần Ấn vừa ra, mặc cho hồng hoang tinh quân có lực lượng nghịch thiên, cũng không thể thi triển ra một chút nào.

Đây là thiên địa ý chí, đây là thiên luật của thiên đình, ở dưới uy nghiêm của thiên đình, thần linh cường đại hơn nữa cũng chỉ có thể mặc cho nó xử trí.

Trong lòng Tự Hi tràn ngập phần nộ, linh hồn hẫng ở trong tình hạch rỗng giập rít gào, nhưng hẫng cũng không có cách nào vận dụng bất cứ lực lượng gì nữa.

Cơ Hạo đứng rất xa, ngơ ngác nhìn Tự Hi bị Chúc Dung dùng một đòn đã chém giết.

Côn Bằng ngửa mặt lên trời phát ra tiếng cười bén nhọn. Hẫng cười đến mức cả người đều đang run run. Hẫng đặc ý chỉ mặt nước, một mảng lớn bọt nước quay cuồng, một cột nước quẩn quanh đầu Tự Hi bay lên, đem cái đầu Tự Hi hai mắt trợn trừng đưa đến trong tay Côn Bằng.

Hai tay cầm đầu Tự Hi, Côn Bằng giống như trẻ con thưởng thức món đồ chơi, rất khinh thường thưởng thức vài cái, trong hai tay phun ra một tia sét, đầu Tự Hi bị lôi quang nổ vỡ nát. Côn Bằng há mồm, đem sương mù máu do đầu Tự Hi sau khi vỡ nát biến thành nuốt một ngụm.

“Ngon, dễ chịu!” Côn Bằng ngửa mặt lên trời, gần như phát điên cười lên chói tai: “Ha ha ha, đầu Sùng Bá Tự Hi đã mỹ vị như vậy... Đế Thuấn thì sao? Óc đám tộc trưởng, trưởng lão các đại bộ tộc đỉnh cấp kia... lực phủ ngũ tạng của

bọn họ!”

Côn Bằng hít một hơi thật sâu. Hắn tham lam nhìn thân thể cường tráng của Tự Hi, lớn tiếng quát: “Chúc Dung, xé lục phủ ngũ tạng của hắn, ta muốn lấy tim gan hắn, cầm đi tinh tể cắt, dùng nước tương pha chế để nhắm rượu!”

Chúc Dung mặt không biểu cảm ném trường kích xuống, từ bên hông rút ra bội kiếm, trường kiếm ánh lửa quấn quanh hướng phía trước đuổi ra, nhắm thẳng tim Tự Hi muốn xuống tay.

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn Côn Bằng khoe môi treo một vết máu, khuôn mặt dữ tợn như quỷ.

Thằng nhãi này, hắn thế mà ăn luôn đầu Tự Hi!

Thằng nhãi này, lại còn muốn dùng tim gan Tự Hi nhắm rượu!

Trong cổ họng Cơ Hạo có một tiếng rít gào tức giận phóng lên cao, lửa giận đốt mê sáng thần trí hắn, trước mắt hắn một mảng đỏ tươi, ba con mắt đều biến thành màu máu đáng sợ. Bàn Cổ Chung phát ra tiếng âm âm trầm thấp mà tức giận, Cơ Hạo đạp Thiên Địa Kim Kiềm, kéo theo một dải cầu vồng vạn dặm, xé rách hư không hướng đoàn người Côn Bằng lao đi.

“Nghieu Bá Cơ Hạo!” Côn Bằng xoay người, khuôn mặt vặn vẹo hướng Cơ Hạo lớn tiếng rít lên: “Người chưa bỏ chạy? Cũng hay lắm, ta muốn dùng của người...”

Cơ Hạo lao đi cực nhanh, tốc độ của Thiên Địa Kim Kiềm vượt xa Côn Bằng tưởng tượng, Côn Bằng chỉ nhìn thấy một luồng sáng màu xanh hiện lên, Cơ Hạo đã cọ sát thân thể hắn lướt qua. Thái Cực Thần Phong kéo chéo chéo ở trong tay, trường kiếm đã nương thế xông nhanh của Thiên Địa Kim Kiềm xẹt qua cổ Côn Bằng.

Côn Bằng phát ra tiếng rú thảm thê lương, cùng lúc Thái Cực Thần Phong xẹt

qua cổ hần, bóng người hần đã bị một mảng khí màu đen bao phủ, thân thể trở nên mờ lung mơ hồ.

Trên Thái Cực Thần Phong hiện lên một mảng ánh sáng lạnh lẽo. Thân hình Côn Bằng biến mất, bỗng dưng xuất hiện từ trên một vùng sóng lớn ngoài ngàn dặm.

Trên áo dài màu đen trên người Côn Bằng vô số yêu văn phù lục vận vận cấp tốc lóe lên. Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt, hộ thân pháp y Côn Bằng này ở trong hồng hoang đạt được, làm bạn hần vô số năm tháng đột nhiên từ giữa vỡ ra, sau đó hóa thành vô số mảnh vỡ màu đen nhẹ nhàng bay xuống.

“Cơ Hạo!” Côn Bằng trần truồng lộ thể khuôn mặt vận vận nhìn Cơ Hạo khàn giọng gào thét.

‘Phập’ một tiếng, trên cổ Côn Bằng phun ra một mảng máu tươi. Pháp lực Côn Bằng sâu không lường được, yêu pháp quý bí dị thường, nháy mắt Cơ Hạo ra tay hần đã làm phép thuận di đào tẩu, nhưng một kiếm này của Cơ Hạo vẫn thương tổn đến hần.

Cái cổ khô gầy của Côn Bằng bị Thái Cực Thần Phong cắt ra hơn phân nửa, một mảng lớn máu từ vết thương không ngừng phun ra. Côn Bằng luống cuống tay chân lấy ra một bình thuốc, từ trong đó lấy ra thuốc mỡ màu vàng nhạt mùi thơm lạ lùng xộc vào mũi rịt từng mảng lớn ở trên vết thương.

Nhưng mặc cho Côn Bằng bôi lên bao nhiêu thuốc mỡ, vết thương của hần vẫn chảy máu không dừng, vết thương Thái Cực Thần Phong tạo thành không có chút dấu hiệu khép lại.

Không chỉ có thế, càng có từng tia lực lượng kỳ dị bám vào ở trên vết thương, không ngừng ăn mòn thân thể Côn Bằng, cực lực xé rách vết thương, mở rộng vết thương. Yêu khí trong cơ thể Côn Bằng toàn lực phát động, trên vết thương tràn ngập khí đen, thật không dễ gì mới đứng vững lực lượng kỳ dị kia ăn mòn.

Cơ Hạo một kiếm làm Côn Bằng bị thương nặng, đã lâm vào trạng thái hỗn độn nào đó, tất cả đều bắt nguồn từ bản năng hấn khổng chế Thiên Địa Kim Kiều, một cú hồ vồ tới sau lưng Chúc Dung.

Không có tri giác, không có linh trí, tất cả đều hỗn độn mơ hồ, mỗi một động tác đều tựa như thiên thành.

Cơ Hạo giờ lên cao cao Thái Cực Thần Phong, ở giờ khắc này, tất cả hấn từng học, bao gồm Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh hấn kiếp trước mang đến, hư ảnh truyền thụ bốn chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, thậm chí các loại đại đạo bí pháp Vũ Dư đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Đại Xích đạo nhân truyền thụ đều hóa thành vô số mảnh vỡ, ở trong đầu óc một mảng hỗn loạn của Cơ Hạo không ngừng dung hợp, lưu chuyển lẫn nhau.

Trong bụng hấn, ngũ sắc thần viêm bao bọc hư ảnh tiểu đỉnh phát ra một mảng lớn thần quang năm màu rót vào thần hồn không gian của hấn.

Tiểu đỉnh chất chứa vô biên lực lượng tạo hóa, ở dưới sự trợ giúp của tiểu đỉnh, vô số mảnh vỡ đại đạo trong đầu Cơ Hạo cấp tốc ghép lại thành hình.

Một luồng thanh khí từ đỉnh đầu lao ra, ánh sáng mặt trời màu đỏ rực phạm vi trăm mẫu chiếu rọi bốn phương, chính giữa mặt trời đỏ, một hư ảnh hình như cự phủ chợt lóe, ở trong hư không vạch ra một quỹ tích cương mãnh bá đạo, đã man thẳng tắp, mãnh liệt vô lý, thống khoái nhẹ nhàng.

Cơ Hạo giờ kiếm, dựa theo quỹ tích cự phủ kia vạch ra, chém ra một kiếm giống như đúc.

Ở chỗ vô thanh, trong thiên địa kinh lôi phát nổ. Thiên địa linh khí trong trăm vạn dặm quanh Vũ sơn một mảng hỗn loạn, thiên cơ loạn như một nồi cháo, cũng không cách nào cân nhắc ra quỹ tích gì.

Chương 1034: Đồ Thần

“Chính là lực lượng... như vậy!”

Trong thần hồn không gian, hư ảnh lặng yên hiện hình, vầng vàng ngời xếp bằng ở giữa không trung, hai mắt phun ra thần quang màu lam, giống như hai tiểu thái dương màu lam, chiếu thần hồn không gian Cơ Hạo một mảng sáng rọi.

“Thuần túy lực lượng!”

Hư ảnh tán thưởng gật gù đầu, chợt giơ lên tay phải, nhẹ nhàng băng quơ vươn ngón trỏ tay phải, dùng sức nhấn xuống phía dưới.

Đầu ngón tay hắc vẽ lên một đạo quỹ tích thẳng tắp đơn giản thô bạo, bá đạo mãnh liệt, một cỗ khí tức hồng hoang dã man từ trong cơ thể hắc quay cuồng trào ra, bên người hắc mảng lớn sương mù màu xám quay cuồng, từ trong đó mơ hồ có thể thấy được mặt trời lên mặt trời lặn, chu thiên tinh động.

Hư ảnh này một chỉ, thông qua phương thức ngôn dụ khó hiểu nào đó, thêm vào ở trên trường kiếm trong tay Cơ Hạo.

Cơ Hạo tốc độ huy kiếm nhanh hơn, lực đạo càng mãnh, Thái Cực Thần Phong thêm vào khí tức càng thêm thuần túy.

Chúc Dung cầm trong tay trường kiếm phát ra tiếng xé gió dồn dập bén nhọn, hắc bất chấp mở ra trong ngực Tự Hi, dùng hết toàn lực, dùng hết toàn tốc giơ lên trường kiếm, hướng Thái Cực Thần Phong nghênh đón.

Thái Cực Thần Phong bộc phát ra hào quang loá mắt, từ trong thân kiếm phân biệt ra hai màu đen trắng rõ ràng, theo sau hai màu đen trắng hướng vào phía trong hợp lại, trường kiếm trở nên hỗn độn mơ hồ, thân kiếm coi như cùng thiên địa tương hợp, mang theo một mảng hàn quang sắc bén hung ác hung hăng bổ vào bội kiếm Chúc Dung.

Bội kiếm Chúc Dung, tự nhiên cũng là thần khí thiên đình phong tồn, là sau khai thiên tích địa, thiên địa đại đạo có cảm giác, khi từ trong hư vô dựng hóa thiên đình, cùng với thiên đình mà sinh thần khí. Chuôi thần kiếm này, nội uẩn chu thiên ba ngàn sáu trăm loại thần viêm, linh hỏa, có thể đốt hủy thiên địa, hóa ước vạn dặm hư không thành biển lửa khôn cùng, lực sát thương có thể nói tuyệt đỉnh.

“Giết!” Cơ Hạo dần dần độn độn, quanh thân khí tức một mảng hỗn độn quát to một tiếng, Thái Cực Thần Phong theo quỹ tích đơn giản thô bạo, mãnh liệt, thế không thể đỡ đánh xuống.

Một tiếng rên rĩ, thần kiếm gãy, mảng lớn hỏa diễm từ trong thân kiếm vỡ phun ra, cuồng gió thổi qua, mảng lớn hỏa vân bốn phía, trong chớp mắt phạm vi mấy vạn dặm hư không đều bị thần kiếm phun ra hỏa diễm đốt thành một mảng đỏ bừng.

Chúc Dung trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạo, bị Cộng Công Thị dùng thủ đoạn không hiểu áp chế linh trí thân mình đột nhiên phá tan phong ấn, hấn trong con người đục ngầu cứng ngắc hiện lên một chút thần quang linh động, hấn không thể tin đồng thời rống lớn một tiếng vạn phần kinh sợ.

“Không!”

Tiếng hô còn lặn lộn ở bên miệng, Thái Cực Thần Phong hạ xuống, không nhìn Chúc Dung chiến bào trên người phun ra mảng lớn hỏa vân, giống như thái rau mở ra thần quang hộ thể chiến bào tỏa ra, hung hăng bổ vào đầu Chúc Dung, đem hấn từ đầu đến cổ chém thành hai mảnh.

Chúc Dung thân thể tách ra, nhanh chóng hóa thành hai luồng hỏa cầu.

“Ta là thiên địa dựng hóa, nguyên thủy thần linh!” Trong hai luồng hỏa cầu truyền ra tiếng gầm gừ của Chúc Dung: “Ta thọ mệnh vô cùng, vĩnh hằng bất diệt, cùng một phương thiên địa này cùng tồn tại! Phàm nhân, chẳng sợ người cầm trong tay chí bảo, người cũng giết không được ta!”

“Vĩnh hằng bất diệt?” Cơ Hạo trong con người đục ngầu một chút hung quang phun ra, hần hoàn toàn theo bản năng cười lạnh nói: “Vây một thế hệ thần linh lúc ban đầu, bọn họ đi nơi nào? Trên Thiên đình bảo tòa, nhóm Thiên đế từng cao cao tại thượng lại đi nơi nào?”

Tất cả cái này đều phát sinh ở trong tích tắc, Cơ Hạo tập sát tốc độ quá nhanh, Chúc Dung sau khi bị chém thành hai mảnh, Hậu Thổ đứng ở một bên dùng Hậu Thổ thần ấn trấn áp hồng hoang tinh thần trong cơ thể Tự Hi lúc này mới phản ứng lại.

Đuôi rắn thật dài căng thẳng tắp, Hậu Thổ thét dài một tiếng, tay trái nắm Hậu Thổ thần ấn hướng Cơ Hạo nhoáng một cái, tay phải từ sau lưng rút ra một thanh trọng phủ tam giác, dốc hết toàn lực một phủ hướng đầu Cơ Hạo bổ xuống.

Cơ Hạo nhìn cũng không liếc mắt nhìn Hậu Thổ một cái.

Hậu Thổ thần ấn điều động đại địa lực, hóa thành một đạo đại địa nguyên từ vô hình vô sắc muốn vây khốn hần. Bàn Cổ Chung thả ra hỗn độn khí chảy về phía bốn phía, đại địa nguyên từ lực liền tan thành mây khói, coi như chưa từng xuất hiện qua.

Thái Cực pháp y thả ra vòng vòng thanh quang giống như nước gợn, tiên quang trong suốt như nước xuyên thấu qua Bàn Cổ Chung phát ra hỗn độn khí lưu, hóa thành một đóa thanh liên cực lớn bao lấy Cơ Hạo. Hậu Thổ dốc hết toàn lực phát ra một phủ cùng thanh quang đối chọi, một tầng thanh quang đảo qua, lực lượng trên phủ liền suy yếu một tầng, chồng chất thanh quang không ngừng trào ra, thời điểm Hậu Thổ phủ đụng tới Bàn Cổ Chung, đã trở nên suy yếu vô lực, nhiều nhất còn lại ba thành lực đạo nguyên bản.

Bàn Cổ Chung không đau không ngứa phát ra một tiếng chung minh rất nhỏ, Thái Cực Càn Khôn kính đỉnh đầu Cơ Hạo phun ra, một đạo thanh quang giống như lợi kiếm dừng ở trên người Hậu Thổ.

Hậu Thổ kinh hô, mông lớn hoàng vụ giống nhau thổ nguyên khí hướng hân hội tụ lại, ở trên người hân ngưng tụ thành một bộ giáp trụ rất nặng.

Thái Cực Càn Khôn kính nơi thanh quang đi qua, thổ nguyên lực trên người Hậu Thổ ngưng tụ thành giáp trụ giống như nước sôi hắt tuyết phá thành mảnh nhỏ, không để Hậu Thổ phản ứng, thanh quang bao phủ thân thể Hậu Thổ, long lân màu vàng đất trên người hân "bộp bộp" không ngừng nổ tung, không ngừng hóa thành từng luồng sương khói màu vàng phiêu tán.

“Đau!”

Hậu Thổ hét lớn một tiếng, thân thể mau lui về phía sau. Thái Cực Càn Khôn kính uy lực vượt qua hân tưởng tượng, phòng ngự cường đại hân dẫn đến ở trước mặt Thái Cực Càn Khôn kính chính là một truyện cười, mà Hậu Thổ thần ẩn hiển nhiên cũng vô pháp khắc chế Bàn Cổ Chung, căn bản không thể vây khốn Cơ Hạo.

Cho nên Hậu Thổ chỉ có thể rút lui, dùng tốc độ nhanh nhất rút lui.

Hắn vừa mới thoát ly Thần nguyên trì, lực lượng hân còn chưa có đạt tới đỉnh phong nên có, xuất từ bản năng, hân muốn tạm lánh mũi nhọn của Cơ Hạo, chờ thực lực đạt tới trạng thái đỉnh phong hân nên có lại đến tìm Cơ Hạo phiền toái.

Thiên Địa Kim Kiều tốc độ nhanh hơn xa so với Hậu Thổ tưởng tượng, Hậu Thổ vừa mới lui về phía sau không đến mười trượng, Cơ Hạo đã đến trước mặt hân. Lại là thô bạo, thẳng thắn một kiếm chém ngang, cổ Hậu Thổ bị Thái Cực Càn Khôn kính đốt cháy sạch sương khói lượn lờ phát ra một tiếng thanh thúy, cái đầu bị Thái Cực thần phong một kiếm trăm đi.

Hậu Thổ đau hô rống to, thân thể hóa thành hai luồng thần quang màu vàng một lớn một nhỏ hướng bầu trời thẳng tắp bay lên.

Cơ Hạo quay đầu hướng Chúc Dung biến thành hai luồng hỏa diễm lãnh liệt cười: “Người nói, ta giết không được người?”

Không để Chúc Dung mở miệng, cũng không cho hắn cơ hội chạy trốn, Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh từ đỉnh đầu Cơ Hạo hiện lên, một đạo thanh khí phun ra, bao lấy hai luồng ánh lửa thân thể Chúc Dung vỡ ra biến thành.

“Không!” Chúc Dung theo bản năng cảm giác được khí tức ngã xuống, hắn không cam lòng tê thanh rống giận: “Đó không phải bốn ý bản thân tôn... Cộng Công, là Cộng Công! Hắn dùng tà thuật che dấu linh trí bản thân ta, hắn đã khống chế...”

Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh đem Chúc Dung một ngụm nuốt xuống, Cơ Hạo đem Bàn Cổ Chung treo ở trên Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh, đem hết toàn lực ba quyền hai cước gõ Bàn Cổ Chung "rầm rầm" rung động, từng đạo hỗn độn khí không ngừng phun nhập trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh.

"Đương đương đương" tiếng nổ liên tiếp truyền đến, trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh một đạo ánh lửa phóng lên cao, một cánh tay hỏa diễm quấn quanh từ trong đại đỉnh cực lực nhô ra, hướng về bầu trời dùng sức bắt một cái, sau đó lại bị Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh một ngụm nuốt xuống.

Hắc bạch nhị khí ở trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh giống như cối xay cấp tốc xoay tròn, chỉ là thời gian mấy chục hô hấp, thần hồn Chúc Dung hoàn toàn bị tiêu ma.

Côn Bằng ở xa xa giống như gặp quỷ hét rầm lên:

“Nghieuh Bá Cơ Hạo... Người, người, người, người đại nghịch bất đạo... Người lại có thể... giết Hỏa bộ chính thần!”

Cơ Hạo trong con người phun ra ba đạo hỗn độn thần quang, hắn cầm trong tay Thái Cực Thần Phong hướng Côn Bằng một chỉ, ngữ khí quái dị nở cười: “Ta, hiện tại tới giết ngươi!”

Chương 1035: Hoành Thêm Biến Số

Chúc Dung vong, Hậu Thổ động, Chúc Dung mang đến mấy ngàn Hỏa bộ thần binh nhất tề hò hét một tiếng, đập đóa đóa hỏa vân hướng Cơ Hạo đánh tới.

Thần binh này người người thân cao một trượng có hơn, eo gấu lưng hổ, khí tức sắc bén, bọn họ trên người mặc giáp trụ, trong tay cầm thuẫn một sắc đều là thần binh thần giáp thiên đình phong tồn, đều có một tia khí tức hỏa diễm pháp tắc đại đạo chất chứa bên trong.

Cơ Hạo một tay đỡ thân hình Tự Hi, đỉnh đầu Thái Cực Càn Khôn kính phun ra một đạo thanh quang, dừng ở trên người mấy ngàn Hỏa bộ thần binh.

Ngay cả Hậu Thổ đều ngăn không được uy lực Thái Cực Càn Khôn kính, càng không nói thần binh thực lực chỉ là cùng Vu Vương Nhân tộc tương đương này. Nơi thanh quang đi qua, mấy ngàn thần binh đều kêu lên đau đớn, hỏa vân dưới chân bọn họ băng giải, giáp trụ trên người đều hóa thành một luồng thanh khí theo gió phiêu tán.

Trong thanh quang chất chứa Thái Cực lưỡng nghi sinh sát chuyển hóa diệu lý vô thượng, mấy ngàn Hỏa bộ thần binh trong hỏa diễm thần lực cơ thể bị thanh quang xua tan, thân hình bọn họ từ hỏa diễm linh khí cùng hỏa diễm pháp tắc, trải qua Thần nguyên trì sinh cơ vô cùng dưng dục mà sinh đã ở trong thanh quang rung rung hẫ hẫ, mấy ngàn thần binh thật giống như lưu ly khí yếu ớt, trên làn da nứt ra vô số vết rách.

“Cơ Hạo, ngươi dám!” Côn Bằng xa xa ôm cổ, đang đem hết toàn lực muốn ngừng đổ máu, thu nạp vết thương tê thanh rống giận.

Cơ Hạo cười lớn một tiếng, trong Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh một đạo thanh khí phun ra, cuốn lên mấy ngàn thần binh hướng trong đại đỉnh thu vào, chỉ là một tiếng lôi đình nổ vang, mấy ngàn thần binh liền hóa thành từng khối cực phẩm vu tinh lớn bằng nắm tay màu đỏ hồng từ trong đại đỉnh bay đi ra.

“Ta ngay cả Chúc Dung đều giết, huống chi là đám nhãi con này?” Cơ Hạo tay phải cao giơ lên cao Thái Cực Thần Phong, tay trái đỡ thân thể Tự Hi mất đi đầu, khống chế Thiên Địa Kim Kiều hóa thành một đạo cầu vồng hướng Côn Bằng giết qua.

“Côn Bằng lão tặc, ăn ta một kiếm, chém không chết người, tính người vận khí!” Cơ Hạo huy kiếm rộng to, trên lưỡi kiếm lại có một điểm hào quang đẹp mắt đến cực điểm lóe ra.

Giờ phút này Cơ Hạo vẫn đắm chìm ở trong trạng thái hỗn độn không có ý thức, hư ảnh chém ra một chỉ nọ sinh ra tác dụng kỳ dị vẫn được thêm vào ở trên người Cơ Hạo, thời điểm lưỡi kiếm Thái Cực Thần Phong xẹt qua hư không, không gian bị mở ra một vết rách màu đen thẳng tắp, hơn nữa chậm chạp không thể khép lại.

Côn Bằng nhìn thấy trong lòng run sợ, Bàn Cổ thế giới không gian cực kỳ cứng cố, cho dù có đại năng giả ở khi kịch chiến tạm thời phá vỡ hư không, nhiều nhất trong tích tắc hư không sẽ tự nhiên khép lại.

Cơ Hạo đến tột cùng dùng pháp môn quái dị gì, trường kiếm hấn như thế nào sau khi cắt qua không gian, không gian không có dấu hiệu khép lại? Côn Bằng đột nhiên rõ ràng, vì cái gì vết thương trên cổ hấn khó liền như vậy, hấn phun ra máu tươi cũng đủ đầy một cái hồ lớn, vết thương lại có thể không có chuyển tốt gì.

“Đừng tới, Cơ Hạo, hôm nay tính người thắng một hồi!” Côn Bằng tê thanh rống giận, xoay người đạp mây đen bước đi.

Côn Bằng bản thể có thể từ côn hóa bằng, hơn nữa bản thể hấn thể tích vô cùng khổng lồ, yêu lực hùng hồn lão luyện của Bắc Minh yêu tộc có một không hai. Cho nên Côn Bằng phi hành tuyệt tích, lấy thực lực Cơ Hạo khống chế Thiên Địa Kim Kiều, cũng bất quá là so với hấn nhanh một đường.

Mắt thấy Côn Bằng hóa thành một cầu vồng màu đen cấp tốc bỏ chạy, Cơ

Hạo căn rằng ở phía sau hẳn toàn tốc đuổi giết, bất quá ở thời điểm băng qua Hà Lạc đại trận hắc bạch nhị khí quần quanh, Côn Bằng lại có thể vươn hai tay, hung hăng hướng Hà Lạc đại trận bắt qua.

“Hà Đồ, Lạc Thư, lão tổ nhiều năm qua như thế, ở trên người các người hao phí vô số tinh lực! Các người lại có thể dám phản bội lão tổ?” Côn Bằng trên mười ngón thả ra mười đạo khói đen linh động, giống như mười đạo độc xà hướng Hà Lạc đại trận quần quanh.

“Lần này lão tổ đem bọn người mang về thiên đình, tất nhiên sẽ dùng thiên đình bí bảo hủy đi linh trí các người... Chẳng sợ cho các người uy lực tạm thời sụt hơn phân nửa, lão tổ cũng phải hoàn toàn luyện hóa các người!” Côn Bằng trong hai mắt yêu khí phun dưng, rất có điểm hỗn hển rống to: “Lão tổ ta nơi nào có lỗi với các người? Các người lại có thể cấu kết người ngoài phản bội lão tổ ta?”

Trong Hà Lạc đại trận hắc bạch nhị khí quần quanh, Hà Đồ, Lạc Thư thanh âm đồng thời vang lên: “Chúng ta là thiện lương chi bảo, người là người đại ác... Thiên đạo đã định, chúng ta không có khả năng trở thành vật bản mạng của người... Côn Bằng, dứt ngay!”

Trong Hà Lạc đại trận đường kính trăm dặm, đột nhiên có lượng lớn tinh quang lôi đình hóa thành một cái sông dài mênh mông quét đi ra, trùng trùng nện ở trên hắc khí Côn Bằng thả ra. Tuy không có người khống chế, Hà Lạc đại trận uy lực vẫn vô cùng mạnh mẽ, Côn Bằng thả ra hắc khí không ngừng cắn nuốt vỡ nát từng đạo tinh quang lôi đình, không chút nào có thể tới gần Hà Lạc đại trận nửa bước.

Cơ Hạo "ha ha" cười lớn đuổi giết đi lên: “Hà Đồ, Lạc Thư hai vị tiền bối, giúp ta vây hẳn một lát, chờ ta chém đầu hẳn, các người có thể rời khỏi! Ha ha ha, ta Cơ Hạo nói chuyện giữ lời, tha các người tự do tự tại, tiêu dao thiên địa!”

Hà Đồ, Lạc Thư cùng kêu lên hoan hô, trong Hà Lạc đại trận hắc bạch nhị

khí chợt đại thịnh, mang theo tiếng sóng đào cuồn cuộn, đại trận hướng về Côn Bằng quần quanh, muốn đem hắc cuốn vào trong trận mạnh mẽ vây khốn.

Tự Hi bụng truyền đến tiếng hô trầm thấp: “Cơ Hạo, giúp ta chém Côn Bằng... Đáng chết, bọn chúng vừa mới trấn áp sinh cơ toàn thân ta, khối thân thể này cũng không được. Đáng chết, đáng chết!”

“Thân thể không được?” Cơ Hạo khẽ cau mày, hắc âm thanh lạnh lùng nói: “Tự Hi đại nhân tạm nhẫn một lát, chờ ta chém giết Côn Bằng, lại tính tiếp!”

Trong thân thể Tự Hi đã muốn lạnh như băng, trong một mảng tinh không tinh quang âm đạm, hiệu lực của Cửu cửu khóa tinh đồ đang cấp tốc tản mạn khắp nơi, hồng hoang tinh thần nấp trong tinh không trong cơ thể hắc kịch liệt chấn động, từng tia tinh mang bắn ra bốn phía, không ngừng phá hư thân thể hắc đã muốn sinh cơ không còn.

Linh hồn Tự Hi nấp trong hồng hoang tinh thần tinh hạch đem hết toàn lực muốn khống chế lực lượng viên tinh thần tàn sát bừa bãi này, nhưng mà hắc vừa mới chứng Vu thần, cùng viên hồng hoang tinh thần này độ phù hợp cũng không cao, hắc căn bản không thể ảnh hưởng viên tinh thần này nhiều lắm.

Cơ Hạo hóa thân cầu vồng, đã đuổi tới phía sau Côn Bằng.

Côn Bằng mặt lộ vẻ tuyệt vọng, phía trước có Hà Lạc đại trận chặn đường, mặt sau có Cơ Hạo sát thần này chạy tới, cổ hắc đang bị thương nặng, vết thương còn đang không ngừng phun máu, không ngừng tiêu hao thể lực cùng pháp lực của hắc. Côn Bằng mơ hồ cảm thấy, hôm nay có lẽ hắc tránh không khỏi một kiếp này.

Cơ Hạo trường kiếm giơ lên cao, bắm một đạo quỹ tích sạch sẽ lưu loát thẳng tắp hướng Côn Bằng đánh xuống.

Đúng lúc này, trong trời cao đột nhiên truyền đến tiếng cười thản nhiên: “Nơi này Thiên Cơ đột nhiên hỗn loạn, liền ngay cả bản đạo đều không thể nắm lấy bí

mật vận hành thiên cơ này, quả nhiên có chí bảo xuất thế... Bảo này cùng bốn môn có duyên, vạn vạn không thể bỏ qua!”

Trong trời cao hư ảnh một đóa hoa sen hiện lên, Hoa đạo nhân như quý mỹ tửu trong mằng lớn vũ vân chạy đi ra. Hắc vạn phần tham lam nhìn thoáng qua Hà Đồ Lạc Thư biến thành Hà Lạc đại trận, lớn tiếng cười hướng hai món bảo bối chụp xuống.

Hoa đạo vừa nhất ra tay, Hà Lạc đại trận bốn phía liền trào ra thủy khí vô lượng, yên hà khôn cùng, hai bàn tay ánh vàng rực rỡ to trái phải cùng đánh muốn đem Hà Lạc đại trận chụp ở trong tay.

Hà Đồ, Lạc Thư cùng kêu lên kinh hô " hô "Phong khẩn, xả hô ", chợt hóa thành một đen một trắng hai đạo thanh khí, trong đó mơ hồ có thể thấy được một huyền quy, một long mã lớn tiếng gào thét, "thùng thùng" hai tiếng lui vào phía dưới nước lớn, trong chớp mắt liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hà Lạc đại trận chặn đường đột nhiên tiêu tán, Côn Bằng một tiếng hoan hô, nháy mắt hóa thành một đạo cầu vồng màu đen trắng hướng trời cao.

Cơ Hạo là ngẩn ngơ, hắc nhìn thoáng qua Hoa đạo nhân, không nói một lời mang theo thân thể Tự Hi hướng Bồ Phản chạy đi.

Chương 1036: Tự Hi Thăng Không

Rất xa, Hoa đạo nhân liếc mắt nhìn Cơ Hạo một cái.

Ánh mắt hần rất là nóng cháy từ trên Bàn Cổ Chung xẹt qua, hai tay hơi hơi động, nhưng mà tựa như lại nghĩ tới ký ức gì không tốt, vẻ mặt kiên kị cùng bất đắc dĩ ngừng tay. Thân thể hơi hơi nhoáng lên một cái, Hoa đạo nhân hóa thành hai đóa hoa sen cực lớn bay vào trong nước, đuổi sát Hà Đồ Lạc Thư không biết đi về phía nơi nào.

Cơ Hạo không có quay đầu, toàn lực khống chế Thiên Địa Kim Kiều hướng Bồ Phán bay đi.

Vạn long phong thủy đại trận Vũ giả sơn trận đã bị phá hư, Hậu Thổ nằm trong tay Hậu Thổ thần ấn, tùy thời có thể thu hồi Tức Nhưỡng. Nguyên bản nước lớn tàn sát bừa bãi thật giống như ác long bị xích sắt trói buộc, bị trấn áp thời gian dài như vậy, thế nước súc vô cùng nặng, một khi phá trận mà ra, toàn bộ Trung Lục thế giới đều gặp phải tai kiếp thật lớn.

Cơ Hạo không tiếc thiêu đốt tinh huyết, kích phát toàn bộ pháp lực thúc dục Thiên Địa Kim Kiều, dùng tốc độ hần hiện tại có thể đạt tới nhanh nhất bay nhanh về phía trước.

Nơi Thiên Địa Kim Kiều biến thành thanh quang đi qua, hư không bị xé rách một cái vết rách màu đen rõ ràng có thể thấy được, Cơ Hạo trên người có lực lượng kỳ dị nào đó đang dao động, vết rách hư không kịch liệt chấn động, chậm chạp không thể chữa trị.

Tự Hi thân thể càng ngày càng trầm trọng, hồng hoang tinh thần tinh lực trong cơ thể hần không ngừng tiết ra, Cửu cửu khóa tinh đồ đã khống chế không được lực lượng hồng hoang tinh thần này, Tự Hi linh hồn còn chưa thể hoàn toàn cùng tinh hạch dung hợp, hần chỉ có thể ảnh hưởng phạm vi nhỏ lực lượng viên tinh thần này, nhưng không cách nào tự nhiên khống chế nó.

Cơ Hạo lúc mới bắt đầu cảm thấy mình như ôm một tảng đá lớn phi hành, qua không bao lâu, tảng đá lớn liền biến thành một tòa núi lớn, làm cho hắc hai tay ôm Tự Hi mới có thể thừa nhận thân thể càng ngày càng nặng.

Lại qua không bao nhiêu thời gian, Cơ Hạo chỉ có thể vận chuyển Cửu chuyển huyền công, đem lực lượng cơ thể tăng lên tới cực hạn, mới có thể thừa nhận thể trọng của Tự Hi cùng với hồng hoang tinh thần lực trong cơ thể hắc giống như nộ long điên cuồng dâng lên.

Đến cuối cùng, tầng tầng vàng sáng màu vàng mắt thường có thể thấy được mang theo ánh sáng mê ly không ngừng từ trong cơ thể Tự Hi lao ra, không ngừng đánh sâu vào hai tay cùng thân thể Cơ Hạo, chấn đến thân thể Cơ Hạo "ông ông" rung động, càng mang đến cho hắc gánh nặng trầm trọng.

Cơ Hạo tốc độ phi hành càng ngày càng chậm, thân thể hắc run nhè nhẹ, thần thức đã không thể tập trung Thiên Địa Kim Kiều.

Hai tay xương cốt bị chấn đến hầu như vỡ vụn ra, Cơ Hạo cuối cùng đã biết Vu thần cảnh đến tốt cùng đại biểu một loại lực lượng dạng gì, một viên hồng hoang tinh thần chất chứa tinh lực đến tốt cùng có bao nhiêu mạnh.

Hắc lại đối với phát minh Cửu cửu khóa tinh đồ, phát minh nạp hồng hoang tinh thần nhập thể, mượn tinh lực chứng thần đạo của tiên hiền Nhân tộc khâm phục không thôi. Đến tốt cùng là dạng kỳ diệu tưởng gì, mới có thể để cho đại trí tuệ giả trong tổ tiên Nhân tộc nghĩ ra pháp môn kỳ diệu đến như vậy?

Thiên Địa Kim Kiều hơi hơi chấn động, mang theo tiếng chói tai xé trời cấp tốc xẹt qua mấy vạn núi cao phong lĩnh, Cơ Hạo gắt gao cắn răng ôm thân thể Tự Hi, mặc dù có Thái Cực pháp y không ngừng thả ra từng đạo thanh quang ngăn cản hồng hoang tinh thần trong cơ thể Tự Hi tản mát ra tinh lực khủng bố, Cơ Hạo vẫn bị chấn đến ngũ tạng lục phủ đều xuất hiện vết rách, trên làn da nơi nơi đều có vết máu vỡ ra.

“Tự Hi đại nhân!” Cơ Hạo bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nấp trong cơ thể Tụ Hi chỗ sâu trong hồng hoang tinh thần, linh hồn Tụ Hi nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Đây là mệnh số! Cơ Hạo, người trở về Bồ Phản, đối với Văn Mệnh nói...”

Tụ Hi đang muốn hướng Cơ Hạo giao một ít lời nói mấu chốt, trong một tòa núi lớn phía trước một đạo cường quang phóng lên cao, rất nhanh từ trong một đạo cường quang nọ chạy ra rất nhiều người ảnh. Cơ Hạo mắt sắc, liếc mắt một cái nhìn ra Tụ Văn Mệnh đi phía trước nhất.

“Văn Mệnh đại thúc!” Cơ Hạo lớn tiếng hét lên: “Tụ Hi đại nhân mau chống đỡ không được, ta cũng...”

"Răng rắc" vài tiếng, Cơ Hạo hai tay đau đớn, hồng hoang tinh lực trong cơ thể Tụ Hi tàn sát bừa bãi phun ra, Cơ Hạo hai tay xương cốt nháy mắt bị chấn vỡ nát. Tụ Hi đã bị hồng hoang tinh lực xâm nhiễm biến thành thân thể trạng thái thủy tinh màu vàng đất trùng trùng rơi xuống đất, phía dưới một tòa núi nhỏ chiều cao nghìn trượng bị thân thể nặng trĩu của Tụ Hi đập trúng, núi nhỏ "ông" một tiếng nổ thành tro bụi đầy trời phiêu tán.

Tại chỗ để lại một cái hố to đường kính mấy chục dặm, Tụ Hi nằm ở chính giữa hố to, thân thể còn đang không ngừng trầm xuống.

Tụ Văn Mệnh chạy như điên mà đến, theo sát ở phía sau hắn là Đế Thuấn các cao tầng Nhân tộc, nhìn thấy Tụ Hi bị chém đầu, nhìn lại Cơ Hạo cả người là máu, toàn bộ không người nào không sợ hãi, Tụ Văn Mệnh lại mang theo tiếng khóc rống lớn lên: “A cha... Cơ Hạo, đến tột cùng sao lại thế này?”

Cơ Hạo cũng không nói gì, lúc này ngôn ngữ đã không kịp giải thích nhiều lắm, hắn nhắm hai mắt lại, con mắt ở mi tâm phun ra một đạo thanh quang, hình ảnh hắn cùng Tụ Hi bị một đám hồng hoang cự yêu mai phục vây công, ngay sau đó là Côn Bằng mang theo Chúc Dung, Hậu Thổ liên thủ đột kích trong chớp mắt đều phóng ra một mảng.

“Côn Bằng!” Tụ Văn Mệnh thân thể kịch liệt run run, hắn cắn chặt răng, "rắc

rắc" vài tiếng, răng trong miệng hăn tất cả đều vỡ thành mảnh vỡ, mảng lớn máu tươi từ miệng hăn phun ra.

"Thùng" một tiếng vang lên, Tự Văn Mệnh quỳ rạp xuống bên người Tự Hi, hai tay dùng sức ôm thân thể Tự Hi trở nên lạnh như băng, hơn nữa thành trạng thái trong suốt màu vàng đất trở nên vô cùng trầm trọng.

Tự Hi thanh âm từ bụng hăn truyền ra: “Khóc cái gì, bất quá là mất đi bản thể nhân loại mà thôi! Linh hồn của ta đã cùng hồng hoang tinh thần tinh hạch tương hợp, chờ ta hoàn toàn luyện hóa cái hồng hoang tinh thần này, ta vẫn có thể mượn dùng tinh lực diễn hóa bản thể, hóa thành hình người!”

Tự Văn Mệnh lớn tiếng kêu lên: “Nhưng mà a cha, tinh lực diễn hóa ra người, đã không phải người!”

Tự Hi "ha ha" cười lên, hăn ôn hòa nói: “Văn Mệnh, người nghĩ sai rồi... Từ sau khi a cha phát động Cửu cửu khóa tinh đồ, chứng Vu thần vị, a cha thật ra cũng đã không xem như một Nhân tộc thuần túy. Đến tột cùng là nguyên bản khối thân thể huyết nhục này, hay là tinh lực ngưng tụ thành thân thể... Chỉ cần linh hồn a cha vẫn là linh hồn a cha!”

Thở dài một tiếng, Tự Hi lạnh lùng nói: “Hiện tại ta nói chuyện chính, người nhất định phải nghe cho tốt! Còn có, Đế Thuấn, lần này Nhân tộc chúng ta tai kiếp sợ là chân chính mới bắt đầu... Thần Sùng bá Tự Hi, sợ là không thể ở lúc đại tai, lại vì Nhân tộc xuất lực. May mà Văn Mệnh con còn kham trọng dụng, việc ta làm chưa xong, tất cả đều giao phó hăn đi làm đi!”

Thở dốc một tiếng, Tự Hi lớn tiếng quát: “Đế Thuấn... Lần này việc Cộng Công làm, là muốn hoàn toàn đem Nhân tộc ta hóa thành trâu ngựa, mặc cho nô dịch ép buộc... Hành vi này, đại nghịch bất đạo... Không thể thêm vương đạo giáo hóa... người nên giết, phải giết! Người nên chết... phải chết!”

"Rắc rắc" vài tiếng, mặt ngoài thân thể Tự Hi nứt ra lượng lớn vết rách, mảng lớn tinh quang màu vàng từ trong cơ thể hăn phun ra.

Tự Hi lạnh lùng nói: “Đế Thuấn... Không thể lại lòng mang nhân từ... phải giết người... Có chút người, nhất định phải diệt trừ! Không thể lại nhân từ nương tay!”

"Oành" một tiếng nổ, đám người Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo tất cả đều bị một cỗ lực lượng đáng sợ hất bay mấy vạn dặm.

Một viên đại tinh màu vàng đất hào quang vạn dặm vỡ nát thân thể Tự Hi, mang theo một đạo chiều tinh mang dài trăm vạn dặm thẳng hướng bầu trời. Mơ hồ có thể thấy được chính giữa tinh thần, linh hồn Tự Hi mờ mờ lung lung ngồi xếp bằng ở chính giữa một mảng cung điện lầu các huy hoàng tráng lệ không thể đi ra.

Trên bầu trời, vô số hồng hoang tinh thần thổ thuộc tính đồng thời phát ra hào quang loá mắt, đầy trời hoàng khí tràn ngập, trong chớp mắt tinh thần chỗ Tự Hi đi vào tinh không trung, treo ở trong không trung thả ra hào quang lạnh lùng thản nhiên không bắt mắt.

Tự Hi thăng thiên, linh hồn hắc chứa hoàn toàn dung hợp viên tinh thần tinh hạch nọ, hắc cũng vô pháp xuất thế.

Chương 1037: Đêm Nói Vu Thần

Trên ngọn núi cao nhất Bồ Phán, Cơ Hạo đứng ở bên cạnh vách núi, cuồng phong thổi lên Thái Cực pháp y phát ra tiếng vang "liệt liệt", ống tay áo rộng thùng thình giống như cánh bạch hạc, tùy thời khả năng mang theo Cơ Hạo bay lên trời.

Hắn thỉnh thoảng đưa tay sờ xương sườn một chút, bị sau khi Tự Hi lúc thăng thiên bộc phát ra tinh thần lực chấn thương, Cơ Hạo hiện tại luôn cảm thấy cả người khó chịu, giống như có từng điểm hồng hoang tinh lực còn sót lại ở trong cơ thể chưa có khu trừ sạch sẽ, làm cho tâm cảnh hắn cũng khó bình tĩnh trở lại.

Tự Văn Mệnh ngồi ở trên một khối đá lớn một bên, một thanh trường kiếm tùy ý cặp ở trong nham thạch một bên, hắn ngẩng đầu, hai hàng chân mày cau lại, ngơ ngác nhìn bầu trời đầy sao.

Không biết vì cái gì, một đêm này tinh không phá lệ lấp lánh, phá lệ sáng ngời, vô số tinh thần to nhỏ hầu như là muốn hợp cùng một chỗ, tản mát ra tinh quang đủ mọi màu sắc dị thường hoa mỹ, đem bầu trời đêm sáng như ban ngày.

“Viên tinh của a cha, ở nơi nào?” Tự Văn Mệnh đột nhiên giơ tay lên, muốn từ trong đây trời tinh thần tìm được một viên mà linh hồn Tự Hi dung hợp.

Cơ Hạo mở ra hai tay lắc lắc đầu.

Mỗi một tòa Vu Đế đỉnh phong, đều sẽ dẫn dắt chín viên hồng hoang tinh thần tinh lực, ở trong cơ thể ngưng tụ thành tám mươi một bản mạng vu tinh, mượn cái này bày ra Cửu cửu khóa tinh đồ, vì tương lai đột phá Vu thần cảnh làm chuẩn bị.

Nhóm Vu Đế đỉnh phong đến tột cùng sẽ lựa chọn chín viên hồng hoang tinh thần nào, đó là cá nhân cực độ cơ mật.

Tự Văn Mệnh cũng chỉ biết Tự Hi lựa chọn chín viên hồng hoang tinh thần thổ thuộc tính, nhưng mà đến tột cùng là chín viên nào, Tự Văn Mệnh cũng không quá rõ ràng. Mà trong chín viên hồng hoang tinh thần này, Tự Hi đến tột cùng sẽ dùng Cửu cửu khóa tinh đồ đem viên nào phong ấn ở trong cơ thể, mượn cái này đột phá Vu thần cảnh, đó là Tự Hi lâm trận lựa chọn, người ngoài căn bản không có khả năng biết được.

Tinh không mờ mịt, hồng hoang tinh thần lấy ức vạn mà tính, trong đó hồng hoang tinh thần thổ thuộc tính chiếm một bộ phận thật lớn.

Hồng hoang tinh thần này theo tinh quỹ cực kỳ phức tạp ở trong tinh không lần lượt thay đổi lưu chuyển, cho dù là nhóm lão quái vật từ thời đại hồng hoang sống đến bây giờ, cũng cực ít người có thể biết rõ quỹ tích vô số tinh thần vận chuyển trong trời đêm.

Tự Hi đến tột cùng ở trên một viên tinh thần nào, tinh thần nọ hiện tại đến nơi nào, không có người biết, cũng không thể truy tra.

“Một ngày nào đó, Tự Hi đại nhân sẽ hoàn toàn luyện hóa viên hồng hoang tinh thần nọ, lợi dụng hồng hoang tinh lực ngưng tụ tinh quân thần khu, một lần nữa xuất hiện ở trước mặt chúng ta!” Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh trạng thái xuất thần, vội vàng ôn hòa an ủi hắn: “Linh hồn còn đó, Tự Hi đại nhân sẽ không tính đã chết!”

Tự Văn Mệnh cười cười, lắc lắc đầu, hắn trầm thấp mà có lực nói: “Nhưng chúng ta đều biết, đến tột cùng là khác nhau. Cần bao nhiêu năm, ta mới có thể gặp lại a cha một lần đây? Một vạn năm? Hai vạn năm? Hoặc là càng lâu?”

Mở ra hai tay, Tự Văn Mệnh nhìn Cơ Hạo cười nói: “Biết từ sau khi Phục Hy Thánh hoàng triệu tập trí giả Nhân tộc, nghiên cứu ra Cửu cửu khóa tinh đồ, mở bước phát triển cho Nhân tộc ta con đường tu luyện mới, Nhân tộc ta có bao nhiêu đại năng... chân chân chính chính thành tựu Vu thần không?”

Cơ Hạo quay đầu nhìn Tự Văn Mệnh, hắn thật đúng là tò mò vấn đề này.

“Không đủ trăm người!” Tự Văn Mệnh nói ra một con số làm cho Cơ Hạo đầu óc cứng ngắc, sau một lúc lâu không phục hồi tinh thần lại.

Vui đùa cái gì vậy? Cơ Hạo không biết Phục Hy Thánh hoàng là tồn tại niên đại gì, đó là một trong Tam Hoàng Nhân tộc từ xưa nhất, tiên hiền đại thánh so với Đế Hiên Viên còn muốn xa xưa hơn. Từ thời đại Phục Hy Thánh hoàng cho tới bây giờ, đại năng Nhân tộc chứng Vu thần cảnh, không vượt qua trăm người?

Khẽ thở dài một tiếng, Tự Văn Mệnh vươn một ngón tay hướng Cơ Hạo quơ quơ, thản nhiên nói: “Cái gọi là chân chính thành tựu vô thanh, là chân chính có thể hoàn toàn luyện hóa một tia thiên địa pháp tắc trong tinh hạch nọ, hoàn toàn nắm trong tay toàn bộ lực lượng hồng hoang tinh thần nọ, cũng lấy cái này để đột phá, càng tiến một bước, tự do tự tại hành tẩu thiên hạ, cái này mới là Vu thần chân chính!”

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, Tự Văn Mệnh từ từ nói: “Trong hồng hoang tinh thần này có đại hung hiểm... Dẫn tinh thần nhập thể, linh hồn sau khi tiến vào tinh hạch, phải dùng đại hắng tâm, đại nghị lực, chậm rãi rèn luyện, đem nguyên bản tinh quân của chúng lạc ẩn ở lại trong tinh hạch tiêu ma, lại không ngừng rèn luyện nhục thân, linh hồn, hai bên đều cường đại đến cực hạn, mới có thể đem viên tinh thần nọ hoàn toàn thu phục.”

“Ở trong đó, hung hiểm vô số, hơi có vô ý, chính là kết cục cốt nhục thành tro, hồn phi phách tán!” Tự Văn Mệnh thấp giọng nói: “A cha nhục thân bị hủy, chỉ còn linh hồn, thiếu bản thể tinh huyết ôn dưỡng, muốn thu phục viên hồng hoang tinh thần nọ... Sợ là phải hao phí tâm lực cùng thời gian gấp trăm lần.”

“Người cũng biết, bắt đầu từ Phục Hy Thánh hoàng, có thể đột phá Vu Đế đỉnh phong cảnh, dẫn hồng hoang tinh thần nhập thể, lại có bao nhiêu người không?” Tự Văn Mệnh tựa cười mà không cười, mang theo một tia uể oải hỏi lại Cơ Hạo.

“Vượt qua trăm vạn, Cơ Hạo à, Nhân tộc ta tự sau Phục Hy Thánh hoàng,

tiên hiền, trưởng bối đột phá Vu Đế cảnh đỉnh phong ước chừng có trăm vạn!” Một chút cay đắng hiện lên ở trên mặt Tự Văn Mệnh, hắng thấp giọng nói: “Nhưng mà trong đó bị hồng hoang tinh thần phản khống, hóa thành tinh thần con rối, vượt qua sáu thành.”

Cơ Hạo hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, khiếp sợ nhìn Tự Văn Mệnh.

Đại năng Nhân tộc đột phá Vu Đế đỉnh phong cảnh, tổng số vượt qua trăm vạn? Cái này cũng đúng, lấy dân cư Nhân tộc khổng lồ mà đếm, lấy tài nguyên Bàn Cổ thế giới dư thừa, Cơ Hạo tính toán, con số này tuyệt đối không phải ít!

Tổng số trăm vạn, mới phù hợp Cơ Hạo tưởng tượng trong lòng.

Nhưng mà Tự Văn Mệnh nói là cái gì? Hơn một trăm vạn người đột phá Vu Đế đỉnh phong cảnh, bị hồng hoang tinh thần phản khống liền vượt qua sáu thành?

“Những người còn lại trong ba thành, linh hồn bản thân chịu không nổi tinh thần lực rèn luyện, bị luyện hóa hồn phi phách tán, lại có hơn một thành.”

“Trong hơn hai thành còn lại, nhục thân bị tinh thần lực đồng hóa, thân hình hóa thành lồng giam, đem linh hồn bản thân trọn đời giam cầm không thể siêu thoát, còn có hơn một thành.”

“Người còn lại trong hơn một thành, khó hiểu mất đi tin tức, lại cũng vô pháp liên hệ, liền chiếm một thành rưỡi.”

“Còn phải tính tổn thất vụn vặt khác, đến cùng, nay Nhân tộc ta, chân chính thành tựu Vu thần bất quá trăm người, mà nay còn ở trong hồng hoang tinh không đau khổ tu luyện để chứng thực thần vị, đại khái... có thể có năm ba ngàn người?”

Cơ Hạo nuốt nước bọt, hơn trăm vạn người, chỉ còn lại có một ngàn người, cái tỷ lệ hao tổn này cũng đáng sợ một ít.

Có thể tu luyện đến Vu Đế cảnh đỉnh phong, có thể cuối cùng phát động Cửu cửu khóa tinh đồ chứng Vu thần vị, đó đều là nhân vật tinh anh đỉnh cao của Nhân tộc. Trăm vạn đỉnh cấp tinh anh, tổn thất đến cuối cùng không đến ngàn người, cái phần trăm này thật sự là có điểm nhìn thấy ghê người.

Cơ Hạo im lặng không nói, hắn cũng không biết sau khi đột phá Vu thần cảnh, lại có thể có phiêu lưu lớn như thế, phiền toái lớn như thế.

Nhưng mà ngẫm lại, cái này lại là theo lý nên có.

Dù sao cũng là lấy thân hình nhỏ bé, sinh mệnh yếu ớt của nhân loại, cứng rắn muốn thu phục hồng hoang tinh thần, mượn dùng tinh thần lực thành tựu vĩnh hằng, phiêu lưu cùng tổn thất thật lớn như vậy, tựa như cũng có thể chấp nhận.

Tự Văn Mệnh lắc đầu, thở dài một hơi: “A cha là anh hùng, nhưng mà trên lịch sử Nhân tộc, tiền bối đột phá Vu Đế cảnh đỉnh phong này, ai mà không phải anh hùng? Cho nên, tuy lời này có chút vô lễ, nhưng mà ta vẫn phải nói, hy vọng gặp lại a cha, quá nhỏ.”

Cơ Hạo còn muốn an ủi Tự Văn Mệnh vài câu, trên bầu trời cao, một quả ăng tỳ thật lớn, thổ khí quần quanh đột nhiên hiện lên!

Hậu Thổ thần ăng dài rộng trăm vạn dặm, bỗng nhiên xuất hiện ở trên trời cao.

Chương 1038: Tai Kiếp Lại Khởi

Hậu Thổ Thần Ẩn lớn không gì sánh được lơ lửng ở trời cao.

Tự Văn Mệnh cầm chuỗi kiếm, chậm rãi từ trên tảng đá đứng lên, thuận thế đem trường kiếm cắm trên mặt đất rút lên. Hắn ngẩng đầu nhìn Hậu Thổ Thần Ẩn khổng lồ, chậm rãi nói từng chữ một: “Cơ Hạo, đa tạ người hàn huyên với ta lâu như vậy... Ha, Văn Mệnh đại thúc thật không biết xấu hổ, nam nhân lớn bao nhiêu rồi, thấy a cha gặp chuyện không may... thế mà còn...”

Nặng nề thở ra một hơi, thân thể Tự Văn Mệnh nhoáng lên một cái, chợt biến mất không thấy nữa.

Trên đỉnh núi, trong gió đêm gào thét, chỉ để lại thanh âm dị thường kiên định của Tự Văn Mệnh: “Làm việc đi! Làm việc của một đại nam nhân! Muốn đau lòng, muốn rơi lệ, chờ toàn bộ sự tình đều làm xong rồi lại đau lòng, lại rơi lệ.”

Cơ Hạo ngẩng đầu, nhìn Hậu Thổ Thần Ẩn, nghiêng răng lạnh lùng nói: “Làm việc đi! Đã đến, thì xử lý. Trước cuộc đời ta chưa từng cúi đầu khom lưng, đời này, mặc cho người Hắc Đế Cộng Công Thị, hay là dị tộc ác quỷ... Ta sẽ chỉ vung kiếm giết người, đừng nghĩ ta khom lưng quỳ gối!”

Trên Hậu Thổ Thần Ẩn mấy miếng thần văn dày nặng màu vàng đất phong cách cổ xưa sáng lên, con dân nhân tộc trên một khối lĩnh địa Trung Lục thế giới khổng lồ đều có thể nhìn thấy thần văn sáng lên trên ẩn tàng phạm vi trăm vạn dặm này.

Trung Lục thế giới, còn có Tứ Hoang đại lục đồng thời run lên, kéo theo toàn bộ hồng hoang tinh thần thổ thuộc tính trong hồng hoang tinh không đều phát ra tiếng ầm ầm nặng nề. Đại địa nguyên lực của toàn bộ Bàn Cổ thế giới đều đang điên cuồng dâng trào, ở dưới sự khống chế của thiên đình thổ bộ chính thần Hậu Thổ, đại địa nguyên lực vốn cứng cố, dày nặng, giống như lực lượng sấm sét xao

động bất an dâng trào cuộn lên.

Động đất rồi, Trung Lục thế giới và Tứ Hoang đại lục đồng thời có động đất.

Cơ Hạo đứng cao, nhìn xa xa, hần nhìn thấy nhiều núi cao quanh Bồ Phán đều bị chấn động tới mức sụp xuống, trong khe núi lòng sông bị bùn cát vùi lấp, thủy đạo vốn thẳng đường đều trở nên bế tắc.

Các luồng thổ khí từ trong đại địa nứt ra phun ra, ở dưới Hậu Thổ Thần Ấn khổng lồ, đại địa nguyên khí đem thanh âm Hậu Thổ truyền khắp bốn phương tám hướng. Chỉ cần có núi đồi tồn tại, chỉ cần nơi có đại địa tồn tại, đều có thể nghe thấy thanh âm Hậu Thổ trầm thấp, khàn khàn, chậm chạp, ra vẻ uy nghiêm.

“Phụng dụ lệnh thiên đế, thế gian Nhân Hoàng Đế Thuấn, nông cuồng vô lý vô đạo; đại thần của nhân tộc, nhiều gian nịnh không có phép tắc; phạm nhân thế gian, không tôn kính thiên địa, không coi trọng thiên đình uy nghiêm, cuồng vọng tự đại, tàng ô nạp cấu. Cỗ thiên tâm tức giận, giáng lũ lớn tẩy rửa nhân gian, càn quét tà phen, tu chỉnh thiên địa chính khí!”

Bầu trời có đám mây đen to lớn không ngừng hội tụ tới, trên Hậu Thổ Thần Ấn chợt phóng ra mấy vạn luồng thần quang màu vàng, hướng về bốn phương tám hướng của Trung Lục thế giới bắn đi.

Các nơi tử trận của Tự Hi bố trí Vạn Long Phong Thủy Đại Trận bị thần quang màu vàng đánh trúng, cấu thành tử trận quan trọng nhất tức nhường đều hóa thành màu vàng lưu quang phóng lên cao, do như chim bay về rừng bay vào Hậu Thổ Thần Ấn.

Các nơi tử trận của Vạn Long Phong Thủy Đại Trận sụp đổ, ở trong tử trận bị giam cầm thật lâu, nước lũ đã sâu hơn vạn dặm, phạm vi mấy trăm vạn dặm gào thét hướng bốn phương tám hướng càn quét.

Cơ Hạo nhắm mắt, hần thống khổ đến mức trái tim run rẩy, lục phủ ngũ tạng đều như bị dầu sôi đun nấu.

Hắn nay thần thông quảng đại, pháp lực mạnh mẽ, thần thức có thể thoải mái bao trùm phạm vi ngàn vạn dặm. Ở trong thần thức của hắn bao phủ, hắn thấy được trong hai tử trận sụp đổ nước lũ quay cuồng trào ra, vài điểm nhân tộc tụ cư ngay tại phụ cận tử trận trong nháy mắt đã bị sóng cao tới vạn dặm vỗ tan thành mây khói.

Loại lực đánh đáng sợ đó, ngay cả Cơ Hạo cũng chỉ có thể dựa vào Bàn Cổ Chung bảo vệ bản thân, lấy thần lực của hắn cũng không thể đứng vững bước chân ở trong sóng to.

Con dân nhân tộc trong những điểm tụ cư đó, mạnh nhất chỉ là chiến sĩ cấp Đại Vu. Bọn họ thậm chí còn chưa phản ứng lại, đã bị đầu sóng cuốn lấy, mọi người bị áp lực cực lớn ép nổ thành một đám sương mù máu, toàn bộ sinh linh ở toàn bộ điểm tụ cư tử thương gần hết, chó gà không tha.

“Chúng ta, đã cố hết sức!”

Cơ Hạo nghiêng chặt răng, bất đắc dĩ cúi đầu.

Hắn, còn có toàn bộ cao tầng nhân tộc, đều đã cố hết sức.

Mắt thấy sau khi Tự Hi thăng thiên, trừ Cơ Hạo ở lại chỗ này an ủi Tự Văn Mệnh tâm thần đại loạn, bao gồm Đế Thuấn cũng tự mình dẫn người chạy đi bốn phương tám hướng, vắt hết toàn lực muốn di chuyển thêm một ít con dân nhân tộc đi chỗ an toàn.

Ví dụ như nói Bồ Phản, ví dụ như nói Hữu Hùng chi khư, ví dụ như nói Nghiêu Sơn thành, các điểm tụ cư này có trận pháp cường đại bảo hộ, là điểm tụ cư an toàn nhất, mọi người đều đang cực lực đem bộ lạc các nơi, con dân nhân tộc các bộ tộc dời về phía những nơi an toàn đó.

Nhưng bộ tộc nhân tộc phân bố quá rộng, số lượng nơi tụ cư quá nhiều. Cho dù cao tầng nhân tộc động viên toàn bộ, cũng không cách nào đem nhân tộc toàn bộ điểm tụ cư di chuyển ra ngoài —— càng làm Cơ Hạo và cao tầng toàn bộ

nhân tộc tuyệt vọng mà bất đắc dĩ là, căn bản không có nhiều cứ điểm an toàn như vậy!

Linh chủ giàu nứt đổ vỡ vách như Cơ Hạo ở lãnh địa nhà mình bố trí một tòa Thiên Địa Đại Trận, toàn bộ nhân tộc có thể có bao nhiêu?

Giống Bồ Phán đốc hết lực lượng nhân tộc liên thủ tạo ra cứ điểm to lớn, toàn bộ nhân tộc cũng chỉ một cái này mà thôi.

Bộ tộc đỉnh cấp, bộ lạc siêu cấp khác, cùng loại với Đế Hiên Viên truyền thừa xuống Hữu Hùng thị, Hữu Hùng chi khu bọn họ có vụ trận cường đại che chở, mặc cho nước lũ ngập trời cũng không sao làm gì được Hữu Hùng chi khu.

Nhưng Hữu Hùng chi khu có thể cất chứa bao nhiêu con dân nhân tộc?

Thánh địa đại bộ tộc đỉnh cấp tương tự Hữu Hùng chi khu, toàn bộ nhân tộc lại có bao nhiêu cái?

Càng không cần nói, cho dù bọn Đế Thuấn dùng hết sức lực, bọn họ cũng không kịp đi cứu viện con dân phân bố rộng khắp ở Trung Lục thế giới cùng Tứ Hoang đại lục!

Con dân nhân tộc ư, số lượng quá nhiều!

Vu tể nhân tộc, vô luận là Đại Vu, Vu Vương, Vu Đế... Cho dù là Vu Đế đỉnh phong, bọn họ ở trên chiến trường là chiến sĩ dũng mãnh gan dạ hạng nhất, nhưng bảo bọn họ đi đối nghịch với nước lũ cuộn cuộn gào thét mà đến, bọn họ có sức cũng không có chỗ mà dùng!

Thủy, chí nhu, dìm chết vạn vật!

Một vị đỉnh phong Vu Đế một quyền có thể phá diệt vạn dặm sóng to, hẳn nhiều nhất có thể bảo vệ một điểm nhân tộc tụ cư! Nhân tộc có bao nhiêu đỉnh phong Vu Đế? Lại có bao nhiêu điểm tụ cư?

Càng không cần nói, sau khi Tự Hi thăng thiên, Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh trở lại Bồ Phán không đến một canh giờ!

Chỉ không đến một canh giờ, bọn Cộng Công Thị đã toàn diện phát động!

Vạn Long Phong Thủy Đại Trận bị hủy, nước lũ ngập trời một lần nữa đột kích!

Mây đen nồng đậm bao trùm bầu trời, từng cột nước từ trên trời giáng xuống, mưa to tầm tã gào thét nện xuống đất, trong thiên địa nhất thời một mảng trắng xoá, hơi nước nồng đậm bao phủ tất cả.

Trong hơi nước trắng xoá, thỉnh thoảng có từng đạo linh quang lóe lên, mảng lớn cờ phướn ở trong nước lớn mờ mịt bay lượn phấp phới, hóa thành các dải kết giới ánh sáng lay động bảo vệ từng cái thành trì, từng cái thôn trang.

Cơ Hạo đem toàn bộ đạo môn đệ tử trong Nghiêu Sơn đạo cung đều phái ra, đem toàn bộ pháp khí bày trận tồn kho đều cầm ra ngoài.

Ba năm đệ tử liên thủ, dùng một bộ trận kỳ, trận bàn, có thể bày ra một trận pháp lực phòng ngự không tệ, miễn cưỡng bảo vệ lê dân một vùng.

Nơi thần thức đi qua, trận pháp linh quang như vậy không ngừng sáng lên, nhưng nhiều đại trận vừa mới bày xong, đã bị nước lũ đánh phá thành mảnh vụn.

Cơ Hạo dùng sức nhắm mắt. Đại trận bị hủy, các đạo cung đệ tử bày trận, lấy tu vi nhỏ bé của bọn họ căn bản không có khả năng sống sót.

“Chúng ta, thật sự đã cố hết sức...”

Cơ Hạo nhìn bầu trời lâm bẩm: “Người đã chết ới, hãy chờ xem, xem chúng ta đòi một sự công bằng cho các người!”

“Không cần nói người chỉ là thủy thần Cộng Công Thị, cho dù người là Hắc Đế chân chính, người cũng không thể bởi vì ham muốn của bản thân mà làm như

vậy!”

Chương 1039: Quy Mô Xâm Nhập

Lương Chủ.

Mười hai vị chấp chính đại đế đứng ở đỉnh thần tháp cao nhất của Lương Chủ thành, xa xa ngắm nhìn phương nam.

Trên đại địa dựng sừng sững một tòa lại một tòa Ngu tộc thần tháp hoặc lớn hoặc nhỏ. Tòa tháp cao khổng lồ nhất, như thần tháp đứng sừng sững ở trung tâm Lương Chủ thành, đại biểu mười hai vị chấp chính đại đế cao hơn ngàn dặm, đường kính nền trên mười dặm, con mắt dựng thẳng ở đỉnh tháp thần quang sâm nghiêm chiếu rọi vạn dặm, năng lượng dao động khủng bố xua tan mây mưa trên trời, trong phạm vi mấy vạn dặm không thấy chút hơi nước nào.

Trung đẳng thần tháp đứng sừng sững ở trong thành bang lớn nhỏ các đại gia tộc dị tộc thành lập, lớn chút thì cao trăm dặm, nhỏ chút cũng cao mấy chục dặm, con mắt dựng thẳng ở đỉnh tháp thần quang chói mắt, cũng đủ khiến trong phạm vi ngàn dặm không thấy được chút nào dấu vết mây đen.

Thần tháp loại nhỏ, thì đứng sừng sững tại trong trang viên một số tiểu quý tộc dị tộc. Đám đông tiểu quý tộc tập hợp tài lực, đem tài sản áp đáy hòm của mình đều đem ra, tích tiểu thành đại, xây dựng thần tháp cũng khoảng nghìn trượng, đủ để che chở lãnh địa phạm vi trăm dặm.

Từng tòa thần tháp trải rộng ở trên lãnh địa dị tộc, con mắt dựng thẳng ở đỉnh chớp vô số thần tháp tản mát ra thần quang chiếu rọi nhau từ xa, lãnh thổ bắc bộ non nửa Trung Lục thế giới đều bị các con mắt dựng thẳng đó phát ra thần quang chiếu sáng lên, vô luận ngày đêm, vô luận thời tiết đều sáng như ban ngày.

Một số thần tháp đều là mấy ngày nay, các tông sư Tu tộc ngày đêm đẩy nhanh tốc độ kiến tạo thành. Thần tháp to nhỏ hội tụ cùng một chỗ, hợp thành một tòa thần trận khổng lồ quy mô so với Vạn Long Phong Thủy Đại Trận nhỏ hơn chút, nhưng thần dị linh kỳ chỉ có hơn chứ không kém.

Phía dưới mỗi một thần tháp đều là một mảng đông nghìn nghịt, vô số chiến sĩ dị tộc khoác trọng giáp đứng quanh thần tháp trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Ngu tộc tinh thông thuật pháp, Già tộc am hiểu chém giết, Tu tộc trí tuệ thông thiên, thậm chí chiến sĩ Âm tộc cùng tinh quái nô binh làm chiến lực chính trong quân đội thường quy của dị tộc, thậm chí là nô lệ nhân tộc ngày thường địa vị thấp hèn nhất, bị người ta tùy ý chà đạp, tất cả đều vũ trang đến tận răng.

Ngày thường, nô lệ nhân tộc bị dị tộc nô dịch, không cần nói giáp trụ với binh khí, trên người bọn họ không có một mảnh vải, bọn dị tộc lại càng sẽ không cho phép trên tay bọn họ có một cây côn bổng có thể có được lực sát thương.

Nhưng hôm nay, tất cả nô lệ nhân tộc, chỉ cần là vác được nổi giáp trụ, vung được binh khí, vô luận nam nữ già trẻ, mỗi người một bộ tinh phẩm giáp trụ thợ Tu tộc cao tay nghề tỉ mỉ rèn, mỗi người một tấm khiên lực phòng ngự siêu mạnh, mỗi người một thanh vũ khí sắc bén đủ để đánh vỡ vàng đá, thêm vào phù văn công kích cường đại.

Từ sau khi xâm nhập Bàn Cổ thế giới, dự trữ chiến lược Ngu triều tích trữ bị vét sạch toàn bộ, vô luận nô lệ nhân tộc, hay là tinh quái nô binh, hoặc là chiến sĩ Âm tộc, bọn họ trừ trợn bộ quân giới hoàn mỹ, một bộ phận rất lớn số người trong bọn họ còn được phát cung mạnh nở cứng lực sát thương cực lớn, thậm chí có một số chiến sĩ tinh anh còn được phân phối con rối chiến tranh phụ trợ tác chiến cường đại.

Từng tòa pháo đài bay lơ lửng giữa không trung, các ngọn núi bay dùng xiềng xích thô to nối liền lại với nhau, nối liền thành một thể với các pháo đài bay, giống như một đám mây đen lằng lằng lơ lửng ở trên không Lương Chử thành.

Trên pháo đài bay, trong ngọn núi bay, vô số vật cưỡi bay bị dị tộc thuần phục lằng lằng ầm nấp. Già tộc trọng cung thủ khoác trọng giáp đoạn đoạn chính chính ngồi ở trên các vật cưỡi bay đó, chuẩn bị bay lên tác chiến bất cứ lúc nào.

Ở trên các pháo đài bay cùng ngọn núi bay này càng dựng sừng sững vô số quân giới hạng nặng lực sát thương kinh người, trong đó nhiều đại gia hỏa, là mặt hàng đắt đỏ thời điểm dị tộc hướng Xích Phấn sơn phát động tiến công toàn diện cũng tiếc lấy ra.

Nhưng hiện tại, mười hai chấp chính đại đế ra lệnh một tiếng, đại gia hỏa đắt đỏ nữa, khó có thể rèn nữa, tất cả đều từ trong kho hàng chiến lược dời ra, bố trí rậm rạp ở trên phòng tuyến Lương Chử.

Trên một tòa thần tháp cao nhất, mười hai con mắt dựng thẳng bày ra hình tròn lơ lửng giữa không trung, mười hai vị chấp chính đại đế hoàn toàn lơ lửng ở vị trí con người của con mắt dựng thẳng khổng lồ.

Phạm Hải quanh thân tử khí nặng nề đột nhiên cười lên: “Da Ma Sam Gia, tuy lời này có chút bất kính đối với người, nhưng nữ nhân đúng là nữ nhân! Hệ thống phòng ngự của chúng ta quá đáng rồi... Nhìn xem thần tháp rậm rạp này, nhìn xem giáp trụ cùng binh khí trên người bọn nô lệ ti tiện kia, nhìn xem những vũ khí to lớn hao tổn của cải rất lớn kia!”

Phạm Hải lắc lắc đầu, khinh miệt nhìn quét Da Ma Sam Gia một cái: “Nữ nhân, lá gan của các người quá nhỏ! Thật ra ba thành lực độ phòng ngự của hiện tại, ở Bàn Cổ thế giới đã không ai có thể đủ chiến thắng chúng ta!”

Đế Thích Diêm La cười ‘ha ha’ dang đôi tay, ngả ngón hướng Da Ma Sam Gia nhú mày: “Da Ma Sam Gia, Da Ma Sam Gia thân ái, nếu người cảm thấy sợ hãi mà nói, bờ ngực dày rộng mà an toàn của Đế Thích Diêm La có thể trở thành chỗ dựa của người! Ha ha, thật ra chúng ta không cần khẩn trương như vậy!”

Già Lâu Minh Thân hình mơ hồ như u linh cũng cười lên ‘hê hê’: “Không sai, chúng ta thật ra không cần khẩn trương như vậy, ở Bàn Cổ thế giới, thậm chí trong nhiều thế giới xung quanh đã bị chúng ta tập trung tọa độ, từng bị chúng ta xâm nhập như vậy, không có bất cứ một thế lực nào là đối thủ của chúng ta. Chúng ta có thể chiến thắng tất cả kẻ địch, nhất là khi chúng ta liên thủ!”

Xích Nhật nhất mạch Bì Thi Nu thở ra một hơi nặng nề. Hân hướng những kẻ đó lạnh lùng rít gào một tiếng: “Đủ rồi! Câm miệng! Nếu các người không khẩn trương, không sợ hãi mà nói, các người hiện tại nói nhiều lời thừa như vậy làm cái gì?”

Tiếng rống của Bì Thi Nu hóa thành một mảng lớn hồng quang chiếu rọi bốn phương, một khí tức cuồng bạo giết chóc bạo lực tản ra, mọi người đều bị khí tức khủng bố trên người hân kích thích nhú chặt lông mày: “Đề nghị của Da Ma Sam Gia, không phải mọi người đều đã nhất trí thông qua sao? Mọi người đều đang sợ hãi à? Mọi người đều đang khẩn trương ư? Cho nên xem xem trên lãnh địa các nhà bọn người, những thần tháp rậm rạp đó, chẳng lẽ không có các người cho phép, bọn họ có thể sử dụng tốc độ nhanh như vậy xây dựng lên nhiều thần tháp như vậy?”

Đám người Phạm Hải, Đế Thích Diêm La, Già Lâu Minh đồng thời ngậm mồm, ai cũng cúi đầu không nói năng gì.

Bì Thi Nu lạnh lùng nói: “Mọi người đều đang khẩn trương, đều đang do dự, đều đang hoài nghi, đều đang sợ hãi... Cho nên... Nếu các vị còn có chuẩn bị ở sau mà nói, lấy hết ra đi, bởi vì ai cũng không cách nào cam đoan, một lần này chúng ta rốt cuộc sẽ đối mặt cái gì...”

Bì Thi Nu uy nghiêm nhìn mọi người: “Đừng quên, mấy ngày trước khí tức chí cao võ trang kia!... Ta có dự cảm rất không ổn!”

Bầu trời đột nhiên sáng lên, mười hai lỗ hồng khổng lồ đường kính trăm dặm đột ngột xuất hiện ở trên không Lương Chử.

Truyền tống trận vượt giới do mười hai đại chấp chính gia tộc bố trí không chịu khống chế bắt đầu tăng lực lượng, từng luồng sáng màu trắng huy hoàng khổng lồ phóng lên cao. Đường kính các lỗ hồng kia càng lúc càng lớn, trong chớp mắt đã bành trướng đến khoảng ngàn dặm.

Từng cuộn mây đen chảy xiết xuất hiện bên cạnh lỗ hồng. Mây đen cấp tốc

xoay tròn, không ngừng phát ra tiếng ầm ầm đình tai nhức óc.

Trong nháy mắt tiếp theo, như trời sập, trong lỗ hổng đường kính ngàn dặm phun ra cột nước thật lớn, cột nước đường kính vượt qua ngàn dặm mang theo tiếng gầm khủng bố từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào ở trên phòng ngự trận trên không Lương Chử.

Trong cột nước, yêu ma thủy tộc rậm rạp không có bờ bến nhe răng trợn mắt lao ra, ai cũng nói không rõ rốt cuộc có bao nhiêu thủy tộc thuận thế mà ra, bởi vì trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, hư không phạm vi mấy vạn dặm đã bị bọn yêu ma thủy tộc đó lấp chập chững.

Chương 1040: Nước Vây Bờ Phán

Trong lãnh địa Ngu triều dị tộc thành lập, vô số thần tháp to nhỏ đồng thời phát động.

Từng vòng vàng sáng mờ hồ bất định, như sương mù từ trong con mắt dựng thẳng ở đỉnh chóp thần tháp phun ra, vàng sáng thuộc tính khác nhau đan xen cùng một chỗ, bện thành một màn hào quang to lớn không gì so sánh được, đem hơn phân nửa lãnh địa dị tộc bao phủ ở phía dưới.

Sóng to quay cuồng, liên tục có tiếng thét chói tai, vô số thủy tộc yêu ma đứng ở trên sóng to đồng thời phát động bản mạng yêu pháp của mình.

Lốc xoáy chảy xiết cuốn theo lôi quang màu đen gào thét đập xuống, mưa đá, tia chớp, gió lạnh, khí đông lạnh, còn có các loại dịch độc, khói độc như trời sập từ trên cao rơi xuống, nặng nề rơi ở trên phòng ngự đại trận của dị tộc.

Vàng sáng lưu chuyển, tiếng nổ vang như sấm kéo dài không dứt.

Mười hai vị chấp chính đại đế vẻ mặt quyết tâm đứng ở đỉnh chóp thần tháp cao nhất, cách màn hào quang thật dày xa xa giăng co với mấy vị cự yêu bên ngoài.

Một cự yêu thân dài ngàn dặm, có chín cái đầu rồng dữ tợn rít gào một tiếng trầm thấp, há mồm hướng bốn phía phun ra một ngụm nọc độc sền sệt, hướng về mười hai vị chấp chính đại đế hù lạnh một tiếng: “Mục tiêu của chúng ta, không phải các ngươi! Đừng quấy rầy chúng ta, nếu không các ngươi thừa nhận không nổi hậu quả đâu!”

Ba cái đầu rồng của cự yêu ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, bọn thủy yêu đang tiến công Lương Chử hùng hùng hổ hổ dừng tay, bắt đầu lớn tiếng rít gào gầm rú với nhau, giống như một cánh quân tinh nhuệ huấn luyện tốt bắt đầu chinh đồn đội hình.

Da Ma Sam Gia cầm một cây quyền trượng màu đen làm từ Ô Kim, lạnh lùng nhìn quái vật khổng lồ mà đáng ghê tởm đó: “Tương Liễu?”

Cự yêu cười một tiếng dữ tợn, dùng sức lắc lắc đầu: “Không, Tương Liễu là phụ thân ta! Ta là trưởng tử Tương Liễu Tôn của lão!”

Lay động thân thể một cái, cự yêu xoay người, mang theo đại quân thủy yêu cuồn cuộn vô biên hướng phía nam lao băng băng. Thanh âm hân giống như sấm quanh quẩn trong không khí: “Bọn ác quỷ dị tộc, nhớ kỹ cảnh cáo của ta, đừng thêm phiền toái cho chúng ta, nếu không các người là tự tìm phiền toái!”

Mười hai cái lỗ hồng thật lớn trên bầu trời trở nên càng thêm khổng lồ, đường kính lỗ hồng đã đạt tới mấy ngàn dặm, nước lũ tằm tã tuôn ra, vô số thủy yêu và các loại thủy sinh độc trùng độc thú cổ quái rậm rạp chen chúc trong nước, vượt qua hỗn độn hư không dài đằng đằng buông xuống Bàn Cổ thế giới.

Truyền tống trận vượt giới mười hai chấp chính gia tộc thành lập không chịu khổng chế kịch liệt chấn động, điên cuồng rút lấy thiên địa linh khí ở bốn phương tám hướng, không ngừng hướng mười hai cái lỗ thủng này đưa vào lực lượng khổng lồ, duy trì lỗ thủng tồn tại.

Phạm Hải lâm bẩm: “Có nội gian... truyền tống trận vượt giới chúng ta tự mình xây dựng đồng thời xảy ra vấn đề, trong chúng ta... Có nội gian!”

Da Ma Sam Gia từ từ nói: “Nội gian là khẳng định, nhưng còn có một vấn đề... Đế Thích Diêm La, người có thể giải thích một lần hay không, trong thế giới mới nợ thuộc về Đế Thích nhất tộc người, vì sao không có thủy yêu xuất hiện?”

Mười hai vị chấp chính đại đế, còn có cao thủ dị tộc bay lên không lơ lửng quanh tòa thần tháp này đồng thời ngẩng đầu, hướng cái lỗ hồng đối ứng truyền tống trận vượt giới Đế Thích nhất tộc thành lập nhìn qua.

Quả nhiên, trong lỗ thủng khổng lồ đó chỉ có cuồn cuộn nước không ngừng

trút xuống, ngoài ra, còn có một chút mảnh vỡ giáp trụ kiểu dị tộc tàn phá theo nước chảy ra.

Không có một tên thủy yêu, thậm chí một chút mảnh vỡ thủy yêu cũng không có.

Đế Thích Diêm La đại ra một lúc, hắt chớp mắt cười gượng nói: “Chẳng lẽ nói, huynh đệ thân ái Đế Thích Diêm Ma của ta, hẳn đã tiêu diệt toàn bộ thủy yêu của không gian đó? Ha, các người xem, Huyết Nguyệt vĩ đại khẳng khái ban cho chúng ta...”

Bì Thi Nu rít gào một tiếng trầm thấp: “Không, không liên quan Đế Thích Diêm Ma, người và hẳn là huynh đệ thân ái? Đế Thích Diêm La, chúng ta đều biết quan hệ của huynh đệ các người ‘Thân mật’ bao nhiêu.”

Bì Thi Nu trầm giọng nói: “Phái người đi qua xem, cái thế giới đó một tên thủy yêu cũng chưa xuất hiện, cái này không do Đế Thích Diêm Ma, nhất định có chuyện khác chúng ta tạm thời chưa thể phát hiện đã xảy ra.”

Một mũi dị tộc tinh nhuệ vội vàng chạy tới trong trang viên của Đế Thích nhất tộc, bọn họ xông thẳng vào truyền tống trận vượt giới, ánh sáng mãnh liệt màu trắng kịch liệt dao động, theo tiếng kêu thảm thiết, chi tinh nhuệ dị tộc này bị truyền tống trận vượt giới xé thành vụn phấn.

Mười hai tòa truyền tống trận vượt giới đều đã xảy ra dị biến, bọn nó xé rách hỗn độn hư không, làm thủy yêu của mười hai thủy thế giới có thể cuộn cuộn không ngừng xâm nhập Bàn Cổ thế giới. Nhưng người của Bàn Cổ thế giới, lại không cách nào thông qua truyền tống trận vượt giới đi về phía mười hai cái thế giới đó.

Rất nhanh đám người Bì Thi Nu đã thu được tình báo, bọn họ nhìn nhau một cái, đồng thời thấp thỏm lo âu hướng phía nam nhìn qua.

“Âm mưu...” Phạm Hải cắn móng tay lẩm bẩm: “Ta từng chơi vô số âm mưu,

nhưng âm mưu lần này làm ta cũng cảm thấy sợ hãi! Có lẽ, chúng ta phải làm sẵn chuẩn bị tệ nhất.”

“Ví dụ như nói?” Già Lâu Minh cũng vẻ mặt lo âu nhìn hẳn.

“Ví dụ như nói, khi cần thiết, liên thủ với nhân tộc.” Phạm Hải mặt âm trầm nói: “Các vị huynh đệ tỷ muội, tính mạng của mình mới là quan trọng nhất. Trừ sinh mệnh, cái gì vinh dự, cái gì kiêu ngạo, đối với chúng ta mà nói, thật ra cũng không có bất cứ giá trị gì, chẳng lẽ cái này không phải chân lý chúng ta vẫn luôn tuân theo sao?”

Mười hai vị chấp chính đại đế đồng thời giơ hai tay, bọn họ nhất trí thông qua quyết nghị khi cần thiết liên thủ với nhân tộc.

Đương nhiên, bây giờ còn chưa phải lúc. Thần tháp dị tộc lực phòng ngự cực kỳ cường đại, chỉ bọn thủy yêu trước mắt, còn chưa đủ để khiến đám dị tộc tâm cao khí ngạo buông chút tôn nghiêm cùng thể diện đối trá đó của bọn họ.

Từng tên cự yêu dẫn các đại đội thủy yêu từ trong lỗ thủng lao ra, bọn chúng cũng không phát động tiến công đối với Lương Chử, chỉ là không ngừng chinh đội hướng phía nam xuất phát.

“Tương Liễu, Hoàn Công Ngự, Câu Xà, Tu Xà, Vô Chi Kỳ, Côn Bằng...”

Da Ma Sam Gia nhẹ nhàng đếm lai lịch các cự yêu mạnh mẽ dị thường trong quân đội thủy yêu, bọn họ đều có đặc thù rõ rệt, rõ ràng là đích hệ huyết mạch mấy đại trọng thần dưới trướng Cộng Công Thị.

Các cự yêu đó hình thể khổng lồ, yêu khí ngập trời, như con nổi dãi đích hệ của Vô Chi Kỳ đều tốt cả, cự viên cao khoảng trăm trượng, thể tích bọn họ lực xông pha còn chưa phải quá lớn. Như có mấy đứa con nổi dãi đích hệ của Côn Bằng, bọn họ sau khi hiện ra nguyên hình hai cánh vung lên đã bao trùm hư không phạm vi vạn dặm, mấy con tiểu Côn Bằng cánh nổi liền với nhau, thiên địa cũng là một mảng tối tăm, không còn thấy được chút ánh mặt trời nào nữa!

Đại quân thủy yêu đông nghịt không ngừng hướng phía nam lao đi, dần dần, trừ một ít chủng loại thủy yêu thông thường, một ít thủy tộc sinh linh quái dị cực kỳ tà dị, rõ ràng không phải dân bản xứ Bàn Cổ thế giới cũng xuất hiện.

Khí độc quay cuồng, nọc độc tràn ra, đội ngũ các loại thủy sinh hình thù kỳ quái tận tình vận vẹo thân hình hỗn độn mà khó coi, xen lẫn trong đại quân thủy tộc hướng phía nam tiến lên.

Lướt qua đồng bằng Ngu triều rộng lớn, lướt qua khu vực đồi gò ngăn cách rộng lớn giữa Ngu triều cùng liên minh bộ lạc nhân tộc, lướt qua phòng tuyến Xích Phán sơn đã bị nước lũ xối thành mảnh vụn, đại quân thủy tộc cuộn cuộn hướng Bồ Phán xuất phát.

Nương lực lượng nước lũ tràn ra, hơn nửa tháng sau, Tương Liễu Tôn thống lĩnh thủy quân tiên phong đã xuất hiện ở ngay phương bắc của Bồ Phán.

Một mũi lại một mũi đại quân thủy tộc không ngừng xuất hiện, rất nhanh Bồ Phán đã bị đại quân thủy tộc vây khốn nhiều vòng.

Chương 1041: Ẩn Ưu Bên Trong

Hai con Thần Hỏa Xà quay quanh ở trên cánh tay Cơ Hạo, uể oải lè cái lưỡi răn đỏ bùng.

Ngẫu nhiên có vài ngọn lửa từ trong cơ thể bọn nó phun ra, nước mưa rơi ở trên thân bọn nó đã bị hóa thành hơi nước, hơi nóng màu trắng vừa mới bốc lên cao không đến ba thước, đã bị nước mưa băng lạnh thấu xương nhằm vào đầu nện xuống một lần nữa ngưng tụ thành giọt nước mưa rơi xuống.

Nha Công uể oải tương tự đứng ở trên vai Cơ Hạo, rất đa điều đem đầu nhét vào dưới cánh bên trái.

Khắp trời đều là nước, dưới đất cũng là nước, nước lũ dâng trào, sóng đục gào thét, đối với Nha Công mà nói, nơi này không thể nghi ngờ chính là địa ngục. Mắt không thấy tâm không phiền, Nha Công dứt khoát đem đầu giấu đi, không đành lòng nhìn một phương thế giới này bị đại thủy thống trị.

Cơ Hạo đứng ở trên một đám mây trôi nho nhỏ, tay áo vung lên mang theo một cơn gió mạnh, đẩy mây trôi kề sát mặt nước lao nhanh về phía trước.

Cơ Thiên, Cơ Địa, Cơ Huyền, Cơ Hoàng, bốn đại đệ tử xuất sắc nhất trong môn đồ Cơ Hạo năm đó thu nhận đứng ở phía sau Cơ Hạo, mỗi người đều cầm lấy một cây cờ phướn quanh quần ánh sao, ngẫu nhiên bọn họ nắm cờ phướn nhẹ nhàng run lên, trong nước lũ phía trước liền phát ra một tiếng nổ vang, cây gỗ, tảng đá bị nước lũ xối hướng bọn họ đánh tới bị lực lượng vô hình nổ thành phần.

Ngẫu nhiên trên trời có tiếng xé gió chói tai truyền đến, mưa đá lớn nhỏ không đồng nhất, nhỏ thì to bằng đầu người, lớn thì khổng lồ như ngọn núi, mưa đá lóng lánh thủy quang mờ nhạt từ trên trời giáng xuống, đập loạn về phía năm người bọn Cơ Hạo.

Cờ phướn trong tay mấy người bọn Cơ Thiên chớp lên, liền có các luồng ánh sao ngưng tụ thành kiếm khí phóng lên cao, đem mưa đá nổ tung thành mảnh vụn.

Đây là Cơ Hạo lấy Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh, mô phỏng kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân, luyện chế ‘Tiểu Tứ Tượng Tinh Kiếm Sát Trận’, dẫn động tứ tượng tinh lực trong bốn đại tinh vực Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ trên trời, hóa ánh sao thành Vũ Dư kiếm khí cương mãnh bá đạo, không đâu không phá bày trận giết người.

Bởi vì dung nhập một bộ phận kiếm đạo kiếm ý của Vũ Dư kiếm trận, tinh kiếm sát trận Cơ Hạo tự nghĩ ra này không đủ huyền diệu, nhưng sát khí thâm nghiêm. Cơ Hạo từng tự mình nếm thử, chỉ cần kiếm trận toàn lực phát động, chính hắn cũng nhiều nhất có thể thừa nhận mười mấy đạo kiếm khí thì sẽ bị thương nặng.

“Cẩn thận cẩn thận chút, Man Man, Thiếu Ti sẽ không vô duyên vô cớ xin giúp đỡ.” Cơ Hạo trầm mặt nói: “Thế thái kịch biến, hơi vô ý sẽ là kết cục tan xương nát thịt, hồn phi phách tán, các người nhất định phải cẩn thận hơn nữa!”

Bốn người bọn Cơ Thiên đồng loạt dạ một tiếng, bọn họ phát ra thần thức không phải quá cường đại, giống như bốn tấm lưới đánh cá dày đặc cẩn thận bao trùm không gian mấy chục dặm xung quanh, đề phòng biến cố có thể có.

Cơ Hạo vung tay áo, một lần nữa thúc dục tốc độ tiến lên của mây trôi.

Vốn hắn đang ở đại diện thảo luận chính sự, cùng tướng lĩnh nhân tộc lưu thủ Bồ Phán thảo luận việc binh lính thủy tộc vây Bồ Phán, nhưng đột nhiên nhận được tin tức xin giúp đỡ của Man Man cùng Thiếu Ti ở ngoài cứu viện con dân nhân tộc, hắn lập tức dẫn người xuất phát.

Cơ Hạo rất tò mò, Man Man và Thiếu Ti dẫn theo không ít cao thủ bên người, nếu gặp nguy hiểm cũng đủ sức tự bảo vệ mình.

Các nàng xin giúp đỡ tựa như cũng không phải đụng phải kẻ địch, mà là một số việc nào đó khó có thể giải quyết khó giải quyết. Cơ Hạo từ trong các nàng truyền tin đã nhìn ra một số cảm xúc nào đó không ổn, cho nên hẳn lúc này mới vội vàng tự mình chạy tới.

Phía trước một lỗ xoáy khổng lồ quay cuồng, bên cạnh lỗ xoáy một cái bè gỗ đơn sơ mắt thấy đã sắp bị lỗ xoáy nuốt hết.

Mấy chục nam nữ quần áo đơn sơ cuộn mình ở trên bè gỗ, khàn cả giọng hướng Cơ Hạo không ngừng tới gần vùng hai tay, khóc lóc kêu ‘cứu mạng’.

Cơ Hạo vùng tay áo trái, một tia sáng xanh từ cổ tay áo phun ra, đem những nam nữ đó thu vào trong tay áo. Trong lỗ xoáy truyền lên một tiếng rống giận, một con cá nheo quái to lớn răng cửa âm u từ trong lỗ xoáy xông ra, nhìn Cơ Hạo liền chửi ầm lên một trận.

Con quái cá nheo này dài ít nhất mười mấy trượng, thực lực đại khái tương đương Đại Vu bình thường. Những nam nữ kia nếu bị nó nuốt vào, tất nhiên là một bữa ăn ngon. Nhưng mắt thấy miếng ăn ngon đến miệng bị Cơ Hạo cứu, quái cá nheo linh trí không cao lắm này bất chấp tốt xấu, chỉ vào Cơ Hạo mắng loạn cả lên.

Cơ Hạo không hé răng, tiếp tục thúc dục mây trôi lao nhanh về phía trước, giống như dân chạy nạn nhân tộc ở trong nước lũ giã gạo cầu sinh, hẳn dọc theo đường đi đã thu vài vạn người ở trong tay áo.

Sắc mặt Cơ Thiên, Cơ Địa bốn sư huynh đệ trầm xuống, Cơ Hạo ở trong lòng bọn họ giống như thần nhân, nghe được cá nheo quái chửi rửa như vậy, bọn họ đồng thời vẩy cờ phướn, trên trăm luồng tinh quang kiếm khí gào thét lao ra. Cá nheo quái phát ra một tiếng kêu tuyệt vọng, chịu một đòn của kiếm quang nổ thành phần, ngay cả vòng xoáy to lớn hẳn ẩn thân cũng bị đánh phá thành mảnh nhỏ.

Tốc độ mây trôi cực nhanh, kề sát mặt nước ngược hướng dòng nước đi

nhanh.

Sau khi lại ở trong nước lũ cứu mấy trăm con dân nhân tộc giãy dựa kêu rên, trong nước lũ phía trước đột ngột xuất hiện một dãy núi.

Một đám mây lửa lơ lửng ở trên dãy núi, thanh âm Man Man thanh thúy to rõ xa xa truyền đến: “Các người sao lại không biết tốt xấu chứ? Chúng ta là tốt bụng tới cứu các người nha! Bồ Phán còn có phòng trống, bộ lạc các người hơn mootn vạn người, còn có thể vào ở Bồ Phán.”

Man Man lớn tiếng kêu lên: “Đừng tưởng đại thủy còn chưa ngập đến trong thôn của các người, nhìn xem mặt nước còn đang dâng lên, nhiều nhất hai ngày, thôn các người cũng sẽ bị ngập nước, các người đến lúc đó đừng có hối hận nha!”

Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, mây trôi chợt tăng tốc, kéo theo một luồng sáng màu xanh lướt đến trên mây lửa.

Man Man thân mặc giáp trụ, hai thanh liên hoa chùy lơ lửng bên người, đang đứng ở trên mây lửa hướng về mấy đại hán mặc giáp da thú mềm hò hét.

Mấy tráng hán khoanh hai tay trước ngực, vô cùng ngạo mạn nhìn Man Man, một tư thế mặc kệ người nói cái gì, dù sao đại gia ta là không nghe.

Ở phía sau các tráng hán là một vùng nhà cỏ tranh chỉnh tề, trước sau phòng, đại khái có hơn vạn nam nữ già trẻ đứng ở trong sân, tò mò nhưng lạnh nhạt nhìn Man Man, Thiếu Ti trên mây lửa còn có hơn trăm tên chiến sĩ tinh nhuệ các nàng mang đến.

Vì Man Man và Thiếu Ti an toàn, Cơ Hạo sai mười tên chiến sĩ Già tộc có thể so với đỉnh phong Vu Đế đi theo.

Đám con dân bộ lạc này, càng nhiều hứng thú đặt ở trên thân mười tên chiến sĩ Già tộc đó, trong đám người thỉnh thoảng truyền đến tiếng thấp giọng than

thở, mơ hồ có người cảm khái —— ‘Rốt cục đã nhìn thấy ác quỷ Già tộc còn sống’, lại hoặc là có người đang kinh hô ‘Thật sự có người có bốn con mắt, bọn họ khổ người thật lớn’ linh tinh các loại lời.

Cơ Hạo tới bên người Man Man và Thiếu Ti, hân hường mấy đại hán đối diện chấp tay hành một lễ, còn chưa mở miệng, một đại hán đã cực kỳ ngạo mạn nói: “Ta biết các người cũng là có ý tốt... Nhưng Cương Ngưu bộ chúng ta khác với đám xui xẻo nọ! Chúng ta có thánh nhân bảo vệ, có sư phụ tọa trấn thôn, cái gì nước lũ, mưa to, cái gì thủy yêu thủy quái, đều không có cách nào làm gì chúng ta!”

Dùng sức phất phất tay, mang theo một tia chán ghét, đại hán lớn tiếng cười nói: “Nhân Hoàng phái các người tới cứu chúng ta? Hắc, trước đó vài ngày không phải nói mưa to đã được người Nhân Hoàng phái ra sửa trị xong rồi sao? Sao lúc này nước lũ lại tới nữa? Có thể thấy được Nhân Hoàng... Làm việc cũng không đáng tin, vẫn là thánh nhân càng đáng tin hơn!”

Uởn ngực lên, đại hán nói như chém đinh chặt sắt: “Về sau, Cương Ngưu bộ chúng ta sẽ không nghe dụ lệnh của Nhân Hoàng nữa.”

Cơ Hạo ngạc nhiên, ‘thánh nhân’ che chở? Thánh nhân nào sẽ chuyên môn che chở thôn xóm nhỏ nhỏ này của người?

Không nghe dụ lệnh của Nhân Hoàng? Công khai nói ra loại lời này, Cương Ngưu bộ người từ đâu có cái lá gan đó?

Càng lấy mạng người ta hơn là, bộ tộc có loại suy nghĩ này, hiện tại rốt cuộc còn có bao nhiêu người đây?

Chương 1042: Kiêu Ngạo Tự Đại

“Này, đại thúc, chúng ta là có ý tốt mà!”

Man Man xách chùy tiến đến trước mặt đại hán kia, nàng thấp hơn đối phương một mảng lớn, chỉ có thể kiễng mũi chân, hết sức ngửa đầu, mới có thể nhìn thấy gương mặt đối phương.

Vẻ mặt Man Man rất nghiêm túc, phi thường nghiêm túc.

Tính cách của nàng vẫn luôn cởi mở thẳng tuột, vẫn luôn không để mọi chuyện ở trong lòng.

Nhưng một đoạn thời gian gần đây, chuyện nhân tộc gặp phải khiến Man Man đã xảy ra biến hóa thật lớn. Nước lũ ngập trời mà đến kia, con dân nhân tộc ở trong nước lũ khóc lóc giãy dụa, sinh ly tử biệt làm người ta tan nát cõi lòng...

Nhất là Tự Hi!

Tự Hi và Chúc Dung Thị giao tình vô cùng tốt, cho nên Man Man đối với Tự Hi có một loại tình cảm ỷ lại đối với trưởng bối nhà mình. Nhưng Tự Hi đã thăng thiên, tuy linh hồn hãn còn tồn tại, nhưng sẽ không còn được gặp lại hãn, cái đó và đã chết có gì khác nhau?

Man Man lần đầu tiên cảm nhận được cái loại khủng bố cùng thê lương nọ giữa sinh tử, cho nên tính tình nàng trở nên ổn trọng hơn rất nhiều.

Nàng rất nghiêm túc, rất nghiêm túc nhìn mặt đại hán: “Thôn các người chỉ có hơn một vạn người, các người không ngăn được bọn thủy yêu thủy quái kia. Hơn nữa thôn các người tuy ở trên núi cao, nhưng nước lũ sẽ không ngừng lên cao, ở trước khi tìm được biện pháp đối phó nước lũ, nước lũ sẽ bao phủ thôn của các người.”

Đại hán khoanh hai tay ở trước ngực, cúi đầu nhìn Man Man, mãnh liệt nói: “Tiểu nha đầu, việc của Cương Ngưu bộ chúng ta, không cần các người lo lắng! Nước lũ, không bao phủ được thôn chúng ta.”

Man Man nhú mày, nàng rất nghiêm túc nói: “Các người đủ lương thực sao? Bồ Phán tích trữ rất nhiều lương thực, mà các người...”

Đại hán thô bạo cắt ngang lời Man Man: “Tiểu nha đầu, chờ tất cả người ở Bồ Phán đều chết đói rồi, Cương Ngưu bộ chúng ta cũng sẽ không thiếu lương thực! Có thánh nhân che chở, có lão sư tọa trấn, chúng ta sao có thể thiếu lương thực?”

Man Man còn muốn nói cái gì đó nữa, đại hán đã đẩy một cú trên vai của nàng: “Đừng dùng cái gì thủy yêu để dọa chúng ta. Chiến sĩ Cương Ngưu bộ chưa bao giờ e ngại bất cứ thủy yêu nào. Bọn chúng chỉ có thể biến thành thức ăn của chúng ta!”

Đại hán khí lực không nhỏ, nhưng ở sau khi triệt để luyện hóa bồ đề tử Cơ Hạo đưa tặng đến từ Mộc đạo nhân, thực lực Man Man đã có thể so với cao giai Vu Đế. Đặc biệt Man Man là Hỏa Thần huyết mạch, lực lượng của nàng lại càng không phải nhân tộc bình thường có thể so sánh.

Đại hán đẩy một chưởng ở trên lưng Man Man, thân thể Man Man lại không chút nhúc nhích. Nàng hít một hơi thật sâu, muốn dốc một phần sức cuối cùng thuyết phục mấy thủ lĩnh chiến sĩ Cương Ngưu bộ.

Thiếu Ti tiến lên một bước, nàng đè bả vai Man Man, nhìn đại hán có chút ngây người kia, lạnh lùng nói: “Khí lực của người, còn so ra kém Man Man, người có tư cách gì nói ngoa, nói các người có thể bảo vệ tốt tộc nhân của các người?”

Thanh âm Thiếu Ti không đồng dạng giống Man Man, nhưng rất bình tĩnh, rất trầm ổn, vẻ mặt của nàng giống như một mảnh nước sạch ngưng kết, lạnh lùng, trong vắt.

Hơi nghiêng đầu, Thiếu Ti nhìn đại hán trên mặt có chút không nhịn được lạnh nhạt nói: “Đừng vì một số ngôn luận vô văn, gây họa cho tộc nhân của mình. Nghĩ cho kỹ đi, Bồ Phán so với thôn của các người an toàn hơn rất nhiều, nếu các người không muốn đi Bồ Phán, phụ cận nơi này còn có một tòa thành trì của Hoa Tư thị, các người cũng có thể đi thành trì của Hoa Tư thị tạm lánh.”

Một đại hán lao lên trước một bước, hắt nhổ nước bọt lớn tiếng kêu lên: “Nữ nhân! Đây là việc của Cương Ngưu bộ chúng ta, không cần người ngoài các người nhúng tay. Hơn nữa, nữ nhân nên ngoan ngoãn ở nhà sinh con đẻ cái, từ bao giờ đến lượt các người xuất đầu lộ diện?”

“Này!” Man Man buồn bực kêu lên, nàng tức giận nhìn đại hán quát: “Người nói cái gì thế? Nữ nhân thì sao? Nữ nhân thì kém hơn các người sao? Trọng kỵ quân Nghiêu Sơn thành, đều là Man Man quản lý đó!”

Tiếng ho khan nặng nề truyền đến, một lão nhân khoác da trâu, đầu đội mũ giáp xương sọ trâu chế thành, thân hình khô gầy thấp bé chậm rãi từ trong thôn đi ra. Lão chống một cây trượng gỗ, thở hổn hển đi đến trước mặt Man Man và Thiếu Ti, không lạnh không nhạt nói: “Nghiêu Sơn thành gì đó, chúng ta chưa từng nghe nói... Dù sao, việc của Cương Ngưu bộ chúng ta, không cần người ngoài các người nhúng tay.”

Thở hổn hển một hơi, lão nhân cau mày nói: “Mặt khác, các người là người Nhân Hoàng phái tới sao? Vậy vừa lúc, ta đại biểu Cương Ngưu bộ nói một tiếng cho các người, về sau Cương Ngưu bộ sẽ không chuyển vận cho Bồ Phán một chiến sĩ nào nữa, chúng ta cũng sẽ không tiến cống một hạt lương thực cho Bồ Phán!”

Man Man và Thiếu Ti toàn trợn tròn mắt, hai người không biết làm sao quay đầu nhìn về phía Cơ Hạo.

Ở Trung Lục thế giới, vô luận bộ lạc lớn nhỏ, bọn họ đều có nghĩa vụ ở lúc thu được lệnh mộ binh của Bồ Phán hướng Bồ Phán cung cấp đủ số lượng chiến

sĩ; hàng năm thu hoạch hoa màu, các bộ lạc này cũng sẽ hưởng Bồ Phán tiến cống một bộ phận lương thảo đồ quân nhu.

Nếu Cương Ngưu bộ vứt bỏ hai nghĩa vụ này, như vậy tương đương nói, Cương Ngưu bộ đã phản bội toàn bộ liên minh bộ lạc nhân tộc!

“Các người, xác định là muốn làm như vậy?” Quanh thân Cơ Hạo tràn đầy sự lạnh lùng nghiêm túc, thanh âm cũng lạnh như băng giống bị đóng băng: “Các người xác định, các người muốn ruồng bỏ liên minh bộ lạc nhân tộc? Các người xác định, ở lúc nhân tộc gặp phải tai kiếp, các người không liên thủ với người khác cùng vượt cửa ải khó khăn, mà là muốn phản bội nhân tộc?”

Khuôn mặt lão nhân kịch liệt giật giật, hẳn rất sợ hãi nhìn Cơ Hạo.

Tuy không biết Cơ Hạo, nhưng khí chất khí độ của Cơ Hạo, còn có sát khí lạnh lẽo sắc bén, uy nghiêm trầm trọng như núi trên người hẳn, đều khiến trong lòng lão nhân biết rõ, Cơ Hạo khẳng định là đại nhân vật của liên minh bộ lạc nhân tộc. Lấy quy mô vền vẹn hơn vạn người của Cương Ngưu bộ, ngày thường bọn họ căn bản không có khả năng xảy ra bất cứ sự qua lại với Cơ Hạo đại nhân vật cỡ này.

Đại nhân vật như vậy, khẳng định xuất thân từ những siêu cấp bộ tộc nhân khẩu mấy trăm triệu, mấy tỷ, ví dụ như nói Hữu Hùng thị, ví dụ như nói Hoa Tư thị, ví dụ như nói Liệt Sơn thị vân vân. Đại nhân vật như vậy, ngày xưa chỉ cần một câu, là có thể diệt mấy trăm cái tiểu bộ lạc như Cương Ngưu bộ.

Nói trong lòng lão nhân không sợ, đây là không có khả năng.

Nhưng quay đầu nhìn thoáng qua thôn, lão nhân đột nhiên cười lên, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn cười sáng lạn đến mức như một đóa hoa cúc nở rộ.

Ngẩng đầu, ưỡn ngực, lão nhân chỉ vào Cơ Hạo cười lạnh nói: “Không sai, Cương Ngưu bộ chúng ta về sau không có bất cứ quan hệ như thế nào với liên minh bộ lạc nhân tộc nữa.”

Cơ Hạo biến sắc, đang muốn phát tác, vài người trong một căn nhà lớn dựng từ đá tảng chính giữa thôn đi ra. Bọn họ vung tay, một mảng đụn mây nâng lên từ đất bằng, nâng bọn họ dần dần hướng Cơ Hạo bên này bay tới.

Một người trong đó trong tay áo bay ra nhiều điểm sáng màu vàng, những điểm sáng màu vàng đó hướng bốn phía bay xuống, liền hóa thành chiến sĩ cường tráng cao một trượng sáu thước, toàn thân ánh vàng rực rỡ đập cuồn phong bay lên trời.

Trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, tổng cộng là sáu đạo nhân mặc áo dài, mang theo ba trăm lực sĩ cường tráng đi tới trước mặt Cơ Hạo.

Một trung niên đạo nhân trên đầu tết hai cái búi tóc, để một bộ râu đẹp cầm một cành hoa sen, cười hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Cơ Hạo đạo hữu, nghe đại danh đã lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên là dung mạo phi phàm!”

Mỉm cười, trung niên đạo nhân ôn hòa nói: “Bần đạo Thủy Liên, Cường Ngưu bộ này, còn có phụ cận tổng cộng mười tám thôn, đều đã là môn nhân của bần đạo. Cho nên, chuyện nơi này, không cần Cơ Hạo đạo hữu lo lắng.”

Tay áo khẽ vung, Thủy Liên đạo nhân đột nhiên biến sắc, lớn tiếng chỉ vào Cơ Hạo quát: “Đến từ nơi nào, thì đi nơi đó! Cơ Hạo đạo hữu, chẳng lẽ còn muốn bần đạo lưu người ở đây ăn cơm chiều hay sao?”

Cơ Hạo ngạc nhiên, Man Man, Thiếu Ti thì cùng nhau biến sắc.

Chương 1043: Thủy Yêu Đột Kích

Thủy Liên đạo nhân vung tay áo, một lực lượng khổng lồ cuộn cuộn, tựa như vạn dặm gió mạnh trên hải dương khôn cùng vô thanh vô tức hướng trước ngực Cơ Hạo ập tới. Thủy Liên đạo nhân này rất có phong phạm của đồng môn hắc, xuống tay độc ác cũng ở trong bất động thanh sắc.

Thái Cực Pháp Y nổi lên một mảng ánh sáng nhu hòa, bên người Cơ Hạo có hai luồng thanh khí mắt thường có thể thấy được đầu đuôi quẩn quýt, giống như Thái Cực đồ quay quanh hắc khi nhanh khi chậm xoay tròn bất định. Lực lượng khổng lồ trong tay áo Thủy Liên đạo nhân phun ra khê va chạm với thanh quang, chợt nghe tiếng ‘Ong ong’ trầm đục kéo dài không dứt, ba miếng âm lôi vô hình vô tích âm ầm ầm phát nổ.

Lực lượng vụ nổ am nhu mà kéo dài không dứt tản ra. Năm đồng môn phía sau Thủy Liên đạo nhân đồng thời khê quát một tiếng, trên người bọn họ có ánh sáng màu vàng nhạt phun ra, hóa thành một bức tường ánh sáng mềm mại dẻo dai bảo vệ ở trước mặt tộc nhân Cương Ngưu bộ.

Lực lượng âm lôi cũng không cách nào xông qua phòng ngự của Thái Cực Pháp Y, chỉ có thể hướng phía dưới không ngừng khuếch tán.

Rìa ngọn núi lớn chỗ thôn xóm của Cương Ngưu bộ bị dư âm của âm lôi lan tới, một mảng lớn thân núi vô thanh vô tức sụp đổ thành tro tàn, trong chớp mắt ở ven thôn Cương Ngưu bộ xuất hiện một vách đá cao vạn trượng, trơn bóng như gương.

“Thủy Liên đạo hữu thủ đoạn được lắm!” Cơ Hạo nheo mắt, trong lòng trào lên một trận lửa giận: “Người, muốn chết sao?”

Thủy Liên đạo nhân khê biến sắc, vẻ mặt hắc nghiêm nghị nhìn qua thanh quang quẩn quẩn trên người Cơ Hạo, Thái Cực Pháp Y phát ra khí tức mệnh mang cổ xưa, sâu không lường được, đột nhiên mỉm cười hướng Cơ Hạo chấp

tay: “Cơ Hạo đạo hữu chớ trách, bản đạo chỉ là muốn thăm dò một phen pháp lực của đạo hữu... Nghiêu Bá Cơ Hạo, quả nhiên danh bất hư truyền, khó trách nhiều đồng môn sư huynh đệ như vậy ngã quy ở trên tay đạo hữu!”

Cơ Hạo mặt không biểu cảm nhìn Thủy Liên, lạnh lùng nói: “Thủy Liên, ta chỉ hỏi ngươi, muốn chết sao? Ta là Nghiêu Bá, Nhân Hoàng khâm phong nhân tộc trọng thần Nghiêu Bá Cơ Hạo! Nhân tộc gặp phải tai kiếp đáng sợ, ngươi ngang nhiên ra tay tập kích bản bá, ngươi chẳng lẽ có cấu kết với Cộng Công Thị?”

Sắc mặt Thủy Liên đạo nhân cũng trầm xuống, hăn lạnh như băng nhìn Cơ Hạo, ngữ khí đặc biệt bất thiện cười lạnh nói: “Muốn bắt tội người ta sợ gì không có cớ, nhưng Cơ Hạo đạo hữu à, bản đạo là người có thể tùy ý vu oan hãm hại hay sao?”

Chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh Man Man, Thiểu Ti mang đến Cường Ngưu bộ ước chừng có năm trăm người, yếu nhất cũng là tồn tại cấp Vu Vương đỉnh phong.

Mắt thấy Cơ Hạo và Thủy Liên đạo nhân bùng nổ xung đột, các chiến sĩ mặc trọng giáp đó đồng thời ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, trong túi thú bên hông tiếng rống giận dữ phóng lên cao, từng con yêu thú tọa kỵ hung mãnh dữ tợn, khí tức mạnh mẽ từ trong túi thú không ngừng bay ra.

Nháy mắt thời gian, chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo đã cười lên tọa kỵ, làm sẵn chuẩn bị xung phong.

Sắc mặt Thủy Liên đạo nhân trở nên cực kỳ khó coi, các tộc nhân Cường Ngưu bộ phía sau hăn mặt càng xám như tro tàn, nhiều người hai chân cũng đã bắt đầu run rẩy.

Không nên nhìn đám thủ lĩnh Cường Ngưu bộ dám ở trước mặt Cơ Hạo làm càn, đó là bọn hăn ỷ vào có đám Thủy Liên đạo nhân bảo vệ mới dám làm như vậy. Thật sự nếu bàn về thực lực thật sự của bộ lạc, tùy tiện một vị Vu Vương dưới trướng Cơ Hạo, chỉ cần một quyền có thể đem toàn bộ Cường Ngưu bộ san

thành bình địa!

Chiến sĩ thủ lĩnh cường đại nhất Cương Ngưu bộ, cũng chỉ là một vị cao giai Đại Vu mà thôi!

Man Man buồn bực vung nắm đấm, hướng về Thủy Liên tức giận nói: “Lại là các người! Các người chưa bao giờ làm chuyện tốt, chỉ biết lừa người hại người! Hiện tại các người lại muốn làm cái gì?”

Rống lớn một tiếng, Man Man xách lên hai thanh đại chùy, muốn hạ lệnh tiến công đám người Thủy Liên đạo nhân.

Thủy Liên đạo nhân nheo mắt, lạnh lùng nhìn thoáng qua Man Man, thấp giọng lẩm bẩm một câu gì đó.

Ba trăm lực sĩ cường tráng cao một trượng sáu, toàn thân màu vàng chói mắt không nói năng gì tiến lên một bước. Bọn họ vung đôi tay lên, trong tay trái lóe ra ánh sáng vàng, bỗng rút ra một sợi xích sắt đầu rồng; tay phải bọn họ hướng về không khí chộp một cái, từng luồng lửa nóng hóa thành hoa sen màu đỏ rực phun ra, bọn họ tay phải cầm chặt một thanh Hồng Liên Trảm Yêu Kiếm.

“Cơ Hạo, người thực muốn động thủ?” Thủy Liên đạo nhân mỉm cười nhìn Cơ Hạo: “Nghĩ kĩ chưa, nhân tộc các người nay tai họa lớn ở ngay trước mắt, nếu lại chọc giận hai vị tổ sư của bốn môn... Sợ là các người không dễ dàn xếp xong việc nhỉ?”

Cơ Hạo trầm mặc một phen. Hắn giơ tay phải, nhẹ nhàng nhoáng lên một cái.

Năm trăm chiến sĩ tinh nhuệ Nghiêu Sơn lĩnh đã vận sức chờ phát động đồng thời hét lớn một tiếng, bọn họ quát tọa kỵ, đám yêu thú yêu cầm hung mãnh đó bên thân vờn quanh yêu phong sương mù dày đặc, công bọn họ chậm rãi lui bước.

Cơ Hạo chỉ đám mây lửa dưới chân, đám mây quay cuồng, mang theo hắn và

đám người Man Man, Thiếu Ti đều lui về phía sau.

Hắn nhìn Thủy Liên đạo nhân, lạnh lùng nói: “Thì ra là thế, thừa dịp tai nạn lớn, lấy sinh tử đại khủng bố thu nạp tín chúng. Thủ đoạn tốt, tính toán được lắm... Chuyện này chưa xong đâu, chờ sau khi nhân tộc ta vượt qua tai kiếp lần này, tự nhiên sẽ tính toán hẳn hoi với các người!”

Thủy Liên đạo nhân chỉ cười mà không nói, đám đông tộc nhân Cường Ngưu bộ phía sau hắn mắt thấy đám người Cơ Hạo thế mà lại ở trước mặt Thủy Liên đạo nhân lui bước, vốn bị khí tức cường hãn của chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh dọa hai chân như nhũn ra, bọn họ giống như gặp đại hỷ sự nào đó hoa chân múa tay hoan hô lên.

Cơ Hạo dẫn người chậm rãi rời xa trên trăm dặm, xa xa nhìn con dân Cường Ngưu bộ hoa chân múa tay hưng phấn không thôi, Cơ Hạo khẽ lắc đầu.

“Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, bọn họ cần chỉ là tín ngưỡng của các người, cần chỉ là khí vận nhân tộc trên người các người... Thực cho rằng, bọn họ là chúa cứu thế của các người hay sao?” Cơ Hạo lạnh lùng cười: “Các người, chẳng qua là công cụ cung cấp khí vận, công cụ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.”

Thủy Liên đạo nhân cùng mấy đồng môn đứng ở đỉnh núi, cũng đứng xa xa nhìn đoàn người Cơ Hạo.

Bọn họ cười rất lạnh nhạt, trong nụ cười tràn ngập sự trào phúng cùng khinh thường đối với đám người Cơ Hạo. Rất hiển nhiên, bọn họ nhận định bọn họ đã tìm được biện pháp đối phó Cơ Hạo, đối phó cao tăng của liên minh bộ lạc nhân tộc.

Bọn họ đã nắm được thóp của đám người Cơ Hạo!

Đại kiếp nạn trước mặt, vô luận bọn họ làm gì, Cơ Hạo, hoặc là nói Cơ Hạo đại biểu cho cao tăng liên minh bộ lạc nhân tộc, tuyệt đối không dám trở mặt với bọn họ.

Một dòng lũ màu đen từ phía đông bắc gào thét ập tới, dòng nước màu đen này giống như một con ác long, ngược dòng nước lớn, hất lên sóng lớn cao trăm trượng, mãnh liệt vô cùng ập tới.

Ở phía trên dòng lũ màu đen này, một khối huyền băng màu đen ngưng tụ thành một cái ngai báu lờm chờm khí thế kiêu ngạo, một con Hoàn Công Ngư dài mấy trượng khoanh ở trên ngai báu, trên cái bụng vươn ra hai cánh tay cường tráng, tay trái xách một con trâu rừng, tay phải xách một con sư tử đực, đang trái một miếng, phải một ngoạm ăn rất vui vẻ.

Mấy vạn thủy tộc tiểu yêu mang vảy mang giáp, đại khái vẫn duy trì bộ dáng nguyên hình, chỉ có hai ba thành hình người bảo vệ xung quanh ngai báu, thi triển yêu pháp thúc dục sóng triều màu đen lao nhanh về phía trước.

Xa xa nhìn thấy đám thủy yêu kiêu ngạo đến cực điểm đó, Cơ Hạo lập tức té ra Bàn Cổ Càn Khôn Kính, phát ra một mảng quang ảnh mê ly đem mình và người bên cạnh che phủ đi.

Đám thủy yêu này cũng liền coi như không thấy đối với đoàn người Cơ Hạo, líu ríu lớn tiếng kêu gào, một đường hướng thôn của Cương Ngưu bộ xung phong.

Cách thôn xóm của Cương Ngưu bộ còn mấy chục dặm, con Hoàn Công Ngư ngồi ở trên ngai báu kia đã rộng to lên:

“Con người... Quỳ xuống đi, nam nhân đều đi đánh trận cho chúng ta, chúng ta tiến công Bồ Phản cần rất nhiều kẻ chết thay chẵn tên chẵn đao!”

“Con người... Đem nữ nhân của các người giao hết ra đây, để cho các huynh đệ của chúng ta vui vẻ. Lương thực cùng súc vật của các người cũng lấy ra!”

Chương 1044: Hoa Sen Khắp Cả

Tộc nhân Cương Ngưu bộ đồng thời kinh hô gào thét, những người già với trẻ con còn có nữ nhân, hầu như là cùng lúc quỳ gối xuống đất, hướng về một tòa nghị sự đại sảnh duy nhất đắp từ đá tảng chính giữa thôn xóm quỳ lạy hành lễ.

Cách hơn trăm dặm, Cơ Hạo còn có thể nghe rõ những người này đang run rẩy khẩn cầu ‘thánh nhân’ thương hại cùng che chở.

Mà các chiến sĩ so với tộc nhân của mình thì cường đại hơn nhiều kia, mấy tên chiến sĩ thủ lĩnh Cương Ngưu bộ vừa ở trước mặt đám người Cơ Hạo phòng mồm trợn má, kiêu ngạo không ai bì nổi, bọn họ giống như chó đất bị dọa vỡ mật, sắc mặt trắng bệch tương tự quỳ gối trước mặt Thủy Liên đạo nhân, không ngừng dập đầu khẩn cầu bọn họ che chở.

“Xương sống Cương Ngưu bộ đều gãy rồi nha!” Man Man xách hai thanh đại chuỳ, dùng sức lắc lắc đầu: “Ài... loại nhu nhược như vậy, đặt ở Nam Hoang mà nói, không có cô nương một bộ tộc nào muốn gả cho Cương Ngưu bộ bọn hần!”

Thiếu Ti khoanh hai tay ở trước ngực, híp mắt như một con hồ ly lười nhác mà nhàn nhã, lạnh lùng nhìn Cương Ngưu bộ loạn hết cả lên.

Qua một hồi lâu, Thiếu Ti mới chậm rãi nói: “Đây tuy là Cương Ngưu bộ tự chọn, nhưng bọn đạo nhân kia cũng rất lợi hại... Nạn mưa to đến bây giờ mới bao lâu? Bọn họ thế mà có thể khiến một cái bộ lạc hơn vạn người biến hết thành loại nhu nhược!”

Một chiến sĩ Già tộc đứng ở phía sau Cơ Hạo ồm ồm cười lên: “Chúng ta thích loại nhu nhược! Chúng ta chinh phục vô số ngoại tộc, chúng ta thích nhất chủng tộc có loại nhu nhược, chúng ta thích nhìn bọn họ quỳ gối dưới chân chúng ta khóc lóc cùng cầu xin.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, chiến sĩ Già tộc này tiếp tục cười nói: “Nhân tộc xương cốt đều rất cứng, đánh nhiều năm như vậy, chúng ta thật ra đối với nhân tộc vẫn rất khâm phục. Các tổ tiên của chúng ta từng chinh phục vô số thế giới, nhưng chưa có bất cứ một thế giới nào có thể dây dưa lâu với chúng ta như vậy.”

Dùng sức gật gật đầu, chiến sĩ Già tộc này nghiêm túc nói: “Cho nên, nhân tộc Bàn Cổ thế giới thực được... Nhưng, trong nhân tộc khá như vậy, thế mà cũng có loại nhu nhược... các chấp chính đại đế kia nếu biết chuyện này, nhất định sẽ rất vui vẻ nhỉ?”

Khuôn mặt Cơ Hạo, Man Man, Thiếu Ti đều tối như mực. Toàn bộ chiến sĩ nhân tộc theo Man Man, Thiếu Ti đến nơi đây đều liếc xéo chiến sĩ Già tộc Đế thị nhất tộc đó.

Xuất phát từ lập trường dị tộc, nhân tộc có nhiều loại nhu nhược như vậy tất nhiên là chuyện tốt.

Nhưng với nhân tộc mà nói, các tộc nhân Cương Ngưu bộ đối mặt kẻ địch đến xâm phạm, không phải nghĩ cầm lấy binh khí cố gắng chém giết, mà là hướng thánh nhân hư vô mờ mịt khẩn cầu, quỳ gối dưới chân mấy tên đạo nhân ngoại lai khóc lóc kể lể, đây quả thực là sỉ nhục của toàn bộ nhân tộc!

“Mộc đạo nhân... Hoa đạo nhân!” Sắc mặt Cơ Hạo âm trầm như lúc nào cũng có thể phun ra sấm sét. Hành vi của môn hạ đệ tử hai người Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, quả thực chính là đang từ trên người nhân tộc hút máu, bọn họ muốn đem tinh khí thần thà chết chứ không chịu khuất phục của nhân tộc rút hết đi!

Mấy vạn thủy tộc tiểu yêu lớn tiếng hô quát, yêu khí trên thân quay cuồng, nhắc lên một đợt sóng lớn hướng thôn xóm của Cương Ngưu bộ cuốn đi. Ban đầu mặt nước lũ cách đỉnh núi chỗ thôn xóm Cương Ngưu bộ còn có hơn trăm trượng, nhưng mấy vạn tiểu yêu vừa phát lực, mặt nước của một mảng nước lũ này chợt tăng vọt, rất nhanh đã biến thành cao ngang với đỉnh núi.

Nước lũ cuồn cuộn phát ra tiếng ‘Vù vù’ hướng thôn Cương Ngưu bộ càn quét qua. Nơi nước lũ đi qua, cây ăn quả, cây ươm phụ cận thôn xóm Cương Ngưu bộ tất cả đều bị nước lũ nhổ tận gốc, mấy ngọn sóng cuốn một cái liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cương Ngưu bộ còn có mấy chuồng gia súc quy mô không nhỏ đặt ở ngoài thôn, trong một khe núi nhỏ ở phía tây thôn, bọn họ còn nuôi dưỡng hơn hai vạn con Cự Giác Man Dương (dê núi sừng khổng lồ). Bọn Cự Giác Man Dương này dài một trượng có thừa, thân thể cường tráng, vạm vỡ, là nguồn thịt chủ yếu nhất của Cương Ngưu bộ.

Nước lũ theo cửa vào khe núi nhỏ hẹp càn quét vào, mấy tộc nhân Cương Ngưu bộ phụ trách quản lý đàn dê khóc trời kêu đất theo hai sườn vách núi thượng cổ hướng lên trên leo lên, nhưng còn chưa chờ bọn họ leo đến chỗ an toàn, mấy tiểu yêu đứng ở trên ngọn sóng hi hi ha ha từ bên cạnh bọn họ lướt qua, tùy tay vung trường mâu nặng nề dùng xương cốt cá lớn chế thành hung hăng đánh một đòn, liền đem mấy tộc nhân Cương Ngưu bộ khóc lóc cầu xin tha thứ kia đập thành hai đoạn.

Một tiểu yêu nguyên hình hẳn là cá hổ hưng phấn vọt lên nửa thi thể của tộc nhân Cương Ngưu bộ, đem thi thể hắc cầm ở trên trường mâu, giống như chiến kỳ lắc trái lắc phải.

Tiểu yêu còn lại thì nhắc lên một cơn sóng lớn, ngọn sóng từ cửa vào khe núi tràn vào, theo khe núi hung hăng quét một lần.

Hơn hai vạn con Cự Giác Man Dương bị yêu khí nồng đậm trong ngọn sóng chấn nhiếp, không có bất cứ sự giãy dụa nào đã bị ngọn sóng cuốn vào trong nước lũ.

Hoành Công Ngư ngồi ở trên ngai báu đưa tay chop, mấy chục vòng xoáy thật lớn gào thét thành hình, không bao lâu đã có các con Cự Giác Man Dương bị chìm ngắc ngoài, sợ tới mức toàn thân run rẩy từ trong vòng xoáy phun ra.

Hoành Công Ngự ra lệnh một tiếng, đám đông tiểu yêu hi hi ha ha nắm lên Cự Giác Man Dương ngoác mồm cắn nuốt, cả da lông lẫn xương cốt không bao lâu đã nuốt sạch sẽ.

Bản thân Hoành Công Ngự cũng nuốt vào ba con Cự Giác Man Dương. Hắn vỗ vỗ bụng, ợ no, há mồm phun ra một cục lông dê lớn dính dính, chỉ về phía thôn xóm Cương Ngưu bộ cười lên ‘Hì hì’: “Ăn uống no đủ, chơi - nữ nhân... nhanh, đem cô nương xinh đẹp nhất trong thôn các người dâng ra, bằng không để đại gia chúng ta tự mình động thủ mà nói, hì hì... thì khó tránh khỏi có tử thương!”

Cười vài tiếng vui vẻ, thân thể Hoành Công Ngự lắc lư một cái, một vầng yêu khí phun trào ra, rất nhanh hất liền từ nguyên hình ngự yêu biến thành một hán tử trắng kiện cao hai trượng có thừa, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân trên dưới không có một sợi lông tóc.

Đắc ý đứng ở trên ngai báu, Hoành Công Ngự dùng sức đem chỗ khổ hướng về thôn Cương Ngưu bộ hất vài cái, cổ họng ngoác ra hét lớn: “Một đám đại lão gia, khóc suốt mười như đàn bà! Hắc hắc, các người bọn hèn nhát này, nghĩ hẳn cũng không có sức chơi - nữ nhân... Buông ra các cô nương đó, để mọi người chúng ta đến đi!”

Một đám tiểu yêu càn rỡ cười lớn, vừa mới ăn no máu thịt, toàn thân bọn chúng dư thừa tinh khí, đang sốt ruột không chờ được muốn phát tiết một phen.

Thủy Liên đạo nhân một mực yên lặng không lên tiếng, đắc ý nhìn đám thủ lĩnh Cương Ngưu bộ quỳ gối trước mặt mình đau khổ cầu xin. Chờ mấy vụ tế lớn tuổi không ngừng đập đầu đập tới ngất đi rồi, Thủy Liên đạo nhân lúc này mới làm bộ làm tịch gật gật đầu.

“Thế đạo hiểm ác, nhân tộc các người gây yếu, sao có thể bảo vệ được các người chu toàn? Chỉ có cung phụng tổ sư bốn môn, lúc này mới có thể ở trong tai kiếp vô biên an cư lạc nghiệp.” Thủy Liên đạo nhân đảo mắt, đột nhiên cười

lạnh nói: “Vốn thôn các người không có kiếp nạn hôm nay, là bởi vì các người nghe Nghiêu Bá Cơ Hạo yêu ngôn hoặc chúng, lúc này mới đưa tới bọn thủy yêu...”

Đám đông thủ lĩnh Cương Ngưu bộ đều ngẩng đầu lên, một đám gương mặt vận vẹo chỉ vào Cơ Hạo chửi mửi mười tám đời tổ tông một trận.

Khuôn mặt Cơ Hạo trở nên đen kịt, Thủy Liên đạo nhân rất biết nhân cơ hội chụp mũ người ta!

Thủy Liên đạo nhân không biết Cơ Hạo ngay tại cách đó không xa nhìn mình. Hắn đắc ý cười cười, hai tay nhẹ nhàng vỗ, nhất thời hoa sen từ trên mặt nước dần dần nở rộ ra khắp nơi.

Từng đóa hoa sen trắng muốt hoàn mỹ nở rộ rợp trời rợp đất, các tia sáng màu trắng từ trong hoa sen không ngừng phun trào ra. Nơi hoa sen đến, nước lũ cấp tốc biến mất, càng có nhiều tiểu yêu bị hoa sen trong bạch quang nhất chiếu, liền cả người xụi lơ phiêu phù ở trên mặt nước không thể động đậy.

Chương 1045: Hoành Hành

Từng luồng khí tức ôn hòa làm người ta từ sâu trong linh hồn cảm thấy an toàn và yên tĩnh hướng bốn phía khuếch tán ra. Các tộc nhân Cường Ngưu bộ lộ ra nụ cười điềm tĩnh mà bình yên, khuôn mặt căng thẳng của bọn họ thả lỏng, vô cùng cứng nhắc mang theo nụ cười, đem cái trán dán sát mặt đất, lớn tiếng tụng xướng đạo hiệu của Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân.

Cơ Hạo mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, hẳn có thể mơ hồ nhìn thấy lực lượng nào đó cực kỳ thần kỳ không ngừng từ trong cơ thể những người này khuếch tán ra, giống như các dòng suối nhỏ không ngừng chảy về phía nhà đá chính giữa thôn.

Hắn đem thần thức cẩn thận kéo dài qua, ở trong nhà đá, hẳn thấy được một cái hương án, trên vách tường treo một tấm da thú lớn đặc chế cực kỳ tinh xảo, bên trên vẽ hình ảnh chân thân Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân.

Ở trên hình ảnh, Mộc đạo nhân ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, tay phải đặt tự nhiên trên đầu gối, tay trái nhẹ nhàng kẹp một đóa hoa màu vàng nhạt, cười rất cao thâm, rất thần bí, rất không lường được.

Hoa đạo nhân thì đứng bên Mộc đạo nhân, hẳn sắc mặt uy nghiêm, tay trái chống một cây mộc trượng, tay phải cầm một đóa hoa sen bảy màu nở rộ. Khác với Mộc đạo nhân nhắm tịt hai mắt, Hoa đạo nhân hai mắt trợn trừng, trong mắt rạng rỡ sáng lên như người sống.

Thần thức Cơ Hạo vừa mới nhìn trộm hình ảnh một cái, bỗng dừng trong đôi mắt Hoa đạo nhân hiện lên một mảng thần quang, thần thức Cơ Hạo giống như bị vạn lôi oanh kích, thần thức len vào nhà đá nháy mắt hủy diệt, trước mắt hắn tối sầm, trong lỗ mũi phun ra hai dòng máu tươi ‘Phốc’ thật xa.

“Lão tặc!” Cơ Hạo vội vã thu hồi thần thức, phẫn nộ mắng một tiếng.

“Khốn kiếp!” Hoành Công Ngư biến thành tráng hán cũng đang nhảy dựng lên tức giận rít gào, mấy vạn tiểu yêu dưới trướng hắn, giờ phút này tất cả đều như bị chuột rút mềm nhũn trôi trên mặt nước.

Vô số hoa sen nở rộ ngay bên cạnh đám tiểu yêu đó, mùi thơm lan tỏa, ánh sáng trắng chói mắt, mấy vạn tiểu yêu tất cả đều hiện ra nguyên hình, trên mặt nước tràn đầy rùa, tôm cóc...thủy tộc thể tích cực lớn.

Ngẫu nhiên có tiểu yêu thân thể đụng phải các đóa hoa sen đó, chợt nghe thấy tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, trên hoa sen có tiên quang lưu chuyển, thiêu đốt đám tiểu yêu đó da tróc thịt bong, càng có người bị cứng rắn thiêu hủy hơn phân nửa thân thể.

“Các người là người nào, hãy xưng tên ra!” Hoành Công Ngư vạn phần cảnh giác nhìn Thủy Liên đạo nhân, từ phía sau ngai báu rút ra một thanh đại thiết chùy thô sơ đen đúa, dùng sức vung ở đỉnh đầu một vòng, kéo theo một làn gió quái dị tối như mực.

Yêu khí cuồn cuộn từ trên thân Hoành Công Ngư phun ra, hóa thành một đám mây đen treo ở đỉnh đầu hắn. Mây đen quay cuồng, hoa sen nước ở khắp nơi phát ra ánh sáng va chạm cùng mây đen, không ngừng phát ra tiếng nổ nặng nề.

“Bần đạo Thủy Liên!” Thủy Liên đạo nhân rất đơn giản giới thiệu bản thân một lần. Hắn tò mò nhìn Hoành Công Ngư từ trên xuống dưới: “Nghe nói dưới trướng Cộng Công Thị có một viên trọng thần, chính là thủy tổ Bắc Hoang Hoành Công Ngư nhất bộ, bản thể là con Hoành Công Ngư đầu tiên sau khi khai thiên tích địa... Người hiền nhiên không phải hắn!”

Hoành Công Ngư ngạo nghễ ngẩng đầu lên: “Kẻ người nói, là cha ruột của đại gia nhà người... đại gia nhà người Hoành Hành, cha ruột là Hoành Công Ngư, mẹ ruột là một con Ma Cốt Ngư của vực sâu không đáy ở Bắc Minh!”

Dùng sức vỗ vỗ ngực, Hoành Hành ngạo nghễ nói: “Cho nên Hoành Hành

đại gia nhà người, không chỉ có da thịt đao thương bất nhập như cha ta, càng có gân cốt không thể phá vỡ như mẹ ta!”

Hít một hơi thật sâu, Hoành Hành nhe răng trợn mắt kêu vài tiếng ‘Ngao ngao’.

Chợt nghe trong cơ thể hắc truyền đến một trận tiếng vang của gân trâu đứt đoạn, những cái gai xương đen sì dài hơn ba thước từ trong cơ thể Hoành Hành chui ra, phàm là chỗ các khớp lớn trên thân hắc đều có gai xương bén nhọn như vậy chui ra. Trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, Hoành Hành đã như biến thành một con nhím màu đen.

Cười ‘khà khà’ vài tiếng, Hoành Hành nằm lên một thủy yêu xụi lơ ở bên chân, đắc ý hướng Thủy Liên đạo nhân cười nói: “Nhìn xem, đây là Ma Cốt Trùng huyết mạch mẹ ta ban cho Hoành Hành đại gia của nhà người, mặc cho người mặc bao nhiêu tầng giáp trụ, đều sẽ bị Hoành Hành đại gia đâm thủng!”

Thủy yêu ngồi bệt ở dưới chân Hoành Hành là một con rùa cỏ đường kính mai hơn ba trượng, mai của hắc dày cỡ hơn ba thước, đen sì lộ ra ánh phản quang của kim loại, hiển nhiên tầng mai này lực phòng ngự rất khá.

Hoành Hành xách con rùa cỏ lên, mang theo hắc hướng trên đầu gối mình gai xương màu đen vươn ra hung hăng đập.

‘Phập’ một tiếng, thảo quy tinh uể oải kêu rên một tiếng, bị gai xương đâm thủng!

Hoành Hành đắc ý ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Thủy Liên đạo nhân cười lạnh nói: “Như thế nào? Sợ rồi sao?”

Thủy Liên đạo nhân và năm đồng môn phía sau hắc lặng lẽ không lên tiếng nhìn thảo quy tinh miệng phun máu tươi, rất nhanh đã không còn thở nữa, một lúc lâu không nói gì. Qua một hồi lâu, một thanh niên đạo nhân phía sau Thủy Liên đạo nhân âm trầm nói: “Tựa như có chút uy lực? Nhưng ta không tin, gai

xương của người ngay cả con giáp ngư tinh kia cũng có thể đâm thủng!”

Thanh niên đạo nhân ác ý hướng một con ba ba to lớn khí tức cường đại bên người Hoành Hành chỉ chỉ.

Hoành Hành đột nhiên biến sắc, hắt tùm con ba ba to lớn, không nói hai lời dùng gai xương trên khuỷu tay mình hướng về phía con ba ba to lớn đâm loạn một hồi, tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai. Con ba ba to lớn trợn mắt, thất khiếu đổ máu nhìn chăm chăm Hoành Hành rú thảm liên tục: “Hoành Hành đại nhân... Ngài... Ngài bị lừa rồi!”

Thủy Liên đạo nhân cùng mấy đồng môn đồng loạt cất tiếng cười to, mấy thủ lĩnh Cương Ngưu bộ quỳ dưới đất cũng đều mặt đầy nước mũi nước mắt cười đến mức nghẹt thở.

Cơ Hạo cầm khăn tay Thiếu Ti đưa qua, vừa mới đem máu trên mặt lau khô, bỗng dừng nhìn thấy động tác ngu xuẩn như thế của Hoành Hành, không khỏi liên tục trợn mắt. Từng thấy ngu xuẩn rồi, nhưng thực sự chưa từng gặp kẻ ngu xuẩn như vậy!

Nói Hoành Công Ngư đầu tiên từ khai thiên tích địa kia, trước đó vài ngày bị đám người Quy Linh ở thiên đình mạnh mẽ thu phục, hiện tại nhằm chừng đã muốn bị Quy Linh để ở sơn môn nhà mình trông cửa bảo vệ sân... Hoành Hành này còn hoành hành ngang ngược như thế, hẳn có biết cha đẻ của mình cũng đã thành trấn sơn thần thú của Quy Linh rồi hay không?

Tiếng cười của đoàn người Thủy Liên đạo nhân đã kích thích Hoành Hành, hẳn trừng lớn đôi mắt ngây thơ, dùng sức chớp một phen, tựa như đã hiểu ra chút gì đó.

Hoành Hành giận tím mặt hét một tiếng giận dữ, vung đại thiết chùy hướng Thủy Liên đạo nhân nện một chùy vào đầu.

Thủy Liên đạo nhân khẽ mỉm cười, không để trong lòng từ dưới chân tháo

xuống một đóa hoa sen nước, tùy tay hướng đại thiết chùy của Hoành Hành ngăn cản.

“Hôm nay, để các người kiến thức một chút vô thượng đạo pháp tổ sư bốn môn truyền lại. Yêu nghiệt nhỏ nhoi, có thể nào... A nha!”

Thủy Liên đạo nhân vốn thông dong lạnh nhạt hướng đám thủ lĩnh Cường Ngưu bộ cười, rất muốn dùng loại sắc mặt thoải mái thế ngoại cao nhân này đánh bại Hoành Hành.

Nào biết Hoành Hành tuy đầu óc không tốt cho lắm, nhưng khí lực của hắn lại mãnh liệt dị thường.

Đại thiết chùy như một ngọn núi lớn nhắm vào đầu nện xuống, thủy liên hoa ánh sáng màu trắng quanh quần trên tay Thủy Liên đạo nhân bị một chùy đánh cho nát bét. Thủy Liên đạo nhân không kịp rút tay về, tay phải bị đại thiết chùy hơi dẫn đi một chút, ‘Bốp’ một phát, trừ ngón cái tay phải, bốn ngón tay của hắn bị thiết chùy đập nát bét.

Thủy Liên đạo nhân là luyện khí sĩ chính cống, không phải quái thai như Cơ Hạo thể, pháp cùng tu như vậy.

Đau đớn làm Thủy Liên đạo nhân đau hô thành tiếng. Hắn há mồm, một đạo kiếm khí trắng xoá tuôn ra, hung hăng bổ vào trên ngực Hoành Hành.

Chương 1046: Thủ Đoạn Thánh Nhân

Trong kiếm khí trắng xoá mơ hồ có thể thấy được các đóa hoa sen xoay quanh bay múa. Thủy Liên đạo nhân không hổ là môn nhân tinh anh Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tỉ mỉ điều chế ra, chuyên môn dùng để hành tẩu thiên hạ, mê hoặc tín đồ, mỗi chiêu mỗi thức của hắn đều có thể xưng là hoàn mỹ.

Tạm bất luận các loại pháp thuật của Thủy Liên đạo nhân uy lực như thế nào, chỉ từ trên hiệu quả ánh sáng hình ảnh, Cơ Hạo đã nhận không được cho hắn đánh giá cao nhất.

Kiểm quang trắng xoá, mang theo khí tức tinh thuần không tỳ vết nồng đậm, làm người ta sau khi nhìn thấy liền nhận không được nhớ tới trong lòng mẫu thân, người yêu hôn mê... các hồi ức tuyệt vời bổ vào trên ngực Hoành Hành trần truồng lộ thể.

‘Keng’ một tiếng, kiếm quang tiêu tán, hiện ra một thanh phi kiếm màu trắng tạo hình như mấy chục cánh hoa sen ghép thành, mũi kiếm gắt gao đầu ngực Hoành Hành mơ hồ dày đặc vô số hoa văn dạng vảy cá, không ngừng tung tóe vô số đốm lửa, lại như thế nào cũng không thể khoan thủng làn da gã.

Hoành Hành cúi đầu nhìn nhìn phi kiếm đâm khiến ngực hắn ngứa ngứa, một chương đem nó vồ xuống đất, vung đại chuỳ đập bừa một trận. Chiêu thức của Hoành Hành không có chút hoa mỹ nào, bá đạo cùng dã man, đập loạn tùy theo sở thích chính là toàn bộ chiến thuật của hắn.

Thủy Liên đạo nhân còn chưa từ trong đau đớn bốn ngón tay bị đập nát phục hồi tinh thần, đại chuỳ của Hoành Hành đã gào thét đập về phía đầu hắn.

“Sư huynh để ý!” Một thanh niên đạo nhân phía sau Thủy Liên đạo nhân run hai tay lên, một khối ngọc phù thanh ngọc chạm trở thành bay ra, hóa thành các đóa hoa sen màu xanh, mang theo một mảng vàng sáng to lớn như sóng nước đem Thủy Liên đạo nhân bảo vệ trong đó.

Có một tiếng vang trầm, thiết chùy hung hăng nện ở trên kết giới phòng ngự do ngọc phù biến thành, mấy chục đóa hoa sen xanh vỡ nát, vàng sáng như sóng nước nổ thành vô số điểm sáng bay tan tác. Hoành Hành mắng to một tiếng, nâng đùi phải to như cái vại nước, đá một cước vào trên bụng Thủy Liên đạo nhân.

Trường bào vải thô trên thân Thủy Liên đạo nhân hiện lên một mảng ánh sáng trắng, chợt nghe một tiếng vang lớn, trường bào vải thô nổ thành vô số mảnh vải nát to bằng bàn tay, cái chân to dài hai thước của Hoành Hành hung hăng đạp tới, trong bụng Thủy Liên đạo nhân phát ra một tiếng vang lớn khủng bố, hãn học từng ngum từng ngum máu, như đạn pháo ra khỏi nòng bay về phía sau.

Năm đạo nhân khác đồng thời kinh hô một tiếng, bọn họ đều há mồm phun ra các luồng kiếm quang hướng Hoành Hành bắn tới.

Thủy Liên đạo nhân tu vi mạnh nhất phi kiếm cũng không thể thương tổn Hoành Hành chút nào, kiếm quang của năm đạo nhân này cũng như thế, như chim bay vòng quanh Hoành Hành chém bừa mấy trăm lần, không ngừng kéo ra ở trên người Hoành Hành các chuỗi đốm lửa, nhưng không thể phá vỡ làn da của hãn một chút nào.

“Cút cmm!” Hoành Hành đánh ra một chùy, ngực một thanh niên đạo nhân lồm xướng, hộc một ngụm máu lớn cứng ngắc ngã xuống đất.

“Còn có người!” Cùi trỏ bên phải của Hoành Hành hung hăng đánh một cái, gai xương màu đen dài đến ba thước trên khuỷu tay xuyên thủng ngực một thanh niên đạo nhân. Hoành Hành cười quái dị vung cánh tay từng lần một, gai xương phát ra tiếng ‘Phập’ liên tục xuyên thấu ngực thanh niên đạo nhân này hơn trăm lần, thiếu chút nữa đem ngực hãn đâm thành một bãi thịt nát.

Toàn thân thanh niên đạo nhân này phun máu ngã xuống đất, hãn ngay cả sức để kêu đau cũng không có, trợn trắng mắt ngất đi.

Vang ‘Thùng thùng’ hai tiếng, Hoành Hành lại vụt mạnh chùy thêm hai lần, hai thanh niên đạo nhân một cụt tay, một gãy lưng, cũng hộc ngum máu lớn bay ra ngoài.

Một đạo nhân cuối cùng thoát nhìn trẻ tuổi nhất đã nhanh chân chạy ra ngoài mấy chục trượng. Hắn run rẩy lấy ra một khối ngọc phù dùng sức quơ quơ, chỉ vào Hoành Hành rống lớn một tiếng: “Hàng yêu trừ ma, ngay tại hôm nay... Kim cương lực sĩ còn chưa động thủ, còn đợi tới khi nào?”

Ba trăm kim cương lực sĩ cao một trượng sáu, mặc trọng giáp đồng thời rống lớn một tiếng. Bọn họ đồng thời vung tay trái, ba trăm sợi xích đầu rồng mang theo tiếng ầm ầm ‘Leng keng’, hóa thành một tấm lưới lớn rợp trời rợp đất hướng vào đầu Hoành Hành chụp xuống.

Hoành Hành kinh ngạc hô khẽ một tiếng, hắn tựa như là cố ý thử khả năng của đám kim cương lực sĩ, không nhúc nhích mặc cho ba trăm sợi xích đầu rồng quấn quanh trên thân hắn. Tiếng ‘Leng keng’ không dứt bên tai, đầu rồng phía cuối xiềng xích mở ra cái miệng rộng nối tiếp lẫn nhau, nhanh chóng đem Hoành Hành cuốn lấy như một cái bánh chưng lớn.

Sáu vị kim cương lực sĩ không nói một lời lao lên, giơ lên Hồng Liên Trảm Yêu Kiếm phun lửa dữ dội ở tay phải, theo khe hở giữa xiềng xích hung hăng đâm ở trên thân Hoành Hành.

‘Keng keng keng’ một chuỗi tiếng vang không dứt bên tai, trên thân trần của Hoành Hành tung tóe lên vô số đốm lửa, Hồng Liên Trảm Yêu Kiếm sắc bén đâm vào trên người hắn, chỉ mang theo một chút dấu vết màu trắng một bé nhỏ không đáng kể, cũng không thể tạo thành chút thương tổn nào đối với làn da hắn.

“Chỉ cái thứ rách nát này, cũng muốn đả thương đại gia ta?” Hoành Hành hự một tiếng, thân thể hung hăng rung lên.

Mấy trăm cái gai xương màu đen trên thân hắn hung hăng xẹt qua những xiềng xích đầu rồng kia. Xiềng xích đầu rồng ngũ kim tinh anh đúc nóng thành,

càng được thêm vào phù pháp phun ra một mảng lớn ánh lửa, bị gai xương màu đen cắt ùn ùn vỡ ra.

Ba trăm vị kim cương lực sĩ đang toàn lực kéo xiềng xích thân thể nhaoáng lên một cái, lão đảo liên tục lui về phía sau.

Hoành Hành vung lên đại thiết chùy trong tay, hướng về phía sáu vị kim cương lực sĩ bên người hung hăng nện xuống một đòn. Đại thiết chùy mang theo một đạo cương phong màu đen, chợt nghe vài tiếng vang ‘Thùng thùng’, nửa thân trên của sáu vị kim cương lực sĩ tan rã, vô số máu thịt xương khớp như ngũ sắc lưu ly phun đầy đất.

“Thánh nhân cứu mạng!”

Nhìn thấy Hoành Hành hung hãn như thế, mấy thủ lĩnh Cương Ngưu bộ cùng cất tiếng khóc lóc, vừa lăn vừa bò hướng vào trong thôn bỏ chạy.

Đám kim cương lực sĩ vứt xiềng xích đầu rồng tổn hại, hai tay nắm Hồng Liên Trảm Yêu Kiếm, đều nhিপ sải bước dài hướng Hoành Hành đánh tới.

Hoành Hành mặc cho Hồng Liên Trảm Yêu Kiếm chém lung tung ở trên thân mình, hăn hưng phấn đến cực điểm rống to ‘Ngao ngao’, vung đại thiết chùy đập bừa một phen, đánh từng vị kim cương lực sĩ thân thể sụp đổ, đầy đất đều là vụn máu thịt bán trong suốt đủ mọi màu sắc, tản mát ra mùi thơm thoang thoảng.

Thủy Liên đạo nhân học từng ngum từng ngum máu, chậm rãi đứng thẳng lên.

Quần áo hăn rách nát, lộ ra cái bụng trắng như tuyết—— một vết chân dài hai thước khắc rất chặt chẽ ở trên bụng hăn, lún vào da thịt hăn sâu khoảng ba tấc. Một cước này gần như đập nát lục phủ ngũ tạng của Thủy Liên đạo nhân, nếu không phải trên thân hăn có bảo mệnh linh phù tổ sư nhà mình ban cho, hăn đã sớm sụp đổ ngũ tạng mà chết.

Run rẩy lấy ra một viên linh đan cứu mạng nhét vào miệng, Thủy Liên đạo nhân phun ra hai ngụm máu tụ, khàn cả giọng hướng về nhà đá chính giữa thôn rống lớn một tiếng: “Yêu nghiệt lợi hại, xin tổ sư làm chủ cho đệ tử!”

Một đạo khí tức đáng sợ rộng lớn mênh mông, giống như mặt trời đỏ mọc lên ở phương đông từ trong phòng đá phóng lên cao.

Một làn sương mù mờ mịt hóa thành một bàn tay to phạm vi trăm trượng từ trong căn nhà đá phun ra, nháy mắt lướt qua thôn, lập tức đến đỉnh đầu Hoành Hành.

Bàn tay to nhoáng lên một cái, Hoành Hành đã bị một lực lượng đáng sợ xách lên, vứt ra ngoài mười mấy dặm, sau đó bàn tay to lại nhoáng lên một cái đã tới trên không Hoành Hành, dùng sức vỗ xuống phía dưới.

‘Bốp’ một tiếng vang thanh thúy, gai xương toàn thân Hoành Hành vỡ vụn từng tấc một, trong cơ thể không ngừng truyền ra tiếng cốt nhục vỡ vụn, bị bàn tay to vỗ một cái đập vào trong lòng đất.

Cơ Hạo có chút ghen lời nhìn một màn này. Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, quả nhiên đã giở trò trên tấm da thú chế thành hình ảnh chân thân kia. Lấy thân phận bọn họ, tự mình ra tay đối phó Hoành Hành yêu ma như vậy, không ngại hơi quá mất thân phận rồi sao?

Chương 1047: Kiếm Khí Như Cầu Vồng

“Vô lại!”

Hoành Hành nằm ở trong hố to hình bàn tay, xương khớp toàn thân đã vỡ hết hần chỉ có thể vô lực mắng...

Một cái tay kia không chỉ vỡ nát xương cốt hần, càng đem yêu khí trong cơ thể hần triệt để phong ấn, còn phong tỏa vài huyết mạch tinh huyết lưu thông mẫu chốt nhất của hần. Không có yêu khí thi triển yêu pháp, cũng không cách nào điều động tinh huyết khôi phục thương thế, Hoành Hành trừ nằm dưới đất rửa trời mắng đất, thật sự không thể làm được việc nào khác nữa.

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến, Hoành Hành gõ nát bảy tám mươi vị kim cương lực sĩ, hơn hai trăm kim cương lực sĩ còn lại sải bước lao tới, ở cạnh cái hố to hình bàn tay phạm vi hơn trăm trượng đứng thành một vòng, mặt không biểu cảm, không nói một lời nhìn chăm chăm Hoành Hành.

Thủy Liên đạo nhân rất cung kính hướng về phía căn nhà đá đập đầu vang mấy cái, sau đó hần đầy sức sống đứng dậy, hai tay nhẹ nhàng vung lên, không biết từ nơi nào lấy ra một cái áo dài vải xám mặc chỉnh tề.

Thật cẩn thận từ trong túi gấm bên hông lấy ra một tấm linh phù lá bồ đề chế thành, Thủy Liên đạo nhân đau lòng vạn phần cân nhắc bồ đề linh phù màu xanh biếc, gân lá lại thành màu vàng, nghiêng răng một cái đem linh phù xé rách, một mảng lục khí to bằng đầu người liền từ trong linh phù phun ra.

Lục khí nhanh chóng quán trên bàn tay phải của Thủy Liên đạo nhân, hần kêu đau một tiếng trầm thấp, bốn ngón tay bị đập nát một lần nữa sinh ra. Một bộ phận lục khí chui vào thân thể Thủy Liên đạo nhân, trong cơ thể hần truyền đến một trận thanh âm xương khớp dịch chuyển, sắc mặt trắng bệch của hần rất nhanh đã trở nên hồng nhuận hần lên, hiển nhiên thương thế trong cơ thể đã khôi phục toàn bộ.

Một mảng lục khí còn lại to bằng đầu của trẻ sơ sinh thì rất có linh tính bay ra ngoài, chia đều làm bốn quầng dung nhập trong cơ thể bốn đồng môn bị thương của Thủy Liên đạo nhân. Bốn đạo nhân đồng thời kêu đau một tiếng, trong miệng đều phun ra các cục máu bầm, không bao lâu sắc mặt cũng đều hồng nhuận đứng dậy.

Sáu đạo nhân nhìn nhau một cái, ai cũng hung hăng cười lên độn mây, kề sát mặt đất hương Hoành Hành bay qua.

Đến bên người Hoành Hành, Thủy Liên đạo nhân đè độn mây xuống, hung hăng hướng huyết Thái Dương của Hoành Hành đập một cước, đồng thời hung tợn đau mắng một câu. Một tiếng trầm nặng truyền đến, sắc mặt Thủy Liên đạo nhân chợt thê thảm, gương mặt hồng nhuận càng biến thành một mảng trắng bệch.

Hoành Hành cười lên ‘Ha ha’, đến cuối cùng hắc rống cổ họng cất tiếng cười to, cười đến nước mắt cũng phun ra.

Ngón chân Thủy Liên đạo nhân vang ‘rắc’ một tiếng thanh thúy, hắc dùng sức đá Hoành Hành một cước, một sợi lông của Hoành Hành cũng chưa bị thương, ngược lại là ngón chân Thủy Liên đạo nhân bị một lực phản chấn khổng lồ chấn vỡ nát, hắc đau đến mức thiếu chút nữa kêu thảm thiết thành tiếng.

Liên tục hít ngược khí lạnh, Thủy Liên đạo nhân lão đảo lui lại mấy bước. Chân phải hắc không dám hạ xuống đất, chỉ có thể Kim Kê Độc Lập, dùng một phương thức rất quái dị chống một chân trên mặt đất.

Năm đạo nhân khác thấy Thủy Liên đạo nhân chịu thiệt, bọn họ nhìn nhau một cái, đều nhíp rút ra phi kiếm, cầm chuôi kiếm hung tợn hướng Hoành Hành chém tới. ‘Keng keng keng’ đống lửa văng khắp nơi, năm đạo nhân dùng hết sức bú mẹ, lại ngay cả làn da của Liên Hoành cũng chưa thể tổn hại được một chút nào.

Hoành Hành kiêu căng cười lạnh một tiếng, hắc nhìn Thủy Liên đạo nhân

lạnh lùng nói: “Không phải trong căn phòng đá kia có người phá rồi, chỉ mấy đứa ngu xuẩn các người, đến thêm ba năm ngàn đứa nữa cũng không phải đối thủ của đại gia!”

Hung hăng từ trong lỗ mũi phun một luồng khí lạnh, Hoành Hành kiêu ngạo kêu gào lên: “Đến đi, một cái mạng của Hoành Hành đại gia nhà người nằm ngay chỗ này, là hảo hán, lấy đi! Ha ha, xem các người dám bộ dáng đàn bà không có bi này, các người có thể tổn hại của Hoành Hành đại gia được một sợi lông sao?”

Thủy Liên đạo nhân tức giận đến mức khóe mắt giật loạn lên. Hấn lớn tiếng quát: “Các vị sư đệ, liên thủ với ngu huynh, dùng lôi pháp thu yêu nghiệt này!”

Sáu đạo nhân cùng lên tiếng hò hét, bọn họ dựa theo lục hợp phương vị đứng thẳng, đồng loạt bắt pháp ấn, miệng tụng lôi pháp chú văn bí truyền của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhất mạch, nhất thời từng đợt cuồng phong nổi lên từ đất bằng, trên bầu trời một đám lôi vân màu vàng sẫm vô thanh vô tức xuất hiện, theo tiếng sấm trầm thấp, một đạo điện quang to bằng vại nước sau khi hơi nhảy lên, giống như trời sập nhằm vào đầu nện xuống.

Hoành Hành mí mắt cũng không chớp một cái nhìn đạo lôi quang đó.

Lôi đình chính là thiên địa pháp lệnh, đối với yêu ma có sự chấn nhiếp cực lớn, càng có thể tạo thành sát thương to lớn đối với yêu ma.

Nhưng phụ thân của Hoành Hành là Hoành Công Ngự lực phòng ngự siêu mạnh, là Hoành Công Ngự có thể chống lại tồn tại như A Bảo, Quy Linh, một thân da thô thịt dày của hắn cứng cỏi dị thường, sáu người bọn Thủy Liên đạo nhân liên thủ, thiên lôi đưa tới ở trên người hắn đập một lượt dày đặc, ở trên đất nổ tung ra một cái hố to sâu tới trăm trượng, nhưng vẫn chưa thể thương tổn được nửa sợi lông của hắn.

Vô số luồng điện quang nhảy nhót lóe lên trên làn da Hoành Hành, Hoành Hành chỉ cười quái dị ‘Khắc khắc’ không ngừng: “Ôi chao, thoải mái, thật thoải

mái, gãi ngứa cho Hoàn Hành đại gia nhà người? Mau lên, mạnh chút nữa, ài... Nói các người là đàn bà, các người còn không tin, sức yếu như vậy, có thể làm bị thương ai chứ?”

Xa xa, Cơ Hạo nhìn đám người Thủy Liên đạo nhân mặt đỏ bừng lên, không khỏi lắc đầu.

Bọn Thủy Liên đạo nhân đạo hạnh pháp lực không thể coi là kém, nếu không phải Cơ Hạo ở Đại Xích Thiên được Đại Xích đạo nhân truyền đạo, đạo hạnh pháp lực của bản thân Cơ Hạo so với bọn Thủy Liên đạo nhân còn kém đôi chút.

Xui xẻo cho bọn họ đụng phải Hoàn Hành kẻ lỗ mãng đạo thương bất nhập này, không có thần binh lợi khí, sao có thể phá vỡ phòng ngự của hắn thương tổn được nửa sợi lông của hắn?

“Kẻ này thật ra cũng có chút ý tứ, thực lực của hắn rất khá đó, sao chỉ dẫn theo ba năm vạn tiểu yêu thực lực rồi tinh rồi mù ra ngoài?” Cơ Hạo đứng xa xa nhìn Hoàn Hành hò hét, khê cau mày, đột nhiên cười lên: “Cạnh Nghiêu Sơn thành của chúng ta cũng có không ít sông lớn, kiếm con Hoàn Công Ngư trông coi thủy vực nhà mình cũng là chuyện rất được đấy!”

Thét dài một tiếng, Cơ Hạo thu hồi Thái Cực Càn Khôn Kính, tay nhoáng lên một cái, Thái Cực Thần Phong hóa thành một dải kiếm khí dài đến trăm trượng hai màu đen trắng đan xen quấn quanh tuôn ra. Khoảng cách trăm dặm chỉ là nháy mắt thời gian, Thái Cực kiếm khí chợt lóe, nháy mắt vòng quanh cái hố to hình bàn tay kia dạo qua một vòng.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, hơn hai trăm vị kim cương lực sĩ đột nhiên tản ra, một kiếm này của Cơ Hạo đã vận dụng ngự kiếm pháp môn Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, mỗi một vị kim cương lực sĩ đều ở nháy mắt bị cắt trên vạn kiếm, đem bọn họ cắt thành mảnh vỡ chỉ to bằng hạt đậu tương.

Những con rối chiến đấu nhân tạo này tan tác đầy đất. Kiếm quyết của Cơ Hạo nhoáng lên một cái, hắc bạch kiếm khí hướng Thủy Liên đạo nhân lao đi

thăng tấp.

Thủy Liên đạo nhân kinh hô một tiếng, hắc vôi vãi lấy ra một tòa tiểu tháp ba tầng màu đồng xanh ném về phía bầu trời, nhất thời một đạo kết giới màu đồng xanh dày tới ba thước đem hắc và năm đồng môn bảo vệ gắt gao ở phía dưới.

Cơ Hạo cười nhạt, hắc bạch kiếm khí chợt bành trướng đến nghìn trượng, vòng quanh kết giới do tiểu tháp ba tầng biến thành xoay tròn, chợt nghe ‘Xẹt’ một tiếng, kết giới màu đồng xanh bị kiếm khí xé thành mảnh vụn, tiểu tháp ba tầng bị cái đuôi kiếm khí lướt qua, ‘keng’ một tiếng vỡ ra thành hai mảnh.

Thủy Liên đạo nhân phun ra một ngụm máu, đặt mông ngồi dưới đất không thể động đậy.

Cơ Hạo một lần nữa biến ảo kiếm quyết, hắc bạch kiếm khí hóa thành một bàn tay to chụp xuống phía dưới, xách lên Hoàn Hành khàn giọng kinh hô hướng về phía Cơ Hạo bay nhanh đến.

Vang lên ‘Thùng’ một tiếng, Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh từ đỉnh đầu Cơ Hạo bay ra, một mảnh thanh khí mênh mang quét ra, đám tiểu yêu xụi lơ ở giữa vô số hoa sen không thể động đậy ùn ùn bay lên, bị Cơ Hạo loáng cái chứa vào trong đại đỉnh.

“Thủy Liên đạo nhân, tự giải quyết cho tốt... Chờ tai kiếp lần này qua đi, ta lại tính sổ với các người!” Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, mang theo đám người Man Man, Thiếu Ti xoay người bước đi, một điểm mây lửa nháy mắt đã bay đi mấy trăm dặm, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Chương 1048: Bồ Phán Hiện Hưởng

Nước lũ vây kín Bồ Phán, vô số ngọn sóng như răng cửa giống như cối xay gió vây quanh Bồ Phán cấp tốc xoay tròn, trên mỗi một ngọn sóng đều có một doanh trại thủy yêu, chiến kỳ đủ loại màu sắc hình dạng dùng xương cá cùng da cá thật lớn chế thành bay múa trên không, trong không khí đầy cái mùi tanh nồng đến cực điểm.

Cơ Hạo không chế mây lửa kề sát mặt nước hưởng Bồ Phán quay về.

Cách biên cảnh Bồ Phán còn có mấy ngàn dặm, đón đầu chính là mấy cơn sóng lớn vỗ ra, trên mỗi ngọn sóng đều có hơn một ngàn thủy yêu điều võ dương oai vung binh khí rống loạn kêu bậy, còn có một số thủy yêu trong tay xách thi thể dã thú bị nước lớn làm chết đuối, găm rú vài tiếng cú đầu cắn mấy miếng, khiến cho toàn thân đều là máu me nhầy nhụa.

Nhìn thấy đoàn người Cơ Hạo, mấy đại yêu còn chưa bỏ đi đặc thù tộc đàn ban đầu rống lớn một tiếng, đồng loạt chỉ về phía Cơ Hạo.

Mấy trăm cung thủ thủy yêu kéo trường cung dùng xương với gân cá lớn chế thành, hướng Cơ Hạo nhắm chốc lát, vang ‘Rầm’ một trận, một mảng lớn xương cá mài chế thành rợp trời rợp đất hướng Cơ Hạo bắn tới.

Cơ Hạo, Man Man, Thiểu Ti, còn có các chiến sĩ Nghiêu Sơn thành phía sau bọn họ ngẩng đầu lên, rất mờ mịt nhìn một mảng tên kia ở trên không lướt qua một đường cong cực kỳ quỷ dị, phát ra tiếng ‘Vù vù’ rơi ở trong nước lũ cách bọn họ mấy chục trượng.

“Ồ, mũi tên của bọn chúng đều bị cong, khó trách bắn không chuẩn!” Man Man cười lên ‘Hi hi’, nài một lời nói toạc ra sai sót lớn nhất của cung tên trong tay đám thủy yêu.

Mũi tên bọn thủy yêu sử dụng, cũng đều là dùng xương cá lớn mài chế thành.

Nhưng đầu óc bọn thủy yêu không linh hoạt, lại phần nhiều là tính tình lười nhác, mũi tên bọn chúng chế tạo phần lớn còn bảo trì hình dạng ban đầu của xương cá.

Có thể nghĩ mũi tên gấp khúc sau khi bắn rời khỏi đây sẽ là hiệu quả gì.

“Đám ô hợp!” Cơ Hạo lạnh lùng hừ một tiếng, vung tay phải, Thái Cực Thần Phong hóa thành hắc bạch kiếm khí dài trăm trượng gào thét lao ra, nháy mắt đảo qua mấy ngọn sóng.

Ba bốn ngàn thủy yêu thực lực thấp kém cùng cất tiếng rú thảm. Cơ Hạo lấy Vũ Dư kiếm đạo ngự kiếm giết địch, kiếm khí tốc độ nhanh như tia chớp, đám thủy yêu ngay cả quỹ tích kiếm quang cũng chưa thấy rõ, ba bốn ngàn thủy yêu đồng loạt bị kiếm quang chặt đứt ngang hông.

Một mảng lớn huyết tương tanh hôi phun ra, không còn bọn thủy yêu gây sóng gió, mấy ngọn sóng lớn cao trăm trượng ‘Ào’ một cái sụp xuống.

Cơ Hạo thu hồi Thái Cực Thần Phong, khống chế mây lửa hướng Bồ Phán lao hết tốc độ.

Ven đường không ngừng có thủy yêu thúc dục sóng lớn chặn đường. Cơ Hạo lười dong dài với bọn tiểu yêu bất nhập lưu, mặc cho kẻ nào cản đường cũng bổ ra một kiếm. Thái Cực Thần Phong chính là tiên thiên chí bảo, sắc bén vô cùng càng chất chứa Thái Cực đại đạo, có được vô thượng uy lực, lũ tiểu yêu thực lực không được một phần ngàn của nhân tộc Đại Vu tự nhiên là một đường bẻ gãy nghiền nát đánh tan, không kẻ nào có thể tăng thêm cho Cơ Hạo một chút phiền toái nào.

Tận đến lúc sát biên cảnh Bồ Phán, mới có hai con rắn đen hình thể khổng lồ từ trong sóng lớn bay lên trời, hóa thành hai tráng hán to đen vung về, xách hai thanh đại đao hướng Cơ Hạo đánh tới.

Hai con rắn đen này toàn thân yêu khí kinh người, thực lực có thể so với nhân

tộc Vu Đế vừa ngưng tụ bản mạng vu tinh, ý vào là thân yêu ma, lực lượng thân thể của chúng so với nhân tộc Vu Đế bình thường còn mạnh hơn một mảng lớn.

Hai thanh đại đao trên tay bọn họ cũng là thiên địa thánh binh rất khá, là thần binh lợi khí trong thiên địa linh huyết tự nhiên ôn dưỡng ra.

Cơ Hạo nhìn cũng không thèm nhìn hai người một cái, kiếm quyết biến đổi, Thái Cực Thần Phong hóa thành hai luồng kiếm khí một đen một trắng tuôn trào ra, ngấm giấu vô thượng thần diệu tìm kẽ hở chui vào của Khai Thiên Nhất Kích, vạn phần khéo léo dán sát lưỡi đao của bọn họ đâm qua, vòng quanh cổ đối phương xoay tròn, hai cái đầu to như vại nước đã bị kiếm khí chém rụng.

Thân thể rắn đen bị kiếm khí màu đen đánh chết đột nhiên bịt kín một tầng huyền băng mỏng manh trong suốt, vang ‘Rắc rắc’ vài tiếng thân thể đóng băng vỡ ra, trong chớp mắt đã nổ thành vô số vụn băng bay rải rác. Mảnh băng rơi trong nước lũ, nước phạm vi ước chừng mười mấy dặm bị đông lạnh thành núi băng.

Hắc xà bị kiếm khí màu trắng đánh giết thì trong từng cái lỗ chân lông đều có một mảng lớn lửa màu trắng phun ra, trong chớp mắt thân thể hắc xà hóa thành một làn khói, điểm điểm tro tàn từ không trung bay xuống trong nước lũ, mặt nước phạm vi mấy chục mẫu đều bị tro tàn dẫn cháy, bốc lên lửa lớn ngập trời.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, thu hồi Thái Cực Thần Phong, dè dặt mây xuống, lạnh nhạt hướng đám thủy yêu trợn mắt há hốc mồm ở bốn phương tám hướng nhìn một cái.

“Còn có ai muốn chặn đường không?” Cơ Hạo lạnh giọng quát: “Nếu không còn nữa, chúng ta sẽ tiến vào Bồ Phán? Ủm?”

Man Man hưng phấn vung hai thanh đại chùy, hướng tới bọn thủy yêu kia kêu gào: “Này, không phải sợ nha, lần này không để Cơ Hạo ra tay, để Man Man đánh với các người! Này, các người ai tới ăn chùy của Man Man?”

Hai tay Man Man nắm chặt đại chùy, hai cái chùy hung hăng va chạm với nhau, nhất thời một mảng lớn lửa nóng khói đặc từ trên đầu chùy phun ra, trong tiếng ‘Vù vù’, hai cây liên hoa chùy hùng hực cháy lên, thiêu đốt không khí quanh thân thể Man Man cũng vụn vụn, bóng người của nàng cũng mờ mờ lung lung không thấy rõ nữa.

“Không phải sợ! Các người là thủy tộc yêu ma! Mỗi người đều nói... Thủy có thể khắc hỏa!” Man Man nheo mắt tiếp tục khiêu khích: “Nơi đây bốn phương tám hướng đều là nước, các người sẽ không sợ ta chứ? Các người thật sự sợ Man Man rồi?”

Bọn thủy yêu vẫn không hé răng, thậm chí nhiều thủy yêu không tự chủ được lui bước, không ai muốn ra mặt khiêu chiến Man Man.

Cực xa xa có các luồng yêu khí ngập trời bốc thẳng lên chín tầng mây, trong thủy yêu có cự yêu đã phát hiện động tĩnh bên này, đang lửa giận ngập trời lao tới.

Cơ Hạo mỉm cười, vung tay áo, cười mây lửa lao tới cạnh hộ thành đại trận của Bồ Phán. Các đại vu sư Vu Điện đứng ở đại trận vội vàng vẩy lên lệnh bài ra vào, làm đại trận nứt ra một khe hở, để Cơ Hạo dẫn người tiến vào Bồ Phán.

Vừa vào Bồ Phán, thần thức Cơ Hạo liền hướng đại điện thảo luận chính sự của Đế Thuấn quét qua.

Trong đại điện tụ tập mấy vạn cao tăng của liên minh bộ lạc nhân tộc, trong đó có thần tử lệ thuộc trực tiếp Đế Thuấn, có bá hộ đến từ các đất phong lớn, cũng có tộc trưởng cùng trưởng của các đại bộ lạc nhỏ, càng có các đại vu tế địa vị cao của Vu Điện.

Đám người Chúc Long Quỹ, Ngũ Long Nghiêu Cơ Hạo quen thuộc cũng đều ở trong đại điện, bọn họ đang mặt đỏ tía tai gào rống khắc khẩu với cao tăng một đám bộ tộc.

Trong đại diện lộn xộn, sắc mặt Đế Thuấn rất khó coi, trên trán thỉnh thoảng có mồ hôi lạnh nhỏ ra.

Có thể làm Đế Thuấn ngày thường ổn trọng, khoan hậu bức thành bộ dạng này, Cơ Hạo không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể nghĩ sẽ không là chuyện gì tốt lành. Giờ phút này đại diện thảo luận chính sự rõ ràng là một vòng xoáy thật lớn, ai bước vào cũng sẽ dính nước bắn đầy người.

Lắc đầu, Cơ Hạo cũng không đi đại diện thảo luận chính sự, lập tức không chế mây lửa hướng hành cung của mình ở Bồ Phán bay đi.

Dọc theo đường đi chỉ nhìn thấy trên mặt đất rậm rạp nơi nơi đều cắm đầy lều trại và lều cỏ rách nát, vô số con dân nhân tộc từ nơi nhân tộc tụ cư quanh Bồ Phán tới Bồ Phán chen chúc cùng một chỗ, đầu người rậm rạp chen chúc, giống như đàn kiến làm da đầu người ta phát tê.

Nơi nơi đều là tiếng la khóc, tiếng thét chói tai, tiếng khắc khẩu, tiếng chửi rủa...

Cơ Hạo tâm tình nặng nề nhìn những người này, rất nhanh độn mây đã tới ngoài lâm viên diện tích rộng lớn chỗ hắc ở Bồ Phán.

Sau đó Cơ Hạo liền thấy, trong lâm viên hắc từ trong tay Cộng Công Vô Ưu thẳng đến, tiêu phí vô số tài lực, vật lực của Cộng Công Vô Ưu xây thành, đột nhiên có vài cột khói đen sì phóng lên cao, càng có tiếng động lớn xôn xao xa xa truyền đến.

Chương 1049: Bạo Dân

Thần thức Cơ Hạo buông ra, giống như một tấm lưới lớn, đem toàn bộ lâm viên bao trùm ở trong.

Giống với nơi khác của Bồ Phản, lâm viên hành cung của Cơ Hạo đã mở ra toàn bộ an trí dân chạy nạn. Nay không chỉ trong các nơi cung điện lầu các đều đã chật cứng người, giữa các nơi sơn thủy, trong rừng cây cũng là lều trại mọc lên như rừng, nơi nơi đều là nhà tranh.

Lâm viên khổng lồ ngay cả một chút chỗ trống cũng không còn, nơi nơi đều chen chúc đầy người. Các con dân nhân tộc đến từ ngoài Bồ Phản, dựa theo bộ tộc, bộ lạc của mình làm đơn vị, phân chia phạm vi lớn nhỏ không đồng nhất cho bọn họ ở lại.

Khi Cơ Hạo tới, các đỉnh núi, trên ngọn cây, thậm chí là trên mái cong nóc cung điện lầu các đều đứng đầy người xem náo nhiệt. Nhiều người hướng tới nơi khói đen bốc lên lớn tiếng ồn ào, một sự bất an ồn ào cấp tốc nổi lên, tràn ra ở trong đám người.

Nơi nổi lửa là trong một bồn địa núi nhỏ vờn quanh, một mảng phòng kho xây dựng từ đá tảng. Đá tảng màu đen mài vuông vắn, đá tảng xây không còn một khe hở, trừ một cửa chính không lớn, bốn phía phòng kho ngay cả cửa sổ cũng không có một cánh.

Phòng kho dài rộng trăm trượng, cao khoảng mười trượng ước chừng có một trăm cái, đứng sừng sững chính tề ở trong bồn địa.

Bốn phía bồn địa đều là vách núi dốc đứng, chỉ có một khe núi rộng mười trượng, dài bảy tám dặm nối liền trong ngoài. Chỗ lối ra khe núi đứng sừng sững một bức tường cao trăm trượng xây từ đá tảng, dùng sắt lỏng đúc, bên trên đứng sừng sững mấy trăm tên tinh nhuệ chiến sĩ mặc giáp trụ.

Mấy vạn tráng hán quần áo rách nát tay trái xách tấm khiên đơn sơ da thú, tấm ván gỗ hoặc là tài liệu khác chế thành, tay phải mang theo các loại đao kiếm binh khí, đang lớn tiếng hò hét hướng chiến sĩ trên tường cao tiến công mãnh liệt.

Tráng hán rậm rạp giống như đàn kiến, theo mấy cái thang chế tạo đơn sơ không ngừng hướng tường thành phát động xung phong, bọn họ lớn tiếng gào thét lần lượt xông lên tường cao, sau đó bị chiến sĩ trên tường cao lần lượt đánh lui.

Ở phía sau các tráng hán không ngừng tấn công mãnh liệt kia, đám người hung hăng rộng giận chửi rủa đang vây đánh một đám người bộ mặt mơ hồ, vô số nắm tay nện thân thể bọn họ, vô số cái chân đem bọn họ đạp xuống đất, đạp gãy tứ chi bọn họ, thậm chí có người bị đánh cho vỡ bụng rò ruột chết thảm ngay tại chỗ.

Trước khe núi ban đầu là một khoảng đất bằng phẳng rộng lớn, bên trên dựng lượng lớn bếp đất đơn sơ, chồng chất lượng lớn củi.

Giờ phút này mấy ngàn cái bếp đất bị đánh nát, nồi sắt, hũ ngói trên bếp... các đồ dùng nhà bếp cũng bị phá hủy, trên đất tràn đầy cháo gạo sền sệt, bị chân vô số người giẫm lên, cháo gạo đã biến thành bùn lầy. Nếu không phải thần thức Cơ Hạo từ trong bùn lầy đen sì tìm được một ít hạt gạo, hẳn cũng không nhận ra một đồng hỗn độn kia trên mặt đất rốt cuộc là cái gì.

Có người điểm hỏa củi chồng chất như núi, khói đen đặc phóng lên cao, khói đen Cơ Hạo vừa nãy nhìn thấy chính là từ nơi này toát ra. Nhiều người vẻ mặt điên cuồng vây quanh đồng lửa vừa múa vừa hát, không ngừng vỗ tay cười to đại náo.

Bỗng, một nam tử trung niên bị đánh cho rách tung toé, chỉ còn lại có một hơi bị một đám người điên cuồng lôi dậy, đem hắn ném đến trên một đồng củi đang hùng hực thiêu đốt.

Quần áo trên thân nam tử trung niên nháy mắt cháy thành tro, lửa đốt cháy thân thể, nam tử đau đến mức khàn giọng rú thảm, tiếng tru lên thê lương giống như sói hoang bị thương: “Các người dám vô lương tâm này... Các người ở nhà của Nghiêu Bá chúng ta... Ăn lương thực của Nghiêu Bá chúng ta... Các người còn muốn giết người của chúng ta... cướp phòng kho của chúng ta...”

Cơ Hạo biến sắc, khuôn mặt xinh đẹp của Thiếu Ti chợt trở nên vô cùng âm trầm.

Thần thức Cơ Hạo đảo qua thân thể nam tử kia, ở trên đai lưng của hắn, Cơ Hạo phát hiện một cái lệnh phù đồng xanh, cái này đại biểu nam tử trung niên này là quan viên có chức ti hãn hoi trong phủ Nghiêu Bá hắn. Nói cách khác, nam tử này là thần tử của Cơ Hạo hắn.

Mà Thiếu Ti lại đã nhận ra nam tử này, nàng lớn tiếng quát: “Đây là Lê Thận đại thúc, làm việc cẩn thận nhất, là tổng quản nơi này, để hắn phụ trách phát cháo gạo cùng quần áo cho những người tị nạn!”

Cơ Hạo là ông chủ ít nhúng tay, hàng năm hối hả ngược xuôi bên ngoài, việc của Nghiêu Sơn thành hắn hầu như chưa từng quan tâm.

Hiện tại phương diện công việc của Nghiêu Sơn thành, Cơ Hạo quản lý quân đội, đối ngoại chinh chiến, chuyện đối nội phòng ngự, tất cả đều là Cơ Hạo mang theo một đám tộc nhân Kim Ô bộ giúp Cơ Hạo một tay xử lý, càng có Man Man lẫn trong quân đội Nghiêu Sơn thành lẫn qua lộn lại.

Mà công việc khác của Nghiêu Sơn thành, bao gồm vụ đông vụ thu, săn bắn rèn tạo, đăng ký nhân khẩu, quản lý hộ khẩu..., tất cả cái này đều là Thiếu Ti lặng lẽ gánh vác. Cho nên chấp sự Nghiêu Sơn thành phụ trách cụ thể công việc các nơi, mỗi người Thiếu Ti đều nhớ rõ.

“Bị đánh, là người của chúng ta!” Cơ Hạo trầm giọng quát một tiếng. Hắn thét dài một tiếng, mây lửa kéo theo một ánh lửa thật dài lao vút qua, Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh phát ra một mảng lớn thanh khí, hóa thành các bàn tay khổng lồ,

đem các nhân viên Nghiêu Sơn thành xen lẫn trong đám người bị đánh cho không thành hình người chộp hết lên.

Mấy vạn con dân Nghiêu Sơn thành bị đánh cho mình đầy thương tích, nhiều người đã hấp hối mắt thấy sẽ phải chết.

Đặc biệt Lê Thận vừa rồi bị ném vào trong đồng lửa bị đốt tới mức toàn thân đen sì, làn da cũng đã biến thành than rồi.

Cơ Hạo trầm mặt, lấy ra một viên linh đan cứu mạng Đại Xích đạo nhân tự tay luyện chế, hai tay vỗ một phát đem linh đan hóa thành một luồng thanh khí mơ hồ, vận khí nhẹ nhàng thổi.

Trong không khí có hơi nước mơ hồ ngưng tụ, từng giọt mưa tí tách trộn lẫn được lực linh đan biến thành, không ngừng rơi ở trên thân các con dân Nghiêu Sơn thành trong tay. Thương thế trên người bọn họ cấp tốc khép lại, những người gần chết cũng đều nhanh chóng khôi phục khí lực.

Lê Thận thở hổn hển một hơi thật sâu, run rẩy đứng dậy. Hắn kinh hãi vạn phần nhìn thoáng qua Thiếu Ti, khàn giọng kêu lên: “Thiếu Ti đại nhân... Những người này... Nghiêu... Nghiêu Bá!”

Mấy vạn con dân Nghiêu Sơn thành đồng thời quỳ ở giữa không trung, bọn họ kính cẩn mà tôn kính hướng Cơ Hạo quỳ lạy hành lễ, liên thanh hô to ‘Nghiêu Bá’ không ngừng. Trên mặt mọi người đều tràn đầy nét cười, bọn họ từng mấy lần tận mắt thấy Cơ Hạo đại hiển thần uy, trong lòng biết rõ Cơ Hạo đã trở lại, lũ bạo dân làm loạn kia tự nhiên sẽ không đáng lo nữa.

Trên mặt đất, đám bạo dân hoa chân múa tay, hò hét kia tất cả đều lặng im, các tráng hán theo thang không ngừng công kích chiến sĩ Nghiêu Sơn thành trên tường cao trợn mắt há hốc mồm nhìn đoàn người Cơ Hạo đạp mây đứng giữa không trung, ‘Keng’ một tiếng, không biết là ai vứt binh khí đầu tiên, sau đó vô số người đều đem binh khí ném xuống.

Dòng người chen chúc bắt đầu hướng bốn phía lui bước.

Đám bạo dân mắt lộ hung quang bắt đầu hoảng sợ chạy trốn.

Bọn hăn tuy tàn bạo, nhưng bọn hăn không ngu. Ở nhân tộc, người có thể đạt được bá, hậu phong hào, bất luận dưới trướng hăn có bao nhiêu quân đội, chính hăn ít nhất cũng là tồn tại cấp Vu Đế.

Mà Vu Đế... Một vị Vu Đế yếu nhất, cũng có thể nghiền chết tất cả mọi người ở đây!

“Quỳ xuống!” Thần thức Cơ Hạo hóa thành mấy chục vạn sợi tơ nhỏ bé, gắt gao tập trung những người đó.

“Quỳ xuống!” Cơ Hạo một lần nữa lớn tiếng quát: “Ta đã khóa tất cả các người, quỳ xuống, có thể làm nô lệ chuộc tội. Chạy trốn, giết toàn bộ!”

Mấy chiến sĩ Già tộc nhảy lên cao cao, nặng nề đáp ở trong đội ngũ một đám tráng hán bỏ chạy nhanh nhất, binh khí nặng nề trong tay bọn họ vung vẩy lung tung, chợt nghe một đợt tiếng rú thảm, mấy trăm tráng hán bị đập thành bánh thịt.

Tiếng đầu gối chạm đất không ngừng vang lên, trên đất bằng ngoài khe núi, mấy chục vạn bạo dân ùn ùn quỳ xuống.

Chương 1050: Ngụy Cơ Lương Thực

Đêm, tiếng sóng cuộn cuộn xuyên thấu qua hộ thành đại trận của Bồ Phán, một lại một đợt tiếng nổ vang chấn động khiến người ta phiền muộn chỉ muốn nôn mửa.

Trong lâm viên của Cơ Hạo, mấy vạn cây đuốc mỡ thú đặc chế lơ lửng giữa không trung, một đám phi hùng kỵ sĩ Tự Văn Mệnh khẩn cấp tiếp viện tới cười toạ kỵ khuôn mặt dữ tợn, mặt không biểu cảm đóng tại bốn phía.

Trên sáu mươi vạn tộc nhân Thiết Hồ bộ, Phong Hồ bộ ban ngày đột ngột xuống tay độc ác, thiếu chút nữa đánh hạ phòng kho của Cơ Hạo chen chúc quỳ dưới đất, mỗi người sắc mặt trắng bệch, thậm chí có người sợ tới mức run bần bật.

Ngẫu nhiên có tiếng trẻ con khóc la từ trong đám người truyền ra, nhưng rất nhanh thanh âm đã trở nên mơ hồ không rõ, cha mẹ bọn nó đã lấy tay bịt kín miệng bọn nó, ngăn bọn nó khóc lóc.

Vừa rồi có đứa bé quỳ quá lâu, không chịu nổi đầu gối đau đớn, đứng dậy ồn ào. Biện pháp Cơ Hạo xử trí những đứa trẻ đó rất đơn giản, trực hệ của bọn nó, chỉ cần là người trưởng thành đều bị treo ngược lên, dùng roi da rồng hung hăng quật một trăm roi, đánh cho bọn họ đứt gân gãy xương, thiếu chút nữa đem bọn họ đánh chết tươi.

Mà những đứa trẻ ồn ào kia, thì một người chịu một roi, một đám ngất ngay tại chỗ.

Có vết xe đổ, tộc nhân Thiết Hồ bộ, Phong Hồ bộ nào còn dám theo đuổi nhà mình oa nhi?

Mấy chục cái bếp đốt đỏ bừng, trong từng cái bếp đều cắm hơn trăm cái bàn ủi. Một đám chiến sĩ Già tộc cao to để trần cánh tay đứng ở cạnh bếp, cười dữ

tợn nằm lên bàn ủi nung đỏ hồng, dùng sức đặt tại trên mặt người quỳ gối dưới chân mình.

Tiếng ‘Xèo xèo’ không dứt bên tai, những người trên mặt bị in lên thật sâu dấu ấn nô lệ khóc ròng ròng, lớn tiếng rú thảm.

Mấy lão nhân rên rỉ giơ hai tay, hướng Cơ Hạo đứng ở chỗ cao khàn giọng cầu xin: “Nghiêu Bá ời, lòng từ bi của ngài đâu? Chúng ta cũng là nhân tộc đó, chúng ta cũng là nhân tộc đó! Sự từ bi của ngài đâu?”

Cơ Hạo lạnh nhạt nhìn những người già khóc ròng ròng kia, thanh âm hằn rất khê, lại truyền khắp toàn bộ lâm viên, khiến con dân toàn bộ bộ lạc sống nhờ ở trong lâm viên đều nghe được rõ ràng.

“Ta không đủ từ bi sao? Ta đem lâm viên của mình hiến ra, cho các người những người mất nhà cửa này ở lại.”

“Ta không đủ từ bi sao? Ta đem lương thực mình cất trữ hiến ra, cho các người những người không có đồ ăn này có thể ăn no.”

“Ta không đủ từ bi sao? Các người vong ân phụ nghĩa, đánh giết con dân Nghiêu Sơn thành ta, giết chết ba trăm bảy mươi tám người, làm bị thương nặng sáu ngàn tám trăm năm mươi ba người, bị thương nhẹ bốn vạn hai ngàn ba trăm ba mươi lăm người... Ta chưa chặt đầu của các người, ta chỉ đem các người biếm làm nô lệ, ta còn chưa đủ từ bi sao?”

“Ngược lại là các người, các người ở trên của ta đất, ăn lương thực của ta, các người tập kích con dân trung thành và tận tâm với ta, muốn đoạt lấy kho lương của ta! Lương tâm của các người ở nơi nào?”

Bốn phía lâm viên lặng ngắt như tờ, trên trời cao có phi hùng kỳ sĩ kết đội lui tới tuần tra, cho dù có người trong lòng còn ôm một số suy nghĩ khác thường nào đó, đối mặt quân đội cường đại đến từ Hữu Sùng bộ, bọn họ cũng đem toàn bộ ý niệm bất lương giấu ở đáy lòng.

Chỉ có tộc nhân Thiết Hồ bộ và Phong Hồ bộ đang âm thầm rơi lệ, càng có người nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm nổi hung.

Còn có một số chiến sĩ tự nhận là thực lực trên người ta một bậc, bọn họ lên lút đánh giá bốn phía, trong mắt thỉnh thoảng có hung quang lóe ra.

Thần thức Cơ Hạo bao phủ trên thân hơn sáu mươi vạn người ở đây, mỗi người mỗi một cái biểu cảm biến hóa nhỏ bé nhất đều không thể gạt được ánh mắt hắn.

Nhìn thấy các chiến sĩ mắt lộ hung quang đó, Cơ Hạo khinh miệt cười lạnh.

Nhân tộc đang đứng ở trong tai kiếp, Cơ Hạo không phải không biết giết người, hắn chỉ là không muốn ở thời điểm toàn bộ nhân tộc đều thấp thỏm lo âu đại khai sát giới, cái này sẽ hao tổn thật lớn nguyên khí của nhân tộc, đồng thời làm lòng người vốn đã không yên ổn càng thêm hỗn loạn.

Tộc nhân Thiết Hồ bộ, Phong Hồ bộ an tâm làm nô lệ chuộc tội thì thôi, nếu bọn họ còn có dị động, vậy đừng trách hắn độc ác.

Tay áo vung lên, Cơ Hạo dẫn người rời khỏi hiện trường.

Các chiến sĩ Già tộc cười quái dị ‘Cạc cạc’, nắm lên một lại một tộc nhân Thiết Hồ bộ, Phong Hồ bộ, cầm bàn ủi nung đỏ bùng, hung hăng in xuống dấu vết sỉ nhục ở trên mặt bọn họ. Một mùi da thịt cháy khét nồng đậm không ngừng khuếch tán, bởi vì Cơ Hạo rời đi, trong tộc nhân Thiết Hồ bộ, Phong Hồ bộ lại có người thấp giọng khóc.

Lâm viên khổng lồ đều bị dân chạy nạn chiếm cứ, Cơ Hạo chỉ giữ lại cho mình một tòa tinh xá không lớn trong rừng hoa.

Ngồi trong tinh xá, Cơ Hạo hướng Lê Thận ban ngày thiếu chút nữa bị chết cháy gật gật đầu, trầm giọng nói: “Chuyện vừa nãy, rốt cuộc là xảy ra như thế nào?”

Lê Thận kính sợ nhìn thoáng qua Cơ Hạo, vội bước lên phía trước đem tiền căn hậu quả của sự việc lần lượt nói ra.

Khi Vạn Long Phong Thủy Đại Trận sụp đổ, Bồ Phán đã toàn lực cứu viện bộ lạc nhân tộc phụ cận, vô số bộ lạc nhân tộc to nhỏ dorr vào Bồ Phán, trong lúc nhất thời Bồ Phán kín người hết chỗ, lâm viên tư nhân của Cơ Hạo, cũng đầy dân cư tới từ bên ngoài.

Nhưng lâm viên này của Cơ Hạo, hẳn từ trước tới giờ chưa từng lưu lại thời gian dài ở nơi này, hẳn ở nơi này chỉ để lại mấy ngàn người hầu, phụ trách dọn dẹp cùng duy trì thông thường. Thẳng đến sau khi lượng lớn dân cư không ngừng ulla vào, mới có Thiệu Ti từ Nghiêu Sơn thành điều đến đám người Lê Thận phụ trách trù tính chung công việc an trí.

Trước đó vài ngày tất cả đều còn thuận lợi, Lê Thận mỗi ngày từ trong kho lương lĩnh lương thực, nấu thành cháo gạo sau đó chia cho con dân các bộ lạc tập nập vào ở. Nhưng từ khi bộ tộc vào ở càng ngày càng nhiều, áp lực trên lương thực càng lúc càng lớn, cháo gạo, lương thảo Lê Thận mỗi ngày phân phát xuống cũng không ngừng cắt giảm số định mức.

Vì thế trong con dân các bộ lạc vào ở lâm viên liền có lời đồn đãi —— lương thực toàn bộ Bồ Phán cũng dự trữ không đủ, dùng không được bao lâu mọi người đều sẽ chết đói.

Lời đồn đãi vừa ra, các bộ lạc nhỏ còn tốt, bộ lạc bọn họ thực lực không mạnh, ngày thường cũng theo khuôn phép, cũng chưa có quá nhiều tâm tư khác. Chỉ có Thiết Hồ bộ cùng Phong Hồ bộ một đôi bộ lạc cỡ trung thực lực nửa vờ, cộng lại cũng có mười mấy vạn chiến sĩ này, bọn họ trước kia quen dựa vào vũ lực ức hiếp tiểu bộ tộc yếu thế hơn bọn họ, nghe nói lương thực không đủ, bọn họ lập tức đem ý tưởng biến thành hành động.

“Bọn họ muốn cướp đoạt lương thực trong kho lương.” Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Ừm, ý tưởng không tệ... Chẳng qua, lương thực của Bồ Phán... lương thực

của chúng ta, thật sự không đủ sao?”

Thiếu Ti lấy ra một quyển trục nhanh chóng mở ra, nhanh chóng nhìn lướt qua ghi chép bên trên, sau đó khẽ thở dài một tiếng: “Tình huống chính thể của Bồ Phấn không biết, nhưng lương thực chúng ta tích trữ ở nơi này, dựa theo dân cư hiện tại, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì thêm một tháng.”

Thiếu Ti ngẩng đầu nhìn về phía Cơ Hạo, trong ánh mắt trong veo xen lẫn một tia biểu cảm phức tạp: “Tư vị đói bụng thật khổ sở... Nhưng, Nghiêu Sơn thành mới là căn bản của chúng ta, tuyệt đại bộ phận lương thực của chúng ta đều tích trữ ở Nghiêu Sơn thành, tình thế hiện nay, chúng ta không có khả năng đem lương thực ở Nghiêu Sơn thành vận tới nơi này.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, Thiếu Ti tiếp tục nói: “Lấy tình huống Nghiêu Sơn lĩnh chúng ta hiện tại, lương thảo chúng ta tích trữ có thể cho con dân của chúng ta kiên trì ba năm không chết đói. Nhưng nếu... nếu chúng ta muốn toàn lực gánh vác cung ứng lương thực cho đám dân chạy nạn này, nhiều nhất một tháng, chúng ta sẽ bị triệt để kéo sập.”

Cơ Hạo trầm mặc không nói, trong lòng lạnh như băng.

Chương 1051: Hoành Công Ngư Nô

Cơ Hạo liên tiếp hạ đạt hai mệnh lệnh.

Thứ nhất, Nghiêu Sơn thành lập tức sai hai mươi vạn tinh nhuệ tiếp viện Bồ Phản, trong đó cao thủ cấp Vu Đế phải có khoảng trăm người. Một đám tinh nhuệ này Cơ Hạo sẽ không đem bọn họ đưa vào chiến trường, chỉ dùng để duy trì trật tự đám đông bộ tộc tị nạn trong lâm viên của mình.

Thứ hai, Cơ Thiên, Cơ Địa, Cơ Huyền, Cơ Hoàng bốn đại đệ tử dẫn theo một đám sư đệ Nghiêu Sơn đạo cung, ở lâm viên bày ra một tòa Nhị Thập Bát Tú Điên Đảo Loạn Thần Đại Trận đơn giản nhất. Trên người Cơ Hạo mang theo trận kỳ, trận bàn có sẵn, một khi bày ra đại trận, toàn bộ lâm viên liền thành một mảng, nếu còn có ai nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, gây sóng gió, dưới đại trận lập tức bắt giết.

Sau đó Thiếu Ti, Man Man tự dẫn người đi làm việc, Cơ Hạo ngồi ở trong tinh xá suy nghĩ một phen, nhìn nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ, vung tay đem Hoành Hành xương cốt toàn thân vỡ vụn, yêu khí toàn thân đều bị phong ấn ném ra.

Hoành Hành thân thể tàn phá không chịu nổi ngã thật mạnh xuống đất, hân hân rống trợn mắt ngẩng đầu hướng Cơ Hạo nhìn một cái, nghiêng răng thấp giọng quát: “Là muốn rút gân lột da, hay là đập xương hàm tủy? Đến, Hoành Hành đại gia nhà ngươi rên một tiếng, thì là cháu nội của nhà ngươi!”

Cơ Hạo ngồi ngay ngắn ở trên ghế dựa lớn, hai tay chống tay vịn của ghế dựa lớn, cúi đầu nhìn Hoành Hành đang phùng mang trợn mắt mỉm cười.

“Tốt, quả nhiên là xương cứng, chẳng qua, ta thích xương cứng.” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Hy vọng ngươi có thể chịu đựng lâu một chút... Ha ha, cha đẻ của ngươi cũng bị sư tỷ nhà ta thu phục, chẳng lẽ ta ngay cả ngươi cũng không thu phục được sao?”

Hoành Hành ngẩn ngơ, hấn chột mở to hai mắt cả giận nói: “Người nói cái gì? A cha ta ông ấy...”

Trong tiếng ‘Xì xì’, hai con Thần Hỏa Xà quay quanh ở trên vai Cơ Hạo thu được mệnh lệnh thần thức Cơ Hạo truyền qua, hai con Thần Hỏa Xà mạnh nâng lên nửa thân trên, vô cùng vui vẻ ưỡn cổ kêu hai tiếng, thân thể ban đầu to bằng ngón cái dài hơn hai thước nhanh chóng bành trướng, trong chớp mắt đã biến thành to bằng cánh tay người thường.

Hai con Thần Hỏa Xà theo thân thể Cơ Hạo trườn xuống, giống như hai sợi dây lửa vòng quanh Hoành Hành hai vòng.

Hoành Hành mở to mắt nhìn khàn giọng kêu lên quái dị. Một con Thần Hỏa Xà phụt môi lửa, khói đặc, chậm rãi hướng mồm của hấn trườn vào, làm bộ muốn chui vào trong mồm của hấn. Hoành Hành đang gào rống vội vàng ngậm miệng, cắn chặt răng, mắt không chớp nhìn Thần Hỏa Xà càng lúc càng gần.

“Ừm, cảm miệng rồi à, ngậm chặt đấy, nhưng còn có lỗ mũi phải không?” Cơ Hạo đặt khuỷu tay ở trên tay vịn, hai tay chống cằm, thản nhiên cười nhìn Hoành Hành: “Ừm, biến nhỏ chút, biến dài chút, động tác chậm một chút.”

Hai con Thần Hỏa Xà thè thè lưỡi răn, thân thể nhanh chóng biến thành to bằng ngón tay, cũng rất quái dị bảo trì chiều dài cơ thể hơn hai trượng. Bọn nó giống như hai tia lửa tinh tế, vắn vẹo thân thể chậm rãi hướng lỗ mũi Hoành Hành bò qua.

Chậm rãi đến trước mặt Hoành Hành, hai con Thần Hỏa Xà rất nghịch ngợm thè lưỡi răn, dùng sức liếm liếm hai sợi lông mũi thò ra trong lỗ mũi Hoành Hành. ‘Xẹt xẹt’, trên lưỡi răn của Thần Hỏa Xà phun ra môi lửa, đem hai sợi lông mũi đốt thành một làn khói, trong phòng liền có một mùi lòng trắng trứng cháy khét thoang thoảng tỏa ra.

“Khoan, khoan, khoan...” Hoành Hành nhin không được, há mồm rống to lên: “Nghieu Bá, Cơ Hạo, người, người, ta từng nghe nói tên của người, người

cũng là nhân tài mới xuất hiện tiếng tăm lừng lẫy trong nhân tộc mấy năm nay... Người, tuổi ta lớn hơn người mấy trăm tuổi, người không thể đối phó ta như vậy!”

“Vậy ta phải đối phó người thế nào?” Cơ Hạo cười ha ha nhìn Hoành Hành, đột nhiên thân thể hẫng nhoáng lên một cái, tay phải nắm lại, lấy Khai Thiên Nhất Kích phối hợp Ích Địa Nhất Kích, nắm tay phải mang theo một luồng sáng chói ánh vàng rực rỡ, theo một quỹ tích đường thẳng, ngắn gọn nhất, mang theo khí tức vô cùng dã man, bá đạo, hung hăng đánh một quyền ở trên đầu gối chân phải của Hoành Hành.

Ầm một tiếng, đầu gối chân phải Hoành Hành nổ tung, cẳng chân của hắn hầu như bị một quyền này của Cơ Hạo nổ nát!

Cái gì thiên phú đao thương bất nhập bắt nguồn từ Hoành Công Ngự huyết mạch, cái gì đến từ huyết mạch Ma Cốt Ngự ma cốt không thể phá vỡ của mẫu thân hắn, đối mặt một quyền bá đạo không thể nói bằng lời đó của Cơ Hạo, đầu gối Hoành Hành phát nổ, xương bánh chè nổ thành vô số bột phun ra xa mấy trượng.

Hoành Hành há ngoác mồm khàn giọng rú thảm, con mắt hẫng lồi lên, thiếu chút nữa từ trong hốc mắt bật ra.

Hắn kinh hãi, giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo, trong mắt tràn đầy sự kinh hoàng không thể tin. Tuy hắn bị thủ đoạn cấm chế bám vào trong chân hình đồ ảnh Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân Cường Ngự bộ cung phụng làm bị thương nặng, nhưng hắn chưa thật sự nhìn thấy bản thể Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, hắn tuy bị đả thương, nhưng trong lòng còn mơ hồ có chút không phục.

Nhưng Cơ Hạo lại là trước mặt hắn, thật sự dùng lực lượng thuộc về bản thân Cơ Hạo, một quyền sạch sẽ lưu loát đánh nát da thịt hắn, nổ tung xương cốt hắn, làm thân thể lực phòng ngự tuyệt mạnh của hắn bị thương nặng.

Hơn nữa một quyền này của Cơ Hạo không có chút nào khí tức vu lực hoặc

là pháp lực dao động khác khuếch tán ra, đây là một đòn hoàn toàn dựa vào lực lượng thân thể bùng nổ.

Hoành Hành rú thẳm một lúc, hắn không thể tin nhìn chăm chăm nắm tay phải của Cơ Hạo, làn da sạch sẽ, một vết máu cũng không có. Càng quan trọng hơn là, Cơ Hạo một quyền làm Hoành Hành bị thương nặng, nhưng làn da của chính hắn lại chưa tổn hại một chút nào.

Cái này chứng minh, cường độ thân thể Cơ Hạo hơn xa Hoành Hành!

Mà Hoành Hành có huyết mạch mạnh mẽ của cả Hoành Công Ngự cùng Ma Cốt Ngự, tu vi hắn rất mạnh, thân thể đỉnh phong Vu Đế nhân tộc cũng thua xa hắn!

Cho nên... cường độ thân thể Cơ Hạo đã vượt đỉnh phong Vu Đế? Không lẽ lực lượng thân thể hắn đã có thể đánh đồng với Vu Thần?

Yêu tộc kính trọng nhất là cường giả, năm dặm của người lớn hơn hắn, như vậy người chính là đạo lý, người chính là vương pháp!

Càng không cần nói, đầu rắn của hai con Thần Hỏa Xà đã chui vào lỗ mũi Hoành Hành, thân rắn thật dài mấp máy, đang không ngừng chui vào sâu bên trong thân thể hắn. Ngay tại lúc Hoành Hành do dự, thân rắn đã chui vào dài nửa thước.

Hoành Hành rốt cuộc ồm ồm rống to lên: “Ta phục rồi, ta phục rồi... Đem hai đứa này bỏ ra đi! Cơ Hạo, ta phục rồi, người muốn ta làm trâu làm ngựa cũng được! Nhưng người phải bao ta ăn thịt uống rượu... Người còn phải giúp ta đem đám huynh đệ kia của ta giết hết đi!”

Cơ Hạo túm hai con cái đuôi Thần Hỏa Xà đem bọn nó từ trong lỗ mũi Hoành Hành lôi ra, hắn vỗ một cái vào trên đầu Hoành Hành, lạnh giọng quát: “Buông ra yêu hồn, không được ngăn cản, nếu không chịu khổ khăng định là người!”

Cẩn rách ngón tay, vẽ một phù văn nô dịch từ chỗ Quy Linh học được, chuyên môn dùng để thu phục trấn sơn linh thú, Cơ Hạo tế ra Thái Cực Càn Khôn Kính, một luồng thanh quang đánh vào trên huyết phù, đem nó đưa vào trong yêu hồn của Hoành Hành.

Thân thể Hoành Hành kịch liệt run lên một cái, hắc rùng mình, chờ lúc hắc mở mắt ra một lần nữa, trong ánh mắt hắc đã mang theo phục tùng cùng kính cẩn nghe theo bắt nguồn từ sâu trong linh hồn.

“Tôn chủ!” Hoành Hành run rẩy hướng Cơ Hạo gật gật đầu.

“Tốt lắm!” Cơ Hạo lấy ra một viên linh đan Đại Xích đạo nhân luyện chế nhét vào trong miệng Hoành Hành, lạnh lùng nói: “Từ hôm nay trở đi, nếu ta ra ngoài, người sẽ là vật cười của ta.”

Chương 1052: Nội Ưu

Mặc dù có hộ thành đại trận, nhiều khu vực của Bồ Phán như vắn đất bằng đọng nước sâu sáu bảy thước.

Bầu trời dày đặc mây đen, không thấy một chút ánh mặt trời, nhiệt độ không khí giảm xuống thẳng tắp. Hơi ẩm trong không khí quá nồng, cộng thêm khí lạnh thấu xương, bên ngoài mưa to tầm tã, Bồ Phán đang mưa nhỏ không ngừng.

Mưa kéo dài nhìn như không bắt mắt, cũng khiến mực nước sông lớn sông nhỏ của Bồ Phán không ngừng bay lên, nước đọng tự nhiên trở thành phiền toái không bỏ qua được.

Hoành Hành hóa thành bản thể Hoành Công Ngự, ‘Hộc hộc hộc hộc’ theo lòng sông cấp tốc bơi, thỉnh thoảng ‘Xì xò’ mắng vài câu đám huynh đệ cực kỳ bất hòa với hắn.

Cơ Hạo đứng ở trên đầu Hoành Hành, lắng lắng lắng nghe Hoành Hành oán giận.

Thật ra sự tình rất đơn giản, đơn giản chính là câu chuyện huynh đệ cùng cha khác mẹ bất hòa, tranh quyền đoạt lợi, rất không may, Hoành Hành là kẻ thất thế.

Mẫu thân hắn là Ma Cốt Ngự, hơn nữa là hoàng giả trong Ma Cốt Ngự nhất tộc, làm tồn tại mạnh mẽ cũng từ thời đại hồng hoang sinh tồn đến nay, Ma Cốt Ngự và Hoành Công Ngự kết hôn từng khiến Bắc Hoang chấn động.

Không may, mẫu thân của Hoành Hành chỉ sinh được một đứa con trai là hắn, đã ở trong thiên kiếp ừ ừ cạc cạc đến ngã xuống, còn chưa chờ Hoành Hành trưởng thành, quyền lớn của Ma Cốt Ngự nhất tộc đã bị huynh đệ của mẫu thân hắn cướp, Hoành Hành liền thành đứa trẻ đáng thương mỗ mỗ không thân, cậu không thương.

Thật không dễ gì ở bên Hoành Công Ngự trưởng thành, sau khi có thực lực nhất định, Hoành Hành liền bị Hoành Công Ngự bí mật phái đi một thế giới mới, ở nơi đó phụ trách dự trữ nuôi dưỡng thủy tộc tiểu yêu, tích trữ thực lực quân đội. Đi như vậy mấy trăm năm, Hoành Hành cũng liền mất đi cơ hội ở trong Hoành Công Ngự nhất mạch phát triển thể lực của mình.

Trước đó vài ngày, thông đạo vượt giới đột nhiên mở ra, Hoành Hành mang theo vô số thủy tộc yêu ma lao vào Bàn Cổ thế giới, lại phát hiện lão cha nhà mình mất tích, một đám huynh đệ như sói như hổ lập tức tước đoạt quân quyền của hắn, phát cho hắn ba năm vạn tiểu yêu không có thành tựu gì, ngay cả hình người cũng chưa tu ra, liền một cước đem hắn từ tầng quyết sách đá ra ngoài, để cho hắn phụ trách tuần tra bên ngoài.

Hoành Hành xui xẻo mang theo mấy vạn tiểu yêu đi vòng vòng, cũng không làm việc gì nghiêm túc, đã lao đầu vào trên tay Cơ Hạo.

“Thật đáng thương!” Cơ Hạo đập đập cái đầu của Hoành Hành.

“Cho nên, làm trâu làm ngựa cho tôn chủ cũng được, nhưng ta nhất định phải tự mình đem đám huynh đệ kia của ta xử lý hết!” Hoành Hành nghiến hàm răng vang lên ‘ken két’, trong hai con mắt to bằng miệng bát hung quang bắn ra bốn phía: “Ta muốn từng miếng từng miếng, đem tất cả bọn hắn ăn sạch!”

Cơ Hạo méo méo mồm, trầm mặc không nói, ăn huynh đệ cùng cha khác mẹ của mình?

Được rồi, loại chuyện này đối với nhân tộc mà nói là chuyện táng tận nhân luân, nhưng với yêu tộc mà nói... Nhất là đối với thủy yêu nhất tộc một thai có thể sinh mấy ngàn vạn, mấy trăm triệu trứng mà nói, huynh đệ nhà mình cắn nuốt lẫn nhau, tựa như là bản năng khôn sống mống chết, vật cạnh thiên trạch của bọn họ?

“Chúc người ngon miệng!” Cơ Hạo cười vài tiếng khô khốc, lại dùng sức giẫm đầu Hoành Hành một cái: “Tốc độ mau chút!”

Hoành Hành hướng tới bầu trời thét dài một tiếng, thân hình đột nhiên bành trướng, một sóng nước phía dưới thân thể hăn lao vút lên trời, dần dần bay lên cao mấy trăm trượng, sóng đục phát ra tiếng ‘Vù vù’, nâng hăn mau lẹ dị thường hướng đại diện thảo luận chính sự của Đế Thuấn chạy đi.

Sóng đục vừa mới dâng lên, bốn phương tám hướng đột nhiên có mấy trăm chiến sĩ nhân tộc mặc trọng giáp bay lên trời, hai mắt phun lửa hướng bên này nhìn qua.

Cơ Hạo từ bên hông lấy ra một khối lệnh bài đồng xanh quơ quơ, một vụ lực dao động khuếch tán ra, chiến sĩ nhân tộc xung quanh đồng loạt hướng Cơ Hạo khom người hành một lễ, mang các làn cuồng phong chạy đi nơi xa, tiếp tục tuần tra bốn phía.

Bốn phương tám hướng đều là nước, trong không khí hơi nước rất đậm, cái này đối với Hoành Hành mà nói là hoàn cảnh tốt nhất phát huy yêu lực của hăn. Chỉ nghe thấy xung quanh tiếng sóng nước không ngừng, cuồng phong gào thét từ bên tai xẹt qua, gần gũi nửa canh giờ, Cơ Hạo đã tới trước đại diện thảo luận chính sự của nhân tộc.

Từ đỉnh đầu Hoành Hành nhảy xuống, Hoành Hành rống to một tiếng, thân thể mấp máy một trận, một lần nữa biến thành tráng hán trần truồng lộ thể cao hơn hai trượng, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang chấp tay trước ngực đứng ở phía sau Cơ Hạo.

Cơ Hạo quay đầu nhìn nhìn Hoành Hành trần truồng, bất đắc dĩ lấy ra một khối da thú cực lớn ném cho hăn: “Quần ở trên hông... Người ngày thường không mặc quần áo?”

Hoành Hành ngẩng đầu, đặc ý đem khổ hướng phía trước đẩy hai cái: “Hoành Hành đại gia trời sinh có tiền vốn, mặc quần áo, còn giao lưu với các tiểu yêu tinh kia như thế nào? Hắc hắc... Ở trong tộc chúng ta, tiền vốn nhà mình càng hùng hậu, càng phải hiển lộ ra chứ!”

Khuôn mặt Cơ Hạo run rẩy một trận, chiến sĩ nhân tộc đóng ở trước đại điện thảo luận chính sự gương mặt giật giật hồi lâu, bọn họ nhìn chăm chăm Hoành Hành, nhiều người theo bản năng cúi đầu nhìn nhìn của mình, đều nghiêng đầu đi.

Khuôn mặt Cơ Hạo biến thành màu đen, thể diện của hắn ở nhân tộc...

Bay lên đá một cước vào trên đùi Hoành Hành, Cơ Hạo trầm mặt rít gào: “Quần da thú lên, bằng không ta liền đem đồ chơi đó của người cắt xuống cho chó ăn!”

Hoành Hành mặt cũng đen tương tự. Hắn ‘xì xồ’ tiếp nhận da thú, đem da thú hoa văn loang lỗ bọc bừa trên hông, hắn quay đầu hướng trong nước lớn bên ngoài nhìn một cái, ngón tay khẽ móc, một la bèo to dài liền bay lên rơi vào trong tay hắn.

Bàn tay như đao chặt xuống một cây bèo dài hơn một trượng, Hoành Hành dùng sức quần trên hông, thắt cái nút, sau đó cười lên ‘Hắc hắc’: “Lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên mặc quần áo đó!”

Cơ Hạo bất đắc dĩ thở ra một hơi, thấy thế nào Hoành Hành này cũng có chút bộ dáng đầu óc có vấn đề, khó trách hắn không đấu lại đám huynh đệ kia của hắn, bị người ta đoạt quân quyền sau đó một cước đạp ra ngoài.

Mang theo Hoành Hành, Cơ Hạo đi vào đại điện thảo luận chính sự, mấy vạn cao tầng nhân tộc tụ tập ở đây, đang ‘Líu ríu’ như mấy trăm vạn con vịt lớn tiếng ồn ào. Trong đó một thanh âm cực kỳ vang dội cao vút, một tráng hán thể trạng cực kỳ cường tráng đứng ở trước mặt Đế Thuấn, đang hoa chân múa tay hò hét.

“Không được, tuyệt đối không được! Vạn Long Phong Thủy Đại Trận chính là phụ thân của Tự Văn Mệnh bố trí, kết quả mọi người đều thấy rồi, chơi nhân tộc chúng ta thật thảm!”

“Cho nên, lần trị thủy này, tuyệt đối không thể giao cho Tự Văn Mện nữa! Không thể giao cho hắn, chỉ có thể chọn hiền lương khác phụ trách trị thủy... Hơn nữa, sau chuyện luận công ban thưởng, nhất định phải làm người ta tâm phục khẩu phục mới được!”

Đế Thuấn mặt trầm như nước ngồi trên mặt đất không nói một lời, Tự Văn Mện ngồi ở bên hắn, cũng cau mày, sắc mặt một mảng đen sì mơ hồ có sấm sét ập ụp.

Tiếng xì xồ ở xung quanh càng thêm vang dội, nhiều người đều đang tranh luận vấn đề rất cuộc nên phải ai đi trị thủy.

Nghe bọn họ nói, Cơ Hạo cũng nghe hiểu, một lần này trị thủy cũng không giống Tự Hi khi đó, hiện tại thủy yêu đại quân tiếp cận, cái gọi là trị thủy càng là chinh chiến chém giết chiến tranh với thủy yêu đại quân.

Mà chiến tranh thì có quan hệ một cái quyền thống soái, càng cần phụ trách toàn bộ hệ thống hậu cần vận chuyển.

Quân quyền, tài quyền, cộng thêm công lao và danh vọng thật lớn, ai nếu có thể đi đầu trị thủy, ai nếu có thể đem lần thủy tai này hoàn toàn bình định, vậy chắc chắn sẽ là nhân tuyển duy nhất cho Nhân Hoàng đời tiếp theo!

Chuyện tốt như vậy, ai sẽ cam tâm tình nguyện nhường ra?

Chương 1053: Tranh Chấp Chọn Người

Cơ Hạo sau khi đi vào đại điện thảo luận chính sự đứng chốc lát, mọi người khắp đại điện đều đang lớn tiếng xôn xao tranh cãi ầm ĩ, chưa ai hướng hẳn nhìn dù chỉ một cái.

Hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, Cơ Hạo theo chân tường đại điện đi tới góc sát phía sau, dùng sức vỗ bả vai Tứ Bá Diêu Mãnh ngồi ở dưới một cái cột to, đang tựa vào trên cột ngủ gật một cái.

Diêu Mãnh lập tức bừng tỉnh, cầm Phá Lãng Phủ đặt ở bên người.

Nhìn thấy là Cơ Hạo, Diêu Mãnh lúc này mới thở ra một hơi, đề thấp thanh âm hướng hẳn chào hỏi: “Cơ Hạo huynh đệ, là người à! Làm ta bị dọa nhảy dựng, còn tưởng ở dã ngoại cắm trại bị thủy yêu đánh lén.”

Diêu Mãnh vỗ vỗ mặt đất bên người, Cơ Hạo dứt khoát dựa sát hẳn ngồi xuống. Diêu Mãnh hít ngược một ngụm khí lạnh, nghe răng trợn mắt hoạt động cổ, bẻ các khớp vang lên ‘Rắc rắc’: “Vừa mới gặp ác mộng... Một đám yêu quái cá sấu rợp trời rợp đất xông lên, lão tử mơ thấy chân mình bị bọn chúng cắn đứt, vừa lúc bị người vỗ một cái.”

Cơ Hạo nhìn nhìn gương mặt mệt mỏi của Diêu Mãnh, trầm giọng nói: “Tộc nhân của người?”

Diêu Mãnh hướng ngoài đại điện chỉ chỉ, khô khan nói: “Thành Tứ Thủy cũng bị hủy rồi, Tứ Thủy lĩnh của ta căn bản không ngăn được nước lũ, cho nên ta mang theo toàn bộ tộc nhân đến Bồ Phản tránh nạn hết rồi.”

Buông Phá Lãng Phủ, Diêu Mãnh dùng sức chà hai tay, có chút xấu hổ nhìn Cơ Hạo: “Hắc, này, Cơ Hạo huynh đệ...”

Cơ Hạo nhíu mày, dùng bả vai huých đầu vai Diêu Mãnh: “Có lời gì, nói

thẳng đi, chúng ta đã từng có giao tình tính mạng, có cái gì phải xấu hổ?”

Diêu Mãnh cười khan vài tiếng, nhìn nhìn hai bên, lại đem thanh âm đè thấp đi rất nhiều: “Này, ca ca ta sẽ nói thẳng. Hắc, này, nước lũ tới quá nhanh, ca ca ta mang theo tộc nhân chỉ lo chạy trốn, chạy trốn gấp gáp chút, chưa thể mang theo bao nhiêu đồ ăn. Người xem xem, có thể phân phối chút lương thảo cho ca ca ta hay không?”

Diêu Mãnh nuốt nước bọt, da mặt đỏ lên nhìn Cơ Hạo: “Chúng ta người lớn thật ra cũng không lo, ba năm ngày không ăn cũng không sao... Hơn nữa, chúng ta da thô thịt dày, cho dù gặm vỏ cây cũng có thể chịu đựng được... Nhưng trẻ con trong tộc không chống đỡ được, cho dù là cháo loãng, mỗi ngày cũng cần kiếm một ít cho bọn nó lót dạ mới được.”

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Diêu Mãnh: “Trong tộc của người đã cạn lương thực? Bồ Phản bên này không phát lương thảo sao?”

Diêu Mãnh dang hai tay, bất đắc dĩ lại mang theo một tia thê lương nhìn Cơ Hạo: “Cạn lương thực năm ngày rồi. Đế Thuấn thật ra đã phát lệnh mở rộng kho lương phát lương thực, nhưng mỗi ngày lương thực phát xuống không được bao nhiêu, hơn nữa... Tứ Thủy lĩnh của ta chỉ là lãnh địa nhỏ, hắc, lương thực rơi xuống trên tay ta sao...”

Sắc mặt Cơ Hạo liền âm trầm xuống: “Có người cắt xén lương thực? Ở loại thời điểm này? Đế Thuấn biết không?”

Diêu Mãnh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hẩn sụp mí mắt thấp giọng nói: “Thật ra cũng không phải cắt xén, thật sự là trong tay Đế Thuấn cũng không có bao nhiêu lương thực cất giữ. Lần thủy tai này tới quá mãnh liệt, quá độc ác, kéo già dẫn trẻ đến Bồ Phản lánh nạn, trên tay ai có thể có lương thực chứ?”

Nghiêng nghiêng đầu, Diêu Mãnh hướng một đám lão nhân áo mũ hoa lệ, khí độ nghiêm ngặt đứng ở tận cùng phía trước bữu môi, đem miệng ghé đến bên tai Cơ Hạo, thật cẩn thận nói: “Trong tay các đại tộc kia có lương, ví dụ như nói

trong Thập Nhật phường của Thập Nhật quốc có hơn vạn cái kho lương lớn, trong lòng đất cũng đào rỗng, lương thảo và thịt để ăn tích trữ như núi, nhưng... Ta vét sạch túi tiền, cũng không thể từ trên tay bọn họ mua được một hạt gạo!”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn lướt những người đó, trầm giọng nói: “Ừm, ta ở Bồ Phán có một hành cung, là một lâm viên địa bàn không nhỏ, lần trước thành lập Vạn Long Phong Thủy Đại Trận, các bá hậu từng cùng chúng ta liên thủ chinh phạt thủy yêu, nếu bọn họ cũng dẫn theo tộc nhân đến Bồ Phán, người bảo bọn họ cùng đi hành cung của ta ở lại đi.”

Cơ Hạo dùng sức vỗ đầu gối Diêu Mãnh một phát, trầm giọng nói: “Vừa lúc, trên địa bàn của ta binh lực không đủ, ngày hôm qua còn có hai tiểu bộ tộc gây sự cướp lương thực, các huynh đệ nhà mình đi qua, vừa lúc giúp ta áp trận một chút, chỗ ta cũng yên tâm chút.”

Diêu Mãnh nặng nề thở ra một hơi, hung hăng túm lấy bả vai Cơ Hạo lắc lắc, trong mắt mơ hồ có một tia thủy quang lóe lên: “Cơ Hạo huynh đệ, không nói lời thừa, người đây là cứu mạng chúng ta...”

Chật chạch lưỡi, Diêu Mãnh khàn giọng nói: “Cũng không phải là ta sống gian nan, mấy bá hậu lần đó cùng nhau hành động với chúng ta, địa bàn của bọn họ cũng không lớn, cũng bị thủy yêu gây họa ghê gớm, không ngăn được nước lũ, đều đã mang theo tộc nhân chạy tới Bồ Phán... Ta lập tức đi gọi bọn họ một tiếng!”

Cơ Hạo gật gật đầu, từ trong tay áo lấy ra mấy khối lệnh bài đồng xanh của Nghiêu Sơn lãnh địa đưa cho Diêu Mãnh.

Có những lệnh bài này, chỉ cần tộc nhân của Diêu Mãnh cùng mấy bá hậu khác tới hành cung của Cơ Hạo, tự nhiên sẽ có quân sự của Nghiêu Sơn lĩnh phụ trách an trí bọn họ.

Diêu Mãnh tiếp nhận lệnh bài, kích động rồi đi, Cơ Hạo thì cau mày lấy ra một khối ngọc phù, sau khi lấy thần thức ở trong khắc một hàng tin tức, một tay

đem ngọc phù bóp nát. Hắc hạ lệnh bảo Nghiêu Sơn thành phân phối thêm một ít lương thực qua đây. Có thêm nhiều con dân như vậy của Diêu Mãnh cùng mấy bá hộ khác, lương thực tồn trong hành cung của hắc hiển nhiên không chống đỡ được mấy ngày.

Sâu trong đại điện, thanh âm Đế Thuấn ù ù vang lên: “Việc trị thủy, quan hệ nhân tộc sinh tử tồn vong...”

Lời của Đế Thuấn bị cắt ngang rất thô bạo, một lão nhân đầu bạc cao gầy hom hem, toàn thân tản mát ra khí tức sắc bén, như một thanh kiếm sắc bén khiến người ta không thể nhìn thẳng từ trong đám người đi ra, lão lớn tiếng quát: “Việc trị thủy, quan hệ sinh tử tồn vong của nhân tộc, cho nên càng không thể để Tự Văn Mệnh tiểu bối nhỏ nhoi này đến nhúng tay! Tự Hi vừa mới phạm phải sai lầm lớn, Tự Văn Mệnh khó tránh khỏi giẫm lên vết xe đổ!”

Thanh âm lão nhân này cao vút cứng ngắt, giống như hai khối gang đang dùng sức va chạm, càng có một hơi thở sắc bén phi thường tràn đầy đại điện, làm tất cả mọi người tức ngực, toàn thân khó chịu như kim đâm.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn về phía lão nhân này. Lão gia hỏa này, khí tức của lão thể mà so với Tự Hi ngày đó chứng Vu Thần còn cường hoành hơn, hơn nữa khí tức của lão ổn định, thuần thực lão luyện, căn bản không phải Tự Hi ngày đó vừa mới đột phá có thể so sánh.

“Việc trị thủy, nên bàn bạc kỹ hơn, từ nhân tộc chọn kỹ hiền lương phụ trách việc này.” Lại một lão nhân cao to khỏe mạnh khí tức hùng hồn, giống như một đám lửa từ trong đám người đi ra. Lão không chút úy kỵ nhìn thẳng Đế Thuấn, giọng ù ù nói: “Việc này quan hệ sinh tử tồn vong của nhân tộc ta, cho nên, Đế Thuấn, chuyện này không thể do một mình người quyết!”

Trong đại điện im ắng, không khí khẩn trương đến cực điểm.

Thế mà có người trực diện va chạm Đế Thuấn, không tôn trọng quyền uy của Đế Thuấn chút nào, đám đông cao tăng nhân tộc trong đại điện tâm tư khác nhau

lẳng lẳng chờ đợi, đợi Đế Thuấn quyết đoán, hoặc là nói, đợi một số kết quả nào đó ở trong dự kiến của bọn họ hoặc là ở ngoài dự kiến của bọn họ.

Đế Thuấn sắc mặt âm u nhìn hai người.

“Công Tôn Kiếm, Toại Nhân Viêm... cái các người gọi là nhân tộc hiền lương, là tiêu chuẩn thế nào?”

Đế Thuấn chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nhìn hai người: “Nhiều năm không gặp, hai vị hôm nay đột nhiên hiện thân, rốt cuộc muốn như thế nào?”

Phía sau Đế Thuấn, đột nhiên có mười mấy hơi thở đáng sợ đến cực điểm phóng lên cao, giống như mười mấy con quái long, nháy mắt đem khí tức khổng lồ của Công Tôn Kiếm và Toại Nhân Viêm vụn vụn vỡ nát.

Mười hai bóng người mờ mờ lung mờ mờ, đầu đội nón cao, khoác trường bào, bên người có sương khói mờ mờ lượn lờ, thấy không rõ khuôn mặt từ phía sau Đế Thuấn bỗng dưng xông ra. Bọn họ chỉ lẳng lẳng đứng nơi đó, khí tức liên thủ phát ra đã ép Công Tôn Kiếm và Toại Nhân Viêm liên tục lui.

Chương 1054: Vấn Đề Lương Thực

Bọn họ là ai?

Cơ Hạo mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, hắn vận dụng toàn bộ pháp lực thêm vào đạo mâu, nhưng không cách nào xuyên thấu các tia sương mù như có như không trên mặt mười hai người. Sương mù đó huyền diệu dị thường, có một tia khí tức hùng hồn của thiên địa đại đạo thêm vào ở trong, Cơ Hạo đạo hạnh cảnh giới không đủ, ngộ không ra pháp tắc chứa trong sương mù, thì không thể thấy rõ gương mặt bọn họ.

Không thể biết được thân phận của bọn họ, nhưng Cơ Hạo chỉ biết là bọn họ rất mạnh.

Công Tôn Kiếm, từ dòng họ hắn là biết, hắn hắn là hậu duệ đích hệ của đế Hiên Viên, trưởng lão trung tâm thật sự của Công Tôn thị.

Mà Toại Nhân Viêm, hắn hiển nhiên xuất thân Toại Nhân thị, thượng cổ Nhân Hoàng Toại Nhân thị cũng là tiên hiền thánh nhân nhân tộc cùng tôn thờ, Toại Nhân bộ ở nhân tộc hiện nay, cũng là đại thị tộc hết sức quan trọng, có được lực ảnh hưởng cực lớn.

Trưởng lão trung tâm của đại tộc như vậy, sự cường đại và nội tình của bọn họ có thể tưởng tượng.

Bất cứ một ai trong mười hai người này, đều mạnh hơn Công Tôn Kiếm và Toại Nhân Viêm nhiều lắm.

Cơ Hạo mang theo vài phần kinh ngạc, mang theo vài phần kích động, càng mang theo vài phần tò mò, mắt không chớp nhìn chăm chăm những người này nhìn từ trên xuống dưới. Có lẽ, bọn họ chính là các đại năng nhân tộc thực sự thành tựu tinh quân Tự Văn Mệnh hai ngày trước từng nói với Cơ Hạo nhỉ?

“Các người...” Công Tôn Kiếm gian nan thẳng lưng lên, hơn phân nửa uy áp của mười hai người đều đặt ở trên thân hắc và Toại Nhân Viêm. Uy áp vô hình vô tích, nhưng áp lực mang đến lại là thật sự, Công Tôn Kiếm giống như bị một ngọn núi lớn đè ở đỉnh đầu, mọi người đều nghe được trong cơ thể lão truyền đến tiếng khớp xương nổ vang.

Đối mặt áp lực khủng bố, quanh thân Công Tôn Kiếm phun ra ánh sao sắc bén, từng tia ánh sao giống như kiếm sắc vòng quanh thân thể hắc cấp tốc lượn vòng, xé rách không khí phát ra tiếng vang ‘Xẹt xẹt’.

Thẳng lưng lên từng tắc một, Công Tôn Kiếm nhìn mười hai bóng người kia nghiêng răng nói: “Các người... Không nên nhúng tay việc của nhân tộc! Không đến lúc nhân tộc sinh tử tồn vong, các người thậm chí không nên xuất hiện!”

“Nhân tộc đã đến lúc sinh tử tồn vong!” Một bóng người nón cao chậm rãi mở miệng, thanh âm hắc bình thản như nước, lộ ra một khí tức tang thương sau năm tháng rửa tội, lại mang theo một loại cảm giác cực kỳ cao quý, uy nghiêm khó có thể hình dung.

“Mà các người đám hậu sinh văn bối này, còn đang tranh quyền đoạt lợi.” Bóng người này chậm rãi tiến lên một bước. Vóc người hắc cực cao, so với người thường còn cao hơn gần nửa đoạn thân thể, cộng thêm mũ cao ba thước ở đỉnh đầu hắc, càng thể hiện thân hình hắc như vách đá thẳng đứng, làm Công Tôn Kiếm không thở nổi.

“Chúng ta không nhúng tay công việc bình thường của nhân tộc, chúng ta hôm nay tới nơi này, chỉ là nói cho các người.” Bóng người lạnh giọng quát: “Đừng lục đục với nhau, đừng cả ngày tranh vài thứ kia. Đại thủy đã bao phủ thôn xóm của vô số con dân, làm chết đuối vô số con dân.”

Bóng người hung hăng dậm chân, đại diện thảo luận chính sự, thậm chí là toàn bộ Bồ Phán đều kịch liệt lay động một cái. Hắc lớn tiếng quát: “Lê dân dân chúng bình thường, đối với các người mà nói có thể chỉ là một con số... Nhưng

bọn họ đều là huyết duệ con dân của nhân tộc chúng ta.”

“Cho các người một khắc đồng hồ, quyết định tỉ mỉ xác thực phương án trị thủy.” Bóng người lạnh giọng quát: “Nếu là một khắc đồng hồ sau, các người còn ở nơi này dong dài, giữ lại các người còn có tác dụng gì? Lãng phí lương thực sao? Dứt khoát tất cả đều đi chết đi!”

Công Tôn Kiếm, Toại Nhân Viêm, còn có cao tầng nhân tộc mấy ngày nay luôn luôn khắc khẩu không ngớt với Đế Thuấn toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh, bọn họ hoảng sợ nhìn mười hai bóng người kia. Sát ý cùng sát khí rợp trời rợp đất đang không ngừng từ trong cơ thể bọn họ phun ra, như cơn lốc thổi quét toàn bộ đại điện.

Bọn họ thật sự đã động sát tâm!

Không có bất cứ thành phần giả dối nào ở bên trong!

Nếu một khắc đồng hồ sau, cao tầng nhân tộc ở đây còn chưa thể đưa ra một phương án trị thủy thỏa đáng, mười hai tiên bối nhân tộc không rõ thân phận này, bọn họ sẽ thật sự buông tay giết người!

Một bóng người khác mang theo một luồng hàn khí làm lục phủ ngũ tạng người ta đều đông lại lạnh lùng nói: “Giết sạch cũng tốt, một đám phế vật, giữ bọn chúng lại cũng không có tác dụng gì. Các bộ các tộc, các nhà các hộ, người có năng lực, nguyện ý thượng vị có đây, giết sạch bọn họ, không thiếu người tiếp nhận vị trí của bọn họ để làm việc.”

Trong lòng cao tầng nhân tộc ở đây ‘Lộp bộp’, mồ hôi lạnh toàn thân càng thêm đầm đìa chảy ra.

Không đúng sao, nhân tộc không hề cập tới năng lực khác, chỉ nói năng lượng sinh sản đời sau, toàn bộ Bàn Cổ thế giới trừ số rất ít yêu tộc đặc biệt, hầu như không có bất cứ tộc đàn nào có thể so sánh tốc độ sinh sản đời sau với nhân tộc.

Đám cao tầng nhân tộc này có không ít huynh đệ tỷ muội như hồ rình mồi, có cả đám con cháu dã tâm bùng bùng.

Bọn họ chết thì chết, đổi một nhóm người, vẫn có thể đem bộ tộc quản lý gọn gàng ngăn nắp. Bất cứ một đại bộ lạc nào của nhân tộc, chưa bao giờ có việc thiếu mấy tên tộc trưởng cùng trưởng lão, thì không thể tiếp tục sống sót.

Mồ hôi lạnh trên người Công Tôn Kiếm, Toại Nhân Viêm so với người ngoài thì nhiều hơn rất nhiều, bọn họ kinh hãi nhìn thoáng qua mười hai bóng người. Toại Nhân Viêm khẽ cắn môi, đột nhiên gian nan tiến lên một bước, kính cẩn hướng Đế Thuấn gập người hành một lễ: “Đế Thuấn, việc trị thủy, người cứ một lời quyết định đi!”

Toại Nhân thị đã chịu thua, nhưng hãn vẫn ở trong lời nói chôn cái đinh cho Đế Thuấn.

Cái gì gọi là ‘Một lời quyết định’? Nếu là trị thủy thành công, công lao là của mọi người; nếu trị thủy thất bại, tất cả trách nhiệm đều là Đế Thuấn và người họ Đế Thuấn chọn ra gánh tiếng xấu!

Đây là cái gọi là ‘Một lời quyết định’ của Toại Nhân thị, có thể nói đây là ‘Tru tâm ngôn’!

Đế Thuấn nhìn Toại Nhân Viêm một cái thật sâu, hãn tiến lên hai bước, nhìn đám đông cao tầng nhân tộc trong đại điện, lạnh giọng quát: “Sự tình nguy cấp, chúng ta những người làm chủ này còn có thể ở đây chậm rãi tranh luận, nhưng con dân nhân tộc chúng ta không thể chờ nữa. Bao nhiêu con dân đang ở trong nước lũ giãy dụa khóc lóc, bao nhiêu con dân đã sắp lạnh đói mà chết. Việc nên quyết định, thì phải định ra.”

Hít sâu một hơi, Đế Thuấn nhìn qua mọi người ở đây, trầm giọng nói: “Ba ngày, cho mọi người thời gian ba ngày! Lương thực, Bồ Phấn, còn có vấn đề lương thực của toàn bộ nhân tộc. Ai có thể dâng ra nhiều lương thực nhất, hoặc là ai có thể giải quyết vấn đề lương thực số định mức lớn nhất... người đó sẽ dẫn

đầu trị thủy!”

Cơ Hạo mở to hai mắt nhìn, theo bản năng hướng Tự Văn Mệnh nhìn qua.

Đế Thuấn đưa ra biện pháp này, thật sự là tuyệt diệu vô cùng. Hiện tại vấn đề mấu chốt nhất của nhân tộc chính là lương thực, không có lương thực, lòng người sẽ rung chuyển bất an, không có lương thực, nhân tộc đói cũng đói chết cả đồng người rồi, nào còn có sức trị thủy?

Đế Thuấn là muốn ép các đại bộ tộc cất giữ lượng lớn lương thực đem lương thực tồn kho của mình lấy ra!

Mặt khác, cho dù các đại bộ tộc đó đem lương thực nhà mình đem hết ra, bọn họ cũng không có khả năng nhiều hơn lương thảo Tự Văn Mệnh xuất ra!

Chớ quên, Tự Văn Mệnh vừa mới cưới Đồ Sơn nữ, mà phía sau Đồ Sơn nữ là Đồ Sơn thị, nhân tộc Đồ Sơn thị hào phú nhất, có thể xưng tài phú có thể đánh đồng với long tộc, phượng tộc!

Nếu nói thiên địa thần binh, tiên thiên linh bảo các loại bảo bối, Đồ Sơn thị so sánh với long phượng hai tộc còn có điều không bằng, muốn nói nhân gian tài phú, ví dụ như nói lương thực, ví dụ như nói quân giới, ví dụ như nói tiền tài..., Đồ Sơn thị tuyệt đối so với hai tộc long phượng còn vượt qua rất nhiều.

Đế Thuấn vừa nói ra phen lời này, trên cơ bản vấn đề lương thực trong ngắn hạn của nhân tộc xem như đã giải quyết.

Chương 1055: Cướp Lương

Có lực lượng cường đại chống lưng, mệnh lệnh của Đế Thuấn được nhất trí thông qua.

Cao tầng nhân tộc trong đại điện thảo luận chính sự tùm năm tùm ba rồi khỏi, bọn họ về mặt ai cũng trầm mặc nghiêm túc, ánh mắt lóe lên, cất dấu vô số ý niệm.

Cơ Hạo đứng ở cạnh một cây cột lớn, hai tay nhét trong tay áo nhìn bọn họ.

Rất nhanh đã có người chú ý tới Cơ Hạo, một thanh niên tinh nhanh dáng người cao gầy, khuôn mặt lạnh lùng đeo một cây cung lớn tạo hình kỳ dị, tách ra đám người rải bước đến trước mặt Cơ Hạo.

“Nghiêu Bá, Cơ Hạo?” Thanh niên đi tới trước mặt Cơ Hạo cách không đến nửa thước, mũi hầu như dính ở trên mũi Cơ Hạo, ngữ khí rất quái dị mở miệng hỏi hần.

“Cút ngay!” Cơ Hạo còn chưa mở miệng, Hoàn Hành hai tay chống nạnh đứng bên người Cơ Hạo đã mở to hai mắt nhìn, một quyền dứt khoát hướng gương mặt lạnh lùng kia của thanh niên đánh tới. Hoàn Hành đã nhận Cơ Hạo làm chủ, đối với một tên yêu tộc đầu óc không tốt lắm mà nói, sau khi nhận chủ sẽ là khẳng khẳng một mực bảo vệ.

Thanh niên hầu như dán đến trên mặt Cơ Hạo đặt câu hỏi, cái này không hề nghi ngờ là một loại khiêu khích.

Đầu óc của Hoàn Hành còn chưa phản ứng lại, thân thể hắn đã ngay lập tức làm ra ứng đối nhanh nhất.

Thanh niên không thèm để ý giơ tay phải, nhẹ nhàng băng quơ vồ một cái về phía năm đấm của Hoàn Hành. Chỉ nghe một tiếng vang to, thanh niên chột

biến sắc, khớp cổ tay hắt phát ra một tiếng vang thanh thúy, nửa thân trên ngửa mạnh về phía sau, hai chân không thể chịu lực, lão đảo lui vài bước.

“Người!” Thanh niên tức giận nhìn Cơ Hạo, hai tay theo bản năng đặt lên trên trường cung treo ở sau người.

“Ta là Nghiêu Bá Cơ Hạo!” Cơ Hạo lạnh nhạt nhìn thanh niên: “Người muốn đòi lại công bằng cho đám Nghệ Thần, Nghệ Thiên mà nói, chờ sau khi trị thủy đi. Tai kiếp của nhân tộc ở trước mắt, ta không muốn so đo với người, vô duyên vô cớ hao tổn lực lượng nhân tộc.”

Thanh niên vẩy vẩy bàn tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cơ Hạo một hồi, đột nhiên đè thấp thanh âm cười lạnh: “Không, ta chỉ là muốn nói với người một tiếng ‘Đa tạ’. Nếu không phải người, chúng ta căn bản không có cơ hội kế thừa quyền lớn của Đông Di. Nhớ kỹ, ta là Nghệ Địa, Nghệ Thiên là ca ca của ta.”

Cổ quái nhếch miệng cười, Nghệ Địa thấp giọng nói: “Các trưởng lão Thập Nhật quốc đã định ra quy củ, ai có thể giết người, người đó liền có thể kế thừa vị trí của Nghệ Thần thái tử. Cho nên, nhất định phải giữ cho tốt cái đầu của người, bởi vì ta muốn tận tay lấy nó.”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Nghệ Địa, tùy tay chỉ chỉ Hoành Hành đứng ở bên người hắt nóng lòng muốn thử: “Muốn giết ta, đánh bại tọa kỵ của ta trước đi. Người ngay cả tọa kỵ của ta một quyền không dùng lực cũng không tiếp được, người còn dám nói người muốn giết ta?”

Nghệ Địa thâm trầm nhìn Cơ Hạo một cái, hắt nâng bàn tay phải, nhìn nhìn một mảng máu bầm ở lòng bàn tay, bàn tay vung lên, máu bầm liền cấp tốc tan đi. Hắt lại nhìn nhìn Hoành Hành, ngữ khí rất cổ quái nói: “Giết người... Không phải man lực to lớn là có thể giết người.”

Hừ lạnh một tiếng, Nghệ Địa xoay người đi ra khỏi đại điện thảo luận chính sự.

Không bao lâu, lại có một thanh niên đeo trường cung tiến đến trước mặt Cơ Hạo. Thanh niên đánh giá cao thấp Cơ Hạo một phen, chỉ vào cái mũi của mình nói: “Ta là Nghê Nhân, Nghê Địa tên kia hướng người khiêu chiến? Tuyệt đối đừng chết ở trên tay hửn, bởi vì đầu của người, còn có vinh quang với quyền thế sau khi chặt đầu người, đều là của ta!”

Nghê Nhân cao ngạo ngẩng đầu lên, vênh váo tự đắc đi ra khỏi đại điện thảo luận chính sự.

Cơ Hạo cười cười, thấp giọng nói: “Xem ra ta mấy năm nay trên chóc phiến toái thật đúng là không ít. Hửn, nếu không phải trận lũ lớn này, cơ hội ta cho các người đi ra khỏi đại điện thảo luận chính sự này cũng không có đâu.”

Năm đó Cơ Hạo đã từng ở đại điện thảo luận chính sự trước mặt mọi người đánh Vô Chi Kỳ và Chúc Dung Thiên Mệnh, lấy tính tình hửn, nếu không phải nhân tộc gặp phải nguy cấp thật lớn, hửn không muốn dẫn phát nội bộ nhân tộc phân liệt mà nói, hửn đã sớm xuống tay với Nghê Địa cùng Nghê Nhân rồi.

Người trong đại điện rất nhanh đã đi sạch sẽ, mười hai bóng người kia không biết khi nào đã biến mất không thấy.

Cơ Hạo mang theo Hoành Hành hướng Tự Văn Mệnh đi qua. Hửn cười hướng Tự Văn Mệnh nói: “Văn Mệnh a thúc, chỗ ta cũng thiếu lương thiếu ghê gớm lắm, lương thảo nhà thúc đến, phân phối cho ta nhiều chút đi, vừa lúc ta đã bảo đám Diêu Mãnh huynh đệ đều mang theo tộc nhân đi hành cung của ta dừng chân.”

Trên khuôn mặt nghiêm túc của Tự Văn Mệnh nặn ra một nụ cười, hửn hướng Cơ Hạo gật đầu nói: “Đồ Sơn thị đã triệu tập một lô lương thảo vận chuyển suốt đêm đến, giờ phút này cách Bồ Phản chỉ có không đến một ngày đường. Lô lương thảo này, ta ưu tiên phân phối cho người là được.”

Đế Thuấn vẫn luôn u ám cau mày rồi cuộc cũng bật cười, hửn hòa ái hướng Cơ Hạo gật gật đầu, dùng sức nói: “Cơ Hạo, người vừa rồi có thể nhin cơn tức,

không so đo với hai đứa trẻ kia, tốt lắm. Về sau người cần giúp Văn Mệnh chia sẻ công việc nhiều hơn, chức trách trọng đại, tính tình của người cũng không thể nóng nảy giống như trước.”

Cơ Hạo mỉm cười, từ trong lời Đế Thuấn nói, lại nghe Tự Văn Mệnh nói, quả nhiên tất cả cái này đều là Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh đã tính toán sẵn.

Có Đồ Sơn thì ủng hộ lương thảo, vấn đề lương thực của Bồ Phản sẽ được giảm bớt rất nhiều, mà Tự Văn Mệnh cũng có thể thuận lý thành chương tiếp nhận đại quyền trị thủy, quản lý toàn cục. Một khi trị thủy thành công, Tự Văn Mệnh tuyệt đối có thể lấy phần công lao này đi lên địa vị Nhân Hoàng, bất luận kẻ nào cũng không nói xiên nói xẹo được.

“Chẳng qua, Văn Mệnh đại thúc, Đồ Sơn lão nhân bọn họ đưa tới bao nhiêu lương thực?” Cơ Hạo nhíu mày, chỉ chỉ phương hướng cửa chính đại điện: “Nếu bọn họ liên thủ...”

Tự Văn Mệnh cười, hắn tràn đầy tự tin nói: “Tạm không nói, trong vòng ba ngày, bọn họ có thể đạt thành ăn ý hay không, liên thủ đề cử ra một hai nhân tuyển cạnh tranh với ta. Cho dù toàn bộ đại bộ tộc ở Bồ Phản hiện tại liên thủ, đem toàn bộ lương thảo của bọn họ gộp lại với nhau, cũng không so được với lương thực Đồ Sơn thì vận chuyển đến.”

Cơ Hạo ngây dại, lời Tự Văn Mệnh nói làm hắn nghe mà méo miệng!

Đồ Sơn thì quả nhiên là giàu nứt đổ đổ vách, lương thực hẵn một nhà đưa tới, thế mà tự tin có thể nhiều hơn toàn bộ tồn lương của Bồ Phản?

Cơ Hạo đột nhiên phát hiện, so sánh với Đồ Sơn thì loại hào tộc bắt nguồn xa, dòng chảy dài này, Nghiêu Sơn lĩnh của hắn vẫn quá nghèo.

Lúc đó Cơ Hạo cũng chưa rời khỏi đại điện thảo luận chính sự, Tự Văn Mệnh tiếp quản đại quyền trị thủy, ở dưới sự an bài của Đế Thuấn đã là chuyện mười năm chắc chín, cho nên Tự Văn Mệnh đã bắt đầu trù tính chung an bài công việc

toàn cục.

Thần tử của Đế Thuấn, quân đội bộ tộc nhà Đế Thuấn, thần tử bốn gia Tự Văn Mệnh, còn có đám đế tử các tộc giao hảo với Tự Văn Mệnh tề tụ điện phủ ở sau đại điện thảo luận chính sự, mọi người bận rộn làm việc, bắt đầu phân phối nhiệm vụ, bắt đầu phân phối tài nguyên, nhất là Tự Văn Mệnh đưa ra kế hoạch trị thủy hoành tráng của hắn, so với Tự Hi Vạn Long Phong Thủy Đại Trận càng giàu sức tưởng tượng hơn, có thể triệt để giải quyết hậu hoạn, nhưng cũng phức tạp hơn, khó khăn hơn trăm ngàn lần.

Khi Cơ Hạo lắng nghe kế hoạch trị thủy của Tự Văn Mệnh, lấy kiến thức của hắn cũng chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân dựng thẳng, thân thể tê tê ngứa ngứa như bị điện giật.

Quá hoành tráng, quá to lớn, Cơ Hạo quả thực không thể tưởng tượng, Tự Văn Mệnh làm sao nghĩ ra biện pháp này!

Một khi kế hoạch thành công, không chỉ có thủy tai lần này, ngay cả rất nhiều khốn cục nhân tộc trước kia gặp phải cũng sẽ giải quyết dễ dàng.

Ngay lúc Cơ Hạo nhập thần lắng nghe Tự Văn Mệnh bố trí an bài, trong tay áo Tự Văn Mệnh phun ra một tia sáng đỏ, một khối ngọc phù tam giác đột nhiên nổ tung.

Tự Văn Mệnh chợt biến sắc: “Đội ngũ vận lương của Đồ Sơn thị bị tập kích, kẻ địch... Thực lực cực kỳ cường đại!”

Chương 1056: Lương Đội

Một khắc đồng hồ trước đó, phía đông Bồ Phán, trong cơn mưa bao phủ bầu trời một đội ngũ quy mô khổng lồ bên ba trong nước lũ.

Cả thấy một vạn con Tinh Không Linh Quy ngẩng cao đầu, bốn chân phun dững cả mảng lớn mây khói, thân thể cao lớn kề sát mặt nước lướt đi như bay. Bọn Tinh Không Linh Quy này thân thể khổng lồ, từ đầu tới đuôi gần hai mươi dặm, trên lưng mỗi con linh quy đều đứng sừng sững một tòa thành trì kim loại.

Phòng ốc trong thành vốn dùng để đón khách bị dỡ bỏ toàn bộ, trong thành nhét đầy lương thực. Gạo, dưa khoai, rau dưa, thịt khô, còn có bánh gạo, bánh khoai... có sẵn, các loại lương thực tràn ngập mỗi một không gian trong thành.

Tại đây nhất vạn đầu hình thể thật lớn linh quy mặt sau, là mấy vạn tòa cự mộc tu kiến mà thành trôi nổi thành trì, tứ bốn phương phương thành trì dài rộng đều ở mười dặm cao thấp, trong thành không còn một vật, đồng dạng đều nhồi vào to nhỏ vải bố túi, gói to dặm đồng dạng trang đầy các màu lương thực.

Bản thân thành trì xây từ gỗ lớn này không có động lực, phía trước mỗi tòa thành trì đều kéo mấy chục sợi dây thừng to bằng vại nước, một con cá voi khổng lồ dài trăm trượng lớn tiếng phun cột nước, không ngừng phát ra tiếng kêu to cao vút, miệng ngậm dây thừng toàn lực tiến lên trong sóng lớn.

Gần mười vạn tòa thành trì chế từ gỗ, mỗi tòa thành trì đều có khoảng năm mươi con cá voi khổng lồ kéo. Một lần này chỉ riêng cá voi khổng lồ kéo hàng hóa, Đồ Sơn thị đã xuất động trên năm trăm vạn con.

Đội ngũ vạn lương khổng lồ rợp trời rợp đất, từ đông đến tây nhìn không thấy đầu đuôi, từ nam đến bắc không thấy được giới hạn, đội ngũ đông nghìn nghịt xé rách màn mưa, nghiền nát dòng lũ, mang theo một khí thế không tên khó có thể hình dung hướng Bồ Phán cuộn cuộn tràn đến.

Nếu Cơ Hạo ở đây, hẳn khẳng định sẽ khen ngợi một câu, loại khí thể không hiểu này gọi là —— ‘Thổ hào’!

Đồ Sơn lão nhân tinh thần phấn chấn đứng trên đầu một con linh quy dẫn trước, bưng một chén trà xanh chậm rãi thưởng thức, đột nhiên cười lên ‘hắc hắc’ một tiếng: “Đấu tài lực với Đồ Sơn thị ta? Hừ, vị trí Nhân Hoàng của đứa con rể ta, xem ai có thể cướp đi!”

Một chiến sĩ Già tộc cao khoảng bốn trượng, màu da như hoàng kim, mơ hồ bán trong suốt mang theo một tia tính chất thủy tinh đứng ở phía sau Đồ Sơn lão nhân, nghe xong Đồ Sơn lão nhân nói, hẳn trầm giọng hỏi: “Tôn chủ, nếu là các đại thị tộc kia ở Bồ Phán liên thủ, lương thực tồn đọng của bọn họ vượt qua lương thực chúng ta vận chuyển đến thì làm sao bây giờ? Cần nô tỳ đi giết sạch bọn chúng không?”

“Giết, giết, giết, giết con mẹ ngươi!” Đồ Sơn lão nhân xoay người, hung hăng vỗ một cái vào trên đầu gối đại hán, ‘Bốp’ một tiếng vang thanh thúy, Đồ Sơn lão nhân nghe răng trợn mắt lắc lắc bàn tay đánh bị đau nhức, kiêu ngạo cười lạnh nói: “Thứ nhất, bọn họ sợ là đều có tâm sự, không dễ liên thủ...”

“Thứ hai sao...” Đồ Sơn lão nhân hướng về đội ngũ vận chuyển khổng lồ phía sau nhìn thoáng qua, sắc giọng nói: “Cho dù bọn họ liên thủ, bọn họ có thể lấy ra bao nhiêu lương thực? Bọn họ chung quy không đến mức không để ý tới cái bụng tộc nhân mình chứ? Bọn họ có thể lấy ra bao nhiêu lương thực? Đội ngũ đưa lương này của lão phu chỉ là nhóm đầu tiên mà thôi!”

Dùng sức giẫm giẫm Tinh Không Linh Quy dưới chân, Đồ Sơn lão nhân nheo mắt, trong khe mắt thật nhỏ hiện lên một mảng hàn quang nguy hiểm: “Nếu lương thực tồn kho của bọn họ thật sự so với lão phu vận đến còn nhiều hơn, hắc, năm trăm vạn con cá voi khổng lồ kia, giết hết đi làm đồ ăn là được.”

“Đồ Sơn thị chúng ta, ở trên đại dương phía đông dự trữ nuôi dưỡng mấy vạn đàn cá voi khổng lồ, mỗi tộc đàn cá voi khổng lồ số lượng vượt qua ba vạn. Vèn

vện năm trăm vạn con cá voi khổng lồ, lão phu lãng phí được!”

Đại hán Già tộc rụt cổ, không hé răng nữa.

Tuy tùy tùng Đồ Sơn lão nhân đã rất nhiều rất nhiều năm, hắn từng kiến thức các loại hành vi hào phú không phân rõ phải trái của Đồ Sơn thị, nhưng một lần này, hắn vẫn bị lời nói của Đồ Sơn lão nhân làm chấn động.

Hắn hoàn toàn không thể lý giải, Đồ Sơn thị dự trữ nuôi dưỡng nhiều cá voi khổng lồ như vậy làm gì? Chỉ vì giết cá voi ăn thịt sao? Hoặc là, bọn cá voi khổng lồ đó còn có tác dụng khác? Chẳng qua đây là cơ mật buôn bán trung tâm của Đồ Sơn thị, hắn rất sáng suốt không tiếp tục truy hỏi.

Mưa to tầm tã, nước lũ cuồn cuộn, Đồ Sơn lão nhân dứt khoát ngồi ở trên đầu rùa khổng lồ, nhìn đại thủy cuồn cuộn rất hào hứng lớn tiếng hát lên tiểu khúc sơn ca khàn khàn khó nghe. Hắn rung đùi đắc ý vỗ phách, nước trà trong tay hắt đầy người cũng lười quan tâm.

“Hắc hắc, lão tử Đồ Sơn thị, thế mà lại sắp có một đứa con rể Nhân Hoàng!” Đồ Sơn lão nhân cười đến răng trong mồm cũng lộ hết ra: “Đáng tiếc là, năm đó Đế Thuấn thành thân quá sớm, thời điểm lão tử muốn kéo gần quan hệ, con của hắn cũng sinh ra rồi.”

“Chẳng qua, Tự Văn Mệnh còn không phải đã thành con rể của Đồ Sơn thị ta sao? Có Nhân Hoàng làm chỗ dựa, về sau Đồ Sơn thị ta làm ăn tự nhiên là thông suốt bốn biển, về sau xếp hạng hào phú của một phương thiên địa, long phượng hai tộc cũng phải đứng sang bên cho lão phu ta!”

‘Vù’ một tiếng, một mũi tên nhọn từ cực xa xuyên thấu màn mưa lao vút đến, trên mũi tên mang theo một điểm lửa màu đỏ rực, nhiệt độ cao xé rách màn mưa, để lại trong không khí một quỹ tích màu trắng rõ ràng có thể thấy được.

Đồ Sơn lão nhân đang xuất thần, khi hắn nhìn thấy mũi tên, tên đã đến trước mặt hắn cách không đến ba thước, lấy phản ứng của Đồ Sơn lão nhân, hắn căn

bản không có khả năng tránh được một mũi tên trí mạng này.

Chiến sĩ Già tộc đứng ở bên người Đồ Sơn lão nhân đột nhiên khẽ hừ một tiếng, trong mắt hần hiện lên một mảng huyết quang, không khí trước mặt Đồ Sơn lão nhân đột nhiên biến thành một bức tường đồng vách sắt, mũi tên va chạm ở trên không khí trong suốt tạo nên nhiều gợn sóng, ‘Bộp’ một cái mũi tên nổ tung, nổ tung tạo ra một mảng lửa phạm vi mấy chục trượng.

Lửa nhiệt độ cao chưa thể tới gần Đồ Sơn lão nhân một chút nào, toàn bộ lửa đều bị một tiếng hừ lạnh đó của chiến sĩ Già tộc ngăn cách.

Đồ Sơn lão nhân ngẩn ngơ, đột nhiên nháy dựng lên: “Địch tập, ghênh chiến, phát tin cầu cứu cho Bồ Phán... Đáng chết, vừa rồi một mũi tên đó là Đông Di Lạc Nhật Tiễn, là Bồ Phán đám vô liêm sỉ kia không muốn thấy chuyện Văn Mệnh đảm đương trị thủy, bọn họ là hướng về phía lương thực!”

Đồ Sơn lão nhân cáo già trong nháy mắt nhìn thấy mũi tên đó, đã đoán được 99% chân tướng.

Hần từ trong tay áo lấy ra một khối vu phù tam giác, hướng về phía vu phù thì thầm nói mấy câu, sau đó bóp vỡ. Sau đó hần rung tay hướng bầu trời đánh ra mấy mảng ánh lửa màu đỏ, quả cầu lửa ở bầu trời ‘Oành’ một tiếng phát nổ, từng luồng lửa hướng bốn phương tám hướng lao vút đi, cách mấy ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy mấy quầng lửa này phát nổ.

‘Soạt soạt soạt’, vô số bóng người xuất hiện ở trên lưng Tinh Không Linh Quy, càng có vô số chiến sĩ mặc trọng giáp, cầm binh khí từ trong thành trì xây từ cây gỗ khổng lồ lao ra. Đồ Sơn thị có tiền, có lương, có vô số quân giới, cho nên Đồ Sơn thị võ trang một mũi quân đội quy mô khổng lồ.

Bốn phía truyền đến tiếng sóng quay cuồng thật lớn, yêu khí ngập trời lao lên, mây mưa trên trời bắt đầu quay cuồng không an phận.

Từng tia sét sục sôi ở trong mây đen, bốn phương tám hướng nhắc lên sóng

to, vô số thủy yêu trang bị hoàn mỹ gỗ vang trống trận da rồng, thổi kèn xương rồng, mang theo sát khí cuồn cuộn từ bốn phía vây tới.

Ở trong đám thủy yêu đó thế mà lại xuất hiện đám đông chiến sĩ nhân tộc mặc trọng giáp, gương mặt cũng bị giáp mặt thật dày che.

Các chiến sĩ nhân tộc đó xen lẫn ở trong quân đội thủy yêu, giấu đầu giấu đuôi chỉ không ngừng đánh giá đội ngũ vận lương quy mô khổng lồ.

Chương 1057: Điểm Máu Chốt

Tham lam, vô số thủy yêu không chút nào che dấu sự tham lam trong lòng mình, một đám như sài cầu đối phát điên nhìn chăm chăm đội ngũ Đồ Sơn thị.

Chiến sĩ nhân tộc quỷ quyết, xen lẫn trong thủy yêu ánh mắt lóe lên, thân hình khôi ngô cao lớn che che giấu giấu nấp ở trong đội ngũ thủy yêu, lại nhìn không được thò đầu ra, hướng đội ngũ Đồ Sơn thị ném tới cái nhìn liếc ý vị sâu xa.

Bốn phía tiếng nước vang dội, tiếng hít thở của đám thủy yêu vừa thô vừa nặng như cơn lốc đảo qua mặt nước. Bọn chúng tham lam nhìn đội ngũ của Đồ Sơn thị, nhìn lương thực chông chất như núi, nhìn linh quy khổng lồ, nhìn cá voi khổng lồ thành trì bằng gỗ.

“Các huynh đệ, buông tay cướp! Cướp được, thì là của mình!” Một cự yêu cao mười mấy trượng, trên mặt có mấy chục xúc tua mấp máy không ngừng múa loạn giơ lên đỉnh ba thép, hung tợn lên tiếng rít gào: “Cướp được, ăn! Ăn sạch bọn chúng!”

“Vô liêm sỉ, lương thực đó có một nửa của chúng ta!” Một nam tử dáng người cao gầy đứng ở trong đội ngũ thủy yêu khàn giọng rống giận.

Nam tử này mặc áo choàng da thú màu đen chế thành, cả người bọc kín kẽ, hiển nhiên là vì không để người ta nhận ra thân phận lai lịch của hắn. Nhưng trên tay hắn cầm trường cung, bên hông treo giỏ tên, cộng thêm khí tức vu lực kỳ lạ trên thân hắn, ai cũng biết hắn đến từ Đông Di!

Tiếng hò hét của hắn ở trong tiếng hoan hô điên cuồng của bọn thủy yêu mỏng manh như vậy, đám thủy yêu căn bản quan tâm cũng lười quan tâm hắn, mấy trăm cự yêu đồng loạt hóa thành nguyên hình, nhấc lên sóng gió ngập trời hướng đội ngũ Đồ Sơn thị xung phong.

Vô số thủy yêu đứng trên sóng lớn, đi theo đám cự yêu đó lao về phía trước. Bọn chúng đã ngửi thấy mùi rượu thịt trong đội ngũ Đồ Sơn thị... Đương nhiên, so với lương thảo Đồ Sơn thị vận chuyển, bọn chúng càng thêm để ý đội ngũ hộ vệ của Đồ Sơn thị.

Thịt thú khô kia làm gì, nào có ngon bằng người tươi sống? Máu thịt nhân tộc, nhất là máu thịt chiến sĩ nhân tộc tràn ngập cường đại sinh mệnh tinh khí, đối với yêu tộc mà nói đó là thuốc bổ đỉnh cấp, ăn một cái chân cũng có thể khiến bọn họ tu vi tăng lên một mảng lớn!

“Ăn sạch bọn chúng, ăn sạch bọn chúng!”

Khẩu hiệu này không chỉ có riêng muốn ăn sạch lương thảo Đồ Sơn thị vận chuyển, càng muốn đem tất cả người của Đồ Sơn thị ở đây ăn sạch.

“Một đám ngu xuẩn nghèo phát điên rồi!” Đồ Sơn lão nhân đứng ở trên đầu con rùa khổng lồ, nổi giận đùng đùng nhìn lũ thủy yêu áo giáp đơn sơ kia. Hắn hừ lạnh một tiếng, dùng sức vung tay về phía sau.

Mấy trăm tòa thần tháp Ngu tộc to nhỏ trống rỗng từ trong đội ngũ của Đồ Sơn thị xông ra, lò luyện vu tinh trong thần tháp toàn lực thiêu đốt, vu tinh chồng chất như núi nhanh chóng hóa thành năng lượng mệnh môn nhảy vào đường về trận pháp phù văn, phù lục tạo thành phức tạp trong thần tháp.

Tiếng gầm rú ‘Ong ong’ không ngừng vang lên, các con mắt dựng thẳng tràn đầy màu sắc sáng lên ở đỉnh chóp thần tháp, một mảng lớn ánh sáng bảy màu từ trong con mắt dựng thẳng phun ra, nhanh chóng ở bầu trời đan xen thành một tầng kết giới dày nặng đẹp mắt.

Đội ngũ vận lương của Đồ Sơn thị bị kết giới bao vây toàn bộ, mấy chục cự yêu lao quá nhanh, căn bản không kịp dừng bước. Bọn chúng lao đầu vào trên kết giới, chợt nghe tiếng sấm nặng nề truyền đến, mấy ngàn luồng điện quang to bằng vại nước từ trong kết giới phun ra, hung hăng rơi ở trên thân các cự yêu đó.

Mấy chục cự yêu bị lôi quang bổ đến mức toàn thân run rẩy, khàn cả giọng vờn người ngửa mặt lên trời rú thảm.

Tiếng sấm sét không dứt bên tai, từng đạo lôi quang cuồng dã bạo ngược không ngừng rơi xuống, giống như đại bồng nặng ngàn quân đánh cự yêu, ở trên thân bọn hắn xé rách ra những vết thương sâu thấu xương, đập nát một mảng lớn máu thịt.

“Các người bọn ngu xuẩn này nhất định phải hiểu một việc, tiền tài có thể thông thần!” Đồ Sơn lão nhân vỗ tay sau lưng, đứng ở trên đầu linh quy thần nhiên cười: “Chỉ cần có đủ tiền tài, không cái gì là không mua được, ví dụ như nói, thần tháp của Ngu tộc... Tuy thần tháp hàng năm từ trong tay lũ tông sư Tu tộc tham tài vụng trộm tuồn ra không nhiều, nhưng tích trữ nhiều năm như vậy, thần tháp Ngu tộc của Đồ Sơn thì chúng ta vẫn có không ít.”

Đồ Sơn lão nhân lạnh nhạt cười, mấy chục cự yêu bị thần tháp đánh cho toàn thân cháy khét, một đám hấp hối quay đầu, dùng hết toàn lực muốn chạy trốn.

Tiếng ‘Rắc rắc’ xa xa truyền đến, hơn một ngàn con linh quy đột nhiên mở cái miệng rộng, trong cái miệng rộng to lớn như hang núi của bọn nó thể mà lại bày nỏ pháo công thành hạng nặng hàn quang lóe lên, đặng đặng sát khí. Không đợi bọn cự yêu kia làm phép né tránh, tiếng nổ lớn ‘Phành phành’ không ngừng truyền đến, toàn bộ nỏ pháo hầu như là cùng lúc kích phát.

Mũi tên nỏ pháo to bằng thùng nước, dài hơn ba trượng, toàn thân dùng vu tinh đúc thành mang các trận gió dữ, hung hăng chui vào thân thể bọn cự yêu.

Trên mũi tên to lớn vô số phù văn chói mắt sáng lên, sau đó mũi tên mãnh liệt bùng nổ, từng mảng lôi hỏa, sấm sét ở thân thể đám cự yêu bùng nổ, tiếng vang lớn chấn điếc đôi tai người ta, lực đánh khủng bố ở trên mặt nước nổ ra những cái hố to phạm vi vài dặm, vô số thủy yêu nấp trong nước bị nổ tung thành mảnh nhỏ, cả mảng lớn máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ mặt nước.

Mấy chục cự yêu thực lực có thể so với Vu Đế khàn giọng gào thét, non nửa

thân thể bọn hãn bị nổ pháo nổ nát, tinh huyết hao tổn cực kỳ nghiêm trọng bọn hãn uể oải kêu thảm, gian nan hướng về xa xa chạy trốn.

Một màn tàn khốc dọa ngây người nhiều tiểu yêu chưa trải đời, các thủy yêu đó bị Cộng Công thị giấu ở trong các thủy thể giới kia, từ sau khi chào đời đã ở một phương thể giới đó thích ý nghỉ ngơi lấy lại sức, chưa bao giờ trải qua máu tươi rửa tội.

Đồ Sơn thị dùng khí giới chiến tranh loại lớn làm bị thương nặng các cự yêu, cảnh tượng thê lương như thế khiến tay chân lũ tiểu yêu như nhũn ra, bọn chúng toàn thân cứng ngắc ngơ ngác ở trong nước, hoàn toàn quên cần làm những gì.

Đám thủy yêu vốn kiêu ngạo ngậm miệng, nhưng các chiến sĩ nhân tộc xen lẫn trong đội ngũ thủy yêu lại ngay lập tức làm ra ứng đối.

Gần mười vạn chiến sĩ nhân tộc mặc giáp trụ nhanh chóng tiến đến cùng một chỗ, bọn họ đồng thời rút trường cung, trầm thấp hô quát một tiếng chú ngữ kỳ dị. Trên thân bọn họ có các tia tên sắc bén phóng lên cao, từ trên cao quan sát xuống, các chiến sĩ nhân tộc sắp xếp đội hình thoát nhìn giống như một mũi tên giận dữ bắn ra.

Vừa mới mở miệng lớn tiếng quát, nam tử khoác áo choàng da thú màu đen kéo trường cung rỗng lớn một tiếng, ánh tên trên người gần mười vạn chiến sĩ nhân tộc phía sau hãn hóa thành các luồng sáng chói mắt, không ngừng rót vào trường cung trong tay hãn.

“Đông Di tiền trận!” Đồ Sơn thị tức giận đến mức khóe mắt giật giật, hãn phần nộ khàn giọng rít gào: “Lũ tiểu tử vô liêm sỉ, các người vì tranh quyền đoạt lợi, liền mặc kệ con dân nhân tộc Bồ Phán chết sống sao? Cho dù là vì cạnh tranh địa vị Nhân Hoàng, các người cũng làm quá đáng rồi!”

“Vị trí Nhân Hoàng, chết mấy đứa dân đen đã tính gì?” Nam tử mặc áo choàng da thú cười lạnh một tiếng, kéo trường cung bắn ra một mũi tên.

Cách xa gần năm mươi dặm, tiễn khí to lớn dài đến nghìn trượng xuyên thấu hư không, kéo theo các vết nứt không gian màu đen, bắn chuẩn xác ở trên kết giới thần tháp chính phía trước Đồ Sơn lão nhân.

‘Bốp’ một tiếng vang lên, thần tháp kết giới bị ánh tên xuyên thủng, tiễn quang chợt lóe đã tới trước mặt Đồ Sơn lão nhân.

Chương 1058: Trùng Trùng Chặn Lại

Sau khi nhận được tin tức cảnh báo của Đồ Sơn lão nhân, Cơ Hạo là người đầu tiên chạy ra khỏi Bồ Phán.

Thiên Địa Kim Kiều hóa thành một đạo thanh quang lao thẳng lên trời, nhưng Cơ Hạo vừa mới bay lên không đến ba ngàn trượng, một ngọn núi băng gào thét nện xuống vào đầu, ép hẳn dừng độn quang.

Toàn thân ngọn núi băng màu lam sẫm long lanh trong suốt, tản mát ra hàn khí lạnh thấu xương, ngọn núi băng to khoảng trăm dặm nhắm vào đầu nện xuống, cương phong kéo theo làm Cơ Hạo cũng không khỏi nheo mắt.

Hừ lạnh một tiếng, Cơ Hạo hướng núi băng đánh một quyền.

Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ năm toàn lực bùng nổ, lực lượng khủng bố hùng hồn như rồng ở trong cơ thể lui tới xuyên qua, theo tiếng xương vang thanh thúy rất nhỏ. Thân thể Cơ Hạo cao bỗng lên ba thước, nhất là cánh tay phải vận đủ khí lực bành trướng, quả thực to bằng hông của người bình thường.

Thuần túy man lực thân thể đánh trên núi băng, một tiếng nổ vang như trời sụp đất nứt, xa xa truyền đến vài tiếng kinh hô, một ngọn núi băng khổng lồ nổ tung toàn bộ, nổ thành vô số bông tuyết thật nhỏ theo gió bay rải rác đi.

Trên không Bồ Phán đột nhiên có mưa đá, đây là núi băng sau khi nổ tung, hàn khí khủng bố chất chứa trong núi băng tản ra, giọt mưa trên không bị hàn khí đông lại, biến thành mưa đá to bằng nắm tay gào thét rơi xuống.

Cơ Hạo hướng về phương hướng tiếng kinh hô truyền đến lạnh lùng nhìn lướt qua, hừ lạnh một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều lại mang theo một đạo thanh quang, mang theo hẳn còn có mấy chục chiến sĩ tinh nhuệ Đế Thuấn phân phối hướng mặt đông bay đi.

Trên trời truyền đến một đợt tiếng vang lớn ‘Rắc rắc’, mấy chục cột nước từ trong mây đen cuộn ngược xuống đột nhiên đọng lại thành băng, yêu lực mãnh liệt hướng bốn phía khuếch tán ra từng vòng một, trên các cột nước đó cấp tốc sinh ra vảy băng màu trắng, trong chớp mắt đã hóa thành mấy chục con rồng băng thật lớn khàn giọng rống giận hướng Cơ Hạo xung phong tới.

Cùng lúc đó, ở đỉnh đầu Cơ Hạo có vô số văn nước nhỏ bé xuất hiện.

Những văn nước nhỏ bé đó kéo dài dày đặc bện với nhau, mang theo hàn khí nhàn nhạt, tản mát ra ánh sáng loang loáng yếu ớt, bện thành một tấm lưới lớn kín không kẽ hở. Tuy nhìn qua những văn nước đó không có sát thương, nhưng cẩn thận quan sát, có thể phát hiện trong những văn nước đó ngầm chứa sự sắc bén, mỗi một văn nước đều có thể so với thần binh lợi khí.

Người bình thường lao đầu vào trên tấm lưới lớn do các văn nước đó dệt thành, tuyệt đối sẽ bị cắt thành vô số miếng thịt vụn.

“Thủ đoạn tốt!” Cơ Hạo cười lạnh. Hắn há mồm phun ra Thái Cực Thần Phong, vẫn là kiếm khí hai màu đen trắng vẫn vít lẫn nhau, giống như một mũi khoan cấp tốc xoay tròn, gào thét nháy mắt xuyên thấu đầu rồng của mấy chục con rồng băng.

Trong Thái Cực Thần Phong thanh khí nhộn nhạo, vô số phù văn như ẩn như hiện, dưới một đòn mấy chục con rồng băng đột nhiên hùng hực cháy lên, lửa màu vàng bám vào ở trên thân rồng băng không ngừng thiêu đốt, hơn nữa mơ hồ có ngọn lửa theo hư không lan tràn ra ngoài.

Xa xa trong một đám mây đen đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, thái dương chân hỏa chất chứa trong Thái Cực Thần Phong thế mà lại theo yêu lực liên lụy giữa rồng băng cùng người làm phép, trong mấy cái chớp mắt đã lan tràn đến trên thân kẻ tập kích ẩn nấp trong mây đen.

Mấy cự yêu khuôn mặt đáng ghê tởm, quanh thân hàn khí dày đặc khốc lóc từ trong mây đen lao ra, thái dương chân hỏa màu vàng bám vào ở trên thân bọn

hắn thiêu đốt mãnh liệt. Bọn hắn điên cuồng thúc dục yêu khí trong cơ thể, hóa thành một mảng lớn hàn băng không ngừng cọ rửa thân thể, nhưng yêu khí của bọn hắn càng thúc giục, thái dương chân hỏa lại càng thêm mãnh liệt bá đạo.

Ngăn ngùn mấy nhịp thở, mấy cự yêu đã bị đốt thành một đám tro bụi tan đi.

Rồng băng tan rã, vẩn nước nhỏ bé cũng biến mất không thấy. Cơ Hạo cười lạnh một tiếng nữa, thu hồi Thái Cực Thần Phong, lấy ra Bàn Cổ Chung treo ở đỉnh đầu, một lần nữa thúc dục Thiên Địa Kim Kiền hướng phía đông lao vút đi.

Trong mây đen vô số bóng người như ẩn như hiện, nhưng thái dương chân hỏa của Cơ Hạo uy lực quá đáng sợ, loại khí tức thuần dương cực cương đó đối với toàn bộ yêu tộc mà nói đều như thiên địch, mang cho bọn hắn cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Vô số cự yêu cứ như thế trơ mắt nhìn Cơ Hạo rời khỏi, cũng không một ai ra tay chặn hắn nữa.

Liên tục lao nhanh, trong chớp mắt đã chạy ra hơn ngàn dặm, ven đường có rất nhiều tiểu yêu không biết điều vùng binh khí đơn sơ, đập mây nước phóng lên cao chặn Cơ Hạo. Hắn dứt khoát lười ra tay nữa, chỉ đội Bàn Cổ Chung hướng phía trước lao mạnh, phàm là tiểu yêu chặn ở trước mặt hắn đều bị va tan xương nát thịt, không có con nào có thể chịu được hắn xông pha.

“Một đám ngu xuẩn!” Hoành Hành bưng bưng hứng thú đứng ở phía sau Cơ Hạo, trừng lớn mắt nhìn cảnh tượng đáng sợ lũ tiểu yêu kia sụp đổ máu thịt rải rác đầy trời: “Ha, tôn chủ thần thông khôn cùng, giết nhiều chút, vừa lúc ta đói bụng!”

Đột ngột duỗi tay ra, Hoành Hành hung hãn từ trong máu thịt lũ tiểu yêu tan tác kia chộp lấy cái đuôi một con cá sấu dài bảy tám trượng. Hắn cười ha ha ôm đuôi cá sấu to dài, bắt đầu cắn nuốt từng miếng từng miếng, dẫn tới máu tươi đầy người, thoát nhìn rất dữ tợn.

Cơ Hạo nhếch miệng lắc đầu, đang muốn dạy dỗ Hoành Hành vài câu, phía trước hơn một ngàn sợi xích màu bạc to bằng cánh tay gào thét từ trong một mảng mây đen to lớn chui xuống, canh kim chi khí mãnh liệt từ trên những sợi xích đó lan tràn ra, hóa thành đao thương kiếm kích các loại binh khí bán trong suốt mắt thường có thể thấy được quay bừa quanh những sợi xích đó.

‘Keng keng keng’ vang to một trận, những sợi xích đó đan xen lẫn nhau, ở phía trước Cơ Hạo hợp thành một tấm lưới lớn dày đặc.

Cơ Hạo lao vào trên tấm lưới lớn, Bàn Cổ Chung húc khiến những sợi xích đó tung tóe lên vô số ánh lửa. Các sợi xích ma sát va chạm lẫn nhau, càng phun ra những luồng canh kim thần lôi to bằng vại nước hung hăng đánh vào trên Bàn Cổ Chung.

Cũng không biết những sợi xích này tính chất cỡ nào, Bàn Cổ Chung chí bảo như thế đánh vào trên các sợi xích, các sợi xích đó cũng chỉ bị ma sát ra vô số vết cắt thật sâu, nhưng chưa có một sợi xích nào bị húc đứt. Hơn nữa chỉ trong nháy mắt, canh kim chi khí nồng đậm ở bốn phương tám hướng tràn ngập tới, các sợi xích đó không ngừng hấp thu canh kim chi khí, vết nứt bị ma sát ra nhanh chóng được chữa trị.

Tiếng gầm gừ trầm thấp từ trong mây đen truyền đến, một tráng hán cao trên dưới sáu trượng, trên người khoác giáp mềm da rồng thật dày, gương mặt bị một miếng da rồng bao lấy, chỉ ở trên hốc mắt khoét ra hai lỗ thủng từ trong mây đen dần dần hạ xuống.

“Người tới là ai?” Thần thức Cơ Hạo nhanh chóng vòng quanh đại hán một vòng. Kẻ này tuy che mặt, nhưng khí tức trên thân hần mãnh liệt mà lại quen thuộc như thế, đây là một con Thao Thiết thuần huyết, xem thực lực của hần, hần ở trong Tây Hoang Thao Thiết bộ hần là đại nhân vật cực kỳ quan trọng.

Hơn nữa hần sợ hãi bị Cơ Hạo thấy rõ mặt, điều này chứng minh, hần rất có thể là một trong mấy đại trưởng lão Thao Thiết bộ tọa trấn Bồ Phán!

Tây Hoang căn cõi, đây là chuyện mọi người đều biết, bởi vì căn cõi, toàn bộ các đại bộ tộc nhân khẩu thừa thớt, bọn họ đối với Bồ Phán, đối với liên minh bộ lạc nhân tộc có nhiều việc cần nhờ. Cho nên các đại bộ tộc Tây Hoang, bọn họ từ xưa tới nay quan hệ đều rất không tệ với cao tăng nhân tộc Bồ Phán.

Đột ngột toát ra một con Thao Thiết chặn đường, Cơ Hạo nhanh chóng vứt bỏ vấn đề vừa rồi, gọn gàng dứt khoát hỏi: “Bọn họ cho người bao nhiêu lợi? Khiến người thêm thường đến cản đường ta? Thao Thiết, người ta cho người bao nhiêu, ta cho người gấp đôi!”

Thân thể Thao Thiết hơi nhoáng lên một cái, ồm ồm nói: “Người... Nhận ra ta?”

Cơ Hạo trợn mắt, dứt khoát nói: “Tránh đường, sau chuyện thì đi hành cung của ta, người ta cho người bao nhiêu, ta trả gấp đôi!”

Thao Thiết chép miệng một cái, do dự một chút, đột nhiên khàn khàn cười nói: “Ta... Ta thật ra là tới giúp Nghiêu Bá đại nhân ngài!”

Chương 1059: Hậu Thổ Cộng Công

Chiến sĩ Già tộc phía sau Đồ Sơn lão nhân bước ngang một bước, hai tay nâng lên một tấm khiên lăng trụ thon dài sáu cạnh màu vàng chặn được tiền khí.

Tiền khí tụ tập toàn bộ lực lượng của gần mười vạn tiền thủ tinh anh Đông Di, lấy Đông Di tiền trận thúc giục đủ để diệt thần, kết giới mấy trăm tòa thần tháp Ngu tộc phát ra cũng bị tiền khí thoải mái xuyên thủng, đã đủ để chứng minh uy lực của luồng tiền khí này.

Trên tấm khiên lăng trụ ánh vàng rực rỡ lượn lờ ánh sáng, vô số vàng sáng màu vàng sáu cạnh từ trong tấm khiên khuếch tán ra từng tầng một, giống như sóng nước hóa thành một quả cầu màu vàng đem chiến sĩ Già tộc và Đồ Sơn lão nhân bảo vệ ở chính giữa.

Tiền khí cấp tốc xoay tròn, giống như mũi khoan đội khiên lăng trụ gấp gáp ma sát đâm xuyên. Chiến sĩ Già tộc thân hình như núi, hai tay hãn chống tấm khiên không dao động, gân xanh trên đôi tay lồi lên từng sợi, trong bốn con mắt lộ hung quang, bốn dải huyết quang phun ra dài hơn ba thước, giống như mãnh thú lộ ra đầy sự hung hãn cùng dã man.

“Phá!”

Chiến sĩ Già tộc khàn giọng rống giận, hãn từ bên hông rút ra một thanh loan đao màu vàng, chém một phát thật mạnh vào trên tiền khí.

Ầm một tiếng, tiền khí do Đông Di tiền trận thúc giục thể mà bị một đao của hãn bổ rách, tiền khí tan rã hoá thành vô số làn gió mạnh chảy xiết hướng bốn phía lao vút đi, đánh cho kết giới tràn đầy màu sắc lung lay một phen.

“Đồ Sơn Tôn, làm không tệ.” Đồ Sơn lão nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu gối Già tộc chiến sĩ, hài lòng cười lên: “Có người, lão phu mọi sự không lo, ha ha ha!”

Đồ Sơn Tôn phun mạnh ra một luồng khí nóng, tay trái hấn cầm tẩm khiến xấp xỉ chiều cao của hấn, tay phải cầm loan đao to lớn dài hơn một trượng, nhe răng trợn mắt hướng về đám Đông Di tiễn thủ trợn mắt há hốc mồm rống to một tiếng.

Một tiếng rống to này coi như mấy vạn tiếng sấm đồng thời bùng nổ, sóng âm thanh cuộn cuộn gào thét lao ra, ở trên mặt nước nhấc lên sóng lớn cao hơn ngàn trượng. Đám tiểu yêu xen lẫn trong sóng nước hò hét thân thể ùn ùn nổ tung, toàn bộ tiểu yêu trong phạm vi ba mươi dặm bị một tiếng rống to của Đồ Sơn Tôn chấn động tới mức tan xương nát thịt, màu sắc máu đã đỏ lên lại đậm thêm một tầng.

Sóng to quay cuồng lao về phía Đông Di tiễn trận, chiến sĩ Đông Di đứng trước nhất hét một tiếng giận dữ, trên người phun ra một hơi thở sắc bén, giống như kiếm sắc đem sóng to nhằm vào đầu ập xuống bổ ra. Sau đó thân thể hấn nhoáng lên một cái, lão đảo lui hai bước, dưới giáp mặt có lượng lớn máu không ngừng chảy xuống, hiển nhiên hấn đã bị một tiếng rống to này của Đồ Sơn Tôn chấn động bị thương.

“Nhật Nguyệt cảnh, Đồ Sơn Tôn!” Đồ Sơn Tôn dùng chuôi loan đao thúc vào ngực một nhát, cười dữ tợn rống to: “Ai dám ăn của ta một đao?”

Đông Di tiễn thủ không hé răng, lũ thủy yêu ở gần Đồ Sơn lão nhân xoay người nhấc lên các ngọn sóng hốt hoảng chạy trốn.

Dị tộc Nhật Nguyệt cảnh, ở trên tu vi cảnh giới có thể so với Vu Thần cảnh nhân tộc, chiến sĩ Già tộc cao to khỏe mạnh, thiên phú dị bẩm, một khi đột phá đến Nhật Nguyệt cảnh, bọn họ sẽ hoàn toàn là máy xay thịt trên chiến trường. Vu Thần nhân tộc nếu không phải có pháp tắc Bàn Cổ thế giới thêm vào, có thể điều động lực lượng hồng hoang tinh thần thêm vào cho bản thân, chiến lực Vu Thần nhân tộc so với chiến sĩ Già tộc Nhật Nguyệt cảnh còn yếu hơn một cấp.

Bên cạnh Đồ Sơn lão nhân thế mà có một vị sát thần hộ vệ Nhật Nguyệt

cảnh!

“Có tiền, ghê gớm lắm sao?” Đông Di chiến sĩ bị Đồ Sơn Tôn rống to một tiếng chấn động thành nội thương tức giận mắng một câu. Đồ Sơn thị không giỏi chiến đấu, Đồ Sơn Tôn có thể trở thành hộ vệ của Đồ Sơn lão nhân, rất hiển nhiên quan hệ không tách rời với tiền tài của Đồ Sơn thị!

“Lão phu thích người khác dùng lời này để mắng ta!” Đồ Sơn lão nhân cười ha ha hướng Đông Di chiến sĩ kia gật gật đầu: “Lão phu có tiền, Đồ Sơn thị giàu ngang thiên hạ, chúng ta chính là có tiền, chính là có thể thuê rất nhiều cao thủ hộ vệ, người không phục không được!”

Cười lạnh vài tiếng, Đồ Sơn lão nhân hung hăng chỉ chỉ Đông Di chiến sĩ kia: “Lão phu vận chuyển lương thảo, là vận đi Bồ Phán, là vì để con dân nhân tộc Bồ Phán lấp đầy bụng không đến mức đói chết! Các người dám nhãi con này, tâm tính cũng tệ chút, các người muốn hủy chỗ lương thực này, lương tâm các người đều cho chó ăn rồi sao?”

Ánh mắt Đông Di chiến sĩ này lóe lên một phen, hắc đột nhiên cười lạnh: “Chuyện này, cũng không phải là một mình ta làm... Các người đều chờ xem kịch sao? Hoặc là nói, các người muốn chấp tay đem chuyện tốt đó nhường cho Tự Văn Mệnh?”

Trong đại quân thủy yêu ở bốn phương tám hướng, một đội lại một đội chiến sĩ nhân tộc áo giáp tươi sáng, quân giới hoàn mỹ không ngừng xuất hiện.

Nhìn qua, các chiến sĩ nhân tộc dùng giáp mặt che gương mặt kia rõ ràng chia làm bảy tám nhóm người, bọn họ phân bố ở bốn phương tám hướng, ánh mắt ai cũng lóe lên nhìn chăm chăm Đồ Sơn lão nhân.

Đồ Sơn lão nhân sụp mí mắt, khẽ thở dài một hơi: “Hắc, lần này, thật có ý tứ. Lão phu nếu đem các người bắt sống, áp giải đi Bồ Phán, những kẻ sau lưng các người về sau còn có mặt mũi làm người sao?”

Một tráng hán đáng người khô, khí tức thâm nghiêm vung cái rìu lớn trong tay, trầm giọng nói: “Cho nên, lão gia hỏa, không thể để người sống sót đi Bồ Phán. Chúng ta chỉ cần đem người bám ở nơi này, giết sạch tất cả người dưới trướng người, ai còn có thể biết được chuyện nơi này chứ?”

Một đám mây nồng đậm màu vàng không ngừng xoay tròn từ sau mây đen chui ra, giống như một con rồng dài màu vàng, từ bầu trời buông xuống thẳng tắp.

Hậu Thổ thân người đuôi rắn từ trong mây vàng thò xuống nửa đoạn thân thể, không nói hai lời hướng Đồ Sơn lão nhân đánh xuống một quyền.

Đồ Sơn Tôn điên cuồng gào thét một tiếng, giơ lên tấm khiên ở tay trái hướng bầu trời cản lại. Năm đấm của Hậu Thổ chấn vỡ kết giới thần tháp phát ra, nặng nề rơi ở trên tấm khiên của Đồ Sơn Tôn. Thân thể Đồ Sơn Tôn chột trâm xuống, một lực lượng khổng lồ đáng sợ xuyên thấu qua thân thể hấn đánh ra.

Ầm một tiếng, Tinh Không Linh Quy chỗ Đồ Sơn Tôn và Đồ Sơn lão nhân rú thảm một tiếng, cái đầu cực lớn đột nhiên nổ tung, bị lực lượng thật lớn trong cơ thể Đồ Sơn Tôn tràn ra nổ tung.

Thân thể Đồ Sơn lão nhân nhoáng lên một cái, đã đến vị trí trung tâm đội ngũ vận lương, mấy chục chiến sĩ tinh nhuệ mặc trọng giáp nhanh chóng vờn quanh bên người hấn. Đồ Sơn lão nhân nhìn Đồ Sơn Tôn lớn tiếng quát: “A Tôn, toàn lực mà làm, không cần để ý tới ta!”

Đồ Sơn Tôn dùng sức gật đầu, loan đao ở tay phải vô cùng kì diệu chột lóe, mang theo một ánh đao hình cung xẹt qua ngực Hậu Thổ.

Hậu Thổ không kịp né tránh, bị loan đao trong tay Đồ Sơn Tôn bổ ra hơn phân nửa bờ ngực, một mảng lớn huyết tương sền sệt dính dính màu vàng từ trong cơ thể Hậu Thổ phun ra. Hậu Thổ đau đến mức tức giận rống to, đám mây vàng to lớn cuộn cuộn xuống, đem Đồ Sơn Tôn và hấn gắt gao bọc lại bên trong.

“Cùng lên!” Đông Di tiến thủ vừa nãy lớn tiếng quát: “Ta không tin, bên cạnh lão gia hỏa có thể có hai tên hộ vệ Vu Thần! Mọi người cùng lên, bầm lão gia hỏa này, lương thực, mọi người chia đều là được!”

Đám đông chiến sĩ nhân tộc đồng loạt hét một tiếng, xen lẫn bên trong lũ thủy yêu, chậm rãi hướng đội ngũ áp tải của Đồ Sơn thị chém giết.

Trên bầu trời mây đen xoay quanh, trong mây đen mờ hồ có một bóng người không lồ xuất hiện.

Dần dần, bóng người nọ trở nên càng lúc càng rõ ràng, chỉ thấy nửa đoạn trên của hắn là thân hình một nam tử uy nghiêm, nửa thân dưới là thân thể một con rồng đen, trên đỉnh đầu của hắn rõ ràng dựng sừng sừng một đôi sừng rồng sáng nước quanh quẩn.

Nam tử này cúi đầu nhìn đội ngũ của Đồ Sơn thị một cái, hai tay nhẹ nhàng vung lên, liền có vạn trượng sáng to dựng lên từ đất bằng, hung hăng hướng đội ngũ vận lương nện xuống.

“Hậu Thổ, bản tôn Cộng Công đặc biệt đến giúp ngươi!”

Chương 1060: Vẫn Là Lương Thực

Đào Sát, đây là tên ban đầu của Thao Thiết trưởng lão không có bất cứ tiết tháo nào. ☉

Là một con Thao Thiết huyết thống rất thuần khiết, Đào Sát ở trong Tây Hoang Thao Thiết bộ có địa vị cực kỳ quan trọng, hẳn là đồ đẳng của bộ tộc, càng là trưởng lão trung tâm quyền lực của bộ tộc.

Đứng trên Thiên Địa Kim Kiều, hai tay Đào Sát chống trên lưng, ồm ồm lẩm bẩm: “Nghieu Bá, người không được gạt người ta, lương thực người ta đáp ứng ta, người thực cho ta gấp đôi? Hắc, Thao Thiết bộ chúng ta cũng không phải dễ lừa gạt đâu!”

Trùng mắt nhìn Đào Sát một cái, Cơ Hạo tức giận nói: “Tự nhiên là gấp đôi, cho dù Nghieu Sơn lĩnh ta không lấy ra được nhiều lương thực như vậy, có Đồ Sơn thị mà, người sợ Đồ Sơn thị không lấy ra được lương thảo?”

Đào Sát nghiêng đầu cân nhắc một phen, tựa như thật có đạo lý này, hẳn thở ra một hơi thật dài, lòng tràn đầy vui mừng cười lên: “Lời này nói có đạo lý. Hắc, Tự Văn Mệnh đưa nhỏ đó, là con rể của Đồ Sơn thị! Hắc, ta cũng gấp đến độ đầu cũng váng rồi, cần gì đáp ứng những kẻ kia? Trực tiếp tìm Tự Văn Mệnh không phải xong sao!”

Chép miệng một cái, Đào Sát lấy ra một sợi xích màu bạc to bằng ngón cái, toàn thân hàn quang chói mắt, rất đau lòng bắt đầu vuốt ve.

Sợi xích này tản mát ra khí tức đặc biệt sắc bén, cách thật xa, Cơ Hạo cũng cảm thấy làn da như bị kim đâm. Sợi xích này quá mức bộc lộ sắc bén, người thường nếu thoáng tới gần đôi chút tuyệt đối sẽ bị khí tức của nó xé thành phần.

“Đây là?” Cơ Hạo tò mò hỏi Đào Sát.

“Răng Thao Thiết!” Đào Sát đem sợi xích thật dài quấn quanh ở trong tay trái, ồm ồm nói: “Trần tộc chi bảo của Thao Thiết bộ chúng ta, bản thể là một sợi xích tiên thiên sinh thành, các đời Thao Thiết tổ tiên sau khi chết, hậu bối đem răng nanh trong mồm bọn họ rút ra, không ngừng nấu chảy món tiên thiên bảo vật đó nôi thành bảo bối!”

Rất đau lòng sờ sờ mấy vết xước nho nhỏ trên sợi xích, Đào Sát nhìn chăm chăm cao thấp Cơ Hạo bắt đầu đánh giá: “Cái chuông quý kia của người lai lịch thế nào? Trong trí nhớ huyết mạch truyền thừa của Thao Thiết nhất tộc ta, cũng không có bất cứ ấn tượng nào về cái chuông đó. Hic, răng Thao Thiết đụng phải nó vài cái, sao lại bị cắt phá như bùn nhão vậy?”

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’ vài tiếng, chưa giải thích lai lịch của Bàn Cổ Chung, mà lập tức hỏi Đào Sát: “Là ai thuê người tới cản ta?”

Đào Sát chớp mắt một cái, cười khan vài tiếng, dùng sức vỗ vỗ ngực nói: “Nghieu Bá ơi, người cho Thao Thiết bộ chúng ta gấp đôi lương thực, phần nhân tình này ta nhận, cho nên ta giúp người đánh nhau. Nhưng, người đứng sau lưng là ai, ta thực không thể nói, cái mặt già này của ta đã đánh mất một nửa rồi, chung quy không thể đánh mất hết chứ? Nếu không phải vì trẻ con trong tộc... Hắc!”

Lắc đầu, Đào Sát chỉ chỉ về phía Bồ Phán, lạnh lùng nói: “Cũng không chỉ một đường này của ta, còn có người ở phía sau chờ động thủ. Ta ra tay ngăn người, còn có người chuẩn bị chặn lại đại đội nhân mã của Tự Văn Mệnh!”

Sắc mặt Cơ Hạo trầm xuống, những kẻ đó cũng quá cả gan làm loạn rồi nhỉ? Hắn không khỏi cả giận nói: “Bọn họ muốn làm gì? Thật sự muốn khiến nhân tộc sụp đổ, toàn bộ con dân trôi giạt khắp nơi rơi rụng là nô lệ của thủy tộc hay sao?”

Đào Sát trầm mặc một phen, sau đó hăn nặng nề thở dài một hơi: “Bọn họ muốn làm gì, chúng ta không hiểu. Tây Hoang chúng ta căn cỗi, vốn lương thực

tồn đọng trong tộc đã không có bao nhiêu, không nhanh chóng kiếm một khoản lương thực tích trữ đưa về... Sợ là bọn trẻ con đều phải đói chết!”

Dang hai tay, Đào Sát thản nhiên nói: “Đều sắp chết đói rồi, nhân tộc sụp đổ hay không... Hắc, trời lớn đất lớn, no bụng lớn nhất nhỉ?”

Cơ Hạo im lặng không nói, càng thêm thúc giục tốc độ Thiên Địa Kim Kiều bay vút đi.

Đào Sát, còn có người ra tay giống với Đào Sát, bọn họ nói khó nghe, lại đều là lời nói thật.

Tây Hoang là nơi canh kim nhuệ khí nồng đậm nhất trong thiên địa, nồng độ canh kim chi khí quá cao, vốn hoa màu gieo trồng đã cực kỳ khó khăn, cho nên Tây Hoang cằn cỗi, tất nhiên nhiều khoáng thạch, nhưng thực vật cực kỳ bần cùng, trên cơ bản mỗi nhà mỗi hộ đều không có lương thực qua ngày.

Thời điểm thái bình, các bộ lạc Tây Hoang, ví dụ như nói Thao Thiết bộ, Đào Ngột bộ, Hồn Độn bộ các bộ tộc cường đại đó, bọn họ có thể khai thác khoáng thạch buôn bán cho bộ tộc khác, đổi lấy rất nhiều lương thực và đồ dùng hằng ngày.

Nhưng nay nạn lũ tới, đánh nhân tộc không kịp trở tay, ngay cả Bồ Phán cũng không có bao nhiêu lương thực tồn đọng, huống chi là các bộ tộc Tây Hoang này?

Như Đào Sát nói, nếu không dứt khoát nghĩ cách đưa một khoản lương thảo về, con dân các bộ tộc Tây Hoang thật sự sẽ đói chết tươi. Vì con dân nhà mình có thể ăn no bụng, Đào Sát chỉ đành che mặt ra tay chặn Cơ Hạo, chưa điều động đại quân Thao Thiết bộ cướp bóc khắp nơi, Đào Sát đã rất tuân kỷ thủ pháp rồi, coi như mô phạm đạo đức.

“Lương thực sẽ có!” Cơ Hạo nhìn Đào Sát, nói từng chữ một: “Nạn lũ cuối cùng sẽ qua... Vô luận là ai gây ra chuyện lần này, chúng ta tuyệt đối sẽ không

tha cho bọn họ!”

Một cơn gió dữ từ trên cao gào thét rơi xuống, một đôi móng vuốt to lớn cực kỳ sắc bén hung hăng hướng Thiên Địa Kim Kiều chớp tới.

Cơ Hạo ngẩng bật đầu lên, đỉnh đầu rõ ràng là một con Kim Sí Đại Bằng khổng lồ đột kích. Ở đỉnh đầu con đại bằng đó còn có một trảng hán cũng dùng da thú che gương mặt, trên người còn bọc một mảnh vải rách nát đứng.

‘Vù’ một tiếng, Cơ Hạo gọi ra Bàn Cổ Chung, từng luồng hỗn độn khí bao lấy Thiên Địa Kim Kiều, móng vuốt Kim Sí Đại Bằng hung hăng chớp vào trên Bàn Cổ Chung, chỉ nghe một tiếng vang lớn, trên móng vuốt đại bằng tóe lên vô số đốm lửa, hỗn độn khí Bàn Cổ Chung phát ra lại chưa nhoáng lên một cái nào.

Kim Sí Đại Bằng phát ra một tiếng hét giận dữ, trong đôi mắt phun ra hai cột sáng màu vàng, hung hăng cắm ở trên Bàn Cổ Chung.

‘Xẹt xẹt’, ánh sáng vàng trong mắt Kim Sí Đại Bằng như hai thanh kiếm sắc bén cấp tốc cắt Bàn Cổ Chung, nơi ánh sáng vàng có thể đạt tới đốm lửa vắng tung tóe, nhưng Bàn Cổ Chung vẫn không tổn hao gì.

“Ầm!” Đại hán đứng ở đầu đại bằng thét dài một tiếng, vung đôi tay lên, hai bánh xe bay to bằng vại nước, dày đặc răng cưa mang theo hàn khí âm u nhắm vào đầu chém xuống, vây quanh Bàn Cổ Chung cấp tốc cắt lượn vòng một trận.

Tiếng ‘Ong ong’ không dứt, hai bánh xe bay mang theo hai chuỗi ánh lửa dài mười mấy trượng, hoa văn phong cách cổ xưa bề mặt Bàn Cổ Chung không ngừng lóe lên, răng cưa của bánh xe bay chưa thể tạo thành bất cứ tổn thương nào đối với Bàn Cổ Chung.

Đào Sát thở dài một hơi nặng nề, ngẩng đầu lớn tiếng kêu: “Lão điều, không cần đánh nữa... Nghiêu Bá hào phóng, đáp ứng cho chúng ta gấp đôi lương thực. Hắc, còn đánh cái gì? Dứt khoát cùng nhau giúp Nghiêu Bá đánh người là được... Gấp hai lương thực, gấp hai đó!”

Bóng người cao lớn đứng ở trên Kim Sí Đại Bằng thân thể run lên, hăn cúi đầu nhìn nhìn Cơ Hạo, đột nhiên đem da thú trên mặt kéo xuống, lộ ra một gương mặt tinh anh mà lạnh như băng.

Khuôn mặt lạnh lùng rất mất tự nhiên run rẩy, đại hán đó nhìn Cơ Hạo ngây ra một hồi lâu, lúc này mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười xấu hổ: “Nghieu Bá đại nhân, thật khéo, ở nơi này cũng gặp được? Ngài đây là muốn đi nơi nào vậy? Chỉ cần có lương thực, làm gì cũng được đó!”

Đào Sát cười quái dị ‘Hắc hắc’, đại hán cười gượng ‘Cạc cạc’.

Cơ Hạo bất đắc dĩ cười khổ, lương thực, vẫn là lương thực, vì lương thực, đám trưởng lão các bộ tộc kia đều bị bức thành bộ dáng gì rồi?

Chương 1061: Cùng Vây Cộng Công

“Gấp đôi, tất cả đều là gấp đôi! Cho các người gấp đôi lương thực!”

Dọc theo đường đi, Cơ Hạo nói lời này mười mấy lần... mười mấy vị trưởng lão bộ tộc đến từ Tây Hoang căn cổ vốn ven đường chặn lại hẳn không có nguyên tắc, một đám không để ý tới khuôn mặt già nua, nghiêm trang theo bên người Cơ Hạo ‘viện thủ’.

Các trưởng lão đó người nào thực lực cũng không yếu hơn Đào Sát, càng có hai người sự từng trải cùng thực lực vượt xa ở trên Đào Sát, bọn họ từng tham gia liên quân nhân tộc của đế Hiên Viên, từng thật sự giao thủ với Xi Vưu ma quân Xi Vưu chân chính đời đầu quân hạt.

Thực lực cường đại, cộng thêm trấn tộc chi bảo bộ tộc mình, nếu không phải Cơ Hạo quyết đoán đồng ý tặng bọn họ gấp đôi lương thảo, Cơ Hạo cho dù có vài món chí bảo bên mình, cũng đừng hòng dễ dàng thông qua bọn họ chặn lại.

Thiên Địa Kim Kiều toàn lực thúc dục, một đạo thanh quang dài đến trăm trượng xuyên qua hư không, Cơ Hạo mang theo mười mấy vị trưởng lão bọn Đào Sát, lẫn hơn hai trăm tinh nhuệ các tộc vài vị trưởng lão mang ra, mở hết tốc độ hướng đội lương của Đồ Sơn thị chạy đi.

Xa xa, Cơ Hạo đã thấy được Đồ Sơn Tôn và Hậu Thổ ở không trung ác chiến.

Đồ Sơn Tôn tay trái khiên, tay phải đao, thiên phú chiến đấu đáng sợ của Già tộc được hãn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, một thanh loan đao ở trên tay hẳn như u linh câu hồn đoạt phách, ngẫu nhiên chợt lóe khắng định sẽ lưu lại ở trên người Hậu Thổ vết thương đáng sợ.

Hậu Thổ vừa mới từ Thần Nguyên trì thai ghen ra không lâu, hẳn tuân theo thổ chi đại đạo của Bàn Cổ thế giới mà sinh, thực lực mạnh mẽ đến cực điểm,

nhất cử nhất động đều có lực lượng thiên địa khổng lồ thêm vào. Nhưng chính bởi vì hần vừa mới chào đời không lâu, hơn nữa linh trí của hần cũng không phải là linh trí hần ban đầu nên có, cho nên kỹ xảo chiến đấu của hần kém đến rồi tinh rồi mù.

Đối mặt Đồ Sơn Tôn công kích quỷ dị hiệu suất cao kỳ lạ, Hậu Thổ giống như mãng hán uống say, vách một tảng đá lớn đi đập một con bọ chó linh mẫn. Hậu Thổ Thần Ẩn còn có vài món thổ hệ thần khí khác kéo theo mây vàng đầy trời đánh lung tung, nhưng không có một thần khí nào có thể chạm tới Đồ Sơn Tôn.

Vài lần Đồ Sơn Tôn thiếu chút nữa một đao đem Hậu Thổ chém đầu ngay tại chỗ, may mắn Hậu Thổ lực phòng ngự cực mạnh, ở dưới thổ chi pháp tắc của Bàn Cổ thế giới thêm vào, sinh mệnh lực của hần cũng trở nên kiên cường dẻo dai vô cùng, công kích của Đồ Sơn Tôn lúc này mới chưa thể thật sự chém giết hần.

Bầu trời không ngừng có huyết tương màu vàng phun xuống, Hậu Thổ từng lần một bị Đồ Sơn Tôn chém bị thương. Hần thân thể khổng lồ, máu toàn thân chảy như suối, máu tươi bắn vào trong nước giống như những viên ngọc quý màu vàng trực tiếp chìm xuống đáy nước.

Vô số tiểu yêu thủy tộc tranh nhau chém giết đoạt thần huyết Hậu Thổ phun ra, ngẫu nhiên chiếm được một viên liền lập tức nuốt vào trong bụng.

Hậu Thổ thần lực há là lũ tiểu yêu đó có thể thừa nhận? Đại địa nguyên lực nặng nề như núi bùng nổ, vô số tiểu yêu thủy tộc nổ tan xác mà chết, máu tươi của bọn chúng lại đem mặt nước nhuộm đỏ một mảng lớn, trận thế của đại quân thủy yêu nhất thời một mảng đại loạn.

Mây đen quay cuồng mà xuống, thần linh nửa người nửa rồng tự xưng Cộng Công từ trên trời giáng xuống. Hần lạnh nhạt nhìn thoáng qua Hậu Thổ bị Đồ Sơn Tôn đánh cho sứt đầu mẻ trán, mây đen kéo một đường cong, tránh được Đồ

Sơn Tôn và Hậu Thổ, chậm rãi đi tới trên không đội ngũ lương thực của Đồ Sơn thị.

“Các người đừng vội hỗn loạn, mau chóng liên thủ, vây công đội lương thực.” Trong mắt Cộng Công phun ra hai luồng khí đen dài mấy ngàn trượng, như hai con giao long màu đen ở giữa không trung uốn lượn vận vẹo. Hắc uy nghiêm cất tiếng hét lớn, tay phải hung hăng chỉ về phía Đồ Sơn lão nhân.

“Máu bọn họ, thịt bọn họ, đều là thức ăn của các người. Mau mau liên thủ, còn chờ gì?” Cộng Công thét dài một tiếng trầm thấp, hai tay hướng tới mặt nước vung lên, liền có hai con rồng nước to tới nghìn trượng bay lên trời, mang theo tiếng xé gió chói tai lao thẳng lên trời cao, không bao lâu đã lao lên cao mấy vạn dặm, ngay sau đó hung hăng hướng kết giới thần tháp đội lương thực nện xuống.

Rồng nước như cây roi dài, hung hăng nện ở trên kết giới do mấy trăm tòa Ngu tộc thần tháp tạo thành.

Tiếng nổ vang ầm ầm chấn động làm chiến sĩ dưới trướng Đồ Sơn lão nhân không đứng vững, mấy trăm vạn con cá voi khổng lồ cùng cất tiếng thét dài, sóng âm thanh khủng bố hóa thành khí bạo màu trắng mắt thường có thể thấy được hướng bốn phía khuếch tán ra từng vòng một, nhất thời vô số tiểu yêu thủy tộc lao tới phụ cận đội lương thực đồng loạt nổ tan xác mà chết.

Hai con rồng nước kịch liệt kích động, kết giới thần tháp gấp gáp run rẩy, trên kết giới tràn đầy màu sắc nứt ra vô số vết nứt nhỏ bé. Theo tiếng nổ thật lớn, trong mười mấy tòa lò luyện Ngu tộc thần tháp thể tích nhỏ nhất phun ra ngọn lửa không chịu nổi gánh nặng, ngay sau đó liền nổ tung.

Thần tháp phát nổ, phạm vi lan đến rộng tới mấy chục dặm.

Mười mấy tòa thành trì đắp từ cây gỗ lớn bị nổ phá thành mảnh vụn, chiến sĩ Đồ Sơn thị đóng ở trên các thành trì đó khàn giọng gào thét bị ném thật xa, chiến sĩ lấy hàng vạn để tính tan xương nát thịt ở trong ánh lửa.

Từng túi lương thực bay lên, túi vải vỡ ra, vô số hạt ngũ cốc ánh vàng rực rỡ như một trận mưa to hướng bốn phương tám hướng phun đi.

Nhiệt độ cao ở nháy mắt đã thiêu chín lương thực ngũ cốc..., trong không khí quanh quần một hương thơm nồng đậm, dẫn tới người ta thèm rỏ nước miếng.

Mấy trăm con cá voi khổng lồ kéo thành trì cũng bị ánh lửa vụ nổ sinh ra hất bay lên. Cá voi khổng lồ gào thét, thân thể cao lớn bị nổ bay xa hơn trăm dặm, cắm đầu ngã vào trên thành trì bằng gỗ phía dưới, lại dẫn lên một trận hỗn loạn.

“Hậu Thổ... Cộng Công...” Đồ Sơn lão nhân ngẩng đầu lên, nhìn hai vị thiên đình chính thần rất khó hiểu lớn tiếng rống to: “Các người là thái cổ chi thần đã sớm ngã xuống, các người không nên còn sống!”

Cộng Công cúi đầu, trong con mắt tối như mực hai cái lỗ xoáy sâu không lường được thông thả xoay tròn: “Phàm nhân... Quỳ xuống, hướng ta dâng lên toàn bộ của các người, như tổ tiên các người, từng quỳ gối dưới chân tiền thân của chúng ta. Các người từng quỳ lạy, như vậy thì tiếp tục quỳ lạy đi.”

Trong giọng của Cộng Công tràn ngập một tia dữ tợn: “Phàm nhân đứng, thẳng lưng... Thật sự là nhìn khiến phiền lòng người, thật muốn đem các người bóp chết toàn bộ!”

Một đạo thanh quang xé trời lao đến, Cơ Hạo thét dài một tiếng, bỏ lại đám người Đào Sát, lẻ loi một mình dốc hết tốc độ hướng Cộng Công lao lên.

Cộng Công khinh thường quay đầu hướng Cơ Hạo nhìn liếc một cái, cười lạnh, tùy tay chỉ liền có một đạo băng thương màu đen xé rách hư không đâm về phía Cơ Hạo.

Ầm một tiếng, băng thương đánh vào trên Bàn Cổ Chung, băng thương so với sắt thép còn chắc chắn hơn trăm ngàn lần vỡ nát. Thân hình Cơ Hạo hơi nhoáng lên một cái, tiếp tục hướng Cộng Công lao qua. Cộng Công ngạc nhiên quay đầu, khó hiểu nhìn về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo không cho Cộng Công bất cứ cơ hội nào, hấn chỉ tay, Bàn Cổ Chung ở đỉnh đầu liền ‘Vù vù’ cấp tốc xoay tròn, kéo theo một luồng khí tức hỗn độn xé rách hư không, trong chớp mắt đã tới đỉnh đầu Cộng Công.

Các luồng hỗn độn khí tức tuôn trào xuống, hóa thành một cái nhà giam cực lớn đem Cộng Công chộp vào bên trong.

Cơ Hạo nhìn Cộng Công trợn mắt há hốc mồm cười lạnh nói: “Ta đột nhiên nhớ ra, cái chuông này của ta không những được dùng để bảo hộ bản thân, dùng để vây khốn bắt người cũng là hảo bảo bối hàng đầu... Người là Cộng Công phải không? Có chim thì người đi ra đánh ta đi!”

Cộng Công ngẩn ngơ, đột nhiên rống giận rút ra hai cây roi dài, dốc hết toàn lực đập về phía Bàn Cổ Chung.

Tiếng nổ vang ‘Đang đang’ không ngừng vang lên, Bàn Cổ Chung bị Cộng Công đập tới mức vang chấn động thiên giới, một làn sóng màu xám ở bên người Cộng Công không ngừng dập dờn, nơi làn sóng màu xám đi qua hư không đều thành phần hết.

Bàn Cổ Chung vang, vạn vật hỗn độn...

Cộng Công cố gắng đánh phá Bàn Cổ Chung, chẳng khác nào là đang không ngừng kích phát Bàn Cổ Chung công kích chính mình. Chỉ mười mấy tiếng chuông vang qua, làn da toàn thân Cộng Công cũng bị lột mất một tầng, lộ ra máu thịt đen sì bên trong.

Chương 1062: Độc Chiến Ngàn Quân

“Phá, phá, phá!”

Cộng Công giống như nổi điên, giơ lên hai sợi roi dài ở trong Bàn Cổ Chung đánh phá bừa bãi.

Lấy thực lực của Cơ Hạo, đánh Bàn Cổ Chung chỉ có thể khiến trong phạm vi ba trượng quanh người tái diễn địa thủy hỏa phong, lại hóa hỗn độn Hồng Mông. Thực lực Cộng Công hơn xa Cơ Hạo, một đòn toàn lực chấn động Bàn Cổ Chung đủ để phá nát ngàn dặm hư không.

Nhưng hắn bị giam cầm ở trong Bàn Cổ Chung, ở dưới sự khống chế của Cơ Hạo, tiếng chuông Bàn Cổ Chung chỉ không ngừng chấn động ở trong mấy trượng bên người hắn, toàn bộ sụp đổ hư không, hủy diệt thế giới, một lần nữa diễn hóa lực lượng hỗn độn, tất cả đều bị một mình Cộng Công thừa nhận.

Mắt thấy làn da toàn thân hắn vỡ vụn từng tia, nhìn máu thịt toàn thân hắn không ngừng bong ra, tiếng chuông vang một lần, trên người Cộng Công liền ít đi một tầng máu thịt, toàn bộ máu thịt đều hóa thành hỗn độn chi khí xám xịt bị Bàn Cổ Chung nuốt sạch sẽ.

Sau trăm tiếng chuông ngân, thân thể Cộng Công trở nên rách tung toé, trên thân thể dài ba mươi mấy trượng khắp nơi đều có thể nhìn thấy xương khớp tối như mực giống như hắc thủy tinh bại lộ bên ngoài, dù là bên trên những xương cốt đó cũng rậm rạp đầy vết nứt nhỏ bé.

Một cái chuông nhỏ màu đen lơ lửng ở đỉnh đầu Cộng Công, phát ra các luồng khí đen diễn hóa một mảng lớn sóng biển màu đen bảo vệ toàn thân hắn, miễn cưỡng ngăn cản uy năng đáng sợ của Bàn Cổ Chung. Sau một đợt tiếng chuông, bên trên cái chuông nhỏ màu đen đó cũng nứt ra mấy vết nhỏ bé, không ngừng có khí đen từ trong cái chuông nhỏ chảy ra, hóa thành các điểm ánh sao dung nhập trong vết nứt khẩn cấp chữa trị.

Ngoài ra, còn có một lá cờ màu đen, một cái ấn tỳ màu đen lơ lửng ở cạnh cái chuông nhỏ, cũng phun ra một mảng lớn khí đen hóa thành tầng tầng sóng nước bảo vệ Cộng Công. Cộng Công thở hỗn hển toàn thân xụi lơ nằm ở dưới khí đen bao bọc, hai mắt vô thần nhìn Cơ Hạo.

“Đây là bảo bối gì? Bản thân tôn... Chưa bao giờ nhớ, trong thiên địa, có trọng bảo như thế... Hơn nữa, cái chuông này có khí tức của Bàn Cổ thánh nhân.” Cộng Công nhìn Cơ Hạo, uể oải hừ hừ nói: “Là khí tức của Bàn Cổ thánh phụ...”

“Đừng! Tuyệt đối đừng!” Cơ Hạo hướng về Cộng Công cười lạnh: “Huyết mạch Bàn Cổ thánh nhân, theo ta biết chỉ long, phượng, nhân tam tộc mà thôi, long được thân thể cường hãn không thể phá hủy của hãn, phượng được linh hồn minh mông không lường được của hãn, nhân được huyết mạch cường đại mà tươi tốt của hãn. Các người sao... Nhiều nhất tính là một đám vật liệu đặt chân Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa chế tạo ra, tuyệt đối đừng có xưng hãn là phụ thân!”

Trong thần hồn không gian, hư ảnh dần dần hiện lên, hãn xuyên thấu qua con người Cơ Hạo, nhìn Cộng Công một cái thật sâu, thản nhiên cười một tiếng: “So với vị thủy thần đầu tiên trong thiên địa, thằng nhãi này nhỏ yếu cỡ nào? Hơn nữa tâm tính ác liệt như thế, quả thực mất mặt xấu hổ, Bàn Cổ khẳng định sẽ không nhận hãn làm con!”

Cộng Công bị lời Cơ Hạo nói chọc giận đến mức một hơi nghẹn ở trong cổ họng, không thể thở được thật lâu.

Hãn hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo, nghiêng răng nghiêng lợi nổi hung một phen, đột nhiên lớn tiếng quát: “Đều còn làm gì? Giết tiểu tử này, đưa bản thân tôn từ trong cái chuông nát này thả ra!”

Gió mây ở bốn phương tám hướng đột nhiên biến đổi, trên bầu trời tiếng sấm từng trận, tia chớp gào thét nện về phía Cơ Hạo.

Lấy đội ngũ vận lương của Đồ Sơn thị làm trung tâm, các vòng sóng nước hình tròn chồng chất xây đắp lên. Càng rời xa đội ngũ vận lương của Đồ Sơn thị, độ cao ngọn sóng lại càng cao, không bao lâu đã có hơn ngàn tầng sóng nước dựng lên từ đất bằng, đem đám người Cơ Hạo vây quanh nhiều vòng ở chính giữa.

Sóng nước gần đội ngũ vận lương nhất cao chỉ trăm trượng, nhưng một tầng sóng cách bọn họ xa nhất đã cao khoảng mấy trăm dặm.

Trên ngọn sóng như tường thành, vô số thủy yêu bộ dạng cổ quái diều võ dương oai lớn tiếng gào rống, càng có cự yêu lấy hàng ngàn để tính không kiêng nể gì tản mát ra yêu khí khủng bố, đập những đám bọt sóng hướng Cơ Hạo chậm rãi tới gần.

“Giết, giết, giết!”

Trong thiên địa quanh quần tiếng hô giết kinh thiên động địa của thủy yêu, vô số trống trận bị đám thủy yêu đó đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, một ít thủy yêu khỏe mạnh cao to mang theo các loại chùy trống cổ quái làm từ xương cốt, hung hăng gõ trống trận, phát ra tiếng nổ vang hồn độn mà trầm trọng.

“Cơ Hạo, là cơ hội của ngươi!” Trong thần hồn không gian, trong đôi mắt hư ảnh thần quang màu xanh thẳm chiếu rọi vạn dặm, chiếu thần hồn không gian của Cơ Hạo đầy màu xanh thẳm: “Người không thiếu thái dương chi lực, nhưng thái âm chi khí quá mức thiếu thốn... Đám thủy yêu đó sau khi luyện hóa, trong cơ thể ít nhiều cũng có thể có một tia thái âm chi khí tinh luyện ra!”

Cơ Hạo đã hiểu ý tứ hư ảnh, hẳn được Đại Xích đạo nhân truyền thụ Thái Cực chi đạo, ở trên thái dương chi đạo, hẳn cũng không có cực hạn quá lớn; nhưng ở trên thái âm chi lực, Thái Âm tinh của Bàn Cổ thế giới bị vị đại năng nào đó không biết tên chiếm dụng tư nhân, ngày thường căn bản không hiển lộ trước mặt người ta, muốn tinh tu Thái Cực chi đạo, hẳn cần gấp thái âm chi khí bổ sung, từ trong đó cảm ngộ Thái Âm đại đạo huyền diệu.

Thái Cực Càn Khôn Kỉnh mang theo một đạo thần quang phóng lên cao, một mảng lớn thần quang trắng xoá tuôn ra, nháy mắt bao phủ phạm vi ngàn dặm.

Thiên địa đột nhiên biến thành một mảng tĩnh mịch, Cơ Hạo vẫn là lần đầu tiên toàn lực thúc dục Thái Cực Càn Khôn Kỉnh, hẳn cũng không ngờ sẽ tạo thành hiệu quả kỳ dị như thế ——hư không phạm vi ngàn dặm đột nhiên đông lại, thiên địa như biến thành một khối huyền băng long lanh, sạch sẽ, trong trẻo lộ ra một luồng khí âm nhu không hiểu.

Vô luận là cự yêu cùng hung cực ác vây lên, hay là tiểu yêu đánh trống reo hò kêu gào, bọn chúng tu luyện đều là yêu pháp hành thủy, trong cơ thể bọn chúng có một tia tiên thiên thái âm chi khí nấp trong khiêu huyết cực sâu trong thân thể.

Cơ Hạo toàn lực thúc dục Thái Cực Càn Khôn Kỉnh, trong phạm vi ngàn dặm, một tia tiên thiên thái âm chi khí kia trong cơ thể toàn bộ cự yêu, đại yêu, tiểu yêu đột nhiên bị dẫn cháy. Đốm lửa nhỏ bé, có thể cháy lan ra đồng cỏ, tiên thiên thái âm chi khí chính là một đốm lửa đó, mà thân thể lũ thủy yêu, huyết nhục tinh khí của bọn chúng, yêu lực bọn chúng đau khổ tu luyện ra, thậm chí yêu hồn của bọn chúng, chính là thảo nguyên dày đặc cỏ hoang!

Từng đám lửa cực kỳ âm hàn màu xám trắng hừng hực thiêu đốt, đám thủy yêu trong phạm vi ngàn dặm đồng thời khàn cả giọng khóc than, tất cả bọn chúng đều biến thành ngọn lửa hình thù kỳ quái, lửa xám trắng bao phủ thân thể bọn chúng, tận tình đốt cháy tất cả trong cơ thể bọn chúng.

Chỗ khác nhau là, lũ tiểu yêu thực lực thấp kém chỉ khóc lóc một hai tiếng đã bị đốt thành một mảng hư vô, chỉ có một tia thái âm chi khí xám trắng rất nhỏ, so với tóc tơ còn nhỏ bé hơn lơ lửng ở không trung.

Mà các đại yêu, cự yêu thực lực mạnh mẽ có thể so với Vu Vương, Vu Đế, thời gian bọn chúng thiêu đốt dài hơn rất nhiều.

Trong cơ thể bọn chúng tích trữ lượng lực lượng âm thuộc tính khổng lồ, thái

âm chi hỏa thông thả rèn luyện thân thể cùng linh hồn bọn chúng, chậm rãi đem từng tia thái âm chi khí trong cơ thể bọn chúng rèn luyện tinh thuần, thông thả đem trong cơ thể thái âm chi khí bọn chúng rút ra từng tia một.

Tiếng trống hỗn độn mà trầm trọng chợt ngừng lại, xa xa trên các tầng sóng nước vô số thủy yêu trợn mắt há hốc mồm nhìn đồng bạn bị thái âm chi hỏa màu trắng bao trùm.

Thân thể Cộng Công kịch liệt run rẩy một lần, hấn hoảng sợ nhìn Cơ Hạo khàn giọng nói: “Thái âm chi lực? Hiện thể còn chưa ai có thể tu luyện thái âm chi lực? Người, người... Cùng tiến lên, cùng tiến lên, giết hấn, giết hấn!”

Ấn tỳ màu đen ở đỉnh đầu Cộng Công kịch liệt nhoáng lên một cái, một cơn sóng màu đen thổi quét thủy vực phạm vi mấy chục vạn dặm.

Vô số thủy yêu không tự làm chủ được lớn tiếng hò hét, điên cuồng hướng Cơ Hạo xung phong.

Đám người Đào Sát đồng loạt hò hét, bọn họ đang muốn ra tay giúp Cơ Hạo, Cơ Hạo đã lớn tiếng la lên: “Các vị trưởng lão chớ động thủ, lũ không biết chết sống, một mình ta là đủ!”

Chương 1063: Phi Hùng Phác Sát

“Bảo bối thật hung ác!” Đào Sát ngơ ngác nhìn Thái Cực Càn Khôn Kính lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, như một vầng trăng sáng chiếu khắp trời: “Bảo bối này... Có thể đổi bao nhiêu lương thực đây?”

Trừ Đào Sát, mười mấy trưởng lão khác từng cản đường Cơ Hạo sắc mặt đều rất khó coi. Bọn họ âm thầm kinh hãi, âm thầm nghĩ mà sợ, đồng thời may mắn mình chưa vì một chút lương thực, liều mạng với Cơ Hạo thẳng cha có vô số con bài chưa lật này!

Thái Cực Càn Khôn Kính chiếu rọi hư không, một mảng lớn thanh quang không ngừng rải xuống, vô số thủy yêu ở dưới Cộng Công chỉ huy, hung hãn không sợ chết hướng Cơ Hạo phát động xung phong. Nhưng chỉ cần bọn chúng vừa tiến vào ngàn dặm hư không Thái Cực Càn Khôn Kính chiếu rọi, toàn thân bọn chúng sẽ cứng đờ, từ trong cơ thể một ngọn lửa xám trắng dấy lên, nhanh chóng dẫn cháy toàn thân.

Các tiểu yêu đó vừa mới có vài phần bộ dạng con người, đại khái có thể kiên trì thời gian cái búng ngón tay.

Tu thành bảy tám phần hình người, có thể so với chiến sĩ nhân tộc bình thường, có thể kiên trì một nhịp thở.

Thực lực tương đương nhân tộc Đại Vu, thoát nhìn có bộ dạng con người có thể kiên trì ba năm hơi thở.

Chỉ có đại yêu và cự yêu cấp Vu Vương, Vu Đế, bọn chúng yêu lực hùng hậu, huyết khí dư thừa, ở dưới thái âm chi hỏa thiêu đốt, bọn chúng có thể rống thê lương ‘Ngao ngao’ chống đỡ khoảng một khắc đồng hồ. Cố nén đau đớn từ thân thể cùng linh hồn truyền đến, bọn họ hướng Cơ Hạo xung phong được mấy trăm dặm, còn chưa chờ lao tới trước mặt Cơ Hạo, đã ở trong thái âm chi hỏa hóa thành một đám tro tan tã.

Từng luồng thái âm chi khí to nhỏ khác nhau lơ lửng giữa không trung, Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh lơ lửng trước mặt Cơ Hạo, một lực hút khổng lồ truyền đến, từng tia từng luồng thái âm chi khí không ngừng hướng Cơ Hạo bay đi, bị đại đỉnh nuốt vào, không ngừng chiết xuất rèn luyện.

Ngắn ngủn non nửa canh giờ, ít nhất có hơn trăm vạn thủy yêu bị thái âm chi hoá đốt thành hư ảo, ngay cả một tia tàn hồn cũng không lưu lại được.

“Đáng sợ...” Một trưởng lão đến từ Đào Ngộ bộ sờ sờ chòm râu như cây kim thép trên cằm, trầm giọng lẩm bẩm một câu: “Cơ Hạo đứa nhỏ này... Còn chưa thành thân nhỉ? Hắc, mảnh lãnh địa đó của hắn rất lớn, có thể nuôi sống không ít trẻ con nhỉ?”

“Trong nhà có nữ oa nhi khẩu vị lớn, khó nuôi sống, ném hết cho hắn thì rất tốt!” Đào Sát cười quái dị ‘Hắc hắc’: “Chẳng qua, hắn bị Chúc Dung tiểu tử đó nhìn trúng, Chúc Dung Man Man đi theo bên người rồi!”

Một đám trưởng lão các bộ lạc quyền cao chức trọng không có tiết tháo nhìn nhau, ánh mắt đều trở nên rất quái dị. Một trưởng lão tóc trắng xoá, thoát nhìn cực già thấp giọng nói: “Hắc, xuống tay quá nhanh, nhưng hiện tại cũng còn kịp! Chưa thành thân, chung quy có cơ hội... Cho dù thành thân rồi, nhét thêm mấy nữ oa nhi qua, chẳng lẽ Chúc Dung Man Man còn có thể buông tay giết người sao?”

Cơ Hạo đứng giữa không trung, mắt trái hắn trở nên tối đen như mực, mắt phải một mảng trắng bệch, chỉ có con mắt dựng thẳng ở mi tâm phóng ra một mảng thanh quang rạng rỡ chiếu diệu hư không. Thái âm chi khí không ngừng ủa vào Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh, từng tia thái âm chi khí sau khi chiết xuất chảy vào trong cơ thể, không ngừng hòa trộn với nguyên thần hắn, trên người hắn dần dần có các tia khí tức hồng hoang, cổ xưa khác thường lặng yên xuất hiện.

Một đám trưởng lão sợ hãi biến sắc, Đồ Sơn lão nhân đứng ở trong đội ngũ vạn lương lại đôi mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

“Loại hương vị này... Hắc... Ừm, nữ oa nhi kia của tiểu nhị gia cũng sắp trưởng thành rồi. Hắc, trở về nói chuyện hắc hoi với Chúc Dung, để nữ oa nhi của tiểu nhị gia làm tỷ muội với Chúc Dung Man Man cũng không tệ đâu!” Đồ Sơn lão nhân cười rất khoái trá, trong nụ cười lại mang theo một tia nghiêm nghị cùng trầm trọng khó có thể hình dung.

Khí tức trên người Cơ Hạo, rõ ràng chỉ có ở trên thân các lão quái vật đắm chìm ở trong Vu Thần chi cảnh nhiều năm tháng mới có thể xuất hiện. Thực lực tu vi Cơ Hạo hiển nhiên còn chưa bằng các lão quái vật đó, như vậy chỉ có thể nói, hắc ở trên cảnh giới, trên tiềm lực đang cấp tốc hướng đám lão quái vật đó áp sát!

“Ài, chỉ cần Văn Mệnh làm Nhân Hoàng, lại có Cơ Hạo đứa nhỏ này ở một bên phụ tá... Vụ làm ăn này đáng giá đây!” Đồ Sơn lão nhân cười đến mức mắt cũng nheo thành một tia, vô số thủy yêu trước khi bị đốt thành tro khàn giọng gào thét, hắc nghe thấy quả thực so với nhạc khúc nào cũng êm tai hơn gấp trăm lần.

“Giết hắc!” Mắt thấy ở dưới Thái Cực Càn Khôn Kính uy hiếp, thủy yêu bình thường căn bản không tạo ra được bất cứ uy hiếp nào đối với Cơ Hạo, các chiến sĩ nhân tộc xen lẫn trong đội ngũ thủy yêu đồng loạt động dung. Vị thủ lĩnh kia của Đông Di tiến thủ vùng trường cung lên, chỉ vào Cơ Hạo quát to một tiếng.

Đông Di tiến trận một lần nữa thành hình. Khác với lần trước công kích Đồ Sơn lão nhân, một lần này các Đông Di tiến thủ đồng thời căn chót lưỡi, phun một ngụm tinh huyết ở trên trường cung của mình. Trong Đông Di tiến trận bốc lên một hơi thở thảm thiết, từng luồng sáng mạnh mẽ không ngừng ủa vào trường cung trong tay Đông Di thủ lĩnh, một mũi tên ánh sáng mãnh liệt cấp tốc áp súc, trong chớp mắt đã ngưng tụ thành một mũi tên dài chín thước tựa như thực chất.

“Nghieu Bá Cơ Hạo, chết!”

Một tiếng vang thanh thúy, hư không bị xuyên thấu một đường hầm màu đen to bằng ngón cái, mũi tên dài xé rách hư không, nháy mắt đã đến trước mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười một tiếng quái dị, trên Thái Cực Càn Khôn Kính thần quang chợt lóe, hư không trước mặt hắn đột nhiên nổi lên một vầng sáng mờ lung, trong nháy mắt tiếp theo mũi tên dài đột ngột về tới trước mặt Đông Di thủ lĩnh, ‘Phập’ một tiếng xuyên thấu mi tâm hắn.

Đầu Đông Di thủ lĩnh nổ tung, một đòn tập trung toàn bộ lực lượng của gần mười vạn Đông Di tiến thủ từ phía trước Đông Di tiền trận xuyên thấu, thời gian một phần vạn khoảnh khắc đã xuyên thủng toàn bộ tiền trận.

Thân thể hơn một ngàn Đông Di tiến thủ bị mũi tên ánh sáng xuyên thấu, tiền ý khủng bố phá vỡ thân thể bọn họ, trong tiền trận dày đặc xuất hiện một ngõ máu rộng sáu thước.

Từng cái thân thể nổ tung, đám Đông Di tiến thủ đồng loạt hét một tiếng, không nói một lời xoay người rời đi.

Tiếng kèn cao vút từ phía Bồ Phán truyền đến, trên bầu trời vang lên tiếng vỗ cánh nặng nề, từng con gấu bay mặc trọng giáp từ trong mây đen lặng lẽ xuất hiện, trên lưng gấu bay chiến sĩ Hữu Sùng bộ đoàn đoàn chính chính ngồi vẻ mặt nghiêm nghị.

Các phi hùng kỵ sĩ cầm nỏ mạnh, ở trên cao nhìn xuống hướng phía đám Đông Di tiến thủ chạy trốn bắn ra một loạt mũi tên nỏ.

Mũi tên nỏ từ trên cao rơi thẳng tắp xuống, mang theo thể năng cường đại xuyên thấu thân thể Đông Di tiến thủ. Không đợi các tiến thủ đó nhỡ mũi tên nỏ, phù văn bạo phá trên đầu mũi tên ầm ầm nổ tung, các Đông Di tiến thủ bị nổ máu thịt bay tứ tung, giống như sao băng từ không trung không ngừng rơi xuống.

“Chém tận giết tuyệt, không tha một ai!” Tự Văn Mệnh đứng ở đỉnh đầu một con ừng long, cầm trường kiếm chỉ phía dưới lớn tiếng quát: “Cầu kết thủy yêu, tổn hại lương thảo cứu mạng nhân tộc, tất cả bọn hắc đều đáng chết!”

Đám phi hùng kỵ sĩ đem trọng nỏ treo ở trên móc treo chân trái, bọn họ lấy ra trường mâu nặng trĩu, đồng loạt gào thét một tiếng, chỉ huy gấu bay dưới móng từ trên cao đáp xuống. Đám gấu bay thu cánh, giống như vãn thạch rơi thẳng tắp xuống, trường mâu trong tay đám phi hùng kỵ sĩ cấp tốc run rẩy, hung hăng xuyên qua thân thể Đông Di tiên thủ không kịp né tránh, trường mâu run run đem thân thể bọn họ xé thành vô số mảnh.

Một lần lao xuống, Đông Di tiên thủ còn sót lại sụp đổ, chỉ có ba năm trăm người may mắn sống sót.

Đám phi hùng kỵ sĩ huýt một tiếng, bọn họ một lần nữa xông lên trời cao, sau đó hướng một đội chiến sĩ nhân tộc khác đáp xuống.

Gió tanh mưa máu thổi quét đến, phi hùng kỵ sĩ tấn công khiến chiến sĩ nhân tộc xen lẫn trong đội ngũ thủy yêu cùng cất tiếng kinh hô.

“Chúc Dung, ngươi còn đang chờ cái gì?” Hậu Thổ lại bị Đồ Sơn Tôn bổ một đao đột nhiên lớn tiếng gầm rú lên.

Chương 1064: Hỏa Thiêu Liên Thành

Nghe xong tiếng rống của Hậu Thổ, Cơ Hạo không khỏi cả kinh!

Chúc Dung? Thiên đình hỏa bộ chính thần Chúc Dung? Một trận chiến Vũ sơn, Cơ Hạo rõ ràng đã đem Chúc Dung đánh hồn phi phách tán, ngay cả thần vị thần lực của hắn cũng đánh tan rồi, kẻ Hậu Thổ gọi là Chúc Dung là ai?

Vừa rồi dưới hai con rồng nước của Cộng Công công kích mãnh liệt, mười mấy tòa thần tháp trong đội vận lương của Đồ Sơn thị nổ tung, lửa lớn dẫn cháy mấy chục thành trì gỗ vận lương, bốc cháy lửa lớn hùng hực, khắp trời đều lan tỏa hương vị lúa mạch nướng chín nồng đậm.

Các chiến sĩ Đồ Sơn thị không kịp cứu hoả, dẫn tới thế lửa trong những tòa thành trì kia càng lúc càng lớn.

Hậu Thổ sau khi rống to một tiếng, một tòa thành trì trong đó đột nhiên lao ra một cột lửa cao tới vạn trượng, lửa màu đỏ tím hóa thành một đóa hoa sen lửa thật lớn hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán, một bóng người cao nghìn trượng từ trong cột lửa nhảy vọt ra.

Nửa thân trên là một đại hán cao lớn trắng kiện, nửa thân dưới là thân thể Hỏa Kỳ Lân, đỉnh đầu đại hán một ấn tỳ màu đỏ lơ lửng, tay trái nâng một ngọn đèn, tay phải mang theo một thanh trường kiếm hỏa diễm quán quanh, vừa mới từ trong cột lửa nhảy ra, liền há mồm phun ra một cơn sóng lửa thật lớn.

Lửa màu đỏ tím dâng trào, lửa đại hán phun ra sền sệt như keo, bám vào ở trên thân người liền theo áo giáp, làn da, cốt nhục đốt mãi. Mấy vạn chiến sĩ Đồ Sơn thị bị lửa lớn dính ở trên người, đốt bọn họ gào rống thê thảm, ở trên đất không ngừng lăn lộn, nhưng như thế nào cũng không sao dập tắt ngọn lửa được.

Có chiến sĩ Đồ Sơn thị bị lửa lớn làm bỏng nhịn không được đau đớn thấu tim, bọn họ gào to nhảy xuống nước.

Lửa vẫn hùng hực thiêu đốt trong ngoài cơ thể bọn họ, nước cũng không sao dập tắt lửa trên thân bọn họ. Tiếng rú thảm từ dưới nước truyền đến trở nên cực kỳ nặng nề, lửa nhiệt độ cao thiêu đốt đại thủy sôi trào, trên mặt nước không ngừng bốc ra khí nóng màu trắng.

“Người... Vào bằng cách nào?” Đồ Sơn lão nhân ở dưới một đám hộ vệ bên người vây quanh hướng phía rời xa người lửa đỏ chạy trốn.

“Nơi có lửa, bản tôn có thể đến theo ý muốn!” Đại hán nửa người nửa kỳ lân cúi đầu uy nghiêm nhìn Đồ Sơn thị: “Các người nơi này cháy to, đối với bản tôn mà nói, đây là đường lớn!”

Khóe mắt Cơ Hạo kịch liệt giật giật, thẳng nhãi này nếu nói là thật, chẳng phải về sau ban đêm đốt một ngọn nến, đun cái gì đó, đều có thể trở thành thông đạo cho thẳng cha này xâm nhập? Nói như vậy, về sau Nghiêu Sơn thành của Cơ Hạo, buổi tối chiếu sáng chỉ có thể dùng dạ minh châu cùng trân châu bảo ngọc khác, không thể vận dụng chút lửa nào.

“Đáng chết, không lẽ về sau con dân của ta chỉ có thể ăn sống nuốt tươi con mồi, ngay cả đốt lửa nấu cơm cũng không được sao?” Da đầu Cơ Hạo căng lên từng đợt, thẳng cha này sao lại khó chơi như vậy?

Trên ngọn đèn ở tay trái người lửa, từng dải ánh lửa không ngừng bốc lên, hóa thành những con rồng lửa hướng về bốn phương tám hướng cấp tốc khuếch tán. Nơi rồng lửa hạ xuống, vô luận là túi lương thực, tường thành bằng gỗ hay là chiến sĩ Đồ Sơn thị, hoặc là bọn cá voi khổng lồ kéo thành trì bằng gỗ, còn có đại thủy bên thân cá voi khổng lồ.

Nơi rồng lửa tới, vạn vật đều cháy, ngay cả hơn trăm tòa Ngu tộc thần tháp bị ánh lửa màu đỏ tím khê đụng tới một chút cũng nhanh chóng cháy lên, thần tháp cao tới nghìn trượng hùng hực thiêu đốt, thiêu đốt phù văn trận pháp trong thần tháp không ngừng nổ bùng, rất nhanh đã có mười mấy tòa thần tháp một lần nữa nổ tung, đột nhiên gia tăng vài phần uy lực ngọn lửa!

“Ta chính là Chúc Dung!” Người lửa giơ cao cây đèn, vừa há mồm phun lửa vừa cao giọng la lên: “Phàm nhân các ngươi, không tôn kính thiên đình, không tôn kính thần linh, hôm nay mỡ ở đây lấy lửa càn quét nhân gian dơ bẩn, để các ngươi hiểu phải như thế nào mới có thể làm một phàm nhân tốt!”

Cơ Hạo nhoáng Thái Cực Càn Khôn Kính lên một cái, một mảng lớn thái âm chi khí trắng xoá tuôn ra.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, thái âm chi khí bá đạo đột phá kết giới thần tháp đội vận lương của Đồ Sơn thị, hóa thành một mảng lớn gió lạnh thấu xương gào thét cuốn qua. Gió lạnh và lửa kịch liệt va chạm, núi băng, biển lửa các loại ảo ảnh không ngừng lóe lên. Thân thể Cơ Hạo run nhè nhẹ, thân thể cao lớn của người lửa tự xưng là Chúc Dung cũng rung động một cái.

“Ngươi là Chúc Dung?” Cơ Hạo lớn tiếng cười lạnh: “Đùa cái gì vậy, Chúc Dung thẳng nhãi đó, đã bị ta chém giết ở chân Vũ sơn!”

“Thì sao?” Chúc Dung ngẩng đầu lên, nhìn Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Ngươi giết một Chúc Dung, thiên đình tự nhiên sẽ có Chúc Dung khác! Chúc Dung không chỉ là một dòng họ, càng là một chức quan... Phàm đứng đầu hỏa bộ chính thần thiên đình ta, chính là Chúc Dung! Ta, hiện tại chính là Chúc Dung!”

Chúc Dung mở hai mắt, trong con ngươi đỏ bừng đột nhiên sáng ngời, chợt nghe hai tiếng kêu bén nhọn truyền đến, từ trong mắt Chúc Dung chui ra hai con ong lửa toàn thân lửa tím quấn quanh, ong lửa to cỡ vại nước tốc độ kinh người kéo một mảng lớn ánh lửa màu tím, nhanh như tia chớp hướng Cơ Hạo đâm tới.

“Cái quỷ gì vậy?” Cơ Hạo hét lớn một tiếng, lật tay chém ra Thái Cực Thần Phong, một kiếm chém ở trên thân hai con ong lửa.

Thái Cực Thần Phong dễ dàng đem hai con ong lửa bổ ra, sau đó Cơ Hạo lập tức hiểu mình mắc mưu gây họa rồi —— thân thể hai con ong lửa đó sau khi vỡ ra, trong cơ thể tất cả đều là lửa tím nhiệt độ cao sền sệt như tương, lửa nhanh chóng bành trướng đến phạm vi ngàn dặm, gào thét hóa thành một đám mưa lửa

rơi xuống phía dưới.

“Lương thực!” Đồ Sơn lão nhân khàn giọng kinh hô một tiếng.

“Lương thực! Đáng chết!” Cơ Hạo vội cúi đầu. Hai con ong lửa đó rõ ràng là hai khóa hỏa lôi uy lực thật lớn, chính là dùng để tính kế chỗ lương thực kia!

Lửa màu tím nhiệt độ cực cao, cao đến mức nơi lửa đi qua, vô luận là các túi lương thực hay là thành trì bằng gỗ lớn, khẽ chạm phải lửa tím liền hóa thành một làn khói. Hơn một ngàn tòa thành trì bằng gỗ trong chớp mắt đã bị cháy sạch sẽ, ngay cả cá voi khổng lồ kéo thành trì cũng bị đốt thành một mảng lớn tro bụi.

Thành trì rậm rạp dựa sát vào nhau, lửa lớn theo thành trì không ngừng lan tràn, cả đồng lớn lương thực ở trong ánh lửa cấp tốc hóa thành hư ảo.

Cơ Hạo hét một tiếng giận dữ, sai bước hướng Chúc Dung áp sát.

Chúc Dung cười một tiếng quái dị, bốn phương tám hướng đột nhiên có mấy ngàn thần binh mặc hỏa diễm giáp trụ xuất hiện, bọn người kia cầm lá cờ lớn bốc cháy hừng hực vẫy một phen, trên trời liền có vô số hỏa diễm hóa thành một mảng biển lớn vô xuống, mắt thấy toàn bộ lương thực Đồ Sơn lão nhân vận đến sắp bị biển lửa bao trùm!

Đồ Sơn lão nhân bất đắc dĩ vỗ tay một cái, khẽ thở dài một hơi: “Không sao... Đốt một lô, lão phu còn có lương thảo ở phía sau.”

Cơ Hạo rõ ràng nghe được lời Đồ Sơn lão nhân nói, hăn ghen lời nhìn lão nhân này một cái, đối với sự giàu có của Đồ Sơn thị hăn đã không thể nói nên lời.

Đào Sát... trưởng lão các bộ tộc đều đã đỏ mắt, đó chính là lương thực, là lương thực, là lương thực có thể cứu mạng! Nhiều lương thực như vậy, đủ bộ tộc của riêng bọn họ ăn mấy tháng!

“Đồ chết tiệt!” Đào Sát rống giận đem răng Thao Thiết tể ra, mấy ngàn sợi xích màu bạc mang theo tiếng xé gió bèn nhọn hướng các thần binh đó quần quanh.

Cơ Hạo thì lắc mình một cái đến cạnh Bàn Cổ Chung, hăn dùng sức đánh Bàn Cổ Chung một phát, chỉ vào Cộng Công trong hỗn độn khí lưu thương thế thảm trọng cười lạnh không thôi: “Muốn hăn sống, thì đập lửa!”

Không đợi Chúc Dung mở miệng, Cơ Hạo giơ lên Thái Cực Thần Phong, hung hăng xuyên qua bụng Cộng Công.

Chương 1065: Ngọc Thạch Câu Phần

Cộng Công bị Bàn Cổ Chung chấn động tới xương thịt mềm nhũn rú thắm một tiếng.

Lấy Thái Cực Thần Phong làm phân giới, hắn cảm thấy nửa thân dưới của hắn biến thành một khối băng lớn, lạnh như băng, cứng ngắt, không còn có bất cứ cảm giác nào.

Mà nửa thân trên của hắn, thì như bị bỏ vào trong bếp lò nước thép, nhiệt độ cao đáng sợ nướng toàn thân hắn túa ra nhiệt khí, các luồng lửa không ngừng từ trong sợi tóc của hắn phun ra, thiêu đốt nửa đoạn thân thể của hắn cũng biến thành một mảng đỏ bừng.

Nhưng hắn là thủy thần mà! Hắn là thủy thần Cộng Công đó! Từ trong cơ thể một vị thủy thần phun ra lửa, đây là nghịch chuyển âm dương, là tư thế lấy mạng người ta! Cộng Công khóc không ra nước mắt nhìn Cơ Hạo, há mồm muốn nói chuyện, lại phun ra một con rắn lửa thật dài.

Chúc Dung ngẩn ngơ, Hậu Thổ đang ác chiến với Đồ Sơn Tôn cũng ngây người một phen.

Chúc Dung ngẩn ngơ, chỉ là bị một cái răng Thao Thiết quăn ở trên cánh tay, thân thể hắn kịch liệt chấn động, liền đem răng Thao Thiết khó chơi ném ra thật xa.

Hậu Thổ ngây người một chút đó thiếu chút nữa đã lấy cái mạng già của hắn, Đồ Sơn Tôn thừa cơ mà vào, loan đao thật lớn mang theo mấy chục ánh đao linh hoạt, như bướm lượn xuyên hoa, bổ dày đặc vào trên cổ hắn. Hơn phân nửa đoạn xương cổ của Hậu Thổ cũng bị xé ra, cốt tủy như vàng hòa tan phun ra một mảng thật lớn, nhuộm toàn thân hắn một mảng vàng óng ánh.

Hậu Thổ rú thắm, hai bàn tay che vết thương trên cổ, không rên một tiếng

mang theo một mảng lớn gió vàng phóng lên cao.

Chúc Dung quái dị nhìn thoáng qua Hậu Thổ bị thương nặng, lại nhìn nhìn Cộng Công bị Cơ Hạo giam cầm, giơ tay phải cao cao, tạo thế muốn hạ lệnh đem toàn bộ lương thực thiêu hủy.

Khác với các thần linh kia của thượng cổ thiên đình, mấy vị trước mắt, Hậu Thổ, Chúc Dung và Cộng Công, bọn họ đều vừa mới từ trong ao thần nguyên được tạo ra, giữa bọn họ không có nửa điểm giao tình, tự nhiên cũng sẽ không có bất cứ nhân tình nào. Hơn nữa thủy hỏa bất dung, đây là thiên tính, mắt thấy Cộng Công bị Cơ Hạo làm bị thương nặng, Chúc Dung cười còn không kịp, nào chịu ra tay cứu gã?

Một đôi cánh như mây từ trên trời buông xuống từ trên cao chậm rãi hạ xuống, thanh âm Côn Bằng khàn khàn vang tận mây xanh: “Chúc Dung, khoan động thủ... Nghiêu Bá Cơ Hạo, lại là người, lại là người đến phá hư chuyện của chúng ta!”

Cơ Hạo cầm chuỗi Thái Cực Thần Phong dùng sức vặn một cái, lưỡi kiếm chặt đứt mấy chục cái xương cổ của Cộng Công thì, mọi người đều nghe được tiếng gãy ‘Răng rắc’ khe khẽ đó. Cộng Công thì mờ mịt nhìn Cơ Hạo, nửa thân thể hần bị thái âm chi khí đông lạnh cứng ngắt, không có một chút cảm giác nào, do đó không nhận thấy được đau đớn nứt xương.

“Ta phá chuyện của các người?” Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn Côn Bằng thân thể che phủ nửa bầu trời: “Lời này nói thú vị lắm, không lẽ là các người và nhân tộc chúng ta gút mắc sao? Chẳng lẽ, chúng ta nên mặc cho xâm lược hay sao?”

Côn Bằng trầm ngâm một lát, hần đột nhiên cười lên: “Nhưng lần này tập kích đội lương thực của các người, lại không phải chủ ý của chúng ta, là trong nhân tộc các người có người mời chúng ta ra tay, nếu không chúng ta sao có thể biết các người có đội lương thực tới đây? Cho nên chuyện lần này, không thể trách chúng ta!”

Cơ Hạo bên này lâm vào trạng thái giằng co vi diệu, mà bên kia Tự Văn Mệnh chỉ huy phi hùng kỵ sĩ Hữu Sùng bộ còn đang điên cuồng vỗ giết đám chiến sĩ nhân tộc kia. Vô số chiến sĩ nhân tộc bị trường mâu của phi hùng kỵ sĩ xé rách, cả mảng lớn máu tươi phun vào nước.

Xem ra, Tự Văn Mệnh không tính giữ lại người sống.

Thứ nhất, những người này cấu kết thủy yêu tập kích đội ngũ vận lương của Đồ Sơn thị, đây là phạm tội đối với toàn bộ con dân nhân tộc ở Bồ Phán. Những người này tội ác tày trời, chỉ có chết mới có thể chuộc lỗi.

Thứ hai, Tự Văn Mệnh không thể để những người này trở lại Bồ Phán. Nạn mưa lũ trước mặt, nội bộ nhân tộc không thể phân liệt, mà những người này nếu sống sót trở về, chính là ép bộ tộc phía sau bọn họ quyết liệt với toàn bộ liên minh bộ lạc nhân tộc.

Cho nên những người này phải chết, hơn nữa phải chết không toàn thân, phải bị chết hoàn toàn thay đổi làm người ta không nhìn ra thân phận lai lịch của bọn họ.

Tự Văn Mệnh càng tự mình ra tay, mang theo một đám ứng long kỵ sĩ Đế Thuấn phái tới đuổi giết khắp nơi, các Đông Di tiền thủ may mắn sống sót từ trong cuộc vỗ giết của phi hùng kỵ sĩ, đều bị Tự Văn Mệnh và ứng long kỵ sĩ tự tay giết chết, hơn nữa tất cả đều bị chết chia năm xẻ bảy, một khối thịt lạnh lặn cũng không tìm ra được.

Chiến sĩ nhân tộc đang giết chóc lẫn nhau, lời Côn Bằng nói khiến Cơ Hạo hoàn toàn không có cách nào trả lời.

Trầm mặc hồi lâu, Cơ Hạo mới thản nhiên nói: “Nhân tộc chung quy khó mà không có mấy kẻ chẳng ra gì. Chỉ là, trong thủy yêu các người, không phải cũng có người mang dị tâm sao? Cho nên, cái này không phải lý do... Bảo Chúc Dung rút đi, ta thả Cộng Công rời khỏi.”

Côn Bằng cũng trầm mặc chốc lát, hắn rất cẩn thận hỏi: “Trong chúng ta có kẻ có dị tâm? Ha ha, Cơ Hạo, người không cần châm ngòi ly gián, con dân Bắc Hoang chúng ta, đối với Cộng Công đại nhân đó là...”

Một câu còn chưa nói xong, Hoàn Hành đã từ trong đám người chen ra. Hắn vênh váo tự đắc hóa thành hình tượng bản thể Hoàn Công Ngự, há mồm hướng bầu trời nhổ một ngụm nước đen: “Côn Bằng lão nhi, lão tử Hoàn Hành đại gia, chính là có dị tâm, người có thể cắn chim ta sao?”

Côn Bằng kịch liệt ho khan một tiếng, trong mây đen hai con mắt cực lớn đường kính vượt qua ngàn dặm đột nhiên sáng lên, hung tợn nhìn chăm chăm Hoàn Hành một lúc lâu.

Qua hồi lâu, Côn Bằng đột nhiên cười lên dữ tợn: “Người giết một tên Cộng Công không quan trọng, không còn chỗ lương thảo này, Tự Văn Mệnh không thể đoạt được chức quyền trị thủy, Bồ Phán các người sắp phải chết đói bao nhiêu người?”

Đồ Sơn lão nhân ngạo nghễ ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Côn Bằng, người sao có thể hiểu nổi gia sản của Đồ Sơn thị ta? Chỗ lương thảo hủy thì hủy, Đồ Sơn thị ta tự nhiên có lương thực cuồn cuộn không dứt đưa tới!”

Côn Bằng ngẩn ngơ, tiếp tục cười lạnh nói: “Gia sản của Đồ Sơn thị nhiều hơn nữa, có thể chống đỡ bao lâu? Thiên hạ hiện nay, không một chỗ nào có thể trồng trọt nữa, không còn mặt trời, nhiều lương thực nữa cũng sẽ bị ăn sạch, ăn hết rồi, nhân tộc các người cứ chờ chết đói đi!”

‘Mặt trời’? Cơ Hạo đột nhiên ngẩn ngơ, hắn quay đầu hướng đội ngũ vận lương của Đồ Sơn thị nhìn thoáng qua, sau đó hắn đột nhiên cười phá lên.

“Côn Bằng, người thật sự là một người tốt! Cộng Công sẽ cảm kích người cả đời! Nhân tộc cũng thế!!!” Cơ Hạo lớn tiếng cười, hắn giơ lên Thái Cực Thần Phong, một kiếm đem đầu Cộng Công chém xuống, sau đó giơ chuôi kiếm, hung hăng nện ở trên Bàn Cổ Chung.

Đầu lâu Cộng Công rơi xuống, từ mi tâm hắc phun ra một dòng lũ màu vàng tím, bên trong có một đạo thần lực màu tím như ẩn như hiện.

Bàn Cổ Chung vang, vạn vật hóa thành hỗn độn, thân thể Cộng Công sụp đổ thành các làn khói mỏng bay tan tác, ngay cả thần lực màu tím cũng bị chấn động thành một luồng tử khí, bị Bàn Cổ Chung không chút khách khí nuốt chửng.

Cơ Hạo cười lạnh, vung Thái Cực Thần Phong hướng Chúc Dung bổ tới: “Các huynh đệ cùng tiến lên, xử lý lũ yêu quái vô tri!”

Đám người Hoàn Hành, Đào Sát rống dài một tiếng, ùn ùn thi triển thần thông hướng Chúc Dung và các thần binh hỏa bộ xung phong. Đồ Sơn lão nhân ngăn ngại, khẽ cắn môi, cũng vung tay lên, đại quân Đồ Sơn thị cũng xông lên.

Chúc Dung Thị cười một tiếng quái dị, hai tay hắc đồng loạt ấn xuống, nhất thời lửa ngập trời bao trùm đội ngũ vạn lương của Đồ Sơn thị, vô số lương thảo ở nháy mắt hóa thành tro tàn.

Chương 1066: Tranh Chấp Chọn Người

Bầu trời mây đen dày đặc, hai cái cánh lớn của Côn Bằng nhấc lên cơn lốc đầy trời, gào thét đảo qua hộ thành đại trận của Bồ Phán. Một tiếng rống khàn cả giọng của hắn như trẻ mồ côi vừa mới chết cả nhà thân thiết, trong thê lương lộ ra một sự bi thương không hiểu.

Cơ Hạo phát hiện cách tốt nhất đối phó thần linh thiên đình, lấy Thiên Địa Kim Kiều tới gần bọn họ, dùng Bàn Cổ Chung đem bọn họ bao trùm, cái này giống như thùng sắt chộp vào trên con chuột, thiên thần cường hoành nữa cũng không sao chạy thoát.

Kế tiếp chỉ cần nhắm Bàn Cổ Chung đập loạn một trận, mặc cho các thiên thần đó có thần thông lớn bằng trời, cũng sẽ bị hỗn độn chi khí chập rây mài mòn máu thịt toàn thân, cuối cùng đem bọn họ luyện thành hư ảo, trở thành thuốc bổ cho Bàn Cổ Chung.

Sau khi đánh chết Cộng Công, Cơ Hạo chính là mượn dùng năng lực xuyên qua hư không của Thiên Địa Kim Kiều, sét đánh không kịp bưng tai lao tới bên người Hậu Thổ bị thương nặng, đem hắn chụp vào dưới Bàn Cổ Chung, dùng Thái Cực Càn Khôn Kính đem thần lực toàn thân gã cố định, dùng Thái Cực Thần Phong xuyên thủng đầu lâu của hắn, đôi ba cái đem gã luyện thành các luồng hỗn độn khí tức.

Sau đó là Chúc Dung. Chúc Dung thuận lợi đốt hết toàn bộ lương thảo Đồ Sơn lão nhân tự mình áp tải, vênh váo tự đắc đang cất tiếng cười điên cuồng, ngay cả Côn Bằng cũng còn không kịp nhắc nhở hắn mau mau chạy trốn, Cơ Hạo đã lướt đến trước mặt hắn, đem hắn cũng chụp vào dưới Bàn Cổ Chung.

Chỉ dùng thời gian mười mấy nhịp thở, Chúc Dung thực lực không tốn hao gì cũng bị Cơ Hạo luyện hóa tươi sống, mấy ngàn hỏa bộ thần binh không một ai chạy thoát.

Côn Bằng khàn giọng thét chói tai, tức giận mắng chửi, nhưng Cơ Hạo trước mặt hắn, dùng Thái Cực Càn Khôn Kính dẫn cháy thái âm chi khí trong cơ thể vô số thủy yêu, hóa thành thái âm chi hỏa đem toàn bộ lũ thủy yêu đó luyện thành thái âm chi khí, đều dùng Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh thu sạch sẽ.

Côn Bằng cũng không thể ngăn cản Cơ Hạo giết chóc, chỉ có thể hạ lệnh bảo thủy yêu vây công đội ngũ lương thực chạy trốn.

Cơ Hạo không nói hai lời gọi ra Thái Cực Càn Khôn Kính liền hướng Côn Bằng xuống tay thật nặng. Côn Bằng bị dọa khàn giọng rống giận, vội vã lao lên trời cao chạy trốn. Cơ Hạo mắt thấy đuổi giết không kịp, lúc này mới mang theo đội ngũ vận lương của Đồ Sơn thị trở về Bồ Phán.

Côn Bằng trong lòng uất nghẹn mắt thấy Cơ Hạo vào Bồ Phán rồi, lúc này mới lửa giận ngập trời mang theo đám đông thủy yêu chặn cổng Bồ Phán, ở ngoài hộ thành đại trận gây sóng gió rống lớn: “Cơ Hạo, ta xem người còn có thể hoành hành bao lâu, không còn lương thực của Đồ Sơn thị, ta xem các người có thể chống đỡ bao lâu!”

Há mồm phun ra mấy chục luồng điện quang màu đen to lớn bổ vào trên hộ thành đại trận Bồ Phán, Côn Bằng hung tợn quát: “Có lão tổ ta tự mình trấn thủ, Đồ Sơn thị đừng nghĩ vận chuyển vào thêm một hạt gạo nào nữa! Lão tổ chờ các người đói cả người nhũn ra, quỳ gối dưới chân lão tổ cầu xin tha thứ!”

Toàn bộ người ở Bồ Phán đều nghe được lời Côn Bằng nói, dân chúng tăng dưới chót nhất thời kinh hoảng vô cùng rối loạn đầu trận tuyến, mà một số thủ lĩnh đại bộ tộc thì như gà chọi, vội vàng lao tới đại diện thảo luận chính sự của Đế Thuấn.

Cơ Hạo theo phía sau Tự Văn Mệnh đi vào đại điện thảo luận chính sự. Hai tay hắn nâng một cái khay, bên trên đặt chính tề Hậu Thổ Thần Ấn, Chúc Dung Thần Ấn và Cộng Công Thần Ấn. Hắn hôm nay đánh chết ba đại chính thần, thần khí bọn họ sử dụng tự nhiên cũng rơi vào tay Cơ Hạo.

Đem cái khay nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Đế Thuấn, Cơ Hạo lui lại mấy bước không nói một lời.

Tự Văn Mệnh dùng lời nói ngắn gọn nhất, đem tiền căn hậu quả sự tình nói một lần —— có gian tể nhân tộc cấu kết thủy yêu, phái quân đội phối hợp quân đội của thủy yêu, tập kích đội ngũ vận lương của Đồ Sơn thị; bọn họ đã dốc sức đánh nhau, nhưng Cộng Công phái ra thiên đình chính thần ra tay, lương thảo Đồ Sơn thị vận chuyển cũng bị đốt sạch.

Trong đại điện lặng ngắt như tờ, nhiều người trong mắt lộ ra sự kinh sợ nhìn Cơ Hạo.

Lương thực cái gì không nói đến, Cơ Hạo gã này thành danh mới vài năm, hãn sao có thể đánh chết thiên đình chính thần?

Thiên đình sớm đã điêu linh, tuy không biết các thiên đình chính thần kia là từ nơi nào toát ra, bọn họ có thực lực mạnh bao nhiêu, nhưng bọn họ có thể thúc giục chí cao thần khí như Hậu Thổ Thần Ấn, liền chứng minh thân phận bọn họ cho dù có vấn đề, bọn họ vẫn là thiên đình thần linh hãn hoi.

Có thể đánh chết ba đại chính thần, tiểu tử này dựa vào cái gì?

Dần dần, trong đám người hai tên Nghệ Địa, Nghệ Nhân, còn có đế tử trung tâm của vài đại bộ tộc trong mắt tràn đầy sự tham lam.

Ở trong ấn tượng của bọn họ, Cơ Hạo tu vi ‘không mạnh’, bọn họ căn bản không đem thực lực bản thân Cơ Hạo để ở trong lòng. Cơ Hạo có thể đánh chết ba đại chính thần, nói cách khác, trên người hãn có một hoặc là vài món chí bảo khủng bố nhỉ?

‘Nếu bảo bối này là của ta’... Trong lòng một số người trong đại điện cũng lướt qua suy nghĩ như vậy.

Tự Văn Mệnh đã tường thuật xong, Đế Thuấn trầm mặt quát: “Những kẻ cấu

kết thủy yêu đó đâu?”

Tự Văn Mệnh trầm giọng nói: “Chém giết toàn bộ, không tha một ai... Ủm, thần xuống tay hơi ascc hút, những người đó xác chết không được hoàn chỉnh, không có thể phân biệt ra thân phận bọn họ.”

Màu sắc trên khuôn mặt đen sì của Đế Thuấn dễ coi hơn chút. Hắn ưỡn thẳng lưng, nghiêm nghị hướng đám đông cao tầng bộ tộc trong đại điện nhìn qua. Cao tầng mấy đại bộ tộc sắc mặt vốn âm trầm trở nên hồng nhuận hẳn lên, trong ánh mắt tràn bọn họ nhìn về phía Tự Văn Mệnh ngập các loại cảm xúc vi diệu.

Một tiếng ho khan nặng nề truyền đến, Công Tôn Kiếm chậm rãi đi ra khỏi đám người: “Lương thảo của Đồ Sơn thị chưa thể vận chuyển đến Bồ Phán, Đế Thuấn, kết cấu người hôm qua đặt ra... có giữ lời không? Lương thực trong kho của Công Tôn thị ta cũng không ít. Tự Văn Mệnh, người có thể lấy ra bao nhiêu lương thực?”

Công Tôn Kiếm cười rất khoái trá: “Công Tôn thị ta, lần này lựa chọn kỹ càng để tử Công Tôn Huyền, đảm đương trọng trách trị thủy. Huyền nhi!”

Công Tôn Kiếm vẫy vẫy tay, từ trong một đám trưởng lão kia của Công Tôn thị, một thanh niên anh tuấn phi phàm, cử chỉ ung dung đại độ sải bước đi ra. Hắn tự nhiên cởi mở hướng Đế Thuấn hành một lễ, hơi ngẩng đầu đứng bên Tự Văn Mệnh.

Diện mạo Tự Văn Mệnh chỉ có thể tính là bình thường, giống như đại địa bình thường không có gì lạ; mà Công Tôn Huyền diện mạo giống như một khối ngọc bích mài giữa kỹ càng, không chỉ anh tuấn, hơn nữa mỗi chi tiết đều không có chút tỳ vết nào.

Toại Nhân Viêm không cam lòng tụt lại cũng đứng dậy: “Đế Thuấn, cơ hội là của mọi người, Toại Nhân thị ta thân là một phần tử của nhân tộc, tự nhiên cũng muốn làm một phần cống hiến cho nhân tộc. Toại Nhân Linh là thiên tài ngàn năm hiếm thấy của Toại Nhân thị ta, các năng lực đều là lựa chọn trác tuyệt, lần

này trị thủy, đại biểu Toại Nhân thị ta chính là hãn.”

Lại một khối ‘ngọc bích mài giữa kỹ càng’. Ừa, không, lại một thanh niên cao lớn khôi vĩ, khuôn mặt tuấn lãng phi phàm, khí chất ung dung như thiên thần đi ra khỏi đám người. Hãn không kiêu không nịnh hướng Đế Thuấn hành một lễ, sóng vai đứng ở một bên của Tự Văn Mệnh.

Trong lúc nhất thời trong đại điện không ngừng có trưởng lão các bộ tộc đi ra, đều đề cử nhân tuyển trị thủy của nhà mình—— thực ra, cũng chính là nhân tuyển cạnh tranh Nhân Hoàng tương lai!

Trong chớp mắt, cộng thêm Tự Văn Mệnh ở trong, tổng cộng ba mươi sáu nhân tuyển đứng ở chính giữa đại điện. Bọn họ đại biểu đại bộ lạc, đại thị tộc thế lực cường thịnh nhất, huyết mạch tôn quý nhất nhân tộc, phía sau mỗi người bọn họ đều dựng lên một cái thế lực bộ lạc liên minh thật lớn.

Đế Thuấn nheo mắt. Đồ Sơn lão nhân đột nhiên mở miệng: “Đế Thuấn, một ngày sau, Đồ Sơn thị ta sẽ có một lô lương thực đưa tới, cái nhân tuyển này sao...”

Cơ Hạo sai bước tiến lên một bước, hãn lớn tiếng cười lên:

“Đế Thuấn, nhắc tới nhân tuyển trị thủy, không phải Văn Mệnh đại thúc của ta thì không được. Các bộ tộc khác liên thủ, bọn họ cũng không có khả năng lấy ra nhiều lương thảo hơn chúng ta, cho nên...”

Cơ Hạo còn chưa dứt lời, Công Tôn Kiếm, Toại Nhân Viêm đã cùng lên tiếng quát mắng.

Chương 1067: Thụ Nhân Dĩ Ngự

“Vô tri tiểu nhi, đại sự bức này, là người chỉ là Nghiêu Bá, trẻ em Kim Ô bộ nhỏ nhỏ có thể xen mồm sao?” Công Tôn Kiếm lớn tiếng quát lớn, trực tiếp từ tư lịch Cơ Hạo, phương diện thực lực bộ tộc Kim Ô bộ gây áp lực.

Công Tôn Kiếm thái độ bá đạo mà mãnh liệt, lúc quát lớn cả người kiếm khí dâng trào, vô số kiếm ý vô hình vô tích thẳng bức Cơ Hạo, trừ phi Đế Thuấn ở đây, lại có nhiều cao tăng liên minh bộ lạc Nhân tộc như vậy nhìn chăm chăm, Công Tôn Kiếm kiếm ý nếu làm không tốt sẽ trực tiếp công ở trên người Cơ Hạo.

“Nghiêu Bá, người sáng lập Nghiêu Sơn lĩnh, chính là thời gian mấy năm, có thể trữ hàng bao nhiêu lương thảo?” Toại Nhân Viêm lại là cười ha ha bày ra một bộ tư thế trưởng giả nhà bên, từ phương diện nội tình Cơ Hạo gia dĩ bác bỏ: “Người cho dù đem Nghiêu Sơn lĩnh quét đất ba thước, đoạt lấy lương thực có đủ cho Bồ Phản hiện nay ăn một ngày?”

Khẽ thở dài một hơi, Toại Nhân Viêm xoay người, hướng phần đông cao tăng Nhân tộc trong đại điện mỉm cười nói: “Nghiêu Bá là quá trẻ tuổi chút, tính tình không đủ ổn trọng. Hẳn nếu đem lương thảo nhà mình tất cả đều hiến đi ra, không lẽ hẳn muốn đói chết con dân nhà mình sao?”

Đứng ở phía sau Tự Văn Mệnh, Nghê Địa cũng là Thập Nhật quốc đề cử ra cạnh tranh quyền to trị thủy cười lạnh nói: “Lời này cũng khó nói, người của ta nếu muốn thấy người sang bắt quàng làm họ, sớm đã nâng cái chân thối của ta rồi... Đối với ta mà nói, con dân bất quá là dân đen mà thôi, chết hết thì đã sao? So với tiền đồ nhà mình quan trọng hơn sao?”

Nghê Địa trong lời nói rất là trần trụi, ý tứ của hắn là Cơ Hạo vì nịnh bợ Tự Văn Mệnh, sẽ không quản chết sống con dân lãnh địa nhà mình.

Mà càng hiểm ác, là hắn đang ám chỉ Tự Văn Mệnh vì tranh đoạt nắm trong

tay quyền đại kế trị thủy, hẳn cũng không để ý con dân Cơ Hạo sinh tử, ngầm đồng ý Cơ Hạo đem toàn bộ tồn lương nhà mình đều đem ra!

Nếu mọi người đều tin Nghệ Địa mà nói, không chỉ có Cơ Hạo thanh danh mất sạch, liền ngay cả Tự Văn Mệnh đều bị quàng lên cái ác danh, lĩnh chủ không để ý sinh tử con dân nhà mình, ở liên minh bộ lạc Nhân tộc là không có tiền đồ.

Cùng Nghệ Địa sóng vai đứng chung một chỗ, Nghệ Nhân cũng là Thập Nhật quốc đề cử ra cạnh tranh quyền to trị thủy lạnh lùng cười, hung hăng liếc mắt nhìn Nghệ Địa một cái: “Ta nói có khả năng có vẻ khó nghe, nhưng mà phải nói, Nghiêu Bá Cơ Hạo, người làm như vậy là không đúng!”

Nghệ Địa, Nghệ Nhân hai người hung tợn trừng mắt nhìn lẫn nhau một cái, tiền ý vô hình đánh sâu vào lẫn nhau, trong đại điện không khí "ông" một thanh âm vang lên, hai người thân thể đồng thời lão đảo, vũ y bó sát trên người đều cả trăm sợi lông chim vỡ vụn, lông tơ tinh tế bay đầy cả đại điện.

Cơ Hạo nở nụ cười, các bộ tộc lớn đều chỉ đề cử một nhân tuyển cạnh tranh quyền to trị thủy, cái này là vì dốc tận lực toàn tộc lực bảo một người trúng tuyển. Chỉ có Thập Nhật quốc ở Đông Hoang hầu như là độc bá một phương, hơn phân nửa bộ tộc Đông Hoang đều đi theo, ý vào thực lực hùng hậu, Thập Nhật quốc lại có thể đề cử hai người cạnh tranh quyền to trị thủy!

Cái này cũng nhìn ra được, Thập Nhật nước nội bộ phân tranh không nhỏ.

Cười nhẹ, Cơ Hạo thản nhiên nói: “Hai vị trước đem sự tình nhà mình làm cho thuận, rồi lại đến chất vấn ta.”

Nghệ Địa, Nghệ Nhân sắc mặt đồng thời biến đổi, bọn họ lẫn nhau trừng mắt nhìn một cái, trong con ngươi đều có sát ý vô tận trào ra.

Lấy thực lực khổng lồ Thập Nhật quốc, nếu dốc tận lực một nhà đến đỡ một người trong bọn họ, bọn họ có năm thành năm chắc áp qua nhân tuyển các gia

các tộc khác đề cử ra, thuận lợi thu hoạch quyền to trị thủy, tương lai dựa vào công lao trị thủy, bọn họ xác định vững chắc có thể trở thành Nhân Hoàng.

Nhưng mà hiện tại, Thập Nhật quốc nhân tuyển là hai người bọn họ, thực lực nhà mình mất đi một nửa, trong vô hình hai người bọn họ hy vọng trúng tuyển đều bớt đi hơn phân nửa. Ở bọn họ xem, đối phương quả thực chính là sinh tử cừu địch của mình, cái này rõ ràng là bóp chết hy vọng của bọn họ trở thành Nhân Hoàng!

Cơ Hạo một phen nói khơi mào lửa giận trong lòng bọn họ, bọn họ hận không thể hiện trường liền phân một cái sinh tử.

Toại Nhân Viêm lạnh nhạt cười, nhẹ nhàng vung tay lên cười nói: “Ồ, tựa như Nghiêu Bá có giải thích khác? Không lẽ, Nghiêu Bá cách để làm gì, hóa giải nguy cơ lương thực Bồ Phán ta sao? Nếu thật sự là như thế, Nghiêu Bá công lao có thể to không cách nào hình dung.”

Cơ Hạo đồng dạng thản nhiên cười, xoay người nhìn Toại Nhân Viêm gió nhẹ mây nhạt nói: “Không sai, ta có biện pháp hóa giải nguy cơ lương thực Bồ Phán. Nếu là thao tác tốt, các gia các tộc khác, còn có thể từ Bồ Phán thu hoạch cung ứng lương thực... Con dân chúng ta, có lẽ không cần đói bụng, có thể chuyên tâm trị thủy!”

Công Tôn Kiếm, Toại Nhân Viêm, còn có cao tăng các tộc khác ngẩn người, đồng thời lắc lắc đầu.

Vui đùa cái gì vậy, Bồ Phán còn có thể cung ứng lương thực cho các gia các tộc? Nếu là trước kia Bồ Phán còn có thể tự cấp tự túc, hiện tại Bồ Phán khắp nơi đều có nạn dân, cho dù từ các gia các tộc không ngừng chinh chức lương thực, cũng căn bản không có khả năng để cho toàn bộ người ăn no!

Cơ Hạo nói Bồ Phán còn có thể cung ứng lương thực cho các gia các tộc? Cái này quả thực chính là trò cười!

Đế Thuấn cũng lắc lắc đầu, hẩn nhìn Cơ Hạo, trong lòng khẽ thở dài một tiếng, lại không nói chuyện. Ở hẩn xem, Cơ Hạo có lẽ là quá sốt ruột xuất lực giúp Tự Văn Mệnh, cho nên có điểm nói không suy nghĩ?

Chỉ có Tự Văn Mệnh đối với Cơ Hạo đầy cỗi lòng tin tưởng, cho tới nay, Cơ Hạo tốc độ trưởng thành còn có các thần dị ra ngoài hẩn biểu hiện đều làm cho Tự Văn Mệnh âm thầm kinh hãi, lúc này đây hẩn tin tưởng Cơ Hạo không phải nói bậy, hẩn nhất định tìm được cách dễ làm.

“Cơ Hạo, nói nói biện pháp của ngươi!” Tự Văn Mệnh rất là tín nhiệm nhìn Cơ Hạo, ôn hòa mà dày rộng nói: “Nhìn xem giải quyết vấn đề lớn này như thế nào. Nếu như ngươi thật có thể tìm được biện pháp, trị thủy lần này, ngươi là thủ công!”

Cơ Hạo mỉm cười, hẩn trầm giọng nói: “Văn Mệnh a thúc, biện pháp của ta cũng rất đơn giản, Bồ Phản tuy ủa vào vô số nạn dân, nhưng mà còn có lượng lớn núi... Lấy thực lực Đại Vu Nhân tộc ta, mở núi này, hóa thành đồng ruộng gieo trồng hoa màu cũng là chuyện dễ dàng!”

Tự Văn Mệnh mặt cứng lại, hẩn cười gượng hai tiếng, lại nói không ra lời.

Cao tăng Nhân tộc trong đại điện đồng dạng ngẩn ngơ, sau đó vô số người cùng kêu lên tức giận mắng "Hoang đường".

Toại Nhân Viêm lại là người đầu tiên nhảy đi ra, chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Cơ Hạo, ngươi Nghiêu Bá này là làm như thế nào? Việc nông tang ngươi đến cùng hiểu hay không? Sau khi có đất có ruộng có tưới, còn phải có ánh mặt trời sung túc hoa màu này mới có thể sinh trưởng!”

Tùy tay chỉ nóc nhà đại điện, Toại Nhân Viêm mang theo ba phần đắc ý, bảy phần dữ tợn quát: “Nay mây đen đầy trời, còn có Thủy tộc gây sóng gió, trong thiên địa một mảng tối đen, một tia ánh mặt trời đều không có, gieo trồng hoa màu? Ngươi nói đơn giản!”

Một bên Công Tôn Kiếm thản nhiên chê cười nói: “Nghieu Bá sợ là chưa bao giờ làm qua việc nông tang, ngay cả cây mạ là dạng gì cũng không biết?”

Vô số cao tăng Nhân tộc buồn bực tức giận nhìn Cơ Hạo, trong ánh mắt tràn đầy không tốt, liền ngay cả đế tử, bá hậu từng cùng Cơ Hạo rất có giao tình, trong ánh mắt nhìn về phía Cơ Hạo cũng tràn đầy thất vọng.

Một bá hậu ngay cả nông tang cơ bản cần cũng không biết... Cơ Hạo căn bản không tính là một Nhân tộc bá hậu đủ tư cách.

Đế Thuấn cũng thất vọng lắc lắc đầu, gieo trồng hoa màu ai không biết? Nhưng mà đã không có ánh mặt trời, người trồng cái gì cũng không sống!

Khẽ thở dài một tiếng, Đế Thuấn đang muốn mở miệng, Cơ Hạo lại nói ra một câu long trời lở đất:

“Ta nơi này, có một viên thái dương... Tuy so với thái dương tinh Bàn Cổ thế giới nhỏ hơn nhiều, chiếu rọi toàn bộ Bồ Phản thậm chí là địa vực quanh thân, cũng là đủ!”

Một lời vừa ra, cả tràng tĩnh mịch!

Chương 1068: Ánh Mặt Trời Chiếu Khắp

Phía trước trụ trời Bất Chu sơn sập đổ, Cơ Hạo đang dùng tiểu đỉnh tròn trong bụng luyện hóa Bàn Giả thái dương.

Dựa theo hư ảnh chỉ điểm, toàn bộ Bàn Giả thái dương nếu là bị luyện hóa hết, ít nhất có thể gia tăng cho Cơ Hạo hơn mười vạn bản mạng vu tinh, đem thực lực và căn cơ của hắn đều đẩy lên một cảnh giới không thể tưởng tượng.

Nhưng Cơ Hạo còn chưa kịp bế quan đem mặt trời này hấp thu toàn bộ, trước có Bất Chu sơn sập xuống, sau có thiên ma xuất hiện, ngay sau đó là một chuỗi ác đấu đại chiến, Cơ Hạo mấy lần vận dụng uy năng của Bàn Giả thái dương trợ chiến, cộng thêm bản thân hắn hấp thu một bộ phận thái dương tinh hoa, giờ phút này Bàn Giả thái dương còn có khoảng bảy thành thái dương tinh nguyên còn sót lại.

Bàn Giả thế giới là một thế giới của nước, trừ thủy nguyên khí cực dư dả, thiên địa nguyên khí thuộc tính khác hầu như cạn kiệt, thái dương của Bàn Giả thế giới cũng hào quang ảm đạm, nhiệt lực mỏng manh.

Thái dương mỏng manh nữa, nó vẫn là một mặt trời. Bàn Giả thái dương cho dù chỉ còn lại bảy thành uy năng, thái dương đại đạo trung tâm của nó chưa bị Cơ Hạo luyện hóa, mặt trời này liền có thể ôn dưỡng vạn vật, cung cấp cho thiên địa chúng sinh ánh sáng cùng nhiệt độ cần thiết.

Khi cứu viện đội lương thực của Đồ Sơn lão nhân, Cơ Hạo liền nghĩ tới quan hệ của nước không nguồn cùng cho người ta cá không bằng dạy người ta bắt cá. Đồ Sơn thị lương thực tồn đọng nhiều tới đâu nữa, chung quy sẽ có một ngày miệng ăn núi lở, chỉ có Bồ Phán tự gieo trồng hoa màu, mới có thể có lương thảo cuồn cuộn không dứt.

Nay mưa lụt, trên trời mây đen dày đặc, mây đen che ánh mặt trời, trong thiên địa một mảng tối đen, vạn vật không thể sinh trưởng, cho nên hoa màu trên

đồng ruộng không thể thu hoạch. Nhưng có Bàn Giả thái dương, Cơ Hạo có năm khiến Bồ Phán khôi phục sinh cơ sức sống, thậm chí mượn dùng Bàn Giả thái dương cho lũ thủy yêu kia biết tay.

Trong lòng đang tính toán, đại diện thảo luận chính sự vừa mới đầy sự tỉnh mịch đột nhiên âm ỉ tung trời.

Lấy Công Tôn Kiếm, Toại Nhân Viêm cầm đầu, cao tăng nhiều bộ tộc đều lao ra khỏi đám người, chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng chỉ trích.

Thái dương, sao có thể là thái dương?

Công Tôn Kiếm chỉ vào mũi Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Bàn Cổ thế giới chỉ có một thái dương tinh, người nói trong tay người có một thái dương, chẳng lẽ người đem thái dương tinh của Bàn Cổ thế giới dùng Cửu Cửu Khóa Tinh Đồ trấn áp ở trong cơ thể hay sao?”

Toại Nhân Viêm càng mở to hai mắt nhìn, gần như phát điên chỉ vào Cơ Hạo rống giận: “Nhân tộc bao nhiêu thiên tài kinh tài tuyệt diệu, bao nhiêu tiên hiền đại năng, đều từng muốn ở trong cơ thể ngưng tụ thái dương tinh lực, lấy lực lượng thái dương tinh ngưng tụ bản mạng vu tinh, nhưng họ đều bị thái dương tinh hỏa thiêu đốt hóa thành tro bụi!”

Toại Nhân Viêm nhảy dựng lên mắng: “Không lẽ, người so với vô số tiên hiền của nhân tộc còn lợi hại hơn?”

Toại Nhân Viêm thật sự sắp điên mất rồi, công lao của Toại Nhân thị, chính là dạy nhân tộc khống chế lửa, mượn dùng lực lượng của lửa giúp nhân tộc sinh sản phát triển. Cho nên tộc nhân Toại Nhân thị phần lớn tinh tu vu lực hỏa thuộc tính, các thiên hỏa, địa hỏa, thần viêm, linh viêm..., tộc nhân Toại Nhân thị đều có liên quan.

Chỉ có lực lượng thái dương tinh, chưa từng có ai thành công. Ngay cả Toại Nhân Viêm lúc trẻ tuổi, từng cả gan làm loạn muốn dẫn thái dương chi lực tiến

vào thân thể, hóa thái dương tinh lực thành bản mạng vu lực, kết quả là kinh lạc cùng vu huyết quanh thân hẳn thiếu chút nữa bị đốt thành tro, nếu không có đại năng trong tộc cứu giúp, hẳn đã sớm bị đốt thành một làn khói.

Việc mà nhân vật thiên tài như hẳn khi trẻ tuổi cũng không làm được, Cơ Hạo sao có thể làm được?

Thái dương tinh đấy, đó là thái dương tinh, thái dương vừa hiện, các ngôi sao lui tránh, thái dương tinh có thể xưng là đứng đầu tinh tú khắp trời. Trừ thái dương tinh quân thiên địa sinh dưỡng mà thành, sức người căn bản không có khả năng thuần hóa thái dương tinh lực, căn bản không có khả năng đem thái dương tinh hóa thành bản mạng vu tinh!

Cơ Hạo nói hẳn nắm giữ một thái dương...

“Nghieu Bá Cơ Hạo, người mộng tưởng hảo huyền à?” Một trưởng lão Đông Di Thanh Loan bộ chỉ vào Cơ Hạo chửi ầm lên: “Người có một thái dương? Người sao không nói người là thái dương tinh quân của thiên đình chứ? Người sao không nói người là Đông Hoàng Thái Nhất thời hồng hoang chứ?”

“Cơ Hạo, nơi này là đại điện thảo luận chính sự của nhân tộc, chúng ta ở đây thương thảo đại sự liên quan đến nhân tộc sinh tử tồn vong, người không được ở nơi này nói hươu nói vượn!” Lại một gã trưởng lão nhân tộc không biết từ nơi nào toát ra nhảy ra, miệng phun nước miếng hướng Cơ Hạo ngoác mồm mắng to.

Một lại một người Cơ Hạo hoặc biết, hoặc hẳn không biết chạy ra, bọn họ ùn ùn chỉ trích Cơ Hạo nói năng bừa bãi, chỉ trích Cơ Hạo không đem đại sự nhân tộc sinh tử tồn vong để trong lòng, ở nơi đây hồ ngôn loạn ngữ mê hoặc lòng người!

Càng có người lòng đầy căm phẫn đề xuất —— Cơ Hạo sở dĩ vô pháp vô thiên không biết tốt xấu như vậy, nhất định là Tự Văn Mệnh ngày xưa bao che với dung túng! Tự Văn Mệnh thế mà lại dạy dỗ người như vậy, hẳn căn bản

không có tư cách tranh đoạt đại quyền trị thủy!

Trong chớp mắt, mấy chục cao tăng nhân tộc đồng thời mồm năm miệng mười hướng Đế Thuấn trần thuật —— cướp đoạt quyền lực tranh đoạt đại quyền trị thủy của Tự Văn Mệnh, vô luận Đồ Sơn lão nhân đưa tới bao nhiêu lương thảo, Tự Văn Mệnh đều không có tư cách nắm giữ chuyện trị thủy. Bởi vì Tự Văn Mệnh thế mà lại có thể dung túng Cơ Hạo nói hươu nói vượn như thế, có thể thấy được Tự Văn Mệnh căn bản không có khả năng cai quản kẻ dưới, hẳn căn bản không có khả năng làm tốt công việc trị thủy.

Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh bị cơn lốc công kích đột nhiên bùng nổ ép không thở nổi. Đế Thuấn gương mặt trắng bệch, Tự Văn Mệnh thân thể cũng đang khẽ run rẩy. Hai người đều muốn nói chút gì đó cho Cơ Hạo, nhưng đối mặt cao tăng nhân tộc tình cảm quần chúng kích động, cho dù là Nhân Hoàng cũng không cách nào mở miệng nói chuyện.

Cơ Hạo hít sâu một hơi, đỉnh đầu tuôn ra một đạo thanh khí, một vầng đại nhật đỏ bừng hiện lên ở đỉnh đầu hắn.

Đại nhật này, là nguyên thần bản thân Cơ Hạo hiển hóa, hồng quang mờ mờ chiếu rọi toàn bộ đại điện, sau đó từng luồng ánh lửa từ trong mặt trời đỏ lao ra, ở trên không đại nhật hóa thành một đám mây lửa màu đỏ vàng.

Thiên địa nổ vang, mặt đất lay động, theo tiếng vang lớn đáng sợ, trên mây lửa có một mảng hào quang cực kỳ chói mắt sáng lên.

Một đốm lửa to bằng ngón cái kia chỉ chợt lóe, ngay sau đó liền không ngừng hướng ra phía ngoài khuếch trương, nhanh chóng mãnh liệt vô cùng hướng bốn phương tám hướng bành trướng.

Hư không bên cạnh Cơ Hạo đã xảy ra sự vặn vẹo kỳ dị, phạm vi mấy trượng quanh thân hắn kịch liệt chấn động, mọi người đều nhìn thấy Cơ Hạo ngay tại trước mặt mình, lại cảm thấy giữa mình và Cơ Hạo như cách nhau mấy chục vạn dặm.

“Bảo bối, lên!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, hai tay hất làm bộ nâng đại nhật hai màu vàng, đỏ ở đỉnh đầu, chân đạp mây lửa bay lên trời.

Bàn Giả thái dương hào quang vạn trượng, nhiệt lực đáng sợ trào ra bốn phía, nóc đại điện thảo luận chính sự của nhân tộc ‘Bố’ một cái hóa thành một làn khói.

Cơ Hạo lao ra khỏi đại điện thảo luận chính sự, nâng Bàn Giả thái dương không ngừng lên cao, lên cao, mãi cho đến phía dưới kết giới hộ thành đại trận của Bồ Phán biến thành, lúc đó mới dừng vân quang.

Mặt trời chói chang trên cao, hào quang vạn trượng, nhiệt lực mãnh liệt nhanh chóng xua tan hơi nước trong không khí, Bồ Phán ẩm ướt, âm lạnh chỉ qua thời gian mấy nhịp thở đã trở nên khô ráo mà ấm áp. Vô số con dân Bồ Phán đều kinh hô thành tiếng, ngẩng đầu lên mở to mắt nhìn, không dám tin nhìn thái dương trên trăm dặm ngay tại đỉnh đầu bọn họ.

“Cơ Hạo!” Đế Thuấn chỉ vào Cơ Hạo, dùng sức vỗ đùi cười lên, rất nhanh hân đã cười đến mức nước mắt cũng chảy xuống!

“Cơ Hạo!” Tự Văn Mệnh giang hai tay cất tiếng cười to, cũng cười đến mức mặt đầy hàng lệ nóng, tiếng cười chấn động khiến hư không bốn phía cũng đang run rẩy.

“Cơ Hạo! Ôi chao, phải tìm thêm mấy nha đầu gả cho hân mới được!” Đồ Sơn lão nhân cười đến mức mặt đầy nếp nhăn, trong con ngươi không ngừng có tinh quang lóe ra.

‘Cơ Hạo, Cơ Hạo, Cơ Hạo’!

Bốn phương tám hướng, vô số Bồ Phán con dân đồng thời hoan hô!

Chương 1069: Thái Dương Thần Tháp

Tự Văn Mệnh tiếp quản Hậu Thổ Thần Ấn.

Một đám mây vàng trôi nổi ở đỉnh đầu hắc, trong mây vàng mơ hồ có thể thấy được một con gấu khổng lồ lưng mọc hai cánh ngửa mặt lên trời thét dài. Trong mồm con gấu khổng lồ ngậm Hậu Thổ Thần Ấn, Hậu Thổ nguyên lực khổng lồ dâng trào, đại địa Bồ Phán dập dờn như sóng nước.

Theo tiếng ầm ầm nặng nề, một khối lại một khối lục địa vuông vắn không ngừng từ trong đại địa Bồ Phán dâng lên.

Tự Văn Mệnh tụ tập lực lượng đại địa, từ cánh đồng bát ngát vô biên vô hạn quanh Bồ Phán rút lấy đại địa tinh hoa, ngưng tụ thành khối lục địa loại nhỏ dày mười trượng, dài rộng mười dặm bay lên bầu trời. Khối lục địa này tự mang đại địa nguyên từ lực khổng lồ, ở dưới nguyên từ lực lẫn nhau bài xích, bọn chúng rất ổn định lơ lửng ở không trung.

Trên khối lục địa tất cả đều là đất đai phì nhiêu nhất, đất đai bóp một phát có thể ‘Xèo xèo’ chảy mỡ, ở dưới hậu thổ chi khí thấm bổ, khối lục địa này có được lực lượng nuôi dưỡng khổng lồ, là hoàn cảnh sinh trưởng tốt nhất của cỏ cây thảm thực vật.

Từng khối lục địa loại nhỏ lơ lửng giữa không trung, chồng chất lên từng tầng một.

Từ đuôi đến đầu, giữa mỗi một tầng khối lục địa chênh nhau một dặm, giữa khối lục địa cùng tầng, giữa mỗi một khối lục địa cách nhau trăm trượng. Bởi vì khối lục địa che lẫn nhau, giữa khối lục địa một mảng tối đen, không có chút ánh sáng.

Bên cạnh vô số vu tế của Vu Điện trôi nổi cây đuốc sáng ngời, đang thật cẩn thận ở khối lục địa thi triển vu thuật cày cấy đất, dùng vu lực thấm bổ bùn đất,

đem đất đai vốn từ sâu trong lòng đất rút ra, còn mang theo một tia âm lạnh biến thành ẩm áp mà tươi xộp.

Trên mặt đất, cũng có vô số con dân nhân tộc tinh thông canh tác đang bận rộn, bọn họ từ trong kho lương lấy ra hạt giống tốt chồng chất như núi, cẩn thận mà lại tỉ mỉ dùng phương pháp nhiều thế hệ tương truyền tỉ mỉ ươm giống.

Có vu tể ở bên bọn họ giúp đỡ, các vu tể tinh thông mộc hệ vu thuật, bọn họ từ trong hư không rút lấy từng chút từng giọt thanh mộc chi khí, không ngừng rót vào những hạt giống tốt đó, giúp hạt giống tốt nảy mầm nhanh hơn, để mạ trở nên càng thêm khỏe mạnh, chất chứa sinh mệnh lực mạnh hơn.

Trên một ngọn núi lơ lửng, Khoa Phụ Diễm mang theo một đám thợ nhân tộc cao to khỏe mạnh, vung đại chuỳ nặng nề, điên cuồng gõ các khối tài liệu đồ bồng. Tiếng đập nặng nề như sấm truyền khắp bốn phương, chuỳ của bọn họ mỗi một lần hạ xuống, ngọn núi bay cũng sẽ kịch liệt run lên một cái.

Mỗi khi một khối tài liệu bị rèn thành phôi thô, sẽ có nô lệ Già tộc thân thể khỏe mạnh lớn tiếng gào rú, đem các linh bộ kiện to bằng ngọn núi nhỏ đó vác lên, cẩn thận vận chuyển đến trên đài làm việc ở một bên.

Đám đông tông sư Tu tộc đứng ở cạnh đài làm việc, cầm các loại vật dụng, mỗi một khối linh bộ kiện đưa đến trước mặt bọn họ, bọn họ đều sẽ tỉ mỉ ở bên trên vẽ phác thảo khắc ấn, không ngừng khắc vẽ ra trận pháp phù lục tinh xảo đẹp dễ mà phức tạp.

Ở chỗ sâu nhất của ngọn núi này, Man Man rất nghiêm túc ngồi ở trên một cái ao lớn nóng hôi hổi.

Chín mươi chín con rồng lửa vờn quanh Man Man, toàn thân nàng thần viêm thiêu đốt mãnh liệt, đôi mắt phun ra ánh lửa dài khoảng trăm trượng. Chúc Dung Thần Ấn lơ lửng đỉnh đầu nàng, vô số lửa màu tím ngưng tụ thành thần văn giống như thác nước từ trong thần ấn trào ra, không ngừng rót vào thân thể Man Man. Khí cơ trên người Man Man đang trở nên càng lúc càng hùng hồn, càng

lúc càng uy nghiêm, tang thương, như một vị thần linh từng trải qua vô số năm tháng rửa tội.

Quanh thân thể Man Man đều bố trí truyền tống trận, tài liệu chồng chất như núi không ngừng từ trong truyền tống trận phun ra, ‘Rầm rầm’ rơi vào trong cái ao lớn phía dưới nàng.

Chín mươi chín con rồng lửa ở dưới Man Man chỉ huy, không ngừng phun ra ngọn lửa đáng sợ, các tài liệu hỏa thuộc tính kia ở trong lửa nhanh chóng hòa tan, tạp chất bị trận pháp trong cái ao lớn vớt bỏ, chỉ để lại chất liệu tinh thuần nhất hòa tan thành một loại chất lỏng thuần trong suốt kiểu như thủy tinh màu đỏ.

Thái Ti đứng ở cạnh cái ao to, thân thể hắc lặc lự, đôi mắt trắng xóa nhìn chăm chăm một cái ao chất lỏng nhiệt độ cao kia, trong mồm lặng lẽ niệm tụng chú ngữ. Hư không bên người hắc nổi lên từng gợn sóng trong suốt, một đợt lại một đợt sóng thời gian không ngừng ập về phía tài liệu nóng chảy trong cái ao to. Dưới sự giúp đỡ của Thái Ti, các tài liệu đó đã xảy ra biến đổi về chất kỳ dị, mơ hồ mang theo một tia khí tức thời gian pháp tắc, trở nên càng thêm thần dị khó có thể phá hủy.

Thiếu Ti ngồi xếp bằng cạnh cái ao to, cách mỗi một đoạn thời gian nàng sẽ chập hai tay, trong cái ao to sẽ có một mảng lớn chất lỏng nóng chảy bay lên trời.

Mấy chục tờ bản vẽ thiết kế chế từ da thú lơ lửng ở bên người Thiếu Ti, nàng thỉnh thoảng quay đầu hướng các bản vẽ thiết kế đó liếc một cái, sau đó hai tay dẫn động hư không xung quanh không ngừng vận vạo áp súc. Ở dưới sự khống chế của Thiếu Ti, không gian vận vạo thành khuôn mẫu, đem chất lỏng nóng chảy vận vạo thành bộ dáng đại khái trên bản vẽ thiết kế.

Tiếng ‘Vù vù’ không ngừng vang lên, Phong Hành mang theo một đoàn Đại Vu động tác nhẹ nhàng lui tới xuyên qua, dùng sợi xích đặc chế tóm chất lỏng bị

Thiếu Ti vắn vẹo thành hình, bước nhanh về phía bệ rên của đám Khoa Phụ Diễm.

Chất lỏng còn chưa đông lại vừa mới bị đặt ở trên bệ rên, mấy chục cây chùy lớn liền gào thét hạ xuống, thô bạo lại tinh xảo, đem chất lỏng rên thành bộ dáng bọn họ cần. Dần dần chất lỏng đông lại, mà phôi thô linh bộ kiện cũng liền lặng lẽ thành hình.

Vũ Mục đứng ở chỗ lối ra của ngọn núi, Cộng Công Thần Ấn lơ lửng ở đỉnh đầu hắn, bên người có một mảng lớn khí đen quay cuồng.

Vô số linh bộ kiện trận pháp phù lục điêu khắc tinh xảo đẹp đẽ vẫn đỏ bừng từ bên hắn bay qua, khí đen chọt hướng lên trên các linh bộ kiện đó cuốn lấy. Trong tiếng vang lớn ‘Xẹt xẹt’ một mảng lớn khí nóng bay lên trời, các linh bộ kiện đó nhanh chóng nguội đi, trận pháp phù lục bên trên hoàn toàn ngưng kết thành hình.

Từng đám đông người khổng lồ của Khoa Phụ bộ, Long Bá quốc chạy lui tới, kiêng các linh bộ kiện động cái là khoảng mấy chục trượng chạy như điên.

Ngay tại trung tâm Bồ Phản, ngay tại trên quảng trường ngay phía trước đại điện thảo luận chính sự, một tòa tháp cao đường kính móng vượt qua mười dặm đang nhanh chóng thành hình. Từng khối cấu kiện thật lớn thiết kế tinh xảo, gia công chính xác không ngừng được khuân vác tới, dựa theo trình tự đặc biệt đắp lên từng khối một.

Trong tiếng vang lớn ‘Thùng, thùng’, mỗi một khối linh bộ kiện đắp thêm ở trên tháp cao, trận pháp phù lục bên trên vừa tiếp xúc liền lập tức có hào quang màu đỏ rực theo các đường về năng lượng kia xoay quanh mà lên. Mặt ngoài tháp cao đã xây dựng lên cao ba mươi mấy dặm dày đặc vô số hoa văn màu đỏ rực, ở trong đêm đen lóng lánh hào quang loá mắt, chiếu sáng phạm vi ngàn dặm.

Tháp cao nhanh chóng hướng lên trên đắp lên từng đoạn một, tập trung lực

lượng gia công cấp cao nhất của toàn bộ nhân tộc, càng có tông sư Tu tộc ở bên trong giúp đỡ, gần gần hai ngày, tháp cao đã xây cao ba mươi mấy dặm.

Ở ngay phía trên tháp cao, còn cao hơn trăm dặm nữa, Cơ Hạo ngồi ở trên một đám mây xanh, Bàn Giả thái dương lơ lửng ở đỉnh đầu.

Tháp cao hướng Cơ Hạo kéo dài từng đoạn một. Qua thêm hai ngày ba đêm, tháp cao rốt cuộc đã xây đến dưới chân Cơ Hạo, năm cái móc câu cực lớn hình dạng như vuốt rồng từ đỉnh chóp tháp cao kéo dài ra, Cơ Hạo thật cẩn thận đem Bàn Giả thái dương đặt ở giữa móc câu.

Vang ‘Ông’ một tiếng thật lớn, tháp cao kịch liệt run lên một lần, lực lượng khổng lồ không thể tưởng tượng của Bàn Giả thái dương theo đường về trận pháp phù lục trên tháp cao, nháy mắt chảy khắp cả tòa tháp cao.

Trên mặt đất dưới tháp cao sáng lên vô số đường phù văn trận pháp thô to, hộ thành đại trận của Bồ Phán được một luồng lực lượng thật lớn thêm vào, hộ thành kết giới nhanh chóng hướng bốn phía khuếch trương, trong chớp mắt hướng ra phía ngoài đẩy đi ba ngàn dặm.

“Thái dương thần tháp, đã xong!” Cơ Hạo vỗ tay tán thưởng: “Văn Mệnh đại thúc, dựng gương!”

Chương 1070: Thái Dương Thê Điền

Nhân tộc thời đại này, thực lực có thể xưng là khủng bố.

Một vị Đại Vu có thể gánh núi lật biển, lại càng không cần nhắc tới nhân tộc còn có nhiều Vu Vương và Vu Đế cường đại hơn nữa.

Cơ Hạo đưa ra thiết kế, Đế Thuấn ra lệnh một tiếng, ngăn ngụt vài ngày, tất cả thứ cần thiết đều đã chuẩn bị thỏa đáng. Khi Cơ Hạo nói ‘Dựng gương’, vu tế cấp Vu Vương trên đại địa lấy hàng vạn để tính đồng loạt hét lớn một tiếng, vu lực khổng lồ từ trong cơ thể bọn họ tuôn trào ra, hóa thành các cơn lốc nâng các tấm gương tròn bay lên bầu trời.

Hộ thành kết giới của Bồ Phán cao hơn trăm dặm, từ mặt đất đến phía dưới kết giới, Tự Văn Mệnh cách mỗi một dặm xây một tầng khối lục địa loại nhỏ dài rộng mười dặm, dày tới mười trượng, khối lục địa chồng xếp chỉnh tề từ trên xuống dưới vừa vặn có một trăm tầng.

Khối lục địa cách nhau trăm trượng sắp hàng chỉnh tề, phủ kín toàn bộ không trung Bồ Phán.

Từng tấm gương tròn lớn thủy tinh mài thành, phủ một tầng thủy ngân mỏng manh, đường kính gần trăm trượng bị các vu tế đưa lên bầu trời, cạnh mỗi một khối lục địa loại nhỏ đều lơ lửng một tấm gương tròn cực lớn như vậy.

Nhìn kỹ, trên viền của gương tròn điêu khắc hoa văn phù lục tinh xảo đẹp đẽ như ngọn lửa. Các phù lục đó lóng lánh ánh sáng mờ mờ màu đỏ, hô ứng từ xa với Bàn Giả Thái Dương lơ lửng trên cao. Khi tấm gương tròn lên bầu trời, hào quang phù lục viền các tấm gương tròn đó chợt mãnh liệt hẳn lên.

Cơ Hạo đứng ở đỉnh chóp Thái Dương Thần Tháp, cẩn thận nắm giữ Bàn Giả Thái Dương, đem vàng mặt trời dị giới này kết hợp với Thái Dương Thần Tháp.

Ở dưới sự khống chế của Cơ Hạo, Bàn Giả Thái Dương nhìn qua chỉ là một quả cầu lửa màu đỏ đường kính không đến một dặm, thực ra nếu buông ra Bàn Giả Thái Dương vận vẹo hư không xung quanh, đây là một tồn tại khủng bố đường kính vượt qua trăm vạn dặm, uy lực có thể nháy mắt hủy diệt toàn bộ Bồ Phán.

Cơ Hạo đem Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh treo ở đỉnh chóp Bàn Giả Thái Dương, phát ra các tia thái cực thanh khí dịu dàng quấn quanh hẳn, duy trì hư không vận vẹo quanh Bàn Giả Thái Dương ổn định.

Trên Thái Dương Thần Tháp năm cái móc câu thật lớn giống như vuốt rồng khéo léo đâm xuyên qua hư không vận vẹo, chui thẳng vào trong Bàn Giả Thái Dương.

Từng luồng thái dương chi khí khổng lồ theo móc câu ủa vào Thái Dương Thần Tháp, theo đường dẫn năng lượng trong tháp cao gào thét dâng trào, không ngừng chui vào mắt trận trung tâm hộ thành đại trận trong lòng đất Bồ Phán.

Non nửa mặt đất Bồ Phán sáng lên ánh sáng mờ mờ màu đỏ, nhiệt độ của mặt đất âm lạnh ẩm ướt bắt đầu lên cao, trong đất dần dần có hơi nước mờ mờ màu trắng bùng lên. Làm người ta không thể tưởng tượng là, ở rất nhiều nơi, rất nhiều chỗ từng bị nước lũ làm ngập, thế mà đã có lác đác cỏ non màu xanh lục sinh trưởng ra.

Từng tấm gương tròn cực lớn bay lên bầu trời, từng tấm từng tấm được an trí thỏa đáng.

Hai tay Cơ Hạo làm động tác nâng Bàn Giả Thái Dương, ngón tay hẳn nhẹ nhàng búng, chợt nghe một tiếng ‘Ông’ vang lên, phù văn hình tròn mặt ngoài Thái Dương Thần Tháp lấy hàng vạn để tính đột nhiên sáng lên, các luồng sáng màu đỏ loá mắt gào thét hướng bốn phương tám hướng lao đi.

Những cột sáng màu đỏ rơi chuẩn ở trên các tấm gương thủy tinh tròn, sau đó ánh sáng đỏ giữa gương tròn phản xạ lẫn nhau, trong thời gian ngắn trong thiên

địa sáng bừng lên, một trăm tầng lục địa chồng xếp chỉnh tề trên không toàn bộ Bồ Phán đều được ánh sáng mặt trời sáng lạn mà ấm áp bao phủ.

Không chỉ có một tầng phía trên cùng, ngay cả một tầng khối lục địa dưới cùng, gần mặt đất nhất cũng được ánh sáng mặt trời bao trùm.

Ánh mặt trời, nguồn suối vạn vật sinh trưởng sinh sản, có ánh mặt trời, các khối lục địa kia đều được khám lên một tầng viền vàng ấm áp. Đám vu tế đang xới đất cày cấy cùng cất tiếng hoan hô, bọn họ ưỡn thẳng lưng lên, bừng bừng hứng thú, không để ý đôi mắt đau đớn nhìn những tấm gương thủy tinh tròn hào quang mạnh mẽ kia.

Giống với trên mặt đất, trên các khối lục địa Tự Văn Mệnh mấy ngày nay vừa mới từ sâu trong lòng đất rút ra, còn mang theo khí âm hàn dưới lòng đất, từng tia khí màu trắng dần dần bay lên, đất vốn đen kịt cũng như dầu trơn hòa tan, mơ hồ mang theo một tầng ánh nước trơn bóng.

Nhiệt lực cùng sức sống của Bàn Giả Thái Dương, thông qua Thái Dương Thần Tháp tăng cường, bao trùm toàn bộ khối lục địa Tự Văn Mệnh vất vả ngưng tụ thành.

Khối lục địa vuông vức lấy hàng trăm triệu để tính, chỉnh tề như bàn cờ, được khám viền vàng mỹ lệ ấm áp lơ lửng ở trên không Bồ Phán.

Đế Thuần cùng một đám cao tầng nhân tộc đứng ở trước cửa đại điện thảo luận chính sự, ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn kỳ cảnh huy hoàng rực rỡ ở đỉnh đầu, có người đang cười, có người đang khóc, có người cứng ngắc bất động, có người gương mặt run rẩy.

Đế Thuần vươn hai tay, nhìn một vốc ánh mặt trời ấm áp ở lòng bàn tay cười lên ‘ha ha’: “Cơ Hạo tiểu tử này, hãn thế mà thật sự có một vầng mặt trời! Hơn nữa, hãn lại có thể khống chế hoàn mỹ vầng mặt trời này! Khó trách, hãn có thể một mình giết chết Hậu Thổ, Cộng Công, Chúc Dung ba đại thiên địa chính thần!”

Đế Thuấn nửa đoạn lời trước là đang khích lệ Cơ Hạo, mà nửa đoạn lời phía sau, thì là đang cảnh cáo một số người nào đó.

Cơ Hạo cầm một vàng mặt trời, Bàn Cổ thế giới không có vàng mặt trời thứ hai, cho nên lai lịch vàng mặt trời này... Chỉ cần nghĩ lướt qua về lực lượng khủng bố trong đó chất chứa, đã đủ để khiến da đầu người ta phát tê. Mà Cơ Hạo càng có thể chém giết ba đại chính thân, lấy thực lực Cơ Hạo là không có khả năng làm được, nhưng hẳn lại thật sự làm được, như vậy trên tay Cơ Hạo còn có sát chiêu gì không ra?

Đế Thuấn đang cảnh cáo toàn bộ người có dị tâm với Cơ Hạo—— đứa nhỏ này không dễ chọc, các người đừng đi chịu chết, hiện tại nhân tộc cần đồng lòng hợp sức cùng vượt qua cửa ải khó khăn, các người đi tìm Cơ Hạo gây sự, bị hãm giết chết toàn bộ như bồ dưa thái rau, tổn hại là nguyên khí của chính nhân tộc!

Sắc mặt đám người Công Tôn Kiếm, Toại Nhân Viêm rất khó coi, gương mặt Nghệ Địa, Nghệ Nhân càng vặn vẹo như lệ quỷ!

Bọn họ ghen tị, bọn họ phẫn hận, bọn họ đang thầm mắng ông trời đui mù!

Việc tốt rêu rao như thế, sao lại rơi xuống trên đầu Cơ Hạo?

Hẳn lập công lao như thế, đại quyền trị thủy của Tự Văn Mệnh là ổn thỏa rồi, một khi hãm trị thủy thành công, địa vị Nhân Hoàng bọn họ còn có hi vọng sao?

Đế Thuấn dùng sức siết chặt năm tay, hẳn cao giọng nói: “Cơ Hạo công lao cực lớn, hóa giải nguy nan lương của nhân tộc ta thực, tấn thăng Nghiêu Bá Cơ Hạo làm Nghiêu Hầu, đất phong Nghiêu Sơn lĩnh mở rộng gấp trăm lần, có quyền tham gia bàn bạc chính sách quan trọng của nhân tộc... chuyện trị thủy, Tự Văn Mệnh, phải trông vào người rồi!”

Tự Văn Mệnh lơ lửng ở trời cao, chân đạp một khối đá khổng lồ, nghiêm nghị hướng Đế Thuấn chấp tay lĩnh mệnh!

Các vụ tế hoan hô, bọn họ nhắc lên cuồng phong đem con dân nhân tộc trên mặt đất đưa đến trên các khối lục địa bay. Các con dân đó nhanh chóng đem mạ giống làm ra cắm vào trong bùn đất tươi xốp. Các vụ tế đều tự thi triển vụ pháp, giúp mạ nhanh chóng cắm rễ sinh trưởng.

Từng khối vụ tình mộc thuộc tính bị bóp võ, một mảng lớn thanh khí theo gió sục sôi, có sung túc ánh mặt trời cùng độ phì của đất, ở dưới thanh mộc chi khí thêm vào, mắt thấy mạ trên từng khối lục địa lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sinh trưởng. Sau gần gần vài canh giờ, hơn phân nửa khối lục địa đã bị hoa màu cao gần sáu thước bao trùm, mắt thấy chỉ cần có đầy đủ vụ tình mộc thuộc tính thêm vào, hôm nay Bồ Phản có thể nghênh đón một mùa thu hoạch thật lớn.

Vô số con dân Bồ Phản hoan hô nhảy nhót, hưng phấn hoa tay múa chân.

Các luồng tín ngưỡng lực to lớn như rồng không ngừng ập về phía Cơ Hạo, quanh thân Cơ Hạo mơ hồ có các tia tử khí không ngừng nhộn nhạo ra, ở đỉnh đầu hần hóa thành một đài mây màu tím mắt thường không thể nhận ra.

Chương 1071: Kẻ Thù Bên Ngoài Nhìn Trộm

Thiên ngoại, khôn cùng hỗn độn.

Bàn Cổ thế giới như một quả trứng khổng lồ lơ lửng ở trong hỗn độn, vô số luồng hỗn độn khí lưu ở ngoài vách ngăn thế giới vụn vẹo bốc lên, tung tóe ra vô số vầng hào quang huy hoàng mỹ lệ khó có thể hình dung.

Vách ngăn thế giới không chút nứt mẻ, Bàn Cổ thế giới lẳng lẳng lơ lửng trong hỗn độn, theo quỹ tích đại đạo của bản thân lặng yên sinh sản biến hóa, nếu đứng ở trong hỗn độn xa xa nhìn Bàn Cổ thế giới, sẽ như thấy được ‘vĩnh hằng’.

Mười hai vầng hào quang so với Bàn Cổ thế giới chỉ có thể nói là nhỏ bé ở cực xa trong hỗn độn như ẩn như hiện, từng tia sáng như có như không liên thông Bàn Cổ thế giới cùng mười hai quầng sáng âm u đó. Ở dưới lực lượng cường đại nào đó lôi kéo, mười hai quầng sáng u ám đang thong thả hướng Bàn Cổ thế giới trôi đến.

Vốn theo pháp tắc nào đó ảo diệu tuyệt luân, Bàn Cổ thế giới lơ lửng ở trong hỗn độn, bản thân dung hợp với hỗn độn, người ngoài cực khó phát hiện Bàn Cổ thế giới tồn tại. Nhưng vì mười hai quầng sáng u ám lôi kéo lẫn nhau với Bàn Cổ thế giới, u quang tạo nên một đợt hỗn độn dao động mạnh mẽ hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Hỗn độn dao động cường đại như hải đăng, trong hỗn độn một số tồn tại nào đó không thể tưởng tượng đang trôi giạt không bờ bến, bởi vì những dao động này, bọn họ nhanh chóng tập trung một vùng Hồng Mông hư không này.

Nhất là mười hai quầng sáng âm u phân bố ở bốn phương tám hướng Bàn Cổ thế giới, bọn họ và Bàn Cổ thế giới cách nhau không xa, khi bọn họ đồng thời khuếch tán ra hỗn độn dao động, một số tồn tại cực kỳ đáng sợ trực tiếp thông qua vị trí với nhau của mười hai nguồn dao động, tập trung đại khái phương vị

của Bàn Cổ thế giới.

Trong Hồng Mông hư không, không có bất cứ một thế giới nào sẽ vô vô có bại lộ phương vị của mình, đây là nguyên tắc cầu sinh cơ bản nhất tự bảo vệ mình ở trong Hồng Mông hư không. Khi mười hai thế giới đồng thời hướng hư không phát ra dao động, không thể nghi ngờ là nói cho một số kẻ có lòng nào đó, ở giữa bọn chúng tồn tại một số thứ nào đó phi phạm.

Vũ Dư đạo nhân đứng trong hỗn độn, trận đồ đã mở ra, bốn đạo kiếm khí di thiên cực địa bao phủ bốn phương.

A Bảo, Quy Linh, Kim Linh, Vô Đương bốn đại đệ tử phân biệt dẫn theo hơn một ngàn môn hạ đồ chúng của Vũ Dư đạo nhân, phân biệt đóng ở dưới bốn đạo kiếm khí. Từng kỳ môn dựa vào kiếm khí mà sinh, bọn A Bảo khoanh chân mà ngồi, hai tay kết ấn, thỉnh thoảng hướng kỳ môn đánh ra từng đạo lôi hỏa chấn động kiếm khí.

Một sinh linh thân hình khô gầy, thân hình như xương khô, đầu như bọ cánh cứng, hình thù kỳ quái cao tới vạn trượng. Tay trái hắt nắm một cây cờ phướn màu đen, tay phải cầm một thanh lưỡi hái cán cong cực lớn, cảnh giác đứng ở ngoài Vũ Dư kiếm trận cẩn thận đánh giá.

Ở phía sau sinh linh kỳ dị này, vô số bọ cánh cứng vỏ đen to nhỏ đứng thẳng như người, xếp chỉnh tề thành một trận hình vuông. Trên giáp xác màu đen của bọn chúng sáng lên phù văn màu đỏ sậm sát khí ngập trời, hóa thành một màn hào quang màu đỏ sậm thật lớn đem bọn chúng bọc hết ở bên trong.

Hỗn độn khí lưu thỉnh thoảng đánh vào trên màn hào quang màu đỏ, mỗi một lần đánh vào đều khiến lũ bọ cánh cứng ‘Xèo xèo’ thét chói tai, thậm chí một ít bọ cánh cứng yếu kém trong mồm không ngừng phun ra dịch màu xanh lục, hiển nhiên hỗn độn khí lưu đánh vào tạo thành thương tổn cực lớn đối với bọn chúng.

‘Ba ~ ti ~ chu ~ kha kha ~’!

Sinh linh cao vạn trượng hình thù kỳ lạ chậm rãi phát ra tiếng kêu bén nhọn khó nghe, tiếng kêu của nó rất có tiết tấu, hiển nhiên là một loại ngôn ngữ chưa biết.

“Nói tiếng người!” Vũ Dư đạo nhân đứng ở chính giữa kiếm trận, cầm một trường kiếm thanh quang tràn đầy phong cách cổ xưa, ngón út tay trái rất không kiên nhẫn ngoáy ngoáy tai, nắm lên hồ lô rượu treo bên hông hung hăng trút một ngụm: “Người nói cái gì, đạo gia nhà người nghe không hiểu!”

Sinh linh kỳ dị hơi ngẩn ngơ, hần đột nhiên há mồm khàn giọng hét giận dữ, trên xương cột sống khô quắt của nó từng cái đốt xương lật ra, hơn một ngàn cái cánh xương tối như mực từ trong khớp xương phun ra, ‘Rầm’ mở ra rộng hơn hai vạn trượng.

Cánh xương rậm rạp gấp gáp run rẩy, thanh âm bén nhọn hóa thành các dải màu đen xé rách hỗn độn, rợp trời rợp đất hướng Vũ Dư kiếm trận xung phong. Cùng lúc đó tay trái sinh linh kỳ dị vung cờ phướn lên, liền có các mảng u ảnh màu đen vắn vẹo dữ tợn, mơ hồ có thể thấy được là đầu sinh linh kỳ quái nào đó tuôn ra, mang theo tiếng kêu bén nhọn lao về phía kiếm trận.

“Tà ma ngoại đạo, không chịu nổi một đòn!”

Vũ Dư đạo nhân chưa thúc dục kiếm trận, mà là chân đạp Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, trường kiếm màu xanh ở tay phải nhẹ nhàng băng quơ hướng hư không chém một nhát, một kiếm khí màu xanh hóa thành vô số hoa sen xanh cấp tốc xoay tròn bay ra đầy trời, đem toàn bộ công kích của sinh linh kỳ dị chém một nhát vỡ nát.

Một mảng thanh quang xé rách hỗn độn, thân thể sinh linh kỳ dị chợt nhoáng lên một cái, từ cầm nó mãi cho đến dưới gối nó, một vết kiếm xé rách thân thể nó, trong thân thể như bộ xương của nó không ngừng phun ra nước tương màu đen dinh dính, tanh tưởi.

Hỗn độn khí lưu gào thét quay cuồng ập đến, nước tương trong cơ thể sinh

linh kỳ dị phun ra bị hỗn độn chi khí cuốn một phát liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thân thể sinh linh kỳ dị kịch liệt nhoáng lên một cái, trong hai con mắt cực lớn tràn đầy kinh hãi —— hẳn tuyệt đối không ngờ tới, hẳn lại ngay cả một kiếm của Vũ Dư đạo nhân cũng không ngăn được!

Nơi này là Hồng Mông hỗn độn, sinh linh có thể sinh tồn ở nơi này cường đại vô cùng, tương tự nơi này hoàn cảnh sinh tồn cũng cực kỳ hà khắc mà tàn khốc. Ở Bàn Cổ thế giới trúng một kiếm, còn có thể có thời gian chậm rãi tu dưỡng điều tức, cho dù hao phí vạn năm, trăm vạn năm thời gian, chung quy có thể chậm rãi khôi phục.

Nhưng ở trong Hồng Mông hỗn độn, một vị tiên thiên sinh linh cường đại một khi bị thương, chờ đợi hẳn sẽ là vĩnh viễn đuổi giết cùng săn mồi.

Sinh linh kỳ dị rít lên một tiếng, hẳn ôm vết thương bởi kiếm trước ngực, xoay người không chút để ý bỏ cánh cứng màu đen lấy ức vạn để tính ở phía sau, hét giân dữ vang trời kéo theo một đạo hắc quang bỏ chạy về phía sâu trong hỗn độn.

Một kiếm kia của Vũ Dư đạo nhân tạo thành thương thế cũng không phải quá nặng, hẳn ít nhất còn có sức chiến một trận. Nhưng hẳn đã bị thương, dừng khí của hẳn nhất thời giảm đến bằng 0, hẳn căn bản không dám dây dưa cùng Vũ Dư đạo nhân nữa, vội vã chạy trốn.

“Đã tới rồi thì đừng đi nữa!” Vũ Dư đạo nhân cười dài một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái đột ngột xuất hiện ở phía sau sinh linh kỳ dị, một kiếm đem đầu lâu của hẳn chém xuống.

“Ừm, hai kiện bảo bối này không tệ!” Vũ Dư đạo nhân cười ha ha đem cờ phướn cùng lưỡi hái của sinh linh kỳ dị thu vào trong túi, nhắm mắt lại yên lặng cảm thụ lực lượng công đức nhanh chóng tăng trưởng trong cơ thể. Đánh chết một hỗn độn ma thần dòm ngó Bàn Cổ thế giới, đây là công đức!

Chợt, Vũ Dư đạo nhân kinh hỉ lại kinh hãi trừng lớn mắt: “Đây... Đây là...”

Một đạo tử khí từ đỉnh đầu Vũ Dư đạo nhân lao vút lên trời, trong tử khí có thể thấy được vô số lê dân đang quỳ lạy hành lễ, nguyên thần Vũ Dư đạo nhân vốn sâu không lường được trở nên càng thêm sâu sắc, linh động, linh ngộ của hắn đối với thiên địa đại đạo, đối với hỗn độn khí lực đột nhiên tăng vọt một thành!

Bọn A Bảo, Quy Linh càng khàn giọng kinh hô, ai cũng không dám tin đứng dậy.

Cơ Hạo được ước vạn lê dân Bồ Phán cúng bái cảm kích, đạt được khí vận nhân tộc khiến năng lực cảm ngộ thiên đạo của Vũ Dư đạo nhân tăng vọt một thành. Vũ Dư đạo nhân cảnh giới cỡ nào? Hắn cũng chiếm được một thành nâng cao, lực linh ngộ của A Bảo, Quy Linh, Kim Linh, Vô Đương bốn đại đệ tử ước chừng tăng lên gấp mười, mà các môn nhân bình thường khác càng được tăng lên mấy chục lần, trăm lần!

“Khí vận giáo ta... Cơ Hạo đồ nhi làm tốt lắm!” Vũ Dư đạo nhân cười hướng phía Bàn Cổ thế giới nhìn một cái.

Tiếng kêu trầm thấp từ trong hỗn độn truyền đến, một vật khổng lồ hình dạng như long kinh, bên ngoài cơ thể có giáp xác như bọ cạp, thân hình dài đến mười vạn dặm chậm rãi từ trong hỗn độn bơi tới. Hắn há mồm, đem lỗ bọ cánh cứng màu đen nuốt chửng.

Sắc mặt Vũ Dư đạo nhân nghiêm túc, chậm rãi giơ lên trường kiếm trong tay.

Chương 1072: Phong Thu Hi Nộ

Cơ Hạo đứng ở đỉnh Thái Dương Thần Tháp, cười ha ha nhìn đám người bận rộn.

Hắn cảm giác nguyên thần của mình đặc biệt hoạt bát, đặc biệt linh động, mỗi tế bào toàn thân đều tràn ngập sức sống, lực lượng thần kỳ không thể nói bằng lời ở trong cơ thể không ngừng lui tới cọ rửa, làm thân thể cùng nguyên thần hắn đều đang hưởng cực hạn hoàn mỹ nào đó tiến một bước dài.

Cộng thêm con mắt dựng thẳng ở mi tâm, ba con mắt của hắn mở hết, trong tầm nhìn thứ nhìn thấy không có hình thái cụ thể, hoàn toàn là quỹ tích các quang sáng, các tia sáng còn có vô số quang ảnh nhỏ bé đang vận động.

Nơi tầm mắt có thể đạt tới, đều là ‘thiên đạo’!

‘Đạo’ của Bàn Cổ thế giới, lấy tướng mạo sẵn có trước nay chưa từng có, xuất hiện trước mắt hắn rõ ràng như thế. Chỉ cần hắn có thể nhìn thấy, hắn có thể lĩnh ngộ; chỉ cần hắn có thể lĩnh ngộ, đại đạo tinh ích trong đó liền tự nhiên mà vậy lắng đọng lại ở trong nguyên thần hắn, hóa thành thứ của hắn.

Nay Bồ Phán có bao nhiêu con dân nhân tộc?

Đế Thuấn không đáp được, Tự Văn Mệnh không đáp được, không một ai có thể trả lời vấn đề này.

Tất cả con dân nhân tộc đều biết lương thực Bồ Phán cất giữ xuất hiện vấn đề cực lớn, mọi người đều lo lắng, ăn không ngon, ngủ không yên, càng có một số bộ lạc lâm vào tuyệt cảnh cạn lương thực, bọn trẻ con đói gào khóc, những người lớn đói tới mức tay chân run rẩy.

Ngay tại lúc mọi người đều tự cho là khó thoát khỏi vận rủi, Cơ Hạo lại cho bọn họ hy vọng vượt qua cực hạn của tưởng tượng!

Một vầng mặt trời đến từ thế giới khác, một tòa Thái Dương Thần Tháp cấu tạo tinh xảo, từng khối ruộng bậc thang lơ lửng ở không trung, cộng thêm vô số vụ tế của Vu Điện liên thủ làm, ngăn ngừa một ngày thời gian, lô lương thảo đầu tiên trong ruộng bậc thang đã chín!

Hao phí vô số vụ tình mộc thuộc tính, lương thực là màu mỡ khỏe mạnh như vậy.

Bông lúa dài ngắn, to nhỏ bằng cánh tay người ta, mỗi một hạt thóc đều to như ngón tay; lúa mạch và lúa nước kích cỡ không sai biệt lắm, lúa mạch theo gió lay động ở trong ruộng bậc thang nhắc lên các làn sóng đẹp đẽ.

Còn có bắp ngô to bằng đầu người, khoai lang bằng đùi, cải trắng như vại nước, cây cải củ bằng nửa thân thể người trưởng thành. Toàn bộ hoa màu thể tích đều so với tự nhiên sinh trưởng dưới điều kiện tự nhiên thu hoạch lớn hơn mấy lần thậm chí là mấy chục lần, thu hoạch thật lớn khiến người ta vui vẻ, thậm chí có người chỉ nhìn những bảo bối đó, đã nhìn không được ợ no.

Không cần sợ đói bụng nữa, đám trẻ con ở Bồ Phán không cần lo sẽ bị chết đói nữa.

Chỉ thu hoạch một ngày này, đã đủ toàn bộ con dân Bồ Phán ăn tận sáu bảy tháng!

Kế tiếp, Vu Điện còn có thể không ngừng dùng vụ tình mộc thuộc tính thúc đẩy lương thực, có đất đai đủ độ phì, có dư ánh sáng, có dư thừa nguồn nước, lấy vụ pháp ảo diệu, thúc đẩy hoa màu là một việc rất nhẹ nhàng!

Không cần đói nữa, không cần lo lắng đói chết người nữa, mọi người đều có thể ăn uống no đủ!

Con dân cơ sở của vô số bộ tộc đều đối với Cơ Hạo tràn ngập lòng cảm kích, tín ngưỡng lực của bọn họ không ngừng rót vào thân thể Cơ Hạo, khí vận nhân tộc bọn họ mang theo trên người cũng đều cho Cơ Hạo sử dụng.

Giờ phút này Cơ Hạo nghiêm nhiên là một trạm trung chuyển khí vận nhân tộc khổng lồ, khí vận nhân tộc cuộn cuộn mà đến ở trong cơ thể hần lỏng động, tích tụ, cuối cùng thông qua thân thể hần phóng xạ đến trên người ba sư huynh đệ Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân cùng với toàn bộ môn nhân đệ tử của bọn họ.

Ngay cả Vũ Dư đạo nhân cũng có thể gia tăng một thành tốc độ linh ngộ thiên đạo, bọn A Bảo chỉ là chia lãi một bộ phận khí vận chi lực cũng có thể gia tăng hơn mười lần tốc độ linh ngộ, Cơ Hạo tụ tập toàn bộ khí vận cảm thấy mình giờ phút này chính là thần không gì không làm được!

Nơi ba con mắt của hần nhìn tới, thì có thể cho hần lý giải, hấp thu, hóa thành của mình để dùng.

Thiên địa pháp tắc Bàn Cổ thế giới như biển lớn vô biên vô hạn, Cơ Hạo đang toàn lực hấp thu biển lớn tinh hoa để mình sử dụng.

Vô số con dân đang vui vẻ lao động, bọn họ cầm lưỡi liềm, lớn tiếng cười vui đem hoa màu thu gặt, đóng gói, từng đồng lớn lúa gạo, lúa mạch cùng hoa màu khác toàn thân ánh vàng rực rỡ, chất ở trên mặt đất dọn dẹp sạch sẽ của Bồ Phán, từng đồng hoa màu đều xếp cao như ngọn núi nhỏ.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm mát của hoa màu, các vụ tế Vu Điện đang bận rộn sửa chữa kho hàng dung lượng lớn, mỗi khi một kho hàng bị hoa màu lấp đầy, các nơi của Bồ Phán đều quanh quẩn tiếng hoan hô kinh thiên động địa cùng với tiếng mang ơn tán tụng đối với Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh.

Tử khí vô hình trên người Cơ Hạo càng thêm nồng đậm, thái dương chi lực cùng thái âm chi lực của Bàn Cổ thế giới từ trong hư không xa xa lao tới, không ngừng rót vào thân thể hần, cấp tốc tăng lên thực lực của hần. Trong mười hai vạn chín ngàn sáu trăm mạch lạc, hơn trăm vạn vu huyết trong cơ thể hần, một viên lại một viên bản mạng vu tinh màu sắc tinh thuần không ngừng sáng lên, đỉnh đầu của hần có hắc bạch nhị khí lui tới xoay quanh, mơ hồ có dấu hiệu hóa

thành Thái Cực đồ.

Ở trong tiếng vạn dân tán tụng, tu vi Cơ Hạo tiến một bước dài, tu vi đạo môn, tu vi vũ lực của hắn đều đang lấy tốc độ khủng bố mãnh liệt tăng lên.

Trái tim Cơ Hạo bị hư ảnh dùng bí pháp che giấu, giờ phút này trong trái tim hắn các dòng máu màu sắc hỗn độn không ngừng trào ra, không ngừng thay máu toàn thân hắn. Ở dưới máu màu sắc hỗn độn tẩm bổ, máu thịt, gân cốt toàn thân hắn đều đang xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Thậm chí là Đại Xích đạo nhân truyền thụ Thái Cực chi đạo, đều bởi vì một số thứ nào đó chưa biết trong máu xâm nhiễm, dần dần xảy ra sự đề kháng cùng dị biến càng thêm không lường được. Mà loại sự đề kháng cùng dị biến này, giờ phút này Cơ Hạo vẫn không cách nào cảm nhận được.

Bàn Cổ Chung lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, từng tia hỗn độn chi khí từ trong Bàn Cổ Chung không ngừng ủa vào thân thể Cơ Hạo, phối hợp máu màu sắc hỗn độn trong cơ thể hắn không ngừng tẩy luyện thân thể hắn, đem thân thể máu thịt của hắn từ hậu thiên chuyển hóa thành tiên thiên.

Một loại đại hoan hỉ vô danh từ trong lồng ngực Cơ Hạo trào ra, hắn nhìn vô số lê dân bận rộn, đột nhiên cất tiếng cười to.

Cơ Hạo cười, Tự Văn Mệnh đang bận rộn tương tự cũng nghe tiếng cười to.

Tự Văn Mệnh cười, từng đám đông chiến sĩ nhân tộc cùng vũ tể bên người hắn cũng đều cười.

Các chiến sĩ và vũ tể kia cười, các con dân các bộ tộc bên người bọn họ đang bận rộn cũng theo đó cười lên.

Vì thế tiếng cười giống như bệnh lây lan, từng đợt nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng lan tràn, các lão nhân cười, người trẻ tuổi cười, bọn trẻ con cười, ngay cả trẻ mới sinh còn trong tã lót cũng đều cười lên.

Theo tiếng cười lan tràn, lòng cảm ơn đối với Cơ Hạo càng thêm nồng đậm, vô số người hầu như là cùng lúc ngẩng đầu lên, cảm kích nhìn Cơ Hạo một cái.

Một luồng tín ngưỡng lực hầu như ngưng tụ thành thực chất hướng Cơ Hạo ập tới.

Một luồng lực lượng này bị thân thể Cơ Hạo hấp thu, xương cột sống hắn đột nhiên xảy ra biến hóa kỳ dị, luồng tín ngưỡng lực cường đại đến mức không thể tưởng tượng kia ủa vào xương cột sống của hắn, màu sắc cùng cấu tạo của xương cột sống hắn đều đang cấp tốc dị hoá.

Vô số dấu vết đại đạo cổ xưa dần dần hiện lên ở trên xương cột sống của Cơ Hạo, một hơi thở cực kỳ hùng hoang cổ xưa ở sâu trong xương cột sống thai nghén sinh ra.

Không ai phát hiện biến hóa trên người Cơ Hạo, trừ hư ảnh trong thần hồn không gian, hắn rất vui vẻ cười khẽ, lại chưa kinh động Cơ Hạo bên ngoài.

Tiếng cười ở Bồ Phán hóa thành sóng âm cuộn cuộn truyền lên trời cao, chấn động cửa chính thiên đình, chấn động khiến vài toà đại điện ngoài cùng của thiên đình kịch liệt run lên. Đây là tiếng cười của lê dân, vạn dân cùng cười, đủ để chấn động thiên đình.

Trên không thiên đình điện chớp sấm rền một trận, tiếng Cộng Công Thị diên cuồng chửi mắng truyền khắp trời.

Chương 1073: Vạn Lưu Quy Hư

Bồ Phán, đại diện thảo luận chính sự.

Toàn bộ cao tăng nhân tộc thu thập sạch sẽ, khoanh chân ngồi chỉnh tề ở trong đại điện.

Đế Thuấn ngồi ngay ngắn ở cuối đại điện, mặt mang nụ cười nhìn mọi người. Tinh khí thần của hắn đều rất khá, đại biểu tâm tình của hắn cũng rất tốt. Chịu nụ cười của hắn ảnh hưởng, đại bộ phận người trong đại điện tâm tình đều trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Cửa chính đại điện mở rộng, ánh mặt trời ấm áp từ ngoài đại điện chiếu vào, cao tăng nhân tộc ngồi ở vị trí sát cửa tắm rửa ánh mặt trời, trên người được phủ lên một tầng viền vàng đẹp đẽ.

Trên nóc nhà không ngừng truyền đến tiếng gõ ‘Thùng thùng’, thời điểm hai ngày trước Cơ Hạo nâng Bàn Giả Thái Dương xông lên bầu trời, nóc đại điện thảo luận chính sự hóa thành tro bụi, vài ngày sau đó mọi người bận rộn xây dựng Thái Dương Thần Tháp, cày cấy thu gặt hoa màu, thẳng cho tới hôm nay mới có rảnh để tu bổ nóc nhà.

Tiếng gõ nặng nề vốn sẽ làm người ta tâm phiền ý loạn, nhưng xen lẫn trong tiếng hoan hô xa xa không ngừng truyền đến, tiếng gõ này cũng liền đáng yêu hẳn lên.

Cơ Hạo được tăng lên một cấp, từ Nghiêu Bá biến thành Nghiêu Hầu, đồng thời lãnh địa khuếch trương gấp mười ngôi ở chỗ cách Đế Thuấn rất gần. Hắn hí mắt, ngón tay nhẹ nhàng đùa hai con Thần Hỏa Xà quần ở trên đầu gối.

Hai con rắn nhỏ hưng phấn vẫy vẫy, thân thể nhỏ bé không ngừng tản mát ra từng luồng ánh lửa.

“Tự Văn Mệnh, tiến lên!” Đế Thuấn cười hướng mọi người trong đại điện nhìn lướt qua, từ trên tay một bóng người mờ lung phía sau tiếp nhận Hiên Viên Thánh Kiếm, hai tay nâng bảo kiếm thần quang mờ mờ hướng Tự Văn Mệnh quát to một tiếng.

Tự Văn Mệnh đứng dậy, sải bước đến trước mặt Đế Thuấn, quỳ một gối xuống đất hướng Đế Thuấn hành một lễ: “Đế Thuấn!”

“Việc trị thủy, giao cho ngươi!” Đế Thuấn đứng dậy, hai tay nâng Hiên Viên Kiếm uy nghiêm nói: “Đây là thánh kiếm Hiên Viên Thánh hoàng truyền xuống, chủ việc bình qua chinh chiến của nhân tộc ta. Phàm là trị thủy cần, tất cả bộ tộc, tất cả con dân, tất cả tài nguyên nhân tộc đều thuộc về ngươi điều động, nếu có kẻ làm trì hoãn hỏng việc, chém!”

“Rõ!” Tự Văn Mệnh quát to một tiếng, hai tay tiếp nhận bảo kiếm, chậm rãi đứng dậy, đem trường kiếm treo bên hông.

Hai tay nâng đai lưng da rồng dày nặng bên hông, Tự Văn Mệnh trầm giọng nói: “Con dân nhân tộc, đang ở trong nước lũ mưa to dày vò, lời thừa thì không nói nữa. Mọi người đã đem đại sự trị thủy giao cho Tự Văn Mệnh, còn xin các vị đốc sức phối hợp, đừng làm ra việc chậm trễ lê dân dân chúng thiên hạ... Tự Văn Mệnh ta có thể nói nhân tình, nhưng Hiên Viên Thánh Kiếm lại không biết hai chữ nhân tình viết như thế nào.”

Tuyệt đại bộ phận người trong đại điện sắc mặt chợt nghiêm túc hẳn lên, bọn họ thẳng lưng, nghiêm nghị nhìn Tự Văn Mệnh.

Cũng có một bộ phận người sắc mặt trở nên cực kỳ quái dị, ví dụ như nói Công Tôn Kiếm, ví dụ như nói Toại Nhân Viêm, còn có đám người đến từ Đông Di Thập Nhật quốc, ánh mắt bọn họ lóe lên nhìn chăm chăm bảo kiếm bên hông Tự Văn Mệnh, ánh mắt như mang theo cái móc, hận không thể đem bảo kiếm đoạt lấy cho bản thân.

Hiên Viên Thánh Kiếm đó, kiếm này đại biểu cho quyền lực chí cao của nhân

tộc, từ sau đế Hiên Viên, chỉ có thể do Nhân Hoàng tự mình nắm giữ.

Nay kiếm này lại đến trong tay Tự Văn Mệnh, đây là đại biểu chuyển giao đại quyền nhân tộc sao?

Nghệ Địa, Nghệ Nhân, còn có đám đế tử các bộ lạc khác, nhiều người đều ở trong lòng điên cuồng rít gào tru lên, kiếm này làm sao không giao đến trong tay bọn họ? Đại quyền trị thủy làm sao lại rơi xuống trên người Tự Văn Mệnh!

Những người này theo bản năng hướng Cơ Hạo nhìn thoáng qua, sau đó quay đầu nhìn nhìn ánh mặt trời ấm áp ngoài cửa lớn.

Không biết có bao nhiêu người ở trong lòng mừng Tự Văn Mệnh vận cắt chó, hấn từ Nam Hoang mang về Bồ Phấn một tên mọi rợ Nam Hoang, lại có tạo hóa lớn như vậy, khí vận nồng đậm như thế, hấn rốt cuộc là từ nơi nào kiếm được một vầng mặt trời?

Cơ Hạo chú ý tới ánh mắt những người này, hấn cười ha ha ngẩng đầu lên, từng người một lần lượt hung hăng nhìn nhau với bọn họ một cái, đem diện mạo cùng xuất thân lai lịch của bọn họ khắc thật sâu trong đầu.

Đám gia hỏa này, nếu bọn họ bình thường toàn lực phối hợp trị thủy thì thôi, nếu bọn họ dám gây ra trò thiêu thân, Cơ Hạo sẽ không chút nương tay hướng phía bọn họ hạ sát thủ. Thiên đình chính thần hấn cũng dám giết, thì không cần nhắc đám phàm nhân này nữa.

Muốn nói chỗ dựa bộ tộc phía sau bọn họ cứng rắn, chỗ dựa của ai trong Bàn Cổ thế giới có thể mạnh sánh với Cơ Hạo?

Đại Xích... Thanh Vi... Vũ Dư... Còn có tồn tại khủng bố kia phía sau ba người bọn họ, Cơ Hạo có thể không kiêng nể gì hướng những người này nói —— lão tử có lão thiên gia làm chỗ dựa, các ngươi ai dám liều mạng với lão tử hay sao?

Hai tay Tự Văn Mệnh kết một vu ấn, phun ra một tiếng chú ngữ, một tòa vu pháp sa bàn thật lớn dần dần từ trong lòng đất đại điện bay lên, lơ lửng ở đỉnh đầu mọi người. Sông núi, hướng địa lý của Trung Lục thế giới trông rất sống động xuất hiện ở trước mặt mọi người, ở tận cùng phía đông của Trung Lục thế giới, trên một mảng đại dương mênh mông, có một luồng hào quang màu đen đang không ngừng lóe lên.

“Đây là kế hoạch a cha ta làm ra lúc còn sống, ta ở trên kế hoạch của a cha làm một ít biến hóa, liền có kế hoạch trị thủy hiện nay!”

Trong đại điện có người khe khẽ nói nhỏ, bọn họ nhìn luồng hào quang màu đen kia, thấp giọng lầm bầm.

“Quy Khư? Đó là Quy Khư à?”

“Ừm, là Quy Khư, Tự Văn Mệnh muốn đem thiên hạ đại thủy dẫn đi Quy Khư sao?”

Tinh thần Cơ Hạo rung lên, ngẩng đầu lên nhìn về phía vu pháp sa bàn. Trước đó vài ngày hắn lắng nghe kế hoạch của Tự Văn Mệnh, cũng bị kế hoạch khổng lồ của hắn làm chấn động thật lâu. Hắn rất muốn biết những người trong đại điện sau khi biết kế hoạch của Tự Văn Mệnh sẽ có phản ứng gì!

“Kế hoạch trị thủy của ta, tên là Vạn Lưu Quy Hư!” Tự Văn Mệnh chỉ điểm vu pháp sa bàn, thân nhiên nói: “Ở Trung Lục thế giới, khơi thông lòng sông, bày ra Vạn Lưu Quy Hư đại trận, đẩy nhanh tốc độ chảy của dòng lũ, để toàn bộ nước lũ mau chóng dồn vào Quy Khư.”

Các đường hoa văn hào quang chói mắt không ngừng xuất hiện ở trên vu pháp sa bàn, giống như các con rồng khổng lồ quay quanh ở trên đại địa.

Một hơi thở không tên tuôn ra ở trên vu pháp sa bàn, toàn bộ người nhìn thấy các hoa văn đó đều cảm thấy thân thể của mình không hiểu sao chịu ảnh hưởng, tốc độ máu chảy trong cơ thể bỗng chợt gia tăng mấy chục lần. Nếu không phải

người trong đại diện đều có thân thể cường đại, đã sớm có người nổ tan xác mà chết.

“Lấy lòng sông tạo thành đại trận, ép nước lũ trên mặt đất đẩy nhanh tốc độ chảy chảy về phía Quy Khư. Đồng thời lấy tốc độ nước chảy trong lòng sông, kéo thủy nguyên chi khí trong hư không hướng Quy Khư ngưng tụ. Quy Khư chính là vực sâu không đáy, hơi nước đến từ thế giới khác nhiều hơn nữa, cũng bó tay với Quy Khư.”

“Nhưng Cộng Công Thị đã bày ra đại cục, muốn hãm nhân tộc ta trong nguy hiểm tai nạn, có thể nghĩ hẳn sẽ không ngồi xem nhân tộc ta trị thủy.” Tụ Văn Mệnh lạnh nhạt nói: “Do đó, ta cần toàn bộ bộ tộc của Trung Lục thế giới tập trung quân đội, cần quét thủy yêu.”

“Ta càng cần tập trung lực lượng tinh nhuệ của nhân tộc, ở bắc tuyến bố trí phòng ngự, canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, phòng bị dị tộc thừa dịp trống rỗng mà vào.”

Tụ Văn Mệnh quay đầu nhìn lướt qua Cơ Hạo, nghiêm nghị hướng hẳn chỉ chỉ: “Nghiêu Hầu Cơ Hạo, việc quản lý đại quân phương Bắc, phòng bị dị tộc, sẽ giao cho ngươi!”

Cơ Hạo đứng dậy, đem hai con Thần Hỏa Xà nhét vào trong tay áo, nghiêm nghị hướng Tụ Văn Mệnh ôm quyền hành một lễ, cung kính dạ một tiếng.

Tập trung nhân tộc lực lượng tinh nhuệ, bố trí phòng ngự phương bắc, Cơ Hạo ở trong lòng âm thầm cảm khái, Tụ Văn Mệnh đã đem kế hoạch trị thủy của hẳn nói ra một nửa!

Chương 1074: Ngũ Lục Quy Nhất

Nha Công đang cánh lơ lửng giữa không trung, lông vũ toàn thân nó đều đã biến thành màu vàng, mỗi một sợi lông vũ đều đang phun ra Kim Ô Thần Viêm mãnh liệt, như một vầng mặt trời nhỏ khác chiếu rọi Bồ Phán đại địa.

Nha Công thần khí như thật chuyển động con mắt cực lớn, thỉnh thoảng liếc về phía mấy con ứng long nằm úp sấp trên mặt đất ngoài hơn trăm trượng một cái, trong con người tràn đầy khiêu khích. Đã kích hoạt Kim Ô huyết mạch, cũng đã kích hoạt huyết mạch ký ức Tam Túc Kim Ô, quan hệ của Tam Túc Kim Ô và long tộc không tốt chút nào cả.

Mấy con ứng long rất có linh tính ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn chăm chăm Nha Công, không ngừng từ trong lỗ mũi phun ra các luồng hơi thở nặng nề.

Nếu không phải Cơ Hạo đứng ở đỉnh đầu Nha Công, mấy con ứng long này tuyệt đối sẽ ủa lên, cho con quạ đen lông vàng đó một chút giáo huấn.

Hai tay khoanh trước ngực, Cơ Hạo bình tĩnh nhìn tinh anh nhân tộc bốn phương tám hướng không ngừng hội tụ tới. Hữu Hùng thị, Liệt Sơn thị, Hoa Tư thị, Toại Nhân thị, Thần Nông thị, Thiểu Hạo bộ, Thái Hạo bộ...

Các đại bộ tộc đỉnh cấp từng xuất hiện Nhân Hoàng nhân tộc, chiến sĩ tinh nhuệ nhất trong tộc bọn họ mặc chiến giáp lập lòe sáng, cầm binh khí sắc bén, hoặc cưỡi giao long, hoặc cưỡi kỳ lân, lại hoặc là cưỡi các loại thần thú thần cầm khác, chậm rãi hướng về phía Cơ Hạo không ngừng hội tụ lại.

Chiến sĩ yếu nhất cũng là đỉnh phong Đại Vu; đội trưởng trăm người, nhất định là thực lực Vu Vương; mà Thiên phu trưởng, vạn nhân trưởng tướng lĩnh thống quân như vậy, giống nhau đều do cường giả cấp Vu Đế đảm đương.

Đây là lực lượng tinh nhuệ áp đáy hòm của các bộ tộc, các thị tộc, như phi hùng kỵ sĩ của Hữu Sùng bộ, mỗi người đều là tinh nhuệ đỉnh cấp thân trải trăm

trận.

Cơ Hạo chính là thống lĩnh chi quân đội tinh nhuệ quy mô khổng lồ này, sau khi được Đế Thuấn trao cho đại quyền độc đoán, hẳn đối với bất cứ một chiến sĩ nào, bất cứ một toạ kỵ nào trong chi quân đội này cũng có quyền lực sinh sát trong tay.

Mấy con ửng long phần nộ phát ra tiếng phì phì trong mũi... Nha Công không đáng sợ, đáng sợ là Cơ Hạo đứng ở trên đầu Nha Công. Nếu bọn chúng đem Nha Công vây đánh một trận, Cơ Hạo chỉ cần một câu, có thể đem đầu bọn chúng chặt xuống nướng ăn! Đám ửng long này chỉ số thông minh thậm chí so với phạm nhân bình thường còn cao hơn một đoạn, bọn chúng sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

“Nghieu Hầu!” Một tên đại vu tể Chúc Long bộ cưỡi một con minh thú hình dạng như con nai, toàn thân bao phủ ở dưới khói đen, chậm rãi đến trước mặt Cơ Hạo: “Có thể xuất phát rồi!”

Cơ Hạo gật gật đầu, dùng sức vung tay, hướng về phía bắc gầm một tiếng trầm thấp: “Các huynh đệ, chúng ta xuất phát.”

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, Cơ Hạo cười lạnh, Nha Công chậm rãi vỗ cánh, nâng Cơ Hạo hướng phương Bắc bay đi. Quân đội khổng lồ rút trận lao lên, bước chân ù ù theo sát ở đằng sau Nha Công.

Một lần này xuất chinh, liên minh bộ lạc nhân tộc chưa hiến tế thiên địa!

Ngồi ngay ngắn ở trên ngai báu thiên đình Cộng Công Thị, là đầu sỏ tạo thành nạn lũ cho nhân tộc lần này, đám thiên đình thần linh không ngừng trào ra, bọn họ muốn dồn nhân tộc vào chỗ chết. Thiên như vậy, thiên đình như vậy, thiên thần như vậy, hiến tế bọn họ làm gì?

Nhân tộc tôn kính thiên địa, cung phụng thần linh, hàng năm đều hướng thiên địa thần linh dâng lên vô số tế phẩm, là vì khẩn cầu mưa thuận gió hoà, khẩn cầu

nhân tộc phồn vinh giàu mạnh.

Nhưng cái này không ý nghĩa nhân tộc sẽ phải khúm núm nịnh bợ đối với thiên địa thần linh!

Nhân tộc thời đại này có quan điểm chất phác nhất ——thiên địa thần linh người làm nhân tộc ta hạnh phúc an khang, chúng ta sẽ hướng người dâng lên vô số tế phẩm, dâng lên văn tự cầu nguyện hoa mỹ; thiên địa thần linh người khiến nhân tộc ta trôi giạt khắp nơi, chúng ta sẽ thẳng lưng, cầm binh khí, dcmm!

Mấy trăm con ửng long vượt qua Cơ Hạo, giành trước hướng phương Bắc bay đi.

Đại vu sư Vu Điện cười trên lưng ửng long, bọn họ niệm tụng chú ngữ, đại địa hơi loạn choạng, một cái lại một cái phiến đá dày nặng không ngừng từ trong lòng đất toát ra. Phiến đá dần dần lên cao, dần dần cao hơn nước lũ.

Trên con đường phiến đá có hoa văn vu phù chói mắt sáng lên, lực bài xích cường đại hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, nước lũ quay cuồng hướng hai sườn rút lui, lộ ra một con đường lớn thẳng tắp đi thông phương Bắc.

Vô số thủy yêu hét giận dữ nhắc sóng to hướng con đường thẳng xung phong, các đội chiến sĩ nhân tộc cười giao long lao lên, vô số Vu Đế, Vu Vương nhân tộc đạp mây khói lao lên, từng mảng lớn thủy yêu bị chiến thành thịt vụn, đầu sóng hai bên con đường thẳng nhất thời hóa thành một mảng màu máu.

Cơ Hạo đứng ở đỉnh đầu Nha Công, Thái Cực Càn Khôn Kính phát ra thanh quang mờ mịt chiếu rọi bốn phương, dưới thanh quang bao phủ chiến sĩ nhân tộc chỉ cảm thấy toàn thân tinh lực dư thừa, mặc cho ra sức chém giết cỡ nào ngay cả mồ hôi cũng không có.

Mà thủy yêu bị thanh quang đụng chạm thì khàn giọng kêu rên lên, một chút tiên thiên thái âm chi khí trong cơ thể bọn chúng bị dẫn cháy, thân thể bọn chúng nhanh chóng dấy lên thái âm chi hỏa màu xám trắng. Ở trong tiếng hô thê lương,

hoảng sợ của vô số thủy yêu, từng mảng lớn thủy yêu bị đốt thành tro bụi.

Từng luồng thái âm chi khí không ngừng hướng Cơ Hạo bay tới, không ngừng dung nhập thân thể hắn.

“Không có gì ra hồn!” Cơ Hạo âm lạnh cười cười, khinh thường bĩu môi.

Đại yêu thực không có gì ra hồn xuất hiện, tựa như Cộng Công Thị rất thích ý nhìn thấy nhân tộc phân binh, dù sao như vậy sẽ suy yếu lực lượng phòng ngự của Bồ Phán.

Chỉ có Cơ Hạo trong lòng biết rõ hắn mang theo một mũi lực lượng tinh anh vô cùng như vậy đi phương Bắc làm gì, mục đích chủ yếu không phải phòng bị dị tộc nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của —— dị tộc nay cũng bị nước lũ vây khốn.

Tất cả đều là cách trị thủy Vạn Lưu Quy Hư của Tự Văn Mệnh.

Vạn Lưu Quy Hư, khơi thông lòng sông trên Trung Lục đại địa, bố trí thành trận đồ quy mô khổng lồ, dẫn dắt nước lũ trên đại địa không ngừng rót vào Quy Khư. Tòa đại trận này dẫn dắt không chỉ có hơi nước trên Trung Lục thế giới, càng kéo theo hơi nước Đông Hoang, Tây Hoang, Nam Hoang, Bắc Hoang bốn khối đại lục đồng loạt dẫn động.

Tự Văn Mệnh muốn mượn thủy lực, hóa Trung Lục đại địa thành một vòng xoáy, thông qua hơi nước hấp dẫn lẫn nhau, đem tứ hoang đại lục kéo đến phụ cận Trung Lục thế giới, cuối cùng hòa hợp một thể với Trung Lục thế giới.

Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo rất lâu trước kia đã từng nhắc tới, muốn thành lập một thể lực thống nhất mọi bộ lạc nhân tộc, mà trụ cột chuyện này, chính là năm khối đại lục chủ yếu của Bàn Cổ thế giới thống nhất với dung hợp. Cách vũ trụ minh mông, lui tới một lần cũng cần mấy năm thời gian, bộ lạc nhân tộc phân bố ở trên năm khối đại lục căn bản không có khả năng trở thành một chỉnh thể.

Lần lũ lụt này đối với nhân tộc là một lần tai họa cực lớn, nhưng cũng khiến Tự Văn Mệnh thấy được cơ hội.

Một khi sự việc thành công, sau khi Bắc Hoang đại lục và Trung Lục dung hợp, Cơ Hạo sẽ lập tức suất lĩnh chi quân đội tinh nhuệ này đột nhập Bắc Hoang, xộc thẳng hang ổ Cộng Công Thị, triệt để diệt trừ căn cơ của Cộng Công Thị!

Toàn bộ bộ tộc Bắc Hoang tùy tùng Cộng Công Thị làm loạn, phải bị triệt để thanh tẩy.

Toàn bộ thủy tộc trong Bắc Minh đại dương phải bị thanh lý triệt để.

Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo sẽ dùng thủ đoạn thiết huyết, để các bộ tộc Bắc Hoang phản bội nhân tộc biết cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống, bọn họ càng muốn dùng máu của bộ tộc Bắc Hoang cho bộ tộc khác một sự chấn nhiếp.

“Việc cần làm còn rất nhiều!” Cơ Hạo ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu Nha Công: “Nhưng Nha Công, chúng ta còn có thời gian!”

“Trị thủy, cũng không phải là dễ như vậy!”

Ngẩng đầu, Cơ Hạo cười cười: “Hiện tại, ta cần tìm một con gà, sau đó tìm một con khỉ!”

Chương 1075: Thành Trại Trên Nước

Xích Phán sơn, phòng tuyến trước đây của nhân tộc đã hoàn toàn sụp đổ.

Doanh trại chắc chắn bị nước lũ đánh sập, hang núi để lương thực bị nước bao phủ, ngay cả chợ Xích Phán bí ẩn cũng bởi vì nước lũ mà không tiếp tục kinh doanh.

Vô biên vô hạn nước quay cuồng, ở giữa đỉnh núi của Xích Phán sơn gào thét đập vỗ, cuốn lên vô số vòng xoáy chảy xiết. Từng cơn sóng lớn điên cuồng xói mòn ngọn núi, không ngừng phát ra tiếng vang lớn như sấm rền.

Xa xa nhìn lại, trên mặt nước mênh mông có vô số đỉnh núi lộ ra, như một mảng quần đảo hỗn độn. Có một số đỉnh núi trên đó còn cắm vài toà doanh trại nhân tộc, bên trong còn có chiến sĩ nhân tộc đóng quân.

Tiếng trống trận ‘Thùng thùng’ từ xa xa truyền đến, từng đại đội quân đội thủy yêu nhắc sóng to, cuộn cuộn không ngừng từ phương Bắc mà đến. Đại quân thủy yêu đến từ thế giới khác bồng bồng hứng thú hướng về Bồ Phán xuất phát, đội ngũ thật dài thoạt nhìn không thấy giới hạn.

Cá tôm ba ba, rắn nước cá mập, thủy tộc đủ loại màu sắc hình dạng cổ quái kêu gào hướng phía nam xuất phát, chỉ có số rất ít mấy đội thủy yêu ở trên đỉnh núi đóng quân, xa xa giăng co với quân trú đóng còn sót lại của nhân tộc.

Cơ Hạo thống lĩnh tinh nhuệ các tộc tách sóng nước gào thét mà đến, đội ngũ thủy yêu không hề rối loạn một phen, nhiều tiểu yêu thiếu kiên nhẫn rít lên chói tai, cách mấy chục dặm đã kéo cung tên đơn sơ hướng bên này bắn qua.

Mũi tên xiêu xiêu vẹo vẹo uể oải bắn ra xa mười mấy trượng đã bị mưa to đánh rụng, các đại yêu trong đại quân thủy yêu hỗn hển gầm rú, vung roi hướng về phía lũ tiểu yêu đó vọt bừa một trận.

Mấy trăm con tiểu yêu rối loạn đầu trần tuyến bị roi đánh cho da tróc thịt bong, đứa nào cũng ghé vào mặt nước khàn giọng gào thét.

Mấy đại yêu rít một tiếng, nhất thời một đám tiểu yêu hung ác lao lên, đem lũ tiểu yêu bị phạt loáng cái đã xé nát, ‘Hi hi ha ha’ đem thi thể sót lại của bọn chúng nhét vào trong ngẫu nhiên ăn.

Cả thủy một ngàn con ứng long vỗ cánh khổng lồ, kề sát mặt nước bay qua. Bọn họ ở giữa không trung xếp thành chữ Nhất, khí tức long tộc cường đại không kiêng nể gì khuếch tán ra, gắt gao áp chế đối phương.

Trong đại quân thủy yêu quy mô khổng lồ, mấy ngàn con măng xà hình thể cực lớn đến đáng sợ chậm rãi tách đội ngũ bơi ra. Đám măng xà dài mười mấy dặm đó dùng thân thể quay quanh ngọn núi, cái đầu cực lớn nhìn chăm chăm đàn ứng long, trong con người hung ác lóe ra u quang, không chút che dấu sự để ý của bọn chúng đối với máu thịt long tộc.

Lũ măng xà đó thân thể khổng lồ, muốn hóa thành giao long cực kỳ khó khăn. Nếu bọn chúng có thể cắn nuốt đủ máu thịt long tộc, bọn chúng sẽ có hy vọng hóa giao. Đám ứng long đó chính là long tộc thuần huyết thống, hơn nữa thuộc loại long tộc thuần huyết thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nếu có thể cắn nuốt một con ứng long, lũ măng xà đó thậm chí có khả năng hóa rồng.

Long khí của ứng long và yêu khí của măng xà ở trên mặt nước va chạm vào nhau, nơi khí tức hai phe tiếp xúc, một cơn sóng chậm rãi dâng cao, dần dần ở giữa hai phe đại quân dựng lên một bức tường nước cao trăm dặm dày tới mười dặm.

“Chúng ta đến, không phải vì đánh trận!” Cơ Hạo cười Nha Công nhanh chóng bay tới, xa xa nhìn mấy chục cự yêu khí tức đáng sợ trong đại quân thủy yêu đối phương: “Chúng ta đến xây dựng lại phòng tuyến Xích Phán sơn, là vì phòng bị dị tộc phương Bắc công kích!”

Cười cười rất cổ quái, Cơ Hạo rất không chịu trách nhiệm hướng phía nam

chỉ chỉ: “Các người muốn đi công kích Bồ Phản, vậy đi đi, ta sẽ không ngăn các người. Ừm, Bồ Phản hiện tại tụ tập rất nhiều người, hơn nữa có lương thực cuộn cuộn không dứt, các người nếu có thể công phá Bồ Phản, nhất định có thể ăn no nê!”

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, cánh khổng lồ của Côn Bằng ở trong mây đen như ẩn như hiện.

Tiếng gào thét bén nhọn từ trong mây đen truyền đến, mấy chục cự yêu ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo một lần, chỉ huy đại quân thủy yêu dưới trướng tiếp tục hướng phía nam khởi hành.

Trong mây đen, Côn Bằng thò đầu ra, hằm ở trên trời xa xa nhìn chăm chăm Cơ Hạo, rất lớn tiếng rít gào: “Cơ Hạo, các người có âm mưu gì sao? Người mang theo nhiều người như vậy đến Xích Phán sơn? Có ý nghĩa gì đâu? Dị tộc? Bọn chúng không có khả năng vượt qua nước lũ đến công kích các người!”

Cơ Hạo dang hai tay, thản nhiên nói: “Ai biết chứ? Các người không phải có cấu kết với dị tộc sao? Cho nên, Đế Thuấn vẫn lo, các người sẽ cấu kết dị tộc từ phương Bắc phát động tiến công.”

Nhún nhún vai, Cơ Hạo bắt đầu nói bừa: “Cùng với ở Bồ Phản bị động chịu đòn, còn không bằng để ta mang theo một đội ngũ đến Xích Phán sơn trú đóng, người nói xem? Thật ra, ta cũng không muốn tới nơi này chịu mưa cả ngày!”

Côn Bằng nhú mày, hừ lạnh một tiếng, một mảng lớn mây đen quay cuồng đến, dần dần bao phủ thân thể hắn.

Côn Bằng theo bản năng cảm thấy Cơ Hạo mang theo một cánh quân đến Xích Phán sơn rất cổ quái, nhưng như Cơ Hạo nói, cánh quân này dưới trướng hắn trừ phòng bị đại quân dị tộc, còn có thể làm gì?

Chung quy không đến mức Cơ Hạo mang theo những người này vượt qua tinh không mênh mêng, trực tiếp công kích hang ổ Cộng Công Thị ở Bắc Hoang

chứ? Điều đó cũng quá buồn cười, quá hoang đường!

“Các người cứ việc nhảy nhót đi, khi lực lượng của Cộng Công đạt đến đỉnh cao, các người nhảy nhót nữa cũng vô dụng.” Tiếng hừ lạnh của Côn Bằng từ sau mây đen truyền tới, biến thành tiếng sấm cuồn cuộn không ngừng quanh quần ở bầu trời.

Đồ Sơn lão nhân mang theo một vạn con Tinh Không Linh Quy đến đây, đám rùa khổng lồ đó thở hỗn hển trầm thấp, bọn nó ngậm trong mồm dây thừng thô to, phía sau mỗi một con rùa khổng lồ đều kéo cây gỗ lớn chồng chất như núi.

Chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo bắt đầu khẩn trương bận rộn.

Từng cây gỗ lớn dài đến trăm trượng được đặt chỉnh tề ở trên mặt nước, các vu tể Vu Điện lớn tiếng niệm tụng chú ngữ, ở dưới vu pháp kích thích, vô những cây gỗ lớn đó vỡ ra, những cái cành mới sinh cứng rắn như sắt nhanh chóng từ trong thân cây dài ra.

Cành mới sinh rậm rạp quấn quýt lẫn nhau, đem các cây gỗ lớn cố định chặt chẽ với nhau.

Lại có chiến sĩ phụ trách hậu cần đồ quân nhu vận chuyển tới dàn giáo đã sớm làm, ‘Leng keng thùng thùng’ bắt đầu làm việc trên cây gỗ lớn nối liền với nhau. Bọn họ ở trên cây gỗ lớn đục ra mộng chỉnh tề, đem các dàn giáo đó bố trí chặt chẽ ở trên cây gỗ lớn.

Từng dãy phòng ốc chỉnh tề nhanh chóng thành hình, các tòa thành trại đột ngột từ mặt đất mọc lên, các lá cờ đăng chiến kỳ ở trên cột cờ tung bay cao cao, vu lực dao động khổng lồ thổi quét bốn phương.

Ba ngày sau, một tòa thành trại trên mặt nước quy mô khổng lồ rõ ràng thành hình, các sợi dây thừng thô to từ trong thành trại vươn ra, một vạn con Tinh Không Linh Quy kéo thành trại khổng lồ, thông thả hưởng phương Bắc trôi đi.

Trên trời, Côn Bằng lại từ sau mây đen thò đầu ra.

Hắn nhìn vùng thành trại to lớn dài rộng hơn ngàn dặm này, kinh hãi mở to mắt nhìn: “Thật sự là gặp quỷ sống rồi. Cơ Hạo tiểu tử này, hắn muốn làm gì? Hắn muốn chủ động khai chiến với dị tộc hay sao? Ha ha, thế này không phải muốn chết sao!”

Côn Bằng đang đánh giá tòa thành trại khổng lồ này, bỗng dừng từ trên tường thành cao tới trăm trượng bắn ra vô số kiếm khí trắng xoá, theo bão táp hung hăng hướng quân đội thủy yêu ở xung quanh quét đi.

Tiếng rú thảm thê lương phóng lên cao, thủy yêu đại quân không kịp trở tay bị chém giết ngay tại chỗ mất mấy vạn.

Tiếng sấm sét đáng sợ từ trên cao truyền đến, tiếng rống giận dữ của Cộng Công Thị chấn động non nửa bầu trời.

“Cơ Hạo, ngươi muốn chết!”

Chương 1076: Bỏ Mặc

Nhân gian tiếng kêu than dậy khắp trời đất, nước lũ cuộn cuộn bao trùm tất cả, chỉ có trong núi, trên cao nguyên, còn có trung tâm của đại bộ tộc, còn có con dân nhân tộc ở trong nước lũ giãy dựa cầu sinh.

Trên trời cao, lướt qua các luồng gió giật mây trôi, lướt qua vô số nơi hiểm yếu tuyệt cảnh, trong khôn cùng mây tía thụy khí, thiên đình đồ sộ sừng sững.

So sánh với thiên đình mấy năm trước lạnh lẽo vắng vẻ, thê thê thảm thảm, trống rỗng không có bóng người, nay thiên đình đã là một bộ dáng khác.

Khắp nơi đều là chiến sĩ tinh nhuệ mặc trọng giáp lui tới tuần tra, mỗi một chỗ hiểm yếu đều có trọng binh trú đóng. Thần binh thần tướng đến từ ao Thần Nguyên cùng Bắc Minh đại dương trong thủy yêu xen lẫn trong cùng nơi, thần lực cùng yêu khí hỗn tạp cùng một chỗ, chướng khí mù mịt lại lộ ra một cổ tử náo nhiệt.

Đại điện thần linh rộng rãi hùng vĩ, bị Lục Thiềm nương, Phỉ Liêm vương... các nguyên thủy cự yêu chiếm chỗ, các đầu sỏ yêu ma cường đại khoát mũ miện triều phục hoa mỹ, quanh thân ráng màu khí lạnh phụ trợ bọn hắc như thiên thần tinh quân, có vài phần ý nhị lịch sự tao nhã vờn đội mũ người.

Từng con rồng trời quay quanh trên cột ngọc, các con mãng xà sắc sỡ cựa quậy thân thể công kênh quay quanh bên trên. Bọn chúng mở cái miệng rộng, nọc độc sền sệt tanh hôi theo cột ngọc trơn bóng trong suốt chảy xuống, không ngừng chảy vào trong ao hoa sen dưới cột ngọc, đem ao hoa tươi nở rộ biến thành một cái ao độc.

Trong cái tổ hoàng kim đỉnh chớp đại điện, vốn là bảo địa thiên phượng ở lại, nay lại bị một đám phi ngư, ma quỷ diêu... thủy tộc yêu ma chiếm lấy. Bọn chúng đứng ở trong cái tổ ánh vàng rực rỡ, đắc ý vung cánh thịt của mình, thỉnh thoảng phát ra tiếng rít khó nghe.

Trong thiên đình yêu khí ngút trời, nơi nơi đều là xương cốt hỗn độn và da lông tàn phá, một ít yêu ma chưa bỏ truyền thống tốt đẹp ăn tươi nuốt sống của bọn chúng, trực tiếp liền đem cung điện hoa mỹ của thiên đình coi là nhà bếp, nơi nơi đều là thịt nát xương vỡ, còn có đồng lớn nước bọt gia súc tanh hôi khó ngửi tùy ý chõng chất.

Trong mùi tanh nồng, một ít tiểu yêu không có sức, chỉ có thể mặc cho người ta giày vò như nô lệ lén lút chạy qua chạy lại, thỉnh thoảng ở trên đất nhặt lên mấy miếng thịt nát ném vào mồm vội ăn, hoặc là tránh ở ngoài tầm cung vị thần vương nào đó của thời đại thái cổ vụng trộm đi vệ sinh bậy bạ.

Tiếng rống giận dữ của Cộng Công Thị đột nhiên truyền khắp toàn bộ thiên đình, thân thể lũ yêu ma đang gây nghiệt đồng loạt cứng đờ, đều ngậm miệng, dừng động tác trên tay.

Trong thần cung trung ương thiên đế ban đầu ở, Cộng Công Thị trầm mặt, tức giận nhìn thần kính ở đỉnh đầu phát ra một mảng lớn vàng sáng —— tro mắt nhìn Cơ Hạo gần như đánh lén phát động đại trận, phát ra vô lượng kiếm khí nháy mắt xay nát mười mấy vạn thủy tộc, Cộng Công Thị ở ngoài phần nộ, lại âm thầm kinh hãi thủ đoạn của Cơ Hạo.

Loại ‘Vu trận’ đem thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành kiếm khí phun ra đã thương người này, Vu Điện nhân tộc là không có truyền thừa!

Cộng Công Thị năm đó cũng là cao tăng nhân tộc, cạnh tranh vị trí nhân tộc đại tể tửu với Chúc Dung Thị âm ỉ vô số năm, đối với điều này hẳn rất nắm chắc —— nhân tộc không biết loại ‘Vu trận’ ngưng tụ kiếm khí đã thương người này!

Trận pháp này là sáng tạo độc đáo của Cơ Hạo? Hay là phía sau Cơ Hạo có người nhúng tay? Không lẽ là các đại năng lánh đời không ra, bọn họ không quen nhìn hành vi của Cộng Công Thị, bắt đầu ngẫm ra tay?

Cộng Công Thị vừa phần nộ vừa lo lắng rống giận một tiếng, nhảy dựng lên mà mắng. Tiếng rống của hắn thông qua thần kính nhanh chóng truyền khắp

thiên đình, càng truyền tới trên không Xích Phán sơn, hóa thành tiếng sấm cuộn cuộn khiến vô số người đều nghe được hân rít gào.

Trong đại điện, một đám trai ngọc tinh quần áo mỏng manh, xinh đẹp tuyệt luân đang ca múa, bỗng dừng nghe được một tiếng rống to của Cộng Công Thị, lũ trai ngọc tinh hú lên quái dị, ùn ùn vút như ý, bảo châu... các bảo bối trong tay, cuộn mình xuống đất ngậm chặt vỏ sò trên lưng.

Mấy nhạc sĩ thủy yêu trong góc đại điện ngậm chặt miệng, nhắm chặt mắt, hai tay cắm trong lỗ tai, không dám phát ra chút động tĩnh, lại càng không dám nghe lén nửa lời của Cộng Công Thị.

“Thằng cha này, hân rít cuộc muốn làm gì? Hân dẫn người đi phương Bắc, là vì phòng bị dị tộc, hay là có âm mưu khác?” Cộng Công Thị nôn nóng bất an rít gào: “Bồ Phán thế mà lại có thêm một vàng mặt trời, nhân tộc rít cuộc còn có bao nhiêu chuẩn bị ở sau? Không được, ta phải đích thân dẫn quân, tiêu diệt cánh quân đó của Cơ Hạo!”

Da Ma Thiên lười biếng ghé vào trên một đám mây mềm mại, hai thủy xà tinh trơn bóng xinh đẹp cuộn mình bên người nhảy bật lên, hân để trần cánh tay hưng phấn kêu: “Aha, là Nghiêu Bá Cơ Hạo kia sao? Cộng Công đại nhân, để ta đi theo người đi, ta muốn dùng Hủy Diệt Võ Trang của ta, đem thằng cha đó triệt để nghiền thành cặn!”

Da Ma Thiên hoa chân múa tay hoan hô: “Một lần trước, ta vốn đã có thể giết chết hân, nhưng một kẻ cổ quái thế mà lại đem ta ném vào sâu trong hỗn độn! Ta thiếu chút nữa đã bị lạc ở trong hỗn độn! Sĩ nhục này, ta nhất định phải tự tay rửa sạch!”

Cộng Công Thị trịnh trọng gật gật đầu, hân trầm giọng nói: “Có Da Ma Thiên đại nhân tự mình ra tay, đây là chuyện không còn gì tốt hơn, như vậy...”

Đế Thích Sát ngồi ở trên một cái ngai báu hoa mỹ đá quý điêu khắc mà thành, quay quanh bên người là một đoàn thiếu nữ thủy yêu xinh đẹp bất đắc dĩ

đứng dậy. Hắn dang hai tay, rất bất đắc dĩ lớn tiếng cảm khái: “Cộng Công Thị đại nhân tôn kính, bệ hạ tôn kính, ngài vì sao phải vội vàng xao động bất an như thế chứ?”

Từ trong một đồng cánh tay trắng trẻo hồng hào quấn quanh giấy ra, Đế Thích Sát đi tới bên người Cộng Công Thị, thân thiết ôm cánh tay hắn.

“Từ khi kế hoạch của chúng ta bắt đầu, từ khi chúng ta đã thông thông đạo mười hai thế giới, chuyện này đã không thể ngăn trở!”

“Chúng ta không cần có bất cứ động tác nào nữa, chúng ta chỉ cần chờ đợi, lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi thủy chi pháp tắc của mười hai thế giới xâm nhập Bàn Cổ thế giới, để ngũ hành pháp tắc của Bàn Cổ thế giới mất đi cân bằng, để ‘lực lượng của thủy’ thành pháp tắc cường đại nhất của thế giới này... Cộng Công Thị, đại thiên đế ta tôn kính, Hắc Đế bệ hạ chí cao vô thượng, người chính là tồn tại cường đại nhất thế giới này!”

“Chúng ta chỉ cần chờ đợi!”

Đế Thích Sát đặt hai tay trước ngực, dùng sức siết chặt năm tay, dùng sức hướng Cộng Công Thị lớn tiếng kêu: “Chúng ta chỉ cần chờ đợi, chúng ta ở trong thiên đình an toàn này lẳng lặng chờ đợi là được. Lực lượng của ngài sẽ càng ngày càng cường đại, lực lượng của thủ hạ ngài sẽ càng ngày càng cường đại, quân đội của ngài mỗi ngày đều sẽ cấp tốc trưởng thành!”

“Chúng ta không cần thiết đi so đo với bọn hắn lúc này! Vô luận bọn hắn có âm mưu chưa để lộ ra, cuối cùng quyết định tất cả, là lực lượng!”

Cộng Công Thị trầm mặc, hắn lâm vào trong trầm tư.

“Thiên đình rất an toàn!” Đế Thích Sát nhìn Cộng Công Thị trầm giọng nói: “Chúng ta ở thiên đình, rất an toàn... Nhưng nếu ngài tự mình dẫn dắt quân đội rời khỏi thiên đình che chở... Các tồn tại đáng sợ ở thời điểm Bất Chu sơn sụp xuống từng xuất hiện một khi ra tay, ngài có thể cam đoan bản thân an toàn

sao?”

Cộng Công Thị vẫn đang do dự, hăn luôn cảm thấy Cơ Hạo vô duyên vô cớ mang theo một cánh quân đi phương Bắc không phải chuyện tốt.

Ngay lúc này, một nữ yêu nhanh như chớp lao vào thần cung, mừng như điên hướng Cộng Công Thị kêu to: “Bệ hạ, bệ hạ, nương nương có rồi, nương nương có thai rồi! Tám bào thai, là tám bào thai!”

Cộng Công Thị ngẩn người, sau đó cất tiếng cười to lên.

Hăn dùng sức vung tay lên, lớn tiếng nói: “Mau mau dẫn ta đi qua... cướp, mở ra kho báu của thiên đình, trọng thưởng cho toàn bộ mọi người!”“Về phần Cơ Hạo thẳng nhóc đó sao, kệ nó đi!”

Chương 1077: Nữ Nhân Không Cần Đắc Tội

Bàn Cổ thế giới, hồng hoang tinh không.

Chỗ cực sâu không lường được của tinh không, trong một phương tinh vực đầy sao, hồng hoang tinh thần cực lớn mà nhiều góc cạnh lơ lửng ở không trung, mấy ức vì tinh tú dựa theo một quỹ tích cực kỳ phức tạp, sức người không thể đánh giá chậm rãi vận chuyển.

Tinh lực to lớn của mấy ức tinh tú như nước sữa hòa nhau hóa thành một thể, tràn đầy hư không không chỗ nào không có, người bình thường hoặc căn bản không thể tới gần một phương hư không này, hoặc là sau khi mạnh mẽ đột phá tinh lực ngăn trở xâm nhập một phương tinh không này, cũng sẽ lập tức bị tinh lực như cái cối xay khổng lồ nghiền thành phần.

Nếu có tiên thiên chí bảo hộ thể, miễn cưỡng chặn tinh lực ăn mòn, mấy ức tinh tú tự thành một thể tạo thành tinh trận khổng lồ, cũng có thể làm người ta đầu váng mắt hoa không biết phương nào là đường, hoặc vĩnh viễn bị lạc ở trong tinh trận, hoặc ngất nôn mưa bị tinh trận ném ra ngoài.

Ở chỗ trung tâm của tinh vực, một tòa cung điện tinh thạch năm màu cấu thành lơ lửng ở trên mây lành năm màu.

Đám đông chim tước sắc sỡ quay quanh cung điện lúu rúu truy đuổi chơi đùa, thỉnh thoảng có chim tước từ không trung hạ xuống, dừng ở trên mây lành năm màu thân thể nhoáng lên một cái liền biến thành nữ đồng xinh đẹp mi thanh mục tú.

Càng có thiếu nữ yếu điệu nhiều vẻ mang theo cuộc trồng hoa giỏ hoa lui tới ở các chỗ vườn ươm trên mây lành, tỉ mỉ chăm chút các loại kỳ hoa dị thảo.

Trong không khí nơi này tràn ngập lực lượng sinh mệnh cực kỳ cường đại, càng có tạo hóa chi lực khó lường chất chứa trong đó, cho nên kỳ hoa dị thảo

trong các chỗ vườn ươm sinh trưởng đặc biệt tươi đẹp, khỏe mạnh, mỗi một phiến lá đều đang tản mát ra vàng sáng mờ mờ, khoe ra sinh cơ sinh khí cường đại của mình.

Nhiều tiên thiên dị chủng phàm nhân chưa từng nghe nói lẳng lẳng ở nơi này sinh sản sinh trưởng, nhiều tiên thiên linh căn trong vườn ươm chỉ trồng một gốc cô đơn, nhưng chính là một quả trên một gốc tiên thiên linh căn này, đều có thể lập tức khiến một phàm nhân có được sinh mệnh dài lâu thọ ngang trời đất, hoặc khiến hắn có được lực lượng khổng lồ lật sông nghiêng biển.

Tiên thiên linh căn đối với phàm nhân mà nói thuộc loại vô thượng trân bảo, nay lại mang theo vài phần tịch mịch, lẳng lẳng cắm rễ trong vườn ươm, chờ mong chủ nhân tòa cung điện này ngẫu nhiên ném đến một cái liếc nhìn lạnh nhạt.

Trong một hồ nước mờ mịt tản mát ra tử khí nồng đậm, vô số đóa hoa sen màu vàng, màu bạc, màu tím, xanh ngọc ở trong lá sen rợp trời rợp đất nở rộ. Trong hồ sen kéo dài mấy vạn dặm, chỉ có một đóa ngũ sắc thần liên (hoa sen thần năm màu) phạm vi mấy chục dặm chính giữa dâng lên vạn dặm hà quang, cướp đi màu sắc của hoa sen khắp ao.

Trên không nhụy hoa của ngũ sắc thần liên, một cây đèn hình dạng như hoa sen phát ra một dải cầu vồng vạn dặm, lẳng lẳng treo ở trên không hồ nước. Trong ngọn đèn một ngọn lửa lay động, một hơi thở làm người ta không hiểu sao tâm bình khí hòa không ngừng từ trong ngọn đèn khuếch tán ra.

Cạnh hồ nước là một mảng rừng trúc màu vàng tím vô biên vô hạn, trên đó các cây trúc đó dày đặc hoa văn pháp tắc màu vàng sẫm, mỗi một cây trúc đều tản mát ra linh khí dao động cường đại, kim quang mờ mịt kéo dài một mảng, hóa thành một đám mây vàng lơ lửng ở trên không.

Tay trái Oa Linh xách một lẵng hoa, tay phải cầm một thanh ngọc đao, thích ý đi dạo trong rừng trúc. Nàng thỉnh thoảng dừng lại, ở trên thân trúc màu vàng

tím đánh giá một phen, hoặc chặt bỏ mấy bụi cỏ trúc, hoặc là đào ra một đoạn măng, lại hoặc là ở dưới đất thu thập mấy cái nấm mới mẻ.

Tây Mỗ cầm một cây gậy chống đầu rồng, sai bước đi theo bên người Oa Linh. Nhìn Oa Linh một lúc, Tây Mỗ đột nhiên cười to lên: “Oa Linh, vẫn là người sống tiêu điều tự tại. Hắc, nhân gian loạn hết cả lên rồi, người thật sự không nhúng tay sao?”

Oa Linh đem một cái nấm đầu khi trắng noãn bỏ vào trong giỏ, một đôi mắt phượng trên khuôn mặt tuyệt mỹ hơi nhúu lại, đột nhiên cười lạnh.

“Nhúng tay, nhúng tay như thế nào đây? Ta năm đó bị thương, nay còn chưa phục hồi như cũ... Bọn họ mỗi người lục đục với nhau, cứ tranh qua tranh lại như chó dữ vồ mồi, bọn họ đều có trợ thủ, ta một nữ nhân, tranh với bọn họ như thế nào?”

Tây Mỗ cầm lên quả trượng, hướng xuống đất động mạnh một cú.

‘Thùng’ một tiếng, mặt đất khẽ nhoáng lên, Tây Mỗ nhìn Oa Linh trầm giọng nói: “Cứ để bọn họ làm xằng làm bậy như vậy hay sao? Đại Xích, Thanh Vi, Vũ Dư ba người, còn có sư phụ ma quỷ kia của bọn họ chạy tới trong hỗn độn tích góp công đức rồi, lúc này tạm không nhắc đến bọn họ... nhất hoa nhất mộc kia thì rất cần cù, người không sợ bọn họ đem nhân tộc làm cho nội bộ lục đục sao?”

Trong mắt Oa Linh chợt lóe hàn quang, ngữ khí lại trở nên càng thêm ôn hòa, mềm mại: “Có thể như thế nào chứ? Bọn họ một đôi huynh đệ đó chính là từ trong Hồng Mông đã nâng đỡ lẫn nhau, sống nương tựa lẫn nhau mà trải qua... Bọn họ muốn làm mưa làm gió ở trong nhân tộc, có một số kẻ ngu xuẩn thích theo chân bọn họ, như vậy kệ bọn chúng đi!”

Tay phải vững mạnh, chỉ thấy một đạo ngọc quang hiện lên, thần trúc màu vàng đại khái tím đại khái diện tích trăm mẫu ‘Rầm’ bị một đao của Oa Linh bổ nát, linh khí màu vàng tím không ngừng từ trong gốc trúc phun ra, trong không khí nhất thời tràn ngập một hơi thở tươi mát nồng đậm.

“Có chút cành mục lá úa, chung quy phải dọn hết... Có một số kẻ ngu dốt, chết rồi mới tốt.” Oa Linh mím môi sảng giọng nói: “Long, phượng, nhân, Bàn Cổ tam tộc chẳng cái nào nên thân, bọn họ vừa sinh ra còn có vài phần khí tượng cố gắng hướng về phía trước, nay lại là thế hệ sau thua thế hệ trước, chịu chút giáo huấn cũng tốt.”

Tây Mỗ trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng lắc đầu: “Thôi, tóm lại long, phượng, nhân tam tộc, là thuộc về người chiếu cố, người thích trừng phạt sửa trị như thế nào, đó đều là việc của người. Nhưng Cộng Công Thị gây nghiệp ngập trời, chẳng lẽ chúng ta cũng không quản sao?”

Sắc mặt Oa Linh trở nên cực kỳ đặc sắc. Nàng mỉm cười, tùy tay điểm một cái, thần trúc bị nàng bổ nát ùn ùn từ trong hư vô một lần nữa xuất hiện, trong nháy mắt thời gian rừng trúc bị vỡ nát đã khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa bỗng dưng nhiều thêm vài phần thần diệu.

“Chung quy không thể để hãn tiếp tục đắc ý kiêu ngạo như vậy.” Oa Linh cười lạnh.

Chỉ tay một cái, một cái đỉnh tròn tản mát ra hào quang năm màu mờ mờ ở trong một mảng lửa thần năm màu chậm rãi bay ra. Oa Linh nhẹ nhàng vuốt ve cái đỉnh tròn, nhẹ nhàng nói: “Tây Mỗ, người cũng biết, ta nắm giữ huyết mạch sinh sản đại đạo của số đông sinh linh trong thiên địa... Cho dù là đám thần tộc hiện tại, việc sinh con đẻ cái của bọn họ cũng phải bị ta khống chế!”

“Người làm gì?” Tây Mỗ ngạc nhiên nhìn Oa Linh, mấy sợi tóc ngắn trên trán đột nhiên dựng thẳng lên từng sợi.

“Ừm, Cộng Công Thị không phải đã chết mất đứa con trai duy nhất sao?” Oa Linh nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ta tặng cho hãn tám đứa con bảo bối. Một đứa là ác nhân mười kiếp làm ác, tự tay đánh chết cha mẹ; một đứa là cầm thú súc vật mười kiếp, cắn nuốt toàn bộ huynh đệ; một đứa là sắc côn hoang dâm vô đạo, mười kiếp bại hoại mười cái bộ tộc...”

Oa Linh lần lượt đếm, nàng thế mà đem linh hồn của tám ‘người tốt’ cực phẩm lau đi ký ức kiếp trước, lại bảo lưu lại ác căn sâu trong linh hồn bọn họ, vứt cho Cộng Công Thị làm con trai.

Một mẹ tám bào thai, sinh ra nào phải con, rõ ràng là tám ác quỷ đòi nợ, ma vương đòi mạng.

“Vì tụ tập đủ tám cái ác hồn này, ta đã đem luân hồi lật toàn bộ một lần.” Oa Linh thông dong nói: “Vì đem bọn họ đưa vào trong bụng tiểu thiếp của Cộng Công Thị, ta đã hao phí ba tháng mới tìm được cơ hội.”

“Cộng Công Thị muốn chìm ngập thiên hạ, ta khiến hãn nội bộ mâu thuẫn.” Oa Linh lạnh nhạt nói: “Ta không xuất hiện trước mặt người ta, không nhúng tay việc nội bộ nhân tộc, không có nghĩa là... là người nào cũng có thể nhúng tay bừa bãi. Ai dám đưa tay lung tung, ta liền chặt tay hãn, giết cả nhà hãn!”

‘Rẹt’ một tiếng thật lớn, một đạo cuồng lôi đáng sợ từ trên không thiên đình xẹt qua, chấn động khiến mái ngói của vô số cung điện vang hỗn loạn.

Chương 1078: Bảo Đình Thiên Hàng

Cuồng lôi đảo qua trên không thiên đình, phá vỡ mây lành khắp trời, phá vỡ mấy dải cầu vòng vạn dặm, càn quét mấy trăm con măng xà khổng lồ quay quanh ở trên cột rồng vãi cứt đá. Một ít điện tương lôi hỏa tự do từ trong đám mây vỡ nát rơi xuống, cái có cái không rơi ở trên thân mấy con măng xà khổng lồ, đem bọn chúng nổ thành các làn khói ngay tại trận.

Cộng Công Thị đang cao hứng phấn chấn, hoa chân múa tay sai bước đi nhanh ở trong một hành lang ngọc sắc sỡ trải thành, mấy trăm thủy yêu thị nữ mặt đầy nét cười đi theo bên người Cộng Công Thị chạy bước nhỏ.

Tiểu thiếp phụ nhân Cộng Công Thị vừa mới nạp không đến trăm năm, tuổi ít nhất ‘Mặc Vân phu nhân’ có thai, hơn nữa là một thai tám con!

Một thai mang tám đứa trẻ, càng là tám nam đình!

Đối với Cộng Công Thị nhất mạch mười đời gần đây thừa thớt nhân khẩu, đã là sáu đời đơn truyền mà nói, đây là việc vui lớn bằng trời! Nhất là ở lúc Cộng Công Thị nhắc lên nước lũ ngập trời, hãm nhân tộc vào nước sôi lửa bỏng, đối với Cộng Công Thị mà nói, đây là loại dấu hiệu nào đó!

“Bản tôn muốn trở thành trung ương thiên đế chí cao vô thượng, từ hôm nay trở đi, Hắc Đế chính là đế vị tôn quý nhất trong thiên địa!”

“Thiên đạo có cảm, đánh xuống vô thượng phúc trạch, bản tôn rất cuộc có hậu rồi! Tám đứa con trai, tám đứa con trai! Ha ha ha ha!”

Cộng Công Thị đắc ý, hoa chân múa tay, thậm chí là lắc hông nhảy nhót hưởng tẩm cung của Mặc Vân phu nhân chạy đi. Ngay tại lúc hân chạy như điên vui quên hết tất cả, một đạo cuồng lôi kia từ trên trời lao đến, hung hăng xẹt qua bầu trời thiên đình, tiếng sét đánh thật lớn dọa Cộng Công Thị hét thảm một tiếng ‘Ngao ngao’, lập tức nhảy bật lên cao mười mấy trượng.

Mấy trăm thị nữ xinh đẹp ngã trái ngã phải ngồi bệt đầy trên mặt đất, trong đạo cuồng lôi kia chất chứa vô thượng thiên địa uy nghiêm, áp lực khủng bố dọa hơn phân nửa thị nữ hiện ra nguyên hình, trong lúc nhất thời đầy đất đều là cá trắm cỏ, liên ngư nhảy lung tung, tôm, rùa bò loạn!

Trong cuồng lôi một cái đỉnh tròn năm màu đường kính vượt qua nghìn trượng gào thét rơi xuống, mang theo một khí tức bá đạo dã man không phân phải trái, hung hăng nện ở trên cửa chính thiên đình. Chợt nghe một tiếng vang lớn, thần quang năm màu bắn phá, cổng thiên đình hăng cổ tới nay chưa từng tổn hại bị cái đỉnh tròn đập vỡ một cái vết nứt rộng bằng bàn tay.

Cái đỉnh tròn nhảy lên một phát, đem một đội yêu binh đang đập mây bay bay qua tuần tra đập cho máu thịt bay tứ tung, sau đó kéo theo một ánh lửa năm màu, quay tròn hướng mặt đất lao vút đi.

Thiên ngoại, nơi cực kỳ xa xôi, một thanh âm cực kỳ không có thành ý chậm rãi lan tới: “Ồi... Nhất thời lỡ tay, đánh hỏng cổng thiên đình, lỗi này cũng không nhỏ đâu.”

Dừng một chút, thanh âm cực kỳ thiếu thành ý đó đột nhiên cười lên: “Ai da... Không sao cả, dù sao thiên đình hiện tại cũng không có chủ nhân, ai biết là ta đánh hỏng có phải không nhỉ? Chờ thiên đế thiên đạo định ra đẳng cơ, để hẳn tự nghĩ biện pháp tu bổ là được!”

‘Rắc’ một tiếng, cổng thiên đình vỡ ra vỡ mạnh xuống, bắn tung tóe lên một mảng lớn vân quang.

Trong ngoài cổng thiên đình có đám đông thần binh trú đóng, yêu binh trợn mắt há hốc mồm nhìn khung cửa vỡ nát, người nhìn ta, ta nhìn người, cuồng phong ‘Vù vù’ từ bên cạnh bọn hắn cuốn qua, chưa có một ai có thể phát ra chút thanh âm nào.

Cuốn theo ngọn lửa năm màu, phun vụn trượng thần quang, cái đỉnh tròn năm màu kéo theo một quỹ tích thẳng tắp hướng về phương Bắc của Trung Lục thế

giới rơi xuống. Cái đỉnh tròn đường kính nghìn trượng toàn thân tràn đầy màu sắc, mặt ngoài có vô số hoa văn vân lô lập loè, càng có đồ án vô số chim bay cá nhảy, sông núi cấp tốc sục sôi.

Cái đỉnh lớn xé rách không khí, mang theo tiếng sấm sét khủng bố. Cái đỉnh lớn cấp tốc rơi xuống đè ép không khí, ở trước thân đỉnh mạnh mẽ ép ra một tầng cương phong màu đen dày tới mười trượng. Cương phong cấp tốc gào thét như thực chất, mang theo tiếng vang lớn chấn động khiến hư không xung quanh cũng nứt ra vô số vết rách màu đen.

Cơ Hạo đứng ở trên thành trại khổng lồ trong nước, cầm một mũi lệnh tiễn, đang lớn tiếng hô quát, dạy bảo mười mấy vạn đệ tử Nghiêu Sơn đạo cung đi theo nắm giữ biến hóa của đại trận. Hắn lấy thành trại làm cơ sở, lấy Vũ Dư kiểm trận làm khuôn mẫu, bố trí một bộ Chính Phản Cửu Cung Kiểm Trận khí thế to lớn, lấy mười mấy vạn đệ tử đạo môn liên thủ phát động đại trận, tòa kiểm trận này đủ để uy hiếp cường địch cấp Vu Đế.

Vô số đạo kiểm khí gào thét từ trong đại trận phun ra, giống như bão tố tỏa ra bốn phía.

Đám đông thủy yêu tới gần thủy thành bị kiểm khí đánh cho khóc lóc không ngừng, con nào cũng chật vật cấp tốc chạy về phía sau. Đám thủy yêu này áo giáp đơn sơ, chỉ có thể dựa vào lân giáp của bản thân ngăn cản kiểm khí, ngại là bản thể của bọn chúng cũng không phải mặt hàng cao cấp gì, đều là một đám cá tôm rùa cua dưới đáy, nơi kiểm khí đi qua máu chảy thành sông, xác đập như núi, vô số thủy yêu loại lớn cỡ quái phun máu trôi nổi trên mặt nước.

Trên trời, tiếng rống giận dữ của Côn Bằng không ngừng truyền đến, đám thủy yêu ở gần thủy thành vội vàng thay đổi phương hướng hành quân, bọn chúng kéo một vòng xa xa, xa xa tránh đi thủy thành chỗ Cơ Hạo tiếp tục hướng Bồ Phản hành quân, không có ai muốn trêu chọc vào hắn nữa.

Nhưng Côn Bằng vừa mới rống lên mấy tiếng, cái đỉnh tròn to lớn kia cuốn

theo khí thế đáng sợ nhằm vào đầu nện xuống, chợt nghe một tiếng vang lớn, may mắn Côn Bằng né nhanh, cái đỉnh lớn vẫn hung hăng nện ở trên gốc cánh của hắn, trực tiếp xuyên thủng thân thể hắn.

Trên thân thể khổng lồ vô cùng của Côn Bằng bị phá vỡ một cái lỗ thủng đường kính hơn ba ngàn trượng, lượng lớn thịt nát và máu tươi phun rải rác khắp trời.

Tiếng rú thảm thê lương truyền đến, Côn Bằng lại kinh hãi kêu: “Tiên thiên chí bảo? Đây là món bảo bối nào?”

Bị cái đỉnh lớn đập cho tối tăm mặt mũi, nhưng lòng tham lại khiến Côn Bằng mở móng vuốt, hướng cái đỉnh lớn chộp tới.

‘Ông’ một tiếng vang, trong cái đỉnh lớn phun ra một lôi quang năm màu, giống như ống pháo hoa phun ở trên thân Côn Bằng.

Vô số đạo điện quang năm màu bao trùm thân thể Côn Bằng, thần lôi như đao cấp tốc nhảy lên ở trên thân Côn Bằng, Côn Bằng phát ra tiếng rú thảm khàn cả giọng, làn da thật dày bị cắt rách, không ngừng bị cắt ra vết thương sâu có thể thấu tới xương.

Côn Bằng rú thảm, chặt vật mang theo mưa máu đầy trời hướng trên trời cao trốn chạy, không dám tới gần cái đỉnh lớn kia thêm chút nào nữa.

Cái đỉnh lớn nặng nề rơi xuống, hung hăng nện cách phía đông thủy thành không đến trăm dặm.

Ầm một tiếng, một đám mây năm màu đỏ rực phóng lên cao, ít nhất có hơn trăm vạn thủy yêu bị cái đỉnh lớn rơi xuống mang theo sóng xung kích nổ thành phần.

Cơ Hạo ngơ ngác nhìn một màn kinh thiên động địa này, đột nhiên chỉ cảm thấy trong bụng kịch liệt nhảy lên một trận. Trong bụng hắn hư ảnh cái đỉnh nhỏ

trong lửa thần năm màu cấp tốc xoay tròn, một lực hút khổng lồ không ngừng ập tới.

‘Ông’ một tiếng vang, rơi xuống mặt đất, cái đỉnh tròn năm màu ở trên Xích Phán sơn đập ra một cái lỗ thủng lớn đột nhiên thu nhỏ, nó ‘soạt soạt soạt’ xoay một vòng, nhanh chóng hóa thành một cái đỉnh tròn to bằng năm tay cấp tốc hướng Cơ Hạo bay tới.

Không đợi Cơ Hạo phản ứng lại, cái đỉnh tròn đã chui vào bụng Cơ Hạo, cùng cái đỉnh nhỏ năm màu trong suốt trong lửa thần năm màu trong bụng hằn dần dần hòa hợp một thể.

Một luồng tạo hóa chi lực kéo dài mệnh môn vô cùng vô tận từ trong cái đỉnh nhỏ không ngừng trào ra.

Bàn Cổ Chung phát ra một tiếng nổ vang, cái đỉnh nhỏ phát ra một tiếng vang thanh thúy, chuông đỉnh hô ứng nhau từ xa, từng tia hỗn độn chi khí không ngừng từ trong hai kiện bảo vật phun ra.

“Cái này... rốt cuộc là cái gì?” Cơ Hạo hoảng sợ kinh hô.

Không ai trả lời Cơ Hạo, cái đỉnh nhỏ lai lịch không hiểu kia cứ ù ù cạc cạc như vậy an cư ngụ lại ở hằn trong cơ thể.

Chương 1079: Nhảy Ra Hầu Tử

Trên mặt nước mênh mang, từng đội thủy yêu nối liền không dứt từ phía bắc mà đến, Cơ Hạo tọa trấn thành trại trên nước ở dưới một vạn con rùa khổng lồ kéo chậm rãi đi về hướng bắc.

Đám thủy yêu cảnh giác tránh thành trại khổng lồ, bọn chúng và thành trại ít nhất bảo trì khoảng cách một trăm dặm, hai bên tuy là kẻ địch, lại tương an vô sự làm việc của mình.

Mây đen bao phủ thiên địa, mưa to tầm tã không ngừng hạ xuống, trên mặt nước mênh mông tích lũy hơi nước màu trắng thật dày. Sương mù ẩm ướt không ngừng hướng tường thành bằng gỗ của thành trại ập tới, nhưng sương mù còn ở ngoài vài dặm, đã bị vu phù khổng lồ không ngừng sáng lên trên tường thành xua tan.

Từng đội tinh anh nhân tộc đứng trên tường thành cao cao, cảnh giác quan sát động tĩnh bốn phía.

Ở phía dưới thành trại, trong nước thật sâu, các con giao long linh hoạt bơi qua lại, trong đôi mắt bọn nó lóe ra linh quang loá mắt, canh phòng nghiêm ngặt tử thủ thủy yêu có thể từ dưới nước phát động tiến công.

Thành trại chậm rãi hướng phía bắc tiến đi, ven đường bình an vô sự, như thế nửa tháng nhoáng lên một cái đã qua.

Cơ Hạo ngồi trong đại tướng trung quân, đem công văn vừa mới từ Bồ Phản truyền đến thu thập thỏa đáng, đặt chỉnh tề trên cái bàn dài.

Tự Văn Mệnh đã bắt đầu triệu tập sức người sức của, bắt đầu dựa theo bố trí của hãn trị thủy. Nhưng kế hoạch trị thủy của hãn đã gặp phải lực cản rất mạnh, đại đội nhân mã của nhân tộc vừa rời khỏi phòng thành đại trận của Bồ Phản, liền lập tức có thủy yêu quần công.

Ngăn ngừa nửa tháng thời gian, đại quân nhân tộc đã đại chiến hơn trăm trận với bọn thủy yêu.

Số lượng đám thủy yêu thật sự nhiều lắm, nhiều tới mức làm người ta tuyệt vọng; mà quân đội nhân tộc thì quân giới hoàn mỹ, sức chiến đấu thân thể vượt xa đám thủy yêu ô hợp. Hai bên đều có tổn hại, quân đội nhân tộc chém giết thủy yêu chồng chất như núi, đám cá tôm ba ba... các thủy tộc sau khi khôi phục nguyên hình, thì lại là sự bổ sung thật lớn dự trữ thịt để ăn cho Bồ Phán.

Tuy khó khăn tầng tầng, nhưng kế hoạch trị thủy của Tự Văn Mệnh vẫn dứt khoát phát động.

“Không biết khi nào mới là kết thúc.” Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trong đại trưởng, đỉnh đầu lơ lửng một mảng thanh khí, một mặt trời ở trên không thanh khí tỏa sáng, vàng mặt trời màu đỏ phát ra hồng quang ấm áp, chiếu trong đại trưởng quang ảnh biến ảo, mê ly mà thần dị.

Thần thức như thủy triều không ngừng ập về phía cái đỉnh tròn trong bụng.

Mấy ngày nay, Cơ Hạo đã có thể kết luận, cái đỉnh tròn trong ngũ sắc thần viêm ban đầu trong bụng hẳn chỉ là khí linh của chí bảo này, mà cái đỉnh lớn từ trên trời rơi xuống, thì là bản thể của chí bảo này.

Nay bản thể cùng khí linh của cái đỉnh tròn một lần nữa kết hợp một thể, cái đỉnh tròn đã xảy ra biến hóa kỳ dị nào đó, lấy cảnh giới cùng kiến thức của hắn hiện nay, hắn căn bản không thể phân biệt nguyên do căn bản của loại biến hóa này.

Ngược lại Bàn Cổ Chung rất chủ động từ thần hồn không gian của Cơ Hạo trầm xuống đến trong bụng hắn. Bàn Cổ Chung treo ở trên không cái đỉnh nhỏ, từng tiếng chuông ngân khe khẽ không ngừng truyền ra, xé rách hư không, Bàn Cổ Chung từ trong Hồng Mông hư không trực tiếp rút lấy vô cùng vô tận hỗn độn khí, không ngừng rót vào cái đỉnh tròn này.

Trong hỗn độn chi khí của Hồng Mông hư không chất chứa vô cùng vô tận khí tức hung lệ, càng có các loại độc khí, sát khí loang lỗ, các lực lượng âm tà diễm xấu tràn ngập trong đó, thiên hạ sẽ không có ai ngu xuẩn đến mức trực tiếp hấp thu Hồng Mông hư không hỗn độn chi khí tu luyện.

Nhưng sau khi Bàn Cổ Chung phun ra hỗn độn chi khí rót vào cái đỉnh nhỏ, thần quang năm màu trong cái đỉnh nhỏ lượn vòng, hóa thành một vòng xoáy không đáy đem toàn bộ hỗn độn chi khí hút sạch. Sau khi tế luyện một phen, liền có từng tia khí tức màu hỗn độn, nhưng thuần hậu như rượu ngon từ trong cái đỉnh nhỏ phun ra, không ngừng dung nhập thân thể Cơ Hạo.

Sau khi có được cái đỉnh nhỏ chỉ nửa tháng thời gian, Cơ Hạo đã cảm thấy gân cốt toàn thân trở nên đặc biệt ngưng trọng đậm đặc, có một sức mạnh to lớn không tên không ngừng lưu động trong cơ thể hắc. Loại biến hóa này thuần túy là hướng về phía thân thể của Cơ Hạo, đối với tu vi đạo pháp cùng vũ lực của hắc thì không có bất cứ sự trợ giúp nào.

“Bảo bối thú vị.” Cơ Hạo âm thầm lẩm bẩm một tiếng: “Khí linh này, sợ là ta trước khi chào đời đã giấu ở trong cơ thể ta. Như vậy... Sẽ là ai?”

Mấy ngày nay không ngừng dùng thần thức tiếp xúc cái đỉnh tròn, Cơ Hạo ít nhiều cũng mò mẫm ra tác dụng của cái đỉnh tròn này, nó có được vô số sự kỳ diệu của tạo hóa. Nói rõ ràng một chút, cái đỉnh lớn này chính là một bộ máy móc vận chuyển sinh sản hoàn toàn tự động.

Vô luận là giáp trụ, binh khí, cờ quạt, thuyền, đan dược, vũ độc, chỉ cần cung cấp đủ tài liệu, cái đỉnh lớn này sẽ có thể cuồn cuộn không ngừng sinh sản ra, hơn nữa vật nó sinh sản ra phẩm chất cực tốt, thậm chí có thần lực khủng bố hóa hậu thiên thành tiên thiên.

Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh của Cơ Hạo cũng có diệu dụng như vậy, nhưng Thanh Vi, Vũ Dư liên thủ tồn tại chưa biết kia cùng nhau luyện chế Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh quá trọng về sát phạt, đối với hiệu năng tạo hóa thua xa cái đỉnh

tròn trong cơ thể Cơ Hạo.

Hơn nữa vì giam cầm Bàn Giả Thái Dương, Cơ Hạo đem Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh để lại trên Thái Dương Thần Tháp ở Bồ Phán ước thúc uy năng của Bàn Giả Thái Dương.

Hắn vừa mới để lại một cái đỉnh lớn, còn có một cái đỉnh lớn càng thêm thần dị từ trên trời giáng xuống, mọi thứ trong đó, Cơ Hạo luôn cảm thấy là có người cố ý an bài, bọn họ tựa như đang thiết kế một số thứ gì đó.

“Chẳng qua, đối với ta cũng là chuyện tốt!” Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, dựa theo pháp môn Cửu Chuyển Huyền Công, đem hỗn độn chi khí chảy ra từ trong cái đỉnh tròn vận chuyển toàn thân. Trên người hắn một luồng uy thế đáng sợ mà dày nặng phát ra, gân cốt da toàn thân bỗng nhiên phủ lên một tầng hào quang kỳ dị.

‘Soạt’ một chút, màn đại trường bị xốc lên, Man Man tức giận đi đến, tùy tay đem hai thanh chùy vứt xuống đất.

“Cơ Hạo, ngươi quản bọn Thập Nhật quốc một chút.” Man Man nổi giận ùng ùng đứng ở trước mặt Cơ Hạo, hai tay chống hông cả giận nói: “Một trận còn chưa đánh, bọn họ đã nói mũi tên mang theo không đủ, đòi trung quân phân phối cho bọn hắn mỗi một chiến sĩ một vạn mũi tên! Hơn nữa toàn bộ phải là phù văn tiên cao cấp, thật sự không nói đạo lý!”

“Hả?” Cơ Hạo ngạc nhiên ngẩng đầu, dọc đường, hắn đang cảm thấy trong quân quá yên tĩnh, đang tò mò sao không có ai nhảy ra quấy rối, quả nhiên nơi này đã có người nhện không được nhảy nhót ra rồi sao?

Thần thức toàn lực buông ra, nháy mắt bao phủ toàn bộ doanh trại.

Ở cửa doanh đồn quân nhu chính nam, mấy Đông Di tướng lĩnh mặc áo lông vũ đang dẫn mấy trăm chiến sĩ Đông Di, cùng vệ binh cửa doanh đồn quân nhu xô xô đẩy đẩy. Một tướng lĩnh Đông Di đang lớn tiếng quát: “Mau mau tránh

đường, chúng ta muốn lĩnh tên! Không phát cho chúng ta đủ tên, chẳng lẽ để Đông Di tiễn thủ chúng ta cầm đao kiếm đi chém giết sao?”

“Chúng ta cần mũi tên, chúng ta cần mũi tên! Chẳng lẽ quân doanh to như vậy, một chút mũi tên cũng không có trữ hàng sao? Các người tham ô mũi tên rồi?” Một tướng lĩnh Đông Di lớn tiếng đánh trống reo hò, Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy hãn đột nhiên hạ ám thủ đối với một vệ binh, giật cùi trỏ ở trên mạng sườn vệ binh, đánh nửa bên ngực của vệ binh cũng phải lồm xồm xuống.

Vệ binh hộc máu ngã xuống đất, một đám Đông Di tiễn thủ càng thêm lớn tiếng đánh trống reo hò.

Đông Di tướng lĩnh vừa mới ra tay cười ‘Hi hi ha ha’, hãn giơ cao hai tay, đang biểu thị công khai hãn vô tội, trước mặt hãn đột nhiên chợt lóe một bóng người, Thiếu Ti phụ trách phân phối đồ quân nhu của đại quân thuận di đến trước mặt hãn, loáng cái bóp cổ hãn, dùng sức ném lên trời.

‘Vù’ một tiếng, cổ của Đông Di tướng lĩnh bị kéo dài hơn nửa thước, thân hình như mũi tên lao vút lên trời.

Chương 1080: Cường Thế Áp Bách

Thiếu Ti ra tay nhanh như lôi đình, một đánh Đông Di tiên thủ bị nàng biến thành trở tay không kịp, đầu lĩnh nháo sự Đông Di tướng lĩnh đều bị đánh ra giữa không trung, đám người mới chợt thấy được bóng người Thiếu Ti đột ngột xuất hiện.

Lực lượng ném thật lớn làm cho Đông Di tướng lĩnh trên bầu trời cổ bị thương nặng, tinh huyết Vu Vương cường đại nhanh chóng cọ rửa vết thương, cơ nhục cùng xương cổ bị đứt gãy rất nhanh mất mát, thân thể hắn còn ở giữa không trung không ngừng hướng về phía trước bay lên, hắn đã muốn cúi đầu xuống phía dưới rống to lên.

“Địch tập!”

Một tiếng "Địch tập" làm cho Thủy Thượng thành trại chợt đại loạn, bốn phương tám hướng đều có tinh nhuệ các bộ thành quân kết đội chạy ra khỏi doanh trại. Tiếng đao kiếm ra khỏi vỏ không dứt, cũng có tiếng rống ngâm trầm thấp phóng lên cao, mấy trăm ứng long hình thể thật lớn đập cánh hướng bầu trời.

Mấy trăm Đông Di tiên thủ doanh ngoại quân nhu rất ăn ý nhanh chóng tản ra, bọn họ chiếm cứ chỗ cao các nơi trong doanh trại, kéo ra cường cung tập trung Thiếu Ti. Từng mũi tên chế tác hoàn mỹ phun ra hào quang chói mắt, từng luồng quang yên ở trên tên rất nhanh xuyên qua, quần quanh thành một miếng vu phù chất chứa lực sát thương khổng lồ.

Tên này đều là tên phù văn đỉnh cấp Đông Di các bộ bí chế, sử dụng tài liệu đều là mặt hàng đỉnh cấp. Đông Di tiên thủ này tự thân bất quá là thực lực cấp Đại Vu đỉnh phong, nhưng mà phối hợp tên phù văn này, bọn họ có thể bộc phát ra công kích cấp Vu Vương cao giai.

Mấy trăm mũi tên phù văn tập trung Thiếu Ti, trong không khí mơ hồ có thể

thấy được một tia sáng gợn trong suốt từ trên đầu tên bắn ra, xuyên phá không khí gắt gao găm ở trên người Thiếu Ti. Sáng gợn này là vụ phù trên tên tạo thành, sáng gợn trong suốt nghiền áp thân thể Thiếu Ti, làm áo dài trên người nàng giống như cuồng phong thổi mà kịch liệt phiêu động hẳn lên.

Cơ Hạo đi ra đại trường trung quân, đập một đụn mây rất nhanh đi tới trước quân nhu doanh.

Trong trời cao, Đông Di tướng lĩnh kia bắt đầu hạ xuống, bên người hắn có tạt phong sinh ra, hóa thành một đôi cơn lốc cánh chim màu xanh nâng lên thân thể hắn. Hắn mang theo một tia đắc ý dữ tợn từ trên cao lao xuống dưới, mục tiêu ngang nhiên chính là Thiếu Ti.

Cơ Hạo ngẩng đầu liếc mắt hướng Đông Di tướng lĩnh nọ nhìn một cái, đột nhiên lạnh giọng quát: “Hồ ngôn loạn ngữ, vọng động quân tâm, giết!”

Phong Hành từ mặt sau một tòa lầu trại vòng đi ra, hắn không nói một lời kéo ra thần cung, một đạo tên ánh bắn ra. Giữa không trung Đông Di tướng lĩnh vẻ sợ hãi động dung, hắn quát kêu một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái muốn né tránh tên của Phong Hành, Phong Hành bắn ra tên ánh tốc độ quá nhanh, trong doanh trại vô số người nghe được một tiếng nổ thanh thúy, đầu Đông Di tướng lĩnh đã nổ tung ra.

Một cái tên ánh màu đen xông lên trời cao gần trăm dặm, theo sau "xẹt" một thanh âm vang lên, tên vẽ ra một đường cong thật lớn hướng Phong Hành bay ngược trở về. Phong Hành bên hông một cái tinh hồ da thú tên xảo thả ra vàng sáng nhè nhẹ, tên vừa mới bắn ra tinh chuẩn tự động quay trở về trong hồ tên.

Loại hồ tên này là đặc sản Đông Di, có công năng cất chứa lượng lớn tên cùng tự động thu tên về.

Hồ tên bên hông Phong Hành này cũng không phải là mặt hàng bình thường, mà là Cơ Hạo căn cứ đặc điểm hồ tên Đông Di, dùng da rồng cùng tài liệu cao cấp khác, mượn dùng Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh luyện chế mà thành. Hồ tên này

có thể cất chứa trăm vạn tên, cũng đủ Phong Hành một mình đánh một hồi chiến tranh loại nhỏ!

Hơn nữa trên hồ tên Phong Hành minh khắc phù trận thu về uy lực lớn hơn nữa, hiệu lực càng mạnh, Phong Hành bắn ra tên chỉ cần không có rời khỏi bên người ngàn dặm, có thể thông qua phù văn thu về mà hấp dẫn tự hành quay về.

Đông Di tướng lĩnh đi đầu nháo sự bị Phong Hành một mũi tên đánh chết, mấy trăm Đông Di tiễn thủ kéo ra trường cung tập trung thân thể Thiếu Ti nhất tề cứng đờ, ngón tay theo bản năng buông lỏng, "Bá" một cái mấy trăm mũi tên bị bám lệ phong hướng yếu hại quanh thân Thiếu Ti vọt tới.

Bọn họ cách Thiếu Ti gần nhất không đến mười trượng, xa nhất bất quá trăm trượng, khoảng cách như thế, tài bắn cung lấy Đông Di tiễn thủ, tên hầu như là vừa rời khỏi dây cung đã đến trước mặt Thiếu Ti.

Thiếu Ti bên người một đạo không gian sáng gợn mông lung lóe lóe, toàn bộ tên sau khi nhập vào sáng gợn liền biến mất không thấy.

Vô thanh vô tức, không có nửa điểm động tĩnh, toàn bộ tên cứ như vậy biến mất. Nhóm Đông Di tiễn thủ ra tay ngăn ngại, đồng thời cúi đầu dùng sức phát hồ tên bên hông, một cái phù trận thu về vòng tròn ở đỉnh chóp hồ tên không ngừng lóe ra ra hào quang nhàn nhạt, nhưng mà không có một mũi tên nào quay về.

"Các người làm cái gì?" Cơ Hạo từ bầu trời hạ xuống, lập tức đến bên người Thiếu Ti, nhẹ nhàng vỗ bả vai nàng một cái.

Thiếu Ti mỉm cười, hướng bên người Cơ Hạo đến gần một chút, hai tay chấp ở sau người không nói một lời nhìn người Đông Di này.

Bốn phương tám hướng các bộ cao tăng không ngừng vọt tới, bọn họ tốc độ đến cực nhanh, đợi cho có Hùng thị, Thần Nông thị mấy chục đại tướng thống quân đại bộ tộc đình cấp đều trình diện, giữa không trung thi thể Đông Di tướng

lĩnh nọ mới trùng trùng rơi xuống trên đất, trong cổ mảng lớn máu tươi văng đầy trên đất.

“Hô!” Phần đông đại tướng thống quân nhất tề thở ra một hơi, thần sắc khác nhau nhìn Cơ Hạo.

Đi vào Xích Phán sơn, thành lập một tòa Thủy Thượng thành trại, sau đó Cơ Hạo vốn không có động tác gì, đại quân liên hợp quy mô khổng lồ toàn bộ từ tinh nhuệ các bộ tạo thành, lại có thể cứ như vậy nhàn chán ở Thủy Thượng Phiêu.

Không phải nói phòng bị dị tộc thừa dịp đánh cướp sao? Quân đội dị tộc đâu?

Không chỉ nói dị tộc, liên ngay cả thủy yêu bọn họ cũng tránh thành trại rất xa, không có dấu hiệu phát động tiến công!

Bọn họ tới nơi này, đến cùng là tới làm cái gì? Nhiều đại tướng thống quân bộ tộc lớn cả bụng mờ mịt, nhưng bọn họ kiên quyết đem nghi vấn nghẹn ở trong bụng, chờ có người chủ động nhảy ra làm khó dễ, bọn họ mới mượn cơ hội sinh sự.

Người thứ nhất đi ra, quả nhiên là Đông Di Thập Nhật quốc cùng Cơ Hạo có thù hận thật lớn.

Nhưng bọn hăn cũng không thể tưởng được, Cơ Hạo lại có thể cứ như vậy ngang nhiên hạ lệnh giết người!

Nghệ Địa mặt âm trầm từ trong đám người đi ra, hăn nhìn nhìn thi thể Đông Di tướng lĩnh nằm ở trên đất, thanh âm lạnh lùng nói: “Nghieu hầu Cơ Hạo, người đây là ý tứ gì? Binh sĩ dưới trướng ta khuyết thiếu tên, không thể tác chiến lâu dài, ta để cho bọn họ đến lĩnh một ít tên, người vậy mà hạ lệnh giết người?”

Cơ Hạo tiến lên hai bước, cứng rắn đem mặt tiến đến trước mặt Nghệ Địa, từng chữ một nói: “Không cần chơi trò chơi ngôn ngữ, không cần ngẫm làm thủ

đoạn. Người dám phá hư hành động lần này, ta liền dám buông tay giết người!”

Nghệ Địa lớn tiếng quát: “Ta chơi cái trò chơi ngôn ngữ gì? Ta chơi âm mưu thủ đoạn gì? Ta chỉ là...”

Cơ Hạo thô bạo đánh gãy lời nói của Nghệ Địa: “Người muốn tên? Tốt, người cùng lệ thuộc của người trực tiếp lại đây, nếu dám đi Lương Chủ tra xét động tĩnh dị tộc hiện nay một chút, ta liền bổ sung đủ tên cho các người!”

Nghệ Địa ánh mắt lóe ra, hẩn tránh đi ánh mắt nhìn chăm chăm của Cơ Hạo, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta dưới trướng có hai mươi vạn tiền thủ tinh nhuệ nhất Đông Di! Bọn họ mỗi người ít nhất cần bổ sung một... Không, năm vạn tối thiểu là tên cấp hoàn mỹ! Người, khả năng làm được?”

Thiếu Ti sắc mặt chợt biến đổi, Nghệ Địa quả thực chính là đang công phu sử tử ngoạn!

Nàng trong lòng biết rõ ràng, lần này xuất chinh, tuy từ Bồ Phán mang theo lượng lớn quân nhu, nhưng mà đa phần đồ quân nhu là lương thực, tiêu hao phẩm kiểu như tên này, thực tế dự trữ tương đương có hạn!

Cơ Hạo cũng cất tiếng cười to: “Tốt, hai mươi vạn người, mỗi người năm vạn mũi tên cấp hoàn mỹ! Cho ta thời gian ba ngày, ta cho người tên! Người nếu không thể dẫn người đi Lương Chủ tra xét ra chi tiết rõ ràng, người cùng thủ hạ của người, hai mươi vạn lẻ một cái đầu, ta toàn nhận!”

Không để Nghệ Địa mở miệng, Cơ Hạo một chương đặt ở trên ngực Nghệ Địa, một cỗ cự lực trào ra, Nghệ Địa đứng yên không nổi lão đảo rút lui về phía sau, đem mười mấy tên tướng lĩnh cao giai Thập Nhật quốc phía sau hẩn bị đâm cho người ngã ngựa đổ ngã ra đất.

Chương 1081: Khả Năng Của Bảo Đình

Tướng lĩnh các bộ lạc xung quanh vây xem đồng loạt thở hỗn hển một hơi thật to, kinh nghi bất định nhìn Cơ Hạo.

Nghệ Địa cũng là đế tử Thập Nhật quốc ra sức bồi dưỡng, thiên phú không bằng Nghệ Thần năm đó, nhưng cũng là nhân vật tuyệt đỉnh trong ức vạn mới chọn được một. Phối hợp tài nguyên khổng lồ của Thập Nhật quốc, Nghệ Địa tuổi không lớn, cũng là nhân vật Vu Đế đỉnh phong cảnh.

Mọi người đều dám thề, vừa rồi Cơ Hạo chưa vận dụng chút vu lực nào. Hắn chỉ dùng lực lượng thân thể, thuần túy lực lượng thân thể đẩy Nghệ Địa một cái. Bị Cơ Hạo tùy tay đẩy đã lão đảo lui về phía sau, còn có thể nói hắn không phòng bị.

Nhưng mấy chục tên Đông Di tướng lĩnh phía sau Nghệ Địa, bên trong có ba năm Vu Đế, kẻ khác đều là cao thủ cấp Vu Vương, thế mà lại bị Nghệ Địa va chạm tất cả đều ngã chổng vó.

Một nam tử dừng mãnh đến từ Nam Hoang Hỏa Long bộ thất thanh kinh hô: “Nghieu Bá khí lực thật lớn... Chẳng lẽ... Đã là...”

Lực lượng thân thể của Nghệ Địa đã là tồn tại đứng hàng đầu trong Vu Đế, cộng thêm khí lực mấy tên Vu Đế cùng mấy chục tên Vu Vương khác, một chương của Cơ Hạo có thể đem bọn họ đập ngã toàn bộ, loại sức mạnh to lớn đáng sợ này, làm nhiều người đều liên tưởng đến từ ‘Vu Thần’ này.

Không ai dám tin tưởng, không có người muốn tin tưởng Cơ Hạo đã tiếp cận thậm chí là đột phá đến cảnh giới đó. Căn bản không có khả năng, Cơ Hạo quá trẻ, hơn nữa hắn xuất thân chẳng qua là Nam Hoang Kim Ô bộ nho nhỏ, một trung đẳng bộ tộc từng suy bại, cũng không cường thịnh!

Cơ Hạo khẽ vẫy vẫy cánh tay, trong lòng hơi giật mình nhìn nhìn bàn tay

cũng không có bất cứ sự khác thường nào của mình.

Bàn Cổ Chung và cái đỉnh tròn năm màu một trên một dưới, hô ứng từ xa, từng tia hỗn độn khí tức thuần hậu không ngừng từ trong cái đỉnh tròn năm màu trào ra, không ngừng rót vào các nơi trong thân thể Cơ Hạo. Thân thể Cơ Hạo còn đang không ngừng cường hóa từng chút một, căn bản không cần hấn làm bất cứ việc gì, lực lượng thân thể của hắn cũng đang không ngừng tăng lên.

Cái đỉnh tròn năm màu tuy chỉ tăng lên lực lượng thân thể của Cơ Hạo, nhưng loại hiệu suất tăng lên này cũng khiến Cơ Hạo khá chần động.

“Đại quân ở bên ngoài, ai dám không nghe quân lệnh tùy ý nhiều loạn lòng quân, người này chính là kết cục!” Cơ Hạo chỉ chỉ thi thể Đông Di tướng lĩnh đầu vỡ nát trên mặt đất, hung hăng trừng mắt với Nghệ Địa sắc mặt đang khó coi một cái: “Đông Di các người cần mũi tên, ta cho các người mũi tên... Nhưng các người nếu không thể hoàn thành quân lệnh, đừng trách ta quân pháp nghiêm ngặt, không nói tình cảm.”

Tiếng chân ‘Đát đát’ truyền đến, Hải Trãi toàn thân đen sì, khí tức sâm nghiêm chậm rãi từ sau một cái lều lớn đi ra. Cao Đào mặt vuông, ngăm đen đi theo bên người Hải Trãi, cùng với mấy trăm gã quân lệnh quan mặc trang phục màu đen, bên hông quần đai lưng màu máu.

Đối với lời Cơ Hạo nói, tướng lĩnh các bộ lạc xung quanh còn có chút không phục, Cơ Hạo dù sao trẻ tuổi khó khiến kẻ dưới phục tùng.

Nhưng Cao Đào vừa ra, vị nhân tộc đại thần này tùy tùng Đế Thuấn nhiều năm, chuyên môn chương quản việc hình phạt của nhân tộc đen mặt hướng mọi người nhìn lướt qua, tướng lĩnh các bộ tộc bao gồm Nghệ Địa ở trong đều bị khuất phục, lần lượt hướng Cơ Hạo ôm quyền hành lễ, không nói năng gì tiếp nhận lời hắn.

Tướng lĩnh các bộ tộc trước doanh địa đồ quân nhu lần lượt giải tán, doanh trại cực lớn lại khôi phục bình tĩnh. Nhưng mọi người đều có thể mơ hồ phát

hiện, trong sự bình tĩnh đó, tựa như có một nhiệt lực đáng sợ đang ấp ủ.

Ba ngày thời gian, Cơ Hạo cần chuẩn bị cho tinh nhuệ dưới trướng Nghệ Địa mỗi người hơn năm vạn mũi tên phù văn cấp Hoàn Mỹ.

Đây là một con số thiên văn, Nghệ Địa là đang cố ý làm khó Cơ Hạo, thuận tiện bắt chẹt một món hời. Mũi tên phù văn giá trị chế tạo cao, công nghệ phức tạp, mũi tên phù văn cấp Hoàn Mỹ tuyệt đối thuộc loại tài nguyên chiến lược.

Nghệ Địa muốn phân phối cho thủ hạ của hắn mỗi người trên năm vạn mũi tên phù văn cấp Hoàn Mỹ?

Cơ Hạo thế mà lại còn ngây ngô đáp ứng?

Đối với điều này tướng lĩnh cấp cao của rất nhiều bộ tộc đều cười lạnh trong lòng—— bọn họ một cái là cười lạnh Nghệ Địa không biết nặng nhẹ, một cái khác chính là cười lạnh Cơ Hạo không biết trời cao đất rộng!

Mũi tên phù văn cấp Hoàn Mỹ trở lên đó, cho dù là thế lực lớn như Thập Nhật quốc lấy tiên thuật trứ danh, tiền thủ cấp Đại Vu của bọn họ khi xuất chiến, trên người có thể có hơn mười mũi tên phù văn cấp Hoàn Mỹ đã coi như dị thường xa hoa rồi.

Cho dù là Vu Vương Thập Nhật quốc, bọn họ cũng chỉ có thể sử dụng không có hạn chế mũi tên phù văn bình thường, chỉ có cường giả đại năng cấp Vu Đế trở lên, bọn họ mới có thể không chịu hạn chế sử dụng mũi tên phù văn bất cứ phẩm giai nào. Cho dù lấy sự giàu có nứt đổ đổ vách của Thập Nhật quốc, bọn họ cũng không có khả năng để chiến sĩ dưới trướng sử dụng mũi tên phù văn không có hạn chế.

Lấy tiên thuật của Đông Di tiền thủ, bọn họ trong nháy mắt ít nhất có thể bắn ra mấy trăm mũi tên, mũi tên phù văn lại đều là món đồ chơi sử dụng một lần, cho dù Thập Nhật quốc có một núi vàng, bọn họ cũng có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đem ngọn núi vàng đó bắn hết sạch!

“Vị Nghiêu Hầu này của chúng ta, hẳn chẳng lẽ không biết giá trị chế tạo của mũi tên phù văn à?” Cuối cùng, tướng lĩnh các bộ tộc theo Cơ Hạo tới đây, trong lòng đều có suy nghĩ như thế: “Dù sao còn trẻ tuổi, không lo việc nhà không biết cùi gạo đất nha!”

Đối với điều này, Cao Đào chỉ đứng ở trước mặt Cơ Hạo, rất nghiêm túc nhìn hăn: “Nghiêu Hầu, người đã hứa hẹn, có thể làm được không? Trong đại quân, chấp hành là quân pháp, cho dù người là thống soái một cánh quân này, nếu tiện mồm nói bậy, đừng trách ta dùng quân pháp xử trí người!”

Cơ Hạo nghiêm nghị hướng Cao Đào chấp tay, trầm giọng nói: “Cao Đào đại nhân yên tâm, ta tự có chừng mực!”

Ở bên Man Man nghiêng đầu, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Hải Trãi, cười ha ha hướng về phía tai Hải Trãi nói: “Thế nào, thế nào, đại thúc mặt đen lại dọa người rồi! Man Man không sợ quân pháp, chúng ta chỉ cần trở về Nam Hoang...”

Mặt Cao Đào càng đen hơn, một bàn tay Thiếu Ti bịt kín cái miệng nhỏ nhắn của Man Man, hơi xấu hổ hướng Cao Đào cười cười.

“Man Man, không được nói bậy!” Cơ Hạo cốc đầu Man Man một phát: “Cao Đào đại nhân nói là lẽ phải, không được nói bừa.”

Trở lại trung quân đại tướng, trước mặt Cơ Hạo đã bày ba mũi tên ánh sáng mơ hồ, tản mát ra dao động kỳ dị.

Đây là ba mũi tên phù văn đỉnh cấp nhất, một mũi là ‘Hỏa Sơn Bằng’ phát nổ sát thương phạm vi lớn, một mũi là ‘Vạn Lý Phong’ tốc độ nhanh nhất tầm bắn xa nhất, còn có một mũi là ‘Lang Nha Đột’ lực xuyên thấu lớn chuyên môn dùng để xuyên thấu trọng giáp và khiên hạng nặng.

Thân của ba mũi tên đều là ngũ kim hợp kim bình thường chế thành, mà đầu tên lại là mỹ ngọc cao cấp hỗn hợp vu tinh tạo hình mà thành. Trên đầu mũi tên dài chỉ bằng nửa bàn tay, từng tia khói và ánh sáng lưu chuyển qua lại, trên đầu

mũi tên nho nhỏ dày đặc hơn một ngàn cái phù văn nhỏ bé chi tiết.

“Có chút ý tứ!”

Cơ Hạo cười cười, nắm lên ba mũi tên phù văn dài gần trượng hướng trên bụng mình vỗ một cái.

Đỉnh tròn năm màu trong bụng vang ‘Ông’ một tiếng, miệng đỉnh phun ra một làn mây khói năm màu, đem ba mũi tên cuốn vào trong đỉnh.

Vô số thần văn năm màu nhỏ bé dày đặc chợt lóe ở mặt ngoài cái đỉnh lớn, trong chớp mắt ba mũi tên đã bị phân giải thành nguyên vật liệu cơ bản nhất, toàn bộ phù văn trên đầu mũi tên đều hóa thành các luồng sáng trôi nổi ở trong cái đỉnh lớn.

Chỉ trong nháy mắt, Cơ Hạo đã rõ như lòng bàn tay đối với tài liệu, công nghệ của ba mũi tên còn có kết cấu phù văn trên đầu tên cùng với tác dụng của chúng.

“Ừm, trong những phù văn này, ở nơi này, thêm cái cấm chế nho nhỏ là được.”

Cơ Hạo sau khi thao tác một phen, đột nhiên cười vài tiếng, vội vã đi ra khỏi trung quân đại tướng, kéo theo một đạo vân quang rời khỏi thành trại, nhập vào trong mặt nước mênh mông bên ngoài.

Chương 1082: Tạo Tên

Phía dưới thành trại, mấy con giao long tới lui tuần tra đã phát hiện Cơ Hạo.

Con mắt to bằng vại nước ở trong nước đục ngầu rạng rỡ sáng lên, ánh mắt lạnh lùng vô tình nhìn lướt qua trên người Cơ Hạo, một con giao long lao tới, cái đuôi nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay Cơ Hạo, sau đó lặng yên không một tiếng động bơi đi phương xa.

Cơ Hạo mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, nơi ánh mắt đi qua, nước đục ngầu trở nên trong suốt, liếc một cái quét hết khu vực phạm vi mấy vạn dặm.

Dưới nước cũng có các đám đông thủy tộc đang di chuyển về phía nam. Đám thủy tộc này đều còn chưa tu thành yêu ma, chỉ miễn cưỡng dính chút yêu khí, hình thể đều trở nên đặc biệt khổng lồ. Thủy tộc bộ dáng dữ tợn lặng lẽ không một tiếng động ở dưới nước tạo thành đội ngũ khổng lồ, nhanh chóng theo đại thủy hướng nam lao vút đi.

Cơ Hạo lặn sâu xuống dưới. Hắn lấy ra một khối ngọc phù điểm một phát, một đạo u quang lóe lên, bản đồ toàn cục Xích Phản sơn liền xuất hiện trước mặt hắn.

Xích Phản sơn, thậm chí đồng bằng cực lớn phía bắc Xích Phản sơn, đây là chiến trường chính phòng tuyến Xích Phản sơn của nhân tộc, vô số năm qua, nhân tộc đã thăm dò mỗi một tấc đất nơi này, bao gồm tài nguyên khoáng sản... trong lòng đất, mỗi một mạch khoáng nhỏ bé nhất đều nắm chắc rõ rệt.

Đối chiếu bản đồ, Cơ Hạo theo dãy núi tìm kiếm một phen, rất nhanh đã tìm được một mạch khoáng vu tinh loại siêu khổng lồ kéo dài mười vạn dặm.

“Bảo bối, bảo bối, người đã chủ động đến tìm ta, chúng ta lại là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, điều này chứng minh chúng ta có duyên.” Cơ Hạo nhẹ nhàng vỗ bụng, thần thức nhẹ nhàng vuốt ve cái đỉnh tròn được bọc trong lửa thần năm

màu: “Giúp đi! Đối với người mà nói, không khó!”

Cái đỉnh tròn năm màu không nhúc nhích, nhưng nắp của nó đột nhiên bay lên, một dải ánh sáng năm màu theo tiếng gầm rú trầm thấp lao ra. Trong mỗi một lỗ chân lông của Cơ Hạo đều phun ra cuộn cuộn mây khói năm màu, nháy mắt hóa thành một dòng lũ năm màu rộng chừng trăm dặm hướng mạch khoáng vu tinh này bao phủ.

Ngọn núi chỗ mạch khoáng khê run lên, đỉnh núi cao trăm dặm nháy mắt bị ránh khói năm màu hóa thành các dòng khí mỏng manh nuốt vào. Theo tiếng vang lớn ‘Rắc rắc rắc rắc rắc rắc’, từng khối vu tinh nguyên thạch ở trong mạch khoáng kịch liệt run rẩy, ngăn ngụt mấy nhịp thở, quặng thô vu tinh lấy ức vạn để tính từ to bằng nắm tay đến bằng ngọn núi không ngừng bay lên.

Từng dải khói sáng bọc chặt quặng thô vu tinh, không ngừng hướng thân thể Cơ Hạo bay tới. Chỗ quặng thô đó theo luồng sáng năm màu ủa vào thân thể Cơ Hạo, nhanh chóng nhập vào cái đỉnh tròn. Thần thức Cơ Hạo xuyên thấu qua cái nắp mở rộng, nhìn thấy vô số vu tinh nguyên thủy ở trong cái đỉnh tròn khê xoay tròn một cái, tầng đá thô ráp bên ngoài liền biến mất không dấu vết, lộ ra vu tinh long lanh trong suốt bên trong.

Từng luồng mây khói năm màu như dòng nước cọ rửa chỗ vu tinh đó, ngăn ngụt mấy nhịp thở, thể tích vu tinh liền cấp tốc thu nhỏ, nhưng phẩm chất của bọn nó cũng tăng lên tới trình độ Cơ Hạo trước đây chưa từng gặp.

Mỗi một khối vu tinh trong cái đỉnh tròn đều trở nên long lanh vô cùng, trong một tầng xác ngoài mỏng manh, tựa như có linh dịch nồng đậm thành tương nước lúc nào cũng có thể ứa ra. Càng làm Cơ Hạo kinh hãi là, trên vỏ ngoài những viên vu tinh đó mơ hồ có pháp tắc đạo văn hiện lên, rực rỡ sáng lạn như cội bảo trời sinh.

“Hơi quá phạm. Nhưng, vừa lúc dùng để chấn nhiếp một số người nào đó mới phải!”

Cơ Hạo âm thầm lăm bắm một câu, chỉ non nửa khắc đồng hồ, quặng vu tinh kéo dài mười vạn dặm bị tinh luyện hết, ngay cả ngọn núi trên mạch khoáng cũng bị dải khói năm màu hóa thành hư ảo.

Lấy ra ngọc phù đối chiếu một phen, Cơ Hạo lại hướng về mạch khoáng mỹ ngọc tiếp theo chạy đi.

Đầu mũi tên của mũi tên phù văn, phải dùng vu tinh phối hợp mỹ ngọc mới có thể rèn thành công, mới có thể chứa các loại phù văn uy lực cường đại. Ở trên đầu mũi tên, lượng mỹ ngọc tiêu hao là khoảng mười lần vu tinh.

Cơ Hạo ước chừng dùng hai canh giờ, đào rỗng mười hai cái mỏ mỹ ngọc to lớn, lúc này mới góp đủ mỹ ngọc cần thiết.

Sau đó là từng cái quặng sắt, từng cái quặng đồng, từng cái ô quặng... Mượn dùng lực lượng rèn luyện tinh luyện cường đại của cái đỉnh tròn, Cơ Hạo dùng hơn nửa ngày thời gian, đào bối hơn trăm mạch khoáng ngũ kim, trong cái đỉnh tròn đã có lượng ngũ kim hợp kim khổng lồ luyện thành hình.

Chưa kinh động bất luận kẻ nào, Cơ Hạo lấy Thái Cực Càn Khôn Kính che lấp thân thể, lén lút quay về trung quân đại tướng.

Trong cái đỉnh tròn, tài liệu hẩn sườn tập đang xảy ra biến hóa long trời lở đất. Cái đỉnh tròn này có tạo hóa lực không thể tưởng tượng, cái gọi là tạo hóa, chính là sáng tạo, chính là diễn sinh, chính là tất cả động lực biến hóa nguyên thủy nhất trong thiên địa.

Ngũ kim hợp kim chồng chất như núi cấp tốc nóng chảy, phân liệt, cái đỉnh tròn có lực lượng trong vô hình đem chúng kéo dài, tạo hình, động lại.

Toàn bộ đều xảy ra ở cùng thời gian, chỉ một khắc đồng hồ, một trăm ức (10 tỷ) cán tên hợp kim đều dài sáu thước, to bằng ngón cái đã thành hình. Cơ Hạo dùng thần thức của mình bao phủ mọi phương vị cái đỉnh tròn năm màu, hết sức chăm chú quan sát biến hóa trong cái đỉnh tròn.

Các luồng lực lượng thần bí dị thường đang quay cuồng, nhưng Cơ Hạo không thể lý giải nguồn gốc loại lực lượng này, càng không biết là ai, hoặc là lực lượng nào đang khống chế lực lượng này vận chuyển. Tóm lại một khắc đồng hồ thời gian, một trăm ức thân mũi tên đã thành hình.

Khác với mũi tên phù văn trong kho quân bị Bồ Phán lấy ra, các mũi tên phù văn thợ nhân tộc chế tạo, cán tên ít nhiều cũng có khác biệt nhỏ bé, hoặc to một chút, hoặc là dài hơn nửa tấc, hoặc là phù văn điêu khắc trên thân mũi tên mang theo phong cách cá nhân rõ ràng.

Cùng là mũi tên phù văn ‘Lang Nha Đột’, Lang Nha Đột ra từ hai người thợ khác nhau, hao phí tài liệu hoàn toàn giống nhau, rất có thể một mũi Lang Nha Đột có thể xuyên thấu tường đồng vách sắt dày mười trượng, mà một mũi khác chỉ có thể xuyên thấu một trượng hai thước!

Nhưng toàn bộ thân tên trong đỉnh tròn, thành phần hoàn toàn giống nhau, dài ngắn to nhỏ hoàn toàn giống nhau, mỗi một phù văn quỹ tích hoàn toàn như nhau. Cơ Hạo chọn lựa một trăm mũi tên lấy ra ngoài đỉnh, dụng thần thức tỉ mỉ đem những thân tên đó đối chiếu một canh giờ...

Hắn không thể bắt bẻ được nửa điểm nào khác nhau, mỗi một cái chi tiết đều hoàn toàn giống nhau, mỗi một thân tên đều như là cái bóng của một thân tên khác, mặc cho hắn vận dụng toàn bộ thần thông bí pháp, cũng chưa thể tìm được bất cứ chỗ nào khác nhau.

“Loại lực lượng này... Đáng sợ!” Cơ Hạo ngơ ngác thở dài một hơi.

Sau đó là đầu mũi tên, Hỏa Sơn Băng, Vạn Lý Phong, Lang Nha Đột, đầu mũi tên Hỏa Sơn Băng to mà thô độn, đầu mũi tên Vạn Lý Phong dài mà mảnh, đầu mũi tên Lang Nha Đột thì thành dạng xoắn ốc ba cạnh, ba loại đầu mũi tên khác nhau đều có sự chú ý, điêu khắc phù văn cũng đều khác nhau.

Nhưng ba loại đầu mũi tên giống với thân các mũi tên, hoàn mỹ không tỳ vết, chủng loại giống nhau đầu mỗi một mũi tên không tìm thấy bất cứ sự khác biệt

nào.

Có tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, trong cái đỉnh tròn có các luồng thái dương chân hỏa màu vàng hiện lên, dựa theo Cơ Hạo thiết kế, thái dương chân hỏa hóa thành vô số sợi tơ vàng chậm rãi chui vào trong thân mũi tên. Ngay sau đó kim quang bùng lên, một trăm ức đầu mũi tên cùng một trăm ức thân mũi tên hướng vào phía trong khép lại, nhất thời ghép lại với nhau không có kẽ hở, cả thấy một trăm ức mũi tên phù văn phẩm chất siêu phàm đặt chính tề trong cái đỉnh nhỏ. “Nghệ Địa, Thập Nhật quốc các người còn có hoa chiêu nào.”

Cơ Hạo cười ‘ha ha’: “Thật hy vọng các người ngu xuẩn một chút, dùng mũi tên ta làm ra để công kích ta, vậy thì vui lắm đây!”

Chương 1083: Tên Như Thủy Triều

Cách thời gian ba ngày Cơ Hạo đáp ứng còn có không đến một khắc đồng hồ, một lại một tướng lĩnh bộ lạc nhân tộc lặng yên đi tới phụ cận trung quân đại trưởng.

Bọn họ cũng không tới gần trung quân đại trưởng, cũng không lớn tiếng xôn xào, chỉ lặng lẽ ở một bên vây xem.

Giao tình tốt với Cơ Hạo, trên mặt bọn họ mang theo một tia lo âu. Điều kiện Nghệ Địa đưa ra quả thực là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, chiến sĩ dưới trưởng hãn, mỗi một chiến sĩ đều muốn được phát năm vạn mũi tên phù văn cấp Hoàn Mỹ trở lên, đây hoàn toàn là không để ý đại cục, cố ý làm khó dễ.

Lấy lực lượng nhân tộc, nếu là mũi tên bình thường, vô luận là chất liệu cỡ nào, đòi nhiều nữa cũng có thể cam đoan cung ứng. Nhưng mũi tên phù văn, cái này không chỉ cần lượng khổng lồ tài liệu cao cấp, càng cần lượng thợ khổng lồ, cần lượng lớn thời gian.

Nếu Cơ Hạo không lấy ra mũi tên phù văn đặt cược với Nghệ Địa, chuyện này đối với thanh danh của Cơ Hạo ở cao tầng nhân tộc sẽ là sự đả kích nặng nề. Một Nghiêu Hầu thuận miệng nói bừa, căn bản sẽ không có ai quan tâm bất cứ mệnh lệnh nào của hãn nữa.

Quan hệ bình thường với Cơ Hạo, bọn họ chỉ là thuần túy tò mò.

Bọn họ tò mò Cơ Hạo có thể lấy ra nhiều mũi tên phù văn như vậy hay không. Dựa theo ý của bọn họ, Cơ Hạo hãn là đang bốc phét, mũi tên phù văn là dễ rèn như thế sao? Càng không cần nói ở trong vòng ba ngày ngắn ngủn thỏa mãn yêu cầu của Nghệ Địa.

Nhưng nếu Cơ Hạo nhớ đâu thật sự thực hiện được hứa hẹn của hãn thì sao?

“Thực muốn xem sắc mặt Nghệ Địa tiểu tử kia một chút!” Mấy đế tử đại bộ tộc tụ tập lại khe khẽ nói nhỏ, rất chờ mong, mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa cười.

“Nếu Nghiêu Bá... Không, Nghiêu Hầu thật có thể lấy ra nhiều mũi tên phù văn như vậy...” Đột nhiên có một đế tử thấp giọng nói: “Vậy, chúng ta đối với thực lực của Nghiêu Hầu, còn có Tự Văn Mệnh đại nhân, còn có... Đế Thuấn, sẽ phải cân nhắc lại một lần đó!”

Ánh mắt một đám đế tử lóe lên, đều ngẩng đầu nhìn trung quân đại tướng.

Nếu Cơ Hạo thật sự có thể ở trong vòng ba ngày lấy ra con số thiên văn mũi tên phù văn Nghệ Địa bắt bí, như vậy Cơ Hạo, hoặc là nói Tự Văn Mệnh phía sau hắn, hoặc là nói Đế Thuấn phía sau Tự Văn Mệnh, trong bọn họ nhất định có người của một phe nắm giữ thực lực khủng bố người phạm khó có thể bằng được.

Loại lực lượng này, sẽ quyết định rất nhiều thứ, ví dụ như nói vị trí Nhân Hoàng tương lai, ví dụ như nói đại thế nhân tộc tương lai. Làm tinh anh đỉnh cấp các đỉnh cấp đại bộ tộc, đại thị tộc toàn lực bồi dưỡng ra, bọn họ phải cân nhắc ảnh hưởng của lực lượng này có thể tạo thành đối với nhà mình.

Còn có một đám người số lượng rất ít, thì có thù oán với Cơ Hạo.

Bọn họ sắc mặt âm u đứng ở một góc u ám nhất, tránh ánh sáng cây đuốc treo ở phụ cận trung quân đại tướng, chầu than phát ra, ẩn thân ở trong bóng tối, lẳng lặng chờ mong Cơ Hạo bị mất mặt.

“Cho dù là Bồ Phán, cho dù là Đế Thuấn vét sạch phòng kho, cũng không lấy ra được nhiều mũi tên phù văn như vậy.” Trong bóng đêm, một thanh âm thấp giọng cười lạnh: “Cơ Hạo huênh hoang, lần này ta xem hắn kết thúc sự việc như thế nào.”

“Làm chủ tướng một quân, thế mà lại thuận miệng nói bậy, cái này có tính là

mê hoặc lòng quân hay không?” Lại một người âm dương quái khí cười lạnh: “Tiểu tử này, ỷ vào mấy năm nay có vận may, lập một ít công lao bé nhỏ không đáng kể, liền quá đánh giá cao bản thân rồi. Rối loạn lòng quân, ta muốn đề nghị Cao Đào đại nhân chặt đầu hẳn.”

“Cơ Hạo làm xằng làm bậy như vậy, có thể thấy được Tự Văn Mệnh đại nhân không biết nhìn người. Dem đại sự trị thủy giao cho Tự Văn Mệnh đại nhân, thật sự thích hợp sao?” Trong bóng đêm, người nào đó vừa đổi giọng, lập tức đã đem đề tài Cơ Hạo và Nghệ Địa đặt cược, thuận nước đẩy thuyền chuyển dời đến trên đầu Tự Văn Mệnh.

Ý muốn tranh đoạt đại quyền trị thủy bất tử, quá nhiều người vẫn nhớ mãi không quên đại quyền trị thủy, nhớ mãi phần công lao thật lớn, trước nay chưa từng có sau khi trị thủy thành công, nhớ mãi bởi vì phần công lao này mà có thể thuận thuận lợi lợi ngồi lên ngai báu Nhân Hoàng.

Bất cứ sự việc nào có thể đả kích Cơ Hạo, tiến tới thông qua Cơ Hạo đả kích Tự Văn Mệnh, là bọn họ thích nghe ngóng, hơn nữa vui vẻ trợ giúp.

Nếu có thể giết chết Cơ Hạo, tiến tới giết chết Tự Văn Mệnh, tốt nhất đem Đế Thuấn cũng từ trên ngai báu đẩy xuống, đổi làm người bọn họ ủng hộ thượng vị... Chỉ cần có cơ hội, bọn họ phi thường vui vẻ đi làm như vậy, phi thường nguyện ý liên thủ đi làm.

Về phần nói tương lai nhân tộc, tiền đồ nhân tộc... dám phạm nhân ti tiện chết sống, có gì quan hệ với bọn họ đâu? Đã bị nước lũ ngâm lâu như vậy, bị nước lũ ngâm thêm ba năm năm cũng không thấy sẽ chết đâu!

Dù sao, nhân tộc có nhiều phạm nhân như con kiến thế, chết nhiều một chút, không phải vừa lúc để trống ra đủ lãnh địa chia cho hậu duệ con cháu nhà mình sao?

‘Bá, bá, bá’, tiếng bước chân chinh tề từ xa xa truyền đến, Nghệ Địa mặc một bộ áo lông vũ vàng chói mắt bó sát người, vênh váo tự đắc đi tới.

Một đôi cánh chim màu vàng đang ra vượt qua ba trượng ở phía sau Nghệ Địa chậm rãi khép mở, các cơn gió mạnh mẽ từ trong cánh chim dâng trào ra, thổi lều trại và doanh trại xung quanh vang lên ‘Ong ong’.

Ở bên trên một đôi cánh chim này, bên trái là một chữ ‘Lôi’ màu tím, bên phải là một chữ ‘Điện’ màu xanh, xem khí tức cánh chim này, rõ ràng là một đôi vu bảo cấp Vu Đế đỉnh phong. Hơn nữa một bộ vu bảo này khí tức cực kỳ cổ xưa, lâu năm, hiển nhiên là bảo bối nhân tộc thượng cổ truyền thừa xuống.

Cả thấy một vạn Đông Di tiên thủ mười người thành một hàng, xếp đội ngũ chỉnh tề theo phía sau Nghệ Địa, mặc áo lông vũ màu xanh chỉnh tề, hơi nâng cằm, mang theo nụ cười mỉm căng cứng mà cao ngạo, sải bước dài đi tới trên quảng trường trước trung quân đại tướng.

Đám Đông Di tiên thủ nhanh chóng bày trận ở trên quảng trường, xếp thành một phương trận chỉnh tề một trăm nhân một trăm.

Hai tay Nghệ Địa cầm bên hông, hít một hơi thật sâu, đột nhiên như cửu thiên vân bằng thét dài một tiếng: “Cơ Hạo đại nhân, Nghiêu Hầu đại nhân, mũi tên phù văn người hứa hẹn đâu? Người muốn các huynh đệ đi tra xét động tĩnh của dị tộc, nếu không có mũi tên phù văn, không phải là để các huynh đệ chịu chết vô ích sao?”

Cười ‘Hì hì’ một tiếng, Nghệ Địa quát lớn: “Ngài cũng không thể lừa gạt huynh đệ chúng ta! Ngài chính là đứng đầu một quân! Nếu là người ba ngày trước nói đều là nói hươu nói vượn, cũng không nên trách ta đi chỗ Cao Đào đại nhân đòi lại công bằng!”

Cơ Hạo ngồi ở trong trung quân đại tướng, nghe được tiếng kêu của Nghệ Địa, hần nhảy dựng lên, tách rèm cửa đại tướng đi ra.

‘Soạt’, trong sáng ngoài tối vô số ánh mắt tập trung ở trên người Cơ Hạo.

Cách đó không xa, Thiếu Ti và Man Man đứng ở cùng một chỗ, các nàng

đồng thời hô khẽ một tiếng ‘Cơ Hạo’!

Cơ Hạo hướng các nàng nhìn thoáng qua, trấn định tự nhiên gật gật đầu, tùy tay vung lên, nhất thời một mảng thanh quang tuôn trào ra, vô số mũi tên phù văn lóng lánh hào quang chói mắt chậm rãi từ trong thanh quang lao ra, mang theo tiếng xé gió bén nhọn bắt đầu xoay tròn ở đỉnh đầu Cơ Hạo.

‘Soạt soạt soạt’, mũi tên như thủy triều, sắp hàng rậm rạp chỉnh tề ở không trung, cấp tốc xoay tròn ở đỉnh đầu Cơ Hạo, nghiêm nhiên là một vòng xoáy cực lớn.

Ba loại mũi tên phù văn khác nhau phát ra ba loại ánh sáng màu sắc chói lóa, hào quang lóe lên, chiếu thành trại to lớn tràn đầy ánh sáng.

Nghệ Địa cứng ngắc ở tại chỗ không thể động đậy, chỉ là ngẩng đầu ngơ ngác nhìn những mũi tên đó.

Cơ Hạo cười ha ha nhìn Nghệ Địa, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai hắn: “Nghệ Địa, trọng trách tra xét động tĩnh dị tộc liền giao cho ngươi! Ta muốn ngươi làm rõ cho ta nhất cử nhất động của dị tộc, mười hai chấp chính đại đế bọn họ mỗi ngày ăn gì, uống gì, nói gì, làm gì, ngươi đều phải thăm dò rõ cho ta!”

Nhẹ nhàng vỗ vỗ cổ Nghệ Địa, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Ngươi nếu không làm được, ta sẽ phải làm theo quân pháp!”

Chương 1084: Kinh Sợ Không Tiếng Động

“Điều đó không có khả năng!”

Nghệ Địa quyết đoán từ chối mệnh lệnh của Cơ Hạo!

Muốn h dẫn người đi tra xét động hướng đại quân dị tộc, cái này mặc dù có nguy hiểm, nhưng vẫn có thể làm được. Đông Di tiễn thủ cái khác không nói, muốn nói bản lĩnh phi thiên độn địa chạy trốn bảo mệnh, tứ hoang đại lục không có bất cứ một bộ tộc nào có thể so sánh với bọn họ.

Nhưng Cơ Hạo nói cái gì?

Muốn h dẫn tra xét tin tức dị tộc còn chưa tính, thế mà cụ thể đến mức, hà khắc đến mức điều tra tình báo có liên quan mười hai chấp chính đại đế?

Nghệ Địa sắc mặt xanh mét nhìn Cơ Hạo, đây quả thực là mệnh lệnh lung tung! Ở trên địa bàn dị tộc, tìm hiểu tình báo có liên quan mười hai vị kia, đây là rõ ràng muốn Nghệ Địa dẫn dắt người đi chịu chết!

“Người không làm được? Hay là không muốn đi? Hoặc là, người không dám?” Cơ Hạo mặt không biểu cảm nhìn Nghệ Địa, hai tay đặt ở trên vai Nghệ Địa, cũng không thấy được bộ dáng Cơ Hạo súc thể phát lực, thân thể Nghệ Địa đã kịch liệt run lên, sống lưng không tự giác gấp khúc xuống phía dưới, xương cột sống phát ra tiếng vang lớn đáng sợ ‘Rắc rắc’.

Thanh âm đó, giống như có một ngọn núi lớn đặt ở trên một cây gậy trúc yếu ớt, cây gậy trúc này lúc nào cũng có thể bị đập vụn.

“Người đòi mũi tên phù văn, ta liền cho người mũi tên phù văn, người tham lam vô cùng yêu cầu phát cho mỗi thủ hạ của người năm vạn mũi tên phù văn cấp Hoàn Mỹ trở lên, ta cho các người mỗi người năm vạn mũi tên phù văn tuyệt phẩm trở lên... Hiện tại người nói, người không làm được? Người, là đang coi rẻ

uy nghiêm của ta? Người, muốn làm trái mệnh lệnh của Đế Thuấn? Người, không đem đại cục nhân tộc để trong lòng?”

Cơ Hạo đột nhiên cười, hần cười hướng Nghệ Địa mặt không còn chút máu nói: “Tốt lắm, lá gan người rất lớn, người muốn tìm chết, ta có thể thành toàn người!”

Tướng lĩnh các bộ lạc ở bên cạnh vây xem náo nhiệt vẻ mặt phức tạp nhìn mũi tên bay nhanh trên bầu trời.

Cơ Hạo thật sự lấy ra được nhiều mũi tên phù văn phẩm chất vừa thấy đã cực cao như vậy, tản mát ra vu lực dao động lại làm người ta kinh hồn táng đảm, hiển nhiên uy lực lớn đến mức khủng bố. Nhiều mũi tên phù văn như vậy, bọn họ căn bản không tin đây là Cơ Hạo có thể lấy ra được.

Nhất định là Đế Thuấn, thậm chí là một số thế lực không lường được nào đó phía sau Đế Thuấn ra tay! Nếu không bất cứ một bộ tộc nhân tộc nào, cho dù bọn họ có tài lực cường đại như vậy, bọn họ cũng không tìm thấy nhiều thợ cấp cao như vậy chế tạo nhiều mũi tên phù văn tinh mỹ tuyệt luân, cường đại dị thường như thế.

Ngẫm lại trước đó vài ngày, khi mọi người ở trên đại điện thảo luận chính sự tranh chấp không ngớt, bóng người hai vị trưởng lão mũ cao đột nhiên xuất hiện, dùng khí tức cường đại mạnh mẽ áp chế Công Tôn Kiếm và Toại Nhân Viêm đó!

Con bài chưa lật phía sau Đế Thuấn không yếu đâu. Mọi người đều ở trong lòng thầm nghĩ, cho dù là những người ngày thường giao hảo với Nghệ Địa, mắt thấy Nghệ Địa bị Cơ Hạo cậy mạnh ép không thở nổi, vẫn không có ai mở miệng giúp hắn nói chuyện.

“Nghieu Hầu, đừng vội ý thế hiệp người!” Tiếng quát lớn lạnh như băng truyền đến, hai cái bóng người đột nhiên từ trong phương trận chính tề của Đông Di tiến thủ lao ra, một trái một phải kẹp lấy Cơ Hạo, hai tay bọn họ đặt lên trên cánh tay Cơ Hạo, bật hơi cất tiếng dùng hết toàn lực, muốn dời đi cánh tay Cơ

Hạo đặt ở trên người Nghệ Địa.

“To gan lắm!” Man Man ở cạnh lớn tiếng gầm lên, thân hình hóa thành một mảng ánh lửa màu đỏ tím, hai thanh liên hoa chùy hóa thành hai ngôi sao băng lửa, gào thét hướng hai người ập tới.

“Man Man trở về!” Cơ Hạo khê quát một tiếng: “Bọn họ dám lấy hạ phạm thượng, làm ngược quân pháp, hôm nay ta phải cho bọn hăn biết chút lợi hại!”

Thiếu Ti phát sau mà đến trước, thân hình chợt lóe chặn trước người Man Man, hai tay kéo lại bả vai Man Man, đem nòng cứng rắn kéo về phía sau.

Bên này ngang nhiên ra tay cứu viện Nghệ Địa, là hai trung niên nam tử bốn năm mươi tuổi, vẻ mặt phong sương, thực lực đã đến Vu Đế cực hạn. So sánh với Nghệ Địa, nếu nói Nghệ Địa là quốc sắc mẫu đơn trong nhà ấm tử mĩ tạo ra, như vậy hai kẻ này rõ ràng là cổ tùng ngạo tuyết lãng sương trên vách núi, thực lực cùng chiến lực hai người hoàn toàn không thể đặt chung mà nói.

Hai lực lượng to lớn một trái một phải đánh ở trên cánh tay Cơ Hạo, muốn đem cánh tay hăn nhấc lên.

Trái tim Cơ Hạo mạnh mẽ nhảy lên, từng dòng máu màu sắc hỗn độn không ngừng chảy về toàn thân, trong cái đỉnh nhỏ năm màu lượng lớn hỗn độn khí tức trào ra, trong đó khoảng sáu thành hỗn độn khí tức đều bị trái tim của Cơ Hạo cắn nuốt.

Hai Vu Đế Đông Di thân thể kịch liệt run rẩy, bọn họ dùng hết toàn bộ lực lượng, nhưng thân thể Cơ Hạo giống như một ngọn núi lớn không nhúc nhích chút nào. Nghệ Địa nghe răng trợn mắt muốn thẳng người lên, cộng thêm hăn mà nói chính là ba vị Vu Đế đang liên thủ đối kháng Cơ Hạo!

Cơ Hạo không có nửa điểm dấu hiệu vận dụng vu lực, hăn chỉ dùng thuần túy man lực của thân thể. Ba vị Vu Đế liên thủ, trong đó có hai vị cường giả Vu Đế cực hạn, thế mà không thể khiến cánh tay hăn nhúc nhích mảy may!

“Thằng nhãi này... Không, thần lực của Nghiêu Hầu, cái này, cái này, chẳng lẽ...” Tướng lĩnh các bộ lạc ở bên vây xem đã si ngốc, bọn họ rốt cuộc nói không ra lời!

Vu Đế nhân tộc tu luyện đến mức tận cùng, theo mọi người lựa chọn bản mạng vu tinh khác nhau, ví dụ như nói Vu Đế lựa chọn vu tinh thổ thuộc tính, lực lượng thân thể so với Vu Đế khác cường hãn hơn một chút. Nhưng loại cường hãn này cũng mạnh có hạn thôi, ví dụ như nói năm đó Tự Hi Vu Đế tinh tu vu lực thổ thuộc tính như vậy, lực lượng thân thể của hãn nhiều nhất mạnh hơn so với Vu Đế cùng giai tu luyện vu lực thuộc tính khác một nửa!

Mà Cơ Hạo thì sao? Kẻ mạnh nhất trong ba vị Vu Đế liên thủ, dùng hết toàn lực, thế mà ngay cả hai tay của hãn cũng không thể dịch chuyển nổi. Hơn nữa trong quá trình này, ba người bọn Nghệ Địa gương mặt vắn vẹo, thân thể biến hình, toàn thân run rẩy như cây sậy, rõ ràng ngay cả sức bú mẹ cũng đã được sử dụng ra.

Chỉ có Cơ Hạo thân hình không nhúc nhích, sắc mặt bình tĩnh như lúc ban đầu, trên mu bàn tay ngay cả gân xanh lồi lên cũng không có một cái!

Cái này chứng minh Cơ Hạo thậm chí chưa dùng tới toàn lực!

Đây là lực lượng thân thể khủng bố cỡ nào, lực lượng thân thể như vậy, không lẽ Cơ Hạo đã bước vào Vu Thần cảnh thần diệu không lường được?

Nói giỡn, quả thực là hoang đường, Cơ Hạo mới bao nhiêu tuổi chứ? Tự Văn Mệnh đem hãn từ Nam Hoang đưa Bồ Phán mới được bao năm thời gian? Tiểu tử này lần đầu tiên tiến vào Bồ Phán, hãn mới là đứa con nít mười một mười hai tuổi!

Tướng lĩnh các bộ lạc vẻ mặt phức tạp, càng vô cùng chấn động nhìn Cơ Hạo —— ‘Cho dù là Thánh hoàng Hiên Viên năm đó, ở tuổi này của hãn, cũng không có thực lực như hãn nhi? Cho dù là thượng cổ Phục Hy Thánh hoàng năm đó... lão nhân gia ông ấy, có thể so sánh với quái vật này sao?’

Bỗng dưng, một sự kính phục thật sâu dần dần sinh ra.

Tướng lĩnh các bộ tộc nheo mắt, mang theo vài phần cẩn thận nhìn Cơ Hạo — Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh, lựa chọn đế Cơ Hạo quản hạt tinh nhuệ các bộ tộc, xem ra quả nhiên đã dùng đúng người!

Cơ Hạo cảm thụ được ánh mắt tướng lĩnh các bộ tộc xung quanh biến hóa, cảm thụ được bọn họ trong ánh mắt sự tôn trọng mơ hồ, không khỏi gật gật đầu.

Hắn cũng không muốn cố ý nhắm vào Nghệ Địa, chỉ là tiểu tử này tự chủ động nhảy ra, như vậy thì dùng hắn để chấn nhiếp người khác một phen cũng đủ rồi.

Nhiều mũi tên phù văn như vậy, sẽ làm rất nhiều ‘người thông minh’ nghĩ đến chỗ rất phức tạp nhỉ.

Mà thực lực của mình triển lãm, cũng đủ khiến một số tiểu gia hỏa ‘nghịch ngợm’ nào đó hiểu, trong cánh quân này, hắn là chủ soái nói một không hai.

“Biết sai rồi?” Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Nghệ Địa.

“Ta...” Nghệ Địa nhìn Cơ Hạo một cái, mắt Cơ Hạo lạnh như băng, không thấy được bất cứ cảm tình nào. Hắn rùng mình, không tự chủ nói: “Ta... Sai rồi! Ta không nên, mạo phạm quân pháp, chống đối Nghiêu Hầu!”

“Biết sai thì sửa, người vẫn là một đứa trẻ ngoan!”

Cơ Hạo cười.

Chương 1085: Thử Tên

“Ta thích trẻ con biết sai có thể sửa, cái này chứng minh ít nhất đầu óc của người còn chưa hoàn toàn hỏng hết.”

Cơ Hạo rất ‘vui mừng’ xoa đầu Nghệ Địa, trên mặt tràn đầy nụ cười hiền lành hòa ái. Phối hợp diện mạo hãn so với Nghệ Địa nhìn qua còn trẻ tuổi non nớt hơn nhiều lắm, động tác của hãn cùng nụ cười xấu hổ trên mặt Nghệ Địa hình thành một loại bầu không khí cực kỳ cổ quái.

Trong đám người xa xa xem náo nhiệt, các bộ lạc Đông Di, nhất là các tướng lĩnh Thập Nhật quốc sắc mặt biến thành màu đen từng đợt.

Động tác xoa đầu Nghệ Địa của Cơ Hạo giống như chủ nhân vuốt ve con chó nuôi trong nhà, cái này giống như một cái lại một cái tát thật mạnh, đánh cho gương mặt đám tướng lĩnh các bộ tộc Đông Di nóng rất đau đớn.

Nghệ Nhân vẫn luôn ngầm cạnh tranh với Nghệ Địa giận dữ, sau đó lại tràn lên một trận mừng như điên.

Nghệ Địa mất mặt xấu hổ như thế, quả thực đã đánh mất hết thể diện của các bộ lạc Đông Di, đối mặt Cơ Hạo uy hiếp không tiếng động, hãn thế mà lại chịu thua, hãn thế mà lại rụt rè như đàn bà!

Nghệ Nhân hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài —— trưởng lão Thập Nhật quốc ời, các đại nhân chúa tể vận mệnh Đông Hoang đại lục ời, các người mau đến xem, đây là Nghệ Địa! Hãn đã làm mất hết thể diện tổ tiên Đông Di, loại hèn nhát như vậy làm sao có tư cách nắm giữ các bộ lạc Đông Di?

“Ta càng thích trẻ con nghe lời, bởi vì trẻ con nghe lời, thì có đường để ăn!”

Cơ Hạo tiếp tục cười xoa đầu Nghệ Địa: “Đến, thử xem mũi tên phù văn ta chuẩn bị cho người!”

Tùy tay hướng bên trong mũi tên lượn vòng ở đỉnh đầu chộp một cái, ba loại mũi tên phù văn Hỏa Sơn Băng, Vạn Lý Phong, Lang Nha Đột phân biệt bị Cơ Hạo chộp xuống mấy cây, dùng sức đặt trong tay Nghệ Địa.

Nghệ Địa, còn có hai vị tướng lĩnh Đông Di đi ra giúp hấn kinh hô một tiếng, lực chú ý của bọn họ hoàn toàn bị mũi tên Cơ Hạo đưa qua hấp dẫn.

“Cái này... Cái này... Cái này... Quý phủ thần công... Quả thực...”

Bọn họ đều là cao thủ chơi tên, bắt đầu từ khi bọn họ còn chưa biết đi đường, bọn họ đã mang theo cung tên đặc chế bắn lung tung khắp nơi.

Bọn họ đối với một cây cung tốt, một mũi tên tốt, đều có năng lực giám sát thường thức độc đáo của mình. Mũi tên Cơ Hạo đưa qua rơi ở trong mắt bọn họ, cái nhìn đầu tiên cảm giác đã không tầm thường.

Phù văn rậm rạp trên đầu mũi tên là tinh tế khéo léo như thế, mỗi một miếng phù văn đều đang rạng rỡ sáng lên, trong phù văn nhỏ bé có các luồng sáng rất nhỏ bay lên, dải ánh sáng phiêu dật giữa phù văn cùng phù, lôi kéo ra ánh sáng sương mù mờ lung, khiến đầu mũi tên tỏ ra đặc biệt thần bí.

Hơn nữa công nghệ gia công đầu mũi tên quả thực không phải sức con người có thể hoàn thành, đầu mấy mũi tên phù văn trên tay mỗi một chi tiết đều có thể xưng là hoàn mỹ, không tìm thấy bất cứ tỳ vết nào. Càng làm bọn họ kinh hãi hơn là, phù văn điêu khắc trên đầu tên tựa như trời sinh, phù văn giống nhau mỗi một bút mỗi một hoa, đều không có bất cứ sự khác biệt nào.

Tiếp tục nhìn kỹ, ba loại mũi tên phù văn, ba loại đầu mũi tên tạo hình, đầu mũi tên phù văn giống nhau, mỗi một chi tiết đều hoàn toàn như nhau. Mỗi một đường cong, mỗi một góc cạnh, bọn họ không thể tìm được bất cứ chỗ nào khác nhau.

Sau đó là cán tên thon dài thẳng.

Một mũi mũi tên phù văn tốt hay xấu, không chỉ thể hiện ở trên đầu mũi tên hoàn mỹ, đầu mũi tên phù văn chỉ đại biểu lực sát thương của mũi tên, mà tên có thể bắn xa, bắn chuẩn, bắn có lực lượng hay không, càng quan trọng hơn là phải xem công nghệ thân tên.

“Điều đó không có khả năng!”

Nghệ Địa cầm lên mấy mũi tên phù văn, ngón tay chậm rãi từ đầu mũi tên trượt đến đuôi tên, nơi đi qua cảm giác trơn bóng mà bóng loáng, không có bất cứ sự thô ráp nào, không có bất cứ độ cong pháp phòng nào, từ đầu tới đuôi mũi tên thế mà là một đường thẳng hoàn mỹ!

Sức người không có khả năng làm được tuyệt đối thẳng tắp, cho dù là thợ thủ công cường đại nhất, kỹ thuật tốt nhất, kinh nghiệm phong phú nhất của Vu Điện, bọn họ cũng không có khả năng chế tạo ra thân tên hoàn toàn thẳng tắp không có bất cứ tỳ vết nào. Hơn nữa trên thân tên không có khả năng không có bất cứ sự thô ráp nào, hoặc là một vết vạch thật nhỏ, hoặc khi đúc thân mũi tên có một vết lõm không bắt mắt, sức người không có khả năng không hiện ra những chỗ thiếu sót đó.

Nhưng các mũi tên trước mắt thân mũi tên hoàn toàn thẳng tắp, dài ngắn to nhỏ hoàn toàn giống nhau, hoa văn trên thân mũi tên cũng hoàn toàn giống nhau như đúc không có bất cứ sự khác biệt nào. Trên thân tên to nhỏ đều đều, từng mảng hoa văn hoa mỹ như lông chim gắt gao ghép lại với nhau, những hoa văn đó phác họa ra phù văn pháp trận tăng tốc hoàn mỹ, có thể gia tăng thật lớn tầm bắn, tốc bắn cùng sức xuyên thấu của mũi tên.

Hoa văn dạng lông chim trên toàn bộ mũi tên đều hoàn toàn giống nhau, mỗi một hoa văn to nhỏ, dài ngắn đều giống nhau như đúc.

Cái này giống như có thần lực nào đó không thể tưởng tượng đúc ra một mũi tên phù văn hoàn mỹ, sau đó dùng tạo hóa lực thần kỳ nào đó, đem mũi tên hoàn mỹ này phục chế ra vô số cây.

“Ta phải thử một phen uy lực mũi tên này!” Khóe miệng Nghệ Địa kịch liệt run rẩy, hần mang theo một tia mờ mịt, một tia không thể tin nói với Cơ Hạo: “Ta phải thử một phen uy lực của mũi tên này. Thế gian, sao có thể có mũi tên hoàn mỹ như thế?”

“Thử đi!” Cơ Hạo dùng sức vỗ bả vai Nghệ Địa, hần đột nhiên ghé đến bên tai Nghệ Địa, thấp giọng cười nói: “Ngẫm xem, nếu ta có thể cuộn cuộn không ngừng hưởng người cung cấp mũi tên như vậy, người có thể trở thành vương của Đông Di bộ hay không?”

Bất động thanh sắc, Cơ Hạo đem một hạt giống dã man đánh vào trái tim Nghệ Địa.

Nếu Cơ Hạo có thể cung cấp cuộn cuộn không ngừng cho Nghệ Địa mũi tên phù văn phẩm chất cao... Trái tim Nghệ Địa kịch liệt nhảy lên, hần đâu chỉ có thể trở thành vương của các bộ lạc Đông Di? Hần càng có thể mạnh mẽ chinh hợp mọi bộ lạc Đông Di, thu nạp toàn bộ quyền lực Thập Nhật quốc, trở thành Đông Di chúa tể chí cao vô thượng thật sự!

“Ta, ta, ta phải thử một chút uy lực của chúng!” Thần trí Nghệ Địa cũng hơi hoảng hốt, hần cầm lên một mũi Vạn Lý Phong, thân thể nhoáng lên một cái liền bay lên giữa không trung.

Kéo trường cung, trong mắt Nghệ Địa chột lóe hàn quang, hần nháy mắt khóa chặt một con bạch tuộc đại yêu đang vẫy xúc tu cấp tốc lao đi ở trên mặt nước ngoài ba trăm dặm. Ngón tay buông lỏng, ‘Vù’ một tiếng, trên thân tên Vạn Lý Phong phun ra các luồng gió xoáy màu xanh, bọc mũi tên chột lóe rồi biến mất.

Ngoài ba trăm dặm, đầu bạch tuộc cự yêu ‘Bốp’ một phát nổ tung.

“Là gấp ba tốc độ tuyệt phẩm Vạn Lý Phong bình thường, tầm bắn... Ít nhất có thể gia tăng gấp đôi!”

Thân thể Nghệ Địa đang phát run, sao có thể? Trên người hắn còn có cả thảy một trăm mũi Vạn Lý Phong tông sư chế tên đỉnh cao nhất Đông Di tự tay chế tạo, nhưng Vạn Lý Phong Cơ Hạo lấy ra, tốc độ phi hành là gấp ba lần mũi tên tông sư làm ra, tầm bắn tương ứng ít nhất có thể tăng lên hơn hai lần.

Nghệ Địa ngẩng bật đầu lên, hắn mang theo một tia kinh hãi nhìn thủy triều mũi tên xoay quanh bay múa ở đỉnh đầu Cơ Hạo.

Nếu những mũi tên này đều là phẩm chất như vậy... Hắn thậm chí dám dùng hai mươi vạn tinh nhuệ trực hệ dưới trướng, khiêu chiến tiền thủ nửa Thập Nhật quốc!

“Không có khả năng!” Nghệ Địa rống to một tiếng, hắn cẩn thận lấy ra một mũi Hỏa Sơn Băng, hét lớn một tiếng đem mũi tên cực lực bắn ra!

‘Ầm’ một tiếng nổ lớn, một mảng lửa cháy màu đỏ vàng tuôn ra, đem thủy yêu trong phạm vi mười dặm nháy mắt biến thành các làn khói!

Cơ Hạo lấy ra Hỏa Sơn Băng, phạm vi sát thương là năm lần Hỏa Sơn Băng do tông sư Đông Di chế tạo, nhiệt độ ngọn lửa càng tăng lên không chỉ mười lần!

Nghệ Địa cứng ngắc ở giữa không trung, vẻ mặt cực kỳ phức tạp nhìn Cơ Hạo.

“Thử Lang Nha Đột chút nữa!” Cơ Hạo cười ha ha nhìn Nghệ Địa: “Thử Lang Nha Đột! Xem xem có thể xuyên thấu khiên thép dày bao nhiêu!”

Chương 1086: Lang Nha Đột Kích

Cao Đào mặt đen tự mình chỉ huy một đám binh sĩ quân nhu, dùng khiên tháp đặc chế đắp lên một bức tường đồng vách sắt...

Những khiên tháp này là nhân tộc bắt chước trọng thuẫn chiến sĩ Già tộc sử dụng chế thành, mỗi một tấm khiên dày một thước hai tấc, cao một trượng, rộng sáu thước, do tông sư Vu Điện rèn luyện trăm ngàn lần mà thành. Sau khi điêu khắc các loại phù văn chắc chắn, mỗi một tấm khiên lực phòng ngự đều có thể so với tường thép hợp kim dày một trượng.

Cả thảy hai mươi khối trọng thuẫn như vậy đắp thành một hàng, sau khi phù văn kiên cố kích phát, mặt ngoài tấm khiên trào ra làn sóng màu vàng mờ mờ.

Tay trái Nghệ Địa nắm ngược trường cung, tay phải cầm một mũi Lang Nha Đột, vẻ mặt có chút bất ổn đứng ở vị trí cách tấm khiên một ngàn trượng.

Vừa rồi Vạn Lý Phong và Hỏa Sơn Băng hai loại mũi tên phù văn uy lực vượt xa xa hẳn tường tượng, lực sát thương của hai loại mũi tên, vậy mà gặp mấy lần mũi tên phù văn tông sư làm mũi tên mạnh nhất Đông Di tự tay chế thành.

Nhưng Vạn Lý Phong cũng tốt, Hỏa Sơn Băng cũng tốt, hai loại tên này ở trên chiến trường, một loại dùng để áp chế hoặc là đuổi giết đánh tan kẻ địch cự ly xa, một loại dùng để sát thương chiến trận kẻ địch thực lực không mạnh phạm vi lớn.

Chỉ có Lang Nha Đột, sức xuyên thấu cực mạnh, Lang Nha Đột lực công kích tập trung ở một điểm, mới là mũi tên chủ lực tiền thủ cường đại ở trên chiến trường phục giết cao thủ của kẻ địch. Nếu Lang Nha Đột do Cơ Hạo cung cấp cũng có được sức xuyên thấu cường đại gấp mấy lần so với Lang Nha Đột tông sư làm mũi tên mạnh nhất Đông Di tự mình ra tay...

Thân thể Nghệ Địa khẽ phát run, trái tim cấp tốc run rẩy, hăn không thể tưởng tượng loại cảnh tượng đó.

Kẻ địch cường đại mặc trọng giáp cầm trọng thuẫn, một người tiếp một người bị xuyên thủng giáp trụ và tấm khiên, đầu bị Lang Nha Đột đâm xuyên điểm nổ chuẩn xác. Vô số tướng lĩnh kẻ địch cường đại ở trên chiến trường bị lần lượt phục giết, chỉ còn lại có đám sĩ tốt cấp thấp gầy yếu, mặc cho tàn sát!

Ngẩng đầu, nhìn mũi tên bay múa đầy trời, vẻ mặt Nghệ Địa trở nên cực kỳ quỷ bí khó dò.

Nếu Lang Nha Đột do Cơ Hạo cung cấp thật có thể mạnh hơn so với mũi tên phù văn Lang Nha Đột trên người hăn mấy lần, nếu Lang Nha Đột bay múa đầy trời đều có được lực sát thương giống như đúc với mũi tên trong tay hăn, nếu Cơ Hạo thật sự có thể cuộn cuộn không ngừng cung cấp loại mũi tên này...

“Ta thậm chí nguyện ý...” Trong đầu Nghệ Địa hiện lên một ý nghĩ cực kỳ đáng sợ, sắc mặt hăn phát xanh từng đợt, hăn vội vàng đem ý nghĩ đáng sợ nhưng tràn ngập vô cùng sức dự hoặc đó áp chế xuống, sợ nó ở trong lòng mình hóa thành một biển lửa dã tâm, đem thân thể cùng linh hồn hăn đều hoàn toàn cắn nuốt.

Lang Nha Đột chế tạo hoàn mỹ đặt lên trên dây cung, Nghệ Địa chậm rãi kéo trường cung.

Các luồng sáng ở trên trường cung sáng lên, dây cung hóa thành một luồng sáng chói mắt, các phù văn nhỏ bé như đầu con kiến tản mát ra hào quang loá mắt, quay quanh dây cung cấp tốc xoay tròn.

Ánh mắt vô số người đều nhìn chăm chăm Nghệ Địa, bọn họ theo bản năng ngừng thở.

Toàn bộ Đông Di tiền thủ ở đây, bao gồm Nghệ Nhân không hợp với Nghệ

Địa, bao gồm các trưởng lão các bộ tộc Đông Di và Thập Nhật quốc, sắc mặt bọn họ trào máu từng đợt, da mặt bọn họ đỏ bừng, như huyết tương có thể từ dưới làn da chảy ra.

Vừa mới bọn họ thấy được Nghệ Địa thử uy lực Vạn Lý Phong và Hỏa Sơn Băng, mũi tên phù văn Cơ Hạo cung cấp cường đại như vậy, trái tim bọn họ đều đang run rẩy.

Chín thành sức chiến đấu của Đông Di tiền thủ là ở trên cùng cùng tên của bọn họ, không có cung tên, bọn họ chính là dê con mặc cho người ta giết mổ. Nhưng cho bọn họ một cây cung mạnh, cho bọn họ đủ tên, bọn họ sẽ là tử thần khiến người ta kinh hồn táng đảm trên chiến trường.

Nhìn xem một mảng mũi tên phù văn đang không ngừng xoay tròn bay múa trên đỉnh đầu đi, nếu những mũi tên này đều có uy lực như hai mũi tên vừa rồi... Nếu những mũi tên đó đều rơi hết vào trong tay Nghệ Địa, thế lực Nghệ Địa sẽ bành trướng tới trình độ cỡ nào?

Sẽ có vô số Đông Di tinh nhuệ cuồng nhiệt vì đạt được mũi tên này, không tiếc trả giá đầu nhập trận doanh Nghệ Địa!

Đối với binh sĩ Đông Di mà nói, mũi tên phù văn cường đại so với tiền tài cùng mỹ nữ càng thêm mê người hơn, vì có được mũi tên tốt hơn bọn họ sẽ không tiếc tất cả!

“Phá!” Nghệ Địa bật hơi cất tiếng, một mũi tên lao vút đi.

Lang Nha Đột xé rách không khí, mang theo một tiếng xé gió bén nhọn chói tai, sau khi một tiếng ‘Xẹt’ vang lên, hai mươi tấm khiên bảo vệ đập cùng một chỗ phía trước Nghệ Địa hào quang ảm đạm, vị trí chính giữa tấm khiên thứ nhất đến một tấm khiên cuối cùng, ‘Bốp’ một phát đồng thời nổ tung một lỗ thủng to bằng nắm tay.

Một luồng laser đục thủng hai mươi tấm trọng thuẫn, mang theo tiếng vang

bén nhọn lao vút về phía trước.

Laser bắn ra xa mười dặm, đánh vào trên tường bảo vệ của một tòa doanh trại, trên tường bảo vệ dựng từ cây gỗ lớn sáng lên một mảng lớn phù vân vụn vụn, vu pháp kết giới dày tới ba thước đột ngột xuất hiện, mũi tên mang theo tiếng xé gió chói tai xuyên thấu vu pháp kết giới, ở trên tường bảo vệ xuyên thấu một lỗ thủng trong suốt.

Một tiếng rú thảm ‘Ngao’ phóng lên cao, một con gấu bay lưng mọc hai cánh rộng giập nát trời từ trong tòa doanh trại kia bay ra, trên cái móng to béo của nó, một mũi tên hào quang âm đạm cắm thật sâu vào sâu hơn năm thước, một dòng máu tươi theo thân mũi tên ‘Xẹt xẹt’ phun thẳng bên ngoài.

Cũng chỉ phi hùng của Hữu Sùng bộ da thô thịt dày, có thân thể mạnh mẽ, đổi thành chiến sĩ bình thường, một mũi tên này tuyệt đối đã xuyên thủng thân thể hẳn.

Khó hiểu đã trúng một mũi tên phi hùng con mắt đỏ bừng hướng tới Nghệ Địa phác sát mà đến, thật lớn cánh bị bám cuồng bạo cơn lốc.

Hải Trãi bên người Cao Đào đột nhiên tiến lên một bước, phát ra một tiếng kêu to thanh thúy.

Tiếng kêu như sắt thép va chạm thanh thúy to rõ chấn động khiến thân thể phi hùng run lên, màu máu trong con người của nó nhanh chóng tiêu tán, phần nộ thấp giọng rít gào đáp xuống đất, vẫn không thuận theo không buông tha nhìn chăm chăm Nghệ Địa.

Mấy phi hùng kỵ sĩ của Hữu Sùng bộ vội vàng chạy qua, nhẹ nhàng vuốt đầu phi hùng trấn an cảm xúc của nó, thuận tay hướng trong mồm nó nhét một khối mật lớn hương vị ngọt ngào. Phi hùng ‘Tóp tép’ nhắm nuốt mật, ngoan ngoãn ghé vào trên mặt đất.

“Hai mươi tầng trọng thuẫn... Cùng với... tường bảo vệ kết giới lực phòng

ngự tương đương với ba mươi tầng trọng thuẫn!”

Nghệ Địa ngự ngác nhìn lỗ thủng trong suốt trên tấm khiên phía trước.

Hắn cũng chưa vận dụng chút vu lực nào, lực xuyên thấu như vậy hoàn toàn là uy lực bản thân Lang Nha Đột tạo thành. Nếu thêm vào vu lực của hắn mà nói, như vậy cường độ đâm xuyên có thể tăng lên mười lần, trăm lần, cho dù là cường địch cấp Vu Đế mặc trọng giáp cũng có thể một mũi tên nổ đầu!

Tông sư làm mũi tên cường đại nhất Đông Di bộ, Lang Nha Đột hắn chế tạo nhiều nhất có thể xuyên thấu mười lăm tầng trọng thuẫn sẽ tan rã, mà Lang Nha Đột Cơ Hạo sau khi cung cấp xuyên thấu tấm khiên tương đương với năm mươi tầng trọng thuẫn cùng tường bảo vệ kết giới, vẫn cắm vào trong cơ thể phi hùng lấy da thô thịt dày nổi danh sâu năm thước!

Hơn nữa trên thân mũi tên tuy hào quang âm đạm, nhưng thân tên vẫn chưa tan rã!

Rất hiển nhiên, Lang Nha Đột Cơ Hạo cung cấp không chỉ có lực xuyên thấu đáng sợ, phẩm chất bản thân càng mạnh tới choáng váng!

Thân thể Nghệ Địa khẽ run rẩy, hắn bắt đầu ảo tưởng hai mươi vạn tiễn thủ tinh nhuệ dưới trướng mình đều được phát mũi tên phù văn Cơ Hạo cung cấp... khi Lang Nha Đột rợp trời rợp đất ở trên chiến trường hình thành làn mưa tên bao trùm, cho dù có tập đoàn tinh nhuệ hơn trăm vạn Vu Vương tạo thành xung phong, cũng căn bản không có khả năng tới gần tiền trận của hắn nửa bước.

Gian nan nuốt một ngụm nước bọt, Nghệ Địa ngự ngác quay về phía Cơ Hạo.

Xa xa trường lão các bộ lạc Đông Di, các tướng lĩnh Thập Nhật quốc vẻ mặt càng trở nên thâm trầm, ánh mắt bọn họ đều nóng cháy nhìn về phía Cơ Hạo.

Chương 1087: Mưa Thuận Gió Hoà

Cơ Hạo không có tâm tình quan tâm các bộ tộc Đông Di cùng tướng lĩnh Thập Nhật quốc.

Thái Cực Càn Khôn Kính phun ra một luồng thanh khí, đem toàn bộ mũi tên một lần nữa thu nạp, Cơ Hạo hướng Nghê Địa ngoắc ngón tay, nhẹ nhàng bỏ lại một câu ‘theo ta’!

Trong trung quân đại trưởng, một tấm da bạch hổ một sừng trải trên mặt đất, Cơ Hạo ngồi xếp bằng trên da bạch hổ, ngón tay búng mạnh cái sừng duy nhất màu vàng sẫm trên đầu hổ.

Tiếng vang thanh thúy ‘Đang đang’ không ngừng, Cơ Hạo lạnh lùng đánh giá Nghê Địa, Nghê Địa đứng trước mặt hăn thì thành thật trước nay chưa từng có, rất kính cẩn buông hai tay, ánh mắt không dám đặt ở trên người Cơ Hạo, mà nhìn chăm chăm cái sừng duy nhất trên da bạch hổ, như đó là kỳ trân dị bảo gì vậy.

Cơ Hạo đã triển lãm thực lực của hăn.

Hăn tùy tay đặt lên trên người Nghê Địa, Nghê Địa lặn hai vị Vu Đế đỉnh phong cường đại cũng không thể lật được cánh tay Cơ Hạo, có thể thấy được lực lượng cá nhân Cơ Hạo đã đột phá cực hạn nào đó.

Cơ Hạo chỉ xuất thân một bộ tộc trung đẳng của Nam Hoang, lấy tuổi tác hăn, lấy tài nguyên tu luyện hăn từ nhỏ có thể có được, lấy sự chỉ điểm cùng giáo huấn hăn trong quá trình tu luyện có thể nhận được, hăn có thể ở tuổi này có được lực lượng đáng sợ như vậy, chỉ có thể chứng minh bối cảnh của hăn sâu không lường được.

Có lẽ đứng sau lưng hăn là một vị Vu Thần chân chính, ai biết được?

Mà Nghệ Địa mang theo một tia ý tứ xảo trá bắt chẹt, yêu cầu Cơ Hạo phát cho hai mươi vạn thủ hạ của hắn mỗi người năm vạn mũi tên phù văn!

Cơ Hạo thế mà lại thật sự lấy ra được, hơn nữa uy lực mũi tên to lớn vượt quá bình thường, uy lực so với mũi tên phù văn tông sư làm tên cường hãn nhất Đông Di tự mình rèn còn mạnh hơn mấy lần.

Đây là thủ đoạn của một Nghiêu Hầu vừa mới ở liên minh bộ lạc nhân tộc bộc lộ tài năng, một người mới lên được đất phong độc lập không đến mười năm nên có sao? Không cần nói Cơ Hạo, cho dù là Đế Thuấn, hắn cũng không có khả năng lấy ra nhiều mũi tên phù văn phẩm chất vượt quá tưởng tượng như vậy nhỉ?

Hơn nữa những mũi tên này công nghệ gia công diệu tuyệt nhân gian, mũi tên không chút tỳ vết, không có chút khác biệt, đây là điều sức người có thể hoàn thành sao?

Ở trong mắt Nghệ Địa, trên người Cơ Hạo đã phủ kín một tầng mây đen thật dày, rợp trời rợp đất hướng hắn bao phủ, khiến hắn không thấy rõ bộ mặt chân thật của Cơ Hạo. Đây là một người đáng sợ cỡ nào chứ, hắn đem bản thân che dấu sâu như vậy!

Khó trách Nghệ Thần, Nghệ Thiên, hai vị Đông Di đế tử tiền đồ vô lượng đối nghịch với Cơ Hạo, đều bởi vì Cơ Hạo mà ngã xuống.

“Người, thật ra nên cảm kích ta!” Cơ Hạo lấy ra hai viên thuốc huyết khí quay cuồng, vung tay dứt cho Thần Hỏa Xà nằm úp sấp trên vai. Đây là viên thuốc Cơ Hạo dùng Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh luyện hóa vô số thủy yêu, đem huyết nhục tinh khí của bọn chúng luyện thành.

Hai con Thần Hỏa Xà nuốt vào viên thuốc, bọn nó hưng phấn lắc đầu vẩy đuôi, vẩy toàn thân cũng mở ra từng miếng, không ngừng có các tia hỏa khí phun ra.

“Phải!” Nghệ Địa cẩn thận nghĩ nghĩ, hướng Cơ Hạo kính cẩn gật gật đầu,

tiếp nhận lời của Cơ Hạo.

“Nghệ Thần và Nghệ Thiên, nếu bọn họ không chết, người cùng Nghệ Nhân căn bản không có cơ hội tiếp quản đại quyền Đông Di.” Cơ Hạo nghiêm túc nhìn Nghệ Địa: “Cho nên, người nên cảm kích ta, mà không phải ngu xuẩn đến mức như các trưởng lão óc đông lạnh thành tảng đá của các người, cừu thị ta, cừu hận ta, muốn dùng đầu của ta để đúc vương tọa của người.”

Khinh miệt cười một tiếng, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Nói thật, thứ nhất, người không giết nổi ta; thứ hai, Đông Di các người nếu thật sự không tiếc trả giá để giết ta, các bộ tộc Đông Di các người nhất định gặp tai ương ngập đầu... Tin hoặc không tin, trông vào người tự phán đoán!”

Trái tim Nghệ Địa kịch liệt run rẩy một cái, nhìn vẻ mặt tràn đầy tự tin của Cơ Hạo, lại cân nhắc một phen các loại thần dị cùng phi phạm những năm gần đây Cơ Hạo biểu hiện ra, Nghệ Địa cười khan: “Các trưởng lão, có lẽ nghĩ sự tình quá đơn giản rồi.”

“Bọn họ rất ngu xuẩn!” Cơ Hạo khoanh chân, xách cái đuôi hai con Thần Hỏa Xà, đưa bọn nó buộc thành một cái nơ con bướm đẹp đẽ.

Hai con Thần Hỏa Xà thở phì phò ‘Hồng hộc’, trợn mắt nhìn Cơ Hạo.

Nha Công ghé vào đỉnh đầu Cơ Hạo, cúi đầu nhìn hai con rắn nhỏ, không ngừng cười to ‘Quạ quạ’, điên cuồng cười nhạo hai tiểu gia hỏa liều mạng giãy dụa lại không cỏi được thân thể.

Nghệ Địa trầm mặc hồi lâu, hẩn nheo mắt, cẩn thận nhớ lại nguyên do xảy ra các loại xung đột của Thập Nhật quốc và Cơ Hạo, hẩn cuối cùng chậm rãi gật gật đầu: “Thế lực các bộ lạc Đông Di liên hợp lại cực kỳ cường đại, Thập Nhật quốc là chủ Đông Di, Đông Hoang đại lục chỉ có một thanh âm, một ý chí... Bắc Hoang Cộng Công và Nam Hoang Chúc Dung, bọn họ là tử địch, bọn họ liên lụy tiêu hao lực lượng của nhau quá nhiều, nhưng Đông Hoang không có kẻ địch.”

Hít sâu một hơi, Nghệ Địa trầm giọng nói: “Đông Hoang không có kẻ địch, Đông Hoang chỉ có một thanh âm, cho nên Đông Hoang rất mạnh. Các đời Nhân Hoàng, đều cho Đông Hoang đủ sự tôn trọng, cho nên rất nhiều năm qua, phong cách làm việc của Thập Nhật quốc đều rất bá đạo.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, Nghệ Địa trầm giọng nói: “Còn có, bởi vì Nghệ Phong, hăn mang đi trấn tộc thần khí của Thập Nhật quốc! Tuy hăn là kẻ được trấn tộc thần khí chủ động nhận chủ chọn lựa năm giữ, nhưng...”

Nghệ Địa còn chưa dứt lời, nhưng ý tứ trong lời hăn nói rất rõ ràng.

Nghệ Phong, cũng chính là Phong Hành, một đứa bé xuất thân từ tiệm nhà người thường của Thập Nhật quốc, thế mà lại thành chủ nhân trấn tộc thần khí chủ động nhận chủ, cái này không thể nghi ngờ đã chứng minh thiên phú tiềm lực khủng bố của Phong Hành. Nhưng đám quyền quý Thập Nhật quốc cao cao tại thượng, sao có thể dễ dàng tha thứ Phong Hành tồn tại?

Tàn sát, diệt môn, đây là chuyện thuận nước dòng buồm.

Mà sau khi bọn Nghệ Thần phát hiện Cơ Hạo và Phong Hành thế mà lại thành bằng hữu, thành chiến hữu, thành huynh đệ cùng nhau vào sông ra chết, dây mơ rễ má, bọn họ đem Cơ Hạo và Nghiêu Sơn lĩnh cũng xếp vào đối tượng đả kích... Kết quả rõ ràng, Nghệ Thần và Nghệ Thiên đều đã chết, mà Cơ Hạo cùng Phong Hành vẫn sống khỏe.

Cho nên đám cao tăng Thập Nhật quốc cực hận Cơ Hạo, ngay cả bọn Nghệ Địa, Nghệ Nhân các đế tử trung tâm Thập Nhật quốc muốn kế thừa vương tọa đại quyền của Thập Nhật quốc, bọn họ điều kiện tiên quyết chính là xử lý Cơ Hạo!

Ai có thể xử lý Cơ Hạo, người đó sẽ là chúa tể đời tiếp theo của Thập Nhật quốc.

“Loại chuyện này, thật sự rất ngu xuẩn.” Nghệ Địa cuối cùng đưa ra câu trả

lời của hắn, hắn đã tiếp nhận lời bình của Cơ Hạo đối với cao tăng Thập Nhật quốc.

Cảm nhận được Cơ Hạo triển lãm ra lực lượng và bối cảnh sâu không lường được, Nghệ Địa đột nhiên thấy rất buồn cười, các đại nhân vật cao cao tại thượng kia của Thập Nhật quốc, bọn họ thật sự biết mình đã trêu chọc người nào không? Bọn họ thật sự, không biết chữ ‘chết’ là viết như thế nào sao?

Cơ Hạo thấy rõ tâm lý biến hóa của Nghệ Địa, hắn cảm thấy rất hài lòng đối với loại biến hóa này của Nghệ Địa.

“Tốt lắm, người đã cảm thấy bọn ngu xuẩn đó là ngu xuẩn, người đã tán đồng ý kiến của ta, như vậy, trở thành người của ta đi!”

Cơ Hạo không hề mề một chút nào mở miệng: “Ta có thể hướng người cung cấp cung tốt nhất, tên tốt nhất, cho chiến sĩ dưới trướng người trở thành quân đội Đông Di cường đại nhất. Thậm chí...”

Trầm mặc chốc lát, Cơ Hạo cười lên, hắn nhìn Nghệ Địa nói: “Thậm chí, ta có thể thay sư phụ thu đồ đệ, cho người trở thành sư đệ của ta! Về sau, mọi người đã là người một nhà, ta sẽ giúp người trở thành vương của Thập Nhật quốc... Mà người chỉ cần trả giá trung thành cùng hữu nghị!”

Cơ Hạo đứng dậy, hướng Nghệ Địa vươn tay phải.

Nghệ Địa trầm mặc một phen, vươn hai tay cầm thật chặt bàn tay Cơ Hạo.

Hai người nắm tay rất chặt, rất chặt, rất chặt...

Chương 1088: Đại Sư Thu Đồ Đệ

Ngoài trung quân đại trưởng, Cơ Thiên, Cơ Địa, Cơ Huyền, Cơ Hoàng một đám đệ tử đạo cung cầm cờ phướn, từng đạo kiếm quang sắc bén do tinh quang hóa thành bao phủ hư không, đem trung quân đại trưởng gắt gao bọc lại bên trong.

Một đám cấp dưới của Nghê Địa khẩn trương đứng ở ngoài trung quân đại trưởng, ánh mắt như hổ nhìn chăm chăm lều trại cực lớn.

Nếu không phải Nghê Địa gọi mười hai tướng lĩnh tâm phúc cùng nhau tiến vào đại trưởng, mà các tướng lĩnh tâm phúc đó thuần một sắc đều là tồn tại cấp Vu Đế, không biết chừng đám thủ hạ của Nghê Địa đã phát động binh biến tiến công trung quân.

Cơ Hạo thể mà để thiếp thân thân vệ bên cạnh mình, dùng trận pháp vây khốn trung quân đại trưởng, mà trong trung quân đại trưởng cũng chỉ có Cơ Hạo và Nghê Địa... ít ỏi mấy người, thấy thế nào đây cũng là tư thế ‘Hong Môn Yến’ chặt đầu người ta.

Đám thủ hạ của Nghê Địa không thể không khẩn trương!

Trong đại trưởng, một cái hương án bằng ngọc đặt ở chính giữa, một phiến ngọc cao ba trượng sáu thước, rộng một trượng tám thước lơ lửng ở trên hương án, trên phiến ngọc mỏng manh dùng đường cong cực kỳ mượt mà, bút pháp trông rất sống động, phác họa ra hình ảnh chân thân của Vũ Dư đạo nhân.

Đây là hình ảnh tổ sư Cơ Hạo tự tay chế tạo, chuyên môn dùng để cho môn nhân đệ tử hướng Vũ Dư đạo nhân cầu nguyện cúng bái.

Trên phiến ngọc Vũ Dư đạo nhân mặc áo bào đỏ, chân đạp mây xanh, đỉnh đầu một tấm trận đồ chột lên chột xuống, bên người có bốn thanh bảo kiếm xoay quanh bay múa. Tay trái hấn cầm một cái hồ lô rượu đỏ thắm, tay phải cũng

thành kiếm chỉ chỉ bầu trời, trên khuôn mặt tuần lãng phiêu dật mang theo một tia cười tủm tỉm, toàn thân đều lộ ra một ý nhị phiêu dật xuất trần.

Đây là Cơ Hạo điêu khắc hồng hơn trăm khối ngọc, cuối cùng chọn lựa ra một khối hài lòng nhất, ít nhất đem khí chất thần dị thoát tục của Vũ Dư đạo nhân thể hiện ra ba bốn tầng.

Mé phải miếng ngọc, từ trên xuống dưới là một hàng thái cổ thần văn to bằng ngón cái—— sáu chữ ‘Tổ sư Vũ Dư đạo nhân’, bên trên dùng phấn vàng trộn chu sa khảm trong chữ viết, chữ viết màu đỏ vàng rạng rỡ sáng lên, rất loá mắt.

Một cái lư hương bằng ngọc nho nhỏ bày ở chính giữa hương án, Cơ Hạo đốt ba nén hương long tiên thủ công chế thành cầm trong tay, yên lặng đứng ở trước phiến ngọc hướng Vũ Dư đạo nhân cầu nguyện một phen, theo sau đem dây long tiên hương cầm ở trong lư hương.

Nghệ Địa theo động tác như Cơ Hạo, hẳn rất không quen điểm hỏa ba nén hương cầm trong lư hương, sau đó theo động tác của Cơ Hạo hướng Vũ Dư đạo nhân trên phiến ngọc dập đầu vang vài cái, ngoan ngoãn quỳ gối trên mặt đất không nhúc nhích.

Cơ Hạo đứng dậy, cầm một cây thước bằng ngọc, hung hăng nhắm bả vai Nghệ Địa quỳ dưới đất vỗ mạnh một phát.

“Nghệ Địa, giới luật bốn môn tuy sâu nghiêm, nhưng không có quá nhiều điều luật hà khắc, thanh quy giới luật khác ngày sau người chậm rãi quen thuộc là được. Ta chỉ hỏi người, tôn sư trọng giáo, vĩnh viễn không phản giáo, người có thể làm được không?”

Nghệ Địa quỳ dưới đất, hai tay đặt ở trước bụng, phát ra tiếng ong ong đáp: “Đệ tử có thể làm được.”

Cơ Hạo lại vỗ một thước vào trên vai Nghệ Địa, tiếp tục hỏi hẳn: “Yêu quý đồng môn, chiếu cố hậu bối, người có thể làm được không?”

Nghệ Địa nghiêm túc gật gật đầu, cảm xúc của hắn đã bị Cơ Hạo mang vào trong không khí thần thánh, trang nghiêm khó có thể miêu tả nào đó.

Liên minh bộ lạc nhân tộc trừ thời điểm hiến tế thiên địa thần linh, trường hợp khác căn bản không có nhiều thanh quy giới luật như vậy, cũng không có nhiều lễ nghi rườm rà như vậy. Cho dù Vu Điện thu nhận sử dụng môn đồ, dập đầu vang mấy cái là hoàn thành tất cả trình tự.

Cơ Hạo nghiêm nghị kính hương, quỳ lạy, hỏi lễ như thế, lưu trình lễ nghi có bộ có dạng, nhất thời làm Nghệ Địa lâm vào trạng thái kỳ diệu nào đó chưa bao giờ lĩnh giáo. Tuy không biết Vũ Dư đạo nhân là ai, nhưng một bộ lưu trình này trực tiếp nói cho hắn —— Vũ Dư đạo nhân rất ghê gớm, giáo môn hắn thành lập cũng rất cao thâm, toàn bộ đồng môn sư huynh đệ càng thêm xuất sắc!

Cộng thêm thực lực cá nhân cường đại của Cơ Hạo, cùng với các mũi tên phù văn hắn lấy ra chấn nhiếp, Nghệ Địa còn chưa chính thức nhập môn, đã ở trong lòng trước mắt mãnh liệt tán thành đối với Vũ Dư đạo nhân cùng sư môn nhà mình.

“Đệ tử có thể làm được!” Nghệ Địa rất quyết đoán, rất kiên quyết trả lời vấn đề của Cơ Hạo.

Cơ Hạo và Nghệ Địa một hỏi một đáp, sau khi hỏi đáp mười điều với nhau, Cơ Hạo vỗ thước vào đầu Nghệ Địa một cái, ý bảo hắn hướng hình ảnh chân thân Vũ Dư đạo nhân dập đầu vang mấy cái nữa.

Sau đó Cơ Hạo xoay người, quỳ gối trước phiến ngọc hướng Vũ Dư đạo nhân lặng lẽ cầu nguyện, đem tiền căn hậu quả mình quen biết Nghệ Địa, đem hắn dẫn vào sư môn lần lượt nói ra, càng thêm khẩn cầu Vũ Dư đạo nhân có thể hiểu ý nghĩ của mình, thừa nhận Nghệ Địa môn nhân mới vào này.

“Nếu sư tôn không mở miệng phản đối, vị sư đệ này, sẽ chính thức là đồng môn của chúng ta!” Cơ Hạo cười ha ha nhìn hình ảnh chân thân Vũ Dư đạo nhân, rất bại hoại lăm lăm một câu.

Trên phiến ngọc, quanh thân Vũ Dư đạo nhân bùng lên hào quang, một bóng người mờ nhạt từ trong phiến ngọc hiện lên, ở cao nhìn xuống nhìn Cơ Hạo và Nghệ Địa một cái.

“Kẻ này rất được, thiện!”

Bóng người mờ nhạt khẽ nhấc tay, liền nhìn thấy một mảng ánh sáng trào ra, nhanh chóng hóa thành hư ảnh một cây trường cung dài đến tám thước một tấc. Quang ảnh dần dần ngưng thực, rất nhanh một cây cung lớn toàn thân loang lỗ nét cổ xưa, tạo hình cực kỳ phong cách cổ, toàn thân loi quang dăng trào tựa như sấm sét ngưng tụ thành ‘Vù’ một cái rơi ở trong tay Nghệ Địa.

“Nghệ Địa đồ nhi, phụ tá Cơ Hạo sư huynh của người làm việc cho tốt, tất cả nghe hẩn chỉ huy, tự có lợi cho người. Bôn Lôi Cung này chính là vi sư đoạt được trong hồng hoang, uy lực bất phàm, tặng cho người đi!”

Bóng người chỉ tay một cái, lại có một luồng sáng rót vào mi tâm Nghệ Địa, thân thể Nghệ Địa nhoáng lên, chỉ cảm thấy vô số pháp môn kỳ diệu kéo cung điều khiển mũi tên như thủy triều ập tới, các loại tiên thuật không thể tưởng tượng so với các tiên kỹ hẩn từ Đông Di học được thế mà còn cao hơn rất nhiều.

Đông Di tiên thuật chỉ là ‘Thuật’, mà tiên thuật Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đã là ‘đạo’!

“Vi sư đối với môn nhân đệ tử tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, các binh khí pháp môn đều đọc lướt qua, môn ‘Nhị Thập Tứ Tiết Khí Tiên’ này không có ai kế thừa, giao nó cho người phát dương quang đại đi... Ngày xưa vi sư từng gặp tổ tiên Thập Nhật quốc của người, thượng cổ đại thần Đại Nghệ tiên thuật có thể xưng là vang dội cổ kim, môn tiên thuật này của vi sư cũng không kém gì hẩn, có lẽ, thành tích của người tương lai có thể so sánh với Đại Nghệ!”

Bóng người nhẹ nhàng nói mấy câu, sau đó nhập vào trong phiến ngọc.

Toàn thân Nghệ Địa run rẩy nâng lên Bôn Lôi Cung, hướng về phiến ngọc

dập đầu vang hơn trăm cái thật mạnh.

Mười hai vị tướng lĩnh tâm phúc phía sau hăn đã hoàn toàn hỗn độn, một thanh niên lạnh lợi thất thanh kinh hô: “Bôn Lô Cung... Nhị Thập Tứ Tiết Khí Tiễn, năm đó có dị nhân, ba mũi tên làm Đại Nghệ tổ tiên bỏ cung nhận thua, thua dị nhân cả thấy một vạn vò rượu ngon lâu năm!”

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Vũ Dư đạo nhân thế mà còn từng làm chuyện như vậy? Ba mũi tên làm đại thần Đại Nghệ lấy tiền thuật uy chấn thiên hạ bỏ cung nhận thua, vì một vạn vò rượu ngon lâu năm? Nhưng... Tựa như Vũ Dư đạo nhân thật đúng là có thể làm ra chuyện như vậy!

Nghệ Địa thì không thể tin ngẩng đầu lên, hăn hướng tướng lĩnh tâm phúc phía sau hỏi: “Sư tôn chính là dị nhân năm đó đánh bại Đại Nghệ tổ tiên? Đây là ‘Bôn Lô Cung’ trong mười đại thần cung thượng cổ? Trời ạ... Nghiêu Hầu... Không, Cơ Hạo sư huynh, sư tôn rốt cuộc lai lịch thế nào? Đại thần phương nào?”

Cơ Hạo chỉ có thể ghen lời cười khỗ. Hăn đem Nghệ Địa quỳ dưới đất kéo dậy, trầm giọng nói: “Lời này nói ra thì dài lắm... Ô, chúng ta đi ra ngoài trước, đem sự tình nên chấm dứt chấm dứt đi!”

Trong hỗn độn mênh mông, thân thể ba người Đại Xích, Thanh Vi, Vũ Dư đồng thời run lên.

Ba người đồng thời cười nói: “Khí vận bốn môn đột ngột tăng... Cơ Hạo, làm tốt lắm!”

Chương 1089: Bảo Y Hàng Nhái

Nghệ Địa cởi áo lông vũ bó sát trên người.

Từng mảng hào quang từ trên áo lông vũ phun trào ra, từng cái lông chim tinh xảo lật ra, vô số hoa văn nhỏ bé trời sinh như ẩn như hiện ở trên lông chim, phác họa ra vô số phù văn tinh xảo.

Cái áo lông vũ này tản mát ra pháp lực dao động linh động, cường đại, toàn thân tràn đầy màu sắc, mỗi một chỗ chi tiết đều tinh xảo đẹp đẽ tựa như trời sinh không thể hình dung.

Đây là ‘Hồng Hạo Y’, vu bảo cấp Vu Đế đỉnh phong Đông Di truyền thừa nhiều thế hệ.

Truyền thuyết đây là một con Hồng Học sống không biết bao nhiêu năm, có được pháp lực thần thông cường đại, mỗi một cái lông vũ toàn thân nó đều tràn ngập lực lượng khổng lồ, có được uy năng không thể tưởng tượng.

Cho nên vị tổ tiên nào đó của Thập Nhật quốc ra tay, ngang nhiên đánh chết con Hồng Học đó, đem lông vũ toàn thể nó bóc xuống, một chút tinh hồn Hồng Học tàn phá bám vào trên những cái lông vũ đó, tự nhiên hình thành Hồng Học Y.

Cho dù là một con lợn rừng, chỉ cần mặc vào Hồng Học Y, thì có thể chạy so với gió còn nhanh hơn. Vô luận thân hình con lợn rừng đó khổng lồ thô ráp bao nhiêu, mặc vào Hồng Học Y nó khi chạy cũng sẽ không phát ra thanh âm.

Hơn nữa Hồng Học Y có lực lượng phòng ngự rất mạnh, tầm thường mười tên tám tên Vu Đế cấp cao liên thủ, điên cuồng oanh tạc ba năm tháng, cũng đừng hòng tổn hại nửa cái lông vũ của Hồng Học Y. Vu bảo này càng tự mang ‘lực tràng cơn lốc’, có thể ở bên thân người mặc nhắc lên vùng cơn lốc dòng xoáy đường kính trăm trượng, công kích bình thường sau khi tiến vào phạm vi

này, sẽ bị cơn lốc nhỏ bé vô hình vô tích xay thành phần.

Đây là một cái áo báu khó được, lấy truyền thừa cùng nội tình của Thập Nhật quốc, vô số năm qua từng có rất nhiều người muốn phỏng chế Hồng Học Y, nhưng cuối cùng đều hoàn toàn thất bại, vô duyên vô cớ hao phí vô số tài liệu.

Đây càng là một cái áo báu nhuộm máu, không mô phỏng được, rất nhiều cao thủ Thập Nhật quốc đã chui vào trong núi sâu rừng già, săn giết các loại Thanh Loan, hạc màu sắc... các thần cầm, muốn có thêm một món chí bảo cùng loại Hồng Học Y. Bọn họ không biết đã gây họa chết bao nhiêu thần cầm, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Nghệ Địa chính là hậu duệ trực hệ cao thủ Thập Nhật quốc năm đó đánh chết con Hồng Học cường đại nọ, hơn nữa là đích hệ huyết duệ huyết mạch thuần khiết nhất, hãn thiên phú rất tốt, tuổi còn trẻ đã có thực lực rất mạnh, trưởng lão nhất mạch này của hãn tự nhiên đem Hồng Học Y ban cho hãn.

“Sư huynh, người đòi vu bảo pháp y này của ta vô dụng!” Nghệ Địa rất thẳng thắn hướng Cơ Hạo nói: “Đây là vật thiên thành, căn bản không có cách nào mô phỏng. Tổ tiên nhất mạch này của ta, không biết đã lãng phí bao nhiêu tài liệu, ngay cả một tia bóng dáng Hồng Học Y cũng chưa mô phỏng nổi.”

Hai tay đem Hồng Học Y đưa tới trước mặt Cơ Hạo, Nghệ Địa rất dứt khoát nói: “Nếu sư huynh thích bảo bối này, dứt khoát cầm đi chơi đi!”

Cơ Hạo tiếp nhận Hồng Học Y, tùy tay búng một phát ở trên ót Nghệ Địa: “Ta cần bảo bối của người làm gì? Chẳng qua là lấy để nghiên cứu một phen. Tinh nhuệ dưới trướng người tất nhiên lợi hại, sau khi phối hợp mũi tên phù văn ta cho lực sát thương có thể xưng là khủng bố. Nhưng phòng ngự của bản thân bọn họ vẫn cần tăng lên một chút... Công kích và phòng ngự đều phải trở nên cường đại, đó mới là tinh nhuệ thật sự.”

Cơ Hạo bảo mười hai tướng lĩnh tâm phúc của Nghệ Địa đem pháp y trên người cũng cởi xuống, sau đó dứt khoát đem bọn họ lẫn Nghệ Địa cùng nhau

đuổi ra khỏi trung quân đại tướng.

Ngồi xếp bằng trong đại tướng, Cơ Hạo đem mười ba cái áo lông vũ ném vào cái đỉnh tròn năm màu, đồng thời các loại tài liệu cổ quái đem hẳn thu được phân loại đặt thành một ngọn núi nhỏ bên người.

Ngoài đại tướng, bỗng dừng nhìn thấy Nghê Địa dẫn người đi ra, các chiến sĩ Thập Nhật quốc càng lúc càng thiếu kiên nhẫn đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội đi lên đón, mấy tướng lĩnh địa vị khá cao vây quanh Nghê Địa mồm năm miệng mười truy hỏi.

“Đại nhân, Nghiêu Hầu bảo ngài đi vào lâu như vậy, có âm mưu quỷ kế gì hay sao?”

“Đại nhân đừng lo, Nghiêu Hầu độc ác, bao nhiêu anh hùng hảo hán Đông Di ta chịu thiệt trên tay hắn, ngài tuyệt đối đừng mắc bẫy hắn!”

“Đại nhân nhớ lấy, các trưởng lão đã nói, ai nếu có thể lấy được đầu Nghiêu Hầu, vậy sẽ là vị chủ nhân Thập Nhật quốc tiếp theo!”

Nghê Địa trầm mặt, vươn tay ở trên đầu tướng lĩnh này cho một cái tát. Hắn dùng sức không nhỏ chút nào, đánh cho đầu tướng lĩnh này vang lên ‘Bộp bộp’, hắn đau đến mức ‘Ai u’ không dứt.

“Nói hươu nói vượn cái gì? Nghiêu Hầu bảo ta đi vào, đó là đây ý tốt!” Nghê Địa ưỡn ngực lên, đắc ý đem Bôn Lô Cung móc ra: “Nhìn xem bảo bối này, một trong mười đại thần cung thượng cổ Bôn Lô Cung! Đây chính là Bôn Lô Cung đó! Bôn Lô Cung chỉ thua trấn tộc thần cung của tộc ta một bậc! Đây chính là bảo bối Nghiêu Hầu đặc biệt tặng cho ta!”

Hừ lạnh một tiếng, Nghê Địa hướng về phía Nghê Nhân xa xa trợn mắt há hốc mồm nhìn bên này hung hăng trừng mắt một cái, cố ý phóng đại thanh âm nói: “Nghiêu Hầu Cơ Hạo, về sau chính là người một nhà với chúng ta rồi. Ai cũng không được ở trước mặt ta nói xấu hắn, vụng trộm nói sau lưng cũng

không được!”

“Nói ngắn lại, Nghiêu Hầu là người trong nhà chúng ta, về sau chúng ta phải nghe Nghiêu Hầu, toàn tâm toàn ý nghe lời Nghiêu Hầu làm việc mới đúng!”

Mang theo nụ cười sáng lạn, Nghê Địa lấy ra vài cái vòng tay trữ vật dung lượng thật lớn đưa cho các tướng lĩnh bên người, trong các vòng tay đó chính là mũi tên phù văn Cơ Hạo dùng đỉnh tròn năm màu luyện chế.

Các tướng lĩnh tâm phúc của Nghê Địa nín thở, thật cẩn thận lại sốt ruột không chờ được đem những mũi tên phù văn đó phát cho chiến sĩ tinh nhuệ dưới trướng. Hai mươi vạn tâm phúc trực hệ của Nghê Địa chiếm được mũi tên phù văn số lượng nhiều như vậy, uy lực lớn như thế, lực sát thương của bọn họ nhất thời tăng lên mấy lần.

Trong mấy canh giờ, doanh trại Nghê Địa ở lại quả thực đã biến thành cái chợ.

Một lại một tướng lĩnh các bộ lạc Đông Di vẽ mặt quỷ dị bí hiểm, hoặc là một mình một người lén tới, hoặc là tùm năm tùm ba làm bạn mà đến, bọn họ nối liền không dứt tới cửa bãi phóng Nghê Địa, chính là vì mũi tên phù văn trong tay hãn... Càng có người thông minh, rất bí ẩn hướng Nghê Địa hỏi thăm, hãn rốt cuộc đã đáp ứng Cơ Hạo điều kiện gì, để Cơ Hạo cho hãn một lô mũi tên quá mức cực phẩm lớn như vậy.

Nghê Địa không ngốc, ngược lại, có thể từ trong cạnh tranh tàn khốc ở Thập Nhật quốc nổi bật lên, trở thành nhân tuyển ít oi cạnh tranh vương quyền, hãn ngược lại có vài phần thủ đoạn cùng năng lực. Lấy mũi tên phù văn cùng nhiều lợi ích hơn làm mồi, hãn hoặc là lợi lớn hấp dẫn, hoặc là vũ lực uy hiếp, hoặc là đánh bài cường lực mượn sức nhân tình, trong mấy canh giờ ngắn ngủn, bên người hãn thế mà lại đã tập kết một số lớn thế lực các bộ lạc Đông Di.

Cùng lúc này, Cơ Hạo ở trong trung quân đại trướng, hài lòng nhìn mười ba cái áo lông vũ bó sát lơ lửng bên người.

“Người... tốt cuộc là chí bảo cỡ nào? Tựa như, người không có việc gì không thể làm được?” Mười ba cái áo lông vũ, một món Hồng Học Y ban đầu hào quang mơ hồ, mười hai cái áo lông vũ khác, thì là cái đỉnh tròn năm màu lấy Hồng Học Y làm khuôn mẫu, lấy áo lông vũ thuộc mười hai vị tướng lĩnh tâm phúc của Nghệ Địa làm cơ sở, sau khi luyện hóa lượng lớn tài liệu quý hiếm thăng cấp cải tạo mà ra hộ thân bảo y.

Mười hai cái áo báu này cũng không tính là quá mạnh mẽ, bọn nó chỉ là có được chín thành năng lực của Hồng Học Y mà thôi.

Chương 1090: Toàn Diện Thăng Cấp

Chín thành uy lực, đủ khiến Đông Di tiến thủ khoác những cái áo lông vũ này có được tốc độ di động ít nhất gấp đôi trở lên so với đối thủ cùng giai, độ nhanh nhẹn ít nhất gấp ba trở lên, trên chiến trường hiệu suất xê dịch né tránh tổng hợp lại ít nhất có thể tăng lên gấp mười!

Chín thành uy lực, khiến những cái áo lông vũ này có thể ngăn cản Vu Đế cấp cao công kích mãnh liệt, nếu mặc những cái áo lông vũ này đều là cao thủ cấp Vu Đế, phối hợp thân thể mạnh mẽ của bọn họ, kẻ địch cấp Vu Đế gần như không thể thương tổn đến sợi lông của bọn họ.

Cho dù mặc những cái áo lông vũ đó chỉ là chiến sĩ cấp Đại Vu, dựa vào phòng ngự áo lông vũ cung cấp, bọn họ cũng có thể ngăn cản mấy lần Vu Đế cao giai toàn lực công kích, kẻ địch cấp Đại Vu Vu Vương và cũng không thể tạo thành bất cứ sự uy hiếp nào đối với bọn họ.

Nếu có một cánh quân như vậy, toàn bộ mặc áo lông vũ như vậy, chỉ cần lúc chiến đấu tướng lĩnh cấp Vu Đế của bọn họ ngăn cản cao thủ cùng giai trong trận doanh kẻ địch, bọn họ ở trên chiến trường tuyệt đối là quân đội sắt thép khủng bố không thể bị chiến thắng.

“Tốt lắm, thật sự tốt lắm, nhưng người rốt cuộc là món bảo bối thế nào đây?” Cơ Hạo hơi kinh hãi và khó hiểu dùng thần thức bao lấy cái đỉnh tròn năm màu, từ trên xuống dưới đánh giá các hoa văn hoa lệ phức tạp mặt ngoài cái đỉnh tròn.

Nhưng rất nhanh, Cơ Hạo liền từ bỏ xúc động truy cứu nền móng cái đỉnh tròn, mặc kệ nó rốt cuộc là cái gì, từ đâu mà đến, tóm lại nó hiện tại chỉ có lợi đối với Cơ Hạo, như vậy Cơ Hạo sẽ phải đem toàn bộ năng lực của nó phát huy ra.

“Nghệ Địa! Nghệ Địa!”

Cơ Hạo rống to vài tiếng, Nghê Địa vội vã mang theo mấy tướng lĩnh tâm phúc lao vào trung quân đại tướng.

Tùy tay đem Hồng Học Y ném cho Nghê Địa, Cơ Hạo đem mười hai món mặt ngoài lưu động một tầng quang huy mờ mờ, vàng sáng như sóng nước thanh linh linh động hơi nhộn nhạo, không ngừng nổi lên các gợn sóng.

“Y?” Nghê Địa và các tâm phúc kia của hắn thoáng cái nhìn chăm chăm trên áo lông vũ, con người chợt co lại bằng đầu mũi kim.

“Đây là Vân Bằng Y của ta!” Một tướng lĩnh Đông Di đoạt lấy một cái áo lông vũ, cầm ở trong tay hung hăng rung lên, ‘Vù’ một cái một cơn gió mạnh quần quanh áo lông vũ xoay quanh mà lên, thổi khiến vật vụn vặt trong đại tướng bay loạn lên.

Từng cái lông vũ trên Vân Bằng Y mở ra, các luồng gió mạnh nhỏ bé vờn quanh lông chim cấp tốc lượn vòng, trên lông vũ hiện lên hoa văn tinh mịn, hoa văn hồn nhiên thiên thành phác họa ra vô số phù văn hình dạng như cơn gió. Áo lông vũ kịch liệt chấn động, tướng lĩnh Đông Di này hầu như cũng có chút không nắm được bảo bối trong tay.

“Đây là Vu Đế vu bảo tổ tiên mười ba đời của ta truyền thừa xuống, là bảo bối do vị tổ tiên đó chém giết một con Thanh Mục Vân Bằng, lấy lông vũ của nó... bỏ số tiền lớn hối lộ một vị tông sư Tu tộc chợ Xích Phán, tiêu phí vô số tài vật rèn mà thành.” Tướng lĩnh này vừa mừng vừa sợ nhìn áo lông vũ trong tay: “Nhưng hiện tại, ít nhất đã mạnh hơn gấp mười, gấp mười đó!”

Cơ Hạo lấy ra một cuộn da thú, tùy tay ném vào trong lòng Nghê Địa.

Trên da thú viết rậm rạp mấy trăm loại tài liệu cổ quái, bên trong tất cả đều là các loại tài liệu quý hiếm cái đỉnh nhỏ năm màu cái tạo những cái áo lông vũ bình thường, đem phẩm chất tiến hóa đến cấp độ gần bằng với Hồng Học Y cần có.

Cơ Hạo thản nhiên nói: “Dùng tốc độ nhanh nhất, thu thập các tài liệu này, đem áo lông vũ của toàn bộ chiến sĩ trung thành tin cậy dưới trướng người đều cầm đến... Ta giúp các người rèn một mũi đinh cấp tinh nhuệ ở trên chiến trường có thể xưng là ‘Bất tử’!”

Thân thể Nghệ Địa loạng choạng, hấn kinh hãi nhìn qua Cơ Hạo, chột quay đầu nhìn về phía Vân Bằng Y cuồng phong vờn quanh.

Hắn cũng không nói gì, dứt khoát rút ra đoản kiếm dài hai thước bên hông, rung tay hung hăng bổ một kiếm về phía Vân Bằng Y. Lực lượng khủng bố của đỉnh phong Vu Đế thúc dục đoản kiếm, trên mũi kiếm một đạo kiếm cương màu xanh dài ba thước ầm ầm phun ra, hung hăng bổ vào trên Vân Bằng Y.

Có tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, trên Vân Bằng Y có các dòng cuồng phong chảy xiết lượn vòng bay lên, hóa thành vô số cơn lốc vòng xoáy nhỏ nhỏ chần trước kiếm cương. Nghệ Địa hao phí sáu thành lực lượng bổ ra một kiếm, thế mà chưa thể chạm được tới bản thể của Vân Bằng Y đã bị gió xoáy triệt tiêu.

“Cái áo lông vũ này, hầu như có tám chín thành uy năng của Hồng Hộc Y!” Khuôn mặt Nghệ Địa biến thành một mảng đỏ bừng, trong mỗi lỗ chân lông đều như có thể nhỏ ra máu.

“Cơ Hạo sư huynh... Người là nói, để hai mươi vạn tâm phúc của ta, tất cả đều mặc áo lông vũ như vậy?” Nghệ Địa và các tướng lĩnh tâm phúc của hắn quả thực giống như nổi điên siết chặt nắm tay, hung tợn nhìn chằm chằm Cơ Hạo.

Bọn họ không thể tin lời mình nghe được, nhưng lý trí lại nói cho bọn họ, bọn họ phải tin tưởng lời Cơ Hạo nói.

Cho nên bọn họ do dự, bọn họ giãy dụa, trong lòng bọn họ phi thường thống khổ, bọn họ phi thường muốn tin tưởng lời Cơ Hạo nói, nhưng bọn họ lại sợ hãi Cơ Hạo thuần túy đang lừa gạt bọn họ, bọn họ sợ hãi mình cao hứng dị thường uổng!

Hồng Học Y, cái này ở Đông Di các bộ, ở Thập Nhật quốc, cũng là hộ thân vu bảo đứng đầu, là bảo bối có thể làm trấn tộc chi bảo của một đại thị tộc.

Cho dù chỉ có tám chín thành uy năng của nó, vậy cũng là chí bảo không hơn không kém, ở trong đại bộ lạc bình thường của Đông Di vẫn có thể xưng là trấn tộc thần khí.

Nếu hai mươi vạn tinh nhuệ dưới trướng Nghệ Địa tất cả đều mặc áo lông vũ như vậy, ở trên chiến trường bọn họ hầu như có thể xưng là bất bại, bọn họ đủ để ứng phó kẻ địch gấp mười, gấp trăm lần. Phối hợp mũi tên phù văn Cơ Hạo cho bọn họ, cường giả cấp Vu Đế cũng có thể ngã xuống ở trong công kích dày đặc như mưa của bọn họ.

Công phòng đều làm được hoàn mỹ, quân đội như vậy thật sự có thể tồn tại?

“Đi, chuẩn bị tài liệu!” Cơ Hạo dùng sức gõ đầu Nghệ Địa một phát, nghiêm nghị nói: “Chỉ là hai mươi vạn cái áo lông vũ hộ thân mà thôi... Chút việc nhỏ đó, đã tính là cái gì chứ? Về sau người gặp sư tôn, mới biết được bốn môn đạo pháp thông thiên, thật sự là người nằm mơ cũng không thể ngờ được!”

Nghệ Địa và các tướng lĩnh tâm phúc của hắn nghiêm nghị nổi lòng kính trọng, thì ra tất cả cái này đều là Vũ Dư đạo nhân làm ra sao?

Nghĩ đến Vũ Dư đạo nhân tùy tay đã ban cho Nghệ Địa một chí bảo nằm trong mười đại thần cung thượng cổ, bọn họ đã hoàn toàn tin lời Cơ Hạo nói.

Mấy ngày kế tiếp, Nghệ Địa và các tướng lĩnh dưới trướng hắn giống như một đàn chó dữ tham lam, hại lừa gạt, thề thốt, tộc nữ mỹ mạo nhà mình cũng không biết hứa hẹn cho ra bao nhiêu người, không biết đã đáp ứng điều kiện bao nhiêu đám cưới, rốt cuộc góp đủ tài liệu Cơ Hạo cần.

Cái đỉnh tròn năm màu thần diệu vô cùng, sau khi gom đủ tài liệu, hai mươi vạn cái áo lông vũ bị nó một miếng nuốt chửng, vô cùng vô tận tạo hóa chi khí cuốn qua, nhất thời hóa mục nát thành thần kỳ, hai mươi vạn cái áo lông vũ uy

lực có thể so với chín thành của Hồng Học Y ở gần gần một khắc đồng hồ thành hình.

Sâu trong trung tâm mỗi một cái áo lông vũ đều ẩn giấu một cái pháp trận thêm vào liền thành một thể với cái áo lông vũ.

Trong mỗi một pháp trận đều ẩn giấu một tia thái dương tinh hỏa, nếu chiến sĩ dưới trướng Nghệ Địa có người phản bội, Cơ Hạo chỉ cần ý niệm khẽ động, sẽ có thái dương tinh hỏa phun ra đem hắn đốt thành tro tàn.

Hai mươi vạn pháp y sau khi hoàn thành, Cơ Hạo gọi Nghệ Địa tới, đem những cái pháp y này một lần nữa phát xuống.

Hai mươi vạn tiễn thủ tinh nhuệ dưới trướng Nghệ Địa đều đã đổi mới pháp y, sức chiến đấu của bọn họ loáng cái được tăng trưởng long trời lở đất.

Còn chưa chờ công việc pháp y đổi mới hoàn thành, một thanh âm cao vút đột nhiên vang vọng toàn bộ thành trại trên nước.

“Nghệ Địa, người phản đồ nghịch tử này, mau đi ra nhận lấy cái chết!”

Chương 1091: Đoạn Tên Chi Thệ

Trên mặt nước mênh mông, cạnh doanh trại bị Tinh Không Cự Quy kéo đi về hướng bắc, Nghệ Nhân đứng ở một cành cây khô trôi nổi theo sóng trên mặt nước, cầm vu bảo gia truyền ‘Lạc Thiên Cung’, sắc mặt lạnh nhạt lớn tiếng quát.

Trong lòng hần tràn đầy lo âu.

Ngắn ngủn vài ngày, các bộ lạc Đông Di, nhất là trong quân đội Thập Nhật quốc có một mạch nước ngầm mãnh liệt. Nghệ Nhân và tướng lĩnh tâm phúc bên người hần, trong thời gian ngắn nhất đã phát hiện tình thế không ổn này.

Bởi vì lô mũi tên phù văn uy lực vượt quá bình thường đó của Cơ Hạo, Nghệ Địa đột nhiên có được lực hấp dẫn không thể tưởng tượng. Các bộ lạc Đông Di, còn có đám tướng lĩnh thống quân các quân đội mạnh của Thập Nhật quốc, giống như ruồi bọ ngửi thấy mùi máu tươi, ùn ùn hướng Nghệ Địa tụ hợp.

Một ít bộ tộc Đông Di ngày thường ở trạng thái trung lập, chưa từng xen vào quyền lực đấu tranh trong Thập Nhật quốc, bọn họ cũng đều đã đổ về phía Nghệ Địa.

Mũi tên phù văn, mọi người đều muốn có được mũi tên phù văn trong tay Nghệ Địa, mọi người đều muốn có được mũi tên ra từ tay Cơ Hạo, uy lực so với mũi tên phù văn tông sư tạo tên cường đại nhất Đông Di tự tay chế càng cường đại hơn mấy lần.

Đối với người Đông Di mà nói, một mũi tên phù văn công nghệ chế tạo hoàn mỹ, uy lực khổng lồ, là có thể coi là đồ gia truyền. Một Đông Di chiến sĩ bình thường vì một mũi tên phù văn tinh phẩm, bọn họ có thể dùng toàn bộ gia sản đi đổi.

Một mũi tên phù văn nho nhỏ, đối với chiến sĩ Nam Hoang, Tây Hoang, Bắc Hoang và Trung Lục thế giới mà nói, có lẽ không có bất cứ sức hấp dẫn gì.

Nhưng với Đông Di chiến sĩ mà nói, một mũi tên phù văn cực phẩm, đó là tài sản tính mạng.

Nghệ Nhân rõ ràng cảm nhận được, trưởng lão cùng các tướng lĩnh các bộ tộc Đông Di mấy ngày nay vốn thân cận với hắn, khi nói chuyện cùng hắn trở nên lập lờ, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ tự do, nhất là chiến sĩ dưới trướng bọn họ cả ngày chạy đi trong doanh địa Nghệ Địa, kề vai sát cánh, xưng huynh gọi đệ với các chiến sĩ dưới trướng Nghệ Địa.

Thậm chí các chiến sĩ trực thuộc hắn, xuất thân cùng huyết duệ gia tộc với hắn, có quan hệ thân quyến lẫn nhau, bọn họ cũng đều lòng người phập phù, mỗi ngày ghé vào nhau thì thăm, trong lời ngoài lời cũng không tách rời bốn chữ ‘Mũi tên phù văn’.

Ban đầu Nghệ Địa và Nghệ Nhân ở trong thành trại, phân biệt thu hoạch một nửa lòng người ủng hộ đến từ các bộ lạc Đông Di mà nói, bởi vì Cơ Hạo ném ra những mũi tên kia, trong thời gian hai ba ngày, người ủng hộ Nghệ Địa biến thành khoảng bảy thành, Nghệ Nhân chỉ còn lại có tỷ lệ ba thành ủng hộ.

Theo Nghệ Địa đột nhiên ra tay một lần nữa, hắn cho các loại lời hứa, thậm chí ngay cả con gái hắn còn chưa sinh ra cũng gả đi, từ trong tay trưởng lão cùng tướng lĩnh các bộ lạc Đông Di, giao dịch lượng khổng lồ các tài liệu cổ quái.

Thông gia, kết thân, dưới các loại ích lợi khúc mắc, Nghệ Nhân kinh hãi phát hiện, chỉ gần gũi ba ngày, theo Nghệ Địa hứa bừa bãi, chớp nổi loạn một phen, bộ tộc Đông Di ủng hộ Nghệ Địa đột nhiên gia tăng đến trên tám phần.

Bộ tộc Đông Di còn lại lập trường kiên định, thái độ rõ rệt ủng hộ mình, chỉ còn lại có không đến một thành, còn có một bộ phận bộ tộc nhìn như trung lập, thực ra cũng đang do dự bất định, chiến sĩ dưới trướng bọn họ vẫn đang không ngừng chạy đi trong doanh trại của Nghệ Địa.

Loại chuyện này cực kỳ không tốt, Đông Di chiến sĩ trong doanh trại, tất cả đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ các bộ lạc Đông Di, Thập Nhật quốc phái trú

đóng ở Bồ Phán, bọn họ ở bản bộ Đông Di đều có lực ảnh hưởng rất mạnh, thái độ của bọn họ, ít nhất có thể đại biểu ý hơn phân nửa số người bộ tộc mình.

Nếu để cho doanh trại trong thái độ những người này, ảnh hưởng đến lập trường Đông Di bản bộ của bọn họ, Nghệ Địa tuyệt đối sẽ thoải mái ép Nghệ Nhân, trở thành người thừa kế đương nhiên trong tương lai của Thập Nhật quốc.

Nghệ Nhân lòng rối như tơ vò cảm thấy, không thể để loại cục diện bất ổn này tiếp tục nữa.

Khi hẳn thấy Nghệ Địa lại một lần nữa tiến vào trung quân đại trưởng, không biết đang âm mưu tính kế cái gì với Cơ Hạo, hẳn không kiềm chế được phi thân rời khỏi doanh trại, đứng ở trên mặt nước mênh mông bên ngoài quát lớn.

Nghệ Địa mặc Hồng Hộc Y tràn đầy ánh sáng màu sắc, cầm Bôn Lôi Cung lôi quang lóe ra, trong giỏ tên bên hông một chùm mũi tên phù văn hào quang loá mắt cắm chéo, bên thân vờn quanh một vòng phong ảnh vận vẹo mắt thường có thể thấy được, kéo theo các dải tàn ảnh xẹt qua các tòa doanh trại, các tòa lầu trại, nhẹ nhàng đáp ở trên mặt nước xa nghìn trượng trước mặt Nghệ Nhân.

Trên mặt nước một cái lá cây khô vàng đang kịch liệt lay động, Nghệ Địa đứng trên lá cây, thân thể cũng theo đó kịch liệt lay động.

Cơ Hạo đi ra khỏi trung quân đại trưởng, phi thân đứng ở trên một tòa tháp quan sát, hai tay khoanh trước ngực, nhắm mắt nhìn Nghệ Địa và Nghệ Nhân giăng co trên mặt nước.

“Phong Hành, cả nhà Nghệ Địa không quan hệ với chuyện năm đó, hiện tại hẳn là người một nhà của chúng ta. Người giúp hẳn lực trận một chút!” Thần thức Cơ Hạo buông ra, rất nhanh đã tìm được Phong Hành đứng ở trên một tòa tháp tên khác cách đó không xa, vội vàng hướng hẳn truyền âm.

Phong Hành nhắm mắt, hướng Nghệ Địa xa xa giăng co, Nghệ Nhân liếc một cái, chậm rãi gật gật đầu: “Kẻ thù của ta, là Nghệ Thần nhất mạch, không quan

hệ với bọn họ. Nghệ Địa đã là người một nhà... Ta biết nên làm như thế nào.”

Cơ Hạo hướng Phong Hành phất phất tay, gật gật đầu, lực chú ý lại đặt ở trên thân Nghệ Địa, Nghệ Nhân.

Dưới trướng Nghệ Địa có hai mươi vạn tiền thủ tinh nhuệ, vật cưỡi của bọn họ thuần một sắc đều là Thiết Vũ Hắc Ưng; thế lực gia tộc phía sau Nghệ Nhân so với Nghệ Địa còn mạnh hơn chút, số lượng tiền thủ tinh nhuệ dưới trướng hẳn tương đương với Nghệ Địa, nhưng vật cưỡi tất cả đều là Huyết Tinh Ngốc Thửu (kên kên mắt đỏ), loại hung cầm này so với Thiết Vũ Hắc Ưng tốc độ nhanh hơn chút, ở trên chiến trường năng lực cơ động cũng mạnh hơn không ít.

Nhìn từ trên thực lực tổng hợp lại, tiền thủ lệ thuộc trực tiếp dưới trướng Nghệ Nhân, so với chiến sĩ dưới trướng Nghệ Địa mạnh hơn một chút.

Nhưng hiện tại sao, Cơ Hạo không khỏi cười lên, chiến sĩ dưới trướng Nghệ Địa đã đổi mới trang bị, đủ để thoải mái nghiền áp thủ hạ của Nghệ Nhân.

“Không có việc gì hô to gọi nhỏ làm gì?” Nghệ Địa đáp trên mặt nước, ý vào tuổi mình lớn hơn Nghệ Nhân hai tuổi, bày ra một sắc mặt huynh trưởng lớn tiếng quát: “Biết pháp luật và kỷ luật trong quân không? Hô to gọi nhỏ bừa bãi, dao động lòng quân như vậy, người không tránh khỏi đi chịu một trận roi dưới tay Cao Đào đại nhân... Người ngứa da, muốn bị người ta thu thập hay sao?”

Mặt Nghệ Nhân hơi ghen đỏ lên, hấn tức giận nhìn Nghệ Địa quát lớn: “Nghệ Địa, người làm cái gì, trong lòng người tự rõ ràng!”

Nghệ Địa dang hai tay, bày ra một bộ dáng rất thản nhiên: “Ta đã làm gì? Không lẽ, ta làm chuyện gì không nhìn được mặt ai sao? Nói nói xem, người nói xem, ta đã làm gì, đáng giá người hô to gọi nhỏ làm khó ta như thế?”

Nghệ Nhân trợn mắt, lớn tiếng quát: “Người cấu kết Cơ Hạo...”

Nghệ Địa đột nhiên cất tiếng cười to, tiếng cười cắt ngang Nghệ Nhân chỉ

trích: “Quả thực hoang đường, Nghiêu Hầu Cơ Hạo là thống soái đại quân chúng ta, ta có quân vụ hướng Cơ Hạo đại nhân báo cáo, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa! Người lại còn nói ta ‘cầu kết’ Cơ Hạo đại nhân? Người đây là ý tứ gì?”

Nghệ Địa đột nhiên cất cao thanh âm, lớn tiếng kêu: “Người dùng từ ‘cầu kết’ này... Người đem Nghiêu Hầu Cơ Hạo đại nhân coi là kẻ địch? Nghệ Nhân, người rắp tâm bất lương! Người có dị tâm! Người chẳng lẽ đã cầu kết Cộng Công thị, muốn phản loạn tạo phản hay sao?”

Một cái chụp mũ thật lớn nhắm vào đầu chụp xuống, Nghệ Nhân lập tức rối loạn đầu trận tuyến.

Hắn ngơ ngác nhìn thoáng qua Nghệ Địa, đột nhiên rút ra một mũi tên, sau khi ‘rắc’ một phát bẻ gãy, ném thật mạnh trước ngực Nghệ Địa.

“Nghệ Địa, ta bẻ tên để thề, ta muốn cựa mạng với người!”

Chương 1092: Đặt Lên Tính Mạng

Cung và tên, đối với Đông Di tộc nhân mà nói là vật thần thánh.

Bẻ tên để thờ, là lời thờ thần thánh nhất của các bộ lạc Đông Di.

Mà làm một Đông Di tiền thủ, bẻ gãy một mũi tên vút ở dưới chân một chiến sĩ khác, cái này đại biểu cho quyết chiến không chết không thôi!

Cho dù là Đại Vu tế địa vị cao nhất các bộ tộc Đông Di, hoặc là vương của Thập Nhật quốc, cũng không có quyền gián đoạn chiến đấu bẻ mũi tên để thờ.

Nghệ Nhân lửa giận bốc lên trong lòng, nhưng hăn cũng chưa bị cơn tức làm vánh đầu. Hiện tại Cơ Hạo là thống soái liên quân, hăn tuyệt đối không thể để Nghệ Địa nói xong, bóc trần ý nghĩ bất lương trong lòng mình đối với Cơ Hạo.

Cao tăng Thập Nhật quốc làm ra quyết đoán, ai có thể giết Cơ Hạo, người đó chính là chủ Thập Nhật quốc đời tiếp theo. Nhưng lời này chỉ có thể đặt ở trong lòng, không thể bại lộ trước người ta, càng không thể nói toạc trước mặt mọi người trong quân.

Có Cao Đào mặt đen tọa trấn, nếu là Nghệ Địa bóc trần ý niệm lén lút trong lòng Nghệ Nhân, Nghệ Nhân không chút nghi ngờ Cao Đào sẽ dám đem mình xử theo quân pháp, ném đi đoạn đầu đài ‘rắc’ một đao trước mặt mọi người.

Cho nên hăn bẻ gãy mũi tên, vút ở trước mặt Nghệ Địa, thúc giục vu lực phát ra tiếng khiêu chiến vang như chuông: “Nghệ Địa, nếu ngươi còn nhớ rõ thân phận nam nhi Đông Di của mình, nếu ngươi còn nhớ rõ trên người mình chảy huyết mạch Thập Nhật quốc cao quý, quyết chiến với ta!”

Thở ra một hơi thật dài, Nghệ Nhân cười lạnh: “Một lần này, đánh bạc tất cả của ngươi cùng ta!”

Sắc mặt Nghệ Địa dần dần lạnh đi, hần nhìn Nghệ Nhân lạnh lùng nói: “Đánh bạc tất cả của người cùng ta?”

Nghệ Nhân nghiêm túc gật gật đầu: “Thuộc hạ chiến sĩ của chúng ta, tài sản cá nhân của chúng ta, đất phong của chúng ta ở Thập Nhật quốc, bao gồm nữ nhân người và ta đều còn chưa cưới về, sinh mệnh của người cùng ta, thậm chí vinh dự của chúng ta, tất cả tất cả!”

Tiếng cái cánh thật lớn quạt gió truyền đến, một mảng lớn Thiết Vũ Hắc Ưng và Huyết Tình Ngốc Thử từ trong doanh trại bay lên trời, phát ra tiếng kêu bén nhọn lao vút lên trời. Đàn hung cầm khổng lồ ở không trung lượn vòng một trận, chậm rãi phân biệt bày trận ở phía sau Nghệ Địa, Nghệ Nhân.

Gần trăm tên trưởng lão, tướng lĩnh các bộ lạc Đông Di cùng Thập Nhật quốc bay lên trời, phía sau cơn lốc gào thét, hóa thành cánh chim cực lớn đưa bọn họ nâng giữa không trung. Bọn họ lẳng lặng lơ lửng ở không trung, lạnh lùng nhìn Nghệ Địa và Nghệ Nhân.

Quyết đấu bẻ mũi tên để thề là thần thánh, không có bất cứ một người Đông Di nào sẽ phá hư quyết đấu thần thánh của hai chiến sĩ.

Nghệ Nhân xoay người, hướng hai mươi vạn Huyết Tình Ngốc Thử kỵ sĩ lơ lửng trên không phía sau hần lớn tiếng quát: “Bẻ mũi tên để thề, hồn tổ tiên tại thượng, thiên địa thần linh giám chứng, nếu ta chết trận, các người sẽ nhận Nghệ Địa làm chủ, trung thành góp sức, không thể trái nghịch!”

Đám kỵ sĩ Huyết Tình Ngốc Thử cùng lên tiếng đồng ý, đều từ trong giỏ tên rút ra một mũi tên, ‘rắc’ một phát bẻ gãy sau đó ném xuống.

Nghệ Địa cũng xoay người, hướng Thiết Vũ Hắc Ưng kỵ sĩ phía sau nghiêm túc nói: “Bẻ mũi tên để thề, hồn tổ tiên tại thượng, thiên địa thần linh giám chứng. Nếu ta chết trận, các người cũng phải đem Nghệ Thần coi là chủ, nghe theo sai khiến, không được làm trái!”

Đám kỵ sĩ Thiết Vũ Hắc Ưng cũng từ trong giỏ tên rút ra một mũi tên, sau khi gương mặt hơi run rẩy một chút, cắn răng đem mũi tên trong tay ‘rắc’ một phát bẻ gãy, bàn tay run rẩy đem mũi tên gãy ném xuống.

Chiến sĩ dưới trướng Nghệ Nhân bẻ gãy là mũi tên bình thường, tùy tay bẻ không đau lòng chút nào.

Các chiến sĩ dưới trướng Nghệ Địa vừa mới được phân phát lượng lớn mũi tên phù văn, trong giỏ tên của bọn họ tất cả đều là mũi tên phù văn siêu phẩm Cơ Hạo đưa ra, một mũi tên bình thường cũng không có. Bẻ mũi tên để thề, bẻ gãy lại là mũi tên phù văn trân quý như vậy, các chiến sĩ dưới trướng Nghệ Địa đau lòng đến mức lực phủ ngũ tạng cũng đang run rẩy.

“Nghệ Địa, mời!” Nghệ Nhân giơ Lạc Thiên Cung, thân thể nhoáng lên một cái, mũi chân dấn mặt nước trượt ngược về phía sau mười mấy dặm.

“Nghệ Nhân, đến!” Nghệ Địa giơ Bôn Lôi Cung, bên người hắt đột nhiên sinh ra cơn lốc, một đạo cuồng phong cuốn thân thể hắt, lao thẳng tắp lên trời cao.

Bóng người phía sau Cơ Hạo nhoáng lên một cái, Cao Đào trầm mặt đứng trên tháp quan sát: “Lén đấu trong quân, đây là tội nặng!”

Cơ Hạo cũng không quay đầu, dứt khoát nói: “Chúng ta phải tôn trọng tập tục Đông Di, bọn họ muốn tử chiến, kệ bọn họ đi.”

Hơi dừng một chút, Cơ Hạo đề thấp thanh âm: “Quân đội các bộ lạc Đông Di, có một thủ lĩnh là được, ta đang lo như thế nào đem Nghệ Nhân đuổi về Bồ Phán ăn không ngồi rồi... Hắt chủ động nhảy ra muốn chết, vậy để hắt đi chết là được.”

Khuôn mặt Cao Đào kịch liệt giật giật.

Ý kiến của Cơ Hạo hoàn toàn không phù hợp nguyên tắc của Cao Đào,

nhưng kế hoạch của Cơ Hạo lại phù hợp lợi ích nhân tộc hiện tại, càng phù hợp kế hoạch tổng quát tương lai của Tự Văn Mệnh, Đế Thuấn. Trong lòng Cao Đào giãy giụa một phen, cuối cùng không phát ra tiếng thở dài một hơi.

“Tập tục Đông Di... Cũng tốt!” Qua hồi lâu, Cao Đào mới hàm hồ lẩm bẩm một tiếng.

Thiết Vũ Hắc Ưng, Huyết Tình Ngốc Thửu lớn tiếng hét chói tai, bọn nó lên trời cao, giống như hai dòng lũ màu đen ở không trung xoay quanh bay múa. Bọn nó hét chói tai khiêu khích lẫn nhau, cánh kịch liệt chấn động xé rách không khí, không trung không ngừng có lượng lớn lông chim ùn ùn rơi xuống.

Mưa rơi như tuyết, Nghệ Nhân đột nhiên quát khê một tiếng ‘Thu Phong Lạc Tuyền’, trường cung trong tay hấn chấn động, trên Lạc Thiên Cung chột lóe ánh sáng mờ nhạt, ba ngàn mũi tên mang theo một mảng u quang màu vàng xanh mờ mờ, như một trận gió cuối mùa thu, vô thanh vô tức hướng Nghệ Địa trên không trung bắn qua.

Gió thu xanh trong, khí chất lẫm liệt, mơ hồ chứa vô cùng sát khí vạn vật héo rũ.

Nghệ Nhân bắn ra một mũi tên này, mũi tên cách Nghệ Địa còn có mấy chục dặm, vô cùng tử ý chất chứa trong tiễn ý tràn ngập bốn phía, trong làn nước lan tràn dưới chân đột nhiên có vô số con cá chết lật cái bụng nổi lên.

“Đông Di tiễn kỹ, quả nhiên bất phàm!” Cao Đào giật giật khuôn mặt đen, cảm khái một tiếng từ đáy lòng.

“Thu Phong Lạc Tuyền, cũng chỉ có thế!” Cơ Hạo thì cười lạnh một tiếng. Một mũi tên này nhìn như bất phàm, thực ra chỉ là đem đạo vận mùa thu vạn vật điêu linh hơi dung hợp chút xiu mà thôi, cách đại đạo còn xa vạn dặm.

Cơ Hạo ở trên thái dương đại đạo lĩnh ngộ thâm hậu, căn bản khinh thường một mũi tên này của Nghệ Nhân.

“Kinh Trập!” Trên bầu trời, Nghệ Địa đột nhiên rống lớn một tiếng, ‘Kinh Trập Nhất Tiễn’ trong Nhị Thập Tứ Tiết Khí Tiễn Vũ Dư đạo nhân truyền thụ hóa thành một đạo kinh lôi, mang theo một đạo điện quang màu xanh xé rách hư không, gào thét từ trên cao rơi xuống.

Sinh cơ khổng lồ đối lập Thu Phong Lạc Tuyền nhằm vào đầu ập xuống, Kinh Trập Nhất Tiễn, kinh động là sinh cơ vạn vật bùng bùng phấn chấn trong thiên địa, sau khi một tiếng cuồng lôi thiên địa sinh cơ mở, vạn vật bùng lên, khí tức mệnh mông mãnh liệt cỡ đó lập tức xé nát tiền ý của Nghệ Nhân, ba ngàn mũi tên bị nổ nát.

Rên rỉ một tiếng, thân thể Nghệ Nhân nhoáng lên một cái, đầu ngửa bật lên, một mũi Lang Nha Đột đầy ánh sáng màu sắc cắm thật sâu vào mi tâm hắc, trên mũi tên lóe ra một tia lôi quang màu xanh, thân thể Nghệ Nhân chưa chịu thương tổn quá lớn, nhưng linh hồn hắc đã bị một đòn Kinh Trập tiền ý phá nát.

Từ sử dụng thần cung, đến sử dụng mũi tên, lại đến tiền thuật toàn diện nghiền áp, Nghệ Nhân khiêu chiến giống như bong bóng trên mặt nước, khẽ chọc một phát liền hoàn toàn vỡ nát.

“Bỏ mũi tên để thôi!” Nghệ Địa giơ lên cao cao Bôn Lôi Cung trong tay.

Hai mươi vạn Huyết Tình Ngốc Thửu đồng loạt ngừng lại, đám đông Đông Di tiền thủ đồng loạt ở không trung hướng Nghệ Địa quỳ một gối, cao giọng không ngừng la lên ‘Tôn chủ’.

Trong hai mươi vạn Đông Di tiền thủ này, có hơn sáu ngàn người chưa quỳ xuống, bọn họ rút ra bội kiếm bên hông, một kiếm sạch sẽ lưu loát đem đầu mình chặt xuống.

Máu tươi bắn tung tóe, sáu ngàn chiến sĩ từ trên trời rơi xuống, nặng nề ngã vào trong làn nước.

Vật cưỡi của bọn họ cùng cất tiếng rên rỉ, lần lượt từ trên cao lao thẳng tấp

xuống, ở trên nước bẻ gãy xương cổ của mình.

Chương 1093: Đêm Khuya Phóng Khách

Trong chiến sĩ dưới trướng Nghệ Nhân, thế mà lại có mãnh sĩ cường liệt nghĩa dũng như thế.

Sáu ngàn tử sĩ tự sát, máu nóng rơi xuống mặt nước, máu tươi nóng cháy thiêu đốt mặt nước sôi trào, càng đưa tới vô số cá tôm ba ba cua... vật vô tri tham lam tranh đoạt cắn nuốt máu tươi của các mãnh sĩ đó.

Cơ Hạo nhìn thi thể các mãnh sĩ trôi nổi ở trên mặt nước, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài. Chiến sĩ trung thành trung dũng như thế, sao lại đi theo loại người lỗ mãng vô năng phế vật như Nghệ Nhân?

“Đáng tiếc, đáng kính, đáng than thở!” Cơ Hạo ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, tay áo phải vung lên, vô số ánh lửa màu vàng lao vút ra, thủy tộc trên mặt nước cướp đoạt nhiệt huyết liệt sĩ đồng loạt cháy lên, trong chớp mắt đã bị thiêu đốt sạch sẽ.

Cơ Hạo hạ lệnh bảo chiến sĩ dưới trướng đem thi thể dũng sĩ tự sát hậu táng thích đáng, sau đó quay về trung quân đại trướng, kéo Cao Đào uống sáng khoái một bữa.

Nghệ Địa đã thành sư đệ nhà mình, cái gọi là đi trình sát động tĩnh dị tộc, ngay cả mười hai chấp chính đại đế dị tộc mỗi ngày mặc nội y màu sắc gì cũng phải điều tra rõ ràng..., tự nhiên liền vô thanh vô tức theo gió mà đi.

Hai mươi vạn tinh nhuệ dưới trướng Nghệ Nhân, trừ sáu ngàn tử sĩ tự sát, tất cả người khác đều quy thuận Nghệ Địa. Cơ Hạo đối xử bình đẳng, bổ sung mũi tên phù văn siêu phẩm cho các chiến sĩ quy thuận, đồng thời cũng thăng cấp áo lông vũ hộ thân cho bọn họ.

Bốn mươi vạn Đông Di tinh nhuệ yếu nhất cũng là Đại Vu đỉnh phong trở lên, mặc hộ thân bảo y tương đương với chín thành uy năng của Hồng Học Y,

càng có mấy vạn mũi tên phù vân uy lực cường đại bên mình. Mỗi ngày Nghệ Địa đều mang theo một mũi tinh nhuệ này bay lên trời, đông nghìn nghịt tựa như một đám mây đen lượn vòng thao diễn quân trận trên không trung, dần dần đem hai chi nhân mã thao luyện như sai sử cánh tay.

Thời gian qua đi từng ngày một, thành trại thật lớn tiếp tục chậm rãi đi về hướng bắc ở trên mặt nước, dọc theo đường đi trừ ngẫu nhiên có thủy tộc tiểu yêu không biết chết sống xa xa nhìn trộm thành trại, bị Đông Di tiễn thủ bắn thành cái sàng, không còn có chuyện gì to tát xảy ra nữa.

Ở dưới sự dẫn dắt của Nghệ Địa, trong thành trại một lại một trưởng lão bộ tộc Đông Di tấp nập tới cửa báii phòng Cơ Hạo, sau khi tâm tình một phen, các trưởng lão đó đều hướng Cơ Hạo quỳ lạy đầu nhập, hứa hẹn với Cơ Hạo bọn họ đều sẽ dùng lực lượng của mình, giúp Nghệ Địa đi lên đại vị Thập Nhật quốc.

Vì thế, Cơ Hạo trả giá chỉ là hao phí một chút tinh thần, luyện chế cho các bộ tộc Đông Di đó một lô mũi tên phù vân, thăng cấp hộ thân vũ y một phen... Mà tài liệu rèn các mũi tên cùng áo lông vũ đó, còn đều là các bộ tộc Đông Di đó tự chuẩn bị đầy đủ hết.

Bầu trời mây đen nồng đậm, mưa to tầm tã gào thét không dứt. Bởi vì mây mưa thật dày, trong thiên địa một mảng tối đen.

Một cái đồng hồ nước làm từ đồng xanh đặt chính giữa doanh trại, từng giọt nước trong không ngừng rơi xuống, khắc độ trên đồng hồ nước đánh dấu ra thời gian, tuy không thấy ánh nắng, nhưng chiến sĩ trong doanh trại tuần tra chỉ cần liếc khắc độ của đồng hồ nước, liền biết thời gian đúng là nửa đêm.

Trong mặt nước mênh mông của doanh trại, một mảng mặt nước đột nhiên nhô lên, dòng nước trong suốt mấp máy, rất nhanh đã phác họa ra một hình người.

Sóng nước quay cuồng, hình người theo sóng nước hướng doanh trại trôi tới. Hình người càng lúc càng gần, trên tường thành thành trại đèn lồng cây đuốc

phát ra ánh sáng chiếu vào trên hình người, lại rất quý dị không phản xạ ra bất cứ ánh sáng nào.

“Cây gỗ lớn làm thành, Cơ Hạo tiểu tử này cũng có vài phần bản lãnh.”
Trong hình người tạo ra từ nước truyền đến thanh âm khàn khàn: “Nhưng kẻ này, hẳn mang theo một mũi tinh nhuệ như vậy đến phương Bắc làm gì? Phòng bị dị tộc? Ha ha... Gạt quỷ à!”

“Chẳng lẽ là tiến công Bắc Hoang? Nào có chậm rãi hành quân như vậy? Hơn nữa một cánh quân lớn như vậy tiến công Bắc Hoang, suốt đường hành quân thông thả, không có lương thảo cung ứng như núi, bọn họ nửa đường cũng phải đói chết!”

“Cao thâm khó lường, làm không rõ, làm không rõ!”

Bóng người khẽ lật một cái, nháy mắt đã tới dưới tường thành. Thân thể hắn nhoáng lên một cái, thân thể hóa thành một mảng hơi nước mỏng lung xông vào tường thành. Tuy trong tường thành có vu pháp cấm chế mạnh mẽ, nhưng pháp thuật của bóng người này hiển nhiên càng thêm cao minh, cấm chế trong tường thành chưa có chút phản ứng, bóng người mỏng lung ngưng tụ từ hơi nước đã xuyên thấu tường thành tiến vào thành trại.

Không phát ra chút thanh âm, bóng người nhẹ nhàng vòng qua mấy đội ngũ tuần tra ban đêm, chậm rãi đến gần trung quân đại tướng.

Trên một cái tháp canh bên cạnh trung quân đại tướng, Thái Ti ghé vào nhìn nóc tháp canh, đang trừng lớn mắt ngơ ngác nhìn phương xa. Ở trong con người mờ mịt của hắn, có thể nhìn đến từng đại đội thủy yêu đại quân ngoài mấy trăm dặm đang hướng nam xuất phát.

Con người không có tiêu điểm gắt gao tập trung một con man ngư tinh béo tốt ngoài mấy trăm dặm, con đại man ngư này dài khoảng trăm trượng, toàn thân nhiều vảy bạc, thân thể mỗi một lần vận vẹo, thịt cá phì nộn dưới vảy đều run rẩy.

Thái Ti lẩm bẩm: “Man ngư thật béo tốt... bảo Phong Hành dùng lưỡi dao... bảo Vũ Mục bỏ nồi canh... cộng thêm nọc độc Hồng Tâm Tam Vĩ Hạt ngày hôm qua... cay cay tỏa hương, ngon ứa nước miếng!”

Trong bụng vang ‘Oc’ một tiếng, Thái Ti hướng về con đại man ngư tinh kia ngoài mấy trăm dặm chậm rãi vươn tay.

Bàn tay vươn xa nửa thước, trước bàn tay Thái Ti rất quý dị nổi lên các tầng gợn sóng dày đặc kéo dài. Hắn hít thở trầm thấp, bàn tay dần dần nhập vào hư không, theo pháp tắc kỳ dị nào đó khó có thể miêu tả hướng đại man ngư tinh chớp lấy.

Đột nhiên trong con người mờ mịt của hắn hiện lên một mảng u quang trắng xóa, hắn gần như theo bản năng quay đầu, trong đôi mắt trắng xóa một mảng u quang quý dị chăm chú nhìn ở trên hơi nước mỏng lung ngưng tụ thành hình người kia.

“Xâm nhập... Kẻ địch! Thiếu Ti đâu?” Thái Ti ngẩng đầu lên, theo bản năng muốn gọi Thiếu Ti ra tay đối phó kẻ xâm nhập.

“Ài? Phong Hành nói cho ta, ta làm đại ca, không thể việc gì cũng để Thiếu Ti người làm muội tử này ra tay, quá mất mặt cho nam nhân!” Thái Ti đột nhiên đề thấp thanh âm, hàm hồ lẩm bẩm: “Ta làm đại ca, không thể chuyện gì cũng để muội tử nhà mình ra tay!”

Nghiêng đầu trầm mặc một lúc, Thái Ti thu hồi hai tay, ngón tay nhoáng lên một cái, đột nhiên đem Đinh Đầu Thất Tiễn Thư móc ra.

Phía sau hắn từng trận gió nhẹ thổi lên, một bóng người vô danh xuất hiện phía sau hắn. Cái bóng người này xen vào giữa tồn tại cùng hư vô, như một cái bóng được khảm ở trên bóng lưng thế giới, trong con người trắng xóa, một luồng thần quang mang theo tử ý nồng đậm xa xa tập trung hơi nước ngưng tụ thành bóng người.

“Giết!” Thái Ti không có ý tứ đề ra bất cứ sự nghi vấn nào, hấn căn bản không có khái niệm bắt sống hỏi khẩu cung.

Phát hiện kẻ xâm nhập, hấn trực tiếp chụp cái mũ kẻ địch cho đối phương, vừa ra tay đã vận dụng thần khí uy lực lớn nhất trong tay hấn, thi triển vu chú lực sát thương khủng bố nhất.

Bóng người ngưng tụ từ hơi nước mỏng lung đột nhiên kêu một tiếng quái dị, hơi nước mờ mờ chợt biến thành một mảng đỏ tươi.

Tiếng ‘Phập’ không ngừng từ trong cơ thể bóng người nọ truyền đến, từng mảng lớn huyết tương như mưa từ trong cơ thể ngưng tụ từ hơi nước phun ra.

“Đồ vô liêm sỉ! Ai dám đánh lén đại gia nhà ngươi?” Thanh âm bóng người nọ trở nên suy yếu vô lực, đứt quãng như lúc nào cũng có thể chết.

“Thái Ti đại gia nhà ngươi đánh lén ngươi!” Thái Ti đứng dậy, run rẩy chỉ vào bóng người nọ quát to một tiếng.

Chương 1094: Chiến Vô Chi Kỳ

Đêm mưa to, gió đêm âm lạnh.

Thân thể mỏng manh khô gầy của Thái Ti khoác một cái áo dài màu trắng, đứng ở trên nóc tháp canh, gió thổi áo dài bay lên ‘phần phật’, hắt giống như một u linh khô gầy, mang theo hàn khí thấu xương xuất hiện ở nhân gian.

Gió quá lạnh, Thái Ti đầy khí thể đứng lên chỉ vào bóng người kia quát lớn, nhưng gió thổi qua khiến toàn thân hắt lạnh run, khí thể vốn rất mãnh liệt hùng tráng như hổ, nháy mắt trở nên như mèo con.

Rằng va ‘cập cập cập’, Thái Ti cuộn mình ngồi xổm trên tháp canh, trong mồm hùng hùng hổ hổ ân cần thăm hỏi gió đêm lạnh thấu xương.

Ngồi ở trong trung quân đại tướng, trước mặt hai luồng khí tinh tế một đen một trắng quần quýt bay quanh, Cơ Hạo đang tìm hiểu thái cực diệu lý trợn mắt, thân thể nhoáng lên một cái vô thanh vô tức phá vỡ hư không, lập tức xuất hiện ở bên người Thái Ti.

Nhìn thấy bộ dáng Thái Ti run rẩy rùng mình, Cơ Hạo không khỏi than thở: “Người cũng đã dùng Chúc Long Mệnh Châu, thân thể cường hãn khác thường, sao lại suy yếu thành như vậy? Người nếu có rất nhiều nữ nhân thì thôi, nhưng người còn là thân thể đồng nam đó?”

Thái Ti cười khan vài tiếng, trợn mắt giơ lên Đinh Đầu Thất Tiền Thư trong tay: “Sai sử quá vội, bảo bồi căn trả!”

Cơ Hạo nhìn thật kỹ Đinh Đầu Thất Tiền Thư, hắt hứ một tiếng, Thái Cực Càn Khôn Kính ở đỉnh đầu bay ra, một đạo thanh quang chiếu rọi thiên địa, ‘Soạt’ hướng tới thủy yêu đại quân nổi liền không dứt ngoài mấy trăm dặm chiếu một vòng.

Từng đám đông thủy yêu vô thanh vô tức cháy lên, thái âm chi hỏa màu xám trắng đem bọn chúng đốt thành các làn khói mỏng, vô số luồng thái âm chi khí gào thét hướng Cơ Hạo bên này lao vút đến. Cơ Hạo dang đôi tay, đem mấy vạn luồng thái âm chi khí nhét vào trong cơ thể, sau khi trải qua máu hỗn độn trong cơ thể của mình chuyển hóa một phen, hóa thành một đạo sinh mệnh tinh khí thuần dương theo cánh tay ủa đi.

Cơ Hạo vỗ một chưởng vào trên vai Thái Ti, dương hòa chi khí cuộn cuộn như nước lũ rót vào thân thể hắn.

Mạch lạc khô quắt héo rút trong cơ thể Thái Ti đột nhiên bành trướng, hơi nóng cuộn cuộn dâng trào trong cơ thể hắn, toàn thân hắn lập tức toát ra lượng lớn mồ hôi. Hắn thẳng lưng lên, thân thể khô quắt vậy mà hơi bành trướng, hắn da bọc xương có vài phần hương vị trắng hán cơ bắp.

“Em rể tốt lắm, chiêu này không tệ!” Thái Ti vỗ tay sau lưng, đặc ý hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Về sau mỗi ngày cho ta một chưởng như vậy! Hưởng thụ, quá hưởng thụ, so với chính mình ăn no uống say còn thoải mái hơn ngàn vạn lần!”

Cơ Hạo cười gượng một tiếng, không nói gì. Có thể không thoải mái sao? Năng lượng tinh huyết toàn thân của mấy vạn thủy yêu cấp Đại Vu chuyển hóa hết thành một chưởng như thế rót vào thân thể Thái Ti, người thường trúng một chưởng như vậy của Cơ Hạo, thực lực cũng có thể nhảy vọt đến Vu Vương cao giai, dùng ở trên người Thái Ti, chỉ là bổ sung cho hắn năng lượng tổn hao sau khi vận dụng vu chú bị cản trở, hắn có thể không thoải mái?

Hình người ngưng tụ từ nước chỉ còn lại có một làn hơi nước mờ mờ, nhìn thấy Cơ Hạo và Thái Ti không coi ai ra gì ở nơi đó vui cười nói chuyện với nhau, trong làn hơi nước mờ mờ đó truyền đến tiếng oán giận đến cực điểm:

“Nghieu Hâu Cơ Hạo, ta đêm khuya cố ý vì tài sản tính mạng của các người tới nhà bái phỏng, các người thế mà dùng vu chú ám toán ta? Chuyện tối nay,

người phải cho ta một câu trả lời, bằng không, đừng trách ta xuống tay vô tình!”

Trên một cái tháp tên ngoài mấy chục dặm, một trận cuồng gió thổi qua, bóng người gầy yếu cao cao của Phong Hành lẳng lẽ xuất hiện. Hắn cầm trường cung, trên dây cung đặt ba mũi tên phù văn, nghe được một làn hơi nước kia phát ra lời hung hăng, Phong Hành không nói hai lời nâng tay bắn ra ba mũi tên.

Ba luồng sáng mãnh liệt lao vút đi, hơi nước mờ nhạt bị ánh tên quét ngang mất hết.

Một tiếng kêu bén nhọn truyền đến, một luồng thần niệm như có như không nhanh chóng hướng về ngoài thành trại chạy đi.

Cơ Hạo mở ra con mắt dừng thẳng ở mi tâm, thanh quang chiếu rọi toàn bộ thành trại, thấy được rõ ràng quỹ tích một luồng thần niệm cực yếu trốn chạy. Hắn không khỏi cười lạnh liên tục: “Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, đem thành trại này của ta coi là cái gì?”

Thiên Địa Kim Kiều hóa thành một đạo thanh quang phóng lên cao, Cơ Hạo dung nhập trong thanh quang, lóe lên một cái liền đuổi theo thần niệm chạy trốn kia. Hắn hướng thần niệm kia chộp một cú, muốn đem nó chộp vào trong tay.

Trong thần niệm nhỏ yếu đột nhiên có một luồng sáng kỳ lạ ba màu đỏ, trắng, lam tuôn trào ra, hào quang ba màu tựa như cối xay gió quay quanh một luồng thần niệm đó cấp tốc xoay quanh, Cơ Hạo đặt tay ở trên ánh sáng kỳ lạ ba màu, giống như đặt ở trên một quả khí cầu cực lớn tràn ngập khí, năm ngón tay dùng sức, chỗ chạm tay co giãn rất mạnh, tính dẻo dãi cực lớn, thiếu cẩn thận chưa bắt được một luồng thần niệm này, ngược lại khiến nó mượn lực bắn về phía trước mấy chục dặm.

Thần niệm nho nhỏ trầm xuống dưới, thần quang ba màu che chở hắn đột phá mặt nước, nhanh chóng chìm xuống nước.

Cơ Hạo đạp lên Thiên Địa Kim Kiều, theo sát thần niệm đuổi theo vào trong

làn nước. Liên tục lặn xuống dưới mấy trăm trượng, một con long kinh cực lớn xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

Long kinh dài gần ngàn trượng đã trở nên khô quắt như cương thi, huyết tương toàn thân đều bị một loại lực lượng vô danh cắn nuốt hết. Cơ Hạo nhìn long kinh uế oải chìm ở đáy nước, đột nhiên nghĩ tới máu tươi đầy đất trong thành trại.

Rất hiển nhiên, Thái Ti dùng vu chú đã thương một cái thủy ảnh mô phỏng xâm nhập kia, bởi vì một luồng thần niệm nhỏ yếu đó liên lụy, kéo theo long kinh này chịu thương tổn cực lớn. Lực lượng vu chú rút sạch máu tươi con long kinh này, tạo thành sát thương trí mạng đối với nó.

Thần niệm nhỏ yếu hướng đầu long kinh bay đi, một bóng người ảm đạm từ đầu long kinh bay ra, hòa hợp một thể với thần niệm bay trở về.

Thần thức Cơ Hạo nhanh chóng đảo qua ở trên thân cái bóng ảm đạm đó. Hắn hơi sửng sốt, đột nhiên cười lạnh: “Nơi này cũng chỉ là một thần niệm phân thân! Đạo hữu thủ đoạn được lắm, thần thông được lắm, vền vền thần niệm phân thân, vậy mà có thể khống chế một phân thân cự yêu cấp Vu Đế như vậy!”

Một tiếng ‘Rầm’ vang lên, làn nước phía sau Cơ Hạo đột nhiên tách ra, một bóng người mặc áo dài màu xanh tay trái cầm một ngọn đèn ba màu đỏ trắng lam bước ra, tay phải không chút khách khí chộp về phía cổ Cơ Hạo, đèn cổ hắn muốn đem hắn ném vào bùn đáy nước.

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, người phía sau chưa thi triển pháp lực, chỉ dùng lực lượng cơ thể thuần túy muốn cho hắn chật vật. Hắn cũng dứt khoát xoay người, vô cùng nham hiểm đạp một cước về phía chỗ yếu hại hạ thân người nọ, tay phải thành hình móng vuốt hung hăng chộp về phía bàn tay đối phương.

Bàn tay hai người chộp vào nhau, sau đó đồng thời phát lực.

‘Ong ong’, man lực hai thân thể thật lớn đối chọi với nhau, dưới nước một

làn sóng hình tròn lao ra xa mấy chục dặm, ‘Rầm’ một tiếng vang lớn, bàn tay hai người va chạm, mạnh mẽ ở trong làn nước ép ra một vùng đường kính mấy chục dặm không có nước.

Rống giận một tiếng ‘Ngao’, thanh sam nam tử đánh lén phía sau Cơ Hạo hỗn hển kêu lên.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ Cơ Hạo sẽ âm hiểm tàn nhẫn thuận thế cho hắn một cước như thế, hắn mạnh mẽ đem thân thể dời ngang nửa thước, trong đường tơ kẽ tóc khiến chỗ yếu hại hạ thân tránh được mũi chân của Cơ Hạo. Nhưng chân Cơ Hạo vẫn cọ chéo qua hạ thân hắn, điểm thật mạnh ở gốc đùi hắn.

Vang to một tiếng, thanh sam nam tử bị Cơ Hạo đá một cước ra xa mười mấy dặm.

Cơ Hạo nhìn người nọ, đột nhiên cười lạnh: “Vô Chi Kỳ, là người lão quỷ này!”

Chương 1095: Cân Sức Ngang Tài

“Còn nhỏ tuổi, sao lại xuống tay vô sỉ như thế?”

Bị Cơ Hạo một cước đạp bay, Vô Chi Kỳ vạn phần căm tức nhảy dựng lên, chỉ vào Cơ Hạo chửi ầm lên một trận.

“Vô sỉ? Còn có vô sỉ hơn nữa, kiến thức không?”

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’ một tiếng, tay phải tùy tay điểm một cái, pháp ấn Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh lặng lẽ phát động, một vũng nước bùn phía sau Vô Chi Kỳ đột nhiên ‘Xẹt’ hóa thành một cây gai đất cực kỳ sắc bén, xiêu xiêu vẹo vẹo hướng móng đít hắn đâm nhanh tới.

Vô Chi Kỳ chỉ cảm thấy phía sau ập tới một luồng khí lạnh, hắn một lần nữa xuất phát từ bản năng thân thể nhoáng lên một cái, một lần nữa đem thân thể dời ngang một thước.

Gai đất sắc bén, mang theo vô số gai ngược thật nhỏ cọ sát đùi Vô Chi Kỳ xẹt qua, ‘Phập’ một phát giật xuống trên đùi hắn một khối thật lớn. Vô Chi Kỳ nhìn vô số tia sáng lạnh nhỏ bé trên cái gai đất đó, trên trán không ngừng chảy xuống các dòng mồ hôi lạnh.

“Nghieu Hầu Cơ Hạo, nam nhi Nam Hoang các người dũng mãnh gan dạ thẳng thắn nhất, sao lại có người tên quái thai âm hiểm độc ác, không từ thủ đoạn như vậy?”

Vô Chi Kỳ nhìn chăm chăm Cơ Hạo, hắn dám dùng đầu của hắn thề, hắn sống nhiều năm như vậy, từng va vào vô số anh hùng hảo hán Nam Hoang, nhưng chưa từng có một chiến sĩ Nam Hoang có thể vô sỉ như Cơ Hạo, hơn nữa còn vô sỉ nham hiểm như thế!

“Thời gian người sống không đủ dài!” Cơ Hạo buông hai tay, sải bước hướng

Vô Chi Kỳ tới gần, tựa cười mà không cười nói: “Sống lâu thêm mấy ngàn năm, người nhất định có thể kiến thức được vô số người trẻ tuổi như ta, không tin chúng ta cược một ván?”

Vô Chi Kỳ trợn mắt lên, đem cây đèn ba màu ở tay trái đặt ở đỉnh đầu mình, bay lên không hai tay dùng sức vung vài cái. Hắc Nghiến răng, trừng mắt hướng Cơ Hạo cười lạnh nói: “Vốn tới tìm người, có việc nghiêm túc bàn với người, nhưng người đã không biết chết sống như vậy, ta đánh ngã người trước, rồi mới nói chuyện nghiêm túc với người!”

Động tác Cơ Hạo hơi dừng lại, Vô Chi Kỳ đêm khuya dùng thần niệm phân thân lên vào doanh trại nhà mình, lại là có việc nghiêm túc?

Hắn là nói hươu nói vượn, hay là hắn thật sự có chuyện gì nói với mình?

Không đợi Cơ Hạo nghĩ thông, Vô Chi Kỳ đã rút gào một tiếng, kéo một trận gió dữ hướng Cơ Hạo đánh tới. Hắn vẫn không thi triển bất cứ thần thông pháp thuật nào, đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể mạnh mẽ của mình nhảy tới, một quyền nhắm ngay vào mặt đánh về phía đầu Cơ Hạo.

Bản thể Vô Chi Kỳ chính là dị chủng thủy viên, là nhóm sinh linh đầu tiên khi khai thiên tích địa trong hồng hoang sinh ra. Động tác của hắn mau lẹ như điện, Cơ Hạo cũng chỉ thấy hoa mắt, một cú đấm mạnh đã hung hăng đánh vào trên mặt hắn.

‘Oành’ một tiếng vang lên, Thái Cực Pháp Y phát ra các tầng thanh quang như sóng nước, từng mảng thanh quang hướng bốn phía khuếch tán ra từng cánh một, như một đóa hoa sen thật lớn đem Cơ Hạo bảo vệ ở chính giữa. Cú đấm nặng của Vô Chi Kỳ rơi ở trên thanh quang, thanh quang chồng chất không ngừng suy yếu lực đạo cuồng mãnh trên nắm tay hắn, cuối cùng nắm tay cách gương mặt Cơ Hạo còn xa ba tấc, đã hoàn toàn không còn chút sức mạnh nào.

Vô Chi Kỳ kinh hãi lui lại mấy bước, mỗi một bước của hắn đều lui bảy tám dặm, trong chớp mắt đã rời đi mấy chục dặm.

Hắn giận dữ nhìn Thái Cực Pháp Y tràn đầy thanh quang trên thân Cơ Hạo, hỗn hển tức giận nói: “Cơ Hạo, ngươi còn là một nam nhân không? Ý vào một bộ quần áo hộ thể rách nát, ngươi không thể giống như nam nhân đường đường chính chính đánh một trận với gia gia ta?”

Nhìn nhảy Vô Chi Kỳ nhảy nhót như sấm, Cơ Hạo cảm nhận được chiến ý cao vút trên thân hắn.

Nhưng khiến Cơ Hạo kinh ngạc là, trên người Vô Chi Kỳ chỉ có ý niệm chiến đấu, lại không có chút khí tức giết chóc nào.

Trầm mặc chốc lát, Cơ Hạo vung đôi tay lên, Thái Cực Pháp Y nhập vào trong cơ thể, không trải qua thần thức Cơ Hạo dẫn dắt, hoặc là Cơ Hạo không chịu đả kích trí mạng, Thái Cực Pháp Y sẽ không chủ động xuất hiện.

Chỉ mặc một cái áo trấn thủ da rồng bó sát người, Cơ Hạo hoạt động các khớp gân cốt toàn thân, hướng Vô Chi Kỳ ngoắc đầu ngón tay: “Đến! Ta đánh nổ đầu ngươi lão khỉ này! Hắc, còn nhớ rõ năm đó ở thảo luận chính sự đại điện, ta là đánh ngươi như thế nào không?”

Sắc mặt Vô Chi Kỳ chợt trở nên cực kỳ khó coi, hắn há mồm hét giận dữ ‘khech khech’, mấy cái răng thật lớn nhanh chóng từ khe miệng thò ra. Hắn chỉ vào Cơ Hạo cười giận nói: “Thằng nhãi năm đó bị ngươi đánh, chỉ là một khối phân thân của Vô Chi Kỳ gia gia nhà ngươi, ngay cả một phần trăm khí lực của gia gia cũng không có! Ngươi đắc ý lắm sao?”

Điên cuồng gào thét một tiếng, Vô Chi Kỳ kéo theo một trận gió dữ bước một cái đến trước mặt Cơ Hạo, song chương mang những tiếng ầm ầm khủng bố, như vô số sao băng cuồng dã xé rách hư không, hung hăng đập về phía thân thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo cất tiếng cười to, hắn mở mắt nhìn, chưa dùng bất cứ thần thông pháp lực nào, ngay cả bốn chiêu hư ảnh truyền thụ Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt cũng chưa thi triển, giống với Vô Chi Kỳ, chỉ là thuần

túy vận dụng man lực thân thể, không có bất cứ kết cấu nào đáng nói, dùng bạo lực thuần túy nhất phản công.

Nắm đấm và nắm đấm kịch liệt va chạm với nhau, không ngừng phát ra tiếng ầm ầm khủng bố.

Nắm tay và gò má va chạm với nhau, cơ thịt cùng xương gò má đều phát ra tiếng kêu.

Nắm tay và xương sườn va chạm với nhau, đánh cho xương sườn vang lên ‘Thùng thùng’, xương sườn Cơ Hạo và Vô Chi Kỳ đều truyền ra tiếng vỡ vụn không chịu nổi gánh nặng, lực phủ ngũ tạng hai người đều đang kịch liệt run rẩy, hai người ngậm chặt miệng, cắn răng, nếu không bọn họ sẽ phun ra một ngụm máu.

Trong nháy mắt đánh ra hơn vạn quyền, Cơ Hạo và Vô Chi Kỳ đều bầm dập mặt mũi, đầu đều như dưa hấu nát bị bạo lực đánh rơi hơn ngàn lần, biến hình hoàn toàn. Nhưng khí huyết hai người đều dư thừa mà ngân nga, lực lượng sinh mệnh khổng lồ lưu chuyển trong cơ thể, trong chớp mắt thương thế bọn họ khỏi hẳn, gương mặt lại khôi phục như lúc ban đầu, nhưng trong chớp mắt lại bị đánh nát như dưa hấu.

Đột nhiên hai chân Cơ Hạo bay lên, kéo theo một trận gió xoáy hướng hạ thân Vô Chi Kỳ đá tới.

Hai chân của Vô Chi Kỳ cũng bay lên, mang theo một trận gió dữ hung hăng đập tới.

Tiếng vang lớn ‘Bốp bốp’ kéo dài không dứt, hai người bốn chân điên cuồng va chạm với nhau, trong chớp mắt đã là mấy ngàn lần va chạm mãnh liệt, xương chân hai người lần lượt gãy, lần lượt khép lại, sau đó lại trong mãnh liệt va chạm bị gãy.

Vô Chi Kỳ cười một tiếng quái dị, hai cánh tay của hắn trở nên mềm mại dị

thường, như hai con rắn quái dị đột nhiên xé rách quyền ảnh đầy trời của Cơ Hạo, nhẹ nhàng băng quơ cuốn lấy cổ Cơ Hạo dùng sức bẻ.

Cơ Hạo nghe được tiếng xương cổ mình vỡ vụn, trước mắt hắt tối sầm, hai tay theo bản năng vung chưởng như đao, Khai Thiên Nhất Kích mang theo hai đường cong uyển chuyển quét ra. Bàn tay hắt như hai thanh đao sắc, nhẹ nhàng khéo léo bổ vào trên ngực Vô Chi Kỳ, giống như đao sắc cắt đậu phụ, bàn tay Cơ Hạo cắt rách ngực Vô Chi Kỳ, từ sau lưng hắt phá cơ thể mà ra.

Cơ Hạo miệng phun máu tươi vội lui về phía sau, hai tay đỡ đầu, vội vã đem xương cổ gãy đỡ thẳng.

Vô Chi Kỳ cũng hộc ngụm máu lớn lui như bay, hắt gấp gấp lấy ra vài phiến lá đầy ánh sáng màu sắc nhét vào trong miệng, sau khi ngoác mồm nhai nuốt nuốt xuống, vết thương trên ngực hắt lúc này mới bắt đầu thông thả khép lại.

Hai người thuần túy dùng man lực thân thể đối chiến, thế mà lại cứng rắn đánh ngang tay.

Chương 1096: Thuật Pháp Tranh Cường

“Hảo tiểu tử, thật là hảo tiểu tử!” Răng nanh trắng sáng như tuyết đầy mồm Vô Chi Kỳ nghiêng vang lên ‘ken két’, chỉ vào Cơ Hạo liên thanh kêu to: “Vô Chi Kỳ gia gia của người từng gặp vô số anh hào nhân tộc, tu luyện ngăn ngừa mấy chục năm, có thể tranh hùng với chúng ta đám lão bất tử này không ở số ít!”

Hung hăng dậm chân một phát, làn nước xung quanh vang lên ‘Ầm’ một tiếng, thủy tộc trong phạm vi ngàn dặm đều thành bột phấn, ngay cả rong rêu nhỏ bé cũng bị chấn thành phấn. Vô Chi Kỳ mở cái miệng rộng hung hăng hút một phát, máu tươi vô số thủy yêu ùn ùn nhập vào trong miệng hắn, theo máu rót vào, thương thế ngực hắn đang cấp tốc khép lại.

“Nhân tộc, quả nhiên là khí vận chi chủ một phương thiên địa này ưu ái nhất.” Vô Chi Kỳ khỏi hẳn thương thế buông thông đôi tay, lạnh lùng nhìn Cơ Hạo.

“Tuy không phục, nhưng phải nói, chủ nhân chính là chủ nhân, chung quy hơn chúng ta đám yêu ma vô số tạo hóa, vô số khả năng.” Vô Chi Kỳ nghiêng răng, vô số đốm lửa từ giữa răng nanh ma sát phun ra: “Nhưng, những kẻ tu luyện mấy chục năm có thể tranh với chúng ta, đều là Nhân Hoàng, hiền nhân của nhân tộc các người, như Phục Hy, Thần Nông, Toại Nhân, Hiên Viên, Thiếu Hạo, Chuyên Húc...”

Vô Chi Kỳ nhìn Cơ Hạo giận dữ nói: “Tiểu tử ngươi, chẳng lẽ cũng có tiềm lực nhân hoàng?”

Cơ Hạo cười lắc lắc đầu, hần trầm mặc chốc lát, nhẹ giọng nói: “Tính cách của ta quyết định, ta không thể thành Nhân Hoàng. Ta thích hợp nhất là chấp hành chiến thuật, quy hoạch chiến lược, vẫn là để những người tài ba thật sự kia đến làm đi.”

Bẻ bẻ cổ, ở dưới sinh mệnh tinh khí cường đại tẩm bổ, xương cổ vỡ vụn đã

khôi phục, Cơ Hạo nhìn Vô Chi Kỳ lạnh nhạt nói: “Nói nghiêm túc đi, khuya khoắt chạy tới tìm ta, rốt cuộc muốn làm cái gì? Lão hầu tử?”

Vô Chi Kỳ nhăn nhúm mặt lại, tuy bản thể hắc quả thật là dị chủng hồng hoang thủy viên, nhưng ba chữ ‘lão hầu tử’ này lại như ba con dao găm, ở trong lòng hắc hung hăng đâm ba đao. Ngữ khí Cơ Hạo cũng không có chút tôn kính nào, ngược lại tràn ngập sự trào phúng cùng khinh thường.

“Hảo tiểu tử, lực lượng thân thể của ngươi thể mà đã sắp đuổi kịp gia gia ta. Như vậy, thử thần thông pháp thuật của ngươi một chút đi!” Vô Chi Kỳ cười quỷ bí, thân thể hắc dần dần hóa thành một dòng nước, nhanh chóng dung nhập trong làn nước xung quanh.

“Thần thông pháp thuật?” Cơ Hạo nhìn Vô Chi Kỳ biến mất, cười lên ‘ha ha’.

Ngầm tụng Cửu Tự Chân Ngôn, hai tay biến ảo Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn, Cơ Hạo không sử dụng vô thượng đạo pháp bọn Vũ Dư đạo nhân, Đại Xích đạo nhân truyền thụ, mà là thi triển ra chân ngôn bí thuật mình kiếp trước tìm hiểu ra.

Tuy là bí thuật kiếp trước tự tìm hiểu ra, Cơ Hạo cũng đã ở bên trong dung nhập đại đạo cảm ngộ một kiếp này học được, Cửu Tự Chân Ngôn pháp ấn thần diệu hơn xa kiếp trước rất nhiều, tự dừng có thêm vô số biến hóa.

Tinh thần một mảng trong vắt, Cơ Hạo cùng vũ trụ cự lực trong mình mình hòa hợp một thể, hai tay hắc đan xen, pháp ấn đẩy ra ngoài, nhất thời nước trong trăm dặm bên người đột nhiên biến thành màu xanh thẫm, biến thành chất bán lưu động gần như nằm giữa băng cứng cùng nước lưu động.

Một bóng người màu trắng đột ngột xuất hiện ở trong bối cảnh màu lam. Vô Chi Kỳ cười một tiếng quái dị, thần thông biến hóa hắc đang muốn thi triển một lần nữa dung nhập chất lỏng dạng dị biến bán động lại này, Cơ Hạo vung đôi tay lên, quát một tiếng pháp ấn chân ngôn trầm thấp.

‘Ông’ một tiếng, hư không bên người Vô Chi Kỳ kịch liệt chấn động một phen, hư không sụp đổ, hóa thành vô số răng nanh mãnh vỡ không gian nhỏ bé hung hăng hướng thân thể Vô Chi Kỳ cắn xuống.

Vô Chi Kỳ hét lớn một tiếng, nhanh chóng hiện ra nguyên hình hồng hoang thủy viên, trên lông rậm màu bạc trắng xuất hiện mấy chục vết máu, một mảng lớn máu tươi theo lông rậm không ngừng chảy ra. Cổ hần chợt duỗi ra dài tới mấy trăm trượng, trong con người màu vàng phun ra hai luồng thần quang vàng rực rỡ cố định hư không.

“Tiểu tử, có vài phần bản lĩnh!” Vô Chi Kỳ nghe rằng trợn mắt nhìn Cơ Hạo tức giận mắng: “Nhưng đây không phải chiêu số Vu Điện nhân tộc các người, cũng không phải thủ đoạn của đám thể ngoại luyện khí sĩ... Tựa như, tựa như, cái gì cổ quái cũng dính một chút?”

Hư không sụp đổ nhanh chóng khép lại, Vô Chi Kỳ vỗ hai tay, tường nước bán động lại màu lam ở xung quanh mạnh mẽ hóa thành nước đen cuộn cuộn, mang theo tiếng sóng đình tai nhức óc hướng Cơ Hạo quay cuồng nghiền ép tới. Theo yêu pháp của Vô Chi Kỳ biến hóa, trong nước lũ màu đen xuất hiện mấy chục con rồng nước thật lớn, nghe rằng trợn mắt hướng Cơ Hạo phun ra các làn khí lạnh chảy xiết màu đen.

Cơ Hạo cười thầm một tiếng. Cửu Tự Chân Ngôn bí pháp của hắn, là hắn kiếp trước đọc hết đạo tạng, kết hợp tu luyện bí pháp vô số tông môn, lấy phật môn Cửu Tự Chân Ngôn làm da, lấy đạo gia nguyên thần bí pháp làm xương, thêm vào bí pháp vô số tông môn lưu phái tu luyện đảm đương cơ nhục nội tạng mà thành bí thuật.

Môn bí thuật này đặt ở kiếp trước cường hãn tuyệt luân, đặt ở một kiếp này, cũng có thể xưng ‘đi một lối riêng’, Cơ Hạo sau khi đem đại đạo tinh nghĩa bọn Vũ Dư đạo nhân truyền thụ dung nhập trong đó, càng có thêm vô số biến hóa. Không đề cập tới uy lực, chỉ nói biến hóa quỷ bí tinh xảo, tuyệt đối là mặt hàng đỉnh cấp của một kiếp này.

Nhìn thấy Vô Chi Kỳ nhắc lên làn sóng màu đen hóa thành rồng nước nhắm vào đầu ép xuống, Cơ Hạo cười ‘ha ha’, thân thể hắt nhoáng lên một cái, thế mà hóa thành một vòng xoáy màu trắng. Khi mới xuất hiện, vòng xoáy chỉ khoảng ba năm trượng, nhưng rất nhanh đã bành trướng đến cao trăm dặm, đường kính trên một dặm.

Vòi rồng màu trắng gào thét giận dữ, khí âm hàn thấu xương gào thét tản ra, các luồng khí lạnh màu trắng hóa thành rắn màu trắng mắt thường có thể thấy được uốn lượn vặn vẹo ở không trung. Vô Chi Kỳ nhắc lên làn sóng màu đen vừa mới chạm tới vòi rồng màu trắng liền chợt đông lạnh thành núi băng, sau đó nhanh chóng bị gió lạnh vặn thành vô số vụn băng.

Tiếng ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, mấy chục con rồng nước to lớn bị gió lạnh đông lại, sau đó bị vòng xoáy cấp tốc xoay tròn vặn thành phấn. Vô Chi Kỳ kinh hãi mở to mắt nhìn, chỉ vào vòng xoáy do Cơ Hạo biến thành hồi lâu nói không ra lời.

Vô Chi Kỳ là hồng hoang cự yêu, nhóm sinh linh đầu tiên trong thiên địa. Hẩn tinh tu thủy hệ yêu pháp, các bí pháp tiên thiên âm thủy hậu thiên quý thủy đã nghiên cứu đến cực hạn, tiến thêm một bước, hẳn có thể tiếp cận với đạo, thành tựu vô thượng đạo quả.

Hẩn ngưng tụ đại thủy tinh hoa hóa thành rồng đen, phun ra khí lạnh có thể xưng là khủng bố, cho dù là sắt thép cũng sẽ bị hàn khí đông lạnh thành phấn.

Vòng xoáy Cơ Hạo biến thành rốt cuộc là đạo pháp thế nào, hàn lưu màu trắng thế mà so với khí lạnh Vô Chi Kỳ toàn lực thi triển phun ra còn đáng sợ gấp mười thậm chí là gấp trăm lần?

“Tiên thiên thái âm?” Vô Chi Kỳ dù sao cũng là hồng hoang cự yêu, ở trong hồng hoang đã gặp nhiều thứ cổ quái rồi, rốt cuộc đoán được lực lượng Cơ Hạo sử dụng lai lịch thế nào.

Càng nhìn ra Cơ Hạo sử dụng là tiên thiên thái âm chi lực, Vô Chi Kỳ càng

cảm thấy giống như gặp quỷ: “Cơ Hạo, ngươi là binh sĩ Nam Hoang! Ngươi phải chơi lửa! Chơi lửa! Chơi lửa chứ! Chúc Dung thị không phải nói sao? Nam nhi hán đều nên giết người phóng hỏa, dùng nước dìm người ta đó là việc của đàn bà!”

Vô Chi Kỳ chấn kinh quá độ, đã có chút nói không chọn lời: “Ngươi, ngươi, ngươi sao không nghe lời Chúc Dung thị nói? Ngươi một tên mọi rợ Nam Hoang, sao lại chơi thái âm khí?”

Cơ Hạo chỉ một cười lạnh tiếng, một luồng sáng màu trắng lao vút ra, hung hăng đánh vào trên người Vô Chi Kỳ.

‘Rắc’ một tiếng, Vô Chi Kỳ bị đóng băng ở trong một khối thái âm huyền băng đường kính trăm trượng.

Chương 1097: Một Đường Lui

Một khối huyền băng trôi nổi ở trên mặt nước, Cơ Hạo lặng lẽ nhìn Vô Chi Kỳ bị đóng băng ngoài vài dặm.

Trong cây đèn ba màu ở đỉnh đầu Vô Chi Kỳ, ngọn lửa ba màu to bằng hạt đậu tương sáng lên, lửa nhanh chóng bành trướng đến bằng nắm tay, ba vòng sáng kỳ lạ màu lam đỏ trắng khuếch tán đến mấy chục trượng, một khí tức nhu hòa thuần dương phủ vào mặt, huyền băng đang cấp tốc hòa tan.

Sau mấy nhịp thở, huyền băng do thái âm chi khí biến thành biến mất, Vô Chi Kỳ hóa thành nguyên hình toàn thân lông rậm ướt sũng từ trong hơi nước đi ra.

Chân đạp sóng nước hướng Cơ Hạo đi tới từng bước một, thân thể Vô Chi Kỳ nhoáng lên một cái, vô số lông dài run rẩy, mảng lớn giọt nước phun ra, lông rậm trên thân hắt liền khôi phục khô ráo mềm mại. Cái áo dài màu xanh đã bị hàn khí đông lạnh vỡ nát, Vô Chi Kỳ đưa tay chớp, từ hư vô chớp ra một miếng da thú cực lớn, quấn bừa bên hông.

“Cái đèn này không tệ!” Cơ Hạo chỉ chỉ cây đèn đỉnh đầu Vô Chi Kỳ, trong giọng nói không có chút ý niệm chiến đấu nữa.

“Là bảo bối tốt!” Ngón tay Vô Chi Kỳ điểm một phát, trên mặt nước bốc lên một mảng lớn sương trắng, đem bóng người hắt và Cơ Hạo bao bọc nhiều tầng. Trong sương trắng mơ hồ có thể thấy được các tia phù văn lóe lên, đây là mây mù yêu quái yêu pháp chế thành, pháp nhãn đạo mâu tầm thường căn bản không thể xuyên thấu.

“Ở mấy ngàn năm quá khứ, Hồng Đào (sóng đỏ) Yêu Pháp của ta tu luyện đến trình độ cực kỳ tinh thâm, ác niệm trong tiên thiên huyết mạch không ngừng nảy sinh, ta vô số lần bị vây ở bên bờ nhập ma.” Vô Chi Kỳ cũng tạo một khối huyền băng nổi ở trước mặt Cơ Hạo, rất thản nhiên ngồi lên: “Nếu không phải

ngọn Tam Dương Tâm Đăng này bảo vệ yêu hồn của ta, ta đã sớm hóa thân ma vật.”

Cơ Hạo nhìn nhìn ngọn Tam Dương Tâm Đăng tạo hình kỳ dị, do ba cái đỉnh đầu dê đồng xanh một cái khay đèn hình tròn hình thành, chậm rãi gật gật đầu: “Có chút ý tứ, là bảo bối tốt... Người tìm ta, có chuyện gì? Chỉ vì đánh với ta một trận?”

Vô Chi Kỳ thở dài một hơi nặng nề, trên khuôn mặt tràn đầy lông rậm màu bạc trắng thế mà lại có một tia đạo vận rạng rỡ toát ra. Giờ khắc này hắn căn bản không giống như một Hoài Thủy yêu thần làm nhiều việc ác, ngược lại như là một gã thể ngoại luyện khí sĩ tu đạo có thành tựu.

Từng tia hơi nước nghịch ngợm quay quanh Vô Chi Kỳ nhẹ nhàng nhảy lên, hơi nước hoá làm bông tuyết trong suốt dần dần bay xuống, vừa mới đụng tới mặt nước bên dưới, liền lập tức nhảy lên, bay đến trên không cao mấy chục trượng, mang theo một tia lóe sáng thật nhỏ tiếp tục hạ xuống.

Vô số bông tuyết cứ như vậy vòng đi vòng lại rơi xuống, bay lên, lại rơi xuống, Vô Chi Kỳ ngồi xếp bằng trên huyền băng, ở dưới các bông tuyết đó phụ trợ, khí tức của hắn trở nên thâm thúy dị thường, cổ xưa dị thường, như một vị thần linh cổ xưa đến từ viễn cổ thái hoang.

“Chuyện trước kia, liền như vậy coi như hết?” Vô Chi Kỳ nhìn Cơ Hạo, trầm giọng nói: “Ta trước kia, cùng người có rất nhiều lần xung đột. Nhưng đó là ta lại không phải ta! Ta này, là ta trong yêu hồn tách ra ác niệm biến thành, nếu có chỗ mạo phạm, còn mong thông cảm nhiều hơn!”

Cơ Hạo nhíu mày, hắn nhớ tới vài năm quá khứ, Vô Chi Kỳ tạo thành phiền toái cho hắn, không khỏi cười lạnh: “Nói suông như vậy, liền đem sự tình lau đi? Vô Chi Kỳ, mặt mũi của người cũng quá lớn chút rồi!”

Vô Chi Kỳ liếm liếm môi, nhe răng trợn mắt lộ ra bốn cái răng nanh, sau đó bất đắc dĩ dang hai tay: “Ô, từng có người nói với ta ‘nhân quả’ từ này, khi đó ta

còn tưởng hấn đang đánh rắm, hiện tại nghĩ đến rất có đạo lý.”

Mang theo từng tia không nở, Vô Chi Kỳ cuộn lên lông rậm trên cánh tay, lộ ra một cái vòng tay màu xanh thẫm siết chặt ở trên cổ tay hấn. Vòng tay màu lam như tuyết phẩm phi thúy rèn thành, các làn thủy quang lui tới lưu động trong vòng tay, càng có vô số ngân quang tinh tế ở trong thủy quang xoay quanh bay múa, một làn khí mát mẻ không ngừng từ trong vòng tay phun ra.

Vô Chi Kỳ chớp về phía trên vòng tay, một luồng sáng mãnh liệt màu đỏ lao ra, một mảng ánh lửa bao lấy một chiếc Cửu Long Xa Liễn khoảng ba thước dần dần bay ra.

Toàn thân Cửu Long Xa Liễn phát ra ánh đỏ của mặt trời, chín con rồng lửa rất sống động kéo xe, xung quanh có vô số hoa văn mây lửa như ẩn như hiện. Trên xe kéo có một đám mây lửa vờn quanh, trên mây lửa đặt đoạn đoạn chính chính một quả cầu lửa to bằng nắm tay.

Quả cầu lửa hào quang ảm đạm, mặt ngoài còn có mấy vết nứt, nhưng Cơ Hạo vừa thấy quả cầu lửa này, liền cảm thấy quả cầu lửa nho nhỏ này là một vàng mặt trời!

Trong thần hồn không gian, hư ảnh đột nhiên xuất hiện, trong hai mắt hấn phun ra thần quang màu lam chiếu sáng toàn bộ thần hồn không gian, thông qua mắt Cơ Hạo mắt không chớp nhìn chăm chăm cái xe kéo kia cùng quả cầu lửa nọ.

“Tiểu gia hỏa, Vô Chi Kỳ mặt hàng này mặc kệ có yêu cầu gì, chỉ cần không phải quá khó xử, xem trên phần cái xe kéo đó cùng Đông Hoàng Thần Ấn kia, đáp ứng hấn!”

Thân thể Cơ Hạo khẽ run rẩy, có thể đem hư ảnh lão gia hỏa này lôi ra, cái xe kéo kia cùng quả cầu lửa nọ xem ra thực sự phi phàm. Hấn nói gì? Đông Hoàng Thần Ấn? Đông Hoàng? Bàn Cổ thế giới hồng hoang tới nay, chỉ có một vị thần linh được xưng Đông Hoàng!

Đông Hoàng Thái Nhất, từng là thái dương tôn thần của hồng hoang thiên đình, càng là một đời đông phương thiên đế quản lý ức vạn sinh linh phương đông!

Thiên đình ngũ phương thiên đế từng thay đổi nhiều lần, các loại ân oán khúc mắc có thể viết thành một thiên truyền kỳ chuyện xưa mấy trăm triệu chữ, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất, lại là một người uy danh cao nhất trong toàn bộ đông phương thiên đế, hần sát phạt quyết đoán từng làm ức vạn sinh linh tam giới khuất phục.

Không đợi Vô Chi Kỳ mở miệng, Cơ Hạo đã tóm lấy Cửu Long Xa Liễn.

Một nhiệt lực đáng sợ từ trên xe kéo phun ra, một mảng lớn thái dương tinh hỏa hùng hực cháy lên, theo cánh tay Cơ Hạo hướng toàn thân hần lan tràn ra.

Trong cơ thể Cơ Hạo một đạo thái dương tinh hỏa màu vàng tương tự tuôn trào ra, hai đạo thái dương tinh hỏa nhanh chóng hòa hợp một thể, một ý ấm áp thuần dương chảy vào trong cơ thể Cơ Hạo, mỗi một tế bào trong cơ thể hần đều đang hoan hô nhảy nhót.

Cửu Long Xa Liễn phát ra một tiếng hoan hô khe khẽ, mang theo Đông Hoàng Thần Ấn kia hóa thành một tia sáng màu vàng nhập vào mi tâm Cơ Hạo.

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm Cơ Hạo phát ra hào quang khác thường, trong con người mơ hồ có thể thấy được một vòng sáng màu vàng như ẩn như hiện, trong ánh vàng một vầng mặt trời hùng hực thiêu đốt. Trong mặt trời, một chiếc Cửu Long Xa Liễn lơ lửng bất động, như điểm đen mặt trời tỏ ra đặc biệt bắt mắt.

“Quả nhiên nên là bảo bối của người! Gia gia ta thấy người nhiều lần ra tay, nhiều đứa nhỏ bị đốt thành tro bụi, người quả nhiên tinh thông thái dương chi lực!” Vô Chi Kỳ hung hăng nhìn chằm chằm Cơ Hạo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thu bảo bối của gia gia, đáp ứng gia gia một việc... Nếu là Cộng Công ngốc điều kia lần này thua, mặc kệ nhân tộc các người muốn giết sạch bộ tộc

Bắc Hoang hay không... giữ lại cho Vô Chi Kỳ gia gia người một mạng, đảm con cháu Vô Chi Kỳ gia gia, các người ít nhất lưu lại cho ta một thành đi!”

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn Vô Chi Kỳ: “Người khuya khoắt tới tìm ta, còn tặng di bảo của thượng cổ thiên đế Đông Hoàng Thái Nhất, chỉ vì điều này?”

Vô Chi Kỳ khoanh hai chân, mang theo một tia khí tức tiêu dao xuất trần ngồi ở nơi đó.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, qua hồi lâu mới có chút mờ mịt nói: “Ta từng đáp ứng một thế hệ Cộng Công lão quý, ta cần nhiều thế hệ nguyện trung thành Cộng Công nhất tộc. Cho nên, cho dù giết người phóng hỏa, tay đầy máu tanh, Vô Chi Kỳ gia gia nam tử hán đại trượng phu, nói được thì phải làm được!”

“Nhưng chuyện thương thiên hại lí làm nhiều rồi, sẽ có báo ứng đó!”

Vô Chi Kỳ nheo mắt nhìn Cơ Hạo, nói từng chữ một: “Ta tới tìm người, chỉ là cầu một đường lui.”

Cơ Hạo cảm thụ được một mảng ánh sáng vàng mãnh liệt ở mi tâm, trầm ngâm một lát, hắn vươn tay phải.

“Như thế, thành giao!”

Chương 1098: Chữ Vũ Dạ Thoại

Mưa to tầm tã, đến từ mười hai cái thủy thể giới khác nhau, thuộc tính nước mưa tự nhiên khác nhau.

Có nước mưa chất chứa kịch độc, càng có nước mưa sức ăn mòn có thể so với axit mạnh, càng có nước mưa tanh hôi xộc vào mũi. Đương nhiên, cũng có nước mưa đến từ Bàn Giả thế giới, không có chút tạp chất, thanh linh trong sáng.

Cơ Hạo chỉ tay, mấy trăm giọt nước mưa Bàn Giả to bằng nắm tay ùn ùn bay tới, phát ra tiếng ‘Đinh đương’ rơi vào trong một cái ấm trà tử sa.

Kiếp trước, muốn tìm một cái ấm tử sa tốt đã trở nên cực kỳ khó khăn, nhưng trong Nghiêu Sơn lĩnh lại vừa lúc có một quặng tử sa thật lớn, Cơ Hạo tự mình từ trung tâm mạch khoáng đào ra mấy vạn cân cực phẩm tử sa, tự mình làm thành một bộ đồ uống trà.

Trong lò than bùn đỏ nhỏ ánh lửa hừng hực, một ấm trà xanh tỏa ra mùi thơm ngát.

Nước là nước trong lành đến từ Bàn Giả thế giới không có bất cứ sự ô nhiễm nào, không có tạp chất, trà là sơn trà đến từ chỗ cực cao của Nghiêu Sơn, hàng năm chịu sương mù dày đặc lây dính, được vô cùng thiên địa linh khí tẩm bổ cực phẩm.

Tay nghề pha trà của Cơ Hạo không tốt, thậm chí xưng được là cực kém, nhưng ấm tốt, nước tốt, trà tốt, cộng thêm hẩn năm giữ tinh tế tỉ mỉ đối với hỏa hậu, nước trà pha ra vẫn là lựa chọn thượng hảo. Trà xanh xanh biếc như thúy đồ ở trong chén trà to bằng nắm tay, xanh mướt làm người ta nhìn qua vui vẻ thoải mái, cảm giác nguyên thần cũng trong trẻo hơn rất nhiều.

Vô Chi Kỳ nhìn không dời mắt động tác của Cơ Hạo, ngón tay hẩn khẽ nhúc nhích, hiển nhiên là đang học tập một bộ lưu trình pha trà của Cơ Hạo.

Hắn thu hồi lông rậm toàn thân, biến thành một thanh niên nam tử mi thanh mục tú, mặc vào một bộ áo dài mới màu xanh, chân đạp một đôi giày da nai con, nếu trong tay lại cầm một cây quạt gấp, vậy thật sự là một thư sinh tú sĩ phong lưu lỗi lạc.

Cơ Hạo đem một chén trà đưa cho hắn, Vô Chi Kỳ tiếp nhận chén trà, sau khi hơi hương Cơ Hạo hạ thấp người cảm tạ, bưng trà xanh không để ý nóng miệng, hít một lần thật sâu đem nước trà uống sạch sẽ.

Một chén trà nhỏ vào bụng, một luồng khí mát nhộn nhạo ngũ tạng, từng tia linh khí cực nhỏ nhộn nhạo lan ra ở trong tạng phủ, Vô Chi Kỳ đối với mỗi một sợi lông, mỗi một tế bào của bản thân đều có thể nắm giữ chuẩn xác nhất thời mắt sáng lên, từ đáy lòng tán thưởng một tiếng ‘hương vị ngon’.

Nói không nên lời là chỗ nào ngon, nhưng Vô Chi Kỳ chính là cảm thấy hương vị trà xanh này là ngon, tốt hơn xa so với hương vị nước trà các vu sư Vu Điện nhân tộc bào chế ra trăm ngàn lần. Đám vu sư Vu Điện kia, người vĩnh viễn không biết bọn họ ở trong nước trà bỏ thêm ba trăm con rết hay là năm trăm con bọ cạp, nước trà đó có thể xưng là đại bổ, nhưng mùi vị nước trà có thể nghĩ.

“Thật là trà ngon!” Cơ Hạo đắc ý tự biên tự diễn một phen, lại rót cho Vô Chi Kỳ một chén trà nhỏ, bản thân cũng giơ chén trà uống một hơi cạn sạch.

Bốn phía mưa to tầm tã, trên mặt nước sóng đục quay cuồng, sâu trong làn nước có cá, tôm dạ quang lướt nhanh qua. Hai người ngồi ở trên huyền băng pha trà thưởng thức trà, lò than bùn đỏ nhỏ xua tan hàn ý xung quanh, thế này thật sự có thể xưng là hưởng thụ.

“Nhân tộc các người, luôn có một số ý tưởng cổ quái!” Vô Chi Kỳ nhìn Cơ Hạo, cảm khái từ đáy lòng nói: “Từ thời đại hồng hoang ta thông linh trí bắt đầu, ta đã luôn giao tiếp với nhân tộc các người... Càng sống lâu, ta càng thấy được các người rất đáng sợ.”

Cơ Hạo bưng chén trà không nói gì, chỉ lẳng lẳng nghe Vô Chi Kỳ lẩm

bấm.

“Nhân tộc gầy yếu cỡ nào chứ, các người không có răng nanh, không có vuốt sắc, trên thân các người không có da lông, không có lân giáp, các người mới sinh gầy yếu vô cùng, thậm chí người trưởng thành của các người cũng yếu như con thỏ... Không, một số con thỏ giống loài hồng hoang, còn cường đại hơn so với chiến sĩ nhân tộc các người rất nhiều.”

“Ta cũng đã đánh cược với rất nhiều hồng hoang đại yêu, nhân tộc các người sống không quá một ngàn năm.”

“Nhưng một cái một ngàn năm, mười cái một ngàn năm, một trăm cái một ngàn năm... Vô số năm trôi qua, thiên đình thiên đế cũng đã đổi mới rất nhiều lượt... nhân tộc các người ngược lại càng sống càng vui vẻ, càng sống địa bàn càng lớn, càng sống nhân số càng nhiều, cường giả trong tộc cũng càng ngày càng nhiều, thậm chí có vài đời thiên đế, vậy mà là Nhân Hoàng nhân tộc các người lấy thân người mà nhậm chức thiên đế.”

Cơ Hạo bưng chén trà hương Vô Chi Kỳ kính phen.

Hai người uống hết trà xanh trong chén, lại tự rót cho bản thân một chén.

“Nhất là, khi chúng ta những lão yêu cự ma này phát hiện, chúng ta tu luyện đến cảnh giới thuế thể, chúng ta rút đi nguyên hình yêu ma, cuối cùng hình thái diễn hóa ra lại cùng giống nhân tộc như đúc... Có một số lão yêu cự ma bước lên ngã rẽ, bọn họ cảm thấy đây là trời định sẵn bọn họ phải lấy nhân tộc làm thức ăn, lấy cái này để bổ ích bản thân.”

“Nhưng Vô Chi Kỳ ta thông minh bao nhiêu chứ? Ta có thể ngu xuẩn đến mức giống bọn họ sao? Cho nên ta không chỉ không giết người, ngược lại cố ý giao hảo với nhân tộc, ta ở vùng Hoài Thủy giúp nhân tộc mở mang đồng ruộng, giúp bọn họ chống đỡ nạn thú, giúp bọn họ khởi công xây dựng thủy lợi, giúp bọn họ làm mưa...”

“Cho nên, lão yêu cự ma cùng thời đại với ta bị cường giả nhân tộc người hàng yêu trừ ma chết sạch, mà Vô Chi Kỳ ta lại thành Hoài Thủy Hà Bá thiên đế nhân tộc các người sắc phong!”

Cơ Hạo nhíu mày, nhìn nhìn Vô Chi Kỳ vẻ mặt khôn khéo.

Lão khi này, hẳn quả nhiên là có vài phần thần thông trời sinh khuất phục lánh họa.

“Đi lại gần gũi với nhân tộc, liền có các trưởng lão bộ tộc nhân tộc đem con gái nhà mình hiến lên!” Vô Chi Kỳ đặc ý chỉ chỉ mặt mình: “Bộ dạng ta cũng không kém đâu, anh tuần tiêu sái, bộ dạng so với 99% bọn lỗ mãng của nhân tộc còn đẹp hơn. Các nữ nhi đó cũng cam tâm tình nguyện theo ta, vì thế ta và các nàng sinh con đẻ cái, sinh sản đời sau, ta cùng nữ nhi nhân tộc sinh sản đời sau, so sánh với con cháu mà ta cùng đám hầu tinh kia sinh sản, bọn nó thông minh hơn nhiều, tốc độ tu luyện yêu pháp thần thông cũng nhanh hơn nhiều, hiện tại trong con của ta, đám lợi hại nhất đều có huyết mạch nhân tộc.”

Vô Chi Kỳ rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “Cho nên ta liền đã hiểu, nhân tộc được thiên đạo che chở, đối nghịch với nhân tộc, tóm lại không có kết cục tốt!”

Bất đắc dĩ chỉ chỉ bầu trời, Vô Chi Kỳ cười khổ nói: “Nhưng mà, một năm đó ta gặp đại nạn, được Cộng Công một thể hệ đó cứu... Ta thế phải bán mạng cho Cộng Công thì bọn hắn, cho nên, liền không thể không cùng nhau tìm chết với bọn họ! Ta biết như vậy không có kết cục tốt, nhưng ai bảo ta nợ bọn họ nhân tình chứ? Vô Chi Kỳ ta tuy là thủy viên thành yêu, nhưng chút nghĩa khí này vẫn phải có.”

“Ta không muốn chết, ta cũng không muốn các con của ta bị chém tận giết tuyệt.” Vô Chi Kỳ rất nghiêm nghị nhìn Cơ Hạo: “Cho nên, Nghiêu Hầu, người phải đáp ứng ta, bảo đảm ta không chết, thuận tiện... đám con huyết mạch nhân tộc, người cũng giúp ta bảo vệ bọn nó đi. Con do ta cùng đám sơn tinh thủy quái khác sinh ra, một đám đại đột như tảng đá, đánh giết rồi, thì đánh giết đi!”

Cơ Hạo nhìn Vô Chi Kỳ nghiêm trang, nghiêm túc gật gật đầu: “Rõ!”

Vô Chi Kỳ liền cười lên, hân vờn người đứng dậy, đem ấm trà, chén trà, lò than nhỏ của Cơ Hạo cuốn sạch sẽ, hài lòng hướng Cơ Hạo cười: “Vậy, ta nhắc nhở người một câu cuối cùng đi... trong Hoài Thủy, Phì Thủy, Hối Thủy, Nghi Thủy bốn đại thủy mạch, tổng cộng có chín chỗ bí cảnh thủy nhãn, đó là nơi tâm phúc nhà Cộng Công thị canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, ta cũng chưa có quyền bước vào một bước. Bên trong có lẽ có cái gì đó, các người phải cẩn thận một chút!”

Cười to vài tiếng, Vô Chi Kỳ hóa thành một làn hơi nước nghênh ngang bỏ đi.

Chương 1099: Âm Dương Chuyển Hóa

Trở lại trung quân đại trưởng, Cơ Hạo ở trong lều trại lượn vài vòng, gọi người đem Cao Đào mời tới.

Sau khi một năm một mười đem tình hình hãn và Vô Chi Kỳ gặp gỡ nói rõ, Cao Đào cũng lâm vào trầm tư.

“Bốn đại thủy hệ đó, là cứ điểm quan trọng nhất của Cộng Công thị ở Trung Lục thể giới, chín đại thủy nhân, bên trong sẽ có gì?” Khuôn mặt đen của Cao Đào trở nên đầy nếp nhăn, nhíu chặt lông mày nhìn Cơ Hạo.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau một phen, cuối cùng là hai người liên danh viết một phần thư mật, giao cho Cao Đào phái nhân thủ đáng tin đặc lực đưa về Bồ Phán. Thái độ muốn nói lại thôi của Vô Chi Kỳ làm bọn họ cảm thấy chuyện này không phải đơn giản như vậy, phải giao cho Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh định đoạt.

Tiến bước Cao Đào, Cơ Hạo lại ở trong lều trại cấp tốc vòng vài vòng, vội vã gọi Thiếu Ti tới dặn dò vài câu, lẻ loi một mình rời khỏi thành trại, cầm đầu chui vào trong một mảng nước trắng xoá vô biên vô hạn.

Cách thành trại trên vạn dặm, xâm nhập dưới nước ba ngàn trượng, Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở một đỉnh núi nhỏ ban đầu, hai tay ôm tròn giống như Thái Cực đồ bảo hộ ở trước đan điền, sau đó hít một hơi thật sâu.

‘Âm’ một tiếng vang lớn, thủy vực rộng lớn mấy ngàn dặm bên người Cơ Hạo kịch liệt chấn động một phen.

Nước trong mấy ngàn dặm âm âm biến mất, trên bụng Cơ Hạo một điểm hào quang năm màu ảm đạm như ẩn như hiện, cái đỉnh nhỏ năm màu ẩn thân trong bụng hãn đem nước phạm vi mấy ngàn dặm một ngụm nuốt sạch. Trong cái đỉnh nhỏ hào quang năm màu xoay tròn không ngớt, hậu thiên chi thủy bị cắn nuốt

nhanh chóng bị hóa thành tiên thiên, sau đó tinh luyện thành từng tia thái âm chi khí thừa thốt mỏng manh.

Cơ Hạo nhắm mắt, dựa theo Thái Cực đại đạo Đại Xích đạo nhân truyền thụ, bắt đầu thông thả hấp thu, tinh luyện những thái âm chi khí đó.

Từng luồng thái âm chi khí tự do thừa thốt nhanh chóng bị tinh luyện tinh thuần, chậm rãi biến thành các dòng khí màu xám trắng long lanh trong suốt lui tới vận chuyển trong cơ thể Cơ Hạo. Đỉnh đầu Cơ Hạo lao ra một đám mây lửa, một vầng mặt trời từ trong mây lửa nhảy ra, ánh đỏ ăm ắp chiếu rọi bốn phương.

Từng luồng thái âm chi khí bị mặt trời nuốt hết, thân thể Cơ Hạo run nhè nhẹ một cái, vầng mặt trời hắt lấy Thái Cực chi đạo ngưng tụ mà thành bắt đầu lần đầu tiên quá trình chuyển hóa âm dương nghiêm túc.

Vầng mặt trời này lấy thái dương làm da, lấy thái âm làm cơ thể, nội âm ngoại dương, âm dương lưu chuyển, sinh sôi không thôi, kéo dài không dứt.

Thái âm chi khí dung nhập thái âm huyền khiếu trung tâm mặt trời tựa như hố đen, Cơ Hạo cực kỳ gian nan thúc đẩy mặt trời, âm cực dương sinh, từng luồng thuần dương chi khí không ngừng từ trong thái âm huyền khiếu trào ra, không ngừng hướng mặt ngoài mặt trời lưu động. Thuần dương chi khí dần dần trở nên dương cương bá đạo, cuối cùng từ thuần dương chi khí hóa thành thái dương chi lực chiếu rọi bốn phương.

Nước ở bốn phương tám hướng cuộn cuộn ập đến, không ngừng lao vào thân thể Cơ Hạo, không ngừng bị cái đỉnh nhỏ năm màu nuốt vào.

Bên cạnh Cơ Hạo sóng đục quay cuồng, ngọn sóng màu trắng vỗ vào nhau, phát ra tiếng vang lớn đình tai nhức óc, càng có vô số luồng cương phong cương lôi điên cuồng va chạm. Thân thể Cơ Hạo chịu đòn kịch liệt, xương khớp trong cơ thể không ngừng phát ra tiếng nổ vang ‘Leng keng’.

Lượng nước khổng lồ bị cái đỉnh nhỏ năm màu cắn nuốt, hậu thiên chi thủy

chuyển tiên thiên thủy tinh, tiên thiên thủy tinh hóa thái âm chi khí, thái âm chi khí lại bị Cơ Hạo vận chuyển Thái Cực chi đạo chiết xuất, tinh luyện, cuối cùng rót vào mặt trời ở đỉnh đầu, âm dương tương sinh hóa thành thái dương chi lực.

Trong lúc nhất thời quanh thân Cơ Hạo thái dương chi khí cực mạnh, vô số hào quang từ trong mỗi một lỗ chân lông của hắc phun ra, thân thể hắc biến thành hào quang vạn trượng, thân thể cũng sắp hoàn toàn hòa hợp một thể với hào quang mãnh liệt.

Trong con mắt dựng thẳng, Cửu Long Xa Liễn chịu thái dương chi khí trong cơ thể Cơ Hạo hấp dẫn, từng luồng sáng màu đỏ không ngừng từ trong xe kéo chảy ra.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, Đông Hoàng Thần Ẩn trên Cửu Long Xa Liễn dần dần bay lên, chậm rãi hướng mặt trời ở đỉnh đầu Cơ Hạo bay đi. Cơ Hạo thật cẩn thận phát ra thần thức của mình, bọc Đông Hoàng Thần Ẩn này cùng nguyên thần mặt trời nhà mình hòa vào nhau.

Cái gọi là Đông Hoàng Thần Ẩn, chính là Đông Hoàng Thái Nhất của thượng cổ thiên đình khổ tu vô số năm, tinh hồn bản thân và thái dương đại đạo dung hợp ngưng tụ thành thần chức lạc ấn. Trong quả cầu ánh sáng màu đỏ to bằng nắm tay này khắc nổi lịch trình toàn bộ sinh mệnh của Đông Hoàng Thái Nhất, dung hợp toàn bộ thái dương đại đạo hắc lĩnh ngộ.

Bất luận kẻ nào chỉ cần có năng lực dung hợp Đông Hoàng Thần Ẩn này, hấp thu toàn bộ thái dương đại đạo của nó, như vậy hắc có thể lập tức có được sức mạnh to lớn của Đông Hoàng Thái Nhất. Mà Đông Hoàng Thái Nhất, ở trong các đời thiên đế của thiên đình, cũng là một loại có tiếng mạnh nhất.

Bàn Cổ Chung tự hiện lên, một luồng lữ hỗn độn khí bao vây Cơ Hạo đại Nhật nguyên thần.

Đông Hoàng Thần Ẩn lặng yên nhập vào đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo, một luồng tin tức như sóng ngập trời từ trong Đông Hoàng Thần Ẩn tuôn trào ra,

vô số thần phù thần văn màu vàng hóa thành các con rồng vàng, phượng vàng xoay quanh bay múa, đem đại nhật nguyên thần màu đỏ của Cơ Hạo chiếu rọi kim quang loá mắt.

“Ta hiện tại tu là Thái Cực chi đạo... Người muốn đem ta một lần nữa chuyển hóa thành thuần túy thái dương chi đạo... vậy ta thời gian qua khổ công tìm hiểu chẳng phải là uổng phí sao? Thái dương chỉ là cực đoan chi đạo, chỉ có Thái Cực mới là vô thượng thiên đạo chân chính!”

Cơ Hạo âm thầm nghĩ rằng, đau khổ thừa nhận tin tức vô cùng vô tận trong Đông Hoàng Thần Ấn lao ra cọ rửa, đau khổ duy trì đại nhật nguyên thần củng cố.

Đại nhật nguyên thần lấy thái âm làm nội hạch, lấy thái dương làm bề ngoài, thái âm thái dương âm dương chuyển hóa kéo dài không dứt, đây mới là con đường chính Cơ Hạo hiện nay tu luyện.

Đông Hoàng Thần Ấn quá mức bá đạo, nó muốn đem Cơ Hạo mạnh mẽ chuyển hóa thành thái dương chi đạo thuần túy, cực đoan, muốn ép Cơ Hạo bỏ qua Thái Cực đại đạo càng thêm toàn diện, càng thêm hoàn mỹ, Cơ Hạo sao có thể để nó vừa lòng đẹp ý?

Bàn Cổ Chung khê nổ một tiếng, Đông Hoàng Thần Ấn ‘Ầm’ một tiếng nổ tung ra, vô số ánh sáng vàng nhanh chóng dung hợp cùng đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy nguyên thần mình càng ngày càng trầm trọng, càng ngày càng ngưng thực, trong đại nhật nguyên thần của hắn mơ hồ có một bóng người màu vàng nhạt hiện lên.

Vô cùng vô cực thái dương áo nghĩa từ trong Đông Hoàng Thần Ấn trào ra, bóng người màu vàng nhạt đó nhẹ nhàng mỉm cười, đem những thái dương áo nghĩa này hấp thu hết.

Đông Hoàng Thái Nhất, hẳn là hóa thân thái dương chi tinh thời thượng cổ, sự tìm hiểu của hắn đối với thái dương đại đạo đạt tới tiêu chuẩn đẳng phong tạo cực, chỉ thiếu một bước, hẳn có thể hoàn toàn dung hợp với thái dương đại đạo, bằng vào thái dương đại đạo mà đặt chân vĩnh sinh.

Thái dương không hủy, Đông Hoàng bất diệt!

Nay các đại đạo cảm ngộ đó đều thành thứ của Cơ Hạo, từng dòng chảy nóng so với nham thạch nóng chảy còn nóng cháy hơn ngàn vạn lần từ trong mặt trời phun trào ra, theo thân thể Cơ Hạo không ngừng cọ rửa ập tới. Trong khiếu huyết trong cơ thể Cơ Hạo, một lại một điểm sáng bản mạng vụ tinh không ngừng sáng lên, trong chớp mắt trong toàn bộ khiếu huyết cùng mạch lạc toàn thân hắn đều có quầng sáng lóe lên.

Mắt thấy thái dương chi lực đã sắp vượt qua Cơ Hạo nắm giữ, đột phá cực hạn Thái Cực chi đạo của Cơ Hạo, mạnh mẽ đem lực lượng toàn thân Cơ Hạo hoàn toàn hóa thành thái dương chi lực. Cái đỉnh nhỏ năm màu trong bụng nổ khê một tiếng, thái dương chi lực trong cơ thể Cơ Hạo đột nhiên bị nó nuốt vào, sau đó từng luồng thái âm chi khí kéo dài miên man nảy sinh ra.

“Thái âm, thái dương, đối lập thống nhất!”

Cơ Hạo vừa mới từ trong Đông Hoàng Thần Ấn chiếm được thái dương đại đạo chí cao, nay ở dưới sự trợ giúp của cái đỉnh nhỏ năm màu, hắn phúc chí tâm linh bắt đầu thôi diễn ngược thái âm chi đạo.

Trong mặt trời ở đỉnh đầu, một bóng người màu bạc cực kỳ âm đạm, âm đạm hơn xa so với bóng người màu vàng nhạt kia gấp trăm lần lặng yên hiện lên.

Hai cái bóng người đậm nhạt không đồng nhất, nhưng chiều cao hình thể lại giống nhau như đúc, lẳng lặng đứng ở trong mặt trời không chút sút mẻ.

Chương 1100: Cường Lan

Hơi nước mờ mịn, ngay cả mưa to tầm tã ở đỉnh đầu gào thét rơi xuống, cũng không sao đem tường sương mù cao tới nghìn trượng này đập thấp đi nửa tấc, ngược lại càng khiến hơi nước trở nên dày nặng, dinh dính, quẩn người như mạng nhện.

Sương mù trong mắt thường tầm mắt trở nên cực kỳ bất ổn, cho dù là Đại Vu cũng vô pháp nhìn ra một trăm trượng xa.

Trên tường thành của thành trại, lính gác quan sát đều đã biến thành xạ thủ tinh nhuệ cấp Vu Vương dưới trướng Nghệ Địa. Các bộ lạc Đông Di có bí pháp độc đáo từ nhỏ rèn luyện đôi mắt, Đông Di Vu Vương ở trong sương mù lớn như thế, miễn cưỡng còn có thể mờ mờ lung lung nhìn thấy cảnh tượng ngoài mười dặm.

Thành trại cây gỗ lớn cạnh dài hơn ngàn dặm chậm rãi lướt qua mặt nước, sóng lớn vỗ tường gỗ của thành trại, ở trong tiếng vang lớn bị đập vỡ nát.

Tường thành bằng gỗ cao tới trăm trượng hướng bên trái nhìn không thấy giới hạn, hướng bên phải cũng không thấy điểm cuối, vu trận phòng ngự trên tường thành đen sì lóng lánh hào quang nhàn nhạt, tính cả trên tháp canh cùng tháp tên trên tường thành treo cây đuốc mỡ thú, chiếu sáng không gian ba bốn dặm phía trước.

Cả thấy một vạn con Tinh Không Linh Quy cắn dây thừng thô to, sắp xếp trận địa hình vuông chỉnh tề bơi về phía trước, kéo thành trại khổng lồ thông thả tiến lên. Trong thành trì loại nhỏ đúc từ kim loại trên lưng linh quy cũng đồn trú quân đội tinh nhuệ, cũng có tiễn thủ tinh nhuệ ở trên tháp quan sát cảnh giác nhìn bốn phía.

‘Yêu ~~~ yêu yêu yêu yêu ~~~ ‘

Trên bầu trời phía trước đột nhiên truyền đến tiếng kêu bén nhọn mà khó nghe của Huyết Tình Ngốc Thửu, một con Huyết Tình Ngốc Thửu dang cánh vượt qua mười trượng ở bầu trời trên trăm dặm phía trước cấp tốc xoay quanh, bay ra một cái hình góc cạnh bén nhọn.

Cái này đại biểu cho kẻ địch xuất hiện, Huyết Tình Ngốc Thửu ở trên trời vẽ ra góc cạnh bén nhọn, là tín hiệu báo động trước thông dụng của phi hành kỵ binh các bộ lạc Đông Di.

Trên lưng một loạt Tinh Không Cự Quy dẫn đầu, trong một tòa lại một tòa tháp quan sát, một đám vu tế Vu Điện giơ mộc trượng trong tay, niệm tụng chú ngữ trầm thấp. Quả cầu lửa to bằng đầu người từ trên mộc trượng phun ra, quả cầu lửa gào thét bay lên bầu trời, sau đó cách vài dặm bùng nổ mãnh liệt.

Quả cầu lửa nho nhỏ sau khi phát nổ, ánh lửa bao trùm không gian phạm vi hơn trăm trượng, mấy trăm quả cầu lửa như vậy kéo dài nổ tung, nhất thời một mảng bầu trời thật lớn bị đốt thành một khoảng đỏ bừng.

Phía trước đột nhiên có một đạo huyết quang bắn phá, Huyết Tình Ngốc Thửu chao lượn ở trời cao phát ra một tiếng kêu bén nhọn, thân thể khổng lồ cấp tốc nghiêng hướng một bên, cánh kịch liệt run lên cấp tốc lao xuống.

Một đạo huyết quang lướt qua cánh Huyết Tình Ngốc Thửu, huyết quang mang theo lực ăn mòn rất mạnh đem nửa cái cánh của Huyết Tình Ngốc Thửu phá vỡ hoàn toàn, thân thể cao lớn của Huyết Tình Ngốc Thửu xiêu xiêu vẹo vẹo cắm đầu chui vào mặt nước.

Mười Đông Di tiên thủ mặc áo lông vũ ngửa mặt lên trời thét dài, chín người trong đó bay lên trời, hướng địa điểm phía trước huyết quang kích phát cấp tốc lao đi, một người còn lại ôm lấy Huyết Tình Ngốc Thửu cánh đã bị thương nặng, lớn tiếng hướng phía thành trại bay nhanh.

Trên mặt nước mênh mông, cả thấy một trăm chiếc chiến hạm kim loại của di tộc chậm quá lướt qua mặt nước, cự hạm kim loại dài đến nghìn trượng hơn một

ngàn bướm bay múa, cánh bướm lớn màu máu bị cuồng phong dựng căng lên, không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘Vù vù’.

Trên đầu mỗi một chiếc cự hạm đều dựng sừng sững một tòa thần tháp cao mười trượng, đỉnh chớp thần tháp một con mắt màu máu dựng thẳng chậm rãi xoay tròn, vừa rồi là một tòa thần tháp phun ra huyết quang, làm bị thương nặng con Huyết Tình Ngốc Thử kia.

Đây là chiến hạm thuộc Huyết Nguyệt nhất mạch, khi chín tên Đông Di tiên thủ phá không đột kích, trên mỗi chiếc cự hạm đều đứng đầy chiến sĩ dị tộc khoác giáp trụ màu máu. Khi bọn họ thấy đột phá sương mù dày đặc xung phong liều chết tới gần, chỉ có vền vền chín tên Đông Di tiên thủ, các chiến sĩ dị tộc quần áo hoa lệ, giáp trụ tinh mỹ kia không khỏi đồng thời cười lên.

Một thanh niên Ngu tộc mặc hoa phục, cầm quyền trượng màu máu cất tiếng cười nói: “A, ta còn tưởng đây là một chuyến nhiệm vụ tuần tra dở tệ mà không thú vị, không ngờ lại có chuyện vui như vậy xảy ra! Chín chiến sĩ anh dũng! Dọa người cỡ nào chứ, bọn chúng thế mà có chín người!”

‘Hì hì, ha ha, cạc cạc’!

Vô số chiến sĩ dị tộc đều ôm bụng cười lên!

Bọn họ nơi này có cả thảy một trăm chiếc cự hạm, trên mỗi chiếc cự hạm có một trăm tên quý tộc Ngu tộc, có một ngàn dũng sĩ Già tộc, có ba ngàn chiến sĩ Âm tộc, càng có tinh quái nô lệ số lượng đông đảo mặc cho sai khiến.

Vền vền chín Đông Di tiên thủ, thế mà lại hướng bọn họ trăm vạn đại quân phát động xung phong, đây thật sự là sống lâu ngại phiền rồi!

“Giết bọn chúng!” Thanh niên Ngu tộc vừa cất tiếng cười to khinh miệt phát phát tay: “Chặt sọ bọn chúng, ta muốn tự tay chế tác một món đồ uống rượu tinh mỹ... Như vậy ở thời điểm sinh nhật phụ thân đại nhân tôn kính, ta có thể kiêu ngạo...”

Một phen tự biên tự diễn còn chưa nói xong, chín tên Đông Di tiễn thủ, trong đó có một hạ giai Vu Đế vừa mới bước vào Vu Đế cảnh, vừa mới ngưng kết một viên bản mạng vu tinh, còn có tám gã tiễn thủ cấp Vu Vương đỉnh phong.

Bọn họ đồng thời kéo trường cung, trên dây cung đặt lên Lang Nha Đột do Cơ Hạo chế tạo!

Bọn họ đã lao tới chỗ cách chiến hạm dị tộc không đến mười dặm, Lang Nha Đột ở trong khoảng cách này vừa lúc có thể bộc phát ra uy lực cường đại nhất.

Nhìn thấy bọn họ giơ cung cài tên, hai chiến sĩ Già tộc hét lớn một tiếng, bọn họ giơ lên khiên tháp nặng nề, vất ngang qua một bước chắn trước mặt thanh niên Ngu tộc vừa mới nói chuyện. Khiên tháp dày tới ba thước giống như hai ván cửa nhỏ, đem thanh niên Ngu tộc che rất kín kẽ.

Trên khiên tháp màu đồng xanh một vầng sáng dày cả thước sáng lên, hai chiến sĩ Già tộc kích phát phòng ngự kết giới trên khiên tháp.

“Phá!” Đông Di Vu Đế giơ cung thét dài một tiếng, một đạo vu lực rót vào trường cung, trên đầu tên Lang Nha Đột hiện lên một đạo tinh quang chói mắt, mũi tên xé rách không khí lao vút ra.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, hai chiến sĩ Già tộc cầm trọng thuẫn khàn giọng rống giận, kinh sợ giận dữ đan xen nhìn về phía lỗ thủng trong suốt to bằng nắm tay chỗ đường nối hai tấm khiên. Lang Nha Đột xuyên thấu khiên của bọn họ, hơn nữa viên chỗ tổn hại trơn bóng như gương, không có chút tỳ vết nào.

Giáp nửa người trên thân thanh niên Ngu tộc đứng ở sau tấm khiên tuôn ra một mảng ánh sáng nhạt, nhưng còn chưa chờ toàn bộ lực phòng ngự của giáp trụ này được kích hoạt, Lang Nha Đột đã bắn thẳng tấp thùng mi tâm hấn.

‘Bốp’ một cái, đầu thanh niên Ngu tộc phát nổ, thân thể cao cao gầy gò nặng nề ngã xuống trên sàn thuyền!

“Đế Thích Mô!” Mấy chục tên tướng lĩnh Ngu tộc bên cạnh thanh niên Ngu tộc cùng cất tiếng kinh hô, tròn mắt một đám đều thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nhảy ra.

Đế Thích Mô không có tài cán gì, cũng không có năng lực gì, nhưng hãn xuất thân rất tốt —— hãn là đứa nhỏ đệ đệ ít tuổi nhất của Đế Thích Diêm La sinh cùng tình nhân, là cháu ruột Đế Thích Diêm La. Mà Đế Thích Diêm La, lại là chấp chính đại đế Huyết Nguyệt nhất mạch hiện nay!

Lần này tuần tra, vốn là mỹ sự để Đế Thích Mô tích góp công huân, nhưng hãn thế mà lại bị người ta một mũi tên nổ đầu, ngay cả linh hồn cũng bị gạt bỏ!

‘Giết’!

Tám Đông Di tiên thủ cùng cất tiếng rống to, tám mũi Lang Nha Đột đồng thời lao đi, chợt nghe tiếng nổ không ngừng, tướng lĩnh Ngu tộc bên cạnh Đế Thích Mô ngã quy hai mươi mấy tên, trong đó nhiều người đều là bị một mũi tên xuyên như mứt quả xuyên thủng thân thể.

“Giết sạch bọn chúng!”

Một nam tử Già tộc khí tức thâm nghiêm rống giận rút ra binh khí, hung hăng hướng chín Đông Di tiên thủ chỉ chỉ.

Chương 1101: Tiễn Tồi

Ba chiến vương Già tộc thực lực có thể so với Vu Đế, mấy trăm chiến tướng Già tộc đập đĩa kim loại tròn màu máu bay lên trời, lớn tiếng tru lên hướng chín Đông Di tiễn thủ xung phong.

Mặt ngoài đĩa kim loại tròn tỏa sáng sắc sỡ, bên trong có tiếng ‘Ong ong’ trầm thấp truyền đến, tốc độ phi hành của cái đĩa tròn cực nhanh, hầu như là nháy mắt đã tới gần đến trăm trượng trước người Đông Di tiễn thủ.

Các Đông Di tiễn thủ cười lên ‘ha ha’, áo lông vũ trên thân bọn họ phát ra các mảng cuồng phong chảy xiết, cuồng phong màu xám ở phía sau bọn họ ngưng tụ thành một đôi cánh chim kỳ dị, đó là một đôi cánh chim Hồng Hộc.

Thân thể hơi nhoáng lên một cái, đám Đông Di tiễn thủ dùng một động tác cực kỳ không phù hợp quy luật cơ học, kéo theo một đường cong vắn vẹo, dễ dàng kéo giãn khoảng cách với các chiến sĩ Già tộc.

Bọn họ nhẹ ở không trung lay động trái phải, mang theo các tàn ảnh mờ lung, ở trong sương mù, tàn ảnh bọn họ như ẩn như hiện, cực kỳ khó có thể bị bắt được. Mấy chục Già tộc cầm cương cung nắm cung nỏ, lại mãi không thể bắn ra một mũi tên.

Hơn nữa khiến các chiến sĩ Già tộc phần nộ là, bọn họ chân đạp đĩa kim loại tròn đã phát huy công suất lớn nhất, nhưng bọn họ vẫn không thể đuổi kịp mấy Đông Di tiễn thủ trơn trượt như cá chạch kia.

Chín Đông Di tiễn thủ cười đến mức mắt cũng nheo lại thành một đường, bọn họ vốn là cấp dưới của Nghệ Nhân, hiện tại đã đầu phục Nghệ Địa.

Bọn họ mặc áo lông vũ căn cứ Hồng Hộc y thay đổi mà có, cảm thụ được khoái cảm kỳ diệu thân hình như gió, vui đến mức thiếu chút nữa muốn cao giọng hoan hô. Đây không phải tốc độ lớn nhất của bọn họ, tốc độ bọn họ ít nhất

còn có thể tăng lên hơn hai lần nữa, nhưng đám to con Già tộc đã mặc cho bọn họ trêu đùa!

Ở trong quá khứ chiến tranh vô số năm, chiến sĩ Già tộc chân đạp đĩa kim loại tròn, cũng có thể phi thiên độn địa, hơn nữa các cái đĩa kim loại tròn đó tốc độ phi hành đường thẳng cực nhanh, nhanh đến mức nhiều Đông Di tiên thủ cũng không bằng bọn hắn, lượng lớn Đông Di tiên thủ bị các chiến sĩ Già tộc đó bạo lực chém giết!

Nhưng sau khi mặc vào áo lông vũ Cơ Hạo ban cho, bọn họ có thể dựa vào ưu thế tuyệt đối trên tốc độ, dễ dàng trêu chọc đám chiến sĩ Già tộc cường hãn kia!

“Nếu toàn bộ huynh đệ đều có thể mặc áo lông vũ Nghiêu Hầu đại nhân ban cho... Đông Di tiên thủ chúng ta sẽ trở thành chiến sĩ cường đại nhất!” Vu Đế cấp thấp vừa mới ra tay đánh chết Đế Thích 怵 giờ trường cung trong tay, hưng phấn hò hét!

Tám Đông Di tiên thủ khác cười lớn hòa cùng đầu lĩnh nhà mình, giống như các con bướm nhẹ nhàng xuyên hoa, mang theo đám đông chiến sĩ Già tộc như sói như hổ, mang theo một trăm chiến hạm dị tộc đuổi theo không tha lao vào sâu trong sương mù đậm đặc.

Liên tục đuổi theo, thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ, tướng lĩnh Già tộc đuổi giết ở tận cùng phía trước đột nhiên kêu một tiếng quái dị, vội vàng dừng đĩa kim loại tròn dưới chân.

Ngay tại phía trước bọn hắn đại khái mười mấy dặm, một dãy bóng ma đen sì nghiến ép tới. Tiếng ngọn sóng nặng nề vỗ vụn xa xa có thể nghe thấy, bọn hắn nhìn chăm chú, vậy mà lại thấy được cả thấy một vạn con Tinh Không Cự Quy sắp xếp trận địa hình vuông chính tề đang hướng bọn hắn tới gần.

Trên cái đầu cực lớn của mỗi một con Tinh Không Cự Quy đều dựng sừng sừng một tháp tên cao cao, bảy tám gã Đông Di tiên thủ không đồng nhất cầm

cường cung đứng trên tháp tên. Ở trên lưng Tinh Không Cự Quy, trong thành trì kim loại nho nhỏ, đám đông chiến sĩ nhân tộc mặc trọng giáp đang hướng tới bên này như hổ rình mồi.

Càng làm các chiến sĩ Già tộc kia kinh sợ giận dữ là, ở phía sau đàn Tinh Không Cự Quy kia, một tòa thành trại thật lớn dựng từ cây gỗ lớn đang chậm rãi ép tới.

Trên tường thành trại, từng cây đuốc ngâm mỡ thú phát ra hào quang sáng ngời, cây đuốc nối thành một đường, ánh lửa xua tan một mảng lớn sương mù dày đặc, khiến các chiến sĩ Già tộc kia có thể nhìn thấy các Đông Di tiên thủ mặc áo lông vũ, cầm cường cung ở đỉnh chóp thành trại.

Lấy kinh nghiệm chiến đấu của các chiến sĩ Già tộc, bọn họ liếc một cái đã tính ra diện tích tòa thành trại này.

Thành trại dài rộng đều ở ngàn dặm trở lên, trong đó có thể cất chứa bao nhiêu chiến sĩ nhân tộc? Càng không cần nói cả thấy một vạn tòa thành trì loại nhỏ trên lưng đám Tinh Không Cự Quy, mỗi một tòa thành trì đều ít nhất có thể chứa mấy ngàn tinh nhuệ.

Chín tên Đông Di tiên thủ đang bay nhanh đột nhiên ngừng lại, bọn họ xoay người, tên Đông Di Vu Đế kia giơ cao tay phải, ngón trỏ, ngón giữa tay phải dựng sát vào nhau, hung hăng hướng phía trước vung lên, rống to một tiếng ‘Lang Nha Đột’!

Trên đầu một hàng Tinh Không Cự Quy dẫn đầu, trong tháp tên cao lớn, mấy trăm Đông Di tiên thủ giơ trường cung, trên dây cung đặt Lang Nha Đột tỏa sáng sắc sở. Bọn họ đều không cần nhắm, hoàn toàn dựa vào bản năng quanh năm suốt tháng vô số lần bắn dường thành, thoải mái bắn tên.

Tên đánh tới, trong ba chiến vương Già tộc, có hai gã chiến vương khá lão thành ổn trọng giơ tấm khiên bảo vệ chỗ yếu hại trên thân, càng toàn lực kích phát trọng giáp trên người, một tầng phòng ngự kết giới thật dày bảo vệ toàn

thân bọn hãn.

Một gã chiến vương Già tộc khác tuổi nhỏ chút, người trẻ tuổi không tránh khỏi kiêu ngạo ương ngạnh, hãn cũng chưa rút khiên, mà là vung loan đao thật lớn, rống to một tiếng ‘Huyết Nguyệt chí cao tại thượng’, mang theo mấy trăm chiến tướng Già tộc nghênh đón mưa tên phát động đột kích.

Tiếng vang lớn ‘Đang đang’ hầu như vang lên cùng lúc, trong chiến sĩ Già tộc xung phong, có gần một nửa số người thân thể chợt cứng ngắc ở giữa không trung.

Mũi tên nhọn đục thủng mũ giáp của bọn hãn, chuẩn xác đục lỗ mi tâm bọn hãn.

Lang Nha Đột lực xuyên thấu kinh người mang theo tiếng xé gió chói tai xuyên thấu đầu bọn hãn, phá nát đầu bọn hãn, mang theo một vòi máu dài đến trăm trượng, rít chói tai hướng phía sau bắn ra thật xa, thật xa...

Thân thể Già tộc chiến vương cố ý xung phong cũng cứng ngắc ở giữa không trung, trên người hãn rậm rạp bị xuyên thấu năm sáu mươi lỗ tên, mỗi một lỗ tên đều là xuyên thủng, chỉ riêng trên đầu hãn đã có sáu lỗ tên.

Sáu lỗ tên phân biệt từ trong bốn hốc mắt cùng mi tâm, miệng của hãn xuyên thấu, lực đạo mạnh mẽ của mũi tên đem óc hãn quấy hồng huyết, đầu của hãn tuy chưa vỡ nát, nhưng hãn ở nháy mắt trúng tên đã chết trận.

Hơn hai trăm chiến tướng Già tộc toàn thân phun máu từ bầu trời rơi xuống, chỉ có thân thể Già tộc chiến vương bị đánh chết vẫn duy trì cân bằng, thi thể đang cấp tốc phục hồi vững vàng đứng ở trên đĩa kim loại tròn, bị đĩa kim loại tròn nâng tiếp tục phi hành về phía trước.

“Tiến công! Tiến công! Là quân đội dân bản xứ ti tiện chết tiệt!”

Hai Già tộc chiến vương cầm trọng thuẫn, chưa trở thành đối tượng đột phá

kích đầu tiên kinh sợ giận dữ gào lớn. Bọn hăn dùng sức vung cánh tay, trên một trăm chiếc chiến hạm kim loại phía sau, vô số tinh quái nô lệ hình dạng như con ếch lớn, miễn cưỡng có một chút hình người kêu ngao ngao nhảy xuống, bàn chân thật lớn đạp sóng nước hướng thành trại nhân tộc phát động xung phong.

Đám tinh quái hình dạng con ếch trên bàn chân mọc màng thật dày, tốc độ chạy của bọn hăn cực nhanh, ngẫu nhiên nhảy một phát là có thể lao ra xa mười mấy trượng.

Hơn trăm vạn tinh quái nô lệ ở trên mặt nước nhảy nhót chạy như điên, thoát nhìn khí thế rất kinh người.

“Liệt Sơn Băng!”

Tên Đông Di Vu Đế kia tiếp tục rống giận một tiếng!

Một lần này, không chỉ có Đông Di tiến thủ trên đầu Tinh Không Cự Quy, ngay cả Đông Di tiến thủ trên tường thành trại đồng loạt ra tay.

Mấy vạn mũi Liệt Sơn Băng gào thét bắn lên trời cao, một lát sau bọn chúng từ trên cao mười mấy dặm lao xuống, rơi chuẩn xác vào nơi các tinh quái nô lệ dày đặc nhất.

Mũi tên phát nổ, từng mảng lửa phạm vi vài dặm mạnh mẽ bùng nổ, trong phạm vi ánh lửa bao trùm, toàn bộ tinh quái đều bị nổ thành những đám tro tàn.

Sau khi vụ nổ kết thúc, trên mặt nước trống rỗng, tinh quái nô lệ còn sống chỉ có thừa thớt bảy tám ngàn con.

Chương 1102: Hỏa Chi Cực Hạn

Trên chiến hạm kim loại của dị tộc, các quý tộc Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc kia, đầu tiên là cả mình, sau đó là kinh hãi, cuối cùng quả thực là chấn động đến hoảng sợ!

Bọn họ và Đông Di tiền thủ, cũng là đối thủ lâu năm trên chiến trường, uy lực Đông Di tiền trận, bọn họ từng kiến thức vô số lần. Không biết bao nhiêu chiến sĩ dị tộc nuốt hận ở dưới Đông Di tiền trận như bão tố, trên thân nhiều quý tộc dị tộc còn mang theo vết sẹo mũi tên lưu lại.

Nhưng trước kia các Đông Di tiền thủ tất nhiên tiền thuật cao tuyệt, nhưng bọn họ sức sản xuất thấp kém, khiến uy lực mũi tên của bọn họ cũng không phải quá cường đại.

Đông Di tiền thủ bình thường, chỉ có dùng tên công kích kéo dài không ngừng, hao phí mấy chục, mấy trăm mũi tên liên tục trúng chiến sĩ dị tộc, mới có thể đánh tan giáp trụ của bọn họ, đánh bị thương hoặc là đánh chết kẻ địch!

Nhưng hôm nay vừa gặp, Đông Di tiền thủ sử dụng Lang Nha Đột thể mà lại thoải mái xuyên thủng tháp khiên hạng nặng thợ cao tay nghề của Tu tộc tỉ mỉ rèn!

Mà Liệt Sơn Băng bọn họ sử dụng, vô luận là phạm vi bao trùm hay là lực sát thương đều tăng vọt mấy lần!

Không phải tăng lên chút xíu, mà là bỗng dưng tăng vọt không có bất cứ đạo lý nào cả, không có bất cứ lý do nào, không phù hợp trình độ phát triển của sức sản xuất chút nào. Hơn trăm vạn tinh quái nô lệ đó, tuy bọn họ thực lực thấp kém, nhưng cho dù là một trăm vạn con heo, người cũng phải hao phí chút thời gian đi giết chứ?

Chỉ một đợt Liệt Sơn Băng công kích bao trùm, trăm vạn tinh quái nô lệ đã

thành tro bụi!

“Điều này, sao có thể chứ? Mũi tên phù văn bọn họ sử dụng từ đâu mà có?” Một tông sư Tu tộc đại ra nhìn thành trại trên nước đen sì không ngừng tới gần phía trước: “Mũi tên phù văn của bọn họ, uy lực đã đủ để so sánh với mũi tên đỉnh cấp chúng ta tỉ mỉ rèn!”

Nhiều năm qua như vậy, dị tộc vì sao có thể đè ép nhân tộc đánh bừa, không phải bởi bọn họ giáp trụ lực phòng ngự mạnh, binh khí lực sát thương lớn, các loại quân giới, nhất là công nghệ khí giới chiến tranh hạng nặng tiên tiến hơn nhân tộc sao?

Dứt bỏ các vật ngoài thân này, vô luận là tiềm lực chủng tộc hay là tốc độ sinh sản, dị tộc ở trước mặt nhân tộc không chiếm thượng phong chút nào đâu!

Nhân tộc một khi nắm giữ kỹ thuật sản xuất không kém gì dị tộc, có thể chế tạo giáp trụ, binh khí tương đương đỉnh cấp quân giới của bọn họ, cuối cùng chờ đợi dị tộc, chắc chắn là một cuộc đồ sát tàn khốc!

Kinh nghiệm chiến tranh vô số năm nói cho dị tộc —— nhân tộc Bàn Cổ thế giới tuyệt đối không phải kẻ dễ bắt nạt, đây là một tộc đàn đáng sợ có bản năng điên cuồng tiến công, nếu không phải dị tộc thường ở trước khi nhân tộc phát triển liền xâm nhập Bàn Cổ thế giới, tộc đàn này sớm hay muộn sẽ bước lên con đường điên cuồng khuếch trương như dị tộc!

Một khi nhân tộc nắm giữ quân giới giáp trụ tiêu chuẩn tương đương với dị tộc, hậu quả tàn khốc đầm đìa máu đỏ khiến các quý tộc dị tộc kia nghĩ tới thôi đã phát tê cả người.

Trên thành trại, Nghệ Địa kéo Bôn Lô Cung, đặt lên một mũi Vạn Lý Phong.

Hắn khinh thường nhìn thoáng qua tinh quái nô lệ đứng ở trên mặt nước run rẩy, trăm vạn tinh quái nô lệ, sống tạm bợ cũng chỉ có mấy ngàn người như vậy. Bọn họ bị lực sát thương mang tính hủy diệt núi lửa sụp đổ dọa cho run sợ, mắt

bọn họ trống rỗng, quả thực đều bị dọa thành kẻ ngốc rồi.

Một tiếng xé gió bén nhọn đột nhiên vang lên, Nghệ Địa buông dây cung, một luồng sáng từ trên Bôn Lôi Cung lao vút ra.

Luồng sáng dài trăm trượng, to bằng ngón cái mang theo tiếng kêu bén nhọn xuyên thấu hư không, hung hăng cắm vào ngực một tinh quái nô lệ, ở trên thân hấn phá vỡ một lỗ thủng trong suốt. Sau đó luồng sáng theo một đường cong thon dài, liên tiếp xuyên thấu chỗ yếu hại trí mạng của mấy trăm tinh quái nô lệ.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, Vạn Lý Phong Nghệ Địa bắn ra như một con chim linh hoạt nhẹ nhàng xuyên qua, mấy ngàn tinh quái ở nháy mắt gần gũi bị Nghệ Địa dùng một mũi tên thoải mái đánh chết.

Mũi tên thon dài xuyên thấu thân thể một tinh quái nô lệ cuối cùng, mang theo tiếng xé gió thật dài tiếp tục dán mặt nước bay ra hơn ba trăm dặm, lúc này mới chui chéo chéo vào mặt nước. Đây là chỗ đáng sợ của Vạn Lý Phong, nó có tầm bắn cực kỳ dài, phối hợp tiên thuật không thể tưởng tượng của Đông Di tiên thủ, ở trên chiến trường có thể phát huy ra lực sát thương dị thường kinh người.

Thi thể mấy ngàn tinh quái nô lệ trôi nổi ở trên mặt nước.

Các quý tộc dị tộc thấy Nghệ Địa một mũi tên bắn chết mấy ngàn tinh quái đồng loạt biến sắc, bọn họ mờ mịt nhìn nhau một cái —— Vạn Lý Phong bọn họ biết, biết đây là một loại tên tầm bắn kinh người chỉ Đông Di tiên thủ có.

Nhưng bọn họ chưa bao giờ gặp Vạn Lý Phong tầm bắn xa như vậy, sau khi bắn chết mấy nghìn người, lại còn có thể bay xa như vậy.

“Bọn hăn, có cỡ quái!” Một lão nhân Tu tộc đột nhiên giơ lên pháp trượng tạo hình quái dị trong tay, khàn giọng hét lên: “Xử lý bọn hăn, bắt nhiều người sống một chút, nhất định phải hỏi rõ, mũi tên của bọn hăn là từ đâu mà có! Bọn hăn sao có thể... Sao có thể... Sao có thể chế tạo mũi tên cường đại như vậy?”

Một trăm chiếc chiến hạm kim loại đồng thời phun ra hào quang mãnh liệt, dòng ánh sáng chói mắt từ trong phù văn điêu khắc thật lớn trên boong chiến hạm trào ra, từ trong các hoa văn trang sức tinh xảo đẹp đẽ phun ra. Vô số dòng ánh sáng hội tụ cùng một chỗ, hóa thành một màn hào quang dày tới trăm trượng như vỏ trứng đem chiến hạm bao bọc ở bên trong.

Tiếng ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, boong thuyền khổng lồ của dị tộc không ngừng khép mở, dịch chuyển, vô số khí giới chiến tranh loại lớn thể tích khổng lồ từ trong khoang thuyền nâng lên boong, các loại khí giới nỏ khổng lồ, nỏ pháo... thông thả di động, đồng thời tập trung phương hướng thành trại.

“Nghênh chiến!” Thiếu Ti đứng ở trên một tòa tháp quan sát cao nhất, bên người mơ hồ có làn sóng màu xám khuếch tán ra.

Theo lệnh nàng, vô số cây gỗ lớn cấu thành thành trại trên nước đồng thời phun ra ánh sáng mạnh mẽ màu xanh, tầng tầng hư ảnh cây gỗ lớn trùng điệp dựng lên, ở trên tường thành cấu thành một tấm khiên bảo vệ to lớn mà chắc chắn.

Một vạn con Tinh Không Cự Quy cùng cất tiếng kêu dài, trên cái mai thật dày của bọn chúng một tầng tinh quang nồng đậm xoay tròn bay lên trời, cả thủy một vạn đạo tinh quang nối liền một thể, hóa thành một quãng sáng bảy màu đem bọn nó bao bọc chặt chẽ ở trong.

Cách xa mười mấy dặm, khi đại chiến sắp bùng nổ, một tiếng rống gầm chấn động thiên địa, chín con rồng lửa dài đến nghìn trượng từ dưới mặt nước phía sau thành trại phóng lên cao, kéo một chiếc xe kéo cực kỳ lớn xông thẳng lên trời.

Cơ Hạo đoan đoan chính chính đứng ở trên xe kéo, một vầng mặt trời ở đỉnh đầu phát ra hồng quang hừng hực chiếu rọi hư không, Nha Công cao hứng phấn chấn dang cánh, Nha Công đem thân thể bành trướng đến mức tận cùng dang cánh hơn nghìn trượng, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trên mũi xe kéo.

Cửu Long Xa Liễn phát ra vô lượng hào quang chiếu rọi bốn phương, trong phạm vi trăm vạn dặm đầy ánh sáng, mây mưa trên trời cũng bị nhiệt độ cao xua tan đi vô số.

Cơ Hạo nhìn thoáng qua một trăm con thuyền khổng lồ của dị tộc trên mặt nước phía dưới, trong mặt trời ở đỉnh đầu hắt một bóng người màu vàng nhạt nhoáng lên một cái, hắt nhẹ nhàng băng quơ đè xuống một chương, chỉ thấy một bàn tay màu vàng phạm vi trăm dặm bị lửa nồng đậm bao lấy, vô thanh vô tức từ trên cao vỗ xuống.

Một trăm chiếc thuyền kim loại khổng lồ bị một chương vỗ trúng, chỉ nghe tiếng ‘Xẹt xẹt’ vang lên, cả thấy một trăm chiếc thuyền lớn dài đến nghìn trượng vô thanh vô tức biến mất.

Khiên bảo vệ kết giới dày tới trăm trượng chưa tạo ra được bất cứ tác dụng che chở nào, bàn tay màu vàng hầu như đạt tới nhiệt độ cao cực hạn của lửa ở Bàn Cổ thế giới bóp chặt lấy toàn bộ khiên bảo vệ kết giới, thuyền kim loại khổng lồ ở trong ánh lửa màu vàng nháy mắt hoá khí, tính cả toàn bộ dị tộc trên thuyền lớn đều nháy mắt bốc hơi.

Một chút cặn bã cũng không lưu lại!

Đây là uy lực một chương tùy tay của Cơ Hạo sau khi hấp thu toàn bộ Đông Hoàng Thần Ấn, đạo hạnh tăng vọt. Lực sát thương một chương này đã gần như Đông Hoàng Thái Nhất chân chính ra tay.

Chương 1103: Đầu Đến Đầu

Cửu Long Xa Liễn lơ lửng ở không trung.

Chín con rồng lửa thời thái cổ hồng hoang, từ trong Thái Dương Tinh thai nghén sinh ra, không sống chẳng chết, phi yêu phi ma, phi thần phi tiên, nằm giữa sinh linh cùng vật chết ngửa mặt lên trời rộng giập, trong mồm không ngừng phun ra các luồng lửa màu vàng dài đến vạn dặm.

Trên xe kéo khổng lồ vô số đồ án tinh tú rõ ràng có thể thấy được, mỗi một ngôi sao đều đối ứng vũ trụ hồng hoang, rạng rỡ tỏa sáng ra ánh lửa loá mắt.

Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh, đó là chủ vũ trụ hồng hoang, chủ tinh tú khắp trời, làm vật cưỡi của Thái Dương Tinh chủ Đông Hoàng Thái Nhất, trên cái xe kéo này điêu khắc đầy đủ đồ án tinh tú hồng hoang, khí tức tinh tú khổng lồ tràn đầy hư không, rất nhiều người hướng xe kéo liếc một cái, liền cảm thấy như có vô số tinh tú đồng thời ủa vào linh hồn bọn họ, vô số ánh sao lóe lên thiếu chút nữa đem linh hồn bọn họ phình căng nổ tung.

Cơ Hạo mặc một cái pháp y trong veo như nước, lẳng lặng đứng ở dưới tán to lớn của xe kéo quan sát đại địa, ánh sáng vàng mãnh liệt vờn quanh thân thể hắn, vô số luồng ánh sao nhỏ bé từ trong mỗi một lỗ chân lông của hắn phun ra, không ai có thể thấy rõ thân thể hắn, chỉ có thể nhìn thấy một quả cầu ánh sáng vô cùng huy hoàng lơ lửng giữa không trung.

Trên tán của xe kéo, Nha Công đồm dáng dang cánh chim ngạo nghễ ngẩng đầu, trong mồm không ngừng phát ra tiếng kêu kích thích.

Từng đám mây mưa màu đen tức giập hướng Cửu Long Xa Liễn nghiền ép tới, nhưng toàn bộ xe kéo ánh lửa hùng hực phát ra vô lượng hào quang, mây mưa nào dám tới gần trong phạm vi ngàn dặm, đều lập tức hóa thành một làn khói tan đi.

Trên mặt nước, một vết chường thật lớn phạm vi trăm dặm rõ ràng có thể thấy được, các luồng hỏa khí màu vàng hùng hực thiêu đốt, nước ở xung quanh gào thét hướng vết chường chảy tới, nhưng mặc cho bao nhiêu nước ồa vào, tất cả đều ở nháy mắt hóa thành hơi nước tan đi.

Theo vết chường nhìn xuống dưới, vết chường từ mặt nước xuyên thấu làn nước sâu tới nghìn trượng, in thật sâu vào thân núi mấy trăm dặm phía dưới.

Cơ Hạo vùng tay áo, các luồng hỏa khí màu vàng phóng lên cao, không ngừng hội tụ vào trong tay áo hắn. Mất hỏa khí chống đỡ, vết chường to lớn ầm ầm sụp xuống, nước gào thét cuốn vào, đem vết chường sâu mấy trăm dặm nháy mắt lấp đầy.

Trên mặt nước xuất hiện một vòng xoáy thật lớn, tiếng nước ‘Ù ù’ chấn động làm gương mặt chiến sĩ các bộ lạc nhân tộc trong doanh trại trắng bệch.

“Nghieu Hầu...” Nghệ Địa giơ cao hai tay, lớn tiếng, gần như điên cuồng hoan hô: “Uy vũ!”

Mấy chục vạn Đông Di tiễn thủ lệ thuộc trực tiếp Nghệ Địa ùn ùn giơ hai tay, mang theo một tia thành kính cúng bái thần linh quỳ xuống đất hành lễ, bọn họ quỳ mọp xuống đất, phấn khởi rống to ‘Nghieu Hầu uy vũ’!

Trưởng lão cùng tướng lĩnh các bộ lạc Đông Di còn lại rất hỗn độn liếc nhau một cái.

Bọn họ không biết làm sao nhìn Nha Công đứng ở trên Cửu Long Xa Liễn, bọn họ dùng sức dụi dụi mắt muốn thấy rõ bộ dáng Nha Công, nhưng dùng hết thị lực rồi, không sai, đây là một con Tam Túc Kim Ô!

Đùa cái gì thế? Các chiến sĩ Thập Nhật quốc và Tam Túc Kim Ô nhất tộc có mỗi hận diệt tộc, thế mà có thể hướng chủ nhân một con Tam Túc Kim Ô quỳ hành lễ? Điều này hoàn toàn đảo điên ấn tượng của các bộ lạc Đông Di đối với các tồn tại cao ngạo kia của Thập Nhật quốc.

“Này, này!” Một đám trưởng lão và tướng lĩnh hỗn độn một phen, cuối cùng khẽ căn môi, đều giơ hai tay hoan hô.

Bọn họ không giống các tiền thủ dưới trướng Nghệ Địa thiếu phẩm chất như vậy, bọn họ còn chưa đến mức hướng Cơ Hạo quỳ lạy hành lễ. Nhưng Cơ Hạo vừa mới triển lãm ra lực lượng cực kỳ đáng sợ, cái này cũng không gây trở ngại Đông Di chiến sĩ tôn kính cường giả hướng Cơ Hạo hoan hô kính trọng.

Theo sát chiến sĩ các bộ lạc Đông Di, dần dần chiến sĩ các bộ lạc đều đánh trống reo hò hoan hô.

Một đòn vừa nãy của Cơ Hạo là cường đại như thế, cường đại đến mức vượt qua tưởng tượng, loại lực lượng đáng sợ đó đáng để toàn bộ chiến sĩ hoan hô vì Cơ Hạo... Thậm chí nếu không phải Cao Đào theo quân trấn áp kỷ luật quân đội mà nói, một chương này của Cơ Hạo thậm chí đáng để mọi người đều mở tiệc chè chén, ăn mừng lớn một phen.

Cơ Hạo thu hồi Cửu Long Xa Liễn, hân hướng chiến sĩ nhân tộc phía dưới hoan hô nhảy nhót phát phát tay, sau đó một đạo độn quang lao về trung quân đại trướng.

Sau khi tiến vào trung quân đại trướng chỉ thời gian một chén trà nhỏ, trưởng lão Tây Hoang Thao Thiết bộ Đào Sát liền lắc lư thân hình cao to khỏe mạnh đi đến, hân không chút khách khí hướng bên cạnh Cơ Hạo ngồi xuống, cười ‘Hắc hắc’ hướng Cơ Hạo liên tục gật đầu.

“Đào Sát trưởng lão, có chuyện mời nói đi.” Cơ Hạo cười ha ha nhìn Đào Sát: “Nhăn nhăn nhó nhó, như đàn bà!”

Đào Sát vuốt vuốt chòm râu thật dài, cười lên ‘khà khà’: “Vậy thì nói thật nhé? Nhăn nhăn nhó nhó, ta cũng cảm thấy không ổn chút nào!”

Cười khan vài tiếng, Đào Sát chợt tắt nụ cười, rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo nói: “Vừa rồi đám tiểu gia hỏa kia của Thập Nhật quốc, mũi tên của bọn họ uy

lực quả thực sự hơi dọa người... Tuy trước đó vài ngày, chúng ta đã thấy bọn họ thử tên, nhưng thật không ngờ, đến trên chiến trường, uy lực những mũi tên đó lại kinh người như thế!”

Cơ Hạo gật gật đầu, rất không khách khí chỉ chỉ cái mũi mình: “Ta làm ra!”

Đào Sát ngẩn ngơ, chợt nâng tay chỉ cái mũi Cơ Hạo hỏi: “Người làm ra? Không liên quan Đế Thuấn? Cũng không liên quan Tự Văn Mệnh?”

Cơ Hạo rất nghiêm túc gật gật đầu, rất nghiêm túc nhìn vào mắt Đào Sát: “Ta làm... Hơn nữa không chỉ có mũi tên, áo giáp, đại đao, khiên... Thậm chí là Thao Thiết Nha... Ta đều có thể làm ra!”

Sợi xích Thao Thiết Nha màu bạc trắng Đào Sát quấn ở trên cánh tay chấn động ‘keng’ một phát, hần đứng bật dậy: “Người thật có thể... Thao Thiết Nha người cũng có thể làm ra? Người là nói giỡn à? Đây chính là tổ truyền bảo bối của chúng ta!”

Cơ Hạo dang hai tay, rất thành khẩn nói: “Uy lực giống như đúc tất nhiên không được, nhưng tám chín thành uy lực thì có thể. Về phần nói giáp trụ cùng binh khí chiến sĩ trong tộc các người sử dụng, ta chung quy có thể đem uy lực của chúng tăng lên trên chục lần.”

Đào Sát ngẩn ngơ, hần chợt quỳ ngay xuống đất, hướng Cơ Hạo dập đầu một cái thật mạnh, sau đó nhảy dựng lên, sải bước đi ra khỏi trung quân đại tướng.

Chỉ chốc lát sau, trưởng lão Tây Hoang Đào Ngột bộ lén lút đi vào trung quân đại tướng.

Chờ trưởng lão Đào Ngột bộ đi rồi, trưởng lão Hồn Độn bộ lại đi đến, sau đó là trưởng lão Cùng Kỳ bộ, trưởng lão Bạch Hồ bộ, trưởng lão Toan Nghê bộ... Không bao lâu thì là trưởng lão các bộ lạc Đông Hoang liên tiếp đi vào trung quân đại tướng, sau khi lén lút, về mặt quý bí hướng Cơ Hạo hỏi mấy câu, lại lén lút, giống như con chồn trộm được gà con đi ra ngoài.

Sau khi các bộ lạc Đông Hoang đều đến đây một lượt, trưởng lão các bộ lạc Nam Hoang cũng lặng lẽ mò đến.

Cơ Hạo rất hữu hảo, rất nhiệt tình tiếp đãi các trưởng lão đó, rất chủ động, rất tích cực trả lời vấn đề của bọn họ.

Hắn thậm chí đáp ứng lời mời của vài trưởng lão bộ tộc hiếu chiến, đấu thủ đoạn với trưởng lão mấy bộ tộc này, Cơ Hạo không sử dụng thần thông pháp lực, đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể ba quyền hai cước thoải mái đem bọn họ đánh ngã.

Trong thời gian ba ngày kế tiếp, trung quân đại trưởng của Cơ Hạo so với cái chợ còn náo nhiệt hơn.

Trưởng lão một lại một bộ tộc lần lượt ký khế ước với Cơ Hạo, bọn họ được bộ tộc trao quyền, bọn họ đại biểu bộ tộc của mình, kiên định bám vào dưới trưởng Cơ Hạo!

Trong thành trại to lớn, bảy thành bộ tộc đã đầu phục Cơ Hạo, đầu phục phái Tự Văn Mệnh do Cơ Hạo làm đại biểu.

Chương 1104: Văn Mệnh Cầu Viện

Trên đầu một con Tinh Không Cự Quy, Man Man cầm một cái Thao Thiết Nha Cơ Hạo mô phỏng, cực lực thúc dục sợi xích màu bạc buông xuống nước.

Sợi xích nhỏ nhắn dài mấy vạn trượng như vật còn sống thả qua lại trong nước, mấy cái răng nanh bén nhọn treo trên sợi xích thượng, ở trong nước sâu tối như mực không ngừng phát ra ánh sáng mờ mờ.

Mấy con cá lớn dài bảy tám trượng bị răng nanh phát ra hào quang hấp dẫn, thân thể cực lớn cấp tốc xuyên qua, cắn một phát ở trên cái răng nanh. Chợt nghe một tiếng vang thanh thúy, răng nanh bén nhọn vỡ ra như đóa hoa nở rộ.

Con cá lớn kịch liệt giãy dụa, răng nanh vỡ ra xuyên thấu đầu nó, từng tia máu tươi khuếch tán ra ở trong nước sâu. Thao Thiết Nha theo con cá lớn giãy dụa nhảy lên, Man Man ngồi ở trên đầu con rùa khổng lồ đột nhiên cười lớn một tiếng, vội vàng toàn lực kéo Thao Thiết Nha.

Man Man có man lực không nhỏ, sau khi lôi kéo một phen, Thao Thiết Nha kéo mấy con cá lớn lộ ra khỏi mặt nước.

Da Ma Sam Gia hưng phấn đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, bừng bừng hứng thú lao về phía một con cá lớn, mắt trừng tròn xoe hò hét: “Cá lớn quá, nha, cá lớn quá, ta chưa từng thấy lớn như vậy...”

Con cá lớn kia quẫy mạnh cái đuôi, cái đuôi cá hung hăng vụt ở trên mặt Da Ma Sam Gia.

Da Ma Sam Gia mặt mày hớn hở bị đập tối tăm mặt mũi, thân thể xiêu xiêu vẹo vẹo loạng choạng, đặt mông ngồi trên đầu con rùa khổng lồ thật lâu mà chưa phục hồi tinh thần lại.

Man Man dùng sức vỗ tay cất tiếng cười to, hướng phía Da Ma Sam Gia cười

nói: “Tiểu gia nha đầu, thân thể người quá yếu, lần sau về Nam Hoang, kiếm cho người mấy thùng hỏa long tinh huyết trút vào, cam đoan người có sức mạnh như cự nham tinh tinh trên núi!”

Thiếu Ti che miệng ở một bên vụng trộm cười, nàng cũng không có ý tứ đi qua đỡ Da Ma Sam Gia.

Một làn gió nhẹ cấp tốc lướt qua, Phong Hành lặng yên không một tiếng động tới bên người Da Ma Sam Gia, hai tay hắt khoanh ở trước ngực, nheo mắt cúi đầu nhìn Da Ma Sam Gia, rất thiếu kiên nhẫn quát lớn: “Người sao lại ngốc tới mức như vậy? Thật không biết người làm sao lớn được như vậy! Có thể bị đuôi cá vụt choáng... Người ngốc như vậy, về sau làm sao gả đi được đây?”

Da Ma Sam Gia ngẩng đầu lên, trông mong nhìn chăm chăm Phong Hành.

Phong Hành bỗng dừng nhìn thấy đôi mắt Da Ma Sam Gia thật to, ngập nước, đột nhiên rất kinh hoảng quay đầu, chộp loạn lấy bả vai nàng đem nàng nhấc lên, khàn giọng nói: “Lần sau... Cẩn thận chút. Man Man khỏe, có chuyện gì, người để nàng chặn ở phía trước... Người một tiểu nha đầu Ngu tộc, không dùng pháp thuật, người xông lên muốn vật lộn với con cá lớn đó sao?”

Trên tường thành doanh trại phía sau, Cơ Hạo ghé vào trên một mảng tường thành, nheo mắt nhìn đoàn người Man Man, Thiếu Ti.

“Hừ, Phong Hành tên ngu xuẩn này, hắt còn mắng người ta ngốc, ta còn sợ hắt đời này không tìm được nữ nhân nào đâu.” Cơ Hạo thì thầm oán giận: “Rõ ràng là quan tâm tiểu nha đầu người ta, sao có thể mắng người ta ngu ngốc chứ? Bản thân khẩn trương tới mức như vậy, rõ ràng là một tên ‘traí – tân’ từ thân thể đến linh hồn!”

Đào Sát đặc ý mặc một bộ chiến giáp uy vũ mới tinh đứng ở bên người Cơ Hạo, nghe xong hắt oán giận, Đào Sát ưỡn ngực, hai tay yêu thích không buông tay vuốt ve phù điêu đầu Thao Thiết hung tàn bạo ngược kia trên giáp ngực.

Thao Thiết nhất tộc trừ vũ khí đánh giết sắc bén Thao Thiết Nha tổ truyền, còn có một bộ ‘Thao Thiết giáp’ trân quý dị thường, được xưng là con Thao Thiết đầu tiên trong thiên địa sau khi ngã xuống biến thành. Đào Sát ngày thường chưởng quản Thao Thiết Nha, mà bộ Thao Thiết giáp này thì thuộc về chiến sĩ thủ lĩnh Thao Thiết nhất tộc thường trú Bồ Phán mặc bên mình.

Mấy ngày nay Đào Sát mang theo tộc nhân đào bới vô số mỏ ngũ kim, Cơ Hạo lấy Thao Thiết giáp làm khuôn mẫu, dùng cái đỉnh nhỏ năm màu mô phỏng ra mười mấy vạn bộ trọng giáp. Những Thao Thiết giáp mô phỏng có chín thành lực phòng ngự vật lý của chính phẩm ‘Thao Thiết giáp’, cường độ khiên pháp lực bảo vệ thì tương đương với 85% chính phẩm, mà lực lượng tinh thần chấn nhiếp hung tàn bạo ngược trời sinh của Thao Thiết giáp, thì mô phỏng ra khoảng tám phần.

Đào Sát mặc chính là Thao Thiết giáp Cơ Hạo mô phỏng, bộ giáp trụ này đủ để gia tăng gấp đôi chiến lực tổng hợp của Đào Sát, khiến tỷ lệ sinh tồn của chiến sĩ Thao Thiết nhất tộc ở trên chiến trường tăng lên hơn mười lần!

Cho nên hai ngày qua Đào Sát hầu như là một tắc cũng không rời Cơ Hạo, tên cáo già này ước gì từ trên người Cơ Hạo kiếm được nhiều lợi ích hơn nữa.

“Nghieu Hầu lời này nói... Phong Hành đứa nhỏ này, lão tử ta thích, tấm lòng son, tấm lòng son!” Đào Sát cười đến mức mắt cũng nheo thành một đường, hắc đối đề tài, đột nhiên cười nói: “Hắc hắc, Nghieu Hầu à, cái cánh Bạch Hổ kia của Bạch Hổ nhất tộc, sau khi đeo vào có thể ngưng tụ canh kim sát khí, gia tăng trực tiếp gấp ba lực sát thương... Cũng phối cho chúng ta đi?”

Khóe miệng Cơ Hạo giật giật, hung hăng trừng mắt nhìn Đào Sát một cái.

Thao Thiết Nha, cánh Bạch Hổ, Hồn Độn Thuần, Đào Ngột đao, đây là tổ truyền chí bảo mấy đại bộ tộc cường thế đỉnh cấp nhất Tây Hoang, Cơ Hạo mượn dùng lực lượng cái đỉnh nhỏ năm màu, có thể mô phỏng ra phỏng chế phẩm có được tám chín thành uy lực của bọn họ.

So sánh với chính phẩm, các phỏng chế phẩm chỉ khiếm khuyết vài phần linh tính, lực sát thương cùng lực phòng ngự cơ bản đều cực kỳ khả quan.

Nhưng khác với đúc mũi tên phù văn, tài liệu những thần binh lợi khí đó tiêu hao quả thực là một con số thiên văn, chỉ nói Thao Thiết giáp của Thao Thiết nhất tộc, mười mấy vạn bộ Thao Thiết giáp đã đào rỗng ba mạch khoáng ngũ kim khoáng thạch to lớn.

“Muốn cũng được... Tài liệu tự chuẩn bị!” Cơ Hạo hừ hừ một tiếng: “Mặt khác, thành phẩm ta muốn lấy đi một nửa, quân đội Nghiêu Sơn lĩnh ta còn chưa có trang bị tốt như vậy đâu!”

Đào Sát chép miệng một cái, chà chà tay đang muốn nói chuyện, trên bầu trời một luồng gió xoáy chảy xiết rủ xuống, trong gió xoáy một quái nhân lưng mọc hai cánh, gương mặt như đại điêu tay trái cầm một cây roi thép, tay phải nắm một quyển trục da rồng, hai mắt đỏ bừng hướng xung quanh thành trại nhìn lướt qua, nhanh chóng tập trung thân hình Cơ Hạo.

“Nghiêu Hầu, ta là Lôi Oanh, thuộc hạ của Văn Mệnh đại nhân. Đây là Văn Mệnh đại nhân thư!”

Tay phải Lôi Oanh dùng sức ném, đem quyển trục da rồng ném đến trước mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạo chớp lấy quyển trục da rồng, rất kinh ngạc nhìn thoáng qua Lôi Oanh, vội vàng mở quyển trục.

Từng luồng khói năm màu dần dần dâng lên, trong làn khói thân hình Tự Văn Mệnh hiện lên, Tự Văn Mệnh vẻ mặt tiều tụy cười khổ hướng Cơ Hạo chào hỏi, sau đó gọn gàng dứt khoát nói: “Cơ Hạo, thủy yêu đại quân đến từ phía bắc đã cho chúng ta quá nhiều phiền toái, áp lực quá lớn. Đại đội nhân mã trị thủy của chúng ta căn bản không thể an tâm đào thủy đạo.”

“Những ngày qua, đội ngũ trị thủy Bồ Phán phái ra ngày đêm bị vô số thủy

yêu xâm nhập, chúng ta tiêu diệt vô số thủy yêu, nhưng còn có vô số thủy yêu không ngừng trào ra. Nếu không đoạn tuyệt hậu viên của bọn chúng, chuyện trị thủy chỉ là trò cười.”

“Ở phương Bắc, người có thể hấp dẫn một bộ phận thủy yêu chú ý không? Có thể đem một bộ phận thủy yêu kiềm chế, hoặc là tiêu diệt ở phương Bắc, làm bọn chúng không thể tiếp tục nam hạ không? Nếu có thể làm được, tất nhiên là vô cùng tốt; nếu áp lực quá lớn, ta nơi này lại nghĩ cách.”

Cơ Hạo hơi sửng sốt, sự tình chật vật đến loại tình trạng này sao? Thế mà khiến Tự Văn Mệnh mở miệng hướng mình xin giúp đỡ?

Cơ Hạo nhìn thoáng qua Lôi Oanh, trầm giọng nói: “Trở về nói cho Văn Mệnh đại thúc, ta biết nên làm như thế nào.”

Chương 1105: Thế Cục Gian Nan

Nha Công phóng lên cao, Thiên Địa Kim Kiều lơ lửng ở đỉnh đầu Nha Công, hóa thành một đạo thanh quang bọc Nha Công mở hết tốc độ về hướng nam.

Tam Túc Kim Ô chính là thần cầm thái dương chi tinh hóa ra, vốn đã phi hành tuyệt tích, chí cường giả càng có khả năng xuyên qua hư không.

Nha Công tự nhiên không có dáng vẻ khí thế độc ác như thái cổ kim ô, nhưng sau khi phối hợp một luồng phân thần của Cơ Hạo nắm giữ Thiên Địa Kim Kiều, tốc độ phi hành của Nha Công so với tổ tiên của nó còn nhanh hơn mấy lần, nhoáng cái ỨC VẠN dặm, người thường căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng Nha Công phi hành.

Lôi Oanh Tự Văn Mệnh phái tới truyền tin còn ở giữa đường quay về Bồ Phản, Nha Công đã lướt qua Bồ Phản, tới ‘Đại Mạo sơn’ cách Bồ Phản gần nhất, đây cũng là một tiết điểm mắt trận khởi đầu trong trận đồ trị thủy Tự Văn Mệnh phác họa.

Thân hình Nha Công thu nhỏ lại đến khoảng một thước, dang cánh lơ lửng giữa không trung, đôi mắt màu đỏ vàng mở tròn, nhìn chăm chăm mặt đất.

Bão tố gào thét hạ xuống, nước lũ quay cuồng cuốn qua đại địa, Đại Mạo sơn đỉnh cao nhất cao tới ba vạn trượng, chia đều núi cao tám ngàn trượng hầu như bị nước lũ ngập đến chỗ sườn núi. Sóng đục ở giữa những đỉnh núi quay cuồng tàn sát bừa bãi, ngọn sóng vỗ thân núi phát ra tiếng vang lớn đáng sợ, dòng nước lui tới quay về va chạm giữa thân núi, mang theo vô số vòng xoáy thật lớn.

Ngẫu nhiên vài đạo lôi quang từ trong mây đen rơi xuống, bổ vào đỉnh Đại Mạo sơn, phá vỡ vô số tảng đá theo tiếng vang lớn ‘Ù ù’ rơi xuống.

Dưới bão táp, trong nước lũ, vô số cây gỗ lớn dựng thành bè gỗ trôi nổi ở trên mặt nước.

Từng đám đông tráng hán nhân tộc để trần, cầm gậy trúc gậy gỗ thô to, đứng ở mép bè gỗ lớn tiếng rít gào. Bọn họ ngẩng đầu, khàn giọng tru lên, muốn dùng loại găm rũ dã tính này đem một chút khí lực cuối cùng trong cơ thể áp bức ra.

Gậy trúc, gậy gỗ gặt gao trụ vững thân Đại Mạo sơn, miễn cưỡng duy trì bè gỗ ổn định. Từng đợt nước lũ càn quét tới, sóng lớn hung hăng vỗ vào các tráng hán để trần kia, đánh thân thể bọn họ run lẩy bẩy.

Bè gỗ phát ra tiếng rên rỉ bén nhọn, sóng lớn vỗ bè gỗ, dây mây buộc bè gỗ kịch liệt run run, bè gỗ lúc nào cũng có thể tan rã.

Vu sư Vu Điện mặc trường bào đứng ở vị trí trung gian những bè gỗ, bọn họ lớn tiếng ngâm xướng chú ngữ, ánh lửa, tia chớp, sấm sét, cơn lốc không ngừng từ trong tay bọn họ phun ra, hung hăng đánh ở trên thân núi phía trước.

Từng khối lớn thân núi sụp đổ, mấy chục vu tể cầm trận đồ da thú khàn giọng hò hét, chỉ vào thân núi phía trước lớn tiếng rít gào găm rũ. Ngay lúc có tráng hán bên hông quấn dây mây, dây thừng cầm các loại công cụ nhảy xuống nước lũ, rống lớn hướng thân núi sụp đổ bơi đi.

Cây rìu bổ vỡ đá núi, đục sắt ở trên thân núi phác họa ra các phù văn cực lớn, những phù văn uốn lượn như rồng khắc nổi trên thân núi. Phù văn vừa mới thành hình, còn có vu tể trên bè gỗ rống lớn niệm tụng ra chú ngữ đối ứng.

Các phù văn uốn lượn như rồng đó một cái tiếp một cái sáng lên, phù văn thật lớn quấn quanh ngọn núi, ngọn núi cao lớn cũng sáng lên, tản mát ra vu lực dao động cường đại, mơ hồ cuốn theo một tia uy thế thiên địa, mạnh mẽ đem làn sóng tàn sát bừa bãi áp chế xuống.

Phàm là nơi có phù văn sáng lên, thế nước cũng trở nên dịu đi mà bình tĩnh, thậm chí bão táp ở đỉnh đầu rơi xuống cũng dịu dàng đi rất nhiều.

Xa xa đột nhiên truyền đến vô số tiếng hô giết hung thần ác sát, các làn sóng lớn màu trắng nổi lên từ đất bằng, thủy yêu rậm rạp trên ngọn sóng vùng bình

khí đơn sơ gào rống. Phía trước thủy yêu vô biên là mấy chục cự yêu hình thể to lớn, bọn hăn tản mát ra yêu khí ngập trời, ở trên không đại quân thủy yêu hóa thành các đám yêu vân thật lớn màu đen.

Phía sau đại đội nhân mã trị thủy của nhân tộc, mười mấy trận địa hình vuông của nhân tộc trận địa sẵn sàng đón quân địch cùng cất tiếng hò hét, bọn họ thúc dục bè gỗ dưới chân, ở dưới mười mấy Vu Đế nhân tộc dẫn dắt, hung hãn hướng thủy yêu đại quân số lượng vượt xa mình lao lên đón đầu.

Trong thành trại mặt nước xa ở phía bắc Xích Phán sơn, trước mặt Cơ Hạo lóe ra một quang sáng màu đỏ, tất cả thứ Nha Công thấy đều nhìn không sót gì hiện ra ở trước mặt hăn.

Cao Đào, Đào Sát, còn có Hoành Công Ngự Hoành Hành... các tướng lĩnh Cơ Hạo thu phục đứng trong trung quân đại tướng, cũng nhìn một mảng ánh sáng màu đỏ kia không chớp mắt.

“Đây là một con Ngự Mẫu Tử!” Hoành Hành chỉ vào một cự yêu dài ba ngàn trượng, xung phong dẫn đầu trong ánh sáng màu đỏ lăm lăm: “Ngự Mẫu Tử, loại thủy yêu này rất khó chơi, không cần thận mà nói, sẽ chết rất nhiều người!”

Nha Công ở giữa không trung khẽ kêu một tiếng, nó cũng theo dõi con ‘Ngự Mẫu Tử’ hình thể cực lớn, to béo dị thường, bộ dạng cực kỳ quái dị kia. Cái gọi là Ngự Mẫu Tử của Hoành Hành, thật ra chính là một con cá lật xe cực lớn, một loài cá ở mùa sinh sản, một thai có thể sinh ra mấy trăm triệu trứng.

Một thai mấy trăm triệu trứng cá, đó chỉ là cá lật xe bình thường nhất, mà tên to xác trước mắt, lại là một yêu quái khổng lồ dài ba ngàn trượng, thực lực có thể so với Vu Đế!

Cuốn theo sóng to xung phong đến cách đại đội trị thủy của nhân tộc còn có mấy chục dặm, thân thể con Ngự Mẫu Tử khổng lồ này nhoáng lên một cái, thân thể xoay tại chỗ, đem cái đuôi nhắm ngay phương hướng nhân tộc.

Cái bụng to mọng của nó đột nhiên bành trướng, Ngư Mẫu Tử dài ba ngàn trượng, cái bụng nó trong chớp mắt liền bành trướng đến đường kính gần năm ngàn trượng. Gấp gáp bành trướng như thế, cái bụng Ngư Mẫu Tử trở nên hầu như trong suốt, xuyên thấu qua cái bụng mỏng manh, có thể nhìn thấy trong bụng nó vô số trứng cá to bằng hạt vừng đang rạn rở tỏa sáng.

‘Phốc phốc phốc phốc phốc phốc’, cái đuôi Ngư Mẫu Tử nhếch lên, vô số trứng cá tuôn ra, hóa thành một trận mưa to tầm tã hướng đại đội trị thủy của nhân tộc hạ xuống.

Những quả trứng cá đó còn ở giữa không trung liền cấp tốc ập nổ, sinh ra những con cá lật xe nho nhỏ bằng bàn tay. Toàn thân các con cá lật xe này mang theo yêu khí nồng đậm, cái đầu cực lớn mang theo những tia kim loại phản quang, như mũi tên từ trên cao lao vút xuống, nháy mắt bao trùm toàn bộ đại đội nhân tộc.

Tiếng ‘Phốc phốc’ không dứt.

Nhiều tráng hán nhân tộc đứng ở trên bè gỗ bị cá lật xe từ trên trời giáng xuống đánh cho óc sục đổ chết thảm ngay tại chỗ, gậy trúc cùng gậy gỗ trong tay bọn họ gãy rời, bè gỗ bị nước càn qua liền đánh vào trên ngọn núi lớn, bè gỗ vỡ vụn ngay tại chỗ, vu sư cùng tráng hán nhân tộc trên bè gỗ đều rơi vào trong nước.

Dưới nước vô số bóng đen đột nhiên xông ra, vô số cá ăn thịt người răng nanh bén nhọn dài hơn một thước kêu quái dị ủa lên, phàm là nhân tộc rơi xuống nước, chỉ cần thực lực ở Đại Vu trở xuống, nhiều nhất thời gian ba nhịp thở liền bị xé thành một bộ xương trắng.

Vô số cá lật xe ‘Vù vù’ rơi xuống, vô số chiến sĩ nhân tộc bị đánh đứt gân gãy xương, chỉ một con Ngư Mẫu Tử, đã đánh cho chi đại quân nhân tộc này rồi như tơ vò.

Thừa dịp nhân tộc trận cước đại loạn, vô số thủy yêu đập sóng mà đến, nhanh

chóng lao vào trong hàng ngũ nhân tộc, quần lấy chiến sĩ nhân tộc.

Mấy chục cự yêu thủy tộc cười quái dị dữ tợn, đem Vu Đế nhân tộc số lượng ít hơn xa so với mình bao vây nhiều vòng. Sau đó từng đợt yêu phong nổi lên từ đất bằng, cuốn cao thủ cấp Vu Đế hai bên nhanh chóng lao lên chín tầng mây.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt nước, chi đội ngũ trị thủy này của nhân tộc đã mơ hồ đến bên bờ tán loạn.

Trong vài canh giờ kế tiếp, Nha Công đi mấy địa điểm trị thủy khác, cảnh tượng nhìn thấy tất cả đều là thủy yêu đại quân ỷ vào ưu thế số lượng tận tình bao vây tiêu diệt đại đội trị thủy của nhân tộc.

“Thế cục đáng lo, chúng ta phải làm chút gì đó!” Cơ Hạo ngồi ở trong trung quân đại tướng, suy nghĩ một lúc, sau đó nhanh chóng ban phát mệnh lệnh.

Chương 1106: Long Huyết Túy

Trước trung quân đại tướng, tám trăm lực sĩ long tộc mặc kim giáp, cầm lưỡi mác, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở trước mặt Cơ Hạo.

Cao ba trượng, đầu rồng thân người, thân thể cường tráng như đúc từ sắt thép, tuy chỉ có tám trăm người, khí tức các lực sĩ long tộc tản mát ra lại có thể so với thiên quân vạn mã, áp chế chiến sĩ các bộ tộc xem náo nhiệt ở xung quanh không thở nổi.

Long tộc Bồ Phán, chín phần mười bị Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm mang đi Bàn Giả thế giới, hiện tại nhằm chừng còn đang dây dưa chưa xong với đại quân dị tộc.

Đế Thuần cho Cơ Hạo làm soái điểm binh xuất chinh, các bộ lạc của liên minh bộ lạc nhân tộc đều phải điều khiển tinh nhuệ đỉnh cấp đi theo, trưởng lão long tộc lưu thủ Bồ Phán cân nhắc hồi lâu, rụt rè thật không dễ gì mới cắt ra tám trăm lực sĩ long tộc thuần huyết.

“Nghieu Hầu, chuyện gì?” Thống lĩnh tám trăm lực sĩ long tộc Ngao Phong tiến lên một bước, vươn một ngón tay ngoáy mũi, kiêu căng nhìn Cơ Hạo: “Muốn chém giết đánh trận, để chúng ta đến là được... Không có việc gì mà nói, không cần tìm chúng ta phải không?”

Cơ Hạo tiến lên hai bước, giống như đồ tể ở trong chuồng heo chọn lựa đủ lợn béo, cười ha ha vỗ vỗ đùi Ngao Phong: “Ngao Phong huynh đệ, tiểu đệ quả thực có một chuyện muốn nhờ.”

Ngao Phong run lên cơ bắp cuộn cuộn trên đùi giống như đồi núi, cười ‘khà khà’ hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Để nói chuyện mà, để nói mà, chỉ cần chúng ta có thể làm được, cái gì cũng dễ nói.”

Hai con mắt cực lớn chuyển động, mấy sợi râu rồng màu vàng dưới mũi run

lên, Ngao Phong cười gượng nói: “Chẳng qua, ha ha, huynh đệ chúng ta tập tính lười nhác, nếu là chuyện quá phiền toái... Ha ha ha!”

Ngao Phong khàn khàn cười ha ha. Long tộc thực lực thân thể mạnh mẽ dị thường, cho nên tạo thành tính cách cao ngạo của bọn họ, bình thường nhân tộc mời, bọn họ lười quan tâm; Cơ Hạo là Nghiêu Hầu, càng là thống soái chỉ quân đội Đế Thuấn khâm định này, Cơ Hạo nếu có yêu cầu, nếu hãn đồng ý đưa ra đủ thù lao, bọn Ngao Phong cũng rất thích ý kết giao Cơ Hạo.

Đương nhiên, nếu nói suông, ngay cả một đồng lợi ích cũng không có, bọn Ngao Phong lười quan tâm Cơ Hạo!

Mặc kệ người là người thế nào, không có bất cứ một ai có thể khiến chiến sĩ long tộc vô duyên vô cớ dốc sức cho người!

“Nghiêu Sơn lĩnh ta, gần đây phát hiện ba quặng vu tinh vô cùng lớn, phẩm chất phi thường khá, một cái ngắn nhất cũng dài hơn trăm vạn dặm, tổng lượng rất khả quan, đủ một bộ tộc loại lớn khai thác hơn ngàn năm!” Cơ Hạo tiếp tục vỗ đùi Ngao Phong, cảm thụ được khí tức tinh huyết mệnh môn mãnh liệt trong cơ thể hãn, mỉm cười nói: “Tám trăm chiến sĩ long tộc các người, mỗi người cho ta một nửa tinh huyết, mỗi người lại cho ta một bát long cốt tủy, ta dùng ba quặng vu tinh trao đổi!”

Khuôn mặt Ngao Phong cứng ngắc lại, hãn cúi đầu nhìn nhìn Cơ Hạo, xoay người hướng đồng bạn phía sau liếc một cái.

Bảy trăm chín mươi chín lực sĩ long tộc thở hỗn hển nhìn Ngao Phong, hơn một ngàn tên con mắt trở nên đỏ bừng.

“Nhạ!” Ngao Phong dùng sức vỗ bàn tay với Cơ Hạo một phát, phát ra một tiếng vang lớn ‘Oành’, nhưng con mắt hãn chuyển động, dị thường gian xảo nói: “Cái kia, một chén long cốt tủy cũng dễ nói thôi, vấn đề là, bát lớn bao nhiêu? Bát sứ bình thường? Hay là?”

Cơ Hạo cười ha ha, lấy ra một cái bát sắt lớn có thể xưng là chậu rửa mặt!

Ngao Phong và đồng bạn phía sau hấn khuôn mặt hung hăng giật giật, dù là long tộc bọn hấn thân thể mạnh mẽ, sinh mệnh lực dư thừa dị thường, nhưng trút đầy một bát long cốt tủy lớn như vậy... nghĩ chút thôi vẫn hơi đau lòng đó!

Nhưng, ba mạch khoáng vu tinh khổng lồ đó!

Long tộc tham lam, đó là bản năng khắc vào trong xương tủy bọn họ, ba mạch khoáng vu tinh vô cùng lớn hình đó, bọn họ vền vền tám trăm người chia cắt ba cái mạch khoáng như vậy, mỗi người đều có thể giàu đến chảy mỡ!

Chép miệng một cái, Ngao Phong và các đồng bạn của hấn cắn răng, dứt khoát cởi bảo vệ tay ở cánh tay phải, để lộ cánh tay mặc cho Cơ Hạo làm.

Lửa thần năm màu trong cái đỉnh nhỏ năm màu hừng hực cháy lên, Cơ Hạo cẩn thận đem một viên huyết đan màu đỏ vàng bằng ngón cái đưa vào trong cái đỉnh nhỏ. Viên huyết đan này tên là ‘Long Huyết Túy’, là Vu Điện dùng tinh huyết và cốt tủy long tộc, cộng thêm mấy chục loại bí dược lấy vu pháp luyện chế mà thành vu dược kỳ môn.

Long Huyết Túy đối với các loại thủy tộc có sức hấp dẫn rất lớn, cho dù là cự yêu thông linh trí, hơn nữa chỉ số thông minh không ở dưới nhân tộc, bọn họ cũng không ngăn được mùi của Long Huyết Túy.

Long tộc chính là đứng đầu thủy tộc, một giọt máu của long tộc, đối với thủy tộc đều có sức dụ hoặc bắt nguồn từ sâu trong linh hồn, thủy tộc chỉ cần may mắn nuốt dùng một giọt máu long tộc, còn có huyết mạch long tộc mỏng manh, tương lai sẽ có cơ duyên hóa rồng.

Mà Long Huyết Túy là lấy tinh huyết và cốt tủy long tộc luyện chế thành, tinh luyện thêm một bậc tinh túy trong đó, dùng bí dược tăng mạnh uy lực của tinh túy, đối với thủy tộc cũng có công hiệu cường đại gần như thoát thai hoán cốt. Một viên Long Huyết Túy, hầu như có thể khiến một thủy yêu rút đi yêu thể

ngay tại chỗ, thành tựu thân thể giao long.

Đây chỉ là dược vụ Vu Điện dùng tinh huyết và cốt tủy long tộc bình thường luyện chế thành, hôm nay Cơ Hạo sử dụng, lại là tinh huyết và cốt tủy long tộc thuần huyết, hơn nữa bọn Ngao Phong đều là huyết mạch hoàng tộc long tộc, tinh huyết, cốt tủy trên người càng thêm trân quý, lực hấp dẫn đối với thủy yêu càng cường đại hơn.

Lửa thần năm màu lóe lên, viên Long Huyết Túy này dùng để làm hàng mẫu, bắt nguồn từ vị dược vụ nào đó của Vu Điện phân tán, từng tia phù văn nhỏ bé từ trong Long Huyết Túy tự do đi ra, ở dưới lửa thần năm màu bao vây hóa thành một phù văn hình cầu.

Lửa thần năm màu chậm rãi quán quanh ở trên quả cầu phù văn đó, từng tia sáng lập lòe dần dần sáng lên, phù văn nhỏ bé trên quả cầu phù văn dần dần biến thành ánh sáng năm màu. Từng tia tạo hóa chi khí quán quanh lên, các phù văn đó dần dần xảy ra vận vẹo và biến hóa nhỏ bé, tạo hóa lực thần kỳ trong cái đỉnh nhỏ năm màu bắt đầu sửa chữa, hoàn thiện phương pháp phối chế Long Huyết Túy, cực lực đem nó thôi diễn hướng trạng thái hoàn mỹ.

Khi quả cầu phù văn đột nhiên phun trào ra một đạo thần quang loá mắt, Cơ Hạo đem long huyết trong tám trăm cái vại lớn, long cốt tủy trong tám trăm cái bát lớn, còn có bí dược phụ trợ như ngọn núi nhỏ nhét vào trong cái đỉnh nhỏ.

Một mảng thần quang năm màu sáng lên, toàn bộ tài liệu đều biến mất ở trong lửa thần năm màu.

Một vầng sáng năm màu trong suốt cấp tốc xoay tròn trong cái đỉnh nhỏ, vô số phù văn nhỏ bé không ngừng hướng lối xoáy hội tụ.

Mũi Cơ Hạo ngửi thấy một tia mùi thơm nồng đậm, xa xưa say lòng người, một luồng hương thơm này phiêu phiêu đăng đăng thông thả đi qua ở trong cơ thể hắn, nơi đi qua thân thể hắn ấm áp từng đợt, gân cốt toàn thân cũng trở nên ngứa ngáy không dễ chịu.

Qua cả thủy ba canh giờ, trong cái đỉnh nhỏ năm màu một luồng sáng lao ra, Cơ Hạo vung tay áo, một viên thuốc màu vàng to bằng vại nước xuất hiện ở trước mặt hắn.

Long huyết cùng cốt tủy lấy ra trên người tám trăm lực sĩ long tộc bọn Ngao Phong, ở dưới cái đỉnh nhỏ năm màu toàn lực rèn, biến thành một viên Long Huyết Túy cực lớn! Một viên thuốc to lớn vô luận là thể tích hay mùi vị, thậm chí được lực đều cường đại hơn so với Long Huyết Túy vu sư Vu Điện luyện chế ngàn vạn lần!

“Toàn quân chuẩn bị chiến tranh!” Thanh âm Cơ Hạo vang vọng toàn bộ thành trại: “Chúng ta phải ở phương Bắc, ngăn trở đại quân thủy yêu chết tiệt! Đến bao nhiêu, giết bấy nhiêu! Chúng ta phải để lại không gian cùng thời gian cho các huynh đệ Bồ Phản trị thủy!”

“Chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị chiến tranh! Kẻ địch sắp đến rồi!”

Cơ Hạo lớn tiếng quát, hắn nâng viên Long Huyết Túy kia đi ra khỏi trung quân đại tướng, cuồng phong cuốn lên mùi của viên thuốc hướng bốn phương tám hướng khuếch tán, các thủy yêu đi đường vòng ở ngoài mấy trăm dặm đột nhiên nổi điên!

Chương 1107: Bàn Cổ Thủ Hộ

Tay nâng viên thuốc Long Huyết Túy cực lớn, Cơ Hạo mới vừa đi ra khỏi cửa trung quân đại tướng, trong thần hồn không gian đột nhiên mây mù quay cuồng một phen.

Sương mù xám xịt tản ra, hư ảnh dần dần xuất hiện, khoanh chân ngồi ở giữa không trung. Đôi mắt hắc phun ra thần quang màu lam, chiếu toàn bộ thần hồn không gian sáng hết lên.

“Trận đánh ác liệt!” Hư ảnh ù ù nói: “Ta có thể cảm ứng được, mười hai thế giới đang tới gần Bàn Cổ thế giới, bọn nó và Bàn Cổ thế giới khoảng cách càng gần, tốc độ lũ thủy yêu kia ủa vào sẽ càng nhanh, đám thủy yêu mạnh mẽ lại càng có thể thoải mái tiến vào nơi này.”

“Thật là trận đánh ác liệt. Mười hai thế giới, kinh doanh mấy trăm năm, ai cũng nói không rõ Cộng Công thị tại kia chút thế giới dự trữ nuôi dưỡng bao nhiêu thủy yêu.” Cơ Hạo trầm giọng nói: “Ta cái này doanh trại trong chiến sĩ là có số, này thế giới thủy yêu là không số, nhưng mà một trận không đánh không thể!”

Không đánh, thì không có cách nào tranh thủ thời gian cho Tự Văn Mệnh. Không đánh, đại quân trị thủy của nhân tộc sẽ không có cơ hội khơi thông lòng sông. Không đánh, đại kế trị thủy của nhân tộc sẽ là một câu chuyện cười. Vô số con dân nhân tộc đang bị nước lũ vây khốn, vô số con dân nhân tộc đang đứng ở bên bờ cái chết, mỗi ngày đều có vô số con dân nhân tộc đói khổ đan xen mà chết.

Cơ Hạo không cho rằng mình vĩ đại bao nhiêu, nhưng có một số việc mặc kệ như thế nào cũng phải làm.

Cho nên, một trận này hẳn không thể không đánh, cho nên hẳn luyện chế một viên thuốc Long Huyết Túy gia tăng nguyên liệu như vậy, chính là muốn dẫn tới

thủy yêu ở bốn phương tám hướng đồng loạt đến đánh, để lại đủ thời gian, để lại đủ không gian chiến lược cho Tự Văn Mệnh, cho Bồ Phản.

“Ta đạt được của người Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh, lại được Vũ Dư Trận Giải, còn có một ít đạo pháp bí điển người từ chỗ Đại Xích, Thanh Vi đạt được...” Hư ảnh nặng nề nói: “Đầu óc của ta không tốt lắm, nhưng thứ ta biết được so với người nhiều hơn không ít. Cho nên, ta mấy ngày nay, cũng đã tìm hiểu ra một môn trận pháp.”

“Người thực lực không đủ, không thể thúc dục Bàn Cổ Chung che chở quá nhiều người, quá nhiều sự vật, nhưng trận pháp này, hẳn là có thể giúp người thúc dục Bàn Cổ Chung... Ít nhất bảo vệ tòa thành trại này của người cùng một vạn con rùa bự kia là không có vấn đề.”

Hư ảnh nâng tay phải, ngón tay bắn ra, một bộ trận đồ liền hiện lên tại trong lòng Cơ Hạo.

Mắt Cơ Hạo sáng lên, thân thể hắn khẽ run rẩy một cái, vội vã đem viên thuốc Long Huyết Túy thu nạp lại, vung tay nhắc lên một trận cuồng phong đem hương thơm của Long Huyết Túy trong không khí thu liễm hết thành một cục.

“Vu tinh, ta nơi này cần lượng lớn vu tinh! Còn có xương thú khổng lồ, trên tay ai có xương thú khổng lồ? Ít nhất cũng cần xương thú khổng lồ cấp Vu Vương mới được! Tốt nhất là cự thú cấp Vu Đế, đó là thỏa đáng nhất.”

“Còn có ngũ hành tinh anh, ai nơi đó có đủ số lượng ngũ hành tinh anh? Mỗi một loại cho ta một trăm vạn cân, tất cả đều mài thành phấn, trộn lẫn tinh huyết giao long điều phối thành vu mặc (mực vu)! Ngao Phong huynh đệ, các người hiến thêm chút máu chứ? Sau chuyện ta bảo Đế Thuấn ban cho các người một mạch khoáng vu tinh là được!”

Cơ Hạo đứng trước cửa trung quân đại trưởng gào rống, ở trong tiếng rống của hắn, toàn bộ doanh địa đều loạn lên. Trưởng lão, tướng lĩnh các bộ tộc ùn ùn động viên, mọi người đem tài nguyên mang theo bên người góp lại một phen, rất

nhanh đã góp đủ tài liệu Cơ Hạo cần.

Trung quân đại trưởng cực lớn, còn có mấy trăm tòa doanh trại phụ cận bị dỡ bỏ, lộ ra một mảnh đất trống hình tròn đường kính mười dặm.

Cơ Hạo vung hai tay, thi triển pháp lực cuốn lên từng vại ngũ hành tinh anh hỗn hợp giao long huyết tương điều hòa mà thành vu mặc, nhanh chóng vẽ ra trên mặt đất từng cái phù văn dị thường cổ xưa hồng hoang.

Đám người Đào Sát đứng một bên khóe mắt nhảy loạn một trận, phù văn hồng hoang Cơ Hạo vẽ ra cổ xưa mà xa lạ, hiện tại Vu Điện nhân tộc không có mấy đại vu sư có thể phân biệt ra. Nếu không phải bọn Đào Sát có ký ức truyền thừa của huyết mạch thần thú, bọn họ cũng không phân biệt ra các phù văn kỳ dị này.

Mỗi một phù văn đều hình dạng như mãnh thú phi cầm, lại hoặc là lửa cháy lan ra đồng cỏ, sấm sét xé trời, các phù văn phong cách cổ xưa huyền ảo, mỗi một cái đều đối ứng thiên địa vạn vật, chất chứa thiên địa pháp tắc không thể tưởng tượng, có được thần uy khó lường.

Mấy ngàn phù văn hồng hoang liên mạch lưu loát, Cơ Hạo đem bộ xương đám cự thú cấp Vu Đế kia trải ở trên phù trận phù văn tạo thành, mấy trăm bộ xương cự thú vừa mới vào chỗ, một luồng khí hồng hoang đáng sợ liền mơ hồ từ trong phù trận khuếch tán ra, áp lực vô hình làm cao thủ như Đào Sát, Cao Đào cũng liên tục lui, khó có thể ổn định thân hình.

Cơ Hạo vung tay lên, vu tinh chông chất như núi bay lên trời, đều đều chiếu vào trên tòa vu trận kỳ dị này.

Vu tinh còn chưa rơi xuống đất đã ùn ùn vỡ nát, hóa thành vô số hạt cát nhỏ dung nhập vu trận. Vu trận cực lớn sáng lên một tầng hào quang mờ mờ lung, từng tia hỗn độn chi khí như sương mù sinh ra từ trong đại trận, xương những con thú khổng lồ kia giống như kim loại hòa tan, gấn bó chặt chẽ một thể.

Một tiếng chuông kêu rất nhỏ từ trong cơ thể Cơ Hạo truyền đến, Bàn Cổ Chung chậm rãi từ trước bụng Cơ Hạo bay ra, chậm rãi treo ở chính giữa vu trận.

Sau liên tục chín tiếng chuông ngân, từng tia hỗn độn khí trong vu trận tản mát ra không ngừng bay vào Bàn Cổ Chung.

Thân chuông hơi sáng, một bóng người khổng lồ đội trời đạp đất giơ cao hai tay hơi lóe lên trên Bàn Cổ Chung, vô số thiên địa pháp văn phong cách cổ xưa như nước chảy không ngừng sáng lên, Bàn Cổ Chung đột nhiên cho người ta một loại ảo giác hằn sống lại rồi.

Hư không phụ cận Bàn Cổ Chung đột nhiên nứt ra cả thảy năm mươi chỗ hồng to bằng vại nước, từng mảng thủy triều Hồng Mông hỗn độn khí tức đáng sợ từ trong chỗ hồng không ngừng phun ra, gào thét ôm vào Bàn Cổ Chung.

Miệng Bàn Cổ Chung lóe ra các vầng sáng, một đạo khí tức trong suốt như nước từ miệng chuông hạ xuống, nhanh chóng dung nhập vu trận trong lòng đất. Vu trận cấp tốc sáng lên, vô số luồng sáng trong suốt to bằng cánh tay từ trong vu trận chảy ra, dán mặt đất hướng bốn phương tám hướng cấp tốc lao đi.

Thành trại dài rộng hơn ngàn dặm rất nhanh đã bịt kín một tầng thanh quang dày bằng ngón cái, trên người toàn bộ chiến sĩ nhân tộc đứng ở trên thành trại cũng đều bịt kín một tầng thanh quang như vậy. Các luồng thanh quang theo dây thừng trước thành trại không ngừng kéo dài ra ngoài, rất nhanh đã kéo dài đến trên thân đám Tinh Không Cự Quy, đem Tinh Không Cự Quy tính cả thành trì trên mai rùa đều bịt kín một tầng quang ảnh mờ nhạt.

‘Ùm’ một tiếng rống dài từ trong trung tâm vu trận vang lên, trên bộ xương mấy trăm con thú khổng lồ đột nhiên có hư ảnh mông lung sáng lên, đó là bộ dáng ban đầu của đám thú khổng lồ đó lúc còn sống.

Đám thú khổng lồ chậm rãi thẳng người lên, sải bước dài hướng bốn phương tám hướng của thành trại đi qua.

Rất nhanh trên tường thành bốn phía phân biệt đứng sừng sững hơn trăm hư ảnh thú khổng lồ, thân thể bọn chúng khổng lồ như núi, trong thân thể bán trong suốt như ẩn tàng lực lượng khổng lồ vô cùng.

“Ừm, xem ra ta không giống tảng đá thành thực người nào đó nói như vậy!” Hư ảnh cười lên ‘ha ha’, trong tiếng cười tràn đầy đắc ý: “Tòa đại trận này của ta... Cứ gọi là Bàn Cổ Thủ Hộ là được! Trừ phi bọn người kia có thể đánh vỡ Bàn Cổ Chung, nếu không bọn họ đừng nghĩ bước vào thành trại của người một bước.”

Hư ảnh chậm rãi ảm đạm, dần dần tiêu tán ở trong sương mù màu xám, thanh âm hân như sấm quanh quẩn trong thần hồn hư không: “Tiểu gia hỏa, cố gắng giết đi! Các người không phải thiếu lương sao? Lũ thủy yêu kia chính là thịt tốt nhất đấy!”

Cơ Hạo hơi sừng sốt, hung hăng cho mình một cái tát, nghiến răng đem Long Huyết Túy móc ra.

“Thực ngu xuẩn! Lũ thủy yêu kia... không phải là nguồn thịt tốt nhất sao? Bồ Phán trông vô số lương thực, nhưng con người không ăn thịt làm sao được?”

Chương 1108: Vạn Yêu Phát Diên

Vừa rồi một làn hương của Long Huyết Túy bay tới, chỉ có mấy vạn thủy yêu cách thành trại khá gần, hơi ngửi thấy được một tia hương vị.

Con mắt của mấy vạn thủy yêu nháy mắt biến sắc, đỏ da cam lục lam, màu máu của thủy yêu khác nhau, màu sắc tròng mắt bọn chúng cũng liền trở nên khác nhau. Đám thủy yêu linh trí không cao, còn tỉnh tỉnh mê mê đó táo bạo bất an thân thể nhoáng lên, còn chưa phân rõ phương hướng mùi truyền đến, mấy cự yêu đã mở linh trí, hơn nữa khổ tu hơn một ngàn năm đã hướng tới phương hướng thành trại lặn tới.

Vừa mới bơi ra hơn trăm dặm, hương vị Long Huyết Túy đột nhiên biến mất, mấy cự yêu mắt đỏ bừng bất an từ trên mặt nước thò đầu ra, diên cuồng mà phản nộ lớn tiếng rít gào, ở trên mặt nước tối như mực nhắc lên những cơn sóng to đục ngầu.

Sóng to như bức tường, quét ngang qua từng hàng một, nặng nề đánh vào trên đỉnh núi lộ ở trên mặt nước.

Thân núi kịch liệt run rẩy, những cơn sóng to vỡ ở trên thân núi, càng có rất nhiều thủy tộc vô tri bị sóng to cuốn lên trên núi bị va đập làm nát nát, huyết tương sền sệt theo sóng lớn vỡ nát tản ra, mùi máu tươi nghênh đón vô số thủy tộc tranh ăn.

Bàn Cổ Thủ Hộ đại trận đã bố trí xong, Cơ Hạo câu thông Bàn Cổ Chung, ở trên cửa thành thành trại hướng chính Bắc nứt ra một thông đạo rộng trăm trượng, thông đạo này kéo dài mãi đến sâu trong thành trại ba trăm dặm.

Nơi này dựng một tòa tế đàn xương màu đen cấu thành, trong tế đàn một ngọn lửa xanh lét lóe lên, bên trên thờ phụng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư. Thái Ti toàn thân quý khí âm u cười ‘Ha ha’, tay trái xách một cái bầu rượu vừa trút rượu mạnh trộn nước, vừa hàm hồ niệm tụng chú ngữ, đem hung sát chi khí của

Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư thăm thấu toàn bộ tế đàn.

Trên tế đàn tạo hình quỹ bí, một đám âm khí đục ngầu hóa thành một móng vuốt lờm chờm, dùng sức chế trụ viên thuốc Long Huyết Túy lớn Cơ Hạo gia tăng liều lượng. Viên thuốc lớn bằng cái vại nước ở dưới âm khí thúc dục, không ngừng tản mát ra hương thơm nồng đậm.

Dưới tế đàn một làn gió âm gào thét nổi lên, cuốn lên mùi thơm của Long Huyết Túy, theo một hành lang phương Bắc cố ý lưu lại cấp tốc tràn về phía trước. Nhìn kỹ, hai bên hành lang đều là hai bức tường ánh sáng Bàn Cổ Thủ Hộ đại trận tản mát ra thanh quang mờ mờ hợp thành, ở phía sau bức tường ánh sáng dày đặc vô số tinh nhuệ các tộc mặc trọng giáp, bày đầy các loại cường nỏ, nỏ pháo lực sát thương cực lớn.

Cơ Hạo đứng bên tế đàn, hai tay khoanh trước ngực, lẳng lặng nhìn phía trước.

Đào Sát cùng cả thầy hai trăm chín mươi chín chiến sĩ Thao Thiết bộ cường hãn nhất đứng phía sau hẳn, trên thân Đào Sát và các chiến sĩ đó đều quần lấy một sợi Thao Thiết Nha màu bạc!

Thao Thiết Nha trên người Đào Sát là chính phẩm, có được uy lực rất lớn, trên người chiến sĩ khác tất cả đều là hàng nhái Cơ Hạo dùng cái đỉnh tròn năm màu luyện chế! Ban đầu hàng nhái tổng cộng ba trăm sợi, bị Man Man đoạt một cái đi câu cá, nơi này chỉ còn lại có hai trăm chín mươi chín sợi.

Lúc các phỏng chế phẩm đó ra lò, Đào Sát từng không có ý tốt mời vài trưởng lão bộ tộc Tây Hoang giao hảo với hẳn thử nghiệm uy lực, kết quả một trăm sợi Thao Thiết Nha phỏng chế tạo thành thiên la địa võng, thiếu chút nữa đem đại trưởng lão Bạch Hồ nhất tộc thít chết tươi!

Uy lực như thế khiến Đào Sát cười đến không khép được miệng, lại làm trưởng lão các tộc khác chảy vô số nước miếng.

Mùi thơm Long Huyết Túy nồng đậm theo gió âm cấp tốc lao ra khỏi doanh trại, sau đó bốn phương tám hướng cuồng phong ập tới thổi qua liền nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán. Càng có bão tố từ trên trời rơi xuống còn có các cột nước dung hợp một bộ phận hương thơm, phát ra tiếng ù ù rơi và trong nước.

Tốc độ khuếch tán của mùi thơm của Long Huyết Túy ở trong nước gấp mấy chục lần trong không khí, sau ngăn ngùn mấy nhịp thở, các cự yêu đang làm mưa làm gió ngoài mấy trăm dặm mắt chột sáng ngời, đồng thời đem đầu quay về phía thành trại.

Rống giận một tiếng ‘Ùm’, một cự yêu long kinh dài nghìn trượng, thực lực hầu như đạt tới Vu Đế đỉnh phong vung cái đuôi lên, kéo theo một mạch nước ngầm cuồng bạo ập tới phía dưới thành trại.

Cơ Hạo đã đem giao long phụ trách tuần tra phía dưới thành trại rút về, long kinh cự yêu nhìn trái nhìn phải, chưa phát hiện tung tích kẻ địch, thân thể hẩn chột bành trướng. Nháy mắt ngăn ngùn, thân thể long kinh cự yêu đã bành trướng đến cao hai ba nghìn trượng, từ đầu tới đuôi dài khoảng mấy trăm dặm.

Rống to ‘Hây’ một tiếng, long kinh cự yêu há mồm hung hăng hít một hơi, dốc hết toàn lực đem đầu húc lên trên.

Bàn Cổ Chung lơ lửng trên đại trận chính giữa doanh trại uest oải vang một tiếng, đầu long kinh cự yêu lao vào phía dưới doanh trại, thanh quang mờ mờ khẽ nhảy lên một cái, theo tiếng gầm rú của Bàn Cổ Chung, từng làn sóng vô hình vô tích từ trong doanh trại tuôn trào ra, như vô số lưỡi dao mỏng manh hung hăng cắt ở trên thân long kinh cự yêu.

Vang ‘Hô ~ rầm rầm’ một tiếng, làn da dày tới trăm trượng của long kinh cự yêu bị xé rách, từng mảng lớn da cá voi bị chấn thành phấn, lộ ra máu thịt màu xanh tím yêu dị phía dưới. Làn sóng vô hình vô tích không ngừng phun ra, thân thể long kinh cự yêu bị cắt ra vô số vết rách sâu thấu xương, từng mảng lớn cơ

thịt bị vỡ nát, từng sợi mạch máu như con đường bị cắt đứt.

Long kinh cự yêu đau đến mức khàn giọng rống giận, hắt lại lao đầu húc vào trên thành trại.

Bàn Cổ Chung lại khẽ ngân lên một tiếng không nhanh không chậm, từng làn sóng quét ngang ra, cơ thịt long kinh cự yêu không còn sót lại chút gì, khung xương toàn thân bị chấn động vỡ từng tắc một, lục phủ ngũ tạng cũng đang cấp tốc phong hoá sụp đổ.

Chỉ ngắn ngủn thời gian ba hơi thở, một cự yêu to lớn thực lực có thể so với đỉnh phong Vu Đế, man lực thân thể so với đỉnh phong Vu Đế càng mạnh mẽ hơn mấy lần vậy mà bị Bàn Cổ Chung chấn động tới mức hóa thành tro bụi, chỉ để lại một viên yêu đan màu xanh đường kính trăm trượng lơ lửng trong nước.

“Lão tử!” Ngao Phong hóa thành nguyên hình rống to một tiếng, một con kim long dài đến nghìn trượng rất nhanh từ xa xa bơi tới, một trảo đem viên yêu đan này chộp vào trong tay. Cảm thụ được tinh khí mãnh liệt mệnh môn cường đại trong yêu đan, Ngao Phong cười đến mức chảy nước miếng.

Nhưng rất nhanh Ngao Phong đã tắt tiếng cười, hắt kinh hãi mở to mắt nhìn, trợn mắt há hốc mồm nhìn vô số con mắt đột nhiên sáng lên ở bốn phương tám hướng.

Đỏ, lục, tím, lam... con mắt vô số thủy yêu từ bốn phương tám hướng lao tới, mang theo khôn cùng tham lam cùng dữ tợn lao qua. Ở dưới Long Huyết Túy kích thích, lũ thủy yêu đó đều điên cuồng!

Bọn họ cảm nhận được sự xôn xao trong huyết mạch, bọn họ không biết Long Huyết Túy là gì, nhưng huyết mạch bọn họ nói cho bọn họ, chỉ cần bọn họ nuốt vào Long Huyết Túy, bọn họ liền có thể hóa thân thành rồng, từ phạm vật yêu ma hóa thân thành siêu phạm thần thánh!

Vền vền một con cự long dài nghìn trượng, đặt ở nơi khác thì rất đáng sợ, ở

trong mắt lũ thủy yêu điên cuồng này, Ngao Phong cũng chỉ là một đĩa điểm tâm nhỏ trước đại tiệc, mấy chục cự yêu ủa lên là có thể đem hăn ăn sống nuốt tươi!

“Nghieu Hầu, ta sai rồi!” Ngao Phong bị dọa hồn vía lên mây, tè ra quần hướng về mặt nước chạy trốn: “Người nói không sai, dưới đó quả thực đáng sợ, đáng sợ, đáng sợ quá!”

Tiếng ‘Vù vù’ không dứt bên tai, ít nhất có hơn vạn thủy yêu hóa thành nguyên hình, hung hãn không sợ chết hướng nên thành trại hung hăng lao tới.

Bàn Cổ Chung vang lên ‘Ông’ một tiếng, thân thể hơn vạn thủy yêu cứng đờ, sau đó thân thể đồng thời tan rã vỡ vụn.

Chương 1109: Thiêu Thân Lao Đầu Vào Lửa

Trên mặt nước, đại quân thủy yêu bắt đầu đợt công kích thứ nhất.

Cách thành trại hơn trăm dặm, một con phi ngư cự yêu toàn thân màu bạc lóa mắt chậm rãi thò ra cái đầu cực lớn, chỉ cái đầu cá hằn lộ ra mặt nước đã có phạm vi khoảng mấy dặm.

Rít một tiếng ‘Khặc’ hung dữ, toàn thân phi ngư cự yêu sáng bừng lên ngân quang yêu dị, hằn ngửa mặt lên trời thét dài liên tục, trên mặt nước vô số gợn sóng trào ra, trên mặt nước phạm vi hơn ngàn dặm rậm rạp vô số phi ngư màu bạc lao vút ra.

Từ khoảng ba tấc đến dài bảy tám thước, vô số phi ngư to nhỏ dốc hết toàn lực bay lên không nhảy lên, vỗ vây cá trong suốt hướng về phía thành trại hung hãn không sợ chết đánh tới.

Trên thân mỗi một con phi ngư đều quấn quanh một tia yêu khí của phi ngư cự yêu, yêu khí màu bạc uốn lượn lưu động trên vây bọt nó, phác họa ra một yêu phù thẳng tắp tựa như mũi tên nhọn.

Tốc độ phi ngư bay vút trên không vốn đã nhanh tới kinh người, cộng thêm yêu phù thêm vào, tốc độ bay vút của đám phi ngư đó càng giống như tia chớp, so với mũi tên Đông Di tiễn thủ bắn ra cũng chỉ hơi chậm hơn một chút mà thôi.

Tiếng ‘Bộp bộp’ không dứt, phi ngư xông lên dẫn đầu từ trên cao lao xuống, hung hăng đánh vào trên tường thành của thành trại. Bàn Cổ Thủ Hộ đại trận phát ra vàng sáng mỏng manh không chút sứt mẻ, bọn phi ngư đó như trứng chọi đá, thân thể đều bị va đập tới mức tan xương nát thịt.

Các luồng hàn khí màu lam bạc từ trong thân thể sụp đổ của đàn phi ngư phun ra, ở không trung ngưng tụ thành từng mảng hàn băng nhỏ bằng chậu rửa mặt, lớn bằng xe có lọng che. Mảng băng theo tường thành của thành trại tuột

xuống phía dưới, rất nhanh đã bị lực lượng mệnh mệnh ẩn chứa trong Bàn Cổ Thủ Hộ đại trận hóa thành những tia hơi nước tiêu tán.

Phi ngư cự yêu không ngừng ngửa mặt lên trời thét dài, từng đợt phi ngư màu bạc ‘Rầm rầm’ bay lên trời, bọn nó xông lên cách mặt đất mười mấy dặm, mang theo đường cong màu bạc đầy trời, mang theo một ý chí chịu chết dũng mãnh vô cùng hung hăng lao về phía thành trại.

Đám người Cơ Hạo đứng trong thành trại, bên tai chỉ nghe thấy vô số tiếng xé gió ‘Vù vù’ ập tới. Mỗi một đợt đều là phi ngư lấy hàng trăm triệu để tính hung hăng xé rách hư không đón đầu va chạm, mật độ công kích của bọn phi ngư so với tiền trận của mười mấy vạn Đông Di tinh nhuệ dưới trướng Nghệ Địa còn đáng sợ hơn.

Bàn Cổ Thủ Hộ đại trận bảo vệ thành trại, không có một con phi ngư có thể xâm nhập thành trại, đại trận kết giới nhìn như mỏng manh kiên cố dị thường, vô số con phi ngư tranh nhau đánh vào trên đại trận, trừ thân thể bọn chúng xé rách không khí phát ra tiếng xé gió chói tai, thì là tiếng xương thịt vỡ vụn hầu như vang thành một mảng.

Những con phi ngư nhỏ chút còn tốt, phi ngư khoảng ba năm tắc cho dù đập nát cũng không có quá nhiều động tĩnh. Những con phi ngư dài bảy tám thước, khoảng hai ba trượng, bọn chúng đập vào trên đại trận giống như máy ném đá loại lớn ném ra tảng đá, mỗi một lần va chạm đều phát ra tiếng vang như sấm, máu thịt bắn tung tóe có thể phun ra xa mấy chục trượng, thanh thế không thể nói là không dọa người.

Phi ngư cự yêu vẫn đang không ngừng ngửa mặt lên trời thét dài, từng đợt phi ngư bay lên trời, không ngừng hướng về phía thành trại lao đi.

Thành trại hào quang mờ mờ nhộn nhạo giống như một cái hố đen, mặc cho bao nhiêu phi ngư đột kích, tất cả đều bị thành trại nuốt vào.

“Yêu tộc khủng bố, khủng bố như vậy!” Cao Đào đứng ở bên Cơ Hạo thán

nhiên nói: “May mắn bọn chúng thông linh không dễ, nếu bọn chúng trời sinh có thể thông linh trí, giống như nhân tộc ta, trong thiên địa này, sẽ không còn nơi cho nhân tộc ta sống yên nữa.”

Cơ Hạo nhếch nhếch miệng, không hé răng.

Yêu tộc, người nói nó mạnh, thực ra nó rất yếu. Bọn chúng chỉ có tu luyện đến trình độ nhất định, ít nhất cũng cần thực lực tương đương với Vu Vương nhân tộc, mới có thể có được trí tuệ khá cao. Càng thông thường hơn, là một ít cự yêu vụng về đã có thực lực cấp Vu Đế, nhưng bọn hăn vẫn ngu xuẩn như lợn rừng chưa khai hóa.

Không có trí tuệ, cho dù có lực lượng cường đại nữa, yêu tộc cũng không đáng sợ. Không có trí tuệ, thì không có hệ thống truyền thừa đầy đủ, đám yêu tộc đó cho dù tộc duệ tộc đàn lớn nữa, trong bọn chúng cũng rất khó xuất hiện đại yêu cự bá đích thật.

Nhưng người nói nó yếu, bọn đó ở một số phương diện nào đó thật đúng là mạnh tới mức làm người ta bất đắc dĩ.

Giống như một con phi ngư cự yêu này, ở trên mặt nước mênh mông, thực lực một mình hăn đã có thể so với một cánh quân tiền thủ Đông Di tinh nhuệ tạo thành.

Hăn có tộc đàn phi ngư số lượng khổng lồ mặc cho hăn ra roi, hăn chỉ cần trả giá một tia yêu khí bé nhỏ không đáng kể, có thể đem đám phi ngư xuất phát từ cùng nguồn gốc với hăn hóa thành yêu binh đáng sợ. Phi ngư vô cùng vô tận chỉ có sức mỏng manh, nhưng lực lượng một đàn này đã đủ khiến kẻ địch của phi ngư cự yêu ăn nhiều đau khổ.

Nhân tộc vĩnh viễn không có khả năng giống với đám cự yêu, ra roi tộc duệ của mình coi như binh khí để công kích kẻ địch.

Đương nhiên, lực lượng sinh sản của nhân tộc tất nhiên cường đại, nhưng

cũng không có cách nào đánh đồng với đám thủy yêu.

Một đợt phi ngư không ngừng phóng lên cao, ngân quang dày đặc bao phủ toàn bộ thành trại, phi ngư cự yêu không có bất cứ cảm tình dao động gì không ngừng phát ra tiếng kêu bén nhọn, thúc giục một đợt lại một đợt phi ngư không ngừng đánh phá thành trại.

Phi ngư công kích ước chừng giăng co hai khắc đồng hồ, máu đen và thịt nát bao phủ toàn bộ thành trại, phi ngư cự yêu còn đang không ngừng ngửa mặt lên trời thét dài, tựa như công kích của hãn sẽ vĩnh viễn không dừng lại.

Xa xa có các cơn sóng đục ngầu thật dài dần dần dâng lên, vô số thủy yêu đứng thẳng trên ngọn sóng thật dài.

Mấy chục cái xúc tu thật lớn từ phía sau một cơn sóng to đột nhiên phóng lên cao, những làn sương mù màu đen đục ngầu tuôn trào ra, theo tiếng kêu bén nhọn, các cột nước từ trong sóng lớn phun ra, cột nước bắn mạnh, đẩy vô số con mực to nhỏ phóng lên cao, giống với đám phi ngư kia xẹt qua hư không lao về phía thành trại.

Phi ngư toàn thân bạc trắng, ở dưới yêu khí kích thích vẩy cá tỏa sáng rạng rỡ mang theo đường cong màu bạc đầy trời, sáng lóa trông rất đẹp mắt.

Mà những con mực này toàn thân màu lam, thân thể bán trong suốt, trong cơ thể bọn chúng có ánh huỳnh quang không ngừng lóe lên. Bọn chúng vùng xúc tu, phụt cột nước lao vút lên trời, kéo theo vô số luồng hồ quang màu lam hướng thành trại đập xuống.

Cách thành trại còn có mấy chục trượng, con mực to nhỏ rậm rạp trời rợp đất đồng thời há mồm phun ra mảng lớn mực nước dinh dính, tanh hôi.

Trong tiếng ‘Phốc phốc’, doanh trại chỗ đám người Cơ Hạo nhất thời hóa thành một mảng tối đen. Mực nước nồng đậm bao trùm ở trên trận pháp kết giới của Bàn Cổ Thủ Hộ đại trận, một mảng đen sì khiến đám người Cơ Hạo không

thấy rõ động tĩnh bên ngoài nữa.

“Đám ngu xuẩn này!” Đào Sát giận dữ rít gào lên: “Đánh không lại, sao có thể phun hắc thủy chứ?”

Lời Đào Sát còn chưa nói xong, xa xa trong một cơn sóng lớn cao trăm trượng, vô số con cá lớn hình thể thon dài, động tác mạnh mẽ lao vút ra.

Một kiếm ngư cự yêu dài ba hơn ngàn trượng từ sau cơn sóng lớn thò đầu ra, giống với phi ngư cự yêu kia không ngừng phát ra tiếng thét dài thê lương.

Vô số con cá kiếm dài bảy tám thước đến mười mấy trượng quanh thân quần quanh yêu khí, yêu khí nồng đậm ở trên thân bọn chúng khắc nổi ra một yêu phù hình dạng như bảo kiếm, hầu như là dán mặt nước lao vút đến.

Cái đầu dài mà sắc bén của cá kiếm mang theo từng đạo hàn quang màu trắng, phát ra tiếng ‘Xoát xoát’ xuyên qua mặt nước, như những tia chớp hung hăng đánh vào trên thành trại.

Tiếng đánh ‘Thùng thùng’ không dứt bên tai, một lại một con cá kiếm không ngừng húc vỡ đầu ở trên thành trại.

Chương 1110: Giảo Sát

Vu sư Vu Điện của một trận địa hình vuông vạn người đồng thời niệm tụng chú ngữ, trên thân bọn họ đều khoác áo choàng lông chim Phong Bằng chế thành.

Lông Phong Bằng là dẫn gió nhất, phối hợp ‘Thần Phong Chú’ thượng cổ truyền lưu, cộng thêm các vu sư Vu Điện trút xuống vu lực, từng luồng cuồng phong không ngừng từ trên áo choàng lông vũ Phong Bằng màu xám trắng tuôn ra.

Cuồng phong nhanh chóng hội tụ thành với nhau, hóa thành mấy trăm vòi rồng lao thẳng lên trời. Vòi rồng màu xám lui tới hoạt động ở trên không của thành trại, đem mực nước của các con mực kia phun ra trước khi chết quét sạch đi.

Ngẫu nhiên một cái vòi rồng sẽ dịch chuyển đến trên mặt nước trước thành trại, vòi rồng chọt tiêu tán, một mảng lớn mực nước phun xuống, các con cá kiếm màu bạc kia như tia chớp lao vút đến đánh vào trên thành trại, toàn thân đen sì như sơn đen, giống như những con lợn rừng đen phát điên húc lên.

Tầm mắt khôi phục trong vắt, không còn dịch mực dinh dính màu đen đáng ghét chắn mắt, Cơ Hạo lại có thể nhìn ra thật xa.

Trong mắt thanh quang lóng lánh, Cơ Hạo nhìn nhìn xa xa các cự yêu kia không ngừng thúc dục yêu khí, đem thủy tộc trong tộc coi là binh khí công thành, đột nhiên tiến lên hai bước, đứng ở cạnh tế đàn chỗ Long Huyết Túy, hướng tới làn nước mênh mông phía trước giận quát một tiếng.

“Đồ không biết xấu hổ, hồ dữ không ăn thịt con, các người sao lại nỡ để tiêu bồi trong tộc chịu chết vô ích? Đồ không có chim, đến đao thật thương thật đánh một trận với chúng ta? Các người nếu thắng, viên Long Huyết này các người cứ việc lấy đi là được.”

Từ trên cao quan sát xuống, bốn phía doanh trại dài rộng ngàn dặm từng vòng sóng nước chồng chất chen chúc với nhau, từng vòng hướng xa xa khuếch tán, hình thành vòng vây kín không kẽ hở. Sóng nước như vậy đâu chỉ ngàn vạn tầng, thủy yêu đại quân đến từ mười hai cái thủy thế giới đâu chỉ ức vạn!

Vô số thủy yêu tham lam nhìn thành trại, dòm ngó viên Long Huyết Túy kia trên tế đàn.

Tiếng rống to của Cơ Hạo như một tiếng sét, chấn động khiến hạt mưa giữa không trung cũng đình trệ một lát. Nhiều cự yêu chen chúc ở phía trước nghe được tiếng gầm gừ của Cơ Hạo, nhưng rất nhanh một giao nhân cự yêu bộ dạng xinh đẹp dị thường cười ở trên lưng một con cá ngựa, tách ngọn sóng đi tới trước thành trại.

Trên trời là phi ngư màu bạc và con mực màu lam bay vút, mặt nước là vô số con cá kiếm lao đi, ở giữa luồng sáng màu bạc, màu xanh, một giao nhân cự yêu mái tóc dài màu lam, trên người treo đầy san hô trân châu dần dần đi tới, hướng tới Cơ Hạo cười quyền rũ.

“Nếu là tiểu yêu không nhận lầm mà nói, vị này là Nghiêu Hầu đại nhân à? Ngài chính là đại nhân vật trong một trăm hạng đầu trên danh sách tất sát của Cộng Công đại nhân đó!”

“Hi hi, hồ dữ không ăn thịt con, trong thủy yêu nhất tộc chúng ta, như chúng ta các thủy tộc cao cấp sinh sản khó khăn, ví dụ như nói giao nhân chúng ta này, còn có long kinh này, hồ sa này, đối với con cái nhà mình cũng rất coi trọng, không dễ dàng để bọn chúng tổn thất một ngón tay.”

“Nhưng lũ phi ngư kia nha, con mực nha, cá kiếm nha, trứng cá của một thai ít nhất mấy chục vạn... Mỗi tên lại ngu xuẩn vô cùng, có thể sử dụng bọn chúng làm công cụ tiêu hao phòng ngự của thành trì các người, đây là số phận của bọn chúng!”

Mỉm cười, giao nhân cự yêu hướng Cơ Hạo ngoắc ngón tay: “Nghiêu Hầu ơi,

người nếu muốn đại chiến một trận, đến chỗ tử tử... yêu tộc chúng ta trước nay có câu, trên lục địa yêu mị tử phải xem Thanh Khâu Thiên Hồ nhất tộc, nhưng yêu mị tử trong nước sao, chính là giao nhân nhất mạch ta! Chỉ cần Nghiêu Hầu có gan tới, tử tử nhất định có thể đem cương thương của người cũng biến thành một con cá trê nhỏ nhỏ!”

Khóe miệng Cơ Hạo hung hăng giật giật, hất quay đầu nhìn nhìn Cao Đào sắc mặt đen sì, thấp giọng hỏi: “Còn có câu này?”

Cao Đào hừ một tiếng nặng nề, nghiêng nghiêng ngả ngả trừng mắt.

Cơ Hạo lắc đầu, đột nhiên chỉ vào giao nhân cự yêu rống to một tiếng: “Giết!”

Nghệ Địa từ trên tường thành trại đứng bật dậy, kéo Bôn Lôi Cung, đặt Lang Nha Đột lên, ‘Sát’ bắn ra một mũi tên.

Thân thể giao nhân cự yêu run lên. Lúc Nghệ Địa xuất hiện, ả liền đưa tay thò ra sau lưng, muốn rút ra một tấm khiên san hô màu đỏ treo trên móng cá ngựa ngăn mũi tên. Nhưng tốc độ của Nghệ Địa quá nhanh, ngón tay ả vừa mới đụng tới tấm khiên, mũi tên đã xuyên thủng mi tâm ả.

Thân thể mạnh mẽ yêu lực rèn luyện trăm ngàn năm, vẫn không ngăn được mũi tên mạnh mẽ Bôn Lôi Cung bắn ra, Lang Nha Đột ở trong đầu giao nhân cự yêu khẽ run lên, vô số luồng sát khí sắc bén lao ra, đầu của giao nhân cự yêu ‘Bốp’ nổ thành phần.

“Bảo bối!”

Giao nhân cự yêu chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ, bốn phương tám hướng đồng thời truyền đến tiếng rống giận dữ đau lòng.

Sau đó tiếng rống giận dữ nhanh chóng diễn biến thành tiếng mắng điên cuồng, mấy trăm cự yêu hình dạng cổ quái từ trong sóng lớn nhô đầu ra, vì tranh

đoạt quyền sở hữu giao nhân cự yêu chết bất đắc kỳ tử, giống như khi hoang động đục mùa xuân xao động hẫng lên.

Mỗi một cự yêu đều đang gào rống giao nhân cự yêu đối với hãh mới là tình yêu thật sự, hãh mới là nguyên phối của giao nhân cự yêu!

Nhưng mấy trăm cự yêu như vậy đều là ý kiến như nhau, các cự yêu đó chỉ là tính cách thô lỗ bị lửa giận làm vẩn đục đầu óc, không có nghĩa là bọn hãh không có đầu óc. Chửi rủa lẫn nhau một trận, bọn hãh đồng thời hồi tỉnh.

Trên thành trại, vô số chiến sĩ nhân tộc ôm bụng cười lên, vở kịch hay này xem thật phần khích —— vị giao nhân cự yêu kia, thế mà còn có thủ đoạn phong - lưu linh lung bát diện cỡ đó, bọn cự yêu kia sao lại mắc bẫy hết vậy nhỉ?

“Giết!” Mấy trăm cự yêu then quá hóa giận cùng cất tiếng hò hét, phi ngư và con mực trên không tốc độ lao đi càng nhanh hơn nữa, mật độ cũng tăng vọt lên mấy lần, cá kiếm bay vút trên mặt nước càng nhiều thêm mười mấy lần.

Tiếng va đập ‘Rắc rắc’ từ xa xa truyền đến, trên mặt nước xuất hiện các con rùa biển to bằng vại nước, những con rùa biển đó xếp thành đội ngũ chỉnh tề, từ bốn phương tám hướng lao về phía thành trại. Mai rùa của bọn chúng ghép sát sao với nhau, cứng rắn lấp phẳng mặt nước phạm vi mấy ngàn dặm quanh thành trại.

Vô số con cua biển lớn toàn thân đen nhánh có phạm vi khoảng một trượng, bọn chúng điên cuồng vung cái càng sắc bén, đập đội ngũ rùa biển lớn chỉnh tề, giống như đường lớn thông suốt rải bước hướng thành trại xông tới.

Ở trong đám cua biển lớn đó, rốt cuộc không là vật hi sinh thuần túy chịu chết nữa, trong bọn chúng đã xuất hiện đại yêu cấp Vu Vương, những con cua biển lớn thân thể mười mấy trượng lắc lư thân thể cao lớn, phun bọt nước to nhỏ không ngừng hướng thành trại áp sát.

‘Bắn’!

Cơ Hạo giơ cao tay phải, hung hăng vung xuống phía dưới.

Mấy chục vạn mũi Liệt Sơn Băng từ trên tường thành, trên lầu quan sát bắn vút ra, nhanh chóng bao trùm đại quân của biển xông lên ở bốn phía thành trại.

Tiếng nổ nặng nề nhanh chóng bao trùm động tĩnh đám phi ngư, con mực bị đập nát ở trên tường thành, thật sự như hơn vạn ngọn núi lửa đồng thời bùng nổ, tiếng nổ lớn khủng bố chấn động thiên địa, từng mảng ánh lửa to lớn bao trùm mặt nước phạm vi mấy ngàn dặm.

Vô số của biển ở trong ánh lửa nhanh chóng cháy thành một mảng đỏ bừng, sau đó hóa thành một mảng lớn tro bụi bay đi.

Từng con rùa biển bị nướng chín bảy tám phần, còn chưa chờ bọn chúng chui vào trong nước lánh nạn, bọn chúng cũng đã bị đốt thành tro bụi.

Chỉ có đám của biển đại yêu thể tích khổng lồ còn giãy dụa trên mặt nước, nhưng bọn hãn cũng không giãy dụa được bao lâu, liền có Lang Nha Đột mang theo tiếng xé gió bén nhọn lao vút đến, nhắm chuẩn vào chỗ yếu hại của bọn hãn, đem bọn hãn đánh chết ngay tại chỗ.

Từng đợt thủy yêu không ngừng hướng thành trại lao tới, từng đợt Liệt Sơn Băng không ngừng bắn ra.

Lửa nóng vờn quanh thành trại, vô số thủy yêu ở trong ánh lửa gào thét, sau đó hóa thành tro bụi cùng khói đặc.

Chương 1111: Cự Yêu Xông Thành

Hương thơm của Long Huyết Túy càng thêm nồng đậm, trong đội ngũ thủy yêu vô luận cự yêu yêu pháp khôn cùng, hay là thủy tộc bình thường chưa thông linh trí, tất cả đều điên rồi. Vừa mới bắt đầu đám cự yêu còn có thể khống chế được thủy tộc xung phong thành từng đợt một, đến cuối cùng, thủy tộc không còn có thể kiềm chế bản năng xúc động đã không quan tâm mệnh lệnh của cự yêu nữa, tự hướng thành trại trào lên.

Mặt nước vô biên đã biến mất, vô số thủy tộc tựa lưng rậm rạp cùng một chỗ, liếc một cái tất cả đều là vô số thủy tộc đang gào rống giãy dụa. Bọn chúng điên cuồng hướng thành trại lao tới, dùng hết khí lực chỉ cầu tới gần Long Huyết Túy thêm một chút.

Có một số loài tính cách hung tàn, ví dụ như cá mập hổ, thủy mãng, cá sấu, bị thủy tộc bình thường đè ép đến mức nổi nóng, một đám mở cái miệng rộng cắn loạn, thủy tộc khác cũng không chút khách khí ra sức phản kích, chỉ cần tự giết lẫn nhau giữa thủy tộc không biết đã chết mất bao nhiêu cá tôm.

Từng mũi Liệt Sơn Băng không ngừng từ trên không rơi xuống, lửa gào thét mang theo một nét đẹp dữ tợn khuếch tán ra, nơi đi qua làn nước sôi trào, từng đám đông cá tôm rùa cua bị đốt thành tro, nước sôi trào càng nấu chín vô số thủy tộc.

Đông Di tiến thủ trong thành trại tạo thành sát thương đáng sợ đối với thủy tộc, nhưng số lượng thủy tộc quá nhiều, căn bản giết không xuể. Ở dưới mưa tên dày đặc bao trùm, vẫn có vô số thủy tộc chen chúc nhau tới dưới tường thành bằng gỗ.

Thủy tộc chất đống lẫn nhau, mặt nước dần dần nhô lên, đám đông thủy tộc trào lên nhau, đã áp sát đầu tường.

Đám đông chiến sĩ nhân tộc mặc trọng giáp thay thế Đông Di tiến thủ đứng ở

tận cùng phía trước tường thành, hai tay bọn họ nắm chặt trường đao sáng như tuyết, vận sức hướng thủy tộc tới gần tường thành chém tới.

Trường đao trong tay các chiến sĩ nhân tộc, tất cả đều là thần binh Cơ Hạo từng dùng cái đỉnh nhỏ năm màu luyện lại. Hình thái ban đầu của trường đao đến từ ‘Bạch Hồ Nha Đao’ của Bạch Hồ nhất tộc, đó là một con Bạch Hồ thượng cổ sau khi ngã xuống, hai cái răng nanh dài nhất rơi xuống trong một chỗ động thiên phúc địa, trải qua thiên địa linh túy tắm bổ mấy trăm vạn năm mà thành một đôi đao sắc bén.

Bạch Hồ Nha Đao sắc bén vô cùng tạm thời không đề cập tới, trường đao càng trời sinh tự mang một luồng hung sát khí nhiếp hồn người, cho dù chỉ bị thương đến một ngón tay, luồng hung sát khí đó cũng sẽ xuyên thẳng trong đầu làm bị thương nặng linh hồn.

Ở trên chiến trường, Bạch Hồ Nha Đao càng có thể hấp thu khí tức giết chóc trên chiến trường chuyển hóa thành Bạch Hồ ác sát, trong phạm vi nghìn trượng của người cầm đao đều là phạm vi ảnh hưởng của Bạch Hồ ác sát, trong phạm vi này kẻ địch đều sẽ bị Bạch Hồ ác sát ảnh hưởng thần trí, một thân sức chiến đấu ít nhất cũng bị suy yếu ba thành.

Nếu là kẻ địch không đủ thực lực, hoặc là ý chí không đủ kiên định, Bạch Hồ ác sát thậm chí sẽ đem sức chiến đấu của bọn họ đè thấp đến mức không đủ một thành!

Nay mấy chục vạn thanh Bạch Hồ Nha Đao mô phỏng vừa xuất hiện, một luồng hung sát chi khí hầu như hóa thành thực chất tràn ngập chiến trường, thủy tộc gần đầu tường thân thể chợt cứng đờ, đám thủy tộc vốn lâm vào điên cuồng cuồng nhiệt đầu óc nháy mắt đông lại, mỗi đứa run rẩy không dám nhúc nhích.

Cảm giác này, giống như mèo con đụng phải lão hổ, tất cả đám thủy tộc đều bị Bạch Hồ ác sát chấn nhiếp.

Thủy tộc lúc trước bị va đập tan xương nát thịt số lượng vạn ức, đám thủy tộc

này trước khi chết tản mát ra oán khí, sát khí hóa thành các làn sương mù màu đen mắt thường có thể thấy được, không ngừng bị mấy chục vạn thanh Bạch Hồ Nha Dao mô phỏng căn nuốt vào. Vì thế trên chiến trường Bạch Hồ ác sát càng thêm nồng đậm, càng thêm nặng nề, động tác của bọn thủy tộc lại càng thêm cứng nhắc trì độn.

Từng ánh đao như trăng non lóe sáng trên tường thành, các chiến sĩ vùng Bạch Hồ Nha Dao, điên cuồng chặt chém đám thủy tộc không thể nhúc nhích mấy may.

Vu lực cường đại rót vào Bạch Hồ Nha Dao, trên lưỡi đao phun ra đao mang nhuệ khí dài đến mười mấy trượng, canh kim đao mang trắng xóa sắc bén vô cùng, nơi đi qua vô luận là mai rùa biển, da vảy măng xà hay là da dày của cá sấu, tất cả đều không ngăn được ánh đao chọt lóe.

Huyết tương đủ loại màu sắc phun ra, từng mảng lớn thủy tộc ở dưới tường thành tử thương ngổn ngang, thân thể không ngừng chìm xuống nước, hoặc là đứt khoát bị thủy tộc xông lên từ phía sau há mồm cắn nuốt.

Trong bão tố, tiếng cắt máu thịt ‘Phập phập’ rõ ràng có thể nghe thấy, mấy chục vạn chiến sĩ nhân tộc hầu như là theo một tần suất, dùng tốc độ tương tự vùng trường đao, thoải mái đem thủy tộc dưới đầu tường tàn sát vô số.

Trong đêm đen, trong màn mưa dày đặc, vô số phi ngư giống như mũi tên nhọn lao vút đến, hung hăng đánh vào trên thân chiến sĩ nhân tộc.

Bàn Cổ Thủ Hộ đại trận phát ra ánh sáng mờ mờ chụp vào trên thân các chiến sĩ nhân tộc đó, phi ngư ở trên thân các chiến sĩ bị va đập tan xương nát thịt, không có một chiến sĩ nào bị thương, ngay cả lông cũng chưa tổn thương một sợi.

“Đây là một trận lão tử giết thống khoái nhất nhiều năm như vậy!” Bỗng dưng, một tướng lĩnh nhân tộc nhìn tuổi đại khái năm sáu mươi vùng đao rồng to: “Các con, chú ý vị trí hạ đao, đám to xác này đều là thịt ngon đó!”

Một đao đem một con măng xà dài đến trăm trượng bêu đầu, vị tướng lĩnh này tóm chặt thân thể măng xà không ngừng run rẩy, đem nó ném vào thành trại.

Vô số chiến sĩ nhân tộc ồn ào cười to, bọn họ lúc xuống tay bắt đầu chú ý vị trí đao mang, sợ đem những nguyên liệu nấu ăn thượng hảo này cắt nát.

Trên mặt nước vang lên tiếng ầm ầm như còi hơi, một con cá mập khổng lồ dài trăm dặm phóng lên cao, thân thể nó ở không trung cấp tốc co lại biến ảo, sau mấy nhịp thở liền hóa thành một người vạm vỡ cao mười trượng.

Hai tay cầm một sợi xích đồng xanh đầy nét cổ xưa, thân thể đại hán cá mập khổng lồ biến thành kéo một đường cong, đập nát vô số giọt mưa, nặng nề đáp ở trước thông đạo rộng trăm trượng cửa chính thành trại Cơ Hạo chuyên môn lưu lại cho các cự yêu.

Hành lang rộng trăm trượng, dài ba trăm dặm sạch sẽ, chưa dính một chút vết máu nào.

Tế đàn chỗ Long Huyết Túy ngay cuối thông đạo, Cơ Hạo cũng đang đứng cạnh tế đàn, mang theo nụ cười cổ vũ cùng tán dương hướng cự sa đại hán liên tục gật đầu.

“Nghieu Hầu Cơ Hạo!” Hai tay cự sa đại hán cấp tốc vung sợi xích đồng xanh, sợi xích thật dài kéo theo một mảng quang ảnh hình tròn màu xanh gào thét xoay tròn ở đỉnh đầu hắn, hắn sai bước hướng Cơ Hạo lao đi: “Ta không chỉ muốn viên bảo bối đó, còn cần đầu của ngươi! Cộng Công đại nhân nói, ai có thể chặt đầu ngươi, về sau trong bốn đại dương đông tây nam bắc, tùy ta chọn một chỗ làm vương thủy tộc!”

Hành lang dài ba trăm dặm, cự sa đại hán chỉ dùng thời gian hai nhịp thở đã lao tới trước mặt Cơ Hạo, sợi xích đồng xanh to bằng vại nước kéo theo một trận gió dữ, gào thét hướng vào đầu Cơ Hạo nện xuống.

Cơ Hạo nhìn đại hán một cái, chân hắn đạp Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, như cá

bơi nhẹ nhàng tránh được một đòn nặng nề của sợi xích, Thái Cực Thần Phong ở tay phải kéo theo một đạo thanh quang, xảo quyết vô cùng theo cánh tay đại hán đâm lên.

Kêu đau một tiếng, cự sa đại hán bị Cơ Hạo một kiếm xuyên tim, Vũ Dư kiếm đạo phối hợp Khai Thiên Nhất Kích, cự sa đại hán căn bản không thấy rõ bóng kiếm của Thái Cực Thần Phong, đã ù ù cạc cạc ngã lăn ra ngay tại chỗ.

Cơ Hạo một cước đem đại hán thi thể đạp vào thành trại, thi thể đại hán đang cấp tốc bành trướng mở rộng, rất nhanh đã khôi phục nguyên hình.

Một con cá mập khổng lồ như vậy bị mấy trăm vu sư thi triển vu pháp nâng ở giữa không trung, từng đại đội binh sĩ quân nhu bưng bưng hứng thú cầm dao mổ lên, rất nhanh vây quanh thân thể cự sa, từ trên thân hấn không ngừng cắt xuống từng miếng thịt cá mập ngon lành.

Một tiếng rống giận dữ truyền đến, liên tục bảy tám cự yêu khổng lồ chế không được sự tham lam trong lòng, hóa thân thành tráng hán thân hình khổng lồ xâm nhập hành lang.

Chương 1112: Đục Nước Béo Cò

Hướng tây bắc thành trại bị vây công, trên bầu trời không đến ba trăm dặm, một đám mây nồng đậm to lớn bao lấy một ngọn núi lơ lửng nho nhỏ.

Ngọn núi lơ lửng toàn thân đen sì như hư ảnh trong nước, mang theo một loại cảm giác hư vô khó có thể hình dung, thân núi hình chùy ngược cao trăm trượng như đang không ngừng chuyển động, giống như vòng xoáy.

Trên ngọn núi dựng sừng sững một tòa pháo đài nhỏ tinh xảo, pháo đài màu đen như một con Hồng Hộc đen cao ngạo, một tòa tháp nhọn tinh tế cao trăm trượng, chính là cái cổ thật dài của Hồng Hộc đen.

Da Ma La Gia đứng ở đỉnh chóp tháp nhọn, mười ngón tinh tế trắng nõn làm động tác nâng một quả cầu thủy tinh to bằng đầu người, trong quả cầu thủy tinh u quang lượn lờ lóe lên bóng người, mỗi một chi tiết đại quân thủy tộc vây công thành trại đều nhìn một cái không sót gì.

Mặc trường bào màu đen, trên thân mặc giáp nửa người làm từ vảy rồng, bên hông treo một thanh trọng kiếm, Da Ma Sát Nhất lặng lẽ đứng ở phía sau Da Ma La Gia, hí mắt nhìn hình ảnh trong quả cầu thủy tinh.

Một mảng u quang hiện lên, hình ảnh đột nhiên tập trung Da Ma Sam Gia đứng trên đầu một con Tinh Không Cự Quy, đang hô to gọi nhỏ xử lý một cây nõ mạnh đặc chế, tay bắn chết một thủy yêu cấp Đại Vu.

Một mũi tên đem đầu thủy yêu cá hổ kia đánh nổ, Da Ma Sam Gia lớn tiếng cười đập tay với Man Man một phát, căn răng lên dây cho nõ mạnh, đặt lên một mũi tên nõ sắc bén, nhắm ngay đại quân thủy yêu rậm rạp nhấn chốt nõ một lần nữa.

Da Ma La Gia lặng lẽ nhìn động tác của Da Ma Sam Gia, nhìn nàng và Man Man hi hi ha ha cười đùa dính lấy nhau.

“Da Ma Sam Gia điện hạ, chưa bao giờ thấy nàng như vậy.” Qua hồi lâu, Da Ma Sát Nhất sụp mí mắt cười lên.

“Quý tộc Âm Nhật nhất mạch, có thể diện của Âm Nhật nhất mạch. Nó điên điên khùng khùng như vậy, nó không có lỗi với Âm Nhật chúc phúc sao?” Da Ma La Gia ném quả cầu thủy tinh xuống, mặc cho nó lơ lửng ở không trung, uể oải ngã về phía sau, nằm ở trên một cái xích đu điêu khắc từ hắc ngọc.

“Bệ hạ, cần ta đem Da Ma Sam Gia điện hạ mang về không?” Da Ma Sát Nhất sờ sờ chuôi kiếm, cúi đầu nhìn về phía Da Ma La Gia: “Nàng cùng cái kia dùng cung tiễn tiểu tử quá mức cho thân cận, cái này cũng không phải là cái gì sự tình tốt.”

Da Ma La Gia liếc Da Ma Sát Nhất, ngón tay búng ra, một cái bóng người màu đen ngưng tụ từ sương mù phiêu phiêu đang đang từ dưới cái tháp nhọn bay lên, đem một ly rượu trái cây đóng băng kính cẩn đặt ở trong tay Da Ma La Gia.

Nhấp một ngụm rượu trái cây màu hơi ngả đen, Da Ma La Gia nheo mắt trầm ngâm một lát, đột nhiên nhẹ nhàng cười lên: “Vì sao mang nó trở về? Tuy cái này sẽ làm vinh dự Da Ma nhất tộc bị hao tổn... Nhưng, nếu nó bất mãn hôn ước ta an bài cho nó, như vậy tùy nó đi.”

Đem chén rượu đặt ở trên tay vịn xích đu, Da Ma La Gia nhìn Da Ma Sát Nhất thản nhiên nói: “Lúc nó chào đời, lực lượng Âm Nhật vượt qua vô tận thời không, ở thế giới này giáng xuống Âm Nhật chúc phúc cho nó... Nó có được thiên phú hoàn mỹ trước nay chưa từng có, thiên phú của nó gấp mười thậm chí gấp trăm lần ta...”

Da Ma Sát Nhất thở dài một hơi, hướng Da Ma La Gia hơi hạ thấp người hành một lễ: “Ta hiểu rồi, bệ hạ. Như vậy, để Da Ma Sam Gia tiểu thư theo đuổi khoái hoạt cùng hạnh phúc nàng thích đi! Tuy nhiên, tiểu tử kia chỉ là một sinh vật dân bản xứ ti tiện.”

Da Ma La Gia không cho là đúng thường thức chén rượu, ngón tay trắng bóc

nhấn nhẹ nhàng xẹt qua ở trên chén rượu thủy tinh, phát ra tiếng vang cực kỳ nhỏ. Nàng nhẹ giọng nói: “Thực ra cũng không thể quá mức dung túng nó... Phái người theo dõi nó chặt chẽ, trước để nó vui vẻ một đoạn thời gian, nếu nó muốn kết hợp với dân bản xứ ti tiện kia... thì giết tên nhân tộc chết tiệt đó.”

Da Ma Sát Nhất cười, hắc rất hiền lành nhìn Da Ma La Gia, ngón tay nhẹ nhàng gõ chuôi kiếm, dị thường ôn hòa nói: “Bệ hạ, ngài và phụ thân ngài... thật sự rất giống nhau. Cũng chỉ có tính cách như ngài, mới có thể dẫn dắt Da Ma nhất tộc càng ngày càng cường đại.”

Da Ma La Gia nghe được từ ‘phụ thân’, sắc mặt của nàng liền âm trầm xuống. Nàng bưng chén rượu, đem rượu trái cây trong chén uống một hơi cạn sạch.

Chén rượu còn có vài giọt rượu dư bị Da Ma La Gia dùng sức ném ra, chén rượu cắt qua mây đen, nhanh chóng hướng mặt nước mênh mông bên dưới rơi xuống. Một điểm bạch quang rơi xuống, ‘keng’ một tiếng, chén rượu bị va đập vỡ nát ở trên đầu một con bạch tuộc lam to lớn.

Một vầng sáng màu đen cực nhạt hướng bốn phía cấp tốc khuếch tán, trong chớp mắt đã bao phủ một khu vực hình vòng tròn đường kính trăm dặm.

Một lực lượng ăn mòn và cắn nuốt cực kỳ đáng sợ chọt lóe qua, toàn bộ thủy tộc trong khu vực hình tròn này vô thanh vô tức hóa thành hư ảo, ngay cả một chút dấu vết từng tồn tại cũng không lưu lại.

Thủy yêu đại quân đã bị Long Huyết Túy dẫn tới mức gần như điên cuồng rống giận tiếp tục hướng thành trại phóng đi. Thủy yêu đại quân đông nghịt nhanh chóng lấp đầy chỗ trống này, các cự yêu xung phong dẫn đầu chưa có một ai phát hiện dị biến nơi này.

Trên ngón tay Da Ma La Gia xuất hiện một giọt huyết tương màu đỏ long lanh trong suốt, đây là một tia sinh mệnh tinh khí tinh thuần nhất trong cơ thể mấy trăm vạn thủy tộc vừa mới bị nàng đánh chết, nếu có ai có thể hoàn toàn

hấp thu năng lượng trong giọt máu nhỏ này, đủ khiến một chiến sĩ nhân tộc bình thường trực tiếp đột phá đến Vu Vương đỉnh phong!

“Ngọt, thơm!” Da Ma La Gia nheo mắt cười, hơi hé miệng, đem giọt huyết tương ngọt lành, lại chất chứa sinh mệnh tinh khí khổng lồ đó hút vào trong miệng, trên gương mặt trắng nõn Da Ma Sam Gia của lộ ra một tia màu máu mê người.

“Căn nuốt tất cả, hòa tan tất cả, đây mới là Âm Nhật chung cực pháp tắc.” Da Ma La Gia nheo mắt, cảm thụ được dòng chảy nóng trong cơ thể không ngừng khuếch tán, ôn hòa nói: “Để các chiến sĩ Âm Nhật xuất động đi, đừng kinh động bọn thủy tộc ngu xuẩn mà ti tiện kia, cũng đừng để đám nhân tộc chết tiệt phát hiện động tĩnh của bọn họ.”

“Nơi này có vô số thủy tộc chờ đợi bọn hăn săn giết, có vô số tinh huyết chờ đợi bọn hăn căn nuốt. Nói cho bọn hăn, ta hy vọng trước khi trận lũ chết tiệt này chấm dứt, các chiến sĩ Âm Nhật nhất mạch ít nhất đều có thể tăng lên một phẩm giai lực lượng.”

“Đội lũ lớn thối lui, bất luận là mười một tên khốn kiếp khác, hay là Đế Thích Sát, hoặc là đệ đệ Da Ma Thiên chết tiệt kia của ta, vô luận bọn họ có bất cứ âm mưu nào, chỉ cần chiến sĩ của chúng ta mạnh hơn bọn hăn, như vậy chúng ta nhất định sẽ không thua!”

Da Ma La Gia đứng dậy, đem nửa đoạn thân thể vươn ra khỏi tháp nhọn, ở cao nhìn xuống quan sát thủy yêu đại quân rậm rạp, cười rất thỏa mãn: “Đây là khu vực săn bắn hoàn mỹ cỡ nào, khu vực săn bắn chuyên môn vì Âm Nhật nhất mạch chúng ta mà xuất hiện. Càng thêm hoàn mỹ là, còn có người hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của các con mồi đó cho chúng ta, chúng ta chỉ cần tận tình săn giết là được.”

Da Ma Sát Nhất kính cẩn hướng Da Ma La Gia hành một lễ, trầm giọng nói: “Đây đều là bởi vì sự cơ trí của người, bệ hạ.”

Da Ma La Gia nhún nhún vai, không đặt trong lòng cười cười: “Sự cơ trí của ta sao? Có lẽ thế, ta thà tin tưởng, đây là Âm Nhật chúc phúc đối với ta... bảo các chiến sĩ xuất động đi, nhưng nói cho bọn họ, toàn bộ chiến lợi phẩm, ta hưởng riêng năm thành, đây là quy củ của Âm Nhật nhất mạch!”

Da Ma Sát Nhất cười gật gật đầu, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành một mảng bóng tối biến mất.

Ở ngoài vòng vây của thủy yêu đại quân, vô số chiến sĩ Già tộc Âm Nhật nhất mạch thân hình cao lớn lạnh yên xuất hiện, bọn họ nương bóng tối yểm hộ, giống như u linh xâm nhập thủy yêu đại quân.

Chương 1113: Thủy Viên Hậu Duệ

Thở dốc một tiếng, Cơ Hạo rung tay đem một trảng hán do cá voi khổng lồ biến thành vút ra ngoài, mồ hôi ướt đầm thở hỗn hển lui lại mấy bước.

Cự kinh trùng lớn đôi mắt đỏ bừng, thét lớn ngao ngao nhảy dựng lên, mang theo một cây gậy san hô cực lớn hung hăng hướng Cơ Hạo nện xuống. Cây gậy san hô to bằng vại nước lóng lánh lam quang mờ mờ, Cơ Hạo cười ‘hắc hắc’ vung hai quả đấm nghênh đón.

Nắm đấm máu thịt cùng cây gậy san hô kịch liệt va chạm, thân thể Cơ Hạo hơi thấp, một lực lượng khổng lồ nhằm vào đầu hạ xuống, thiếu chút nữa đem hăn ép nằm sấp. Nhưng Cơ Hạo chung quy đã ổn định được thân thể, hít sâu một hơi sau đó đôi tay rung lên, một lần nữa đem cự kinh bắn bay.

Bọn thủy yêu này quả thật không thể khinh thường bọn hăn, những kẻ này tuy khai thông linh trí cực kỳ khó khăn, nhưng một khi tu vi có thành tựu hóa thành hình người, mượn nguyên hình bọn hăn khổng lồ hơn xa so với thân thể nhân loại ngàn lần, vạn lần, lực lượng thân thể bọn hăn so với nhân tộc Vu Đế cùng giai còn mạnh hơn không ít.

Ở trong liên minh bộ lạc nhân tộc, có tư cách so đấu lực lượng thân thể với đám cự yêu có thành tựu này, cũng chỉ có chiến sĩ Long Bá quốc cùng Khoa Phụ nhất tộc. Chiến sĩ hai tộc này thân thể cao lớn gần như không giống con người, lực lượng thân thể cường hãn theo sát long tộc, là tinh nhuệ dũng mãnh hàng đầu của nhân tộc.

Lại một cự yêu cá ngựa tu thành kéo theo mảng lớn tàn ảnh hướng vào đầu Cơ Hạo lao tới. Trên trán cự yêu này sinh ra một cái sừng nhọn dài hơn một trượng, trên sừng nhọn màu lam nhọn nhạo sóng nước, đầu sừng càng có cả mảng lớn bông tuyết không ngừng xoay tròn.

Cơ Hạo cười lớn túm chặt cái sừng nhọn, nghe răng trợn mắt rộng to một

tiếng, cứng rắn xách cái sừng nhọn đem chiều thân thể cao mười mấy trượng của hải mã cự yêu hất lên, ở đỉnh đầu liên tục xoay hai vòng sau đó nện mạnh xuống đất.

Ầm một tiếng, thành trại ngàn dặm cũng khẽ run lên một lần, một cú ném này của Cơ Hạo đem xương khớp toàn thân hải mã cự yêu đập nát, trong mồm cự yêu không ngừng phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, trong thời gian ngắn không thể động đậy nữa.

“Nghieu Hâu uy vũ!” Nghệ Địa đứng trên tường thành, giơ Bôn Lôi Cung lớn tiếng gào rống. Hiện tại Nghệ Địa đã khẳng khẳng một mực tùy tùng Cơ Hạo, mắt thấy Cơ Hạo lại có thể cử trọng nhược khinh thuận túy dùng man lực thân thể đánh bại các cự yêu nguyên hình mạnh mẽ vô cùng, Nghệ Địa hưng phấn đến mức mỗi một sợi lông ở toàn thân đều dựng ngược lên.

‘Nghieu Hâu uy vũ’!

Vô số chiến sĩ nhân tộc giơ binh khí, khiên, đồng loạt dùng chuôi đao chuôi kiếm va chạm tấm khiên lớn tiếng hò hét.

Rất nhiều người đều tận mắt thấy cảnh tượng Cơ Hạo liên tiếp dùng man lực thân thể đẩy lui vài cự yêu, loại man lực va chạm dã man mà tâm huyết, loại va chạm hung hãn cơ bắp với cơ bắp đó, khi thân thể cùng thân thể va đập phát ra tiếng nổ nặng nề, biểu thị công khai một loại cường đại và bá đạo trần trụi.

Cơ Hạo đạp một cước ở trên đầu hải mã cự yêu, hai tay giơ cao cao, hướng mấy chục cự yêu trợn mắt há hốc mồm trên hành lang phía trước lớn tiếng rít gào: “Đến, tiếp tục đến, các ngươi bọn ngu xuẩn không biết chết sống này, có chim, từng đưa lên, xem ai có thể đánh ngã ta!”

Cơ Hạo khinh miệt chỉ chỉ tế đàn phía sau, lạnh lùng nói: “Viên thuốc bảo bối này, đối với nhân tộc chúng ta không có tác dụng gì lớn. Nhưng đối với các ngươi đám thủy yêu có vảy có giáp này mà nói, đây lại là bảo bối có thể khiến các ngươi hóa rồng! Long tộc đó, hắc hắc, nếu có thể hóa thành thân rồng, không

nói thực lực các người có thể tăng lên bao nhiêu, địa vị các người ở trong thủy tộc cũng sẽ khác nhỉ?”

Đám cự yêu mắt đỏ bừng nhìn Cơ Hạo, bọn hãn thờ phì phò từng ngum từng ngum, rốt cuộc hét một tiếng, đồng thời hướng Cơ Hạo lao lên.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’ một tiếng, một cước đem hải mã cự yêu đạp ra ngoài, sau đó thân thể nhoáng lên một cái lui lại bên tế đàn: “Ha ha, các người cùng tiến lên không thể được! Cơ Hạo gia gia của các người không ngu chút nào, ai đồng thời động thủ với các người nhiều người như vậy chứ?”

Đào Sát cười phá lên, hãn vung Thao Thiết Nha, hai tay dùng sức rung lên, Thao Thiết Nha hóa thành các sợi xích màu bạc lao vút ra.

Chiến sĩ Thao Thiết bộ phía sau hãn cũng đều cười lớn tế ra Thao Thiết Nha mô phỏng, ba trăm sợi xích màu bạc hóa thành một tấm lưới lớn, ‘Soạt’ phong tỏa toàn bộ hành lang. Mấy chục cự yêu hú lên quái dị, bị tấm lưới lớn màu bạc chụp vào đầu, trên sợi xích đột nhiên có vô số cái răng nanh màu bạc bén nhọn bắn ra.

Thao Thiết Nha chợt siết chặt, răng nanh màu bạc ‘Phập’ vài tiếng ùn ùn cắm vào thân thể cự yêu, một lực hút tham lam từ trong Thao Thiết Nha trào ra. Thân thể cự yêu kịch liệt run rẩy, máu trong cơ thể bọn hãn không ngừng bị tấm lưới lớn màu bạc rút lấy, mắt thấy tấm lưới lớn màu bạc nhanh chóng biến thành màu máu nhàn nhạt.

Tiếng bước chân ‘Thùng thùng’ nặng nề dị thường, ba đầu tôm tinh, hai con quy yêu, tám con cá mập khổng lồ, mười hai con cá voi lớn, năm con cua khổng lồ lần lượt hóa thành hình người, sải bước xông lên hành lang. Quanh thân bọn chúng tản mát ra yêu khí nồng đậm, bên người có mảng lớn gió lạnh mưa to xoay quanh bất định. Đám thủy yêu đó thi triển yêu pháp, hung hãn hướng phía tế đàn lao đi.

Phía sau bức tường ánh sáng hai bên hành lang Bàn Cổ Thủ Hộ đại trận biến

thành, chiến sĩ nhân tộc trận địa sẵn sàng đón quân địch lần lượt tránh ra, từng bộ sàng (sàng: giường) nỏ cùng nỏ pháo đã chuẩn bị thỏa đáng ùn ùn hiện ra, mũi tên thật lớn đều tập trung các cự yêu xung phong.

Đám cự yêu rít gào trầm thấp, bọn hắc giơ lên tấm khiên dày nặng dùng các loại san hô, mai rùa, vỏ trai ngọc, đá ngăm rền thành che khuất thân thể, tiếp tục rải bước hướng tế đàn lao đi.

“Phóng!” Tướng lĩnh nhân tộc thống quân rống to một tiếng, mấy trăm chiếc nỏ lớn ‘Oành’ một tiếng đồng thời kích phát, mấy trăm mũi tên rền từ thuần kim loại, mặt ngoài dày đặc vô số hoa văn vu phù lao vút ra.

Tấm khiên trong tay mười mấy cự yêu bị mũi tên nỏ đánh nát, bọn hắc lớn tiếng kêu thảm ngã xuống đất, trên người bị phá vỡ ra những lỗ thủng trong suốt to bằng vại nước. Cự yêu còn lại tiếp tục hướng phía tế đàn lao mạnh, mưa rền gió dữ bên người cuốn lên một mảng lớn sương mù máu.

Khóe mắt Cơ Hạo đột nhiên nhảy dựng, hắc mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, lao ra một đạo thanh quang dài mấy chục dặm, đem hành lang chiếu thấu triệt dị thường.

Ở bên cạnh đám cự yêu xông pha kia, trong mưa rền gió dữ, một bóng người mờ lung như có như không nhẹ nhàng đi theo phía sau đám cự yêu, như quỷ my hướng tế đàn lao lên. Nếu không phải Cơ Hạo đột nhiên tâm huyết dâng trào, cảm nhận được nguy cơ tới gần, hắc cũng không thể phát hiện bóng người này tồn tại.

Thanh quang ở mi tâm vừa ra, mọi người đều đã thấy được bóng người âm đạm này.

Cao Đào lớn tiếng quát: “Hảo tiểu tử! Hắc, hay cho một chiêu thủy độn bí pháp!”

Bóng người nọ mắt thấy mình lộ dấu vết, thân hình chợt lóe liền tới cạnh tế

đàn, vươn tay phải đi chộp Long Huyết Túy trên tể đàn.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, tay phải hắt chém ra kiếm chỉ, Vũ Dư kiếm đạo dung hợp Khai Thiên Nhất Kích, một đạo kiếm ý sắc bén vô cùng từ đầu ngón tay hắt bắn ra, xé rách màn mưa hung hăng hướng bóng người nọ đâm tới.

Bóng người chợt trở nên rõ ràng có thể thấy được hiện ra hình dáng thật sự, đó là một con thủy viên bộ dạng ‘mi thanh mục tú’, toàn thân đều là lông rậm màu bạc trắng.

Đầu ngón tay Cơ Hạo nhoáng lên một cái, kiếm ý sắc bén hầu như là cọ sát huyết Thái Dương của thủy viên xẹt qua. Giọng hắt kinh ngạc nói: “Người là hậu nhân của Vô Chi Kỳ?”

Con thủy viên kia thét dài một tiếng, hai tay đã chạm tới Long Huyết Túy.

Nhưng hắt còn chưa thể đem Long Huyết Túy hái xuống, trong màn mưa ở một bên lao ra một bóng người tròn vo, hai tay kéo theo hai luồng sương khói màu xanh lục hung hăng vỗ vào lưng hắt.

Chương 1114: Cấm Pháp Oai

Vô Chi Kỳ rất kiêu ngạo, hẳn là nhóm sinh linh đầu tiên trong thiên địa hồng hoang, hẳn cho rằng trừ chính hẳn, không có ai xứng được có dòng họ của hẳn.

Cho nên toàn bộ con cháu của Vô Chi Kỳ đều lấy ‘Viên’ làm dòng họ, con thủy viên ‘thanh tú’ xâm nhập doanh trại Cơ Hạo, cướp đoạt Long Huyết Túy, chính là đứa con nhỏ nhất ‘Viên Lực’ của Vô Chi Kỳ.

Mẫu thân Viên Lực, là một vu tể nhân tộc ở trên thủy hệ vu pháp có thiên phú siêu mạnh, khi bị coi là tể phẩm hiến cho Vô Chi Kỳ, thực lực mẫu thân hẳn đã là cấp Vu Đế, sau đó thai nghén mười hai năm lúc này mới có Viên Lực. Lúc trong bụng mẹ, Viên Lực đã ngày đêm được thủy chi tinh hoa rèn luyện, vừa sinh ra đã có thiên phú thần thông cường đại.

Từ trong thành trại lao ra đánh lén Viên Lực, chính là Vũ Mục.

Vũ Mục đã đem vu độc chi thuật tu luyện đến Vạn độc nhất thể cảnh hai tay mang theo khói màu lục cuồn cuộn, hung hăng vỗ về phía Viên Lực. Không nên nhìn Vũ Mục bề ngoài mập mạp tròn trịa, nhưng động tác của hẳn lại nhẹ nhàng mau lẹ, Viên Lực không đề phòng, liền bị bàn tay Vũ Mục vỗ vào trên lưng.

“Hây!” Viên Lực hét một tiếng giận dữ, độc lực cuồn cuộn lao thẳng về lục phủ ngũ tạng, nơi độc tính đi qua tứ chi tràn đầy sự chết lặng. Lông rậm màu bạc đẹp đẽ phiêu dật trên thân Viên Lực nhanh chóng biến thành màu xanh lục, thậm chí trong hơi thở hẳn thở ra cũng mang theo một tia lục khí mờ mờ.

“Vũ Mục, bắt sống là được!” Cơ Hạo vội vã thu kiếm, một đạo kiếm ý vừa rồi phát ra thiếu chút nữa đem Viên Lực chém chết, phen này chính hẳn cũng bị dọa giật mình. Mắt thấy Viên Lực trúng kịch độc bộ dáng chật vật, Cơ Hạo sợ hẳn bị độc chết, vội vàng hướng Vũ Mục đánh tiếng.

Vũ Mục hơi sững sốt, mười ngón tay mập mạp hơi cong, độc lực đang muốn

xâm nhập trong cơ thể Viên Lực thu hồi hơn phân nửa, nửa thân trên của Viên Lực lại như bẻ gãy, vô cùng quý dị gấp lại về phía sau, hai tay vung lên một cây đòn gánh hàn thiết tối như mực hung hăng đánh xuống.

Cơ Hạo cũng không thấy rõ đòn sắt trong tay Viên Lực từ đâu mà đến, Vũ Mục lại nóng lòng thu hồi độc lực, căn bản chưa kịp đề phòng. Đòn sắt vô thật chuẩn vào trên vai Vũ Mục, chợt nghe một tiếng vang lớn, Vũ Mục kêu quái dị bị một gậy đập bay, như một quả cầu thịt theo hành lang hướng ra phía ngoài lăn ra bảy tám dặm.

“Cút ngay, mập mạp chết tiệt!” Một tráng hán cự kình điên cuồng lao đi hung hăng hướng Vũ Mục trên mặt đất đập một cước.

Vũ Mục bị Viên Lực đập một gậy thất khiếu phun hỏa hù lên quái dị, trên thân hần đột nhiên nổ tung một mảng sương khói nồng đậm màu sắc rực rỡ, đen, tím, lam, lục, vàng, các loại khói độc quay cuồng bao trùm phạm vi mấy trăm trượng.

Mấy cự yêu giãy thoát sàng nổ thân thể nhoáng lên một cái, bọn hần ngoác mồm nuốt vào không biết bao nhiêu kịch độc, dù với tu vi của bọn hần, làn da bọn hần cũng nhanh chóng đổi màu, con mắt cũng biến thành đủ mọi màu sắc, mạch máu toàn thân bành trướng lên khác thường.

“Loại không biết chết sống!” Viên Lực quay đầu nhìn thoáng qua các cự yêu trúng độc kia, đột nhiên quay đầu nhe răng trợn mắt hướng Cơ Hạo cười cười: “Vèn vèn vu độc, chẳng lẽ còn có thể làm bị thương Viên Lực gia gia của người?”

Cơ Hạo hơi ngần ra, bàn tay vỗ vào bả vai Viên Lực chợt dừng lại, hần tựa cười mà không cười nhìn Viên Lực, muốn xem con khỉ này xua tan vu độc của Vũ Mục như thế nào.

Phải biết lai lịch vu độc của Vũ Mục không đơn giản, nhiều kịch độc đều là đến từ Bàn Hi thế giới, căn bản không phải độc vật sinh trưởng ở địa phương

Bàn Cổ thế giới, các loại kỳ môn vu độc trộn lẫn với nhau, độc tính đã xảy ra biến hóa quỷ dị, ngay cả các lão vu sư có kinh nghiệm nhất của Vu Điện cũng rất đau đầu với hỗn hợp vu độc của Vũ Mục.

Viên Lực kêu căng cười lạnh một tiếng, thân thể hẫng đột nhiên về phía trước hung hăng lao đi, chợt nghe ‘Xẹt’ một tiếng vang lên, như ve sàu thoát xác, để lại tại chỗ một tầng da khi khô quắt, chân thân Viên Lực lại xuất hiện ở ngoài mây trượng, lông bạc toàn thân sáng như trắng, không thấy chút dấu vết nào của độc khí.

Kịch độc màu xanh lục bám vào trên bộ da khi khô quắt, chỉ chớp mắt thời gian, ‘Xẹt xẹt’ vài tiếng vang, da khi khô mỏng manh đã bị kịch độc ăn mòn thành một làn khói.

“Thái Âm huyền hình, giả tử thể sinh!” Viên Lực đắc ý ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, sau đó liếc xéo Cơ Hạo: “Nói các người cũng nghe không hiểu... Một đám phạm nhân, hạng người ngu dốt, các người căn bản không hiểu!”

Khóe mắt Cơ Hạo giật loạn một trận. Thần thông bí pháp Viên Lực vừa mới sử dụng, mơ hồ mang theo một tia dấu vết thái âm chi khí. Hẳn rõ ràng là đem thái âm chi khí hàng năm ôn dưỡng ở trong cơ thể, đem nó hóa thành một cái thể xác giả chết để thăng. Một khi bản thể bị thương nặng hoặc là một số thương thể nào đó khó chơi, hẫng lập tức đem Thái Âm thể xác ném ra, đem toàn bộ thương thể đều chuyển dời đến trên thể xác này, mà bản thể hẫng thì bình yên vô sự.

Đây là vận dụng đạo pháp cực kỳ cao minh, không là đơn giản mượn thiên địa chi lực nữa, mà là bắt đầu đụng chạm cánh cửa pháp tắc, lấy pháp tắc chi lực nắm giữ lực lượng thiên địa. Mà thuật pháp lay dấn khí tức pháp tắc, đã không thể xem như pháp thuật thần thông bình thường, mà được xếp vào phạm trù ‘Cấm pháp’.

Cái gọi là cấm pháp, cũng có ý tứ thiên địa cấm kỵ.

“Thiên phú của người so với cha người còn mạnh hơn!” Cơ Hạo cười ha ha

nhìn Viên Lực, quanh thân hắt lóe lên một mảng ngân quang mờ nhạt, thân thể kéo theo mấy tàn ảnh, như quỷ my lao đến bên cạnh Viên Lực: “Cha người đem tiên thiên hậu thiên âm thủy quý thủy chi đạo suy diễn đến cực hạn, hầu như đã sắp chạm đến thủy chi đại đạo, nhưng người thể mà lại trực tiếp vận dụng thái âm chi lực... khá lắm, khá lắm!”

Viên Lực nhìn Cơ Hạo như gặp quỷ. Hắn có thể nhìn thấy thân thể Cơ Hạo, có thể nghe được thanh âm Cơ Hạo, nhưng hắn căn bản không cảm thụ được Cơ Hạo tồn tại. Đây là một loại cảm giác sai lầm cực kỳ quỷ dị, giống như Cơ Hạo là trăng trong giếng, hoa trong nước, mờ mờ lung lung, căn bản không tồn tại ở thế giới này.

Thân hình hắn nhoáng lên một cái, lông bạc toàn thân sáng lên một tầng ngân quang trơn bóng, cũng kéo theo mấy tàn ảnh lao thẳng về phía tế đàn, đưa tay chộp Long Huyết Túy: “Nói hươu nói vượn cái gì? Lão hầu tử đó nhà ta quen biết với người sao? Người làm sao biết đạo hạnh cảnh giới của lão đã đến một bước nào?”

Tay áo Cơ Hạo tung bay, quanh thân tràn đầy thái âm chi khí, như con bướm bay múa chắn trước mặt Viên Lực.

Mặc cho Viên Lực xoay chuyển xê dịch như thế nào, vô luận hắn biến ảo ra bao nhiêu tàn ảnh, phía trước thân thể hắn luôn có bóng dáng Cơ Hạo hiện lên, vừa vặn chặn đường hắn đi.

Cơ Hạo cười nhìn Viên Lực nói: “Cha người và ta giao tình không tệ. Nạn lũ hung hiểm, người vẫn ở lại bên cạnh ta góp sức cho ta thì hơn, nếu không ngày nào đó người có gì không hay xảy ra, bị người ta rút gân lột da ăn óc khi, ta không dễ hướng cha người giải thích!”

Khuôn mặt khi của Viên Lực co rúm thành một cục, hắn đã dùng ra chiêu thức toàn thân, nhưng lại không thoát được Cơ Hạo ngăn trở.

Hắn rốt cuộc phát hiện, trên người Cơ Hạo lưu chuyển là thái âm chi lực

tương tự với hãn. Thái âm chi lực giấu kín hư không, khắp trời không thấy, lực lượng bí ẩn nhất, mịn mờ nhất, không lường được nhất trong thiên địa.

Nhưng thái âm chi lực trên thân Cơ Hạo so với hãn càng mạnh hơn, thần thông na di của Cơ Hạo so với hãn nhanh hơn, quý bí hơn.

“Là hảo hán, đánh thắng ta, cái gì cũng dễ nói chuyện!” Viên Lực đại ra chốc lát, lớn tiếng quát lên.

“Tốt!” Cơ Hạo vừa nghe Viên Lực nói, lập tức cất tiếng cười to, tay phải hiện lên một điểm sáng màu bạc, đột nhiên chỉ vào Viên Lực điểm một phát: “Định!”

Đây là một loại bùa môn cấm pháp Huyền Đô đạo nhân truyền thụ, lấy thái âm chi lực hóa giam cầm vô hình, tên gọi ‘Định Thân Thuật’. Cơ Hạo vẫn là lần đầu tiên thi triển Định Thân Thuật, liền nhìn thấy Viên Lực đột nhiên cứng đờ toàn thân, bộ dạng quái dị đứng thẳng bất động tại chỗ.

Chương 1115: Hàng Phục

Viên Lực trợn tròn hai con mắt, tràn đầy sự không thể tưởng tượng nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Hiện tại toàn thân cao thấp của hắn có thể động đậy cũng chỉ có hai con mắt, ngoài ra, linh hồn hắn cũng như bị ngâm ở trong nước bùn dinh dính, ngay cả tư duy cũng dần dần cứng ngắc, mơ hồ.

Hoành Hành để trần cánh tay từ trong thành trại lao ra, giơ lên một thanh lang nha bổng hung hăng bổ vào trên lưng Viên Lực. Chợt nghe một tiếng vang lớn, Viên Lực bị đánh cho miệng phun máu tươi nặng nề ngã xuống đất.

Hoành Hành vứt lang nha bổng, lấy ra một sợi dây thừng vu pháp gân mãng xà trộn ngũ kim tinh anh rèn thành, thuần thục đem Viên Lực trói rất chặt. Hắn vừa trói chặt Viên Lực, vừa vụng trộm hung hăng xuống tay, hướng về phía mạng sườn, dưới khố, bụng Viên Lực các nơi không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đủ để mang đến đau đớn sống không bằng chết hung hăng đánh trăm quyền.

“Thằng khỉ con... Nhớ Hoành Hành đại gia của ngươi không? Năm đó ở Bắc Minh Thâm Uyên, vì một gốc Long Huyết Hỏa San Hô Quả, ngươi thằng khỉ con này đem vấy toàn thân Hoành Hành đại gia lột sạch, Hoành Hành đại gia ngươi đau đến mức thiếu chút nữa chết mất!”

‘Thùng’ một cái, Hoành Hành giật một cùi trỏ ở trên mạng sườn Viên Lực, Hoành Công Ngư nhất tộc man lực siêu mạnh, Viên Lực thần thông pháp thuật hơn xa Hoành Hành, nhưng đối mặt man lực của Hoành Hành, Viên Lực bị đánh cho phun máu tươi, trợn trắng mắt thiếu chút nữa đau ngất đi.

“Lần này ngươi coi như rơi vào trên tay Hoành Hành đại gia rồi!” Hoành Hành hung tợn hướng phía Viên Lực cười lạnh: “Kỳ quái thay, ngươi là con trai của Vô Chi Kỳ, mẹ ngươi cũng là vu tể nhân tộc rất lợi hại, ngươi cần viên Long

Huyết Hoàn đó làm gì? Chẳng lẽ người muốn đổi huyết mạch hóa thành long tộc sao?”

Toàn thân Viên Lực cứng ngắc không thể động đậy. Sau khi bị Định Thân Thuật của Cơ Hạo điểm trúng, hãn ngay cả công năng nói chuyện cũng đã mất đi.

Hoành Hành cười ha ha ngồi trên lưng Viên Lực, hướng trên đầu hãn vỗ từng cái thật mạnh.

Cơ Hạo liếc ngang Hoành Hành một cái, nhìn thấy Viên Lực bị hãn bắt nạt tới mức nước mắt cũng sắp chảy ra rồi, vung tay áo lên, tùy tay gỡ bỏ Định Thân Thuật trên người Viên Lực.

Một đạo ngân quang hiện lên, Viên Lực đột nhiên khàn giọng rống giận, đầu hãn giãy về phía trước, chỉ nhìn thấy cổ hãn ‘Bá’ một cái kéo dài đến bảy tám thước, mạnh mẽ quay đầu, hung hăng cắn một phát trên mặt Hoành Hành.

Dù là Hoành Công Ngư nhất tộc da thô thịt dày sức phòng ngự kinh người, Viên Lực hàm oan ra tay, hàm răng trắng như tuyết trong mồm cắn thật sâu vào trong cơ thịt trên mặt Hoành Hành, đem thịt gò má hãn cắn thủng.

Hoành Hành đau đến mức rú thảm ‘Ngao ngao’, vùng hai nắm đấm hướng phía xương sườn dưới nách Viên Lực điên cuồng đánh một trận. Nhưng Viên Lực đã khôi phục sức hành động quá trơn trượt, thân thể hãn nhoáng lên một cái, vô số vu pháp phù văn trên dây thừng vu pháp chế từ gân măng xà vừa mới sáng lên, hãn liền giống như một làn gió giãy thoát dây thừng buộc chặt, xoay người một cái liền cười ở trên vai Hoành Hành.

Trọng quyền của Hoành Hành đánh trượt, dùng sức quá mạnh mẽ thân thể hãn nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa bị nắm đấm của mình kéo theo ngã ra.

Viên Lực lớn tiếng hét dài, lông bạc toàn thân dao động như sóng nước, vùng hai nắm đấm hướng tới đầu Hoành Hành đánh loạn một trận. Tiếng ‘Bang

bang' kéo dài vang lên, năm đấm của Viên Lực bị một tầng huyền băng thật dày màu trắng bao bọc, hai cục băng to bằng cái bát lớn hung hăng nện ở trên đầu Hoành Hành, một mảng lớn hàn khí nhanh chóng hóa thành tầng băng thật dày che lại ngũ quan thất khiếu của Hoành Hành.

Hoành Hành trong lúc nhất thời rối loạn đầu trận tuyến, vung hai cánh tay to dài hướng phía Viên Lực trên vai hung hăng nện xuống.

Thân thể Viên Lực nhoáng lên một cái, vẫn chưa nhả miệng hăn nường cái cổ dài bảy tám thước hung hăng vung lên, kéo thân thể linh hoạt xẹt qua một đường cong, nhẹ tránh được trọng quyền của Hoành Hành.

Hoành Hành đáng thương hai cú đấm hung hăng nện ở trên hai huyệt Thái Dương của mình, năm đấm nặng nề đánh cho khối băng thật dày trên đầu hăn sụp đổ. Hăn trợn mắt, mắng một câu cực kỳ ác liệt thô tục, thân thể lảo đảo bật xuống đất, tối tăm mặt mũi không thể động đậy nữa.

“Chỉ loại ngu xuẩn này, cũng muốn bắt được ta?” Viên Lực khinh miệt cười lạnh một tiếng, hăn liếc xéo Cơ Hạo một cái, mang theo một tia kiêng kỵ thân thể nhoáng lên, hóa thành một mảng lớn ngân quang hướng tế đàn phóng đi.

Ngân quang kéo dài mười mấy trượng, khi đó hai móng vuốt thò ra, mau lẹ tuyệt luân hướng Long Huyết Túy chộp lấy.

“Còn chưa từ bỏ ý định? Có ta ở đây, người muốn mang đi bảo bối này không dễ đâu!” Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, cũng hóa thành một đạo ngân quang theo sát Viên Lực lao ra. Hai luồng sáng màu bạc ở không trung cấp tốc va chạm, ma sát, không ngừng ngăn trở xé rách lẫn nhau, nhanh chóng hóa thành một vòng xoáy màu bạc cực lớn vòng quanh tế đàn liên tục xoay mấy trăm vòng.

Sau khi dây dưa một phen, Viên Lực bị Cơ Hạo ép khiến cách tế đàn càng lúc càng xa.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, thần thức hóa thành một tấm lưới lớn gài gao quần

lấy Viên Lực. Hắn đã nhận ra, Viên Lực thật sự thiên phú trác tuyệt, hắn đã chạm đến một tia Thái Âm chi đạo, hơn nữa có thể lợi dụng thái âm chi khí không nhiều lắm trong thiên địa tu thành một thân thần thông bí pháp mạnh mẽ, thậm chí mơ hồ chạm đến ngưỡng cửa ‘Cấm pháp’.

Chỉ tiếc, Viên Lực và Vô Chi Kỳ giống nhau, đều là dựa vào thiên phú của mình đau khổ tìm hiểu đại đạo, không có danh sư truyền thừa, nếu không lấy thiên phú của Viên Lực, hắn nay không có khả năng chỉ có chút năng lực như vậy.

“Xem năm đấm của ta!” Cơ Hạo đột nhiên rống to một tiếng, trong một mảng lớn ngân quang hắn đánh ra một quyền.

Viên Lực bị tiếng rống to của Cơ Hạo dọa giật mình, theo bản năng mở mắt ra hướng năm đấm của hắn nhìn lại.

Rõ ràng là đang vận dụng thái âm chi lực đây đưa với người ta, nhưng trên năm đấm của Cơ Hạo đột nhiên phun ra ánh sáng chói lóa vô cùng, giống như một vầng mặt trời đột ngột xuất hiện ở trước mặt Viên Lực. Viên Lực hú lên quái dị, đôi mắt thiếu chút nữa bị kim quang mãnh liệt đến cực điểm chọc mù, hắn theo bản năng nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt cuồn cuộn chảy xuống.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, hóa thân ngân quang hung hăng lao về phía trước, loáng cái bóp chặt cổ Viên Lực, xách thân thể hắn lên dùng sức hướng dưới mặt đất ném đi.

Rầm một tiếng, thân thể Viên Lực đập xuống đất nảy lên cao mười mấy trượng, hắn phun ra một ngụm máu lớn, thời điểm lại rơi xuống đất đã không thể động đậy. Cơ Hạo ngồi xổm bên người Viên Lực, một chưởng đặt trên lưng Viên Lực, một bàn tay khác vỗ đầu hắn cười nói: “Có phục không? Nếu chịu phục, về sau theo ta, ta còn giới thiệu cho người một sư tôn thần thông khôn cùng chỉ đạo người tu luyện.”

Viên Lực hơi ngẩn ra, Cơ Hạo tiếp tục nói: “Không phục, không muốn quy

thuận mà nói, ta hiện tại sẽ lột da của ngươi ra làm thành mã giáp mặc! Một bộ lông bạc này, mặc ở trên người cũng rất hoa mỹ.”

Viên Lực ngây người chốc lát, cảm thụ được bàn tay Cơ Hạo đặt trên lưng mình, so với mười ngọn núi lớn còn nặng nề hơn, uest oải vổ vổ mặt đất: “Phục rồi, ta phục rồi... Nhưng, viên Long Huyết Hoàn này phải cho ta! Ta đã hứa hẹn người ta!”

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, xách Viên Lực đứng lên: “Phục là tốt rồi, viên Long Huyết Túy này, sau chuyện ta tự nhiên cho ngươi! Chẳng qua, hiện tại ngươi giúp việc cho ta chút!”

Hơi dừng một chút, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Nói một tiếng cho người hữu hảo, thân cận với ngươi, bảo bọn họ vây quanh thành trại, đừng đi lên chịu chết! Nếu không, đừng trách ta xuống tay vô tình!”

Cùng lúc bốn chữ ‘xuống tay vô tình’ ra khỏi miệng, Cơ Hạo chém ra Thái Cực Thần Phong, bốn luồng hồ quang chọi lóe, bốn cự yêu lao tới trước mặt hắn bị chém ngang hông thành tám đoạn.

Chương 1116: Ngân Giao

Cạnh Bàn Cổ Thủ Hộ đại trận, một đạo hỗn độn chi khí tự do tràn ra, hóa thành một sợi dây thừng chụp ở bên hông Viên Lực. Vài tên vu tế tuổi già sức yếu ngồi một bên, nheo con mắt tam giác về mặt u ám theo dõi hẩn.

Mệnh lệnh của Cơ Hạo rất rõ, Viên Lực nếu có chút dị động, chỉ cần hẩn có bất cứ dấu hiệu nào muốn đào tẩu, các vu tế này có thể lập tức hạ tử thủ. Mấy lão vu tế đều tinh thông vu chú thuật, bọn họ đã để lại vu chú lời dẫn ở trên người Viên Lực, chỉ cần tâm niệm khẽ động liền có thể kích phát.

Viên Lực uể oải ngồi dưới đất, phần nộ đánh giá động tĩnh xung quanh.

Doanh trại chinh tề đối với Viên Lực không có bất cứ lực hấp dẫn gì, rất nhanh lực chú của hẩn ý đã đặt hết ở trên Bàn Cổ Chung. Tuy không biết lai lịch Bàn Cổ Chung, nhưng khí tức hồng hoang phong cách cổ xưa của Bàn Cổ Chung hấp dẫn hẩn thật sâu.

“Bảo bối tốt đấy, thật sự là bảo bối tốt, cho dù lão hầu tử cha ta, trên người lão cũng không có bảo bối này!” Viên Lực nhìn chăm chăm Bàn Cổ Chung không chớp mắt, thấp giọng lẩm bẩm: “Đánh thua thì phải chịu phục, hàng hẩn cũng được... Xem tình hình này, ai thua ai thắng còn chưa nhất định đâu... theo Nghiêu Hầu, vừa lúc xem xem đám huynh đệ vô liêm sỉ kia đều là chết như thế nào!”

Tiếng bước chân ‘Thùng thùng’ truyền đến, Hoành Hành mang theo một vại rượu cực lớn đi tới, hẩn hướng trong mồm trút hai ngụm rượu, liếc xéo Viên Lực liên thanh cười lạnh: “Sao? Người cũng có một đám huynh đệ nhìn không vừa mắt? Hắc, người biết điều kiện ta quy thuận Nghiêu Hầu không? Hẩn giúp ta đem đám huynh đệ kia của ta xử lý hết, muốn ta giúp người hướng Nghiêu Hầu đưa ra điều kiện tương tự hay không?”

Viên Lực ngẩn ngơ, ngạo nghễ quay đầu đi, hừ lạnh một tiếng nặng nề.

Hoành Hành không để ở trong lòng cười vài tiếng, ngồi xuống sát Viên Lực, đem vại rượu nhét vào trong tay hắn: “Nhìn thấy người bị Nghiêu Hầu đánh tới bởi một trận sau đó ngoan ngoãn đầu phục, nói thật, ta rất vui vẻ! Cuối cùng đã có người làm bạn với ta. Ha ha, xem xem kẻ xui xẻo kế tiếp là ai đi!”

Khuôn mặt Viên Lực đen sì tới mức có thể chảy ra mực nước, hắn phần nộ lẫn bầm vài tiếng, bưng vại rượu lên uống sảng khoái một trận.

“Này!” Hoành Hành đột nhiên đưa ngang khuỷu tay, hung hăng thúc vào mạng sườn Viên Lực một cú, cũng không biết hắn là cố ý hay vô tình, một cú giật cùi trỏ này thiếu chút nữa đem Viên Lực đánh bay ra ngoài, hắn đau đến mức nhe răng trợn mắt thật lâu chưa thở lại được: “Người tốt cuộc là vì sao mới đi cướp viên Long Huyết Hoàn kia? Hắc hắc, Nghiêu Hầu đã đáp ứng ta, chờ trận này đánh xong, viên Long Huyết Hoàn đó có một phần của ta!”

Viên Lực hơi ngẩn ngơ, sau đó hắn nhảy dựng lên, chỉ vào phương hướng tế đàn thét to: “Nhanh đi nói cho Nghiêu Hầu, nếu là hắn gặp được một con giao long màu bạc, tuyệt đối không thể tổn thương một mảng lân giáp của nàng, nếu không ta thà chết cũng sẽ không quy thuận hắn!”

Hoành Hành ‘A’ một tiếng há to miệng, vẻ mặt quỷ bí nhìn Viên Lực lăm bầm: “Vì nữ nhân? Người con thủy hầu tử này, sao lại thích một con giao long? Cũng thật không có sự theo đuổi! Giấc mộng của Hoành Hành gia gia chính là tìm một long nữ thuần huyết! Người lại coi trọng một con giao long cái?”

Bốn phương tám hướng, vô cùng vô tận thủy yêu khàn cả giọng hướng thành trại lao tới.

Cơ Hạo tăng thêm pháp lực, gió mạnh cuốn hương thơm của Long Huyết Túy hướng bốn phương tám hướng càng bay càng xa, càng nhiều thủy yêu đang nổi lên không dứt hướng bên này lao đi.

Vô số cự yêu tức giận rít gào, nhắc lên cuộn sóng ngập trời đập về phía thành trại. Càng có vô số thủy yêu khàn giọng rống giận, nổi đuôi nhau hướng thành

trại phát động xung phong quyết tử. Một mảng lớn máu tươi và thịt nát phủ kín mặt nước, bị cơn lốc cùng sóng biển vỗ, đông máu thịt hỗn độn bị cuốn đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mấy ngàn con mãng xà dài mười dặm trở lên chậm rãi bơi trong nước sâu, con người màu vàng lạnh như băng mà vô tình của bọn chúng nhìn chăm chăm về phía thành trại. Đầu lĩnh là một con mãng xà màu vàng dài chỉ hai mươi trượng, nửa thân trên của mãng xà hóa thành hình người, nghiễm nhiên là một thanh niên tuấn tú khuôn mặt thanh tú, vẻ mặt âm lệ.

Đuôi rắn nhẹ nhàng vung vẩy, thanh niên vẻ mặt âm hiểm hung tợn khoanh hai tay trước ngực, quái thanh quái khí cười: “Tuyệt Lăng, Viên Lực tiểu tử kia không biết chết sống, bọn nhân tộc kia rõ ràng đã bày ra cạm bẫy, hăn thể mà lại ngốc nghếch lao đầu vào.”

Dùng sức hất một lần mái tóc dài trên đầu phân biệt rõ ràng chia làm chín màu, thân thể thanh niên nhoáng lên một cái, đột nhiên tiến đến trước mặt một con giao long màu bạc dài chỉ một trượng ngoài mấy trượng, ẩn tình đưa tình nhìn đối phương dịu dàng nói: “Viên vu dược kia, tuy không biết là cái gì, nhưng ta cũng có thể cảm giác được, nó đối với thủy tộc chúng ta, nhất là đối với mãng, giao nhất tộc chúng ta có tác dụng cực lớn.”

“Chỉ cần nàng đáp ứng, về sau nàng không quan tâm Viên Lực tiểu tử đó nữa, toàn tâm toàn ý tốt với tốt, ta liền đem bảo bối đó cướp lấy... Chia người ba thành!” Thanh niên dùng sức vỗ ngực, tràn đầy lòng tin nói: “Nàng xem, ta đối với nàng tốt bao nhiêu, bảo bối như vậy, ta cũng chịu chia cho nàng ba thành!”

Giao long màu bạc dài chỉ một trượng, nhưng thân thể ngày thường cực kỳ đẹp, trên lân giáp màu bạc trời sinh có hoa văn đẹp đẽ, một đôi sừng nhọn tinh xảo lại bày ra dạng bán trong suốt, sừng nhọn màu lam nhạt không ngừng phát ra các luồng hàn quang, theo vảy rồng màu bạc trơn bóng của nàng lui tới lưu chuyển, đem toàn thân nàng phụ trợ như mộng như ảo.

Khác với giao long bình thường chỉ có ba trảo, con giao long này rõ ràng có năm trảo, giống với hoàng tộc long tộc thuần huyết.

Trừ sừng rồng trên đầu là hai cái sừng nhọn, không phải thuần huyết long tộc sừng hươu nhiều chạc, con giao long màu bạc nho nhỏ này rõ ràng là một con ngân long huyết mạch tôn quý. Hơn nữa khí tức trên người nàng cũng đặc biệt nồng đậm, tràn ngập một loại ý nhị cực kỳ cổ xưa mà tôn quý.

Nghe xong thanh niên âm độc hung ác nói, ngân giao hừ lạnh một tiếng giòn tan: “Tương Liễu Tiểu Bát, ngươi cũng quá keo kiệt rồi, Viên Lực đáp ứng đem bảo bối đó cho ta hết đó... Ngươi thì hay rồi, chỉ cho ta ba thành! Ngươi người này giống lão xấu xa Tương Liễu kia, keo kiệt, âm hiểm, gian trá...”

Vừa cất tiếng quát lớn, ngân giao vừa mang theo một luồng sáng mờ mờ, tựa như tia chớp tách ra sóng nước hướng thành trại phóng đi.

“Ta lười ở chung với ngươi, ngươi về sau cũng đừng tới tìm ta! Ta đi tìm Viên Lực, tiểu hầu tử này đang làm gì?” Ngân giao Tuyết Lăng tức giận bơi đi, để lại Tương Liễu Tiểu Bát khuôn mặt âm lệ gần người ở tại chỗ.

Qua hồi lâu, Tương Liễu Tiểu Bát đột nhiên hung tợn mắng một câu: “Viên Lực... Ngươi con khỉ chết tiệt này, ngươi từ nhỏ đã tranh đồ với ta... Khi đó ta không tranh nổi với ngươi, không lẽ ta ngay cả nữ nhân cũng không tranh được sao? Đi hai người, tìm cơ hội, đem Viên Lực tiểu tử đó xử lý cho ta!”

Thân thể hai con độc mãng màu đen dài gần trăm dặm vằn vện một trận, bọn chúng thở hỗn hển trầm thấp, chậm rãi hóa thành hai tráng hán cao trên dưới năm trượng, trên làn da dày đặc hoa văn vằn vện màu đen, chân đạp sóng đục phóng lên cao, lớn tiếng rít gào hướng thành trại phóng đi.

Tương Liễu Tiểu Bát khẽ cuộn cái đuôi dài, hơi suy nghĩ một lúc, hung hăng vung tay lên về phía trước.

“Chúng ta cũng theo sau tiếp ứng... Đem thân thể đều co lại, thả ra nguyên

hình lớn như vậy, tiện cho cung tên nhân tộc đem các người bắn thành cái sàng sao?”

Mấy ngàn con mãng xà khổng lồ đều thè lưỡi rả lên tiếng, thân thể cao lớn của bọn hăn vặn vẹo một trận, nhanh chóng thu nhỏ lại thành dài hơn một trượng đến khoảng bảy tám trượng, theo sát Tương Liễu Tiểu Bát thông thả áp sát thành trại.

Chương 1117: Bị Bắt

Hắc thủy mệnh mông, mưa to tầm tã tạo nên vô số gợn sóng ở mặt nước.

Man Man, Thiếu Ti còn ngồi xõm đỉnh đầu Tinh Không Cự Quy, dùng cung mạnh nỗ cứng bắn chum thủy yêu đi ngang qua.

Thủy yêu toàn thân đầm đìa nước phun gió tanh bọt nước, toàn bộ lực chú ý đều bị Long Huyết Túy hấp dẫn, không để ý thành trì trên lưng Tinh Không Cự Quy chút nào, đội chiến sĩ nhân tộc trên tháp tên công kích, liều mạng hướng thành trại không ngừng xung phong.

Tinh Không Cự Quy cũng thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, bọn họ vung bàn chân thật lớn, thỉnh thoảng như lôi đình vạn quân hung hăng vỗ xuống một chưởng, đem những thủy yêu thò ra nửa người đập nát. Ngẫu nhiên bọn chúng sẽ chọn lựa một ít hải sản, tôm cá tươi phù hợp khẩu vị của mình nhét vào trong mồm nhai nuốt, vì thể lượng lớn máu tươi theo khoe miệng đám rùa khổng lồ đó không ngừng phun ra.

Tiếng gầm gừ thật lớn vang lên, ở phía trước con rùa khổng lồ chỗ bọn Man Man, một mảng lớn hắc thủy đột nhiên phồng lên.

Một con Hấu phạm vi vài dặm đẩy sóng nước xông lên mặt nước, móng vuốt nhỏ dày đặc dưới bụng nó kịch liệt quấy, một cái đuôi dài đến mười mấy dặm đâm vào trong nước hung hăng vung lên, kéo theo một trận gió dữ sắc bén hướng vào đầu đám người Man Man chém xuống.

Một đạo lôi quang từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ vào đỉnh đầu con Hấu yêu khí nồng đậm này. Vô số ánh điện chạy qua lại ở trên giáp xác dày nặng của Hấu, gai đuôi Hấu mang theo một mảng lớn điện quang trúng cái cổ thật dài của Tinh Không Cự Quy. Chợt nghe một tiếng vang lớn, gai đuôi dài mười mấy dặm đứt gãy tận gốc, nó phát ra tiếng kêu đau thê lương, trên cổ Tinh Không Cự Quy ngay cả một tia vết thương cũng chưa lưu lại.

“Ừm, không biết Cơ Hạo làm gì, nhưng vụ trận kết giới này rất chắc chắn đó!” Man Man xách Thao Thiết Nha dùng sức nhoáng lên một cái, mấy chục sợi xích màu bạc lao vút ra, như vật còn sống xuyên thủng thân thể mấy trăm thủy yêu.

Man Man vung cái tay nhỏ lên, Thao Thiết Nha kịch liệt rung động, mấy trăm thủy yêu thân thể chia năm xẻ bảy, theo một mảng lớn máu nặng nề rơi xuống nước.

Hầu đứt gãy gai đuôi khàn giọng rống giận, vết thương ở đuôi không ngừng chảy ra huyết tương màu lam tươi đẹp, tản mát ra một mùi thơm ngát mát lạnh. Thiếu Ti đảo tròn đôi mắt đẹp, đột nhiên cười lên: “Man Man, bắt lấy đại gia hỏa này, máu của nó chính là tài liệu tốt nhất, dùng để điều phối được tề cầm máu không còn gì tốt hơn.”

Man Man chớp mắt một cái, Thao Thiết Nha hung hăng vung lên, Thao Thiết Nha ‘Soạt’ một cái mở ra, mấy trăm sợi xích màu bạc to bằng cánh tay hóa thành một tấm lưới lớn nhanh chóng hướng con Hầu kia chụp xuống.

Một tiếng rống gầm trầm thấp từ sâu trong làn nước truyền đến, Tuyết Lăng dài chỉ một trượng mang theo một đạo ngân quang từ dưới nước lao ra. Nàng từ bên cạnh Hầu kịch liệt quay cuồng lao ra mặt nước, nhìn thấy Thao Thiết Nha ở đỉnh đầu hạ xuống, Tuyết Lăng há mồm phun ra một đạo hàn khí xanh thẳm.

Hàn khí bán trong suốt, mang theo vô số băng tinh lóe sáng rơi ở trên Thao Thiết Nha, hàn băng nhanh chóng đóng băng Thao Thiết Nha, một luồng khí lạnh thấu xương theo sợi xích hướng bàn tay nhỏ của Man Man kéo dài tới, trong chớp mắt một tầng băng mỏng đã đem tay Man Man và sợi xích đông lạnh thành một cục.

“Đây là... Băng long?” Man Man quát to một tiếng, thân thể của nàng hùng hực chấy lên, thần viêm màu tím bao lấy toàn thân nàng, huyền băng trên tay nhanh chóng hòa tan, không ngừng có hơi nước màu trắng lao ra.

Man Man tò mò nhìn Tuyết Lăng, con giao long thể tích không lớn này thật sự là bộ dạng đặc biệt đẹp, làm Man Man rất có cảm giác trước mắt sáng ngời: “Năm trảo, vảy rồng, thiên phú hàn khí mạnh như vậy... Nhưng, sừng của người... Có ngũ trảo giao long sao?”

Tuyết Lăng trừng con người trong suốt tinh thuần hung tợn nhìn chăm chăm Man Man, nàng cúi đầu nhìn thoáng qua Hấu bởi vì gai đuôi gầy đang không ngừng thống khổ giãy dụa, cái đuôi lóng lánh vàng sáng mờ nhạt vung lên, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, mấy chục tia chớp tản ra hàn quang bỗng dừng sinh ra, hung hăng bổ về phía đoàn người Man Man.

“Gia hỏa thật dã man!” Da Ma Sam Gia giận dữ nhìn Tuyết Lăng, nàng xem đã hiểu, tiểu giao long này là đang trút giận vì con Hấu kia: “Nhưng hãn công kích chúng ta trước, chúng ta cái gì cũng chưa làm! Chẳng lẽ, người cho rằng người có thể chiến thắng chúng ta nhiều người như vậy sao?”

Da Ma Sam Gia ngẩng đầu lên, con mắt dựng thẳng ở mi tâm đột nhiên mở ra, một mảng u quang màu đen sâu không lường được từ trong con mắt dựng thẳng của nàng trào ra, toàn bộ tia chớp hàn khí bức người bỗng vạch ra một đường cong chảy xiết, ùn ùn nhập vào trong lỗ xoáy nằm sâu trong con người Da Ma Sam Gia.

Uy lực tia chớp bị cắn nuốt, chuyển hóa, ngón trở tay phải Da Ma Sam Gia nhẹ nhàng vạch, một tia chớp màu đen như lưỡi hái trong tay tử thần, vô thanh vô tức xé rách hư không hướng Tuyết Lăng chém tới.

Mắt Tuyết Lăng một lần nữa tròn trịa, nàng cảm nhận được lực lượng cực kỳ đáng sợ trong tia chớp Da Ma Sam Gia phát ra, tia chớp này không chỉ có trên tổng sản lượng lực lượng là tổng mấy chục tia chớp nàng vừa rồi phát ra, hơn nữa tràn ngập khí tức khủng bố hủy diệt tất cả.

Đây là một loại lực lượng hắc ám thuần túy vì hủy diệt mà sinh, chỉ cần cảm nhận được ý hủy diệt trong tia chớp màu đen này, Tuyết Lăng đã có một loại xúc

động lao đầu chết trên mai con Hấu ở bên dưới ——tia chớp màu đen này, vậy mà có thể khiến người ta sinh ra cảm giác ‘Không muốn sống nữa’.

“Yêu nghiệt!” Tuyết Lăng thanh thúy mắng một câu: “Dị tộc yêu nghiệt... nhân tộc các người sao lại sa đọa đến mức cấu kết với dị tộc?”

Theo tiếng mắng của Tuyết Lăng, trên mặt nước tối như mực phía dưới đột nhiên có mấy chục bức tường nước dày cả trượng gào thét phóng lên cao. Bức tường nước bọt trắng quay cuồng lơ lửng trên không, Tuyết Lăng phun ra một ngụm hàn khí, mấy chục tầng tường nước đồng thời bị đông lạnh thành huyền băng.

Tường huyền băng dày đặc hoa văn dạng vảy rồng rạn rở tỏa sáng ở không trung, tia chớp màu đen Da Ma Sam Gia phát ra liên tục phá vỡ ba mươi chín tầng tường băng, cuối cùng ở trên tầng tường băng thứ bốn mươi bị đập vỡ nát!

Man Man hai tay chống hông, tức giận hướng về phía Tuyết Lăng quát: “Ai là dị tộc yêu nghiệt chứ? Da Ma Sam Gia chính là bằng hữu của chúng ta! Nàng khác với đám dị tộc ác quỷ kia... A nha, tránh mau!”

Mọi người đều ngẩn ra, ‘Tránh mau’? Man Man muốn ai tránh mau?

Thiếu Ti đẩy hai tay, từng làn sóng không gian nhanh chóng khuếch tán ra, đem đoàn người nàng và Man Man, Da Ma Sam Gia đều bảo vệ ở trong tiểu không gian cách ly. Chỉ có Tuyết Lăng sững sờ nhìn Man Man cười nói: “Đừng hòng gạt người, loại biện pháp gạt người này, ta lúc ba trăm tuổi đã không dùng nữa...”

Một tráng hán Già tộc mặc trọng giáp, toàn thân quấn quanh khí tức hắc ám hủy diệt tất cả, cao trên năm trượng vô thanh vô tức từ phía sau Tuyết Lăng xông ra. Hắn vươn tay trái tóm lấy Tuyết Lăng, không đợi nàng dùng sức giãy dụa, ngón tay ở trên gáy nàng nhẹ nhàng búng ra đã đem nàng đánh ngất đi.

“Thái Cổ Huyền Ly (chi) dị chủng! Còn là một con cái... Loại nô lệ này, sẽ có

rất nhiều lão gia quý tộc thích, bọn họ nhất định sẽ ra một cái giá trên trời cho cô ta!” Chiến sĩ Già tộc âm trầm cười, sau đó vạm phần đắc ý cười to lên: “Bọn ngu xuẩn kia, ở ngoại vi có thể có thứ gì tốt? Mặt hàng cao cấp thật sự đáng giá đều ở vòng trong cơ!”

Da Ma Sam Gia ngạc nhiên nhìn vị chiến sĩ cường đại rõ ràng thuộc về Âm Nhật nhất mạch này, thân thể nàng run rẩy một cái, sau đó dứt khoát tiến lên một bước, chỉ vào chiến sĩ đó lạnh lùng nói: “Ta lấy danh nghĩa Âm Nhật mệnh lệnh ngươi, đem cô ta buông xuống cho ta!”

Chiến sĩ Già tộc nhìn Da Ma Sam Gia một cái thật sâu, kính cẩn hướng nàng cúi đầu hành một lễ, sau đó thân thể chợt biến mất.

Mang theo Tuyết Lăng cùng nhau biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chương 1118: Trục Diện Nữ Đế

Tuyết Lăng vừa bị chiến sĩ Già tộc mang đi, một đạo thanh quang từ trong thành trại xé rách màn mưa lao vút đến, Cơ Hạo mang theo Viên Lực tới bên người Man Man, Thiếu Ti, nhìn nơi chiến sĩ Già tộc biến mất, sắc mặt dị thường âm trầm khó coi.

Viên Lực mở to mắt nhìn, khuôn mặt khi vận vẹo như quỷ, khàn cả giọng hét chói tai, vung quyền hung hăng nện ở trên thân Cơ Hạo: “Tuyết Lăng bị người ta đoạt đi rồi! Nếu nàng xảy ra chút gì đó ngoài ý muốn, ta và các người không chết không thôi!”

Tay trái Cơ Hạo bóp chặt cổ Viên Lực, tay phải hung hăng đánh một quyền ở trên bụng hắn, đánh cho Viên Lực đôi mắt lồi ra, khóe miệng phun máu, hồi lâu không thể động đậy, cũng không nói nổi một chữ nào.

Dem Viên Lực ném xuống đất, liên tục đánh bảy tám đạo Định Thân Chú ở trên người hắn, Cơ Hạo cúi đầu nhìn hắn cười lạnh nói: “Đây là chiến trường, tiểu hầu tử. Các người đã đến chiến trường, thì phải làm sẵn chuẩn bị bị người ta chém, bị người ta giết, bị người ta bắt sống.”

Nhìn Viên Lực không thể động đậy, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Ta và đám dị tộc kia cũng không phải cha đẻ của người, không có nghĩa vụ giúp người chiếu cố nữ nhân người thích... Cho dù là cha đẻ của người, Vô Chi Kỳ sẽ bởi vì một tiểu giao long, giúp người ra tay bừa bãi?”

Khuôn mặt Viên Lực xanh đỏ bất định một phen, hắn muốn nói chuyện, nhưng hắn ngay cả đầu lưỡi cũng không thể động đậy.

Phía trước, một cột nước phóng lên, Tương Liễu Tiểu Bát thân người đuôi rần cầm một cây nhuyễn thương nanh rần, mặt đầy nét cười lao ra khỏi mặt nước, chỉ vào bên này cất tiếng cười to: “Viên Lực đầu khi, người tên ngu xuẩn này, Tuyết Lăng là lo lắng người, mới thoát ly đại đội bị dị tộc bắt sống! Người

tên phế vật này, người còn có tư cách ở cùng nàng sao?”

Cái đuôi rắn thật dài hung hăng run lên, một đạo cuồng lôi từ trên trời giáng xuống, theo phương hướng Tương Liễu Tiểu Bát quấy đuôi nện ở trong đám đông cá tôm rùa ba ba, lôi quang bùng nổ, mặt nước phạm vi vài dặm đều bị lôi quang bao trùm, cũng không biết đã nổ chết bao nhiêu thủy tộc cấp thấp.

“Ta khác người tên phế vật này, ta muốn đi tự tay cứu trở về Tuyết Lăng! Ta muốn khiến nàng biết, Tương Liễu Tiểu Bát ta mới là một nam nhân chân chính, ta mới xứng đôi với nàng!” Tương Liễu Tiểu Bát chán ghét nhìn thoáng qua Viên Lực, đuôi dài khẽ cuộn lại, đặc ý nói: “Người không cảm thấy, một con khi cùng một con giao long ở chung, quá chướng mắt sao?”

Đuôi dài xé rách không khí ‘Vù vù’ vài tiếng, Tương Liễu Tiểu Bát khoe khoang cái đuôi dài của mình một phen, đặc ý nói: “Vẫn là Tương Liễu ở cùng giao long, thấy thế nào cũng môn đăng hộ đối, người nói xem?”

Cười to vài tiếng ‘Ha ha’, Tương Liễu Tiểu Bát nhắc lên một làn sóng nước, gào thét hướng mặt nước xa xa tối như mực đuổi theo. Hắc vừa cười sóng lớn chạy như điên, vừa phun ra đầu lưỡi lay trái lay phải, truy tìm mùi Tuyết Lăng lưu lại trong không khí.

Viên Lực gấp đến độ mắt đỏ bừng, nhưng hắc không thể động đậy chút nào.

Cơ Hạo cúi đầu nhìn Viên Lực, thản nhiên nói: “Ồ, người còn có tình địch sao? Hắc, tuy một con khi ôm một con giao long bộ dáng quả thực có chút không hài hòa, nhưng cũng tốt hơn một tên Tương Liễu mềm nhũn, trơn trượt. Ít nhất, hình thể khi không khác lắm với nhân tộc chúng ta.”

Tùy tay cởi bỏ Định Thân Chú trên người Viên Lực, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Người nếu nguyện ý về sau...”

Viên Lực cắn một phát nát đầu ngón tay, dùng tinh huyết của mình ở trong không khí vẽ một yêu phù ngoạn độc: “Ta dùng hồn phách bản thân về, chỉ cần

người có thể giúp ta cứu Tuyết Lăng về, Viên Lực ta, còn có toàn bộ chiến sĩ lệ thuộc trực tiếp ta, từ hôm nay trở đi, khẳng khẳng một mực tùy tùng Nghiêu Hầu Cơ Hạo, mặc cho sai bảo! Nếu vi phạm, khiến Viên Lực ta hồn phi phách tán, thì cốt vô tồn, vĩnh viễn không thể siêu sinh!”

Yêu phù vẽ từ tinh huyết hiện lên một đạo huyết quang, một đạo huyết quang chui vào mi tâm Viên Lực, một đạo huyết quang khác thì hướng Cơ Hạo bay tới.

Cơ Hạo tóm lấy huyết quang, thần thức cường đại hướng trong huyết quang tìm tòi, sau khi làm rõ đây thật sự là yêu hồn huyết thể độc ác nhất của yêu tộc, để lại trong huyết quang một đạo cấm chế, tùy tay đem huyết quang thu lại.

“Man Man, Thiếu Ti, các người quay về doanh trại, nơi này không đủ an toàn!” Cơ Hạo hướng Thiếu Ti, Man Man dặn dò một tiếng, tóm lấy thân thể Viên Lực hóa thành một đạo thanh quang phóng lên cao: “Kỳ quái, nơi này vì sao có thể có chiến sĩ Già tộc xuất hiện? Xen vào chiến đấu của chúng ta và thủy yêu, điều này đối với bọn hăn có thể có lợi ích gì!”

Da Ma Sam Gia há há mồm, muốn nói cho Cơ Hạo Âm Nhật bí pháp dị tộc có thể cắn nuốt tinh luyện tinh huyết sinh linh cường đại, lấy cái này phụ trợ chiến sĩ Âm Nhật nhất mạch nhanh chóng tăng thực lực. Nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, Cơ Hạo đã mang theo Viên Lực đi xa.

Thiếu Ti tóm tay Man Man, chụp lấy Da Ma Sam Gia, thân thể nhoáng lên một cái xé rách hư không, trực tiếp quay về thành trại.

Các nàng vừa rời khỏi, phía trước sóng to quay cuồng, mấy chục con Ngao Hà hình thể như ngọn núi lớn vùng cái cànng thật lớn từ dưới nước chui ra, cái cànng tôm thật dài vùng mạnh, mang theo tiếng nổ nặng nề đánh ở trên thân Tinh Không Linh Quy.

Thân thể ba con Tinh Không Linh Quy hình thể cực lớn nhoáng lên một cái, có Bàn Cổ Thủ Hộ đại trận bảo hộ, bọn chúng chưa bị thương, nhưng cũng bị lực đánh đáng sợ từ cànng của Ngao Hà đánh cho lui lại, quanh thân thể không

ngừng bùng lên sóng lớn ngập trời.

Các thống lĩnh thực lực mạnh nhất trong đại quân thủy yêu không thừa nhận nổi lực hấp dẫn cường đại của Long Huyết Túy, hung hăng ra tay.

Cơ Hạo mang Viên Lực, lóe lên một cái đã vượt qua Tương Liễu Tiểu Bát, đem hấn bỏ lại rất xa phía sau. Tên chiến sĩ Già tộc kia thực lực mạnh mẽ, tốc độ phi độn cực nhanh, nhưng không sao tránh được Cơ Hạo truy tìm.

Mi tâm mở ra đạo mâu, một đạo thanh quang gắt gao tập trung thân thể khổng lồ của tên chiến sĩ Già tộc kia ngoài hơn trăm dặm, Thiên Địa Kim Kiều toàn lực thúc dục, lại chợt lóe Cơ Hạo đã tới phía sau chiến sĩ Già tộc kia.

“Đem người giao ra đi!” Cơ Hạo bỏ lại Viên Lực, để hấn tự cười yêu vân đứng giữa không trung, hai nắm tay mang theo tiếng xé gió nặng nề hướng lưng của chiến sĩ Già tộc toàn lực bổ xuống. Một chiêu này Cơ Hạo không chút giữ lại, không chỉ đã vận dụng toàn bộ lực lượng thân thể, càng toàn lực thúc dục Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ năm, trong cơ thể toàn bộ bản mạng vụ tinh đồng thời sáng lên, từng luồng vu lực mệnh mệnh rót vào toàn thân, thân thể hấn chợt cất cao đến trên một trượng.

Trọng quyền như sao băng, nơi đi qua hư không sụp đổ.

Chiến sĩ Già tộc bắt sống Tuyết Lăng cười một tiếng quái dị, hấn đột nhiên xoay người lại, tùy tay đem Tuyết Lăng đưa về phía trước nắm đấm của Cơ Hạo: “Đến, đánh chết nàng đi!”

Tuyết Lăng và Viên Lực bị dọa cùng cất tiếng hét chói tai, nhất là Viên Lực thiếu chút nữa ngất đi.

Cơ Hạo hét lớn một tiếng, vội vàng hóa quyền thành chưởng, lực lượng cương mãnh bá đạo nháy mắt chuyển hóa thành kiếm khí âm nhu nội liễm, trên mười ngón lóe ra kiếm quang, kiếm khí mơ hồ bất định như mười dải mây xé rách hư không, vòng qua thân thể Tuyết Lăng đâm về phía chỗ yếu hại quanh

thân chiến sĩ Già tộc.

Một quầng sáng màu đen từ trên trời giáng xuống, giống như một bức tường màu đen đem thiên địa chia làm hai mảnh.

Kiểm khí của Cơ Hạo hung hăng đánh vào trên quầng sáng màu đen, chợt nghe tiếng vỡ vụn ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, quầng sáng bị xé ra mười vết rách thật lớn, nhưng chiến sĩ Già tộc kia được cơ hội thở dốc, đã mang theo Tuyệt Lãng nhanh chóng lui về phía sau mười mấy dặm.

Da Ma La Gia chân đạp một đám khí đen dần dần từ trên trời giáng xuống, Da Ma Sát Nhất tay đề chuôi kiếm, nhắm mắt theo đuôi sau thân thể của nàng.

“Muốn tiểu giao long này trở về? A, Nghiêu Hầu Cơ Hạo, người bắt cóc thân sinh muội muội Da Ma Sam Gia của ta, người cũng nên đem nó trả lại cho ta phải không?”

Chương 1119: Nhật Nguyệt Một Kịch

Bắt cóc?

Cơ Hạo vẽ mặt cổ quái nhìn Da Ma La Gia: “Lời này nói từ đâu vậy? Da Ma Sam Gia là vì trốn tránh hôn ước rời nhà trốn đi à? Ta nhiều nhất xem như thu nhận chứa chấp cô ấy... Giống như làm việc thiện, ở trên đường nhìn thấy mèo con nhỏ không có chỗ dựa, cha mẹ mặc kệ, ta tốt bụng thu lưu cô ấy!”

Sắc mặt Da Ma La Gia và Da Ma Sát Nhất trở nên cực kỳ khó coi.

Không nơi nương tựa? Cha mẹ mặc kệ? Trong lời nói của Cơ Hạo sao lại lộ ra một hương vị khó coi thế?

“Nếu Da Ma Sam Gia đồng ý rời khỏi Nghiêu Sơn lĩnh, cô ấy có thể rời khỏi bất cứ lúc nào!” Cơ Hạo cười rất sáng lạn: “Nhưng nàng nói cho ta, nàng có một tỷ tỷ lòng dạ như rắn rết, cho nên...”

“Câm miệng!” Da Ma La Gia hét một tiếng giận dữ, trong đôi mắt của nàng hắc khí đại thịnh, từng vòng khói đen chảy xiết trống rỗng sinh ra, quay quanh thân thể hắc cấp tốc xoay tròn như vòi rồng. Càng làm Cơ Hạo thấy mà than thở là, trong khói đen lại còn có các đóa hoa hồng màu đen to bằng nắm tay dần dần tràn ra.

Không đề cập tới uy lực một chiêu này của Da Ma La Gia như thế nào, chỉ riêng thanh thế này, còn có hiệu quả thanh quang mỹ lệ đó, Cơ Hạo đều có thể chấm điểm tối đa cho nàng.

“Thẹn quá hóa giận?” Cơ Hạo cười: “Tuy không nói chuyện nhiều với cô ấy, nhưng nhìn ra được, Da Ma Sam Gia tâm cảnh tinh thuần, trời sinh đạo tâm tự nhiên, nàng cực kỳ sâu sắc đối với lòng người cảm xúc bên ngoài... Xem ra, người đối với cô ấy quả nhiên không có cảm tình gì.”

Sắc mặt Da Ma La Gia càng thêm âm trầm, nàng nhìn chăm chăm Cơ Hạo, hít thở thật sâu.

Lời nói của Cơ Hạo như một con dao nhỏ, đem một ít vết thương trong lòng nàng không muốn bại lộ với ai mạnh mẽ xé ra, vết thương đang đổ máu, nàng đau đến mức lực phủ ngũ tạng cũng đang run rẩy. Da Ma La Gia quả thực mang một số ác ý cực kỳ mật mờ nào đó đối với Da Ma Sam Gia, nhưng nàng luôn cho rằng, ác ý đó trừ chính nàng cùng Da Ma Sát Nhất, thì không có ai biết được.

“Người đòi tiểu nha đầu này?” Da Ma La Gia nhanh chóng chuyển đổi đề tài, ra sức đoạt lại quyền chủ động.

Nàng hướng Tuyệt Lăng trong tay chiến sĩ Già tộc ngoài mười mấy dặm phía sau chỉ chỉ, gương mặt âm trầm chợt toả sáng. Một cơn cuồng phong thổi qua, mái tóc dài của Da Ma La Gia hầu như buông đến chỗ mắt cá chân theo gió nhảy múa, phối hợp váy dài màu đen chấm đất cùng hoa hồng đen bay múa bên người, Da Ma La Gia ở nhảy mắt đó phóng ra vẻ đẹp tuyệt thế là Viên Lực nuốt thật sâu một ngụm nước bọt.

“Ồ... Tiểu hầu tử, tình nhân của người ở đây, trong bát còn chưa ăn hết, đã nghĩ tới trong nồi?” Cơ Hạo không quan tâm lời Da Ma La Gia nói, mà là thoải mái đi trêu chọc Viên Lực.

Viên Lực mặt đầy lông rậm xấu hổ cười cười, quay đầu không đi nhìn Da Ma La Gia, nhưng khuôn mặt khi của hắn lại ‘vù’ một cái đỏ lên. Cho dù có lông rậm che lấp gương mặt, vẫn không giấu được màu đỏ trên mặt hắn.

Nụ cười của Da Ma La Gia chợt biến mất, nàng siết chặt nắm tay, cắn răng hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Cơ Hạo lời này nói... chỉ con khỉ hỗn huyết chết tiệt kia, hắn có tư cách gì tơ tưởng Da Ma La Gia? Cơ Hạo đem Da Ma La Gia coi là gì? Nàng chính là một trong mười hai vị chấp chính đại đế tôn quý nhất Ngụ tộc, mà Viên Lực thì sao?

“Nghieu Hầu... Cơ Hạo!” Da Ma La Gia từ trong kẽ răng bật ra vài chữ, nàng nghiêng răng cười lạnh nói: “Người còn cần mạng của nha đầu này hay không? Người nói thêm câu nào nhằm nhí nữa, vụn đứt đầu của ả cho ta!”

Một câu cuối cùng, Da Ma La Gia là hướng chiến sĩ Già tộc phía sau nói.

Chiến sĩ Già tộc kia cười ‘khà khà’ một tiếng, vươn hai ngón tay nhẹ nhàng nắm đầu Tuyết Lăng. Hắn hướng Cơ Hạo gật gật đầu, giọng quái dị cười nói: “Tiểu tử, chỉ cần ngón tay ta khẽ động, ‘Rắc’ một cái, đầu Thái Cổ Huyền Ly này sẽ không còn nữa!”

Viên Lực bị dọa tới mức toàn thân run rẩy, kinh hãi hướng phía trước nhảy dựng, khàn giọng kêu lên ‘Đừng’!

Viên Lực nhảy dựng lao ra xa mấy chục trượng, xem tư thế đó rõ ràng là có ý lao về phía Da Ma La Gia phát động công kích.

Da Ma La Gia đứng tại chỗ không nhúc nhích, Da Ma Sát Nhất đột nhiên bước ra một bước, bàn tay trái kéo theo một làn khói đen hướng ngực Viên Lực vỗ xuống.

Có một tiếng trầm nặng, bàn tay Da Ma Sát Nhất nặng nề vỗ vào trên ngực Viên Lực, Viên Lực rít lên một tiếng, há mồm phun ra một dòng máu tươi, thân thể nhoáng lên một cái, lại là một tầng da khi khô quắt bóc ra, chân thân hằn mang theo một luồng sáng màu bạc, toàn thân run lên lắc mình về tới bên cạnh Cơ Hạo.

Còn chưa chờ Viên Lực mở miệng nói chuyện, sắc mặt hắn biến đổi một lần nữa, hắn thét dài một tiếng, lông rậm màu bạc ở toàn thân phun ra một luồng sáng bạc lấp lánh loá mắt, lông bạc toàn thân dài nửa thước dựng thẳng lên từng sợi, theo một tiếng nổ nặng nề, lông bạc trên thân Viên Lực vỡ vụn từng sợi một, một mảng ánh sáng màu bạc từ trong thất khiếu hắn phun ra, nháy mắt bay ra ngoài mấy chục trượng một lần nữa ngưng tụ thành bản thể Viên Lực.

“Lợi hại!” Viên Lực thất khiếu đổ máu, nghĩ mà sợ nhìn Da Ma Sát Nhất: “Người vậy mà liên tục hủy hai đại thể thân của ta.”

“Không sai!” Da Ma Sát Nhất âm trầm nhìn Viên Lực một cái: “Có thể chịu một chưởng của ta mà không chết... Lấy thực lực của người, thật sự là ra ngoài người ta dự kiến!”

Viên Lực chớp mắt, không ngừng nghiêng đầu nhìn về phía Cơ Hạo. Một chưởng đó của Da Ma Sát Nhất chất chứa sự khủng bố thật lớn, khi bị bàn tay của hắn đánh trúng, Viên Lực cảm giác linh hồn của mình cũng như bị nhốt ở trong một quan tài tối như mực kín không kẽ hở, có vô số oan hồn quẩn lên, muốn đem linh hồn hắn triệt để xé thành phần.

Nếu không phải Viên Lực tu luyện thái âm chi lực đối với các loại năng lượng mặt trái có lực lượng dung hợp thâm tóm cực mạnh, Viên Lực đã vĩnh viễn trầm luân ở trong một mảng bóng đêm tuyệt vọng kia.

Thực lực Da Ma Sát Nhất quá mạnh, Viên Lực tự biết hắn không phải đối thủ, cho nên hắn chỉ có thể đem hy vọng gửi gắm trên người Cơ Hạo. Hắn chớp mắt, vẻ mặt đáng thương nhìn Cơ Hạo, nhìn bộ dáng hắn hận không thể nhào lên ôm đùi Cơ Hạo.

Nhìn thoáng qua Viên Lực không chịu cố gắng, Cơ Hạo vỗ vỗ tay cười nhìn Da Ma La Gia: “Được, không nói nhảm nữa, chỉ rõ ra, ta muốn tiểu nha đầu kia, người muốn thế nào mới bằng lòng thả người.”

Hơi dừng một chút, thanh âm Cơ Hạo chợt lạnh đi: “Nói chút phương án có thành ý, khả thi, nếu người dám công phu sư tử ngoạm... Ta xoay người đi ngay, người đem nha đầu đó hoặc giết hoặc nhốt, tự nhiên có người tìm người trả thù!”

Cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo chỉ vào Viên Lực nói: “Thuận tiện nói một tiếng, cha hắn là Vô Chi Kỳ, hiện tại nước lũ ngập trời, thế lực thủy tộc không ai bì nổi, người không muốn vô duyên vô cớ trêu chọc thủy tộc cho Ám Nhật nhất mạch các người chứ?”

Da Ma La Gia nheo nheo mắt, hơi kinh ngạc nhìn nhìn Viên Lực: “Vô Chi Kỳ là phụ thân ngươi? Thủy tộc và nhân tộc đang đánh náo nhiệt... Ngươi sao lại ở cùng với nhân tộc? Chẳng qua, ta vẫn thực không muốn ở lúc này trên chọc lão bất tử như Vô Chi Kỳ.”

Nhẹ nhàng vỗ tay một cái, Da Ma La Gia cười rất ngọt, nàng tươi cười dễ gần nhìn Cơ Hạo nói: “Vậy, không bằng như vậy? Nghiêu Hầu Cơ Hạo à, ngươi nếu có thể tiếp Da Ma Sát Nhất, cũng là vị lão nô lệ này của ta một đòn mà không chết, ta sẽ thả tiểu nha đầu kia, thế nào?”

Cười cười ‘Hì hì’, Da Ma La Gia rất dịu dàng nói: “Da Ma Sát Nhất, là cao thủ Nhật Nguyệt cảnh. Nhật Nguyệt cảnh đó, đại thể thực lực tương đương với thứ nhân tộc các ngươi gọi là Vu Thần cảnh, đều là tồn tại bước đầu nắm giữ một bộ phận pháp tắc chi lực.”

“Chỉ cần chịu của hắn một đòn, ngươi có thể mang tiểu nha đầu này đi... Ngươi, dám không?”

Chương 1120: Điều Kiện Hà Khắc

Vì cứu người trong lòng Viên Lực, đón đỡ một đòn cao thủ của Vu Thần cảnh?

Cơ Hạo ánh mắt thâm trầm nhìn Da Ma La Gia, âm thầm tính toán con bài chưa lật của mình.

Viên Lực thì như con chó nhỏ bị vứt bỏ, tội nghiệp nhìn Cơ Hạo.

Giờ khắc này, chỉ cần Cơ Hạo đáp ứng đón đỡ một đòn của Da Ma Sát Nhất, Viên Lực cảm thấy hẳn có thể làm trâu làm ngựa cho Cơ Hạo cả đời cũng không chối từ. Hắn thỉnh thoảng nhanh chóng quay đầu nhìn Tuyết Lăng bị người ta nắm giữ trong tay, ánh mắt hắn lóe lên một trận, ý đau khổ trên mặt khi lại càng nồng đậm hơn rất nhiều.

Ngân giao bị chiến sĩ Già tộc giam cầm, không thể nói chuyện cũng tội nghiệp nhìn chăm chăm Viên Lực, trong mắt xanh thăm trầm đầy nước mắt, từng giọt nước mắt to bằng ngón cái không ngừng nhỏ xuống, lập tức hóa thành hạt châu màu lam băng bị chiến sĩ Già tộc kia dùng một cái bình ngọc góp nhặt lại.

Nước mắt Thái Cổ Huyền Ly chất chứa hàn khí đáng sợ, lại có được lực lượng sinh mệnh kỳ dị, đối với một số người nào đó bị thương nặng gần chết mà nói, đây là thần dược cực phẩm có thể giữ mạng.

Chiến sĩ Già tộc trong khoảng thời gian rất ngắn đã góp nhặt mấy trăm giọt nước mắt của Tuyết Lăng, hắn cười đến mức miệng cũng không thể khép lại.

“Viên Lực, cho ta lý do, ta vì sao phải vì cứu tiểu giao long ngu ngốc này, đi cứng đầu đối chọi cao thủ cấp Vu Thần?” Cơ Hạo quay đầu nhìn Viên Lực, rất nghiêm túc hỏi hắn.

Viên Lực hít một hơi thật sâu, sắc mặt hắn trở nên dị thường nghiêm túc.

“Ta là con trai Vô Chi Kỳ, nhưng a mỗ của ta là vu tể nhân tộc, cho nên lúc ta chào đời, cũng không có cốt cách cường đại, cơ bắp mạnh mẽ như những đứa con Vô Chi Kỳ sinh với đám yêu tộc kia. Ta trước khi trăm tuổi, mỗi ngày đều bị các huynh đệ tỷ muội tùy ý bắt nạt, chỉ có Tuyết Lăng hữu hảo với ta, thường xuyên dùng nước mắt của nàng chữa thương cho ta.”

“Ta không thể không có Tuyết Lăng... Nàng nếu chết rồi, ta cũng sẽ chết. Người nếu có thể cứu nàng, ta đời này bán mạng cho người! Kiếp sau cũng có thể làm trâu làm ngựa cho người, nếu ta có thể có kiếp sau mà nói!”

Cơ Hạo ở trong ánh mắt của Viên Lực thấy được một tia kiên định, một tia quyết tuyệt.

“Người trước khi trăm tuổi bị các huynh đệ tỷ muội của người tùy ý bắt nạt... sau trăm tuổi thì sao?”

Viên Lực ngẩng đầu lên, rất kiêu ngạo nhìn Cơ Hạo: “Trăm tuổi về sau, ta ngộ ra thái âm diệu dụng, tuy thái âm chi lực trong thiên địa loãng dị thường, nhưng ta ít nhiều có thể tiếp thu một chút thái âm chi tinh rèn luyện thân thể và linh hồn, ta sau trăm tuổi, có thể xách bọn họ đánh từng người một, từ đó về sau, chính là ta tùy ý bắt nạt bọn họ.”

“Thái âm chi lực!” Cơ Hạo cười nhìn Viên Lực: “Tốt, tốt, tốt!”

Vung tay, Cơ Hạo tiến lên hai bước, hướng Da Ma Sát Nhất gật gật đầu: “Lão nô tài, đến đi, ta đón đỡ một chiêu của người đã tính là gì? Động thủ nhanh lên, sau đó thả người!”

Khuôn mặt Da Ma Sát Nhất biến thành một mảng đen sì, một bóng ma nồng đậm bỗng dựng trào ra, thân thể hắc như dung nhập một mảng bóng tối đó. Khí tức của hắc trở nên như không tồn tại, lại như biến thành một vòng xoáy vô hình, đang cấp tốc cắn nuốt hắc ám chi lực ở bốn phương tám hướng.

“Chậm đã!” Da Ma Sát Nhất đang muốn ra tay, Da Ma La Gia đột nhiên mở

miệng ngán hán: “Điều kiện còn chưa định ra, gấp cái gì?”

“Điều kiện gì?” Viên Lực ‘Vù’ một cái nhảy bật dậy, chỉ vào Da Ma La Gia muốn chửi ầm lên.

Cơ Hạo dựng thẳng ngón tay ngăn lại Viên Lực chửi rủa không có tác dụng, hần nhìn Da Ma La Gia lạnh lùng nói: “Điều kiện gì?”

Da Ma La Gia mỉm cười nhìn Cơ Hạo, nàng khẽ lật bàn tay, một quả cầu thủy tinh màu đen trong suốt từ lòng bàn tay nàng dần dần trôi lên, một quang ảnh từ trong quả cầu thủy tinh phun ra, bên trong xuất hiện cảnh tượng Cơ Hạo dựa vào Bàn Cổ Chung đại chiến với trọng thần, cự yêu dưới trướng Cộng Công thị, mặc cho những người đó điên cuồng oanh tạc Bàn Cổ Chung vẫn lù lù bất động.

“Trên người người có cái gọi là tiên thiên chí bảo của thế giới này, cũng là cái gọi là ‘Vĩnh Hằng’ thần khí của Ngu tộc chúng ta. Tồn tại cấp Vĩnh Hằng, trừ phi là lực lượng cấp Vĩnh Hằng công kích, nếu không không có khả năng tổn hại nó mấy may.”

Da Ma La Gia nhẹ nhàng nói: “Sau Nhật Nguyệt cảnh là Vạn Kiếp cảnh, sau Vạn Kiếp cảnh là Bất Hủ cảnh, sau Bất Hủ cảnh mới là Vĩnh Hằng cảnh. Ta không cảm thấy, Da Ma Sát Nhất có thể công phá một món thần khí Vĩnh Hằng cảnh, thật sự tổn hại đến người!”

Khuôn mặt Cơ Hạo giật giật, hần nhìn Da Ma La Gia cười lạnh nói: “Cho nên?”

Da Ma La Gia cười rất nhẹ nhàng, nàng tùy tay nắm một bông hoa hồng màu đen, ghé đến trước mũi hít hít hương hoa: “Cho nên, không được dùng bất cứ bảo vật hộ thân nào, chỉ có thể dùng thân thể người cứng rắn chịu một đòn này của Da Ma Sát Nhất.”

Một chút giao hoạt, trêu tức hiện lên sâu trong con người, Da Ma La Gia chậm rãi mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, ba con mắt của nàng đồng thời

nhìn chăm chăm Cơ Hạo, nói từng chữ một: “Chiến sĩ nhân tộc các ngươi, cảnh giới càng cao, thân thể càng cường hoành. Ta rất muốn biết, thân thể của ngươi rốt cuộc có thể mạnh tới trình độ nào!”

Cơ Hạo nhìn Da Ma La Gia vẻ mặt sát khí lạnh lẽo, cười khô khốc nói: “Muốn phải cơ thể của ta mạnh bao nhiêu, hắc...”

Da Ma La Gia nhanh chóng cắt ngang lời đùa bỡn của Cơ Hạo: “Ngươi dám nói một câu ta không thích nghe, ta liền hạ lệnh vật đầu tiểu nha đầu kia... đầu của nó bộ dạng rất đẹp, chế thành tiêu bản đặt trong tấm cung của ta, sẽ là một vật sưu tầm rất tốt.”

Cơ Hạo trầm mặc, hẩn khoanh cánh tay trước ngực, nheo mắt nhìn nhìn Da Ma La Gia, lại nhìn nhìn Da Ma Sát Nhất vận sức chờ phát động, rốt cuộc mở miệng: “Nói như vậy, tựa như ta có chút thiệt. Dù sao ta để thân trần chịu một đòn của cao thủ cấp Vu Thần, chỉ có thể đổi về tiểu nha đầu này... Không bằng, ngươi để lão gia hỏa này liên tục đánh ba đòn, chúng ta đặt cược lớn hơn chút nữa?”

Da Ma La Gia và Da Ma Sát Nhất đồng thời trợn tròn mắt, Viên Lực ở một bên cũng trợn mắt há hốc mồm nói không ra lời.

Đây là người có bao nhiêu tự tin, hoặc là nói ngốc lớn mật bao nhiêu, mới có thể đưa ra điều kiện như vậy? Cứng rắn chịu Da Ma Sát Nhất một đòn không chết đã là tạo hóa, Cơ Hạo vậy mà lại chủ động đề xuất muốn chịu của lão ba đòn?

Ba người đồng thời phát ra thần thức vòng quanh Cơ Hạo nhìn trộm một trận, không sai, khí tức của Cơ Hạo, rõ ràng vẫn là khí tức cấp Vu Đế. Trong cơ thể hẩn đã ngưng tụ bản mạng vu tinh, nhưng chưa dẫn dắt thái cổ tinh thần vào cơ thể, hẩn vẫn còn là một vị Vu Đế.

Chênh lệch giữa Vu Đế và Vu Thần, tương đương với chênh lệch giữa một đứa trẻ bình thường cùng Vu Đế.

Cơ Hạo dám đáp ứng cứng rắn ăn một đòn của Da Ma Sát Nhất, đã xưng được là hung hãn không sợ chết, hãn lại còn dám cược thêm?

“Người muốn điều kiện gì?” Da Ma La Gia cười lên ‘Khanh khách’, cười đến mức mắt cũng cong lại như trăng non: “Mặc kệ điều kiện gì, chỉ cần người có thể đơn thuần dùng thân thể cứng rắn đỡ của Da Ma Sát Nhất ba đòn, ta đáp ứng hết!”

Cơ Hạo dựng lên một ngón tay: “Thứ nhất, ta muốn mười vạn Âm Nhật chiến sĩ tinh nhuệ, trong đó ít nhất phải có mười vị chiến vương, một vạn chiến tướng.”

Khuôn mặt Da Ma La Gia kịch liệt giật giật, nhưng nàng nhìn nhìn Da Ma Sát Nhất, lại cười lên: “Được!”

Nàng thật sự không tin, Cơ Hạo có thể sống sót.

Cơ Hạo dựng lên ngón tay thứ hai: “Thứ hai, ba ngàn tòa Âm Nhật thần tháp cao nghìn trượng, trong vòng ba ngày, ta muốn nhìn thấy chúng.”

Da Ma La Gia không hề do dự gật gật đầu, hứa hẹn.

Cơ Hạo dựng lên ngón tay thứ ba: “Thứ ba, nếu là ta chịu ba đòn của hãn không chết, loại lão già vô dụng này tặng cho ta làm hộ vệ đi! Người giữ hãn lại, cũng không có tác dụng gì nữa!”

Lời này vừa ra khỏi mồm, Da Ma La Gia tức giận đến mức khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, mắt cũng thiếu chút nữa nhảy bật ra.

Chương 1121: Định Ra Đánh Cuộc

Da Ma Sát Nhất chợt động, hắc vung ngón tay, một đạo khí kinh màu đen long lanh trong suốt, cho người ta cảm giác hào quang loá mắt vô thanh vô tức chém ngang ra, giống như một con rắn vắn vẹo hung hăng chém về phía phần hông Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, hắc toàn lực thúc dục Thái Cực Pháp Y, một lòng muốn cho Da Ma La Gia và Da Ma Sát Nhất biết điều một chút.

Thái Cực Pháp Y nổi lên một mảng khói sáng khí lành trong suốt như nước kéo dài, từng mảng cánh hoa thanh quang hình dạng như hoa sen từ trên thân Cơ Hạo lượn vòng ra, như một đóa hoa sen cực lớn nở rộ giữa không trung. Ngoài hoa sen đường kính nghìn trượng, hai luồng khí âm long đầu đuôi nổi liền như con cá xoay quanh bay múa, quấy hư không hỗn loạn một phen.

Khí kinh màu đen Da Ma Sát Nhất phát ra đánh vào trên một cánh hoa khuếch tán ra thanh quang, từng đạo thanh quang bị xé rách, nhưng từng đạo thanh quang kéo dài không dứt sinh ra. Khí kinh màu đen ở dưới thanh quang triệt tiêu không ngừng tan rã, ở lúc cách Cơ Hạo còn mấy trăm trượng đã hóa thành vô hình.

“Cái này!” Da Ma Sát Nhất ngây dại!

Tuy hắc chỉ vận dụng một bộ phận lực lượng cực nhỏ, nhưng đây dù sao cũng là cường giả Nhật Nguyệt cảnh công kích, chất chứa căn nuốt và hủy diệt hai đại pháp tắc lực Âm Nhật công kích. Căn nuốt và hủy diệt, cái này ở thế giới khởi nguyên của Ngu tộc là một trong các pháp tắc đỉnh cấp nhất, cường đại nhất, thậm chí ngay cả thời gian pháp tắc và không gian pháp tắc cũng không thể thừa nhận Âm Nhật chi lực ăn mòn.

Tu vi bản thân Cơ Hạo khẳng định chưa đạt tới Nhật Nguyệt cảnh, vừa rồi trên thân hắc tản mát ra vu lực dao động vẫn là cấp Vu Đế, cũng chính là cái gọi

là tiêu chuẩn Hư Không cảnh của Ngu tộc.

Có thể ngăn cản một đòn chất chứa pháp tắc lực của Da Ma Sát Nhất, chỉ có thể đại biểu pháp y trên người Cơ Hạo lực phòng ngự quá cường đại, đây tuyệt đối là chí bảo thần khí cấp Vĩnh Hằng, cho dù ở thế giới khởi nguyên của Ngu tộc, chí bảo cấp Vĩnh Hằng đủ để trở thành truyền gia chi bảo của một đỉnh cấp đại gia tộc, chỉ có huyết duệ trung tâm của gia tộc mới có tư cách có.

Da Ma Sát Nhất nghiêng răng nhìn về phía Da Ma La Gia.

Vừa rồi hắn nén giận đánh một đòn, là vì Cơ Hạo thế mà dám dò xét hắn —— Cơ Hạo dám đem hắn coi là tiền đặt cược! Hắn chính là cường giả Nhật Nguyệt cảnh cường đại, loại tồn tại cấp bậc này, cho dù ở thế giới khởi nguyên của Ngu tộc, đó cũng là thượng vị giả hân hoi.

Da Ma Sát Nhất trên danh nghĩa là nô lệ của Da Ma La Gia, cái đó chỉ là vì trốn tránh thánh vực khởi nguyên thế giới của Ngu tộc theo dõi. Hắn đã hiệu lực mấy vạn năm cho gia tộc tương ứng Da Ma La Gia, địa vị hắn ở trong gia tộc của Da Ma La Gia có thể so với trưởng lão trung tâm.

Cơ Hạo thế mà dám đem hắn coi là tiền đặt cược, Da Ma Sát Nhất không nổi nóng mới là lạ.

Nhưng đã thấy sự thần kỳ của Thái Cực Pháp Y, Da Ma Sát Nhất đã động lòng, giống như khi hắn trẻ tuổi, hắn lần đầu tiên đi ở cửa sổ phòng tắm vị nữ tổ tông nào đó của gia tộc Da Ma La Gia, lần đầu tiên nhìn thấy thân thể nữ nhân loại xúc động khó có thể khống chế đó.

Hắn muốn Thái Cực Pháp Y, vì thế hắn không tiếc mọi giá. Lấy thực lực của hắn, nếu hắn mặc vào Thái Cực Pháp Y, hắn có lòng tin áp chế toàn bộ lão bất tử mười một chấp chính đại gia tộc khác ở Lương Chủ.

“Ta còn có một thanh kiếm cũng không tệ!” Cơ Hạo rút ra Thái Cực Thần Phong, nhẹ nhàng băng quơ hướng Da Ma Sát Nhất vung một kiếm.

Da Ma Sát Nhất rút ra một tấm khiên hình dạng như đầu lâu long tộc, hắc và Cơ Hạo đều chưa vận dụng bất cứ pháp lực nào, khiến tấm khiên tạo hình kỳ dị này và Thái Cực Thần Phong va chạm một lần rất bình thường.

Vang lên ‘Phập’ một tiếng, giống như một thanh đao sắc bén cắt ra một miếng thịt lớn.

Tấm khiên hình dạng đầu lâu rồng bị Thái Cực Thần Phong cắt ra, mặt cắt trơn bóng như gương, không có chút sần sùi nào.

“Đây là đầu lâu một con ma long thời hồng hoang, bị tổ tiên Da Ma gia tộc dung nhập chín mươi tám loại tài liệu quý hiếm rèn thành tấm khiên cấp nửa bước Bất Hủ.” Ánh mắt Da Ma Sát Nhất cuồng nhiệt nhìn Thái Cực Thần Phong trong tay Cơ Hạo, tay phải theo bản năng đặt ở trên chuôi bội kiếm của mình: “Ta cũng rất am hiểu dùng kiếm, hơn nữa ta đặc biệt thích trọng kiếm hai tay như trong tay người.”

“Ta còn có một tấm gương cũng không phá hỏng được.” Đỉnh đầu Cơ Hạo phun ra một đạo thanh khí, Thái Cực Càn Khôn Kính lẳng lặng nổi trên thanh khí, đột nhiên mặt gương chột lóe, một đạo hàn quang hướng Da Ma Sát Nhất lao đi.

Da Ma Sát Nhất cười lớn một tiếng, hung hăng hướng hàn quang đánh một quyền.

Hàn quang bao lấy năm đấm của Da Ma Sát Nhất, Da Ma Sát Nhất chột biến sắc, năm đấm của hắc thể mà quỷ dị tuyệt luân từ phía sau hắc lao ra, ngay tại chỗ phía sau hắc cách không đến ba tấc lao ra, một quyền nặng nề nện ở trên lưng hắc.

Ầm một tiếng, trọng quyền của chính Da Ma Sát Nhất đem nhuyển giáp da rồng trên thân hắc đánh nát, vô số vảy rồng tan vỡ, Da Ma Sát Nhất lão đảo lao về phía trước hai bước, sắc mặt trắng bệch từng đợt, khóe miệng mơ hồ có một tia vết máu trào ra.

“Bảo kính này của ta có vô số diệu dụng, nhưng ta thường dùng nhất chính là dùng nó làm lệch đi các loại công kích.” Cơ Hạo cười ha ha nhìn Da Ma Sát Nhất: “Có nó, bất luận kẻ nào khi tác chiến với ta đều phải cẩn thận, bởi vì bất cứ công kích nào của bọn hắn đều có thể đánh về hướng chính bọn hắn.”

Con mắt Da Ma Sát Nhất biến thành một mảng đỏ bừng, hắn vô cùng tham lam nhìn ba món trọng bảo Cơ Hạo khoe ra, đột nhiên quay đầu hướng Da Ma La Gia trình trọng gật gật đầu: “Đáp ứng hắn! Nếu ta ba đòn không thể đánh chết hắn, ta lão phế vật vô năng này sẽ làm trâu làm ngựa cho hắn.”

Da Ma La Gia cũng ánh mắt nóng bỏng nhìn Cơ Hạo, nàng năm mơ cũng không ngờ, trên người Cơ Hạo thế mà có nhiều thần khí cấp Vĩnh Hằng như vậy.

Nhất là cái Bàn Cổ Chung kia như thế nào cũng đánh không hỏng, công không phá được còn không ở trên người Cơ Hạo, Da Ma La Gia ở một bên xem cuộc chiến thấy rõ, Bàn Cổ Chung đã biến thành mắt trận trung tâm Bàn Cổ Thủ Hộ đại trận, đang che chở toàn bộ thành trại.

“Tính cả cái chuông kia của người cùng nhau gia nhập đánh cược mà nói, ta có thể đáp ứng tất cả tiền cược của người.” Giọng của Da Ma La Gia cũng có chút thay đổi: “Nhưng người không thể dùng bất cứ bảo vật nào hộ thể, người phải dùng lực lượng chân chính của mình tiếp được ba đòn của Da Ma Sát Nhất.”

“Da Ma Sát Nhất không thể sử dụng bất cứ binh khí cùng bảo vật phụ trợ nào, hắn cũng phải dựa vào lực lượng thật sự của bản thân phát ra ba đòn.” Cơ Hạo lập tức đưa ra điều khoản bổ sung: “Hơn nữa, các người phải cược thêm. Phải đặt cược thêm! Vén vén một cao thủ Nhật Nguyệt cảnh, cũng không đáng giá bốn món thần khí Vĩnh Hằng cảnh.”

Cái gì Nhật Nguyệt cảnh, Vĩnh Hằng cảnh khác nhau, cái này chính là Da Ma La Gia, Da Ma Sát Nhất tự nhắc nhở Cơ Hạo, Cơ Hạo tuyệt đối không có đạo lý buông tha.

Da Ma La Gia và Da Ma Sát Nhất liếc nhau một cái, bọn họ trầm mặc một lúc, Da Ma La Gia nhanh chóng nói: “Nhưng người cũng phải cân nhắc đến, người chính là vì Huyền Ly vạn năm kia mới cược với chúng ta... Cho nên, người cũng không thể cưỡng cầu chúng ta lấy ra tiền đặt cược hoàn toàn tương đương, điều đó không có khả năng.”

“Cược thêm đi, điều thứ nhất, trong mười vạn tinh nhuệ, có thể bao gồm một trăm chiến vương, ba vạn chiến tướng, bảy vạn kẻ khác đều là chiến sĩ cấp cao.”

“Điều thứ hai, ba ngàn Âm Nhật thần tháp, ta thêm vào ngoài hạn mức một trăm tòa chiến bảo kim loại bay, người hẳn là biết giá trị chế tạo các chiến bảo đó.”

“Điều thứ ba, Da Ma Sát Nhất nếu ba đòn không thể đánh chết người, hẳn sẽ trở thành nô lệ của người vĩnh viễn, hẳn sẽ phát ra Âm Nhật đại thế trở thành nô lệ của người, mặt khác toàn bộ tộc nhân của Da Ma Sát Nhất, bao gồm năm đứa con của hẳn đã bước nửa bước vào Nhật Nguyệt cảnh, ba mươi bảy đứa cháu cấp chiến vương, hai ngàn năm trăm bảy mươi hai tên tộc nhân cấp chiến tướng, còn có toàn bộ tư binh, nô lệ của gia tộc Da Ma Sát Nhất, đều sẽ trở thành tài phú của người!”

Cơ Hạo và Da Ma La Gia liếc nhau, hai người người một lời ta một câu, lập tức định ra thế ước ác độc hai bên đều hài lòng, không có sơ hở, sau đó đều dẫn tinh huyết bản thân phát ra lời thề đánh cược.

Chương 1122: Cẩn Nuốt Một Kịch

Một ngọn núi bay màu đen dần dần từ trên cao hạ xuống, mấy chục luồng thần quang màu đen từ trong ngọn núi lao vút ra, ở giữa không trung phác họa ra một truyền tống đại trận loại nhỏ...

Từng cái bóng người hung mãnh từ trong truyền tống trận đi ra, các chiến sĩ Âm Nhật mặc trọng giáp ánh mắt bất thiện nhìn chăm chăm Cơ Hạo và Viên Lực, nhưng khi bọn hắn nhìn thấy Da Ma La Gia cùng Da Ma Sát Nhất, bọn hắn lại đều trở nên vô cùng kính cẩn.

Những người này, chính là chiến sĩ tinh nhuệ trong đánh cược một khi Cơ Hạo đón đỡ được ba đòn của Da Ma Sát Nhất, Da Ma La Gia sẽ thua cho Cơ Hạo.

Da Ma La Gia mang theo tộc nhân ở nơi này săn bắn, thừa cơ hội thủy yêu điên cuồng tiến công Cơ Hạo thành trại, lén lút săn giết thủy yêu mạnh mẽ, tinh luyện tinh huyết của bọn chúng để mình dùng. Phụ cận nơi đây tụ tập đâu chỉ ngàn vạn chiến sĩ Âm Nhật nhất mạch, điều động vẹn vẹn mười vạn chiến sĩ đem làm tiền đặt cược, đối với Da Ma La Gia mà nói thật sự là quá mức thoải mái.

Lại một lát sau, một đám quý tộc Ngu tộc mặc áo dài, cử chỉ ung dung, khí độ cao quý từ trong truyền tống trận đi ra.

Bọn họ kính cẩn hướng Da Ma La Gia và Da Ma Sát Nhất phân biệt hành lễ, trong những người này có nam có nữ, có già có trẻ, chính là tộc nhân thân quyến của Da Ma Sát Nhất. Giống với mười vạn Âm Nhật chiến sĩ Da Ma Sát Nhất lúc trước đưa tới, bọn họ cũng là một bộ phận tiền đặt cược.

“Một trăm tòa chiến bảo bay cùng ba ngàn tòa Âm Nhật thần tháp, chậm nhất trong nửa tháng có thể đưa đến trên tay người.” Da Ma La Gia ngồi ở trên một cái ngai báu màu đen, thưởng thức hoa hồng đen trong tay, thản nhiên nhìn Cơ

Hạo nói: “Dù sao từ Lương Chủ vận chuyển đến nơi đây, cần thời gian. Người không cần hoài nghi năng lực trả tiền của Âm Nhật nhất mạch ta, tồn kho của chúng ta không chỉ có một chút như vậy.”

“Ta thực nên đòi thêm chút nữa!” Cơ Hạo hướng Da Ma La Gia cười cười, đem Thái Cực Thần Phong đưa cho Viên Lực.

Hai tay Viên Lực ôm Thái Cực Thần Phong, chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra. Hắn tuy là con trai Vô Chi Kỳ, nhưng mẫu thân hắn lại là vu tể nhân tộc, ở trong vô số hầu tử hầu tôn của Vô Chi Kỳ, hắn cũng không nhận được quá nhiều sự coi trọng.

Hắn từng khi nào tự tay chạm đến vô thượng chí bảo như vậy? Hơn nữa bảo bối này, còn là vì hắn thỉnh cầu, vì cứu Tuyết Lăng mà bị Cơ Hạo đem làm tiền đặt cược. Thậm chí Cơ Hạo vì hắn thỉnh cầu, hắn phải mạo hiểm sinh mệnh đi đón đỡ ba đòn của một đại năng cấp độ Vu Thần.

Thân thể Viên Lực kịch liệt run rẩy, hắn ngơ ngác nhìn bóng lưng Cơ Hạo, âm thầm hạ quyết tâm —— nếu là Cơ Hạo hôm nay bị Da Ma Sát Nhất đánh chết, như vậy ngày tháng còn lại hắn chỉ có một mục tiêu, đó là trở nên cường đại, báo thù cho Cơ Hạo, giết sạch toàn bộ tộc nhân Âm Nhật nhất mạch.

Mà các chiến sĩ Âm Nhật nhất mạch biết tin tức đánh cược, bọn họ vạn phần tham lam nhìn Thái Cực Thần Phong. Bọn họ cũng đều biết sự lợi hại của tấm khiên đầu lâu ma long kia trên tay Da Ma Sát Nhất, thần kiếm có thể nhẹ nhàng một kiếm đem tấm khiên đó chặt đứt đấy!

Cơ Hạo cười ra Thái Cực Pháp Y, sau khi gấp lại cũng giao cho Viên Lực bảo quản.

Sau đó là Thái Cực Càn Khôn Kính, Cơ Hạo đem Thái Cực Càn Khôn Kính đường kính ba trượng có thừa nhẹ nhàng đẩy tới bên người Viên Lực, để Thái Cực Càn Khôn Kính phóng ra một đạo thanh quang bảo vệ Viên Lực.

Nơi này quá nhiều cường giả dị tộc, nhất là các cường giả cấp chiến vương kia, bọn họ một người một quyền có thể đem Viên Lực đánh thành bánh thịt, Cơ Hạo cũng không dám để Viên Lực đáp ứng nguyện trung thành mình xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Hoạt động tay chân, Cơ Hạo tiến lên vài bước, hướng Da Ma La Gia và Da Ma Sát Nhất gật gật đầu: “Chuẩn bị xong rồi, bắt đầu đi!”

Da Ma Sát Nhất cười lạnh một tiếng, tầng tầng bóng ma nhộn nhạo ra, thân thể hần dần dung nhập trong bóng tối. Da Ma La Gia thì đánh giá cao thấp Cơ Hạo một phen, đột nhiên chỉ vào mã giáp da rồng Cơ Hạo mặc sát người cười nói: “Đã nói rồi, người không thể dùng bất cứ vật phòng thân nào. Nhuyễn giáp da rồng này lực phòng ngự rất khá, người vẫn nên đem nó cởi ra đi!”

Khóe miệng Cơ Hạo giật giật, nhuyễn giáp da rồng này trên người hần tất nhiên là bảo vật không tẻ, nhưng lực phòng ngự cũng chỉ tương đương với ba tầng khiên tháp hạng nặng, ở trước mặt cường giả như Da Ma Sát Nhất, nhuyễn giáp này quả thực ‘khẽ chạm là hỏng’.

Cơ Hạo sờ dĩ mặc nhuyễn giáp da rồng này, không phải vì lực phòng ngự của nó, mà là vì long uy mờ nhạt trên da rồng, có thể xua tan tất cả độc trùng ruồi kiến... các vật nhỏ đáng ghét. Có Thái Cực Pháp Y và Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo thật sự không trông cậy vào cái nhuyễn giáp này có thể nổi lên được bao nhiêu tác dụng.

“Nữ nhân đúng là nữ nhân, lòng dạ hẹp hòi!”

Cơ Hạo cởi nhuyễn giáp da rồng ném cho Viên Lực, dứt khoát đem giày, vải bó chân còn có quần dài của mình đều cởi hết xuống.

Cuối cùng trên người Cơ Hạo chỉ còn lại một cái khố da thú bó sát người, hần hoạt động tay chân, nhìn Da Ma La Gia cười lạnh nói: “Muốn ta đem bảo bối cuối cùng này cũng cởi ra hay không? Ta có thể nói cho người, bảo bối này được xưng tiên thiên nhất khí thuần dương khóa - đang, lực phòng ngự mạnh mẽ vô

cùng, nhân tộc ta sinh sản đều dựa hết vào nó! Người muốn ta đem nó cũng lột ra hay không?”

Da Ma La Gia trợn mắt, không hé răng.

Chiến sĩ Âm Nhật nhất mạch ở bên đồng loạt tiến lên một bước, muốn giáo huấn một trận thẳng cha dăm vô lễ đối với chấp chính đại đế của bọn hắn.

Da Ma Sát Nhất đột nhiên quát khê một tiếng: “Đủ rồi! Nghiêu Hầu Cơ Hạo, người chuẩn bị xong chưa? Ta khâm phục dũng khí của người, nhưng ta vẫn cảm thấy, người quả thực là ngu xuẩn! Người căn bản không có khả năng thừa nhận công kích của ta, ta cho người thời gian chuẩn bị, đây là sự tôn trọng cuối cùng của ta đối với người!”

Cơ Hạo cười cười, hắn nhìn thật sâu Da Ma Sát Nhất thân thể và bóng tối hoàn toàn dung hợp, sau đó hít sâu một hơi.

Ngực Cơ Hạo nhô lên cao cao, hắn hút vào một hơi này, thiên địa linh khí trong phạm vi vạn dặm cuộn cuộn đến, hóa thành vạn dặm gió mạnh không ngừng bị hắn nhét vào trong cơ thể. Trăm vạn bản mạng vụ tinh trong cơ thể Cơ Hạo đồng thời sáng lên, từng vầng thanh quang hỗn hợp thái âm, thái dương lực phát sáng rạng rỡ chiếu sáng mỗi một khiếu huyết cùng mỗi một mạch lạc toàn thân hắn, chiếu sáng mỗi một chỗ nhỏ bé trong cơ thể hắn.

Bản mạng vụ lực khổng lồ hội tụ thành dòng sông, sau đó trăm sông đổ về biến hóa thành một mảng lực lượng khổng lồ khủng bố mãnh liệt mệnh mệnh tràn ngập toàn thân.

Thân thể Cơ Hạo ‘Răng rắc’ vài tiếng không ngừng cất cao, rất nhanh thân thể hắn cứng rắn cất cao đến khoảng ba trượng. Hắn ngậm vận Cửu Chuyển Huyền Công, tầng thứ năm Cửu Chuyển Huyền Công toàn lực phát động, da, cơ bắp, xương khớp hắn đồng thời phát ra hào quang kỳ dị, thân thể hắn trở nên trơn bóng như ngọc, xuyên thấu qua thân thể hắn trong suốt có thể rõ ràng nhìn thấy nội tạng cùng cốt cách ánh vàng rực rỡ trong cơ thể hắn.

Thở ra một hơi dài, hai bóng người màu vàng, màu bạc trong đại nhật nguyên thần trong thần hồn không gian của Cơ Hạo đồng thời hiện lên, từng luồng thái dương, thái âm pháp lực to lớn từ trong đại nhật nguyên thần tuôn ra, nhanh chóng dung nhập trong tuyến đường vận công của Cửu Chuyển Huyền Công, thúc đẩy Cửu Chuyển Huyền Công cấp tốc vận chuyển.

‘Rắc’ một tiếng, thân thể Cơ Hạo lại cất cao một trượng ba thước.

Huyết mạch như rồng, trái tim Cơ Hạo kịch liệt nhảy lên, một đợt máu màu sắc hỗn độn chảy khắp toàn thân, Cơ Hạo đột nhiên cảm nhận được một lực lượng cuồng dã vô cùng từ sâu trong thân thể tuôn trào ra, hắn không chịu khống chế ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, thân cao lại cất cao hai trượng!

Da Ma Sát Nhất chấn động nhìn thân thể Cơ Hạo biến hóa quái dị, hắn nghiêng răng quát to một tiếng: “Nghieu Hầu Cơ Hạo, đây là một đòn ba thành lực lượng của ta! Một đòn này, ta sử dụng là lực cắn nuốt!”

Trong hư không một vòng xoáy màu đen đường kính trăm trượng đột nhiên xuất hiện, đem Cơ Hạo nuốt vào trong đó.

Chương 1123: Thái Cực Đạo Vận

Bốn phương tám hướng một mảng tối đen, không có ánh sáng, không có lượng, khái niệm không gian và thời gian đều không còn sót lại chút gì.

Cơ Hạo nhẹ nhàng lơ lửng trong thế giới tối như mực này, bốn phương tám hướng có vô số luồng lực lượng bén nhọn lôi kéo thân thể hắn, kéo mỗi một sợi cơ, mỗi một kinh lạc, mỗi một khối xương khớp của hắn.

Những lực lượng đó cực kỳ nhỏ bé, cực kỳ bén nhọn, giống như vô số con kiến hành quân tràn ngập trong ngoài cơ thể Cơ Hạo, mỗi một con kiến hành quân đều cắn một khối cơ thể nhỏ của Cơ Hạo, vô số con kiến hành quân đồng thời phát lực, muốn đem thân thể hắn xé thành mảnh vỡ nhỏ bé nhất.

Mỗi một luồng lực lượng đều bén nhọn mà nhỏ bé, nhưng mà mỗi một luồng lực lượng lực đạo tuyệt đối đều cực kỳ mạnh mẽ.

Cơ Hạo cảm giác hắn như bị vô số con kiến hành quân ngấm trong miệng, nhưng đây là một đàn kiến hành quân thân thể mỗi một con đều có lực lượng cấp Vu Đế đỉnh phong. Bọn nó xé rách thân thể Cơ Hạo, liều mạng lắc lư đầu mình, điên cuồng mà lôi kéo hắn, cắt hắn, muốn đem hắn nghiền nát, đem máu thịt cùng tinh khí thần của hắn hoàn toàn bóc ra.

Thân hình cao lớn khôi ngô của Cơ Hạo dùng sức căng lên, mỗi một sợi cơ đều căng cứng. Hắn ngẩng đầu lên cao cao, dùng hết toàn lực lớn tiếng gào thét: “Chút lực đạo đó, không đủ! Một chút cũng không đủ đâu!”

Làn da bên trong suốt trơn bóng như ngọc căng quá chặt chẽ, một cái sợi cơ thịt giống như thép từ dưới làn da lòi ra, máu cấp tốc chảy ở trong mạch máu, phát ra tiếng gầm rú nặng nề như sấm. Máu màu sắc hỗn độn cấp tốc chảy qua mỗi ngõ ngách thân thể Cơ Hạo, máu chất chứa lực lượng khổng lồ gấp gáp ma sát cùng mạch máu, mặt ngoài thân thể Cơ Hạo mơ hồ có sương mù đục ngầu bốc lên.

Lực lượng thân thể hoàn toàn vượt qua cực hạn Vu Đế bình thường của nhân tộc nên có, những lực lượng lôi kéo bén nhọn lại cường đại kia không thể lay động thân thể Cơ Hạo, trừ gây cho hắn khó chịu thân thể và đau đớn, ngay cả một sợi lông cũng chưa thể nhổ xuống.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, lực lượng trong cơ thể Cơ Hạo cấp tốc ma sát va chạm, thái âm thái dương lực khi thì dung hợp, khi thì va chạm, lại có lực lượng thần bí trong máu chất chứa trộn lẫn vào, trên làn da Cơ Hạo mơ hồ có một tia ánh điện hiện lên.

Sương mù đục ngầu dày tới ba thước bao phủ thân thể Cơ Hạo, vô số hỗn độn điện quang nhỏ bé từ trong sương mù phun trào ra, điên cuồng đánh thân thể hắn. Mỗi một ánh điện tinh tế rơi ở trên người Cơ Hạo, đều lưu lại trên làn da hắn một cái phù văn phong cách cổ xưa lóe sáng.

Những phù văn đó hồng hoang mà cổ xưa, mỗi một phù văn đều đại biểu đạo vận thuần túy nhất nguyên thủy nhất của Bàn Cổ thế giới khi vừa mới khai thiên tích địa.

Vô số phù văn ùn ùn rơi xuống, thân thể Cơ Hạo từ chiều cao bốn năm trượng dần dần co lại từng chút một, thân thể hắn co lại một tia, lực lượng thân thể hắn liền tăng cường một phần; thân thể hắn co lại một tấc, lực lượng thân thể hắn liền tăng cường một thành; thân thể hắn co lại mỗi một thước, lực lượng thân thể hắn liền trực tiếp tăng gấp bậc!

Nói không rõ qua bao lâu, hoặc là trong nháy mắt, hoặc là vô số năm, thân thể Cơ Hạo cứng rắn co lại khoảng ba thước, thân thể hắn đã biến thành gần như trong suốt hết, mơ hồ có thể thấy được vô số luồng khí hỗn độn điên cuồng va đập xoay tròn trong cơ thể hắn.

Vang lên ‘Ông’ một tiếng, Cửu Chuyển Huyền Công của Cơ Hạo đột ngột đột phá tầng thứ năm, càng trực tiếp đột phá tầng thứ sáu, ngừng đầu ưỡn ngực đặt chân diệp cảnh tầng thứ bảy. Lực lượng thân thể tăng vọt lập tức đập vụn toàn bộ

xương khớp toàn thân hẫng, nhưng một đạo huyết quang từ đỉnh đầu hẫng nhanh chóng quét khắp toàn thân, xương khớp vỡ nát lập tức khép lại, mỗi một cái xương đều cường đại hơn trước khi vỡ nát mấy lần.

“Thuần túy lực lượng thân thể, cảm nhận được nó cường đại chưa?” Hư ảnh ở trong thần hồn không gian dần dần hiện thân, hẫng mang theo một tia cảm xúc không hiểu lặng lẽ thở dài: “Chỉ cần lực lượng thân thể cường đại đến mức tận cùng...”

Hơi dừng một chút, hư ảnh khô khốc nói: “Đương nhiên, chỉ có lực lượng còn chưa được, kỹ xảo vận dụng lực lượng cũng rất quan trọng. Nhất là các loại pháp thuật thần thông, cũng không phải nói đều không quan trọng.”

Cơ Hạo không rảnh nghe hư ảnh lải nhải, các lực lượng bén nhọn điên cuồng lôi giật thân thể hẫng sau khi phát hiện không thể làm gì được thân thể mạnh mẽ đến cực điểm của hẫng, các lực lượng nhỏ bé bén nhọn đó ùn ùn hướng trong thân thể hẫng chui vào. Tương tự thuận di, các lực lượng đó nháy mắt chui vào trong thân thể hẫng, tập trung ở giữa ngực bụng hẫng, hình thành một điểm nhỏ so với mũi kim còn nhỏ bé hơn vạn ức lần.

Điểm nhỏ này chợt bộc phát ra lực lượng cắn nuốt khủng bố, Cơ Hạo cảm giác đây không phải một điểm, mà là một cái hố đen, một cái hố đen cường đại vô cùng, tham lam vô tận. Huyết nhục tinh khí toàn thân hẫng đều đang kịch liệt dao động, ùn ùn hướng điểm đen đó ập tới.

Đau đớn trước nay chưa từng có làm Cơ Hạo đau kêu thất thanh, mà mọi người bên ngoài đều thấy, sau khi Da Ma Sát Nhất phát ra vòng xoáy màu đen quay quanh Cơ Hạo xoay tròn nửa khắc đồng hồ, toàn bộ lực lượng màu đen đều nhập vào thân thể Cơ Hạo, cuối cùng chỉ còn lại có một điểm hắc quang rất nhỏ lóe lên giữa ngực bụng Cơ Hạo.

Cơ Hạo mạnh mẽ căng thân thể lên, mạnh mẽ thúc giục pháp lực toàn thân, chậm rãi đánh ra tư thế Vạn Vật Sinh Quyền khống chế tinh huyết toàn thân,

khống chế tinh huyết bản thân không hướng cái hố đen kia lưu động.

Nhưng hố đen Da Ma Sát Nhất phóng ra chất chứa Âm Nhật thôn phệ pháp tắc từ thế giới khởi nguyên Ngu tộc, hẳn càng là cường giả Nhật Nguyệt cảnh, nắm giữ cực kỳ thuần thực đối với thôn phệ pháp tắc. Làm pháp tắc lực cường đại nhất một thế giới, Cơ Hạo chỉ dựa vào lực lượng thân thể của mình căn bản không thể đối kháng nó căn nuốt.

‘Bá’ một cái, cơ thịt Cơ Hạo chợt khô quắt, chỉ còn lại có một tấm da trong suốt bọc xương hần.

Da Ma Sát Nhất nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tôn kính bệ hạ, sẽ lập tức xong đây. Rất đáng tiếc, hẳn đánh giá chính mình quá cao, hẳn ngay cả ba thành lực lượng của ta cũng không thể thừa nhận!”

Da Ma La Gia cười lên, nàng nheo nheo mắt, ánh mắt nhanh chóng đặt ở trên ba món chí bảo trên tay Viên Lực: “Như vậy, Da Ma Sát Nhất, tấm gương kia phi thường phù hợp khí chất của ta, còn có món pháp y kia... Ta cũng rất thích. Thanh kiếm đó, là của người!”

Mặt Da Ma Sát Nhất hơi cứng đờ, hẳn cũng nhìn trúng Thái Cực Pháp Y mà.

Nhưng hẳn tuyệt đối không thể tranh đồ với Da Ma La Gia, vì thế hẳn rất ung dung hướng Da Ma La Gia cúi đầu hành một lễ, cười gật gật đầu.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân không chịu khống chế hướng cái hố đen nho nhỏ kia lao đi, như nước phá đê, trong chớp mắt tinh khí thần của hẳn đã sắp bị căn nuốt toàn bộ. Lúc gấp gáp, hẳn xuất phát từ bản năng đem thái âm thái dương lực trong cơ thể điều động lên, hóa thành một cái Thái Cực đầu đuôi quần quýt, đem hố đen vây ở chính giữa.

Đau đớn chợt ngừng lại, tinh huyết dâng trào lặng yên chảy ngược mà quay về.

Thái Cực đồ xám xịt vờn quanh điểm đen, đầu đuôi nối tiếp, lưu chuyển không thôi. Đại Xích đạo nhân truyền thụ Thái Cực đại đạo giống như một dòng sông lớn cuộn cuộn, từng chữ một ở trong nguyên thần Cơ Hạo vang lên, Cơ Hạo phát hiện, hẳn chưa bao giờ lĩnh ngộ Thái Cực đại đạo rõ ràng như thế.

Thái Âm thái dương lực cuộn cuộn không dừng, Cơ Hạo triển khai tư thế Vạn Vật Sinh Quyền, thân thể bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Một vòng thanh quang trơn bóng quẩn quýt Cơ Hạo, Thái Cực đại đạo càng thêm cao cấp hơn xa so với thôn phệ pháp tắc, nhanh chóng rút về tất cả lực lượng trong điểm hắc quang này, máu thịt Cơ Hạo một lần nữa trở nên đầy đặn đầy đà, hơn nữa càng thêm một phần khí tức khó lường khó có thể miêu tả.

Chương 1124: Một Kích Hủy Diệt

Quanh thân Cơ Hạo sáng khoải phi thường.

Thái Cực đại đạo như cối xay, từng chút một lôi kéo hố đen cắn nuốt Da Ma Sát Nhất phát ra, từng chút một thu hồi tinh huyết tinh khí của mình, đồng thời còn từ trong cái hố đen nho nhỏ kia không ngừng rút ra từng tia lực lượng kỳ dị.

Loại lực lượng hắc ám, thâm trầm, tử khí nặng nề này dung nhập thân thể Cơ Hạo, nơi đi qua gân cốt, cơ thịt, lục phủ ngũ tạng tất cả đều như bị cự linh thiên thần vung đại chuỳ đánh mấy trăm triệu chùy, một số bộ vị tương đối yếu ớt trong cơ thể không ngừng vỡ nát, không ngừng khép lại, các bộ vị đó giống như rèn sắt được rèn càng lúc càng chắc chắn, càng lúc càng tỉ mỉ.

Cho nên thân thể Cơ Hạo liền tỏ ra càng thêm tràn đầy bảo quang, một luồng sinh cơ bừng bừng không ngừng khuếch tán ra, từng đợt hào quang trong suốt chậm rãi khuếch tán, chiếu sáng hư không phạm vi ngàn dặm.

Càng làm Cơ Hạo từ linh hồn cũng lâng lâng là, lực lượng trong hố đen rút ra đang chậm rãi dung hợp với Thái Cực đại đạo của Cơ Hạo, trong các lực lượng đó có một chút đạo vận kỳ dị, tựa như đang nhanh chóng bổ sung một số chỗ nào đó không được đầy đủ trong Thái Cực chi đạo của Đại Xích đạo nhân.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh hơi kinh hãi mở to mắt nhìn.

“Thôn phệ chi đạo của Bàn Ngu thế giới sao? Thôn phệ mục đích là hủy diệt, hủy diệt đối lập là sang sinh, Thái Cực lại là âm dương thay đổi liên tục, một tầng ý ẩn chứa sâu hơn sao... có thể là sinh tử luân hồi, có thể là hủy diệt sang sinh, có thể là tất cả đối lập thống nhất.”

“Tiểu gia hỏa này, vận khí tốt!”

Hư ảnh lăm băm một tiếng trầm thấp, hắc cũng nhắm mắt lại, yên lặng tìm

hiếu thôn phệ đạo vận Cơ Hạo lấy cối xay Thái Cực từ trong hố đen thôn phệ mạnh mẽ rút ra. Cái này là pháp tắc mạnh nhất đến từ thế giới khởi nguyên của dị tộc, hơi tìm hiểu một chút cũng rất có lợi.

Da Ma La Gia không biết trong cơ thể Cơ Hạo rốt cuộc đã xảy ra cái gì, nhưng dù là một con lợn rừng hơi thông minh, nhìn thấy biến hóa kỳ dị trên người Cơ Hạo, đều sẽ biết Cơ Hạo cũng chưa chịu bất cứ thương tổn nào trên ý nghĩa thực chất.

Da Ma La Gia đang thêm thường Thái Cực Pháp Y và Thái Cực Càn Khôn Kính then quá hóa giận chà chà chân, hướng về Da Ma Sát Nhất cả giận nói: “Da Ma Sát Nhất các hạ tôn kính, nếu người không thể vứt bỏ thể diện quý tộc hư vô mờ mịt kia của Ngu tộc chúng ta, dùng hết toàn lực đánh chết Nghiêu Hầu Cơ Hạo mà nói, ta chỉ thua một chút vinh quang bé nhỏ không đáng kể, mà người... sẽ đem toàn bộ gia tộc của người đều thua mất!”

Sắc mặt Da Ma Sát Nhất đỏ lên, hãn vốn đang thông dong tức giận trợn tròn mắt, hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

“Bệ hạ tôn kính, đây là sai lầm của lão thần, vốn tưởng rằng, hãn không thể thừa nhận một đòn ba thành lực lượng của ta, nhưng một lần này, ta sẽ vận dụng... Chín thành lực lượng!” Da Ma Sát Nhất sát ý hùng hực nói: “Chín thành lực lượng, ta còn chưa từng...”

Đột nhiên, thân thể Da Ma Sát Nhất cứng ngắc ở giữa không trung.

Một vầng mặt trời màu đen ảm đạm lặng yên hiện lên ở đỉnh đầu hãn, chính giữa vầng mặt trời đen kia, một con mắt dựng thẳng như có như không âm lãnh vô tình trừng mắt nhìn Da Ma Sát Nhất một cái. Dị tượng rất nhanh đã biến mất, Da Ma Sát Nhất thì không thể tin nhìn về phía Cơ Hạo.

“Sao có khả năng... sinh vật dân bản xứ ti tiện này, tên nhân tộc nhỏ yếu này, hãn thế mà đang đoạt lấy... Đoạt lấy Âm Nhật vinh quang! Hãn vậy mà đã đoạt lấy một tia thôn phệ pháp tắc thuộc về Âm Nhật! Điều này sao có khả năng?”

“Ám Nhật chí cao ời, ngài nhất định là đang đùa bỡn với người hầu hèn mọn của ngài!” Da Ma Sát Nhất có chút điên cuồng khàn giọng gầm rú lên: “Ngài nhất định là đang đùa bỡn! Dân bản xứ ti tiện, ngu dốt, chưa khai hóa như thế, bọn hăn sao có thể...”

“Ta phải vận dụng mười thành lực lượng!” Da Ma Sát Nhất điên điên khùng khùng tru lên: “Trăm phần trăm, toàn bộ lực lượng! Đáng chết, thực đáng chết, không ai có thể làm ô uế Ám Nhật vinh quang, cho dù là một chút thôi cũng không được, tuyệt đối không được!”

Da Ma La Gia há to miệng, ba con mắt tròn tròn, không dám tin nhìn vị trí đỉnh đầu Da Ma Sát Nhất.

Vừa rồi, nếu nàng không nhìn lầm mà nói, đó là Ám Nhật ý thức thế giới khởi nguyên dị tộc mạnh mẽ vượt qua vô cùng vô tận Hồng Mông hư không, cho Da Ma Sát Nhất ‘Chí cao thánh dụ’?

Tam Nhật Cửu Nguyệt chí cao vô thượng thay nhau chiếu khắp hư không thế giới khởi nguyên dị tộc, hào quang vạn trượng, hăng cổ bất diệt, vô số năm qua, bản ngã ý thức Tam Nhật Cửu Nguyệt đã cực ít kích hoạt, Ám Nhật ý thức một lần trước xuất hiện, còn là lúc Da Ma Sam Gia vừa chào đời, Ám Nhật lực ban cho nàng thiên phú hoàn mỹ.

Nhưng một lần này, Ám Nhật ý thức không phải đến chúc phúc, mà là đến răn dạy Da Ma Sát Nhất?

Có thể làm Ám Nhật ý thức vượt qua vô tận hư không, lấy hình thái ảm đạm như thế xuất hiện, cũng phải mắng chửi Da Ma Sát Nhất một câu, lão gia hỏa này rốt cuộc đã làm sai gì? Cơ Hạo rốt cuộc đã làm gì, có thể đem Ám Nhật ý thức chọc giận, kích hoạt, khiến nó không tiếc hao phí lực lượng to lớn cũng phải làm như vậy?

“Lão gia hỏa, ta chờ ngươi!” Cơ Hạo chậm rãi hoạt động đôi tay, yên lặng hồi tưởng bốn chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt hư ảnh truyền

thụ.

Vốn bốn chiêu này là cô đơn, là độc lập, bốn chiêu Cơ Hạo trước kia hợp nhất đánh ra, cũng chỉ mạnh mẽ đem bọn nó nhào nặn lại với nhau mà thôi.

Nhưng giờ phút này thái cực đạo vận tràn đầy trong cơ thể Cơ Hạo, thái cực đạo vận tự nhiên hài hòa tựa như một luồng khí mát lạnh xâu chuỗi bốn chiêu, như một sợi xích vàng xâu chuỗi lại bốn viên bảo châu, đem bọn họ xâu chuỗi thành một cái vòng cổ đẹp đẽ, ở dưới Thái Cực chi đạo điều hòa, bốn chiêu nghiêm nhiên có xu thế dung hợp hoàn mỹ.

Ở trong đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo, bởi vì bốn chiêu không ngừng dung hợp, hư ảnh một cây rìu lớn như ẩn như hiện lặng lẽ ngưng tụ.

Hư ảnh ngẩng đầu nhìn hư ảnh cây rìu lớn đó, nhú mày trầm tư chốc lát, vung tay một cái, hư ảnh cây rìu lớn mạnh mẽ vận vạo biến hình, biến thành một bóng kiếm giống hệt Thái Cực Thần Phong.

Một hơi thở hắc ám, cuồng bạo từ trong cơ thể Da Ma Sát Nhất trào ra.

Hư không bên người hắn lập tức nứt ra vô số vết nứt nhỏ bé, một lực lượng không có cảm tình, không có lý trí, thuần túy vì phá hủy và hủy diệt mà tồn tại không ngừng ngưng tụ ở trong cơ thể Da Ma Sát Nhất. Lực lượng này là tà ác và không lường được như thế, nó cho người ta cảm giác chính là, mục đích tồn tại của nó chính là hủy diệt tất cả, thậm chí nó đang không ngừng thử đem bản thân cũng hoàn toàn phá hủy.

“Một con chó điên!” Cơ Hạo quyết đoán hạ định nghĩa cho lực lượng hủy diệt trong cơ thể Da Ma Sát Nhất, đây là một loại lực lượng hoàn toàn đánh mất toàn bộ lý trí, thuần túy vì hủy diệt mà hủy diệt. Như chó điên cắn người bừa bãi, người hoàn toàn không có cách nào nói lý với nó.

“Mười thành lực lượng!” Da Ma Sát Nhất nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Cơ Hạo: “Người đã khiến ta gặp Âm Nhật quả trách, người phải thừa nhận tất cả

hậu quả!”

Hét một tiếng giận dữ, thân thể Da Ma Sát Nhất cũng đã xảy ra sự vận vẹo kỳ dị, cơ thịt, xương khớp hẫng ở dưới lực lượng hủy diệt mạnh mẽ rót vào, giống như thủy ngân bắt đầu lưu động. Thân thể hẫng trở nên dài mà gầy yếu, dần dần, Da Ma Sát Nhất đã hóa thành một thanh loan đao tạo hình kỳ dị.

Loan đao đen sì không có chút hào quang nào, chưa phát ra thanh âm gì, nhìn như thông thả cắt về phía trước, nháy mắt đã đến trước mặt Cơ Hạo, hướng về trung tuyến đỉnh đầu của hãn hung hăng bổ một đao xuống.

Chương 1125: Cân Sức Ngang Tài

Năng lượng hủy diệt bổ đứt tất cả, chém nát tất cả, phá hủy tất cả, sau đó đem tất cả tồn tại hữu hình vô hình, chuyển hóa hết thành đồng chất đồng nguyên, tiếp tục đi bổ đứt, đi chém nát, đi phá hủy.

Da Ma Sát Nhất hóa thân loan đao chém thẳng xuống, một ý chí dã man bá đạo lao vào trong đầu Cơ Hạo, ở trong thần hồn không gian của hắn điên cuồng rống giận rít gào, phát tiết ý hủy diệt của Âm Nhật.

Đổi thành bất cứ một vị Vu Đế nào của Bàn Cổ thế giới, bị Da Ma Sát Nhất ngưng tụ ý hủy diệt Âm Nhật đánh vào trong óc, vô luận thân thể bọn họ cường đại bao nhiêu, tinh huyết hùng hồn đem linh hồn của bản thân ôn dưỡng cường tráng bao nhiêu, linh hồn bọn họ đã sớm bị ý hủy diệt phá hủy.

Chỉ có Cơ Hạo, tu vi vu lực và pháp lực của hắn còn ở Vu Đế cảnh, nhưng ở sau khi Đại Xích đạo nhân tự mình truyền thụ đại đạo, hắn hóa đi đạo chủng, ngưng tụ đạo đài, đại nhật nguyên thần chính là đại đạo pháp thai của hắn, đạo hạnh cảnh giới, nguyên thần cảnh giới của hắn đã bước vào Vu Thần cảnh.

Từ trên cảnh giới, Cơ Hạo không chịu thiệt!

Tầng cấp đại đạo, Cơ Hạo không chịu thiệt!

Âm Nhật hủy diệt chi đạo tất nhiên hung tàn độc ác, nhưng Thái Cực chi đạo của Cơ Hạo không kém chút nào.

Đại nhật nguyên thần lơ lửng chính giữa thần hồn không gian, phát ra ánh sáng đỏ vô biên chiếu rọi bốn phương, trong mặt trời đỏ, một bóng người màu vàng tựa như người sống hầu như ngưng tụ thành thực thể, một bóng người màu bạc ảm đạm mờ lung, tựa như sương mù ngưng tụ cái bóng.

Bóng người màu vàng và bóng người màu bạc đột nhiên hóa thành hai con cá

linh động, đầu đuôi nối tiếp truy đuổi chơi đùa với nhau, quay quanh cái bóng trường kiếm càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng tỏa ra nhuệ khí chính giữa mặt trời đỏ cấp tốc xoay tròn.

Vô số dải màu đen quay quanh đại nhật nguyên thần điên cuồng va chạm xé rách, như vô số con cá ăn thịt người màu đen muốn đem đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo triệt để xé thành phần. Nhưng trong đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo, hai dải ánh sáng màu vàng, màu bạc chậm rãi xoay tròn, mang theo các luồng khí mượt mà bền bỉ vô cùng, mặc cho dải màu đen điên cuồng giằng xé, nhưng không cách nào từ trong đại nhật nguyên thần vớt được bất cứ lợi ích gì.

Hư ảnh ngồi xếp bằng dưới đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn các dải màu đen điên cuồng đánh phá kia.

“Hủy diệt chi đạo của Bàn Ngu thế giới... Một thế giới, để hủy diệt ý niệm trở thành thiên đạo pháp tắc cao cấp nhất, có thể nghĩ thiên đạo ý thức của thế giới này như thế nào. Khó trách Bàn Ngu thế giới điên cuồng mở rộng cướp đoạt, thiên đạo chính là lòng người, bọn Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc kia ý niệm xâm lược nóng cháy như lửa, cũng khó trách.”

Hai tay hư ảnh kết một thủ ấn thần diệu dị thường, nhẹ nhàng đặt trước ngực, quanh thân hần không ngừng khuếch tán ra từng tia dao động kỳ dị màu xám. Ý hủy diệt Âm Nhật biến thành dải màu đen bị dải ánh sáng màu xám chậm rãi bao phủ, hư ảnh bắt đầu tìm hiểu tinh túy của Âm Nhật hủy diệt chi đạo.

“Có công mài sắt có ngày nên kim... Tiểu tử nói không sai!” Hư ảnh đột nhiên cười khẽ một tiếng: “Ta năm đó, nếu có loại giác ngộ này, sao có thể lưu lạc đến hoàn cảnh như thế? Chẳng qua, còn có cơ hội, còn có cơ hội, không tuyệt vọng, không tuyệt vọng!”

Trong thần hồn không gian, Cơ Hạo lấy thái dương đại đạo, thái âm đại đạo ngưng tụ hai đạo thể nguyên phiêu hóa thân Thái Cực song ngư, lấy thái cực đạo vận vô cùng vô tận, tuần hoàn vô cực chặn ý hủy diệt ăn mòn. Ở ngoài, tay trái

Cơ Hạo cấp tốc vẽ ra một cái lại một cái vòng tròn, từng đạo thanh quang ngừng tụ thành vòng tròn không ngừng hướng ra phía ngoài trào ra, chông chất, kéo dài vô cùng chắn trước loan đao màu đen.

Trong nháy mắt, tay trái Cơ Hạo ít nhất vẽ ra mấy vạn cái vòng tròn.

Bàn tay Cơ Hạo ma sát không khí, phát ra tiếng xé gió chói tai, tốc độ vung của bàn tay trái hăn quá nhanh, dẫn tới trên bàn tay đã toát ra ngọn lửa nồng đậm. Thái Cực đại đạo vốn tiêu diêu tự tại bị hăn mạnh mẽ chơi ra ý nhị thợ rèn rèn sắt.

Loan đao hạ xuống, từng vòng ánh sáng trong suốt như nước chông chất quần quanh lên, tầng tầng vòng ánh sáng không ngừng bị cắt nát, tầng tầng vòng ánh sáng lại tiếp tục quần quanh lên, mỗi một tầng vòng ánh sáng vỡ vụn, tốc độ loan đao rơi xuống đều sẽ chậm lại một tia, mặt ngoài loan đao cũng sẽ có một tầng khí đen cực nhạt tản ra.

Loan đao cách đầu Cơ Hạo càng lúc càng gần, ba trượng, hai trượng, một trượng...

Tốc độ tay trái Cơ Hạo vung càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gấp, tiếng rít kéo theo càng lúc càng bén nhọn chói tai, bàn tay hăn cháy lên, kéo theo một vòng tàn ảnh mờ lung. Trong vòng tròn bàn tay hăn vạch ra, hư không cũng bị quấy tới mức vỡ nát, từng vòng hỗn độn chi khí dần dần toát ra, sau đó ở dưới vòng ánh sáng trong suốt đồng hóa, dần dần hóa thành các luồng thái âm, thái dương chi khí bám vào ở trên bàn tay Cơ Hạo.

Màu sắc ngọn lửa trên bàn tay trở nên mờ mờ lung lung, không phải thái dương chi hỏa, cũng không phải thái âm chi hỏa, mà là lửa kỳ dị đồng thời có được hai loại tính chất đặc biệt thái âm thái dương. Quầng sáng Cơ Hạo vẽ ra trở nên càng thêm dày đặc, càng thêm mềm dẻo, nhẹ nhàng mơ hồ, mờ lung thâm thúy, chiến sĩ Già tộc ở bên xem cuộc chiến nhiều người chỉ nhìn quầng sáng của hăn một cái, liền hoa mắt thiếu chút nữa ngủ.

Loan đao hướng Cơ Hạo chém tới từng tắc một, quang sáng chồng chất không ngừng trào lên.

Tất cả nói tới thì dài, thực ra chỉ là trong nháy mắt loan đao đã chém nát vô số quang sáng, hiểm vô cùng đến trên da đầu Cơ Hạo.

Cơ Hạo vung năm tay phải, toàn bộ tinh khí thần của hắn, toàn bộ lực lượng thân thể cùng pháp lực của hắn đều tập trung ở trên một quyền này, vừa mới đột phá Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ sáu, lực lượng thân thể bùng nổ sáu mươi tư lần toàn lực đánh ra, ngay cả bốn chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt cùng nhau đánh ra.

‘Xẹt’ một tiếng vang lớn, Cơ Hạo phát ra thanh âm thống khổ, năm tay siết chặt của hắn không chịu được chế buông ra, năm ngón tay gắt gao dán vào nhau.

Từ bả vai hắn đến đầu ngón tay hắn, cốt nhục hắn đã xảy ra biến hóa quỷ dị tương tự với Da Ma Sát Nhất vừa rồi, một mảng bóng kiếm mờ lung bao trùm trên cánh tay hắn, đường nét cánh tay hắn cấp tốc mấp máy, trong thời gian ngắn biến thành một thanh trường kiếm dày nặng thô cùn.

Một hơi thở hồng hoang cổ xưa từ trên bóng kiếm do cánh tay Cơ Hạo biến thành phun ra. Cơ Hạo cực lực thét dài, cánh tay phải mang theo một mảng kiếm quang xé rách hư không, hung hăng bổ vào trên loan đao toàn thân Da Ma Sát Nhất biến thành.

Da Ma La Gia dùng sức siết chặt năm tay, nàng cười khàn khàn nói: “Có rồi!”

Viên Lực khàn cả giọng rống to lên: “Nghieu Hầu, người cứng đối cứng với hắn! Người, người, người...”

Nhưng Viên Lực đột nhiên nghĩ đến, Cơ Hạo và người ta đạt thành đánh cược chính là cứng rắn chịu của Da Ma Sát Nhất ba chiêu! Đủ ba chiêu!

Viên Lực cúi đầu, bất đắc dĩ mà thống khổ lắc đầu, hăn đột nhiên khàn cả giọng mắng: “Tương Liễu Tiểu Bát, người mang theo nhiều người như vậy, lại còn để người ta đem Tuyết Lăng bắt đi! Người, người đáng chết!”

Cánh tay Cơ Hạo và Da Ma Sát Nhất va chạm nặng nề, một tiếng vang thanh thúy như thủy tinh vỡ vụn truyền đến, thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, chân đạp hư không liên tục lui một vọt bước về phía sau. Hăn vừa lui, vừa há mồm phun máu, ngay sau đó làn da toàn thân hăn vỡ ra, vô số huyết tương từ chỗ da rách trào ra.

Da Ma Sát Nhất từ hình thái loạn đao khôi phục hình người, hăn lặng lẽ không lên tiếng đứng ở chỗ vừa rồi của Cơ Hạo, đôi mắt mê mang nhìn Cơ Hạo.

“Người... tu vi Vu Đế cảnh... cảnh giới Vu Thần cảnh?” Da Ma Sát Nhất mờ mịt lắc lắc đầu: “Nhân tộc, từ khi nào xuất hiện quái vật như người? Nhân tộc xưa nay là lực lượng vượt qua cảnh giới, chưa từng có ai cảnh giới vượt qua lực lượng!”

‘Phập’ một tiếng, ngực, bụng, mạng sườn trái phải Da Ma Sát Nhất đồng thời nứt ra vết thương thật sâu, một mảng lớn máu tươi bắn ra như suối phun.

Chương 1126: Âm Nhật Bí Pháp

Toàn thân Cơ Hạo máu chảy như suối phun.

Máu đỏ màu đen sì, toàn bộ sinh cơ đều bị phá hủy, càng có một tầng tử ý nồng đậm ẩn chứa trong đó. Cơ năng thân thể cường đại của Cơ Hạo đem những phế vật này đuổi ra ngoài cơ thể, máu hỗn độn trong trái tim trào ra thay thế huyết tương, triệt để lấp đầy mỗi một góc nhỏ bé của thân thể Cơ Hạo.

Tuy bị thương nghiêm trọng, nhưng trạng thái của Cơ Hạo lại không thê thảm nặng nề như nhìn từ bề ngoài.

Lực lượng sinh mệnh cường đại lan tràn trong cơ thể, tinh khí cường đại vô cùng hóa thành cự long lưu chuyển trong mỗi mạch lạc. Cơ Hạo hít thở thật sâu, làn da vỡ nát bong ra từng khối từng mảng, sau đó hóa thành tro tàn tan đi.

Dưới làn da bị bong ra, từng khối da mới tinh, nhẵn nhụi như ngọc sinh ra, Cơ Hạo nâng tay, ngón tay nhẹ nhàng chạm trên mặt làn da. Hai tầng làn da mới sinh chạm vào nhau, thế mà lại phát ra tiếng vang thanh thúy bạc ngọc va chạm mới có.

Da Ma Sát Nhất cũng há mồm thở hỗn hển, bốn vết thương xâm nhập nội phủ trên người mang tới cho hắn sự đau đớn khổ sở thật lớn.

Da Ma Sát Nhất không có sinh mệnh lực cường thịnh như Cơ Hạo, hắn nhe răng trợn mắt nhìn Cơ Hạo, thật cẩn thận lấy ra một bình thủy tinh màu đen, đem dịch sền sệt, tản mát ra hương thơm nồng đậm đổ một ngụm vào miệng.

Trong cơ thể lực lượng căn cốt, hủy diệt đang quay cuồng, loại lực lượng đó đối với vết thương của Da Ma Sát Nhất không có chút lợi ích nào. May mắn thuốc cao nuốt dùng tản mát ra sinh cơ nồng đậm, cấp tốc tẩm bổ thân thể Da Ma Sát Nhất, nhanh chóng chữa trị vết thương cho hắn.

Ám Nhật lực lượng ngày thường mang tới cho Da Ma Sát Nhật lực lượng cường đại vô cùng, lực sát thương của chiến sĩ Ám Nhật nhất mạch có một không hai trong dị tộc.

Nhưng Ám Nhật lực lượng là điên cuồng, tiêu cực, Ám Nhật cường giả như Da Ma Sát Nhật không bị thương còn tốt, một khi bọn họ bị thương, lực cắn nuốt, hủy diệt trong cơ thể một khi mất đi cân bằng, bọn họ sẽ chịu thương tổn vô cùng đáng sợ.

May mắn trên người Da Ma Sát Nhật đã chuẩn bị thuốc trị thương đỉnh cấp, được lực quét đi vết thương đau đớn, mạnh mẽ thu liễm vết thương, Da Ma Sát Nhật thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, chậm rãi áp chế lực lượng kịch liệt chấn động trong cơ thể.

“Người!” Da Ma Sát Nhật có chút ngây ngốc nhìn Cơ Hạo.

Một đòn vừa rồi, hắn đã vận dụng toàn lực. Hắn thúc dục Ám Nhật hủy diệt lực, vận dụng toàn bộ lực lượng công kích Cơ Hạo. Ban đầu hắn cho rằng, Cơ Hạo sẽ giống với các đối thủ trước kia của hắn, bị một đao của hắn nhẹ nhàng băng quơ chém giết.

Nhưng Cơ Hạo cho hắn cảm giác, mới đầu Cơ Hạo như một cục bông mềm nhũn, trong mềm mại lại mang sắt thép, một đòn toàn lực của hắn ít nhất bị quãng sáng Cơ Hạo phát ra làm tan rã sáu thành. Bốn thành lực lượng cuối cùng, Cơ Hạo không chút né tránh cứng đối cứng với hắn một lần.

Một lần va chạm đó, Da Ma Sát Nhật cảm thấy như lúc mình nhỏ tuổi, húc đầu vào trên một khối đá núi thật lớn. Nham thạch cứng rắn đập cho hắn toác đầu chảy máu, Cơ Hạo phản kích càng đánh cho hắn đau đớn khổ sở không chịu nổi.

“Nghieu Hâu Cơ Hạo, cho dù không phải bởi vì tiền đặt cược, ta cũng phải giết người!” Da Ma Sát Nhật mặt âm trầm nhìn Cơ Hạo: “Người chỉ có lực lượng Vu Đế cảnh, lại có thể ngăn được một đòn toàn lực của ta, người... Đáng

chết!”

Toàn bộ vết thương trên người Cơ Hạo đều đã khép lại, hủy diệt chi ý ủa vào trong cơ thể hắn đều bị Thái Cực đại đạo của hắn cắn nuốt.

Cơ Hạo lực lượng tràn đầy toàn thân cảm thấy tốt trước nay chưa từng có, cường đại trước nay chưa từng có. Hắn hít mạnh một hơi, cực lực thả lỏng thân thể một lần. Tứ chi bách hải cực lực thư giãn, trong cơ thể Cơ Hạo truyền đến tiếng nổ thanh thúy.

“Đến! Đừng chỉ có nói suông, đến!” Cơ Hạo hướng Da Ma Sát Nhất ngoắc ngón tay, dứt khoát nói: “Người đã vận dụng toàn lực, ta muốn xem xem, người còn có thể thế nào? Thiêu đốt tinh huyết? Thiêu đốt linh hồn? Không, ta không cho phép người thiêu đốt linh hồn! Bởi vì dựa theo đánh cược, người hiện tại là một bộ phận tiền đặt cược, người không có quyền tổn hại tiền đặt cược!”

Da Ma Sát Nhất sắc mặt đen sì, sắc mặt Da Ma La Gia cũng khó coi.

Như Cơ Hạo nói, Da Ma Sát Nhất hiện tại cũng là một bộ phận tiền đặt cược, ở trước khi đánh cược phân ra thắng bại, Da Ma Sát Nhất nếu chủ động tổn hại nguyên khí cùng linh hồn của mình, sẽ bị coi là ác ý tổn hại tiền đặt cược... Da Ma La Gia và Da Ma Sát Nhất sẽ lập tức bị lời thề ác độc mình phát ra trừng phạt!

“Người... thật gian xảo!” Da Ma La Gia cảm thấy, Cơ Hạo tựa như cố ý đào trước cái hố cho mình, cho Da Ma Sát Nhất!

Nàng rất tức giận nhìn Cơ Hạo, nghiêng răng tính toán đòi lại một vũ này như thế nào.

Cơ Hạo rất vô tội dang hai tay, thời điểm vừa mới ký kết đánh cược, hắn thật không nghĩ tới điều này. Nhưng đánh cược đã thành lập, Da Ma Sát Nhất thân là một bộ phận tiền đặt cược, pháp môn thiêu đốt linh hồn và tinh huyết, lấy tổn hại bản thân tăng lên sức chiến đấu, hắn nghĩ cũng đừng nghĩ.

“Không cần thiêu đốt tinh huyết, không cần thiêu đốt linh hồn!” Da Ma Sát Nhất mặt âm trầm nhìn Cơ Hạo: “Ta chỉ cần, đem lực lượng Âm Nhật vĩ đại, chí cao ban cho ta mang đến nhân gian, ta đã có thể triệt để gạt bỏ người!”

Hừ lạnh vài tiếng, Da Ma Sát Nhất đem quần áo tàn phá trên người giật xuống, chỉ để lại một cái khố bó sát người.

Da Ma Sát Nhất trên mặt đầy nếp nhăn, thoát nhìn hơi có nét già nua, trên người so với thanh niên bình thường mười mấy tuổi còn cường tráng hơn, một cơ bắp góc cạnh rõ ràng đều đều phân bố ở trên người hắn, bên cạnh khối cơ bắp còn có các hoa văn màu đen như ẩn như hiện.

Chậm rãi giơ đôi tay lên, Da Ma Sát Nhất trầm giọng nói: “Tiếp một chiêu cuối cùng của ta đi, Âm Nhật vĩ đại ới, ta khẩn cầu ngài buông xuống! Cẩn nuốt tất cả, hủy diệt tất cả, đem vạn vật nhét vào trong lòng của người, để vạn vật quy về hư vô. Âm Nhật vĩ đại ới, xin ngài lắng nghe khẩn cầu của ta, đem lực lượng của ngài buông xuống thế giới dã man, nguyên thủy này.”

Một vầng sáng màu đen hiện lên ở đỉnh đầu Da Ma Sát Nhất, vầng sáng màu đen dần dần khuếch tán, một vầng mặt trời đen đường kính trăm trượng từ trong vầng sáng xông ra. Mặt trời đen chậm rãi xoay tròn, từng tia khí đen không ngừng từ trong mặt trời đen trào ra, điên cuồng hướng bốn phía vỗ về quần lấy.

Một lực hút đáng sợ từ trong mặt trời đen ập tới, bao lấy thân thể Cơ Hạo muốn đem hắn kéo vào mặt trời đen.

Mặt trời đen có vô số dải màu đen cấp tốc xoay tròn, chậm rãi dải màu đen hóa thành một con mắt dựng thẳng cực lớn màu đen, con mắt dựng thẳng đường kính mấy chục trượng này thông thả mở ra, trong đôi mắt dày đặc các tầng răng nanh bén nhọn rậm rạp không thể đếm hết.

Răng nanh màu đen va chạm, ma sát lẫn nhau, khi răng nanh va chạm lẫn nhau có mảng lớn đốm lửa màu đen lóe ra, trong mỗi một đốm lửa đều mơ hồ có một phù văn kỳ dị màu đen như ẩn như hiện.

Đây là bốn tướng Âm Nhật thế giới khởi nguyên của dị tộc.

Một vầng mặt trời màu đen, mặt trời như hố đen, đem vạn vật nuốt vào trong đó. Chính giữa mặt trời đen là một con mắt hủy diệt, toàn bộ sự vật bị nuốt vào mặt trời đen đều sẽ bị vô số cái răng hủy diệt xé rách nghiền mài, cuối cùng đem chúng nhai nát sau đó hóa thành hư vô.

Khi Bản tướng Âm Nhật xuất hiện ở Bàn Cổ thế giới, trên trời đột nhiên có vô số đám mây bảy màu thối quết đến, vô số sấm sét màu vàng tím quay cuồng trong làn mây, mơ hồ có sấm sét đáng sợ đang ấp ủ trong mây.

Da Ma Sát Nhật hóa thành một dải màu đen dung nhập bản tướng Âm Nhật, hào quang màu đen chợt lóe, bản tướng Âm Nhật đến trước mặt Cơ Hạo, đem hân nuốt chửng.

Chương 1127: Âm Nhật Truyền Thừa

Cơ Hạo bị nuốt vào bản tướng Âm Nhật.

Lực lượng nghiền áp khủng bố từ bốn phương tám hướng toàn phương vị nghiền ép tới, nặng như núi, ép cho Cơ Hạo không thể động đậy.

Trong lực lượng nghiền áp khủng bố này, lại còn có lực lôi kéo cắn nuốt mạnh mẽ vô cùng giằng xé không ngừng, thân thể Cơ Hạo như một cục bột mì mềm mại, ở dưới lực lôi kéo dẫn dắt thông thả biến hình.

Cơ Hạo chỉ có thể tập trung toàn bộ tinh thần, đem toàn bộ tinh khí thần đưa vào đại nhật nguyên thần, thúc giục thái âm, thái dương hai đại đạo thể sơ phối hóa thành Thái Cực, toàn lực vận chuyển Thái Cực chi đạo, triệt tiêu cắn nuốt lôi kéo bên ngoài.

Nhưng bản tướng Âm Nhật tản mát ra khí tức vô cùng khủng bố, Cơ Hạo chỉ cảm thấy thân thể mình, linh hồn mình, tất cả của mình đều đang thông thả tan rã, thông thả dung nhập bóng tối khôn cùng, rơi vào trong hủy diệt hư vô vĩnh hằng.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh đột nhiên cười lên ‘Ha ha’: “Ta cẩn thận xem người vừa rồi đánh cược... trong ước định, người không thể sử dụng bất cứ bảo vật nào ngăn cản Da Ma Sát Nhất công kích. Nhưng trong đánh cược, cũng chưa nhắc tới ta không thể giúp người.”

Cơ Hạo ngẩn người, hần cười khan: “Bên trong cũng nói, cần ta đón đỡ ba đòn của Da Ma Sát Nhất, càng ghi chú rõ không thể có người ngoài nhúng tay.”

Hư ảnh cười khẳng định: “Ta không phải người, cho nên, ta không phải ‘người ngoài’! Hơn nữa ta nấp ở trong thần hồn không gian của người, sao có thể tính là ‘người ngoài’ chứ?”

Cơ Hạo ngây dại, hắn nằm mơ cũng không ngờ, hư ảnh vẫn luôn biểu hiện trầm ổn như núi, thần bí khó lường, lại có thể nói ra lời vô lại như vậy. Ngay người chốc lát, Cơ Hạo cười khố nói: “Lão gia hỏa, người học được chơi xấu rồi!”

Hư ảnh nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Nếu năm đó, ta có thể ‘xấu’ như hiện tại, ta sao có thể lưu lạc như thế?”

Sau khi thở dài, hư ảnh chậm rãi vươn tay phải, ngón trỏ hắn vẽ ra một đường cong mượt mà, nặng nề điểm ở trên đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo: “Cẩn thận chút, theo ta dẫn dắt, để chúng ta nhìn xem, Âm Nhật này rốt cuộc là thứ gì... thế giới khởi nguyên dị tộc kia, tình huống rốt cuộc là như thế nào!”

Da Ma Sát Nhất đem bản tướng Âm Nhật đưa tới Bàn Cổ thế giới, đối với người khác mà nói, đây là sát chiêu tuyệt vọng. Nhưng đối với hư ảnh thần bí khó lường mà nói, đây là Da Ma Sát Nhất chủ động mở ra một cánh cửa sổ nhỏ, mà Âm Nhật lực lượng thì ở ngoài cửa sổ mở ra một thông đạo thẳng tắp, hắn cùng Cơ Hạo liên thủ, hắn có thể xuyên thấu qua cánh cửa sổ này nhìn thấy vài thứ.

Áp lực Cơ Hạo thừa nhận đột nhiên biến mất.

Áp lực còn tồn tại, nhưng đối với Cơ Hạo đã đã không có bất cứ tác dụng nào nữa.

Âm Nhật Bản tướng vẫn đang điên cuồng nghiền áp, cắn nuốt Cơ Hạo, vô số cái răng hủy diệt còn đang nghiền thân thể hắn, nghiền linh hồn hắn, điên cuồng nghiền nát tất cả trong cơ thể hắn. Nhưng răng hủy diệt đã không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với Cơ Hạo, bởi vì giờ phút này thân thể Cơ Hạo đã ở trên một loại trình độ nào đó, đồng hóa với khí tức của bản tướng Âm Nhật.

Cơ Hạo thấy được một mảng đại địa khôn cùng rộng lớn.

Trên đại địa hơi cần cỗi sinh trưởng cỏ không dài không ngắn, trên đồng cỏ

phân bố cây thưa thớt không cao không thấp, dưới tàng cây sinh trưởng một ít thực vật kỳ dị không dài không ngắn, trong cơ thể những thực vật đó ẩn chứa thiên địa linh khí không đậm không nhạt, hẳn là linh dược linh thảo chỉ thế giới này có.

Gió không mạnh không yếu mang theo luồng khí ôn hoà cũng không cao không thấp xẹt qua trên không không nhanh không chậm, cuốn lên các đám mây không lớn không nhỏ đẩy về phía trước, ngẫu nhiên các đám mây đó cũng sẽ có mưa không lớn không nhỏ.

Thế giới này cho người ta cảm giác giống như một hán tử suy yếu tửu sắc quá độ, bị vắt cạn toàn bộ tinh khí thần, sau khi đột ngột tẩm bổ vô số hồ lang chi dược, tuy ở mặt ngoài khôi phục nguyên khí, nhưng trong xương tủy hẳn vẫn suy yếu như trước.

Có thiên địa ý chí cực kỳ cường đại duy trì thế giới này vận chuyển, dựa vào ngoại lai lực bổ sung, thế giới này tất cả vận hành đều duy trì trình độ hoàn toàn tốt, không đến mức hoàn toàn cạn kiệt sụp đổ, nhưng cũng sẽ không trở thành động thiên phúc địa.

Tất cả đều vừa vận tốt, tất cả cũng chỉ là vừa vận tốt mà thôi.

Bầu trời sáng ngời, một vầng mặt trời màu đen treo cao, mặt trời đen bề ngoài là màu đen, nhưng hào quang của nó lại chiếu sáng khắp trời.

Trong thiên địa tràn ngập khí tức âm tà, lạnh lùng dữ tợn của mặt trời đen, đó là khí tức cắn nuốt tất cả, hủy diệt tất cả. Dưới khí tức như thế áp chế, động thực vật trên đại địa đều trở nên uế oải.

Chỉ có ở phương Bắc đại địa, trên một mảnh đất rộng lớn khôn cùng, trong vô số cung điện hùng vĩ, thành trì vĩ đại dùng đá tảng màu đen xây dựng, có vô số dị tộc hầu hạ mặc màu đen đang vui mừng nhảy nhót, bọn họ ùn ùn đi vào thần miếu, đi hướng tế đàn, hướng mặt trời đen trên bầu trời quỳ bái.

Thế giới này một năm có mười hai tháng, thời gian mỗi tháng tương đương với ba tháng ở Bàn Cổ thế giới.

Thế giới này có ba mặt trời, chín mặt trăng, tam nhật, cửu nguyệt thay nhau thống trị bầu trời thế giới này.

Mỗi mặt trời, mỗi mặt trăng, đều sẽ liên tục tồn tại ở bầu trời một tháng, ở trong một tháng này, trong thiên địa sẽ tràn ngập bốn nguyên lực đặc hữu của Tam Nhật Cửu Nguyệt, đám dị tộc cúng bái bọn chúng, cung phụng bọn chúng, sẽ ở trong một tháng này thu hoạch vô số lợi ích.

Ở trong một tháng tam nhật, cửu nguyệt mình cúng bái thống trị bầu trời này, trẻ con dị tộc sinh ra đều sẽ có được thiên phú ưu tú hơn so với đồng tộc sinh ra trong ngày thường mấy lần.

Da Ma Sát Nhất chính là ở ngày Âm Nhật đi đến chỗ cao nhất của bầu trời, Âm Nhật lực lượng mãnh liệt nhất sinh ra.

Cơ Hạo nhìn thấy Da Ma Sát Nhất vừa mới sinh ra được mẫu thân hắt dùm một miếng vải đen bao lấy, đem hắt đặt ở trên một tòa tế đàn đơn sơ, tính cả Da Ma Sát Nhất cùng nhau được dâng lên, còn có mấy khối ‘Vu tinh’ thô lậu phẩm chất không được tốt lắm.

Hào quang Âm Nhật trên trời chợt lóe, mấy vụn dải màu đen to nhỏ không đồng nhất từ trong Âm Nhật bay ra, hướng về các nơi trên đại địa.

Hai luồng hắc quang nhỏ bé rơi ở trên người Da Ma Sát Nhất, trong hắc quang bao bọc hai phù văn nhỏ bé không trọn vẹn không hoàn chỉnh, đây là một bộ phận mảnh vỡ pháp tắc thôn phệ cùng hủy diệt hai đại bốn nguyên pháp tắc Âm Nhật có được, đại khái chỉ tương đương với một phần ức vạn bốn nguyên pháp tắc Âm Nhật có được.

Nhưng được Âm Nhật ban cho mảnh vỡ pháp tắc, Da Ma Sát Nhất nghiêm nhiên chính là người trời ban.

Bằng vào hai mảnh võ pháp tắc, Da Ma Sát Nhất từ nhỏ cố gắng tu luyện, biểu hiện ra thiên phú cường đại trác tuyệt.

Thằng đến tiểu gia tộc Da Ma Sát Nhất xuất thân đặc tội tồn tại đỉnh cấp nào đó trong dị tộc, toàn bộ gia tộc bị biếm làm nô lệ, Da Ma Sát Nhất làm cận vệ bên người, tùy tùng tổ tiên Da Ma gia tộc —— một tiểu quý tộc xuất thân sa cơ thất thế, gia nhập viễn chinh thế giới khác, may mắn đi tới Bàn Cổ thế giới.

Mọi thứ Da Ma Sát Nhất từ khi sinh ra trải qua ở trước mặt Cơ Hạo và hư ảnh nhìn không sót gì.

Tất cả thứ hắn từng trải qua, tất cả hắn cảm ngộ, thậm chí là lực lượng pháp tắc bao dung trong hai mảnh võ pháp tắc Âm Nhật ban cho hắn, nhất là toàn bộ quá trình Da Ma Sát Nhất dựa vào gian khổ tu luyện dần dần bổ toàn hai mảnh võ pháp tắc, cuối cùng đặt chân Nhật Nguyệt cảnh, đều bị Cơ Hạo cùng hư ảnh rõ ràng nắm chắc.

“Thì ra, hắn hiện tại nắm giữ Âm Nhật lực, chỉ là một phần ngàn Âm Nhật pháp tắc hoàn chỉnh!”

Cơ Hạo đối với lực lượng của Da Ma Sát Nhất có nhận thức rõ ràng.

Hắn đã nắm giữ hoàn chỉnh Âm Nhật pháp tắc hoàn toàn giống với Da Ma Sát Nhất.

Chương 1128: Giết Cho Tan Tác

“Da Ma Sát Nhất, so với đạo của Đại Xích sư bá, người kém nhiều lắm!”

Trong đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo, trừ Thái Cực đồ ảnh một vàng một bạc đầu đuôi nối tiếp, bên cạnh đại nhật đột nhiên có thêm một vàng hắc quang nhiều cạnh nhọn. Mũi nhọn màu đen thâm thúy so với đêm tối còn tối hơn, như hố đen cắn nuốt tất cả, trong màu đen vô tận kia, càng có một loại khí tức hủy diệt làm người ta sợ hãi từ trong linh hồn lặng lẽ tràn ra.

Từng tia khí màu đen từ trong cơ thể Cơ Hạo khuếch tán ra, trong ba con mắt vốn trong suốt như lưu ly không có bất cứ tạp chất nào cũng đã phủ lên một tầng viền đen thâm thúy. Cơ Hạo cười giơ tay phải, tay phải hất một lần nữa mấp máy biến hình, một lần nữa biến thành hình kiếm như Thái Cực Thần Phong.

Trên lưỡi trường kiếm, một mảng khí đen như ẩn như hiện, dần dần khí đen không ngừng thu liễm co vào trong, cuối cùng biến thành một mảng mũi nhọn như có như không giống như thủy tinh màu đen bám vào trên lưỡi kiếm.

Hư ảnh cười to, hất cười nói: “Về sau so chiêu với đám đỉnh cấp cao thủ của dị tộc nhiều hơn nữa, có ta giúp đỡ, xem xem có thể đem tất cả Tam Nhật Cửu Nguyệt đại đạo pháp tắc của bọn hã đều trộm được không!”

Cơ Hạo cũng cười, hư ảnh đứng dậy ở trong thần hồn không gian của hã, chậm rãi khoa tay múa chân ra tư thế Khai Thiên Nhất Kích, Ích Địa Nhất Kích, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt. Một chiêu nối một chiêu, động tác của hư ảnh liên miên liên mạch, rõ ràng giống với Cơ Hạo, đem Thái Cực đại đạo cũng dung nhập trong bốn chiêu này, đem nó quy về một thể.

So sánh với Cơ Hạo tự dung hội quán thông bốn thức, tư thế của hư ảnh càng thêm phong cách cổ xưa mà đơn thuần, nhìn như đơn giản hơn không ít, lại chỉ thẳng bốn nguyên trung tâm nào đó, có một loại ý nhị kỳ diệu ‘Đào lý bất ngôn hạ tự thành hê’.

Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, hẩn nhắm mắt, toàn thân tâm dung nhập trong động tác của hư ảnh. Mỗi một tấc xương khớp, mỗi một tấc cơ thịt, mỗi một mạch lạc của hẩn, đều theo động tác của hư ảnh bắt đầu sự điều chỉnh nhỏ bé.

Theo tư thế Cơ Hạo bày ra vô hạn tiếp cận hư ảnh, lực lượng thân thể Cơ Hạo lại nghênh đón một lần tiến bộ bão táp. Xương khớp, cơ thịt, nội tạng hẩn đều được máu màu sắc hỗn độn trong trái tim trào ra thấm vào, thân thể hẩn cũng dần dần có khí tức hỗn độn, cổ xưa chậm rãi sinh ra.

Phía sau hư ảnh cũng có hư ảnh Thái Cực song ngư xuất hiện, một trong một đục, một đen một trắng, quỹ tích song ngư dị thường rõ ràng, trong vắt. Nhưng theo động tác của hư ảnh, chiêu thức Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt biến ảo càng lúc càng nhanh, Thái Cực song ngư phía sau hư ảnh liền dần dần trở nên mờ mờ lung lung, trở nên giống màu sắc hỗn độn trong máu của Cơ Hạo như đúc.

“Điểm cuối của Thái Cực là gì? Thái Cực ư? Vô cực ư? Hỗn độn ư? Hồng Mông ư?”

Hư ảnh trầm giọng lầm bầm: “Đại Xích, Thanh Vi, Vũ Dư, đạo của ba người bọn họ... Có chút ý tứ, bọn họ là muốn đem đạo của ba người hòa hợp một lò, tái diễn thiên địa đại đạo của Bàn Cổ thế giới sao?”

Tiếng hư ảnh lầm bầm cực kỳ nhỏ, cũng chưa để Cơ Hạo nghe được, hẩn chỉ là dùng động tác của bản thân dẫn dắt Cơ Hạo, để thân thể Cơ Hạo hướng về cực hạn hoàn mỹ nào đó không ngừng tiến hóa.

Lực lượng thân thể, khí tức linh hồn của Cơ Hạo, còn có nồng độ tinh huyết trong cơ thể hẩn đều đang điên cuồng tăng lên.

Cơ thể long tộc, linh hồn phượng tộc, huyết mạch nhân tộc... hỗn độn khí tức trên người Cơ Hạo càng ngày càng đậm, thân thể, linh hồn và lực sinh sản huyết mạch của hẩn, cũng chính là nồng độ tinh huyết của hẩn đều đang không ngừng tăng lên, điên cuồng tăng lên.

Khi lực lượng Cơ Hạo tăng lên tới cực hạn nào đó của giai đoạn hiện tại, trong cơ thể hắn đã không có bất cứ lực lượng nào có thể giúp hắn tăng lên, giống như một cái lò luyện to lớn, đã tiêu hết sạch toàn bộ nhiên liệu, Cơ Hạo cũng không cách nào tăng lên chút nào nữa, hư ảnh đột nhiên giơ tay phải, nhìn như nhẹ thực ra nặng tựa vạn quân vùng xuống dưới.

Một đường thẳng sạch sẽ lưu loát xuất hiện ở trước mặt hư ảnh, trong thần hồn không gian của Cơ Hạo điện chớp sấm rền một trận, từng đạo hỗn độn khí tức đột nhiên sinh ra, không ngừng bị đại nhật nguyên thần tiêu hao lực lượng thật lớn của Cơ Hạo cắn nuốt.

Cơ Hạo khẽ thở dài một tiếng, hắn giơ lên cánh tay phải của mình đã dung hợp Âm Nhật thôn phệ, hủy diệt pháp tắc, đồng dạng nhẹ nhàng băng quơ vùng về phía trước.

Khí tức cánh tay hắn trở nên giống bản tướng Âm Nhật như đúc, bản tướng Âm Nhật chưa sinh ra bất cứ sự cảnh giác cùng phòng bị nào đối với Cơ Hạo, nhẹ nhàng băng quơ như vậy bị một đòn của Cơ Hạo mỗ ra.

Hắc nhật treo cao trên không vỡ ra, từng luồng khí màu đen dần dần xông lên trời cao, bị lôi quang màu vàng tím trong đám mây trên trời khẽ cuốn liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Từng tia khí huyền hoàng công đức từ trên trời rơi xuống, như vô số chuỗi ngọc không ngừng dung nhập thân thể Cơ Hạo, Cơ Hạo năng lượng trong cơ thể trống trơn, không còn chút sức nào nữa được khí công đức ập tới, lại đột ngột sinh ra lực lượng vô cùng.

“Đã qua ba đòn, Da Ma Sát Nhất, ăn của ta một quyền!”

Cơ Hạo rất bình tĩnh cười, hắn xé rách bản tướng Âm Nhật, từ đỉnh đầu Da Ma Sát Nhất hiện lên, hắn nhìn thân thể run nhè nhẹ của Da Ma Sát Nhất, đột nhiên nổi hứng, siết chặt năm tay phải, cũng là một quyền bốn chiêu hợp nhất nhẹ nhàng hướng sau lưng Da Ma Sát Nhất đánh tới.

“Dừng tay!” Da Ma La Gia chột từ trên vương tọa màu đen đứng lên, khăn cả

giọng hét lên một tiếng!

Da Ma Sát Nhất triệu hồi bản tướng Âm Nhật buông xuống, Bàn Cổ thế giới cách thế giới khởi nguyên của dị tộc quá mức xa xôi, bản tướng Âm Nhật thật sự đã buông xuống, nhưng Da Ma Sát Nhất cũng đã hao hết toàn bộ lực lượng trong cơ thể.

Đối mặt một quyền nhẹ nhàng băng quơ của Cơ Hạo, Da Ma Sát Nhất ngay cả lực lượng né tránh cũng không có.

Da Ma La Gia rít một tiếng chói tai, nàng búng ngón tay, trên ngón trỏ tay trái nàng một cái nhẫn chế từ đá quý màu đen lao vút ra, đá quý màu đen to bằng ngón cái chọt lóe đã tới phía sau Da Ma Sát Nhất, đá quý chọt bành trướng, hóa thành một tấm tinh thuần màu đen mười bảy cạnh chắn trước năm đấm của Cơ Hạo.

Đây là ‘Hắc Động Qua Tinh Thuần’, một món bảo vật hộ thân mạnh nhất trên người Da Ma La Gia, là một tấm khiên chủ phòng ngự nửa bước ‘Vạn Kiếp vô trang’.

‘Vạn Kiếp cảnh’ là cảnh giới vượt qua Nhật Nguyệt cảnh, cũng chính là vượt qua Vu Thần cảnh, Qua Tinh Thuần tuy chỉ là một tấm khiên chủ phòng ngự nửa bước Vạn Kiếp vô trang, nhưng lực phòng ngự của hắc cũng có thể xưng là khủng bố, Vu Thần tầm thường cũng không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với cái này.

Cơ Hạo nheo mắt, một quyền nhẹ nhàng rơi trên Qua Tinh Thuần.

Vang một tiếng trầm nặng, năm tay Cơ Hạo vờ ra, mấy chục vết rách từ mặt năm tay kéo dài mãi đến chỗ vai của hắc, máu thịt trên cánh tay hắc như đóa hoa nở rộ vỡ ra, phun ra một mảng lớn máu tươi.

Nhưng rất nhanh, máu tươi phun ra một lần nữa bay trở về vết thương, toàn bộ vết thương đều đang cấp tốc khép lại, thân thể Cơ Hạo biểu hiện ra sức chữa

trị cường hãn vượt xa nhân tộc đỉnh phong Vu Đế. Năm tay hãn kễ sát Qua Tinh Thuần, mạnh mẽ đem Qua Tinh Thuần đè ép xuống phía dưới ba tấc.

Qua Tinh Thuần chưa có bất cứ tổn hại nào, nhưng nó bị cứng rắn ép tới đánh vào trên lưng Da Ma Sát Nhất.

Qua Tinh Thuần dường kính ba thước như một tảng đá lớn va chạm mạnh trên lưng Da Ma Sát Nhất, Da Ma Sát Nhất há mồm, mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nhảy ra. Toàn bộ xương trên lưng hãn bị Qua Tinh Thuần đập vỡ nát, hãn há mồm phun ra không phải máu, mà là huyết tương trộn lẫn vô số mảnh vỡ nội tạng.

Cơ Hạo bùng lên sự hung mãnh còn sót lại đánh ra một quyền, hầu như đem Da Ma Sát Nhất đánh ngã ngoài ngay tại chỗ.

“Ta, thua rồi!” Da Ma Sát Nhất khàn cả giọng tru lên một tiếng, thân thể co giật từ giữa không trung rơi xuống.

Cơ Hạo tóm lấy mắt cá chân Da Ma Sát Nhất, đem hãn xách trong tay, sau đó giơ lên cao cao!

Chương 1129: Da Ma Thiên Tới

“Người về sau đã là nô lệ của ta, tính cả đời đời con cháu của người.”

Cơ Hạo lấy ra một viên đan dược cứu mạng Đại Xích đạo nhân luyện chế nhét vào trong mồm Da Ma Sát Nhất, một hương thơm nồng đậm từ trong từng cái lỗ chân lông của Da Ma Sát Nhất phun ra, hương thơm màu vàng nhạt xoay quanh lơ lửng bên người hắn, cuối cùng ngưng tụ thành nụ một đóa hoa sen cực lớn đem hắn bao bọc ở bên trong.

“Cho nên, người không thể chết được, sống cho tốt!” Thần thức Cơ Hạo bao lấy thân thể Da Ma Sát Nhất, lực lượng thần thức cường đại dị thường, mệnh môn như biển của hắn khiến gương mặt Da Ma Sát Nhất kịch liệt run rẩy một cái!

Nếu ở trước khi đánh cược, Cơ Hạo đã đem toàn bộ lực lượng thần thức của mình bày ra, Da Ma Sát Nhất tuyệt đối sẽ không tùy tiện đánh cược với Cơ Hạo. Tu vi vu lực còn có pháp lực của Cơ Hạo quả thực chỉ là cấp Vu Đế, nhưng lực lượng thần thức của hắn mệnh môn mạnh mẽ như thế, thậm chí còn mơ hồ vượt qua Da Ma Sát Nhất.

Đây là cường độ linh hồn một Vu Đế nên có sao?

Cười khổ vài tiếng, cảm thụ được toàn bộ thương thế trong cơ thể ở trong mấy nhịp thở đã khép lại toàn bộ, Da Ma Sát Nhất chậm rãi đứng dậy, cay đắng vô cùng hướng Da Ma La Gia cúi đầu hành một lễ thật sâu: “Bệ hạ, lão nô về sau không thể phụng dưỡng ngài nữa, mong ngài bảo trọng nhiều hơn!”

Đứng thẳng dậy, Da Ma Sát Nhất đột nhiên huýt gió một tiếng.

Con trai con gái, cháu trai cháu gái Da Ma Sát Nhất, ngay cả phối ngẫu thân quyến của bọn họ, cùng với toàn bộ tư binh nô lệ của Da Ma Sát Nhất gia tộc vân vân ‘Soạt’ một cái liền lao tới phía sau Da Ma Sát Nhất, xếp trận hình vuông

chỉnh tề.

Tốc độ bọn họ từ bên người Da Ma La Gia chạy qua là nhanh như vậy, quả thực đem Da Ma La Gia coi là một con rắn độc đáng sợ khẩn cấp chạy qua bên người nàng.

Cơ Hạo cười lên ‘ha ha’, Da Ma La Gia tức giận đến mức thân thể loạn xạ. Nàng tức giận nhìn Da Ma Sát Nhất lớn tiếng quát: “Da Ma Sát Nhất, ngươi cho rằng ta sẽ làm gì đối với tộc nhân của ngươi?”

Da Ma Sát Nhất dang hai tay, rất thản nhiên nhìn Da Ma La Gia: “Bệ hạ tôn kính, ta nhìn ngài từ một đứa trẻ trưởng thành cho tới hôm nay, ta từng giúp ngài xử lý rất nhiều chuyện, cho nên ta hiểu rất rõ bản tính ngài.”

Khẽ cười, Da Ma Sát Nhất tiếp tục nói: “Ta càng hiểu rất rõ quý tộc Ngu tộc chúng ta là những kẻ như thế nào. Ngài có thể thề khi ta thua cược, ngài không có xúc động hạ lệnh đem toàn bộ tộc nhân của ta chém giết sao?”

Da Ma La Gia ngậm miệng, trong mắt lóe ra u quang, nhìn các quý tộc Ngu tộc phía sau Da Ma Sát Nhất, cũng chính là xếp thành hàng phía sau Cơ Hạo một cái thật sâu.

Bọn họ đều là hậu duệ trực hệ của Da Ma Sát Nhất, các hậu duệ cấp chiến vương, chiến tướng kia thì thôi, trong con nôi dôi của Da Ma Sát Nhất còn có năm tồn tại mạnh mẽ bước nửa bước vào Nhật Nguyệt cảnh, cũng chính là tương đương với nửa bước Vu Thần cảnh.

Da Ma Sát Nhất càng tinh thông các loại bản lĩnh ẩn giấu thân thể, các loại ám sát ám toán, dưới sự ân cần dạy bảo của hắn, đám con cháu Da Ma Sát Nhất mỗi người đều là thích khách sát thủ hàng đầu, là một thanh đao sắc bén nhất trên tay Da Ma La Gia.

Một mũi lực lượng như vậy vô duyên vô cớ thua cho Cơ Hạo, nói thật, trái tim Da Ma La Gia đau đến mức muốn nát.

Nếu không phải trên tay không có nhân tuyến thích hợp, nàng thật sự sẽ lựa chọn phá hủy gia tộc Da Ma Sát Nhất, mà không phải đem bọn họ hoàn hảo không tổn hao gì đưa cho Cơ Hạo làm nô lệ.

“Về sau các người đổi họ Cơ!” Cơ Hạo cười hướng Da Ma Sát Nhất gật gật đầu: “Tên ban đầu của các người quá dài, Cơ Sát Nhất, tên này ta cảm thấy rất ổn. Chẳng qua không muốn đổi họ mà nói, cũng tùy các người. Đi theo ta làm cho tốt, ăn uống chi phí cái gì, không kém hơn khi các người ở Lương Chử.”

Hơi dừng một chút, Cơ Hạo hướng Da Ma Sát Nhất cười nói: “Người xem, Đế thị nhất tộc Đế Duyên Đà bọn họ, ở dưới trướng ta sống rất ổn.”

Ánh mắt Da Ma Sát Nhất lóe lên, hẩn nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, liền ở giữa không trung hướng Cơ Hạo quỳ một gối, toàn bộ con nôi dời thân quyền phía sau hẩn nhìn lướt nhau, lại nhìn nhìn Da Ma La Gia sắc mặt tối đen, rồi lại nghĩ Da Ma Sát Nhất cùng Cơ Hạo ký kết đánh cược ác độc dị thường kia, bọn họ cũng tốp năm tốp ba phân biệt quỳ xuống.

Toàn bộ tộc nhân của Da Ma Sát Nhất đều cắn nát đầu ngón tay, dùng máu đầu ngón tay ở phụ cận con mắt dựng thẳng ở mi tâm của mình viết mấy hàng phù văn quỷ bí phức tạp, bọn họ dùng linh hồn của mình phát lời thề, tuyên thệ vĩnh viễn hướng Cơ Hạo cùng con cháu của Cơ Hạo nguyện trung thành.

Phát ra lời thề mới, trên người Da Ma Sát Nhất và tộc nhân của hẩn đồng thời có các luồng khí đen phóng lên cao.

Đây là bọn hẩn từng đối với Da Ma La Gia cùng các tiên bối của Da Ma La Gia phát ra lời thề, bởi vì Da Ma La Gia và Cơ Hạo đặt cược, bọn họ thua làm nô lệ cho Cơ Hạo, lời thề hướng Da Ma La Gia gia tộc nguyện trung thành tự nhiên tan thành mây khói.

Cơ Hạo nhỏ ra một giọt tinh huyết, hóa thành mấy vạn cái phù văn nhỏ bé lao vút ra, nhẹ nhàng dung nhập con mắt dựng thẳng ở mi tâm bọn Da Ma Sát Nhất.

Ở dưới lời thề chú ngữ thúc dục, Cơ Hạo phân hoá phù văn khắc ở sâu trong linh hồn toàn bộ tộc nhân toàn bộ gia tộc Da Ma Sát Nhất, linh hồn bọn họ tồn vong đều bởi một ý nghĩ của Cơ Hạo, từ nay về sau bọn họ thật sự trở thành gia nô trung thành với Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười hướng Da Ma Sát Nhất và tộc nhân của hắn gật gật đầu, vung tay lên, Thái Cực Thần Phong, Thái Cực Pháp Y trên tay Viên Lực đang cầm, còn có Thái Cực Càn Khôn Kính đứng sừng sững phía sau hắn hóa thành ánh sáng bay trở về.

Thái Cực Pháp Y như một mảng nước trong bám vào trên người Cơ Hạo, cuồng phong thổi qua, tay áo dài vạt áo vang lên ‘Phần phật’, Cơ Hạo chấp tay sau lưng, cười nhìn Da Ma La Gia vẻ mặt đã khôi phục bình thường: “Bệ hạ tôn kính, các chiến sĩ ngài đồng ý cho ta, bọn họ hiện tại nên thề hướng ta nguyện trung thành.”

Thân thể Da Ma La Gia hơi nhoáng lên một cái, rất nhanh nàng đã ổn định tâm thần, cười lên rất ngọt ngào.

“Nghieu Hầu đại nhân, ta nghĩ, vụ đánh cược này chỉ là bí mật giữa người ta... Ngài sẽ không đem nó tuyên truyền để mọi người ở Lương Chủ đều biết chứ?”

Da Ma Sát Nhất đứng phía sau Cơ Hạo, thấp giọng lầm bầm: “Chủ nhân tôn kính, quý tộc Ngu tộc phi thường coi trọng vinh dự của mình, chuyện này nếu từ trong miệng ngài truyền ra, Da Ma La Gia sẽ phi thường bị động. Nhưng chỉ cần ngài, ngài làm một phương khác của đặt cược không chủ động mở miệng, như vậy cho dù quý tộc khác biết chuyện này, Da Ma La Gia cũng có thể cho rằng chuyện này chưa từng xảy ra.”

Cười cười cổ quái, Da Ma Sát Nhất nhẹ nhàng nói: “Đây là ‘pháp tắc im lặng’ của quý tộc Ngu tộc, không tận mắt thấy, thì chưa từng xảy ra; không có đương sự chủ động mở miệng, thì chưa từng tồn tại... cho dù toàn bộ mọi người

đều đã biết chuyện này, chỉ cần ngài không chủ động mở miệng, vinh quang của Da Ma La Gia sẽ không chịu bất cứ tổn thương nào.”

Cơ Hạo cười gật gật đầu, thật sự là một chủng tộc xảo trá mà để ý mặt mũi.

Hắn nhìn Da Ma La Gia cười nói: “Ta tự nhiên không phải loại người lắm miệng đó, một điểm này, xin ngài yên tâm... Ô, ta sốt ruột không chịu được muốn tiếp thu chiến lợi phẩm của ta. Mời các chiến sĩ Già tộc cường đại kia, tính cả tộc nhân của bọn họ, hưởng ta tuyên thệ nguyện trung thành đi!”

Cơ Hạo cười rất sáng lạn: “Hiện tại trong tay ta đang cần thiếu đả thủ mạnh mẽ!”

Da Ma La Gia nhìn thoáng qua thành trại xa xa đang bị vô số thủy yêu vây công, sắc mặt lại âm trầm thêm chút. Không phải thế sao, hiện tại Cơ Hạo đang cần bộ đội tác chiến cường lực mà tình nhuệ, mình lại đưa lên một phần đại lễ cho Cơ Hạo.

Trên trời, một thanh âm bén nhọn truyền đến: “Da Ma La Gia, tử tử tôn kính, tử tử xinh đẹp, người cũng thật khiến Da Ma gia tộc mất mặt.”

Chương 1130: Tuyệt Lăng Chi Thương

Cực cao trên không trung, một con Côn Bằng thể tích không lớn hóa thành hình cá, phiêu dật lơ lửng ở giữa mây đen tia chớp. Côn Bằng khi hóa thành hình cá, hình dạng như cá voi, tiếng như rống gầm, nơi đi qua có vô số cơn lốc hình sừng dê vờn quanh, đảo loạn gió mây khắp trời.

Da Ma Thiên mặc một bộ bào phục thiên đế thượng cổ thiên đình không ra thể thống gì, đầu đội kim quan Cửu Long Phủng Nhật, cầm ngọc vật thần tử thượng cổ thiên đình khi vào triều dùng, bên hông treo một chuỗi vòng ngọc, ngọc bích, móc ngọc, ngọc khuê các phụ tùng, toàn thân lóe ra châu quang bảo khí, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đứng ở đỉnh đầu Côn Bằng, ở cao nhìn xuống quan sát mọi người.

Da Ma La Gia hơi biến sắc, sau đó nháy mắt treo đầy nụ cười trên mặt.

“Da Ma Thiên à, đệ đệ của ta, ta đi đón cho người muội muội Da Ma Sam Gia của người về nhà người, người mấy ngày nay đã chạy đi nơi nào?”

Trên mặt Da Ma La Gia tràn đầy nụ cười ngọt ngào, nụ cười như phát ra từ sâu trong linh hồn tràn ra, khiến toàn thân nàng tràn ngập quang huy tươi đẹp mà diễm tĩnh, thật sự giống như một hảo tử tử quan tâm đệ muội.

“Tiện nhân, rất nhiều năm trước, ta đã chán ghét người biểu diễn.”

Lời Da Ma Thiên nói không chút khách khí, hắt ngòi xồm xuống, một tay ấn đầu Côn Bằng, một tay chỉ vào Da Ma La Gia chửi ầm lên: “Con dĩ thời, nếu không phải mấy lão cẩu bên cạnh người, ta đã sớm từ sau lưng một kiếm đâm chết người! Hoặc là, ta đã sớm bỏ thuốc mê cho người, đem người bán cho lũ khốn kiếp chảy nước miếng thiệt nhiều năm đối với người, ví dụ như nói Phạm Hải, ví dụ như nói Đế Thích Diêm La...”

Mắng chửi ác độc như thế, Da Ma La Gia cũng không cách nào tiếp tục giả

bộ, sắc mặt của nàng nhanh chóng âm trầm xuống, uy nghiêm chấp chính đại đế Âm Nhật nhất mạch đột ngột sinh ra. Nàng ngẩng đầu nhìn Da Ma Thiên, lạnh giọng nói: “Người cầu kết Đế Thích Sát, muốn làm gì? Người cầu kết Cộng Công thị, chẳng lẽ người cho rằng mượn bọn hăn, có thể khiến người thay thế được ta?”

Da Ma Thiên mỉm cười lắc lắc đầu, hăn ‘Chặc chặc’ liên thanh nói: “Thật sự là một nữ nhân ngực to không nào, nếu người không phải là cùng mẫu thân với ta mà nói... Ta cũng nhịn không được xuống tay với người rồi, ít nhất bề ngoài của người cũng đủ xinh đẹp.”

Cười quái dị vài tiếng, Da Ma Thiên quái thanh quái khí nói: “Nữ nhân sao, cần đầu óc cũng vô dụng, có bộ ngực đủ lớn, bộ dạng đủ xinh đẹp, thế là đủ rồi, giá trị của các người cũng chỉ có một chút như vậy.”

Da Ma La Gia siết chặt nắm tay, nàng muốn hướng Da Ma Thiên răn dạy vài câu, Cơ Hạo đã chờ không nổi nữa. Hăn huýt gió một tiếng, bèn nhón nói: “Hai vị, các người muốn ôn lại tình cảm tỷ đệ mà nói, đem tiền đặt cược thực hiện trước đi nhỉ? Tiểu nha đầu này, đúng, chính là tiểu gia hỏa toàn thân vảy bạc kia, mau trả lại cho ta!”

Cơ Hạo chỉ chỉ Tuyết Lăng bị chiến sĩ Già tộc kia tóm trong tay, quát lớn: “Mau thả người, sau đó ta dẫn người rời khỏi. Hai tỷ đệ các người tiếp tục tương thân tương ái cũng được, là yêu nhau giết nhau cũng tốt, ta không xen vào.”

Viên Lực vội vàng kêu lên: “Thả người, nhanh lên, thả người! Đây, bệ hạ của các người đã phát lời thề độc, người không thả người, là muốn ả ta hồn phi phách tán sao?”

Trái tim Cơ Hạo chợt nhảy dựng, nhanh chóng nhìn thoáng qua Viên Lực —— con thủy hầu tử này, hăn rốt cuộc biết nói chuyện hay không? Dưới tình huống như vậy, trước mặt Da Ma Thiên, hăn sao có thể nói loại lời này?

Trên mặt Da Ma La Gia chợt lộ ra vẻ cực độ hoảng sợ, nàng vội vã xoay

người, hướng tới chiến sĩ Già tộc bắt Tuyết Lăng kia lớn tiếng quát: “Thả người... Lập tức, hiện tại, mau thả người!”

Trong mắt Da Ma Thiên hiện lên một mảng u quang biến hoá kỳ lạ, hắc khế thở dài: “Thì ra là như thế? Khó trách người đem lão cầu trung thành nhất bên người cũng thua mất. Da Ma Sát Nhất, ha ha, lão cầu bên cạnh người giờ bớt đi một tên rồi?”

Chiến sĩ Già tộc trong tay bắt giữ Tuyết Lăng không quan tâm mệnh lệnh của Da Ma La Gia, mà là ngẩng đầu nhìn về phía Da Ma Thiên.

Da Ma La Gia vẻ mặt trở nên thâm trầm, nòng thét dài một tiếng, thân thể chợt hóa thành một vầng mặt trời đen cực lớn, co người hướng chiến sĩ Già tộc kia lao tới: “Đồ chết tiệt, người thế mà phản bội ta? Người thế mà đầu phục Da Ma Thiên tên con hoang này?”

Da Ma Thiên ngồi xổm trên đầu Côn Bằng, nhẹ nhàng băng quơ vung tay lên: “Giết ả!”

Da Ma La Gia cách chiến sĩ Già tộc kia còn xa hơn một dặm, Cơ Hạo ở cùng lúc Da Ma La Gia động thủ cũng đã tế ra Thiên Địa Kim Kiền, hóa thành một đạo thanh quang hướng tên chiến sĩ Già tộc kia lao đi.

Vượt trước Da Ma La Gia, Cơ Hạo lao tới trước mặt chiến sĩ Già tộc, tay phải mang theo một mảng kiếm quang mang một tia màu đen, hung hăng bổ về phía cổ chiến sĩ Già tộc. Cùng lúc đó, Cơ Hạo quát lớn một tiếng: “Da Ma Thiên, người muốn chết, ta thành toàn người!”

Thân thể Da Ma Thiên khẽ run lên, hắc theo bản năng lấy ra một khối thủy tinh hình lăng to bằng bàn tay siết chặt.

Nhìn thấy Cơ Hạo chưa lao về phía mình, mà là hướng chiến sĩ Già tộc kia phát động công kích, Da Ma Thiên khinh miệt cười lên: “Muốn giết ta cũng không dễ như vậy đâu! Người có thể đối phó Hủy Diệt Võ Trang của ta sao?”

Dân bản xứ ti tiện, yếu đuối, các người cũng chỉ có thể ở ngoài miệng kêu gào vài câu.”

“Chỉ cần chờ tới...” Da Ma Thiên cười quái dị vài tiếng: “Tới lúc đó, mỗi người các người muốn chết cũng khó. Toàn bộ người từng nói lời độc ác đối với ta, toàn bộ người từng khiến ta bất mãn, cho tới người từng bất kính với ta, các người muốn chết cũng khó!”

Chiến sĩ Già tộc kia tuyệt vọng nhìn kiếm quang Cơ Hạo vung đến, ngay cả Âm Nhật bí pháp của Da Ma Sát Nhất cũng bị Cơ Hạo bổ đứt, huống chi là hắc?

Hắc dốc hết toàn lực lui về phía sau, dốc hết toàn lực muốn tránh thoát Cơ Hạo công kích, nhưng động tác trên tay hắc lại không chậm chút nào, cùng lúc Cơ Hạo và Da Ma La Gia hướng hắc phát động tiến công, hai tay của hắc đã dốc hết toàn lực bóp xuống.

Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên như rang lạc, thân thể giao long nho nhỏ chỉ khoảng một trượng của Tuyết Lăng bị chiến sĩ Già tộc loáng cái bóp nổ, một mảng lớn máu xanh thẫm mang theo các tia hào quang trong suốt phun ra, chỉ nghe một tiếng gào thét, trong đầu rồng của Tuyết Lăng một viên bảo châu màu lam to bằng ngón cái bay ra, mang theo một luồng khí lạnh mờ nhạt hướng về phía Viên Lực chạy đi.

“A, mệnh châu của long tộc?”

Da Ma Thiên đột nhiên kêu một tiếng vui vẻ: “Thứ thú vị, đoạt lấy cho ta!”

Cơ Hạo thét dài một tiếng, ánh kiếm trong tay chợt phóng to tới mấy chục trượng, một kiếm chém chiến sĩ Già tộc kia chém thành hai mảnh, sau đó hắc kéo một đạo thanh quang, ngoặt tại chỗ hướng Viên Lực lao về. Cùng lúc đó, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Da Ma Sát Nhất, bảo vệ viên mệnh châu này!”

Một bóng người màu máu đột ngột xuất hiện ở cạnh mệnh châu của Tuyết Lăng, Đế Thích Sát cười một tiếng quái dị, chớp về phía mệnh châu của Tuyết

Lăng.

Da Ma Sát Nhất hầu như là đồng thời thoáng hiện ở cạnh mệnh châu với Đế Thích Sát, trọng kiếm treo bên hông hắc đã ra khỏi vỏ, kéo theo một đạo u quang âm u hung hăng hướng giữa hông Đế Thích Sát quét tới.

Đế Thích Sát khẽ thở dài một tiếng, hắc vừa mới bước vào Nhật Nguyệt cảnh, còn chưa phải đối thủ của Da Ma Sát Nhất loại lão gia hỏa này, hắc bất đắc dĩ lui vội về phía sau, tránh được công kích sắc bén tàn nhẫn của Da Ma Sát Nhất.

Tuyệt Lăng mệnh châu nhào vào trong lòng Viên Lực, Viên Lực cầm Tuyệt Lăng mệnh châu, vành mắt đột nhiên trở nên đỏ bừng, khàn cả giọng rên rỉ một tiếng.

Cùng lúc đó, Da Ma La Gia cũng là một tiếng rên rỉ, cả người cũng không đoạn phun ra mảng lớn máu loãng.

“Rút lui, rút lui! Trừ tiền đặt cược, các chiến sĩ khác của Âm Nhật nhất mạch bảo hộ ta rút lui!”

Da Ma La Gia uể oải kêu thảm, gian nan hóa thành một đạo thần quang màu đen hướng phía bắc chạy đi.

Chương 1131: Hầu Xà Chi Tranh

“Hừ!”

Da Ma Thiên nhú mày, bất mãn lắm bầm một tiếng: “Còn tưởng ả sẽ bị lời thề cản trở, trực tiếp hồn phi phách tán!”

Cơ Hạo trầm mặt, ngẩng đầu nhìn về phía Da Ma Thiên: “Không phải cô ta cố ý làm trái đánh cược, tất cả nguyên nhân đều là người, cho nên cô ta chỉ bị thương nặng, còn chưa đến mức ngã xuống. Nhưng mà người, Da Ma Thiên, người có phiền toái rồi.”

Thiên Địa Kim Kiều chợt lóe, Cơ Hạo nháy mắt đã đến bên người Da Ma Thiên, chân đạp Thất Tinh Bộ, Thái Cực Thần Phong kéo một đạo kiếm quang sắc bén đâm nhanh vào con mắt dừng thẳng ở mi tâm Da Ma Thiên. Kiếm quang cách Da Ma Thiên còn vài thước, kiếm ý sắc bén của Cơ Hạo đã đem mái tóc dài đầu đầy hăn phá nát thành mảnh vỡ.

Thậm chí trên da mặt Da Ma Thiên không ngừng vỡ ra những vết kiếm nhỏ bé, thật dài, sâu có thể tới xương, đây là thương tổn kiếm ý sắc bén Cơ Hạo phát ra từ đáy lòng tạo thành. Kiếm đạo Cơ Hạo truyền thừa, chính là kiếm đạo của Vũ Dư đạo nhân, sát phạt chi đạo sát khí lạnh lẽo sắc bén nhất của Bàn Cổ thế giới.

Trên đai lưng Da Ma Thiên treo vòng ngọc, ngọc bích các vật không ngừng sáng lên các quầng sáng chói mắt, các loại trang sức ngọc treo có lực phòng ngự cường đại không ngừng vỡ nát. Thiên đế bào phục chẳng ra cái gì cả trên người hăn cũng sáng lên các tia hào quang, nhưng kiếm ý của Cơ Hạo vừa phá hủy, thiên đế bào phục trên người hăn đột nhiên hóa thành một đám mây lành năm màu bay lên trời, lập tức từ bỏ Da Ma Thiên hướng thiên đình bay trở về.

Thiên đế bào phục, chỉ có chúa tể thiên đình được thiên địa ý chí của Bàn Cổ thế giới thừa nhận mới có thể điều khiển tự nhiên, thiên đế bào phục Da Ma

Thiên từ trong kho của thiên đình lấy ra cảm nhận được Da Ma Thiên bị người ta công kích, lập tức phúi tay bỏ đi, không chút ý tứ chặn tai nạn thay cho hắn.

‘Xẹt’ một tiếng, kiếm ý sắc bén vô cùng của Cơ Hạo đem cả da mặt của Da Ma Thiên đều cắt thành mảnh vỡ, một mảng lớn máu tươi không ngừng theo da đầu trơn bóng của hắn hướng phía sau hắn bắn tung tóe.

Da Ma Thiên đau đến mức khàn giọng kêu rên, bị dọa hai chân như nhũn ra, hắn thậm chí quên thúc dục thủy tinh hình lăng trên tay —— trong viên thủy tinh này cất giấu Hủy Diệt Vô Trang bảo mệnh hộ thân của hắn!

Kiểm quang nháy mắt đến trước con mắt dựng thẳng của Da Ma Thiên, mắt thấy kiếm quang đã sắp đục thủng con mắt dựng thẳng của hắn, xuyên thủng đầu của hắn.

Côn Bằng từ bên người Da Ma Thiên đột ngột lóe ra, tay trái nắm một cây như ý tối như mực ngưng tụ từ băng sương, tay phải cầm một thanh đoản kiếm đen sì hàn khí quấn quanh, hai kiện chí bảo một trái một phải chặn về phía Thái Cực Thần Phong.

“Nghieu Hâu, người cũng quá uy phong, quá bá đạo rồi.” Côn Bằng âm trầm cười: “Nhưng muốn ở trước mặt ta giết người, không dễ như thế!”

Nhìn thấy Côn Bằng ra mặt bảo vệ Da Ma Thiên, Cơ Hạo không nói năng gì xoay người rời đi, thực lực lão gia hỏa này so với Da Ma Sát Nhất còn mạnh hơn một mảng lớn, lấy thực lực Cơ Hạo hiện tại đây đưa với Côn Bằng, cho dù mượn dùng lực lượng vài món chí bảo trên người, nhiều nhất đánh ngang tay với hắn, muốn lấy được chiến quả mang tính thực chất phi thường khó khăn.

Cơ Hạo lười lãng phí khí lực, cho nên nhìn thấy Côn Bằng lập tức bỏ đi.

Côn Bằng nhìn thấy Cơ Hạo dứt khoát rời khỏi như thế, chỉ cảm thấy lòng dạ thoáng dăng, không khỏi ngửa mặt lên trời cười phá lên.

Nhưng Cơ Hạo đi vài bước, Thái Cực Thần Phong kiếm ý trong tay ngưng mà không tiêu tan đột nhiên hung hăng vung xuống phía dưới, một ánh kiếm dài mười mấy dặm gào thét chém qua chỗ cổ tiểu Côn Bằng hóa thành hình cá của Da Ma Thiên.

Kiểm quang cuốn một cái, con tiểu Côn Bằng cơ thể dài chỉ mười mấy dặm này rên rỉ một tiếng, cái đầu to lớn bị Cơ Hạo một kiếm chém rụng, một mảng lớn máu tươi như mưa to phun xuống, thân thể to lớn của hắn mất đi sức nâng, cấp tốc rơi xuống.

“Như Ý Nhi!” Côn Bằng đang đắc ý cười to trước mắt tối sầm, thân thể nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa cắm đầu ngã xuống.

Con tiểu Côn Bằng được Da Ma Thiên coi là tọa kỵ cười đi ra này, là đứa cháu đời thứ tư nhỏ tuổi nhất của Côn Bằng, cũng là tộc nhân gia tăng mới nhất trong gia tộc Côn Bằng, ngày thường cực được Côn Bằng sủng ái.

Tiểu Côn Bằng được Côn Bằng xưng là Như Ý Nhi, hắn thậm chí còn chưa có năng lực hóa Côn thành Bằng, càng không cần nói tu thành hình người, ngày thường hắn chính là lấy hình thái một con cá voi khổng lồ ngao du thiên địa, bởi vì Côn Bằng cứng chiều, không ai dám trêu chọc hắn.

Nhưng đụng phải Cơ Hạo một thẳng cha không phân rõ phải trái như vậy, một kiếm chưa thể đánh chết Da Ma Thiên, Cơ Hạo tùy tay đem Như Ý Nhi băm.

Côn Bằng lòng đau như cắt, nhìn thân thể Như Ý Nhi rơi xuống, há mồm phun ra cả đống máu. Hắn run rẩy chỉ vào Cơ Hạo, khàn cả giọng kêu thảm: “Cơ Hạo! Người giết Như Ý Nhi của ta... Côn Bằng nhất tộc ta và Nghiêu Sơn lĩnh của người không chết không thôi! Ta muốn...”

Nghe xong Côn Bằng nói, trong lòng Cơ Hạo chán ngấy. Hắn xoay người, Thái Cực Thần Phong chỉ vào Côn Bằng cười lạnh nói: “Bớt nói nhảm, muốn tiêu diệt cả nhà ta không phải sao? Không phải là những lời nhảm nhí này sao?

Có công phu nói nhảm, người không bằng dẫn quân đi tấn công Nghiêu Sơn lĩnh của ta?”

Nhìn thấy Côn Bằng nhanh chóng bình tĩnh, Cơ Hạo không khỏi cười to ‘Ha ha’: “Nhưng ta cá là người không có cái gan này! Côn Bằng, người tính toán nhiều quá, cho nên, người không dám dẫn quân đi tấn công Nghiêu Sơn lĩnh, người nhất định sẽ sợ hãi nơi đó có một cái cạm bẫy thật lớn!”

Cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo vỗ vỗ ngực, lớn tiếng quát: “Không dám đi Nghiêu Sơn lĩnh, thì dẫn quân tới làm phiền ta cũng được! Nhưng, Côn Bằng, người có thể làm chủ sao? Người có thể điều động binh mã đến tấn công ta sao?”

Côn Bằng há há mồm, cái mặt già của hắn đỏ bừng một trận, đột nhiên hướng Cơ Hạo bước ra một bước dài.

Da Ma Thiên thì lớn tiếng hét lên: “Không được đi! Bảo hộ ta! Côn Bằng, Cộng Công thị bảo người bảo vệ ta an toàn, ta đã bị thương nặng, người nếu còn dám để ta chịu chút thương tổn nào, ta nhất định sẽ ở trên người con cháu hậu duệ của người đòi về!”

Thân thể Côn Bằng run rẩy, nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, cắn răng lui trở lại bên người Da Ma Thiên mặt đầy máu.

Da Ma Thiên cũng oán độc nhìn Cơ Hạo một lần, lau huyết tương dính dính trên cái đầu trọc, không rên một tiếng phóng lên cao, nhanh chóng hướng phía thiên đình bay đi —— bên ngoài quá nguy hiểm, hắn vẫn là chờ sau khi nước lũ tiêu hao nguyên khí nhân tộc, đem Cơ Hạo khúc xương cứng của nhân tộc tra tấn ỉu xiu rồi hãy trả thù đi.

Mắt thấy Da Ma Thiên rời khỏi, Đế Thích Sát đang giằng co với Da Ma Sát Nhất cười lạnh một tiếng, không nói một lời hóa thành một đạo huyết quang bỏ chạy.

Trong lúc nhất thời trong một mảng thiên địa này chỉ còn lại có Cơ Hạo và

các dị tộc chiến sĩ Cơ Hạo thẳng tới làm tiền đặt cược, cùng với Viên Lực ôm Tuyết Lăng mệnh châu khóc rống.

Phía sau một cơn sóng lớn quay cuồng cuốn tới, Tương Liễu Tiểu Bát mang theo mấy ngàn đại hán dừng mãnh nhắc sóng to thanh thế lớn đuổi theo.

Vừa gây sóng gió, Tương Liễu Tiểu Bát vừa lớn tiếng kêu lên: “Tuyết Lăng không phải sợ, Tiểu Bát ca ca tới cứu nàng đây! Ha ha, Viên Lực con khỉ kia là tên nhát gan, Tiểu Bát ca ca lại khác, Tiểu Bát ca ca nhất định có thể bảo vệ nàng chu toàn!”

Tương Liễu Tiểu Bát cười đến mức cả hàm răng đều lộ ra, cái đuôi rắn thật dài ở trong sóng lớn hưng phấn đến mức vung trái vung phải.

Viên Lực đột nhiên thét dài một tiếng, hăn lao xuống một cái hướng Tương Liễu Tiểu Bát lao đi, lóe lên mấy cái đã tới trước mặt Tương Liễu Tiểu Bát, không biết từ nơi nào lấy ra một cây gậy sắt lớn, hung hăng cho Tương Liễu Tiểu Bát một gậy vào đầu.

Tương Liễu Tiểu Bát không ngờ Viên Lực sẽ ra tay với hăn, chợt nghe rống đau một tiếng, răng trong mồm Tương Liễu Tiểu Bát vỡ nát, hộc cả đống máu, bị Viên Lực đập một gậy bay thật xa.

Chương 1132: Hàn Giao Nhất Tộc

Cơ Hạo đứng giữa không trung, nhìn Viên Lực một gậy đem Tương Liễu Tiểu Bát quật bay thật xa.

Mấy chục tráng hán măng xà cự yêu biến thành giận dữ hét lên, lần lượt rút binh khí hướng Viên Lực đánh tới. Đám măng xà cự yêu này đều là phụ thuộc Tương Liễu nhất tộc, Tương Liễu Tiểu Bát là thiếu chủ bọn hắn nguyện trung thành.

Tương Liễu nhất tộc và Vô Chi Kỳ nhất tộc ngày thường tranh đấu gay gắt, lúc ở Bắc Minh đã vì tài nguyên tu luyện cùng lãnh địa của tộc nhân âm hết cả lên, nhất là văn bối của hai tộc càng kết vô số thù riêng.

Viên Lực bỗng dừng ra tay nặng đối với Tương Liễu Tiểu Bát, đám đại măng cự yêu kia giống như bị giết cha mẹ đẻ, mắt đỏ bừng cũng hướng Viên Lực hạ sát thủ, các loại binh khí không lưu tình chút nào hướng chỗ yếu hại quanh thân Viên Lực chém xuống.

Viên Lực khàn giọng thét dài, đem một cây đòn sắt lớn múa thành một lốc xoáy màu đen, che trái chắn phải đánh loạn cả lên với đám đại măng. Chỉ nghe tiếng binh khí va chạm không dứt bên tai, trong lốc xoáy màu đen không ngừng có máu phun ra.

Tương Liễu Tiểu Bát lão đảo từ dưới nước chui ra, mấy đại hán dưới trướng hăn xông lên muốn đỡ hắn, lại bị cái đuôi hăn quật tất cả bay thật xa. Răng trong mồm bị một gậy đánh vỡ nát, Tương Liễu Tiểu Bát ôm cái mồm tổn hại, ồm ồm rống lớn: “Đánh tới chết, đánh chết thủy hầu tử này, ta xem còn có ai dám tranh Tuyệt Lăng muội tử với ta!”

‘Đang đang’ hai tiếng vang lớn, binh khí trong tay mấy thủy măng cự yêu bị đánh bay, ngay sau đó chỉ thấy một cây gậy sắt bay lên cao cao, Viên Lực mình đầy thương tích như một cái túi thịt rách nát, cả người phun máu bị một thủy

mãng cự yêu dùng trường thương xuyên thấu bụng.

Thủy mãng cự yêu cười một tiếng dữ tợn, hai tay nắm trường thương hung hăng vung lên, thân thể Viên Lực bay lên cao cao, sau đó mấy thủy mãng cự yêu đồng thời lao lên, binh khí trong tay hung hăng chém về phía chỗ yếu hại trí mạng của Viên Lực.

“Da Ma Sát Nhất, cứu người!” Nhìn thấy Viên Lực bị thương nặng bị đánh bay, Cơ Hạo cười lạnh một tiếng.

Trong mắt Da Ma Sát Nhất bốc lên sương mù đen, sương mù đen nồng đậm cấp tốc xoay tròn, ở trong mắt Da Ma Sát Nhất hóa thành vòng xoáy màu đen cắn nuốt vạn vật. Hắn cười một tiếng quái dị, thân thể lách một cái tới bên người Viên Lực, tay trái rút ra trọng kiếm tùy ý vung.

Bộ kiếm của Da Ma Sát Nhất cực kỳ nặng nề, là một thanh trọng kiếm hai tay điển hình, nhưng kiếm thể của hắn lại tàn nhẫn quỷ bí như rắn độc nấp trong bụi cỏ, mỗi một kiếm đều là kiếm ra nét bút nghiêng, từ góc độ không có khả năng nhất hướng chỗ yếu hại của kẻ địch cho một đòn trí mạng.

Bảy tám thủy mãng cự yêu thực lực vừa mới vượt qua Vu Đế cảnh chỉ cảm thấy trước mắt hàn quang chọi lóe, cổ, trái tim và mi tâm đột nhiên đồng thời đau đớn, sau đó trước mắt tối sầm, liền hoàn toàn mất đi ý thức.

Trọng kiếm trong tay Da Ma Sát Nhất biến thành một mảng tối đen, mơ hồ có tiếng hoan hô trầm thấp từ trong trọng kiếm truyền đến, thủy mãng cự yêu sau khi thân thể trúng kiếm cấp tốc khô quắt, tiếng nổ ‘Bốp bốp bốp’ không ngừng, bảy tám cự yêu hầu như là cùng lúc nổ thành tro tàn.

Toàn bộ tinh huyết trong cơ thể cự yêu, ngay cả linh hồn bọn hắn đều bị trọng kiếm của Da Ma Sát Nhất cắn nuốt. Mắt thấy các tia u quang màu đỏ tươi theo chuôi kiếm không ngừng chảy vào thân thể Da Ma Sát Nhất, Da Ma Sát Nhất khuôn mặt già nua hít một hơi thật sâu, lưng đột nhiên ưỡn thẳng tắp, sắc mặt chợt trẻ đi mười mấy tuổi.

“Ăn thật no!” Tay phải Da Ma Sát Nhất xách Viên Lực bê bết máu thịt, rất ung dung hướng Tương Liễu Tiểu Bát còn có một đám măng yêu hành một lễ: “Cảm ơn khoản đãi, thật sự là ngại quá!”

Con người màu vàng của Tương Liễu Tiểu Bát chột thu nhỏ lại bằng đầu mũi kim, hẩn kinh hãi nhìn Da Ma Sát Nhất, khàn giọng cả giận nói: “Đây là... Lão gia hỏa, người, người, người nên đi tìm lão tổ nhà ta bọn họ đi đấu chứ. Người, người, người giết chóc chúng ta đám văn bối này, người còn có mặt mũi sao?”

Đây là tồn tại cấp Vu Thần đó!

Tương Liễu Tiểu Bát thiếu chút nữa bật khóc, cự yêu bên người hẩn đạt tới Vu Đế cảnh cũng chỉ chút người như vậy, là chỗ dựa lớn nhất để hẩn chinh phạt nhân tộc, kiến công lập nghiệp, tranh đoạt quyền lực nội bộ Tương Liễu nhất tộc.

Đang yên lành, đột ngột bị Da Ma Sát Nhất xử lý bảy tám người, chiến lực đỉnh phong trên tay hẩn lập tức bốc hơi mất một nửa!

Cự yêu cấp bậc Vu Đế, đây cũng không phải đám thủy yêu lâu la có thể tùy ý đem làm vật hi sinh, mỗi một cự yêu cấp Vu Đế đều phải khổ tu mấy ngàn năm trên vạn năm mới có tu vi hiện nay; bất cứ một cự yêu cấp Vu Đế nào ngã xuống, đối với bộ tộc tương ứng hẩn mà nói đều là tổn thất cực lớn.

Sao có thể đụng phải một lão quái vật cấp Vu Thần chứ?

Bọn họ không nên xen vào tranh đấu giữa đám hậu sinh văn bối bọn họ mới đúng!

Càng không cần nói, Da Ma Sát Nhất là người Ngu tộc, hẩn và Viên Lực thủy hầu tử này hoàn toàn không có chút quan hệ nào phải không?

Đám măng yêu kia cũng bị thủ đoạn sắc bén tàn nhẫn của Da Ma Sát Nhất dọa giật mình, bọn họ vội vã hướng Tương Liễu Tiểu Bát bên kia lui lại, đem Tương Liễu Tiểu Bát bảo vệ gắt gao ở chính giữa. Chết mấy tên đồng bạn không

quan trọng, nếu Tương Liễu Tiểu Bát bị người ta xử lý, như vậy tất cả bọn họ đều phải đền mạng, đây mới là điểm chết người.

“Chủ nhân tôn quý!” Da Ma Sát Nhất hướng Cơ Hạo cúi đầu hành một lễ thật sâu.

“Cho hăn ăn vào!” Cơ Hạo ném ra một viên đan hoàn, chỉ chỉ Viên Lực.

Da Ma Sát Nhất cạy miệng Viên Lực, đem đan hoàn nhét mạnh vào. Viên Lực kịch liệt ho khan một tiếng, phun ra một ngụm máu, hăn ‘Vù’ một cái đứng dậy, chỉ vào Tương Liễu Tiểu Bát điên cuồng kêu gào lên.

“Tương Liễu Tiểu Bát, người tên phế vật khốn kiếp! Người sao có thể để Tuyết Lăng bị người ta bắt đi? Người, người, người...”

Viên Lực đỏ mắt, rơi lệ, hét chói tai: “Người luôn miệng nói quân đội dưới trướng người cường đại hơn hộ vệ của ta gấp trăm lần, cho nên người ép Tuyết Lăng ở lại trong quân của người. Người sao có thể để nàng bị người ta bắt đi? Người tên khốn kiếp, phế vật này!”

Tương Liễu Tiểu Bát thúc dục yêu khí, răng nanh trong mồm hăn đã sinh trưởng ra.

Nghe được Viên Lực chỉ trích, trong mắt Tương Liễu Tiểu Bát lóe lên hào quang biến hoá kỳ lạ, hăn đương nhiên sẽ không nói cho Viên Lực, thật ra hăn muốn chơi tiết mục ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’, là cố ý để Tuyết Lăng bị người ta bắt đi, lúc này mới thuận tiện hăn theo sát sau cứu người!

Trầm mặt, Tương Liễu Tiểu Bát lạnh lùng nói: “Người bắt Tuyết Lăng ở đâu? Ta muốn tự tay chặt đầu hăn! Không ai có thể trước mặt ta mạo phạm Tuyết Lăng muội tử, ai dám động vào một sợi tóc của Tuyết Lăng muội tử, ta nhất định phải diệt cả nhà hăn!”

Cơ Hạo ‘Chặc chặc’ chép miệng, hăn liếc một cái đã nhìn thấu tâm tư của

Tương Liễu Tiểu Bát—— đứa nhỏ ngây thơ, lần này người chơi quá rồi, tiểu giao long tên là Tuyết Lăng thân thể bị người ta phá vỡ, chỉ còn lại có một viên mệnh châu.

Hướng phía tốt đẹp thảo luận, Tuyết Lăng mệnh châu chưa tổn thương, long hồn bình yên vô sự, chỉ cần tìm được cho nàng một cơ thể rồng thích hợp, nàng còn có thể được trọng sinh, chỉ là sẽ tổn thất một bộ phận long hồn bốn nguyên mà thôi.

Hướng phía tồi tệ thảo luận, người đi đâu để kiếm một cơ thể rồng thích hợp chứ? Hơn nữa mệnh châu nhập vào cơ thể phải ở trong khoảng thời gian ngắn hoàn thành, thời gian kéo dài, long hồn bốn nguyên trong mệnh châu một khi bắt đầu tiêu tán, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng đừng hòng cứu sống tiểu nha đầu này.

Muốn chơi ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’... Tương Liễu Tiểu Bát xem như đào cái hố, bản thân tự nhảy vào rồi.

Cơ Hạo đang ở đây oán thầm Tương Liễu Tiểu Bát, phương Bắc gào thét ập tới một mảng lớn mây lạnh. Gió lạnh cuốn tuyết lớn phát phới khắp nơi, trong mây lạnh mờ hồ có một mảng giao long hình thể thật lớn đang cấp tốc tới gần.

“Bắc Minh Hàn Giao nhất tộc?” Cơ Hạo kinh ngạc mở to mắt nhìn: “Một trong tám đại trọng thần Cộng Công thị Giao Ma Vương, tựa như chính là Hàn Giao đứng đầu?”

Chương 1133: Bắc Minh Giao Vương

Mây lạnh càng lúc càng gần, Cơ Hạo cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đang giảm xuống thẳng tắp. Không chỉ có thân thể cảm nhận được hàn ý thấu xương, càng có một luồng khí lạnh vô danh từ sâu trong linh hồn đột ngột sinh ra, như muốn đem linh hồn hãm cũng đông lạnh thành khối băng.

Thân thể hơi cứng ngắc, tư duy cũng trở nên trì độn chậm chạp.

Cơ Hạo kinh hãi, vội vàng vận chuyển thái âm chi lực. Làm cực hạn tất cả lực lượng âm hàn khắp trời đất, sau khi thái âm chi lực tràn đầy toàn thân, tất cả âm hàn dị trạng chợt biến mất, Cơ Hạo lại chú ý tới, các chiến sĩ dị tộc vừa mới quy thuận hẳn, giáp trụ trên người bọn họ đều bịt kín một tầng băng sương thật dày.

“Lui ra trăm dặm, kết trận chuẩn bị chiến!” Cơ Hạo quát khẽ một tiếng, hướng phía thành trại chỉ chỉ.

Mười vạn tinh nhuệ dị tộc Da Ma La Gia thua cho Cơ Hạo đều nhích hướng Cơ Hạo quỳ một gối hành lễ, sau đó kết trận hóa thành một mảng bóng đen, nhanh chóng hướng ra ngoài trăm dặm lui bước.

Da Ma Sát Nhất phất phất tay, bảo tộc nhân thân quyến của mình cũng theo đại đội nhân mã rút lui, chỉ để lại một mình hãn lãng lãng đứng hầu ở bên người Cơ Hạo, neho mắt đánh giá giao long như ẩn như hiện trong một đám mây lạnh màu lam sẫm, long lanh trong suốt giống như băng tinh kia.

Cơ Hạo cũng mang theo vài phần tò mò, càng nhiều là mang theo vài phần cảnh giác nhìn đại đội giao long càng lúc càng gần.

Thủ hạ Cộng Công thị có tám đại trọng thần, nhưng nổi tiếng nhất chính là Côn Bằng, Tương Liễu, Vô Chi Kỳ, ngay cả Tu Xà cùng Hoành Công Ngư, bọn họ hàng năm ẩn tu ở trong sào huyệt Bắc Minh, so sánh mà nói tiếng tăm cũng

không phải quá lớn.

Nhưng danh tiếng nhỏ nhất, không được người ta biết tới nhất trong tám đại trọng thần, nhất định là vương của Hàn Giao nhất tộc Bắc Minh, Bắc Minh Giao Vương lai lịch khó lường nhất, thực lực ít ai được biết nhất trong tám đại trọng thần.

Cơ Hạo ở trong bí điển Vu Điện từng thấy, có tiên hiền nhân tộc chỉ ra, Bắc Minh Giao Vương và loài giao bình thường của Bàn Cổ thế giới không có bất cứ chỗ nào chung, ngoại hình hãn tương tự giao long, nhưng bản thể hãn hãn là một loại sinh linh thần dị khác, thậm chí hãn rất có thể không phải sinh linh dân bản xứ Bàn Cổ thế giới.

Bắc Minh Giao Vương cực ít có ghi chép về việc ra tay, một lần ra tay duy nhất của hãn nhân tộc biết, là ở thời thượng cổ thiên đình thực lực cường thịnh, Cộng Công nhất tộc còn chưa trở thành chúa tể Bắc Hoang, hãn thoải mái đánh tan Bắc Minh long thần thiên đình sắc phong, cướp lấy hải vực rét lạnh nhất của Bắc Minh làm lãnh địa nhà mình.

Khi đó Bắc Minh long thần thiên đình sắc phong xuất thân bất phàm, là thất thái tử của long hoàng long tộc lúc ấy.

Bắc Minh long thần bị Bắc Minh Giao Vương đánh gãy hai cái sừng rồng, lột hết vảy rồng toàn thân, khóc tu tu chạy về hang ổ long tộc Đông hải hướng long hoàng khóc lóc kể lể, long hoàng tức giận, tự mình mang theo tám đại long vương, hai mươi tự vị Long thần tướng, hùng hổ đi đến Bắc Minh đòi lại công đạo cho thất thái tử của long hoàng.

Kết quả, kết quả chính là không có kết quả.

Long hoàng khí thế hùng hổ chạy tới trả thù, rất núp mình mang theo kiêu binh hãn tướng quay về Đông hải. Long hoàng thất thái tử tức giận chạy tới thiên đình, từ bỏ phong hào Bắc Minh Long thần, hướng thiên đình đòi thần vị Cơ Thủy Hà Bá ở Trung Lục thế giới, mang theo đại đội nhân mã đi Cơ Thủy xây

dựng long cung thủy phủ, cả đời không nhắc tới chuyện Bắc Minh nữa.

Có thể chống lại thượng cổ long tộc thời kì thượng cổ kiêu ngạo không ai bì nổi, thực lực Bắc Minh Giao Vương có thể nghĩ, Hàn Giao nhất tộc dưới trướng hẳn cường hãn bao nhiêu, điều đó càng không cần nhắc tới nữa.

Giờ phút này Hàn Giao nhất tộc nhắc lên mây lạnh quý dị, lửa giận ngập trời vội vã chạy tới, thấy thế nào cũng không phải chuyện gì hay ho. Cơ Hạo âm thầm làm sẵn chuẩn bị, Thái Cực Pháp Y, Thái Cực Càn Khôn Kính còn có Thiên Địa Kim Kiều đều tùy thời ứng biến.

Một tiếng rống gầm truyền đến, một đám mây lạnh to lớn đột nhiên tách ra trái phải, tám con Hàn Giao dài trăm dặm, vảy toàn thân màu lam, giống như thủy tinh long lạnh trong suốt xoay một vòng ở giữa không trung, nhanh chóng hóa thành tám hán tử anh vĩ cao cả trượng, khoác trọng giáp màu lam.

Rống to ‘Hây’ một tiếng, đám mây lạnh hướng phía dưới thu liễm, hóa thành một đám mây băng màu lam trải giữa không trung. Phía sau chiến tướng tám con Hàn Giao biến thành, cả bảy ba ngàn con Hàn Giao hướng tới bầu trời phun một ngụm khí lạnh, cũng hóa thành giáp sĩ tinh nhuệ mặc trọng giáp, xếp hàng chỉnh tề ở phía sau tám con Hàn Giao.

Trong mây lạnh một mảng lớn bông tuyết màu lam bay lên, vô số bông tuyết nhanh chóng hướng trung gian hội tụ, theo tiếng rít chói tai, vô số bông tuyết ngưng tụ thành một ngọn núi huyền băng màu lam thật lớn, trong huyền băng trong suốt, mơ hồ có thể thấy được một con ngũ trảo lam giao lẳng lẳng cuộn mình ở chính giữa khối băng.

Thở một tiếng trầm thấp, ngũ trảo lam giao chậm rãi mở đôi mắt, đỉnh đầu nó, chính giữa tám cái sừng rồng uốn lượn, một khối huyền tinh màu lam mướt mà khê lóe, một luồng khí lạnh từ trong huyền tinh phun ra, một nam tử trung niên mặc áo bào trắng, tóc, lông mày đều là màu lam bạc, trong đôi mắt không thấy tròng trắng, chỉ có một mảng lam quang âm hàn xuyên thấu huyền băng,

hướng bên này bay thẳng tới.

Viên Lực ngẩn ngơ, khuôn mặt khi co rúm lại, run rẩy hướng nam tử trung niên quỳ xuống bái lạy: “Giao đại thúc!”

Tương Liễu Tiểu Bát càng kêu một tiếng quái dị, mặt không còn chút máu hướng nam tử trung niên rất xa quỳ xuống: “Giao vương, ngài hãy nghe ta nói, ta dẫn Tuyết Lăng đi ra, cũng là có ý tốt cả. Ta thấy nàng ở Bắc Minh buồn rầu, mang nàng đi lãnh địa nhân tộc kiến thức một chút...”

Nam tử trung niên hướng Viên Lực nhìn lướt qua, trong mắt thần quang chợt lóe, hai mắt hướng Tuyết Lăng mệnh châu trong lòng hẩn chăm chú nhìn thật sâu trong nháy mắt.

Hẩn quay đầu, mặt không biểu cảm nhìn Tương Liễu Tiểu Bát lạnh lùng nói: “Kiến thức một chút? Hiện tại lãnh địa nhân tộc cũng là một mảnh nước mênh mông, có cái gì khác với Bắc Minh? Có cái gì đáng kiến thức? Tới kiến thức các thi thể bị nước chìm chết, ngâm nát như sao?”

Hẩn hướng Tương Liễu Tiểu Bát vươn bàn tay, nói từng chữ một: “Đã là người thuyết phục Tuyết Lăng theo người tới Trung Lục, như vậy... Tuyết Lăng đâu?”

Tương Liễu Tiểu Bát rồi rầm một trận, hẩn ngập ngừng nói không ra lời.

Hẩn chung quy không thể nói, vốn Tuyết Lăng ở trong đại quân hộ vệ của hẩn, nhưng hẩn vì trình diễn vở kịch hay ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’, cố ý để Tuyết Lăng bị chiến sĩ dị tộc bắt đi, hẩn truy kích đối phương không có kết quả, ngược lại bùng nổ xung đột với Viên Lực một phen chứ?

“Tuyết Lăng đâu? Nó ở nơi nào!” Bắc Minh Giao Vương mặt không biểu cảm nói: “Sống, ta muốn thấy người; chết, thi thể ở đâu?”

Khuôn mặt Tương Liễu Tiểu Bát kịch liệt run rẩy, hẩn mang theo một tia

khàn khàn nói: “Không đến mức, không đến mức, Tuyết Lăng chỉ là bị người ta bắt đi mà thôi, nhưng nàng nhất định không có việc gì! Giao vương, ngài hãy nghe ta nói, Tuyết Lăng nàng...”

Bắc Minh Giao Vương hít sâu một hơi, sau đó thở ra một hơi.

Một làn gió lạnh xám xịt vô thanh vô tức từ trong mồm Bắc Minh Giao Vương phun ra, toàn bộ mãng yêu bên người Tương Liễu Tiểu Bát đồng thời bị một tầng huyền băng thật dày đông lại. Chỉ nghe ‘Rắc rắc’ vài tiếng vang, huyền băng vỡ vụn, mấy ngàn mãng yêu, trong đó bao gồm vài vị cự yêu cấp Vu Đế, tất cả đều biến thành phần băng nhỏ vụn nổi trên mặt nước.

Máu thịt thành bùn, hồn phi phách tán, các mãng yêu đó chết sạch sẽ, không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Đuôi rắn dài mười mấy trượng của Tương Liễu Tiểu Bát cũng bị huyền băng đông lại, từng luồng khí lạnh không ngừng hướng nửa thân trên hình người của hắn kéo dài. Bắc Minh Giao Vương âm trầm nói: “Người nói nó không có việc gì, như vậy... Đây là cái gì!”

Bắc Minh Giao Vương khẽ móc ngón tay, mệnh châu màu lam trong lòng Viên Lực liền mang theo một đạo u quang bay vào trong tay hắn.

Chương 1134: Huyết Duệ Duy Nhất

Trên năm ngón tay Bắc Minh Giao Vương trào ra các luồng khí lạnh màu lam bạc, hóa thành một đám mây nhỏ nhỏ nâng Tuyết Lăng mệnh châu.

Trong mệnh châu màu lam trong suốt, một tiểu giao long màu bạc nhạt như ẩn như hiện, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Bắc Minh Giao Vương nghiêng tai lắng nghe Tuyết Lăng kể, trên khuôn mặt vốn đã như núi băng càng đột ngột có thêm vài phần sát khí.

Cơ Hạo nhìn Tương Liễu Tiểu Bát bị đóng băng hơn phân nửa, lại nghĩ các măng yêu kia vừa rồi bị một ngậm khí lạnh của Bắc Minh Giao Vương đông lạnh thành phấn, vội vàng truyền về phía sau một đạo thần thức, cường chế toàn bộ chiến sĩ Già tộc quy thuận xếp hàng tiếp tục rút lui, lui lại mãi đến phụ cận thành trại.

Hắn càng thần thức truyền âm, bảo Thiệu Ti, Cao Đào chinh điểm nhân mã đem cánh quân dị tộc này tiếp ứng vào đại doanh, an bài cho bọn hắn doanh trại đóng quân.

Bắc Minh Giao Vương quay đầu, con ngươi lạnh lẽo vô tình thật sâu hướng Cơ Hạo nhìn một cái. Một luồng thần niệm âm hàn to lớn như sông băng lưu động hướng Cơ Hạo quần quanh lên, muốn rót vào thân thể hắn điều tra chi tiết của hắn.

Cơ Hạo không chút khách khí thúc giục Cửu Long Xa Liễu của Đông Hoàng Thái Nhất, một vòng hào quang to lớn màu đỏ vàng vờn quanh toàn thân, thần niệm Bắc Minh Giao Vương phóng đến và cường quang màu đỏ vàng vừa va chạm, liền giống như con tôm chấn kinh đột nhiên bắn trở về.

‘Hừ’!

Bắc Minh Giao Vương nghiêng răng, hung hăng nhìn Cơ Hạo một cái, trầm

giọng nói: “Đông Hoàng Thái Nhất lão gia hỏa kia... thế mà còn có bảo bối lưu lại sao? Hẳn rồi cuộc là đã chết, hay là giả chết thoát thân đi làm việc khác?”

Cơ Hạo hơi sững sốt, Đông Hoàng Thái Nhất đương nhiên là đã chết, Vô Chi Kỳ tận mắt thấy Đông Hoàng Thái Nhất ngã xuống, lúc này mới ở nơi hắn ngã xuống nhặt được Cửu Long Xa Liễu và Đông Hoàng Thần Ấn của hắn. Nhưng lời này của Bắc Minh Giao Vương là có ý tứ gì? Chẳng lẽ còn có chuyện gì Vô Chi Kỳ cũng bị giấu, người trong thiên hạ cũng không biết sao?

Cười nhạt, Cơ Hạo hướng Bắc Minh Giao Vương chấp tay hành một lễ, lặng lẽ đứng ở một bên không hé răng.

Hắn muốn xem xong tràng náo nhiệt này, xem xem Bắc Minh Giao Vương sẽ xử trí Viên Lực và Tương Liễu Tiểu Bát như thế nào. Bắc Minh Hàn Giao nhất tộc, cộng thêm Tương Liễu nhất tộc và Vô Chi Kỳ nhất tộc, phần lực lượng này đã chiếm hơn một nửa tinh nhuệ chủ lực dưới trướng Cộng Công thị, nếu nội bộ bọn hắn âm ỉ hằn lên, điều này đối với nhân tộc tuyệt đối là một việc tốt.

Thậm chí... Cơ Hạo hận không thể đem chuyện này truyền bá khắp thiên hạ đều biết—— coi trộm một chút, nhìn một chút đi, con cháu ngu xuẩn của Tương Liễu, bấy chết con gái Bắc Minh Giao Vương đó; coi chút, nhìn chút đi, con gái Bắc Minh Giao Vương chết thê thảm vô cùng, chết khuất nhục vô cùng, bị chết phải nói là cực kỳ bi thảm!

Bị đặt sinh sự loại chuyện này rất nham hiểm, rất tổn hại âm đức, nhưng vì đại kế của nhân tộc... Cơ Hạo ở trong lòng thở dài một hơi nặng nề, vì đại kế nhân tộc, Cơ Hạo hắn cũng không thể không làm một số việc nham hiểm không thể lộ mặt.

Hồn phách Tuyết Lăng trong mệnh châu đem tình huống của nàng kể rõ một lần toàn bộ, Bắc Minh Giao Vương lại hướng Cơ Hạo nhìn một lần, sau đó quay đầu nhìn nhìn Tương Liễu Tiểu Bát, cuối cùng mới nhìn thoáng qua Viên Lực.

“Tiểu hầu tử, người không tệ. Biết thủ hạ mình không đủ thực lực, cho nên ra

sức khuyển Tuyết Lăng ở lại Bắc Minh, đừng tới Trung Lục xen vào... Tuyết Lăng có thể có bằng hữu như ngươi, tốt lắm.” Bắc Minh Giao Vương hướng Viên Lực gật gật đầu, trong giọng nói có thêm một tia ấm áp cực nhạt.

Sau đó Bắc Minh Giao Vương hướng Cơ Hạo nhìn thật sâu: “Nghieu Hầu... Cơ Hạo? Ngươi cũng không tệ, phần nhân tình này của ngươi, bốn vương nhận. Bốn vương mặc kệ ngươi và Viên Lực có thỏa thuận ngầm nào, ngươi có thể vì Tuyết Lăng đánh cược với đại năng dị tộc Nhật Nguyệt cảnh, bốn vương nhớ rõ phần tình cảm này.”

Chậm rãi quay đầu, Bắc Minh Giao Vương nhìn Tương Liễu Tiểu Bát âm trầm nói: “Hiện tại, chúng ta nói nghiêm túc chút. Tương Liễu Tiểu Bát, ngươi thừa dịp bốn vương bế tử quan độ mệnh kiếp, dụ dỗ Tuyết Lăng đến Trung Lục du ngoạn, lại không thể bảo vệ nó chu toàn, hại nó tổn thất Huyền Ly bản thể, nay chỉ còn một luồng du hồn. Ngươi ăn nói với ta như thế nào đây?”

Tương Liễu Tiểu Bát há há mồm, lí nhí nói không ra lời.

Huyền băng đông lại cái đuôi dài của hắn, khí lạnh đang không ngừng hướng nửa thân trên của hắn kéo dài, khí lạnh thấu xương xâm nhập lục phủ ngũ tạng của hắn, đông lạnh khiến toàn thân hắn run rẩy. Nhưng hàn ý lạnh hơn bắt nguồn từ sâu trong linh hồn hắn, hắn biết hắn đã trêu chọc một cái phiền toái thật lớn cho bản thân, cho Tương Liễu nhất tộc rồi.

“Tiểu chất...” Tương Liễu Tiểu Bát muốn cực lực giải thích một phen.

“Ngươi cũng xứng làm chất nhi của ta?” Bắc Minh Giao Vương búng ngón tay, một đạo hàn quang hiện lên, vị trí mũi nhọn nhất cái đuôi rắn dài mười mấy trượng của Tương Liễu Tiểu Bát, đoạn đuôi dài hơn một thước bị đánh vỡ nát.

Bị huyền băng đông lại, Tương Liễu Tiểu Bát thật ra không cảm giác được đau đớn, nhưng mắt thấy một bộ phận thân thể của mình bị đánh nát, phụ cận vết thương lộ ra xương khớp, cơ thịt cùng ống, kinh lạc các loại tổ chức tầng lớp rõ ràng, Tương Liễu Tiểu Bát bị dọa hồn vía lên mây, khóe mắt đột nhiên trào ra

mấy giọt nước mắt cực lớn, nhưng rất nhanh đã bị hàn khí đông lạnh thành hạt băng.

“Bốn vương chính là trời sinh dị chủng, hằng cổ tới nay, bốn vương cô đơn một mình, những Hàn Giao kia, chẳng qua là một ít băng giao bình thường ở Bắc Minh, bốn vương ban cho bọn họ một giọt tinh huyết, làm bọn họ lột xác thành Hàn Giao, huyết mạch thần thông, lại không bằng một phần vạn bốn vương.”

“Vô số năm qua, bốn vương cũng có vô số thị thiếp, chỉ có một mình mẫu thân Tuyết Lăng, thân là một con Huyền Ly duy nhất từ thái cổ, nàng vì bốn vương mang thai trăm vạn năm, bốn vương mới có Tuyết Lăng huyết duệ hậu đại duy nhất này.”

Ngữ khí Bắc Minh Giao Vương vẫn lạnh băng, âm trầm như cũ, không có chút cảm tình dao động, cho nên Cơ Hạo cũng không rõ, hiện tại hẳn rất cuộc là tâm cảnh bình tĩnh như nước, hay là đã nóng nảy như núi lửa bùng nổ.

Nhưng nghĩ hẳn tâm tình của hẳn sẽ không tốt lắm nhỉ?

Từ thái cổ hồng hoang thời đại nhất cho tới bây giờ, hẳn chỉ có Tuyết Lăng một huyết duệ hậu đại như vậy... Lại bị Tương Liễu Tiểu Bát tên công tử quần là áo lụa này bầy đánh mất bản thể Huyền Ly, Bắc Minh Giao Vương hẳn là rất phần nộ nhỉ?

Khẽ ho khan một tiếng, Cơ Hạo nhẹ nhàng băng quơ nói: “Là một người nam nhân, nếu không có năng lực hứa hẹn, thì đừng dễ dàng hứa hẹn bất cứ thứ gì... Xem, gặp phải tai họa rồi nhỉ? Một nha đầu đáng yêu bao nhiêu chứ!”

Trong mắt Bắc Minh Giao Vương có hàn khí bốc lên. Hẳn chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói: “Đúng vậy, một nha đầu đáng yêu bao nhiêu, là bốn vương ngày thường quá nuông chiều đối với nó. Mẫu thân nó chết sớm, Hàn Giao nhất tộc không có ai quản được nó, cho nên sau khi bốn vương bế quan, nó bị người ta dẫn dụ chút, đã rời khỏi Bắc Minh, chạy tới nơi này chịu chết!”

Tương Liễu Tiểu Bát uể oải rên rỉ một tiếng: “Giao vương, ta, ta, ta cũng là có ý tốt thôi! Ta...”

Bắc Minh Giao Vương vẫn lạnh như băng nhìn Tương Liễu Tiểu Bát, ngữ khí không có bất cứ sự dao động nào nói: “Có ý tốt thôi? Tương Liễu Tiểu Bát, năm đó ngươi lần đầu tiên chạy đi tìm Tuyết Lăng, ta nên nuốt chửng ngươi rồi.”

Khẽ thở dài một hơi, Bắc Minh Giao Vương giơ tay phải, xa xa một chưởng hướng Tương Liễu Tiểu Bát vỗ tới.

“Ngươi chết đi, sau đó, ta đi tìm Tương Liễu lão quỷ đòi câu trả lời!”

Chương 1135: Giao Xà Tướng Trì

Một đạo hàn quang xé rách hư không, trong hàn quang là một khối huyền băng hình chùy to bằng nắm tay, xem thể đi của khối băng chính là đầu của Tương Liễu Tiểu Bát.

Tương Liễu Tiểu Bát thét dài một tiếng, hẳn luôn bị Bắc Minh Giao Vương áp chế không dám nhúc nhích ở lúc sinh tử tồn vong, rốt cuộc đột phá sự sợ hãi đối với Bắc Minh Giao Vương, thân hình nhoáng lên một cái hiện ra bốn tướng Tương Liễu.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, một con Tương Liễu dài trăm dặm, thân thể thon dài mà tinh tế, một đuôi mà chín đầu, mỗi cái đầu màu sắc đều khác nhau xuất hiện trước mặt mọi người. Tương Liễu Tiểu Bát sau khi hiện ra bản thể, một cái đầu rắn màu xanh nước biển hung hăng nhoáng lên một cái, nhất thời trên mặt nước mênh mông nhắc lên cơn sóng gió động trời.

Theo tiếng ầm ầm nặng nề của nước, một bức tường nước cao vài dặm, dày tới nghìn trượng xuất hiện trước mặt Tương Liễu Tiểu Bát. Trong chín cái đầu của hẳn một cái đầu rắn trắng như tuyết há mồm phun ra một luồng khí lạnh, bức tường nước dày nặng này nhất thời bị đông lạnh thành một bức tường băng thật dày.

“Giao vương, ngươi muốn giết ta, nào có dễ như vậy?” Tương Liễu Tiểu Bát khôi phục bản thể không biết từ nơi nào sinh ra dũng khí, chín cái đầu rắn lắc trái lắc phải, hướng Bắc Minh Giao Vương lớn tiếng gầm rú khiêu khích.

Khối băng Bắc Minh Giao Vương đánh ra đập mạnh ở trên tường băng, chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, tường băng dày tới nghìn trượng bị đánh xuyên qua một cái lỗ thủng trong suốt to bằng thùng nước, trơn bóng mượt mà.

Khối băng đục lỗ tường băng, hung hăng đánh vào trên cái đuôi Tương Liễu Tiểu Bát, nháy mắt xuyên thủng thân thể hẳn.

Vốn khối băng hướng tới đầu Tương Liễu Tiểu Bát đánh tới, có thể một đòn giết chết hẳn, giờ phút này thân thể Tương Liễu Tiểu Bát trở nên khổng lồ dị thường, cái đuôi lớn cả dặm, khối băng nho nhỏ ở trên thân hẳn phá vỡ một cái lỗ thủng trong suốt to bằng thùng nước, chút thương thể này giống như phạm nhân bị que tăm đâm thủng bàn tay, đối với Tương Liễu Tiểu Bát không đáng kể chút nào.

Vết thương có một tầng băng tinh mờ mờ khuếch tán ra, khí lạnh thấu xương khiến cái đuôi Tương Liễu Tiểu Bát hoạt động trở nên thông thả mất linh hoạt.

Cái đầu rắn trắng như tuyết kia của Tương Liễu Tiểu Bát chợt quay về phía vết thương, hé miệng hung hăng hít, từng luồng băng tinh không ngừng từ trong vết thương bay ra, không ngừng bay vào trong cái mồm rộng của hắn. Mắt thấy băng tinh nhanh chóng tiêu tán, trong vết thương có từng tia vết máu chảy ra, thân thể cao lớn của Tương Liễu Tiểu Bát cấp tốc mấp máy, trong vết thương sinh ra vô số gai thịt, mắt thấy đã sắp khép lại.

“Tương Liễu Tiểu Bát, ngươi có gan lắm!” Bắc Minh Giao Vương không lạnh không nhạt quát khê một tiếng: “Ngươi so với Tương Liễu lão gia hỏa kia còn có gan hơn nhiều!”

“Tiểu gia không sợ ngươi!” Mấy cái đầu rắn của Tương Liễu Tiểu Bát mở cái miệng rộng, không ngừng có các loại nọc độc sền sệt từ khóe miệng hắn phun ra. Hắn nhìn Bắc Minh Giao Vương cười dữ tợn nói: “Lúc trước cung kính với ngươi lão gia hỏa này, đó là xem ở trên phần Tuyết Lăng... Hiện tại Tuyết Lăng cũng đã biến thành ma quỷ, ta muốn chơi - nàng cũng không còn cơ hội, ngươi lại không có một đứa con gái khác, ta kính cần đối với ngươi làm gì?”

Cơ Hạo và Da Ma Sát Nhất nhìn nhau một cái, Cơ Hạo yên lặng dựng một ngón tay cái —— có thể nói ra lời như vậy, Tương Liễu lão gia hỏa kia quả nhiên là gia học sâu xa, Tương Liễu Tiểu Bát này quả nhiên là ‘nhân tài kiệt xuất’!

Viên Lực tức giận đến mức giậm chân, hắt ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình chột bành trướng đến tầm năm sáu dặm, hắt khiêng cái đòn sắt lớn kia, chỉ vào Tương Liễu Tiểu Bát giận dữ hét: “Tương Liễu Tiểu Bát, người thế mà là tạp chủng như vậy!”

Tương Liễu Tiểu Bát hướng mặt nước nhổ mạnh một ngụm nước bọt, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, một mảng lớn cá ngừ bụng nổi trên mặt nước, nước miếng thẳng cha này cũng chất chứa kịch độc, nơi đi qua thủy tộc lớn nhỏ tử thương vô số.

Hắn nhìn chăm chăm Viên Lực lớn tiếng quát: “Tạp chủng? Cha người là Vô Chi Kỳ, một con thủy hầu tử, mẹ người là vu tể nhân tộc, một nhân tộc! Người bán nhân bán hầu tiểu đầu khỉ này, người là một loại mặt hàng thế nào? Ta nhổ vào, người ở trước mặt ta giả bộ cái gì? Người lúc đó chẳng phải thân cận lấy lòng Tuyết Lăng, không phải vì muốn cười - nàng sao?”

Viên Lực tức giận đến mức giậm chân, hắt rít lên ‘khếch khếch’, vung cây gậy sắt lớn muốn đi liều mạng với Tương Liễu Tiểu Bát.

Cơ Hạo vội vàng vung tay, Thái Cực Càn Khôn Kính phun ra các luồng thanh quang, hóa thành các sợi dây thừng đem Viên Lực trói chặt. Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Viên Lực, người làm gì? Có Bắc Minh Giao Vương tiền bối ở đây, còn cần người ra tay sao? Con rắn da nát này, hẳn chết chắc rồi.”

Bắc Minh Giao Vương ánh mắt lạnh lùng nhìn Cơ Hạo một cái, răng nghiến vang ‘Ken két’. Cơ Hạo bày rõ là đổ thêm dầu vào lửa, sợ sự tình không âm ỉ... Nhưng Bắc Minh Giao Vương hẳn không để ý sự tình âm ỉ, Tuyết Lăng đã xảy ra chuyện, hẳn cũng cần tìm người trút giận mới được!

Tương Liễu Tiểu Bát cũng không biết là trúng tà, hay là bị Bắc Minh Giao Vương dọa hổng gan, hẳn thế mà dựng lên thẳng tắp hơn phân nửa đoạn thân thể, chín cái đầu hầu như chui vào trong mây đen trên trời.

Hắn lắc cái cổ dài nhỏ khàn giọng gào thét: “Giao vương, người cho rằng ta

sợ người? Người cùng lắm giống với lão tổ nhà ta, đều là Cộng Công thị một trong tám đại trọng thần, có lão tổ chống lưng, con cháu Tương Liễu nhất tộc chúng ta, sẽ không ai coi người ra gì cả!”

Bắc Minh Giao Vương tức giận đến mức tròng mắt xám ngắt, ngay cả bản thể hắc bị đóng băng ở trong núi băng to lớn kia cũng mở mắt, hai đạo hàn quang màu lam từ trong đôi mắt thật lớn phun ra, gắt gao tập trung Tương Liễu Tiểu Bát.

Bắc Minh Giao Vương nghiêng răng cười lạnh nói: “Ha ha, ha ha, thì ra Tương Liễu nhất tộc các người, đem bốn vương coi là... Hắc, hắc, hắc, bốn vương trời sanh tính thích tĩnh không thích động, chiếm Bắc Minh băng hải xong, bốn vương liền một lòng tiềm tu, không muốn gây chuyện.”

Hít sâu một hơi, Bắc Minh Giao Vương lầm bầm: “Cộng Công nhất tộc đi hướng Bắc Hoang, muốn chiếm Bắc Hoang làm Bắc Hoang chi chủ, mới đầu bốn vương và Cộng Công nhất tộc cũng là ngồi ngang hàng, là hàng xóm của nhau, không quấy nhiễu lẫn nhau. Về sau bốn vương khi độ mệnh kiếp vạn năm một lần tẩu hỏa, thiếu chút nữa thân tử hồn tiêu, là Cộng Công đời đó dùng bản mạng tinh huyết nhà mình rèn luyện một viên Cộng Công huyết châu cứu bốn vương.”

Chín cái đầu rắn của Tương Liễu Tiểu Bát loạn choạng, mười tám con mắt trợn tròn —— hắc nào biết quá khứ của Bắc Minh Giao Vương, ở trong lòng hắc, Bắc Minh Giao Vương và lão tổ Tương Liễu nhà hắc đều như nhau, đều là một trong tám đại thần tử của Cộng Công thị.

Nào từng nghe nói, Bắc Minh Giao Vương là vì ân cứu mạng của một đời Cộng Công nào đó, lúc này mới đầu phục Cộng Công nhất tộc chứ!

“Tính mạng bốn vương trân quý cỡ nào, ân cứu mạng không thể không báo, cho nên bốn vương mới dẫn dắt Hàn Giao nhất tộc gia nhập Cộng Công nhất mạch, nhưng cũng là nghe điều không nghe tuyên, các đời Cộng Công đối với

bốn vương đều kính cẩn có thừa!” Bắc Minh Giao Vương trầm mặt cười lạnh nói: “Bốn vương thu mình cùng khoan dung, ở trong mắt đám tiểu bối các người lại biến thành vô năng cùng yếu đuối? Các người thế mà dám có tâm tư như vậy đối với con gái duy nhất của bốn vương!”

Bầu trời biến thành màu trắng, mặt nước biến thành màu trắng, hư không bốn phương tám hướng đều biến thành màu trắng.

Các ngọn núi băng đột ngột từ trong hư không trào ra, gió lạnh thấu xương từ trong núi băng gào thét mà ra, trong thiên địa chợt trở nên lạnh buốt dị thường, hàn khí đáng sợ khiến Cơ Hạo cũng liên tiếp rung mình vài cái!

Cơ Hạo kinh hãi, hẩn nhìn Bắc Minh Giao Vương toàn thân không ngừng phun ra lượng lớn hàn khí, đây là lực lượng của Bắc Minh Giao Vương sao?

Hẩn thế mà mạnh mẽ lấy lực lượng của bản thân, đem một phương hư không từ Bàn Cổ thế giới cắt ra, dùng hàn khí của bản thân đem nó hóa thành một mảng băng sơn tuyết địa, hình thành một tiểu thế giới thuộc về băng tuyết.

Một tiếng than khê từ trong hư không truyền đến, một bóng người khô gầy dần dần hiện lên ở trước mặt Tương Liễu Tiểu Bát, Tương Liễu đứng ở trước mặt Tương Liễu Tiểu Bát, nghiêm nghị hướng Bắc Minh Giao Vương hành một lễ: “Giao vương, xem ở trên mặt mũi lão phu, còn xin giao vương tha cho Tiểu Bát một lần.”

Chương 1136: Một Lời Không Hợp

Cơ Hạo ngẫm vận nguyên thần, một đợt thần thức giống như nước tràn qua núi vàng, chậm rãi đảo qua một phương thể giới nho nhỏ Bắc Minh Giao Vương chi phối.

Khắp trời đều là khí lạnh quay cuồng, trong hàn quang ngấm chứa sự sắc bén của đao kiếm, các ngọn núi băng dựa theo quỹ tích quỹ dị bí ẩn nào đó đan xen, ngẫu nhiên núi băng va đập vào nhau một cái, nhất thời có một đợt âm hàn lôi kinh âm nhu tuôn trào ra.

Ở dưới thần thức của Cơ Hạo xem xét, cái hầm băng này như một số huyền bí cơ bản nhất của tiểu thế giới, bị hắt lạng lẽ vạch trần. Từng cái phù văn màu lam bạc cấp tốc xuyên qua trên hư không, kéo theo vô số luồng hàn quang màu lam bạc bao lấy một phương hư không này.

Các phù văn này khí tức cổ xưa, hình dạng cổ sơ, phong cách khác biệt với hệ thống tất cả phù văn Cơ Hạo biết, không phải là vu phù của nhân tộc, cũng không phải là phù văn dị tộc, lại càng không phải pháp tắc văn ấn hồng hoang thiên địa, cũng không phải yêu phù của thái cổ yêu tộc, lại càng không phải thần văn thượng cổ thiên đình truyền thừa.

Cơ Hạo yên lặng đem các phù văn màu lam bạc đó ghi nhớ, chỉ chờ tương lai đem nó dung nhập trong Thái Âm đại đạo của bản thân, tất nhiên có năng lực khiến Thái Âm chi đạo của Cơ Hạo tăng tiến không nhỏ.

Thanh âm lạnh như băng của Bắc Minh Giao Vương đột nhiên vang lên, khiến toàn bộ tiểu thế giới hòa theo, vô số bông tuyết hình lục giác to bằng bàn tay tựa như đao sắc, gào thét từ trên cao rơi xuống, ùn ùn quay quanh Tương Liễu và Tương Liễu Tiểu Bát cấp tốc xoay tròn.

Vô số tuyết rơi hóa thành một vòng xoáy màu trắng, đem Tương Liễu và Tương Liễu Tiểu Bát bọc lại chính giữa, tuyết rơi không ngừng va chạm bắn vào

nhau, phát ra tiếng kim loại chói tai, có thể thấy được những bông tuyết đó chắc chắn sắc bén bao nhiêu.

“Tương Liễu, bớt nói nhảm đi!” Bắc Minh Giao Vương lạnh nhạt nói: “Huyết duệ duy nhất của ta ngã xuống, người đem toàn bộ con cháu của người đều làm thịt, biến thành người cô đơn như ta, chúng ta sẽ hết nợ.”

Lông tóc toàn thân Cơ Hạo dựng thẳng lên, rùng mình một cái.

Da Ma Sát Nhất cũng khẽ nhú mày, kinh ngạc thấp giọng thở dài: “Tác phong thật bá đạo! Năm đó thời điểm tộc ta xâm nhập thế giới này, cũng chưa từng giao chiến với vị giao long chi chủ này... Hôm nay gặp, hẳn nhất định sẽ là một kẻ địch cực kỳ đáng sợ.”

Cơ Hạo cũng nhẹ nhàng khen: “Loại cách làm này, ta thích! Không phải sao, chuyện thế gian này trốn không thoát một cái công bằng công đạo, con nổi dỗi của giao vương bởi vì sai lầm của Tương Liễu Tiểu Bát ngã xuống toàn bộ, như vậy toàn bộ con nổi dỗi của Tương Liễu đều nên chôn cùng mới phải, thế là công bằng công đạo nhất.”

Bắc Minh Giao Vương một lần nữa hướng Cơ Hạo nhìn liếc, chậm rãi gật gật đầu, lời Cơ Hạo nói rất đúng ý hắn, Bắc Minh Giao Vương hẳn cũng không ý thế hiếp người, hắn cầu cũng chỉ là một cái công bằng, chỉ là một cái công đạo mà thôi.

Tương Liễu tức giận đến mức gương mặt vặn vẹo, con mắt cũng thiếu chút nữa nhảy ra. Hắn hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Quả thực là... Nghiêu Hâu Cơ Hạo, lão phu ngày sau nhất định phải tự mình dẫn quân diệt Nghiêu Sơn thành của người, lời người hôm nay nói, là đang gây tai họa cho chính người!”

Cơ Hạo dang hai tay, từ tốn nói: “Tương Liễu à, trước ứng phó xong lửa giận của giao vương rồi nói cái khác sau. Nếu người về sau có tâm tình ở Nghiêu Sơn thành chơi một trận cùng ta, ta vô cùng hoan nghênh!”

Khuôn mặt Tương Liễu run rẩy từng đợt, hăn rớt cuộc quay sang Bắc Minh Giao Vương, cay đắng cười: “Giao vương, loại chuyện này, không có ai mong nó xảy ra cả... Cái này, chỉ là hiểu lầm, ngài nếu có thể đổi một điều kiện, lão phu tuyệt đối không chối từ.”

Bắc Minh Giao Vương nheo mắt, lạnh nhạt nói: “Được, con cái nổi dỗi của người không chết, người tự sát đi! Dùng mạng già của người, trả Tuyết Lăng của ta một cái mạng nhỏ, người chết rồi, ta không xuống tay với Tương Liễu nhất tộc người là được.”

Tương Liễu ghen một ngụm máu ở trong cổ họng, hăn há mồm, thật không dễ gì đem ngụm máu đó nuốt xuống.

Hoặc là giết sạch con cái nổi dỗi của mình, hoặc là tự xử lý bản thân? Bắc Minh Giao Vương đưa ra hai sự lựa chọn này, Tương Liễu không thể chọn một cái nào. Thân thể gầy yếu khô quắt của hăn khẽ run rẩy, trong con mắt tam giác dữ tợn lóe ra lục quang, âm trầm nói: “Giao vương nói như vậy, chính là không nể mặt ta rồi?”

Bắc Minh Giao Vương âm trầm nói: “Ở trước mặt ta, người có mặt mũi cái rắm? Người luyện tiếc con cháu của người, vậy Tuyết Lăng nhà ta...”

Nói xong một nửa, Bắc Minh Giao Vương đột nhiên có chút hứng thú rồi rời phất phất tay, thản nhiên nói: “Ta không thích khua môi múa mép, ta chỉ thích dùng năm đấm. Đã không bàn bạc được, người chết đi cho ta!”

‘Grao’ một tiếng rống gầm, Bắc Minh Giao Vương ngẩng đầu hét dài một tiếng, trong hư không vô số hàn khí ngưng tụ thành băng đao băng kiếm đồng loạt sinh ra, càng có vô số hàn khí ngưng tụ thành trọng giáp chiến sĩ phá không xuất hiện. Vô số binh đao, vô số chiến sĩ mang theo hàn khí ngập trời, hung hăng hướng Tương Liễu và Tương Liễu Tiểu Bát chém giết.

Nhất là vô số bông tuyết vừa rồi bao lấy Tương Liễu và Tương Liễu Tiểu Bát, càng đồng loạt hướng vào phía trong khép lại, mang theo vô số luồng hàn

quang nhỏ bé bố xuống.

Tương Liễu khàn giọng hét một tiếng giận dữ, sau đó lớn tiếng quát: “Giao vương, nếu người không bẽ quan độ mệnh kiếp, lão phu gặp người tự nhiên trốn xa vạn dặm... Nhưng người ở lúc độ vạn năm một lần mệnh kiếp, lại còn dám lấy nguyên thần hóa thân động thủ với lão phu, hôm nay lão phu không tránh khỏi phải nổi hung một lần.”

Một khí tức tanh hôi làm người ta mê muội quay cuồng hướng bốn phía khuếch tán ra, trong lục khí mờ nhạt, Tương Liễu hiện ra nguyên hình —— một con cừu đầu xà dài vạn dặm!

So sánh với Tương Liễu Tiểu Bát vảy trơn bóng, toàn thân tràn ngập sinh mệnh sức sống, nguyên hình Tương Liễu hỗn độn mà dơ bẩn, trên lân giáp sắc sỡ loang lổ bám vào chất nhầy dính dính thật dày, không ngừng có lượng lớn chất nhầy từ trong lân giáp của hắc phân bố ra, mang theo tanh tưởi cùng kịch độc đáng sợ hướng bốn phía phun đi.

Đặc biệt bản thể Tương Liễu khô quắt mà già nua, giống như một lão cường thi bị chôn trong quan tài, đặt ở trong vô số xác chết mục rữa ngâm mấy trăm năm, toàn thân hắc lộ ra một hơi thở mục rữa, già nua, héo rút, khô mục.

Cơ Hạo chỉ hướng bản thể Tương Liễu nhìn một cái, liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, như mình đột nhiên già đi mấy trăm tuổi toàn thân trở nên mềm nhũn vô lực. Cơ Hạo bị dọa trái tim kịch liệt nhảy lên mấy trăm lần, máu hỗn độn trong cơ thể chất chứa lực lượng thần kỳ nhanh chóng cọ rửa toàn thân, tiêu phí ước chừng thời gian mười nhịp thở, mới đem loại khí già nua không tên kia tẩy rửa sạch sẽ.

Toàn bộ băng đao băng kiếm bắn về phía Tương Liễu, còn có các chiến sĩ hàn khí biến thành, đều ở thời điểm Tương Liễu hiện ra bản thể hóa thành các bãi nước sền sệt rơi xuống.

“Giao vương... một giọt tinh huyết của người, cũng có thể sáng tạo Bắc Minh

Hàn Giao nhất tộc, thực lực đám Hàn Giao này không kém gì long tộc thuần huyết!” Chín cái đầu rắn của Tương Liễu mở ra, đồng thời phát ra thanh âm khàn khàn khó nghe: “Lão phu luôn nghĩ, nghĩ vài vạn năm, nếu lão phu có thể cắn nuốt toàn thân tinh huyết của người mà nói, lão phu có thể trưởng thành tới trình độ nào?”

Cười quái dị vài tiếng, Tương Liễu âm trầm nói: “Nhưng người quá mạnh mẽ, lão phu không phải đối thủ của người, cho nên lão phu bảo Tiểu Bát từ trên người đưa con gái bảo bối kia của người xuống tay... Chỉ tiếc, thật sự quá đáng tiếc, một nha đầu thuận mắt bao nhiêu, lại bị người ta làm hỏng bản thể, thật lãng phí!”

Bắc Minh Giao Vương vẻ mặt quỷ dị bí hiểm nhìn Tương Liễu, hắc âm trầm nói: “Thì ra là thế, ha ha... Người chỉ tính sai một việc, bốn vương cho dù đang độ mệnh kiếp, người vẫn không phải đối thủ của bốn vương!”

Khôn cùng hàn khí nhanh chóng hướng Bắc Minh Giao Vương hội tụ lại, hàn khí nhanh chóng ngưng tụ thành một con băng giao dài vạn dặm. Bắc Minh Giao Vương ngưng khí tụ thể, lớn tiếng ngâm nga hướng Tương Liễu vồ tới.

Chương 1137: Kiểm Trảm Tiểu Bát

Hư không chấn động, cương phong tán ra.

Hai quái vật lớn dài vạn dặm như người yêu liều chết triển - miên quần lấy nhau, không dùng bất cứ thần thông pháp thuật nào, chỉ dốc hết bản năng nguyên thủy, điên cuồng cắn xé, rất nhanh đã đánh tới mức trời sụp đất nứt.

Tương Liễu và Bắc Minh Giao Vương đều sợ thanh thế mình đánh nhau quá lớn, ngộ thương người phe mình, cho nên bọn họ rất nhanh đã phá vỡ hư không lao lên chín tầng mây tử chiến, chỉ để lại tại chỗ ba ngàn Hàn Giao bảo vệ xung quanh bản thể Bắc Minh Giao Vương, còn có Tương Liễu Tiểu Bát không ngừng phun độc khí, nọc độc.

Cơ Hạo cười lên ‘Ha ha’, hắt thu hồi Thái Cực Càn Khôn Kính, đá một cước vào trên lưng Viên Lực, đem hắc đệp về phía Tương Liễu Tiểu Bát.

“Tiểu đầu khi, có oán báo oán, có thù báo thù! Thăng nhãi này hại chết cô nương người âu yếm, đập chết hắc đi!” Cơ Hạo vừa rống to, vừa kéo một đạo thanh quang hướng Tương Liễu Tiểu Bát lao đi: “Người chỉ cần đánh hắc tới chết, ta giúp người lược trận!”

Da Ma Sát Nhất cười lạnh ‘hắc hắc’, thân thể hắc nhoáng lên một cái, hóa thành một mảng bóng đen mỏng manh, nhanh chóng dung nhập trong cái bóng của Cơ Hạo. Cơ Hạo lược trận cho Viên Lực, Da Ma Sát Nhất cũng lược trận cho Cơ Hạo. Làm nô bộc vừa mới quy thuận, Da Ma Sát Nhất phi thường hiểu phải lấy lòng chủ tử như thế nào, như thế nào vớt lấy đài ngộ hậu đãi hơn nữa cho mình cùng tộc nhân thân quyến của mình.

Xa xa, tám vị tướng lĩnh của Hàn Giao âm thầm hướng bên này nhìn lướt qua, bọn họ phát tay làm vài cái thủ thế, liền có một đội chiến sĩ Hàn Giao đạp gió lạnh gào thét mà đến, ở giữa không trung làm thành một vòng thật lớn, đem Tương Liễu Tiểu Bát xa xa bao vây lại.

Thái độ của các chiến sĩ Hàn Giao đó phi thường rõ ràng —— Cơ Hạo và Viên Lực nếu không thể giết chết Tương Liễu Tiểu Bát, bọn họ sẽ tự mình ra tay, tóm lại, Tương Liễu Tiểu Bát hôm nay là đừng hòng chạy trốn.

Chín cái đầu rắn cực lớn mà dữ tợn phun từng ngụm từng ngụm khí độc nọc độc, Tương Liễu Tiểu Bát có chút điên cuồng hướng Viên Lực bay nhanh đến lớn tiếng rít gào: “Đến đi, đến đánh ta! Viên Lực, người con thủy hầu tử này, ta thấy người có thể tổn thương của ta một sợi lông đó!”

Viên Lực ngửa mặt lên trời thét dài, cao năm sáu dặm hấn vung cây đòn sắt lớn, cuốn lên một đạo cương phong hung hăng hướng đầu rắn chính giữa của Tương Liễu Tiểu Bát bổ xuống. Lông rậm màu bạc toàn thân theo gió phiêu lãng, từng mảng ngân quang kỳ dị ở ngoài thân Viên Lực lẫn lộn không ngớt, trên bầu trời đột ngột xuất hiện mười hai cái bóng người của Viên Lực, mỗi bóng người đều lơ lửng bất định kéo theo tàn ảnh mờ lung, đồng loạt hướng Tương Liễu Tiểu Bát hất tới.

Ánh mắt Tương Liễu Tiểu Bát thác loạn một trận. Viên Lực đã lĩnh ngộ một tia Thái Âm lực, thuật na di biến hóa của hấn phi thường thần diệu, Tương Liễu Tiểu Bát biến hóa thần thông so sánh với Viên Lực thật sự là kém một mảng lớn.

Mười tám con mắt thiếu chút nữa xoay thành con quay, Tương Liễu Tiểu Bát vẫn chưa thể thấy rõ một cái bóng người nào là chân thân bản thể của Viên Lực. Hấn gấp gáp mở cái miệng rộng, hướng tới mười hai bóng người lóe ra ánh sáng màu bạc phân biệt phun ra một dòng nọc độc.

Mười hai bóng người đồng thời tiêu tán, bản thể Viên Lực từ phía sau một cái đầu rắn của Tương Liễu Tiểu Bát lặng lẽ toát ra, đòn sắt lớn tới mấy trượng kéo theo một cơn gió dữ, ‘Thùng’ một phát hung hăng nện ở trên đầu Tương Liễu Tiểu Bát.

Một mảng lớn lân giáp to tan rã, cả tảng máu thịt trên cái đầu rắn kia của Tương Liễu Tiểu Bát bay tứ tung, lộ ra đầu lâu màu xanh lục. Một gậy này của

Viên Lực lực đạo cực kỳ cương mãnh, cứng rắn ở trên sọ của Tương Liễu Tiểu Bát đập vỡ ra vết nứt phạm vi mười mấy trượng giống như mạng nhện.

Mảng lớn óc, huyết tương từ trong vết nứt trên sọ phun ra, Tương Liễu Tiểu Bát đau đến mức trong mười tám cái hốc mắt đồng thời phun ra đầy nước mắt. Hắn rống đau khàn cả giọng, như điên cuồng hất loạn mười tám cái đầu cực lớn, càng đem đuôi dài vụt ra tàn ảnh đầy trời như cái roi, mang theo tiếng rít chói tai vụt bừa vụt bãi.

Thân hình Viên Lực chộp lên, hăn thoát ầm thoát hiện như quỷ mỵ công kích lung tung Tương Liễu Tiểu Bát.

Độc khí không chạm đến thân thể hăn, nọc độc không chạm tới nửa sợi lông của hăn, chín cái đầu rắn của Tương Liễu Tiểu Bát điên cuồng niệm tụng chú ngữ, lôi đình, thiểm điện, huyền băng, nọc độc, độc khí, nước lũ, lửa nóng... chín loại thiên phú thần thông như thủy triều ập tới, lại đều không chạm tới nửa sợi lông của Viên Lực.

Tương Liễu Tiểu Bát thân thể mạnh mẽ, càng có thiên phú thần thông cường đại dị thường, nếu đặt trên chiến trường, một mình Tương Liễu Tiểu Bát khôi phục bản thể đủ đánh tan một quân đoàn trọng trang tinh nhuệ.

Nhưng Viên Lực cơ biến linh hoạt vừa lúc là khắc tinh của hăn, Viên Lực động tác quá linh hoạt, Thái Âm Động Pháp quá mơ hồ khó lường, mặc cho Tương Liễu Tiểu Bát dùng hết toàn bộ chiêu thức, lại không thể thương tổn đến Viên Lực chút nào.

Cây gậy sắt lớn của Viên Lực kéo theo từng trận gió dữ, gào thét đập loạn ở trên thân Tương Liễu Tiểu Bát, đánh cho toàn thân Tương Liễu Tiểu Bát khắp nơi đều là các vết nứt lõm xuống, vô số lân giáp bị đánh cho vỡ nát, cả mảng lớn cơ thịt bị đánh thành vụn thịt bắn tung tóe, nhiều chỗ đều lộ ra nội tạng mấp máy cùng xương khớp màu xanh lục.

Trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, Tương Liễu Tiểu Bát đã mình đầy thương

tích, nhất là hãn có mấy cái đầu rắn bị Viên Lực hung hăng vụt mấy gậy ở trên miệng của hãn, đánh cho răng trong mồm gãy vô số, Tương Liễu Tiểu Bát đau đến mức thét dài khàn cả giọng, nước mắt tuôn ra như suối phun.

“Viên Lực! Người tên nhát gan này, cứng đối cứng đấu thuật pháp với tiểu gia!” Tương Liễu Tiểu Bát hỗn hển thét chói tai: “Người gọi tới gọi lui làm gì? Người không phải nam nhân, người không phải đàn ông, người không dám cứng đối cứng với ta!”

Viên Lực trầm mặt, vác đòn sắt lớn tiếp tục đập loạn ở trên người Tương Liễu Tiểu Bát.

Cơ Hạo đứng một bên lược trận cho Viên Lực đột nhiên cười to một tiếng, hãn rút Thái Cực Thần Phong, phun một ngụm nguyên khí trên Thái Cực Thần Phong, bảo kiếm ban đầu dài tám thước ‘Soạt’ một cái cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã bành trướng đến dài hơn bốn dặm, vừa đủ thích hợp Viên Lực hiện tại cao khoảng năm dặm sử dụng.

Đẩy ngón tay, Thái Cực Thần Phong thật lớn mang một đạo hàn quang bay về phía Viên Lực.

Cơ Hạo lớn tiếng cười nói: “Viên Lực, cứng đối cứng với hãn một lần lại như thế nào? Bảo kiếm này của ta cho người mượn, cứng đối cứng với hãn một phen!”

Viên Lực thu hồi cây gậy sắt lớn của hãn trừ nặng nề không còn chỗ tốt nào khác, lật tay đón Thái Cực Thần Phong, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, ‘Hắc’ một tiếng nhắm vào đầu Tương Liễu Tiểu Bát bổ xuống.

Cơ Hạo đem một đạo vô thượng kiếm ý của Vũ Dư kiếm đạo đánh vào Thái Cực Thần Phong, khi Viên Lực vung kiếm, Thái Cực Thần Phong dài hơn bốn dặm phun ra một đạo kiếm quang dài trăm dặm, xé rách hư không hung hăng bổ xuống.

Tương Liễu Tiểu Bát mừng như điên nhìn Viên Lực rút cuộc dám cứng đối cứng với hắn, chín cái đầu rắn tụ vào nhau, tia chớp, sấm sét, nọc độc, độc khí các loại công kích đồng loạt phun ra, hóa thành một dòng lũ chín màu đón phía Thái Cực Thần Phong.

Trên bảo kiếm chợt lóe thần quang, nơi Vũ Dư kiếm ý đi qua, toàn bộ công kích của Tương Liễu Tiểu Bát âm âm tan rã, hóa thành một mảng lớn khí đen theo gió tan đi.

Kiểm quang chợt lóe, chỉ nghe ‘Phập’ một tiếng, vô số kiếm khí sắc bén bắn ra bốn phía, Tương Liễu Tiểu Bát bị một kiếm của Viên Lực hung hãn chém thành mấy ngàn khối thịt nát lớn nhỏ không đồng nhất.

Thái Cực Thần Phong uy lực quá đáng, Tương Liễu Tiểu Bát ngay cả yêu hồn cũng chưa kịp bỏ chạy, tính cả thân thể cùng nhau bị một kiếm phát nát.

Trong hư không, nơi cực cao xa truyền đến tiếng rống giận dữ của Tương Liễu: “Tiểu Bát... Viên Lực, ngươi muốn chết!”

Cơ Hạo cười lớn ‘Ha ha’ một tiếng, cầm về Thái Cực Thần Phong, kéo Viên Lực xoay người bỏ đi.

Chương 1138: Vấn Đề Triết Học

Cơ Hạo kéo Viên Lực ngây ngốc về tới thành trại.

Vô số thủy tộc còn đang điên cuồng hướng tể đàn đặt Long Huyết Túy xung phong, càng lúc càng nhiều thủy yêu thực lực cường hãn, chủng loại kỳ dị không ngừng trào ra, ví dụ như nói cá bay ba cái đầu, rắn nước bảy cái đuôi, con rết nước mọc mười tám đôi cánh, con kỳ nhông thân hình như núi...

Đám thủy yêu đó hình thù kỳ quái, các loại yêu pháp thần thông cũng thiên kì bách quái, nếu đặt ở trên chiến trường đường đường chính chính, chi liên quân nhân tộc tinh nhuệ này dưới trướng Cơ Hạo khẳng định đã thương vong thảm trọng.

Nhưng đối mặt Cơ Hạo bày ra Bàn Cổ Thủ Hộ Đại Trận, đám thủy yêu căn bản không thể thương tổn được một chiến sĩ nhân tộc, bọn chúng chỉ có thể điên cuồng theo hành lang Cơ Hạo cố ý để lại không ngừng lao về phía Long Huyết Túy, không ngừng thừa nhận chiến sĩ nhân tộc điên cuồng đả kích, càng có vô số vu tể Vu Điện ở trong thành trại phóng thích các loại vu chú cùng vu độc ác độc, từng mảng lớn thủy yêu ngã xuống trên đường xung phong.

Khi Cơ Hạo quay về thành trại, Vũ Mục đang lớn tiếng hô khẩu hiệu, chỉ huy hơn trăm Vu Vương nhân tộc dùng móc sắt lớn, đem một con long kinh dài ba trăm dặm gian nan kéo vào doanh trại.

Đám đông binh sĩ quân nhu giống như đàn kiến đông nghìn nghịt tràn lên, đem long kinh lúc còn sống có thực lực Vu Đế này rút gân lột da, băm thành từng khối lớn đưa vào phòng kho.

Có vu tể Vu Điện theo vào trong kho, không bao lâu trong kho đã bay ra hàn khí nồng đậm, các vu tể thi triển vu pháp đem toàn bộ phòng kho đông lạnh gắt gao, như vậy máu thịt long kinh ít nhất có thể đặt hơn nửa năm mà không hỏng.

Đám thủy yêu không ngừng xung phong, chiến sĩ nhân tộc không ngừng đánh giết, Vũ Mục dẫn người không ngừng đem đám thủy yêu hình thể to lớn kia kéo vào doanh trại thu thập sạch sẽ.

Cơ Hạo cảm thấy, cái này không giống như chiến trường, ngược lại như một cái nhà xưởng giết mổ thật lớn, đám thủy yêu kia chính là súc vật tự động đưa lên, đang cố gắng giảm bớt áp lực đồ quân nhu hậu cần cho quân đội nhân tộc.

“Tham lam mà nguyên tội đó!” Cơ Hạo kéo Viên Lực, đứng ở trên một tháp tên nhìn ra xa một phen, vung tay đánh ra ba đạo kiếm khí, đem ba cự yêu sắp lao tới trước tế đàn đánh cho đầu phát nổ ngã lăn ra ngay tại chỗ, xoay người không nhẹ không nặng cho Viên Lực hai cái tát.

“Hồi hồn, hồi hồn! Hiện tại không phải thời điểm thái bình gì, với bộ dạng người hiện tại, lúc nào cũng có thể bị người ta giết mổ.” Cơ Hạo nhìn Viên Lực con mắt chậm rãi bắt đầu xoay tròn, lạnh giọng cười nói: “Nếu không ta đáp ứng... Hừ, ta mặc người tiểu hầu tử này đi tìm chết thì sao?”

Viên Lực đảo mắt, hắt ‘Oa’ một cái như trẻ con khóc rống lên: “Tuyệt Lăng nàng... Tuyệt Lăng nàng chết rồi!”

Cơ Hạo nhìn Viên Lực, không khỏi lắc lắc đầu. Yêu tộc đúng là yêu tộc, Viên Lực ít nhất cũng hơn một ngàn tuổi rồi, sao mà tâm tính còn như đứa trẻ mười một mười hai tuổi? Đặt ở nhân tộc, nhân tộc sống hơn một ngàn năm, người nào không phải lão quái vật cáo già tới cực điểm?

Cũng cũng chỉ các yêu tộc trời sinh tuổi thọ dài đằng đằng, nhưng mở ra linh trí lại cực kỳ khó khăn, sống hơn một ngàn tuổi, lại vẫn duy trì tấm lòng son như Viên Lực.

“Người đã muốn báo thù cho nàng, người đã tự tay làm thịt Tương Liễu Tiểu Bát, người còn khóc cái gì?” Cơ Hạo lại cho Viên Lực một cái tát: “Tình lại, cả cuộc đời tươi đẹp đợi người, tương lai người còn có thể gặp được rất nhiều rất nhiều cô nương tốt, có lẽ người sẽ cùng người nào đó hoặc là mấy người nào đó

trong các nàng sinh hạ một đám khi con!”

Cơ Hạo nhìn Viên Lực khóc ròng ròng, thậm chí muốn dùng ‘Chân trời nơi nào không có cỏ, cần gì yêu mãi một cành hoa’ để trấn an hẳn.

Viên Lực rơi hàng lệ nóng, hốc mắt đỏ bừng nhìn Cơ Hạo, lắp bắp nói: “Ta không cần nữ nhân khác, ta chỉ cần Tuyết Lăng, ta, ta chỉ cần nàng... Ô, ta từ nhỏ đến lớn, chỉ có nàng thân cận với ta, chỉ có nàng thân cận với ta... Nàng, nàng, Tương Liễu Tiểu Bát chết tiệt!”

Cơ Hạo bất đắc dĩ dang hai tay: “Tương Liễu Tiểu Bát đã bị người tự tay làm thịt, Tuyết Lăng nha đầu kia sao... cha nàng thần thông quảng đại, chung quy sẽ có biện pháp. Mệnh châu của nàng không phải không có việc gì sao? Chỉ cần cha nàng có thể kiếm được một tiểu mẫu long xinh đẹp, mệnh châu được trọng sinh là xong!”

Viên Lực ngẩn ngơ, hẳn nhìn Cơ Hạo khóc nói: “Nhưng Tuyết Lăng khi đó còn là Tuyết Lăng sao?”

Cơ Hạo sờ cằm, trên cái cằm nhẵn thín hình thái ban đầu của một sợi râu cũng chưa có. Hẳn thâm trầm nhìn Viên Lực, hỏi ra một vấn đề ngày sau khiến vô số thủy viên nhiều thế hệ khắc khẩu không ngớt: “Người yêu, rốt cuộc là nhục thể của nàng, hay là linh hồn của nàng đây?”

Một vấn đề triết học dị thường thâm ảo, như một tia chớp hung hăng bổ vào trong lòng Viên Lực.

Toàn bộ mây đen trong lòng Viên Lực âm âm tản đi, Cơ Hạo cười như mặt trời chói chang trên chín tầng trời, chiếu sáng tâm khảm hẳn, ấm áp linh hồn hẳn. Hẳn cầm thật chặt bàn tay Cơ Hạo, lớn tiếng cười nói: “Ta đương nhiên... Thích là Tuyết Lăng ôn nhu và hiền lương...”

“Đó là linh hồn!” Cơ Hạo rất nghiêm túc nhìn Viên Lực nói: “Người là một ‘triết nhân’ ‘chân thành’, người có thể xuyên thấu qua sắc tướng, nhìn thấy bản

chất của ‘tình yêu’. Tiểu hầu tử, người khá lắm! Ta khâm phục người như người!”

Dùng sức vỗ vỗ bả vai Viên Lực, Cơ Hạo cười nói: “Cho nên, đừng khóc, sống cho tốt, còn nhớ người đáp ứng ta cái gì không? Về sau người đã là người của ta, hảo hảo chuẩn bị tinh thần chuẩn bị tác chiến đi!”

Viên Lực ưỡn ngực lên, hăn ngậy người chốc lát, đột nhiên lại hỏi: “Vậy, giao vương hăn là có thể tìm được cho Tuyết Lăng một thân thể tốt chứ?”

Cơ Hạo nhìn Viên Lực lo trước lo sau, vô lực vỗ trán mình một cái, mang theo một tia ác ý chậm rãi hỏi ngược lại: “Nếu, giao vương chỉ tìm được một cái thân thể rỗng đực... Người còn có thể yêu Tuyết Lăng không?”

Da Ma Sát Nhất đứng ở phía sau Cơ Hạo thân thể khẽ run rẩy một cái, ba con mắt lóe ra u quang quỷ quyết, nhìn chăm chăm Viên Lực.

Viên Lực lâm vào trầm tư, hăn nhíu chặt lông mày, khuôn mặt khi nho nhỏ nhăn nhúm lại như quả táo khô quắt.

Qua rất lâu sau, Viên Lực rất nghiêm túc nói: “Ta yêu, là linh hồn của Tuyết Lăng mà! Cho dù nàng biến thành một con rỗng đực, thì có làm sao?”

Trên tháp tên, một Đông Di tiên thủ đang kéo cung tay run lên, mũi tên ngày thường vạn phát vạn trúng đột nhiên lệch một mảng lớn, ‘Soạt’ một cái dán gương mặt một chiến sĩ nhân tộc phía dưới quét qua.

Không khí trên tháp tên trở nên cực kỳ quỷ dị, mấy Đông Di tiên thủ không ngừng quay đầu, dùng một loại ánh mắt nhìn về phía ‘mãnh sĩ đích thực’ nhìn Viên Lực từ trên xuống dưới. Ở niên đại hiện nay nhân tộc vẫn duy trì tập tục thượng cổ thuần phác, Viên Lực có thể nói ra lời kinh thế hãi tục như vậy, hăn thực sự rất ghê gớm rồi.

Cơ Hạo người khởi xướng này ánh mắt tán loạn nhìn Viên Lực, hăn rùng

mình, cười vài tiếng khô khan, lẳng lặng không lên tiếng xoay người, cau mày nhìn chăm chăm thủy yêu phía dưới không ngừng xung phong.

Hắn rất muốn biết, Vô Chi Kỳ nếu biết tâm lý biến hóa của Viên Lực, sẽ trực tiếp chạy tới tìm mình liều mạng hay không?

Xa xa trên mặt nước, một, hai... Vô số con thủy mãng hình thể cực lớn ngẩng đầu lên cao cao, trong đám thủy mãng này có song đầu xà, tam đầu xà, thậm chí cự mãng sáu đầu, bảy đầu, tám đầu.

Đám cự mãng đó phun ra nuốt vào mây độc, phát ra tiếng rít bén nhọn, hỗn hển hướng thành trại công tới.

Chương 1139: Truyền Độc Vô Cùng

Bởi vì Tương Liễu Tiểu Bát chết, mạng yêu hướng Cơ Hạo thành trại phát động cuộc tấn công liều mạng.

Ở dưới Bàn Cổ Chung thủ hộ, thành quả cuối cùng của đàn mạng yêu quyết tử xung phong là, chiến sĩ nhân tộc dưới trướng Cơ Hạo, liên tiếp ăn nửa tháng thịt rắn nướng, thịt rắn hầm, thịt rắn khô...

Long Huyết Túy vẫn ở trên tế đàn tản mát ra mùi thơm say lòng người, vô số thủy yêu bị nó hấp dẫn, liều mạng hướng thành trại của Cơ Hạo phát động xung phong. Từng đợt thủy yêu xông lên, từng đợt thủy yêu bị giết chết.

Mặt nước xung quanh thành trại của Cơ Hạo nghiêm nhiên đã hóa thành địa ngục ao máu, mặt nước phạm vi mấy ngàn dặm đều bị máu tươi thủy tộc nhuộm đỏ. Vô số thủy yêu tính tình hung dữ ngày đêm ngâm trong máu, đã bị huyết khí, sát khí mãnh liệt vô cùng trên chiến trường chấn động, mắt bọn hắc trở nên đỏ bừng, mơ hồ có dấu hiệu nhập ma.

Trong những ngày qua, Cơ Hạo thì lại mời ra bức họa của Vũ Dư đạo nhân, đem Viên Lực dẫn vào môn hạ Vũ Dư đạo nhân.

Lấy thân thể thủy viên, có thể tìm hiểu ra một tia Thái Âm diệu dụng, thiên phú của Viên Lực có thể xưng tác tuyệt. Vũ Dư đạo nhân rất vui sướng tiếp nhận Viên Lực, còn chuyên môn ban cho một bộ《 Hồn Thế Kinh 》thích hợp hầu yếu tu luyện, đồng thời còn cách không truyền tống một cây Bàn Long Bổng cấp tiên thiên linh bảo.

Ngắn ngủn vài ngày, Viên Lực tu luyện 《 Hồn Thế Kinh 》 đã bước vào bậc cửa, cây Bàn Long Bổng kia khi vung liền có từng tiếng rỗng gầm phóng lên, có hư ảnh trăm con rồng hộ thể, càng có thể dẫn động thiên lôi địa hỏa đánh giết sát kẻ địch, càng được hắc ôm vào trong lòng cả ngày, cả ngày đều nhìn cây gậy đó cười ngây ngô.

Thấy thế nào Viên Lực cũng đã từ bản thể Tuyết Lăng tổn hại khôi phục lại, Cơ Hạo sau khi âm thầm ở trong lòng mắng vài câu thẳng khi con không tìm không phối, liền mặc kệ hấn ở trong doanh trại qua lại mọi nơi, lười tiếp tục đi để ý hấn.

Trong trung quân đại tướng, trưởng lão, tướng lĩnh thống quân các bộ tộc tập hợp ở đây, từng phần công văn từ Bồ Phán đưa tới truyền đọc trong tay mọi người, thỉnh thoảng có trưởng lão bộ tộc nào đó thở dài một hơi, hoặc là vị tướng lĩnh thống quân nào đó chửi ầm lên.

Cơ Hạo ở nơi đây bám trụ đại quân thủy tộc nam hạ, áp lực đại quân trị thủy Tự Văn Mệnh chỉ huy chột giảm, bọn họ đã ở quanh Bồ Phán đào mấy con sông, ở dưới đại trận do lòng sông tạo thành dẫn dắt, tuy nước lũ trên mặt đất vẫn quay cuồng không ngừng, nhưng mây mưa trên trời lại đã tan đi không ít.

Bồ Phán hiện nay, cách mỗi bảy tám ngày, thế mà lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời trong hai ba canh giờ, đây đã là thành tích rất tốt rồi.

Khiến trưởng lão các bộ tộc thở văn than dài, làm các tướng lĩnh thống quân chửi ầm lên, là con số con dân nhân tộc tử thương trên công văn. Nhiều nơi xung quanh Bồ Phán, động cái là một bộ lạc hoặc là một thôn bị nước lũ nuốt hết, con dân nhân tộc tử thương hỗn độn.

Đám thủy yêu chiếm cứ thủy phủ huyết động các dòng sông lớn vẫn không ngừng quấy nhiễu đại quân nhân tộc trị thủy, mỗi ngày đại quân trị thủy đều phải ra sức chém giết với thủy yêu các nơi, mỗi ngày đều có không ít chiến sĩ nhân tộc chết trận.

Làm người ta phẫn nộ là, hiện tại trong đại quân thủy yêu không chỉ có đơn thuần thủy tộc yêu vật, càng bắt đầu có chiến sĩ nhân tộc các bộ lạc Bắc Hoang xuất hiện, hơn nữa bọn họ thường thường còn đảm đương nhân vật tướng lĩnh thống quân.

Trong thủy yêu, số lượng đại yêu có óc, có trí tuệ cực kỳ thừa thớt, bọn họ tác

chiến càng nhiều là dựa vào bản năng khát máu.

Nhưng có các chiến sĩ tinh nhuệ bộ tộc Bắc Hoang quân hạt, đám thủy yêu tập kích trở nên gọn gàng ngăn nắp, không lộn xộn như trước kia nữa, bởi vậy tạo thành sát thương lớn hơn nữa đối với đại quân nhân tộc trị thủy, đã có mười mấy vị bá hậu nhân tộc bất hạnh lâm vào vòng vây của đại quân thủy yêu, nhân tộc cứu viện không kịp, các bá hậu đó đều đã ngã xuống.

Hạo Bá Tự Linh hàng xóm với Nghiêu Sơn lĩnh của Cơ Hạo, chính là bất hạnh bị đại quân thủy yêu bao vây nhiều vòng, may mắn quân đội nhân tộc phụ cận cứu viện kịp thời, giết tan quân đội thủy yêu liền rời khỏi Tự Linh, nhưng Tự Linh cũng bị kích độc không biết tên gây thương tích, thân thể thì không sao, nhưng linh hồn lại bị kích độc xâm nhập, đường đường nhân tộc bá hậu, nay lại biến thành tên ngốc không thể tự sinh hoạt!

“Đế Thuấn nói rõ ràng, may mắn chúng ta giúp nhân tộc bám trụ chủ lực của thủy yêu.”

Cơ Hạo hướng phương Bắc chỉ chỉ, trầm mặt nói: “Nếu không phải chúng ta nơi này thì thổ thích đáng, để bọn thủy yêu không còn lòng nào nam hạ, sợ là việc trị thủy sẽ trở nên càng thêm gian nan. Nhưng mọi người mấy ngày nay cũng thấy rồi, thủy yêu đến từ phương Bắc kéo dài không dứt, vô cùng vô tận, chúng ta nơi này có chút sơ hở, chỉ sợ sẽ có tai họa không lường được.”

Cao Đào ngồi bên Cơ Hạo, vẫn luôn lấy mặt đen xuất hiện hắc cũng chậm rãi mở miệng: “Các vị, mọi người thương nghị ra biện pháp thỏa đáng, ngắm xem, như thế nào mới có thể cho lũ thủy yêu kia một cái giáo huấn thảm trọng.”

Khẽ thở dài một hơi, trên người Cao Đào cũng toát ra một tia mệt mỏi khó có thể phát hiện, phát ra từ trong lòng: “Nói thực, mỗi không muốn con cháu nhà mình sinh hoạt dưới sự thống trị của đám thủy yêu có vậy có giáp kia... Thời thượng cổ, tiên hiền nhân tộc chưa giáng thế, nhân tộc rơi vào tình trạng thê thảm làm thức ăn cho cầm thú, chúng ta tuy không tận mắt thấy, cổ lão truyền

miệng, mọi người nói chung đã từng nghe nói.”

Trong đại trường đầy sự tĩnh mịch.

Thời thượng cổ, nhân tộc mới sinh gầy yếu vô lực, cầm thú đều lấy nhân tộc làm thức ăn. Loại tình trạng thê thảm đó, chỉ nghĩ một chút thôi đã khiến người ta rét run cả người.

Nếu là kế hoạch của Cộng Công thị thực hiện được, thiên địa mệnh mông này đều biến thành một thủy thế giới, để đám thủy yêu cùng hung cực ác kia thành chúa tể thiên địa mà nói, sợ là vận mệnh của nhân tộc so với thời thượng cổ còn bi thảm hơn!

“Phải nghĩ cách, như thế nào mới có thể đem lũ súc vật đó đều giết tuyệt chủng chứ?” Một tướng lĩnh Khoa Phụ tộc dùng sức gõ đầu, nắm đấm nặng nề đánh cái đầu vang lên ‘Bang bang’, mọi người nhìn mà đều thấy ghê người.

Đột nhiên, một độc vu ngồi ở góc đại trường, trên làn da dùng các loại thuốc đủ mọi màu sắc thêu các loại độc trùng hoa văn cùng phù chú độc ác ho khan một tiếng nặng nề: “Nghieu Hâu, nói tới, đám thủy yêu kia dâng nước lên, thực ra là tự mình muốn chết. Nguồn nước, chính là vật dẫn vu độc tốt nhất. Nếu chúng ta phối chế đủ số lượng vu độc...”

Một vu y khác trên người mơ hồ có mùi thuốc nồng đậm tản mát ra nhú mảy: “Trùng lão, vu độc thật ra cũng là cách hay. Nhưng thủy yêu vây quanh thành trại chúng ta lấy ước vạn để tính, chúng ta cần bao nhiêu tài liệu mới có thể phối chế đủ vu độc đem bọn chúng độc sát?”

Trùng lão toàn thân sắc thái sắc sỡ, vẻ mặt dữ tợn cười lên ‘hắc hắc’. Hắn nghiêng răng, thấp giọng lẩm bẩm: “Mấy năm nay, ta luôn luôn nghiên cứu ôn dịch trộn lẫn huyết độc phối chế vu độc hỗn hợp... Chỉ cần một giọt máu dẫn dắt, độc chết một thủy yêu, vu độc ta phối chế liền có thể không ngừng lan tràn.”

Mọi người trong đại trường đều rùng mình.

Cơ Hạo nhíu mày nhìn Trùng lão, trầm giọng hỏi: “Trùng lão, vu độc người phối chế lợi hại như vậy... Trước kia sao lại không đề cập tới?”

Trùng lão dang hai tay, rất bất đắc dĩ nhìn Cơ Hạo: “Nghieu Hầu... Lão phu phối chế loại vu độc hỗn hợp này, phiền toái duy nhất là ở chỗ, có thể phóng không thể thu. Cũng chính là, vu độc này một khi phóng ra, ta cũng không có thuốc giải, càng không thể khống chế phạm vi lan tràn của nó. Rất có thể...”

Khuôn mặt Cơ Hạo hung hăng giật giật, Trùng lão đề xuất, hóa ra là một loại đại sát khí ‘Truyền độc vô cùng’ như vậy.

Chương 1140: Độc Công

Dùng vu độc hỗn hợp truyền độc vô cùng, gieo hại vạn năm đó tự nhiên là không thỏa đáng, nhưng Trùng lão đề suất dùng vu độc có tính sát thương lớn công kích đại quân thủy yêu, lại chiếm được mọi người tham dự hội nghị dốc sức ủng hộ.

Đại quân xuất chinh, tất cả đồ quân nhu đều chuẩn bị thỏa đáng, đặc biệt các loại dược vật..., cànng từ trong kho của Vu Điện điều ra, tất cả đều là các mặt hàng tốt năm tháng dài lâu, dược lực hùng hậu.

Trùng lão là lão nhân Vu Điện phái tới tùy quân chinh chiến, hẳn không có con cái, cũng không có thân quyến khác, tinh khí thần cả đời đều đặt ở trên chế tạo cùng phá giải vu độc, là hảo thủ đứng đầu độc vu nhất mạch của Vu Điện.

Cơ Hạo ra lệnh một tiếng, tất cả dược liệu đồ quân nhu tùy quân mặc cho Trùng lão điều động sử dụng, toàn bộ vu sư am hiểu điều phối vu dược mặc cho Trùng lão chỉ huy.

Ngắn ngủn ba canh giờ, Trùng lão đã dẫn người phối chế ra một vại vu dược trong suốt như nước, còn mang theo một tia mùi thơm mát. Đây là một vại ‘Huyết độc’ thuần túy, Trùng lão đặt tên nó là ‘Nữ Nhi Tâm’, ý tứ triền miên nhiệt liệt, không chết không thôi.

Cơ Hạo và trưởng lão, tướng lĩnh các bộ lạc hướng Trùng lão bàn bạc sơ qua một phen, liền chọn lựa mấy chục chiến sĩ, phân biệt lấy một bát ‘Nữ Nhi Tâm’, bưng thật cẩn thận, đi hướng tường thành bốn phía thành trại, phân biệt rót vào trong làn nước ngoài thành.

Vu độc trong suốt dị thường vào nước, một mảng lớn huyết tương trầm tích ở quanh thành trại, kéo dài mấy ngàn dặm nhẹ nhàng quay cuồng lên. Máu tụ đã trầm tích hơn nửa tháng, màu sắc biến thành màu đen, hầu như đọng lại nhanh chóng hòa tan, màu sắc cũng trở nên đặc biệt tươi đẹp.

Phạm vi máu tụ biến sắc đang cấp tốc mở rộng, mấy chục chỗ đổ vu dước, huyết tương màu tươi đẹp cấp tốc khuếch tán, đại quân thủy yêu vô cùng vô tận, rậm rạp hướng thành trại tấn công phun bọt nước hàn khí, chen chúc ngang qua máu tụ dính độc.

Trên tường thành tên dày đặc như mưa của Đông Di tiến thủ đột nhiên ngừng lại, tiếng xé gió chói tai làm màng tai người ta đau đớn chột biến mất, ngay cả tiếng rống lớn của các thủy yêu tới gần thành trại cũng không thấy nữa.

Trong thiên địa đột ngột im lặng khiến trong lòng mọi người đều trống rỗng, giống như có chuyện gì không ổn đang xảy ra.

Bỗng nhiên, vô số thủy yêu truyền đến một tiếng rống thê lương, Cơ Hạo đứng trên một tòa tháp tên, trơ mắt nhìn từng mảng lớn thủy yêu toàn thân run rẩy ngã xuống. Thân thể bọn chúng đang nhanh chóng hòa tan, giáp xác trên người bọn chúng, vô luận là vảy cá, vảy rắn, vảy rồng, hay là vỏ tôm, mai cua cùng mai rùa, đều nhanh chóng hòa tan ở trong máu màu đỏ.

Trùng lão phối chế ‘Nữ Nhi Tâm’ nhanh chóng có hiệu lực, kịch độc tỏa ra ngàn dặm, thủy yêu trong phạm vi này đều trúng độc, không một ai có thể chạy thoát.

Trừ vài cự yêu vênh váo tự đắc đập mây nước lơ lửng ở giữa không trung, tất cả thủy yêu khác đều bị Nữ Nhi Tâm ăn mòn, thân thể đang nhanh chóng hòa tan. Trong vài hơi thở ngắn ngủn, hơn chín phần mười thủy yêu thực lực không đến Đại Vu cảnh đã hóa thành một vũng máu.

Tiếng rú thảm thê lương của thủy yêu lúc trầm lúc bổng, người ta nghe mà toàn thân phát tê. Trên mặt nước đỏ rực ngoài thành trại, vô số da, giáp, vảy tàn phá quay cuồng trong máu, nhìn qua, đây chắc chắn là một cái ao máu địa ngục.

“Một vại huyết độc này, hiệu quả bằng với đại quân chém giết ba ngày.” Cơ Hạo chấp tay sau lưng thản nhiên nói: “Chỉ là, Trùng lão, huyết độc này của người...”

Trùng lão còng lưng, hai tay nắm chặt rào chắn của tháp tên, mắt không chớp lấy một cái quan sát hiệu quả của vu độc. Nghe xong lời nói có chút thấp thỏm của Cơ Hạo, Trùng lão trầm giọng nói: “Nghieu Hầu không cần lo lắng, Nữ Nhi Tâm này của lão phu là độc ngắn hạn, độc tính tất nhiên mãnh liệt, một ngày sau độc tính sẽ tự nhiên theo gió tan đi. Cũng không cần lo lắng độc này sẽ lan ra khắp thiên hạ.”

Cong ngón tay múa máy một phen, Trùng lão khẳng định: “Một ngày thời gian, đủ Nữ Nhi Tâm khuếch tán thủy vực tám ngàn dặm xung quanh, toàn bộ thủy yêu trước mắt nhìn thấy, đều sẽ bị một lưới bắt hết!”

Trùng lão còn chưa nói xong, trong đại quân thủy yêu ngoài ngàn dặm, mấy chục con thủy yêu kỳ dị hình dạng giống cóc, dưới cái bụng màu xanh lục lại mọc mấy chục cái chân dài như con rết đột ngột nhảy ra.

Đám thủy yêu trên làn da sần sùi dày đặc vô số bọc mủ năm màu, không ngừng có các tia nọc độc từ trong bọc mủ phun ra ngửa mặt lên trời kêu vài tiếng ‘Ôp ôp’, hít mạnh một hơi, thân thể ban đầu phạm vi khoảng trăm trượng chợt bành trướng đến bằng một ngọn núi.

Mấy chục thủy yêu thân thể bành trướng quái dị thân thể kịch liệt run rẩy, bọc mủ trên người ‘Phốc phốc’ không ngừng vỡ, vô số nọc độc sền sệt năm màu từ trong bọc mủ phun ra, hóa thành một trận mưa to tầm tã rơi xuống nước.

Nọc độc năm màu không có chút mùi tanh hôi, ngược lại mang theo một hương thơm cỏ cây nồng đậm. Sau khi nọc độc rơi xuống nước, năm màu hỗn tạp dung hợp lẫn nhau, thế mà lại như Nữ Nhi Tâm, cũng biến thành chất lỏng trong suốt như nước nhanh chóng khuếch tán.

Trên mặt nước mơ hồ có thể thấy được một mảng ánh huỳnh quang tản ra, nhanh chóng đem Nữ Nhi Tâm hòa tan vô số thủy yêu biến thành ao máu bao vây lại.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, hai loại tuyệt độc ở trong nước cấp tốc triệt

tiêu lẫn nhau, cắn nuốt lẫn nhau, mấy chục thủy yêu kêu to ‘Ôp ôp’, trong tiếng kêu tràn đầy vui mừng cùng sáng khoái. Ở trong nước nhảy nhót kêu gào một trận, đám thủy yêu há mồm hung hăng hít, chỗ hai loại tuyệt độc va chạm lẫn nhau có các làn khói mỏng năm màu bay ra, bị bọn chúng nuốt từng ngậm từng ngậm vào trong bụng.

“Bọn chúng lấy kịch độc làm thức ăn!” Trùng lão nhú mày, lẩm bẩm: “Khi trên trời có mưa to, trong nước mưa trộn lẫn các loại độc tố nhỏ bé, lão phu đã lo lắng, trong lũ thủy yêu kia, có lẽ có một đàn sinh trưởng ở trong hoàn cảnh kịch độc.”

“Hôm nay vừa gặp, quả nhiên, bọn chúng thể mà có thể lấy độc tố bản thân trung hòa Nữ Nhi Tâm, sau đó đem Nữ Nhi Tâm biến thành độc lực chuyển hóa thành yêu lực của bản thân.” Trùng lão lẩm bẩm: “Cộng Công thị thể mà lại có thể tìm được một thể giới như vậy, dự trữ nuôi dưỡng một đám độc yêu như vậy, chỉ sợ hãn trước khi khởi binh, đã làm tốt chuẩn bị ứng phó các loại vu độc của Vu Điện ta như thế nào.”

Cơ Hạo cũng nhú mày, bọn thủy yêu lấy kịch độc làm thức ăn...

Nếu Cộng Công thị là cố ý chọn lựa một thể giới kịch độc, dự trữ nuôi dưỡng một đám thủy yêu am hiểu khống chế kịch độc, chuyên môn vì khắc chế vu độc của Vu Điện mà nói, như vậy ánh mắt Cộng Công thị thật lâu dài, tâm cơ của hãn còn có chút sâu không lường được.

Bốn phương tám hướng, thủy yêu phun ra nọc độc bao vây tới, huyết tương quanh thành trại bị nhanh chóng tinh lọc, từ máu đỏ tươi trở nên trong suốt thấy đáy. Kịch độc huyết tương biến thành bị mấy chục thủy yêu hình thù kỳ lạ cắn nuốt, mắt thấy khí tức trên người các thủy yêu này trở nên cực kỳ cường đại, so với trước khi vừa mới cắn nuốt Nữ Nhi Tâm, thực lực của bọn chúng ít nhất gia tăng khoảng ba thành.

Mắt thấy kịch độc bị rửa sạch, thủy yêu số lượng vẫn không hề như cũ, vẫn

vô biên vô hạn như cũ hưng phấn thét dài ‘Ngao ngao’, càng thêm hưng phấn hướng chỗ Long Huyết Túy xung phong, hướng về phía thành trại xung phong.

“Nghieu Hầu, nếu thật muốn nhanh chóng tiêu diệt lượng lớn thủy yêu, sợ là chúng ta thật sự phải dùng chút biện pháp ác độc.”

Trùng lão hơi do dự nhìn Cơ Hạo: “Vu độc hỗn hợp kia của lão phu, hỗn hợp đặc tính của ôn dịch và huyết độc... Nghĩ hẳn là hữu hiệu! Chỉ là... Lão phu cũng không khống chế được.”

Cơ Hạo nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Chương 1141: Lưu Độc Thiên Tai

Trong trung quân đại trưởng đầu người nhấp nhô, đám đông trưởng lão, tướng lĩnh bộ tộc vây nhiều tầng quanh một cái bàn vuông.

Trên cái bàn vuông làm từ gỗ Thiết Mộc, một cái đĩa ngọc to bằng bàn tay đặt đoan đoan chính chính ở chính giữa, trên đĩa ngọc long lanh trong suốt, một giọt máu đen to bằng ngón cái giống như vật còn sống chậm rãi mấp máy.

Cơ Hạo ngồi cạnh cái bàn vuông, chau mày, neho mắt nhìn giọt truyền độc ‘Thiên Tai’ Trùng lão phối chế ra này.

Độc này lấy tên ‘Thiên Tai’, có thể thấy được ở trong lòng Trùng lão, đây là một loại vu độc đáng sợ cường đại cỡ nào.

Dựa theo Trùng lão giới thiệu, truyền độc ‘Thiên Tai’ này kết hợp đặc thù của ôn dịch và huyết độc, tốc độ phát tán nhanh, thời gian ẩn núp dài, sau khi phát tác mãnh liệt vô cùng, ngay cả thân thể lẫn linh hồn đều sẽ ở trong khoảng thời gian cực ngắn tan thành mây khói.

Càng thêm khủng bố là, Lưu Độc ‘Thiên Tai’ sẽ không ngừng ăn, cắn nuốt sinh mệnh càng nhiều, số lượng nó khuếch tán sẽ càng nhiều, độc tính sẽ càng không ngừng tăng cường, thậm chí có thể ở trong khoảng thời gian cực ngắn xảy ra biến dị khủng bố.

Chính bởi vì ‘Thiên tai’ cường đại mà tính biến dị khủng bố, Trùng lão thẳng thắn nói rõ —— hẳn không có thuốc giải! Hơn nữa lấy trình độ nghiên cứu đối với vu độc cùng vu dược của Vu Điện hiện tại, Vu Điện không có bất cứ một vu tể nào có thể điều phối ra thuốc giải ‘Thiên tai’.

Phía dưới cái đĩa ngọc trải một tấm mai rùa thật dày, trên mai rùa đầy nét cổ xưa điêu khắc mấy chục phù văn giam cầm, một lực giam cầm mạnh mẽ bao phủ đĩa ngọc, canh phòng nghiêm ngặt Lưu Độc ‘Thiên Tai’ có thể tiết ra.

Giọt máu màu đen chậm rãi di chuyển trong đĩa ngọc, bỗng chợt một giọt máu rất nhỏ lao vút ra, mang theo một đạo u quang màu đen hướng Cơ Hạo cách gần nhất phóng tới. Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, giọt máu nhỏ bé sau khi bay lên cao hơn một thước, trong không khí lóe ra một tấm lưới điện, giọt máu bị lưới điện đánh trúng, trong chớp mắt đã hóa thành một làn khói đen.

Giọt máu trên đĩa ngọc hơi mấp máy, một tia khói đen nhỏ bé kia dần dần bay về, một lần nữa dung nhập trong giọt máu.

“Sức ăn mòn thật đáng sợ!” Một lão vu sư Vu Điện giọng khàn khàn nói: “Trùng lão, người lão quý này những năm qua... Không uống phí! Thứ này nếu thật sự thả ra, bọn thủy yêu kia tất nhiên xong đời, sợ là nhân tộc chúng ta cũng...”

Trùng lão ngồi xếp bằng đối diện Cơ Hạo, mặt mày đau khổ lắm lắm: “Lão phu làm ra thứ này, vốn là muốn dùng ở trên người dị tộc. Đơn phương này, không đầy đủ... Ý tưởng của lão phu là, nhân tộc chúng ta chỉ có một đôi mắt, Lưu Độc Thiên Tai này, là phải hướng về phía đám dị tộc có thêm mấy con mắt kia xuống tay.”

Ngón tay gõ gõ trên bàn vuông, Trùng lão có chút hưng phấn nói: “Nhân tộc chúng ta đều có một đôi mắt, nhưng đám dị tộc kia vì sao có ba, bốn cùng năm con mắt chứ? Có thể nghĩ, trong huyết mạch bọn hã, tất nhiên có chỗ khác với nhân tộc chúng ta. Nhắm vào huyết mạch khác biệt này, để Lưu Độc Thiên Tai chỉ có thể có tác dụng đối với bọn hã mà nói...”

Cơ Hạo nghe mà da đầu phát tê, toàn thân lạnh toát từng đợt nhìn Trùng lão.

Lão quái vật này, hã ở niên đại này, nghiên phát ra vu độc đáng sợ như vậy không đề cập tới, hã lại còn tự cân nhắc ra khái niệm ‘Cơ - nhân - bệnh - độc (bệnh độc gen)’?

Nếu cho hã đủ thời gian, nói không chừng hã thật sự có thể thành công!

Dù sao các vụ sư Vụ Điện, bọn họ lực lượng tinh thần cường đại, bọn họ vu pháp vu chú quỷ dị khó lường, nhưng các đồng nghiệp kia ở đời sau ai có thể cam đoan, Trùng lão tương lai không thể phối chế ra ‘Thiên tai’ chuyên môn nhằm vào dị tộc?

“Chỉ là, quá nguy hiểm.”

Giọt máu màu đen trên đĩa ngọc đột nhiên kịch liệt mấp máy, nó vươn ra mấy chục xúc tu nhỏ bé, hung hăng hướng trưởng lão cùng tướng lĩnh các bộ lạc vây quanh ở bốn phía đâm tới, hiển nhiên là khí tức sinh mệnh trên thân những người này hấp dẫn nó, một mảng vu độc nho nhỏ, giống như con chó hoang điên cuồng nhất chủ động phát động tiến công.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ một lần nữa vang lên, một mảng lớn tia chớp đột nhiên xông ra, xúc tu máu đen ngưng tụ thành bị điện quang đánh nát.

Từng luồng khói đen lại bị giọt máu thể tích rút nhỏ không ít hút về, cực kỳ thông thả, thể tích giọt máu thông thả khôi phục, hơn nữa mặt ngoài giọt máu mơ hồ có một tia điện quang cực nhạt xuất hiện.

“Nó... Tựa như đối với lôi điện đã có một chút kháng tính?” Cơ Hạo kinh hãi nhìn Trùng lão.

“Ừm, ở trong thiết kế của lão phu, Lưu Độc Thiên Tai nếu là mặc cho nó tự phát triển tiếp, cho nó đủ thời gian biến dị trưởng thành, tương lai vô luận liệt hỏa lôi đình, hàn băng axit, những cái này đều không có thể có bất cứ sát thương gì đối với nó.”

Trùng lão rất thâm tình nhìn giọt máu màu đen này: “Lúc lão phu ở Vụ Điện, mỗi lần dùng dị tộc thí nghiệm hiệu lực của Thiên Tai, nhiều nhất sau một canh giờ thì phải đem nó triệt để tiêu hủy, nếu không... Lão phu cũng không biết nó sẽ trở nên đáng sợ cỡ nào!”

Trong đại trường lặng ngắt như tờ, trưởng lão cùng tướng lĩnh các bộ lạc đều

nhìn chăm chăm Trùng lão.

Qua rất lâu sau, Thao Thiết bộ Đào Sát mới khàn khàn hỏi: “Lão gia hỏa, người, người, người ở Vu Điện chơi những thứ độc ác như thế?”

Trùng lão hướng Đào Sát trợn mắt, lạnh giọng nói: “Lão phu có năm chắc... Nhiều năm như vậy, không phải chưa xảy ra việc gì sao? Thực xảy ra chuyện rồi, cũng là lão phu chết đầu tiên, các người sợ cái gì?”

Nhiều người trên trán đều có mồ hôi lạnh toát ra, tuy chưa thật sự kiến thức được lực sát thương của ‘Thiên Tai’, nhưng nghe Trùng lão miêu tả liền biết, đây là một loại ôn độc đáng sợ cỡ nào. Lão gia hỏa này, lại ở Vu Điện, cũng chính là ở khu vực trung tâm Bồ Phán lăn qua lộn lại thứ khủng bố như vậy... Chẳng may tiết ra ngoài mà nói, Bồ Phán chẳng phải đã sớm biến thành một mảng tử địa?

Cơ Hạo thì lại cảm thấy không sao cả đối với loại hành vi này của Trùng lão, kiếp trước hẳn từng gặp nhiều người so với Trùng lão càng điên hơn nữa.

Tập trung nhìn chăm chăm Lưu Độc ‘Thiên Tai’ một hồi, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Thứ đồ chơi này, Trùng lão à, tạm thời gửi ở chỗ ta đi. Không cần thiết, thì không nên dùng thứ độc ác như vậy, ai biết sẽ gây ra đại họa gì chứ?”

Nheo mắt, Cơ Hạo thản nhiên nói: “Nhưng đám thủy yêu kia nếu thật sự không biết tốt xấu, thật sự ép chúng ta quá đáng, như vậy cho dù lưu độc vạn năm... Cho dù ngọc đá cùng vỡ với bọn chúng, cũng không nói chắc được đâu.”

Mọi người trong đại trưởng đều trầm mặc không nói.

‘Ngọc đá cùng vỡ’ sao?

Lần lũ lụt lớn này, thật sự sẽ đem nhân tộc ép đến loại trình độ đó? Cộng Công thị dẫn dắt thủy yêu, còn có các bộ tộc Bắc Hoang kia, bọn hắn có tư cách đem nhân tộc bức đến mức ngọc đá cùng vỡ?

Ngoài đại trưởng đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, rất nhanh

Phong Hành đã vén rèm xông vào. Hẩn mặt âm trầm, dồn dập nói: “Các vị đại nhân, sự tình có chút không ổn, vừa rồi ta nhìn thấy phía nam có đại đội chiến sĩ nhân tộc chạy tới, bọn hẩn đang răn dạy đám thủy yêu vây công thành trại của chúng ta.”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, hẩn vung tay, một mảng quang sáng hất ra, động tĩnh quân đội thủy yêu ngoài thành trại nhất thời xuất hiện trong quang sáng.

Quả thực có một mũi hắc giáp tinh nhuệ nhân số hơn vạn, cưỡi cá chép lớn một sừng xâm nhập trong đại quân thủy yêu, một nam tử gầy yếu dẫn đầu cầm một tấm lệnh bài đen sì, đang hướng về phía một đám cự yêu yêu khí ngập trời lớn tiếng rít gào.

Đám thủy yêu vốn cuộn cuộn không ngừng hướng thành trại lao tới, đã có trên chín phần mười thủy yêu dừng xung phong, đứng sững sờ ở tại chỗ.

Chương 1142: Vũ Mục Xin Đi Giết Giặc

Thủy yêu đại quân lộn xộn, như ruồi bọ không đầu vây công thành trại của Cơ Hạo gần một tháng, rốt cuộc đã khôi phục trật tự.

Mấy trăm cự yêu không cam lòng xa xa hướng tới thành trại rít gào vài tiếng, vô số tiểu yêu hình thù kỳ quái đập trên sóng nước dùng hết ô ngôn uế ngữ ân cần thăm hỏi thân quyến của Cơ Hạo một phen, theo tiếng trống nặng nề, thủy yêu đại quân một lần nữa chỉnh đốn đội ngũ, cuồn cuộn hướng nam bước đi.

Một mũi chiến sĩ nhân tộc giáp đen kia cười ở trên lưng cá chép lớn một sừng, nổi trên mặt nước xa xa, sắc mặt ai cũng lạnh lùng âm hiểm nhìn bên này.

Cơ Hạo đứng trên tường thành, vẻ mặt cũng lạnh lùng nghiêm túc nhìn đối phương.

Tướng lĩnh lĩnh quân chi tinh nhuệ giáp đen này, rất nhiều người trong thành trại đều biết hẳn, Bắc Hoang Long Lý bộ chiến sĩ thủ lĩnh Mông Đạt, ở Bồ Phán cũng coi như là dũng tướng có chút danh tiếng.

Trận lũ lớn này cho đến nay, các nơi đều là thủy yêu làm loạn, còn chưa có bộ lạc nhân tộc Bắc Hoang từng chính thức lộ diện. Hôm nay Mông Đạt công khai xuất hiện trước mặt Cơ Hạo, hơn nữa hẳn còn đem thủy yêu đại quân hỗn loạn chỉnh đốn gọn gàng ngăn nắp, bắt bọn chúng tiếp tục nam hạ.

“Đây là xé rách da mặt!” Phong Hành đứng bên người Cơ Hạo, nóng lòng muốn thử nói: “Lũ ngu xuẩn Bắc Hoang, bọn hã đây là khẳng khẳng một mực theo Cộng Công thị rồi, đây là thật sự xé rách da mặt... Để ta cho hã một mũi tên?”

Cơ Hạo chậm rãi gật đầu, hã rút ra một mũi Lang Nha Đột, hai tay cầm thân mũi tên, từng luồng ánh sáng màu vàng như vàng lỏng hòa tan, ‘Ồ ồ’ rót vào thân mũi tên. Trên thân mũi tên toàn thân màu bạc trắng nhanh chóng xuất hiện

hoa văn màu vàng, từng mảng hoa văn màu vàng hình dạng như cánh chim dần dần sáng lên, rất nhanh cả mũi tên đều biến thành màu vàng ròng.

Một luồng nhiệt lực đáng sợ từ trên mũi tên phát ra, Cơ Hạo đem mũi tên đưa cho Phong Hành.

Phong Hành nhe răng trợn mắt tiếp nhận mũi tên, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, thân tên thiêu đốt bàn tay hắn, lấy thực lực chính thức bước vào Vu Đế cảnh của Phong Hành, lòng bàn tay hắn cũng bị đốt tới mức lượn lờ khói, trong không khí nhanh chóng tràn ngập một mùi khét của thịt nướng.

Trưởng lão cùng tướng lĩnh các bộ lạc ở bên kinh hải nhìn về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo chỉ hướng bên trong một mũi tên rót vào một bộ phận vu lực mà thôi, mũi tên đó lại có thể làm bỏng bàn tay Vu Đế?

Đào Sát thấp giọng lẩm bẩm: “Tiểu tử này, quả thực là quái vật, hắn năm nay mới bao nhiêu tuổi? Tôn tử nhỏ nhất của lão tử cũng lớn hơn hắn mười mấy tuổi... Không lẽ, hắn đã bước vào Vu Thần cảnh? Không có đạo lý này!”

“Đau!” Phong Hành bị thân tên nóng cháy làm bỏng thấp giọng kêu đau, hắn vội đem mũi tên đặt lên trên dây cung, vận vu lực toàn thân rót vào thần cung, chậm rãi đem trường cung kéo căng.

Một tiếng sói tru phóng lên cao, Lang Nha Đột màu vàng mang theo một luồng sáng màu vàng mãnh liệt lao về phía trước.

Mông Đạt cách tường thành có ba mươi mấy dặm, Lang Nha Đột do Phong Hành bắn ra chỉ chọt lóe đã tới trước mặt Mông Đạt. Cũng không biết Phong Hành sử dụng kỹ thuật bắn tên cổ quái nào, khi mũi tên đến trước ngực Mông Đạt, đột nhiên có một mảng gió mạnh màu xanh thổi ra, mũi tên chọt nổi lên mấy chục cái tàn ảnh.

Mấy chục tiền ảnh, lại chỉ có một cái bóng là thực thể.

Mông Đạt cũng là thực lực cấp Vu Đế, nhưng Đại Vu nhân tộc không tu nguyên thần, cho dù Vu Đế cũng không có năng lực phóng thần thức ra ngoài, hẳn chỉ có thể dùng mắt thường phân biệt thật giả của những tiền ảnh đó.

Rống giận một tiếng, tay trái Mông Đạt chọt giờ lên một tấm khiên tròn, tay phải vung một thanh Phân Thủy Thứ (gai có tác dụng tách dòng nước) dài sáu thước hướng về mấy chục tiền ảnh hung hăng đập một phát.

Tiền ảnh màu xanh âm âm vỡ nát, toàn bộ tiền ảnh đều là hư ảnh, không có một cái bóng nào là thực thể. Mông Đạt ngẩn ngơ, tay trái hẳn đột nhiên run lên, tấm khiên tròn đã tạo nên một mảng sóng nước màu đen bị một mũi tên đục thủng, mũi tên bắn thủng tay trái cầm khiên của hắn, hung hăng cắm vào ngực hắn.

Trên giáp trụ màu đen trên người kéo dài dựng lên những tầng sóng nước, gắt gao ngăn cản Lang Nha Đột đâm giết.

Thái dương tinh hỏa Cơ Hạo rót vào mũi tên âm âm bùng nổ, một mảng lửa màu vàng thối quét không gian phạm vi vài dặm. Mông Đạt rú thảm một tiếng, giáp trụ trên người hắn nháy mắt khí hoá, nửa bên thân thể bị đốt thành tro, thân thể tàn tạ tru lên thê lương bay về phía sau mấy chục dặm, hất ra một mảng lớn máu tươi chật vật hướng phía nam chạy trốn.

Hơn vạn hắc giáp tinh nhuệ Mông Đạt mang đến có hơn một nửa bị ngọn lửa màu vàng bao trùm, giáp trụ trên người bọn họ thua xa trọng giáp trên người Mông Đạt, năm sáu ngàn hắc giáp tinh nhuệ ngay cả tiếng kêu thảm cũng chưa kịp phát ra, đã ở trong ánh lửa hóa thành những làn khói.

“Rút lui!”

Mông Đạt điên cuồng chạy trốn thở phì phò từng ngum từng ngum, trên vết thương của hắn vô số mầm thịt cấp tốc mấp máy, hắn dốc hết toàn lực thúc dục tinh huyết muốn chữa trị thương thể, nhưng các luồng thái dương tinh hỏa dinh dính bám vào trên vết thương của hắn, bao nhiêu mầm thịt sinh ra đều bị đốt

thành tro bụi, thương thế không thấy chuyển biến tốt chút nào ngược lại trở nên càng thêm đáng sợ, đã uy hiếp đến tính mạng Mông Đạt.

“Chạy, chạy mau!”

Mông Đạt trong cơn kinh hoảng lớn tiếng kêu rên, tàn binh dưới trướng hấn vôi vãi thúc dục vật cưỡi, mấy ngàn con cá chép lớn một sừng phát ra tiếng kêu hoảng sợ, nhanh chóng lặn xuống nước, mang theo các làn sóng lẫn tăn hướng phía nam chạy trốn.

Đại quân thủy yêu cuồn cuộn không nhìn thành trại thêm một cái nào nữa, bọn chúng rời khỏi thành trại xa xa, không ngừng hướng phía nam xuất phát.

Trong lòng Cơ Hạo và mọi người đều biết rõ, đại quân thủy yêu đi về phía nam, bọn chúng sẽ gia nhập thủy yêu chiếm cứ thủy phủ các dòng sông, điên cuồng tập kích đại quân nhân tộc trị thủy.

Chỉ cần nước lũ không rút đi, con dân nhân tộc cũng chỉ có thể bị vây ở trong không gian nhỏ hẹp kéo dài hơi tàn, nguyên khí nhân tộc sẽ bị mài mòn đi từng tấc một. Sau khi nhân tộc suy yếu đến mức tận cùng, Cộng Công thị không cần tốn nhiều sức là có thể khiến nhân tộc luân hãm thành nô lệ.

Không thể để đại quân thủy yêu không kiêng nể gì nam hạ tiếp viện, phải nghĩ cách đem bọn chúng ràng buộc ở phương Bắc.

Cơ Hạo cùng một đám trưởng lão, tướng lĩnh bộ tộc phân biệt quay lại doanh trại, thấp thỏm lo âu lâm vào trong trầm tư.

Long Huyết Túy đã không còn hiệu quả, cũng không biết Cộng Công thị hứa hẹn cho những cự yêu kia lợi ích thế nào, đám cự yêu đó cố nén dụ hoặc cường đại của Long Huyết Túy, mắt không chớp lấy một cái hướng nam xuất phát. Ở dưới sự khống chế của các cự yêu, đám tiểu yêu chưa có bao nhiêu linh trí hoàn toàn không có năng lực tự chủ, ngay cả một con tôm nhỏ cũng không nhìn Long Huyết Túy thêm một cái nào nữa.

Ngồi xếp bằng trong trung quân đại tướng, Cơ Hạo lẩm bẩm: “Buông ra quân đội, đã chiến với lũ thủy yêu?”

Rất nhanh, Cơ Hạo liền lắc lắc đầu, ở trên làn nước mênh mông triển khai quân trận đại chiến với đại quân thủy yêu, chịu thiệt khăng định là nhân tộc. Hơn nữa số lượng thủy yêu quá nhiều, đại quân nhân tộc mới bao nhiêu người? Không còn Bàn Cổ Thủ Hộ Đại Trận bảo hộ, nhân tộc phải tử thương bao nhiêu chiến sĩ?

Nhưng chỉ một tòa thành trại, căn bản không đủ để phong tỏa thông đạo nam hạ của thủy yêu.

Cơ Hạo cau mày, lâm vào trong trầm tư.

Rèm đại tướng bị người ta đẩy ra, Vũ Mục tròn xoe, múp míp thối hồn hển đi đến, ‘keng’ một tiếng đem cái nồi sắt to của hắn ném xuống đất, rất gian nan hướng Cơ Hạo hơi khom lưng hành một lễ.

“Cơ Hạo, để ta thử chút đi!”

Cơ Hạo ngẩng đầu, nhìn Vũ Mục ngạc nhiên nói: “Thử cái gì?”

“Một giọt ‘Thiên Tai’ kia!” Vũ Mục nghiêm túc nói: “Nếu nó quả thật là ôn độc mà nói, vậy để ta thử xem! Có lẽ, ta có thể khống chế nó!”

Chương 1143: Lấy Thân Thử Độc

Trong trung quân đại trưởng rất yên tĩnh, Da Ma Sát Nhất lặng yên từ trong một mảng bóng đen ở góc đại trưởng hiện ra thân hình, dị thường khó hiểu nhìn Vũ Mục.

Theo Da Ma Sát Nhất thấy, loại cách làm chủ động yêu cầu lấy sinh mệnh mạo hiểm này của Vũ Mục, hoàn toàn trái với giá trị quan của quý tộc Ngu tộc —— sống đang yên đang lành, vì sao phải hy sinh sinh mệnh của mình đi thành toàn người khác chứ?

Cơ Hạo nhìn Vũ Mục từ trên xuống dưới.

Béo trắng mà mượt mà, Vũ Mục vẽ mặt hàm hậu như trước, ánh mắt lại vô cùng kiên định, kiên nghị.

Hắn nhìn Cơ Hạo, nói từng chữ một: “Để ta thử xem, nếu còn coi ta là huynh đệ mà nói.”

Cơ Hạo đứng dậy, hướng Vũ Mục tiến lên hai bước. Tên mập chết tiệt này, vóc người hắn cực cao, so với Cơ Hạo còn cao hơn hai cái đầu, cái bụng càng nhô lên cao cao, thân thể Cơ Hạo cũng đụng tới bụng hắn, nhưng cực lực vươn tay, cũng không thể vỗ đến bờ vai của hắn.

“Cho ta lý do!” Bất đắc dĩ, Cơ Hạo dùng sức vỗ vỗ cái bụng to của Vũ Mục, vì thế thịt béo trắng bóng toàn thân Vũ Mục liền kịch liệt nhộn nhạo lên, kéo theo hai cái quai hàm của hắn cũng nhảy nhót rất vui vẻ.

“Chúng ta không ngăn được thủy yêu, đại quân trị thủy của chúng ta liền không có cách nào an tâm trị thủy, trận lũ lớn chết tiệt này sẽ kéo dài rất rất lâu, không sai chứ?” Vũ Mục nhìn chăm chăm Cơ Hạo, rất nghiêm túc hỏi hắn.

“Không sai.” Cơ Hạo nghiêm túc gật gật đầu, cũng nhìn chăm chăm vào mắt

Vũ Mục.

“Vậy sẽ có rất nhiều bộ tộc, rất nhiều bộ tộc không đủ thực lực bảo toàn bản thân... Bọn họ người lớn sẽ bị chết đuối, hoặc là bị thủy yêu giết chết, rất nhiều đứa nhỏ, bọn nó đều sẽ biến thành trẻ mồ côi, hoặc là... cũng bị giết chết nhỉ?”

Vũ Mục đặt hai tay ở trên cái bụng của mình, mí mắt sụp xuống chậm rãi nói: “Ta lúc còn nhỏ, đã tận mắt nhìn thấy đệ đệ, muội muội bị chiến thú dị tộc thuần hóa cắn mất đầu, nhìn thấy a cha bị bắt đi làm nô lệ, nhìn thấy a mẫu...”

Hít một hơi thật sâu, Vũ Mục thấp giọng lầm bầm: “Nếu, ta mạo chút phiêu lưu, nhưng có thể xử lý hết quân đội thủy yêu chết tiệt, để chúng ta bình ổn trận lũ này nhanh hơn mà nói, có chút phiêu lưu, thì có chút phiêu lưu đi!”

Cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, thân thể Vũ Mục hơi nhoáng lên một cái, một làn sương mù đục ngầu màu xám từ đỉnh đầu hắt lao ra, Ôn Thần Phiến tàn phá lơ lửng trong làn khí xám này, lẳng lặng tản mát ra khí tức cường đại, cổ xưa lại tà dị vạn phần.

“Hơn nữa, ta có thượng cổ Ôn Thần Ôn Thần Phiến này, tuy tàn phá chút, nhưng có lẽ có thể ngăn chặn ‘Thiên Tai’.” Vũ Mục rất nghiêm túc hướng Cơ Hạo nói: “Hơn nữa, cho dù ta không áp chế được ‘Thiên Tai’, người cũng sẽ không nhìn ta chết nhỉ?”

Vũ Mục mang theo một tia gian xảo nhỏ, rất đặc ý cười lên, đem sự chấn động cùng rung động một phen lời nói phi thường hùng hồn, quang huy của hắn vừa rồi mang tới cho Cơ Hạo nháy mắt càn quét sạch sẽ.

“Mập mập chết tiệt, coi như ngươi biết ăn nói!” Cơ Hạo một lần nữa hung hăng vỗ vỗ cái bụng to của hắn: “Không sai, ta sẽ không nhìn ngươi chết, nhưng ngươi không tránh khỏi phải chịu chút đau khổ. ‘Thiên Tai’ đó, ngươi thực chuẩn bị sẵn sàng rồi?”

Vũ Mục thật sự đã làm tốt chuẩn bị.

Đĩa ngọc đựng ‘Thiên Tai’ đoan đoan chính chính đặt trước mặt hắn, trên mai rùa đầy nét cổ xưa lưu động từng tia khí tức kỳ dị, gắt gao giam cầm ‘Thiên Tai’ không cho nó tiết ra chút nào.

Vũ Mục như một ngọn núi nhỏ ngồi ở trước cái đĩa ngọc, Ôn Thần Phiên phát ra các tia khí tức màu xám không ngừng rót vào thân thể hắn. Hắn thật cẩn thận lấy ra chín cái hồ lô màu xám trắng, từ trong đó lấy ra các loại thuốc bột, thuốc viên, thuốc mỡ, thuốc nước cổ quái đặt ở nơi đưa tay có thể chạm tới.

Cơ Hạo ngừng thở, trợn to mắt nhìn động tác của Vũ Mục, trong tay đã chuẩn bị thỏa đáng một viên kim đan giải độc Đại Xích đạo nhân luyện chế.

Tên mập chết tiệt này, hắn mấy năm qua đã học những gì với các lão vu sư Vu Điện?

Trong các hồ lô kia lấy ra các loại thuốc bột, thuốc viên, Cơ Hạo còn có thể lý giải mấy thứ này có thể là dùng để trung hoà độc tính của ‘Thiên Tai’. Nhưng các vật kế tiếp, dù là Cơ Hạo xuất thân rừng mưa Nam Hoang, từng kiến thức các loại thủ đoạn cổ quái của các vu tế Nam Hoang, hắn vẫn bị Vũ Mục làm cho da đầu phát tê từng đợt, toàn thân nổi da gà.

Bảy con đĩa màu lam cắn chặt ở trên thịt non mềm phụ cận thất khiếu Vũ Mục, rất nhanh liền có các tia hoa văn màu lam đem thất khiếu của Vũ Mục bao vây lại, khí tức của Vũ Mục chợt trở nên đứt quãng.

Một con bọ cạp độc năm màu sắc sỡ, Vũ Mục đem nó đặt ở trên ngực, móc của con bọ cạp độc chui thật sâu vào ngực hắn. Thân thể Vũ Mục kịch liệt run rẩy, hai đồng tử nhất thời có các tia khí tức năm màu xuất hiện.

Một con rắn độc đốm màu đỏ, màu đen, màu lam hỗn tạp lẫn nhau, Vũ Mục cẩn thận vươn đầu lưỡi, để con độc xà dài chỉ bằng chiếc đũa này cắn ở trên đầu lưỡi hắn một cái. Răng nọc dày đặc gai ngược cắm thật sâu vào đầu lưỡi Vũ Mục, đầu lưỡi Vũ Mục lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sưng lên, trên da hắn nhất thời xuất hiện lượng lớn đốm màu đỏ, màu đen cùng màu lam.

“Quá tà ác, quá ghê tởm... Ta không thể lý giải, chủ nhân tôn kính, đồng bào của ngài, là dùng các thủ pháp tà ác mà quỷ dị này, ngăn cản Ngu triều nhiều năm như vậy!” Da Ma Sát Nhất cũng có chút thất thần nhìn động tác quái dị của Vũ Mục.

Đây là cảnh tượng trong ác mộng mới có.

Làm một quý tộc Ngu tộc, Da Ma Sát Nhất tuyệt đối không thể chấp nhận những thứ ghê tởm mà dơ bẩn đó đụng chạm làn da mình. Nhưng Vũ Mục, thế mà lại... thế mà lại...

Da Ma Sát Nhất bất đắc dĩ trợn mắt lên, yên lặng hướng Âm Nhật hắc thờ phụng cầu nguyện.

Vũ Mục thở hổn hển một hơi nặng nề, hắc đã liên tục trúng vài loại kịch độc, nhưng dựa vào tính kháng độc cường đại hắc ngày thường đùa bỡn các loại vu độc mang đến, động tác của hắc vẫn linh hoạt như cũ.

Hắc lại lấy ra hai con rết màu vàng, con rết lớn khoảng ba thước một trái một phải cắn ở lòng bàn chân hắc một nhát, mắt thường có thể thấy được hai chân hắc nhanh chóng biến thành màu vàng nhạt, làn da cũng trở nên bán trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy cơ thịt cùng mạch máu đang cấp tốc mấp máy dưới làn da màu vàng.

“Được rồi!” Vũ Mục hừ hừ một tiếng, cầm chặt cái đĩa ngọc nho nhỏ kia, đem nó bưng đến trước mặt mình.

Lưu Độc ‘Thiên Tai’ như vật còn sống, thoát ly mai rùa giam cầm, cảm nhận được khí tức cường đại mà quỷ dị trên người Vũ Mục, giọt máu màu đen to bằng ngón cái nhảy dựng lên, nhanh chóng rơi vào ngực Vũ Mục, theo da thịt hắc dung nhập thân thể hắc.

Thân thể Vũ Mục kịch liệt run rẩy một cái, sau đó toàn thân hắc cũng nổi lên gợn sóng nho nhỏ.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, trên làn da Vũ Mục nổi lên vô số nếp nhăn nhỏ bé, thịt béo toàn thân hẫng giống như cục tuyết nung trên lửa nóng, đang cấp tốc thu nhỏ lại, hòa tan.

Lượng lớn mồ hôi dính dính từ trong cơ thể Vũ Mục không ngừng chảy ra, vòng eo của hắn đang nhanh chóng thu nhỏ lại, con mắt Vũ Mục đảo loạn, răng va chạm lẫn nhau phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Đát đát’.

Trên Ôn Thần Phiên vô số phù văn tinh mịn quai dị sáng lên, có hình bóng bách độc từ trên mặt lá cờ tự do đi ra, không ngừng rót vào thân thể Vũ Mục.

Chương 1144: Ôn Thần Khắc

“Chủ nhân tôn kính, mặc dù có chút mạo phạm, nhưng ta vẫn muốn nói, đôi khi, ta thực không có cách nào lý giải tư duy của nhân tộc các người.” Da Ma Sát Nhất đứng một bên, nhìn Vũ Mục cả người mồ hôi như sương, da thịt dao động từng đợt, lặng lẽ mở miệng.

“Ồ?” Cơ Hạo khẩn trương quan sát Vũ Mục, không dám bỏ qua cho dù là một chút biến hóa nhỏ bé nhất. Nghe xong Da Ma Sát Nhất nói, hần thuận miệng lên tiếng.

“Hy sinh cái tôi, thành toàn đại chúng... Loại suy nghĩ này phi thường không phù hợp giá trị quan của Ngu tộc, nhất là quý tộc Ngu tộc... Vì sao lưu hành như vậy ở trong nhân tộc chứ?”

Da Ma Sát Nhất cau mày, rất khó hiểu nhìn về phía Cơ Hạo: “Vì sao phải hy sinh bản thân đi thành toàn người khác, vì sao không thể là hy sinh người khác tới thành toàn mình?”

Cơ Hạo trầm mặc chốc lát, vòng quanh trên làn da Vũ Mục không ngừng có phù văn quỷ bí dữ tợn hiện lên, khí tức càng trở nên biến hoá kỳ lạ hay thay đổi vài vòng, trầm giọng nói: “Bởi vì, đây là nhân tộc.”

Da Ma Sát Nhất mở mở miệng, rất bất đắc dĩ nhìn Cơ Hạo. Hần muốn từ chỗ Cơ Hạo nhận được một đáp án rõ ràng, để giải thích một ít nghi vấn không quan trọng lắm những năm gần đây trong lòng hần, nhưng cũng tương đối thú vị.

Nhưng Cơ Hạo cho hần một câu trả lời mây mù dày đặc, mơ hồ không có bất cứ ý nghĩa thực chất nào.

Trợn mắt, Da Ma Sát Nhất nhìn mấy con độc trùng đáng sợ kia hấp phụ ở trên người Vũ Mục, thì thào lẩm bẩm: “Ít nhất, cũng có thể để nô lệ đến làm loại chuyện này. Quý tộc Ngu tộc có một trăm triệu loại biện pháp, để đám nô lệ ti

tiện kia thay thế bọn họ đi hy sinh, vì sao nhất định phải hy sinh chính mình?”

Cơ Hạo lại trầm mặc chốc lát, tiếp tục cho Da Ma Sát Nhất một đáp án mây mù dày đặc: “Bởi vì, đây là Vũ Mục!”

Con mắt của Da Ma Sát Nhất cũng từ trong hốc mắt lồi ra, đối với hai đáp án của Cơ Hạo hẳn rất bất đắc dĩ, chỉ có thể trợn mắt nhìn xéo Vũ Mục, lắng nghe hẳn gân cốt lệch vị trí, cơ thịt cùng kinh lạc cấp tốc run rẩy phát ra tiếng vang quái dị.

Lấy kinh nghiệm vô số năm qua chiến đấu cùng giết chóc của Da Ma Sát Nhất, hẳn có thể xác định, Vũ Mục tên mập trắng này hiện tại các khớp toàn thân lệch vị trí, toàn bộ cơ thịt, mạch máu, thần kinh, cân kiện đều vặn rối lên, khí huyết trong cơ thể thì càng hung hãn lao đi, đã hoàn toàn đến trạng thái nào đó không phải con người nữa.

Đau đớn như vậy, chỉ nghĩ một chút thôi, Da Ma Sát Nhất đã cảm thấy không rét mà run!

Trên chân chiên da trâu của trung quân đại tướng đã đọng một tầng mồ hôi thật dày, trong mồ hôi lấp lánh mờ mờ có thể thấy được mỡ dinh dính. Thân thể Vũ Mục vặn vẹo run rẩy quái dị, khí huyết quanh thân ở dưới ‘Thiên Tai’ thúc dục không ngừng xảy ra biến hóa kỳ dị, điều này trực tiếp làm cơ năng thân thể Vũ Mục đã xảy ra biến dị vặn vẹo.

Trừ mồ trong cơ thể không ngừng theo mồ hôi phun trào ra, Cơ Hạo còn rõ ràng phát giác được, ‘Thiên Tai’ thế mà lại kích thích sinh mệnh tinh khí lục phủ ngũ tạng Vũ Mục, làm lục phủ ngũ tạng Vũ Mục trở nên cường đại hơn so với ngày thường mấy trăm lần.

Nhưng loại cường hóa này là vặn vẹo, là biến dị, là một loại cường hóa dị dạng. Thần thức Cơ Hạo bao trùm thân thể Vũ Mục, điều tra mọi lúc mỗi một bộ vị nhỏ bé biến hóa trong cơ thể hẳn —— hẳn kinh hải phát hiện, trong thời gian ngắn như vậy, trong cơ thể Vũ Mục đã có thêm một cái gan, sáu quả thận.

Nhất là ở hai bên xương cột sống Vũ Mục, cạnh mỗi một cái đốt xương sống, đều có một đôi trái tim nho nhỏ đang cấp tốc nảy sinh.

Trong những nội tạng mới sinh ra đó vươn ra vô số mạch máu nhỏ bé, nhanh chóng liên thông cùng một chỗ với hệ thống mạch máu ban đầu của Vũ Mục. Ống dẫn lưu thông trong cơ thể Vũ Mục trở nên phức tạp hơn mấy chục lần, tốc độ cùng phương hướng chảy của máu đều trở nên rối tung bung bét.

‘Thiên Tai’ lấy phương thức quái dị như thế cải tạo thân thể Vũ Mục, mạnh mẽ kích thích thân thể hần bộc phát ra năng lượng sinh mệnh gấp mấy trăm lần.

Các năng lượng sinh mệnh đó lại đang cấp tốc tiêu hao, một bộ phận dùng để nảy sinh ra các nội tạng vô cơ có thêm, một bộ phận thì dùng để ôn dưỡng vu độc ‘Thiên Tai’ không ngừng phân ly sinh trưởng.

Một thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám...

‘Thiên Tai’ điên cuồng cắn nuốt sinh mệnh tinh khí của Vũ Mục, lấy một loại phương thức cấp số nhân cực kỳ đáng sợ nhanh chóng nảy sinh. Rất nhanh chảy trong toàn bộ mạch máu trong cơ thể Vũ Mục đều là máu đen, huyết tương màu đen giống hệt bản thể ‘Thiên Tai’, giọt máu màu đen long lanh trong suốt kia.

Máu đen sì tràn ngập khí tức điên cuồng và tử vong cấp tốc chảy trong cơ thể Vũ Mục, mấy con độc trùng Vũ Mục bố trí trước đều phát ra tiếng kêu hoảng sợ, bọn nó giãy dụa muốn rời khỏi Vũ Mục thân thể, nhưng chột thân thể bọn nó hóa thành máu đặc màu đen, lập tức bị làn da Vũ Mục hút sạch sẽ.

Kịch độc của đám độc trùng đó chưa thể giúp Vũ Mục ngăn cản độc tính của ‘Thiên Tai’, ngược lại bị ‘Thiên Tai’ cản trở, hóa thành chất dinh dưỡng ‘Thiên Tai’ nạp vào thân thể Vũ Mục.

Hơn nữa làm Cơ Hạo cảm thấy đáng sợ là, sau khi hấp thu nọc độc của mấy con độc trùng, ‘Thiên Tai’ đã xảy ra biến dị rất nhanh, trong máu đen đã mơ hồ có các tia hào quang màu sắc rực rỡ xuất hiện. ‘Thiên Tai’ đang cấp tốc phân

tích, tiêu hóa nọc độc của mấy con độc trùng, lấy thừa bù thiếu, làm bản thân trở nên càng thêm quý báu, càng thêm hung lệ ác độc.

“Vũ Mục, thu tay lại, còn kịp!” Cơ Hạo nghiêng rặng, nặng nề quát một tiếng, đem linh đan giải độc của Đại Xích đạo nhân đặt ở trước mặt Vũ Mục.

“Không có việc gì, ta còn có thể kiên trì... Hơn nữa, ta cảm giác được, ta có hi vọng!” Vũ Mục mở mắt hướng Cơ Hạo nhìn một cái, trong mắt hẳn là một mảng màu đen dính dính, màu đen không có chút hào quang nào. Hắn nhếch miệng cười, nhưng đầu lưỡi cùng răng trong miệng hẳn đều đã biến thành màu đen, màu đen tử khí nặng nề như mắt của hắn.

Vũ Mục ban đầu trắng nõn đầy đà giống như quả cầu thịt, vòng eo đã rút nhỏ hơn ba thước, thân thể cũng đang cấp tốc hóa đen.

Cơ Hạo hít sâu một hơi, không hé răng, hẳn nắm linh đan giải độc nhìn chăm chăm Vũ Mục, chỉ cần trên người gã có bất cứ biến hóa nào bất ổn, hẳn sẽ mạnh mẽ nhét linh đan cứu mạng cho gã.

Vũ Mục niệm tụng chú ngữ cổ quái, thái cổ, thô lương, giống như từ thời đại thái cổ hồng hoang thổi tới một trận gió khô nóng, nghe được tiếng chú ngữ của gã, Cơ Hạo liền cảm thấy tâm thần bất định, đại nhật nguyên thần cũng nổi lên từng vòng gợn sóng.

Vũ Mục ngẩng đầu, trong Ôn Thần Phiên các đám sương mù màu xám không ngừng hạ xuống, hóa thành các phù văn phong cách cổ xưa bị hắn nuốt từng ngụm từng ngụm vào trong miệng.

Một lực lượng vô danh từ trong Ôn Thần Phiên dần dần xuất hiện, tiếng niệm tụng chú ngữ của Vũ Mục càng lúc càng nhanh, càng lúc càng dồn dập, trên người hắn dần dần có một tầng khí xám trào ra, nhanh chóng ngăn chặn khí đen tàn sát bừa bãi.

Qua ước chừng nửa canh giờ, trong Ôn Thần Phiên một phù ấn màu xám to

bằng ngón cái, hình dạng như trái tim con người, nhưng rách tung toé như bị sâu cắn mất một khối lớn chậm rãi bay ra, chậm rãi hướng vị trí ngực Vũ Mục hạ xuống.

Cơ Hạo như nghe được một tiếng rống giận bi phẫn dị thường, sau đó phù ấn màu xám này dung nhập thân thể Vũ Mục.

Toàn thân Vũ Mục khí xám mạnh lên, kịch độc ‘Thiên Tai’ trong cơ thể giống như gặp được thiên địch, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng chỉ có thần thức của Cơ Hạo mới có thể cảm nhận được.

Chương 1145: Ôn Thần Truyền Thừa

Từng làn sương mù màu xám không ngừng từ trong cơ thể Vũ Mục khuếch tán ra, một mảng ý thức mờ lung, hàm hồ lơ lửng ở trong trung quân đại trưởng.

Cơ Hạo cẩn thận thu nạp thần thức, nhẹ nhàng tiếp xúc một lần với ý thức hàm hồ, mờ lung giống như mộng ảo này, cả cuộc đời một vị sinh mệnh xa xưa mà cường đại, thần bí mà kỳ dị liên dần dần triển khai trước mặt Cơ Hạo.

Trong Hồng Mông hư không vô biên vô hạn, hỗn độn triều tịch vô cùng vô tận đủ để hủy diệt tất cả, cũng có thể sáng tạo tất cả giống như vô số con cuồng long tức giận, điên cuồng vụn vụn càn quét. Ngẫu nhiên mấy hỗn độn triều tịch va chạm mạnh với nhau, liên tục phát ra vụ nổ cùng ánh sáng chói lòa khủng bố, mà toàn bộ động tĩnh và hào quang rất nhanh đã bị hỗn độn cắn nuốt.

Một quả trứng khổng lồ đường kính ức vạn dặm theo hỗn độn triều tịch phiêu lưu lung tung, trong quả trứng khổng lồ là một mảng đục ngầu, một ý thức hàm hồ thai nghén trưởng thành ở trong quả trứng khổng lồ. Quả trứng khổng lồ không biết mình từ đâu mà đến, không biết mình muốn đi nơi nào, nó chỉ bị động theo hỗn độn triều tịch đi lung tung.

Bên trong hỗn độn không biết năm tháng, cũng không hiểu đã qua bao nhiêu thời gian, đột nhiên có một ngày, ý thức trong quả trứng khổng lồ ở dưới mấy chục thủy triều cường đại trước nay chưa từng có đánh vào mà bừng tỉnh.

Hắn đã tỉnh lại, quả trứng khổng lồ nứt ra.

Năng lượng hùng hồn vô cùng trong quả trứng khổng lồ cấu thành thân thể hắn, lớp vỏ cứng rắn của quả trứng khổng lồ thì hóa thành một lá cờ phướn thật dài, mà màng quả trứng khổng lồ thì biến thành mặt lá cờ phướn. Hắn theo bản năng đem lá cờ phướn cộng sinh với mình nắm chặt trong tay, có chút mờ mịt nhìn về phía hỗn độn xung quanh.

Có lẽ là khi quả trứng khổng lồ vỡ ra tán nát ra năng lượng tinh thuần, đưa tới nhiều hỗn độn sinh linh hình thù kỳ quái. Bọn họ cuốn lên mạch nước ngầm hỗn độn đáng sợ, thi triển các loại thần phú thần thông quý dị bí hiểm hướng hắc đánh tới.

Ở trong hỗn độn, loại tiên thiên sinh linh vừa mới thai nghén chào đời như hắc, trong thân thể bọn họ tràn ngập tiên thiên năng lượng khổng lồ mà tinh thuần, có thể cắn một miếng cũng sẽ có lợi ích cực lớn. Đặc biệt là vừa mới chào đời, hắc ngay cả bản mạng thần thông cũng chưa nắm giữ, như trẻ mới sinh, yếu ớt mà không biết gì, cho dù hắc tiên thiên thiên chất mạnh tới đâu nữa, các hỗn độn sinh linh kia cũng có thể thoải mái thành công.

Nhưng các hỗn độn sinh linh đột kích đã hoàn toàn bỏ qua thực lực của hắc.

Hắc hoảng sợ cầm cờ phước nhẹ nhàng vẫy một cái, liền có ôn khí vô hình vô sắc tản ra, các hỗn độn sinh linh kia đột nhiên toàn thân trở nên mềm nhũn vô lực, sau đó thân thể bọn họ nhanh chóng hóa thành máu đặc.

Ngắn ngủn mấy nhịp thở, các hỗn độn sinh linh cường đại kia đã rơi rụng toàn bộ, thân thể bọn họ hóa thành các luồng huyết khí mạnh mẽ bị cờ phước hấp thu sạch sẽ. Cờ phước sau khi đem huyết khí của các hỗn độn sinh linh kia tinh luyện tinh thuần, đem một bộ phận tinh khí tặng lại rót vào thân thể hắc.

Hắc cảm nhận được thân thể mình cường đại, cảm nhận được ý thức mông lung hỗn độn của mình rõ ràng hơn không ít.

Vì thế hắc bắt đầu hành tẩu ở trong hỗn độn, phạm là hỗn độn sinh linh gặp được hắc, đều bị hắc dùng cờ phước đánh chết. Theo cờ phước cắn nuốt sinh linh càng ngày càng nhiều, hiểu biết của hắc đối với bản thân cũng càng ngày càng nhiều, các loại thần thông bí pháp hắc nắm giữ cũng càng ngày càng cường hoành, càng ngày càng cường đại.

Ở trong Hồng Mông hỗn độn vô biên vô hạn, hắc cũng đã trải qua vô số lần hung hiểm, tương tự cũng kết bạn một số sinh vật cường đại giống hắc sinh ra

trong hỗn độn, trời sinh đất dưỡng không có cha mẹ.

Có một số sinh vật cường đại kết thù với hắc, có một số sinh vật cường đại là bạn với hắc, mọi người tụ tán bất định, mờ mịt hỗn độn không có giới hạn, lại có vô số tuyệt cảnh nơi hiểm yếu đáng sợ, hắc cũng đã kiến thức nhiều bằng hữu tử vong và rơi rụng.

Ở trên hành trình dài đằng đẵng, hắc cùng các bằng hữu của hắc cũng từng đụng tới nhiều đại thế giới.

Khác với Hồng Mông hỗn độn hỗn loạn, cuồng bạo, những đại thế giới đó đã phân hoá địa thủy hỏa phong, định ra đại đạo pháp tắc, là thế giới vững vàng mà tường hòa. So sánh với hỗn độn hư không lúc nào cũng có thể gặp phải tai ương ngập đầu, các đại thế giới đó quả thực chính là thiên đường.

Vì thế hắc và một số bằng hữu rất nhiều lần muốn xâm nhập các đại thế giới đó.

Nhưng người mở ra các đại thế giới đó, chủ nhân các đại thế giới đó, bọn họ không lưu tình chút nào vận dụng bạo lực đem hắc cùng bằng hữu của hắc xua đuổi thậm chí là đánh giết. Trước mặt chủ nhân những đại thế giới đó, hắc và bằng hữu của hắc là nhỏ yếu như vậy.

Dần dần qua đi rất lâu, hắc và các bằng hữu đó của hắc mới rốt cuộc biết, bất cứ một tồn tại nào có tư cách mở đại thế giới, đều là tiên thiên sinh linh đỉnh cấp nhất trong Hồng Mông hư không. Thiên phú những người đó, thiên chất những người đó, khí vận những người đó, thực lực những người đó, đều cường đại hơn ngàn vạn lần, vạn ức lần so với bọn hắc.

Bất cứ một đại thế giới nào, nếu chủ nhân của nó chưa ở lúc mở thiên địa kiệt sức ngã xuống mà nói, bọn họ lấy đại thế giới làm chỗ dựa, có toàn bộ đại thế giới cung cấp lực lượng, gần như không thể chiến thắng.

Hắc cùng các bằng hữu của hắc tiếp tục trôi giạt ở trong Hồng Mông hư

không, trải qua tiếp xúc, trao đổi cùng các tiên thiên sinh linh khác, bọn họ cũng dần dần tổng kết ra một ít kinh nghiệm sinh tồn độc đáo, ví dụ như nói —— như thế nào ở trong quá trình mở một thế giới đạt được đủ lợi ích, khiến bản thân trở nên càng cường đại hơn.

Không biết qua bao nhiêu năm nữa, hắc cùng các bằng hữu của hắc đột nhiên cảm nhận được một khí tức cường đại trước nay chưa từng có.

Một thế giới cường đại không có đạo lý, căn cơ thiên chất mạnh đến mức không cách nào hình dung sắp mở. Thậm chí xuyên thấu qua tin tức chất chứa trong hơi thở đó, hắc biết chủ nhân thế giới đang sắp mở kia, cũng chính là sinh mệnh cường đại thế giới kia phôi thai dựng sinh tên là ‘Cổ’!

Hắc và các bằng hữu của hắc thật cẩn thận đến gần ‘Bàn Cổ thế giới’ đang muốn mở, nếu ở thời điểm thế giới mở tận khả năng tới gần thế giới này, hấp thu tạo hóa chi khí và công đức chi lực trong nháy mắt mở thế giới tản mát ra, hắc và các bằng hữu của hắc đều có thể đạt được lợi ích thật lớn.

Bàn Cổ thế giới khí tức mạnh mẽ vô cùng, so với bất cứ một thế giới nào bọn hắc trong quá khứ đụng tới đều to lớn hơn gấp trăm lần, ngàn lần, ở trong quá trình thế giới như vậy mở, lợi ích bọn họ có thể nhận được hiển nhiên càng thêm to lớn.

Nhưng bọn hắc còn chưa tới gần Bàn Cổ thế giới, đã bị một đôi huynh muội thân người đuôi rắn hành hung một trận, đánh cho bọn họ chật vật không chịu nổi —— về sau bọn hắc biết, đó là người thủ hộ Oa Linh cùng Hi Linh do ‘Cổ’ triệu hồi.

Thực lực của bọn Oa Linh quá cường hãn, cường đại hơn xa so với hắc cùng các bằng hữu của hắc trăm ngàn lần. Cho nên các bằng hữu của hắc bị dọa đến bỏ trốn mất dạng, chỉ có hắc thật cẩn thận ẩn núp ở phụ cận dựng dục quả trứng Hồng Mông khổng lồ ‘Cổ’ kia, mắt thấy Bàn Cổ thế giới mở mang, mắt thấy Bàn Cổ ngang trời xuất thế, mắt thấy vô số hỗn độn sinh linh gào thét hướng

Bàn Cổ còn có thủ hộ hãn mời phát động tiến công điên cuồng.

Đó là một lần giết chóc lớn tàn khốc. Bàn Cổ cường đại đến không có thiên lý, vung cây rìu lớn khùng bố kia của hãn, mấy ngàn vạn hỗn độn sinh linh cường đại hơn hãn rất nhiều bị Bàn Cổ mạnh mẽ chém thành hư vô.

Nhưng hỗn độn sinh linh đột kích thật sự quá nhiều, Oa Linh đám thủ hộ ai cũng bị thương nặng, cuối cùng Bàn Cổ cũng ở trong công kích kéo dài vô tận ngã xuống.

Hãn nhân cơ hội lên vào Bàn Cổ thế giới vừa mới mở, chiếm được lợi ích vượt quá hãn tưởng tượng.

Hãn chiếm được lượng tạo hóa lực cùng công đức khí khổng lồ, hãn lấy cái này ngưng tụ bản thể, càng căn cứ thiên phú thần thông của hãn, nắm giữ ‘Ôn dịch’ đại đạo của Bàn Cổ thế giới, từ nay về sau hãn thành ‘Ôn Thần’ tiếng tăm lừng lẫy Bàn Cổ thế giới.

Không biết bao nhiêu năm sau, hãn ngã xuống, chỉ có một viên Ôn Thần chi tâm tàn phá ngưng tụ toàn bộ cảm ngộ pháp tắc của hãn miễn cưỡng giữ lại.

Chương 1146: Vô Tận Ôn Hoàng

“Ồ, thật là sinh mệnh thú vị!”

Da Ma Sát Nhất mở mắt, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm hiện lên một mảng u quang. Với hắn mà nói, tình huống cuộc đời ‘Ôn Thần’ chỉ là thú vị mà thôi. ‘Ôn Thần’ tuy cường đại, Da Ma Sát Nhất thờ phụng lại là Âm Nhật của Bàn Ngu thế giới, thần linh dị giới cường đại hơn nữa đối với hắn cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

“Đạo thật huyền ảo!”

Khác với Da Ma Sát Nhất, Cơ Hạo ở trong cuộc đời dài đằng đẳng của ‘Ôn Thần’, cảm nhận được lại là đại đạo diệu lý Hồng Mông hỗn độn thế giới nhìn như một mảng hồ dán, thực ra huyền diệu vô cùng, biến hóa trác tuyệt.

‘Ôn Thần’ du lịch ở trong Hồng Mông hỗn độn, hắn vào sống ra chết xông qua các tuyệt cảnh kia, các loại bí cảnh thần diệu tuyệt luân, quỷ bí khó lường, đều là ngưng hiện cụ thể của các loại pháp tắc kỳ dị trong Hồng Mông hỗn độn.

Chỉ là thô sơ giản lược xem một phen lịch duyệt cuộc đời của ‘Ôn Thần’, đại nhật nguyên thần trong thần hồn không gian của Cơ Hạo liền chợt bành trướng một vòng, phát ra ánh sáng màu đỏ càng thêm huy hoàng tráng lệ.

Trong đại nhật nguyên thần, thái dương đại đạo biến thành bóng người màu vàng, Thái Âm đại đạo biến thành bóng người màu bạc, cũng trở nên càng thêm rõ ràng. Nhất là trên gương mặt bóng người màu vàng kia đã mơ hồ có thể thấy được ngũ quan xuất hiện, diện mạo lại giống Cơ Hạo như đúc.

Nhưng thu hoạch lớn nhất, lại là khi Cơ Hạo giao thủ với Da Ma Sát Nhất, từ trong mảnh vỡ của Âm Nhật pháp tắc lĩnh ngộ hủy diệt đại đạo tiến một bước dài. Ngoài đại nhật nguyên thần, hào quang góc cạnh màu đen như thực chất, khiến đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo quả thực biến thành một viên thương nhĩ

tử trong đỏ ngoài đen, u quang góc cạnh màu đen phun ra nuốt vào bất định, làm đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo nhìn qua rất tà dị.

Càng làm Cơ Hạo cũng không thể ngờ được là, ở trong đại nhật nguyên thần, ở phía sau bóng người hai màu vàng bạc, một cái bóng người màu đen cực kỳ âm đạm lạnh lẽo hiện lên.

Cái bóng người màu đen này toàn thân tràn ngập khí tức hủy diệt đáng sợ, bóng người hắc cực kỳ mỏng manh, cả bóng người chỉ là một mảng khí đen mờ nhạt phác họa thành, như một hơi cũng có thể đem nó thổi tắt.

Tuy mỏng manh, nhưng hắc quả thật đã xuất hiện! Điều này đại biểu cảm ngộ của Cơ Hạo ở trên đạo hủy diệt đã đến trình tự nào đó cực cao.

“Hủy diệt đại đạo?” Cơ Hạo hơi ngẩn ngơ, hắc đột nhiên nhớ tới cảnh tượng hoành tráng, ở trong tình huống cuộc đời ‘Ôn Thần’ nhìn thấy, sau khi Bàn Cổ thế giới mở, ức vạn hỗn độn ma thần quần công, Bàn Cổ thân hình khổng lồ cầm cây rìu khổng lồ chém giết ba ngàn vạn ma thần.

Cây rìu khổng lồ trong tay Bàn Cổ khi vung lên, lưỡi rìu tựa như là một mảng tối đen, như hào quang góc cạnh màu đen ngoài đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo.

“Chỉ là chiêu thức của Bàn Cổ cũng quá đơn sơ chút.” Cơ Hạo nhớ lại cảnh tượng Bàn Cổ chiến đấu ‘Ôn Thần’ nhìn thấy, không khỏi lắc lắc đầu. Theo Cơ Hạo thấy, đó quả thực chỉ là một con tinh tinh cao lớn khỏe mạnh, mang theo một thanh rìu lưỡi to bổ chém lung tung, tuy lực lớn thế trầm, nhưng không có chút kết cấu.

‘Tê’ một tiếng hít khí truyền đến, sương mù màu xám tràn đầy trong đại trường dần dần nhập vào thất khiếu Vũ Mục. Khí tức ‘Ôn Thần’ chậm rãi tiêu tán, không còn lại chút nào nữa trong thiên địa.

‘Ôn Thần Phiến’ phát ra hào quang rạng rỡ lơ lửng ở đỉnh đầu Vũ Mục, từng

làn sương mù màu xám cuộn ngược xuống, không ngừng rót vào thân thể Vũ Mục. Trái tim Vũ Mục nhảy lên mạnh mẽ, tiếng tim đập nặng nề rõ ràng có thể nghe được, mơ hồ tác động khí huyết của Cơ Hạo cùng Da Ma Sát Nhất.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn về phía Vũ Mục, tiếng tim đập ‘Thùng, thùng’ không ngừng từ trong cơ thể hần truyền đến, thanh âm đó tà dị đến cực điểm, như vô số bạch tuộc nhiều trảo từ bốn phương tám hướng quẩn quanh lên, cuốn lấy trái tim Cơ Hạo, muốn khống chế tần suất tim hần đập.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, Cơ Hạo còn chưa có bất cứ phản ứng nào, trái tim hần lại chủ động hung hăng nhảy một cái.

Một tiếng tim đập thanh thúy cao vút từ trong ngực Cơ Hạo truyền đến, đem tiếng tim đập của Vũ Mục chấn động phá thành mảnh nhỏ. Ôn Thần Phiến đỉnh đầu Vũ Mục kịch liệt nhoáng lên một lần, Vũ Mục đã gầy tới mức da bọc xương đột nhiên mở mắt.

Một tầng khí xám nồng đậm bao trùm đôi mắt Vũ Mục, hần hít một hơi thật sâu, hít khí thật dài duy trì ước chừng một khắc đồng hồ.

Linh khí cuộn cuộn trong thiên địa không ngừng bị Vũ Mục nuốt vào, thân thể Vũ Mục đã gầy đến mức chỉ còn lại có một tầng da nhanh chóng mướt mà lên, một tầng màu máu nồng đậm tái hiện ở trên khuôn mặt khô gầy tái nhợt của hần. Hần chậm rãi đứng lên, da thịt trên người phồng lên như khí cầu.

Trắng nõn, nhẵn nhụi, tất cả dị sắc trên làn da Vũ Mục đều đã biến mất, Cơ Hạo phát ra thần thức hướng thân thể hần bao phủ, nhưng khí tức của Vũ Mục trở nên cực kỳ thâm thúy mà thần dị, mặc cho thần thức của Cơ Hạo vây quanh thân thể Vũ Mục quét loạn, lại chỉ có thể mơ hồ phát hiện nơi này tựa như có tồn tại nào đó, nhưng căn bản không thể nắm chắc cường độ hình thể và khí tức của Vũ Mục.

“Ừm? Được rồi?” Cơ Hạo tiến lên một bước, có chút khẩn trương nhìn Vũ Mục.

Vũ Mục vươn tay, dùng sức gãi gãi đầu: “Hình như là xong rồi? Thiên Tai đã hòa hợp một thể với ta... Cũng không thể nói như vậy, ta đem Thiên Tai ăn luôn... hình như vậy cũng không đúng. Dù sao, hiện tại ta có thể khống chế hoàn mỹ Thiên Tai, hơn nữa...”

Đưa tay đem Ôn Thần Phiên tạo hình dữ tợn kỳ dị lấy xuống, Vũ Mục quơ Ôn Thần Phiên, cười ha ha hướng Cơ Hạo nói: “Trong này còn đặt rất nhiều thứ tốt. Ừm, ví dụ như nói, cái Ôn Hoàng này!”

Tay Vũ Mục vươn vào Ôn Thần Phiên, mặt cờ mỏng manh giống như không đáy, đem nửa cánh tay của hắn nuốt vào.

Ở trong Ôn Thần Phiên mò mẫm một phen, Vũ Mục lôi ra một con châu châu màu xám to bằng bàn tay. So sánh với châu châu bình thường, con châu châu màu xám này một đôi răng nanh thật lớn, cánh sau lưng đặc biệt lớn hơn một chút, trên cái bụng màu xám mờ mờ có thể thấy được một ít hoa văn cực kỳ tươi sáng cấu thành phù văn quái dị.

“Ta cũng không ngờ, bản ngã ý thức của bảo bối này vẫn còn.” Vũ Mục trầm ngâm: “Là bảo bối này nói cho ta biết, ta có thể lấy thân thử độc, dám đem ‘Thiên Tai’ ôn độc như vậy nuốt vào trong cơ thể, cái này phù hợp ý chí ‘Ôn Thần’ năm đó lưu lại, cho nên hắn mới lựa chọn ta, đem Ôn Thần truyền thừa cho ta.”

“Ôn Hoàng này, là độc môn bảo bối của ‘Ôn Thần’ năm đó, số lượng vô cùng vô tận, càng có thể phi hành tuyệt tích, là trợ thủ hắn hành ôn tán ôn. Cộng thêm Ôn Thần Phiên này, ta có thể bày ra vạn dặm Ôn Hoàng trận, khiến đám thủy tộc kia đều lâm nhiễm thiên tai ôn dịch.”

“Có thể thu thập không?” Cơ Hạo vội vàng hỏi hắn.

“Yên tâm đi, có thể phóng có thể thu, hơn nữa ta có thể khống chế bọn nó, chỉ có tác dụng đối với thủy tộc!”

Vũ Mục cười ha ha vỗ vỗ cái bụng một lần nữa tròn trịa lên, tay cầm Ôn

Thần Phiên dùng sức nhoáng lên một cái, nhất thời một mảng lớn sương mù màu xám quay cuồng tràn ra, trong tiếng ‘Ong ong’, nói không nên lời có bao nhiêu vạn ức con Ôn Hoàng từ trong Ôn Thần Phiên bay ra.

Những con Ôn Hoàng kia lớn khoảng một thước, nhỏ so với kiến bay còn nhỏ bé hơn trăm ngàn lần, đủ để từ trong lỗ chân lông người ta dễ dàng chui vào.

Ôn Hoàng nhỏ bé như thế, người không có đại thần thông, đại pháp lực căn bản không thể phát hiện bọn chúng tồn tại, dùng để phát tán ôn dịch thật sự là trợ thủ cực kỳ đáng sợ.

Sương mù màu xám lao ra khỏi trung quân đại tướng, chạy ra khỏi thành trại, hóa thành hai con rồng dài màu xám, một đông một tây kề sát mặt nước, hướng thủy yêu đại quân cuộn cuộn hành quân ở hai phương hướng lao đi.

‘Vù’ một cái, sương mù màu xám cuốn qua thủy yêu đại quân.

Chương 1147: Xác Chết Trôi Vạn Ưc

Khí xám lao ra khỏi trung quân đại tướng, các bộ lạc nhân tộc đồng loạt kinh động.

Trùng lão ngửi được một số khí tức nào đó quen thuộc, hẳn là người đầu tiên từ trong doanh trại lao ra, theo khí xám chảy qua bên người chộp một nắm, ghé đến trước mũi cẩn thận phân biệt một phen, không khỏi phẩy tay cảm khái: “Nghieu Hầu đại năng... trong thiếu niên nhân tộc ta, chỉ một người này!”

Tuy không biết Cơ Hạo là vì sao làm được, nhưng Trùng lão đã phân biệt ra tính tình truyền nọc độc ‘Thiên Tai’ trong khí xám, so với loại điên cuồng điên tùy ý công kích kia của ‘Thiên Tai’ nguyên thủy nhất, ‘Thiên tai’ truyền độc trong khí xám đã trở nên ôn hòa thuận theo, sẽ không tùy ý gây hại.

Lưu Độc ‘Thiên Tai’ đã bị người ta thuần phục, nhưng Trùng lão lấy kinh nghiệm nhiều năm ôn dưỡng vu độc của lão đến xem, độc tính của ‘Thiên tai’ truyền nọc độc trong khí xám lại bỗng dưng gia tăng rất nhiều, một khi phát tác sẽ càng thêm ác độc, có thể nói trúng là hết cứu.

Càng thêm đáng sợ là, trong khí xám không chỉ có riêng ‘Thiên Tai’ truyền nọc độc, càng trộn lẫn hơn vạn loại ôn độc cổ quái.

Những ôn độc này khí tức quái dị, khác biệt với các loại ôn dịch độc tố Vu Điện những năm qua thu được, nhưng mỗi một loại ôn độc đều bá đạo tuyệt luân, một khi bùng nổ đều có lực sát thương đáng sợ. Hơn vạn loại ôn độc trộn lẫn với nhau, Trùng lão có chút thấp thỏm tính toán —— cho dù thượng cổ được thần Thần Nông thị sống lại, cũng khó xua tan ôn dịch khủng bố trong khí xám này.

“Bọn thủy yêu kia gặp nạn rồi!” Trùng lão cùng một đám dược vu, độc vu Vu Điện vội vã chạy về phía tường thành, muốn ngay lập tức quan sát sát thương khí xám này mang đến cho thủy yêu đại quân.

Trên tường thành nhất thời chật ních chiến sĩ nhân tộc tò mò, bọn họ cực lực trông về phía xa, nhìn về phía thủy yêu đại quân.

Cũng có rất nhiều chiến sĩ nhân tộc lòng hiếu kỳ mãnh liệt, cười phi hành tọa kỵ của mình xông lên trời cao, không nhanh không chậm hướng thủy yêu đại quân hai mé đông tây lại gần.

Khí xám hình thành một bức tường cao hướng đông tây vắt ngang mặt nước, trong chớp mắt đã kéo dài khoảng vạn dặm.

Nếu Ôn Thần Phiên là bảo vật bình thường, lấy thực lực Vũ Mục hiện nay, cho dù hắn chiếm được truyền thừa, hắn cũng khó đem khí xám truyền bá quá xa, càng khó duy trì tường cao do khí xám biến thành tồn tại.

May mà vô số Ôn Hoàng trong Ôn Thần Phiên bay ra là vật còn sống, bọn nó không cần pháp lực của Vũ Mục duy trì, chỗ Ôn Hoàng đến, khí xám mờ mịt không ngừng từ trong ống khí hai bên thân thể Ôn Hoàng phun ra, cho nên khí xám biến thành tường cao kéo càng lúc càng dài, độ cao càng lúc càng cao, càng có lượng lớn khí xám dung nhập trong nước, theo nước dâng trào nhanh chóng khuếch tán.

Trong đại quân thủy yêu đông nghịt, một con cá kiếm to lớn thân dài trăm trượng lắc lư thân thể cấp tốc xuyên qua sương mù màu xám. Nó mơ hồ cảm thấy có một số vật thật nhỏ bám vào ở trên thân mình, thân thể nó lập tức nhoáng lên một cái hóa thành hình người, hai tay dùng sức sờ soạng ở trên người.

Sờ soạng hồi lâu, cự yêu cá kiếm chưa thể phát hiện bất cứ chỗ nào không thích hợp, hắn có chút buồn bực gãi gãi đầu, thấp giọng lầm bầm: “Cái quỷ gì thế? Ừm, những khí xám đó xuất hiện khi nào?”

Trong tiếng ‘Sát sát’, cự yêu cá kiếm chỉ gãi gãi đầu mình, móng tay hắn đã cào nát da đầu vốn cứng cỏi, đem một mảng lớn da thịt cào nát như. Móng tay và xương sọ cứng rắn ma sát lẫn nhau, phát ra tiếng ma sát khó nghe.

Mấy đại yêu cá kiếm miễn cưỡng hóa thành hình người, nhưng vẫn có vảy, đầu cũng vẫn là đầu cá hoảng sợ nhìn cự yêu cá kiếm, tê thanh kêu lên: “Lão tổ gia gia, đầu ngài vỡ rồi, đầu ngài đang tóe máu!”

Cự yêu cá kiếm ngẩn ngơ, hắn buông tay, nhìn máu tươi đầm đìa trên tay, chỉ cảm thấy trong đầu có chút mê muội.

Loại cảm giác này hắn chưa từng có. Khi thực lực có thể so với Vu Đế cự yêu, ngay cả phát sốt cảm mạo cũng chưa từng có, cái gì khí hư mồ hôi lạnh, tim đập nhanh run rẩy các loại bệnh càng không thể xuất hiện ở trên người hắn.

Cho nên cự yêu cá kiếm liền bỏ lại vấn đề đầu mê muội, nhìn máu trên bàn tay khó hiểu hỏi: “Không lẽ, là ai dùng vu chú rửa ta? Rửa ta chảy máu đầy đầu? Nhưng cũng không đúng!”

Cự yêu cá kiếm cúi đầu nhìn nhìn một khối ngọc phù màu đen treo bên hông, đây là vu phù đám vu tế các bộ lạc Bắc Hoang chế tạo, chuyên môn dùng để phòng bị vu chú thuật quỷ bí khó lường của vu tế các bộ lạc thuộc liên minh bộ lạc nhân tộc.

Ngọc phù không có bất cứ động tĩnh nào, liền chứng minh hắn chưa bị người ta nguyên rửa, hắn sẽ không nên đổ máu chứ?

Mấy tên đại yêu cá kiếm đột nhiên thân thể loạn choạng, một tên đại yêu cá kiếm trong đó lẩm bẩm: “Ta sao lại cảm thấy thật lạnh... Hắc, lạnh từ trong khe xương cốt, a, so với đêm cực đông của Bàn Lạc thế giới còn lạnh hơn.”

Đại yêu cá kiếm đó bắt đầu kịch liệt sốt, sau đó hắn há miệng thở dốc, nôn ra. Vừa mới bắt đầu hắn nôn ra là một đồng lớn cá sacdin buổi sáng sẵn giết cắn nuốt, rất nhanh hắn liền bắt đầu nôn ra dịch dạ dày khí tức cổ quái, sau mấy nhịp thở ngắn ngủn, hắn liền bắt đầu hộc từng ngụm từng ngụm máu.

“Này, các người đám nhãi con này!” Cự yêu cá kiếm ngây dại, hắn chỉ vào mấy ‘thanh niên tuần ngọc’ trong tộc mình, không biết bọn họ rốt cuộc đã mắc

bệnh gì.

Lại hai đại yêu cá kiếm đột nhiên thân thể nhoáng lên một cái, bọn họ ôm bụng khàn cả giọng thét chói tai, chột nghe trong bụng bọn họ rền như sấm, rất nhanh bọn họ an vị ở trên mặt nước đi tả không dứt. Theo tiếng vang lớn ‘Phốc phốc’, bọn họ cũng là trước phun ra lượng lớn uế vật, sau đó thì chảy máu không cầm được.

Mấy đại yêu cá kiếm còn lại thì bị sốt cao không hạ, trên da mặt bọn họ xuất hiện những bọng mủ to nhỏ màu đỏ, bọng mủ rất nhanh phình to, sau đó cấp tốc vỡ tan, chảy ra lượng lớn nước vàng.

Theo bọng mủ sinh trưởng, mấy đại yêu uế oải ngã xuống, ngay sau đó nôn mửa, đi tả... các loại bệnh đồng thời xuất hiện ở trên người bọn họ, thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ, mấy đại yêu thể cường lực tráng thân thể kịch liệt mất nước, mắt thấy cũng gầy hẳn đi.

Cự yêu cá kiếm há há mồm, hãn đột nhiên cảm nhận được tử khí nồng đậm ở xung quanh.

Hãn kinh hãi xoay người, liền nhìn thấy trong đại quân thủy yêu, cự yêu thực lực cấp bậc Vu Đế giống hãn còn tạm thời bình yên vô sự, các đại yêu thực lực cấp Vu Vương đã ngã xuống một mảng lớn, một đám nổi trên mặt nước rên rỉ run rẩy, đám thủy yêu cấp bậc Vu Vương trở xuống thì hiện ra nguyên hình từng mảng lớn, lật cái bụng nổi trên mặt nước.

Nhìn lướt qua, trên thủy vực vạn dặm tất cả đều là thủy tộc chết bất đắc kỳ tử ngửa bụng lên trời.

Trong không khí tràn ngập mùi tanh hôi nồng đậm, trên một số cái bụng xuất hiện lượng lớn bọng mủ sưng tấy, thi thể đám thủy yêu đang cấp tốc hư thối, lượng lớn nước mủ, máu dơ bắn lẫn vào nước, đám thủy yêu vốn bình yên vô sự đụng phải nước mủ, máu kia, trên người bọn chúng cũng cấp tốc xuất hiện các loại bệnh trạng cổ quái.

“Ông trời, đây là bệnh gì vậy?” Cự yêu cá kiếm hoảng sợ thét lên, đột nhiên trong bụng hãn ruột cũng quay cuồng một trận, quặn đau khó có thể hình dung ập tới, dù là hãn thực lực mạnh mẽ, yêu khí cường đại, hãn vẫn đau đến mức trước mắt tối sầm, nước mắt đều đau đến mức ứa ra.

Nhưng nước mắt của hãn lại là màu đỏ ——mạch máu trong mắt hãn không có lý do vỡ vụn toàn bộ, lượng lớn máu trộn lẫn nước mắt không ngừng chảy ra.

Từng mảng đại yêu ngã xuống, từng cự yêu ngã xuống, thủy yêu thực lực thua xa bọn hãn, đám thủy yêu cùng thủy tộc bình thường số lượng vô cùng vô tận thì chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ từng mảng lớn.

Ba canh giờ sau, các Đông Di tiễn thủ quất ngựa chạy như điên khắp trời, nơi đi qua đều là một mảng cá chết tôm chết trắng bóng!

Chương 1148: Truyền Độc Vô Cùng

“Ông trời!”

Một con Kim Lân Huyền Giác Quy gian nan giãy dụa ở trong vô số thi thể cá tôm, trong miệng không ngừng phun ra từng ngụm lớn máu đặc.

Trên màn nước mênh mông, một mảng trắng bóng tất cả đều là thi thể thủy tộc chết bất đắc kỳ tử, thi thể chồng chất cùng một chỗ, thi thể trên mặt nước cao mấy trượng, thi thể dưới nước càng nhiều đếm không xuể, hầu như chồng chất đến trong bùn đất ở đáy nước.

Kim Lân Huyền Giác Quy, trời sinh một túi mật độc năm màu kịch độc dị thường, là vật kịch độc có tiếng trong thủy tộc, càng có sức chống cự rất mạnh đối với các loại kịch độc, có thể nói vạn độc bất xâm. Con Kim Lân Huyền Giác Quy này là đứng đầu nhất tộc, phụ trách cai quản quân đội thủy yêu toàn bộ độc trùng độc ngư đến từ thế giới khác kịch độc kia tạo thành.

Nhưng một mảng khí xám qua đi, con cháu dưới gối cự yêu này tử thương gần hết, đại quân dưới trướng càng tử thương hỗn độn.

Thân thể khổng lồ dày đặc bọc mủ chậm rãi lướt qua ở giữa thi thể vô số thủy tộc, Kim Lân Huyền Giác Quy thống khổ rên rỉ, gian nan điều động bản mạng kịch độc trong mật độc năm màu, vất vả ngăn cản độc tố bên ngoài xâm nhập.

Bản mạng độc khí năm màu quay cuồng trong cơ thể, giống như một đám mây huyền lệ. Vô số độc tố xám xịt bao nhiêu tầng lấy đám mây năm màu, như vô số con sâu bọ nhỏ bé điên cuồng cắn nuốt, mỗi giờ mỗi khắc đám mây năm màu đều đang không ngừng thu nhỏ lại.

Bản mạng độc khí giảm bớt một phần, sinh khí của Kim Lân Huyền Giác Quy liền nhỏ yếu đi một đoạn.

Dần dần, Kim Lâm Huyền Giác Quy đã khó có thể nhúc nhích nữa, nó thờ hồn hèn ghé vào trên bụng một con long kinh chết cứng, gian nan ngẩng đầu nhìn bầu trời tối như mực. Bao tổ điên cuồng quật thân thể nó, trên màn nước mênh mông, trừ nó, không còn thấy bất cứ vật nào còn sống nữa.

“Cộng Công đại nhân... Độc... Quá độc rồi!” Khóe mắt Kim Lâm Huyền Giác Quy vỡ ra, hai hàng máu đặc sền sệt nhỏ xuống: “Thảm... Quá thảm rồi... nhân tộc, nhân tộc... Bọn hăn thật độc ác, quá tàn nhẫn, bọn hăn đây là muốn tuyệt gốc chúng ta, chặt đứt giống loài ta!”

‘Dát ~~~’!

Một tiếng rống dài từ trên cao truyền đến, Nghệ Địa cười Thiết Vũ Hắc Ưng, mang theo mấy trăm tiễn thủ tinh nhuệ đột phá mây đen hạ xuống. Thiết Vũ Hắc Ưng xoay quanh ở đỉnh đầu Kim Lâm Huyền Giác Quy, Nghệ Địa nghe được Kim Lâm Huyền Giác Quy lẩm bẩm, không khỏi lớn tiếng cười lạnh.

Độc? Nham hiểm? Độc ác?

Nhân tộc dùng độc ôn dịch giết chết rất nhiều quân đội thủy tộc, đây là hiểm độc tàn nhẫn? Như vậy Cộng Công thị mang theo các tộc Bắc Hoang, nhắc lên trận lũ lớn rợp trời rợp đất này, làm chết đuối vô số con dân nhân tộc, chẳng lẽ không nham hiểm, không độc ác sao?

Nhân tộc chỉ là bị động phản kích, chỉ là vì con cháu mình có thể tự do tự tại sống dưới ánh mặt trời, bị ép bất đắc dĩ vận dụng loại thủ đoạn tàn nhẫn này. So sánh với thủy tộc, thủ đoạn phản kích của nhân tộc làm sao có thể tính là độc ác, làm sao có thể tính là tàn nhẫn?

“Một con rùa thật lớn, đáng tiếc đã trúng ôn độc, không thể ăn được!” Nghệ Địa ngồi ở trên lưng Thiết Vũ Hắc Ưng cười to ‘Ha ha’: “Nhưng cái mai rùa này của nó thì lại sắc sỡ loá mắt, hoa mỹ lắm! Những cái vảy vàng này rất đẹp, lấy mai rùa của nó cầm về đi làm trang sức, thật ra cũng đáng để thưởng thức!”

Kim Lâm Huyền Giác Quy ngẩng đầu, đôi mắt huyết lệ loang lổ nhìn chăm chăm Nghệ Địa một cái, nó há mồm muốn nói, nhưng mấy chục con Ôn Hoàng to bằng ngón cái từ trong mồm nó bay ra, yết hầu, dây thanh của nó đều bị ôn độc ăn mòn nát nhừ, ngay cả một chút thanh âm cũng không phát ra được.

Ôn độc cấp tốc cắn nuốt thân thể Kim Lâm Huyền Giác Quy, bản mạng độc khí của nó đã bị ôn độc triệt để cắn nuốt, vô số Ôn Hoàng cực kỳ nhỏ bé mượn dùng huyết nhục tinh khí của Kim Lâm Huyền Giác Quy cấp tốc sinh trưởng lớn mạnh, rất nhanh đám đông Ôn Hoàng to bằng ngón cái xé rách thân thể nó, phá vỡ mấy ngàn cái lỗ máu to nhỏ bay ra.

Đám Ôn Hoàng này cắn nuốt máu thịt lượng cực yếu khổng lồ, sinh mệnh tinh khí trong cơ thể nồng đậm đến cực hạn, bọn nó ngửa mặt lên trời khàn giọng cười vui, khẽ nâng cái bụng to béo, từ trong lỗ ở đuôi phun ra lượng lớn trứng Ôn Hoàng cực nhỏ.

Những quả trứng Ôn Hoàng đó bay lả tả rơi ở trên thi thể thủy yêu chồng chất như núi, các luồng sương mù màu xám từ trong thi thể thủy yêu không ngừng phân bố ra, nhanh chóng chui vào trong trứng Ôn Hoàng so với tro bụi còn nhỏ bé hơn ngàn vạn lần. Những quả trứng Ôn Hoàng vừa mới sinh ra nhanh chóng có động tĩnh, không bao lâu vô số Ôn Hoàng mới sinh đã phá vỏ chui ra.

Trong thiên địa vang lên tiếng ‘Ong ong’ như có như không, đây là Ôn Hoàng mới sinh lấy vạn ức để tính so với tro bụi còn nhỏ bé hơn đang vỗ cánh bay múa.

Sương mù xám xịt bao phủ thi thể vô số thủy yêu, thi thể thủy yêu cấp tốc hư thối, hóa thành các luồng tinh huyết khí tức bị sương mù màu xám cắn nuốt, vô số Ôn Hoàng mới sinh há mồm tham lam cắn nuốt khí tinh huyết trong sương mù xám, thân thể gầy yếu của bọn nó cấp tốc cường hóa, nhanh chóng trở nên cứng rắn hơn kim loại gấp trăm lần.

Càng có vô số ôn độc xen lẫn trong tinh huyết khí tức, nhanh chóng hòa hợp

một thể với đám Ôn Hoàng mới sinh.

Hơn vạn loại ôn độc tính chất khác nhau cắn nuốt, chuyển hóa lẫn nhau trong cơ thể đám Ôn Hoàng mới sinh, rất nhanh xảy ra các loại biến dị kỳ dị. Các luồng thủy yêu tinh khí không ngừng rót vào trong cơ thể Ôn Hoàng mới sinh, lấy tinh khí làm căn bản, lực sát thương của ôn độc sau biến dị đối với thủy yêu sẽ càng thêm mãnh liệt, càng thêm quý dị, càng thêm khó có thể chữa khỏi.

Đây là chỗ khủng bố nhất của Ôn Thần Phiên, nó lúc nào cũng có thể căn cứ tính chất đặc biệt của kẻ địch, làm ra biến dị có hiệu quả nhất, khiến ôn độc trở nên càng thêm đáng sợ.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt, giống như tầm mùa xuân cắn nuốt lá dâu, thi thể thủy yêu trong nước chông chắt như núi nhanh chóng biến mất, tinh huyết của vô số thủy yêu ập ra Ôn Hoàng số lượng gấp ngàn vạn lần, ôn độc trong cơ thể đám Ôn Hoàng đó nhanh chóng biến dị, trong sương mù màu xám bộn nó phun ra mơ hồ mang theo một tầng hàn quang màu lam mờ nhạt.

Cuồng phong cuốn theo mưa to đổ ập xuống, phương Bắc vẫn có vô số thủy yêu sắp xếp đội ngũ đông nghịt hướng phía nam xuất phát.

Tốc độ ôn độc khuếch tán quá nhanh, đại quân thủy yêu phía trước đã tử thương gần hết, thủy yêu phía sau còn chưa nhận được tin tức. Thủy yêu tạo thành dòng lũ cuồn cuộn nhắc lên một đợt sóng to gào thét hướng phía nam thẳng tiến, tường sương mù màu xám đã hướng đông tây hai phương hướng kéo dài ra hơn trăm vạn dặm thì chậm rãi hướng phía Bắc cuốn đi.

Bão tố dị thường chảy xiết, mờ mịt trên mặt nước trắng xóa hơi nước thân mình liền nồng đậm dị thường, Ôn Thần Phiên thả ra bụi vụ xen lẫn trong bão tố cùng mờ mịt hơi nước trong, căn bản là nhìn không ra gì kỳ dị chỗ.

Vô số thủy yêu cắm đầu chui vào trong sương mù màu xám, Ôn Hoàng so với bụi bặm còn nhỏ bé hơn bất tri bất giác xâm nhập thân thể bọn chúng, lượng độc tố ôn dịch khổng lồ cấp tốc khuếch tán trong cơ thể bọn chúng, Ôn Hoàng

lấy tinh huyết thủy yêu làm chất dinh dưỡng cấp tốc nảy sinh khuếch tán...

Sương mù xám hướng phương Bắc không ngừng lẫn lộn, phía sau sương mù xám từng mảng lớn cá tôm rùa cua ngửa bụng lên trời trôi nổi, sau đó lại nhanh chóng hóa thành máu đặc bị sương mù xám cắn nuốt.

Trong sương mù xám ngẫu nhiên sẽ truyền đến vài tiếng cự yêu hoảng sợ gào thét, nhưng tiếng gào thét của bọn hắc ở trong bão táp là mỏng manh như vậy, tiếng vang lớn của sóng to vỗ trên mặt nước thoải mái bao phủ tiếng kêu của bọn hắc.

Càng nhiều thủy yêu chết đi nổi lên, trong cơ thể bọn chúng không ngừng chảy ra lượng lớn máu đặc, ôn độc đang cấp tốc khuếch tán.

Chương 1149: Bại Lộ

Chính giữa thành trại dựng lên một tòa tháp cao, mấy trăm độc vu của Vu Điện vờn quanh tháp cao bày trận, nhe răng trợn mắt thi triển vu độc độc môn của mình, hóa thành khói đặc năm màu ùn ùn tràn về phía tháp cao.

Đôi mắt Vũ Mục biến hết thành màu sắc rực rỡ giống như vô số độc trùng xoay tròn trong hốc mắt ngồi ngay ngắn ở trên tháp cao, Ôn Thần Phiên đoạn đoạn chính chính bày trước mặt hắn, vô số khói độc bị Ôn Thần Phiên nuốt vào, sau đó hóa thành các luồng khí tức màu xám không ngừng rót vào trong cơ thể Vũ Mục.

Làm truyền nhân của Ôn Thần, Vũ Mục nay đã là thân thể vạn độc, kịch độc đối với sinh linh tầm thường khẽ chạm là chết, với hắn lại là thuốc đại bổ.

Sau khi thượng cổ Ôn Thần ngã xuống, Ôn Thần Phiên nhập vào hư không, ẩn nấp vô số năm vừa mới xuất hiện trên đời. Ruộng bể nương dâu, thế sự biến thiên, nay các vu độc nhân tộc năm giữ khác biệt với thượng cổ, uy lực càng không thể so sánh nổi.

Những vu độc này đối với Ôn Thần Phiên mà nói, là thứ bổ dưỡng cực có dinh dưỡng, lượng vu độc khổng lồ bị Ôn Thần Phiên cắn nuốt, vô số phù văn kịch độc hình thù kỳ quái không ngừng từ trong Ôn Thần Phiên bay ra, không ngừng chữa trị Ôn Thần ẩn ký trong cơ thể Vũ Mục, càng kích thích Ôn Thần ẩn ký không ngừng cường hóa tăng lên.

Ngắn ngủn ba ngày, vật kịch độc các độc vu Vu Điện lấy Trùng lão cầm đầu mang theo bên người tiêu hao tám chín thành, thực lực Vũ Mục từ mới vào Vu Đế cảnh một đường tăng vọt lên tới Vu Đế đỉnh phong, khí tức quanh thân trở nên càng thêm quý bí khó lường, ngay cả thần thức của Cơ Hạo đảo qua Vũ Mục cũng cảm thấy tim đập nhanh từng đợt.

“Ôn dịch, quả nhiên là thứ cực đáng sợ.” Cơ Hạo đứng trên tường thành, xa

xa nhìn tháp cao chính giữa thành trại, không khỏi nhếch nhếch miệng.

Mấy ngày nay Nghệ Địa và tướng lĩnh Đông Di khác mang theo cấp dưới của mình, cười tóa kị đi lung tung khắp trời, chỗ bọn họ đến, thứ nhìn thấy nghe thấy đều là thi thể thủy yêu vô biên vô hạn. Vô số thủy yêu tử thương hỗn độn thê thảm, nay sương mù xám Ôn Thần Phiên phóng thích cuốn theo vô số Ôn Hoàng, đã hướng phía bắc xông ra hơn vạn dặm, nơi đi qua đều thành tử địa.

Vô luận là cá tôm rùa cua bình thường nhất, hay là những thủy yêu cự bá có thể san núi lật biển, ở trước mặt ôn độc hỗn hợp Ôn Thần Phiên thả ra tất cả đều bó tay không có biện pháp.

Trừ thủy yêu đã lây nhiễm ôn độc chết bất đắc kỳ tử, trong đại quân thủy yêu xa hơn về phương Bắc càng có vô số thủy yêu đã nhiễm bệnh ngã xuống.

Bởi vì chưa trực tiếp tiếp xúc với Ôn Hoàng, chỉ dính khí tức ôn dịch, đám thủy yêu kia chỉ bị bệnh, còn chưa chết. Đại quân thủy yêu cuộn cuộn đã nam hạ thẳng tắp, bọn chúng ở trong thủy vực xa hơn về phương Bắc ngừng tụ vô số núi băng kết trận tự bảo vệ mình, nhưng cũng chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi.

Đông Di phi kỵ ngày đêm giám thị thủy yêu ngừng tụ núi băng, phát hiện trong đại quân thủy yêu thiếu dược thảo, bọn chúng chỉ có thể dựa vào sinh mệnh lực cường hãn đối kháng với ôn dịch, ngăn ngừa vài ngày thời gian, số lượng thủy yêu nhiễm bệnh ngã xuống đâu chỉ ức vạn?

Chỉ cần Ôn Thần Phiên phát ra Ôn Hoàng đuổi tới, thủy yêu trong vùng núi băng kia con nào cũng phải chết, không có một ai may mắn sống sót.

“Thiếu dược thảo?” Cơ Hạo nghe xong Đông Di phi kỵ truyền về tình báo, không khỏi vui sướng khi người gặp họa cất tiếng cười to.

Cao Đào ngày thường luôn lấy mặt đen thể hiện với người ta cũng không khỏi cười lên. Thiếu dược thảo, không thể pha chế thuốc tiêu diệt dịch khí, đây chính là nghiệp chướng của bản thân lũ thủy yêu, không trách được người khác.

Một khu vực này vẫn thuộc sở Xích Phán sơn quản lý, giữa ngọn núi vốn có không ít dược thảo sinh trưởng, nhất là trên thảo nguyên phía bắc Xích Phán sơn càng sản xuất số lượng khổng lồ các loại dược thảo, trong đó không thiếu linh dược được lực cường đại.

Trận lũ lớn này tới rất tốt, Xích Phán sơn cùng toàn bộ cỏ cây trên thảo nguyên phương Bắc đều bị xối nát, những linh dược có thể cứu mạng chữa bệnh đều bị nước lũ ngâm nát, đám thủy yêu còn có thể tìm được đủ dược thảo cứu mạng mới là có quý.

Trưởng lão cùng tướng lĩnh các bộ lạc cũng tùy theo cất tiếng cười to.

Nhiệm vụ Đế Thuấn giao cho, bọn họ xem như đã hoàn thành rất tốt, bọn họ không chỉ có chế trụ đại quân thủy yêu không để bọn chúng nam hạ, càng dùng ôn độc đánh chết vô số thủy yêu. Chờ nước lũ lui đi, thời điểm đến trước mặt Đế Thuấn đánh giá thành tích, nói không chừng mọi người đều có thể nhận được một cái phong hào bá hậu.

Có thể có được một mảnh lãnh địa tư nhân thuộc về nhà mình, đây chính là việc tốt cực lớn!

Trưởng lão bộ tộc nào, tướng lĩnh bộ tộc nào không hy vọng mở mang một mảnh đất màu mỡ cho con cháu mình, để con cháu sinh sản lớn mạnh, ở ngoài thị tộc mình xuất thân lại xây dựng một bộ tộc cường đại chứ?

Nhân tộc mà, luôn có có sự thân cận cùng ý lại khác thường đối với mảnh đất dưới chân, có thể có được một khối lãnh địa tư nhân thuộc về mình, đây là theo đuổi cả đời của bao nhiêu anh hùng hảo hán nhân tộc? Được Nhân Hoàng sắc phong, tích công mà thành bá hậu, điều đó quả thực quá tươi đẹp.

Cho nên mọi người đều hưng phấn cười lên, ai cũng cười đến mức răng hàm cũng lộ ra, ở dưới đèn lồng cây đuốc chiếu rọi rạng rỡ sáng lên.

Đang cười vui vẻ, trên bầu trời một tiếng rên rỉ thật lớn truyền đến, một mảng

lớn máu đen ‘Rầm rầm’ xen lẫn trong mưa to rải khắp trời.

Vô số đạo cuồng lôi điện quang trộn lẫn một mảng lớn hàn khí từ bầu trời rơi xuống, hung hăng bổ vào trên Bàn Cổ Thủ Hộ Đại Trận cùng thủy vực bốn phía doanh trại, Bàn Cổ Thủ Hộ Đại Trận thoải mái thừa nhận cuồng lôi điện quang và hàn khí tiến công, nhưng thủy vực phạm vi mười mấy vạn dặm lại bị bổ sóng to quay cuồng, sóng gió động trời va chạm lẫn nhau phát ra tiếng vang thật lớn, hàn khí đáng sợ càng đem sóng to đông lạnh thành dòng sông băng kéo dài.

Tinh Không Cự Quy kéo thành trại tiến lên phát ra tiếng kêu bất an, mặt nước đang cấp tốc kết băng, hơn nửa tầng băng thật dày, cực kỳ cứng rắn, lấy lực lượng của Tinh Không Linh Quy cũng khó giã vỡ vụn tầng băng.

Doanh trại chậm rãi tiến về phía trước bị đông lại trong tầng băng không thể động đậy, cây gỗ lớn cấu thành doanh trại ở trong hàn khí không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘Kêu kẹt’.

Mây đen trên trời đột nhiên bị hút vỡ một cái lỗ thủng thật lớn, ánh mặt trời đầy trời xuyên thấu qua lỗ thủng lớn đó trù xuống, trong lúc nhất thời ngay cả Cơ Hạo cũng bởi vì lâu dài không thấy ánh mặt trời bị chiếu nheo mắt.

Tương Liễu dài mấy chục vạn dặm, mình đầy thương tích, không ngừng có lượng khổng lồ máu đen phun ra gào thét từ trên cao rơi xuống. Thân thể hắn càng tới gần mặt đất thì càng thêm cấp tốc mấp máy, thu nhỏ lại, khi hắn tới trên không cách mặt đất không đến mười mấy dặm, hắn đã thu hồi nguyên hình, một lần nữa hóa thành hình người.

Học từng ngậm từng ngậm máu, máu đen vừa mới phun ra khỏi mồm liền nhanh chóng hóa thành khối băng màu đen, Tương Liễu ngẩng đầu nhìn hố mây thật lớn trên bầu trời, khàn cả giọng kêu thảm: “Bắc Minh Giao Vương... Người chờ coi! Thù hôm nay, Tương Liễu ta thề phải báo gấp trăm lần... Ta, ta, ta nhất định phải diệt Bắc Minh Hàn Giao nhất tộc của ngươi, đem ngươi rút gân lột da, lấy hồn phách của ngươi làm bắc đèn!”

Ba ngàn con Hàn Giao vây quanh một ngọn núi băng to lớn dần dần bay tới, bản thể Bắc Minh Giao Vương trong núi băng thông thả mở mắt, thần nhiên cười lạnh một tiếng: “Tùy người... Lần này bốn vương không tiện tự mình ra tay, để người thoát được một mạng... Lần sau gặp lại, ta diệt Tương Liễu nhất tộc của người!”

Tương Liễu hung tợn mắng vài câu, sau đó theo bản năng cúi đầu hướng mặt nước nhìn thoáng qua.

Đại quân thủy yêu khổng lồ lan tràn trời đất không thấy đâu nữa, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm. Tương Liễu khàn giọng kêu một tiếng quái dị, hẩn chột nhìn về hướng Bắc, chỉ thấy một bức tường xương mù màu xám đông tây không biết dài bao nhiêu, cao hơn ngàn dặm đang thông thả hướng phía Bắc ép tới.

“Ôn Thần Phiên! Sao là Ôn Thần Phiên? Ôn Thần lão nhân đã sớm ngã xuống... Năm đó ta tận mắt thấy hắn bị đánh cho hồn phi phách tán... Ai có thể vận dụng Ôn Thần Phiên? Không đúng, là ai kế thừa Ôn Thần chi vị?”

Tương Liễu khàn cả giọng hét lên, không thể tin hướng doanh trại của Cơ Hạo nhìn qua.

Kinh hãi nhìn Vũ Mục một cái, Tương Liễu hét một tiếng giận dữ, kéo theo một luồng khí đen cấp tốc xông lên trời cao.

Chương 1150: Cùng Hoa Hữu Duyên

Tương Liễu chuồn nhanh, ngại là bị Bắc Minh Giao Vương làm bị thương nặng, không khỏi chậm hơn ngày thường rất nhiều.

Cơ Hạo thấy được bộ dáng Tương Liễu bị thương nặng, lập tức cười khẽ một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều từ mi tâm phun ra, kéo một đạo thanh quang bao lấy mười mấy người trong đại doanh, bỗng nhiên hướng trong mây đen đuổi theo.

Bắc Minh Giao Vương nheo mắt, lạnh lùng nhìn nhìn phương hướng Cơ Hạo đuổi giết Tương Liễu, mi tâm phun ra một đạo hàn khí, hóa thành hình tượng trung niên nam tử khuôn mặt phiêu dật, chân đạp một đám hàn khí, dần dần hướng thành trại hạ xuống.

“Con khỉ con, đi ra gặp ta!” Bắc Minh Giao Vương khẽ ho khan một tiếng, hướng trong thành trại hô lên.

Viên Lực vui vẻ từ trong thành trại lao ra, cách Bắc Minh Giao Vương còn xa hơn trăm trượng, hai đầu gối đã quỳ xuống đất ‘Huych’ một cái trượt đến trước mặt Bắc Minh Giao Vương, hai tay rất nịnh bợ ôm lấy đùi Bắc Minh Giao Vương.

Ngẩng đầu, trông mong nhìn Bắc Minh Giao Vương, Viên Lực dồn dập hỏi: “Tuyệt Lăng có ổn không?”

Bắc Minh Giao Vương chấp tay sau lưng, hẩn cúi đầu nhìn nhìn Viên Lực, đột nhiên khóe miệng kịch liệt giật giật—— hẩn và Tương Liễu ở ngoài chín tầng mây ác chiến một chút thời gian, khí tức trên người Viên Lực sao lại đã xảy ra biến hóa đáng sợ như vậy?

Giờ phút này trong cơ thể Viên Lực thế mà lại ẩn tàng một cỗ lực lượng hồng hoang bá đạo, làm tim Bắc Minh Giao Vương cũng đập nhanh không thôi. Lực lượng này còn rất nhỏ bé, nhưng bản chất của nó cực kỳ đáng sợ, là một loại lực

không lồ khủng bố có thể hỗn loạn địa thủy hỏa phong, đủ để đảo loạn thiên địa.

Vô Chi Kỳ cũng không có năng lực này, khiến Viên Lực có được biến hóa to lớn như vậy. Mấy ngày trước Bắc Minh Giao Vương gặp Viên Lực, hắn còn là một con thủy viên nhỏ hỗn huyết bình thường, nhất định là mấy ngày nay, sau khi hắn đi theo Cơ Hạo, mới có biến đổi lớn như thế.

Nghĩ đến Cơ Hạo, trong mắt Bắc Minh Giao Vương lóe ra thần quang màu u lam, hắn rất cực nghiêm nghị hướng tòa thành trại Cơ Hạo bố trí đánh giá cẩn thận.

Không cẩn thận còn tốt, tòa thành trại dựng từng gỗ lớn này nhìn qua cũng chỉ như vậy, toàn bộ phù văn bố trí đều là bình thường. Nhưng cẩn thận đánh giá, một tầng mỏng manh Bàn Cổ Thủ Hộ Đại Trận bao trùm ở trên thành trại, vàng sáng âm đạm đó khiến trong lòng Bắc Minh Giao Vương run rẩy một cái.

“Thật là... ngay cả trụ trời cũng bị luyện thành tiên thiên chí bảo, đặt ở nơi này trấn áp thành trại? Sau lưng Nghiêu Hâu Cơ Hạo này rốt cuộc là loại người nào chứ?”

Trầm ngâm một lát, Bắc Minh Giao Vương gật gật đầu, bàn tay nhẹ nhàng vỗ đầu Viên Lực: “Tuyết Lăng không sao, tuy bản thể tổn hại, nhưng mệnh châu cũng không đáng lo. Thân rồng tầm thường, là không xứng với nó... May mắn mười hai vạn năm trước, ta ở chỗ cực sâu của sông băng Bắc Minh phát hiện một thiên địa hàn phách ngưng tụ thành băng long, nó còn chưa thông linh trí, ta để Tuyết Lăng đoạt thân thể của nó là được.”

Bắc Minh Giao Vương vẻ mặt ôn hoà dặn dò Viên Lực, Viên Lực ôm chân hắn, rất nhu thuận liên tục gật đầu.

Trên bầu trời, Tương Liễu thở hỗn hển hướng về phía thiên đình cấp tốc chạy trốn. Vừa bay nhanh, hắn vừa thì thào mắng Bắc Minh Giao Vương. Vốn hắn cho rằng, Bắc Minh Giao Vương đang độ mệnh kiếp vạn năm một lần, lần này căn bản không rảnh quan tâm chuyện bên ngoài, cho nên mới để Tương Liễu

Tiểu Bát âm thầm xuống tay đối với Tuyết Lăng.

Vạn vạn không ngờ tới, Bắc Minh Giao Vương lại đem bản thể của mình dùng huyền đông đông lại, mang theo rất nhiều tộc nhân hung hãn vô cùng rời khỏi Bắc Minh.

Càng đòi mạng hơn là, một luồng nguyên thần của Bắc Minh Giao Vương biến thành phân thân, ngưng tụ hàn khí hóa thành hóa thân giao long, cứng rắn đem Tương Liễu đánh bị thương nặng, nếu không phải Tương Liễu mấy năm nay không buông bỏ tu luyện, hơn nữa gặp vận tốt lớn đạt được vài món linh bảo hộ thể, hẳn thực sẽ bị Bắc Minh Giao Vương đánh chết tươi.

“Lão gia hỏa này, sớm hay muộn ta sẽ đem ngươi rút gân lột da, nuốt tinh huyết tinh hồn của ngươi.” Tương Liễu nghiêng răng mắng: “Ngươi rốt cuộc nền tảng lai lịch thế nào? Ta và ngươi đều là người thời đại hồng hoang, sao lại so với ngươi còn kém nhiều như vậy? Nền tảng của Tương Liễu ta cũng không kém nha!”

Cơ Hạo đập Thiên Địa Kim Kiều đã đuổi tới, xa xa nghe được tiếng Tương Liễu mắng, Cơ Hạo không khỏi cất tiếng cười to: “Lão Tương à, cái này không phải vấn đề nền tảng, cái này thuần túy xem nhân phẩm! Đương nhiên, ngươi con rắn cỏ rách nát này, tất nhiên không hiểu hàm nghĩa hai chữ ‘Nhân phẩm’!”

Phong Hành, Nghệ Địa đứng ở trên Thiên Địa Kim Kiều, hai cánh cung thần đồng thời kéo ra, hai người phân cao thấp lẫn nhau trừng mắt nhìn một cái, chỉ thấy cánh tay bọn họ đột nhiên kéo theo các tàn ảnh, hai cánh cung thần phát ra tiếng vang lớn như sét, trong nháy mắt hai người đã phân biệt bắn ra ba ngàn mũi cùng hai ngàn chín trăm chín mươi bảy mũi Lang Nha Đột.

Tương Liễu kêu một tiếng quái dị, Lang Nha Đột rợp trời rợp đất mang theo tiếng rít đáng sợ lao đến, Tương Liễu không kịp né tránh, vài món hộ thân chí bảo trên người hẳn ở trong ác chiến với Bắc Minh Giao Vương đã tổn hại nguyên khí, nay đang tự hành ôn dưỡng khôi phục, căn bản không thể tế ra hộ

thể.

Dưới cơn cuồng quýt, thân thể Tương Liễu nhoáng lên một cái, một con rắn quái dị thân dài trăm dặm xuất hiện giữa không trung, trên thân rắn ẩm ướt dính dính vô số vảy sắc sỡ cấp tốc múa lên, tựa như vô số con dao găm nhỏ bé xé rách không khí, hướng mũi tên đầy trời ập tới cắt đi.

Tiếng ‘Phập’ không dứt, Phong Hành sử dụng là Lạc Nhật thần cung trấn tộc thần khí của Đông Di nhất tộc, thượng cổ đại thần Đại Nghệ dùng để bắn chết Tam Túc Kim Ô; mà Nghệ Địa sử dụng, cũng là một trong mười đại thần cung Bôn Lô Cung. Cộng thêm Cơ Hạo dùng cái đỉnh tròn năm màu gia công Lang Nha Đột, mũi tên như mưa, ùn ùn đục lỗ lân giáp của Tương Liễu, cắm thật sâu vào thân thể hắn.

Trên thân rắn dài đến trăm dặm, hơn năm ngàn lỗ máu to bằng nắm tay đồng thời phun máu ra bên ngoài, Tương Liễu vốn đã bị thương nặng càng rú thảm liên tục, hắn đau đến mức nước mắt cũng chảy ra.

“Ta hơn ba mũi tên!” Phong Hành ngạo nghễ hướng Nghệ Địa nhìn một cái.

“Được! Lần sau đấu tiếp!” Nghệ Địa có chút thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn Phong Hành một cái. Cho tới bây giờ, đám thiên tài tinh anh các bộ lạc Đông Di vẫn luôn đối với trấn tộc thần khí tự động lựa chọn Phong Hành cảm thấy rất không phục. Không có một Đông Di tiền thủ nào nguyện ý nhận thua trước mặt Phong Hành.

Cơ Hạo bước ra một bước, thân thể hắn mạnh mẽ húc vỡ hư không, trực tiếp từ trước mặt Tương Liễu xông ra.

“Lão Tương à, đã đến rồi, thì lưu lại làm khách đi!” Tay phải Cơ Hạo bắt một đạo pháp ấn, kéo một dải kiếm quang màu đen hướng cái đầu chính giữa kia của Tương Liễu bổ xuống. Hắn ôn hòa cười nói: “Đế Thuấn nhất định rất thích ý nghe đề nghị của ta, lột da của ngươi, đem ngươi làm thành thịt khô ngũ vị hương!”

Tương Liễu thét dài quái dị, chín cái đầu của hắn mở ra, đang muốn hướng Cơ Hạo phun ra nọc độc độc khí, một bóng ma từ bên người hắn lướt qua, chỉ nghe một tiếng rú thảm kinh thiên động địa, chín cái đầu của Tương Liễu đồng thời trúng một kiếm.

Da Ma Sát Nhất ra tay, trọng kiếm nham hiểm vô cùng từ cầm Tương Liễu đâm vào, từ đỉnh đầu của hắn đâm xuyên qua, chín cái đầu đồng thời bị thương nặng, Tương Liễu lắc lư cái đầu khóc lóc liên tục, kiếm quang ở tay phải Cơ Hạo vung xuống, cái đầu chính giữa của Tương Liễu bị hắn chém một nhát cắt đứt.

“Rống!” Tương Liễu tuyệt vọng rên rỉ một tiếng, ngày thường hắn căn bản sẽ không đem Cơ Hạo, Da Ma Sát Nhất những người này để trong lòng, nhưng hôm nay hắn vừa mới bị Bắc Minh Giao Vương làm bị thương nặng, trong cơ thể tắc đi nhà trống, pháp lực không còn sót lại chút nào, sao có thể chống đỡ được đoàn người Cơ Hạo như sói như hổ?

Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Liên thủ, chém hắn! Một trong tám đại trọng thần của Cộng Công thị đó, ha ha, ha ha!”

Tay phải vung lên, lại một đạo kiếm quang chém xuống, mắt thấy cái đầu thứ hai của Tương Liễu đã sắp bị chém rụng, một đóa hoa sen đột nhiên nở rộ ra ở đỉnh đầu Tương Liễu.

“Tương Liễu à, ngươi có duyên với bản đạo.”

Chương 1151: Bát Bảo Thần Liên

Hoa sen nở rộ, lại nghe thấy thanh âm quen thuộc kia, trong lòng Cơ Hạo run lên, cánh tay phải vẫn kiên định huy xuống.

Khẽ vang một tiếng, hoa sen nở rộ trên đầu Tương Liễu bị chém thành hai mảnh, hóa thành các luồng thanh khí bay đi. Một lực lượng khổng lồ nhu hòa lại không thể ngăn cản từ bên cạnh ập tới, thân thể Tương Liễu không chịu nổi chế bị lực lượng khổng lồ này kéo về phía một bên, đồng thời một bàn tay trắng như tuyết nhẹ nhàng vỗ về phía mạng sườn Cơ Hạo.

Bàn tay này tới quỷ dị bí ẩn khó lường, thần thức Cơ Hạo phát ra ra bốn phía cũng chưa thể phát hiện nó xuất hiện như thế nào, rất đột ngột đã tới cách người hắn không đến ba tấc.

Thái Cực Pháp Y chợt sáng lên, từng đạo thanh khí giống như cánh hoa sen nở rộ. Bàn tay kia khẽ run lên, ngón tay nhoáng lên một cái đã xé rách mấy chục tầng thanh khí. Nhưng hắn xé rách mỗi một tầng thanh khí, trong Thái Cực Pháp Y liền có một trăm tầng thanh khí phun ra, thanh khí chồng chất vờn quanh toàn thân Cơ Hạo, giống như vòng xoáy xoay tròn không ngớt, bàn tay đó bị một lực đạo mềm dẻo đẩy ra xa mấy trăm trượng.

“Bảo bối tốt!” Bàn tay kia tiêu tán, Hoa đạo nhân thân hình cao gầy khô quắt dừng ở ngoài mấy trăm trượng, nheo mắt nhìn Thái Cực Pháp Y trên người Cơ Hạo từ trên xuống dưới: “Đây là bút tích của Đại Xích đạo huynh à? Quả nhiên là bảo bối tốt!”

Cơ Hạo cười nhìn Hoa đạo nhân một cái, lạnh nhạt nói: “Đại Xích sư bá truyền ta Thái Cực đại đạo, nhưng pháp y này lại không phải sư bá ra tay. Thái Cực Pháp Y này, là nhị sư bá cùng sư tôn, còn có một vị đạo nhân không biết tên liên thủ luyện chế, hao phí không ít tài liệu cùng tinh thần.”

Thanh Vi đạo nhân và Vũ Dư đạo nhân, tính cả một vị đạo nhân không biết

tên liên thủ luyện chế?

Dù là Hoa đạo nhân đã đem đạo tâm tu luyện đến mức cứng rắn như tảng đá, hãn vẫn nhìn không được rùng mình một cái, gò má càng kịch liệt run rẩy một chút. Hãn nâng mắt, rất kinh hãi đánh giá Cơ Hạo cao thấp một phen, rốt cuộc hãn chậm rãi gật gật đầu, lạnh nhạt nói: “Thì ra là thế, bảo bối này, lại vô duyên với bản đạo.”

Cơ Hạo cười ‘hà hà’ một tiếng, rốt cuộc có tồn tại Hoa đạo nhân người không dám trêu vào?

Hãn đoán được thân phận nhân vật đáng sợ trong đạo cung của Đại Xích đạo nhân, Cơ Hạo mơ hồ cảm giác được kia? Lấy tác phong nhất quán của Hoa đạo nhân hãn, thấy bất cứ bảo bối nào cũng có duyên với hãn, hãn cũng không dám nói Thái Cực Pháp Y có duyên với hãn?

“Tương Liễu và ngươi, sợ là cũng không có duyên phận gì.” Cơ Hạo chỉ chỉ Tương Liễu chỉ còn lại tám cái đầu, một cái đầu chính giữa đang không ngừng phun máu đen sền sệt, lạnh giọng nói: “Hoa đạo nhân, ngươi đem Tương Liễu giao cho ta, hôm nay cái gì cũng dễ nói cả.”

Hoa đạo nhân nhú mày, hãn như có chút dăm chiêu hướng Thái Cực Pháp Y trên người Cơ Hạo cẩn thận đánh giá một phen, lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Tương Liễu và ta quả thực có chút duyên phận, tương lai hãn nên là hộ pháp tôn giả của bốn môn.”

Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Tương Liễu gây họa thiên hạ, một thân tội nghiệt. Hoa đạo nhân, ngươi cũng muốn thu hãn nhập môn?”

Hoa đạo nhân nheo mắt cười rất sáng lạn, hãn ôn hòa hướng Cơ Hạo chấp tay hành một lễ, nhẹ nhàng nói: “Tương Liễu gây họa thiên hạ nơi nào? Người thực sự nhắc lên nước lũ là Cộng Công thị, có gì can hệ với Tương Liễu?”

Không cho Cơ Hạo mở miệng, Hoa đạo nhân lại cười nói: “Về phần nói tội

nghiệp trên người Tương Liễu, hẳn có lẽ tạo chút sát nghiệt, nhưng chỉ cần hẳn thay đổi triệt để, vào môn ta, một chút nghiệp, tự có vô thượng thần thông của bốn môn tẩy sạch cho hẳn.”

Cơ Hạo nhìn Hoa đạo nhân, cũng bất chấp hậu quả, lạnh giọng nói: “Cái gọi là phóng hạ đồ đao (buông đao mổ), lập địa thành Phật, chính là đạo lý này?”

Khuôn mặt Hoa đạo nhân run rẩy một lần nữa, hơn nữa là liên tục run rẩy ba cái. Hẳn thu hồi nụ cười, vẻ mặt âm tình bất định nhìn Cơ Hạo, lăm lăm lặp lại ‘Phóng hạ đồ đao’ câu này.

Lăm lăm lặp lại mấy chục lần, Hoa đạo nhân nheo mắt, thản nhiên nói: “Thế nào là ‘Phật’? Cơ Hạo à, đừng nói những lời mê sảng, hôm nay Tương Liễu không nên chết vào tay ngươi, ta ở đây, ngươi không có cách nào làm gì hẳn.”

Thân thể khổng lồ của Tương Liễu hơi nhoáng lên một cái, mũi tên Lang Nha Đột cắm trong cơ thể hẳn cũng bị cơ thịt hẳn mấp máy đẩy ra ngoài cơ thể. Hẳn thở phì phò, nhe răng trợn mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo cười lạnh vài tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cơ Hạo, hôm nay có quý nhân tương trợ, ngươi không giết được ta! Hôm nay cái thù ngươi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ngày sau lão tổ nhất định phải trả thù ngàn lần, vạn lần, ngươi chờ, ngươi chờ cho ta!”

Hoa đạo nhân mỉm cười, bàn tay khê lật, một hạt sen to bằng nắm tay tựa như lưu ly bảy màu đúc thành, toàn thân tràn đầy màu sắc, hiện ra dạng trong suốt xuất hiện ở lòng bàn tay hẳn, dần dần phát ra mùi thơm nồng đậm.

“Tương Liễu, ngươi cũng là đệ chủng một phương thiên địa này sinh thành, không nên chết vào tay Cơ Hạo. Viên Bát Bảo Thần Liên này có thể giúp ngươi chữa thương, khôi phục thân thể... Càng có thể khơi thông cho ngươi khí dơ bẩn vô số năm qua tích tụ trong cơ thể ngươi, đã thông cây cầu thông thiên quanh thân ngươi, làm đạo hạnh của ngươi tiến nhanh!”

Cười khê một tiếng, Hoa đạo nhân thản nhiên nói: “Ngươi nay chỉ có thể

không ngừng tích tụ pháp lực, nhưng đạo hạnh của người, lại là đã nhiều năm chưa tiến thêm nhĩ? Viên Bát Bảo Thần Liên này lại có thể giúp người giải quyết tất cả phiền não quấy nhiễu.”

Tương Liễu chớp mắt, một cái đầu to cúi xuống, há mồm hướng Bát Bảo Thần Liên cắn tới.

Cơ Hạo mắt thấy động tác của Tương Liễu, đột nhiên cười lạnh nói: “Tương Liễu, người là bề tôi của Cộng Công thị, người đầu nhập vào môn hạ Hoa đạo nhân, người đã nghĩ kĩ hậu quả chưa!”

Động tác của Tương Liễu đột nhiên dừng lại, Hoa đạo nhân lại cười lên ‘Ha ha’, hắc cười rất sáng lạn nhìn Cơ Hạo: “Nghieu Hâu nói lời này sai rồi, bản đạo chính là người thế ngoại, vô tranh với đời. Tương Liễu đầu nhập bốn môn, cũng chỉ là làm một hộ pháp tôn giả nhân tản, cũng không có gây trở ngại hắc là thần tử của Cộng Công thị, không sao, không sao mà!”

Tương Liễu cười ‘hắc hắc’ một tiếng, cái lưỡi rắn thật dài khẽ cuộn lại, đem Bát Bảo Thần Liên cuộn vào trong miệng.

Cơ Hạo mắt thấy không thể ngăn được Tương Liễu, hắc lại cười lạnh nói: “Người thực dám ăn ư? Cho dù là trẻ con ba tuổi cũng biết, đồ sống không thể ăn bậy. Người đường đường Tương Liễu, thực dám ăn hạt sen này của Hoa đạo nhân?”

Động tác của Tương Liễu một lần nữa cứng ngắc, Hoa đạo nhân thì lập tức thề thốt: “Bản đạo lấy tiền đồ bốn môn thề, viên Bát Bảo Thần Liên này chỉ có lợi với Tương Liễu đạo hữu, không có bất cứ tổn hại nào, nếu bản đạo có một lời giả dối, thì để bốn môn sụp đổ, tương lai trọn đời không thể hưng thịnh!”

Cơ Hạo ngậm mồm, hắc tâm tình nặng nề nhìn Tương Liễu đem Bát Bảo Thần Liên nuốt một ngụm trôi xuống, nhưng không cách nào ngăn cản tất cả cái này.

Trên người Tương Liễu có một khí tức kỳ dị trào ra, cái đầu của hắn bị Cơ Hạo một kiếm chém rụng cấp tốc trọng sinh. Thân thể khô quắt, gầy gò, tựa như vạn năm cương thi của hắn dần dần trở nên đầy đặn đầy đà, một khí tức sinh mệnh bùng bùng từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, tương nước ướt sũng sền sệt trên lân giáp cũng nhanh chóng tiêu tán, lân giáp trở nên sắc thái rõ ràng, sạch sẽ trong suốt, tràn ngập một loại khí tức thanh xuân mãnh liệt.

Trong con người đục ngầu hung tàn của Tương Liễu hiện lên một mảng thần quang trong suốt, hắn đột nhiên há mồm, liên tục ho khan phun ra từng cục tương nước dơ bẩn, dính dính.

“Thì ra là thế!”

Tương Liễu chỉ nhẹ nhàng hô một tiếng, trên cổ hắn cấp tốc mọc ra một cái bướu thịt, vang lên ‘Xẹt’ một tiếng, Tương Liễu thế mà lại mọc ra một cái đầu rắn mới.

Tương Liễu khí tức quanh thân cấp tốc tăng cường ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, quay cuồng hướng Cơ Hạo vồ tới.

Chương 1152: Hoa Ngôn Xảo Ngữ

Khi Cơ Hạo và Tương Liễu động thủ ở trời cao, Viên Lực ôm đùi Bắc Minh giao vương, đang mang theo nụ cười nịnh nọt trên cả khuôn mặt, muốn để Bắc Minh giao vương đáp ứng dẫn hắn cùng nhau về sông băng Bắc Minh.

Hắn muốn tận mắt thấy Tuyết Lăng đạt được thân thể mới, lúc đó mới có thể yên lòng.

Man Man ngồi trên tường thành, nhìn Viên Lực ôm chặt đùi Bắc Minh giao vương không buông tay, không khỏi cười ‘Hì hì’ không ngừng: “Lão giao vương thật là tính tình tốt, đổi thành phụ thân mà nói, đã sớm một cước đem thủy hầu tử này đập bay rồi!”

Bắc Minh giao vương nghe được tiếng cười của Man Man, không khỏi lắc lắc đầu, đột nhiên hắn chớp mắt, lớn tiếng quát: “Vị bằng hữu nào?”

Một điểm lục quang mờ nhạt từ trên trời giáng xuống, Trung Lục quang mờ hồ có thể thấy được một cái lá cây bồ đề cực kỳ nhỏ bé như tro bụi, nhưng chiếu rọi ở trong linh hồn lại như đem thiên địa đều bao phủ hết nhanh chóng hạ xuống.

Lá cây bồ đề toàn thân xanh biếc, gân lá cũng là màu vàng phát ra một mảng lớn lục quang, lục quang rơi ở trên quầng sáng Bàn Cổ Thủ Hộ Đại Trận phóng ra, hào quang hai màu va chạm lẫn nhau, Bàn Cổ Chung vang lên ‘Ông’ một tiếng, làm vỡ nát một mảng lớn hào quang màu xanh lục.

Chiến sĩ các bộ lạc nhân tộc trong doanh trại chỉ cảm thấy thân thể căng thẳng, trong đầu mơ hồ một trận, sau đó liền khôi phục bình thường.

Ở ngoài Bàn Cổ Thủ Hộ Đại Trận Bắc Minh giao vương cùng Viên Lực thân thể nhoáng lên một cái, sau khi bị lục quang chiếu lên trên người, bọn họ chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ nhõm, liền đi tới một thế giới ánh sáng tươi đẹp,

khắp nơi chim hót hoa thơm.

Hai người đứng ở trên một đồng cỏ mênh mông bát ngát, cỏ xanh cao ngang hông quay cuồng trong gió, nhấc lên một đợt sóng cỏ màu xanh lục. Cách đó không xa có mấy con sông uốn lượn thông thả chảy qua, nước sông trong suốt thấy đáy, đáy sông cũng không thấy cát đá, lại thuần một sắc đều là các loại lưu ly, thủy tinh, ngọc trai, mã não, kim cương... các bảo bối.

Trên đồng cỏ rộng lớn khôn cùng rải rác thưa thớt một ít cây bồ đề.

Các cây bồ đề đó cành lá um tùm, nhìn như tùy ý điểm xuyết ở trên đồng cỏ, nhưng vị trí cùng khoảng cách giữa chúng lại chất chứa đạo lý nào đó cực kỳ huyền ảo ở trong.

Viên Lực nhìn không thấu, xem không hiểu, hắn chỉ cảm thấy những cây bồ đề này rất mỹ quan. Bắc Minh giao vương đạo hạnh thần thông cường đại hơn xa Viên Lực trăm ngàn lần, hắn lại đã trải qua vô số đại sự trong hồng hoang, ánh mắt sắc bén cỡ nào, liếc mắt một cái đã nhìn ra những cây bồ đề thưa thớt kia vừa vãn hợp thành một tòa đại trận huyền diệu vô cùng.

Chính bởi vì hắn nhìn thấu những cái cây bồ đề này là một tòa đại trận, Bắc Minh giao vương cảm thấy một lực lượng khổng lồ vô hình giam cầm thân thể hắn, khiến hắn muốn làm bất cứ động tác nào cũng trở nên cực kỳ gian nan.

Một tiếng thét dài vắng vắng truyền đến, trong tiếng ‘Vù vù’, trong mấy con sông kia nổi lên gợn sóng lăn tăn, vô số chồi non từ đáy sông sinh ra, chồi non nhanh chóng bứt lên sinh trưởng, không bao lâu lá sen đã phủ kín mặt sông, vô số hoa sen to nhỏ dần dần nở rộ, trong không khí còn có một cỗ mùi thơm ngào ngạt mùi thơm ngát lưu chuyển.

Ngay trước mặt Bắc Minh giao vương và Viên Lực, đất bằng lồm xuống một cái hố to, toàn bộ hố to hình tròn phạm vi gần trăm dặm tràn đầy màu sắc, ánh sáng Bát Bảo chói mắt người ta, trong ao phủ kín các loại trân châu bảo bối, càng có một tầng nước ao trong suốt sâu tới mấy trượng, tản mát ra mùi đàn

hương đột ngột xông ra.

Hồ nước trong một trái một phải, bên trái là một gốc cây bồ đề che trời, bên phải là một cây hoa sen thần bảy màu.

Bồ đề phát ra một đạo lục quang lao thẳng lên trời, ở không trung hóa thành một đám mây lành xanh biếc bao phủ toàn bộ hồ nước, trong mây lành không ngừng có các điểm lục quang kéo cái đuôi ánh sáng thật dài rơi xuống, những lục quang đó nện ở trên nước ao, giống như vô số bảo châu rơi ở trong chậu ngọc, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy.

Trong hoa sen thần bảy màu không ngừng phun ra các luồng ráng màu khí lành, ráng màu khí lành xông lên trời, cũng hóa thành một đám mây lành màu sắc rực rỡ. Từng cơn mưa ánh sáng màu vàng, màu bạc giống như chuỗi ngọc, cũng mang theo tiếng vang tuyệt diệu rơi xuống ao.

“Giao đạo hữu, đã lâu không gặp, có khỏe không?” Trong cây bồ đề truyền đến một thanh âm bình thản như nước.

Một mảng lục quang tuôn ra ở trên thân cây, Mộc đạo nhân sắc mặt tiêu tụy, vẻ mặt khổ sở từ Trung Lục quang dần dần đi ra, tay trái hẩn cầm một cây mộc trượng, tay phải nâng lên, chậm rãi hướng Bắc Minh giao vương chấp tay hành một lễ.

Bắc Minh giao vương khẽ thở dài một hơi: “Người nếu không đến, ta tự mạnh khỏe.”

Mộc đạo nhân nheo mắt, hẩn ôn hòa nói: “Người cần cầu tới ta, cho nên ta đến đây. Ta đã đến, chính là cơ duyên đạo hữu quy về bốn môn. Nếu Giao đạo hữu đồng ý vào môn ta, sẽ đặt song song với hai người chúng ta, là tam giáo chủ của bốn môn.”

Tiếng thở dốc trầm thấp ở xa xa truyền đến, ba ngàn hàn giao vây quanh núi băng to lớn kia, bảo vệ xung quanh bản thể khổng lồ của Bắc Minh giao vương

trong núi băng, thông thả hướng bên này bay tới. Rất hiển nhiên, bọn họ cũng bị Mộc đạo nhân kéo vào thế giới kỳ dị này.

“Tam giáo chủ?” Bắc Minh giao vương cười lên ‘khà khà’, một khí chất kiêu ngạo dần dần sinh ra: “Ta là đại, các người là tiểu?”

Mộc đạo nhân trầm mặc chốc lát, mộc trượng trong tay nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, thản nhiên nói: “Nếu Giao đạo hữu có thể tiếp của ta ba trượng, người là đại, thật ra cũng không sao.”

Sắc mặt Bắc Minh giao vương tối sầm, hẩn trầm mặt nhìn Mộc đạo nhân lạnh lùng nói: “Người tự tin ta tiếp không nổi ba trượng của người? Nếu ta ngay cả ba trượng của người cũng tiếp không nổi, người còn kéo ta nhập môn làm gì? Mộc đạo nhân, người là cố ý vũ nhục bốn vương sao?”

Mộc đạo nhân nheo mắt, vẫn như cũ là gương mặt cay đắng vạn năm không thay đổi kia: “Giao đạo hữu người nếu vào bốn môn, Bắc Minh hàn giao nhất tộc, coi như là bộ thủ long bộ trong tám bộ hộ pháp của bốn môn. Tám bộ chúng hộ pháp của bốn môn, quan hệ đại kế tương lai của bốn môn, địa vị tôn sùng, không phải tầm thường, hai người huynh đệ bần đạo tiêu phí mấy vạn năm tâm huyết trên đó... Đây cũng là cơ duyên cùng tạo hóa của hàn giao nhất tộc.”

Bắc Minh giao vương cười âm u. Hẩn nhìn nhìn ba ngàn hàn giao chạy tới bên người, lạnh lùng nói: “Thì ra người kéo ta nhập môn, chỉ là muốn tìm một đám đả thủ? Lấy thủ đoạn của hai người các người, đi đâu không thể hoa ngôn xảo ngữ kiếm được một đám sơn tinh thủy quái nhập môn? Cần gì tìm ta?”

Mộc đạo nhân vẻ mặt đau khổ thản nhiên nói: “Sơn tinh thủy quái tầm thường, sao có tư cách vào môn ta? Trong đệ tử của chúng ta, người nào không phải nhân vật đại năng có xuất thân, có lai lịch?”

Bắc Minh giao vương lắc lắc đầu, hẩn trầm giọng nói: “Bốn vương ở Bắc Minh tự thành một thế, tiêu dao khoái hoạt, cần gì cuốn vào trong thị phi của các người? Mộc đạo nhân, các người tự lặn qua lộn lại đi, đừng gây phiền toái cho

ta.”

Ngẩng đầu lên, nhìn một khoảng bầu trời tươi đẹp này, Bắc Minh giao vương lạnh lùng nói: “Là người chủ động thả ta ra ngoài, hay là ta đánh vỡ một phương giới tử hư không này của người?”

Mộc đạo nhân trầm mặc chốc lát, hần chậm rãi vươn tay phải, trong lòng bàn tay một con bạch long nhỏ dài khoảng một thước, toàn thân hàn khí kinh người nhu thuận cuộn mình: “Băng long thiên địa sinh thành kia dưới sông băng Bắc Minh có duyên với bốn môn, bản đạo đã đem nàng mang tới.”

Thân thể Bắc Minh giao vương cứng đờ, kinh hãi nhìn về phía bạch long nhỏ kia: “Người...”

Mộc đạo nhân chỉ chỉ hồ nước hoa mỹ phía dưới thân thể: “Công đức chi thủy trong hồ nước này, phối hợp mệnh châu của con gái giao vương, hần có thể khiến thần hồn của nàng không tổn hao gì, được đoạt xá. Hơn nữa, còn có thể bổ ích căn cốt, thiên chất thật lớn, để thành tựu của nàng tương lai càng thêm không thể tưởng tượng!”

Mộc đạo nhân khàn khàn, cực kỳ gian nan nặn ra một nụ cười: “Giao đạo hữu, người nghĩ như thế nào?”

Khuôn mặt Bắc Minh giao vương run rẩy từng đợt, sau một lúc lâu cũng không nói được một chữ nào.

Chương 1153: Bát Phong Bất Động

Trên trời, Tương Liễu cười quái dị dữ tợn hướng trước mặt Cơ Hạo vồ đến.

Da Ma Sát Nhất hóa thành một bóng đen dung nhập trong cái bóng của Tương Liễu, hắn đang muốn dùng bí pháp cho Tương Liễu một đòn hung hăng, da mặt Hoa đạo nhân đột nhiên căng lên, mang theo một bầu chính khí quất to một tiếng: “Ác quỷ dị tộc, sao dám làm vậy? Cút!”

Rống to một tiếng, năm ngón tay phải Hoa đạo nhân chọt thu chọt phóng, một đạo lôi quang gào thét phun ra, bổ đúng vào trên người Da Ma Sát Nhất.

Da Ma Sát Nhất rú thảm một tiếng, quần áo toàn thân bị nổ phá thành mảnh vụn, đôi tay miễn cưỡng nâng lên bảo vệ mặt bị nổ tới mức máu thịt bay tứ tung, hộc từng ngụm từng ngụm máu vội lui về phía sau. Hắn thất kinh nhìn Hoa đạo nhân, nghiến răng âm trầm nói: “Là các người, là các người, năm đó đối kháng Thị Huyết Vô Trang, là các người!”

Hoa đạo nhân mỉm cười, nhìn Da Ma Sát Nhất bị thương nặng rút lui, bày ra một bộ dáng ung dung, cao thâm khó lường lắc lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu. Người ngoài cũng không biết động tác như vậy của hắn ẩn ý ra sao, dù sao bản thân hắn cảm giác cực kỳ tốt.

Tương Liễu mặt giáp mặt vồ đến, tay trái Cơ Hạo cấp tốc vẽ vòng tròn, từng gợn sóng hình tròn nhanh chóng khuếch tán, kéo theo mạch nước ngầm chảy xiết bao lấy quanh thân Tương Liễu.

Tương Liễu nhanh chóng vồ tới động tác chột chậm lại rất nhiều, hắn ngạc nhiên nhìn về phía Cơ Hạo, Hoa đạo nhân ở bên nhú mày, trầm giọng quát: “Thái Cực đại đạo, vòng đi vòng lại, cuồn cuộn không dứt? Tương Liễu, lấy lực phá pháp, chỉ để ý đánh giết, tiểu bối nhỏ nho, không cần đấu thần thông đạo pháp với hắn, chỉ cần lấy cường lực nghiền ép!”

Tương Liễu nhất thời bừng tỉnh đại ngộ. Hắc thét dài một tiếng, thân hình cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã kéo dài tới hơn ngàn dặm, mười cái đầu dữ tợn đồng thời tập trung Cơ Hạo, há miệng hung hăng hít, nhất thời trong thiên địa đột ngột sinh ra một tiếng rít chói tai đáng sợ.

Thanh âm đó giống như có vô số oan hồn đồng thời lôi kéo nguyên thần Cơ Hạo, muốn đem nguyên thần Cơ Hạo từ trong cơ thể hắc kéo ra, xé thành vô số mảnh sau đó để Tương Liễu cắn nuốt.

Động tác tay trái của Cơ Hạo chợt cứng đờ, vô số cái vòng vẽ ra ùn ùn vỡ nát, thân thể hắc nghiêng về phía trước, mặc cho hắc cổ găng giãy dụa như thế nào, cũng không sao thoát khỏi lực hút khủng bố trong miệng Tương Liễu truyền đến.

Trong bụng Tương Liễu truyền đến tiếng cười điên cuồng khàn khàn khó nghe: “Nghieu Hạo Cơ Hạo, chín cái đầu của lão tổ, phân biệt đối ứng các loại độc khí, nọc độc, đầm lầy, ôn dịch... Không ngờ cái đầu thứ mười này của lão phu lại đối ứng là linh hồn chi đạo... uy lực câu hồn tác phách, người cảm nhận được không?”

Cơ Hạo ngẩng đầu lên, hơi kiêng kị nhìn Hoa đạo nhân một cái.

Hoa đạo nhân cười ‘Ha ha’, rất ung dung nói: “Người là đệ tử của Vũ Dư đạo hữu, bản đạo tự nhiên sẽ không lấy lớn bắt nạt nhỏ ra tay với người. Còn nữa, bản đạo chính là người thế ngoại, sẽ không nhúng tay việc nội bộ của liên minh bộ lạc nhân tộc các người.”

Cơ Hạo chửi ầm lên ở trong lòng một trận, người cũng đã trực tiếp ra tay đào chân tường Cộng Công thị, người thế này còn chưa tính là nhúng tay việc nội bộ của nhân tộc sao?

Nhưng Cơ Hạo cũng rõ, không nên đấu võ mồm với Hoa đạo nhân, cái lưỡi của lão tạp mao này có thể đem người chết nói thành sống, có thể đem đen nói thành trắng, thiên hạ này người có thể đấu công phu miệng lưỡi với hắc, sợ là

thật sự không có người nào!

“Hoa tiền bối không ra tay, đó là không còn gì tốt hơn! Nếu không, Cơ Hạo cũng chỉ có thể sau chuyện xin sư tôn phân một cái xanh đỏ đen trắng cùng ngài.” Cơ Hạo lập tức ván đã đóng thuyền dùng lời chặn Hoa đạo nhân, sau đó một đạo kim quang lưu hỏa từ con mắt dừng thẳng ở mi tâm hắc phun ra.

Cửu Long Xa Liễn của Đông Hoàng Thái Nhất hóa thành một vòng mặt trời chói chang to lớn đường kính trăm dặm dâng lên, Cơ Hạo thét dài một tiếng đứng trên xe kéo, đỉnh đầu hắc từ từ dâng lên một vòng mặt trời đỏ, từng vòng thần quang góc cạnh màu đen phun trào bất định quanh mặt trời đỏ, càng phát ra vạn trượng hồng quang hòa hợp một thể với Cửu Long Xa Liễn.

Mặt trời chói chang tỏa sáng trên cao, thuần dương chi lực trong thiên địa chột đạt tới cực hạn, tất cả âm tà lực trong phạm vi ngàn dặm bị quét hết.

Cái đầu thứ mười của Tương Liễu nhận được là lực lượng linh hồn, có thiên phú thần thông câu hồn tác phách, nhưng Tương Liễu đi là con đường âm tà bất chính, thiên phú linh hồn thần thông đồng dạng thuộc cái đầu này của hắc âm tà quỷ bí, hơn nữa tà đến cực điểm.

Cửu Long Xa Liễn vừa xuất hiện, ánh mặt trời màu vàng chiếu khắp người Tương Liễu, một tầng kim quang liệt hỏa dày tới mấy trượng bao phủ Tương Liễu, đốt lân giáp toàn thân hắc cháy khét, trong da rần nứt ra không ngừng ‘Xẹt xẹt’ hướng bên ngoài phun khí đen.

Tương Liễu kêu thảm thiết khàn cả giọng, toàn thân phun trào khí đen như suối, nhất là hai con mắt của cái đầu thứ mười đều bị kim quang đốt mù, con mắt thật lớn ở trong nháy mắt ngăn ngừa đã bị đốt thành tro tàn, chỉ để lại hai cái hốc mắt thâm thúy không ngừng hướng ra bên ngoài trào máu đen.

“Tọa giá của Đông Hoàng Thái Nhất!” Tương Liễu thét chói tai khàn cả giọng, nhanh chóng hóa thành hình người lao về phía sau: “Bảo bối này đã bao nhiêu năm chưa xuất hiện trên đời, sao có thể ở trên tay người? Là ai đem cái xe

này cho người?”

Trong đại nhật nguyên thần ở đỉnh đầu Cơ Hạo, một bóng người màu vàng khuôn mặt trông rất sống động dần dần hiện lên, quanh thân hắt lực lượng thái dương quay cuồng như rồng, dốc hết toàn lực thúc dục Cửu Long Xa Liễn, không ngừng phát ra ánh vàng của mặt trời chiếu rọi khắp nơi.

Hắn sẽ không nói cho Tương Liễu, Cửu Long Xa Liễn này là Vô Chi Kỳ đưa cho hắn!

Đôi mắt Hoa đạo nhân chợt mở ra, hắn tham lam dị thường nhìn thoáng qua Cửu Long Xa Liễn, cơ thịt trên mặt nháy lên một trận, đột nhiên thở dài: “Nghieu Hâu Cơ Hạo, Tương Liễu cũng là trọng thần nhân tộc người, người có thể nào cấu kết ác quỷ dị tộc, hạ sát thủ đối với hắn?”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, ngay cả Da Ma Sát Nhất chạy trốn tới ngoài mười dặm, đang vội vàng bôi thuốc mỡ lên vết thương, còn có đám người Phong Hành, Nghệ Địa ở một bên nóng lòng muốn thử tất cả đều trọn tròn mắt.

Vừa rồi Hoa đạo nhân còn nói không nhúng tay việc nội bộ của nhân tộc, sao lại đột nhiên toát ra câu này?

Cơ Hạo cấu kết với ác quỷ dị tộc? Lời này nói từ đâu vậy? Da Ma Sát Nhất rõ ràng là nô lệ Cơ Hạo lấy mạng đặt cược, từ trên tay Da Ma La Gia thắng được đó!

Hoa đạo nhân mang theo vẻ mặt từ bi, dùng loại ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của phụ thân nhìn về phía ‘con yêu’ của mình nhìn Cơ Hạo, mang theo một tia bi thương thở dài nói: “Nghieu Hâu Cơ Hạo, người nếu là người thường, bản đạo cũng mặc kệ... Nhưng người chính là đệ tử của Vũ Dư đạo hữu, bản đạo có thể nào nhìn người lầm đường lạc lối?”

Than nhẹ một tiếng, Hoa đạo nhân trầm giọng nói: “Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ, Nghieu Hâu Cơ Hạo, thay đổi triệt để, một lần nữa làm người, còn kịp

đấy!”

Hoa đạo nhân vung tay, tám cái bóng người lặng yên từ trong mây đen trên cao rơi xuống, dựa theo phương vị bát quái đem Cơ Hạo bao vây ở trong. Hoa đạo nhân trầm giọng nói: “Cơ Hạo, bần đạo chính là trưởng bối, không tiện ra tay với người... Nhưng bần đạo cũng không thể phóng túng mặc kệ đối với người. Để ‘Bát Phong tôn giả’ môn hạ bần đạo giáo huấn người một trận hăn hoi đi!”

Tám đạo nhân mới xuất hiện, mỗi người áo mũ chỉnh tề, bộ dáng càng phiêu dật bất phàm, quanh thân lộ ra một ý nhị thanh linh thấu triệt, hiển nhiên đều là kẻ sĩ có đạo.

Chờ sau khi Hoa đạo nhân nói xong, tám gã đạo nhân mỉm cười, đồng thời hướng Cơ Hạo chấp tay hành một lễ.

“Cơ Hạo sư đệ, sư huynh đệ tám người chúng ta luyện thành một tòa Bát Phong Bất Động Hàng Ma Đại Trận, còn xin sư đệ chỉ điểm thêm!”

Còn chưa dứt lời, bên người Cơ Hạo đột nhiên có gió thu chột nổi lên, hóa thành vô số kim đao hướng Cơ Hạo hung hăng bổ tới.

Chương 1154: Hoành Thêm Biến Số

Vô số canh kim sát khí nhỏ bé hóa thành các hạt cát, kéo theo các làn gió thu cực kỳ sắc bén, hóa thành kim đao mắt thường có thể thấy được chém về phía Cơ Hạo.

Những kim đao đó sắc bén phi thường, đại nhật kim quang Cửu Long Xa Liễn phun ra thổi quét trăm dặm, ngũ kim tinh anh tầm thường khẽ chạm phải sẽ hóa thành nước, những canh kim sát khí kia biến thành kim đao lại phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ không ngừng xuyên thấu kim quang, nhiều kim đao thậm chí sắp đụng tới bản thể Cửu Long Xa Liễn, lúc này mới bị kim quang hòa tan.

Cơ Hạo không khỏi chấn động —— tám môn nhân Hoa đạo nhân tùy ý đưa tới đã có thần thông đạo pháp như vậy? Bọn họ bày ra cái gọi là Bát Phong Bất Động chi trận, lại có thể phá vỡ hộ thể kim quang của Cửu Long Xa Liễn?

Nhưng nhìn kỹ, Cơ Hạo không khỏi nghiến chặt răng.

Hắn còn tưởng cái gọi là Bát Phong tôn giả này đều là đại năng đạo hạnh sâu không lường được, pháp lực vô biên, kết quả lại là trong tay mỗi người bọn hắn đều nắm chặt một lá cờ phướn, tùy tay rung động hư không sẽ có canh kim chi khí gào thét lao ra, hóa thành kim đao hướng Cơ Hạo bổ bừa tới.

Những lá cờ phướn đó tản mát ra khí tức cực kỳ đáng sợ, hơn nữa khí tức Cơ Hạo cũng cực kỳ quen thuộc, cùng Hoa đạo nhân giống hệt khí tức trên người!

Tám lá cờ phướn, hẳn đều là chí bảo bên mình Hoa đạo nhân, bị Bát Phong tôn giả này lấy để bày trận đối phó Cơ Hạo!

Cùng với nói Cơ Hạo là đang đối chiến với Bát Phong tôn giả, còn không bằng nói là Hoa đạo nhân đang trực tiếp giao thủ với Cơ Hạo.

Cờ phướn chớp lên, trong từng trận gió thu, lại có mảng lớn gió lạnh gào thét

lao ra. Gió lạnh vừa xuất hiện, liền lập tức cuốn lên khối băng cứng rắn dị thường to bằng nắm tay rợp trời rợp đất hướng Cơ Hạo đánh tới. Các khối băng đó hàn khí kinh người, cứng rắn đem kim quang của Cửu Long Xa Liễn ép rút nhỏ bảy tám dặm phạm vi.

Sau gió lạnh, giữa không trung lại là các cơn gió nóng lao ra. Trong gió nóng đen sì bọc một mảng lớn cát đen, cát đen táo bạo ở giữa không trung ma sát va chạm lẫn nhau, tung tóe ra vô số đốm lửa. Những đốm lửa đó đánh vào trên hệ thể kim quang của Cửu Long Xa Liễn, lập tức hóa thành cuồn cuộn hỏa lôi hung mãnh nổ tung.

Cơ Hạo đứng trên Cửu Long Xa Liễn, giống như một chiếc thuyền lá nhỏ trong vạn trượng sóng to, Cửu Long Xa Liễn bị chấn động tới mức rung chuyển không ngừng, lục phủ ngũ tạng Cơ Hạo cũng đã mơ hồ thu được chấn động.

Sau gió nóng lại là một trận gió mát, gió mát nhìn như trong suốt mềm nhẹ không có chút lực sát thương từ từ ập tới, Cơ Hạo chỉ cảm thấy thân thể phát lạnh, đại nhật nguyên thần chợt run lên. Những cơn gió đó thể mà lại không hiểu sao tránh được ánh sáng vàng của mặt trời, lập tức công kích nguyên thần của hắn.

Cơ Hạo vội tể ra Thái Cực Càn Khôn Kính, phóng ra một luồng sáng chiếu rọi khắp bầu trời. Ánh sáng kịch liệt chấn động, giữa không trung nhộn nhạo vô số gợn sóng trong suốt, một trận gió đó lúc này mới bị Cơ Hạo ngăn cản.

Bát Phong tôn giả dùng sức vấy lá cờ phướn, các loại gió cổ quái không ngừng chui ra từ trong hư không, vây quanh Cửu Long Xa Liễn thổi mạnh. Cơ Hạo thi triển toàn bộ chiêu thức, các bí pháp, chí bảo cùng nhau tể ra, mặc cho gió thổi mãnh liệt từ mọi phương hướng, nhưng không thể làm gì được Cơ Hạo.

Tương Liễu thở hổn hển đứng bên người Hoa đạo nhân, hần nhìn nhìn Hoa đạo nhân, hừ lạnh một tiếng: “Hoa đạo hữu, người một kẻ không có lợi thì không dậy sớm, lĩnh tình của người rồi, món nợ này ta phải trả như thế nào?”

Hoa đạo nhân khẽ thở dài, hẩn nhìn nhìn Cơ Hạo bị Bát Phong Bất Động đại trận bao vây, mặt đầy ý cười hướng Tương Liễu chấp tay: “Đạo hữu hiểu lầm bản đạo rồi... Bản đạo hoàn toàn là ý tốt, lúc này mới mời đạo hữu gia nhập bốn môn... Tương lai đạo hữu có một lần đại kiếp nạn, cần sau khi gia nhập bốn môn mới có thể hóa giải.”

Khuôn mặt Tương Liễu kịch liệt co giật, hẩn trầm giọng nói: “VẬY...”

Hoa đạo nhân cười từ trong tay áo lấy ra một cánh hoa sen, tùy tay đưa cho Tương Liễu: “Nay nước lũ tràn quét thiên địa, con dân nhân tộc phần nhiều hãm vào trong nước lũ. Tương Liễu đạo hữu chỉ cần lên chuẩn bị, phạm là chỗ có hoa sen, ước thúc đại quân thủy tộc đừng quấy rầy là được.”

Tương Liễu ngẩn ngơ, hẩn đem cánh hoa sen nhét vào trong tay áo, thấp giọng hỏi: “Chỉ đơn giản như vậy? Nơi có hoa sen... Hừ, các người...”

Cười vài tiếng quái dị, Tương Liễu liếc Hoa đạo nhân lạnh lùng nói: “Ta còn tưởng, sư huynh đệ hai người các người thật sự là đầy lòng từ bi. Thì ra, các người cũng chỉ là bảo vệ người những chỗ có hoa sen!”

Hoa đạo nhân vẫn là vẻ mặt mang theo ý cười tủm tỉm, hẩn cúi đầu nhìn làn nước vô biên vô hạn phía dưới, từ từ thở dài một hơi: “Vào môn ta, đã là đệ tử bốn môn, nên thân ở trong lửa dữ nước lũ niệm tụng pháp danh huynh đệ bản đạo, tự có phúc đức hộ thể, không chịu tai ương do lửa nóng nước lũ, không chịu thương tổn do mãnh hổ độc xà. Chỉ có đệ tử bốn môn mới được huynh đệ bản đạo che chở... nhân tộc khác... pháp lực huynh đệ bản đạo cũng không phải tự nhiên sinh ra được!”

Tương Liễu rùng mình, hẩn vạn phần kiêng kỵ nhìn thoáng qua Hoa đạo nhân, trầm mặc một phen, đột nhiên cười lên quái dị.

“Cũng tốt, cũng tốt, mọi người đều đã là người dứt khoát, vậy thì nói rõ ràng hơn một ít nữa. Cộng Công thị như thế, lão tổ ta cho rằng, hẩn có lẽ sắp xui xẻo rồi. Nếu việc của hẩn thành thì thôi, Tương Liễu ta cũng có thể kiếm được một

cái tiền đồ cực lớn, có lẽ tương lai thiên đình đại đế sẽ có vị trí của Tương Liễu ta.”

“Nhưng nhờ đâu việc của hắc hồng, còn xin hai vị đạo hữu bảo vệ ta chu toàn!”

Tương Liễu rất nghiêm túc hướng Hoa đạo nhân cúi đầu hành một lễ thật sâu: “Tất cả, đều nhờ giáo chủ rồi!”

Hoa đạo nhân mỉm cười, hai tay vờ nâng bảo Tương Liễu đứng dậy, hắc phi thường hài lòng thái độ của Tương Liễu, nhẹ nhàng nói: “Như thế đại thiên... Tương Liễu tôn giả vào môn ta, tự nhiên không phải thân phận đệ tử bình thường, thân phận có thể so với vị trí phó giáo chủ của bốn môn... con cháu hậu duệ của Tương Liễu tôn giả, không bằng mang ra một bộ phận để bàn đạo hiện tại mang đi, như thế bất luận tương lai có bất cứ biến cố nào, tôn giả đều không có nỗi lo ở sau nữa.”

Tương Liễu khẽ nhíu mày, rất động lòng cân nhắc chốc lát, sau đó gật gật đầu, từ trong tay áo lấy ra một khối lệnh bài bằng xương đưa cho Hoa đạo nhân, lại hướng phía Đông Bắc chỉ chỉ: “Như thế rất tốt, ta ở trong thủy phủ dưới Lăng Thiên phong Lăng Thủy ẩn dấu một bộ phận con cái tư chất tốt nhất, còn xin giáo chủ đem bọn nó mang đi nơi an toàn an trí thích đáng. Huyết mạch tinh hoa nhất của Tương Liễu nhất tộc ta, tất cả ở trong đó.”

Hoa đạo nhân hài lòng gật gật đầu, hắc tiếp nhận lệnh bài, hướng phía Đông Bắc liếc một cái, thân thể nhoáng lên, từ trong cơ thể hắc bay ra một cái bóng trắng. Một đạo nhân bề ngoài giống hệt Hoa đạo nhân từ trong cơ thể hắc bay ra, cười hướng hắc chấp tay hành một lễ: “Đạo hữu, có chuyện gì tìm ta?”

Hoa đạo nhân đem lệnh bài đưa cho đạo nhân đó, cười nói: “Làm phiên đạo hữu đi một chuyến, tương lai bọn họ đều là nòng cốt bát bộ chúng giáo ta!”

Đạo nhân kia đồng ý một tiếng, tiếp nhận lệnh bài sau đó hóa thành một dải ánh sáng màu trắng, nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Khuôn mặt già của Tương Liễu kịch liệt run rẩy một cái, kinh ngạc nhìn phương hướng đạo nhân biến mất, thấp giọng cảm thán: “Thần thông của đạo hữu, quả nhiên không phải người thường có thể theo được.”

Hoa đạo nhân lại cười cười, hắt từ trong tay áo lấy ra một cái hồ lô vỏ xanh đưa cho Tương Liễu.

“Đây là một hồ lô ‘Khư Ôn Đan’, thiên hạ mọi ôn độc, chỉ cần một viên đều có thể giải trừ. Tôn giả, người phải dụng cho thỏa đáng!”

Sau khi đem hồ lô vỏ màu xanh đưa cho Tương Liễu, Hoa đạo nhân vỗ tay áo vào trên người Tương Liễu, một cơn cuồng phong cuốn Tương Liễu lên, đem hắt quét đi không còn thấy bóng dáng nữa.

Chương 1155: Phá Trận Giết Người

Trong Bát Phong Bất Động đại trận, Cơ Hạo ngửa mặt nhìn Tương Liễu được đưa đi, nhất thời lòng nóng như lửa đốt.

Hoa đạo nhân chết tiệt, Cơ Hạo không chút nghi ngờ hiệu lực đan dược hẳn luyện chế. Ôn Thần Phiên tất nhiên nham hiểm ác độc, Ôn Thần truyền thừa tất nhiên mạnh mẽ, nhưng Khư Ôn Đan của Hoa đạo nhân chắc chắn có thể phá giải chất độc lan truyền do Ôn Thần Phiên mang đến.

Ôn Thần Phiên vừa bị phá, đại quân thủy tộc tất nhiên tiếp tục nam hạ, đại quân trị thủy của Tự Văn Mệnh tất nhiên tiếp tục bị quấy nhiễu.

Thời gian con dân nhân tộc bị nước lũ gây hại tự nhiên sẽ bị kéo dài, vô số con dân giãy dụa kêu rên ở trong nước lũ, Hoa đạo nhân tất nhiên có thể thừa dịp lòng người yếu đuối mở rộng phát triển các giáo đồ, ở trong quá trình này lại sẽ có bao nhiêu con dân nhân tộc chết đi?

Con người chột lóe lên hào quang hung bạo, Cơ Hạo đột nhiên đã hiểu cái gì gọi là ‘Thời thế tạo anh hùng’!

Có đôi khi, không phải bản thân muốn đi liều mạng, không phải muốn đi sính anh hùng, mà là một số người, một số việc buộc người đi liều mạng, buộc người đi làm một số việc ngày thường căn bản sẽ không đi làm, sau đó không cần thận người đã thành anh hùng.

Như Cơ Hạo bây giờ, hành động của Hoa đạo nhân, đã ép hẳn đi làm một số việc xấp xỉ điên cuồng.

“Da Ma Sát Nhất, dẫn người trở về, ở trước khi Tương Liễu dùng Khư Ôn Đan phá Ôn Thần Phiên, bảo Cao Đào đại nhân thống lĩnh đại quân, theo hiệu lực của Ôn Thần Phiên tiếp tục hướng bắc càn quét, nơi đi qua không giữ lại người sống!”

“Giết sạch lũ thủy tộc chết tiệt!”

Cơ Hạo rống lên một tiếng hung tợn. Ôn Thần Phiên tất nhiên lợi hại, có đại quân nhân tộc phối hợp, hiệu suất giết chóc sẽ tăng gấp trăm lần. Tương Liễu người cho dù có Khư Ôn Đan, Cơ Hạo cũng muốn ở trước khi Khư Ôn Đan cứu chữa cho bọn thủy tộc kia hung hăng cắn được một miếng thịt trên người đại quân thủy tộc.

Da Ma Sát Nhất cẩn thận nhìn thoáng qua Hoa đạo nhân, trầm giọng nói: “Chủ nhân tôn kính ời, làm nô bộc trung thực của ngài, ta không thể để lại một mình ngài ở chỗ này. Cái này đối với ta mà nói...”

“Cút!” Cơ Hạo quay phắt đầu lại, vung Thái Cực Thần Phong đem vài cơn gió màu đen chém nát, hướng tới Da Ma Sát Nhất lớn tiếng quát: “Chấp hành mệnh lệnh của ta!”

Đôi mắt Cơ Hạo đỏ bừng, Da Ma Sát Nhất nhìn thấy con mắt dập dờn sát ý của Cơ Hạo, thân thể rung mình, vội vàng hướng Cơ Hạo khom người vái thật sâu, vung tay lên, một mảng bóng đen nhanh chóng bao phủ đám người Phong Hành, Nghệ Địa, mang theo bọn họ nhanh chóng nhập vào trong cương phong mây đen.

Hoa đạo nhân mỉm cười nhìn Da Ma Sát Nhất hốt hoảng bỏ chạy, chậm rãi nói: “Ác quỷ dị tộc nhỏ nhoi, chớp mắt có thể giết, ngại là bản đạo mang lòng từ bi, thật ra cũng không muốn tạo nhiều sát nghiệp.”

“Giết hẳn không có lợi ích gì.” Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Hoa đạo nhân: “Hoa đạo nhân, không cần dùng lời nói hoa ngôn xảo ngữ để lừa gạt người ta, tính cách của người, tuy ta quen biết người chỉ vài năm, nhưng ta đã biết người là người thế nào rồi.”

“Bản đạo không phải người!” Hoa đạo nhân cười rất hiền lành, hân ôn hòa nhìn Cơ Hạo nói: “Cho nên, Nghiêu Hầu tuyệt đối đừng dùng cách nghĩ của người phạm để đo lường tính toán bản đạo. Theo người thấy, hành vi của bản

đạo phần lớn đáng khinh, lộn xộn, nhưng theo bản đạo thấy, hành vi của bản đạo không có gì không phù hợp thiên đạo.”

“Thiên đạo?” Cơ Hạo nhìn Hoa đạo nhân cất tiếng cười to.

“Không cần cười.” Hai tay Hoa đạo nhân kết ấn đặt ở trước bụng, ôn hòa nhìn Cơ Hạo nhẹ nhàng nói: “Ta so với người, càng thêm hiểu, vô luận là đạo trong Hồng Mông hỗn độn, hay là đạo của Bàn Cổ thế giới, ta hiểu hơn người nhiều lắm... Đáng tiếc, đáng tiếc, Vũ Dư đạo nhân gặp được người trước, nếu không người nếu vào môn ta, làm đồ đệ tốt của ta, tương lai người sẽ hưởng một vị trí tôn quý.”

‘Tương lai người sẽ hưởng một pho tượng vị’?

Trong đầu Cơ Hạo hiện lên ngàn vạn suy nghĩ. Hắn cười lạnh một tiếng, tay áo Thái Cực Pháp Y quay cuồng, kéo theo từng đạo thanh quang đem gió dữ Bát Phong Bất Động đại trận tạo nên vỡ tan thành mây khói. Hắn lạnh lùng cười nói: “Đại trận này của người cũng chỉ có vậy, muốn đoạt Cửu Long Xa Liễn của ta không dễ dàng như thế.”

Hoa đạo nhân rất thông dong hướng Cơ Hạo gật gật đầu, ôn hòa cười nói: “Không vội, không vội, Bát Phong Bất Động đại trận này của bản đạo, càng về sau uy lực càng lớn, hiện tại chỉ là vây khốn người, một lúc nữa người có thể hiểu đại trận này... A nha!”

Hoa đạo nhân đang nói, đột nhiên trong làn nước mênh mông phía dưới, một con huyền quy, một con long mã sóng vai lao ra khỏi mặt nước, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, lại hóa thành hai luồng sáng một đen một trắng chui vào trong nước, giống như hai con cá cấp tốc bơi đi.

“Hà Đồ, Lạc Thư của bản đạo!” Hoa đạo nhân vung râu, rốt cuộc mặc kệ Cơ Hạo, thân thể hóa thành một đạo quang ảnh mông lung nhanh chóng hướng mặt nước phía dưới chạy đi. Cơ Hạo chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, Hoa đạo nhân đã chui vào làn nước mênh mông phía dưới, hướng thanh quang huyền quy, long

mã biến thành đuổi theo.

Cơ Hạo nhất thời giật mình, khó trách Hoa đạo nhân ù ù cạc cạc từ nơi này chui ra, thì ra hẳn còn đang truy tung Hà Đồ Lạc Thư.

Ngày đó ở dưới Vũ sơn, Côn Bằng mang theo một đám hồng hoang cự yêu, dùng Hà Lạc Đại Trận vây sát đoàn người Tự Hi, Cơ Hạo, về sau bản thể Hà Lạc Đại Trận được Cơ Hạo giúp đỡ, thoát ly Côn Bằng khống chế khôi phục tự do.

Hà Đồ, Lạc Thư vui vẻ bỏ chạy, lại bị Hoa đạo nhân đi ngang qua phát hiện, sao đã qua lâu như vậy rồi, Hoa đạo nhân còn chưa đuổi được hai kiện bảo bối đó?

Hoa đạo nhân vội vàng rời khỏi, Bát Phong tôn giả nhìn nhau một cái, bọn họ cùng cất tiếng hò hét, ùn ùn cầm cờ phướn hướng bầu trời ném đi, sau đó nhanh chóng ngồi xếp bằng giữa không trung. Bọn họ đều nhíp đưa tay vào tay áo, đều lấy ra một hồ lô ngọc to bằng đầu người.

Màu sắc những hồ lô ngọc không giống nhau, đáy hồ lô phân biệt khắc nổi một cái phù ấn đại biểu bát quái vị, Bát Phong tôn giả đem nắp hồ lô rút ra, chợt nghe một tiếng vang lớn, trong tám cái hồ lô ‘Oc oc oc’ phun ra các cơn gió dữ như thực chất.

Những cơn gió dữ đó nhanh chóng bao lấy lá cờ phướn trôi nổi trên bầu trời, hư không quanh thân thể Cơ Hạo kịch liệt chấn động lên, từng cơn lốc như ác long điên cuồng tàn sát bừa bãi, chấn động hư không dao động, làm nứt ra vô số khe hở nhỏ.

Trong những khe hở nhỏ bé kia càng có các cơn thủy triều hỗn độn nhỏ lao ra, thủy triều hỗn độn đục ngầu lẫn vào trong gió dữ, gia tăng mấy chục lần uy năng cho những cơn gió dữ.

Cửu Long Xa Liễn kịch liệt chấn động, ánh sáng mặt trời ban đầu rộng tới trăm dặm bị cường hoành áp súc đến chỉ còn mười dặm.

Một thanh niên đạo nhân trong Bát Phong tôn giả cười lên ‘Ha ha’: “Nghieu Hưu Cơ Hạo? Người dù sao không phải Đông Hoàng Thái Nhất, cái xe kéo này, người không phát huy ra được một phần vạn uy năng của nó!”

Cơ Hạo mỉm cười, lạnh nhạt cười nói: “Thật không? Đó là bởi vì vừa rồi có Hoa đạo nhân ở đây chống lưng cho các người, ta không tiện ra tay nặng mà thôi!”

Cười lạnh một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều gào thét chui ra, một luồng ánh sáng bao lấy Cơ Hạo, Thiên Địa Kim Kiều phá vỡ hư không, ‘Vù’ một cái đã tới bên ngoài Bát Phong Bất Động đại trận.

Vô số trận gió dữ trong đại trận mất đi mục tiêu, không còn lực ngăn cản của Cửu Long Xa Liễn, vô số cơn lốc hung hăng va chạm với nhau, thân thể Bát Phong tôn giả kịch liệt lay động, thậm chí có người bị lực lượng cản trở chấn động khiến đôi tay đau đớn, hồ lô ngọc trong tay bỗng nhiên nhảy ra.

Cơ Hạo đứng trên Cửu Long Xa Liễn cười to: “Hiện tại, các người xem ta có thể phát huy được mấy phần uy năng của cái xe kéo này?”

Lực lượng thái dương cuộn cuộn trong đại nhật nguyên thần gào thét rót vào xe kéo, vạn trượng kim quang thối quết hư không, thân thể Bát Phong tôn giả hừng hực cháy lên, bọn hắn phát ra tiếng rú thảm khàn khàn, ngọn lửa màu vàng thiêu đốt từ trong cơ thể bọn hắn ra ngoài, nhanh chóng kéo theo nguyên thần của bọn hắn cùng nhau đốt cháy thành tro.

Chương 1156: Giao Vương Biển

Da Ma Sát Nhất vội vã mang theo Phong Hành, Nghệ Địa quay về thành trại, nhưng ở xa xa nhìn thấy thành trại, đám người Da Ma Sát Nhất không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Thành trại to lớn lơ lửng trên mặt nước không sút mẻ, một tầng lục quang mướt mà gắt gao bao bọc lấy nó. Lục quang tản mát ra một hơi thở khổng lồ không thể xâm phạm, một vạn con Tinh Không Linh Quy phụ trách kéo thành trại thu lại nanh vuốt của mình, đầu cũng rụt vào trong mai rùa, lẳng lẳng trôi nổi trên mặt nước không dám phát ra chút động tĩnh nào.

Da Ma Sát Nhất dừng bước, đứng ở trên mặt nước xa xa với mấy người bọn Phong Hành, Nghệ Địa, không dám tới gần thành trại giờ phút này.

Trong thế giới hạt cải phong cảnh tuyệt mỹ, Bắc Minh giao vương nghiêng chặt răng nhìn bạch long nho nhỏ kia trên tay Mộc đạo nhân.

“Người, thế mà có thể tính ra những việc này?” Bắc Minh giao vương đột nhiên hướng tới Mộc đạo nhân giận quá mà cười nói: “Chẳng lẽ Tuyết Lăng gặp nạn, là hai sư huynh đệ các người ở sau lưng xuống tay thúc đẩy? Tất nhiên là như thế, các người năm đó làm không ít chuyện như vậy!”

Thân thể Bắc Minh giao vương khẽ run, hắt chỉ vào Mộc đạo nhân lớn tiếng quát: “Năm đó nguyên thủy thần linh đời thứ nhất của Bàn Cổ thế giới ngã xuống... năm đại thiên đế ban đầu của thiên đình biến mất... Còn có thiên địa vạn tộc nô dịch đối với nhân tộc... Việc này, hai người các người đều có phần!”

Mộc đạo nhân hơi sụp mí mắt, lẳng lẳng nhìn bạch long trên tay không nói một lời.

Bắc Minh giao vương có chút điên cuồng quát: “Nếu không phải các người bị người nào đó cảnh cáo, bị đuổi đi Tây Hoang đại lục căn cỗi nhất, cường chế các

người không có việc gì không được đi ra khỏi Tây Hoang, lấy tâm tính thủ đoạn của các người, đã sớm đem thiên địa này quấy động hồng bát rồi.”

Căn chặt rằng, Bắc Minh giao vương âm trầm cười lạnh nói: “Tốt, tốt, tốt, lần này các người tính kế đến trên đầu của ta! Các người tính kế ta thì thôi, các người vì sao ngay cả Tuyết Lăng cũng muốn tính kế vào?”

‘Rắc rắc’ vài tiếng vang, ngọn núi huyền băng đóng băng bản thể Bắc Minh giao vương đột nhiên nứt ra vô số vết nứt như mạng nhện, bản thể khổng lồ của hãn khê mấp máy, rất có tư thế phá núi mà ra quyết chiến sinh tử với Mộc đạo nhân.

“Bần đạo chưa từng tính kế Giao đạo hữu.” Mắt thấy Bắc Minh giao vương sắp chơi thật rồi, Mộc đạo nhân lúc này mới từ từ nói: “Lấy đạo tâm của bần đạo thì, bần đạo chỉ là trong minh minh tâm huyết dâng trào, biết con gái Giao đạo hữu có tai ương huyết quang, đặc biệt tới sông băng Bắc Minh, phá vỡ địa phế sông băng, bắt con băng long chưa thành hình này.”

Nâng mí mắt, âm u hướng Bắc Minh giao vương nhìn một cái, Mộc đạo nhân nhẹ nhàng nói: “Bần đạo còn hao phí Tam Quang Thần Thủy, Thiên Nhất Chân Thủy, Thái Huyền Ngưng Lộ ba loại chí bảo, hao phí tinh huyết bản thân tẩy tinh phạt tủy cho nàng, cùng ngưng tụ chín đường thái âm huyền mạch trong cơ thể nàng.”

Gương mặt Bắc Minh giao vương kịch liệt co giật, theo bản năng nhìn thoáng qua tiểu bạch long trong tay Mộc đạo nhân, con người kinh hãi hiện lên một mảng kinh diễm.

“Nếu là con gái của Giao đạo hữu, lấy Công Đức Chi Thủy trong ao công đức của ta luyện mệnh châu, có được thân thể con băng long này, tương lai tiền đồ, sẽ không kém hơn bao nhiêu so với thân thể ban đầu của nàng.” Mộc đạo nhân thân nhiên nói: “Bần đạo cũng là một phen thành tâm, mong Giao đạo hữu vào giáo môn ta, ngồi vị trí giáo chủ thứ ba kia.”

Viên Lực đã si ngốc ngơ ngác nói không ra lời. Tam Quang Thần Thủy, Thiên Nhất Chân Thủy, Thái Huyền Ngưng Lộ, đây đều là tiên thiên linh vật đỉnh cấp, có uy năng một giọt hóa một biển, càng có thần hiệu hóa mục nát thành thần kỳ, đối với bất cứ thủy tộc nào mà nói, giá trị của ba loại tiên thiên linh vật này thậm chí so với tinh huyết long tộc còn trân quý hơn.

Tinh huyết long tộc chỉ khiến thủy tộc có khả năng tiến hóa thành rồng, mà ba loại tiên thiên linh vật này, thì có thể tăng lên thật lớn huyết mạch bản thân thủy tộc, nếu là phân lượng đủ, thậm chí có thể đem huyết mạch bọn họ tăng lên tới trình độ có thể so với long tộc!

Mộc đạo nhân vì thành tựu cho con băng long nho nhỏ này, lại liên tục vận dụng ba loại linh vật để thành tựu nàng!

Viên Lực cũng nói không rõ, hiện tại con băng long này thiên chất đã cao đến trình độ nào, nhưng chỉ bằng chín đường thái âm huyền mạch trong cơ thể nàng, thiên chất của nàng đã vượt qua bản thể của Tuyết Lăng. Trong lòng Viên Lực biết rõ, tiểu ngân giao bản thể Tuyết Lăng, trong cơ thể cũng chỉ có sáu đường thái âm huyền mạch mà thôi.

Bắc Minh giao vương trầm mặc rất lâu, Tuyết Lăng mệnh châu lơ lửng trước mặt hắn, bàn tay Mộc đạo nhân cũng đã vươn đến trước mặt hắn, tiểu bạch long nằm ở lòng bàn tay hắn. Một long ảnh tinh tế như ẩn như hiện trong Tuyết Lăng mệnh châu, thỉnh thoảng hướng tiểu bạch long kia nhìn một cái, hiển nhiên nàng rất có hứng thú đối với thân thể này.

“Đệ tam giáo chủ...” Bắc Minh giao vương khẽ thở dài một tiếng: “Nếu bốn vương thực sự trở thành đệ tam giáo chủ này, sợ là sẽ phải vì dốc hết tâm can huyết cho hai sư huynh đệ các người... Đáng thương, đáng tiếc, bốn vương vốn ở Bắc Minh tiêu diêu tự tại vô số năm, chẳng lẽ thật phải đi lặn lội trong vũng bùn hay sao?”

“Bản thân thiên địa chính là một cái vũng bùn lớn, chúng sinh đều lặn lội

trong đó, vô luận người ta hấn, trừ phi có thể triệt ngộ vô thượng đại đạo của một phương thiên địa này, nếu không ai có thể chạy thoát? Ai có thể giã thoát đây?” Mộc đạo nhân nhìn Bắc Minh giao vương, chân thành thân thiết khuyên: “Cái gọi là tiêu dao tự tại chẳng qua là vỏ ngoài, Giao đạo hữu nào từng thoát khỏi vũng bùn này?”

Bắc Minh giao vương quay đầu nhìn nhìn ba ngàn hàn giao phía sau, lại nhìn nhìn mệnh châu trước mặt, lại nhìn nhìn bạch long trong tay Mộc đạo nhân.

Do dự thật lâu, Bắc Minh giao vương cười khổ nói: “Thôi, thôi, bị tiểu nhi nữ bối liên lụy rồi. Một khi đã như vậy, thì thuận thế mà làm, nhưng cái đệ tam giáo chủ này, bốn vương không làm, cho cái vị trí thanh nhàn thôi.”

Trên khuôn mặt khổ sở của Mộc đạo nhân gian nan nặn ra một nụ cười, hấn không cười còn tốt, hấn cười, càng thêm tỏ ra hấn sắp khóc rồi.

Hấn khẽ nhắc bàn tay, nhẹ nhàng đem tiểu bạch long ném vào trong ao thần phía dưới. Bắc Minh giao vương khẽ thở dài một tiếng, đưa tay sờ sờ Tuyết Lăng mệnh châu, tay run lên đem nàng cũng ném vào ao thần.

Hai tay Mộc đạo nhân khẽ lật, trong ao thần nhất thời có vạn trượng ráng màu phóng lên, từng luồng công đức huyền hoàng chi khí từ trên trời giáng xuống, chậm rãi rót vào trong Tuyết Lăng mệnh châu cùng thân thể tiểu bạch long kia.

Mộc đạo nhân hướng Bắc Minh giao vương gật gật đầu, trầm giọng nói: “Tuyết Lăng tư chất tuyệt hảo, bản đạo có ý thu nàng làm quan môn đệ tử, ngày sau tu luyện có thành tựu, hấn có thể kế thừa vị trí giáo chủ của bản đạo, Giao đạo hữu nghĩ như thế nào?”

Về mặt Bắc Minh giao vương lại đã nhẹ nhõm đi rất nhiều, hấn chậm rãi gật đầu nói: “Đó cũng là chuyện của bao nhiêu năm sau? Tạm thời không đề cập tới nó, nhưng có đạo hữu dạy dỗ tiểu nữ, cũng tốt, cũng tốt, đỡ cho nó không biết trời cao đất rộng, lại gặp phải họa sát thân!”

Xa xa, đám người Da Ma Sát Nhất nhìn thấy một mảng lục quang long lạnh kia dần dần tiêu tán, trước thành trại đột nhiên xuất hiện mấy ngàn bóng người, chính là Bắc Minh giao vương, Viên Lực còn có ba ngàn hàn giao.

Bỗng nhiên trong thiên địa gió lạnh mãnh liệt, bầu trời như hoàn toàn tan vỡ nứt ra vô số lỗ thủng, từng mảng lớn khí lạnh từ trên trời giáng xuống. Núi băng đóng băng bản thể Bắc Minh giao vương vỡ ra, một cái đầu rồng cực lớn đường kính trăm dặm chậm rãi từ trong núi băng thò ra, nhẹ nhàng băng quơ hướng thành trại của Cơ Hạo phun ra một ngụm khí lạnh.

‘Vù’ một chút, thành trại dài rộng ngàn hơn dặm bị đóng băng ở trong một khối huyền băng vạn dặm phạm vi.

Người trong thành trại không ra được, người ngoài thành trại không vào được.

Ngay cả trong khí xám Ôn Thần Phiên phóng ra, Ôn Hoàng rợp trời rợp đất cũng bị một ngụm khí lạnh này đông lạnh chết vô số.

Chương 1157: Băng Sơn Vô Tận

“Này, này, giao vương đại thúc!” Viên Lực mờ mịt ngây thơ nhìn Bắc Minh giao vương, nhưng Bắc Minh giao vương chỉ nhìn hẩn một cái, vứt lại một câu ‘Tự giải quyết cho tốt’, liền mang theo đám đông hàn giao phóng lên cao, không bao lâu đã biến mất trong mây đen trên trời.

Viên Lực ngơ ngác đứng trên mặt băng, tất cả vừa mới xảy ra giống như mộng ảo, mông mông lung lung, làm hẩn có chút không nhớ rõ. Rất nhanh, hẩn cũng chỉ mơ hồ nhớ, Bắc Minh giao vương tựa như đã an trí tốt cho Tuyết Lăng, nhưng nàng rốt cuộc đã đi nơi nào, vừa rồi đã xảy ra cái gì, tất cả ấn tượng đều biến mất khỏi trong đầu hẩn.

“Đại thúc!” Viên Lực hơi ai oán ngẩng đầu lên, hướng về phương hướng Bắc Minh giao vương biến mất rống to: “Tuyết Lăng rốt cuộc thế nào rồi? Vừa rồi đã xảy ra cái gì? Người đem thành trại của người ta đóng băng làm gì?”

Bắc Minh giao vương không có tiếng đáp lại, hẩn đã sớm dẫn người đi xa.

Viên Lực bất đắc dĩ thở dài một hơi, có chút không biết làm sao xoay tại chỗ vài vòng, sau đó cúi đầu nhìn về phía núi băng thật lớn dưới chân.

Núi băng phạm vi hơn vạn dặm, nơi dày nhất gần tới trăm dặm. Nhưng một khối huyền băng dày như vậy, lại trong suốt như không có gì. Xuyên thấu qua tầng băng thật dày, Viên Lực có thể rõ ràng nhìn thấy chiến sĩ nhân tộc trong thành trại đang giận dữ đánh phá huyền băng, mấy chục vạn chiến sĩ nhân tộc hò hét đập phá bừa bãi, nhưng tầng băng không tổn hao gì.

Ngay sau đó là mấy chục tên Đông Di tiên thủ cấp Vu Đế vận dụng Lang Nha Đột lực xuyên thấu mạnh nhất, bọn họ liên thủ hướng núi băng phong tỏa thành trại hung hăng đánh một đòn, núi băng dày nặng không tổn hao gì, Lang Nha Đột bị va đập vỡ nát trên núi băng, lại chưa thể lưu lại một chút dấu vết nào.

Sau đó là Vu Đế các bộ tộc khác ùn ùn ra tay, vừa mới bắt đầu bọn họ còn có chút giữ lại, lúc động thủ cũng chưa thi triển lực lượng quá lớn. Nhưng mắt thấy núi băng mình công kích liên tục ngay cả một chút vết nứt cũng chưa có, Vu Đế các bộ tộc giận tím mặt, cũng liền không để ý tất cả vận dụng toàn bộ lực lượng.

Trong lúc nhất thời trên không thành trại lửa nóng sôi trào, lôi quang bộc phát, cơn lốc, mưa đá gào thét va chạm ở trên núi băng, càng có các loại vu pháp quỷ dị kéo theo các luồng sáng kỳ dị đánh vào trên núi băng.

Bắc Minh giao vương lấy bản thể phun ra một ngụm khí lạnh biến thành núi băng vẫn không tổn hao gì, đám đông cao thủ nhân tộc trong thành trại liên thủ ước chừng một khắc đồng hồ, chưa ai có thể lưu lại bất cứ dấu vết nào trên núi băng.

“Thực cứng rắn như vậy?” Cách huyền băng dày tới trăm dặm, Viên Lực thấy được mọi người trong thành trại hành động, lại không nghe được chút thanh âm nào. Hắn rất kinh ngạc nhìn núi băng không tổn hao gì, rất hiếu kỳ rút ra Bàn Long Bổng Vũ Dư đạo nhân ban cho.

Rống to ‘Hây ~ da’ một tiếng, lông rậm màu bạc quanh thân Viên Lực dựng thẳng lên từng sợi một. Hắn nhắc Bàn Long Bổng hung hăng rung lên, kéo ra vạn tia sáng lạnh hung hăng bổ vào trên núi băng. Một đòn này hắn đã vận dụng toàn lực, ngay cả sức bú mẹ cũng đã sử dụng ra.

Bàn Long Bổng hung hăng đánh vào trên núi băng, chợt nghe một tiếng vang lớn, mượn dùng uy lực linh bảo Vũ Dư đạo nhân ban cho, Viên Lực để lại ở trên núi băng một chỗ lõm xuống bằng nắm tay, theo sát mà đến là một tiếng rú thảm, Bàn Long Bổng bị lực phản chấn bắn bay, hai cánh tay Viên Lực bị chấn động tới mức da tróc thịt bong, một mảng lớn máu tươi không ngừng chảy ra, xương cánh tay gãy gập hắn khóc trời kêu đất đặt mồng ngồi xuống đất.

Đoàn người Da Ma Sát Nhất nhanh chóng ghé qua, bọn họ cúi đầu nhìn nhìn đám đông chiến sĩ nhân tộc trong thành trại ngửa mặt lên trời, lại nhìn nhìn Viên

Lực đôi bàn tay hầu như bị lực phản chấn nổ thành phấn, khóc nước mắt nước mũi trào hết ra, Da Ma Sát Nhất cũng không khỏi thấy cái mình thích là thèm, đem trọng kiếm bên hông rút ra.

“Ám Nhật vĩ đại chí cao ời, ban cho ta lực lượng hủy diệt vô biên! Để vạn vật thế gian chứng kiến sự vĩ đại và đáng sợ của ngài.”

Da Ma Sát Nhất thì thảo niệm tụng từ ngữ cầu nguyện, thân thể hẩn hóa thành một làn sương khói màu đen bao lấy trọng kiếm trong tay, sau đó trọng kiếm hung hăng bổ xuống. Da Ma Sát Nhất thực lực có thể so với Vu Thần không hề giữ lại bỏ ra cái này một kiếm.

Chợt nghe một tiếng vang lớn, Da Ma Sát Nhất rú thẳm lên tương tự với Viên Lực.

Trọng kiếm va chạm trên huyền băng, sau khi phát ra một tiếng rít quái dị, trên huyền băng nứt ra một vết rách đại khái dài mười mấy dặm, rộng hơn một thước, sâu hơn ba thước, trọng kiếm lại bị lực phản chấn bắn bay thật xa. Da Ma Sát Nhất một lần nữa khôi phục hình người, đôi tay cũng bị chấn rách tung toé, máu tươi không ngừng từ miệng vết thương chảy ra.

“Cái này... con giao long kia, hẩn thể mà... mạnh như vậy?” Da Ma Sát Nhất kinh hãi ngẩng đầu, hướng phương hướng Bắc Minh giao vương biến mất nhìn một cái: “Ám Nhật vĩ đại chí cao tại thượng, năm đó chúng ta xâm nhập thế giới này, ta thực lực nhỏ yếu, chưa gặp phải thẳng cha đáng sợ này!”

Thân thể Da Ma Sát Nhất loạn choạng, hẩn đã có nhận thức rõ ràng đối với thực lực của Bắc Minh giao vương.

Hẩn không khỏi âm thầm kinh hãi, năm đó dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, có không ít đại năng dị tộc vượt không gian ra tay, Da Ma Sát Nhất âm thầm may mắn, may mắn có các đại năng đó ra tay.

Cơ Hạo chân đạp một luồng sáng, nhanh chóng xẹt qua hư không quay về

thành trại.

Xa xa, Cơ Hạo đã thấy thành trại bị một ngọn núi băng đóng băng, đôi tay Viên Lực và Da Ma Sát Nhất đều biến thành be bét máu thịt, đang không ngừng chảy máu. Chiến sĩ nhân tộc trong thành trại cũng thấy được Cơ Hạo quay về, Man Man, Thiếu Ti cách băng thật dày, đang không ngừng hưởng hân vẫy tay.

“Phá!” Cách núi băng còn có mười mấy dặm, Cơ Hạo vung tay đem Thái Cực Thần Phong đánh ra.

Thái Cực Thần Phong hóa thành hai dải cầu vồng một vàng một bạc quấn quanh lẫn nhau, mang theo tiếng xé gió bén nhọn hung hăng cắm ở trên núi băng. Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, Thái Cực Thần Phong dài đến nghìn trượng chui thật sâu vào núi băng ba mươi dặm.

“Nổ!” Hai tay Cơ Hạo khẽ động, kết một cái pháp ấn nhanh chóng buông ra.

Thái Cực Thần Phong biến thành luồng sáng hai màu vàng bạc nhanh chóng hòa hợp một thể, thái âm, thái dương chi khí kịch liệt va chạm, chợt hóa thành mấy trăm viên Thái Cực Lô Hỏa to bằng nắm tay từ lưỡi kiếm hướng bốn phương tám hướng lao đi.

Thái Cực Lô Hỏa như vật vô hình vô tích, nhanh chóng xâm nhập vào sâu trong núi băng. Chợt nghe ‘Băng băng’ vài tiếng trầm đục, lô hỏa nổ tung thành kích cỡ trăm trượng, trong lô hỏa các luồng thái âm chi khí khuếch tán ra, nhanh chóng dẫn động một luồng tiên thiên âm hàn khí cực kỳ tinh thuần trong núi băng.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ kéo dài không dứt, có một khối núi băng phạm vi trăm dặm bị Thái Cực Lô Hỏa phá hủy, lượng lớn huyền băng hóa thành hơi nước bốc lên, trên không thành trại lộ ra một lỗ thủng đường kính mấy chục dặm, đủ để chiến sĩ nhân tộc tùy ý ra vào.

“Ha ha, đã biết núi băng quý này không làm khó được Cơ Hạo mà!” Man

Man vẫn luôn tràn ngập lòng tin đối với Cơ Hạo, nàng rất hưng phấn giờ hai thanh đại chuỳ, hung hăng dùng sức đánh cổ vũ trợ uy cho Cơ Hạo.

“Cái này... Đây là bởi thuộc tính lực lượng trời sinh khắc chế nhỉ?” Da Ma Sát Nhất không dám tin nhìn Cơ Hạo một đòn phá vỡ trăm dặm núi băng, một đòn toàn lực của hắn cũng chỉ có thể xé ra một vết rách nhỏ như vậy, nhưng nhìn xem chiến quả của Cơ Hạo?

“Đây là công pháp cùng bảo kiếm quan hệ, không có bất cứ quan hệ nào với tu vi bản thân... Chủ nhân tôn quý tuy cường đại, nhưng tu vi của hắn, dù sao chỉ là cấp bậc Vu Đế nhân tộc... Cực phẩm công pháp, cực phẩm bảo kiếm, quả thực làm người ta rất hâm mộ.” Da Ma Sát Nhất kính cẩn hướng Cơ Hạo cúi đầu hành lễ thật sâu, hướng hắn bày tỏ kính ý cao nhất.

Trong tiếng hoan hô của vô số người, vô số luồng hàn quang màu xám trắng trong núi băng khép lại, cái lỗ to Cơ Hạo phá vỡ một lần nữa bị huyền băng thật dày đông lại rắn chắc.

Chương 1158: Vô Kế Khả Thi

“Cái này!” Cơ Hạo kinh ngạc nhìn núi băng một lần nữa đóng băng.

Hắn nhanh chóng bay đến cạnh cái hố to vừa mới phá vỡ, đưa tay chạm chạm trên huyền băng mới sinh, mặt băng trơn bóng mà sạch sẽ, bàn tay sờ lên không có bất cứ khí lạnh nào, ngược lại có thể cảm nhận được từng tia ấm áp kỳ dị không ngừng chui vào thân thể.

Âm cực dương sinh, một ngọn núi băng này của Bắc Minh giao vương, môn đạo trong đó thật sự không tầm thường.

“Có chút ý tứ!” Cơ Hạo nhắm hai mắt, mở đạo mâu ở mi tâm, đạo mâu dài ba tấc mở ra, một đạo thanh quang đập dờn hắt ra, trong thanh quang mơ hồ có thể thấy được các gợn sóng kỳ dị như ẩn như hiện, mỗi một gợn sóng đều tựa như dấu vết đại đạo thiên địa tự nhiên sinh thành, tràn ngập khí tức nào đó huyền ảo vô cùng.

Ở dưới thần quang của đạo mâu chiếu rọi, núi băng không còn tồn tại.

Nơi này chỉ có một đám khí lạnh màu trắng thuần đang chậm rãi lưu động, hàn khí liền thành một thể lại phân biệt rõ ràng chia làm mấy trăm vạn thân thể như dòng suối nhỏ. Mỗi luồng hàn khí lui tới lưu chuyển, nghiêm nhiên là một tòa đại trận khí thể hùng hồn.

Bắc Minh giao vương nhìn như vô cùng đơn giản phun ra một ngụm hàn khí, thực ra là dùng hàn khí này cấu thành một tòa đại trận cấu thông thiên địa đại đạo, tự thành một phương thế giới. Tòa đại trận này phẩm cấp cực cao, lấy trình độ trận pháp của Cơ Hạo hiện nay, chỉ có thể nhìn thấu đây là một tòa đại trận, nhưng mắt trận ở nơi nào, trận môn ở nơi nào, quy luật đại trận vận chuyển, hắn căn bản không thấy rõ.

“Hay cho một tên Bắc Minh giao vương!” Cơ Hạo nhú mày, sau đó hắn cười

lên rạng rỡ, cách núi băng thật dày, hần hướng Man Man, Thiếu Ti trong doanh trại bên dưới phất phất tay, ra hiệu các nàng yên tâm không cần lo lắng, sau đó hần đứng dậy, tế ra Thái Cực Càn Khôn Kính.

“Thái Âm Thần Quang, đi!” Thái Cực Càn Khôn Kính phun ra một đạo thần quang trắng xoá, nhanh chóng hóa thành một quầng sáng đường kính mười dặm, chiếu vừa đúng vào trên núi băng trước mặt Cơ Hạo.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, Thái Âm Thần Quang phá vỡ núi băng, mở ra một thông đạo hình tròn đường kính mười dặm nhanh chóng kéo dài xuống phía dưới. Cũng chỉ thời gian bảy tám nhịp thở, núi băng dày trăm dặm bị Thái Âm Thần Quang phá vỡ, thông đạo đến thẳng trên không doanh trại.

Lại là vô số hàn quang xám trắng từ trong núi băng phun ra, những hàn quang đó như con cá lui tới xuyên qua trong Thái Âm Thần Quang, chột ánh sáng trắng lóe lên, thông đạo hình tròn lại bị huyền băng bổ sung đầy đủ, hơn nữa một lần này cả ngọn núi băng đều mang theo một tầng khí mơ hồ màu trắng như có như không.

Làm Cơ Hạo không còn lời nào để nói là, khí mơ hồ màu trắng kia lại chính là thái âm chi khí thuần túy đến cực điểm!

Ngọn núi băng này của Bắc Minh giao vương thể mà có thể hấp thu tất cả công kích tới từ bên ngoài, tự diễn sinh biến hóa, do đó làm bản thân trở nên càng thêm chắc chắn, càng thêm khó có thể phá hủy. Hơn nữa rất hiển nhiên, hần cũng lĩnh ngộ thái âm chi đạo cực sâu, không có cái cơ sở đó, ngọn núi băng này căn bản không có khả năng hấp thu chuyển hóa Thái Âm Thần Quang Cơ Hạo phát ra.

“Lần này phiền toái rồi.” Cơ Hạo thu hồi Thái Cực Càn Khôn Kính, thở một hơi thật dài.

Hai con Thần Hỏa Xà luôn quấn trên vai Cơ Hạo nhìn nhau một cái, bọn nó đồng thời ngẩng đầu lên, há mồm hướng núi băng phun ra một ngọn lửa màu

vàng. Lửa sền sệt như nham thạch nóng chảy cuốn theo nhiệt độ cao gào thét phun trên núi băng, tung tóe lên một mảng lớn đốm lửa.

‘Hô hô hô hô’, hai con Thần Hỏa Xà hít khí từng ngụm từng ngụm, phun lửa từng ngụm từng ngụm. Ở bên Cơ Hạo lâu, trong địa tâm thái cổ độc diễm bọn nó phun ra đã xen lẫn các tia lực lượng thái dương, điều này làm uy lực bản mạng thần viêm của bọn nó tự dừng gia tăng gấp trăm lần.

Nhưng lửa phun ở trên núi băng, núi băng chỉ là miễn cưỡng hòa tan một mảng mỏng manh của tầng ngoài cùng.

Lửa phun ra ước chừng một khắc đồng hồ, hai con Thần Hỏa Xà mệt tới mức hấp hối, uể oải ghé vào đầu vai Cơ Hạo, nhưng núi băng vẫn là núi băng, từng luồng khí mờ mờ màu trắng không ngừng từ trong núi băng bốc lên, thái âm chi khí trong núi băng bởi vì lửa của hai con Thần Hỏa Xà tấn công thế mà lại tự dừng gia tăng không ít.

Cơ Hạo trầm ngâm một lát, hần tể ra Cửu Long Xa Liễn.

Đứng trên Cửu Long Xa Liễn, Cơ Hạo dốc hết toàn lực thúc dục Cửu Long Xa Liễn phát ra ánh vàng của mặt trời bao phủ núi băng.

Núi băng toàn thân trong suốt mặc cho ánh sáng mặt trời nhập vào cơ thể rồi đi qua, ánh sáng vàng không ngừng chiết xạ vụn vụn trong núi băng, một ngọn núi băng to lớn biến thành tỏa ra ánh sáng vàng giống như đúc từ vàng, nhưng lẫn qua lộn lại thời gian ước chừng một bữa cơm, Cơ Hạo cũng chỉ đem núi băng luyện hóa một tầng dày năm sáu mươi dặm, đã hao hết toàn bộ pháp lực.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, hàn quang màu trắng từ sâu trong núi băng lao vút ra, núi băng nhanh chóng phục hồi như cũ, hơn nữa nơi dày nhất đột ngột gia tăng đến hai trăm dặm!

“Cái này!” Cơ Hạo có chút vò đầu, đám người Da Ma Sát Nhất đều há hốc mồm, Cao Đào, Đào Sát đám cao tầng nhân tộc trong doanh trại cũng đều bó tay

không có cách nào. Một chiêu này của Bắc Minh giao vương cũng quá độc ác rồi, đây là cứng rắn phế bỏ đại quân nhân tộc trong thành trại.

Càng đối mạng hơn là, các tướng lĩnh cấp Vu Vương, Vu Đế kia thì thôi, sinh mệnh lực của bọn họ cực kỳ miên man, bị nhốt ở trong băng ba năm trăm năm cũng không sao. Nhưng các chiến sĩ tinh nhuệ kia thuần một sắc thực lực cấp Đại Vu, Đại Vu vẫn phải hít thở không khí mới có thể sinh tồn!

Núi băng che lại toàn bộ thành trại, mặc dù có Bàn Cổ Thủ Hộ Đại Trận ngăn cách núi băng, bảo lưu lại trên không thành trại lượng lớn không gian, dựa theo Cơ Hạo tính toán, không khí tồn lưu trong thành trại, nhiều nhất có thể khiến liên quân nhân tộc kiên trì mười ngày nửa tháng sẽ không có việc gì.

Nếu không thể kịp thời phá vỡ núi băng, chỉ chiến sĩ tinh nhuệ liên quân nhân tộc này sợ là phải tổn hại toàn bộ ở nơi đây.

“Bắc Minh giao vương...” Cơ Hạo nghiêng rằng, hẳn tể ra Thiên Địa Kim Kiêu.

Thiên Địa Kim Kiêu có thể xuyên toa hư không, sở trường nhất là phá vỡ các loại trận pháp cấm chế. Lúc trước Cơ Hạo từng mượn dùng lực lượng của nó lên vào thiên đình đánh cắp Tức Nhưỡng. Lấy uy lực Thiên Địa Đại Trận của thiên đình, Thiên Địa Kim Kiêu cũng có thể lặng yên xuyên thấu, có thể thấy được uy lực cùng sự thần diệu của chí bảo này.

Thanh quang chợt lóe, Cơ Hạo tan vào trong thanh quang nhanh chóng hướng núi băng hạ xuống.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, vô số luồng bạch quang âm nhu đến cực điểm quần quanh lên. Bạch quang hàn khí âm u quần lấy Thiên Địa Kim Kiêu, Cơ Hạo thúc dục Thiên Địa Kim Kiêu không ngừng lặn xuống phía dưới, chỉ cảm thấy thân thể như bị vô số cái xúc tu âm nhu bao lấy, tốc độ tiến lên cực kỳ thông thả.

Trong thanh quang do Thiên Địa Kim Kiêu biến thành đột nhiên phun ra vô

số dải khói thanh quang như mũi tên, các làn khói thanh quang lao về phía trước, vô thanh vô tức phá vỡ vô số bạch quang. Thân thể Cơ Hạo chợt nhẹ nhõm, ở sau khi hao phí thời gian khoảng một chén trà nhỏ, nó rốt cuộc xuyên thấu núi băng, về tới thành trại.

“Ồ?” Man Man và Thiếu Ti đều biết Thiên Địa Kim Kiều lợi hại, ngày thường xuyên qua trăm vạn dặm cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng ngọn núi băng trước mắt chẳng qua chỉ dày hai trăm dặm, đã hao phí của Cơ Hạo thời gian dài như vậy?

Hai người vội vàng đón Cơ Hạo, một trái một phải kéo tay hắn.

“Ừm, có chút phiền toái rồi.” Cơ Hạo cười khở một tiếng, hắn thì có thể sử dụng Thiên Địa Kim Kiều dẫn người ra vào, nhưng lấy pháp lực hắn hiện nay, mỗi lần nhiều nhất mang theo ba năm mươi người mà thôi, doanh trại khổng lồ, nhiều chiến sĩ, vật cưỡi như vậy, dựa vào một mình hắn làm sao có thể được?

Ngọn núi băng đánh không nát, phá không vỡ này, chẳng lẽ liên quân nhân tộc thật phải bị nó vây chết ở chỗ này?

Chương 1159: Cứu Binh

Trên làn nước mênh mông, vô số ngọn núi băng liên miên một mạch, trong bóng đêm, thỉnh thoảng có các luồng yêu khí, yêu hỏa màu xanh lục từ trong núi băng phun ra. Yêu khí, yêu hỏa như ma trời thong thả xông lên trời, vô thanh vô tức thiêu đốt một lúc, sau đó dần dần tắt, ngay sau đó lại có yêu khí yêu hỏa mới không ngừng dâng lên.

Yêu khí, yêu hỏa màu xanh lục chiếu sáng trời đất, sông băng mênh mông bị chiếu một mảng xanh mượt, nhìn qua rất dọa người.

Phía nam sông băng, một bức tường cao khí xám ngưng tụ thành đang xoay tròn lẫn lộn, vô số thủy yêu tinh thông yêu pháp băng hệ đang tụ tập trên mặt nước, dốc hết toàn lực phun hàn khí, hóa thành một bức tường băng tương đương với khí xám ngưng tụ thành bức tường sương mù giữ lẫn nhau.

Ngẫu nhiên sẽ có một số thủy yêu cạn kiệt tinh lực mềm nhũn ở trong nước, bên cạnh sẽ lập tức có cự yêu đốc chiến vội vã chạy tới, mặc kệ xanh đỏ đen trắng đem đám thủy yêu đó cùng đồng bạn bên cạnh bọn chúng đông lạnh thành khối băng, sau đó đem bọn chúng coi là gạch xây vào tường băng.

“Đông lạnh, đông lạnh hết!” Một con băng thiềm (cóc băng) cự yêu vỗ cái bụng to béo lớn tiếng kêu: “Ai biết là mệt không còn sức nữa, hay là nhiễm bệnh rồi? Đông lạnh toàn bộ, đông lạnh an tâm, ộp, xuống tay nhanh lên, dứt khoát chút!”

Nhiều tiểu yêu mệt tới mức lè lưỡi nghe xong băng thiềm cự yêu nói, mạnh mẽ nhắc lên một chút sức lực cuối cùng, run rẩy đứng dậy, hướng tới tường băng phía trước phun ra một ngụm hàn khí bé nhỏ không đáng kể.

Một ngụm hàn khí này đã hao hết một chút sức lực cuối cùng của bọn hắc, bọn hắc kiệt sức ngã sấp xuống trên mặt nước, đám cự yêu đốc chiến vội vàng lao tới, phun ra từng ngụm hàn khí, đem bọn hắc tính cả đám đông tiểu yêu bên

người, kéo theo một mảng lớn thủy vực đông lạnh thành khối băng, thi triển yêu pháp đem khối băng khuôn vác lên không, đập thật mạnh trên tường băng.

Trên sông băng, trong vô số khối băng to nhỏ đóng băng vô số đại yêu, cự yêu, thủy yêu hình thù kỳ quái bị đóng băng trong khối băng, khí tức toàn thân như có như không, cơ năng sinh mệnh đã hạ thấp đến cực hạn, tốc độ ôn độc phát tác cũng bị suy yếu đến cực hạn.

Nhiều cự yêu bản thể nguyên hình thể tích quá lớn, khối băng đóng băng bọn họ nghiêm nhiên là các dãy núi loại nhỏ. Long kinh, cá mập khổng lồ, rùa khổng lồ, bạch tuộc, mực... các thủy yêu to lớn toàn thân cứng ngắc nằm trong núi băng trong suốt, trên người dày đặc bọc phủ to nhỏ, trong đôi mắt lớn nhỏ không đồng nhất lộ ra lộ vẻ sự tuyệt vọng hoảng sợ tới cực điểm.

Một ít đại yêu, cự yêu mới xâm nhập Bàn Cổ thế giới, còn chưa lay ôn dịch kết đội di chuyển trong sông băng, bọn họ run rẩy nhìn đồng bạn phong ấn trong núi băng, thì thâm nguyên rửa đầu sỏ gây nên thi triển ôn dịch đáng sợ như thế.

Đồng thời còn có một số cự yêu ở trong bộ tộc Bắc Hoang bối cảnh hùng hậu, lão tổ đều là thân phận như Vô Chi Kỳ, Tương Liễu bức bối thấp giọng rít gào. Bọn hãn đang oán trách vì sao còn chưa có ai tới cứu viện bọn hãn —— phải biết rằng, cho dù là đông lạnh nhiệt độ siêu thấp, cũng sắp không khống chế được ôn độc Hoành Hành rồi.

Ôn Thần Phiên phóng ra ôn độc có tiềm lực biến dị thật lớn, nhiệt độ thấp ở ngay từ đầu đối với ôn độc tạo thành khắc chế thật lớn, nhưng thời gian qua đi từng phút từng giây, ôn độc trong cơ thể nhiều đại yêu, cự yêu bị đóng băng đã thích ứng nhiệt độ thấp bên ngoài, những ôn độc đó đang cắn nuốt máu thịt của đám thủy yêu, xảy ra dị biến không lường được.

Một đội thủy yêu lắc lư thân thể, hùng hùng hổ hổ đi qua bên cạnh một con mực dài ba trăm dặm, bị huyền băng dày tới gần trăm trượng bao vây lại to lớn. Bọn hãn chưa chú ý tới, một cái xúc tu của con mực to lớn này đang cấp tốc mấp

máy, vô số bọc mủ trên xúc tu vừa lúc quay cuồng như cháo loãng sôi trào.

‘Phành’ một tiếng vang lớn, xúc tu của con mực to lớn nổ tung, huyền băng dày tới trăm trượng bị nổ vỡ nát, một mảng lớn máu đặc sền sệt phun đầy người đầy mặt lũ thủy yêu kia.

Đám thủy yêu những ngày qua đã biết ôn độc Vũ Mực phóng ra đáng sợ bao nhiêu khóc trời kêu đất hét rầm lên, còn chưa chờ bọn hắc có bất cứ động tác nào, xa xa mười mấy cự yêu bay vút đến, cách thật xa đã là một chuỗi yêu pháp đánh xuống.

Trong tiếng ‘Ong ong’, khu vực phạm vi mấy chục dặm bị đông lạnh thành một khối băng lớn, toàn bộ thủy yêu bị máu đặc dính vào đều bị nhốt trong khối băng.

Nhưng một lần này, ôn độc trong xúc tu con mực to lớn phun ra đã thích ứng hoàn cảnh nhiệt độ thấp, mắt thấy trên làn da đám thủy yêu bị đóng băng cấp tốc chảy ra lượng lớn bọc mủ, sau đó thân thể bọn hắc nhanh chóng hòa tan, nhanh chóng biến thành một bãi nước mủ.

Càng đáng sợ hơn là, nước mủ giống như vật còn sống, rất nhanh xâm nhiễm huyền băng xung quanh, giống như vô số con giun thật nhỏ, theo huyền băng hướng bốn phương tám hướng bơi ra ngoài.

“Trời ạ, trời ạ!”

Đám cự yêu thấy tất cả cái này sợ tới mức hồn vía lên mây, bọn hắc khóc thét một tiếng, ùn ùn vứt bỏ một mảng sông băng này, vứt bỏ vô số đồng bạn đóng băng trong đoạn sông băng này, mất hồn mất vía hướng bốn phía chạy trốn.

Ở một lần này, sĩ khí của bọn thủy yêu triệt để sụp đổ, chỉ tiếc thượng cổ thiên đình đã sớm suy bại điêu linh, nếu không những gia hỏa này khẳng định sẽ niệm tụng tôn hiệu của thượng cổ thiên đế, khóc xin đám thiên đế che chở.

Trên trời, một đạo cuồng phong gào thét mà đến, trong cuồng phong Tương Liễu mang theo đám đông chiến sĩ mặc giáp đen thuận gió mà tới.

Cách thật xa, Tương Liễu đã thấy được một mảng tường sương mù màu xám mai phục vô số Ôn Hoàng kia. Hắn rung mình, mắng: “Cơ Hạo tiểu tử đó thủ đoạn thật tàn nhẫn... Thật sự là không có thiên lý, Ôn Thần truyền thừa, sao có thể rơi vào trên tay hắn?”

Lấy ra hồ lô thuốc Hoa đạo nhân ban cho, Tương Liễu đắc ý cười lạnh một tiếng: “Chỉ tiếc, lão tổ cũng có tạo hóa của lão tổ! Hắc hắc, có chiêu này, lão tổ tiến có thể công lui có thể thủ, tùy ý ngao du trong thiên địa, ai còn có thể làm gì được lão tổ hay sao?”

Cười điên cuồng vài tiếng, Tương Liễu từ trong hồ lô thuốc đổ ra một viên linh đan màu xanh to bằng ngón cái, hắn đem linh đan nhét vào trong miệng nhai nuốt một phen, dùng nước bọt của mình đem linh đan biến thành cháo thuốc, sau đó phun ra một ngụm nước bọt, thì triển ra thuật hô mưa gọi gió trong thiên phú thần thông.

Mưa gió khắp trời gào thét mà đến, mưa rền gió dữ cuốn lên nước thuốc do viên linh đan màu xanh kia biến thành, nhất thời trong mưa gió phạm vi mấy ngàn dặm đều tràn ngập một mùi thơm ngào ngạt. Từng giọt hạt mưa thanh khí lượn lờ hạ xuống, rơi ở trên tường sương mù màu xám, vô số Ôn Hoàng trong tường sương mù gào thét chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ, thân thể ùn ùn nổ thành các đám khí độc tan tác.

Hạt mưa rơi trên thân đám thủy yêu kia, các thủy yêu bị ôn khí lây dính, chỉ cảm thấy toàn thân nặng trĩu chột thân thanh khí sáng, độc khí toàn thân bị quét sạch.

Hạt mưa xâm nhập núi băng, không ngừng rót vào trong cơ thể thủy yêu đã trúng độc cực sâu, các thủy yêu đó đồng thời hít sâu một hơi, ôn độc trong cơ thể trở thành hư không, thân thể nhanh chóng khôi phục lực lượng. Bọn hắn hò hét

quấy thân thể, đem núi băng chấn động phá thành mảnh vụn, ùn ùn từ trong sông băng dựng lên thân thể cao lớn.

Tương Liễu hài lòng gật gật đầu, hắc chi hướng nam, rống lớn: “Các con, đi phía nam, đi, đi, đi xử lý hết tất cả phạm nhân các người nhìn thấy! Chỉ cần là nhân tộc dám qua lại ở dã ngoại, giết bọn hắc, ăn bọn hắc, tận tình chà đạp nô dịch bọn hắc! Đi, đi!”

Vô số thủy yêu cùng cất tiếng rít gào, bọn hắc xông qua bức tường sương mù đã không còn lực sát thương, cuộn cuộn hướng phía nam phóng đi.

Cùng lúc đó, một bóng người trường bào nón cao, quanh thân mơ hồ bị sương mù màu đỏ vờn quanh đột ngột đi tới trên không doanh trại của Cơ Hạo.

Chương 1160: Toại Nhân

“Nghieu Hầu!” Bóng người mũ cao đứng trên không thành trại, ngữ khí ôn hòa hướng Cơ Hạo đánh tiếng.

“Ngài là?” Cơ Hạo một lần nữa khống chế Thiên Địa Kim Kiều, gian nan từ trong núi băng chui ra. Lại hao phí một lúc, Cơ Hạo đứng ở trước mặt bóng người mũ cao, nghiêm nghị hướng hắc hành một lễ.

Bóng người mũ cao bậc này, Cơ Hạo đã vài lần gặp ở bên người Đế Thuấn. Bao gồm thời điểm lần đầu tiên Cơ Hạo tham gia nhân tộc đại chiến với dị tộc, bên cạnh Đế Thuấn đã có bóng người mũ cao như vậy xuất hiện.

Lần trước ở trong đại diện thảo luận chính sự của nhân tộc, tổng cộng là mười hai kẻ bóng người mũ cao đồng thời xuất hiện, ngay tại trận đàn áp đám đông cao tăng liên minh bộ lạc nhân tộc, ép bọn họ hợp mưu hợp sức, lấy ra toàn bộ lực lượng trong tay giúp Đế Thuấn trị thủy.

Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, những người này có lẽ chính là trọng khí trấn tộc áp đáy hòm cuối cùng của nhân tộc, càng có khả năng chính là đại hiền thánh nhân có tên có họ trong truyền thuyết thượng cổ, Cơ Hạo không thể không kính cẩn có thừa đối với hắc.

“Toại Nhân thị!” Hỏa khí trên khuôn mặt bóng người mũ cao chợt tản ra, lộ ra một gương mặt rất bình thường, nhưng thần sắc cực kỳ hiền lành. Dung mạo Toại Nhân thị không xuất chúng, chỉ có một đôi mắt to thâm thúy dị thường, nếu đối mắt với hắc, sẽ phát hiện ánh mắt hắc quang diễm loá mắt như tinh tú khắp trời.

Da đầu Cơ Hạo phát tê một trận, cách đó không xa Phong Hành, Nghệ Địa còn có mấy tướng lĩnh khác của nhân tộc đã theo bản năng quỳ gối trên mặt băng.

Toại Nhân thị, Thánh Hoàng thượng cổ nhân tộc, ở thời điểm nhân tộc còn ngây thơ vô tri như cầm thú núi rừng, Toại Nhân thị đã đốt lên ngọn lửa nhân tộc.

Nhân tộc từ Toại Nhân thị mà đứng lên, lúc đó mới thoát ly trạng thái ngây thơ hỗn độn nguyên thủy nhất, mở ra linh trí, hiểu người - thú khác nhau, chính thức lấy tên ‘nhân tộc’, xuất hiện ở trên mặt đất Bàn Cổ thế giới.

“Ngài là Toại Nhân Thánh Hoàng? Ngài không phải...” Cơ Hạo nhớ tới vô số truyền thuyết có liên quan Toại Nhân thị, trong đó bao gồm hắc chết phương nào, chôn ở nơi nào vân vân. Nay trước phần mộ Toại Nhân thị cũng vẫn có vu tế nhân tộc ngày tết hiến tế, hương khói chưa bao giờ đoạn tuyệt.

“Ta, chỉ là một khối phân thân, bản thể đã sớm rời khỏi Bàn Cổ thế giới.” Toại Nhân thị nghiêm nghị hướng Cơ Hạo gật gật đầu, hỏa khí tản ra trên gương mặt một lần nữa hợp lại, đem gương mặt hắc che đi: “Không nói chuyện phiếm, cứu các binh sĩ nhân tộc ra trước, ta có chuyện cần dặn dò người!”

Cơ Hạo lui vài bước, tò mò nhìn về phía Toại Nhân thị.

Hắn có các loại trọng bảo tùy thân, càng nắm giữ thái dương đại đạo, hắn thậm chí kế thừa Đông Hoàng Thần Ấn, đang cấp tốc dung hợp toàn bộ cảm ngộ đối với thái dương đại đạo của Đông Hoàng Thái Nhất. Nội tình như thế, hắn cũng không thể làm gì được ngọn núi băng Bắc Minh giao vương bố trí, hắn rất muốn nhìn một cái, Toại Nhân thị là hóa giải tình thế nguy hiểm lần này như thế nào.

“Lão băng trùng kia lại tiến bộ rồi!” Toại Nhân thị cúi đầu nhìn núi băng một phen, khẽ thở dài: “Năm đó khi hắn vừa mới chiếm cứ Bắc Minh băng hải, dưới trướng hắn có một đám băng yêu tính thích ăn thịt người, là chúng ta liên thủ đánh một trận với lão băng trùng đó, ép hắn tự tay đem một tổ băng yêu kia đoạn tuyệt dòng dõi.”

“Lão băng trùng vô cùng để ý mặt mũi, sau khi bị chúng ta đả thương thì nấp

kỹ trong băng hải, không bao giờ xuất thế gặp người nữa.” Toại Nhân thị lạnh nhạt nói: “Cho nên các người đám hậu bối này, đối với hắc không hiểu biết rõ lắm! Núi băng này của hắc, nói khó cũng không khó, chỉ xem có thể bắt lấy hàn khí ‘Chân ý’ của hắc hay không.”

‘Chân ý’? Trong lòng Cơ Hạo chợt khẽ động, trong lời nói của Toại Nhân thị tựa như có quá nhiều ẩn ý.

“Ta thấy người thi triển thái dương chân hỏa, cũng xa xa thấy người phun Kim Ô Thần Viêm, nhưng lửa của người là ‘Tử’, người chỉ có mỗi hỏa lực, không có tâm của ‘Hỏa’. Cho nên, người không thể đem uy lực của thái dương chân hỏa hoặc là Kim Ô Thần Viêm tăng lên tới lớn nhất.”

Toại Nhân thị giơ một ngón tay, trầm trầm nói: “Lửa của ta thật ra bình thường, không phải là các loại thiên địa linh viêm, lại càng không phải tiên thiên thần hỏa, chỉ là ta nắm đó dùng hai khúc củi ma sát mà sinh một mối lửa, là lửa bình thường nhất thế gian!”

Một điểm ánh lửa sáng lên trên ngón tay Toại Nhân thị, ánh lửa màu vàng nhạt ôn hòa mà mỏng yếu, không ngừng lay động chớp lên ở trong cuồng phong.

Như Toại Nhân thị nói, đây là một ngọn lửa bình thường nhất, chỉ là lửa củi người phụ nữ ở nông thôn dùng để nhóm lửa nấu cơm.

Lửa này nhiều nhất có thể đun củi, đốt cỏ khô, muốn dựa vào lửa cái này luyện hóa khoáng thạch cũng khó, càng không cần nói dùng nó thiêu hủy thiên địa, phá vỡ hư không. Cơ Hạo tùy tay phóng ra một luồng thái dương chân hỏa, nhiệt độ ít nhất là trên vạn lần một luồng lửa này, lực phá hoại càng gấp mười vạn lần, trăm vạn lần một luồng ánh lửa nhỏ bé này.

Một ngọn lửa kia trong tay Toại Nhân thị thật sự không có lực sát thương gì, mà thái dương chân hỏa của Cơ Hạo thì sao? Lại là tồn tại khủng bố có thể nháy mắt khí hoá nhiều kim loại.

Nhưng sau khi Cơ Hạo nhìn thấy một luồng ánh lửa đỏ, liền cảm giác được một sự ấm áp khó có thể hình dung tràn đầy toàn thân, từ sâu trong linh hồn một mực thêm vào đến từng tế bào, khiến hân tràn ngập lực lượng.

Như lúc hân nhỏ tuổi ở một kiếp này, ở sáng sớm mở mắt, nhìn thấy Thanh Phục quỳ gối bên lò sưởi, đang động tác nhẹ nhàng nướng thịt thú cùng củ khoai. Ánh lửa ôn hòa không chói mắt chút nào, nhưng theo mùi thơm của thịt thú cùng củ khoai, lại khiến người ta cảm nhận được khí tức sinh mệnh vô cùng mãnh liệt.

Cơ Hạo đột nhiên đã hiểu cái gọi là ‘Chân ý’ là có ý tứ gì.

Như khí linh của vật phẩm, như linh hồn con người, vật không có khí linh là vật chết, người không có linh hồn là cái xác không hồn. Không có lực lượng chân ý, cho dù bản chất lực lượng cao tuyệt hơn nữa, cũng không cách nào phát huy ra uy năng thật sự của loại lực lượng này.

“Hàn khí chân ý của lão băng trùng, là một trái tim cô quạnh băng lạnh, tự mình phong tỏa, mà chân ý một mảng ánh lửa này của ta, thì là hy vọng vô biên, khát khao sinh cơ kéo dài.” Toại Nhân thị búng ngón tay, một mảng ánh lửa nhỏ bé rơi xuống, phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ xuyên thấu núi băng, hướng sâu bên trong núi băng lặn vào.

Cơ Hạo dùng Thiên Địa Kim Kiều cũng rất khó quán thông núi băng, một ngọn lửa cực kỳ mỏng manh, yếu ớt này của Toại Nhân thị lại như dao sắc cắt đứt phụ nháy mắt phá vỡ.

Vô số luồng hàn quang màu xám trắng từ bốn phương tám hướng ập tới ngọn lửa, ngọn lửa càng thêm mỏng manh, nhưng ánh lửa ngược lại trở nên càng thêm tươi đẹp lên rất nhiều. Cuối cùng ngọn lửa đi tới chỗ cực sâu của núi băng, nhẹ nhàng chạm một cái ở trên điểm nào đó cực kỳ nhỏ bé.

Một tiếng ‘Xèo’ vang lên, ngọn lửa và một điểm hàn khí nhỏ bé hủy diệt lẫn nhau, một ngọn núi băng khổng lồ đột nhiên kịch liệt run rẩy một cái, sau đó vô

số làn hơi nước từ trong núi băng tuôn ra, nháy mắt hóa thành sương trắng cuộn cuộn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Không có lực lượng không thể được.” Toại Nhân thị nhìn Cơ Hạo, rất ôn hòa ân cần dạy bảo: “Người nắm giữ đối với tầng cấp lực lượng, thậm chí cũng sắp đuổi kịp ta rồi, nhưng người vì sao muốn có được lực lượng? Nghiêu Hầu, lực lượng của người tuy mạnh, lại chưa có tâm, người còn thiếu một số thứ.”

Trong thần hồn không gian, hư ảnh có chút tức giận rít gào một tiếng: “Lực lượng chính là lực lượng... cần tâm làm cái gì? Hắc, chẳng qua, lời này tựa như có đạo lý... Nhớ năm đó ta... Hừ, bị hậu sinh tiểu bối giáo huấn, thật sự không còn mặt mũi gặp người!”

Khẽ thở dài một tiếng, Toại Nhân thị trầm giọng nói: “Nhưng, người ở trong một thế hệ thanh niên nhân tộc hiện nay, vô luận tính cách, làm việc, hay là tu vi, lịch luyện, cũng là hàng đầu rồi, chúng ta nơi này có việc, người dám đi không? Chúng ta lo trước nghĩ sau, hiện tại người thích hợp nhất, chỉ có người.”

Cơ Hạo không cần nghĩ ngợi hứa hẹn ngay.

Chương 1161: Toại Nhân Phát Biểu

Cửa chính thành trại mở ra, Cao Đào, Đào Sát... các trưởng lão các bộ tộc liên quân nhân tộc ùn ùn đi ra đón.

Mọi người xếp đội ngũ chỉnh tề, đứng ở hai bên cửa chính thành trại, nghiêm nghị hướng Toại Nhân thị cúi đầu hành lễ, càng có vài trưởng lão bộ tộc bộ tộc nhà mình bắt nguồn từ Toại Nhân thị, là nhánh hậu duệ của Toại Nhân thị kính cẩn quỳ gối dưới đất.

“Dậy đi, chớ dùng lễ tiết... Lễ tiết tất nhiên quan trọng, nếu là quá câu nệ lễ pháp, vậy lại hỏng việc.” Toại Nhân thị vung tay lên, mọi người lần lượt đứng thẳng. Ánh mắt hân ôn hòa đảo qua người ở đây, hơn nữa cường điệu nhìn nhìn Man Man, Thiệu Ti, Thái Ti và Vũ Mục.

Ở dưới sự dẫn dắt của Cơ Hạo, mọi người tới trước trung quân đại trưởng. Toại Nhân thị thấy Bàn Cổ Chung, cũng thấy được Bàn Cổ Thủ Hộ Đại Trận, hân không khỏi dừng bước, chỉ vào Bàn Cổ Chung ung dung cười: “Nghieu Hầu, người thật ra cũng là một thống soái tốt.”

Cơ Hạo cười gượng một tiếng, lời Toại Nhân thị nói tựa như là đang khích lệ hân, nhưng Cơ Hạo nghe không ra chút ý tứ khích lệ nào, ngược lại mơ hồ có một loại trách cứ ở trong. Chợt nghe Toại Nhân thị tiếp tục nói: “Người tốt đến mức, quả thực như cha mẹ đẻ của bọn họ.”

Lắc đầu, Toại Nhân thị xoay người, hướng đám đông tướng lĩnh nhân tộc nhìn một cái, trầm giọng nói: “Các người là dũng sĩ nhân tộc, là chiến sĩ nhân tộc, là hảo hán tử mặc áo giáp, cầm binh khí, đi chém giết với yêu thú, đi tác chiến với dị tộc, đi bảo hộ tộc nhân của các người. Các người là chim ưng tung cánh khắp trời, mà không phải con gà con vịt ở trong chuồng gà run rẩy.”

Chỉ chỉ Bàn Cổ Chung, Toại Nhân thị trầm giọng nói: “Cái chuồng bấu này, rất mạnh; tòa đại trận này, rất mạnh. Thành trại này nắng không đến mặt mưa

không đến đâu, phi thường an toàn thoải mái. Các người liền tránh ở trong thành trại này? Tránh mãi đến bây giờ?”

Nhẹ nhàng cười vài tiếng, Toại Nhân thị đi đến bên người Nghệ Địa, từ trong giỏ tên của gã rút ra mấy mũi tên, hắng không khỏi gật gật đầu: “Ồ, mũi tên này thật không tệ... Uy lực so với mũi tên phù văn tông sư chế tên mạnh nhất Đông Di tự tay chế tạo ít nhất mạnh hơn gấp mười nhỉ? Ở đâu ra?”

Nghệ Địa mặt đen sì, cười gượng nói: “Nghieu Hầu đại nhân ban cho!”

Toại Nhân thị gật gật đầu, hỏi ngược lại: “Bản thân người có thể chế tạo mũi tên cường đại như vậy sao?”

Nghệ Địa và một đám Đông Di tiễn thủ mặt chột xám ngắt, bọn họ đồng thời nhìn về phía Cơ Hạo ——nói giỡn, mũi tên phù văn tông sư chế tên Đông Di cũng không làm được, bọn họ làm sao chế tạo ra được?

Toại Nhân thị xoay người nhìn về phía Cơ Hạo, hắng chưa nói vấn đề, Cơ Hạo đã vội vàng giơ hai tay: “Ta cũng là mượn dùng một món tiên thiên chí bảo, phân tích phù văn của Vạn Lý Phong, Liệt Sơn Băng, Lang Nha Đột, sau khi trải qua cường hóa ưu hoá, do món bảo bối đẩy tự rèn ra những mũi tên này.”

Toại Nhân thị gật gật đầu, trầm giọng nói: “Nói cách khác, Nghieu Hầu người, cũng không cách nào tự tay rèn ra những mũi tên này?”

Cơ Hạo im lặng không nói gì. So sánh với cái đỉnh tròn năm màu kia, thủ pháp luyện khí của hắng thật sự là hồng bét. Có lẽ A Bảo có thể rèn ra mũi tên so với mũi tên phù văn bảo đỉnh sản xuất càng mạnh hơn, nhưng A Bảo cũng không có khả năng giống bảo đỉnh, một lần rèn ra trăm ức mũi tên mạnh mẽ.

“Nếu là chí bảo đó của người biến mất, người còn có thể thỏa mãn yêu cầu của đám tiểu gia hỏa Đông Di này sao?” Toại Nhân thị nhìn quét Cơ Hạo một cái, lại xoay người nhìn về phía Nghệ Địa: “Nếu là Nghieu Hầu ngày nào đó không ở bên cạnh các người, các người không còn loại mũi tên tuyệt phẩm này,

các người còn có thể đánh trận sao?”

Sắc mặt Nghệ Địa và các tướng lĩnh Đông Di bên người hăn ‘Vù’ một cái trở nên trắng bệch dị thường. Hai chân bọn họ run rẩy, một lúc lâu nói không ra lời.

Toại Nhân thị lại đi tới trước mặt vài tên trưởng lão Thao Thiết bộ phía sau Đào Sát, hăn nghịch Thao Thiết Nha quần ở bên hông các trưởng lão đó một chút, lạnh nhạt nói: “Ta nhớ rõ, Thao Thiết bộ chỉ có một cái Thao Thiết Nha, là trấn tộc chi bảo. Hiện ở nơi này có bao nhiêu cái?”

Man Man giơ hai tay, đem Thao Thiết Nha trong tay mình giơ lên cao: “Tính cả Man Man, tổng cộng ba trăm lẻ một cái!”

Toại Nhân thị cười nhìn Man Man một cái, lạnh nhạt nói: “Làm một cái hai cái cho tiểu nha đầu làm món đồ chơi, vậy thì thôi, người là trưởng lão bộ tộc, những Thao Thiết Nha mô phỏng này... Mà thôi, mà thôi, các vu bảo mạnh mẽ số lượng không nhiều, dùng để áp đáy hòm cũng không phải chuyện xấu, nhưng xem xem áo giáp các người, binh khí các người, đao thương kiếm kích các người các loại vũ trang hằng ngày!”

Chiến sĩ các bộ tộc đều cúi đầu, nhìn về phía giáp trụ cùng binh khí trên người mình.

Toàn bộ chiến sĩ nhân tộc ở cả thành trại, giáp trụ trên người bọn họ, binh khí của bọn họ, tất cả đều là Cơ Hạo dùng cái đỉnh tròn năm màu tạo ra, tất cả đều là trải qua Cơ Hạo thăng cấp cải tạo, mạnh hơn xa so với giáp trụ cùng binh khí bộ tộc nhà mình trước kia sản xuất mấy lần thậm chí mấy chục lần.

“Giáp trụ tốt, có thể khiến các người ở trên chiến trường dễ sống sót hơn; binh khí tốt, có thể làm các người giết chết nhiều kẻ địch hơn.” Toại Nhân thị trầm giọng nói: “Đây là chuyện tốt... Duy nhất không tốt ở chỗ, các giáp trụ cùng binh khí đó, là các người tự tay rèn sao?”

Toại Nhân thị lớn tiếng quát: “Những giáp trụ này, là thợ thủ công các nhà

các bộ tộc các người, từng chùy từng búa tạo ra sao? Các binh khí này, là thợ thủ công của các người tự tay rèn ra sao? Phù văn bên trên, là vu tế các nhà các người tự tay khắc sao?”

“Chờ các người quen từ chỗ Nghiêu Hầu tự dưỡng thu được giáp trụ tốt, binh khí tốt, chờ các người vô tâm tự nghiên cứu thủ pháp rèn tốt hơn, bí thuật khắc phù văn tốt hơn, chờ toàn bộ giáp trụ, binh khí của các người, đều cần từ chỗ Nghiêu Hầu đạt được thứ tốt hơn... Nếu ngày nào đó Nghiêu Hầu không còn nữa, các người làm sao bây giờ?”

Toại Nhân thị đi đến bên người Cơ Hạo, lắc lắc đầu, một tay tóm lấy cổ tay Cơ Hạo.

“Vốn muốn nói thêm mấy lời với các người, nhưng ngẫm lại xem, không cần thiết nhiều lời thế nào nữa. Các người tự nghĩ thêm, nghĩ về sau nên làm thế nào.”

Tùy tay chỉ hướng phía Bắc, Toại Nhân thị trầm giọng nói: “Phía bắc, đám thủy yêu đó lại muốn tiếp tục nam hạ, ngăn trở bọn chúng, tranh thủ thời gian cho đại quân nhân tộc trị thủy, đây là việc các người nên làm. Các người là canh giữ trong thành trại này làm con gà con, hay là lao ra chém giết đầm máu với bọn thủy yêu kia, các người tự chọn đi!”

Ngữ khí của Toại Nhân thị trở nên cực kỳ nghiêm khắc, hần lớn tiếng quát: “Ta chỉ muốn các người nhớ kỹ một việc, từ cổ đến nay, chiến sĩ nhân tộc, đối mặt bất cứ kẻ địch nào, chưa bao giờ cuộn mình ở phía sau tường cao thu hoạch thắng lợi! Nhân tộc chúng ta địa bàn hiện nay, cơ nghiệp hiện nay, đều là dựa vào từng thế hệ chiến sĩ dùng đao kiếm và nhiệt huyết đổi về!”

“Chẳng lẽ nói, mỗi người các người đều đã thành người nhu nhược không dám tử chiến?”

Câu này của Toại Nhân thị phi thường nặng nề, mặt trưởng lão cùng chiến sĩ các bộ tộc ở đây lập tức ghen đỏ bừng.

“Cao Đào, chi quân đội này từ hôm nay trở đi thuộc về người chỉ huy. Ta không cường hành yêu cầu người làm bất cứ điều gì, ta chỉ muốn người làm tốt nhất là được!” Toại Nhân thị hướng Cao Đào chỉ chỉ, tiện tay vung lên, Bàn Cổ Chung không phát thành tiếng bay lên, nhanh chóng hướng Cơ Hạo bay trở về.

Cơ Hạo triệu hồi Bàn Cổ Chung, đáp ứng Toại Nhân thị yêu cầu, chọn lựa năm người Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti, Phong Hành, Vũ Mục đi theo, ngay cả Da Ma Sát Nhất cũng để lại trong thành trại nghe theo Cao Đào chỉ huy, sau đó Toại Nhân thị vung tay áo lên, ánh lửa bắn ra đầy trời, đoàn người không thấy bóng dáng nữa.

Chương 1162: Sông Hoài Thủy Nhân

Một điểm ánh lửa cấp tốc hướng nam. Cơ Hạo kinh ngạc phát hiện, tốc độ bay lướt trên không của Toại Nhân thị thể mà so với hắc lúc không chế Thiên Địa Kim Kiều toàn lực phi hành cũng chỉ chậm hơn chút. Chỉ nói từ trên tốc độ phi hành, Toại Nhân thị so với Tương Liễu, Vô Chi Kỳ đã mạnh hơn một đoạn.

Càng làm Cơ Hạo kinh ngạc là, hắc chỉ điểm Man Man, Thiếu Ti mấy người cùng đi, nhưng Toại Nhân thị thể mà lại thuận tay đem Viên Lực cũng chụp vào. Con thủy hầu tử toàn thân lông bạc này cuộn mình trong ánh lửa, đang dùng sức gãi đầu bản thân, cũng không biết hắc đang nghĩ những vấn đề phức tạp, hoang mang cỡ nào.

Mấy người Man Man, Thiếu Ti đều dị thường cung kính, dị thường ngưỡng mộ nhìn Toại Nhân thị.

Thánh Hoàng thượng cổ nhân tộc, tiên hiền thánh nhân dẫn dắt nhân tộc từ mộng muội đi hướng văn minh, Toại Nhân thị chỉ là người trong truyền thuyết chuyện xưa, đột nhiên sống sờ sờ xuất hiện trước mắt mình, bọn Man Man không thể không tâm huyết dâng trào.

Nhưng chính bởi lai lịch Toại Nhân thị quá lớn, danh vọng quá nặng, cho nên bọn Man Man, Thiếu Ti không một ai dám mở miệng.

Bay một hồi, Toại Nhân thị rốt cuộc mở miệng: “Nghieu Hầu, người đã hiểu chưa?”

Cơ Hạo cười khan vài tiếng, dùng sức gật gật đầu. Hắc đã hiểu ý tứ phen lời của Toại Nhân thị vừa rồi, hắc có thể lý giải Toại Nhân thị vì sao phải làm như vậy, nhưng Cơ Hạo cũng có đạo lý làm như vậy, mục đích căn bản của hai người đều là tốt cho nhân tộc, chỉ là một số phương thức tư duy nào đó có sự khác biệt mà thôi.

Đương nhiên, Toại Nhân thị là thượng cổ Nhân Hoàng, Cơ Hạo có ký ức kiếp trước, phương thức tư duy của bọn họ nếu không khác biệt, cái đó mới là thực sự gặp quý.

“Người sẽ là một lĩnh chủ rất tốt, tộc trưởng rất tốt, thậm chí ở trên chiến trường, người sẽ là một tướng lĩnh rất tốt, quan tâm cấp dưới, nhưng người sẽ không là một thống soái tốt, người càng không thể trở thành một lãnh tụ tốt.” Toại Nhân thị chậm rãi nói: “Ở trên một điểm này, Tự Văn Mệnh so với người, so với tất cả để tử cạnh tranh cùng hãn còn mạnh hơn.”

“Văn Mệnh a thúc thật là người rất tốt.” Cơ Hạo đồng ý cái nhìn này của Toại Nhân thị.

“Ý tứ của ta là, tâm địa hãn cứng rắn hơn các người, hãn nỗ để nhân tộc đổ máu hy sinh, vì đại nghĩa nhân tộc, hãn nỗ để chiến sĩ nhân tộc đổ máu.” Toại Nhân thị quay đầu nhìn về phía Cơ Hạo: “Mà người... Người đem chiến sĩ dưới trướng mình bảo hộ quá tốt, như vậy thật sự không tốt.”

Cơ Hạo im lặng, hãn chỉ có thể liên thanh cười gượng.

“Nhân tộc muốn cường đại, muốn cường thịnh, nhất định phải trải qua mưa gió khảo nghiệm.” Toại Nhân thị chậm rãi nói: “Nhân tộc phải hiểu, tất cả, vô luận là lương thực, áo giáp, binh khí, hay là các loại vũ phù vũ bảo, đều cần mình tự tay sản xuất ra, nắm giữ cách sản xuất vài thứ kia, đây mới là tài phú của chính nhân tộc.”

“Cách làm của người tất nhiên có thể khiến một bộ phận nhỏ số người tạm thời cường đại lên, nhưng đặt ở toàn bộ nhân tộc đến xem, người làm như vậy sẽ chỉ suy yếu sức học tập cùng sức sáng tạo vô cùng vô tận trời ban cho nhân tộc.” Toại Nhân thị vỗ bả vai Cơ Hạo một cái, lạnh nhạt nói: “Ta biết người là hảo tâm, cũng là hảo ý, nhưng phương pháp có vấn đề.”

“Mà Tự Văn Mệnh thì làm không sai, hãn biết người là tài năng có thể đào tạo, cho nên hãn dám thêm trọng trách cho người, dám để người tuổi còn trẻ

mang theo một mũi tinh nhuệ nhân tộc quy mô khổng lồ như vậy tới phương Bắc.”

“Người phải đối mặt, không chỉ có đại quân thủy yêu, càng có Ngu triều diệt tộc thành lập. Người sẽ đối mặt vô số khiêu chiến, gặp phải vô số sinh tử chém giết, rất có khả năng, người sẽ ngã xuống ở trong quá trình này, nhưng nếu người còn sống, tương lai rất nhiều năm, người cũng sẽ là một vị trọng thần trung tâm quan trọng nhất của nhân tộc.”

“Không chỉ có người, còn có tướng sĩ các bộ tộc bên cạnh người, đây là một lần khảo nghiệm, cũng là một lần cơ hội.”

“Thật lâu trước kia, Phục Hy Thánh Hoàng từng nói, nhân tộc là một tộc đàn rất kỳ quái, nếu để nhân tộc quá an nhàn, yên vui, như vậy nhân tộc sẽ cấp tốc mục rữa thối nát. Nhưng chỉ cần bảo trì áp lực nhất định cho nhân tộc, như vậy vô luận áp lực cường đại cỡ nào, tuyệt không có khả năng đè sập nhân tộc. Cho nên Phục Hy Thánh Hoàng nói, nhiều tai hưng nhân, càng là tai kiếp nhiều, nhân tộc ta càng thịnh vượng cường thịnh.”

“Lần lũ lớn này, tất nhiên tạo thành tổn thất thật lớn cho nhân tộc chúng ta, nhưng chỉ cần nhân tộc chúng ta chịu đựng qua một cửa ải này, lại là một mảnh thiên địa tươi đẹp chờ chúng ta.” Toại Nhân thị rất nghiêm túc nói: “Đây là một lần khảo nghiệm thật lớn, sẽ có vô số anh hùng hào kiệt thuận thế mà lên, mà người lại đem bọn họ bảo hộ như con gà con trong ổ gà.”

Cơ Hạo dang hai tay, đối với lời Toại Nhân thị nói hắn không có gì để đáp lại được.

Toại Nhân thị, Phục Hy Thánh Hoàng, bọn họ lựa chọn dùng thuần túy pháp tắc rừng rậm rèn luyện nhân tộc, cường đại nhân tộc.

Mà Cơ Hạo...

Cơ Hạo lại cười gượng một tiếng: “Có lẽ, ta quá mềm lòng... Ta không nỡ

người quen bên cạnh cứ lần lượt chết đi như vậy.”

Toại Nhân thị nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, trong giọng nói mang theo một tia ý tứ hàm xúc trầm trọng không tên: “Nghieu Hầu, tin tưởng lão phu, chúng ta từng trải qua sinh ly tử biệt gặp gỡ người vạn lần, trăm vạn lần... Mỗi người chúng ta, đều từng trải qua quá nhiều lần, quá nhiều lần tử vong. Nhưng những người đã chết, bọn họ chết đối lấy là càng nhiều người sống, đối lấy là toàn bộ nhân tộc cường thịnh, như vậy, có ai là không thể hy sinh chứ?”

Hắn chỉ chỉ ngực Cơ Hạo, nghiêm túc nói: “Hoặc có một ngày, là người, hoặc là ta. Ai có thể thật sự vĩnh hằng bất hủ chứ? Ít nhất ta không tin thế gian thực có vật vĩnh hằng bất hủ. Cho dù là một phương thiên địa này, thật sự có thể vĩnh hằng tồn tại sao?”

“Muốn bất tử, nhất định phải có rất nhiều người đi liều, đi giết, đi chịu chết. Chỉ có trong nhân tộc có rất nhiều rất nhiều dũng sĩ vui vẻ đi chịu chết, dũng cảm đi chịu chết, nhân tộc chúng ta mới có thể sinh sản lớn mạnh, mới có thể cường thịnh không thôi. Một tộc đàn không có dũng sĩ, không có anh hùng, căn bản không có tiền đồ.”

“Người cẩn thận bảo hộ đối với bọn họ, há không phải đang bóp chết tiền đồ của bọn họ?” Toại Nhân thị khẽ thở dài một hơi: “Cho nên, vừa lúc ta nơi này có việc, ta lại không cách nào phân thân đi làm, chỉ có thể để người đi chấp hành.”

Dùng sức vỗ bả vai Cơ Hạo một phát, Toại Nhân thị trầm giọng nói: “Cố gắng làm tốt chuyện này, nghĩ cho kỹ lời của ta, về sau còn có càng nhiều việc càng thêm quan trọng để người đi làm.”

Hắn cuối cùng nói với Cơ Hạo: “Nhớ kỹ một việc, chỉ cần không phải hy sinh vô vị, chỉ cần không phải cố ý lãng phí sinh mệnh, vô luận hy sinh bao nhiêu, nhân tộc chúng ta hy sinh được nổi, chúng ta cũng dám hy sinh.”

Ánh lửa xuyên qua ở trời cao, Cơ Hạo đang cẩn thận suy nghĩ lời Toại Nhân thị nói, liên quan hành vi của hắn mấy năm nay, Cơ Hạo cảm thấy, tựa như hắn

thực sự đem người bên cạnh bảo hộ quá chu đáo.

Qua không biết bao lâu, ánh lửa chợt thu lại, phía trước vẫn là một mảng nước mênh mông, nhưng ở trên mặt nước vô biên vô hạn, một vòng xoáy màu đen đường kính vượt qua mười vạn dặm đang điên cuồng rít gào xoay tròn.

“Nơi này là sông Hoài... Nơi đó là một chỗ thủy nhãn của sông Hoài.” Toại Nhân thị trầm giọng nói: “Sau khi nhận được người trước đó vài ngày truyền tin, Đế Thuấn phái nhiều hảo thủ muốn lên vào, nhưng đều không có tin tức.”

“Chúng ta muốn làm rõ, trong chín chỗ thủy nhãn của sông Hoài này cùng mấy con sông lớn khác, rốt cuộc cất giấu cái gì.”

Chương 1163: Viên Thánh

Vô Chi Kỳ từng vì đường lui tương lai của mình cùng con cháu tính mệnh kể, vụng trộm tới cửa tìm Cơ Hạo tìm kiếm hợp tác, thậm chí Đông Hoàng Thần Ấn và Cửu Long Xa Liễu, đều là món quà Vô Chi Kỳ vì kết minh mà hiến cho Cơ Hạo.

Trong thủy nhân sông Hoài, còn có mấy thủy hệ cỡ lớn khác ẩn giấu cơ mật thật lớn, cái này cũng là tình báo Vô Chi Kỳ cố ý tiết lộ cho Cơ Hạo.

Chỉ là Cơ Hạo không biết, bọn Đế Thuấn đã ngay lập tức làm ra phản ứng, đã phái nhân thủ đặc lực lén vào thủy nhân điều tra tình huống. Dựa theo ý kiến của Toại Nhân thị, người Đế Thuấn phái ra, thế mà đã mất đi liên hệ toàn bộ.

“Theo lý, việc này nên là đám lão bất tử chúng ta ra tay mới đúng.” Toại Nhân thị nhìn Cơ Hạo bất đắc dĩ dang hai tay: “Nhưng đám lão bất tử chúng ta đều có việc trong người, lấy không ra được quá nhiều thời gian làm những hoạt động tỉ mỉ đó.”

“Cái khác...” Toại Nhân thị cau mày, mang theo một tia bất đắc dĩ khẽ thở dài: “Ta không có thân thể, chỉ là một luồng phân thần lấy lực lượng công đức làm khung xương, ngưng tụ lực lượng lửa hình thành phân thân. Cho nên chúng ta nói cường đại, cũng có vài phần pháp lực; nói nhỏ yếu, trong thiên địa nhiều sự vật kỳ dị, đều có thể dễ dàng làm chúng ta bị thương nặng.”

“Cho nên chúng ta thứ nhất không rút thân ra được, thứ hai không thể dễ dàng đặt chân hiểm địa. Nghiêu Hầu, chuyện này, hiện nay nhân tuyển tốt nhất có thể tìm được, chính là người.” Toại Nhân thị rất nghiêm túc trang trọng hướng Cơ Hạo ôm quyền hành một lễ, đồng thời hướng Viên Lực nhìn một cái.

“Ta hiểu rồi!” Cơ Hạo nhìn thoáng qua Toại Nhân thị, cái này chỉ là dùng lực lượng công đức ngưng tụ một khối phân thân cho khung xương sao? Khó trách nhìn qua có chút cảm giác giống người lại không phải người. Bọn họ có việc

trong người? Bọn họ đang bận cái gì? Đương nhiên, Cơ Hạo sẽ không ngu đến mức hỏi vấn đề này.

“Cứ giao cho ta đi, nếu ta tra ra bất cứ tình báo nào hữu dụng, ta...”

Toại Nhân thị từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bài hình vuông chạm trổ từ mỹ ngọc năm màu, trái phải điêu khắc đồ án rồng phượng, một mặt là hình ảnh nông canh, một mặt là hình ảnh đánh cá và săn bắt đưa cho Cơ Hạo: “Trực tiếp đi Bồ Phán nói cho Đế Thuấn. Hoặc là lúc khẩn cấp, thông qua khối lệnh bài này trực tiếp liên hệ ta cũng được... Ừm, đây là Nhân Hoàng Lệnh của đám lão bất tử chúng ta, cũng có vài phần thần hiệu bảo mệnh.”

Tay Cơ Hạo khẽ run lên, hai tay tiếp nhận Nhân Hoàng Lệnh.

Một nhiệt lực thuần hậu từ trong Nhân Hoàng Lệnh không ngừng trào ra, chậm rãi rót vào thân thể Cơ Hạo. Cơ Hạo chợt nghe thấy vô số con dân nhân tộc khàn giọng hò hét, cảm nhận được các loại cảm xúc hỉ nộ ái ố giống như sóng thần ulla vào trong lòng.

Nhìn vẻ mặt Cơ Hạo biến hóa trong nháy mắt, Toại Nhân thị cười. Hắn ôn hòa nói: “Mặt khác, kẻ đứng đầu dân bản xứ người thu phục từ Bàn Hi thế giới, Thiên Cơ trường lão có khả năng đoán trước thiên cơ, chúng ta có việc dùng tới hắn, sợ là Đế Thuấn đã phái người đi rồi.”

Cơ Hạo ngẩn người, vội vàng đồng ý. Toại Nhân thị dặn dò Cơ Hạo thêm vài câu, sau đó chợt hóa thành một ánh lửa, vội vã hướng phía đông nam bay đi. Ở xa truyền đến một tiếng chim hót, Cơ Hạo nhìn thấy một con Chu Tước toàn thân ánh lửa quần quanh từ bầu trời hạ xuống, Toại Nhân thị đứng trên lưng Chu Tước, một người một chim nháy mắt đã đi xa.

“Thế nào, chúng ta phải xuống dưới đó?” Nhìn theo Toại Nhân thị đi xa, Man Man nhìn vòng xoáy màu đen lớn vô cùng phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn đen sì từng đợt. Nàng là hậu duệ của Chúc Dung Thị, ghét nhất chính là suối to sông lớn.

“Ừm, không phải sợ, chúng ta có người dẫn đường.” Cơ Hạo xách lên Viên Lực luôn lấm bầm, trầm giọng nói: “Còn nhớ Tuyết Lăng sao? Bắc Minh giao vương khẳng định đã xảy ra chuyện, nhưng... Giúp ta tiến vào thủy nhân sông Hoài, tương lai ta có lẽ có thể cầu Đế Thuấn ra mặt, giúp người hướng Tuyết Lăng cầu thân?”

Viên Lực chợt bừng tỉnh, hắn không đi đâu khổ suy tư ký ức mơ hồ hỗn độn của mình nữa, tóm lấy Cơ Hạo cười vui nói: “Cái này là người nói đấy nhé, người là sư huynh của ta, không thể dùng lời nói suông để gạt ta... Lão giao vương sợ là thực đã xảy ra vấn đề, nếu hắn không chịu đem Tuyết Lăng gả cho ta, người phải giúp ta nghĩ cách!”

Cơ Hạo vỗ vỗ bả vai Viên Lực, nghiêm nghị nhìn về thủy nhân sông Hoài phía trước.

Sông Hoài trước kia là một trong các thủy hệ lớn có tiếng của Trung Lục thế giới, thủy vực rộng lớn, trăm vạn nhánh phụ, vô số con dân nhân tộc ở lại hai bên bờ sông.

Nhưng thời thái bình sông Hoài tất nhiên cực lớn, chỗ rộng nhất của lòng sông cũng chỉ khoảng ngàn dặm, nhưng nay nước lũ tràn ra, thoát nhìn vô biên vô hạn tất cả đều là làn nước mênh mông, căn bản không thấy được sông Hoài trước kia.

Đặc biệt vòng xoáy màu đen phía trước to lớn vô cùng, thể nước trong vòng xoáy chảy xiết dữ dội, một cơn lốc màu đen từ trong thủy nhân vòng xoáy lao thẳng lên trời, gió xoáy gần như thực chất không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘Vù vù’, trên trời ngẫu nhiên có mấy con chim khổng lồ sức cùng lực kiệt bay qua, không cẩn thận hơi tới gần một chút đã bị gió xoáy nuốt vào, loáng cái đã xay thành thịt vụn.

Nếu không phải Toại Nhân thị dẫn đường, Cơ Hạo căn bản sẽ không tin tưởng, vòng xoáy thật lớn này chính là cửa vào thủy nhân theo như lời Vô Chi

Kỳ.

“Đi vào như thế nào?” Cơ Hạo nhìn về phía Viên Lực.

“Ta đi vào thì lại dễ dàng, ta từ nhỏ đã lớn lên ở nơi này.” Viên Lực nhìn vòng xoáy thật lớn kia, cũng không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc: “Khó là khó ở, ta mang mấy thủy tộc đi vào thì dễ dàng, mang theo nhân tộc sao...”

Cơ Hạo trầm ngâm một lát, hắc hắc cười lên, Hoành Hành liền từ trong tay áo hất bay ra. Chỉ tay, Hoành Hành lắc đầu quấy đuôi hóa thành nguyên hình Hoành Công Ngự, vui vẻ nhảy nhót cắm đầu chui vào trong nước.

“Man Man, các người ở ngoài tiếp ứng, ta theo Viên Lực đi vào! Nhớ kỹ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, không cho phép các người tới gần vòng xoáy kia nửa bước!”

Cơ Hạo lấy ra một đồng trận bàn, trận kỳ, còn có nhiều lôi hỏa linh phù... uy lực lớn giao cho Thiếu Ti: “Có Hoành Hành làm vật cưỡi, bọn muội ở phụ cận nơi này bố trí vài toà trận pháp ngăn địch, giết địch tiếp ứng chúng ta, những lôi hỏa cùng linh phù này cũng đều bố trí ở trong trận.”

Đem Thần Hỏa Xà và Nha Công trên người đều giao cho Man Man chăm sóc, Cơ Hạo dặn dò mãi đoàn người chỉ có thể ở ngoài tiếp ứng, không được tùy tiện tới gần vòng xoáy, lúc này thân thể mới nhoáng lên một cái, toàn thân hóa thành một luồng thái âm chi khí nhỏ bé, bám vào trên một sợi lông dài của Viên Lực.

Viên Lực trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạo biến thành thái âm chi khí bám vào sợi lông, thì thào oán giận: “Người tinh tu thái dương chi đạo thì thôi, Thái Âm Động Hành Thuật của người cũng tinh thâm như vậy, người bảo ta sống sao?”

Một đường huyền thuyên oán giận, Viên Lực hướng đoàn người Man Man, Thiếu Ti đánh tiếng, ‘Ùm’ một tiếng nhảy vào trong làn nước.

Thủy viên vào nước, Viên Lực phát ra một tiếng thét dài vui vẻ, kéo theo một luồng sáng màu bạc nhanh chóng hướng sâu trong vòng xoáy phía trước chạy đi.

Một đường tách sóng nước, phàm có tiểu yêu thủy tộc chặn đường, Viên Lực đều phóng ra yêu khí nồng đậm của bản thân, vung tay một chưởng đem đám tiểu yêu đó đánh cho hộc máu bay ngược. Yêu ma nhất tộc cấp bậc nghiêm ngặt nhất, thủy yêu cảm nhận được yêu khí của Viên Lực ùn ùn tránh lui, một đường thông suốt đi tới phía dưới vòng xoáy.

Một tòa thủy phủ toàn thân dùng hàn ngọc đúc thành đứng sừng sững ở cạnh một cái hang động đen sì đáy nước. Viên Lực cách thủy phủ còn xa mấy chục dặm, một mạch nước ngầm gào thét hướng hần lao tới, cách Viên Lực còn xa mấy trăm trượng, mạch nước ngầm hóa thành một nắm tay cực lớn hung hăng đánh về phía Viên Lực.

“Viên Lực, người tới nơi này làm gì?”

Một thanh âm thô bạo, ngang ngược ‘Rầm rầm’ vang lên, một thủy viên cao khoảng ba trượng, toàn thân đều là lông dài màu u lam, bộ dạng dữ tợn hung ác từ trong thủy phủ nhảy ra.

“Viên Thánh? Người ở đây?” Viên Lực kinh hô một tiếng, vội vàng né tránh.

Chương 1164: Thoải Mái Xâm Nhập

Cơ Hạo bám vào trên người Viên Lực, nhìn trộm hướng Viên Thánh một cái...

Một luồng khí hung hăng thô bạo đập vào mặt, ở trong mắt Cơ Hạo, toàn thân Viên Thánh tựa như có lửa thiêu đốt, yêu khí màu u lam xoay quanh quay cuồng, yêu khí phạm vi trăm trượng bao lấy thân thể trắng kiền của hắn nhiều tầng, một lực lượng đáng sợ giống như núi lửa che dấu trong đó, có thể bộc phát ra bất cứ lúc nào.

Mạch nước ngầm hình thành năm dặm khổng lồ mắt thấy đã sắp đánh đến trên người Viên Lực, Viên Lực rít lên một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, hai hư ảnh bạc chói mắt từ trong cơ thể hắn lao ra, nháy mắt đến ngoài trăm trượng, chỉ để lại tại chỗ một cái bóng người ảm đạm ngưng tụ từ sóng nước.

Một tiếng vang trầm, hóa thân sóng nước Viên Lực để lại bị một quyền đánh nát, trong nháy mắt tiếp theo một khí tức đáng sợ chọt đến trước mặt Viên Lực.

Viên Thánh động tác nhanh như chớp, hắn cũng chưa thể nhìn thấu Thái Âm Độn Pháp của Viên Lực, không biết hai bóng người màu bạc một cái nào mới là bản thể của Viên Lực, nhưng cái này cũng không cản trở hắn lèn trước đến trước mặt một bóng người khác, sau khi một quyền đem nó đánh nát, bay vút đến trước bản thể Viên Lực, hai tay bóp cổ cổ Viên Lực đem hắn xách lên.

Viên Lực cao chỉ khoảng bảy thước, Viên Thánh lại khoảng ba trượng, hắn bóp cổ Viên Lực dùng sức lắc, giống như một con gấu bóp một con thỏ ngược đãi.

‘Hừ’ một tiếng thờ dõc, cái đầu cực lớn của Viên Thánh ghé đến trước mặt Viên Lực, môi mỏng khẽ lật, lộ ra cả hàm răng, hai con mắt như như cục than đá màu lam thiêu đốt nhìn chằm chằm đôi mắt Viên Lực, Viên Thánh lớn tiếng quát: “Viên Lực, ngươi tới nơi này làm gì? Ngươi hiện tại... Ta nghĩ chút, ngươi

tám trăm năm trước bị a cha đưa ra ngoài, người hiện tại hẳn là...”

Rít gào ‘Rống’ một tiếng, Viên Thánh nện một quyền thật nặng ở trên bụng Viên Lực.

Viên Lực kêu đau ‘Ngao’ một tiếng, há mồm hướng tới trên mặt Viên Thánh phun nhất nước bọt: “Chết tiệt khốn kiếp! Ta nên ở trong đại quân từ Bàn Hi thế giới quay về, nên chạy đi vây công đại quân trị thủy của nhân tộc!”

Viên Lực đôi mắt đỏ bừng hung tợn nhìn chăm chăm Viên Thánh, khàn giọng quát: “Người chưa nghe nói sao? Nhân tộc ở trong đại quân của chúng ta thả ôn độc, nhiều người đều đã chết, Tiểu Bát nhà Tương Liễu cũng bị bầm rồi, ta sẽ không ngu ngốc đến mức bầu bạn đám kia cùng chết!”

“Ôn độc?” Ánh mắt Viên Thánh trở nên cực kỳ cổ quái, hắt đánh giá cao thấp Viên Lực một phen, đôi tay chợt buông, đem Viên Lực vứt trên mặt cát mềm mại ở đáy sông. Hắn học bộ dáng con người chấp tay sau lưng, vui sướng khi người gặp họa cười nói: “Nói như vậy, người là trốn về? Người làm đào binh! Ha, trong con cái của Vô Chi Kỳ, thế mà lại có kẻ làm người nhát gan, hẳn chạy trốn!”

Khuôn mặt khỉ của Viên Lực ghen đỏ bừng, hắn khàn giọng nói: “Ta không chạy trốn, ta chỉ là tạm thời tránh lui! Chờ ôn độc lui, ta lại...”

Viên Thánh cười lên ‘khà khà’, hắn dùng sức lắc đầu cười nói: “Không cần giải thích, ta hiểu rồi! Viên Lực từ nhỏ đã quật cường vô cùng, dám động thủ với ta kẻ làm đại ca này, thế mà lại làm đào binh! Hắc hắc, những người a cha phái đưa cho người đâu? Sẽ không tổn hại hết rồi chứ?”

Viên Thánh vô cùng chờ mong cúi đầu, xoay người ghé đến trước mặt Viên Lực cười ‘hắc hắc’ nói: “Nói cho ta biết, nói cho ta biết, bọn họ có phải đều chết rồi hay không? Hắc hắc, bọn họ đều là tướng lĩnh tâm phúc a cha tự tay huấn luyện ra, người nếu làm bọn họ tổn hại hết... Người nhất định phải chết!”

“Bọn họ ở lại Bàn Hi thế giới!” Viên Lực trầm mặt nói: “Ta là nhớ thương... Cho nên, ta mới một mình quay về trước!”

“Người nhớ thương... A, a, a, ta nhớ ra rồi!” Trong mắt Viên Thánh hiện lên một mảng u quang biến hoá kỳ lạ, hắc âm trầm nói: “Ta nhớ ra rồi, rất nhiều năm trước kia, mỗi lần ta đem người đánh đau một trận, sau khi đánh cho người đứt gân gãy xương, luôn có cô bé ở bên cạnh người khóc suốt suốt! Cô bé đó, hiện tại đáng người cũng nên phát triển rồi nhỉ?”

Viên Lực cảnh giác nhìn Viên Thánh: “Người muốn làm gì? Ta cảnh cáo người, người dám có chủ ý với Tuyết Lăng...”

Viên Thánh xách Viên Lực lên, xách hắc hải bước hướng thủy nhân đường kính chỉ khoảng một dặm, tối như mực sâu không thấy đáy bên cạnh thủy phủ hàn ngọc đi đến. Hắc vừa đi vừa cười nói: “Ta muốn làm gì? Hắc, con gái Bắc Minh giao vương phải không? Năm đó sau khi người bị a cha đưa đi, ta từng chuyên môn tìm hiểu lai lịch cô bé đó.”

“Rất khá, Bắc Minh giao vương cũng là một trong các trọng thần dưới trướng Cộng Công đại nhân, con gái duy nhất của hắc, thật sự môn đăng hộ đối với ta, ta chính là con trưởng của Vô Chi Kỳ, hơn nữa là con trưởng cường đại nhất!” Viên Thánh lớn tiếng thối phòng: “Sư tôn của ta càng là người cao thâm, ta xứng đôi với nàng! Cho nên, ta muốn cưới nàng, để nàng sinh con cho ta!”

Viên Lực chột ngây người một lúc, hắc hoảng sợ nhìn về phía Viên Thánh: “Tuyết Lăng không có khả năng thích người... Người có sư phụ từ bao giờ?”

Viên Thánh vênh vác tự đắc ngẩng đầu lên, lớn tiếng cười nói: “Cái này, không cần người quan tâm! Sư tôn ta rất ghê gớm, cho dù là a cha so với sư tôn của ta, sợ là cũng phải kém một mảng lớn, chẳng qua, lão nhân gia không cho ta nói ra tên của ông, cho nên... Chẳng qua, người chỉ cần biết, sư tôn ta là một trong mấy người đứng đầu thiên địa này là được rồi!”

Một tay xách Viên Lực, một tay khác hung hăng đâm đâm ngực, Viên Thánh

cất tiếng cười nói: “Người không cảm thấy kỳ quái sao? Năm đó trước khi a cha đưa người rời đi, thật ra ta đã sắp không áp chế được người, nhưng lần này gặp mặt, ta tùy tùy tiện tiện có thể đè người ra đánh!”

“Ta thừa nhận, a cha nói đúng, thiên phú của người cao hơn ta, dù sao a mồ người là nhân tộc, đầu óc nhân tộc luôn thông minh chút, mà a mồ của ta lại là một Đại Lực Ma Viên vụng về, Đại Lực Ma Viên ngay cả tiếng người cũng không biết nói!” Viên Thánh đứng cạnh thủy nhân, vòng xoáy chảy xiết trong thủy nhân phát ra tiếng vang ‘Vù vù’, vòng xoáy màu đen hầu như là kẻ sát gương mặt hắt xẹt qua.

“Nhưng lần này người trở về, ta có thể thoải mái đánh bại người! Người biết là vì sao không? Bởi vì ta có một sư phụ tốt, mà người, vẫn là một con khi hoang!” Viên Thánh cười đến nhe răng trợn mắt, hắt đặc ý chỉ vào vòng xoáy nói: “A cha cũng biết ta mấy năm nay thực lực tăng vọt, cho nên để ta làm trấn thủy tướng quân nơi này, phụ trách trông coi một chỗ thủy nhân này!”

“Ta không biết trong thủy nhân này có gì, nhưng người dám đi vào, khẳng định không có kết cục tốt!” Viên Thánh gian xảo cười: “Cộng Công đại nhân ban phát mệnh lệnh, ai dám bước vào thủy nhân một bước, thì chặt đầu hắt! Cho nên, chết đi, Viên Lực!”

Hai tay Viên Thánh giơ lên Viên Lực, hung hăng đem hắt đập vào trong vòng xoáy chảy xiết của thủy nhân.

“Tiểu nữ nhân người nói kia, là của ta! Hừ hừ!” Hai tay Viên Thánh chống hông, xoay người hướng một đám thủy yêu xúm lại cười nói: “Mọi người đều thấy rồi, ta đem Viên Lực coi là huynh đệ, rượu ngon thịt ngon chiêu đãi hắt, kết quả hắt thừa dịp ta không chú ý, vụng trộm lén vào cấm địa!”

Cười to ‘hắc hắc’ vài tiếng, Viên Thánh chột rống to: “Đều theo dõi sát sao chút! Nếu Viên Lực tiểu tử đó chạy ra, lập tức loạn đao chém chết hắt. Nếu hắt không đi ra... Không đi ra đó là tốt nhất!”

Viên Thánh ánh mắt thâm trầm hướng thủy nhĩ nhìn thoáng qua, thấp giọng lầm bầm: “Hoa tổ sư nói, thứ trong thủy nhĩ này rất thú vị, muốn ta trông coi cẩn thận... Ừm, rốt cuộc là cái gì? Là bảo bối sao?”

Trong thủy nhĩ đưa tay không thấy năm ngón, Viên Lực ổn định thân thể, theo lối xoáy liên tục chìm xuống.

Chương 1165: Long Quan

Làm người ta kinh ngạc là, trên không thủy nhân, thủy vực sông Hoài cuốn lên vòng xoáy to lớn đường kính mười vạn dặm, nhưng áp lực trong thủy nhân cũng không lớn. Cơ Hạo bám vào trên lông Viên Lực, thậm chí cảm thấy áp lực nơi này còn không lợi hại bằng áp lực nước trong thủy phủ Bạch Long giang thần lúc trước.

Thủy áp trong thủy phủ Bạch Long Giang thần lớn đến cực hạn, vậy mà có thể áp súc tiên thiên hậu thiên thủy chi tinh hoa, rèn luyện ra Lục Nhâm Âm Sát Ti.

Ngoài dự đoán của mọi người là, trong nước ở sâu trong thủy nhân sông Hoài không thấy bất cứ điều gì dị thường, chỉ có một vòng xoáy màu đen từ bên trên một đường quán thông đến cùng.

Còn có chính là lực hút của vòng xoáy này rất mạnh, lấy thần thông tu vi của Viên Lực, thế mà không giãy thoát được lực hấp thụ của vòng xoáy, chỉ có thể bất đắc dĩ bị vòng xoáy liên tục cuốn vào sâu trong màn nước chìm xuống.

Tiếng nước ‘Vù vù’ không dứt, Cơ Hạo đánh giá dòng nước chảy xiết tối như mực ở xung quanh một phen, cười ‘Ha ha’ vài tiếng: “Viên Thánh là huynh trưởng của ngươi? Tính tình hần không tốt chút nào. Cha ngươi Vô Chi Kỳ cũng không quản những thứ này?”

“Hần là huynh trưởng của chúng ta, là một kẻ tính tình xấu nhất tuổi tác lớn nhất trong toàn bộ huynh đệ tỷ muội hiện tại.” Viên Lực phẫn nộ lầm bầm: “Có rất nhiều huynh đệ tỷ muội lớn tuổi hơn hần, nhưng đã sớm chết hết rồi. A cha ông ấy... Chỉ để ý sinh, không để ý nuôi, cho nên...”

“Thực lực của hần, mạnh hơn ngươi nhiều lắm.” Cơ Hạo thấp giọng nói: “Sự phụ của hần sẽ là ai đây?”

Viên Lực há há mồm, trong mắt hiện lên một mảng ánh sáng bạc, hung hăng hướng tới vòng xoáy vung năm đăm một cái, kéo theo một làn sóng màu trắng: “Lúc ta còn nhỏ, hắc thường xuyên bắt nạt ta... Về sau, có một đoạn thời gian rất dài hắc không đánh lại ta. Nhưng lần này, thực lực của hắc tăng trưởng quá nhanh, chỉ tám trăm năm thời gian, hắc sao đã mạnh hơn ta nhiều như vậy?”

Trong giọng nói của Viên Lực chất chứa tức giận cùng oán khí thật lớn, Cơ Hạo chỉ có thể vẻ mặt ôn hoà an ủi hắc: “Yên tâm đi, sư tôn người truyền thụ 《Hỗn Thế Kinh》, cố gắng tu luyện, người nhất định có thể thắng được Viên Thánh.”

Nheo nheo mắt, Cơ Hạo nhớ tới ‘truyền thống tốt đẹp’ của đám đông môn đồ của Vũ Dư đạo nhân, hắc cười lên quái dị ‘Ha ha’: “Hơn nữa, chúng ta có rất nhiều sư huynh sư tỷ tu vi cường đại, Viên Thánh lần sau tìm người gây sự, chúng ta có thể kéo một đoàn sư huynh sư tỷ đến dạy dỗ hắc!”

Viên Lực chớp mắt một cái, lông rậm màu bạc toàn thân rung chuyển một trận, hắc cười lên ‘khà khà’.

Khí không nghĩ nhiều, thủy viên tự nhiên cũng là như thế. Cơ Hạo chỉ trấn an Viên Lực vài câu, thắng cha thần kinh thô này liền đem toàn bộ phiền não ném lên chín tầng mây, không biết từ nơi nào lấy ra một quả đào mật to bằng đầu người, bắt đầu gặm ‘Rôm rốp’.

Một quả đào còn chưa gặm xong, đáy vòng xoáy phía dưới mơ hồ có ánh sáng chui qua, Viên Lực đem quả đào gặm hơn phân nửa tùy tay vứt đi, thân thể nhoáng lên một cái, theo thể nước chủ động hướng đáy vòng xoáy lặn đi.

Tiếng nước ‘Ào ào’ bỗng biến mất, thân thể Viên Lực nhẹ bẫng đi, hắc đã xuyên qua thủy nhãn, đi tới trong một cái thủy động thật lớn.

Thủy động hình tròn có kích thước trăm dặm, lại sâu hơn ngàn dặm, vách đá bốn bề tối như mực, lộ ra một luồng hàn khí âm u, nhưng trong vách đá màu đen trơn bóng này lại không ngừng tản mát ra hào quang sáng ngời, đem thủy động

to lớn chiếu rọi sáng như ban ngày.

“Cẩn thận chút. Phải cẩn thận chút.” Cơ Hạo bảo Viên Lực ổn định thân thể, đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Lối vào thủy nhãn, chỉ có Viên Thánh mang theo một đám thủy yêu trấn thủ. Thực lực Viên Thánh tất nhiên mạnh mẽ, nhưng Cơ Hạo tin tưởng, Đế Thuấn phái tới nơi này điều tra tình báo thủy nhãn, khẳng định cũng là cao thủ tinh anh có tiếng của nhân tộc.

Muốn nói Viên Thánh có thể phát hiện người do Đế Thuấn phái tới, Cơ Hạo không nghi ngờ một điểm này.

Nhưng muốn nói Viên Thánh có thể đem người Đế Thuấn phái tới chém giết toàn bộ, một người cũng không tha cho về, Cơ Hạo thật sự không tin Viên Thánh có năng lực này.

Cho nên trong thủy động nhìn như bình thường này tất nhiên nguy cơ bốn bề, Cơ Hạo dặn dò Viên Lực nhất định phải cẩn thận làm việc, tuyệt đừng trúng cạm bẫy mai phục. Cơ Hạo từng ở Vu Điện đọc vô số bí thư diễn tịch, vụ chú ác độc của đám vu tể nhân tộc uy lực mạnh mẽ, hung hiểm độc ác, có nhiều pháp môn ác độc khế chạm phải liền hồn phi phách tán.

Cơ Hạo cũng không muốn Viên Lực chịu thiệt ở đây.

Thật cẩn thận, Cơ Hạo đem Bàn Cổ Chung phun ra, hắn không dám toàn lực thúc dục Bàn Cổ Chung, sợ kinh động người trong thủy động, chỉ có thể đem Bàn Cổ Chung hóa thành to bằng ngón cái, giống như một cái chuông rượu nho nhỏ treo ở đỉnh đầu Viên Lực, phát ra một tia hỗn độn khí lưu như có như không bao lấy Viên Lực.

Viên Lực cũng không dám sơ ý, hắn ngừng thở, trong mắt lóe ra ánh sáng bạc, phát ra một mảng ngân hà mệnh mông chiếu rọi bốn phương.

Ngân hà chiếu vào trên vách đá màu đen bốn phía thủy động, vách đá lập tức phát ra một tầng hắc quang âm u, tầng hắc quang này giấu kín sâu trong vách đá, ngậm mà không phun, trong hắc quang mờ hồ có hư ảnh vô số cự long quái mãng, cá chép rắn dài... các thủy tộc như ẩn như hiện, khí tức mỗi một hư ảnh đều cực kỳ khủng bố.

“Đây là...” Viên Lực trừu《 Hồn Thế Kinh 》Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, một thân tu vi đều là tự tu luyện mà có, nói đến cùng là một tán tu dã chiêu số không có căn cơ, không có truyền thừa. Hư ảnh thủy tộc trong vách đá này tản mát ra khí tức khủng bố đến cực điểm, nhưng hẳn lại không nhận ra đây đều là chiêu số gì.

“Âm Sát Cấm Thần Pháp. Cấm chế thật độc ác. Hư ảnh những thủy tộc này, lúc còn sống đều có thực lực cấp Vu Đế, bị người ta chém giết sau đó rút lấy tinh hồn, dùng Âm Sát Cấm Thần Pháp phong cấm trong vách đá, ngày đêm chịu vô tận hàn khí rèn luyện, chịu đủ tra tấn lại vĩnh viễn không có ngày siêu sinh. Cho nên tinh hồn đám thủy tộc đó dần dần tâm tính vạn vạo hóa thành cực âm sát thần, có thể vạn dặm câu hồn, giết người trong vô hình.”

“Người thường bị khí tức của bọn họ lây dính một chút, liền giống như giò trong xương, không bị bọn họ bắt đi linh hồn thì không bỏ qua. Ta xem như đã hiểu, người Đế Thuấn phái tới đều là chết như thế nào. Bọn họ tất nhiên bị sát thần âm khí vào cơ thể, không có cách nào xua tan, cho dù bọn họ có thể thoát đi thủy nhân, cho dù bọn họ chạy ra xa trăm vạn dặm, bọn họ một khi áp chế không được sát thần âm khí, linh hồn sẽ bị hút về thủy nhân trở thành thức ăn của sát thần.”

Khuôn mặt khỉ của Viên Lực nhăn nhúm, hẳn run rẩy nói: “Hung hiểm như thế? Nên làm thế nào cho phải?”

Cơ Hạo khẽ hừ một tiếng, thần nhiên nói: “Âm Sát Cấm Thần Pháp này, thần thông, pháp bảo tầm thường đều không thể khắc chế, chỉ có thái âm thái dương chi khí là khắc tinh của bọn hắn. Thái âm chi khí, có thể đem bọn họ hấp thu

luyện hóa toàn bộ, những sát thần đó là thuốc đại bổ của thái âm khí; mà thái dương chi khí thuần liệt bá đạo, dương cương vô cùng, có thể đem bọn hãn luyện hồn phi phách tán, chính là đối đầu khắc tinh của bọn hãn.”

Viên Lực thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười lên sảng khoái: “Nói cách khác, ta không cần sợ bọn hãn!”

Cơ Hạo không hé răng, thần thức của hãn cẩn thận hướng sâu trong thủy động ngàn dặm dò xét, sau đó hãn đột nhiên sững sờ ở nơi đó.

Phía dưới thủy động to lớn sạch sẽ, chỉ bố trí một tòa tế đàn hắc ngọc hình tròn, trên tế đàn bày đoan đoan chính chính ba cái quan tài khổng lồ đồng âm phong màu đen đúc, toàn thân điêu khắc đầy hoa văn rồng khổng lồ.

Phía dưới thủy nhãn này, thế mà chỉ đặt ba cái long quan mà thôi.

Chương 1166: Thủ Quan Nhân

Vách đồng màu đen, thủy vực yên tĩnh trong suốt thấy đáy, cực âm sát thần nấp ở trong vách động rục rịch, còn có ba cái long quan đồng đen tản mát ra hàn khí nồng đậm trên tế đàn màu đen sâu ngàn dặm phía dưới đáy nước.

Thủy nhân này của sông Hoài tràn ngập khí tức tà dị, Viên Lực cũng thấy được ba cái long quan toàn thân cứng ngắt lơ lửng trong làn nước, mỗi một sợi lông màu bạc ở toàn thân đều dựng thẳng tắp như kim sắt.

Một áp lực cực nhạt, cực nhạt, giống như ở trong vụn dăm thủy vực nhỏ một giọt máu tươi tản mát ra mùi máu tươi mơ hồ từ trong long quan khuếch tán ra. Áp lực này ngay cả Cơ Hạo cũng khó phát hiện, nhưng với Viên Lực mà nói, áp lực đó như trời long đất lở, như thiên địa sụp đổ, gào thét mệnh mông cuồn cuộn như một vụn con cự long giận dữ gầm lên đồng thời bộc phát trong linh hồn hần.

Đầu gối Viên Lực đột nhiên mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Đây là sự sợ hãi nào đó bắt nguồn từ chỗ cực sâu của huyết mạch, một loại sợ hãi trời sinh. Như con cá con tôm bình thường đụng phải chân long, áp chế trời sinh đến từ trong huyết mạch, sẽ khiến những con cá con tôm đó chết vật như Viên Lực hiện tại.

“Trong quan tài kia... Không phải người!” Viên Lực gian nan lắm bầm một tiếng.

《 Hồn Thế Kinh 》 tự phát vận chuyển, trong cơ thể Viên Lực một sự hung hãn hồng hoang đã man gào thét xông lên, mắt hần chợt biến thành một mảng màu đỏ tươi, một sự tức giận không thể ngăn chặn tràn ngập toàn thân, cơ bắp toàn thân hần phồng lên, chậm rãi thẳng lưng lên.

Hần rất kiên định nói với Cơ Hạo: “Sư huynh, trong quan tài này, tuyệt đối không phải người.”

Cơ Hạo nhíu mày, vừa rồi khí huyết Viên Lực biến hóa hẳn cảm giác cực kỳ rõ ràng, tinh khí thần toàn thân Viên Lực chợt héo rút trong nháy mắt, sau đó một luồng sát khí tức giận đáng sợ từ trong cơ thể hắt lao ra, nháy mắt kích thích tinh khí thần hẳn bành trướng mấy chục lần, đem sự yếu đuối héo rút, uế oải kia cọ rửa không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Linh hồn Viên Lực chịu sự áp chế nào đó, nhưng Cơ Hạo hoàn toàn chưa thể cảm nhận được loại áp chế này.

Thần thức không lơ như thực chất chậm rãi khuếch tán, Cơ Hạo bám vào ở trên sợi lông của Viên Lực, từng luồng sáng màu vàng, màu bạc như có như không ẩn hiện ở bên người Viên Lực. Cơ Hạo dốc hết toàn lực điều động thần thức, tìm tòi từng chút dị động trong hư không xung quanh.

Cuối cùng, Cơ Hạo cảm nhận được một tia tinh thần uy áp mỏng manh đến cực điểm, hầu như có thể xem nhẹ bất kể.

Tinh thần uy áp mỏng manh như thế, lại thiếu chút nữa ép sập Viên Lực? Nếu không phải Vũ Dư đạo nhân truyền thụ 《Hỗn Thế Kinh》 kích phát sự kiệt ngạo bất tuân, tinh thần cuồng bạo chiến thiên đấu địa trong xương tủy Viên Lực, Viên Lực thậm chí sẽ bị uy áp mỏng manh này ép tới mức ngất nhỉ?

“Có chút cổ quái, cẩn thận tuyệt vời!” Cơ Hạo thấp giọng lầm bầm một tiếng: “Ừm, người tạm dừng nhúc nhích.”

Lặng lẽ tế ra Thái Cực Càn Khôn Kính, Cơ Hạo phun lên một đạo nguyên khí, trong Thái Cực Càn Khôn Kính phun ra một đạo u quang màu bạc, bao phủ trên người Viên Lực. Viên Lực thi triển Thái Âm Độn Pháp, phối hợp Thái Âm Thần Quang trong Thái Cực Càn Khôn Kính cùng nhau phát động, thân thể hắt nhất thời biến mất vào hư không, không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Cơ Hạo lục lợi hồi lâu trong vòng tay của mình, những năm gần đây trải qua vài lần chiến tranh, chém giết, hẳn đã vơ vét vô số đồ chơi cổ quái.

Tìm tòi ước chừng một khắc đồng hồ, Cơ Hạo lấy ra một con rối nhỏ điều khiển từ gỗ. Đây là thể thân mệnh ngẫu (hình nhân thể mệnh) một vị tổ linh Mộc tộc của Bàn Hi thế giới chế tạo, có các loại diệu dụng cực kỳ kỳ dị, sức chiến đấu của bản thân cũng đủ để chống đỡ với Vu Đế nhân tộc Vu Đế cảnh vừa mới bước vào.

Đem mấy khối mộc hệ tinh thạch đỉnh cấp của Bàn Hi thế giới nhét vào trong mệnh ngẫu, Cơ Hạo niệm tụng một tiếng chú ngữ, vung tay đem mệnh ngẫu to bằng bàn tay ném ra.

Sau đó Cơ Hạo lại ở trong vòng tay lục lọi một phen, lấy ra rất nhiều vật vụn vật lần lượt bỏ thêm vào tinh thạch sau đó ném ra ngoài.

Mệnh ngẫu của Mộc tộc vừa ra tay đã phóng ra một mảng lục quang xanh lét, mệnh ngẫu to bằng bàn tay nhoáng lên trên không một cái, lập tức hóa thành cao khoảng tám thước. Bề ngoài không có gì khác biệt với người sống. Thân thể mệnh ngẫu chỉ có làn da và tóc, đôi mắt màu xanh lục trầm xuống, kéo theo một mảng lớn bọt nước tinh tế hướng phía đáy thủy động chìm xuống.

Thủy động sâu tới ngàn dặm, tốc độ mệnh ngẫu chìm xuống không nhanh, qua đại khái nửa canh giờ, hẵn mới tới gần chỗ cách hắc ngọc tế đàn không đến hai mươi dặm. Hẵn dừng động tác, lơ lửng trong nước, cúi đầu hướng tế đàn hắc ngọc bắt đầu đánh giá cao thấp.

Cơ Hạo bắt một ấn quyết, thấp giọng niệm chú ngữ, hai tay mệnh ngẫu liền kết một ấn quyết quái dị, dòng nước bên người hẵn bắt đầu kịch liệt dao động, trong cơ thể mệnh ngẫu từng đạo lôi quang nhỏ bé trào ra, kèm theo tiếng phong lôi trầm thấp, trong lòng bàn tay mệnh ngẫu ngưng tụ một vầng lôi quang màu tím to bằng vại nước.

“Thanh Mộc... Phá Tà Lôi!” Môi mệnh ngẫu khê khép mở, khàn khàn vô cùng nói ra từng chữ một tên của một chiêu này.

Thanh Mộc Phá Tà Lôi, ở trong con dân Mộc tộc của Bàn Hi thế giới là lôi

pháp chiến đấu thường dùng nhất. Loại loi pháp này nếu phát động trong rừng rậm, sẽ dẫn phát thanh mộc linh khí nồng đậm trong rừng rậm không ngừng rót vào trong loi pháp, vận dụng một phần lực lượng của bản thân, thì có thể phát ra uy lực loi đình gấp vạn lần, là loi pháp uy lực lớn cực kỳ thực dụng.

Ở trong nước thì triển ra, Thanh Mộc Pháp Tà Loi tự nhiên không thuận buồm xuôi gió như lúc thi triển trong rừng rậm, nhưng ngũ hành tương khắc thủy sinh mộc, xung quanh không ngừng có thủy linh chi khí nồng đậm rót vào trong loi quang, loi quang màu tím ban đầu liên dần dần có thêm một tia màu u lam.

Thanh Mộc Loi Pháp vốn thuần túy bỗng gia tăng một tia hậu thiên quý thủy âm hàn chi khí, loi pháp trở nên càng thêm âm nhu nội liễm.

Vang lên ‘Xẹt’ một tiếng, hai tay mệnh ngẫu hướng ra ngoài vung lên, loi quang xé rách sóng nước, hung hăng hướng một cái long quan toàn thân điêu khắc đầy hoa văn rồng ném tới. Loi quang tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã tới chỗ trên không long quan cách không đến ba trượng.

Một cái bóng người đột ngột xuất hiện trên không long quan, một mảng lớn hàn khí bốc lên, bóng người vung tay phải, loi quang mệnh ngẫu phóng ra bị hấn chụp vào trong tay.

“Con cháu Vô Chi Kỳ càng ngày càng không nên thân, loại nào cũng cho vào!” Bóng người khàn khàn cười lạnh ‘hắc hắc’: “Lấy thực lực của Vô Chi Kỳ hấn, hậu thế sao lại kém tới mức như vậy? Chẳng lẽ đám nhãi thủy hầu kia, cũng không phải con hấn?”

Trong tiếng cười ‘khì khì’, hai tay bóng người xoa nắn một trận, loi quang mệnh ngẫu phóng ra bị hấn chà sát nát nát, hóa thành vô số luồng điện nhỏ bé tiêu tán trong nước. Bóng người mặc áo choàng màu đen ngẩng đầu, lộ ra một gương mặt trắng bệch dữ tợn khó coi.

Da mặt trắng bệch hầu như trong suốt, trên da mặt bóng người mọc vô số vảy nhỏ rậm rạp, ở trên mặt hấn phác họa ra hoa văn kỳ dị. Gương mặt hấn không

giống người, trái lại giống như thể tổng hợp của thằn lằn cùng cóc, cái miệng rộng hầu như xé rách cả gương mặt, môi là màu đỏ tím cực kỳ quái dị.

“Không phải người sống, chỉ là một con rối gỗ nho nhỏ?” Bóng người có chút tố chất thần kinh lăm lăm: “Nhưng ở trước mặt Câu Hồn Sa của ta, người trốn xa bao nhiêu cũng vô dụng, vô dụng, vô dụng, thật vô dụng!”

Bóng người cười ‘Xùy xùy’ vài tiếng, đột nhiên há mồm, một mảng cát xám xịt gào thét hướng mệnh ngẫu phun lên.

Thân thể mệnh ngẫu nhoáng lên một cái, bị hạt cát cuốn lấy, thân thể liền chợt tan rã thành vô số vụn gỗ thật nhỏ.

Cơ Hạo bám vào ở trên lông của Viên Lực trái tim đột nhiên co giật, trong minh minh một nguy cơ rất lớn đã ập tới.

Chương 1167: Vực Tổ

Đỉnh thủy động, một mảng lớn hàn quang màu bạc trắng đột nhiên tụ mà tán, hóa thành mưa ánh sáng đầy trời ùn ùn hắt xuống.

Trong nhiều điểm hàn quang, có một mảng lớn hạt cát màu đỏ tím mang theo một tia sương mù mờ hồ theo đó bay xuống, trong lúc nhất thời ngân quang, hồng quang ùn ùn rơi xuống, giống như vô số anh đào dần dần bay đi, quả nhiên đẹp đến cực hạn.

Trong ánh sáng mỹ lệ khôn cùng này nguy cơ bốn bề, Cơ Hạo bám vào ở trên sợi lông của Viên Lực thoát ly, cầm Thái Cực Càn Khôn Kính phóng ra một mảng lớn hàn quang vận vẹo lay động, vô số hạt cát màu đỏ tím đột nhiên trào ra, không ngừng hướng một tia liên hệ trong minh minh giữa Cơ Hạo và mệnh ngẫu đánh tới.

Hàn quang lóe lên, hạt cát màu đỏ tím va chạm ở trên hàn quang chọt nổi lên các vầng sáng, phát ra tiếng vang ruồi lao vào cửa sổ giấy ‘Bộp bộp’. Hàn quang vận vẹo, hạt cát màu đỏ tím không ngừng bị dịch chuyển ra ngoài, nhưng hạt cát kéo dài không dứt không ngừng ập tới, không ngừng rơi ở trên hàn quang.

“Lão gia hỏa này là... Hồng hoang Vực tổ, không phải nói, Vực tổ đã sớm ngã xuống, tộc đàn vực đã sớm tuyệt chủng sao?”

Viên Lực kề sát Cơ Hạo, chật vật nhìn hạt cát màu đỏ tím xung quanh gào thét xoăn tới, không dám thoát ly Thái Cực Càn Khôn Kính bảo hộ.

Trong lòng Cơ Hạo khẽ động, cúi đầu hướng người áo đen kia nhìn tới.

Vực, hồng hoang dị chủng, ai cũng không nói ra được thứ này bản thể bộ dáng thế nào, chỉ biết hấn thích ẩn thân trong chỗ tối, nếu có người đi ngang qua, hấn liền từ trong mồm phun ra cát độc công kích cái bóng người ta.

Nếu có ai cái bóng bị cát độc của hắc đánh trúng, sẽ bệnh hoạn quần thân, đầu tiên là phát sốt rùng mình, sau đó là nôn mửa đi tả, cuối cùng toàn thân thống khổ không chịu nổi, kẻ nghiêm trọng sẽ bệnh nặng bỏ mình, thậm chí ngay cả hồn phách cũng sẽ bị cát độc làm tan rã.

Các độc vu của Vu Điện phi thường tò mò đối với ‘Vực’ một tộc loại này, thường có các vu tể Vu Điện lăm bằm oán giận Vu Điện không thể cung cấp mấy con Vực sống để bọn họ nghiên cứu một phen cát độc của vực rốt cuộc có bao nhiêu kỳ diệu và ác độc.

Nhưng dựa theo Vu Điện bí điển, một con Vực cuối cùng trong thiên địa hắc là ở hơn hai ngàn năm trước, bị một con Thao Thiết coi là thức ăn nuốt rồi, từ đó về sau chưa từng có ai gặp một con Vực sống nữa, cho nên các vu tể Vu Điện tự nhiên cũng không có đối tượng có thể nghiên cứu.

Nhưng không ngờ, ở sâu trong thủy nhân của sông Hoài, Cơ Hạo có thể gặp được Vực thủy tổ, con Vực đầu tiên trong thiên địa, lão gia hỏa được người ta coi là Vực tổ. Lão gia hỏa này cũng đã sống khỏe, như vậy một tộc Vực này tự nhiên không có khả năng tuyệt chủng!

“Lão tổ sống khỏe, sao có thể ngã xuống chứ?” Vực tổ cười ‘hắc hắc’, há mồm lại phun ra một mảng cát độc.

Ngắm ngẫm hai người chỗ đáng sợ nhất là ở, cát độc của Vực căn bản không cần chạm đến bản thể con người, chỉ cần để cái bóng người ta, hoặc là khí tức con người để lại trên sự vật nào đó bị cát độc phun trúng, người ta sẽ lây dính độc tính cát độc.

Cát độc của Vực, có chút hương vị nguyên rửa từ xa của vu tể nhân tộc, hơn nữa so với lực lượng vu chú càng thêm quỷ bí khó lường.

Vừa rồi Cơ Hạo tể ra mệnh ngẫu Mộc tộc công kích thăm dò long quan, trên mệnh ngẫu Mộc tộc liền lây dính một tia khí tức của Cơ Hạo, Vực tổ miệng phun cát độc công kích mệnh ngẫu, cát độc liền theo một luồng khí cơ mệnh

ngẫu và đầu ngón tay Cơ Hạo liên lụy thuận thế công kích tới.

Nếu không phải Thái Cực Càn Khôn Kính diệu dụng phi thường, Thái Âm Thần Quang phòng hộ chu toàn, Cơ Hạo sợ là đã trúng ám toán của Vực tổ.

Trước mắt Cơ Hạo và Viên Lực bại lộ chân thân, Vực tổ không ngừng phun ra từng ngụm từng ngụm cát độc, không bao lâu hạt cát màu đỏ tím mang theo sương mù màu đỏ bao vây Cơ Hạo cùng Viên Lực nhiều tầng, vô số hạt cát không ngừng phun ra, ‘Rầm rầm’ va chạm trên Thái Âm Thần Quang.

“Hồng hoang Vực tổ, người đã chưa ngã xuống, cũng chưa đoạn tử tuyệt tôn, các người nấp ở trong thủy nhân này làm chi?” Cơ Hạo nhìn Vực tổ phun từng ngụm từng ngụm cát độc, lạnh lùng hỏi một câu.

“Lão tổ cần gì nói cho người?” Vực tổ hưng phấn đến mức gương mặt cũng đang run rẩy, hắc hắc cười nói: “Lão tổ ghen ở nơi đây cũng mấy ngàn năm rồi, trông mấy cái quan tài này quá ngọt ngào! Hắc hắc, người muốn từ chỗ lão tổ nhận được đáp án... Xin ta, quỳ xuống xin ta đi!”

Thân thể nhoáng lên một cái, Vực tổ bị bám một hàng thủy tích nháy mắt đến Cơ Hạo cùng Viên Lực trước mặt, hắc hắc cười Cơ Hạo làm cái mặt quỷ, cười ‘khì khì’ nói: “Hoặc là, người buông ra bảo bối này, để lão tổ phun cát độc đầy mặt người, chỉ cần người sau khi trúng cát độc của lão tổ ba ngày không chết, người hỏi cái gì, lão tổ sẽ trả lời cái đó!”

Cơ Hạo nhíu nhíu mày, hắc cũng không có hứng thú đánh giá uy lực cát độc của Ngu tộc. Loại dị chủng thiên địa sinh thành này, sinh linh sinh ra trong hồng hoang sau khi khai thiên tích địa, ai biết bọn họ có thần thông bản lĩnh cổ quái nào? Cơ Hạo không muốn lật thuyền trong mương, ở nơi này vô duyên vô cớ chịu khổ.

Nhìn thấy Cơ Hạo không hé răng, Vực tổ giống như đụng phải chuyện gì đáng giá ăn mừng, vẻ mặt tỏa sáng cười phá lên: “Người không dám, người không dám nếm thử cát độc của lão tổ! Ha ha ha, các người biết uy danh của lão

tổ, các người biết lão tổ lợi hại!”

Vực tổ có chút điên điên khùng khùng vòng quanh Cơ Hạo và Viên Lực hoa chân múa tay nhảy lên, hắc nhảy nhót một hồi lâu, đột nhiên mặt lạnh đi, vẻ mặt âm trầm nhìn chăm chăm Viên Lực đánh giá cao thấp một phen.

Viên Lực ‘Soạt’ một cái rút ra Bàn Long Bổng Vũ Dư đạo nhân ban cho, chỉ vào Vực tổ quát: “Người nhìn ta làm chi?”

Vực tổ vươn ngón tay dài nhỏ dính dính, giống như xúc tu độc trùng, nhẹ nhàng điểm điểm Viên Lực: “Thế nào, tiểu gia hỏa, người là con Vô Chi Kỳ à? Mùi khí thật đậm, lão tổ người là biết!”

Viên Lực vung tay đem Bàn Long Bổng nghịch cái hoa côn, hắc cười lạnh nói: “Không sai, ta là con Vô Chi Kỳ, vậy lại làm sao?”

Khuôn mặt Vực tổ căng thẳng một chút, sau đó rốt cuộc kiềm chế không được, hắc điên cuồng cười lên: “Vậy lại như thế nào? Ta muốn đi cáo trạng, ha ha ha, cáo trạng con Vô Chi Kỳ... Không, cáo trạng Vô Chi Kỳ cấu kết nhân tộc, bán đứng Cộng Công nhất tộc, ta muốn để Vô Chi Kỳ lão đầu khi đó biết tay!”

Vực tổ hưng phấn đến cực điểm mở to mắt nhìn, hung tợn nhìn chăm chăm Viên Lực giận dữ hét: “Mọi người đều là thân phận như nhau, dựa vào cái gì Vô Chi Kỳ hắc có thể làm thủy thần sông Hoài, ở bên ngoài vẻ vang vô số, còn có thể hưởng thụ vô số nhân tộc cung phụng, ăn ngon uống ngon chơi vui? Mà lão tổ ta, thì phải tránh người ta trốn ở trong thủy nhãn này, cả ngày bầu bạn ba cái quan tài tử khí âm u?”

“Chức ti quan trọng cái rắc chó gì, sự tình quan trọng nhất gì, cái gì tương lai công đầu, cái gì về sau hậu thưởng... Lão tổ bị nhốt ở trong thủy nhãn này... A, có gì khác với ngồi tù?” Vực tổ khàn giọng thét dài: “Cho dù bị Nhân Hoàng trừng phạt nhốt ở trong nhà giam trước đại điện thảo luận chính sự, trái phải còn có kẻ xui xẻo nói chuyện phiếm, còn có thể nhìn thấy vật còn sống, nhưng ở nơi này...”

Thét dài một tiếng, đôi mắt Vực tổ lồi ra, há mồm phun ra một ánh lửa màu đỏ tím, hung hăng đánh vào trên Thái Âm Thần Quang màu bạc trắng Thái Cực Càn Khôn Kính phóng ra.

Hai bóng người mờ lung đột ngột từ bên người Vực tổ chạy ra, đó là hai hình người sóng nước ngưng tụ thành, là mệnh ngẫu tổ linh thủy tộc Bàn Hi thế giới chế tạo. Hai mạng ngẫu một trái một phải lao tới bên người Vực tổ, trong tay hai quả lôi hỏa màu vàng to bằng nắm tay ‘Ông’ một cái phát nổ.

Một quầng sáng màu vàng đường kính nghìn trượng bao lấy Vực tổ, một đợt lôi quang có tính hủy diệt không ngừng quay cuồng đánh phá trong một mảng ánh sáng vàng này, mơ hồ chỉ nghe thấy tiếng thét khàn cả giọng của Vực tổ không ngừng truyền đến.

Chương 1168: Di Hoa Tiếp Mộc

Hai trái lôi hỏa, đến từ Huyền Đô đạo nhân, là Đại Xích đạo nhân tự tay thu thập canh kim sát lôi trên chín tầng trời ngưng tụ mà thành lôi hỏa.

Một viên lôi hỏa như vậy chỉ cần khẽ chấn động là có thể gạt bỏ một vị Vu Đế nhân tộc, Đại Xích đạo nhân càng lấy vô thượng thần thông của hãn, đem uy lực lôi hỏa sau khi bùng nổ giam cầm ở trong vòng phạm vi nghìn trượng.

Lôi kinh khủng bố phạm vi sát thương có thể lan đến hơn ngàn dặm, bị mạnh mẽ giam cầm trong phạm vi nghìn trượng, có thể nghỉ ở trong không gian hình tròn đường kính nghìn trượng này, lôi kinh điên cuồng quay cuồng va chạm mạnh mẽ bao nhiêu, đó là lực lượng hủy diệt đủ để phá hủy thế giới.

Mặt ngoài quả cầu ánh vàng rực rỡ long lanh. Quả cầu ánh sáng như đúc từ vàng dày nặng tròn trịa, mặt ngoài không ngừng có phù lục mơ hồ hóa thành các luồng sáng chợt lóe rồi biến mất. Các phù lục đó tản mát ra khí tức huyền ảo không tên, đại biểu đạo vận bốn nguyên nhất, cùng với lực sát thương cường đại nhất của canh kim sát khí trong thiên địa.

Trong nháy mắt, mấy vạn đợt lôi kinh đánh vào trên người Vực tổ, Cơ Hạo và Viên Lực đều không thể xuyên thấu qua quả cầu ánh sáng màu vàng nhìn thấy bộ dáng Vực tổ giờ phút này, nhưng nghe tiếng hãn rú thảm thê lương là biết mùi vị này khẳng định không dễ chịu.

“Tiểu bối nhân tộc... Quả nhiên âm hiểm tàn nhẫn như tổ tiên nhân tộc người... Đáng tiếc là, lão tổ há là người có thể dễ dàng tính kế? Người hôm nay, hãy thử xem đau khổ do mình tạo thành!” Trong quả cầu ánh sáng đột nhiên truyền đến một tiếng rống thê lương của Vực tổ.

Khuôn mặt Cơ Hạo chột giật giật, trái tim hãn kịch liệt nhảy lên, tốc độ máu chảy đột nhiên gia tăng mấy lần, một hơi thở nguy hiểm to lớn đột ngột ập tới. Cơ Hạo theo bản năng căng thân thể, khí huyết toàn thân như cự long dâng trào

lên.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, thân thể Cơ Hạo cao bỗng lên tới khoảng ba trượng, cơ thịt toàn thân mấp máy như những con măng xà quái dị. Máu hỗn độn cấp tốc xông qua mạch máu, trong cơ thể Cơ Hạo truyền đến tiếng ‘Ù ù’ chỉ có khi sông lớn tràn nước lũ.

Vô số quầng lôi hỏa màu vàng đột nhiên bùng nổ trong cơ thể Cơ Hạo, những lôi hỏa đó vô duyên vô cớ đột ngột xuất hiện ở trong cơ thể Cơ Hạo, canh kim sát lôi cương mãnh bá đạo, sắc bén mau lẹ, lục phủ ngũ tạng Cơ Hạo bị lôi hỏa phát nổ không ngừng tấn công, thế mà lại phát ra tiếng vang lớn ‘Thùng thùng’ như chuông đồng nổ vang.

Phun ra một ngụm máu tươi, Cơ Hạo lớn tiếng gào rống, khí tức trên người trở nên càng thêm khủng bố.

Một phần sức lực còn lại cuối cùng cũng từ trong cốt tủy vắt ra, thân thể Cơ Hạo tiếp tục cất cao, theo tiếng va chạm của gân cốt, cơ thịt kịch liệt nhảy lên, chiều cao của Cơ Hạo vọt lên đến khoảng sáu trượng, so với hăn ngày đó khi toàn lực đối chiến với Da Ma Sát Nhất càng thêm khôi vĩ!

Từng luồng khí tức hỗn độn từ mặt ngoài làn da Cơ Hạo phá thể lao ra, khí kình như rồng phun ra nuốt vào bất định, không ngừng phun ra sau đó lại không ngừng lao về cơ thể, trong khí tức hỗn độn mơ hồ có thể thấy được điểm sáng hai màu vàng, màu bạc cấp tốc lóe lên, vô số điểm sáng xoay quanh bay múa trong khí tức hỗn độn, như một bức bản đồ ngôi sao phức tạp vô cùng.

Viên Lực bị một luồng khí tức hỗn độn trong cơ thể Cơ Hạo lao ra hung hăng va vào một cái, toàn bộ tinh thần đề phòng hăn kêu đau một tiếng, như bị sao băng va vào, hộc cả đồng máu bị đánh bay xa mấy chục dặm, thiếu chút nữa va đầu đánh vào trên vách hang đen sì.

Viên Lực không thể tin nhìn Cơ Hạo, khí tức hỗn độn cả người hăn phun trào ra đâu chỉ vạn luồng, chỉ cần một luồng khí tức đã có thể đem Viên Lực đánh

bay hộc máu, thiếu chút nữa đem xương cốt toàn thân hấn đập nát, hơn vạn luồng khí tức hỗn độn kia nếu đồng loạt phát tác...

Rùng mình một cái, Viên Lực khàn giọng tru lên: “Đây chỉ là khí tức phóng ra ngoài... Sư huynh, Nghiêu Hầu, Cơ Hạo đại gia! lực lượng thân thể người hiện tại... vu lực của người... tu vi của người... Người quái vật này! So sánh với ta, người mới là yêu quái!”

Từng mảng canh kim lôi hỏa từ hư không sinh ra bùng nổ ngay trong cơ thể Cơ Hạo, các luồng khí tức hỗn độn ở lui tới Trung Lục phủ ngũ tạng và gân cốt huyết nhục của Cơ Hạo, mặc cho canh kim lôi hỏa điên cuồng oanh tạc, thân thể Cơ Hạo vẫn lù lù bất động.

Thậm chí ở dưới canh kim lôi hỏa rèn luyện, khí tức lục phủ ngũ tạng của Cơ Hạo trở nên càng thêm hùng hồn xa xưa, khí tức càng thêm cường đại khó lường, càng có một tầng hào quang hỗn độn kỳ dị từ sâu Trung Lục phủ ngũ tạng mơ hồ nhện nhạo ra.

“Vực tổ, thủ đoạn khá lắm!” Cơ Hạo há mồm thở hỗn hển một hơi, trong cơ thể thật ra không đau đớn thế nào, nhưng từng quầng lôi hỏa không ngừng bùng nổ, lôi kinh xuyên qua ở Trung Lục phủ ngũ tạng, Cơ Hạo cảm thấy trong ruột mình như nhét mười vạn cân ốt, tê dại làm hấn khó chịu đến cực điểm.

“Ta có chí bảo hộ thể, người là như thế nào khiến lôi kinh đó cản ngược lại ta?” Cơ Hạo phun ra một ngụm điện quang màu vàng, rộng lớn.

“Cầu ta, cầu ta ta sẽ nói cho người... Để cát độc của ta phun đầy mặt người, ta sẽ nói cho người!” Trong quả cầu ánh sáng màu vàng bao bọc, Vực tổ khàn cả giọng tru lên: “A, canh kim sát lôi, canh kim sát lôi thật độc ác! May mắn lão tổ có thủ đoạn Di Hoa Tiếp Mộc, bằng không lão tổ hôm nay sẽ thê thảm!”

“Không chỉ canh kim sát lôi đâu!” Cơ Hạo mở to hai mắt nhìn cười lên ‘hắc hắc’: “Chờ coi, không chỉ canh kim sát lôi đâu!”

Vừa rồi Cơ Hạo ném ra ngoài nhiều thứ đồ chơi vụn vặt, hai con mệnh ngẫu thủy tộc đã dẫn nổ canh kim sát lôi trong tay, trong chớp mắt lại là mấy chục con mệnh ngẫu tổ linh Bàn Hi thế giới chế tạo từ trong nước đột ngột xuất hiện, đều tự ôm một viên lôi hỏa uy lực cực lớn lao vào quả cầu ánh sáng màu vàng.

Canh Kim, Quý Thủy, Ất Mộc, Đinh Hỏa, Kỷ Thổ, năm loại hậu thiên sát lôi đồng thời bùng nổ, mười mấy quầng lôi hỏa ùn ùn nổ tung, quả cầu ánh sáng ban đầu vàng đến chói mắt chợt biến thành năm màu lưu động, năm loại hào quang cấp tốc lóe lên, phun trào các dải ánh sáng nhiều màu, đủ để chọc mù mắt người ta.

Cơ Hạo đem sức bú mẹ cũng sử dụng ra, khí tức tinh huyết khổng lồ bốc lên trong cơ thể, cường độ thân thể tăng vọt lên tới cực hạn hiện tại. Hắn đem Cửu Chuyển Huyền Công tăng sáu toàn lực vận chuyển, hỗn độn khí tức trên người quả thực như yêu long phát cuồng điên cuồng xoay tròn bay múa, chỉ khí tức phóng ra ngoài đã chấn động làm thủy động không ngừng run rẩy.

Lôi hỏa năm màu đột nhiên bùng nổ Trung Lục phủ ngũ tạng, mắt Cơ Hạo lồi ra, đau đớn làm hắn ngửa mặt lên trời thét dài, hắn đau đến mức nước mắt cũng phun ra.

Hai tay nhanh chóng kết ấn, Cơ Hạo ngậm tụng độ kiếp chú văn sư môn bí truyền, thi triển ra tị lôi chú ấn chuyên môn vì độ lôi kiếp mà sinh. Lôi hỏa phun ra kéo dài không dứt trong cơ thể Cơ Hạo, nhưng một bộ phận lôi kinh bị thân thể mạnh mẽ đáng sợ của Cơ Hạo hung hãn ăn mất, một bộ phận lôi kinh thì chịu tị lôi chú ấn mạnh mẽ áp chế, bình ổn.

Lôi Hỏa giằng co thời gian khoảng một chén trà nhỏ lúc này mới chậm rãi tiêu tán, Cơ Hạo toàn thân mồ hôi ướt đầm chậm rãi thở hỗn hển một hơi, yên lặng thu thần thông bí pháp, thân thể lại khôi phục hình thể bình thường.

Quả cầu ánh sáng tán đi, Vực tổ áo choàng màu đen bị nổ nát, cả người rách tung toé như bị người ta điên cuồng bổ ba ngàn đao, nhiều chỗ cũng đã lộ ra

xương cốt và nội tạng rú thắm ‘Ngao ngao’ từ trong quả cầu ánh sáng lao ra.

Vực tổ tình huống thể lương dị thường mờ mịt nhìn thoáng qua Cơ Hạo toàn thân một vết thương cũng không có, mắt hấn ‘Soạt’ một cái từ trong hốc mắt nháy ra cao hơn một tấc.

“Không có khả năng! Lão tổ trời sinh thần thông ‘Giá Họa’... Bất luận kẻ nào chỉ cần làm lão tổ bị thương, lão tổ có thể đem một nửa thương tổn trực tiếp đưa tới trên người hấn! Đây là thiên phú thần thông của lão tổ, mặc kệ người tiên thiên hậu thiên chí bảo linh bảo nào cũng khó ngăn cản!”

“Thủ đoạn giá họa Di Hoa Tiếp Mộc này, lão tổ dựa vào nó đã đánh chết vô số kẻ địch mạnh... Sao mà, người, người, người không có việc gì?”

Cơ Hạo bẻ bẻ cổ, rút phắt ra Thái Cực Thần Phong, không nói một lời đập Thất Tinh Bộ hướng Vực tổ chém giết.

Chương 1169: Hóa Thân Vô Cùng

Vực tổ nghiêng đầu, mang theo một tia điên cuồng nhìn Cơ Hạo. Hắn cố gắng trợn to mắt, muốn làm rõ, vì sao hắn bị lôi hỏa nổ khiến mình đầy thương tích, nguyên khí bản thân hao tổn bảy tám phần, nhưng Cơ Hạo nhìn qua một vết thương cũng chẳng có!

Cơ Hạo không cho Vực tổ thời gian nghĩ nhiều, chân đạp Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ cơ bản nhất của Vũ Dư kiếm đạo, thân hình Cơ Hạo nhoáng lên một cái đã tới trước mặt Vực tổ, Thái Cực Thần Phong mang một dải hàn quang, rất khéo léo sát qua thân thể Vực tổ.

Kiểm quang chợt nổi lên, Vực tổ vốn muốn né tránh, nhưng nhìn thấy thế tới của kiếm quang, Vực tổ không khỏi cười quái dị ‘Cạc cạc’, đặc ý ngáng đầu, mặc cho kiếm quang lướt chéo qua bả vai mình.

Một kiếm này thế tới rất cổ quái, lưỡi kiếm nhẹ nhàng cạo đi một tầng da trên vai Vực tổ, chặt đứt mấy sợi lông, ngoài ra chưa tạo thành bất cứ tổn thương nào đối với Vực tổ. Vực tổ vẻ mặt quái dị nhìn Cơ Hạo cất tiếng cười to: “Tiểu bối nhân tộc, ngươi sẽ không là tối hôm qua ngủ với con đàn bà nào tới mức chân nhũn cả ra, hôm nay sức vung kiếm cũng không có chứ?”

Lưỡi kiếm lướt qua bả vai Vực tổ, Cơ Hạo chỉ cảm thấy vai trái mình hơi ngứa.

Hắn thoáng cái kéo ra Thái Cực Pháp Y, đem nửa đầu vai lộ ra. Trên đầu vai Vực tổ mơ hồ hơi đỏ lên, trên làn da Cơ Hạo cũng là như thế, hình như là bị vật nào đó xẹt qua. Thần thức cường đại mà sâu sắc của Cơ Hạo lại cảm giác được, da hắn bị cắt đi một tầng cực mỏng, đại khái là một lát cắt mỏng bằng một phần ngàn một cái cánh ve.

“Thì ra là thế, ngươi có thể chia sẻ cùng toàn bộ người thương tổn cho người...”

Cơ Hạo đang muốn nói ra phát hiện của bản thân, Viên Lực vừa mới bị một đạo hỗn độn khí tức của Cơ Hạo đánh bay, khoe miệng còn dính máu tươi lén lút từ phía sau Vực tổ xông ra, xách Bàn Long Bổng hướng phía cái ót Vực tổ bổ xuống một cơn.

Không thể không thừa nhận, khi chơi gậy chính là thiên tính, phàm là khi thành tinh chơi gậy gộc đều đặc biệt thuận tay. Viên Lực một bổng này ở trên không đánh xuống, khí thế hùng hồn, chiêu thức viên mãn, vô luận là khởi thế hay là thu chiêu đều không có nửa điểm nào có thể khùng hoảng, đem lực lượng toàn thân hấn hoàn mỹ bạo phát hết ra.

Cơ Hạo kinh hô một tiếng ‘Đừng’!

Bàn Long Bổng kéo theo địa thủy hỏa phong bốn màu quang ảnh đục ngầu, hung hăng nện ở trên ót Vực tổ. Chợt nghe một tiếng trầm nặng, Vực tổ thất khiếu phun máu, một mảnh xương đầu lớn bị đánh vỡ nát, hai tay hấn ôm ót khàn giọng rú thảm, trong mắt chợt dày đặc tơ máu.

Viên Lực cũng rú thảm một tiếng, khóc lóc ‘Ngao ngao’ vút Bàn Long Bổng, hai tay ôm cái đầu hầu như lồm xồm xuống liên tục nhảy nhót kêu khóc. Hấn vừa rồi dốc hết toàn lực đánh một bổng, đại khái có một nửa lực sát thương trực tiếp xuyên thấu qua liên hệ quái dị nào đó trong minh minh, trực tiếp tác dụng ở trên người hấn.

May mắn yếu thể của bản thân Viên Lực mạnh mẽ, xương cốt so với kim cương còn chắc chắn hơn rất nhiều. Hấn lại chỉ thừa nhận khoảng một nửa lực sát thương, thái âm chi lực trong cơ thể hấn càng chủ động bảo vệ, thái âm chi lực âm nhu đánh tan ít nhất tám phần thương tổn, cho nên Viên Lực lúc này mới chỉ là nửa bên đầu lồm xồm xuống.

Nếu không lấy man lực của hấn, cộng thêm sát thương khủng bố của Bàn Long Bổng Vũ Dư đạo nhân ban cho, cho dù là một nửa lực sát thương cũng có thể đánh nát nửa người hấn, thậm chí có khả năng ngay cả yêu hồn cũng sẽ bị

đánh cho hồn phi phách tán.

“Vực tổ, cái gọi là thiên phú Di Hoa Tiếp Mộc ‘Giá Họa’ của người, đại để chính là người sau khi chịu người ngoài thương tổn, có một nửa thương tổn có thể theo liên lụy trong mình mình, đưa lại đến trên thân người đả thương người!” Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái vòng qua Vực tổ thất khiếu phun máu, tùm Viên Lực mang theo hấn lui lại mười mấy dặm, lấy ra một viên đan dược chữa thương nhét vào trong miệng hấn.

Ngoại thương của Viên Lực cấp tốc khép lại, hấn thở hỗn hển ‘Hong học’, khàn giọng kêu lên: “Thiên phú thần thông thật quý dị bí hiểm, thế này chẳng phải là nói, phàm là người thực lực tương đương với hấn, thậm chí người thực lực mạnh hơn hấn một chút, đều vĩnh viễn không thể thắng được hấn?”

Nếu ai thực lực tương đương với Vực tổ, tạo thành bao nhiêu thương tổn cho Vực tổ, bản thân sẽ phải thừa nhận bấy nhiêu thương tổn, hai người chịu thương tổn giống nhau như đúc. Do đó, người khác khi tác chiến với Vực tổ, không chỉ phải thừa nhận Vực tổ công kích, càng sẽ chịu một nửa lực sát thương của mình cản trở.

Như Viên Lực nói, dưới tình huống như vậy, cho dù là người mạnh hơn Vực tổ một bậc, cũng trên cơ bản không thắng nổi hấn!

“Tiểu bối có chút ánh mắt.” Vực tổ âm trầm cười quái dị vài tiếng: “Đây là chỗ dựa lớn nhất lão tổ từ thời hồng hoang sống đến bây giờ, dựa vào hai đại thiên phú Di Hoa Tiếp Mộc cùng Hàm Sa Xạ Ảnh của lão tổ, lão tổ năm đó còn cứng rắn bức lui hai đại thiên đế của thiên đình!”

Nói tới đây, trên mặt Vực tổ nổi lên một mảng đỏ ửng, hấn ưỡn thẳng lưng, vênh váo tự đắc dựng hai ngón tay: “Hai đại thiên đế, hắc hắc, đó là thiên đế địa vị tôn quý nhất của thượng cổ thiên đình, nhân vật yêu ma nhân gian sợ hãi nhất, một mình lão tổ bức lui hai người bọn họ!”

Ngón tay Cơ Hạo khê gõ chuôi kiếm Thái Cực Thần Phong, ánh mắt bất

thiện nhìn Vực tổ từ trên xuống dưới.

Lực sát thương của Thái Cực Thần Phong không thể nghi ngờ, Vực tổ trừ hai hạng thiên phú thần thông quý bí khó lường, yêu pháp biến hóa khác cũng chỉ tầm thường, nhìn bộ dáng toàn thân hằn rách tung toé, là biết yêu thể của hắn căn bản không thể so sánh với Cơ Hạo, luận tới lực lượng thân thể, một bàn tay của Cơ Hạo cũng có thể thoải mái đem hắn trấn áp.

Nếu là một kiếm đem Vực tổ chặt đầu...

Cơ Hạo cảm thụ một chút đầu vai mơ hồ tồn tại, lại sờ sờ cổ mình, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Cho dù Cơ Hạo có năng lực một kiếm chém giết Vực tổ, hắn không dám động thủ! Thần thông ‘Giá họa’ Di Hoa Tiếp Mộc chết tiệt này, Cơ Hạo một kiếm chặt đứt đầu Vực tổ, bản thân cũng phải thừa nhận một nửa thương tổn!

Thái Cực Thần Phong uy lực quá mạnh, Vũ Dư kiếm đạo lực sát thương quá đáng, Cơ Hạo cũng không dám nói, thân thể hắn hiện nay có thể thừa nhận sự sắc bén của Thái Cực Thần Phong.

“Vực tổ... người quá vô lại!” Cơ Hạo có chút phát điên nhìn Vực tổ, cầm vô thượng thần phong, lại không dám ra tay, Cơ Hạo vẫn là lần đầu tiên đụng phải kẻ địch khó chơi như vậy!

Nếu không, hay là dùng lôi hỏa chậm rãi mài chết Vực tổ?

Nhìn Vực tổ mình đầy thương tích, Cơ Hạo yên lặng lấy ra mấy trăm viên lôi hỏa, dùng pháp lực nâng đặt ở trước mặt.

Sắc mặt Vực tổ chợt trở nên thâm trầm, hắn bị dọa lui vài bước, khàn giọng quát: “Lôi hỏa bậc này, người lại còn có nhiều như vậy? Tiểu tử, người, người, người quả thực vô sỉ! Người muốn chậm rãi luyện hóa lão tổ? Người, người, bản thân người có thể thừa nhận uy lực đám lôi hỏa này sao?”

Cơ Hạo vỗ vỗ ngực mình, trầm giọng nói: “Ta trẻ tuổi, cốt nhục kiên cố, tinh huyết dư thừa, ta sẽ tiêu hao sinh mệnh với người, xem ai tiêu hao đến cuối cùng không chịu nổi!”

Con mắt Vực tổ đảo loạn một trận, hắc đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to lên: “Hao mệnh... Ha ha, liều mạng phải không? Vậy, lão tổ cũng sẽ không thể giấu tài nữa, bản mạng thần thông thứ ba của lão tổ, hôm nay sẽ cho các người kiến thức một chút!”

‘Cô cô ~ oa’ rống to một tiếng, trong thủy động đột nhiên xuất hiện mấy trăm cái bóng đen.

Thân thể Vực tổ nhoáng lên một cái, tùy tay chỉ hướng một cái bóng đen, chỉ thấy thương thể toàn thân Vực tổ chợt biến mất, mà thân thể bóng đen hắc chỉ đột nhiên chia năm xẻ bảy nổ tan xác mà chết.

Vực tổ cười đến mức mắt cũng nheo lại thành một đường, hắc chỉ vào Cơ Hạo hét lớn: “Lão tổ có vô số hóa thân, một cái hóa thân chính là một tính mạng, liều mạng với lão tổ? Người thắng được sao?”

Cơ Hạo, Viên Lực, hoàn toàn trợn tròn mắt rồi!

Chương 1170: Xông Vào

Nhìn kỹ, chỗ sâu nhất của thủy động, trên vách hang có mấy chục cái cửa hang tối như mực, những bóng đen kia chính là từ trong hang lao ra.

Vừa rồi Cơ Hạo đặt hết lực chú ý trên người Vực tổ, chưa chú ý tới những thứ đó đột nhiên lao ra. Hiện tại nhìn kỹ, Cơ Hạo không khỏi méo miệng —— mấy thứ đồ chơi này bộ dạng quá khó coi.

Hình như cóc mà có vảy, thể như thằn lằn lại hơi béo ngấn, dưới bụng chỉ có ba chân, mỗi chân năm ngón, đầu ngón dinh dính ẩm ướt giống như xúc tu một số sâu bọ nào đó, nhìn qua mơ hồ thể hiện dạng bán trong suốt.

Những gia hỏa này thân thể không nhỏ, mỗi một con đều có kích cỡ như ba năm con bò đực. Đầu bọn nó chiếm một phần ba thân thể, một cái mõm rộng trên cái đầu xấu xí đặc biệt khiến người ta chú ý. Ngẫu nhiên bọn chúng nhếch miệng, sẽ có cát bụi màu đỏ tím như nước chảy không ngừng từ trong mõm phun ra.

“Những thứ này là... Vực?” Cơ Hạo nhìn nhìn Vực tổ.

“Con cháu đời sau của lão tổ!” Vực tổ trên việc này lại không giấu diếm, ngược lại rất đặc ý hướng Cơ Hạo khoe khoang: “Mỗi một đứa con cháu của lão tổ, chính là một hóa thân của lão tổ, chính là một tính mạng của lão tổ!”

Hắn quay đầu huýt sáo một tiếng, một con Vực thể tích lớn nhất liền bổ nhào hướng hắn chạy tới.

Vực tổ vô cùng thân thiết vuốt ve đầu con Vực này, hướng Cơ Hạo và Viên Lực cười quái dị nói: “Chỉ cần trong thiên địa còn có một con Vực còn sống, lão tổ vô luận bị thương nặng bao nhiêu, chỉ cần chịu hy sinh hắn, đều có thể nháy mắt khỏi hắn.”

Hơi dừng một chút, Vực tổ chớp mắt, lại mang theo một tia ý tứ khoác lác cười nói: “Tiểu tử này là con trai Vô Chi Kỳ, Vô Chi Kỳ cũng biết chi tiết của ta, cho nên, lão tổ cũng không ngại nói cho các người. Chỉ cần trong thiên địa còn có một con Vực còn sống, vô luận hãn cách lão tổ ta xa bao nhiêu, chỉ cần lão tổ ta bị thương thể trí mạng, đều có thể lập tức Di Hình Hoán Vị với hãn.”

Cơ Hạo chợt mở to mắt nhìn, nhìn chăm chăm Vực tổ, đối với thiên phú thần thông của lão gia hỏa này, Cơ Hạo cũng có chút ghen tị.

Viên Lực thì kêu một tiếng quái dị: “Lão gia hỏa, ý của người là nói, nếu người có một đứa con cháu hiện tại đang ở Bắc Minh băng hải, người cũng có thể...”

Vực tổ ngạo nghễ ngẩng đầu, hãn khê cười nói: “Không sai, nếu lão tổ ta có một đứa con cháu đang ở Bắc Minh băng hải, như vậy lão tổ tâm niệm khê động, là có thể lập tức khiến hãn đến nơi đây, mà bản thân lão tổ thì đi Bắc Minh băng hải.”

Cơ Hạo im lặng không nói, Viên Lực há hốc mồm nói không ra lời.

Từ Trung Lục lục thế giới đến Bắc Hoang đại lục cách nhau khoảng cách cực kỳ dài, năm đó Cơ Hạo theo Tự Văn Mệnh từ Nam Hoang đến Trung Lục, suốt đường cưỡi Tinh Không Linh Quy cũng đã hao phí bao nhiêu thời gian? Bắc Hoang đến Trung Lục khoảng cách so với Nam Hoang còn xa hơn một ít.

Mà Bắc Minh băng hải càng ở đầu phía bắc Bắc Hoang, là chỗ hẻo lánh nhất của Bắc Hoang, cách Trung Lục thế giới càng thêm xa xôi.

Từ thủy vực sông Hoài của Trung Lục đến Bắc Minh băng hải, khoảng cách sao, cho dù là tồn tại cấp Vu Đế, cũng phải tiêu phí hai ba tháng thời gian ở trên đường, chỉ sợ đại năng cấp Vu Thần, thời gian hao phí cũng sẽ không ít.

Vực tổ lại có thể một ý nghĩ là tới, tốc độ này so với cái gì thần thông thuận di, cái gì thiên địa chí bảo cũng nhanh hơn nhiều lắm. Loại thiên phú thần thông

này thật sự quá dọa người chút, như thế, Vực tổ nếu muốn đào tẩu, ai có thể đuổi kịp hẳn?

“Lão tổ có ước vạn con cháu.” Vực tổ nheo mắt, trong mắt lóe ra u quang biến hoá kỳ lạ, nhìn Cơ Hạo chậm rãi nói: “Chỉ là vì một số chuyện năm đó, các con cháu của lão tổ đều ẩn nấp đi. Nhưng trong lòng lão tổ, lão tổ có thể rõ ràng cảm giác được phương vị mỗi người bọn nó.”

“Tứ hoang đại lục, Trung Lục thế giới, thậm chí trên mấy ngôi sao trong hồng hoang tinh không, đều có con cháu lão tổ ẩn núp.” Vực tổ buồn bã nói: “Cho nên, nhân tộc tiểu nhi, đừng có nghĩ xiêu nghĩ vẹo, người không giết được lão tổ.”

Cơ Hạo trầm ngâm một lát, hắc gật gật đầu, tiếp nhận ý kiến của Vực tổ.

Lão gia hỏa này, Hàm Sa Xạ Ảnh chuyên môn ám toán người ta thì thôi, còn có thể Di Hoa Tiếp Mộc ‘Giá họa’ cho người ta, càng có một thủ đoạn gần như vô lại như vậy, hy sinh con cháu mình chặn tai họa cho mình thì thôi, lại còn có thể Di Hình Hoán Vị, nháy mắt trao đổi vị trí với con cháu nào đó của mình.

Loại lão quái vật này, người bảo Cơ Hạo đánh với hẳn như thế nào?

Thứ nhất, không dám hung hăng xuống tay đối với lão gia hỏa này; thứ hai, hung hăng xuống tay cũng không chắc có thể giết chết hẳn. Cơ Hạo cân nhắc hồi lâu, lại không có cách nào làm gì Vực tổ. Hắc lắc đầu, chỉ tay, Bàn Cổ Chung ‘Vù’ một cái phóng đại đến khoảng một trượng, phát ra từng đạo hỗn độn chi khí bao lấy mình và Viên Lực, lập tức hướng ba cái long quan màu đen kia lặn đi.

Nhìn thấy Cơ Hạo không quan tâm mình, chỉ để ý tới mục đích bản thân đi hướng long quan, Vực tổ sửng sốt, mắt chột trợn tròn, bỗng dưng rộng to lên: “Nhân tộc tiểu bối, người đi đâu? Người muốn làm gì? Người, người, người... Quả thực vô lễ...”

Cơ Hạo không quan tâm Vực tổ, tốc độ hắc chìm xuống rất nhanh, trong mấy

nhịp thở đã lướt qua hơn ba trăm dặm, cách long quan chỉ có không đến bảy trăm dặm.

Thân thể Vực tổ nhoáng lên, ‘Soạt’ một cái chấn phía trước Cơ Hạo. Hắc lớn tiếng quát: “Nhân tộc tiểu nhi, người lớn nhà người chưa dạy người sao? Lăng tẩm tổ tiên người khác, người không nên quấy rầy. Người không phải con cháu huyết duệ của người ta, người đi quấy rầy nơi tổ tiên người ta ngủ yên, người muốn kết thù tới chết với người ta sao?”

Cơ Hạo không để ý Vực tổ ngăn cản, dựa vào lực phòng ngự biến thái của Bàn Cổ Chung, lập tức hướng long quan phóng đi thẳng tắp, đồng thời cười lạnh nói: “Lăng tẩm tổ tiên người ta? Sẽ không là tổ tiên Vực tổ người chết ở nơi này chứ? Người có cha mẹ sao?”

Mặt Vực tổ tối sầm, hắc là nhóm sinh linh đầu tiên sinh ra trong thiên địa sau khi mở thiên địa, hắc kiểm đầu ra cha mẹ?

“Này, tiểu tử, dừng lại, dừng lại!” Vực tổ dang hai tay ngăn ở phía trước Cơ Hạo, Cơ Hạo đội Bàn Cổ Chung húc mạnh lên, từng dòng khí hỗn độn đánh vào thân thể Vực tổ, một áp lực đáng sợ đẩy thân thể Vực tổ, ép hắc theo Cơ Hạo cùng nhau hướng long quan phóng đi.

“Này, này, này!” Vực tổ sốt ruột, hắc nghiêng răng nghiêng lợi muốn ngăn Cơ Hạo, nhưng thiên phú thần thông của hắc tất nhiên quý bí khó lường, làm Cơ Hạo cũng đau đầu không có cách nào, nhưng ‘Vực’ cũng không sợ trường về thân thể mạnh mẽ, pháp lực của Vực tổ cũng cực kỳ khả quan, khí lực của hắc không có bao nhiêu.

Hắc ngay cả sức bú mẹ cũng đã dùng ra rồi, nhưng hắc không ngăn được Cơ Hạo!

Cơ Hạo đội Bàn Cổ Chung lao thẳng về phía trước, quả thực chính là một con bò tót không phân phải trái, mà Vực tổ giống như một con cóc nhỏ, cóc tay chân bé xíu, sao có thể ngăn trở trâu đực phát cuồng chứ?

Trong tiếng kêu quái dị ‘Nha nha’, Vực tổ bị Cơ Hạo mạnh mẽ đội đến trên không tể đàn hắc ngọc, tới chỗ cách long quan không đến trăm trượng.

Vực tổ phần nộ rít gào một tiếng, hăn há mồm, một mảng lớn hạt cát màu đỏ tím gào thét cuốn ra, hung hăng đánh vào trên Bàn Cổ Chung.

Dòng khí hỗn độn Bàn Cổ Chung phát ra không chút sút mẻ, Vực tổ Hàm Sa Xạ Ảnh âm hiểm cay độc, nhưng nếu không chạm tới thân thể Cơ Hạo, những hạt cát màu đỏ tím kia thật sự không có uy lực gì, Cơ Hạo tay không ném ra tảng đá lực đánh cũng cường đại hơn những hạt cát đó gấp trăm lần.

“Tiểu nhi, người đừng ép ta!” Vực tổ thật sự sốt ruột rồi, hăn kêu to ‘Oa oa’, mấy trăm con Vực lớn nhỏ không đồng nhất đồng thời hướng Cơ Hạo xông tới.

Chương 1171: Người Trong Quan

Mấy trăm con Vực hình thể cường tráng bao vây Cơ Hạo được hỗn độn khí lưu bao bọc nhiều tầng, bọn chúng kêu ‘Oa oa’, nghiêng rằng nghiêng lợi hoặc đẩy, hoặc húc, đem hết toàn lực muốn làm Cơ Hạo rời xa long quan.

Bàn Cổ Chung phóng ra hỗn độn khí lưu không chút sút mẻ, Cơ Hạo rất kiên định từng bước một đi tới cạnh long quan. Lực lượng của Vực tổ cũng chỉ một ít như vậy, các Vực tử Vực tôn kia thì càng thêm không cần nhắc tới, chút sức lực đó của bọn họ Cơ Hạo hoàn toàn có thể không để vào mắt.

Mấy trăm con Vực vây quanh Cơ Hạo nhảy nhót loạn, mỗi đứa gấp đến độ rống lên, nhưng bọn chúng như thế nào cũng không thể ngăn cản Cơ Hạo tới gần long quan.

Vực tổ ngậy người hồi lâu, đột nhiên hỗn hển gầm rú một tiếng: “Một đám phế vật vô năng, lão tổ cần đám con cháu các người có ích lợi gì? Thật sự là phế vật! Ai có thể nghĩ cách xử lý tiểu tử này, lão tổ ban thưởng hẳn một giọt bản mạng tinh huyết!”

Một đám Vực tử Vực tôn đỏ cả mắt lên, bọn chúng đồng thời há mồm, trong tiếng ‘Oa oa’ từng dải cát màu đỏ tím ngưng tụ thành mũi tên bắn ra, không ngừng đánh vào trên luồng khí hỗn độn Bàn Cổ Chung phóng ra phát ra tiếng nổ ‘Bộp bộp’.

Hạt cát ngưng tụ thành mũi tên không ngừng phát nổ, nổ thành một mảng lớn sương mù màu đỏ tím vờn quanh. Bàn Cổ Chung lù lù bất động, Cơ Hạo, Viên Lực đứng dưới Bàn Cổ Chung, sương mù căn bản không chạm tới một sợi lông của bọn họ.

Một tiếng hét giận dữ truyền đến, một con Vực hình thể cường tráng nhất giậm ba cái chân tráng kiện, kéo theo một dòng nước chảy xiết hướng Bàn Cổ Chung lao đầu húc tới. ‘Rắc’ một tiếng vang thanh thúy truyền đến, con Vực này

húc gãy cổ trên dòng khí hỗn độn, trợn mắt cắm đầu ngã xuống trên tế đàn chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

“Cáp, ha ha, ha ha ha!” Viên Lực cười đến ôm bụng ngồi xõm dưới đất. Hắn vẫn là lần đầu tiên gặp kẻ ngu xuẩn dùng thân thể của mình coi là binh khí, kết quả húc chết bản thân!

Cơ Hạo cười lắc lắc đầu, hướng Vực tổ sắc mặt cực kỳ khó coi cười nói: “Người xem, con cháu của người không ngăn được ta. Tránh đường, ta hôm nay không muốn tạo sát nghiệt, người đừng ép ta!”

Vực tổ hỗn hển nhảy dựng lên mắng: “Tạo sát nghiệt? Người dám giết đám con cháu của ta sao? Người dám giết lão tổ ta sao? Đám con cháu này của ta tuy vô năng, nhưng bọn nó cũng kế thừa vài phần thiên phú thần thông của ta, người dám hạ độc thủ đối với bọn nó sao?”

Cơ Hạo dang hai tay, rất nghiêm túc hướng Vực tổ cười nói: “Người xem, chính người cũng đã nói, đám con cháu của người có vài phần thần thông Di Hoa Tiếp Mộc ‘Giá họa’ của người, người coi ta ngu sao? Còn hướng bọn chúng xuống tay?”

Vực tổ ngây người một lúc lâu, hắn nhìn nhìn bọn tử tôn xung quanh không thể làm gì được Bàn Cổ Chung, đột nhiên rống to một tiếng, đám đông Vực tử Vực tôn kêu to ‘Oa oa’, ùn ùn nhảy lên trở về trong huyết động xung quanh nấp đi.

“Nhân tộc tiểu nhi, người khiến lão tổ ta cũng tức giận hồ đồ rồi!” Vực tổ đắc ý cười lên, hắn chỉ vào Cơ Hạo cười nói: “Lão tổ không có cách nào làm gì người, nhưng lão tổ nơi này còn có vô số Cực Âm Sát Thần. Lão tổ đợi lát nữa sẽ đem các người rút gân lột da, rút hồn phách các người ngày đêm dùng cát độc đun luyện!”

Cười quái dị vài tiếng, hai tay Vực tổ nhoáng lên một cái, một lá cờ tam giác lớn màu đen xuất hiện trong tay hắn. Hắn giơ lá cờ lớn lên dùng sức lay một

phát, từng làn gió âm thấu xương nổi lên từ đất bằng, trên tế đàn hắc ngọc sáng lên từng đạo phù văn âm đậm thâm thúy, trong vách hang ở xung quanh đột nhiên có vô số tiếng gào khóc thảm thiết truyền ra.

Mắt thường có thể thấy được gió âm ‘Vù vù’ từ trong vách hang thổi ra, nhiệt độ trong thủy động hạ xuống thẳng tắp, rất nhanh trên vách động đã bịt kín một tầng huyền băng màu đen dày mấy trượng, nhưng nước trong thủy động lại vẫn chậm rãi lưu động như cũ.

Bóng đen lấy trăm vạn để tính theo gió âm chui ra khỏi vách hang, nửa thân dưới của bọn chúng vẫn được khảm ở trong vách hang, chỉ có nửa thân trên thò ra. Rồng, giao, cá sâu, măng xà, rùa, cua, cá, tôm... Các loại thủy tộc cổ quái từ trên vách hang thò ra nửa thân trên, trong hốc mắt màu xanh lục quỷ hỏa hừng hực, một đám vạn phần tham lam nhìn chăm chăm Cơ Hạo và Viên Lực.

“Cùng tiến lên, xé nát bọn chúng!” Vực tổ hưng phấn điên cuồng nhảy nhót, bộ dáng tinh thần có vấn đề. Rất hiển nhiên, trông coi trong thủy động này không biết đã bao nhiêu năm, tương đương với bị giam cầm bấy nhiêu năm, đầu óc hẳn đã có chút không bình thường.

“Máu thịt bọn hăn, là của các người; linh hồn bọn hăn, là của lão tổ! Ai dám ăn vụng một tia hồn phách của bọn hăn, lão tổ liền đem người xé nát làm thức ăn, cho đồng bạn các người ăn!” Vực tổ cười lớn ‘ha ha’, trong mồm không ngừng phun ra một mảng lớn cát.

Thủy động chợt tối sầm, vô số Cực Âm Sát Thần phát ra tiếng gào rống bén nhọn, điên cuồng hướng Cơ Hạo và Viên Lực vồ tới chém giết.

‘Ông’ một tiếng chuông ngân vang lên, mấy chục vạn Cực Âm Sát Thần chồng chất lẫn nhau, hầu như là cùng lúc đánh vào trên Bàn Cổ Chung, lực đánh thật lớn chấn động Bàn Cổ Chung, phát ra một tiếng chuông ngân dày nặng xa xăm.

Mấy chục vạn Cực Âm Sát Thần gắt gao chồng chất một chỗ nháy mắt hồn

phi phách tán, bị hỗn độn chi khí Bàn Cổ Chung phát ra xay thành phấn. Một mảng lớn khí đen bị Bàn Cổ Chung không chút khách khí nuốt vào, lại hóa thành từng luồng cực âm chi khí rót vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Thậm chí không cần cái đỉnh nhỏ năm màu giúp, thái âm chi lực trong cơ thể Cơ Hạo đem mảnh vỡ những Cực Âm Sát Thần kia khẽ cuốn lấy, liền đem bọn chúng hóa thành các luồng cực âm chi khí tinh thuần dị thường nhanh chóng hấp thu. Mặt ngoài thân thể Cơ Hạo mơ hồ có một tầng ánh sáng bạc hiện lên, đây là dấu hiệu thái âm chi lực của hắn nhanh chóng lớn mạnh.

“A!” Vực tổ ngây dại, hăn ngơ ngác nhìn Bàn Cổ Chung, ánh mắt mê loạn ngây thơ từng đợt.

“Đây là bảo bối gì? Người làm sao, làm sao... Những Cực Âm Sát Thần này vô hình vô chất, theo gió mà đến, tùy tâm mà vào, bí bảo trong thiên địa có thể ngăn được bọn chúng, cộng lại cũng không tới một bàn tay!” Vực tổ có chút điên điên khùng khùng rống to!

Cơ Hạo không nói năng gì, hăn giơ lên Thái Cực Thần Phong vung một cái, một mảng Thái Âm Thần Quang như sóng nước quét ngang, phàm là Cực Âm Sát Thần đụng phải Thái Âm Thần Quang đều gào rống thê thảm, thân thể cấp tốc hòa tan như bị ngâm trong a xít sunfuric đặc, nháy mắt hóa thành từng làn khói đen bị Bàn Cổ Chung rút ra sạch sẽ.

Thủy động to lớn, vô số năm qua tế luyện Cực Âm Sát Thần đâu chỉ vụn ứ? Nhưng đối mặt thái âm chi lực khắc tinh trời sinh này, đám Cực Âm Sát Thần còn chưa phát huy ra chút uy lực nên có, đã bị Cơ Hạo chém giết, cắn nuốt hết.

Ánh sáng bạc lưu động quanh thân, trong đại nhật nguyên thần trong thân hồn không gian, thân thể màu bạc nhạt lại rõ ràng thêm không ít. Cơ Hạo hài lòng gật gật đầu, liếc xéo Vực tổ đang hò hét một cái, một chương đem nắp quan tài một cái long quan gần nhất hất bay.

“Người trêu vào phiền toái lớn rồi!” Vực tổ vẻ mặt biến hoá kỳ lạ nhìn Cơ

Hạo, thấp giọng lầm bầm.

Cơ Hạo và Viên Lực đồng thời nhìn vào trong long quan to lớn. Trong long quan dày nặng, âm hàn, một nam tử cao lớn đồ đen lẳng lặng nằm ở nơi đó, trên người không có chút khí sống nào. Ở trên ngực nam tử một con Vực toàn thân màu đỏ tím khoanh mình, từng làn sương mù màu đỏ tím không ngừng từ trong mồm Vực phun ra, dần dần chia làm bảy luồng sau đó rót vào thất khiếu nam tử.

Nam tử diện mạo phong cách cổ xưa, cằm mọc một bộ râu dài màu đen rủ đến bụng, cái trán nhô lên như mọc ra một đôi sừng rồng nho nhỏ.

Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, diện mạo nam tử này tựa như từng gặp ở nơi nào.

Chương 1172: Cứu Linh Chết

“Đây là ai?” Long quan thể tích cực lớn, sau khi lật lên nắp quan tài dày sáu thước, long quan vẫn cao hơn ba trượng.

Cơ Hạo đập một dòng nước cấp tốc xoay tròn, nửa thân thể hầu như vươn vào trong long quan, cúi đầu quan sát nam tử đồ đen dung mạo cổ sơ. Hắn càng chú ý tới, phía dưới thân thể nam tử đồ đen, trong vách bên trong long quan, dùng số lượng xa xỉ bảo châu màu lam to bằng ngón cái, khám ra thủy hệ đồ Trung Lục khí thể hùng hồn.

Từng luồng hơi nước lui tới lưu chuyển trong thủy hệ đồ, Cơ Hạo như thấy được cảnh tượng các dòng sông lớn của Trung Lục quay cuồng trào dâng.

Nam tử đồ đen lẳng lặng nằm trong long quan, trừ con Vực trên ngực phun ra sương mù không ngừng chui vào thất khiếu hắn, càng có hơi nước mờ nhạt trong thủy hệ đồ mỗi thời mỗi khắc từ lỗ chân lông toàn thân hắn thấm vào.

Tuy trong cơ thể không có chút sinh cơ hoạt khí, nhưng Cơ Hạo có thể cảm giác được rõ ràng, ở trong cơ thể trung niên nam tử này ẩn giấu một lực lượng cực kỳ cường đại. Khí tức mệnh môn, mãnh liệt, không thể ngăn cản, như đại dương mệnh môn sóng to quay cuồng, cách rất xa cũng cho người ta một loại sợ hãi khó lường.

Vực tổ đứng ở ngoài mấy trăm trượng, nét mặt già nua co giật nhìn Cơ Hạo.

Nghe xong vấn đề của Cơ Hạo, Vực tổ khàn khàn nói: “Không có ai... Nơi này chỉ là lăng mộ tổ tiên người nào đó... nhân tộc tiểu nhi, người không nên làm như vậy. Người quấy rầy tổ tiên người khác ngủ say, người phải chịu báo ứng!”

Cơ Hạo đưa tay đi nắm thái dương nhô lên của nam tử đồ đen trong long quan, hắn quay đầu hướng Vực tổ cười lạnh nói: “Ta chưa từng thấy phân mộ tổ tiên nhà ai trông coi nghiêm mật như vậy. Không lẽ, sợ có người trộm đi thi thể

lão bất tử này?”

Không đợi Vực tổ đáp lời, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Hơn nữa, bốn đại thủy hệ, chín đại thủy nhân, nếu dưới từng cái thủy nhân đều có ba cái long quan...”

Sắc mặt Vực tổ trở nên càng thêm quái dị, hắc nghiêng đầu nhìn Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Người biết chín đại thủy nhân? Người là cố ý đến điều tra?”

Cơ Hạo gật gật đầu, một bàn tay ấn tại trên thái dương nhô lên của nam tử đồ đen, bàn tay vuốt thái dương cứng rắn mà lạnh như băng, phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Bốp bốp’. Cơ Hạo hướng Vực tổ cười không có chút ý cười: “Người nói, nếu ta hiện tại bổ một kiếm vào đầu hắc, sẽ là kết quả thế nào?”

Vực tổ hít một hơi thật sâu, hắc nheo mắt nhìn Cơ Hạo, trầm giọng nói: “Tiểu bối, người đây là ép lão tổ thật sự liều mạng với người! Ai, là tên khốn kiếp nào bán ra cơ mật nơi này?”

Cái trán Vực tổ sáng lên một điểm tinh quang màu đỏ tím, làn da trán hắc vỡ ra, một khối tinh thạch màu đỏ tím to bằng ngón cái dần dần lao ra. Gương mặt Vực tổ ghen đến mức đỏ bừng, từng đợt yêu lực dao động kỳ dị không ngừng từ trong cơ thể hắc khuếch tán ra.

Tiếng nước ‘Ào ào’ vang lên, tám con Vực hình thể cường tráng vực từ trong hốc trên vách động lao ra. Bọn nó nhanh chóng lao tới bên người Vực tổ, khàn giọng gầm mặt lên trời hét dài một tiếng.

Sau đó tám con Vực đột nhiên nứt ra, đều có một khối tinh thạch màu đỏ tím từ trong xương dưới trán trồi lên. Thân thể bọn nó kịch liệt mấp máy, tám con Vực thống khổ tru lên, bọn nó dần dần đứng thẳng lên như con người, trong mồm không ngừng phun ra lượng lớn cát sương mù dinh dính.

Cũng chỉ thời gian mấy nhịp thở, tám tên Vực tổ đứng ở bên người Vực tổ.

Cùng áo choàng màu đen, diện mạo như nhau, khí tức tương tự, ngay cả yêu

lực dao động trên người cũng giống nhau như đúc.

Cơ Hạo thu tay, xoay người nghiêm nghị nhìn Vực tổ: “Tổng cộng có chín người? Nói cách khác, chín đại thủy nhân, dưới mỗi một cái thủy nhân, đều có một hồng hoang Vực tổ làm người giữ mộ?”

Tám Vực tổ mới xuất hiện thở hỗn hển nhìn Cơ Hạo, bọn hắn đồng thời vươn tay đặt ở trên thân Vực tổ đầu tiên, tinh thạch màu đỏ tím ở mi tâm bọn hắn hơi lóe sáng lên, tám người đồng thời chửi ầm lên: “Nhân tộc tiểu bối... Người biết, lão tổ cửu linh quy nhất một lần phải chịu bao nhiêu đau khổ hay không?”

Vực tổ đầu tiên nhìn Cơ Hạo lẩm bẩm: “Thằng nhỏ rất thông minh, không sai, chín ta, đều là ta. Chín ta, phân biệt tọa trấn chín đại thủy nhân, mang theo đám con cháu trông coi các long quan này. Người tiểu bối này quá khó đối phó, lão tổ chỉ có thể thi triển Cửu Linh Quy Chân bí pháp, khôi phục toàn bộ lực lượng để đối phó người.”

Rùng mình, chín Vực tổ đồng thời lẩm bẩm: “Một phần thần thông cường đại nhất trong thiên phú thần thông của lão tổ ta chính là, bản thể lão tổ nếu bị phá vỡ thành hai nửa, chỉ cần cho lão tổ đủ thời gian điều dưỡng, có thể chia làm hai lão tổ tâm thần tương thông, thực lực giống nhau.”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, hắn nhìn Vực tổ kinh ngạc nói: “Giống như một con giun sau khi chặt đứt, có thể biến thành hai con giun?”

Chín Vực tổ cau mày nhìn Cơ Hạo, trầm mặc một lúc lâu, bọn hắn lạnh lùng nói: “Lão tổ tồn tại cỡ nào, là lũ sâu bọ cấp thấp kia có thể đánh đồng sao? Tóm lại, lão tổ có thiên phú thần thông này, cho nên, lão tổ chia làm chín.”

“Chín lão tổ ta, có thể chia có thể hợp, một khi chúng ta một lần nữa kết hợp một thể, thực lực chúng ta không phải đơn giản gia tăng chín lần, mà là tăng lên tới tám mươi một lần!” Chín Vực tổ thù sâu hận lớn nhìn Cơ Hạo, khàn giọng nổi giận mắng: “Nhưng chờ lão tổ ta xử lý người tiểu nhi bối này, chúng ta còn phải một lần nữa đem mình bỏ ra, một lần nữa chia làm chín lão tổ... Đau, người

có biết như thế đau bao nhiêu không?”

Cơ Hạo dang hai tay không còn lời nào mà chống đỡ. Hắn cũng sẽ không ngu xuẩn đến dùng Thái Cực Thần Phong đem mình cắt thành hai mảnh, hắn làm sao biết thế này sẽ đau bao nhiêu?

Nhưng hắn đối với thiên phú thần thông quái dị ừn ừn không hết của Vực tổ quả thực là than thở đến cực điểm. Hàm Sa Xạ Ảnh thì thôi, Di Hoa Tiếp Mộc còn chưa tính, dùng con cháu nhà mình đảm đương vô số hóa thân chia sẻ thương tổn cũng rất được, hắn lại còn có thể xé rách bản thân, mạnh mẽ phân hoá ra thân thể mới.

Càng làm Cơ Hạo than thở là, thân thể phân hoá ra này thế mà lại tâm thần tương thông, mỗi một cái tuy đều là thân thể độc lập, nhưng lại còn có thể một lần nữa kết hợp một thể!

Quả thật là thế giới to lớn không gì lạ không có, các lão quái vật từ thời đại hồng hoang sống đến bây giờ, không một ai là có thể xem nhẹ.

Chín Vực tổ đứng thành một hàng, thân thể bọn hắn kịch liệt mấp máy, từng luồng yêu khí khổng lồ khuếch tán ra, sương mù màu đỏ tím từ trong cơ thể bọn hắn phun ra, sau đó nhanh chóng hòa hợp một thể. Bọn hắn phát ra tiếng rú thảm thê lương đáng sợ, thân thể bọn hắn nhanh chóng ghép lại với nhau, nghiền áp lẫn nhau, cắn nuốt lẫn nhau, không ngừng có tiếng vang lớn do cơ thịt vỡ vụn cùng xương khớp vỡ nát truyền đến.

Tiếng rú thảm đáng sợ duy trì thời gian một chén trà nhỏ, chín Vực tổ chỉ còn lại có một tên.

Một luồng yêu khí kinh khủng phóng lên cao, trong thủy động đường kính trăm dặm, cao ngàn dặm, dòng nước vốn trong suốt chợt biến thành màu tím sẫm. Sương mù hạt cát trong cơ thể Vực tổ phun ra biến thành màu tím đậm cực kỳ thuần túy, thâm thúy mà thần bí, một tà lực đáng sợ chất chứa trong đó. Viên Lực nhìn về phía sương mù hạt cát màu tím sẫm đó một cái, thân thể liền lay

động một trận thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Đau, nhưng đáng giá... Cho dù sau đó xử lý người tiểu nhi này còn phải thêm một lần đau, vẫn đáng giá!” Vực tổ từng thở hỗn hển ngum từng ngum, cười ‘Xùy xùy’: “Lực lượng cường đại như vậy, thiên hạ hiện nay, nhằm chừng không có ai có thể là đối thủ của lão tổ ta.”

Chậm rãi thẳng lưng lên, Vực tổ nhìn long quan ngạo nghễ nói: “Người không phải muốn biết người trong long quan là ai sao?”

“Lão tổ cho các người được chết rõ ràng... Bọn họ là Cộng Công! Chín đại thủy nhân, tổng cộng có phân thân hai mươi bảy đời Cộng Công!”

Chương 1173: Ngày Trở Về?

“Cộng Công? Bọn họ đều là Cộng Công?” Cơ Hạo cẩn thận đánh giá nam tử đồ đen trong long quan, quả nhiên, gã và Cộng Công Cơ Hạo từng gặp vài lần có sáu bảy thành tương tự.

Nhất là trong tướng mạo hắc, loại âm trầm cùng âm hiểm phát ra từ trong xương tủy đó, càng là trong một cái khuôn mẫu in ra với đương đại Cộng Công.

Nhưng, trong chín đại thủy nhân của bốn đại thủy hệ, tổng cộng ẩn giấu hai mươi bảy Cộng Công phân thân? Cơ Hạo không khỏi kinh ngạc, bản thể bọn họ ở nơi nào? Phân thân bọn họ trốn ở chỗ này làm gì? Hoặc là nói, Cộng Công thị nhất mạch muốn muốn làm cái gì?

Viên Lực ngơ ngác nhìn nam tử đồ đen trong long quan, theo bản năng lẩm bẩm: “Nghe nói, từ sau khi thượng cổ thiên đình thành lập, bắt đầu từ Cộng Công đời thứ nhất, Cộng Công nhất mạch kéo dài truyền thừa, đã có gần trăm đời. Tổng cộng mới hai mươi bảy người sao?”

Vực tổ cười lạnh ‘khì khì’ một tiếng, hắc âm trầm nói: “Mới hai mươi bảy người? Có thể có hai mươi bảy người, đã rất không dễ dàng gì.”

Thân thể ngoại màu tím sa vụ kịch liệt lẫn giật mình, Vực tổ đột nhiên cười nhìn Viên Lực hỏi: “Tiểu hầu trắng nhãi con, ngươi là Vô Chi Kỳ con? Người tên là gì? Lần sau ta thấy Vô Chi Kỳ, nhất định phải tìm hắc đòi một câu trả lời.”

Viên Lực bị thân phận người trong long quan làm cho có chút thất thần, bỗng dừng nghe xong Vực tổ nói, hắc theo bản năng trả lại một câu ‘Viên Lực’.

Cơ Hạo khẽ nhíu mày, một sự bất an sinh ra, hắc lập tức chỉ tay, Thái Cực Càn Khôn Kính phóng ra một đạo thần quang chụp vào trên người Viên Lực, đồng thời hai tay hắc kết ấn, thần thông bí pháp an tâm ninh thần Vũ Dư bí truyền phát ra, hóa thành một đóa hoa sen màu xanh bao bọc nhiều tầng lấy Viên

Lực.

Vực tổ có được tên Viên Lực, đột nhiên mắt trợn tròn xoe, mở cổ họng hét lên một tiếng ‘Viên Lực a ~~~’!

Tiếng rít của Vực tổ ngân nga vô cùng, bén nhọn khó nghe, như vượn già trong núi sâu bị người ta làm bị thương nặng đang khàn giọng kêu thảm thiết, người ta nghe được toàn thân phát tê, một thân lông tơ bỗng dựng dựng thẳng lên.

Cơ Hạo còn tốt, hắn chỉ cảm thấy một dao động kỳ dị chợt lóe qua, Viên Lực thì sắc mặt tái nhợt, đôi mắt thần quang chợt ảm đạm đi một chút, thân thể nhoáng lên một cái chật vật ngồi xuống đất.

Vực tổ hét thảm một tiếng, linh hồn Viên Lực thiếu chút nữa đã từ trong lỗ chân lông toàn thân bay ra, bị một tiếng hét thảm này của Vực tổ câu đi hồn phách. May mắn Cơ Hạo quan sát tình huống nhanh, hắn biết rõ các loại pháp môn ác độc ám toán người ta trong Vu Điện, Trung Lục còn có thủ pháp ác độc ‘Ngàn dặm hô hồn’, vội vã dùng Vũ Dư bí pháp bảo vệ Viên Lực, nếu không Viên Lực phen này đã chịu thiệt to.

Dù có Cơ Hạo ra tay, cả người Viên Lực vẫn bủn rủn, hồn phách xao động bất an kịch liệt chấn động trong cơ thể, một thân pháp lực như nước sôi trào lăn qua lộn lại, thân thể mềm nhũn không nhắc lên nổi một chút sức lực nào.

“Lão gian tặc!” Viên Lực thiếu chút nữa trúng chiêu, hắn hỗn hển nhìn chăm chăm Vực tổ, nghiêng răng nghiêng lợi nổi hung: “Ta nhất định phải một bống già nát đầu ngươi! Các ngươi đang yên đang lành, để nhiều thi thể như vậy ở nơi này làm gì?”

Vực tổ âm trầm nhìn nhìn Viên Lực, lại hướng Cơ Hạo nhìn một cái thật sâu: “Ồ, pháp bảo và thần thông đều vô cùng tốt. Nhân tộc tiểu nhi bối, ngươi... Ừm, ừm, ta biết ngươi tên là gì rồi, ở một cái thủy nhân của sông Hoài, trong cửu linh chân thân của lão tổ ta, có một cái từng nghe nói danh hiệu của ngươi.”

“Nghieu Hầu Cơ Hạo, không sai, là người! Ngày đó Vô Ưu thái tử triệu tập thủy quân, muốn nhân cơ hội diệt Nghieu Sơn lãnh địa của người, trong tướng lĩnh thủy quân lĩnh quân, còn có một đứa cháu chắt của ta... Kết quả tan xương nát thịt, nhưng danh hiệu của người, cũng bị cửu linh chân thân đó của ta biết được.”

Cơ Hạo nhìn Vực tổ dong dài, lại nhìn nhìn u quang biến hoá kỳ lạ trong mắt hắc, trong lòng hắc biết rõ lão gia hỏa này còn không biết đang ấp ủ những âm mưu quỷ kế nào, cho nên mặc cho Vực tổ lải nhải, hắc một câu cũng lười quan tâm gã.

Đưa tay sờ sờ đầu thi thể trong long quan, Cơ Hạo cười nhạt: “Viên Lực, đến, giúp một tay, chúng ta đem tên Cộng Công này mang về giao cho Đế Thuấn.”

Không đợi Vực tổ vẽ mặt trở nên thâm mở miệng, Cơ Hạo lại cười nói: “Trong hai cái long quan khác, nếu cũng đều là phân thân các đời Cộng Công, vậy cùng nhau mang về đi. Dù sao mặc kệ thế nào, chúng ta cuối cùng đã thăm dò rõ bí mật trong thủy nhân này.”

Sắc mặt Vực tổ trở nên cực kỳ dữ tợn, vẩy dầy đặc trên mặt chợt lật lên, làm khuôn mặt hắc bỗng dựng phình to một vòng.

“Cơ Hạo!” Vực tổ mở cổ họng ngửa mặt lên trời hét dài, đồng thời trong tay hắc đã có thêm một cây cờ phướn màu tím, cùng lúc hắc hét lên tên Cơ Hạo, cờ phướn trong tay hắc cũng kịch liệt lay động.

Vực tổ không mở miệng còn tốt, hắc vừa mở miệng, Cơ Hạo lập tức búng Bàn Cổ Chung một phát.

Ngày thường Bàn Cổ Chung đối với bất cứ công kích vật lý, pháp thuật nào cũng có hiệu quả phòng ngự cực mạnh, chỉ có đối với các loại công kích linh hồn hoặc là công kích sóng âm kỳ dị thậm chí vu pháp nguyên rủa... tựa như không có bất cứ hiệu quả gì.

Lấy sự mạnh mẽ của Bàn Cổ Chung, tất nhiên không có khả năng có chỗ thiếu hụt lớn như vậy, chỉ là Bàn Cổ Chung ‘tính cách’ như thế, ngày thường khi nó chủ động hộ chủ, chỉ coi trọng công kích vật lý cùng pháp thuật, đối với các loại kỳ môn công pháp khác, không phải nó không phòng được, mà là nó ‘Khinh thường’ phòng ngự.

Vực tổ vừa mở miệng, Cơ Hạo lập tức búng Bàn Cổ Chung, ‘Ông’ một tiếng chuông ngân vang, tiếng kêu của Vực tổ và tiếng Bàn Cổ Chung vừa lúc va chạm với nhau.

Chợt nghe một tiếng rú thảm, Vực tổ thất khiếu phun máu lui mấy chục bước, chập vạt không chịu nổi ngã xuống đất, thân thể liên tục lộn về phía sau mười mấy vòng. Cùng lúc đó, thiên phú thần thông ‘Di Hoa Tiếp Mộc’ của Vực tổ phát động, thân thể hắn chịu một nửa thương tổn, trực tiếp xuyên thấu qua liên hệ trong minh minh... đánh về phía tạo thành thương tổn đối với hắn —— ‘Bàn Cổ Chung’!

Bàn Cổ Chung không chút sút mẻ, chưa phát ra nửa tiếng vang, Vực tổ chịu thương tổn rất nặng, hắn phân ra một nửa thương tổn rơi ở trên Bàn Cổ Chung, lại giống như một cục đá ném vào biển lớn, căn bản chưa tạo nên nửa gợn sóng.

“Ta đã nói, thiên phú thần thông Di Hoa Tiếp Mộc của ngươi, không có khả năng không có chỗ thiếu hụt!” Cơ Hạo nhẹ nhàng vỗ Bàn Cổ Chung, cười lạnh nhìn Vực tổ: “Bảo bối này của ta lai lịch cũng không nói nữa, Vực tổ ngươi còn là nhóm sinh linh hồng hoang đầu tiên thiên địa sinh thành sau khi khai thiên tích địa, như vậy ngươi nhất định phải bị bảo bối này của ta khắc chế. Nó không phát động còn tốt, một khi chủ động phát động, ngươi căn bản không gây thương tổn được nửa sợi lông của ta.”

Trong lòng Cơ Hạo hiểu ra, không chỉ có Vực tổ, sợ là Côn Bằng, Vô Chi Kỳ, Tương Liễu các hồng hoang đại năng của Bàn Cổ thế giới, chỉ cần bọn họ là sinh linh sinh ra sau khi khai thiên tích địa, chỉ cần Cơ Hạo vận dụng thích đáng Bàn Cổ Chung, thiên phú thần thông của bọn họ đều không có biện pháp làm gì

Cơ Hạo!

Bọn họ sinh ở Bàn Cổ thế giới, thiên phú thần thông của bọn họ đều là đại đạo Bàn Cổ thế giới diễn hóa thành, mà Bàn Cổ Chung là xương sống Bàn Cổ rèn thành, là trụ trời quá khứ vô số năm trấn áp thiên đạo Bàn Cổ thế giới vận chuyển.

Phàm là hồng hoang đại năng, thiên phú thần thông của bọn họ còn giới hạn trong đại đạo Bàn Cổ thế giới, có Bàn Cổ Chung hộ thể, Cơ Hạo vạn tà khó xâm.

“Đến, dọn hai cái quan cái này đi. Viên Lực, người một mình khiêng ba cái thi thể, không quá sức chứ?” Cơ Hạo không đi nhìn Vực tổ lấy một cái, hô hô quát quát bảo Viên Lực mở quan tài cướp người.

“Cơ Hạo! Người, người, người dám động thủ?” Vực tổ cuộn mình dưới đất, hộc máu ngum lớn ngum nhỏ, khàn cả giọng tru lên: “Người dám động thủ, chờ ngày bọn Cộng Công phá không quay về Bàn Cổ thế giới, chính là lúc người tộc diệt!”

Cơ Hạo cười lạnh, Viên Lực đã bị dọa dừng tay lại.

Chương 1174: Mười Tính Kinh Thiên

“Ôi, ta sợ quá cơ!”

Cơ Hạo đã lật lên một cái quan cái, đang chuẩn bị đem nắp quan tài ném xuống đất, nghe xong Vực tổ nói, trong lòng hẫng khê động, lại dừng động tác trên tay, mang theo một tia cười ác ý hướng Vực tổ ép tới từng bước một.

“Người cho rằng Cơ Hạo ta là bị dọa mà lớn lên? Người cho rằng vị trí Cơ Hạo Nghiêu Hầu của ta là như thế nào mà có? Là dựa vào ở trên chiến trường, một đao một kiếm chém đầu vô số người kiếm được phong tước!”

Vực tổ đứng dậy, lui từng bước một, từ đầu tới cuối vẫn duy trì khoảng cách cố định với Cơ Hạo. Nhìn thấy Cơ Hạo từng bước tới gần, Vực tổ nghiêng răng cười lạnh nói: “Người không phải bị dọa mà lớn lên, phong tước của người là quân công đổi lấy, vậy thì sao?”

Vực tổ hướng phía trên thủy động chỉ chỉ, căn rằng nói: “Chờ các vị Cộng Công đại nhân phá không quay về Bàn Cổ thế giới, vô luận nhân tộc các người, hay là bọn dị tộc, hoặc cúi đầu làm nô lệ, hoặc... cứ chờ cả nhà diệt sạch đi! Thế giới tương lai, chỉ thủy tộc ta đứng đầu.”

Cơ Hạo nâng tay, đem Bàn Cổ Chung từ đỉnh đầu tháo xuống, đem Bàn Cổ Chung hóa thành cao khoảng sáu thước, hai tay Cơ Hạo nâng Bàn Cổ Chung, tạo thế muốn dùng Bàn Cổ Chung làm chùy đập về phía Vực tổ.

Kêu một tiếng hoảng sợ quái dị, thân thể Vực tổ nhoáng lên một cái biến mất tại chỗ, một con Vực mờ mịt xuất hiện ở tại chỗ, bị Cơ Hạo dùng Bàn Cổ Chung ‘Thùng’ một cái nện trên đầu, đem con Vực đang hồ đồ này đập ngất đi.

Vực tổ từ lối ra của một huyết động trên vách thủy động đi ra, hẫng nhìn Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Cơ Hạo tiểu nhi, đừng dựa vào một món bảo bối, liền cho rằng người ghê gớm bao nhiêu. Không nên ép lão tổ liều mạng với người, bằng

không lão tổ bất chấp tất cả hao tổn ba năm vạn năm đạo hạnh, cũng phải kéo người cùng nhau xui xẻo!”

Cơ Hạo trầm mặc một phen, bay lên một cước đem Vực ngất đá bay ra ngoài.

“Những Cộng Công phân thân này rất quan trọng à? Nếu ta đem bọn họ mang đi, người cũng phải xui xẻo?” Cơ Hạo nhìn Vực tổ mỉm cười nói: “Đến, nói nói xem, người biết những gì? Nếu đáp án của người có thể khiến ta hài lòng, như vậy có lẽ ta sẽ không động thủ?”

Vực tổ chớp mắt, hồ nghi nhìn Cơ Hạo.

Cơ Hạo xoay người, hướng ba cái long quan chỉ chỉ, lạnh giọng nói: “Nếu không, ta lập tức phá hủy ba người bọn hắn?”

Thái Cực Thần Phong phát ra một tiếng kêu trầm thấp, tự bay ra, vòng quanh Cơ Hạo chậm rãi xoay tròn bay múa. Dần dần, kiếm quang và thủy quang hòa hợp một thể, một mảng hàn quang bao phủ thân thể Cơ Hạo, kiếm ý sát khí lạnh lẽo làm Vực tổ nhúu mày, theo bản năng liên tục lui về phía sau.

Kiểm ý đáng sợ như thế, khuôn mặt Vực tổ bắt đầu kịch liệt run rẩy. Thái Cực Thần Phong tản mát ra kiếm ý quả thực có thể tàn sát thiên địa, lấy tu vi Vực tổ cũng cảm thấy ở dưới kiếm ý đáng sợ này, hắn chỉ là một con kiến nhỏ bé, lúc nào cũng có thể bị kiếm ý xay thành phấn.

Chỉ mỗi kiếm ý cũng đã sắc bén như thế, nếu thật sự chém ra một kiếm mà nói...

Vực tổ nghiêng răng nhìn thoáng qua long quan, suy nghĩ một lúc, lạnh lùng nói: “Nếu là ta nói thật, người lại cố ý muốn phá hủy bọn họ, thì làm sao? Bọn họ nếu bị hủy, ngày sau ‘Vực’ chỉ nhất tộc ta có nguy cơ diệt tộc.”

Cơ Hạo nhìn Vực tổ, lạnh lùng nói: “Người có thể đặt cược nhân phẩm của ta.”

Trầm mặc chốc lát, Vực tổ khàn giọng nói: “Nhân phẩm? Có thực lực cỡ người, còn có thể tính là người sao? Không cần phải nói ‘nhân phẩm’. Nhưng lão tổ có thể cảnh cáo người, nếu người thực hủy bọn họ, lão tổ sẽ đánh bạc tất cả, mang theo vô số con cháu xung phong liều chết ra ngoài, giết hết toàn bộ nhân tộc gặp được... Người có thể cân nhắc một chút.”

Khuôn mặt Cơ Hạo nhất thời trầm xuống.

Lấy thiên phú thần thông quý dị của Vực tổ, hẳn nếu thật sự mang theo vô số Vực tử Vực tôn xung phong ra ngoài, con dân nhân tộc vốn đã nước sôi lửa bỏng, chắc chắn phải chịu sát thương càng thêm đáng sợ.

Hơn nữa Vực tổ và bọn Tương Liễu, Vô Chi Kỳ, Côn Bằng còn khác nhau, đám người Tương Liễu bây giờ còn đang sống chết mặc bay, còn chưa tự mình xen vào trong nước lũ. Mà Vực tổ thực bị ép đến tuyệt cảnh mang theo đám con cháu buông tay giết chóc mà nói, tổn thất nhân tộc phải chịu thật sự khó có thể đánh giá.

Vì ba cái phân thân sao?

Cũng cân nhắc hồi lâu, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Được, người nói ra mẫu chốt phương diện này, ta không động vào bọn họ một chút nào! Nhưng ta nhất định sẽ đem chuyện nơi này báo cáo cho Đế Thuấn biết được. Đám người Đế Thuấn sẽ có phản ứng thế nào, không quan hệ với ta.”

Vực tổ rất rõ ràng thở phào nhẹ nhõm một hơi, hẳn biết mình đã uy hiếp thành công. Về mặt phức tạp nhìn Cơ Hạo một cái, Vực tổ không khỏi có chút may mắn —— may mắn Cơ Hạo không phải loại lãng đầu thanh của nhân tộc, còn có thể phân trần lợi hại với gã; nếu là nhân tộc lãng đầu thanh đến đây, không nói hai lời đã đem phân thân Cộng Công làm hỏng, như vậy Vực tổ cũng thật sự chỉ có thể mang theo đám con cháu đi ra ngoài liều mạng.

Tổ chức từ ngữ một phen, Vực tổ chậm rãi nói, sắc mặt Cơ Hạo và Viên Lực nhất thời trở nên càng lúc càng phấn khích.

Thật ra, sự tình không phức tạp, từ sau khi đại quân dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thể giới, sau khi một thế hệ lại một thế hệ Cộng Công thoái vị, cũng không phải như hưởng bên ngoài tuyên truyền bọn họ hao hết tuổi thọ ngã xuống —— lấy tuổi thọ dài đằng đằng của huyết duệ thần linh, các đời Cộng Công nào dễ dàng chết già như vậy chứ?

Bọn họ chỉ là bị ép bởi pháp lệnh liên minh bộ lạc nhân tộc, bị ép bởi Nhân Hoàng nhân tộc đời trước ban phát dụ lệnh, bước vào Hồng Mông hỗn độn mênh mông, tìm kiếm biện pháp cường đại nhân tộc, triệt để đánh tan dị tộc đến xâm phạm.

Hồng Mông hư không vô biên vô hạn, trong hỗn độn vô số hung hiểm, mấy chục đời Cộng Công tấp nập bước vào trong hỗn độn, qua năm dài thán rộng, căn cứ phân thân bọn họ để lại Bàn Cổ thể giới đưa về tin tức, đã có không ít vị Cộng Công triệt để ngã xuống.

Cộng Công nhất tộc tâm tính âm trầm, đối với ích lợi bản thân vô cùng coi trọng, bởi vì các đời Nhân Hoàng trấn áp, bọn họ bị ép bước vào hỗn độn hư không, nếu là vì lợi ích nhà mình thì thôi, nhưng lại là phải đi tìm kiếm cách cường thịnh nhân tộc. Cộng Công nhất tộc cảm thấy phản nộ đối với điều này, bọn họ thậm chí cảm thấy đây là nhân tộc bắt nạt đối với Cộng Công nhất tộc, là cố ý tổn hại lực lượng Cộng Công nhất tộc.

Oán khí này tích góp đến hôm nay, đương đại Cộng Công và phụ thân, tổ phụ hẳn rồi cuộc định ra một cái kế hoạch có thể xưng là ‘Vĩ đại’.

Vực tổ từ đó giả chết lánh đời, hẩn lấy tinh huyết bản thân bồi dưỡng ra hai mươi bảy Vực tử cường đại, lấy bí pháp lay đánh hai mươi bảy Cộng Công phân thân còn chưa ngã xuống, ngày tiếp nối đêm đêm tinh khí bản thân vượt không gian truyền tống cho Cộng Công đời trước sâu trong hỗn độn.

Thời gian qua đi từng ngày một, trên người những Cộng Công đó đều xâm nhiễm khí tức Vực tổ, cũng có thể thi triển ra vài phần thiên phú thần thông ‘Di

Hình Hoán Vị' của Vực tổ. Một khi thành công, các Cộng Công đó liền có thể quay về Bàn Cổ thể giới, đem phân thân nhà mình ném đi bên trong hỗn độn mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt.

“Khoảng cách quá xa xôi, sâu trong hỗn độn đó, khoảng cách đó có thể là vượt qua lãnh thổ một trăm, một ngàn, thậm chí là một trăm vạn Bàn Cổ thể giới.” Vực tổ nhìn Cơ Hạo âm trầm nói: “Lấy Vực tử của lão tổ vận chuyển cho đám Cộng Công tinh huyết khí tức, thần thông Di Hình Hoán Vị đấy, nhiều nhất có thể dịch chuyển khoảng cách một cái Trung Lục thể giới, căn bản không có khả năng để đám Cộng Công từ sâu trong hỗn độn quay về Bàn Cổ thể giới.”

“Cho nên, lần lũ lớn này, chính là vì khiến thủy nguyên chi lực của Bàn Cổ thể giới tăng cường thật lớn.”

Vực tổ nhìn Cơ Hạo âm trầm nói: “Hợp tác với lũ dị tộc kia, chỉ là vì để mười hai cái thủy thể giới được lựa chọn kỹ càng dung nhập Bàn Cổ thể giới. Trong nháy mắt các thể giới đó bị Bàn Cổ thể giới cắn nuốt, thủy nguyên lực của Bàn Cổ thể giới sẽ cường thịnh đến tột đỉnh.”

“Mượn dùng lực lượng này, bản thể đám Cộng Công có thể trở về.”

Chương 1175: Tiền Căn Hậu Quả

Cơ Hạo nhìn Vực tổ, ánh mắt mãnh liệt như lửa.

Tạm thời dứt bỏ tính toán của Cộng Công nhất mạch đi, thiên phú thần thông của lão gia hỏa này, có thể khiến hắn Di Hình Hoán Vị với bất cứ một Vực tử Vực tôn nào.

Cho dù Vực tổ thân ở chỗ cực sâu của Bắc Minh băng hải, một con Vực tử ở dưới đỉnh Chúc Dung tại Nam Hoang, chỉ cần thi triển ra thần thông Di Hình Hoán Vị, Vực tổ có thể lập tức thân ở Nam Hoang, mà đem Vực tử của mình ném đi Bắc Minh băng hải.

Đây vốn là thiên phú thần thông bảo mệnh của Vực tổ, nay lại thành chỗ dựa lớn nhất cho mưu tính kinh thiên của Cộng Công nhất mạch.

Lấy tinh huyết bản thân, bồi dưỡng ra hai mươi bảy con Vực tử mạnh nhất, lấy Vực tử nhập vào trên phân thân các đời Cộng Công, đem khí tức bản thân dần dần thấm vào phân thân Cộng Công. Mà giữa phân thân cùng bản thể, trong minh minh có sự liên hệ kỳ diệu!

Đừng quên, thần thông Hàm Sa Xạ Ảnh của Vực tổ, am hiểu nhất chính là đuổi bắt liên hệ trong minh minh này!

Cát độc của hắn, thậm chí không cần đụng tới bản thể người ta, chỉ cần đụng tới cái bóng người ta, hoặc là công kích một luồng khí tức người nào đó lưu lại, cũng có thể trực tiếp tạo thành thương tổn ở trên bản thể của họ.

Như thế khí tức Vực tử, có thể xuyên thấu qua liên hệ trong minh minh này, dần dần thấm vào trên thân các đời Cộng Công, hơn nữa khiến các Cộng Công cũng đạt được vài phần thiên phú thần thông Di Hình Hoán Vị của Vực tổ.

Hy sinh phân thân nhà mình, thi triển thần thông Di Hình Hoán Vị, những

Cộng Công đã tiến vào sâu trong hỗn độn không tìm thấy đường về nhà kia liền có thể quay về Bàn Cổ thế giới. Mà các Cộng Công đó có được lực lượng mạnh bao nhiêu? Tối thiểu Vu Thần bình thường, tuyệt đối sẽ không là đối thủ của bọn hắn!

Cộng Công nhất tộc bỗng gia tăng hai mươi bảy vị cao thủ cấp Vu Thần cường đại mà xa xưa, thậm chí càng cường đại hơn, chuyện kế tiếp còn cần nói sao? Vô luận nhân tộc hay dị tộc, thậm chí là hai tộc liên thủ, sợ là đều sẽ bị Cộng Công nhất tộc triệt để áp chế!

Cơ Hạo ánh mắt mãnh liệt nhìn Vực tổ: “Tính kế hay lắm, thật là tính kế hay lắm! A, Vực tổ à, nếu là người đầu nhập vào...”

Vực tổ khoát tay áo, ánh mắt thâm trầm nói: “Đừng mơ lão tổ ta đầu nhập vào nhân tộc người, đừng mơ lão tổ ta quy thuận dưới trướng Nhân Hoàng.”

Thở ra một hơi nặng nề, Vực tổ trầm giọng nói: “Mạng già của lão tổ ta được nằm ở trong tay Cộng Công thị, nếu không Cơ Hạo tiểu nhi, người cho rằng Cộng Công nhất tộc sẽ đem chuyện quan trọng như vậy giao cho lão phu nắm giữ?”

Nheo mắt, Vực tổ trầm mặc một phen, lại tiếp tục nói: “Không ngại nói thẳng cho người, một khi các Cộng Công thế hệ trước quay về Bàn Cổ thế giới, thế giới này tuyệt không có địch thủ. Cơ Hạo tiểu nhi, người coi như là một nhân mới, nếu người có thể đem cái chuông báu kia hiến cho lão tổ, lão tổ nói không chừng còn có thể nói tốt cho người vài câu, về sau trong Cộng Công nhất tộc, người còn có thể được một vị trí tốt.”

Cơ Hạo cười lắc lắc đầu, đầu nhập vào Cộng Công thị?

Sao có thể? Không đề cập tới cảm giác tán đồng trong lòng Cơ Hạo đối với nhân tộc, không đề cập tới hắn và Cộng Công nhất tộc có thù hận lớn bao nhiêu, giả như Cơ Hạo dám phản bội nhân tộc, đầu nhập vào Cộng Công nhất tộc mà nói, Cơ Hạo không chút nghi ngờ Vũ Dư đạo nhân sẽ đích thân bày ra kiếm trận

bổ hãn gã đệ tử không nên thân này.

Nhìn thấy sắc mặt kiên định của Cơ Hạo, Vực tổ lắc lắc đầu, lại ôm tai kể một phen.

Trong lòng Cơ Hạo đoán không sai, không chỉ có các đời Cộng Công lấy danh là ngã xuống, trên thực tế là xâm nhập trong Hồng Mông hỗn độn, tìm kiếm pháp môn triệt để đánh bại dị tộc cường đại, ngay cả các đời Nhân Hoàng, tiên hiền của nhân tộc, sau khi bọn họ trưởng thành đến trình độ nhất định, tất cả đều đã bước vào vô tận hỗn độn.

Như Cơ Hạo vừa mới đụng phải Toại Nhân thị, các thượng cổ Nhân Hoàng tiên hiền đó ở trước khi rời khỏi Bàn Cổ thế giới, thứ nhất là dự phòng mình ở trong hỗn độn đụng phải tai kiếp, không đến mức sẽ triệt để hồn phi phách tán, thứ hai là vì lưu lại hậu thủ đủ cường đại che chở nhân tộc.

Cho nên các Nhân Hoàng, tiên hiền đó, bọn họ đều giống với các đời Cộng Công, phân liệt linh hồn cùng một bộ phận lực lượng, để lại phân thân của mình ở Bàn Cổ thế giới.

Nhưng, Cộng Công nhất tộc ích kỷ nhất, phân thân các đời Cộng Công để lại Bàn Cổ thế giới, nhiều nhất có được một phần trăm lực lượng của bản thể, bản thể bọn họ mang theo trên chín mươi chín phần trăm tu vi xâm nhập hỗn độn hư không!

Theo các đời Cộng Công thấy, lực lượng của mình vẫn là mang theo bên người thì an toàn hơn, về phần nói hậu thế chết sống, có thể có quan hệ lớn bao nhiêu với bọn họ? Bọn họ chính là thần duệ hăng cổ bất diệt, bị nhân tộc ép bước vào hỗn độn đã rất ủy khuất rồi, bọn họ sao có thể lưu lại quá nhiều lực lượng che chở nhân tộc?

Mà các Nhân Hoàng, tiên hiền kia, bọn họ coi trọng nhất là nhân tộc truyền thừa dòng dõi.

Cho nên Phục Hy Thánh hoàng cũng thế, Toại Nhân thị cũng thế, Thần Nông thị cũng thế, thậm chí Hiên Viên thị danh tiếng lớn nhất, uy danh thịnh nhất trong các vị Nhân Hoàng nhân tộc, phân thân bọn họ lưu lại ở Bàn Cổ thế giới, ít nhất đều có được khoảng bốn thành lực lượng của bản thân bọn họ.

“Cho nên, một cái là lão tổ không kịp phân hoá Vực tử cường đại như vậy. Hai, cho dù lão tổ đều phục Nhân Hoàng, đem các đời Nhân Hoàng tiên hiền đều từ trong hỗn độn đưa về... Bọn họ không hẳn có thể là đối thủ của Cộng Công.” Vực tổ rất thẳng thắn thành khẩn nhìn Cơ Hạo: “Càng không cần nói, tính mạng lão tổ đã ở trên tay đương đại Cộng Công, hẳn tâm niệm khê động lão tổ không nói hờn phi phách tán, ít nhất hơn phân nửa tính mạng cũng không còn nữa.”

“Lão tổ không biết người là như thế nào biết bí ẩn thủy nhân sông Hoài, đặc biệt chạy tới nơi này điều tra tin tức.” Khuôn mặt Vực tổ run rẩy vài cái, rất nghiêm túc nói: “Mấy kẻ trước đây điều tra tin tức, đã bị lão tổ đánh thành tro bụi... Chỉ có Nghiêu Hầu Cơ Hạo, lão tổ không đối phó được người, nhưng người cũng không cách nào làm gì được lão tổ ta.”

Khê ho khan vài tiếng, Vực tổ nhìn Cơ Hạo nói: “Tuy bị người nhìn thấu bí ẩn này, nhưng người có thể có cách nào? Người không thể ngăn cản đám Cộng Công trở về, tựa như người không thể ngăn cản mười hai cái thủy thế giới kia dung hợp với Bàn Cổ thế giới.”

Vẻ mặt Cơ Hạo nghiêm nghị, nhú mày không nói.

Vực tổ nhìn Cơ Hạo nghiêm túc, cười lên ‘khếch khếch’: “Trong đám dị tộc kia, cũng là lục đục với nhau ghê gớm. Chẳng nhẽ tên là Đế Thích Sát, năm đó hẳn tìm tới Cộng Công nhất mạch, muốn hợp tác với Cộng Công thị, thật sự là...”

Thoải mái thở ra một hơi, Vực tổ tiếp tục cười quái dị nói: “Muốn đem các vị Cộng Công kéo về Bàn Cổ thế giới, lực lượng hao phí thật sự không nhỏ, một mình lão tổ là tuyệt đối không làm được. Nhưng Đế Thích Sát kia vì độc chiếm tất cả quyền bính dị tộc, thế mà lại hợp tác với chúng ta... Hì hì, ngay cả tìm

kiếm mười hai cái thủy thể giới mới, để nước lũ bao phủ Bàn Cổ thể giới, cũng là Cộng Công đại nhân đưa ra ý kiến!”

“Thân thể thuộc về dị tộc, linh hồn thuộc về Cộng Công!” Vực tổ cười đến mức mắt cũng nheo lại thành một đường: “Bọn dị tộc kia cho rằng bọn hần tính toán thành công, nhưng chúng ta tính toán cũng không thất bại nha. Hì hì, mọi người tính kế lẫn nhau, chỉ xem cuối cùng ai có thể thắng, ai thất bại!”

Rung đùi đắc ý cảm khái một phen, Vực tổ hướng tới Cơ Hạo cười nói: “Gia nhập chúng ta đi, đem cái chuông báu đó hiến cho lão tổ, lão tổ không ngại ở trước mặt Cộng Công đại nhân nói chút lời tốt cho ngươi! Ít nhất nhìn từ hiện tại, chúng ta thắng chắc rồi, đám dị tộc kia mưu tính vô ích nhiều như vậy, cuối cùng lợi ích vẫn thuộc về chúng ta!”

Nhìn nhìn Vực tổ vẻ mặt gian trá biến hoá kỳ lạ, Cơ Hạo lại nhìn nhìn ba cái long quan, trầm ngâm một lát, xách Viên Lực phóng lên cao, hướng lối ra của thủy động bay đi.

Chương 1176: Lại Gặp Viên Thánh

“Đi thì tốt, đi thì tốt!”

Mắt thấy Cơ Hạo rời khỏi, Vực tổ đột nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, tùy tay đem lá cờ phướn trong tay chống trên mặt đất, hai tay dùng sức xoa xoa da mặt.

Trong mắt lóe ra một đợt u quang biến hoá kỳ lạ, Vực tổ vội vã từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc phù, há mồm phun ra một làn sương mù hạt cát đánh vào trên ngọc phù. Từng luồng sáng nhỏ bé màu đỏ từ trong ngọc phù phun ra, Vực tổ lầm bầm: “Chuyện này, vẫn là để Cộng Công đại nhân tự quyết định đi! Lấy tâm tính của hã, chung quy không đến mức chỉ bố trí chín chỗ thủy nhãn này mới đúng.”

Phía trên thủy động, trong thủy nhãn nhỏ hẹp vòng xoáy chảy xiết, Cơ Hạo đội Bàn Cổ Chung ngược dòng mà lên, càng hướng lên trên sức ép càng lớn, tốc độ xoay tròn của vòng xoáy càng nhanh, kéo theo tiếng dòng nước càng thêm đình tai nhức óc.

Bàn Cổ Chung phòng ngự kinh người, lực lượng Cơ Hạo bản thân lại lớn, vòng xoáy trong thủy nhãn này ép Viên Lực cũng không thở nổi, không tự chủ được chỉ có thể lún xuống phía dưới, nhưng Cơ Hạo lại dễ dàng xuyên qua.

Ngoài thủy nhãn, trong thủy phủ dựng từ hàn ngọc, Viên Thánh ngồi ngay ngắn trên một cái ghế dựa lớn, tay trái xách một con thủy mãng hoa văn trắng cấp tốc vặn vẹo, ‘rắc’ một miếng đem đầu thủy mãng cắn đứt, đặt trong mồm nhồm nhoàm nhai nuốt.

Cắn vài cái, tay phải Viên Thánh nhắc lên một cái bình rượu lớn trút một ngụm rượu ngon, đặc ý hướng đám đông thủy yêu tướng lĩnh trong đại diện thủy phủ cười to nói: “Các con mấy ngày nay cần thận chút, chỉ chờ Cộng Công đại nhân hoàn thành đại sự, cha ta là cần lên thiên đình làm thiên đế... Vị trí thủy

thần sông Hoài này, thậm chí thủy thần toàn bộ thủy hệ của Trung Lục, đều là của ông mày đây!”

Dùng sức vỗ vỗ ngực, Viên Thánh trợn to mắt, hướng tới đám đông thủy yêu trong đại điện quát: “Đến lúc đó mỗi ngày rượu ngon thịt ngon, còn có vô số con mẹ mặc cho các người tùy ý lấy dùng, ngày tháng đó so với bây giờ còn thoải mái hơn một vạn lần!”

‘Rống rống’, đám đông thủy yêu tướng lĩnh đội mũ mang giáp đều giơ lên bình rượu lớn, thống khoái hớp từng ngụm từng ngụm.

Đám thủy yêu này không canh tác, lại càng không biết ủ rượu, ở trước khi lũ lớn, liên minh bộ lạc nhân tộc uy vọng quá nặng, bọn hãn cũng không dám cướp bóc bộ tộc nhân tộc, rượu ngon nhân tộc sản xuất bọn hãn có bao giờ được hưởng dụng?

Nhưng Cộng Công thị khởi sự, nước lũ vừa tới, vô số bộ tộc nhân tộc bị nghiền nát, vô số thành trì nhân tộc bị thủy yêu đánh vỡ, các loại rượu ngon cũng không biết bị đám thủy yêu cướp bóc bao nhiêu. Chè chén từng ngụm từng ngụm rượu ngon ngày thường căn bản không gặp được, các tướng lĩnh thủy yêu bị cồn thiêu đốt đến mức óc cũng muốn sôi trào, nhất thời trong đại điện quần ma loạn vũ, vô số thủy yêu ca xướng nhảy nhót, ồn ào inh ỏi.

Viên Thánh cười lớn ‘Ha ha’ vỗ đùi, vừa cắn nuốt thủy mãng thân thể còn đang không ngừng vụn vụn từng miếng một, vừa cất tiếng ngửa mặt lên trời tru lên. Loại ngày tháng khoái hoạt này, mới chính thức là cuộc sống Viên Thánh hãn nên có!

“A cha nhiều con nối dõi như vậy, hiện tại ta mới là con trưởng... Hừ hừ, sau khi a cha đi làm thiên đế, toàn bộ gia sản lưu lại đều là của ta! Những tiểu gia hỏa a cha sủng ái, tựa như tiểu gia hỏa Viên Lực, mỗi đứa đều phải nghĩ cách giết chết mới được!”

Mẫu thân Viên Thánh là một con Đại Lực Ma Viên, hơn nữa là một con Đại

Lực Ma Viên chưa thông linh trí, chỉ có một thú tính trời sinh bảo tồn. Cho nên trong xương tủy Viên Thánh tràn ngập bạo ngược, tất cả ý nghĩ đều tuân theo pháp tắc rừng rậm cá lớn nuốt cá bé, cái gì huynh đệ thân tình... Hẳn hoàn toàn không hiểu!

Cơ Hạo xé rách vòng xoáy, mang Viên Lực lao ra khỏi thủy nhãn.

Trước cửa lớn của thủy phủ một đội lính tôm tướng của xếp hàng chỉnh tề chột nhìn thấy Cơ Hạo và Viên Lực, hai con tôm lớn vỏ xanh bị dọa tới mức đem trường thương trong tay chế từ xương cá voi vút đi, khàn cả giọng hét lên: “Viên Lực... A, con người! A, bọn hăn chưa chết!”

Đám lính tôm tướng của này thực lực thấp kém, đại khái thực lực chỉ tương đương với tộc nhân nhân tộc bình thường, đứng thẳng lên cũng chỉ khoảng bốn năm thước, thuộc loại tồn tại tầng dưới chót trong đại quân thủy yêu. Bọn hăn mở được một chút linh trí, đại khái có thể có chỉ số thông minh như trẻ con nhân tộc ba bốn tuổi, có thể nói chuyện, cũng chỉ vài dạng vô cùng đơn giản như vậy.

Viên Thánh đã bị kinh động, một thần thức mãnh liệt như sóng thần, hung dữ như núi lửa gào thét từ trong thủy phủ lao ra, lưỡng đạo mạch nước ngầm bình dâng lên, hóa thành hai nắm đấm cực lớn hung hăng đánh về phía Cơ Hạo và Viên Lực.

So sánh với nắm đấm một lần trước công kích Viên Lực, một lần này Viên Thánh dùng mạch nước ngầm ngưng tụ nắm đấm càng thêm chắc chắn ngưng kết, quyền ảnh mơ hồ ngưng tụ thành huyền băng màu lam sẫm, mang theo một hàn khí cực kỳ đáng sợ phủ vào mặt.

Viên Lực nhớ tới lần trước chật vật bị Viên Thánh một chiêu đánh bại, không khỏi hét to một tiếng muốn xông lên phía trước.

Cơ Hạo xách cổ Viên Lực, tùy tay đem hăn ném về phía sau: “Có sư huynh ở đây, nào cần người ra tay? Giúp ta lược trận, nếu là có tiểu yêu đui mù đi lên, đem tất cả bọn chúng đều đập nát cho ta!”

Bàn Cổ Chung nổi lên các vầng sáng hỗn độn, hai cú đấm nặng trịch đánh lên Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Chung vang cũng không vang một tiếng, hai nắm đấm đã nổ tan thành mảnh vụn. Bốn phía dựng lên một đợt mạch nước ngầm mạnh mẽ, lính tôm tướng của trước cửa thủy phủ bị hất bay lên cao cao, lao đầu đánh vào trên tường vây thủy phủ, mỗi đứa bị va đập vỡ đầu chảy máu, ‘Hự hự hự hự’ không bò dậy được nữa.

“Viên Lực, nếu nhìn thấy có thủy quy cực lớn cực tốt, giúp ta bắt mang về mấy con sống. A mỗ nói lão quy lâu năm nấu ra cao quy linh tốt cho con người nhất, trước kia ở Nam Hoang, ta biết đi đâu tìm lão quy?”

Cơ Hạo cười ha ha nói lời dí dỏm, Viên Lực không biết lại xúc động dây thần kinh nào, ‘Rắc rắc rắc’ ôm cái bụng lặn dưới đất, ngay cả Bàn Long Bổng trong tay cũng bị hấn vứt ở một bên.

Trong thủy phủ truyền đến tiếng gầm gừ tức giận của Viên Thánh, chợt nghe một tiếng vang lớn, một dòng nước mạnh mẽ từ trong cửa chính thủy phủ lao ra, Viên Thánh quanh thân quay cuồng yêu khí nồng đậm, mặc một bộ kỳ lân minh quang giáp ánh vàng rực rỡ, hai tay múa một cây gậy lớn tỏa ánh vàng, sải bước lao ra.

“Viên Lực, tiểu tử ngươi ngoan ngoãn chịu chết đi, sao mà... lời đại ca nói cũng không nghe nữa? Đại ca bảo ngươi đi chết, thế mà dám không chết, ngươi đây là không tôn kính huynh trưởng, chính là không nghe lời... kẻ không nghe lời, chính là đáng chết! Cho nên, ngươi đi chết đi!”

Viên Thánh khàn giọng rống giận, Cơ Hạo ở một bên quả thực nghe mà ngây người!

Một bộ logic bá đạo hoang đường này, Cơ Hạo thế mà lại tìm không ra bất cứ sơ hở nào để phản bác!

Viên Thánh là đại ca của Viên Lực, cho nên Viên Lực phải nghe Viên Thánh, đây là lễ hiếu; cho nên Viên Thánh bảo Viên Lực đi chịu chết, Viên Lực tựa như

thực sự nên tự cắt cổ chịu chết; nếu Viên Lực không chịu chết, như vậy sẽ phạm vào tội danh không nghe lời, đã là không nghe lời, như vậy Viên Thánh tự tay giết chết Viên Lực, quả nhiên là đúng lý hợp tình, theo lý thường phải thế!

Viên Lực tức giận đến mức tru lên ‘Ngao ngao’, xách Bàn Long Bổng muốn đi đánh Viên Thánh.

Cơ Hạo thì vượt ở trước Viên Lực, bước lướt một cái đến trước mặt Viên Thánh, một quyền hướng vào mặt Viên Thánh đánh tới.

Viên Thánh cười lớn ‘Ha ha’ một tiếng, há mồm phun ra một đóa hoa sen trắng ngung tụ từ nước, nhẹ nhàng khéo léo đem một quyền của Cơ Hạo dời đến một bên!

Chương 1177: Hàng Long Bí Công

Cơ Hạo chỉ đánh tới một quyền rất bình thường, chưa sử dụng bất cứ thần thông bí pháp nào, nhưng lấy thân thể hăn mạnh mẽ hơn xa đỉnh phong Vu Đế, một quyền này cho dù một ngọn núi khoảng ngàn dặm cũng bị đánh sập.

Vốn, theo Cơ Hạo nghĩ, Viên Thánh sẽ lấy cây gậy vàng trong tay cứng đối cứng với mình, thủ đoạn của yêu ma tầm thường cũng chỉ có vậy.

Nhưng Viên Thánh miệng nở hoa sen, dùng một môn thần thông cực kỳ thần diệu, nhẹ nhàng khéo léo đem quyền kinh của Cơ Hạo dời đi một bên. Quyền kinh chấn động nước chảy bên người, chợt nghe một tiếng nổ vang, trên nắm tay của Cơ Hạo gào thét phun ra một vết năm đấm cực lớn.

Vết năm đấm tựa như thực chất đoan đoan chính chính đánh về phía cổng thủy phủ của Viên Thánh. Viên Thánh giận quát một tiếng ‘Đáng chết’, chỉ thấy một đoàn rùa, cá chép rắn cỏ... các loại thủy tộc đại yêu hỗn loạn từ cổng thủy phủ lao ra, vừa lúc bị một quyền của Cơ Hạo nện trong đám người.

Vang một tiếng trầm nặng, từng làn sóng nước hướng bốn phía khuếch tán ra, hơn trăm thủy tộc đại yêu tu vi cao thâm bị quyền kinh bùng nổ chấn động tới mức tan xương nát thịt, máu đen xen lẫn trong sóng nước phun ra thật xa. Cửa chính hoa mỹ của thủy phủ dùng hàn ngọc trộn lẫn san hô xây thành bị một quyền đánh nát, quyền ấn xông qua cửa chính, ở trên mặt đất thủy phủ cày ra một cái rãnh dài đến nghìn trượng.

Trên chính điện thủy phủ trào ra các dòng nước chảy xiết gợn, hóa thành vô số vòng xoáy chắn phía trước quyền ấn.

Cơ Hạo tùy ý đánh ra một quyền bị vô số vòng xoáy gắt gao nâng, quyền ấn và vòng xoáy kịch liệt ma sát thời gian ước chừng ba hơi thở, toàn bộ lực đạo lúc này mới bị tiêu hao hết.

“Người dám giết người của ta?” Viên Thánh khàn giọng hướng Cơ Hạo gào lên.

“Thủ hạ của người là người?” Cơ Hạo cười ‘Ha ha’ nhìn Viên Thánh, tay trái chế trụ cây gậy vàng trong tay hắc, tùy tay muốn đem hắc xách lên.

Viên Thánh không hổ là con trai Vô Chi Kỳ, thân thể thủy viên nhất tộc đặc biệt linh động, Cơ Hạo vừa mới dùng sức, Viên Thánh đã thả lỏng đôi tay, mặc cho Cơ Hạo đoạt đi kim bổng trong tay hắc, thân thể co rụt xuống phía dưới, co thành một cục chui vào trong lòng Cơ Hạo, hai năm dặm, hai khuỷu tay mang theo tiếng rít chói tai hung hăng hướng ngực bụng chỗ yếu hại của Cơ Hạo đánh đến.

“Quả nhiên, các người dám khi này chơi gậy là hảo thủ đứng đầu, quyền cước công phu cũng không tệ đâu!” Cơ Hạo cười ha ha nhìn Viên Thánh thân thể thu nhỏ lại đến khoảng sáu thước, Thái Cực Pháp Y phóng ra từng đạo thanh quang, mặc cho Viên Thánh đánh đâm bừa, nhưng chưa thể chạm tới nửa cọng tóc của Cơ Hạo.

Ngược lại là Thái Cực Pháp Y đem quyền kinh cuồng bạo của Viên Thánh hoặc dời đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hoặc là dứt khoát trả lại toàn bộ cho Viên Thánh. Viên Thánh đánh bừa một phen đột nhiên hú lên quái dị, thân thể chột hướng về phía sau lao đi thật xa, nhe răng trợn mắt liên tục vung đôi tay, mắt thấy cánh tay hắc đã sưng lên một vòng lớn.

“Dựa vào bảo bối lợi hại, không phải hảo hán, là hán tử, chính diện đấu với ta!” Viên Thánh ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, yêu khí cuồn cuộn như sóng trên thân hắc đột nhiên ngưng đọng, sau đó một loại biến hóa cực kỳ tinh diệu xuất hiện.

Ban đầu quanh thân Viên Thánh yêu khí mãnh liệt cường đại, như miệng núi lửa phun ra cuồn cuộn khói đen, cho người ta một loại cảm giác kiêu ngạo bạo ngược không thể nắm giữ. Nhưng chỉ thời gian một tiếng hét dài, khí tức của

Viên Thánh chợt trở nên tinh thuần trong vắt, như một khối thủy tinh màu lam trong veo.

Một tầng sóng nước màu lam nhu nhuận bao lấy Viên Thánh, một chút yêu khí cũng không còn tồn tại nữa, ngược lại có một loại khí tức đoan trang, nghiêm túc, chính nghĩa, đường hoàng phả vào mặt. Giờ phút này Viên Thánh nào còn giống một thủy yêu hầu tử, căn bản đã là một vị thủy bộ chính thần của thượng cổ thiên đình.

Nếu bàn về khí tức tinh thuần với thuần khiết, giờ phút này Viên Thánh so với đương đại Cộng Công thì càng giống một vị ‘Chính thần’ hơn.

“Oa ác!” Viên Lực ngây dại, hần xách Bàn Long Bổng ngơ ngác nhìn Viên Thánh, không rõ biến hóa trên thân hần từ đâu mà đến.

“Có chút ý tứ!” Cơ Hạo nhớ tới vừa rồi Viên Thánh miệng nở hoa sen, thẳng cha này rốt cuộc đã tu luyện kỳ công bí pháp gì, lại có thể đem khí tức bản thân chuyển hóa tự nhiên từ giữa yêu khí hung hãn cuồng dã và khí tức tinh thuần thuần triệt như thế?

‘Hừ’ một tiếng, thân thể Viên Thánh dần dần cất cao, rất nhanh đã tới khoảng ba trượng, trên khuôn mặt đầy lông của hần bảo quang dập dờn, trong hai con mắt càng tỏa ra bảo quang, tựa như hai viên ngọc bích cực lớn rạng rỡ tỏa sáng.

“Viên Lực, người biết cái rắc!” Viên Thánh cười lạnh, chỉ vào Viên Lực quát: “Người mới bao nhiêu tuổi chứ? Người từng tiếp xúc với đời bao nhiêu? Người căn bản không biết một phương thiên địa này trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu! Thời gian kỳ nhân dị sự, há là người loại tiểu mao đầu này có thể làm rõ?”

Ngạo nghễ ngẩng đầu lên, Viên Thánh hướng Cơ Hạo cười lạnh nói: “Môn công pháp này của ông đây, tên gọi ‘Hàng Long Bí Công’, chuyên vì binh sĩ thủy tộc ta mà thành, cho dù là một con tôm, chỉ cần tu hiểu Hàng Long Bí Công này, vậy bọn long tộc ngu xuẩn gọi là đứng đầu thủy tộc cũng có thể tùy ý chơi

đùa.”

“Xạo có chút quá rồi.” Cơ Hạo nheo mắt nhìn Viên Thánh cười lạnh nói: “Nhưng, xạo thì cứ xạo đi. Hàng Long Bí Công này của người từ đâu mà có?”

Viên Thánh liếc xéo Cơ Hạo một cái, hắc hắc cười, kim bổng trong tay Cơ Hạo chợt kịch liệt chấn động một trận.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’ một tiếng, hắc hắc nhìn Viên Thánh lắc đầu: “Không nói ra lai lịch công pháp của người, đừng nghĩ thu hồi được cây gậy của người.”

Trên kim bổng lấp lánh sáng lên từng đợt, vô số phù văn nhỏ bé dày đặc tràn ra từ sâu trong kim bổng, theo tiếng gầm trầm thấp, trong kim bổng mơ hồ có một cái long ảnh như ẩn như hiện, mỗi một lần nó chấn động, đều không ngừng phun ra các tia điện quang mạnh mẽ đánh về phía ngón tay Cơ Hạo.

“Muốn nắm được bảo bối của ta, cũng phải xem người có năng lực này hay không!” Viên Thánh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Cơ Hạo cười lạnh nói: “Đây là phù một cây thần binh thiên địa sinh thành, tổ sư tự mình dùng Kim Cương Bát Bảo rót vào trong đó, càng đem một cái long hồn tế luyện thành khí linh, đây là bản mạng thần binh của ông đây, người muốn nắm được nó, nào có dễ dàng như vậy?”

Cơ Hạo cười nhìn Viên Thánh một cái, há mồm phun ra Thái Cực Thần Phong, tay phải cầm chuôi kiếm, tay trái gặt gao nắm chắc kim bổng, tay nâng kiếm xuống, Khai Thiên Nhất Kích dung nhập trong kiếm thế, Thái Cực Thần Phong nhẹ nhàng khéo léo theo một chỗ điểm yếu trên kim bổng cắt vào.

‘Rắc’ một tiếng, kim bổng đứt thành hai đoạn.

Viên Thánh mở to mắt nhìn, kinh ngạc nhìn hai đoạn kim bổng, há mồm phun ra một ngụm máu loãng xa mười mấy trượng.

“Người, người, người dám làm tổn hại bảo bối thần binh tổ sư ban cho!”

Gương mặt Viên Thánh run rẩy, đau lòng như cắt khăn giòng thét: “Tên chết tiệt, tên chết tiệt, tội người đáng chết vạn lần...”

Cơ Hạo tùy tay đem kim bổng gãy rời ném ra thật xa, cầm Thái Cực Thần Phong lạnh lùng nói: “Bớt nói nhảm đi, đến đây! Hàng Long Bí Công? Rất ghê gớm sao? Để ta nhìn xem công pháp này của người rốt cuộc có gì lợi hại.”

Viên Thánh hít một hơi thật sâu, hắt ngửa mặt lên trời hét một tiếng giận dữ, thân thể chột cất cao, rất nhanh đã tới khoảng trăm trượng.

“Pháp Thiên Tượng Địa!” Hai nắm tay Viên Thánh đâm ngực, cũng không biết là phần nộ hay khoe khoang hướng tới Cơ Hạo rộng lớn, sau đó hai tay nhoáng lên một cái, mấy chục con thủy long lân giáp tươi sáng trông rất sống động gào thét lao ra, từ bốn phương tám hướng hướng Cơ Hạo đánh giết tới.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, rất vô lại đem Bàn Cổ Chung tể ra, từng luồng hỗn độn chi khí cuốn ngược xuống, mặc cho thủy long đánh vào.

Chương 1178: Cảm Giác Quen Thuộc

‘Ông’!

Bàn Cổ Chung nhẹ nhàng ngán lên, mấy chục con thủy long lực lượng có thể nhổ núi âm âm vỡ nát. Viên Thánh khổng lồ chế thủy long đột kích đầy trời bị pháp lực cản trở, thân thể pháp tướng cao tới trăm trượng lui lại hai bước, càng thêm tức giận ngửa mặt lên trời hét một tiếng giận dữ.

Quanh thân bảo quang màu xanh da trời xoay quanh một trận, Viên Thánh hét to một tiếng, hai tay kết ấn hướng ngực mình hung hăng vỗ một phát. Chỉ thấy trên cổ hần phồng lên hai cục thịt cực lớn, ‘Bính bính’ hai tiếng, hần thể mà lại mọc ra thêm hai cái đầu nữa.

“Oa?” Viên Lực một lần nữa kinh hô, hai cái đầu? Loại biến hóa này cũng quá khó lường chút!

Ngay sau đó ở trên vai Viên Thánh lại nhô lên bốn cục thịt lớn, ‘Bộp bộp bộp bộp’ liên tục bốn tiếng vang qua đi, Viên Thánh lại mọc ra bốn cánh tay. Sáu cánh tay tráng kiện siết chặt năm tay, Viên Thánh hung hăng vung cánh tay, nhất thời toàn bộ thủy nhân cũng kịch liệt lay động hần lên.

Vô số thủy yêu bị khí tức đáng sợ trên thân Viên Thánh chấn nhiếp, bọn hần dùng tốc độ nhanh nhất hướng xa xa chạy trốn.

Rắn uốn lượn trườn đi, cá chép lao ngang lao dọc, ba ba rùa cấp tốc quật bốn chân, chỉ có đám lính tôm kia chuồn nhanh nhất, thân thể bắn ra đã xa vài dặm, trong chớp mắt đã chạy ra ngoài hơn trăm dặm.

Dù là đám thủy yêu đó bỏ chạy nhanh, cánh tay Viên Thánh nhoáng lên một cái, thủy vực phạm vi ngàn dặm long trời lở đất một trận, dòng nước cuồn cuộn gào thét dâng trào, vô số thủy yêu không đứng vững được, bị dòng nước cuốn lên hung hăng va vào nhau, cũng không biết bao nhiêu thủy yêu bị va đập toác

đầu chảy máu, mỗi đũa chập vật đến cực điểm.

“Ba đầu sáu tay?” Cơ Hạo ngạc nhiên mở to mắt nhìn, kinh hãi nhìn Viên Thánh thi triển biến hóa. Loại biến hóa này, loại thần thông này, Cơ Hạo im lặng dừng tay, kiếm quyết vận sức chờ phát động cũng thu lại. Hắn muốn xem xem, Viên Thánh còn có thể có chiêu số gì.

Trong tiếng thở dốc ‘Vù vù’, sáu cánh tay Viên Thánh hướng trên đai lưng màu vàng giữa hông chộp lấy, vang ‘Leng keng’ một trận, hắn phân biệt cầm hai thanh trường đao, hai thanh trường kiếm, hai cây roi sắt, sáu binh khí ánh vàng rực rỡ mang theo từng luồng khí sắc bén, hung tợn hướng vào đầu Cơ Hạo và Viên Lực chém xuống.

Cơ Hạo chỉ tay, Bàn Cổ Chung bành trướng đến kích cỡ mấy chục trượng, nổi lên một mảng lớn sóng nước hướng sáu món binh khí nghênh đón.

Sau khi thi triển thần thông Pháp Thiên Tượng Địa, Viên Thánh cao trăm trượng man lực thân thể tăng vọt gấp trăm lần, sáu món binh khí hung hăng chém vào trên Bàn Cổ Chung, không ngừng phát ra tiếng trầm đục ‘Đang đang’. Trong chớp mắt thời gian, Viên Thánh đã bổ lên Bàn Cổ Chung mấy vạn lần, chỉ thấy trên Bàn Cổ Chung ánh lửa văng khắp nơi, kéo theo sóng chấn động đem sóng nước trong phạm vi trăm dặm quét sạch.

Sau một lần hít thở, Viên Thánh sải bước lui lại, sáu cánh tay của hắn kịch liệt chấn động, trên đầu ngón tay hắn lên những sợi gân xanh, các khớp đầu ngón tay bày ra màu trắng bệch rất không bình thường.

Bàn Cổ Chung không chút sút mẻ, trên sáu món binh khí của Viên Thánh tràn đầy vết nứt, vết mẻ, sáu món binh khí rất khá đã hoàn toàn hỏng rồi. Viên Thánh chập vật cúi đầu nhìn binh khí trong tay, vẻ mặt rất chập vật.

“Cái chuông quỷ này của người... Người!” Viên Thánh buông tay vứt sáu món binh khí, chỉ thấy làn da lòng bàn tay hắn vỡ ra, lượng lớn máu tươi không ngừng trào ra. Hắn mang theo một tia kinh sợ nhìn Bàn Cổ Chung, hắn đánh giá

cẩn thận liên tục, trên Bàn Cổ Chung quả thực ngay cả một tia dấu vết cũng không lưu lại được.

Cơ Hạo cười lạnh liên tục nhìn Viên Thánh: “Tiếp tục, nếu người không có binh khí tiện tay, dùng đầu húc cũng được! Nói không chừng người húc đầu lên, cái chuông bảo bối này của ta liền bị người húc vỡ, người liền có thể... Chém giết ta?”

Viên Thánh nhổ mạnh một ngụm nước bọt xuống đất, hắc nhiên rằng nhìn Cơ Hạo cả giận nói: “Người cho rằng ta ngu sao?”

Viên Lực đứng phía sau Cơ Hạo, nhẹ nhàng bổ một đao cho Viên Thánh: “Viên Thánh à, ta luôn cảm thấy, người và ngu xuân quả thực có một tia chênh lệch... Người quá ngu xuân, không phải ngu xuân bình thường!”

Nói tới đây, Viên Lực đột nhiên lại ôm bụng cười lên, hắc ‘Hi hi ha ha’ liên tục lăn lộn trên mặt đất, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra. Hai tay hắc dùng sức đâm mặt đất, cũng không biết hắc rốt cuộc nghĩ tới cái gì, cười đến mức vô nhân đạo như thế.

Viên Thánh tức giận đến mức gào rống. Hắc nhiên rằng nhìn chăm chăm Cơ Hạo hồi lâu, đột nhiên sáu cánh tay đồng thời hành động, hắc giật xuống từng mảng lông rậm trên thân, vò thành một cục lông cục lớn hung hăng nhét vào trong mồm.

“Ồ ~~~!”

Cơ Hạo hét to một tiếng, rất chờ mong nhìn Viên Thánh.

Viên Thánh hung hăng nhai một trận, đem lông rậm trong mồm nhai nát, sau đó hắc há mồm hung hăng phun một ngụm bột phấn lông, chỉ thấy một cơn gió xoáy từ trong mồm hắc phun ra, vô số con khỉ lông rậm bộ dạng giống hệt Viên Thánh quay cuồng bay ra. Những con khỉ đó có lớn có nhỏ, nhỏ chỉ bằng hạt đậu xanh, lớn ước chừng ba bốn mươi trượng, vô số con khỉ kêu ‘khếch khếch’, bẻ tay

hướng Cơ Hạo lao tới.

Tiếng vang trầm ‘Thùng thùng thùng thùng’ liên tục truyền tới, những con khi đó không để ý chết sống thẳng đầu lên, hung hăng húc vào trên Bàn Cổ Chung.

Chỉ thấy một đám khi ở trên Bàn Cổ Chung bị va đập vỡ óc chết thảm ngay tại chỗ. Những con khi đó hoàn toàn hung hãn không sợ chết tiếp tục xông lên, vô số con khi nối đuôi nhau đập đầu chết ở trên Bàn Cổ Chung, trong lúc nhất thời bốn phương tám hướng tràn đầy xác khi theo dòng nước quay cuồng không ngớt.

“Hắc hắc, ta xem cái chuông quý này của ngươi có phải thật sự mạnh như vậy hay không.” Viên Thánh ngạo nghễ ngẩng đầu lên, chỉ vào Cơ Hạo liên thanh cười lạnh.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, hần vồ đỉnh đầu, một luồng sáng màu đỏ lao ra, trong ánh sáng đỏ hiện lên một vầng mặt trời, viền mặt trời có vô số thần quang màu đen nhiều góc cạnh phun ra nuốt vào bất định. Trong mặt trời đỏ dần dần hiện lên một bóng người màu vàng, một màu bạc. Cơ Hạo thét dài một tiếng, nhất thời vô số ánh lửa màu vàng gào thét thổi quét ra, rất nhanh đã quăn ở trên thân những con khi lông tơ biến thành.

‘Vù vù’ một tiếng, vô số con khi nháy mắt bị đốt thành một đám tro bụi tan tã.

Bất luận thần thông bí pháp của Viên Thánh thần kỳ bao nhiêu, những con khi đó của hần chẳng qua là lông tơ biến hóa mà thành, bị thái dương tinh hỏa thiêu đốt, những sợi lông tơ đó làm sao không thành tro bụi?

Viên Thánh bị dọa nhảy dựng. Môn thần thông này của hần uy lực rất lớn, hần dựa vào môn thần thông này, ngay cả lão cha mình Vô Chi Kỳ cũng mơ hồ có chút không để vào mắt, nhưng Cơ Hạo thế mà lại thoải mái phá thần thông của hần như thế, trong lòng Viên Thánh khiếp sợ, vội vã lui lại vài bước.

Vừa mới lui xa ba bước, Cơ Hạo đã lao tới trước mặt Viên Thánh, tay phải hăm năm chặt Thái Cực Thần Phong, lớn tiếng quát: “Không có chiêu số khác? Vậy... Viên Thánh, người chết đi!”

Thét dài một tiếng, Thái Cực Thần Phong cắt xuống một kiếm, ‘Phập’ một tiếng, ba cái đầu của Viên Thánh bay lên cao cao, bị một kiếm của Cơ Hạo chém rụng.

Viên Lực ở xa xa thở dài một tiếng, nhìn ba cái đầu nặng nề rơi xuống đất dùng sức lắc lắc đầu. Mặc kệ nói như thế nào, Viên Thánh dù sao cũng là huynh trưởng của hắn, cứ thế bị Cơ Hạo chém, trong lòng Viên Lực cũng có chút ảm đạm.

Chợt, chỉ nghe thấy một tiếng thét dài trong bụng Viên Thánh, ba luồng thanh khí từ trong cổ hắn phun ra, nhanh chóng ngưng tụ thành ba cái nụ hoa cực lớn.

Cũng chỉ nháy mắt thời gian, ba nụ hoa sen nở rộ, trong đóa hoa lại sinh ra ba cái đầu của Viên Thánh.

“Muốn giết ta? Nào có đơn giản như vậy?” Viên Thánh thét dài một tiếng, há mồm phun ra một đạo thủy lôi hung hăng đánh ra.

Chương 1179: Hàng Long Đạo Nhân

Thủy lôi đánh vào trên Bàn Cổ Chung, chỉ vang lên một tiếng thật lớn. Lôi quang cuộn cuộn mãnh liệt tràn ra, thân thể Cơ Hạo ở dưới Bàn Cổ Chung không chút sụt mẻ, nửa cái thủy phủ của Viên Thánh thì theo lôi quang bị bật lên trời.

Thủy phủ sụp đổ, Viên Thánh nhe răng trợn mắt nhìn Cơ Hạo, kiếm quang lại lóe lên, một đạo kiếm quang như dòng thác chảy xuống. Viên Thánh hú lên một tiếng quái dị, bị kiếm quang từ chính giữa đem thân thể chia làm hai mảnh.

Cơ Hạo lui hai bước, nghiêm nghị nhìn thân thể Viên Thánh từ chính giữa phân liệt.

Từng luồng thanh khí từ trong cơ thể Viên Thánh phun ra, một đóa hoa sen màu xanh cực lớn bao lấy thân thể Viên Thánh, theo tiếng tụng xướng kinh chú như có như không, thân thể xé rách của Viên Thánh nhanh chóng khép lại.

Ba cái đầu cực lớn mở to mắt nhìn, hung tợn hướng tới Cơ Hạo nhìn một cái, cho dù có bí pháp thần thông hộ thân, Viên Thánh chung quy đã làm rõ —— hăn không có khả năng là đối thủ của Cơ Hạo. Cơ Hạo có trọng bảo hộ thân, hăn không động vào được nửa sợi lông của Cơ Hạo; bảo kiếm trong tay Cơ Hạo vừa nhanh vừa hiểm, hăn căn bản không ngăn được bảo kiếm nhẹ nhàng bổ một phát.

Khi vừa mới học thành Hàng Long Bí Pháp, Viên Thánh tự xưng là đầu đồng cánh tay sắt, thân thể kim cương, để vô số tiểu yêu dưới trướng liên thủ đánh hăn, các loại đao thương kiếm kích tổn hại vô số, cũng không thể tổn thương của hăn nửa cọng tóc.

Nhưng hôm nay vừa thấy, biết là đám thủy yêu dưới trướng Viên Thánh sử dụng binh khí quá kém, mà không phải thần thông bí pháp của Viên Thánh quá mạnh.

Cái phát hiện này khiến dũng khí của Viên Thánh chợt suy nhược, hần lảo đảo lui vài bước, lớn tiếng rống lên: “Sư huynh, tiểu đệ đánh không lại thằng nhãi này, còn xin sư huynh thi triển đại pháp lực, đem thằng nhãi này hàng phục đi!”

Từng tiếng xướng ở xa xa truyền đến, chợt nghe một tiếng vang lớn, trong thủy phủ sụp đổ nửa bên khối bụi ngập trời, một ngọn núi giả san hô và vỏ sò hỗn hợp đúc thành bị một lực lượng khổng lồ nổ nát, một tiếng rùng gầm truyền đến, cả mảng lớn sóng nước hướng bốn phía dâng trào, đem toàn bộ khối bụi nháy mắt cuốn đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Một con hắc long đôi mắt đỏ bừng, toàn thân tản mát ra một khí chất cực đoan bạo ngược dựng thẳng tắp vảy toàn thân, rống to từng tiếng, nó nhanh như gió từ dưới núi giả lao ra. Cách Cơ Hạo còn rất xa, con hắc long này đã há mồm, các tia chớp gào thét từ trong mồm nó phun ra, hướng toàn thân Cơ Hạo đánh bừa.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt, vô số điện quang rơi ở trên Bàn Cổ Chung, điện quang to bằng cái chân tan rã vỡ vụn, Bàn Cổ Chung bị điện quang chiếu rọi sáng bừng lên, mơ hồ phát ra tiếng gầm trầm thấp, lại không thấy có chút hư hao.

Hắc long mắt thấy điện quang mình phun ra không thu được gì mà quay về, không khỏi giận dữ rống to, nó đã lao đến trước mặt Cơ Hạo, hai cái vuốt rồng thật lớn đường kính mấy trượng hung hăng vỗ vào trên Bàn Cổ Chung.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, Bàn Cổ Chung bị hắc long vỗ nổ vang một tiếng. Hư không trong phạm vi mười trượng bên người Cơ Hạo âm âm sụp đổ, hư không tan rã thành một cái hố đen nho nhỏ, vô số làn sóng hỗn độn chảy xiết giống như vô số con dao nhỏ hung hăng xay cắt trong cái hố đen này.

Hai cái long trảo của hắc long ‘Bộp’ nổ thành phấn, thịt nát máu tươi bị hố đen nuốt vào, một lực hút thật lớn lôi kéo thân thể hắc long, muốn đem nó kéo

vào trong hố đen.

Hắc long bạo ngược hung tàn lúc này mới phản ứng lại—— biết được Cơ Hạo bộ dáng tiểu bạch kiếm không phải quả hồng mềm, mà là một quái thú so với nó càng thêm đáng sợ hung ác. Huyết quang trong mắt hắc long tiêu tán hơn phân nửa, nó dị thường hoảng sợ rống lên.

“Cơ Hạo đạo hữu, xuống tay lưu tình đi!” Một tiếng xướng từ chỗ cổ hắc long truyền đến, vang to ‘Keng’ một tiếng, một sợi xích màu vàng quét ngang đến, vòng quanh hố đen quấn một vòng tròn. Các luồng ánh vàng khí lạnh từ trong sợi xích phun ra, vô số phù văn màu vàng to bằng ngón cái tựa như lưu ly điêu khắc thành, chậm rãi từ trong sợi xích hiện ra, chiếu cái hố đen cũng sáng hẳn lên.

Bàn Cổ Chung chấn vỡ hư không chỉ duy trì một phần vụn khoảnh khắc, bị sợi xích màu vàng phong tỏa, tiếng chuông của Bàn Cổ Chung đã ngừng lại, hố đen tự nhiên cũng tiêu tán không thấy nữa.

Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, đây là hắc long vỡ Bàn Cổ Chung lực đạo không đủ, cho nên thanh âm Bàn Cổ Chung chỉ duy trì thời gian ngắn ngủi như vậy, cái hố đen này liền biến mất. Hố đen biến mất, cùng sợi xích màu vàng thành hình xuất hiện kia không có bất cứ sự quan hệ nào.

Nếu lực lượng hắc long đánh ra có thể mạnh hơn chút nữa, như vậy tiếng Bàn Cổ Chung sẽ càng thêm to rõ, phạm vi truyền bá cũng sẽ lớn hơn một chút, có lẽ ngay cả sợi xích màu vàng này cũng có thể đồng loạt phá vỡ cắn nuốt.

Nhưng người tế ra sợi xích màu vàng lại không nghĩ như vậy, theo hắn thấy, đây là thần thông pháp lực của mình phá vỡ hố đen, cứu hắc long.

“Cơ Hạo đạo hữu thủ đoạn thật tàn nhẫn, con hắc long này của bản đạo từ thời hồng hoang đã tùy tùng bản đạo, lập công lao hãn mã, không ngờ được hôm nay, lại bị đạo hữu làm tổn hại tứ chi. Đạo hữu thủ đoạn độc ác như vậy, bản đạo không tán đồng.”

Cơ Hạo trợn mắt, có cái đầu cực lớn của hắc long chặn tầm mắt, hắc dứt khoát bay lên cao mười mấy trượng, lúc này mới nhìn rõ người nọ đứng ở trên cổ hắc long.

Nam tử áo vải thô, để lộ đôi tay cùng cẳng chân, trên cánh tay và mắt cá chân đều khảm sát Bát Bảo Kim Hoàn (vòng vàng bát bảo), dáng người cao gầy đôi mắt hõm sâu, hai hàng lông mày rậm như đao, như hắc long dưới chân hắc, tản mát ra sát khí nồng đậm.

Một sợi xích màu vàng quay quanh nam tử cấp tốc xoay tròn vắn vẹo, giống như một con độc mãng có linh tính. Trên sợi xích màu vàng dày đặc những đạo phù văn đầy sắc cổ xưa, tản mát ra một hơi thở trầm trọng, ngưng đọng nghiêm túc.

Cơ Hạo nay ánh mắt mỗi ngày đều mạnh hơn, đạo hạnh tu vi dừng mãnh tiến, có đầy xu thế một ngày ngàn dặm. Phù văn trên sợi xích màu vàng rơi vào trong mắt hắc, giống như nhìn thấu những phù văn này phần nhiều lấy hiệu lực trấn áp, giam cầm làm chủ, có thần hiệu trấn áp địa thủy hỏa phong, chấn nhiếp quỷ thần quỷ quái.

Nếu là người thường bị sợi xích này quấn lên, không nói đến thân thể có thể nhúc nhích hay không, ngay cả linh hồn cũng sẽ bị giam cầm đông lại.

“Đạo hữu đầu óc chẳng lẽ đã phát bệnh, còn chưa tỉnh sao?” Lạnh lùng nhìn nam tử này, Cơ Hạo không chút khách khí quát lớn: “Con súc sinh này dưới chân ngươi, đồ có cha mẹ sinh không có cha mẹ dưỡng, gặp mặt đã hạ độc thủ, cho dù chịu chút đau khổ cũng là cần thiết!”

“Đạo hữu không phân tốt xấu, chỉ vì súc sinh này hướng bản hậu làm khó dễ, chẳng lẽ giữa đạo hữu cùng súc sinh này có một số can hệ nào đó không nói rõ được? Các ngươi là phụ tử thân tình? Hay là tình yêu nam nữ?” Vừa thấy đạo nhân này, Cơ Hạo đã đoán được lai lịch của hắc, cho nên ngôn ngữ cực kỳ bất thiện ác độc, một tia đường sống cũng không lưu lại.

Hắc long rống giận, sắc mặt nam tử trở nên dị thường khó coi. Hắc nghiên rằng nhìn Cơ Hạo, nói từng chữ một: “Bần đạo chính là thân truyền đệ tử Hàng Long đạo nhân dưới trướng sư tôn, đắc đạo ở năm Thiên - Hoàng. Gần đây nghe nói nhân gian có đại nạn, cho nên rời núi cứu trợ lê dân, tích góp công đức.”

“Cái gọi là tích góp công đức, cứu trợ lê dân của người, chính là ăn thùng uống vại ở trong phủ đệ thủy yêu?” Cơ Hạo không chút nề mặt quát lớn: “Đủ rồi, các người bọn đạo nhân rách nát bề lũ xu nịnh này, các người rõ ràng là cấu kết cùng thủy yêu, gây họa thiên hạ!”

Một cái mũi lớn được hung hăng chụp xuống, Cơ Hạo thét dài một tiếng, chân đạp Bắc Đẩu Thất Tinh Bộ, hai tay cầm kiếm, Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt bốn chiêu hợp nhất, trên Thái Cực Thần Phong phun ra một ánh kiếm dài trăm trượng, trường kiếm mang một vết kiếm sắc bén nhất hướng vào đầu Hàng Long đạo nhân chém xuống.

Chương 1180: Hàng Long Phục Hổ

‘Keng keng keng’ vang một trận, sợi xích màu vàng quấn quanh bên người Hàng Long đạo nhân mang theo một mảng vòng xoáy màu vàng đi lên đón, các loại phù lục trên sợi xích màu vàng bộc phát ra hào quang chói mắt, sợi xích cấp tốc xoay tròn tác động dòng nước chảy xiết dưới thủy nhãn, ánh vàng khí lạnh phun trào, làm tắt cả đáy nước phạm vi vạn dặm trở nên sáng sủa.

“Trảm!”

Một kiếm này của Cơ Hạo không chút khách khí, hắn đã vận dụng toàn bộ pháp lực thần thông, ngay cả Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ sáu cũng đã toàn lực thúc dục.

Trong đại nhật nguyên thần, quang ảnh hình một thanh trường kiếm chính giữa bóng người hai màu vàng bạc chột sáng lên, hơn nữa càng lúc càng sáng, không kiêng nể gì hướng bốn phía tản mát ra kiếm ý đáng sợ làm người ta hít thở không thông.

Khi Cơ Hạo giơ lên Thái Cực Thần Phong, một bóng kiếm này trong đại nhật nguyên thần bay lên trời, như nước sữa hòa nhau bám vào trên Thái Cực Thần Phong. Thái Cực Thần Phong vốn tỏa ra thần quang chột trở nên hào quang âm đậm, tất cả kiếm quang nháy mắt nội liễm, nhưng kiếm ý trên lưỡi kiếm lại trở nên đáng sợ hơn gấp trăm lần so với vừa rồi.

Bàn Cổ Chung nổ vang trầm thấp, phóng ra từng khí tức như rồng xoay quanh người Cơ Hạo, Thái Cực Pháp Y bị khí cơ của Cơ Hạo dẫn dắt, từng đạo thanh quang hóa thành một đóa hoa sen cực lớn vờn quanh toàn thân hắn.

Cơ Hạo mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, trong ba con mắt thanh quang bắn phá, giống như ba cột sáng gắt gao ngững ở trên người Hàng Long đạo nhân.

Sợi xích màu vàng theo tiếng rống nặng nề đi lên đón, cứng đối cứng va chạm với Thái Cực Thần Phong. Ở trong mắt Viên Thánh và Hàng Long đạo nhân, sợi xích màu vàng biến thành vòng xoáy màu vàng nối liền một thể, tròn trịa không tỳ vết, tựa như mặt trăng mặt trời đi ngang bầu trời sông suối chảy trên mặt đất, như thiên địa đại đạo vận chuyển, vô luận công phòng đều có thể xưng là hoàn mỹ.

Nhưng ở trong mắt Cơ Hạo, trong vòng xoáy màu vàng khắp nơi đều là sơ hở, đặc biệt là sợi xích màu vàng chỗ tiếp nối giữa phù văn cùng phù văn càng là sơ hở khắp nơi.

Bốn chiêu hợp nhất, một kiếm toàn lực chém xuống. Tiếng vang thanh thúy ‘Keng keng’ kéo dài không dứt, vòng xoáy màu vàng cấp tốc sụp đổ, Thái Cực Thần Phong như cắt đầu phụ, vô số sợi xích màu vàng quấn quanh xoay tròn mà tới bị một kiếm của Thái Cực Thần Phong chặt đứt.

Lưỡi kiếm chợt lóe đã tới đỉnh đầu Hàng Long đạo nhân, kiếm ý mạnh đến mức làm người ta hít thở không thông chấn vỡ một tầng ánh sáng vàng mờ mờ trên thân Hàng Long đạo nhân, xé rách búi tóc trên đầu hắc, ba cây trâm gài tóc cổ ngọc cắm ở trong búi tóc bị kiếm ý bổ đứt, da đầu Hàng Long đạo nhân nứt ra một vết nứt cực sâu cực dài, một mảng lớn máu nóng mơ hồ mang theo ánh sáng vàng từ trong vết thương phun ra.

“Đốt!” Hàng Long đạo nhân chảy máu đầy mặt, hắc khàn giọng gầm lên, hô to một tiếng chú ngữ, một cái bồ đoàn bốc lên tử khí từ trong xương sọ hầu như vỡ ra của hắc phóng lên cao, phóng ra một đạo tử khí bao lấy hắc và thủ hạ hắc long.

Tử khí xoay tròn, Hàng Long đạo nhân và hắc long đã đến ngoài mười dặm.

‘Phập’ một tiếng, Hàng Long đạo nhân và hắc long tuy đã bỏ chạy, nhưng Cơ Hạo một kiếm này tập trung toàn bộ tinh khí thần, tập trung toàn bộ thần thông pháp lực của hắc, vẫn từ xa khiến hắc bị thương nặng.

Một vết kiếm từ mi tâm Hàng Long đạo nhân mãi cho đến dưới khố hăn, cắt vào thân thể hăn sâu khoảng một tấc.

Một vết máu hầu như đem Hàng Long đạo nhân xé thành hai mảnh, lượng lớn máu tươi từ trong vết máu phun ra, áo dài vải thô trên thân Hàng Long đạo nhân dần dần bóc ra, lộ ra thân thể da bọc xương, lại ẩn chứa bảo quang bên trong của hăn.

“Hảo kiếm! Hảo kiếm quyết! Bá đạo vô cùng, diệt sạch vạn vật, đây... Chính là vô thượng kiếm quyết của Vũ Dư tiền bối? Quả nhiên là sát phạt quyết đoán, Bàn Cổ đệ nhất!” Hàng Long đạo nhân cười thắm nhìn Cơ Hạo, mắt hăn cũng biến thành một mảng đỏ bừng: “Buồn cười Hàng Long đạo nhân ta đắc đạo ở thời Thiên - Hoàng, lại bị người hậu sinh văn bối nhập đạo chỉ trăm năm này làm bị thương!”

“Ai là hậu sinh văn bối?” Cơ Hạo tay đề Thái Cực Thần Phong, ngón tay khẽ búng lưỡi kiếm, không ngừng phát ra tiếng kiếm ngân cao vút gạn đục khơi trong.

Toàn lực thi triển Vũ Dư kiếm quyết, toàn thân Cơ Hạo kiếm ý dâng trào, mỗi một sợi lông, mỗi một sợi tóc dài đều dựng thẳng lên, lông tóc toàn thân mỗi sợi thẳng như vô số trường kiếm đan xen lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng kiếm ngân nhỏ bé lại bén nhọn.

Ngay cả thanh âm Cơ Hạo cũng trở nên cao vút bén nhọn, mỗi một câu đều như bảo kiếm đâm trên không, chấn động làm màng tai người ta đau đớn.

“Ai là hậu sinh văn bối?” Cơ Hạo một lần nữa lớn tiếng quát: “Người là thân truyền đệ tử của Hoa đạo nhân hay là Mộc đạo nhân, bản hậu cũng là môn nhân sư tôn chân truyền, luận bối phận, người ta cùng lắm tương đương!”

“Người ta chính là đạo nhân cùng bối, ai là hậu sinh văn bối?”

“Người đắc đạo ở thời Thiên - Hoàng lại như thế nào? Một con lợn, cho dù

nó lúc khai thiên tích địa đạt được đạo quả, nó vẫn là một con lợn! Một người, cho dù là hãn chỉ đắc đạo trăm năm, đạo nghiệp tinh tiến há là một con lợn có thể đánh đồng?”

Một phen lời của Cơ Hạo chọc giận Hàng Long đạo nhân mặt đỏ tai hồng, lại một từ ngữ phản bác cũng không tìm ra được.

Hãn là thân truyền đệ tử của Hoa đạo nhân, niên kỉ hãn đắc đạo lấy kỷ nguyên để tính toán, bị Cơ Hạo tiểu gia hỏa nhập đạo không được mấy năm này thiếu chút nữa một kiếm chém chết, pháp bảo tiện tay ngày thường đặc ý nhất ‘Phục Long Tỏa Liên’ cũng bị một kiếm chém nát... Dù là ngày thường Hàng Long đạo nhân có thể miệng nở hoa sen, hôm nay cũng không tìm thấy bất cứ lý do nào cãi lại Cơ Hạo.

Viên Lực cầm Bàn Long Bổng, nhìn thấy Cơ Hạo thiếu chút nữa một kiếm đã xử Hàng Long đạo nhân, hãn không khỏi giơ cây gậy lớn tiếng hoan hô: “Cơ Hạo sư huynh uy vũ!”

Viên Thánh thì thu hồi thần thông ba đầu sáu tay và Pháp Thiên Tượng Địa, thật cẩn thận lui một khoảng cách dài. Trong lòng hãn biết rõ, cho dù là hãn hiện tại toàn lực ra tay, ở dưới tay Hàng Long đạo nhân cũng không qua được ba chiêu.

Nhưng Hàng Long đạo nhân cao thâm khó lường như thế, bị Cơ Hạo một kiếm đánh bị thương nặng... Viên Thánh không khỏi thầm nghĩ mà sợ, đồng thời lại oán độc, buồn bực trừng mắt nhìn Viên Lực một cái —— con khỉ chết tiệt này, từ đâu tìm được một chỗ dựa cứng rắn như vậy?

“Đạo hữu thủ đoạn thật độc ác!” Trong thủy phủ truyền đến một tiếng thét dài trầm thấp, theo tiếng hổ gầm trầm thấp, một con hổ khổng lồ màu trắng lưng mọc hai cánh, đầu mọc một sừng nhảy như bay hướng bên này chạy tới.

Trên lưng bạch hổ dài mười trượng có thừa, một gã đạo nhân tóc đỏ mặc áo vải thô, thân thể tráng kiện đứng. Đạo nhân cao khoảng một trượng, độ rộng bả

vai hầu như đạt tới tám thước, hai cánh tay vừa to vừa dài trên trán đội một cái vòng đầu màu vàng, sau lưng đeo một thanh trường đao sát khí mơ hồ.

Bạch hổ nhảy vài cái đã tới bên cạnh hắc long của Hàng Long đạo nhân, rất khiêu khích hướng tới hắc long rống lên ‘Ngao ô’ một tiếng.

Hắc long buồn bực quay đầu, phần nộ hướng bạch hổ rống lên vài tiếng, sau đó một rống một hổ đồng thời quay đầu, dùng một loại ánh mắt cực kỳ nhân tính hóa, mang theo ác ý nồng đậm nào đó nhìn về phía Cơ Hạo.

“Bần đạo Phục Hổ, ra mắt Nghiêu Hầu Cơ Hạo!” Đạo nhân tráng kiện mới tới lạnh lùng nhìn Cơ Hạo một cái, đột nhiên lạnh lùng nói: “Cơ Hạo, mọi người đều là người thanh tu thế ngoại, ít nhiều cũng có vài phần tình cá nước, người ngầm hạ sát thủ, làm Hàng Long sư huynh của ta bị thương nặng, người phải cho bốn môn một lời giải thích!”

“Ngầm hạ sát thủ?” Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn Phục Hổ đạo nhân: “Ta là...”

“Người đánh lén ám toán, dùng tà pháp làm Hàng Long sư huynh bị thương, đây là điều bần đạo tận mắt nhìn thấy!” Phục Hổ đạo nhân lật tay cầm chuôi trường đao sau lưng, chậm rãi rút ra một thanh trường đao toàn thân đen sì, âm u.

“Người nếu không cho bốn môn một câu trả lời, như vậy, để sư huynh đệ bần đạo cho người một câu trả lời!”

Theo động tác của Phục Hổ đạo nhân, Hàng Long đạo nhân hừ lạnh một tiếng, từ trong tay áo chậm rãi rút ra một thanh trường kiếm toàn thân màu bạc trắng.

Chương 1181: Kiếm Tru Viên Thánh

Bùn cát đáy thủy nhả bay lên, dòng nước trở nên đục ngầu dị thường.

Giữa vô số bùn cát bay múa, một con Vực so với hạt cát còn nhỏ hơn trăm ngàn lần lơ lửng trong cát bụi, neho mắt nhìn chăm chăm đám người Cơ Hạo. Thanh âm Vực tổ khàn khàn quái dị, không ngừng từ trong mồm con Vực nhỏ nhỏ này truyền đến.

“Được, một đám ăn cây táo, rào cây sung, mỗi đứa đều tìm được chỗ dựa tốt. Hàng Long đạo nhân, Phục Hổ đạo nhân, hai gã này năm đó lão tổ ta cũng có nghe nói. Được lắm, thật sự được lắm.”

“Nhưng thật tốt, đánh, đánh tới chết đi, chỗ dựa của các người quá cứng rắn, lão tổ ta không thể trêu vào, trừ phi các đời Cộng Công thuận lợi quay về, nếu không Cộng Công nhất mạch cũng không thể trêu vào các người. Đánh, đánh tới chết đi, các người đánh chết hai ba người ngay tại chỗ, vậy mới gọi là náo nhiệt.”

Hàng Long đạo nhân cười hắc long, cầm bạch kiếm; Phục Hổ đạo nhân cười bạch hổ, cầm hắc đao.

Đỉnh đầu hai người đều lơ lửng một cái bồ đoàn màu tím, không ngừng phóng ra các luồng ánh sáng màu tím hóa thành dòng xoáy chảy xiết bảo vệ quanh thân. Trong ánh sáng tím mơ hồ có các tia ánh sáng công đức lóe lên, rất hiển nhiên hai vị này làm hảo sự cứu người khổ nạn không ít.

“Sư đệ cẩn thận, bảo kiếm trong tay thẳng nhãi này dị thường sắc bén.” Hàng Long đạo nhân nghiêm nghị nhìn thoáng qua Thái Cực Thần Phong, từ trong tay áo lấy ra một cái lá bồ đề lóng lánh màu mơ hồ, tùy tay run lên lá bồ đề liền hóa thành một tấm linh phù, được hẩn thận trọng dán ở trên bảo kiếm trong tay.

Phục Hổ đạo nhân nghe thế cũng có động tác tương tự, cũng lấy ra một cái lá

bồ đề hóa thành linh phù, dán trên trường đao.

Hắc đao bạch kiếm nhất thời bịt kín một tầng quang ảnh năm màu huyền lệ, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, thật ra có vài phần tương tự với cành cây năm màu trong tay Mộc đạo nhân từng thấy. Nghĩ đến cành cây năm màu của Mộc đạo nhân, sắc mặt Cơ Hạo liền trở nên có chút khó coi.

“Nghieu Hầu Cơ Hạo, người sau lưng đánh lén làm sư huynh ta bị thương nặng thì thôi, còn hủy Hàng Long Tỏa Liên hắc luyện thành lúc đắc đạo, Đó là hậu thiên linh bảo sư huynh hao phí vô số tâm huyết luyện thành!” Phục Hổ đạo nhân phòng mũi trường mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo phản nộ quát: “Vì luyện chế Hàng Long Tỏa Liên, sư huynh đã chém giết ba trăm con ác long làm hại thiên hạ.”

Thở mạnh một ngụm, Phục Hổ đạo nhân lạnh lùng nói: “Sư huynh đem toàn bộ công đức ác long chém giết thu được tận tình rót vào Hàng Long Tỏa Liên, lúc này mới đạt được một món hậu thiên linh bảo tiện tay, không ngờ hôm nay lại bị người làm hỏng!”

Hàng Long đạo nhân khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Cái này cũng là kiếp số của Hàng Long Tỏa Liên, vậy thì thôi... Chỉ là Nghieu Hầu Cơ Hạo người tổn hại pháp thể của ta, hỏng căn cơ của ta, người phải cho lời giải thích!”

Cho cái giải thích?

Cơ Hạo nhìn Hàng Long Phục Hổ người một lời ta một câu, đem một cái chụp mũ đánh lén đả thương người sau lưng chụp ở trên đầu mình, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Cho cái giải thích? Khoe khoang võ mồm như đàn bà ở nơi này làm gì? Giết!”

Hét to một tiếng, Cơ Hạo chân đạp thất tinh, kéo mấy chục tàn ảnh nháy mắt đến trước mặt Hàng Long đạo nhân, Thái Cực Thần Phong mang một đạo hàn quang sắc bén đâm thẳng ngực hắc. Một kiếm này hắc chỉ là thuần túy suy diễn Vũ Dư kiếm quyết, cũng chưa đem bốn chiêu thức hư ảnh truyền thụ dung nhập

trong đó.

Hàng Long đạo nhân rống to một tiếng ‘Tới tốt’, bạch kiếm trong tay vạch ra một đường cong, rất dứt khoát hướng Thái Cực Thần Phong đi lên đón.

‘Ông’ một tiếng trầm nặng, hai thanh bảo kiếm va vào nhau, nhưng căn bản không có tiếng vang thanh thúy kim loại va chạm nên có, Cơ Hạo chỉ cảm thấy Thái Cực Thần Phong như bổ vào trên quả khí cầu nào đó cực kỳ dẻo dai, mềm nhũn hoàn toàn không dùng được lực đạo.

Trên thân bạch kiếm của Hàng Long đạo nhân lóe ra hào quang năm màu. Hãn thừa cơ hội Cơ Hạo thất thần, trường kiếm vẩy lên, kéo một dải ánh sáng đâm về phía Cơ Hạo ngực. Kiếm thế của Hàng Long đạo nhân tàn nhẫn sắc bén, ra tay là không lưu tình chút nào.

Phục Hồ đạo nhân thì thúc dục bạch hổ dưới móng vồ đến, trong mồm bạch hổ phun ra một đạo canh kim sát khí, hóa thành vô số đao thương kiếm kích hướng Cơ Hạo cuốn tới chém giết. Bản thể Phục Hồ đạo nhân xen lẫn trong sát khí trắng xoá, hắc đao mang một đạo hàn quang như dòng thác, nhắm vào đầu Cơ Hạo bổ xuống.

Một đao một kiếm hầu như là đồng thời bổ vào trên dòng khí hỗn độn Bàn Cổ Chung phát ra, Cơ Hạo đột nhiên thấp giọng kinh hô —— dòng khí hỗn độn Bàn Cổ Chung phóng ra ngày xưa cường hãn dị thường, lại bị một đao một kiếm mạnh mẽ phá vỡ mà vào một thước sáu tấc!

Mũi kiếm, lưỡi đao lóng lánh hào quang năm màu, hào quang năm màu mờ hồ tách dòng khí hỗn độn, mang theo tiếng ma sát chói tai mạnh mẽ vờn vào sâu một thước sáu tấc.

Dòng khí hỗn độn bao bọc Cơ Hạo nhiều vòng cũng chỉ dày ba thước, Cơ Hạo dựa vào lực phòng ngự cường hãn của Bàn Cổ Chung, cũng từng so chiêu với một số cao thủ đứng đầu, chưa có một ai có thể tách ra dòng khí hỗn độn của Bàn Cổ Chung một chút nào.

Hôm nay lại bị đao kiếm của Hàng Long đạo nhân, Phục Hồ đạo nhân cứng rắn phá vỡ, trong lòng Cơ Hạo cũng không khỏi bị dọa nhảy dựng.

Nhưng sắc mặt Hàng Long đạo nhân, Phục Hồ đạo nhân cũng run rẩy một trận, rất hiển nhiên bọn họ cũng bị dọa nhảy dựng. Phục Hồ đạo nhân khàn giọng cả kinh nói: “Bảo bối thật lợi hại... Có bồ đề linh phù sư tôn ban cho, lại còn không phá nổi cái chuông này?”

Trên mặt Hàng Long, Phục Hồ đồng thời hiện lên một mảng tham lam, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn Cơ Hạo một cái, đột nhiên đồng loạt thúc dục pháp lực, trên thân bạch kiếm có bóng trăm con rồng bay lên không lượn lờ, trong hắc đao có bóng dáng đám đông mãnh hổ rống giận liên tục, hào quang năm màu trên một đao một kiếm càng thêm mạnh mẽ. Hai người lớn tiếng quát, đao kiếm xuyên thấu dòng khí hỗn độn Bàn Cổ Chung phát ra từng tắc một, hướng bản thể Cơ Hạo đâm tới.

“Là bồ đề linh phù Mộc đạo nhân tự tay ban cho sao, vậy thì khó trách!”

Cơ Hạo trầm mặt nhìn một đao một kiếm dần dần tới gần. Hắn hít sâu một hơi, đại nhật nguyên thần chợt phóng ra ánh sáng đỏ mãnh liệt. Hắn thét dài một tiếng, vận toàn bộ pháp lực đánh một quyền nặng nề ở trên Bàn Cổ Chung.

Pháp lực toàn thân nháy mắt bị Bàn Cổ Chung rút sạch, trong cơ thể Cơ Hạo trống rỗng, sạch sẽ như tiểu lâu bị một ngàn tên trộm ghé thăm. Đại nhật nguyên thần chợt hào quang ảm đạm, vầng mặt trời màu đỏ thiếu chút nữa đã biến thành màu đen.

Bàn Cổ Chung vang lên ‘Ông’ một tiếng, một đợt chấn động kỳ dị nháy mắt bao phủ phạm vi mười trượng.

Trong vòng mười trượng thế giới sụp đổ, địa thủy hỏa phong vạn vật vỡ nát hết, một cảnh tượng khủng bố một lần nữa khai thiên tích địa, tái diễn hồng hoang thế giới.

Hàng Long, Phục Hổ cùng cất tiếng kinh hô, đao kiếm trong tay hai người kịch liệt chấn động, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng, bồ đề linh phù bọn họ thêm vào ở trên đao kiếm phát ra hào quang năm màu chói mắt, đau khổ ngăn cản dòng lũ hỗn độn ở xung quanh đánh phá, nhưng mắt thấy hào quang của bồ đề linh phù càng thêm mỏng manh.

Hai bồ đoàn màu tím phát ra luồng sáng màu tím liên tiếp sụp đổ. Hai cái bồ đoàn màu tím này cũng là linh bảo cực kỳ lợi hại, ở dưới dòng lũ hỗn độn ập qua, thế mà ngăn cản thời gian ba nhịp thở chưa sụp đổ, nhưng rất hiển nhiên đây đã là cực hạn của hai cái bồ đoàn, Cơ Hạo thậm chí cũng nghe được tiếng vang linh bảo bảo cấm sụp đổ trong bồ đoàn.

Sắc mặt Hàng Long, Phục Hổ trở nên thâm trầm, lớn tiếng quát vội lui lại, cùng lúc lui lại còn không quên đem vật cưỡi của mình đồng loạt dẫn theo ra ngoài.

Dù là bọn hắn lui nhanh, càng có bồ đề linh phù hộ thể, Bàn Cổ Chung kêu một tiếng, cũng chấn động khiến quần áo toàn thân bọn hắn vỡ nát, long hổ dưới thân thì càng là lân giáp, bộ lông tất cả đều bị lột sạch sẽ.

Không đợi Hàng Long, Phục Hổ kiểm kê tổn hại, Cơ Hạo đột nhiên xoay người một cái bắn ra, một bước đến bên người Viên Thánh, một kiếm nhắm vào đầu toàn lực vùng xuống.

Viên Thánh đã thu toàn bộ thần thông bí thuật rút thăm một tiếng, bị một kiếm của Cơ Hạo chém thành hai mảnh.

Dòng lũ hỗn độn Bàn Cổ Chung kéo theo còn chưa tiêu tán, sương mù xám xịt cuốn một cái, Viên Thánh không kịp thi triển thần thông kéo dài sinh mệnh đã bị xay thành phần.

Chương 1182: Pháp Thế Kỳ Di

“Cơ Hạo! Người lớn mật lắm!”

Viên Thánh không kịp trở tay bị một kiếm của Cơ Hạo chém giết, cànng trực tiếp dùng Bàn Cổ Chung đánh cho hấn hồn phi phách tán, Hàng Long đạo nhân, Phục Hổ đạo nhân bị dọa hồn vía lên mây, tức giận đến mức thất khiếu bốc khói, mái tóc dài loạn vũ, hấn hấn đồng loạt hướng Cơ Hạo đánh tới.

Viên Thánh chết sống, nói thật ra, cũng không đặt ở trong lòng Hàng Long, Phục Hổ.

Nói chính xác, Viên Thánh chỉ là một quân cờ, là quân cờ Hoa đạo nhân tâm niệm tới, tùy tay bày ra, tương lai có lẽ có tác dụng, có lẽ vô dụng, chỉ xem tạo hóa của Viên Thánh.

Hàng Long, Phục Hổ lại là thân truyền đệ tử của Mộc đạo nhân, hơn nữa là môn nhân thân tín tùy tùng Mộc đạo nhân vô số năm, Viên Thánh loại môn đồ may mắn nhập môn này so sánh với Hàng Long Phục Hổ, sợ là ngay cả một sợi lông của bọn họ cũng không bằng!

Nhưng không thể bởi vì Viên Thánh không đáng giá, liền trơ mắt nhìn hấn bị Cơ Hạo một kiếm chém giết!

Đặt ở thời gian khác, nơi khác, Cơ Hạo không cần nói giết một tên Viên Thánh, quân cờ kiểu như gã bị Cơ Hạo giết xấp xỉ một nghìn tên, Hàng Long Phục Hổ tâm tình tốt sẽ bởi vì chuyện này so đo đôi chút với Cơ Hạo, tâm tình không tốt mà nói, loại con kiến này tử thương bao nhiêu lại có gì quan hệ?

Nhưng Cơ Hạo trước mặt bọn họ chém giết Viên Thánh, tính chất chuyện này lại khác rồi!

Cơ Hạo biết rõ thân phận Hàng Long Phục Hổ, biết rõ lai lịch bọn họ, biết

bọn họ là thân truyền đệ tử của Mộc đạo nhân, hắn lại còn dám trước mặt bọn họ chém giết ‘sư đệ của bọn họ’, đây là trần trụi không nể mặt Mộc đạo nhân.

Cái này tương đương Cơ Hạo cho một bạt tai ở trên mặt Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cùng toàn bộ thân truyền môn nhân của bọn họ!

Hàng Long, Phục Hổ giận tím mặt, bọn họ thấp giọng rít gào, đồng thời hướng Cơ Hạo đánh tới. Hàng Long vòng vàng siết chặt trên cánh tay, mắt cá chân tạo nên ánh sáng tám màu, theo tiếng sấm sét nặng nề hướng Cơ Hạo quần quanh lên; vòng đầu trên trán Phục Hổ càng bay lên trời, phát ra những tiếng hổ gầm cao vút, không ngừng phóng ra các làn sóng mắt thường có thể thấy được hướng Cơ Hạo đánh tới.

Vòng vàng Hàng Long đạo nhân phát ra va chạm mạnh ở trên Bàn Cổ Chung, mặc cho vòng vàng va chạm như thế nào, Bàn Cổ Chung không chút sút mẻ. Những cái vòng vàng này có tác dụng giam cầm rất mạnh, ngại là cần sau khi chạm đến cơ thể người mới có thể phát huy tác dụng, nay vòng vàng ngay cả thân thể Cơ Hạo cũng không chạm được, tự nhiên không có cách nào làm gì được Cơ Hạo.

Ngược lại vòng đầu Phục Hổ phóng ra không ngừng phát ra những tiếng hổ gầm, tiếng hổ gầm cao vút trong mây đột ngột ập tới. Cơ Hạo nghe được tiếng hổ gầm, giống như có mấy chục cái dùi hung hăng khoan vào trong óc, hắn đau đến mức óc cũng đang sôi trào.

Pháp bảo âm công thật lợi hại, may mắn Cơ Hạo đã ngưng tụ đạo đài nguyên thần, đại nhật nguyên thần càng ngày càng được thái âm, thái dương chi lực thay nhau rèn luyện, nguyên thần so với luyện khí sĩ tầm thường chắc chắn hơn trăm ngàn lần, tuy bị tiếng hổ gầm chấn cho đau đớn không chịu nổi, nhưng Cơ Hạo dù sao vẫn thừa nhận được đợt âm công thứ nhất.

Một bàn tay đặt trên Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo quát to một tiếng ‘Tật’, trên Bàn Cổ Chung chợt lóe ánh sáng tốt lành, thanh âm bên ngoài ập tới chợt trở nên nhỏ

đi rất nhiều, một đợt tiếng gầm va chạm trên Bàn Cổ Chung, dẫn tới Bàn Cổ Chung nổ vang ‘Thùng thùng’, sóng âm Phục Hổ đạo nhân phát ra đều bị Bàn Cổ Chung triệt tiêu, càng có tiếng chuông theo sóng âm vòng đầu màu vàng phóng ra phản kích.

Bàn Cổ Chung chỉ vang ba tiếng, vòng đầu màu vàng Phục Hổ đạo nhân phóng ra đã ‘Rắc’ một tiếng nứt ra bảy tám vết nứt.

Phục Hổ đạo nhân phun ra một ngụm máu lớn xa mấy chục trượng, đau lòng vạn phần ngẩng đầu nhìn cái vòng đầu màu vàng kia, khuôn mặt kịch liệt run rẩy, lại ngay cả tâm tư mở miệng quát mắng Cơ Hạo cũng không còn.

Giống với Hàng Long Tỏa Liên của Hàng Long đạo nhân, cái vòng đầu màu vàng này của Phục Hổ đạo nhân cũng là hậu thiên linh bảo hẩn vất vả luyện chế mà thành, vì cái vòng đầu này, hẩn ở Tây Hoang đại lục vơ vét bao nhiêu địa mạch linh mạch, lúc này mới sưu tập đủ thiên tài địa bảo cần thiết?

Bị Bàn Cổ Chung chấn động nứt ra mấy vết, nhìn như vết nứt rất nhỏ, ít nhất cũng cần hao phí của Phục Hổ đạo nhân mấy chục năm khổ công mới có thể ôn dưỡng chữa trị, trong đó còn cần bổ sung vào bao nhiêu thiên tài địa bảo, điều đó càng là chuyện trời biết.

“Cơ... Cơ Hạo!” Phục Hổ đạo nhân run rẩy chỉ vào Cơ Hạo, trừng mắt xám ngắt từng đợt.

“Người dám giết đồng môn của ta!” Hàng Long đạo nhân mắt thấy vòng vàng vô dụng, chỉ có thể hỗn hển chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát.

Cơ Hạo cười nhạt không nói. Vén vén một tên Viên Thánh mà thôi, giết cũng đã giết rồi, trừ Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân tự mình tìm hẩn tính sổ, nếu không đại năng tu sĩ kiểu Hàng Long Phục Hổ đến thêm mười người tám người, chỉ cần bọn họ không công phá được Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo liền không có gì phải sợ.

Hơn nữa, trước đó vài ngày hẩn ngay cả Bát Phong tôn giả dưới trưởng Hoa

đạo nhân cũng đã làm thịt, giết thêm một tên Viên Thánh đã tính là gì chứ?

Trên bầu trời đột nhiên có tiếng nước chảy xiết truyền đến, một làn yêu khí khủng bố giống như trời sập điên cuồng ập tới, áp lực khủng bố ép cho Bàn Cổ Chung nổ vang ‘Ong ong’. Đất cát đáy sông dưới chân đám người Cơ Hạo vang to ‘Ông’ một tiếng, bị luồng yêu khí này cứng rắn ép lõm xuống sâu gần trăm trượng.

Hàng Long, Phục Hồ đồng thời hét to một tiếng, hai người giận dữ hét lên: “Yêu nghiệt phương nào, dám có gan quấy phá?”

Đỉnh đầu bọn họ đồng thời lao lên một luồng sáng màu vàng mơ hồ, hóa thành một đám mây lành màu vàng lớn khoảng một mẫu chặn yêu khí trên trời hạ xuống.

Cơ Hạo nhìn thấy trên mây lành màu vàng ở đỉnh đầu Hàng Long, Phục Hồ đều có ba đóa hoa sen vàng như ẩn như hiện, trên hoa sen vàng phân biệt ngồi xếp bằng một bóng người âm đạm, khiến Cơ Hạo kinh ngạc là, bóng người trên hoa sen vàng hình thái khá cổ quái.

Hoặc ba đầu sáu tay, hoặc bốn mặt tám cánh tay... Hơn nữa trên đóa hoa sen vàng chính giữa mây lành ở đỉnh đầu Hàng Long đạo nhân, bóng người mờ lung kia tuy chỉ có một đầu một mặt, lại sinh ra cả thảy mười tám cánh tay!

Hình thái như thế, khác với hình thái pháp thể đạo đài trong các loại đạo pháp Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân truyền thụ có thể ngưng tụ. Cơ Hạo không khỏi âm thầm gật đầu, xem ra Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, bọn họ thật sự đã ở ngoài đạo môn mở ra một con đường mới khác.

Hàng Long đạo nhân, Phục Hồ đạo nhân bị yêu khí khổng lồ ở đỉnh đầu hạ xuống dọa sợ, theo bản năng phóng ra nguyên thần linh quang, hiện ra đạo đài pháp thể, lấy hình thái mạnh nhất nghênh địch. Nhưng mây lành vừa mới xuất hiện, bọn họ đã theo bản năng hướng Cơ Hạo nhìn qua.

Vừa thấy đến Cơ Hạo chính trường lớn tam con mắt, ánh mắt sáng ngời giống như hỏa diễm nhìn bọn hắn chăm chăm đạo đài pháp thể xem cái không ngừng...

Khuôn mặt Hàng Long, Phục Hổ run rẩy một trận. Bọn họ đồng thời thét dài một tiếng, từng luồng thanh khí từ trong cơ thể bọn họ lao ra, từng luồng hà quang năm màu từ trong đạo đài pháp thể của bọn họ phun trào ra, đạo đài pháp thể của bọn họ rất nhanh đã biến thành bóng người bình thường mặc áo dài, hình thái bản thể không khác gì với bọn họ.

Không chỉ có thế, ánh sáng vàng đỉnh đầu bọn họ phun ra cũng biến thành một luồng thanh quang, mây lành màu vàng cũng biến thành khói sóng năm màu, giống như vừa rồi ánh vàng mây lành, đạo đài pháp thể ba đầu sáu tay chưa bao giờ xuất hiện.

“Ha ha, giấu đầu hở đuôi!” Cơ Hạo cười thầm không nói, chỉ khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Hàng Long Phục Hổ.

“Là ai, đã giết con lão tử?” Thanh âm Vô Chi Kỳ bén nhọn từ đỉnh đầu truyền đến, một đợt sóng gió màu lam gào thét từ đỉnh đầu áp chế, ép mây lành ở đỉnh đầu Hàng Long Phục Hổ mơ hồ run rẩy, đạo đài pháp thể cũng nhện nhạo hẫng lên như sóng nước.

Vô Chi Kỳ nói xong, Hàng Long, Phục Hổ lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

Chương 1183: Trang Khang Tạo Thế

Vòng xoáy trong thủy nhân ở bên bị phá vỡ, một con Vực dài hơn ba trượng ‘Vù’ một cái lao ra, miệng rộng còn chưa mở ra, khoe miệng đã có mảng lớn hạt cát màu đỏ tím nhọn nhọn ra.

Ngẩng đầu nhìn yêu khí màu lam trên không cuộn cuộn xuống, con Vực này lớn tiếng hô lên: “Vô Chi Kỳ, người tới cũng quá chậm một chút rồi. Lão tổ truyền tin cho Cộng Công đại nhân, người nếu có thể nhanh hơn vài bước, còn kịp cứu con người!”

Từ trong mồm Vực truyền ra, thế mà lại là giọng quái dị của Vực tổ: “À, giết con người, chính là tiểu tử đầu đội cái chuông lớn này... nhân tộc Nghiêu Hầu Cơ Hạo, người có thể làm gì hắn không? Muốn lão tổ ta giúp người xử lý hắn hay không?”

Cơ Hạo đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, Viên Lực thì hai tay nắm Bàn Long Bổng, dị thường nghiêm túc ngẩng đầu nhìn trời.

Nhưng chỉ cần cẩn thận nhìn Viên Lực một cái, có thể nhìn ra trong mắt hắn tràn đầy khẩn trương cùng sợ hãi, rất hiển nhiên Vô Chi Kỳ ở trong lòng hắn có lực chấn nhiếp thật lớn.

Hàng Long, Phục Hổ nhìn nhau một cái, Hàng Long đạo nhân chậm rãi mở miệng nói: “Người tới là Vô Chi Kỳ sao? Còn nhớ cố nhân Đồng Mậu sơn năm đó? Người ta từng liên thủ thăm dò Đồng Mậu sơn Âm Phong quật, bần đạo đạt được một trái Thiên Âm Địch Tâm Quả.”

Một đạo hàn quang đột ngột hiện lên, Vô Chi Kỳ cao mười trượng, lông tơ quanh thân dài gần trượng, lông rậm ở trong sóng nước cấp tốc phiêu động như cờ xí từ trong hàn quang bật ra. Vô Chi Kỳ toàn thân trơn nhẵn, ngay cả một cái khố - xái cũng không có lơ lửng ở đỉnh đầu mọi người, một đôi mắt lóe ra hung quang dữ tợn hung ác nhìn chăm chăm mọi người.

“Cố nhân cái rắm chó gì? Cố nhân, cố nhân, chính là người chết!” Vô Chi Kỳ hung tợn trừng mắt nhìn Hàng Long đạo nhân một cái: “Người còn sống an ổn, tính là cố nhân gì? Về phần trái Thiên Âm Địch Tâm Quả kia!”

Sự hung tàn trong mắt Vô Chi Kỳ càng thêm nồng đậm, hăn tức giận nhìn Hàng Long đạo nhân rít gào: “Trái cây đó vốn là của lão tử! Người tên trộm vặt này đoạt bảo bối của lão tử, hôm nay còn dám đem ra khoe? Ha, lão tử cũng đã quên chuyện Đồng Mậu sơn năm đó, người lại còn nhớ rõ rõ! Ăn của ta một gậy!”

Tay phải hướng vòng xoáy thủy nhãn ở bên chộp một cái, chợt nghe ‘Oành ùng ùng’ như trời sập, trong vòng xoáy đen sì một mảng lớn u quang màu lam phun trào ra, vô cùng vô tận hậu thiên quý thủy tinh hoa từ trong vòng xoáy phun ra, bị Vô Chi Kỳ nắm trong tay.

Bàn tay hơi nhoáng lên một cái, vòng xoáy thủy nhãn to lớn kịch liệt chấn động một lần, trong tay Vô Chi Kỳ đã có thêm một cây gậy huyền băng lớn màu lam. Hai tay hăn cầm cây gậy lớn, hét to một tiếng hướng vào đầu Hàng Long đạo nhân nện xuống.

Hàng Long đạo nhân và Phục Hổ đạo nhân cùng cất tiếng mắng, bạch kiếm hắc đao đồng thời nghênh đón.

Cơ Hạo vỗ bàn tay cười lên: “Hàng Long Phục Hổ, các người sắp thiệt lớn rồi! Ha ha!”

Quả nhiên, Vô Chi Kỳ ở cao hướng xuống nện xuống một gậy, đao kiếm trong tay Hàng Long Phục Hổ vừa mới va chạm với cây gậy huyền băng, chợt nghe một tiếng nổ, đao kiếm đồng loạt rời tay bay ra, bàn tay Hàng Long Phục Hổ nứt toác, phun một mảng lớn máu tươi, hai người chật vật cuời một rùng một hổ liên tục lui lại.

Hàng Long Phục Hổ tất nhiên đạo pháp cao thâm khó lường, bọn họ sở trường là các loại thuật pháp thần thông, cứng đối cứng cận thân chém giết với

Vô Chi Kỳ loại thủy viên yêu ma cự bá trời sinh dị chủng này hoàn toàn là dùng trứng chọi đá, bọn họ nào phải đối thủ của Vô Chi Kỳ?

“Vô Chi Kỳ, Viên Thánh con người, chính là đồng môn với chúng ta!” Phục Hồ đạo nhân hét giận dữ: “Mọi người là người một nhà!”

“Ai là người một nhà với người? Viên Thánh thẳng khi con đó, yên ổn làm hiếu tử hiền tôn của ta là được, sao còn bá một sư phụ? Chẳng lẽ, nó muốn không nhận ta kẻ làm lão tử này sao?” Vô Chi Kỳ ngang ngược không phân phải trái trừng lớn mắt, hướng tới Phục Hồ đạo nhân giận dữ hét: “Các người dám tranh con với lão tử? Ăn thêm của lão tử một gậy!”

Hàng Long đạo nhân, Phục Hồ đạo nhân nhìn nhau một cái, nhìn thấy Vô Chi Kỳ đã giơ lên cây gậy, hai người bọn họ nháy mắt với nhau, lại hướng Cơ Hạo đứng ở một bên nóng lòng muốn thử nhìn một cái, hai người không nói một tiếng thân thể nhoáng lên, bồ đoàn màu tím phun ra hai trận gió xoáy màu tím bao lấy thân thể bọn họ, chỉ thấy trong không khí kỳ hương lưu động, hai người đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Thật là có nghĩa khí, không nói báo thù cho Viên Thánh, ít nhất các người phải nhặt xác cho hẵn chứ?” Cơ Hạo ác liệt chêm vào một câu, cũng không nhìn Vô Chi Kỳ lấy một cái, xoay người tóm lấy Viên Lực, lớn tiếng cười nói: “Viên Lực, chào hỏi cha người, chúng ta đi thôi!”

Viên Lực run rẩy còn chưa mở miệng, Vô Chi Kỳ đã nhìn về phía Cơ Hạo, trong mắt hằn lóe ra kì quang, hai tay chậm rãi vung cây gậy huyền băng, lông rậm toàn thân không ngừng lóe lên các tầng thủy quang mãnh liệt.

Yêu khí tàn sát bừa bãi xung quanh, dưới nước đột nhiên có mấy trăm cái vòng xoáy mạch nước ngầm cực lớn xuất hiện, vòng xoáy chảy xiết ma sát va chạm lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang nặng nề như sấm. Vô Chi Kỳ đột nhiên lạnh giọng nói: “Cơ Hạo, người đã giết Viên Thánh?”

Con Vực kia ở bên lớn tiếng quát: “Vô Chi Kỳ, đừng để bọn hăn chạy. Tên

tiểu bối nhân tộc này giết Viên Thánh thì thôi, hắn còn đã nhìn thấu bố trí của Cộng Công đại nhân dưới thủy nhãn. Hắc, thừa dịp hắn còn chưa đem tin tức truyền cho Nhân Hoàng, mau giết hắn!”

Một lại một con Vực lao vút từ trong vòng xoáy thủy nhãn nhảy ra, trong chớp mắt hơn vạn con Vực rậm rạp làm thành một vòng cạnh thủy nhãn. Đến cuối cùng, Vực tổ cười một con Vực hình thể cực lớn, chậm rãi từ trong thủy nhãn lao ra.

“Vô Chi Kỳ, cẩn thận chút, tiểu tử này tu vi không ra làm sao, nhưng một thân bảo bối rất sắc bén, lão tổ cũng chịu thiệt ở trên người hắn!” Vực tổ nheo mắt cười nói: “Người nếu có thể làm thịt hắn, lão tổ không cần cái khác, chỉ cần cái chuông kia của hắn, cái khác đều là của người!”

Vô Chi Kỳ nhìn nhìn Vực tổ, lại nhìn nhìn Cơ Hạo, không nói một lời kéo một mảng lớn tàn ảnh hưởng Cơ Hạo lao tới.

Cơ Hạo cười to một tiếng, Bàn Cổ Chung phóng ra một mảng lớn hỗn độn chi khí, đem dòng nước xung quanh quấy động long trời lở đất, vùng Thái Cực Thần Phong cũng hướng Vô Chi Kỳ xung phong. Cây gậy lớn của Vô Chi Kỳ nhắm vào đầu đập xuống, Cơ Hạo cắt ngang Thái Cực Thần Phong, dùng một mặt bằng phẳng của thân kiếm nhẹ nhàng nghênh đón.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, thân thể Cơ Hạo và Vô Chi Kỳ đồng thời loạn choạng.

“Khí lực thân thờ!” Vô Chi Kỳ than thở: “Tốt, thằng nhỏ nhân tộc, nhưng càng thêm không thể tha cho người!”

Cây gậy lớn kéo một cơn gió xoáy màu u lam bao lấy Cơ Hạo nhiều vòng, Vô Chi Kỳ hô to gọi nhỏ đập bừa, cuốn lên vô số cát bụi, Vực tổ và Viên Lực đều không thấy rõ tình hình chiến đấu của Cơ Hạo và Vô Chi Kỳ rốt cuộc như thế nào.

Cơ Hạo thì không ngừng thúc giục Bàn Cổ Chung, từng làn khí hỗn độn thổi quét bốn phương, cho dù có người dùng thần thức cũng không có khả năng thấy rõ chuyện đã xảy ra trong này.

“Người giết con ta làm gì?” Vô Chi Kỳ đè thấp thanh âm, tức giận hướng Cơ Hạo thấp giọng rít gào.

“Giết một đứa, cứu một trăm, có làm không?” Cơ Hạo dứt khoát nói: “Hơn nữa, đứa con này của người đầu phục Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, thành đệ tử của bọn họ rồi... Người sẽ không sợ hấn tự rước lấy họa, cuối cùng đem người cũng kéo vào hại chết?”

“Hai gã đó... Danh tiếng cũng không ra làm sao, thời hồng hoang, không biết bao nhiêu người bị hai huynh đệ hấn bầy chết!” Khuôn mặt khỉ của Vô Chi Kỳ giật giật, âm trầm nói: “Giết một đứa, cứu một trăm, vụ làm ăn này có lợi, người giết thêm mấy đứa đi!”

Hai người nhìn nhau một cái, đột nhiên Cơ Hạo hét to một tiếng, không có lý do há mồm phun ra một ngụm máu tươi, không nói một lời xoay người bỏ đi.

Chương 1184: Bầy Yêu Chặn Giết

Cùng lúc Cơ Hạo học máu xoay người, cánh tay dài của Vô Chi Kỳ nhìn như vô tình đưa tay về phía trước, vừa vịn từ trên mũi kiếm của Thái Cực Thần Phong quét qua.

Ngay cả nửa tiếng vang cũng không có, Thái Cực Thần Phong thoải mái cắt rách cánh tay dài của Vô Chi Kỳ, thiếu chút nữa đem cánh tay hắn chém thành hai mảnh. Khuôn mặt khi của Vô Chi Kỳ cứng đờ, sau đó đau đến mức khàn giọng kêu rên, liên tục nhảy nhót ôm cánh tay phải rời về phía sau thật xa.

Một cú cọ nhẹ nhàng băng quơ vừa rồi, Vô Chi Kỳ thật sự là đang diễn trò.

Nhưng kế tiếp thống khổ tru lên, Vô Chi Kỳ lại không có nửa điểm giả dối.

Thật sự đau, đau thấu nội tâm, đau đến mức Vô Chi Kỳ tâm tư muốn giết chết Vực tổ cũng có rồi —— người sao không nói cho Vô Chi Kỳ, thanh kiếm trên tay Cơ Hạo lại sắc bén như vậy? Lấy thân thể cự yêu rèn luyện trăm ngàn lần của Vô Chi Kỳ, còn là chủ động đi chạm vào mũi kiếm, cả cánh tay cũng thiếu chút nữa bị cắt đứt!

Hắn đã cẩn thận khống chế lực đạo trên tay, nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ, lưỡi kiếm này sắc bén đến cỡ đó. Hắn chỉ là chạm một chút mũi kiếm rất khẽ, còn chưa có bất cứ cảm giác nào đâu, cánh tay đã bị bổ ra, máu tươi phun trào như suối.

Vực tổ vốn đã làm sẵn chuẩn bị nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, một khi Cơ Hạo và Vô Chi Kỳ phân ra cao thấp, hắn lập tức sẽ toàn lực hướng Cơ Hạo xuống tay.

Nhưng bỗng dưng thấy cánh tay Vô Chi Kỳ bị thương nặng, gào khóc thảm thiết liên tục lui lại, Vực tổ sợ tới mức rút cổ, vội vàng cưỡng chế Vực tử dưới trướng hướng trong thủy nhân chìm xuống trên trăm trượng.

Trong lòng Vực tổ biết rõ, thiên phú thần thông của hắc tất nhiên quý bí thần dị, nhưng nếu thật sự bàn về sức chiến đấu, hắc thua xa Vô Chi Kỳ. Ngay cả Vô Chi Kỳ cũng bị Cơ Hạo một kiếm chém bị thương nặng, hắc cho dù có thần thông Di Hoa Tiếp Mộc, cũng không dám đi tự tìm khổ nữa.

Cơ Hạo dễ dàng mang theo Viên Lực phá không bay đi, lóe lên vài cái đã lao ra khỏi mặt nước, sau đó hướng phía Bắc nhanh chóng chạy đi.

Sau mấy nhịp thở, Cơ Hạo tới nơi mấy người bọn Man Man, Thiếu Ti bố trí đại trận. Hắc lớn tiếng quát: “Đều xuất hiện đi, mau theo ta quay về Bồ Phán, ta nơi này có việc quan trọng cần đi gặp Đế Thuấn.”

Mấy người bọn Man Man, Thiếu Ti từ trong đại trận được bày ra lắc mình đi ra, Cơ Hạo vội vàng dẫn bọn họ vài câu, lúc này mới nhắc Thiên Địa Kim Kiều lên, bắn lên một đạo thanh quang hướng phía nam bay đi.

Vừa hướng phía nam bay nhanh, Cơ Hạo vừa lấy ra Nhân Hoàng Lệnh do Toại Nhân thị đưa tặng, rung tay kích hoạt Nhân Hoàng Lệnh, lấy thần thức đem điều mình nghe thấy nhìn thấy ở trong thủy nhãn nhanh chóng khắc vào.

Không bao lâu, trong Nhân Hoàng Lệnh liền có vài thanh âm buồn bực truyền ra: “Lòng dạ lang sói, đáng ghét đáng hận! Cộng Công nhất mạch, quả nhiên là xa mặt cách lòng với nhân tộc ta.”

Càng có một thanh âm nóng nảy mang theo sát ý nồng đậm cả giận nói: “Năm đó nên dựa theo ý của ta, diệt Cộng Công nhất mạch hắc. Nhưng mấy lão già các người dẫn đo.”

Một thanh âm ôn hòa thuần hậu dần dần vang lên: “Trước mặt hậu sinh tiểu bối, các người đều cả một đồng tuổi rồi, còn nói nhao nhao ồn ào như vậy? Tự dừng làm mất mặt mũi già của các người... Năm đó biết rõ trong huyết mạch Cộng Công nhất mạch gốc rễ cái ác ngoan cố, không phải dễ đối phó, nhưng vì ổn định thủy hệ thiên hạ, cũng chỉ có thể giữ bọn họ lại. Nhân tộc khi đó, không chịu nổi chấn động lớn.”

Khẽ thở dài một tiếng, thanh âm này tiếp tục nói: “Nghieu Hầu Cơ Hạo? Làm tốt lắm, không ngờ được Cộng Công nhất mạch lại có tính toán như thế. Người mau tới Bồ Phản, nghe theo Đế Thuấn điều khiển.”

Khói màu bốc lên trên Nhân Hoàng Lệnh dần dần tiêu tán, không còn có chút thanh âm nào truyền ra.

Cơ Hạo không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, các tiền bối Nhân Hoàng này, bọn họ rốt cuộc đang làm gì?

Cộng Công thị mưu tính như thế, nếu một khi Cộng Công thị thành công, hai mươi bảy vị thượng cổ Cộng Công đồng thời quay về, phối hợp nước lũ ngập trời này, nhân tộc sẽ có đại nạn. Hiện tại bọn họ nên liên thủ quét ngang, đem những thủy nhân kia triệt để bình định, triệt để phá hủy phân thân Cộng Công thị.

Nhưng sao nghe ngữ khí của bọn họ, tựa như cũng không phải đặc biệt lo lắng?

Hay là nói, các tiền bối Nhân Hoàng này, bọn họ đã có mưu tính khác?

Man Man ở một bên nghe được Cơ Hạo kể, mắt của nàng đã tròn tròn xoe, bỗng dừng nàng vỗ tay một cái quát lớn: “Man Man đã sớm nhìn đám Bắc Hoang đó không vừa mắt rồi, a cha mỗi lần đều nói, Cộng Công thị vẫn luôn muốn cướp chức vị nhân tộc đại tể tửu của Chúc Dung thị chúng ta.”

Hung hăng vung nắm đấm, Man Man quát to: “Sớm biết bọn hăn đều là tệ hại như vậy, nên đem Cộng Công nhất tộc chém tận giết tuyệt mới đúng.”

Thiếu Ti vỗ đầu Man Man một phát, nhẹ nhàng nói: “Việc này trước khi bùng phát, Cộng Công nhất mạch và Chúc Dung nhất mạch ở trong nhân tộc quyền vị tương đương, nước lửa đại chiến ảnh hưởng cực lớn, nhân tộc cũng sẽ không thật sự cho hai nhà các người bùng nổ xung đột.”

Cơ Hạo khổng chế Thiên Địa Kim Kiều hướng phía nam bay nhanh, nghe xong Man Man và Thiếu Ti nói, hắc chỉ mỉm cười.

Đột nhiên, Cơ Hạo xoay người, hướng Thái Ti hỏi: “Thái Ti, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của người, nếu dùng để săn giết người ta, bản thân người có thể thừa nhận nó cản trở hay không? Ý tứ của ta là nói, nếu có người có một loại thiên phú thần thông, có thể đem toàn bộ thương tổn bản thân phải chịu đều bản ngược một nửa cho người công kích hắc, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư sẽ tạo thành thương tổn đối với người hay không?”

Thái Ti cau mày suy nghĩ thật lâu, hắc mới chậm rãi lắc đầu: “Nếu là ta và hắc cùng ở một thời gian, loại thiên phú thần thông này là cực kỳ khó chơi, sợ là ta rửa chết hắc, ta cũng sẽ bị lực lượng cản trở đánh chết.”

Cười cổ quái mà thâm trầm, Thái Ti nghiêng răng nói: “Nhưng, ta hiện tại tuy mặt đối mặt nói chuyện với các người, nhưng ta và các người lại không ở cùng thời gian, ta hoặc là ở quá khứ, hoặc là trong tương lai, chỉ có không ở ‘Hiện tại’ của các người, cho nên... Hắc không gây thương tổn được cho ta!”

Cơ Hạo nghiêm nghị gật gật đầu, cẩn thận từ trong tay áo lấy ra một hạt cát màu đỏ tím, đây chính là cát độc Vực tổ phun ra.

“Người thử trước coi, trước dùng vu chú sát thương nhỏ xuống tay với hắc, nếu thật sự không thể tổn hại đến bản thân, như vậy lại dùng vu chú lực sát thương lớn...”

Một câu còn chưa nói xong, Thái Ti vừa mới đem hạt cát đỏ đón lấy, trong mây đen nồng đậm trên bầu trời một đôi cánh chim thật lớn cuốn xuống, theo sau là mấy chục đôi cánh chim tương tự đồng thời từ trên trời cuốn ngược xuống, nhắc lên một mảng lớn cơn lốc hướng Thiên Địa Kim Kiều đánh tới.

Cơ Hạo ngẩng phắt đầu lên, liền thấy Côn Bằng chiếm cứ trên bầu trời, bên thân hắc có mấy chục con Côn Bằng hình thể hơi nhỏ hơn hắc đồng thời xuất hiện, nghĩ hắc là con cháu huyết duệ của Côn Bằng. Mấy chục con Côn Bằng

đồng thời thi triển yêu pháp, trong lúc nhất thời trong thiên địa gió âm lạnh thấu xương, yêu khí cuộn cuộn hóa thành vô số cơn lốc màu đen như thực chất quay cuồng ập tới, chấn động làm hư không rung chuyển nổ vang, Thiên Địa Kim Kiều cũng mơ hồ dao động hẳn lên.

‘Rắc’ một tiếng, hư không phạm vi ngàn dặm bên thân Cơ Hạo bị Côn Bằng và một đám con cháu của hắn hung hăng vụn nát.

Thanh âm Côn Bằng bén nhọn khó nghe ở xa xa truyền đến: “Cơ Hạo, người không có việc gì đi thủy nhân sông Hoài làm chi? Là ai tiết lộ cơ mật bên trong cho người? Hôm nay người phải chết ở chỗ này, người chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!”

Theo tiếng kêu chói tai của Côn Bằng, một đám hồng hoang cự yêu ngày đó dưới Vũ sơn, liên thủ Côn Bằng săn giết Tự Hi cũng tấp nập hiện thân, ở bên thân bọn hắn càng có mấy chục vị hồng hoang cự yêu yêu yêu khí ngập trời không ngừng thoáng hiện.

Chương 1185: Chúc Long Minh Diệt

“Côn Bằng... Lại là người!” Cơ Hạo nâng kiếm thét dài, thuận tay hướng trong mồm ném mấy viên thuốc đại bổ nguyên khí.

Vừa mới trao đổi mấy chiêu cùng Viên Thánh còn có Hàng Long Phục Hổ, pháp lực Cơ Hạo tiêu hao hết, đối mặt đám Côn Bằng chặn đường, hắn không dám có chút sơ ý. Sau khi ăn vào linh đan Đại Xích đạo nhân tự tay luyện chế, chỉ cảm thấy từng dòng chảy nóng nhanh chóng chảy khắp toàn thân, một thân pháp lực hồi phục đến trạng thái đỉnh phong, thậm chí còn có bổ ích không ít.

“Nghieu Hâu Cơ Hạo, hôm nay ngươi phải chết!” Côn Bằng bản thể nguyên hình khổng lồ vô cùng, như một đám mây đen bao trùm thiên địa trợn mắt, chỉ thấy bầu trời lóe ra từng đợt ánh sáng lạnh lẽo, hai con mắt hắc như hai vầng mặt trời nhỏ chiếu sáng trời đất.

“Chuyện thủy nhân sông Hoài, tuyệt không thể để người tiết lộ ra ngoài!” Côn Bằng khàn giọng thét dài, sau đó hung hăng hướng tả hữu con cháu mình, còn có mấy chục vị hồng hoang cự yêu cùng cất tiếng hạ lệnh: “Còn chờ cái gì? Cùng lên, xé nát tiểu tử này!”

Hơi dừng một chút, Côn Bằng cười dữ tợn nói: “Giữ lại trái tim hắc, lão tổ thích nhất trái tim nóng hằm hạp của tuần kiệt nhân tộc!”

Mấy chục vị cự yêu cùng cất tiếng thét dài, nhất là mấy vị cự yêu bọn Lục Thiềm Nương dưới Vũ sơn Cơ Hạo từng giao thủ càng vui vẻ hướng Cơ Hạo đánh tới. Mấy chục con cháu của Côn Bằng cùng lên tiếng hò hét, thân thể gấp gáp thu nhỏ lại, trong chớp mắt hóa thành mấy chục nam tử vẻ mặt hung ác nham hiểm, khoác các loại giáp trụ, pháp y, cầm các loại đao thương kiếm kích, không nhanh không chậm theo phía sau cự yêu đánh tới.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, Bàn Cổ Chung bay lên trời, phun ra các luồng khí hỗn độn bao phủ toàn bộ Thiên Địa Kim Kiêu.

Tiếng xé gió ‘Xẹt xẹt’ chọt vang lên, đám Côn Bằng và cự yêu kia cách bên này còn có mười mấy dặm, Phong Hành đã kéo trường cung, mũi tên dày đặc như mưa xé rách hư không lao vút đi.

Trên bầu trời mưa to tầm tã, ngay trong phạm vi trăm dặm này, đã có mấy trăm cột nước to nhỏ từ trên trời giáng xuống.

Nháy mắt mũi tên của Phong Hành phun ra, cột nước ầm ầm vỡ vụn, hóa thành vô số giọt nước to bằng ngón cái rải loạn khắp trời, mà những giọt mưa kia thì ùn ùn nổ tung, hóa thành một mảng lớn hơi nước tràn ngập hư không.

Trong lúc nhất thời sương mù trắng xóa bao phủ hư không, chỉ nghe thấy Phong Hành bắn ra mũi tên phát ra tiếng vang bén nhọn, nhưng không một ai có thể thấy rõ quỹ tích mũi tên như thế nào. Nổi sát đó là tiếng rú thảm kinh thiên động địa truyền đến, trong sương mù bay ra mùi máu tươi nồng đậm.

Phong Hành sử dụng là Lang Nha Đột Cơ Hạo cố ý thêm nguyên liệu đặc chế, lực sát thương dị thường khủng bố; lại thêm trường cung trong tay Phong Hành chính là trấn tộc thần khí của Đông Di Thập Nhật quốc, thần khí thượng cổ đại thần Đại Nghệ dựa vào nó đánh giết vô số yêu ma cự phách. Mũi tên dày đặc như mưa lao đi, nhất thời tạo thành sát thương cực kỳ đáng sợ đối với các đại yêu kia.

Lục Thiềm Nương xung phong dẫn đầu là thê thảm nhất, mấy chục mũi Lang Nha Đột liên tiếp xuyên thấu thân thể của ả, mỗi một mũi tên đều phá vỡ ở trên thân ả lỗ thủng trong suốt bằng nắm tay. Toàn thân Lục Thiềm Nương máu phun tung tóe, càng đòi mạng hơn là một mũi tên xuyên thủng yết hầu của ả, phá vỡ trên xương cổ của ả một cái lỗ lớn.

“Cứu... Cứu mạng!” Lục Thiềm Nương hướng Cự Xi Linh Vương bọn mấy vị cự yêu theo sát phía sau nàng vờn tay khàn giọng cầu cứu.

Trên thân mấy vị cự yêu bọn Cự Xi Linh Vương cũng bị phá vỡ từ mấy cái đến mười mấy cái lỗ thủng, bọn hăn đang chấn động kinh ngạc nhìn thần cung

đầy màu sắc trên tay Phong Hành. Ký ức đã sớm nhạt đi đột nhiên hiện lên trong đầu, bọn hắc nhốt tới thời thượng cổ, thượng cổ đại thần nọ từng du lịch thiên hạ, đánh giết yêu ma có tên tuổi khắp nơi trên đại địa.

“Đó là... Nghệ Cung!” Cự Xi Linh Vương run rẩy hét rầm lên: “Đó là Nghệ Cung Đại Nghệ từng sử dụng...”

Thời thượng cổ, từng có vô số yêu ma hoành hành nhân gian, tạo thành thương tổn rất lớn đối với nhân tộc. Đại thần Đại Nghệ cầm Nghệ Cung hành tẩu bốn phương, lấy sức một người đánh giết vô số hồng hoang yêu ma, trên cây Nghệ Cung này ngưng tụ huyết lệ của vô số yêu ma, đối với Cự Xi Linh Vương đám đại yêu sót lại từ thời đại hồng hoang mà nói, hung danh Nghệ Cung đủ khiến bọn hắc nghe tin đã sợ mất mật.

“Hây a!” Phong Hành một cây trường cung chấn nhiếp mấy chục vị hồng hoang cự yêu, bọn hắc khiếp nhược không dám tiến lên.

Nhưng mấy chục con cháu của Côn Bằng thì lớn tiếng gào thét, sải bước hướng đám người Cơ Hạo lao tới.

Vũ Mục hừ hừ một tiếng trầm thấp, hắc vũ cái bụng tròn trịa, thịt trắng toàn thân nhẵn nhụi kịch liệt nhộn nhạo một phen, Ôn Thần Phiên không ngừng tản mát ra sương mù màu xám từ đỉnh đầu hắc dần dần bay ra.

‘Ông’ một tiếng, giống như hơn trăm triệu tổ ong vò vẽ đồng thời bị người ta chọc một gậy, vô số to nhỏ Ôn Hoàng từ trong Ôn Thần Phiên trào ra, khí thế hùng hổ hướng đám con cháu của Côn Bằng lao đi.

Côn Bằng lơ lửng trên bầu trời, hắc liếc một cái thấy được Ôn Thần Phiên, con mắt cực lớn của hắc chợt ngưng lại, khàn cả giọng kêu lên quái dị: “Đó là Ôn Thần Phiên, thứ đồ chơi ác độc nhất trong thiên địa... Các con, lui!”

Một chữ ‘Lui’ vừa mới ra khỏi miệng, trời đất đột nhiên trở nên tối sầm.

Tất cả ánh sáng chợt biến mất, thậm chí là thanh quang Thiên Địa Kim Kiều phát ra trong nháy mắt này cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Toàn bộ mọi người, bao gồm con mắt dựng thẳng ở mi tâm Cơ Hạo cũng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, không nhìn thấy bất cứ vật nào nữa.

Một hơi thở hồng hoang làm tim người ta đập nhanh từ chỗ cao nơi đỉnh đầu truyền đến, có một vị tồn tại cực kỳ xa xưa xuất hiện, tuy không nhìn thấy hẳn, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được hẳn tồn tại.

Trong nháy mắt tiếp theo, trời đất đột nhiên sáng lên, trong hư không phạm vi trăm vạn dặm tràn ngập hào quang kỳ dị, sáng ngời, trong vất, loại ánh sáng này chiếu rọi hư không, thậm chí chiếu vào sâu trong linh hồn người ta, làm người ta có thể thấy rõ mỗi một giọt nước nhỏ bé, mỗi một hạt tro bụi thật nhỏ trong không khí, càng có thể làm người ta thấy rõ mỗi một điểm tạp chất loang lổ trong linh hồn mình.

Một cái đầu rồng cực lớn ước chừng có phạm vi vạn dặm uể oải từ trong một cái hố đen trong hư không thò ra.

Chính giữa đầu rồng già nua, da bọc xương đội một cây nến cực lớn, trên ngọn nến đã sắp cháy đến cuối một điểm ánh lửa ảm đạm như ẩn như hiện, lão long đầu thông thả mở mắt, thấp giọng thở dài: “Ài, cả ngày khua chiêng gõ trống, cả ngày khua chiêng gõ trống... không thể để lão nhân gia ta thanh thần ổn định ngủ một giấc sao? Một giấc này mới ngủ hơn tám ngàn năm, lại đem ta đánh thức rồi... Đám nhỏ các người, một điểm hiếu tâm cũng không có, đang đánh!”

“Chúc Cửu Âm!” Côn Bằng nhìn lão long đầu khàn khàn kêu quái dị: “Người ngủ giấc của người... Người tỉnh lại làm gì?”

“Giết người!” Chúc Cửu Âm rất dứt khoát học ra hai chữ, sau đó chậm rãi mở miệng.

Vô số luồng lửa giống như vật còn sống từ trong một mảng đốm lửa chói mắt

trong mồm Chúc Cửu Âm phun ra, mang theo tiếng gió lửa phần phật kỳ dị từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng quần ở trên thân mấy chục vị hồng hoang cự yêu cùng con cháu của Côn Bằng.

Tiếng rú thảm thê lương từ trong mồm đám cự yêu cùng Côn Bằng đó truyền đến, ngọn lửa nhỏ bé đó nháy mắt dẫn cháy thân thể bọn hắn, đem bọn hắn đốt thành ngọn đuốc hình người bay loạn chạy loạn khắp trời.

Côn Bằng tức giận đến mức khàn khàn rống giận, hắn cuộn mình bay lên hướng Chúc Cửu Âm lao đi, muốn liều mạng với Chúc Cửu Âm.

Hắn chưa thể chú ý tới, trên đầu rồng kích cỡ vạn dặm của Chúc Cửu Âm có một bóng người cao một trượng sáu thước.

Người nọ thấy Côn Bằng lao lên, tùy tay ném ra một thanh đao đá.

Đao đá màu xanh, loang lỗ, tạo hình thô lậu bổ mạnh vào đỉnh đầu Côn Bằng, chỉ nghe ‘Phập’ một tiếng máu tươi văng khắp nơi, nửa bên đầu Côn Bằng bị một đao chém rụng.

Chương 1186: Vạn Dân Lực

Sự tình xảy ra quá nhanh, đám người Cơ Hạo chưa một ai phản ứng lại.

Chúc Cửu Âm, tức con Chúc Long đầu tiên trong thiên địa, thủy tổ toàn bộ Chúc Long, càng là đồ đẳng tổ linh Chúc Long bộ của liên minh bộ lạc nhân tộc cung phụng.

Thiên địa vừa mở, một mảng hỗn độn, trước khi ngay cả nhật nguyệt tinh tú cũng chưa xuất hiện, Chúc Cửu Âm ở trong thiên địa thai nghén sinh ra, mồm ngậm một mảng tiên thiên hỏa tinh chiếu rọi khắp trời. Cái gọi là tiên thiên hỏa tinh, cũng chính là tiên thiên hỏa diễm tinh thuần đến cực điểm. Nhiệt độ cực cao, ánh lửa cực sáng, là cực điểm của lửa trong thiên địa, có thể lấy vền vẹn một điểm ánh lửa chiếu sáng lên hồng hoang thế giới.

Cho nên Chúc Cửu Âm miệng phun lửa, đốt mấy chục con cháu Côn Bằng và mấy chục vị hồng hoang cự yêu rú thảm liên tục, Cơ Hạo không ngoài dự liệu chút nào.

Chúc Cửu Âm quá cổ lão, tiên thiên hỏa tinh trong miệng hăn uy năng quá lớn. Nếu chỉ luận về nhiệt độ cùng lực phá hoại của lửa, tiên thiên hỏa tinh trong miệng Chúc Cửu Âm thậm chí so với thái dương tinh hỏa Cơ Hạo nắm giữ còn khủng bố hơn nhiều lắm.

Ở thời đại thái cổ hồng hoang, Chúc Cửu Âm càng là tồn tại khủng bố chiếm cứ đỉnh của lưới thực vật, hăn ngày thường cắn đầu ngủ, một khi thức tỉnh sẽ săn mồi khắp nơi, hồng hoang cự yêu... các loại yêu ma quỷ quái, đều là thức ăn trong miệng hăn.

Con cháu Côn Bằng cũng tốt, các hồng hoang cự yêu uy danh hiển hách kia cũng thế, bọn họ đặt ở thế giới hồng hoang năm đó, cũng chỉ là một món ăn nhẹ nhắm rượu cho Chúc Cửu Âm, một ngụm lửa của Chúc Cửu Âm đốt bọn họ không biết sống hay chết, quả thực là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Khiến Cơ Hạo chấn động là, người đứng ở đỉnh đầu Chúc Cửu Âm, dùng một thanh đao đá nhìn qua cực kỳ thô lậu, thế mà lại một đao chém đứt nửa đầu Côn Bằng.

Bản thể Côn Bằng đáng thương phạm vi trăm vạn dặm, giống như ma thiên chi vân nổi ở bầu trời, đầu hắc giống cá lại không phải cá, giống chim lại không phải chim, đã có kích thước mười mấy vạn dặm.

Người nọ ném ra đao đá, chỉ dài khoảng một thước, hiển nhiên là dùng một tảng đá bình thường mài thành, hơn nữa tay nghề người mài đao đá hiển nhiên không được tốt lắm, trên đao đá khắp nơi đều là dấu vết gồ ghề, một thanh đao đá thô như vậy cho dù để trên đường, cũng sẽ không có ai thích phí sức khom người nhặt lên.

Nhưng ở trong đạo mâu của Cơ Hạo, thanh đao đá này lại thay đổi một bộ dáng khác.

Đó quả thực là một vầng mặt trời màu vàng tím huy hoàng từ trên trời giáng xuống, vô biên vô lượng huyền hoàng công đức chi khí không ngừng từ trong đao đá phun trào ra, tất cả thiên địa pháp tắc trong hư không trăm vạn dặm đều bị lực lượng công đức này bài xích hết, toàn bộ thiên địa nguyên khí đều bị vô cùng vô tận lực lượng công đức áp chế không thể động đậy.

Ngay cả Cơ Hạo, đại nhật nguyên thần của hắn cũng bị công đức chi khí khủng bố tức áp chế, một tia pháp lực cũng không thể điều động. Trăm vạn bản mạng vụ tinh toàn thân hắn giống như than lửa kéo dài hơi tàn trong tro tàn, tử khí trầm trầm cũng mất đi hào quang ngày thường.

Trừ bỏ trái tim ở nhảy lên, trừ bỏ thân mình ** lực, Cơ Hạo hoàn toàn mất đi toàn bộ pháp lực.

Thanh đao đá này bề ngoài thô lậu, nội tại chỉ có thể lấy khủng bố hình dung từ trên trời giáng xuống, giống như một bánh xe đao lớn vô bằng cắt chéo qua thân thể Côn Bằng. Cơ Hạo nhìn rất rõ, Côn Bằng ngay cả né tránh cũng không

kip, thậm chí ngay cả thời gian tế ra bảo vật hộ thân cũng không có, nửa cái đầu giống như cắt đầu phụ bị đao đá bổ xuống.

Lượng máu khổng lồ xen lẫn óc đục ngẫu từ trên trời giáng xuống, tiếng Côn Bằng rú thảm xé rách hư không, từng đợt sóng âm bén nhọn hướng bốn phía khuếch tán ra, trong phạm vi ngàn vạn dặm gió nổi mây phun, mây đen đầy trời bị tiếng Côn Bằng rú thảm chấn động tới mức vỡ nát.

Cái đầu phạm vi mười mấy vạn dặm, bị một đao bổ xuống một nửa, nửa cái đầu của Côn Bằng từ bầu trời rơi xuống, trên người hằn xuất hiện một vết thương thật lớn dài bảy tám vạn dặm, rộng ba năm vạn dặm.

Bản thể Côn Bằng quá lớn, Cơ Hạo đứng ở xa xa, cực lực chuyển động cổ, trong tầm nhìn của hắn đều là một vết thương thê lương kia ở đỉnh đầu Côn Bằng. Một vết thương lớn như vậy, quả thực giống như bầu trời bị người ta chặt một đao, toàn bộ bầu trời đều bị máu tươi Côn Bằng phun ra nhuộm biến sắc.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, nửa cái đầu Côn Bằng rơi xuống trên mặt nước.

Tinh huyết chất chứa năng lượng vô cùng ở trong làn nước sóng đục quay cuồng khuếch tán ra, vô số thủy tộc không biết chết sống gào thét từ bốn phương tám hướng bao vây tới, điên cuồng tranh đoạt cắn nuốt tinh huyết và da thịt Côn Bằng.

“A ~ a ~ a ~ muốn chết!”

Cái miệng rộng của Côn Bằng vỡ ra chỉ còn lại có nửa bên khàn cả giọng tru lên, trên cái đầu cực lớn chỉ còn lại một con mắt, hắn trợn to mắt nhìn đám thủy tộc trên mặt nước điên cuồng tranh đoạt máu thịt hắn, then quá hóa giận rống to một tiếng chú ngữ không hiểu.

‘Bốp’ một cái, trong phạm vi ngàn vạn dặm, toàn bộ thủy tộc trong nước theo tiếng chú ngữ của Côn Bằng nổ tan xác mà chết.

Côn Bằng gian nan đời con mắt, hướng bóng người đứng trên đầu Chúc Cửu Âm nhìn xéo. Hắn lại nhìn lướt qua thanh đao đá vừa mới chém mất nửa đầu mình, khàn cả giọng hét lên: “Thần Nông thị! Người hậu sinh văn bối này... Người sao có thể thương tổn ta?”

Làm sinh linh đời thứ nhất của Bàn Cổ thế giới, Côn Bằng có sự kiêu ngạo của hắn.

Nền móng của hắn tất nhiên không cường đại bằng Chúc Cửu Âm, nhưng so với Chúc Cửu Âm hắn cũng chỉ khiếm khuyết một bậc mà thôi. Nhất là vô số năm qua Côn Bằng ở Bắc Minh dốc lòng tu luyện, lại từng tế luyện Hà Đồ Lạc Thư hai kiện tiên thiên chí bảo, hắn tự cảm thấy đạo hạnh của mình tinh tiến, pháp lực tăng vọt, đã là người đứng hàng đầu trong trời đất.

Thần Nông thị tất nhiên là Thánh hoàng nhân tộc, nhưng so sánh với Côn Bằng, đó thật sự là hậu sinh văn bối!

Thần Nông thị mới tu luyện bao nhiêu năm? Côn Bằng hắn đã tu luyện bao nhiêu năm? Hơn nữa Thần Nông thị nơi này chỉ là một phân thân, mà Côn Bằng hắn lại là bản thể đến đây! Thần Nông thị thời gian tu luyện không đến một phần trăm thậm chí là một phần ngàn của Côn Bằng, một khối phân thân của gã lại có thể nháy mắt làm Côn Bằng bị thương nặng?

“Không có thiên lý!” Côn Bằng hỗn hển tru lên, nửa cái đầu bị chém mất, óc bị hao tổn nghiêm trọng, thần trí Côn Bằng cũng có chút mơ hồ rồi. Hắn nhìn chăm chăm Côn Bằng hồi lâu, cuối cùng rống ra bốn chữ ‘Không có thiên lý’.

“Thiên lý?” Thần Nông thị đứng ở đỉnh đầu Chúc Cửu Âm lớn tiếng quát: “Người dám ở trước mặt ta nhắc cái từ ‘Thiên lý’ này?”

Thần Nông thị giơ tay, thanh đao đá vừa nãy bay trở về trong tay hắn. Hắn chỉ vào Côn Bằng lớn tiếng quát: “Các người vì ham muốn bản thân, nổi lũ lớn, gây hại vô số sinh linh! Không chỉ có nhân tộc ta, nhìn xem bao nhiêu chim bay cá nhảy trong núi rừng gặp độc thủ của các người?”

“Thiên lý? Người nếu muốn nói thiên lý, những sinh linh bị nước lũ làm chết đuối tìm ai đòi một cái thiên lý?”

“Thiên lý? Người muốn hỏi ta thiên lý, con dân nhân tộc ở trong nước lũ khóc lóc giãy dụa tìm ai đi đòi thiên lý?”

“Người nhìn, nhìn thấy chưa? Phạm vi ngàn vạn dặm này tất cả đều là nước! Trên nước có bao nhiêu thi thể nhân tộc? Người có thấy không?”

“Người nghe, nghe thấy chưa? Trung Lục thế giới này dân chúng lầm than khắp nơi, vô số con dân nhân tộc đang khóc lóc cầu xin, đang tuyệt vọng nguyện rửa!”

“Cảm giác được không? Trong trời đất này oán khí vô biên, vô số lê dân nhân tộc ta tản mát ra oán khí! Vô cùng vô tận con dân nhân tộc muốn các người chết đó!” Thần Nông thị khàn cả giọng quát: “Ta tụ tập niệm lực của vô số lê dân, dùng đao đá ta năm đó đào được thảo chém người, dưới đao của ta, chính là thiên lý!”

‘Dưới đao của ta, chính là thiên lý’!

Cơ Hạo thiếu chút nữa vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chỉ thấy Thần Nông thị lại hung hăng chém xuống một đao.

Chương 1187: Cường Thu Côn Bằng

Côn Bằng rít chói tai, thân thể to lớn hơi chéo đi, mưa máu trên trời rơi xuống càng thêm nồng đậm.

Một cái cánh của hắn bị chém rụng tận gốc, vết thương thê lương lộ ra ngoài, một giẻ xương sườn lớn của hắn bị đao đá cắt đứt, lộ ra nội tạng không ngừng mấp máy trong cơ thể. Côn Bằng phát ra tiếng rú thảm khó nghe đến mức không cách nào hình dung, thân thể cấp tốc mấp máy, nhanh chóng hóa thành hình người.

Chỉ thấy hơn phân nửa cái trán hắn cùng gò má bên trái biến mất không thấy nữa, bả vai bên phải tính cả một cánh tay cũng đã biến mất, trên ngực bên phải nứt ra một chỗ mẻ thật lớn, tim gan phổi đều có thể xuyên thấu qua chỗ hổng nhìn không sót gì.

Một đạo huyết quang nồng đậm từ trong cơ thể Côn Bằng trào ra, hóa thành một quang sáng kiên cố đem hắn bao bọc chặt chẽ, chợt nghe một tiếng ‘Xẹt’ vang lên, Côn Bằng gào khóc thảm thiết xé rách hư không muốn bỏ chạy.

“Tạo nhiều nghiệt như vậy, còn muốn đi sao?” Thần Nông thị nhìn Côn Bằng huyết độn chạy mất, tay phải cầm đao đá, lại là một đao hung hăng cắt xuống: “Hôm nay, diệt dòng dõi Côn Bằng người, từ nay về sau Bàn Cổ thế giới không còn Côn Bằng nữa!”

Ở trong tầm nhìn đạo mâu của Cơ Hạo, một bức tường ánh sáng màu vàng tím từ trên trời giáng xuống, đem trời đất chia làm hai mảnh. Thân thể Côn Bằng vừa lúc ngay tại phía dưới bức tường ánh sáng này, tiếng vô số lê dân dân chúng kêu khóc từ trong bức tường ánh sáng cuộn cuộn tràn ra, hóa thành một dải ánh sáng lạnh màu xám trắng chém ở trên thân Côn Bằng.

Quang sáng màu máu trên thân Côn Bằng ầm ầm vỡ nát, trước mặt ánh sáng lạnh màu xám trắng kia, hộ thân huyết quang của hắn chưa nổi lên được bất cứ

tác dụng nào.

Như Thần Nông thị nói, mỗi một đao của hắc đều ngưng tụ vô số oán khí của lê dân nhân tộc bởi lũ lớn mà chết, mà thương, mà bệnh, mà xóc nảy lưu ly. Oán khí triệu ức lê dân tập trung cùng một chỗ, đó là một loại lực lượng đáng sợ cỡ nào.

Trừ phi là tiên thiên chí bảo không dính mọi nhân quả, lại hoặc là có vô lượng công đức hộ thể, nếu không ai có thể chống đỡ được một đòn của oán khí lê dân này?

Ngại là tiên thiên chí bảo Hà Đồ Lạc Thư Côn Bằng vốn có đã thoát khỏi tay hắc, hắc đời này làm nhiều việc ác, không chút công đức, ngược lại nghiệp lực đầy người, càng thêm gia tăng uy lực một đòn vô cùng oán khí này.

Bản thể Côn Bằng ở dưới ánh sáng lạnh màu xám trắng chém phá thành mảnh vụn, công đức màu vàng tím ngưng tụ thành bức tường ánh sáng hướng trên thân thể vỡ nát của hắc ép xuống. Cơ Hạo liền nghe thấy từng đợt tiếng tru thê lương truyền đến, linh hồn Côn Bằng ở giữa không trung điên cuồng giãy dụa, hóa thành một mảng bóng đen tựa như mây đen ở trong ánh sáng mạnh mẽ màu vàng tím gấp gáp run rẩy, thu nhỏ lại.

Trong linh hồn Côn Bằng tràn ngập các loại lực lượng mặt trái, càng âm hàn thấu xương tà dị lợi hại. Lực lượng công đức thì chính đại huy hoàng, ấm áp hùng hậu, chính là khắc tinh của tất cả lực lượng âm tà. Nếu bàn về khắc chế đối với lực lượng âm tà, lực công đức thậm chí so với thái dương tinh hỏa còn lợi hại hơn gấp trăm lần.

Cơ Hạo trơ mắt nhìn linh hồn Côn Bằng không ngừng phun ra mảng lớn khối đen, nhìn linh hồn hắc đang cấp tốc thu nhỏ lại, ban đầu linh hồn Côn Bằng như mây đen đường kính mười vạn dặm, ở sau mười mấy nhịp thở ngắn ngủn đã biến thành chỉ to bằng miệng bát.

Khi linh hồn Côn Bằng chỉ còn lại có một cục bằng miệng bát, màu sắc cũng

biến thành xám trắng trong suốt, một tiếng thở dài trầm thấp ở xa xa truyền đến: “Thần Nông thị, Côn Bằng có duyên với bốn môn, hãn đã bị nghiêm trị, con cháu cũng bị đánh chết vô số, nếu còn muốn đem hãn đánh hồn phi phách tán, cũng không tránh khỏi quá đáng một chút!”

“Đem nguyên linh hãn giao cho bần đạo, tương lai bần đạo nhất định đem hãn ước thúc dưới trưởng dạy dỗ cho tốt, không cho hãn ra làm hại nhân gian nữa!”

Một đóa hoa sen tản mát ra vô lượng ánh sáng, có được vô lượng sắc thái dần dần hiện lên ở bầu trời, vừa lúc xuất hiện ở phía dưới linh hồn hấp hối của Côn Bằng. Một mảng ánh sáng màu sắc từ trong đài sen phun ra, nhẹ nhàng bao lấy linh hồn Côn Bằng.

Một tiếng rú thảm thê lương không thể diễn tả từ trong nguyên linh Côn Bằng vang lên, nguyên linh trong suốt xám trắng của hãn chợt biến thành bảy màu, tựa như lưu ly. Một đợt linh hồn dao động vô danh từ trong nguyên linh của hãn lao ra, Cơ Hạo từ trong đó cảm nhận được sự tuyệt vọng cùng khủng bố thật lớn.

Không cho Côn Bằng gào rống, nguyên linh hãn cấp tốc lớn mạnh lên, nguyên linh vốn đã gần kề hủy diệt nhanh chóng cường tráng, cường thịnh. Trong vài nhịp thở ngắn ngủn, nguyên linh Côn Bằng đã trở nên chắc chắn ngưng thực như thân thể người sống.

Nhưng trong mắt nguyên linh Côn Bằng tràn đầy biểu cảm hoảng sợ muốn chết, nguyên linh hãn hoàn toàn biến thành lưu ly bảy màu, ráng màu quanh thân nhộn nhạo bất định, nhìn qua quả thực chính là dùng lưu ly bảy màu tạo hình thành một pho tượng.

Thanh âm Thần Nông thị ù ù vang lên: “Hoa đạo nhân, người vì sao nhúng tay việc nội bộ nhân tộc ta? Chẳng lẽ năm đó ở đỉnh trụ trời, đại năng thế ngoại các người ký kết khế ước, người muốn không nhận hay sao?”

Hoa đạo nhân dần dần từ giữa không trung hiện ra thân hình, hắc cười chỉ chỉ Côn Bằng một cái, ôn hòa nói: “Côn Bằng có duyên với bốn môn... Bần đạo nhúng tay việc nội bộ nhân tộc như thế nào? Chỉ là bần đạo ngộ đạo, ngộ ra ‘từ bi’ diệu lý, Côn Bằng nhất mạch trong trời đất nếu diệt sạch từ đây, thì có thể xưng là ‘tàn khốc’. Bần đạo phát lòng từ bi, cứu Côn Bằng, ước thúc hắc ngày sau không thể làm ác, đây chính là từ bi hảo sự.”

Thần Nông thị nắm chặt đao đá, trong đôi mắt thần quang rạng rỡ nhìn chăm chăm Hoa đạo nhân.

Hoa đạo nhân mỉm cười, hướng Côn Bằng cười gật gật đầu: “Côn Bằng à, lời năm đó bần đạo ở Bắc Minh đã nói với ngươi, ngươi còn nhớ không? Bần đạo từng nói, sớm hay muộn có một ngày, ngươi tóm lại sẽ hiểu ‘Từ bi’ chân ý, đến lúc đó, ngươi tự nhiên sẽ quy vào môn hạ ta!”

Đây khuôn mặt Côn Bằng là sự giãy dụa, hắc nghiêng chặt răng, đầu tiên là nhìn nhìn Thần Nông thị, lại nhìn nhìn đao đá trong tay hắc, sau đó quay đầu nhìn Hoa đạo nhân một phen, rốt cuộc thở dài một tiếng, hướng Hoa đạo nhân quỳ xuống bái: “Đệ tử Côn Bằng, ra mắt tổ sư. Ngại là bản thể đệ tử nay đã ngã xuống, tương lai sợ là không thể góp sức bao nhiêu cho tôn sư.”

“Bản thể ngã xuống, bản thể của ngươi nào ngã xuống đâu?”

Hoa đạo nhân cười ha ha từ trong tay áo lấy ra mười tám hạt sen bảy màu to bằng nắm tay, tùy tay hướng trên mặt nước vẩy ra, lượng máu tươi khổng lồ trong nửa bên sọ não cùng một cái cánh vừa rồi rơi xuống mặt nước của Côn Bằng bay lên trời.

Hoa đạo nhân rải xuống từng đợt hà quang bảy màu vòng quanh máu tươi cuốn một cái, chỉ thấy máu tươi Côn Bằng thoáng mang theo một tia màu đen chợt trở nên tươi đẹp ướt át, biến thành màu đỏ tươi cực kỳ tinh thuần. Sau đó hạt sen bảy màu trong tay Hoa đạo nhân hóa thành các làn khói sóng bảy màu dung nhập trong máu tươi kia, giữa không trung một quả cầu máu có đường kính

khoảng ngàn dặm cấp tốc xoay tròn, cũng dần dần biến thành bảy màu.

“Tự!” Hoa đạo nhân hét dài một tiếng, tùy tay chỉ, quả cầu máu bảy màu đó hướng vào phía trong hợp lại, một khối thân thể tản mát ra khí tức cực kỳ cường đại xuất hiện, nhìn diện mạo hắc, rõ ràng chính là bộ dáng Côn Bằng.

“Hợp!” Không đợi Côn Bằng mở miệng, bàn tay Hoa đạo nhân vung lên, linh hồn Côn Bằng liền bay vào trong thân thể mới sinh.

Thần Nông thị siết chặt năm tay, bộ dáng nhìn như muốn vung đao, nhưng cuối cùng hắc vẫn đè nén xúc động chưa ra tay.

Côn Bằng chậm rãi mở mắt, trong một đôi mắt u quang biến hoá kỳ lạ lóe lên, hắc đột nhiên hét dài một tiếng, một luồng pháp lực ngập trời cuồn cuộn phát ra, nhất thời thuỷ vực trong phạm vi trăm vạn dặm sóng to ngang trời, từng con sóng trắng giống như rồng khổng lồ phóng lên cao.

Hoa đạo nhân mỉm cười, sau đó xoay người lại, vẻ mặt bất thiện nhìn về phía Cơ Hạo.

“Nghiêu Hạo Cơ Hạo, người giết Bát Phong tôn giả dưới trướng ta, món nợ này, người muốn giải thích như thế nào đây?”

Chương 1188: Bức Lui

“Không chỉ có Bát Phong tôn giả.” Cơ Hạo nhìn Hoa đạo nhân, vẻ mặt tự nhiên tiến lên hai bước: “Ta còn làm thịt Viên Thánh, đuổi Hàng Long, Phục Hổ... Ừm, binh khí tùy thân của bọn họ, cũng bị ta không cần thận chém nát rồi.”

Da mặt Hoa đạo nhân giật giật, nét cười đầy mặt chợt thu liễm.

“Người, được lắm!” Hoa đạo nhân hít một hơi thật sâu, hắt lạnh nhạt nói: “Chưa bao giờ có một đệ tử vẫn bối, có thể làm bản đạo đầu đầu như thế. Cơ Hạo, người... Người nếu đồng ý bái vào môn hạ bản đạo...”

Cơ Hạo ngắt lời Hoa đạo nhân, tựa cười mà không cười nhìn hắt nói: “Người không sợ sư tôn ta chém người một kiếm?”

Hoa đạo nhân hơi biến sắc, ánh mắt hắt thâm trầm nhìn Cơ Hạo, chậm rãi gật đầu: “Tốt, tốt lắm, phi thường tốt!”

Liên tục khen ba cái ‘Tốt’, Hoa đạo nhân chậm rãi giơ tay phải, một chưởng nhìn như nhẹ nhàng băng quơ hướng Cơ Hạo chụp xuống.

Trong trời đất nhộn nhạo làn gió thơm, vô số khí lành dựng lên từ đất bằng, một ánh sáng kỳ dị tràn ngập hư không, thậm chí ngay cả ánh sáng tiên thiên hỏa tinh trong miệng Chúc Cửu Âm phát ra cũng bị một tầng ánh sáng này áp chế xuống.

Trên bàn tay Hoa đạo nhân phóng ra một chưởng ấn mờ lung màu vàng, nháy mắt hóa thành bàn tay to lớn đường kính trăm trượng hướng Cơ Hạo đè xuống. Chưởng ấn màu vàng vừa ra, hư không quanh Cơ Hạo chợt ngưng trệ, ngay cả thời gian cũng dừng trôi.

Thét dài một tiếng, Cơ Hạo mạnh mẽ thúc dục Thiên Địa Kim Kiều, một đạo thanh quang bọc hắt và mọi người phía sau, mang một dải ánh sáng thật dài cấp

tốc xuyên qua trong hư không. Hư không nổi lên những làn sóng, Thiên Địa Kim Kiều húc vỡ tầng tầng lớp lớp hư không cấm chế huyền diệu dị thường, mắt thấy đã sắp lao ra khỏi phạm vi hư không chướng ải màu vàng phong ải.

“Thiên Địa Kim Kiều, chí bảo như thế rơi vào trong tay người, khó trách Bát Phong Bất Động Đại Trận không vây được người.” Hoa đạo nhân tức giận nói: “Chỉ là lấy tu vi của người, ngay cả một phần vạn uy năng của Thiên Địa Kim Kiều cũng không phát huy được. Vũ Dư đạo nhân thật đem chí bảo bức này giao cho người nắm giữ... Quả thực là...”

Ánh mắt Hoa đạo nhân lóe lên, năm ngón tay phải của hắn chợt biến ảo thủ ấn, muốn thi triển ra cấm chế càng thêm cao thâm vây khốn Cơ Hạo.

Lão nhìn rất rõ, Cơ Hạo tuy có thể thúc dục Thiên Địa Kim Kiều, nhưng tu vi bản thân hắn thật sự quá thấp chút, hắn chỉ có thể phát huy ra một ít thần thông cơ bản nhất của Thiên Địa Kim Kiều, căn bản không thể đem toàn bộ uy năng của Thiên Địa Kim Kiều phát huy ra.

Không cần nói Cơ Hạo, Thiên Địa Kim Kiều loại kỳ trân này đến từ trong Hồng Mông hỗn độn, bên trong chứa năm mươi luồng Hồng Mông bảo cấm, cho dù là Hoa đạo nhân cũng không dám nói, lão nhất định có thể đem toàn bộ thần uy của Thiên Địa Kim Kiều hoàn toàn phát huy ra!

Trọng bảo như thế, có thể nào rơi vào Cơ Hạo nắm giữ? Nên thuộc về Hoa đạo nhân lão mới đúng! Thiên Địa Kim Kiều loại bảo vật này, hầu như có thể làm khí vận trọng bảo trấn áp khí vận một giáo môn, có thể nào để Cơ Hạo vịn vịn một tên hậu sinh văn bối cầm trong tay rêu rao khắp nơi?

Nghiến chặt răng, năm ngón tay phải Hoa đạo nhân lại biến ảo ải quyết, hắn đã không lưu tình chút nào xuống tay nặng nề.

Hư không quanh thân thể Cơ Hạo đột nhiên biến thành một mảng tối đen, trong hư không tối đen vô biên vô hạn, chỉ có mấy ngôi sao ảm đạm đang lóe lên. Những ngôi sao đó hào quang trắng xóa, đục ngầu vô thần tựa như con mắt

người chết, nhìn qua khiến tim người ta đập nhanh từng đợt.

Trong hư không tối như mực tràn ngập một khí tức làm người ta tan nát cõi lòng, loại cảm xúc cổ quái này làm người ta khó chịu toàn thân, làm người ta luôn cảm thấy phải gào khóc mới có thể hóa giải như từ sâu trong linh hồn phát ra, làm người ta không rõ lý do trở nên yếu đuối, trở nên đa sầu thiện cảm, rất muốn từ bỏ tất cả, từ đó đắm chìm trong loại cảm xúc không tên này.

Thân thể Cơ Hạo loạn choạng, hào quang đại nhật nguyên thần của hắn ảm đạm một trận, nguyên thần thiếu chút nữa tan vỡ.

Man Man thì cảm xúc trực tiếp mà rõ ràng nhất, nàng đột nhiên ôm cánh tay Cơ Hạo khóc lên, hai hàng nhiệt lệ cuộn cuộn chảy xuống: “Oa... Man Man thật khó chịu, trong lòng thật khó chịu... Nhưng Man Man vì sao muốn khóc? A cha nói, đánh chết cũng không thể khóc!”

Thiếu Ti, Thái Ti, Phong Hành, Vũ Mục, Viên Lực, thân thể mấy người nhoáng lên, trong đầu bọn họ đồng thời hiện lên chuyện cũ bi thảm nhất, nghĩ lại mà kinh nhất trong đời. Vành mắt bọn họ đồng thời đỏ lên, một hương vị chua xót từ xoang mũi lao thẳng lên trán, nước mắt thiếu chút nữa đã trào ra.

Giờ phút này trừ Cơ Hạo, tất cả người khác đều toàn thân bủn rủn vô lực, vu lực toàn thân cũng không điều động được một chút nào nữa.

Phía trước Thiên Địa Kim Kiều chợt phun ra các loại cảnh tượng hồng hoang địa thủy hỏa phong, Hoa đạo nhân không chỉ trực tiếp phát động linh hồn công kích đối với đám người Cơ Hạo, càng đem hư không quanh Thiên Địa Kim Kiều ngang ngược phá hủy, tái diễn hồng hoang, tái tạo địa thủy hỏa phong, lực đạo đáng sợ từ bốn phía ập tới, áp chế khiến toàn thân Thiên Địa Kim Kiều thanh quang không ngừng nhộn nhạo, tốc độ tiến lên chợt trở nên giống như ốc sên.

Như Hoa đạo nhân nói, Cơ Hạo không thể đem toàn bộ uy năng của Thiên Địa Kim Kiều phát huy ra.

Nếu là giờ phút này người nắm giữ Thiên Địa Kim Kiều là A Bảo hoặc là Quy Linh các đại đệ tử dưới trướng Vũ Dư đạo nhân, lấy đạo hạnh tu vi của bọn họ, cho dù Hoa đạo nhân tự mình ra tay, bọn họ cũng có thể dựa vào Thiên Địa Kim Kiều bỏ chạy.

Nếu giờ phút này là Vũ Dư đạo nhân tự mình nắm giữ Thiên Địa Kim Kiều, hẳn không những thoải mái xuyên qua hư không cấm chế của Hoa đạo nhân, càng có thể lấy lực phá cấm của Thiên Địa Kim Kiều, đem toàn bộ cấm chế của Hoa đạo nhân hoàn toàn bài trừ.

Nhưng với Cơ Hạo mà nói, áp lực xung quanh quá mức to lớn, hẳn chỉ có thể dựa vào Thiên Địa Kim Kiều miễn cưỡng ở trong địa thủy hỏa phong bảo trì bất bại, muốn bỏ chạy lại không còn sức.

Mắt thấy đám người Cơ Hạo đã sắp thua to ở trong tay Hoa đạo nhân, một tiếng thở dài ở xa xa truyền đến: “Hoa đạo nhân, ngươi còn biết xấu hổ hay không? Trước mặt chúng ta đám lão gia hỏa này tùy ý bắt nạt hậu bối nhân tộc ta, hôm nay nói không chừng phải cho ngươi biết tay một phen!”

Người nói chuyện là Thần Nông thị, người ra tay cũng là hắn.

Trên đao đá phun ra một ánh sáng mạnh mẽ màu vàng tím, đao đá thô ráp đột nhiên biến thành hào quang vạn trượng, Thần Nông thị tay cầm đao đá chém xuống một đao, vẻ mặt Hoa đạo nhân chột căng thẳng, ngẩng đầu cả giận nói: “Thần Nông thị, chẳng lẽ ngươi cảm thấy, bản đạo không dám động vào ngươi?”

Một đóa hoa sen màu phun ra ở đỉnh đầu Hoa đạo nhân, hoàn toàn chặn một đao này của Thần Nông thị.

Nhưng ánh đao của Thần Nông thị chột lóe, đóa hoa sen màu đỏ bị một đao của hắn chém thành hai mảnh, ánh đao chưa hết lực, cọ chéo qua đầu Hoa đạo nhân, đem một cái búi tóc của hắn bổ tán loạn không chịu nổi.

Hoa đạo nhân chột biến sắc, nụ cười trên mặt không còn sót lại chút gì, chỉ để

lại một mảng sát khí lạnh lẽo. Hắn là nhân vật cỡ nào, lại bị Thần Nông thị một đao đánh tan búi tóc!

Còn chưa chờ Hoa đạo nhân mở miệng, một đạo kiếm quang kinh thiên động địa từ cực xa đánh tới. Một kiếm này bá đạo sắc bén có thể xưng là tuyệt đỉnh, kiếm quang tung hoành ngàn vạn dặm, toàn bộ trời đất đều bị một đạo kiếm quang này cướp đi toàn bộ màu sắc.

Hoa đạo nhân hét một tiếng giận dữ, hắn không để ý giam cầm Cơ Hạo, hai tay điểm một cái, trước người liên miên nở rộ ra mười tám đóa hoa sen, mỗi một đóa hoa sen lúc nở rộ, đều mơ hồ nhìn thấy trong hoa sen có hư ảnh non nước như ẩn như hiện, mỗi một đóa hoa sen nghiêm nhiên là một cái tiểu thế giới.

Kiếm quang gào thét đánh tới, tiếng ‘Răng rắc’ không dứt bên tai, mười tám đóa hoa sen bị một kiếm bổ nát.

Hoa đạo nhân dịch chuyển thân thể, tay áo vung lên, chợt nghe ‘Bốp’ một tiếng, tay áo hắn bị kiếm quang xé nát, hóa thành vô số sợi vải bay đi.

Hét một tiếng giận dữ, Hoa đạo nhân trầm mặt, túm Côn Bằng lên xoay người rời đi, nháy mắt đã đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chương 1189: Lê Đình Tảo Huyệt

Trên mây đen, ngoài chín tầng trời, vô số ánh sao bao phủ hư không.

Chín cái bóng người nón cao đứng trên không, đỉnh đầu mỗi người đều có một mảng công đức chi khí thật lớn ngưng tụ thành mây lành, đều có một ngôi sao hồng hoang lơ lửng ở phía trên mây lành. Chín ngôi sao lớn hào quang loá mắt, ánh sáng như nước, sáng hơn xa so với ngôi sao khác trên trời mấy phần.

Trong đó phía sau một bóng người một mảng bóng kiếm như ẩn như hiện, vô số kiếm quang khi thì hợp thành một thanh kiếm khổng lồ đội trời đạp đất, khi thì phân hoá thành vô số bóng kiếm quay quanh hần xoay tròn bay múa. Trong mây lành đỉnh đầu hần mơ hồ có vô số bóng người sát khí ngập trời lóe lên, mơ hồ có tiếng rống giận dữ chém giết sa trường từ trong mây lành đỉnh đầu hần truyền đến.

Trong chín cái bóng người, chỉ có bóng người bóng kiếm vờn quanh này khí thế sắc bén bức người nhất.

Bọn họ cúi đầu, quan sát tình cảnh Hoa đạo nhân mang theo Côn Bằng lắc mình rời khỏi, đột nhiên đồng thời cười lạnh một tiếng.

“Hoa đạo nhân này quả nhiên trơn như chạch nhất, trước giờ chưa từng chịu thiệt! Nếu hần vừa rời đám theo kiếm khí của ta phản kích, hôm nay tất nhiên để hần biết tay. Bất chấp hao tổn một nửa công đức, cũng phải xoá sạch đạo hạnh vài kỷ nguyên của hần mới được.”

Bóng người nón cao bên thân có vô số bóng kiếm ẩn hiện mang theo một sự tức giận quát trầm thấp.

“Thôi, Hoa đạo nhân tu vi cao thâm khó lường, chúng ta có vô lượng công đức hộ thể, hần tất nhiên không dám mạo hiểm hao tổn khí vận chính diện chống đối chúng ta, nhưng thật sự động thủ, chín người chúng ta liên thủ cũng chỉ có

thể đánh bại hắc, lại không cách nào thật sự chém giết hắc.”

Quanh thân Toại Nhân thị ngọn lửa mơ hồ thản nhiên nói: “Tạm thời để hắc càn quấy, hậu bối nhân tộc ta chỉ cần cố gắng tinh tiến, tự có hảo hán cuồn cuộn không ngừng xuất hiện... Ngày sau lực lượng nhân tộc ta đủ rồi, tất nhiên đem hắc đánh cho hồn phi phách tán, diệt dòng dõi hắc, hủy tông môn hắc.”

Tám cái bóng người khác đều gật đầu, bóng người quanh thân vờn quanh bóng kiếm lạnh lùng nói: “Mà thôi... Chỉ là tức giận bọn hắc tùy ý khi nhục trêu đùa hậu bối nhân tộc ta mà thôi, ta cũng rõ, thật sự động thủ, chúng ta không ai là đối thủ của hắc. Làm việc chính đáng đi!”

Hít sâu một hơi, bóng người này chậm rãi giơ tay phải, vô lượng bóng kiếm bên người hắc đồng thời phát ra tiếng kiếm ngân cao vút kinh thiên động địa, vô số kiếm quang hướng vào phía trong hợp lại, đều tụ tập trên cánh tay phải hắc, cánh tay hắc thể mà hóa thành một thanh kiếm khổng lồ dài trăm vạn dặm, phun ra kiếm khí khủng bố dài ngàn vạn dặm.

“Làm việc chính đáng đi!” Toại Nhân thị chậm rãi nói: “Chúng ta đều có công việc quần thân, những nơi đó không thể rời khỏi quá lâu, chúng ta chỉ có một lần cơ hội buông tay công kích. Nếu trì hoãn... thì giao cho Đế Thuấn còn có đám nhỏ kia đi làm đi!”

Từng hơi thở đáng sợ từ trong cơ thể đám người Toại Nhân thị khuếch tán ra, ngôi sao lớn lơ lửng trên mây lành đỉnh đầu bọn họ chợt phát ra vô lượng hào quang, từng đạo hồng hoang tinh lực hùng hồn đến cực điểm hóa thành các dòng thác ánh sáng màu sắc mắt thường có thể thấy được, mang theo tiếng gầm đĩnh tai nhức óc không ngừng rót vào thân thể bọn họ.

Chín cái bóng người cấp tốc bành trướng, bọn họ ban đầu cao một trượng sáu bảy thước, trong chớp mắt đã cao ngàn dặm, quanh thân quần quanh các dòng ánh sao như rồng, ngẫu nhiên ánh sao đan xen va chạm lẫn nhau, hư không xung quanh nhất thời là một mảng dao động.

Trong vũ trụ hồng hoang, có ba bốn ngàn ngôi sao bị tinh lực trên người bọn họ dẫn động, các ngôi sao đó hô ứng nhau từ xa, dần dần sáng lên trong tinh đồ, độ sáng của chúng cấp tốc tăng cường, trong chớp mắt ánh sao chúng bộc phát ra đã so với ngày thường mãnh liệt hơn gấp trăm lần trở lên.

Từng dải ánh sao màu sắc rực rỡ vượt không gian mà đến, ùn ùn rót vào trên mây lành ở đỉnh đầu chín người nâng hồng hoang tinh thần.

Chín ngôi sao bay lên trời, ngôi sao ban đầu chỉ to bằng vại nước chột biến thành kích cỡ mấy vạn dặm. Chín ngôi sao vắt ngang trời, dần dần hóa thành hình dạng cái thìa, chính là bộ dáng Bắc Đẩu thất tinh và Bắc Cực tinh ở trong tinh đồ. Còn có một ngôi sao lớn thì quay quanh Bắc Cực tinh, tựa như hộ tinh chậm rãi xoay tròn quay quanh Bắc Cực tinh.

Trong nháy mắt Bắc Cực tinh đồ thành hình, các ngôi sao phương Bắc của toàn bộ vũ trụ hồng hoang đều xôn xao, trừ ba bốn ngàn ngôi sao lúc ban đầu, càng có vô số ngôi sao lần lượt sáng lên, các ánh sao hoặc to hoặc nhỏ lần lượt rót vào trong chín ngôi sao lớn, chín cái bóng người càng cấp tốc sinh trưởng, cuối cùng chiều cao của bọn họ đạt tới trên dưới vạn dặm.

Tinh thần dao động khủng bố khuếch tán ra từng đợt, toàn bộ Trung Lục thế giới đều đang khe khẽ run rẩy.

Nếu vẫn còn trụ trời Bất Chu sơn, mặc cho hồng hoang tinh tú dị biến như thế nào, Trung Lục thế giới cũng sẽ lù lù bất động, nhưng trụ trời sụp đổ, một đoạn ngắn bị Thanh Vi đạo nhân thu đi, một mảng lớn bị Cơ Hạo luyện thành Bàn Cổ Chung, Trung Lục mất đi trụ trời chống đỡ bị tinh tú dao động ảnh hưởng, mới đầu chỉ là khẽ run rẩy, không bao lâu đại lục khổng lồ đã bắt đầu kịch liệt chấn động.

Cơ Hạo đứng trên Thiên Địa Kim Kiều, thanh quang nhộn nhạo vờn quanh toàn thân, thân thể hần thì lại đứng vững, nhưng cảnh tượng xung quanh lại như trời đất sụp đổ, nháy mắt trở nên khủng bố dị thường.

Các dải mây đen như cương đao vắt ngang hư không, các làn cương phong như quỷ kê cấp tốc đảo qua, trên mặt nước nổi lên từng cơn sóng to vạn trượng, thiên địa nguyên khí kịch liệt dao động như nổi điên, vô số sấm sét đột nhiên sinh ra, lôi hỏa giống như mưa rơi gào thét từ không trung rơi xuống, khắp trời đều là lôi hỏa sau khi phát nổ tạo nên ánh sáng chói lòa cùng lửa.

Một hơi thở đáng sợ từ trên cao truyền đến, đó là một loại hơi thở khủng bố chúa tể tất cả, diệt sát thương sinh. Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân trầm xuống, thiếu chút nữa bị áp lực này ép nằm úp sấp. Hắn vội vàng tế ra Bàn Cổ Chung, từng đạo hỗn độn khí tức cuộn ngược xuống, lúc này mới miễn cưỡng ổn định thân thể.

Trên trời truyền đến tiếng vang lớn khủng bố, có chín dòng lũ ánh sao màu sắc rực rỡ gào thét từ cực cao trên trời chỗ hạ xuống, dòng lũ tinh quang cách nhau xa xôi, hung hăng cắm vào chín chỗ địa vực của Trung Lục thế giới.

Cơ Hạo thấy rõ, một dòng lũ ánh sao trong đó đường kính khoảng vạn dặm, rõ ràng cắm đầu chui vào trong thủy nhãn sông Hoài!

Trung Lục thế giới kịch liệt chấn động, chín luồng ánh sao hung hăng đánh ở trong chín chỗ thủy nhãn bốn đại thủy hệ, tất cả sinh linh trong thủy nhãn phạm vi trăm vạn dặm nháy mắt đều thành bột, thủy nhãn sâu tới mấy chục vạn dặm bị một đòn của ánh sao phá hủy, tất cả bố trí trong thủy nhãn nháy mắt hóa tro, vô luận là Cực Âm Sát Thần trong vách hang, hay là hắc ngọc tế đàn sâu trong thủy nhãn, hoặc là vô số Vực tử Vực tôn ẩn nấp trong thủy nhãn, đều tan thành tro bụi trong một đòn này.

Lực đánh to lớn nhấc lên làn sóng cao tới vạn dặm, gào thét hướng bốn phía khuếch tán ra nhanh chóng mãnh liệt.

Sóng to khủng bố hướng bốn phía cuộn cuộn tản ra, lao mãi ra trên trăm vạn dặm lúc này mới chậm rãi bình ổn.

Toàn bộ sinh linh Trung Lục thế giới đều trợn mắt há hốc mồm nhìn bầu trời,

trong mắt tất cả mọi người đều có quỹ tích chín luồng sáng mạnh mẽ lưu lại chậm chạp chưa thể tiêu tán.

Mọi người đều đang đánh giá một đòn vừa rồi nếu rơi xuống trên người mình sẽ là kết quả thế nào...

Hoa đạo nhân mang theo Côn Bằng đã đi thật xa về mặt sắc bén nhìn phương vị chín ánh sao hạ xuống, hai tay hãn kết ấn đặt ở ngực, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Khoe vũ lực sao? Nhân tộc... Lực lượng các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu, chẳng lẽ bần đạo còn không biết... Không có ai, có thể ngăn cản sư huynh đệ bần đạo theo đuổi đại đạo! Không có ai, có thể đoạn tuyệt con đường của sư huynh đệ bần đạo!”

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng thét dài ngang ngược bá đạo: “Cộng Công, nấp ở thiên đình thì không có việc gì sao? Ăn của ta một kiếm!”

Một đạo kiếm quang màu vàng tung hoành ngàn vạn dặm, hung hăng hướng thiên đình treo cao ở trên không Trung Lục thế giới bổ xuống.

Chương 1190: Cộng Công Chi Thương

Trên bầu trời, chín ngôi sao lớn sáng lên, sau chín ngôi sao, ức vạn tinh tú đồng thời lóe lên.

Mây đen khắp trời cũng không ngăn được hào quang những tinh tú đó lấp lánh mà vĩnh hằng, mây đen nồng đậm như biến thành lát cắt trong suốt, ánh sao sáng lạn màu sắc rực rỡ chiếu rọi trời đất. Trong nháy mắt này, trên nước lũ mênh mông của Trung Lục thế giới ngay cả một gợn sóng cũng không có.

Thiên địa một màu, mặt nước như gương, một dải kiếm quang màu vàng dài ngàn vạn dặm ở trên không bố xuống, chín cột ánh sao như rồng dây dưa lẫn nhau rít gào theo sát kiếm quang hạ xuống, sau đó ức vạn tinh tú đồng thời phun ra các luồng ánh sao hoặc to hoặc nhỏ, giống như vô số mũi tên rậm rạp hạ xuống.

Trên bầu trời, mây khói bảy màu vờn quanh, thiên đình tường quang thụ khí ngập trời âm âm hiện lên.

Tiếng trống trận, tiếng chuông vàng nặng nề chấn động thiên giới vang lên, từng đám mây lùn bảy màu chồng chất từ trong thiên đình bay ra, treo ngang trên không cung điện lâu các kéo dài không dứt của thiên đình.

Vô số con dân Trung Lục thế giới đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trừ cực ít cao tăng nhân tộc, các con dân nhân tộc vẫn là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy thiên đình thần cung trong truyền thuyết.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều khẽ run lên, mang theo đoàn người dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua hư không hướng thiên đình lao đi. Đây là vị Nhân Hoàng đại năng nào đó ra tay sao? Xem kiếm thể bá đạo vô song này, hẳn là vị Nhân Hoàng kia trong truyền thuyết nhỉ?

Cơ Hạo không muốn bỏ qua vở kịch hay kế tiếp, cho nên hấn dốc hết toàn

lực chạy qua.

Chúc Cửu Âm và Thần Nông thị cũng ngẩng đầu lên, Chúc Cửu Âm thấp giọng lầm bầm một câu, hắt ngậm cái miệng rộng của mình, tiên thiên hỏa tinh ngậm trong miệng lặng lẽ biến mất, thiên địa chợt tối sầm lại, ngay sau đó thời điểm thiên địa sáng trở lại, Chúc Cửu Âm đã mang theo Thần Nông thị tới ngoài cổng chào cửa chính thiên đình.

Tốc độ lão gia hỏa này, thế mà so với Cơ Hạo khổng chế Thiên Địa Kim Kiều còn nhanh hơn rất nhiều. Không hổ là tồn tại khủng bố trước hồng hoang đã chiếu rọi khắp trời, thần thông pháp lực của hắn đã vượt qua tường tượng.

Cơ Hạo còn ở giữa đường, kiếm quang từ trên trời giáng xuống đã hung hăng bổ vào trên thiên đình.

Mấy ngàn tầng mây lùn bảy màu âm âm sụp đổ, kiếm quang cũng theo đó vỡ nát, hóa thành vô số dải cầu vồng kiếm dài đến trăm trượng đánh loạn khắp trời, đánh cho trên không thiên đình bắn tung tóe ánh lửa, sấm sét khắp nơi. Ngói ngọc gạch vàng của các cung điện lầu các thiên đình bị chấn động tới mức vang ‘Ù ù’ hỗn loạn, nhiều lầu các chỗ cao kịch liệt lắc lư, vô số mái ngói rơi xuống đất, vỡ thành vô số vụn ngọc lóe sáng.

Theo đó mà đến là chín ánh sao hung mãnh như rồng, ánh sao đường kính vạn dặm hầu như là đồng thời va chạm trên thiên đình, như nước thép đổ vào trong khối băng, tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, vụ nổ lớn đáng sợ đem hư không bên trên thiên đình nổ phá thành mảnh vụn, địa thủy hỏa phong các loại thiên địa nguyên lực sụp đổ tán loạn, nghiêm nhiên là một bộ cảnh tượng nguyên thủy thiên địa mở.

Uy năng chín luồng ánh sao còn chưa tiêu tán toàn bộ, vô số luồng ánh sao hoặc lớn hoặc nhỏ gào thét rơi xuống. Mỗi một ánh sao uy lực ít nhất đều có thể so với mười vị Vu Đế đỉnh phong liên thủ đánh một đòn, vô số ánh sao như vậy đồng thời đánh lên thiên đình, thiên đình to lớn kịch liệt chấn động, ngay cả đài

mây vừng vàng nâng thiên đình cũng nổi lên vòng ánh sáng chói mắt.

Cái này nhìn như chỉ là một kiếm tùy tay của vị Nhân Hoàng nào đó phát tiết lửa giận, thực ra một chiêu này dẫn động lực lượng toàn bộ tinh tú thuộc tinh vực phương Bắc Bắc Đẩu thất tinh quân hạt trong tinh tú khắp trời.

Tuy các ngôi sao hồng hoang đó không có tinh quân tọa trấn, cũng chưa đem toàn bộ lực lượng của mình phát huy ra, nhưng số lượng các ngôi sao đó quá lớn, như tích cát thành tháp, một đòn vô số tinh tú đồng thời bùng nổ, vẫn mang đến cho thiên đình công kích đáng sợ.

Cơ Hạo thở hỗn hển chạy tới ngoài cổng chào cửa chính thiên đình, hấn trở mắt nhìn cổng chào tỏa sáng sắc sỡ của cửa chính thiên đình bị mấy vạn luồng ánh sao tấp nập đánh trúng. Theo một tiếng vang lớn kinh thiên động địa, cổng chào to lớn nháy mắt hóa thành tro bụi, kéo theo cửa chính thiên đình cũng bị đánh sập hơn một nửa!

Cổng chào cửa chính thiên đình... Còn có cổng thiên đình...

Bị ánh sao đầy trời bắn thủng?

“Thật sự là đồ sộ, hoa lệ!” Cơ Hạo từ đáy lòng cảm khái một tiếng, đám người Man Man, Thiếu Ti phía sau hắn thì xem tới mức mắt cũng sắp lồi ra. Thiên địa từ khi mở tới nay, thiên đình chưa bao giờ chịu chút tổn hại nào, thế mà đã bị công phá cửa chính?

Ánh sao đầy trời tan đi, mây đen trên trời lại khôi phục khí khái tối như mực che cả bầu trời.

Mây khói trên không thiên đình tan đi, lộ ra thiên đình lộn xộn. Cơ Hạo thấy rõ, trong thiên đình ít nhất có hơn một ngàn cung điện lầu các bị ánh sao đánh bừa đánh cho vỡ nát, phụ cận nhiều cung điện lầu các bị thủy yêu chiếm cứ còn rải mảnh lớn dấu vết máu thịt hỗn độn.

Thiên đình vốn huy hoàng tráng lệ không gì so sánh nổi, giờ phút này biến thành lộn xộn như nhà dột, như thiếu nữ yếu ớt bị mấy trăm con yêu thú thay nhau chà đạp, thấy thế nào cũng lộ ra một hương vị thê lương.

“Thật thê thảm!” Cơ Hạo lại cảm khái một tiếng.

Chúc Cửu Âm đã thu hồi hình thái ban đầu, hóa thành một lão nhân áo bào đen tuổi già sức yếu, lưng còng đứng ở bên cạnh Thần Nông thị. Nghe tiếng Cơ Hạo cảm khái, Chúc Cửu Âm nếp nhăn trên mặt hầu như có thể rũ xuống mặt đất không khỏi lặng lẽ cảm khái:

“Không phải, thực sự thê thảm. Thiên đình ban đầu chính là trung tâm thiên địa, có Thiên Địa Đại Trận bảo vệ xung quanh, cho dù tinh tú khắp trời cùng nhau làm loạn cũng không tổn hại được nó một chút nào.”

“Nhưng, ngại là, căn cơ thiên đình trụ trời Bất Chu sơn bị người ta ngay cả gốc cũng dời đi rồi, thiên đình này căn cơ đã không vững. Càng chết người hơn là, Thiên Xu điện chủ khống Thiên Địa Đại Trận của thiên đình cũng bị người ta đoạt đi rồi. Thiên Xu điện, đó là trung tâm vận chuyển của Thiên Địa Đại Trận, không còn Thiên Xu điện, Thiên Địa Đại Trận chính là vật chết không có hồn phách, vận chuyển cực kỳ bất tiện.”

Cười một tiếng quái dị, Chúc Cửu Âm âm trầm nói: “Thiên đình hiện tại, Thiên Địa Đại Trận còn có một phần trăm uy lực lúc đỉnh phong sao?”

Cơ Hạo chớp mắt không nói gì.

Hắn nhớ tới lần trước đi kho báu thiên đình trộm Tức Nhưông, Đại Xích đạo nhân trực tiếp từ trong Linh Lung Bảo Tháp đã cho A Bảo mượn thi triển vô thượng đạo pháp Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đem Thiên Xu điện của thiên đình dọn đi toàn bộ!

Cơ Hạo khi đó còn cảm thấy kỳ quái, Đại Xích đạo nhân chạy tới giúp thiên đình đỡ nhà hay sao, không ngờ được chuyện đó liền ứng đến hôm nay, mất đi

Thiên Xu điện, Thiên Địa Đại Trận của thiên đình vận chuyển mất linh, thế mà ngay cả một phần trăm uy lực lúc đỉnh phong cũng không còn!

Trong bất động thanh sắc, Đại Xích đạo nhân đã đào một cái hố cực lớn cho Cộng Công.

Cơ Hạo còn có thể nói gì? Trừ cảm khái một tiếng Đại Xích đạo nhân dù sao chính là Đại Xích đạo nhân, hẳn còn có thể nói cái gì chứ?

Đối mặt ánh mắt quái dị của Chúc Cửu Âm, Cơ Hạo thần thái tự nhiên đứng trên Thiên Địa Kim Kiêu, hăn đột nhiên vận trung khí rống lớn một tiếng: “Cộng Công, a cha của ngươi, a cha của a cha ngươi, a cha a cha a cha ngươi, còn có hướng lên trên hai mươi mấy đời lão tổ tông, bọn họ đều bị đánh tan xương nát thịt rồi!”

“Thù giết cha không đội trời chung, huống chi là giết hai mươi mấy đời tổ tông của ngươi?”

“Là hảo hán tử, lăn ra đây liều mạng cùng mấy vị đại nhân kia trên đỉnh đầu chứ?”

“Ngươi sẽ không là không dám chứ? Ngươi sẽ không mất - trứng rồi chứ? Ngươi còn là nam nhân không?”

Một đám mây đen từ trong thiên đình phóng lên cao, Cộng Công hai chân đạp hai con hắc long bay lên trời, hăn sắc mặt tối sầm tức giận nhìn Cơ Hạo, đột nhiên phun một ngụm lớn ra thật xa.

“Đế Hiên Viên, ta liều mạng với ngươi!” Cộng Công khàn giọng rống giận.

Chương 1191: Cộng Công Cuộn Mình

“Tốt!”

Thanh âm như chém đồng chặt sắt từ trên cao truyền đến, một cái bóng người quanh thân có vạn luồng kiếm khí quẩn quanh nón cao từ trên trời giáng xuống, hai tay chấp sau lưng, thân hình như kiếm đứng thẳng tắp ở trước mặt Cộng Công thị.

Một đám mây lạnh lơ lửng ở đỉnh đầu bóng người nón cao, mơ hồ có hư ảnh vô số tướng sĩ tinh nhuệ như ẩn như hiện trong mây lạnh, tiếng hò hét cao vút trào dâng, sát khí ngập trời thỉnh thoảng từ trong mây lạnh truyền đến, bóng người nón cao chỉ chấp tay sau lưng đứng nơi đó, một sự thiết huyết tràn đầy thiên địa, làm toàn bộ người nhìn thấy hần đều có chút không thở nổi.

“Càng thêm bá đạo hơn rồi.” Thần Nông thị cười ‘Ha ha’ vài tiếng.

“Bổ hẩn một kiếm!” Thanh âm Chúc Cửu Âm càng thêm âm trầm: “Cao tuổi rồi, ngủ không yên, thật không dễ gì mới có giấc mơ đẹp, còn chưa ngủ được mấy ngàn năm đã bị các người đám nhỏ này đánh thức... mau bổ hẩn một kiếm, lão nhân trở về, còn kịp mơ lại một giấc nữa.”

Cơ Hạo ở một bên không hé răng, chỉ liếc xéo Chúc Cửu Âm.

Ngủ một giấc mấy ngàn năm, cái này còn gọi là ngủ không yên? Còn chạy về đi ngủ lại cho kịp, ngài đây là thích ngủ bao nhiêu vậy?

“Cộng Công thị, người muốn liều mạng với ta? Ta cũng thế!” Kiếm khí quanh thân bay lượn, hóa thành vạn con rồng vàng bay loạn đầy trời, để Hiên Viên chấp tay sau lưng, trong đôi mắt hai luồng sáng màu vàng bắn ra như kiếm, gắt gao tập trung thân thể Cộng Công thị: “Đến, liều mạng với ta!”

Rống to ‘Hây’ một tiếng, vô số bóng người chong chát phía sau để Hiên Viên

lặng yên hiện lên, thân thể những bóng người đó bày ra dạng bán trong suốt, trên thân mỗi người đều phủ một tầng ánh sáng công đức màu vàng tím nhạt. Bọn họ mặc trọng giáp, cầm giáo, sóng vai gắt gao dựa vào nhau, ánh mắt ai cũng hung ác nhìn chăm chăm Cộng Công thị.

Thoạt nhìn, bóng người phía sau đế Hiên Viên đại khái cũng chỉ trên dưới mười vạn, nhưng sát niệm và sát ý bọn họ tản mát ra, lại là quân đội nhân tộc gấp trăm lần, ngàn lần bình thường cũng không thể so sánh với bọn họ.

“Bọn họ là?” Cơ Hạo tiến lên vài bước, tiến đến bên người Thần Nông thị, rất kính cẩn chỉ vào những bóng người đó hỏi.

“Năm đó đế Hiên Viên ác chiến với Xi Vương, chiến sĩ nhân tộc dưới trướng chết trận lấy ức vạn để tính, anh linh đa số chiến sĩ tiến vào luân hồi, một lần nữa chuyển thế đầu thai. Chỉ có mười vạn tám ngàn chiến sĩ này thề sống chết tùy tùng đế Hiên Viên, hóa thành chiến linh trọn đời đi theo bên cạnh hần.”

Thần Nông thị chậm rãi nói: “Đế Hiên Viên không chết, mười vạn tám ngàn chiến linh hằng cổ bất diệt; đế Hiên Viên ngã xuống, mười vạn tám ngàn chiến linh hồn phi phách tán. Trong rất nhiều hiên năng của nhân tộc ta, chỉ có đế Hiên Viên mới có tạo hóa đặc sắc như thế.”

Khóe mắt Cơ Hạo run rẩy một trận, nói cách khác, đế Hiên Viên mang theo bên mình một mũi quân đội mười vạn tám ngàn người đánh không chết?

Thần thức theo bản năng hướng những bóng người đó phía sau đế Hiên Viên quét qua, Cơ Hạo kinh hãi phát hiện, mười vạn tám ngàn chiến linh, yếu nhất cũng đạt tới thực lực Vu Đế cấp cao, mấy vị tướng lĩnh mạnh nhất, khí tức bọn họ tuyệt đối vượt qua Vu Đế cảnh.

Đây là một mũi quân đội đáng sợ cỡ nào!

Đương nhiên, bọn họ lấy hình thái linh thể tồn tại ở thế gian, mất đi thân thể, thực lực của bọn họ nhiều nhất có thể phát huy ra hơn một nửa, nhưng chính là

hơn một nửa thực lực này cũng rất đáng sợ —— bởi vì bọn họ là đánh không chết!

Cơ Hạo ánh mắt sáng ngời nhìn mười vạn tám ngàn chiến linh phía sau đế Hiên Viên.

Rất hiển nhiên, đế Hiên Viên không sở trường rèn pháp bảo thích hợp linh thể sử dụng.

Mười vạn tám ngàn chiến linh này, giáp trụ trên người, giáo trong tay, đều là linh lực bản thân bọn họ ngưng luyện mà thành, không phải là pháp bảo thực thể, cho nên uy lực có hạn. Cơ Hạo nhớ rõ, trong kỹ xảo luyện khí A Bảo truyền thụ, còn có kỳ môn bảo vật chuyên môn rèn cho các loại linh thể.

Nếu mười vạn tám ngàn chiến linh này có thể mặc giáp trụ chuyên môn rèn cho bọn họ, cầm binh khí thích hợp đặc tính linh lực của bọn họ nhất, Cơ Hạo cũng khó tưởng tượng thực lực của họ sẽ tăng lên bao nhiêu. Có lẽ, bọn họ có thể hoàn toàn phát huy ra lực lượng của bản thân?

“Cộng Công thị, người không phải tìm ta để liều mạng sao?” Đế Hiên Viên đứng giữa không trung, thanh âm như kim loại va chạm, đặc biệt cao vút to rõ, chấn động làm màng tai Cơ Hạo đau nhức: “Đến, ta ở đây, chỉ chờ người đến liều mạng!”

Cộng Công thị chân đạp hai con hắc long, hai tay nắm chặt hai con mãng xà khổng lồ đen sì, quanh thân quấn quanh mảng lớn huyền băng màu đen, sóng nước, do do dự dự nhìn đế Hiên Viên. Hắn vừa lúc ở bên cạnh Thiên Địa Đại Trận của thiên đình, làn khói bảy màu vờn quanh thân thể hắn, đế Hiên Viên nếu chủ động phát động tiến công, chắc chắn còn cần tiếp tục cứng đối cứng với Thiên Địa Đại Trận một phen mới được.

“Các người điều động lực lượng tinh không phương Bắc công kích thiên đình, nếu đặt ở thời thượng cổ hồng hoang, các người đã phạm vào thiên luật.” Do dự hồi lâu, Cộng Công thị thật không dễ gì bật ra một câu như vậy.

Một tầng khói mờ hồ bao phủ gương mặt đế Hiên Viên, không nhìn rõ được sắc mặt hắc biến hóa, nhưng Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy dưới làn khói mờ hồ, khuôn mặt đế Hiên Viên co rúm thành một cục. Hắc quát từng chữ một: “Cộng Công thị, người... nhu nhược!”

Cơ Hạo, Thần Nông thị, Chúc Cửu Âm đồng thời trợn mắt. Cộng Công thị ghen thật lâu, chỉ bật ra một câu nói nhảm như vậy? Nghĩ hắc giờ phút này trong lòng đế Hiên Viên đã có vô số lời phẫn khích đang ấp ủ rồi nhỉ? Chỉ là ngại vấn đề thân phận, đế Hiên Viên chung quy không thể hướng phía Cộng Công thị chửi ầm lên.

Một câu ‘nhu nhược’, sắc mặt Cộng Công thị càng biến thành một mảng đen sì.

Trầm ngâm hồi lâu, Cộng Công thị hướng thiên đình hỗn độn nhìn thoáng qua, chậm rãi gật đầu nói: “Đế Hiên Viên, các người thúc dục lực lượng tinh không phương Bắc... Loại đại thần thông này, các người có thể thúc dục được mấy lần? Đừng tưởng các người luyện hóa Bắc Đẩu thất tinh và Bắc Cực tinh, thì có thể tùy ý nắm giữ vô số ngôi sao bầu trời phương Bắc. Các người lần này cũng đã trả giá đắt đỏ rồi nhỉ?”

Đế Hiên Viên, Thần Nông thị, còn có tám cái bóng người khác trên bầu trời đều không hé răng.

Cộng Công thị cười nhạt, nặng nề nói: “Các người hủy phân thân các đời tổ tiên của Cộng Công nhất tộc ta... món nợ này, chúng ta về sau chậm rãi tính. Trong lòng bản tôn tự có thao lược, tự nhiên sẽ không vì việc này trì hoãn chính sự.”

“Cộng Công thị, nói cách khác, người muốn làm con rùa rụt cổ, hoàn toàn không biết xấu hổ?” Nghe xong Cộng Công thị nói, Cơ Hạo chỉ cảm thấy sự tình rất không ổn, hắc vội vàng kêu to lên.

“Thể diện loại chuyện này, ngày thường tranh một chút cũng không sao,

nhưng đại sự quan trọng hơn, bản tôn cũng bất chấp thể diện.” Cộng Công thị cười ha ha xoay người nhìn Cơ Hạo thêm một cái, thản nhiên nói: “Các người nếu còn thừa sức, thì tiếp tục công kích đi, bản tôn... Sẽ không phụng bồi.”

Hừ lạnh một tiếng, Cộng Công thị đạp hai con hắc long nhanh chóng hạ xuống, hắc lớn tiếng quát: “Toàn lực mở ra Thiên Địa Đại Trận, không được có bất cứ sự sơ sẩy sơ ý nào nữa. Từ giờ trở đi, Thiên Địa Đại Trận mỗi giờ mỗi khắc bảo trì toàn lực vận chuyển, gia tăng gấp mười nhân thủ phụ trách khống chế các nơi mắt trận của đại trận, ai dám để lộ bất cứ sơ hở nào, giết!”

Mây đen quay cuồng từ bầu trời gào thét trôi qua, mưa to tầm tã xen lẫn vô số cột nước từ bầu trời đổ ập xuống.

Đám người Cơ Hạo đứng ngoài thiên đình, nhìn thiên đình mây khói bảy màu chợt dày nặng thêm mấy lần, không ai nói nên lời.

Qua hồi lâu, Đế Hiên Viên đột nhiên lớn tiếng quát: “Chúng ta hao tổn lượng công đức khổng lồ, triệu tập lực lượng tinh không phương Bắc, còn có hai lần cơ hội toàn lực tiến công!”

Đế Hiên Viên còn chưa nói xong, trên bầu trời xa xa truyền đến một âm thanh trong trẻo: “Thôi, chính sự quan trọng hơn.”

Chương 1192: Vực Tổ Chi Mưu

Dọa lui Cộng Công thị, đế Hiên Viên thét dài một tiếng phóng lên cao, lóe lên một cái liên tan vào trong mây đen.

Thần Nông thị nhìn hướng Cơ Hạo, chậm rãi gật đầu: “Đứa nhỏ tốt, đều là đứa nhỏ tốt... Tai kiếp trước mắt, nhớ lấy bốn phận nhân tộc ta, cố gắng nhiều hơn, cẩn thận một chút. Chúng ta, còn có việc chúng ta cần hoàn thành.”

Xoay người nhìn về phía Bắc, Thần Nông thị trầm giọng nói: “Có lẽ không thành, tóm lại thử một phen, chúng ta không rút ra được nhiều thời gian, chỉ có thể làm hết sức. Cơ Hạo, đi nói cho Đế Thuấn, đại cục trị thủy, vẫn phải cẩn thận.”

Khẽ kêu một tiếng, tay áo Thần Nông thị, Chúc Cửu Âm run lên, lần lượt hóa thành ánh sáng phóng lên cao, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Cơ Hạo theo phương hướng vừa rồi Thần Nông nhìn để nhìn qua, bên kia chính là phương hướng Lương Chủ thành của dị tộc. Hắn âm thầm tính toán, việc cần kinh động nhiều người thế này liên thủ đi làm, không lẽ bọn họ muốn hủy diệt thông đạo truyền tống vượt giới liên thông mười hai cái thủy thế giới?

Hy vọng có thể thành công, hy vọng dị tộc sẽ không ra tay ngăn trở.

Cơ Hạo âm thầm lẩm bẩm vài câu, lại hướng cửa chính sụp đổ của thiên đình nhìn một cái, cố ý cười to vài thanh, lúc này mới thúc dục Thiên Địa Kim Kiều mang theo mọi người nhanh chóng rời khỏi. Hắn đi không được bao xa, một đám thủy yêu múa đao múa thương từ trong thiên đình lao đi ra, hùng hùng hổ hổ muốn tìm Cơ Hạo gây sự, nhưng nào còn đuổi kịp hắn?

Làn khói bảy màu vờn quanh, từng dải cầu vồng lướt ngang không trung, Thiên Địa Đại Trận của thiên đình tự ẩn chứa vô số kỳ diệu, Cộng Công thị sau khi cưỡng chế các đại yêu dưới trướng đem Thiên Địa Đại Trận toàn lực thúc

dục, toàn bộ mảnh vỡ cung điện lầu các bị chấn sập tự bay lên, ở trong các ánh chớp kỳ dị một lần nữa hòa hợp một thể, cung điện lầu các các nơi đều khôi phục nguyên dạng.

Trong một tòa cung khuyết hùng vĩ, Cộng Công thị trầm âm đứng chính giữa đại điện, vẻ mặt tối tăm nhìn Vô Chi Kỳ cả người đầy máu.

Vô Chi Kỳ thở phì phò ngồi dưới đất, rất bất đắc dĩ nhìn Cộng Công thị: “Tới quá nhanh, căn bản không ngờ, không chút dấu hiệu đột nhiên đã hạ tử thủ. Chính vị Nhân Hoàng lấy vô lượng công đức ngưng tụ phân thân liên thủ đánh lén, nếu không phải ta bỏ chạy nhanh, thì đã theo thủy nhân sông Hoài cùng nhau hóa tro rồi.”

Nói xong, Vô Chi Kỳ đột nhiên kịch liệt ho khan, không ngừng phun ra từng khối máu bầm lớn. Hắn ho khan một lúc, bắt đầu hít thở thật sâu, từng màn hơi nước chảy xiết vờn quanh thân thể hắn, thủy quang màu u lam đem thân thể hắn bao bọc hết lại.

Cộng Công thị nhìn nhìn Vô Chi Kỳ, cuối cùng đem cơn tức trong lòng kiềm chế xuống.

Hắn nhận được Vực tổ cảnh báo, nói có thám tử nhân tộc lên vào thủy nhân sông Hoài, hơn nữa đã phát hiện tế đàn cùng ba cái long quan trong thủy nhân. Cộng Công thị vội vàng phái trọng thần dưới trướng am hiểu cơ biến nhất là Vô Chi Kỳ chạy đi xử lý việc này, càng phái Côn Bằng mang theo rất nhiều cao thủ theo sau tiếp viện.

Kết quả là cao thủ Côn Bằng mang đi ngã xuống toàn bộ, bản thân Côn Bằng không biết sống hay chết. Mà trong bốn đại thủy hệ, chín chỗ thủy nhân, các loại thủ đoạn thật không dễ gì bố trí thỏa đáng, cũng ở dưới phân thân chín đại Nhân Hoàng liên thủ công kích hóa thành tro bụi.

Dòng lũ ánh sao khủng bố từ trên trời giáng xuống kia, sau khi thủy nhân bị phá hủy nhấc lên sóng cao vạn dặm, loại khí tức khủng bố hủy diệt tất cả đó.

Cộng Công thị nhớ tới cảnh tượng hắc đứng ở chỗ cao của thiên đình nhìn ra xa, thân thể liền run rẩy không khống chế được.

Thần Nông thị, đế Hiên Viên, các thượng cổ Nhân Hoàng đại năng đó bọn họ đã rất lâu chưa xuất hiện rồi, người đời đã sớm quên uy danh hiển hách bọn họ từng có. Nhưng ở lúc nhân tộc gặp phải phiêu lưu thật lớn, bọn họ không ra tay thì thôi, vừa ra tay lại đã là trời sụp đất nứt như thế, không để lối thoát như thế.

Nghĩ đến uy năng khủng bố chứa trong chín dòng lữ ánh sao kia, Cộng Công thị âm u nhìn Vô Chi Kỳ một cái, chậm rãi gật đầu: “Quả thực không thể trách người... Cho dù là bản tôn tự mình đến nơi... Sợ là!”

Cộng Công thị muốn nói lại thôi, Vô Chi Kỳ thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhàn nhò nói: “Đáng thương đứa con Viên Thánh kia của ta, nó chết thật thảm. Thực sự là hồn phi phách tán, một chút căn cũng chẳng còn. Ta tuy nhiều con cái, nhưng có thành tựu lại không được mấy đứa... Còn trông cậy vào Viên Thánh hài nhi tương lai kế thừa thần vị thủy thần sông Hoài của ta!”

Sắc mặt Cộng Công thị càng thêm đen sì, Vô Chi Kỳ dù sao cũng là trọng thần đắc lực dưới trướng hắc, hắc chỉ có thể lựa lời trấn an lão hầu tử tính tình nóng nảy này, lại ứng thuận rất nhiều lợi ích, Vô Chi Kỳ lúc này mới an tâm nhắm mắt, điều tức tĩnh dưỡng.

Phân thân hai mươi bảy vị Cộng Công bị hủy, cái này không trách được Vô Chi Kỳ. Hắc chỉ là chạy đi tiếp viện, còn thiếu chút nữa bị chín đại Nhân Hoàng liên thủ công kích đánh cho hóa thành tro bụi, hắc bị thương nặng vô luận từ góc độ nào mà nói, hắc đều là có công không có tội.

Cộng Công thị xoay người, nhìn về phía Vực tổ cũng cả người đầy máu, quỳ dưới đất không dám nhúc nhích.

“Vô Chi Kỳ là có công, hắc vì cứu người, thiếu chút nữa tổn hại thêm vào, cho nên bản tôn ghi nhớ công lao cho hắc, tương lai đại sự thành, hắc sẽ được thưởng lớn. Nhưng người... Lão phế vật, người làm việc tốt lắm!”

Cộng Công thị đột nhiên rút ra một cây ngọc như ý bàn long hắc ngọc chế thành, hung hăng vụt ở trên đầu Vực tổ.

Vang một tiếng thanh thúy, đầu Vực tổ lồm, bị một đòn của Cộng Công thị đánh bay xa mấy chục trượng, máu tươi như suối phun từ trên vết thương ở đầu hắt phun ra. Vực tổ nhổ ra một ngụm máu, ngoan ngoãn xoay người mà dậy, quỳ dưới đất không dám nhúc nhích, chỉ cao giọng gào thét: “Cộng Công đại nhân, bọn họ xuống tay quá ác, quá nhanh, lão thần thật sự là không kịp ứng đối!”

Vực tổ khàn cả giọng quát: “Quá nhanh, quá độc ác, căn bản không cho một chút cơ hội. Con cháu lão thần tử thương vô số, bản thân lão thần có thể trốn ra, điều đó đã là may mắn rất lớn rồi.”

Cộng Công thị không rên một tiếng cầm ngọc như ý, hướng về phía đầu Vực tổ vụt bừa một trận.

Đầu Vực tổ bị Cộng Công thị đánh cho hoàn toàn thay đổi hình dạng, nhưng hãn chỉ có thể cứng rắn chịu đòn, thậm chí không dám đem thương tổn mình nhận chia sẻ ra ngoài, cứng rắn chịu toàn bộ đau khổ.

Mắt thấy Vực tổ bị đánh cho không thành bộ dáng, Cộng Công thị đem hãn đạp một cước bay thật xa, lớn tiếng quát: “Lão phế vật, nếu là các vị tôn trưởng của bản tôn không thể quay về, người bảo bản tôn đấu với những người đó như thế nào?”

Vực tổ thở hổn hển một hơi, hãn thật cẩn thận ngẩng đầu lên, cẩn thận nói: “Còn có biện pháp, còn có biện pháp... Dù sao trên bản thể các vị Cộng Công đại nhân đã có khí tức con cháu lão thần, tuy phân thân bọn họ bị hủy, nhưng chỉ cần Cộng Công đại nhân chịu hao phí một bộ phận tinh huyết, lão thần vẫn có biện pháp dẫn dắt khí tức các vị Cộng Công đại nhân, làm bọn họ thuận lợi quay về.”

“Muốn tinh huyết của ta?” Cộng Công thị nhìn về phía Vực tổ.

“Chỉ cần một bộ phận tinh huyết của ngài, tinh huyết cùng nguồn gốc với các vị Cộng Công đại nhân, lão thần liền có thể lấy bí pháp khiến các vị đại nhân thuận lợi quay về. Chỉ là... Lão thần hiện nay thực lực lại hơi tỏ ra không đủ, muốn làm hai mươi bảy vị Cộng Công đại nhân đồng thời quay về, sợ là phi thường gian nan!”

Cộng Công thị nhíu mày, hẩn nhìn Vực tổ, hỏi từng chữ một: “Thực lực không đủ, người đối đãi như thế nào?”

Vực tổ đem đầu cắm dưới đất, run rẩy nói: “Lão thần không dám tham, nhưng muốn bí pháp có thể thuận lợi thi triển, còn xin đại nhân...”

Do dự một phen, Vực tổ nghiêng răng, trầm giọng nói: “Còn xin đại nhân mở ra Hắc Đế thần cung, lấy Chu Thiên Thủy Tinh cho lão thần quán đỉnh tẩy luyện một phen.”

Chương 1193: Thất Tiễn Sát Vực

Chính bắc thiên đình, cát bạc vờn quanh biển xanh, trong biển xanh kéo dài ước vạn dặm, một tòa thần cung màu đen lơ lửng ở phía trên sóng biển. Nơi cực cao trên bầu trời, vô số tinh tú dập dờn ánh nước như ẩn như hiện, một dải ngân hà rộng lớn khổng lồ vô thanh vô tức từ trong bầu trời cuộn ngược xuống, vừa vận đem thần cung bao phủ ở trong.

Quanh thần cung màu đen, trên biển xanh điểm xuyết vô số hòn đảo tinh xảo to nhỏ. Trên các hòn đảo đó phân bố vô số cung điện lầu các, thỉnh thoảng có làn khói màu sắc rực rỡ, khôn cùng khí lành từ các chỗ hòn đảo bay lên trời.

Cộng Công thị chân đạp hắc long, mang theo đại đội nhân mã đi tới trước thần cung chính giữa.

Ở xa xa còn chưa cảm nhận được, tòa thần cung này từ xa nhìn lại cũng chỉ khí tượng bình thường.

Nhưng đến dưới cổng chào trước cửa chính thần cung, hư không bên cạnh mọi người dao động một trận, trước mắt đột nhiên sáng ngời, lúc này mới phát hiện tòa Hắc Đế thần cung này của thượng cổ thiên đình to lớn như vậy —— bất luận cái khác, chỉ riêng chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang hắc ngọc điêu long trước cửa chính cung điện, mỗi một bậc đều cao tới nghìn trượng!

Thượng cổ thiên thần phần lớn thân thể khổng lồ, một bậc thang nghìn trượng với bọn họ mà nói, chẳng qua là bước chân cực kỳ bình thường. Nhưng rơi ở trong mắt Cộng Công thị hiện tại cùng một đám người đi theo, tòa Hắc Đế thần cung này lại là muôn hình vạn trạng, khí thế hoành tráng, chỉ đứng xa xa nhìn tòa thần cung này, đã có một áp lực cực lớn làm linh hồn bọn họ cũng sắp cứng ngắt rồi.

Đạp đụn mây, theo bậc thang hắc ngọc điêu khắc rồng lên trên từng bậc một, đỉnh chóp bậc thang là một quảng trường thật lớn, trên đó điêu khắc đồ ảnh phân

bổ thủy hệ Trung Lục thế giới cùng tứ hoang đại lục khác, tuy là điêu khắc, nhưng trong lòng sông ngòi thủy hệ mơ hồ sóng nước, ngẫu nhiên có tiếng sóng cuộn cuộn từ trong điêu khắc trên mặt đất truyền đến, tiếng vang nặng nề chấn động khiến người ta không đứng vững được.

Bất chấp thường thức các loại bức tượng trang trí hoa lệ đồ sộ bốn phía quảng trường, Cộng Công thị cầm một cái ấn tỳ màu đen, sải bước đi về phía cửa chính thần cung.

Sau một đợt chú ngữ, cửa chính thần cung làm từ hắc ngọc, trái phải đều điêu khắc hai con rồng cuộn không phát ra tiếng mở ra, một làn hơi nước mênh mông dày đặc từ trong cánh cửa gào thét lao ra. Vô Chi Kỳ, Vực tổ đám thủy tộc đại năng phía sau đi theo Cộng Công thị còn ổn, bọn họ miễn cưỡng ở trong hơi nước dâng trào đứng vững thân thể.

Chật vật nhất chính là Đế Thích Sát, Da Ma Thiên cùng đương đại Xi Vưu ba người tò mò, hoặc là ‘không yên tâm với Cộng Công thị’, đòi đi theo xem náo nhiệt. Ba người họn họ không quen thủy tính, bị hơi nước cuộn cuộn ập tới, Da Ma Thiên là người đầu tiên kêu một tiếng quái dị, giống như một cái lá rụng bị hơi nước cuộn cuộn hất bay ra ngoài, chặt vật theo bậc thang phía sau lăn xuống.

Đế Thích Sát mắt thấy Da Ma Thiên bị đẩy đi, trong lòng hấn hơi loạn, vốn đã không đứng vững hấn cũng hú lên quái dị, cũng bị hơi nước ngang ngược hất bay lên.

Đương đại Xi Vưu vươn tay muốn tóm lấy Đế Thích Sát, nhưng hấn không động dậy còn tốt, vừa động trong hơi nước liền có mấy chục cơn sóng đục màu trắng gào thét lao đầu tới, cũng đem đương đại Xi Vưu cứng rắn đánh bay ra ngoài.

“Hắc!” Đám người Cộng Công thị, Vô Chi Kỳ, Vực tổ mang theo nụ cười quỷ dị nhìn về phía sau một cái, không nói gì đi ngược dòng lao vào Hắc Đế thần cung. Mọi người tuy là minh hữu hợp tác, nhưng bọn hấn thật sự rất thích ý

nhìn thấy đám người Da Ma Thiên chịu thiệt.

Trong Hắc Đế thần cung trống rỗng, thiên đình thần tử từng triều bái đã vô tung vô ảnh, chỉ có một cái ngai báu trống trơn đặt ở cuối đại điện.

Ở trên ngai báu, một ngọc đấu màu đen trong suốt lẳng lặng lơ lửng. Trong ngọc đấu dài rộng cao đều ở trên trăm trượng lóe ra u quang, mơ hồ có thể thấy được một tầng thủy quang sâu mấy trượng ở trong ngọc đấu nổi lên làn sóng lăn tăn.

Trên không ngọc đấu, các luồng hơi nước so với tơ tóc còn nhỏ bé hơn dần dần tràn ra, qua rất lâu mới có thể ngưng tụ thành một giọt nước so với hạt vừng còn nhỏ bé hơn, nhẹ nhàng rơi vào ngọc đấu, phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe ‘Đinh đương’.

“Hắc Thủy Thần Đấu... Chu Thiên Thủy Tinh!” Vực tổ hai mắt tỏa sáng nhìn ngọc đấu màu đen kia, kích động đến mức cả người đều đang run rẩy.

Cộng Công thị gương mặt vặn vẹo nhìn ngọc đấu màu đen, hắc nguyền rủa lớn tiếng quát: “Lão phế vật, đây là vô thượng thần vật bản tôn chuẩn bị tương lai sau khi đi lên ngai báu trung ương thiên đế, tẩy luyện thần thể cho bản thân, một hơi đúc bất hủ căn cơ... Vì đại kế, cho người một chút cho người tẩy tinh phạt tủy, cho người tăng tiến tu vi... Người nếu thất bại, bản tôn khiến người muốn chết cũng khó!”

Vực tổ vội vàng quỳ rạp xuống đất, kinh sợ chỉ trời thề: “Đại nhân xin yên tâm, lão thần nếu đã có được tạo hóa to lớn như vậy còn dám có bất cứ gì sai sót, lão thần cũng không có mặt mũi gặp người nữa, tùy ý đại nhân xử trí như thế nào cũng cam tâm tình nguyện.”

Trong thiên đình, Cộng Công thị và Vực tổ đang cò kè mặc cả, Cơ Hạo cười Thiên Địa Kim Kiều liên tục đi nhanh, xa xa phía trước đã có thể nhìn thấy họ thành kết giới trên không Bồ Phán, càng có thể nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp của Bàn Giả thái dương xa xa chiếu rọi tới.

Cơ Hạo đột nhiên thu hồi độn quang, càn đem Thiên Địa Kim Kiều thu lại, tùy tay vung, mấy chục lá trận kỳ lóe ra tinh quang hướng bốn phía rơi xuống, nhất thời hơi nước nồng đậm nổi lên từ đất bằng, đem mọi người bao bọc nhiều tầng ở giữa.

“Cơ Hạo, có việc gì thế?” Man Man kinh ngạc nhìn Cơ Hạo: “Những ngày qua đều chạy ở bên ngoài, cả người khó chịu, trở về Bồ Phản, phải kiếm nước ấm tắm mới được! Tốt nhất có thể kiếm cái ao nham thạch nóng chảy ngâm một chút, thế mới thoải mái!”

Cơ Hạo vỗ đầu Man Man một cái, hướng Thái Ti trầm giọng nói: “Thái Ti, bây giờ chuẩn bị Đình Đầu Thất Tiên Thư. Vực tổ không trừ, ta luôn cảm thấy trong lòng không yên. Thiên phú thần thông Di Hình Hoán Vị của hãn quá mức quý dị, cũng không biết các vị Nhân Hoàng chuẩn bị ứng phó hãn như thế nào, nhưng ta nơi này ít nhất phải làm chuẩn bị.”

Thái Ti nghiêm túc gật gật đầu, hãn thấp giọng lẩm bẩm: “Một gã Cộng Công đã nhấc lên nước lũ ngập trời, có thêm hai mươi bảy gã Cộng Công, mọi người cũng không cần sống nữa. Tên Vực tổ này, vẫn nên sớm xử lý một chút thì tốt hơn.”

Vừa lẩm bẩm, Thái Ti vừa thuần thực dựng lên một tòa tế đàn, đem Đình Đầu Thất Tiên Thư thờ trên tế đàn. Một luồng hàn khí âm u từ trong hư không bay ra, mắt Thái Ti biến thành một mảng xám trắng. Toàn thân hãn run rẩy, quay quanh tế đàn hoa chân múa tay.

“Cần huyết tế, cần tế phẩm!” Thái Ti vừa run rẩy, vừa thấp giọng lẩm bẩm.

Cơ Hạo chỉ tay, Thái Cực Càn Khôn Kính mang theo một đạo thanh quang lao ra, trên mặt gương thần quang chợt lóe, đột nhiên có hào quang hai màu đen trắng hóa thành vô số sợi tơ nhỏ hướng bốn phía hạ xuống, tơ ánh sáng đen trắng dệt quần lầy nhau, ngưng tụ thành một tấm lưới lớn phạm vi ngàn dặm, nhanh như tia chớp hướng xuống nước ném đi.

Tiếng nước ‘Ào ào’ vang lên, thủy tộc cá tôm rùa cua nhiều đếm không xuể, còn có mấy vạn thủy tộc tiểu yêu rục rịch nấp dưới nước bị cái lưới lớn nhấc lên. Không đợi đám tiểu yêu đó giãy dụa, Vũ Mục cười ‘ha ha’ tể ra Ôn Thần Phiên, vô số Ôn Hoàng lao ra, cắn lên trên cổ đám tiểu yêu đó một nhát, lũ tiểu yêu này nhất thời toàn thân tê dại không thể động đậy nữa.

Linh huyết khổng lồ bị tể đàn hấp thu, trên Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư có một tầng tà lực cực kỳ nồng đậm mơ hồ khuếch tán ra.

Thái Ti hướng tể đàn quỳ lạy vài cái, đem cát độc do Vực tổ phun ra bị Cơ Hạo bắt được ném lên trên tể đàn, chợt nghe một tiếng kêu quái dị, trên tể đàn chợt có một mảng ánh sáng kỳ dị chợt lóe.

Chương 1194: Hồng Phi Minh Minh

Thiên đình, Hắc Đế thần cung.

Cộng Công thị mặt âm trầm đứng ở dưới Hắc Thủy Thần Đấu, mười ngón phun ra mười luồng khí đen, hóa thành một bàn tay tinh xảo, thật cẩn thận từ trong Hắc Thủy Thần Đấu lấy ra một vốc sóng nước long lanh trong suốt.

Hắc Thủy Thần Đấu, thiên đình kỳ trân, khổng chế thủy hệ khắp trời, có thể từ sông ngòi hồ nước, đại dương biển lớn chậm rãi tinh luyện Chu Thiên Thủy Tinh, có được tạo hóa chi lực vô biên, càng có thể tắm bổ vạn vật, tưới tắm thương sinh.

Thượng cổ thiên đình ác chiến liên tục với đại quân dị tộc xâm nhập, Hắc Đế thiên đình nắm giữ Hắc Thủy Thần Đấu, phun Chu Thiên Thủy Tinh tắm bổ đại quân thiên thần chồng chất vết thương, nơi thủy tinh đi qua, ngay cả thiên thần gần chết cũng lập tức khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, lập tức tinh lực dư thừa trở về chiến trường.

Một ngụm Hắc Thủy Thần Đấu, ít nhất gia tăng mười lần sức chiến đấu của đại quân thiên đình, tạo thành tổn thất thêm vào cực kỳ thảm trọng cho quân đội dị tộc.

Nếu không phải hiệu suất tinh luyện Chu Thiên Thủy Tinh của Hắc Thủy Thần Đấu có hạn, ngày thường chúng thần thiên đình lại dùng nó ủ rượu, luyện thuốc lãng phí quá nhiều, khi đại quân dị tộc xâm nhập số lượng Chu Thiên Thủy Tinh trong tay Hắc Đế có hạn, sợ là thượng cổ thiên đình căn bản sẽ không suy bại điều linh.

Sau khi thiên đình điều linh, Hắc Thủy Thần Đấu giấu ở Hắc Đế thần cung, vô số năm qua lặng lẽ hấp thu thủy nguyên tinh hoa trong thiên địa Bàn Cổ thế giới, trong Hắc Thủy Thần Đấu cũng tích góp Chu Thiên Thủy Tinh sâu ba thước.

Thẳng đến lúc Cộng Công thị nhắc lên nước lũ ngập trời, thủy nguyên chi lực của mười hai cái thủy thể giới cuồn cuộn không ngừng ủa vào Bàn Cổ thể giới, thủy nguyên chi lực trong thiên địa dư thừa rất nhiều, Hắc Thủy Thần Đấu lúc này mới đột nhiên toàn lực phát động, điên cuồng rút lấy thủy nguyên tinh hoa trong thiên địa, do đó mới ở trong khoảng thời gian ngắn tích lũy được Chu Thiên Thủy Tinh sâu mấy trượng.

Đây là trọng bảo Cộng Công thị chuẩn bị cho bản thân tương lai ngồi lên ngai báu trung ương thiên đế, hẳn chuẩn bị mượn dùng lực lượng Chu Thiên Thủy Tinh, thành tựu bất hủ căn cơ, trở thành người số một trên ý nghĩa thật sự của Bàn Cổ thể giới.

Cho dù Vực tổ ba hoa chích choè, hai mươi bảy vị Cộng Công phân thân cũng quan hệ tiền đồ tương lai của Cộng Công nhất mạch, Cộng Công thị khi lấy dùng Chu Thiên Thủy Tinh vẫn tính toán tỉ mỉ, mỗi một giọt đều như đang rút lấy cốt tủy của hắn, khiến hắn đau lòng tới mức gương mặt cũng đang vặn vẹo.

Vực tổ ngồi xếp bằng trước mặt Cộng Công thị, từng giọt Chu Thiên Thủy Tinh long lanh trong suốt không ngừng rơi xuống, nhỏ ở trên thiên linh cái của hắn, tựa như nước sạch nhỏ giọt trên sa mạc, Chu Thiên Thủy Tinh nhanh chóng tan vào thân thể Vực tổ.

Gương mặt khô quắt già nua của Vực tổ dần dần trở nên đầy đà non mịn, tầng vảy trong suốt khó coi kia trên làn da hắn dần dần nhạt đi. Một làn hương thoang thoảng từ trong cơ thể Vực tổ dần dần lan ra, tinh khí thần của hắn đều đang xảy ra sự lột xác nghiêng trời lệch đất trên bản chất.

Làm nhóm sinh linh đầu tiên trong thiên địa sau khi khai thiên tích địa, xuất thân lai lịch của Vực tổ không tầm thường. Nhưng đều là nhóm sinh linh đầu tiên hồng hoang, căn cơ của Vực tổ so với hồng hoang cự phách như Côn Bằng, Tương Liễu, Vô Chi Kỳ thì vẫn khiếm khuyết rất nhiều.

Bản thể của hắn xét cho cùng chỉ là một con sâu, mà thiên chất căn cơ của

sâu bọ ở trong toàn bộ hồng hoang sinh linh, xem như một bậc thấp kém nhất. Cho nên Vực tổ tất nhiên có mấy thiên phú thần thông quý bí khó lường, nhưng vô luận đạo hạnh pháp lực, hay là chiến lực thực tế, hoặc quyền thế địa vị trong Cộng Công nhất mạch đều thua xa đám người Côn Bằng, Tương Liễu, Vô Chi Kỳ.

Nhưng theo Chu Thiên Thủy Tinh tưới tắm từng giọt một, tiên thiên thiên chất của Vực tổ đang không ngừng tăng lên.

Tựa như so sánh, Vực tổ lúc ban đầu thiên chất trời sinh là một gốc tùng bách bình thường, Chu Thiên Thủy Tinh thì không ngừng tăng lên từ trên bản chất, làm cường đại thiên chất của hắn, đem hắn hướng về tiên thiên linh căn, ví dụ như nói Kiến Mộc, Phù Tang... các loại thần mộc không ngừng tiến hóa.

‘Xẹt’ một tiếng, mi tâm Vực tổ nứt ra một vết. Vô Chi Kỳ tò mò nhảy đến trước mặt Vực tổ, đưa tay ở trên vết nứt đó của gã hung hăng quẹt một cái. ‘Xẹt’ một tiếng vang lớn, cả một bộ da cũ của Vực tổ bị Vô Chi Kỳ xé xuống.

Một tầng vảy mỏng manh trên bộ da cũ khô quắt nhăn nhúm bay xuống như bông tuyết, làn da mới sinh của Vực tổ trở nên trắng trẻo nhẵn nhụi, trên làn da không thấy bất cứ dấu vết nào của vảy nữa, hơn nữa khuôn mặt hắn cũng biến thành thanh xuân tuấn lãng, nghiêm nhiên là một vị công tử phong độ.

Cộng Công đau lòng vạn phần lại từ trong Hắc Thủy Thần Đấu vốc ra một vốc Chu Thiên Thủy Tinh, từng giọt, từng giọt, từng giọt nhỏ xuống đỉnh đầu Vực tổ.

Chu Thiên Thủy Tinh không ngừng tan vào thân thể Vực tổ, hương thơm trên người hắn càng lúc càng đậm, rất nhanh hắn lại bỏ đi một tầng da cũ. Một lần này, trên làn da mới sinh của Vực tổ bao phủ một tầng bảo quang óng ánh, làn da, cơ nhục đều trở nên trong suốt giống như thủy tinh trắng, mơ hồ có thể nhìn thấy xương khớp cùng nội tạng màu đỏ tím của hắn.

“Thay da đổi thịt, pháp lực tăng vọt.” Vực tổ khẽ hừ hừ nói: “Đại nhân, lão

thần chỉ là sửa đổi da cùng thịt, gân cốt, nội tạng này... Còn thiếu chút hỏa hậu.”

Cộng Công thị gương mặt vắn vẹo, hắc tiếp tục đem Chu Thiên Thủy Tinh nhỏ từng giọt một ở đỉnh đầu Vực tổ.

Chu Thiên Thủy Tinh trong Hắc Thủy Thần Đấu của hắc sâu tới mấy trượng, hắc dùng ở trên người Vực tổ chỉ không đáng kể, nhưng Cộng Công thị thật sự đau lòng!

Màu sắc xương khớp cùng lục phủ ngũ tạng của Vực tổ cũng đang cấp tốc biến hóa, theo xương cốt, kinh lạc, nội phủ còn có cốt tủy, óc... các vật của hắc dần dần trở nên long lanh trong suốt như bạch thủy tinh, trên người hắc một lần nữa bong ra năm tầng da cũ.

Một khí tức trong vắt từ trong cơ thể Vực tổ khuếch tán ra, đỉnh đầu Vực tổ bốc lên một làn khí trắng, khí trắng hóa thành một mảng sóng nước trơn bóng lơ lửng trên không Vực tổ, trong sóng nước phạm vi mấy chục mẫu một sinh linh kỳ dị hình dạng như kỳ lân, nhưng chỉ có ba chân cuộn mình ở trong sóng nước lẳng lẳng ngủ say.

Ban đầu Vực tổ nguyên thần hiển hóa, diện mạo giống với bản thể hắc, là bộ dáng đáng ghê tởm giống cóc. Nhưng sau khi Chu Thiên Thủy Tinh rèn luyện thân thể, linh hồn, không ngừng tăng lên thiên chất trời ban, bộ dáng bản thể Vực tổ cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trừ đặc thù chỉ có ba chân này, ai còn có thể nghĩ đến, sinh linh giống như thần thú kỳ lân, khí tức cường đại thâm thúy này sẽ là Vực tổ chứ?

Khí tức Vực tổ đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong cơ thể hắc dập dờn một mảng ánh sáng trắng, hắc há mồm hướng ra bên ngoài phun, phun ra một mảng lớn hạt cát mỗi hạt long lanh trong suốt tựa như huyền băng ngưng tụ thành, một mảng lớn hàn quang phun ra tạo nên các vầng sáng, nhìn qua mỹ lệ lại không có chút tà khí nào.

‘Ông’ một tiếng, đỉnh đầu Vực tổ lạng lẽ hiện lên một mảng khí tức kỳ dị, một tà lực khủng bố cực kỳ cường đại phá không hạ xuống, vòng quanh Hắc Đế thần cung xoay vài vòng, chợt nhào vào trên mấy tấm da cũ Vực tổ bóc ra dưới chân Vô Chi Kỳ.

Mấy tấm da cũ ‘Vù’ một cái hóa thành mảng lớn bụi đất màu xám bay đi, từ trong đó không tìm thấy bất cứ khí tức sinh mệnh nào lưu lại nữa.

“Điều không chú sát (nguyên rửa giết chóc từ xa)!” Thân thể Cộng Công thị run lên, hắc kinh hãi quát: “Ai có thể xuyên thấu qua Thiên Địa Đại Trận phòng hộ phát động vụ chú? Hơn nữa, hơn nữa...”

Sắc mặt Vực tổ tái mét, vừa rồi tà lực kia cực kỳ khủng bố, hắc mớ hồ cảm thấy, nếu hắc bị tà lực đó đánh trúng, hắc sợ là đã hóa thành tro bụi như mấy tấm da cũ kia rồi.

May mắn Chu Thiên Thủy Tinh tăng lên thiên chất của hắc, biến hóa khí tức của hắc, quả thực đã khiến hắc hoàn toàn biến thành một con người mới!

Nếu không phải như thế, hắc đã chết ở trong nguyên rửa giết chóc đáng sợ kia rồi.

Trên làn nước mênh mêng, Thái Ti nheo mắt, có chút do dự nói: “Hắc là đã chết... Ủm, hắc là giải quyết xong rồi.”

Chương 1195: Tái Hiện Ma Tung

Phía sau Thái Ti, một bóng người màu xám cao tới nghìn trượng chậm rãi nhập vào hư không.

Thái Ti ngẩng đầu nhìn nơi bóng người biến mất, cuối cùng rất nghiêm túc gật gật đầu: “Tìm không thấy khí tức của hãn nữa. Bàn Cổ thế giới đã không còn khí tức của hãn. Trừ phi hãn rời khỏi một phương thế giới này rồi, nếu không hãn đã hồn phi phách tán.”

Cơ Hạo yên tâm, hãn dùng lực vỗ bả vai Thái Ti một phát, mang theo vài phần trêu tức lắc thân thể hãn vài cái: “Làm tốt lắm, chờ có rảnh, cho người nghỉ một kỳ dài, cho người về Nghiêu Sơn thành, thăm đám con cái của người chút.”

Man Man cười lên ‘khà khà’, Vũ Mục cười ngây ngô ‘Hắc hắc’, Phong Hành mặt gian hướng Thái Ti làm mặt quỷ, Thiếu Ti thì vui vẻ nhìn Thái Ti, từ từ nói: “Còn chưa đủ, muốn khôi phục bốn gia, chút con cái đó của đại huynh còn chưa đủ. Chờ có rảnh, ta đi cầu Ngũ Long Nghiêu trưởng lão, xin lão phối thêm mấy trăm liều thuốc nhiều con cho đại huynh!”

Sắc mặt Thái Ti biến thành màu đen từng đợt, tội nghiệp túm lấy tay áo Cơ Hạo, vạn phần bi thương không nói một câu, cứ như vậy nhìn hãn.

Cơ Hạo chẳng hề để ý nói chuyện phiếm với hãn vài câu, vội vàng dựng lên Thiên Địa Kim Kiều, mang theo mọi người hướng Bồ Phản bay nhanh đi. Cái đề tài này, hãn cũng không tiện tiếp, cũng không dám tiếp đâu!

Thiếu Ti đối với khôi phục gia tộc có chấp niệm rất mạnh, năm đó trước cuộc chiến cựa sinh tử của Bàn Hi thế giới, Thiếu Ti ép Thái Ti cưới rất nhiều vợ, lại từ chỗ Ngũ Long Nghiêu kiếm một ít vu dược cổ quái tới, khiến những người vợ đó của Thái Ti đều có bầu.

Hiện tại Thái Ti có hơn trăm đứa con trai, gần trăm đứa con gái... Lấy sự hồ

đồ của Thái Ti ngày thường, hăn ngay cả đặt tên cho con cái của mình cũng là do Cơ Hạo cùng Thanh Phục một tay làm thay, hăn thậm chí ngay cả con mình rốt cuộc tên là gì cũng không rõ!

Thái Ti thực lực đáng sợ, tâm tính đơn thuần, vì khôi phục gia tộc làm ra hy sinh thật lớn, Thiếu Ti quả thực đem hăn coi là một quả chanh, nghĩ mọi cách vắt khô hăn. Thái Ti rất khổ, nhưng hăn không có sức phản kháng... Về phần Cơ Hạo đám ‘huynh đệ tốt’ này, mọi người đều rất ‘Đồng tình hăn’, nhưng không một ai sẽ giúp hăn nói chuyện ở trên chuyện này!

Viên Lực lén lút hướng Phong Hành hỏi thăm ‘chuyện xưa’ của Thái Ti, chờ hăn biết rõ chân tướng sự tình, con khi này mặt đầy sự ngưỡng mộ nhìn Thái Ti, trong mỗi sợi lông khi trên mặt đều tràn ngập hai chữ ‘Khâm phục’.

Thiên Địa Kim Kiều nhanh vô cùng, lóe lên mấy cái đã tới ngoài hộ thành kết giới của Bồ Phản. Cơ Hạo lấy ra lệnh bài thân phận của mình, đại trận mở ra, hộ thành kết giới mở rộng một cái thông đạo, đoàn người Cơ Hạo tiến vào.

Ngoài Bồ Phản nước lũ ngập trời, mưa to tầm tã bao phủ tất cả, hơi nước nồng đậm tràn ngập khắp nơi, người ta hành tẩu bên ngoài giống như bị ngâm ở trong nước, mỗi một lần hít thở đều giống như hướng vào trong phổi rót một bát nước lớn.

Ở ngoài nhiều ngày như vậy, Cơ Hạo cảm thấy thân thể cùng linh hồn của mình đều sắp mốc meo rồi. Vừa vào Bồ Phản, một làn khí ẩm áp đã phả vào mặt, Bàn Giả thái dương tản mát ra hào quang ẩm áp, chiếu ở trên người ẩm áp dễ chịu.

Bàn Giả thái dương từng bị Cơ Hạo tế luyện rất lâu, giữa Cơ Hạo với nó có sự liên hệ không hiểu. Cơ Hạo vừa mới vào Bồ Phản, Bàn Giả thái dương đã khẽ run lên, một cột sáng rõ ràng sáng hơn rất nhiều lượt qua không trung mà đến, vừa lúc chụp vào trên người Cơ Hạo.

Vô số điểm sáng màu vàng vờn quanh Cơ Hạo, như mèo chó làm nũng quay

quanh Cơ Hạo nhanh chóng xoay tròn. Cơ Hạo đem một luồng thần thức xuyên qua cột sáng kéo dài, mãi tới chui vào sâu trong Bàn Giả thái dương.

Tin tức tràn tới như thủy triều, trong thời gian Cơ Hạo không ở Bồ Phán, mọi chuyện xảy ra ở Bồ Phán, phàm là chuyện đã xảy ra ở nơi được hào quang Bàn Giả thái dương chiếu rọi đều truyền tới không sót gì.

Cơ Hạo thấy được rất nhiều chuyện, tuyệt đại bộ phận là ngay mặt, gặp phải lũ lớn, các bộ tộc nhân tộc đồng lòng hợp sức, điều động toàn bộ lực lượng sửa sang lòng sông, trấn áp thủy yêu, mấy chục dòng sông lớn nhỏ quanh Bồ Phán đã khơi thông xong, nhiều nơi nước lũ đã tan không ít, thậm chí có một số chỗ đất bằng đã lộ ra khỏi mặt nước.

Nhưng cũng có rất nhiều chuyện không tốt, lục đục với nhau, tranh quyền đoạt lợi, nhiều người vẫn như hổ rình mồi đối với địa vị Nhân Hoàng, đang hợp tung liên hoành khắp nơi, muốn tập trung toàn bộ lực lượng, ở sau khi nước lũ biến mất cho Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh biết tay.

Thậm chí có người đã nhĩ tới công lao trị thủy, bọn họ đang âm mưu tính toán như thế nào ở lúc cuối cùng Tự Văn Mệnh trị thủy thành công, một đòn toàn lực hủy diệt Tự Văn Mệnh —— từ thân thể đến linh hồn, từ danh dự đến thanh danh triệt để hủy diệt Tự Văn Mệnh, do đó chiếm trước công lao cùng thanh danh trị thủy to lớn của Tự Văn Mệnh, do đó một hơi đi lên ngai báu Nhân Hoàng.

Đám người bè lũ xu nịnh nằm mơ cũng không ngờ được, Cơ Hạo thế mà lại có năng lực chơi xấu như vậy.

Bàn Giả thái dương treo cao trên không Bồ Phán, toàn bộ Bồ Phán đều ở dưới Bàn Giả thái dương chiếu rọi, chỗ ánh mặt trời có thể đạt tới chính là tai mắt của Cơ Hạo, toàn bộ âm mưu tính của bọn họ, tất cả đều bị Cơ Hạo thấy trong mắt, ghi tạc trong lòng.

“Tất cả đều là những xuẩn vật vô tri.” Cơ Hạo khẽ mỉm một câu, trầm giọng

nói: “Tạm thời không thể phá hỏng đại cục trị thủy, còn cần dùng tới lực lượng bộ tộc các người. Cho nên, tạm thời dễ dàng bỏ qua cho các người.”

Vì đại cục trị thủy, Cơ Hạo có thể tạm thời không so đo với những người này, nhưng có một số việc, Bàn Giả thái dương cũng nhìn mơ mơ hồ hồ, Cơ Hạo cũng không thấy rõ. Nhưng rất hiển nhiên có một số sự việc nào đó không bình thường đã xảy ra ở Bồ Phán, Cơ Hạo theo bản năng cảm giác được một tia không thích hợp.

“Man Man, Thiếu Ti, các muội đi hành cung nhà chúng ta nghỉ ngơi đi. Ta đi gặp Đế Thuấn, xem Đế Thuấn đối với chúng ta là an bài như thế nào.”

Cơ Hạo hướng Man Man, Thiếu Ti dặn dò vài câu, cường điệu nhắc nhở bọn họ phải chú ý mọi việc không thích hợp, đồng thời đoàn người tuyệt đối không thể tùy ý phân tán, lúc này mới hướng về phía đại điện thảo luận chính sự đi qua.

Ở dưới vu pháp thúc dục, khi lại là một đợt ruộng bậc thang của Bồ Phán nông sản chín, nhiều con dân nhân tộc vui vẻ ở trên các mảnh ruộng bậc thang thu gặt các loại hoa màu, thỉnh thoảng có hạt lúa, cỏ mạch rải rác từ trên cao bay xuống, trong không khí tràn ngập mùi thơm mát lành chỉ hoa màu chín mới có.

Cơ Hạo đứng ở cửa đại điện thảo luận chính sự, ngẩng đầu nhìn con dân nhân tộc đang vất vả cần cù lao động một lúc, không khỏi cười lên.

Lúc đang cười, một lão nhân tóc trắng xoá ở dưới mấy chục tên chiến sĩ hộ vệ tinh nhuệ rải bước đi tới. Lão nhân diện mạo rất hiền lành, ôn hòa, nhưng cử chỉ tác phong lại kiêu căng dị thường, lúc nhìn người ta đều là lấy khóe mắt đối đãi.

Liếc xéo về phía Cơ Hạo một cái, lão nhân đầu bạc lạnh lùng nói: “Mao đầu tiểu tử, không đi hỗ trợ thu gặt hoa màu, ở nơi này ngây ngô cười làm chi? Nơi này là chỗ nhân tộc ta thảo luận chính sự, trẻ con ở đâu ra, ai cho người cái gan đứng ở chỗ này? Còn không cúi cho lão phu!”

Cơ Hạo nhất thời sửng sốt, lão gia hỏa này nói chuyện sao mà không khách khí như vậy chứ?

Đột nhiên, đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo kịch liệt dao động một trận, hắc ở trên thân lão nhân đầu bạc cảm nhận được khí tức quen thuộc—— khí tức giống hệt ngày đó Vũ Dư đạo nhân chém giết Hà tôn, Ngọc tôn.

Lão nhân đầu bạc này thế mà lại bị Vực Ngoại Thiên Ma nhập xác đoạt xá, đã bị nuốt lấy linh hồn, chỉ còn lại có một khối thể xác hoạt động cho người ta khống chế.

Chương 1196: Đáng Sợ

Đám Vực Ngoại Thiên Ma kia, ngay cả bồ đề phân thân của Mộc đạo nhân cũng dám chiếm đoạt, Vực Ngoại Thiên Ma ngay cả bản thể Xi Vương đời thứ nhất thật sự bất tử bất hủ cũng dám chiếm!

Cơ Hạo lại nhớ tới sau khi đem đám Vực Ngoại Thiên Ma đó luyện hóa, hẳn có thể nhận được lợi ích thật lớn.

Lập tức Cơ Hạo cười ha ha bước ngang một bước, vừa vặn chặn trước mặt lão nhân đầu bạc, nghiêm nghị hướng lão nhân đầu bạc chấp tay hành một lễ: “Ồ, vị lão gia tử này tính nóng quá? Làm sao? Là con trai đã chết, hay là con dâu theo người ta? Tính nóng như vậy, bên ngoài đầy trời đầy đất đều là nước, sao lại không đi đem cái đầu ngâm một chút, giảm nhiệt?”

Lời Cơ Hạo nói được ác độc đến cực điểm, lão nhân đầu bạc và mấy chục vị hộ vệ phía sau nháy mắt đều tròn tròn mắt.

Bọn họ sửng sốt chốc lát, khuôn mặt già hiên lành ôn hòa của lão nhân đầu bạc khẽ giật giật, mặt âm trầm lớn tiếng quát: “Người là trẻ con nhà ai? Sao dám...”

Cơ Hạo đưa tay cho một bạt tai.

Nếu thật sự là lão nhân nhân tộc, Cơ Hạo quả quyết sẽ không cuồng vọng vô lễ như thế. Nhưng đây đã là một Vực Ngoại Thiên Ma, như vậy Cơ Hạo lúc động thủ hoàn toàn không có bất cứ áp lực tâm lý nào, thậm chí cảm thấy một tia khoái ý.

Một bạt tai vô cùng đơn giản và tới, trong mắt lão nhân lóe ra ánh sáng kỳ lạ năm màu. Hắn thấy rõ động tác của Cơ Hạo, nhưng thân thể hắn căn bản không phản ứng kịp, hoàn toàn không tránh được.

Trong mắt mấy vị hộ vệ phía sau hắn cũng là kỳ quang năm màu chợt sáng lên, bọn họ cũng đều rõ ràng thấy được cả quá trình Cơ Hạo ra tay, thậm chí bọn họ có thể nhìn thấy hình ảnh tinh tế bàn tay Cơ Hạo phá vỡ không khí, đem mấy chục hạt tro bụi lơ lửng trong không khí đập vỡ.

Nhìn thấy rồi, bọn họ cũng không kịp phản ứng, thân thể bọn họ căn bản theo không kịp động tác của Cơ Hạo.

Vang một tiếng thanh thúy, đầu lão nhân hướng một bên vung mạnh lên, nửa bên gò má lõm xuống thật sâu, cái miệng của hắn há hốc, răng trong mồm trộn lẫn máu phun ra, còn chưa chờ răng rơi xuống đất, chợt nghe tiếng vang thanh thúy ‘Bốp bốp’, toàn bộ răng đều bị chấn thành phấn.

Nay Cơ Hạo đã không phải ngày xưa có thể so sánh, hắn ngưng tụ đại nhật nguyên thần, càng có ba đạo thể thái âm, thái dương cùng hủy diệt pháp tắc bước đầu ngưng tụ thành hình, đạo hạnh cảnh giới của hắn đã có thể so với nhân tộc Vu Thần cảnh, cũng chính là tiêu chuẩn Nhật Nguyệt cảnh của dị tộc.

Nhưng càng đáng sợ hơn là lực lượng thân thể của hắn, giọt hỗn độn tinh huyết từ trong Thần Nguyên trì của thiên đình chảy ra sau khi dung nhập trái tim Cơ Hạo, nay máu trong cơ thể Cơ Hạo đổi hết thành máu hỗn độn, lục phủ ngũ tạng hắn cũng ở dưới máu hỗn độn tắm bổ đã xảy ra biến hóa kỳ dị, lực lượng thân thể hắn đã sớm vượt qua đỉnh phong Vu Đế, thật sự đạt tới cảnh giới Vu Thần.

Một chương này Cơ Hạo thật ra không dùng bao nhiêu khí lực, hắn còn rất cẩn thận thu hồi đại bộ phận lực lượng.

Nhưng thân thể lão nhân vẫn bay lên không, thân thể ở không trung xoay tròn quái dị, cái đầu bị tàn phá kéo đi, như con quay xoay tròn bay ra. ‘Thùng’ một tiếng trầm nặng, lão nhân vừa hộc máu vừa bay ra xa mấy trăm trượng, va đầu đánh vào trên một cây đại thụ, khiến cây đại thụ đó gãy thành hai đoạn, lúc này mới nặng trĩu rơi xuống đất.

Một đám hộ vệ hỗn loạn hướng lão nhân lao đi, mấy tên hộ vệ khàn giọng thét chói tai, chửi rủa như cha mẹ chết.

Vừa rồi vài tên hộ vệ trong mắt hiện lên kỳ quang năm màu đồng thời rút bội kiếm, không nói một lời hướng chỗ yếu hại quanh thân Cơ Hạo đâm tới. Kiếm thể của bọn họ uyển chuyển linh động, trên lưỡi kiếm mơ hồ có mây khói màu sắc rực rỡ lóe lên, nháy mắt xuất kiếm, trong không khí thậm chí có một làn hương ấm áp ngọt ngào tràn ngập ra.

“Chiến sĩ nhân tộc không có khả năng có kiếm pháp khéo léo tuyệt vời như vậy, trên lưỡi kiếm của bọn họ chỉ có thể có mùi máu tươi, mà không có bất cứ hương thơm nào!” Thân thể Cơ Hạo hung hăng lao về phía trước, thân thể mạnh mẽ húc mạnh vào trên mấy thanh trường kiếm.

Trên trường kiếm tạo hình dày nặng sáng lên từng cái phù văn chói mắt, vang ‘Rắc rắc’ vài tiếng, trường kiếm chịu không nổi lực lượng va chạm của Cơ Hạo vỡ vụn từng tắc một. Cơ Hạo lao tới bên cạnh mấy tên hộ vệ, tay phải kéo các dải tàn ảnh, rất sạch sẽ lưu loát cho bọn họ mỗi người một quyền.

Trong mắt mấy tên hộ vệ một lần nữa sáng lên kỳ quang năm màu, bọn hắn một lần nữa thấy rõ động tác của Cơ Hạo, nhưng bọn hắn vẫn chưa thể tránh được năm đâm của Cơ Hạo.

Giáp trụ hoàn mỹ trên thân bọn hắn bị một quyền phá vỡ, quyền kinh khủng bố như bạo lôi bùng nổ trong cơ thể bọn hắn, đám đông chiến sĩ nhân tộc trước cửa đại điện thảo luận chính sự kinh hãi nhìn thấy —— mấy tên hộ vệ thực lực mơ hồ đạt tới Vu Đế cảnh này thế mà nổ thành thịt nát bắn đầy trời, một mảng lớn sương mù máu phun ra xa mấy chục trượng, rải đầy đất đỏ bừng.

“Nghiêu Hầu dừng tay!” Một tướng lĩnh nhân tộc lão thành ổn trọng lao ra, ôm cánh tay Cơ Hạo. Hắn kinh hoàng kêu lên: “Vị này là tộc trưởng Phù Phong bộ Phù Phong Vũ đại nhân... Hắn là phụng mệnh Đế Thuấn, từ xa vạn dặm thống soái quân đội đến Bồ Phản nghe điều dụng.”

“Nghieu Hâu, Nghieu Hâu, nếu Phù Phong đại nhân có bất cứ chỗ nào mạo phạm, còn xin xem ở trên mặt mũi Đế Thuấn, đừng xuống tay độc ác lần nữa!”
Tướng lĩnh nhân tộc này khàn giọng gầm rú, đem lai lịch Phù Phong Vũ đồn dập nói liên tục, đau khổ cầu xin Cơ Hạo tuyệt đối đừng đánh chết Phù Phong Vũ.

Phù Phong Vũ nửa bên đầu cũng lồm xuống ở dưới mấy tên hộ vệ nâng đỡ hỗn hển đứng dậy. Hắn rít gào một tiếng trầm thấp, tinh huyết khổng lồ trong cơ thể nhanh chóng ứa vào vết thương, xương vỡ vụn khép lại, máu thịt tan rã mọc ra, răng bị rụng mọc lại.

Trong nháy mắt ngăn ngủn, Phù Phong Vũ đã khôi phục như lúc ban đầu, trên mặt không nhìn thấy bất cứ dấu vết nào bị thương nữa.

Mặt âm trầm, Phù Phong Vũ nhìn chăm chăm Cơ Hạo, lạnh giọng nói:
“Nghieu Hâu... Cơ Hạo? Khó trách uy phong lớn như vậy, lão phu chẳng qua là hơi có một câu mạo phạm, người đã xuống tay độc ác giết người! Ở trước đại diện thảo luận chính sự của nhân tộc, trước mặt Đế Thuấn, người dám giết người? Người còn đem luật pháp liên minh bộ lạc nhân tộc để vào mắt không?”

Cơ Hạo nhìn Phù Phong Vũ, đột nhiên mỉm cười: “Người xác định, ta giết là người?”

Con người Phù Phong Vũ cùng mấy hộ vệ bên người hắn chợt co rụt lại, mấy chục tên hộ vệ khác không rõ, ai cũng tức giận xông lên, chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát mắng. Cho dù Cơ Hạo là Nghieu Hâu, cho dù vô luận quyền thế hay thực lực Cơ Hạo đều hơn xa các hộ vệ nhân tộc bình thường, nhưng bọn hắn không có chút khiếp đảm ưỡn ngực hướng Cơ Hạo ép lên, mồm năm miệng mười lớn tiếng quát mắng, muốn đòi một cái lễ phải cho ‘tộc nhân’ bị giết của mình.

Đối mặt Vực Ngoại Thiên Ma, Cơ Hạo mới mặc kệ thân phận của hắn, ngang nhiên xuống tay nặng.

Nhưng đối mặt các nhân tộc chiến sĩ hân hoi, đối mặt bọn họ nghìn người chỉ

vào, Cơ Hạo chỉ có thể chật vật lui về phía sau từng bước một.

Chợt, thanh âm Đế Thuấn truyền tới: “Cãi nhau làm gì? Nạn lũ trước mặt, nhân tộc ta nên đồng lòng hợp sức cùng vượt cửa ải khó khăn mới đúng, các người vì sao ở nơi đây tùy ý tranh cãi ầm ỹ?”

Mấy chục tên hộ vệ nhân tộc vội vàng buông tay, kính cẩn gặp người hành lễ.

Cơ Hạo xoay người, liền thấy Đế Thuấn ở dưới mấy chục tên trọng thần nhân tộc vây quanh, đang đứng ở cửa đại điện thảo luận chính sự, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bên này.

‘Ánh mắt lạnh lẽo’? Cơ Hạo ngây dại, Đế Thuấn ngày xưa cho người ta cảm giác nhiều nhất là uy nghiêm đoan trang, nào từng cho người ta cảm giác ‘sát khí lạnh lẽo’?

Nhìn kỹ, thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, một sự khủng bố rất lớn từ trong lòng sinh ra!

Trong mắt gã Đế Thuấn này, thế mà cũng có các tia kỳ quang năm màu lóe lên.

Chương 1197: Ngông Cuồng

Phù Phong Vũ lắc lắc đầu, mặt âm trầm tách ra hộ vệ đứng bên người, sai bước đi về phía Đế Thuần.

“Thuần!” Phù Phong Vũ nghiêm nghị hướng Đế Thuần cúi đầu hành một lễ.

“Thuần!” Cơ Hạo đi đến bên người Phù Phong Vũ, cũng hướng Đế Thuần cúi đầu hành một lễ, vượt trước Phù Phong Vũ, mặt âm trầm, mang theo vài phần kiêu căng và kiêu ngạo lạnh lùng nói: “Thần phụng mệnh quay về Bồ Phản, nghe theo ngài điều khiển, lão gia hỏa này thế mà dám vô lễ đối với thần.”

“Cho nên ngươi liền giết người?” Trong mắt Đế Thuần lóe ra hào quang, ngữ khí âm u lạnh lẽo quát lớn một tiếng.

“Thần... Sợ hãi!” Cơ Hạo thẳng lưng, nhìn chăm chăm Đế Thuần, trong miệng nói ‘Sợ hãi’, nhưng biểu cảm trên mặt rõ ràng là đang lớn tiếng hướng Đế Thuần khiêu khích —— ta chính là giết người, ta chính là đánh người, ngươi có thể làm gì ta?

Một đám thần tử nhân tộc nhìn nhau nháy mắt, bọn họ đều quen biết Cơ Hạo, ngày thường Cơ Hạo không kiêu ngạo ương ngạnh như vậy nhỉ? Ngược lại, Nghiêu Hầu Cơ Hạo trước kia, là đối phó nhất với những kẻ kiêu ngạo ương ngạnh trong nhân tộc, chính hắn lại ôn hòa khiêm tốn nhất.

Nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo cùng không sao cả đó của Cơ Hạo, một thần tử nhân tộc đi ra khỏi đám người, trầm giọng nói: “Thuần, Nghiêu Hầu sợ là vừa mới từ trên chiến trường phương bắc quay về, chém giết quá lâu rồi, máu tanh, sát khí làm váng đầu, cho nên nói chuyện mới hơi tỏ ra ngông cuồng, còn xin ngài tha thứ cho sự vô lễ của hắn.”

Đế Thuần nheo mắt, vẻ mặt âm u nhìn Cơ Hạo.

Hào quang năm màu như ẩn như hiện trong mắt hắc, ngẫu nhiên con người hắc chợt bành trướng đến gấp ba năm lần thời điểm bình thường, có đôi khi con người hắc lại thu nhỏ đến bằng mũi kim. Thân thể hắc càng khi thì căng thẳng, khi thì thả lỏng, từng tia áp lực nặng nề thỉnh thoảng từ trong cơ thể hắc khuếch tán ra, vô thanh vô tức, đá lát dày nặng trải ở cửa đại điện thảo luận chính sự dưới chân hắc nứt ra vết rất nhỏ.

“Thuấn, xin làm chủ cho thần.” Phù Phong Vũ nheo mắt, ngữ khí nghiêm khắc quát: “Thần không chỗ nào mạo phạm Nghiêu Hầu, hắc...”

Cơ Hạo đứng ở bên Phù Phong Vũ, nghe được Phù Phong Vũ nói chuyện như vậy, hắc sạch sẽ lưu loát đâm ra một cú thốn kinh thật nặng.

Nắm tay hung hăng rơi ở trên mạng sườn Phù Phong Vũ, chợt nghe một tiếng trầm nặng, bộ vị Phù Phong Vũ trúng quyền không có bất cứ biến hóa nào, nhưng mạng sườn một bên khác của thân thể hắc, chính là vị trí đối diện chỗ trúng quyền ‘Ầm’ một tiếng nổ tung, ba gié xương sườn dài hơn hai tấc mang theo mảng lớn máu phá cơ thể bay ra, phát ra tiếng ‘Vù vù’ bay ra xa mấy trăm trượng.

Trên mạng sườn Phù Phong Vũ phát nổ một cái lỗ máu to bằng nắm tay, một suối máu phun trào ra, nhanh chóng tích thành một vũng máu lớn dưới chân hắc. Đau đớn làm Phù Phong Vũ khàn giọng kêu rên, hai tay hắc che vết thương, hai đầu gối mềm nhũn, chợt quỳ gối xuống đất.

“Người!” Đế Thuấn tức giận đến mức sắc mặt trở nên thâm thẫm, hắc chợt giơ tay hung hăng chỉ về phía cái mũi Cơ Hạo.

“Các huynh đệ này có thể làm chứng cho ta, lão cầu này vừa nãy lớn tiếng răn dạy đối với ta, cực kỳ vô lễ.” Cơ Hạo không nhanh không chậm nhìn ngón tay Đế Thuấn, hướng một đội chiến sĩ nhân tộc đứng ở trước đại điện thảo luận chính sự cười nói: “Phù Phong bộ là từ đâu toát ra? Bộ lạc nhỏ nghe cũng chưa từng nghe nói, hắc dám hô to gọi nhỏ đối với ta, ta tự nhiên phải dạy dỗ hắc một

trận cân thận!”

Ánh mắt Cơ Hạo lạnh lẽo nhìn Đế Thuấn: “Ta muốn hẳn hiểu một đạo lý, mặc kệ hẳn là từ cái góc nát nào nhảy ra, mặc kệ hẳn là người hay không phải người, tóm lại lúc nói chuyện cùng ta, nhất định phải khiêm tốn có lẽ, nếu không sẽ bị đánh!”

Phù Phong Vũ khàn giọng rống giận, hẳn dù sao cũng là tồn tại cấp Vu Đế, khí tức tinh huyết khổng lồ trong cơ thể hội tụ ở phụ cận vết thương, vết thương to bằng nắm tay nhanh chóng khép lại, không lưu lại chút dấu vết nào.

Hắn nhảy dựng lên, chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Ta chính là vô lễ đối với người, người dám giết ta hay sao?”

Cơ Hạo khẽ lật bàn tay, Thái Cực Thần Phong kéo một dải ánh sáng không chút khách khí hướng cổ Phù Phong Vũ bổ xuống.

Phù Phong Vũ bị dọa kêu một tiếng quái dị, hai chân hẳn giảm một phát, một đạo cuồng phong từ trong hai bắp chân của hắn phun ra, mang theo thân thể hẳn nhanh chóng dịch chuyển về phía sau mấy chục trượng. Dù là hẳn chạy nhanh, Thái Cực Thần Phong hầu như là sát cổ hẳn xẹt qua, một luồng kiếm quang từ trên mũi kiếm phun ra dài hơn ba thước, đảo chéo qua ngực hẳn, ngực Phù Phong Vũ đột nhiên rách ra một vết rách dài cả thước.

Máu tươi trộn lẫn nội tạng từ trong vết rách phun ra, Phù Phong Vũ một lần nữa đau đến mức khàn giọng gào thét.

Trong ánh mắt hẳn nhìn về phía Cơ Hạo tràn ngập sợ hãi và khó hiểu —— vì sao Cơ Hạo dám ở trước đại diện thảo luận chính sự, trước mặt Đế Thuấn và đám đông trọng thần nhân tộc hướng hẳn hạ sát thủ? Nói như thế nào thân thể hẳn hiện tại cũng là tộc trưởng Phù Phong bộ, hẳn là đứng đầu một bộ tộc phụng mệnh dẫn dắt tinh nhuệ trong tộc đến Bồ Phản nghe theo Đế Thuấn điều khiển!

Thực lực Phù Phong bộ nói mạnh không mạnh, nói yếu không yếu, toàn bộ

bộ tộc cũng có mười mấy vạn dặm lãnh địa, trên trăm triệu con dân, chiến sĩ giỏi chinh chiến trong tộc cũng có hơn trăm vạn, trưởng lão và tướng lĩnh cấp Vu Đế cũng có mười mấy người.

Đứng đầu một bộ lạc như thế, Cơ Hạo sao lại dám trước mặt nhiều người như vậy trực tiếp hạ sát thủ?

Phù Phong Vũ không chút nghi ngờ, nếu không phải hăn né nhanh, một kiếm vừa rồi đã chặt đầu hăn. Cơ Hạo thẳng cha này xuống tay cũng thật ác, hăn là thật sự hướng về mục đích giết người.

“Đế Thuấn à!” Phù Phong Vũ bất đắc dĩ nhìn về phía Đế Thuấn, trong giọng nói mang theo một tia ý tứ hàm xúc tội nghiệp cầu xin.

“Người, người, người!” Đế Thuấn tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, hăn chợt rống to một tiếng: “Người đâu!”

Lời còn chưa dứt, Cơ Hạo đã ưỡn ngực lên, ngạo nghễ nói: “Đế Thuấn, nếu người muốn phái người bắt ta, đừng trách ta đem Bàn Giả thái dương dẫn nổ, toàn bộ Bồ Phán đều phải hóa thành đất khô cằn.”

Vẻ mặt Đế Thuấn chợt cứng đờ, hăn theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Giả thái dương lơ lửng ở trời cao: “Người!”

“Ngài quý nhân hay quên chuyện!” Cơ Hạo cười lên ‘Ha ha’: “Bàn Giả thái dương này, chính là bảo bối ta tính mạng giao tu. Hắc, nếu không phải ta đem nó hiển ra, lương thực của Bồ Phán cùng số đông bộ tộc nhân tộc xung quanh sợ là đã sớm ăn sạch rồi nhỉ?”

Ngón tay chỉ chỉ hướng Bàn Giả thái dương, Cơ Hạo chậm rãi nói: “Chỉ bằng phần công lao này, ta đùa chết một gã Phù Phong Vũ đã tính là gì?”

Đế Thuấn ngậm mồm, hăn nhét hai tay ở trong tay áo, vẻ mặt âm u dữ tợn nhìn Cơ Hạo.

Một đám thần tử nhân tộc cũng im lặng không nói, bọn họ nhìn nhìn Đế Thuấn, lại nhìn nhìn Cơ Hạo, không rõ Cơ Hạo rốt cuộc là đầu óc bị hỏng, hay là trúng vu chú người ngoài ám toán. Dựa theo tính cách Cơ Hạo ngày xưa, hẳn sao có thể nói ra lời như vậy?

Càng làm bọn họ kỳ quái hơn, là thái độ của Đế Thuấn.

Đế Thuấn trước kia chưa bao giờ biết làm ra vẻ. Người phạm sai lầm, hẳn khẳng định phạt người, vô luận người có bối cảnh mạnh bao nhiêu; nếu người lập công, hẳn khẳng định thưởng người, vô luận người đắc tội người nào.

Nhưng Đế Thuấn hôm nay, sao lại trở nên có chút cổ quái nhỉ? Cơ Hạo uy hiếp, hẳn là không chút hiệu lực đối với hắn mới đúng chứ!

“Thuấn!” Trong đám người, mấy lão thần tử đi ra, rất nghiêm túc, đồng thời khó hiểu nhìn Đế Thuấn.

Trong mắt Đế Thuấn u quang năm màu cấp tốc lóe lên, đột nhiên miệng hắn há ra, phun ra một ngụm máu.

Chương 1198: Tranh Đấu Gay Gắt

Trong nháy mắt Đế Thuấn học máu, khí tức trên người hắn khôi phục, quét sạch sự âm lệ tàn nhẫn vừa rồi, tướng mạo Đế Thuấn một lần nữa trở nên ôn hòa đoan trang, khí tức cũng trở nên ôn hòa rộng lượng, không còn bộ dáng sắc bén hung ác hồi nãy.

Cơ Hạo ngần ngừ, hắn chợt nhìn về phía mắt Đế Thuấn, nhìn thấy u quang năm màu trong mắt hắn chợt ảm đạm, một mảng tử khí dần dần sinh ra. Nhưng rất nhanh tử khí đã bị u quang năm màu áp chế đi xuống, cả con mắt Đế Thuấn có một phần vụn khoảnh khắc thời gian cực ngắn hoàn toàn biến thành lưu ly năm màu, sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường.

Hắn dùng tay áo lau lau vết máu khoe miệng, bất động thanh sắc nói: “Con dân nhân tộc gặp đại kiếp, ta là Nhân Hoàng, lại không thể cứu dân ở trong nước sôi lửa bỏng, thật sự hổ thẹn. Ta mấy ngày nay ngày đêm khó ngủ, tâm tình lo âu, cho nên máu dâng ngược lên, không đáng lo lắng.”

Các trọng thần nhân tộc ở bên lần lượt thở dài, càng có người lên tiếng trấn an Đế Thuấn, khẩn cầu hắn vì kế thương sinh của lê dân, nhất định phải bảo trọng thân thể. Nhân tộc hiện tại không chịu nổi nhiều sóng gió hơn nữa, nhân tộc hiện tại không mạo hiểm nổi phiêu lưu tổn thất một Nhân Hoàng.

Đế Thuấn thở dài một hơi thật sâu, hắn hướng Cơ Hạo nhìn một cái, hai tay ôm quyền, nghiêm nghị hướng Cơ Hạo cúi đầu hành một lễ.

“Nghieu Hâu Cơ Hạo, Phù Phong Vũ vô lễ, ta tất nhiên trừng phạt hắn hăn hoi. Xem ở trên phần hắn cũng là một phen thành tâm, mang theo chiến sĩ trong tộc đến Bồ Phản cống hiến cho nhân tộc ta, mong Nghieu Hâu bỏ qua cho hắn một lần này đi!”

Ngữ khí Đế Thuấn dị thường đau đớn, dị thường trầm trọng, mang theo một khí tức thương dân nồng đậm.

Nếu là không biết chân tướng trước mắt của gã Đế Thuấn này, Cơ Hạo cũng sẽ bị lời nói của hắn làm cảm động, tiến tới hoài nghi mình là một thứ lòng lang dạ sói, thế mà bởi vì một chút việc bé nhỏ không đáng kể, cứng rắn ép Đế Thuấn hộc máu, xin lỗi.

Chớp mắt một cái, Cơ Hạo nhìn các trọng thần nhân tộc vẻ mặt nghiêm nghị, bất đắc dĩ thở dài một hơi ở trong lòng.

Nhân tộc Đại Vu không tu nguyên thần, chỉ dựa vào thuần túy thân thể bạo lực và vu pháp vu chú quỷ dị đối địch, hệ thống vu đạo của nhân tộc tất nhiên khiến các Đại Vu nhân tộc có được sức chiến đấu đáng sợ, nhưng cũng làm các Đại Vu chiến lực có thừa, thần thông không đủ.

Ở đây nhiều trọng thần nhân tộc như vậy, trong đó đại năng cấp Vu Đế đỉnh phong đã có khoảng mười người, còn lại thực lực yếu nhất cũng có chiến lực cấp Vu Vương, nhưng bọn họ không ai phát hiện dị trạng trong mắt Đế Thuấn cùng Phù Phong Vũ.

Vừa rồi Đế Thuấn hộc máu, nào phải tâm tình lo âu máu trào ngược? Rõ ràng là trong cơ thể hắn có một lực lượng cản trở cực kỳ mạnh mẽ, cứng đối cứng va chạm một lần với Vực Ngoại Thiên Ma cướp đoạt thân thể Đế Thuấn, dư âm sau va chạm của hai lực lượng siêu mạnh làm thân thể Đế Thuấn bị chút vết thương nhẹ, do đó mới phun ra một ngụm máu.

Phù Phong Vũ bị một quyền đánh thành bị thương nặng trông mong ghé lên, như người vừa rồi bị Cơ Hạo hai lần đánh đau không phải hắn. Phù Phong Vũ mặt đầy nụ cười hướng Cơ Hạo liên tục hành lễ không ngừng: “Nghieu Hầu, Nghieu Hầu, là lỗi của lão phu, mọi việc đều là lỗi của lão phu, còn xin Nghieu Hầu xem ở trên phần nhân tộc ta cùng vượt nguy nan, bỏ qua cho lão phu lần này đi!”

Trong mắt hiện lên một mảng hào quang biến hoá kỳ lạ, Phù Phong Vũ chỉ vào mảng lớn máu trên mặt đất, mang theo một tia khàn khàn bi thương nói:

“Mấy thứ đui mù này mạo phạm Nghiêu Hầu, bị đánh chết cũng là đáng đời, thật sự đáng đời!”

Khóe mắt Cơ Hạo nhíu lại, tựa cười mà không cười nhìn Phù Phong Vũ. Thằng cha này, đến lúc này còn không quên đào hố cho mình?

Nhìn nhìn các trọng thần nhân tộc, lại nhìn nhìn Đế Thuấn vẫn duy trì tư thế ôm quyền cúi đầu hành lễ không nhúc nhích, Cơ Hạo biết, nếu hăn dám trước mặt đám đông thần tử nhân tộc tiếp tục truy cứu mà nói, như vậy hăn ở nhân tộc sẽ không còn nơi đặt chân nữa!

Hăn tuyệt đối không có khả năng thuyết phục nhiều thần tử nhân tộc như vậy, cũng không có ai sẽ tin tưởng lời Cơ Hạo nói —— nói cái gì chứ? Đế Thuấn bị Vực Ngoại Thiên Ma nhập vào đoạt xá? Nói hươu nói vượn à? Vực Ngoại Thiên Ma là cái gì?

Thậm chí, sẽ có một đám người vây công nhĩ? Ví dụ như nói Đông Di Thập Nhật quốc nhìn Cơ Hạo không vừa mắt, còn có mấy đại bộ tộc Nam Hoang, bọn họ khẳng định sẽ liên thủ hướng Cơ Hạo làm khó dễ, Cơ Hạo cũng đã nghĩ sẵn lí do của bọn họ—— Cơ Hạo, người thế mà dám vu hãm Đế Thuấn? Người rốt cuộc có âm mưu gì? Người có phải cầu kết Cộng Công thị, hoặc là người dứt khoát đã đầu phục dị tộc, người muốn mưu triều oán vị hay không?

‘Thùng’ một tiếng, Cơ Hạo dứt khoát quỳ một gối xuống đất, hai tay dùng sức đỡ đôi bàn tay Đế Thuấn: “Thuấn, tiểu tử sao dám để ngài hướng ta hành lễ? Chuyện Phù Phong Vũ đại nhân... Trôi qua rồi thì trôi qua đi!”

Thở dài một tiếng, thần thức ngưng tụ thành hai cây kim dài, hung hăng hướng tới huyết vị không chế nước mắt chỗ khóe mắt mình đâm một nhát, khóe mắt Cơ Hạo đau xót, hai hàng nhiệt lệ cuộn cuộn chảy xuống: “Đều là lỗi của tiểu tử, tiểu tử ở phương Bắc ác chiến với đại quân thủy yêu mấy tháng, giết chóc vô số, hộ vệ của Phù Phong Vũ đại nhân hướng ta rút kiếm, ta trong lúc nhất thời không khống chế được sát ý, thế mà lại lỡ tay giết bọn họ... Đây đều là

lỗi của tiểu tử!”

Đế Thuần thuận thế đứng thẳng lên, hai tay hăn nắm chặt cánh tay Cơ Hạo, mười ngón ở trong im lặng lặng lẽ phát lực.

Lực lượng đáng sợ ập tới, Cơ Hạo cảm giác cánh tay mình như bị mười cây kim sắt hung hăng kẹp lấy, một lực đạo khủng bố nghiền ép cốt nhục hăn, Cơ Hạo thậm chí cũng nghe được xương cốt mình phát ra tiếng vang ‘rắc rắc’.

Ngẩng đầu lên, u quang năm màu trong mắt Đế Thuần chợt sáng lên, một sát ý cực kỳ thuần túy, cực kỳ mãnh liệt, không hề che dấu trực hiếp hướng về Cơ Hạo ập tới. Cơ Hạo nhất thời giật mình, nếu mình không chống đỡ được một đợt công kích này của Đế Thuần, hăn sẽ không chút do dự đem mình xé nát.

Khẽ lật đôi bàn tay, bàn tay Cơ Hạo chế trụ chặt chẽ hai tay Đế Thuần, bàn tay cực lớn của hai người phân biệt chế trụ cánh tay đối phương, cười ha ha đối mặt.

“Ta hiểu, đây không phải lỗi của người.” Đế Thuần nhấn từng chữ một, ra vẻ rộng lượng nói: “Đã là hiểu lầm, nói ra là được rồi, mọi người đều là vì vận mệnh nhân tộc mà. A nha, Nghiêu Hầu, cánh tay người tựa như bị thương?”

Lực lượng khổng lồ so với lực đạo vừa rồi lớn hơn gấp mười lần ập tới, mười ngón Đế Thuần hầu như muốn cắm vào trong cơ thịt Cơ Hạo.

Cơ Hạo chưa thúc dục Thái Cực Pháp Y, hăn yên lặng phát động Cửu Chuyển Huyền Công, cơ thịt đôi bàn tay chợt phồng lên, từng sợi cơ nhục tựa như thép chợt lồi lên dưới làn da, lực đạo đáng sợ tương tự chấn động ngón tay Đế Thuần, chợt nghe một tiếng vang trầm như có như không truyền tới, mười ngón Đế Thuần chợt văng ra, thân thể nhoáng lên một cái lao đảo lui về phía sau vài bước!

Cơ Hạo nhảy dựng lên, hai tay ‘Thất kinh’ hướng bả vai Đế Thuần đỡ lấy.

“A nha, Thuấn, cánh tay của ta bị thương một chút không sao, ngài đây là tinh lực hao tổn quá độ, sao mà đứng cũng không vững nữa vậy?”

Hai tay như điện, một trái một phải chế trụ bả vai Đế Thuấn, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Ta nơi này có thuốc trị thương vô cùng tốt, còn có thuốc mỡ nước thuốc chuyên môn bổ sung tinh lực, ngài muốn làm một chút hay không?”

Cũng ở trong vô thanh, Cơ Hạo dùng hết toàn bộ lực lượng thân thể, mười ngón tàn nhẫn vô cùng đâm vào chỗ yếu hại bả vai Đế Thuấn.

U quang năm màu trong mắt Đế Thuấn chợt cường thịnh, sau đó hắt lại phun ra một ngụm máu.

Chương 1199: Kinh Sợ Thiên Ma

“Nếu có thuốc an thần ngưng hồn, ta đang cần một bộ.” Đế Thuấn không để ý vết máu khôe miệng, hướng Cơ Hạo cười khổ nói: “Gần đây hao tâm tổn sức quá độ, luôn cảm thấy trong đầu có cái thanh âm đang vang lên. Ta đang lo, như thế nào thu liễm tâm thần, đem thanh âm đó làm tan biến.”

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn Cơ Hạo một cái, Đế Thuấn trầm giọng nói: “Cho nên, gần đây ta không muốn quan tâm quá nhiều sự tình nữa... Nghiêu Hầu rộng lượng chút, bỏ qua cho tộc trưởng Phù Phong Vũ đi. Thiên hạ thái bình, nhân tộc mới có thể thái bình, mỗi người chúng ta mới có thể thái bình.”

Mười ngón Cơ Hạo như đoản kiếm cắm xuống chột trở nên nhẹ nhàng như làn gió thổi. Hắc khế đỡ bả vai Đế Thuấn, ôn hòa cười nói: “Thì ra là thế, ngài thật sự cần nghỉ ngơi một phen thật tốt.”

Thằng cha chết tiệt này, hắc rõ ràng là đang cảnh cáo Cơ Hạo —— không sai, linh hồn Đế Thuấn chưa bị ta cắn nuốt hoàn toàn, ta đang nghĩ cách luyện hóa linh hồn của gã. Nếu Cơ Hạo dám vạch trần lai lịch hắc, hoặc là Cơ Hạo dám xuống tay với hắc, như vậy hắc sẽ không tiếc tất cả thủ đoạn công kích linh hồn Đế Thuấn.

Như ý tứ một câu cuối cùng của hắc —— hắc có thể khiến người người không yên ổn. Mà ‘người người’ này, ám chỉ chính là Đế Thuấn.

Cho nên Cơ Hạo rất nhiệt tình đỡ bả vai hắc, lấy ra một tấm khăn tay nhiệt tình thay hắc lau khô vết máu khôe miệng, càng nhiệt tình vô cùng gọi một đám thần tử nhân tộc nâng Đế Thuấn đi vào đại điện thảo luận chính sự.

Đế Thuấn ngồi xuống chính giữa đại điện, thở hắt ra nhìn qua rất mệt mỏi.

Rất hiển nhiên, Đế Thuấn liên tục hai lần phát động đánh trả, Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập thân thể hắc cũng bị tổn hại không nhỏ, hai lần hộc máu đều

là bởi vì linh hồn lực bọn họ công kích lẫn nhau, tạo thành tổn thương đối với thân thể của Đế Thuấn.

Không thể cắn nuốt linh hồn Đế Thuấn, chỉ có thể đem gã trấn áp ở sâu trong thân thể, cái này đối với Vực Ngoại Thiên Ma xâm chiếm thân thể Đế Thuấn mà nói là một cái tai hoạ ngầm cực lớn, nhưng đối với Cơ Hạo mà nói đây đã là một cơ hội cứu ra Đế Thuấn, lại là một cái phiền toái khiến bản thân đau đầu.

Đám đông thần tử nhân tộc dựa theo thứ tự ngồi xuống, Cơ Hạo thì đứng ở trước mặt Đế Thuấn, đem các loại sự tình xảy ra sau khi mình dẫn theo liên quân các bộ tộc tới phương Bắc lần lượt nói ra. Đế Thuấn, Phù Phong Vũ còn có đám đông đại thần nhân tộc tập trung tinh thần lắng nghe hẩn báo cáo, Đế Thuấn còn thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, đưa tới đám đông người chú ý.

Nghe xong Cơ Hạo báo cáo, Đế Thuấn không khỏi vỗ tay cười to, trong mắt càng lóe ra ánh sáng lạ, không ngừng đánh giá cao thấp Cơ Hạo.

“Nghieu Hâu quả nhiên một đường vất vả, không dễ dàng rồi, không dễ dàng rồi.” Đế Thuấn cười dị thường sáng lạn, Phù Phong Vũ cười nhạt như mây gió, một đám trọng thần nhân tộc thì nhìn Cơ Hạo giống như gặp quý.

Đều biết Cơ Hạo tiểu tử này là người Đế Thuấn và Tự Văn Mệnh coi trọng, tương lai nếu là Tự Văn Mệnh kế thừa đại vị Nhân Hoàng, Cơ Hạo khẳng định sẽ là trọng thần tâm phúc của Tự Văn Mệnh, nhất định sẽ được trọng dụng.

Nhưng Cơ Hạo cũng quá trẻ, hẩn tiến vào Bồ Phán mới được mấy năm? Hẩn tiếp xúc vòng quyền lực trung tâm của nhân tộc mới được bao năm? Hẩn thụ phong phong tước Nghiêu Bá, Nghiêu Hâu mới bao nhiêu thời gian? Các công lao hẩn lập mấy năm nay, trước kia cũng không nhắc, hẩn thế mà dám đánh cược với Da Ma La Gia Âm Nhật nhất tộc thần bí nhất, cường đại nhất trong mười hai vị chấp chính đại đế Ngu triều?

Đòi mạng là, tiểu tử này còn cược thắng!

Thắng được một đám chiến sĩ dị tộc tinh nhuệ dũng mãnh gan dạ rồi còn chưa tính, hãn thế mà thắng được một vị cao thủ cấp Vu Thần?

Các đời tổ tiên nhân tộc tại thượng, đó không phải Vu Đế, lại càng không phải cao thủ cấp Vu Vương, mà là một vị đại năng cấp Vu Thần đó! Hiện tại nhân tộc tính đâu ra đấy, Vu Thần có được toàn bộ uy năng của Vu Thần, có thể tự do hành tẩu bên ngoài mới được mấy người?

Thần tử nhân tộc ở đây, bộ tộc, thị tộc cùng bộ lạc phía sau bọn họ, chín chín phần trăm bộ tộc không có Vu Thần tọa trấn.

Cơ Hạo vèn vèn một thằng nhỏ từ Kim Ô bộ nhỏ nhỏ của Nam Hoang đi ra, ở Nghiêu Sơn thành lập một cái lãnh địa thực lực bình thường, dựa vào tộc nhân Kim Ô bộ, thành lập một cái thị tộc mới có quy mô... Hãn làm sao đột nhiên có một vị thủ hạ cấp Vu Thần?

Một đám thần tử nhân tộc cáo già nhìn nhau một cái, vụng trộm đánh mắt.

Bọn họ tựa như đều đã nghĩ thông, vì sao Cơ Hạo dám ở cửa đại điện thảo luận chính sự đánh Phù Phong Vũ, giết chết vài hộ vệ của lão. Các thần tử nhân tộc này để tay lên ngực tự hỏi, nếu trong tộc bọn họ có thể có lão tổ cấp Vu Thần tọa trấn, bọn họ cũng dám làm như vậy.

“Đại năng dị tộc Nhật Nguyệt cảnh đó!” Đế Thuấn nhẹ nhàng thở dài một hơi, hãn nhìn Cơ Hạo ôn tồn hòa khí hỏi: “Đại năng như thế, người dẫn hãn trở về Bồ Phán hay không?”

Cơ Hạo lắc lắc đầu, nói rất dứt khoát: “Ta đem hãn để lại chỗ thành trại, dù sao... áp lực bọn họ kế tiếp đối mặt sẽ rất lớn, cho nên, ta bảo hãn ở lại trong thành trại giúp đỡ. Đụng phải nhân vật đại năng trong thủy yêu, hãn cũng có thể kịp thời ra tay đem chúng chém giết.”

Ánh mắt Đế Thuấn lóe lên một phen, chậm rãi gật đầu: “Như thế, rất tốt. Nhân tộc ta có thanh niên tuấn ngạn như Nghiêu Hầu, cho dù gặp phải tai kiếp lũ

lụt, ngô cũng không lo lắng nữa. Ha ha, nghe xong Nghiêu Hầu nói, lòng dạ ta đột nhiên rất sung sướng!”

Một đám thần tử nhân tộc cũng cười lên ‘Ha ha’, bộ dáng thoát nhìn đều rất vui mừng. Chỉ là rất rõ ràng, những người đối đầu với Cơ Hạo, ví dụ như nói Công Tôn Kiếm, ví dụ như nói Toại Nhân Viêm, ánh mắt bọn họ đã trở nên rất phức tạp.

“Ngài nhất định phải bảo trọng thân thể!” Cơ Hạo nheo mắt nhìn Đế Thuấn mặt đầy ý cười, như có chút ám chỉ nói: “Nạn lũ trước mặt, ngài là rường cột nhân tộc chúng ta, ngài nếu có gì... Cho dù lên trời xuống đất, ta cũng phải đem người khiến ngài bị thương đánh cho hồn phi phách tán.”

Sắc mặt Phù Phong Vũ khẽ giật giật, Đế Thuấn nheo mắt, thâm trầm nhìn Cơ Hạo một cái.

“Các vị, tạm thời lui ra đi, ta nơi này có một số việc, cần thương lượng riêng với Nghiêu Hầu.” Đế Thuấn đột nhiên mở miệng, không cho phép nghi ngờ phát phát tay.

Một đám thần tử nhân tộc đồng thời nhìn về phía Đế Thuấn, sau đó nhanh chóng nhìn Cơ Hạo một cái. Bọn họ không nói lời nào đứng dậy, dưới chân không có bất cứ thanh âm nào đi ra khỏi đại điện thảo luận chính sự, sau đó do Phù Phong Vũ tự mình đóng lại cửa chính của đại điện thảo luận chính sự.

Ánh mặt trời Bàn Giả thái dương từ khe cửa chui vào, làm nền cho ánh sáng trong đại điện càng thêm âm đậm.

Ánh mặt trời chui vào qua khe cửa như đao, vừa lúc cắt trên lưng Cơ Hạo, vàng sáng khuếch tán ra, ở trên người Cơ Hạo được khảm một tầng viền vàng.

Kinh ngạc nhìn thoáng qua Đế Thuấn, Cơ Hạo đột nhiên thở dài một hơi: “Diễn trò thực mệt, đặc biệt là thời điểm ta muốn giết chết người, lại phải diễn trò với người. Xưng hô như thế nào?”

Vẻ mặt Đế Thuấn chợt trở nên dị thường dữ tợn, như một con rắn độc nấp trong bụi cỏ, đang chuẩn bị vồ về phía con mồi, trên mặt hắn có một tầng hào quang quý bí từ từ sinh ra. Hắn thâm trầm nhìn Cơ Hạo, nói từng chữ một: “Người có thể gọi ta Ảnh tôn... Người vừa rồi nói, nếu là ta làm bị thương tiểu gia hỏa này, người muốn đem ta đánh cho hồn phi phách tán? Người đang uy hiếp bản tôn? Người sợ là không biết lai lịch của bản tôn!”

“Vực Ngoại Thiên Ma sao, có gì đặc biệt hơn người?” Cơ Hạo lạnh nhạt nhìn Đế Thuấn: “Người quen Hà tôn với Ngọc tôn không? Bọn họ chết ở trên tay của ta!”

Thân thể Đế Thuấn kịch liệt giật một cái, mang theo sự kinh hãi rất lớn nhìn về phía Cơ Hạo.

Chương 1200: Đạo Đài Thường Nhập

Trong đại điện thảo luận chính sự yên tĩnh như chết, mấy ngọn đèn đồng xanh phát ra hào quang sáng ngời, ánh đèn màu vàng ấm áp và ánh mặt trời chui qua khe cửa trộn lẫn với nhau, xuyên thấu qua ánh sáng có thể nhìn thấy vô số bụi bặm lẳng lẳng lơ lơ ở không trung.

Đột nhiên một hạt bụi ‘Bộp’ một cái nổ tung, từ trong hạt bụi bật ra một phù văn màu máu to bằng nắm tay.

Đó là một huyết chú phù văn cực kỳ mạnh mẽ. Lúc Cơ Hạo học tập ở Vu Điện từng nghiên cứu tầng sâu phù văn này, nếu là có ai bị huyết chú phù văn này đánh trúng, máu toàn thân hẳn sẽ ở nháy mắt hóa thành nước.

Các hạt bụi trong đại điện thảo luận chính sự, thế mà tất cả đều là các phòng ngự cấm chế mạnh đến cực điểm, một điểm này Cơ Hạo thậm chí ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói.

Phù văn màu máu mang một đạo huyết quang chói mắt hướng trái tim Cơ Hạo đánh tới, bàn tay Cơ Hạo khẽ lật, Bàn Cổ Chung hóa thành trên dưới một trượng lơ lơ ở đỉnh đầu hắn. Từng đạo hỗn độn chi khí cuốn ngược xuống, phù văn màu máu đánh vào trên hỗn độn chi khí nổ thành một mảng điểm sáng màu máu dần dần tan đi.

“Thanh Huyết Chú?” Cơ Hạo cảm thụ được lực đánh mạnh mẽ Bàn Cổ Chung phải chịu, trầm giọng nói: “Muốn đối phó ta, không dễ như vậy.”

Tiếng nổ ‘Bộp bộp’ kéo dài không dứt, mấy ngàn hạt bụi bên người Cơ Hạo đồng thời vỡ vụn, tia sáng kỳ dị tràn ngập đại điện, mấy ngàn phù văn khác nhau lơ lơ ở không trung, hóa thành một cơn gió xoáy quay quanh Cơ Hạo cấp tốc va chạm xoay tròn.

Mặt ngoài Bàn Cổ Chung sáng lên vô số hoa văn hình vẽ mây rồng phong

cách cổ xưa, một tiếng chuông ngân gần như không thể nghe thấy vang lên, mấy ngàn phù văn đồng thời hóa thành hư ảo.

Cơ Hạo đứng dậy, Thái Cực Thần Phong mang một dải ánh sáng vàng rực rỡ muốn chém về phía Đế Thuấn.

“Đến! Chém vào đây!” Đế Thuấn đột nhiên vươn cổ, bàn tay dùng sức vỗ vỗ cổ: “Đến, dùng hết toàn lực, chém vào nơi này. Ta tuyệt đối không phản kháng, tuyệt đối không phòng ngự. Xem xem kiếm của người sắc bén hay không, có thể đem thủ lĩnh bọn người một kiếm chặt đầu!”

Cơ Hạo nắm chặt Thái Cực Thần Phong, cơn giận chợt xì hơi, không có cách nào cả nhìn Đế Thuấn.

Vực Ngoại Thiên Ma vô hình vô chất, bọn chúng căn bản không có thân thể của mình, bọn chúng dựa vào xâm chiếm thân thể người khác, cắn nuốt linh hồn người khác mà phát triển lớn mạnh. Tên Ảnh tôn này đại bộ phận lực lượng đều đang trấn áp linh hồn Đế Thuấn, hẳn không thi triển ra được bao nhiêu thủ đoạn, Cơ Hạo có thể nhẹ nhàng chiến thắng hẳn.

Nhưng Cơ Hạo cho dù chiến thắng hẳn lại có thể như thế nào?

Chặt tay hẳn, đó là tay của Đế Thuấn; đánh gãy chân hẳn, đó là chân của Đế Thuấn; chặt đầu hẳn? Cái này càng không thể, đây là đầu của Đế Thuấn, Cơ Hạo cho dù nổi điên cũng không thể làm như vậy.

“Người!” Cơ Hạo tức giận nhìn Đế Thuấn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Người muốn làm gì?”

“Linh hồn thủ lĩnh các người phi thường thuần hậu, hương vị ngọt ngào, đối với tộc ta mà nói, là thuốc bổ cực tốt!” Đế Thuấn hồi phục tư thế ngồi, lạnh lùng nhìn Cơ Hạo: “Ta có dự cảm, nếu ta cắn nuốt linh hồn thủ lĩnh các người, ta có thể lột xác đến một tầng khác... Giống như bướm phá kén của thế giới các người... Ta sẽ nghênh đón một lần tiến hóa vĩ đại!”

Đế Thuấn neho mắt, vô cùng khát khao cảm khái nói: “Khi đó, ta sẽ không là Ảnh tôn nữa, các tộc nhân của ta sẽ xưng ta là ‘Ảnh thánh’!”

Mở mắt ra, Đế Thuấn nhìn Cơ Hạo trầm giọng nói: “Người không thể lý giải dục vọng của tộc ta đối với tiến hóa cường đại, miếng ngon đã đến miệng, ta không có khả năng nhả ra... Càng không cần nói, ta chiếm cứ thân thể thủ lĩnh các người, ta có thể sử dụng danh nghĩa hãn, thoải mái cắn nuốt càng nhiều linh hồn!”

Cơ Hạo cầm Thái Cực Thần Phong, các luồng kiếm ý đáng sợ từ trên lưỡi kiếm gào thét lao ra, hóa thành các con rồng, phượng, kỳ lân, long mã... các bóng kiếm chạy khắp đại điện. Theo đạo hạnh pháp lực không ngừng sâu thêm, tu vi Cơ Hạo ở trên Vũ Dư kiếm quyết càng thêm cao thâm, kiếm ý của hãn đã có thể ‘Ngưng hình hóa vật’, nghiễm nhiên đã bước vào một đại cảnh giới mới.

Đế Thuấn mang theo một tia kinh sợ nhìn lượng lớn bóng kiếm phun ra trên lưỡi kiếm của Cơ Hạo, hãn lẩm bẩm: “Ta hiện tại tin tưởng, người có tư cách giết chết Ngọc tôn và Hà tôn... Thực lực của người không mạnh, nhưng chí bảo người có được rất đáng sợ, người chiếm được một cái kiếm đạo truyền thừa càng thêm đáng sợ... kiếm ý thật sự khủng bố!”

Đột nhiên cười một tiếng quái dị, Đế Thuấn nghiêng đầu nhìn Cơ Hạo, khe khẽ thở dài: “Nhưng người có lực lượng cường đại tới đâu nữa thì thế nào đây? Người dám tổn hại ta một sợi tóc sao? Người không dám? Nếu người không dám mà nói, mời người mở ra hai cánh cửa kia phía sau người, sau đó ngoan ngoãn rời khỏi nơi này, được chứ?”

Nhẹ nhàng vỗ vỗ bụng, Đế Thuấn mang theo một tia bất đắc dĩ cười khổ nói: “Lúc hưởng dụng bữa ăn ngon, ta không hy vọng có ai quấy rầy. Nhất là, bữa ăn ngon này sức sống quá cường đại một chút, muốn hưởng dụng hãn, còn không dễ như vậy đâu.”

Cơ Hạo thu hồi Thái Cực Thần Phong, đi lên trước hai bước, hầu như là mặt

đổi mặt dựa vào Đế Thuấn ngồi xuống.

“Đưa ra điều kiện đi, thế nào, người mới có thể rời khỏi thân thể Đế Thuấn?”
Cơ Hạo đầu đội Bàn Cổ Chung dự phòng mọi sự tập kích có khả năng, hai tay đặt trên đầu gối, mạnh mẽ chấn nhiếp tâm tình của mình, vẻ mặt ôn hoà hướng Đế Thuấn đưa ra điều kiện.

“Mười linh hồn tương đương với linh hồn thủ lĩnh các người!” Đế Thuấn cười rất sáng lạn, hần vờn hai tay, rất nghiêm túc hướng Cơ Hạo nói: “Mười linh hồn tương đương với linh hồn thủ lĩnh các người, trả giá gấp mười, ta liền rời khỏi.”

Cơ Hạo trầm mặc.

Mười linh hồn tương đương với linh hồn Đế Thuấn? Nếu là nhân tộc, hần khẳng định không vui vẻ gì. Nếu là kẻ khác sao...

Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo ngẩng đầu, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hần đột nhiên mở ra. Trong thần hồn không gian, trong đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo, ở phía sau hai bóng người màu vàng, màu bạc cái bóng người màu đen cực kỳ âm đạm kia đột nhiên lớn tiếng thét dài, hóa thành một con hắc long ba đầu lao ra khỏi đại nhật nguyên thần.

Trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm một đạo hắc quang lao ra, hung hăng nhập vào thân thể Đế Thuấn. Theo đó cùng nhau lao vào còn có Thái Cực Thần Phong hóa thành hai luồng kiếm quang hình rồng. Hai luồng kiếm khí một đen một trắng che chở hắc long ba đầu, nhanh chóng xâm nhập thức hải Đế Thuấn.

Bóng người màu đen trong đại nhật nguyên thần, là Cơ Hạo lấy Thái Cực đại đạo, sau khi cắn nuốt một bộ phận Âm Nhật hủy diệt chi đạo của Da Ma Sát Nhất, lấy hủy diệt pháp tắc dung hợp lực lượng nguyên thần bản thân ngưng tụ phôi ban đầu của đạo đài.

Bạc đạo đài, đại đạo pháp tắc dung hợp nguyên thần bản thân mà thành,

nguyên thần lực thuần túy ngưng tụ thành đại đạo phân thân, có được vô số diệu dụng, vô thượng uy năng. Cái gọi là đạo đài ngôn xuất pháp hành, đạo đài chính là biểu hiện cụ thể của một cái đại đạo pháp tắc, có thần thông pháp lực khó lường.

Ai đạo đài đại thành, thân thể cho dù hóa thành tro bụi, đạo đài vẫn có thể độc lập tồn tại. Người có được đạo đài, không gặp đại kiếp nạn, thì thật sự bất tử bất diệt.

Tương đương môn nhân đệ tử Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, thậm chí Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, tuyệt đại đa số người lý tưởng cao nhất, cũng cùng lắm là có thể ngưng tụ một khối đạo đài, thành tựu cái gọi là trường sinh bất tử, siêu thoát luân hồi mà thôi.

Hủy diệt đại đạo biến thành phôi ban đầu của đạo đài mang theo Thái Cực Thần Phong xâm nhập thức hải Đế Thuấn, nhất thời một mảng ánh sao sáng lạn đập vào mặt.

Hủy diệt đạo đài như thân ở vũ trụ hồng hoang, trong tầm mắt tràn đầy vô số tinh tú to nhỏ, căn bản không phân rõ cao thấp trái phải, cũng không tìm thấy Ảnh tôn kia cùng linh hồn Đế Thuấn rốt cuộc giấu ở nơi nào.

Chương 1201: Nội Gian

Ở trong thức hải của Đế Thuấn, thế mà lại là một bộ hồng hoang tinh thần đồ.

Vô số tinh tú to nhỏ lơ lửng ở bốn phương tám hướng, trong hư không màu tím nhạt, vô số tinh tú phóng ra ánh sao lạnh lẽo dữ dội. Tinh tú theo quỹ tích khó lường tự vận chuyển, hủy diệt đạo đài có thể mơ hồ nghe được bốn phía truyền đến tiếng ầm ầm trầm thấp.

“Thuấn!” Hủy diệt đạo đài vận đủ pháp lực, phát ra một tiếng kêu cao vút.

Một đợt linh hồn dao động mạnh mẽ hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, làn sóng màu đen nhạt hướng bốn phía khuếch tán, không ngừng chạm đến tinh tú lớn nhỏ trong vũ trụ, thanh âm hủy diệt đạo đài phát ra dần dần tan biến ảm đạm, mất đi ở trong vũ trụ mê mông.

Một bộ tinh không đồ này tự ẩn chứa vô thượng huyền bí, có lực lượng giam cầm cực kỳ cường đại, hủy diệt đạo đài dùng hết toàn lực phát ra linh hồn rút gào, chưa thể truyền ra bao xa đã bị tinh không đồ hóa giải.

“Người, đến đây? Người, thế mà dám tới nơi này?” Một thanh âm thâm trầm khàn khàn từ bốn phương tám hướng ập tới, một cái bóng mờ lung xuất hiện trước mặt hủy diệt đạo đài: “Nơi này là linh hồn chi hải, ở nơi đây, tộc ta là vô địch, người sao dám tiến tới nơi này chịu chết?”

“Ảnh tôn?” Hủy diệt đạo đài hừ lạnh một tiếng: “Đế Thuấn ở đâu?”

“Người không tìm được hắc!” Bóng người Ảnh tôn vịn vẹo, khi thì hóa thành hình rồng, khi thì hóa thành hình phượng, hắc lại càng thỉnh thoảng biến ảo thành tranh hoa điệp trùng ngư các loại hình ảnh, khí tức trên người cũng thay đổi trong nháy mắt, làm hủy diệt đạo đài không thể nắm bắt.

“Người không tìm được hắc, ta đang nghĩ cách hoàn toàn phá hủy sự chống

cự của hắn, sau đó nuốt linh hồn hắn.” Ảnh tôn cười ‘khì khì’: “Ta có lòng tin, thắng lợi cuối cùng nhất định thuộc về ta. Cho nên, hoặc người đáp ứng điều kiện của ta, dùng mười linh hồn ngon lành cưỡng đại tương tự với hắn để trao đổi, hoặc là để ta thoải mái nuốt gọn hắn.”

Hủy diệt đạo đài hừ lạnh một tiếng, hai tay hắn kết ấn cất tiếng hét dài, đỉnh đầu hắn dần dần hiện lên một vòng mặt trời màu đen, một khí tức khủng bố căn nuốt tất cả, hủy diệt tất cả hướng bốn phía cấp tốc khuếch tán.

Mặt trời màu đen hóa thành một cái hố đen cấp tốc xoay tròn, bên trong có vô số khí tức tối tăm ngưng tụ thành bén nhọn như răng cá mập nhô lên điên cuồng va chạm ma sát, không ngừng phát ra tiếng vang bén nhọn khó nghe.

Một lực lượng khổng lồ đánh về phía Ảnh tôn, hủy diệt đạo đài lớn tiếng quát: “Muốn nuốt Đế Thuấn? Để ta nuốt người trước đi!”

Ảnh tôn quả thực bị Cơ Hạo đánh trở tay không kịp, hắn xâm nhập thân thể Đế Thuấn, xâm nhập thức hải của y, từ trong đó chiếm được không ít ký ức về nhân tộc. Trong các loại vu pháp vu chú nhân tộc tu luyện, không có lực lượng căn nuốt cùng hủy diệt quý dị như hủy diệt đạo đài của Cơ Hạo.

Ảnh tôn nằm mơ cũng không thể ngờ được, hủy diệt đạo đài của Cơ Hạo đến từ một đại thế giới mạnh mẽ, một trong mười hai loại pháp tắc cực mạnh Tam Nhật Cửu Nguyệt cường đại nhất thuộc về đại thế giới đó.

Chợt nghe một tiếng kêu quái dị, non nửa thân thể của Ảnh tôn đột nhiên nứt ra khỏi bản thể hắn, hóa thành một cái u ảnh kích màu đen bay về phía hố đen do mặt trời màu đen biến thành. Theo tiếng rú thảm chói tai tê lương, u ảnh này bị hủy diệt đạo đài căn nuốt, hủy diệt pháp tắc bắt đầu cấp tốc hủy diệt bản ngã ý thức thuộc về Ảnh tôn trong đó, bắt đầu căn nuốt trong đó linh hồn bốn nguyên lực, cuộn cuộn không ngừng vận chuyển cho hủy diệt đạo đài.

Hủy diệt đạo đài ban đầu mờ mịt như sương mù chợt trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, ngũ quan trở nên rõ ràng có thể phân biệt, thân thể trở nên đầy đặn,

thoạt nhìn không có gì khác với một thân thể máu thịt thật sự.

“Đại bố vật!” Hủy diệt đạo đài mặt mang tà quang nhìn về phía Ảnh tôn thất kinh: “Ha ha, người muốn cắn nuốt linh hồn Đế Thuấn? Hay là mời người thành toàn ta trước đi. “

Thái Cực Thần Phong hóa thành một đen một trắng hai luồng kiếm khí gào thét lao ra, kiếm quang hai màu đen trắng như mưa, nháy mắt bao vây Ảnh tôn không kịp trở tay. Vô số kiếm quang ùn ùn rải xuống, vòng quanh Ảnh tôn chém lung tung một trận.

Đổi thành bình khí bình thường, căn bản không thể làm gì được Ảnh tôn hư vô mờ mịt, vô hình vô chất, nhưng Thái Cực Thần Phong chính là tiên thiên chí bảo Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân cùng vị tồn tại khủng bố nào đó chưa biết tên liên thủ luyện chế, có được uy lực vô cùng. Ảnh tôn khàn giọng rống giận, thân thể chợt biến ảo vô số, hóa thành các làn gió màu đen muốn bỏ chạy.

Kiểm quang Thái Cực Thần Phong hạ xuống, thân thể Ảnh tôn bị xé thành mảnh vụn, có đem gần một nửa thân thể hóa thành cột sáng màu đen, bị lỗ đen cấp tốc xoay tròn ở đỉnh đầu hủy diệt đạo đài một ngụm nuốt trôi.

Hủy diệt đạo đài phát ra tiếng kêu vui vẻ cao vút như mây, thân thể hấn trở nên càng thêm ngưng thực, thân thể máu thịt ban đầu mơ hồ phát ra ánh sáng loang loáng như thủy tinh. Trong đôi mắt hấn lóe ra thần quang màu đen, thần quang ngưng thực như thực chất, từ trong mắt hấn phun ra có thể xa mấy chục dặm.

“Ảnh tôn, người cũng chỉ có thể thôi!” Hủy diệt đạo đài khàn cả giọng thét dài, hai tay hấn kết ấn, xa xa hướng một nửa thân thể Ảnh tôn chạy ra kiếm quang bao vây kia nhấn một cái: “Ám Nhật Băng Phôi Âm...!”

Ám Nhật Băng Phôi Âm, đây là thần thuật bí truyền của Ám Nhật nhất mạch, lực sát thương to lớn tạm không bàn tới, am hiểu nhất ở trong vô hình làm bị thương nặng linh hồn người khác. Hủy diệt đạo đài dùng Ám Nhật Băng Phôi

Âm đối phó Ảnh tôn, chính là tìm đúng chỗ yếu hại của hắn, chuyên môn từ chỗ yếu hại của hắn xuống tay độc ác.

Mảng lớn khí đen âm âm sụp đổ, hóa thành sương mù đen tự do trôi loạn ra chung quanh.

Lỗ đen ở đỉnh đầu lại đem sương mù đen tự do nuốt hết, khí tức trên người hủy diệt đạo đài tản mát ra lại càng thêm sắc bén, tà ác.

“Ảnh tôn, chạy đi đâu? Cút trở về cho ta!”

Hai tay hủy diệt đạo đài kết ấn, đang muốn phát động công kích càng thêm sắc bén, xa xa truyền đến một tiếng thét dài thê lương: “Nghieu Hầu Cơ Hạo, đừng tưởng bản tôn không có biện pháp làm gì ngươi! Chín thành thực lực của bản tôn đều ở nơi này trấn áp linh hồn Đế Thuấn, chỉ có không đủ một thành lực lượng đấu với ngươi. Ngươi còn dám cắn nuốt một chút bốn nguyên lực lượng nào của bản tôn, bản tôn bất chấp nửa cái mạng, cũng phải hủy Đế Thuấn!”

Tinh tú bốn phương tám hướng nhoáng lên một trận, vô số tinh tú hướng hai bên dờ đi, ở chỗ trung tâm của vô số tinh tú lộ ra một mảng ánh sáng mạnh hai màu vàng tím vờn quanh. Trong khí vàng tím nồng đậm, Đế Thuấn vẽ mặt tiêu tụy ngồi xếp bằng ở chính giữa quang sáng, mặt mang sự lo âu hướng hủy diệt đạo đài nhìn tới.

“Cơ Hạo, không cần để ý tới bất cứ lời nào của tà ma này. Ta có vô lượng công đức của nhân tộc hộ thể, hắn trong thời gian ngắn không tổn hại được căn bản của ta, ngươi không cần lo cho ta.”

“Ngươi đã tổn hại một thành nguyên khí của hắn, hắn càng không có cách nào làm gì ta. Ngươi phải làm, là tra rõ nội gian ở Bồ Phán. Đây là một tia ký ức của ta, ngươi cầm đi liền có thể hiểu tiền căn hậu quả của sự tình.”

Một luồng tử khí mang theo tiếng kêu chói tai hướng hủy diệt đạo đài bên này bay qua. Ngoài quang sáng chỗ Đế Thuấn đột nhiên có vô số khí đen phóng

lên. Khí đen hội tụ cùng một chỗ, hóa thành một vị ma thần màu đen chín đầu ba mươi sáu cánh tay, toàn thân đeo chuỗi ngọc bảo châu lớn tiếng gào rống, xa xa một cánh tay hung hăng hướng tử khí chộp tới.

Thân thể vị ma thần này to lớn vô cùng, quầng sáng chỗ Đế Thuấn theo hủ diệt đạo đài thấy ước chừng có phạm vi ngàn dặm, lại bị một bàn tay của ma thần này nhẹ nhàng nâng ở trong tay ——ma thần này ít nhất trên dưới mười vạn dặm!

Thét dài một tiếng, hủ diệt đạo đài đem luồng tử khí đó chộp vào trong tay, Thái Cực Thần Phong hóa thành hai luồng sáng bảo vệ toàn thân, dặm chân một cái rời khỏi thức hải của Đế Thuấn.

Trong đại điện thảo luận chính sự, trên ngón tay Cơ Hạo xuất hiện một luồng tử khí dài khoảng một thước. Hắn bóp nát tử khí, lượng lớn mảnh vỡ ký ức ập tới.

“Bồ Phản, có nội gian?” Cơ Hạo nhìn về phía Đế Thuấn.

“Người biết rồi, lại có thể như thế nào?” Trên mặt Đế Thuấn khí đen đại thịnh, trong mắt càng là thần quang năm màu cấp tốc quay cuồng như thủy triều.

Chương 1202: Song Tòa Đánh Bất Ngờ

Tuy còn chưa có khái niệm ‘Đế đô’, nhưng không hề nghi ngờ, Bồ Phản là trung tâm quyền lực mẫu chốt nhất trung tâm nhất của liên minh bộ lạc nhân tộc.

Từ Thánh hoàng Phục Hy trở đi, mỗi thế hệ tiên hiền, đại năng nhân tộc đều dùng hết thủ đoạn, ở Bồ Phản thêm vào các tầng phòng ngự cấm chế. Không hề cập tới Bồ Phản phòng thành đại trận uy lực cường đại, chỗ ở của Đế Thuấn càng bị vô số tầng cấm chế bao bọc.

Điểm mẫu chốt nhất ở chỗ, chỗ ở của Đế Thuấn, đại diện thảo luận chính sự nhân tộc, cùng với một khu vực lớn xung quanh, ít nhất có ba mươi sáu món ‘hậu thiên nhân đạo công đức linh bảo’ các đời Nhân Hoàng truyền thừa xuống trấn áp, có thể trấn tất cả tai họa, yêu quái quỷ quái.

Cái gọi là hậu thiên nhân đạo công đức linh bảo, là tiên hiền đại năng nhân tộc dẫn dắt nhân tộc lập nghiệp khi gian khổ, quật khởi ở hồng hoang đại địa, tranh với trời, đấu với đất, đuổi mãnh thú, chém quỷ quái, lấy tinh huyết bản thân cùng tích góp vô lượng công đức, cuối cùng rèn thành hậu thiên linh bảo. Như Hiên Viên kiếm của đế Hiên Viên, chính là đỉnh cấp hậu thiên nhân đạo công đức linh bảo.

Huyền hoàng công đức vạn tà lui tránh, Vực Ngoại Thiên Ma cho dù lợi hại, cũng khó xâm nhập lĩnh vực nhân đạo công đức linh bảo che chở.

Đế Thuấn tọa trấn Bồ Phản, hắc căn bản không có khả năng bị ngoại ma xâm nhập thân thể, căn bản không có khả năng bị Ảnh tôn vây ở trong thức hải.

Từ khi đầu ngón tay Cơ Hạo dần dần tiêu tán, tình cảnh Đế Thuấn mấy ngày trước thấy không sót gì —— Đế Thuấn lo lắng đại sự trị thủy liên tục bận rộn rất nhiều ngày, ngày đó thật không dễ gì đem công việc tích góp trên tay xử trí hết, quay về chỗ ở, có người hầu đưa lên một bát nước trà.

Đế Thuấn bưng trà lên giải khát, còn chưa chờ cấm chế quanh chỗ ở của Đế Thuấn phát động, Ảnh tôn đã từ trong nước trà gào thét lao ra, nháy mắt xâm nhập mi tâm Đế Thuấn, hướng thẳng đến linh hồn Đế Thuấn.

Làm đương đại Nhân Hoàng, trên người Đế Thuấn có ngọc câu, dây ngọc, ngọc bài, vòng ngọc, khối ngọc, ngọc bích sáu món vu bảo hộ thể, sáu món vu bảo có thể chấn nhiếp tai họa, đối với các loại vu chú ác độc có lực phòng ngự rất mạnh.

Lúc Ảnh tôn đánh bất ngờ, sáu món hộ thể vu bảo trên người Đế Thuấn vừa mới phát động, trong tay Ảnh tôn liền có sáu miếng vu phù bay ra, vừa vận chặn thần quang sáu món hộ thể vu bảo phát ra. Chính là thời gian ngăn chặn đó, Ảnh tôn đã lao vào trong cơ thể Đế Thuấn.

Chỉ có số rất ít trọng thần nhân tộc biết được, trong thức hải của Đế Thuấn có một quyển ‘Thương Sinh Xã Tắc Đồ’ bảo vệ linh hồn.

Quyển Thương Sinh Xã Tắc Đồ này chính là vật trời sinh, trải qua Phục Hy Thánh hoàng và các đời Nhân Hoàng kế tiếp không ngừng tế luyện, bảo vật này đã mơ hồ nối liền với khí vận toàn bộ nhân tộc. Có Thương Sinh Xã Tắc Đồ bảo vệ linh hồn, linh hồn Đế Thuấn lúc nào cũng được khí vận nhân tộc thêm vào, linh hồn hẳn sẽ trở nên càng ngày càng mạnh, ngoại tà khó có thể xâm hại Đế Thuấn chút nào nữa.

Nhưng Ảnh tôn sau khi xâm nhập thức hải Đế Thuấn, lập tức phóng ra một viên bảo châu dùng vô lượng oán khí nhân tộc và huyết khí dơ bẩn luyện chế thành. Viên bảo châu hai màu xám tím dây dưa đó dơ bẩn đến cực điểm, phát ra ô quang mênh mông làm hào quang của ‘Thương Sinh Xã Tắc Đồ’ ảm đạm, không cách nào che chở linh hồn Đế Thuấn nữa.

Bởi vậy Ảnh tôn quần lên linh hồn Đế Thuấn. Bản thân Vực Ngoại Thiên Ma chính là tồn tại khủng bố cắn nuốt linh hồn ngoại tộc mà sinh, linh hồn Đế Thuấn tất nhiên cường đại, củng cố, lại giống như Đại Vu khác của nhân tộc

không tu nguyên thần, không hiểu bất cứ nguyên thần bí pháp nào, vừa giao thủ với đã Ảnh tôn đã rơi xuống hạ phong.

May mắn Đế Thuấn những năm qua thống trị nhân tộc, tích góp lượng công đức khổng lồ, dựa vào ánh sáng công đức hộ thể, Đế Thuấn tuy không địch lại Ảnh tôn, nhưng Ảnh tôn cũng không sao cắn nuốt linh hồn Đế Thuấn, chỉ có thể không ngừng dùng pháp môn nào đó tà ác đến cực điểm ô nhiễm, tiêu hao công đức bảo quang của Đế Thuấn, dùng hết sức để đối phó Đế Thuấn.

Ảnh tôn ù ù cạc cạc hiện thân Bồ Phản, càng trực tiếp xuất hiện tại chỗ ở của Đế Thuấn, ngọc phù trong tay hắt vừa lúc có thể khắc chế sáu món hộ thể vu bảo của Đế Thuấn, viên bảo châu dơ bẩn đến cực điểm kia càng có thể ô nhiễm Thương Sinh Xã Tắc Đồ.

Tất cả thủ đoạn đều vừa lúc khắc chế Đế Thuấn, lấy khả năng của đường đường Đế Thuấn, lại bị Ảnh tôn tính kế không sức đánh trả!

Trừ cao tăng nhân tộc Bồ Phản xuất hiện nội gian, căn bản không thể giải thích loại chuyện không thể tưởng tượng này. Nhất là Ảnh tôn tể ra viên bảo châu dơ bẩn vô cùng, thậm chí làm Thương Sinh Xã Tắc Đồ cũng không có sức phản kháng kia, càng cần thu thập lượng oán khí khổng lồ của con dân nhân tộc trước khi chết cùng máu dơ bẩn trong thi thể sau khi chết mới có thể luyện chế mà thành.

Trước đó không bỏ ra sức lực cực lớn, không hao phí lượng sức người, sức của khổng lồ, người thường căn bản không có khả năng luyện chế ra bảo bối ác độc như vậy, cường đại như vậy.

Mà công hiệu duy nhất của viên bảo châu này chính là nhằm vào Thương Sinh Xã Tắc Đồ!

Khắp thiên hạ người biết Thương Sinh Xã Tắc Đồ tồn tại, cộng lại cũng chưa tới trăm người. Có thể có âm chích tính kế Đế Thuấn như thế, nếu không có nội gian, sao có khả năng? Hơn nữa nội gian này thân phận cực cao, mưu đồ của

hắn càng khó lường.

“Người biết Bồ Phản có nội gian, lại có thể thế nào?” Đế Thuấn ngồi trước mặt Cơ Hạo, vẻ mặt âm độc nhìn Cơ Hạo. Hắn cười quái dị ‘khà khà’, trong tiếng cười tràn đầy ý trào phúng: “Ở Bồ Phản, người có thể làm như thế nào? Hạ lệnh bắt cao tăng nhân tộc, nghiêm hình tra hỏi lần lượt?”

Đế Thuấn lắc đầu, quái thanh quái khí nói: “Người không có quyền lực này! Nghiêu Hâu Cơ Hạo, người dám có bất cứ động tác nào, bản tôn đều có thể hạ lệnh bắt người... Sau đó chậm rãi xử lý người!”

Không đợi mở miệng, Đế Thuấn lại cười nói: “Ta là Nhân Hoàng! Người là thần tử!”

Chậm rãi đứng dậy, trong mắt Đế Thuấn lóe ra u quang năm màu, hai tay hắn dùng sức vỗ ngực, nhìn Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Người dựa vào cái gì, đấu với ta?”

Cơ Hạo nghiêng răng, nhìn chăm chăm Đế Thuấn.

Đúng vậy, đấu với gã như thế nào? Linh hồn Đế Thuấn đã rơi vào trong tay Ảnh tôn, Cơ Hạo nếu không để ý tất cả buông tay mà làm công kích Ảnh tôn, chiến trường lại ở trong thức hải Đế Thuấn, không cẩn thận sẽ có thể khiến Đế Thuấn bị thương nặng.

Không đối phó Ảnh tôn, hắn lại chiếm cứ thế xác Đế Thuấn, bất cứ một mệnh lệnh nào của hắn cũng là Nhân Hoàng chỉ dụ, hắn tùy tiện hạ mấy mệnh lệnh lung tung, Cơ Hạo cũng chỉ có nước mang theo đám người Man Man bỏ trốn mất dạng. Càng không cần nói còn có tên nội gian thân phận chưa rõ kia phối hợp, một cái vô ý Cơ Hạo bị chụp lên một đồng tiếng xấu, hắn sẽ thành tử địch của nhân tộc.

“Thật ra, ta rất tò mò, người là giết chết Hà tôn cùng Ngọc tôn như thế nào.” Ảnh tôn nheo mắt nhìn Cơ Hạo, chậm rãi nói: “Bọn họ tuy không bằng bản tôn,

nhưng cũng không nên chết ở trên tay người.”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, hai người hầu mặc trường bào màu đen từ sau đại điện đi ra. Bọn họ tới phía sau Đế Thuần, thấp giọng nói: “Thuần, Tự Văn Mệnh đại nhân truyền thư về, tin tức rất khẩn cấp.”

Cơ Hạo ngẩng phắt đầu lên, Tự Văn Mệnh truyền về thư khẩn? Khẳng định là về việc trị thủy, loại tình báo mẫu chốt này, có thể nào rơi vào trong tay Đế Thuần?

“Ảnh tôn...” Cơ Hạo khàn giọng quát khẽ, tay phải như điện hướng ống thư làm từ đá đen trong tay một tên người hầu chộp lấy.

Cơ Hạo động tác cực nhanh, thân hình chợt lóe đã tới trước mặt hai gã người hầu.

Hai người hầu đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt bọn họ thần quang năm màu đại thịnh, hai bóng người năm màu sắc sỡ chợt từ trong cơ thể bọn họ lao ra, nhanh như tia chớp vồ về phía Cơ Hạo.

“Hi hi, là của ta!”

“Nói vậy, ai cướp được, thì của người đó!”

Hai bóng người cùng cất tiếng cười khẽ, tà lực khủng bố giống như sóng thần đập vào mặt. Trước mặt Cơ Hạo ảo giác thay nhau nổi lên, vô số đại mỹ nhân trần truồng cười khẽ hướng hắn lao lên.

“Ta là Sắc tôn, nhất định phải nhớ ta.”

“Còn có ta, ta là Dục tôn, sau khi ta nuốt linh hồn của người, người ta sẽ là một thể.”

Chương 1203: Đình Luyện Thiên Ma

Sắc, dục, đều là ngoại vật, lấy ngoại vật biến ảo động lòng người, làm loạn lòng người, dẫn động âm hỏa trong cơ thể, đốt cháy nguyên thần, phá hủy nguyên linh sau đó tận tình cắn nuốt, đây chính là trò hay Sắc tôn, Dục tôn sở trường.

Bọn họ đối phó là Cơ Hạo, cho nên xuất hiện trước mặt Cơ Hạo, là bản năng mãnh liệt nhất nam tính nhân tộc trưởng thành che dấu đáy lòng.

Quyền lực, tài phú, nữ nhân, quyền lực chí cao, tài phú vô tận, nữ nhân nghiêng nước nghiêng thành, tất cả đều như thủy triều hướng Cơ Hạo ập tới, giống như sóng thần mang theo bọt nước màu trắng đem hấn gặt gao bọc lại bên trong.

Ảnh tôn khàn giọng cười điên cuồng, cười đến ngửa trước ngã sau, cười đến dưới làn da lộ ra vô số hoa văn năm màu.

Hắn chỉ vào Cơ Hạo bị u quang năm màu bao vây lớn tiếng cười nói: “Người cho rằng các người tru sát Ngọc tôn, Hà tôn, chúng ta sẽ không tìm thấy thế giới các người sao? Các người đã đánh giá sai tâm linh cảm ứng của bản tộc, cùng lúc các người tru sát bọn họ, vị trí thế giới này của các người đã khắc ở trong lòng chúng ta.”

“Chúng ta đã biết Ngọc tôn và Hà tôn đều ngã xuống ở nơi này, chúng ta sao có khả năng không làm bất cứ sự phòng bị nào?”

“Tiến vào Bồ Phản, không chỉ là ta, càng có tộc nhân khác cường đại như ta! Chỉ là rất may mắn, ta chiếm được cơ hội xâm chiếm thủ lĩnh của các người... Chẳng qua, Sắc tôn, Dục tôn, các người tựa như cũng tìm được con mồi không tệ!”

‘Bốp bốp’ hai tiếng, hai tên người hầu vừa nẩy làn da vỡ ra, máu thịt, gân cốt,

nội tạng các thứ dưới làn da bọn họ, tất cả đều đã bị Sắc tôn, Dục tôn cắn nuốt hết, bọn họ chỉ còn lại có hai túi da hình người trống rỗng khô quắt, rất nhanh túi da đã vỡ thành vô số tro bụi, bị tay áo Ảnh tôn vung lên toàn bộ tro bụi đều biến mất.

Cơ Hạo mở to mắt nhìn Ảnh tôn.

Ảnh tôn nhếch miệng cười, nụ cười rất quỷ dị, mơ hồ lộ ra trăm phần trăm vui sướng khi người gặp họa cùng với sự chờ mong nào đó khó có thể hình dung.

“Tên gian trá!” Cơ Hạo thâm trầm nhìn Ảnh tôn: “Người ngay cả tộc nhân của mình, cũng sẽ bỏ tâm tư tính kế như vậy?”

“Tính kế? Không, đây là bản năng, không ngừng tiến hóa, không ngừng cường đại, đây là nguyên nhân duy nhất tộc ta đứng ở đỉnh ức vạn tộc đàn vô số thế giới của Hồng Mông hư không.” Ảnh tôn thâm trầm nói: “Nếu bọn họ có thể xâm chiếm thân thể người, cắn nuốt linh hồn người, ta sẽ rất vui vẻ tiếp nhận kết quả này.”

“Nhưng nếu, ta là nói nếu bọn họ bị người cắn nuốt... Như vậy, người cũng nhất định sẽ tổn thất khí lực không nhỏ nhỉ?” Ảnh tôn nhìn Cơ Hạo lạnh lùng cười nói: “Khi đó, sẽ là cơ hội của ta.”

Cơ Hạo im lặng không nói gì. Hắn chưa thúc dục Thái Cực Pháp Y, mặc cho Sắc tôn, Dục tôn xuyên thấu qua đôi mắt hắn, xâm nhập thần hồn không gian của mình.

Ảnh tôn biết sự tồn tại về hủy diệt đạo đài của Cơ Hạo, lực lượng cắn nuốt, hủy diệt của Âm Nhật nhất mạch đối với Vực Ngoại Thiên Ma mơ hồ cũng có lực lượng khắc chế không nhỏ. Nhưng hắn cũng chưa hướng Sắc tôn, Dục tôn đưa ra bất cứ sự nhắc nhở nào, phóng túng bọn họ phát động tiến công.

Gã này ôm tính toán trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi, Cơ Hạo không khỏi

âm thầm cười lạnh.

Mở rộng tâm thần, mặc cho Sắc tôn, Dục tôn xông vào, Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, Thái Cực Pháp Y nổi lên thanh quang liên miên, một đợt thanh quang hóa thành một đóa hoa sen thật lớn, đem Cơ Hạo chồng chất bọc lại ở giữa. Trong thanh quang vô số phù lục đạo môn tản mát ra khí tức cường đại, kỳ dị như ẩn như hiện, huyền ảo vô cùng, như hô ứng từ xa với thiên địa vũ trụ.

Ảnh tôn theo bản năng lui một bước, hấn chấn động nhìn Thái Cực Pháp Y hào quang như thủy triều trên người Cơ Hạo, cơ thịt trên mặt giật giật: “Dị bảo như thế... Hấn, chẳng lẽ thật có thể đối kháng Dục tôn, Sắc tôn hay sao?”

Trong thần hồn không gian, đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo chiếu rọi khắp bầu trời, ba đạo đài một vàng, một bạc, một đen lẳng lẳng đứng ở trong đại nhật nguyên thần, chính giữa ba cái đạo đài thì lơ lửng hư ảnh một thanh trường kiếm, không ngừng tản mát ra kiếm ý sắc bén làm người ta hít thở không thông.

Thái Cực Càn Khôn Kính lơ lửng ở trên đại nhật nguyên thần, một mảng thần quang mờ mịn từ mặt gương phun ra, hóa thành mấy ngàn quang ảnh loại thần thú thần cầm quay quanh đại nhật nguyên thần xoay tròn bay múa, ngẫu nhiên truyền đến một tiếng hét dài, các thần thú thần cầm đó lại hóa thành vô số loại thần mộc linh căn quay quanh đại nhật nguyên thần lay động muôn vẻ.

Hai luồng sáng năm màu kéo dài mấy vạn dặm xâm nhập thần hồn không gian. Theo tiếng cười nhẹ nhàng êm tai, hai bóng người năm màu mờ lung từ trong luồng sáng thò ra hơn phân nửa thân thể. Bọn họ đứng xa xa nhìn đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo, đột nhiên gần như phát điên cười lên.

“Tuy lực lượng linh hồn tích trữ không cường đại bằng lão nhân tên là Đế Thuấn kia, nhưng bản chất linh hồn thẳng nhãi này, so với Đế Thuấn kia cao hơn đâu chỉ ba cấp độ?”

“Không sai, không sai, Đế Thuấn lực lượng linh hồn cường đại vô cùng, giống như một cánh rừng rậm vô tận, tuy diện tích rộng lớn, cây cối vô số, lại

chỉ là gỗ thường. Mà linh hồn thẳng nhãi này, chặc chặc, chính là bảo bối cấp độ tiên thiên linh căn.”

“Ảnh tôn tự cho là chiếm tiện nghi, thủ lĩnh một tộc đàn, linh hồn hãn khảng định là cường đại nhất, ngọt ngào nhất. Nhưng thật kỳ quái, vì sao một thẳng nhãi nhân tộc, có thể có hình thái linh hồn so với thủ lĩnh nhà mình càng cao cấp hơn chứ?”

Làm kẻ săn giết linh hồn đỉnh cấp, Sắc tôn, Dục tôn ngay lập tức làm ra phán đoán đối với giá trị của ‘con mồi’.

Cơ Hạo được Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đại đạo, trên người hãn tự tập đại đạo tinh nghĩa của ba huynh đệ Vũ Dư đạo nhân, linh hồn hãn đã trải qua vài lần lột xác nghiêng trời lệch đất. Người thường chỉ là ba hồn bảy vía, nhưng Cơ Hạo đã ngưng tụ nguyên thần, càng từ trong đó ngưng tụ ba đạo đài, đối ứng ba đại đạo pháp tắc thái âm, thái dương, hủy diệt.

Linh hồn Đế Thuấn cũng chỉ là nhân loại bình thường ba hồn bảy vía, lực lượng linh hồn hãn khổng lồ vô cùng, nhưng ở trên phẩm chất, quả thực xa xa không bằng Cơ Hạo ngưng tụ đạo đài.

Đối với Vực Ngoại Thiên Ma mà nói, lực lượng linh hồn nhiều ít tất nhiên quan trọng, nhưng càng quan trọng hơn là phẩm chất linh hồn!

Tồn tại ngưng tụ đạo đài giống Cơ Hạo, linh hồn hãn đối với những kẻ này đúng là vô thượng trân bảo, cắn nuốt linh hồn một mình Cơ Hạo, lợi ích ít nhất vượt hơn một trăm thậm chí là một ngàn Đế Thuấn mang tới cho bọn hãn.

“Hãn là của ta!” Sắc tôn điên cuồng gào thét một tiếng, cuộn mình hướng Cơ Hạo lao tới.

“Xem thủ đoạn!” Dục tôn hét dài một tiếng, cũng sốt sắng lo lắng lao lên, hoàn toàn không có bất cứ sự cảnh giác, phòng bị nào.

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn hai người, đại nhật nguyên thần chợt phát ra vô tận kim quang, theo tiếng gầm trầm thấp, một mảng lớn khí lạnh năm màu ở trong thần hồn không gian dâng trào ra, cái đỉnh tròn năm màu trong bụng Cơ Hạo, một lần này rất chủ động thuận theo tâm ý Cơ Hạo xuất hiện ở trong thần hồn không gian của hắn.

Một lực hút đáng sợ từ trong cái đỉnh tròn năm màu phun ra, chợt nghe một tiếng rú thảm thê lương truyền đến, Sắc tôn, Dục tôn không hề phòng bị không kịp trở tay bị cái đỉnh tròn năm màu nuốt vào. Cái đỉnh tròn năm màu thông thả xoay tròn, chợt nghe tiên âm lượn lờ, một đợt linh hồn bốn nguyên lực to lớn hùng mạnh không ngừng trào ra.

Đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo chấn động một trận, bắt đầu điên cuồng cắn nuốt lực lượng trào ra trong cái đỉnh tròn năm màu.

Trong đại điện thảo luận chính sự, dưới làn da Cơ Hạo mơ hồ có ánh sáng năm màu hiện lên, thoát nhìn rất tương tự với kỳ quang năm màu trong mắt Ảnh tôn.

“Ồ? Được rồi?” Ảnh tôn nheo mắt thấp giọng lầm bầm: “Hai người bọn họ, ai chiếm tiện nghi?”

Chương 1204: Tham Lam Diên Cuồng

Cơ Hạo lắng lặng ngồi trong đại điện thảo luận chính sự.

Thời gian đã trôi qua ba ngày ba đêm, trong mấy ngày nay, Đế Thuấn thỉnh thoảng đi ra khỏi đại điện, ở ngoài điện tiếp kiến thần tử nhân tộc, ban phát từng cái mệnh lệnh. Nhìn ra được, Ảnh tôn rất có năng lực, công việc Bồ Phán được hẩn xử lý gọn gàng ngăn nắp, mệnh lệnh ban phát cũng không bị đám đông thần tử nhân tộc nghi ngờ.

Từng điểm từng giọt tiên thiên nguyên linh lực không ngừng rót vào trong tiên thiên bốn nguyên lạc ấn của Cơ Hạo.

Cảm giác ngọt lành sướng đẹp vô cùng từ sâu trong linh hồn ập tới, tư vị tuyệt vời lúc từng ở Nam Hoang chém giết Thiên Ma nhấm nháp được tràn đầy toàn thân. Cơ Hạo yên lặng khoanh chân ngồi trên mặt đất, cảm thụ một điểm linh quang càng thêm sáng ngời kia trong linh hồn.

Sắc tôn, Dục tôn bị cái đỉnh tròn luyện hóa, tiên thiên bốn nguyên lạc ấn của Cơ Hạo được toàn bộ tinh hoa của bọn họ tẩm bổ, trở nên vô cùng khổng lồ. Từ trên số lượng và phẩm chất mà nói, Cơ Hạo giờ phút này tiên thiên thiên chất đã ngang với A Bảo, Quy Linh các hồng hoang đại năng này, thậm chí còn mơ hồ hơn bọn họ một bậc.

Nay Cơ Hạo phun ra nuốt vào một ngụm thiên địa nguyên khí, pháp lực thu được cũng sẽ tương đương với thu hoạch của luyện khí sĩ bình thường mấy chục năm. Ở trên thiên chất tu luyện, hẩn không bao giờ thua bất luận kẻ nào nữa.

Một sự vui sướng rất lớn từ tâm sinh ra, Cơ Hạo phóng ra các luồng thần thức, cực kỳ cẩn thận vuốt ve điểm minh quang lấp lánh, nằm giữa có và không đó trong linh hồn.

Tiên thiên bốn nguyên lạc ấn, không phải người đại thần thông không thể đúc

thành. Được vật ấy, cho dù nguyên thần bị hủy, đạo đài bị giết, ba hồn bảy vía đều bị đánh cho tan thành mây khói, tiên thiên bốn nguyên lạc ấn bất diệt, đều có thể trốn vào luân hồi bắt đầu một lần nữa. Đây chính là nhân thân bí bảo, được bảo này, coi như thật sự có được hạt giống trường sinh.

Hít thở một lần thật sâu, từng luồng tinh huyết trong thân thể cường tráng hóa thành hỗn độn khí tức lao thẳng về đại nhật nguyên thần, nhanh chóng nhập vào trong tiên thiên bốn nguyên lạc ấn. Một điểm ánh sáng đỏ lóe lên một cái, độ sáng lại gia tăng một chút.

Sau đó một luồng hào quang nhỏ bé từ trong tiên thiên bốn nguyên lạc ấn phun ra, chia làm ba luồng phân biệt rót vào trong thái âm, thái dương, hủy diệt ba đạo đài. Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân bay bay muốn say, mỗi lỗ chân lông đều đang cấp tốc rút lấy thiên địa nguyên khí xung quanh, hóa thành các luồng khí mớ hồ không ngừng nhét vào thần hồn không gian.

Thân hình ba đại đạo đài trở nên càng thêm ngưng thực, khí tức trở nên càng cường đại hơn, gương mặt cũng trở nên càng thêm rõ ràng. Chỉ là một lần tinh khí thần trao đổi, pháp lực Cơ Hạo đã chột gia tăng năm phần.

Cái đỉnh tròn năm màu chậm rãi xoay tròn, tiên thiên nguyên linh lực trong cơ thể Sắc tôn, Dục tôn bị vắt sạch sẽ, chỉ còn lại có hai khóa tiên thiên bốn nguyên lạc ấn của bọn họ ngoan cố ngăn cản cái đỉnh tròn năm màu xay nghiền.

Vô cùng vô tận thần quang năm màu bao lấy hai lạc ấn xoay nhanh một trận, theo tiếng kêu chói tai, thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ, hai lạc ấn bị triệt để phân giải, lại là một luồng tiên thiên nguyên linh lực hùng hồn đến cực điểm rót vào bốn nguyên lạc ấn của Cơ Hạo, đem tiên thiên thiên chất của hắn tiếp tục hướng lên trên đẩy lên một mảng lớn.

Sau đó các luồng ký ức tin tức rõ ràng trào tới, vô số sự từng trải cổ quái trong sinh mệnh dài đằng đẳng của Sắc tôn, Dục tôn, hệ thống tri thức khổng lồ phức tạp của bọn họ sau khi bị lau đi tất cả dấu ấn cá nhân, giống như các con

sông trong suốt thấy đáy, chậm rãi dung nhập đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo.

Lấy cảnh giới nguyên thần Cơ Hạo hiện nay, năng lực ghi nhớ, năng lực phân tích, năng lực tư duy của hắn đều là gấp mười vạn lần, trăm vạn lần phàm nhân. Dù là như thế, sau khi ký ức khổng lồ của Sắc tôn, Dục tôn ùa vào đại nhật nguyên thần, Cơ Hạo vẫn cảm thấy váng đầu hoa mắt từng đợt.

Một ý niệm sinh ra, thần viêm năm màu trong cái đỉnh tròn năm màu hừng hực thiêu đốt lên, ký ức giết chóc pha tạp khổng lồ trong trí nhớ của Sắc tôn, Dục tôn bị đốt cháy hết, chỉ có tinh hoa trung tâm trong trí nhớ của bọn họ, ví dụ như nói bí pháp linh hồn bọn họ tu luyện, các loại vật quý hiếm trong Hồng Mông hỗn độn bọn họ từng kiến thức, công pháp chủ tu của vô số cường giả lúc còn sống sinh mệnh dài lâu bọn họ từng cắn nuốt..., các bộ phận tinh hoa đó mới bảo lưu lại, không ngừng bị Cơ Hạo hấp thu.

Sắc tôn, Dục tôn ở trong tồn tại cấp ‘tôn’ trong Vực Ngoại Thiên Ma không tính là người quá quan trọng, không thể đánh đồng với Ảnh tôn đại năng cấp Tôn tư cách lâu năm như vậy, chỉ là trong trăm vạn năm gần đây cắn nuốt vô số cường giả mới có thể tiến hóa thăng cấp.

Nhưng bọn họ đã sống quá quá lâu rồi, bọn họ từng tham dự ăn mòn đối với mấy trăm thế giới lớn nhỏ, bọn họ từng thành công phá hủy mấy chục thế giới lớn nhỏ, cắn nuốt rất nhiều cường giả của các thế giới đó.

Thái âm, thái dương, hủy diệt, ở trong các cường giả bọn họ từng cắn nuốt, cũng có người tìm hiểu đại đạo pháp tắc gần gũi với Cơ Hạo, thậm chí có một số người đạo hạnh pháp lực so với Cơ Hạo càng cường đại hơn, lại bởi không có chí bảo hộ thể, dẫn tới bọn họ bị Sắc tôn, Dục tôn cắn nuốt.

Đại đạo cảm ngộ của những người này chậm rãi dung nhập ba đạo đài của Cơ Hạo, ba bóng người trong đại nhật nguyên thần nhanh chóng trưởng thành, trên làn da bọn họ dần dần có các tia đạo văn nhỏ bé hiện lên, mỗi một đường đạo văn đều phức tạp hoa mỹ, tràn đầy đạo vận nồng đậm.

Theo đạo đài trưởng thành, đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo bắt đầu hướng vào phía trong co rút lại, nguyên thần chi lực của đại nhật nguyên thần không ngừng bị ba đạo đài hấp thu.

Lúc đại nhật nguyên thần hoàn toàn biến mất, chính là thời khắc ba đạo đài thật sự hoàn thành.

Ký ức khổng lồ của Sắc tôn, Dục tôn bị Cơ Hạo phân loại hấp thu, lấy tinh hoa của nó, mang đến lợi ích to lớn cho Cơ Hạo.

Vầng sáng năm màu trên làn da lạng lẽ tiêu tán. Ảnh tôn chấp tay sau lưng, lạng lẽ đi tới Cơ Hạo phía sau, trầm thấp hỏi: “Được rồi? Hai người các người, rốt cuộc ai thành công, ai thất bại?”

Được toàn bộ ký ức của Sắc tôn và Dục tôn, Cơ Hạo đối với tộc đàn khủng bố Vực Ngoại Thiên Ma này đã có hiểu biết càng thêm khắc sâu.

Hắn chậm rãi đứng dậy, u quang năm màu trong đôi mắt chợt lóe, lạnh lùng nhìn Ảnh tôn, nói: “Đương nhiên là Dục tôn ta được... Trong thức hải tiểu tử này có một dị bảo bảo vệ linh hồn, Sắc tôn quá vội, không cẩn thận bị thương bốn nguyên lạc ấn, lưỡng bại câu thương với tiểu tử này.”

Sắc mặt Ảnh tôn chợt lạnh lùng, hắn lớn tiếng quát: “Đồng bạn lần này lên vào Bồ Phán, cộng cả người ta, tổng cộng chỉ năm đại tôn. Người thế mà cần nuốt Sắc tôn? Đồ vô liêm sỉ!”

Miệng mắng thật sự hung hăng, trong mắt Ảnh tôn lại có ngọn lửa màu sắc rực rỡ mãnh liệt dị thường, dị thường tham lam, dị thường ghen tị nhìn Cơ Hạo: “Nói như vậy, người chiếm được toàn bộ lực lượng của Sắc tôn? Đồ vô liêm sỉ, ta nhất định...”

“Toàn bộ thu hoạch ở Bồ Phán, ta đều cho người!” Cơ Hạo chấp tay sau lưng, lạnh lùng nói: “Hơn nữa, ta giúp người hoàn toàn giải quyết thủ lĩnh nhân tộc, giúp người cắn nuốt linh hồn hắn. Nhưng người không truy cứu chuyện ta cắn

nuốt Sắc tôn nữa, cũng không đem chuyện này tiết lộ ra ngoài.”

“Giải quyết thủ lĩnh nhân tộc?” Ánh mắt Ảnh tôn tự do một phen.

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, yên lặng vận chuyển Thiên Ma Bí Công vừa mới từ trong trí nhớ của Sắc tôn, Dục tôn đạt được, một luồng linh hồn dao động kỳ dị phát ra, trong đại điện thảo luận chính sự nhất thời một mảng ánh sáng màu sắc mê ly, vô số cánh hoa màu vàng từ trên trời giáng xuống, càng có phi thiên ma nữ uyển chuyển ở trong cánh hoa vừa múa vừa hát.

Thân thể Ảnh tôn hơi nhoáng lên một cái, ánh mắt tán loạn một trận.

Cơ Hạo đột ngột thi triển ra Thiên Ma Bí Công, lại ngay cả Ảnh tôn cũng chịu ảnh hưởng, thiếu chút nữa không thủ được tâm thần.

“Người... thế mà cường đại tới mức này!” Ảnh tôn rít gào một tiếng trầm thấp, vạn phần ghen tị, vạn phần tham lam nhìn Cơ Hạo.

Qua hồi lâu, hần chậm rãi gật gật đầu: “Được, người tới giúp ta! Nhưng, người phải vận dụng toàn lực giúp ta, không được có bất cứ sự giữ lại nào!”

Chương 1205: Ngay Mặt Cứng Rắn

Trong rừng thưa, một căn nhà tranh tường gỗ bình thường.

Nơi này là chỗ ở của Đế Thuấn, ngay tại phía sau đại điện thảo luận chính sự.

Một đội chiến sĩ tinh nhuệ mặc đồ đen bảo vệ các nơi mấu chốt của rừng rậm, trên nền rừng rậm mơ hồ có sương mù màu trắng mỏng manh lưu động. Mấy chục cây cổ tùng gần nhà tranh nhất cao trăm trượng, thân cực kỳ trắng kiện, trên vỏ cây loáng thoáng có thể thấy được ngũ quan mơ hồ, rõ ràng đều là lão thụ tinh thực lực mạnh mẽ dị thường.

Không gian trong nhà tranh nhìn từ ngoài, diện tích chỉ mười trượng lại rộng lớn, trong đại điện gỗ dài rộng gần mười dặm, trên vách, trên sàn, trên trần nhà, đều có các phù văn to bằng cánh tay phát ra tiếng vang ‘Ba ba’, không ngừng phóng ra hào quang loá mắt.

Phù văn cấm chế cường đại phong tỏa hư không, ngăn cách tất cả động tĩnh.

Đế Thuấn ngồi khoanh chân trên mặt đất, hai mắt đều đã thành màu sắc rực rỡ, ánh sáng màu chậm rãi xoay tròn, trong đại điện tràn ngập một áp lực khủng bố làm người ta hít thở không thông: “Dục tôn, người biết thủ đoạn của bản tôn. Người nếu dám có bất cứ dị động nào, bản tôn bất chấp mọi giá tạm thời bỏ qua tên thủ lĩnh nhân tộc này, cũng phải ăn sống nuốt tươi người!”

Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trước mặt Đế Thuấn, quanh thân hào quang năm màu nhộn nhạo, bởi vì hắn thi triển Thiên Ma Bí Công, trong đại điện không ngừng có vô số điểm sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, càng có đóa hoa màu vàng trong suốt xoay tròn bay múa ở trong không khí, trong nhụy hoa mỗi một đóa hoa, đều có một phi Thiên Ma nữ nghiêng nước nghiêng thành lơ lửng thân thể vừa múa vừa hát.

Hắn mỉm cười nhìn Đế Thuấn, ôn hòa nói: “Ngài biết, ta nào có lá gan lớn

như vậy? Ta chỉ là người tân tẫn, có thể tùy tùng Ảnh tôn đại nhân xâm nhập đại thế giới dồi dào dị thường này ngon một bữa ngon, đã là chuyện may mắn vô cùng rồi, ta không có lòng dạ nào khác.”

“Hy vọng như thế!” Ảnh tôn cười ‘Khanh khách’, hân thâm trầm nhìn Cơ Hạo khác thường, một đợt vô hình vô chất tinh thần dao động vòng quanh Cơ Hạo dạo qua một vòng lại một vòng, cẩn thận phân biệt khí tức trên người Cơ Hạo một phen, phát hiện đây quả thật là lực lượng dao động chỉ Dục tôn có, Ảnh tôn lúc này mới gật gật đầu, hai tay khéo léo bắt cái thủ ấn.

Một cái vòng tròn đen sì từ trong thủ ấn của Ảnh tôn phun ra, trên cái vòng đường kính khoảng một thước, to bằng ngón cái hiện ra vô số gương mặt mập má, có người, có thú, càng có vô số sinh linh dị giới cổ quái Cơ Hạo chỉ từng gặp ở trong trí nhớ Sắc tôn, Dục tôn.

Những gương mặt đó thông thả mập má, há mồm khàn giọng gầm rú, tai Cơ Hạo không thể nghe được bất cứ thanh âm nào, nhưng thần thức của hắn lại đã phát giác vô số tiếng gào thê thảm, thê lương hóa thành một đợt tinh thần trùng kích như lưỡi đao sắc, cuồn cuộn không ngừng hướng hắn đánh tới.

Đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo dao động một trận, thiếu chút nữa đạo tâm thất thủ không thể tiếp tục bắt chước lực lượng dao động của Dục tôn.

May mắn có Thái Cực Càn Khôn Kính phóng ra một đạo thần quang bảo vệ đại nhật nguyên thần, Cơ Hạo lúc này mới miễn cưỡng chặn được linh hồn trùng kích đáng sợ này. Khi tiếng rít chói tai kia trong linh hồn dần dần bình ổn, thân thể Cơ Hạo loạng choạng, toàn thân mồ hôi lạnh róc rách, thái dương cũng bị mồ hôi lạnh làm ướt.

“Hừ, người đã nuốt Sắc tôn, thế mà còn không ngăn được một món hồn bảo của bản tôn, thật sự là phế vật vô dụng!” Ảnh tôn nhìn thấy bộ dáng Cơ Hạo mồ hôi lạnh đầy người, hài lòng gật gật đầu, vui vẻ cười nói: “Đến đi, toàn lực giúp ta nuốt tên thủ lĩnh nhân tộc này... lực lượng linh hồn của hắn thật mệnh mông

đến cực điểm, khí vị càng ngọt ngào khiến ta cũng muốn phát điên rồi.”

Cơ Hạo hít sâu một hơi, hắt mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, mảng lớn mây khói năm màu mang theo tiếng nhạc kì diệu từ trong con mắt dựng thẳng phun ra, dần dần nhập vào mi tâm Đế Thuấn. Mây khói năm màu như tơ như dải kéo dài không dứt, qua thời gian khoảng một chén trà nhỏ, trong mây khói mới có hai bóng người chậm rãi bay ra, sóng vai nhập vào trong cơ thể Đế Thuấn.

Ảnh tôn nhú mày, khóe miệng cong lên một tia cười dữ tợn: “Thật tham lam, người thế mà đem Sắc tôn luyện thành hồn khô... Dục tôn, người sẽ không cũng có ý niệm như vậy đối với bản tôn chứ?”

Hủy diệt đạo đài của Cơ Hạo đã từng lộ mặt với Ảnh tôn, khí tức hủy diệt đạo đài bị Ảnh tôn quen thuộc, cho nên hắt lần này đem thái âm, thái dương hai đại đạo đài đưa vào thức hải của Đế Thuấn. Cái đỉnh tròn năm màu lần này dĩ thường phối hợp hành động của Cơ Hạo, cái đỉnh tròn hóa thành mảng lớn ánh sáng năm màu bảo vệ hai đại đạo đài của Cơ Hạo, thoát nhìn không có gì khác với ma quang năm màu của Vực Ngoại Thiên Ma.

Cơ Hạo thi triển Thiên Ma Bí Công vừa mới học được, làm một ít mảnh lối nhỏ.

Một đóa hoa sen vàng xoay quanh trên không thái dương nguyên thần của hắc, đỉnh chớp hoa sen vàng một đám lửa dài nhỏ màu vàng phun trào bất định, chín con Tam Túc Kim Ô quay chung quanh đài nhỏ hỏa diễm xoay quanh bay múa, không ngừng phát ra bén nhọn khó nghe tiếng kêu.

Một cây hoa quế nở rộ trên không thái âm nguyên thần của hắc, cây hoa quế cao trăm trượng toàn thân lưu động ánh sáng màu bạc, không ngừng có các luồng sáng màu bạc phun ra xa mấy chục trượng, sau đó lại mang theo mưa ánh sáng đầy trời một lần nữa lao về tán cây. Trên cây hoa quế một vòng trắng sáng phát ra ánh sáng bạc sáng tỏ như nước chiếu rọi bốn phương, hô ứng nhau từ xa với lửa màu vàng trên hoa sen vàng, đem thức hải của Đế Thuấn chiếu tỏa ra bảo

quang tựa như phủ đệ thần tiên.

“Vận khí tốt!”

Một vị ma thần màu đen cao mười vạn dặm chín đầu ba mươi sáu cánh tay dần dần từ trong thức hải của Đế Thuấn trào ra. Vị ma thần này tròn to mắt, tham lam nhìn hai đại đạo đài của Cơ Hạo huyền hóa ra các loại cảnh tượng tuyệt vời, âm trầm nói: “Các người từ chỗ tiểu tử đó được lợi không ít nhỉ?”

Hai đại đạo đài của Cơ Hạo đồng thời mở miệng cười lên: “Không phải thế sao? Tu vi tiểu tử này không ra làm sao, nhưng linh ngộ đối với thái âm, thái dương hai đại đạo tắc của thế giới này rất kinh người. Ta thật sự từ chỗ hăn được không ít chỗ tốt, về sau hành tẩu ở thế giới này sẽ trở nên càng thêm dễ dàng.”

Thân thể cao lớn của Ảnh tôn ở cao nhìn xuống quan sát hai đại đạo đài của Cơ Hạo, một đợt tinh thần dao động khủng bố không ngừng từ cái vòng màu đen lơ lửng ở đỉnh đầu Ảnh tôn dâng trào ra, cẩn thận tra xét dao động đạo đài của Cơ Hạo tản mát ra.

Cái vòng màu đen này chính là món hồn bảo vừa nãy Ảnh tôn ở ngoài lấy ra, giờ phút này cũng xuất hiện ở trong thức hải của Đế Thuấn.

Tra xét hồi lâu, Ảnh tôn đột nhiên hét giận dữ một tiếng, ba mươi sáu cánh tay đồng thời hóa thành luồng sáng màu đen, mang theo tiếng rống đình tai nhức óc hướng đạo đài của Cơ Hạo đánh xuống: “Người thế mà giết hai người bọn họ... Người thế mà cắn nuốt bốn nguyên lực ẩn của bọn họ! Tiểu tử, ta muốn người chết!”

Thức hải Đế Thuấn kịch liệt chấn động hăn lên, tinh tú đầy trời kịch liệt lay động, nhiều nơi bắt đầu cấp tốc vận vẹo, như lúc nào cũng có thể bị lực lượng khổng lồ xé rách.

Cơ Hạo thét dài, mây khói năm màu hướng vào phía trong hợp lại, cái đỉnh tròn năm màu theo thiên âm gầm rú thật lớn hiện lên, một đợt thiên địa tạo hóa

lực cực mạnh hướng bốn phía khuếch tán ra, nơi thần quang năm màu đi qua, vận vẹo cùng dị biến xảy ra ở thức hải Đế Thuấn nháy mắt bình ổn.

Cái đỉnh tròn năm màu mở ra, một đạo thần quang năm màu phun trào, mặc cho Ảnh tôn điên cuồng tấn công mãnh liệt, toàn bộ ánh sáng màu đen đều bị cái đỉnh tròn một ngụm nuốt vào không chút dư thừa, đặc biệt là không có bất cứ dao động dư thừa nào khuếch tán, chưa tạo thành bất cứ tổn hại nào đối với thức hải Đế Thuấn.

Khiến Cơ Hạo lo lắng ném chuột sợ vỡ đồ nhất, e sợ tổn hại thức hải Đế Thuấn được cái đỉnh tròn năm màu giải quyết hoàn mỹ, thái âm thái dương hai đại đạo đài của Cơ Hạo cười vui thật dài, Thái Cực Thần Phong chia làm hai thanh thần binh một vàng một bạc, phân biệt bị hai đại đạo đài nắm giữ, hóa thành hai dải cầu vòng hướng Ảnh tôn giết tới.

Cầu vòng hai màu vàng bạc xé rách hư không, hung hăng chém ở trên thân Ảnh tôn.

Cùng lúc đó Bàn Cổ Chung phát ra một tiếng nổ vang xoay tròn lao ra, vô số dòng hỗn độn khí phun trào, hóa thành một nhà giam thật lớn đem Ảnh tôn bao phủ ở trong.

Chương 1206: Ảnh Tôn Lực

Cái đỉnh tròn năm màu hóa thành một vòng xoáy màu sắc rực rỡ, không ngừng từ trên thân Ảnh tôn rút lấy lực lượng bốn nguyên của hắn. Từng luồng khí đen bay nhanh đến, không ngừng bị cái đỉnh tròn năm màu cắn nuốt. Ảnh tôn khàn giọng rống giận, chuỗi ngọc bảo xuyên treo trên người cũng phát ra u quang kỳ dị.

Hai đại đạo đài thái âm, thái dương phân biệt cầm Thái Cực Thần Phong, hướng phía Ảnh tôn bố loạn một trận.

Vô số luồng kiếm quang bổ vào trên thân Ảnh tôn, chợt nghe một trận tiếng vang thanh thúy ‘Đinh đương’, trên thân thể Ảnh tôn tung tóe lên mảng lớn đốm lửa, bị cắt ra vô số vết thương khoảng trăm trượng. Cơ Hạo thấy rõ, máu thịt phụ cận vết thương Ảnh tôn màu sắc quái dị, mang theo ánh sáng lấp lánh chỉ kim loại có, nghiễm nhiên là sắt thép đúc thành.

Lực lượng bản thể không ngừng bị cái đỉnh tròn năm màu rút lấy, càng bị hai đại đạo đài chém lung tung, thái âm thái dương lực xâm nhập thân thể, vô số vết thương trên thân Ảnh tôn hoặc là hàn khí bốc lên, hoặc là ánh lửa hùng hực, lực lượng cực lạnh cực nóng va chạm lẫn nhau, làm làn da Ảnh tôn không ngừng vỡ ra, từ trong đó phun ra càng nhiều khí tức màu đen bị cái đỉnh tròn năm màu cắn nuốt.

Ảnh tôn đau quá, giận dữ, hắn ngửa mặt lên trời hét dài, trong chuỗi ngọc bảo xuyên treo trên người bay ra ba mươi sáu viên bảo châu đen sì, ở trên không chợt lóe hóa thành các loại đao thương kiếm kích, cung thương bảo bình... các binh khí nằm trong tay, hướng phía Bàn Cổ Chung đập loạn một chập.

Tiếng nổ ‘đang đang’ liên miên phát ra, lực lượng Ảnh tôn lớn tới mức khó có thể tưởng tượng, Bàn Cổ Chung phát ra hỗn độn khí tức nổi lên các gợn sóng mắt thường có thể thấy được, tiếng nổ chấn động hai đại đạo đài của Cơ Hạo

cũng kịch liệt lay động.

“Vực Ngoại Thiên Ma các người, chẳng qua là lấy các loại ảo giác loạn tâm thần người ta...” Hai đại đạo đài của Cơ Hạo đồng thời kinh hô: “Sao có thể có lực lượng như thế?”

Bàn Cổ Chung chí bảo cỡ nào, Cơ Hạo từng mượn dùng lực lượng của nó đối địch với bao nhiêu kẻ mạnh? Côn Bằng, Tương Liễu các hồng hoang đại năng cũng không có cách nào làm gì Bàn Cổ Chung, một đòn dốc sức của bọn họ cũng nhiều nhất làm Bàn Cổ Chung phát ra một tiếng chuông ngân khe khẽ.

Ở trong thức hải của Đế Thuấn, Ảnh tôn thuần túy lấy hình thái linh thể tồn tại, lại có thể đánh cho Bàn Cổ Chung nổ vang ‘Ong ong’, nếu đặt ở thế giới hiện thực bên ngoài, tiếng Bàn Cổ Chung tất nhiên đã chấn động khiến ngàn dặm hư không sụp đổ, tái diễn cảnh tượng ngàn dặm hồng hoang.

“Tiểu gia hỏa dân bản xứ gian trá, ngu xuẩn!” Trong mười tám con mắt của Ảnh tôn phát ra thần quang đen sì giống như tia chớp. Thần quang màu đen giống như mũi tên xé rách hư không, hướng hai đại đạo đài thái âm thái dương đánh loạn bắn loạn một trận.

Hai đại đạo đài thái âm thái dương khổng chế kiếm khí, hóa thành luồng sáng hai màu vàng bạc bay loạn đầy trời, các đạo kiếm khí không ngừng rơi xuống, tiếp tục lưu lại vết thương thật sâu trên người Ảnh tôn. Ảnh tôn cầm ba mươi sáu món binh khí khác nhau đánh bừa một trận, thỉnh thoảng có binh khí và kiếm khí va chạm với nhau, chợt nghe ‘Phành phành’ không ngừng, trên binh khí của Ảnh tôn không ngừng lưu lại vết nứt chói mắt, nhưng chưa bị kiếm khí chặt đứt.

“Người từ trong trí nhớ của hai phế vật kia chưa đạt được thứ gì hữu dụng sao?” Thân thể Ảnh tôn bắt đầu thu nhỏ lại, vốn cao tới mười vạn dặm hấn căn bản không thể phòng bị hữu hiệu hai đại đạo đài công kích, thân thể hấn bắt đầu cấp tốc thu nhỏ lại.

“Thần thông tộc ta, bọn họ chỉ đến cảnh giới sắc tướng, lấy các loại thanh

****- mê hoặc tâm thần người ta.” Ảnh tôn cười lạnh nói: “Mà bản tôn, đã đến cảnh giới bốn tướng, phạm là vật bản tôn suy nghĩ tất cả đều hóa thành vật thật.”

Ảnh tôn đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài: “Lôi!”

Mấy trăm quả lôi hỏa tối như mực to bằng vại nước đột nhiên hiện lên, gào thét hướng hai đại đạo đài thái âm thái dương đập đến.

Cơ Hạo khẽ nhíu mày, thiếu chút nữa phát điên!

Ở trong thức hải của Đế Thuấn, Ảnh tôn thế mà lại ngưng tụ ra lôi hỏa không hề khác với thế giới hiện thực!

Là lôi hỏa thực thể thật sự, không phải ảo giác, tuyệt đối không phải nguyên thần Cơ Hạo sau khi chịu công kích nhìn thấy ảo giác, mà là lôi hỏa khủng bố hẳn chắc có thể một lôi phá diệt một tòa thành trì.

Nhưng không gian thức hải huyền diệu không lường được, đây là ở hư không vô biên trong cơ thể Đế Thuấn, xen vào giữa hư thực, chỉ có lực lượng linh hồn mới có thể ở đây hiển hóa hình thể. Tu vi Ảnh tôn rốt cuộc đã đến cảnh giới cỡ nào, mới có thể ở trong thức hải hư vô mờ mịt này ngưng tụ lôi hỏa thực thể?

“Thái Cực, thu!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, hai đại đạo đài thái âm, thái dương hóa thành hai con cá thật lớn hai màu vàng bạc, đầu đuôi nối tiếp cấp tốc xoay tròn. Từng vầng sáng hình tròn hướng bốn phía khuếch tán ra, hai đại đạo đài hóa thành một Thái Cực đồ cực lớn đón đầu những lôi hỏa kia.

Một viên lại một viên lôi hỏa rơi vào Thái Cực hai màu vàng bạc, Thái Cực lực mềm dẻo kéo dài bao lấy những lôi hỏa đó, tiêu diệt hỏa khí hung bạo trong đó, đem nó trực tiếp đưa vào cái đỉnh tròn năm màu.

Ảnh tôn mắt thấy non nửa lôi hỏa bị Cơ Hạo tiếp được, một bàn tay của hắn búng tay một cái, lạnh lùng quát một tiếng ‘Nổ’.

Mấy trăm viên lôi hỏa còn lại hầu như bùng nổ ngay tại cạnh hai đại đạo đài

của Cơ Hạo, từng mảng ánh lửa màu đen cuốn theo gió lốc tinh thần khủng bố gào thét ập tới, Thái Cực song ngư hai màu vàng bạc kịch liệt chấn động, trong nguyên thần của Cơ Hạo truyền đến một trận đau đớn, lôi hỏa của Ảnh tôn đã tổn hại nguyên khí đạo đài của hắn.

‘Trấn’!

Cơ Hạo rống to một tiếng, trong Bàn Cổ Chung phân hoá ra một đạo hỗn độn khí tức, hóa thành một bàn tay cực lớn chộp xuống phía dưới, bắt được lôi hỏa lôi kinh phát nổ, mạnh mẽ đem nó áp súc thành một viên lôi châu màu đen to bằng đầu người ném vào cái đỉnh tròn năm màu.

“Đây rốt cuộc là bảo bối gì?” Ảnh tôn rất kinh ngạc, cực kỳ tham lam nhìn cái đỉnh tròn năm màu, thần quang màu đen trong mắt càng thêm nóng cháy.

“Là bảo bối lấy mạng già của người!” Cơ Hạo lạnh lùng quát một tiếng. Thân thể Ảnh tôn giờ phút này đã áp súc đến khoảng mười trượng, khuôn mặt càng thêm rõ ràng có thể phân biệt, thân thể hắn cũng càng thêm ngưng thực rắn chắc. Theo tiếng Cơ Hạo quát lớn, cái đỉnh tròn năm màu biến thành vòng xoáy màu sắc rực rỡ xoay một cái bao phủ ở đỉnh đầu Ảnh tôn, chỉ thấy vô số làn khói màu đen không ngừng từ trong cơ thể Ảnh tôn phun ra, không ngừng bị nuốt vào trong cái đỉnh tròn.

Sắc mặt Ảnh tôn trở nên cực kỳ thê lương. Hắn nheo mắt nhìn chằm chằm Cơ Hạo, ba mươi sáu cánh tay đồng thời kết ấn, cũng không biết là muốn thi triển ma công bí pháp kinh thiên động địa cỡ nào.

Đột nhiên có mảng lớn công đức khí màu vàng tím từ mi tâm một cái đầu của Ảnh tôn trào ra, công đức khí hầu như ngưng tụ thành lửa, đốt cái đầu này của Ảnh tôn bốc ra khói đen. Ảnh tôn khàn giọng kinh hô, mấy cánh tay kéo theo khói đen nồng đậm hướng mi tâm của mình vỗ một chưởng.

Linh hồn Đế Thuấn cao một trượng, toàn thân bao phủ ánh sáng tốt lành hai màu vàng tím đột phá đầu của Ảnh tôn thoát vây mà ra. Hắn thét dài, vô số dải

ánh sáng công đức từ đôi tay hắc phun ra, tựa như các thanh kiếm sắc bén hung hăng đâm ở trên người Ảnh tôn.

Ánh sáng công đức không có lực sát thương quá lớn, chưa thể xuyên thủng thân thể Ảnh tôn. nhưng lực lượng phá ma chỉ ánh sáng công đức có suy yếu đi rất nhiều lực lượng của Ảnh tôn, thân thể gã trở nên hào quang ảm đạm, càng có lượng lớn khói đen từ chỗ ánh sáng công đức đánh trúng dần dần bay ra.

Cơ Hạo nắm thời cơ, hai luồng kiếm khí hóa thành cầu vòng, cấp tốc vòng quanh Ảnh tôn xoay tròn chém giết.

Kiểm quang đánh phá thân thể Ảnh tôn, không ngừng phát ra tiếng nổ vang ‘Leng keng’, chém Ảnh tôn mình đầy thương tích, toàn thân không ngừng phun ra khói đen nồng đậm.

Ảnh tôn gầm lên, đột nhiên một đầu bốn cánh tay của hắc đồng thời bùng nổ, hóa thành hắc lôi cuộn cuộn bố loạn khắp trời. Đạo đài của Cơ Hạo, linh hồn Đế Thuấn đồng thời kêu đau, thân thể bị hắc lôi bố bị thương, không tự chủ được liên tục lui lại.

Sau đó thét dài một tiếng, Cơ Hạo và Đế Thuấn một lần nữa liên thủ lao lên.

Chương 1207: Sắc Tướng Bốn Tướng

Ảnh tôn rất mạnh, đặc biệt là thời điểm mọi người đều lấy hình thái linh hồn công phạt lẫn nhau.

Cơ Hạo vận dụng ba món chí bảo Thái Cực Thần Phong, cái đỉnh tròn năm màu, Bàn Cổ Chung, cộng thêm vô lượng nhân đạo công đức của Đế Thuấn giúp đỡ, vẫn phải đau khổ vật lộn hồi lâu với Ảnh tôn.

Vực Ngoại Thiên Ma vô hình vô chất, hình thái tồn tại của bọn họ cực kỳ thần dị, người thường không thể lý giải bọn họ là một loại sinh mệnh thể nào. Trình độ của bọn họ ở trên tầng diện linh hồn độc bộ thiên hạ, Cơ Hạo và Đế Thuấn liên thủ, thời điểm đối mặt Ảnh tôn vẫn đấu rất vất vả.

Linh hồn Đế Thuấn đã bị thương nặng, hai đại đạo đài của Cơ Hạo khắp nơi đều nứt ra khe hở trong suốt.

Bàn Cổ Chung toàn lực bảo vệ thức hải Đế Thuấn, không cho hai bên ác chiến tạo thành phá hoại có tính hủy diệt đối với thức hải Đế Thuấn, điều này làm Bàn Cổ Chung chỉ có một bộ phận lực lượng cực ít có thể dùng để bảo hộ Cơ Hạo và Đế Thuấn.

Thực lực Ảnh tôn bị mài mòn từng tắc một, Cơ Hạo và Đế Thuấn cũng nguyên khí đại thương, thân thể đều trở nên mờ lung mơ hồ bất định. Ma công bí pháp của Ảnh tôn quá mức quỷ dị tàn nhẫn, nhiều lần Cơ Hạo cùng Đế Thuấn đều chưa làm rõ Ảnh tôn rốt cuộc là xuống tay như thế nào, bọn họ đã bị đả kích cực kỳ đáng sợ.

May mắn Cơ Hạo rất nhiều bảo bối, uy lực bảo bối to lớn, Đế Thuấn càng có lượng khổng lồ nhân đạo công đức hộ thể, nếu không hai người liên thủ cũng sẽ thảm bại ở dưới tay Ảnh tôn.

Đầu cùng cánh tay Ảnh tôn liên tiếp phát nổ, không ngừng tạo thành công

kích đáng sợ đối với Cơ Hạo và Đế Thuấn. Cơ Hạo cùng Đế Thuấn đau khổ ngăn cản Ảnh tôn điên cuồng công kích, cái đỉnh tròn năm màu cấp tốc phun ra nuốt vào lực lượng của Ảnh tôn.

Bàn Cổ Chung không ngừng phát ra tiếng gầm trầm thấp, gắt gao duy trì thức hải của Đế Thuấn. Ma quang màu đen Ảnh tôn phát ra điên cuồng va chạm Bàn Cổ Chung, hỗn độn khí lưu nổi lên vô số gợn sóng, tinh không đồ không lồ phức tạp trong thức hải Đế Thuấn đang kịch liệt chấn động, vô số tinh tú lung lay sắp đổ, càng có một số liếc mắt một cái hầu như đã sắp vỡ vụn.

Ác chiến không biết bao lâu, cái đỉnh tròn năm màu rốt cuộc đem lực lượng toàn thân Ảnh tôn cắn nuốt hết, chỉ để lại một điểm bốn nguyên lực ẩn tối đen không ánh sáng, tản mát ra vô lượng khí âm tà lằng lằng lơ lửng ở trước mặt Cơ Hạo.

“Người thua rồi!” Hai đại đạo đài của Cơ Hạo chậm rãi tiến lên, ngưng trọng nhìn bốn nguyên lực ẩn của Ảnh tôn.

“Ta không phục.” Một mảnh linh hồn dao động cực kỳ mỏng manh, nhỏ bé từ trong bốn nguyên lực ẩn truyền đến. Cơ Hạo mơ hồ nghe được Ảnh tôn không cam lòng rống giận cùng đau thương. Hẳn có lý do không phục, cũng có lý do không cam lòng, nếu không phải cái đỉnh tròn năm màu vừa lúc khắc chế Ảnh tôn, Cơ Hạo cùng Đế Thuấn sớm đã bị Ảnh tôn ăn sống nuốt tươi.

Cơ Hạo phải thừa nhận, Ảnh tôn là kẻ địch cường đại nhất, đáng sợ nhất những năm gần đây hắn gặp được. Nếu không phải cái đỉnh tròn năm màu uy năng siêu mạnh, hơn nữa còn không cần hao phí nửa điểm pháp lực của Cơ Hạo đã có thể tự vận chuyển mà nói, Cơ Hạo căn bản không phải đối thủ của Ảnh tôn.

“Không phục cũng vô dụng, ta đã thắng. Tu vi ta không bằng người, ta lý giải đối với linh hồn cũng không bằng người, nhưng, ai bảo ta lăm bằm bối chứ?” Cơ Hạo cười ha ha nắm lên cái vòng màu đen lơ lửng bên người Ảnh tôn, hồn bảo

này ở lúc chém giết bị Thái Cực Thần Phong chặt đứt, nhưng nó lại lần lượt ương ngạnh tự chữa trị, lặp lại như thế mấy chục lần, Cơ Hạo cũng không khỏi sợ hãi than thở hồn bảo này khó chơi.

“Các người sẽ không có kết cục tốt.” Bốn nguyên lực ẩn Ảnh tôn nhẹ nhàng lắc lư, trong vòng xoáy màu sắc rực rỡ cái đỉnh tròn năm màu biến thành phun ra mấy chục dải mây khói gắt gao bao lấy bốn nguyên lực ẩn của hắn, chậm rãi đem hắn kéo vào.

“Các người sẽ không có kết cục tốt!” Bốn nguyên lực ẩn của Ảnh tôn kịch liệt giãy dụa, hắn khàn cả giọng phát ra tiếng gào thét cuối cùng: “Thánh tôn tộc ta đã cảm ứng được thế giới các người. Thánh tôn chí cao vô thượng, cường đại vô cùng sắp mang theo đại quân tộc ta buông xuống giới này, linh hồn các người đều sắp trở thành con mồi của tộc ta...”

Vòng xoáy năm màu đem bốn nguyên lực ẩn của Ảnh tôn nuốt chửng, sau đó dòng lũ ký ức so với Sắc tôn và Dục tôn cộng lại còn khổng lồ, phức tạp hơn gấp trăm lần gào thét mà đến. Cơ Hạo sau khi vội vàng đem lượng lớn cảnh tượng săn giết vô dụng trong đó loại trừ, bắt đầu thông thả tiêu hóa bộ phận tinh hoa nhất trong đó.

Không bao lâu, một bộ ma công dùng ngôn ngữ nhân tộc có thể phiên dịch thành 《ta giảng sắc tướng bốn tướng đại tôn bản luận》liền in vào nguyên thần Cơ Hạo.

Cơ Hạo yên lặng phân biệt lai lịch ma công này, bộ ma công này lại không phải Ảnh tôn sáng chế, mà là Ảnh tôn từ chỗ vị đại năng nào đó cấp thánh tôn của Vực Ngoại Thiên Ma đạt được truyền thừa chí cao, có thể xưng là một trong các pháp môn đỉnh cấp nhất của Vực Ngoại Thiên Ma.

Môn công pháp này quái dị tuyệt luân, khác biệt với đại đạo truyền thừa Cơ Hạo trước kia học, chú ý là lấy các loại ảo giác rèn luyện ‘ma chủng’, mà ma chủng nơi này, hầu như có thể tương đương với nguyên thần của Cơ Hạo.

Lấy thiên phú thần thông của Vực Ngoại Thiên Ma diễn hóa sắc tướng chư thiên, có thể mở ba ngàn thế giới, có thể diễn lục đạo luân hồi, có thể biến ảo ức vạn chúng sinh, làm ‘ma chủng’ của bản thân ở trong vạn trượng hồng trần, phù đồ thế giới đó giây dựa cầu sinh, trải qua ngàn vạn ức triệu kiếp, như sóng lớn vỗ bờ tẩy sạch bụi bậm, cuối cùng đạt được vàng thật sự.

Chân kim có thành tựu, có thể hóa bốn tướng. Kẻ có bốn tướng, cũng là cảnh giới của Ảnh tôn hiện nay, một ý niệm vạn vật sinh, một ý niệm vạn vật diệt, vạn vật sinh đều là thực thể, không có nửa phần dối trá. Hoa cỏ cây cối, chim bay cá nhảy, các loại sinh linh cũng là theo ý niệm mà có, theo niệm mà diệt, đến loại cảnh giới này, bốn tướng có thể diễn hóa tiểu thế giới chân thật, có được uy năng khó lường.

Bộ ma công này huyền diệu dị thường, trong đó nhiều chỗ các loại quái dị, tà dị, vi diệu mà không lường được, Cơ Hạo tự nhiên sẽ không vứt bỏ căn bản của mình đi tu luyện môn Thiên Ma công pháp quái dị này, nhưng các loại diệu pháp trong đó còn có một số thần thông bí thuật cổ quái, lại có thể khiến Cơ Hạo loại suy, để hẳn ở tu luyện trên nguyên thần, đạo đài tiến thêm một bước.

Ký ức của Ảnh tôn cuộn cuộn không ngừng, Cơ Hạo bỏ lại một ít ký ức ngày sau có thể chậm rãi lật xem không để ý tới nữa, nhanh chóng lật xem các loại tình huống của Ảnh tôn sau khi tới Bàn Cổ thế giới.

Một vài hình ảnh bày ra ở trước mặt Cơ Hạo, sắc mặt Cơ Hạo trở nên càng lúc càng khó coi.

“Thì ra, người tới Bàn Cổ thế giới đã hơn ba trăm năm.”

“《Ngã giảng sắc tướng bốn tướng đại tôn bản luận》của người, thì ra từng bị Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân dùng ích lợi thật lớn đổi lấy một bộ. Khó trách đạo đài pháp tướng của Hàng Long, Phục Hồ... giống Ảnh tôn chín đầu ba mươi sáu cánh tay như thế. Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, các người muốn kết hợp vực ngoại ma công, mở một con đường mới hay sao?”

“Khó trách một ý niệm diễn hóa ba ngàn thế giới, thuyết pháp này ta luôn cảm thấy quen thuộc như thế.”

“Hừ, nội gian Bồ Phán cùng người cầu kết... Là...”

Cơ Hạo đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh hãi nhìn về phía Đế Thuấn linh hồn:
“Thuấn, Thạch Long lão nhân lão là...”

Mắt thấy Ảnh tôn bị vòng xoáy năm màu nuốt hết, Đế Thuấn cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hắn ngồi xếp bằng ở trong thức hải, quanh thân lóe lên ánh sáng công đức tốt lành, đang mượn dùng công đức lực không ngừng tẩm bổ linh hồn nguyên khí đại thương.

Nghe xong Cơ Hạo nói, sắc mặt Đế Thuấn cũng trở nên cực kỳ khó coi:
“Thạch Long lão nhân, hắn... sẽ không là hắn chứ?”

Ảnh mắt Đế Thuấn trở nên cực kỳ phức tạp, vừa khẩn trương vừa chấn động, càng xen lẫn sự đau lòng cùng mêh mang ở trong. Hắn ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Sẽ không là hắn chứ? Thạch Long lão nhân hắn nhất tộc này, hắn sao có thể phản bội nhân tộc?”

Cơ Hạo im lặng nhìn Đế Thuấn, một ánh sáng màu vàng từ mi tâm hắn bay ra, hắn đem một bộ phận ký ức của Ảnh tôn chia sẻ cho Đế Thuấn.

Chương 1208: Nhân Tộc Âm Vệ

Góc tây nam Bồ Phán, có một mảng núi đá trắng, thế núi không lớn, từ đông tới tây chỉ hơn ngàn dặm, nam bắc rộng nhất chỉ ba năm trăm dặm, trong núi nhiều khe tối, hang núi, ít cây cao lớn, bụi cây thưa thớt là thảm thực vật chủ yếu nhất của nơi này.

Chỗ trung tâm nhất của núi đá trắng có một u cốc thâm thúy, trên vách đá hai sườn núi cổ tùng sần sùi như giao mọc đầy, trên cành cây treo mảng lớn cây tử đằng, phụ cận rễ cây trên rêu xanh tươi tốt lác đác cỏ linh chi rõ ràng có thể thấy được, toàn bộ khe núi đều tràn đầy mùi thuốc thơm nồng đậm của cỏ linh chi.

Từ cửa vào khe núi liên tục tiến lên, sau mười mấy dặm đường nhỏ khúc chiết khe núi trở nên thoáng đãng, một mảng lâu các lấy tài liệu ngay tại chỗ, dùng đá trắng óng ánh như ngọc đặc sản của Bạch Thạch sơn xây thành rõ ràng ở trong tầm mắt.

Trải qua vô số năm gió sương mưa móc rửa tội, chất đá từng trắng bóc đáng yêu đã trở nên loang lổ không chịu nổi, trong khe đá cũng mọc đầy rong rêu, một mảng lâu các này thoát nhìn giống như đồng xanh trải qua năm tháng nhuộm đẫm, màu sắc ảm đạm lại hùng hậu, lộ ra một ý nhị phong cách cổ xưa tang thương.

Đi qua một mảng lâu các này, trên vách núi đá cuối khe núi là một cái cửa hang không lớn, thỉnh thoảng có nam tử mặc các loại quần áo màu đen, màu trắng, màu xám lạng lẹ không một tiếng động ra ra vào vào.

Trong cửa hang là một cái hành lang rộng rãi sạch sẽ, hai bên hành lang mở các cánh cửa, toàn bộ cửa đều là đúc từ đồng xanh, bên trên điêu khắc hình đầu các loại mãnh thú. Toàn bộ cửa đều gài gao khép kín, cũng không biết bên trong đang làm những gì, ẩn dấu những người nào hoặc là cái gì.

Đột nhiên một cánh cửa mở ra, một lão nhân tóc trắng xoá lưng còng, từ phía

sau cửa thò ra nửa thân thể, đem một cuộn da rồng vẫn tản mát ra mùi thuốc thoang thoảng đưa ra bên ngoài: “Một trăm quyển trục da rồng bí chế, đưa đi nhập hồ sơ!”

Một thiếu niên mặc đồ đen không biết từ nơi nào xông ra, hai tay tiếp nhận quyển trục da rồng trong tay lão nhân, bước nhanh đi về phía sâu trong hành lang. Lão nhân tóc trắng xóa lẩm bẩm một tiếng, nặng nề khép lại cánh cửa đồng xanh dày nặng.

Dọc hành lang liên tục vào sâu, cánh cửa hai bên hành lang càng lúc càng lớn, cũng có càng lúc càng nhiều đường nhánh rộng rãi xuất hiện.

Tầng trong cùng cuối hành lang, thế mà lại là một tòa điện phủ rộng lớn hoành tráng, rõ ràng sử dụng vu trận chông xếp không gian.

Điện phủ trời tròn đất vuông dài rộng đáy đều ở khoảng trăm dặm, mặt đất có màu sắc vàng đất dày nặng, mà khung đỉnh hình tròn thì bày biện ra màu xanh đen phong cách cổ xưa thần bí. Nhìn kỹ, mặt đất tòa điện phủ này là dùng đồng thau đúc thành, khung đỉnh thì dùng đồng xanh rèn thành.

Vô số bảo châu to bằng nắm tay được khảm ở trên khung đỉnh dày đặc các loại hoa văn, phù văn, mỗi một viên bảo châu đều phát ra cột sáng loá mắt trùm lên mặt đất, cột sáng rơi trên mặt đất nhỏ có phạm vi một trượng, lớn thì ba năm trượng.

Phía dưới mỗi một cột sáng đều bày một cái bàn Thiết Mộc hoặc lớn hoặc nhỏ, bên trên chông chất quyển trục da rồng thật dày, trên một số quyển trục dày đặc chữ viết, đồ án cùng phù lục... đồ sẫm, có một số quyển trục da rồng còn tản mát ra mùi thuốc thoang thoảng, bên trên để trống.

Nhiều lão nhân và nam tử trung niên phân biệt đứng ở bên bàn, cầm bút lông, chấm dùng vu mặc (mặc: mực) máu giao long trộn lẫn chu sa cùng mấy chục loại tài liệu quý hiếm khác phối chế mà thành, thật cẩn thận sao chép ở trên quyển trục da rồng ba thước vuông.

Trên tay mỗi người bọn họ đều có một tầng hào quang ngưng trọng lóe lên, vu lực trong cơ thể bọn họ không ngừng xuyên thấu qua cán bút dung nhập vu mặc, ở dưới vu lực của bọn họ thêm vào, vu mặc giống như điêu khắc khắc chặt chẽ ở trên quyền trục da rồng.

Quyển trục da rồng dùng vu dược quý hiếm trải qua một trăm lẻ tám trình tự làm việc chế thành cứng cõi dị thường, đao chém rìu bổ không có chút tổn hại, lửa đốt nước ngâm không biến hình, tất cả mọi một không dám tới gần, trừ phi Vu Vương hoặc là đại năng trên Vu Vương cố ý hủy hoại, các quyển trục da rồng này hầu như có thể bảo tồn vĩnh viễn.

Tai họa địa chất bình thường, vô luận là động đất hay lũ lụt, vô luận là núi lửa hay sét đánh, đều không thể tổn hại loại quyển trục da rồng này chút nào. Đây là nhân tộc tiêu phí vô số năm tâm huyết, cuối cùng xác định được vật dẫn tốt nhất bảo tồn nhân tộc tri thức, truyền thừa văn minh nhân tộc.

Mà vu mặc cũng dùng lượng lớn tài liệu quý hiếm trộn lẫn máu rồng phối chế mà thành, cũng có thể trải qua năm tháng ăn mòn mà không có chút phai màu.

Mọi người đều đang khẩn trương sao chép, nhưng tốc độ hạ bút của họ cực chậm, mỗi người mỗi một nét đều dị thường cẩn thận, dị thường tinh tế, bọn họ mỗi một bút hạ xuống đều như cầm rìu nặng điêu khắc một đao trên thỏi thép, bọn họ gắng đạt tới có thể không phạm bất cứ sai lầm nào, sợ có bất cứ sai sót nào tạo thành điển tịch truyền thừa sai lầm.

Một thanh niên mặc áo vải màu trắng vội vã đi vào điện phủ, hai tay hân hân một tập lớn quyển trục da thú đặc chế tốt, nhanh chóng đi tới cạnh bàn của một lão nhân đầu bạc, cẩn thận đem các quyển trục da thú đó đặt ở trên bàn.

“Vu Điện vừa mới đưa tới, ba tháng qua Vu Điện điều phối ra một ngàn bảy trăm tám mươi chín loại phối phương thuốc giải ôn dịch cải tiến.” Thanh niên kính cẩn nói: “Mỗi một loại phối phương cải tiến được lực đều so với đơn cũ mạnh hơn ít nhất hai thành.”

Lão nhân đầu bạc mặt mang nét vui mừng gật gật đầu, trầm giọng nói: “Làm tốt lắm. Sau lũ lớn tất có đại địch, Vu Điện có thể kịp thời đưa ra nhiều phương thuốc cải tiến như vậy, thật sự là làm tốt lắm.”

Một khối đồng lơ lửng trên không điện phủ, một lão nhân tóc và chòm râu đều ố vàng như ngà voi cũ, tóc dài chòm râu quấn lấy nhau, ở bên người lão đắp lên cao khoảng ba thước, hiển nhiên đã già nua đến mức tận cùng lẳng lẳng ngồi ở trên miếng đồng, mặt không biểu cảm nhìn mọi người phía dưới làm việc.

Hai thanh niên trong mắt mơ hồ có kỳ quang năm màu lóe lên đứng phía sau lão nhân, vẻ mặt nanh ác quan sát mọi người bận rộn trong điện phủ.

Có thanh âm cực kỳ nhỏ từ trong mồm hai thanh niên này truyền ra, chỉ có lão nhân ngồi ở trên miếng đồng có thể nghe được thanh âm bọn họ.

“Yên tâm, Thạch Long lão nhân, chuyện tộc ta đáp ứng người, tuyệt đối sẽ không giở quẻ. Người, còn có con cháu của người, đều có thể hưởng thụ sinh mệnh vĩnh hằng, lại càng sẽ không bị tộc nhân tộc ta công kích. Chỉ cần người phối hợp tộc ta cho tốt, cướp lấy quyền lợi chí cao của nhân tộc các người, để tộc nhân tộc ta nắm giữ toàn bộ nhân tộc, các người nhất định sẽ được tưởng thưởng vượt qua dự kiến.”

Thạch Long lão nhân vẻ mặt phức tạp nhìn mọi người bận rộn trong điện phủ.

Qua hồi lâu, rất lâu, hắn mới lẩm bẩm: “Bốn tọa, là thống lĩnh ám vệ của nhân tộc. Chức trách của bốn tọa, chức trách của ám vệ, là khi nhân tộc đối mặt tai ương ngập đầu, phụ trách bảo tồn văn minh nhân tộc, để truyền thừa của nhân tộc sẽ không đoạn tuyệt.”

“Nhưng một lần này... bốn tọa lại liên thủ với các người, đem nhân tộc gặp phải tai nạn to lớn lại hướng về bên bờ hủy diệt đẩy một chương.” Thạch Long lão nhân trầm giọng nói: “Cả nhà ta, nhiều thế hệ trung thành và tận tâm đối với nhân tộc... Bốn tọa... Lão phu...”

Hai thanh niên cười quỷ dị bí hiểm, đồng thời đưa tay đặt ở trên vai Thạch Long lão nhân: “Người không sai, thật sự, người không có bất cứ sai lầm nào. Người không vì mình trời tru đất diệt... Vì mình, vì con cháu hậu duệ của mình, bán đứng chủng tộc của mình, loại chuyện này chúng ta gặp nhiều rồi, thực không có gì to tát cả.”

Hai người còn muốn tiếp tục nói chút gì đó, một nam tử trung niên vội vã chạy vào, kính cẩn hướng lão nhân quỳ lạy hành lễ.

“Lão tổ, Đế Thuấn đến rồi.”

Chương 1209: Chấp Niệm Sống

“Đây là cấm địa, không có mệnh lệnh của tộc trưởng, bất luận ai cũng không thể bước vào... Cho dù là Nhân Hoàng, cũng không thể!”

Trong hành lang sâu thẳm, hai nam tử trung niên mặc nhụyễn giáp da rồng màu đen, cầm trường đao đường cong thanh tú như hàng lông mày, mặt mày tinh anh chắn trước mặt Cơ Hạo. Bọn họ đưa ngang đao, nghiêng người, thân thể súc lực, hai mắt như mãnh hổ trước khi vồ giết con mồi nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Nếu Cơ Hạo còn dám tiến lên một bước, bọn họ sẽ toàn lực ra tay.

“Đế Thuấn ở đây, ta chính là Nghiêu Hầu Cơ Hạo, ta muốn đi gặp Thạch Long tộc trưởng của các ngươi.” Cơ Hạo trầm giọng nói: “Tránh đường!”

Đế Thuấn mặc trọn bộ Nhân Hoàng miện phục, trong hành lang phía sau tràn đầy giáp sĩ nhân tộc mặc trọng giáp, đứng chỉnh tề. Các chiến sĩ này đến từ bộ tộc nhà Đế Thuấn, là huyết duệ thân tộc đáng tin nhất bên người Đế Thuấn.

Nam tử trung niên chặn đường không hé răng, bọn họ hít một hơi thật sâu, trên da mặt trắng nõn đột nhiên toát ra các thú văn, theo tiếng hít thở trầm thấp, gương mặt bọn họ nhanh chóng biến thành đầu mãnh hổ màu đen.

Khóe mắt Cơ Hạo kịch liệt giật giật —— đây là vu pháp thú vu nhất mạch ở Nam Hoang cũng thuộc loại bàng chi.

Chọn lựa tinh hồn mãnh thú cường đại nhất, lấy vu pháp đem nó dung hợp với thiếu niên nhân tộc, ở trong quá trình trưởng thành thiếu niên có thể dần dần đạt được tinh hồn mãnh thú thêm vào, lực lượng, nhanh nhẹn, phản ứng, sinh mệnh lực các hạng chỉ tiêu tất cả đều có thể vượt qua cực hạn nhân tộc.

Bởi vì ở trong quá trình trưởng thành, linh hồn thiếu niên nhân tộc lúc nào cũng có thể bị tinh hồn mãnh thú uy hiếp, lúc nào cũng có thể bị thú hồn cắn

nuốt, trở thành một quái thai nửa người nửa thú, cho nên thú vu bí pháp này bị Chúc Dung nhất tặc hạ lệnh đóng băng, trừ số rất ít bộ lạc thú vu sơn dã chưa khai hóa, bộ tộc khác nội tình đủ lớn trừ huấn luyện tử sĩ tâm phúc, cực ít sử dụng môn bí pháp này.

Trước mắt cái gọi là tộc nhân nhân tộc ám vệ của Đế Thuấn, bọn họ ngang nhiên phong ấn tinh hồn mãnh hổ trong cơ thể mình!

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, trường đao trong tay hai nam tử trung niên phun ra các luồng khí sắc bén màu đen, trên lưỡi đao hiện ra vô số phù văn màu đen rậm rạp như con kiến. Theo trường đao di biến, trong vách đá xung quanh có các luồng khí đen không ngừng trào ra, rất nhanh bị hai thanh trường đao hấp thu.

“Cực âm sát khí, âm quỷ nhập thể.” Cơ Hạo trầm mặt nhìn hai nam tử trung niên, bọn họ không chỉ có ở trong cơ thể mình phong ấn tinh hồn mãnh thú nguy hiểm, vu pháp ngày thường chủ tu vu thuật loại âm quỷ sát khí càng ác độc hung hiểm, hao tổn thật lớn đối với tuổi thọ của bản thân.

Loại vu thuật này lực sát thương rất lớn, nhưng khi tu luyện một khi hơi vô ý sẽ bị âm quỷ cắn nuốt tinh huyết toàn thân, tính nguy hiểm so với tinh hồn thú vu nhất mạch còn lớn hơn.

Hai gã này, đi được tuyến đường tử sĩ cực đoan nhất!

“Tránh ra!” Nhìn hai nam tử trung niên đôi mắt cũng biến thành trắng bệch kia một cái, Cơ Hạo không lãng phí thời gian nữa, hắc thét dài một tiếng, thân thể nghiêng về phía trước, hai tay kéo các dải tàn ảnh đặt trên ngực hai người, lòng bàn tay khê phun, một lực đạo âm nhu đến cực điểm giống như nước lũ phá đê vô thanh vô tức trào ra.

Hai nam tử trung niên đều là tu vi cấp Vu Đế, hơn nữa bọn họ tu luyện là vu pháp uy lực lớn cực kỳ cực đoan, tuy chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Vu Đế, nhưng sức chiến đấu thực tế của họ có thể so với cao giai Vu Đế bình thường.

Nhưng lực lượng lòng bàn tay Cơ Hạo trào ra lại như trời sập không thể ngăn cản, hai người không đứng vững, bị lực lượng Cơ Hạo phát ra cứng rắn ép liên tục lui về phía sau, liên tục lui ra mấy trăm trượng.

Mấy chục ám vệ đứng phía sau bọn họ, cũng mặc nhuyễn giáp da rồng màu đen bị hai người va vào, mấy chục người đồng thời phát lực muốn ngăn trở thân thể họ, nhưng vẫn bị lực lượng hùng hồn Cơ Hạo phát ra đẩy lui lại.

Lảo đảo lui mấy trăm trượng, mấy chục ám vệ thân thể chen chúc thành một cục còn chưa kịp đứng vững bước, một luồng âm hàn thấu xương đáng sợ bộc phát ra, ‘Vù’ một cái một đạo hàn quang từ trong cơ thể bọn họ lóe ra, thân thể bọn họ đồng thời bị đông cứng ở trong một khối huyền băng toàn thân u lam hơi mang theo một tia loang loáng màu bạc.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, trong huyền băng mơ hồ có vô số đạo văn màu trắng huyền ảo đến cực điểm hiện lên.

Cái này đại biểu cho khối huyền băng này không phải khối băng bình thường, mà là chất chứa thiên địa đại đạo pháp tắc, phải là đại thần thông hoặc là một số thiên địa thần hỏa, thiên địa linh viêm quý hiếm mới có thể phá vỡ.

Đám người lui tới bồn tẩu trong hành lang hoảng sợ dừng bước. Khác với các chiến sĩ nhuyễn giáp kia, những người lui tới bồn tẩu này là ‘hạt giống văn minh’ của ám vệ nhất tộc, bọn họ hoặc đều có tri thức uyên bác, trong đầu ghi lại vô số tin tức, bất cứ một ai trong bọn họ đều có thể gia tăng rất nhiều trình độ văn minh chính thể của một bộ tộc, nhưng sức chiến đấu của bọn họ kém đến không biết nói gì.

“Triệt để phong tỏa nơi này, kẻ nào đi lung tung...” Đế Thuấn căng mắt lên, vận đủ vu lực chậm rãi mở miệng. Hắn trầm mặc một hồi lâu, mới bật ra một chữ cuối cùng: “Giết!”

‘Ai đụng lung tung, giết’!

Đế Thuấn đổi là ngày thường, hãn sẽ không hạ đạt mệnh lệnh đằng đằng sát khí như thế, tộc nhân ám vệ nhất tộc trong Bạch Thạch sơn, không chắc ai cũng có tội, mỗi người đều cấu kết Vực Ngoại Thiên Ma, mỗi người đều là nội gian. Ngày thường Đế Thuấn chung quy sẽ cho những người này một cơ hội phân biệt, trải qua cẩn thận thẩm vấn sau đó mới căn cứ tội danh bọn họ mắc để định tội.

Nhưng hôm nay, Đế Thuấn rất phần nộ, càng thêm bàng hoàng.

Hãn có chút rối loạn chừng mực, sợ có càng nhiều chuyện không thể khống chế xảy ra, cho nên hãn hạ đạt sát lệnh độc ác như thế.

Từng đội thân vệ của Đế Thuấn bước nhanh lao vào, bọn họ xâm nhập từng gian mật thất, phong tỏa các hành lang, tiếp quản vu trận cấm chế các nơi, hơn nữa bố trí vu pháp cấm chế mới, đem một chỗ khe núi này của ám vệ phong tỏa kín không kẽ hở.

Cơ Hạo cầm đầu, Đế Thuấn theo sát sau, hơn một ngàn chiến sĩ thân tộc Đế Thuấn thực lực cường hãn đi theo phía sau, đoàn người cuộn cuộn xông qua hành lang.

Ven đường không ngừng có chiến sĩ ám vệ nhất tộc ra mặt chặn lại, nhưng mọi người đều bị Cơ Hạo dùng Thái Cực chi lực ngưng tụ huyền băng phong cấm, không có một ai địch nổi một chiêu của Cơ Hạo.

‘Oành’ một tiếng, Cơ Hạo đá một cước, cánh cổng điện phủ trời tròn đất vuông cuối hành lang vốn là khép một nửa, kết quả cửa bị Cơ Hạo một cước đá văng, cửa kịch liệt vận động mang theo một cơn cuồng phong, thối rồi loạn râu tóc đám đông tộc nhân ám vệ nhất tộc đang bận rộn trong điện phủ.

Toàn bộ người bận rộn đều ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo.

Từ khi thành nhân tộc ám vệ, từ khi chỗ cứ điểm này thành lập, chưa từng có ai dám, chưa từng có ai có thể xâm nhập nơi này một bước, càng không cần nói

bạo lực đập cửa giếng Cơ Hạo.

Thạch Long lão nhân ngồi ở trên khối đồng kia, dường như không có việc gì hướng Đế Thuấn chào hỏi: “Thuấn, đã một thời gian không gặp rồi. Ừm, sắc mặt người không tốt lắm, sinh bệnh sao? Người là Nhân Hoàng nhân tộc ta, tuyệt đối phải bảo trọng thân thể mới đúng.”

Đế Thuấn chậm rãi tiến lên vài bước, ngẩng đầu nhìn Thạch Long lão nhân trầm giọng nói: “Lý do!”

Thạch Long lão nhân nhìn nhìn Cơ Hạo, lại nhìn nhìn chiến sĩ tinh nhuệ phía sau Đế Thuấn nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán ra. Hắn nhìn nhìn hai thanh niên đứng sau người, từ từ thở dài một hơi: “Người biết... Tuổi thọ của ta không dài nữa. Tuy người, còn có vài vị Nhân Hoàng trước người, cực lực tìm cho ta các loại vật quý hiếm kéo dài tuổi thọ. Đông Hải Hỏa Tảo, Nam Hoang Kim Lê, Bắc Minh Bích Ngẫu, Tây Hoang Ngọc Chi...”

Lắc đầu, Thạch Long lão nhân trầm giọng nói: “Nhưng ta biết, ta sống không được mấy năm nữa... ta muốn tiếp tục sống sót, vĩnh viễn sống.”

Nhìn Đế Thuấn, Thạch Long lão nhân dang hai tay, nhẹ nhàng nói: “Ta sợ chết, chỉ vậy thôi.”

Chương 1210: Khoái Dao Loạn Ma

Đế Thuấn im lặng.

Trong điện phủ lặng ngắt như tờ, nhiều ám vệ đang cầm bút sao chép chấn động ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thạch Long lão nhân.

Nhiều ám vệ ở nơi này sao chép điển tịch cả đời, cánh tay vững như Thái Sơn, chưa bao giờ có một chữ mắc lỗi tâm tình kích động, ngón tay hơi nhoáng lên một cái, liền để lại ở trên quyển trục da rồng các vết vạch khó coi, vô duyên vô cớ báo hỏng mấy ngàn quyển trục.

Con người, sinh mà có các loại dục - vọng, quyền lực, tiền tài, thổ địa, nữ nhân... Nhưng giữa sinh tử có đại khủng bố, khát vọng đối với sinh, sợ hãi đối với tử, đã thành dục - vọng cùng cực.

Thạch Long lão nhân đã sống rất nhiều năm, hẳn ít nhất phục vụ năm đời Nhân Hoàng. Hẳn không chỉ có sống được dài, sống được lâu, đầu óc hẳn còn nhớ vô số bí mật, vô số tri thức, thậm chí có thể nói, một mình hẳn chính là kho báu văn minh nhân tộc sống của một bộ tộc.

Cơ mật của nhân tộc, không có gì hẳn không biết; nhân tộc **, không có hẳn không hiểu; nhân tộc vất vả thu thập được các loại tình báo về Bàn Cổ thế giới, cũng không có gì hẳn không rõ.

Thạch Long lão nhân đối với nhân tộc mà nói quá mức quan trọng, hẳn chậm chạp không thể bước vào Vu Thần cảnh, cho nên các đời Nhân Hoàng nghĩ cách kéo dài tuổi thọ cho hẳn, trời nam biển bắc các loại kỳ trân kéo dài tuổi thọ tất cả đều vơ vét tới, kéo dài một năm lại một năm tuổi thọ cho hẳn.

Nhưng Thạch Long lão nhân quá già rồi, hẳn không giống Chúc Long Quý có được chúc long huyết mạch, trời sinh tuổi thọ đã lâu dài, bản thể hẳn dù sao chỉ là một nhân loại, một nhân loại giới hạn ở Vu Đế đỉnh phong không thể tiến

thêm nửa bước. Cho dù có nhiều được vật kéo dài tuổi thọ hơn nữa, thân thể hân vẫn không ngăn được năm tháng xâm nhập, đã ở bên bờ vực sụp đổ.

“Ta vốn tưởng, trí giả như ngươi, đã nhìn thấu sinh tử.” Đế Thuấn qua rất lâu sau mới mang theo một tia kinh ngạc nói: “Dù sao, khủng bố giữa sinh tử, nhiều chiến sĩ nhân tộc bình thường nhất đều đã nhìn rất rõ.”

Hít sâu một hơi, Đế Thuấn ngẩng đầu lên nhìn khung đỉnh màu xanh đen, nhìn các cột sáng trên đó rủ xuống lăm lăm: “Ít nhất, vô số chiến sĩ nhân tộc thời điểm khoác giáp trụ, cầm binh khí, tới Xích Phán sơn nghênh chiến dị tộc, bọn họ là không sợ sinh tử.”

Lắc đầu, Đế Thuấn cúi đầu, nhìn các ám vệ lặng ngắt như tờ kia lăm lăm: “Ít nhất, đối mặt nước lũ, đối mặt các đại yêu tiểu quái thủy tộc, các huynh đệ trụ thủy của nhân tộc chúng ta, cũng là đang dùng mạng đi liều.”

“Bọn họ không thông minh như ngươi, thậm chí nhiều người ngô nghê, nhiều người trẻ tuổi, người bảo bọn họ học viết chữ khó chịu giống như chịu hành hình. Bọn họ không biết đạo lý lớn gì, bọn họ thật sự không biết đạo lý lớn gì.”

“Chỉ là, dị tộc muốn giết cha mẹ họ, hãm hiếp tỷ muội họ, chiếm đất đai bọn họ đời đời lưu lại, bọn họ có thể ưỡn ngực đi liều mạng với dị tộc; Cộng Công thị cầm đầu thủy tộc, muốn dùng nước lũ lật úp toàn bộ nhân tộc, khiến nhân tộc trở thành nô bộc của thủy tộc, cho nên bọn họ liền cầm đầu đi liều mạng với thủy tộc.”

Đế Thuấn nhẹ nhàng lắc đầu: “Nhân tộc chúng ta, phần lớn là hảo hán tử không cần mạng, không sợ chết.”

Cay đắng cười vài tiếng, Đế Thuấn nhìn Thạch Long đạo nhân giọng khàn khàn nói: “Chỉ là không ngờ tới, ngài được xưng là có trí tuệ nhất của nhân tộc...”

“Ta sợ chết, điều này mất mặt lắm sao?” Thạch Long lão nhân mỉm cười, nụ

cười trong veo như nước, trong biểu cảm không thấy bất cứ sự giãy dụa cùng do dự nào. Ánh mắt hần thâm thúy mà trong vắt, sạch sẽ như trẻ mới sinh, không có bất cứ tạp chất nào.

Cơ Hạo nhìn ánh mắt Thạch Long lão nhân liền biết, Thạch Long lão nhân đã ‘nghĩ thông suốt tất cả’.

Không hổ là người có đại trí tuệ, hần đã nhìn thấu tất cả, nghĩ thông suốt tất cả vấn đề, cho dù con đường hần lựa chọn là sai, hần cũng đạt tới cảnh giới lòng không tạp niệm, tâm sáng như gương.

“Ta sợ chết, bởi vì ta đã sống năm tháng quá dài. Ta sợ chết, bởi vì ta hiểu được rất nhiều. Ta sợ chết, bởi vì ta là người có thể thưởng thức sinh mệnh nhất của nhân tộc. Ta sợ chết, bởi vì ta là người có thể lĩnh ngộ vẻ đẹp của thế giới nhất trong nhân tộc.”

“Ta muốn sống, như thế ta có thể thấy hết non nước thế giới này; ta muốn sống, như thế ta có thể ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn ở mọi nơi; ta muốn sống, như thế ta có thể nhìn thấy mây tụ mây tan các nơi; ta muốn sống, như thế ta có thể thưởng thức được xuân hoa đông tuyết khác biệt.”

“Ta hiểu được quá nhiều, sau đó ta phát hiện, thứ ta biết càng nhiều, thứ ta không hiểu liền so với biết nhiều hơn gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần... Để Thuần, người biết Bàn Cổ thế giới có bao nhiêu loại đá không? Người biết thế giới này có bao nhiêu loại sâu bọ không? Người biết thế giới này có bao nhiêu loại cá không?”

“Đây, chỉ là một cái Bàn Cổ thế giới, chỉ riêng một cái Bàn Cổ thế giới, đã tiêu phí của ta năm tháng dài đằng đẳng như vậy, cũng chưa thể làm rõ toàn bộ sự huyền bí của nó! Mà càng có người nói với ta, Bàn Cổ thế giới ở trong hỗn độn mênh mông, chỉ là một cái trong vô số thế giới.”

“Ta muốn nhìn thấy những thế giới đó, ta muốn thưởng thức phong hoa tuyết nguyệt của các thế giới đó, ta muốn ở dưới cây cao che trời của các thế giới đó

uống rượu vẽ tranh, ta muốn thả bước hành tẩu dưới tình không các thế giới đó... Ta càng muốn ở các thế giới đó thưởng thức mỹ nhân của bọn họ, đem huyết mạch của ta rải rác bốn phương!”

“Ta không thể chịu được, ta còn có nhiều phần thích như vậy chưa được thấy, chưa từng trải qua, còn có nhiều tri thức như vậy chưa cho ta biết, cứ thế hóa thành một nắm đất vàng, một thi thể thối rữa... Cho dù có vô số con cháu sẽ hàng năm hưởng ta hiến tế, đem ta cúng phụng là tổ linh, vậy lại có tác dụng gì?”

“Cho nên, người phản bội ta... Phản bội nhân tộc!” Đế Thuấn cười khổ gật đầu: “Ta sớm nên hiểu, người có thể rõ ràng như thế đối với điểm yếu của sáu món vu bảo trên người ta, có thể luyện chế trước để đối phó Thương Sinh Xã Tắc Đồ, toàn bộ nhân tộc, chỉ có người, chỉ có người, chỉ có thể là người! Chỉ là, ta không muốn tin tưởng!”

Thạch Long lão nhân trấn định nhìn Đế Thuấn, hắn chậm rãi từ trên miếng đồng đứng dậy, tóc cùng chòm râu thật dài của hắn rung tán ra từng sợi, tóc dài cùng chòm râu dài gần mười trượng được một làn gió vô hình nâng đỡ, vây quanh hắn nhẹ nhàng mà chớp lên.

“Không muốn tin tưởng?” Thạch Long lão nhân cười rất thông dong. Hắn hướng hai thanh niên phía sau nhìn một cái, thản nhiên nói: “Để lão phu làm chút việc khiến người tin tưởng đi... Xem ra ba vị Ảnh tôn, Sắc tôn, Dục tôn đều thất bại rồi, không lẽ trên người Nhân Hoàng còn có bí mật lão phu cũng không biết? Chẳng qua, hai vị tôn giả, điều này tựa như chính là kết quả các người chờ đợi?”

Hai thanh niên cười lên, bọn họ liên tục gật đầu cùng lên tiếng cười nói: “Hay lắm, như vậy linh hồn Nhân Hoàng các người, sẽ xem chúng ta ai đắc thủ trước!”

Thạch Long lão nhân cười to ‘Ha ha’, hắn chợt dùng sức vỗ tay một cái, trên

không điện phủ vô số bảo châu lóe ra một trận kỳ quang, một đợt vu lực dao động khổng lồ từ trên trời giáng xuống, những cái bóng người xông ra từ hư không.

Những người này ít nhất có hơn vạn, bọn họ mặc trọng giáp, trong mắt lóng lánh kỳ quang năm màu, cầm đao sắc không nói một tiếng hướng thân vệ Đế Thuấn mang đến xung phong.

Thạch Long lão nhân lại thét dài một tiếng, tóc dài đầy đầu hóa thành các luồng sáng chói mắt bao trùm hướng Đế Thuấn và Cơ Hạo đâm xuống.

Chương 1211: Thủ Đoạn Thiên Ma

Trong lòng Thạch Long lão nhân có chướng ngại.

Có lẽ chính là vì hắn biết được quá nhiều, cho nên hắn không biết cũng sẽ càng nhiều, vô số ‘Vô tri’ chồng chất ở trong lòng hắn, liền hóa thành vách ngăn thật dày, chặn một bước hắn siêu thoát Vu Đế cảnh.

Rất nhiều năm trước hắn đã là đỉnh phong Vu Đế, hơn nữa là đỉnh phong Vu Đế số một số hai của nhân tộc, nhưng ngại bá chủ Nhân Hoàng cũng đã đổi mới vài đời chủ nhân, hắn vẫn là đỉnh phong Vu Đế, tu vi chưa có nửa điểm tiến bộ.

Cũng là vì hắn biết được quá nhiều, cho nên hắn đỉnh phong Vu Đế này vừa ra tay đã muôn hình vạn trạng, hùng hồn khổng lồ. Trên mỗi một sợi tóc của hắn đều có vô số phù văn nhỏ bé lóe lên, phù văn phụ gia trên mỗi một sợi tóc đều khác nhau, thủy hỏa phong lôi, độc khí đầm lầy, hàn băng cường quang, hắc vụ ảo ảnh...

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn về phía Thạch Long lão nhân, cảm giác hắn không phải đang chiến đấu với một người, mà là có hơn một ngàn, trên vạn gã Vu Đế đồng thời hướng hắn ra tay. Các Vu Đế đó tu luyện vu pháp thần thông đều khác nhau, mỗi người đều đang dốc hết toàn lực hướng hắn phát ra một đòn trí mạng.

“Pha tạp... không tinh!” Cơ Hạo ngửa mặt lên trời thét dài, rộng lớn ra chỗ thiếu hụt lớn nhất của Thạch Long lão nhân.

Thân thể Thạch Long lão nhân run lên, con ngươi hắn vốn trong veo như nước chợt trở nên đục ngầu không chịu nổi. Cơ Hạo rống to một tiếng vừa lúc xúc động một chỗ quan trọng nhất trong lòng hắn, tâm hắn nháy mắt rối loạn.

Vô số sợi tóc kích động va chạm lẫn nhau, mang theo tiếng kêu chói tai mắt thấy đã tới trước mặt Đế Thuấn cùng Cơ Hạo.

Cơ Hạo cất tiếng cười to, hai tay hắt nhẹ nhàng vỗ, một tiếng ‘Ông’ vang lên, mười ngón tay hắt kéo theo một tầng phấn ánh sáng màu vàng nhợt nhạt, như có vô số điểm sáng nhỏ bé từ trong mười ngón tay hắt phun ra. Điểm sáng màu vàng quay quanh đầu ngón tay hắt xoay tròn bay múa, dần dần ngưng tụ thành một đóa hoa sen màu vàng trong suốt.

Tiếng chim hót thanh thúy dễ nghe từ trong hoa sen màu vàng truyền đến, từng con chim Cực Lạc kéo lông đuôi thật dài, hoa mỹ, lông chim trắng lệt như phượng hoàng từ trong nhụy hoa sen uyển chuyển bay ra. Những con chim đó hót vui, tận tình dang cánh, khoe ra lông chim hoa mỹ cùng sáng lạn của mình.

Điện phủ phạm vi trăm dặm bị các luồng sáng màu vàng mỹ lệ tràn ngập, trong không khí phiêu đảng mùi thơm tự nhiên của hoa cỏ, bên tai là tiếng chim hót thanh thúy dễ nghe làm thần hồn người ta rung chuyển, thúc giục người ta buồn ngủ, trước mắt càng có vô số cánh hoa sen màu vàng bán trong suốt dần dần bay xuống.

Từng đợt tiếng phạm xướng như có như không từ giữa không trung vang lên, người ở đây đều nghe được tiếng tụng kinh hùng hồn to lớn đó, nhưng chưa có ai nghe hiểu được tiếng phạm xướng này rốt cuộc đang nói gì —— dù sao ở niên đại này của Đế Thuấn, ‘Phạm xướng’ loại sự vật này căn bản còn chưa nên xuất hiện, lại bị Cơ Hạo vận dụng thủ đoạn kiếp trước làm sớm xuất hiện.

Một thanh âm uy danh nghiêm khoan hậu vang lên trong lòng Thạch Long lão nhân, vang lên ở trong lòng toàn bộ ám vệ trong điện phủ, vang lên trong lòng các chiến sĩ tinh nhuệ ánh mắt năm màu mê ly kia.

Thân thể Thạch Long lão nhân chấn động, tất cả tóc của hắn chợt ngưng trệ giữa không trung không hề nhúc nhích; toàn bộ ám vệ trong điện phủ đồng thời lộ ra nụ cười mỉm, các ám vệ quanh năm suốt tháng chuyên môn phụ trách sao chép quyển trực da rồng không có sức chiến đấu quá mạnh mẽ, bị Cơ Hạo thi triển bí pháp phá hủy, bọn họ liền đều ngã cầm xuống đất ngủ mất.

Đối với hơn vạn ám vệ chiến sĩ mặc trọng giáp, đã bị Vực Ngoại Thiên Ma nhập vào kia mà nói, Cơ Hạo thi triển ra tiếng phạm xướng trở thành câu hồn ma âm của bọn họ —— Bàn Cổ Chung lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, ngón tay Cơ Hạo nhẹ nhàng gõ Bàn Cổ Chung, tiếng chuông ngân nhỏ bé lẫn vào trong tiếng phạm xướng, lặng lẽ đánh về phía các ám vệ chiến sĩ đó.

Hơn vạn chiến sĩ tinh nhuệ đồng thời miệng phun máu tươi, trong mắt bọn họ phun ra lửa năm màu, gương mặt vạn vẹo giống như lệ quỷ.

“Đồ chết tiệt! Thạch Long, người đáng chết!” Mặt Cơ Hạo mỉm cười, thanh âm trong miệng lại thê lương như u hồn vạn năm rú thảm.

Đôi mắt các chiến sĩ tinh nhuệ kia phun lửa, nháy mắt nung chảy đôi mắt bọn họ, xuyên thấu qua hốc mắt trống rỗng của bọn họ. Cơ Hạo kinh ngạc giận dữ đan xen phát hiện, huyết nhục tinh khí của các ám vệ chiến sĩ đó đã sớm bị Vực Ngoại Thiên Ma nhập vào cắn nuốt hết, thân thể bọn họ hiện nay chỉ còn lại có một cái túi da trống rỗng.

Hai tay kết ấn, thi triển hàng ma đại thần thông của đạo môn, Cơ Hạo giận quát một tiếng, hai tay vỗ mạnh vào trên Bàn Cổ Chung.

Một tiếng chuông ngân kinh thiên động địa, điện phủ nội toàn bộ bàn thượng quyền trục da rồng, toàn bộ bàn đồng thời băng giải, hóa thành vô số mảnh vỡ chung quanh bay múa.

Giáp trụ trên người hơn vạn chiến sĩ tinh nhuệ bị phụ thể đoạt xá âm âm sụp đổ, làn da họ nứt thành mảnh vỡ khoảng một tấc, lộ ra các mảng ánh lửa năm màu vạn vẹo trong cơ thể. Bàn Cổ Chung nổ vang từng tiếng, ánh lửa năm màu kịch liệt mấp máy, giống như ánh nến trong cơn lốc nhanh chóng âm đạm đi.

“Đây là vô thượng bí công của tộc ta!” Hai nam tử thanh niên bên người Thạch Long lão nhân nhìn Cơ Hạo dị thường khiếp sợ khàn giọng rống giận: “Người sao lại học được bí pháp của tộc ta? người, người... không lẽ, người không chỉ có đánh lui ba người bọn Ảnh tôn...”

Trong đôi mắt Cơ Hạo lóe ra kỳ quang hai màu vàng bạc, hân lạnh giọng quát: “Ta không chỉ có đánh bại ba người bọn hăn, ta còn đã cắn nuốt bốn nguyên lực ẩn, cùng tất cả tri thức, tất cả từng trải của bọn hăn, đều bị ta cướp lấy.”

Hai nam tử thanh niên liếc nhau một cái, bọn họ đồng thời hét một tiếng giận dữ, thân thể một người bên trái chấn động, túi da chợt nổ thành vô số làn khói lửa năm màu phun ra, từ trong túi da sụp đổ, một bóng người toàn thân ánh vàng rực rỡ có ba đầu tám tay, quanh thân treo các chuỗi ngọc bảo châu dần dần hiện lên.

Một người bên phải cũng thét dài một tiếng, sau khi túi da nổ thành phấn, từ trong túi da của hăn lao ra một con rồng khổng lồ thân dài trăm trượng, toàn thân trắng như bạc. Con cự long này nửa thân trên là bóng người, nửa thân dưới là thân rồng, nửa thân trên hình người là bốn mặt sáu tay, sáu cánh tay phân biệt cầm một thanh trường mâu tức giận nhìn Cơ Hạo.

Con người Cơ Hạo co lại, hai thằng cha này, bọn hăn thế mà đều giống với Ảnh tôn, là đại năng đã siêu thoát sắc tướng, đạt tới bốn tướng biến hóa.

“Được lắm, hãy để ta tới thử thủ đoạn của các người!” Cơ Hạo cất tiếng quát to, đỉnh đầu đồng thời tế ra Bàn Cổ Chung, Thái Cực Càn Khôn Kính. Bàn Cổ Chung phóng ra các luồng khí hỗn độn đem hăn và hai Vực Ngoại Thiên Ma bao phủ ở trong, Thái Cực Càn Khôn Kính phát ra một mảng lớn thần quang mê ly che chắn tầm mắt người ngoài.

Chờ lúc khắp trời đều là thanh quang loá mắt, không ai có thể thấy rõ hình ảnh trong chiến đoàn, Cơ Hạo không chút do dự tế ra cái đỉnh tròn năm màu, đem nó hóa thành một vòng xoáy năm màu, thừa dịp hai Vực Ngoại Thiên Ma không chú ý, đem thằng cha nửa rồng nửa người kia bọc vào.

Không để một Ma tôn ba đầu tám tay còn lại cứu viện, Cơ Hạo cầm Thái Cực Thần Phong cuộn người lao lên, hướng Ma tôn đâm chém mãnh liệt một trận.

Khác với kiếm thế ngày thường đến thẳng đi thẳng, hôm nay Cơ Hạo lúc vung kiếm, bên người có vô số tầng ảo giác kéo dài mà sinh, kiếm thế của hắn cũng thoát ẩn thoát hiện làm người ta không thấy rõ, không cẩn thận sẽ dính một kiếm của hắn.

Cơ Hạo đã bắt đầu thử đem các loại bí pháp thần thông của Vực Ngoại Thiên Ma dung nhập trong đạo pháp nhà mình. Đạo của Vực Ngoại Thiên Ma tất nhiên là bàng môn tà đạo, nhưng uy lực không phải nhỏ, tất nhiên không thể làm đại đạo căn bản, nhưng cũng có thể làm pháp môn phụ trợ chứng đạo.

Thạch Long lão nhân rốt cuộc phục hồi tinh thần, hắn lớn tiếng quát: “Tiểu nhi vô lễ, người sao dám răn dạy lão phu?”

Thạch Long lão nhân đang muốn tiếp tục hướng Cơ Hạo ra tay, một tiếng thở dài truyền đến, Đế Thuấn đã chắn trước mặt hắn.

Chương 1212: Vĩnh Vô Thái Bình

Thạch Long lão nhân rất mạnh.

Nhưng đối mặt Đế Thuấn, hẳn một chiêu đã bại.

Làm thủ lĩnh ám vệ, phụ trách bảo tồn mỗi lửa văn minh nhân tộc, thủ hộ nhân tộc truyền thừa, ám vệ nhất tộc mỗi người trên thân đều gánh vác linh hồn huyết thệ cực kỳ đáng sợ. Đế Thuấn chỉ đứng ở trước mặt Thạch Long lão nhân, mặc cho Thạch Long lão nhân toàn lực hướng hẳn đánh một chiêu.

Đế Thuấn không mất một sợi lông, Thạch Long lão nhân hộc máu sụp đổ, bản mạng vu tình âm âm tan rã, tứ chi bách hải thành phần hết, chỉ còn lại có một ngum bản mạng tinh khí cuối cùng miễn cưỡng chống, duy trì một đường sinh cơ của hẳn.

“Lời thề máu này, quả nhiên là lợi hại. Lão phu, lão phu cân nhắc nhiều năm như vậy, dùng nhiều biện pháp như vậy, thế mà còn không chế trụ được nó.” Thạch Long lão nhân ngã bệt xuống đất, vừa hộc ngum máu lớn, vừa nhìn Đế Thuấn cười thảm: “Ta thật ra, chỉ muốn sống tiếp, chút yêu cầu ấy, quá phận lắm sao?”

“Nếu có thể, ta cũng hy vọng lão ngài có thể tiếp tục sống sót. Làm người có trí tuệ nhất nhân tộc, chúng ta đều không muốn mất ngài.” Đế Thuấn quỳ một gối xuống ở bên người Thạch Long lão nhân, nâng dậy nửa thân trên của hẳn, để hẳn tựa chéo vào trên người mình.

Tay trái dán vào lưng Thạch Long lão nhân, Đế Thuấn đem bản mạng tinh huyết sinh khí của mình không ngừng rót vào trong cơ thể Thạch Long lão nhân, duy trì sức sống của hẳn: “Phàm là ngài có bất cứ yêu cầu nào, chúng ta dốc hết toàn lực cũng có thể làm được. Nhưng ngài đã chọn lầm đường, ngài thực không nên đáp ứng yêu cầu của bọn Vực Ngoại Thiên Ma... Ngài xem, bọn họ đem con cháu ngài coi là thức ăn!”

Đế Thuấn chỉ chỉ các giáp trụ tàn phá kia trên mặt đất.

Một đòn của Cơ Hạo phá hủy hơn vạn ám vệ chiến sĩ bị Vực Ngoại Thiên Ma nhập vào, đem các Vực Ngoại Thiên Ma đó đánh chết hết. Nhưng các ám vệ chiến sĩ kia đã bị cắn nuốt tinh huyết cốt nhục, chỉ còn lại có một túi da trống rỗng, bị chết không thể chết lại.

Các ám vệ này, đều là tộc nhân nhất tộc Thạch Long lão nhân, là con cháu hậu duệ của hắn.

Thạch Long lão nhân nhìn mảnh vỡ các giáp trụ kia, khóe mắt đột nhiên có một giọt nước mắt lạnh như băng chảy xuống, hắn ngơ ngác nói: “Đúng vậy, nhiều đứa nhỏ tốt như vậy, bọn nó vốn sẽ không chết. Vì sao ta có thể, ta có thể đáp ứng hợp tác với lũ ma đầu đó chứ?”

“Thanh Tùng, nó vừa mới thành thân ba tháng.”

“Tiểu Lục Nhi, nó vừa mới đính thân với con bé nhà bên.”

“Còn có Thất Trư Nhi, nó thích nhất ăn tai lợn rừng nướng, mấy ngày hôm trước nó còn dẫn người đi vào trong Bạch Thạch sơn, bắt vài con lợn rừng lớn về. Những đứa nhỏ này, đều là đứa nhỏ ngoan mà, là tương lai của nhân tộc ta mà, vì sao ta có thể đáp ứng, để lũ ma đầu đó bám vào trên thân bọn họ?”

“Ta là thật sự sợ chết.” Thạch Long Lão nhân gian nan ngẩng đầu lên nhìn Đế Thuấn: “Hơn nữa, ta là sư phụ của đám nhỏ các người. Mấy đứa nhỏ trước mặt người, còn có người, Đế Thuấn, các người đều từng học ở môn hạ ta. Nhưng ta lão già này, trơ mắt nhìn bọn họ mỗi người thành tựu Vu Thần phá không mà đi, chỉ lưu lại một mình lão nhân ta...”

“Ta là thực sự sợ, ta tuy biết rất nhiều thứ, biết rất nhiều thứ các người không biết, nhưng thứ ta không biết càng nhiều hơn.”

“Ta sau khi chết rồi, ta sẽ đi nơi nào?”

“Ta sau khi chết rồi, ta còn là ta sao?”

“Trên đời thực có luân hồi, thực có chuyển thế?”

“Vài năm sau, ta còn là ta hay không?”

“Ta cả đời này, từng có nữ nhân ta thích nhất, từng có con trai, con gái ta thích nhất, cũng từng có cháu trai cháu gái ta thích nhất... Ta nhiều vượng bận như vậy... Nếu sau khi ta chết, bọn họ sẽ thế nào? Nữ nhân ta yêu nhất, nếu thực có luân hồi chuyển thế, ta còn có thể nhận ra nàng hay không? Nàng có thể nhận ra ta nữa không?”

“Giữa sinh tử có đại khủng bố, thật ra đơn thuần tử vong cũng không đáng sợ, lão phu sợ là các loại vượng bận không bỏ xuống được. Không bỏ xuống được, liền có tâm chướng (chướng ngại trong lòng), có tâm chướng, sẽ có si mê, có si mê... Còn có khủng bố cực lớn.”

Thạch Long lão nhân ngơ ngác nhìn Đế Thuấn, đột nhiên chỉ chỉ ngực mình: “Nhưng, vẫn không đúng, lão phu hiện tại ngấm lại, cho dù lão phu sợ chết hơn nữa, cũng không đến mức qua lại với lũ ma đầu đó. Lão phu bây giờ sẽ chết, cho nên trong đầu đột nhiên rõ ràng, sự tình là từ bắt đầu biến hóa từ khi nào vậy?”

Trong mắt Đế Thuấn hiện lên một mảng hung quang sắc bén, hấn trầm giọng nói: “Ngài... đã nhớ ra cái gì?”

Thạch Long lão nhân ngây người hồi lâu, hấn gian nan nâng tay lên, gõ gõ ở trên trán mình: “Có người, đã lau đi của ta một ít ký ức... Thực, thực đáng sợ... Ha ha... Lão phu tự xưng cũng là thần thông quảng đại, hơn nữa các loại âm hồn vu pháp cũng tinh thông... Xưa nay, xưa nay... Chỉ có lão phu giờ trò ở trên linh hồn người khác... không thể ngờ được, lão phu thế mà bị người ta giờ thủ đoạn còn chưa phát hiện được.”

“Đây là, ừm, đây là... ha ha, lão phu cũng sắp chết rồi, rốt cuộc nhớ ra rồi. “

“Cháu gái nhỏ nhất, nhỏ nhất của lão phu, một ngày đó, nó đã mang về một đóa hoa sen.” Khóe miệng Thạch Long lão nhân run rẩy nhìn Đế Thuấn: “Giống loài rất hiếm thấy, một đóa hoa sen màu vàng, tám mươi một cánh hoa, trên cánh hoa có hào quang bảy màu. Lão phu chưa bao giờ thấy loại hoa sen này, cho nên đem nó trồng ở trong một cái bát ngọc ngày đêm thưởng thức.”

“Vì thế, liền có người nói cho ta biết, hẳn có vô thượng pháp môn, khôn cùng thần thông, có thể khiến ta siêu thoát sinh tử, nhảy ra khỏi ngũ hành hồng trần.”

“Nhưng, người nọ là nói cho ta biết lời này như thế nào? Lão phu sao có thể tin chứ? Lão phu sao lại... Đám Vực Ngoại Thiên Ma kia, bọn chúng là tìm tới lão phu như thế nào?”

Thanh âm Thạch Long lão nhân càng lúc càng thấp, từng ngậm từng ngậm máu tươi không ngừng từ trong miệng hắn chảy ra, rất nhanh đã có mảnh vỡ nội tạng nhỏ bé từ trong miệng của hắn phun ra. Hắn gian nan nhìn Đế Thuấn, vươn ra bàn tay đầy máu tươi nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má Đế Thuấn.

“Còn nhớ, năm đó người được đưa đến môn hạ lão phu học tập nông nghiệp trồng dâu đánh cá chăn nuôi các loại thuật dân sinh... Người mới là một đứa nhỏ ba tuổi... Thuấn à... Cần thận, nhất định phải cẩn thận... Nhân tộc chúng ta được thiên đạo khí vận ưu ái, cho nên nhân tộc chúng ta vĩnh viễn không có ngày thái bình... Đàn sói thềm thường... Hồ báo sài lang... nhiều lắm...”

Thân thể Thạch Long lão nhân khẽ co giật, thân thể hắn cấp tốc băng lạnh cứng ngắt, sinh mệnh dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi thân thể hắn.

Đế Thuấn ngơ ngác đỡ Thạch Long lão nhân, thấp giọng lầm bầm: “Bởi vì chúng ta được thiên địa ưu ái, cho nên chúng ta liền vĩnh viễn không có thái bình. Vì sao? Đây là vì sao? Lũ hồ báo sài lang...”

Chậm rãi đặt thi thể Thạch Long lão nhân xuống, Đế Thuấn từ từ đứng dậy, đôi mắt hắn biến thành một mảng đỏ bừng, vô số luồng tử khí điên cuồng vũ động bên người, điện phủ to lớn kịch liệt run rẩy, từng cơn lốc vô hình đột nhiên

sinh ra, không ngừng quấy không khí phát ra tiếng gào khóc thảm thiết thê lương.

“Nhân tộc ta vĩnh viễn không có ngày thái bình? Vậy, các người cũng đừng mơ có lúc thái bình!” Đế Thuấn nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng đầu, hướng về đỉnh chớp điện phủ khăn cả giọng rống giận: “Thân tộc ta vĩnh viễn không có thái bình, các người cũng đừng hòng có một ngày thái bình! Mọi thứ các người làm đối với nhân tộc ta, sớm hay muộn chúng ta sẽ lần lượt trả lại cho các người!”

‘Xẹt xẹt’, thi thể Thạch Long lão nhân đột nhiên cháy lên.

Theo tiếng vang nhỏ bé, thi thể Thạch Long lão nhân nhanh chóng cháy hết, hư ảnh một đóa hoa sen màu vàng to bằng bàn tay bọc một bóng người như có như không vội vàng lao ra, sau khi lóe lên một cái liền muốn xé gió bỏ chạy.

Chương 1213: Thạch Long Hồn

Đế Thuấn thấy rõ, trong một đóa hoa sen màu vàng mông mông lung lung kia, bóng người chỉ trên dưới ba tấc đó, chính là Thạch Long lão nhân.

Có người tính kế Thạch Long lão nhân không đề cập tới, còn muốn cướp đi linh hồn của hắn!

Đổi thành linh hồn người thường, tự nhiên không đáng gây chiến như vậy, nhưng Thạch Long lão nhân là người thế nào? Hắn là lão nhân thủ lĩnh ám vệ của nhân tộc, từng hầu vài đời Nhân Hoàng, trong đầu hắn bao dung vạn vật, toàn bộ tri thức của nhân tộc, toàn bộ văn minh, tất cả đều chứa ở trong đầu hắn.

Chỉ mỗi tri thức thì thôi, người có thể bày ra thủ đoạn kinh thiên như vậy tính kế Thạch Long lão nhân, hắn sợ là cũng không để vào mắt các tri thức ‘Thô thiển’, trí tuệ ‘Nhỏ bé’ đó của nhân tộc.

Nhưng Thạch Long lão nhân nắm giữ tất cả cơ mật của nhân tộc.

Bao gồm kết cấu hộ thành đại trận ở Bồ Phán, điểm yếu của các loại công đức linh bảo trên người Nhân Hoàng, thậm chí các đại bộ tộc nhân tộc đỉnh cấp nhất **... Các đại bộ tộc từng xuất hiện Nhân Hoàng, ví dụ như nói Hữu Hùng thị, Thần Nông thị, Toại Nhân thị, Phục Hy thị, Chuyên Húc thị..., rất nhiều cơ mật của các bộ tộc bọn họ, cũng đều ghi lại trong đầu Thạch Long lão nhân.

Các cơ mật đó đối với nhân tộc dị thường quan trọng, mỗi một cơ mật đều có thể xưng là một chỗ tử huyệt của nhân tộc.

Nếu có ai đem linh hồn Thạch Long lão nhân cướp đi, từ trong linh hồn hắn vắt ra các loại cơ mật mà nói, nhân tộc sẽ như một đứa trẻ mới sinh trần truồng, ở trước mặt người ngoài không có bất cứ bí mật nào đáng nói nữa, toàn bộ điểm yếu cũng đều bại lộ trước mắt người ta.

Đế Thuấn tức giận thét dài, quanh thân hắt tràn ngập tử khí, hóa thành một cái mui xe màu tím dày nặng hướng đóa hoa sen màu vàng kia chụp xuống. Cùng lúc đó, trong mui xe màu tím hào quang bốn màu chợt lóe, bốn loại hào quang vàng, lam, đỏ, xanh đối ứng địa thủy hỏa phong trào ra, bốn con rồng ánh sáng từ trong mui xe màu tím lao ra, mở cái miệng rộng hướng hoa sen vàng cắn lên.

Càng có một luồng khí mơ hồ từ trong mui xe màu tím phóng lên, trong làn khí mơ hồ bao lấy một cái chuông cổ màu đồng xanh tạo hình kỳ dị—— cái chuông này khác với Bàn Cổ Chung toàn thân tròn trịa. Nó tạo hình tròn bẹp, trên nhọn dưới đầy đặn, thoạt nhìn, lại giống như một chữ ‘Nhân’ lập thể lơ lửng đỉnh đầu ở Đế Thuấn.

Trên cái chuông đồng xanh cổ tạo hình kỳ dị, đường cong mượt mà này lóe ra vô số bóng người, có người đang cày ruộng, có người đang đánh cá, có người đang dệt vải, có người đang săn bắn. Quang ảnh chợt lóe, lại như có cuộc đời dài đằng đằng của vô số người đều thoáng qua ở trước mắt người ta, kỳ dị mỹ lệ, cho người ta vô hạn rung động cùng cảm động.

Trong hư không, có một thanh âm lạnh lùng lại trong veo từ từ truyền đến.

“Thiên địa mở, Bàn Cổ ngã xuống, thân thể hắt hóa thành tổ long, hồn phách hắt hóa thành phượng tổ, huyết mạch hắt phân hoá thành nhân tộc, bởi vậy Bàn Cổ tam tộc xuất hiện trong thiên địa. Thiên địa có cảm, Long Hoàng Chung, Phượng Hoàng Chung, Nhân Hoàng Chung ba món khai thiên tích địa công đức linh bảo ứng vận mà sinh.”

“Truyền Nhân Hoàng Chung tụ tập tín niệm nhân tộc, ngưng tụ thiên địa khí vận, có vô số diệu dụng, có vô thượng uy năng, lại hiếm có ai từng tận mắt nhìn thấy. Hôm nay có thể tận mắt thấy Nhân Hoàng Chung, ngược lại là sự may mắn!”

Theo người này chậm rãi nói, bốn con rồng ánh sáng hung hăng đánh vào

trên hoa sen màu vàng, va đập làm mưa ánh sáng văng khắp nơi, tiếng rỗng gầm ngân nga chấn động điện phủ kịch liệt run rẩy, nhiều ám vệ mê man ngã xuống đất bị chấn động bay lên, chặt vật bay ra xa mấy chục dặm.

Hoa sen màu vàng không chút sút mẻ, một đòn toàn lực của Đế Thuần chưa thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với đóa hoa sen màu vàng này.

Đế Thuần thở dài một tiếng, đôi mắt hấn sung máu, hai nắm tay như sao băng hung hăng đánh về phía Nhân Hoàng Chung. Nhân Hoàng Chung toàn thân màu đồng xanh hơi nhoáng lên một cái, từng vầng ánh sáng màu xanh nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán ra.

Lỗ tai mọi người ở đây không thể nghe được nửa thanh âm, nhưng ở trong lòng mọi người lại có tiếng vô số nhân tộc hò hét giống như sấm sét bùng nổ ra.

‘Hô, hô, hô’, tiếng điên cuồng hò hét, tiếng rỗng giận dữ xen lẫn nhiệt lực làm huyết mạch người ta căng trào cuồng dã lưu chuyển toàn thân. Cơ Hạo đang ở dưới Bàn Cổ Chung phong tỏa ác chiến với hai Vực Ngoại Thiên Ma đột nhiên cảm thấy lực lượng toàn thân đột ngột gia tăng gấp đôi có thừa, nhất là tư duy trở nên sâu sắc thêm mấy lần, mỗi chiêu mỗi thức càng thêm hoàn mỹ không chút tỳ vết.

Hoa sen màu vàng chột cứng ngắc giữa không trung, một mảng lớn quang sáng mở rộng ra ở quanh hoa sen màu vàng, trong chớp mắt đã hóa thành kích thước ngàn dặm.

Hình ảnh vô số nhân tộc tiền bối ở Bàn Cổ thế giới giãy dụa cầu sinh xuất hiện trong quang sáng. Bọn họ đấu dã thú, giết ác điều, đốt bụi gai, diệt cỏ dài, Bọn họ từ trên một mảnh đất hoang vu xây dựng thôn xóm lớn nhỏ khác nhau, bọn họ ở trong núi sâu rừng già đốt lên lửa trại.

Trong gió bão, trong sấm sét, vô số tổ tiên nhân tộc lớn tiếng hò hét, lớn tiếng khóc, vung tảng đá cùng gậy gỗ đơn sơ nhất, kéo thân thể gầy yếu khô quắt, điên cuồng ẩu đả với các tồn tại phi nhân loại thần lực kinh người.

Trong nước lũ chảy xiết, thân thể gầy yếu hợp lại một chỗ, hợp thành tường thành máu thịt.

Trong đất đá trôi điên cuồng, bọn họ dùng bả vai đứng vững tảng đá điên cuồng nện xuống, bảo vệ bọn nhỏ phía sau.

Trong lửa hoang tàn sát bừa bãi, bọn họ há mồm hướng tới lửa ngập trời phát ra tiếng rống giận tuyệt vọng, lực lượng trước nay chưa từng có từ trong cơ thể bọn họ phát ra, miệng bọn họ phun cơn lốc, thổi tan lửa hoang.

Yêu thú tập kích xâm nhập thôn xóm, răng nhọn và móng vuốt xé rách thân thể tộc nhân, vẫn là các nhân tộc tiên dân khô quắt thấp bé đó, bọn họ kích động huyết mạch, phát ra lực lượng mạnh mẽ, vung binh khí đơn sơ nhất, xông lên đi đem lũ yêu thú đó xé thành thịt nát.

Chiến thiên, đấu địa, huyết mạch sinh sản!

Hình ảnh vô số nhân tộc tiên dân di động trong quầng sáng, bọn họ hỉ nộ ái ố, bọn họ khảng khái kích tình, cuối cùng hội tụ thành một quầng lực lượng đáng sợ bao lấy hoa sen vàng, hung hăng ép vào phía trong.

Một luồng tin tức vô danh từ trong Nhân Hoàng Chung khuếch tán ra, lòng toàn bộ người ở đây đều hiện ra một ý niệm rõ ràng.

“Ở thế giới khắp nơi bụi gai, sài lang hổ báo thềm thường này, sống sót rất không dễ dàng. Nhưng toàn bộ con dân nhân tộc, hậu duệ nhân tộc đầu đội trời xanh, chân đạp đất dày, nhất định phải sống cho đặc sắc.”

“Yêu muốn giết ta, ta liền trừ yêu.”

“Quái muốn nuốt ta, ta liền giết quái!”

“Thần muốn ép ta, ta sẽ diệt thần!”

“Chúng ta là Bàn Cổ huyết mạch, trong thiên địa nên có một mảnh đất nhân

tộc ta lập thân!”

Trong tiếng ‘Răng rắc’, hoa sen vàng vỡ nát, linh hồn Thạch Long lão nhân bị Đế Thuấn cầm về. Nhân Hoàng Chung ngạo nghễ lơ lửng ở đỉnh đầu Đế Thuấn, trong lòng mọi người vẫn quanh quẩn tiếng hô, tiếng khóc đến từ thời đại hồng hoang viễn cổ, nhân tộc tiên dân phát ra từ sâu trong linh hồn.

“Nhân Hoàng Chung, không thể dễ dàng vọng động.” Đế Thuấn nặng nề nói: “Các đời Nhân Hoàng, chưa có ai dám dễ dàng khu động Nhân Hoàng Chung, do đó ta bị ngoại ma thừa dịp!”

“Nhưng, Thạch Long lão nhân, trưởng giả nhân tộc ta, cho dù lầm đường lạc lối, cũng không thể giao cho các người mang đi.”

Đế Thuấn ngẩng đầu lên, nhìn hư không trên đỉnh đầu trầm giọng quát hỏi: “Xin hỏi tôn hạ người nào? Việc hôm nay, nhân tộc ta tất nhiên phải đòi người một lời giải thích!”

Hư không trong vắt, không có bất cứ thanh âm nào truyền đến.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, Bàn Cổ Chung khẽ chấn động một cái, Cơ Hạo thở hổn hển hiện ra thân hình. Hai Vực Ngoại Thiên Ma thực lực có thể so với Ảnh tôn đã bị cái đỉnh tròn năm màu nuốt chửng, hẳn có thể bắt thân mà ra.

“Giấu đầu giấu đuôi, chẳng lẽ tôn hạ cầm tinh con rùa?” Cơ Hạo cũng không có khẩu đức như Đế Thuấn, vừa mở mồm đã trực tiếp chửi thành tiếng.

Hư không khẽ rung động, một bàn tay ánh vàng rực rỡ mang theo tiếng sấm ừ ừ hướng vào đầu Cơ Hạo vỗ xuống.

Chương 1214: Tịch Diệt Cùng Sinh Mệnh

Bàn tay màu vàng xấp xỉ với bàn tay người thường, toàn thân ánh vàng rực rỡ tựa như đúc từ vàng ròng.

Một tầng bảo quang mượt mà như ngọc báu bao trùm trên bàn tay, huy hoàng uy nghiêm, mơ hồ lộ ra một hơi thở không được xâm phạm. Bàn tay nho nhỏ hướng vào đầu Cơ Hạo vỗ xuống, tốc độ thật ra cũng không nhanh, lại làm Cơ Hạo có một loại cảm giác tránh cũng không thể tránh.

Điều đó tựa như toàn bộ thiên địa đều co lại thành cái vỏ xấp xỉ thân thể Cơ Hạo, thân thể hắn bị giam cầm ở trong lớp vỏ thật dày, không giãy thoát được, không thể động đậy. Bốn phương tám hướng đều tràn ngập hắc ám đáng sợ, như ẩn giấu rồi vô số mãnh thú cùng hung cực ác, chỉ cần Cơ Hạo dám đột phá lớp vỏ giam cầm hắn, thân thể hắn sẽ bị xé thành mảnh vụn.

Cơ Hạo từ trên bàn tay này cảm nhận được linh hồn dao động cực kỳ quen thuộc. Một chương này cho hắn cảm giác như Sắc tôn, Dục tôn thi triển các loại sắc tướng ma công, nhiếp hồn người, công kích trực tiếp chỗ yếu ớt nhất của lòng người.

Có lẽ, thật ra lực sát thương bàn tay này có được cũng không lớn. Nhưng nó lại lấy linh hồn công kích kỳ dị, làm Cơ Hạo cảm giác nó có được uy năng không thể ngăn được. Ở trước khi bàn tay này công kích đến Cơ Hạo, ở trước khi Cơ Hạo bị nó đánh trúng, bàn tay này đã phát động công kích đối với linh hồn Cơ Hạo.

Đối làm người khác, có lẽ sẽ tuyệt vọng bó tay chịu chết, mặc cho một chương này vỗ ở trên đầu mình. Bởi vì bàn tay này cho người ta cảm giác chính là —— người không ngăn được, người nhất định không ngăn được; bởi vì người không ngăn được, cho nên người nhất định sẽ bị một chương này đập chết.

“Tà ma ngoại đạo, cú!” Trong mắt Cơ Hạo lóe ra một luồng sáng kỳ lạ. Hắn

khẽ quát một tiếng, nhất thời có vô số tiếng thiếu nữ ca xướng tuyệt vời theo tiếng hân quát lớn đồng thời vang lên. Đối phương lấy kỳ công bí thuật tương tự Vực Ngoại Thiên Ma công kích hân, như vậy Cơ Hạo cũng dùng Thiên Ma bí công đối lại.

Bảo quang trên bàn tay ánh vàng rực rỡ chợt vỡ vụn, vốn màu vàng giống như đồ đồng xanh mạ vàng trải qua năm tháng ngao luyện ăn mòn biến sắc, tầng ngoài màu vàng không còn sót lại chút gì, chỉ có vết loang lỗ màu xanh phong cách cổ xưa giữ lại.

Bàn tay màu đồng xanh mang theo một ý vị cổ xưa, tang thương tiếp tục vỡ xuống, nhưng ảo giác giam cầm ban đầu nó cho Cơ Hạo đã biến mất không dấu vết. Một ý vắng lặng cô tịch làm người ta phát ra hàn ý từ trong lòng đột nhiên sinh từ trong bàn tay mơ hồ truyền đến. Cơ Hạo nhìn bàn tay này, giống như thấy được bốn mùa luân hồi, thấy được hoa nở hoa rơi, thấy được một người từ cất tiếng khóc chào đời đến sau khi thọ chung chính tẩm hóa thành bạch cốt khô lâu.

‘Tịch diệt’!

Cơ Hạo tự dừng biết bàn tay này tản mát ra hàn ý là lực lượng thế nào. Tịch diệt chi lực, có thể nói là đại đạo pháp tắc thần bí nhất, khó lường nhất trong thiên địa.

Thế gian có ai vĩnh hằng bất hủ không? Ít nhất đến bây giờ, Cơ Hạo không biết có tồn tại như vậy. Cho dù là Vũ Dư đạo nhân, hân cũng chỉ dám nói mình vạn kiếp bất phôi, lại không dám nói mình là vĩnh hằng bất hủ.

Đã không có bất hủ, như vậy chung quy sẽ sụp đổ hủy hoại. Mà loại lực lượng sụp đổ hủy hoại cuối cùng đó, tên là ‘Tịch diệt’.

Mặt trời sẽ tắt, tinh tú sẽ rụng, đại địa sẽ sụp đổ, Bàn Cổ thế giới sẽ có một ngày lâm vào sụp đổ bên bờ tận thế.

Con người sẽ chết, thú sẽ chết, chim cá có một ngày cũng sẽ chết; Các thiên đế thiên đình từng cao cao tại thượng kia, bọn họ cũng đã tan thành mây khói, đám thần linh từng tung hoành tam giới, bọn họ cũng đã mục nát thành bùn.

Tất cả điều đó, tất cả sụp đổ, tất cả tử vong, cuối cùng đều do ‘Tịch diệt’ nắm giữ. Đây là đại đạo khó lường nhất của thế gian, nếu có thể nắm giữ lực lượng ‘Tịch diệt’, như vậy có lẽ có thể siêu thoát ‘Tịch diệt’, đạt tới vĩnh hằng bất hủ chân chính.

“Dã tâm thật lớn!” Cơ Hạo nhìn bàn tay mục nát nhắm vào đầu hạ xuống, nắm tay phải hướng nó đón đỡ.

Một vầng mặt trời nho nhỏ bùng nổ ở trên nắm tay của Cơ Hạo, ánh vàng bắn ra bốn phía, nhiệt lực bốc lên. Mặt trời là nguồn gốc sinh mệnh, đem tới cho thiên địa vạn vật năng lượng sinh tồn. Mặt trời chính là sinh mệnh, mặt trời chính là sự nhiệt tình, mặt trời là cực hạn của tất cả sức sống trong thiên địa.

Ánh mặt trời vàng rực rỡ hoan hô nhảy nhót ở trên nắm tay Cơ Hạo, Cơ Hạo cảm thụ ý niệm căn bản nhất trong đáy lòng mình, hân nộ nụ cười từ trong lòng, sống là chuyện tốt đẹp cỡ nào, sống là chuyện thần thánh cỡ nào. Hân sinh động, có thể nói có thể cười, có thể chạy có thể nhảy, hân thanh xuân như vậy, hân còn trẻ như vậy, ‘Tịch diệt’ cách hân quá xa.

Cho nên Cơ Hạo lớn tiếng cười lên, toàn thân hân đều tràn ngập khí tức sinh mệnh no đủ, Thái Dương tinh hỏa ở trên nắm tay của hân phun ra các mảng ánh sáng hình ảnh rực rỡ. Có hoa cỏ cây cối, có chim bay cá nhảy, có cá tôm cua, có cự long phượng hoàng.

Phàm là trong khu vực Bàn Cổ thế giới được mặt trời bao phủ, toàn bộ sinh mệnh đều ở trên nắm tay của Cơ Hạo ngưng tụ ra hình bóng của mình. Cơ Hạo dùng một quyền tràn ngập nhiệt tình, tràn ngập khát vọng sinh mệnh, hung hăng đón đỡ hình ảnh bàn tay màu xanh hạ xuống.

‘Vạn Vật Sinh’!

Cơ Hạo trong lúc lơ đãng, suy diễn ra tinh túy của chiêu Vạn Vật Sinh trong bốn chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt hư ảnh truyền thụ.

Đế Thuấn đứng ở bên Cơ Hạo há mồm, trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạo toàn thân phun trào lực lượng sinh mệnh mênh mông. Đó là năng lượng sinh mệnh huy hoàng đồ sộ cỡ nào, toàn bộ thân thể Cơ Hạo đều đang sáng lên, mỗi lỗ chân lông của hắn đều đang phun ra vô số hư ảnh sinh mệnh.

Đế Thuấn thậm chí mơ hồ cảm thấy, có lẽ năm đó thời điểm Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, bị vô số thần ma vây công ngã xuống, lúc nhóm sinh linh đầu tiên trong thiên địa xuất hiện, chính là cảnh tượng bức này nhỉ? Từ trong cơ thể Bàn Cổ thánh nhân, vô cùng vô tận năng lượng sinh mệnh tuôn trào ra, sinh mệnh cường đại tạo hóa vạn vật, diễn biến ra hồng hoang thế giới muôn hình muôn vẻ!

“Khá lắm, Nghiêu Hậu!” Đế Thuấn cất tiếng cười to, hắn vung hai nắm đấm đánh mạnh về phía Nhân Hoàng Chung, vì thế tiếng hò hét của vô số nhân tộc tiên dân một lần nữa vang tận mây xanh. bóng dáng vô số nhân tộc tiên dân tràn ra trên hư không, bọn họ cảm nhận được trên người Cơ Hạo tản mát ra khí tức sinh mệnh cường đại, vui mừng nhảy nhót theo quyền thế của Cơ Hạo hóa thành các luồng sáng hướng không trung lao đi.

“Y?” Trong hư không truyền đến một tiếng hô kinh nghi bất định.

Bàn tay màu xanh cùng nắm tay màu vàng của Cơ Hạo hung hăng va chạm với nhau. Cơ Hạo chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể đột nhiên lạnh toát, đại nhật nguyên thần cùng ba đại đạo đài đồng thời khô quắt.

Tịch diệt lực nháy mắt tước đoạt hầu như toàn bộ lực lượng toàn thân Cơ Hạo. Cơ Hạo thân như củi khô, linh hồn uế oải không chịu nổi như đóa hoa bên bờ vực điêu linh, cả người mơ hồ lộ ra một hơi thở mục rữa trầm lặng.

Trên tay Cơ Hạo phun ra lửa màu vàng quấn quanh bàn tay màu xanh, theo tiếng hò hét, tiếng khóc thét, tiếng rống giận dữ, tiếng gầm gừ của vô số tiên dân,

bàn tay màu xanh nháy mắt hóa thành một làn khói tan đi.

Trong hư không truyền đến một tiếng kêu đau đớn, thanh âm kia mang theo một tia khiếp sợ, một tia khó hiểu, một tia mê mang, một tia tức giận lớn tiếng quát: “Tốt, tốt, tốt, Vũ Dư đạo nhân có đồ đệ tốt lắm... Cơ Hạo, người thế mà có thể đả thương bản đạo... Tồn hại ngàn năm đạo hạnh của bản đạo!”

Thanh âm hư vô mờ mịt dần dần đi xa, hiển nhiên người nọ không có ý ra tay thêm, đã đi xa.

Cơ Hạo ‘Thùng’ ngồi khoanh chân xuống đất, trong thất khiếu của hắn phun ra một đạo tử khí, nghiêng răng nghiêng lợi ngửa mặt lên trời thét dài: “Lão già, ta đoán ra ngươi là ai rồi! Không để lại tên, ta cũng biết ngươi là ai!”

“Lão già không biết xấu hổ, người thế mà không để ý mặt mũi hướng ta xuống tay? Ta đánh không lại ngươi, ta đi diệt sát môn đồ của ngươi!”

Rống một tiếng giận dữ, trong ngũ tạng của Cơ Hạo đột nhiên có hỗn độn kỳ quang lóe lên, một luồng năng lượng sinh mệnh đặc biệt mệnh môn từ trong cơ thể hắn bùng nổ ra, Đế Thuấn không kịp trở tay, bị khí tức bùng nổ của hắn hất bay xa mấy chục dặm.

Chương 1215: Nửa Bước Vu Thần

Lượng lớn nước tương dinh dính từ trong lỗ chân lông của Cơ Hạo trào ra, rất nhanh đã chất đồng một tầng thật dày trên người hắn.

Vừa mới cứng đối cứng với đại năng không biết tên kia một lần, cơ bắp toàn thân Cơ Hạo có 99% tổ chức bị tịch diệt chi lực nháy mắt xóa sổ, biến thành vật chết không chút sinh cơ sức sống. Chỉ có ngũ tạng Cơ Hạo đã được máu hỗn độn triệt để cải tạo chất chứa một mối lửa sinh mệnh cực kỳ cường đại, giờ phút này năng lượng sinh mệnh trong ngũ tạng hoàn toàn bạo phát ra.

Máu hỗn độn chất chứa năng lượng sinh mệnh so với thân thể vốn có của Cơ Hạo cao hơn không biết bao nhiêu tầng, giống như ngọn lửa dâng trào cọ rửa thân thể Cơ Hạo, không ngừng đem vật chết trong cơ thể hắn bài xích hết, không ngừng tổ chức lại thân thể hắn.

Cái đỉnh tròn năm màu đã trở lại trong bụng Cơ Hạo, vừa mới nuốt hết hai Vực Ngoại Thiên Ma thực lực có thể so với Ảnh tôn cung cấp cho Cơ Hạo năng lượng bổ sung khổng lồ. Bàn Cổ Chung nổ vang trầm thấp, chủ động trở về thân thể Cơ Hạo.

Bàn Cổ Chung khẽ kêu lên, phá vỡ hư không, không ngừng rút lấy từng làn thủy triều hỗn độn cuồng bạo rót vào cái đỉnh tròn năm màu. Từng luồng sinh mệnh tinh khí tinh thuần cường đại không ngừng từ trong cái đỉnh tròn trào ra, tắm bổ lực phủ ngũ tạng của hắn, tổ chức lại da thịt xương khớp của hắn.

Tiếng ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, màu vàng, màu bạc, màu đen, lửa ba màu không ngừng run run hừng hực thiêu đốt mặt ngoài thân thể Cơ Hạo. Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, nước tương dinh dính đắp ở mặt ngoài Cơ Hạo nhanh chóng bị đốt cháy hết, hóa thành một làn khói đen mang theo mùi đàn hương nồng đậm tràn ngập toàn bộ điện phủ.

Cơ Hạo hít thở từng ngụm từng ngụm, trong điện phủ nhấc lên một vòng

xoáy chảy xiết, lượng khổng lồ thiên địa linh khí cuộn cuộn đến, không ngừng rót vào thân thể hắn, sau khi trải qua cái đỉnh tròn năm màu tinh luyện tiêu hóa, hóa thành nguyên vật liệu tổ chức lại thân thể.

Đế Thuấn nhìn thấy thiên địa linh khí hầu như ngưng tụ thành thực chất bên người Cơ Hạo, lại cảm thụ một phen linh khí cấp tốc loảng đi ở xung quanh. Hắn vung tay lên, nhất thời có các đại đội chiến sĩ tinh nhuệ chạy ra khỏi điện phủ.

Đế Thuấn ra lệnh một tiếng, lực chấp hành đủ để san núi lật biển nhanh chóng triệu tập cực phẩm vu tinh chồng chất như núi. Từng khối cực phẩm vu tinh mài chỉnh tề nhanh chóng chồng chất ở bên người Cơ Hạo, hầu như lấp đầy toàn bộ điện phủ.

Cơ Hạo không ngừng rút sạch từng khối vu tinh, núi vu tinh nho nhỏ chồng chất lên không ngừng sụp xuống, lại không ngừng có vu tinh mới bổ sung vào.

Hư ảnh từ trong thần hồn không gian của Cơ Hạo dần dần hiện lên. Hắn trầm giọng nói: “Góp đủ tinh huyết long, phượng, nhân ba tộc, cho dù loảng, coi như là Bàn Cổ huyết mạch thuần khiết. Rèn luyện lâu như vậy, tên nhóc, người hắn là có thể thừa nhận giọt Bàn Cổ tinh huyết cuối cùng trong thiên địa kia rồi.”

“Ẩn giấu ở Thần Nguyên trì của thiên đình nhiều năm như vậy, giọt Bàn Cổ tinh huyết đó, cuối cùng đã phát huy công dụng! Hảo tiểu tử, thật sự là hảo tiểu tử.” Hai tay kết ấn, nhẹ nhàng vung lên, hư ảnh rất khuây khoả cười lên: “Có thể đem Vạn Vật Sinh đánh ra một quyền như vậy, hay thay!”

Cười ‘Ha ha’, trong đôi mắt hư ảnh phun ra thần quang màu lam, chiếu thần hồn không gian của Cơ Hạo sáng hết cả lên: “Oa Linh à, Oa Linh, một lần này, coi như ngươi tìm được một tiểu tử tốt...”

Theo ấn pháp của hư ảnh, một giọt hồn độn tinh huyết phạm vi mấy trượng trong trái tim Cơ Hạo đột nhiên bùng nổ, Bàn Cổ tinh huyết quay cuồng sôi trào, nóng cháy không chịu nổi, chất chứa vô số sinh mệnh lực, vô cùng tạo hóa lực tràn ngập toàn thân Cơ Hạo.

‘Xẹt’ một tiếng, mạch máu, kinh lạc, cốt cách, nội tạng toàn thân Cơ Hạo vỡ nát hết, sau đó ở trong một phần vạn nháy mắt sau, toàn bộ tổ chức toàn thân lại hần khôi phục tất cả. Ngay sau đó trong tinh huyết của Bàn Cổ một đạo lực lượng khổng lồ không chịu nổi tiếp tục bùng nổ, sau đó toàn thân Cơ Hạo một lần nữa vỡ nát, ngay sau đó lại tổ chức lại.

Cứ lần lượt vỡ nát, trọng tổ, trọng tổ, vỡ nát như vậy, trong mấy hơi thở ngắn ngủn, Cơ Hạo đã ở trong địa ngục như thiên đao vạn quả lăn qua lộn lại trên trăm triệu lần.

Đau... trái lại thật sự không cảm giác được đau, bởi vì Cơ Hạo đã cảm thấy hần chết mất rồi. Hần đã hoàn toàn mất đi toàn bộ cảm giác, chỉ là thuần túy từng lần một xem xét suy nghĩ cảm giác vừa rồi hần đánh ra một quyền nọ, yên lặng vận chuyển ý nghĩa thâm ảo của Vạn Vật Sinh, duy trì một hơi thở không chút lơ lửng.

Ngay trong lần lượt vỡ nát, lần lượt trọng tổ đó, thân thể Cơ Hạo bắt đầu cấp tốc cường hóa, máu, thịt, gân, xương hần, từ màu sắc tối hào quang đều trở nên cực kỳ thần dị, như một mảng hỗn độn xám xịt, không có bất cứ sắc thái nào, lại tràn đầy màu sắc, như tràn ngập tất cả màu sắc của thế gian.

Đại năng kia chưa để lại danh hiệu, một chương đem Cơ Hạo đánh tới bên bờ tịch diệt, lại đã kích phát lực lượng sinh mệnh che dấu sâu nhất trong cơ thể Cơ Hạo. Phá rồi sau đó lập, bởi vì tích tụ cùng nội tình khổng lồ của Cơ Hạo lúc trước, trên người hần đã xảy ra tạo hóa lớn, biến hóa lớn tương đương với khai thiên tích địa, diễn sinh vạn vật.

Trong cơ thể người có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm mạch lạc lớn nhỏ, trên mỗi một mạch lạc ít thì ba năm cái, nhiều thì mấy chục cái, luôn có hơn trăm vạn vu huyết tồn tại.

Toàn bộ mạch lạc, toàn bộ vu huyết trong cơ thể Cơ Hạo đều được hần mài giũa tạo hình rộng mở to lớn, trong mỗi một vu huyết đều có một mảng ánh sáng

đỏ lóe lên, đó là bản mạng vu tinh Cơ Hạo ngưng tụ.

Một chương của đại năng kia đem thân thể Cơ Hạo đập tới mức mất đi 99% sinh cơ, bản mạng vu tinh trong hơn trăm vạn vu huyết mất đi giam cầm, nhất thời giống như suối chảy thành sông, vạn dòng thành biển, trăm vạn bản mạng vu tinh hóa thành các dòng lũ vu lực chảy xiết mãnh liệt, nhanh chóng hướng vị trí trung tâm thân thể Cơ Hạo ồa đi.

Trong thời gian ngắn, cực phẩm vu tinh chồong chất như núi trong điện phủ chột hào quang âm đạm, thiên địa linh khí khổng lồ ẩn chứa bên trong bị Cơ Hạo một ngụm nuốt sạch sẽ. trăm vạn bản mạng vu tinh chột va chạm với nhau ở trong ngực bụng Cơ Hạo, vô số tiếng nổ lớn liền thành một mảng, Cơ Hạo ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm hỗn độn khí tức, trong thân thể hần như hỗn độn mở, một cái hư không vô hình to lớn vô cùng xuất hiện.

Một mảng ánh sáng màu vàng lơ lửng ở chính giữa một phương hư không này, vô cùng vô tận ánh sáng và nhiệt độ bành trướng mãnh liệt.

Cửu Long Xa Liễn phát ra một tiếng nổ vang trầm thấp, từ hư không thần hồn của Cơ Hạo bay xuống, tự nhập vào một vầng sáng màu vàng này.

Lại có một vầng sáng bạc hào quang sáng tỏ lơ lửng ở một bên của ánh sáng vàng, ánh sáng bạc như nước thông thả hướng bốn phía khuếch tán, vừa vận trung hoà ánh sáng vàng xao động bất an, khiến một phương hư không này trở nên vô cùng củng cố.

Ở vị trí giữa kim quang, ngân quang, một vầng mặt trời đen lằng lặng lơ lửng. Thể tích mặt trời đen có thể so với hai luồng hào quang vàng bạc, nhưng hào quang của mặt trời đen âm đạm, thân hình càng mờ hồ như sương mù ngưng tụ thành, ở trên khí tượng xa sự to lớn hùng mạnh thua xa hai luồng hào quang vàng bạc.

Cơ Hạo mở mắt, giọt hỗn độn tinh huyết nọ ẩn nấp trong trái tim đã bị hấp thu toàn bộ, thân thể hần cũng bởi vì giọt Bàn Cổ tinh huyết này cường hóa

đến một trình độ có thể xưng là khủng bố.

Nhẹ nhàng hoạt động hai tay, thần thức trầm trọng cô đọng, lại mênh mông khôn cùng như thủy ngân nhanh chóng quét một lần ở toàn thân.

Nhìn ba quầng sáng to lớn kia trong cơ thể, khoe miệng Cơ Hạo bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Nửa bước Vu Thần cảnh!

Nửa đoạn thân thể Cơ Hạo đã xông vào Vu Thần cảnh!

Vấn đề đòi mạng duy nhất là —— Vu Thần khác của nhân tộc hoàn thành một bước cuối cùng, phải dẫn dắt bản mạng vu tinh hồng hoang tinh thần đối ứng trong hồng hoang tinh không, đem nó nhét vào trong cơ thể, lấy linh hồn tế luyện nó, dung hợp nó!

Cơ Hạo không lẽ cần đem Thái Dương tinh của Bàn Cổ thế giới nuốt vào?

“Tiên hiền sáng lập Đại Vu công pháp của nhân tộc, chưa từng cân nhắc vấn đề này sao?”

“Để cho ta nuốt mặt trời của Bàn Cổ thế giới?”

Chương 1216: Lực Lượng Rối Rắm

Trong thần hồn không gian, hư ảnh vẽ mặt rối rắm ngồi xếp bằng ở trên mảng lớn mây trôi.

Hắn từng tận mắt thấy Thánh hoàng Phục Hy cùng một đám nhân tộc đại hiền, là như thế nào từng bước một siêu thoát bí pháp huyết mạch truyền thừa thần thú thần cầm chế định, thăm dò ra hệ thống tu luyện chỉ thuộc về nhân tộc.

Hắn cũng tận mắt chứng kiến vị Vu Thần đầu tiên của nhân tộc sinh ra, từng kiến thức sau khi thân thể cùng một viên hồng hoang tinh thần hòa hợp một thể, lấy vẹn vẹn thân thể nhân tộc phát huy ra lực lượng khủng bố rung động tinh không.

Hắn càng chứng kiến vận mệnh những người thất bại đáng thương kia trong quá trình Vu Thần chứng đạo. Có một số người hồn phi phách tán ngay tại chỗ, có một số người thi cốt vô tồn ngay tại chỗ, càng có người linh hồn bị giam cầm ở trong hồng hoang tinh thần trọn đời tịch liêu, không thể siêu thoát.

Nhưng vô luận là Thánh hoàng Phục Hy, hay là đám đông nhân tộc đại năng sau Phục Hy thì, ai có thể ngờ được, sẽ có người điên cuồng đến mức đem Thái Dương tinh cùng Thái Âm tinh làm bản mạng vu tinh? Hơn nữa hắn thế mà thật sự xông pha đến bước dẫn dắt tinh tú.

Thái Dương tinh đó, đứng đầu các ngôi sao hồng hoang tinh không, huy hoàng uy nghiêm, chính là vua của các ngôi sao. Tinh lực của một khóa Thái Dương tinh, có thể so với tổng mấy chục, mấy trăm thậm chí mấy vạn hồng hoang tinh thần. Cho nên thời thượng cổ, Đông Hoàng Thái Nhất lấy thân phận thái dương chi chủ, có thể ngồi vững thiên đế tôn vị của thiên đình.

Bản thân Đông Hoàng Thái Nhất là Thái Dương tinh linh sinh cùng với mặt trời, thần linh trời sinh, cho nên hắn có thể tùy tâm sở dục khống chế lực lượng thái dương.

Mà nhân tộc lấy thân thể gầy yếu, dựa vào hấp thu tinh lực hồng hoang tinh thần hóa thành bản mạng tinh lực, dần dần rèn luyện thân thể, càng khiến thân thể dần dần thích ứng lực lượng bản mạng vu tinh. Khi thân thể cùng linh hồn đều cường đại đến cực hạn, liền mạo hiểm tiếp dẫn hồng hoang tinh thần vào cơ thể, một hơi thành tựu địa vị Vu Thần.

Vấn đề ở chỗ, cho dù là Vu Thần bình thường, thân thể hãn cũng không thừa nhận nổi Thái Dương tinh lực!

Chỉ có Cơ Hạo quái vật này...

“Ta, đã tự mình tạo ra một tiểu quái vật! Ngưng tụ Bàn Cổ tinh huyết thuần túy, lại được một giọt Bàn Cổ tinh huyết quán thể, khu trục toàn bộ máu thịt pha tạp trong cơ thể, làm Bàn Cổ chi thể của hãn tiểu thành.”

“Bàn Cổ chi thể tiểu thành... cho dù nuốt vào mặt trời của Bàn Cổ thế giới, cũng có thể... Nhiều nhất về sau mỗi ngày có mấy canh giờ trong lòng khô nóng một chút, chờ tu vi tăng lên, chút khô nóng này cũng sẽ không còn.”

“Chỉ là... trên bầu trời ức vạn hồng hoang tinh thần, thiếu mất ba năm ngàn khóa, ba năm mười vạn khóa cho Vu Thần nhân tộc thổ nạp tế luyện, cái này cũng không có vấn đề gì. Nhưng thiếu Thái Dương tinh...”

Hư ảnh vẽ mặt rồi rằm, hai hàng lông mày rậm gắt gao nhú lại thành một cục, nhe răng trợn mắt thấp giọng lẩm bẩm: “Cho dù là Sát Phá Lang hung tinh bậc đó, uy lực chỉ dưới Thái Dương tinh. Hoặc là La Hầu tinh, hung sát chi tinh đó càng có thể chống lại Thái Dương tinh. Những ngôi sao đó cho dù biến mất, cũng không quan trọng lắm.”

Chỉ có Bàn Cổ thế giới là không thiếu được Thái Dương tinh.

Không còn thái dương, Bàn Cổ thế giới sẽ lâm vào bóng tối vĩnh hằng, chỉ ánh sao hồng hoang tinh thần không thể chiếu rọi khắp trời, không thể cung cấp cho vạn vật đầy đủ nhiệt lượng, Bàn Cổ thế giới sẽ biến thành một thế giới tử khí

nặng nề.

“Đứa nhỏ này đầu thai lắm rồi... Hẳn sao lại đầu thai đến Kim Ô bộ, làm cho trời sinh đã có quan hệ với Thái Dương tinh lực. Nếu hẳn đầu thai đến Tây Hoang Bạch Hổ nhất tộc, ngược lại không rối rắm nhiều như vậy.”

Hư ảnh thở dài một hơi thật dài, bất đắc dĩ dang hai tay: “Tiểu tử này rất gian, để hẳn hao tổn tâm trí đi. Ta tích góp chút hồn lực đó không dễ, lấy để tu bổ bản thân cũng rất gian nan, không cần đau đầu thay hẳn. “

Khẽ hừ một tiếng, thân thể hư ảnh nhoáng lên một cái dần dần tiêu tán.

Cơ Hạo cũng hừ khẽ một tiếng, trời không tuyệt đường người, người sống không thể bị nước tiểu ghen chết. Đạo pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ cần tu, vu pháp nhân tộc có thể khiến sức chiến đấu của hẳn vượt xa đồng cấp, thì càng không thể từ bỏ. Thái dương của Bàn Cổ thế giới tự nhiên là không thể hấp thu để mình dùng, nhưng hẳn không phải còn có Bàn Giả thái dương sao?

Ngẩng đầu, ánh mắt Cơ Hạo như nhìn thấu vách núi thật dày, thấy được tiểu thế giới khác cực xa.

Để Thích Sát bọn hẳn có thể tìm được tọa độ các tiểu thế giới đó, như vậy Cơ Hạo cũng có thể tìm được. Cùng lắm, hẳn đi thế giới khác, đoạt lấy thái dương thế giới khác để bản thân sử dụng. Cho dù thái dương thế giới khác sẽ có sự khác biệt với thái dương đại đạo của Bàn Cổ thế giới, nhưng ở trên giai tầng lực lượng lại tương tự nhau.

Chỉ cần hiểu thông thái dương đại đạo của thế giới khác, vấn đề gì cũng giải quyết dễ dàng.

Thân thể khẽ run lên, cơ bắp toàn thân hơi lún xuống, sau đó bắn mạnh ra ngoài.

Một tiếng ‘Phành’ vang lên, chính là thời gian cơ bắp toàn thân nhẹ nhàng

bắn ra, hư không bên người Cơ Hạo liên kích liệt chấn động, vô số vết rách màu đen nhỏ bé hướng bốn phương tám hướng kéo dài ra, vu tinh trong điện phủ âm âm vỡ nát, thiên địa linh khí như thực chất từ trong vu tinh phun trào ra, bị Cơ Hạo há mồm nuốt chửng.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, thiên địa linh khí trong điện phủ dinh dính nặng nề như thủy ngân hóa thành một dòng lũ không ngừng nhập vào Cơ Hạo.

Hít một hơi thật sâu, Cơ Hạo hướng chiến sĩ nhân tộc đứng ở cửa, đang xách nhiều túi da trữ vật chạy như điên trầm giọng nói: “Thôi, đã đủ rồi, ta hiện tại không cần vu tinh nữa... Ta lần này, đã dùng bao nhiêu thời gian?”

Một nam tử trung niên mặc trường bào màu đen vượt đám người đi ra, nghiêm nghị hướng Cơ Hạo hạ thấp người hành một lễ: “Nghieu Hậu, ngài lần này dùng bảy ngày bảy đêm. Đế Thuấn đã quay lại đại điện thảo luận chính sự, cũng muốn ngài một khi thu công, lập tức đến gặp ngài ấy.”

Cơ Hạo khẽ nhú mày: “Có việc gấp?”

Nam tử trung niên mang theo một tia cay đắng gật gật đầu: “Việc gấp rất lớn... chỉ là, gấp cũng vô dụng.”

Cơ Hạo trầm mặc một phen, thân thể nhoáng lên một cái, sải bước hướng cửa lớn của điện phủ chạy đi. Chợt nghe một tiếng ‘Ông’ vang lên, Cơ Hạo chỉ bước ra một bước, hư không trong điện phủ khổng lồ bị hấn chấn động tới mức vỡ nát, toàn bộ trang trí trong điện phủ cũng đều theo đó hóa thành tro bụi.

Cơ Hạo lao đầu chui vào trong thân núi ngoài điện phủ, cứng rắn húc vỡ thân núi dày tới mấy chục dặm, từ một bên khác của ngọn núi lao ra. Một ngọn núi cao năm sáu dặm âm âm sụp đổ, cuồng phong thổi qua, thân núi sụp đổ đã vỡ thành một đồng bột đá rất nhỏ, gió thổi qua bột đá liền nhanh chóng bay đi.

“Ngài... vẫn ổn chứ?” Nam tử trung niên như bóng với hình xuất hiện ở bên người Cơ Hạo, gương mặt co rúm hết lại thành một cục.

Mang theo một tia khó hiểu, mang theo sự hoảng sợ thật lớn, nam tử trung niên nhìn Cơ Hạo chậm rãi nói: “Bạch Thạch sơn là một chỗ cứ điểm mấu chốt nhất của ám vệ nhất tộc, vừa rồi trong thân núi ngài đánh vỡ, có một trăm bốn mươi bốn tầng đỉnh cấp vu trận, lực phòng ngự có thể so với đại điện thảo luận chính sự... Ngài chỉ là vội vã chạy đi, chưa cố ý dùng sức sao?”

Cơ Hạo hơi chật vật đứng dậy, có chút xấu hổ hướng nam tử trung niên cười cười.

Nam tử trung niên cười khổ lắc lắc đầu, hắc vung đôi tay lên, xung quanh gào thét nổi lên một trận gió đen, hắc trầm giọng nói: “Nghiêu Hậ, hay là ta mang ngài đi gặp Đế Thuấn đi. Thực lực ngài có sự đột phá thật lớn, nhưng đối với người ngoài cũng quá nguy hiểm chút.”

Cơ Hạo biết nghe lời phải mặc cho nam tử trung niên làm, một đường gió đen cuộn cuộn hướng đại điện thảo luận chính sự bay đi.

Chương 1217: Thế Giới Ý Chí

Trong đại điện thảo luận chính sự, Đế Thuấn mặt trầm như nước ngồi ngay ngắn dưới đất, hai bóng người nón cao khuôn mặt mơ hồ có mây khói nhàn nhạt bao phủ, vóc người so với Đế Thuấn cao hơn gần tám thước ngồi xếp bằng ở hai bên hần, không khí trong đại điện ngưng trệ nặng nề, ép người ta không thở nổi.

Mười mấy lão thần tử bên người Đế Thuấn từng trải nhiều nhất, kiến thức nhiều nhất, càng có đại trí tuệ mặt cũng âm trầm ngồi trong đại điện, có người bấm ngón tay lăm lăm tính toán cái gì đó, có người đang châu đầu ghé tai thấp giọng lăm lăm, càng có người dùng một ngọn đèn nhỏ nướng mai rùa, trong đại điện thỉnh thoảng vang lên tiếng vang thanh thúy của mai rùa rạn nứt.

Cơ Hạo đứng ở cửa đại điện nhìn nhìn động tĩnh bên trong, ngừng thở, cực lực ước thúc động tác của mình, thật cẩn thận từng bước nhỏ, từng bước nhỏ đi vào đại điện.

Khi hần còn chưa vào cửa, Đế Thuấn cùng hai bóng người nón cao bên cạnh gã liền hướng hần nhìn tới, nhìn thấy hần động tác thật cẩn thận như thế, các lão thần tử nhân tộc trong đại điện đều vỗ tay cười to.

“Chúc mừng Nghiêu Hậu, chúc mừng Nghiêu Hậu, tuổi còn trẻ đã bước vào một cảnh giới này, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng.”

“Ha ha, nhớ năm đó lão phu vừa mới ngưng tụ cửu tinh, thành tựu nửa bước Vu Thần cảnh, cũng là thật cẩn thận như vậy, sợ không cẩn thận đem căn nhà của mình làm sập. Thấy được tình cảnh Nghiêu Hậu hôm nay, lão phu thật sự là cảm thán sâu vô cùng.”

Lại có một lão nhân da mặt phát xanh cười ha ha nhìn Cơ Hạo, rất tò mò hỏi: “Xem Nghiêu Hậu một thân nhiệt lực bức người, ô... Tuy không nên hỏi, nhưng lão phu rất tò mò, Nghiêu Hậu chuẩn bị tiếp dẫn là tinh tú hỏa hệ sao?”

Cơ Hạo cười khan vài tiếng, thở một hơi thật dài, hắc lắc đầu, trong lỗ chân lông toàn thân từng luồng Thái Dương Tinh Hỏa long lanh trong suốt dinh dính ngưng luyện, giống như vàng lỏng vô thanh vô tức phun ra.

Ngọn lửa khoảng ba thước bao trùm trên người Cơ Hạo, mọi người trong đại điện đồng thời há hốc mồm, tròn mắt mỗi người đều thiếu chút nữa trừng mắt rơi ra.

“Cái này, cái này... ha ha!” Lão nhân đưa ra câu hỏi cười khan vài tiếng, ngơ ngác nhìn Cơ Hạo không còn lời nào để nói —— Phục Hy Thánh hoàng tại thượng, thật là có loại tiểu tử lẳng đầu thanh này, thế mà lại lựa chọn Thái Dương tinh làm bản mạng tinh cuối cùng?

Cơ Hạo thu lại lửa trên người, tiếp tục thật cẩn thận từng bước nhỏ bước nhỏ đi tới trước mặt Đế Thuấn, nghiêm nghị hướng Đế Thuấn chấp tay hành một lễ: “Thuấn, hai ngày nữa ta bảo người đến bộ phận kho của Bồ Phán bàn giao, ta lúc đột phá hao phí bao nhiêu vụ tinh, đều do Nghiêu Sơn lĩnh của ta bổ sung đầy đủ.”

Đế Thuấn gật gật đầu, phát phát tay: “Đây đều là việc nhỏ, hiện tại quan trọng, không phải những điều này.”

Dừng chút, Đế Thuấn vẫn không nhin nổi, chỉ vào Cơ Hạo quát: “Người sao lại chọn Thái Dương tinh? Thật sự là...”

Lắc đầu, Đế Thuấn đột nhiên ngẩng đầu, hướng một vầng Bàn Giả Thái Dương hào quang vạm vỡ trước kia ngoài đại điện nhìn đi. Một đám người trong đại điện đột nhiên tỉnh ngộ, bọn họ đều cười lên, trong ánh mắt nhìn về phía Cơ Hạo lại có thêm vài phần ngưng trọng hòa thân cận.

Cơ Hạo không có khả năng thu Thái Dương của Bàn Cổ thế giới, cho dù hắc có năng lực này, đại năng nhân tộc cùng đại năng khác của Bàn Cổ thế giới cũng sẽ không để hắn làm như vậy, đổi thành người khác, lựa chọn Thái Dương làm bản mạng tinh, đây hầu như chính là một phế nhân.

Nhưng Cơ Hạo đã tự chuẩn bị một khóa Bàn Giả Thái Dương rồi đó!

Hắn hoàn toàn có thể thu nạp tế luyện Bàn Giả Thái Dương! Hơn nữa nhìn hắn có thể khiến Bàn Giả Thái Dương trở thành nguồn năng lượng nông canh cho Bồ Phán, liền chứng minh Cơ Hạo đối với khống chế Bàn Giả Thái Dương đã đến tình trạng cực kỳ đáng sợ.

Một khi Cơ Hạo nghiêm túc đem Bàn Giả Thái Dương nạp làm bản mạng tinh... Cho dù Bàn Giả Thái Dương so với Thái Dương tinh của Bàn Cổ thể giới nhỏ yếu hơn trăm ngàn lần, uy năng của Bàn Giả Thái Dương cũng tuyệt đối không ở dưới hồng hoang tinh thần đỉnh cấp khác của Bàn Cổ thể giới.

Đến lúc đó, Cơ Hạo tất nhiên là đại năng Vu Thần cảnh đứng ở đỉnh nhân tộc!

Đại năng Vu Thần nhân tộc tính hắn hoi có thể ra tay, có thể tự do hành tung mới được mấy người? Hơn nữa các đại năng đó đều là thân phận thể nào? Đều đã bao nhiêu tuổi? Cơ Hạo mới bao tuổi? Vu Thần chính cống không đủ trăm tuổi, tiền đồ của Cơ Hạo ở nhân tộc còn cần nói sao?

Cho nên trình độ coi trọng của đám đông lão thần nhân tộc đối với Cơ Hạo lập tức tăng lên tới cao nhất, nếu không phải bị Chúc Dung thị đoạt trước, đã an bài con gái nhà mình theo bên người Cơ Hạo...

Mấy lão thần tử hoi có chút không có giới hạn ánh mắt tự do nhìn Cơ Hạo, trong lòng tính toán các loại ý niệm cổ quái—— cho dù con gái Chúc Dung thị theo bên người Cơ Hạo, vậy không phải còn chưa chính thức thành thân sao? Cho dù bọn họ đã chính thức thành thân thì sao? Vậy không phải còn chưa sinh con sao?

Lui một vạn bước mà nói, cho dù Cơ Hạo và Man Man có con, bọn họ thật sự nhét qua cho Cơ Hạo ba năm trăm tộc nữ, không lẽ Chúc Dung thị còn không biết xấu hổ vì chút việc nhỏ này trở mặt với bọn họ?

Ha ha, Cơ Hạo cường đại như thế, tốc độ tu vi tinh tiến như thế, huyết mạch hẳn rất trân quý đó! Nếu có thể vụng trộm đem huyết mạch hậu duệ của hắn dẫn vào bộ tộc nhà mình, ha ha... Mấy lão già vừa rồi còn sắc mặt trầm lắng nghiêm túc cười lên rất quý dị.

Đế Thuấn vẻ mặt vi diệu hưởng mấy lão già nhìn thoáng qua. Hắn lắc đầu, hướng Cơ Hạo chỉ chỉ một quả cầu đồng xanh to bằng nắm tay trên đất trước mặt hắn: “Nhìn xem đi, vài vị Nhân Hoàng đi Hưởng phương Bắc trải qua đều ở trong này.”

Cơ Hạo thật cẩn thận quỳ gối ngồi xổm xuống, ngón tay chạm một cái ở trên quả cầu đồng xanh.

Tiếng ‘Ong ong’ không dứt bên tai, mảng lớn quầng sáng màu xanh từ trong quả cầu phun ra, vô số bóng người xuất hiện trong quầng sáng. Cơ Hạo nhìn thấy mười hai bóng người nón cao quanh thân quần quanh ánh sao nồng đậm lơ lửng ở trên không Lương Chử, tiếng như sấm sét giao thiệp với một đám dị tộc.

Ở trong đám dị tộc đó, Cơ Hạo từng gặp có Da Ma La Gia, có Đế Thích Diêm La, có Phạm Hải... các chấp chính đại đế dị tộc từng đối mặt với Cơ Hạo. Các đại đế dị tộc ngồi ngay ngắn ở trên ngai báu quy mô thật lớn, tạo hình hoa mỹ, ở trong kết giới vô số thần tháp Ngu tộc tạo thành, ở dưới vô số chiến sĩ dị tộc tinh nhuệ vây quanh, ngạo khí ngút trời giăng co với mười hai bóng người nón cao.

Sau một phen giao thiệp gian nan, các đại đế dị tộc đáp ứng yêu cầu phá hủy mười hai tòa truyền tống trận vượt không của nhân tộc.

Dù sao, nước lũ không chỉ mang đến cho nhân tộc nguy hại to lớn, càng khiến cuộc sống của dị tộc cũng trở nên chật vật không chịu nổi. Không có ánh mặt trời, nơi nơi đều ướt sũng, các quý tộc dị tộc có thể nào chấp nhận nỗi loại thời tiết nát bét này.

Sau đó, mười hai bóng người nón cao liên thủ, tụ tập lực lượng các ngôi sao,

hướng mười hai tòa truyền tống trận vượt không phát động công kích mạnh nhất.

Ở dưới sự quan sát của vô số dị tộc, công kích thất bại!

Có một tầng lực lượng cực kỳ cường đại, cường đại đến mức không thể lý giải bảo vệ truyền tống trận. Mười hai vị Nhân Hoàng đời trước mạnh nhất nhân tộc liên thủ, tụ tập lực lượng các ngôi sao tinh không phương Bắc phát động công kích, còn chưa thể chạm tới mười hai tòa truyền tống trận không ngừng phun ra vô số thủy yêu kia, ánh sao đầy trời đã biến mất trong vô hình.

“Đây là cái gì?” Cơ Hạo sợ hãi khó hiểu nhìn về phía Đế Thuấn.

Mười hai vị Nhân Hoàng, mười hai vị Vu Thần liên thủ đó, thế mà không phá được những truyền tống trận vượt không kia?

“Thế giới ý chí của Bàn Cổ thế giới... Bàn Cổ thế giới, không hy vọng chúng ta phá hỏng các truyền tống trận này.” Bóng người nón cao ngồi ở bên trái Đế Thuấn thở dài một hơi thật dài.

Chương 1218: Thế Giới Bản Năng

Thế giới ý chí của Bàn Cổ thế giới?

Cơ Hạo kinh hãi nhìn về phía Đế Thuấn.

Bàn Cổ thế giới, là thế giới nguyên thai cộng sinh Bàn Cổ thánh nhân, Bàn Cổ thánh nhân ở trong Hồng Mông hỗn độn khổ tâm tiềm tu, nhật nào đó khi tu vi của hắn đủ, mà nguyên thai Bàn Cổ thế giới cũng đã trưởng thành, Bàn Cổ thánh nhân lấy trọng phủ khai thiên, mở một phương thế giới này.

Thật sự muốn nói tới, thế giới nguyên thai của Bàn Cổ thế giới, là bản mạng chi bảo của Bàn Cổ thánh nhân.

Bàn Cổ thánh nhân lúc khai thiên tích địa, vì vô số thần ma trong hỗn độn hư không vây công, có người muốn đoạt lấy khai thiên tích địa vô lượng công đức, có người muốn cướp lấy cơ hội tạo hóa của thế giới mới sinh, lại có người to gan muốn giết Bàn Cổ, chiếm nguyên thai, trở thành chủ nhân Bàn Cổ thế giới mới sinh.

Bàn Cổ thánh nhân ngã xuống, Bàn Cổ thế giới dựa vào bản thân diễn biến phát triển, mới đến được hôm nay.

Muốn nói ý chí của Bàn Cổ thế giới, hẳn là ý chí của Bàn Cổ thánh nhân; Bàn Cổ thánh nhân ngã xuống, ý chí thế giới này chẳng lẽ là đại đạo của Bàn Cổ thế giới?

Nhưng căn cứ Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đại đạo tinh nghĩa, đạo giả, cũng là pháp tắc, đại đạo vô tình, chỉ là một loại quy tắc dựa theo quy tắc trước đó tự vận chuyển. Đã vô tình, như vậy sẽ không có bản ngã ý chí.

“Là Bàn Cổ thế giới áp chế các ngài, làm các ngài không thu được gì mà

quay về?” Cơ Hạo mang theo một tia ngừ khí không dám tin, cẩn thận hỏi hai bóng người nón cao.

Hai người đồng thời dang hai tay, cười khỗ một tiếng.

“Mười hai người chúng ta, mỗi người hao phí một lượng công đức khổng lồ, lúc này mới rút thân ra được, càng điều động lực lượng các ngôi sao tinh không phương Bắc, có sức cho ba đòn.” Một bóng người nón cao trầm giọng nói: “Một đòn, hủy chín chỗ thủy nhãn, diệt hai mươi bảy Cộng Công phân thân.”

Một bóng người nón cao khác trầm giọng nói: “Hai đòn khác, một đòn chuẩn bị dùng để chấn nhiếp dị tộc, một đòn chuẩn bị dùng để phá pháp trận. nhưng lần này bọn dị tộc lại không cố ý làm khó, sau khi đòi một ít lợi ích, hai lần công kích của chúng ta đều đã dùng ở trên các truyền tống pháp trận kia.”

Vô lượng hồng hoang tinh thần của tinh không Phương Bắc liên thủ đánh một đòn, tất nhiên mười hai vị Nhân Hoàng đều không phải là thiên đế tinh chủ, không thể điều động các hồng hoang tinh thần đó dốc hết toàn lực giúp họ, nhưng bọn họ lấy vô lượng công đức bản thân bày tỏ mong muốn, đổi lấy sự trợ giúp to lớn của các ngôi sao tinh không phương Bắc.

Đó là một lực lượng to lớn đủ để diệt đại địa, để thế gian ruộng bể nương dâu xảy ra biến đổi lớn.

Lực lượng khổng lồ như thế, cho dù rơi ở trên thân mười hai vị Nhân Hoàng, cũng có khả năng thật lớn một đòn đem bọn họ đánh hồn phi phách tán. Nhưng các truyền tống trận vượt không kia lại được một lực lượng không phải quá cường đại, nhưng bản chất cực cao che chở.

Khi các Nhân Hoàng tụ tập ánh sao đánh xuống, bọn họ rõ ràng cảm nhận được ý chí Bàn Cổ thế giới dao động.

Có một pháp lệnh rõ ràng quay quanh phụ cận các truyền tống trận kia —— toàn bộ lực lượng Bàn Cổ thế giới, không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào

đối với các truyền tống trận đó.

Đây là thiên địa ý chí, đây là ý chí Bàn Cổ thế giới, đây là đại đạo hiển hóa cụ thể ngưng tụ pháp lệnh. Cho nên các ngôi sao tinh không phương Bắc ngưng tụ tinh lực khổng lồ rơi ở trên truyền tống trận, liên biến mất, không thấy nữa, giống như bọn nó từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện.

“Bàn Cổ thế giới, không cho phép chúng ta phá hủy các truyền tống trận đó.”

Đế Thuấn cười khỗ, hắc chỉ tay quả cầu đồng xanh lơ lửng ở trước mặt hắc, trầm giọng nói: “Hình ảnh trong này, là hình ảnh trong đầu Bàn Cổ thế giới cùng các vị tiền bối. Cơ Hạo, người xem một chút đi!”

Quầng sáng lóe lên, một mảng hỗn độn chi hải vô biên vô hạn xuất hiện trước mặt Cơ Hạo.

Trong Hồng Mông hỗn độn khôn cùng, một đại thể giới huy hoàng tráng lệ tựa như vô số Thái Dương tụ tập cùng một chỗ, tản mát ra hào quang mỹ lệ. Mỗi giờ mỗi khắc, đều có vô số thủy triều hỗn độn nhỏ nhất dài rộng mấy trăm triệu dặm, lớn nhất dài rộng vạn ức dặm hung hăng quét tới trên lớp màng giới của đại thể giới này.

Không có bất cứ thanh âm nào phát ra, khi thủy triều hỗn độn đánh sâu vào trên lớp màng giới, chỉ có vô biên vô hạn ánh sáng, vô cùng vô cực nhiệt độ, năng lượng khủng bố không thể đo được bộc phát ra.

Ở bốn phương tám hướng của đại thể giới này, cách nhau cực kỳ xa xôi, có mười hai quầng sáng so với đại thể giới này nhỏ hơn nhiều, một cái lớn nhất cũng không đủ một phần trăm của đại thể giới này đang lấy tốc độ cao không thể tưởng tượng hướng đại thể giới tới gần.

Hồng Mông hỗn độn vô biên vô hạn, cho dù là một cái tiểu thể giới nhỏ nhất cũng đều rộng tới trăm ngàn ức dặm, những thể giới này thời điểm hoạt động ở trong Hồng Mông hư không, tốc độ phi hành của bọn nó so với thân thể khổng

lồ của bọn nó mà nói là khá thông thả, nhưng đối với nhân tộc mà nói, đối với toàn bộ ‘sinh mệnh thể bình thường’ mà nói, tốc độ của bọn nó quả thực nhanh tới mức khiến người ta tuyệt vọng.

Mười hai tiểu thể giới hút vớ vô số vòng xoáy hỗn độn, xông qua các làn thủy triều hỗn độn, ở trong hỗn độn hư không kéo ra các dải hào quang dài đến triệu ức dặm, nhanh chóng hướng Bàn Cổ thể giới lao tới.

“Bởi vì Cộng Công Thị bày ra đại trận dẫn dắt, vô lượng thủy nguyên khí trong mười hai cái thủy thể giới không ngừng bị hút vào Bàn Cổ thể giới, bởi vậy kéo một lực hấp thụ đáng sợ, các thể giới đó nhỏ bé hơn xa so với Bàn Cổ thể giới, đang bị hấp dẫn hướng Bàn Cổ thể giới tới gần.”

“Ba năm, nhiều nhất ba năm thời gian, các thể giới này sẽ bị Bàn Cổ thể giới bắt được, như Bàn Hi thể giới năm đó, các tiểu thể giới này sẽ bị Bàn Cổ thể giới xé nát, cắn nuốt, hấp thụ, tiêu hóa, tăng thêm đại đạo của Bàn Cổ thể giới, cường tráng bốn nguyên của Bàn Cổ thể giới.”

“Bàn Cổ thể giới có bản năng nhu cầu của nó, nó cũng có công phun ra nuốt vào hấp thụ, mỗi giờ mỗi khắc, Bàn Cổ thể giới đều đang thổ nạp Hồng Mông hỗn độn khí, thai nghén hồng hoang tinh thần mới, ngay cả Trung Lục và tứ hoang đại địa, mỗi giờ mỗi khắc đều đang hướng bốn phía mở rộng. Đây là công hiệu phun ra nuốt vào hấp thụ của Bàn Cổ thể giới.”

“Nhưng, hiệu quả phun ra nuốt vào hấp thụ một lượng kiếp của Bàn Cổ thể giới, thua xa thu hoạch từ trực tiếp cắn nuốt một tiểu thể giới.”

“Ý chí Bàn Cổ thể giới luôn luôn ngủ say, thẳng đến lần trước Bàn Hi thể giới bị bắt được, bản năng ý chí của Bàn Cổ thể giới thức tỉnh, nó khát cầu càng nhiều tiểu thể giới hơn, nó muốn bổ sung tăng mạnh đại đạo của Bàn Cổ thể giới, nó muốn tăng lên, nó muốn cường đại. Đây là bản năng nguyên thủy nhất, thuần túy nhất, ngô chơ của Bàn Cổ thể giới... vô năng ngăn cản.”

Đế Thuấn chỉ vào quả cầu đồng xanh, trầm giọng nói: “Đây là tin tức ý chí

Bàn Cổ thế giới khắc ở trong linh hồn của các vị tiên bối.”

Cơ Hạo im lặng, một đám lão thần im lặng.

Làm nhân tộc sinh ở Bàn Cổ thế giới, trưởng thành ở Bàn Cổ thế giới, muốn ngăn cản bản thân thế giới này làm chút gì đó, điều này sao có thể chứ? Cho dù là đại năng cấp Vu Thần, có thể nắm giữ lực lượng là một hồng hoang tinh thần.

Nhưng Bàn Cổ thế giới khổng lồ, có bao nhiêu hồng hoang tinh thần?

Vén vén lực lượng Vu Thần, đối với cả Bàn Cổ thế giới mà nói, ngay cả một giọt nước trong biển khơi cũng không bằng!

“Bàn Cổ thế giới coi trọng mười hai cái tiểu thế giới chui đầu vô lưới kia, nó toàn tâm toàn ý muốn săn giết bọn chúng.” Đế Thuấn trầm giọng nói: “Cho nên, thủy yêu đại quân trong các thế giới đó sẽ đến cuồn cuộn không dứt, nước lũ sẽ chỉ càng ngày càng mạnh, ở ba năm sau, nhân gian đại hồng thủy sẽ đạt tới một cái đỉnh điểm.”

“Thời gian ba năm, chúng ta phải làm ra thành tích.”

“Thủ đoạn của chúng ta, phải càng thêm quyết đoán một chút, càng thêm... Tàn nhẫn một chút.”

Chương 1219: Gặp Thời Lộng Quyền

Trong làn sóng cuồn cuộn, vô số con dân nhân tộc dày đặc như kiến bên hông thắt phao bằng trúc, giẫy dụa ở trên mặt nước, cầm các loại rìu lớn cái đục lóng lánh ánh sáng nhạt, hướng ngọn núi trước mặt bổ chém một trận.

Các phù văn cực lớn uốn lượn như rồng, tập nập xuất hiện ở trên thân núi.

Thình thoảng một trận sóng to ập tới, vô số con dân bị sóng lớn ép đến dưới nước. Bọn họ ngừng thở, chờ đầu sóng rút lui, lại ở trong tiếng rống to khàn cả giọng trời lên mặt nước, ra sức đục đẽo núi đá, tạo hình phù văn.

Thường xuyên có người bị sóng cuốn lên, thân thể hung hăng va chạm ở trên đá núi, bị va đập đứt gân gãy xương vỡ đầu chảy máu. Sẽ luôn có người yên lặng tiếp nhận vị trí của bọn họ, tiếp nhận công cụ lóng lánh ánh sáng nhạt trong tay bọn họ tiếp tục lao động.

Ở phía sau đám người điên cuồng lao động kia, một cái phòng tuyến trên mặt nước đơn sơ đang ngăn cản đại quân thủy yêu điên cuồng xâm nhập.

Từng đám đông chiến sĩ nhân tộc đứng ở trên bè gỗ, bè tre, khàn giọng hò hét chém giết hỗn loạn với đại quân thủy yêu cuồn cuộn không ngừng ập tới. Trên mặt nước, dưới mặt nước, vô số thủy tộc dùng các loại thủ đoạn đánh phá phòng tuyến nhân tộc; trên bầu trời, đám đại yêu, cự yêu thủy tộc cười mây đạp gió đang giữ lẫn nhau với Vu Vương, Vu Đế nhân tộc.

Chợt, ở chéo một phía một làn sóng nước màu trắng quay cuồng ập tới, theo tiếng sóng nước ngập trời, một mũi đại quân thủy yêu quy mô to lớn cuồn cuộn lao về phía bên này. Ba cự yêu đầu lĩnh thân thể khổng lồ, toàn thân quay cuồng hơi nước yêu vân, khí tức như sấm nhắc lên sóng to cuồn cuộn.

Đại đội nhân tộc bối một trận rồi. Tác chiến ở trong nước, chiến lược của nhân tộc chỉ còn lại có không đến một thành, mà thủy tộc lại có thể phát huy toàn bộ

chiến lược. Vốn ngăn cản đại quân thủy yêu trước mắt đã đặc biệt gian nan, thủy yêu trước mắt lại nhiều hơn chục lần, mắt thấy một mũi đại quân trị thủy này đã sắp toàn quân bị diệt.

Trên bầu trời một đạo thanh quang lao nhanh đến, Cơ Hạo khống chế Thiên Địa Kim Kiều, mang theo mấy người Man Man, Thiếu Ti lao tới giống như tia chớp.

Không có bất cứ lời nào thừa thãi, Cơ Hạo vừa đến, cũng không cho bọn Man Man, Thiếu Ti cơ hội ra tay, trước ngực hiện lên một vòng ánh sáng vàng mãnh liệt, ánh sáng vàng chiếu rọi vạn dặm, từ trong đó phun ra một tòa Cửu Long Xa Liễn.

Cơ Hạo đứng trên Cửu Long Xa Liễn, Nha Công đứng ở trên mũi xe Cửu Long Xa Liễn, một người một quạ đồng thời thét dài, nhiệt lực cuộn cuộn phóng lên cao. Nha Công giơ hai cánh hung hăng rung lên, vô số ánh sáng màu vàng hình dạng lông chim từ trên cánh nó lao vút ra, tựa như bão táp rậm rạp đảo qua đại quân thủy yêu phía dưới.

Từng mảng lớn thủy yêu thực lực thấp kém khàn giọng rú thảm, nước lũ cuộn cuộn bị Kim Ô Chân Hỏa Nha Công phóng ra thiêu đốt sôi trào, vô số tiểu yêu cấp thấp ở trong nước lũ sôi trào chỉ lẫn một vòng đã bị đốt chín rồi.

Trong không khí tràn ngập ra mùi thơm hải sản nồng đậm, lũ thủy yêu thực lực có thể so với nhân tộc Đại Vu, cũng chỉ ở trong nước chịu đựng thêm thời gian lẫn ba vòng đã chín năm sáu phần, trên thân bọn chúng cũng tỏa ra hương vị canh tôm cá tươi nồng đậm.

Các đại yêu, cự yêu thực lực có thể so với Vu Vương, Vu Đế nhân tộc kinh sợ giận dữ đan xen ngẩng đầu lên. Bọn hãn nhân Cơ Hạo khàn giọng rống giận, Cơ Hạo chăm chú nhìn bọn hãn cũng cất tiếng thét dài, hai tay đè Cửu Long Xa Liễn, ánh sáng vàng lưu chuyển ở ngực, vô số luồng sáng màu vàng ùn ùn rót vào trong Cửu Long Xa Liễn.

Một mảng lớn hoa văn mây sống lại trên Cửu Long Xa Liễn, hư ảnh vô số binh khí sạch sẽ tạo hình phong cách cổ xưa, đường nét đơn giản lại mượt mà hiện lên. Những binh khí Thái Dương Tinh Hỏa ngưng tụ thành từ trong Cửu Long Xa Liễn lao vút ra, giống như thiên phạt bám theo các luồng sáng chói mắt từ trên trời giáng xuống.

Tiếng rống giận dữ của các đại yêu, cự yêu biến thành tiếng la khóc kinh hoàng, bọn hắc tử trong các binh khí kim quang vạn trượng kia cảm nhận được lực lượng cực kỳ đáng sợ, lực lượng bọn hắc tử tuyệt đối không thể ngăn cản.

Kim quang xuyên thấu thân thể các đại yêu, cự yêu đó, xé rách linh hồn bọn hắc tử, đem linh hồn cùng máu thịt bọn hắc tử hoàn toàn hóa thành tro tàn.

Trong lúc nhất thời trên bầu trời tất cả đều là thân thể thủy yêu hùng hực thiêu đốt, vô số thủy yêu lúc gần chết đau đến gào thét khàn cả giọng hiện ra bản thể khổng lồ, vô số long kinh, cá mập, thủy mãng, giao long... cổ quái ở không trung điên cuồng kêu rên giãy dụa, trong vài nhịp thở ngắn ngủn gian bọn họ đã bị đốt thành tro tàn.

Cơ Hạo đã là tu vi nửa bước Vu Thần cảnh, uy lực Thái Dương Tinh Hỏa hắc tử nắm giữ tăng vọt gấp trăm lần, quả thực có uy lực thiêu hủy hư không, luyện hóa vạn vật, Thái Dương Tinh Hỏa thuần dương thuần cương càng là khắc tinh của các loại yêu ma, đám cự yêu kia làm sao có thể chống đỡ được hắc tử ra tay?

Lấy lực lượng nửa bước Vu Thần buông xuống chiến trường, quả thực chính là đem một vị Vu Đế ném vào trong một đàn cỏ hoang. Cơ Hạo vừa ra tay, thậm chí cũng không tính là giết hại, đây chỉ là một lần điên cuồng thu gặt!

Thu gặt đối với máu thịt và linh hồn.

Lặng lặng quan sát mặt nước chợt thanh tịnh khoan khoái hơn rất nhiều, Cơ Hạo nhớ lại cảnh tượng ba tháng trước ở trong đại điện thảo luận chính sự.

Đế Thuấn lớn tiếng hò hét nhân tộc cần toàn lực động viên, cần thủ đoạn

càng thêm quyết đoán một chút, càng thêm tàn nhẫn một chút. Ở dưới nạn lũ uy hiếp, ở dưới mười hai vị Nhân Hoàng đòi trước chấn nhiếp, tất cả các bộ lạc của nhân tộc đều phát động.

Bàn Cổ thế giới muốn cắn nuốt mười hai tiểu thế giới kia để bổ sung làm mạnh bản thân, đây là thế giới ý chí, nhân tộc không thể phản đối, càng không thể ngăn cản. Đã không thể chống lại, vậy ưỡn thẳng cột sống làm đi!

Như lời Đế Thuấn nói —— “Ta đường đường nhân tộc tuy không nên thân, nhưng cũng là Bàn Cổ huyết mạch, như trụ trời Bất Chu sơn, cái cột sống kia luôn ưỡn thẳng. Mặc cho người là ai, muốn nhân tộc ta làm trâu làm ngựa cho người, trước hết đánh gãy xương cốt của đám người chúng ta rồi nói sau.”

Đế Thuấn kế tiếp, còn có một câu nói dị thường đặng đặng sát khí—— “Người có thể đánh gãy cột sống nhân tộc ta, đó là năng lực của người; Người nếu đánh không gãy, ép không sập chúng ta, như vậy, chúng ta sẽ diệt cả nhà người!”

Đế Thuấn lấy rộng lượng nhân đức trị dân, chưa từng có ai nghe được Đế Thuấn nói bất cứ lời ác độc nào; lần này ngay cả nói diệt cả nhà người ta cũng đã thốt ra, có thể thấy Đế Thuấn bị ép nóng nảy rồi, toàn bộ nhân tộc, cũng đều bị ép nóng nảy rồi!

Ở trên đại diện thảo luận chính sự, trừ Toại Nhân thị đưa Cơ Hạo Nhân Hoàng Lệnh, Đế Thuấn càng ban cho Cơ Hạo lệnh bài, để hãn hưởng thụ quyền gặp thời lộng quyền.

Cái gọi là gặp thời lộng quyền, chính là Cơ Hạo không phụ trách nhiệm bất cứ công việc nào thực tế, nhưng hãn chuyện gì cũng có thể nhúng một tay vào.

Tuy không biết Cơ Hạo nắm giữ ‘Thiên Địa Kim Kiều’, nhưng Đế Thuấn, Toại Nhân thị bọn họ đều biết Cơ Hạo phi hành tuyệt tích, tốc độ nhanh tới kinh người. Cho nên bọn họ bày mưu đặt kế Cơ Hạo có thể tùy tâm mà động, nơi nào có nguy hiểm, hãn có thể đi tiếp viện nơi đó; hãn đến nơi nào, có thể tùy ý điều

động toàn bộ tất cả sức người sức của nơi đó tùy tâm mà động.

So với lúc đại kế trị thủy vừa mới khởi động, Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh bảo Cơ Hạo dẫn đại quân hướng tới phương Bắc xem thời cơ mà động, nay quyền lực trong tay Cơ Hạo lớn hơn nữa, cơ động linh hoạt hơn, nhưng cũng mệt hơn nguy hiểm hơn, mỗi ngày cũng càng thêm khẩn trương bận rộn.

Sau khi liên tục làm, đem một chỗ thủy yêu này tiêu diệt toàn bộ, Cơ Hạo lấy ra một khối lệnh bài đồng xanh, búng ngón tay, nhất thời có vô số luồng hào quang nhỏ bé từ trong đó phun ra.

Tập trung lắng nghe một phen, sắc mặt Cơ Hạo đột nhiên âm trầm xuống.

Ở cạnh một chỗ thủy đạo đầu mối then chốt, có một thành trì nhân tộc từ chối tất cả hành động của đại quân trị thủy.

Trong tòa thành trì nhân tộc này có dị nhân trấn thủ, đại quân trị thủy phái đi vài vị sứ giả, đều bị kẻ gọi là dị nhân kia đánh gãy hai chân ném ra ngoài.

Chương 1220: Hậu Duệ Đế Khốc

Phì Thủy như tên của nó, thời thái bình, hai bờ sông Phì Thủy đất đai màu mỡ, khoáng sản cực nhiều, trong núi rừng chim bay cá nhảy vô số, giữa sông cũng có rất nhiều cá tươi cực béo tốt, là mảnh đất màu mỡ cực nổi tiếng của Trung Lục.

Khối lãnh địa này tốt như thế, có thể chiếm mảnh đất màu mỡ này, tự nhiên cũng không phải nhân vật bình thường.

Chủ nhân Phì Thủy lĩnh hiện nay, là Cơ Ngộ một gã con cháu đích hệ của thượng cổ Nhân Hoàng Đế Khốc, hãn từ nhỏ đã thông minh oai hùng, thiên tư có thể xưng là yêu nghiệt. Theo một số ý kiến đồn thổi, Cơ Ngộ có nhiều lần kỳ ngộ, một thân tu vi kinh thiên động địa, tuổi chỉ bốn mươi, đã dò xét được bí mật Vu Thần, chỉ đợi nội tình chắc chắn, liền có thể thuận gió hóa rồng.

Cạnh Phì Thủy có một ngọn núi cao tên là ‘Đài Nhạc’, thế núi hùng vĩ kéo dài vạn dặm, giống như một con rồng khổng lồ theo thủy đạo Phì Thủy uốn lượn song song.

Đài Nhạc núi cao, chân núi của nó lại nhiều nơi bằng phẳng, cho nên con dân Phì Thủy lĩnh, phần lớn đem thành trì thôn trại xây dựng ở chỗ hiểm yếu của hai sườn Đài Nhạc. Đặc biệt chủ thành Phì Thủy lĩnh càng ở tận cùng phía đông của Đài Nhạc, từ đỉnh núi theo thế núi gào thét mà xuống kéo dài mấy trăm dặm, tựa như cự long lấy nước, hầu như lao đầu muốn chui vào trong Phì Thủy, khí thế hùng hồn, khí tượng cực tốt.

Ngọn núi cao nhất Đài Nhạc chỗ chủ thành Phì Thủy lĩnh quan sát Phì Thủy, chính là chỗ ‘đầu rồng’ Đài Nhạc kéo dài vạn dặm. Chân núi chính là nơi ba nhánh núi lớn nhất Phì Thủy và chủ mạch Phì Thủy hội tụ, mà ba nhánh núi kia càng liên thông bảy mươi hai nhánh nhỏ, có thể xưng là dải đất nắm giữ đầu mối then chốt toàn bộ thủy hệ Phì Thủy.

Thế núi như thế, thủy thế hội tụ ở đây, cho nên một khu vực này tàng phong tụ khí, dưới chân núi nảy sinh một địa huyết khí nhân cực lớn, vô cùng vô tận thiên địa linh khí rót ngược lên, đem ngọn núi cao nhất của Đài Nhạc tẩm bổ càng thêm màu mỡ.

Từ xa nhìn lại, ngọn núi cao nhất của Đài Nhạc mơ hồ bao phủ ở trong một tầng khí tím mơ hồ, từ đỉnh núi đến chân núi lâu các ở dưới khí tím phụ trợ quả thực như thiên thần cung khuyết, lộ ra một hương vị thần bí mơ hồ.

Nước lũ lan tràn, Phì Thủy ngày xưa đã mênh mông cuộn cuộn tự nhiên cũng không ngoại lệ, nước lũ cuộn cuộn từ lòng sông tràn ra tàn sát bờ bãi bốn phương, chỉ có ở lúc tới gần ngọn núi cao nhất của Đài Nhạc, nước lũ như đụng phải vách ngăn vô hình nhượng bộ lui binh, không có một giọt nước có thể tới gần chủ thành Phì Thủy lĩnh nửa bước, ngay cả nhà cửa sát bờ sông, cũng không có một gian gặp họa.

Trong Phì Thủy thành, trước cửa từng nhà đều bày một cái vại ngói cực lớn, bên trong đổ đầy nước sạch, trong mỗi một cái vại nước đều có vài cái lá sen tươi mới sinh ra, bên trên điểm xuyết mấy đóa hoa sen kiều diễm ướt át.

Một vầng sáng mơ hồ bao phủ những bông hoa sen đó, tiến tới vầng sáng của toàn bộ hoa sen lẫn vào nhau, hóa thành một màn hào quang cực lớn đem toàn bộ Phì Thủy thành bao trùm. Ở trong màn hào quang này, trong không khí lúc nào cũng tràn ngập mùi thơm thoang thoảng, trong hư không như lúc nào cũng có người dùng uy thanh âm nghiêm thần thánh kể điều gì đó, con dân trong thành ai cũng mỉm cười, khi qua lại cử chỉ thông dong.

So sánh với cảnh tượng bên ngoài tiếng kêu than dậy khắp trời đất, tử thi hỗn độn, Phì Thủy thành hiện nay quả thực là tồn tại như thiên đường.

Trên mặt nước lũ vô biên vô hạn ngoài thành, một đội ngũ nhân tộc quy mô khổng lồ bất đắc dĩ dừng chân ở trên bè gỗ, bè tre, cách đứng xa xa nhìn Phì Thủy thành bốc lên vầng sáng.

Đây là đại quân trị thủy của nhân tộc. Phì Thủy là một chỗ thủy hệ lớn cực kỳ quan trọng, muốn thực hiện sách lược trị thủy Tự Văn Mệnh định ra, đem nước dư thừa trong thiên địa dẫn hết đi Quy Khư, để thiên địa của con dân nhân tộc khôi phục bình thường mà nói, phải khơi thông lòng sông Phì Thủy, đem Phì Thủy và Đài Nhạc tiến hành điều động một chút, để bọn nó phù hợp hướng đi đại trận Tự Văn Mệnh định ra.

Khu vực trước mắt, càng là nơi ba nhánh lớn của Phì Thủy cùng chủ mạch hội hợp, càng là nơi cần cẩn thận khéo léo bố trí.

Nhưng đã có vài sứ giả bị đánh gãy hai chân ném ra ngoài, trong cửa Phì Thủy thành càng đã phát ra tối hậu thư —— nếu là đại quân trị thủy của nhân tộc lại có một ai dám vào lãnh hải nữa, ném ra sẽ không còn là người sống.

Phụ trách thống lĩnh chi đại quân trị thủy này, là Tự Văn Bình một đường đệ của Tự Văn Mệnh. Cả nhà Tự Văn Mệnh tổ truyền năng lực chinh lý dòng chảy, quản hạt thủy mạch, để đường đệ của mình phụ trách quản hạt đại quân trị thủy, cũng không phải là Tự Văn Mệnh dùng thân tín, mà là bọn Tự Văn Bình quả thực có cái bản lãnh này.

Đứng ở trên một cái bè gỗ, Tự Văn Bình khuôn mặt thô, mặt đầy râu xồm cằm gập thấp giọng rít gào: “Cơ Ngộ muốn làm gì? Trong thành của hãn sao lại có thêm nhiều kẻ cổ quái như vậy? Hãn rốt cuộc muốn làm gì?”

Xa xa, cách Phì Thủy thành với đại quân trị thủy nhân tộc Tự Văn Bình dẫn dắt, một mũi đại quân thủy yêu quy mô khổng lồ xa xa giăng co với Tự Văn Bình. Nhưng chi đại quân thủy yêu này chưa có ý tứ phát động tiến công, chỉ là lẳng lặng trôi nổi ở trên mặt nước.

Một tên Tương Liễu tộc nhân thân dài vài dặm hiện ra bốn tướng, hãn chỉ có tám đầu rắn cuộn lại ở trên lưng một con long kinh, lưỡi biếng lắc cái đầu cực lớn, thỉnh thoảng cách mấy trăm dặm, hướng Tự Văn Bình bên này phun mấy ngụm nọc độc.

Tên Tương Liễu tộc nhân này ý khiêu khích cực đậm, nhưng hãn đã bất động, Tự Văn Bình cũng sẽ không chủ động đáp lại.

Suy nghĩ hồi lâu, Tự Văn Bình mang theo mấy tài tướng đặc lực, chèo một con thuyền ba ván nhỏ hướng về Phì Thủy thành. Mấy người đều là thực lực cấp Vu Đế, ngăn ngụt mấy chục dặm lộ trình, bọn họ trong vài hơi thở đã đến dưới thành đối phương.

Vì bày tỏ mình khiêm cung với cẩn thận, Tự Văn Bình dựa theo lễ tiết làm việc, hãn không phi hành, mà dựa theo phương thức tới cửa bái phỏng truyền thống nhất tới trước cửa thành Phì Thủy thành, kính cẩn hướng cửa thành hành một lễ.

“Các đại nhân trên thành, xin hướng Cơ Ngộ đại nhân thông báo một tiếng.” Tự Văn Bình hít sâu một hơi, cao giọng nói: “Nói, con cháu hoàng đế Hiên Viên, hậu nhân đế Chuyên Húc, con cháu Sùng Bá Tự Hi TỰ Văn Bình, cầu kiến Cơ Ngộ đại nhân.”

Nheo mắt, TỰ Văn Bình cung kính nói: “Ta là hậu nhân đế Chuyên Húc, chính là thân tộc hãn hoi với Cơ Ngộ đại nhân, còn xin Cơ Ngộ đại nhân xem ở trên phần mọi người đều là Hiên Viên huyết mạch, gặp ta một lần.”

Cơ Ngộ là hậu nhân Đế Khốc, mà Đế Khốc là cháu đế Chuyên Húc, hai người đều là hậu duệ đế Hiên Viên. TỰ Văn Bình là hậu nhân đế Chuyên Húc, cho nên TỰ Văn Bình và Cơ Ngộ thật sự có quan hệ huyết thống. Luận bối phận, TỰ Văn Bình hãn còn là đường thúc bà con xa của Cơ Ngộ mới đúng.

TỰ Văn Bình tất nhiên chỉ là chi thứ TỰ Hi nhất mạch này, nhưng lấy bối phận hãn so với Cơ Ngộ cao hơn một lứa, Cơ Ngộ vô luận như thế nào cũng nên mở cửa thành đón hãn vào thành mới đúng.

Trên đầu tường hỗn loạn một trận, qua rất lâu, đột nhiên đại đội chiến sĩ tinh nhuệ áo giáp tươi sáng xuất hiện ở đầu tường.

Một nam tử trung niên thân hình cao lớn, khí thế cực đủ, nhất cử nhất động rất có cái uy long hành hổ bộ xuất hiện ở trên đầu tường. Hắn chấp tay sau lưng hướng bên dưới nhìn một cái, đột nhiên cười lạnh.

“Đã là thân thích, sao vừa nãy không tự mình tới cửa nhỉ? Phái mấy tên tiểu lâu la tới gặp ta, khinh thường ta phải không?”

“Trước đó đã chỉ phái tiểu lâu la tới... Hiện tại người tới cửa lại có ý tứ gì?”

“Trở về đi, ta mặc kệ ngươi là người nào, cũng không quản ngươi có phải thân tộc của ta hay không, tóm lại, ai cũng không thể đụng đến mỗi cành cây ngọn cỏ của Đài Nhạc ta. Ai dám động vào, ta liền chặt móng vuốt kẻ đó!”

Theo tiếng Cơ Ngộ quát lớn, hai đạo nhân khổng lồ áo trắng, búi tóc trên đầu cắm hoa sen tươi mới mỉm cười đi ra.

Chương 1221: Điều Kiện Hà Khắc

Tự Văn Bình không nhìn hai đạo nhân kia, mà là hướng Cơ Ngộ cúi đầu hành một lễ thật sâu.

Cơ Ngộ đứng ở trên tường thành quần áo hoa mỹ, là dùng tơ tằm năm màu chế thành. Bên hông hắt quấn quít một sợi đai lưng da rồng màu vàng chế thành, bên trên treo mười mấy món đồ ngọc bảo quang quanh quần.

Trán Cơ Ngộ còn thít một sợi dây cột tóc tơ tằm bằng màu đen chế thành, bên trên khảm mười mấy viên đá quý to bằng ngón cái. Hắn chấp tay sau lưng đứng trên tường thành, toàn thân châu quang bảo khí, càng thêm thân hình cao lớn, khí chất cao quý mà uy vũ, như một vị thiên thần.

Mà Tự Văn Bình hướng hắn cúi đầu thật sâu, thời gian dài ngâm trong nước, ngày đêm ác chiến với thủy yêu, rất nhiều ngày không thể nghỉ ngơi, quần áo vải thô trên người hắn đã rách tung toé, thậm chí ngay cả thịt bả vai và hông cũng lộ ra.

Hắn để trần hai cái chân, trên làn da bị nước ngâm tới trắng bệch không có nổi một sợi lông, toàn bộ lông đều bị nước ngâm tới rụng ra rồi.

Tóc của hắn cũng lộn xộn, như một cái tổ chim bị mưa gió đánh nát, phối hợp da mặt hắn che kín vệt nước, biểu cảm mệt mỏi, Tự Văn Bình giống như một lão khất cái chịu đủ cuộc sống dày vò, toàn thân đều tản ra một nét khó khăn khó có thể hình dung.

So sánh với Cơ Ngộ miện phục huy hoàng, mặt như quan ngọc, trên người còn mang theo mùi hương thoang thoảng, Tự Văn Bình quả thực giống như một bãi bùn nhão trên mặt đất, hoàn toàn không cùng một bậc với Cơ Ngộ bộ dáng thật tốt.

Tự Văn Bình có thực lực Vu Đế cao giai ở trong nước lũ giã giũa mấy ngày

nay cũng đã thành bộ dáng như vậy, có thể nghĩ trong đại quân trị thủy, các Vu Vương, các Đại Vu, các con dân nhân tộc ngay cả thực lực Đại Vu cũng chưa có chật vật cỡ nào.

Cúi đầu xuống thật sâu, Tự Văn Bình tựa như không nhớ, nói từ trên bối phận, hẳn là bá phụ bà con xa của Cơ Ngộ, dựa theo lễ pháp nhân tộc, hai người gặp mặt, nên là Cơ Ngộ hướng hẳn thỉnh lễ trước mới đúng!

“Cơ Ngộ đại nhân, lũ lụt một lần này, làm vô số con dân nhân tộc ta trôi giạt khắp nơi, cửa nát nhà tan. Nước lũ tàn phá bờ bãi, thêm mỗi một ngày, nhân tộc sẽ hao tổn thêm một phần nguyên khí. Nhìn xem những người phía sau ta đi, bọn họ vì trị thủy...”

Cơ Ngộ cười, hẳn ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười cao vút chấn động khiến trời cao một cột nước gào thét rơi xuống, ước chừng lớn cả dặm âm âm sụp đổ, hóa thành vô số quả cầu nước to bằng đầu người gào thét đập xuống.

Phì Thủy thành có hoa sen trong những vại nước kia tạo thành kết giới bảo vệ, quả bóng nước cách tường thành còn có hơn trăm trượng đã bị một tầng ánh sáng nhu hòa bốc hơi. Vô số quả cầu nước đổ ập xuống đánh vào trên đầu, trên thân Tự Văn Bình, làm tóc rối của hắn càng thêm lộn xộn, giống như vô số lá bèo treo ở trên mặt hắn.

Tự Văn Bình và mấy tài tướng phía sau hắn đều trở nên dị thường chật vật. Tự Văn Bình vẫn bảo trì tư thế cúi đầu sâu, mấy viên tài tướng phía sau hắn tức giận nhìn Cơ Ngộ, cuối cùng bất đắc dĩ cúi đầu.

“Nước lũ, ta thấy rồi!” Cơ Ngộ mang theo một tia ngả ngớn lạnh nhạt nói: “Nhưng con dân dưới trướng ta chưa gặp họa. Người xem xem, con dân trong thành Phì Thủy của ta an cư lạc nghiệp, có ăn có uống... Hơn vạn thành trì, thôn trại trên Đài Nhạc dưới sự cai trị của ta, người người gió êm sóng lặng, không lọt vào tai ương lũ lụt.”

“Trị không hết lũ, đó là các người vô năng!” Cơ Ngộ Ngạo nghễ nói: “Xem

bộ dáng chật vật của các người, giống như Chu La thú bị đánh sập lều gia súc, ta nhìn cũng giận!”

“Xem xem tinh khí thần các người, xem xem bộ dáng các người, xem xem quần áo các người, lại cẩn thận người xem mùi chua trên người các người!” Cơ Ngô chán ghét quay đầu, thờ dài nói: “Các người đã bao nhiêu ngày chưa tắm nước nóng rồi? Trên người thối hoắc, không có gì khác với gia súc!”

Lắc đầu, Cơ Ngô lạnh nhạt nói: “Người hướng ta cúi đầu, nói tốt... không phải là để ta cho phép các người mượn đường trị thủy sao!”

Tự Văn Bình như chưa nghe được đoạn lời lẽ vũ nhục đó của Cơ Ngô, hăn ngẩng đầu lên cười gượng nói: “Vâng, Cơ Ngô đại nhân, xin ngài mở đường, để chúng ta cải tạo lòng sông cùng thế núi.”

Hít sâu một hơi, Tự Văn Bình trầm giọng nói: “Chỉ cần Phì Thủy một thủy đạo này cải tạo xong, ba bốn ngàn thủy mạch lớn nhỏ chung quanh đều có thể thông suốt, hơi nước dư thừa trong hư không đều sẽ được thủy đạo thông dẫn đi hơn phân nửa, mưa to tầm tã này cũng sẽ nhỏ đi rất nhiều, nạn lũ cũng liền...”

Cơ Ngô vẫn rất không khách khí ngắt lời Tự Văn Bình: “Đừng nói với ta những thứ có cũng như không đó, đây trời mưa to tầm tã, ta cảm thấy rất không tệ. Tiếng gió, tiếng mưa rơi, rất êm tai.”

Cười quái dị một tiếng, Cơ Ngô chỉ chỉ nước lũ cách cửa thành nhà mình còn xa hơn trăm trượng, hăn âm trầm nói: “Về phần nước lũ, khói sóng mênh mênh, mênh mênh cuộn cuộn, quả thực là phong cảnh mỹ lệ, ta còn ngại nó không đủ hoành tráng mạnh mẽ, các người khiến nước lũ nhỏ đi, ta còn có phong cảnh để ngắm sao?”

Gương mặt Tự Văn Bình run rẩy một phen, theo bản năng siết chặt nắm tay.

Mưa to phá hủy vô số thôn trang nhân tộc, người nói tiếng gió, tiếng mưa rơi rất êm tai?

Lũ lớn khiến vô số con dân nhân tộc cửa nát nhà tan, xác chết trôi vạ dẫm, người ghét bỏ lũ còn chưa đủ lớn, không đủ hoành tráng mạnh mẽ?

Làm một lĩnh chủ nhân tộc, làm thủ lĩnh nhân tộc một thân quan hệ ỨC VẠN LÊ dân dưới quyền sinh tử tồn vong, càng quan trọng hơn, người là con cháu Đế Khốc! Cơ Ngộ, người sao có thể nói ra lời như vậy?

Người đem chức trách bảo gia hộ dân của mình coi là gì?

Người đem vinh quang Đế Khốc lưu lại mà có coi là gì?

Đặt ở thời thái bình, chỉ bằng một phen lời của Cơ Ngộ, Cao Đào có thể dẫn người bắt Cơ Ngộ, đem hãm giam cầm trọn đời ở Bồ Phản.

“Cơ Ngộ!” Tự Văn Bình chậm rãi thẳng lưng lên, từng chữ một cực kỳ dùng sức rống ra tên của Cơ Ngộ: “Người, không thấy thẹn với tổ tiên Đế Khốc của người sao? Người còn xứng với dòng họ Cao Tân thị này sao? Người còn xứng, là con cháu Thánh hoàng Hiên Viên sao?”

Cơ Ngộ ngả ngón cười, hãm ở cao nhìn xuống quan sát Tự Văn Bình, thản nhiên nói: “Ta có phải con cháu Đế Khốc hay không, người xứng nói ta sao? Ta có phải con cháu đế Hiên Viên hay không, trừ phi là các tông lão Hữu Hùng thị Hữu Hùng chỉ khư mở miệng, ai dám nói ta không phải con cháu đế Hiên Viên.”

Vươn hai tay, cẩn thận nhìn đôi tay bảo dưỡng da thịt non mềm, khớp xương đều đều của mình, Cơ Ngộ chậm rãi nói: “Trở về đi, ta không nói chuyện với người loại lâu la này. Muốn đụng đến thủy thổ của Phì Thủy lĩnh ta, muốn từ lãnh địa của ta mượn đường trị thủy... Bảo Tự Văn Mệnh tự mình đến, nhỉ?”

Tay chỉ Tự Văn Bình, Cơ Ngộ cười nói: “Nhớ kỹ, cho hãm ba ngày thời gian, bảo Tự Văn Mệnh tự mình đến chỗ ta cầu ta.”

“Cầu ta, cầu làm cho ta vui vẻ, lại bảo Tự Văn Mệnh từ bỏ kế thừa vị trí Nhân Hoàng, ta nếu vui vẻ, không chừng có thể cho các người an ổn trị thủy

nhỉ?” Cơ Ngọ cười đặc biệt sáng lạn: “Người xem, mọi người đều là con cháu đế Hiên Viên, mọi người đều là thân thích mà... Tự Văn Mệnh có thể kế thừa vị trí Nhân Hoàng, không lẽ ta lại không làm được?”

Tự Văn Bình tức giận đến sắc mặt phát xanh, thân thể cũng kịch liệt run rẩy lên.

Cơ Ngọ thẳng cha này, hăn thế mà đòi vị trí Nhân Hoàng! Hăn cái gì cũng chưa làm, ngược lại hăn còn đang kéo chân đại kế trị thủy, đã như vậy, hăn lại còn dám giành vị trí Nhân Hoàng!

“Làm càn!” Tự Văn Bình tức giận lớn tiếng gào lên, hăn nhảy dựng lên, chân đạp cuồng phong lên tới độ cao tương đương với tường thành, chỉ vào Cơ Ngọ quát lớn: “Quả thực là làm càn!”

Chương 1222: Thủ Đoạn Cơ Ngọ

“Làm càn?” Mái tóc dài của Cơ Ngọ dựng lên từng sợi, một ánh lửa dinh dính mãnh liệt từ hai chân hắt sinh ra, nhanh chóng bao trùm toàn thân hắt. Sóng nhiệt cuộn cuộn quay cuồng, phía sau Cơ Ngọ bốc lên một luồng sáng màu đỏ cao hơn ngàn trượng, trong ánh lửa một con Hỏa Kỳ Lân uy mãnh dị thường đột nhiên lao ra, kiệt ngạo bất tuân hướng trời rít gào một tiếng.

Một tiếng rống giận giống như mười vạn phát sét đồng thời bùng nổ, Hỏa Kỳ Lân rống giận một tiếng chấn động thiên địa, một mảng lớn ánh sáng màu đỏ hướng bốn phía khuếch tán ra.

Nước lũ trước Phì Thủy thành ‘Ào’ một cái bốc lên sóng cao mấy trăm trượng, chợt lui lại mấy chục dặm, sóng to đổ ập xuống hướng đại quân trị thủy của nhân tộc vỡ qua, cũng không biết có bao nhiêu bè gỗ bè tre bị đập lật, có bao nhiêu chiến sĩ nhân tộc bị vỡ vào trong nước lũ.

Tự Văn Bình và mấy tên cấp dưới phía sau theo bản năng giơ đôi tay bảo vệ mặt, ánh sáng đỏ nhiệt độ cao như một đợt sóng to kéo dài ập tới, râu tóc bọn họ bị đốt cháy khét, lúc hít thở xoang mũi nóng rát, lục phủ ngũ tạng đều có một loại cảm giác nóng cháy.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, Tự Văn Bình còn chống đỡ được, đôi tay mấy tên cấp dưới phía sau hắt đã bị đốt ra vô số vết bỏng rộp lên, vết bỏng to bằng ngón cái rộp lên rất nhanh lại bị đốt vỡ tan, một mảng lớn nước vàng chảy xuống, dưới làn da vỡ vụn mảng lớn thịt đỏ bị đốt nhanh chóng biến thành màu đen, rất nhanh liền lộ ra xương khớp mang theo ánh kim.

“Làm càn?” Cơ Ngọ lại hét lớn một tiếng, con Hỏa Kỳ Lân kia liền lơ lửng ở phía sau hắt diều vô dương oai, đôi mắt tỏa hung quang tức giận nhìn Tự Văn Bình.

“Rốt cuộc ai làm càn?” Cơ Ngọ chỉ vào Tự Văn Bình lớn tiếng quát: “Người

là ai? Vén vén tộc nhân bàng chi Hữu Sùng bộ, thứ thua cả súc vật, cũng dám làm càn ở trước mặt ta? Người biết cha ta là ai không? Người biết tổ phụ ta là ai không? Người biết ta có phong tước ‘Đài hậu’ hay không? Người sao dám gào rống đối với ta?”

Hỏa Kỳ Lân lại rống to một tiếng, từ trong mồm nó phun ra một ánh lửa màu đỏ dinh dính như tương, lao thẳng tắp về phía đám người Tự Văn Bình.

Tự Văn Bình tức giận mắng một tiếng, mi tâm hắc hiện lên một mảng hình bóng núi, một tấm khiên dày hình tam giác màu vàng đất từ mi tâm hắc phun ra, đón gió nhoáng lên một cái hóa thành lớn mấy chục trượng, đem hắc cùng mấy tên cấp dưới bảo vệ chặt chẽ ở phía sau.

Ánh lửa va chạm ở trên tấm khiên dày màu vàng đất. Ánh lửa này tính dính rất mạnh, dính chặt ở trên tấm khiên dày không tiết ra chút nào, tầng tầng bao lấy tấm khiên dày thiêu đốt mãnh liệt một trận. Trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, mặt đất trước cửa thành Phì Thủy cũng bị nhiệt độ cao hòa tan thành nham thạch, không bao lâu nham thạch vốn màu đỏ rực cũng bởi vì nhiệt độ quá cao biến thành trạng thái trắng xóa đáng sợ.

“Lui!” Tự Văn Bình khàn giọng hô to, nhanh chóng hướng mấy tên cấp dưới phát phát tay.

Tấm khiên tam giác của hắc cũng là để cấp vu bảo Hữu Sùng bộ truyền thừa, lấy tinh khí của tam sơn ngũ nhạc, dùng một ngàn hai trăm loại xương khớp linh thú thổ thuộc tính rèn luyện thành, dày nặng kiên cố, có lực phòng ngự rất mạnh.

Lấy tu vi vu lực của Tự Văn Bình khống chế tấm khiên này, cho dù là chiến sĩ Già tộc thực lực cao hơn hắc một bậc, không có ba năm người liên thủ cũng khó phá vỡ tấm khiên này của hắc. Nhưng hiện tại, Tự Văn Bình cảm thấy áp lực cực lớn, hắc cảm nhận được tấm khiên đang rên rỉ, đang kêu rên, lửa Hỏa Kỳ Lân phun ra đã tổn hại đến bốn nguyên tấm khiên.

“Cơ Ngộ!” Tự Văn Bình khàn giọng rống giận —— hắc bảo mấy tên cấp

dưới lui lại, nhưng hai đạo nhân bên cạnh Cơ Ngộ cười cười, bọn họ một người bay ra một thanh phi đao màu bạc, một người bay ra một thanh phi kiếm màu vàng, một đao một kiếm mang mấy ngàn tàn ảnh, mang theo các tia ráng màu khí lạnh vòng qua Tự Văn Bình, hướng mấy người kia chém giết.

‘Trúng’! Hai đạo nhân đồng thời cười vui, đao kiếm bọn họ ném ra trúng mấy tướng lĩnh nhân tộc bị đốt mình đầy thương tích, kiếm vàng đao bạc sắc bén đi thường, cắt cơ thịt nóng hôi hổi của bọn họ, hung hăng bổ vào trên xương cốt bọn họ, phát ra tiếng đánh thanh thúy ‘Leng keng’.

Mấy cấp dưới Tự Văn Bình mang đến cũng đều có tu vi Vu Đế, chột bị phi đao phi kiếm kéo ra ở trên người mấy trăm vết thương sâu thấu xương. Bọn họ cũng không kích động, sau khi hít sâu một hơi, tinh huyết toàn thân sôi sục, nhanh chóng hướng vết thương ứa đi.

Vu Đế có khả năng hồi sinh từ giọt máu, đổi thành một số Vu Đế nào đó đặc biệt mạnh mẽ, cho dù chặt đầu cũng có thể đứt đầu trọng sinh, càng không cần nói chỉ là bị đao kiếm cắt ra mấy vết thương ở trên người, loại vết thương ‘nhỏ bé’ này đối với Vu Đế mà nói căn bản không thể xem như bị thương!

Nhưng rất nhanh vài người cùng cất tiếng kinh hô, tinh huyết bọn họ lao tới phụ cận vết thương, vết thương sâu mà dài chưa thể khép lại, ngược lại lượng lớn máu tươi không ngừng theo vết thương phun ra ngoài.

Một loại dược lực kỳ dị nấn ná ở trên vết thương của bọn họ, loại dược lực này ấm áp, ngứa ngáy, mang theo một chút vị ngọt chua làm tê vết thương của bọn họ, toàn bộ lực lượng sinh mệnh trên vết thương của bọn họ tựa như đều đã biến mất, tinh huyết toàn thân không ngừng theo vết thương chảy ra ngoài.

Rất nhanh mấy người đã máu đầy người, máu tươi theo thân thể chảy xuống, trên đất máu tươi đầm đìa, nhuộm đỏ mặt đất phạm vi mấy chục trượng.

“Đại nhân cẩn thận, trên đao kiếm hai thằng giặc này có cổ quái!” Mấy người đồng thời hét giận dữ, ánh đao kiếm quang hai màu vàng bạc bắn loạn đầy trời,

chợt nghe tiếng ‘Phập’ không dứt, thân thể bọn họ kịch liệt run rẩy, ánh đao kiếm quang xuyên thấu thân thể bọn họ, đánh ra ở trên người bọn họ mấy ngàn vết thương to nhỏ xuyên thấu.

Tim, phổi, gan... lục phủ ngũ tạng các thứ quan trọng đều bị cắt ra không biết bao nhiêu vết thương.

May mắn sinh mệnh lực của Vu Đế cực mạnh, mấy người không ngừng vận chuyển bản mạng tinh lực, không ngừng bổ sung tinh huyết tiêu hao, dù là như thế trong cơ thể bọn họ mất lượng lớn máu, từng mảng lớn máu tươi phun ra, bọn họ dần dần cảm thấy tay chân bủn rủn, trên người cũng có chút lạnh lẽo.

Cho dù là Vu Đế, cũng không chịu nổi lấy máu không ngừng nghỉ, càng không cần nói còn có một đao một kiếm đang không ngừng gia tăng vết thương cho bọn họ.

“Hai vị sư huynh thủ đoạn tốt!” Cơ Ngộ cất tiếng cười to, vung tay phải lên, một thanh trường kiếm to lớn màu đỏ liền tới trong tay hắn: “Tiểu đệ cũng muốn thử đôi chiêu, còn xin hai vị sư huynh chỉ giáo, xem xem tiểu đệ mấy năm nay khổ tu có một chút hiệu quả hay không!”

“Đề ý!” Tự Văn Bình khàn giọng kinh hô, hắn quay đầu nhìn về phía mấy thuộc hạ bị phi đao phi kiếm đánh cho chặt vật không chịu nổi.

“Đề ý chính người đi! Ta đã nói rồi, người là ai, cũng dám hướng ta gào rống? Tự Văn Mệnh tự mình đến đây còn không sai biệt lắm, người lâu la như vậy, kém quá xa!” Cơ Ngộ cười ‘khì khì’, thân thể chợt nhoáng lên một cái, hắn phá không thuận di đến phía sau Tự Văn Mệnh, trường kiếm to lớn trong tay hắn như cao tường đương thân thể hắn, lại chỉ rộng bằng hai ngón tay kéo một chuỗi bóng lửa, loáng cái đã xuyên thủng ngực Tự Văn Bình.

Tự Văn Bình kêu đau thật to, kiếm này vừa vào cơ thể, liền phóng ra nhiệt độ cao đáng sợ thiêu đốt lục phủ ngũ tạng của hắn, dù là Tự Văn Bình dũng mãnh dị thường, cũng đau đến mức cả người run rẩy, nhịn không được rống to tức giận

mãng.

Cơ Ngọ cười âm lãnh, trường kiếm trong tay đưa ngang, thế mà lại cắt ngang nửa bên ngực của Tự Văn Bình.

Máu tươi bắn tung tóe, Tự Văn Bình hét giận dữ xoay người, trong tay toát ra một thanh đại đao màu vàng đất, mang một mảng hư ảnh dãy núi hướng vào đầu Cơ Ngọ bổ xuống.

Chiến sĩ nhân tộc đích thực chính là như vậy —— đã nói đạo lý không thông, vậy liều mạng với người! Đơn giản là một mạng liều một mạng, ai sợ ai sao? Không dám rút đao, không dám vung kiếm, vậy còn có thể tính là chiến sĩ nhân tộc sao?

Thời điểm Cơ Hạo đạp Thiên Địa Kim Kiều chạy tới, vừa lúc nhìn thấy một đao dốc hết toàn lực của Tự Văn Bình.

Chương 1223: Mạn Đà La Độc

Tự Văn Bình vung đao chém người, Cơ Hạo coi như không thấy.

Mấy đại tài tướng dưới trướng Tự Văn Bình bị phi đao phi kiếm đâm bừa, Cơ Hạo xa xa nhìn thấy bộ dáng hai đạo nhân đầu đội hoa sen trên tường thành, không hiểu sao một ngum ác khí xộc lên đầu, đỉnh đầu phóng lên một ánh sáng màu đỏ, trước ngực càn có một vầng mặt trời dữ dội màu vàng dâng lên, vô số đao kiếm quang màu vàng to bằng ngón cái, dài khoảng một thước từ trong mặt trời gào thét lao ra.

Thái Dương Tinh Hỏa ngưng tụ thành kiếm khí nháy mắt xé rách hư không, cấp tốc lướt qua khoảng cách mấy trăm dặm, chuẩn xác vô cùng đánh vào trên phi đao phi kiếm.

Tiếng vang lớn ‘Đang đang’ không dứt, phi đao phi kiếm thể tích cũng không lớn, chỉ bằng bàn tay bị kiếm khí Cơ Hạo ngưng tụ đánh cho nhảy loạn cả lên. Mỗi một đạo kiếm khí đều nặng như Thái Sơn, mỗi một đạo kiếm khí đều nóng cháy không chịu nổi, ngăn ngụt đan xen vài cái, phi đao phi kiếm đều trở nên toàn thân đỏ bừng, vô số phù văn bên viền lóe loạn, mơ hồ có xu thế bị hòa tan.

Hai đạo nhân trên tường thành kinh hãi, bọn họ cùng cất tiếng kinh hô, đều hít sâu một hơi, phi đao phi kiếm bị đánh cho bay loạn nhảy loạn phát ra một tiếng rên rỉ, kéo hai luồng ánh sáng muốn hướng bọn họ bay về.

“Chạy đi đâu?” Man Man đứng ở bên Cơ Hạo đột nhiên hét to một tiếng, hai thanh Liên Hoa Chùy đột nhiên bành trướng đến mười trượng, toàn thân bọc lửa màu đỏ tím, kéo các dải hỏa lôi dài mấy trăm trượng, theo tiếng gầm đình tai nhức óc đánh ra thật xa.

Bên cạnh Cơ Hạo cũng có nhiều vinh quang, Man Man đã có thể phân biệt ra một số đặc thù nào đó của môn nhân đệ tử Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân. Giờ phút này nhìn thấy hai đạo nhân kia đỉnh đầu buộc hoa sen, không cần Cơ Hạo

mở miệng nàng đã biết hai gã này tất nhiên là đối đầu.

Đáng thương hai thanh phi kiếm phi đao phẩm chất thượng hảo còn chưa bay về, hai thanh trọng chùy của Man Man đã như hai ngọn núi nhỏ nhắm vào đầu đập xuống.

Chợt nghe một tiếng vang lớn, cấm chế Vũ Dư đạo nhân tự mình bố trí trong Liên Hoa Chùy âm âm bùng nổ, một phi đao một phi kiếm vốn đã bị Thái Dương Tinh Hỏa của Cơ Hạo thiêu đốt chặt vật không chịu nổi, thân đao cũng bị đốt mềm, lại chịu một đòn bạo lực của trọng chùy, chợt nghe một tiếng vang lớn, một phi đao một phi kiếm nhất thời bị đập vỡ thành mảnh vụn.

Mấy chục mảnh phi đao phi kiếm kéo các luồng sáng vàng bạc văng khắp nơi, hai đạo nhân trên tường thành sắc mặt trắng bệch, trong lỗ mũi đồng thời phun ra một dòng máu. Hai người chặt vật ngất đầu, xa xa hướng Thiên Địa Kim Kiều lướt nhanh mà tới nhìn một cái, thế mà đồng thời kinh hô ra tên Cơ Hạo: “Nghe Hạo Cơ Hạo... người tới đây làm gì?”

Trong mắt Cơ Hạo chợt lóe hàn quang, ồ, vậy mà hai vị này lại có thể nhận ra mình? Xem ra mình ở trong cảm nhận của môn nhân đệ tử Hoa đạo nhân, Một đạo nhân đã là tồn tại cấp hung thần ác sát rồi!

Cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo đang muốn nói chuyện, Phong Hành phía sau hần đột nhiên quát khê một tiếng, Nghệ Cung trong tay chợt bộc phát ra một vầng sáng chói mắt, chợt nghe trong tiếng ‘Ong ong’, một mũi Vạn Lý Phong, một mũi Lang Nha Đột, một mũi Hỏa Sơn Băng hầu như là đồng thời bắn ra.

Ở bên, đại đao trong tay Tự Văn Bình kéo theo tầng tầng bóng núi hướng vào đầu Cơ Ngộ bổ xuống, Cơ Ngộ khinh miệt cười lạnh một tiếng, tay trái nâng lên, hung hãn lấy bàn tay tóm chặt lưỡi đao của Tự Văn Bình.

‘Phành’ một tiếng khí kinh tiết ra, Tự Văn Bình hét lớn một tiếng, da thịt bàn tay hần tan rã, lộ ra mảng lớn xương cốt. Thực lực Cơ Ngộ vượt qua hần rất nhiều, một đao này bổ vào trên bàn tay hần, lại như chém ở trên tường đồng

vách sắt, da bàn tay Cơ Ngộ cũng chưa rách một chút nào, ngược lại là Tự Văn Bình bị chấn động tới mức hai tay bị thương nặng.

“Phế vật!” Tay trái Cơ Ngộ hung hăng giật, mạnh mẽ đem đại đao trong tay Tự Văn Bình đoạt xuống, bạo lực lôi kéo, lại đem máu thịt trong tay Tự Văn Bình giật xuống một khối lớn.

Cùng lúc đó, tay phải Cơ Ngộ đưa ngang, trường kiếm liền muốn cắt qua cổ Tự Văn Bình, chém đầu của hắn. Cho dù Vu Đế có thể hồi sinh từ giọt máu, đầu bị chém cũng sẽ đại thương nguyên khí.

Đúng lúc này, mũi tên của Phong Hành đã đến.

Một mũi Vạn Lý Phong bay vừa nhanh vừa nhẹ, hầu như là nháy mắt rời cung, mũi tên đã tới phía sau đầu Cơ Ngộ không đến ba tấc. Cơ Ngộ không kịp chém đầu Tự Văn Bình, tay phải gấp gáp đưa ngang về phía sau, lưỡi kiếm chắn trước mũi tên dài.

Một tiếng “Đinh” vang lên, Vạn Lý Phong giống như cực nhanh xoay tròn con quay gắt gao dính ở kiếm phong, không ngừng cấp tốc xoay tròn, đầu mũi tên cùng lưỡi kiếm gấp gáp ma sát, không ngừng phát ra tiếng vang ‘Ong ong’.

Vạn Lý Phong lực xuyên thấu không mạnh, cũng không có lực sát thương phạm vi lớn, chỉ có điều nó bay cực xa, lực đạo cực kỳ kéo dài, cho nên một mũi Vạn Lý Phong dính ở trên lưỡi kiếm cấp tốc chuyển động, mang đến cho Cơ Ngộ áp lực kéo dài không dứt.

Cổ tay Cơ Ngộ khẽ xoay vung lên, đang muốn đem Vạn Lý Phong hất ra ngoài, Lang Nha Đột đã đến phía sau hắn.

Một điểm hàn quang lao vút đến, Cơ Ngộ thét dài một tiếng, hắn cảm thấy một luồng hàn khí lạnh thấu tim ập tới. Hắn bất đắc dĩ, vứt bỏ Tự Văn Bình đem toàn bộ lực chú ý đặt ở trên mũi tên phía sau ập tới. Hắn xoay người, tay trái vừa mới đoạt được đại đao hung hăng bổ về phía sau.

Tiến thuật kinh người của Phong Hành giờ phút này bộc phát ra hào quang loá mắt, Lang Nha Đột vốn đâm xuyên ở phía trước đột nhiên thả chậm tốc độ, một mũi Hỏa Sơn Băng phát sau mà đến trước vượt qua Lang Nha Đột, hung hăng đánh vào trên đại đao.

Ầm một tiếng, một mảng lớn ánh lửa bùng nổ, ánh lửa hừng hực bao trùm phạm vi vài dặm, lực nổ cường đại khiến cánh tay Cơ Ngộ nhoáng lên, toàn bộ ngực đều lộ ra ngoài.

Lang Nha Đột thuận thế đột tiến, thần lực cường đại Nghệ Cung bám vào ở trên Lang Nha Đột bùng nổ, một đạo hàn quang hiện lên, chợt nghe một tiếng kêu đau, đồ ngọc treo bên hông Cơ Ngộ đồng thời sụp đổ mười hai món, thân mũi tên Lang Nha Đột cũng vỡ vụn hơn phân nửa, chỉ còn lại có đầu mũi tên dài ba tấc đột phá tầng tầng trở ngại, hung hăng chui vào ngực Cơ Ngộ.

“Đau chết ta rồi!” Cơ Ngộ từ nhỏ được hưởng danh thiên tài, càng là nhân tuyển để tử Đế Khốc nhất hệ tử mĩ bồi dưỡng. Người hoàn toàn sống an nhàn sung sướng, hai tay chưa từng dính nước mùa xuân, bỗng dưng bị mũi tên nhập thể, Cơ Ngộ chỉ cảm thấy ngực đau đớn, theo bản năng xoay người liền hướng trong thành Phì Thủy bỏ chạy.

Nhưng hắn vừa mới động, Tự Văn Bình đã dang hai tay, gắt gao cuốn lấy Cơ Ngộ.

“Cơ Ngộ đại nhân, hiện tại muốn đi, không còn kịp rồi!” Tự Văn Bình hộc cả đống máu, nhìn Cơ Ngộ gương mặt vắn vẹo cất tiếng cười to.

Chính là thời gian kéo dài này, Thiên Địa Kim Kiều kéo thanh quang chờ đoàn người Cơ Hạo lao tới. Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái liền tới bên người Tự Văn Bình, tay phải chế trụ cổ Cơ Ngộ, tay trái đánh ra một quyền, không chút khách khí đem cánh tay phải cầm kiếm của hắn đánh gãy ngang vai.

“Đừng giãy dụa, không thì chết!” Cơ Hạo giận quát một tiếng.

Vũ Mục mang theo nụ cười thấy cái mình thích là thèm, lóe lên vài cái đến cạnh mấy thuộc hạ bị thương nặng kia của Tự Văn Bình, vung tay liền có mấy chục loại thuốc bột rắc xuống, chỉ thấy vết thương trên thân mấy người không ngừng phun ra các làn khói mờ mờ, nhưng vết thương cũng chưa khép lại, ngược lại tốc độ chảy máu càng nhanh hơn rất nhiều.

“Đây là độc gì? Đây là độc gì? Vậy mà có thể tổn hại Vu Đế chi thể! Đây là độc gì?” Vũ Mục có chút phát điên hoa chân múa tay, khàn cả giọng hét lên.

Cơ Hạo không chút do dự dùng sức năm ngón tay phải, bóp nát nửa đoạn xương cổ của Cơ Ngộ: “Đây là độc gì?”

Hai đạo nhân trên tường thành lớn tiếng quát: “Sư đệ, không thể nói!”

Cơ Hạo thúc một đầu gối ở trên bụng Cơ Ngộ, Cơ Ngộ rú thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, nhìn Cơ Hạo giống như gặp quỷ lớn tiếng hét chói tai: “Kim Biên Mạn Đà La, đây là Kim Biên Mạn Đà La!”

Chương 1224: Phá Thành Phì Thủy

“Đáng chết!” Sắc mặt hai đạo nhân khê thay đổi, đồng thời khê mắng một câu.

Pháp lực dao động mạnh mẽ từ trên thân hai người khuếch tán ra, chỉ nghe tiếng sét vang mơ hồ, đỉnh đầu hai người đồng thời có một luồng khí vàng lao lên, đám mây vàng to lớn khuếch tán ra, từng đóa Mạn Đà La Hoa cánh hoa bán trong suốt, viền cánh hoa phủ một tầng mép vàng ở trong đám mây vàng dần dần nở rộ ra.

Một làn u hương say lòng người có thể so với rượu nguyên chất tản ra, như một làn gió ấm áp, mang theo sự ấm áp nhàn nhạt còn có khí tức mơ hồ chợt nghe khó có thể hình dung hương đám người Cơ Hạo ập tới.

“Thật độc! Tránh ra!” Vũ Mục thả ra mấy con Ôn Hoàng đón đầu mùi thơm say lòng người hai đạo nhân thả ra, chỉ thấy mấy con Ôn Hoàng vừa mới va chạm với hương thơm kia, thân thể loạng choạng giống như uống say cắm đầu ngã xuống đất.

Nháy mắt ngăn ngừa, mấy con Ôn Hoàng bản thân đã chất chứa kỳ độc, đối với các loại kịch độc thế gian đều có kháng tính cực lớn cứng ngắc ngay tại chỗ, hơn nữa thân thể bọn nó đang cấp tốc hòa tan, không bao lâu đã biến thành mây vũng nước vàng rất hoa mỹ.

Cơ Hạo trầm mặt nhìn hai đạo nhân, Tự Văn Bình vết thương trên ngực cũng đổ máu không ngừng đến bên hăn, nói hai ba câu đã đem tiền căn hậu quả sự tình nói ra rành mạch.

Cơ Hạo nhìn Cơ Ngộ một cái. Cơ Ngộ nghiêng rằng, chịu không nổi nỗi khổ xương cốt vỡ vụn hăn khàn giọng rống giận: “Nghiêu Hậ Cơ Hạo? Ta từng nghe danh hiệu của ngươi! Ngươi biết ta là ai không? Ta là con cháu Đế Khốc, ta là...”

Cười lạnh một tiếng, quanh thân Cơ Hạo phát ra vô lượng kim quang, có Thái Dương Tinh Hỏa bài trừ tất cả tà chương chặn hương thơm nồng đậm hai đạo nhân phóng ra, mắt thường có thể thấy được trong không khí hai tầng kim quang sáng tối khác nhau, màu sắc có đậm có nhạt va chạm ăn mòn lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, càng có một mùi thơm kỳ dị phê hồn tiêu cốt không ngừng phát ra.

Mùi hương lạ này, chính là u hương hai đạo nhân phát ra sau khi bị Thái Dương Tinh Hỏa luyện hóa, bị mài đi hết toàn bộ độc tính lưu lại hương vị. Mùi thơm nồng đậm mà sâu sắc, bám vào ở trên quần áo, trên sợi tóc, trên làn da, thế mà giống như keo da trâu chậm chạp chưa biến mất.

Cơ Hạo vừa đối kháng mùi thơm của Kim Biên Mạn Đà La, vừa giơ lên Cơ Ngộ thấp giọng nói: “Con cháu Đế Khốc, có thể cấu kết người dị tâm, phản nhân tộc ta, hại con dân nhân tộc ta trong nước lửa sao?”

Cơ Ngộ biến sắc, hắn tuy từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, chưa bao giờ trải qua sinh tử đại nạn, nhưng làm đế tử Đế Khốc nhất hệ tỉ mỉ đào tạo, năng lực cá nhân của hắn rất bất phàm, hắn tự nhiên có thể nghe ra sát ý xâm nhập cốt tủy trong một câu vô cùng đơn giản của Cơ Hạo.

“Người dám giết ta?” Cơ Ngộ giãy dụa, muốn khàn cả giọng rống to lên.

Nhưng ngón cái tay phải Cơ Hạo đè chặt hầu kết Cơ Ngộ, cứng rắn đè cổ họng hắn để hắn không phát ra được chút thanh âm nào.

Tay phải giơ Cơ Ngộ lên cao, Cơ Hạo nhìn Phì Thủy thành quát: “Cơ Ngộ đại nhân bất hạnh, bị hai yêu nhân lấy tà pháp làm hại, thi cốt vô tồn, hồn phi phách tán... Cơ Hạo ta phụng mệnh Đế Thuấn, có quyền gặp tình huống lộng quyền, Cơ Ngộ đại nhân đã ngã xuống, tất cả quyền lực, tất cả sức người sức của ở Phì Thủy thành đều do ta tiếp nhận!”

Thân thể Cơ Ngộ co giật, tuyệt vọng nhìn về phía Cơ Hạo, hắn muốn lớn tiếng rít gào cứu mạng, hắn còn muốn mắng Cơ Hạo nói hươu nói vượn ——

hắn còn rõ ràng bị Cơ Hạo nắm ở trong tay, hắn sao có thể...

Năm ngón tay phải của Cơ Hạo chột dùng sức, ‘Rắc’ một tiếng, xương cổ Cơ Ngộ bị siết nát. không cho Cơ Ngộ khôi phục, Cơ Hạo thét dài một tiếng, một mảng lớn Thái Dương Tinh Hỏa từ lòng bàn tay hắn phun ra, quay quanh đầu Cơ Ngộ hùng hực thiêu đốt.

Thân thể Cơ Ngộ kịch liệt run rẩy, trong cơ thể hắn phun ra một bộ giáp trụ màu đỏ chín con rồng quấn quanh, nổ vang một tiếng ‘Keng’ muốn chụp ở trên người Cơ Ngộ. nhưng giáp trụ vừa mới phun ra, Thiếu Ti đã như quỷ my xuất hiện ở bên người Cơ Hạo.

Thiếu Ti chưa ra tay, nàng lẳng lẳng đứng bên Cơ Hạo, hai tay nhét trong tay áo, ánh mắt lạnh lạnh nhìn chăm chăm bộ giáp trụ này.

Một bóng người màu xám như có như không xuất hiện ở đỉnh đầu Thiếu Ti, bóng người mỏng lung cao tới vạn trượng cúi đầu, hướng bộ giáp trụ màu đỏ này nhìn một cái thật sâu. Chợt nghe một tiếng rên rỉ từ sâu trong giáp trụ truyền đến, linh hồn lạc ấn Cơ Ngộ lưu lại trong bộ giáp trụ này chợt bị gạt bỏ, giáp trụ hoàn toàn thành vật vô chủ.

Trên người Man Man ở bên lửa bốc lên, giáp trụ màu đỏ chín con rồng vờn quanh phát ra một tiếng thét dài vui mừng, hóa thành chín bóng rồng hướng Man Man lao tới. Chỉ có vài tiếng rồng gầm, một bộ giáp trụ uy vũ bất phàm đã khoác trên người Man Man.

“Y!!!” Man Man cảm thụ một phen lực phòng ngự của giáp trụ, có chút ghét bỏ bĩu môi: “Không tốt bằng a cha khôi giáp cho ta... Chẳng qua, cũng coi như được rồi, có thể dùng làm bảo bối dự bị!”

Trong cơ thể Cơ Ngộ phun ra một món lại một món vu bảo, nhưng Thiếu Ti đứng ở nơi đó, đến một món vu bảo liền bị nàng lau đi linh hồn lạc ấn trong một món vu bảo, sau đại khái mười hơi thở, trong cơ thể Cơ Ngộ không có vu bảo phun ra nữa.

Cơ Ngọ chỉ có thể dùng thân thể cường hãn của mình đau khổ ngăn cản Thái Dương Tinh Hỏa của Cơ Hạo ăn mòn.

Cơ Hạo đã là tu vi nửa bước Vu Thần cảnh, uy lực Thái Dương Tinh Hỏa để thiêu hủy hư không, diệt sạch vạn vật, nhưng Cơ Ngọ cũng là thiên tài Đế Khố nhất hệ tỉ mỉ bồi dưỡng, tuổi hãn cũng lớn hơn Cơ Hạo rất nhiều, một thân tu vi cũng đến rình tằm Vu Thần cảnh, thân thể càng mạnh mẽ dị thường.

Thiêu đốt thời gian mười mấy nhịp thở, thân thể Cơ Ngọ vẫn đang gấp gáp run rẩy, mãi không thấy bị luyện hóa.

Cơ Hạo thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Mọi người xem rõ rồi, người giết Cơ Ngọ, chính là hai tên tặc đạo nhân kia!”

Tay trái chỉ chỉ hướng hai đạo nhân nghiêng rằng nghiêng lợi thúc dục mùi hương Kim Biên Mạn Đà La trên tường thành, Cơ Hạo tế ra Bàn Cổ Chung. Thân chuông cao ba trượng bao trùm Cơ Ngọ, hai tay Cơ Hạo siết nắm đấm, dốc hết toàn lực hung hăng gõ vang Bàn Cổ Chung.

Keng một tiếng, một mảng lớn hỗn độn chi khí từ trong Bàn Cổ Chung phun ra, chột nghe một tiếng rú thảm, thân thể Cơ Ngọ chột hóa thành tro bụi bị hỗn độn chi khí xay nát không sót lại gì.

Một linh hồn toàn thân ánh vàng từ chỗ thân thể Cơ Ngọ sụp đổ bay ra, linh hồn Cơ Ngọ... Không, nguyên thần Cơ Ngọ oán độc nhìn Cơ Hạo, khàn cả giọng rít lên hóa thành một luồng sáng màu vàng muốn bỏ chạy.

“Nguyên thần? Ha ha, tu vi không cạn!” Cơ Hạo liếc một cái thấy rõ, Cơ Ngọ rõ ràng giống với mình, cũng tu luyện nguyên thần bí pháp của đạo môn luyện khí sĩ, nhưng tu vi nguyên thần của Cơ Ngọ so với Cơ Hạo lại kém quá xa quá xa, xa không bằng thành tựu của hãn ở trên công pháp nhân tộc.

Đối mặt nguyên thần của Cơ Ngọ, Cơ Hạo lại đánh một quyền ở trên Bàn Cổ Chung.

Ầm một tiếng, nguyên thần vỡ nát, lòng bàn tay Cơ Hạo phun ra một luồng sáng năm màu, đem bốn nguyên lực ẩn của Cơ Ngộ sau khi hồn phi phách tán nuốt hết vào, đưa vào trong cái đỉnh tròn năm màu. Lửa thần năm màu xoay tròn một trận, không bao lâu đã đem bốn nguyên lực ẩn của Cơ Ngộ hoàn toàn luyện hóa.

Thật sự hoàn toàn phá hủy, không còn chút dấu vết lưu lại thế gian nữa, Cơ Hạo ngay cả cơ hội luân hồi của Cơ Ngộ cũng triệt để cướp đoạt.

“Đến lượt hai vị đạo hữu rồi!” Cơ Hạo nhìn hai đạo nhân da mặt tối đen trên tường thành, thản nhiên nói: “Các người to gan lắm, thế mà dám đánh giết con cháu Đế Khốc... Các người, thật sự tội đáng chết vạn lần!”

Thét dài một tiếng, hai tay Cơ Hạo ôm lấy Bàn Cổ Chung, dùng hết toàn lực đem nó hướng cửa thành Phì Thủy thành ném mạnh qua.

Trên cửa thành Phì Thủy thành sáng lên vô số tầng vàng sáng chói, nhiều tầng phòng thành kết giới dày nặng chắc chắn liên tục mở ra, nhưng vừa đụng tới Bàn Cổ Chung, toàn bộ kết giới giống như không có tác dụng bị một đòn phá hủy.

Ầm một tiếng, cửa thành đúc từ đồng xanh cao tới mười trượng của Phì Thủy thành ầm ầm vỡ nát, một đoạn tường thành dài đến vài dặm cũng bị chấn động tới mức nứt bết.

Chương 1225: Loạn Thế Trọng Điển

Cửa thành sụp xuống, tối tối gần cửa thành Mấy trăm tòa Phì Thủy thành nhà cửa thủy hang trong, hơn một ngàn đóa kiều diễm ướt át hoa sen chột run lên, coi như bị vô hình búa tạ vào đầu oanh một kích, vô số đóa hoa vỡ nát, liên quan mặc đầy nước trong thủy hang đều âm âm vỡ nát.

Bụi bậm tràn ngập, hai đạo nhân trên đầu cầm hoa sen kinh hô khàn cả giọng, kéo một luồng sáng phóng lên cao, chạt vật hướng phía tây bỏ chạy.

Nhưng bọn họ vừa mới lao lên cao không đến trăm trượng, trước mặt bọn họ chột lóe bóng người, Thiếu Ti đã thuận di đến trước mặt bọn họ, một cây trường mâu trong tay kéo hai điểm hàn tinh, điểm thật mạnh ở trên ngực bọn họ.

Trên người đạo nhân kim quang lưu động, hóa thành hai tấm khiên ánh sáng chắn trước trường mâu. ‘Thùng thùng’ hai tiếng nổ vang, khiên ánh sáng màu vàng âm âm vỡ nát, trường mâu nhẹ nhàng xuyên thấu đầu vai bọn họ, thân thể Thiếu Ti nhoáng lên một cái đã đến trước mặt bọn họ.

“Tiểu nữ tử nhỏ nhoi, sao dám làm càn?” Hai đạo nhân đồng thời quát mắng thành tiếng. Bọn họ cố nén đầu vai đau đớn, tay áo vung lên, liền có mười tám viên đạn màu vàng cùng một tòa bảo tháp màu bạc mười hai tầng phân biệt từ trong tay áo bọn họ bay ra, mang theo lôi âm ù ù đánh về phía Thiếu Ti.

Thiếu Ti khẽ kêu, vút trường mâu hai tay vừa nhấn vừa nhổ, bóng người to lớn xám xịt phía sau nàng hơi nhoáng lên một cái, hai đạo nhân liền cảm thấy cả người lạnh như băng, như có cái gì cực kỳ quan trọng bị tồn tại nào đó trong mình mình rút ra rồi.

Rất quý dị, viên đạn màu vàng và bảo tháp màu bạc đột nhiên không khống chế được, hai cái bị gió thổi, giống như trang giấy gấp thành nhẹ hều kéo một đường cong, hung hăng hướng phía sau đập xuống. Đạo nhân đánh ra viên đạn màu vàng bị bảo tháp màu bạc đập trúng, người tể ra bảo tháp màu bạc bị viên

đạn màu vàng đánh cho mặt nở hoa.

Hai đạo nhân cùng cất tiếng gào thét, bọn họ hộc từng ngụm từng ngụm máu, chặt vật không chịu nổi rơi xuống ở trên phế tích cửa thành sụp đổ.

Không cho bọn họ giây dựa nữa, Viên Lực kéo một dải ngân quang lao đến bên người bọn họ, cầm Bàn Long Bổng hung hăng đập về phía ngực bọn họ. Hai đạo nhân bị đánh cho toàn bộ xương sườn sụp đổ, trong thất khiếu đồng thời phun máu, trong Bàn Long Bổng cũng có địa thủy hỏa phong tứ đại nguyên lực đập vào thân thể bọn họ, quấy động lục phủ ngũ tạng bọn họ một mảng hỗn loạn, thiếu chút nữa bị quấy thành hồ dán.

“Yêu nghiệt phương nào, sao dám dả thương hai vị sư huynh?” Tiếng gầm gừ nổi giận ùng ùng từ đỉnh Đài Nhạc vang lên, từ trong một mảng lớn cung điện đá tảng xây ở đỉnh núi có gần trăm luồng sáng phóng lên, nhanh chóng hướng bên này lướt tới.

Trong những luồng sáng đó đều là luyện khí sĩ mặc trường sam vải thô, đôi mắt mỗi người sáng ngời có thần, trên mặt tràn đầy hào quang lưu chuyển, mỗi người tinh khí no đủ, quanh thân đều bao phủ một tầng khí mơ hồ, hiển nhiên đều là cường thủ có vài phần tu vi.

Cơ Hạo mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, một đạo thanh quang hướng bọn họ nhìn quét một cái, nhất thời cười lạnh.

Những người này khí thế hùng hổ, thế tới cực lớn, nhưng trong đó chừng tu thành nguyên thần chỉ ba năm người, người khác đều còn quanh quẩn ở trong cảnh giới thúc đẩy khí huyết, thổ nạp thiên địa linh khí, ở trên đạo luyện khí, bọn họ còn đều là nhập môn.

Lười nhiều lời với các môn đồ Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, Cơ Hạo cũng biết, múa mép khua môi với bọn họ, nhằm chừng mình thật sự không phải đối thủ. Có lẽ là thiên phú thần thông nào đó tặng phúc nhĩ, môn nhân đệ tử Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, mỗi người đều là cao thủ công phu khua môi múa mép

đứng đầu.

Hít sâu một hơi, tay Cơ Hạo chop một cái, Bàn Cổ Chung đánh nát cửa lớn của Phì Thủy thành ‘Vù’ một cái bay lên trời. Hai tay hắt ôm Bàn Cổ Chung, ngắm chuẩn các đạo nhân ở đỉnh núi bay vút xuống, dùng hết toàn lực đem Bàn Cổ Chung ném mạnh ra.

Có một tiếng vang lớn, Bàn Cổ Chung phá vỡ không khí, kéo một dải khí bao màu trắng đường kính mười mấy trượng, hung hăng nện ở trên thân các luyện khí sĩ khí thế hùng hổ kia. Ước chừng có một mảng hư không hơn trăm trượng vỡ nát, hơn trăm luyện khí sĩ đồng thời tan xương nát thịt, linh hồn cũng bị thủy triều hỗn độn xay nát nát.

Bàn Cổ Chung vô thanh vô tức bay về đỉnh đầu Cơ Hạo, rú xuống từng đạo hỗn độn chi khí bao bọc toàn thân, lẳng lẳng che chở Cơ Hạo.

Cơ Hạo từ trên trời hạ xuống, đến trước mặt hai đạo nhân đầu cắm hoa sen, ‘Bốp bốp’ hai cước đem hai đầu gối bọn họ đập vỡ. Ở trong tiếng kêu đau khàn cả giọng của hai đạo nhân, Cơ Hạo lạnh giọng nói: “Ta không muốn biết đạo hiệu của các người, cũng không muốn biết các người là người thế nào của Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân... Thuốc giải Kim Biên Mạn Đà La, còn có... trên người các người còn có bao nhiêu Kim Biên Mạn Đà La?”

Hai đạo nhân do dự một chút, Cơ Hạo không chút do dự vung kiếm, một đạo hồ quang sáng lên, đầu hai đạo nhân bay lên, rải đầy đất một mảng lớn máu tươi.

Năm ngón tay trái vừa chụp vừa ấn, đầu hai đạo nhân vỡ nát, hai nguyên thần máu chảy đầm đìa bay ra. Hai đạo nhân giống như ác quỷ gào thét khàn cả giọng: “Cơ Hạo, người dám tổn hại pháp thể của chúng ta? Người, người, chúng ta và người thù sâu như biển, chúng ta...”

“Ồn ào!” Cơ Hạo cười mắng một tiếng, tay trái phun ra một đạo Thái Âm chi khí, nguyên thần một đạo nhân chột cứng đờ, bị Thái Âm chi khí đông lạnh thành một cục huyền băng xanh lam. Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, Thái Âm chi khí ăn

mòn nguyên thần đạo nhân, cực kỳ thông thả đem nguyên thần của hắc hóa thành các luồng cực âm chi khí.

Nguyên thần đạo nhân bị Thái Âm chi khí đóng băng hoảng sợ muốn chết nhìn Cơ Hạo, lại không cách nào phát ra nửa điểm thanh âm, chỉ có thể lẳng lặng cảm thụ nguyên thần mình khổ tu vô số năm bị Thái Âm chi khí ăn mòn, lực lượng của mình đang cấp tốc tiêu tán.

Một gã đạo nhân khác bị dọa hồn vía lên mây, hắc hoảng sợ tương tự nhìn Cơ Hạo, hét rầm lên: “Ngay trong túi gấm bên người chúng ta, bên trong có một hồ lô thuốc mỡ Kim Biên Mạn Đà La phối chế, thuốc giải ở trong một bình ngọc màu đen... Trên người chúng ta, còn có mười hai hạt giống Kim Biên Mạn Đà La, là hạt giống chuẩn bị gieo trồng ở Đài Nhạc!”

Cơ Hạo chưa động thủ, Vũ Mục đã vồ đến cạnh thi thể hai đạo nhân, sốt sắng từ trên người bọn họ lục soát ra hai cái túi gấm máu chảy đầm đìa. Tìm tòi một phen cẩn thận ở trong túi gấm, Vũ Mục đột nhiên xách lên một hồ lô màu vàng cùng một bình ngọc màu đen, còn có một hộp ngọc trong suốt to bằng bàn tay lớn tiếng hoan hô.

“Được rồi, các người đã vô dụng.” Cơ Hạo phun ra một đạo Thái Dương Tinh Hỏa, đem hai đạo nhân đốt tới mức hồn phi phách tán, sau đó vẫn là một làn mây khói năm màu từ lòng bàn tay hắc phun ra, hai đạo nhân bốn nguyên lạc ấn cũng bị cái đỉnh tròn năm màu nuốt vào, lửa thần năm màu xoay tròn nghiền mài một phen, đem bốn nguyên lạc ấn của hai người luyện sống thành hư ảo.

“Chớ trách ta, trách tổ sư các người.” Cơ Hạo nhìn chỗ hai nguyên thần ngã xuống lạnh giọng nói: “Ở Bạch Thạch sơn, đánh ta một chưởng, hắc là Mộc đạo nhân nhỉ? Ta nói rồi, bọn họ đánh ta, ta sẽ giết môn đồ của họ, điều này không có đạo lý, không có đúng sai đáng nói.”

Trong thành Phì Thủy, vô số thần tử, tướng lĩnh dưới trướng, con dân dưới sự cai trị của Cơ Ngộ ngơ ngác nhìn một phen hành vi của Cơ Hạo.

Tất cả cái này đều xảy ra ở trong thời gian cực ngắn. Ngăn ngừa mấy nhịp thở, hơn trăm ‘dị nhân’ hồn phi phách tán, Cơ Ngộ bị đánh hóa thành tro bụi, tường thành cùng cửa lớn nhà mình đều bị Cơ Hạo làm sập.

Một lão nhân mặc đồ hoa đột nhiên ngửa mặt lên trời rống giận một tiếng: “Báo thù cho Cơ Ngộ đại nhân!”

Trong thành Phì Thủy tình cảm quần chúng phần nộ, vô số con dân Phì Thủy thành đều khàn cả giọng rống giận: “Báo thù cho Cơ Ngộ đại nhân!”

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, dùng sức phất phất tay: “Loạn thế nên dùng trọng điển, con dân Phì Thủy thành để yêu nhân mê hoặc, tà đạo phạm thượng, giết chết thành chủ Cơ Ngộ, mỗi người đều có trọng tội!”

Hít một hơi thật sâu, Cơ Hạo vung kiếm chỉ về phía trước, lớn tiếng quát: “Tự Văn Bình đại nhân, theo ta, giết!”

Chương 1226: Cả Thành Là Nô

Đầu đội Bàn Cổ Chung, từng tia hỗn độn chi khí hộ thể, Cơ Hạo cũng không cầm kiếm, tay không xông vào Phì Thủy thành.

Từ đỉnh núi đến chân núi, Phì Thủy thành xây dựng hai con đường lớn hình chữ ‘Chi’ uốn lượn mà xuống, từ cửa chính cung điện của Cơ Ngộ thông mãi hướng cửa thành chân núi, quán thông toàn bộ phố lớn ngõ nhỏ toàn thành.

Giờ phút này theo hai con đường lớn, từng đám đông chiến sĩ Phì Thủy thành cười Ngọc Giác Linh Dương, mặc giáp da cá sấu khổng lồ chen chúc mà đến, Ngọc Giác Linh Dương tiếng chân thanh thúy kéo dài một hơi, chấn động mặt đất run rẩy.

Phì Thủy lãnh địa của Cơ Ngộ lấy Đài Nhạc làm trung tâm, Đài Nhạc thế núi hùng hồn, vật cưỡi tầm thường ở nơi này không dễ sử dụng. Ngọc Giác Linh Dương đặc sản của Đài Nhạc thân thể khổng lồ, nhảy nhót như bay, hơn nữa am hiểu trèo đèo lội suối, cho nên chiến sĩ Phì Thủy thành đều lấy Ngọc Giác Linh Dương làm vật cưỡi.

Nắm sát Phì Thủy, trong lãnh địa của Cơ Ngộ có nhiều cá sấu thái cổ to lớn sinh sản phát triển. Đám cá sấu thái cổ đó hung ác tàn bạo, thực lực có thể vật lộn với giao long. Con dân của Cơ Ngộ liền lấy da thuộc cá sấu khổng lồ chế thành giáp trụ, mềm dẻo kiên cố, lực phòng ngự cực mạnh, lại nhẹ nhàng linh hoạt, chỉ ở dưới da rồng.

Ngọc Giác Linh Dương kỵ binh đóng quân ở Phì Thủy thành lấy hàng chục vạn để tính, lấy mấy tướng lĩnh cấp Vu Đế làm dẫn đường, linh dương kỵ sĩ cuộn cuộn gào thét mà đến. Cách Cơ Hạo còn rất xa, vô số trường mâu lóng lánh hàn quang đã ‘Vù vù vù’ dựng lên, càng có mảng lớn phi phủ trầm trọng mang theo tiếng xé gió chói tai hướng Cơ Hạo đập xuống.

Cơ Hạo sải bước đón đầu đám linh dương kỵ binh, một đợt lại một đợt riu

bay hung hăng nện xuống, đánh vào trên hỗn độn khí tức Bàn Cổ Chung phóng ra.

Tiếng vang lớn ‘Thùng thùng’ không dứt bên tai, vô số rìu bay vỡ nát, nổ thành vô số mảnh vỡ rải đầy đất. Càng nhiều rìu bay từ bốn phương tám hướng ập tới, mảnh kim loại vỡ vụn chồng chất dưới chân Cơ Hạo, rất nhanh đã đắp lên cao hơn ba thước.

‘Phá’!

Cơ Hạo rống to một tiếng, hăn không dám ở trong thành Phì Thủy vận dụng vu lực của mình, mà là thật cẩn thận vung hai nắm đấm, cực kỳ nhẹ nhàng hướng bốn phương tám hướng đánh một lượt. Không khí chợt kịch liệt chấn động, phát ra tiếng xé gió vang bèn nhọn khó nghe, một đợt quyền ấn màu trắng to bằng vại nước giống như sóng to hướng bốn phía phóng mạnh đi.

Chợt nghe một tiếng nổ, toàn bộ phòng ốc trong bảy tám dặm quanh Cơ Hạo khẽ run lên, đồng thời nổ vỡ.

Vô số gạch ngói, xà nhà, cở tranh nổ thành phấn, cuốn lên đám đông con dân Phì Thủy thành ẩn thân trong phòng ốc, như cở trong cơn lốc quay cuồng hướng bốn phía đi xa. Các con dân ẩn thân trong phòng ốc bị quyền kinh của Cơ Hạo đè ép, chỉ cảm thấy trong lòng run lên, đồng thời trước mắt tối sầm ngất đi.

Khi quyền ấn của Cơ Hạo rơi ở trên người các con dân bình thường, chỉ dùng một lực lượng âm nhu dị thường chấn động ngất bọn họ.

Quyền ấn tương tự rơi ở trên thân các chiến sĩ Phì Thủy thành đứng ở xa xa hướng hăn ném rìu, quyền kinh âm nhu đến cực điểm chợt trở nên cương mãnh bá đạo. Chỉ nghe tiếng vang lớn ‘Rầm rầm’, từng mảng lớn chiến sĩ Phì Thủy thành học cả đổng máu bay ngược về phía sau, giáp trụ trên thân bọn họ bị đập nát, không chút sức phản kháng bị đánh bay ngã xuống đất.

Diên cuồng phun ra từng ngụm máu tươi, nhưng các chiến sĩ bị đánh bay kia

cũng phát hiện, bọn họ nhận đều là chấn thương rất nhẹ, chỉ chấn động lục phủ ngũ tạng bọn họ quay cuồng, tứ chi bách hải mềm nhũn, trừ phun mấy ngụm máu, tạm thời mất đi sức chiến đấu, thì không có bất cứ trở ngại nào khác.

“Khốn kiếp! Nghiêu Hậu Cơ Hạo, đây không phải chỗ người đùa giỡn uy phong!”

Bảy tám tướng lĩnh cấp Vu Đế của Phì Thủy thành rút cuộc lao tới trước mặt Cơ Hạo. Bọn họ không để ý nơi này là Phì Thủy thành, là lãnh địa nhà họ, bọn họ không chút để ý chiến lược cấp Vu Đế chỉ cần hơi tiết ra chút là có thể đem hơn phân nửa Đài Nhạc triệt để san phẳng, càng bất chấp con dân Phì Thủy thành chết sống, được ăn cả ngã về không hưởng Cơ Hạo phát động tiến công toàn lực.

Bảy tám đạo Vu Đế tinh khí như khói báo động từ đỉnh đầu bọn họ bốc lên, tinh khí bành trướng lao vút lên cao vạn dặm, đem mây đen trên trời cũng đục ra một lỗ thủng lớn đường kính trăm dặm. Mưa gió khắp trời chợt dừng lại, vô số hạt mưa, cột nước đều bị Vu Đế tinh khí bành trướng mãnh liệt ép cho đọng lại giữa không trung, không có một giọt nào có thể rơi xuống.

Đài Nhạc kịch liệt chấn động, mặt sông ngoài thành Phì Thủy chợt động lại, sau đó dòng chảy chính cùng ba nhánh của Phì Thủy đồng thời run lên, trên mặt nước dần dần có làn sóng lẫn tăn xuất hiện, sau đó làn sóng lẫn tăn cấp tốc lớn lên, tăng cường, mắt thấy sẽ là một hồi đại họa ngập trời sắp xảy ra.

Cơ Hạo chỉ tay, hỗn độn chi khí Bàn Cổ Chung phun trào đột nhiên bành trướng gấp trăm lần, loáng cái đã đem mấy tên Vu Đế văng đầu bao phủ bên trong, tinh khí quay cuồng của bọn họ va chạm ở trên hỗn độn chi khí tức, không ngừng phát ra tiếng ‘Ong ong’ trầm đục, lại không thể ảnh hưởng bên ngoài chút nào nữa.

“Các người, đều đáng chết!” Cơ Hạo cả giận nói: “Cấu kết yêu nhân, phản bội nhân tộc, các người còn có thể nói là chủ ý của Cơ Ngộ. Nhưng không để ý con dân nhà mình chết sống, ở trong thành nhà mình không kiêng nể gì thúc dục

lực lượng Vu Đế, các người quả thực phát rồ rồi, tất cả chết đi!”

Cơ Hạo vùng trọng quyền, Khai Thiên Nhất Kích, Ích Địa Nhất Kích liên hợp phát động.

Lấy thực lực hãn hiện nay, hai đòn Khai Thiên, Ích Địa liên động, thực lực đó đủ để mạnh mẽ lay động Vu Thần. Phía trước năm đấm của hãn xuất hiện luồng sáng kỳ dị, đó là không gian và thời gian pháp tắc của Bàn Cổ thế giới bị năm đấm cuồng dã của Cơ Hạo khẽ xúc động, ở trong mắt thường bày ra hào quang kỳ dị.

“Chết đi!” Mấy vị Vu Đế Phì Thủy thành không biết nặng nhẹ tốt xấu, mấy người liên thủ hướng vào phía trong hợp lại, muốn nghiền áp Cơ Hạo, liên thủ đánh giết hãn.

Rầm một tiếng, trọng quyền của Cơ Hạo hung hăng nện ở trên thân mấy người.

Bốn phương tám hướng vô số chiến sĩ Phì Thủy thành cùng cất tiếng kinh hô, mất hồn mất vía hét lên, binh khí trong tay ‘Cạch cạch cạch’ không ngừng rơi xuống—— bọn họ nhìn thấy gì? Mấy đại Vu đế thực lực mạnh nhất dưới Cơ Ngộ trong thành Phì Thủy của bọn họ, thế mà bị Cơ Hạo một quyền đánh giết!

Một quyền, xương thịt thành bùn; một quyền, máu thịt văng khắp nơi; một quyền, ngay cả hồn phách bọn họ cũng ở trong một luồng lửa sáng màu vàng tan thành mây khói. Trong đó có một vị Vu Đế đỉnh phong, ba cao giai Vu Đế, bọn họ liên thủ, lại ngăn không được một quyền của Cơ Hạo!

“Thua rồi, thua rồi!” Mấy tướng lĩnh cấp Vu Vương mất hồn mất vía hét lên chói tai. Bọn họ cũng không chạy trốn, mà là quỳ rạp xuống đất không ngừng hô to gọi nhỏ ‘Thua rồi’!

Trong lòng bọn họ biết rõ, có thể nháy mắt giết chết Vu Đế, như vậy là yêu nghiệt trong tồn tại cấp Vu Đế, hoặc đã là cấp Vu Thần không còn là người nữa.

Vô luận là ‘yêu nghiệt’ hay ‘Không còn là người’, bọn họ đừng nghĩ từ trong tay Cơ Hạo chạy thoát, không ai có thể từ trong tay Cơ Hạo chạy thoát!

“Kẻ quỳ xuống đầu hàng không chết, ai dám phản kháng, dám chạy trốn, diệt môn!” Cơ Hạo chân đạp một đám mây lửa lao lên trời, nhìn Phì Thủy thành khổng lồ lớn tiếng rít gào: “Các người ai cũng có tội, tội lớn diệt môn phản bội nhân tộc!”

“Nạn lũ trước mắt, Phì Thủy thành các người thực lực to lớn, không nghĩ góp sức cho nhân tộc diệt nạn lũ, ngược lại cấu kết yêu nhân, vì lợi của một mình chậm trễ đại kế trị thủy, các người không đáng chết, ai đáng chết?”

“Chỉ là, xem ở các người đều là nhân tộc nhất mạch, bản hầu cũng không tiện làm quá phận!”

Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Tất cả mọi người, toàn bộ người ở Phì Thủy lãnh địa các người, từ hôm nay trở đi, đều là nô lệ. Các người phải đi tuyển đầu trị thủy liều mạng, chờ lũ rút lui, lại căn cứ công lao các người, định tội các người từng mắc!”

Tự Văn Bình mang theo đại đội nhân mã lao vào Phì Thủy thành, đem toàn bộ nhân vật thủ lĩnh trong thành khống chế hết lại.

Chương 1227: Toàn Lực Phác Sát

Trong thành Phì Thủy tiếng la khóc thấu trời.

Các chỗ cao trong thành đều đứng đầy trọng giáp tinh nhuệ Cơ Hạo từ Bồ Phản điều đến, các cấm quân nhân tộc lệ thuộc trực tiếp Đế Thuấn quân hạt mặt không biểu cảm, thậm chí là trong mắt lửa giận phun trào nhìn con dân Phì Thủy thành quỳ đầy trong thành.

Nhân tộc gặp phải tai ương ngập đầu, thế mà lại có thế lực nhân tộc không nghĩ cùng nhau vượt cửa ải khó khăn, ngược lại chỉ nghĩ cho mình, phá hư đại kế trị thủy. Những người này, đáng chết. Cho dù con dân Phì Thủy thành không phải kẻ chủ đạo sự tình, tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát.

Vô số lò luyện đốt đỏ bừng, trên mỗi lò luyện đều dựng mấy trăm cái bàn ủi lớn nhỏ.

Một lại một con dân Phì Thủy thành khóc lóc bị chiến sĩ cường tráng kèm hai bên đến cạnh lò luyện, có hình quan mặc đồ đen, bên hông thắt đai lưng màu máu cầm lấy bàn ủi, hung hăng ở trên hai gò má bọn họ nung dấu ấn chữ ‘Nô’ thật sâu.

Dùng ác kim dính địa tâm thái cổ độc khí chế thành, bôi vu dược bí chế, một khi khắc lên da thịt, mặc cho dùng bất cứ vu dược nào cũng không rửa sạch được. Cho dù các con dân Phì Thủy thành bị biếm làm nô lệ dùng đao cắt da thịt trên gò má mình, dấu ấn chữ ‘Nô’ này vẫn sẽ lõm thật sâu vào xương bọn họ.

Ở dưới tình huống cực đoan nào đó, có một số nô lệ huyết khí yếu kém thậm chí ngay cả trên linh hồn của mình cũng sẽ khắc xuống loại khí tức chữ ‘Nô’ này, bọn họ cho dù luân hồi chuyển thế, trên gương mặt cơ thể trẻ mới sinh cũng sẽ xuất hiện chữ ‘Nô’ mơ hồ có thể phân biệt. Loại trẻ mới sinh này một khi xuất hiện ở trong bộ tộc nhân tộc, tất nhiên sẽ bị vứt bỏ dã ngoại mặc cho hổ sói cắn nuốt.

Tiếng la khóc kinh thiên động địa, Cơ Hạo mặt không biểu cảm đứng ở đỉnh núi, quan sát con dân Phì Thủy thành phía dưới đầy khắp núi đồi quỳ dưới đất khóc lóc cầu xin tha thứ. Vô luận nam nữ già trẻ, vô luận lòng người thiện ác, lĩnh chủ bọn họ làm ra lựa chọn sai lầm, bọn họ phải chịu trừng phạt.

Nhất là, ở trong tiếng la khóc, Cơ Hạo còn nghe được tiếng cầu nguyện thì thào.

Nhiều con dân Phì Thủy thành vẫn đang hướng Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân cầu nguyện, khẩn cầu bọn họ có thể hiển linh cứu giúp mình, tiếp dẫn mình tiến vào ‘Khôn cùng thanh tịnh phúc địa, vĩnh hưởng vô tận phúc báo’ môn nhân đệ tử Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân từng hướng bọn họ thối phông.

Ngay trên quảng trường bên người Cơ Hạo, đồng lớn da thú bức hoạ cuộn tròn vẽ chân thân đồ ảnh Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân bị chônng chất cùng một chỗ. Mấy chục chiến sĩ nhân tộc đem dầu hỏa gay mũi đổ xuống trên da thú bức hoạ cuộn tròn, có người hướng lên trên bức hoạ cuộn tròn ném một cây đuốc, lửa lớn tận trời liền bắt đầu thiêu đốt.

Phì Thủy lãnh địa có mấy trăm triệu con dân, lấy hai mươi người làm một hộ, cũng có mấy ngàn vạn hộ nhà dân, trong mỗi một hộ nhà dân đều cung phụng một bức hoạ cuộn tròn Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, bức hoạ cuộn tròn thu thập được cũng là lấy ngàn vạn để tính.

Mấy ngàn vạn bức hoạ da thú cuộn tròn đồng thời thiêu đốt, lửa lớn hùng hực làm người ta không thể tới gần.

Khói đen cuộn cuộn từ trong lửa lớn lao ra, một pháp lực dao động làm người ta hít thở không thông đột nhiên từ trong lửa lớn phun ra. Từng tiếng tụng xướng trầm thấp truyền đến, từng luồng sáng màu vàng từ trong lửa lớn dần dần dâng lên, trong kim quang mơ hồ có thể thấy được Mộc đạo nhân ngồi xếp bằng ở dưới một cây bồ đề, Hoa đạo nhân mỉm cười tay cầm một đóa hoa sen đứng ở phía sau hắn.

Dị tượng này vừa xuất hiện, vô số con dân Phì Thủy thành như gặp được cứu tinh cất tiếng khóc lóc. Bọn họ giãy dựa hướng đỉnh núi quỳ xuống, hướng về hư ảnh Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân quỳ lạy như máy, khàn cả giọng khẩn cầu hai người cứu giúp mình cùng người nhà.

Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy, trong hư không từng đạo tín niệm lực to bằng bắp đùi từ trên đầu các con dân Phì Thủy thành bốc lên, vô số đạo tín niệm lực xám trắng hội tụ với nhau, liên tục tập thành một dòng lũ màu vàng tím thô to, gào thét hướng hư ảnh Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân bay đi.

Hư ảnh Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân chợt động, hai người đồng thời lộ ra nụ cười rất khế.

Con dân Phì Thủy lĩnh lấy trăm triệu để tính, lĩnh chủ nhà mình bị đánh chết, một đám thủ lĩnh bị Cơ Hạo giết chết trước mặt mọi người, toàn bộ người nhà mình cũng bị biếm làm nô lệ, đúng là lúc gặp phải tuyệt cảnh hốt hoảng không biết làm sao.

Hai vị tổ sư ngày thường bọn họ tụng niệm cúng bái cung phụng đột nhiên hiện ra chân hình ở trong lửa lớn hùng hực cùng khói đen, cùng lúc tiếng khóc của vô số con dân rung trời, tín ngưỡng của họ đối với hai đạo nhân chợt đạt tới trình độ điên cuồng.

Linh hồn con dân nhân tộc tất nhiên mỏng manh, nhưng khi họ là tộc đàn khi vận Bàn Cổ thể giới ưu ái, khi tín ngưỡng của họ chợt đạt đến mức tận cùng, linh hồn các con dân nhân tộc chợt tăng lên tới cảnh giới cực hạn nào đó.

Linh hồn tất cả mọi người đều biến thành hào quang loá mắt, cường đại kiên định. Giờ khắc này, bởi vì Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân dẫn đường, linh hồn các con dân Phì Thủy lĩnh trở nên như đúc từ lưu ly, cứng rắn mà cường đại, ngoại ma khó xâm nhập, lại càng không ngừng phóng ra tín ngưỡng trân quý vô cùng kiên định, cuộn cuộn tràn về phía hai đạo nhân.

Con dân Phì Thủy lĩnh như đàn lợn, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân là nông

dân nuôi thả đàn lợn, Cơ Hạo vô hình trung đã thành một thanh đao sắc, thành trợ thủ Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân thu gặt tín ngưỡng lực.

“Buồn cười! Các người thực đem nhân tộc coi là đồ chơi?” Cơ Hạo nhìn dị tượng trong hư không chỉ có hắc có thể nhìn thấy, một luồng ác khí xộc thẳng lên đầu. Hắc thét dài một tiếng, Bàn Cổ Chung bay lên không, nổ vang ‘Ông’ một tiếng, Bàn Cổ Chung hóa thành kích cỡ trăm dặm, một tay đem hư ảnh Hoa đạo nhân cùng Mộc đạo nhân cao vạn trượng bao phủ ở trong.

Tín ngưỡng lực cuộn cuộn gào thét mà đến, trên Bàn Cổ Chung tràn ngập hỗn độn chi khí, hóa thành vô số vòng xoáy đem toàn bộ tín ngưỡng lực nuốt vào. Mặc cho con dân Phì Thủy linh sinh ra bao nhiêu tín ngưỡng lực, mặc cho bọn họ đưa tới bao nhiêu tín ngưỡng lực, Bàn Cổ Chung không chút khách khí dựa theo danh sách thu hết.

Những tín ngưỡng lực này là hiến cho Hoa đạo nhân cùng Mộc đạo nhân, mang theo ấn ký tín ngưỡng rõ ràng.

Nhưng trong Bàn Cổ Chung nổi từng trận tiếng chuông, từng đợt tiếng chuông đem toàn bộ ấn ký trong tín ngưỡng lực đánh vỡ thành mảnh vụn, cái đỉnh tròn năm màu trong bụng Cơ Hạo vui vẻ xoay tròn, từng đợt tín ngưỡng lực màu vàng tím không ngừng ulla vào, lửa thần năm màu quay quanh tín ngưỡng lực xoay tròn một phen, liền có từng đạo tín lực thuần túy màu vàng tím, ngưng luyện thuần trọng như thủy ngân không ngừng ulla vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Đại nhật nguyên thần cấp tốc héo rút, Thái Dương, Thái Âm, Hủy Diệt ba đại đạo đài chột phụt ra vạn tia sáng vàng.

Thân thể Cơ Hạo kịch liệt run rẩy, trong mắt hắc cấp tốc lóe lên vô số hoa văn đại đạo, hắc linh ngộ đối với Thái Âm, Thái Dương, Hủy Diệt ba đại thiên đạo pháp tắc tiến một bước dài, trong nháy mắt đại đạo hắc linh ngộ sánh với toàn bộ thu hoạch ngày thường ba năm tháng vất vả suy nghĩ!

Lực lượng thần thức của hắc càng liên tục tăng vọt, trong thần hồn không

gian của hắc điện chớp sấm rền từng đợt, đại nhật nguyên thần phát ra vô lượng hào quang, thần thức hắc hoàn toàn ngưng tụ thành thực chất, như một trận sóng triều quét ngang hư không.

Nơi cực xa, trên mặt nước mênh mông, Hoa đạo nhân đang điên cuồng đuổi giết một con long mã, một con huyền quy đột nhiên thân thể run lên, vẻ mặt hắc tối tăm xoay người lại, hướng về phía Phì Thủy thành nhìn một cái.

“Cư Ngộ đồ nhi, người chết thật thê thảm; Cư Hạo, người thế mà giết của ta thật nhiều môn nhân!” Hoa đạo nhân nghiến răng, lạnh lùng nói: “Người lại còn dám đoạt tín ngưỡng lực của sư huynh đệ ta, quả thực là khinh người quá đáng, cho dù là thầy người Vũ Dư đạo nhân, có dám ức hiếp ta như thế?”

Chỉ thời gian một cái quay đầu, long mã, huyền quy đã chạy ra thật xa, mắt thấy đã sắp thoát ly tầm mắt Hoa đạo nhân.

Hoa đạo nhân cả kinh, vội vàng hướng phía long mã, huyền quy chạy trốn đuổi theo, trên người hắc một cánh hoa sen bay xuống, nhẹ nhàng bay lên trời cao:

“Phàm đệ tử trong giáo ta nghe lệnh, tập trung tất cả lực lượng, không tiếc mọi giá, săn giết Cư Hạo!”

Chương 1228: Hung Danh Hiển Hách

Sau sự kiện Phì Thủy thành, chớp mắt hơn nửa năm thời gian trôi qua.

Cơ Hạo đem lực lượng trên tay mình nắm giữ tiến hành ưu hoá chinh hợp, lấy quyền xem tình huống mà lộng quyền Đế Thuấn trao tặng làm cơ sở, mượn dùng năng lực xuyên qua hư không của Thiên Địa Kim Kiều, lui tới bốn ba ở các nơi của Trung Lục thế giới.

Từng chỗ sào huyệt thủy yêu bị san bằng, từng mũi đại quân thủy yêu bị tiêu diệt, từng cự yêu thậm chí là hồng hoang cự phách cường đại bị Cơ Hạo chém giết; từng cái thôn trang thờ phụng Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân bị mạnh mẽ dời đi, toàn bộ con dân đều bị đưa vào đội ngũ trị thủy; từng cái thành trì cung phụng Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân bị công phá, con dân từ thành chủ trở xuống đều bị biếm làm nô lệ...

Cũng có đế tử, bá hầu tương tự Cơ Ngộ, xuất thân cao quý, huyết mạch phi phạm, lại bởi vì khát khao lực lượng mạnh hơn, tuổi thọ dài hơn, bị môn nhân của Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân mê hoặc, bán vào môn hạ Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân. Lãnh địa bọn họ bị Cơ Hạo công phá, toàn bộ của nôi bị đưa vào kho công ở Bồ Phản, làm kinh phí trị thủy.

Mà toàn bộ con dân các lãnh địa đó, cũng bị Cơ Hạo vung tay biếm làm nô lệ, đưa vào tuyến đầu trị thủy.

Mặc kệ người có cái cơ gì, mặc kệ người có lý do nào, mặc kệ người có nỗi khổ trong lòng ra sao, không phân biệt nam nữ già trẻ, xanh đỏ đen trắng, ai phản bội đại nghĩa nhân tộc, ở lúc nhân tộc hợp mưu hợp sức ứng phó thiên tai ở sau lưng cản trở, Cơ Hạo hạ quyết tâm lấy thủ đoạn sấm sét, đem toàn bộ bọn họ đưa đi tiền tuyến trị thủy.

Cho dù trong đó có người già, có trẻ con trong tã lót, cho dù bọn họ một khi đi hướng tiền tuyến trị thủy kết cục duy nhất chính là cái chết!

“Loạn thế nên dùng ví dụ điển hình, ta không cần thanh danh! Ích lợi nhân tộc tối thượng, kẻ phản nhân tộc ta phải chết!” Kế sau Phì Thủy thành, Cơ Hạo khi công phá Tân Sơn lãnh địa, đối mặt vô số con dân Tân Sơn lãnh địa ngoác mồm chửi cùng điên cuồng nguyên rửa, hấn bay lượn cao cao trên trời, tay cầm Thái Cực Thần Phong lớn tiếng hô, tiếng hò hét chấn động thiên địa, làm trong lòng ức vạn con dân chấn động, không ai có thể nói ra một câu mắng chửi nào nữa.

Nước lũ mênh mông quay cuồng sôi trào, sóng to cuốn vô số bọt biển quay cuồng không ngớt.

Thi thể từng đám đông thủy yêu trôi nổi trong nước, trong nước có lượng lớn thủy yêu loại rắn, mãng phun kịch độc, thi thể thủy yêu bị kịch độc ăn mòn, đang cấp tốc hư thối bốc mùi.

Đám người Cơ Hạo, Man Man, Thiếu Ti, Thái Ti ngồi ở trên Cửu Long Xa Liễn, Da Ma Sát Nhất mang theo mấy ngàn chiến sĩ Già tộc thực lực mạnh mẽ bảo vệ xung quanh, mấy ngàn sợi xích màu xanh tím to bằng ngón cái bị Viên Lực nắm trong tay, con khỉ này đang cười quái dị ‘Hi hi ha ha’, một cái roi gân rồng chế thành trong tay quất rung trời.

‘Bốp’ một tiếng thật lớn, một đầu khác của sợi xích, một đạo nhân trên cổ bị sợi xích gắt gao chế trụ thân thể kịch liệt run lên một cái, roi gân rồng vụt ở trên lưng hấn, để lại trên lưng hấn vết thương sâu ba tấc, vết máu thật dài hầu như đem lưng hấn xé thành hai mảnh.

“Mấy đạo nhân kia, mau mau làm, bằng không hầu gia đánh chết tươi người con chuột chết bầm này!” Viên Lực rung đùi đắc ý cười, hướng về phía mấy ngàn đạo nhân cũng bị xiềng xích chế trụ cổ cất tiếng cười to.

Cơ Hạo ngồi ở trên Cửu Long Xa Liễn, mặt không biểu cảm nhìn các đạo nhân đó.

Một đường công phá mấy vạn thôn trại cùng thành trì lớn nhỏ, càng công phá

hơn trăm lãnh địa loại khổng lồ. Trong những thôn trại thành trì này ít nhất cũng có hai ba môn nhân của Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân tọa trấn, trong lãnh địa loại khổng lồ ít thì mấy chục người, nhiều thì một hai trăm người, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân cũng chia phái môn nhân số lượng khác nhau tọa trấn trong đó.

Cơ Hạo công phá các thôn trại, thành trì cùng lãnh địa đó, tuyệt đại bộ phận môn nhân Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân bị hấn không thu tay được, trực tiếp đánh giết, ngay cả bốn nguyên lạc ẩn cũng bị cái đỉnh tròn năm màu luyện hóa.

Còn lại số rất ít hơn năm ngàn đạo nhân, thì bị Cơ Hạo lấy vu pháp ngằm khổng chế.

Trên linh hồn các đạo nhân đó bị Cơ Hạo hạ vu chú, càng có Thái Ti, Thiếu Ti liên thủ, hưởng bọn họ hạ linh hồn chú sát thuật độc ác nhất. Máu thịt bọn họ, thì bị Vũ Mục dùng bữa ba năm ngàn loại vu độc hạ cấm chế, Vũ Mục càng đem một tia bản mạng tinh khí của bọn họ nhét vào Ôn Thần Phiên, gắt gao khổng chế sinh tử của bọn họ.

Cộng thêm Cơ Hạo dùng cái đỉnh tròn năm màu luyện chế sợi ‘Vạn Độc Vạn Chú Vong Linh Tỏa’ này, hơn năm ngàn đạo nhân bị Cơ Hạo áp chế gắt gao, đều bị Cơ Hạo coi là súc vật ra roi.

Bị Viên Lực hung hăng vụt một roi, hơn năm ngàn đạo nhân cùng gào thét một tiếng. Các đạo nhân trung khí hùng hậu hét một tiếng, bọn họ đồng thời miệng tụng chú ngữ, hai tay kết ấn, pháp lực mệnh mệnh cuộn cuộn trào ra, nhất thời giữa không trung phiêu đảng mây đẹp khí lành, các đóa hoa sen lơ lửng, mảng lớn mưa ánh sáng màu vàng từ trong ánh đẹp khí lành phun trào ra, tí tách rơi ở trên mặt nước đầy hỗn độn.

Vừa rồi Cơ Hạo ở đây chém giết một trận lớn. Hấn cùng Da Ma Sát Nhất liên thủ, cộng thêm đám người Man Man, Thiếu Ti tương trợ, càng có mấy ngàn chiến sĩ Già tộc thực lực yếu nhất cũng đạt tới nửa bước Vu Đế cảnh buông tay giết chóc, một mũi đại quân thủy yêu quy mô thật lớn bị tàn sát hết.

Thi thể chồng chất như núi, kịch độc lan tràn bừa bãi, nếu là không xử lý thêm, tất nhiên sẽ truyền độc vạn dặm, tạo thành sự phá hủy cực lớn đối với hoàn cảnh xung quanh.

Phía dưới nước lũ này đều là đất đai phì nhiêu thuộc về nhân tộc, là lãnh địa của nhân tộc, Cơ Hạo quyết không thể để kịch độc rót vào trong đất, ngày sau xử lý nhất định sẽ càng thêm phiền toái.

Môn nhân Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân tạm bất luận tâm tính thủ đoạn, pháp thuật thần thông của bọn họ có vài phần thần hiệu phá tà thanh chướng. Mưa ánh sáng màu vàng rơi vào trong nước, nhất thời chỉ nghe thấy từng trận gió thơm, một mảng thủy vực không sạch sẽ nhanh chóng trở nên trong suốt thấy đáy, thi cốt thủy yêu, nọc độc kịch độc đều hóa thành các luồng khói trắng dần dần bay lên, bị gió thổi qua liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đợi tới sau khi thủy vực bị ô nhiễm phạm vi gần ngàn dặm được thanh lý sạch sẽ, một khối ngọc bài trong tay Cơ Hạo đột nhiên chấn động vang lên, hắn nhìn thoáng qua một hàng văn tự hiện ra trên ngọc bài, trong mi tâm phun ra Thiên Địa Kim Kiều, hóa thành một mảng thanh quang cuốn đoàn người lên nháy mắt xông lên trời cao, trong chớp mắt đã hóa thành một điểm quang ảnh nơi chân trời.

Dọc theo đường đi Cơ Hạo công thành phá trại, đốt cháy vô số bức họa cuộn tròn của Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, chặn được vô số tín niệm lực vốn thuộc về Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân. Những niệm lực này bị cái đỉnh tròn năm màu chuyển hóa sau đó do Cơ Hạo hấp thu, tuy những ngày qua chỉ tiêu hóa không đến một phần mười số định mức trong đó, pháp lực tu vi cùng đạo đài cảnh giới của hắn đều đã nhận được sự nâng cao thật lớn.

Vốn hắn không chế Thiên Địa Kim Kiều, chỉ có thể mang theo mười mấy người hành động.

Nay Thiên Địa Kim Kiều của hắn triển khai, lại có thể mang theo hơn vạn

người vắt ngang qua hư không, bởi vậy có thể thấy được hãn tiến bộ lớn bao nhiêu, thực lực tăng lên khủng bố bao nhiêu.

Ngoài mười vạn dặm, một mảng lớn thanh quang từ trên trời giáng xuống, mấy ngàn đạo nhân cùng cất tiếng thở dài, mây lửa cuộn cuộn tản ra, Cửu Long Xa Liễn hiện ra thân thể khổng lồ ở trong mây lửa.

Đỉnh một ngọn núi cao phía dưới, trong một mảng quần thể thôn xóm kéo dài ngàn dặm, mấy chục thanh niên đạo trang đột nhiên điên cuồng hét lên: “Cơ Hạo đến rồi... sát thần Cơ Hạo đến rồi... Các vị sư huynh đệ, mau chạy trốn!”

Mười mấy cột sáng màu vàng phóng lên cao, các đạo nhân đó mất hồn mất vía bỏ trốn mất dạng, dùng tốc độ nhanh nhất hướng phía nam chạy trốn.

Trên mặt nước xa xa, một mũi đại đội nhân mã nhân tộc trị thủy quy mô không lớn im lặng không nói gì, vẻ mặt ai cũng quý dị ngẩng đầu nhìn Cơ Hạo trên xe kéo.

Cơ Hạo cười khan vài tiếng, nhìn thoáng qua các đạo nhân cấp tốc chạy trốn, lạnh giọng cười nói: “Các người chạy đi đâu? Ta ở đây, đang cần khổ dịch giúp ta dọn dẹp chiến trường!”

Cũng không dùng Thiên Địa Kim Kiều, Cửu Long Xa Liễn cuộn lên một đám mây đỏ lớn, nhanh chóng hướng các đạo nhân kia đuổi theo.

Chương 1229: Vô Lượng Liên Hoa Cảnh

Phía trước Cơ Hạo, mười mấy luồng sáng màu vàng hốt hoảng chạy trốn.

Ở phía sau hẳn, đỉnh núi cao, cửa thành dày nặng ầm ầm mở ra, bá hầu nhân tộc trong thành mang theo đám đông thần tử tướng lĩnh hoảng sợ muốn chết ra khỏi cửa đầu hàng. Thủ lĩnh đại đội trị thủy khẽ thở dài một hơi, vung tay lên, tự có đám đông nhân mã ủa vào trong thành, đem già trẻ cả thành tận tình bắt sống, cũng từ trong nhà bọn họ lục soát ra lượng lớn bức họa cuộn tròn chân thân Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân.

Giữa không trung tiếng rên rỉ không dứt, hơn năm ngàn đạo nhân bị xiềng xích buộc ở trên cổ khóc lóc khàn cả giọng, nước mắt rơi xuống như mưa.

Bọn họ là luyện khí sĩ đó, luyện khí sĩ nhảy ra ngoài tam giới không ở trong ngũ hành, bọn họ đều là người có đạo, bọn họ đã ngưng kết nguyên thần, từ nay về sau thoát khỏi thân thể ước thúc, tuổi thọ của bọn họ được kéo dài rất nhiều.

Không chịu ngoại kiếp mà nói, các đạo nhân này đều có thể trường sinh tiêu dao, ở trong núi rừng hưởng hết khôn cùng thanh tịnh, tận tình gọi gió uống trăng cùng đạo hữu.

So sánh với nhân tộc bình thường, nhân tộc ngày đêm chịu bệnh tật uy hiếp, chịu đủ hổ lang khổ, càng có vô số thiên tai tai họa ngầm, còn có dị tộc như hổ rình mồi, làm sao so được với bọn họ tiêu dao khoái hoạt, cao cao tại thượng?

Đáng thương cho bọn họ, sao lại gặp Cơ Hạo tên ma đầu này, chịu đãi ngộ tàn khốc như thế.

Bọn họ bị coi như súc vật trói lại, buộc ở trên Cửu Long Xa Liễn, mỗi ngày dọn dẹp chiến trường cho Cơ Hạo, nguyên thần lúc nào cũng chịu vu chú tra tấn, trong cơ thể càng có mấy ngàn loại vu độc thỉnh thoảng phát tác ba năm mười loại như phát điên.

Đêm không thể ngủ, ăn không ngon, ngủ không yên, quần áo tả tơi, cả người dơ bẩn và chua hôi, các đạo nhân này có bao giờ chịu khổ như vậy? Bọn họ cho dù ngày xưa đạo chơi thiên hạ tích góp ngoại công, cũng là một tác phong cao nhân xuất trần, hai tay không dính nước mùa xuân, hai chân không dính một hạt bụi nha!

Mắt thấy Cơ Hạo khống chế Cửu Long Xa Liễn đuổi giết đồng môn nhà mình, các đạo nhân đó cùng cất tiếng rên rì: “Chạy đi, chạy đi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi... Tuyệt đối không thể rơi vào trong tay Cơ Hạo... Cơ Hạo, người tên tiểu bối độc ác này, tổ sư nhà ta nhất định sẽ không tha cho người... vận mệnh tương lai bi thảm của người có thể tưởng tượng!”

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, hãnh lạnh lùng nhìn các đạo nhân ồn ào không ngớt kia, đi đến bên người Viên Lực, giật lấy roi gân rồng trong tay hắn, hướng về phía đám đạo nhân đó vụt bừa một trận.

Hắn một câu cũng lười nói. Khu môi múa mép với các môn đồ thân tín của Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, đó là chuyện không có ý nghĩa nhất. Đối phó bọn người kia, trực tiếp một đao đánh chết hoặc là phủ định toàn bộ, đó là cách làm hữu dụng nhất. Nói lý, giảng đạo lý, nói lý có ý nghĩa với những người này sao?

Cơ Hạo thần lực vô cùng, khí lực so với Viên Lực lớn hơn đâu chỉ gấp trăm lần, roi vụt xuống một trận, chỉ nghe tiếng kêu thảm liên tục, mấy trăm đạo nhân bị đánh đứt gân gãy xương, từng người ngã quỵ ở trên đụn mây toàn thân run rẩy không thể động đậy.

Mấy ngàn đạo nhân đồng thời ngậm miệng, bọn họ đều gia tăng vận chuyển đụn mây, dùng tốc độ nhanh nhất hướng mười mấy đồng môn phía trước đuổi theo. Xiềng xích trên cổ bọn họ kéo thẳng tắp, thoát nhìn giống như bọn họ kéo Cửu Long Xa Liễn chạy như điên về phía trước.

Gần rồi, gần thêm nữa, mắt thấy Cửu Long Xa Liễn của Cơ Hạo cách mình đã không đến mười dặm, trong mười mấy đạo nhân chạy trốn phía trước, một

đạo nhân trung niên râu dài như bạc quay đầu nhìn một cái, đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một linh phù ánh vàng rực rỡ chế từ lá bồ đề, ngón tay nhoáng lên một cái linh phù liền chột hóa thành một ánh lửa.

Một đám mây vàng to lớn quay cuồng từ trong linh phù phun ra, hóa thành một chiếc thuyền mây nâng đạo nhân này.

Chợt nghe vang ‘Xẹt’ một tiếng, thuyền mây màu vàng dài bảy tám trượng đột ngột tăng tốc, không khí bị xé ra một lỗ hổng thật dài, thuyền mây tốc độ nhanh đến kinh người, nhanh chóng đem khoảng cách giữa mình cùng Cửu Long Xa Liễn kéo lớn đến hơn trăm dặm.

“Ừm?” Cơ Hạo thoải mái cười, bảo mệnh linh phù lá bồ đề lấy ra trên bản thể Mộc đạo nhân chế thành? Lúc trước hắn đánh giết, bắt sống mấy vạn môn nhân của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, chỉ có ít ỏi đạo nhân tọa trấn lãnh địa to lớn trong tay mới có vật cùng loại, không ngờ được trong một cái lãnh địa nho nhỏ chỉ có mười mấy người tọa trấn, thế mà cũng có bảo bối bậc này?

“Mộc đạo nhân thật xa hoa, không lẽ từng môn hạ đệ tử của hắn, đều có thể có một bồ đề linh phù của hắn để bảo mệnh sao? Hắn không sợ trích hái hết lá của mình, biến thành tên trọc sao?” Cơ Hạo lớn tiếng cười, tiếng cười như sấm, mười mấy đạo nhân trên thuyền mây xa ở ngoài trăm dặm cũng đều nghe được rành mạch.

Đạo nhân râu dài vừa nãy xoay người, ngón tay phải tạo thành kiếm chỉ vào Cơ Hạo quát lớn: “Cơ Hạo, ngươi tùy ý hộ vệ, hòng đại sự bốn môn, ngươi tội nghiệt ngập trời. Cho dù sư tôn ngươi là Vũ Dư giáo chủ, cũng không giữ được mạng cho ngươi!”

Hít sâu một hơi, đạo nhân râu dài chỉ vào phía trước lớn tiếng quát: “Không cần đuổi nữa, chúng ta ở phía trước đã bày ra vô biên đại trận, chỉ chờ người đến. Người không cần đuổi theo nữa, đuổi theo sẽ chết!”

Cơ Hạo khẽ nhú mày, dị thường cố quai cười lên.

Đây là kẻ khích tướng sao? Đạo nhân râu dài không nói lời này còn tốt, hắn vừa nói lời này, kết hợp hành vi của mình những ngày qua, cùng với môn hạ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tổn thất thảm trọng, Cơ Hạo tin tưởng, phía trước thực sự có một cái bẫy chờ hắn.

“Đạo nhân à, chỉ vọng ngôn, sao có thể dọa được ta?” Cơ Hạo cười dài nói: “Người không dọa ta còn tốt, người nếu dọa ta, ta càng muốn tới.”

Nheo mắt, Cơ Hạo lăm bằm trong lòng—— ‘Mỹ danh ‘Trùng mắt tất báo’ của Thanh Long ta kiếp trước, há là các thủ đoạn thô thiển này của các người có thể dọa được sao?’

Cửu Long Xa Liễn cũng đẩy nhanh tốc độ, Nha Công đứng ở trên mũi xe kéo, thân hình chột bành trướng đến nghìn trượng, nó dang cánh chim hót dài, kim quang liệt hỏa cuộn cuộn hướng bốn phía khuếch tán ra, trong Cửu Long Xa Liễn truyền đến từng đợt tiếng hót của Kim Ô, ở dưới tinh huyết Nha Công dẫn dắt, tốc độ Cửu Long Xa Liễn tăng lên từng đợt một, rất nhanh đã vượt qua tốc độ của thuyền mây phía trước.

Thuyền mây dù sao chỉ là một lá bồ đề linh phù biến thành, nội tình nào so được với thiên đế trọng bảo Cửu Long Xa Liễn?

Mắt thấy Cửu Long Xa Liễn từng bước một áp sát thuyền mây phía trước, Cơ Hạo đột nhiên xoay người hướng Man Man, Thiếu Ti cười hỏi: “Phía trước có cạm bẫy mai phục, sợ không?”

Man Man, Thiếu Ti chỉ cười ‘hì hì’ đùa giỡn lẫn nhau, căn bản không trả lời vấn đề có sợ không của hắn. Thái Ti vẫn đang thần du thái hư, Vũ Mục, Phong Hành một tên hàm hậu, một tên khôn khéo nhìn Cơ Hạo cười, trong mắt tràn đầy tín nhiệm cùng không sao cả.

Cơ Hạo cười gật gật đầu, hắn hướng Da Ma Sát Nhất nhìn một cái.

Da Ma Sát Nhất cười dữ tợn thân thể nhoáng lên một cái, hóa thành một bóng

ma nhập vào trong cái bóng của Cơ Hạo.

Lại hướng phía trước đuổi theo mấy ngàn dặm, trên mặt nước mênh mông phía dưới, mấy ngàn đỉnh núi nho nhỏ lộ ra, đối ứng với các đỉnh núi đó, trên trời cũng lơ lửng mấy ngàn đám mây màu đen tinh xảo.

Trên một khoảng trời này yên tĩnh dị thường, không thấy mưa gió, không nghe thấy tiếng sấm.

Thuyền mây, xe kéo sau khi xâm nhập một khoảng hư không này, bốn phương tám hướng đồng thời truyền đến tiếng quát lớn.

“Cơ Hạo, hôm nay ngươi phải thân tử hồn tiêu ở đây!”

Tiếng quát mắng cuộn cuộn như sấm, vô lượng kim quang nhanh chóng trào ra ở bốn phía, như màn trời cấp tốc bao trùm bầu trời, trên mặt nước bên dưới vô số đóa sen vàng, lá ngọc quay cuồng sinh ra, trên mỗi một đóa hoa sen vàng đều ngồi xếp bằng một nam tử quần áo đạo nhân thần khí no đủ.

“Cơ Hạo, Vô Lượng Liên Hoa Cảnh này, chuyên môn vì ngươi mà bố trí. Ngươi cho dù chết, cũng là không uổng.”

Chương 1230: Cùng Một Giuộc

Trên mặt nước mênh mông, hoa sen màu vàng đồng thời nở rộ lấy hàng vạn để tính, trong mỗi một đóa hoa sen đều có một đạo nhân ngồi xếp bằng.

Các đạo nhân đó thần khí no đủ, đỉnh đầu đều có một đám mây trôi màu khác nhau phóng lên, ngưng tụ thành mây lành hoặc lớn hoặc nhỏ bảo hộ toàn thân. Trong mây lành có các loại dị tượng, có các loại bảo vật lơ lửng trong đó, càng có vô số hoa sen bán trong suốt như ẩn như hiện trong mây lành.

‘Ha ha’, ‘Ha ha’, ‘Hi hi’, có lẽ là nhìn thấy Cơ Hạo lao đầu vào đại trận nhà mình khổ tâm thiết kế ra, toàn bộ đạo nhân đều cảm thấy Cơ Hạo là chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Bọn họ cũng chưa lập tức thúc dục đại trận phát động tiến công, mà là vẻ mặt khác nhau nhìn Cơ Hạo cười to lên.

Cười nhạo, châm biếm, ngạo nghễ cười, khinh thường cười, đám đạo nhân vẻ mặt thoải mái nhìn Cơ Hạo, giống như thợ săn nhìn lợn rừng rơi vào trong cạm bẫy. Càng có một số đạo nhân có một chút thiên phú nghệ thuật, bọn họ hoặc đánh đàn, hoặc thổi sáo, hoặc gõ vang khánh ngọc, hoặc gõ vang chuông vàng. Mấy ngàn đạo nhân liên thủ, thế mà tấu vang một khúc thiên địa đại đạo chi âm khí thế hùng hồn.

Sóng âm thanh cuồn cuộn quay cuồng trên hư không, làn gió thơm tản ra, mây lành đầy trời, trên bầu trời rõ ràng là mây đen dày đặc, lại có ánh sáng kỳ dị từ bốn phương tám hướng chiếu khắp đến, chiếu tòa đại trận vô biên vô hạn này tràn đầy ánh sáng.

Trên bầu trời, các đám mây đối ứng đỉnh núi phía dưới chột đổi màu, đám mây đen sì biến thành màu vàng, màu bạc, lưu ly bảy màu, trên mỗi một đám mây đều có đại hán cường tráng đứng số lượng khác nhau.

Các đại hán đó mặc áo gấm, để lộ ra bờ ngực cường tráng, màu da mỗi người giống như hồng ngọc, đôi mắt thần quang rạng rỡ, càng có một chỗ thần dị——

thân hình bọn họ có dạng bán trong suốt, cho dù là phạm nhân cũng có thể xuyên thấu qua thân thể bọn họ nhìn thấy lục phủ ngũ tạng của bọn họ, thậm chí có thể nhìn thấy óc bọn họ màu xanh nhạt đang ở trong sọ não mấp máy rất nhỏ.

Cơ Hạo thời điểm lần đầu tiên gặp được Vực Ngoại Thiên Ma, đã từng ở Nam Hoang thấy lực sĩ cường tráng như vậy. Những kẻ này không phải sinh linh, mà là Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân lấy đại thần thông, dùng tài liệu cực kỳ trân quý luyện chế thành con rối hộ pháp.

Bọn họ có thể hành động, có thể chiến đấu, có thể tự hỏi, có thể nói chuyện, tất cả đều không khác với người sống, chỉ không có linh hồn thuộc về chính mình, xét đến cùng vẫn là một vật chết. Nhưng những kẻ này chỉ cần có đủ tài liệu thì có thể chế tạo ra vô số, đối với bất cứ một tông môn nào mà nói cũng là lực lượng hộ pháp cực kỳ quan trọng.

Các hộ pháp lực sĩ cầm các loại cờ phướn, trên lá cờ quanh quẩn hào quang vẽ đồ án các loại thần thú thần cầm, càng có chân thân đồ ảnh các vị thiên đế thượng cổ thiên đình, cũng có tinh đồ tinh tú khắp trời uốn lượn trong đó, càng có sông núi xã tắc, sông suối hồ biển các loại hình ảnh.

Ngoài ra, còn có một số cờ phướn trên đó vẽ các loại phù văn phù lục quái dị, các phù văn phù lục đó ánh vàng rực rỡ, tản mát ra khí tức to lớn uy nghiêm, chỉ nhìn lướt qua đã cho người ta một loại áp lực nặng nề một ngọn núi lớn nhăm vào đầu nện xuống.

Có lẽ chịu các đạo nhân đó ảnh hưởng, đám hộ pháp lực sĩ kia cũng đều cất tiếng cười to, ai cũng cười dùng sức hơn người khác, ai cũng cười sảng khoái hơn người khác. Tiếng cười của bọn họ đan xen dày đặc, oanh oanh liệt liệt, như một đợt tiếng sét gào thét, lại như vô số sư tử đang cất tiếng rít gào, từng lực lượng cương mãnh rung động linh hồn hướng đám người Cơ Hạo ập tới.

Trên Cửu Long Xa Liễn phun ra một mảng lớn ánh sáng đỏ, như một vầng mặt trời lơ lửng trên không. Tiếng cười như sư tử hống vô hình vô tích đánh tới,

ở trên ánh sáng đỏ nổi lên một mảng lớn gợn sóng.

Từng mảng ánh sáng màu đỏ tiêu tán, từng tầng ánh sáng màu đỏ một lần nữa trào ra, tọa giá của thượng cổ thiên đế Đông Hoàng Thái Nhất, tiên thiên linh bảo cùng Đông Hoàng Thái Nhất cộng sinh ở trong Thái Dương tinh, uy lực to lớn, nào phải vền vện sư tử hồng của một đám hộ pháp lực sĩ có thể chấn động?

Một lão đạo nhân trên đầu tết búi tóc, bên trên cột một đoá sen đỏ, mặc áo vải thô tay trái cầm kiếm, tay phải nắm một cái chày bạch ngọc nho nhỏ, chậm rãi đập một đám mây trắng lao lên bầu trời.

Lão đạo nhân nghiêm nghị hướng Cơ Hạo chấp tay hành một lễ, trầm giọng nói: “Cơ Hạo đạo hữu, bản đạo Hồng Liên ở đây có lễ.”

“Có chuyện nói nhanh, có rắc mau đánh, bảo kiếm của bản hầu đã sốt ruột không chờ được uống sảng khoái máu nóng trong cổ các người.” Cơ Hạo tay phải cầm kiếm, ngón tay trái búng khê ở trên mép lưỡi kiếm, Thái Cực Thần Phong phát ra tiếng kiếm ngân thanh thúy, từng đạo kiếm ý ngút trời hóa thành khí sắc bén hai màu vàng bạc lao lên trời, đem mây đen trên đỉnh đầu cắt vỡ thành mảnh nhỏ.

“Hai vị tổ sư giáo ta nhìn xa trông rộng, ý muốn phát triển giáo thống, mở rộng cánh cửa thuận tiện thu nhiều môn đồ.” Hồng Liên đạo nhân ôn hòa nói: “Đạo hữu tay đầy máu tanh, tất cả là máu đệ tử bản môn, theo lý đáng giết. nhưng...”

Không đợi Hồng Liên đạo nhân mở miệng, Cơ Hạo đã cười lên: “Nhưng, ông trời có đức hiếu sinh, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân thưởng thức ta là một nhân tài, chỉ cần ta đầu nhập vào môn hạ các người, thành chó săn môn hạ các người tùy ý sai bảo, phản bội nhân tộc, bán đứng tộc nhân, các người hôm nay có thể tha cho ta một cái mạng nhỏ?”

Hồng Liên đạo nhân há há mồm, ngơ ngác nhìn Cơ Hạo.

Phen lí do thoái thác này chính là lời hăn muốn nói, nhưng sao lại bị Cơ Hạo nói ra trước chứ?

Nhìn Hồng Liên đạo nhân trợn mắt há hốc mồm, lại nhìn nhìn đám đông đạo nhân ngồi ở trên các đóa hoa sen vàng, Cơ Hạo vận pháp lực cất tiếng cười to. Hăn nay đã là nửa bước Vu Thần cảnh, lực lượng thân thể hăn càng hoàn toàn dung hợp một giọt Bàn Cổ tinh huyết, xem như có được Bàn Cổ chi thể tiểu thành.

Cho nên thân thể Cơ Hạo dị thường cường đại, ngực bụng trung khí dư thừa, thúc giục sóng âm thanh giống như vô số tiếng sét rung trời ầm ầm vang lên giữa trời quang, nháy mắt bao trùm tiếng cười của mấy vạn đạo nhân, vô số hộ pháp lực sĩ.

Cười to một tiếng, trong mấy vạn đạo nhân có gần một nửa số người thân thể nhoáng lên một cái, thất khiếu đồng thời phun ra lượng lớn máu tươi. Bọn họ bị tiếng cười to của Cơ Hạo chấn động tới mức nội thương, mỗi người giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo.

Hơn phân nửa đạo nhân còn lại thân thể cũng lay động, bị tiếng cười của Cơ Hạo chấn động tới mức đầu vầng mắt hoa. Có số rất ít đạo nhân cũng kết thành đạo đài, đạo hạnh pháp lực vượt qua đồng môn rất nhiều, càng có linh bảo hộ thể ngồi ở trên hoa sen vàng không chút sứt mẻ, nhưng sắc mặt bọn họ cũng dị thường khó coi —— Cơ Hạo tu đạo mới bao năm? Hăn sao có thể có thực lực đáng sợ như vậy?

Hiện tại... hoàn toàn không phù hợp lẽ thường! Trừ phi hăn là hỗn độn thần ma ngã xuống chuyển thể trùng tu, nếu không sao có thể nhanh như vậy?

Cơ Hạo sau khi cười to ba tiếng, chấn động làm đám đông đạo nhân thất điên bát đảo không phân biệt được trời cao đất rộng, hăn mới lớn tiếng quát: “Các người còn biết xấu hổ hay không? Đã biết tay ta đầy máu tanh, giết mấy vạn đồng môn của các người, các người không nghĩ báo thù cho đồng môn, ngược

lại muốn mượn sức ta?”

“Các người không thấy có lỗi với các đồng môn đạo hữu bị ta giết chết sao?”

“Các người còn có một chút lễ nghĩa liêm sỉ cơ bản nhất không?”

“Các người không sợ, về sau các người bị người ta giết, sư trưởng các người cũng sẽ không báo thù cho các người, mà là khua môi múa mép mượn sức kẻ thù của các người sao?”

Cơ Hạo ngẩng phắt đầu lên, chỉ bầu trời quất lớn: “Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, cách làm của các người, ta khinh thường các người! Cái gì giáo chủ, cái gì hồng hoang đại năng... ta nhổ vào, các người cũng xứng đặt ngang sư tôn ta?”

Hồng Liên đạo nhân bị tiếng mắng của Cơ Hạo chọc giận đến mức xanh mặt, hăn run rẩy chỉ vào Cơ Hạo, sau một lúc lâu chưa phục hồi tinh thần lại.

Một tiếng cười lạnh từ trên cao truyền đến, một mảng ánh sáng cầu vồng màu sắc rực rỡ từ trên trời giáng xuống, trên ánh sáng cầu vồng mười tám tên vực ngoại Ma tôn toàn thân hào quang quanh quẩn, hoặc ba đầu sáu tay, hoặc bốn mặt tám tay, hoặc ba chân bốn tay, hoặc lưng mọc hai cánh đứng thành hàng chữ Nhất.

Chương 1231: Buông Tay Chém Giết

Cả thầy mười tám tên Vực Ngoại Thiên Ma tôn cấp.

Bọn họ cao từ năm sáu trượng đến ba năm trăm trượng, thân thể hình thái khác nhau, trên người lại đều treo chuỗi ngọc bảo châu, toàn thân châu quang bảo khí, khí lành bốc lên. Bọn họ lẳng lẳng đứng ở trên ánh sáng cầu vồng nhìn Cơ Hạo, trong mắt lóe ra ánh sáng nhiều màu, mặc cho ai cũng nhìn không thấu ý nghĩ trong lòng họ.

“Vực ngoại, ma đầu!” Cơ Hạo nhìn các Thiên Ma tôn cấp đó, hướng Hồng Liên đạo nhân thở dài một hơi: “Ngày đó ở Nam Hoang, tổ sư nhà ngươi từng phủ nhận các người và lũ Vực Ngoại Thiên Ma có bất cứ sự liên lụy nào. Hôm nay thì tốt rồi, các người nghiêm túc liên thủ?”

Hồng Liên đạo nhân mang theo một tia biểu cảm phức tạp, có vài phần kiêng kỵ hướng các Thiên Ma đó nhìn một cái, từ từ cười nói: “Cơ Hạo, đừng vội nói hươu nói vượn, bốn môn sao có thể liên thủ với lũ ma đầu này... Chẳng lẽ ngươi không biết, ngươi...”

Một Ma tôn lưng mọc hai cánh, toàn thân bao phủ một tầng bạch quang cho người ta cảm giác cực kỳ sạch sẽ, khuôn mặt thần thánh, nghiêm túc, mặc áo bào trắng, trên người có các loại bảo châu cùng tinh thạch kỳ dị khác khảm mà thành vật trang sức cười lên rạng rỡ tỏa sáng.

Cánh chim trắng như tuyết ở sau lưng chậm rãi mở ra, Ma tôn mỉm cười nói: “Hồng Liên đạo hữu, ngươi ta đã là quan hệ minh hữu, cần gì còn ở nơi này nói láo phủ nhận chứ? Tất nhiên hẳn đã giết chết mấy đồng bạn của chúng ta... Nhưng tộc ta không coi trọng đối với thù hận, chúng ta chỉ coi trọng lợi ích thực tế nhất, nếu không phải chương giáo tổ sư của các người mời, chúng ta sẽ không cứng đối cứng đối phó kẻ địch khó chơi này.”

Cơ Hạo cười lạnh ‘Ha ha’, gương mặt Hồng Liên đạo nhân trở nên đỏ bừng

như máu, có vài phần chát vật nhìn Cơ Hạo.

Hắn vốn đang muốn duy trì mặt mũi sư môn nhà mình, muốn phủ nhận sự thực nhà mình và Vực Ngoại Thiên Ma liên thủ, muốn để người thế gian đều biết —— đám Vực Ngoại Thiên Ma này là không mời tự tới, bọn họ là vì Cơ Hạo giết chết mấy đồng bạn của bọn họ, cho nên mới nhân cơ hội tìm đến Cơ Hạo báo thù rửa hận.

Nhưng Vực Ngoại Thiên Ma tâm tính khó lường, Hồng Liên đạo nhân còn chưa nói xong một phen lời ma quỷ, đã bị Vực Ngoại Thiên Ma vạch trần tận gốc. dù là Hồng Liên đạo nhân da mặt dày như tường thành, giờ khắc này cũng có chút đỏ mặt.

Gương mặt đỏ rực rất nhanh đã khôi phục bình thường, Hồng Liên đạo nhân một lần nữa trở thành da mặt trắng nõn đầy nét tiên phong đạo cốt nhẹ nhàng quát: “Cơ Hạo đạo hữu đã cứng đầu như thế, thì đừng trách bản đạo...”

Bốn chữ ‘Tâm ngoan thủ lạt’ còn chưa thể nói ra khỏi miệng, Cơ Hạo thét dài một tiếng, Thái Cực Thần Phong ở tay phải chợt hóa thành hai dải cầu vồng một vàng một bạc dâng trào ra. Làm người ta kinh hãi là, hôm nay Cơ Hạo tu vi tiến nhanh, hắn phân hoá kiếm quang, dưới cầu vồng màu vàng mơ hồ có một luồng khí màu trắng đi theo, dưới kiếm quang màu bạc mơ hồ quấn quanh một luồng khí đen.

Hai khí đen trắng hô ứng nhau từ xa, cầu vồng hai màu vàng bạc lúc bay đi, ở dưới kiếm quang mơ hồ có một vòng Thái Cực đen trắng xuất hiện.

Thần thức Hồng Liên đạo nhân tản ra xung quanh, kiếm quang của Cơ Hạo vừa ra, hắn đã làm ra phản ứng, áo dài vải thô trên người hắn nổi lên một đám mây đỏ, các đám mây đỏ đón đầu về phía kiếm quang. Trường kiếm ở tay trái hắn chỉ một cái, liền có một luồng sáng màu đỏ hóa thành một con giao long dài trăm trượng phun ra, hướng hai luồng kiếm quang nghênh đón.

Chày bạch ngọc ở tay phải hắn lại bay cao cao, theo một tiếng vang lớn, chày

bạch ngọc hóa thành một cây chày to lớn dài nghìn trượng, to khoảng trăm trượng, nhằm vào đầu hướng Cửu Long Xa Liễn đập xuống.

“Hong Liên sư huynh hảo pháp lực!” Mấy vạn đạo nhân ngồi ở trên hoa sen vàng phía dưới, nhất là những kẻ thất khiếu phun huyết đều vỗ tay cười vui. Xem vẻ mặt tươi cười của bọn hắn, tựa như Hồng Liên đạo nhân đã đánh bại Cơ Hạo thu hoạch thắng lợi.

“Ngu làm sao!” Man Man đứng ở phía sau Cơ Hạo đột nhiên thở dài một tiếng: “A cha từng nói, đánh trận, nếu nhà mình chiếm ưu thế binh lực, thì mau chóng toàn lực diệt kẻ địch, chém chết đánh ngã. Bọn ngu xuẩn này chứ, bọn hắn bày đại trận lại không phát động, đám người phía dưới đều là đến xem náo nhiệt sao?”

Cơ Hạo cười tể ra Thái Cực Càn Khôn Kính, một đạo thanh quang phun ra, theo tiếng xé gió chói tai, hư không cũng bị kính quang đánh vỡ một hành lang trong suốt lớn khoảng trăm trượng.

Thanh quang vượt ở trước kiếm quang Thái Cực Thần Phong biến thành chiếu vào trên mây đỏ hộ thể Hồng Liên đạo nhân, chỉ nghe thấy tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt, từng đám mây đỏ bị kính quang chiếu một cái lập tức tan thành mây khói. Không để Hồng Liên đạo nhân tiếp tục phản ứng, kiếm quang hai màu vàng bạc theo thông đạo kính quang mở ra tiến quân thần tốc, hung hăng đâm vào trên người Hồng Liên đạo nhân.

Hồng Liên đạo nhân kinh hô, trong cơ thể hắn trào ra một đóa hoa sen đỏ cực lớn, cánh hoa chồng chất chắn trước lưỡi kiếm.

Hai khí đen trắng tạo thành Thái Cực đồ án như một cái cối xay thật lớn, cuốn lấy cánh hoa sen đỏ nhẹ nhàng xoay tròn, chỉ thấy hoa sen đỏ điêu linh, kiếm quang hai màu vàng bạc đâm xuyên qua ngực Hồng Liên đạo nhân.

Rống thảm ‘Ngao’ một tiếng, kiếm quang màu vàng xuyên thấu ngực Hồng Liên đạo nhân, sau lưng hắn phun ra một dòng máu tươi thiêu đốt; kiếm quang

màu bạc xuyên thấu ngực hắc, phía sau hắc phun ra một đạo hàn quang trong suốt.

Thái Dương chi lực thiêu hủy vạn vật, Thái Âm chi lực đóng băng hư không, lực Thái Âm Thái Dương đồng thời bùng nổ trong cơ thể Hồng Liên đạo nhân, lửa màu vàng và khí lạnh màu bạc cùng tồn tại trên thân thể hắc, lực lượng cực nóng cực lạnh đan xen, thân thể Hồng Liên đạo nhân chợt nứt ra vô số vết.

“Phát động đại trận, vây giết lão này!” Một luồng sáng màu đỏ từ trong thân thể sụp đổ của Hồng Liên đạo nhân phun ra, đó là một đạo đài nguyên thần cao bát thước, toàn thân quanh quẩn ánh sáng màu đỏ, giống như hồng ngọc điêu khắc thành.

Còn không chờ Hồng Liên đạo nhân bỏ chạy, Vũ Mục phía sau Cơ Hạo đột nhiên vấy Ôn Thần Phiến một cái, mấy ngàn con Ôn Hoàng lớn nhỏ không đồng nhất ồa lên, bọc mảng lớn mây độc đem đạo đài nguyên thần Hồng Liên đạo nhân bọc lại bên trong. Chỉ nghe tiếng tru thê lương không dứt bên tai, mây độc kéo đạo đài nguyên thần Hồng Liên đạo nhân hướng bên trong Ôn Thần Phiến quay về.

Đây là bản mạng chí bảo của thượng cổ hỗn độn thần ma ‘Ôn thần’, kỳ trân sinh ra trong Hồng Mông hỗn độn, uy lực to lớn đến cực điểm. Hồng Liên đạo nhân khổ không có chí bảo hộ thể, nào có thể ngăn cản Ôn Thần Phiến cắn nuốt.

Cái chày bạch ngọc thật lớn từ trên trời hung hăng nện xuống. Cơ Hạo thuận thế đem Bàn Cổ Chung ném ra, thổi qua một ngụm pháp lực, Bàn Cổ Chung bành trướng đến khoảng nghìn trượng, miệng chuông mơ hồ nhắm ngay mấy vạn đạo nhân trợn mắt há hốc mồm bên dưới.

Cái chày hung hăng gõ Bàn Cổ Chung một phát. Chày trong tay Hồng Liên đạo nhân cũng là linh bảo Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân ban cho, uy lực rất cường đại. Bàn Cổ Chung dính đòn nặng, nhất thời ‘Oành’ một tiếng bọc phát ra tiếng chuông ngân kinh thiên động địa.

Tiếng chuông cuồn cuộn chấn động ngàn dặm, phía dưới vô số sen vàng, lá ngọc âm âm vỡ nát, hơn vạn đạo nhân đồng loạt hộc máu rơi xuống nước.

“Phát động đại trận!” Một thanh âm quen thuộc từ giữa vô số đạo nhân truyền đến, đạo mâu mi tâm Cơ Hạo hướng bên kia đảo qua, liếc một cái đã thấy gương mặt run rẩy kinh hoàng của Thi đạo nhân.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, lôi hỏa, linh phù ngày đó cuộc chiến đánh cược ở Bàn Hi thế giới còn chưa dùng hết được lấy ra toàn bộ, mặc kệ uy lực lớn nhỏ, tác dụng như thế nào, cả một vốc hướng về phía đám đông đạo nhân trên mặt nước.

Xung quanh đột nhiên biến thành mây đẹp khí lành vô biên vô hạn, vô số hoa sen ẩn hiện trên hư không, không nhìn thấy bóng dáng bất cứ một đạo nhân nào nữa. Một lực lượng mạnh đến đáng sợ giam cầm ở trên Cửu Long Xa Liễn, Cơ Hạo liên tục thúc dục xe kéo, lại chỉ có thể chậm rãi đi về phía trước, tốc độ so với rùa bò cũng không nhanh hơn là bao.

Một tiếng hét truyền đến, vô số hộ pháp lực sĩ toàn thân bốc lên khí lành cầm các loại binh khí, cuồn cuộn hướng Cơ Hạo bên này đánh tới.

“Các vị, buông tay chém giết... đem hết toàn lực chém tận giết tuyệt, một tên cũng không lưu!”

Cơ Hạo cầm Thái Cực Thần Phong, vung tay mấy vạn đạo kiếm khí được đánh ra.

Chương 1232: Vạn Giới Bài Khai

Là tự tin sao?

Có lẽ là tự phụ!

Lúc Hồng Liên đạo nhân và Cơ Hạo dong dài, mấy vạn môn nhân của Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân thế mà lại chưa phát động đại trận, chỉ nhìn, cười, đang kiêu ngạo, đang tự hào.

Cho nên khi Cơ Hạo đem cả đồng lôi hỏa cùng đạo phù uy lực lớn ném xuống, các đạo nhân này vừa mới vừa phát động đại trận. Không gian trong thủy khí trường quang bắt đầu cấp tốc chồng xếp, gấp gáp vụn vụn, vạn dặm hư không bị áp súc thành một cục, trong một hạt bụi lại bị kéo ra khoảng cách dài đằng đằng mấy vạn dặm.

Thời gian cũng bị nhiễu loạn, lúc nhanh lúc chậm, một bước một tầng trời, trong đại trận có mấy nơi chớp mắt vạn năm, có một số nơi thời gian bị đóng băng, hầu như lâm vào trạng thái đình trệ.

Thời không hỗn loạn ở trong đại trận tạo thành vô số phay đứt gãy, mỗi một phay đứt gãy đều ngưng tụ thành một đóa hoa sen đẹp đẽ. Vô số đóa hoa sen ghép lại, chính là chỗ huyền bí chân chính của Vô Lượng Liên Hoa Cảnh—— người bị nhốt vào đại trận, trừ phi có thần thông khai thiên tích địa của Bàn Cổ thánh nhân, hoặc là có vô thượng pháp lực cấp giáo chủ, nếu không không ai có thể phá trận mà ra.

Nhưng các đạo nhân này quá tự tin, hoặc nói bọn họ quá tự phụ, thời gian bọn họ phát động đại trận quá muộn.

Khi Hồng Liên đạo nhân bị Cơ Hạo tru sát, đạo đài bị Ôn Thần Phiến cắn nuốt bọn họ mới vội vàng phát động đại trận, nháy mắt đại trận thành hình, vô số lôi hỏa cùng đạo phù đồng thời bùng nổ.

Lôi hỏa cùng đạo phù Đại Xích đạo nhân tự tay luyện chế, mỗi một viên lôi hỏa đều có lực lượng phá vỡ hư không, mỗi một đạo phù đều có uy lực mở lại hồng hoang. Chỉ nghe tiếng nổ nặng nề không dứt, trong tường quang thủy khí đầy trời, vô số hoa sen điêu linh vỡ nát, từng đám đông đạo nhân kinh hoàng tuyệt vọng từ trong tường quang thủy khí thò ra nửa đoạn thân thể, sau đó chợt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tiếng tru thê lương của Thi đạo nhân từ trong đại trận truyền đến: “Cơ Hạo, đây là bút tích của Đại Xích đạo nhân... các người xuống tay độc ác quá!”

Tiếng ‘Ong ong’ kéo dài vang lên, một đóa lại một đóa hoa sen không ngừng sinh ra, không ngừng vỡ nát.

Các hộ pháp lực sĩ đứng ở trên mây vàng liêu mạng vẫy cờ, đưa tới các luồng ánh sao rót vào trong Vô Lượng Liên Hoa Cảnh. Không biết đại trận này là vận chuyển biến hóa như thế nào, ừ ừ cạc cạc một ít lôi hỏa và đạo phù trực tiếp từ bên người các hộ pháp lực sĩ này xông ra.

Một chuỗi tiếng vang lớn truyền đến, từng mảng lớn hộ pháp lực sĩ bị nổ tan xương nát thịt, thi thể long lanh trong suốt như lưu ly bảo ngọc tản ra bay múa, nhiều lá cờ phướn bị lôi hỏa đánh cho nát bét, ánh sao trên trời rơi xuống chợt ảm đạm đi mấy thành.

Thấy không rõ tình huống chi tiết, nhưng nghe Thi đạo nhân rống giận dữ là biết, cái gọi là Vô Lượng Liên Hoa Cảnh bị Cơ Hạo ném lôi hỏa, đạo phù làm hại không ít. Đứng ở trên Cửu Long Xa Liễn, Cơ Hạo thậm chí ngửi thấy mùi máu tươi thoang thoảng.

Lực lượng giam cầm cường đại áp chế Cửu Long Xa Liễn, đại trận kịch liệt chấn động, lực lượng giam cầm tản mát ra cũng dao động lợi hại, khiến Cửu Long Xa Liễn cũng hơi phập phồng. Mấy ngàn đạo nhân lúc trước bị xiềng xích chế trụ nghe được tiếng đồng môn nhà mình rú thảm, đồng loạt giãy dựa lẫn nhau, pháp lực quanh thân dao động, càng làm mây lửa quanh Cửu Long Xa

Liền cũng kịch liệt rung chuyển hẳn lên.

Không thể đếm hết hộ pháp lực sĩ cầm các loại binh khí hướng đám người Cơ Hạo xung phong. Kiếm khí của Cơ Hạo xé rách hư không, hung hăng đánh vào trong đội ngũ các hộ pháp lực sĩ đó. Chỉ nghe tiếng xé rách thanh thúy không dứt, từng đại đội hộ pháp lực sĩ bị kiếm khí của Cơ Hạo chém thành mảnh vụn.

“Thi đạo nhân, Vô Lượng Liên Hoa Cảnh các người chỉ một chút uy lực như vậy?” Cơ Hạo vùng kiếm giết chóc, nơi đi qua mảnh thi thể của vô số hộ pháp lực sĩ phun loạn đầy trời, hẳn không khỏi cười lạnh.

“Cơ Hạo, chớ càn rỡ!” Tiếng Thi đạo nhân hỗn hển xa xa truyền đến, hẳn khàn cả giọng kêu lên: “Người... người... người thế mà vận dụng lời hỏa, đạo phù Đại Xích đạo nhân tự tay chế tạo giết đồng môn của ta, hôm nay chúng ta chắc chắn không chết không thôi với người!”

Tầng tầng tường vân thủy khí chặn tầm mắt Cơ Hạo, ở chỗ Cơ Hạo nhìn không tới, Thi đạo nhân và một đám đồng môn thực lực, địa vị đều tương đương tụ tập lại, gương mặt run rẩy nhìn đại đội đồng môn tử thương thảm trọng.

Hoa đạo nhân hạ pháp chỉ, bảo bọn họ dốc hết toàn lực đánh giết Cơ Hạo.

Được, bọn họ sẽ hoạt động ở Trung Lục, đệ tử có thể rút thân đều tụ tập lại, gần tám vạn kẻ sĩ có đạo đạo hạnh thâm hậu, pháp lực hùng hồn, tụ sức số đông bày ra Vô Lượng Liên Hoa Cảnh.

Nhưng Cơ Hạo không dựa theo lẽ thường ra bài, hẳn không đấu pháp với đám đạo nhân này, cũng không đấu trận với bọn họ, lại gặp mặt đã là một đồng lời hỏa, đạo phù đập loạn xuống. Tuy số lượng đạo phù cùng lời hỏa Cơ Hạo ném xuống không nhiều, nhưng đây là tinh phẩm Đại Xích đạo nhân tự tay chế tạo.

Môn nhân Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân không kịp trở tay tử thương thảm trọng, chớp mắt có gần tám ngàn người bị gạt bỏ, có hai ba vạn người bị thương

tổn hại cơ thể, đang gào khóc ‘Ngao ngao’ ăn linh đan, bồi linh được phục hồi chữa bệnh.

Đám người Thi đạo nhân nhìn mà đau lòng như cắt. Tuy Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân thu đồ đệ không khắc nghiệt giống Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, trên cơ bản là mở rộng cánh cửa thuận tiện, ‘người có duyên’ đều sẽ được nhét vào môn hạ.

Nhưng bị một đòn của Cơ Hạo đánh chết đả thương nhiều như vậy... thế này bảo bọn họ hướng hai tổ sư ăn nói ra sao?

“Kim Thủy sư huynh, người vừa rồi vì sao không tể ra Vạn Giới Bài tổ sư ban cho?” Thi đạo nhân cùng mấy đạo nhân mặt chứa sự tức giận vây quanh một nam tử áo đạo toàn thân mơ hồ có ánh vàng quanh quẩn, thân hình như sóng nước ngừng tụ quất lớn.

Đã không thể giải thích, thì tìm một người chịu tội thay đi!

Vạn Giới Bài là tiên thiên chi bảo, có công hiệu thần kỳ thu nạp hư không, hỗn độn vạn giới, vừa rồi nếu sớm đem Vạn Giới Bài tể ra, uy lực đại trận hẳn có thể tăng lên trăm ngàn lần, lôi hỏa, đạo phù của Đại Xích đạo nhân cho dù uy lực lớn hơn nữa, bọn họ cũng kịp ở trước khi lôi hỏa, đạo phù phát tác đem đệ tử phụ cận dịch chuyển ra ngoài.

Vạn Giới Bài chưa được phát động sớm, vậy tổn thương thảm trọng như thế, tất nhiên là lỗi của Kim Thủy đạo nhân này!

Nam tử quần áo đạo nhân rất tức giận lớn tiếng quát: “Chẳng lẽ là lỗi của sư huynh ta? Vừa rồi không phải các người ủng hộ để Hồng Liên đi thuyết phục thẳng nhãi Cơ Hạo mà nói, sư huynh ta đã sớm phát động toàn bộ đại trận, sao có thể để thẳng nhãi Cơ Hạo chiếm tiện nghi này?”

Cả đám người khắc khẩu một phen, ai cũng không ép được ai, ồn ào một lúc, đột nhiên một đạo nhân lớn tiếng quát: “Đừng ồn nữa, mau tể ra Vạn Giới Bài,

Cơ Hạo thẳng nhai độc ác kia đã phá hủy mấy vạn hộ pháp lực sĩ... Chúng ta tổng cộng mới dẫn theo bao nhiêu hộ pháp lực sĩ tới đây?”

Mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn, nhất thời bị dọa nhảy dựng.

Bên cạnh Cửu Long Xa Liễn, hộ pháp lực sĩ không ngừng xông lên như thủy triều. Kiếm quang của Cơ Hạo run lên, vô số hộ pháp lực sĩ bị bổ thành mảnh nhỏ, thi thể đều lơ lửng ở trong đám mây lửa của Cửu Long Xa Liễn. Man Man kiếm cái lưới nhỏ, đang không ngừng thu thập mảnh thi thể còn đang nhảy lên run rẩy—— Các hộ pháp lực sĩ kia, đều là tài liệu cực phẩm rèn thành, nấu lại rồi rèn, đều có thể làm ra thứ tốt.

Kim Thủy đạo nhân mắt thấy thế cục này, hăn không dám chậm trễ nữa, tay vội vàng rung lên, một tấm thẻ đồng ba thước vuông tràn ngập mây tím dần dần bay lên trời cao.

Vô Lượng Liên Hoa Cảnh khẽ run lên, quanh Cửu Long Xa Liễn của Cơ Hạo đột nhiên xuất hiện vô số cánh cửa to nhỏ.

Mỗi một cánh cửa đều phun mây nhả mù, bên trong có vô lượng ánh sáng lành bực mắng lớn hoa sen quay cuồng lao ra. Bốn phía đều là mây lùn mêh mang, trừ những cánh cửa đó, không nhìn thấy được bất cứ thứ nào khác nữa.

Chương 1233: Liệt Hỏa Thần Châu

Vạn Giới Bài, tiên thiên chi bảo, giới nhất về đảo loạn hư không, điên đảo càn khôn.

Trong vô lượng tường quang thụ khí, vô số cánh cửa như ẩn như hiện, mỗi một cánh cửa đều đi thông một thế giới hoa sen Vạn Giới Bài mở, trong mỗi một thế giới đều hung hiểm vô số. Quan trọng nhất là, vô luận người đi về phía cánh cửa nào, người cũng vĩnh viễn không thoát được Vạn Giới Bài nắm giữ.

Đây là một cái mê cung hư không không có lối ra, một khi lâm vào, người nắm giữ Vạn Giới Bài có thể nắm quyền sinh sát trong tay đối với người.

Cơ Hạo dừng Cửu Long Xa Liễn, lẳng lặng nhìn động tĩnh bốn phía. Vạn Giới Bài vừa ra, áp lực hư không xung quanh cho hắn chột tăng thêm trăm ngàn lần, tường quang thụ khí xung quanh cuộn cuộn đến, trong tường quang thụ khí vô số hoa sen nở rộ, trên nhụy mỗi một đóa hoa sen đều có một tia sáng vàng phóng lên, trong ánh vàng hoặc có kim cương lực sĩ, hoặc có phi thiên cung nữ.

Kim cương lực sĩ làm sư tử hồng, mỗi một tiếng rống đều chấn động mây lửa quanh Cửu Long Xa Liễn dao động từng đợt.

Phi thiên cung nữ cầm các loại nhạc khí làm Thiên Ma loạn vũ, từng đợt lực lượng kỳ dị nhiếp hồn người xé gió ập tới, phàm là người nhìn thấy dáng người yếu điệu của các nàng đều cảm thấy đầu óc mê muội từng đợt, linh hồn sắp bị các nàng cách không hút đi.

Trong hư không có thanh âm vi diệu truyền đến, như tiếng bông tuyết đêm đông rơi ở nóc nhà, như tiếng nụ hoa mùa xuân nở, như thanh âm ẩn sĩ thành kính tu luyện hướng về bầu trời thấp giọng hỏi sự huyền bí của vũ trụ, như có một sợi tơ thật nhỏ treo ở trên đầu quả tim, nhẹ nhàng ôn nhu kéo vang một tiểu khúc uyển chuyển.

Thanh âm này nhin không được đã khiến người đi nghe, buộc người đi nghe.

Cẩn thận lắng nghe, lại không nghe được bất cứ thứ gì có tính thực chất, bởi vậy dẫn phát sự tò mò to lớn trong đáy lòng, tiến tới đem dục - niệm thâm trầm nhất ở đáy lòng hóa thành một luồng âm hỏa âm thầm cháy lên, lấy ma lực vô biên thâm khổng chế nguyên thần, dần dần thiêu đốt cốt tủy và huyết nhục tinh khí, chờ tới lúc người bừng tỉnh, một thân tu vi đã hóa thành nước chảy, nguyên thần đạo đài cũng thành vỏ trứng rỗng.

Cơ Hạo từ trong trí nhớ của Ảnh tôn đã tìm được bí công Vực Ngoại Thiên Ma cùng loại, đây là ‘Phệ Nguyên Bí Ma Âm’ Vực Ngoại Thiên Ma am hiểu nhất, chuyên môn đả thương người ta trong vô hình, ác độc cay nghiệt, âm hiểm dị thường.

“Si!” Hai tay Cơ Hạo tạo nên một mảng mây khói màu sắc rực rỡ, hai tay vỗ mạnh, khẽ quát một tiếng chú ngữ. Trong hư không thanh âm như có như không chợt hỗn độn một trận, Cơ Hạo dùng ma công bí thuật của Ảnh tôn quấy nhiễu Phệ Nguyên Bí Ma Âm thật mạnh.

Viên Lực suất nữa bị lâm vào trong Bí Ma Âm thất kinh rống lớn một tiếng, vung roi trong tay hướng phía mấy ngàn đạo nhân vụt bừa vụt bãi một trận. Hắn như vừa mới từ trong ác mộng giẫy dụa ra, cả người đầm đìa mồ hôi lạnh, trong nguyên thần tràn ngập sự khủng bố to lớn, cho nên hắn xuống tay cũng không biết nặng nhẹ, đánh cho các đạo nhân đó khóc trời kêu đất, mỗi người đứt gân gãy xương ngã vào trên mây lửa giãy giụa.

“Cơ Hạo! Người hôm nay hữu tử vô sinh!” Thanh âm hùng hồn to rõ của Thi đạo nhân từ bốn phương tám hướng truyền đến: “Người bị Vô Lượng Liên Hoa Cảnh của ta vây khốn, căn bản không có cơ hội chạy thoát, còn không bó tay chịu trói đợi tới khi nào?”

Thanh âm trong trẻo của Kim Thủy đạo nhân xa xa truyền đến: “Cơ Hạo đạo hữu, nếu người chịu bó tay chịu trói, sư huynh đệ chúng ta còn có thể cho người

đôi chút ưu đãi. Người đem pháp bảo khắp người người đỡ hết xuống đi, người giết nhiều đệ tử bản môn, các bảo bối đó coi như nhận lỗi.”

Cơ Hạo khẽ thở dài một hơi, các môn nhân đệ tử của Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân còn có thể tốt chút được không? Sao chứ nhìn chăm chăm bảo bối của hắn không rời vậy?

Nhưng cân nhắc đến bộ dáng Hoa đạo nhân gặp được các loại bảo bối, đôi mắt cũng xám ngắt, Cơ Hạo liền cảm thấy, cái này cũng không thể trách môn nhân đệ tử của bọn họ không nên thân, thật sự là Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân hai tổ sư cũng chẳng ra làm sao.

“Có thủ đoạn gì, thi triển ra đi. Để ta kiến thức một chút cao chiêu của môn hạ đệ tử Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân hai vị tiền bối. Đừng dùng các thủ đoạn ma đầu không gặp được người ngoài nữa, vô duyên vô cớ đã làm mất mặt tổ sư các người.”

Cơ Hạo đầu đội Bàn Cổ Chung, tay cầm Thái Cực Thần Phong, nhìn bốn phương tám hướng vô biên vô hạn tường quang mây khói lớn tiếng cười lên: “Các người lúc nghênh địch, chỉ có thể dùng các thủ đoạn ma đầu đó, không sợ làm mất mặt tổ sư các người sao?”

Tiếng cười ‘hì hì’ từ bốn phương tám hướng truyền đến, mười tám Vực Ngoại Thiên Ma không biết nấp ở nơi nào nhẹ nhàng phát ra tiếng cười. Trong tiếng cười của bọn họ tràn ngập các loại lực lượng mị hoặc, mỗi một tiếng cười khẽ đều dẫn tới nguyên thần người ta phập phù, tinh khí toàn thân cũng nhin không được muốn chảy ra bên ngoài.

Cơ Hạo lại quát khẽ một tiếng, dùng bí ma âm tương tự chặn tiếng cười của đám Ma tôn.

Xa xa truyền đến tiếng quát của Thi đạo nhân: “Xin vài vị đạo hữu tạm dừng ra tay, chúng ta chung quy không thể để một hậu sinh tiểu bối khinh thường. Xin các vị sư huynh liên thủ, để tiểu tử này kiến thức một chút thủ đoạn của bốn

môn.”

Một tiếng thét dài truyền đến, bốn phương tám hướng xa xa gần gần trong vô số cánh cửa, có ba trăm sáu mươi cánh cửa chợt lóe ánh sáng lạnh, phân biệt có chín đạo nhân cầm trường kiếm từ trong cánh cửa đi ra. Bọn họ hướng Cơ Hạo chấp tay thi lễ, trường kiếm trong tay đồng thời bổ về phía trước, thân thể khẽ xoay liền nhập vào cánh cửa không thấy bóng dáng nữa.

Vạn Giới Bài nhẹ nhàng rung động, mây lửa quanh Cửu Long Xa Liễn chợt bùng nổ. Xe kéo khẽ chấn động, đột nhiên có mấy ngàn luồng kiếm khí xuyên thấu hư không, trực tiếp xuyên thấu phòng ngự bên ngoài Cửu Long Xa Liễn, tạo thành một đóa hoa sen kiếm khí hướng vào đầu đám người Cơ Hạo vạn xuống.

Cơ Hạo kinh hãi, Vạn Giới Bài thế mà có thể phá vỡ phòng ngự của Cửu Long Xa Liễn?

Cho dù Cơ Hạo không thể phát huy ra toàn bộ thần uy của Cửu Long Xa Liễn, Vạn Giới Bài nắm giữ ở trong tay Kim Thủy đạo nhân cũng thật sự là quá cường đại rồi! Khó trách các đệ tử của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân có lòng tin ở nơi này tính kế mình!

Vô số kiếm khí gào thét hạ xuống. Cơ Hạo hét lớn một tiếng, đang muốn dùng Bàn Cổ Chung đón đỡ kiếm khí hoa sen, Man Man đã ra tay.

Sáu mươi tư viên bảo châu màu đỏ tím to bằng đầu người từ trong tay áo Man Man bay ra, lửa cháy ngập trời quay cuồng lao ra, ở đỉnh đầu mọi người ngưng tụ thành một cánh cửa bằng lửa thật lớn. Trên cánh cửa lửa trạm long tro phượng, điêu khắc hình ảnh vô số loại hỏa diễm thần thú.

“Ừm, Man Man, a cha muội lần trước phái người đưa bảo bối sao?” Cơ Hạo kinh ngạc nhướng mày. Trước đó vài ngày Chúc Dung thị đột nhiên phái người đưa tới cho Man Man một đồng đồ lớn, sáu mươi tư viên hỏa châu này trước kia chưa từng thấy nàng sử dụng!

Cánh cửa lửa chợt mở ra, một khuôn mặt thú dữ tợn từ trong cánh cửa lửa lao ra, mở cái miệng rộng nuốt một ngụm, mấy ngàn luồng kiếm khí ngưng tụ thành hoa sen kiếm khí phát ra một tiếng nổ vang ‘keng’, hoa sen sụp đổ, hóa thành vô số luồng kiếm khí phân tán vào cánh cửa lửa, không còn bộ dáng đặng đặng sát khí vừa rồi nữa.

“Da, da, a cha đưa tới Đô Thiên Liệt Hỏa Thần Châu, thú vị, thú vị!” Man Man cười to một tiếng, đột nhiên vung tay, sáu mươi tư viên bảo châu bốc lửa gào thét hướng một cánh cửa đánh tới.

“Man Man để ý!” Cơ Hạo vội hô, Man Man đã hung hãn ra tay, mắt thấy trong cánh cửa kia lóe ra hào quang, sáu mươi tư viên bảo châu sau khi bay vào cánh cửa thì không còn nửa tiếng vang.

“Ha ha, quả nhiên bảo bối tốt! Đa tạ ban bảo, vật ấy ngày sau tất nhiên có thể ở trong tay đệ tử bốn môn tỏa sáng rạng rỡ!” Tiếng cười của Thi đạo nhân xa xa truyền đến, trong tiếng cười tràn đầy sự vui vẻ không kiềm chế được.

Sắc mặt Cơ Hạo hơi trầm xuống, Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ thất sắc của Man Man, mi tâm hãn bay ra một đạo thanh quang.

Chương 1234: Kim Kiều Phá Giới

Cánh cửa Vạn Giới Bài sinh thành đang nhanh chóng đan xen đổi vị trí, vô số cánh cửa kéo nhiều tầng tàn ảnh quay quanh đoàn người Cơ Hạo quay cuồng bay múa, vô thanh vô tức kéo ra các mảng kim quang hà khí loá mắt.

Thường thường, sẽ có một đám đông đạo nhân từ trong cánh cửa khác nhau đi ra, hoặc kiếm khí, hoặc lôi hỏa, hoặc là pháp thuật ngũ hành khác. Càng có một số đạo nhân tế ra các loại pháp bảo kỳ trân kỳ dị công kích đoàn người Cơ Hạo. Hư không như sụp đổ, đám người Cơ Hạo giống như ở trung tâm hố đen, vô số luồng sáng sắc sỡ không ngừng hướng bọn họ trút xuống.

Cửu Long Xa Liễn kịch liệt run rẩy, từng đợt mây lửa phun ra, hóa thành kết giới dày nặng bảo vệ bốn phía.

Có lúc, Cửu Long Xa Liễn có thể áp chế Vạn Giới Bài, công kích của các đạo nhân kia chưa thể phá không xâm nhập xe kéo, trực tiếp va chạm ở trên mây lửa phát nổ thành mưa ánh sáng đầy trời, phát ra tiếng vang lớn đình tai nhức óc.

Có lúc Vạn Giới Bài áp chế Cửu Long Xa Liễn, các loại công kích cổ quái không ngừng đánh vào xe kéo, trực tiếp đánh về phía đám người Cơ Hạo. Cơ Hạo đầu đội Bàn Cổ Chung, rủ xuống từng luồng hỗn độn khí lưu bảo vệ mọi người, công kích nặng nề rơi ở trên Bàn Cổ Chung phát ra tiếng nổ vang trầm thấp, chấn động mây lành khí đẹp ở bốn phương tám hướng không ngừng áp sát không ngừng tan vỡ.

Các chiến sĩ Già tộc bảo vệ xung quanh ở bên ngoài xe kéo bó tay không có biện pháp nhìn địch tượng ở xung quanh. Chiến sĩ Già tộc sở trường chém giết cận thân, hiểu biết cực ít đối với các loại thần thông bí thuật, trận pháp vận chuyển quy mô lớn như thế, bọn họ hoàn toàn không tìm thấy pháp môn phá giải.

Địch tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, tự có trận pháp sư Tu tộc ứng đối các loại kỳ môn pháp trận, căn bản không cần các chiến sĩ Già tộc này tốn đầu óc. Giờ

phút này đối mặt Vạn Giới Bài trấn áp Vô Lượng Liên Hoa Cảnh, các chiến sĩ Già tộc cũng chỉ có thể phát cuồng.

Phong Hành, Vũ Mục, Thiếu Ti, Thái Ti, Man Man mấy người cũng vô kế khả thi đối với cục diện quần bách bức này. Các đạo nhân kia từ các cánh cửa thoáng hiện, tùy ý công kích một lần sau đó liền nhanh chóng nhập vào trong cánh cửa không thấy bóng dáng nữa, muốn công kích bọn họ cực kỳ khó khăn.

Phong Hành kéo Nghệ Cung, một hơi bắn ra hơn vạn mũi tên, mũi tên gào thét xé gió mà đi, nhưng Vạn Giới Bài vận vẹo hư không, quỹ tích tên bay của hắn đều trở nên như rắn bò. Hắn tập trung các đạo nhân kia, nhưng mũi tên xé gió mà đi, còn chưa thể tới gần thân thể đạo nhân, các đạo nhân đã đi vào cánh cửa biến mất.

Càng có các đóa hoa sen nổi lên từ đất bằng, các luồng lực lượng vận vẹo mạnh mẽ dinh dính như vòng xoáy bám vào ở trên mũi tên, Phong Hành trơ mắt nhìn các mũi tên uy lực cực lớn bị các luồng sáng màu sắc rực rỡ quấn lên, chậm rãi bị vận nát thành vô số mảnh vụn.

Nhìn thấy mũi tên của Phong Hành bị vận nát, Vũ Mục hàm hậu cười lên. Hắn vỗ cái bụng to béo của mình, cười ‘Ha ha’ nói: “Đừng lãng phí tên, đều là tiền đó... Để ta thử chút đi!”

Phong Hành mặt đen sì thu hồi Nghệ Cung, hai tay khoanh trước ngực nhìn Vũ Mục. Mắt hắn liếc xéo phía trước bên phải, bên kia có mấy chục cánh cửa mở ra, một đám đông đạo nhân đi ra, bọn họ liên thủ tế lên một cái tịnh bình thất bảo khảm lưu ly, từ trong đó bay ra mấy ngàn giọt Tam Quang Thần Thủy to bằng nắm tay hóa thành sấm sét gào thét đánh đến.

Tam Quang Thần Thủy, chính là dị vật đại năng ngưng tụ tinh túy ánh sao của tinh tú khắp trời mà thành, nặng dị thường, tính chất có thể so với Thái Âm tinh hoa.

Tam Quang Thần Thủy biến thành sấm sét, tính chất âm nhu, đả thương

người ta trong vô hình, hơn nữa chuyên môn thương tổn linh hồn, nguyên thần người ta, nhưng nó tính chất âm nhu lại không âm tà, là thiên địa chính pháp đường đường chính chính, đối với các loại tai họa có tác dụng khắc chế rất mạnh.

Mấy ngàn viên lôi hỏa tràn đầy màu sắc đánh ở trên Cửu Long Xa Liễn, chỉ nghe ‘Ken két’ vài tiếng vang thanh thúy, một mảng lớn mây lửa trên Cửu Long Xa Liễn tan rã, mấy trăm chiến sĩ Già tộc đứng ngoài Cửu Long Xa Liễn hét to một tiếng, bọn họ đồng loạt hộc máu, bốn con mắt lớn trên mặt thiếu chút nữa bị lôi kinh ép từ trong hốc mắt nhảy bật ra.

“Bảo bối tốt!” Theo Cơ Hạo lâu như vậy, ánh mắt Vũ Mục, Phong Hành cũng đã lịch duyệt ra, nhìn thấy một cái tịnh bình lớn như vậy, nhìn thấy nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy, mắt hai người đều đang sáng lên.

Vũ Mục không nói hai lời tể ra Ôn Thần Phiên, một mảng lớn khí tức xám xịt bọc vô số Ôn Hoàng thể tích cực nhỏ, vô thanh vô tức hướng các đạo nhân liên thủ tể ra lưu ly tịnh bình kia ép tới.

Các đạo nhân kia đã phát ra một đợt Tam Quang Thần Thủy, lập tức xoay người muốn chạy về cánh cửa.

Ngại là cái lưu ly tịnh bình này quá mức nặng nề, hiển nhiên không phải chỉ bảo bọn họ có thể tùy ý nắm giữ, bọn họ liên thủ thúc dục lưu ly tịnh bình, khi hành động không khỏi trì hoãn chút. Ôn Hoàng do Ôn Thần Phiên thả ra tốc độ cực nhanh, mang theo các luồng khí tức ôn độc nhỏ bé nhanh chóng tới gần bọn họ.

Nhưng lúc đàn Ôn Hoàng cách các đạo nhân không đến mười trượng, bỗng dừng một cánh cửa hiện lên từ phía trước Ôn Hoàng, rất nhiều Ôn Hoàng ùn ùn bay vào trong cánh cửa biến mất không thấy nữa.

Các đạo nhân kia cùng cất tiếng hò hét, pháp lực quanh thân dâng trào một trận, kéo lưu ly tịnh bình cực lớn nhanh chóng nhập vào cánh cửa sau người.

“Ài!” Trên khuôn mặt mập mạp của Vũ Mục kinh ngạc một trận, hăn ngơ ngác nhìn phương hướng Ôn Hoàng biến mất, một lúc lâu nói không ra lời.

Thiếu Ti nhú nhú mày, hung hăng giật một cùi trỏ ở trên lưng Thái Ti đang thả hồn theo gió.

Thái Ti chột từ trong cảnh giới ‘Huyền diệu không lường được’ nào đó bừng tỉnh, hăn lau lau một dòng nước dãi khóe miệng, ngơ ngác nhìn thoáng qua động tĩnh xung quanh: “A, bị người ta đánh sao? Thế này không thể được, ai cũng đừng nghĩ bắt nạt được chúng ta!”

Thái Ti vung ra một cây cốt trượng màu trắng, hoa chân múa tay bắt đầu nhảy nhót ở trên Cửu Long Xa Liễn. Hăn vừa nhảy nhót như động kinh, vừa thì thào niệm tụng chú ngữ cổ xưa mà huyền ảo.

Phía sau hăn, một dao động như có như không khuếch tán ra, một hư ảnh to lớn chỉ để người ta liếc một cái, đã có một loại cảm giác đại nạn ập tới dần dần hiện lên. Hư ảnh hướng bốn phía nhìn một cái, vung đôi tay lên, vô số đạo lực lượng nguyên rửa vô hình nhanh chóng hướng toàn bộ cánh cửa ở xung quanh đánh tới.

Một tiếng ngâm nga trầm thấp từ trên trời giáng xuống, chín vị Ma tôn thân hình quái dị lặng lẽ hiện hình. Bọn họ đồng thời tụng Thiên Ma mật chú, hào quang bảy màu rơi đầy trời, ở phụ cận Cửu Long Xa Liễn các đóa Mạn Đà La Hoa màu vàng dần dần nở ra.

Nhụy các đóa Mạn Đà La Hoa này cấp tốc xoay tròn, từng luồng lực lượng cắn nuốt thật lớn gặt gao hấp thụ lực lượng nguyên rửa hư ảnh phóng ra, lôi kéo các luồng lực lượng nguyên rửa đó muốn nhập vào trong hoa.

Khuôn mặt Thái Ti chột tái đi, hăn rít một tiếng khàn cả giọng, trong mắt hư ảnh phía sau hăn hiện lên một mảng hung quang, một tiếng rít gào trầm thấp từ trong minh minh truyền đến, lực lượng nguyên rửa hư ảnh phóng thích chột cường đại hơn gấp trăm lần.

Thân hình chín đại Ma tôn nhoáng lên một cái, kêu lên quái dị thiếu chút nữa từ đỉnh đầu ngã cắm xuống.

Trên bầu trời lại nhộn nhạo hào quang một trận, chín đại Ma tôn khác lần lượt xuất hiện, liên thủ cùng đồng bạn nhà mình thúc giục Mạn Đà La Hoa màu vàng ứng đối lực nguyên rửa của hư ảnh.

Từng đóa Mạn Đà La Hoa chợt nở ra, chợt điêu linh, trong hoa nở hoa tàn thân hình hư ảnh và bọn họ đều kịch liệt run rẩy.

Thượng cổ ma thần Tì Mệnh phía sau Thái Tì, thế mà lấy một chút lạc ấn hình chiếu không trọn vẹn tồn lại nhân gian hiển hóa hóa thân, một mình cứng rắn chặn mười tám vị Vực Ngoại Thiên Ma Ma tôn!

Mi tâm Cơ Hạo thanh quang lưu chuyển. Khi đám Phong Hành, Vũ Mục, Thái Tì và Vô Lượng Liên Hoa Cảnh phân cao thấp, hấn thúc giục Thiên Địa Kim Kiều, phóng ra các luồng thanh quang lao khắp trời, không ngừng ra vào các cánh cửa.

“Tìm được các người rồi! Vạn Giới Bài, ghê gớm lắm sao?” Cơ Hạo cười to một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều trào ra một đạo thanh quang, bao lấy Cửu Long Xa Liễn chợt biến mất.

Trong nháy mắt tiếp theo, Cửu Long Xa Liễn xuất hiện ở trên một đóa hoa sen lớn vô cùng.

Phía trước xe kéo, chính là đám Thi đạo nhân, Kim Thủy đạo nhân trợn mắt há hốc mồm.

Chương 1235: Đạo Nhân Thi Giải

Hoa sen màu vàng đường kính trăm dặm hương hư không xung quanh phóng ra ánh vàng ấm áp tường hòa.

Trên đài sen chính giữa bông sen vàng, Thi đạo nhân, Kim Thủy đạo nhân cùng với hơn hai mươi đạo nhân khác thực lực, địa vị đều tương đương tụ tập, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm sáu mươi tư viên Đô Thiên Liệt Hỏa Thần Châu lơ lửng ở chính giữa.

Bảo châu to bằng đầu người không ngừng tản mát ra sóng nhiệt bức người, lấy thực lực của bọn Thi đạo nhân, cũng bị sóng nhiệt này nướng sứt đầu mẻ trán, không thể không bắt Tị Hỏa Chú hoặc là tế ra bảo vật ích hỏa ngăn cản lửa cháy thiêu đốt.

Vạn Giới Bài lơ lửng ở trên không Đô Thiên Liệt Hỏa Thần Châu, nếu không có Vạn Giới Bài trấn áp, Đô Thiên Liệt Hỏa Thần Châu sớm đã phá không chạy trốn. Dù là như thế, Đô Thiên Liệt Hỏa Thần Châu vẫn đang không ngừng phát ra các đợt ánh lửa chói mắt, chấn động hư không tạo nên tầng tầng sóng, thậm chí làm bề ngoài Vạn Giới Bài cũng nổi lên một mảng lớn gợn sóng.

“Trọng bảo như thế, thật sự khó gặp!” Thi đạo nhân nhìn Đô Thiên Liệt Hỏa Thần Châu, mắt cũng xanh lên.

“Sư đệ, người chính là xác ướp cổ nhập đạo, bảo bối này thuần dương chí cương trời sinh tương khắc với người.” Kim Thủy đạo nhân nghiêm trang nhìn Thi đạo nhân lớn tiếng nói: “Bảo bối này...”

Một đạo nhân mặc áo dài vải thô, trên búi tóc cầm một cây trâm gài tóc gỗ mun, trên đầu cây trâm được khảm một viên bảo châu màu lửa đỏ to bằng ngón cái cười ngắt lời Kim Thủy đạo nhân: “Kim Thủy sư huynh nói rất đúng, bảo bối này thuần dương chí cương, càng là hỏa hệ trọng bảo, nên thuộc về sư đệ Viêm đạo nhân!”

Viêm đạo nhân hướng đám đông đồng môn sư huynh đệ xung quanh liên tục chấp tay hành lễ, khổ sở nói: “Các vị sư huynh cũng đều biết lai lịch sư đệ, sư đệ chính là một luồng linh hỏa trong hồng hoang đặc đạo, ngại là tổ chất trời sinh không đủ, tuy đã biến ảo thành hình người, lại là cây không rễ nước không nguồn, thiếu một cái thân thể căn bản!”

Nuốt nước bọt, Viêm đạo nhân trông mong nhìn Đô Thiên Liệt Hỏa Thần Châu cười nói: “Bảo bối này, vừa lúc để sư đệ ký thác chân linh, đem nó hóa thành bản thể nhục thân, như thế sư đệ mới có cơ bản chứng đạo!”

Bao gồm Thi đạo nhân ở trong, một đám đạo nhân đều cười lạnh không nói.

Qua một hồi lâu, Thi đạo nhân khô khan nói: “Viêm sư đệ cũng biết người căn bản không đủ, căn bản đã không đủ, trọng bảo như thế đến trong tay người, chẳng phải là phí phạm của trời sao? Còn không bằng để sư huynh ta đem nó luyện thành Hạng Bạt Mệnh Châu, sư huynh ta có lòng tin thêm một món vô thượng kỳ trân cho thiên địa!”

Đám đông đạo nhân khuôn mặt kịch liệt run rẩy lên. Thi đạo nhân am hiểu luyện chế các loại con rối xác chết cổ quái, nhưng bọn họ cũng không ngờ, Thi đạo nhân lại có năng lực luyện chế Hạng Bạt Mệnh Châu loại thượng cổ thần vật này.

Nếu thực bị hắn đem Đô Thiên Liệt Hỏa Thần Châu luyện chế thành Hạng Bạt Mệnh Châu, bảo bối này cũng chỉ có một mình Thi đạo nhân có thể thúc giục, cho dù biến thành vô thượng kỳ trân, lại có gì quan hệ với bọn họ?

Nhìn nhau một cái, lấy Kim Thủy đạo Bối dẫn đầu, một đám đạo nhân bắt đầu mồm năm miệng mười khắc khẩu, mỗi người đều muốn một bộ sáu mươi tư viên Đô Thiên Liệt Hỏa Thần Châu này, ai cũng đều muốn đem bộ bảo bối này biến thành bản mạng chí bảo tính mạng giao tu của mình.

Vì một bộ bảo bối này, Kim Thủy đạo nhân cũng không rảnh giám thị Vạn Giới Bài, rốt cuộc trong Vô Lượng Liên Hoa Cảnh đã xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng bất chấp để ý tới. Dù sao bộ đại trận này uy lực to lớn, có mười tám ma đầu

và mấy vạn đồng môn bày trận, dù thế nào đám Cơ Hạo cũng không có khả năng từ trong trận chạy thoát.

So sánh với đánh giết Cơ Hạo, vẫn là lợi ích thật sự trước mắt này càng thêm quan trọng.

Đang khắc khẩu, một đạo hào quang phá không mà đến, một vị Ma tôn đầu chim ưng thân người, lưng mọc sáu đôi cánh chim xuất hiện ở đỉnh đầu đám đạo nhân, giọng hung dữ quát: “Các người còn đang làm gì? Tiểu tử kia đã...”

Ma tôn này là mượn dùng lực lượng Vạn Giới Bài, trực tiếp xuất hiện ở trên hoa sen vàng trung tâm chủ khống đại trận.

Cơ Hạo thì phát động thần hiệu Thiên Địa Kim Kiều xuyên qua hư không, bài trừ tất cả cấm chế, mang theo Cửu Long Xa Liễn khổng lồ cùng hơn vạn người nháy mắt xuyên qua vô số tầng cửa, xuyên qua hư không dài đằng đằng, lúc này mới đến nơi đây.

Cho nên tốc độ Cơ Hạo so với Ma tôn này chậm hơn nháy mắt thời gian, Ma tôn nói một câu được một nửa, mây lửa cuộn cuộn nhằm vào đầu đề ép xuống, Cửu Long Xa Liễn khổng lồ chợt xuất hiện ở trong một đạo thanh quang, giống như ngọn núi lớn đè ở đỉnh đầu mọi người.

Nha Công đứng ở trên mũi xe kéo, dang cánh chim nghìn trượng ngửa mặt lên trời hét dài. Cửu Long Xa Liễn cảm nhận được Kim Ô huyết mạch thuần túy trong cơ thể Nha Công, nhất thời như gà chọi hăng máu phát ra vạn trượng cường quang, nhấc lên sóng lửa ngập trời, phun ra khôn cùng sóng nhiệt hướng một đám đạo nhân đánh tới.

“Cơ Hạo! Người làm sao có thể tới nơi này?” Đám người Thi đạo nhân, Viêm đạo nhân, Kim Thủy đạo nhân cùng cất tiếng kinh hô, gương mặt mỗi người bọn họ vặn vẹo, thần thái cứng ngắc, ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, hoàn toàn không dám tin đôi mắt của mình.

Mấy chục đạo thần thức mạnh mẽ hướng Cửu Long Xa Liễn ập tới, đám người Thi đạo nhân không dám tin thứ đôi mắt của mình nhìn thấy, bọn họ dứt khoát dùng thần thức để phân biệt mình đã lâm vào trong một số ảo cảnh cao minh nào đó hay không.

Cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo nheo mắt, mắt trái của hắn biến thành một mảng ánh vàng rực rỡ, mắt phải thì là một mảng ánh sáng màu bạc, hắn mở mi tâm đạo mâu, hào quang hai màu vàng bạc ở trong mắt hắn hóa thành một cái Thái Cực đồ cực lớn, chỉ nghe một tiếng ‘Ông’ vang lên, một đợt thần thức hai màu vàng bạc dây dưa, đã hóa thành thực chất hướng phía trước lao vút đi.

Liên tiếp nuốt lấy bốn nguyên lực ẩn của năm đại Ma tôn bọn Ảnh tôn, tuy còn chưa thể hoàn toàn tiêu hóa hết, đạo đài nguyên thần của Cơ Hạo đã trưởng thành đến trình độ có thể xưng là khủng bố, hắn lĩnh ngộ đối với Thái Dương, Thái Âm đại đạo lại càng đến cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Thần thức hắn đã ngưng tụ thành thực chất như thủy tinh, làn sóng thần thức như đao phong, sóng thần thức màu vàng nóng không chịu nổi, sóng thần thức màu bạc âm hàn đáng sợ, sóng thần thức hai màu vàng bạc gào thét hướng phía trước phóng đi, đoàn đoàn chính chính va chạm với thủy triều thần thức của đoàn người Thi đạo nhân.

Trong thần hồn không gian, chỗ trung tâm đại nhật nguyên thần rút nhỏ hơn phân nửa thể tích của Cơ Hạo, hư ảnh một thanh trường kiếm chợt lóe.

Ý niệm trong lòng Cơ Hạo như bảo châu trí tuệ nhảy ra, ánh sáng trong suốt chiếu rọi linh đài, hắn khép mở con mắt dựng thẳng ở mi tâm, sóng thần thức đánh ra chợt xoay tròn một trận, làn sóng hai màu vàng bạc hướng vào phía trong hợp lại, hóa thành một thanh trường kiếm nghìn trượng hai màu vàng bạc, bề ngoài giống hệt Thái Cực Thần Phong.

Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt bốn chiêu hợp nhất, thần thức Cơ Hạo ngưng tụ thành trường kiếm nghìn trượng kéo một mảng hàn quang

bổ xuống, chỉ nghe một tiếng rú thảm, hơn hai mươi đạo nhân đám Thi đạo nhân đôi mắt đồng loạt phun huyết, thân thể kịch liệt run rẩy, bước chân lão đảo vội lui về phía sau.

Các đạo nhân này chỉ cảm thấy nguyên thần đạo đài của mình như bị một kiếm của Cơ Hạo bổ ra, lượng lớn sương khói màu đen, màu xám cùng với sắc thái khác pha tạp không ngừng từ trong thất khiếu bọn họ phun ra, mấy đạo nhân tu vi yếu kém ví dụ như Viêm đạo nhân đã ngồi bệt xuống đất, cả người run rẩy như phát điên rú thảm lên.

“Vung tuệ kiếm, trăm tâm ma!” Cơ Hạo lẩm bẩm: “Một kiếm này của ta, chuyên giết ma niệm trong lòng, các loại dục - vọng tạp niệm, một chiêu này của ta có thể xưng là ‘Vấn Tâm Huệ Kiếm’!”

Không đợi bọn Thi đạo nhân kịp hồi khí, Cơ Hạo vung Thái Cực Thần Phong, một đạo kiếm quang sắc bén vô cùng quét ngang ra, Thi đạo nhân, Kim Thủy đạo nhân đứng mũi chịu sào cùng cất tiếng rên rỉ, cái đầu to lớn bay lên, hai nguyên thần đạo đài máu chảy đầm đìa thét chói tai lao ra.

Chương 1236: Luân Hồi

“Hận!” Nguyên thần đạo đài Thi đạo nhân và Kim Thủy đạo nhân lơ lửng ở không trung giữa mặt lên trời rít lên. Ở phía dưới bọn họ, pháp thể bọn họ đang sụp đổ, ở dưới Thái Âm, Thái Dương lực đan xen ăn mòn cấp tốc hóa thành hư ảo.

Thật sự là dốc hết nước tam giang tứ hải, cũng không cách nào rửa sạch hận ý của bọn họ đối với Cơ Hạo.

Pháp thể bọn họ rèn luyện trăm ngàn lần, căn bản để lập đạo của họ, thể xác bọn họ từ thời đại hồng hoang dựa vào vượt qua vô số trọng kiếp, mỗi một tấc máu thịt đều chất chứa vô số tâm tư, thân thể hao phí vô số công phu, cứ như vậy bị Cơ Hạo chém một kiếm.

Tất nhiên nguyên thần đạo đài còn đó, đạo hạnh cảnh giới chưa có chút tổn thất, nhưng bọn họ đã giống Viêm đạo nhân vừa rồi bọn họ còn đang cười nhạo, không còn thân thể, mất đi căn bản, nguyên thần đạo đài muốn có bước tiến cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

“Cơ Hạo! Thủ đoạn của ngươi thật độc ác!” Nguyên thần đạo đài Thi đạo nhân gào thét khàn cả giọng, trong khí đen lượn lờ, một bóng người da bọc xương hung tợn vươn hai cánh tay vừa nhỏ vừa dài, hướng Cơ Hạo hung hăng chộp xuống.

“Sư huynh cẩn thận!” Tuy nhiều năm qua đã quen ngằm lục đục với nhau, vì một chút lợi ích tính kế lẫn nhau, nhưng mắt thấy Thi đạo nhân xúc động như thế muốn liều mạng với Cơ Hạo, một đám đạo nhân nguyên thần chấn động bị thương thể không nhẹ không nặng đều kinh hô.

Thi đạo nhân cường hãn là cường hãn ở trên thân thể hãn, mất đi thân thể, nguyên thần đạo đài Thi đạo nhân so với đồng môn khác cũng không xuất sắc, ngược lại còn tỏ ra yếu đi không ít. Dùng nguyên thần đạo đài mất đi thân thể

che chở liều mạng với Cơ Hạo? Thế này thật sự là dùng đậu phụ đánh đao thép, hoàn toàn là tự tìm chết.

Thi đạo nhân sợ hãi bưng tỉnh, hần cấp bứt ra muốn lui bước, Cơ Hạo lại cất tiếng cười to.

Hai mắt lóe ra thần quang hai màu vàng bạc, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Đã đến thì thôi, Thi đạo nhân, người kiêu ngạo đủ lâu rồi.”

Trong đầu lóe ra vô số ý nghĩ, Cơ Hạo nhớ tới lần đầu tiên chạm mặt Thi đạo nhân, lần đầu tiên giao thủ cùng Thi đạo nhân, cùng với các loại phiền toái Thi đạo nhân tạo thành cho hần.

Cười dài một tiếng, mi tâm đạo mâu Cơ Hạo chợt lóe, lại là một thanh tuế kiếm thần thức ngưng tụ thành vô thanh vô tức bổ ra. dù là nguyên thần đạo đài Thi đạo nhân lui nhanh, hần nhanh nữa cũng không nhanh bằng Cơ Hạo nổi lên một ý niệm.

Vấn Tâm Huệ Kiếm mang theo sự quyết tuyệt cùng quyết đoán chặt đứt tất cả chương ngại, ngưng tụ Thái Âm, Thái Dương nhị khí làm một thể, đem Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt bốn chiêu hợp nhất, mơ hồ mang theo một tia đạo vận khó lường Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa nhằm vào đầu chém xuống.

Rú thảm một tiếng, nguyên thần đạo đài Thi đạo nhân khói đen lượn lờ bị bổ một kiếm, vô số khí đen long lanh trong suốt từ trong nguyên thần đạo đài xé rách của hần bay ra, càng có lửa màu vàng bạc bám vào trên nguyên thần đạo đài của hần, trong nguyên thần hần chứa các loại ý niệm bất lương, các loại dục - vọng tham lam, vô số tâm tư âm tà không thể để lộ với người ta, đều bị lửa hai màu vàng bạc đốt thành một làn tro bụi.

Giữa không trung, chỉ để lại một viên bốn nguyên lạc ẩn của Thi đạo nhân rạn vỡ tỏa sáng.

Cơ Hạo chỉ tay, muốn đem bốn nguyên lực ẩn Thi đạo nhân cũng triệt để gạt bỏ, đột nhiên trong thân thể còn đang thiêu đốt của Thi đạo nhân một mảng ánh vàng phóng lên, một tờ bồ đề linh phù ánh vàng rực rỡ bao lấy bốn nguyên lực ẩn của Thi đạo nhân lao thẳng lên trời.

Trong hư không nứt ra một vết nứt rất nhỏ, một hơi thở không tên từ trong vết nứt đó trào ra, bốn nguyên lực ẩn Thi đạo nhân ở trong ánh vàng khẽ run lên, bị hút vào vết nứt đó.

“Đó là...” Nguyên thần đạo đài Kim Thủy đạo nhân run lên một cái, sắc mặt chợt trở nên cực kỳ khó coi.

“Đó là... U Minh thế giới, nơi luân hồi.” Cơ Hạo khẽ nhú mày, nhận ra lai lịch hơi thở lạ kia. Nguyên thần đạo đài Thi đạo nhân bị hấn chém giết, nhưng bốn nguyên lực ẩn của gã lại bị đưa vào luân hồi!

Trên người Thi đạo nhân có bồ đề linh phù lá bồ đề bản thể Mộc đạo nhân chế thành. Mộc đạo nhân tu vi cỡ nào, bồ đề linh phù của hắn uy lực to lớn đến cực điểm. Có bồ đề linh phù che chở, Cơ Hạo căn bản không dễ dàng có thể chém giết Thi đạo nhân như vậy.

Nhưng Cơ Hạo đã nhẹ nhàng như vậy đem sự tình làm xong. Mãi cho đến nguyên thần đạo đài Thi đạo nhân bị chém giết, bồ đề linh phù thẳng đến lúc Cơ Hạo muốn gạt bỏ bốn nguyên lực ẩn của Thi đạo nhân mới đột nhiên phát động, che chở bốn nguyên lực ẩn Thi đạo nhân trốn vào trong luân hồi.

“Tổ sư!” Kim Thủy đạo nhân ngửa mặt lên trời rên rỉ một tiếng.

“Tổ sư nhà ngươi, muốn các ngươi trốn vào luân hồi, một lần nữa đầu thai, một lần nữa tu luyện!” Liên tục hấp thu linh hồn bốn nguyên mảy đại Vực Ngoại Thiên Ma cấp Ma tôn biến thành, Cơ Hạo nay ý niệm rõ ràng, một ý niệm có vô số linh quang lóe ra, hắn lập tức hiểu rõ một số vấn đề mấu chốt nào đó bên trong.

Mộc đạo nhân, là cố ý để Thi đạo nhân bị Cơ Hạo chém giết, cuối cùng mới che chở bốn nguyên lạc ẩn của gã đưa vào luân hồi.

Sau khi tiến vào luân hồi, Thi đạo nhân một lần nữa đầu thai, ở dưới bồ đề linh phù bảo vệ, hẳn không có khả năng đầu thai làm sài lang hổ báo các loại ngoại tộc, khẳng định sẽ đầu thai làm người. Một khi Thi đạo nhân đầu thai làm người, Mộc đạo nhân một lần nữa đem hẳn dẫn vào môn hạ, lấy tích lũy hùng hậu của hẳn kiếp trước, Thi đạo nhân mới sinh không cần mất bao nhiêu thời gian là có thể một lần nữa nắm giữ đại thần thông, đại pháp lực.

Mà khi đó, thân phận Thi đạo nhân là nhân tộc.

Nhân tộc được khí vận Bàn Cổ thế giới ưu ái, là chủ thiên địa. Một đệ tử nhân tộc có được đại thần thông, đại pháp lực, so với hồng hoang đại năng Thi đạo nhân càng có thể đem tới cho giáo môn của Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân càng nhiều khí vận, càng nhiều lợi ích hơn.

Cơ Hạo nháy mắt hiểu thấu tính toán của Mộc đạo nhân—— nếu bọn Thi đạo nhân có cố gắng, chưa bị người ta đánh chết, như vậy vui vẻ để bọn họ duy trì nguyên dạng, dù sao cũng là nền móng hồng hoang đại năng, bọn họ chiến lực mạnh mẽ, đối với tông môn có lợi ích cực lớn.

Nếu bọn họ bị người ta đánh chết, như vậy thì mặc cho bọn họ bị người ta đánh chết, chỉ cần cuối cùng bảo vệ bốn nguyên lạc ẩn của bọn họ tiến vào luân hồi là được. Từ đó, vài năm sau, môn hạ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân sẽ có thêm một số lớn đệ tử tinh anh, hơn nữa bọn họ đều là xuất thân thuần túy nhân tộc, điều này sẽ cho tông môn lợi ích lớn hơn nữa.

“Ha ha, ha ha, ha ha!” Cơ Hạo cầm Thái Cực Thần Phong nhìn Kim Thủy đạo nhân liên tục cười lạnh.

Kim Thủy đạo nhân hiển nhiên cũng đã nghĩ thông tiền căn hậu quả trong đó. Gương mặt hẳn vận vẹo nhìn bầu trời, khàn giọng rống giận một tiếng, lao đầu hướng Cơ Hạo húc tới.

Cơ Hạo không chút khách khí vung tay trái lên, một đạo Vũ Dư Thần Lôi đánh ra, lôi hỏa cương mãnh mau lẹ hung hăng đánh ở trên nguyên thần đạo đài Kim Thủy đạo nhân, Kim Thủy đạo nhân không có bất cứ sự phản kháng nào, pháp bảo bên mình cũng không có bất cứ phản ứng nào, mặc cho một tia sét của Cơ Hạo đem đạo đài của hắn đánh cho tan thành mây khói.

“Tổ sư từ bi!” Kim Thủy đạo nhân cuối cùng chỉ để lại một tiếng thở dài, trong thân thể đang thiêu đốt của hắn cũng bay lên một đạo bồ đề linh phù, cuốn bốn nguyên lực ẩn của hắn trốn vào luân hồi.

“Các người, ai tới ăn của ta một kiếm?” Trong cái giờ tay nhắc chân thoải mái đuổi đi Thi đạo nhân và Kim Thủy đạo nhân, tay trái Cơ Hạo khẽ gõ Thái Cực Thần Phong, tiếng kiếm ngân thanh thúy chấn động hư không rung lên, hắn cười hướng một đám đạo nhân nhóm Viêm đạo nhân miệng phun máu tươi ở phía trước nhìn qua.

Trầm mặc hồi lâu, một đạo nhân da màu xanh đen hỗn hển hét lên: “Cơ Hạo, người chẳng qua là ỷ vào uy năng của chí bảo, lại đánh lén ám toán mới giết được hai vị sư huynh... người nếu có gan, so đấu thần thông pháp thuật với chúng ta!”

Cơ Hạo cất tiếng cười to, dựa vào uy năng chí bảo? Chẳng lẽ các người dùng Vạn Giới Bài trấn áp mình, thì không tính là dựa vào uy lực chí bảo sao?

Khẽ lắc đầu, Cơ Hạo không chút do dự vung kiếm chém xuống.

Đám người Man Man, Thiếu Ti đồng thời động thủ, trong cái bóng của Cơ Hạo cũng có một bóng đen giống như cá bơi lao ra.

Chương 1237: Táng Đám

Vô Lượng Liên Hoa Cảnh xao động, mắt thấy Cơ Hạo cùng hung cực ác giơ kiếm đánh tới, mấy vạn đạo nhân trong đại trận cùng cất tiếng hò hét, ùn ùn thúc dục lực lượng lớn nhất của mình bất kể tính mạng phản công.

Mất đi Kim Thủy đạo nhân khổng lồ, Vạn Giới Bài bắt đầu di động, không hề tiết chế phóng thích lực lượng của mình.

Bốn phương tám hướng nơi nơi đều là cánh cửa lớn nhỏ như ẩn như hiện, vô số đạo nhân như đàn vịt bị dọa hô to gọi nhỏ, ‘Két kẹt... chi’ từ trong các cánh cửa khi thì lao ra, khi thì lui lại.

Càng có lượng lớn hào quang mây lành từ trong cánh cửa trào ra, mười tám Ma tôn mang theo gần vạn Vực Ngoại Thiên Ma không biết từ nơi nào toát ra, cũng mượn dùng lực lượng Vạn Giới Bài thoát ẩn thoát hiện, các loại ma công bí pháp hướng Cơ Hạo đánh tới như mưa rơi.

Man Man thu hồi sáu mươi tư viên Đô Thiên Liệt Hỏa Thần Châu, đem nó hóa thành một cánh cửa lửa cao tới nghìn trượng che trái chắn phải, tấn công trước sau. Công kích ập tới như mưa rơi không ngừng bị đầu thần thú dữ tợn trong cánh cửa lửa mở cái miệng rộng nuốt vào, vô số kiếm quang, phù lục, lôi hỏa, các loại pháp thuật không một dạng nào có thể chạm tới Man Man cùng Thiếu Ti bên cạnh nàng.

Ngẫu nhiên trong cánh cửa lửa đột nhiên có các loại thần thú thần cầm ngưng tụ từ lửa lao ra bên ngoài, sẽ luôn có ba năm đạo nhân xui xẻo không kịp trốn vào cánh cửa Vạn Giới Bài mở ra, gào thét bị kéo vào trong cánh cửa lửa đốt thành tro tàn.

Trong đôi mắt Thiếu Ti lóng lánh hào quang mơ hồ màu xám, nàng thấp giọng niệm tụng chú ngữ, không ngừng từ trên thân đạo nhân ở xung quanh hút khí vận chi lực.

Phàm là đạo nhân bị Thiếu Ti nhìn đến, khí vận của bọn họ liền không ngừng suy sụp, rất nhanh rất nhiều người đã trở nên xui xẻo đến cực điểm như bị suy thần nhập vào. Xung quanh không ngừng xuất hiện kẻ xui xẻo bị kiếm quang của đồng bạn chém bị thương, bị lôi hỏa nổ bị thương, càng có người nhìn thấy Man Man khổng chế cánh cửa lửa khổng lồ lao lên, xoay người muốn rút vào cánh cửa phía sau, kết quả va đầu vào trên khung cửa!

Các loại thiêu thân lao đầu vào lửa không thể tưởng tượng không ngừng xuất hiện, đám đạo nhân chỉ cần đối mặt với đoàn người Cơ Hạo, sẽ luôn có người hồ đồ xui xẻo, ừ ừ cạc cạc trúng chiêu.

Thái Ti tay cầm Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, quanh thân thể mơ hồ có một tầng sóng màu xám vờn quanh, theo tiếng chú ngữ cổ quái của hắn, trong cánh cửa xung quanh thỉnh thoảng có đạo nhân vừa mới lao ra, còn chưa kịp phát động công kích, bọn họ lại đột nhiên mặt xám xịt ngã xuống đất không dậy nổi.

Mùi tên của Phong Hành rải bừa đầy trời, không ngừng có đạo nhân bị bắn như con chạt vật ngã xuống đất run rẩy giãy giụa.

Trong Ôn Thần Phiên của Vũ Mục phát ra các tiếng kêu cổ quái, phàm là đạo nhân nghe được tiếng kêu của Ôn Thần Phiên tất cả đều lão đảo, trong lỗ chân lông không ngừng chảy ra dịch độc sền sệt đủ mọi màu sắc. Càng có đạo nhân thượng thổ hạ tả, cả người run rẩy, trên làn da sừng lên vô số bọng mủ, trong mấy nhịp thở ngắn ngủn đã biến thành một cương thi mất nước.

Càng thêm phần khích là Viên Lực, hắn cầm roi da điên cuồng vụt mấy ngàn đạo nhân trước Cửu Long Xa Liễn, các đạo nhân đó khóc trời kêu đất lấy ra phi kiếm phi đao của mình, hóa thành quang sáng to lớn đau khổ ngăn cản đồng môn ở xung quanh tiến công.

Nhiều đạo nhân vừa động thủ, vừa khóc rống kêu thảm: “Sư huynh... Sư đệ... Chạy đi, các người không phải đối thủ của những người này... Trốn đi... Cơ Hạo xuống tay tàn nhẫn, xem xem chúng ta khổ sở các người sẽ biết!”

Đạo nhân ở bốn phương tám hướng vẫn không ngừng từ trong cánh cửa thoảng hiện, phối hợp mười tám Ma tôn không ngừng hướng Cơ Hạo phát động tiến công.

Đám người Thi đạo nhân, Kim Thủy đạo bị Cơ Hạo đánh cho trốn vào luân hồi, cả đời khổ tu trôi theo dòng nước, các đạo nhân này cũng muốn chạy trốn, bọn họ cũng không muốn liều mạng với Cơ Hạo. Nhưng Hoa đạo nhân đã hạ pháp chỉ, bọn họ phải liều mạng với Cơ Hạo!

Càng thêm đòi mạng là, không còn Kim Thủy đạo nhân nắm giữ, Vạn Giới Bài dần dần không khống chế được, đám đông đạo nhân tạo thành Vô Lượng Liên Hoa Cảnh kinh hãi phát hiện —— bọn họ cũng không thấy tìm đường ra khỏi trận, bọn họ hoàn toàn không biết nên như thế nào mới có thể từ trong tòa đại trận đã trở nên hỗn loạn không chịu nổi này đi ra ngoài.

Có pháp chỉ của Hoa đạo nhân ước thúc, họ không dám chạy.

Vạn Giới Bài đã xảy ra dị biến, bọn họ cũng không có cách chuẩn.

Chạy không nổi, cũng chỉ có thể liều mạng! Vô số kiếm quang ở dưới lực lượng đại trận thêm vào, hóa thành các dải cầu vòng vạn trượng gào thét hạ xuống, vô số lôi hỏa cũng ở dưới đại trận thêm vào, uy lực nhảy vọt gấp trăm lần ầm ầm nện xuống.

Nhưng Cơ Hạo lấy Bàn Cổ Chung bảo vệ toàn bộ Cửu Long Xa Liễn, mặc cho mấy vạn đạo nhân cùng hơn vạn ma đầu điên cuồng oanh tạc, Cơ Hạo chỉ là bất động đứng ở trên Cửu Long Xa Liễn, ngẫu nhiên chém ra mấy đạo kiếm khí ép một đám đông đạo nhân gào khóc thảm thiết nháy nhót khắp nơi.

Thiên Địa Kim Kiều lơ lửng ở trước trán Cơ Hạo, vô số phù văn nhỏ bé thần kỳ như ẩn như hiện ở mặt ngoài Thiên Địa Kim Kiều.

Vô số tia sáng nhỏ bé từ trong Thiên Địa Kim Kiều phun ra, nhanh chóng ở trên Vạn Giới Bài chậm rãi xoay tròn quét mọi phương vị. Tia sáng Thiên Địa

Kim Kiều phun ra chiếu vào trên Vạn Giới Bài, không ngừng đánh ra một số vàng sáng cực kỳ nhỏ, Vạn Giới Bài mơ hồ có một loại dấu hiệu dần dần trở nên trong suốt, trở nên hư hóa.

Nhiều đạo nhân thực lực tương đương, địa vị giống với Thi đạo nhân, Kim Thủy đạo nhân muốn vượt lên, đoạt lại quyền khống chế Vạn Giới Bài. Nhưng một cái bóng quỷ dị ẩn hiện trên hư không, phàm là có đạo nhân dám tới gần Vạn Giới Bài, bọn họ thường thường bị một kiếm đột ngột đoạt mệnh.

Da Ma Sát Nhất nấp trong hư không, điên cuồng săn giết tất cả kẻ địch có gan tới gần.

Mấy đạo nhân thời đại hồng hoang đã bái vào môn hạ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, thực lực của họ so với Da Ma Sát Nhất chỉ mạnh hơn chứ không kém. nhưng họ bị Cơ Hạo dọa phá tâm thần, đạo tâm kịch liệt dao động, một thân thực lực ít nhất đã tổn hại, khi đối mặt Da Ma Sát Nhất cực kỳ nguy hiểm, vài lần thiếu chút nữa ngã xuống ở dưới kiếm của Da Ma Sát Nhất.

Như thế qua hơn một canh giờ, Cơ Hạo đột nhiên cười: “Đa tạ hậu thưởng, từ chối thì bất kính, ta sẽ nhận.”

Thét dài một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều thu liễm toàn bộ hào quang, sau khi khẽ run rẩy một trận, một đạo thanh quang to bằng nắm tay từ trên Thiên Địa Kim Kiều phun ra, hung hăng rót vào trong Vạn Giới Bài.

Trong Vạn Giới Bài lao ra một mảng khói lớn, theo tiếng vang nặng nề như cối xay thiên địa, Vạn Giới Bài kịch liệt chấn động, dần dần hướng Thiên Địa Kim Kiều tới gần từng chút một.

Bốn phương tám hướng không ngừng biến mất từng cánh cửa, vô số đạo nhân đầu óc mờ mịt từ bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện.

Trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, Vạn Giới Bài biến thành một ngọc phù nhỏ nhỏ bị Thiên Địa Kim Kiều nuốt vào. Toàn thân Thiên Địa Kim Kiều bùng lên

thần quang, Cơ Hạo chỉ cảm thấy nguyên thần đạo đài kịch liệt dao động một trận, Thiên Địa Kim Kiều hướng hẳn truyền đến một cơn mừng như điên không che dấu được.

Vạn Giới Bài đối với Thiên Địa Kim Kiều là một liều thuốc đại bổ, đạt được Vạn Giới Bài, uy năng Thiên Địa Kim Kiều chợt tăng lên mấy thành, càng tự dưỡng gia tăng vô số thần diệu.

Quan trọng hơn là, nay tòa Vô Lượng Liên Hoa Cảnh này đã hoàn toàn ở dưới sự khống chế của Cơ Hạo.

Thiên Địa Kim Kiều thay thế Vạn Giới Bài, trở thành đầu mối then chốt vận chuyển tòa đại trận này, trấn áp toàn bộ Liên Hoa Cảnh, tất cả trận pháp biến hóa đều ở trong sự khống chế của Cơ Hạo.

“Các vị, các người hao phí tâm cơ đem Vạn Giới Bài đưa tặng bản hầu, tình nghĩa thâm thiết như thế, chỉ có thể dùng tính mạng các người để hoàn lại!” Cơ Hạo nhìn mấy vạn đạo nhân cùng hơn vạn Vực Ngoại Thiên Ma đột nhiên xuất hiện phía trước cười to ha ha.

Cười xong, Cơ Hạo chỉ tay, hai cánh cửa không gian hào quang quanh quần đồng thời xuất hiện ở trước sau đạo nhân cùng Thiên Ma.

Hai cánh cửa nhẹ nhàng hướng vào trong hợp lại, chợt nghe tiếng vang cực lớn ‘Phốc phốc’ không dứt, ít nhất bảy tám phần đạo nhân bị không gian dao động hỗn loạn vụn thành phấn. Thậm chí có mấy ngàn Vực Ngoại Thiên Ma ma thể cũng bị cánh cửa cản nát, hóa thành các làn khói sắc sỡ tản ra.

Đạo nhân và Thiên Ma còn lại cùng cất tiếng hò hét, mặt ai cũng lộ vẻ tuyệt vọng sợ hãi.

Chương 1238: Thối Quét Không Còn

“Man Man, Thiếu Ti, các muội đừng động thủ, để ta thử Thiên Địa Kim Kiều mới một chút!”

Nhìn đạo nhân cùng Thiên Ma tản ra chạy trốn, Cơ Hạo thấy cái mình thích là thèm cười to lên.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, Vạn Giới Bài đã bị Thiên Địa Kim Kiều triệt để dung hợp, hoặc là nói, Thiên Địa Kim Kiều đã triệt để cắn nuốt Vạn Giới Bài. Thiên Địa Kim Kiều ban đầu đã có năng lực xuyên qua hư không, chu du vạn giới, sau khi dung hợp Vạn Giới Bài, nó lại nhiều thêm vài phần thần diệu.

Ánh mắt tập trung một đạo nhân chật vật chạy trốn ngoài mười mấy dặm phía trước, Cơ Hạo nhắm mắt, Thái Cực Thần Phong rất tùy ý mang một đạo kiếm quang chênh lệch hướng phía bên phải thân thể đâm đi.

Một cánh cửa mây khói quanh quẩn đột nhiên mở ra ở phía trước bên phải của Cơ Hạo, Thái Cực Thần Phong đâm vào trong cánh cửa, một mảng lớn máu tươi đột ngột từ trong cánh cửa phun ra. Đạo nhân nọ ngoài mười mấy dặm phía trước trước người đột nhiên mở ra một cánh cửa, Thái Cực Thần Phong từ trong cánh cửa đâm ra, vừa lúc xuyên thủng ngực hắn.

Không để đạo nhân kia làm ra bất cứ ứng biến nào, tay trái Cơ Hạo bắt một cái ấn quyết, một đạo Vũ Dư Thần Lôi rời tay bay ra.

Lôi quang vừa rời tay, phía trước lôi quang một cánh cửa lớn tầm một thước mở ra, thân thể đạo nhân bị một kiếm của Cơ Hạo làm bị thương nặng đột nhiên run lên, hắn hoảng sợ cúi đầu nhìn về phía chỗ bụng mình—— tuy không nhìn thấy, nhưng hắn có thể rõ ràng cảm giác được, trong khoang bụng của hắn đã mở ra một cánh cửa nho nhỏ.

Vũ Dư Thần Lôi bộc phát ngay trong ngực bụng đạo nhân này, một mảng lôi

quang màu xanh tím phá cơ thể bay ra, thân thể đạo nhân bị nổ tung thành mảnh vụn, một nguyên thần đầm đìa máu bay lên trời, phát ra tiếng rít hoảng sợ muốn chết.

Cơ Hạo cười, hất chỉ tay, trên không nguyên thần đạo nhân kia đột nhiên xuất hiện một cánh cửa, nguyên thần độn quang so với tốc độ phi hành của thân thể bình quân nhanh hơn ba tới năm lần, nguyên thần đạo nhân toàn lực chạy trốn không dừng được bước, lao đầu vào trong cánh cửa đó.

Trên Cửu Long Xa Liễn hào quang chột lóe, một cánh cửa mở ra từ hư không, nguyên thần đạo nhân kia ‘Soạt’ một cái từ trong cánh cửa lao ra, vừa vặn xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

Đạo nhân giống như gặp quỷ hét lên một tiếng, bắt một cái ấn quyết muốn chạy trốn hết tốc độ, nhưng ở bên Man Man cười ‘Ha ha’, một cánh cửa lửa từ phía sau đạo nhân phun ra, một cái đầu sói lửa từ trong cánh cửa lửa phun ra, đem hắc ngoạm một nhát.

“Cơ Hạo đạo hữu, tha mạng, tha mạng!” Đạo nhân khàn cả giọng hét chói tai: “Đáng thương ta khổ tu ba ngàn năm!”

Cơ Hạo khẽ nhú mày, nhìn đạo nhân này lạnh nhạt nói: “Người chỉ tu luyện ba ngàn năm? Khó trách thực lực yếu như vậy.”

Chỉ tay, một đạo lôi quang đánh ra, hung hăng đánh vào đỉnh đầu đạo nhân. Nguyên thần đạo nhân bị bố bốc khói đen, con sói lửa nhe răng trợn mắt ngoạm chặt hắc, nhanh chóng đem hắc lôi tuột vào trong cánh cửa lửa.

Thiên Địa Kim Kiều lơ lửng ở trước người Cơ Hạo nhảy lên một cái. Cơ Hạo nổi ý niệm, bốn phương tám hướng cả mảng lớn mây đẹp khí lành quay cuồng mà đến, vô số đóa hoa sen nở rộ ở trên hư không, các loại hoa sen vàng, bạc, xanh, đỏ, sáng lạn nhiều màu nối liền, hóa thành một quả cầu cực lớn đường kính ngàn dặm, đem một khoảng hư không này bao bọc nhiều tầng.

Mười tám Ma tôn khàn giọng thét lên, bọn họ vận dụng các loại bí pháp, mang theo Vực Ngoại Thiên Ma lưu lại muốn xé rách hư không đào tẩu.

Nhưng Vô Lượng Liên Hoa Cảnh chính là đại trận mấy vạn môn hạ của Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân hao phí tâm huyết thật lớn bố trí mà thành, nay lại có Thiên Địa Kim Kiều chí bảo thần khí này trấn áp mắt trận, mặc cho bọn họ hao hết sức bú sữa mẹ, vẫn không thể dao động đại trận chút nào.

Mấy vạn đạo nhân giống như ruồi bọ không đầu chạy lung tung ở hư trong không, nhưng theo Thiên Địa Kim Kiều dẫn dắt đại trận dần dần biến hóa, một lực lượng giam cầm vô hình khổng lồ từ bốn phương tám hướng ép về phía các đạo nhân đó.

Dần dần, trừ mười mấy đại năng ở thời đại hồng hoang đã vang danh còn có thể tự nhiên xê dịch phi hành, toàn bộ đạo nhân khác đều như ruồi bọ trong hố phách, tư thế khác nhau đọng lại ở giữa không trung.

Cơ Hạo vung tay, mấy cánh cửa bên người tiêu tán. Hắn tiến lên vài bước, đứng ở trước Cửu Long Xa Liễn lớn tiếng quát: “Ai đầu hàng được sống! Các người tạo nghiệt đa đoan, gây họa con dân nhân tộc ta, tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát, nếu thành tâm làm trâu làm ngựa cho nhân tộc ta, các người còn có thể sống sót!”

Một tên đại năng đạo nhân đỉnh đầu có hàn quang âm u nhộn nhạo, trong hàn quang có một viên bảo châu như ẩn như hiện tức giận nhìn Cơ Hạo, hướng mấy vạn đồng môn lớn tiếng quát: “Các người nhất định không thể nghe hắn nói láo, phải nhớ rõ...”

Cơ Hạo cầm Thái Cực Thần Phong, hung hăng đâm ra một kiếm.

Không có kiếm quang lãng không, không có kiếm khí bắn ra bốn phía, một cánh cửa mở ra ở trước người Cơ Hạo, cùng lúc đó một cánh cửa xuất hiện trước mặt đạo nhân kia. Thái Cực Thần Phong xuyên thấu qua cánh cửa hư không, một kiếm xuyên thủng mi tâm đạo nhân.

Viên bảo châu hàn quang kia bay vút lên trời, cuốn theo nguyên thần đạo đài của đạo nhân lao về phía một đóa hoa sen màu vàng thong thả xoay tròn trong hư không.

Nếu Vô Lượng Liên Hoa Cảnh chưa xảy ra dị biến, dựa theo đạo nhân tính toán, đóa hoa sen màu vàng này chính là một chỗ cửa Sinh, húc vỡ hoa sen, hẳn có thể chạy thoát.

Cơ Hạo lắc đầu, chỉ tay, đóa hoa sen màu vàng kia liền biến thành một cánh cửa màu vàng, hàn quang bảo châu che chở nguyên thần đạo nhân lao qua cánh cửa, lập tức đi tới trước mặt Cơ Hạo.

“Man Man, bọn muội đi bên ngoài tạm thời đợi ta một chút!” Trong mắt Cơ Hạo lóe ra u quang nguy hiểm, trong lòng hẳn nổi lên sát ý cùng ác niệm rất mạnh —— Một đạo nhân muốn mượn tay Cơ Hạo, đem các đệ tử phi nhân loại ở môn hạ đưa vào luân hồi đầu thai làm người?

Muốn dùng loại thủ đoạn này, lại chia khí vận của nhân tộc một chút sao?

Cơ Hạo cười lạnh, Thiên Địa Kim Kiều rung lên, một mảng thanh quang bao lấy Cửu Long Xa Liễn, thanh quang lóe lên, trừ Cơ Hạo, tất cả người khác tính cả Cửu Long Xa Liễn đều bị đưa ra khỏi Vô Lượng Liên Hoa Cảnh.

“Các người không biết số trời, cấu kết vực ngoại tà ma, họa loạn thiên hạ nhân tộc ta, lại một lòng gian ngoan không biết hối cải, vậy đi chết đi!”

Giơ cao cao Thái Cực Thần Phong, Cơ Hạo rót toàn bộ lực lượng vào trong kiếm, kiếm ý lạnh thấu xương quét ngang hư không, vô số luồng kiếm quang lao vút ra. Trước mỗi một luồng kiếm quang đồng thời xuất hiện một cánh cửa nho nhỏ, chợt nghe tiếng kêu rên không dứt, các Vực Ngoại Thiên Ma cũng thế, trước mặt đám đạo nhân cũng vậy, đều có một cánh cửa xuất hiện.

Một kiếm vượt không gian, Cơ Hạo đồng thời công kích mấy vạn kẻ địch.

Mấy vạn đạo nhân thân thể sụp đổ, nguyên thần lao ra ngoài cơ thể muốn bay đi, lại bị Vô Lượng Liên Hoa Cảnh gắt gao giam cầm, không thể động đậy chút nào.

Cơ Hạo liên tục vùng kiếm, kiếm quang như mưa, mười tám Ma tôn khàn giọng rống giận, bọn họ không ngừng bị Thái Cực Thần Phong xuyên thủng thân thể, lực lượng Thái Âm Thái Dương ăn mòn toàn thân, dù là bọn hắc lửa ma ngập trời, cũng bị lực lượng Thái Âm Thái Dương mài mòn hơn phân nửa tinh khí.

Chung quanh không còn ai, Cơ Hạo vỗ tay một cái, phía sau nguyên thần đạo nhân, Vực Ngoại Thiên Ma đồng thời mở ra một cái vòng xoáy năm màu.

Cái đỉnh tròn năm màu ở trong cơ thể Cơ Hạo phát ra lực hút lớn vô cùng, các luồng hào quang màu sắc rực rỡ kéo nguyên thần mấy vạn đạo nhân cùng bản thể hơn vạn Vực Ngoại Thiên Ma, chậm rãi đem chúng kéo vào trong cái đỉnh tròn năm màu.

Lửa thần năm màu vòng quanh cái đỉnh tròn cấp tốc xoay tròn đốt cháy, không bao lâu liền có bốn nguyên lực ẩn của một đám đạo nhân bị luyện hóa hoàn toàn.

Cơ Hạo cầm Thái Cực Thần Phong ngửa mặt lên trời, hắc biết một lần này, hắc đắc tội Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân tới chết rồi.

Mấy vạn đệ tử bị hủy bốn nguyên lực ẩn, đại kế luân hồi chuyển thế của bọn họ tan thành mây khói, hai vị đó sợ là sắp nhịn không được tự mình động thủ rồi nhỉ?

Chương 1239: Sát Ý Này Mầm

Bắc Hoang chi địa, Bắc Minh vô biên.

Như đại lục khác của Bàn Cổ thế giới, Bắc Hoang cũng bị lũ lụt khủng bố bao phủ. nhưng không giống với đại lục là khác, nhân tộc Bắc Hoang đã sớm quen cuộc sống ở trong nước.

Thành trại khổng lồ bằng gỗ trôi nổi trên mặt nước, vô số chiến sĩ nhân tộc tinh tráng cưỡi các loại tọa kỵ thủy tộc xuyên qua hoan hô ở trong làn nước mênh mông. Trên trời hiện lên mỗi một tia sét, đều có chiến sĩ nhân tộc số lượng khác nhau nhảy lên, cao hứng phấn chấn đuổi theo dư quang tia chớp.

Có huyền quy, có long kinh, có Côn Bằng huyết mạch không thuần, càng có thái cổ ma sa hình thể thật lớn, các loại sinh linh thủy tộc thân hình như núi tạo sóng tạo gió ở trong nước, không ngừng nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Ở trên lưng các sinh vật thủy tộc to lớn này, nhiều người thợ nhân tộc đang đội mưa to kiến tạo thành trại.

Tiếng khẩu hiệu trầm thấp dần sóng nước trôi ra xa xa, dùng bí pháp Bắc Minh điều hòa, đem san hô sa, ngư cốt sa, đại mạo sa... các loại tài liệu đặc sản của Bắc Minh dùng cực âm chi hỏa hòa tan, đúc ở trên những khối đá ngầm mài chỉnh tề, từng tòa thành trại nhanh chóng thành hình ở trong mưa to.

Nhiều trưởng lão bộ tộc mặc áo dài màu đen cưỡi các loại tọa kỵ thủy tộc, ở trong màn mưa lui tới xuyên qua kiểm tra tiến độ kiến tạo các thành trại đó. Thịnh thoảng có trưởng lão bộ tộc lớn tiếng hò hét, thúc giục đám thợ dưới điều kiện tiên quyết bảo đảm chất lượng hết sức đẩy nhanh tốc độ.

“Cộng Công đại nhân, đã sắp leo lên ngai báu thiên đế, chúng ta là thân vệ cấm quân của lão nhân gia, cũng không thể để lão nhân gia mất mặt!”

“Toàn bộ chiến thú đều phải chăn nuôi tinh tráng cường tráng, toàn bộ thành trại đều phải không thể phá vỡ, toàn bộ binh khí giáp trụ đều phải mài lập lòe phát sáng! Không được có bất cứ sự buông lỏng nào, mọi người đều cố gắng hành động!”

“Các huynh đệ Bắc Hoang, các người là hảo nam nhi có dũng lực nhất, có dũng khí nhất thế gian, chỉ cần Cộng Công đại nhân triệu hồi một tiếng, chúng ta sẽ đi Trung Lục, đi Đông Hoang, đi Tây Hoang, đi Nam Hoang, đi thảo phạt đám nhân tộc yếu đuối vô năng kia!”

“Các huynh đệ, các người nên hưởng thụ tài phú của đám nhất gan đó, chèn rượu ngon của bọn hăn, cường - bạo con gái bọn hăn, giết chết con cháu bọn hăn... tất cả cái này, đều là phúc khí Cộng Công đại nhân ban cho các người!”

Tiếng tru lên điên cuồng quanh quẩn ở trong màn mưa giống như màn sắt, bốn phương tám hướng không ngừng có tiếng hô ứng tru lên ở xa truyền đến, như một đàn sói hoang đói tới mức phát hoảng, đang tụ tập đồng bạn chuẩn bị đi săn.

Trên Bắc Minh to lớn, cảnh tượng như vậy tùy ý có thể thấy được, các tộc Bắc Hoang một lòng quy phục Cộng Công thị đã lâm vào trạng thái cực độ điên cuồng.

Vượt qua Bắc Minh rộng lớn vô biên, ở nơi cực bắc, gió lạnh thấu xương, bão tuyết bay bay. Mưa to trên trời còn chưa thể rơi xuống mặt đất, đã bị hàn khí đông lạnh thành tuyết, băng châu.

Mặt nước mênh mang bị băng trôi vô biên thay thế, trong tầng băng thật dày ngưng tụ lượng khổng lồ huyền âm chi khí, âm khí nồng đậm đến cực hạn, tự nhiên có một tầng bạch quang lạnh buốt nảy sinh. So sánh với một mảng Bắc Minh tối như mực, trên một mảng băng trôi này phản quang rất mạnh, có thể nói thấy được cả tơ tóc.

Vượt qua khu vực sông băng rộng lớn, tiếp tục đi hướng Bắc, sẽ là một mảng núi băng mênh mông. Núi băng chồng chất tựa như một bức tường đứng sừng sững trên mặt đất, chim khó bay qua, người – thú khó vượt. Cương phong cuốn khối băng to nhỏ từ trên trời giáng xuống đánh vào trên vách núi băng, bốn phương tám hướng không ngừng có tiếng va đập nặng nề chói tai ‘Ù ù’ truyền đến.

Ở khu vực trung tâm của núi băng vô biên, một núi băng cao vạn dặm tựa như vua của dãy núi, hưởng thụ dãy núi xung quanh quỳ bái.

Cương phong vô biên, mây đen vô lượng từ bốn phương tám hướng rống giận lao về phía ngọn núi băng vạn dặm này, lại lần lượt không thu được gì mà quay về. Cương phong, mây đen cách núi băng còn có mấy vạn dặm đã bị một lực lượng nhu hòa ngăn cản, mặc cho bọn nó tích tụ bao nhiêu lực lượng, cũng không cách nào tới gần núi băng mây may.

Đỉnh núi băng, một con băng long toàn thân màu lam bạc lẳng lẳng cuộn mình ở trong một khối huyền băng thật lớn.

Mộc đạo nhân mang theo một tia thần bí khó có thể hình dung mỉm cười, ngồi ở trên một khối băng thật lớn đỉnh núi, một mảng lục quang chột chìm chột nổi phía sau hắn, trong lục quang phạm vi trăm dặm này có một cây bồ đề thật lớn như ẩn như hiện.

Dưới khối băng chỗ Mộc đạo nhân, Bắc Minh Giao Vương ngồi xếp bằng ở trên một bồ đoàn làm từ hàn ngọc, đôi mắt nhắm chặt, đỉnh đầu một cái bình vàng khảm thất bảo hơi nghiêng, từng giọt nước dịch dinh dính giống như thể hồ mang theo hào quang bảy màu, chậm rãi, nối liền không dứt từ miệng bình chảy ra, chậm rãi nhỏ ở trên thiên linh cái đỉnh đầu hắn.

Nước dịch dinh dính tản mát ra hương thơm thoang thoang vừa chạm tới da đầu Bắc Minh Giao Vương đã rót vào thân thể hắn. Thân thể Bắc Minh Giao Vương khẽ run rẩy, từng tia hàn khí không ngừng từ trong lỗ chân lông của hắn

chảy ra, giữa ngực bụng hắt một vầng hàn quang màu lam bạc cấp tốc xoay tròn, nước dịch dinh dính tiến vào trong cơ thể hắt hóa thành các dòng lũ pháp lực hùng hồn, không ngừng bị vầng hàn quang này nuốt hết.

Khí tức Bắc Minh Giao Vương theo nước dịch không ngừng dung nhập trở nên càng thêm cường đại.

Ban đầu hắt đã là cao thủ đại năng niên đại hồng hoang tồn lưu đến nay, đại năng khiến Cộng Công nhất mạch cũng không muốn cưỡng bức bắt buộc. Giờ phút này thực lực của hắt lại lấy một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng tăng lên, hơn nữa lực lượng tăng lên cực kỳ tinh túy.

Thậm chí so với pháp lực ban đầu của Bắc Minh Giao Vương còn tinh thuần hơn, còn ngưng luyện hơn, còn thuần túy hơn gấp trăm lần, ngàn lần.

“Giao vương, người hôm nay nhận lợi ích của đám đông đồng môn, tương lai sau khi các đồng môn đó chuyển thể đầu thai, người nên trả bọn họ phần tình hôm nay.” Mộc đạo nhân mang theo nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Công Đức Thể Hồ trong kim bình này, là bản đạo rút lấy chín thành pháp lực cùng tinh nguyên trong cơ thể mười hai vạn chín ngàn sáu trăm tên sư huynh đệ của người, lấy vô lượng công đức luyện thành.”

“Mượn dùng một bình Công Đức Thể Hồ này, người chắc chắn thay da đổi thịt, thực lực tiến một bước dài. Tương lai sau khi bọn họ chuyển thể đầu thai, người nên làm tiếp dẫn sứ giả, dẫn độ bọn họ quay về bốn môn, trùng tu vô thượng đạo pháp.” Mộc đạo nhân mỉm cười nhìn Bắc Minh Giao Vương, đột nhiên hắt lấy ra một cành cây bảy màu quanh quẩn, nhẹ nhàng hướng đỉnh đầu Bắc Minh Giao Vương gõ một cái.

“Giao vương còn không tỉnh ngộ, đợi tới khi nào?”

Thân thể Bắc Minh Giao Vương chợt run rẩy, đỉnh đầu hắt lao ra một luồng hàn quang cao mấy trăm trượng, chợt nghe một tiếng rống to ‘oa’, một con ngũ trảo giao long toàn thân màu lam bạc từ trong hàn quang lao ra; giao long vòng

quanh Bắc Minh Giao Vương xoay ba vòng, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, trong hàn quang lại lao ra một đạo nhân mặc áo trắng, bộ dạng giống hệt Bắc Minh Giao Vương.

Đạo nhân vòng quanh Bắc Minh Giao Vương và giao long xoay ba vòng, theo giao long cùng nhau ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, chợt nghe ‘Phành’ một tiếng vang lớn, trong hàn quang bắn ra một thần nhân cao ba trượng sáu thước, ba đầu sáu tay, toàn thân treo chuỗi ngọc bảo châu, khuôn mặt đoan trang thần thánh.

“Hay, môn đại - pháp này, cuối cùng đã thành hình. Giao vương đã có thể đi được, tương lai các đệ tử kia cũng có thể đi!” Mộc đạo nhân không kiềm chế được ý mừng trong lòng, không khỏi liên tục gật đầu tán thưởng: “Từ đây, bốn môn xem như đã mở một đại đạo căn bản mới tinh, tiền đồ một mảng sáng sủa. Hay thay, hay thay!”

Đang cười, mấy chục cái lá cây trên cành cây bảy màu trong tay Mộc đạo nhân đột nhiên ‘Bốp’ một phát nổ thành phần.

Sắc mặt Mộc đạo nhân chợt giật giật, thân thể hẫng hơi nhoáng lên một cái, núi băng vạn dặm phía dưới chợt hóa thành hư vô.

“Cơ... Cơ Hạo... Người, người, người dùng tà pháp gì, hủy bốn nguyên lực ẩn năm vạn bảy ngàn môn nhân của ta?”

Mộc đạo nhân gương mặt run rẩy nhìn phía nam, si ngốc ngơ ngác nói: “Người, người, người muốn chết, người, người, người...”

Sát ý ngập trời từ trong lòng Mộc đạo nhân trào ra, tất cả núi băng trong phạm vi ba trăm triệu dặm chợt hóa thành tro bụi.

Chương 1240: Nghi Ngờ Sau Chiến

‘Thùng, thùng, thùng’!

Sau một chuỗi tiếng nổ dày đặc của sấm sét màu đen, mảng lớn hào quang trong hư không tiêu tán, Cơ Hạo từ trong Vô Lượng Liên Hoa Cảnh tán đi dần dần đi ra. Từng cây cờ phướn, từng món pháp bảo, trận kỳ cùng pháp bảo tùy thân mấy vạn đạo nhân dùng để bày trận như chim bay đầu rùng, không ngừng nhập vào trong tay áo trái của Cơ Hạo.

“Da, Cơ Hạo thắng rồi!” Mắt thấy phía sau Cơ Hạo trống rỗng không còn một vật, Man Man cao hứng phấn chấn vung hai tay nhảy lên. Nếu không phải Thiếu Ti cũng đang mỉm cười lôi kéo, Man Man đã sớm không kiềm chế được nhảy vào trong lòng Cơ Hạo.

Thân hình Da Ma Sát Nhất chợt lóe, từ trong hư không đi ra. Hắn thả lỏng đôi tay, rất kính cẩn theo phía sau Cơ Hạo, nhắm mắt theo đuôi, thật cẩn thận nhìn gương mặt thâm trầm như nước của Cơ Hạo.

“Chủ nhân tôn quý, ngài tựa như có chút không vui? Có chỗ nào không thích hợp sao?” Da Ma Sát Nhất thấp giọng hỏi.

Cơ Hạo nhíu mày, hắn đi trở về Cửu Long Xa Liễn, ngồi ở trên ngai báu kim quang vạn trượng tầng trên cùng của xe kéo, hai tay nâng cằm, ánh mắt tự do nhìn làn nước mênh mông phía dưới.

Đương nhiên là có chỗ không thích hợp, hơn nữa chỗ không thích hợp lớn nữa.

Trên thân đám đệ tử Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân đều có bồ đề linh phù Mộc đạo nhân ban cho. Bồ đề linh phù uy lực to lớn cũng không có ý tứ bảo hộ tính mạng bọn họ, chỉ là ở sau khi bọn họ ngã xuống, bảo hộ bốn nguyên lực ẩn của bọn họ trốn vào luân hồi.

Điều này thấy thế nào cũng có một loại hương vị —— Mộc đạo nhân rất sớm trước kia đã lập kế hoạch, cố ý để cho các môn nhân đệ tử đó chịu chết.

Càng quan trọng hơn là, các đạo nhân đó thực lực không thích hợp, phi thường không thích hợp.

Bản thân Cơ Hạo kỳ ngộ liên tục, có Vũ Dư đạo nhân thu làm môn đồ, có Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân truyền xuống đại đạo tinh nghĩa của nhà mình, càng có một đám sư huynh sư tỷ ân cần dạy bảo, đem cảm ngộ tu luyện của mình dốc túi truyền thụ.

Mấu chốt nhất là, hư ảnh trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, lão quái vật không rõ lai lịch kia, hẳn mang đến cho Cơ Hạo tạo hóa có thể xưng là long trời lở đất. Cho nên Cơ Hạo bước lên con đường tu luyện chưa được bao nhiêu năm, nhưng đạo hạnh pháp lực của hắn tiến bước dài, nay có được thực lực không yếu hơn các đại năng hồng hoang bao nhiêu.

“Ta tự hiểu, ta cho dù tiến bộ lớn nữa, Thi đạo nhân, Kim Thủy đạo nhân hồng hoang đại năng như vậy, thần thông pháp lực của bọn họ không phải ta có thể dễ dàng phỏng đoán.” Cơ Hạo âm thầm gật đầu, nhíu mày suy nghĩ sự cổ quái trong đó.

Một kiếm chém giết Thi đạo nhân, Cơ Hạo thoải mái chém nguyên thần đạo đài của hắn, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, Thi đạo nhân giống như một cái khí cầu, bề ngoài bành trướng cường đại, nhưng bên trong trống rỗng hư vô, đạo hạnh cảnh giới của hắn còn đó, nhưng đạo đài tinh nguyên cùng toàn thân pháp lực của hắn mười phần chỉ còn một.

Thi đạo nhân hôm nay, sự cường đại thua xa Cơ Hạo lần đầu tiên gặp hắn, thực lực của hắn ít nhất suy yếu mấy chục lần.

Nhưng Thi đạo nhân còn không hề có cảm giác, chính hắn cũng chưa phát hiện mình bị suy yếu đi rất nhiều.

Cơ Hạo và Thi đạo nhân từng đối mặt, cho nên hẳn có thể mơ hồ cảm giác được Thi đạo nhân suy yếu, bị Cơ Hạo dựa vào lực lượng chí bảo một kiếm chém giết, đó cũng là lẽ đương nhiên.

Kim Thủy đạo nhân không rõ lai lịch, nhưng hẳn có thể nắm giữ Vạn Giới Bài trấn áp Vô Lượng Liên Hoa Cảnh, bởi vậy có thể biết thực lực địa vị của hẳn phải ở trên Thi đạo nhân—— nhưng Kim Thủy đạo nhân cũng bị Cơ Hạo một kiếm chém chết, hẳn thậm chí ngay cả bảo mệnh pháp bảo cũng chưa kịp phát động.

Trừ hai nhân vật trong hồng hoang đã có tiếng tăm lớn này, các đạo nhân hôm nay Cơ Hạo ở trong Vô Lượng Liên Hoa Cảnh đụng tới, mỗi người đều cho Cơ Hạo một loại cảm giác nguyên khí mệt mỏi trống rỗng, pháp lực suy bại rất nhiều.

Cơ Hạo quả thực có vài món đỉnh cấp tiên thiên chí bảo tùy thân, càng có Thiên Địa Kim Kiều Hồng Mông chí bảo lai lịch không rõ này khắc chế Vạn Giới Bài, lấy thực lực thủ đoạn của hẳn, phá vỡ Vô Lượng Liên Hoa Cảnh tự do rời khỏi là dễ dàng.

Nhưng muốn nói chiến một trận đánh chết mấy vạn đệ tử tinh anh môn hạ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, chiến quả này Cơ Hạo cũng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng. Các đạo nhân đó hơi có chút danh không xứng với thực, thực lực của họ không xứng với đạo hạnh cảnh giới của bọn họ, bọn họ tựa như bị người ta dùng thủ đoạn khó lường rút đi tuyệt đại bộ phận lực lượng và tinh nguyên.

“Bọn họ, quá yếu!” Cơ Hạo hướng các đồng bạn đứng bên người, có chút lo lắng nhìn mình cười nói: “Ta không sao, ta chỉ là cảm thấy, bọn họ có chút quá yếu. Các đạo nhân đó, bọn họ ai cũng đều là tiền bối của ta, thời gian bọn họ tu luyện ngắn nhất cũng ở ngàn năm trở lên...”

Da Ma Sát Nhất cũng nhú mày, hôm nay dưới kiếm hẳn chém giết ít nhất ba

ngàn đạo nhân. Hắn cũng cảm thấy, tựa như thế này có chút quá dễ dàng.

“Mặc kệ, dù sao chúng ta đã thắng!” Man Man ngạo nghễ ngẩng đầu lên, sáu mươi tư viên Đô Thiên Liệt Hỏa Thần Châu vờn quanh nàng chậm rãi xoay tròn, mây lửa ánh đỏ chiếu toàn thân nàng đỏ bừng. Nàng cười ‘Hì hì’ nói: “Mặc kệ có bao nhiêu kỳ quái cùng cố quái, dù sao thắng chính là chuyện tốt!”

Cơ Hạo cũng cười.

Tính tình Man Man vẫn chưa sửa đổi chút nào, nhưng lời này nói có lý, mặc kệ có bao nhiêu cố quái cùng kỳ quái, dù sao bọn họ không phải đã thắng sao? Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân bày ra cạm bẫy này muốn bẫy Cơ Hạo một vố, kết quả mấy vạn tinh anh môn nhân chiến một trận thành tro bụi, ngược lại thành toàn Cơ Hạo.

Trong cái đỉnh tròn năm màu không ngừng có linh hồn bốn nguyên lực tinh thuần đến cực điểm chậm rãi chảy ra, không ngừng chảy vào nguyên thần đạo đài của Cơ Hạo.

Nguyên thần đạo đài của Cơ Hạo đang nhanh chóng sinh trưởng, trong thần hồn không gian của hắn điện chớp sấm rền từng đợt, quang ảnh lay động, mỗi một lần hít thở, thực lực Cơ Hạo đều đang vững bước dâng lên.

“Lần sau, bọn họ có nhân thủ tương tự tới, ta chính diện đấu pháp, cũng có thể xé nát bọn họ!” Quanh thân thể Cơ Hạo dần dần có sương mù hỗn độn khuếch tán ra, làn khí mờ hồ bao phủ thân thể hắn, thân hình hắn như ma long nấp ở dưới vực sâu vạn trượng, mơ mơ hồ hồ khó có thể làm người ta nắm chắc hắn tồn tại nữa.

Trong thần hồn không gian, ở cạnh ba đại nguyên thần đạo đài Thái Âm, Thái Dương, Hủy Diệt, một cái bóng người mờ lung dần dần ngưng hình.

Thiên Địa Kim Kiều căn nuốt Vạn Giới Bài, liên hệ của Cơ Hạo cùng Thiên Địa Kim Kiều chột thân mật, chặt chẽ hơn một mảng lớn, từng luồng cảm ngộ

không gian như có như không không ngừng dung nhập nguyên thần đạo đài của Cơ Hạo, đạo thai thứ tư không gian đạo thai của Cơ Hạo đang chậm rãi thành hình.

Bởi vì không gian đạo thai xuất hiện, thần hồn không gian Cơ Hạo ban đầu đã rộng lớn dị thường, còn có hư không trong cơ thể giữa ngực bụng hãn cất chứa ba quầng sáng thật lớn đều bắt đầu cấp tốc hướng bốn phía khuếch tán. Bản thân Cơ Hạo cũng mơ hồ phát hiện, hư không ngày thường trống rỗng không thể nắm lấy, nay ở bên người hãn dần dần trở nên rõ ràng hãn lên, dần dần trở nên đưa tay có thể chạm tới.

Lại nhìn thoáng qua vị trí Vô Lượng Liên Hoa Cảnh vừa nãy, Cơ Hạo vung tay áo, trầm giọng nói: “Trở về đi, chúng ta còn có việc phải làm.”

Cửu Long Xa Liễn phát ra một tiếng nổ vang, Nha Công vui vẻ đứng ở trên mui xe kêu một tiếng.

Viên Lực vung roi da hung hăng vụt một phát, mấy trăm đạo nhân bị trói ở trước xe kéo cùng cất tiếng rên rỉ. Cửu Long Xa Liễn chậm rãi xoay lại, phun ra một mảng lớn mây lửa, hướng một đại đội trị thủy gần nhất vừa mới truyền đến triệu hồi khẩn cấp bay đi.

Xe kéo còn chưa hành động, trong hư không phía trước một đóa hoa sen mộng lung bán trong suốt lạng lẽ nở rộ.

Hoa đạo nhân sắc mặt âm lệ từ trong hoa sen mộng lung bước ra, sau khi nhìn thấy Cơ Hạo hãn không nói một lời vung tay đánh xuống một đạo lôi quang màu vàng.

Chương 1241: Hoa Đạo Dị Trạng

Hoa đạo nhân tu vi cỡ nào, lôi quang vừa rời tay, thiên địa xung quanh lập tức có cảm ứng, mảng lớn mây đen vô thanh vô tức hướng làn nước mênh mông bên dưới đè ép xuống, một hơi thở hủy diệt làm người ta tuyệt vọng lấp đầy thiên địa.

Hơi thở hủy diệt khủng bố bao phủ toàn bộ mọi người, mấy ngàn đạo nhân bị giam cầm, mấy ngàn chiến sĩ Già tộc bảo vệ xung quanh xe kéo tất cả đều sắc mặt trắng bệch. Bọn họ trợn to mắt, lại cái gì cũng không thấy, bọn họ nghiêng tai lắng nghe, lại cái gì cũng không nghe được, bọn họ muốn lớn tiếng hò hét, lại nửa thanh âm cũng không thể phát ra.

Ngũ cảm lục thức bị triệt để cướp đoạt, các đạo nhân cùng chiến sĩ Già tộc lâm vào trong hắc ám tuyệt vọng vô biên, trong nháy mắt ngẩn ngẩn, linh hồn bọn họ đã bởi vì hủy diệt chi ý chất chứa trong đạo lôi quang này của Hoa đạo nhân ở bên bờ sụp đổ.

Da Ma Sát Nhất đột nhiên phát ra tiếng kêu bén nhọn, đỉnh đầu hấn lao ra một luồng khí đen, một vòng xoáy màu đen đường kính trăm dặm chậm rãi xoay tròn ở đỉnh đầu hấn, không ngừng tản mát ra dao động khủng bố cắn nuốt vạn vật, hủy diệt tất cả.

Khí tức hủy diệt chất chứa trong lôi hỏa Hoa đạo nhân đánh ra kịch liệt đánh vào vòng xoáy màu đen ở đỉnh đầu Da Ma Sát Nhất, vòng xoáy màu đen vốn tròn trịa kịch liệt chấn động, rất nhanh đã bị áp chế thành một đường màu đen vụn vụn nhảy lên, lúc nào cũng có thể đứt gãy.

Cũng bị khí tức hủy diệt ăn mòn, đỉnh đầu Man Man lao ra một ánh lửa, trong ánh lửa một bóng người toàn thân long lanh trong suốt, tựa như ruby thiêu đốt đúc thành lớn khoảng trăm dặm, bóng người toàn thân lửa thiêu đốt này ngửa mặt lên trời thét dài, từng ánh lửa từ trong mồm hấn phun trào bốn phương, đem

nửa bầu trời nhuộm đỏ bừng.

Phía sau Thiếu Ti, Thái Ti có bóng người kỳ dị lặng yên hiện lên. Hai bóng người to lớn hư vô mờ mịt không lường được, bọn họ một trái một phải đứng ở bên cạnh bóng người đỏ bừng đỉnh đầu Man Man, cực lực vận vẹo hư không, hóa giải áp lực khủng bố lôi hỏa của Hoa đạo nhân mang đến.

Thịt béo toàn thân Vũ Mục kịch liệt run rẩy, hắc khàn cả giọng hét lớn một tiếng, đỉnh đầu hắc cũng phun ra một luồng khí xám lên cao mấy trăm dặm, một bóng người cũng hư vô mờ mịt, mắt thường không thể bắt giữ, chỉ có dùng vu pháp bí thuật và một số thiên nhãn đạo mâu kỳ lạ nào đó mới có thể nhìn thấy xuất hiện trong khí xám.

Cái bóng người này cũng cao trăm dặm cầm Ôn Thần Phiên, đứng phía sau bóng người màu đỏ ở đỉnh đầu Man Man, Ôn Thần Phiên cấp tốc vấy lên, một làn khí tuyệt độc tỏa khắp bốn phương, hóa thành màn lều thật lớn bao lấy Cửu Long Xa Liễu, giúp mọi người ngăn cản khí tức ăn mòn khủng bố trong lôi hỏa.

Cuối cùng Phong Hành thét dài một tiếng, đôi mắt hắc phun ra thần quang loá mắt, hai tay giơ lên cao cao Nghê Cung mạnh mẽ kéo dây cung.

Một bóng người cường tráng cao trăm dặm hiện lên ở đỉnh đầu Phong Hành, bóng người nọ mông mông lung lung, bên hông quần da một con thú khổng lồ, hai tay nắm hồ làm bộ dạng kéo cung. Chỉ nghe một tiếng kêu cao vút, một đạo tiên quang từ trong hai tay bóng người bắn ra, hung hăng đánh vào trên lôi hỏa Hoa đạo nhân đánh xuống.

Lôi hỏa đường kính mấy chục trượng, dài khoảng vạn trượng bị tiên quang ngăn trở chỉ nháy mắt.

‘Rầm rầm’ hai tiếng vang lớn, trước lôi hỏa ánh lửa chấn động, tiên quang bị va đập vỡ nát. Phong Hành thét lớn một tiếng, hộc ngụm máu lớn bay ngược về phía sau, trong cơ thể hắc vang lên một trận tiếng xương khớp vỡ vụn giống như rang lạc, thân thể mềm nhũn đổ vật xuống đất trong lúc nhất thời không thể động

đậy.

Cùng lúc mọi người liên thủ ngăn cản uy áp của lôi hỏa, Cơ Hạo gian nan đứng dậy.

Mục tiêu lôi hỏa tập trung chính là Cơ Hạo, cũng chỉ có Cơ Hạo, vô luận là mấy ngàn đạo nhân, mấy ngàn tinh anh Già tộc, hay là Man Man, Thiếu Ti bọn họ, thừa nhận chỉ là một tia dư âm lôi hỏa tản mát ra.

Áp lực Cơ Hạo thừa nhận trên người, thừa nhận khí tức hủy diệt, là gấp Man Man bọn họ hơn trăm lần.

Cơ Hạo gian nan, thẳng người lên từng tắc một, hắn không sử dụng bất cứ thần thông pháp lực nào, rất đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể thuần túy, rất thông thả, rất gian nan đứng lên. Trong không khí ở đỉnh đầu hắn từng tầng sóng trong suốt mắt thường có thể thấy được bị thân thể hắn chấn vỡ, không ngừng phát ra tiếng nổ vang ‘Ong ong’.

“Hoa đạo nhân!” Cơ Hạo ngẩng đầu, hung hăng nhìn về phía Hoa đạo nhân.

Ánh mắt xẹt qua lôi hỏa cấp tốc bay tới, ánh mắt Cơ Hạo bị lôi hỏa kích thích, đôi mắt đau đớn một phen, trước mắt chột tối sầm, hắn theo bản năng nhắm mắt lại.

Rống to ‘Đốt’ một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều từ mi tâm Cơ Hạo phun ra, một mảng thanh quang hơi run lên, trước đạo lôi hỏa kia đột nhiên mở ra một cánh cửa hoa mỹ mây lành lượn lờ cao tới nghìn trượng. Lôi hỏa mang theo tiếng gào thét nặng nề lao đầu cắm vào cánh cửa. Cơ Hạo vung tay lên, đám mây lành to lớn bốc lên, lôi hỏa đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Vạn Giới Bài!” Thân thể Hoa đạo nhân khẽ run lên, nhìn chăm chăm Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Cơ Hạo, ngươi sao dám cướp đi chí bảo của bốn môn?”

“Tiền bối, Vạn Giới Bài có duyên với ta!” Cơ Hạo mở mắt, rất nghiêm túc

giơ tay phải hướng Hoa đạo nhân nói: “Thiên địa làm chứng, Vạn Giới Bài quả thực có duyên với ta, ông trời định sẵn nên do Kim Thủy đạo nhân đem nó đưa về tay ta.”

Nhếch miệng cười, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Nếu tiên bối không tin, tiên bối có thể đối mặt dò hỏi trời cao đất dày, hỏi bọn họ đồng ý ý kiến của ta hay không?”

‘Hì hì’, Man Man và Thiếu Ti đồng thời cười lên, trong hư không vẫn lưu lại dư âm một đạo lôi hỏa vừa rồi, đoàn người vẫn bị ép không thở nổi, trái tim cũng đang cấp tốc nhảy lên. Nhưng Cơ Hạo nói quá vô sỉ, quá nghịch ngợm, Man Man, Thiếu Ti nhin không được muốn cười.

‘Hắc hắc’, Vũ Mục, Phong Hành cười rất hàm hậu, đồng thời hướng Hoa đạo nhân gật gật đầu: “Không phải thế sao, trời cao đất dày làm chứng, Vạn Giới Bài này có duyên với huynh đệ của chúng ta! Lão đầu người nếu không tin, người trực tiếp hỏi trời cao đất dày, xem bọn họ có ý kiến hay không? “

Hoa đạo nhân chờ dẫn nhìn Cơ Hạo, sát ý trong mắt như thủy triều.

Cho tới nay, ‘Bảo bối này có duyên với ta’, đây là độc quyền độc môn của một mình Hoa đạo nhân, chỉ dựa vào câu này, hắn đã cướp đoạt bao nhiêu vật có chủ ở hồng hoang đại địa? Nhưng hôm nay, Cơ Hạo lại dám đem câu này dùng để ứng phó hắn!

“Tốt, tốt, tốt!” Hoa đạo nhân lạnh nhạt nói: “Không ngờ được Vũ Dư đạo nhân cương trực cả đời, lại thu người đồ vô sỉ bực này. Chuyện Vạn Giới Bài tạm không nói đến, người giết mấy vạn đệ tử môn hạ ta, chuyện này...”

Cơ Hạo mỉm cười, ngắt lời Hoa đạo nhân: “Tiên bối tuyệt đối đừng ỷ vào bối phận cao liền nói hươu nói vượn. Mấy vạn đệ tử kia môn hạ tiên bối, đều là làm bậy đa đoan, bị lão thiên gia đánh một phát sét chết, không phải tiểu tử hạ thủ.”

Cười vài tiếng, Cơ Hạo tiếp tục nói: “Nếu tiên bối không tin, người trực tiếp

hỏi lão thiên gia, vừa rồi có phải hắn đánh sét một trận chết mấy vạn đệ tử môn hạ người hay không?”

Ánh mắt Hoa đạo nhân co lại, hắn ngẩng đầu, hung hăng chỉ chỉ Cơ Hạo, há mồm muốn nói, nhưng sắc mặt lại hơi đổi.

“Sư huynh... Chuyện bức này, ta sao lại quên rồi?”

“Không đúng, ta sao lại quên loại chuyện này? Sư huynh người đem trên chín thành đạo đài tinh nguyên cùng pháp lực của các môn nhân rút đi, luyện thành Công Đức Thể Hồ, chuẩn bị cho bọn họ chuyển thể luân hồi! Việc này, sư huynh người trước đó vài ngày, quả thực từng thông báo ta.”

“Nhưng, ta sao lại quên chuyện như vậy? Không đúng, không đúng, nếu sớm biết sư huynh người bày ra tiên cơ, ta sẽ không để các môn nhân đó đến đối phó Cơ Hạo. toàn lực săn giết Cơ Hạo, thực lực bản thân bọn họ suy yếu trên chín thành... nào có toàn lực gì mà săn giết?”

“Ta quả quyết sẽ không phạm lỗi như vậy, nhưng, nhưng...”

Hoa đạo nhân đột nhiên bắt đầu lẩm bẫm, sắc mặt hắn kinh hoảng lẩm bẫm vài câu, bỗng dưng phun ra một ngụm máu xa mấy chục trượng.

Chương 1242: Thiên Ma Thánh Chủng

Cơ Hạo vung tay áo, Cửu Long Xa Liễn phóng ra hào quang rất mạnh, kéo một luồng sáng bay ngược vạn dặm, mà chính hắn thì lưu tại tại chỗ. Bàn Cổ Chung buông xuống các tia hỗn độn khí tức bảo vệ toàn thân, Cơ Hạo đập một đám mây lửa chậm rãi hướng Hoa đạo nhân bay đi.

Trên bầu trời, cách xa ba mươi dặm, Cơ Hạo nhìn Hoa đạo nhân khoe miệng còn mang theo một tia vết máu.

Hoa đạo nhân phun ra một ngụm màu bảy màu, giống như lưu ly hòa tan mang theo ánh sáng lập lòe trong suốt. Máu tươi từ trời cao rơi xuống, rơi vào làn nước mệnh môn phía dưới, một con quái mãng ba đầu hình thể thật lớn nhảy dựng lên, đem máu tươi Hoa đạo nhân phun ra nuốt vào.

Mặt nước trắng xoá, bầu trời tối như mực, mưa to tầm tã làm thiên địa thành một mảng mông lung, cuồng phong cuốn vô số hạt mưa điên cuồng quất tất cả thế gian. Quái mãng ba đầu sau khi nuốt máu tươi Hoa đạo nhân phun ra đột nhiên toàn thân run lên, ba cái đầu rắn cực lớn từ mặt nước thò lên cao mấy trăm trượng, một cột sáng màu vàng từ đỉnh đầu hắn hướng chỗ đuôi cấp tốc lan tràn, trong chớp mắt vảy toàn thân hắn đều biến thành màu vàng.

Vảy rắn ban đầu tối như mực dinh dính ẩm ướt, mang theo một tia âm tà, cũng ở sau khi kim quang xẹt qua biến thành vảy rồng hình dạng như tấm khiên, toàn thân long lạnh trong suốt, tràn ngập khí tức thần thánh uy nghiêm.

Một tiếng rồng gầm phóng lên cao, thân thể quái mãng ba đầu chột bành trưởng đến mấy vạn trượng, thân thể hắn ở trong chớp mắt đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, trong chớp mắt đã biến thành một con kim long ba đầu bay lên trời.

Kim long lăng không, trên bầu trời gió mây hội tụ, mảng sấm sét to lớn gào thét xẹt qua bầu trời, đem mây đen trên không vạn nát.

Cơ Hạo và Hoa đạo nhân cách nhau ba mươi dặm xa xa đối diện, kim long toàn thân kim quang lấp lánh lao thẳng lên trời, vừa lúc từ giữa bọn họ hướng bầu trời chạy đi. Vô số tia chớp to bằng vại nước từ trên cao rơi xuống, hung hăng bổ vào trên thân kim long, giống như ông trời cũng không vừa mắt con quái mãng may mắn này thế mà lại hóa thân thành rồng, tức giận dị thường muốn đem nó bổ thành phần.

Một đám lửa bảy màu từ trong cơ thể kim long nhộn nhạo ra, theo tiếng gào thét thê lương, thân thể kim long ở trong lôi quang cháy thành một bãi tro tàn. Một mảng ánh sáng màu sắc rực rỡ từ trong cơ thể kim long bay ra, nhanh chóng ngưng tụ thành các viên bảo châu long lanh bảy màu.

Hoa đạo nhân chỉ tay, các viên bảo châu bảy màu tản mát ra pháp lực dao động cường đại mà tinh thuần, ở dưới thần thức của Cơ Hạo xem xét nóng cháy dương cương giống như mặt trời nhỏ bay trở về tay áo hắn. Tay trái hắn che miệng, lại nhẹ nhàng ho khan vài tiếng.

“Người tựa như đã có chút vấn đề.” Cơ Hạo nhét hai tay trong tay áo, ánh mắt như nước nhìn chăm chăm Hoa đạo nhân.

“Ai cho người cái gan, cho người dám nói chuyện với bản đạo như vậy?” Hoa đạo nhân buông tay, trong kẽ ngón tay của hắn có mấy giọt máu bảy màu chậm rãi chảy xuống, ngay lúc huyết tương sắp thoát ly đầu ngón tay hắn, huyết tương cũng chợt lóe hào quang ngưng tụ thành bảo châu bảy màu, bị Hoa đạo nhân thu vào trong tay áo.

“Nói chuyện với người là một chuyện ghê gớm lắm sao? Còn cần người chống lưng mới có thể nói chuyện với người?” Cơ Hạo cười dài lắc lắc đầu: “Hơn nữa, người đã có vấn đề rất lớn, chẳng lẽ người còn không tự cảm thấy sao?”

Hoa đạo nhân ánh mắt lạnh lùng nhìn Cơ Hạo, một cái nhìn này của hắn, Cơ Hạo liền cảm giác hư không xung quanh đọng lại, thời gian ngưng trệ, toàn bộ

thiên địa vũ trụ cũng bởi vì một cái nhìn này của Hoa đạo nhân biến thành một cái lồng giam kín không kẽ hở.

Cơ Hạo không cảm thụ được bất cứ thiên địa linh khí nào nữa, cũng không cảm thụ được bất cứ ngoại vật nào tồn tại nữa. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng cảm nhận được thân thể cùng nguyên thần đạo đài của mình, thân thể cùng nguyên thần đạo đài của hắn giống như một hạt bụi bé nhỏ không đáng kể, ở trong bóng đêm vô biên vô tận tan mát ra hào quang nhàn nhạt.

Bốn phương tám hướng áp lực chồng chất đè ép xuống, sự ‘Tồn tại’ của Cơ Hạo có thể bị áp lực đó gạt bỏ bất cứ lúc nào.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, Bàn Cổ Chung tự kêu to một tiếng. Tiếng chuông cao vút to rõ một đòn phá vỡ vô cùng vô tận áp lực ở bốn phương tám hướng, đem không gian đọng lại cùng thời gian ngưng trệ đánh nát nát.

Hắc ám ở bốn phương tám hướng rút lui như thủy triều, Cơ Hạo lại thấy được trời tối như mực, nước trắng xoá, còn có nước mưa vô cùng vô tận dâng trào tàn sát bừa bãi trong thiên địa. Cương phong cuốn vô số giọt nước dán thân thể Cơ Hạo bay qua, Cơ Hạo lúc này mới phát hiện lưng mình đã chảy ra một tầng mồ hôi lạnh nhỏ bé.

“Bảo bối tốt!” Hoa đạo nhân nhìn Bàn Cổ Chung cảm khái một tiếng từ đáy lòng: “Thanh Vi đạo nhân đã lấy đi non nửa đoạn Bất Chu sơn, còn lại hơn phân nửa đoạn, đều bị người luyện thành cái chuông này?”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, Hoa đạo nhân nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Quả thật là Bàn Cổ di trạch, vô thượng chí bảo, cái chuông trên đầu ngươi, chỉ cần thân ở Bàn Cổ thế giới, hai người sư huynh đệ bần đạo không tiêu phí chút khí lực, sợ là không thu thập nổi ngươi.”

“Cho nên, ngươi không nên cho môn nhân đệ tử của ngươi đi chịu chết...” Cơ Hạo cười lên: “Công Đức Thể Hồ là cái gì?”

Cơ Hạo chuyển đổi đề tài cực nhanh, đặt ở ngày thường, Hoa đạo nhân căn bản sẽ không quan tâm bất cứ vấn đề nào của Cơ Hạo, nhưng giờ phút này Hoa đạo nhân hiển nhiên ở trạng thái nào đó không bình thường, nghe xong Cơ Hạo nói, hần hần như là theo bản năng trả lời: “Sư huynh đem đệ tử môn hạ chúng ta, các tộc duệ phi nhân lại căn cơ nông cạn, căn bản vô vọng đại đạo...”

Một chút giây dựa chột lóe qua ở trong mắt Hoa đạo nhân, thân thể hần loạn choạng, rất rõ ràng khuôn mặt hần run rẩy một cái.

“Sư huynh lấy Thiên Ma bí pháp, kết hợp linh ngộ của bản thân hần, diễn hóa ba ngàn thanh tịnh liên thổ, nạp các đệ tử bốn môn vô vọng đại đạo vào trong, thu chín thành tinh nguyên nguyên thần đạo đài của bọn họ, rút lấy chín thành pháp lực của bọn họ, lấy vô lượng công đức của bản thân phối hợp bản mạng chân hỏa rèn luyện nó, được một thần vật tên gọi là Công Đức Thể Hồ.”

“Vật ấy chất chứa đại đạo căn bản của bốn môn, có thể xưng là hạt giống đại đạo... Mỗi một giọt Công Đức Thể Hồ, lại chất chứa lượng lớn pháp lực, tinh thuần dị thường, thuần hậu vô cùng... Chờ các đệ tử đó luân hồi chuyển thế trở về, lấy Công Đức Thể Hồ quán đỉnh, bọn họ lấy cơ thể nhân tộc, trong hơn mười năm ngắn ngủn, có thể khôi phục chín thành tu vi kiếp này.”

Trong mắt Hoa đạo nhân hiện lên một mảng kỳ quang, hần lăm lăm: “Lúc này sư huynh sớm báo cho ta biết! Các đệ tử đó, nên ở trong trọng kiếp luân hồi này ứng kiếp chuyển thế... Nhưng bọn họ không nên bị ta hạ lệnh tạt tội lại, không nên toàn lực vây công vô giết người... càng không nên, bị người ngay cả bốn nguyên lực ẩn của bọn họ cũng tiêu diệt.”

Tay phải kết ấn, nhẹ nhàng gõ gõ huyệt Thái Dương của mình, Hoa đạo nhân mặt mày đau khổ lăm lăm: “Bần đạo, không nên phạm lỗi như vậy... Mấy vạn đệ tử, mấy vạn đệ tử, tuy đều không phải là trung tâm chân truyền của bản giáo, nhưng bọn họ mỗi người đều là hảo đệ tử có năng lực, có thần thông, bọn họ như thế nào...”

Đột nhiên, Hoa đạo nhân khàn cả giọng hét lên, hấn khàn cả giọng quát: “Đây là cái gì? Đây là cái gì? Thiên Ma Thánh Chủng? Trong đạo tâm của bản đạo, sao lại có thứ đồ chơi này?”

“Vực Ngoại Thiên Ma, các người giờ trò ở trên người bản đạo khi nào? Các người, các người...”

Hoa đạo nhân đột nhiên khoanh chân ngồi xuống đất, thân thể hấn kịch liệt run rẩy, một đóa hoa sen bảy màu to lớn không gì so sánh được có khoảng mấy vạn cánh hoa chồng chất từ trong hư không nở rộ ra, dần dần đem Hoa đạo nhân bảo vệ ở chính giữa.

Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu hướng Hoa đạo nhân nhìn tới, chỉ thấy chỗ trái tim Hoa đạo nhân có một vầng sáng màu sắc rực rỡ to bằng nắm tay chạm rãi lưu chuyển, một vầng hào quang này đẹp mỹ lệ, trong suốt như lưu ly.

Chương 1243: Hậu Quả Xấu

Mỹ lệ không thể diễn tả, hoa mỹ không thể nói bằng lời.

Trên trái tim Hoa đạo nhân một vầng sáng lưu ly trong suốt kia mỹ lệ hoa mỹ, khiến Cơ Hạo xa xa nhìn thoáng qua, nguyên thần đạo đài trong thần hồn không gian run loạn lên một trận, liền có một loại xúc động không kiềm chế được, như thiêu thân lao đầu vào lửa, gấp gáp không đợi được muốn lao vào một vầng sáng lưu ly kia.

‘Thùng’ một tiếng, lại là Bàn Cổ Chung khê kêu lên, Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân băng lạnh một trận, một mảng lớn mồ hôi lạnh toát ra. Hắn rung mình một cái, tiếng chuông quanh quẩn ở bên tai, như một chậu nước đá từ thiên linh cái giội mãi đến lòng bàn chân, nguyên thần đạo đài của Cơ Hạo ổn định lại, ánh mắt cũng khôi phục lạnh lùng, trấn định.

Không dám đi nhìn một vầng sáng lưu ly kia nữa, Cơ Hạo dứt khoát ngồi xếp bằng ở giữa không trung, lẳng lặng nhìn Hoa đạo nhân cũng ngồi xếp bằng ở trong hoa sen thật lớn. Hắn rất tò mò, Hoa đạo nhân rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì.

Đây chính là một trong mấy vị đại năng đỉnh cao nhất Bàn Cổ thế giới.

Dựa theo Da Ma Sát Nhất miêu tả, căn cứ lúc dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, Ngu tộc vượt không gian công kích vài vị tồn tại khủng bố đưa ra phán đoán, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân bọn họ ở thời điểm đó, ít nhất đã có được cảnh giới cấp ‘Bất Hủ’.

Cái gọi là Bất Hủ, chính là đại năng khủng bố ký kết đạo quả, linh hồn cộng sinh với thế giới, thần thông pháp lực không thể đong đếm, cho dù thế giới sụp đổ, linh hồn ngã xuống, bốn nguyên lực ẩn vẫn có thể ương ngạnh tồn tại, vẫn có cơ hội ngóc đầu trở lại.

Cũng chính là nói, Bàn Cổ thế giới hoàn toàn sụp đổ, Hoa đạo nhân cũng có

một đường sinh cơ. Nhân vật cấp giáo chủ đáng sợ như thế, Cơ Hạo rất tò mò, Hoa đạo nhân đây là phát điên cái gì? Đầu tiên là học máu không ngừng, hiện tại đạo tâm của hắn tựa như cũng đã xảy ra vấn đề.

Đạo tâm... Hắc, Cơ Hạo tự cảm thấy đạo tâm của hắn hiện nay đã rèn luyện vững như kim cương, lại trơn bóng trong vắt như lưu ly bảo châu, không dính một hạt bụi, đã đạt tới tiêu chuẩn hoàn mỹ cảnh giới lúc trước có thể có được.

Hắn không thể tưởng tượng đạo tâm của Hoa đạo nhân đã đến trình độ cỡ nào, nhưng tưởng tượng một phen, đó khẳng định là cảnh giới cực cao ngồi xem hoa nở hoa rơi, ngồi xem ruộng bể nương dâu, ngồi xem trời sụp đất nứt, ngồi xem vũ trụ tiêu vong cũng không có nửa điểm gợn sóng sinh ra.

Cái gì, có thể rối loạn đạo tâm của hắn?

Mấy vạn cánh hoa sen chồng chất bảo vệ xung quanh Hoa đạo nhân, trên cánh hoa sen nhất lóe ra các luồng sáng, chợt nghe tiếng tụng kinh trầm thấp mơ hồ truyền đến, vô số ánh sáng màu sắc rực rỡ từ trên cánh hoa sen phun ra, trên mỗi một cánh hoa sen đều có vô số hư ảnh nhanh chóng xoay tròn dịch chuyển xuất hiện.

Cơ Hạo nhìn được rõ, quang ảnh trên mỗi một cánh hoa sen đều xấp xỉ nhau, đầu tiên là một tòa tháp cao từ chính giữa đóa hoa đột ngột từ mặt đất mọc lên, bảo tháp phù đồ cao chín trăm chín mươi chín tầng đứng sừng sững ở chính giữa quang ảnh, như lúc trước Bất Chu sơn đội trời đạp đất, trấn áp một phương hư không.

Theo sau là quang ảnh đông tây nam bắc bốn phương hướng, phân biệt có một tòa bảo tháp hơi thấp bồng bềnh lên trong ánh sáng sắc sỡ.

Bốn tòa bảo tháp trấn áp bốn phương thiên địa, vì thế địa thủy hỏa phong các loại dị tượng từ trong bốn tòa bảo tháp phun ra, đại địa, nước trong, gió nhẹ, ánh mặt trời, các loại nguyên tố thiên nhiên nên có cũng xuất hiện ngay trong quang ảnh.

Không bao lâu, trên mấy vạn cánh hoa sen đã xuất hiện mấy vạn tiểu thế giới mới sinh.

Gương mặt Hoa đạo nhân co giật một phát, tiểu thế giới liền bắt đầu kịch liệt vận chuyển, mặt đất chấn động, liền có núi cao xuất hiện; đại địa lõm xuống, liền có sông ngòi hồ biển; dưới bầu trời nổi mưa to, vì thế mưa tẩm bổ đại địa, còn có các loại thực vật hoạt bát sáng lạn sinh trưởng ra dưới ánh mặt trời.

Trên bờ đầy đất đều là rừng bồ đề, trong nước mênh mông vô bờ là một mảng hoa sen rộng lớn.

Trong rừng bồ đề kỳ hoa dị quả vô số, trong ao hoa sen các loại cá vàng, cá chép ngao du.

‘Đinh đinh đang đang’ tiếng vang thanh thúy từ trong hình ảnh không ngừng bay ra, gió khê thổi qua rừng bồ đề, lá bồ đề xanh biếc như ngọc va chạm lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe. Thanh âm này thanh tịnh an hòa, có một loại diệu dụng kỳ dị chấn nhiếp lòng người, làm người ta thu liễm toàn bộ dục - vọng toàn tâm toàn ý tìm hiểu đại đạo.

Cơ Hạo đột nhiên tỉnh ngộ, Hoa đạo nhân hiển lộ các dị trạng này, chẳng lẽ chính là môn đại thần thông nọ hãn kiếp trước từ trong Đạo Tạng biết được?

Khê ho khan một tiếng, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Hoa đạo nhân, thuật pháp này của người chơi không tệ đâu. Mấy vạn ảo giác, thế giới trong mỗi một chỗ ảo giác đều rộng lớn mấy trăm triệu dặm... Chẳng lẽ người đoạt bản mạng thận châu của Huyền Thận đồng tử?”

Ngày đó dưới Vũ sơn, Cộng Công thị điều động hồng hoang cự yêu phục giết Tự Hi, trong đó có Huyền Thận đồng tử.

Lấy thần thông pháp lực của Hoa đạo nhân, lấy sự từng trải kiến thức của hãn, hãn tự nhiên biết Huyền Thận đồng tử là ai. Cơ Hạo nói trên cánh hoa sen của hãn hiển hóa tiểu thế giới là dùng bản mạng thận châu của Huyền Thận đồng

tử biến ảo hư ảnh, Hoa đạo nhân tâm thần không yên chợt mở mắt ra, thâm trầm nhìn Cơ Hạo một cái.

“Trẻ con không biết gì, đây là bản đạo lấy bản mạng đạo pháp, kết hợp... kết hợp... vô thượng bí công vực ngoại, diễn hóa ‘Vô Thượng Thanh Tịnh Liên Thổ’! Nhất hoa nhất thế giới, một cánh một tịnh thổ... Tương lai, phạm là đệ tử bản giáo, đều có thể đi vào Vô Thượng Thanh Tịnh Liên Thổ của bản đạo dốc lòng tu luyện, không chịu ngoại ma làm khó, không chịu các loại tai kiếp, chính là cơ hội phát triển cho bốn môn!”

Hoa đạo nhân lạnh giọng cười vài tiếng, chỉ vào Cơ Hạo trào phúng nói: “Huyền Thận đồng tử kia là cái gì? Vén vén một con hồng hoang Huyền Thận, chiêu ảo thuật đó của hã, làm sao so sánh được với vô thượng đạo pháp bậc này của bản đạo?”

Hít sâu một hơi, Hoa đạo nhân ngạo nghễ nói: “Chỉ chờ môn đạo pháp này của bản đạo đại thành, tương lai vô lượng lượng sinh linh ở Vô Thượng Thanh Tịnh Liên Thổ của bản đạo, vĩnh viễn hưởng vô thượng thanh phúc, không tai ương gió mưa sấm sét, không tật bệnh đông lạnh đói khổ... Bản đạo, sẽ lấy cái này tích góp vô lượng công đức!”

Cơ Hạo lại một lần nữa nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Đạo pháp này của ngài, nghe thì quả nhiên là cực kỳ lợi hại. Nhưng ngài nói, ngài dùng bản mạng đạo pháp, kết hợp vực ngoại bí công mới có môn Vô Thượng Thanh Tịnh Liên Thổ này. Ha ha, ngài quả nhiên đã cấu kết Vực Ngoại Thiên Ma!”

Sắc mặt Hoa đạo nhân chợt trở nên dữ tợn dị thường, hã tức giận nhìn Cơ Hạo rít gào: “Ranh con càn rỡ, ngươi biết cái gì? Hai người sư huynh đệ bản đạo thần du chu thiên, tìm hiểu vô thượng đạo quả, trong minh minh cảm ứng được Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc tồn tại, các loại bí công của bọn họ rất thần dị, vì vậy...”

Khuôn mặt Hoa đạo nhân run rẩy một trận, hã không nói tiếp được nữa.

Cơ Hạo vỗ tay cười to: “Ngày đó ở Nam Hoang, Mộc đạo nhân còn không thừa nhận Vực Ngoại Thiên Ma là hắc cố ý đưa tới. Lần này thì tốt rồi, người đã nói thật. Đám Vực Ngoại Thiên Ma kia, quả nhiên là các người cố ý đưa tới, cố ý phóng túng bọn hắc tàn sát bừa bãi nhân gian, các người thậm chí còn kết minh với Thiên Ma, liên thủ ám toán nhân tộc ta!”

Cơ Hạo đứng dậy, chỉ vào Hoa đạo nhân cười lạnh nói: “Giờ thì hay lắm, đạo tâm người hiện nay rốt cuộc ra sao rồi?”

Hoa đạo nhân sắc mặt hỗn loạn, thần quang trong mắt tán loạn không chịu nổi. Hắn nghiêng răng, nheo mắt nhìn chằm chằm Cơ Hạo, đột nhiên quát thanh quái khí cười lạnh một tiếng: “Người biết cái gì? Ma đầu nhỏ nhoi, chính là chúng ta cố ý đưa tới rèn luyện đạo tâm của môn hạ đệ tử, công cụ phụ trợ bọn họ tu luyện hàng ma đại pháp mà thôi. Người biết gì? Ma đầu nhỏ nhoi, hắc sao có thể...”

Còn chưa dứt lời, Hoa đạo nhân lại phun một ngụm máu ra thật xa.

Theo tiếng nhạc kỳ diệu, trong Vô Thượng Thanh Tĩnh Liên Thổ của Hoa đạo nhân, trong mỗi một mảng liên thổ đều có phi thiên nữ tử tay áo phấp phới xuất hiện. Họ vừa múa vừa hát, ngân nga ca xướng, thân thể nhẹ nhàng ngao du trên trời.

Mỗi một mảng thanh tịnh liên thổ, đỉnh chóp bảo tháp phù đồ, hầu như là cùng lúc xuất hiện các bóng người cao lớn hình dạng quái dị, toàn thân bảo quang lóng lánh.

Một thanh âm âm u từ trái tim Hoa đạo nhân truyền đến: “Hoa đạo hữu, người đã rơi vào lòng bàn tay bản thánh rồi!”

Chương 1244: Đại Tự Tại

Thanh âm đó từ trong cơ thể Hoa đạo nhân truyền ra, một câu lạnh nhạt, lại có ma lực vô cùng.

Cơ Hạo nghe được thanh âm người này, trước mắt chợt sáng ngời, trời tối như mực, nước trắng xoá, bão tố đầy trời đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Non xanh, nước biếc, ánh mặt trời ấm áp, còn có cây ăn quả đầy đất, bên trên kết đầy các loại trái cây mỹ vị đỏ tươi, vàng, tím sẫm, lục nhạt.

Một dòng sông nhỏ êm đềm chảy qua trước mặt Cơ Hạo, trong lòng sông không phải nước, mà là rượu nho mùi hương thuần.

Lại một dòng sông nhỏ chậm rãi chảy qua phía sau Cơ Hạo, trong dòng sông nhỏ này nước sông có màu trắng sữa, đây thế mà là một con sông sữa bò hội tụ mà thành.

Cơ Hạo đưa mắt quét xung quanh, phía trước còn có vài dòng sông nhỏ, bên trong chảy xuôi mật, bơ, sữa dê, rượu mạnh, nói tóm lại, thế gian tất cả đồ uống mỹ vị nhất, bổ dưỡng nhất, còn có rượu ngon nồng đậm nhất, hương thuần nhất, đều có thể tìm được ở trong các con sông này.

Vốn Bàn Cổ thế giới một mảng mưa gió thê lương, hàng năm không thấy ánh mặt trời, nhiệt độ trong không khí đã giảm xuống cực thấp, hơn nữa hơi nước trong không khí dày nặng, thân thể Cơ Hạo cũng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo dính dính khó chịu.

Mà đến nơi này, Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp thoải mái, quần áo trên người là tơ lụa cực phẩm hoa mỹ, mềm nhẵn chế thành, tơ lụa nhẵn nhụi ma sát làn da, giống như bàn tay non mịn của thiếu nữ rất hưởng thụ.

Ngẩng đầu lên, một vầng mặt trời đỏ hào quang vạn trượng, chiếu toàn bộ thế giới ấm áp. Cơ Hạo theo bản năng cảm thấy, ánh sáng của một vầng mặt trời này

không phải đầy đủ như vậy, còn chưa đạt tới chiều sáng trong lý tưởng của hần, trong nháy mắt tiếp theo ánh sáng của vầng mặt trời đỏ này liền mãnh liệt hơn chút, nhiệt độ trong không khí cũng lên cao một ít.

Cơ Hạo nhìn nhìn xung quanh, cảm thấy có chút tịch mịch.

Vì thế trong rừng xa xa treo đầy các loại hoa quả liền truyền đến tiếng cười ngọt ngào thanh thúy như chuông bạc, mơ hồ có thể thấy được bóng người yếu điệu của nhiều thiếu nữ như ẩn như hiện ở trong rừng quả. Trên trời cũng có chim cực lạc, vệt trắng... các linh cầm trào ra từng đám đông, tiếng kêu líu ríu không tỏ ra ồn ào, ngược lại rất dễ nghe êm tai.

Trong không khí tràn đầy mùi tươi mát của cỏ xanh với hoa quả, trộn lẫn hương rượu ngon, đồ uống trong các dòng sông nhỏ, không khí thế giới này nồng đậm mà thuần, giống như rượu cao lâu năm làm người ta say lòng.

“Vị công tử này!” Cơ Hạo đột nhiên nghe được có người đang gọi hần.

Quay đầu nhìn, ngay bên một dòng sông nhỏ mật chảy xuôi, ở dưới tàng cây một gốc cây sơn trà treo đầy quả màu vàng, một thiếu nữ tuyệt đẹp mặc lụa mỏng, tóc đen đen nhánh sáng bóng như gỗ đàn, đôi mắt rạng rỡ tỏa sáng như tinh tú, làn môi hồng nhuận như lửa, hàm răng trắng bóc như ngọc mỡ dề, đang cầm một bó hoa lớn màu hồng đỏ cười tùm tùm nhìn hần.

“Công tử, tỷ muội chúng ta đang ở trong rừng chơi, công tử muốn hòa cùng không?” Thiếu nữ cười rất mê người.

Cơ Hạo nhìn nhìn thế giới xung quanh có thể xưng là tuyệt mỹ, lại nhìn nhìn các thiếu nữ tuyệt đẹp toàn thân không có chút tỳ vết nào, đột nhiên rung mình, lỗ chân lông toàn thân nổi lên mảng lớn da gà, hầu như mỗi cái đều to bằng hạt vừng.

Tuy lâm vào trong ảo giác như thế, nhưng thần trí Cơ Hạo chưa bị mê hoặc. Hần và Bàn Cổ Chung có liên hệ cực kỳ chặt chẽ, xuyên thấu qua ‘tầm nhìn’ của

Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy bản thể mình vẫn lơ lửng trên bầu trời, lơ lửng ở giữa không trung gió mưa thê lương.

Tất cả trước mắt, đều là hư ảo.

Mà Cơ Hạo nhớ rõ, hẳn chỉ là nghe được thanh âm của tồn tại đáng sợ kia trong cơ thể Hoa đạo nhân, đã chợt bị mạnh mẽ kéo vào trong ảo cảnh đáng sợ này. May mắn là Cơ Hạo có Bàn Cổ Chung trấn áp nguyên thần đạo đài, đổi làm một người khác, cho dù đạo hạnh pháp lực so với Cơ Hạo cao hơn gấp mười, gấp trăm lần, nếu không có chí bảo hộ thể, sợ là đã hoàn toàn trầm luân.

“Ma công thật lợi hại!” Cơ Hạo lại rung mình, kính sợ cảm khái một tiếng.

Há mồm, Cơ Hạo phun ra một đạo kiếm khí hai màu vàng bạc quấn quýt, hung hăng xuyên thủng ngực thiếu nữ dưới tàng cây sơn trà. Thân thể thiếu nữ chợt cứng đờ, nàng cúi đầu ngơ ngác nhìn vết thương trong suốt to bằng miệng bát ở ngực mình, cực kỳ bi thương hét lên một tiếng: “Công tử...”

“Cút!” Cơ Hạo quát lớn.

Tiếng quỷ kêu ‘Éc éc’ từ bốn phương tám hướng truyền đến, một chữ ‘Cút’ ra khỏi miệng Cơ Hạo, rừng quả xung quanh chợt biến thành núi đao rừng kiếm, cỏ xanh trên đất biến thành vô số xương khô, trong sông không là rượu ngon mật nước trái cây sữa bò nữa, mà là huyết tương sền sệt tanh tưởi, bên trên còn bám một tầng ma troi thật dày.

Các thiếu nữ xinh đẹp nghiêng thành biến thành các bộ xương khô trắng nhợt, gương mặt các nàng hư thối hơn nửa, con mắt chưa hoàn toàn nát treo ở bên cạnh hốc mắt, theo động tác của các nàng lắc lư.

Từng lọn tóc dài tán loạn lơ lửng treo ở trên sọ não đám hồng phấn khô lâu này, theo các nàng nhảy nhót hướng Cơ Hạo đánh tới, tóc đen dính dính nhếch nhác đó giống như các con rắn độc đóng đũa.

Nhìn hồng phấn khô lâu trước mắt chợt trở nên đáng ghê tởm dị thường, Cơ Hạo hít một hơi thật sâu. Ở trong ảo cảnh quái dị này hẳn không dám phóng ra nguyên thần đạo đài, chỉ dốc hết toàn lực đem toàn bộ lực lượng toàn thân thúc giục.

Một tiếng vang lớn truyền đến, trên ngực Cơ Hạo tuôn ra một vầng sáng màu đỏ, trong chớp mắt đã có kích thước trăm dặm. Thái Dương Tinh Hỏa thuần dương cương mãnh đốt loạn khắp trời, chợt nghe tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt, bên người Cơ Hạo không ngừng có ngọn lửa mờ nhạt ánh sáng như cầu vồng trào ra, trong hư không có lực lượng nào đó biến hoá kỳ lạ khó dò bị Thái Dương Tinh Hỏa đốt nát nát.

“Tà ma ngoại đạo, cắt ngay cho ta! Chớ có loạn đạo tâm ta!” Mi tâm đạo mâu Cơ Hạo rạng rỡ tỏa sáng, một đạo thanh quang chiếu rọi hư không, hẳn thấy rõ trong không khí xung quanh tràn ngập một tầng mây khói bảy màu nhàn nhạt, lại là mắt thường và thần thức cũng không thể bắt giữ được, chỉ có đạo mâu này trước sau được Vũ Dư đạo nhân và Đại Xích đạo nhân giúp hẳn rèn luyện có thể phát hiện mây khói này.

Theo tiếng Cơ Hạo rống to, thân thể Hoa đạo nhân kịch liệt run lên một cái.

Đóa hoa sen bảy màu khổng lồ kia dưới thân hẳn hơi khép mở, trên cánh hoa sen thanh tịnh liên thổ nổi lên kim quang thụ khí cường đại hướng thần nhân khô vi chiếm cứ ở trên tháp cao ập tới.

Nhưng các thần nhân hoặc ba đầu sáu tay, hoặc bốn mặt tám tay, hoặc là ba chân bốn tay, hoặc là lưng mọc cánh chim, nói tóm lại bộ dạng thiên kì bách quái kia rất thần dị cười to ‘ha ha’, mặc cho kim quang tường vân hóa thành vô số đao thương kiếm kích hướng bọn họ đánh loạn, bọn họ chỉ lù lù bất động.

‘Đinh đinh đang đang’ vang loạn một trận, các thần nhân đó toàn thân ánh lửa văng khắp nơi, lại không thấy bất cứ vết thương nào.

Thanh âm kia lại từ trong cơ thể Hoa đạo nhân truyền đến: “Hoa đạo hữu,

cần gì giấy dựa? Phàm là rơi vào trong tay bản thánh tôn, phàm là các nhất giới chi chủ khai thiên tích địa kia, cũng phần nhiều là ngã xuống, hưởng chi là đạo hữu?”

Không đợi Hoa đạo nhân mở miệng đáp lại, chủ nhân thanh âm đó đã đem lực chú ý đặt tại trên người Cơ Hạo.

“Lực lượng thuần dương nóng cháy, có thể phá vạn tà như thế, là Thái Dương chi đạo của thế giới này sao? Tiểu đạo hữu quả nhiên bất phàm, nguyện đầu nhập dưới trướng Đại Tự Tại ta hay không? Người nếu nguyện ý đầu thuận, bản thánh tôn chắc chắn ban cho người lợi ích không lồ.”

“Đại Tự Tại?” Cơ Hạo nheo mắt.

“Người cũng có thể xưng ta Đại Tự Tại thánh tôn, hoặc là Đại Tự Tại thiên chủ.” Đại Tự Tại ôn hòa cười: “Mở rộng tâm của người, để bản thánh tôn ban cho người vô thượng đạo chủng, người thông thả có thể hiểu lợi ích của tùy tùng bản thánh tôn.”

Cơ Hạo cười lạnh, Hoa đạo nhân đột nhiên cất tiếng làm Sư Tử Hống.

Chương 1245: Hoa Đạo Truyền Đạo

Sư tử rống giận, nâng chính xua tà.

Hoa đạo nhân tu vi cỡ nào, hăn đột nhiên ngẩng đầu làm Sư Tử Hồng, lời Đại Tự Tại nói chột bị một tiếng rống giận bao phủ.

Trời màu đen, nước màu trắng, cương phong, mưa to, cột nước từ trên trời giáng xuống, tất cả đều không còn sót lại chút gì. Mây đen trở thành hư không, mặt nước không còn sót lại chút gì, lộ ra dãy núi kéo dài bị nước ngâm thật lâu.

Ánh mặt trời mãnh liệt từ trên trời giáng xuống, chiếu sáng dãy núi ướt sũng, chiếu sáng Hoa đạo nhân cùng Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trời cao.

Một cái đầu hình sư tử sống động như thật lơ lửng ở giữa trời đất, cái đầu hình sư tử toàn thân vàng óng ánh há mồm rống giận, lấp đầy thiên địa, trấn áp bát phương. Cơ Hạo ngơ ngác nhìn cái đầu hình sư tử ước chừng phạm vi mấy vạn dặm lơ lửng phía sau Hoa đạo nhân, trong mắt hăn, trong phạm vi thần thức hăn xem xét, chỉ còn lại có một con sư tử khổng lồ, uy nghiêm, lâm liệt không cho phép xâm phạm này.

Một luồng đại đạo áo nghĩa nồng đậm dị thường ủa vào thần hồn không gian Cơ Hạo, nguyên thần đạo đài của Cơ Hạo điên cuồng hấp thu một luồng đại đạo áo nghĩa này, ở mi tâm bốn đại đạo thai Thái Âm, Thái Dương, Hủy Diệt, Không Gian của hăn đều có một cái hoa văn sư tử nho nhỏ như ẩn như hiện hiện lên.

Cơ Hạo nhìn thấy cái đầu hình sư tử thật lớn kia, tinh thuần, nồng đậm tiếp cận với đạo, là suy diễn mạnh nhất của Hoa đạo nhân ở trên môn hộ pháp thần thông ‘Sư Tử Hồng’ này. Cái đầu hình sư tử Cơ Hạo nhìn thấy, giống như một cái bàn ủi nóng cháy, cứng rắn đem toàn bộ huyền bí, toàn bộ thần dị của môn thần thông này mạnh mẽ khắc ở trên nguyên thần đạo đài của Cơ Hạo.

Hoa đạo nhân tình thế cấp bách rống giận, không chút che dấu, môn thần

thông bí pháp này cứ như vậy không chút giữ lại tiết lộ.

Cơ Hạo đã hoàn toàn nắm giữ toàn bộ huyền bí ‘Sư Tử Hống’ của Hoa đạo nhân, có thể không chút tỳ vết nào rỗng ra Sư Tử Hống giống với Hoa đạo nhân. Nếu Cơ Hạo tương lai có thể có đạo hạnh pháp lực giống hệt Hoa đạo nhân, hẳn cũng có thể giống như Hoa đạo nhân rỗng ra thần âm uy lực rung trời tương tự.

Sư Tử Hống của Hoa đạo nhân phạm vi lan ra không lớn, chỉ có phạm vi mấy vạn dặm, cái đầu hình sư tử toàn thân ánh vàng rực rỡ kia lơ lửng ở trên hư không, uy nghiêm dày đặc trấn áp bát phương, phạm là chỗ tiếng Sư Tử Hống bao trùm, tất cả thiên địa nguyên khí đều bị xua đi, tất cả pháp lực dao động đều bị trấn áp, tất cả lực lượng tai họa hoặc phá nát hoặc bị mạnh mẽ giam cầm.

Đám người Man Man, Thiếu Ti trên Cửu Long Xa Liễn ngoài vạn dặm tất cả đều bị một tiếng rống to chấn động tới mức ngất đi. Một tiếng rống này của Hoa đạo nhân không phải nhằm vào bọn họ, nhưng bọn họ nhìn thoáng qua cái đầu hình sư tử kia, linh hồn bọn họ không chịu nổi ý nghĩa thâm ảo của Sư Tử Hống ồa vào, lần lượt hôn mê để bảo vệ linh hồn không đến mức bị càn quét vỡ nát.

Trong phạm vi mấy vạn dặm này, chỉ có Cơ Hạo và Hoa đạo nhân ngồi đối mặt, hơn nữa chiếm được toàn bộ ý nghĩa thâm ảo trong Sư Tử Hống của Hoa đạo nhân.

Ánh nắng đầy trời từ trên cao giáng xuống, cái đầu hình sư tử Sư Tử Hống biến thành lẳng lặng lơ lửng, một hơi thở cương liệt uy mãnh, thần thánh uy nghiêm lấp đầy hư không, hư không xung quanh cũng bị một tiếng rống to này chấn động vỡ nát, hư không trong phạm vi mấy vạn dặm này tạm thời bị giam cầm thành một tiểu thế giới.

Hoa đạo nhân ngồi ở trên một áng mây, trên gương mặt võ vàng tràn đầy cay đắng.

Hắn lẳng lặng nhìn Cơ Hạo, khóe mắt đuôi lông mày tràn đầy sự đậm bạc, cả người tản mát ra một luồng đạo vận tiêu dao xuất trần. Hắn đánh giá Cơ Hạo từ

trên xuống dưới, qua rất lâu sau, hắc mới khe khẽ thở dài một hơi: “Vũ Dư đạo hữu tài gì đức gì, có đồ đệ tốt vậy?”

“Không tốt, không tốt.” Cơ Hạo vội vàng khiêm tốn chấp tay: “Tiền bối khen trệt rồi, thật ra tâm tính tiểu tử, thật sự không giống như một người tu đạo.”

Cơ Hạo không sợ Hoa đạo nhân điên cuồng, không sợ Hoa đạo nhân tham lam độc ác, không sợ Hoa đạo nhân dối trá làm ra vẻ, hắc sợ chính là Hoa đạo nhân trước mắt tiêu dao đạm bạc, quanh thân lộ ra khí tức quả thực thần bí thâm thúy như thiên địa vũ trụ.

Không biết sao, Cơ Hạo luôn cảm thấy, Hoa đạo nhân trước mắt mới là Hoa đạo nhân chân chính, mà Hoa đạo nhân chân chính, không hề nghi ngờ là đáng sợ. Bị Hoa đạo nhân chân chính, đáng sợ theo dõi, Cơ Hạo cảm thấy một tia hàn ý từ trong cốt tủy.

Cho nên, Cơ Hạo vội vàng tự bôi nhọ: “Tiểu tử tham lam, dục - vọng rất nhiều, lại muốn vinh hoa phú quý, lại muốn trường sinh bất tử, chưa bao giờ nghĩ tới lánh đời thanh tu. Có thể có một chút tu vi hiện nay, đều là các vị sư môn trưởng bối thành toàn, hoàn toàn không có nửa điểm quan hệ với ta.”

“Tham lam cùng dục - vọng!” Hoa đạo nhân cười, hắc mỉm cười gật gật đầu: “Đây mới là ngọn nguồn động lực người tu đạo theo đuổi thiên đạo. nếu không chúng ta vì sao cầu trường sinh? Vì sao cầu tiêu dao? Vì sao theo đuổi thiên đạo mờ mịt không lường được, thậm chí không tiếc làm ra một số chuyện trái bản tâm?”

“Ta rất tham, sư huynh cũng tham!” Hoa đạo nhân mỉm cười chỉ vào bầu trời khe nói. Giờ phút này vẻ mặt hắc hiền lành mà hiền hoà, quả thực hoàn toàn không phải cùng một người với Hoa đạo nhân ngày thường Cơ Hạo quen thuộc: “Không chỉ có chúng ta tham, ba vị sư môn trưởng bối của người chẳng lẽ không tham sao? Vị lão sư kia phía sau chúng ta, được xưng gần thiên đạo nhất, người hỏi hắc, trong lòng hắc cũng có sự tham lam vô cùng vô tận hay không!”

Hoa đạo nhân hít sâu một hơi, từ từ nói: “Bần đạo cùng sư huynh, vốn là nhất hoa cùng nhất mộc ký sinh trên thai màng Bàn Cổ. Trong Hồng Mông hỗn độn sinh tồn không dễ, các hỗn độn sinh linh sinh ra đã có thể phi thiên độn địa kia trăm người không được một. Hai người huynh đệ ta không thể nói, không thể đi, được Bàn Cổ đại huynh săn sóc kỹ, do đó mới ở trong năm tháng mệnh mang kéo dài hơi tàn.”

“Đến ngày Bàn Cổ đại huynh mở thế giới, sư huynh đệ bần đạo được Bàn Cổ đại huynh chia đến một phần khai thiên công đức, lúc này mới hóa thân làm người, có thể nói chuyện, có thể hành động, có pháp lực có thể tự bảo vệ mình.”

“Bản tâm ta, chỉ là một đoá hoa sen, vô ưu, vô lo, vô khủng, vô bố, vô thất tình lục dục. Khi hóa thân làm người, thấy Bàn Cổ đại huynh vì ức vạn hỗn độn thần ma vây công, cuối cùng ngã xuống, đột nhiên sinh ra đại khủng bố, đại sầu lo, lúc này mới sinh ra tham lam dục - vọng vô cùng, cầu trường sinh, cầu bất tử, cầu đại thần thông, đại đạo quả, chỉ cầu cuối cùng có thể vĩnh hằng bất hủ.”

“Ngại là một bước đi nhầm, thế mà lại rơi vào tay vực ngoại ma đầu.” Hoa đạo nhân tựa cười mà không cười, cúi đầu nhìn nhìn một mảng ánh lửa lưu ly bảy màu kia trên trái tim: “Sinh ư? Tử ư? Đây là Thiên Ma kiếp của ta, nếu có thể vượt qua, tự nhiên công hậu đại trưởng, nếu không thể vượt qua, thì...”

Khẽ thở dài một hơi, Hoa đạo nhân nhìn trái nhìn phải một cái, trầm giọng nói: “Càn Khôn thế giới tốt như thế, trước kia thế mà không chú ý nhiều. Thôi, giờ phút này bên cạnh bần đạo cũng không có đệ tử có thể kế thừa y bát, bần đạo chỉ có thể miễn cưỡng áp chế Đại Tự Tại, đạo của bần đạo, lại không thể đoạn tuyệt ở đây.”

“Đạo của bần đạo, một chữ viết ‘Diễn’, diễn biến, diễn hóa, diễn sinh, diễn diễn không thôi, là ‘Biến’, là ‘Nhiều’, là vì ‘Rộng’, cho nên người thường ở đạo ta không lường được, môn hạ đệ tử các loại thần thông biến hóa ùn ùn, lại không một ai có thể đạt được tinh túy đại đạo của bần đạo.”

Khẽ than thở một tiếng, ngón trỏ tay phải Hoa đạo nhân xa xa nhấn một cái.

Không cho Cơ Hạo phản kháng, đầu một ngón tay này của Hoa đạo nhân mang theo một điểm thần quang mê ly, cách không nhẹ nhàng điểm ở mi tâm Cơ Hạo.

Một hơi thở trong suốt tinh thuần, ngọt lành sang sảng nhập vào hư không thần hồn của Cơ Hạo, ở chính giữa bốn đại đạo thai của hắn, một bóng người màu sắc trong veo, mặt ngoài thể hiện bảy màu, trong thời gian ngắn ánh sáng màu vạn biến, tràn ngập vô số cơ hội tạo hóa lặng yên ngưng tụ.

Trong thời gian ngắn, bóng người này đã trở nên ngưng luyện kiên cố, toàn thân như kim cương đúc thành, so với hai đại đạo đài Thái Âm, Thái Dương Cơ Hạo công hậu sâu nhất còn ngưng luyện hơn trăm ngàn lần thậm chí là trên dưới một trăm vạn lần.

Chương 1246: Sau Tổng Kết

Khẽ than một tiếng, Hoa đạo nhân nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, vô số cánh hoa sen xung quanh hướng vào phía trong hợp lại, hắc chợt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, không biết độn đi nơi nào ngăn cản Đại Tự Tại ăn mòn.

“Vận khí tốt!” Trong thần hồn không gian, hư ảnh đột nhiên lại xông ra. Hắc cúi đầu, thần quang màu xanh thẫm lóe ra trong đôi mắt, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới một khối đạo đài Cơ Hạo vừa mới nảy sinh.

“Vận khí tốt sao?” Trước mắt Cơ Hạo biến thành màu đen từng đợt, thân thể như nhũn ra từng đợt, trong lòng âm thầm mắng Hoa đạo nhân.

Từ trước khi Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, bản thể Hoa đạo nhân còn ký sinh ở trên thai màng Bàn Cổ bắt đầu tính toán, trải qua vô số năm tháng, căn bản đại đạo Hoa đạo nhân tìm hiểu bị hắc vò cục rót vào trong cơ thể Cơ Hạo, ngưng tụ thành một khối đạo đài.

Khối đạo đài này tập trung toàn bộ cảm ngộ đại đạo của Hoa đạo nhân vô số năm qua, tất cả thần thông, tất cả bí pháp, tất cả đạo quả của hắc, đều ngưng tụ trong khối đạo đài này. Điều này trực tiếp dẫn tới, toàn bộ lực lượng nguyên thần của Cơ Hạo đều bị khối đạo đài này vắt cạn.

Bất cứ một khối đạo đài nào, đều cần nguyên thần lực của bản thân Cơ Hạo, nói trắng ra là lực lượng linh hồn bốn nguyên của hắc tẩm bổ, đạo đài là quả, mà nguyên thần, hoặc là nói linh hồn bốn nguyên lực chính là thân cây, chỉ có thân cây cường đại, cường tráng, mới có thể thai nghén hoa trái ngon đủ cường đại.

Trái cây Hoa đạo nhân mạnh mẽ nhét cho Cơ Hạo quá lớn, lớn đến mức linh hồn bốn nguyên của Cơ Hạo không thể chống đỡ.

Khối ‘Diễn’ đạo đài này tuy đã thành hình, toàn bộ lực lượng nguyên thần trong cơ thể Cơ Hạo cũng đều bị áp bức hết, Cơ Hạo không thể vận chuyển chút

lực lượng nguyên thần nào nữa, hẳn không thể từ trong ‘Diễn’ chi đạo thai nhận được bất cứ lợi ích nào.

Thậm chí hẳn ngay cả tinh lực khống chế thân thể mình hoạt động cũng không có, ngay cả Thái Âm, Thái Dương các loại pháp thuật bản thân hẳn nắm giữ cũng không cách nào thi triển.

Hoa đạo nhân nhìn như cho Cơ Hạo lợi ích vô cùng, tính toán hẳn hoi, hẳn thực ra vẫn tính kế Cơ Hạo một vố —— nếu Cơ Hạo là người thường, như vậy ‘Diễn’ chi đạo thai sẽ trở thành gánh nặng trí mạng của Cơ Hạo, hẳn không cách nào điều động bất cứ nguyên thần lực nào nữa, hẳn không thể tự hồi, không thể nhúc nhích, cuối cùng chỉ có thể lâm vào ngủ say vĩnh hằng.

Từ đó, Cơ Hạo sẽ trở thành kho hàng Hoa đạo nhân bảo tồn đạo quả của mình.

Tương lai có lẽ là Mộc đạo nhân, có lẽ là môn hạ đệ tử nào đó có duyên với Hoa đạo nhân, bản thân Hoa đạo nhân tìm được Cơ Hạo, từ trong cơ thể Cơ Hạo lấy ra toàn bộ đạo quả của Hoa đạo nhân...

Tới lúc đó, Cơ Hạo mới có thể tỉnh lại —— nhưng đừng quên, một khối ‘Diễn’ chi đạo thai này cũng là nguyên thần lực của Cơ Hạo ngưng tụ mà thành, đạo đài bị lấy đi, nguyên thần lực của Cơ Hạo cũng sẽ thiệt thòi rất lớn, đạo hạnh cảnh giới của hẳn có lẽ sẽ chột giảm vài cấp độ, có lẽ nguyên thần tan rã cũng có khả năng.

“Hoa đạo nhân, sao có thể để ta vô duyên vô cớ chiếm tiện nghi lớn như vậy? Hẳn chắc hẳn ta không thể thừa nhận ‘Diễn’ chi đại đạo của hẳn. Hẳn khiến ta vì hẳn bảo tồn đạo quả nhà mình, để phòng hẳn có thể triệt để ngã xuống ở trong tay Đại Tự Tại... Đồng thời, hẳn cũng khiến ta không thể nhúc nhích, để môn nhân đệ tử của hẳn tự dưng mất đi một đại địch.”

Một tia linh hồn bốn nguyên lực cực kỳ tinh thuần không ngừng từ trong cái đỉnh tròn năm màu trào ra, giống như dòng chảy nhỏ không ngừng chảy vào thần

hồn không gian của Cơ Hạo, bị đại nhật nguyên thần cùng ngũ đại đạo thai của hắc hấp thu hết.

Thân thể Cơ Hạo dần dần khôi phục tri giác, bóng đen trước mắt dần dần tiêu tán, hắc hấp một lần nữa khôi phục sự nắm giữ đối với thân thể, pháp lực.

“Đáng tiếc là, Hoa đạo nhân, người lại không biết, trong cơ thể ta có dị bảo bậc này. Mười tám vị cường giả Vực Ngoại Thiên Ma tôn cấp, hơn vạn Vực Ngoại Thiên Ma, còn có mấy vạn đệ tử môn hạ của người.” Cơ Hạo chậm rãi đứng dậy, trong đôi mắt mơ hồ có một đóa hoa sen bảy màu chậm rãi xoay tròn.

Lúc hoa sen bảy màu, có được mấy vạn cánh hoa, trong hào quang lóe lên lộ ra một tia thần dị xuất hiện ở trong mắt Cơ Hạo, khí tức của Cơ Hạo liền trở nên mơ hồ bất định, như hòa hợp một thể với toàn bộ thiên địa vũ trụ, trong cái giờ phút này chân đều có thể nghênh đón thiên địa vũ trụ hưởng ứng.

Nói từ trên ý nghĩa nào đó, Cơ Hạo đã là một Hoa đạo nhân khác, hắc hấp có được toàn bộ đại đạo đạo quả của Hoa đạo nhân.

Chẳng qua, hắc hấp cũng là một Hoa đạo nhân suy yếu vô hạn, dù sao pháp lực của hắc hấp bản không có cách nào so sánh với Hoa đạo nhân. Huống chi, hắc hấp cho dù có được toàn bộ đạo quả của Hoa đạo nhân, muốn thật sự nắm giữ, khống chế, cuối cùng hấp thu toàn bộ đạo quả của Hoa đạo nhân, điều đó cũng cần thời gian cực kỳ dài.

“Nếu hắc hấp biết, ta hiện tại đã khôi phục năng lực hành động, hắc hấp còn có thể đem đạo quả nhà mình truyền cho ta sao?” Cơ Hạo hoạt động thân thể, đột nhiên cười hỏi hư ảnh trong thần hồn không gian.

Trầm mặc một phen, hư ảnh lẩm bẩm: “Tiểu tử người khí vận cũng quá mạnh chút, mạnh tới mức có chút không có đạo lý. chẳng qua, tựa như cũng nên vậy.”

“Ừm? Ta nên có khí vận mạnh như vậy?” Cơ Hạo tò mò hỏi lại hư ảnh.

Hư ảnh không trả lời vấn đề này của Cơ Hạo, mà là thấp giọng lầm bầm: “Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân này, năm đó trôi giạt lưu lạc trong Hồng Mông hỗn độn, mới đầu chỉ là hai hạt giống nhất hoa nhất mộc, bên trong ẩn chứa vô số thần diệu, có được tạo hóa mệnh khí cực mạnh, cho nên vô số lần suýt nữa bị các vật hung mãnh trong hỗn độn nuốt ăn. Bọn họ cũng nâng đỡ lẫn nhau, thật không dễ gì mới tránh thoát vô số lần tai kiếp.”

“Về sau, bọn họ bay qua bên người Bàn Cổ chưa xuất thế, Bàn Cổ thấy bọn họ đáng thương, để bọn họ ở trên màng thai của mình cảm rễ đứng vững, được một luồng tinh huyết khí tức của Bàn Cổ nuôi nấng, bọn họ lúc này mới khai chi tán diệp, một là cây bồ đề, một là hoa sen vạn cánh.”

“Tính tình cây bồ đề, là ổn; tính tình hoa sen vạn cánh, thì nhiều biến hóa. Trời sanh tính như thế nào, tạm không nói cái khác, tình cảm hữu nghị của bọn họ với Bàn Cổ, là cực kỳ thâm hậu... Cho nên thấy Bàn Cổ ngã xuống, tâm tính bọn họ cũng liền nổi lên biến hóa.”

“Hả?” Cơ Hạo tò mò hỏi một tiếng.

“Bọn họ luôn cảm thấy, bọn họ là huynh đệ chi giao hân hoi của Bàn Cổ... Long, phượng, nhân tam tộc, thậm chí hồng hoang vạn tộc, thậm chí đám người Đại Xích, Thanh Vi, Vũ Dư, đều là hậu sinh văn bối của bọn họ... hai huynh đệ bọn họ, có chút không coi trọng Đại Xích, Thanh Vi cùng Vũ Dư.”

Hư ảnh lầm bầm: “Long được thân thể Bàn Cổ, phượng được linh hồn Bàn Cổ, nhân được huyết mạch cùng trí tuệ của Bàn Cổ... Đại Xích, Thanh Vi, Vũ Dư, thì là linh hồn Bàn Cổ sau khi tiêu tán, một điểm chân linh biến thành... hai huynh đệ bọn họ hân sao, đối với bọn họ đều có oán khí.”

Thở dài một hơi, hư ảnh dần dần tan đi, trong thần hồn không gian chỉ để lại một tiếng cảm khái của hắn: “Tâm tính thay đổi, thủ đoạn cũng thay đổi không ít. Nếu không phải chủ động thông đồng lữ Vực Ngoại Thiên Ma kia, hoa sen vạn cánh sao có thể trúng người ta tính kế? Đại Tự Tại thánh chủng nhập thế,

muốn nhờ nó đi, hắc!”

Hư ảnh không còn thanh âm nào nữa.

Trong cái đỉnh tròn năm màu chảy ra linh hồn bốn nguyên lực càng lúc càng mạnh, dần dần hóa thành một dòng lũ không ngừng rót vào đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo.

Đại nhật nguyên thần hào quang âm đạm được vô cùng vô tận linh hồn bốn nguyên bổ dưỡng, dần dần khôi phục ánh sáng, năm đại đạo thai càng trở nên vẻ mặt sinh động như thật. Đặc biệt một cái ‘Diễn’ chi đạo thai cường đại nhất kia, càng giống như người sống thích ý hành tẩu khắp nơi trong thần hồn không gian, mỗi một bước bước ra đều để lại ở trong thần hồn không gian một đóa hoa sen màu vàng.

“Hay quá!” Cơ Hạo dừng thân thể, vung đôi tay lên.

Nhất thời trong phạm vi mười ức dặm, từng luồng lôi quang màu vàng nhỏ bé từ trên trời giáng xuống, trong phạm vi này toàn bộ thủy tộc yêu quái chia ra trúng một lôi, bị bổ hóa thành tro bụi, tan thành mây khói ngay tại chỗ.

Chương 1247: Xa Lôu Gặp Lại

Đạo của Hoa đạo nhân, là ‘Diễn’ chi đạo, là ‘Biến hóa’ chi đạo, cũng là đạo của ‘Tạo hóa’.

Nói tóm lại, đạo của Hoa đạo nhân, là tổng hòa bên ngoài tất cả vật thể cố định bất động của Bàn Cổ thế giới, bao hàm toàn diện, không gì không chứa, là đạo căn bản Bàn Cổ thế giới phát triển biến hóa, diễn sinh tiến hóa.

Được đạo quả của Hoa đạo nhân, Cơ Hạo lâm vào cảnh giới kỳ dị nào đó nửa ngủ nửa tỉnh. Trong thần hồn không gian của hắn, ‘Diễn’ chi đạo thai như trứng sáng vạn cổ soi chiếu, hóa thành một cái gương băng chiếu rọi hư không, toàn bộ tư duy, toàn bộ ý niệm của hắn đều tập trung trong một cái gương băng này, tìm hiểu, tự hỏi, nghiền ngẫm, tuyệt đại bộ phận tinh khí thần toàn thân đều nhét vào trong đó.

Chỉ có Cơ Hạo thân thể mạnh tới thái quá, ở dưới bản năng nào đó thúc giục, khống chế Cửu Long Xa Liễn, mượn dùng lực lượng Thiên Địa Kim Kiều xuyên qua hư không.

Không có tri giác, không có cảm thụ, không có hỉ nộ ái ố các loại cảm tình, Cơ Hạo như con rối, hành động như cái xác không hồn.

Trên sông lớn sóng đục cuộn cuộn, chín mươi chín con cự yêu bạch long tu thành đúc xiềng xích thật lớn vắt ngang nước sông, ngăn cản đại quân trị thủy của nhân tộc. Cơ Hạo khống chế Cửu Long Xa Liễn từ trên trời giáng xuống, chín mươi chín con bạch long cự yêu nhấc lên sóng gió ngập trời liên thủ đột kích.

Tâm như gương băng, nhất cử nhất động của bạch long cự yêu đều bị Cơ Hạo nắm giữ, thân hình hắn như gió tự nhiên xuyên qua ở trong đao thương kiếm kích của bạch long cự yêu, hai năm đắm như sét, nhẹ nhàng băng quơ đánh ở trên bụng bạch long cự yêu, đem long châu nội đan bọn hắn vất vả ngưng tụ

thành đánh vỡ nát, chín mươi chín con bạch long hiện ra nguyên hình ngửa mặt lên trời rên rỉ, bị đại quân trị thủy nhân tộc một lưới bắt hết.

Trên hồ lớn mênh mông vô biên, mấy ngàn con cự mãng gây sóng gió, ở dưới mười mấy con cháu của Tương Liễu quản lý há mồm cắn nuốt con dân nhân tộc trị thủy.

Cơ Hạo cười Cừu Long Xa Liễu đường dài đến cứu viện, trong nháy mắt biến ảo mấy ngàn loại đạo pháp thần thông khác nhau, mỗi một con cự mãng, mỗi một con Tương Liễu đều bị Cơ Hạo dùng một môn thần thông khác nhau đánh trúng, trong thời gian ngắn bị đánh cho hồn phi phách tán, chỉ để lại thân thể to lớn làm đồ ăn của đại quân trị thủy.

Đỉnh núi cao liên miên như bình phong, đám đông yêu ma phụng mệnh Cộng Công xây lên thành trại kéo dài mấy vạn dặm, mượn dùng địa thế núi cao chặn mấy chục dòng sông lớn mênh mông cuồn cuộn, đem đại quân nhân tộc trị thủy gắt gao ngăn trở không thể tiến thêm.

Vẫn là Cơ Hạo sau khi được tin tức vội vàng chạy tới, đứng ở vạn dặm trên trời, một tay Cơ Hạo đảo xuống, núi cao kéo dài vạn dặm bị một bàn tay hất năm lên, trong chớp mắt hóa thành một hạt cát thật nhỏ chột lóe rồi biến mất ở lòng bàn tay hất, yêu ma lấy ức vạn để tính lẫn cả dãy núi kéo dài bị cái đỉnh tròn năm màu cắn nuốt, toàn bộ yêu ma đều bị luyện hồn phi phách tán, không có một kẻ nào có thể chạy thoát.

Bôn ba, chém giết, tàn sát, tay đầy máu tươi, khắp nơi kêu rên. Trung Lục to lớn, khắp nơi đều có đại quân nhân tộc trị thủy gặp hiểm trở cầu cứu, Cơ Hạo một ngày một đêm bốn ba khắp nơi, không màng ăn uống, không nghĩ tới nghỉ ngơi, nơi đi qua chỉ có giết chóc, giết chóc điên cuồng, không lưu tình chút nào.

Thời gian qua đi từng ngày một, thời gian như nước chảy, trong chớp mắt mấy năm thời gian thoáng cái là qua.

Cơ Hạo bốn ba ở Trung Lục thế giới, dưới tay đã chém giết vô số yêu ma,

cứu viện vô số con dân nhân tộc. Ở trong mồm yêu ma, hắc đã là ma vương, ác quỷ khủng bố nhất thế gian; ở trong lòng con dân nhân tộc, hắc giống Tự Văn Mệnh, đều là người như cha mẹ tái sinh.

Tự Văn Mệnh thống lĩnh đại quân trị thủy đã khơi thông chín chín phần trăm con sông trên đại địa Trung Lục, chỉ đợi quán thông mấy long môn thủy đạo mấu chốt nhất cuối cùng, Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận trong kế hoạch của Tự Văn Mệnh có thể triệt để hoàn thành.

Toàn bộ nước lũ ở Trung Lục đều sẽ nhập vào Quy Khư không đáy, không cách nào gây hại con dân nhân tộc nữa; hơi nước vô hạn trong hư không đến từ dị giới cũng sẽ bị Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận mạnh mẽ rút đi Quy Khư, hơi nước ở tứ hoang đại lục cũng sẽ bị dẫn vào Quy Khư, nước lũ ở tứ hoang đại lục tự nhiên sẽ dần dần bình ổn.

Không chỉ có thế, khi hơi nước vô hạn trong hư không chậm rãi hướng Trung Lục hội tụ mà đến, tứ hoang đại lục sẽ như bánh xe khổng lồ trên biển lớn vô biên, theo thế hơi nước lưu động hướng Trung Lục âm âm lao đến, không tốn bao nhiêu thời gian, năm khối đại lục quan trọng nhất Bàn Cổ thế giới sẽ hòa hợp một thể!

Một ngày này, Cơ Hạo khổng lồ chế Cửu Long Xa Liễn đang từ trên cao cấp tốc bay qua, phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng hò hét của Tự Văn Mệnh.

“Cơ Hạo, đã lâu không gặp, xuống uống bát nước đi! Ha ha, chỉ còn lại có chín chỗ long môn thủy đạo, việc trị thủy của chúng ta sẽ hoàn thành hết.”

Cơ Hạo đứng ở trên Cửu Long Xa Liễn mặt trầm như nước, trên mặt không có chút biểu cảm chấn động thân thể, trong thần hồn không gian của hắc một tấm gương băng kia lặng yên tản ra, vô số suy nghĩ và ý niệm từ sâu trong nguyên thần thâm trầm nhất lặng yên trào ra.

Sâu trong thân thể cứng ngắc băng lạnh như gỗ mục vạn năm, một luồng sinh cơ bùng bùng đột nhiên sinh ra, Cơ Hạo đảo mắt vài cái, hắc dùng sức lắc lắc

đầu, đèn Cữu Long Xa Liễn xuống. Tay áo vung lên, Cữu Long Xa Liễn chợt biến mất, Cơ Hạo đập một đám mây lửa nhìn xuống phía dưới.

‘Vù’ một tiếng, đoàn người Man Man, Thiếu Ti theo Cơ Hạo không chút gián đoạn bốn ba mấy năm, chém giết mấy năm, trong tay cũng nhuộm máu tươi vô số thủy yêu đồng thời thở hỗn hển một hơi dài.

Bọn họ nhìn nhau một cái, gương mặt chết lặng, cứng ngắc dần dần tan đi, trong đôi mắt tử khí nặng nề giống như Cơ Hạo dần dần có một tia sức sống.

‘Keng keng keng’, một Già tộc chiến vương đứng ở phía sau Cơ Hạo thả lỏng đôi tay, đại kiếm nặng nề trong tay từ trên cao rơi xuống, nện mạnh xuống đất. Già tộc chiến vương thực lực cường hãn này run rẩy mười ngón tay, hăn ngơ ngác ngẩn đầu nhìn bầu trời, đột nhiên lẩm bẩm: “Hiện tại, là lúc nào rồi? Mấy năm qua... Giết mệt mỗi quá!”

“A, đói bụng, Man Man muốn ăn cơm, Man Man buồn ngủ!” Man Man vút hai thanh đại chuỳ, ngửa mặt lên trời ngã vào trên mây lửa, không nói một tiếng ‘khò khò’ ngủ mất.

“Thật sự, có chút mệt.” Thiếu Ti cười ngồi ở bên người Man Man, mí mắt sụp, cố nhin chưa ngủ. Ánh mắt của nàng vẫn đặt ở trên người Cơ Hạo, trong ánh mắt chết lặng, cứng ngắc, mệt mỏi vô cùng tràn đầy sự dịu dàng.

Cơ Hạo vung tay áo, một luồng khí tức sinh mệnh nhu hòa tản ra, nhẹ nhàng tưới tắm đồng bạn bên người cũng đã vất vả mấy năm, dùng một đám mây lửa nâng bọn họ chậm rãi hạ xuống trên mặt đất.

Trên một sườn núi độ dốc không cao, vô số chiến sĩ nhân tộc quần áo tả tơi, gầy đến mức da bọc xương đang ngồi dưới đất nghỉ ngơi. Xung quanh có nhiều nữ nhân cũng gầy đến mức mất dáng đang dựng lửa trại, dùng hũ ngói nát đun canh nóng.

Tự Văn Mệnh để trần nửa thân trên, hạ thân quấn một miếng da thú tơi tả, trừ

tóc, lông toàn thân đều bị nước ngâm không sót lại một sợi, làn da trắng bệch như cá chết cười ‘Ha ha’, sải bước hướng Cơ Hạo đi tới.

“A thúc!” Cơ Hạo thở hỗn hển một ngụm lớn, lấy thân thể mạnh mẽ như thể của hãn, hãn cũng cảm thấy trong cổ họng như nhét một nắm cát, cố gắng thật lâu, ép không ra được một chút nước miếng tươi nhuận cổ họng.

Vừa mới gọi một tiếng ‘A thúc’, trong cổ họng Cơ Hạo liền phát ra một trận tiếng ma sát ‘rắc rắc’, rốt cuộc nói không nổi một câu nào nữa.

“Cơ Hạo! Mấy năm qua, mệt thê thảm rồi nhỉ?” Tự Văn Mệnh cười ha ha tiêu sái đến trước mặt Cơ Hạo, bước chân hãn phập phù, lấy thực lực cấp Vu Đế của hãn, vậy mà thiếu chút nữa vấp một cái, may mắn Cơ Hạo đỡ hãn.

Hai người dùng sức ôm nhau, Cơ Hạo cười nhìn Tự Văn Mệnh lắc đầu: “May mắn... còn sống!”

Tự Văn Mệnh dùng sức gật gật đầu: “Còn sống là tốt rồi!”

Chương 1248: Cừu Đại Long Môn

Mưa to tầm tã, nơi tầm mắt có thể đạt tới đều là cột nước to to nhỏ nhỏ từ trên trời giáng xuống.

Tựa như biết nhân tộc trị thủy đã đến thời điểm cuối cùng, mưa rền gió dữ đang tận hết sự điên cuồng cuối cùng, thế mưa so với hai năm trước càng tăng lên mấy lần, màn mưa nặng trĩu từ trên trời hung hăng nện xuống, cho người ta một loại trùng kích mãnh liệt thờ cũng không nổi.

Phụ cận triền núi mọi người nghỉ ngơi có vu tế bố trí cấm chế, một tầng màng vô hình chặn màn mưa. Trên sườn núi vẫn rất ẩm ướt âm lạnh, nhưng so với nơi khác đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Củi ướt sũng được lửa trại dần dần nung khô, trong ngọn lửa trại khói đặc cuồn cuộn dần dần tràn đầy. Mấy hũ nước làm từ gang treo trên lửa trại, nước trà nóng hầm hập đang sôi trào.

Bưng một cái bát trà lớn mở miệng, nứt nẻ, vô luận thân phận cao thấp đều ngồi vây quanh lửa trại, nước trà đun thật đặc trút một ngậm lớn, một sự ấm áp khuếch tán ra ở trong bụng, trên mặt mọi người đều mang theo một nụ cười —— hương trà, làm mọi người đều rõ ràng cảm nhận được, thì ra mình thật sự còn sống.

Cơ Hạo và Tụ Văn Mệnh sóng vai ngồi ở trên một khúc gỗ ẩm ướt, rất nhiều người quen Cơ Hạo ngồi xung quanh.

Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng, còn có đám đông bá hộ ủng hộ Tụ Văn Mệnh, cùng với đám đông gia thần Hữu Sùng bộ dưới trướng Tụ Văn Mệnh. Mọi người đều sắc mặt tiêu tụy, trong xương tủy lộ ra một mảng cực độ mệt mỏi.

Vô luận là đế tử siêu cấp đại bộ tộc, hay là bá hộ xuất thân bộ tộc bình thường, hoặc là gia thần tướng lĩnh của mình, các đại nhân ở trong nhân tộc địa

vị tôn sùng, mỗi người quần áo tả tơi so với ăn mày còn thê thảm hơn rất nhiều.

Cơ Hạo thậm chí nhìn thấy, trên tóc Hoa Tư Liệt quấn mấy lá bèo, trên đầu Liệt Sơn Kháng một con cóc nhỏ đang ngồi. Hai vị đế tử ngày xưa càn vàng lá ngọc chẳng màng sửa sang lại dung mạo, đang trút từng ngụm từng ngụm nước trà như các dân phu bình thường ở xa xa.

Mấy năm qua, Cơ Hạo tuy hơn phân nửa tinh thần đều đắm chìm ở trong ‘Diễn’ chi đạo thai, không ngừng nghiền ngẫm, tìm hiểu vô cùng đại đạo trong đó, chỉ để lại một bộ phận cực ít ý thức khống chế thân thể, nhưng Cơ Hạo cũng nghe nói vô số truyền thuyết của đám người Tự Văn Mệnh.

Trong đó còn có Tự Văn Mệnh ba lần qua nhà mà không vào... Nhưng Cơ Hạo cũng biết, đâu chỉ ba lần qua nhà? Tự Văn Mệnh lui tới bên ba ở Bồ Phán cùng các nơi ‘Chiến trường’ trị thủy, vô số lần đi tới đi lui bên ba, hẳn chưa bao giờ về nhà mình nhìn lấy một cái.

Ở trước lũ lớn hẳn đã thành thân với Đồ Sơn Nữ, không được vài ngày Đồ Sơn Nữ đã có bầu. Cho đến ngày nay, đã nhiều năm thời gian trôi qua, Tự Văn Mệnh còn chưa rảnh nhìn đứa con của mình đã có thể chạy tung lung khắp nơi một cái.

Nhắm nháp nước trà cay đắng nóng bỏng, Cơ Hạo hướng Tự Văn Mệnh nhìn một cái.

Tự Văn Mệnh chỉ quần ở bên hông một miếng da thú mình đầy thương tích, trên người hẳn khắp nơi đều là các loại vết cào, dấu răng, còn có vài chỗ rõ ràng để lại vết thương loang lỗ sau khi bị nọc độc ăn mòn. Càng làm lòng người sợ hãi, là đùi bên trái Tự Văn Mệnh thiếu một khối thịt lớn to bằng miệng bát, xương sườn phía bên phải hẳn lõm xuống một mảng lớn, nơi đó ít nhất thiếu mất ba cái xương sườn.

Tự Văn Mệnh chính là tu vi cấp Vu Đế, Vu Đế có thể sống lại từ giọt máu, theo lý trên người hẳn không nên có bất cứ vết sẹo nào lưu lại.

“A thúc! Thương thế của người?” Cơ Hạo âm thầm kinh hãi, nhìn nhìn vết sẹo trên người Tự Văn Mệnh, lại nhìn nhìn trên thân đám người Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng ngồi ở một bên cũng loang lỗ dấu vết, Cơ Hạo không thể tưởng tượng ở cùng lúc hắn bốn ba khắp nơi cứu hoả, đám người Tự Văn Mệnh mấy năm nay rốt cuộc đã đánh bao nhiêu trận ác liệt.

Cơ Hạo có Bàn Cổ Chung và Thái Cực Pháp Y hộ thể, càng có Thiên Địa Kim Kiều, Cửu Long Xa Liễn chí bảo bọc này bên mình, người thường muốn tổn hại đến bản thể hắn hầu như là không có khả năng, những năm qua, trên người hắn ngay cả một vết thương cũng không lưu lại.

Nhưng đám người Tự Văn Mệnh, hiển nhiên không có vận khí tốt như Cơ Hạo.

“Ồ, không sao!” Tự Văn Mệnh khàn khàn cười, không sao cả lắc lắc đầu: “Ô, dưới trướng Cộng Công thị, trừ tám đại trọng thần, vẫn có rất nhiều kẻ bất phàm. Các loại vụ chú của bọn hắn rất khó chơi... Chẳng qua, chờ nạn lũ biến mất, cho ta vài năm thời gian, những vết thương này cũng không tính là gì.”

Cơ Hạo chép miệng một cái, hắn từ trong tay áo lấy ra một hồ lô đan dược nhét vào trong tay Tự Văn Mệnh.

“A thúc cũng biết, ta ở ngoài Vu Điện còn có sư thừa, các đan dược chữa thương cứu mạng này rất ổn.” Cơ Hạo đem đan dược Đại Xích đạo nhân ban cho đưa hết cho Tự Văn Mệnh. Các đan dược này với hắn mà nói ý nghĩa không lớn, dù sao khả năng hắn bị vết thương trí mạng quá nhỏ.

Nhưng với đám người Tự Văn Mệnh mà nói, mỗi một viên đan dược này, rất có thể sẽ là một cái mạng.

“Ừm, vậy sẽ không khách khí.” Tự Văn Mệnh nhìn Cơ Hạo một cái, lại nhìn nhìn đám người Hoa Tư Liệt tiều tụy, mệt mỏi đến cực điểm, rất hào sảng đem hồ lô thu lấy.

Ở bên có người phụ nữ khỏe mạnh phụ trách hậu cần xách một cái thùng gỗ đi tới, trong thùng gỗ là canh thịt nóng hầm hấp, bên trong tràn đầy miếng thịt thủy tộc yêu thú to bằng bàn tay đang quay cuồng.

Tự Văn Mệnh cười một tiếng, phất phất tay gọi mọi người bắt đầu, ngoài ngàn dặm hướng chính đông, trên một mảng ngọn núi bóng đen nặng nề đột nhiên truyền đến tiếng trống trận nặng nề như sấm. Tiếng trống trận đàng đàng sát khí chấn động mặt nước, trên làn nước mênh mông nhấc lên ngọn sóng cao khoảng nghìn trượng, giống như các bức tường bằng nước gào thét hướng bên này vỗ tới.

Phía dưới triền núi mọi người nghỉ ngơi, mấy trăm chiến sĩ nhân tộc bay lên, bọn họ cũng quần áo tả tơi, dáng người khô gầy vung binh khí, lớn tiếng hò hét hướng phía trước hung hăng lao đi. Mấy trăm đạo khí kinh hình cung mang theo tiếng xé gió chói tai nổ ra, đem tường nước kéo dài đến đánh tan thành mảnh nhỏ.

Rống to ‘Hô ~ cáp ~’ một tiếng, trên một mảng ngọn núi bóng đen nặng nề phía trước một đạo huyền quang lao lên thật cao, một đám mây đen nồng đậm khuếch tán ra ở không trung, trong mây đen đột nhiên toát ra một cái đầu rắn màu đen cực lớn phạm vi mấy trăm dặm.

Cái đầu rắn thật lớn kia ánh mắt lạnh lẽo hướng bên này nhìn một cái, phát ra tiếng ‘Xì xì’ kêu gào: “Loài người... Cộng Công đại nhân đã nhìn thấu hành vi của các ngươi. Các ngươi khơi thông lòng sông, cuối cùng muốn đem nước thông qua chín chỗ thủy môn mấu chốt nhất, dẫn hướng Quy Khu, không phải sao?”

“Nơi này là Quy Môn, hắc hắc! Là cửa đầu tiên trong chín chỗ thủy môn quan trọng nhất của các ngươi!” Cái đầu rắn thật lớn thè thè lưỡi rắn, âm trầm nói: “Sông ngòi hồ biển các đại thủy hệ phía trước, chúng ta không tranh với các ngươi nữa! Toàn bộ lực lượng của chúng ta, đều hội tụ ở trong chín chỗ thủy môn cuối cùng!”

“Ta là Hắc Thủy Huyền Xà, tướng quân tiên phong của Cộng Công đại nhân. Ta phụ trách trấn thủ Quỷ Môn!” Hắc Thủy Huyền Xà há mồm phun ra một làn nước độc đen sì, lạnh giọng quát: “Không sợ chết, các người cứ tới đi!”

Tự Văn Mệnh đặt xuống bát sứ trong tay, đứng dậy, nghiêm nghị nhìn về phía một mảng dãy núi kéo dài kia.

“Quả nhiên, không thể xem nhẹ đám Cộng Công thị. Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận của ta, bọn họ xem ra cũng hiểu rõ.” Tự Văn Mệnh lạnh nhạt nói: “Nơi khác không quan trọng, chín chỗ thủy môn cuối cùng này, xem ra phải dùng mạng đi liều rồi.”

Cơ Hạo khẽ nhú mày, đứng dậy cười lạnh nói: “A thúc, chỉ còn lại có chín chỗ này sao? Vậy, ta không cần chạy lung tung khắp trời đi cứu hỏa khắp nơi nữa... cửa thứ nhất Quỷ Môn, giao cho ta đi.”

Cười thoải mái, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Hắc Thủy Huyền Xà bộ, vừa lúc là kẻ thù truyền kiếp của Kim Ô bộ chúng ta!”

Chương 1249: Cộng Công Quyết Tâm

Thiên đình, đại điện.

Da Ma Thiên nằm nghiêng ở trong lòng một đám thiếu nữ trai ngọc tình xinh đẹp, hai tay vội vã sờ bóp loạn, trong miệng vừa nhai nuốt thần quả vườn trái cây của thiên đình sản xuất, vừa cất tiếng cười to trào phúng: “Cứ thế là xong đời rồi? Đại quân thủy quái dựa vào bản năng tác chiến tạo thành, thật sự là yếu ớt!”

Đem thịt quả ngon lành trong miệng nuốt vào, Da Ma Thiên vênh váo tự đắc trừng mắt cười lạnh nói: “Nếu dựa theo kế hoạch của ta, để Hủy Diệt Vô Trang không thể chiến thắng của ta xuất động mà nói, chỉ cần ‘Oành’ một tiếng, bọn chúng xong hết!”

Đế Thích Sát và Cộng Công thị đứng ở chính giữa đại điện, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hình ảnh trong một tấm thần kính trước mặt phát ra, tựa như chưa nghe thấy lời nói quá lớn lối của Da Ma Thiên, không có chút ý tứ quan tâm hẳn.

Trong thần kính ánh sáng dập dờn, một vài hình ảnh cấp tốc lóe lên, tất cả đều là hình ảnh mấy năm qua, Cơ Hạo đánh giết thủ lĩnh đại quân thủy yêu các nơi, lấy đại thần thông gạt bỏ từng cánh quân thủy yêu.

Cự yêu lấy hàng ngàn để tính bị Cơ Hạo hoặc giết hoặc bắt, vô số quân đội thủy yêu bị Cơ Hạo trong nháy mắt chém giết ngay tại chỗ, đám thủy yêu hiện ra nguyên hình bị đại quân nhân tộc trị thủy cắt bỏ từng miếng lớn làm đồ ăn.

Trong hình ảnh ánh sáng lóe lên, hình ảnh hầu như tiếp nối lần lượt xuất hiện, mỗi một lần đều là ánh lửa chọi lóe Cơ Hạo mang theo đại đội nhân mã từ trên trời hạ xuống, hấn trong cái vung tay đã đem thủ lĩnh đại quân thủy yêu trấn áp, vung tay lên cái nữa, liền có cả đồng thủy yêu bị hấn một tay chém giết; nếu số lượng quân đội thủy yêu đủ khổng lồ, có đủ nhiều thủy yêu chạy thoát, đào tẩu khắp nơi, theo nhau mà đến chính là đám đông nhân mã dưới trướng Cơ Hạo

điên cuồng đuổi giết.

“Thủ đoạn thật độc ác.” Cộng Công thị chấp tay sau lưng, nhìn Cơ Hạo trong hình ảnh ánh sáng lấp lánh: “Thực lực tiểu tử này, tựa như càng ngày càng mạnh.”

“Lực lượng một người, không thay đổi được cái gì.” Đế Thích Sát đứng ở bên người Cộng Công thị, đột nhiên rất nhẹ nhàng cười lên: “Tuy nhiên, quân đội của ngài đã bị thương nặng, nhưng ưu thế chiến lược vẫn ở trên tay ngài, không phải sao?”

Cộng Công thị mỉm cười, ngạo nghễ hướng sâu trong đại điện nhìn tới.

Vực tổ đang ngồi xếp bằng ở trong một cái ao thật sâu sâu trong đại điện, từng đợt hơi nước nồng đậm không ngừng từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, không ngừng ulla vào trong ao. Hai mươi bảy con Vực toàn thân đỏ rực dài trăm trượng có thừa, đang nheo mắt lẳng lặng cuộn mình ở bên người Vực tổ, phía dưới thân thể mỗi một con Vực đều đứng sừng sững một tòa tế đàn hàn ngọc hình tròn.

Từng đợt khí lạnh thấu xương không ngừng từ trong tế đàn phun ra, cấp tốc rót vào trong cơ thể đám Vực này.

Phía trên thân thể hai mươi bảy con Vực, mơ hồ có thể thấy được hơi nước màu u lam ngưng tụ thành bóng người cao lớn.

Cộng Công thị vung tay, một bộ Trung Lục thủy hệ đồ xuất hiện ở phía sau hẳn, xoay người lại, đối mặt bức Trung Lục thủy hệ đồ to lớn này, Cộng Công thị cười lạnh liên tục nhìn các con sông sáng lên trên thủy hệ đồ.

“Nhìn xem, nhìn xem, đại thủ bút, thực là đại thủ bút!” Cộng Công thị chỉ vào các con sông sáng lên đó cười lạnh nói: “Vạn Long Phong Thủy Đại Trận của Tự Hi, ta cho rằng đã là kỳ diệu tưởng rất giỏi... Không ngờ Tự Văn Mệnh thẳng nhãi này, so với a cha ma quỷ kia của hẳn còn tiến thêm một bước

nữa.”

“Khởi thông thủy hệ Trung Lục, mạnh mẽ dẫn dắt hơi nước trong thiên địa, điều động nước lũ vô biên vào thẳng Quy Khư phía đông.” Cộng Công thị giơ hai tay lên cao ngửa mặt lên trời hét lớn: “Tự Văn Mệnh khôn khéo có tài, Cơ Hạo chiến lược cường đại... nếu bọn họ nguyện ý quy thuận ta, thì tốt bao nhiêu?”

Khóe miệng Đế Thích Sát nhanh chóng giật giật, một nụ cười trào phúng chợt lóe rồi biến mất.

Nếu Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo đều quy thuận Cộng Công thị, vậy thực lực Cộng Công nhất mạch người cũng quá bành trướng chút rồi... Đế Thích Sát nhanh chóng hướng Da Ma Thiên liếc một cái, Hủy Diệt Võ Trang của Da Ma Thiên, nên dùng ở Bắc Minh Cộng Công thị người nhỉ?

Hừ lạnh một tiếng, Cộng Công thị nhìn cũng không nhìn Đế Thích Sát lấy một cái, tay phải hấn nặng nề hướng tận cùng phía đông Trung Lục thủy hệ dồn hăng ấn một phát, chín vầng sáng màu lam to bằng nắm tay liền cấp tốc sáng lên.

“Lũ phế vật đó, chết sạch rồi... thì chết sạch đi! Cho rằng ta không nhìn ra sao? Tự Văn Mệnh muốn đem nước lũ Trung Lục dẫn đi Quy Khư, hẳn phải thông qua chín chỗ thủy môn này. Quý Môn, Quế Môn...”

“Ở trong chín đại thủy môn này, ta muốn khiến nhân tộc hao hết một chút khí lực cuối cùng.” Cộng Công thị lạnh lùng nói: “Bao gồm các lão bất tử kia ở trong, ta muốn khiến bọn hấn ở nơi này hao hết toàn bộ nguyên khí, thẳng đến Cộng Công nhất mạch ta cho bọn hấn một đòn cuối cùng!”

Cộng Công thị lại hướng Vực tổ ngồi xếp bằng trong cái ao liếc một cái.

Đế Thích Sát mỉm cười, hấn nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên, Cộng Công đại nhân tôn kính, làm minh hữu trung thành nhất của ngài, ta sẽ toàn lực phối hợp ngài, để chín chỗ thủy môn đó trở thành nơi rên rỉ cuối cùng của nhân tộc.”

Dang hai tay, Đế Thích Sát ôn hòa nói: “Như vậy, ngài là chuẩn bị vận dụng những người đó trong ao thần nguyên sao? Nói thẳng, hiện tại mạnh mẽ đánh thức bọn họ mà nói, thật sự quá đáng tiếc. Các thần linh này, bọn họ chưa hoàn toàn... ‘Trưởng thành’! “

“Chờ không nổi. Đánh thức bọn họ!” Cộng Công thị uy nghiêm nói: “Đây là quyết chiến cuối cùng, ta phải phòng bị Chúc Dung thị cũng đến chặn ngang một đạo, tuy thời tiết này đối với Cộng Công nhất mạch ta cực kỳ có lợi, nhưng Chúc Dung thị cũng không thể khinh thường. chúng ta phải tập trung toàn bộ lực lượng trên tay, không thể lãng phí một chút nào.”

Đế Thích Sát nhìn thoáng qua Cộng Công thị, chậm rãi gật gật đầu: “Như vậy, thì đánh thức bọn họ đi. Tuy chưa hoàn toàn ‘trưởng thành’, nhưng làm ‘thần linh’ của thế giới này, sức chiến đấu của bọn họ vẫn phi thường cường đại.”

Cộng Công thị chấp tay sau lưng, lẳng lặng nhìn Trung Lục thủy hệ đồ hồi lâu, hần lại xoay người, nhìn về phía tấm thần kính lóe ra thủy quang kia. Chỉ tay một cái, hào quang thần kính phun ra lóe lên một trận, trong quầng sáng xuất hiện một mảng chiến trường máu thịt bay tứ tung.

Trong sóng lớn ngập trời, mưa to tầm tã, lấy một tòa thành trại rách tung toé làm trung tâm, vô số chiến sĩ nhân tộc đang cùng vô số thủy yêu đại quân điên cuồng chém giết quần lấy nhau. Thủy yêu đại quân vô biên vô hạn từ phương Bắc cuộn cuộn xung phong tới, nhắc lên vô số sóng to hung hăng vỗ vào thành trại.

Từng đám đông chiến sĩ nhân tộc áo giáp vỡ nát chân đạp bè gỗ, bè tre, khăn cả giọng chém giết thành một cục với đám thủy yêu.

“Chính là những người này, khiến binh sĩ tộc ta đến từ mười hai thế giới không thể nam hạ nửa bước.” Cộng Công thị nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Nhân tộc, thật là đáng sợ. nhưng cũng chỉ có thế thôi. Xét đến cùng, chúng ta sẽ

thăng.”

Ánh mắt hướng quanh sáng nhìn thật sâu hồi lâu, Cộng Công thị trầm giọng nói: “Các người... Cũng đi đi. Chỉ cần bảo vệ tốt chín chỗ thủy môn đó, tận khả năng sát thương nhân tộc, trì hoãn bước chân bọn họ, chảy cạn máu bọn họ... Sau khi xong việc, ta hứa hẹn, khế ước chủ tớ của các người với Cộng Công nhất tộc ta giải trừ từ đây, tương lai Cộng Công nhất mạch ta nắm giữ thiên địa, các người cũng đều sẽ nhận được ban thưởng đủ hài lòng.”

Vô Chi Kỳ, Tương Liễu, Côn Bằng... các trọng thần Cộng Công nhất mạch đứng ở góc đại điện mãi không rên một tiếng liếc nhau một cái, đều hướng Cộng Công thị hạ thấp người hành một lễ, sau đó hóa thành các luồng sáng nhanh chóng lao ra khỏi thiên đình.

Chương 1250: Hắc Thủy Hào Hào

Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận, đến cửu đại long môn nơi này là đã thành hình.

Hai bên Quỷ Môn, thế núi hùng vĩ, vách núi dốc đứng như bình phong, gặt gao chắn trước làn nước mênh mông gào thét chạy chồm mà đến.

Con sông lớn nhỏ lấy hàng vạn để tính hội tụ thành một mảng đại dương mênh mông, sóng to hung hăng vỗ vách núi Quỷ Môn, vô số vòng xoáy ở dưới mạch nước ngầm thúc giục, giống như các viên lôi hỏa to lớn hung hăng va chạm vách núi, vòng xoáy khi vỡ vụn phát ra tiếng vang lớn so với một vạn tiếng sét đồng thời bùng nổ còn dọa người hơn.

Thế nước đáng sợ như vậy, Quỷ Môn lù lù bất động.

Tự Văn Mệnh lấy Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận chinh lý thủy hệ lớn nhỏ ở Trung Lục, cùng lúc không ngừng dẫn dắt vô cùng vô tận thủy nguyên chi khí trong hư không, Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận cũng cùng lúc ảnh hưởng hưởng địa mạch trong lòng đất.

Địa khí theo Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận dẫn dắt, cũng hướng phương vị chín đại long môn phía đông hội tụ lại.

Ngọn núi hai bên Quỷ Môn vốn cao chỉ nghìn trượng, trong mấy năm qua nhận được địa khí vô biên tẩm bổ, giống như măng đêm xuân liên tiếp cất cao, trong vài năm ngắn ngủn đã cao tới trên dưới mấy ngàn dặm. Phàm nhân đứng ở dưới núi, căn bản không nhìn thấy chỗ đỉnh núi, có vài phần khí độ hùng vĩ của trụ trời Bất Chu sơn năm đó.

Các đỉnh núi này đặc biệt trở nên so với tinh cương còn chắc chắn hơn gấp trăm lần, địa khí nồng đậm tràn ngập trong thân núi, bởi vì mây đen trên trời chặn ánh mặt trời, thiên địa một mảng tối đen, các đỉnh núi đó lại ở trong bóng đêm tản mát ra vàng sáng màu vàng loá mắt.

Giống như cả một khối ngọc bích màu vàng đất tỏa sáng rạng rỡ, xuyên thấu qua đá núi hầu như bán trong suốt, có thể nhìn thấy trong thân núi từng đạo địa khí như quái long đang vặn vẹo chạy chồm, càng có vô số đạo văn phù lục to lớn thiên địa tự nhiên ngưng tụ thành chột lóe qua.

Chín đại long môn, chỗ mấu chốt cuối cùng của Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận, muốn khơi thông nơi này, không chỉ cần đối phó rất nhiều quân đội thủy yêu Cộng Công phái trú ở đây, chỉ nói muốn phá vỡ thân núi chắc chắn dị thường này, khơi thông một cái thông đạo đủ rộng cho làn nước mệnh môn thông suốt chảy xuôi, đã không phải một việc dễ dàng.

Chân đạp một đám mây lửa, đứng ở chỗ cách Quỷ Môn không đến trăm dặm, thần thức Cơ Hạo khuếch tán ra, cẩn thận tìm kiếm ở trong thân núi hai bên Quỷ Môn.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, thần thức Cơ Hạo ngưng tụ thành thực chất hung hăng khoan mài thân núi, kịch liệt ma sát va chạm với địa khí trong thân núi cũng đã ngưng tụ thành dạng tinh thể, trên mảng lớn vách đá dài mấy vạn dặm tung tóe lên vô số đốm lửa, càng có một tầng hào quang cực kỳ chói mắt chảy ra ở mặt ngoài vách núi.

Khẽ hừ một tiếng, Cơ Hạo lui về phía sau ba bước.

Mi tâm đau đớn một trận, đại nhật nguyên thần cùng năm đại đạo thai đều suy yếu vô lực từng đợt. Cơ Hạo âm thầm kinh hãi Tự Văn Mệnh bày ra Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận lợi hại, tòa đại trận này trừ trị thủy, còn đem địa mạch lực của Trung Lục hội tụ hết ở trên chín đại long môn, Cơ Hạo lấy thần thức dò xét hư thật của Quỷ Môn, quả thực chính là đang dùng sức một người khiêu chiến lực lượng toàn bộ địa mạch toàn bộ Trung Lục.

Tạm không đề cập tới bốn nguyên lực ẩn của mười tám Ma tôn, hơn vạn Thiên Ma, Cơ Hạo mới tiêu hóa hấp thu không đến một phần trăm. Cho dù hẳn đem toàn bộ linh hồn bốn nguyên của các Vực Ngoại Thiên Ma đều hóa thành

của mình, hẳn cũng không có khả năng phân cao thấp với địa mạch lực một khối lực địa trung tâm nhất trong năm khối đại lực chủ yếu ở Bàn Cổ thế giới.

“Lợi hại!” Cơ Hạo tán thưởng một tiếng, tòa Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận này của Tự Văn Mệnh thật lợi hại.

Lấy ánh mắt lịch duyệt Cơ Hạo hiện nay xem ra, chín đại long môn này được địa mạch chi khí Trung Lục thế giới tẩm bổ, tương lai tất nhiên là chín đại phúc địa linh huyết đỉnh cấp, nếu có thể vận dụng thật tốt mà nói, bên trong còn không biết có thể ôn dưỡng ra bảo bối lợi hại cỡ nào.

Hiện tại hẳn cũng không dễ phán đoán, Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận của Tự Văn Mệnh, là trong lúc vô ý tạo thành chín đại long môn, hay là Tự Văn Mệnh ngay từ đầu đã cố ý? Nếu hẳn lúc vừa mới bắt đầu trị thủy, hẳn đã có tính toán như vậy, như vậy trình độ của Tự Văn Mệnh ở trên vu trận, sợ là vượt qua rất nhiều người tưởng tượng xa xa!

Dưới chân sóng đục quay cuồng, vô số vòng xoáy rậm rạp chen chúc với nhau, lực hút đáng sợ từ phía dưới ập tới, giống như những cái miệng khổng lồ muốn nuốt chửng Cơ Hạo. Bên người có cương phong chói tai như lưỡi dao hung hăng cắt xé, kéo Thái Cực Pháp Y kịch liệt bay lên, không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘Phân phạt’.

Cơ Hạo đứng giữa không trung, quanh thân có một khí tức khủng bố như thần như ma quanh quẩn, trong phạm vi ngàn dặm một giọt mưa cũng chưa rơi xuống. Trên người hẳn không thấy ánh lửa, nhưng trong một phương hư không này nhiệt lực kinh người, nước mưa trên trời còn chưa rơi xuống, đã bị nhiệt độ cao làm bốc hơi.

Ngoài trăm dặm phía trước chính là Quỷ Môn.

Trong hai mảng núi lớn kẹp một cái khe nhỏ bé, Quỷ Môn cao mấy ngàn dặm, rộng chỉ trăm trượng không thể tính là nhỏ, nhưng đối với Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận mà nói, cái này chỉ có thể xem như một cái khe hở bé nhỏ không

đáng kể.

Muốn khiến Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận trở nên thông thuận, ít nhất phải đem Quỷ Môn mở rộng đến tám trăm dặm, mới có thể khiến nước lũ cuộn cuộn thuận lợi đi qua, mới có thể hữu hiệu cắt bỏ trận đại hồng thủy trước nay chưa từng có này của Trung Lục thế giới.

Một đám mây đen lằng lằng lơ lửng trước Quỷ Môn, cách mặt nước khoảng mười dặm, Hắc Thủy Huyền Xà cuộn thân thể ở trên mây đen, như một ngọn núi nhỏ lằng lằng nằm nơi đó. Hắn nheo mắt nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới, đột nhiên một ngụm nọc độc xa xa phun tới: “Tiểu tử, người chính là Nghiêu Hầu Cơ Hạo? Nghe bọn nhỏ phía dưới nói, người xuất thân Nam Hoang Hỏa Nha bộ, mấy năm nay rất có thù hận với Hắc Thủy Huyền Xà bộ của ta?”

Cơ Hạo lắc đầu cười, hướng Hắc Thủy Huyền Xà ôm quyền hành một lễ. Xem hình thể kẻ này, hẳn cũng là dị chủng thời đại hồng hoang bảo tồn lại, nói không chừng hẳn chính là con Hắc Thủy Huyền Xà đầu tiên trong thiên địa, đối với dị chủng cổ xưa mà lớn tuổi này, cho dù là sinh tử đại địch, Cơ Hạo cũng không ngại bày tỏ đủ lễ tiết với người ta.

“Hôm nay chúng ta chỉ luận công vụ, không nói chuyện thù riêng. Ngài cảm thấy thế nào?” Cơ Hạo cười hướng Hắc Thủy Huyền Xà nói: “Nếu Nam Hoang Hắc Thủy Huyền Xà bộ có tộc nhân không phục đối với ta, cứ việc tới tìm ta chém giết là được. Chẳng qua, Nam Hoang Hắc Thủy Huyền Xà bộ... có Vu Đế sao?”

Cơ Hạo mang theo một tia giảo hoạt, cười rất đặc ý.

Khuôn mặt Hắc Thủy Huyền Xà bộ giật giật, trong mắt hiện lên một mảng hỏa khí then quá hóa giận. Nam Hoang Hắc Thủy Huyền Xà bộ chỉ là một cái tiểu bộ lạc chi nhánh, chiến lực cấp Đại Vu là lực lượng đỉnh phong của bọn họ... Vu Đế? Nam Hoang một mũi Hắc Thủy Huyền Xà bộ đó không cần nói Vu Đế, bọn họ có bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện Vu Vương?

“Lão tổ, để ta lấy đầu Nghiêu Hầu đi!” Một đại hán đầu trọc làn da đen, chỉ ở giữa hông quần một dải da rồng mềm từ trên không Quỷ Môn đập sóng nước bay xuống. Đại hán đầu trọc ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Cơ Hạo, thản nhiên nói: “Đám nhỏ Nam Hoang không chịu nổi, nhưng là bọn hán như thế nào cũng là trong một mũi tên này của ta phân hoá ra, không thể để cho người ta coi thường.”

Hắc Thủy Huyền Xà thè lưỡi răn ‘Xì xì’, chậm rãi hừ một tiếng: “Đi, chém hán.”

Đại hán đầu trọc đập sóng nước nhanh chóng hướng Cơ Hạo bên này lao vút tới. Cách thật xa, hán đã lấy ra một thanh loan đao tạo hình quái dị, nghe tiếng trợn mắt hướng Cơ Hạo cười lên: “Nghiêu Hầu, người giết người, là ta Hắc Thủy Hào Hào.”

Mấy chục đám mây nước từ bên trên Quỷ Môn nhanh chóng hạ xuống, trên mây nước phân biệt có một đại hán da đen đứng.

Nhìn thấy Hắc Thủy Hào Hào đã sắp đến trước mặt Cơ Hạo, các đại hán đó đồng thời mắng một câu, phản nộ vung nắm đấm lên.

Chương 1251: Âm Tiễn Đa Thương Người

Hắc Thủy Hào Hào đập sóng nước nhanh chóng áp sát.

Cơ Hạo không chút sơ ý nhìn hắc, đặc biệt là cảnh giác nhìn lướt qua loan đao màu lam dài tám thước, thân đao chỉ rộng bằng ngón tay cái, so với trang giấy còn mỏng hơn trong tay hắc. Tạo hình cực đoan, màu quái dị, đón gió liền có một mùi thơm ngọt ngào thoang thoảng ập tới, thanh loan đao này rất cổ quái.

Hắc Thủy Hào Hào khí tức sắc bén, hắc càng tới gần Cơ Hạo, huyết tinh sát khí trên người tản mát ra lại càng thêm dày đặc.

Khi hắc tới gần Cơ Hạo cách không đủ mười dặm, đỉnh đầu Hắc Thủy Hào Hào đã bốc lên một đạo huyết khí cao tới trăm dặm, vô số gương mặt vặn vẹo ở trong huyết khí dinh dính, tanh hôi như ẩn như hiện, hiển nhiên những người này đều là oan hồn bị Hắc Thủy Hào Hào chém giết, bị hắc dùng yêu pháp giam cầm ở trong huyết khí này.

Không sai, Hắc Thủy Hào Hào là một xà yêu hóa thành hình người, hơn nữa là một ‘yêu ma tinh nhuệ’ giết chóc vô số. Cần thận phân biệt khí tức của Hắc Thủy Hào Hào, Cơ Hạo cho hắc một cái đánh giá ‘Đỉnh cấp tinh nhuệ’.

Cái gọi là ‘Tinh nhuệ’, Không chỉ có riêng tu vi thì có thể xưng là tinh nhuệ.

Mấy năm qua, Cơ Hạo chém giết vô số thủy yêu, nhất là các thủy yêu đến từ mười hai cái thủy thế giới, các đại yêu cấp Vu Vương, cự yêu cấp Vu Đế kia, bọn họ thời gian tu hành đủ dài lâu, yêu lực của bọn họ cũng đủ cường đại.

Nhưng các thủy yêu đó không thể tính là tinh nhuệ, bọn họ chưa từng trải qua vật lộn sinh tử thật sự, chưa ở trong núi thâm biển máu lặn lộn trăm tám mươi lần, bọn họ căn bản không tính là tinh nhuệ.

Hắc Thủy Hào Hào trước mắt lại là tinh nhuệ thứ thiệt. Hắc không chỉ có yêu

pháp tu vi có thể so với Vu Đế đỉnh phong nhân tộc, hãn càng thân trải trăm trận, từng trải qua vô số lần sinh tử khảo nghiệm, cho nên hãn là tinh nhuệ thứ thiệt, loại đối thủ đáng sợ nhất trên chiến trường.

“Nghieu Hâu, Cơ Hạo! Phụng lệnh Nhân Hoàng, lĩnh quyền nhìn tình huống mà lộng quyền, phạm kẻ cản trở đại kế trị thủy của nhân tộc ta, tất cả đều tru sát!” Cơ Hạo ánh mắt lạnh lùng nhìn Hắc Thủy Hào Hào, lạnh giọng nói: “Nhưng, ông trời có đức hiếu sinh, người khổ tu nhiều năm, không dễ gì có tu vi hôm nay, nếu có thể cúi đầu tiếp nhận số phận, quy thuận nhân tộc ta, suốt đời chịu nhân tộc ta ra roi...”

“Làm nô lệ?” Hắc Thủy Hào Hào nhếch miệng cười, hãn há mồm, chiều cao của hãn chỉ một trượng hai thước, lại từ trong mồm thè ra một cái lưỡi rắn màu đen dài bảy tám thước, dùng sức liếm lưỡi đao trên loan đao ở trong tay một cái.

Một mảng nước miếng độc dinh dính bám vào trên lưỡi đao, rất nhanh nọc độc đã ngấm vào thân đao, hào quang màu lam trên loan đao càng sáng thêm vài phần.

“Nghieu Hâu, người nghe cho rõ, về sau lời Nhân Hoàng nói không có tác dụng nữa, nghe Cộng Công đại nhân của chúng ta... Không, Cộng Công đại đế!” Hắc Thủy Hào Hào rung đùi đắc ý nói: “Nhân tộc các người, về sau đều là nô lệ của thủy tộc ta, nam nhân làm trâu làm ngựa cho chúng ta, nữ nhân sinh con đẻ cái cho chúng ta!”

Cười vài tiếng quái dị, Hắc Thủy Hào Hào đắc ý dùng loan đao chỉ Cơ Hạo: “Làm nô lệ, đây là vận mệnh định sẵn của nhân tộc các người!”

Cơ Hạo hít sâu một hơi, cũng không dong dài nữa, chậm rãi giơ lên Thái Cực Thần Phong. Hãn đã thu phục Hoàn Công Ngự Hoàn Hành, hãn rất có hứng thú để Hắc Thủy Hào Hào cũng quy thuận mình, đây dù sao cũng là một vị có sẵn chiến lực cấp Vu Đế đỉnh phong!

Nghieu Sơn lĩnh căn cơ vẫn quá mỏng, mời chào thêm một chút nhân thủ chỉ

có lợi.

Hắc Thủy Hào Hào đã không biết điều, như vậy thì đánh cho hăn ngoan ngoãn quỳ dưới đất, ôm chân mình xin mình thu lưu đi!

Nhếch miệng cười, Cơ Hạo hơi ngẩng mặt lên, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống dài bén nhọn du dương. Tiếng rống ngân nga như rồng gầm, tiếng ngân nga mới đầu cực kỳ nhỏ bé như một cây kim dài xẹt qua mặt nước, rất nhỏ hầu như nghe không rõ.

Nhưng dần dần tiếng ngân nga càng lúc càng cao vút, càng lúc càng cường thịnh. Mặt nước phía dưới kịch liệt dao động, mặt nước bị tiếng ngân nga công kích, không ngừng nhấc lên từng đợt sóng to.

Mây đen trên trời bị tiếng ngân nga chấn động vỡ nát, trên bầu trời xuất hiện một xoáy mây thật lớn đường kính vạn dặm, mây đen dày không lường được cấp tốc xoay tròn, ở đỉnh chớp xoáy mây mơ hồ thấy được một tia ánh mặt trời chiếu vào.

Đây là bí pháp ‘Thiên Long Ngâm Xướng’ Cơ Hạo từ trong ‘Diễn’ chi đạo quả của Hoa đạo nhân trực tiếp học được, bá đạo uy mãnh không bằng Sư Tử Hồng, lại kéo dài một mạch, ngân nga không dứt, đối với các loại linh thể gây hại có sát thương rất mạnh, càng có thể chấn động lục phủ ngũ tạng bản thân, cường đại đề cao huyết khí bản thân, là một pháp môn kỳ diệu công kích kẻ địch, rèn luyện bản thân kiêm nhiều mặt.

Long, đứng đầu lân giáp. Thiên Long Ngâm Xướng của Cơ Hạo vừa xuất hiện, Hắc Thủy Hào Hào chợt biến sắc, huyết khí cao trăm dặm ở đỉnh đầu kiêu ngạo ngút trời chợt ảm đạm, bị ép hạ thấp ba mươi dặm, khí tức quanh thân càng trở nên tán loạn đi rất nhiều, một đôi con ngươi lạnh lẽo vô tình càng hỗn độn một trận, gương mặt cũng theo bản năng run rẩy.

Một tiếng Thiên Long Ngâm Xướng, Cơ Hạo đem Hắc Thủy Hào Hào chấn động tới mức trận cước đại loạn.

Cười lớn một tiếng, thừa dịp hắc bệnh lấy mạng hắc, Cơ Hạo tiến lên một bước, hai tay cầm chuôi kiếm, Thái Cực Thần Phong dài đến tám thước kéo một làn gió dữ hung hăng hướng vào đầu Hắc Thủy Hào Hào bổ xuống.

Con người tán loạn của Hắc Thủy Hào Hào chợt co lại, khí tức hỗn loạn cũng nháy mắt khôi phục bình tĩnh.

Thiên Long Ngâm Xướng chấn động khiến toàn thân Hắc Thủy Hào Hào khí huyết sôi trào, nhưng hắc là chiến sĩ dũng mãnh tinh nhuệ thứ thiệt, tiếng rống dừng lại hắc liền khôi phục bình thường. Lưỡi răn trong mồm đóng đưa, Hắc Thủy Hào Hào nhắm mắt, tay phải mềm như không có xương kéo loan đao, chợt kéo theo mấy ngàn luồng hàn quang nhỏ bé hướng vào đầu Cơ Hạo bổ xuống.

Một tiếng rống bén nhọn từ trong cổ họng Hắc Thủy Hào Hào truyền đến: “Nghieu Hâu, ngươi là người! Ta là răn! Ta là Hắc Thủy Huyền Xà! Người, có thể độ sống dai với răn sao?”

Sinh mệnh lực của loài răn là bền bỉ nhất, răn cỏ bình thường bị chặt mất đầu, đầu răn cũng có thể tiếp tục sống sót rất lâu, càng không cần nói là dị chủng Hắc Thủy Huyền Xà trong thiên địa, càng không cần nói là Hắc Thủy Hào Hào loại cự yêu tu thành thân người này.

Sinh mệnh lực của Hắc Thủy Hào Hào tuyệt đối cường đại hơn Vu Đế bình thường gấp trăm lần, cái đó và tu vi không quan hệ, hoàn toàn là tiên thiên thiên chất của Hắc Thủy Huyền Xà mang đến.

Cơ Hạo không bị lời nói của Hắc Thủy Hào Hào dao động, Thái Cực Thần Phong kiên định như cũ, không lệch chút nào chém xuống. Hắc không tránh không né đối với đao quang của Hắc Thủy Hào Hào, bày ra một tư thế lấy mạng đổi mạng.

Thái Cực Pháp Y nổi lên một tầng thanh quang trong suốt, một mảng lớn thanh quang hóa thành một đóa hoa sen cực lớn quay quanh Cơ Hạo nở rộ ra, hoa sen thanh quang vô thanh vô tức hướng đao quang đầy trời ngăn cản.

Mắt thấy Cơ Hạo và Hắc Thủy Hào Hào đã sắp giao qua nhau, đột nhiên trong lòng hai người đồng thời có báo động sinh ra.

Hét to một tiếng, Cơ Hạo và Hắc Thủy Hào Hào nhìn nhau một cái, hai người thu hồi đao, kiếm, phân biệt vung ra tay trái hung hăng vỗ một chương, nương lực đạo phản chấn của một đòn này, thân thể hai người chột thối lui về phía sau, lóe lên vài cái đã chạy ra xa mười mấy dặm.

Hai mũi tên mang theo tiếng rít chói tai, kéo một luồng hàn quang tinh tế dài đến nghìn trượng hầu như là cắm thân thể hai người xẹt qua.

Thái Cực Pháp Y nổi lên hoa sen thanh quang nhẹ nhàng run một cái, mũi tên xẹt qua thân thể Cơ Hạo bị một đạo thanh quang cuốn lấy, một lực lượng vận vẹo cực kỳ sự mềm dẻo đem mũi tên kim loại thoải mái mài thành phấn.

Hắc Thủy Hào Hào thì hự một tiếng, đầu mũi tên xẹt qua thân thể hắn, kéo một làn gió sắc bén xé rách da hắn, một dòng máu tươi bay vọt ra.

“Tên đui mù nào, dám ở đây ám tiễn đả thương người?” Hắc Thủy Hào Hào phản nộ dị thường, lớn tiếng rít gào mắng.

Chương 1252: Anh Dũng Tranh Tiên

Cơ Hạo chưa bị thương, chưa nổi điên giống Hắc Thủy Hào Hào, nhưng hẳn cũng âm thầm cảm tức.

Hai mũi tên vừa rồi, một mũi tên bắn về phía Hắc Thủy Hào Hào hẳn không đánh giá, một mũi tên hướng về phía hắn, lại là rất nham hiểm hướng tới yếu hại bên hông hắn. Đặt ở trên thân người thường, một mũi tên này đủ để trí mạng.

Người ngoài đều chỉ nói Cơ Hạo là tu vi Vu Đế, Vu Đế sinh mệnh lực cường đại dị thường, bị mũi tên bắn trúng yếu hại bên hông, nhiều nhất tổn hại vài phần nguyên khí, thật ra cũng không đến mức uy hiếp sinh mệnh.

Nhưng Cơ Hạo thu phục Nghệ Địa, càng để hắn bái vào môn hạ Vũ Dư đạo nhân, thành sư đệ đáng tin của mình. Hai người giao tình thâm hậu, một số thủ đoạn nham hiểm không lộ ra với người ngoài của Thập Nhật quốc, Cơ Hạo cũng từ chỗ Nghệ Địa học đến nơi đến chốn.

Mũi tên bắn lên vừa mới hướng phía hông Cơ Hạo bắn tới, bản thân mũi tên là ngâm nước bọt Câu Vãn Biên Bức cùng nhựa cây Lang Độc Mộc, độc tính trên thân mũi tên cực kỳ nham hiểm, chuyên môn ô nhiễm tinh huyết nhân tộc; đầu mũi tên là nơi cực âm trong lòng đất tám vạn một ngàn dặm lấy ra đá mặt quỷ chế thành, chí âm chí hàn, tà độc dị thường, yếu hại thận sau khi bị trúng nó, tất nhiên tổn hao nhiều nguyên khí.

Mũi tên tuy bị Thái Cực Pháp Y nghiền nát, ở trong nháy mắt đó, thần thức của Cơ Hạo đã phân biệt ra phù văn trên đầu mũi tên sử dụng—— đó là ‘Lạc Ô Chú’ chỉ Thập Nhật quốc có, truyền thuyết thượng cổ đại thần Nghệ bản chết chín con Tam Túc Kim Ô, sử dụng chính là Lạc Ô Chú.

Đây cũng là một loại thượng cổ thần chú cực độ sát phạt nguyên khí, đối với tinh huyết có lực phá hoại đáng sợ.

Nếu nữ tử bị Lạc Ô Chú đánh trúng thì thôi, nữ tử thuần âm, lực sát thương của Lạc Ô Chú đối với nữ nhân sẽ không quá mạnh mẽ; nếu là nam tử thuần dương bị Lạc Ô Chú đánh trúng, cho dù là đại năng cấp Vu Đế, ít nhất cũng phải gục trên giường bệnh một hai năm, tệ hơn còn có thể hạ cảnh giới, mất đi hơn phân nửa lực lượng.

Mũi tên tàn nhẫn, nham hiểm như thế, cũng chỉ có Cơ Hạo, đối làm Tự Văn Mệnh không cần thận bị ám toán một mũi tên, cũng là kết cục bị thương nặng hấp hối.

Thu hồi Thái Cực Thần Phong, Cơ Hạo nhìn về phía mũi tên bắn tới. Mũi tên nham hiểm độc ác như vậy, hơn nữa dùng tới Lạc Ô Chú chỉ Thập Nhật quốc có, người tới tất nhiên là cao tăng của Đông Di Thập Nhật quốc.

Chân trời phía tây, dưới mây đen thật dày một con Kim Sí Đại Điêu (chim ưng to lớn cánh vàng) hình thể cực kỳ to lớn dang cánh màu vàng rộng trăm dặm, vô thanh vô tức khổng chế cương phong lướt đến. Cách mấy trăm dặm, một nam tử thanh niên đứng ở đỉnh đầu Kim Sí Đại Điêu ra vẻ tiếng cười sục sôi chí khí ở xa xa truyền tới.

“Phía trước là Nghiêu Hầu Cơ Hạo phải không? Mỗ, Cùng Tang Thánh, đặc biệt dẫn hảo thủ tinh nhuệ trong tộc đến trợ chiến. Một chút xà trùng tiểu yêu, không đáng để Nghiêu Hầu ra tay, tiểu yêu tiểu quái nhỏ nhoi này, để thủ hạ của mỗ đối phó đi!”

Cơ Hạo hơi nhíu mày, Cùng Tang Thánh? Cùng Tang thị?

Cùng Tang thị bắt nguồn từ đất ‘Cùng Tang’, khởi nguyên ở đế Thiệu Hạo, đó là chỗ đất tổ của thị tộc lệ thuộc trực tiếp đế Thiệu Hạo. Từ sau khi đế Thiệu Hạo bỏ đế vị quy ẩn, thị tộc của hắn phân hoá ra nhiều bộ tộc lớn nhỏ, cũng phân hóa ra nhiều dòng họ.

Nhưng Cùng Tang thị một chi này sao... Chỉ có một chi tộc nhân nọ nhiều thế hệ trấn thủ đất tổ Cùng Tang, được xưng có được huyết mạch thuần khiết nhất

của đế Thiệu Hạo, mới luôn kiên trì sử dụng dòng họ ‘Cùng Tang’ này.

Nếu là Cùng Tang thị mà nói, vậy tất cả đều có thể giải thích thông.

Cùng Tang thị, ở Đông Di Thập Nhật quốc được hưởng địa vị cực kỳ đặc thù.

Họ Nghệ nắm giữ quân đội cùng tài phú ở Thập Nhật quốc, lực lượng thế tục khổng lồ của Thập Nhật quốc đều bị họ Nghệ nắm giữ, các đời quốc chủ Thập Nhật quốc, mình chủ nhiều nhiệm kỳ các bộ tộc Đông Di, đều xuất thân họ Nghệ.

Cùng Tang thị nắm giữ tín ngưỡng các bộ tộc Đông Di, toàn bộ vụ tế, toàn bộ vụ y của Thập Nhật quốc, tiền thủ cường đại nhất thần bí nhất đích thực đều ra từ Cùng Tang thị. Đông Di các bộ cần vụ dục, cần vụ phù, các loại sản phẩm có liên quan với vụ thuật, bao gồm mũi tên phù văn các bộ tộc Đông Di ắt không thể thiếu, hơn chín phần mười đều ra từ tay vụ sư Cùng Tang thị.

Có người từng nói như vậy, họ Nghệ hợp thành thân thể thế lực to lớn Thập Nhật quốc này, mà Cùng Tang thị chính là linh hồn của thân thể cường đại này. Không có Cùng Tang thị, Thập Nhật quốc chỉ là một vật chết, Đông Di liên minh cường đại cũng sẽ sụp đổ.

Ngay lúc Cơ Hạo đang nghĩ, Hắc Thủy Hào Hào đã vung loan đao, hướng Cùng Tang Thánh lớn tiếng rít gào lên: “Cùng Tang Thánh? Tộc nhân Cùng Tang thị? Nhiều năm như vậy, rất ít thấy tộc nhân các người đi lại bên ngoài! Các người, chỉ biết sau lưng ám tiễn dả thương người sao? “

Hắc Thủy Hào Hào thè lưỡi rắn thật dài, hướng tới Cùng Tang Thánh lớn tiếng gào rống: “Các người còn biết xấu hổ hay không? Thiệu Hạo dạy các người đâm tiểu tạp toái này hạ độc thủ sau lưng sao? Các người cũng tính là hậu duệ Nhân Hoàng? Ta nhớ vào!”

Một ngụm nọc độc phun mạnh ra, Hắc Thủy Hào Hào bản tính yêu ma chưa trừ, hấn xoay người, dùng sức mân mê sau lưng, dùng sức vỗ mông mình, quái

thanh quái khí lớn tiếng kêu gào: “Cùng Tang Thánh, các người đám đàn bà không - trứng này, các người chỉ biết ám tiễn đả thương sau lưng người ta sao? Đến đi, bắn ta, đến đi, người nếu bắn không chết ta...”

Cơ Hạo không hé răng, Cùng Tang Thánh bề ngoài khuôn mặt đoan trang, trên cằm để một chòm râu thì biến sắc.

Hắc Thủy Hào Hào mắng hăn không quan trọng, nhưng lời hăn nói đã làm nhục Thiếu Hạo, Cùng Tang Thánh chắc chắn không thể để Hắc Thủy Hào Hào mắng dữ dội tiếp như vậy.

Vung tay, phía sau Cùng Tang Thánh một thanh niên mặc áo lông vũ màu trắng, toàn thân được lông chim trắng noãn như tuyết gắt gao bao bọc, da mặt cũng trắng hơn tuyết, mi thanh mục tú như một thiếu nữ thanh tú thân thể nhoáng lên một cái, kéo một luồng sáng màu trắng mắt thường gần như không thể thấy được lao ra.

“Yêu nghiệt lớn mật, sao dám làm nhục tổ tiên? Ta Cùng Tang Sương, đặc biệt tới giết người!”

Cùng Tang Sương kéo theo mấy chục tàn ảnh nhanh chóng lao về phía Hắc Thủy Hào Hào, khi hăn đi ngang qua Cơ Hạo, còn quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Cơ Hạo, trong một đôi mắt hoa đào ngập nước tràn đầy trào phúng cùng khinh thường ——bộ dáng đó, thật giống như một thiên tài trời sinh thông minh nhìn một đứa ngốc.

Cơ Hạo nặng nề ho khan một tiếng: “Hắc Thủy Hào Hào, là đối thủ của ta!”

Một làn gió nhẹ chợt lướt qua bên người Cơ Hạo, Cùng Tang Thánh như quỷ my xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, vươn một bàn tay làm động tác cản Cơ Hạo. Ngoài cười nhưng trong không cười hướng Cơ Hạo nhếch nhếch miệng, Cùng Tang Thánh ‘Hắc hắc’ nói: “Nghieu Hầu... Mấy năm qua, người bôn ba khắp nơi, nghĩ hăn đã mệt rồi. Công lao người lập không ít, để người trẻ tuổi tộc ta bán thêm chút khí lực đi.”

Cười một tiếng quái dị, Cùng Tang Thánh lặng lẽ nói: “Cùng Tang thị ta cũng là nhân tộc nhất mạch, là con cháu đế Thiếu Hạo. Chúng ta vất vả từ Đông Hoang tới Trung Lục, không lẽ Nghiêu Hâu còn muốn cướp đoạt cơ hội góp sức cho nhân tộc của chúng ta?”

Cơ Hạo muốn nói lại thôi. Cùng Tang Thánh mỉm cười, dùng sức chỉ chỉ ngực mình, dùng sức nói: “Nghiêu Hâu, chúng ta mang theo một bầu nhiệt huyết cùng nhiệt tình đến, người cũng không thể lạnh lòng cống hiến cho nhân tộc của chúng ta!”

Lời cũng đã nói đến trình độ này, Cơ Hạo từ từ thở dài một hơi, bất đắc dĩ nhìn Cùng Tang Thánh:

“Ta là đầy ý tốt, ta sợ Cùng Tang Sương tiểu tử này sẽ chết.”

“Mặt khác, Cùng Tang Thánh, các người thật sự là vừa mới tới Trung Lục sao? Vậy, các người tới thật đúng dịp đó!”

Cơ Hạo ở trong lòng chửi ầm lên ——thời gian vài năm qua, khi vô số việc bận việc mệt cần người làm các người không thấy bóng dáng.

Hiện tại chỉ còn lại có chín đại long môn chặn đường, mắt thấy đã sắp tới lúc đại công cáo thành...

Các người đám vương bát đản này chạy tới hái trái cây!

Chương 1253: Làn Đầu So Chiêu

Cơ Hạo nhìn khuôn mặt trắng anh tuấn kia của Cùng Tang Thánh, có một loại xúc động vung lên Bàn Cổ Chung quật hấn mặt hoa đào nở rộ.

Một đạo vu lực dao động dày nặng truyền đến, Tự Văn Mệnh trong tay bưng một cái bát sứ lớn mẽ miệng bước đến bên người Cơ Hạo, tay trái chế trụ cổ tay Cơ Hạo. Mang theo một nụ cười ôn hòa, khoan hậu, Tự Văn Mệnh gật đầu nói: “Cùng Tang thần vu, Cùng Tang thị có thể tới tiếp viện, đây là không còn gì tốt hơn.”

Cười cười, Tự Văn Mệnh hướng các chiến sĩ nhân tộc đang nghỉ ngơi trên sườn núi xa xa nhìn một cái, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Các huynh đệ mấy năm qua cũng thật sự vất vả, có thể nghỉ ngơi một lần, thật sự rất khó có cơ hội này.”

Cơ Hạo nheo mắt, nhanh chóng nhìn thoáng qua Tự Văn Mệnh.

Từ trong miệng Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo nghe ra một ý kiêng kỵ nồng đậm. Cơ Hạo nhất thời hiểu ra, Cùng Tang Thánh này không phải người dễ đối phó. Nhưng, ‘Thần vu’? Cùng Tang Thánh danh hiệu là ‘Thần vu’? Gã này, chẳng lẽ là Vu Thần hay sao?

Cơ Hạo bất động thanh sắc nhìn trên dưới Cùng Tang Thánh một cái, trong ánh mắt bình thản mơ hồ mang theo một tia ý đánh giá.

Cùng Tang Thánh rất sâu sắc phát hiện dị sắc trong ánh mắt Cơ Hạo, hần cười ‘Ha ha’, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Xem ra, mấy năm nay, đã không có bao nhiêu người còn nhớ rõ danh hiệu của mỗi... Cũng nên đi ra ngoài một chút.”

Đột ngột, tay phải Cùng Tang Thánh đột nhiên nâng lên, trao về phía cổ tay trái của Cơ Hạo.

Trong cái bóng dưới chân Cơ Hạo một bóng đen đột nhiên lao ra, Da Ma Sát

Nhất mang theo một tia sát khí lạnh buốt, năm ngón tay trái như đao, ở trong không khí xé ra năm vết rách màu đen nhỏ bé, hung hãn lao về phía bàn tay Cùng Tang Thánh.

Bàn tay hai người lặng yên không một tiếng động va chạm với nhau. Trên mười ngón siết chặt nổi lên một tầng sóng màu đen bán trong suốt, vang ‘Rắc rắc’ vài tiếng, hư không phạm vi một thước phụ cận bàn tay dán sát của hai người đột nhiên biến thành một mảng tối đen.

Trong nháy mắt tiếp theo, hư không vặn vẹo biến thành màu đen khôi phục bình thường, ngón tay Da Ma Sát Nhất và Cùng Tang Thánh cũng đã tách ra, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Da Ma Sát Nhất lui lại ba bước, lui đến phía sau Cơ Hạo đứng thẳng, mà Cùng Tang Thánh thì nhú lông mày, bất động thanh sắc lướt ngang ba bước, lặng yên rời xa Cơ Hạo bảy tám trượng.

“Dưới trướng Nghiêu Hầu quả nhiên phi phàm, không thể ngờ được thế mà ẩn giấu đại năng dị tộc Nhật Nguyệt cảnh. hơn nữa, lại là đại năng dị tộc Âm Nhật nhất mạch sát lực mạnh nhất, hung tàn mạnh nhất... khá lắm, thực khá lắm!”

Nhìn gương mặt Cùng Tang Thánh ghen đến mức phát xanh, trong lòng Cơ Hạo buồn cười một trận. Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Đức hạnh của bản hậu, như ngô đồng thần mộc, tự có thần cầm phượng hoàng ở xa vạn dặm cư trú trên đó. Vèn vèn mấy đại năng dị tộc chịu đức hạnh của bản hậu tác động, thành tâm quy thuận, cũng là việc đương nhiên.”

Cái bát sứ trong tay Tự Văn Mệnh run lên, hần thiếu chút nữa bóp vỡ cái bát sứ.

Khuôn mặt Cùng Tang Thánh co giật. Tay phải hắn bị Da Ma Sát Nhất bóp đau đớn giấu ở trong tay áo hung hăng siết chặt nắm đấm —— Cơ Hạo, người còn cần mặt mũi nữa không? Người nói người đức hạnh cao thượng, thanh danh truyền xa, như ngô đồng thần mộc chiếu sáng vạn dặm, cho nên tác động thần

cầm phượng hoàng ở xa vạn dặm bay tới tìm nơi nương tựa, cư trú ở trên người cái cây ngô đồng này?

Da mặt Da Ma Sát Nhất càng biến thành màu đen từng đợt, rất có chút u oán nhìn bóng lưng Cơ Hạo một cái —— Da Ma Sát Nhất dám dùng linh hồn tổ tiên một trăm tám mươi đời của mình thề, hẳn tuyệt đối không phải vì đức hạnh Cơ Hạo tác động mới quy thuận Cơ Hạo!

Da Ma Sát Nhất muốn nói với Cùng Tang Thánh, hẳn là bị năm đấm của Cơ Hạo ‘tác động’, khuất phục bởi sức chiến đấu cường hãn của Cơ Hạo, lúc này mới bất đắc dĩ thề trở thành nô bộc của Cơ Hạo. đó là bởi vì năm đấm, năm đấm nặng trĩu, có quan hệ cái rắm với đức hạnh?

Vài người ở nơi này bất động thanh sắc qua một chiêu, bên kia Cùng Tang Sương đã đánh gió thổi nước lên với Hắc Thủy Hào Hào.

Thần thức Cơ Hạo bao phủ chiến trường, cẩn thận quan sát quá trình chiến đấu của Cùng Tang Sương, khóe mắt hẳn hơi run rẩy, đây là chiến kỹ bí mật Thập Nhật quốc che dấu, hay là chiến pháp độc môn chỉ Cùng Tang thị có?

Nghệ Địa làm đại biểu các tiền thủ Đông Di, bọn họ thích nhất chính là cách xa vài dặm hoặc là mấy chục dặm, có tiền thủ Đông Di cường đại thậm chí thích cách xa mấy trăm dặm, mấy ngàn dặm thậm chí mấy vạn dặm, dùng tiên thuật cường hoành bá đạo một mũi tên phục giết kẻ địch.

Nếu mất đi cung tên, hoặc là bị kẻ địch tới gần người, một thân thực lực của các tiền thủ Đông Di ít nhất mất đi tám chín thành.

Nhưng Cùng Tang Sương lại đang cận thân tác chiến với Hắc Thủy Hào Hào.

Hắn cầm một cây trường cung toàn thân trắng xóa, tản mát ra hàn khí đáng sợ, dây cung màu bạc nhỏ tới mức mắt thường khó có thể nhìn thấy. Cùng Tang Sương khi thì hai tay cầm cánh cung, khi thì một tay vung trường cung, dây cung tinh tế trong suốt xé rách không khí, phát ra tiếng nổ vang ‘ong ong’, kéo

theo các luồng hàn quang nhỏ bé, hóa thành một tấm lưới ánh sáng dày đặc bao phủ toàn thân Hắc Thủy Hào Hào.

Hắc Thủy Hào Hào thè lưới rần, tay phải nắm chặt loan đao, cũng kéo ra một mảng lớn đao quang bảo vệ toàn thân.

Cùng Tang Sương như một con bọ chó linh hoạt vòng quanh Hắc Thủy Hào Hào nhảy nhót loạn xạ, bốn phương tám hướng đều là tàn ảnh hắc kéo theo, thoạt nhìn giữa không trung ít nhất có ba bốn trăm Cùng Tang Sương đang nhảy nhót.

Hắc Thủy Hào Hào lại sửa tác phong gào rống, xông thẳng khi yêu ma nhất tộc tác chiến, thân thể như núi lơ lửng ở giữa không trung không nhúc nhích, mặc cho Cùng Tang Sương điên cuồng tiến công, hắc chỉ vung loan đao, vầng vàng bảo vệ bản thân.

Đao quang và dây cung không ngừng va chạm, tiếng vang thanh thúy ‘Leng keng’ nối liền thành một tiếng rít bén nhọn thật dài, đâm màng tai người ta đau đớn.

“Cùng Tang Sương, là người trẻ tuổi rất xuất sắc của tộc ta mấy năm nay.” Cùng Tang Thánh nhìn ra ngoài một hồi, đột nhiên mở miệng nói: “Hắc, có tiềm lực để tử, cho hắc thêm mấy chục năm ngao luyện, hắc hắc là có thể đảm nhiệm chức Nhân Hoàng.”

Cùng Tang Thánh tinh thuần: “Đứa nhỏ này nhiệt tình nhất đối với đại nghĩa nhân tộc, cho nên nghe nói Cộng Công thị hưng binh làm loạn, ở nơi này ngăn chặn đại quân nhân tộc trị thủy... cho nên, chúng ta tới Trung Lục, ngay cả thời gian ở Bồ Phán uống ngụm nước cũng không có, hắc đã vội vã kéo chúng ta đến tiếp viện Tự Văn Mệnh đại nhân!”

“Thật sự là quá nhiệt tình rồi.” Cơ Hạo chính diện nhìn Cùng Tang Thánh, nói từng chữ một: “Chẳng qua, sợ là hắc không có mấy chục năm thời gian ngao luyện. Cùng Tang...’Thần vu’? Người hắc biết, Đế Thuấn...”

Cùng Tang Thánh phất phất tay, ngắt lời Cơ Hạo, vẻ mặt hần lạnh nhạt nhìn Cơ Hạo, thần nhiên nói: “Có một số việc, không thể khẳng định quá sớm. ai biết tương lai sẽ thế nào? Thế gian biến hóa, như mây trôi trên trời, chúng ta sức phàm nhân nhỏ nhoi, có thể nào nhìn thấu thiên cơ không lường được này?”

Cơ Hạo một bước cũng không nhường lạnh lùng nói: “Thiên cơ có thể dò, khó đoán nhất, sợ là lòng người nhỉ?”

Cùng Tang Thánh hé miệng cười, nhẹ nhàng nói: “Lòng người khó dò? Nghiêu Hầu sợ là nói sai rồi, chúng ta chỉ có một trái tim tình cảm chân thành đối với nhân tộc, chúng ta chỉ có một trái tim nóng, một bầu nhiệt tình, lòng người của chúng ta, người thế gian liếc một cái đều có thể nhìn rõ, hiểu rõ!”

Vung tay lên, Cùng Tang Thánh chỉ vào Quỳ Môn phía trước lớn tiếng nói: “Tự Văn Mệnh đại nhân, còn có... Nghiêu Hầu, các người đi một bên nghỉ ngơi đi. Chín đại long môn này, để Cùng Tang thị ta đến đả thông đi! Ít nhất cũng khiến toàn bộ con dân nhân tộc biết, Cùng Tang thị ta vẫn làm một chút cống hiến cho nhân tộc!”

Nơi này vừa dứt lời, bên kia truyền đến một tiếng kêu đau, trường cung trong tay Cùng Tang Sương đột nhiên cuộn lại, cứng rắn từ trên cánh tay Hắc Thủy Hào Hào cắt xuống một miếng máu thịt lớn.

Chương 1254: Cơ Hạo Cường Thế

“Khá lắm, nam nhi Cùng Tang ta!” Cùng Tang Thánh vỗ tay cười to, rất cố ý, rất dùng sức hướng Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh liếc một cái: “Hai vị, đi một bên nghỉ ngơi đi, chín đại long môn này, tự có nam nhi Cùng Tang thị ta phụ trách đã thông!”

Chuyện càng thêm quá phận đã xuất hiện, tựa như là thái độ vừa rồi của Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh cho Cùng Tang Thánh một loại cảm giác sai lầm bọn họ rất dễ bị bắt nạt, Cùng Tang Thánh thế mà vung tay lên, liền có bảy tám chiến sĩ Cùng Tang thị bay lên lướt tới.

Cùng Tang Thánh chỉ chỉ Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh, thản nhiên nói: “Hộ tống hai vị đại nhân trở về nghỉ ngơi. Chiều cố cho tốt, đừng để bọn họ có gì ngoài ý muốn. Nếu hai vị đại nhân mất một sợi tóc, các người tự đem đầu chặt xuống đi!”

Muốn khiến Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh ngay cả một sợi tóc cũng không rụng, ý tứ này chính là giám thị bên người, giám thị ngày đêm không rời rời?

Tự Văn Mệnh mặt không biểu cảm, hai tay dùng sức bóp cái bát sứ lớn trong tay, vết chai thật dày ở lòng bàn tay mài cái bát sứ vang lên ‘Rắc rắc’.

Cơ Hạo cười lạnh liên tục, không chút khách khí liếc xéo, trợn mắt nhìn Cùng Tang Thánh.

Thật sự để Cùng Tang Thánh dẫn người đã thông chín đại long môn, về sau lời này truyền ra, người thế gian sẽ nói như thế nào?

Không cần hoài nghi, Cộng Công thị khẳng định sẽ đem đại tướng trọng thần dưới trướng hãn, các đại nhân vật có tên tuổi đều phái trú ở chín đại long môn liều mạng với nhân tộc. Cùng Tang Thánh muốn đã thông chín đại long môn, tự nhiên cần lần lượt đem các danh nhân kia dưới trướng Cộng Công thị lần lượt

chém giết hoặc phong ấn mới được.

Tương lai ở trước mặt Đế Thuấn thuyết minh công lao, Cùng Tang Thánh liền có thể đặc ý thối phòng, Cùng Tang thị bọn họ giết Tương Liễu, chém Côn Bằng, xử lý Vô Chi Kỳ, đem da Hắc Thủy Huyền Xà lột xuống chế thành quần áo vân vân.

Mà Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh thì sao? Bọn họ vất vả bên ba mấy năm, chém giết trong gió trong mưa vô số trận, thủy yêu chết ở dưới tay bọn họ lấy vạn ức để tính. Nhưng cuối cùng tính toán công lao, ỨC, ỨC, người giết tiểu yêu vô danh bao nhiêu bao nhiêu...

Người đời nhiều như thế, bọn họ chỉ coi trọng các đại nhân vật có tiếng tăm cao cao tại thượng, bọn họ nào có quan tâm các tiểu yêu vô danh kia? Bọn họ không để ý các thủy yêu vô danh đó mạnh bao nhiêu, có bao nhiêu, lại càng sẽ không quan tâm tiêu diệt bọn chúng có bao nhiêu khó khăn.

Việc bận nhất, mệt nhất, phiền toái nhất đều để cho Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo làm, cuối cùng chín đại long môn khối thịt béo lớn nhất, ngon nhất này, Cùng Tang Thánh muốn một ngụm nuốt chửng!

Mười ngón tay Cơ Hạo khẽ nháy lên, từng luồng kiếm ý như có như không đột nhiên phá thể mà ra, kiếm ý lăng không va chạm lẫn nhau, trước mắt mọi người đều chột hoa lên, tựa như thấy được vô số bảo kiếm long lanh trong suốt, hào quang chói mắt ở trên không bay loạn, va loạn.

Kiếm ý vừa ra, Tự Văn Mệnh đột nhiên biến sắc, Da Ma Sát Nhất thì khẽ nhíu mày, con mắt dựng thẳng ở mi tâm chột biến thành một mảng đen sì. Thân hình hắn dần dần trở nên mờ lung mơ hồ, một khí tức tham lam cắn nuốt tất cả, hủy diệt tất cả mơ hồ lưu động.

Trên sườn núi phía sau, ba người Phong Hành, Vũ Mục, Viên Lực đang nghỉ ngơi đồng thời nhảy dựng lên. Bọn họ đã sớm chú ý động tĩnh bên này, đột nhiên cảm nhận được Cơ Hạo tản mát ra kiếm ý đằng đằng sát khí, bọn họ vội vàng

đạp mây hướng bên này lướt tới.

Cách nhau còn có gần trăm dặm, thân hình Phong Hành đã biến mất ở trong gió, nhưng một luồng tiên ý cực kỳ sắc bén, bá đạo đã xa xa tập trung Cùng Tang Thánh.

Vũ Mục rút ra Ôn Thần Phiên nhẹ nhàng vẩy lên, mấy chục con Ôn hoàng dài mấy trượng phun khói độc bay ra, quay quanh Vũ Mục chậm rãi xoay tròn bay múa.

Viên Lực thì lộn một cái nhảy đến bên người Cơ Hạo, cầm Bàn Long Bổng, đánh giá Cùng Tang Thánh từ trên xuống dưới: “Ừa? Thăng cha mặt trắng không mao này muốn làm gì? Sao, muốn so chiêu với huynh đệ chúng ta?”

Cùng Tang Thánh khẽ biến sắc, hẩn nhìn thoáng qua Viên Lực, rất rõ ràng hẩn khinh thường Viên Lực người đầy lông bạc, chỉ là một con thủy hầu tử thành tinh mà thôi, yêu vật hạ lưu nhỏ nhoi, căn bản không được Cùng Tang Thánh để vào mắt.

Cơ Hạo nhìn Cùng Tang Thánh kiêu căng như cũ, không để ý Tự Văn Mệnh ánh mắt ngăn cản ở bên, nói từng chữ một: “Đúng vậy, kẻ này muốn chết, hẩn muốn để huynh đệ chúng ta giúp hẩn một phen!”

Cùng Tang Thánh ngây dại.

Các chiến sĩ Cùng Tang thị Cùng Tang Thánh đưa tới cũng ngây dại.

Tự Văn Mệnh thì khẽ biến sắc, không tiếng động thở dài một hơi. Hẩn biết, một phen lời nói hành động này của Cùng Tang Thánh, thật sự đem Cơ Hạo chọc giận rồi. Hẩn không khỏi mang theo cơn tức hung hăng trừng mắt nhìn Cùng Tang Thánh một cái —— thực cho rằng người là hậu nhân của Thiếu Hạo, thì thực không ai dám làm gì người?

“Người... vừa mới nói cái gì?” Cùng Tang Thánh dại ra một phen, vẫn không

dám, hoặc là không muốn tin tưởng lỗi tai mình, trợn to mắt nhìn Cơ Hạo chất vấn từng chữ một: “Người vừa mới, nói cái gì? Nghiêu Hầu Cơ Hạo, người nói lại rõ ràng cho mỗi một chút?”

“Người muốn chết sao?” Cơ Hạo tiến lên hai bước, hầu như là ghé đến trước mặt Cùng Tang Thánh, cũng từng chữ một mang theo khí lạnh từ trong kẽ răng phun ra. Con mắt dựng thẳng ở mi tâm hăn mở ra, trong Hủy Diệt đạo đài một luồng hủy diệt đạo vận đáng sợ phóng thích ra, con mắt dựng thẳng ở mi tâm Cơ Hạo giống với Da Ma Sát Nhất biến thành một mảng tối đen, lộ ra một khí tức khủng bố làm người ta tuyệt vọng.

“Người muốn chết mà nói, người muốn kéo toàn bộ Cùng Tang thị cùng chết mà nói, ta có thể hỗ trợ!” Cơ Hạo giơ tay, ngón tay hung hăng điểm ở trên mũi Cùng Tang Thánh, trong mắt lộ ra một sự hung tàn lạnh lùng nói: “Chờ người chết rồi, ta nhất định sẽ bảo Đế Thuần hướng thiên hạ tuyên bố báo tang, nói người vì đánh vỡ chín đại long môn, lực chiến Cộng Công thị... bị Cộng Công thị nhổ một ngụm nước bọt mà chết!”

“Người!” Cùng Tang Thánh có chút hoảng hốt, ánh mắt hăn thác loạn, có chút không dám nhìn Cơ Hạo.

Ở Thập Nhật quốc, không ai dám nói chuyện với hăn như vậy. Hăn nhìn như trẻ tuổi, thật ra tuổi tác hăn rất lớn, hăn là lão quái vật sống hơn một ngàn năm, hăn ở Thập Nhật quốc được xưng ‘thần vu’, là cường giả cách thiên thần gần nhất, lúc nào cũng có khả năng một bước lên trời thành tự Vu Thần.

Địa vị cao thượng, thực lực cường hãn, tạo thành tính tình không để ai vào mắt của Cùng Tang Thánh.

Khi có người không đem địa vị cùng thực lực của hăn để vào mắt, mang theo một sự bá đạo dã man cứng rắn húc đến, Cùng Tang Thánh liền không biết nên làm gì bây giờ. Dựa theo cá tính hăn, hăn hiện tại rất muốn hạ lệnh đem Cơ Hạo loạn đao chém chết...

Nhưng vô luận là Da Ma Sát Nhất và Phong Hành đã biến mất không thấy nữa, hay là Ôn Thần Phiên trong tay Vũ Mục, hoặc là Bàn Long Bổng trên tay Viên Lực...

Thậm chí là Tự Văn Mệnh đứng một bên không nói một lời, trong cơ thể hãn cũng có một lực lượng đáng sợ đang ắp ứ. Cùng Tang Thánh mơ hồ cảm thấy, nếu hãn dám xuống tay với Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh tuyệt đối sẽ không cố kỵ thân phận của hãn cùng Thập Nhật quốc phía sau hãn, tất nhiên sẽ toàn lực ra tay đánh giết hãn!

Cùng Tang Thánh có chút phát điên!

Tự Văn Mệnh, Hữu Sùng bộ Tự Văn Mệnh, bọn họ tuy cũng là hậu duệ hoàng đế, lại chỉ là một chi thị tộc từ nhánh chính Hữu Hùng thị tách ra, tự xây dựng cơ nghiệp. Gia tộc chi nhánh nhỏ nhoi, cho dù mấy thế hệ này phát triển rất ổn, nhưng Cùng Tang thị hãn chính là Thiếu Hạo chủ tông!

Cùng Tang thị, đây là Thiếu Hạo đích truyền thứ thiệt, thực lực thị tộc là gấp mười thậm chí là gấp trăm lần, ngàn lần Hữu Sùng bộ!

Tự Văn Mệnh làm sao dám động sát tâm đối với mình? Hãn điên rồi hay sao?

Phía trước đột nhiên lại là một tiếng rống to, nửa bên mặt Hắc Thủy Hào Hào bị dây cung của Cùng Tang Sương cắt xuống.

Chương 1255: Cùng Tang Sương, Ngã Xuống

“Hay lắm, nam nhi Cùng Tang ta!”

Cơ Hạo đột nhiên nổi bão, bên người càng có Da Ma Sát Nhất chiến sĩ cường đại cấp Vu Thần thứ thiệt này, còn có Vũ Mục, Phong Hành, Viên Lực ba nhân vật tuyệt đối khó trêu chọc khó giải quyết tồn tại, Tự Văn Mệnh cũng bày ra một tư thế có thể lật sập liều mạng bất cứ lúc nào, Cùng Tang Thánh lùi bước.

Trong lòng mơ hồ sinh ra e ngại cùng lo lắng, càng nhiều là một ngọn lửa giận bốc thẳng lên đầu, Cùng Tang Thánh cũng không dám giáp mặt trở mặt với Cơ Hạo.

Cùng Tang Sương đột nhiên nhìn thấy một sơ hở, trường cung trong tay run lên, dây cung mang một tiếng vang sắc bén đánh tan lưới đao của Hắc Thủy Hào Hào, hung hăng treo ở trên mặt Hắc Thủy Hào Hào. Sợi dây cung kia sắc bén thái quá, nhẹ nhàng cắt một cái đã đem da thịt nửa gò má của Hắc Thủy Hào Hào cắt hết xuống, lộ ra xương gò má đen sì giống như sắt đen của hắn.

Nhìn thấy Cùng Tang Sương một lần nữa thành công, Cùng Tang Thánh vừa vận dời đi đề tài, không cứng rắn giằng co với Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh nữa, mà là xoay người vỗ tay cười to, bơm hơi trợ uy cho Cùng Tang Sương.

Trên lưng con Kim Sí Đại Điều lơ lửng ở giữa không trung kia, chiến sĩ tinh nhuệ Cùng Tang thị lấy hàng vạn để tính đột nhiên đồng loạt lên binh khí lớn tiếng hô to: “Tráng thay, nam nhi Cùng Tang ta; Hay thay, nam nhi Cùng Tang ta!”

Nội tình cường đại đáng sợ của Cùng Tang thị ở một tiếng rống to này triển lộ không bỏ sót, khước mắt Cơ Hạo khẽ giật giật, hẳn từ trong tiếng hô của mấy vạn chiến sĩ Cùng Tang thị, đã cảm nhận được hơn mười tồn tại cường đại đã chạm đến ngưỡng cửa Vu Thần cảnh.

Về phần chiến lực mạnh mẽ cấp Vu Đế, Vu Vương, càng chiếm cứ hơn phân nửa các chiến sĩ Cùng Tang kia. Các chiến sĩ còn lại tất nhiên là thực lực cấp Đại Vu, nhưng khi họ gào rống, bên người đều mơ hồ có ánh sao lượn lờ, hiển nhiên bọn họ cũng sắp ngừng tụ ra bản mạng tinh lực, đặt chân Vu Vương chi cảnh.

Cơ Hạo âm thầm kinh hãi, Cùng Tang thị quả nhiên thực lực phi phàm, khó trách Tự Văn Mệnh đối với Cùng Tang Thánh cũng là mọi cách nhẫn nhịn.

Không đề cập tới trong Cùng Tang thị tộc còn có bao nhiêu tồn tại cường hãn, chỉ riêng một cánh quân trước mắt này, bỏ qua Cơ Hạo, Da Ma Sát Nhất bọn họ mấy tồn tại cấp quái vật thực lực vượt qua thường quy, cánh quân Cùng Tang Thánh mang đến có thể dễ dàng tiêu diệt mười mấy cái Nghiêu Sơn lĩnh.

Cơ Hạo nhíu mày nhìn về phía chiến trường, chợt nghe Hắc Thủy Hào Hào thét lớn một tiếng, loan đao trong tay hắc không loạn chút nào, vẫn hất ra đao quang rậm rạp giữ lẫn nhau với Cùng Tang Sương.

Đột ngột, Hắc Thủy Hào Hào đem lưỡi rắn thật dài cấp tốc phun ra, cũng không biết bản thể Hắc Thủy Hào Hào khổng lồ bao nhiêu, lưỡi rắn của hắc có đôi khi có thể phun ra dài mấy trăm trượng, như một cây trường mâu vắn vẹo linh hoạt, theo quỹ tích cực kỳ quỷ dị hung hăng đâm về phía Cùng Tang Sương.

Nhưng động tác của Cùng Tang Sương nhanh tới mức làm người ta không thấy rõ, khắp trời đều là tàn ảnh trắng xoá mơ hồ hắc lưu lại, lưỡi rắn của Hắc Thủy Hào Hào lần lượt xẹt qua thân thể hắc, lại ngay cả một sợi lông của hắc cũng chưa thương tổn nổi.

Chợt lại là một tiếng rống to, Hắc Thủy Hào Hào kêu đau một tiếng, một mảng lớn máu tươi trong mồm phun ra thật xa.

Cơ Hạo nhìn thấy rõ, Hắc Thủy Hào Hào như chịu chết, đem lưỡi rắn của mình quấn như súng bắn đạn, xoay tròn hướng thân thể Cùng Tang Sương quấn quanh tới. Kết quả Cùng Tang Sương thuận thế lao về phía trong lưỡi rắn của hắc, trường cung trong tay nhẹ nhàng nhoáng lên, lưỡi rắn của Hắc Thủy Hào

Hào đã bị cắt thành mấy chục khúc.

Lưỡi răn to bằng nắm tay trẻ sơ sinh kịch liệt mấp máy run rẩy từ trên trời giáng xuống. Hắc Thủy Hào Hào thu hồi hơi phân nửa đoạn lưỡi răn, vết thương không ngừng phun máu ra. Hắc đau đến mức kêu lên quái dị ‘Xì xì’, vết thương trên gò má càng không ngừng phun ra lượng lớn máu tươi, Hắc Thủy Hào Hào người đầy máu nhìn qua thật giống như ác quỷ vừa mới từ trong ao máu địa ngục bò ra.

“Thủy yêu nhỏ nhoi, sao có thể là đối thủ của nam nhi tinh anh Cùng Tang thị ta?” Cùng Tang Thánh lại cực kỳ đặc ý quay đầu hướng Cơ Hạo nhìn một cái: “Nội tình Cùng Tang thị ta, há là bọn thủy yêu có thể tưởng tượng? Cùng Tang thị ta không làm việc thì thôi, đã làm việc, thì nhất định phải làm tốt!”

Cơ Hạo im lặng không hé răng, hắc nhìn Hắc Thủy Hào Hào người đầy máu, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái.

Tựa như, Hắc Thủy Hào Hào không nên yếu như vậy, nhìn sát khí ngập trời trên người hắc, thẳng cha này sao có thể yếu như vậy?

Thực lực Cùng Tang Sương là rất mạnh, nhưng cũng chưa mạnh đến mức toàn diện nghiền áp Hắc Thủy Hào Hào nhỉ? Từ khí tức trên người Cùng Tang Sương có thể nhận ra, đây là một ‘quý nhân’ sống an nhàn sung sướng, chưa bao giờ trải qua chém giết sinh tử thật sự. Hắc có lẽ có không ít kinh nghiệm chiến đấu, cũng nhất định là ở dưới nhiều tầng bảo vệ của hộ vệ nhà mình, trải qua chiến đấu tỉ mỉ an bài mang tới cho hắc kinh nghiệm.

Hắc, sao có thể đánh cho Hắc Thủy Hào Hào không thể chống lại?

“Không nói đến cây ‘Liệt Thiên Ngân Lân Cung’ kia trên tay Sương Nhi là trọng bảo nửa bước Vu Thần cấp, chỉ riêng cái áo lông vũ kia trên người Sương Nhi, đó là dùng linh vũ của ‘Hư Không Bạch Phượng’ chế thành.” Cùng Tang Thánh dùng giọng điệu kẻ có tiền trong thành giáo huấn kẻ nghèo hàn ở nông thôn hướng Cơ Hạo nói: “Hư Không Bạch Phượng, đó là dị chủng phượng

hoàng nhất tộc, có thiên phú xuyên qua hư không, ngao du không trung, phi hành tuyệt tích, tốc độ có một không hai phượng tộc.”

“Dùng linh vũ Hư Không Bạch Phượng chế thành áo lông vũ, Cùng Tang thị ta tổng cộng cũng chỉ mười ba cái mà thôi. Mặc áo lông vũ này vào, thiên hạ không ai có thể đấu tốc độ với Sương Nhi nữa, ở trên chiến trường, chỉ có hấn đánh người khác, không có phần người khác đánh hấn!”

Cùng Tang Thánh cười rất đắc ý.

Cơ Hạo nhíu mày, không hé răng. Mặc vào áo lông vũ làm từ linh vũ của Hư Không Bạch Phượng, Cùng Tang Sương đã là người bay nhanh nhất thiên hạ?

Thật sự là ếch ngồi đáy giếng, người đem Thiên Địa Kim Kiều để đâu? Không cần nói Thiên Địa Kim Kiều, chỉ Cửu Long Xa Liễn Đông Hoàng Thái Nhất lưu lại, tốc độ phi hành của nó cũng có thể xưng là khủng bố, một cái áo lông vũ nát của Cùng Tang Sương người, có thể đấu tốc độ với vật cưỡi của thượng cổ thiên đế?

“Trúng!” Cùng Tang Sương tuy luôn đánh với Hắc Thủy Hào Hào, nhưng lực chú ý của hấn vẫn luôn đặt ở nơi này, vẫn luôn đặt ở trên người Cùng Tang Thánh.

Nghe được Cùng Tang Thánh khen ngợi đối với mình, Cùng Tang Sương không khỏi nhếch miệng cười, hấn rống to một tiếng ‘Trúng’, dây cung nhanh chóng xẹt qua bả vai Hắc Thủy Hào Hào, từ trên vai hấn kéo xuống một khối máu thịt lớn.

‘Trúng’, lại là một tiếng rống to, Cùng Tang Sương rất mạo hiểm đột nhập vòng phòng hộ loạn đao của Hắc Thủy Hào Hào, dây cung run lên, ở trên ngực Hắc Thủy Hào Hào giật xuống một mảng lớn da và máu.

‘Trúng’, ‘Trúng’, ‘Trúng’, trên chiến trường chỉ nghe thấy tiếng rống to đắc ý của Cùng Tang Sương, mỗi một lần rống to, Cùng Tang Sương luôn có thể ở trên

người Hắc Thủy Hào Hào vặn xuống một mảng lớn máu thịt. Rất nhanh Hắc Thủy Hào Hào đã trở nên mình đầy thương tích, hầu như bị cắt thành một bộ xương khô.

“Nghieu Hâu, nam nhi nhà ta như thế nào?” Cùng Tang Thánh đặc ý hướng Cơ Hạo liếc xéo một cái.

Khóe mắt Cơ Hạo run lên, hăn đột nhiên cảm thấy nơi đó có chút không đúng, thần thức hăn hướng chiến trường đảo qua, cuối cùng phát hiện chỗ không thích hợp. Hăn rống lớn một tiếng, thân thể vừa động muốn lao về phía chiến trường, nhưng khóe mắt Cùng Tang Thánh giật giật, đột nhiên hướng Cơ Hạo điểm một cái.

Một lực lượng khổng lồ vô hình đột nhiên giáng xuống, lấy thực lực của Cơ Hạo, cũng bị luồng lực lượng to lớn này giam cầm thời gian một phần mười cái chớp mắt.

Cùng lúc Cơ Hạo dùng sức giãy, dây cung trong tay Cùng Tang Sương cắt về phía cổ của Hắc Thủy Hào Hào, cùng lúc hăn ra tay rống lớn một tiếng ‘Sát’, khi dây cung cắt vào cổ Hắc Thủy Hào Hào, hăn cười quay đầu hướng Cùng Tang Thánh nhìn một cái.

Đôi mắt Hắc Thủy Hào Hào đột nhiên trợn tròn, hăn vút loan đao, thân thể nhoáng lên một cái, nửa thân trên hóa thành một con rắn khổng lồ, đem Cùng Tang Sương nuốt chửng một ngụm.

‘Răng rắc’ vài tiếng nhai nuốt mạnh, Cùng Tang Sương đã bị nhai thành một bãi thịt vụn.

Chương 1256: Hữu Sào Ngu Tới

Loài rắn, trước không nói nó lân giáp dày, lực vận cường hãn, cũng không nói rằng nọc của nó bén nhọn, nọc độc đáng sợ, chỉ nói động tác của loài rắn trong nháy mắt sâu sắc nhất, chính là ngắm chuẩn con mồi, trong nháy mắt nửa thân trên chột hướng phía trước tấn công.

Hắc Thủy Hào Hào là cự yêu Hắc Thủy Huyền Xà tu thành, tự nhiên kế thừa các loại đặc thù của loài rắn.

Nửa thân trên hóa thành nguyên hình con rắn khổng lồ, chột vồ về phía trước, trừ Cơ Hạo trước đó phát hiện yêu lực dao động quỷ dị trong cơ thể Hắc Thủy Hào Hào, làm phản ứng trước, người khác không một ai phản ứng kịp.

Cùng Tang Sương đáng thương, ***** ở trước mặt Cùng Tang Thánh bộc lộ tài năng, kiến công diệu uy, kết quả bị kế kiêu binh của Hắc Thủy Hào Hào mê hoặc, dần dần thả lỏng sự cảnh giác đối với Hắc Thủy Hào Hào, sau khi tự cho là đã cho Hắc Thủy Hào Hào một kích tuyệt sát, thế mà ở lúc chiến đấu sinh tử quay đầu nhìn về phía Cùng Tang Thánh!

Cơ Hạo vốn có cơ hội rất lớn cứu được Cùng Tang Sương, ngại là Cùng Tang Thánh tự mình muốn chết, hãn còn tưởng Cơ Hạo là đi cướp đoạt công lao đại tướng chém giết kẻ địch của Cùng Tang Sương, vội vàng lấy vu chú vây khốn Cơ Hạo.

Thời gian không đến chớp mắt, Cơ Hạo chưa thể lao ra cứu viện, Cùng Tang Sương đã bị Hắc Thủy Hào Hào cắn chết.

Máu tươi không ngừng từ khóe miệng Hắc Thủy Hào Hào nhỏ xuống, khuôn mặt hãn dử tợn nhìn Cơ Hạo bên này nhếch miệng cười, vừa nhai nuốt máu thịt Cùng Tang Sương, vừa hàm hồ tán thưởng: “Máu thịt tươi ngon, thật sự là hương vị vô cùng tốt! Này, cho thêm vài tên tiểu bạch kiếm da non thịt mềm để ta nhét bụng, được không?”

Tiếng ‘Xì xì’ không dứt, trên mây đen phía trước Quỳ Môn, Hắc Thủy Huyền Xà thân thể cực lớn như ngọn núi nhỏ đặc ý hướng bầu trời thè lưỡi rắn.

Mấy chục đại hán đầu trọc da đen đứng ở trên sóng nước, hung hăng hướng tới Hắc Thủy Hào Hào vung nắm đấm. Một đại hán đầu trọc rống to: “Hào Hào, đừng ăn nhiều quá, lưu lại mấy tên xương mềm để chúng ta thử hương vị một chút!”

Hắc Thủy Hào Hào cười to ‘Cạc cạc’, hăn đuổi thẳng cổ dùng sức nuốt một cái, máu thịt Cùng Tang Sương tính cả áo lông vũ bạch phượng cùng nhau bị hăn nuốt xuống. Hăn đặc ý quơ quơ thân rắn dừ tợn đáng ghê tởm, nửa thân trên mập mạp một trận, một lần nữa biến hóa làm người.

“Quỳ Môn, có chúng ta thủ, các người một người cũng đừng hòng qua!” Hắc Thủy Hào Hào đặc ý nhặt lên loan đao của mình, đưa tay chỉ chỉ về phía sau: “Nhân tộc các người, vẫn là ngoan ngoãn ngâm mình ở trong nước lũ, chờ ngâm mềm xương cùng sống lưng các người, thì ngoan ngoãn khom lưng làm nô lệ cho chúng ta!”

Cơ Hạo không lên tiếng, hăn dùng lực vặn vẹo thân thể, chợt nghe tiếng vang thanh túy ‘Rắc rắc’, quanh thân thể hăn có kết giới bán trong suốt tương tự thủy tinh âm âm vỡ vụn. Vụ chú của Cùng Tang Thánh bị Cơ Hạo bạo lực chấn vỡ, hăn lui hai bước, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Tự Văn Mệnh cũng thở dài một hơi, hăn xoay người, giơ tay phải lên, cái bát sứ mẻ miệng trong tay vẽ ra một đường cong, xa xa bay về triền núi ngoài mấy trăm dặm phía sau, rơi chuẩn xác vào trong một cái vại sứ lớn chứa đầy nước.

Trong vại sứ lớn tung tóe lên chút bọt nước, cái bát sứ hoàn hảo không tổn hao gì chìm vào vại sứ to.

Đem cái bát sứ đưa về xong, Tự Văn Mệnh xoay người, hướng Cùng Tang Thánh chấp tay hành một lễ: “Cùng Tang thần Vu, đám yêu ma là hung tàn nhất...”

Cùng Tang Thánh rất không khách khí ngắt lời Tự Văn Mệnh. Hắn phất phất tay, lớn tiếng quát: “Mồ, không lẽ còn cần đấm hậu sinh văn bối các người giáo huấn? Quân ngũ hung hiểm, trên chiến trường nào có không chết người?”

Cười ngạo nghễ, Cùng Tang Thánh chấp tay sau lưng, tay áo thật dài che khuất đôi tay của hắn, Ở trong tay áo người ngoài không nhìn thấy, đôi tay Cùng Tang Thánh lộ gân xanh gắt gao siết chặt nắm tay.

Ngầm hận không thể đem Hắc Thủy Hào Hào băm thành thịt vụn, ở mặt ngoài Cùng Tang Thánh lại thông dong, ra vẻ trấn định cười nói: “Cùng Tang thị ta có vô số tuần ngàn so với Cùng Tang Sương ưu tú hơn trăm lần, vền vền một Cùng Tang Sương...”

Hít sâu một hơi, Cùng Tang Thánh hầu như là một chữ một ngum máu nói: “Vền vền một Cùng Tang Sương, chết rồi thì thôi, có tổn hại gì cho Cùng Tang thị ta?”

Tự Văn Mệnh không thấy động tác hai tay trong tay áo của Cùng Tang Thánh, nhưng thần thức Cơ Hạo phóng ra ngoài, lại đem nhất cử nhất động của Cùng Tang Thánh nhìn rõ. Trong lòng hắn cười thầm, hung hăng rắc một nắm muối ở trên vết thương của Cùng Tang Thánh: “Đáng tiếc, nếu là thần Vu vừa rồi không cản trở bản hầu, Cùng Tang Sương cũng không đến mức bị kẻ địch... Nuốt.”

Nặng nề thở dài một hơi, Cơ Hạo chấp tay sau lưng, ngửa mặt nhìn bầu trời lạnh nhạt nói: “Đáng thương, đáng thương, nghe nói người bị Hắc Thủy Huyền Xà cắn nuốt, ngay cả linh hồn cũng không siêu thoát? Chắc chắn, cũng không biết linh hồn bị hóa thành phân rã là cảm thụ thế nào?”

Khóe miệng Tự Văn Mệnh giật giật, hắn quay đầu nhìn về phía Quỳ Môn, một bộ dáng trầm tư không hé răng.

Khuôn mặt Cùng Tang Thánh kịch liệt nhảy lên, hắn nhìn chăm chăm Cơ Hạo hồi lâu, chậm rãi giơ tay phải, thản nhiên nói: “Tài không bằng người, chết

thê thảm hơn nữa cũng không trách được ai. Người đâu, nam nhi nào của Cùng Tang thị ta, nguyện ý chém yêu vật này?”

Trên Kim Sí Đại Điêu, trong gần trăm thanh niên Cùng Tang thị xếp thành chữ Nhất, cả thầy năm thanh niên mặc bạch phượng vũ y giống hệt trên người Cùng Tang Sương lao ra, sốt ruột không chịu được hướng Hắc Thủy Hào Hào phóng đi.

Hắc Thủy Hào Hào đột nhiên cười lên quái dị: “Ồ? Cùng Tang thị các người chuẩn bị quần áo một mình ta sao? Còn biết xấu hổ hay không?”

Cùng Tang Thánh khẽ biến sắc, chỉ vào năm thanh niên chửi ầm lên một trận. Năm thanh niên Cùng Tang thị nóng vội lập công đồng thời dừng bước, một đám nhìn nhau, vẻ mặt đồng thời biến ảo ngàn vạn, khóe mắt đuôi lông mày ý tứ đều là bảo huynh đệ nhà mình tránh đường, để mình đi kiến công lập nghiệp.

Ngay lúc Cùng Tang Thánh nổi trận lôi đình, đám thanh niên Cùng Tang thị tranh nhau, xa xa một đám mây hai màu vàng xanh hỗn tạp cấp tốc hướng bên này trôi tới. Trên đám mây phạm vi khoảng trăm dặm kia, một ngọn núi nhỏ cao vài dặm đoạn đoạn chính chính đứng sừng sững, trên núi nhỏ có cổ mộc dày đặc, có tảng đá hình thù kỳ lạ, giữa gỗ đá điểm xuyết hơn một ngàn tòa cung điện lầu các to nhỏ tạo hình kỳ dị.

“Bọn họ... Sao mà... Cũng đến đây?” Cùng Tang Thánh ngạc nhiên mở to mắt nhìn, lấp bắp chỉ vào một đám mây kia la lên.

“Ồ? Hữu Sào thị?” Tự Văn Mệnh ngạc nhiên nói: “Hữu Sào thị am hiểu xây dựng thổ mộc, xây dựng các loại nhà cửa, xây dựng cung điện lầu các là hảo thủ hạng nhất, nhưng luận công phạt chém giết chiến trường, Hữu Sào thị không sở trường cái này nhỉ?”

Hắc Thủy Hào Hào thì cầm loan đao cất tiếng cười to: “Ha ha, lại tới một đám nữa chịu chết? Ngay trước Quỷ Môn này, cho nhân tộc các người chảy cạn máu đi!”

Tiếng cười to của Hắc Thủy Hào Hào còn đang quanh quẩn trong không khí, trên ngọn núi nhỏ kia, một tòa thành lũy tinh xảo dài rộng chỉ ba mươi trượng, toàn thân dùng đá màu trắng dựng thành bay lên trời, mang theo một cơn gió dữ hướng Hắc Thủy Hào Hào bay qua.

Trong núi nhỏ, một thanh âm trầm thấp hùng hậu truyền tới: “Cùng Tang Thánh, người lão gia hỏa này cũng đến sao? Nhân tộc đối mặt nguy nan, Hữu Sào thị ta cũng không thể tụt lại sau người ta. Quý Môn này sao... giao cho Hữu Sào Ngu ta đến xử lý đi!”

Không đợi Cùng Tang Thánh mở miệng, người tự xưng Hữu Sào Ngu đã cất tiếng cười lên: “Người đời đều nói, Hữu Sào thị ta không giỏi chém giết chinh chiến, hôm nay để người đời biết, Hữu Sào thị ta cũng không thiếu anh hùng hảo hán!”

Tòa thành lũy nho nhỏ bay ra kia toàn thân phát sáng loá mắt, như một ngôi sao băng hung hăng đập về phía Hắc Thủy Hào Hào.

Hắc Thủy Hào Hào kêu một tiếng quái dị, vung tay hướng thành lũy kia chém xuống một đao.

Chương 1257: Hữu Sào Bàn Thạch, Bại

Thành lũy toàn thân trắng như tuyết, dài rộng hai ba mươi trượng, cao mười mấy trượng, hình dạng như ẩn tỳ bay vút trên không, hung hăng vỗ xuống.

Hắc Thủy Hào Hào quát lớn, một đao toàn lực bổ vào trên thành lũy màu trắng. Chợt nghe một tiếng vang lớn, Hắc Thủy Hào Hào hét lớn một tiếng, thè cái lưỡi rắn thật dài liên tục lui mấy chục bước, sóng nước dưới chân tan vỡ, thiếu chút nữa từ trên cao cắm đầu ngã xuống.

Trên thành lũy màu trắng một vết đao nhỏ bé sâu có ba tấc rõ ràng có thể thấy được, nhiều đốm lửa phụt ra, một đao của Hắc Thủy Hào Hào đem thành lũy này bổ ra xa mấy trăm trượng. Thành lũy cấp tốc xé rách không khí, để lại ở giữa không trung một vết màu trắng rõ ràng có thể thấy được.

“Hữu Sào thị?” Hắc Thủy Hào Hào quát to một tiếng, yêu khí quanh thân hắt quay cuồng, vừa mới bị Cùng Tang Sương dùng dây cung cắt mình đầy thương tích, hắt sau khi cắn nuốt Cùng Tang Sương, năng lượng tinh huyết khổng lồ của Cùng Tang Sương bị thân thể hắt cấp tốc hấp thu, thương thế trên người hắt đang nhanh chóng hồi phục.

Nhưng thương thế còn chưa khỏi hẳn, đã hung hăng cứng đối cứng một lần với tòa thành lũy màu trắng này, vết thương toàn thân Hắc Thủy Hào Hào vỡ ra, mảng lớn máu tươi như hạt mưa phun ra, rất nhanh đem hắt nhuộm thành một người máu.

“Ta là Hữu Sào Bàn Thạch!” Trong thành lũy màu trắng, một thanh âm vang vọng, mang theo vài phần kiêu ngạo vang lên: “Đây là bản mạng vu bảo Bàn Thạch Bảo ta luyện chế, một đòn vừa rồi, mùi vị như thế nào?”

Hắc Thủy Hào Hào cười lạnh vài tiếng, tay phải khẽ vung loan đao, lạnh lùng nói: “Bàn Thạch Bảo? Người muốn dựa vào món đồ chơi này liều mạng với ta? Hữu Sào thị các người, là đang đùa sao? Xem ta bổ vỡ mai rùa của người, chặt

đầu của người!”

Khắc vừa nãy ứng phó Cùng Tang Sương, Cùng Tang Sương mặc bạch phượng vũ y, phi hành tuyệt tích, nhanh tới mức mắt thường cũng không thấy rõ, Hắc Thủy Hào Hào theo không kịp tốc độ của Cùng Tang Sương, cũng chỉ có thể cố ý yếu thế, chờ Cùng Tang Sương lộ ra sơ hở mới đem hắc nháy mắt cắn nuốt.

Hữu Sào Bàn Thạch và Cùng Tang Sương đi là hai con đường cực đoạn, tòa Bàn Thạch Bảo này thể tích cực lớn, tốc độ phi hành không nhanh, hiển nhiên là lấy lực phòng ngự cường hãn ứng phó kẻ địch, lấy lực lượng trầm trọng nghiền áp kẻ địch. Cho nên Hắc Thủy Hào Hào rất chủ động lao lên, thân hình chộp lên, loan đao trong tay vẩy ra vô số luồng hàn quang nhỏ bé.

Theo tiếng kêu chói tai, ánh đao như vô số bông tuyết rơi ở trên Bàn Thạch Bảo.

Bàn Thạch Bảo chộp lên trái phải, ánh đao va chạm tường thành trắng như tuyết không ngừng tung tóe ra vô số đốm lửa.

Tiếng va chạm ‘Đình đình đang đang’ cực kỳ vui tai, chọt trên tường thành Bàn Thạch Bảo sáng lên mấy chục phù lục thật lớn màu vàng đất, một luồng nguyên tử chi lực mạnh đến đáng sợ gắt gao ước thúc Hắc Thủy Hào Hào, thân thể hắc quay quanh Bàn Thạch Bảo cấp tốc xoay tròn bay múa chọt cứng đờ.

‘Ô’ một tiếng kêu quái dị, Bàn Thạch Bảo kéo một cơn gió dữ hung hăng húc về phía Hắc Thủy Hào Hào.

Hắc Thủy Hào Hào nằm mơ cũng không ngờ, Bàn Thạch Bảo lại có thể kích phát nguyên tử cấm chế, hắc căn bản không kịp giãy thoát giam cầm cường đại trên người, trơ mắt nhìn Bàn Thạch Bảo gào thét lao tới, hung hăng vồ vào trên người hắc.

Oành một tiếng, Hắc Thủy Hào Hào hộc máu hướng phía sau bay lên, mặt

hắn biến thành một khối bằng phẳng, da mặt bằng phẳng đen sì hầu như có thể coi là gương để dùng. Ngực hắn cũng lõm xuống, mười mấy giẻ xương sườn vỡ vụn xuyên phá da thịt sau lưng hắn, xương khớp tối như mực trực tiếp bại lộ ở trong không khí.

Lượng lớn máu tươi từ trong thất khiếu Hắc Thủy Hào Hào phun ra, xem tốc độ máu chảy, hiển nhiên nội tạng Hắc Thủy Hào Hào đã bị thương nặng.

Tự Văn Mệnh, Cùng Tang Thánh đồng thời kinh hô một tiếng: “Hữu Sào thị... đây là...”

Trên một đám mây màu xanh màu vàng xen lẫn kia, trong ngọn núi nhỏ, tiếng cười đắc ý của Hữu Sào Ngu truyền tới: “Nhiều năm như vậy, Hữu Sào thị chúng ta ít nhiều cũng sẽ làm ra một số thứ mới. Các người luôn nói, Hữu Sào thị chúng ta chỉ biết xây nhà cửa, không biết chinh chiến giết người.”

Cười vài tiếng, Hữu Sào Ngu lạnh nhạt nói: “Nhưng ai nói nhà cửa không thể giết người? Chỉ cần chúng ta đem nhà cửa luyện thành vũ bảo là được.”

Hữu Sào Bàn Thạch khống chế Bàn Thạch Bảo mang theo tiếng xé gió nặng nề hướng Hắc Thủy Hào Hào đuổi theo, Bàn Thạch Bảo liên tục ba lần đánh ở trên người Hắc Thủy Hào Hào, đập cho Hắc Thủy Hào Hào máu thịt bay tứ tung, xương cốt toàn thân đều thành phần vụn.

Hắc Thủy Hào Hào học từng ngụm từng ngụm máu, cả người mềm nhũn từ trên cao rơi xuống, nặng nề ngã vào trong vòng xoáy phía dưới.

Trong vòng xoáy bọt nước tung tóe nổi lên một cái bọt nước không lớn không nhỏ, vòng xoáy cuốn lấy Hắc Thủy Hào Hào không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

Hữu Sào Bàn Thạch khống chế Bàn Thạch Bảo chậm rãi xoay người một cái, chậm rãi hướng phía Quỷ Môn áp sát mấy chục dặm: “Các người, còn có ai dám chiến không? Nếu có, đi ra nhận lấy cái chết... nếu không, tránh đường, để chúng

ta phá vỡ Quỷ Môn, làm chút công lao cho nhân tộc trị thủy!”

Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh nhìn một cái, Hữu Sào thị... thế này cũng là đến tranh đoạt công lao sao?

Cơ Hạo cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không sao cả, đã có Cùng Tang thị xông ra, như vậy thêm một cái Hữu Sào thị tựa như cũng không kỳ quái. Một trận chín đại long môn là trận đánh ác liệt, có người muốn cướp công lao, vậy thì xem thủ đoạn của bản thân.

Dù sao mặc kệ hậu trường bọn họ cứng rắn bao nhiêu, lực lượng thị tộc mạnh bao nhiêu, đừng nghĩ Cơ Hạo ngoan ngoãn đem công lao cùng danh vọng trị thủy nhường ra ngoài!

Tự Văn Mệnh thì khẽ nhíu mày, nhìn Hữu Sào thị thúc giục ngọn núi nhỏ kia nhẹ nhàng thở dài một hơi. Khác với vấn đề Cơ Hạo cân nhắc, Tự Văn Mệnh lo lắng là, trong lúc lũ lụt nội bộ nhân tộc còn rất đoàn kết, nhưng tuyệt đối không cần chờ nạn lũ qua đi, nội bộ nhân tộc lại sinh ra biến cố!

Cho dù đánh bại Cộng Công thị, xóa sổ đại hồng thủy, còn có dị tộc ở một bên như hổ rình mồi!

Đại hồng thủy gây họa nhân tộc, nhưng bọn dị tộc kia lại ở dưới sự bảo vệ của thần tháp Ngu tộc chưa tổn hại nguyên khí, nhân tộc nếu nội loạn, sợ là có họa lật thuyền.

Trước Quỷ Môn, trên mây đen Hắc Thủy Huyền Xà không chút nhúc nhích, một đám tráng hán Hắc Thủy Huyền Xà cũng chưa có một ai xuất chiến, các thủy yêu trên dưới Quỷ Môn đều lặng lẽ nhìn tòa Bàn Thạch Bảo kia của Hữu Sào Bàn Thạch, chưa có một thủy yêu phát ra nửa tiếng động xôn xao.

Trên Bàn Thạch Bảo hiện lên một bóng người, một nam tử thanh niên mặc quần áo vải thô, gương mặt vuông vức đứng ở trên tường thành, chỉ vào thủy yêu trên dưới Quỷ Môn lớn tiếng quát: “Các ngươi, nếu không dám xuất chiến,

thì nhường Quỳ Môn ra!”

Lời còn chưa dứt, mấy chục vòng xoáy thật lớn phía dưới đột nhiên tan vỡ, một cột nước đường kính vài dặm phóng lên cao, một con rắn khổng lồ màu đen dài vài dặm quay quanh ở trên sóng lớn, há mồm hướng tới Hữu Sào Bàn Thạch ‘Tê tê’ thét dài một tiếng.

Vừa rồi liên tục vài lần trọng kích cũng chưa đánh chết Hắc Thủy Hào Hào, Hắc Thủy Hào Hào vừa mới cắn nuốt Cùng Tang Sương có đủ năng lượng tinh huyết chữa trị cho bản thân.

Thừa dịp Hữu Sào Bàn Thạch không chú ý, Hắc Thủy Hào Hào lao ra khỏi mặt nước, trong mồm phun ra một luồng khí đen, một viên xà châu màu đen đường kính mười trượng mang theo tiếng kêu chói tai từ trong khí đen bay ra, hung hăng nện ở trên tường thành Bàn Thạch Bảo.

Bàn Thạch Bảo hơi nhoáng lên một cái, Hữu Sào Bàn Thạch không đứng vững, lao đảo một cái từ trên tường thành ngã xuống.

Không đợi Hữu Sào Bàn Thạch ổn định thân thể bay trở về Bàn Thạch Bảo, Hắc Thủy Hào Hào rống to một tiếng, đuôi dài hung hăng cuốn lấy, vỗ mạnh vào trên người Hữu Sào Bàn Thạch.

Tiếng xương cốt vỡ vụn như sét đánh, Hữu Sào Bàn Thạch hộc ngụm máu lớn, bị Hắc Thủy Hào Hào quật đuôi bay ra xa mấy chục dặm.

Chương 1258: Dũng Được Tham Chiến

“Thật ngu xuẩn!” Nhìn Hữu Sào Bàn Thạch bị Hắc Thủy Hào Hào quật bay, Cùng Tang Thánh không chút nể mặt công kích một câu: “Thật ngu xuẩn! Hắc trốn ở trong cục đá đó, con xà tinh đó còn không có cách nào làm gì hắc.”

Cười lạnh một tiếng, Cùng Tang Thánh nhìn về phía ngọn núi lơ lửng kia của Hữu Sào thị: “Hắc thể mà ngu ngốc đến mức hiện ra bản thể... không lẽ, Hữu Sào Bàn Thạch này cho rằng, hắc là tuần ngọc Cùng Tang thị chúng ta, có đủ thực lực ứng phó mọi sự khiêu chiến?”

Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh sống chết mặc bây, hai người đều không hé răng.

Cùng Tang thị tự biên tự diễn cho người trẻ tuổi nhà mình một câu, đồng thời lại hung hăng đập Hữu Sào thị một cước.

Trên ngọn núi lơ lửng của Hữu Sào thị lặng ngắt như tờ, nhưng có nhiều người từ trong lầu các các nơi đi ra, đứng ở chỗ cao nhìn Hữu Sào Bàn Thạch bị đánh bay. Cơ Hạo thấy rõ, một số tộc nhân Hữu Sào thị khẩn trương siết chặt nắm tay, hiển nhiên Bọn họ đều đang lo lắng cho Hữu Sào Bàn Thạch!

Nếu là Cùng Tang thị không ở đây, sợ là các tộc nhân Hữu Sào thị này đã ra tay cứu viện Hữu Sào Bàn Thạch.

Nhưng Cùng Tang Thánh ở đây, còn có nhiều tộc nhân Cùng Tang thị như vậy trơ mắt nhìn chăm chăm, người của Hữu Sào thị cho dù lo cho Hữu Sào Bàn Thạch hơn nữa, bọn họ cũng sẽ không xông lên đi cứu viện Hữu Sào Bàn Thạch——vinh dự thị tộc, có đôi khi so với tính mạng con người còn quan trọng hơn.

Hắc Thủy Hào Hào mở cái miệng rộng, thân hình hắc nhoáng lên một cái, thân thể thật dài kéo theo mảng lớn cương phong, trong vài cái chớp mắt đã tới phía sau Hữu Sào Bàn Thạch. Hữu Sào Bàn Thạch bị cái đuôi dài của hắc vụt cho toàn thân đứt gãy gãy xương thương thể đã khôi phục hơn phân nửa, mắt

thấy Hắc Thủy Hào Hào hướng mình đuổi giết tới, hấn vội vàng hướng Bàn Thạch Bảo chỉ một cái.

Trên Bàn Thạch Bảo một luồng khí trắng xông lên cao mấy trăm trượng, chợt nghe ‘Roẹt’ một tiếng vang lớn, khí trắng chợt triển khai, như một lá cờ xí màu trắng thật lớn cuộn lại trên không, mang theo tiếng kêu chói tai hướng Hắc Thủy Hào Hào cuốn tới.

Thần thức Cơ Hạo đảo qua một luồng khí trắng này, trong lòng nhất thời có tính toán —— đây là dị vật Thái Bạch Tinh Kim Chi Khí tây phương dung hợp địa mạch thạch nhũ vạn năm luyện chế thành, tính chất như nhựa cao su dính dính nặng nề, lại sắc bén dị thường, kẻ địch một khi bị bao lấy sẽ như bị vô số lưỡi dao bao vây, bị tinh kim nhuệ khí cắt mọi lúc.

Đây là một loại thủ đoạn kỳ môn kiếm đi nét bút nghiêng, lực sát thương tương đối khá.

Nhưng quá chậm rồi, luồng khí trắng này dù sao dung nhập địa mạch vạn năm thạch nhũ, loại tài liệu này nặng nề dị thường, bình thường chỉ có ở lúc luyện chế các khí giới hạng nặng như chùy công thành, mới sẽ dung nhập địa mạch vạn năm thạch nhũ để tăng lên trình độ chắc chắn của khí giới.

Bản chất nặng nề khiến khí trắng căn bản không đuổi kịp Hắc Thủy Hào Hào, khí trắng cách thân rắn khổng lồ của Hắc Thủy Hào Hào còn xa bảy tám dặm, Hắc Thủy Hào Hào đã lao tới trước mặt Hữu Sào Bàn Thạch, lưỡi rắn thật dài phun mạnh ra, như trường mâu hung hăng xuyên qua ngực Hữu Sào Bàn Thạch.

Hữu Sào Bàn Thạch đau đến mức khàn cả giọng rống to, hấn không biết làm sao vung hai nắm đấm hung hăng nện ở trên lưỡi rắn của Hắc Thủy Hào Hào.

Rất hiển nhiên, công phu trên tay Hữu Sào Bàn Thạch không được tốt lắm, uống cho có tu vi Vu Đế cấp thấp, theo Cơ Hạo thấy uy lực hai nắm đấm của Hữu Sào Bàn Thạch thậm chí còn không bằng đỉnh phong Vu Vương bộ tộc nhân tộc khác.

Lưỡi rắn của Hắc Thủy Hào Hào cuộn về phía sau, chợt nghe một tiếng rú thảm, Hữu Sào Bàn Thạch bị hấn nuốt vào trong mồm.

Mọi người trố mắt nhìn trong mồm Hắc Thủy Hào Hào phun ra lượng lớn nước bọt màu đen tím ăn mòn rất mạnh, làn da, máu thịt Hữu Sào Bàn Thạch bong ra từng tầng một. Hắc Thủy Hào Hào đắc ý cười một tiếng dữ tợn, chậm rãi ngẩng đầu, đem Hữu Sào Bàn Thạch từ từ nuốt xuống.

Thằng cha này cố ý thả chậm tốc độ cắn nuốt, Hữu Sào Bàn Thạch đến trong bụng hấn cũng nhất thời chưa chết, mọi người đều có thể rõ ràng nghe được trong bụng hấn truyền đến tiếng rú thảm của Hữu Sào Bàn Thạch.

“Mỹ vị! Còn ai nữa?” Hắc Thủy Hào Hào đắc ý cười. Một luồng khí trắng Bàn Thạch Bảo phun ra mất đi người thao túng, đã chậm rãi lùi về Bàn Thạch Bảo. Thân thể Hắc Thủy Hào Hào nhoáng lên một cái hóa thành hình người, mang theo ý cười dữ tợn đứng ở trên Bàn Thạch Bảo, rất khinh miệt vươn tay trái, hướng tộc nhân Cùng Tang thị và Hữu Sào thị phân biệt chỉ chỉ.

“Cùng Tang thị? Con cháu Thiếu Hạo, các người là nam nhân sao?”

“Hữu Sào thị, hắc, hậu duệ Nhân Hoàng, các người đừng để Hữu Sào thị mất mặt!”

Cùng Tang Thánh liếc xéo ngọn núi lơ lửng của Hữu Sào thị một cái, lạnh nhạt nói: “Xà tinh nhỏ nhoi, vẫn là để cho hảo nam nhi Cùng Tang thị ta đến chém hấn!”

Lời còn chưa dứt, trên đỉnh ngọn núi lơ lửng của Hữu Sào thị đột nhiên có thêm một bốn người, một lão nhân mặc quần áo quái dị lá cây màu vàng chế thành, chòm râu thật dài quấn ở bên hông vài vòng, khuôn mặt già nua như vỏ cây cổ thụ không biết từ nơi nào chui ra.

“Hữu Sào Ngu... trưởng lão lớn tuổi nhất Hữu Sào thị, nghe nói hấn lúc trẻ tuổi nuốt dị quả, cho nên tuổi thọ dài đằng đằng... Còn có người nói, hấn lúc trẻ

tuổi từng đảm nhiệm thần tử của Nhân Hoàng Hữu Sào thị, cũng không biết là thật hay giả.” Tự Văn Mệnh đề thấp thanh âm, hướng Cơ Hạo giới thiệu thân phận lão nhân này: “Nhưng mặc kệ như thế nào, hắc giống với Chúc Long Quỷ trưởng lão, không có ai muốn trêu vào.”

Dừng một chút, Tự Văn Mệnh lại đề thấp thanh âm: “Trừ Cùng Tang Thần vu lão nhân như vậy, bình thường không có ai muốn, cũng không ai dám trêu chọc Hữu Sào Ngu!”

“Cùng Tang Thánh, người dám xem thường dũng sĩ Hữu Sào thị ta sao?” Hữu Sào Ngu như cảm nhận được Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh đang thảo luận hắc, xa xa hướng Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh nhìn lướt qua, lực chú ý của hắc lại đặt hết ở trên người Cùng Tang Thánh: “Đánh cuộc như thế nào? Nếu là binh sĩ tộc ta chém giết tiểu hắc xà này...”

Cùng Tang Thánh còn chưa kịp tiếp lời, xa xa một thanh âm bén nhọn, lạnh lùng truyền tới.

“Đánh cược? Cược gì? Cùng Tang Thánh, Hữu Sào Ngu, hai lão bất tử, chúng ta đã bao nhiêu năm chưa gặp rồi? Cùng Tang Thánh, lần trước người dùng gai độc ‘Kim Văn Phong’ chế thành mũi tên cho lão tử một mũi tên, toàn thân lão tử sưng phù hai mươi ba năm... nhưng lão tử từ trong thất khiếu người thối vào một đạo Quỷ Mẫu Sát Phong đó, mùi vị thế nào?”

Tiếng quỷ kêu ‘hu hu’ không dứt bên tai, đầu lâu vô số người, thú, chim bay, cá, thậm chí Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc, còn có các loại sơn tinh thủy quái ghép thành một tòa pháo đài cỡ lớn được một mảng lớn âm phong quỷ hỏa bao lấy, mang theo âm khí ngập trời từ phía tây bay nhanh tới.

“Nạn lũ trước mặt, nhân tộc ta nên đồng lòng hợp sức, cùng nhau vượt cửa ải khó khăn. Yêu loại nhỏ nhoi, cũng dám cản trở đại kế trị thủy của nhân tộc ta... Hắc hắc, Quỷ Xa nhất tộc ta thân là một thành viên của nhân tộc, tự nhiên không cam lòng tụt lại... Khắc khắc, hai lão bất tử, các người cút qua một bên, tiểu xà

tin này, binh sĩ dưới trướng lão tử tự nhiên sẽ đem tất cả bọn chúng đều quét sạch!”

‘Vù’ một tiếng, một cái đầu lâu người khổng lồ đường kính khoảng mười trượng phun ra lượng lớn ma trơi màu xanh lục bay nhanh đến. Một thanh niên mặc giáp trụ dữ tợn làm từ xương cốt, gương mặt trắng bệch, đôi mắt xanh lét đứng ở trên đầu lâu, cách thật xa đã rút ra ba cây tiêu thương (cây lao) làm từ xương trắng, hung hăng hướng Hắc Thủy Hào Hào ném tới.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, ba cây lao xương trắng vừa rời tay liền chọt hóa thành hư ảnh màu trắng bệch đầy trời, kéo các dải ma trơi khói độc màu xanh lục hướng Hắc Thủy Hào Hào trút xuống.

Chương 1259: Quỷ Xa

Quỷ Xa, cũng là Cửu Phượng.

Hình dạng như phượng hoàng, có thuyết nó có chín đuôi, lại có thuyết nó có chín đầu, tính cách âm lệ quỷ tà, ban đêm khi phi hành ở trời cao tiếng kêu như bánh xe nghiền áp mặt đất, do đó tên gọi Quỷ Xa.

Quỷ Xa nhất tộc, tự nhiên chính là thị tộc phụng Cửu Phượng làm tổ linh, truyền thừa Cửu Phượng chi lực. Chi bộ lạc nhân tộc này lịch sử dài lâu, xa ở trước Cùng Tang thị, Hữu Sào thị, thậm chí ở trước thiên hoàng Phục Hy thị đã quật khởi, trước giờ có thể xưng là một cái cường đại nhất trong số đông thị tộc của nhân tộc.

Vô số năm qua, Quỷ Xa nhất tộc từng nhiều lần tranh đoạt ngai báu Nhân Hoàng, ngai là Cửu Phượng chi lực chuyên sở trường vu pháp loại âm quỷ, toàn bộ vu tế Quỷ Xa nhất tộc đều bề ngoài âm khí u ám hình dạng như quỷ mỵ, các bộ tộc nhân tộc cũng không thích diện mạo bọn họ, cho nên Quỷ Xa nhất tộc tất nhiên mạnh mẽ, lại chưa bao giờ leo lên đại vị Nhân Hoàng.

Càng không chiếm được, càng quý giá, càng khiến người ta chảy nước miếng.

Ngai báu Nhân Hoàng đã thành chấp niệm lớn nhất của Quỷ Xa nhất tộc. Từ sau Thiếu Hạo, chỉ cần nhân tộc có chút gió thổi cỏ lay, Quỷ Xa nhất tộc tất nhiên sẽ thuận thế mà lên, rục rịch nhòm ngó cái ghế Nhân Hoàng kia.

“Quỷ Xa!” Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh đồng thời cảm khái một tiếng, ở trong bí điển của Vu Điện ghi lại rõ ràng, Quỷ Xa nhất tộc quanh năm suốt tháng giao tiếp với các loại yêu ma quỷ quái, tử linh âm quỷ, tính cách ai cũng cực đoan âm lệ, làm việc điên điên khùng khùng, làm người ta đau đầu nhất.

Bọn họ cũng xen vào, có việc vui để xem rồi.

Sắc mặt Cùng Tang Thánh, Hữu Sào Ngu thì trở nên cực kỳ khó coi, xem da mặt bọn hắc phát xanh, giống như thật sự nửa đêm đi đường đụng phải quỷ, hai người không ngừng nháy mắt lẫn nhau, cũng không biết bọn họ đang tính toán những gì.

“Ta là Quỷ Xa Liệt!” Thanh niên Quỷ Xa nhất tộc phất tay đánh ra tàn ảnh trường mâu màu trắng đầy trời lớn tiếng cười to: “Người cũng có thể gọi ta, Mị Liệt!”

Loan đao ở tay phải Hắc Thủy Hào Hào nổi lên vô số luồng hàn quang nhỏ bé, hóa thành một quả cầu ánh sáng hình trứng đem hắc bảo vệ ở giữa. Vô số cốt mâu tàn ảnh trắng xoá gào thét rơi xuống, tàn ảnh chạm đao quang, lại chưa phát ra chút thanh âm nào.

Toàn bộ cốt mâu tàn ảnh tất cả đều là ảo tượng, không có một thanh cốt mâu tàn ảnh là tồn tại chân thật.

Cơ Hạo khẽ cúi mày, ngạc nhiên nói: “Ba thanh cốt mâu kia đâu? Tên Quỷ Xa Liệt này, hắc quả thực đã ném ra ba cây cốt mâu!”

Mọi người đều nhíu mày nhìn về phía cốt mâu tàn ảnh trên trời không ngừng hạ xuống, bọn họ đều thấy được Quỷ Xa Liệt ra tay, quả thực có ba mũi cốt mâu bị Quỷ Xa Liệt ném ra. Nhưng hiện tại tàn ảnh hạ xuống thế mà tất cả đều là ảo tượng, không có một thanh cốt mâu thật sự!

Ba thanh cốt mâu kia đâu? Không lẽ ở đây nhiều cao thủ như vậy mắt đều không tốt?

‘Xẹt xẹt’ vài tiếng vang, trong quả cầu ánh sáng đao quang của Hắc Thủy Hào Hào tạo thành, ba vầng quỷ hỏa trắng bệch to bằng đầu người đột nhiên sáng lên. Trong quỷ hỏa mơ hồ có thể thấy được một đôi con người màu xanh lục như ẩn như hiện, theo tiếng rít thê lương, quỷ hỏa trắng bệch bành trướng thành ba cái bóng người ảm đạm, bọn họ dang đôi tay, hung hăng vồ về phía Hắc Thủy Hào Hào.

Hắc Thủy Hào Hào chỉ lo ngăn cản ba thanh bạch cốt tiêu thương hắc nhìn thấy công kích, hắc nằm mơ cũng không ngờ, ba thanh mâu xương trắng Quỷ Xa Liệt ném ra lại có thể hóa thành ba con lệ quỷ hung ác dị thường quỷ bí dị thường đến bên người mình.

Hắc Thủy Hào Hào không kịp trở tay chưa thể làm ra bất cứ phản ứng nào, ba quỷ ảnh đồng thời xuyên vào thân thể hắc. Dao quang hộ thân của Hắc Thủy Hào Hào chột tiêu tán, toàn thân hắc cứng ngắc lơ lửng ở giữa không trung, mặc cho gương mặt hắc cấp tốc run rẩy, lại như thế nào cũng không thể nhúc nhích.

“Bắt được người rồi, hồn phách của người, là của ta!” Một thanh âm bén nhọn từ trong mồm Hắc Thủy Hào Hào truyền đến.

“Không, không, là của ta, hồn phách hắc là của ta, của ta! Ta đến trước một miếng, ta đến trước một miếng! Các người đi cắn nuốt tinh huyết của hắc, huyết khí hắc rất dư thừa!” Lại một thanh âm khàn khàn từ phụ cận yết hầu Hắc Thủy Hào Hào vang lên.

“Hai đứa các người cút ngay, không được tranh với ta, hồn phách của hắc... hắc, nhất hồn nhất phách này ta nuốt trước. Kẻ xuống tay trước có kẻ xuống tay sau không còn, các người hai tên ngu xuẩn này!” Một thanh âm cực kỳ băng lạnh, mang theo một tia cay nghiệt vô tình truyền đến.

Hắc Thủy Hào Hào lơ lửng trên không không thể động đậy, trong thất khiếu của hắc chậm rãi có nước bắn sền sệt màu xanh lục không ngừng chảy ra. Thân thể cường tráng cao lớn của hắc nhanh chóng khô quắt héo rũ, như có vô số con sâu nhỏ đang điên cuồng cắn nuốt máu thịt hắc.

Âm hồn lệ quỷ..., đối với Vu Vương và Vu Đế nhân tộc huyết khí mãnh liệt, thuần dương cương mãnh mà nói là câu chuyện cười, lệ quỷ lợi hại nữa cũng không dám tới gần Vu Vương cùng Vu Đế nhân tộc may mắn, nếu không huyết khí mãnh liệt ập tới có thể đem bọn chúng quấy hồn phi phách tán.

Nhưng Hắc Thủy Hào Hào là xà tinh, yêu khí toàn thân hắc âm tà quỷ bí, đối

với âm hồn lệ quỷ mà nói, yêu khí chí âm chí hàn, âm tà dị thường là thuốc bổ mà không phải khắc tinh. Trừ phi Hắc Thủy Hào Hào tu luyện yêu pháp nào đó chuyên môn khắc chế lệ quỷ, nếu không hẳn đối với bọn lệ quỷ này không có chút biện pháp nào.

Rất hiển nhiên, Hắc Thủy Hào Hào đi là con đường cận thân chém giết, hẳn không am hiểu các loại yêu pháp thần thông.

Ba con lệ quỷ không biết được Quỷ Xa Liệt tế luyện bao nhiêu năm xâm nhập thân thể, Hắc Thủy Hào Hào đối với điều này bó tay không có biện pháp, chỉ có thể mặc cho yêu hồn của mình bị cắn nuốt, tinh huyết mình bị chia sẻ.

Trong mấy hơi thở ngắn ngủn, Hắc Thủy Hào Hào đã bị hút cạn cốt tủy, chợt nghe một tiếng rú thảm âm ỉm truyền đến, Hắc Thủy Hào Hào khôi phục bản thể khổng lồ của Hắc Thủy Huyền Xà, thân rắn cường tráng lớn tới mấy chục dặm khô quắt bẹp dí, một chút máu thịt không chưa còn lại, chỉ có một bộ da rắn khô quắt cùng một bộ xương rắn màu đen không chút hào quang từ trên cao rơi xuống.

Ba vầng quỷ hỏa màu trắng rõ ràng đã mãnh liệt hơn rất nhiều từ trong cơ thể Hắc Thủy Hào Hào bay ra, mang một đường cong bay trở về trong cơ thể Quỷ Xa Liệt.

Đứng ở trên đầu lâu quỷ hỏa cực lớn, thân thể Quỷ Xa Liệt hơi run lên, trên khuôn mặt trắng bệch của hắn đột nhiên hiện lên một tầng màu máu nồng đậm, hốc mắt màu xanh lục cũng trở nên trắng hơn rất nhiều, đôi mắt vô thần chợt phun ra hai đạo thần quang loá mắt.

Rất hiển nhiên, ba con lệ quỷ đem tinh huyết cùng linh hồn bốn nguyên khổng lồ bọn nó từ trong cơ thể Hắc Thủy Hào Hào đoạt lấy chia cho Quỷ Xa Liệt một bộ phận, khí tức của Quỷ Xa Liệt một đường tăng mạnh, rất nhanh thực lực của hắn đã cường đại thêm một mảng lớn.

Dùng lệ quỷ đoạt lấy tinh huyết cùng linh hồn sinh linh nâng cao thực lực...

Vu thuật bí pháp của Quỷ Xa nhất tộc hung ác biến hoá kỳ lạ như thế, khó trách nhiều năm qua như vậy bọn họ vô số lần tranh đoạt Nhân Hoàng chi vị lại chưa bao giờ thành công, thì tộc nào của nhân tộc dám để tộc nhân xuất thân Quỷ Xa nhất tộc ngồi lên vị trí đó?

“Có chút ý tứ!” Cơ Hạo nhìn Quỷ Xa Liệt cười ‘Ha ha’.

“Ta là Quỷ Xa Liệt, các người cũng có thể gọi ta Mị Liệt!” Quỷ Xa Liệt còng lưng đứng ở trên quỷ hỏa khô lâu, khống chế quỷ hỏa khô lâu lớn mười mấy trượng chậm rãi hướng Quỷ Môn tới gần: “Các người bọn yêu loại không biết chết sống này, dám nhấc lên nước lũ hại nhân tộc ta... Hôm nay mặc kệ các người tránh đường hay không, các người đều phải chết ở chỗ này!”

Cười ‘hắc hắc’ một tiếng, Quỷ Xa Liệt hung hăng dậm chân, quỷ hỏa khô lâu dưới chân hắn đột nhiên há mồm, trong cái mồm lớn mấy trượng truyền đến một tiếng trầm nặng, một vòng quỷ hỏa dinh dính đường kính mấy trượng kéo ngọn lửa thật dài, gào thét hướng Quỷ Môn đánh tới.

Chương 1260: Liên Thủ Bức Cung

Trước Quỳnh Môn, trên mây đen Hắc Thủy Huyền Xà to như ngọn núi không nhúc nhích, con người màu xanh lục lộ ra một tia trào phúng, lạnh lùng nhìn quả cầu quỷ hỏa Quỷ Xa Liệt phun ra.

Vừa rồi cái chết của Hắc Thủy Hào Hào chưa được đặt ở trong lòng Hắc Thủy Huyền Xà. Hẳn quá nhiều con cháu, Hắc Thủy Hào Hào chỉ là một kẻ khá xuất sắc trong đó, đối với Hắc Thủy Huyền Xà thiên tính lạnh bạc mà nói, chỉ cần có thể bảo vệ Quỳnh Môn, chết mất bao nhiêu con cháu cũng đáng giá.

Một đại hán đầu trọc làn da đen đập sóng nước nhanh chóng lao ra, đối mặt quả cầu quỷ hỏa Quỷ Xa Liệt đánh ra, đại hán này lớn tiếng quát: “Người giết người, là Hắc Thủy Hưu Hưu! Hắc, Hắc Thủy Hào Hào phế vật này thật vô dụng, sớm biết năm đó nên để ta nuốt hẳn!”

Kêu một tiếng quái dị, Hắc Thủy Hưu Hưu há mồm, một vàng độc diễm đường kính mấy trượng, toàn thân xanh thẫm phun khói độc cuồn cuộn từ trong miệng hắn lao vút ra, bay vút trên không trung mấy chục dặm, hung hăng đánh vào trên quả cầu quỷ hỏa.

Độc khí hỏa cầu và quỷ hỏa cầu va chạm với nhau, hai bên xảy ra biến hóa quỷ dị bí ẩn, một quả cầu lửa màu u lam đường kính trăm trượng xuất hiện ở không trung, quả cầu lửa thiêu đốt mãnh liệt, không ngừng phát ra tiếng quỷ kêu khe khẽ, càng có lượng lớn khí độc gió lạnh không ngừng trào ra.

Quỷ Xa Liệt nheo mắt, hắn cười quái dị ‘Khắc khắc’, vung đôi tay lên không biết từ nơi nào rút ra một lá cờ phướn quỷ dị xương trắng làm cán, tóc người dệt thành. Trên mặt cờ tối như mực vẽ mấy trăm phù văn quỷ dị máu chảy đầm đìa, hai tay Quỷ Xa Liệt nắm cờ phướn cao mấy trượng hung hăng vẩy lên một cái, giữa không trung liền có một tiếng chim hót bén nhọn khó nghe đột nhiên vang lên.

‘Chi nhi ~ dát’!

Sau một tiếng chim hót, mảng lớn quỹ ảnh trắng bệch từ trong lá cờ phướn trào ra, vô số lệ quỹ khuôn mặt mơ hồ, toàn thân âm khí âm u như các ngôi sao băng màu trắng, gào thét xuyên qua hư không, hung hăng hướng Hắc Thủy Hưu Hưu phóng đi.

Trong pháo đài quỹ hỏa quần quanh, vô số khô lâu ghép thành càn có mấy trăm thanh niên mặc bạch cốt giáp trụ, khuôn mặt trắng bệch đập các loại vật cổ quái bay ra.

Cốt điều, cốt thú, cốt long, càn có đủ loại đầu lâu lớn nhỏ không đồng nhất, hoặc đứt khoát là một khúc xương trắng, hoặc là một miếng da thật lớn không biết tên...

Âm phong thê lương, quỹ hỏa âm u, mấy trăm thanh niên Quỷ Xa nhất tộc xung phong ra, không nói một lời vung ra cờ phướn giống hệt trong tay Quỷ Xa Liệthung hăng vẩy lên, chợt nghe tiếng quỹ kêu ‘Hu hu’ phóng lên cao, vô số quỹ ảnh màu trắng rợp trời rợp đất hướng Quỷ Môn lao đi.

“Thanh thế thật lớn!” Hai người Cùng Tang Thánh, Hữu Sào Ngu nhìn nhau một cái, đồng thời cười lạnh thành tiếng.

Một luồng âm khí cực lạnh đột nhiên xông ra ở bên người Cơ Hạo, một cái bàn tay trắng bệch lặng yên không một tiếng động từ trong một mảng âm khí xám trắng phun ra, hung hăng chộp tới cổ Cơ Hạo.

Nếu là người thường, Đại Vu nhân tộc không tu nguyên thần, đơn thuần dựa vào thân thể mạnh mẽ tác chiến, nói không chừng đã bị một trào bất thành linh chế trụ cổ. Nhưng Cơ Hạo lúc nào cũng đem thần thức phát ra bốn phía, tùy thời tùy chỗ giám thị tất cả gió thổi cỏ lay trong ngàn dặm bên người.

Bàn tay này vừa mới xuất hiện, Cơ Hạo đã phát hiện động tác của nó. Hắn ra vẻ không biết ngờ ngác nhìn về phía Quỷ Môn, ở lúc bàn tay kia sắp chạm đến

cổ mình, Cơ Hạo đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trên cổ hẩn một ngọn lửa màu vàng to bằng ngón cái cao hơn ba thước đột nhiên cháy lên.

Trong thần hồn không gian, Thái Dương đạo đài hai tay kết ấn, trong mắt lóe ra thần quang màu vàng, dốc hết toàn lực thúc dục Thái Dương Tinh Hỏa mạnh nhất Cơ Hạo hiện nay có thể nắm giữ.

Bàn tay trắng bệch thoáng cái đặt ngay ngắn ở trên vầng Thái Dương Tinh Hỏa này, đáng thương Thái Dương Tinh Hỏa thuần khiết thuần dương, chính là khắc tinh của tất cả quỷ vật, tất cả tai hoạ, bàn tay trắng bệch này vừa mới tiếp xúc ngọn lửa màu vàng trên cổ Cơ Hạo lao ra đã hùng hực cháy lên.

Một tiếng rú thảm rất thê lương, một thanh niên mặc trường bào đen sì, dùng tóc người bện thành, làn da trắng bệch như quỷ, dưới làn da hầu như trong suốt mơ hồ có vô số phù văn màu đen chậm rãi mấp máy điên cuồng vung vẩy tay phải hùng hực thiêu đốt, ở phía sau Cơ Hạo giống như bọ chó nhảy loạn cả lên.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, máu thịt bàn tay phải của thanh niên trong chớp mắt hóa thành tro bụi bay đi, chỉ để lại xương khớp trong suốt màu xám xịt.

Xương khớp thanh niên cũng không biết là dùng vu thuật quỷ bí cỡ nào rèn luyện qua, ở dưới Thái Dương Tinh Hỏa thiêu đốt, xương tay hẩn giống như hồ dán cấp tốc mấp máy, trên đó không ngừng có một gương mặt vặn vẹo dữ tợn hiện lên. Gương mặt vặn vẹo này rú thảm khàn cả giọng, ở trong Thái Dương Tinh Hỏa không ngừng hóa thành các làn khói trắng tiêu tán.

Cũng chính là những gương mặt này không ngừng triệt tiêu Thái Dương Tinh Hỏa, do đó mới khiến xương tay thanh niên này chưa bị triệt để luyện hóa.

Cùng Tang Thánh, Hữu Sào Ngu đồng thời cười một tiếng quái dị.

Tự Văn Mệnh khẽ ho khan vài cái, đưa tay kéo tay áo Cơ Hạo: “Cơ Hạo à, đây là Quỷ Xa nhất tộc đại trưởng lão Quỷ Xa Thanh Thảo, người cũng có thể gọi lão nhân gia Mị Thanh Thảo... Hẩn chỉ là đùa giỡn với người, thu lửa này

đi!”

Tự Văn Mệnh đối với sự cổ quái trên người Cơ Hạo ít nhiều có chút hiểu biết. Cơ Hạo xuất thân Nam Hoang Hỏa Nha bộ, lúc ban đầu thi triển là lực lượng truyền thừa của Tam Túc Kim Ô nhất tộc, Kim Ô Thần Viêm đồng dạng đối với các loại tai hoạ có rất mạnh lực phá hoại.

Về sau tu vi Cơ Hạo tiến bộ lớn, Kim Ô Thần Viêm Cơ Hạo ban đầu nắm giữ đã tiến hóa thành Thái Dương Chân Hỏa càng thêm đáng sợ, uy lực càng mạnh.

Quý Xa Thanh Thảo tuy là đại trưởng lão Quý Xa nhất tộc, lão bất tử thuộc cùng cấp bậc với Cùng Tang Thánh, Hữu Sào Ngu, nhưng Thái Dương Chân Hỏa vừa lúc là khắc tinh các loại vu thuật bí pháp của Quý Xa nhất tộc. Quý Xa Thanh Thảo cây già lên mặt muốn trêu đùa Cơ Hạo, kết quả đem mình bầy cho mất hết mặt mũi!

Lấy thân phận của hắn, bị Cơ Hạo đả thương thành như vậy, nếu truyền ra mà nói, Mị Thanh Thảo cũng không cần gặp ai nữa.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, vung tay phải lên, ngọn lửa màu vàng trên tay Quý Xa Thanh Thảo chột tiêu tán. Quý Xa Thanh Thảo hít sâu một hơi, da thịt tay phải bị luyện hóa của hắn nhanh chóng trọng sinh, trong chớp mắt đã khôi phục bình thường.

“Nghieu Hâu Cơ Hạo!” Con người trắng bệch của Quý Xa Thanh Thảo nhìn chăm chăm Cơ Hạo: “Tốt, lão tử nhớ kỹ ngươi!”

Hừ lạnh một tiếng, Quý Xa Thanh Thảo kêu căng ngẩng đầu lên, quát lớn: “Văn Mệnh tiểu tôn tử, các ngươi mấy năm nay dài nắng dầm mưa, cũng mệt mỏi không chịu được rồi nhỉ? Công lao của các ngươi lúc trước đã là đủ rồi, một chút công lao cuối cùng này, cứ giao cho chúng ta đi!”

Cười một tiếng quái dị, Quý Xa Thanh Thảo lạnh lùng nói: “Quý Xa nhất tộc chúng ta cũng là một thành viên nhân tộc, có người bắt nạt tới tận cửa, chúng ta

tự nhiên không thể ngồi xem. Những tiểu yêu quái không ra làm sao kia, cứ giao cho bọn nhỏ trong tộc chúng ta đi!”

Quý Xa Thanh Thảo vừa dứt lời, Hữu Sào Ngu đã cười lớn bước một bước đến bên người Tự Văn Mệnh: “Đúng vậy, đúng vậy, Thanh Thảo trưởng lão nói rất đúng, Tự Văn Mệnh à, các người cứ nghỉ ngơi một chút đi, công lao chung quy không thể đều bị các người cướp sạch phải không?”

Không đợi Tự Văn Mệnh mở miệng, Cùng Tang Thánh ở bên cũng cười lên: “Không phải thế sao? Tự Văn Mệnh à, còn có Nghiêu Hầu Cơ Hạo, các người cứ đi nghỉ ngơi đi! Người đâu, đưa mấy vị đại nhân đi nghỉ ngơi!”

Không cho Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh mở miệng, Cùng Tang thị, Hữu Sào thị, Quý Xa nhất tộc phân biệt có gần trăm tộc nhân ủa lên, đem Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh bao vây nhiều vòng.

Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh một cái.

Tư thế này, hai người bọn họ không dẫn người đi nghỉ ngơi mà nói, lão già ba tộc này thực sự sẽ ra tay sao?

Chương 1261: Sống Chết Mặc Bây

Phía trước Quỷ Môn tiếng giết rung trời.

Quỷ Xa nhất tộc, Hữu Sào thị, Cùng Tang thị ba nhà liên thủ, mấy trăm thanh niên tuần ngạn thực lực mạnh mẽ đều xuất kỳ chiêu, hướng phía Quỷ Môn công kích mãnh liệt một trận.

Quỷ Xa nhất tộc nhắc lên âm phong quỷ hỏa ngập trời, trong mây đen âm u ma trời màu xanh lục rợp trời rợp đất hướng Quỷ Môn phun loạn rắc loạn; tuần ngạn Cùng Tang thị bay loạn chạy loạn đầy trời, trường cung trong tay thỉnh thoảng phun ra mũi tên tàn nhẫn như răng nọc; Hữu Sào thị càng dứt khoát hơn, từng tòa thành lũy, lầu các to nhỏ đập bừa, đại địa nguyên tử, cửu thiên cực quang... các cấm chế độc ác rải xuống như mưa rào.

Ba nhà liên thủ đánh cho phía trước Quỷ Môn sóng lớn ngập trời, mấy trăm con Hắc Thủy Huyền Xà hiện ra nguyên hình, bọn họ thân thể cực lớn lớn tiếng gào rống, phun ra từng luồng lửa độc, khóc độc giữ lẫn nhau với con em ba nhà.

Càng có mấy ngàn cự mãng, xà yêu to nhỏ trợ giúp ở phía sau trợ trận. Các cự mãng, xà yêu đó tu vi không mạnh, nhưng thiên phú thần thông của bọn hắn bày ra đó, thỉnh thoảng cũng có thể nhắc lên sóng gió mấy chục dặm, dẫn động một đợt sấm sét tia chớp đột kích.

Trên trời mây đen dày đặc, từng đạo yêu lôi không ngừng đánh xuống, thỉnh thoảng cũng có thể thấy được một phương thành lũy, lầu các của Hữu Sào thị bị yêu lôi đánh cho toàn thân lập lánh ánh điện, thỉnh thoảng có thành lũy, lầu các từ trên cao rơi thẳng tắp xuống mặt nước, tung tóe ra mảng lớn bọt sóng sau đó lại lao đảo bay lên trời.

Phía trước Quỷ Môn đánh náo nhiệt, Cơ Hạo bên này lại là rất nhàn nhã.

Cả thầy ba trăm chiến sĩ tinh nhuệ Quỷ Xa nhất tộc, Hữu Sào thị, Cùng Tang

thị xa xa đứng ở một bên, thường thường hướng trên người Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh nhìn quét một cái, sợ bọn họ đột nhiên nhúng tay lao vào chiến trường, đoạt công lao của tộc nhân bọn họ.

Cơ Hạo không cho là đúng mặc cho các chiến sĩ đó ở một bên giám thị, rất thành thạo dẫn Man Man, Thiếu Ti bắt đầu bố trí doanh địa.

Cửu Long Xa Liễn lơ lửng cách mặt đất trăm dặm, Nha Công đứng ở trên mũi xe kéo phun ra vạn trượng kim quang. Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi xuống, chiếu dãy núi phạm vi mấy ngàn dặm tràn đầy ánh sáng.

Trên sườn núi bị nước lũ ngâm nhào ra, trong nước bùn sền sệt không ngừng có sương mù hơi nước bốc hơi. Đất núi hỗn độn dần dần trở nên ấm áp mà khô ráo, các chiến sĩ nhân tộc sống ở trên sườn núi đều vui vẻ ra mặt dang thân thể, cởi hết quần áo nằm trên mặt đất, tận tình hưởng thụ ánh mặt trời đã nhiều năm chưa thấy.

Nhiều chiến sĩ nhân tộc ở trong nước ngâm nát thân thể, hoặc là sinh nhọt độc, hoặc là da thịt thối nát thoải mái lớn tiếng hát lên sơn ca tiểu khúc. Ánh mặt trời ấm áp phơi khô nhọt độc cùng da thịt thối rửa ấm áp dễ chịu, so với bơi vu được còn thoải mái hơn rất nhiều.

Có vu sư Vu Điện không chịu ngồi yên từ trong túi da thú bên người lấy ra các loại hạt giống cỏ cây, thi triển vu thuật nhắc lên cuồng phong, đem các hạt giống cỏ cây rải khắp mọi nơi hào quang Cửu Long Xa Liễn chiếu rọi.

Các vu sư tinh tu một hệ vu pháp đứng ở đỉnh núi, hoa chân múa tay vung vẩy các loại vu trượng làm từ linh mộc, lớn tiếng niệm tụng chú ngữ, nhảy lên điệu nhảy hiến tế tổ tiên thượng cổ nhân tộc hiến tế xuân thần và Đông Phương Thanh Đế Mộc thần.

Từng mảng lớn màu xanh lục giống như mộng ảo, nháy mắt bao phủ núi rừng phạm vi mấy ngàn dặm.

Cỏ xanh mọc ra từ trong bùn lầy, rất nhanh đã cao tới ngang lưng người ta.

Trong bụi cỏ xanh có vô số hoa dại nở rộ, một luồng sinh cơ bùng bùng dần lan ra, hương hoa theo gió bay ra thật xa.

Trong bụi cỏ càng xuất hiện các loại nấm to nhỏ sắc sỡ, đủ loại nấm có độc, không độc rất kích động sinh trưởng ra, một số loại nấm kỳ dị phát ra tiếng ‘Bộp bộp’ nổ tung, đem bào tử đủ mọi màu sắc theo gió đưa đi phương xa.

Khắp nơi đều có cây cối đủ loại màu sắc hình dạng sinh trưởng ra.

Ở dưới vu pháp thúc dục, một số loài cây dễ sinh trưởng ví dụ như dương thụ, cây bào đồng..., ở trong ngắn ngủn nửa canh giờ đã cao tới mấy chục trượng. Dưới ánh mặt trời ấm áp, cuồng phong thổi đại thụ, cành lá phát ra tiếng vang ‘Xì xào’.

Các chiến sĩ nhân tộc liên tục vài năm ngâm ở trong nước lũ, cả ngày giao tiếp với núi đá, bùn lầy, tùy thời chuẩn bị chém giết với các loại thủy yêu ngày đại, bọn họ si ngốc nhìn cỏ dại hoa dại trước mặt, nhìn các loại cây cối đầy khắp núi đồi...

Đột nhiên có chiến sĩ nhân tộc ngồi xuống đất gào khóc, không hiểu sao, tiếng khóc nhanh chóng truyền ra, Hầu như toàn bộ chiến sĩ dưới trướng Tự Văn Mệnh đều ôm lấy nhau khóc lên. Một sự bi thương nồng đậm tràn ngập hư không, ba trăm chiến sĩ đến từ Quỷ Xa nhất tộc, Cùng Tang thị, Hữu Sào thị kia không biết làm sao nhìn nhau, rất nhanh bọn họ liền mặt đỏ tai hồng ôm đầu bỏ đi.

Trong lòng bọn họ còn lưu lại ý niệm ‘xấu hổ’, trong lòng bọn họ biết rõ, ở trước mặt các chiến sĩ nhân tộc trị thủy cả người ngâm nhào ra, gần như không thành hình người nữa, tộc nhân bọn họ ba tộc này, thật ra ngay cả tư cách khóc cũng không có!

Khi Tự Văn Mệnh mang theo vô số chiến sĩ nhân tộc ở trong nước lũ giãy

dựa liều mạng, Cơ Hạo mang theo đám đông chiến sĩ bay loạn khắp trời giết đến mức máu chảy khắp nơi, bọn họ lại tránh ở trong đất tổ nhà mình, có cấm chế vu trận cường đại bảo hộ, gió thổi không đến, mưa đánh không vào, thoải mái sống an nhàn sung sướng, bảo trì thực lực nhà mình.

Khi Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận sắp thành công, chỉ còn lại có chín đại long môn cần phá, bọn họ vội vã lao ra, muốn tranh đoạt một khối công lao béo bở nhất của đại kế trị thủy...

Người trong lòng còn biết chút liêm sỉ, đều không thể tiếp tục nán lại ở giữa chiến sĩ nhân tộc đầy khắp núi đồi ôm đầu khóc nữa.

Đối mặt các chiến sĩ nhân tộc vết thương chồng chất, tình lực cạn kiệt kia, bọn họ ngay cả tư cách xen lẫn trong đó khóc cũng không có.

Cơ Hạo đang bận dựng lều trại cùng Man Man, Thiếu Ti, dù sao người ba nhà kia cũng không cho hấn và Tự Văn Mệnh dẫn người đi công kích Quỷ Môn, hấn thích thú ở nơi này xem náo nhiệt. Đã là xem náo nhiệt, thì không thể ủ rũ khuất bản thân, cho nên Cơ Hạo chuẩn bị dựng một cái lều trại da thú cực kỳ hoa mỹ, chuẩn bị tốt trà nóng, rượu ngon và thịt nướng, nghiêm túc, cẩn thận xem người ba nhà bọn họ là tấn công Quỷ Môn như thế nào.

Bỗng dưng nghe được tiếng thống khổ đầy khắp núi đồi, trong lòng Cơ Hạo khẽ giật giật.

Hướng bốn phía nhìn một cái, Cơ Hạo nhìn nhìn Quỷ Môn ngoài mấy trăm dặm ngay phía trước tiếng giết rung trời, đột nhiên cười phá lên: “Khóc cái gì? Có cái gì phải khóc? Công phá chín đại long môn, nước lũ sẽ lui, ngày lành ở ngay phía trước! Có cái gì đáng khóc?”

“Cười cho ta, cười lên cho bản hầu!” Cơ Hạo rất cay nghiệt cười to nói: “Hiện tại không cần các huynh đệ liều mạng, có người rất chủ động thay chúng ta đi tấn công chín đại long môn! Chúng ta vui vẻ ở nơi này ăn thịt, uống rượu, ở nơi này xem kịch vui! Có cái gì phải khóc? Cười lên cho ta!”

Trong bất động thanh sắc, Cơ Hạo đã vận dụng Thiên Ma bí pháp.

Một sự vui vẻ khuếch tán ra, nhanh chóng bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm. Vô số chiến sĩ nhân tộc vừa rồi còn đang khóc hu hu đột nhiên lòng tràn đầy vui mừng, trước mắt bọn họ đột nhiên sáng ngời, như một con đường lớn ánh vàng ngay tại trước mặt:

Không phải vậy sao? Nước lũ đã sắp hoàn toàn rút đi, ngày lành ngay tại trước mắt! Mọi người lập tức có thể xây dựng lại quê hương!

Khiến người ta vui vẻ nhất là, còn không cần mình tự đi liều mạng tấn công chín đại long môn! Có người sốt sắng tranh công lao, sốt ruột không chịu được ở nơi đó liều mạng tấn công!

Cho nên, vô số chiến sĩ nhân tộc đồng thời cất tiếng cười to, ai cũng cười đến mức ngửa trước ngã sau nhìn về phía Quỷ Môn.

Quỷ Xa Thanh Thảo, Cùng Tang Thánh, Hữu Sào Ngu ba lão già sắc mặt chợt trở nên cực kỳ khó coi —— Cơ Hạo, người tiểu tử này là bụng đầy ý nghĩ xấu, chờ xem náo nhiệt người ba nhà chúng ta sao?

Chương 1262: Tổn Binh Hao Tướng

Ánh nắng ấm áp chiếu, vu được tĩ mĩ điều phối ôn dưỡng, lại có dư dả lương thực cùng thịt không ngừng từ Bồ Phản vận chuyển đến.

Đại quân trị thủy dưới trướng Tự Văn Mệnh chỉ dùng thời gian hơn một ngày một chút đã khôi phục nguyên khí, chiến sĩ gãy trơ cả xương cắn nuốt đủ lượng lương thực, nhọt độc và thương thể khác sau khi được vu được chữa khỏi, thân thể cường đại lập tức bộc phát ra sức sống dư thừa.

Thân thể toàn bộ chiến sĩ đều khôi phục khỏe mạnh, một lần nữa trở nên cường tráng xốc vác.

Cơ Hạo mấy năm qua đánh giết vô số thủy yêu lớn nhỏ, da lông lân giáp các loại tài liệu của bọn chúng đưa hết đi Bồ Phản, được các người thợ của Vu Điện chế thành giáp trụ hoàn mỹ. Vô số giáp trụ và binh khí từ Bồ Phản đưa tới, các chiến sĩ dưới trướng Tự Văn Mệnh đều ăn mặc chỉnh tề.

Cũng chỉ hơn một ngày thời gian một chút, một cánh quân tinh nhuệ xốc vác dị thường, võ bị hoàn mỹ xuất hiện.

Thần thức Cơ Hạo đảo qua vô số chiến sĩ giữa dãy núi, không khỏi liên tục gật đầu. Những chiến sĩ này khí tức mạnh mẽ như mãnh thú khát máu, có thể thấy được mỗi người đều là hảo hán tử có thể đánh có thể chiến.

Liên tục vài năm vất vả bôn ba trong nước lũ, tụ huyết chém giết, khí chất của các chiến sĩ này đều trở nên vừa cứng vừa dẻo dai như trúc già trong núi, trong mắt mỗi người đều lộ ra một sự dẻo dai kiên cường.

Cơ Hạo âm thầm cảm khái, cánh quân này dưới trướng Tự Văn Mệnh, đã bị đại hồng thủy kéo dài vài năm rèn ra một ‘quân hồn’ làm người ta sợ hãi. Khi cần, cánh quân này hẳn có thể bộc phát ra sức chiến đấu đáng sợ khiến mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Càng làm Cơ Hạo cảm thấy trân quý là, mấy năm nay Tự Văn Mệnh trị thủy, hăn vác các chiến sĩ đó cùng ngủ nghỉ, cùng ăn ở, làm gương cho binh sĩ ứng phó sóng to gió lớn và vô số thủy yêu tập kích, quân hồn của cánh quân này, tất cả đều ngưng tụ ở trên người Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh chính là hồn phách của cánh quân này, ảnh hưởng của Tự Văn Mệnh vượt qua toàn bộ thị tộc, bộ tộc ảnh hưởng, các chiến sĩ này đã thật sự chỉ nghe theo lệnh của hăn, thị tộc, bộ tộc của bản thân cũng không cách nào mệnh lệnh bọn họ chút nào nữa.

“Lãi rồi!” Ngồi ở cửa lều trại da thú cực lớn, ngồi xếp bằng ở trên giường da đệm mềm mại, Cơ Hạo rót cho Tự Văn Mệnh một chén nước trà nóng hầm hập, Tự Văn Mệnh thuận tay hưởng chén trà của mình rải chút muối ăn.

Cơ Hạo có điểm lác mắt nhìn nhìn chén của Tự Văn Mệnh, nhẹ nhàng lắc đầu, rót cho bản thân một chén trà, bắt đầu chậm rãi nhắm nháp.

Lá trà là vu sư Vu Điện dùng vu pháp thúc giục mà thành, thiếu một ít năm tháng tích lũy, nhưng trong lá trà chất chứa thanh mộc linh khí lại so với lá trà tự nhiên sinh thành nồng đậm hơn trăm ngàn lần. Cho nên, mùi vị chinh thể là cực tốt, mùi thơm ngào ngạt, từng tia linh khí qua lại xoay quanh giữa kẽ răng, tầm bổ lực phủ ngũ tạng rất thoải mái.

“Trà ngon!” Tự Văn Mệnh bưng chén trà, hăn ngại Cơ Hạo làm hương vị nước trà quá nhạt, không biết từ nơi nào kiếm một khối muối mỏ to bằng ngón cái ném vào chén trà: “Ngày hôm qua chỉ là thử, hôm nay là làm thật... Hữu Sào thị từ nơi nào thu được nhiều Cửu Thiên Phong Cương Sát cùng Cực Quang Nguyên Từ Lực như vậy?”

Làm thật rồi, Quỷ Xa nhất tộc, Cùng Tang thị, Hữu Sào thị, ước chừng có hơn vạn tộc nhân hướng về phía Quỷ Môn chỉ rộng khoảng trăm trượng phát động công kích.

Quỷ Xa nhất tộc vẫn nhắc lên quỷ hỏa lục vân khắp trời, trừ vô số lệ quỷ thân

thể vận vẹo mớ hồ, càng có một số ma cộp vô, quỷ quái... các thứ cổ quái xen lẫn bên trong, lú lú không ngừng tấn công phòng tuyến của Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc trước Quỷ Môn.

Mấy ngàn tinh nhuệ Cùng Tang thị đứng ở chỗ cách Quỷ Môn hơn một trăm dặm, bọn họ đứng thành trận địa hình vuông chỉnh tề, kéo cường cung ánh sáng sắc sỡ, đều nhịp hướng Quỷ Môn bắn từng đợt mũi tên.

Đây là chiến pháp thường quy nhất, khiến người ta đau đầu nhất của các tiền thủ Đông Di. Các tinh nhuệ Cùng Tang thị so với tiền thủ Thập Nhật quốc còn cường hãn hơn một mảng lớn, mỗi người bọn họ trong chớp mắt có thể bắn ra mấy ngàn mũi tên, mũi tên rậm rạp như bão táp quét ngang qua, trên thân vô số Hắc Thủy Huyền Xà và cự mãng, xà yêu bị cắm rậm rạp đầy mũi tên như là ruộng lúa.

Khiến người ta kinh ngạc nhất, làm người ta trước mắt sáng ngời là Hữu Sào thị.

Từ trước tới nay, Hữu Sào thị chuyên môn sở trường kiến tạo các loại cung điện lầu các, bố trí các loại kiến trúc phòng ngự trận pháp và cấm chế, bọn họ đối với xây dựng thổ mộc có truyền thừa độc đáo, là đại sư kiến trúc đỉnh cao nhất của nhân tộc.

Ngoài ra, sức chiến đấu của tộc nhân Hữu Sào thị thật sự yếu hơn người. Tu vi tương tự, sức chiến đấu của tộc nhân Hữu Sào thị ít nhất so với chiến sĩ nhân tộc các bộ tộc khác cùng giai yếu hơn hai đến ba cấp bậc.

Nói cách khác, đỉnh phong Vu Đế của Hữu Sào thị, có lẽ chỉ có thể đánh ngang tay với Vu Đế cấp thấp của bộ tộc khác!

Sự tình là xấu hổ như thế, Hữu Sào thị ở nhân tộc địa vị tôn sùng, dù sao bọn họ cũng là hậu duệ Nhân Hoàng huyết mạch, nhưng sức chiến đấu của họ kém, năm trăm không đủ lớn, cho nên trước đây bọn họ ở trên đại diện thảo luận chính sự nhân tộc quyền lên tiếng không phải quá nặng.

Nhưng một lần này biểu hiện của Hữu Sào thị khiến Cơ Hạo cũng nhìn mà than thở.

Cửu Thiên Cương Phong, Địa Tâm Độc Diễm, lưu hỏa nham tương, sấm sét chớp giạt, đại địa nguyên tử, hư không cực quang...

Đủ loại đồ chơi cổ quái chỉ có ở nơi tuyệt hiểm của Bàn Cổ đại lục mới có thể tìm được, không ngừng từ trong thành lũy cùng lâu các lớn nhỏ tộc nhân Hữu Sào thị khổng chế phun ra, hóa thành dòng lũ sặc sỡ trút xuống về phía Quỷ Môn.

Cửu Thiên Cương Phong tán hồn phách người ta.

Địa Tâm Độc Diễm nấu chảy kim loại.

Lưu hỏa nham tương như giòi trong xương.

Sấm sét chớp giạt uy mãnh không chịu nổi.

Đại địa nguyên tử biến ảo khó dò.

Hư không cực quang ác độc ngoan lệ.

.....

Đủ loại công kích cổ quái không ngừng từ trên tay tộc nhân Hữu Sào thị phun ra, các công kích kỳ dị này có đôi khi ghép lại với nhau, thế mà lại xảy ra biến hóa kỳ dị, trở nên càng thêm quỷ bí không chịu nổi.

Nhiều Hắc Thủy Huyền Xà thân thể khổng lồ hoặc bị cương phong quét thất khiếu đổ máu, hoặc lân giáp bị thiêu đốt phá thành mảnh nhỏ.

Còn có người thân thể cổ quái ở giữa không trung vụn vụn thành các loại góc vuông, góc nhọn cùng góc tù, hoặc là xoay thành bộ dáng súng bắn đạn, đó là bị đại địa nguyên tử lực cường đại ám toán.

Càng có một số Hắc Thủy Huyền Xà ừ ừ cạc cạc toàn thân có thêm vô số lỗ thủng to nhỏ, máu thịt phụ cận vết thương như than bụi đã được đốt nhanh chóng sụp đổ, điều này hiển nhiên là bị cực quang chi lực ác độc hiểm ác tổn hại thân thể.

Trải qua hôm qua cả một ngày thăm dò, ba đại bộ tộc cũng đã tìm ra chi tiết của đám Hắc Thủy Huyền Xà cùng với xà yêu lớn nhỏ bọn họ quản lý, ba nhà phối hợp liên thủ tấn công, cứng rắn đánh cho mấy trăm con Hắc Thủy Huyền Xà cùng vô số xà yêu liên tiếp bại lui, mắt thấy bọn hắc đã sắp lui vào Quỷ Môn.

Hắc Thủy Huyền Xà vẫn luôn chiếm cứ ở trên mây đen, che ở trước Quỷ Môn kia đột nhiên hành động.

Hắn vừa động liền như trời sụp đất nứt, thân thể chợt biến thành khoảng mấy trăm dặm, đầu rắn như ngọn núi nhỏ mang theo một tiếng gầm đáng sợ xé rách hư không mãnh liệt vô cùng hướng liên quân bộ tộc ba nhà lao tới.

Cùng Tang Thánh, Hữu Sào Ngu, Quỷ Xa Thanh Thảo ba lão già đồng thời kêu một tiếng ‘không ổn’, ba người muốn lao qua ngăn trở con Hắc Thủy Huyền Xà này, nhưng nào còn kịp?

Một đợt tiếng rú thảm truyền đến, mấy trăm tòa thành lũy cùng lầu các của Hữu Sào thị xung phong ở phía trước bị Hắc Thủy Huyền Xà húc đầu vỡ nát.

Mấy trăm tộc nhân Hữu Sào thị từ trong vu bảo công phòng một thể nhà mình luyện chế hốt hoảng chạy ra, lại bị con Hắc Thủy Huyền Xà này nuốt một miếng sạch sẽ, ngay cả giày tất cũng không lưu lại nửa cái.

Chương 1263: Miễn Cường Giăng Co

Hồng hoang dị chủng, con Hắc Thủy Huyền Xà đầu tiên trong thiên địa.

Thân thể khổng lồ dài đến mấy trăm dặm rợp trời rợp đất ập tới, há mồm phun ra mây độc bao trùm phạm vi ngàn dặm, chiến sĩ nhân tộc hơi chạm đến mây độc, cho dù chỉ là ngửi được một chút mùi mây độc, liền ùn ùn hóa thành máu đặc.

Thần thông pháp lực của Hắc Thủy Huyền Xà cũng không tinh diệu, chỉ có một thân gân cốt mạnh mẽ dị thường, man lực thân thể có thể so với Hoành Công Ngự, càn đào thương bất nhập, sấm sét không thương. Thân thể to lớn ở không trung bắn lên một cái, cái đuôi thật dài quét qua, chợt nghe tiếng rú thảm liên tục, hơn một ngàn tinh anh trẻ tuổi của Cùng Tang thị bị một cú quật đuôi đánh đứt gân gãy xương.

Trong đó ít nhất có bảy tám trăm người bị cái đuôi Hắc Thủy Huyền Xà vạt thân thể phát nổ, máu thịt, xương khớp đều nổ thành thịt vụn nhỏ bé.

Hắc Thủy Huyền Xà há mồm hít một cú thật sâu, cái mồm rộng của hắc liên biến thành một cái hố đen thật lớn, từng luồng cuồng phong từ bốn phương tám hướng hướng cái mồm rộng của hắc liên trào qua, máu thịt vụn bị hắc liên quật nát ùn ùn nhập vào cái mồm rộng của hắc liên, ngay cả gần ngàn chiến sĩ đứt gân gãy xương bị thương nặng, cũng đều không tự chủ được gào thét hướng cái mồm rộng của hắc liên bay đi.

“Nghịch chương, người to gan!” Cùng Tang Thánh mắt thấy binh sĩ nhà mình đã sắp bị Hắc Thủy Huyền Xà cắn nuốt tươi sống. Hắc tức giận rít gào, thân thể nhoáng lên một cái phá không xuất hiện trước mặt Hắc Thủy Huyền Xà, hai tay nhoáng lên một cái từ trong tay áo rút ra một sợi gân dài to bằng nắm tay, hai tay nắm sợi gân dài như một cái roi hướng vào đầu Hắc Thủy Huyền Xà vạt xuống.

Sợi gân dài to bằng nắm tay, dài gần trăm dặm, toàn thân đen sì dạng bán

trong suốt kia hiển nhiên không phải vật phàm, một hơi thở mãnh thú hồng hoang đáng sợ từ trên sợi gân dài không ngừng phát tán ra, khi Cùng Tang Thánh vung sợi gân dài hung hăng quất Hắc Thủy Huyền Xà, lão yêu quái này không khỏi kinh dị một tiếng, đôi mắt hung hăng hướng sợi gân dài đó nhìn qua.

“Ô, gân con Đào Ngột đầu tiên trong thiên địa... Năm đó sau khi bị Đại Nghệ bắn chết, cốt nhục da lông của nó đều rơi vào trong tay các bộ lạc Đông Di. Sợi gân này, thật ra có chút ý tứ!” Hắc Thủy Huyền Xà trầm giọng lầm bầm: “Nếu là trước mặt Đào Ngột, ta còn sợ hã ba phần, một sợi gân hã lưu lại sau khi chết mà thôi... Hắc hắc!”

Cười một tiếng quái dị, Hắc Thủy Huyền Xà nhìn cũng không nhìn Cùng Tang Thánh một cái, mặc cho sợi gân dài hung hăng vụt ở trên thân hã.

‘Bốp’ một tiếng vang thanh thúy kinh thiên động địa, trên đầu Hắc Thủy Huyền Xà tóe lên một chuỗi ánh lửa dài mười mấy dặm, trên lân giáp đen sì có thêm một dấu vết thoáng mang theo điểm màu trắng.

Hắc Thủy Huyền Xà hự một tiếng, hã lắc đầu, kinh ngạc nhìn Cùng Tang Thánh một cái: “Có chút khí lực nhĩ? Thế mà khiến lão tổ ta cảm thấy vã đầu. Cùng Tang thị, vẫn có mấy nhân tài!”

Một bóng người toàn thân bọc trong khói đặc màu đen từ trên không Quỳ Môn gào thét hạ xuống, một lão nhân gầy đến mức da bọc xương, trong lúc hành động như bộ xương khô để trần nửa thân trên, hai tay nắm chặt một cây trượng dài màu đen làm từ xương, cười quái dị ‘khắc khắc’ chắn trước mặt Cùng Tang Thánh.

“Cùng Tang Thánh, ngươi còn chưa có tư cách động thủ với lão tổ!” Khô lâu lão nhân cười quái dị nói: “Đến, Hắc Thủy Tiêm Nha ta chơi với ngươi một chút!”

Có lẽ là người không biết không sợ, Cùng Tang Thánh lúc đối mặt Hắc Thủy Huyền Xà cũng có chút tinh khí thần không biết sợ, hã dám hung hăng hướng

Hắc Thủy Huyền Xà ra tay.

Nhưng thấy Hắc Thủy Tiêm Nha này, Cùng Tang Thánh hiển nhiên hiểu thủ đoạn của Hắc Thủy Tiêm Nha, vẻ mặt hắc chợt trở nên cực kỳ ngưng trọng: “Đại vu tể của Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc, Hắc Thủy Tiêm Nha, người chó quên, người cũng là nhân tộc!”

“Chúng ta là nhân tộc không sai, nhưng chúng ta kế thừa là lực lượng của lão tổ!” Hắc Thủy Tiêm Nha cười ‘Khắc khắc’ nói: “Chúng ta tự nguyện tùy tùng lão tổ, tùy tùng Cộng Công đại nhân càn quét thiên hạ này... Chờ Cộng Công đại nhân thành tựu nghiệp lớn, chúng ta chính là chủ nhân, các người đều là nô lệ!”

Hai tay vung cây trượng xương dài màu đen, phía sau Hắc Thủy Tiêm Nha tràn ngập một mảng lớn sương mù đen, trong sương mù đen có vô số con rắn đen nhỏ bé không ngừng chui ra, quay quanh Hắc Thủy Tiêm Nha chậm rãi xoay tròn phi hành: “Cho nên, đừng nói lời thừa thãi nữa. Chúng ta... ai mạnh làm vua!”

Tay Cùng Tang Thánh run lên, sợi gân Đào Ngột thật dài kia chợt thu nhỏ lại đến hơn một trượng, trở nên so với tơ tóc còn mảnh hơn.

Hắn từ trong tay áo lấy ra một khúc xương dài hình bán nguyệt, đem gân Đào Ngột cắm vào hai đầu khúc xương, một cây trượng cung hình thù kỳ lạ cứ thế thành hình. Một hơi thở mãnh thú viễn cổ nồng đậm từ trong trượng cung không ngừng trào ra, dần dần ở phía sau Cùng Tang Thánh ngưng tụ thành một cái đầu cự thú.

“Cung tên Đào Ngột, người bị thương lập tức chết. Hắc Thủy Tiêm Nha, người phải cẩn thận!” Cùng Tang Thánh vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Hắc Thủy Tiêm Nha.

Hắc Thủy Tiêm Nha quái thanh quái khí cười một tiếng, hắn đột nhiên thét dài một tiếng, vô số con rắn đen nhỏ bé bên người kéo lên các dòng hắc quang nhỏ bé, như mưa rơi hướng Cùng Tang Thánh bay vút đi.

Thân thể Cùng Tang Thánh nhoáng lên một cái, trong hư không đồng thời xuất hiện hơn một ngàn cái tàn ảnh của hắn. Hắn kéo Đào Ngột cung, từng mũi tên không ngừng phát ra tiếng xé gió bén nhọn hướng Hắc Thủy Tiêm Nha lao vút đi.

Hắc Thủy Huyền Xà lớn tiếng rít gào, hắn phun khói độc, ép liên quân ba nhà Quỷ Xa nhất tộc, Hữu Sào thị, Cùng Tang thị liên tiếp lui về phía sau.

Hai người Hữu Sào Ngu, Quỷ Xa Thanh Thảo xông lên muốn nghênh chiến Hắc Thủy Huyền Xà, lại bị Hắc Thủy Độc Nha, Hắc Thủy Hắc Nha hai lão nhân da bọc xương trên Quỷ Môn lao xuống ngăn trở. Bọn họ đều tự thi triển vu thuật quỷ bí ở giữa không trung dây dưa với nhau, Hắc Thủy Huyền Xà mang theo mấy trăm tử tôn hậu duệ, mang theo mấy vạn con cự mãng, xà yêu hướng về phía chiến sĩ ba tộc chém giết bừa bãi một trận.

Cùng Tang thị trên lưng Kim Sí Đại Điều, Hữu Sào thị trong ngọn núi lơ lửng, Quỷ Xa nhất tộc trong pháo đài khô lâu, từng đám đông chiến sĩ ba tộc chạy vội ra, hợp thành trận địa chính tề hướng Hắc Thủy Huyền Xà phát động công kích mãnh liệt.

Trống trận ba nhà gõ vang ‘Ù ù’, chiến sĩ nổi trống lớn tiếng rít gào khàn cả giọng, tiếng hô giết chấn động thiên địa.

Nhưng bọn họ nào chống đỡ được Hắc Thủy Huyền Xà điên cuồng công kích? Bọn họ dốc hết toàn lực, chỉ để lại ở trên lân giáp của Hắc Thủy Huyền Xà nhiều đốm lửa, ngược lại là Hắc Thủy Huyền Xà tùy tiện quất đuôi, liền có cả mảng lớn chiến sĩ bị đánh cho hộc máu bay lên.

Hắc Thủy Huyền Xà lao vào trong quân trận chiến sĩ ba nhà tạo thành, giống như một người khổng lồ xâm nhập trong đàn kiến, thân thể Hắc Thủy Huyền Xà nhoáng lên một cái, liền có thể nghiền chết đám đông chiến sĩ, hắn tùy ý phun mấy đám mây độc, sẽ có đám đông chiến sĩ hóa thành máu đặc.

Ngắn ngủn một khắc đồng hồ, chiến sĩ ba nhà ít nhất tổn thất ba năm vạn

người. Thân thể Hắc Thủy Huyền Xà khổng lồ dị thường, nhưng sau khi nuốt ăn mấy vạn người, hẳn cũng không khỏi ợ no, hiển nhiên hẳn bị chiến sĩ nhân tộc tinh huyết hùng hậu làm no căng rồi.

“Ô, no rồi, no rồi... các con cố gắng giết!” Hắc Thủy Huyền Xà vánh vất lắm bẩm: “Ăn nhiều một chút, lũ nhỏ nhân tộc này, ăn nhiều chút, có lợi đối với các người về sau tu luyện. Lão tổ đi làm một giấc đây... Lũ phế vật này, nào cần lão tổ tự mình ra tay?”

Hắc Thủy Huyền Xà xoay người hướng Quỳnh Môn bơi đi, ngay tại lúc quan trọng hẳn thả lỏng cảnh giác, một trăm lẻ tám tòa Kim Tự Tháp màu đen tạo hình kỳ dị từ trên trời giáng xuống, phun trào địa thủy hỏa phong, ở giữa không trung kết thành một cái lồng giam thật lớn, đem Hắc Thủy Huyền Xà chụp hoàn toàn ở trong đó.

Một tiếng ‘ông’ vang lên, quầng sáng dày cả dặm từ trong Kim Tự Tháp trào ra, trong quầng sáng vô số phù văn quay cuồng, tản mát ra dao động đáng sợ.

“A? là ai?” Hắc Thủy Huyền Xà lao đầu vào trên quầng sáng Kim Tự Tháp phóng ra, quầng sáng lại ngay cả lắc lư cũng chưa nhoáng lên một cái.

“Lão phu Hữu Sào Trí, đặc biệt tới giết ngươi!” Trong ngọn núi bay của Hữu Sào thị, một thanh âm già nua khàn khàn xa xa truyền tới.

Chương 1264: Trọng Binh Tập Hợp

“Đây là?” Cách mấy trăm dặm, Tự Văn Mệnh có thể thấy rõ một trăm lẻ tám tòa Kim Tự Tháp kia vây khốn Hắc Thủy Huyền Xà, nhưng cũng chỉ giới hạn trong mắt thường có thể thấy rõ các Kim Tự Tháp tạo hình quái dị đó mà thôi.

Cao khoảng mười hai trượng, toàn thân tối đen, mặt ngoài mơ hồ có một tầng phản quang óng ánh, ngẫu nhiên hào quang chợt lóe, trong Kim Tự Tháp có vô số phù văn nhỏ bé như lửa thiêu đốt lao tới mặt ngoài thân tháp, có thể nhìn thấy trên thân tháp có một tầng hoa văn tinh mịn kỳ dị chợt lóe.

Một trăm lẻ tám tòa Kim Tự Tháp làm thành một cái vu trận hình Kim Tự Tháp loại lớn cao hai trăm tám mươi dặm, cạnh cái bệ dài ba trăm dặm, mỗi một tòa Kim Tự Tháp đều phun ra cuộn cuộn địa thủy hỏa phong, hóa thành quang sáng dày nặng bao lấy Hắc Thủy Huyền Xà.

Hắc Thủy Huyền Xà cảm thấy một tia nguy cơ, hắc diên cuồng giãy dựa va chạm ở trong quang sáng, tận tình phát tiết lực lượng khủng bố của hắc. Nhưng quang sáng do các Kim Tự Tháp này phát ra không chút sút mẻ, mặc cho Hắc Thủy Huyền Xà dùng toàn bộ lực lượng, căn bản không thể dao động vu trận mấy may.

“Thứ tốt!” Khác với Tự Văn Mệnh, Tự Văn Mệnh tất nhiên tu vi cường đại, giới hạn bởi tính đặc thù của công pháp nhân tộc, hắc chỉ có thể dùng mắt thường quan sát các Kim Tự Tháp đó.

Cơ Hạo lại có thể sử dụng thần thức xa xa, cẩn thận, như vô số sợi tơ nhỏ bé tinh tế đảo qua mỗi một chi tiết của các Kim Tự Tháp này. Thần thức của hắc thậm chí chui vào bên trong Kim Tự Tháp, thấy rõ kết cấu phức tạp trong các Kim Tự Tháp này.

“Thật là thứ tốt, nhưng tựa như cũng chưa hoàn thiện.” Cơ Hạo âm thầm gật đầu, các Kim Tự Tháp này quả thật là bảo bối tốt.

Chỉ nói tài liệu các Kim Tự Tháp này, đều là thần liệu năm đó khi huynh đệ Khoa Nga Thị giúp Cơ Hạo xây dựng Nghiêu Sơn thành từng nhắc tới, hơn nữa ‘thần liệu’ các Kim Tự Tháp này sử dụng, phẩm chất so với thần liệu xây dựng Nghiêu Sơn thành sử dụng ít nhất cao hơn ba phẩm giai.

Không hổ là Hữu Sào thị, nội tình so với Cơ Hạo hùng hậu hơn gấp trăm lần, tài liệu các Kim Tự Tháp này sử dụng hầu như có thể đánh đồng với kiến trúc thiên đình chính quy. Không nói đến vụ trận các Kim Tự Tháp này tạo thành có lực phòng ngự mạnh bao nhiêu, bản thân các Kim Tự Tháp này đều chắc chắn dị thường. Cơ Hạo âm thầm tính toán, sợ là không có thực lực cấp Vu Thần căn bản không thể tổn hại các Kim Tự Tháp này mảy may.

Kết cấu trong Kim Tự Tháp càng thiết kế tinh diệu, ở rất nhiều chỗ nhỏ bé, phương diện hệ thống phù văn của các Kim Tự Tháp này trao đổi thiên địa nguyên khí, thậm chí so với các thần tháp của Ngu tộc cũng không kém.

Không chỉ có thế, chỗ trung tâm của các Kim Tự Tháp này, trận pháp trung tâm của mỗi một tòa Kim Tự Tháp đều do một món hậu thiên linh bảo uy lực cường đại trấn áp. Thần thức Cơ Hạo đảo qua các linh bảo đó, cảm nhận được thiên địa khí tức nồng đậm trên thân các linh bảo đó, các linh bảo này tất cả đều là hậu thiên linh vật thiên địa sinh thành, uy lực cực kỳ to lớn.

Một trăm lẻ tám món hậu thiên linh bảo, Cơ Hạo cũng không khỏi chấn động không thôi vì đại thủ bút của Hữu Sào thị.

Chỗ thiếu hụt duy nhất của các Kim Tự Tháp này, cũng chính là Hữu Sào thị tựa như đã xem nhẹ ‘thần thức’ tồn tại, các Kim Tự Tháp của bọn họ đối với ‘thần thức’ của Cơ Hạo không chút sức ngăn cản, đối mặt thần thức Cơ Hạo xem xét, toàn bộ bí mật của các Kim Tự Tháp ở trong khoảng thời gian cực ngắn tiết lộ không sót gì.

“Những năm trước đã truyền thuyết, Hữu Sào thị phỏng chế dị tộc thần tháp có đột phá cực kỳ quan trọng.” Tự Văn Mệnh đứng dậy, bưng chén trà nhìn một

trăm lẻ tám tòa Kim Tự Tháp kia lạnh lùng nói: “Đế Thuấn từng tự mình tới cửa, hướng Hữu Sào thị chứng thực việc này.”

“Bọn họ khẳng định là không thừa nhận?” Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh một cái.

“Xem uy lực của các bảo tháp hình thù kỳ lạ này, nếu có thể ở tuyến Xích Phán sơn xây dựng nhiều hơn, khi dị tộc xâm chiếm, chúng ta có thể giảm bớt bao nhiêu tử thương?” Năm ngón tay Tự Văn Mệnh dùng sức, chén trà trong tay ‘Bốp’ một cái hóa thành một làn khói.

Hắn nhìn Hữu Sào Trí đứng ở đỉnh ngọn núi bay, lạnh giọng quát khê: “Hữu Sào thị... tư tâm quá nặng. Trọng khí như thế, liên minh bộ lạc nhân tộc ta cũng không ham bí pháp rèn của bọn họ, chỉ muốn mua thành phẩm của bọn họ, bọn họ thế mà lại... thề thốt phủ nhận.”

Trên mặt Tự Văn Mệnh tràn đầy nét đau đớn kịch liệt, trong mắt hắn càng tràn ngập một loại màu xám mờ mịt.

Cửu Long Xa Liễn và Nha Công ở trên trời phát ra ánh nắng ấm áp chiếu rọi dãy núi, các chiến sĩ nhân tộc bốn phương tám hướng khôi phục nguyên khí đang vui cười đùa giỡn, bên người Cơ Hạo, cái siêu trên lò than nhỏ đang ‘Cô lô lô’ bốc hơi nóng.

Ấm áp như thế, náo nhiệt như thế, Tự Văn Mệnh đứng ở bên người Cơ Hạo, lại cho người ta một loại cảm giác cô đơn bi thương.

Cơ Hạo buông chén trà, đứng dậy, dùng sức cho bả vai Tự Văn Mệnh một cú đấm: “Không quản bọn họ làm cái gì, chúng ta chỉ để ý chúng ta muốn làm gì. Văn Mệnh a thúc... loại thị tộc keo kiệt này, về sau tìm cơ hội hung hăng thu thập bọn họ là được.”

Hai tay khoanh trước ngực, Cơ Hạo nhìn Quỳ Môn chiến đấu hỗn loạn, một lần nữa đưa ra đề tài nhiều năm trước, ở đêm khuya nào đó, Cơ Hạo từng hướng

Tự Văn Mệnh đưa ra: “Nói đến cùng, vẫn là liên minh bộ lạc đối với những thị tộc cường đại kia không có bất cứ sức ước thúc nào. Cũng không nhắc các bảo tháp bộ dạng quái dị kia, Văn Mệnh a thúc, người xem người ba nhà bọn họ đi... Khi chúng ta liều mạng trị thủy, cũng không thấy bọn họ phái ra nhiều người như vậy đến giúp chúng ta!”

Đôi mắt màu xám của Tự Văn Mệnh khẽ xoay tròn một cái, hắt hót một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Nhân tộc ta muốn cường thịnh...”

Cơ Hạo nhíu mày, hung hăng ném ra một cái bao lớn: “Nhân tộc phải đem toàn bộ tâm tư, toàn bộ lực lượng vạn thành một cục. Thiên hạ này, là thiên hạ của nhân tộc ta, mà không phải thiên hạ của thị tộc nào đó. Cho nên, chúng ta phải vứt bỏ ý kiến thị tộc, bộ tộc... Ta hy vọng, về sau chiến sĩ nhân tộc chúng ta khi chạm mặt kẻ địch, sẽ không nói ta đến từ thị tộc nào đó, bộ lạc nào đó...”

“Chúng ta cần một xưng hô thống nhất! Thứ khiến toàn bộ mọi người đều tán đồng... thống nhất.” Cơ Hạo nghiêng đầu, rất nghiêm túc nhìn Tự Văn Mệnh.

Mấy chục con Hắc Thủy Huyền Xà rồng giận khàn cả giọng, bọn chúng hóa thành nguyên hình, hung hăng hướng vụ trận các Kim Tự Tháp tạo thành húc tới, muốn húc hỏng đại trận đem lão tổ mình thả ra.

Trên quảng sáng dày nặng đột nhiên có vô số dòng điện lớn mấy trượng gào thét phun ra, mấy chục con Hắc Thủy Huyền Xà bị điện quang bổ trúng, thân thể bọn chúng biến thành dạng bán trong suốt, xuyên thấu qua da thịt cùng lân giáp bọn chúng, có thể nhìn thấy xương cốt màu lam đậm của bọn chúng.

Càng nhiều lôi đình xuất hiện trong đại trận, vô số tia sét hung hăng bổ vào trên thân Hắc Thủy Huyền Xà, bổ hắt da tróc thịt bong, bổ trong miệng hắt không ngừng phun ra khói đen nồng đậm.

“Ha ha ha, Hữu Sào Trí, các người tạo ra bảo bối này không tệ nhỉ? Bao nhiêu tiền một bộ? Cho Vân Dương thị chúng ta trăm tám mươi bộ đi!”

Một đám lôi vân dày nặng từ phía tây cấp tốc bay tới, lôi vân dài rộng mấy chục dặm, bên trên đứng đầy chiến sĩ cường tráng mặc giáp trụ màu vàng.

“Vân Dương thị lão quý, chẳng lẽ cho rằng Vu Thường thị ta nghèo lắm sao? Những bảo bối này quả nhiên không tệ, cho chúng ta trước đến ba trăm bộ bãi!”

Cũng là một đám mây như ẩn như hiện từ phía tây bay tới, nhưng một đám mây này toàn thân bốc lên hàn khí, không ngừng có miếng băng to to nhỏ nhỏ từ trong đó bay xuống.

“Vân Dương thị, Vu Thường thị, các người đều đến? Kiến công lập nghiệp cho nhân tộc ta, có thể nào thiếu sơ vu nhất mạch ta?”

Một cơn gió nhẹ thổi qua, trước Quỷ Môn bỗng dưng có mười mấy vạn người xông ra, mỗi người đều là đầu đội mũ giáp làm từ xương thú, khoác cả một miếng da thú, khí tức quanh thân nồng đậm mà tà dị, dẫn tới ai cũng liếc nhìn.

Trái một nhóm phải một nhóm, ngăn ngụt mười mấy nhịp thở, thế mà mười tám cái thị tộc, cộng lại hơn trăm vạn tinh nhuệ mới tới tập hợp Quỷ Môn.

Chương 1265: Vạn Dặm Hỏa Nha

Vân Dương thị, hậu duệ thượng cổ thiên đế, huyết mạch bán nhân bán thần, có thể hô mưa gọi gió, có thể khống chế bách thú, là con cưng của thiên địa, một trong các thị tộc địa vị siêu nhiên nhất trong liên minh bộ lạc nhân tộc.

Vu Thường thị, cũng là hậu duệ thiên đế, cũng là bán nhân bán thần, có thể nắm giữ phong lôi, có thể dời non lấp biển, tộc nhân làm việc thần bí, bị các đại thị tộc nhân tộc coi là thị tộc gần với nhất linh thần.

Mà sơ vu nhất mạch, tên như ý nghĩa, bọn họ là vu tể truyền thừa cổ xưa nhất của nhân tộc.

Sơ vu nhất mạch do thời thượng cổ, một đám vu tể cơ trí nhất, cường đại nhất, tính cách quái dị nhất cực đoan nhất trong các bộ lạc nhân tộc tạo thành. bọn họ tự cao kiêu ngạo, tự nhận là nắm giữ lực lượng có thể so với thần linh, bọn họ khinh bỉ thần linh, đồng thời cũng coi rẻ nhân tộc.

Vu Thường thị cũng chỉ được coi là gần với thần linh nhất, mà sơ vu nhất mạch bọn họ cho rằng bọn họ chính là thần so với thần linh còn cường đại hơn!

Sơ vu nhất mạch bắt nguồn xa, dòng chảy dài, trong bọn họ đi ra Vu Chiến đầu tiên thực hiện nhỏ máu trọng sinh, xuất hiện Vu Cuồng đầu tiên chặt đầu trọng sinh, càng ở thời thiên hoàng Phục Hy thị, sơ vu nhất mạch toát ra một tên Vu Hàm được xưng luyện thành ‘thuốc bất tử’.

Sơ vu nhất mạch làm việc gàn dở mà điên cuồng, bọn họ mỗi người đều hành tẩu ở trên vu pháp đại đạo mình nhận định, vì cầu mục đích bọn họ không từ thủ đoạn —— khi Nhân Hoàng Thần Nông nắm giữ nhân tộc, sơ vu nhất mạch có đại vu nhận định tinh huyết Thần Nông thị chất chứa bách thảo tinh hoa, có thể luyện chế ra thuốc bất tử mới, cho nên liên tục phát động ba mươi sáu lần điên cuồng ám sát nhắm vào Thần Nông thị!

Vân Dương thị, Vu Thường thị đến cướp đoạt công lao, Tự Văn Mệnh chỉ cảm thấy có chút áp lực.

Sơ vu nhất mạch đột nhiên xông ra, khuôn mặt Tự Văn Mệnh biến thành đen sì, lúc nào cũng có thể phun ra vô số sấm sét tia chớp.

Cơ Hạo yên lặng nhớ lại một lần ghi chép về sơ vu nhất mạch trong bí điển Vu Điện, hẳn không khỏi có chút ghen lờn nhìn nhìn bầu trời. Mấy thằng cha sơ vu nhất mạch, bọn họ là ‘tên điên khoa học’ rõ đầu rõ đuôi, vì nghiên cứu vu pháp của bọn họ, bọn họ có thể làm ra việc cực kỳ điên cuồng, người ngoài căn bản không thể lý giải.

Vấn đề là, đám điên, cuồng nhân sơ vu nhất mạch, bọn họ đối với tranh đấu quyền lực nội bộ nhân tộc không có bất cứ hứng thú nào. Ngày thường bọn họ nấp ở trong núi Vu Tổ đóng cửa không ra, người thường muốn tìm được tung tích bọn họ cũng cực kỳ khó khăn.

Bọn họ không có lý do đột nhiên toát ra tấn công Quỳ Môn, không lẽ sơ vu nhất mạch đột nhiên đầu óc thông suốt, bọn họ đã hiểu quyền lực thơm ngọt, bọn họ cũng nổi lên ý dòm ngó đối với vị trí Nhân Hoàng sao?

Phía sau đến mười tám cái thị tộc, cộng thêm lúc trước Quỷ Xa nhất tộc, Hữu Sào thị, Cùng Tang thị, tổng cộng hai mươi một thị tộc tạo thành đại quân bao vây Quỳ Môn nhiều vòng.

Ở giữa Quỳ Môn cùng liên quân thị tộc, là quảng sáng Kim Tự Tháp cạnh cái bệ dài ba trăm dặm tạo thành, Hắc Thủy Huyền Xà bị nhốt ở trong Kim Tự Tháp, vô số tia sét như cuồng long hung hăng bổ vào trên người hắn, đánh cho hắn sứt đầu mẻ trán, rú thảm liên tục.

Một bộ vu trận Kim Tự Tháp màu đen tạo thành này, bên trong có một trăm lẻ tám món hậu thiên linh bảo, Hắc Thủy Huyền Xà tương đương cùng lúc chịu một trăm lẻ tám món linh bảo liên thủ công kích, dù là hắn là nhóm sinh linh đầu tiên trong hồng hoang, con Hắc Thủy Huyền Xà đầu tiên trong thiên địa, hẳn

cũng bị bổ tới mức nguyên khí đại thương, ngay cả tiếng gào rống cũng trở nên uế oải.

Một tên sơ vu đầu đội mũ giáp đầu lâu long tộc chế thành, trên người quần thật dày một miếng da hắc long thật dài hoa chân múa tay lớn tiếng hét chói tai: “Đám nhãi con Hữu Sào thị, đem tinh huyết con cá chạch này lưu lại hết cho lão tổ ta! Toàn bộ tinh huyết của con cá chạch này đều của lão tổ ta! Các người dám cướp đi một giọt, lão tổ sẽ đi đất tổ các người thử huyết mạch vu chú mới phối ra!”

Cười quái dị vài tiếng ‘Cạc cạc’, sơ vu lão nhân bộ dạng dữ tợn đáng ghê tởm hét to: “Các người đám nhãi con này cũng đều nghe cho kỹ, toàn bộ thu hoạch, chờ lão tổ và tộc nhân của lão tổ chọn lựa qua, các người mới có thể chọn lựa, nếu không, sơ vu nhất mạch ta không để yên cho các người!”

Vân Dương thị, Vu Thường thị, Hữu Sào thị, Cùng Tang thị...

Đại biểu mỗi đại thị tộc hoặc là bắt nguồn từ thượng cổ thiên đế, hoặc là từng xuất hiện Nhân Hoàng nhìn tộc nhân sơ vu nhất mạch biểu cảm điên vô hạn, ai cũng nhìn nhau, lại không một ai hé răng.

Ngang sợ liều, liều sợ không muốn sống, không muốn sống sợ ngốc!

Sơ vu nhất mạch, chính là đại biểu ‘Ngốc’ đỉnh phong, phàm là người tư duy bình thường một chút, đều sẽ không tùy tiện bùng nổ xung đột với bọn họ!

Cần biết, bọn họ chính là từng xuống tay với Thần Nông thị! Mà Thần Nông thị khi đó, hẳn trừ là Nhân Hoàng, còn là đệ nhất cao thủ thật sự của nhân tộc, càng kiêm đức cao vọng trọng được hầu như tất cả bộ lạc nhân tộc ủng hộ.

Bọn điên này cũng dám xuống tay với Thần Nông thị, đừng nói là người khác! Bọn họ nói muốn đi nhà người giết người phóng hỏa, kê đơn hạ chú, bọn họ là thật sự sẽ làm như vậy!

Nhìn thấy đám đông thủ lĩnh thị tộc đều không hé răng, lão nhân sơ vu nhất mạch cười đặc ý: “Lão phu Vu Cỗ, vu, chính là vu kia, cỗ, chính là cỗ kia... tên như ý nghĩa, công phu chơi cỗ trùng của lão phu là số một nhân tộc! Cũng chính là đệ nhất nhân của Bàn Cổ thế giới!”

Ngẩng đầu lên, Vu Cỗ đặc ý nói: “Sơ vu nhất mạch chúng ta lần này đến Quỷ Môn, không phải vì kiến công lập nghiệp, mà là vì thu thập tài liệu! Cho nên, các người nên làm cái gì, các người muốn làm như thế nào, các người đều hẳn là rõ! Nếu các người không hiểu, lão tổ có thể giúp các người hiểu một chút!”

Cơ Hạo đứng xa xa nhìn Vu Cỗ, nghe được lời nói giáo huấn tộc nhân các tộc xung quanh của Vu Cỗ, hẳn không khỏi cười lạnh lên: “Lão già này, hẳn thực dám nói như vậy? Văn Mệnh a thúc...”

Tự Văn Mệnh chậm rãi gật đầu, hẳn trầm giọng nói: “Vu Cỗ? Ta từng nghe nói về hắn, lời hắn nói... Là nghiêm túc. Vu cỗ chi thuật của hắn, thật sự coi như số một nhân tộc ta. Nói chuyện với hắn cẩn thận chút, tận lực đừng đắc tội hắn.”

Cơ Hạo ngẩn ngơ. Về mặt Tự Văn Mệnh rất nghiêm túc, có thể khiến Tự Văn Mệnh nói chuyện nghiêm túc như vậy, Vu Cỗ lão già này thật sự không tầm thường.

Vu Cỗ còn đang liên miên căn nhắc đề ra yêu cầu của bản thân, Hắc Thủy Huyền Xà bị nhốt ở trong vu trận đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài: “Các người còn đang làm gì? Xem nào nhiệt sao? Lão tổ ta nếu chết, các người ai cũng đừng nghĩ kiếm được lợi gì!”

Theo tiếng rống dài của Hắc Thủy Huyền Xà, trên dãy núi hai bên Quỷ Môn cao tới mấy ngàn dặm đột nhiên sáng đầy ánh lửa, ánh lửa hùng hực phóng lên cao, đem mây đen trên trời cũng nhuộm thành màu đỏ. Sóng nhiệt gào thét hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, hư không phạm vi mấy chục vạn dặm trên không Quỷ Môn biến thành một vùng biển sôi trào màu đỏ.

Vô số tiếng quạ đen kêu ‘Quạ quạ’ truyền đến, Cơ Hạo liếc, nhìn thấy trên

không Quỷ Môn xuất hiện mấy chục vạn chiến sĩ tinh anh mặc giáp trụ màu đỏ rực, mặt không biểu cảm. Bọn họ cầm lá cờ lớn màu đỏ kiểu cách thống nhất, hai tay nắm lá cờ lớn hung hăng vẫy lên một cái, liền có vô số quạ lửa toàn thân đỏ rực từ trong lá cờ lớn bay ra.

Khác với quạ lửa tụ cư trong rừng dâu dưới Kim Ô lĩnh ở Nam Hoang, quạ lửa trong cờ xí màu đỏ trong bộ lạc này bay ra không có thân thể thật. Thân thể bọn chúng đều là do lửa cháy tạo thành, rõ ràng là tinh linh ngưng tụ từ thiên địa hỏa diễm linh khí.

Vô số con quạ lửa phát ra tiếng ồn ào bén nhọn khó nghe, liên miên thành một biển lửa sôi trào, kéo các chuỗi hỏa quang chói mắt hung hăng hướng liên quân hai mươi một thị tộc lao tới.

Trong chớp mắt, liên quân hơn trăm vạn người đã bị quạ lửa rợp trời rợp đất triệt để bao phủ.

Chương 1266: Một Ngụm Ác Khí

Cơ Hạo trơ mắt nhìn quạ lửa đầy trời hóa thành luồng sáng bao phủ liên quân các thị tộc.

Một trăm lẻ tám tòa Kim Tự Tháp của Hữu Sào thị phát ra tiếng nổ vang trầm thấp, đại trận vây khốn Hắc Thủy Huyền Xà âm âm tan rã, Kim Tự Tháp đen sì bay ngang trời, ở trên không liên quân hợp thành một tòa vu trận hình dạng ngọn núi lớn, một quang sáng dày nặng đem liên quân các tộc bảo hộ gắt gao phía dưới.

Vô số con quạ lửa phát ra tiếng rít làm người ta tâm phiền ý loạn, hung hăng húc vào đại trận phòng ngự Hữu Sào thị bày ra.

Trên phòng ngự đại trận chưa nổi lên chút gợn sóng nào. Liên quân các tộc đứng trong đại trận, chỉ vào kẻ địch trên Quỳ Môn chỉ trỏ, càng có một số người ra vẻ hào hùng vạn trượng lớn tiếng cười, tiếng cười thậm chí đem tiếng kêu chói tai của quạ lửa cũng bao phủ.

Hắc Thủy Huyền Xà từ trong đại trận thoát vây. Hắc hung hăng hướng tới liên quân các tộc phun ra mảng lớn độc khí, sau khi phát hiện độc khí không thể rót vào phòng ngự đại trận chút nào, hắc phần nộ đem thân thể áp súc đến khoảng mười mấy dặm, chậm rãi đập lên một đám mây đen bay về phía trước Quỳ Môn, tiếp tục cuộn mình ở trên mây đen, nheo mắt làm bộ ngủ gật.

Quạ lửa không ngừng từ đỉnh Quỳ Môn bay xuống, nửa bầu trời cũng bị quạ lửa mang theo hỏa quang đốt đỏ bừng.

Liên quân không sợ hãi đứng ở dưới phòng ngự đại trận của Hữu Sào thị, thủ lĩnh các tộc tụ tập lại, lúu rúu cũng không biết đang khắc khẩu những gì.

“Không trông cậy vào bọn họ được!” Cơ Hạo lắc lắc đầu, nhìn nhìn mấy trăm chiến sĩ xung quanh phụ trách giám thị hắc cùng Tự Văn Mệnh, chẳng tay sau

lưng đi trở về lều trại phía sau.

“Ài!” TỰ VĂN MỆNH thở dài một hơi, hẩn nhìn nhìn đại quân trị thủy xung quanh đã khôi phục nguyên khí, trầm mặc một lát, như có chút đăm chiêu cúi đầu, theo CƠ HẠO đi vào trong lều trại.

Rất nhanh, sự việc khiến CƠ HẠO và TỰ VĂN MỆNH thiếu chút nữa nổi giận đã xảy ra —— đám thủ lĩnh các bộ lạc đang khắc khẩu không ngớt, bọn họ thể mà phân biệt phái ra chiến sĩ tinh nhuệ từ hai tới ba trăm người, công khai đi tới trong doanh địa của TỰ VĂN MỆNH, đem đại trưởng chỗ CƠ HẠO và TỰ VĂN MỆNH bao vây.

Thậm chí có mấy tên vu sư của sơ vu nhất mạch, bọn họ ở phụ cận lều trại bố trí rậm rạp cấm chế bảo động trước.

Các cấm chế này dày đặc đến mức, chỉ cần CƠ HẠO cùng TỰ VĂN MỆNH đi ra khỏi lều trại ba bước, sẽ lập tức xúc động trình độ cảnh báo. Trên trời, mặt đất, trong lòng đất, các loại cấm chế cổ quái đem lều trại bao bọc con muỗi bay cũng không lọt.

Một tướng lĩnh Vân Dương thị đứng ở cửa lều trại, cười ha ha hướng CƠ HẠO sắc mặt khó coi tùy ý hành một lễ: “Sùng Hầu, Nghiêu Hầu, hai vị đại nhân mấy năm nay vất vả rồi. Việc chín đại long môn này sao, các người ở một bên xem là được.”

Về mặt ôn hoà nói mấy câu vô thưởng vô phạt, tướng lĩnh Vân Dương thị này thay đổi sắc mặt giống như chó điên. Hẩn cau mày, âm trầm nói: “Hai vị đại nhân nhất định phải nhớ, mấy ngày nay tốt nhất cứ nán lại ở trong lều trại, ăn, uống, đều có chúng ta đưa lên. Nếu cần nữ nhân, muốn nữ nhân thế nào, chúng ta cũng phụ trách tìm đến!”

“Tấn công chín đại long môn, mọi người đều rất khẩn trương, hai vị đại nhân tuyệt đối đừng làm ra chuyện khiến chúng ta hiểu lầm... Chẳng may, chẳng may chúng ta cùng thủ hạ của hai vị đại nhân nổi lên xung đột gì...”

Cơ Hạo bước ra một bước, một bạt tai hướng tướng lĩnh Vân Dương thị vênh vào tự đắc này tát qua.

Tự Văn Mệnh biết sự tình thân thể nhoáng lên một cái đến bên người Cơ Hạo, hăn không kịp giữ chặt tay Cơ Hạo, chỉ có thể đem thân thể của mình chặn phía trước Cơ Hạo.

Bàn tay Cơ Hạo thiếu chút nữa đánh vào trên đầu Tự Văn Mệnh. Hăn vội vàng thu tay lại, thân thể khẽ nghiêng như cá chạch bơi mỡ từ bên người Tự Văn Mệnh trượt qua, bay lên một cước hung hăng đá về phía hạ thân tướng lĩnh Vân Dương thị.

Tướng lĩnh Vân Dương thị kia lộ ra một tia vui mừng, đồng thời rất khinh thường hừ lạnh một tiếng, cùi trỏ tay phải giống như búa tạ hung hăng đập về phía chân phải Cơ Hạo.

Một lần này, Tự Văn Mệnh không kịp ngăn cản.

‘Oành’ một tiếng trầm nặng, giày Cơ Hạo dùng da giao long chế thành nổ thành phấn, trên bảo vệ tay kim loại của tướng lĩnh Vân Dương thị nổi lên một mảng phù văn chói mắt, bảo vệ tay kim loại dày tới một tấc bị một cước của Cơ Hạo chấn thành vô số sắt vụn bắn tung tóe.

Một mảng lớn sương máu nổ tung, cùi trỏ tướng lĩnh Vân Dương thị bị Cơ Hạo đập nát, cánh tay phải rơi xuống đất, ngón tay kịch liệt run rẩy.

“Người...” Tướng lĩnh Vân Dương thị sắc mặt trở nên thâm thẫm, hơn ba trăm chiến sĩ Vân Dương thị hăn mang đến đồng loạt rút đao hướng Cơ Hạo ép tới.

“Các người dong dài thêm một chữ, ta lập tức dẫn dắt đại quân, phối hợp thủy yêu, xử luôn các người!” Con mắt Cơ Hạo biến thành thuần màu bạc đáng sợ, Thái Âm chi lực chu du toàn thân, hư không bên người hăn phát ra tiếng ‘Rắc Rắc’ khe khẽ, từng miếng băng màu lam không ngừng sinh ra từ hư vô, chậm rãi rơi xuống đất.

Nhiệt độ không khí xung quanh cấp tốc hạ xuống, không khí cũng bị hàn khí Cơ Hạo phát ra đông lại.

“Tin hay không ta dám dẫn người phối hợp thủy yêu đ – hết tất cả các người?” Cơ Hạo trầm mặt nhìn tướng lĩnh Vân Dương thị sắc mặt biến hóa hoàn toàn: “Các người tin hay không?”

“Người, người dám?” Tướng lĩnh Vân Dương thị run run chỉ vào Cơ Hạo.

“Nếu không người thử xem? Người dùng ngón tay chỉ vào ta tiếp, người thử xem ta dám làm như thế không?” Cơ Hạo nhếch miệng cười, cười lạnh nói: “Người còn có thể cược với ta một lần, xem sau khi ta giết chết các người, Đế Thuấn sẽ xử trí ta hay không?”

Một vầng sáng màu bạc từ đỉnh đầu Cơ Hạo dâng trào ra, hàn khí đáng sợ thổi quét dãy núi phạm vi mấy trăm dặm, rất nhanh một vùng dãy núi này đã bao trùm tầng băng thật dày, trong thân núi không ngừng phát ra tiếng vỡ vụn ‘Rắc rắc’, đó là đá núi cũng bị đông lạnh nứt ra rồi.

“Hoặc là nói, các người cược một lần, Đế Thuấn... Có thể xử trí được ta hay không?” Trong lòng Cơ Hạo ghen hỏa, hẳn không kiên nhẫn gì nói ra phen lời này.

Tướng lĩnh Vân Dương thị trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạo, hẳn thậm chí quên thúc giục tinh huyết khôi phục tay cụt. Hẳn kinh hoàng nhìn Cơ Hạo, từ khi tức Cơ Hạo tản mát ra, cùng với hàn quang màu bạc đáng sợ trong mắt Cơ Hạo đến xem, bọn họ tựa như thật sự trêu vào một đối thủ khó chơi rồi?

Nhưng, căn cứ tình báo Vân Dương thị bọn họ cùng thị tộc khác đạt được, Nghiêu Hầu Cơ Hạo căn bản là không có căn cơ gì mà!

Người may mắn xuất thân tiểu bộ tộc Nam Hoang, tiểu tử may mắn được Tự Văn Mệnh một đường dẫn dắt có một chút địa vị và lãnh địa, hẳn sao có thể có được khí tức so với đại trưởng lão nhà mình còn khủng bố hơn?

“Ta, ta...” Tướng lĩnh Vân Dương thị không dám hé răng, các tướng lĩnh các đại thị tộc khác phải tới phụ trách giám thị Cơ Hạo cùng Tự Văn Mệnh cũng đều co rúm không dám làm gì.

“Cút sang một bên!” Cơ Hạo một bạt tai đem tướng lĩnh Vân Dương thị này đánh bay. Hắn lớn tiếng quát: “Nhớ kỹ, không phải các người tặng, mà là lão tử tìm các người đòi! Ta muốn ăn cái gì, các người nhất định phải đưa tới, cho dù là gan rồng tủy phượng, người cũng phải đưa tới; ta muốn uống gì, các người cũng phải đưa tới, cho dù là long cốt tủy, máu phượng hoàng, các người cũng phải đưa tới!”

“Nếu lão tử muốn chơi - nữ nhân, cho dù lão tử muốn mẹ đẻ các người, các người nếu không sạch sẽ đưa tới, ta sẽ giết chết các người!”

Hung hăng trừng mắt nhìn chiến sĩ các bộ lạc quanh lều trại trợn mắt há hốc mồm, Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, đột nhiên thân hình khẽ động, hầu như là cùng lúc cho hơn trăm chiến sĩ cách hắn gần nhất mỗi người một bạt tai, đem bọn họ đánh bay ra ngoài mười mấy dặm.

‘Phù’, Cơ Hạo phun ra một ngụm ác khí, ngửa mặt lên trời cười phá lên: “Thế này, thoải mái rồi... tìm chút việc để làm!”

Tự Văn Mệnh bất đắc dĩ nhìn Cơ Hạo, nhưng Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, Tự Văn Mệnh sao lại đang cố gắng nhịn cười nhỉ?

Chương 1267: Mẩu Chốt Phá Cục

Cơ Hạo bảo Da Ma Sát Nhất mài sáng bảo kiếm chuẩn bị giết người, lại bí mật điều đến gần vạn tinh nhuệ Già tộc am hiểu nhất giết người chặt đầu, còn lên lút ở trong doanh địa của Tự Văn Mệnh chuẩn bị thỏa đáng gần ngàn tòa thần tháp Ngu tộc.

Thật sự làm tốt chuẩn bị trở mặt đại náo với Vân Dương thị, Vu Thường thị các thị tộc, các đại thị tộc lại không có chút phản ứng.

Tướng lĩnh Vân Dương thị bị Cơ Hạo đá gãy cánh tay bị điều về, người giám thị Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh không còn không kiêng nể gì đi theo bên người như vậy, mà cách bọn họ hơi xa một chút. Các loại cấm chế bảo động trước ngoài trưởng bối cũng trở nên thừa thớt hơn rất nhiều.

Cơ Hạo phát tác một trận, tựa như làm các thị tộc đó đột nhiên mở mang đầu óc, biết không thể bức bách Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh quá đáng, cho nên họ đề sự việc này xuống, chỉ để ý ***** tấn công Quỷ Môn.

Ba ngày trôi qua, Cơ Hạo đầy lòng ác ý chuẩn bị đại náo một hồi rất thất vọng nhìn Quỷ Môn chiến hỏa ngập trời, bất đắc dĩ thở dài một hơi u uất. Chiến sĩ các bộ lạc ở quanh phụ trách giám thị hẳn nhìn thấy bộ dáng hãn như vậy, ai cũng vội vàng quay đầu đi, sợ làm chim đầu đàn, bị Cơ Hạo xách ra trước mặt mọi người quật một phen.

Đứng ở cửa lều trại nhìn hồi lâu, chỉ thấy phương hướng Quỷ Môn lửa ngập trời, ám tiễn bay vút, vô số vu pháp cùng yêu pháp cổ quái ở không trung va loạn vào nhau. Chiến sĩ các bộ lạc thỉnh thoảng tụ tập cùng một chỗ, lộn xộn lao tới phụ cận Quỷ Môn, còn chưa chờ bọn họ làm ra chuyện gì, quân đội thủy yêu trên dưới Quỷ Môn vỗ ngược một cái, lại đem bọn họ đuổi về.

Thỉnh thoảng có thị vệ tâm phúc của Tự Văn Mệnh lui tới bên tẩu, đem tình hình chiến đấu của các đại thị tộc ở Quỷ Môn báo cáo.

Lúc thì thanh niên tinh anh nào đó của Vân Dương thị bị chém ngay tại trận, lúc thì vu sư nào đó của sơ vu nhất mạch bị thương nặng, lúc thì mừng như điên chạy tới nói có mười mấy con Hắc Thủy Huyền Xà và cự mãng, xà yêu bị chém giết, trong chốc lát lại vẻ mặt biến thành màu đen tới nói liên quân thị tộc cũng bị tiêu diệt một tiểu đội, bị đánh cho sứt đầu mẻ trán.

Chiến cuộc gấp gáp, như một cục keo da trâu chưa khuấy kỹ, dính hồ đục ngẫu không chịu nổi, Mọi người đều hãm trong một đồng keo này, khó có thể thi triển thủ đoạn, khó có thể bắt thân ra.

Đội thêm một ngày một đêm, Cơ Hạo thật sự không kiềm chế được hỏa khí trong lòng, vung tay vào lều trại, phóng ra một đạo cấm chế ngăn cách thanh âm trong ngoài lều trại, ngòi phệt ở bên người Tự Văn Mệnh.

“Bên cạnh Cộng Công thị có kẻ tài ba, bọn hắc ở chín đại long môn nơi này làm sẵn chuẩn bị chiến đấu rất thích đáng, số lượng quân đội còn có các loại đại trận cấm chế bọn hắc đều chiếm ưu thế, muốn công phá Quỷ Môn... chơi như bọn họ, không được đâu!”

Trước mặt Tự Văn Mệnh mở ra một quyền trục da rồng thật dài, ánh huỳnh quang mơ hồ hiện lên ở trên quyền trục, toàn cảnh Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận nhìn một cái không sót gì. Tay hắc chỉ phương vị chín đại long môn, dùng sức gõ gõ ở trên quyền trục.

“Bọn họ, đã làm một việc. Chín đại long môn một trận này, nhân tộc chúng ta theo đuổi không phải tiêu diệt bao nhiêu quân đội của Cộng Công thị, mà là công phá chín đại long môn!” Tự Văn Mệnh trầm giọng nói: “Chúng ta cần làm, là phá hư chín đại long môn, mở ra cho đại thủy Trung Lục thế giới một thủy đạo đủ rộng.”

Hừ lạnh một tiếng, Tự Văn Mệnh có chút bất đắc dĩ nói: “Muốn tiêu diệt quân đội của Cộng Công thị, chờ nước lũ biến mất, bọn cá tôm ba ba đó đều là tôm cá tươi trên thớt gỗ, lúc nào xử bọn chúng chẳng được?”

Mang theo một tia trào phúng, Tự Văn Mệnh thản nhiên nói: “Nhưng bọn họ thì hay ho rồi, bọn họ muốn diệt sạch Hắc Thủy Huyền Xà, đem con cháu hậu duệ của hắn giết sạch sẽ. Bọn họ nghĩ như thế nào tiêu diệt hết quân đội thủy yêu ở Quỷ Môn.”

“Xem xem mấy ngày nay bọn họ đánh trận, cường công đánh mạnh, dụ địch xâm nhập, vây điểm đánh viện binh, lâm trận khích tướng... Các loại thủ đoạn đã dùng vô số, quả thực cũng đã chém giết không ít thủy yêu Hắc Thủy Huyền Xà thống lĩnh... nhưng điều đó có ý nghĩa gì đâu?”

Tự Văn Mệnh rất bất đắc dĩ dang hai tay, cười khổ nhìn Cơ Hạo: “Thực không thể trông cậy vào bọn họ. Thật không dễ gì đến được hôm nay một bước này, ở chín đại long môn nơi này bị ngăn trở mà nói... thêm một ngày thời gian, con dân nhân tộc ta sẽ chịu tội thêm một ngày.”

Cơ Hạo nheo mắt nhìn toàn bộ bản đồ Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận trên quyền trục da rồng, trọng điểm ở phương vị chín đại long môn nhìn một hồi, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Bọn họ chơi của bọn họ, muốn cướp công lao, để bọn họ đi liều mạng; Chúng ta làm việc của chúng ta, phá hỏng chín đại long môn là được. Hắc, địa mạch chi lực nơi này nồng hậu như thế, muốn phá hư núi lớn kéo dài mấy chục vạn dặm, không dễ đâu!”

Tự Văn Mệnh từ trong tay áo lấy ra một món bảo bối kỳ dị hình dạng như cái roi dài, toàn thân màu vàng đất, mơ hồ có một tầng sương mù quanh quẩn, xem tài liệu không phải kim loại, bên trên có rất nhiều hoa văn tinh mịn.

“Địa hoàng thần khí ‘Cản Sơn Tiên’, có thể thúc giục địa mạch, khống chế đại địa linh khí lưu động.” Tự Văn Mệnh vuốt ve Cản Sơn Tiên dài khoảng sáu thước, cau mày nói: “Chỉ là...”

Cơ Hạo đưa tay, một tay đem Cản Sơn Tiên cầm lấy, nắm trong tay dùng sức vung lên.

Một cảm giác dày nặng dị thường từ trên Cản Sơn Tiên truyền đến, Cơ Hạo

cảm thấy mình cầm không phải một cây roi dài nhìn như nhỏ bé, mà là một khối đại địa hùng hậu vô cùng. Cản Sơn Tiên không nặng, đại khái chỉ trên dưới ba năm trăm cân, nhưng mang tới cho Cơ Hạo cảm giác lại là hẫ hẫ như không cầm nổi roi này.

Thần thức rót vào Cản Sơn Tiên, thần thức khổng lồ nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán ra. Thần thức của Cơ Hạo đột nhiên mang theo một tầng thuộc tính kỳ dị, thần thức có thể như con cá về tới trong nước, không chút trở ngại tiến vào trong đại địa.

Một trăm dặm, một ngàn dặm, một vạn dặm... mười vạn dặm... trăm vạn dặm...

Thần thức ở trong đại địa tùy ý xuyên qua, tùy ý theo địa mạch to nhỏ ngao du. Cản Sơn Tiên trong tay, thần thức Cơ Hạo không cần tốn nhiều sức nháy mắt đi khắp ngọn núi đồi gò của mấy ức dặm xung quanh.

Tin tức vô số ngọn núi đồi gò nhanh chóng theo thần thức ập tới. Các đỉnh núi đó đều như biến thành con chó nhỏ ngoan ngoãn, chỉ cần Cơ Hạo ra lệnh một tiếng, bọn họ liền có thể theo tâm tư Cơ Hạo mà động.

“Cái này...” Cơ Hạo vui vẻ cười: “Văn Mệnh a thúc, có bảo bối như vậy, còn cần lo lắng cái gì?”

Tự Văn Mệnh lắc đầu, cười khố nói: “Vấn đề duy nhất chính là, quá trình Cản Sơn Tiên thúc giục địa mạch biến hóa khá thông thả, một ngọn núi một ngày một đêm nhiều nhất có thể dời đi ba năm mươi dặm. Muốn làm Quỷ Môn to lớn biến thành thủy đạo đủ rộng rãi, đủ để chảy ra, ít nhất cần công sức một tháng.”

Một tháng thời gian, thời gian này nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn. Một tháng thời gian, đủ Cộng Công thị tìm ra các loại kế sách ứng đối, cũng đủ để người các đại thị tộc lại làm ra càng nhiều hoạt động thiêu thân lao đầu vào lửa.

Vô luận là Cộng Công thị, hay là người các đại thị tộc, bọn họ đều sẽ không cho Tự Văn Mệnh đủ thời gian, để hắn tự nhiên thúc giục ngọn núi hai bên Quỷ Môn, nhường ra một cái thủy đạo đủ rộng.

Ở trên cản trở Tự Văn Mệnh làm việc, người các đại thị tộc và Cộng Công thị là đứng ở trên cùng một trận chiến tuyến!

“Văn Mệnh a thúc... Ta thật ra có biện pháp! Ừm, chỉ là phải ủy khuất người gánh trách nhiệm bị khinh bỉ!”

Cơ Hạo nắm Cẩm Sơn Tiên suy nghĩ một lúc, đột nhiên cười lên.

Chương 1268: Lấn Vào Quỷ Môn

Cơ Hạo đã rút quân.

Đứng ở trước mặt tinh anh hai mươi một thị tộc cường đại, Cơ Hạo sau khi mở cổ họng mắng một trận, mang theo cấp dưới của mình nghênh ngang bỏ đi.

Dưới ánh nhìn của đám đông, Tự Văn Mệnh ngăn Cơ Hạo giữ lại hồi lâu, Cơ Hạo vẫn không dao động nghênh ngang bỏ đi. hăn cuối cùng bỏ lại câu nói kia, khiến sắc mặt tộc nhân hai mươi một thị tộc biến thành màu đen:

“Ta trở về, mấy năm qua ta phiêu bạt khắp nơi, giết địch vô số, ta không có lỗi với Đế Thuấn, không có lỗi với Văn Mệnh a thúc, không có lỗi với con dân nhân tộc rồi! Ta trở về, Nghiêu Sơn lĩnh nhà ta còn không biết đã bị phá hoại thành bộ dáng gì rồi, a cha ta, a nương ta, còn có nhiều thân tộc huynh đệ như vậy của ta đều còn ở Nghiêu Sơn lĩnh chờ ta!”

“Có các vị đại hiền đại năng, nghĩ hăn công phá chín đại long môn là không có vấn đề. Thái bình của nhân tộc liền giao cho các vị đại hiền đại năng. Ta về Nghiêu Sơn lĩnh, hy vọng các vị đại hiền Vân Dương thị, Vu Thường thị, Hữu Sào thị, Cùng Tang thị đó, các người sớm ngày bình định lũ lụt, để nhân tộc chúng ta lại an cư lạc nghiệp, không bao giờ chịu nạn lũ lụt nữa!”

Sau khi kẹp thương kẹp bóng phun ra một đồng lớn lời, Cơ Hạo dẫn người cuồn cuộn rời khỏi.

Có lẽ là vì thị uy, có lẽ là vì phát tiết lửa giận trong lòng, trước khi đi, Cơ Hạo đem mấy ngàn đạo nhân bị hăn giam cầm trước Cửu Long Xa Liễn chém đầu hết. Hăn làm phép ở trên làn nước trước Quỷ Môn ngưng tụ một ngọn núi băng, đem đầu mấy ngàn đạo nhân đập thành tháp dựng ở trên núi băng.

Mấy ngàn cái đầu máu thịt be bét nhe răng trợn mắt dựng ở đỉnh núi băng, con mắt tử khí nặng nề nhìn chăm chăm sau lưng đám người Hữu Sào Ngu,

Cùng Tang Thánh. Thủ lĩnh các tộc ai cũng tức giận đến mức môi run run, lại không có nửa cái biện pháp làm gì được Cơ Hạo.

Cơ Hạo đi rồi, bỏ lại một mảng lông gà nghênh ngang đi.

Tự Văn Mệnh khuyên mãi không có kết quả, hăn thở dài một hơi, ở sau khi Cơ Hạo dẫn người rời khỏi, hăn cũng điểm đại quân trị thủy dưới trướng, cuộn cuộn lui về phía Bồ Phán. Trước khi đi, Tự Văn Mệnh rất tình chân ý thiết cho thủ lĩnh hai mươi một thị tộc một phong thư.

Ở trong thư, Tự Văn Mệnh đem đại sự trị thủy hoàn toàn phó thác cho đám người Hữu Sào Ngu. Hăn điểm ra rõ ràng, hăn không đủ đức hạnh, tài cán, vất vả nhiều năm như vậy, hăn cũng mệt rồi, mỏi rồi, không có tinh lực tấn công chín đại long môn.

Tất cả đều kính nhờ Hữu Sào thị, Vân Dương thị các thị tộc nhảy ra cướp công lao, Tự Văn Mệnh ở trong thư nói rõ ràng, nếu Hữu Sào thị bọn họ có thể thuận lợi phá vỡ chín đại long môn, mở ra cho Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận thủy đạo đi thông Quy Khư, hăn cam tâm tình nguyện đem công đầu trị thủy nhường ra!

Cơ Hạo đi rồi, Tự Văn Mệnh cũng đi rồi, hai đội nhân mã đi Thái Tiêu sát, hai mươi một thị tộc ở lại trước Quỳ Môn lâm vào trạng thái điên cuồng—— Tự Văn Mệnh nói rõ ràng, chỉ cần bọn họ có thể công phá chín đại long môn, Tự Văn Mệnh sẽ nhường ra công đầu trị thủy!

Dựa theo Đế Thuấn cùng các đại thị tộc, bộ tộc liên minh bộ lạc nhân tộc ước định, người công đầu trị thủy, có thể tiếp quản vị trí Nhân Hoàng!

Liên quân hai mươi một thị tộc như phát điên nhằm Quỳ Môn điên cuồng tấn công. Các loại vu pháp khủng bố áp đáy hòm, sát chiêu, tuyệt chiêu trước kia nhần nhó không muốn lấy ra trước mặt người ta, bọn họ không kiêng nể gì thi triển ra.

Thủ quân thủy yêu Quỷ Môn ở sau khi Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh rút quân trong ba canh giờ tử thương hỗn độn, mỗi thời mỗi khắc đều có thủy yêu lấy hàng chục vạn để tính bị chém giết, ngay cả bản thân Hắc Thủy Huyền Xà cũng bị Hữu Sào Ngu, Cùng Tang Thánh, Quỷ Xa Thanh Thảo đám thủ lãnh chín đại thị tộc lâm vào điên cuồng liên thủ, đem đầu hắc chém rụng non nửa cái, thiếu chút nữa đem hắc chém chết ngay tại chỗ.

Ngay trong công phòng chiến điên cuồng này, Cơ Hạo mang theo Hoành Hành, Viên Lực cùng Da Ma Sát Nhất, vụng trộm tiềm nhập Quỷ Môn.

Liên quân thị tộc tấn công mãnh liệt, đại quân thủy yêu Hắc Thủy Huyền Xà thống lĩnh có chút không ngăn được liên quân thị tộc điên cuồng. Hắc Thủy Huyền Xà khẩn cấp hướng Cộng Công thị cầu viện, Cộng Công thị ra lệnh một tiếng, vô số thủy yêu to nhỏ hướng Quỷ Môn hội tụ đến.

Hoành Hành hiển lộ bản thể, một con Hoành Công Ngư dài trăm trượng cười một đạo cuồng phong giữa không trung, nhắc lên mảng lớn mưa to, húc vỡ vô số tia chớp cùng sấm sét, phun khói đen sương đậm từ hướng tây bắc đi tới doanh địa thủy yêu đỉnh chớp Quỷ Môn.

Viên Lực cũng hiện ra bốn tướng vác một thân cây to, nhe răng trợn mắt ngồi xổm trên đầu Hoành Hành, neho mắt về mặt bất thiện nhìn thủy yêu ở bốn phương tám hướng đạp mây mà đến. ngẫu nhiên có mấy thủy yêu muốn ghé tới kiếm lợi, Viên Lực vung thân đại thụ nên xuống một gậy, động cái đánh cho đám thủy yêu đó đứt gân gãy xương rú thảm không ngừng.

Cơ Hạo từ trong ‘Diễn’ chi đạo quả của Hoa đạo nhân đã tìm được Thiên Cương Địa Sát một trăm lẻ tám loại thuật biến hóa. Hắc thi triển thần thông, hóa thành một con thủy viên lông bạc bộ dạng không sai biệt lắm với Viên Lực, quanh thân hàn ý bốc lên, mặt không biểu cảm ngồi xếp bằng trên lưng Hoành Hành, đôi mắt màu u lam nhìn quanh, khiến thủy yêu nhìn thấy hắc đều rùng mình.

Đỉnh núi Quỳnh Môn bằng phẳng như tờ giấy, mấy trăm cây cờ phướn yêu khí ngập trời dựng trên mặt đất, bày ra mấy trăm cái kỳ môn to nhỏ.

Mặt đất dưới mỗi kỳ môn đều đứng sừng sững mấy chục thủy yêu mặc trọng giáp, trên da mặt các yêu tộc này ít nhiều đều có chút hoa văn dạng vảy rắn, hiển nhiên thủy yêu nơi này đa số vẫn là tinh quái rắn nước, thủy mãng nhất tộc Hắc Thủy Huyền Xà khổng lồ.

Thủy yêu kết bè kết lũ rải bước đi về phía kỳ môn. Các thủy yêu đứng ở dưới kỳ môn lớn tiếng hô quát, hướng các thủy yêu ngoại lai này dò hỏi thân phận lai lịch của bọn họ. Đám thủy yêu ngoại lai thuận miệng báo lên danh hiệu của mình, các xà yêu kia cũng chưa cần thận đưa ra nghi vấn, tùy tay đưa qua cho các thủy yêu ngoại lai một mảng máu thịt máu tươi tí tách, rồi để bọn họ tiến vào kỳ môn, đi hướng doanh địa mệnh mông bát ngát phía sau kỳ môn.

Hoành Hành nặng nề đáp xuống ngoài một chỗ kỳ môn, hai xà yêu mặc giáp trụ màu đen hoảng sợ nhìn thoáng qua Hoành Hành, lại nhìn nhìn Viên Lực và Cơ Hạo ngồi ở trên người Hoành Hành, thân thể thon dài chột gập thành chín mươi độ.

“Đại... đại...”

Một cái ‘đại nhân’ còn chưa ra khỏi mồm, Viên Lực từ trên đầu Hoành Hành nhảy xuống, một bạt tai đem một xà yêu quất bay ra ngoài: “Đại cái gì? Huynh đệ mấy người đại gia nghe nói Cộng Công đại nhân ra lệnh, bảo thủy yêu trong thiên hạ tề tụ Quỳnh Môn phòng ngự nhân tộc?”

Không cho xà yêu còn lại kia mở miệng, Viên Lực vênh vác tự đắc nói: “Ừm, chúng ta đã chạy một đoạn đường thật dài, mệt rồi, đi trong doanh địa nghỉ ngơi trước một chút. Đám nhân tộc kia sao, khi nào nhân tộc đánh tới lại đến gọi huynh đệ chúng ta.”

Vẫn không đợi yêu quái còn lại mở miệng, Viên Lực bay lên một cước đem hắc đá bay.

Hoành Hành cười quái dị ‘hắc hắc’, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành hán tử thô lỗ cao hai trượng, kính cẩn hướng Cơ Hạo cúi đầu hành một lễ: “Đại ca, chúng ta đi vào tìm một chỗ nghỉ ngơi? Hắc, mấy ngày nay chưa ăn gì, đại ca nếu đói mà nói, đợi lát nữa chúng ta tìm kẻ hỏa hậu sâu chút, đem hăn lột da nướng là được.”

Hoành Hành vừa mới dứt lời, một xà yêu run rẩy đi tới, thật cẩn thận nói: “Ba vị... đại gia, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ của chúng ta hạ lệnh... yêu tộc chúng ta, ở trong doanh địa, không được tự căn nuốt lẫn nhau...”

Cơ Hạo học bộ dáng Viên Lực, một bạt tai đem xà yêu này tát bay ra ngoài.

Cơ Hạo, Viên Lực, Hoành Hành ba người ngửa mặt lên trời cười to, đồng thời tản mát ra yêu khí đáng sợ, nghênh ngang đi vào doanh địa thủy yêu, xoay người vài cái đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Vô số xà yêu tọa trấn nơi này không một ai dám hé răng, mặc cho Cơ Hạo công khai lên vào Quỷ Môn như vậy.

Chương 1269: Hồn Loạn Yêu Thị

Trên đỉnh núi Quỳ Môn kéo dài không thấy giới hạn, đại doanh thủy yêu xiêu xiêu vẹo vẹo cũng nhìn lướt qua không thấy được giới hạn.

Thân cây hư thối cùng đồng cỏ mọc meo đấp cùng một chỗ, hàng rào cong vẹo uể oải dựng ở trong đất nền sâu nửa thước, cách mỗi bảy tám dặm, trên hàng rào sẽ mở một cánh cửa cho thủy yêu ra vào, bên cánh cửa nhiều thì ba năm mười, ít thì bảy tám, luôn có mấy lính tôm tướng cua ở cửa làm thủ vệ.

Đi vào trong doanh địa thủy yêu, một mùi tanh khó có thể hình dung đập vào mặt.

Tôm cá tươi cũng thế, hải sản cũng thế, đám cá tôm đó... trời sinh mang theo mùi tanh nồng đậm. Đây còn là sinh vật thủy tộc bình thường cũng đã như vậy, trong đại doanh thủy yêu này tụ tập đều là yêu vật ít nhất có mấy chục năm hỏa hậu, mùi tanh trên người bọn họ càng nồng đậm hơn gấp trăm lần, hơn ngàn lần.

Mùi tanh nồng đậm như thực chất chui vào lỗ mũi, theo lỗ mũi xộc thẳng lên đầu. Hoành Hành và Viên Lực sớm đã quen loại mùi này, hai người bưng bưng hứng thú hết nhìn đông tới nhìn tây. Cơ Hạo thì nhe răng trợn mắt lắc đầu, vội vàng thi triển tiểu pháp thuật ngăn cách mùi, lúc này mới thật không dễ dàng gì thở hỗn hển một hơi.

Có chút ngĩ mà sợ nhìn xung quanh một phen, Cơ Hạo liền nhìn thấy thi thể một con cá voi cực lớn đang nằm ngang ở cạnh cửa bọn họ tiến vào đại doanh, một đại yêu long kinh tu thành cầm đại đao, giẫm một cước trên vây con cá voi đã chết, hoa chân múa tay hò hét.

Mấy trăm tiểu yêu tụ tập ở trước mặt đại yêu long kinh, trong tay xách các loại đồ chơi cổ quái, muốn từ trên tay hăn đổi một khối thịt cá voi để ăn.

Đồ vật trên tay các tiểu yêu đó bao hàm toàn diện, có bát sứ, có vại ngói, có

bình rượu, có cây đèn, càng có kẻ cầm vài bộ quần áo nhân tộc rách nát, cũng không biết đám tiểu yêu đó là từ nơi nào kiếm được những thứ đồ rách nát này.

Long kinh đại yêu rít gào thật to, đem mấy tiểu yêu cầm vài ngói, bắt sứ rách nát tiến lên đánh cho hộc máu bay đi, sau đó rất vui vẻ từ trên tay một tiểu yêu tiếp nhận một cây đèn đồng xanh chế tác thô ráp, mặt đầy ý cười tùy tay chặt xuống một khối lớn thịt cá voi đưa cho tiểu yêu đó.

Cơ Hạo nhìn mà lú lờ. Long kinh tu thành yêu ma, thế mà công khai buôn bán thịt cá voi! Loại chuyện này, cũng chỉ có các yêu vật này mới làm ra được nhỉ?

Phía sau cánh cổng doanh trại, là một con đường cong vẹo giống như tử xà. Con đường này rất dài, Cơ Hạo liếc một cái nhìn ra ngoài mấy ngàn dặm, còn chưa thấy rõ điểm cuối của con đường này ở nơi nào.

Con đường thật dài rộng hẹp không đều, có những nơi rộng tới hai ba trăm trượng, có những nơi thì chỉ rộng bảy tám trượng, trên đường chất đầy xương cốt, da lông... các loại rác rưởi, có một số nội tạng dơ bẩn cũng tùy ý vứt trên đường, đang tản mát ra mùi tanh tưởi ghê người.

Một số tiểu yêu tu vi cực thấp, miễn cưỡng có thể hóa thành hơn phân nửa hình người ở hai bên đường tùy ý trái miếng da thú, bên trên bày một ít hoa, cỏ, rễ cây lộn xộn, hoặc là một ít khoáng thạch loang loáng, kim loại... các thứ, ngồi ngây ra ở một bên, cũng không hò hét, chỉ ngồi ngây ra như vậy chờ khách nhân tới cửa.

Một số tiểu yêu tu vi cường đại hơn chút, đại khái tu luyện tiêu chuẩn một hai trăm năm, thực lực ngay cả tiểu vu nhân tộc cũng không đến vênh váo tự đắc lui tới ở trên đường, bọn họ ngẫu nhiên nhìn thấy một số thứ mình cảm thấy hứng thú, liền bước qua cầm lên.

Có một số tiểu yêu tương đối giữ quy củ, còn có thể bỏ lại cho tiểu yêu bày sạp một ít thức ăn máu thịt...

Còn có một số tiểu yêu thực lực cường hãn chút, thì cầm lấy đồ là đi, cũng không hé răng, cũng không bỏ lại bất cứ thức ăn gì, các tiểu yêu bày sạp cũng không dám dong dài với bọn hắn, chỉ trơ mắt nhìn bọn hắn rời khỏi.

Hai bên đường, là từng mảng lớn kiến trúc hỗn độn không chịu nổi.

Dùng ‘kiến trúc’ từ này, Cơ Hạo cũng cảm thấy có chút vũ nhục từ này. Hắn cũng nói không rõ các thứ đồ chơi hai bên đường rốt cuộc tính là gì, có một số chính là tùy ý đào cái địa động, bên trên trải chút lá cây; Còn có một số thì dùng gỗ nát vây quanh một mảnh đất, miễn cưỡng dùng chút vỏ đại thụ lợp cái trần nhà; càng có một số hơi chú ý, thoát nhìn có chút bộ dáng giống ‘kiến trúc’, nhưng trình độ kiến trúc đó còn kém lều gia súc năm đó lúc Cơ Hạo ở Nam Hoang Hỏa Nha bộ nuôi gia súc.

Dù là các ‘Kiến trúc’ đơn sơ như thế, rất hiển nhiên đều là thủy yêu thực lực đủ cường đại mới có tư cách chiếm.

Chiến sĩ thủy yêu cường hãn ít nhất cũng cần thực lực tương đương với nhân tộc Đại Vu, mới có thể chiếm một tòa kiến trúc như vậy. Một số thanh âm rất kỳ quái đang không ngừng từ trong các kiến trúc đó truyền đến, trong một số địa động đang vang lên ‘Thùng thùng’, một số cái lều rách nát đang lắc lư khe khẽ.

Cơ Hạo tò mò phóng ra thần thức, muốn xem đám thủy yêu trong những cái lều đó đang làm gì.

Thần thức nhanh chóng quét khắp ‘Kiến trúc’ trong phạm vi trăm dặm, sau đó Cơ Hạo sắc mặt xám ngắt bịt mắt mình—— thật sự là mù mắt rồi, hắn quả thực không cách nào hình dung cảnh tượng hắn nhìn thấy.

Người từng thấy cảnh tượng bạch tộc yêu giống đực cùng thủy xà yêu thiên miên chưa? Đuôi một con rắn cùng bảy tám cái xúc tu nhiệt tình quơ lại!

Người từng thấy trường hợp cá mập tu thành ‘mỹ nhân ngư’ cùng cá sấu yêu khí thể ngút trời khoanh mình đại chiến sao? Nửa thân trên ‘Mỹ nhân ngư’ kia đã

tu thành hình người, nửa thân trên còn treo một cái đầu cá mập!

Người từng thấy bảy tám quy yêu cùng ân cần hầu hạ một nữ yêu hải tinh tu thành chưa?

Cơ Hạo căn bản không có cách nào nói ra một màn hăn chứng kiến kia, hăn dùng sức vỗ đầu mình một cái, dùng linh hồn bí thuật trong ‘Diễn’ chi đạo loại, cứng rắn đem vài thứ mình vừa rồi chứng kiến triệt để lau đi.

Sau khi hoàn toàn quên đi các cảnh tượng đáng sợ đó, Cơ Hạo thở hỗn hển một hơi, trầm mặt cắm đầu đi nhanh về phía trước.

Vừa đi, hăn vừa lầm bầm: “Tìm nơi yên tĩnh chút, hoàn cảnh tốt chút, không có ai quấy rầy!”

Hoành Hành, Viên Lực theo sát phía sau Cơ Hạo, nghe xong Cơ Hạo nói, bọn họ vội vàng mở to mắt nhìn quanh, nhưng thấy thế nào, doanh địa thủy yêu lộn xộn này không thể tìm được sân bãi Cơ Hạo cần.

Đi về phía trước mấy chục dặm, trong một cái lều cỏ cây ven đường đột nhiên có một cây yêu kỳ làm từ da cá bay lên. Một kiếm ngư yêu cầm đại kỳ kịch liệt vẩy, rồng lớn: “Mấy con đĩ thối này, thiếu chút nữa lỡ việc của đại gia! Đây, phía trước nhân tộc đánh nhau to, đại gia nơi này cần ba vạn người đi nghênh chiến! Chỉ cần huynh đệ xuất chiến, một người thương trước một cánh tay nhân tộc để gặm!”

Kiếm ngư yêu rồng lớn: “Muốn ăn thịt người, theo đại gia đi! Ha, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ đã nói, trên chiến trường người giết được người, một nửa máu thịt đều là của người!”

“Chắc chắc, thịt người thơm ngào ngạt đó, ăn một miếng thịt người có thể gia tăng một mảng lớn tu vi đó! Các người đám tiểu yêu quái này từng có lúc nào có duyên phận ăn thịt người chứ? Hì hì, đi theo đại gia đi, thịt người bao ăn no!”

Kiểm ngư yêu giờ cờ vầy một phen, liền có lộn xộn bảy tám vạn tiểu yêu từ bốn phương tám hướng điên cuồng chạy tới, ngay sau đó kiểm ngư yêu hướng chiến trường Quỷ Môn phía trước chạy đi.

Chương 1270: Yêu Thị Có Vực

Mắt thấy kiếm ngư yêu dẫn mấy vạn tiểu yêu lao về phía chiến trường Quỷ Môn, sau thời gian ngắn ngùn một chén trà nhỏ, lại là mấy lá yêu kỳ chiêu binh dựng lên trong doanh địa. Mấy đại yêu đứng ở dưới yêu kỳ gào rống, hứa hẹn lợi ích một phen, một đám đông tiểu yêu đầu óc không nhanh nhạy cho lắm lại theo bọn hần lao về phía chiến trường.

Không ngừng có thủy yêu đến từ bốn phương tám hướng hội tụ đến doanh địa Quỷ Môn, không ngừng có đại yêu Hắc Thủy Huyền Xà phái tới dựng cờ chiêu binh mãi mãi.

Không ngừng có tiểu yêu bùng bùng hứng thú vì một hai miếng máu thịt nhân tộc ngon lành đi liều mạng, nhưng chỉ thấy được từng đội tiểu yêu chạy đi chiến trường, Cơ Hạo thật sự không thấy được trên chiến trường phía trước có tiểu yêu nào mang theo chiến lợi phẩm trở về.

Theo con đường hỗn độn hướng sâu trong doanh địa hành tẩu hơn một canh giờ, thủy yêu bày sập ven đường biến thành đại yêu quái tu vi không kém, nhiều thủy yêu hầu như tương đương với Đại Vu nhân tộc, đặt ở yêu tộc cũng đủ để nhân vật cấp sơn chủ hùng cứ một sơn một lĩnh.

Trong đồ vật các đại yêu đó bày ra đã có một số thứ tốt, ví dụ như nói Cơ Hạo ngay trên quầy hàng của một con thủy xà yêu, phát hiện một khối Thái Âm Long Huyết Huyền Cương to bằng đầu người.

Đây là mạch khoáng kim loại thai nghén trong thái cổ độc diễm còn ở sâu trong lòng đất, sau khi tự dừng lây dính tinh huyết long tộc, quanh năm suốt tháng được Thái Âm chi lực tưới nhuần mà thành một loại tài liệu quý hiếm.

Mạch khoáng thai nghén trong địa tâm thái cổ độc diễm, có thể dính tinh huyết long tộc đã cực kỳ khó khăn, càng không cần nói được Thái Âm chi khí tưới nhuần ——Thái Âm tinh của Bàn Cổ thế giới, chính là bị vị đại năng nào

đó dùng thủ đoạn nghịch thiên chiếm để mình dùng, người thường căn bản không cảm thụ được một tia Thái Âm chi khí nào lưu lại trong hư không.

Khối huyền cương này dùng Vũ Dư bí pháp đúc thành phi kiếm, chuyên đả thương nguyên thần, đạo đài, chỉ cần tổn hại đến một tia da thịt, liền có thể tạo thành thương tổn thật lớn đối với linh hồn. Hơn nữa lấy suy tính của Cơ Hạo, loại phi kiếm này đối với Vực Ngoại Thiên Ma hẳn là có hiệu quả khắc chế rất mạnh.

Cơ Hạo bưng bưng hứng thú ghé đến trước quầy hàng của thủy xà yêu, rất hòa thuận hỏi thủy xà yêu này bằng giá khối Thái Âm Long Huyết Huyền Cương này. Hắn thậm chí còn lấy ra mấy chục miếng tiền ngọc lưu thông ở bộ lạc nhân tộc, muốn trả giá cao mua khối tài liệu này.

Thủy xà yêu sững sờ nhìn Cơ Hạo liều mạng lắc đầu, hắn chỉ cần máu thịt chất chứa sinh mệnh tinh khí cường đại, tiền ngọc loại đồ chơi này——hắn nào từng thấy? Hắn căn bản không biết các miếng ngọc nhỏ tạo hình tinh xảo đẹp đẽ này có ích lợi gì.

Cò kè mặc cả một phen, thủy xà yêu chết sống không chịu nhận lấy tiền ngọc Cơ Hạo lấy ra.

Giằng co một khắc đồng hồ, Cơ Hạo đang nhú mào, Hoành Hành ở bên không kiên nhẫn chờ nữa đột nhiên hét lớn một tiếng, đầu hắn biến thành bộ dáng đầu cá, cầm lên thủy xà yêu thân thể dài nhỏ, há mồm ‘Rộp’ một cái đem hắn nuốt xuống.

Thỏa mãn ợ no, răng trong mồm Hoành Hành va chạm lẫn nhau, tóe ra vô số đốm lửa. Hắn hung hăng hướng tới thủy yêu bày sạp ở phụ cận lớn tiếng quát: “Thứ đại ca chúng ta muốn, các người còn dám hỏi đại ca chúng ta đòi tiền? Phản rồi? Không muốn sống nữa? Các người không cần mạng của mình nữa, đại gia ta sẽ nhận!”

Thủy yêu xung quanh đồng thời cúi đầu, rụt cổ lại không dám hé răng.

Khí tức đáng sợ trên thân Hoành Hành thuộc về Hoành Công Ngự đỉnh cấp yêu tộc phát ra, lực áp chế trời sinh trong huyết mạch làm các thủy yêu xuất thân thấp kém đó căn bản không sinh dậy nổi chút ý phản kháng nào.

Viên Lực vui vẻ cầm lên Thái Âm Long Huyết Huyền Cương Cơ Hạo muốn, cười ‘khà khà’ đưa tới trước mặt Cơ Hạo.

“Đại ca, ở nơi này nhìn trúng cái gì, nói cho các huynh đệ, trực tiếp cầm là được. Ngài chịu thưởng bọn hăn đồ vật, đây là đã nể mặt bọn hăn, có cái gì phải dong dài với lũ rác rưởi này? Còn cho bọn hăn tiền? Ngài không giết chết bọn hăn, vậy coi như bọn hăn tốt số rồi!”

Cơ Hạo có chút mờ mịt tiếp nhận Thái Âm Long Huyết Huyền Cương, đem nó thu vào trong tay áo.

Đây là pháp tắc xã hội của yêu loại sao? Cũng quá dã man hung tàn chút, nhưng, tựa như cảm giác cũng không tệ lắm đâu!

Tiếp tục hành tẩu về phía trước, Cơ Hạo hướng tới quầy hàng hai bên đường nhìn quanh, phàm là ánh mắt hăn ở trên món hàng hóa nào dừng lại lâu hơn chút, Hoành Hành và Viên Lực liền lập tức ghé qua, đầu tiên là cho đại yêu bày sạp một bạt tai, sau đó cầm lấy món hàng hóa đó rời đi.

Hoành Hành, Viên Lực không có chút xấu hổ nào, các thủy yêu bị đánh còn bị cướp kia cũng không có nửa điểm phản ứng dị thường. Các yêu quái xung quanh nhìn thấy tất cả cái này cũng đều là vẻ mặt đương nhiên, rất hiển nhiên, ở trong yêu loại, loại chuyện này chính là thiên kinh địa nghĩa!

Yêu ma năm dặm lớn được hưởng tất cả, đây là quy củ của yêu tộc!

Tiếp tục hướng trong doanh địa xâm nhập mấy trăm dặm, ‘kiến trúc’ hai bên đường đã có chút bộ dáng. Có thể bởi sâu trong doanh địa, thực lực yêu quái nơi này mạnh nhất, trí tuệ cũng càng cao, phòng ốc hai bên đường nơi này ít nhất có bộ dáng phòng ốc, thậm chí nhiều kiến trúc cửa chính cùng cửa sổ chế tác còn

rất khá.

Có một số kiến trúc càng là toàn thân dùng khối đá mài đến mức trơn bóng đắp thành, giữa tảng đá với nhau nhét con dao không lọt. Thần thức Cơ Hạo đảo qua, phát hiện cho dù là lưỡi dao mỏng nhất cũng khó cắm vào trong các khe đá này.

Các kiến trúc đá tảng mài tinh xảo xây thành này diện tích bình thường đều cực kỳ rộng lớn, bốn phía đều để lại không gian rất lớn, trước cửa có một đám thủy yêu cao to, mặc giáp trụ cầm binh khí đứng trông cửa.

Từ trong các kiến trúc đó truyền ra yêu khí cũng cực kỳ nồng đậm cường đại, rõ ràng là một số đại yêu huyết mạch xuất thân không thấp, tu vi ít nhất cũng đủ để chống đỡ nhân tộc Vu Vương ở bên trong. Khi Cơ Hạo đi ngang qua các kiến trúc này, thậm chí người được hương rượu nồng đậm, còn có mùi thơm của thịt nướng truyền đến.

Các tiểu yêu tầng thấp còn đang ăn tươi nuốt sống, các đại yêu cao tầng đã giống với quý tộc thượng tầng nhân tộc bắt đầu chú ý hưởng thụ xa hoa.

‘Bép lép, lép lép, lép lép’, tiếng bước chân ướt át bắn thiu đột nhiên từ trong một căn phòng diện tích cực lớn, trước sau thủ vệ cực kỳ nghiêm ngặt Cơ Hạo đi ngang qua truyền đến. Tiếng bước chân này cực kỳ có đặc điểm, giống như bàn chân cực lớn có vết chai, từ trong bùn lầy dính dính chạy nhanh qua.

Cơ Hạo nhớ rõ, hẳn từng nghe tiếng bước chân như vậy, theo phương hướng thanh âm truyền đến nhìn lại, Cơ Hạo nhìn thấy một con Vực thân dài khoảng ba trượng từ trong một dãy nhà lớn nhảy ra, trên lưng Vực có một thanh niên mặc áo dài màu đỏ tím, sắc mặt sắc bén như ác quỷ ngồi.

“Xùy, lão tổ thật sự là quá cẩn thận... chỉ nơi này, còn có thể xảy ra chuyện gì sao? Buồn bực vài ngày rồi, phải tìm chút việc vui mới được!”

Thanh niên cười ‘khì khì’, cười con Vực đảm đương tọa kỵ kia lắc mình vài

cái liền lao tới trên đường, công khai đem tọa kỵ đứng ở giữa đường, thanh niên nhìn quanh một phen, thấp giọng thì thào: “Ô, mỹ nhân nơi nào có nhi? Bọn xà yêu kia cùng Vực tộc ta trời sinh xung khắc, tìm mấy tiểu trai ngọc tinh đi, hì hì, da thịt vừa trắng vừa mềm, chơi xong còn có thể ăn luôn, quá ổn!”

Cơ Hạo nghe mà khóe mắt giật giật, ‘Chơi xong rồi còn có thể ăn’, loại lời này cũng chỉ có thể nghe được ở trong mồm yêu quái nhỉ?

Chẳng qua, ‘lão tổ’ hẳn nói là ai? Bọn Vực này ù ù cạc cạc chạy tới Quỷ Môn, bọn họ muốn làm gì?

Cơ Hạo nhìn thoáng qua cả đồng lớn nhà cửa, thần thức giống như nước chảy bao phủ qua.

Chương 1271: Phát Hiện Kinh Người

Thanh niên áo đỏ cười Vực chạy như điên, đi tìm việc vui của hắn.

Thần thức Cơ Hạo như một tấm lưới lớn bao lấy căn nhà lớn thanh niên áo đỏ chạy đến, như thủy ngân rót xuống đất xông vào. Sau khi thần thức tiếp xúc với căn phòng, Cơ Hạo mới phát hiện, trong tảng đá căn nhà đá này sử dụng, tất cả đều kèm theo lượng lớn thần văn rậm rạp!

Là thượng cổ thần văn đến từ thiên đình, từng thần văn màu vàng sẫm lẳng lẳng khảm ở trong tảng đá thật lớn, tản mát ra khí tức to lớn uy nghiêm. Đối thành luyện khí sĩ bình thường, thần thức bọn họ khẽ chạm đến các thần văn này, sẽ dẫn phát thiên địa lôi cương, đem thần thức bọn họ đánh vỡ nát.

Cơ Hạo thật cẩn thận vận chuyển đạo đài, lấy Thái Âm chi lực dung nhập trong thần thức, thần thức của hắn nhất thời trở nên âm nhu ẩn nấp, như hòa hợp một thể với hư không, thần văn trong tảng đá run nhẹ nhẹ một cái, chưa thể phát hiện khí tức thần thức của Cơ Hạo, toàn bộ trầm tĩnh xuống.

Thần thức lẳng yên xuyên thấu qua vách tường thật dày, nháy mắt đảo qua dãy nhà đá cực lớn diện tích gần trăm mẫu này.

Trong nhà đá tràn ngập năng lượng không gian cường đại, một cây đèn toàn thân màu bạc trắng lơ lửng ở giữa phòng chính lớn nhất của nhà đá, một ánh đèn lửa màu bạc to bằng ngón cái lóe lên bất định, phóng ra từng đợt gợn sóng không gian cường đại khóa chặt hư không xung quanh.

Bởi vì cây đèn màu bạc này, không gian trong nhà đá trở nên cực kỳ rộng lớn, gian chính bên ngoài thoát nhìn chỉ một mẫu, bên trong thế mà lại là một không gian cực lớn khoảng trăm dặm.

Mấy chục con rối hình người mặc giáp trụ màu vàng, thân thể dùng ngũ kim hợp kim dung hợp lượng lớn tinh thạch ngũ hành thuộc tính rèn thành đứng sừng

sững ở trong căn phòng đá, cầm cự kiếm ánh vàng rực rỡ, bảo vệ xung quanh một cái tế đàn đen sì hình tròn chính giữa.

Tế đàn không ngừng hướng bốn phía khuếch tán ra hàn khí nồng đậm, hàn khí âm u đọng tới trên thân các con rối hình người màu vàng kia, theo tiếng vang ‘Xẹt Xẹt’, trên giáp trụ của con rối hình người không ngừng sinh ra phiến băng mỏng manh, nhưng rất nhanh trong cơ thể con rối hình người khuếch tán ra nhiệt độ cao sẽ đem phiến băng hòa tan.

Trong thạch đá hơi nước lượn lờ, trên tế đàn hình tròn ba con Vực mê man bất tỉnh toàn thân vờn quanh thần quang màu lam u ám, lam quang âm u run rẩy như sóng nước, ngẫu nhiên một đạo thủy quang xông lên cao mấy chục trượng, trong thủy quang liền có một bóng người cao lớn chợt thoáng hiện.

Cơ Hạo thấy rõ ba cái bóng người, hàm răng hăn đột nhiên run rẩy một trận, như có vô số cây kim nhỏ bé đâm vào lợi hăn, đau đến mức nửa bên mặt hăn cũng bắt đầu giật giật —— trong ba cái bóng người hăn nhận ra một, chính là một người trong ba vị Cộng Công hăn ở dưới thủy nhãn sông Hoài từng gặp!

Trong quan tài dưới thủy nhãn sông Hoài, đặt là thân thể phân thân của Cộng Công đời trước, Cơ Hạo nhớ rõ hăn có bộ dáng thế nào.

Mà trên tế đàn này tuy không phải thân thể hình người, chỉ là ba con Vực ngủ say, nhưng bóng người lóe ra ở đỉnh đầu bọn nó quả thực có một bóng người là bộ dáng vị Cộng Công đời trước nào đó. Hơn nữa ở trên thân ba con Vực này, Cơ Hạo cảm nhận được một tia hương vị cực kỳ quen thuộc.

Hương vị thủy thần thần lực chỉ Cộng Công nhất mạch có!

Thần thức cẩn thận hướng ba con Vực ngủ say tới gần, Cơ Hạo mơ hồ phát hiện, khí tức thủy thần thần lực trên thân ba con Vực đang không ngừng tăng cường, hơn nữa loại biên độ tăng cường này rất kinh người, tốc độ nhanh chóng. Cơ Hạo âm thầm tính toán, không cần tới mấy ngày thời gian, cường độ thủy thần thần lực trên thân mấy con Vực này có thể vượt qua trình độ đỉnh phong Vu

Đế.

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn căn nhà đá thật lớn này.

Các Nhân Hoàng liên thủ, không phải đã phá hủy chín đại thủy nhân sao? Bọn họ xác định phân thân Cộng Công đời trước lưu lại đều đã bị phá hủy!

Hơn nữa vì ngăn chặn hậu hoạn, Cơ Hạo còn bảo Thái Ti vận dụng Đinh Đầu Thất Tiên Thư, đem Vực Tổ cũng nguyên rủa chết rồi. Thái Ti đã xác nhận, Bàn Cổ thế giới đã không còn khí tức Vực Tổ nữa.

Không có Vực Tổ nữa, phân thân Cộng Công đời trước đều đã bị phá hủy, kế hoạch muốn khiến Cộng Công đời trước trở về Bàn Cổ thế giới của Cộng Công nhất mạch đã toàn bộ thất bại... nhưng vì sao, ở trong doanh địa thủy yêu Quỷ Môn, ở trong một căn nhà đá không bắt mắt chút nào, sẽ xuất hiện ba con Vực cổ quái như vậy?

Trên thân bọn chúng có hương vị thủy thần thần lực của Cộng Công nhất mạch, đỉnh đầu bọn chúng có bóng dáng Cộng Công đời trước.

Thần lực khí tức trên thân bọn chúng còn đang cấp tốc tăng cường, hơn nữa Cơ Hạo mơ hồ cảm nhận được, bởi vì cây đèn màu bạc kia tản mát ra không gian chi lực tăng phúc với tăng mạnh, khí tức thủy thần thần lực trên thân ba con Vực đang mơ hồ hô ứng từ xa với tồn tại nào đó cực kỳ xa xôi!

Kế hoạch của Cộng Công nhất mạch chưa bị phá, bọn họ dùng biện pháp khác, mở cửa trở lại kế hoạch, bởi vì mười hai cái thủy thế giới đã cực kỳ tới gần Bàn Cổ thế giới, thủy nguyên chi lực trong hư không trở nên nồng đậm quá phận, thủy thần thần lực trên thân các con Vực này đang nhanh chóng tăng lên, rất có thể hai mươi bảy vị Cộng Công đời trước, bọn họ lúc nào cũng có thể quay về Bàn Cổ thế giới!

“Đệch... Thái Ti thằng cha này... Vực Tổ nhất định còn sống!” Cơ Hạo trầm mặt, chấp tay sau lưng chậm rãi đi qua căn nhà đá ven đường này.

Chuyện này, không trách Thái Ti được.

Thái Ti tất nhiên ngây thơ hồ đồ chút, nhưng vu chú chi thuật của hắn không phải thối phồng, hắn càng nắm giữ Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, còn có lực lượng thái cổ ma thần đại Ti Mệnh còn sót lại truyền thụ hắn các loại phép vu chú, cho nên Thái Ti nguyên rủa đối với Vực Tổ, đó là nhất định thành công!

Nhất định là Cộng Công thị hoặc Vực Tổ, bọn họ có biện pháp nghịch thiên sửa mệnh, ở trên người Vực Tổ đã xảy ra một số biến hóa kỳ diệu nào đó, khiến hắn thoát ly Đinh Đầu Thất Tiễn Thư tập trung!

Hư ảnh vô số hoa sen lóe ra trong ‘Diễn’ chi đạo đài, Cơ Hạo từ trong vô số năm kinh nghiệm đại đạo của Hoa đạo nhân, nhanh chóng tìm được mười mấy loại biện pháp thoát khỏi khí tức Đinh Đầu Thất Tiễn Thư tập trung, đồng thời lại tìm ra hơn trăm loại bí pháp hoàn toàn thay đổi khí tức của mình, khiến bản thân chặt đứt tất cả nhân quả liên hệ với bản thân trong quá khứ.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư tất nhiên lợi hại, nhưng đối mặt các biện pháp Cơ Hạo từ trong ‘Diễn’ chi đạo thai tìm ra, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư cũng có tỷ lệ thất thủ rất lớn.

Cái này không trách được Thái Ti, chỉ có thể nói nội tình Cộng Công nhất tộc rất khả quan, bằng không bọn họ sao dám nhắc lên đại hồng thủy, mưu toan cướp lấy đại quyền thống trị Bàn Cổ thế giới?

Đi về phía trước vài bước, Cơ Hạo xoay người, ngắm chuẩn một tòa nhà lán giềng gần dãy nhà đá lớn kia.

Căn nhà đá lớn bên cạnh công nghệ tốt, khí thế hoành tráng, tạo hình cách điệu quy củ, mà căn nhà Cơ Hạo nhìn trúng, rõ ràng chính là một đoạn xương cột sống của cự yêu không biết tên, ở bên trên đục ra bảy tám lỗ thùng làm cửa cùng cửa sổ, đây đã là một căn nhà rồi.

Ở cửa căn nhà bằng xương dài đến trăm trượng, cao mười mấy trượng có bảy

tám tiểu yêu đứng, đang ‘Hi hi ha ha’ không biết nói cười gì.

Cơ Hạo nhìn thoáng qua các tiểu yêu này, sai bước hướng bọn họ đi qua, tùy tay bóp cổ một tiểu yêu đem hắc ném ra thật xa.

Tiếng cười của đám tiểu yêu im bật, bọn hắc kinh hãi nhìn Cơ Hạo toàn thân tản mát ra khí tức âm hàn, run rẩy không dám lên tiếng.

“Nói cho chủ tử các ngươi, khối xương lớn này, ta nhìn trúng rồi!”

“Bảo hắc mau mau dẫn người dọn đi, bằng không, đói rồi!”

Cơ Hạo vỗ vỗ bụng mình, dùng Thiên Cương Địa Sát biến hóa thần thông biến thành thủy viên hắc nhe răng trợn mắt cười, răng trong mồm trắng lóa rất dọa người!

Chương 1272: Tâm Tinh Hạ Mễ

Một cự yêu bộ dáng cực kỳ quái dị chậm rãi từ trong xương cốt thật lớn đi ra.

Cự yêu cao một trượng bảy tám thước, lưng cong như một con tôm lớn, màu da xanh lam, cằm mọc hai hàng râu dài nheo mắt hướng Cơ Hạo nhìn nhìn, lại nhìn nhìn Viên Lực và Hoành Hành, chép miệng một cái, lắc lắc đầu.

“Hoành Công Ngư... thủy viên... Ta không thể trêu vào, các con, rút!” Cự yêu bên hông quần da một con cá mập rất dứt khoát phất phất tay, sạch sẽ lưu loát nói: “Dù sao chỗ ở này là ta cướp được, bị người ta đoạt đi cũng là thiên kinh địa nghĩa. Rút đi, tìm tên xui xẻo, đi cướp một cái chỗ ở nữa!”

Trong tiếng vang ‘Rầm rầm’, mấy chục tên lính tôm vẫn còn mang theo đặc thù chủng tộc rõ rệt nhảy nhót từ trong khúc xương lớn dài trăm đến trượng, cao mười mấy trượng này nhảy ra. Lính tôm cao một trượng hai ba thước, thấp chỉ bốn năm thước khiêng bao lớn bao nhỏ, xếp thành phương trận nho nhỏ chỉnh tề phía sau cự yêu này.

“Vị đại gia này, căn nhà này là của ngài rồi!” Cự yêu hướng Cơ Hạo cúi đầu hành một lễ thật sâu, tâm bình khí hòa nói: “Khúc xương này, ngài cũng đừng đánh giá thấp nó, đây là một khối di cốt của một vị Long Giác Kim Sa thiếu chút nữa độ kiếp thành long, bên trong ẩn chứa một tia chân long tinh khí, đối với chúng ta các thủy tộc cấp thấp này là cực có lợi!”

Ở trên bốn chữ ‘thủy tộc cấp thấp’, cự yêu này hơi tăng thêm một chút ngữ khí.

Cơ Hạo nheo mắt, hần đột nhiên cảm thấy cự yêu này thực lực có thể so với đệ giai Vu Đế nhân tộc có chút ý tứ. Có thể đem tâm tính duy trì ở trên cảnh giới bình thản như vậy, không có bạo ngược cùng xúc động kêu đánh kêu giết như yêu tộc khác, đạo hạnh thẳng cha này không thấp đâu!

Hơn nữa chỉ số thông minh của hắn so với yêu ma bình thường, thậm chí là các cự yêu cường đại gấp mười, gấp trăm lần hắn cũng cao hơn nhiều.

Ít nhất Cơ Hạo mấy năm qua chém giết nhiều cự yêu như vậy, bọn hắn không một ai có thể đem lời nói được chu toàn như vậy, hàm súc như vậy. Lời thẳng cha này nói rõ ràng là đang nói cho Cơ Hạo, khối xương này chỉ có lợi đối với ‘thủy yêu cấp thấp’, mà Hoàn Công Ngư cũng tốt, thủy viên cũng thế, đều là huyết mạch thủy tộc cao giai thậm chí là đỉnh cấp, khúc xương này đối với Cơ Hạo giá trị không lớn!

“Có chút ý tứ!” nhìn cự yêu này mang theo một đám lính tôm chuẩn bị rời khỏi, Cơ Hạo ấn một phát trên bờ vai của hắn.

Trên vai lõa lồ bên ngoài của cự yêu này che một tầng giáp xác dày nửa thước, trên giáp xác màu xanh lam có rất nhiều gai nhọn nhỏ bé nhô lên. Cơ Hạo đặt tay bên trên, thế mà cảm thấy một tia đau đớn.

Lấy cường độ thân thể Cơ Hạo hiện nay, có thể khiến bàn tay hắn cảm thấy đau đớn, cự yêu này không đơn giản nhỉ? Cơ Hạo càng thêm cảm thấy tò mò đối với hắn —— gai sinh ra trên giáp xác bả vai thẳng cha này, so với thần binh lợi khí bình thường còn mạnh hơn một khoảng.

“Người... bản thể là gì?” Cơ Hạo bước ngang một bước, chắn trước mặt cự yêu.

“Vị đại gia này, bản thể tiểu nhân thấp hèn không đáng nhắc tới... tiểu nhân, là một con Hà Ba Tử... nhiều năm trước, cũng không biết nuốt ăn thiên tài địa bảo gì, đã mở linh trí, lúc này mới có một chút tu vi hôm nay.” Lưng cự yêu áo càng cong xuống nữa, mặt hắn đầy nét cười nhìn Cơ Hạo, nhỏ giọng nói: “Tiểu nhân không dám mạo phạm đại gia, nếu có chỗ mạo phạm, còn xin đại gia tha mạng!”

Hà Ba Tử? Tôm tí sao?

Cơ Hạo liếm liếm môi, trong đầu hần xuất hiện một số hình ảnh nào đó rất lâu trước kia hần cố ý quên đi—— trong khay sứ trắng nõn, sa tế ngũ vị hương ‘Xèo xèo’ bốc hơi nóng, cả đồng lớn Hà Ba Tử đặt chính tề ở trong sa tế, phối với rượu nhạt bằng lạnh...

Dùng sức lắc lắc đầu, Cơ Hạo nhanh chóng đem các ký ức đó ném lên chín tầng mây. Thăng cha trước mắt này so với Cơ Hạo cao hơn một mảng lớn, cũng không phải là tôm kiếp trước đêm hè dùng để nhắm rượu, mà là một cự yêu thực lực đáng sợ, đủ để dời non lấp biển.

“Trong yêu tộc chúng ta, khó mà gặp được gia hỏa thông minh, biết tiến thoái như người!” Cơ Hạo đề bả vai cự yêu, lạnh nhạt nói: “Về sau, người là người của đại gia ta. Động phủ của đại gia cần có người trấn thủ, người nhu thuận nghe lời, ta bảo đảm người bình an vô sự, tương lai... hắc, nếu Hà Ba Tử cũng có thể phi thăng thành rồng mà nói, ta cho người cơ hội này!”

Mắt của cự yêu chột nheo lại thành một đường, hần nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, cúi đầu trầm giọng nói: “Đại gia, tiểu nhân thuộc Hắc Thủy Huyền Xà bộ Hắc Thủy Ao Ao đại nhân quản lý, tiểu nhân là lính tôm dưới trướng hần, cho nên...”

“Mặc kệ là Hắc Thủy Ao Ao hay là Hắc Thủy Đột Đột, người về sau là người của ta. Hắc Thủy Huyền Xà? Ghê lắm sao?” Cơ Hạo rất hung hãn cười lạnh vài tiếng, hướng Hoành Hành nhìn một cái.

“Hắc Thủy Ao Ao nếu dám khơi mào Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc và Hoành Công Ngư nhất tộc đại chiến, thì bảo hần đến đây đi!” Hoành Hành đầy ngạo khí ngẩng đầu lên, ra vẻ khinh thường hướng dưới đất hung hăng nhổ ra một ngụm nước bọt.

“Hoành Công Ngư nhất tộc, không phải nên đóng ở trên long môn thứ năm ‘Kích Môn’ sao?” Cự yêu thật cẩn thận nói: “Vị đại gia này, Quý Môn là của Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc...”

Cơ Hạo dùng sức vỗ bả vai cự yêu một phát, đầu ngón tay hấn dừng tại mi tâm cự yêu, một tia bé nhỏ không đáng kể linh ngộ của Cơ Hạo về Thái Âm chi lực giống như một dòng suối băng lạnh, nhanh chóng chảy vào linh hồn cự yêu.

Thân thể cự yêu khẽ run lên, hấn hoảng sợ mà kinh hãi nhìn Cơ Hạo một cái, mặt ngoài thân thể một tầng u quang màu lam sẫm cấp tốc lưu động. Dần dần, trong một tầng u quang màu lam sẫm này có các tia hào quang màu bạc sáng lên.

Thái Âm chi lực, cực hạn lực lượng chí âm chí hàn trong thiên địa. Yêu loại, nhất là thủy yêu, bọn họ tu luyện thủy hệ, băng hệ thậm chí các loại pháp lực âm thuộc tính khác, xét đến cùng đều thuộc về chi nhánh của Thái Âm đại đạo.

Cơ Hạo trực tiếp rót cho cự yêu một tia cảm ngộ về Thái Âm chi đạo, đối với con cự yêu Hà Ba Tử tu thành này mà nói, không thể nghi ngờ là để một kẻ nghèo đột nhiên chui vào trong kho báu của phú ông ức vạn, loại trùng kích cùng rung động đó khiến cự yêu ngây ra ở đó.

“Ba huynh đệ đại gia, đến Quỳ Môn là tới xem náo nhiệt.” Cơ Hạo gọn gàng dứt khoát nói: “Chúng ta rất nhiều người, đều chờ xem náo nhiệt của Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc! Cho nên, cướp của hấn Hắc Thủy Ao Ao hay là Hắc Thủy Đột Đột một thủ hạ, tính là gì?”

“Theo đại gia ta, bảo đảm người về sau ăn no uống say!” Cơ Hạo dùng sức vỗ bả vai cự yêu một phát. Hấn hơi dùng chút khí lực, cự yêu chỉ cảm thấy trên vai như đè ép bảy tám trăm ngọn núi lớn, một lực lượng thật lớn không thể phản kháng nhằm vào đầu hạ xuống, ép đôi chân hấn mềm nhũn, nặng nề hướng Cơ Hạo quỳ xuống hành một lễ.

Nhìn thấy cự yêu quỳ xuống, mấy chục lính tôm xếp phương trận phía sau hấn ngẩn ngơ, vội vàng buông hành lý trên tay, vội vã hướng Cơ Hạo dập đầu hành lễ.

Cự yêu bị ép bất đắc dĩ, lại được Cơ Hạo đưa vào một tia Thái Âm đại đạo chất chứa vô số huyền diệu, đại đạo ý nhị mệnh mệnh cùng cực hấp dẫn, hấn

trầm mặc chốc lát, rồi cuộc kính cần hướng Cơ Hạo đập đầu ba cái.

“Đại nhân, thuộc hạ Hạ Mễ, hướng đại nhân ngài hành lễ! Về sau tính mạng thuộc hạ, còn có đám nhỏ này giao hết cho đại nhân ngài!”

Chương 1273: Cơ Hạo Thu Đồ Đồ

Cơ Hạo vào ở trong yêu cốt Hạ Mễ từ trong tay thủy yêu khác cướp được.

Yêu cốt bên ngoài bình thản không có gì lạ, bên trong lại có càn khôn khác, đầu tiên chính là rộng rãi, quang đăng. Trong yêu cốt dài hơn trăm trượng, cao mười mấy trượng, thế mà lại là một mảng giới tử tiểu thế giới phạm vi khoảng mười dặm, trên dưới lại ngăn ra bảy tám tầng không gian, đủ để cất chứa hơn vạn người ăn ở.

Tiếp theo trong yêu cốt đặc biệt sạch sẽ, không khí cũng đặc biệt tươi mát. Hạ Mễ có bệnh thích sạch sẽ, điều này trực tiếp ảnh hưởng đến các con cháu tôm tép của hắn, mấy chục con tôm tít tinh đem tiểu thế giới trong yêu cốt xử lý không dính một hạt bụi, các loại bàn ghế bài trí đều lấy tảng đá lớn điêu khắc thành, trong bố trí rất thấy tâm tư.

Khiến Cơ Hạo hài lòng nhất, là tác dụng của cái gọi là một tia chân long tinh khí kia của Hạ Mễ, điều này làm trong yêu cốt lúc nào cũng tràn đầy một hương thơm ấm áp. Như Hạ Mễ nói, hương thơm này chỉ có tác dụng nâng cao huyết mạch đối với yêu tộc cấp thấp, đối với Cơ Hạo không có bất cứ tác dụng gì.

Nhưng hương thơm này có thể so với Long Tiên Hương cực phẩm nhất, bởi thời gian dài ở trong hoàn cảnh này, có thể khiến tâm thần người ta trong vắt, không dậy nổi tạp niệm, ở nơi này, thật ra là một loại hưởng thụ khó có được.

“Nơi này thật sự không tệ!” Ngồi ở trong một gian phòng lớn mấy chục mẫu bản thân lựa chọn, Cơ Hạo hướng Hạ Mễ đứng ở một bên cười gật gật đầu: “Khó trách người chọn trúng nơi này làm sao huyết... kỳ quái, không ai cướp đoạt địa bàn bảo bối này với người sao?”

Theo Cơ Hạo thấy, khối yêu cốt này sinh thành nhà cửa, hẳn là một trong các chỗ ở tốt nhất của Quỷ Môn, lấy thực lực văn võ Vu Đế cấp thấp của Hạ Mễ, sao không có yêu quái mạnh hơn đến cướp đoạt địa bàn của hắn?

“Tiểu nhân tuy đạo hạnh nông cạn, pháp lực thấp kém, cũng không biết pháp thuật gì, Nhưng một đôi thiết quyền, thật ra cũng có chút tiếng tăm.” Trong mắt Hạ Mễ một mảng thần quang màu u lam dần dần sáng lên, hắn nhìn Cơ Hạo rất nghiêm túc nói: “Trừ phi là các yêu vương đỉnh phong nhất, nếu không... cự yêu bình thường so với tiểu nhân mạnh hơn một chút, thật ra cũng không muốn động thủ với tiểu nhân.”

Cơ Hạo lập tức nhớ tới trong tôm tít nhất tộc, một số chủng loại kỳ quái nào đó cơ thể dài chỉ nửa thước, lại có thể sử dụng quyền tốc đáng sợ đánh nát xương chân con người.

Đám tôm tít đó thể tích nhỏ bé, cũng không có lực lượng lớn bao nhiêu, chỉ là bữa ăn ngon trong mâm của nhân tộc. Nhưng bọn hắc lại có một đôi chi trước cường tráng mà sức bạo phát có thể xưng là khủng bố, một đòn toàn lực, cho dù là xương người cũng có thể đánh nát.

Nếu Hạ Mễ cũng xuất thân chủng loại kỳ lạ như vậy, lấy tu vi hắc hiện nay, năm dặm của hắc có thể lợi hại cỡ nào?

Cơ Hạo đang muốn tìm chút đồ thử năm dặm của Hạ Mễ một chút, Hoàn Hành không biết chữ ‘chết’ viết như thế nào ỷ vào mình da thô dày thịt, bừa bừa hứng thú đến trước mặt Hạ Mễ. Hắc thấy không gian phòng này đủ lớn, thân thể dứt khoát nhoáng lên một cái hóa thành nguyên hình Hoàn Công Ngự, thân thể dài trăm trượng nằm ngang ở trước mặt Hạ Mễ, đắc ý cười nói: “Đến, cho đại gia ta một quyền!”

Hoàn Hành phun bong bóng nước, như có hứng thú kêu lên: “Hạ Mễ phải không? Đến, đánh đại gia ta thử xem!”

“Bản thể đại gia là Hoàn Công Ngự, siêu hạng yêu tộc lực phòng ngự mạnh nhất trong thủy tộc Bắc Minh! Người có thể đánh vỡ một miếng vảy của đại gia, về sau đại gia sẽ bảo vệ người cùng đám lính tôm con cái người, cam đoan không ai dám động vào một sợi lông của người cùng bọn nhỏ của người!”

Hạ Mễ hơi do dự nhìn Hoành Công Ngự, hắn thật không dám ra tay.

Cơ Hạo cười gật gật đầu, lớn tiếng cổ vũ: “Hạ Mễ, dùng tên thô lỗ này thử năm đấm của người! Hắc, người nếu có thể đả thương hắn, ta nơi này có thưởng lớn! Người không phải sợ, chỉ cần không đánh chết hắn, đánh hắn bị thương nặng bao nhiêu cũng không sao.”

‘Thùng thùng’ hai tiếng vang, Cơ Hạo chỉ thấy hai luồng sáng cực nhạt, ngoài ra hắn cái gì cũng không thấy.

Hoành Hành đột nhiên ngậm chặt miệng, trong cái mồm cực lớn không ngừng phun ra máu. Hắn dốc hết toàn lực muốn đem toàn bộ máu đều nuốt trở lại trong bụng, nhưng máu tươi cuộn cuộn không ngừng theo khóe miệng ngậm chặt của hắn ứa ra, ngay sau đó là chảy ra, cuối cùng là không khống chế được phun ra.

Chỗ ngực bụng hắn, nơi lân giáp dày nhất, chi chít nhất trên người hắn, đã thủng hai cái lỗ to bằng nắm tay.

Nhìn Hạ Mễ siết chặt năm đấm, nắm tay hắn góc cạnh rõ ràng, trên nắm tay màu xanh lam có một tầng giáp xác mỏng manh, năm đấm to cỡ cái bình rượu nhỏ, vừa vặn xấp xỉ với lỗ thủng giữa ngực bụng Hoành Hành.

Thân thể Hoành Hành bị đánh ra hai cái lỗ thủng, trọng quyền của Hạ Mễ đánh trên thân hắn, chỉ là vừa tiếp xúc đã thu hồi năm đấm, nhưng năm đấm mang theo quyền kinh giống như hai thanh đao sắc bén, thoải mái xuyên thủng thân thể Hoành Hành.

Trong cơ thể Hoành Hành có mấy mạch máu lớn quan trọng bị đánh nát, cho nên máu tươi không khống chế được điên cuồng phun ra.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Hạ Mễ một cái, thân thể nhoáng lên một cái liền tới bên người Hoành Hành, lấy ra cả nắm đan dược nhét vào trong mồm hắn, lại lấy ra rất nhiều thuốc mỡ, thuốc cao bôi ở trên vết thương của hắn. Hoành Hành rên

ri hóa thành hình người, hai tay ôm ngực, mắt lộ ra sự hoảng sợ nhìn Hạ Mễ thật lâu không nói nên lời.

Nếu ở trên chiến trường, nếu Hạ Mễ không thu quyền, nếu là hãn cho thêm mấy cú đâm nặng nữa, Hoành Hành Hoành Công Ngư yêu thực lực đã tăng trưởng đến cấp Vu Đế đỉnh phong này đã bị Hạ Mễ đánh chết tươi!

Hạ Mễ chỉ là thực lực Vu Đế cấp thấp, Hoành Hành thì có đạo hạnh cấp Vu Đế đỉnh phong!

Năm đâm của Hạ Mễ khủng bố như thế, khó trách hãn chiếm khối yêu cốt này, thế mà không có thủy yêu tranh đoạt với hãn nữa.

Khối yêu cốt này vô dụng đối với các cao giai yêu quái lợi hại, tiểu yêu cấp thấp ai có thể là đối thủ của Hạ Mễ? Nếu không phải Cơ Hạo muốn ở gần giám thị Vực cách vách, Hạ Mễ hoàn toàn có thể tận tình lợi dụng khối yêu cốt này nâng cao lực lượng huyết mạch của mình, khiến hãn trở nên càng mạnh.

“Năm đâm của ngươi!” Cơ Hạo chép miệng một cái, rốt cuộc đã tìm được chỗ thiếu sót trong năm đâm của Hạ Mễ.

Quyền của Hạ Mễ rất nhanh, mi tâm đạo mâu của Cơ Hạo cũng chỉ có thể nhìn thấy hai luồng sáng, mà không thể thấy rõ quỹ tích đường quyền của hãn. Cơ Hạo tin tưởng toàn bộ thủy yêu Quỳ Môn, bao gồm con Hắc Thủy Huyền Xà đầu tiên kia trong thiên địa, không có một yêu quái nào có thể thấy rõ quyền của Hạ Mễ.

Năm đâm của Hạ Mễ cũng rất nặng, thân thể Hoành Hành cũng không ngăn được năm đâm của hãn, có thể thấy được năm đâm của hãn đáng sợ bao nhiêu.

Chỗ thiếu hụt duy nhất chính là, năm đâm của Hạ Mễ chỉ là năm đâm, bên trên không mang theo bất cứ lực lượng đặc thù nào. Nếu trên năm tay của Hạ Mễ có thể mang một tia Thái Dương Tinh Hỏa hoặc là Thái Âm đông khí, Cơ Hạo thậm chí cảm thấy, Hạ Mễ có tư cách uy hiếp đến Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ

bên ngoài kia.

Đương nhiên, nếu Hạ Mễ có thể đem tốc độ cùng lực lượng năm dặm của hãn phát huy đến mức tận cùng, như vậy không cần bất cứ lực lượng đặc thù nào khác, hãn vẫn có thể phát huy ra uy lực khủng bố hủy diệt tất cả.

“Hạ Mễ, người nguyện ý báỉ ta làm thầy không?” Cơ Hạo rất ù ù cạc cạc có cái tâm tư này.

“Báỉ đại nhân ngài làm thầy?” Khuôn mặt Hạ Mễ giật giật, trong mắt hiện lên biểu cảm cực kỳ giãy dụa, qua một lúc lâu, Hạ Mễ mới do do dự dự nói: “Đại nhân, Hạ Mễ chỉ là Hà Ba Tử bé nhỏ không đáng kể thành yêu, không có thiên phú gì, cũng không có khí vận phúc khí gì, báỉ ngài làm thầy... Ha ha, tự dừng khiến ngài mất thân phận.”

Cơ Hạo nhìn vẻ giãy dụa trong mắt Hạ Mễ, hãn đột nhiên cười lên.

Thân thể nhoáng lên một cái, Cơ Hạo thu hồi biến ảo thủy viên yêu thân, hiển lộ ra bốn tướng nhân tộc của mình.

Hạ Mễ chột cả kinh, nhảy về phía sau mười mấy trượng, nhưng chờ hãn thấy rõ bộ dáng Cơ Hạo, hãn lắc mình một cái lại chạy về, ‘Rầm’ quỳ rạp xuống trước mặt Cơ Hạo, ‘Thùng thùng thùng’ liên tục đập đầu vang mấy chục cái.

“Đệ tử Hạ Mễ, báỉ kiến lão sư!”

Chương 1274: Địa Đầu Xà

Thu Hạ Mễ làm đồ đệ, Cơ Hạo tuyệt đối sẽ không thừa nhận, đó là đêm mùa hè kiếp trước, các khay tôm tíu mỹ vị kia mang tới cho hắn một tia phiền muộn, khiến hắn đột nhiên nổi lên xúc động thu đồ đệ.

Dùng câu khẩu hiệu của Hoa đạo nhân, Cơ Hạo nên nói như vậy đối với Hạ Mễ—— Hạ Mễ, người cốt cách tinh kỳ, thiên tư hơn người, có duyên với bần đạo!

Ngồi xếp bằng ở trên một khối đá tròn màu trắng, Cơ Hạo vui vẻ nhìn Hạ Mễ rất cung kính đứng ở trước mặt mình liên tục gặt đầu, đây là duyên phận, thật sự là duyên phận... Cơ Hạo tuyệt đối sẽ không thừa nhận, đại đệ tử thứ nhất nhập môn mình chính thức nhận lấy, chính thức thừa nhận, là vì ôm ấp tình cảm món ngon nào đó mà nhận lấy.

“Buông ra thể xác và tinh thần của người, đừng chống cự!” Cơ Hạo nhìn Hạ Mễ vẻ mặt kính cẩn, rất hài lòng nở nụ cười.

Không đợi Hạ Mễ làm ra phản ứng gì, phía sau Cơ Hạo một vầng mặt trời vàng mỹ lệ, một vầng trăng bạc thần bí phóng lên cao, Thái Âm, Thái Dương hai đại đạo đài đứng ở chính giữa kim dương, ngân nguyệt, ánh mắt như điện, cuốn theo thần thức trùng kích như long trời lở đất, chợt đem Hạ Mễ cuốn vào.

Thân thể Hạ Mễ cứng đờ, hoảng sợ nhìn về phía Cơ Hạo.

Thần thức Cơ Hạo đã ngưng tụ thành thực chất, khiến thân thể cùng yêu hồn của Hạ Mễ đều như bị nhốt ở trong thủy tinh thật dày. Thân thể không thể động đậy, yêu hồn không thể sinh ra nửa cái ý nghĩ, đối mặt Cơ Hạo, hắn giống như sâu bọ nhỏ bé đối mặt thiên tai hủy diệt tất cả, không có sức phản kháng.

Lực lượng thần thức của Cơ Hạo cuộn cuộn như biển lớn, yêu hồn của Hạ Mễ giống như một ngọn đèn nhỏ trên biển lớn vô biên, nếu Cơ Hạo muốn

diệt yêu hồn của hắn, một cái ý niệm có thể đem hắn nghiền tan xương nát thịt.

“Không tệ, không tệ, người tuy xuất thân yêu tộc, nhưng trên người lại ngay cả nửa điểm huyết nghịet cũng chưa có.” Cơ Hạo kinh hỉ nhìn Hạ Mễ, con tôm tít to lớn này hai tay thế mà lại sạch sẽ, không có chút nhân quả dây dưa, rất hiển nhiên từ sau khi hắn tu thành yêu thân, hắn chưa bao giờ sát sinh!

Mà yêu hồn của hắn cũng trong vắt dị thường, tuy ở trên phẩm giai phi thường thấp, lực lượng linh hồn bốn nguyên cũng cực kỳ nhỏ yếu, nhưng không có nửa điểm tạp chất, sạch sẽ trong vắt giống như một khối thủy tinh trắng không tỳ vết, hoàn toàn không có loại cảm giác dơ bẩn huyết khí quẩn quanh, nghịet khí ngút trời của đại yêu, cự yêu khác.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Cơ Hạo càng thêm hài lòng nở nụ cười: “Tuy là nhất thời xúc động thu người làm đồ đệ, nhưng tâm tính của người cũng hiếm có. Người, thế mà chưa bao giờ sát sinh? Người, không ăn thức ăn máu thịt?”

Cơ Hạo thu hồi thần thức, Hạ Mễ lúc này mới thở hỗn hển một hơi, hai chân mềm nhũn quỳ gối dưới đất. Nghe được Cơ Hạo hỏi, hắn vội vàng ngẩng đầu, cẩn thận hồi bẩm: “Lão sư, đệ tử trời sinh tính thích ăn chay, thích nhất ăn các loại cỏ linh chi, nếu không có cỏ linh chi, có các loại rong biển cũng rất tươi mới ngon miệng.”

Cười khan vài tiếng, Hạ Mễ chớp mắt nói: “Hơn nữa, nếu là thịt để ăn... Hắc, nhờ đâu ăn con cháu đại yêu nào không thể trêu vào, chẳng phải là gây tai họa cho mình sao? Hơn nữa thịt khiến cho toàn thân thối hoắc, đệ tử chán ghét nhất các mùi lạ đó.”

Hoành Hành, Viên Lực ở một bên đã nghe tới mức tròn mắt, một cự yêu... chưa bao giờ sát sinh, trời sinh ăn chay?

Thằng cha này còn có thiên phú thần thông mạnh mẽ, đáng sợ như vậy, trọng quyền có thể trực tiếp đánh thủng thân thể cường hãn của Hoành Công Ngự đó! Thằng cha mạnh đến đáng sợ như vậy, hắn thế mà cả đời đều là ăn chay! Trong

yêu tộc, lại còn có kẻ kỳ quặc như vậy?

Cơ Hạo cũng nhin không được cười lên, hần cười tủm tỉm nhìn Hạ Mễ nói: “Vậy, lúc vừa nãy ta biến ảo thành thủy viên yêu thân, người không chịu bái sư, sao ta hiện ra bốn tướng nhân tộc, người liền ngoan ngoãn đi theo?”

Cơ Hạo đối với biểu hiện vừa nãy của Hạ Mễ vẫn rất tò mò, con tôm tít to lớn này, sao sau khi nhìn thấy bốn tướng nhân tộc của Cơ Hạo liền ngoan ngoãn bái sư?

“Cái này...” Hạ Mễ chớp con mắt nhỏ dài mấy lần, rất cung kính nói: “Cái này sao, nói ra có lẽ là đệ tử trời sinh cẩn thận, nhưng đệ tử luôn cảm thấy, Cộng Công đại nhân nổi đại hồng thủy cũng tốt, làm bao nhiêu thủ đoạn hoa chiêu cũng thế, cuối cùng không thắng nổi nhân tộc.”

“Bái một yêu tộc làm thầy, cho dù hần mạnh như Cộng Công đại nhân thì sao? Cuối cùng đối mặt nhân tộc vô ngược, chung quy phải hóa thành tro bụi. Bái hần làm thầy, bản thân đệ tử thật ra không sợ chết, nhưng ta cẩn thận kinh doanh nhiều năm như vậy, thật không dễ gì khiến tôm tít nhất tộc của ta có không đến trăm tiểu yêu mở linh trí sinh ra, chung quy không thể liên lụy bọn nó chết cùng chứ?”

“Đệ tử nhận ra sư tôn, ngài là Nghiêu Hầu Cơ Hạo, thanh niên tuần ngàn hung danh nhất nhân tộc mấy năm nay. Ngài đã lên vào Quỷ Môn, hiển nhiên bọn họ sắp xuống tay nặng rồi, Quỷ Môn là không thủ được, hiện tại yêu loại tụ tập ở Quỷ Môn, lấy thủ đoạn tàn nhẫn của ngài mấy năm nay, tất nhiên là sẽ toàn quân bị diệt.”

“Ngài chủ động muốn thu đệ tử làm đồ đệ, đây là cơ hội tuyệt hảo đệ tử thoát khỏi họa sát thân, lại càng không cần nhắc chỗ tốt về sau đệ tử có thể nhận được. Cho nên, nhận ra ngài, đệ tử tự nhiên là phải nhanh chóng bái sư, còn do dự cái gì chứ?”

Hạ Mễ cẩn thận kể ra từng điều, Cơ Hạo nghe mà mặt mày vui vẻ, tuy quá

mức cẩn thận chút, nhưng cẩn thận cũng có chỗ tốt của cẩn thận. Bên người Cơ Hạo không thiếu kẻ lỗ mãng tay chân to, dám đánh dám giết, ví dụ như nói Hoành Hành và Viên Lực chính là điển hình trong đó.

Nhưng loại người cẩn thận, làm việc thận trọng này, chính là nhân vật bên người Cơ Hạo đang thiếu.

“Tốt lắm!” Cơ Hạo lại một lần nữa phi thường hài lòng vỗ tay cười lên. Hắn nhìn nhìn Hạ Mễ, trầm ngâm chốc lát, thân thể nhoáng lên một cái, chỉ thấy thân thể Cơ Hạo biến hóa, dần dần liền trở nên có bảy tám phần tương tự với Hạ Mễ.

Thân thể thon dài hơi cồng, trên thân thể bao trùm một mảng lớn giáp xác dày nặng màu u lam xen lẫn các tia sáng màu vàng, một đôi mắt vừa nhỏ vừa dài, ngẫu nhiên con ngươi khẽ chuyển sẽ là một luồng tinh quang bắn ra bốn phía. Cơ Hạo đưa tay hướng trên người Hạ Mễ cào một cái, từ trên thân hắn lấy ra một luồng yêu khí vỗ về phía trên người mình, rất nhanh trên người hắn đã tản mát ra yêu khí nồng đậm không khác gì Hạ Mễ.

“Ở Quỷ Môn, hoặc là ở long môn khác, ta chính là thân đại gia ‘Hạ Nhật’ của Hạ Mễ ngươi.” Cơ Hạo nhếch miệng cười nói: “Tôm tít tinh Hạ Nhật, về sau ta sẽ dùng tên tuổi này. Hạ Mễ à, dưới trướng của ngươi có bao nhiêu người có thể dùng, mau giúp ta đi tra xét một ít tin tức.”

Dưới trướng Hạ Mễ thật sự có không ít người có thể dùng, hắn tự mình lôi lên, những đứa nhỏ đều là tôm tít thành tinh đã có gần trăm người, trong đó đại yêu thực lực có thể so với nhân tộc Vu Vương đã có mười hai tên, còn lại thực lực cũng phần nhiều đạt tới tiêu chuẩn nhân tộc Đại Vu.

Tôm tít thành tinh cực kỳ hiếm thấy, nhưng tôm tít một khi thành tinh, trọng quyền của bọn họ cũng cực có uy lực, hơn nữa tôm tít, tôm tít, cùng tôm bình thường ít nhiều có vài phần ‘Quan hệ huyết thống’, cho nên Hạ Mễ tuy không có ý mời chào thủ hạ, lại có vài bộ lạc lính tôm chủ động quy phụ Hạ Mễ.

Ngay tại Quỷ Môn, đã có khoảng mười vạn lính tôm nghe lệnh đối với Hạ

Mẽ cùng các hài tử của hãn.

Các lính tôm này chỉ số thông minh không cao, quan hệ với Hạ Mẽ còn có các hài tử của hãn, đại khái thuộc loại quan hệ như chủ nhân cùng chó cưng. Hạ Mẽ chỉ là ra lệnh một tiếng, đám hài tử tôm tít dưới trướng hãn hướng bốn phía truyền tin tức một lần, không bao lâu liền có lượng lớn tin tức truyền về.

Ví dụ như nói gian nhà đá lớn kia cách vách Cơ Hạo thuộc về ai, người trẻ tuổi áo bào đỏ kia bên trong đã đến Quỷ Môn bao nhiêu ngày, bên cạnh hãn có những người nào, hãn đang làm gì vân vân...

Mọi chuyện của thanh niên áo đỏ kia ở Quỷ Môn, toàn diện truyền hết về trong tay Cơ Hạo.

Chương 1275: Thụ Đạo Lên Núi Săn Bắn

Ngắn ngủn hai khắc đồng hồ, hầu như toàn bộ tin tức về thanh niên áo đỏ trong nhà đá cách vách đều hội tụ ở trong tay Cơ Hạo.

Đương nhiên, bởi vì đám lính tôm thu thập tin tức chỉ số thông minh có hạn, ánh mắt cũng rất hẹp, các tiểu yêu thủy tộc giao hảo với bọn họ tiêu chuẩn cũng chỉ như vậy, cho nên tin tức Cơ Hạo nhận được phần nhiều có chỗ khuếch đại, nhưng cũng có thể từ đó nhìn thấy vài phần chân tướng.

Ví dụ như nói, thanh niên áo đỏ thực lực rất mạnh, yêu tướng phụ trách quản lý một khối doanh địa này một câu có chút bất kính, đã bị hấn đánh đau một trận sau đó chặt tứ chi, treo ở trên giá gỗ thị chúng.

Thanh niên áo đỏ bối cảnh rất cứng, hấn khi nhục yêu tướng Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc chỉ định quản lý như thế, Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc cũng chưa tới tận cửa tìm hấn gây sự, yêu tướng bị hấn chặt tứ chi thị chúng cũng nén giận, sau khi được người ta thả xuống cứu đi thì không xuất hiện nữa.

Trừ sự việc này chấn nhiếp thủy yêu lớn nhỏ xung quanh, thanh niên áo đỏ rất háo sắc, hơn nữa khẩu vị rất hỗn tạp, từ nữ yêu long kinh khôi ngô khỏe mạnh tu thành, đến nữ yêu nhện nước nhỏ nhắn đáng yêu tu thành, hấn là ai đến cũng không từ chối. Chỉ cần bộ dáng còn có ba năm phần giống người, thanh niên áo đỏ này sẽ bừa bừa hứng thú rút thương ra trận.

Yêu quái nhiều rồi, sẽ sinh ra rất nhiều chuyện thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trong một mảng doanh địa yêu quái này thủy yêu cổ quái vô số, có một số thủy yêu thể tích cực lớn, nguyên hình dài đến ngàn dặm; cũng có một số thủy yêu thể tích nhỏ bé, nguyên hình có lẽ chỉ to bằng đầu ngón cái.

Một số tiểu yêu thực lực thấp kém, đã dưỡng thành các loại thói quen nghe chân tường, nhìn trộm người ta. Thanh niên áo đỏ ở trong doanh địa trên hoa

gheo nguyệt khắp nơi, nhiều tiểu yêu ‘tò mò’ theo sát, mỗi lần thanh niên áo đỏ quan tâm chăm sóc các cô nương yêu tộc cổ quái kia, bên người hắn ít nhất có hơn trăm tiểu yêu đang mặt mày hớn hở nghiêng tai lắng nghe.

Vì thế việc thanh niên áo đỏ này tên là ‘Dư Xích’, là con nhỏ vị lão tổ nào đó cứng chiều nhất, lần này đến Quỳ Môn là lão tổ cố ý để hắn lập cái thế kỳ công, tương lai tiện an bài hắn ở thiên đình Cộng Công nhất tộc thống trị đạt được một vị trí tốt, các tình báo cũng này đều một năm một mười xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

Các tiểu yêu không hiểu được phân biệt sự tình nặng nhẹ, như là Dư Xích tiết - y - tiết - khổ đều là găm vóc đỏ thắm chế thành, vớ của hắn là dùng tơ tằm quý màu đỏ dệt ra, hắn trên người đeo mấy chục miếng phòng hộ yêu phù hồng ngọc chế thành... trên người hắn có một thanh trường kiếm màu máu sắc bén dị thường, một kiếm có thể thoải mái phá vỡ giáp xác của linh quy cự yêu...

Một số tin tức phi thường quan trọng, xen lẫn trong một ít tia tức vĩa hè không có tác dụng gì đưa tới.

Rất nhanh, Cơ Hạo đã có hiểu biết mọi phương diện đối với Dư Xích, một tên hoàn khố, một tên hoàn khố háo sắc rõ đầu rõ đuôi, thực lực tầm thường, dù sao cũng là tiểu nhi tử của Vực Tổ, huyết mạch thiên phú là không tệ, tu vi cá nhân cũng đến tiêu chuẩn có thể so với cao giai Vu Đế nhân tộc.

Càng quan trọng hơn, Cơ Hạo biết trên người Dư Xích có một thanh yêu kiếm khát máu sắc bén dị thường, hơn nữa người bị hắn gây thương tích sẽ bị hút khô tinh huyết toàn thân. Trừ thanh yêu kiếm này, các loại yêu khí pháp bảo khác trên người Dư Xích, trừ hắn có thể tồn tại vật bảo mệnh áp đáy hòm, Cơ Hạo hầu như nắm giữ toàn bộ chi tiết của Dư Xích.

Cuối cùng việc càng làm Cơ Hạo kinh hỉ hơn đã xảy ra ——

Một tên tôm tít tinh hàng cháu chắt của Hạ Mễ, hướng Cơ Hạo dâng lên ba sợi tóc dài màu đỏ rực. Xem khí tức tóc dài này, rõ ràng là lông tóc trên người

Dư Xích bóc ra. Cơ Hạo không khỏi vui vẻ, đặt ở trên tay yêu tộc, ba sợi tóc dài này không có tác dụng gì, nhưng rơi vào trong tay vu tể nhân tộc tình thông các loại vu chú chi thuật, ba sợi tóc dài này có thể đòi mạng người ta!

“Hạ Mễ à, làm khá lắm, những con cháu tôm tít này của người, cùng nhau lưu lại nghe ta giảng đạo đi!”

Cơ Hạo đem Thái Âm Long Huyết Huyền Cương mình vừa mới đạt được, tính cả một ít tài liệu quý hiếm khác chuẩn bị thỏa đáng, há mồm phun ra một làn khói năm màu đem tài liệu như ngọn núi nhỏ nuốt vào, sau đó đem ba sợi lông tóc của Dư Xích đưa cho Viên Lực, truyền âm hướng dẫn dò một phen. Viên Lực cười ‘khà khà’ vài tiếng, mang theo ba sợi tóc đỏ hóa thành một luồng sáng màu bạc biến mất.

Thần viêm lượn vòng trong cái đỉnh tròn năm màu, Thái Âm Long Huyết Huyền Cương và tài liệu quý hiếm khác bị cấp tốc hòa tan, tạp chất trong chất liệu hóa thành các luồng sương khói pha tạp bay lên trời, bị Bàn Cổ Chung lờ lững ở trên cái đỉnh tròn năm màu nuốt, sau khi chấn động một cái liền biến thành hỗn độn chi khí, chậm rãi bị Bàn Cổ Chung dung hợp.

Cơ Hạo không ngừng đem từng phần tài liệu dùng để luyện khí ném vào cái đỉnh tròn năm màu. Thái Âm, Thái Dương hai đại đạo đài cẩn thận tới cạnh cái đỉnh tròn năm màu, hai tay bắt pháp ấn, đem từng đạo luyện khí bảo cấm A Bảo truyền thụ đánh vào trong cái đỉnh tròn năm màu.

Các loại tài liệu quý hiếm trong cái đỉnh tròn nhanh chóng dung hợp lẫn nhau, ở dưới tạo hóa chi lực thần kỳ của cái đỉnh tròn năm màu tẩm bổ, ở dưới luyện khí bảo cấm ước thúc, tài liệu tản mát ra hào quang đủ mọi màu sắc nhanh chóng xảy ra biến hóa kỳ dị.

Hai đại đạo đài bận luyện khí, bản thể Cơ Hạo thì lấy ra Cản Sơn Tiên, hai tay nắm chặt Cản Sơn Tiên, một đạo thần thức khổng lồ rót vào trong Cản Sơn Tiên, thân thể Cơ Hạo hơi nhoáng lên một cái, thần thức hẳn đã trong nháy mắt

bao phủ toàn bộ Quỳnh Môn.

Quỳnh Môn từ đông tới tây dài đến trăm vạn dặm, từ nam tới bắc hầu như vắt ngang qua toàn bộ Trung Lục, đem đại hồng thủy mệnh môn rợp trời rợp đất mà đến hoàn toàn ngăn ở trước cửa Quy Khư không thể tiến thêm khí tượng nguy nga, trong thân núi chong chát đại địa nguyên khí nồng hậu, nguyên khí màu vàng cuộn cuộn đã ngưng tụ thành dạng tinh thạch màu vàng đất, ức vạn núi non ở dưới thổ nguyên khí tưới tắm, đã hoàn toàn hóa thành một chỉnh thể.

Cơ Hạo âm thầm tính toán, cho dù là mấy vạn Vu Đế liên thủ, không có bất luận kẻ nào ngăn trở mà nói, muốn phá vỡ thân núi Quỳnh Môn hiện tại, mở một cái thủy đạo rộng rãi cũng là việc cực kỳ khó khăn, hao phí lượng lớn thời gian.

May mắn có Cản Sơn Tiên, may mắn Tự Văn Mệnh ở trước khi mở Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận, đã làm sẵn an bài trừ tính chung.

Ngồi xếp bằng ở bên trên Quỳnh Môn, Cơ Hạo khống chế Cản Sơn Tiên, thúc giục đại địa nguyên khí nội bộ Quỳnh Môn bắt đầu khẽ vận động.

Đại địa nguyên khí pha tạp không chịu nổi, ở trong thân núi ghép lung tung thành từng mảng, từng bãi thuận theo tâm ý Cơ Hạo bắt đầu hoạt động, đại địa nguyên khí như nước chảy, đầu tiên là từng lọn hoạt động, sau đó là từng dải, từng luồng.

Giống như mưa thuận gió hoà, đại địa nguyên khí vận động rất nhỏ mà khéo léo, chưa kinh động bất luận kẻ nào.

Ở dưới nguyên thần Cơ Hạo nắm giữ, đại địa nguyên khí thỉnh thoảng ở trong thân núi Quỳnh Môn ngưng tụ thành các phù văn màu vàng đất, phù văn màu vàng đất chậm rãi lóe lên không ngừng hấp thu nguyên khí màu vàng đất xung quanh, dần dần ngưng tụ lực lượng phá hoại cực kỳ khổng lồ.

Tự Văn Mệnh muốn là xua núi, nhưng điều đó cần thời gian quá dài, Cơ Hạo nghĩ là, đã có thể xua núi... vì sao không thể đục núi chứ?

Ngẫm xem, Quỷ Môn to lớn bị sập nửa bên, vậy có thể đè chết bao nhiêu thủy yêu? Có thể giảm bớt bao nhiêu chiến sĩ nhân tộc hy sinh? Đương nhiên, Cơ Hạo cũng sẽ không lo lắng sự chết sống của liên quân hai mươi một thị tộc trước Quỷ Môn, ngộ thương tóm lại là khó tránh khỏi!

Bản thể đang khống chế Cẩn Sơn Tiên ở trong Quỷ Môn bố trí tay chân, trong đôi mắt Cơ Hạo phun ra các tia thần quang, nhìn Hạ Mễ cùng gần trăm tôm tít tinh quy củ ngồi ở trước mặt mình, chậm rãi mở miệng.

“Các người chính là thủy tộc ti tiện, may mắn được thiên đạo ưu ái, mở linh trí, được thần thông biến hóa.”

“Tuy các người có yêu lực yêu pháp cường đại, nhưng các người không hiểu thiên đạo, không ngộ thiên tâm, không biết thiên cơ, vẫn là nhục thể phàm thai, phàm phu tục tử, sẽ có một ngày không tránh khỏi tuổi thọ đến, cuối cùng thành tro bụi.”

“Hôm nay ta truyền thụ cho các người, chính là căn bản đại đạo cho các người siêu thoát phàm tục, hưởng trường sinh.”

Chương 1276: Truyền Đạo Ban Thường Bảo

Dạy không phân biệt, đây là phong cách thu đồ đệ của Vũ Dư đạo nhân.

Hứng thú đến, nhìn thuận mắt, cũng không quản căn cốt, lại càng không phân chủng tộc, chỉ cần tâm tính được, chưa bao giờ làm ác, Vũ Dư Đạo nhân sẽ vui vẻ đem họ thu vào môn hạ. Lại bởi vì Vũ Dư đạo nhân không thích náo nhiệt, hàng năm lui tới ở nơi hoang vu, cho nên môn hạ đồ đệ có nhiều dị chủng.

Lấy đạo hạnh, thần thông của Vũ Dư đạo nhân, trong hàng môn nhân đệ tử nhiều ngoại tộc, hẳn cũng liền chuyên môn tìm hiểu ra một thiên 《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》, làm trụ cột nhập đạo của môn hạ đệ tử ngoại tộc.

Cơ Hạo ngẫm vận nguyên thần chi công, một vàng, một bạc, một đen, một xám, một màu sắc rực rỡ, tổng cộng năm ánh sáng từ đỉnh đầu hẳn lao ra, ở ba trượng trên không ngưng tụ thành một đám mây lành màu sắc rực rỡ lớn mấy chục mẫu, Hủy Diệt đạo đài, Hư Không đạo đài, ‘Diễn’ chi đạo đài khoanh chân ngồi ở trên mây lành, đồng thời mở miệng với thân thể Cơ Hạo, đem 《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》 chậm rãi nói ra.

Há mồm thổ nạp, lượng khổng lồ thiên địa nguyên khí bị Cơ Hạo cắn nuốt, ở trong năm đại đạo đài hơi xoay tròn, liền hóa thành pháp lực thuần tịnh thuần đối ứng năm đại đạo đài tích trữ ở trong cơ thể Cơ Hạo. Nguyên thần điều động các pháp lực tinh thuần đó, hóa thành các đóa hoa sen năm màu to bằng nắm tay, theo Cơ Hạo mở miệng giảng kinh không ngừng từ trong miệng hẳn phun ra.

Từng đóa hoa sen mang theo âm thanh nhẹ nhàng của tự nhiên, thông thả từ không trung rơi xuống, chậm rãi dung nhập trong linh đài Hạ Mễ cùng con cháu tằm tít của hắn.

Thân thể Hạ Mễ hơi nóng lên, thân thể khẽ run lên, con mắt hắn ban đầu một khe hở nhỏ bé trừng to bằng nắm tay, kinh hi vạn phần nhìn Cơ Hạo, đôi tay theo

bản năng đuổi thẳng, hướng Cơ Hạo ngũ thể đầu địa làm đại lễ bái lạy.

Nói thật, trong《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》rất cuộc nói gì, không có Cơ Hạo giải thích, Hạ Mễ một chữ cũng nghe không hiểu. dù sao Hạ Mễ xuất thân là yêu tộc, hơn nữa là Hà tộc địa vị ti tiện nhất trong thủy yêu nhất hệ, hẳn thậm chí cũng không biết được mấy chữ, muốn bảo hẳn nghe hiểu《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》tinh diệu huyền ảo, thế này cũng quá làm khó người ta rồi.

Nhưng Cơ Hạo không tiếc hao phí pháp lực, đem cảm ngộ của mình đối với《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》trực tiếp khắc ở sâu trong yêu hồn của Hạ Mễ cùng một đám tiểu yêu, trực tiếp làm cho bọn họ hiểu rõ《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》thần kỳ và uyên bác.

Hạ Mễ kích động đến mức toàn thân run run, giáp xác trên người va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng vang rất nhỏ ‘Xẹt xẹt xẹt’.

Hắn, còn có các tôm tít tiểu yêu phía sau cố nén vui mừng trong lòng, gắt gao quỳ sát ở trên mặt đất không dám nhúc nhích.

Trong lòng bọn họ có sự vui sướng cực lớn bỗng dưng trào ra, bọn họ tuy cảm thấy mình vẫn là mình ban đầu, nhưng bọn họ lại hiểu rất rõ, bọn họ đã không là mình vừa nãy nữa. Thân thể bọn họ, yêu hồn bọn họ, vận mệnh bọn họ, đều bởi vì trong miệng Cơ Hạo phun ra hoa sen thông thả dung nhập mà trở nên rất khác trước kia.

Ở dưới Cơ Hạo dẫn dắt, Hạ Mễ bắt đầu vận chuyển《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》đầu tiên, từng tia đau đớn từ trong yêu hồn truyền đến, nhưng Hạ Mễ cố nén cơn đau, nghiền chặt răng kiên định vận hành.

Từng tia khí tức khác thường từ trong yêu hồn của Hạ Mễ tràn ra, yêu hồn của hắn trở nên càng thêm trơn bóng, càng thêm trong suốt, càng thêm long lanh. Như đất vàng biến thành hoàng kim, như sắt vụn biến thành thần binh,《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》lấy sự thống khổ rất lớn rèn luyện yêu hồn, muốn hóa mục nát thành thần kỳ, để yêu tộc tu luyện môn đạo pháp này từ trên căn bản siêu

thoát chủng tộc ‘Yêu’ này.

Vũ Dư đạo nhân sáng tạo 《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》 tên viết ‘Vạn kiếp’, cố ý để các môn nhân xuất thân ngoại tộc kia ở lúc vừa mới bắt đầu tu luyện trải qua thống khổ tàn khốc, như vạn kiếp dính vào, dùng khôn cùng thống khổ thăng hoa yêu hồn của bọn họ, làm bọn họ được siêu thoát, từ ‘Yêu’ tiến hóa thành hình thái sinh mệnh vượt xa ‘Yêu tộc’, đặt căn cơ đại đạo hoàn mỹ.

Thân thể Hạ Mễ và các tôm tít tiểu yêu phía sau hẳn kịch liệt run rẩy, hiện tại bọn họ không vì vui mừng mà đang run rẩy, càng là vì trong yêu hồn truyền đến khôn cùng thống khổ. Bọn họ như thân ở mười tám tầng địa ngục, vô lượng khổ hình đồng thời tác dụng lên thân.

Hạ Mễ khẽ nhếch môi, hít một hơi thật sâu, trầm giọng quát: “Các con, đây là sư tổ của các ngươi ban ân to lớn... chịu đựng qua đi, nhất định phải chịu đựng được... chỉ cần chịu đựng xong, chúng ta sẽ không là con tôm trong nước bùn cần ăn cỏ nát bùn nhão nữa... chúng ta, cũng có cơ hội hóa rồng!”

Một đám tôm tít tiểu yêu mồm năm miệng mười lên tiếng, bọn họ cũng nghiêng chặt răng, cố nén thống khổ trong yêu hồn, không ai hé răng.

Cơ Hạo không khỏi liên tục gật đầu. Không nói cái khác, chỉ riêng phần tâm tính này, Hạ Mễ đã đáng có một phần tiền đồ tốt đẹp, một phần tạo hóa cực lớn mới đúng.

Lần này đến Quỳ Môn, thật là nhặt được bảo bối rồi!

Thủy tộc có cách nói ‘Lính tôm tướng cua’, cái gọi là ‘Lính tôm tướng cua’, một là nói số lượng bọn họ khổng lồ, một là nói bọn họ thực lực thấp kém, hoàn toàn là tồn tại cấp độ vật hi sinh. Hằng cổ đến nay, trong ‘Lính tôm tướng cua’ chưa bao giờ xuất hiện bất cứ một đại năng nào có danh tiếng, có ảnh hưởng.

Thiên phú Hà tộc quá thấp kém, phàm nhân cũng biết cá lớn nuốt cá bé cá bé ăn con tôm, mà con tôm cũng chỉ có thể ăn bùn nhão. Một tộc đàn ti tiện lấy bùn

nhão làm thức ăn, cho dù bị yêu khí cảm nhiễm mở linh trí, cũng không có bất cứ tiền đồ phát triển nào.

Nhưng nhìn xem Hạ Mễ và các tôm tít tiểu yêu hẩn tự tay điểm hóa, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, có lẽ ở trong tay hẩn có thể xuất hiện một kỳ tích.

Thời gian qua đi từng chút một, văn màu vàng đất trong thân núi phù Quỳ Môn càng lúc càng nhiều. Vô số phù văn to nhỏ giấu ở sâu trong thân núi, chậm rãi thổ nạp đại địa nguyên khí, dần dần tích tụ lên lực phá hoại khủng bố.

Cơ Hạo cũng đã đem 《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》 hướng Hạ Mễ cùng các con của hẩn nói lặp lại tám mươi một lần. Ở trong quá trình này, các con của Hạ Mễ phần nhiều đều ngắt đi mấy trăm lần, nhưng bọn họ lại đều kiên trì qua, mạnh mẽ hoàn thành 《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》 lần đầu tiên tu luyện hoàn chỉnh.

Từ trên mặt đất đứng dậy Hạ Mễ, còn có các đứa nhỏ phía sau hẩn, ít nhất đều hoàn thành một lần《 Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh 》 tu luyện hoàn chỉnh, yêu hồn bọn họ đã bắt đầu xảy ra tiến hóa trên căn bản, một đám tôm tít yêu tinh bỗng dưng có thêm một tia khí tức phiêu dật xuất trần, nhìn kỹ, giáp xác trên người bọn họ đều đã có thêm một tầng vàng sáng trơn bóng.

“Làm tốt lắm! Thật sự rất khá!” Cơ Hạo nhìn Hạ Mễ và các tôm tít tiểu yêu phía sau hẩn, tính cả bản thân Hạ Mễ, tổng cộng là chín mươi chín con tôm tít tinh đứng ở trước mặt Cơ Hạo.

“Đây là giáp trụ cùng binh khí dựa theo hình thể các người, luyện chế cho các người. Các người am hiểu dùng năm đấm, ta liền đều luyện chế cho các người một đôi găng tay ‘Thái Âm Liệt Hồn’, chuyên môn thương tổn linh hồn kẻ địch, còn có hàn khí đả thương người, lợi hại nhất, các người mau đeo vào thử xem!”

Cơ Hạo vung tay lên, một đống găng tay lóng lánh ánh bạc âm u cùng giáp trụ tạo hình kỳ dị liền phân biệt bay đến trước mặt Hạ Mễ cùng một đám con

hắn.

Găng tay dùng Thái Âm chi khí rèn luyện âm hàn thấu xương, mấy tiểu tôm tí không ngăn được hàn khí chất chứa trong đó, đột nhiên hắt xì vài cái.

Hạ Mễ vội vàng mang theo một đám con quỳ dưới đất, ‘Thùng thùng thùng’ hướng Cơ Hạo liên tục đập đầu vang vài cái, lúc này mới vui vẻ mặc vào giáp trụ, đeo găng tay.

Vô luận giáp trụ cùng găng tay đều rạng rỡ ánh bạc, nổi kín không kẽ hở với thân thể Hạ Mễ còn có đám tôm tí tiểu yêu, quả thực như trực tiếp từ trong cơ thể bọn họ sinh trưởng ra. Hạ Mễ siết chặt nắm tay nhẹ nhàng vung mấy quyền, chỉ nghe tiếng xé gió ‘Rẹt rẹt’, Cơ Hạo lần này ngay cả quỹ tích nắm tay của Hạ Mễ cũng không cách nào nhìn rõ.

Chương 1277: Láng Giềng Hoà Thuận Hữu Hào

“Phải ăn hết sao?”

Nhìn một đoạn thịt Điện Man yêu ngàn năm trắng bóc nõn nà trước mặt, Hạ Mễ vẻ mặt cay đắng nhìn Cơ Hạo.

“Phải ăn hết, nếu không tinh huyết người dự trữ không chịu nổi tu luyện sau này.” Cơ Hạo rất nghiêm túc nhìn Hạ Mễ, ngón tay nhẹ nhàng cắt qua thịt Điện Man yêu, tùy tay xé xuống một miếng thịt dài hơn một thước hầu như trong suốt, nhét vào trong mồm bắt đầu cẩn thận nhai nuốt.

Tương nước tươi mới giòn tan, vào mồm lập tức tan, mang theo một tia vị ngọt nhanh chóng trượt vào trong bụng, một sự ấm áp nồng đậm khuếch tán ra, Cơ Hạo chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng thoải mái từng đợt.

Điện Man yêu, xem như cực phẩm trong thủy yêu, bởi bản thân mang theo lượng khổng lồ lôi đình lực lượng, thịt Điện Man yêu ngày đêm chịu lôi điện lực lượng rèn luyện, tinh thuần mà không có tạp chất, càng không có bất cứ yêu khí gì còn sót lại, chỉ bảo tồn huyết nhục tinh khí cực kỳ tinh thuần.

Con Điện Man yêu ngàn năm này, nghe nói là ở trên chiến trường phía trước Quỷ Môn lâm trận bỏ chạy, bị một con Hắc Thủy Huyền Xà độc chiến chém giết ngay tại chỗ, nửa thân thể bị Hắc Thủy Huyền Xà cắn nuốt, nửa thân thể còn lại thì bị đưa về Quỷ Môn doanh địa, bỏ vào trong tửu lâu bán.

Đúng vậy, các thủy yêu này mọi thứ đều đang hướng nhân tộc học tập, trong Quỷ Môn doanh địa khổng lồ, thế mà cũng học điếm tụ cư của nhân tộc, mở tửu lâu và hiệu ăn. Thậm chí Dư Xích thích nhất đi ‘Thanh - lâu’, cũng là mô phỏng chợ nhân tộc xây dựng.

Thân thể Điện Man dài hơn ba trăm trượng, đường kính bảy tám trượng bị đưa vào tửu lâu, lập tức dẫn lên lượng lớn cự yêu tranh mua.

Thần thức Cơ Hạo bao phủ bốn phía mọi lúc, giám thị động tĩnh xung quanh, đã nhìn thấy đoạn thân thể Điện Man yêu này, hắn lập tức mang theo Hạ Mễ cùng một đám tiểu tôm tít tinh lao vào tửu lâu, bỏ lại một đống lớn vụ tình cực phẩm thủy hệ, đem hơn phân nửa đoạn thịt Điện Man đoạt hết.

“Ăn đi, ăn có lợi với người. người muốn trở nên mạnh hơn, nhất định phải tu luyện thể tu công pháp, nhưng thể tu công pháp không bổ sung lượng lớn huyết nhục tinh khí, người căn bản không chịu nổi loại tiêu hao đó.” Cơ Hạo rất nghiêm túc nhìn chăm chăm Hạ Mễ, đem thịt Điện Man yêu đẩy về phía trước mặt hắn.

Bốn phương tám hướng, nhiều đại yêu ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm Cơ Hạo cùng Hạ Mễ ngồi bên cạnh một cái bàn lớn. Nếu không phải kiêng kỵ yêu khí đáng sợ tản mát ra trên thân ‘Hạ Nhật’ do Cơ Hạo biến ảo, đã sớm có một đám đại yêu xông lên tranh mua.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Hạ Mễ càng hung ác tuyệt luân ——tôm tít tinh chết tiệt, thịt ngon như vậy người không ăn, người để cho chúng ta ăn được không?

Hạ Mễ cau mày, chậm rãi cắt xuống một khối to thịt Điện Man yêu nhét vào trong mồm, ‘Sạt sạt’ nhấm nuốt, chậm rãi nuốt xuống. Cơ Hạo ngồi bên cạnh bàn, Hạ Mễ thì kính cẩn đứng ở đối diện bàn, hai chân hơi gập lại, bày ra tư thế Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ nhất, huyết khí sôi trào trong cơ thể cấp tốc lưu chuyển, thịt Điện Man yêu vừa mới nuốt vào còn chưa tới trong bụng đã hóa thành vô hình.

Hạ Mễ kinh hãi nhìn về phía Cơ Hạo —— khi hắn bắt đầu chính thức vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ nhất, hắn cảm thấy thân thể của mình chính là một cái hố đen thật lớn, điên cuồng khát cầu tinh khí bên ngoài rót vào. Hắn có một loại cảm giác rõ ràng, nếu không đủ nhiều tinh huyết bổ sung, môn công pháp này có thể đem hắn luyện thành một cái cây khô!

Công pháp thật cường đại, lực lượng thật đáng sợ!

Hạ Mễ tự dừng đối với Cơ Hạo lại gia tăng gấp trăm lần cảm kích cùng gấp trăm lần kính sợ, cúi đầu cắn nuốt từng miếng từng miếng thịt Điện Man yêu.

Một con tôm tít yêu xuất thân ti tiện, may mắn được yêu thân, căn bản không có khả năng đạt được công pháp truyền thừa hãn hoi, tất cả đều dựa vào thiên phú bản năng giãy dụa cầu sinh, hãn không chỉ cần bảo vệ cái mạng của mình, càng cần thủ hộ một đàn con nhỏ yếu.

Lần đầu tiên trong đời, Hạ Mễ có một loại cảm giác kiên định không cần vì ngày mai mà lo lắng nữa, giờ phút này Cơ Hạo giống như một ngọn núi nguy nga, mang tới cho Hạ Mễ cảm giác vô cùng an toàn.

Loại cảm giác có chỗ dựa này rất tốt!

“Nói thật ra, thịt này, thật sự so với cỏ linh chi cùng rong biển ngon hơn rất nhiều.” Hạ Mễ hàm hàm hồ hồ lẩm bẩm: “Trước kia, đệ tử không đành lòng, cũng không dám xuống tay với yêu quái khác...”

“Ừm, về sau nhìn thấy yêu quái làm ác, chọn thứ ngon xuống tay là được.” Cơ Hạo rất không chịu trách nhiệm đem đề tài dẫn lệch lạc đi: “Thật ra, sinh là thủy tộc yêu quái, là may mắn bao nhiêu chứ! Hấp cua áp suất cao, gạch cua hầm rượu, canh sông ba ba, rắn băm hấp hạt tiêu...”

Cơ Hạo hoàn toàn quên hãn giờ phút này là huyễn hóa ra sắc mặt ‘Cự yêu Hạ Nhật’, vẻ mặt hãn thêm thường hướng thủy yêu xung quanh nhìn lướt qua, chỗ ánh mắt đến, toàn bộ thủy yêu bị dọa lập tức giải tán. Tên đồ ăn từ trong miệng Cơ Hạo nói ra, thật sự là quá dọa người!

Hạ Mễ chớp mắt, ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, trong đầu loạn như hồ dán. Hãn biết thân phận Cơ Hạo, nhưng hãn hiện tại hoài nghi, Cơ Hạo trà trộn vào Quý Môn rốt cuộc là muốn làm gì? Hãn là vì công phá Quý Môn mà đến, hay là vì ăn hải sản tôm cá tươi?

Cơ Hạo cười ‘Hì hì’. Ngoài tửu lâu tạo hình đơn sơ, xiêu xiêu vẹo vẹo đột nhiên truyền đến tiếng động lớn xôn xao.

Mấy thủy xà yêu, Hà Bạng (traai hển sông) tinh, Hải Loa (ốc biển) trang điểm xinh đẹp quái khóc lóc từ trong một gian phòng đá cách đó không xa lao ra, một con Vực hình thể cực lớn rít gào trầm thấp, trong mồm phun ra mây độc cát độc màu đỏ tím, thể không thể ngăn cả trong căn phòng đá nhảy vọt ra.

“Các người dám hạ độc thủ với Xích tổ tông?” Con Vực này có chút điên khùng tru lên, cũng mặc kệ thủy yêu rậm rạp ở quanh, há mồm phun bừa bãi mây độc cát độc một phen.

Hàm Sa Xạ Ảnh của Vực tộc uy lực cực lớn, người tu vi cao hơn bọn hần một bậc cũng khó ngăn cản. Con Vực này có thực lực Vu Đế cấp thấp, mây độc cát độc hần phun ra đủ để uy hiếp đến cự yêu có thể so với cao giai Vu Đế của nhân tộc.

Các thủy yêu xuất đầu lộ diện trong chợ phần nhiều là tiểu yêu quái tu vi yếu ớt. Nơi Vực phun ra mây độc cát độc đi qua, cả mảng lớn tiểu yêu tru lên the lương, thân thể ùn ùn hóa thành nước độc. Có một số tiểu yêu bản thân cũng chất chứa kịch độc miễn cưỡng ở trong mây độc chịu đựng thêm chốc lát, thủy yêu xa xa trơ mắt nhìn thân thể bọn họ nhanh chóng hư thối, da thịt biến thành nước độc màu đỏ, xương khớp, nội tạng cũng chậm rãi hòa tan nát vào.

“Có người... ám... ám toán...”

Trong tiếng bước chân hỗn độn, Dư Xích để trần nửa thân trên lão đảo từ trong căn phòng đá đi ra. Hần gian nan đi về phía trước vài bước, hướng tới con Vực làm ác kia lớn tiếng mắng: “Ngu xuẩn, không thấy tổ tông ta... ta... ta... Mau đưa ta trở về... Mau...”

Con Vực đang phun bừa cát độc còn chưa phản ứng lại, Cơ Hạo cười một tiếng với giọng quái dị, thân thể bắn đi, kéo một đạo tàn ảnh đến bên người Dư Xích, hai tay ân cần đỡ cánh tay Dư Xích.

“Vị đại nhân này nhìn qua rất quen mắt? Chúng ta là hàng xóm đó!”

“Vị đại nhân này, ngài nhớ lão yêu ta hay không? Ta là Hạ Nhật, đó là cháu ruột Hạ Mẹ của ta, chúng ta là hàng xóm đó! “

“Vị đại nhân này, ngài đây là... sinh bệnh à? Hay là trúng tà nhỉ? Ai u, lão yêu ta xem ra, ngài là trúng tà nha! Chắc chắn, xem khuôn mặt nhỏ nhắn này của ngài trắng như người chết, khẳng định là trúng tà!”

“Vị đại nhân này, đừng hoảng hốt, đừng sợ, lão yêu ta không có bản lĩnh khác, chuyên môn am hiểu trừ tà.”

“Vị đại nhân này, chúng ta là hàng xóm, hàng xóm phải láng giềng hoà thuận hữu hảo, giúp đỡ lẫn nhau phải không? Tai hoạ này trên thân ngài, lão yêu ta phụ trách đến cùng!”

“Vị đại nhân này... Đi thôi!”

Căn bản không cho Dư Xích Phản đối, Cơ Hạo bóp cổ hăn, như xách con gà con xách hăn bước nhanh rời khỏi.

Chương 1278: Ở Rất Gần Nhau

Dư Xích toàn thân nóng bỏng, trên môi tràn bọt nước long lanh, dưới làn da một tầng khí đục mờ hồ như ẩn như hiện, đã không thể dùng mũi hít thở, khi há mồm thở, cũng có thể mờ hồ nhìn thấy một tia khí trắng từ trong mồm hắt phun ra, có thể thấy được nhiệt độ cơ thể hắt cao đến cỡ nào rồi.

Càng đòi mạng hơn là, thân thể hắt run rẩy từng đợt, tinh khí trong cơ thể đang tiết ra từng đợt từng đợt. Làm cự yêu cấp bậc Vu Đế, tinh huyết của Dư Xích căn bản cực kỳ hùng hậu, cái này cũng là tiền vốn hắt ở Quỷ Môn doanh địa cả ngày tìm nữ yêu tinh ăn chơi đàn đấm.

Nhưng hiện tại tiền vốn của hắt đang dùng phương thức nào đó không thể nói bằng lời tiết ra bên ngoài cơ thể, Cơ Hạo mang theo hắt từ chỗ ‘Thanh - Lâu’ vừa rồi trở lại nhà đá Dư Xích chiếm cứ, ngăn ngừa vài bước đường, Dư Xích đã là toàn thân xụi lơ, thân thể vốn cường tráng biến thành da bọc xương, hấp hối như bệnh nhân bị lao lâu ngày.

“Tổ... tổ tông!” Khi Cơ Hạo chạy đến cửa nhà đá, mấy con Vực tu thành thiếu niên ngây ngốc từ trong nhà đá chạy ra, nhìn thấy Dư Xích bị Cơ Hạo xách ở trong tay, mắt bọn họ đồng thời biến thành một mảng đỏ đậm, hít thở trở nên dồn dập dị thường, quanh thân cũng có một luồng sát khí lao ra.

Thiên phú thần thông của Vực quý bí tàn nhẫn, nhưng Vực xét đến cùng, chỉ là sinh linh loại sâu bọ, thiên phú thần thông cường đại hơn nữa, cũng không thay đổi được sự thực tiểu yêu Vực nhất tộc chỉ số thông minh thấp, làm việc hấp tấp lỗ mãng.

Đám Vực đó nhìn thấy tiểu tổ tông Dư Xích bối phận cao hơn mình bảy tám đời, mười mấy đời thành bộ dáng như vậy, theo bản năng liền cho rằng là Cơ Hạo hại tổ tông nhà mình. Bọn họ mặc kệ tốt xấu ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, chột hóa thành nguyên hình, bảy tám con Vực dài ba năm trượng, làn da

đỏ đậm chen chúc ở cửa nhà đá, há mồm phun về phía Cơ Hạo một đám cát độc.

“Ngu xuân! Lão tử chính là hàng xóm của các người, láng giềng hoà thuận hữu hảo đó! Dùng cát độc phun lão tử, đầu óc các người hỏng rồi sao?” Cơ Hạo rất không có trách nhiệm xách Dư Xích làm tấm khiên, dùng thân thể hăn chắn về phía cát độc.

Dư Xích rú thảm một tiếng, ù ù cạc cạc phát bệnh, toàn thân sốt cao, tinh huyết điên cuồng tiết ra kêu thảm khàn cả giọng, cát độc mấy con Vực phun ra mang theo tiếng xé gió bén nhọn ập tới, đánh vỡ làn da hăn, đánh cho đầy mặt hăn đều là vết rỗ, từng tia máu tươi không ngừng từ trong vết rỗ nhỏ bé phun ra.

“Ngao... Các người dám chết tiết này!” Dư Xích toàn thân bủn rủn, lại còn đang sốt cao run rẩy, thiêu đốt tới mức thần trí cũng hơi mơ hồ khàn cả giọng bắt đầu chửi mắng. Hăn hung tợn chỉ chỉ mấy con Vực yêu, há mồm phun ra một quầng khí nóng xám xịt.

“Tiểu tổ tông!” Mấy con Vực yêu nhìn thấy Dư Xích tức giận, có chút luống cuống chân tay rít lên khàn cả giọng.

Cơ Hạo xách Dư Xích, sai bước xông vào nhà đá, mấy con Vực yêu nhìn Dư Xích mặt đầy máu đều rối loạn đầu trận tuyến, lú lú kêu loạn cả lên, lại không một đứa nào dám ra tay nữa. Bọn hăn vừa mới tu thành hình người, chỉ số thông minh cũng chỉ tương đương thiếu niên nhân tộc bình thường mười hai mười ba tuổi, càng thêm thiên tính dã man thô lỗ, căn bản không có khả năng ứng biến.

Tiếng bước chân ‘Thùng thùng’ truyền đến, mấy tên Vực yêu khuôn mặt già nua từ trong căn phòng đá xông ra. Bọn hăn trầm mặt, trong mắt lóe ra hung quang, nhìn chăm chăm Cơ Hạo, dưới chân không ngừng chút nào, trong chớp mắt đem Cơ Hạo vây lại.

Mấy lão Vực yêu này ít nhất cũng có hai ba ngàn năm đạo hạnh tu vi, sống lâu, đầu óc cũng tốt hơn nhiều so với người trẻ tuổi trong tộc. Bọn họ gắt gao bao vây Cơ Hạo, một lão Vực yêu mặt âm trầm lớn tiếng quát: “Xích tổ của

chúng ta làm sao vậy?”

Cơ Hạo khẽ nhú mào, dứt khoát nói: “Xích tổ của các người phát bệnh, đại gia là hàng xóm của các người, ngày thường xuyên thấy hắc tử trước cửa của đại gia đi ngang qua, thấy hắc bệnh nặng, một con vật cười lại chỉ biết giết người lung tung, căn bản không biết cứu người... Cho nên, ta có ý tốt dẫn hắc trở về cứu mạng, chẳng lẽ ta còn làm sai sao?”

Một lão Vực yêu khác nhìn vết máu trên mặt Dư Xích, tức giận nói: “Mặt Xích tổ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Cơ Hạo hơi nghiêng cổ, cứng rắn nói: “Cũng không biết là tôn tử nhà ai đánh, ***** cái rắm?”

‘Rầm’ vài tiếng, mấy con tiểu Vực yêu quỳ gối xuống đất, rất khùng hoảng hướng Dư Xích liên tục dập đầu.

Mấy lão Vực yêu nhìn nhau một cái, sắc mặt dễ coi hơn một chút. Một lão Vực yêu đưa tay đến giành Dư Xích, đồng thời lạnh lùng nói: “Xích tổ của chúng ta pháp lực thông thiên, có thể có bệnh gì có thể làm khó được hắc? Không cần người tới lấy lòng, chúng ta tự nhiên sẽ cứu chữa cho Xích tổ.”

Tiếng xé gió ‘Bá bá’ truyền đến, Hạ Mễ mang theo mấy con tiểu tôm tit lao vào sân.

Cơ Hạo cười ‘Khà khà’ một tiếng, một chưởng đem bàn tay lão Vực yêu vỗ bay. Hắc hơi dùng chút sức lực, bàn tay lão Vực yêu thiếu chút nữa bị một chưởng của hắc vỗ nát, lão Vực yêu đau đến mức kêu một tiếng quái dị, vung vẩy tay liên tục lui lại.

“Y? Các người đây là chuẩn bị trở mặt? Lão tử cứu tổ tông của các người, các người chuẩn bị một chút lợi ích cũng không cho, liền hồ đồ cho qua như vậy?”

Ngón tay bóp cổ Dư Xích, Cơ Hạo hung tợn nhìn chăm chăm mấy lão Vực yêu lớn tiếng quát: “Thế nào? Các người muốn quy? Lão tử nói cho các người, Hạ Nhật ta tuy xưa nay thích giúp mọi người làm điều tốt, nhưng lão tử cũng không phải là đứa cháu Hạ Mễ của ta, hăn dững khí nhỏ không dám gây sự, nhưng lão tử Hạ Nhật chưa bao giờ sợ phiền phức lớn!”

Quơ quơ Dư Xích đã bất tỉnh, Cơ Hạo lớn tiếng rít lên: “Lão tử đã cứu tổ tông của các người. Hắc hắc, các người cho lão tử cái lợi. Không có lợi, lão tử bây giờ bóp một phát chết hăn!”

Cơ Hạo giơ tay trái lên cao, tạo thế muốn giết chết Dư Xích.

Mấy lão Vực yêu cùng lên tiếng kinh hô, bọn họ vội vã quỳ gối dưới đất, hướng Cơ Hạo liên tục dập đầu hành lễ: “Vị đại nhân này, còn xin buông Xích tổ của chúng ta xuống... đều là lỗi của các tiểu yêu, đều là lỗi của chúng ta, chỉ cần đại nhân có thể buông đại nhân ra, để chúng ta cứu sống đại nhân... lợi ích gì cũng dễ thương lượng mà!”

Cơ Hạo hài lòng gật gật đầu, cười ha ha nói: “Vậy là được rồi, Hạ Nhật ta thiện tâm nhất, không thể thấy nhất là người ta chịu khổ. Nhất là, chúng ta là hàng xóm mà, cách vách, hàng xóm ở rất gần nhau mà, chúng ta phải hữu hảo, thân mật, cần có một trái tim thiện lương giúp hàng xóm mới phải!”

Tiếp tục xách Dư Xích, Cơ Hạo nghênh ngang hướng về gian chính của một dãy nhà đá này đi qua: “Đến, đến, đến, bị ngậy ngốc à, mau lên, chuẩn bị sẵn đồ, cứu tổ tông các người đi! lão tử chỉ là tạm thời làm chậm lại bệnh cấp tính của hăn, nhưng muốn trị tận gốc... nhìn xem, nhìn xem, người cũng ngất đi rồi, nghĩ hăn là không dễ dàng!”

Bước vào gian chính, Cơ Hạo liếc một cái thấy được chính giữa căn phòng bị con rối giáp vàng vờn quanh tế đàn, cùng với ba con Vực mê man trên tế đàn. Hăn nheo mắt, nghênh ngang đi tới dưới tế đàn, đem Dư Xích ném xuống đất.

“Mau lên, nhanh nữa, có thuốc gì tốt, bảo bối tốt, có thể sử dụng để cứu

người, mau lấy ra, mau dùng tới!”

“Ai da, ta thấy tổ tông các người bệnh này không nhẹ đâu! Muốn cứu sống hẳn, các người đem bảo bối áp đáy hòm đều lấy ra đi, đây chính là tổ tông của các người, tuyệt đối không thể qua loa cho xong đâu!”

Cơ Hạo ngồi xổm bên người Dư Xích hôn mê, khuôn mặt cười sáng lạn đến mức như hoa cúc.

Chương 1279: Âm Khống Trận Tâm

Thiên địa đại thế ở con người, do đó nhân tộc cường thịnh.

Cái gọi là cường thịnh, chính là nhân khẩu đông đúc, bộ tộc thịnh vượng, là khí vận lâu dài, là an cư lạc nghiệp. Yêu tộc không được thiên địa đại thế che chở, lại bởi vì thiên phú năng lực cổ quái của bọn họ, bởi vì hoàn cảnh bọn họ sinh trưởng cư trú đa số là nơi tuyệt hiểm của thiên địa, cho nên yêu tộc nhiều bảo vật.

Vì cứu chữa cho Dư Xích, mấy lão Vực yêu đem các loại dược thảo hữu dụng vô dụng bọn họ mang theo bên người đều moi ra, Cơ Hạo đứng ở một bên nhìn mà mắt cũng xám ngắt —— trong này cũng không thiếu một số linh vật ở nhân tộc tương đương với truyền thuyết, càng có vài dạng thần dược có thể dựng người chết dậy, xương trắng sinh thịt đỏ!

Ví dụ như nói nhân tộc truyền thuyết Cửu Diệp Linh Chi Thảo có thể khởi tử hồi sinh, một lão Vực yêu trực tiếp móc ra một gốc cỏ linh chi trăm lá, một gốc cỏ linh chi ngàn lá. Cơ Hạo cũng không cách nào tưởng tượng, hai cây bảo bối này rốt cuộc đã sinh trưởng bao nhiêu năm.

Lại ví dụ như vạn năm thạch nhũ có năng lực rèn luyện thân thể, cường đại nguyên thần, tẩm bổ lực phủ ngũ tạng, từ trên căn bản nâng cao tư chất cá nhân. Một lão Vực yêu trực tiếp lấy ra thạch nhũ hơn trăm triệu năm hỏa hậu, bảo bối đó đã biến thành một mảng long lanh trong vắt, thạch nhũ ước năm mươi phần linh tính như một dòng suối trong tự xoay tròn bay múa trên không trung!

Vấn đề ở chỗ, thạch nhũ thứ này hỏa hậu lâu năm nữa, cũng không có bất cứ tác dụng gì đối với thương thế của Dư Xích!

Dư Xích đột nhiên phát bệnh là chuyện gì? Đó là bị mạnh mẽ nguyên rửa mà có!

Hắn vì sao sẽ trúng nguyên rửa, đó là bởi vì Cơ Hạo đem ba sợi tóc dài của Dư Xích, giao cho Viên Lực đưa đến trong tay Thái Ti. Thái Ti đã về tới Bồ Phán, mượn dùng niệm lực của vô số dân chạy nạn lánh mình ở Nghiêu Sơn hành cung, Thái Ti bố trí tế đàn hạ chú, càng phối hợp với Vũ Mục, đem một luồng Ôn Thần Phiên độc lực từ xa xôi đưa vào trong cơ thể Dư Xích...

Vừa nguyên rửa, vừa hạ độc, Dư Xích hiện tại chỉ là cả người phát sốt, nổi bong bóng, kiêm tinh huyết tan rã tiết ra run rẩy hôn mê mà thôi, thời gian kéo dài, Cơ Hạo cũng không biết trên người hắn còn có thể xuất hiện tình trạng nào mới.

Đứng ở bên người Dư Xích, nhìn mấy lão Vực yêu lấy ra mấy trăm loại linh dược cổ quái, khéo mắt Cơ Hạo co giật từng đợt.

Hắn được Đại Xích đạo nhân truyền thụ Thái Cực đại đạo, ở ngoài Thái Cực đại đạo, Đại Xích đạo nhân còn thuận tay rót cho hắn một bộ phận đan đạo tinh nghĩa của mình. Có lẽ là không cảm thấy Cơ Hạo có thiên phú luyện đan, trong đan đạo tinh nghĩa Đại Xích đạo nhân rót cho, khoảng tám phần là tri thức phân biệt linh dược, linh căn trong thiên hạ, công phu thật sự mở lò luyện đan cũng không truyền xuống bao nhiêu.

Vì vậy Cơ Hạo liếc một cái đã nhận ra các loại linh dược mấy lão Vực yêu lấy ra, trong này thậm chí có mấy chục loại nguyên vật liệu Đại Xích đạo nhân dùng để luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, hơn nữa hỏa hậu thâm hậu, thậm chí xa vượt xa quá Cửu Chuyển Kim Đan sở nhu.

Những bảo bối này, không cần nói luyện thành kim đan, chỉ ăn sống cũng có thể có công hiệu thật lớn.

“Phí phạm bảo bối, thật sự là một đám yêu vật không có đầu óc.” Cơ Hạo âm thầm cảm khái, nhưng cũng không ngăn cản các lão Vực yêu bận tối tăm mắt mũi kia. Hắn ngồi xổm bên người Dư Xích, một đầu ngón tay tùy tiện hung hăng đâm một phát ở trên người Dư Xích.

Một chỉ phong tỏa khí huyết toàn thân Dư Xích lưu động, thân thể Dư Xích cứng đờ, cơ thịt gương mặt nháy mắt khóa chết, hai hàm răng hàm nghiến quá chặt, răng ma sát mạnh với nhau, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’.

Cơ Hạo đứng dậy, trầm giọng nói: “Các người xem trước một chút, kiểm chút được vật ‘Đúng bệnh’ trút vào cho tổ tông các người đi. “

Ho khan một tiếng, Cơ Hạo làm bộ làm tịch nói: “Tuyệt đối đừng dùng thuốc bừa bãi, cẩn thận dùng lầm thuốc, trực tiếp độc chết tổ tông các người... Hẳn hiện tại toàn thân nóng lên, phải dùng thuốc hạ sốt chứ, ta thấy một đoạn Khổ Thủy Xà Đằng mười vạn năm này không tẻ đâu!”

Bởi vì cả người nóng lên thì phải ăn thuốc hạ sốt?

Lời Cơ Hạo nó rất có mấy phần ý nhị ‘lang băm giết người’ ở trong, nhưng các lão Vực yêu này không hiểu được lý nhĩ? Ngựa chết coi là ngựa sống để chữa đi, bọn họ tay chân bối rối lấy một đoạn Khổ Thủy Xà Đằng dài hơn một trượng, liền muốn cạy mồm Dư Xích đem thuốc nhét vào.

Cơ Hạo cười, Khổ Thủy Xà Đằng mười vạn năm, là một loại giá trị thấp nhất trong các linh dược này, tính chất khổ hàn, chuyên môn dùng để khắc chế các loại nhiệt độ, đối với chương khí Nam Hoang cũng có hiệu quả tiêu giải rất mạnh. Nhưng rất hiển nhiên, Khổ Thủy Xà Đằng đối với Dư Xích là không có bất cứ hiệu quả gì, sau khi ăn vào trừ khiến hắn đi tả tiêu chảy, sẽ không có bất cứ hiệu quả trị liệu nào đối với bệnh cấp tính của hắn.

Nhưng, ai bảo Khổ Thủy Xà Đằng này không đáng tiền nhất?

Dư Xích nghiến chặt răng, mấy lão Vực yêu bóp cằm hắn dùng sức kéo.

Răng Dư Xích không nhúc nhích chút nào, mặc cho mấy lão Vực yêu dùng sức như thế nào, khớp hàm hắn khóa quá chặt chẽ, không nhúc nhích một chút nào.

Các lão Vực yêu kinh hoàng vô thố hò hét âm ỉ, vây quanh Dư Xích lẫn qua lộn lại một hồi lâu.

Cơ Hạo thuận thế đứng dậy, hướng phía tế đàn đi vài bước. Một đám lão Vực yêu, tiểu Vực yêu đều bận rộn cứu chữa cho Dư Xích, chưa một ai đến quan tâm hẳn. Cơ Hạo càng đến gần tế đàn thêm vài bước, nhưng mắt các con rối giáp vàng bảo vệ xung quanh tế đàn chợt sáng lên.

Từng tia thần quang sâm nghiêm từ trong mắt con rối phun ra, gắt gao tập trung thân thể Cơ Hạo.

Một tầng kim quang mỏng manh từ trong cơ thể con rối khuếch tán, mặt ngoài kim quang có các thần văn huy hoàng to bằng bàn tay như ẩn như hiện. Rất hiển nhiên, các con rối này đều là ra từ thiên đình, thần văn cấm chế trong cơ thể bọn nó chính là nhất mạch tương thừa với Thiên Địa Đại Trận của thiên đình.

Cơ Hạo đi về phía trước thêm một bước, thân thể mấy chục con rối giáp vàng đồng thời khê động, năm ngón tay gắt gao chế trụ binh khí mang theo bên mình.

Cơ Hạo không mạo hiểm nữa, hắn liền đứng ở vị trí tới hạn các con rối giáp vàng kia có thể dẫn động bất cứ lúc nào, thần thức khổng lồ như nước lũ hướng tế đàn bao phủ qua. Từng luồng ngân quang mắt thường không thể thấy cấp tốc khuếch tán trong không khí, Cơ Hạo lấy Thái Âm chi lực dung hợp thần thức, hư không hơi vận vẹo, từng tia sáng màu bạc chưa xúc động bất cứ cấm chế nào đã xông vào sâu trong tế đàn.

Vị trí trung tâm tế đàn, Cơ Hạo ‘thấy được’ một vầng thần quang màu lam đậm to bằng đầu người.

Vô số thượng cổ thần văn nhỏ bé dày đặc cấp tốc xoay tròn lóe lên ở trong thần quang màu lam đậm, một khí tức thâm thúy âm lãnh phả vào mặt, Cơ Hạo không chút do dự đem một luồng thần thức đâm vào trong thần quang.

Thần thức tinh tế thoải mái có thừa ở trong thần quang màu lam đậm uốn

lượn đi tới, chưa xúc động bất cứ cấm chế nào, chưa kích phát bất cứ biến hóa nào.

Ngắn ngủn một khắc đồng hồ sau, Cơ Hạo đã chạm đến thần trận trung tâm trong tế đàn.

Lấy Thái Âm chi lực khống chế nguyên thần, Cơ Hạo ở trong vô hình vô tích xâm nhập trung tâm thần trận. Hắn lập tức cảm nhận được tám vầng thần quang màu lam đậm khác tồn tại. Vị trí tám vầng thần quang, Cơ Hạo đã khắc thật sâu ở đáy lòng, dựa theo hình ảnh sông núi hắn từ trên Vạn Lưu Quy Hư trận đồ nhìn thấy, tám quầng thần quang khác, hắn là vừa lúc ở chỗ trung tâm tám đại long môn phía sau Quỷ Môn.

“Mượn dùng lực lượng chín đại long môn, thêm trợ lực cho Cộng Công đòi trước quay về Bàn Cổ thế giới sao?”

Cơ Hạo âm thầm tính toán: “Như thế xem ra, Vực Tổ thật sự không biết dùng biện pháp gì, đã tránh được sát chiêu Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.”

Trong lòng thoáng có ý tưởng, Cơ Hạo đem chín đạo Vũ Dư kiếm ý mình ngưng luyện giấu ở thần trận trung tâm tòa tế đàn này.

Vừa mới bày ra chín đạo kiếm ý, bên kia một lão Vực yêu đã âm ỉ lên: “Hạ Nhật đại gia, ngài mau nhìn xem, tổ tông chúng ta thế này còn cứu được không?”

Chương 1280: Ao Ao Điều Binh

Cơ Hạo đi đến trước mặt Dư Xích, Dư Xích trợn mắt đang hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu co giật. Bị Cơ Hạo xuống tay ngầm, không thể há mồm uống thuốc, một đám Vực tử Vực tôn của Dư Xích khóc lóc ầm ỹ tháo khớp hàm của hắn, đem cả đồng nước thuốc đẳng đến mức tận cùng rót vào trong bụng hắn.

Dư Xích đáng thương, đám Vực tử Vực tôn này xuống tay quá nặng, cùng lúc tháo khớp hàm hắn, còn đem răng hắn làm rụng mất bảy tám cái.

Khổ Thủy Xà Đằng vừa rồi theo như lời Cơ Hạo đã bị cứng rắn rót vào trong mồm Dư Xích. Nước dược thảo này cực kỳ cay đắng, một vị đắng nồng đậm từ trong lỗ chân lông của hắn trào ra, trong toàn bộ phòng đều tràn ngập một khí tức cay đắng làm người ta muốn nôn mửa.

Chẳng qua, hiển nhiên nước thuốc không đúng bệnh, cơn sốt trên người Dư Xích hơi lui một chút, nhưng biên độ co giật của hắn lại càng lúc càng lớn. Hắn như con cá bị vớt ở trên bờ kịch liệt co giật, trên lợi bị mạnh mẽ bẻ gãy không ngừng có máu tươi phun ra.

“Các người xuống tay nặng quá, Xích tổ của các người thật đáng thương.” Cơ Hạo nhìn thoáng qua các lão Vực yêu bó tay không có cách, thở dài một hơi nặng nề. Hắn phỉ bần tay to, đem toàn bộ các loại linh dược linh căn các lão Vực yêu lấy ra thu hồi, hai tay khê lật, liền có một quầng âm hỏa màu u lam từ lòng bàn tay hắn phun ra.

Trong âm hỏa cao ba thước, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng vô số loại linh dược linh căn đang quay cuồng.

Một mùi thuốc thơm ngào ngạt thấm vào ruột gan nồng đậm phun trào ra, linh dược, linh căn trong âm hỏa ở trong ngăn ngử vài hơi thở đã hóa thành nước thuốc đủ mọi màu sắc hòa hợp một thể, một lát sau, nước thuốc liền biến

thành một viên đan dược to bằng nắm tay.

Âm hỏa biến mất, viên thuốc cực lớn nóng hôi hổi lơ lửng ở lòng bàn tay Cơ Hạo.

Cơ Hạo cạy mồm Dư Xích, đem viên thuốc to bằng nắm tay người trưởng thành, nhiệt khí bức người này cứng rắn nhét vào trong mồm gã. Ngón tay vừa búng vừa vỗ, viên thuốc trượt vào yết hầu Dư Xích, mắt thấy cổ Dư Xích như rắn cỏ ăn trộm trứng gà sưng lên, đan dược chậm rãi trượt vào trong bụng Dư Xích.

Hai tay kết một cái ấn quyết không tên, Cơ Hạo điểm một đầu ngón tay ở mi tâm Dư Xích, thì ào niệm tụng vài tiếng chú ngữ cổ quái.

Dư Xích ‘Vù’ một tiếng hít một hơi khí lạnh, cả người kịch liệt run rẩy một lúc, lượng lớn mồ hôi dính dính dơ bắn từ trong lỗ chân lông của hắn phun ra, toàn thân hắn nhiệt khí cấp tốc tiêu tán, sau đó hắn mở mắt, uể oải nhìn về phía một đám lão Vực yêu.

Cơ Hạo dùng thiên cơ thủ đoạn thiên biến vạn hóa trong ‘Diễn’ chi đạo loại, phối hợp các loại bí pháp của Vực Ngoại Thiên Ma, hai cái cộng lại, lén nuốt các loại linh dược linh căn của mấy lão Vực yêu, dùng một ít lá cây vỏ cây không đáng tiền luyện chế một viên thuốc cũng không đáng giá, cứng rắn nhét vào trong mồm Dư Xích.

Viên thuốc khẳng định là không có tác dụng gì, Cơ Hạo âm thầm thi triển thủ ấn bí mật vu chú vu pháp giảm bớt thêm vào ở trên người Dư Xích, lúc này mới giảm bớt hiệu lực của vu chú. Càng dùng Thái Âm chi lực đóng băng ôn độ đến từ Ôn Thần Phiến trong cơ thể Dư Xích, các loại tình trạng trên người Dư Xích giảm bớt năm sáu thành, hắn lúc này mới mở mắt.

‘A, a, a’, Dư Xích há mồm, giống như ngu ngốc kêu ‘A a’. khóe miệng hắn không ngừng có nước dãi chảy xuống, lại ngay cả một câu cũng nói không rõ.

“Thế nào, thủ đoạn của đại gia ta không phải bốc phét.” Cơ Hạo vẻ mặt như thật đứng dậy, rất quen thuộc sờ sờ hai sợi râu tằm dài vài thước buông xuống từ khóe miệng: “Đại gia ta năm đó, hành tẩu ở trên núi, chặc chặc, gặp dị nhân, được truyền thụ y thuật tinh diệu. Thiên hạ này, không có chứng bệnh nào đại gia ta trị không khỏi.”

Làm bộ làm tịch ho khan vài tiếng, Cơ Hạo sờ sờ trán Dư Xích, hài lòng gật gật đầu: “Tổ tông nhà các người, bệnh này chủ yếu là vì có quá nhiều nữ nhân, cho nên... tinh lực thiếu thốn một chút, liền đưa tới các loại bệnh cổ quái!”

Mấy lão Vực yêu ngẩn ngơ, sau đó bọn họ điên cuồng gật đầu xưng phải.

Vừa rồi Cơ Hạo dùng âm hỏa huyền hóa ra, luyện chế huyền hóa ra linh dược linh căn, ngăn ngừa mấy hơi thở đã luyện chế ra một viên thuốc thật sự lớn như vậy, loại thủ đoạn này đã có thể xưng là vô cùng kì diệu, thật sự làm bọn họ xem mà ngây người.

Trong lúc nhất thời, Cơ Hạo ở trong lòng bọn họ trở nên thần bí mà lại vĩ đại, quả thực so với Vực Tổ của bọn họ còn lợi hại hơn ba phần.

Cơ Hạo nói Dư Xích là vì có quá nhiều nữ nhân, cho nên dẫn tới các loại bệnh hỗn loạn, điều này quả thực không sai! Dư Xích những ngày qua ở Quỷ Môn doanh địa đã làm những gì, trong lòng bọn họ biết rõ, hẳn cả ngày đều đi ra ngoài tìm nữ yêu tinh bừa bãi mà!

Bệnh này, khẳng định chính là Dư Xích tự làm loạn ép ra!

“Nữ nhân, là họa thủy, cho nên, muốn cứ như vậy khiến tổ tông các người khôi phục như lúc ban đầu, chút dược liệu này không đủ đâu!” Cơ Hạo phất phất tay, thản nhiên nói: “Tổ tông các người nguyên khí thiếu thốn quá, các người phải kiếm thêm một ít dược liệu thượng hảo, đủ năm tháng tới đây, cái gì nhân sâm vạn năm, hà thủ ô mười vạn năm, cỏ linh chi trăm vạn năm, các loại thiên tài địa bảo vạn năm trở lên...”

Cơ Hạo rất bình thản nhìn mấy lão Vực yêu: “Các bảo bối này hiếm có, không sai, rất hiếm, nhưng bọn nó đại bổ nguyên khí! Tổ tông các người, phải dựa vào các bảo bối này, để ta luyện chế thành đan dược, vậy mới có thể cứu mạng!”

‘Ô, ô’, Dư Xích há mồm muốn nói chút gì đó, nhưng không có ai nhìn thẳng vào hắn một cái.

Hắn một câu cũng nói không rõ, nhìn hắn cũng vô dụng, mấy lão Vực yêu kinh sợ nhìn Cơ Hạo, liên tục hứa hẹn, đáp ứng mình sẽ lập tức vận dụng toàn bộ lực lượng đi sưu tập các linh dược cứu mạng này.

Cơ Hạo nhìn nhìn mấy lão Vực yêu ‘hàm hậu, thuần phác, có hiếu tâm’, lại cười ‘Hi hi’: “Chẳng qua, các người lúc sưu tập dược liệu nên chú ý, chuyện này, không tiện để quá nhiều người biết, nếu không... ở dưới sự chăm sóc của các người, tổ tông các người thế mà lại phát bệnh cấp tính... ha ha!”

Cơ Hạo hơi nhắc nhở mấy lão Vực yêu một câu, bản thân mấy lão Vực yêu liền tự ‘vỡ ra’!

Không sai, bọn họ cần sưu tập dược liệu là không giả, nhưng chuyện này quả thật không thể để các đồng tộc biết chân tướng. Ở dưới sự chiếu cố của bọn họ, Dư Xích thế mà bị bệnh cấp tính ngã xuống, đây là tội lớn bằng trời!

Bọn họ chỉ có bí mật thu thập dược liệu, lén lút chữa khỏi cho Dư Xích, chuyện này mới có đường sống giảm bớt!

Tròng mắt Dư Xích ‘lóc cóc lóc cóc’ chuyển động, nhìn thấy Cơ Hạo cùng mấy lão Vực yêu một hỏi một đáp, trong lòng hắn quẩn lên, thế mà vội tới mức ngất đi.

Cơ Hạo nhất thời gật gật đầu, chỉ vào Dư Xích cười nói: “Xem đi, dược lực rót vào lục phủ ngũ tạng, tổ tông các người ngủ say rồi, đây là lục phủ ngũ tạng đang tích tụ nguyên khí!”

Mấy lão Vực yêu lại kinh sợ một trận liên tục gật đầu, bên ngoài liền nghe thấy một thanh âm bén nhọn chói tai truyền đến: “Ôi, Hạ Mễ thẳng nhãi đó đâu? Ao Ao đại gia ta đến đây, sao không thấy hân tới đón tiếp?”

“Hạ Mễ ời, Hạ Mễ? Ao Ao đại gia là nói cho người, đám tôm tòn tử kia của người, người chuẩn bị bảo bọn chúng liều mạng!”

Chương 1281: Cả Thành Lùng Bắt

Sự việc Dư Xích nơi này tạm chấm dứt, mấy lão Vực yêu muốn cứu Dư Xích, là khẳng định không tách rời ‘Hạ Nhật’ hỗ trợ.

Cho nên Cơ Hạo rất yên tâm đi ra khỏi nhà đá, đứng ở cửa nhà đá hướng căn nhà yêu cốt cách vách mình chiếm cứ nhìn qua.

Bốn tên tướng của mai xanh thẳng lưng đứng ở cửa căn nhà yêu cốt cách vách, trên vai khiêng một bộ cáng tre, trong đó dùng mây tre mềm bện một cái gối lót mềm cực lớn, một con... không, Một ‘bãi’ cự yêu Hắc Thủy Huyền Xà đang ngồi ở trong giỏ mềm, vừa gặm một trái tim cực lớn của yêu vật không biết tên, vừa hàm hàm hồ hồ gào rống.

Một ‘bãi’ Hắc Thủy Huyền Xà cự yêu này, so với Vũ Mục còn tròn trịa gấp đôi có thừa. Hãn cao gần hai trượng, vòng hông xác định vững chắc đạt tới ba trượng trở lên. Hãn hừ hừ cắn trái tim yêu vật to bằng vại nước, khoe miệng tràn đầy máu, trong một đôi mắt khe hở hẹp không mở ra được tràn đầy ánh mắt say mê.

Cơ Hạo vừa mới đi ra khỏi cửa, một bãi Hắc Thủy Huyền Xà cự yêu này đã cười phá lên: “Hạ Mễ người thẳng cha này, sao lại... già đi một chút rồi? A, người không phải Hạ Mễ?”

Tùy tay vứt đi trái tim yêu vật trên tay, cự yêu gian nan mở to mắt, đem khe mắt vốn rộng bằng ba sợi tóc gian nan mở lớn đến rộng bằng mười sợi tóc, ánh mắt rạng rỡ nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới.

“Tiểu yêu Hạ Nhật, chính là bá phụ của Hạ Mễ.” Cơ Hạo nhẹ nhàng ho khan một tiếng, học bộ dáng đặc hữu của tôm tít yêu lưng còng, rụt cổ, chậm rãi hướng cự yêu đi vài bước: “Vị đại nhân này, tìm Hạ Mễ có chuyện gì sao?”

“Quỳ xuống, dập đầu... không lớn không nhỏ!” Hắc Thủy Ao Ao một ‘bãi’ cự

yêu này còn chưa mở miệng, một đám xà yêu măng quái đi theo phía sau bốn con cua xanh lại đồng thời lớn tiếng xôn xao lên, một con măng quái còn chưa thoát bốn tướng, đầu rần thân người, cao một trượng tám thước có thừa sải bước tiến lên, mang theo một cây trường mâu làm từ yêu cốt chỉ vào Cơ Hạo lấp bắp nói: “Quỳ xuống, dập...”

Tay phải Cơ Hạo nhoáng lên một cái, vạn trượng hàn quang chói mắt từ trong khe hở năm tay hắt phun ra, theo tiếng xé gió chói tai, hắt nện một quyền ở trên ngực măng quái, đem nhuyển giáp da bò tót chế thành trên thân hắt đánh vỡ nát, đánh cho xương sườn hắt gãy hết, hộc ngụm máu lớn bay về phía sau.

Tốc độ Cơ Hạo ra quyền cực nhanh, càng có Thiên Ma bí pháp phóng ra vô lượng hàn quang mê hoặc mắt người ta. Hắc Thủy Ao Ao cùng một đám xà yêu măng quái chỉ cảm thấy đôi mắt đau đớn, trước mắt có vô số quỹ tích nhỏ bé đan xen lui tới, trong mắt như có các tấm lưới lớn dẹt từ hàn quang bao phủ toàn bộ tròng mắt bọn họ, nước mắt không khống chế được chảy xuống.

So sánh với hiệu quả gây mù của quyền quang mang đến, Cơ Hạo trọng quyền đánh bay một con măng quái ngược lại không tính là gì.

Hắc Thủy Ao Ao vứt trái tim yêu quái trong tay, lau bừa máu trên mặt một lần, lớn tiếng hét lên: “A nha, Hạ Mễ, người từ nơi nào quen được lão quý bá phụ như vậy? Lợi hại, lợi hại, năm tay này, so với người còn lợi hại hơn! Ài, lão già, người tên gì? Họ gì?”

Cơ Hạo trợn mắt, lạnh lùng nói: “Đại nhân chẳng lẽ tai hỏng rồi? Tiểu yêu là tôm tít tu thành tinh quái, tự nhiên họ Hạ. tiểu yêu Hạ Nhật, đại nhân lần này phải nhớ rõ!”

“Nhớ rõ rồi, nhớ rõ rồi!” Hắc Thủy Ao Ao cười ha ha liên tục gật đầu, hắt dụi dụi mắt, nước mắt trong hốc mắt chảy ra dính đầy mặt, mắt hắt dần dần hồi phục thị lực.

Tò mò, hưng phấn, mang theo vài phần bưng bưng hứng thú hướng Cơ Hạo

đánh giá cao thấp vài lần, Hắc Thủy Ao Ao cười to nói: “Tốt lắm, hay lắm! Hạ Nhật bá phụ của Hạ Mễ, người rất mạnh, ừm, hay đấy... Bây giờ phía trước đang cần người!”

Hạ Mễ mang theo một đám tôm tít tiểu yêu đứng ở phía sau Cơ Hạo, nhìn thẳng Hắc Thủy Ao Ao, chưa có ai hé răng.

Cơ Hạo tiến lên vài bước, đứng ở trước mặt Hắc Thủy Ao Ao, hai tay khoanh trước ngực, cực kỳ mãnh liệt nói: “Lên phía trước liều mạng với nhân tộc? Cái này không thể được! Hạ Nhật nhà ta, còn có đám nhỏ tốt này, đều là tôm tít thành tinh, tôm lớn tôm nhỏ nơi này mới được mấy người đâu?”

Ngẩng đầu, nhếch miệng, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Tôm tít nhất tộc chúng ta, khai thông linh trí cực kỳ khó khăn, muốn tu thành yêu thân không dễ dàng, không phải bọn tôm sông, tôm biển bình thường. Đám kia, tùy tiện một đại yêu phóng ra một chút yêu khí cảm nhiễm một phen, không cần tới ba năm tháng đã là một tôm binh, tôm tít nhất tộc chúng ta không dễ dàng như vậy!”

Hắc Thủy Ao Ao ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, qua một lúc lâu, hắc vồ vồ thịt béo trên cái bụng, do do dự dự nói: “Người là nói, tộc nhân của người số lượng không nhiều, cho nên, không muốn lên chiến trường?”

Cơ Hạo ngẩng đầu, giọng đầy sự huênh hoang nói: “Chính là đạo lý này! Người nếu đáp ứng không để bọn Hạ Mễ lên chiến trường, cái gì cũng dễ nói chuyện. Nếu người không đáp ứng, Hạ Nhật ta cũng quen mấy vị đại nhân, ở trước mặt bọn họ cũng có vài phần mặt mũi, bọn họ nay đang ở mấy chỗ long môn phía sau trấn thủ đấy, hắc!”

Hắc Thủy Ao Ao một lần nữa vồ vồ cái bụng, vồ tới mức thịt béo toàn thân cũng kịch liệt chóp lên —— Cơ Hạo cũng cảm thấy tò mò, làm một cự yêu thực lực đạt tới cấp Vu Đế, thân thể đã tiến hóa đến trình độ hầu như hoàn mỹ, thẳng cha này là như thế nào tích trữ được một thân thịt béo mập mạp?

“Được rồi, vậy... ngài, còn có Hạ Nhật, còn có tôm binh dưới trướng Hạ

Nhật, lần này đại gia ta sẽ không điều động các người đi lên chiến trường!” Hắc Thủy Ao Ao vỗ bụng, vui tươi hơn hử cười nói; “Nhưng không lên chiến trường cũng được, nơi này có việc, các người làm tốt cho ta.”

Gian nan nâng lên nửa thân trên, Hắc Thủy Ao Ao hướng Cơ Hạo ngoắc ngón tay: “Lại đây, nghe ta nói!”

Cơ Hạo tiến lên hai bước, tướng của mai xanh buông cánh tre, Hắc Thủy Ao Ao đem miệng ghé đến bên tai Cơ Hạo, thấp giọng nói một phen.

Nghe xong Hắc Thủy Ao Ao nói, Cơ Hạo nhất thời dờ khóc dờ cười, đồng thời trong lòng hừng hực một mảng lửa giận, thiêu đốt tới mức hẳn rất muốn giết người.

Cũng đến lúc này rồi, mắt thấy nhân tộc đã sắp lấy được thắng lợi cuối cùng trong cuộc chiến trị thủy, nội bộ nhân tộc lại vẫn có người không đủ lòng tin đối với nhà mình, âm thầm cấu kết Cộng Công nhất tộc, còn không ngừng bán đứng tình báo cơ mật của nhân tộc!

Hắc Thủy Ao Ao nói cho Cơ Hạo, bởi vì liên quân thị tộc bên ngoài —— Cơ Hạo tiến vào Quỳ Môn doanh địa đã hai ngày, ban đầu liên quân hai mươi mốt thị tộc, nay đã biến thành ba mươi chín nhà, giống với Vân Dương thị, Vu Thường thị, thị tộc mới tới cái nào cũng là thị tộc bí ẩn cực kỳ cường thịnh, cực kỳ có sức ảnh hưởng của nhân tộc.

Ba mươi chín thị tộc liên thủ, lại mãi không thể từ chiến trường chính diện đột phá Quỳ Môn, thậm chí ở dưới Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc toàn lực vỗ ngược, ở dưới thần binh thiên đình Cộng Công thị phái tới viện trợ, ba mươi chín thị tộc tổn binh hao tướng, Hữu Sào thị thậm chí còn tổn thất vài vị nhân vật quan trọng cấp trưởng lão.

Chiến trường chính diện không cách nào lấy được tiện nghi, trong ba mươi chín thị tộc, rốt cuộc có người đề xuất, có thể phái vu tể cường đại lên vào Quỳ Môn, dùng các loại vu pháp bí thuật sát thương lượng lớn đại quân yêu tộc Quỳ

Môn hay không.

Cái kế hoạch này được cao tăng ba mươi chín thị tộc thống nhất tán thành, bọn họ phải vu tể cường đại lấy hàng vạn để tính, lén lút dùng các loại phương thức hướng Quỳ Môn thâm thấu.

“Cho nên, Hạ Nhật, người mang theo Hạ Mễ, còn có đám nhỏ của người, đem một nơi đóng quân ta phụ trách này theo dõi nghiêm mật. Phàm là nhân tộc, thà giết lầm, không thể bỏ sót!”

Hắc Thủy Ao Ao dùng sức vỗ vỗ bả vai Cơ Hạo.

Đem một lệnh bài xương rắn đại biểu thân phận mình đưa cho Cơ Hạo, Hắc Thủy Ao Ao ra lệnh một tiếng, bốn tướng của khiêng hãn, mang theo đám đông thủy yêu rải bước rời khỏi.

Chương 1282: Chợ Dị Tộc

Một đại yêu quái thú vị, đại yêu quái có tâm tư, đại yêu quái có chuyện xưa, đại yêu quái có thể lợi dụng, đại yêu quái đồng thời cũng cần cẩn thận tuyệt đối không thể bị hấn lợi dụng.

Cơ Hạo nhanh chóng hạ phán đoán đối với Hắc Thủy Ao Ao, thằng cha béo như trong nảo cũng đang chảy mỡ này, không giống như hấn ở mặt ngoài thoát nhìn mập mạp ụt ịt như vậy. Bình thường loại thằng cha hình thể khác hấn với người thường này, hoặc hấn là một kẻ ngu xuẩn thật sự, hoặc hấn chính là một người thông minh thứ thiệt.

Hắc Thủy Ao Ao không ngu, như vậy hấn hấn là rất thông minh!

“Hạ Mễ à, nghe được Hắc Thủy Ao Ao đại nhân nói chưa? Nói, doanh địa hấn phụ trách lớn bao nhiêu chứ? Dem đám tôm nhỏ thủ hạ của người đều phát động, các góc đều gặt gao theo dõi cho ta!”

Cơ Hạo nheo mắt, chấp tay sau lưng, hướng Hạ Mễ nói vài câu, quay đầu hướng các lão Vực yêu trong căn nhà đá cười nói: “Các vị à, các người muốn cứu sống tổ tông của các người, nhớ rõ lời của ta. Nói tóm lại, linh được càng nhiều, nắm chắc cứu sống hấn càng lớn, nhưng tuyệt đối đừng không đem lời của ta để trong lòng, tổ tông các người nếu chết, hắc hắc!”

Bỏ lại hai tiếng cười quái dị ‘Hắc hắc’ ý vị sâu xa, Cơ Hạo ngẩng đầu ưỡn ngực trở về xương Long Giác Kim Sa cách vách.

Hạ Mễ mang theo một đoàn tôm tít yêu tinh sục sạo khắp chợ, lính tôm tướng cua lấy hàng vạn để tính, còn có các thủy tộc yêu tinh giao hảo với Hạ Mễ đều phát động hấn lên. Quý Môn doanh địa Hắc Thủy Ao Ao phụ trách rất nhanh đã biến thành cơ sở ngầm khắp nơi, cho dù là ruồi bọ bay qua cũng sẽ nháy mắt bị phân biệt là đực hay cái.

Hắc Thủy Ao Ao ở trong Hắc Thủy Huyền Xà tộc hiển nhiên địa vị không thấp, Quỷ Môn doanh địa khổng lồ, hãn thế mà phụ trách gần nửa thành địa vực. Cũng chính là nói, Quỷ Môn doanh địa lớn như vậy chia làm hai mươi khối, có một khối trực tiếp chịu hãn quản hạt.

Vô số tin tức vừa về từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, rất nhanh Cơ Hạo đã từ trong mấy tin tức này tìm được một số thứ rất thú vị.

“Người xác định?” Cơ Hạo tò mò nhìn về phía Hạ Mễ. Hãn chỉ cho rằng, chợ nằm đó ở Xích Phán sơn nhìn thấy xem như mở rộng tầm mắt rồi, hãn thật không ngờ, ở Quỷ Môn, trong thủy yêu doanh địa rách nát này, lại cũng có địa phương tương tự.

“Đệ tử xác định. Trước khi lão sư ngài tới, đệ tử đã từng nghe nói về địa phương tương tự, nhưng đệ tử sợ gây chuyện thị phi, mang đến phiền toái cho bọn nhỏ, cho nên, đệ tử chưa bao giờ ghé vào những nơi đó.” Hạ Mễ rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, tỉ mỉ nói: “Nhưng lão sư đã tiếp nhiệm vụ của Hắc Thủy Ao Ao, Quỷ Môn doanh địa có thể giấu được người, cũng chính là những nơi này.”

“Dẫn ta đi xem!” Cơ Hạo thật sự nổi lên hứng thú.

Ngay trong Quỷ Môn doanh địa, thế mà có chợ ngầm quy mô cực lớn tồn tại, hơn nữa dựa theo đám tôm nhỏ đưa đến tin tức, trong cái chợ này mỗi ngày đều sẽ có một lần hội đấu giá loại nhỏ, cứ năm ngày có một lần hội đấu giá cỡ trung, cứ mười ngày đều sẽ có một lần hội đấu giá cỡ lớn.

Ở trên đấu giá hội này, theo ý kiến của bọn tôm nhỏ, thứ người có thể nghĩ đến, Bàn Cổ thế giới có thể có, đều có thể mua được!

Cơ Hạo đối với điều này có chút không muốn tin tưởng, bốc phét quá đáng rồi, thứ có thể nghĩ đến đều có thể mua được? Hãn nếu muốn mua đầu Cộng Công thị, không lẽ nơi này cũng có thể mua được sao?

Một khắc đồng hồ sau, Cơ Hạo mang theo Hạ Mễ cùng mấy tôm tí yêu thực

lực cường hãn nhất, ở dưới một đám lính tôm thực lực thấp kém, nhưng bộ dáng đều trải qua lựa chọn kĩ càng, người người giáp xác đều màu bạc trắng, toàn thân long lanh trong suốt rất đẹp vây quanh, tính cả Hoàn Hành phân biệt cười một con cá ngựa râu bạc, vênh váo tự đắc tới trước một cái cửa động tối như mực trong doanh địa Hắc Thủy Ao Ao phụ trách.

Mấy chục Loan Ngạc đại yêu hung mãnh dữ tợn đứng ở trước cửa hang đường kính gần trăm trượng, cầm đại đao phù văn hợp kim đúc, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang chặn đường đoàn người của Cơ Hạo.

“Làm gì? Làm gì? Biết nơi này là đâu không? Các người cũng dám xông loạn?” Một con Loan Ngạc cao khoảng hai trượng năm thước hóa thân tráng hán chặn trước Cơ Hạo, mở to mắt nhìn giận dữ hét: “Một đám tôm yêu quỷ nghèo, cút!”

Tôm binh là cơ sở binh lực cấu thành của thủy tộc, bởi vì tộc đàn tôm binh thực lực phổ biến thấp kém, huyết mạch cũng phần lớn thấp hèn, các tôm binh ở trên chiến trường chỉ là vật hi sinh, cho dù là cường giả trong tôm binh, cũng phần nhiều là quỷ nghèo, trên người không có được mấy đồng.

Đám Loan Ngạc đại yêu này xua đuổi đoàn người Cơ Hạo hóa thân thành tôm tít yêu cầm đầu, dựa theo lẽ thường mà nói, bọn họ cũng không làm sai cái gì.

Sai lầm duy nhất của bọn họ, chính là đã nhìn lầm Cơ Hạo.

Lấy ra yêu cốt lệnh bài Hắc Thủy Ao Ao cho, Cơ Hạo đem một đạo Thái Âm chi khí rót vào trong lệnh bài, một tiếng rần rít bén nhọn từ trong lệnh bài lao ra, một luồng khí đen tràn ngập ra, trong khí đen xuất hiện một con rắn khổng lồ màu đen hình thể đặc biệt to béo, thân thể dài đến trăm dặm chỉ có thể nằm thẳng tắp trên mặt đất, căn bản không thể cuộn lại thành xà trện.

Con rắn khổng lồ mập mập hình thể rất kỳ cục này chậm rãi ngẩng đầu, ưỡn oải ‘Tê tê’ vài tiếng.

Một đám Loan Ngạc đại yêu đồng thời quỳ xuống đất, rất cung kính hướng đoàn người Cơ Hạo liên tục dập đầu. Cơ Hạo khẽ hừ một tiếng, không nói gì, thu hồi lệnh bài chỉ hướng cửa động tối như mực, ba con cá ngựa phát ra tiếng kêu vui vẻ, công Cơ Hạo, Hạ Mễ và Hoành Hành lao vào trong động.

Một trăm tôm binh giữ thể diện Cơ Hạo lựa chọn kỹ càng nhìn nhau một cái, hưng phấn dị thường nhảy nhót vào cửa động theo. Còn có tôm binh to gan, thậm chí ở lúc đi ngang qua đám Loan Ngạc đại yêu kia, còn to gan hướng bọn họ làm cái mặt quỷ.

Đoàn người theo hành lang nghiêng ba mươi độ xuống phía dưới liên tục đi mấy trăm dặm, trên vách đá động quật ven đường cách mỗi mấy chục trượng sẽ treo cây đuốc mờ thú, ánh lửa chiếu sáng hành lang rộng rãi, mơ hồ có thể nhìn thấy rất nhiều người ở trong hành lang lên lên xuống xuống, ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng nói cùng tiếng cười khe khẽ.

Các tôm binh đến nơi này, mỗi đứa bị dọa co thành một cục, run rẩy đi theo phía sau Cơ Hạo, không dám nhảy nhót lung tung nữa.

Liên tục xuống phía dưới, phía trước rẽ qua một góc vách đá, đột nhiên đèn đuốc sáng trưng.

Giao nhân minh châu to bằng nắm tay lấy hàng vạn để tính lơ lửng ở trên không, hào quang trắng xóa chiếu cái hang thật lớn trong lòng đất trước mắt Cơ Hạo sáng như ban ngày, có thể thấy được tơ tóc. Trong cái hang kéo dài mấy chục dặm thế mà lại xây dựng nhà cửa lầu các chình tề, các lầu các đó hiển nhiên đều là ra từ cấp tay đại sư kiến trúc, mỗi một tòa kiến trúc đều tinh mỹ tuyệt luân, tuyệt đối không phải kiến trúc làm ẩu trong doanh địa bên trên có thể so sánh.

Từng đội thủy yêu lặng yên không tiếng động nhanh chóng lui tới trên đường rộng, trong một ít cửa hiệu mặt tiền sát đường, có thể nhìn thấy tráng hán Già tộc bốn mắt đang ra sức vung binh khí tỏa ra tinh quang lớn tiếng hò hét, cũng có

thể nhìn thấy lão nhân Tu tộc nằm mắt về mặt quý dị bí hiểm hô hào một số khách nhân giấu đầu giấu đuôi đi vào căn nhà phía sau cửa hàng.

Thần thức Cơ Hạo nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán, hắn thấy được rất nhiều thương nhân dị tộc ở đây, cũng thấy được nhiều thủy tộc cổ quái ở nơi này mở cửa hiệu mặt tiền.

Rất nhanh thân thể Cơ Hạo khẽ run rẩy, hắn kinh hãi mở to mắt nhìn, hắn quả thực không dám tin thứ thần thức của mình phát hiện.

Hắn thậm chí hoài nghi, hắn có phải lại bị Vực Ngoại Thiên Ma mê hoặc hay không?

Hắn thế mà ở nơi này gặp được thương hội lá cờ tương ứng Đồ Sơn thị!

Chương 1283: Âm Thầm Kinh Hải

Đồ Sơn thương hội, siêu cấp thương hội nhân tộc quy mô lớn nhất, dấu chân trải rộng Trung Lục và tứ hoang của Bàn Cổ thế giới, càng là siêu cấp phú hào duy nhất của nhân tộc có thể sánh với long tộc, phượng tộc ở trên tài phú.

Con gái Đồ Sơn lão nhân, đương đại tộc trưởng Đồ Sơn thị, gả cho Tự Văn Mệnh, hơn nữa đã sinh một đứa con trai cho Tự Văn Mệnh.

Đồ Sơn thị trừ tài phú đáng sợ, lực lượng thị tộc không cường đại, Đồ Sơn lão nhân và Tự Văn Mệnh thông gia, chính là vì sau khi Tự Văn Mệnh đi lên vị trí Nhân Hoàng, Đồ Sơn thị có thể nhận được quyền thế gia tộc cùng vũ lực gia tộc đủ để xứng với tài phú của gia tộc bọn họ.

Cho nên Đồ Sơn thị nên là minh hữu của Tự Văn Mệnh, là minh hữu trời sinh, đáng tin, không nên có bất cứ khả năng nào phản bội Tự Văn Mệnh.

Tự Văn Mệnh đang dẫn dắt vô số chiến sĩ nhân tộc chém giết cùng nước lũ cuồn cuộn, chinh chiến vô số đại quân thủy yêu, hẳn đang dùng công tích trị thủy thực tế, từng bước một đầm vững chắc con đường bản thân đi thông ngai báu Nhân Hoàng.

Nhưng mà Đồ Sơn thị quan hệ thông gia trời sinh, đáng tin, không nên có bất cứ khả năng nào phản bội hẳn, thương hội của bọn họ thế mà lại xuất hiện trong doanh địa thủy yêu Quỷ Môn. Đồ Sơn thị, đang hướng các thủy yêu cung cấp quân giới sao? Bọn họ, đang ngầm thông đồng thủy yêu?

Cơ Hạo chưa bao giờ đánh giá cao tiết tháo của thương nhân, vô luận là kiếp trước hay kiếp này, thương nhân truy đuổi lợi nhuận lớn nhất, sẽ luôn làm ra một số sự việc không thể tưởng tượng, làm người thường không thể lý giải. Cho nên Đồ Sơn thương hội thật sự cấu kết thủy yêu, tựa như cũng không có gì không thể lý giải.

Kéo kéo hai lọn râu dài dưới cằm, Cơ Hạo chậm rãi vung tay lên, chỉ về phía chỗ Đồ Sơn thương hội: “Bọn nhỏ, đi, đến đó đi một chút, đi dạo, nhìn xem cái nơi rách nát này có thể có những thứ gì tốt?”

Ba con cá ngựa dẫn đầu, một đội người đông đảo theo phương hướng Cơ Hạo chỉ đi qua.

Dọc theo đường đi đám Cơ Hạo hấp dẫn ánh mắt kinh ngạc của vô số đại yêu, cự yêu——phía sau đại yêu, cự yêu khác đều kéo theo các đám đông thủy tộc sinh vật hung tàn nhất tu thành yêu vật, cái gì cá mập, bạch tuộc, con mực, cá voi, thậm chí rắn biển kịch độc, sứa... càng là chỗ nào cũng có.

Các thủy tộc thiên tính hung tàn, cường hãn đó tu thành yêu vật, mới là chủ lực của đại quân thủy yêu.

Phía sau Cơ Hạo mang theo là một đám như thế nào đây? Một trăm tên... lính tôm toàn thân màu bạc chói mắt, chinh trang rất chinh tề, chiều cao thống nhất ở trên dưới tám thước, thoạt nhìn rất ngon miệng!

Một đám tôm binh ở chợ ẩn tàng vô số cường giả rêu rao khắp nơi, có không ít đại yêu hung tàn nóng lòng muốn thử, bọn họ bẻ tay bẻ chân, muốn bắt mấy tên lính tôm làm điểm tâm ngay tại chỗ!

Cảm nhận được ánh mắt bất thiện ở xung quanh, Cơ Hạo nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, hắc liếc xéo một Hồ Sa đại yêu ven đường một đầu vận sức chờ phát động, một cỗ cường làm cho người ta hít thở không thông cực âm khí tức từ Cơ Hạo trong cơ thể khuếch tán mở ra, một cỗ hồng hoang mãnh thú như hung tàn yêu khí một quyền mà ra, nháy mắt đảo qua toàn bộ chợ.

Đám thủy yêu nóng lòng muốn thử đồng thời cúi đầu, cúi đầu nghe theo, thành thành thật thật ai đi đường người ấy, ai làm việc người ấy, không một ai dám nhìn lính tôm phía sau Cơ Hạo thêm một cái nữa.

“Thế nào, Hạ Mễ, nhìn xem máu thịt ven đường, người cảm con nào tương

đôi ngon miệng, bắt tới để đêm ăn cơm!” Mang theo tiếng cười ác ý, Cơ Hạo cố ý lớn tiếng phân phó một tiếng.

Hạ Mễ không biết làm sao nhìn thủy yêu xung quanh, bị yêu khí đáng sợ Cơ Hạo tản mát ra dọa nhảy dựng. Đám thủy yêu đã có chút kinh hồn táng đảm vội vàng nhanh chân bước đi, không có ai tới gần đoàn người Cơ Hạo trong vòng trăm trượng nữa.

Trong chợ đột nhiên có mấy chục đạo yêu khí cường đại khuếch tán, các luồng khí tức mang tính uy hiếp hướng Cơ Hạo nghiền ép tới. Cơ Hạo cười ngạo nghễ, đỉnh đầu phóng ra một đạo u quang màu lam bạc, hàn ý đáng sợ mang theo áp lực khủng bố đông lạnh thiên địa, không thể phản kháng gào thét hướng khí tức các cự yêu kia tản mát ra nghênh đón.

Hư không hơi nhoáng lên một cái, mấy chục luồng yêu khí giống như bị rắn độc cắn một nhát, vội vã rút về.

Các nơi trong chợ đều truyền đến tiếng rên rỉ của cự yêu yêu hồn bị thương cố gắng đè nén, Cơ Hạo lấy thần thông nguyên thần chấn động trong ‘Diễn’ chi đạo loại, hỗn hợp bí pháp công kích linh hồn của Vực Ngoại Thiên Ma, lại lấy Thái Âm chi lực thúc giục, hẩn tự tìm hiểu ra đại thần thông ‘Thái Âm Lục Hồn Thần Mang’ lần đầu tiên xuất hiện, đã cho toàn bộ thủy yêu đầu sỏ ở chợ này một cú ra oai phủ đầu đáng sợ.

Vô số mệnh lệnh bí ẩn từ các nơi trong chợ truyền ra, nhanh chóng truyền khắp toàn bộ chợ ——lão tôm tít kia rất lợi hại, mở mắt to ra một chút, tuyệt đối không thể trêu chọc lão tôm tít này.

Càng có cự yêu bị Cơ Hạo làm yêu hồn bị thương nặng điên cuồng phân phó dưới trướng thủy yêu —— ai dám trêu vào lão tôm tít này, thì tự băm chính mình đưa qua làm điểm tâm bồi tội đi.

Dùng thực lực cường đại tuyên bố một con mãnh long quá giang đã đến, Cơ Hạo mang theo một đám lính tôm thực lực yếu kém chậm rãi hành tẩu giữa

đường, đi qua từng gian cửa hàng.

Đoàn người Cơ Hạo đi ngang qua mỗi một cửa hàng, đều có một chương quây ánh mắt trong veo, tướng mạo khôn khéo kính cẩn đứng. Bọn họ không nói một lời đứng ở cửa hàng nhà mình, tỉ mỉ đánh giá Cơ Hạo, đánh giá Hạ Mễ và Hoành Hành, đem mỗi một chi tiết thân thể bọn họ đều ghi tạc trong lòng.

Càng có một số cửa hàng chương quây trong lòng ôm một ít linh khuyển, linh hầu... các tiểu gia hỏa khứu giác sâu sắc. Các tiểu gia hỏa thiên phú dị bẩm này hướng về không khí ngửi loạn một phen, đem mùi của bọn Cơ Hạo ghi nhớ hết.

Cơ Hạo nhìn các chương quây cửa hàng cẩn thận đề phòng kia, cười ‘Ha ha’, nhưng cũng không giải thích bất cứ điều gì.

Trong lòng hẳn biết rõ, những người này là tới làm buôn bán kiếm tiền, bọn họ không muốn cuốn vào trong bất cứ tranh cãi nào có thể uy hiếp đến mình, cho nên bọn họ sẽ chú ý bất cứ một yêu ma cường đại nào xuất hiện, như vậy mới có thể bảo đảm mình tránh đi phiền toái và nguy hiểm, tận lực tranh thủ ích lợi.

Về phần các linh khuyển, linh viên kia thu thập khí tức mình sao, Cơ Hạo chỉ nhìn thoáng qua, không để ở trong lòng.

Được ‘Diễn’ chi đạo loại, khí tức hẳn thiên biến vạn hóa, có vô số loại hình thái có thể dùng, các tiểu gia hỏa này lại có thể có tác dụng gì?

Trước mắt bao người, nhóm Cơ Hạo đi tới cửa cách vách Đồ Sơn thương hội, một cửa hàng người Tu tộc mở. Hơn mười chiến sĩ Già tộc cao to khỏe mạnh mặc sáu tầng trọng giáp làm từ da rồng, cầm lưu tinh chùy cán dài, mặt không biểu cảm đứng ở trước cửa, xếp thành hàng chữ Nhất chặn đường đi của Cơ Hạo.

“Muốn vào cửa hàng nhà ta, không có vu tình... Không được!” Một vị chiến sĩ Già tộc cao gần hai trượng vươn tay ra, ồm ồm hướng Cơ Hạo hừ lạnh nói: “Vu tình, trung phẩm, hạ phẩm, không thu, cao phẩm, cực phẩm, vu tình, vô luận

là thuộc tính gì, còn có, giá trị tương đương bảo bối thiên địa sinh thành, chúng ta đều thu!”

Đây là một cửa hàng binh khí người Tu tộc mở, xuyên qua cánh cửa mở rộng, có thể nhìn thấy trong đại sảnh bày các loại giáp trụ, mỗi một món đều là tinh phẩm, mặt ngoài mỗi một món đều có một tầng phù văn giống sóng nước như ẩn như hiện.

Cơ Hạo âm thầm kinh hãi, các giáp trụ này so với giáp trụ đám thương nhân dị tộc Xích Phàn tập bán cho nhân tộc còn mạnh hơn một bậc.

Đám dị tộc này, bọn họ là cố ý dùng phương thức này giúp đỡ thủy yêu, tiêu hao nguyên khí của nhân tộc sao?

Chương 1284: Ánh Sáng Trí Tuệ

Vu tình? Cơ Hạo không thiếu.

Không nói các mạch khoáng siêu cấp vu tình kia trong Nghiêu Sơn lĩnh, chỉ riêng mấy năm nay địa vị cùng thực quyền của Cơ Hạo ở liên minh bộ lạc nhân tộc nước lên thì thuyền lên, trong lễ vật hàng năm từ các thị tộc, bộ lạc đưa đến Nghiêu Sơn thành, vu tình cực phẩm, cao phẩm đã chồng chất như núi.

Càng không cần nói, mấy năm nay Cơ Hạo kéo lưỡi cày, tiêu diệt vô số thủy yêu đầu sỏ chiếm cứ một phương, sau khi càn quét sào huyệt của thủy yêu đó, các loại tài nguyên Cơ Hạo vơ vét càng là một con số thiên văn. vu tình đối với Cơ Hạo mà nói, thực không phải vấn đề gì lớn.

Chậm rãi từ trên lưng cá ngựa bò xuống, chấp tay sau lưng, chậm rãi đi tới trước mặt chiến sĩ Già tộc chặn đường. Đảo cặp mắt trắng dã, nhìn nhìn chiến sĩ Già tộc so với mình cao hơn một mảng lớn, thân thể Cơ Hạo nhoáng lên, khí huyết khổng lồ trong cơ thể lao đi, chợt nghe ‘Rắc rắc’ vài tiếng vang, thân thể Cơ Hạo chợt cất cao khoảng năm thước, lưng còng hẳn vừa vạm cao ngang với chiến sĩ Già tộc này.

Con người một đám chiến sĩ Già tộc chợt co lại, yêu quái lớn nhỏ xa xa thấy một màn như vậy cũng đều hít ngược một ngụm khí lạnh.

Yêu tộc nếu khôi phục nguyên hình, bọn họ có thể tự nhiên biến hóa thân thể lớn nhỏ. Ví dụ như Hắc Thủy Huyền Xà nếu hiện ra bản thể hắc xà, bọn họ có thể đem thân rắn khổng lồ phóng đại đến mấy trăm dặm, cũng có thể áp súc đến ba năm thước.

Nhưng yêu tộc một khi tu thành hình người, hình thái nhân tộc của bọn họ chính là cố định, là rất khó thay đổi. Cái đó không quan hệ với yêu lực tu vi mạnh yếu, mà là quan hệ sự áp chế cùng giam cầm nào đó của thiên địa đại đạo đối với yêu tộc, quan hệ yêu tộc lĩnh ngộ đối với thiên địa đại đạo, quan hệ vận

dụng một số thần thông bí pháp nào đó...

Bất cứ một yêu ma nào có thể tự do biến hóa hình thái thân thể nhân tộc, đều là yêu ma đáng sợ, là đỉnh cao nhất!

“Người rất cường đại, nhưng... không có vu tình, người cũng không thể đi vào!” Ngự khí của chiến sĩ Già tộc chặn đường trở nên khách khí hơn rất nhiều, hân ôn hòa hướng Cơ Hạo hơi hạ thấp người, rất kính cẩn nói: “Đây là quy củ cửa hàng nhà ta, còn xin...”

Chiến sĩ Già tộc đột nhiên ngậm mồm, bởi vì hân không cần thiết nói lời thừa nữa.

Cơ Hạo vung tay, trên bàn tay bao trùm giáp xác thật dày từng tia màu u lam yêu khí hướng bốn phía khuếch tán ra. Yêu khí nồng đậm, cường đại, làm người ta hít thở không thông hóa thành một màn hào quang hình tròn, bao phủ một khoảng đường phổ phạm vi trăm trượng.

‘Xẹt’ một tiếng, yêu khí trên bàn tay Cơ Hạo phóng ra chột thu lại, một ngọn núi nhỏ phạm vi khoảng trăm trượng, cao bảy tám trượng cực phẩm vu tình tạo thành xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Những vu tình này đều là hình thái nguyên thạch, nhỏ thì bằng đầu người, lớn thì bằng vại nước, trên toàn bộ nguyên thạch đều còn mang theo da đá dày mỏng không đồng nhất, từng mảng lớn vu tình màu lam bại lộ ở ngoài, một luồng thủy nguyên linh khí nồng đậm tuôn ra, ngưng tụ thành sương mù màu lam mắt thường có thể thấy được tràn ngập cả con đường lớn.

“Oa! Ngài là khách nhân tôn quý nhất. Mời vào, mời vào, ngài ở chỗ chúng ta có thể đạt được mọi thứ ngài muốn!” Chiến sĩ Già tộc chặn đường mặt đầy nét cười hướng Cơ Hạo cúi đầu thật sâu, vô cùng khiêm tốn cung kính nói: “Mời vào, khách nhân tôn quý, ngài có thể được chúng ta phục vụ cẩn thận nhất.”

‘Hừ’ một tiếng, Cơ Hạo vung tay, đem vu tình chồng chất như núi thu hồi,

chấp tay sau lưng, hai sợi râu tằm thật dài dưới cằm chậm rãi đong đưa, mang theo Hạ Mễ, Hoàn Hành cùng một đám lính tằm đi vào cửa hàng.

Trong đại sảnh rộng rãi của cửa hàng, một lão nhân Tu tộc mặc áo bào đen, trong năm con mắt đều long lánh ánh sáng cơ trí mang theo mấy chục thiếu nữ nhân tộc trẻ tuổi xinh đẹp đã chờ ở nơi đó.

Nhìn thấy Cơ Hạo, hai tay lão nhân Tu tộc đan xen đặt ở trước ngực, hơi hạ thấp người hướng Cơ Hạo cười nói: “Khách nhân tôn quý, hoan nghênh tới cửa hàng của Uy Tư Đình gia tộc. vô luận là giáp trụ, binh khí, pháo đài chiến tranh, hoặc là bất cứ khí giới chiến tranh nào cần, ngài đều có thể ở nơi này tìm được mặt hàng tốt nhất.”

Khoe khoang cười cười, lão nhân Tu tộc trầm giọng nói: “Nếu ngài từng nghe nói tên Uy Tư Đình gia tộc, ngài nên biết, Uy Tư Đình gia tộc, nắm giữ trí tuệ cao thâm nhất, tri thức uyên bác nhất Ngu triều, gia tộc bọn ta có địa vị siêu nhiên, mọi thứ gia tộc bọn ta sản xuất, đều là tốt nhất.”

Cơ Hạo ngây dại, hẩn ngạc nhiên nhìn lão nhân Tu tộc, chợt ngẩng đầu nhìn nhìn tấm biển treo ngoài cửa hàng.

Chính giữa tấm biển hợp kim đen nhánh, một con mắt dựng thẳng long lánh hào quang mơ hồ như ẩn như hiện. Cơ Hạo gật gật đầu, quả nhiên là cửa hàng của Uy Tư Đình gia tộc.

Uy Tư Đình gia tộc đó, Cơ Hạo cũng không nghĩ tới, mình tùy ý tìm một cửa hàng cách cửa hàng Đồ Sơn thương hội gần nhất, lại xuất phát từ gia tộc ở trong dị tộc có địa vị siêu nhiên độc đáo này.

Ngu triều có mười hai chi mạch, có mười hai vị chấp chính đại đế, bọn họ gặt gao khổng chế quyền lực thế tục của Ngu triều, vô số gia tộc Già tộc và Tu tộc bám vào dưới cánh chim mười hai chấp chính gia tộc, toàn bộ tài phú, quân đội, toàn bộ tài nguyên, đất đai, đều thuộc về mười hai chấp chính gia tộc này chúa tể, phân phối.

Chỉ có Tu tộc Uy Tư Đình gia tộc, thoát ly hệ thống tùy tùng mười hai chấp chính đại đế. Tộc nhân bọn họ bàng quan, không chịu quyền lực của mười hai chấp chính đại đế ảnh hưởng, ngược lại là toàn bộ chấp chính đại đế, đều sẽ cẩn thận tạo quan hệ tốt với Uy Tư Đình gia tộc.

Dựa theo tình báo liên minh bộ lạc nhân tộc những năm gần đây thu thập, càng có một số gia tộc Tu tộc cố ý vô tình tiết lộ ra tình báo có thể biết, từ Uy Tư Đình, ở quê nhà dị tộc, ở Bàn Cổ thế giới, Uy Tư Đình liên đại biểu trí tuệ.

Uy Tư Đình gia tộc nhiều thế hệ trí giả xuất hiện ừn ừn, bọn họ là người quản lý văn minh dị tộc, tương đương với nhân vật ám vệ của nhân tộc, phụ trách ở thời điểm dị tộc văn minh phát sinh nguy cơ thật lớn, truyền thừa, sinh sản, một lần nữa khôi phục ánh sáng văn minh dị tộc.

Năm đó đại quân dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, là một đám người sa cơ thất thế của dị tộc tạo thành đội ngũ thám hiểm, mà trong những người này, thế mà lại có một vị trí giả Uy Tư Đình bởi vì phạm tội cực lớn mà bị gia tộc khu trục.

Vị trí giả này có trí tuệ vượt quá tầm thường, trong đầu ghi lại lượng lớn kết tinh văn minh, là hãn ở Bàn Cổ thế giới xây dựng lại hệ thống văn minh dị tộc, để Ngu triều ở Bàn Cổ thế giới có được ưu thế mang tính áp đảo đối với nhân tộc.

Hãn ở Bàn Cổ thế giới sinh sản huyết mạch, thành lập chi nhánh Uy Tư Đình gia tộc. Gia tộc này ở Ngu triều cũng đã có địa vị siêu nhiên, mỗi tộc nhân của bọn họ đều tương tự Đại Vu tế trong bộ lạc nhân tộc, được toàn bộ dị tộc nhân tôn kính.

“Uy Tư Đình gia tộc, ta sống nhiều năm như vậy, đương nhiên biết uy danh Uy Tư Đình gia tộc.” Cơ Hạo nhìn lão nhân Tu tộc kia, cảm thụ được khí chất trên người hãn không giống với người thợ Tu tộc khác, tò mò Hỏi: “Chẳng lẽ, ngài xuất thân gia tộc ‘Ánh sáng trí tuệ’ sao?”

‘Ánh sáng trí tuệ’, đây là một cái thường dùng nhất trong vô số tôn xưng của dị tộc đối với Uy Tư Đình gia tộc, về sau nhân tộc cũng tiếp tục sử dụng những danh hiệu này.

Lão nhân Tu tộc căng thẳng cười: “Bạch Vũ * Uy Tư Đình, ngài có thể xưng ta Bạch Vũ tiên sinh, ta nghĩ như vậy tương đối phù hợp thói quen trao đổi của các người. Không sai, ta là một thành viên của Uy Tư Đình gia tộc vĩ đại, ta phụ trách toàn bộ giao dịch nơi này.”

Nhún nhún bả vai, Bạch Vũ cười nói: “Khách nhân bình thường, là không đáng ta tự mình tiếp kiến, nhưng ngài là một vị khách nhân tôn quý, cho nên... Ngài xem, ngài thích uống máu sống, hay là rượu mạnh, hay là đồ uống nào khác? Chúng ta có thể ngồi xuống, từ từ bàn bạc!”

Cơ Hạo bữu bữu môi, cười khan nói: “Ta sống nhiều năm như vậy, hiểu rất rõ một số đạo phong nhã. Máu sống, rượu mạnh cái gì đó thì thôi, kiếm chút trà đi! Không sai, chúng ta có thể từ từ nói chuyện.”

Chương 1285: Hào Khách

Vách tường san hô màu xanh ghép thành mai trơn bóng như gương, hoa văn thiên nhiên của san hô hợp thành bức họa sơn thủy mỹ lệ, khí thế hùng hồn, ngồi ở trong phòng tiếp khách tinh xảo đẹp đẽ, thế mà lại cho người ta một loại cảm giác thân ở trong núi sâu, cạnh nước biếc.

Cái bàn làm từ san hô màu trắng cũng mai trơn bóng đẹp đẽ, thiếu nữ nhân tộc xinh đẹp bưng khay trà xác xà cừ cực lớn chế thành, thật cẩn thận dâng lên ấm trà cùng chén trà. Một luồng khí nóng từ miệng ấm trà chảy ra, một mùi thơm thanh nhã nhất thời tràn ngập cả căn phòng.

Bạch Vũ rót cho Cơ Hạo một chén trà nóng, Cơ Hạo bưng chén trà lên, cẩn thận tỉ mỉ ngắm chén trà trong tay sử dụng hắc thiết chế thành, tạo hình cổ xưa lại có thú tao nhã.

Cẩn thận quan sát một phen, trái tim Cơ Hạo khẽ run rẩy vài cái.

Chén trà hẳn là dùng cả một khối sắt trải qua đập rèn không gián đoạn thành hình, chén trà tạo hình phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã, bên trên còn lưu lại dấu vết đập chùy. Trong mắt người thường, đây là một cái chén trà sắt bình thường, nhưng trong mắt Cơ Hạo, cái chùy đó sau khi lưu lại dấu vết ở trên chén trà, phối hợp hoa văn trên chén trà, vừa lúc là một cái ‘Hậu Thổ Uẩn Sinh phù văn’ dày nặng giản dị.

Hậu thổ, nâng đỡ vạn vật, tắm bổ vạn vật, nuôi dưỡng vạn vật, chất chứa lực lượng sinh mệnh vô hạn.

Hậu Thổ Uẩn Sinh phù văn, chính là trong hậu thổ đại đạo tách ra một phù văn đại biểu hậu thổ sinh mệnh pháp tắc. Vu tế nhân tộc đem phù văn này điêu khắc ở trong chậu hoa, cây hoa lớn lên sẽ đặc biệt tươi đẹp.

Mà chén trà này, không dùng thủ pháp điêu khắc phù văn, hoàn toàn là dựa

vào đập từng chùy một, mượn dùng dấu vết tựa như trời tạo ra, đem Hậu Thổ Uẩn Sinh phù văn này và chén trà kia hòa hợp một thể. Đây là một loại bí pháp cao minh hơn xa so với ‘Phù văn triện khắc’ gấp trăm lần, ít nhất trong vu tế nhân tộc hiện tại, Cơ Hạo chưa nghe nói có ai có được thủ đoạn như vậy.

Hài hòa, tự nhiên, người thợ đúc chén trà này, tay nghề đã đến trình độ gần với đạo.

“Chén trà tốt! Dùng chén trà này uống trà, tuổi thọ cũng sẽ kéo dài rất nhiều năm nhỉ?” Cơ Hạo một lời đã nói ra chỗ tốt của chén trà.

Bạch Vũ ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo một cái. Hắn ở trong cửa hàng này, từng dùng một bộ đồ trà này tiếp đãi rất nhiều khách nhân muôn hình muôn vẻ, chỉ có Cơ Hạo không khen mùi vị nước trà ngon, mà là khen công hiệu thần kỳ của chén trà.

Vén vẹn một tên thủy yêu, cho dù sống lâu một chút, cũng không nên có kiến thức như vậy!

Cho dù ‘Hạ Nhật’ lão tôm tít yêu này có chút kỳ ngộ, hắn cũng chỉ nên quen thuộc các loại phù văn thủy thuộc tính, nhưng ‘Hạ Nhật’ lại liếc một cái đã nhìn thấu dấu vết trên chén trà này tổ hợp lại, chính là một phù văn thổ thuộc tính giấu cực sâu!

“Hảo nhãn lực! Ngài đối với thực lực của Uy Tư Đình gia tộc chúng ta có hài lòng không?” Bạch Vũ đè nén sự chấn động trong lòng, cười hướng Cơ Hạo gật đầu nói: “Thực không thể ngờ, Hạ Nhật tiên sinh lại có ánh mắt như vậy.”

“Một thân yêu pháp thần thông này của ta, cũng không phải từ trên trời rơi xuống.” Cơ Hạo cười cười cao thâm khó lường, uống một ngụm hết nước trà trong chén trà, công khai đem chén trà nhét vào trong tay áo, còn rất hài lòng lấy tay vỗ vỗ tay áo.

‘A’, Bạch Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Cơ Hạo, hắn từng gặp vô số khách nhân

cổ quái, nhưng đem đồ uống trà chủ nhân đãi khách trực tiếp nhét trong tay áo thế này, đây quả thật là người đầu tiên.

Người nói không tính toán đi, một bộ đồ uống trà này cũng là tinh phẩm trưởng lão cấp đại sư của Uy Tư Đình gia tộc tự tay từng chùy đập ra.

Người nói tính toán đi, người đường đường Uy Tư Đình gia tộc, lại vì một chén trà trở mặt với khách nhân tới cửa, chuyện này truyền ra ngoài, Uy Tư Đình gia tộc còn có mặt mũi nào không?

Bạch Vũ nhìn Cơ Hạo lắc lư tay áo, không khỏi ở trong lòng thầm mắng, lão tôm tít tinh này sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ? Hắn từng gặp nhiều cự yêu rồi, hung tàn, gian trá, độc ác, giết người như ma làm nhiều việc ác, chỉ có chưa từng gặp Cơ Hạo loại không biết xấu hổ này!

“Ngài nếu thích, lúc đi, bộ đồ uống trà này sẽ tặng cho ngài!” Khóe miệng Bạch Vũ giật giật, dứt khoát quảng cáo cho nhà mình: “Một bộ đồ uống trà này, một ấm trà, tám chén trà, có thể bày ra ‘Bát Phương Hậu Thổ Dưỡng Sinh Huyền Trận’, có thể làm phòng ốc phạm vi một dặm trở nên bừng bừng sinh khí, cho dù là cọc gỗ nát chết héo vạn năm đặt ở trong khu vực này, cũng có thể một lần nữa toả sáng sinh cơ!”

Bạch Vũ kiêu ngạo hơi nâng cằm: “Cũng chỉ Hạ Nhật tiên sinh khách quý như vậy, mới có đãi ngộ như vậy. Một bộ đồ uống trà này ra từ tay một vị trưởng lão của Uy Tư Đình gia tộc, không dễ dàng truyền ra ngoài.”

Trong lời nói của Bạch Vũ, ít nhiều có ý tứ như vậy—— cái gọi là khách quý, mới có tư cách được ưu đãi như vậy; mà khách nhân thế nào mới là khách quý? Ha ha, ha ha, Hạ Nhật ơi, lão tôm tít, người cứ tự mình cân nhắc đi!

Người không móc ra nhiều vu tình cùng bảo bối khác một chút, người cũng dám nói người là khách quý?

Cơ Hạo bắt chéo chân, cái chân dài nhỏ bao trùm giáp xác thật dày, hơi phản

xạ ánh bạc nhoáng lên. Hắn rất nhanh nhẹn đem cả một bộ đồ uống trà Bạch Vũ hứa hẹn cho hắn nhét vào trong tay áo, không đỏ mặt chút nào cười cười, giờ mới mở miệng nói: “Ừm, đa tạ Bạch Vũ tiên sinh rồi, bộ đồ uống trà này, ta thật sự thích.”

Thở một hơi thật dài, Cơ Hạo vươn hai tay, rất thâm tình nắm tay Bạch Vũ.

Bạch Vũ bị động tác đột ngột của Cơ Hạo dọa giật mình, cảm thụ được lòng bàn tay Cơ Hạo nhô lên gai nhọn bé nhỏ, không quen thân cận với người ta như vậy Bạch Vũ cười gượng nói: “Hà tộc tiên sinh, ngài đây là?”

“Hà tộc chúng ta, mệnh khổ!” Cơ Hạo ngửa mặt lên trời thở dài: “Khổ, thực khổ!”

Nắm chặt tay Bạch Vũ, Cơ Hạo khổ sở nói: “Hà tộc chúng ta, huyết mạch thấp kém, thủy tộc khác đều có khả năng hóa rồng, nhưng Hà tộc chúng ta... Không cần nói nữa, tôm khắp lạch ngòi, khắp hồ lớn, khắp biển, bất cứ một vị thủy yêu nào có chút tu vi phát ra yêu khí cảm nhiễm các con tôm nhỏ kia, không cần tới mấy tháng sẽ là một đám lính tôm!”

“Không có đầu óc, không có khí lực, chỉ biết gào to nhảy nhót mù quáng, đám nhỏ Hà tộc chúng ta, không một ai có thành tựu. Các đại yêu chém giết đánh nhau với người ta, xông lên trước nhất chính là các con tôm ngốc đó. Chết sớm nhất, chết thảm nhất, chết nhiều nhất, chính là các con tôm ngu xuẩn kia!”

Cơ Hạo thở dài nói: “Bạch Vũ tiên sinh, người nói, vô số năm qua, Hà tộc chúng ta vô duyên vô cớ đã chết bao nhiêu đứa nhỏ tốt?”

Bạch Vũ cười gượng, không hé răng.

Thủy tộc chinh chiến, chết nhiều nhất đương nhiên là lính tôm rồi! Cho dù đám lính tôm đó không chết hết, bọn họ cũng là thức ăn của thủy tộc khác! Không nói các đại yêu, cự yêu kia, chỉ cá voi, long kinh các loài bình thường,

bọn họ một miếng có thể nuốt tôm tép lấy ngàn vạn để tính. Lính tôm sao, vốn chỉ là tiêu hao phẩm của thủy tộc thôi!

“Ta cảm thấy, loại chuyện này không thể tiếp tục nữa!” Cơ Hạo rất nghiêm túc nắm tay Bạch Vũ, ẩn tình đưa tình nhìn hắn: “Cho nên, ta muốn, chọn lựa một đám nhỏ tinh nhuệ, truyền thụ bọn nó yêu pháp thần thông cao minh, để bọn nó mặc vào giáp trụ hoàn mỹ, cầm binh khí cường đại, tốt nhất còn có vài toà thành lũy chiến đấu vân vân...”

Hào khách, tuyệt đối là hào khách, Bạch Vũ hưng phấn hẳn lên.

Số lượng lính tôm lấy ức vạn để tính, Cơ Hạo muốn võ trang lính tôm, trang bị hẳn cần tuyệt đối là một con số thiên văn.

“Ngài cần bao nhiêu trang bị?” Bạch Vũ hỏi Cơ Hạo rất thẳng.

Cơ Hạo trầm mặc chốc lát, rất nhà giàu mới nổi hỏi lại Bạch Vũ: “Các người, có thể cung cấp bao nhiêu trang bị?”

Cơ Hạo cười rất sáng lạn, Bạch Vũ thì thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời kêu vui vẻ —— quả nhiên là hào khách, so với đám yêu vương, cự yêu keo kiệt kia hào sảng hơn gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần!

Chương 1286: Rút Củi Dưới Đáy Nồi

Uy Tư Đình gia tộc ở trong dị tộc có lực ảnh hưởng vượt quá tưởng tượng.

Nhất là khi Bạch Vũ đưa danh sách các loại quân giới trang bị bọn họ có thể cung cấp đặt ở trước mặt Cơ Hạo, Cơ Hạo đối với thực lực gia tộc bí ẩn kia phía sau Bạch Vũ có nhận thức càng thêm trực quan.

Đầu lâu Bạch Trạch trắng như tuyết chế thành thẻ xương, dài một thước hai, rộng sáu tấc, dày khoảng ba tấc. Cơ Hạo thưởng thức cốt giản trong tay, lại nhận rõ thêm vài phần thực lực Uy Tư Đình gia tộc.

Đây chính là đầu lâu thượng cổ thần thú Bạch Trạch, bọn họ thế mà lại dùng để chế thành cốt giản chứa đựng tin tức.

Chỉ tay một cái, một mảng lớn vân quang thụ khí từ trong cốt giản phun ra, chữ viết rậm rạp phối hợp lượng lớn hình ảnh xuất hiện trước mặt Cơ Hạo. Các hình ảnh này chỉ to bằng bàn tay, nhưng đều tinh tế tỉ mỉ trông rất sống động, mỗi một chi tiết đều tinh diệu đến cực điểm.

Có giáp trụ, có mũ giáp, có bảo vệ tay, có bảo vệ đùi, có bảo vệ bàn tay, có bộ kiện treo bên ngoài các loại giáp trụ.

Có đao, có kiếm, có trường thương đại kích, cũng có cung mạnh nỏ cứng, càng có các loại khiên nặng nhẹ, cùng với nguyên bộ tên các vật.

Có thần tháp Ngu tộc, có ngọn núi bay, càng có các loại thành lũy bay làm hoàn toàn từ kim loại, một tòa thành lũy bay lớn nhất trong đó cạnh dài khoảng mười dặm, trong pháo đài chia làm cao thấp năm mươi tầng, đủ để chứa trên trăm vạn chiến sĩ tinh nhuệ ở bên trong đóng quân chuẩn bị chiến tranh.

Bên cạnh mỗi một hình ảnh đều có chữ viết nhỏ bé giải thích kỹ ưu điểm của các quân giới này, ví dụ như nói giáo dùng phù văn mang tính sát thương gì, có

thể xuyên thấu trọng thuẩn làm từ tấm thép dày bao nhiêu.

Lại ví dụ như nói tấm khiên nơi này sử dụng phù văn thể nào, có thể thừa nhận bao nhiêu lần một đòn toàn lực cấp Đại Vu, có thể thừa nhận bao nhiêu lần cấp Vu Vương công kích mãnh liệt, có thể ngăn cản mấy lần Vu Đế công kích mà không tổn hại.

“Hạ Nhật tiên sinh, bởi vì chúng ta nhất trí xem trọng đối với tương lai của Cộng Công thần tộc, chúng ta cho rằng, Cộng Công thần tộc nhất định có thể thay thế nhân tộc, trở thành chúa tể một phương thiên địa này.” Bạch Vũ mỉm cười hướng Cơ Hạo nói: “Chúng ta càng biết, đại quân thủy tộc quy mô khổng lồ, điểm yếu duy nhất là ở phương diện quân giới rất thiếu, thua xa nhân tộc quân giới hoàn mỹ.”

Hít sâu một hơi, Bạch Vũ thành khẩn nói: “Cho nên, chúng ta chế định chính sách giá phi thường hậu đãi. Ví dụ như nói một lô Trảm Long Dao này, Trảm Long Dao có thể tạo thành sát thương thật lớn đối với lân giáp long tộc cấp Vu Vương, quá khứ chúng ta giá bán một thanh là một trăm vạn cực phẩm vu tinh, mà lần này, chúng ta chiết khấu tám phần!”

“Chiết khấu tám phần, toàn bộ quân giới, đều ở trên giá quá khứ cung ứng chiết khấu tám phần.” Bạch Vũ mỉm cười nhìn Cơ Hạo: “Uy Tư Đình gia tộc chúng ta ở nơi này tích trữ quân giới nguyên bộ đủ võ trang một trăm vạn người, thần tháp công phòng lưỡng dụng cường đại ba ngàn tòa, thành lũy chiến tranh một tòa, mười ngọn núi bay, các loại tên nỏ lấy trăm triệu để tính.”

“Một trăm vạn người?” Cơ Hạo khinh miệt nhìn quét Bạch Vũ một cái: “Bạch Vũ tiên sinh, người biết chiến sĩ Hà tộc chúng ta có bao nhiêu không? Người biết, chỉ Quỷ Môn doanh địa, lính tôm dưới trưởng Hạ Mễ cháu ta đã có bao nhiêu?”

Ngạo nghễ ngẩng đầu lên, Cơ Hạo bắt chéo chân ngạo nghễ nói: “Đồ ta mua, chỉ mua, chưa từng cân nhắc giá. Không chỉ có Hà tộc, còn có Giải tộc cùng vạn

mệnh với Hà tộc chúng ta, ta cũng chuẩn bị mời chào mấy Giải tộc cường thịnh quy phụ... Cho nên...”

“Cho nên, trước đó ta đã đem toàn bộ Tu tộc thương hội chín đại long môn giao hảo với Uy Tư Đình gia tộc ta, số liệu tồn kho toàn bộ quân giới của bọn họ đều cầm tới.” Bạch Vũ vung tay lên, trong cốt giản Bạch Trạch phun ra một mảng lớn hào quang, vô số hình ảnh và văn tự tràn ngập toàn bộ phòng tiếp khách.

Số liệu quân giới lấy ngàn vạn để tính xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, phía sau mỗi một hình ảnh đều đánh dấu các quân giới ra từ tay người thợ Tu tộc có đặc thù gì, số lượng tồn kho bao nhiêu, giá như thế nào.

“Chín đại long môn, toàn bộ quân giới ra từ tay người thợ Tu tộc, đều ở đây.” Bạch Vũ mỉm cười nhìn Cơ Hạo, không phải không kiêu ngạo nói: “Phải thừa nhận một điểm, tay nghề bọn họ, có khác biệt rất lớn với thợ cao tay nghề của Uy Tư Đình gia tộc ta, cho nên quân giới cùng cấp bậc, tộc ta cung ứng giá chiết khấu tám phần, bọn họ là chiết khấu sáu phần.”

Cơ Hạo nheo mắt, nhìn Bạch Vũ lạnh nhạt nói: “Bạch Vũ tiên sinh có thể làm chủ thay bọn họ?”

Bạch Vũ ôn hòa mà tự tin cười, hãnh ưỡn ngực lên, trong năm con mắt trên mặt đồng thời hiện lên một mảng tinh quang sắc bén: “Bất cứ một tộc nhân chính thức nào của Uy Tư Đình gia tộc, đều có thể thay người các gia tộc đó làm chủ.”

‘Người các gia tộc đó’, khi nói đến từ này, Bạch Vũ không chút che dấu nét khinh thường trên mặt hãnh.

“Như vậy thì quá tốt rồi! Ta lấy hết!” Cơ Hạo chỉ chỉ vô số hình ảnh và văn tự lơ lửng trên không phòng tiếp khách, dị thường hào sảng nói: “Toàn bộ, ta lấy hết. tính tổng giá trị đi!”

Trong phòng tiếp khách lặng ngắt như tờ, Bạch Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạo, mấy thị nữ đứng ở một bên trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạo, ngay cả Hạ Mễ cùng Hoành Hành bên người Cơ Hạo, đều vẻ mặt gập quỵ nhìn Cơ Hạo.

“Quân giới Nơi này, có thể võ trang hơn... Hơn trăm triệu tinh nhuệ!” Bạch Vũ khàn khàn nói: “Hạ Nhật tiên sinh, ngài...”

“Hơn trăm triệu tinh nhuệ sao, lính tằm tướng của chín đại long môn có bao nhiêu?” Cơ Hạo nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ta người này, sống nhiều năm như vậy, mềm lòng... không thể nhìn con cháu đồng tộc bị chém xác nằm khắp nơi, không thể nhìn bọn nhỏ Giải tộc đều là giáp giới nhất tộc bị người ta đập thành bánh thịt.”

Nâng ngón tay lau lau khóe mắt khô khốc, Cơ Hạo ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Mềm lòng rồi, mềm lòng, đây rốt cuộc là ưu điểm, hay là khuyết điểm?”

Khóe mắt Bạch Vũ nhảy dựng, vội vàng dựng ngón tay cái cười nói: “Ưu điểm, tuyệt đối là ưu điểm! Hạ Nhật tiên sinh có thể có một tấm lòng trắc ẩn... Cái này, cái này có lẽ chính là nguyên nhân lớn nhất Hạ Nhật tiên sinh ngài có thể có trí tuệ cao như thế, có thể có thành tựu hôm nay nhỉ?”

Hai tay mười ngón nhanh chóng ấn một cái, Bạch Vũ nhanh chóng báo ra một con số thiên văn: “Hạ Nhật tiên sinh, đây là tổng giá trị một lô quân giới này... Ngài là hoàn toàn dùng vu tinh trả tiền, hay là dùng bảo bối khác bù vào?”

Ngón tay Cơ Hạo ở trên bàn san hô tròn nhẹ nhàng gõ gõ, giáp xác cứng rắn trên ngón tay cùng san hô va chạm lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Leng keng’. Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Trả trước một bộ phận tiền đặt cọc, sau đó ta lãnh một bộ phận quân giới, cứ trả hết một bộ phận vu tinh. “

Bạch Vũ khẽ nhíu mày, phương thức trả tiền như vậy phi thường hợp tình hợp lý, hẳn phi thường cao hứng Cơ Hạo có thể đưa ra phương thức trả tiền như

vậy.

Nhưng Cơ Hạo tiếp tục nói: “Chẳng qua, các bảo bối này, coi như là của ta rồi, là ta đặt rồi. Trừ ta, các người không thể để người khác cầm đi cho dù một mũi tên. “

Nụ cười của Bạch Vũ hơi cứng đờ, điều kiện này của Cơ Hạo...

Nhưng không chờ Bạch Vũ mở miệng thương thảo điều kiện, Cơ Hạo đã lấy ra mười tám viên bảo châu màu bạc to bằng quả trứng ngỗng.

Bảo châu ánh bạc rực rỡ lơ lửng ở trước mặt Cơ Hạo, nơi châu quang môn lung chiếu, nhiệt độ giảm xuống thẳng tắp, một luồng Thái Âm hàn khí đáng sợ thổi quét bốn phía, trong tiếng ‘Rắc rắc’, mặt đất, trần nhà, vách tường đều bị một tầng huyền băng màu bạc trong suốt bao bọc.

“Mười tám viên Thái Âm Ngưng Hồn Bảo Châu này, chính là một bộ phận tiền đặt cọc!”

Cơ Hạo liếc xéo Bạch Vũ một cái.

Bạch Vũ trầm mặc một lát, dùng sức gật gật đầu: “Các quân giới này, ở trước khi Hạ Nhật tiên sinh trả tiền nhận hàng, không ai có thể lấy đi một mũi tên. đây là hứa hẹn của Uy Tư Đình gia tộc ta.”

Chương 1287: Chủ Động Mời

“Chuyện này, cứ quyết định như vậy đi!”

Chấp tay sau lưng, còng lưng, Cơ Hạo chậm rãi đi từng bước một ra khỏi cửa hàng Bạch Vũ phụ trách. Mười tám viên Thái Âm Ngưng Hồn Bảo Châu, cộng thêm một đồng cực phẩm vu tinh, một mình Cơ Hạo đã lũng đoạn toàn bộ quân giới trong tay dị tộc ở chín đại long môn.

Cho dù dị tộc phía sau đám Bạch Vũ muốn từ Lương Chử bổ sung nguồn hàng, tin tưởng triệu tập nhiều quân giới như vậy, đối với dị tộc cũng không phải một việc thoải mái, chắc chắn phải hao phí không ít thời gian.

Mà thời gian, đối với nhân tộc hiện tại cũng vậy, đối với Cộng Công thủy tộc hiện tại cũng thế, đều là khẩn cấp nhất.

Cơ Hạo nắm giữ lô quân giới này, bọn thủy yêu kia cũng chỉ có thể tiếp tục dùng xương cốt, gậy gỗ thô sơ đi chém giết với quân đội tinh nhuệ của nhân tộc, bọn hắn vẫn chỉ có thể dựa vào lân giáp trên thân mình ngăn cản đao kiếm sắc bén trong tay chiến sĩ nhân tộc.

Rút củi dưới đáy nồi đóng băng lô quân giới này, sức chiến đấu của đại quân thủy yêu chín đại long môn ít nhất bị suy yếu đi ba thành, con số thương vong cùng tốc độ lên băng của bọn chúng, cũng sẽ bởi vì một chuyến đi này của Cơ Hạo được nhanh chóng tăng lên.

Mà Cơ Hạo trả giá bé nhỏ không đáng kể, một ít vu tinh đánh cướp từ trong sào huyết thủy yêu, còn có dùng Thái Âm đạo đài lâm thời ngưng tụ mười tám viên bảo châu Thái Âm chi khí kết tinh. đối với Cơ Hạo có được Thái Âm đạo đài mà nói, loại bảo châu Thái Âm chi khí ngưng tụ thành kết tinh này chỉ cần hao phí chút nguyên khí, muốn bao nhiêu cũng được.

Nhưng đối với người căn bản không thể tìm hiểu Thái Âm chi đạo mà nói,

mười tám viên Thái Âm bảo châu này chính là vật báu vô giá thứ thiệt.

“Chuyện này, tự nhiên cứ đặt ra như vậy. Còn mong Hạ Nhật tiên sinh tin tưởng chúng ta thành tín, ngài không mở miệng, không ai có thể điều đi của ngài cho dù một mũi tên.” Bạch Vũ đi theo phía sau Cơ Hạo, cười đến mức mắt cũng nheo lại thành năm đường kẻ.

Trong đại sảnh, một trăm tên lính tôm được lựa chọn kỹ càng mặc vào giáp trụ phù văn Uy Tư Đình gia tộc rèn kỹ lưỡng, đeo khiên vảy rồng nhẹ, cầm ‘Thứ Long Thương’ đặc chế so với thân thể bọn họ phải dài hơn bảy tám lần.

Giáp trụ kiểu phong bế hết mặc ở trên người, một tầng hào quang phù văn dày bằng bàn tay nhọn nhọn ở mặt ngoài giáp trụ, đây chính là đỉnh cấp giáp trụ cấp Vu Đế công kích cũng có thể ngành kháng bảy tám lần! Các lính tôm vốn khí tức nhỏ yếu, thế mà bỗng dưng sinh ra một phần sát khí凛冽, nhìn qua rất uy vũ hùng tráng.

Tương tự là tám khiên có thể đỡ được công kích cấp Vu Đế, cộng thêm ‘Thứ Long Thương’ bí pháp Uy Tư Đình gia tộc chế tạo, có thể thoải mái xuyên thủng thân thể Vu Vương đỉnh phong, lại thêm trên đầu thương bôi một tầng độc tố đáng sợ, các lính tôm thực lực ngay cả Tiểu Vu bình thường cũng không bằng đã có lực lượng ở trên chiến trường uy hiếp cường giả cấp Vu Vương.

“Rất khá, Hạ Mễ à, hai ngày nay vất vả một chút, đem bọn nhỏ bên người chúng ta đều vũ trang hẳn lên.” Cơ Hạo còng lưng, hài lòng nhìn đám lính tôm đứng chỉnh tề ở trước mặt, cười ha ha nói: “Chọn mười vạn lính tôm mặc trọng giáp, cầm trường thương đại kích chuẩn bị chém giết cận thân, lính tôm tướng của khác, có bao nhiêu tính bấy nhiêu, toàn bộ mặc khinh giáp, dùng cung nỏ!”

‘Không tệ’, đứng ở một bên Bạch Vũ âm thầm cho Cơ Hạo một tiếng tán thưởng, không ngờ được lão tôm tít tinh này còn biết một ít đạo dụng binh.

Đám lính tôm tướng của cho dù mặc vào giáp trụ cường đại hơn nữa, cầm binh khí hoàn mỹ nữa, cơ sở của bọn họ vẫn là lính tôm tướng của, phản ứng,

tốc độ, lực lượng cùng thần thông bí pháp... của bọn họ gầy yếu như cũ, chiến lực bọn họ ở trên chiến trường chính diện có thể phát huy vẫn có hạn.

Nhưng phát cho lượng khổng lồ cung nỏ phù văn, không quan tâm vạn mũi tên cùng bắn mà nói, cho dù là lính tôm tướng cua, cũng có khả năng loạn tiễn bắn chết Vu Vương.

“Còn cần phiền Bạch Vũ tiên sinh... trên toàn bộ mũi tên, đều tẩm độc đi!” Cơ Hạo cười ha ha xoay người, hạ giọng hướng Bạch Vũ nói thầm một câu.

Bạch Vũ cười gật gật đầu, hắn nghiêm túc nói: “Hạ Nhật tiên sinh yên tâm, giao cho Uy Tư Đình gia tộc chúng ta, khẳng định tẩm lên mũi tên của ngài kịch độc mãnh liệt nhất. Dùng ở trên chiến trường, tự nhiên là phát tác hiệu lực càng nhanh càng tốt, càng trí mạng càng tốt!”

Cơ Hạo cười liếc Bạch Vũ một cái, hai người đồng thời cười lên ‘Ha ha’.

Cười vài tiếng, tay phải Bạch Vũ thò vào tay áo trái, nhẹ nhàng rút ra một phần thiệp mời dùng miếng ngọc chế thành, bên trên dùng tơ vàng khảm ra đồ án phức tạp hoa mỹ. Dem thiệp mời đưa tới trong tay Cơ Hạo, Bạch Vũ khẽ cười nói: “Hạ Nhật tiên sinh là khách nhân tôn quý nhất của chúng ta, cho nên hội đấu giá loại lớn đêm mai, ngài nhất định phải tham dự, nếu không hội đấu giá này cũng sẽ mất đi hào quang.”

Râu dài dưới cằm Cơ Hạo run lên, hắn ở chỗ Bạch Vũ đặt hàng lượng quân giới khổng lồ, thiệp mời hội đấu giá này liên tục tới cửa?

Như vậy cũng tốt, đỡ cho hắn còn cần tự đi hao phí tâm tư tìm hiểu sự việc phương diện này. Thường thức thiệp mời chế tạo tinh mỹ, Cơ Hạo mỉm cười nói: “Còn có loại chuyện này? Hội đấu giá? hắc hắc, xem ra ta cần chuẩn bị thêm chút vu tình rồi!”

“Nhất định khiến ngài không uống chuyến đi này, nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!” Bạch Vũ cười rất sáng lạn, hắn cố ý vô tình lộ ra nói: “Trên hội

đấu giá đêm mai, sẽ có chí bảo từ trong long cung long tộc tuần ra xuất hiện, đối với thủy tộc hiệu lực cực lớn, ngài tuyệt đối đừng bỏ lỡ.”

Chí bảo từ Long cung tuần ra?

Nói như vậy, sào huyết long tộc cũng xuất hiện lỗ thủng rồi? Cơ Hạo nhìn Bạch Vũ, ra vẻ kinh hỉ cười nói: “Như vậy sao? vậy, đêm mai ta là nhất định phải lấy được bảo bối kia.”

Ở dưới Hạ Mễ và Hoành Hành nâng đỡ, ‘run rẩy’ cười ở trên lưng cá ngựa, Cơ Hạo quát khẽ một tiếng, con cá ngựa nhẹ nhàng trượt về phía trước. Bạch Vũ và một đám cấp dưới đứng ở trước cửa hàng, mặt mang nụ cười mỉm hướng Cơ Hạo cúi đầu hành lễ thật sâu, nhìn theo hẩn dẫn người rẽ qua góc đường phía trước, lúc này mới cười ha ha trở về trong cửa hàng.

Vừa mới đi qua góc đường, ven đường một ngã rẽ đầu đường đã có một nam tử trung niên mặc áo dài màu xanh, bộ dạng tiêu sái tuấn lãng bước ra vài bước, cười ha ha chặn vật cười của Cơ Hạo.

“Chặn đường ta, ngươi là chuẩn bị đánh cướp?” Cơ Hạo nhìn nam tử trung niên khí chất tiêu sái, dung mạo tuấn lãng, càng thêm làn da trắng nõn trơn bóng này, quái thanh quái khí nói: “Nhưng đánh cướp ư, ngươi không thấy được, phía sau ta có nhiều người như vậy sao?”

‘Soạt’ một cái, một trăm lính tôm đồng thời giờ Thứ Long Thương, mũi thương đẩy ở trên trường bào của nam tử trung niên, chỉ cần hơi dùng sức một chút, là có thể đâm vào trong thân thể hắn.

“Hạ Nhật tiên sinh chớ trách, ở nơi này, tại hạ sao dám làm ra việc xấu như vậy? Không, không, không, cho dù là ở bên ngoài, Đồ Sơn Mặc Thạch ta, cũng không có khả năng làm ra việc ác như vậy!” Nam tử trung niên Đồ Sơn Mặc Thạch vội vàng hướng Cơ Hạo ôm quyền mỉm cười, rất cung kính nói: “Tại hạ Đồ Sơn Mặc Thạch, là đại quân sự của Đồ Sơn thương hội ở Quý Môn, cố ý mời Hạ Nhật tiên sinh, đi trong cửa hàng Đồ Sơn thương hội ta giám bảo!”

‘Giám bảo’?

Cơ Hạo cười, hẳn ở cửa Uy Tư Đình gia tộc lấy ra nhiều vụ tình như vậy, làm một phen, không phải chính là vì khiến Đồ Sơn Thương hội chú ý sao? Xem ra không uổng phí tâm tư, Đồ Sơn thương hội xem như mắc câu rồi.

“Đồ Sơn thương hội các người... có thể có bảo bối gì?” Cơ Hạo lười biếng nói: “Bảo bối bình thường, ta cũng không có hứng thú.”

“Trọng bảo, trọng bảo, ngài nhất định sẽ thích!” Đồ Sơn Mặc Thạch vội vàng nói: “Ngài chỉ cần đi theo ta, nếu ngài thấy bảo bối còn không hài lòng, cứ việc đập cửa hàng của chúng ta là được.”

Râu dài của Cơ Hạo run lên, không chút để ý nói: “Đã là như thế, vậy đi xem thôi!”

Đồ Sơn Mặc Thạch ở phía trước dẫn đường, đoàn người Cơ Hạo từ cửa sau vào cửa hàng của Đồ Sơn thương hội.

Chương 1288: Thần Ma Di Cốt

Phòng tiếp khách của Đồ Sơn thương hội bố trí không thấy ung dung, tràn ngập một thú tao nhã sơn dã nồng đậm.

Kỳ thạch, kỳ mộc hoàn toàn tự nhiên, cộng thêm thợ khéo tay của Đồ Sơn thì tỉ mỉ tạo hình, mỗi bàn mỗi ghế đều có thể xưng là tác phẩm nghệ thuật tinh xảo đẹp đẽ.

Cơ Hạo thường thức ống Mặc Ngân Tử Trúc vuông vức đảm đương chén trà trong tay, đánh giá các loại trang trí trong phòng tiếp khách, không thể không thừa nhận, nội tình của Đồ Sơn thị thật sự cực kỳ hùng hậu. Những bàn ghế gỗ, đá nhìn như không bắt mắt kia, xung quanh mỗi một món đều vờn quanh một đại thế lâm liệt.

Một loại đại thế tương thông với thiên địa, phù hợp tự nhiên tràn ngập ra, toàn bộ phòng tiếp khách chính là một tòa đại trận hoàn toàn không có tỳ vết, đang không ngừng hấp thu thiên địa linh khí, chuyển hóa thành một loại lực lượng sinh mệnh làm thể xác và tinh thần người ta sung sướng, chậm rãi phóng ra.

“Trà ngon!” Cúi đầu uống một ngụm nước trà nóng hàm hấp, Cơ Hạo khẽ tán thưởng một tiếng: “Thật sự, trà ngon.”

“Trà ngon tính là gì, hiểu được cái ngon của trà này, mới là thật sự khó được.” Đồ Sơn Mặc Thạch ngồi ở một bên, bất lộ thanh sắc tâm bực Cơ Hạo một phen: “Hạ Nhật tiên sinh có thể hiểu sự tuyệt vời của trà này, có thể thấy được tiên sinh là nhũ nhân chân chính, rất khác với đám thất phu thô lỗ kia.”

“Nhũ cái rắm!” Cơ Hạo trợn mắt quái dị, phun lời thô tục ngay tại chỗ, chỉ vào Đồ Sơn Mặc Thạch cười lạnh nói: “Ta chỉ là một lão yêu tinh, một con tôm tít tinh, một yêu ma giết người phóng hỏa vào nhà cướp của! Trà này có gì ngon, ta một chút cũng không biết, bọt nước nhạt nhẽo, còn không thống khoái bằng

cho ta một vại rượu lâu năm!”

Gương mặt tuần lãng của Đồ Sơn Mặc Thạch chợt nghen đến mức đỏ bừng, hần ‘khắc khặc’ nhìn Cơ Hạo, thiếu chút nữa bị một phen lờn đột nhiên trở mặt của Cơ Hạo làm nghen đến mức ngất đi.

Lão tôm tit tinh này, sao có thể không theo quy củ ra bài chứ? Đồ Sơn Mặc Thạch lời nói tốt đẹp khích lệ người, người theo ý nói chút êm tai, mọi người khách và chủ hài hoà nói giỡn một phen, giao tình không phải liền có rồi sao?

Sao có thể đột nhiên trở mặt nói lời thô tục chứ? Khuôn mặt Đồ Sơn Mặc Thạch co giật một trận, cười lên khô khan: “Hạ Nhật tiên sinh, ngài là muốn uống rượu? Chúng ta nơi này có Hồ Tiên Túy Đồ Sơn thị bí chế, thơm ngọt đậm đà nhất...”

Cơ Hạo nâng tay phải, một chưởng đem một cái bàn tròn bên người cây tử đàn tơ vàng chạm khắc thành đập nát. Hần hùng hổ nhìn chăm chăm Đồ Sơn Mặc Thạch quát: “Hồ Tiên Túy cái gì? rượu ngọt mềm nhũn đó đừng có cầm đến, lấy rượu mạnh nhất, bốc nhất cho ta. Ừm, ta là kẻ xuất thân ti tiện, không uống được rượu ngon kia, chỉ thích những rượu kém cỏi nhất!”

Khuôn mặt Đồ Sơn Mặc Thạch một lần nữa đen sì, nơi này là cửa hàng của Đồ Sơn thương hội, ăn uống chi dùng bên trong đều là tinh phẩm trong tinh phẩm, Cơ Hạo đòi rượu thô kém nhất, trong thời gian ngắn Đồ Sơn Mặc Thạch chạy đi đâu mà tìm?

Lại cười khan vài tiếng, Đồ Sơn Mặc Thạch vừa muốn mở miệng nói chuyện, Cơ Hạo lại một chưởng đem một cái bàn vuông khác đập nát. Hần bắt chéo chân, lắc chân chậm rãi nói: “Ài, quên việc nghiêm túc rồi, cũng đừng vội uống trà uống rượu, mau lấy bảo bối ra đi chứ? Các người nơi này... có bảo bối gì?”

Lời cũng đã đến bên miệng, lại bị một câu của Cơ Hạo chặn trở về, Đồ Sơn Mặc Thạch há hốc mồm ngây người một lúc lâu, sắc mặt khó coi từng đợt. Hần cười khan vài tiếng, lấp bắp nói: “A, bảo bối, phải, phải, bảo bối!”

Cơ Hạo ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Đồ Sơn Mặc Thạch, âm trầm nói: “Ta phải nói cho người, Đồ Sơn Mặc Thạch, nếu bảo bối người lấy ra làm ta không vui, khiến ta không hài lòng... Ta sẽ lấy đầu của người!”

Khóe mắt Đồ Sơn Mặc Thạch kịch liệt giật giật, hắt hất sâu một hơi, bất đắc dĩ cười khổ.

Ở Quỷ Môn qua lại với vô số đại yêu tiểu quái, các yêu quái đó đều cần nhờ tới Đồ Sơn Mặc Thạch, ngay cả ngày thường bọn hắn hung tàn thành tánh, đến trước mặt Đồ Sơn Mặc Thạch, các yêu quái đó ít nhiều vẫn khắc chế tính tình của mình, biểu hiện khách khách khí khí.

Hắn nào từng gặp Cơ Hạo loại lưu manh nói chuyện không hợp, động cái trở mặt này?

Cười khan vài tiếng, Đồ Sơn Mặc Thạch cũng không có tâm tư tiếp tục lôi kéo tình cảm với Cơ Hạo, hắn dùng sức vỗ vỗ tay, chỉ ngửi thấy một hương thơm thoang thoảng từ sau một bức bình phong phía sau Đồ Sơn Mặc Thạch bay tới, trong tiếng bước chân nhẹ nhàng, một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy tơ trắng như tuyết bưng một cái khay ngọc hình trứng, yếu điệu thướt tha đi tới bên người Đồ Sơn Mặc Thạch.

Mang theo một tia ngưng trọng, Đồ Sơn Mặc Thạch đứng dậy, thật cẩn thận từ trong khay ngọc lấy ra một khối giáp xác đen sì.

Một tia yêu khí cực nhạt, mang theo khí tức hồng hoang cực kỳ cổ xưa từ trên giáp xác dần dần lan ra. Cơ Hạo cảm thụ được yêu khí trên khối giáp xác một thước vuông này tản mát ra, hắn còn chưa có phản ứng gì, thân thể Hạ Mễ phía sau hắn đã kịch liệt run lên.

Cơ Hạo quay đầu nhìn Hạ Mễ một cái, trên gò má Hạ Mễ bị giáp xác bao trùm hơn phân nửa, thế mà lại chảy ra các giọt mồ hôi lạnh to bằng hạt đậu tương. Thân thể hắn càng kịch liệt run rẩy, như có một ngọn núi lớn đè ở trên người hắn, hắn muốn cực lực ngăn cản áp lực đó, cái lưng lại cong xuống từng

tắc một, đầu gối cũng chậm rãi gập lại.

“Đây là cái gọi là trọng bảo?” Tay trái Cơ Hạo hiện lên một đạo hàn quang màu lam bạc, hần tùy tay phất một cái ở trên thân Hạ Mễ, Hạ Mễ đã bị luồng yêu khí kia áp chế thở không nổi chột hít ngược một hơi thật dài, nhanh chóng đứng thẳng người lên.

Mang theo vẻ chấn động không thể tưởng tượng, Hạ Mễ nhìn khối giáp xác đại khái có hình chữ nhật đó thật sâu, ghé đến bên tai Cơ Hạo, thấp giọng nói mấy câu.

Cơ Hạo là dùng bí pháp huyền hóa ra ngoại hình tôm tít yêu, bản thân hần là nhân tộc thuần túy, cho nên hần không thể cảm thụ lực lượng đáng sợ chất chứa trong khối giáp xác màu đen này. Nhưng Hạ Mễ ở lúc khối giáp xác này vừa xuất hiện, liền như bị kéo vào một thế giới đáng sợ tối mịt không có chút ánh sáng nào, hần thấy được một con Ngao Hà cực lớn toàn thân đen sì, bị sương mù màu xám bao bọc đang ngửa mặt lên trời gào rống.

Con Ngao Hà đó thân dài mấy chục vạn dặm, nó khoanh mình ở trong hư không ngửa mặt lên trời rống giận, vô số tia chớp đáng sợ gào thét hướng Ngao Hà bổ xuống, đánh cho giáp xác đen sì trên thân nó không ngừng vỡ vụn, không ngừng hóa thành tro bụi.

Cuối cùng một cây rìu thật lớn từ trên trời giáng xuống, một cánh tay to lớn đến mức không thể nói thành lời nắm chặt chuôi cây rìu lớn này, một rìu hung hăng đem con Ngao Hà này từ chính giữa chém thành hai mảnh.

Hỗn độn khí kinh do cự phủ mang đến điên cuồng xé rách xác Ngao Hà, thân thể nó ở trong vài hơi thở ngắn ngủn đã bị xé thành phần, cuối cùng chỉ có một khối giáp xác cứng rắn nhất chính giữa đỉnh đầu Ngao Hà còn sót lại.

Khối giáp xác đó, chính là khối màu đen kia trong tay Đồ Sơn Mặc Thạch giờ phút này.

Cơ Hạo như có chút đăm chiêu nhìn khối giáp xác màu đen này, xem ra bảo bối này rất có lai lịch.

“Truyền thuyết, lúc Bàn Cổ thánh nhân mở thiên địa, có ba ngàn vạn hỗn độn thần ma muốn cướp đoạt cơ duyên khai thiên tích địa, cướp đi một phương thế giới Bàn Cổ thánh nhân mở này.” Đồ Sơn Mặc Thạch kinh ngạc nhìn thoáng qua Hạ Mễ tựa như không có việc gì, tiếp tục nói: “Bàn Cổ thánh nhân tức giận, lấy khai thiên cự phủ chém giết vô số thần ma, trong đó có một con ‘U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà’!”

“Đây là một khối giáp xác U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà còn sót lại, bên trên khắc toàn bộ thiên phú thần thông của nó, bên trong càng phong ấn một giọt bản mạng tinh huyết của nó.”

Đồ Sơn Mặc Thạch mỉm cười nhìn Cơ Hạo: “Được bảo vật này, Hạ Nhật tiên sinh hẳn có cơ hội tái hiện cái uy của hỗn độn thần ma.”

Chương 1289: Giá Trị Của Giáp Xác

Đối với tất cả tộc đàn phi nhân mà nói, nền móng, cũng là xuất thân của bọn họ, nguồn gốc huyết mạch của bọn họ, thân phận cùng lai lịch tổ tiên bọn họ, đối với bọn họ mà nói, điều này phi thường quan trọng.

Cùng là hồ yêu, mãnh hồ núi rừng bình thường tu thành đại yêu, ở trên thiên phú thần thông khẳng định không so được với hồ yêu có huyết mạch thánh thú Bạch Hồ. Dưới tình huống tu vi tương đương, hồ yêu có huyết mạch thánh thú Bạch Hồ có thể treo lên đánh hồ yêu tầm thường số lượng gấp chục lần.

Đạo lý tương tự, hồ yêu giống nhau, hồ ly bình thường tu thành hồ yêu, vô luận là đáng người dung mạo, hay là pháp thuật thần thông, cũng không so được với hậu duệ đích hệ của Cửu Vĩ Thiên Hồ; xà yêu như nhau, rắn nước rắn cỏ bình thường tu thành xà yêu, tự nhiên cũng không cách nào đánh đồng với Hắc Thủy Huyền Xà hồng hoang huyết mạch như vậy.

Chính bởi vì gốc gác lai lịch quan trọng như thế, không có khí vận nghịch thiên, không có kỳ ngộ nghịch thiên, yêu vật xuất thân bình thường căn bản không thể cạnh tranh với các yêu tộc xuất thân cao quý, huyết mạch bất phàm. Như Vực Tổ, hẳn không tiếc chộc giận Cộng Công thị, cũng muốn uy hiếp Cộng Công thị dùng Chu Thiên Thủy Tinh phạt mao tẩy tủy, nâng cao huyết mạch cho mình.

Tôm tít, là sinh linh tầng dưới chót nhất ti tiện trong lưới thức ăn thủy tộc, lấy bùn cát làm thức ăn.

Cho nên tôm tít tầm thường cho dù may mắn tu thành yêu vật, như Hạ Mễ, hẳn cẩn thận bảo toàn tính mạng, cũng có thể tu luyện đến cảnh giới cự yêu có thể so với Vu Đế nhân tộc. Nhưng Hạ Mễ trừ một đôi năm đắm có lực lượng kinh người, hẳn yêu pháp thần thông nào tất cả cũng là con số không.

Dùng một câu nói thật không dễ nghe thế nào đi, Hạ Mễ nếu không gặp được

Cơ Hạo, không có Cơ Hạo truyền thụ hãn Vạn Kiếp Yêu Hồn Kinh và Thái Âm đại đạo, Hạ Mễ cho dù tu vi cường hãn hơn nữa, hãn ở trong thủy yêu nhất tộc cũng chỉ là số phận một đả thủ cao cấp.

Mà U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà, đó là hỗn độn sinh linh, sinh trưởng ở trong Hồng Mông hỗn độn hư không, là kẻ săn giết đứng đầu, là một trong ba ngàn vạn hỗn độn ma thần năm đó từng vây giết Bàn Cổ. Luận từ trên nền móng, thiên phú U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà tuyệt đối vượt xa Tương Liễu, Côn Bằng các hồng hoang sinh linh đầu tiên của Bàn Cổ thế giới.

U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà, sinh ra đã giẫy dụa cầu sinh ở trong Hồng Mông hỗn độn hư không; nhưng Tương Liễu cùng Côn Bằng mới sinh, nếu đem bọn họ mới sinh ném vào trong Hồng Mông hỗn độn, nhiều nhất thời gian một hơi thở, bọn họ sẽ hoàn toàn tan biết, căn cũng không thể còn lại một chút nào.

Khởi giáp xác đen sì này, là U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà trước khi bị Bàn Cổ đánh chết, đem toàn bộ tinh khí thần rót vào trong đó mà thành, ghi lại toàn bộ thiên phú thần thông cùng các loại bí pháp của U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà.

Càng quan trọng hơn là một giọt bản mạng tinh huyết tinh thuần bên trong, bản mạng tinh huyết của U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà.

Nếu dung hợp một giọt bản mạng tinh huyết này, sẽ có khả năng cực lớn đổi huyết mạch, đem huyết mạch chuyển hóa thành huyết thống U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà, cho dù một giọt tinh huyết chuyển hóa huyết mạch loãng chút, nhưng chỉ cần không ngừng nâng cao tu vi, sẽ có ngày nào đó hoàn toàn lột xác thành U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà hình thái đầy đủ.

Đó là hỗn độn thần ma thể hoàn chỉnh, thực lực vượt quá tưởng tượng.

“Chí bảo bọc này, đặt ở trong kho Đồ Sơn thị ta cũng nhiều năm rồi, chỉ là mãi chưa gặp được người xứng với nó.” Đồ Sơn Mặc Thạch nhẹ nhàng vuốt ve giáp xác trơn bóng, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay gặp Hạ Nhật tiên sinh... nghĩ hãn

cũng là thời cơ trọng bảo này xuất thế đã đến.”

Đồ Sơn Mặc Thạch nhìn thoáng qua Cơ Hạo, lại nhìn nhìn Hạ Mễ, hai tay kết một pháp ấn, nhẹ nhàng vỗ lên trên giáp xác.

‘Bộp bộp’ một chuỗi tiếng vang, vô số ánh lửa điện từ trên giáp xác phun ra, một đạo cấm chế phong ấn trên giáp xác được gỡ bỏ. Một luồng yêu khí mãnh liệt so với vừa rồi nồng đậm hơn ngàn vạn lần từ trong giáp xác phun ra, yêu khí xám xịt ở trong phòng tiếp khách ngưng tụ thành bóng dáng một con Ngao Hà thật lớn điều võ dương oai.

Ngao Hà to lớn ngửa mặt lên trời hét dài, tiếng rống trầm thấp như rồng gầm vang lên trong thần hồn không gian Cơ Hạo. Thái Âm Thái Dương hai đại đạo đài của Cơ Hạo đồng thời khê quát một tiếng, tiếng mắng tựa như chuông đồng nổ vang đem tiếng rống dài của Ngao Hà chấn động tan thành mây khói, Cơ Hạo chưa chịu bất cứ ảnh hưởng bất lợi nào.

Hạ Mễ, Hoành Hành thì thân thể run lên, hai người đồng thời ‘Huých’ một cái quỳ gối xuống đất.

Đây là giai vị áp chế đến từ yêu vật cấp cao đối với yêu tộc cấp thấp. Hạ Mễ chỉ là tôm tít bình thường nhất thành tinh, do đó thì thôi; Hoành Hành bản thể là hậu duệ hồn huyết của Hoành Công Ngư cùng Ma Cốt Ngư, hãn huyết mạch mạnh mẽ, nhưng cũng không sánh nổi U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà.

Cho nên hai người đồng thời quỳ gối xuống đất, cả người mồ hôi như mưa rơi, run rẩy nói không ra lời.

Cơ Hạo chậm rãi đứng dậy, một khí tức tà dị âm hàn thấu xương từ trong cơ thể hãn khuếch tán ra, Đồ Sơn Mặc Thạch mặt mỉm cười sắc mặt chột cứng đờ. Hãn kinh hải phát hiện, khí tức yêu dị trên người Cơ Hạo tản mát ra thế mà đã đóng băng thân thể hãn, hãn ngay cả lực lượng chớp mắt cũng không có.

Một miếng ngọc Tỳ Hưu to bằng nắm tay treo bên hông Đồ Sơn Mặc Thạch

không ngừng phát ra hào quang chói mắt, một tầng ánh sáng màu xanh từ trong ngọc Tỳ Hưu trào ra như nước chảy, không ngừng hướng thân thể Đồ Sơn Mặc Thạch bao bọc lấy.

Nhưng ngọc Tỳ Hưu chảy ra thanh quang chỉ xa ba tấc, đã bị một luồng hàn quang màu lam bạc ngăn cản. Thanh quang, hàn quang kịch liệt va chạm, không ngừng phát ra tiếng sét nổ đáng sợ. Mấy ngàn vu phù nhỏ bé ở mặt ngoài ngọc Tỳ Hưu cấp tốc nhảy lên, uy năng của hộ thân chí bảo này đã thúc giục đến lớn nhất, lại căn bản không thể đột phá hàn quang ngăn trở đi bảo hộ Đồ Sơn Mặc Thạch.

“Hạ... Nhật... tiên... sinh...” Đồ Sơn Mặc Thạch gian nan, dùng hết khí lực toàn thân, thật không dễ gì mới từ trong kẽ răng nặn ra bốn chữ.

“Bảo bối là bảo bối tốt, nhưng khiến bọn nhỏ của ta quỳ xuống đất, vậy thì không tốt nữa.” Cơ Hạo nhẹ nhàng khéo léo từ trong tay Đồ Sơn Mặc Thạch đem giáp xác đen sì lấy xuống. Hắn nhìn thoáng qua vô số hoa văn nhỏ bé dày đặc mặt ngoài giáp xác màu đen, quái thanh quái khí cười một tiếng, hai tay cầm giáp xác rung lên, một đạo hàn quang màu bạc từ trong tay hắn phun ra, nhanh chóng bao trùm toàn bộ giáp xác.

Yêu khí nồng đậm kinh người chợt biến mất, con cự Ngao Hà sương mù màu xám ngưng tụ thành điều vô dương oai kia cũng biến mất không thấy nữa.

Hạ Mễ, Hoành Hành lúc này mới từ trên mặt đất đứng dậy, run rẩy lau mồ hôi lạnh trên trán, hồi lâu vẫn chưa thể từ trong sự chấn động khí tức đáng sợ của U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà mang tới cho linh hồn bọn họ khôi phục lại.

Một tiếng ‘Keng’ vang lên, một thanh trường kiếm rơi xuống đất. Vừa rồi lúc Cơ Hạo đứng lên, trong phòng tiếp khách vô thanh vô tức xuất hiện mấy hộ vệ mặc nhuyễn giáp màu đen. nhưng các hộ vệ đó giống với Đồ Sơn Mặc Thạch, bị khí tức âm hàn trên người Cơ Hạo tản mát ra đóng băng, không một ai có thể cửa quậy chút nào.

Cơ Hạo đoạt lấy giáp xác màu đen, thu liễm hàn khí đáng sợ trên người tản mát ra, ngón tay một hộ vệ khẽ cử động, rớt cuộc không cầm được chuôi kiếm, trường kiếm nhất thời leng keng rơi xuống đất.

“Sao vậy? Đồ Sơn thương hội là hắc điểm? Chuẩn bị mưu tài hại mạng sao?” Cơ Hạo liếc xéo mấy tên hộ vệ một cái, lạnh lùng cười: “Ta không sợ nói cho các người, đây chính là địa bàn của ta, ta ra lệnh một tiếng, mấy trăm vạn lính tôm tướng của có thể hủy đi cửa hàng nhà các người, các người tin không?”

Thân thể Đồ Sơn Mặc Thạch hơi ẩm lên một chút, hắc run run hoạt động thân thể, kinh hãi chưa định hướng Cơ Hạo cười lấy lòng: “Hạ Nhật tiên sinh, hiểu lầm, hiểu lầm... Mặc Thạch chỉ là muốn hướng tiên sinh biểu thị một phen ma thần thần thông trên giáp xác này. Chỉ cần là Hà tộc, đều có thể tu tập.”

Cơ Hạo thưởng thức giáp xác trong tay, như có chút đắm chiêu nhìn hoa văn trên giáp xác, thản nhiên nói: “Bớt lắm lời đi, ra giá đi!”

Chương 1290: U Minh Giáo Chủ

Khi nói bốn chữ ‘Bớt lắm lời đi’, trên hai nắm tay Cơ Hạo đã cháy lên ngọn lửa màu bạc.

Lúc nói ‘Ra giá đi’, Cơ Hạo đã vút giập xác U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà, thân thể vòng qua Đồ Sơn Mặc Thạch trợn mắt há hốc mồm, húc vỡ bình phong phía sau hấn dùng đá phiến ghép thành, như một con trâu đực phát cuồng, húc vỡ một bức tường thật dày sau bình phong, xông vào trong một gian đại sảnh cách vách.

Hai quả đấm như sao băng, kéo cái đuôi ánh sáng màu bạc dài đến vạn trượng, mang theo khí thế đáng sợ phá vỡ tất cả, hủy diệt tất cả, gào thét xé rách hư không, hướng đạo nhân gây yếu trong đại sảnh, ngoài ngàn dặm ngôi xếp bằng ở trên một đóa hoa sen màu đen hung hăng đánh tới.

Đúng vậy, đại sảnh cách vách phòng tiếp khách của Đồ Sơn thương hội, trong đại sảnh ban đầu phạm vi mười mấy trượng bị đại năng gấp hư không, đem một cái giới tử thể giới bố trí ở trong đại sảnh. Đại sảnh chỗ Cơ Hạo, dài rộng đều ở khoảng vạn dặm, từ trong hoa sen màu đen bên dưới đạo nhân kia không ngừng phun ra các tia u quang màu đen, khiến giới tử thể giới này trở nên vô cùng vững chắc.

U quang màu đen hơi nhộn nhạo, trọng quyền của Cơ Hạo đủ để sụp đổ hư không xệt qua giới tử thể giới, vài cánh hoa sen màu đen nhẹ nhàng run rẩy vài cái, liền đánh tan quyền kinh nặng nề của Cơ Hạo.

Giới tử thể giới nổi lên các tia gợn sóng mắt thường có thể thấy được, gợn sóng không ngừng khuếch tán ra theo sát sau hai nắm đấm của Cơ Hạo, hướng vào đầu đạo nhân gây yếu mặc áo dài màu đen kia nện xuống.

Vừa rồi lúc Cơ Hạo phóng ra Thái Âm hàn khí đóng băng Đồ Sơn Mặc Thạch, hấn đột nhiên cảm nhận được uy hiếp đáng sợ đến từ trên thân đạo nhân

áo đen. Giống như lẻ loi một mình hành tẩu ở trên đường đêm tối, đột nhiên có người vô hình cầm một thanh đao sắc bén, mũi đao đã sắp chạm tới làn da trên gáy, toàn thân Cơ Hạo bỗng nhiên nổi lên vô số da gà.

Tồn tại cực kỳ đáng sợ, uy hiếp thậm chí không kém gì Hoa đạo nhân mang tới cho Cơ Hạo.

Cơ Hạo và Đồ Sơn Mặc Thạch kéo đông kéo tây nói nhảm lâu như vậy, thần thức của hắn lặng yên rải đi bốn phương, thế mà vẫn chưa phát hiện đại sảnh cách vách khác thường, càng chưa thể phát hiện trong đại sảnh cách vách ẩn giấu một người đáng sợ như vậy.

Nếu không phải Cơ Hạo phóng ra hàn khí đông cứng Đồ Sơn Mặc Thạch, khiến tâm cảnh đạo nhân áo đen này nổi lên một tia gợn sóng, dẫn tới khí tức của hắn dao động một cái, càng hướng tới Cơ Hạo phóng ra một tia khí tức mang tính uy hiếp, Cơ Hạo căn bản sẽ không phát hiện được hắn tồn tại.

Cơ Hạo tò mò, càng kinh hãi, bởi vì tò mò, đồng thời cũng là có đủ lòng tin đối với thực lực của mình, Cơ Hạo lao qua Đồ Sơn Mặc Thạch, húc vỡ bình phong cùng vách tường, xâm nhập giới tử thế giới này, dùng ba thành quyền kinh hướng đạo nhân áo đen vùng quyền đánh mạnh.

“Thái Âm chi lực... người thật sự là một con tôm tít thành tinh?” Đạo nhân áo đen than thở không thôi nhìn ngọn lửa màu bạc lấp lánh trên tay Cơ Hạo, viền ánh lửa màu bạc hoa mỹ mang theo một tầng màu u lam thần bí, khiến năm tay Cơ Hạo càng thêm tỏ ra huy hoàng tráng lệ, càng có một loại khí tức thần thánh thần bí khó có thể hình dung chất chứa ở bên trong.

Càng làm đạo nhân áo đen cảm thấy tim đập nhanh thêm chút là, hai năm đắm của Cơ Hạo nhìn như thẳng tắp đánh về phía đầu của hắn, lại cho hắn một loại ảo giác kỳ dị hai năm đắm mơ hồ bất định, như đang biến hóa quỹ tích mọi lúc.

Loại cảm giác này giống như, giống như toàn bộ lỗ hổng, toàn bộ điểm yếu

trên người hẳn đều bại lộ ở trước nắm đấm của Cơ Hạo, nơi hai nắm đấm của Cơ Hạo trúng mục tiêu, tất nhiên là chỗ điểm yếu trí mạng nhất trên người hẳn.

Loại cảm giác này, đã bao nhiêu năm chưa có rồi?

Đạo nhân áo đen càng cảm giác được, hẳn không thể để nắm tay Cơ Hạo đụng tới thân thể của mình, nếu không, nhất định sẽ có một số hậu quả nào đó khiến hẳn khó chịu, càng sẽ làm hẳn chật vật khó coi. Có lẽ, thân thể hẳn sẽ bị trọng quyền của Cơ Hạo tổn hại nhỉ?

“Đây, thật sự là một con tôm tít thành tinh sao? Nắm tay này, là thiên đạo chi quyền đó!”

Lớn tiếng than thở một tiếng, hai hàng lông mày thon dài như kiếm của đạo nhân áo đen dựng thẳng lên. Hẳn nhìn thân hình Cơ Hạo lướt nhanh đến, nhìn hai nắm tay hào quang vạn trượng của gã, đột nhiên vung ra tay phải, ngón trỏ cùng ngón giữa tạo thành kiếm chỉ, một đạo kiếm khí âm u dài đến vạn trượng tuôn trào ra, hung hăng đâm về phía nắm tay của Cơ Hạo.

‘Leng keng lang lang’ một chuỗi tiếng vang lớn đáng sợ truyền đến, Cơ Hạo hét to một tiếng, hai nắm tay của hẳn đau đớn một trận, tung tóe ra mảng lớn hoa máu, lửa màu bạc trên nắm tay bị kiếm khí màu đen đánh tan thành mảnh vụn, hóa thành một chút lưu huỳnh màu bạc không ngừng bay về trong cơ thể Cơ Hạo.

Thân thể đạo nhân áo đen hơi nghiêng về phía sau một chút, vạn trượng kiếm khí hẳn vung ra bị một quyền bốn chiêu hợp nhất của Cơ Hạo đánh vỡ, ngón giữa và ngón trỏ tạo thành kiếm chỉ chỉ thẳng tấp vào Cơ Hạo, đột nhiên vang ‘Bốp bốp’ vài tiếng, móng tay ngón trỏ, ngón giữa màu như ngọc của đạo nhân áo đen vỡ nát, hai giọt máu tươi màu vàng tím từ đầu ngón tay hẳn chậm rãi chảy xuống.

“Đây... người thật sự là một con tôm tít tinh? Đạo hữu là ai? Vì sao biến ảo thành tôm tít tinh làm khó bần đạo?” Đạo nhân áo đen ngơ ngác nhìn nhìn hai

giọt máu tươi màu vàng tím nhỏ xuống, vẻ mặt nghiêm túc đứng dậy, thân thể một trái một phải mười tám đạo kiếm quang đâm đi máu chảy xoay tròn lao ra, chậm rãi quay quanh thân thể hần bắt đầu lượn vòng.

Cơ Hạo cúi đầu nhìn năm tay của mình.

Đạo nhân áo đen chỉ là tùy tay một chỉ chém ra kiếm khí, đã ở trên năm tay của hần vạch ra ba mươi sáu vết kiếm ngang dọc sâu tới xương. Máu tươi không ngừng từ trong vết kiếm phun ra, đau đớn không ngừng từ trên năm tay truyền đến, càng có một luồng kiếm khí âm nhu triển miên dây dưa ở trong vết kiếm, như giò trong xương khó có thể khu trừ.

Đổi thành Vu Đế bình thường, chỉ riêng luồng kiếm khí này đã đủ khiến hai tay hần phế bỏ.

Nhưng Cơ Hạo đã là Bàn Cổ chi thể tiểu thành. Hần hít sâu một hơi, máu tươi chảy ra ngoài cơ thể ùn ùn bay về, các luồng kiếm khí màu đen nhỏ bé trong vết kiếm trên hai năm tay bị tinh huyết mạnh mẽ đáng sợ tràn qua, hóa thành các tia khí đen không ngừng phun ra bên ngoài cơ thể.

Gò má gầy yếu của đạo nhân áo đen khẽ giật giật, ánh mắt hần nhìn về phía Cơ Hạo càng thêm ngưng trọng.

Trong lòng hần biết rõ ‘U Minh kiếm khí’ của mình chính là thu thập nơi Cửu U trong vô cùng vô tận năm tháng tích lũy tích thì chỉ khí các lực lượng chí âm chí nhu rèn luyện thành, âm nhu triển miên, hiểm độc không chịu nổi, luận tới lực sát thương của kiếm khí, thế gian chỉ có một người có thể vượt qua hần.

U Minh kiếm khí lực phá hoại xếp thứ hai Bàn Cổ thế giới, thế mà bị Cơ Hạo thoải mái khu trừ ra ngoài cơ thể như vậy, đạo nhân áo đen quả thực muốn phát cuồng —— ai dám nói lão tôm tít tinh này trước mắt hần là một con tôm tít thành tinh, hần nhất định tự tay đem ba hồn bảy vía của y rút ra, đẩy vào trong U Minh hỏa ngục hung hăng thiêu đốt một trăm triệu năm.

Cơ Hạo nhìn nắm tay nhanh chóng khép lại, nghiêm túc tương tự nhìn đạo nhân áo đen.

Thân thể hắc hiện nay đao kiếm khó tổn thương, thiên địa thần binh bình thường cũng không thể tổn hại làn da hắc, nhưng hắc thể mà lại bị đạo nhân áo đen tùy tay chém ra một đao kiếm khí làm nắm tay bị thương nặng.

Tuy chưa tổn hại tới xương khớp càng thêm cứng rắn, chỉ là da thịt bị hao tổn, đao hạnh của đạo nhân áo đen này cũng là tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Nhìn nhìn đóa hoa sen màu đen kia bên dưới đạo nhân áo đen, khóe mắt Cơ Hạo một lần nữa giật giật. Đóa hoa sen này cánh hoa chồng chất rất nhiều, chỉ nhìn phẩm chất, tựa như không ở dưới Hồng Mông Thất Thái Thần Liên bản thể Hoa đạo nhân!

“Đạo hữu là ai?” Cơ Hạo thẳng lưng lên, nghiêm nghị hướng đạo nhân áo đen chấp tay hành một lễ.

“Đạo hữu có thể xưng hô bản đạo... U Minh giáo chủ!” Đạo nhân áo đen nheo mắt, nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới, lạnh nhạt nói: “Có lẽ, đạo hữu không quen đối với đạo hiệu của bản đạo, nhưng hắc là từng nghe nói danh hiệu bản tôn của bản đạo.”

“Bản tôn bản đạo, là Minh đạo nhân!”

Chương 1291: Cái Hố Thật Lớn

U Minh giáo chủ đứng ở trên hoa sen màu đen, U Minh chi khí nồng đậm như một con bạch tuộc có được mấy ngàn xúc tu cực lớn vờn quanh hắn, vô số luồng U Minh khí tức màu đen thật dài lay động phấp phới, mơ hồ có tiếng gào rống bén nhọn không ngừng từ trong U Minh khí tức truyền đến.

“U Minh giáo chủ... Minh đạo nhân!”

Cơ Hạo nghiêm nghị nhìn U Minh giáo chủ, gã này, là nguyên thần hóa thân Minh đạo nhân phân hoá?

Hắn biết Minh đạo nhân, đại năng này lai lịch khó lường, là một tồn tại cổ xưa duy nhất có liên hệ chặt chẽ với nhân tộc sau khi nhân tộc quật khởi. Các tiên hiền nhân tộc đã hủy đi hầu như toàn bộ ghi chép có liên quan với Vũ Đư Đạo nhân, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bọn họ, chỉ có Minh đạo nhân và nhân tộc có lui tới.

Thậm chí khi Đế Thích Diêm La vừa mới tiếp quản ngai báu chấp chính đại đế Huyết Nguyệt nhất mạch, hắn phát động chiến tranh toàn diện nhằm vào nhân tộc, Minh đạo nhân còn nhận lời mời của Đế Thuấn, chủ động ra tay đấu một hồi nho nhỏ với nàng.

Theo địa vị Cơ Hạo ở liên minh bộ lạc nhân tộc càng ngày càng cao, rất nhiều cơ mật trung tâm cũng đều hướng hắn mở rộng, hắn biết Minh đạo nhân và cao tăng liên minh bộ lạc nhân tộc có minh ước thời gian dài. Minh đạo nhân thường xuyên che chở nhân tộc, để đáp lại, anh linh nhân tộc chết trận, phạm là có người tự nguyện, sẽ đầu nhập môn hạ Minh đạo nhân, trở thành môn nhân đệ tử của hắn.

Ngoài ra, khi nhân tộc chủ động khẩn cầu Minh đạo nhân ra tay giúp đỡ, cao tăng nhân tộc còn có thể đem một bộ phận thi thể chiến sĩ chết trận tặng cho Minh đạo nhân, để hắn dùng bí pháp luyện chế thành phi thiên cương thi... các

con rồi chiến đấu.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân dốc hết toàn lực muốn ở trong nhân tộc phát triển tín đồ, thu thập tín ngưỡng lực của nhân tộc. Minh đạo nhân lại khác, hẳn ẩn thân trong Cửu U, cả ngày giao tiếp với âm hồn, cương thi các loại ngoại tộc, không có hứng thú đối với người sống.

Cách vách phòng tiếp khách Đồ Sơn thương hội, thế mà lại ẩn giấu một vị đại thần như vậy. Cơ Hạo rất tò mò, Đồ Sơn thương hội rốt cuộc đang tính kế những gì? Hoặc là nói, Minh đạo nhân lại đang tính kế những gì?

“Đạo hữu là ai?” U Minh Giáo chủ nhìn thấy Cơ Hạo một lúc lâu không hé răng, không khỏi mang theo một tia tức giận quát lạnh: “Lấy thủ đoạn của đạo hữu, hẳn không phải hạng người vô danh, lại càng sẽ không là tôm tít linh tinh, đạo hữu thủ đoạn biến ảo thật cao minh!”

Một tiếng ‘Xẹt’ vang lên, mi tâm U Minh giáo chủ đột nhiên nứt ra một khe hở, một con mắt đen sì từ trong khe hở lộ ra, một đạo thần quang màu đen như điện, lập tức chụp vào trên người Cơ Hạo.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy mặt ngoài làn da hơi phát lạnh, khí huyết trong cơ thể cứng ngắc một trận, Thiên Cương Địa Sát biến hóa thuật thiếu chút nữa bị pháp nhãn đạo mâu của U Minh giáo chủ phá đi. Trong lòng Cơ Hạo hơi trầm ngâm, thuận thế tán đi phép biến hóa của mình, lộ ra chân thân pháp tướng của mình.

Run lên Thái Cực Pháp Y thanh quang tràn đầy, Cơ Hạo thần thái sáng láng hướng U Minh giáo chủ chắp tay hành một lễ: “Tiền bối tại thượng, đệ tử Cơ Hạo ở đây có lễ. Sư tôn đệ tử thường có nói, tiền bối có giao tình với bốn môn, bốn môn đệ tử nên lấy lễ sư trưởng tham kiến tiền bối.”

Không đợi U Minh giáo chủ mở miệng, Cơ Hạo đã quỳ rạp xuống đất, dùng đại lễ thăm viếng sư trưởng tham kiến U Minh giáo chủ.

Nhìn thấy ‘Hạ Nhật lão tôm tít tinh’ đột nhiên biến thành Cơ Hạo phong thần

tuần lãng, U Minh giáo chủ hơi sững sốt, thần quang trong mắt chợt lóe, hướng Thái Cực Pháp Y trên người Cơ Hạo nhìn lướt qua, đột nhiên cười lên: “Ha, người là Đại Xích đạo hữu... không, khí tức trên người người...”

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, nguyên thần đạo đài ngăm vận Vũ Dư đạo kinh, một đạo tiên quang màu xanh nhập vào cơ thể phun ra, như một khối phi thúy màu xanh lục đem toàn thân hấn bao bọc ở trong. Tiên quang màu xanh xanh ngắt muốn chảy ra, chất chứa vô cùng sinh cơ, vô lượng biến hóa, khí tức hiển hóa ở ngoài lại cương mãnh sắc bén, thà gãy chứ không cong.

“Vũ Dư tiên quang, người là môn nhân của Vũ Dư đạo hữu!” Sắc mặt U Minh giáo chủ trở nên dễ coi hơn rất nhiều. Hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ trán, thấp giọng cười nói: “Ha, người là nhân tộc Nghiêu Hậu Cơ Hạo, ừm, người là môn nhân của Vũ Dư đạo hữu, khó trách Đế Thuấn cũng nói, trong thanh niên tuần ngàn một thế hệ này của nhân tộc, tài cán, năng lực của người đều là lựa chọn đứng đầu.”

Cơ Hạo cười hướng U Minh đạo nhân chấp tay hành lễ, ôn hòa nói: “Tiền bối khen trật rồi.”

U Minh giáo chủ lắc lắc đầu, đưa tay hướng ra phía ngoài ngoắc một cái, giáp xác U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà bị Cơ Hạo dùng Thái Âm chi khí phong ấn mang theo một tiếng xé gió bay đến trong tay hấn. Hấn tùy tay điểm một cái, một đốm lửa màu đen phun ra, bám vào ở trên hàn khí màu bạc thiêu đốt vang lên ‘Xẹt xẹt’.

Qua thời gian ước chừng một chén trà nhỏ, chợt nghe ‘Bốp’ một tiếng, Thái Âm phong cấm Cơ Hạo bày ra bị lửa màu đen phá vỡ, một tầng u quang đen sì từ trong giáp xác phun ra, khí tức U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà thổi quét bốn phương, Cơ Hạo lại nghe được tiếng rống dài như rồng gầm kia.

U Minh giáo chủ mang theo một tia kinh hãi hướng Cơ Hạo nhìn một cái.

Hấn nhận ra thủ pháp phong ấn giáp xác của Cơ Hạo, có thể thúc giục Thái

Âm chi lực bày ra Thái Âm cấm chế, cái này đã khiến U Minh giáo chủ rất xem trọng Cơ Hạo —— dù sao Vũ Dư đạo nhân sở trường nhất là trận pháp cùng kiếm đạo, cũng chính là nói, Vũ Dư đạo nhân năng lực rút kiếm chém người có một không hai, nhưng trình độ của hắn ở trên Thái Âm đại đạo quả thật bình thường.

Cơ Hạo bày ra Thái Âm cấm chế huyền diệu tinh vi, rõ ràng đã nhảy ra khỏi phạm trù môn hạ đệ tử của Vũ Dư Đạo nhân nên có, đạt tới một độ cao mới tinh.

Cho nên khi U Minh giáo chủ phá giải Thái Âm cấm chế Cơ Hạo bày ra, hắn đã dùng năm thành lực!

Theo U Minh giáo chủ nghĩ, Cơ Hạo chỉ là hậu sinh văn bối, nhìn khí tức của hắn, thời gian Cơ Hạo tu đạo không đủ trăm năm, cho dù chỉ dùng năm thành pháp lực, Thái Âm cấm chế của Cơ Hạo cũng có thể tùy tay mà phá.

Kết quả thì sao, U Minh giáo chủ đã vận dụng năm thành lực lượng, lại hao phí thời gian khoảng một chén trà nhỏ mới phá vỡ cấm chế của Cơ Hạo!

Cân nhắc đến Cơ Hạo phong ấn khối giáp xác này không có khả năng vận dụng toàn bộ lực lượng, U Minh Giáo chủ không khỏi âm thầm kinh hãi —— Vũ Dư đạo nhân đây là thu tiểu quái vật gì vậy? Tu luyện không đến trăm năm, đạo hạnh pháp lực của hắn, sợ là có thể có sáu bảy thành tiêu chuẩn của U Minh giáo chủ.

Mạnh mẽ áp chế sự chấn động trong lòng, U Minh giáo chủ lắc lắc giáp xác trong tay cười nói: “Đã là cao đồ của Vũ Dư đạo hữu ở trước mặt, giáp xác này đối với người cũng là vô dụng.”

Cơ Hạo nghe ra ý ở ngoài lời của U Minh giáo chủ, hắn thất kinh hỏi: “Giáp xác này, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?”

U Minh giáo chủ cười khan vài tiếng, vuốt ve hoa văn nhỏ bé dày đặc trên giáp xác, thân nhiên nói: “Ô, vấn đề lớn thì không có, chỉ là, trên này có một

môn công pháp chuyên môn để cho yêu binh Hà tộc tu luyện, lại là bản đạo đã động tay chân.”

Ngón tay khê búng giáp xác, U Minh giáo chủ nhìn Cơ Hạo lại cười nói: “Nếu có lính tâm tu luyện môn công pháp này, đạo hạnh pháp lực của bọn họ sẽ tiến một bước dài, cường độ thân thể cũng sẽ cấp tốc tăng lên. Nhưng tinh huyết chi khí trong cơ thể bọn họ sẽ chủ gia có thể chuyển hóa thành U Minh khí tức, đến mức độ nhất định, bọn họ sẽ hóa thành bản U Minh quỷ tốt dưới trướng giáo chủ... không là vật còn sống nữa!”

Cơ Hạo im lặng không nói gì nhìn U Minh giáo chủ, Đồ Sơn thương hội ở Quỳ Môn mở cửa hàng, thế mà lại là phối hợp U Minh giáo chủ gạt người?

Lại nghe được U Minh Giáo chủ cảm khái nói: “Ở trước Nghiêu Hậu... ‘Hỗn độn thần ma di cốt’ cùng loại, bản giáo chủ đã thông qua tay Mặc Thạch đưa ra ngoài bảy tám mươi phần... nghĩ hẳn không cần mất bao nhiêu thời gian, dưới trướng bản giáo chủ sẽ có thể có thêm ức vạn tinh binh hãn tướng!”

Cơ Hạo buông thông hai tay, không nói nên lời cười dài hướng U Minh giáo chủ chấp tay hành lễ thật sâu.

Chương 1292: Mười Tám Ngục Thân

Cơ Hạo và U Minh giáo chủ giao thủ, trao đổi, ở trong chớp mắt đã hoàn thành.

Lúc hai người đã nhìn nhau cười, ăn ý trong lòng, Đồ Sơn Mặc Thạch vô cùng lo lắng mang theo đại đội hộ vệ lao vào giới tử thế giới, còn chưa chờ hẳn mở miệng nói chuyện, ‘Đương đương’ mấy chục tiếng vang thanh thúy truyền đến, mười mấy hộ vệ Đồ Sơn thị miệng phun máu tươi bị cứng rắn đập vào.

“Ai da... Hạ Mễ, dừng tay, là người nhà!” Nhìn thấy mười mấy hộ vệ hộ mệnh bay vào giáp trụ trên người vỡ nát, cùng với quyền ấn lún thật sâu vào thân thể bọn họ, Cơ Hạo vội vàng rống lớn một tiếng.

“Vâng, sư tôn!” Một cái bóng mờ hồ lao vào như tia chớp, Hạ Mễ siết chặt hai nắm tay, găng tay Thái Âm Liệt Hồn đeo trên nắm tay đang phun trào mảng lớn hàn quang ngân viêm, hàn quang lưu động như mũi kim, đâm khiến đôi mắt người ta đau nhức.

“Lạnh, lạnh, lạnh!” Hộ vệ bị Hạ Mễ Trọng quyền đánh bay vào run rẩy nằm dưới đất co giật, rất nhanh trên người bọn họ đã xuất hiện mảng lớn huyền băng màu lam bạc.

“Thái Âm chi khí!” U Minh giáo chủ than thở vạn phần nhìn thoáng qua huyền băng trên người các hộ vệ đó, lại nhìn nhìn găng tay trên tay Hạ Mễ, trong lòng bỗng dừng lại nhảy dựng —— thủ pháp luyện chế găng tay này phi thường cao minh, lấy nhãn lực của U Minh giáo chủ, thủ pháp luyện chế găng tay này có thể xưng là hoàn mỹ, trình độ tài liệu dung hợp cùng độ phù hợp của phù văn đều hồn nhiên thiên thành.

U Minh giáo chủ biết khai sơn đại đệ tử Bảo đạo nhân của Vũ Dư đạo nhân có thủ đoạn luyện khí cực kỳ bất phàm, Bảo đạo nhân thậm chí từng thành công phỏng chế tiên thiên chí bảo cùng tiên thiên linh bảo, tuy chưa cường đại như

mặt hàng ban đầu, nhưng cũng có bảy tám phần ý tứ.

Nhưng một đôi găng tay này, hiển nhiên không phải ra từ tay Bảo đạo nhân, ý nhị trên đó không đúng.

U Minh giáo chủ tâm tình phức tạp nhìn Cơ Hạo, chẳng lẽ găng tay có thể lấy Thái Âm chi khí đóng băng bị thương kẻ địch, đánh giết linh hồn này, là Cơ Hạo luyện chế? Tiểu đệ tử này của Vũ Dư đạo nhân, không lẽ ở ngoài thực lực cá nhân mạnh tới không có đạo lý, còn có thủ đoạn luyện khí càng thêm đáng sợ như vậy?

U Minh giáo chủ thầm nghĩ, cho dù là bản thể hắc Minh đạo nhân, ở trên đạo luyện khí cũng không đuổi kịp Cơ Hạo nhỉ? Luyện khí chi đạo chất chứa trong hai cái găng tay này, thật sự là cao minh khiến hắc rất tiều tụy.

“Đều là người nhà, hiểu lầm, hiểu lầm!” Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, hắc đi đến bên cạnh các hộ vệ ngã xuống đất không dậy nổi kia, vung tay áo, chỉ thấy các tia sương mù màu bạc từ trong cơ thể bọn họ trào ra, ùn ùn nhập vào tay áo Cơ Hạo.

Cơ Hạo kết một pháp ấn, quát khẽ một tiếng chú ngữ, liền có một mảng thanh quang minh mang từ hai tay hắc phun ra, thiên địa nguyên khí xung quanh khẽ chấn động, hóa thành năng lượng sinh mệnh nồng đậm rót vào trong cơ thể các hộ vệ này, rất nhanh đã đem tinh huyết tinh khí bọn họ hao tổn bổ sung hoàn toàn, ở dưới khí huyết cường đại ập vào, vết thương của bọn họ cấp tốc khép lại.

“Tiền bối?” Đồ Sơn Mặc Thạch không biết làm sao nhìn thoáng qua U Minh giáo chủ, hắc lại nhìn về phía Cơ Hạo, sau đó ánh mắt chợt sửng sốt, vội vàng ghé đến trước mặt Cơ Hạo: “Xin hỏi, là Nghiêu Hậu trước mặt phải không? Ai, ai, tôm tít tinh kia, là, là, là Nghiêu Hậu?”

Cơ Hạo cười khan vài tiếng, hắc sờ sờ mũi, cười khan nói: “Ha, hiểu lầm, hiểu lầm, ta nghĩ cửa hàng Đồ Sơn thị sao lại chạy đến trong doanh địa thủy yêu Quỷ Môn, còn tưởng Đồ Sơn thị cấu kết Cộng Công nhất mạch... vốn ta là muốn tìm cơ hội giết sạch cửa hàng này, chỉ là không ngờ...”

Trên trán Đồ Sơn Mặc Thạch toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hăn bất đắc dĩ trợn trắng mắt, có chút nghĩ mà sợ nhìn nhìn U Minh giáo chủ.

Nếu không phải trong cửa hàng có U Minh giáo chủ vị đại thần này tọa trấn, nếu không phải mình ở nơi này mở cửa hàng, thật sự vì là bấy thủy yêu một vố, thực bị Cơ Hạo để trong lòng mà nói, lấy hung danh hiển hách Cơ Hạo hai năm qua tàn sát thủy tộc tạo ra, cửa hàng này nhằm chừng không ngăn được hai ba quyền của hăn nhỉ?

“Đồ Sơn thị chúng ta, sao có thể làm ra loại chuyện đó?” Sau lưng Đồ Sơn Mặc Thạch lạnh toát, liên thanh cười nói: “Chúng ta làm như vậy, đều là vì phối hợp U Minh Tiên bối nha, đây cũng là nhiệm vụ Đế Thuấn tự mình giao cho!”

Bình phong vừa mới đánh nát đã thay mới, bức tường bị vỡ cũng đã sửa chữa như lúc ban đầu, trong phòng tiếp khách cách vách phong cách cổ xưa, phong nhã, Cơ Hạo và U Minh giáo chủ ngồi đối diện, Đồ Sơn Mặc Thạch tự mình pha trà, rót trà, vài người nhắm nháp hương trà, nói rõ ra tiền căn hậu quả sự tình.

Nói ra cũng đơn giản, Minh đạo nhân chiếm cứ Cửu U chi địa xưng bá một phương, hăn không có hứng thú đối với vật còn sống, chỉ thích thu thập linh hồn cường đại, nhất là linh hồn chiến sĩ huyết chiến mà chết mang theo chiến ý mãnh liệt, càng được hăn yêu nhất.

Trừ anh linh các chiến sĩ đó, Minh đạo nhân cũng thích thu thập thi thể chiến sĩ cường đại, nhất là thi thể các chiến sĩ bản thể quá mức cường hãn, càng là tài liệu tốt nhất hăn luyện chế cương thi chiến sĩ.

Cho nên lần này Cộng Công thị nhắc lên nước lũ ngập trời gây họa nhân tộc, vui nhất chính là Minh đạo nhân.

Cao tầng liên minh bộ lạc nhân tộc từ trước đến nay có quan hệ hợp tác chặt chẽ với Minh đạo nhân, mấy năm qua nạn lũ lớn, thông qua con đường liên minh bộ lạc nhân tộc, vận chuyển cho Minh đạo nhân thi thể các loại thủy yêu mạnh mẽ đã lấy trăm vạn để tính.

Chỉ thu hoạch mấy năm qua, cũng đủ Minh đạo nhân rất xa hoa lãng phí lẫn qua lộn lại mấy trăm năm rồi, nhưng Minh đạo nhân mắt thấy trị thủy nhân tộc đã tới thời khắc cuối cùng, hẳn còn muốn kiếm một món lớn, hảo hảo từ trên người thủy tộc kiếm chút lợi. Dù sao hiện nay đại quân thủy tộc là có thêm số lượng khổng lồ tới từ mười hai cái thủy thế giới chống đỡ, trước kia Bàn Cổ thế giới căn bản không nhiều thủy tộc thành yêu như vậy đâu!

Cho nên, Minh đạo nhân phái ra một trong tam thi hóa thân mình chém ra U Minh giáo chủ, mang theo nhiều ‘hỗn độn ma thần di cốt’ cùng loại giáp xác U Minh Phệ Hồn Cự Ngao Hà, mượn dùng lực lượng Đồ Sơn thương hội bí mật tiến vào chín đại long môn.

Chỉ thời gian hai tháng qua, Đồ Sơn thương hội đã thông qua các loại con đường, các loại lý do, buôn bán một lô ‘Hỗn độn thần ma di cốt’ cho mấy chục yêu vương có được vô số thủ hạ. Chỉ cần các yêu vương đó tu luyện U Minh bí pháp trên di cốt, bọn họ sẽ dần dần chuyển hóa thành U Minh chi thể, mà họ cũng sẽ xuất phát từ bản năng, ở trong tộc duệ nhà mình truyền bá công pháp, để tộc nhân của mình tu luyện U Minh bí pháp.

Chỉ riêng lấy lực phóng xạ hiện tại truyền bá ra ‘hỗn độn ma thần di cốt’, đợi thêm một đoạn thời gian, chờ U Minh bí pháp dần dần có hiệu lực, quần thể thủy yêu khổng lồ trong chín đại long môn, nhằm chừng có thể có khoảng một thành trở thành quỷ tốt dưới trướng U Minh giáo chủ.

Cho U Minh giáo chủ và Đồ Sơn thương hội thêm một đoạn thời gian, để bọn họ đem càng nhiều di cốt phát tán, nói không chừng U Minh giáo chủ có thể vết sạch hơn phân nửa quân lực thủy yêu ở chín đại long môn, đem toàn bộ bọn họ chuyển hóa thành binh lính nhà mình.

“Cửu U chi địa hăng cổ hủ vô hoang vắng, cuối cùng cũng có thể thêm một chút nhân khí.” U Minh giáo chủ rất say mê ngẩng đầu khe khẽ thở dài: “Cũng không uổng, bản tôn đem mười tám ngục thân của bản đạo đốc túi điều động ra.”

“Mười tám ngục thân?” Cơ Hạo tò mò hỏi U Minh giáo chủ.

“Ừm, người là đệ tử Vũ Dư đạo hữu, cho nên ta cũng không gạt người, mười tám ngục thân, là một trong các đại đạo bản đạo thử chứng đạo.” U Minh giáo chủ hơi suy nghĩ một lát, rất thẳng thắn cười nói: “Cửu U chi địa chia ra trên dưới mười tám tầng, một tầng là một ngục thiên, mỗi một ngục thiên đều có một đạo đại đạo pháp tắc.”

“Bản đạo U Minh giáo chủ, dung hợp đại đạo pháp tắc mười tám ngục thiên, phân hoá thành mười tám ngục thân, hóa U Minh giáo chủ thành mười tám phân thân, mười tám phân thân hợp nhất, mới là bốn tướng U Minh giáo chủ của bản đạo!”

U Minh giáo chủ chậm rãi kể ra, Cơ Hạo nghe được mà tâm thần hướng tới.

Chương 1293: Luận Đạo, Tặng Bảo

U Minh giáo chủ rất ưu ái Cơ Hạo, hắn nói thẳng ra mình lấy U Minh giáo chủ một trong tam thi phân thân, diễn hóa mười tám ngục thân, phân bố ở chín đại long môn phân biệt làm việc, mỗi một long môn đều có hai đại ngục thân một ngoài sáng một trong tối hô ứng từ xa.

Nhắc tới mười tám ngục thân, U Minh giáo chủ dứt khoát phẩm trà luận đạo với Cơ Hạo, đem chân tướng mười tám ngục thân của hắn cẩn thận hướng Cơ Hạo trình bày một lần.

Cửu U chi địa chia ra mười tám tầng, một tầng một ngục thiên, trong mỗi một ngục thiên đều tự có đạo, tổng cộng mười tám thiên đạo trấn áp ngục thiên. Ở trong mười tám ngục thiên này có núi đao, có biển lửa, có ao máu, trong đó đều có huyền diệu, chỗ tinh diệu khó có thể nói tỉ mỉ.

Minh đạo nhân bắt đầu từ khi Bàn Cổ thế giới mở, đã chiếm cứ Cửu U, mười tám ngục thiên cũng không biết bị hắn du lịch bao nhiêu lần, thiên đạo diệu lý trong đó cũng bị hắn tìm hiểu vô cùng thấu triệt. Trong vô số năm du lịch, tinh, khí, thần Minh đạo nhân không ngừng phát tán tự do, dần dần dung hợp thấm thấu lẫn nhau với mười tám ngục thiên.

Một năm nào đó, Minh đạo nhân đột nhiên ở trong yên tĩnh có điều cảm ngộ, lấy hai thanh Hồng Mông sát lục chí bảo ngày sinh đã cộng sinh, một đôi thần kiếm sát phạt chi lực cực kỳ khủng bố trấn lại một trong tam thi, lấy U Minh đại đạo hắn cảm ngộ làm cơ sở, phân hoá ra U Minh giáo chủ.

Mà ngày U Minh giáo chủ sinh ra, thiên đạo mười tám ngục thiên trấn áp đồng loạt chấn động, U Minh giáo chủ phúc chí tâm linh, lắc mình biến hóa hóa thành mười tám đạo nhân, chính là ngưng tụ đại đạo tinh nghĩa của mười tám ngục thiên mà thành mười tám ngục thân.

Giờ phút này U Minh giáo chủ đang trò chuyện vui vẻ với Cơ Hạo, chính là

‘Huyết Trì ngực thân’ trong mười tám ngực thân, hần tính mạng tương liên với đại dương máu đen khôn cùng mệnh môn Huyết Trì ngực thiên của mười tám ngực thiên, được xưng Huyết Trì không cạn, ngực thân bất diệt.

Mà Huyết Trì kia là tất cả dơ bẩn, lực lượng tiêu cực của Bàn Cổ thể giới góp lại, phạm là Bàn Cổ thể giới còn có sinh linh, sinh linh còn có ác niệm, giữa thánh linh còn có chém giết chinh chiến, âm mưu hãm hại, Huyết Trì sẽ trọn đời không cạn.

Bởi vậy có thể thấy được Huyết Trì ngực thân của U Minh giáo chủ, hầu như đã là bất hủ bất hoại. Vừa rồi đối kháng với Cơ Hạo, Huyết Trì ngực thân phóng ra mười tám đạo kiếm quang máu chảy đầm đìa, chính là Huyết Trì ngực thân lấy huyết khí chi tinh dơ bẩn nhất, âm tà nhất trong Huyết Trì vô biên, dung hợp bốn mươi chín loại cực âm thần liệu trong thiên địa rèn thành ‘Hóa Huyết Phi Kiếm’.

Phi kiếm này năng lực khác cũng chỉ bình thường, phạm là sinh linh, trừ phi là Vũ Dư đạo nhân đại năng vạn kiếp bất phôi cỡ đó, sinh linh khác cho dù bị hần cạo rách một chút da thịt, huyết khí dơ bẩn âm tà vô biên lập tức ô nhiễm máu toàn thân hần, trong nháy mắt khiến máu thịt hần hóa thành máu đặc, thậm chí ngay cả linh hồn cũng sẽ bị làm bẩn, cuối cùng hồn phi phách tán trọn đời không thể siêu sinh.

Hóa Huyết Phi Kiếm độc ác dị thường, có thể xưng thủ đoạn tả đạo cay độc nhất trong thiên địa.

Cơ Hạo nghe mà hướng tới, hần cùng U Minh giáo chủ ngồi luận đạo, trao đổi tâm đắc đại đạo của nhau.

Cơ Hạo từ chỗ U Minh giáo chủ học được rất nhiều thuật bàng môn tả đạo tàn nhẫn, đặc biệt là phá vỡ cửa, dò xét được một tia chân ý của U Minh đại đạo. Mà U Minh giáo chủ cũng từ chỗ Cơ Hạo hỏi được một tia huyền diệu của Thái Âm chi đạo, đối với U Minh đại đạo của hần cũng có lợi cực lớn.

Đến cuối cùng, U Minh giáo chủ tự cảm thấy thu hoạch của hắc vượt xa Cơ Hạo, mà hắc còn là thân phận tiền bối, cũng xấu hổ chiếm tiện nghi của Cơ Hạo. Sau khi cười lớn một tiếng, U Minh giáo chủ điểm một đầu ngón tay ở mi tâm Cơ Hạo, dứt khoát đem bí pháp luyện chế ‘Hóa Huyết Phi Kiếm’ truyền thụ toàn bộ cho Cơ Hạo, càng đem các loại pháp môn lợi dụng khôn cùng Huyết Trì ở Huyết Trì ngục thiên của Cửu U chi địa ngưng tụ các loại âm sát huyết lôi và bí pháp độc ác khác dạy hết cho Cơ Hạo.

“Đạo của Vũ Dư đạo hữu, huy hoàng uy nghiêm, đường đường chính chính, là đại đạo đỉnh cấp hàng đầu trong thiên địa.” U Minh giáo chủ hướng Cơ Hạo cười nói: “Đạo của bần đạo, bần đạo tự biết, đi là bàng môn tả đạo, không phải con đường đứng đắn. Nhưng bàng môn cũng có sự đặc sắc của bàng môn, chiêu số lệch cũng có phong cảnh của chiêu số lệch.”

Vỗ nhẹ nhẹ bả vai Cơ Hạo, U Minh giáo chủ cười nói: “Đạo của ta, không có khả năng trở thành đại đạo người chứng đạo, nhưng làm thủ đoạn hộ đạo trên hành trình người chứng đạo, lại là dư dả!”

Cơ Hạo vội vàng đứng dậy, nghiêm nghị chấp tay cảm tạ U Minh giáo chủ khảng khái một phen. Nhớ tới U Minh giáo chủ không ngừng hướng mình thỉnh giáo các loại ý nghĩa thâm ảo của Thái Âm đại đạo, Cơ Hạo biết Thái Âm ảo nghĩa đối với bản tôn Minh đạo nhân của U Minh giáo chủ có trọng dụng. Suy tư một phen, Cơ Hạo hít sâu một hơi, trước ngực dần dần bay ra một bánh xe ánh sáng màu bạc.

Rất khảng khái, Cơ Hạo đem Thái Âm chi lực mình mấy năm nay vất vả tích góp phân ra một nửa, ngưng tụ thành một viên bảo châu màu bạc to bằng nắm tay nặng tựa mấy chục ngọn núi lớn, kính cẩn đưa cho U Minh giáo chủ.

“Ân truyền đạo của tiền bối, tuy không phải sư tôn của Cơ Hạo, lại thật sự có ân đức sư trưởng thụ nghiệp giải thích nghi hoặc. Đệ tử Cơ Hạo không biết lấy gì để báo đáp, chút Thái Âm chi lực này, là đệ tử mấy năm nay vất vả tu luyện mà có, đặc biệt hiến cho tiền bối, để tiền bối thường thức đôi chút.”

Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, Thái Âm tinh Bàn Cổ thể giới bị vị đại năng nào đó người khác không dám trêu chọc chiếm lấy, từ đó về sau trong trời đêm Bàn Cổ thể giới, Thái Âm chi lực loãng đến cực điểm, người thường không thể đạt được đủ Thái Âm chi lực tu luyện, tìm hiểu.

Cơ Hạo có cái đỉnh tròn năm màu thần bí khó lường kia, có thể luyện hóa thiên địa vạn vật, đem nó chuyển hóa thành hỗn độn chi khí, mặc cho đạo đài của Cơ Hạo hấp thu rèn luyện, tùy theo ý muốn chuyển hóa thành các loại tinh khí Thái Âm, Thái Dương. Cho nên một nửa Thái Âm chi lực này, đối với người thường mà nói rất khó thu thập, nhưng đối với Cơ Hạo, chẳng qua là tốn thêm mấy năm công phu cắn nuốt hấp thu.

U Minh giáo chủ nhìn Thái Âm bảo châu trong tay Cơ Hạo, khóe miệng khẽ giật giật, dang tay cười khố: “Người đứa nhỏ này, rất biết làm khó người khác. Bần đạo gần đây có một việc, còn đang cần Thái Âm chi lực này... Người kia độc bá Thái Âm tinh, không thể trêu chọc, không thể trêu chọc... muốn nói không thu, quả thật là làm ra vẻ. “

Tay áo vung lên, đem Thái Âm bảo châu Cơ Hạo dâng ra thu lấy, U Minh giáo chủ nhìn Cơ Hạo cười nói: “Ta kẻ làm trưởng bối này, chung quy không thể chiếm tiện nghi của đứa nhỏ người mãi... Hắc, bần đạo lúc luyện chế mười tám thanh phi kiếm, lấy Huyết Trì tinh hoa, rèn luyện chín thanh Hóa Huyết Phi Dao nữa, vốn là chuẩn bị ngày sau mở sơn môn thu nhận môn đồ ban cho bọn họ hộ thân.”

Trong lúc cười nói, U Minh giáo chủ từ trong tay áo lấy ra chín thanh phi đao to bằng bàn tay, hình dạng trắng lười lười, không có chuôi đao, lưỡi đao sắc bén dị thường, toàn thân tản mát ra huyết quang nồng đậm. Cũng không cho Cơ Hạo từ chối, U Minh giáo chủ trực tiếp từ trên ngón tay Cơ Hạo lấy chín giọt tinh huyết, đem nó hóa thành huyết phù đánh vào trong phi đao, Cơ Hạo lập tức có liên hệ như điều khiển bàn tay với chín thanh phi đao không ngừng nhảy lên, mười phần linh tính này.

“Đây là hung binh, cũng là tà binh, giết chóc càng nhiều, uy lực càng lớn.” U Minh giáo chủ nhìn Cơ Hạo cười nói: “Yên tâm sử dụng đi, lấy tâm tính đứa nhỏ người, nghĩ hẳn sẽ không dùng nó giết lung tung người vô tội.”

Cơ Hạo cũng không khách khí, hẳn nghiêm nghị chấp tay, cảm tạ U Minh giáo chủ.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, một thanh âm thiếu nữ nhẹ nhàng từ ngoài cửa phòng tiếp khách truyền tới: “Đại nhân, đấu giá tháng của tháng này đã sắp bắt đầu.”

Cơ Hạo vỗ đầu, Bạch Vũ * Uy Tư Đình tặng thiệp mời, mời hẳn đi tham dự hội đấu giá loại lớn của tháng này nhỉ.

Hắn cười lấy ra thiệp mời, hướng U Minh giáo chủ cười nói: “Tiền bối, có hứng thú cùng đi xem bảo bối nơi này hay không?”

U Minh giáo chủ tâm tình tốt, hẳn cười liên tục gật đầu: “Thiện, cùng đi, cùng đi!”

Chương 1294: Long Hồ Sư Tượng

Cơ Hạo, U Minh giáo chủ, Đồ Sơn Mặc Thạch nhìn nhau cười to, trong tiếng cười mơ hồ có khoái ý khôn cùng.

Cơ Hạo và U Minh giáo chủ ngồi luận đạo, hai người đều có thu hoạch cực lớn, chỉ cảm thấy trước mắt đều có một tầng rèm chụp mờ mịt bị một hơi phá vỡ, phía trước lại là một mảng phong cảnh rực rỡ, đạo tâm sung sướng, tự nhiên liền cười lớn thành tiếng.

Đồ Sơn Mặc Thạch đối với Cơ Hạo và U Minh giáo chủ đàm luận thiên đạo cao thâm thất khiếu thông lục khiếu, còn lại là một khiếu không thông (nghe tai này qua tai kia), dù sao vu tế nhất mạch nhân tộc đi con đường tu luyện khác, đối với thiên đạo diệu lý mờ mịt khó lường muốn tìm hiểu thấu triệt quả thực khó khăn.

Không hiểu thiên đạo, không có nghĩa là Đồ Sơn Mặc Thạch không có thu hoạch. U Minh giáo chủ hướng Cơ Hạo quán đỉnh truyền thụ rất nhiều Huyết Trì bí pháp ác độc, khi hai người lãnh giáo lẫn nhau, cũng có đôi câu vài lời tiết lộ ra.

Đồ Sơn Mặc Thạch chính là ghi nhớ một chút Huyết Trì bí thuật vụn vặt đó, đã đủ khiến nội tình Đồ Sơn thị gia tăng một mảng lớn. Đồ Sơn thị am hiểu kinh thương, đối với chém giết chinh chiến lại không có thiên phú gì, có thể nắm giữ vài loại Huyết Trì bí thuật tàn nhẫn, tự nhiên có thể tăng lên thực lực gia tộc rất nhiều.

Trong tiếng cười lớn, khí tức quanh thân Cơ Hạo quay cuồng, trong thần hồn không gian, ở ngoài Thái Âm, Thái Dương, Hủy Diệt, Không Gian, ‘Diễn’ năm đại đạo đài này, một khối đạo đài toàn thân máu chảy đầm đìa, tản mát ra khí tức hung ác đáng sợ dần dần thành hình.

U Minh giáo chủ rất khẳng khái, đem Huyết Trì đại đạo Huyết Trì ngục thân

nhà mình lĩnh ngộ đều quán đỉnh truyền thụ cho Cơ Hạo, Cho nên khối Huyết Trì đạo đài này khí tức hùng hồn, vừa thai nghén thành hình đã đem hai đại đạo đài Hủy Diệt, Không Gian này của Cơ Hạo ép xuống.

Huyết khí bốc lên, âm hàn chi khí thổi quét hư không thần hồn, Huyết Trì đạo đài của Cơ Hạo phóng ra khôn cùng huyết quang, đến cuối cùng mơ hồ đã bao phủ hai đại đạo đài Thái Âm, Thái Dương, thành một khối công hậu sâu nhất trong đạo đài Cơ Hạo tạo dựng.

Nếu U Minh giáo chủ biết, có người có thể ở sau khi hấn quán đỉnh truyền công, chỉ dùng thời gian ngắn ngủn mấy nhịp thở đã ngưng tụ đạo chủng, thai nghén đạo đài, càng cung cấp lượng khổng lồ linh hồn bốn nguyên lực, thuận lợi đem đạo đài dựng hóa xuất thế... bất chấp không cần cái mặt già này nữa, mang theo một đôi bản mạng thần kiếm đi bùng nổ xung đột với Vũ Dư đạo nhân, hấn cũng muốn đem Cơ Hạo cướp lấy làm y bát truyền nhân của mình!

Chỉ là Bàn Cổ Chung nấp trong cơ thể Cơ Hạo, hỗn độn khí tức mênh mông che lấp tất cả khí cơ biến hóa trong cơ thể Cơ Hạo, dù là U Minh giáo chủ công tham tạo hóa, tu vi sâu không lường được, trước mắt Huyết Trì ngục thân chẳng qua là một trong mười tám ngục thân, hấn căn bản không biết Cơ Hạo thể mà đã làm ra việc kinh người như vậy.

Trước mặt U Minh giáo chủ và Đồ Sơn Mặc Thạch, Cơ Hạo đưa tay sờ sờ gương mặt một phen, khí tức quanh thân biến ảo một trận, hấn chớp mắt hóa thành ‘Hạ Nhật lão tôm tít’ lưng còng, cao khoảng hai trượng, toàn thân treo giáp xác màu lam bạc.

U Minh giáo chủ nhìn thấy thuật biến hóa vô cùng kì diệu này của Cơ Hạo, cũng không khỏi ‘Chặc chặc’ lấy làm kỳ. Dù là tu vi U Minh giáo chủ so với Cơ Hạo cao minh hơn không biết bao nhiêu, nhưng U Minh giáo chủ không sở trường biến hóa, ở trên thuật biến hóa này, hấn ngay cả Cơ Hạo cũng không bằng.

Về phần Đồ Sơn Mặc Thạch, hẳn trừ chấn động, cũng chỉ còn lại có âm mộ.

Nhưng nghĩ lại, nghĩ đến Cơ Hạo người cao thâm khó lường như thế, lại là người ủng hộ đáng tin của Tự Văn Mệnh, tự nhiên chính là minh hữu đáng tin của Đồ Sơn thị, nhà mình có minh hữu cường đại thần bí như vậy làm chỗ dựa, cái này đối với Đồ Sơn thị là việc cực tốt.

Nghĩ đến đây, Đồ Sơn Mặc Thạch cười đến mức mắt cũng nheo lại thành một đường chỉ, vội phân phó xuống, Đồ Sơn thương hội bày đội ngũ, hai ba trăm hộ vệ đông đảo, tính cả một trăm lính tôm Cơ Hạo mang đến, một đại đội người vây quanh Cơ Hạo và U Minh Giáo chủ rời khỏi thương hội, rêu rao khắp nơi hướng địa điểm tổ chức hội đấu giá tiến đến.

Cơ Hạo vẫn cười cá ngựa, Hạ Mễ cùng Hoành Hành đi theo phía sau, U Minh giáo chủ thì cười một con Tứ Bất Tượng toàn thân đen sì, nheo mắt, như có hứng thú đánh giá phong tình phố phường hai bên đường.

Theo một con đường lớn rộng rãi đi về phía trước khoảng mười dặm, phía trước một tòa lầu các dùng cả một khối đá khổng lồ điêu khắc thành đột ngột xuất hiện. Từng đại đội yêu ma quỷ quái muôn hình muôn vẻ, mặc đủ loại giáp trụ màu sắc hình dạng quái dị, đang không ngừng đi vào lầu các.

Cơ Hạo đánh giá đám yêu ma quỷ quái đó, thật là cổ quái, cái gì cũng có.

Càng làm hắn không nói nên lời là, các yêu ma quỷ quái đó phần lớn đều vác bọc da thú thật lớn, từ trong khe hở bọc da thú phồng lên, có thể nhìn thấy ánh lấp lánh kỳ dị chỉ vu tinh có. Rất hiển nhiên, các yêu ma quỷ quái này không có không gian bảo vật, bọn họ muốn tham gia hội đấu giá, chỉ có thể mang theo vu tinh của mình ở bên người.

Nhìn một đám yêu ma quỷ quái cao to, vác cái bọc lớn như ngọn núi nhỏ, giống như con kiến chuyển nhà chạy đi, Cơ Hạo luôn cảm thấy cảnh này có chút buồn cười.

Bỗng chợt nghe thấy ‘Xẹt’ một tiếng, cái bọc thật lớn phía sau một con Hà Mã yêu cao ba trượng có thừa, không biết đựng phải ai, cái bọc bị rách một vết rách dài hơn sáu thước, vô số vu tinh ‘Rầm rầm’ rơi ra.

Hà Mã yêu ngẩn ngơ, chợt quay đầu nhìn vu tinh rơi xuống đất.

Một đám Tiểu Nê Thu yêu ‘Oạch’ một cái chạy tới, lớn tiếng hò hét muốn đi cướp vu tinh rơi xuống đất.

Không đợi đám Nê Thu yêu đó nhặt lên một khối vu tinh, mắt Hà Mã yêu đột nhiên biến thành một mảng đỏ đậm, hắc gầm rú ‘Ngao ngao’, há mồm phun ra một luồng khí đen, một thanh lang nha bổng dài năm trượng từ trong khí đen phun ra, hai tay hắc vung lang nha bổng đập loạn một trận, mấy chục con tiểu Nê Thu yêu bị đánh cho tan xương nát thịt, tính cả mười mấy yêu ma vô tội bên cạnh Hà Mã yêu cũng bị đánh cho vỡ đầu.

“Ai dám cướp vu tinh của lão tử?” Hà Mã yêu nhảy nhót gào rống, đôi mắt đỏ đậm hắc cũng không biết bị xúc động dây thần kinh nào, điên điên khùng khùng xách lang nha bổng hướng đám yêu ma quỷ quái phụ cận xung phong, một tư thế muốn đem toàn bộ sinh linh trước mắt giết sạch.

“Nghịch chương, quỳ xuống!” Lang nha bổng mang một đạo huyết quang, mắt thấy đã sắp đánh đến trên đầu một con Hà Đồn yêu (cá nóc) trợn mắt há hốc mồm, xa xa ở bên truyền đến một tiếng quát trầm thấp.

Một tiếng quát lớn này như trống chiều chuông sớm, chấn động khiến toàn thân Hà Mã yêu run rẩy, đôi mắt đỏ đậm chợt hồi phục sự tỉnh táo. Hai chân hắc mềm nhũn, nặng nề quỳ xuống đất, vứt lang nha bổng, ngũ thể đầu địa quỳ bái.

Tiếng bước chân trầm ổn xa xa truyền đến, Cơ Hạo Thấy được bốn nam tử cường tráng xếp thành chữ Nhất mặc áo vải thô, tóc dài rối tung, trong tay mỗi người đều cầm một cây mộc trượng màu xanh hướng bên này đi tới.

Bốn nam tử cường tráng trán cao rộng, khuôn mặt vuông vức, toàn thân lộ ra

một khí tức cương mãnh bá đạo uy nghiêm.

Phía sau bọn họ, phân biệt một con sư tử, một con mãnh hổ, một con giao long, một đầu mãnh mã cự tượng đi theo, khí tức quanh thân long hổ sư tượng hùng hồn đáng sợ, rõ ràng đều là sinh linh cường đại cấp bậc cự yêu.

“Nghịch chương, người sao lại dám ở trước công chúng giết người bừa bãi? Bần đạo thấy người rất có duyên pháp với bốn môn, người nguyện vào môn ta, làm đệ tử của ta không?”

Một nam tử cường tráng đầu sư tử đi theo phía sau đi đến trước mặt Hà Mã yêu, đưa tay đè đầu hăn, rất uy nghiêm lớn tiếng quát.

Thân thể Hà Mã yêu kịch liệt run rẩy một cái, hăn rất cung kính hướng nam tử kia quỳ lạy hành lễ, cung kính nói: “Đệ tử nguyện ý!”

Cơ Hạo nheo mắt, U Minh giáo chủ đột nhiên cười lạnh: “Thủ đoạn tà môn nào cũng dùng ra... Mộc đạo hữu, gần đây nhân phẩm càng thêm không chịu nổi!”

Chương 1295: Đạo Hữu Cùng Bốn Môn Có Duyên

Toàn thân Hà Mã yêu phóng ra một tầng bảo quang mượt mà, cười mang theo một tia hiền lành, cầm cái lang nha bổng đánh máu kia, rất cung kính đứng ở phía sau long hổ sư tượng bốn vị đại hán.

Long hổ sư tượng bốn người bảo tướng trang nghiêm đứng trang nghiêm tại chỗ, hai mắt như đúc từ vàng không ngừng lóe ra kim quang âm trầm, vạn phần uy nghiêm hướng bốn phía đảo mắt. Phàm là yêu ma quỷ quái bị ánh mắt bọn họ đảo qua, đều chỉ cảm thấy như thiên kiếp trước mắt, một khí tức đáng sợ hầu như đem yêu hồn của bọn họ nghiền nát ép bọn họ liên tục lui lại, không một ai dám đối mắt với bốn người lấy một cái.

Chỉ có đến đoàn người Cơ Hạo bên này, một người ngọc thạch tí hon cao thâm khó lường treo bên hông Đồ Sơn Mặc Thạch sáng lên, một tầng vu lực dao động mờ nhạt bảo vệ toàn thân hắn, Đồ Sơn Mặc Thạch tươi cười dễ gần hướng bốn người chấp tay hành một lễ, nụ cười mang theo khôn khéo đặc hữu của người làm ăn hướng cao thấp toàn thân bốn người nhanh chóng nhìn lướt qua.

U Minh giáo chủ khinh thường sụp mí mắt, không rên một tiếng, không nói một lời, hai tay đặt trên đầu gối, cũng không nhúc nhích.

Ánh mắt bốn người như núi đao rừng kiếm gào thét ập tới, đến trước người U Minh giáo chủ, giống như mấy viên đá nhỏ ném vào Huyết Trì vô biên, ngay cả một gợn sóng cũng chưa thể nổi lên.

Thân thể bốn người long hổ sư tượng khẽ run lên, bọn họ kinh ngạc phát hiện, bọn họ thế mà nhìn không thấu hư thật của U Minh giáo chủ. Bọn họ không thể tin lạng lẽ kết một cái thủ ấn, trên thanh mộc trượng cầm trong tay trái càng có một tầng thần quang năm màu lạng yên rót vào thân thể bọn họ, sâu trong con người bọn họ chợt có một cái lá bồ đề năm màu lạng yên sáng lên.

Bọn họ cẩn thận vận đủ thị lực, hung tận hướng U Minh giáo chủ nhìn qua.

U Minh giáo chủ khẽ lắc lắc đầu. Hắn thở dài một hơi, khí tức trên người biến ảo một trận, chợt biểu hiện ra thực lực so với cảnh giới Vu Đế của nhân tộc cao minh hơn một chút, nhưng tuyệt đối chưa đạt tới Vu Thần cảnh.

Long hổ sư tượng bốn người ‘nhìn thấu’ thực lực U Minh giáo chủ. Bốn người đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, khinh miệt lắc lắc đầu. Theo bọn họ thấy, U Minh giáo chủ chỉ là có bí pháp nào đó giấu kín khí tức, nhưng ở dưới ‘thần thông quảng đại’ của họ, rốt cuộc không thể che dấu hành tích.

Sau đó, bốn người đồng thời hướng Cơ Hạo nhìn tới.

Cơ Hạo trừng mắt, trong đôi mắt hắn lóe ra một đợt u quang màu lam bạc, Thái Âm chi lực hóa thành tám luồng hàn mang nhỏ bé từ trong mắt hắn lao vút ra, hung hăng đâm về phía con mắt bốn người.

Bốn người long hổ sư tượng hoảng hốt, bọn họ đồng thời giậm quát một tiếng, trên thanh mộc trượng ở tay trái lưu động bảo quang, trong mắt phun ra lửa nóng màu vàng dài hơn một thước. Hàn quang màu bạc hung hăng va vào trên lửa màu vàng, chỉ nghe ‘Ba ba’ một đợt tiếng vang thanh thúy, tám luồng sáng lạnh màu bạc dần dần tan rã, lửa màu vàng trong mắt bốn người phun ra cũng áp chế chỉ còn lại có khoảng ba tấc.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt hai sợi râu tôm thật dài dưới cằm, bày ra một tư thế cây già lên đời, chậm rãi nói: “Con người, nơi này là Quỷ Môn, là địa bàn thủy yêu nhất tộc Cộng Công nhất mạch ta. Muốn ở nơi này quát tháo cây hung, các người tìm lầm chỗ rồi.”

Cười quái dị ‘Cạc cạc’ vài tiếng, Cơ Hạo chỉ chỉ đám đông yêu ma vây quanh xem, ngạo nghễ nói: “Các người đã có thể tới nơi này, chứng minh các người và thủy yêu nhất tộc ta ít nhiều có chút liên quan. Cho nên, phải giữ quy củ, không được làm bậy, bằng không sẽ có người chết!”

Vừa rồi ánh mắt bốn người long hổ sư tượng quá mức sắc bén, dọa yêu ma quỷ quái xung quanh ùn ùn rút lui. Đối với yêu ma thiên tính hung ác tàn bạo mà

nói, bị ánh mắt người khác dọa lui, cái này quả thực so với đào phần mộ tổ tiên bọn họ còn mất mặt hơn.

Bởi vì không rõ giới hạn của bốn người long hổ sư tượng, đám đông yêu ma không dám làm chim đầu đàn, một đám đứng ở một bên lảng lạng vây xem.

Nhưng Cơ Hạo biểu hiện ra thực lực mạnh mẽ, đối mặt bốn người long hổ sư tượng một bước cũng không nhường, hơn nữa còn mơ hồ chiếm một tia thượng phong, dũng khí của yêu ma xung quanh chợt tăng vọt, bọn họ đều thấp giọng cười dữ tợn, cố ý phóng ra yêu khí của mình.

Yêu khí của mấy ngàn đại yêu nổi liền một thể, yêu vân nồng đậm dựng lên từ đất bằng, trong yêu vân mơ hồ có thể thấy được hư ảnh vô số thủy tộc như ẩn như hiện, tiếng rú thảm bén nhọn quả thực muốn đem linh hồn người ta xé thành mảnh vụn, tai nghe được thấy rất khó chịu.

Bốn người long hổ sư tượng nhìn nhau một cái, một đại hán giao long đi theo phía sau năm thanh mộc trượng cao tương đương với hân, chậm rãi tiến lên một bước. Hân nghiêm nghị nhìn Cơ Hạo, đột nhiên kéo dài tiếng cười to lên.

‘Thiên Long Ngâm Xướng’, đại hán này sử dụng, rõ ràng là Cơ Hạo từ trong ‘diễn’ chi đạo quả cũng học được, kỳ môn bí pháp ‘Thiên Long Ngâm Xướng’ của Hoa đạo nhân. Tiếng rống gầm cao vút gợn đục khơi trong xông lên chín tầng mây, con giao long kia đại hán phía sau cũng theo đó cất tiếng rống to, khí tức uy nghiêm của long tộc là đứng đầu thủy tộc lân giáp tràn ngập bốn phương, chấn động khiến sắc mặt yêu ma quỷ quái xung quanh trở nên thâm trầm, nhiều người thân thể mềm nhũn ngồi xuống đất, không thể động dậy nữa.

Tiếng học máu ‘Phốc phốc’ không ngừng vang lên, mấy ngàn yêu ma quỷ quái xung quanh, ít nhất có một nửa số người không chịu nổi uy lực Thiên Long Ngâm Xướng bị chấn thương yêu hồn, bọn họ học từng ngụm từng ngụm máu, trong ánh mắt tràn đầy sự thâm lương.

Bị Thiên Long Ngâm Xướng chấn bị thương yêu hồn, đạo hạnh tu vi của các

thủy yêu này chợt suy yếu, nhiều thủy yêu thậm chí suy yếu đến không thể bảo trì hình thái nhân loại, lần lượt hóa thành nguyên hình. Trong lúc nhất thời trên đường cái cá đuối điện, cá hổ, cá mập, sửa các loại thủy tộc nhảy nhót chạy loạn, nhảy lên mỗi một lần, cũng còn hộc từng ngụm từng ngụm máu, khung cảnh nhất thời trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Con người Cơ Hạo chợt biến thành một mảng đỏ đậm, hắc há mồm, một đợt tiếng kêu kéo dài u u, tựa như đã quỷ khóc đêm từ trong bụng hắc chậm rãi bay ra.

Khóe mắt U Minh giáo chủ chợt nhấc lên, kinh hãi nhìn về phía Cơ Hạo —— đây là ‘Huyết Trì Quỷ Khốc’, Huyết Trì ngực thân truyền thụ Cơ Hạo Huyết Trì bí pháp trong, một môn bí pháp ác độc cũng lấy sóng âm thương tổn nguyên thần kẻ địch, đồng thời còn ăn mòn huyết khí kẻ địch, bại hoại tinh huyết kẻ địch, ăn mòn lục phủ ngũ tạng thậm chí cốt tủy óc kẻ địch.

Hắn vừa mới hướng Cơ Hạo truyền thụ Huyết Trì đại đạo, Cơ Hạo thế mà có thể dùng ra Huyết Trì Quỷ Khốc!

Cái này... U Minh giáo chủ sờ sờ đầu, đột nhiên rất muốn ngoác mồm chửi, thế này thật sự là gặp quỷ sống rồi, thiên phú của Cơ Hạo cũng quá tốt chút!

Tiếng quỷ khóc u u nhanh chóng trung hoà Thiên Long Ngâm Xương cương mãnh bá đạo, không ai bì nổi, như một chậu nước đá hắt ở trên một lò than lửa, Thiên Long Ngâm Xương của đại hán trở nên đứt quãng, tiếp đó uế oải, không bao lâu, đại hán đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, thân thể nhoáng lên một cái lui hai bước.

Bốn người long hổ sư tượng đồng thời kinh hãi vạn phần nhìn Cơ Hạo —— Thiên Long Ngâm Xương của bọn họ, thế mà bị Cơ Hạo phá!

Không chỉ có bị phá Thiên Long Ngâm Xương, ‘Long’ còn bị một loại huyết khí dơ bẩn đáng sợ xâm nhập thân thể, tinh huyết bản thân tinh thuần như lưu ly kim cương, thế mà đều mang theo một tầng khí tức tro bụi mục nát không sạch

sẽ, cái này ít nhất khiến hãn tổn thất mấy chục năm tu vi khổ tu.

“Người...” Long hổ sư tượng đồng thời tiến lên một bước, hung tợn nhìn về phía Cơ Hạo.

“Ta nói, nơi này là địa bàn của thủy yêu nhất tộc ta, không phải để các người tùy ý làm bậy!” Cơ Hạo ngẩng đầu, nhảy xuống khỏi cá ngựa, chậm rãi hướng long hổ sư tượng đi qua, trong lòng hãn dâng trào sát ý, âm hàn chi khí quanh thân hóa thành một cái vòi rồng bao lấy thân thể.

Đã nhận ra bốn người này là đệ tử Mộc đạo nhân, Cơ Hạo đã sớm xé rách da mặt với Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, không ngại chém giết bọn hãn ngay tại chỗ chút nào.

Long hổ sư tượng nhìn nhau một cái, ‘Long’ đột nhiên cười lên: “Vị đạo hữu này, người có duyên với bốn môn đấy!”

Chương 1296: Đại Phổ Độ Ấn

Yêu ma khóc lóc kêu rên xung quanh tĩnh mạch một phen, khuôn mặt U Minh giáo chủ kịch liệt giật giật, Cơ Hạo trợn lớn mắt, thực không còn lời nào với bốn người long hổ sư tượng.

Người thường, nhiều nhất là không biết xấu hổ; mà các môn nhân của Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, bọn họ đã tu luyện đến mức coi da mặt như không có gì, hoặc là nói, bọn họ đã tu luyện đến mức da mặt tan thành mây khói không còn tồn tại nữa.

Cơ Hạo lấy Huyết Trì Quỷ Khốc chấn thương ‘Long’, mọi người đây là quan hệ tử địch nhỉ?

Bọn họ lại còn nói Cơ Hạo có duyên với bọn họ, đây là mặt dày mày dạn muốn đem Cơ Hạo kéo vào môn hạ nhà mình nhỉ? Rõ ràng, bọn họ thấy Cơ Hạo có thần thông pháp lực như vậy, muốn kéo Cơ Hạo nhập môn, làm đả thủ của bọn họ mặc cho bọn họ ra roi!

“A, ha ha!” Cơ Hạo cười khan vài tiếng, chấp tay sau lưng, còng lưng, Cơ Hạo cười vui vẻ gần như vô lại chửi: “Chúng ta có thể có duyên phận gì? Không lẽ là ta năm đó thông đồng lão tôm tít bà tử, không cẩn thận đẻ thêm bốn quả trứng tôm, kết quả chui ra các người bốn con tôm nhãi sao? Ôi, gọi tiếng a cha nghe xem?”

Long hổ sư tượng không biết xấu hổ, Cơ Hạo lại không phải dùng bốn tướng nhà mình xuất hiện, hẳn tự nhiên sẽ càng thêm không cố kỵ vấn đề da mặt. Cho dù là học vô lại khóc lóc om sòm lẫn lộn, mất cũng là da mặt của ‘Hạ Nhật’ lão tôm tít, không quan hệ với Cơ Hạo đường đường Nghiêu Hầu này mà!

Nghĩ đến đây, Cơ Hạo không khỏi có chút đắc ý —— Hoa đạo nhân quán đỉnh cho hắc ‘Diễn’ chi đạo quả, thành tựu Cơ Hạo tự dưỡng có được một môn cơ duyên chứng đạo, càng khiến Cơ Hạo ngay cả da mặt cũng dày lên rất nhiều. Cơ

Hạo mơ hồ cảm thấy, nay lực phòng ngự của da mặt hẳn cách Hoa đạo nhân có lẽ còn có một khoảng cách rất dài, nhưng so với Bàn Cổ Chung đã mạnh hơn rất nhiều rồi.

Xung quanh mấy ngàn thủy yêu, vô luận là học máu, hay là bị ép lui hóa thành nguyên hình, nghe được Cơ Hạo vô lại vô sỉ chửi rửa như thế, đám đông yêu ma đều cất tiếng cười to. Nhất thời tiếng quỷ kêu kéo dài nổi lên, tiếng cười của đám yêu ma này khó nghe tới cực điểm, trong đó càng xen lẫn nhiều yêu ma đạo hạnh suy yếu dẫn tới thẹn quá hóa giận điên cuồng chửi ầm lên.

Đám đông yêu ma ùn ùn mở miệng, khàn cả giọng thỉnh cầu Cơ Hạo đem long hổ sư tượng chém giết ngay tại chỗ, bọn họ càng thề, nhất định phải đem mỗi một sợi lông của long hổ sư tượng đều nhai nát nuốt sạch sẽ.

Sắc mặt long hổ sư tượng có chút khó coi, tiếng mắng của yêu ma xung quanh bọn họ căn bản không để bụng. Cự long bay lượn cao cao ở bầu trời, nào sẽ tính toán ý nghĩ của con kiến trong lòng đất? Nhưng lời Cơ Hạo nói, lại khiến họ thẹn quá hóa giận.

Bọn họ thành trứng tôm? Tôm con?

“Cái mồm này của đạo hữu, sớm hay muộn sẽ mang đến họa sát thân cho người. Vẫn là vào môn ta, có vô thượng thần thông của tổ sư, người mới có thể vĩnh hưởng thanh tịnh yên vui.” ‘Long’ trầm giọng quát, chột nâng tay phải.

“Ba vị sư đệ, vị đạo hữu này rất có duyên pháp với bốn môn, ngại là hậu thiên tục niệm che mắt đạo tâm, còn chưa biết quy y chính đạo. Hôm nay để chúng ta phải đi linh đài bụi bậm cho hắn, để hắn tố bản quy nguyên, vào môn ta!” ‘Long’ cất tiếng rống to, hổ, sư, tượng ba người bên cạnh hắn cũng đồng thời hét lớn, lòng bàn tay phải bốn người phân biệt có hào quang vàng, lam, đỏ, xanh bốn màu phun ra.

Trong bảo quang bốn màu, mơ hồ có thể thấy được vô số lá bồ đề xoay tròn bay múa, như cối xay gió xoay tròn trong bảo quang. Dần dần mỗi một cái lá bồ

đều ngưng tụ thành một phù văn toàn thân xanh biếc, vô số phù văn dung hợp cùng một chỗ, liền ghép thành một cái bàn tay thanh quang trong suốt.

Bàn tay này năm ngón nhảy múa, đầu ngón tay tạo nên các luồng tàn ảnh, mỗi một động tác đều chứa vô số huyền bí của thiên địa, ép người không tự chủ được nhìn nó, nhìn mỗi một động tác nhỏ bé của năm ngón tay, dần dần, sẽ cảm giác bàn tay này càng lúc càng lớn, dần dần lấp đầy toàn bộ thiên địa, đến cuối cùng như thiên địa vũ trụ cũng bị bàn tay này nắm giữ.

Nắm giữ càn khôn, thiên địa đều ở trong một tay, con người như hạt cải, lơ lửng giữa trời đất mênh mông, đối mặt thiên địa uy nghiêm vô cùng vô tận, lúc nào cũng có thể bị nghiền thành phấn. Từ linh hồn, đến thân thể, đến bốn nguyên lạc ẩn cuối cùng tồn tại ở thế giới này, run run, run rẩy, hoảng sợ, tuyệt vọng, thiên địa khí tức uy nghiêm đang cấp tốc ăn mòn linh nhục cùng bốn nguyên.

Thân thể Cơ Hạo khẽ run rẩy, thủ ấn của bốn người đồng thời hướng hẳn đè xuống, hẳn thừa nhận áp lực trực tiếp nhất.

Mấy ngàn yêu ma quỷ quái vây xem, bọn họ chỉ xa xa thấy được thanh quang ở lòng bàn tay bốn người bàn tay trong suốt kia biến hóa mỏng manh từng chút một, thân thể bọn họ liền cứng ngắc tại chỗ.

Bọn họ như cô đơn đứng ở trước thiên địa đại đạo hằng cổ vĩnh tồn, trước mắt bọn họ hiện lên vô số hình ảnh kiếp trước kiếp này của bọn họ, sinh mệnh dài lâu hoặc là ngắn ngủi của bọn họ từng màn sự việc làm bọn họ đau đớn nhất, sự việc làm bọn họ hối hận bi ai nhất không ngừng hiện lên.

Hối hận, thống khổ, bi ai, tuyệt vọng, các loại cảm xúc mặt trái như thủy triều lao vào linh hồn bọn họ, đánh vào bốn nguyên lạc ẩn chỗ sâu nhất của linh hồn bọn họ, làm một điểm chân linh của bọn họ như ánh nến trong cuồng phong có thể tắt bất cứ lúc nào.

Một thanh âm không tạo thành tiếng đang không ngừng nói cho bọn họ —— cuộc đời nhiều khổ, hồng trần nhiều bi, luân hồi là hình phạt tàn khốc nhất. Một

khi dẫn thân vào luân hồi, thì trọn đời không thể siêu sinh. Chỉ có quy thuận, chỉ có toàn thân tâm quy y, bọn họ mới có thể cuối cùng được cứu trợ, hưởng không cùng thanh tịnh cực lạc.

Trong tiếng ‘Thùng thùng’, mấy ngàn yêu ma ùn ùn quỳ rạp xuống đất, hung tàn bạo ngược trong mắt bọn họ không còn sót lại chút gì, một đám ngơ ngác cười, trong mắt đầy si mê hỗn loạn. Bọn họ hướng long hổ sư tượng thành tín cúng bái hành lễ, bọn họ đã từ sâu trong linh hồn thờ bốn người là sư trưởng, bọn họ có thể đi chịu chết vì bốn người!

“Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ! Đạo hữu, người có duyên với bốn môn, còn không về môn hạ bốn môn, đợi tới khi nào?”

Bốn người long hổ sư tượng đồng thời hét lớn một tiếng, thủ ấn thanh quang trong suốt kia từ lòng bàn tay bọn họ bay ra, bốn cái thủ ấn hòa hợp một thể, hóa thành một cái thủ ấn to bằng đầu người, chất chứa vô số huyền diệu, khí tức đoan trang hùng hồn hướng mi tâm Cơ Hạo ấn xuống.

“Đại Phổ Độ Ấn, phổ độ thương sinh, phá vỡ mê hoặc, trừ tất cả mê chướng. Đạo hữu, xin quy y!” Long hổ sư tượng mang theo nụ cười đặc ý, nhìn cái thủ ấn kia chậm rãi hướng mi tâm Cơ Hạo ấn xuống, từng tắc một đến gần mi tâm của Cơ Hạo.

Đây là vô thượng bí pháp long hổ sư tượng một đoạn thời gian gần đây mới học được, chuyên môn dùng lực lượng tinh thần tinh thuần đến cực điểm, mạnh mẽ vận dụng tư duy cùng ý nghĩ của mục tiêu, mạnh mẽ phổ độ bọn họ bái vào tông môn nhà mình.

Bọn họ chính là đạt được Đại Phổ Độ Ấn môn vô thượng thần thông này, lúc này mới bừng bừng hứng thú chạy tới chín đại long môn, chính là muốn thừa dịp loạn phổ độ thêm một ít đại yêu cùng cự yêu có thực lực, có tư chất trong thủy yêu nhét vào môn hạ. Các yêu ma quỷ quái đó không có khả năng thành môn nhân trung tâm của bọn họ, nhưng làm sơn môn hộ pháp cùng hộ đạo đã thủ lại

là dư dả.

Đã là thu đả thủ, vậy tự nhiên là càng nhiều càng tốt, cho nên khi bốn người thi triển Đại Phổ Độ Ấn đối phó Cơ Hạo, không thu liễm lực lượng tiết ra ngoài chút nào, ngang ngược đem mấy ngàn thủy yêu xung quanh cũng nhét vào phạm vi công kích.

Mấy ngàn thủy yêu đã thành tín quỳ lạy dưới đất, trở thành môn nhân đệ tử đáng tin nhất, trung thành nhất.

Theo áp lực làm người ta hít thở không thông, Đại Phổ Độ Ấn chạm đến làn da mi tâm Cơ Hạo, mắt thấy đã sắp xông vào thân thể hắn.

Chương 1297: Lực Phá Vạn Pháp

Đại Phổ Độ Ấn lao vào thân thể Cơ Hạo, phá vỡ vách ngăn thần hồn không gian, xâm nhập thần hồn không gian của Cơ Hạo.

Long ngâm hồ khiếu, sư rồng tượng minh, hư ảnh bốn con thần thú long hồ sư tượng thể tích khổng lồ, khoảng mấy vạn dặm đột nhiên hiện ra. Long là thanh long, lưng mọc hai cánh, quanh thân phong lôi cuộn cuộn; hồ là bạch hồ, trên cổ kiếm sắc dựng sừng sừng, quanh thân lông tơ như đao; sư tử bị lửa hoàng kim bao bọc, chân đạp nghiệp hỏa hồng liên uy mãnh khôn cùng; tượng là Lục Nha Mãnh Mã, lưng đeo bảo bình, miệng bình một đóa hoa sen nâng đỡ vũ trụ.

Bốn đại thần thú hướng phía đại nhật nguyên thần, sáu đại đạo đài của Cơ Hạo đồng loạt thét dài rồng giận, tinh thần trùng kích khủng bố hóa thành một cơn lốc màu đen hủy thiên diệt địa, như vô số con rồng nổi giận cuốn lên sấm sét tia chớp, hướng thần hồn không gian của Cơ Hạo đánh tới.

Chỉ cần phá vỡ thần hồn không gian của Cơ Hạo, lấy lực lượng tinh thần bốn người long hồ sư tượng chất chứa trong Đại Phổ Độ Ấn đem nó xây dựng lại, liền có thể hóa thần hồn không gian thành lồng giam vô tận, đem nguyên thần, đạo đài của Cơ Hạo hoàn toàn phong kín.

Lại lấy của bốn người long hồ sư tượng ý niệm kiên định trong Đại Phổ Độ Ấn, lấy sự thành kính cùng cuồng nhiệt của bọn họ đối với tông môn nhà mình biến thành niệm lực điên cuồng, lấy vô thượng bí pháp Mộc đạo nhân sáng tạo thúc giục, hóa thành dòng lũ tinh thần không lối nào không vào, cọ rửa, ăn mòn, mài giũa, đồng hóa nguyên thần và đạo đài Cơ Hạo, cuối cùng mạnh mẽ đem Cơ Hạo chuyển hóa thành môn nhân thành kính của bọn họ!

Du côn lưu manh, cường gian là thân thể thiếu nữ vô tội; mà Đại Phổ Độ Ấn, cường - bạo là linh hồn tu sĩ!

Mặc kệ người có muốn hay không, Đại Phổ Độ Ấn vừa ra, người nhất định

phải trở thành đệ tử môn hạ ta, nhiều thế hệ, vô số luân hồi sau, đều ra roi, làm trâu làm ngựa cho tông môn ta, suốt đời không thể phản bội!

“Quy xuống!” Thanh long hướng tới đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo rống giận.

“Quy y!” Bạch hổ lắc đầu, lộ ra răng nhọn đầy mồm.

“Yêu nghiệt các ngươi, trời sinh có tội, phải vào môn ta, có thể tiêu diệt vô số tội nghiệt!” Đôi mắt sư tử tỏa ra ánh lửa, nghiệp hỏa hồng liên dưới chân phun ra khôn cùng nghiệp hỏa, thiêu đốt thần hồn không gian Cơ Hạo vỡ ra vô số khe hở.

“Tông môn chúng ta, có thanh tịnh bồ đề cảnh vô biên, có thanh tịnh liên hoa cảnh vô lượng, vĩnh viễn không gặp nạn, vĩnh viễn không có đau khổ, có thể tiêu diệt tội nghiệt, có thể cắt đứt nhân quả, không có nỗi khổ luân hồi, không có U Minh tai ương, vào môn ta, là vô thượng thanh phúc phúc báo!” Lục Nha Mãnh Mã mỉm cười, vung vẩy cái mũi dài, hướng Cơ Hạo êm tai khuyên dụ.

Khí tức của bốn đại thần thú lan tràn trời đất, phóng ra cơn lốc màu đen đem thần hồn không gian Cơ Hạo quấy thành một cục nát bét.

Thủ ấn thanh quang trong suốt kia dần dần hướng nguyên thần, đạo đài của Cơ Hạo áp sát. Áp sát mỗi một bước, thủ ấn liền to lên một phần, áp lực trên thủ ấn liền cường đại thêm một thành. Khi thủ ấn dần dần áp đến trên nguyên thần đạo đài của Cơ Hạo, áp lực trên thủ ấn đã ngưng tụ thành một tầng bảo quang lưu ly màu xanh như thực chất, phía trước thủ ấn thần hồn không gian của Cơ Hạo đã tan vỡ tựa như thấu kính thủy tinh.

Nguyên thần đạo đài của Cơ Hạo ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Đại Phổ Độ Ấn nhằm vào đầu ép xuống.

Mộc đạo nhân truyền thụ vô thượng thần thông bí pháp, long hổ sư tượng bốn đại tôn giả liên thủ làm, mỗi một vị tôn giả thực lực đều mạnh hơn Cơ Hạo,

thời gian bọn họ tu luyện là hơn Cơ Hạo ngàn lần, vạn lần thậm chí càng thêm xa xưa.

Bọn họ đều là hồng hoang đại năng, là chân truyền đệ tử thật sự dưới Mộc đạo nhân, tuyệt đối không phải đám ký danh đệ tử như cá tạp Cơ Hạo trước kia đụng phải có thể so sánh. Bọn họ có thực lực đủ để cùng A Bảo, Quy Linh các đại đệ tử của Vũ Dư đạo nhân tranh phong, lại liên thủ đến bắt nạt Cơ Hạo hậu sinh văn bối tu luyện chưa tới trăm năm này.

“Mộc đạo nhân... Đồ đệ của ngươi, khinh người quá đáng!” Nguyên thần đạo đài không cần hít thở, nhưng sáu đại đạo đài của Cơ Hạo lại giống với thân thể bản thể, theo thói quen hít một hơi thật dài.

Theo tiếng vang lớn ầm ầm, một quãng hỗn độn chi khí phá vỡ vách ngăn thần hồn không gian, cuốn theo vô số tia hỗn độn thần lôi xé trời mà đến. Bàn Cổ Chung giấu ở trong bụng Cơ Hạo cảm ứng được khí tức khủng bố của Đại Phổ Độ Ấn, chủ động bay tới thần hồn không gian, phóng ra vô số luồng khí hỗn độn đem nguyên thần, đạo đài Cơ Hạo bao bọc hết ở bên trong.

Sáu đại đạo đài của Cơ Hạo đồng thời phun ra hào quang loá mắt, kỳ quang sáu màu quần quýt, tan vào nhau, thân thể cao lớn của hư ảnh lạng yên xuất hiện ở giữa không trung thần hồn không gian, đôi chân hắc vững vàng đạp ở trên một đám mây xám xịt, cực lực dang đôi tay, bày ra một tư thế quyền uy mãnh sắc bén.

“Tiểu gia hỏa, sợ hãi sao? Thế gian vạn pháp, đều là vô căn cứ, duy lực tối thượng, có thể phá vạn pháp!”

“Cái gì là pháp? Cái gì là thuật? Tất cả đều là rắm chó! Có lực lượng, tìm đúng phương pháp, dù là một phương thiên địa này cũng có thể một quyền bổ ra, huống chi là vền vền một môn thần thông? Xem quyền thế của ta, sau Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt... thức thứ năm ta mới tìm hiểu, Vạn Vật Luân Hồi!”

Hư ảnh mang theo một tia điên cuồng cười ‘Ha ha’, tiếng cười của hắn mang theo các luồng thần quang màu lam bắn loạn đầy trời.

Nơi thần quang đi qua, cơn lốc màu đen bốn đại thần thú phun ra bị đánh tan thành mảnh vụn, thần hồn không gian sụp đổ cấp tốc khép lại, sự kiêu ngạo rợp trời rợp đất của bốn đại thần thú chợt bị áp chế triệt để, như bốn con thỏ nhỏ từ cuộn mình ở giữa không trung không thể động đậy.

Hư ảnh trước đánh ra Khai Thiên Nhất Kích, sau đó đánh ra Ích Địa Nhất Kích, ngay sau đó bày ra quyền thế Vạn Vật Sinh, cuối cùng đem tư thế quyền Vạn Vật Diệt chậm rãi đánh ra. Sau khi phân biệt đánh ra bốn chiêu, cuối cùng đôi tay hắn vây quanh thân thể của mình vẽ một cái vòng tròn thật lớn, một vòng tròn giống như Thái Cực đồ, đem bốn chiêu hoàn toàn hòa hợp một thể.

Trước kia Cơ Hạo đánh ra một quyền bốn chiêu hợp nhất, nhìn như bốn chiêu hòa hợp một thể, lại như là bốn cây sắt mạnh mẽ buộc vào nhau, nhìn như một thể thực ra bên trong có màng ngăn phân biệt rõ ràng.

Mà một chiêu Vạn Vật Luân Hồi của hư ảnh vừa ra, giống như bốn cây sắt nháy mắt tan thành nước thép, nháy mắt thật sự hòa hợp một thể. Bốn loại khí tức hùng hồn huyền ảo vô cùng, tuyệt không thể tả dâng trào ra, từ trong đó bộc phát ra một loại sinh cơ bừng bừng trước nay chưa từng có.

Sáu đại đạo đài của Cơ Hạo nhìn thấy hư ảnh ở giữa không trung bày ra quyền thế, sáu đại đạo đài đồng thời há mồm thét dài, đỉnh đầu phân biệt lao ra một luồng mây khí xông lên trời cao, sáu luồng khí mây hòa hợp một thể, hóa thành một bóng người cực lớn cao nghìn trượng, theo sát quyền thế hư ảnh bày ra, đánh ra Vạn Vật Luân Hồi!

Đại Phổ Độ Ấn thanh quang lượn lờ, cao mấy vạn dặm bị sáu đại đạo đài của Cơ Hạo hợp sức phát ra một quyền cứng rắn chắn ở giữa không trung.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, trên Đại Phổ Độ Ấn nứt ra mấy chục khe hở rất nhỏ, nguyên thần đạo đài của Cơ Hạo đồng thời quát to một tiếng, Đại Phổ Độ

Ấn uy lực tuyệt luân bị cứng rắn đánh tan thành mảnh vụn, hóa thành vô số điểm lực lượng linh hồn tinh thuần đến cực điểm hướng bốn phía bay đi.

Còn chưa chờ các điểm sáng màu xanh đỏ bay ra xa bao nhiêu, cái đỉnh tròn năm màu nhảy nhót vui mừng một trận, toàn bộ điểm sáng màu xanh đều bị nó nuốt vào.

Bốn đại thần thú long hổ sư tượng đồng thời gào thét, bóng người cao nghìn trượng đánh ra một quyền, cách mấy vạn dặm, một quyền cứng rắn đem thân thể bọn họ đánh cho sụp đổ. Cái đỉnh tròn năm màu kịch liệt nhảy lên, đem thân thể tan rã của long hổ sư tượng không chút khách khí nuốt sạch sẽ.

Trên đường cái, Cơ Hạo mở mắt, nhẹ nhàng phun ra một luồng khí nóng đục ngầu, khớp xương trong cơ thể hân vang loạn một trận. Đánh ra xong một chiêu Vạn Vật Luân Hồi, lực lượng thân thể hân ẩm ẩm tăng vọt ba thành, Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ bảy ở trong nháy mắt này trực tiếp đạt tới cảnh giới viên mãn.

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo, bọn họ đồng loạt phun ra một ngụm máu, hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Chương 1298: Người Hoà Giải

Đại Phổ Độ Ấn, lấy vô thượng thành kính cùng nhiệt tình của bản thân đối với tông môn rót vào trong thủ ấn, mạnh mẽ ảnh hưởng tín niệm người nhận phải, đem họ độ hóa thành môn hạ nhà mình. Muốn đạt tới hiệu quả này, nhất định phải yêu cầu người thi thuật đem toàn bộ tinh khí thần, toàn bộ nhiệt tình của mình đưa vào trong đó.

Cơ Hạo lấy Huyết Trì Quỷ Khốc phá Thiên Long Ngâm Xướng của ‘Long’ tôn giả, bốn đại tôn giả long hổ sư tượng không dám khinh thường Cơ Hạo, bốn người liên thủ thi triển Đại Phổ Độ Ấn, phân biệt đem một nửa nguyên thần lịch luyện của mình rót vào trong đó!

Cơ Hạo lấy thức thứ năm Vạn Vật Luân Hồi hư ảnh vừa mới tìm hiểu ra, triệt để dung hợp bốn chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, lấy quyền thế cương mãnh vô cùng lại xảo diệu tuyệt luân, một quyền phá hủy Đại Phổ Độ Ấn.

Cái đỉnh tròn năm màu thà giết lầm không bỏ sót. Sau khi Đại Phổ Độ Ấn bị phá hủy, toàn bộ lực lượng đều bị nó cắn nuốt. Nó nuốt không phải pháp lực bình thường, mà là nguyên thần đạo đài bốn nguyên lực long hổ sư tượng bốn đại tôn giả hao phí ức vạn năm thời gian, vất vả tu luyện, tìm hiểu thiên đạo, nghị lực cùng tâm huyết rất lớn lấy liệt hỏa trồng hoa sen, thật không dễ gì rèn luyện ra.

Bốn đại tôn giả chân nhũn ra, đó là bọn họ chột tổn thất một nửa nguyên thần bốn nguyên, tương đương trực tiếp cắt mất một nửa đạo hạnh của bọn họ!

“Yêu nghiệt!” Đôi mắt Long tôn giả đỏ bừng nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

“Đáng chết!” Hổ tôn giả ngửa mặt lên trời thét dài, trong mắt mơ hồ lóe ra giận lệ.

Sư tôn giả và Tượng tôn giả không hé răng, bọn họ chỉ nắm chặt thanh mộc trượng ở tay trái, gân xanh trên mu bàn tay giật giật, thân thể kịch liệt run rẩy. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Cơ Hạo quả thực như vô số thanh đao nhỏ, hận không thể đem hắn cầm thành một cái sàng.

Đột nhiên tổn thất một nửa nguyên thần bốn nguyên lực, pháp lực hùng hậu vô biên trong cơ thể bốn đại tôn giả kịch liệt dao động, đạo hạnh cảnh giới của bọn họ đã không thể tự nhiên khống chế pháp lực khổng lồ. Từng tia sương mù ánh sáng vàng rực rỡ mắt thường có thể thấy được không ngừng từ trong lỗ chân lông của bọn họ phun ra, mang theo hương thơm kỳ dị thuần hậu, dần dần tan vào không khí.

“Người, tội đáng chết vạn lần!” Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả chống thanh mộc trượng, toàn thân không ngừng phun ra sương mù ánh sáng màu vàng nồng đậm, chậm chạp từ trên mặt đất đứng lên. Bọn họ tức giận nhìn Cơ Hạo, trăm miệng một lời nói: “Chúng ta sai rồi, thế gian này luôn có kẻ không thể dạy dỗ, dù là chúng ta đã mở rộng cánh cửa, người cũng vô duyên với bốn môn!”

Cơ Hạo búng ngón tay một phát. Một chiêu Vạn Vật Luân Hồi huyền diệu dị thường, hắn vừa rồi sau khi đánh ra một chiêu đó, giống như ăn một hồ lô vô thượng tiên đan tuyệt diệu, vô luận nguyên thần đạo đài hay bản thể nhục thân, mỗi lỗ chân lông đều thoải mái đến mức trào ra khí mát mẻ.

Loại cảm giác này, giống như trước kia trong cơ thể Cơ Hạo luôn có một số quan khiếu chưa đả thông, luôn có một số chương ngại vô hình va chạm, nhưng trong nháy mắt dốc hết toàn lực đánh ra một chiêu Vạn Vật Luân Hồi kia, toàn bộ quan khiếu đã thông suốt, toàn bộ chương ngại đều đã biến mất.

Toàn bộ lực lượng của Cơ Hạo, thân thể, nguyên thần, pháp lực, tất cả, mọi thứ đều hòa hợp một thể, không còn bất cứ sự khác biệt nào nữa.

Sáu đại đạo đài càng sinh ra sự trao đổi thúc đẩy lẫn nhau thần kỳ nào đó, mỗi giờ mỗi khắc đều có gợn sóng đạo vận kỳ diệu từ trong đạo đài khuếch tán.

Cơ Hạo không cần dốc lòng bế quan khổ tu, đạo đài của hắn đã đang tự thúc đẩy sinh ra đạo văn, như một cái tiểu thiên thế giới, tự thôi diễn đại đạo, đạo hạnh của hắn đang cực kỳ thông thả, lại vô cùng kiên định, không ngừng tăng lên mọi lúc.

Sau khi đánh ra một chiêu Vạn Vật Luân Hồi này, Cơ Hạo cảm thấy, hắn đã thật sự khác với trước kia.

Thiên đạo huyền bí của toàn bộ Bàn Cổ thế giới, giống như một cái hố đen phong bế, không có khe hở để thừa dịp.

Nhưng sau khi đánh ra Vạn Vật Luân Hồi, trên vách ngăn của cái hố đen này đã nứt ra một khe hở thật nhỏ, ‘Đạo’ chân chính của Bàn Cổ thế giới đang hoan hô nhảy nhót chủ động hướng Cơ Hạo tới gần.

Không phải Cơ Hạo đi ‘Vấn đạo’, mà là ‘Đạo’ chủ động đến ‘Theo đuổi Cơ Hạo’!

Loại cảm giác kỳ diệu này khiến Cơ Hạo ngà ngà muốn bay, khiến hắn không kìm lòng được mỉm cười. Chỉ tiếc hắn hiện tại đeo khuôn mặt giáp xác của ‘Hạ Nhật lão tôm tít’, hắn cười lên bộ dáng thật sự có chút dữ tợn, theo long hổ sư tượng thấy quả thực chính là đang cười nhạo bọn họ.

Cho nên bốn người đồng thời rống giận, bọn họ hung hăng dậm chân, đồng thời quát to một tiếng chú ngữ chân ngôn.

Bởi vì nguyên thần đạo đài tổn thất thảm trọng, đã không thể nắm giữ tự nhiên một bộ phận pháp lực đó, bị bọn họ dùng vô thượng chân pháp Mộc đạo nhân truyền thụ, mạnh mẽ chuyển hóa thành một luồng năng lượng kỳ dị dinh dính dày nặng. Năng lượng kỳ dị màu xanh như lục thủy tinh hòa tan long lanh trong suốt, mang theo nhiệt lực đáng sợ nhanh chóng lưu chuyển toàn thân bọn họ, dưới làn da bốn đại tôn giả mơ hồ có từng mảng hoa văn lá bồ đề hiện lên, khí tức thân thể bọn họ đang cấp tốc tăng vọt.

Lấy vô thượng pháp lực, chuyển hóa thành ‘Bồ Đề Chân Tuy’, rót vào bản thân, thành tựu ‘Bồ đề bất phôi chi thể’.

Đây là công pháp rèn luyện cơ thể tông môn Mộc đạo nhân truyền xuống, chỉ có môn nhân tâm phúc thật sự mới có thể được truyền thụ. Nhưng các môn nhân tâm phúc này của Mộc đạo nhân, mỗi người đều rất coi trọng đạo hạnh, pháp lực của mình, đây là căn bản chứng đạo của bọn họ, ai sẽ nguyện ý lãng phí pháp lực vất vả tu luyện, đi tu luyện một môn ngoại công rèn luyện cơ thể?

Lần này bị Cơ Hạo bắt một vố, đạo hạnh bản thân tổn thất một nửa, có một nửa pháp lực mất đi không chế, bốn đại tôn giả long hổ sư tượng nổi hung, cùng với để pháp lực này tiêu tán vô ích, dứt khoát dùng để rèn luyện ‘Bồ Đề Bất Hoại Chi Thể’.

Do đó, tuy pháp thuật thần thông của bọn họ sẽ suy yếu không ít, nhưng bồ đề chi thể có lực phòng ngự rất mạnh, sinh mệnh lực cực thịnh, sức chiến đấu thực tế của bọn họ sẽ không giảm xuống, ở lúc chém giết tranh đấu với người ta, có lẽ còn có thể chiếm không ít tiện nghi!

Ít nhất ít nhất, bồ đề chi thể thuộc tính mộc, chính là đỉnh cấp tiên thiên mộc tướng thánh thể, cho nên tất cả cương phong, lôi hỏa đều không thể tổn hại bọn họ mấy may, tương lai bọn họ không cần sợ hãi bất cứ phong lôi tai kiếp nào nữa.

Ngăn ngừa mấy nhịp thở, bốn đại tôn giả long hổ sư tượng căn cơ nội tình cực kỳ hùng hậu liền hoàn thành chuyển hóa Bồ Đề Bất Hoại Chi Thể, bọn họ cùng hét lớn một tiếng, vung thanh mộc trượng ở tay trái, mang theo tiếng xé gió đáng sợ hướng vào đầu Cơ Hạo nện xuống.

Cơ Hạo nhếch miệng cười dữ tợn, đối ứng tinh tú khắp trời, chân hấn đạp Tinh Thần Bộ Pháp, thân thể kéo theo các tàn ảnh, thoắt mái trốn tránh bốn đại tôn giả chém bừa. Buồn cười là, bốn đại tôn giả thần thông pháp lực quả nhiên lợi hại, nhưng công phu quyền cước của bọn họ... Cơ Hạo chỉ có thể dùng ‘Cạn

bã' để hình dung, đây hoàn toàn là đánh bừa một phen, không có bất cứ kết cấu nào!

“Các người... trù... Đại Phổ Độ Ấn... còn có... tác dụng cái rằm?” Cơ Hạo lớn tiếng thét dài, nguông cuông cười nhạo bốn đại tôn giả ra tay bừa bãi.

Bốn người đang luân hãm ở sau khi đạo hạnh tổn hao nhiều khí tức cũng tò mò, giờ phút này bọn họ trù vận dụng lực lượng thân thể cường đại đánh bừa, ngay cả pháp thuật bình thường nhất cũng khó dùng ra. Nghe xong lời trào phúng của Cơ Hạo, bốn người trù nghiêng răng tiếp tục đập bừa, lại không có chút biện pháp nào.

Cơ Hạo dần dần siết chặt hai nắm tay, nhìn chuẩn chỗ yếu hại trí mạng của bốn người, muốn cho bọn họ một đòn thật ác!

Đã giết vô số đệ tử của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, giết thêm bốn tên thì có sao? Không biết vì sao, sau khi đánh ra Vạn Vật Luân Hồi một chiêu này, Cơ Hạo đối với sinh tử cũng nhìn càng thêm thấu triệt, càng thêm không để ý tính mạng của kẻ địch!

Đúng lúc này, một thanh âm dồn dập đột nhiên truyền đến: “Ai da, Hạ Nhật tiên sinh, còn có bốn vị tiên sinh, mọi người đều là bằng hữu, mau dừng tay, mau dừng tay nha!”

Theo tiếng thét chói tai, Bạch Vũ? Uy Tư Đình mang theo đám đông hộ vệ lao tới.

Chương 1299: Nén Giận

Năm con mắt của Bạch Vũ tròng tròn xoe, mang theo vẻ mặt khó hiểu và kinh ngạc, liên tục vẩy hai tay hướng Cơ Hạo lao tới.

“Không nên động thủ, không nên động thủ, mọi người đều là bằng hữu, đều là bằng...”

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, dưới chân đạp loạn Thất Tinh Bộ, thân hình như quỷ mỵ xuyên qua hư không, kéo theo mấy vết rách không gian màu đen rõ ràng có thể thấy được, như lão gấu đen uống say, đưa ngang bả vai húc vào ngực Long tôn giả.

Không đợi hổ, sư, tượng ba đại tôn giả cứu viện, mọi người đều rõ ràng thấy được dưới giáp xác bán trong suốt màu lam bạc của Cơ Hạo bao bọc cánh tay bành trướng lên khác thường. Từng tia yêu khí âm hàn từ trên đôi tay Cơ Hạo dâng trào ra, cánh tay hăn chọt bành trướng đến trình độ so với vòng eo của Long tôn giả còn to hơn ba vòng.

‘Thùng thùng thùng thùng’ một chuỗi tiếng trầm đục nổi thành một mảng, ngoài cơ thể Cơ Hạo quay cuồng yêu lực âm hàn nồng đậm, trong cơ thể Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ bảy toàn lực phát động, lực lượng thân thể so với cự long còn cường hoành hơn gấp trăm lần điên cuồng ở trong gân cốt va chạm nhảy lên, Cơ Hạo mơ hồ phát hiện giờ phút này thân thể hăn đã đạt tới cực hạn có thể thừa nhận.

Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ bảy, mỗi một đòn lực đánh vào đều tăng lên tương đương với một trăm hai mươi tám lần lực lượng thân thể của mình.

Cơ Hạo lớn tiếng rít lên, gương mặt vặn vẹo khiến tiếng rít của hăn trở nên càng thêm dữ tợn vặn vẹo. Hăn đánh ra mỗi một quyền, đều như muốn đem toàn bộ tinh khí thần hóa thành đạn pháo hung hăng bắn ra ngoài, hóa thành sao băng điên cuồng được ăn cả ngã về không đánh ra.

Mỗi một quyền đánh ra, Cơ Hạo đều cảm thấy một loại đau đớn cánh tay và nắm tay trong nháy mắt tiếp theo sẽ nổ thành thịt vụn đầy trời.

Tương tự, mỗi một quyền đánh ra, công hiệu kỳ dị rèn giũa cơ thể của Cửu Chuyển Huyền Công, khiến thân thể Cơ Hạo trở nên càng thêm mạnh mẽ, càng thêm cứng cỏi, lực lượng có thể phát huy lại càng tăng lên.

Trong thời gian ngắn, hai năm đắm Cơ Hạo như luồng sáng lao vút đi, ở trên ngực Long tôn giả đánh ba ngàn sáu trăm quyền mãnh liệt.

Quanh thân Long tôn giả thanh quang nhộn nhạo, mới đầu nắm tay Cơ Hạo đánh ở trên người hắn, thanh quang chỉ nổi lên gợn sóng kịch liệt; sau đó gợn sóng dần dần tan rã, thanh quang dần dần vỡ vụn, trọng quyền của Cơ Hạo rơi ở trên ngực hắn, da thịt hắn bắt đầu lõm xuống, cả mảng lớn máu từ trong cơ nhục sụp đổ không ngừng phun ra.

Rất nhanh theo một mảng tiếng trầm đục nối liền không dứt, xương sườn ở ngực Long tôn giả vỡ vụn từng cái một, gãy từng cái một, sau đó từng cái bị đập thành mảnh vụn. Bồ Đề Bất Hoại Chi Thể chất chứa năng lượng sinh mệnh cường đại, xương khớp vỡ vụn không ngừng trọng sinh khép lại, sau đó không ngừng bị Cơ Hạo đánh nát.

“Hạ Nhật tiên sinh!” Nhìn thấy Cơ Hạo giống như ma thần nổi điên điên cuồng đắm Long tôn giả, mà sư, hổ, tượng ba đại tôn giả khàn cả giọng gào thét lớn, vùng thanh mộc trượng đuổi sát Cơ Hạo, lại căn bản không chạm tới một sợi lông của hắn, năm con mắt của Bạch Vũ đồng thời sáng lên hào quang kỳ dị.

“Định!” Mắt Bạch Vũ đột nhiên nhắm chặt, trong nháy mắt tiếp theo mắt hắn mở bừng ra, không khí bên người Cơ Hạo cấp tốc sinh ra dòng xoáy chảy xiết, từng luồng lực lượng sự mềm dẻo mà cường đại như vô số sợi dây thừng, từ bốn phương tám hướng vây khốn Cơ Hạo.

“Phá... cho ta!” Cơ Hạo quay đầu, hướng Bạch Vũ thi triển bí pháp muốn ngăn mình nhếch miệng cười, nắm tay phải không dùng man lực nữa, mà là đánh

ra một đòn Khai Thiên, Ích Địa hai trong một.

Tìm khe hở mà vào, công kích trực tiếp điểm yếu ớt nhất của thân thể Long tôn giả, toàn thân tinh khí thần áp súc đến một kỳ điểm cực nhỏ bé, phối hợp Ích Địa Nhất Kích toàn lực bùng nổ ra. Lại thêm Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ bảy đại viên mãn tăng lên một trăm hai mươi lăm lần lực bạo phát đáng sợ, năm đấm Cơ Hạo chấn vỡ hư không, ở trong không khí đánh ra một cái quỹ tích đen sì, sau đó xuyên thủng ngực Long tôn giả.

Nổ vang một tiếng, ngực Long tôn giả bị đánh ra một lỗ thủng trong suốt to bằng đầu người.

‘Tán’!

Một quyền của Cơ Hạo đánh xuyên ngực Long tôn giả, năm ngón tay phải đột nhiên mở ra, bắt một cái thủ ấn quái dị nhẹ nhàng vung lên. Quyền kinh đáng sợ trên năm tay của hắn cuốn theo giống như chưa bao giờ tồn tại lặng yên tan đi, trừ đánh thủng ngực Long tôn giả, năm tay của hắn thậm chí ngay cả một tia quyền phong cũng chưa nổi lên, chưa tạo thành nửa điểm thương tổn đối với hoàn cảnh xung quanh, yêu ma quỷ quái vây xem.

U Minh giáo chủ nhìn thấy một quyền kinh điểm như thế của Cơ Hạo, không khỏi liên tục gật đầu, thiếu chút nữa đã vỗ đùi lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Một quyền này đem lực lượng thuần túy, lực lượng bá đạo, lực lượng mãnh liệt nhất kiên cường nhất suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn. U Minh giáo chủ thậm chí ở trung tâm một quyền này cảm nhận được một loại thiên địa đại đạo cường đại, có lực áp bách đáng sợ.

Trọng quyền như thế, đặt ở trên thân người khác, tất nhiên là quyền kinh phun ra mấy trăm dặm, mọi thứ ven đường đều bị đánh cho hóa thành tro bụi.

Nhưng ở trong tay Cơ Hạo, một quyền này lại là cử trọng nhược khinh, lúc giết địch như trăm vạn cự long loạn đấu, có thể trời sụp đất nứt hủy diệt vũ trụ;

mà lúc thu liễm lại như con bướm vờn hoa, đáp ở trên búi tóc thiếu nữ mười sáu, chưa kinh động chút bụi trần nào.

Sự khống chế của Cơ Hạo đối với lực lượng của bản thân, có thể xưng là hoàn mỹ, tiếp cận với đạo.

Cơ Hạo cũng rất hài lòng một quyền mình đánh ra. Hắn chậm rãi thu hồi năm tay, quay đầu hướng Bạch Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn một cái, nghe rằng trợn mắt cười nói: “Bạch Vũ... người... Cùng bốn tên này là một bọn? Người, muốn chết hay sao?”

Cơ Hạo không chút nào che dấu sát ý nồng đậm trong lòng mình, hắn đem âm khí, huyết khí đáng sợ kia trong Huyết Trì Đạo đài dung nhập trong yêu khí mình huyền hóa ra, một khí tức đáng sợ máu chảy đầm đìa sát khí ngập trời hóa thành mấy chục con quái mãng màu máu mắt thường có thể thấy được từ trong cơ thể hắn phun ra, nháy mắt quần quanh trên thân Bạch Vũ.

Trước mắt Bạch Vũ chợt xuất hiện ao máu vô biên, trong nước ao máu chảy đầm đìa vô số gương mặt vặn vẹo gãy dựa kêu rên. Bạch Vũ ở trong những gương mặt đó thấy được vô số người quen của hắn. Trưởng bối của hắn, thân quyến của hắn, các thủ hạ của hắn, những người đã sớm mất đi ở trong đời hắn, bọn họ ngâm ở trong ao máu, tiếng khóc rên rung trời, bọn họ vươn tay ra, muốn đem Bạch Vũ cũng kéo vào trong ao máu vĩnh viễn không thể siêu thoát kia...

“Không!” Bạch Vũ rú thẳm khàn cả giọng, lão đảo liên tục lui.

Mồ hôi lạnh không ngừng từ trên người hắn chảy ra, Bạch Vũ run rẩy nhìn Cơ Hạo thét to: “Hạ Nhật tiên sinh, ta và bọn họ chỉ là đồng bạn trong công việc... ta, ta và bọn họ không phải là một hội... nhưng Hạ Nhật Tiên sinh, người nếu ở nơi này giết người, người liền không thể tham gia đại hội bán đấu giá!”

“À, như vậy sao!” Cơ Hạo gãi gãi đầu, thản nhiên nói: “Phải cho Hắc Thủy Ao đại nhân một chút mặt mũi, không thể ở trên địa bàn của hắn quấy rối! Như vậy... bốn người các người, xin lỗi ta, xin lỗi, xin lỗi! Nói cách khác, ta giết

người... lại giết Bạch Vũ, bảo bối hần đưa đi hội đấu giá, tự nhiên sẽ là của ta!”

Cơ Hạo cười chối tai ‘Khắc khắc’, không kiêng nể gì tản mát ra yêu khí đáng sợ máu chảy đầm đìa: “Giết người đoạt tài, loại chuyện này ta làm không ít, làm rất có ý tứ!”

Khuôn mặt Bạch Vũ ‘Vù’ một cái biến thành một mảng trắng bệch, hần kinh hãi nhìn Cơ Hạo, hần làm sao lại tìm một lão điên như vậy giao dịch chứ?

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả mặt không biểu cảm nhìn Cơ Hạo, qua thời gian ước chừng một chén trà nhỏ, ở lúc Cơ Hạo tản mát ra yêu khí càng thêm ngang ngược bừa bãi, mắt thấy đã sắp hướng bọn họ vồ tới, bốn đại tôn giả đồng thời hướng Cơ Hạo chấp tay hành một lễ thật sâu.

“Hạ Nhật đạo hữu, là sư huynh đệ bản đạo mạo phạm, phi thường xin lỗi, xin ngài đại nhân đại lượng, thu lời đình lửa giận!”

Chương 1300: Yêu Vương Khí Điểm

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả chịu thua, Bạch Vũ ở một bên nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ êm tai, Cơ Hạo chỉ cười lạnh ‘Xẹt xẹt’, trên giáp xác toàn thân màu lam bạc, từng luồng hàn quang màu bạc nhảy lên, như vô số dây bèo cực dài màu bạc ở trong không khí vùng cuồng dã.

Phụ trợ diện mạo ‘Tôm tím tinh’ vốn không ra làm sao, còn có vết thương trong suốt to bằng đầu người ở ngực Long tôn giả, tiếng cười của Cơ Hạo thật sự âm lãnh tàn khốc đến cực hạn, xung quanh càng lúc càng nhiều yêu ma quỷ quái vây xem đồng loạt bị tiếng cười của Cơ Hạo dọa hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã quỳ gối xuống đất.

Cơ Hạo thật sự đã động sát tâm.

Đại Phổ Độ Ấn, nếu không phải có Bàn Cổ Chung bảo vệ nguyên thần đạo đài, có hư ảnh lâm trận truyền thụ một chiêu Vạn Vật Luân Hồi, khiến toàn bộ tinh khí tam, toàn bộ thần thông bí pháp của Cơ Hạo hoàn mỹ hòa hợp một thể, đánh ra một quyền uy lực không thể tưởng tượng kia, Cơ Hạo hiện tại đã trở thành môn nhân cuồng nhiệt của một trong bốn đại tôn giả long hổ sư tượng rồi nhỉ?

Mình sẽ từ thân truyền đệ tử của Vũ Dư đạo nhân, biến thành đồ tôn của Mộc đạo nhân?

Nghĩ đến hậu quả đó, khung cảnh đó, lòng tư toàn thân Cơ Hạo liền dựng thẳng một trận. Đại Phổ Độ Ấn, môn công pháp này quá ghê tởm.

Giết bốn người long hổ sư tượng nhỉ? Trong chợ thủy yêu ở Quỷ Môn, Cơ Hạo vừa lúc hướng bọn họ hạ sát thủ. Bạch Vũ không ngăn được hẳn, các đại yêu, cự yêu ẩn thân trong chợ, bọn họ cũng không ngăn được Cơ Hạo.

Vừa lúc có chín thanh Hóa Huyết Phi Dao U Minh giáo chủ đưa tặng, Cơ

Hạo rất muốn kiến thức một chút lực sát thương cường đại của bọn chúng.

Con người ‘Cô lỗ lỗ’ đảo loạn một trận, hung quang không ngừng tràn ra, bốn người long hổ sư tượng khễ biến sắc, đồng thời lui lại mấy bước. Một bước mười mấy trượng, bọn họ rất nhanh đã lui ra ngoài trăm trượng, vạn phần cảnh giác nhìn Cơ Hạo.

Bạch Vũ vội vã chắn trước mặt Cơ Hạo, tươi cười dễ gần hướng Cơ Hạo liên tục chấp tay hành lễ: “Hạ Nhật tiên sinh, Hạ Nhật tiên sinh, mọi người đều là bằng hữu, đều là bằng hữu... thu cơn giận sấm sét đi... Nếu không, Bạch Vũ làm chủ, hôm nay mặc kệ ngài đấu giá được cái gì, đều ưu đãi chiết khấu chín phần cho ngài như thế nào?”

Cơ Hạo ung dung cười, trào phúng nhìn nhìn bốn người long hổ sư tượng.

Hắn đã ngưng tụ Không Gian đạo đài, lực lĩnh ngộ đối với không gian pháp tắc vượt qua người thường rất nhiều, phối hợp Thiên Địa Kim Kiều diệu dụng vô cùng, bốn tên này cho dù đứng ở ngoài vạn dặm, đối với Cơ Hạo mà nói chỉ là tâm niệm khẽ động là có thể đánh đến trước mặt.

Vén vén trăm trượng khoảng cách, có thể cho bọn hắn cảm giác an toàn sao? Thật buồn cười!

Về phần nói Bạch Vũ... Cơ Hạo vươn tay, mang theo một tia khinh miệt, một tia vũ nhục, rất ác ý vỗ vỗ gò má hắn: “Ta làm việc, các người nhúng tay bừa bãi, dựa theo tính tình ta năm đó, người đã sớm thành bánh thịt. Vén vén chiết khấu chín phần, ta thiếu chút đồ đó sao? Quả thực không biết điều.”

Yêu khí màu bạc trên người dần dần thu liễm, Cơ Hạo quay đầu nhìn nhìn U Minh giáo chủ.

Nếu không có U Minh giáo chủ ở đây, thân truyền đệ tử của Mộc đạo nhân, giết thì giết đi. Nhưng U Minh giáo chủ dù sao cũng là tồn tại cùng cấp bậc với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, còn có Vũ Dư đạo nhân bọn họ, trước mặt hắn

giết chết đệ tử của Mộc đạo nhân, trong lòng Cơ Hạo ít nhiều có chút kiêng kỵ.

Cái này giống như trẻ con lén vật lộn đánh nhau, giấu người lớn trong nhà lén lút làm cái gì cũng được.

Trước mặt một trưởng bối, người đột nhiên rút dao hung hăng cho tiểu hài tử khác một đao, nói thật, Cơ Hạo có chút chột dạ.

Nhưng khê quay đầu, Cơ Hạo bỗng dừng nhìn thấy trong mắt U Minh giáo chủ lóng lánh hào quang hưng phấn, hăn tựa như sốt ruột không chờ được muốn nhìn thấy Cơ Hạo đem bốn tên long hổ sư tượng làm thịt... Hăn thế mà rất hưng phấn? Rất muốn nhìn thấy bốn tên long hổ sư tượng xui xẻo?

‘Hắc’, Cơ Hạo ý niệm khê chuyển, lập tức bỏ đi tâm tư giết người.

U Minh giáo chủ phản ứng có chút cổ quái, Cơ Hạo hiện tại đột nhiên không muốn giết người nữa. Hoặc là nói, cho dù muốn thu thập long hổ sư tượng, vậy cũng phải chờ tới lúc xung quanh không có ai, mình lại lén lút xuống tay, đây mới là kết quả tốt nhất.

“Ta không thiếu chút đồ đó của người, ta cũng không thích người khác nhúng tay việc của ta. Xem ở trên phần người có nhiều sự kính cẩn, chuyện lần này bỏ qua, còn có lần sau mà nói, hắc hắc...” Cơ Hạo âm trầm cười vài tiếng, dùng sức nắm lấy bả vai Bạch Vũ: “Tộc nhân Uy Tư Đình gia tộc, hăn đều là người thông minh mới đúng.”

Bạch Vũ cười khan vài tiếng, tay trái ở trong tay áo cầm thật chặt một ngọc phù màu vàng đã nứt ra vô số vết nứt nhỏ bé.

Đây là hộ thân ngọc phù vị trưởng lão nào đó của Uy Tư Đình gia tộc tự tay chế thành, phàm là chịu bất cứ ngoại lực nào ăn mòn, đều sẽ chủ động hộ chủ, hơn nữa lực phòng ngự cực lớn. Cơ Hạo chỉ dùng sức vỗ một cái ở trên vai Bạch Vũ, ngọc phù này còn chưa kịp phóng thích uy lực, đã đột nhiên bị chấn động thành phế vật.

Thủ đoạn của Cơ Hạo quả thực sâu không lường được, Bạch Vũ lập tức ở trong lòng đem trình độ nguy hiểm của ‘lão tôm tít tinh Hạ Nhật’ đề cao đến đẳng cấp cao nhất, càng đem hấn xếp vào trong danh sách ‘đồng bạn hợp tác quan trọng nhất’.

“Ừm, bốn người các người, vừa rồi dùng tà pháp gì, khiến đám tiểu lâu la này mỗi đứa đều điên điên khùng khùng? Mau giải trừ, nếu không...” Cơ Hạo chỉ chỉ các thủy yêu thành kính dập đầu bái lạy ở quanh, khẽ hừ lạnh một tiếng.

Long hổ sư tượng nhìn nhau một cái, bọn họ đồng thời niệm tụng chú ngữ, trên người liền có một tầng bảo quang mướt mà phóng ra.

Các thủy yêu dập đầu bái lạy kia chỉ là bị dư âm Đại Phổ Độ Ấn lan tới, tuy bị mạnh mẽ chuyển hóa thành môn đồ của long hổ sư tượng, nhưng tín tâm của bọn họ không kiên định. long hổ sư tượng dùng bí pháp chuyên môn giải chú, các thủy yêu đó sau khi rùng mình, đều tỉnh táo lại.

Mấy ngàn thủy yêu từ trong loại tín ngưỡng mê cảnh cuồng nhiệt, không có bất cứ lý trí nào đáng nói kia thức tỉnh, bọn họ đột nhiên ý thức được mình vừa rồi trở nên sao xa lạ cùng đáng sợ bao nhiêu, bọn họ càng đối với Cơ Hạo lên tiếng đem bọn họ từ trong loại cuồng nhiệt không thể nói lý đó cứu ra sinh ra tâm tư mang ơn cực lớn.

Mấy ngàn thủy yêu ùn ùn hướng Cơ Hạo quỳ xuống hành lễ, luôn mồm thờ Cơ Hạo là ‘Yêu vương’.

Xung quanh càng lúc càng nhiều thủy yêu không rõ nguyên do bị không khí cuồng nhiệt này ảnh hưởng, lại bị yêu khí đáng sợ trên người Cơ Hạo lưu lại chấn nhiếp, bọn họ đều quỳ xuống đất, mù quáng theo hướng Cơ Hạo quỳ lạy hành lễ.

Cơ Hạo cười quái dị ‘Hắc hắc’, một lần nữa tản mát ra yêu khí âm lãnh mà không lồ, mang theo đội ngũ đông đảo xâm nhập trong ngôi lầu đá tổ chức hội đấu giá phía trước.

Các yêu ma quỷ quái quỳ lạy hành lễ xung quanh đồng loạt hét một tiếng, ùn ùn đứng dậy, sắp xếp đội ngũ không quá chỉnh tề, nhưng khí thế mạnh mẽ, bước chân ù ù theo phía sau đội ngũ hộ vệ của Cơ Hạo, như một mũi quân đội đi vào trong lầu đá.

Hành động phô trương như thế, đoàn người Cơ Hạo vừa mới tiến vào lầu đá, trước mắt chợt sáng ngời, chỉ thấy mấy vạn viên ngọc trai biến sâu to nhỏ phát ra bảo quang màu lam nồng đậm, chống đỡ một cái không gian khổng lồ đủ để cất chứa trăm vạn người tụ hội.

Trong hội trường dày đặc vô số cột đá, khối đá, đỉnh chóp nhiều cột đá cao cao đã bị một số yêu ma khí thế cường đại, sâu không lường được chiếm cứ, bên người bọn họ vờn quanh các loại yêu vật ít thì mấy chục, nhiều thì hơn một ngàn.

Đột nhiên nhìn thấy Cơ Hạo dẫn người xông vào, mấy trăm đạo yêu khí cường đại đáng sợ từ đỉnh chóp cột đá phóng lên cao, hóa thành các ngọn núi lớn màu sắc khác nhau hướng Cơ Hạo bên này hung hăng nghiền ép tới.

Mấy trăm yêu vương cường giả, thế mà lại liên thủ phóng thích khí tức muốn cho Cơ Hạo một đòn phủ đầu.

Một con long kinh cự yêu thân thể khổng lồ càng cất tiếng cười to: “Tôm tí nhỏ nhoi, cũng dám chiêu binh mãi mã?”

Chương 1301: Hóa Huyết Quát Tháo

Trong thị tộc nhân tộc, nam đỉnh do tiểu thiếp sinh, không có quyền lợi kế thừa gia tộc.

Như nội bộ yêu tộc, yêu vật huyết mạch thấp hèn, cũng không có khả năng trở thành yêu vương cát cứ một phương, nắm giữ mấy vạn mấy chục vạn tiểu yêu.

Cái gì cá trích tinh, tôm cỏ tinh, cóc tinh, thủy xà tinh, các yêu tinh này cho dù có tu vi cấp yêu vương, có thực lực cự yêu có thể so với Vu Đế nhân tộc đỉnh phong, các yêu vật khác huyết mạch ‘cao quý’, ví dụ như nói cá mập quái, tôm hùm quái, rùa biển tinh, độc xà quái vân vân, cũng sẽ không thừa nhận địa vị cùng thực lực của bọn họ.

Càng không cần nói các long kinh, huyền quy... xuất thân càng thêm ‘tôn quý’, hoặc là có huyết mạch Long tộc, hoặc là đại yêu hậu duệ cự yêu hồng hoang, bọn họ tự cao kiêu ngạo, sao có thể đem một con ‘Tôm tít tinh’ để vào mắt?

‘Hạ Nhật lão tôm tít’ ở trên sân hội đấu giá đại hiển thần uy, đánh cho long hổ sư tượng chật vật không chịu nổi, khiến hơn vạn thủy yêu tự phát thờ hấn làm chủ. Nếu ‘Hạ Nhật’ không phải một con ‘Tôm tít’ tu thành yêu tinh, mà là xuất thân giao long hoặc đại tộc huyết mạch tương đương, các đại yêu cấp yêu vương kia cũng sẽ rất thích ý nhìn thấy một đồng loại cường đại quật khởi.

Nhưng ‘Hạ Nhật’ chỉ là một con ‘Tôm tít’ ti tiện, kiếm ăn ở trong bùn thành tinh. Cho dù thực lực của hấn mạnh nữa, số đông yêu vương cũng không cho rằng hấn có tư cách ngồi ngang hàng với mình.

Như con long kinh này nói, ‘Hạ Nhật’ căn bản không có tư cách ‘chiêu binh mãi mã’, không có tư cách trở thành người có thể so với yêu vương một phương.

Yêu khí cuộn cuộn hóa thành các ngọn núi lớn màu đen, màu lam, màu xanh lá, màu rêu gào thét đập xuống, áp lực khủng bố khiến hộ vệ Đồ Sơn thì, một trăm lính tôm cùng hơn vạn thủy yêu tự phát tùy tùng phía sau Cơ Hạo toàn thân run rẩy, mềm nhũn trên mặt đất.

Mấy trăm yêu vương đồng thời phát ra khí tức, nhiều thủy yêu thực lực hơi yếu một chút, bọn họ bị chấn nhiếp tới mức yêu hồn cũng sắp sụp đổ rồi.

Cơ Hạo trừng mắt quái dị, cười lên ‘Khắc khắc’ quái dị, tiếng cười kiên cường băng lạnh, như hai cây gậy sắt đông lạnh cứng ngắt ma sát lẫn nhau, quái dị khó nghe nói không nên lời: “Các vị đại vương... đây là nhìn ta không vừa mắt ư? Chắc chắc, bày trận thật lớn!”

Một đạo yêu khí màu lam bạc ẩn hàm yêu khí vô song gào thét từ đỉnh đầu Cơ Hạo lao ra, lớn tới mười mấy trượng quay cuồng xông lên cao trăm trượng, sau đó hóa thành một ngọn núi băng phạm vi mấy trăm mẫu lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo.

Mấy trăm ngọn núi yêu khí của yêu vương ngưng tụ thành hung hăng va chạm trên núi băng long lanh trong suốt màu lam bạc, chột nghe từng đợt tiếng vang lớn như sét nổ không ngừng truyền đến, các ngọn núi lớn không ngừng tan vỡ, không có một ngọn nào có thể tạo thành nửa điểm thương tổn đối với núi băng yêu khí của Cơ Hạo ngưng tụ thành.

“Nhưng, Hạ Nhật ta, thật sự tính tình bướng bỉnh như vậy! Các vị đại vương ôn tồn nói chuyện với ta, vậy ta cũng tự nhiên vui vẻ ôn tồn nói chuyện với các vị. Nếu các vị muốn dùng năm đấm ép ta, vậy ta chỉ có thể đâm người một đao.”

Cơ Hạo khi nói chuyện, lệ khí trên người chột tăng vọt, một khí tức mãnh liệt làm người ta hít thở không thông phóng lên cao.

Cảm tạ Hoa đạo nhân lúc gặp phải Đại Tự Tại uy hiếp, bị ép đem đạo quả của mình quán đỉnh truyền cho Cơ Hạo, ‘Diễn’ chỉ đạo đài biến hóa ngàn vạn, trong đó có các loại biến hóa thuật Hoa đạo nhân quan sát tư thái bản thể vô số hồng

hoang cự yêu thời thượng cổ hồng hoang từng hoành hành thế gian mà thôi diễn ra.

Cơ Hạo ngẫm vận bí pháp, quan tưởng các hồng hoang cự yêu dữ tợn khủng bố, khí thể rung trời thượng cổ hồng hoang, khí tức các cự yêu đó không ngừng xuất hiện ở trên người Cơ Hạo, dần dần khí tức trên người hắn trở nên vô cùng khủng bố, khí tức mấy vạn hồng hoang cự yêu ngưng làm một thể ở trên người hắn, trực tiếp dẫn phát biến hóa nào đó trên bản chất.

Hung hoành thô bạo, không ai bì nổi, giết chóc vô số, mãnh liệt bá tuyệt, yêu khí màu lam bạc ở đỉnh đầu Cơ Hạo lao ra chợt biến thành màu đen sì, thể tích núi băng trên yêu khí bành trướng mấy chục lần, cũng trở nên so với mực nước còn đen hơn nữa.

Vô số luồng yêu khí to bằng thùng nước từ trong núi băng phun trào ra, như vô số xúc tu bạch tuộc ở không trung quấy bừa.

Yêu khí mấy trăm yêu vương phóng ra như sao đổi ngôi, không ngừng va chạm ở trên núi băng đen sì. Từng mảng yêu khí vỡ nát, hóa thành đám yêu vân to lớn tản ra. Cơ Hạo cười quái dị ‘Hắc hắc’, yêu khí khủng bố thổi quét bốn phương, trừ mấy trăm yêu vương cùng một bộ phận cự yêu mạnh nhất dưới trướng miễn cưỡng có thể đứng vững, yêu ma quỷ quái khác đều bị yêu khí đáng sợ kia trên thân Cơ Hạo áp chế tè ra quần mềm nhũn ngã xuống đất.

Yêu khí trên người Cơ Hạo, đã chất biến đến trình độ đuổi sát ‘Yêu’ chỉ ‘Đại đạo bốn nguyên’.

Bàn Cổ thế giới sở dĩ có thể có ‘yêu tộc’ xuất hiện, tự nhiên là bởi vì trong đại đạo pháp tắc của Bàn Cổ thế giới, có pháp tắc đối ứng tồn tại. mà Cơ Hạo quan tưởng bản thể mấy vạn hồng hoang cự yêu, đem hồng hoang yêu khí trên thân bọn họ hòa hợp một thể, trong lúc vô ý đã đem yêu khí của bản thân tinh luyện đến trình độ gần với đạo.

Đối với các yêu ma quỷ quái đó mà nói, giờ phút này yêu khí trên người Cơ

Hạo, chính là ngọn nguồn của tất cả ‘Yêu tộc’ trong thiên địa, Cơ Hạo đã hóa thân thành ‘Yêu tổ’. Bàn Cổ thể giới chưa bao giờ có ‘Yêu tổ’ xuất hiện, chính là vì chưa từng xuất hiện, cho nên khí tức trên người Cơ Hạo mới càng thêm không thể chống đỡ, quét ngang bát phương.

Cười quái dị ‘Khắc khắc’ vài tiếng, Cơ Hạo nhìn mấy trăm yêu vương còn đang đau khổ chống đỡ kia, chính mình cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Hắn chưa cảm thấy mình đã dùng bao nhiêu khí lực, chỉ là dùng ‘Yêu biến’ bí pháp quan tưởng hồng hoang cự yêu, đem yêu khí của bọn họ ngưng làm một thể mà thôi, sao lại nhẹ nhàng áp chế mấy trăm yêu vương cùng vô số yêu ma quỷ quái như vậy?

Trong này khẳng định có huyền diệu Cơ Hạo chưa hiểu được, nhưng hiện tại không phải lúc truy cứu những điều đó. Hơn nữa, cho dù truy cứu cũng không có giá trị quá lớn, Cơ Hạo chưa bao giờ nghĩ tới muốn làm một yêu quái thứ thiệt phải không?

Cười lớn một tiếng, Cơ Hạo nhìn Long Kinh Yêu Vương vừa rồi hướng mình lớn tiếng rít gào, chỉ tay một cái, chín ánh đao đâm địa chấn lao vút ra, huyết quang dài đến trăm trượng mang theo khôn cùng tiếng rít của lệ quỷ cắt qua thân thể Long Kinh Yêu Vương, ở trên làn da thật dày của hắn nhẹ nhàng cắt ra chín vết thương sâu một tấc.

Yêu khí chợt thu lại, Cơ Hạo thu hồi yêu khí của mình, càng đem chín thanh Hóa Huyết Phi Đao thu về.

Lặng lặng đứng tại chỗ, Cơ Hạo khoanh hai tay trước ngực, nhắm mắt nhìn mấy trăm yêu vương kinh nghi bất định. Các yêu vương đó nhìn nhau một cái, lại nhìn nhìn chín vết thương nông trên người Long Kinh Yêu Vương, đối với thân thể cao gần mười trượng đó của hắn mà nói giống như gãi ngứa, đột nhiên có mấy chục yêu vương ‘Hàm hậu’ nhất, thực ra là ‘ngu xuẩn’ cất tiếng cười to lên.

“Ha ha ha, Hạ Nhật, lão tằm, người vẫn rất hiểu biết đấy!”

“Không sai, người xuất thân ti tiện, làm yêu vương là không có khả năng, nhưng người đầu nhập dưới trướng bốn vương, cho người thống soái một phương thì vẫn được!”

“Sai rồi sai rồi, gia nhập dưới trướng bốn vương đi. Ở Quỷ Môn nơi này lập nhiều chiến công, bốn vương ban thưởng một tộc nữ cho người, về sau huyết mạch con cháu hậu duệ của người không phải tăng lên sao? Cũng sẽ có tư cách trở thành yêu vương một phương.”

Một đám yêu vương chưa làm rõ tình trạng hô to gọi nhỏ mời chào Cơ Hạo.

Thân thể Long Kinh Yêu Vương đột nhiên nhoáng lên một cái, ‘Phập’ một tiếng thân thể khổng lồ của hắn nặng nề từ đỉnh chóp cột đá rơi xuống, vô số huyết tương dơ bẩn từ trong cơ thể hắn phun ra. Thân thể Long Kinh Yêu Vương hùng tráng cao lớn như vậy lúc rơi xuống đất, ngay cả xương cốt cũng đã biến thành máu đen.

Một cái yêu hồn long kinh đầm đìa máu từ trong máu đen giãy dụa bay lên, nhưng vừa mới bay lên cao hơn một trượng, chỉ nghe một tiếng rú thảm tuyệt vọng, yêu hồn này chợt hóa thành một luồng huyết khí dơ bẩn mơ hồ, vô thanh vô tức tan rã tiêu tán.

Chương 1302: Bán Đầu Giá

Trong thị tộc nhân tộc, nam đỉnh do tiểu thiếp sinh, không có quyền lợi kế thừa gia tộc.

Nhưng nếu nam đỉnh do tiểu thiếp sinh, có thể có đủ thực lực, càng có đủ sự độc ác giết cha anh, chấn nhiếp toàn bộ trưởng lão của bộ tộc, đạt được toàn bộ chiến sĩ của bộ tộc ủng hộ, như vậy cho dù là con của tiểu thiếp, tự nhiên cũng có thể nắm giữ gia tộc.

Nhân tộc như thế, yêu tộc càng đem một pháp tắc này suy diễn tanh máu mà trực tiếp.

Long Kinh Yêu Vương bị Hóa Huyết Phi Dao chém giết, yêu ma quỷ quái khắp nơi đây như bị ngâm ở trong nước đá, thân thể và linh hồn đều lạnh toát một phen, không một ai có thể hé răng, càng không một ai dám hé răng.

Đường đường yêu vương mạnh nhất đỉnh phong cự yêu, bản thể là một con long kinh dài tám ngàn dặm, sống ngàn vạn năm trong Bắc Minh Thâm Uyên vô biên, không hề cập tới yêu pháp thần thông, chỉ riêng lực lượng thân thể đã có thể đủ thoải mái nghiền áp Vu Đế nhân tộc đỉnh phong, lại bởi vì chín vết thương do đao sâu chỉ khoảng một tấc, ở trong mấy nháy mắt ngăn ngụt hóa thành một vũng máu đen.

Chỉ bị chém giết thân thể thì thôi, Long Kinh Yêu Vương cường giả như thế, chỉ cần yêu hồn có thể chạy thoát, lựa chọn thân thể một con cháu hậu duệ căn cơ hùng hậu, thực lực cường hãn mạnh mẽ đoạt xá, không cần tới mấy trăm năm là có thể khôi phục nguyên khí.

Hóa Huyết Phi Dao lại ngay cả yêu hồn cũng không buông tha.

Cùng lúc thân thể sụp đổ, yêu hồn cũng bị huyết khí dơ bẩn ăn mòn, ngay dưới cái nhìn chăm chú của vô số yêu ma quỷ quái yêu hồn hoàn toàn tan thành

mây khói.

Bên người Long Kinh Yêu Vương, mười mấy cự yêu long kinh nhất tộc trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Hạo. Đột nhiên chỉ nghe một tiếng rú thê lương truyền đến, trong bầy yêu đứng ở phía sau các long kinh cự yêu đó, mấy chục đại yêu cá voi bình thường tu thành đồng thời ra tay, rút binh khí hung hăng chém vào trên thân bảy tám long kinh cự yêu.

Đám cá voi đại yêu bình thường này xuống tay cực ác, không lưu lại một chút đường sống nào.

Mấy long kinh cự yêu không kịp trở tay một là căn bản không ngờ cấp dưới tâm phúc của mình sẽ hạ độc thủ với mình, hai là bọn họ bị yêu khí hung tàn của Cơ Hạo chấn nhiếp, tốc độ phản ứng so với ngày thường chậm hơn đâu chỉ mười lần?

Dao to búa lớn chém lung tung một phen, bảy tám long kinh cự yêu tu vi mạnh mẽ rú thảm khàn cả giọng, trong chớp mắt đã bị chém trọng thương.

Long kinh nhất tộc quả nhiên thiên phú dị bẩm, thân thể mạnh mẽ dị thường, sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh, có hai ba long kinh cự yêu nửa cái cổ cũng bị chém toác rồi, giữa ngực bụng bị phá vỡ mấy chục vết thương cực lớn, nội tạng cũng chảy ra, bọn họ vẫn rống giận khàn cả giọng, điên cuồng giãy dụa muốn đứng dậy phản kháng.

“Các vị thủ lĩnh, còn không mau mau quy thuận đại vương mới?” Mấy chục cá voi đại yêu ra tay lớn tiếng rống giận, xuống tay càng tàn nhẫn hơn vài phần.

Mấy con long kinh cự yêu ở một bên chợt phục hồi tinh thần lại, bọn họ nhìn nhau một cái, trong mắt hiện lên một mảng huyết quang hung ác, vô tình, ngoài thân tràn ra một tầng yêu khí màu u lam, rút binh khí liền hướng mấy long kinh cự yêu người đầy máu chém tới.

Binh khí nặng nề hạ xuống như mưa rơi, bảy tám long kinh cự yêu gào thét

khàn cả giọng, thỉnh thoảng còn có người hướng yêu vương một phương chiếm cứ trên cột đá phụ cận xin giúp đỡ, nhưng không có một yêu vương hé răng.

Yêu ma quỷ quái nơi đây đều lẳng lặng nhìn yêu ma dưới trướng Long Kinh Yêu Vương nội loạn, nhìn mấy con cháu trực hệ Long Kinh Yêu Vương bị băm thành thịt vụn. Theo tiếng rú thê lương, yêu hồn của mấy long kinh cự yêu đó bị bày yêu xé sống thành phần, sau đó nuốt xuống từng ngụm từng ngụm.

Trong tiếng va đập nặng nề, đám đông long kinh, cá voi, kinh sa... các đại yêu trên cột đá Long Kinh Yêu Vương chiếm ùn ùn nhảy xuống, bọn họ khiêm tốn khom lưng, nặng nề quỳ rạp xuống dưới chân Cơ Hạo, quỳ mọp làm đại lễ thăm viếng.

“Đại vương!” Đám đại yêu này rất cung kính quỳ dưới đất, cái trán kề sát mặt đất, không ai dám nhúc nhích bừa chút nào.

“Toàn bộ hậu duệ quan hệ huyết thống thẳng nhãi kia đều đã chết?” Cơ Hạo nhíu mày. Đám yêu ma cá voi nhất tộc này, xem ra vẫn rất tỉnh táo, còn biết cho mình một cái đầu danh trạng, sạch sẽ lưu loát xử lý tâm phúc đáng tin thật sự của Long Kinh Yêu Vương để đổi lấy sự tín nhiệm của mình.

“Trong chỗ trú đóng của chúng ta, còn có mấy tên, nếu...” Một long kinh cự yêu rất cung kính hướng Cơ Hạo dập đầu, ồm ồm nói.

“Thôi, kệ bọn họ đi đi. Ha ha, một chút tiểu yêu, không lật lên nổi sóng gió gì.” Cơ Hạo ngạo nghễ nhìn những cự yêu này: “Nói như vậy, về sau các người là khẳng khẳng một mực đi theo ta làm việc? Nói cách khác, ta về sau đã là đại vương của các người rồi?”

Đại yêu, cự yêu loại kinh tộc đồng thời hướng Cơ Hạo liên tục dập đầu, thề thốt về sau nhất định phải nguyện trung thành Cơ Hạo, kiên định bán mạng cho Cơ Hạo.

Cơ Hạo trợn mắt, hăn ngay cả rất nhiều người trong nhân tộc cũng tin không

nổi, sao có thể tin tưởng lòng trung thành của đám thủy yêu này? Chẳng qua, tạm thời như vậy đi, chờ sau hội đấu giá, hẳn sẽ có thủ đoạn khiến các yêu quái kinh tộc này biến thành nô bộc chiến sĩ trung thành và tận tâm với mình.

Khẽ hừ một tiếng, Cơ Hạo xoay người, hướng U Minh giáo chủ cười nói: “Tiền bối, để ngài chê cười rồi.”

U Minh giáo chủ có chút tiếc nuối nhìn nhìn thi thể các long kinh bị băm thành thịt vụn kia, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Thôi, đám yêu ma này... có hành vi bất kính chẳng có gì lạ. Bần đạo chỉ là hy vọng, hội đấu giá lần này có thể có chút bảo bối tốt.”

Cơ Hạo cười to vài tiếng, dưới chân hắt một đám mây nước lao lên, nâng hắn dần dần bay lên đỉnh chóp cột đá cao nghìn trượng.

Vung tay một cái, một mảng hàn quang đảo qua đỉnh chóp cột đá máu thịt ngổn ngang, đem toàn bộ thịt nát máu đen dọn dẹp sạch sẽ, Cơ Hạo đoan đoan chính chính ngồi ở trên tảng đá lớn vừa nãy Long Kinh Yêu Vương chiếm cứ, ánh mắt lạnh lẽo hướng các yêu vương vẻ mặt mất tự nhiên trên cột đá xung quanh lần lượt nhìn qua.

Mấy trăm yêu vương đồng thời nặn ra một nụ cười, hướng Cơ Hạo khẽ gật đầu thăm hỏi.

Thực lực đáng sợ của Cơ Hạo đã đạt được sự thừa nhận của các yêu vương kia, cho dù hóa thân ‘Hạ Nhật’ của hắn xuất thân tằm tít nhất tộc ti tiện, có đủ thực lực, tự nhiên có thể được các yêu vương đó tôn kính. Ở trong lòng các yêu vương này, Cơ Hạo đã trở thành cường giả đủ để ngồi ngang hàng với bọn họ.

Cơ Hạo và U Minh giáo chủ sóng vai ngồi ở đỉnh cột đá, bên người đám đông yêu ma kinh tộc thực lực mạnh mẽ, khí tức hung hoành bá đạo vờn quanh. Phía dưới cột đá, càng có đám đông yêu ma quỷ quái cùng lính tằm tướng của tự phát tùy tùng chiếm cứ.

Không ngừng có từng đại đội yêu ma quỷ quái cùng người muôn hình muôn vẻ đi vào hội trường. Cơ Hạo ngay trên một đài đá đã nhìn thấy long hổ sư tượng bốn đại tôn giả, càng có một số đài đá bên trên một ít Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc, thậm chí một số người lai lịch thiên kì bách quái chiếm cứ.

Qua thêm đại khái một khắc đồng hồ, theo một đám Hắc Thủy Huyền Xà đến, trong hội trường đột nhiên vang lên tiếng kêu du dương của chuông vàng.

Chính giữa hội trường, trên một bình đài hình tròn cố ý để ra, một nam giao nhân bề ngoài tuần lãng dị thường, bên người có sóng nước quẩn quanh chậm rãi đi tới chính giữa bình đài. Mấy chục viên trai ngọc màu lam to bằng vại nước lơ lửng ở đỉnh đầu hắn, phóng ra sóng nước dập dờn chiếu vào trên thân hắn.

“Các vị đại nhân, hoan nghênh tham gia lần đại hội bán đấu giá này do đông đảo thương hội ở Quỷ Môn liên thủ chủ sự.”

“Lần bán đấu giá này, các vị đại nhân nghĩ hẳn đều là vì vài món trọng bảo kia mà đến. Nhưng trừ các bảo bối quý hiếm đến cực điểm đó, các đại thương hội cũng cung cấp không ít vật hiếm thấy, mong các vị đại nhân lần lượt thưởng thức.”

“Lời thừa không nói, vật làm ấm buổi đấu giá này thật sự không tệ.”

“Thiếu nữ nhân tộc tuổi thanh xuân hai mươi tư vạn, giá khởi điểm ba vạn cực phẩm vu tinh, hoặc là ba trăm vạn thượng phẩm vu tinh, mong các vị đại nhân có hứng thú ra giá.”

Chương 1303: Nghiêm Khắc Cảnh Cáo

Một đội lính tôm mặc nhuyễn giáp trên châu da cá chế thành, cầm trường mâu làm từ xương cá Độc Cốt ngư, tinh thần phấn chấn mang theo một hơi thở tinh nhuệ bước vào bình đài. Trong tay bọn họ nâng dây thừng dùng sợi tảo biển chế thành, trên mỗi một sợi dây thừng đều trói mấy chục thiếu nữ nhân tộc trên truồng.

Toàn bộ thiếu nữ khuôn mặt đều gọn gàng, xem tuổi đều là mười hai tuổi trở lên mười sáu tuổi trở xuống, đang ở năm tháng tươi đẹp nhất của thiếu nữ.

Nếu ở trong bộ tộc nhân tộc, thiếu nữ tuổi này còn nhỏ chút, còn đang hầu hạ dưới gối, ở dưới sự che chở của cha mẹ vô ưu vô lự chơi đùa; mà thiếu nữ tuổi hơi lớn, có lẽ vừa mới lập gia đình, đang khát khao cuộc sống tương lai tốt đẹp.

Nhưng ở nơi đây, các nàng bị lột sạch như gia súc, trên cổ buộc dây thừng, run rẩy bị dắt vào phòng đấu giá. Xung quanh vô số yêu ma ánh mắt hoặc vô tình, hoặc lạnh lẽo, hoặc trêu tức, hoặc cuồng nhiệt như vô số con dao nhỏ, hung hăng cắm ở trên người các nàng; lại như vô số xúc tu tham lam, hung hăng quét qua ở trên người các nàng.

“Hai mươi tư vạn thiếu nữ nhân tộc, ai cũng là lựa chọn kỹ càng, đều giống các bản mẫu này, đều là thân xử nữ, hơn nữa nguyên khí no đủ, chưa bao giờ bị hút một chút tinh khí thần nào. Các vị đại nhân sau khi mua các nàng, có thể tùy ý sử dụng, làm nô lệ phò dịch cũng được, dùng để chơi vui cũng tốt, dùng để hút tinh huyết tăng công lực càng thêm tuyệt diệu!”

Nam tử giao nhân cười giơ lên hai tay: “Ba vạn cực phẩm vu tinh, hoặc ba trăm vạn thượng phẩm vu tinh, hoặc thiên tài địa bảo giá trị tương đương... Các vị đại nhân, ai có hứng thú đối với nhóm bảo bối này?”

Xung quanh một số yêu ma, nhất là các yêu ma thiên tính âm lãnh, càng thêm thích hút tinh huyết bắt đầu rục rịch.

Nhân tộc được thiên địa khí vận ưu ái, càng là tộc đàn huyết mạch của thượng cổ Bàn Cổ thánh nhân diễn hóa sinh ra, trong tinh huyết nhân tộc, trong tinh huyết nam tử chứa một tia tiên thiên thuần dương chi khí, trong tinh huyết nữ tử tự nhiên sẽ có chứa một tia khí tức tiên thiên thuần âm.

Thuần dương, thuần âm chi khí trong tinh huyết nhân tộc tinh thuần đến cực điểm, có thể xưng là đỉnh cấp cội bảo của thế gian, là bốn nguyên lực lượng huyết mạch nhân tộc sinh sản, một khi âm dương điều hòa, thì có thể phát ra lực lượng dựng hoá sinh trường vô biên.

Mà yêu ma khí tức pha tạp, bao gồm các hồng hoang cự yêu kia ở trong, trong khí tức của bọn họ đều chứa vô số tạp chất, dẫn tới yêu lực của bọn họ pha tạp không thuần, ở lúc tu vi tương đương, yêu pháp thần thông của bọn họ xa không phải đối thủ của vu tế nhân tộc.

Không biết từ khi nào, các yêu ma phát hiện, nếu bọn họ căn nuốt thân thể, tinh huyết nhân tộc, một tia tiên thiên thuần dương, thuần âm chi khí tinh thuần vô cùng kia trong tinh huyết nhân tộc có thể giúp bọn họ rèn luyện yêu khí, gia tăng thật lớn phẩm chất của yêu khí.

Nhất là đối với thủy sinh yêu ma mà nói, bọn họ trời sinh tính chất thuần âm, căn nuốt tinh huyết thật nhiều thiếu nữ nhân tộc, không chỉ có thể chiết xuất yêu khí, càng có thể xúc tiến huyết mạch bản thân bọn họ tiến hóa, làm bọn họ nắm giữ thiên phú mạnh hơn, nhiều thần thông yêu pháp hơn.

Hai mươi tư vạn thiếu nữ nhân tộc lựa chọn kỹ càng, đối với các thủy sinh yêu ma này mà nói, chính là hai mươi tư vạn viên tiên đan linh dược phụ trợ tu luyện!

“Nhiều nha đầu nhân tộc trong veo như nước thế này, chắc chắn, nếu một hơi nuốt trọn, bốn vương có thể tăng bao nhiêu tu vi, bao nhiêu đạo hạnh?”

“Hừ, không chỉ có thể nuốt ăn, còn có thể chơi vui vẻ chút. Nhiều nha đầu nhân tộc xinh xắn, trong veo như nước thế này, chọn lựa mấy đứa tư sắc xuất

chúng nhất hầu hạ bốn vương, đứa khác dùng để tu luyện, thật sự là không còn gì tốt hơn.”

“Ngày thường, nào có cơ hội kiếm được nhiều nha đầu nhân tộc như vậy? Trước kia đi bộ lạc nhân tộc cướp ba năm tiểu nha đầu, thì sẽ dẫn động bộ lạc nhân tộc phạm vi mấy ngàn dặm liên thủ tiêu diệt sát. Hắc hắc, tư vị đó cũng thật đủ thâm!”

“Không phải vậy sao, cũng chỉ Cộng Công đại nhân mưu lược vĩ đại, lần này dâng nước lũ lớn như vậy, đánh cho nhân tộc rối loạn đầu trận tuyến, phá vô số thôn trấn nhân tộc, mới có thể thu được nhiều nha đầu cực phẩm như vậy... ta cũng ngửi được mùi tinh huyết của các nàng rồi.”

Đám yêu ma quỷ quái xung quanh không kiêng nể gì phát biểu ý kiến của mình, mỗi tên đều như hổ rình mồi đối với một lô hai mươi tư vạn thiếu nữ nhân tộc này.

Theo lời của bọn họ, trước đại hồng thủy, yêu vương nào cũng không dám cướp bóc lung tung thiếu nữ nhân tộc, vậy tuyệt đối sẽ dẫn phát nhân tộc cùng chung mối thù, dẫn tới vô số bộ lạc nhân tộc vây công.

Cho nên trước đại hồng thủy, tu luyện gặp bình cảnh, muốn mượn dùng lực lượng tinh huyết nhân tộc đột phá quan khiếu, vậy thật sự phải rất gian nan mới có thể kiếm được ba năm huyết thực. Nhưng bây giờ sao, hai mươi tư vạn thiếu nữ nhân tộc tinh huyết dư thừa, một tia nguyên khí cũng chưa tổn thương, đủ dẫn tới các yêu vương đó nước miếng chảy ròng ròng.

“Các vị đại nhân, bắt đầu báo giá đi!” Nam tử giao nhân mỉm cười xoay ở tại chỗ một vòng, ánh mắt đảo qua các yêu ma quỷ quái bốn phía: “Ai giá cao thì được, là công bằng hợp lý nhất. Nếu vu tình không tiện tay, các loại thiên tài địa bảo cũng được, chúng ta có giám định sư đỉnh cấp nhất định giá hiện trường, tuyệt đối sẽ không ủy khuất các vị đại nhân.”

Cơ Hạo bắt chéo chân, nhìn thoáng qua Đồ Sơn Mặc Thạch: “Những nha đầu

này, không quan hệ với người chứ?”

Sắc mặt Đồ Sơn Mặc Thạch cực âm trầm, hắc nhiên rằng âm trầm nói: “Đồ Sơn thị ta, như thế nào cũng sẽ không đem con dân nhân tộc buôn bán cho đám súc vật này. Chờ chút, nhất định phải điều tra ra, những nha đầu này, rốt cuộc là ai đưa tới bán đấu giá!”

“Ừm, biết chi tiết nói một tiếng cho ta, ta muốn giết cả nhà bọn hắc!” Cơ Hạo nhẹ nhàng, lạnh buốt bỏ lại một câu: “Mặc kệ giá bao nhiêu, đem đám nha đầu này mua về. Ừm, vụ tình ta trả, người giúp ta đem các nàng đưa về Nghiên Sơn thành.”

Lắc lắc chân, Cơ Hạo nheo mắt cười nói: “Ừm, bộ dáng đều tốt lắm, thân thể cũng đều rất khỏe mạnh, gả để sinh con đẻ cái cho chiến sĩ Nghiên Sơn thành, cũng đều là chuyện vô cùng tốt.”

Ở bên đã có yêu vương sốt ruột không chờ được báo giá, một ít thất tai man... thủy yêu kỳ quái khát máu càng hô to gọi nhỏ lớn tiếng gào rống, đem các thiếu nữ nhân tộc kia biến thành bữa ăn ngon trong khay của mình.

Đồ Sơn Mặc Thạch bất động thanh sắc ngoắc ngón tay, một lão quy yêu nhiều thế hệ góp sức cho Đồ Sơn thương hội lắc lư cái cổ thật dài, vung hai tay, khước miệng phun nước miếng màu trắng, lớn tiếng gào thét đấu giá với yêu vương xung quanh.

Bởi vì có lời của Cơ Hạo đưa ra giới hạn, lúc lão quy yêu hô giá không hàm hồ chút nào, trong chớp mắt đã đem giá đấu đẩy lên cái giá ‘Mười lăm vạn khối cực phẩm vụ tinh’.

Yêu vương xung quanh hơi dừng báo giá, bọn họ nhìn nhau, mười lăm vạn khối cực phẩm vụ tinh, cái này phải đào rỗng vài mỏ vụ tinh loại lớn, mới có thể góp đủ nhiều cực phẩm vụ tinh như vậy. Yêu tộc cực kỳ không am hiểu sinh sản, đào bới mạch khoáng loại chuyện này chỉ ngẫu nhiên làm, cho nên trong tay các yêu vương này cũng không có bao nhiêu vụ tinh.

Xa xa đỉnh chóp một cột đá cao một ngàn hai trăm trượng, một đại hán đầu trọc da đen do Hắc Thủy Huyền Xà biến thành chậm rãi đứng dậy, hần đi đến bên cạnh đài đá, chỉ về phía Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Hạ Nhật... ngươi là thủ hạ của Hắc Thủy Ao Ao? Bảo người của ngươi câm miệng, mấy con nhỏ nhân tộc này, đại nhân của chúng ta muốn! Ngươi còn dám báo giới một lần nữa, đại nhân chúng ta sẽ giết sạch toàn bộ tộc Quỳnh Môn!”

Đám đông yêu ma quỷ quái xung quanh nhìn nhau, trong mắt không khỏi lóe ra hung quang cực độ hưng phấn.

Chương 1304: Tôm Tít Càn Rỡ

Quỳ Môn, do Hắc Thủy Huyền Xà nhất bộ trấn thủ.

Hắc Thủy Huyền Xà, một trong tám đại trọng thần dưới trướng Cộng Công thị, sinh ra khi thiên địa mở, thân thuộc nhóm sinh linh hồng hoang đầu tiên, trời sinh sức mạnh lớn vô cùng, gân cốt chắc chắn có thể so với linh bảo. Hắc Thủy Huyền Xà sinh sản huyết mạch trực hệ, còn có một số hậu duệ hỗn huyết loài rắn cũng đều kế thừa đặc điểm của Hắc Thủy Huyền Xà, mỗi người thân thể mạnh mẽ dị thường, sức chiến đấu vượt xa yêu tộc tầm thường.

Cho nên Quỳ Môn chính là địa bàn của Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc, thủy yêu lớn nhỏ hội tụ ở Quỳ Môn, vô luận là yêu vương hay yêu loại bình thường, chỉ cần đứng ở Quỳ Môn, thì không ai dám bất kính đối với tộc nhân Hắc Thủy Huyền Xà.

Lần hội đấu giá này, đám đông xà yêu Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc cũng là vào bàn cuối cùng, bọn họ cũng không rõ chuyện đã xảy ra trong sân hội đấu giá phía trước —— chưa có ai hướng bọn họ báo cáo sự việc Cơ Hạo chém giết Long Kinh Yêu Vương, bọn họ lại càng sẽ không chủ động quan tâm các việc nhỏ không đáng nhắc tới này.

Đại hán đầu trọc da đen vênh váo tự đắc chỉ vào Cơ Hạo quát lớn, lời nói quả thực đem Cơ Hạo coi như nô lệ nhà mình.

Đám đông đại yêu, cự yêu Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc trên cột đá đều cất tiếng cười to, nhất là ba tráng hán Hắc Thủy Huyền Xà ngồi ngay ngắn ở đỉnh chóp ba tầng đá lớn, khí tức so với tộc nhân khác bên cạnh mạnh hơn một mảng lớn, càng cười liên tục vỗ đùi, giống như đang phải chuyện thú vị cỡ nào.

Theo bọn họ thấy, dựa vào uy thế Hắc Thủy Huyền Xà bộ, cường chế một tôm tít tinh nho nhỏ không được tham gia bán đấu giá, chấp tay đem vật phẩm bán đấu giá nhường cho bọn hắn, cái này tính là chuyện lớn bao nhiêu chứ?

Các yêu ma xung quanh hưng phấn hẳn lên, dòng máu hung ác mãnh liệt, không kiêng nể gì của yêu tộc sôi trào ở trong cơ thể bọn họ, bọn họ bừng bừng hứng thú nhìn Cơ Hạo, kỳ vọng hẳn có thể làm ra tư thái đáp lại mọi người hy vọng nhìn thấy nhất.

Cơ Hạo bắt chéo chân, nheo mắt cười lạnh nhìn Hắc Thủy Huyền Xà mở miệng quát lớn mình, ngân nga quát: “Không cho ta tiếp tục ra giá? Được, thẳng nhãi kia...”

Một bàn tay cắm vào tảng đá bên dưới, tùy tay móc ra một cục đá to bằng nắm tay, Cơ Hạo búng ngón tay, chợt nghe ‘Oành’ một tiếng vang lớn, cục đá xé rách không khí, kéo theo một quỹ tích khí bạo màu trắng, gào thét tạt hướng về phía nam tử giao nhân chủ trì bán đấu giá.

Nam tử giao nhân khẽ biến sắc, thủy quang màu u lam trong mắt hẳn chợt lóe, mấy chục viên ngọc trai to lớn ở đỉnh đầu phun ra một mảng lớn thủy quang, hóa thành một tầng khiên nước trơn bóng chắn trước cục đá Cơ Hạo lớn ra.

Cục đá nện thật mạnh ở trên khiên nước, khiên nước bị va đập nháy mắt động lại thành một tấm khiên băng dày nặng, cục đá nổ thành phần đá thật nhỏ bay xuống, khiên băng cũng nứt ra vô số vết nứt to nhỏ.

Hắn đứng dậy, cũng đi tới bên cạnh cột đá, cách xa xa hung hăng chỉ chỉ nam tử giao nhân: “Này, các người mở hội đấu giá rách nát gì vậy? Ủm? có người không cho ta ra giá đó, các người quản, hay là không quản?”

Tiếng quát bén nhọn quanh quẩn trong phòng đấu giá thật lớn, vô số yêu ma quỷ quái việc không liên quan mình không nói một tiếng, chỉ là mang theo nụ cười ác ý, lẳng lặng nhìn Cơ Hạo cùng một đám Hắc Thủy Huyền Xà kia.

Nam tử giao nhân nhíu mày, hẳn khẽ thở dài một hơi, xoay người lại, hướng đám Hắc Thủy Huyền Xà trên cột đá kia khẽ thở dài: “Các vị đại nhân Hắc Thủy Huyền Xà bộ, nghĩ hẳn các người cũng đều biết, hội đấu giá này có rất nhiều đại nhân đồng loạt ủng hộ, ví dụ như nói...”

Trong ba con Hắc Thủy Huyền Xà ngồi ở trên ba tảng đá lớn, hiển nhiên địa vị cao nhất, một tên Hắc Thủy Huyền Xà cao khoảng ba trượng, loã lồ nửa thân trên, bên hông quần một con giao long màu đen đứng dậy, ngạo mạn hai tay khoanh trước ngực, nhìn nam tử giao nhân cười lạnh liên tục.

“Chúng ta đương nhiên sẽ không mạo phạm các đại nhân đó, dù sao cũng có huynh đệ bản tộc chúng ta ở trong.”

Hung hăng chỉ Cơ Hạo, Hắc Thủy Huyền Xà này nhếch miệng cười to, trong mồm lè ra lưỡi rắn dài hơn một trượng, nhẹ nhàng liếm liếm mũi mình: “Nhưng, huynh đệ chúng ta không vừa mắt lão đầu tôm tít kia, cảm thấy hắc không có tư cách ra giá ở trước mặt chúng ta... Điều này, không tính là cố ý phá hội đấu giá chứ?”

Một đám Hắc Thủy Huyền Xà cùng cất tiếng cười quái dị, bọn họ đều ưỡn ngực lên, trong mắt tỏa hung quang, hung tợn nhìn về phía yêu ma quỷ quái ở bốn phương tám hướng, càng có nhiều người không kiêng nể gì hướng Cơ Hạo bên này phóng ra yêu khí đáng sợ.

Nam tử giao nhân không còn lời gì để nói. Trong lòng hẳn biết rõ lũ Hắc Thủy Huyền Xà này chính là muốn phá quấy, muốn dùng giá thấp nhất lấy được lô vật bán đấu giá đầu tiên, lấy được quyền sở hữu hai mươi tư vạn thiếu nữ nhân tộc.

Nhưng cái cớ của bọn họ lại khiến hẳn rất khó nói chuyện, người ta không phá hội đấu giá, người ta chỉ là nhìn không vừa mắt một lão tôm tít, không cho phép lão tôm tít này tiếp tục tham gia bán đấu giá mà thôi. Quỳ Môn dù sao cũng là địa bàn Hắc Thủy Huyền Xà phụ trách, cho dù đằng sau hội đấu giá này có thế lực lớn khắp nơi làm hậu trường chống lưng, nhưng Hắc Thủy Huyền Xà bộ cũng là một thành viên trong những hậu trường này đó!

Cho nên nam tử giao nhân chỉ bắt đắc dĩ dang hai tay, xoay người hướng Cơ Hạo mang theo một tia áy náy nói: “Vị đại nhân này, ngài...”

Nam tử giao nhân muốn nói lại thôi, nhưng ánh mắt linh động của hắn đã nói rõ tất cả, hắn đang ra hiệu cho Cơ Hạo —— người có thể chém giết một vị yêu vương, nhưng người không có khả năng là đối thủ của Hắc Thủy Huyền Xà bộ, cho nên, biết điều một chút, ngoan ngoãn nhận thua ngồi xuống đi.

Cơ Hạo cười lên ‘Ha ha’. Nếu là bán đấu giá vật khác, nếu vô dụng với hắn mà nói, vì kế hoạch của mình, tạm thời thoái nhượng đôi chút thật ra cũng được, dù sao hắn đến Quỷ Môn chỉ là muốn âm thầm làm việc, không muốn đại sát bát phương.

Nhưng món đồ bán đấu giá đầu tiên này, lại là hai mươi tư vạn thiếu nữ nhân tộc sống sờ sờ đó!

Các nàng nếu rơi vào trong tay bộ tộc nhân tộc, nhiều nhất là làm nô tỳ, vận mệnh thê thảm nhất cùng lắm cũng là mỗi ngày lo liệu một số việc vất vả, lại bị gả đi sinh con đẻ cái cho người ta, lớn mạnh thực lực bộ tộc mà thôi.

Nhưng rơi vào trong tay đám yêu vật này, kết cục của các nàng có thể nghĩ, Cơ Hạo cũng không muốn nghĩ loại cảnh tượng có thể so với địa ngục đó.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Cơ Hạo nheo mắt, có một số việc, là mình tìm tới cửa, không muốn gây chuyện đâu, nhưng thị phi đã cứ muốn tìm tới mình, vậy lớn mật mà làm đi!

Ừm thẳng cái lưng còng, các luồng hàn khí màu lam bạc không ngừng từ trong cơ thể Cơ Hạo phát ra, thân thể hắn dần dần cất cao, không ngừng lên cao từng tấc một, rất nhanh chiều cao của hắn đã đạt tới khoảng năm trượng, có thể so với vị hình thể khổng lồ kia kia trong đám Hắc Thủy Huyền Xà đối diện.

Khoanh hai tay trước ngực, Cơ Hạo nhìn đám Hắc Thủy Huyền Xà đối diện, thanh âm lạnh buốt truyền khắp toàn trường: “Người nói, người muốn giết toàn bộ tộc Quỷ Môn? Người, có thể thử xem! Nếu không đánh cược, xem xem rốt cuộc là tộc Quỷ Môn chết hết trước, hay là Hắc Thủy Huyền Xà bộ các người tuyệt chủng trước?”

Cả sân ồ lên, vô số yêu ma quỷ quái hưng phấn cất tiếng rống to!

Quả nhiên đến rồi, lão tôm tít kiêu ngạo ương ngạnh không ai bì nổi này, hẳn thế mà cứng cổ đi đối đầu đám Hắc Thủy Huyền Xà này!

Quá phấn khích, quá đã ghiền, đám tôm ở tầng dưới chót của lưới thức ăn này, bọn họ dám khiêu chiến Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc?

Đám yêu ma cùng lên tiếng hò hét, không chút lý trí phát ra tiếng động lớn xôn xao ồn ào nhất.

Đám Hắc Thủy Huyền Xà ai cũng ngậy ra ở nơi đó, ngậy ngốc nói không ra lời.

Bọn họ đã nghe được cái gì?

Lão đầu tôm tít này, thế mà càn rỡ đến mức... càn rỡ đến mức khiêu khích uy nghiêm của Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc?

Chương 1305: Long Cung Trọng Bảo

“Giết hần!” Đột nhiên, một gốc lão Thủy Liễu tinh điên cuồng nhảy lên, chỉ vào Cơ Hạo khàn giọng hét chói tai.

“Giết hần!” Lại một tên Hồ Sa tinh nhảy dựng lên, hần hưng phấn vung kiếm nanh sói hình thù kỳ lạ, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng gào rống. Phía sau hần một mảng sương mù máu nở rộ ra, trong sương mù mờ hồ có thể thấy được một con cá mập hồ thật lớn hình thù kỳ lạ điên cuồng nhảy nhót rít gào.

“Giết hần! Giết hần!! Giết hần!!!” Trong sân bãi hội đấu giá, ít nhất có một nửa yêu vương bắt đầu cất tiếng đánh trống reo hò, thủy yêu lớn nhỏ dưới trướng bọn họ lấy hàng vạn để tính ùn ùn giơ binh khí, trăm miệng một lời hướng tới Cơ Hạo lớn tiếng hô đánh hô giết.

Cự thạch điêu khắc thành, dùng mấy vạn viên ngọc trai biển sâu làm trận cơ, dựng lên một sân bãi đấu giá không gian thật lớn bị mấy chục vạn yêu ma quỷ quái cùng cất tiếng gầm rú chấn động tới mức run rẩy. Nam tử giao nhân chủ trì bán đấu giá khẽ biến sắc, hần nhú mày, lấy ra một viên bảo châu màu xanh, nhanh chóng hướng tới trong bảo châu nói mấy câu.

Da mặt một đám Hắc Thủy Huyền Xà hơi ửng đỏ. Nhiều thủy yêu như vậy hướng phía Cơ Hạo hô đánh hô giết, bọn họ tự nhiên sẽ không nghĩ đến đây là một loại tâm lý phản ngược của các thủy yêu đối với uy thế đáng sợ vừa nảy Cơ Hạo triển lãm ra.

Vừa rồi Cơ Hạo cường thế tru sát Long Kinh Yêu Vương, ép một đám thủ hạ của Long Kinh Yêu Vương phản loạn, dọa đám đông yêu vương không dám lên tiếng, điều này làm các yêu vương ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh cảm thấy khuất nhục trước nay chưa từng có.

Hiện tại có Hắc Thủy Huyền Xà dẫn đầu làm khó Cơ Hạo, ‘lão tôm tít huyết

mạch thấp hèn' này thế mà lại ngu ngốc đến mức khiêu khích uy nghiêm của Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc, đây quả thực chính là cơ hội tốt nhất bỏ đá xuống giếng giết chết Cơ Hạo.

Đám Hắc Thủy Huyền Xà lắng nghe vô số yêu ma xung quanh cùng cất tiếng hò hét, tên nào cũng đắc ý mang theo nụ cười mỉa mỉa nhìn bầu trời, lỗ mũi cũng thiếu chút nữa hất lên trên trời. Theo bọn họ thấy, Đây là Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc uy danh lan xa, phạm là dám đối nghịch với bọn họ, đều sẽ bị nghìn người nhắm vào, mà bọn họ tự nhiên sẽ nhận được toàn bộ mọi người ủng hộ!

Ba tên Hắc Thủy Huyền Xà địa vị cao nhất cùng cất tiếng cười to, tiếng cười cuồn cuộn như sét đánh, nháy mắt đem tiếng ồn của mấy chục vạn yêu ma quỷ quái áp chế. Một Hắc Thủy Huyền Xà vóc người khổng lồ nhất chính giữa ngạo nghễ nói: “Không sai, nếu có ai dám khiêu khích Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc chúng ta, vậy thì giết hẵn đi!”

Đám Hắc Thủy Huyền Xà đồng thời hít thật sâu, bọn họ ùn ùn nói khích: “Không sai, giết hẵn, giết sạch toàn bộ tộc ở Quỷ Môn!”

Trên phòng đấu giá chính giữa, đám lính tộc phụ trách áp giải thiếu nữ nhân tộc làm hàng mẫu ra màn khảm trường năm chặt trường mâu. Đám lính tộc này có thể xưng là tinh nhuệ, cho nên chỉ số thông minh của bọn họ so với tộc nhân bình thường cao hơn rất nhiều, đều có trí lực có thể so với nhân tộc trưởng thành.

Bọn họ tuyệt vọng nhìn Cơ Hạo, bọn họ hiểu rất rõ, vì tiền bối đồng tộc này cuồng vọng cùng kiêu ngạo, toàn bộ lính tộc ở toàn bộ Quỷ Môn đều sẽ gặp tai ương ngập đầu.

Toàn bộ Quỷ Môn có bao nhiêu thủy yêu? Chưa từng có ai thống kê!

Nhưng làm tộc lính tộc số lượng khổng lồ nhất trong tộc đàn thủy yêu, Quỷ Môn có bao nhiêu thủy yêu, tổng số lượng lính tộc chính là chục lần con số này

trở lên! Lính tôm lấy hàng trăm triệu để tính, sẽ bởi vì Cơ Hạo cuồng vọng và kiêu ngạo, sẽ bị người ta bằm thành mắt tôm!

Trong tiếng ‘Rắc Rắc’, mấy trăm lính tôm trong phòng đấu giá nhanh chóng đứng thành một trận thế phòng ngự hình tròn, bọn họ nghiêng chặt răng, trường mâu kích độc trong tay thẳng tắp nhắm toàn bộ yêu ma quỷ quái ngoài trận.

Đám lính tôm này chỉ cầu tự bảo vệ mình, nhưng hành vi của bọn họ lại nhận được vô số yêu ma quỷ quái xung quanh cùng lên tiếng cười nhạo.

Lính tôm bé nhỏ, một tên lính tôm mạnh nhất trong đó, thực lực chỉ có thể so với Đại Vu nhân tộc, ở trong quần thể thủy yêu khổng lồ, thân phận hẳn cũng chỉ là một tướng lĩnh yêu binh hơi có chút phân lượng.

Đám Hắc Thủy Huyền Xà thề muốn giết sạch đám lính tôm, một kẻ yếu nhất trong bọn họ cũng có thực lực đỉnh phong Vu Vương của nhân tộc! Một đại yêu như vậy, đủ để thoải mái tàn sát vô số lính tôm.

“Bọn chúng, còn dám, phản kháng!” Một tên Hắc Thủy Huyền Xà chỉ vào Cơ Hạo cười quái dị nói: “Hạ Nhật phải không? Là người cho bọn chúng cái gan này? Ủm? Thật là coi trời bằng vung, các người đám lính tôm ti tiện nhất này, các người cũng dám phản kháng?”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Hắc Thủy Huyền Xà, một thanh tiếp một thanh Hóa Huyết Phi Dao nối đuôi nhau từ trong cơ thể hắn bay ra, chín luồng huyết quang dài hơn ba thước quay quanh Cơ Hạo như con bướm linh hoạt bay lượn lên xuống, dần dần ánh đao trở nên càng ngày càng dày đặc, dần dần hóa thành các luồng tơ máu nhỏ bé, ở trong không khí kéo theo tiếng xé gió chói tai.

“Về sau, toàn bộ lính tôm ở Quỷ Môn, còn có yêu tinh tộc động vật sống dưới nước nguyện ý tùy tùng ta, đều là các con ta. Ai dám động vào một miếng giáp xác của bọn họ, ta liền giết người... Giết rất nhiều rất nhiều rất nhiều người!”

Cơ Hạo âm thầm vận dụng hám thần bí pháp (bí pháp lay động tâm thần) đến từ Vực Ngoại Thiên Ma, trong tiếng nói chuyện của hắn mang theo một tia khí lạnh u ám, lạnh buốt yêu hồn toàn bộ yêu ma ở đây, tiếng động xôn xao và kêu gào khắp nơi chợt dừng lại, không có ai có thể nói ra một chữ nào nữa.

Ngay cả đám Hắc Thủy Huyền Xà kiêu ngạo kia, bọn họ cũng chợt ngậm mồm. Lời Cơ Hạo nói giống như một khối băng nặng trĩch bịt mồm bọn họ, bọn họ cố gắng hoạt động môi, lại như thế nào cũng nói không nên lời dù chỉ một chữ.

“Tiếp tục chứ? Tiếp tục bán đấu giá!” Cơ Hạo đứng ở bên cạnh cột đá, lạnh lùng nói: “Hoặc là...”

Một con thủy viên toàn thân tản mát ra khí tức đáng sợ, từng sợi lông dài thành màu máu hết lạng yên xuất hiện ở bên cạnh nam tử giao nhân. Thủy viên lạnh lùng nhìn thoáng qua Cơ Hạo, xoay người, hướng tới đám Hắc Thủy Huyền Xà kia lạnh lùng nói: “Mấy vị đại nhân đã nói, chợ Quỳ Môn, là cho mọi người phát tài. Ai dám phá hư quy củ nơi này, chỉ có chết... Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ nhờ ta cho các người đám rắn nhỏ này một câu —— an phận chút, có chuyện, chờ bán đấu giá xong rồi nói sau!”

Một đám Hắc Thủy Huyền Xà ngây dại, bọn họ liều mạng chớp mắt, không dám tin lời mình nghe được.

Đùa cái gì vậy chứ? Lão tổ nhà mình không cho phép mình ở nơi này kiêu ngạo làm càn? Đây là chuyện gì vậy?

Thủy viên lại lạnh lùng nhìn Cơ Hạo một cái, cảnh cáo tương tự nói: “Hạ Nhật? Mặc kệ xuất thân lai lịch của ngươi, tóm lại, không được gây sóng gió ở Quỳ Môn, nếu không có một trăm kẻ như ngươi, cũng đều là kết cục hóa thành tro bụi.”

Dừng chút, thủy viên lạnh lùng nói: “Nhóm nữ tử nhân tộc đầu tiên này, đã là của Hạ Nhật. chuyện này, cứ quyết định như vậy! Việc vừa rồi, coi như chưa

từng xảy ra. Hiện tại, chính thức bán đấu giá món bảo bối đầu tiên chúng ta có được từ Đông hải Long cung—— Tỉnh Hà Phá Hồn Phiến.”

Thủy viên lui lại mấy bước, hai thiếu nữ trai ngọc tinh dáng người cực kỳ đẹp bưng một cái khay ngọc thật dài đi bước nhỏ lên trên.

Trên khay ngọc đặt ngang một cây quạt gấp dài tám thước một tấc, trên mặt trước đã xòe một nửa, có thể nhìn thấy một dòng sông dài mênh mông khí thế hùng hồn do vô số điểm tinh quang tạo thành tuôn trào qua, tinh quang nhiều màu ở trong mặt sông cấp tốc xoay tròn, ánh mắt thoáng tiếp xúc mặt quạt, liền có một loại ảo giác khủng bố linh hồn sắp bị dòng sông tinh quang này cắn nuốt, thân thể đột nhiên không còn nữa.

Cơ Hạo khẽ nhú mày, U Minh giáo chủ kinh hô một tiếng.

Đây thế mà lại là một món vô thượng linh bảo lúc khai thiên tích địa được khai thiên công đức mà thành!

Loại bảo bối này, yêu vật tầm thường sao có thể có được? Bảo bối này nói không chừng, còn thật sự là từ trong sào huyệt Long tộc tuồn ra!

Tên bại gia tử Long tộc nào dám làm ra chuyện như vậy?

Chương 1306: Bàn Giả Hàng Lâm

Cơ Hạo và Hắc Thủy Huyền Xà dẫn phát xung đột, đối lập tạm thời bình ổn.

Trong lòng toàn bộ yêu ma quỷ quái đều rõ, con thủy viên kia cũng nói rất rõ ràng, có ân oán dây dưa gì, chờ sau khi hội đấu giá lại tính sổ. Tới lúc đó, không có ai ngăn cản Hắc Thủy Huyền Xà nhất tặc, cho dù bọn họ thật sự muốn giết sạch toàn bộ lính tôm ở Quỷ Môn... Mọi người coi như xem việc vui.

Mới đầu, một ít yêu vương còn vui sướng khi người gặp họa nhìn Cơ Hạo, yên lặng chờ đợi cảnh tượng tuyệt vời hẳn bị Hắc Thủy Huyền Xà đuổi giết.

Nam tử giao nhân vừa bắt đầu giới thiệu Tinh Hà Phá Hồn Phiến, liền không có ai nghĩ tới chuyện vừa rồi xảy ra rồi, toàn bộ mọi người đều bị kỳ trân dị bảo nghe nói đến từ kho bí mật của Long cung này hấp dẫn thật sâu.

Chỉ nhìn bề ngoài, Tinh Hà Phá Hồn Phiến này đã không tầm thường, tựa như tinh hà luôn luôn lưu động ở trên mặt quạt rặng rỡ sáng lên, vô số vòng xoáy ánh sao to nhỏ như lỗ đen màu sắc rực rỡ, ánh mắt hơi chạm vào, liền có một loại ảo giác linh hồn bị móc sạch.

“Tinh Hà Phá Hồn Phiến, Long cung cất giấu, khai thiên công đức linh bảo chân chính.” Nam tử giao nhân nhìn yêu vương bốn phương tám hướng, đem chỗ tốt của cây quạt báu này lần lượt nói ra, dẫn tới yêu vương xung quanh chảy nước miếng.

Cây quạt báu này uy lực to lớn, sau khi tế luyện thêm, một khi quạt, sẽ có một dòng lũ ánh sao trào ra, nơi đi qua tất cả hồn phách, nguyên thần, các loại linh thể quỷ quái hết thảy tan thành mây khói.

Càng quan trọng hơn là, cây quạt báu này tự mang một môn thần thông siêu mạnh ‘Hư Không Băng Giải Cực Quang’, lấy Tinh Hà Phá Hồn Phiến làm môi giới, có thể dẫn dắt ánh sao khắp trời, giúp chủ nhân quạt báu tu luyện môn thần

thông này. Tu luyện đến mức tận cùng, bản thân có thể hóa thành vô lượng cực quang, tụ thì thành hình, tán thì làm vô số luồng sáng nhỏ bé, có uy lực khủng bố sụp đổ hư không, phá hủy vạn vật.

Môn thần thông này cũng là một môn đạo pháp tu luyện cực kỳ cao thâm, một khi có thành tựu, uy lực to lớn, diệu dụng mạnh mẽ, còn hơn thần thông yêu pháp các yêu vương ở đây tự tìm hiểu đâu chỉ ngàn lần, vạn lần?

Đối với các yêu vương này mà nói, có sức dụ hoặc nhất, là Tinh Hà Phá Hồn Phiến có thể dẫn dắt tinh hoa ánh sao khắp trời, thông thả mà không có giới hạn nâng cao huyết mạch bản thân. Nếu có thể nắm giữ Tinh Hà Phá Hồn Phiến thời gian dài, huyết mạch chủ quạt thậm chí có thể tăng lên tới trình độ có thể so với tổ long đời đầu, trở thành thượng cổ hồng hoang cự yêu, có thể so với tám đại trọng thần dưới trướng Cộng Công thị!

Nam tử giao nhân nói êm tai, trong phòng đấu giá một mảng tĩnh mịch, toàn bộ yêu ma quỷ quái đều hít thở trầm thấp, cuồng nhiệt nhìn Tinh Hà Phá Hồn Phiến.

Cây quạt này, không chỉ có là sát phạt trọng bảo uy lực to lớn, càng tự mang pháp môn tu luyện cao minh, thậm chí còn có thể chiết xuất huyết mạch, khiến nền móng của bản thân biến thành có thể so với hồng hoang cự yêu. Ba loại công hiệu này chỉ cần có một loại, đối với các yêu ma quỷ quái cũng là dụ hoặc cực lớn.

Tinh Hà Phá Hồn Phiến, ba loại diệu dụng hòa hợp một thể, phần sức dụ hoặc này quả thực nghịch thiên.

Một Hắc Thủy Huyền Xà đột nhiên nhảy lên, hân hân cả giọng quát: “Loại bảo bối này, là tên ngu xuẩn nào lấy ra bán đấu giá? Khốn kiếp, bảo bối này cần bao nhiêu vụ tình? Cần bao nhiêu, huynh đệ chúng ta vét sạch gia sản, bảo bối này nhất định là của chúng ta!”

Đám Hắc Thủy Huyền Xà ở đây đều đánh trống reo hò, nhưng một lần này,

không một yêu vương nào phụ họa bọn họ nữa.

Trọng bảo như thế quá động lòng người, ai sẽ nỡ đem bảo bối này nhường cho người khác? Cho dù chỉ là một lính tôm ti tiện nhất, hẳn nếu đạt được Tinh Hà Phá Hồn Phiến, cũng có thể trường thành yêu ma cự phách có thể so với Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ!

Các yêu vương thở hỗn hển trầm thấp, bọn họ phun khí nóng ‘Hồng học’, mỗi kẻ như trâu đực phát cuồng, trợn to con mắt đỏ bừng nhìn trộm người khác trong phòng đấu giá.

Lần bán đấu giá này, đến đúng rồi, tới chính xác nhất. Bỏ lỡ bảo bối như vậy, vậy quả thật cả đời cũng phải hối hận chết mất!

Không hổ là trọng bảo từ trong Long cung tuôn ra, chí bảo bậc này, vậy mà có thể xuất hiện trên hội đấu giá ở Quỳnh Môn, hơn nữa là sớm như vậy đã được đem ra. Thật sự không thể tưởng tượng, tên bại gia tử nào sẽ đem bảo bối như vậy lấy ra bán đấu giá? Các đại năng đứng sau lưng năm giữ hội đấu giá này, bọn họ sao có thể thật sự đem bảo bối này lấy ra để bán đấu giá chứ?

“Thật sự là bảo bối tốt, Tinh Hà Phá Hồn Phiến này, đối với các loại linh thể, hồn phách có lực sát thương mang tính hủy diệt, nếu luyện hóa thêm, đem nó lấy U Minh chi khí rèn luyện một đoạn thời gian, hẳn có thể trở thành một món U Minh chí bảo.” U Minh giáo chủ cười lên ‘Ha ha’: “Cho nên, bảo bối này, bản đạo cũng liền không khách khí nữa, phải ra tay rồi.”

Cơ Hạo nhìn U Minh giáo chủ, nhìn thấy một luồng tinh quang trong mắt hẳn, liền biết U Minh giáo chủ đã thật sự coi trọng bảo bối này.

Không phải sao, U Minh giáo chủ cả ngày giao tiếp với vong linh u hồn, Tinh Hà Phá Hồn Phiến này lại chuyên môn nhắm vào các loại linh thể, hồn thể có lực lượng tuyệt sát, cho dù U Minh giáo chủ lấy nó vô dụng, cũng không có khả năng để bảo bối có tính châm chích như vậy chảy vào tay người khác.

Cười gật gật đầu, Cơ Hạo hướng U Minh giáo chủ nói: “Tiền bối đã động lòng, người ở đây, sẽ không ai có thể cạnh tranh với tiền bối!”

Trên phòng đấu giá, nam tử giao nhân bưng bưng hứng thú nói ra giá khởi điểm bán đấu giá Tinh Hà Phá Hồn Phiến——một trăm triệu cực phẩm vu tinh, hoặc là thiên tài địa bảo ngang giá trị. Nhưng rất nhanh, nam tử giao nhân còn nói ra điều kiện phụ gia khiến các yêu vương ở đây hầu như điên cuồng!

Cho dù đưa ra đủ vu tinh, nếu nguyên chủ nhân Tinh Hà Phá Hồn Phiến không đồng ý, như vậy hãn cũng sẽ thu hồi Tinh Hà Phá Hồn Phiến.

Nếu có người có thể lấy ra thiên tài địa bảo đủ khiến nguyên chủ nhân Tinh Hà Phá Hồn Phiến động lòng, như vậy chỉ cần vật đúng khẩu vị của nguyên chủ nhân, như vậy không cần một khối vu tinh, vụ giao dịch này có thể lập tức đạt thành.

Một đám yêu vương đều kêu gào ầm ĩ, nào có như vậy được?

Đã đưa tới hội đấu giá, báo ra giá sàn một trăm triệu cực phẩm vu tinh, sao còn kèm theo chuyện cuối cùng đổi ý?

Đặc biệt mấy con Hắc Thủy Huyền Xà càng nổi hứng hoa tay múa chân nói, lớn tiếng kêu gào chửi rủa, yêu cầu nguyên chủ nhân Tinh Hà Phá Hồn Phiến lăn ra đây, cho bọn hãn một câu trả lời. Con Hắc Thủy Huyền Xà đáng người cao lớn nhất kia lớn tiếng kêu lên: “Không lẽ là đang lừa chúng ta? Ừm? Nào có quy củ bán đấu giá như vậy? Người có thể đổi ý bất cứ lúc nào, vậy bán đấu giá còn có ý nghĩa gì?”

Một đạo pháp lực dao động âm lạnh thấu xương từ xa xa trên một cây cột đá hẻo lánh không khiến người ta chú ý truyền đến, trên cột đá đó một mảng hơi nước mờ lung tán ra, lộ ra mấy chục bóng người bên trong muôn hình muôn vẻ, bảy dài tám ngắn.

Trên một cái ngai báu hàn chạm ngọc thành, một mỹ nhân giao nhân tuyệt

mỹ, thân thể bán trong suốt nằm chéo ở bên trên, tay phải nàng nâng cằm, trong con người màu u lam lóe ra hàn quang, ánh mắt băng lạnh vô tình đảo qua đám yêu ma quỷ quái ở đây, nhất thời cả hội trường yên tĩnh.

“Ta là Bàn Giả, bảo bối này, là ta lấy đến bán đấu giá. Đã là bảo bối của ta, ta xử lý ra sao, đó là chuyện của ta.” Bàn Giả mỉm cười, nụ cười nghiêng nước nghiêng thành làm nhiều yêu vương mềm nhũn thân thể, ‘Rầm’ một cái mềm nhũn ngã xuống đất.

“Các vị đạo hữu, các người nếu có thể lấy ra thiên tài địa bảo làm ta hài lòng, Tinh Hà Phá Hồn Phiến này liền là của các người. Nếu không thể sao... hì hì, các người cũng có thể thử cật mạnh tới cướp, ta tiểu nữ tử mảnh mai như vậy, lại có thể có cách nào chứ?”

Toàn thân Cơ Hạo cứng ngắc nhìn Bàn Giả!

Chủ nhân Bàn Giả thế giới, ‘Thánh nhân’ ở trong hỗn độn mở Bàn Giả thế giới, tồn tại đáng sợ cùng phẩm giai với Bàn Cổ!

Nàng, nàng, nàng, nàng thế mà lại rời khỏi Bàn Giả thế giới, lén lút lên vào Bàn Cổ thế giới!

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, thiên chi kiêu tử long phượng hai tộc đã lâu không gặp, thế mà lại giống như nô lệ ngoan ngoãn quỳ gối bên người nàng hầu hạ!

Chương 1307: Việc Này Không Đúng

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, hai kẻ tính tình, tính cách cực kỳ ác liệt này, cho dù là lúc nước lũ ngập trời, bọn họ cũng chưa quay về Bàn Cổ thế giới, toàn tâm toàn ý ở Bàn Giả thế giới kiếm chỗ tốt.

Bọn họ đã trở lại, cũng không đưa tin cho Cơ Hạo.

Càng quỷ dị hơn là, bọn họ cực kỳ hèn mọn quỳ gối dưới chân Bàn Giả... Bàn Giả, nàng sao có thể đến Bàn Cổ thế giới? Nàng tới nơi này muốn làm gì? Nàng, lại có mưu đồ gì?

Lấy nhận thức của Cơ Hạo đối với Bàn Giả, chủ Bàn Giả thế giới bản thể sụp đổ, chỉ còn lại có nguyên linh này, tính cách nàng ôn hòa, không thích gây chuyện sinh sự. Mặc kệ đã xảy ra cái gì ngoài ý muốn, nàng như thế nào cũng sẽ không đối đãi Ngao Lễ cùng Phượng Cầm Tâm như vậy sẽ không giống như bây giờ, để bọn họ như nô lệ quỳ gối dưới chân mình cúi đầu nghe lệnh.

Càng không cần nói, lấy tính tình hai vị đó, bọn họ làm sao có thể nhu thuận quỳ ở nơi đó như vậy?

Lại nhìn nhìn những người bên cạnh Bàn Giả, có Long tộc thượng cổ long, cũng có Phượng tộc đại năng giả, bọn họ mỗi người cúi đầu, cẩn thận đứng hầu ở một bên, ngay cả một người lớn tiếng hít thở cũng không có.

“Có cổ quái!” Cơ Hạo lui lại vài bước, neho mắt ngồi ở trên tảng đá, thấp giọng lầm bầm.

“Rất cổ quái!” U Minh giáo chủ bừng bừng hứng thú nhìn Bàn Giả, trong mắt thỉnh thoảng có các luồng khí màu đen bốc lên, cẩn thận phân biệt, khí đen đều là do phù văn nhỏ bé lấy hàng trăm triệu để tính tạo thành, vô số phù văn cấp tốc lóe lên ám quang thâm thúy, U Minh giáo chủ giờ phút này giống như mãnh hổ gặp được con mồi, lúc nào cũng có thể nhảy dựng lên.

“Nữ tử này... Không tầm thường, ở trên người nàng, bản đạo cảm nhận được khí tức giống với Bàn Hi.” Thân thể U Minh giáo chủ hơi run rẩy, hần thấp giọng nói: “Mười tám ngục thân của bản đạo đang chạy tới nơi này, nếu có chuyện gì... mong tiểu hữu toàn lực giúp đỡ đôi chút.”

Cơ Hạo khẽ nhíu mày, kinh hãi nhìn về phía U Minh giáo chủ: “Bàn Hi ở trên tay ngài?”

U Minh giáo chủ rất ừ ừ cạc cạc nhìn Cơ Hạo hỏi ngược lại: “Không ở trên tay bản đạo, sẽ ở nơi nào? Bàn Hi nguyên linh ngã xuống, chỉ còn lại có một khối thân thể, Đế Thuấn tiểu gia hỏa mặt mày đau khổ đó đã đạt thành hiệp nghị với bản đạo, đem thân thể Bàn Hi giao cho bản đạo nghiên cứu, tế luyện, nếu từ trên người nàng có bất cứ phát hiện gì, bản đạo và Vu Điện nhân tộc cùng hưởng.”

Cơ Hạo không biết nói gì trợn mắt nhìn về phía trần nhà.

Nhân tộc và dị tộc, từng ở Bàn Hi thế giới đánh cược sinh tử, trong một lần đánh cược sinh tử đó, đám người Cơ Hạo chiếm được thân thể khai thiên thánh nhân Bàn Hi của Bàn Hi thế giới—— một khối thân thể mạnh thái quá.

Về sau, thân thể Bàn Hi bị Vu Điện lấy đi, Cơ Hạo còn tưởng rằng, Tự Văn Mệnh sẽ lệnh các vu tể Vu Điện tự nghiên cứu thân thể Bàn Hi, có lẽ có thể từ bên trong dò xét một ít ảo diệu khai thiên tích địa. Hắn cũng không ngờ tới, Tự Văn Mệnh sẽ đem thân thể Bàn Hi giao cho U Minh giáo chủ.

Nhưng ngẫm lại tựa như đây mới là lẽ phải, thân thể Bàn Hi, lấy thực lực Vu Điện nhân tộc, nhằm chừng thật sự không thể từ trong đó thu được bao nhiêu tri thức. nhưng giao cho Minh đạo nhân sao, gã này ở một phương diện này kinh nghiệm thật sự phong phú!

“Đó là thân thể Bàn Hi... Nữ tử trước mắt này, là nguyên linh của khai thiên thánh nhân Bàn Giả ở Bàn Giả thế giới.” Cơ Hạo hít sâu một hơi, lén hướng U Minh giáo chủ truyền âm: “Vãn bối từng lén vào Bàn Giả thế giới, ngẫu nhiên

gặp Bàn Giả, còn được lợi cực lớn từ nàng. Vầng mặt trời nọ ở Bồ Phán, chính là Bàn Giả lấy đại pháp lực tặng cho ta.”

Sắc mặt U Minh giáo chủ nhất thời không đúng, khuôn mặt hấn kịch liệt run rẩy vài cái, lẩm bẩm: “Khai thiên thánh nhân của một thế giới, nàng ta sao có thể, sao có thể, có thể nào, sao dám xâm nhập một thế giới hoàn toàn xa lạ như vậy? Ở thế giới này của chúng ta, thực lực của nàng sẽ bị áp chế thật lớn, thực lực nàng hiện tại... có lẽ còn không bằng Đại Vu nhân tộc!”

Cơ Hạo chỉ chỉ Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm quỳ gối dưới chân Bàn Giả, khàn khàn cười nói: “Long tộc cửu thái tử Ngao Lễ, Phượng tộc tiểu công chúa Phượng Cầm Tâm... hắc!”

U Minh giáo chủ chợt nhìn Cơ Hạo một cái, sau đó giống như gặp quỷ nhìn về phía Ngao Lễ và Phượng Cầm Tâm. Tuy U Minh giáo chủ cả ngày đều gặp quỷ sống, nhưng Cơ Hạo nhận định, hai con quỷ sống hôm nay hấn nhìn thấy, khẳng định là hai con lớn nhất của hấn những năm gần đây.

Thái tử Long tộc, công chúa Phượng tộc, hai kẻ kiêu ngạo nhất trong thiên địa, sao mà ngoan ngoãn quỳ dưới đất như vậy.

“Bọn họ... quỷ nhập vào rồi?” Qua một lúc, U Minh giáo chủ thì thào nói câu chuyện cười không buồn cười chút nào.

“Tiểu nữ tử tuổi nhỏ cơ thể yếu ớt, tu vi cực thấp, lại mất đi thân thể, lần này chỉ là muốn đổi vài món thiên tài địa bảo có thể đúc lại nhục thân pháp thể, cho nên mới đem bảo bối tổ truyền này của tiểu nữ tử lấy ra trao đổi.” Bàn Giả nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhẹ nhàng dịu dàng từ trên ngai báu ngồi dậy, nhẹ nhàng lắc lắc cái đuôi cá đường cong thon dài.

“Vị đạo hữu nào trên tay có thiên tài địa bảo có thể đúc lại nhục thân pháp thể, tiểu nữ tử sẽ trực tiếp giao dịch với hấn... Đương nhiên, nếu các vị muốn cậy mạnh hiếp yếu, cướp bảo bối của tiểu nữ tử... tiểu nữ tử cũng chỉ có thể cầu các vị đạo hữu làm chủ cho tiểu nữ tử.”

Bàn Giả nói một phen, thật sự kiều diễm xinh đẹp vô hạn, sức quyến rũ khổng lồ như các dòng nước lũ cọ rửa tâm thần toàn bộ sinh linh ở đây.

‘Keng keng keng’ tiếng binh khí rơi xuống đất không dứt bên tai, binh khí trong tay nhiều yêu ma quỷ quái ùn ùn rơi xuống, khoe miệng nhiều người chảy nước dãi, gương mặt đỏ lên, thân thể như nhũn ra ngồi xuống đất, chỉ si ngốc ngơ ngác nhìn Bàn Giả.

Cây cột đá kia chỗ Bàn Giả ở nơi xa xôi nhất của phòng đấu giá, cách chính giữa phòng đấu giá ít nhất mười mấy dặm.

Trong yêu ma quỷ quái ở đây không thiếu yêu vương thực lực cao thâm, bọn họ tự nhiên có thể cách mấy chục dặm thấy rõ nét quyến rũ kinh người của Bàn Giả. Làm người ta kinh hãi là, cho dù là các thủy yêu nhỏ yếu nhất kia, bọn họ không có năng lực nhìn thấu mấy chục dặm hư không, nhưng nét quyến rũ của Bàn Giả vẫn chiếu vào trong hốc mắt, trong linh hồn bọn họ, ở sâu trong tâm thần bọn họ khắc xuống ấn tượng không thể lau đi.

“Đẹp, thật đẹp!” Mấy tên Hắc Thủy Huyền Xà cũng mềm nhũn ngồi xuống đất, hai mắt dại ra nhìn chăm chăm Bàn Giả.

“Nữ nhân này, là của ta!” Một gã Hắc Thủy Huyền Xà không kiên nhẫn vung nắm đấm: “Ai dám tranh với lão tử, lão tử giết chết hẳn!”

“Đáng tiếc, nàng đã mất thân thể, chỉ có một cái linh hồn... Ài, linh hồn đó? Các vị huynh đệ, các người chuẩn bị chơi quỷ sao?” Đột nhiên một cá sấu cự yêu hình thể dũng mãnh, khuôn mặt thô lậu lớn tiếng rít gào: “Ai có thiên tài địa bảo khôi phục nhục thân pháp thể? Mau lên, lấy ra!”

Vô số yêu ma quỷ quái trong phòng đấu giá đều tỉnh ngộ, bọn họ đồng thời rống lớn.

“Không cần vu tình, không cần vu tình, thiên tài địa bảo khôi phục thân thể, đem bảo bối lấy ra!”

“Để tiểu mỹ nhân này khôi phục thân thể, để tiểu mỹ nhân này khôi phục thân thể!”

“Mau, mau, ha ha, tiểu mỹ nhân này, còn có cây quạt này, đại gia ta đều muốn có!”

Trong phòng đấu giá nhất thời một mảng đại loạn, vô số yêu ma quỷ quái đều đánh trống reo hò lớn tiếng xông vào.

Cơ Hạo và U Minh giáo chủ nhìn nhau, chuyện này không đúng!

Chương 1308: U Minh Huyết Chi

“Tiền bối?” Cơ Hạo nhìn về phía U Minh giáo chủ: “Tiền bối có bảo bối thích hợp hay không?”

“Thật ra cũng có!” U Minh giáo chủ nhìn về phía Cơ Hạo: “Sao, người muốn xuống tay đối với cô ta?”

Cơ Hạo cười, ánh mắt đảo qua Ngao Lễ và Phượng Cẩm Tâm, chậm rãi gật gật đầu. Hai kẻ này tuy tính tình rất có vấn đề, nhưng dù sao cũng là Cơ Hạo đưa bọn họ vào Bàn Giả thế giới. Về tình về lý, Cơ Hạo không thể ngồi xem bọn họ xảy ra chuyện.

U Minh giáo chủ giật mình, hắn cũng nhìn thoáng qua Ngao Lễ và Phượng Cẩm Tâm, thấp giọng lầm bầm: “Long tộc, Phượng tộc là kiêu ngạo nhất, cũng là bao che khuyết điểm nhất, nếu biết huyết duệ nhà mình bị người ta làm nhục như thế, hắc hắc.”

Lỗ tai đột nhiên giật giật, mi tâm U Minh giáo chủ liên tục có mười tám luồng khí đen nhỏ bé dần dần hiện lên. Hắn cười, sau đó đứng dậy, chậm rãi đi tới bên cạnh cột đá, tay trái dùng sức vung lên, trong tay áo trường bào màu đen hầu như bùng xuống đất một làn gió giật màu đen âm hàn thấu xương vô thanh vô tức bay ra.

Gió giật màu đen dán mặt đất tản ra, hóa thành các luồng gió xoáy nhỏ chỉ cao hơn một thước, như vô số tiểu quỷ chạy lung tung khắp mặt đất, sát đôi chân các yêu ma quỷ quái kia, mang theo hàn ý thấu xương lướt qua.

Vô số yêu ma quỷ quái chỉ cảm thấy một luồng hàn khí từ bàn chân xộc thẳng lên đầu, bọn họ rùng mình, trên làn da nhanh chóng sinh ra các miếng băng mỏng màu đen, run rẩy nhìn U Minh giáo chủ, lại không một ai có thể nói ra một chữ.

Đầu lưỡi bọn họ đều đã bị đông cứng; thậm chí yêu hồn của bọn họ, cũng bởi vì nhiệt độ thấp trở nên cứng ngắt tê dại, tốc độ tư duy so với ngày thường ít nhất chậm hơn gấp trăm lần. Hiện tại cho dù có người dùng đao đâm một nhát ở trên thân bọn họ, bọn họ cũng phải qua hồi lâu mới có thể phát ra âm thanh.

Thủy viên đứng ở chính giữa phòng đấu giá ngẩng đầu lên, lông dài màu đỏ tươi toàn thân dựng thẳng lên từng sợi. Hắn tức giận nhìn U Minh giáo chủ, lớn tiếng quát: “Lão quỷ, người muốn làm gì? Nơi này là chỗ người có thể gây chuyện sao? Nơi này...”

“Ồn ào!” U Minh giáo chủ lạnh lùng nhìn thủy viên một cái.

Đối với các yêu ma quỷ quái, U Minh giáo chủ không khách khí như đối với Cơ Hạo. Hắn cười lạnh một tiếng, chỉ tay một cái, thân thể thủy viên chợt cứng đờ, một đám khí đen từ dưới chân hắn xông ra, một khối huyền băng thật dày đem hắn nhốt chắc chắn ở bên trong.

Bàn tay khẽ lật, một mảng Thiên Diệp Huyết Chi toàn thân đỏ rực, tản mát ra mùi thơm nồng đậm ấm áp, xung quanh mơ hồ có thể thấy được các làn sương mù máu quần quanh xuất hiện ở trong tay U Minh giáo chủ. Mảng Thiên Diệp Huyết Chi này cũng không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, tóm lại bộ vị rễ cây của nó đã hoàn toàn biến thành hình tượng một đứa trẻ sơ sinh cao hơn hai thước.

Đứa trẻ sơ sinh trông rất sống động ngũ quan rõ ràng có thể thấy được, nó cuộn mình ở dưới tán lá huyết chi đầy đặn, ngực hơi phập phồng, như trẻ sơ sinh thật sự đang khò khò ngủ say. Trong mồm nó thỉnh thoảng có các luồng mây mù màu máu phun ra, hương thơm trong không khí càng lúc càng đậm, Cơ Hạo ngửi được mùi này, cũng cảm thấy tinh huyết toàn thân chợt tăng cường nhiều.

Vô số ánh mắt nhìn chăm chăm Thiên Diệp Huyết Chi trên tay U Minh giáo chủ, chỉ cần nhìn ngoại hình huyết chi này, liền biết đây là thiên địa kỳ trân hiếm thấy trên đời.

Từng luồng yêu lực dao động mơ hồ không ngừng truyền đến, giữa không trung phòng đấu giá không ngừng xuất hiện các bóng người tản mát ra yêu khí nồng đậm. Chợt một luồng yêu khí khủng bố kinh thiên động địa ập tới, một con Hắc Thủy Huyền Xà thân thể dài đến mấy trăm dặm xé gió buông xuống.

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ phá không đến. Hắc tham lam dị thường nhìn Thiên Diệp Huyết Chi trên tay U Minh giáo chủ, lớn tiếng kêu lên: “Vị đạo hữu này, người nếu đem Bàn Cổ huyết chi này hiến cho lão tổ, trong thiên đình tương lai, lão tổ cho người một vị trí tốt!”

U Minh giáo chủ ung dung cười, lắc lắc đầu: “Hắc Thủy Huyền Xà, người cho rằng người là ai? Cộng Công thị sao? Cút qua một bên, dám quấy nhiễu việc tốt của bản đạo, bản đạo lấy mạng người!”

Hắc Thủy Huyền Xà tức giận, hắc thè ra cái lưỡi rắn dài đến mấy chục dặm, hung hăng hướng vào đầu U Minh giáo chủ đâm xuống.

U Minh giáo chủ không chút khách khí thét dài một tiếng, mười tám luồng kiếm quang đầm đìa máu phóng lên cao, hóa thành một bánh xe đao màu máu hướng lưỡi rắn của Hắc Thủy Huyền Xà nghiền tới. Hắc Thủy Huyền Xà chợt thét một tiếng kinh hãi, hắc vội vã thu hồi lưỡi rắn, tức giận mắng một tiếng cực kỳ hạ lưu thô tục, thân thể uốn éo liền phá vỡ hư không lóe đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Ai còn muốn có ý đồ với bản đạo?” U Minh giáo chủ ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía một đám đại năng thủy yêu đột nhiên toát ra giữa không trung.

Mắt thấy Hắc Thủy Huyền Xà cũng bị một kiếm của U Minh giáo chủ dọa chạy mất, các đại năng thủy yêu kia nhìn nhau, đồng thời lắc lắc đầu, giữa không trung yêu phong cuồn cuộn, yêu vân tràn ngập, bọn họ đều thi triển thần thông chạy ra khỏi phòng đấu giá.

Mắt thấy Hắc Thủy Huyền Xà cũng bị một đòn của U Minh giáo chủ dọa đi mất, đám yêu ma quỷ quái ở đây không một ai dám mở miệng nữa.

Nhất là những Hắc Thủy Huyền Xà kết thù kết oán với Cơ Hạo, sắc mặt bọn họ càng thêm khó coi —— lão tổ tông nhà mình cũng bị U Minh giáo chủ dọa đi, Cơ Hạo lại là sóng vai ngồi ở cùng chỗ với U Minh giáo chủ. Kẻ địch như vậy, là bọn họ có thể đối phó sao?

“Vị cô nương này!” U Minh giáo chủ như chồn già gặp được gà mái nhỏ, cười ha ha hướng phía Bàn Giả mặt mày gian xảo cười: “Chúng ta tìm cái góc yên tĩnh hoàn thành giao dịch đi? Nghe nói lần này trọng bảo Long cung tuồn ra không chỉ một món? Bàn đạo thật ra muốn dùng một gốc huyết chi này, đem các trọng bảo đó đổi hết về!”

Bàn Giả nhìn Thiên Diệp Huyết Chi trong tay U Minh giáo chủ không dời mắt.

Nàng cẩn thận phân biệt khí tức tràn ngập trong không khí, không khỏi liên tục gật đầu. Không sai, năng lượng tinh huyết cực kỳ nồng đậm, chất chứa tạo hóa chi lực cực kỳ cường đại, không thể tưởng tượng, chỉ một gốc Thiên Diệp Huyết Chi này, Bàn Giả tuyệt đối có thể dùng nó đúc lại một cái thân thể hoàn mỹ, cường đại.

Hài lòng mỉm cười, Bàn Giả chậm rãi gật đầu: “Không sai, tìm chỗ yên tĩnh tiện cho giao dịch. Xem ra, lần này tiểu nữ tử là thật sự đến đúng rồi.”

Tay phải Bàn Giả hướng không trung ngoắc một cái, Tinh Hà Phá Hồn Phiến trong tay hai thiếu nữ trai ngọc tinh bay lên trời, hóa thành một dòng lũ ánh sao nhập vào trong tay Bàn Giả. Ngay sau đó chỉ nghe từng đợt tiếng vỡ vụn chói tai cấm chế bị mạnh mẽ xé rách truyền đến, liên tục bảy luồng sáng rực rỡ tản mát ra khí tức đáng sợ từ một góc phòng đấu giá phá không mà ra, liên tiếp bay vào trong tay Bàn Giả.

Mấy chục đại năng cao thủ nhân tộc, thủy yêu, Tu tộc hỗn hển lo lắng đuổi theo các luồng sáng đó phi thân mà ra, nhưng nhìn thấy tất cả luồng sáng đều nhập vào trong tay Bàn Giả, Bạch Vũ xông lên dẫn đầu không biết làm sao kêu

lên: “Vị cô nương này, người... người vô duyên vô cớ thu hồi các bảo bối đó làm chi?”

Bàn Giả mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển hướng Bạch Vũ đá lông nheo: “Hi hi, đây là bảo bối của tiểu nữ tử ta, muốn bán đấu giá thì cầm đi bán đấu giá, muốn thu hồi tự nhiên sẽ thu hồi... cái này, có gì quan hệ với các người đâu?”

Bạch Vũ còn có các tộc nhân phía sau đồng thời sửng sốt, lời này Bàn Giả nói rất có lý, nhưng cũng quá vô lễ.

Nàng làm như vậy, đem người phía sau màn hội đấu giá Quỷ Môn nơi này coi là gì vậy? Thích gì làm nấy như thế, Bàn Giả căn bản là không đem Bạch Vũ cùng với những người Bạch Vũ đại biểu coi ra gì cả!

“Cô nương, người sợ là còn phải cho chúng ta một câu trả lời... Y? U Minh Huyết Chi? “

Bạch Vũ đang giao thiệp với Bàn Giả, nhưng hăn đột nhiên thấy được vật U Minh giáo chủ nâng trong tay, nhất thời năm con mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nhảy ra. Không chỉ có hăn, mấy lão giả Tu tộc phía sau hăn, ánh mắt cũng đều cuồng nhiệt nhìn về phía U Minh giáo chủ.

Chương 1309: Bàn Giả Bức Thiết

“Vị tiên sinh này, đây là U Minh Huyết Chi?” Bạch Vũ bỏ lại Bàn Giả, đối với việc nàng đột nhiên thu hồi vài món trọng bảo Long cung bản thân ủy thác bán đấu giá bỏ đi không để ý tới, thân thể nhoáng lên một cái, mang theo mấy tộc nhân cùng mười mấy hộ vệ Già tộc, trực tiếp đi tới trước mặt U Minh giáo chủ.

Ánh mắt cuồng nhiệt nhìn chăm chăm U Minh Huyết Chi chốc lát, Bạch Vũ gật gật đầu khẳng định: “Không sai, là U Minh Huyết Chi. Căn cứ gia tộc ghi lại, ở lúc tộc ta buông xuống giới này, có tổ tiên từng gặp bảo vật này, cùng sử dụng bí pháp lưu lại khí tức của nó... chẳng qua, tổ tiên nhìn thấy chỉ là một mảng cành lá không hoàn chỉnh, mà cái này...”

U Minh giáo chủ nhẹ nhàng vuốt rễ cây U Minh Huyết Chi hình dạng như trẻ mới sinh, chậm rãi nói: “Tổ tiên nhà người từng thấy bảo vật này? Vậy thì sao? Bàn đạo cầm bảo vật này ra, lại là muốn giao dịch với vị nữ đạo hữu kia!”

Bạch Vũ dè cổ tay U Minh giáo chủ một cái, hần trầm giọng nói: “Ngài muốn giao dịch cái gì? Uy Tư Đình gia tộc ta, nhất định có thể thỏa mãn toàn bộ yêu cầu của ngài. Nhưng, xin ngài nhất định đừng đem bảo bối này đổi cho người ngoài.”

U Minh giáo chủ nhếch nhếch miệng, Cơ Hạo ở một bên cười vài tiếng ‘Hắc hắc’.

‘Người ngoài’? Bạch Vũ dùng từ này thật sự là nhọc lòng, hần và U Minh giáo chủ chẳng lẽ coi như người một nhà sao? Cái ý kiến ‘người ngoài’ này, rốt cuộc là nói từ đâu?

Một luồng hàn khí đáng sợ ập tới, mấy chục tùy tùng Bàn Giả mang theo bên người đập một mảng mây nước, khí thế hùng hổ chạy tới. Đôi mắt nàng nhìn chăm chăm U Minh Huyết Chi, nhẹ nhàng cười nói: “Ai u, lão tiên sinh, ngài

không biết xấu hổ bắt nạt ta nữ tử nhỏ yếu này sao? Ngài xem tiểu nữ tử đây chỉ còn lại có một luồng hồn thể, không có bảo bối này đúc lại thân thể, không cần thận sẽ tan thành mây khói mất!”

Hung quang chợt lóe trong mắt Bạch Vũ, hần chậm rãi xoay người, nhìn Bàn Giả cười lạnh nói: “Nữ nhân, người chết hay sống, có nửa phần quan hệ với Uy Tư Đình gia tộc ta? Cút, hoặc nơi này sẽ là nơi người triệt để ngã xuống!”

Không chút khách khí, không nề mặt chút nào.

Bạch Vũ phụ trách chương quản cửa hàng Uy Tư Đình gia tộc ở Quỷ Môn, lại là một trong những người chủ trì hội đấu giá này, từ trên bản chất mà nói, hẳn nên là một thương nhân. Mà thương nhân chú ý là hòa khí phát tài, Bạch Vũ đột nhiên nói lời độc ác, phát ra uy hiếp sinh mệnh đối với Bàn Giả, thế này hoàn toàn đột phá điểm mấu chốt một thương nhân nên có.

U Minh Huyết Chi, đối với Bạch Vũ... không, là đối với Uy Tư Đình gia tộc có tác dụng lớn!

Trong lòng Cơ Hạo vô số ý niệm cấp tốc quay cuồng, Uy Tư Đình gia tộc biết công hiệu của U Minh Huyết Chi, bọn họ bức thiết cần U Minh Huyết Chi. Cái này tất nhiên có ý nghĩa cực kỳ trọng đại đối với Uy Tư Đình gia tộc, là vị đại nhân vật nào đó của Uy Tư Đình gia tộc cũng cần U Minh Huyết Chi đúc lại thân thể sao?

Người này nếu thành công, đối với Uy Tư Đình gia tộc tự nhiên là một chuyện tốt, đối với thực lực toàn bộ dị tộc cũng là một sự tăng lên, nhưng đối với nhân tộc sao, bất cứ chuyện tốt nào với dị tộc, đối với nhân tộc đều là tai họa.

Không thể để U Minh Huyết Chi rơi vào trong tay Bạch Vũ, Cơ Hạo cười lên ‘khà khà’: “Bạch Vũ tiên sinh, giao dịch này sao, tự nhiên là ai trả giá cao thì được. Bảo bối trên tay vị cô nương này, cũng làm vị tiền bối này rất động lòng rồi.”

Ho khan vài tiếng, Cơ Hạo chấp tay sau lưng, ngông nghênh nói: “Người có thể lấy ra bảo bối gì trao đổi U Minh Huyết Chi này đây? Chỉ cần người có thể lấy ra đủ thẻ đánh bạc, cái gì cũng dễ thương lượng cả.”

Ánh mắt Bàn Giả trở nên cực kỳ hung ác, nàng cực kỳ oán độc nhìn Cơ Hạo, ánh mắt của nàng khiến cả người Cơ Hạo phát tê từng đợt, luôn có một loại mình cảm giác bị vô số con rắn độc nhất theo dõi.

Nhanh chóng nhìn quét Bàn Giả một cái, trong lòng Cơ Hạo biết rõ, trên người Bàn Giả khẳng định đã xảy ra chuyện lớn. Hắn từng tiếp xúc Bàn Giả, tuyệt đối không có ánh mắt oán độc như thế, cay độc như thế, khí tức của nàng, cũng sẽ không giống Bàn Giả trước mắt, hung lệ tàn nhẫn như nữ quý bị nhốt vô số năm, vừa mới được phóng thích.

“Nơi này tai mắt rất nhiều, chúng ta tìm chỗ yên tĩnh, mọi người ngồi xuống nói chuyện tử tế đi!” Cơ Hạo mỉm cười hướng Bàn Giả gật gật đầu, ôn hòa nói: “Nói chung, để mọi người đều hài lòng, để mọi người không đến mức tổn thương hòa khí mới đúng.”

Năm ngón tay Bạch Vũ gắt gao nắm lấy cổ tay U Minh giáo chủ, hắn trầm giọng nói: “Tốt, ngồi xuống nói chuyện tử tế, nhưng ta nói trước, U Minh Huyết Chi này, bất luận trả giá đắt bao nhiêu, phải là của chúng ta. Ai dám tranh đoạt với Uy Tư Đình gia tộc chúng ta, vậy sẽ là kẻ địch của toàn bộ Ngu triều!”

Bàn Giả hừ lạnh một tiếng, trong con ngươi hiện lên một mảng u quang biến hoá kỳ lạ.

Một đạo cuồng phong từ một bên thổi tới, mấy chục con Hắc Thủy Huyền Xà cũng đi tới trên cột đá chỗ Cơ Hạo. Đám Hắc Thủy Huyền Xà đó kiêng kị nhìn U Minh giáo chủ một cái, một con Hắc Thủy Huyền Xà trong đó đứng dậy, ồm ồm nói: “Lão tổ chúng ta vừa mới truyền lời, bảo bối này, lão tổ cũng coi trọng... mặc kệ trả giá cao bao nhiêu, Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc chúng ta đều phải lấy được bảo bối này.”

Dùng sức vỗ vỗ ngực, con Hắc Thủy Huyền Xà này trầm giọng nói: “Lão tổ ủy thác ta đại diện toàn quyền, lão già, người muốn gì, đều có thể hướng ta mở miệng, Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc chúng ta dốc hết toàn bộ, cũng phải lấy được cái gì nhi... U Minh Huyết Chi.”

Bạch Vũ là địa đầu xà, tất cả đều dễ an bài, rất nhanh đoàn người Cơ Hạo đã tới trong một dãy lầu các tinh xảo rời xa phòng đấu giá, ở trong phòng tiếp khách dày đặc vô số cấm chế ngồi vào chỗ của mình. Bạch Vũ mở ra cấm chế, vô số quang sáng mỏng manh bao bọc toàn bộ lầu các, hoàn toàn ngăn chặn khả năng bị người ta nghe trộm.

Có đám người Cơ Hạo, nhóm Bàn Giả, phe Bạch Vũ, còn có đám Hắc Thủy Huyền Xà kia, lại có mười mấy con thủy viên đại biểu Vô Chi Kỳ, mấy tên tộc nhân Côn Bằng, mấy kẻ hậu duệ Tương Liễu, cùng với đại biểu mấy nhóm yêu vương khác dưới trướng Cộng Công thị thực lực mạnh mẽ hội tụ một phòng.

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của thủy yêu, U Minh Huyết Chi đột nhiên xuất hiện, tin tức truyền bá rất nhanh, Vô Chi Kỳ, Côn Bằng, Tương Liễu, còn có vài vị yêu vương thực lực, thế lực đều cực kỳ cường đại, đều phái người tham gia tranh đoạt U Minh Huyết Chi.

Mọi người vừa ngồi vào chỗ của mình, Bàn Giả đã vung tay lên, mấy vầng sáng từ trong tay áo nàng chảy ra, vài món bảo vật tạo hình kỳ dị lẳng lặng lơ lửng trước mặt nàng, không ngừng tản mát ra dao động cường đại làm người ta hít thở không thông.

“Các bảo bối này, đều là kỳ trân chí bảo Long cung cất giữ. Uy lực và chỗ tốt của Tinh Hà Phá Hồn Phiến này, tiểu nữ tử cũng không nói nhiều nữa. Vài món bảo bối khác đều có các loại diệu dụng riêng, ví dụ như nói một trăm hai mươi tám viên Cuồng Lan Bảo Châu này, có thể tạo thành Tiên Thiên Cuồng Lan Đại Trận, có thể lấy thủy lực vô biên vây giết kẻ địch, đây cũng là một món khai thiên tích địa công đức linh bảo.”

“Lại ví dụ như nói một đôi Long Giác Kiếm này, đây là một đôi sừng rồng trên đầu tổ long Bàn Cổ thế giới tháo ra luyện chế mà thành bảo kiếm, xưa nay dùng làm đồ cúng tế để Long tộc hiến tế tổ tiên, hàng năm cung phụng ở trong miếu tổ Long tộc. Tuy là đồ dùng cúng tế, nhưng lực sát thương của đôi Long Giác Kiếm này, có thể so với đỉnh cấp sát phạt chí bảo, nhất là đôi sừng kia có lực phá hoại siêu mạnh.”

Bàn Giả nhanh chóng đem chân tướng vài món trọng bảo Long cung trên tay nàng lần lượt nói ra, sau đó nàng cười nhìn U Minh giáo chủ nói: “Vị đạo hữu này, người đã là vì Tinh Hà Phá Hồn Phiến mà lấy ra một gốc U Minh Huyết Chi này, nghĩ hẳn tiểu nữ tử nếu cộng thêm toàn bộ bảo bối kia... Hẳn là có thể đổi lấy gốc U Minh Huyết Chi này chứ?”

U Minh giáo chủ và Cơ Hạo chưa hé răng.

Hai người đều nhìn chăm chăm đôi Long Giác Kiếm kia ngẩn người.

Long tộc dùng cúng tế tổ tiên, sừng rồng tổ long bóc ra luyện chế mà thành Long Giác Kiếm. Trọng bảo này tương đương linh vị, linh bài tổ tông Long tộc, hậu duệ Long tộc nào phát rồ, dám đem bảo bối như vậy trộm ra?

Chương 1310: Bình Qua Gặp Lại

Sừng rồng của tổ long mài thành Long Giác Kiếm, Long tộc coi là tổ long hóa thân cung phụng ở trong miếu tổ, đồ dùng cúng tế thần thánh chỉ có ở trên tế tổ điển lễ trọng đại, mới có thể rất cung kính mời ra, công khai như vậy xuất hiện ở nơi này.

Cơ Hạo cười khan vài tiếng, hần nhìn U Minh giáo chủ cười gượng nói: “Tiền bối, một đôi Long Giác Kiếm này, người dám thu sao?”

Sắc mặt U Minh giáo chủ cực kỳ đặc sắc, ánh mắt hần nhìn về phía Bàn Giả cực kỳ phức tạp. Qua hồi lâu, hồi lâu, U Minh giáo chủ mới từ từ nói: “Đây là đôi Long Giác Kiếm dùng sừng tổ long luyện chế đó, thật sự tăng trưởng kiến thức rồi... Bàn đạo không muốn bị một đám rồng điên đuổi giết khắp thiên hạ, cho nên...”

Hung quang chợt lóe trong mắt Bàn Giả, nàng chỉ vào đôi Long Giác Kiếm kia cười nói: “Vị đạo hữu này, Long Giác Kiếm này, đạo hữu nếu coi trọng, cứ việc cầm là được. Chỉ cần tiểu nữ tử khôi phục thân thể, cái gọi là Long tộc kia sao, tiểu nữ tử tử tự nhiên sẽ giúp đạo hữu giải quyết tất cả nỗi lo về sau.”

Cơ Hạo nghe rằng, khuôn mặt U Minh giáo chủ giật giật.

Hai người nhìn nhau một cái, đồng thời nhìn về phía Bạch Vũ, Cơ Hạo cười gượng nói: “Bạch Vũ tiên sinh, chúng ta coi như là có giao tình. Ở trước khi nghe thành ý của Uy Tư Đình gia tộc, mong Bạch Vũ tiên sinh giúp một việc.”

Nhìn thoáng qua đám Hắc Thủy Huyền Xà đứng ở một bên khí tức âm trầm, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Các tiểu nha đầu ta đấu giá được, Bạch Vũ tiên sinh đem họ giao cho Mặc Thạch tiên sinh, bảo hắn giúp ta vận chuyển đi nơi an toàn.”

Không đợi Bạch Vũ mở miệng, Cơ Hạo rất nhẹ nhàng nói: “Vén vén mười

mấy vạn cực phẩm vu tình, lấy thực lực Uy Tư Đình gia tộc chắc là chướng mắt, cho nên, giá trị con người các nha đầu đó, coi như tính vào trong U Minh Huyết Chi này, mọi người không có ý kiến chứ?”

Bàn Giả ở một bên chớp mắt, lớn tiếng quát: “Lão tôm tít, người có ý tứ gì?”

Bạch Vũ và đại biểu mấy phe khác thì vội vàng cười lên: “Chúng ta hiểu, hiểu rồi. Mặc kệ là ai cuối cùng đạt được U Minh Huyết Chi, vèn vèn mười mấy vạn cực phẩm vu tình, coi như là chúng ta kết giao Hạ Nhật tiên sinh người bằng hữu này.”

Cơ Hạo cười gật gật đầu, hướng Đồ Sơn Mặc Thạch nhìn thoáng qua.

Đội lát nữa, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, xem xem Bàn Giả thế mà ngay cả đồ dùng cúng tế của Long tộc cũng lấy ra rồi, có thể thấy được trình độ khát vọng của Bàn Giả đối với thiên tài địa bảo có thể đúc lại thân thể điên cuồng bao nhiêu.

Tính toán xấu nhất đi, để Đồ Sơn Mặc Thạch đem hai mươi tư vạn thiếu nữ kia vận chuyển đến nơi an toàn trước đi, như vậy, Cơ Hạo có thể không có nỗi lo ở sau đầu đá với bọn người này. Cơ Hạo rất tò mò, Uy Tư Đình gia tộc cần U Minh Huyết Chi làm gì? Người khác cần U Minh Huyết Chi lại muốn làm gì?

Hắn càng tò mò hơn chính là, Bàn Giả vì sao sẽ đến Bàn Cổ thế giới, hơn nữa Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm bọn họ cũng trở nên cổ quái như vậy!

Bạch Vũ gọi mấy thủ hạ qua dặn dò vài tiếng, Đồ Sơn Mặc Thạch rất nhanh đã mang theo mấy người này đi ra ngoài. Bạch Vũ hướng Cơ Hạo cười nói: “Các thiếu nữ nhân tộc kia cứ nhốt ở Quỳ Môn, không cần bao lâu, Mặc Thạch tiên sinh có thể đem họ mang đi nơi ngài muốn để họ đi.”

Cơ Hạo gật gật đầu, hắn cười chỉ chỉ Long cung trọng bảo lơ lửng trước mặt Bàn Giả, trầm giọng nói: “Như vậy, mọi người ra giá đi! Thành ý của vị cô nương này, là phi thường phi thường làm người ta kinh hãi. Trừ đôi Long Giác

Kiểm kia không đề cập tới, vài món bảo bối khác đều là kỳ trân dị bảo hiếm có, mọi người cũng phải biểu hiện ra đủ thành ý mới được!”

U Minh giáo chủ cười ha ha nâng U Minh Huyết Chi, dù sao bảo bối này ở trên tay hã, ai cũng đừng hòng dễ dàng cướp đi.

Vô luận những người này báo ra bằng giá cao bao nhiêu, cuối cùng quyền chủ đạo cũng ở trên tay hã. U Minh giáo chủ cũng rất tò mò, Bàn Giả đó, còn có tộc nhân Uy Tư Đình gia, còn có đám đại biểu các phe, bọn họ đều muốn làm gì đây?

Bọn họ khát vọng có được U Minh Huyết Chi như vậy... U Minh Giáo chủ cười càng thêm đắc ý, càng thêm cao thâm khó lường, có phải, có thể khiến những người này đều chịu thiệt hay không? U Minh Huyết Chi đối với người khác mà nói là kỳ trân ức vạn năm khó gặp, nhưng đối với U Minh giáo chủ nắm giữ Huyết Trì ngục thiên mà nói, trong Huyết Trì vô biên vô hạn, U Minh Huyết Chi tuy ít, nhưng cũng không hiếm thấy.

Tặng cho bọn hã mỗi người một gốc U Minh Huyết Chi?

U Minh giáo chủ cười càng thêm xán lạn, càng thêm vi diệu không thể nắm lấy. Hã ngồi vững Điều Ngư Đài, vạn phần chắc chắn mặc cho Cơ Hạo ở nơi đó hò hét.

Bạch Vũ hít một hơi thật sâu, hã ổn định tinh thần một phen, trầm giọng nói: “Vị tiên sinh này lấy ra U Minh Huyết Chi trao đổi Long cung trọng bảo với vị cô nương này, coi trọng cũng không phải bởi vì các bảo bối đến từ Long cung nhỉ? Ngài nhìn trúng, là uy lực cùng các loại chỗ thần dị của chúng?”

U Minh giáo chủ nhếch nhếch miệng, các trọng bảo Long cung, hã quả thực nóng mắt, nhưng hã càng nóng mắt hơn là bản thân Bàn Giả—— đương nhiên, mục tiêu chủ yếu của hã, là tuyệt đối không thể nói ra miệng. Cho nên U Minh giáo chủ gật gật đầu, cao thâm khó lường nói: “Không sai, chẳng lẽ, các người có thể lấy ra bảo bối có thể so với các Long cung trọng bảo này sao?”

Bạch Vũ gật gật đầu, hẩn nhanh chóng lấy ra một ít cầu kiện tinh xảo bắt đầu bố trí, sau vài nhịp thở ngắn ngủn, hẩn đã bày ra một tòa truyền tống pháp trận đường kính chỉ ba thước. Nhanh chóng hướng trong pháp trận bỏ vào lượng lớn cực phẩm vu tinh, toàn bộ vu tinh vừa mới chạm pháp trận liền chột tan rã, hóa thành linh khí cuồn cuộn không ngừng bị pháp trận hấp thu.

Truyền tống pháp trận nhỏ như thế, lại cần nuốt đủ mười vạn khối cực phẩm vu tinh, trung tâm chính giữa pháp trận lúc này mới sáng lên.

Ngón tay bắn ra, Bạch Vũ khê quát một tiếng chú ngữ, một đạo linh quang thẳng tắp từ trong pháp trận phun ra, một quả cầu ánh sáng toàn thân tím đậm từ trong linh quang lao ra, trong quả cầu ánh sáng màu tím to bằng đầu người, mơ hồ có vô số ánh sao lấp lánh lóe ra.

“Đây là tộc ta năm đó xâm nhập Bàn Cổ thế giới, chém giết với thượng cổ thiên đình, chém giết một vị thiên đế thiên đình, từ não vực của hẩn bay ra một món thiên đế trọng bảo.” Bạch Vũ mỉm cười: “Căn cứ chúng ta sau này tra tư liệu, vị thiên đế kia hiệu xưng trận pháp sư mạnh nhất tam giới, thiên đế thần khí này, chính là đầu mối then chốt trung tâm tất cả trận pháp của hẩn.”

“Đây là ‘Khống Tinh Bảo Luân’, tiên thiên chí bảo thần khí, có thể dẫn động lực lượng tinh tú khắp trời, bày Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, biến ảo khó dò, uy lực to lớn khó cản.” U Minh giáo chủ nhân vật cỡ nào, lúc này cũng không khỏi biến sắc. Hẩn dồn dập nói: “Bảo vật này... bảo vật này... Thiên Địa Đại Trận của thiên đình chuyên môn dùng để bảo vệ xung quanh căn cơ trọng địa thiên đình, đại trận căn bản thượng cổ thiên đình thật sự dùng để hành quân chém giết, chính là do ‘Khống Tinh Bảo Luân’ này diễn hóa mà sinh.”

U Minh giáo chủ nhìn Khống Tinh Bảo Luân, đột nhiên hướng Cơ Hạo truyền âm: “Cơ Hạo, bảo bối này, dù là Vũ Dư đạo hữu năm đó cũng động lòng muốn cướp đoạt, lại da mặt quá mỏng xấu hổ xuống tay. Vũ Dư đạo hữu lấy kiếm đạo, trận đạo mà nhập đạo, đồng môn sư huynh đệ của ngươi, cũng phần nhiều am hiểu hai môn đạo điển này. Nếu là Khống Tinh Bảo Luân, trình độ trận

đạo của người hãn là có thể tiến một bước dài.”

Cơ Hạo nheo mắt, hãn nhìn nhìn Bạch Vũ, lại nhìn nhìn Bàn Giả, không đợi hãn nói chuyện, Bạch Vũ lại nói: “Các chí cao thần khí thiên đình thiên địa sót lại này, ở trong tay Uy Tư Đình gia tộc ta, còn có mười một món!”

Bạch Vũ nhìn U Minh giáo chủ, mặt đầy nét cười nói: “Chúng ta nguyện ý dùng mười hai món thiên đế thần khí, đổi lấy U Minh Huyết Chi!”

Cơ Hạo chậm rãi đứng dậy, hãn vừa muốn mở miệng, ở bên Bàn Giả đột nhiên rít lên một tiếng, hai tay rút lên Long Giác Kiếm, không hàm hồ chút nào một kiếm đâm về phía trái tim Bạch Vũ, một kiếm chém về phía cổ tay U Minh giáo chủ.

Chương 1311: Đại Tiêu Dao

Bàn Giả động tác cực nhanh, nhanh đến mức Cơ Hạo cũng chỉ có thể miễn cưỡng ra tay, tóm lấy vạt áo Bạch Vũ hướng bên cạnh ném đi.

Bạch Vũ hét lên một tiếng, trên người hắt đột nhiên có mấy chục quang sáng chong chóng chất sáng lên, đem hắt bọc kín không kẽ hở như cái bánh chưng. Long Giác Kiếm trong tay Bàn Giả hầu như dài bằng thân thể một người, thân kiếm rộng lớn dày nặng phát ra một tiếng ngân khê, chênh chếch cọ qua thân thể Bạch Vũ, mấy chục tầng quang sáng nháy mắt phá diệt như bong bóng xà phòng.

Cổ tay run lên, Bàn Giả lật tay một kiếm, tiếp tục hướng trái tim yếu hại của Bạch Vũ hung hăng cắm xuống.

“Con đàn bà thôi!” Trên trán Bạch Vũ chảy ra vô số mồ hôi tinh mịn, năm con mắt tròn tròn, hai tay đẩy về phía trước, một con mắt trong suốt to bằng nắm tay, như ruby điêu khắc thành từ lòng bàn tay hắt bay ra.

Con mắt màu đỏ dừng đứng khép mở một cái, một tấm khiên ánh sáng to lớn dày tới ba thước theo tiếng ‘Ong ong’ trầm đục từ trong con mắt phun ra, kiên định chắn trước Long Giác Kiếm.

“Chết!” Bàn Giả phát ra một tiếng thét dài bén nhọn, trên thân Long Giác Kiếm hiện lên một mảng hào quang, tấm khiên ánh sáng hộ thân bảo bối Bạch Vũ phóng ra biến thành giống như một tầng ảo ảnh hư vô, bị Long Giác Kiếm một đòn xuyên thủng, con mắt màu đỏ cũng bị thoải mái chém thành hai mảnh.

Long Giác Kiếm tiếp tục đâm về phía trái tim Bạch Vũ, Bạch Vũ kinh hãi mở to mắt, một ngọc phù nho nhỏ treo trên cổ tay hắt đột nhiên vỡ vụn, bóng người hắt chợt biến thành một mảng mờ lung, trong nháy mắt tiếp theo, hắt đã trao đổi vị trí với một hộ vệ Già tộc hắt mang đến.

Hộ vệ Già tộc cao hai trượng có thừa bật hơi cất tiếng, hai tay vung lên một

cây rìu nặng cán dài, hung hăng hướng Bàn Giả bổ một rìu vào đầu.

Bàn Giả phản nộ nhìn thoáng qua Bạch Vũ mượn dùng bí pháp chạy thoát, tùy tay vung lên một kiếm.

Giống như dao sắc cắt đậu phụ, chưa phát ra nửa tiếng vang, trọng phủ trong tay hộ vệ Già tộc màu sắc sặc sỡ, có vô số phù văn không ngừng thoáng hiện bị cắt thành hai đoạn. Long Giác Kiếm nhẹ nhàng từ trên ngực hấn lướt qua, thân thể hộ vệ Già tộc cứng đờ, vẻ mặt không dám tin cúi đầu nhìn về phía ngực mình.

Trên trọng giáp dày tới nửa thước nứt ra một khe hở thật nhỏ, cả mảng lớn máu tươi từ trong khe hở không ngừng phun ra, hóa thành một mảng sương máu mỏng manh rải khắp phòng. Thân thể hộ vệ Già tộc đột nhiên sụp đổ, thân thể hấn cắt thành hai đoạn, nội tạng trong người rải đầy đất.

Trong nháy mắt Bàn Giả hướng Bạch Vũ liên tục ra ba kiếm, một thanh Long Giác Kiếm khác trong tay nàng đã bổ vào trên cổ tay U Minh giáo chủ.

U Minh giáo chủ khẽ nhíu mày, cười quái dị một tiếng, bàn tay hấn nâng U Minh Huyết Chi đột nhiên hóa thành một mảng sương máu nhàn nhạt tản ra, gốc U Minh Huyết Chi kia cũng biến mất ở trong sương máu. Long Giác Kiếm xẹt qua sương máu, chưa thể chạm đến bất cứ vật nào, lưỡi kiếm bổ mạnh lên mặt đất, phù văn cấm chế nhiều tới mấy ngàn tầng bị Long Giác Kiếm một kiếm bổ nát, cả phòng tiếp khách cũng kịch liệt nhoáng lên một cái.

Tầng tầng phù văn cấm chế trên bức tường kịch liệt lóe lên, không ngừng có cấm chế ở trong tiếng báo danh nặng nề vỡ vụn, một kiếm này của Bàn Giả hầu như phá hủy toàn bộ phòng ngự của toàn bộ phòng tiếp khách.

“Khống Tinh Bảo Luân, tạm thời giao cho ta bảo quản!” Cơ Hạo rút cuộc phản ứng lại, tay trái hấn tóm Khống Tinh Bảo Luân, năm ngón tay bắn ra, Khống Tinh Bảo Luân sau khi bị hấn bước đầu luyện hóa, hóa thành một đạo tinh quang lấp lánh dung nhập mi tâm hấn.

“Cô bé, còn không dừng tay, người muốn là địch cùng tất cả người ở đây sao?” Cơ Hạo nhìn Bàn Giả lớn tiếng quát: “Đừng tưởng người có vài món Long cung trọng bảo là có thể tùy ý làm bậy!”

“Ta chính là tùy ý làm bậy, người có thể làm khó dễ được ta?” Bàn Giả cười ‘Hì hì’, hai tay thoải mái vung Long Giác Kiếm, không ngừng phát ra tiếng xé gió nặng nề: “Trong kho bí mật của Long cung, toàn bộ thiên địa kỳ trân có thể đúc lại nhục thân, đều bị đám lão bất tử Long tộc kia không biết lấy đi làm gì rồi. Tiêu phí tâm tư lớn như vậy, thật không dễ gì mới từ Long cung mang ra các bảo bối này.”

Ánh mắt Bàn Giả vạn phần âm lệ nhìn chăm chăm Cơ Hạo, nghiêng răng cười lạnh nói: “Nói đến, Long tộc thật sự đáng chết. Di vật tổ tiên nhà mình, bọn họ cung phụng ở trong miếu tổ không có bất cứ người nào trông coi, những thứ vô dụng kia...”

Cơ Hạo đã nghe hiểu lời Bàn Giả nói.

Biết nàng quả thật đã lên vào Long cung, từ Long cung trộm ra các bảo bối này. Có Ngao Lễ tên trộm nhà này làm dẫn đường, từ Long cung trộm ra vài món bảo bối, cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Bàn Giả đi Long cung, vốn là muốn tìm thiên tài địa bảo có thể đúc lại thân thể, lấy của cải Long tộc, lượng tồn kho thiên tài địa bảo cùng loại khẳng định không ít. Nhưng cũng không biết đã có vấn đề gì, toàn bộ thiên tài địa bảo cùng loại Long tộc cất chứa, thế mà đều không thấy bóng dáng.

Bất đắc dĩ, Bàn Giả mới trộm vài món Long cung trọng bảo, muốn đến Quỷ Môn trao đổi linh vật có thể đúc lại thân thể.

Cơ Hạo ngắt lời Bàn Giả, hần cười lạnh nói: “Không có thứ gì hữu dụng? Hắc, nếu các bảo bối có thể đúc lại thân thể kia không có tác dụng gì mà nói, người vội vàng muốn có được U Minh Huyết Chi như vậy làm gì?”

Ở bên, Bạch Vũ hoảng sợ vạn phần nhìn nhìn hộ vệ Già tộc bị một kiếm chém giết, điên cuồng gầm rú lên: “Con đàn bà thối này muốn chơi xỏ toàn bộ chúng ta! Mọi người liên thủ xử lý ả! U Minh Huyết Chi mọi người đều muốn, sau khi xử lý ả, cái gì cũng dễ thương lượng!”

Một đám yêu ma quỷ quái xung quanh đồng loạt động dung, ban đầu bọn họ chỉ cảnh giác nhìn Bàn Giả, cảnh giác Bàn Giả sẽ đột nhiên hướng mình hạ sát thủ.

Nghe xong Bạch Vũ nói, tất cả đám yêu ma quỷ quái này đều đã động lòng —— không sai, mọi người liên thủ xử lý Bàn Giả, không chỉ bớt đi một đối thủ tranh đoạt U Minh Huyết Chi, không chừng còn có thể ngoài ý muốn đạt được vài món Long cung trọng bảo!

Các yêu ma quỷ quái kia ban đầu chỉ bị động phòng ngự, bọn họ đã đồng loạt rút binh khí, tế ra hộ thân yêu khí của mình, nóng lòng muốn thử nhìn Bàn Giả. Long cung trọng bảo đó, Long Giác Kiếm bọn họ không dám đụng vào, nhưng vài món trọng bảo khác, đối với bọn họ các yêu ma xuất thân thủy tộc mà nói, đó đều là bảo bối thích hợp nhất.

Nhất là Tinh Hà Phá Hồn Phiến, tự mang pháp môn tu luyện, có được vô lượng thần thông, còn có thể tinh luyện huyết mạch, đây là bảo bối tốt bao nhiêu?

Càng không cần nói Cuồng Lan Bảo Châu có thể tự thành đại trận vây giết kẻ địch, đây là vô thượng trọng khí đủ để làm trấn tộc chi bảo của một cái tộc đàn.

Trong những bảo bối này, có thể móc được một món, lần này đã không lỗ vốn rồi.

“Giết ả!” Một tên Tương Liễu lăm bầm trầm thấp.

“Nuốt ả.” Một con Côn Bằng ánh mắt bất thiện đánh giá Bàn Giả.

“Không vội, không vội, chờ chúng ta đạt được U Minh Huyết Chi, cho ả một mảnh nhỏ đúc lại thân thể, chờ chúng ta chơi đùa cho kỹ, rồi mới giết ả!” Xà tính thâm nhất, mấy con Hắc Thủy Huyền Xà không có ý tốt nhìn Bàn Giả, phát ra tiếng cười muốn bao nhiêu đáng khinh thì có bấy nhiêu đáng khinh.

Bàn Giả khinh miệt nhìn tất cả người ở đây, nàng lăm lăm trầm thấp: “Dân bản xứ không biết chết sống... Đại Tiêu Dao ta, có thể xâm chiếm nguyên linh nữ nhân này, không lẽ còn không đối phó được các người?”

Cười ‘Khanh khách’ vài tiếng, Bàn Giả đột nhiên khẽ uốn éo thân thể, từng làn gió mát cực kỳ vi diệu liền từ trên người nàng chảy ra, một hương thơm cực nhạt cực thanh nhã xen lẫn trong gió mát dần dần lan ra, toàn bộ mọi người ở đây đều chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn từng đợt, tê dại từng đợt, mất sức từng đợt.

‘Keng keng keng’ vài tiếng vang, trừ Cơ Hạo và U Minh giáo chủ, trừ tùy tùng Bàn Giả mang đến, người khác tất cả đều mềm nhũn trên mặt đất không thể động đậy.

Khóe miệng Cơ Hạo giật loạn một trận—— Đại Tiêu Dao? Vực Ngoại Thiên Ma thánh tôn khác đồng cấp với Đại Tự Tại?

Chương 1312: Chu Thiên Tinh Thần

“Tiền bối để ý, kẻ này... khó đối phó!” Cơ Hạo chưa nói toạc ra lai lịch Đại Tiêu Dao, chỉ cẩn thận nhắc nhở U Minh giáo chủ một tiếng.

“Bần đạo hiểu, nhớ lấy, cẩn thận một đôi Long Giác Kiếm kia!” U Minh giáo chủ nheo mắt, cảnh giác nhìn Bàn Giả, cũng không quên nhắc nhở Cơ Hạo.

Bàn Giả... không, Đại Tiêu Dao mỉm cười, rất quyến rũ uốn éo thân thể, hai tay vung Long Giác Kiếm, không ngừng phát ra tiếng xé gió vang nặng nề. Gió mát thoang thoảng xen lẫn hương thơm thanh nhã không ngừng từ trong cơ thể nàng khuếch tán ra, dần dần, trên mặt đất chongchất lên một tầng sương mù thơm cao hơn ba tấc, sương mù như vật còn sống, không ngừng muốn chui vào thân thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo quát khẽ một tiếng, một tầng hàn khí màu lam bạc từ trong cơ thể hắn phun ra, hóa thành một cái vòi rồng nho nhỏ bao lấy thân thể. Sương mù thơm đọng tới hàn khí do Thái Âm chi khí chuyển hóa, ùn ùn đông lạnh thành bông tuyết nhỏ bé rơi xuống đất, không ngừng phát ra tiếng vang ‘Leng keng’ cực nhỏ.

U Minh giáo chủ thì như một cái hồ sâu không đáy, mặc cho sương mù thơm kia không ngừng chui vào thân thể hắn, từ đầu tới cuối lại không thấy da mặt hắn có bất cứ biến hóa gì. Chỉ có sâu trong con người hắn có hai vầng sáng màu máu cấp tốc xoay tròn, đỉnh đầu càng có các tia sương mù màu máu phun ra.

“Ừm?” Đại Tiêu Dao nhíu mày, rất kinh ngạc hướng Cơ Hạo nhìn một cái.

Hàn khí trong cơ thể Cơ Hạo phun ra, thế mà có thể ngăn cản bản mạng thần thông của nàng? Hàn khí màu lam bạc này lai lịch không tầm thường đâu!

Nàng lại nhìn U Minh giáo chủ một cái, trong con người càng lóe lên một mảng kiêu ngạo. Gió mát, hương thơm nàng phóng ra, nhất là hương thơm ngưng

tụ thành sương mù thơm, ở rất nhiều cái thế giới quá khứ nàng đi ngang qua, rất nhiều đại năng thực lực kinh người, sau khi khẽ chạm phải gân cốt đều mềm nhũn tê dại mặc cho nàng xâm lược.

U Minh giáo chủ thể mà mặc cho sương mù thơm xâm nhập trong cơ thể, thân thể hẳn lại chưa có bất cứ biến hóa nào khác thường.

Nếu không phải U Minh giáo chủ tu vi tới trình độ khủng bố thông thiên triệt địa, thì trong thân thể hẳn ẩn giấu huyền bí thật lớn. Mặc kệ là một loại nào, đây đều là kẻ địch cực kỳ khó chơi, Đại Tiêu Dao cũng không muốn liều chết cùng kẻ địch như vậy.

Quả hồng cũng cần nhặt quả mềm mà bóp, ai thích húc đầu vào tấm sắt cho vỡ đầu chảy máu chứ?

Khẽ cười vài tiếng, Đại Tiêu Dao vung Long Giác Kiếm hầu như cao tương đương thân thể nàng trong tay, kiều mỹ vô hạn cười nói: “Hai vị đạo hữu, đánh đánh giết giết tổn thương hòa khí. Tiểu nữ tử chỉ cần một gốc U Minh Huyết Chi kia, các Long cung trọng bảo này, mặc cho các người cầm đi được không?”

Cười vài tiếng, Đại Tiêu Dao uốn éo vòng eo mảnh khảnh, quyến rũ hướng U Minh giáo chủ đá lông nheo: “Nếu hai vị đạo hữu còn không hài lòng mà nói, tiểu nữ tử cũng có thể giúp hai vị đạo hữu không chế thẳng cha xấu xí có năm con mắt này, để hẳn đem mười hai món thiên đế thần khí lấy hết ra!”

Tay phải dùng sức đem một thanh Long Giác Kiếm cắm xuống đất, Đại Tiêu Dao dùng sức vỗ vỗ bộ ngực cao ngất của mình, tươi cười dễ mến nói: “Hai vị cứ việc yên tâm... Tiểu nữ tử rất có tâm đắc đối với không chế thần hồn người khác, chém giết tên xấu xí năm mắt kia, tiểu nữ tử có thể đem toàn bộ gia sản của hẳn đều lấy ra được.”

Cơ Hạo mặt không biểu cảm nhìn Đại Tiêu Dao, thiên đế trọng bảo, hẳn đương nhiên muốn, ai không có một phần tham lam chứ?

Nhưng sao có thể đem U Minh Huyết Chi cho nàng?

Một tên Đại Tự Tại, đã khiến Hoa đạo nhân lâm vào ma kiếp sinh tử lưỡng nan, ép Hoa đạo nhân không thể lựa chọn đem ‘Diễn’ chi đạo quả quán đỉnh truyền cho Cơ Hạo. Đại Tiêu Dao này, thế mà không chế nguyên linh Bàn Giả, đem nguyên linh Bàn Giả biến thành con rối.

Nếu lại để nàng đúc lại thân thể... Bàn Giả chính là khai thiên thánh nhân mở một thế giới! Bàn Giả thế giới tất nhiên chỉ là một tiểu thế giới, đó cũng là một cái thế giới hoàn chỉnh, thần thông pháp lực Bàn Giả có được, há là người thường có thể so sánh?

Bàn Cổ thế giới đã rồi như tơ vò, Cơ Hạo sao dám để một cái tai họa như vậy xông tới gây sóng gió?

“Tiền bối à, ngài có ý tứ đối với cô ta sao!” Cơ Hạo cười ha ha nhìn Đại Tiêu Dao, trầm giọng nói: “Chúng ta liên thủ, đem cô ta bắt sống?”

U Minh giáo chủ nhìn Đại Tiêu Dao, khóe mắt nhìn lướt qua đám người Bạch Vũ mềm nhũn trên mặt đất không thể động đậy, nhưng vẫn bảo lưu lại thần trí tỉnh táo, trầm giọng nói: “Khống Tinh Bảo Luân, bày Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, vây khốn tên này.”

U Minh giáo chủ thật sự rất có hứng thú đối với Bàn Giả, một khai thiên thánh nhân sau khi thân thể ngã xuống lưu lại nguyên linh đó, đối với U Minh giáo chủ cả ngày giao tiếp với quỷ hồn, cương thi mà nói, cái này không thể nghi ngờ là đem một miếng thịt nướng thơm phức đặt ở trước mặt một con quỷ đói!

Có thể từ trên người Bàn Giả nghiên cứu ra cái gì mà nói, cái này đối với U Minh giáo chủ tương lai tu luyện sẽ có lợi ích thật lớn.

Nhất định phải đem nàng bắt được, nhưng, cũng không thể động thủ trước mặt bọn Bạch Vũ. Có một số việc, có thể không để người ngoài biết thì vẫn là tốt hơn.

Cơ Hạo cười gật gật đầu, hắc cười quái dị ‘Hắc hắc’ một tiếng, ngón tay điểm vào mi tâm, một ánh sao lấp lánh từ mi tâm hắc dâng trào ra, nháy mắt hóa thành vô số ánh sao tràn ngập toàn bộ phòng tiếp khách.

Vô lượng ánh sao lóe lên bên người, tinh tú to nhỏ ở trong vũ trụ xa xa gần gần theo quỹ tích hằng cổ không thay đổi vận chuyển. Tinh tú hành tẩu trong tinh quỹ tản mát ra tiếng vang lớn đáng sợ, tinh thần chi âm dài ngắn to nhỏ, nặng nề cao vút, đủ loại màu sắc hình dạng hợp thành một khúc Thiên Âm chi khúc chấn động tâm hồn người ta.

Cơ Hạo, U Minh giáo chủ, Bàn Giả, còn có một đám tùy tùng của Bàn Giả bị quần vào Tinh Thần Đại Trận, vô số ánh sao chiếu rọi ở trên người bọn họ, ánh sao đủ mọi màu sắc nhuộm toàn thân bọn họ loang lổ, như các mảng hình ảnh ánh sáng hình người màu sắc rực rỡ.

Tin tức đại trận thượng cổ thiên đình hành quân chinh phạt Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận không ngừng chảy vào trong đầu Cơ Hạo. Cơ Hạo sau khi nheo mắt tiếp thu các tin tức này, hài lòng gật gật đầu. Lấy sự khống chế của Cơ Hạo hiện nay đối với Khống Tinh Bảo Luân, hẳn bày ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, có thể vây giết kẻ địch thực lực ở gấp ba hẳn trở xuống.

Cũng chính là nói, hiện tại Cơ Hạo bày ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, không phải đại năng cấp Vu Thần không thể phá!

Có thể vây giết kẻ địch cường đại gấp ba so với Cơ Hạo, điều này không thể nghi ngờ khiến lúc Cơ Hạo đối địch lại nhiều thêm một thủ đoạn áp đáy hòm đáng sợ.

Ngoài ra, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận còn có các loại diệu dụng phụ trợ, điều này đợi ngày sau Cơ Hạo chậm rãi thao diễn thuần thục, không phải trước mắt một chốc một lát có thể cân nhắc rõ ràng.

“Đại Tiêu Dao... Người là ngoan ngoãn bó tay chịu trời, hay là sau khi chúng ta đánh người thừa sống thiếu chết, người lại quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!” Cơ

Hạo cười thân thiện nhìn Đại Tiêu Dao, hắc chỉ tay, bốn phương tám hướng vô số tinh tú hành động một phen, đột nhiên mấy vạn ngôi sao phun ra các mảng ánh sao dinh dính nặng nề, đổ ập xuống đánh vào trên thân đám người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, không rên một tiếng đem bọn họ đánh cho hộc máu bay ngược, đều bị thương nặng, ngất đi ngã xuống đất.

Hai người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm tu vi rất mạnh, Long tộc, Phượng tộc phía sau bọn họ rất nhiều cao thủ, càng có cường giả nửa bước Vu Thần cấp.

Cơ Hạo chỉ là muốn vây khốn bọn họ, không để bọn họ rảnh tay đến quấy rối, nhưng hắc cũng không ngờ, lực sát phạt của tòa Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận này thế mà lại mạnh mẽ như vậy, chỉ một đợt tinh lực nghiền áp cơ bản nhất, đã đem bọn Ngao Lễ đánh cho bị thương nặng ngã xuống đất.

“Khống Tinh Bảo Luân này, lợi hại!” Cơ Hạo không khỏi kinh hô một tiếng.

Năm đó, đám dị tộc kia, rốt cuộc đã xuất động cao thủ cấp bậc nào, hoặc là trả giá bao nhiêu, mới chém giết được vị thiên đế năm giữ Khống Tinh Bảo Luân kia?

Nghĩ xa xôi về các trận đại chiến kinh thế năm đó, Cơ Hạo không khỏi dần dần hướng tới.

“Chết!” Đại Tiêu Dao mắt thấy Cơ Hạo và U Minh giáo chủ bày trận vây khốn mình, nàng cũng không dong dài, rút kiếm mà lên, cuộn người xung phong tới.

Chương 1313: Răng Cửa Bàn Cổ

U Minh giáo chủ cười ha ha nhìn Đại Tiêu Dao, chưa có ý tứ ra tay.

Cơ Hạo bất đắc dĩ nhìn U Minh giáo chủ một cái, hít một hơi thật sâu, giáp xác màu lam bạc hóa trên người thành một mảng hình ảnh ánh sáng mờ lung tiêu tán, hắc khôi phục bản thể pháp tướng của mình, hai tay chà sát phóng ra, một đạo điện quang cường mãnh màu bạc trắng phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ từ trong tay phun ra.

Điện quang to bằng vại nước như con rồng phần nộ lao về phía Bàn Giả, một thanh Long Giác Kiếm nổi lên một mảng bóng kiếm mờ lung, nhẹ nhàng bổ vào trên điện quang. ‘Vũ Dư thần lôi’ Cơ Hạo toàn lực phát ra, thế mà lại bị một kiếm bổ nát.

Vô số điện quang dư hỏa bám vào ở trên thân Long Giác Kiếm lóe lên nhảy nhót, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, hai thanh Long Giác Kiếm hầu như là cùng lúc đâm đến trước người Cơ Hạo. Một kiếm đâm về phía trái tim yếu hại của hắn, một kiếm trực tiếp quét ngang cổ hắn.

Xuyên tim, chém đầu, Đại Tiêu Dao xuống tay tàn nhẫn đến cực điểm, thủ pháp ngự kiếm càng nhanh tới mức làm người ta không thở nổi. Chỉ là thân thể nguyên linh đã có thực lực đáng sợ như thế, khó có thể tưởng tượng nàng nếu đúc lại thân thể, sẽ có uy năng cỡ nào.

“Tới tốt!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, đỉnh đầu lao ra một mảng thanh quang, Thái Cực Càn Khôn Kính phóng ra một đạo hào quang mờ mờ, mang theo tiếng nổ vang trầm thấp hướng hai thanh Long Giác Kiếm quét mạnh một cái.

Thái Cực Càn Khôn Kính, chính là một món tiên thiên chí bảo Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, còn có vị đại năng nào đó ẩn nấp không ra trong Đại Xích đạo cung, ba người liên thủ lấy pháp lực thông thiên, sau khi luyện hóa Bàn Hi Thần Kính đến từ Bàn Hi thế giới, đo theo Cơ Hạo rèn ra.

Công kích tâm thường bị thần quang trong gương phun ra đảo qua, sẽ theo tâm ý Cơ Hạo, hoặc bị dời lên chín tầng mây, hoặc trực tiếp đánh về phía chủ nhân của mình. Nhưng hai tay Đại Tiêu Dao rung lên, trên thân hai thanh Long Giác Kiếm lóe ra một mảng thần quang thâm thúy, kính quang của Thái Cực Càn Khôn Kính như đậu phụ bị trường kiếm xé rách, lưỡi kiếm lập tức đến chỗ cách Cơ Hạo không đủ ba tấc.

Cơ Hạo bị uy lực khủng bố của Long Giác Kiếm dọa nhảy dựng, Thái Cực Càn Khôn Kính thế mà lại hoàn toàn không thể ngăn cản Long Giác Kiếm chút nào?

Khẽ quát một tiếng, trong Thái Cực Pháp Y toàn thân tràn ra thanh quang phun ra hai luồng thanh khí một vàng một bạc, thanh khí quẩn quanh truy đuổi lẫn nhau ở bên người Cơ Hạo hóa thành một cái Thái Cực Song Ngư đồ cực lớn, từng đạo thanh khí mênh mông kéo dài từ trong Thái Cực Pháp Y phóng ra, dựa theo Thái Cực diệu lý kéo dài xoay tròn, ở bên người Cơ Hạo bày ra một tầng lại một tầng phòng ngự mềm dẻo tỉ mỉ.

“Tránh ra!” U Minh giáo chủ đột nhiên hét to một tiếng.

Khóe mắt Cơ Hạo nhảy dựng, một nguy cơ đáng sợ ập vào trong lòng. Hắn thét dài một tiếng, trong thần hồn không gian đôi mắt Không Gian đạo đài chợt phóng ra thần quang loá mắt, Thiên Địa Kim Kiều phóng ra một đạo hào quang mãnh liệt bao lấy thân thể Cơ Hạo, mang theo hắn nhanh như tia chớp hướng phía sau lóe lên một cái dịch chuyển ra ngoài mấy vạn dặm.

Trong hư không vô hạn của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Cơ Hạo xô dịch về phía sau mấy vạn dặm, mười mấy sao băng nhỏ liên chấn giữa hắn cùng Bàn Giả.

Một cơn đau từ ngực truyền đến, Cơ Hạo kinh hãi cúi đầu, trong các tầng thanh quang Thái Cực Pháp Y phóng ra đã xuất hiện một vết rách trong suốt dị thường rõ ràng. Thái Cực Pháp Y Cơ Hạo cho dù chính diện đối địch Hoa đạo

nhân, đối địch các vực ngoại ma tôn kia, cũng chưa từng bị phá vỡ, đã bị phá vỡ lần đầu tiên.

Trên Thái Cực Pháp Y xuất hiện một vết kiếm dài ba tấc, một mảng máu tươi mỏng manh không ngừng từ trong vết kiếm phun ra.

Máu tươi phun ra cấp tốc đổi máu, khô mục, sinh mệnh tinh khí khổng lồ từ trong máu tươi không ngừng trôi đi, trong nháy mắt máu tươi phun ra ngoài cơ thể đã hóa thành một mảng tro bụi màu xám bay đi bốn phương.

Cơ Hạo đưa tay sờ sờ vết thương, Long Giác Kiếm đâm xuyên qua Thái Cực Pháp Y, đâm xuyên qua ngực hắc, thiếu chút nữa đã thương tổn đến trái tim hắc.

Không chỉ có thế, trên thân Long Giác Kiếm càng có một lực lượng mang tính hủy diệt cực kỳ đáng sợ đang không ngừng tổn hại sinh mệnh lực của Cơ Hạo.

Vu Đế nhân tộc bình thường đã có khả năng nhỏ máu trọng sinh, lại thương nặng hơn nữa, máu tươi trong cơ thể bay ra đều có thể một lần nữa bay về trong cơ thể, hóa thành năng lượng sinh mệnh khổng lồ nhanh chóng chữa trị thân thể.

Lực lượng hủy diệt trên thân Long Giác Kiếm lại khiến máu tươi Cơ Hạo phun ra ngoài cơ thể biến hết thành tro bụi mục nát, toàn bộ năng lượng sinh mệnh chất chứa trong máu tươi đều tản mạn khắp nơi vào hư không, không một chút nào quay về trong cơ thể Cơ Hạo nữa.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, trên Thái Cực Pháp Y từng luồng thanh quang nhỏ bé lưu chuyển, Thái Cực Pháp Y bị hao tổn tự khép lại, vô số ánh sao trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận hướng cũng pháp y hội tụ đến, không ngừng bị Thái Cực Pháp Y cắn nuốt. Thời gian ngắn ngủn vài hơi thở, Thái Cực Pháp Y liền khôi phục như lúc ban đầu, không còn chút dấu vết bị hao tổn nào nữa.

Ngực Cơ Hạo lại đang không ngừng đổ máu, hắc không ngừng thúc giục tinh huyết trong cơ thể muốn chữa trị vết thương, năng lượng hủy diệt trên thân Long

Giác Kiếm không ngừng phá hủy lực lượng sinh mệnh trong tinh huyết của hắn, khiến hắn chữa trị vết thương thất bại từng lần một.

“Đại Tiêu Dao, Long Giác Kiếm này... sừng rồng tổ long đỡ xuống mà thôi!” Cơ Hạo nhìn Đại Tiêu Dao, phi thường khó hiểu đôi Long Giác Kiếm này, sao lại có thể có uy lực như thế! Thái Cực Càn Khôn Kính, Thái Cực Pháp Y, hai kiện bảo vật cấp tiên thiên chí bảo, lại không ngăn được một đòn nhẹ nhàng của nó!

“Hì hì, đám dân bản xứ các người cũng không biết uy lực của đôi bảo kiếm này, tiểu nữ tử một người tới từ bên ngoài sao có thể biết chứ?” Đại Tiêu Dao hiển nhiên cũng bị uy lực của Long Giác Kiếm dọa giật mình, lấy nhãn lực của nàng, nàng tự nhiên nhìn ra được Thái Cực Càn Khôn Kính và Thái Cực Pháp Y là trọng bảo cấp bậc nào.

Nhưng hai kiện tiên thiên chí bảo đó, lại bị Long Giác Kiếm thoải mái phá vỡ!

Long Giác Kiếm này, rốt cuộc là bảo bối phẩm giai cỡ nào? Đại Tiêu Dao mặt mày hớn hở ôm hai thanh Long Giác Kiếm dùng sức hôn một cái, nàng cất tiếng cười nói: “Tránh ra, tránh ra, hai thanh bảo kiếm này, về sau sẽ là bản mạng thánh khí của bản thánh tôn, hì hì, thần chấn sát thần, ma chấn giết ma, có hai kiện bảo bối này, chu thiên thế giới, ai còn là đối thủ của bản thánh tôn?”

Dưới cơn kích động, Đại Tiêu Dao nói toạc ra thân phận của mình.

‘Thánh tôn’, nàng quả nhiên giống với Đại Tự Tại, đều là thánh tôn địa vị cao nhất trong Vực Ngoại Thiên Ma! Thật không biết Bàn Giả là xui xẻo bao nhiêu, sao lại bị ma đầu này đem nguyên linh của nàng cũng xâm chiếm được? Bàn Giả, sợ là đã thật sự hóa thành tro bụi, không còn tồn tại nữa nhỉ?

U Minh giáo chủ cũng vạm vỡ phần chấn động nhìn Đại Tiêu Dao. Thái Cực Càn Khôn Kính cùng Thái Cực Pháp Y của Cơ Hạo, hai kiện trọng bảo cấp tiên thiên chí bảo đó, trong lòng U Minh giáo chủ cũng không khỏi có chút chua xót ——

Vũ Dư đạo nhân không hổ là một trong những người thừa kế chính thống nhất của Bàn Cổ thế giới, một đồ đệ của hắn, vậy mà trên tay cũng có trọng bảo như thế!

Nhưng uy lực của Long Giác Kiếm, càng khiến U Minh giáo chủ bị dọa nhảy dựng.

Hai kiện tiên thiên chí bảo, lại không ngăn được một đòn nhẹ nhàng của Long Giác Kiếm, không lẽ truyền thuyết kia là thật?

“Cẩn thận hai thanh kiếm đó... Truyền thuyết, Bàn Cổ thánh nhân ngã xuống, thân thể, linh hồn, huyết mạch sụp đổ, hóa thành long, phượng, nhân tam tộc. Thân thể Bàn Cổ thánh nhân thất lạc giữa trời đất, chỉ có hai vật cực chắc chắn bảo tồn.”

“Thứ nhất, trụ trời Bất Chu sơn, đội trời đạp đất, trấn áp thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới, là đầu mối then chốt của thiên địa, tinh tú khắp trời đều quay quanh trụ trời vận chuyển, càng là một con đường lớn nhân gian đi thông thiên đình.”

“Thứ hai, Bàn Cổ thánh nhân có hai cái răng cửa, vừa lúc hóa thành hai cái sừng rồng của tổ long.”

Sắc mặt Cơ Hạo trở nên cực kỳ cổ quái, nhìn chăm chăm hai thanh Long Giác Kiếm hồi lâu không nói nên lời!

Long Giác Kiếm là sừng rồng của tổ long luyện chế thành, sừng rồng của tổ long là hai cái răng cửa Bàn Cổ thánh nhân!

Chẳng phải là nói, hắn bị Bàn Cổ thánh nhân cách vô số năm, cắn một nhát thật mạnh vào ngực hắn?

Chương 1314: Không Đâu Không Phá

Bàn Cổ thế giới, là Bàn Cổ thánh nhân mở.

Một sợi lông trên người Bàn Cổ thánh nhân, cũng đại biểu thiên đạo chí cao của Bàn Cổ thế giới, có được vô số diệu dụng. Long Giác Kiếm chính là hai cái răng cửa Bàn Cổ thánh nhân biến thành, răng cửa tự nhiên là vật cứng rắn nhất trên người Bàn Cổ thánh nhân, có thể nghĩ hai thanh kiếm này có uy lực mạnh bao nhiêu.

Mặc cho người tiên thiên chí bảo, hậu thiên linh bảo, trừ phi có thể siêu thoát cảnh giới của Bàn Cổ thánh nhân, bản thân có được thực lực cường đại mở một phương đại thế giới, nếu không không có bất cứ vật nào có thể ngăn cản Long Giác Kiếm nhẹ nhàng đâm một nhát!

“Đám rắn có vảy có sừng kia, sao lại để người ta đem bảo bối đòi mạng như vậy mang ra?” U Minh giáo chủ có chút phát điên khàn cả giọng tức giận mắng: “Bọn Long tộc này, thật sự là thế hệ sau không bằng thế hệ trước, thế hệ sau khốn kiếp hơn thế hệ trước!”

“Hì hì, bọn họ là khốn kiếp cũng tốt, là ngu xuẩn cũng thế, hai bảo bối này, đã là của bản thánh tôn!” Đại Tiêu Dao cười đến mức thân thể run rẩy, kiêu my vô hạn hướng U Minh giáo chủ đá lông nheo: “Các người ngoan ngoãn để bản thánh tôn bổ một kiếm, lấy U Minh Huyết Chi kia đúc lại thân thể, có hai kiện bảo bối này, bản thánh tôn về sau còn cần sợ ai?”

Cười ‘Hì hì’, thân thể Đại Tiêu Dao nhoáng lên một cái, hai tay vung Long Giác Kiếm, kéo ra vô số bóng kiếm hung hăng hướng U Minh giáo chủ đánh tới.

Theo Cơ Hạo thấy, kiếm thế của Đại Tiêu Dao cũng chỉ bình thường, so với tu sĩ bình thường kiếm đạo kiếm quyết của nàng tự nhiên là không tệ, nhưng cũng chỉ không tệ mà thôi. Thân truyền đệ tử của Vũ Dư đạo nhân, bất cứ một ai kiếm đạo cũng cao minh hơn nàng rất nhiều.

Đòi mạng là, Long Giác Kiếm trong tay Đại Tiêu Dao quá lợi hại!

Bóng kiếm đâm xuyên trên không, U Minh giáo chủ liên tục quát khế, mười tám thanh Hóa Huyết Phi Kiếm lui tới xuyên qua ở bên người U Minh giáo chủ, thỉnh thoảng kiếm quang đâm đả máu muốn bay đi đâm Đại Tiêu Dao, nhưng Long Giác Kiếm trong tay Đại Tiêu Dao nhoáng lên một cái, U Minh giáo chủ liền vội vàng đem Hóa Huyết Phi Kiếm thu về.

Thái Cực Càn Khôn Kính và Thái Cực Pháp Y cũng không ngăn được Long Giác Kiếm, U Minh giáo chủ cũng không dám dùng Hóa Huyết Phi Kiếm của mình mạo hiểm.

Mười tám thanh Hóa Huyết Phi Kiếm này chính là bản mạng chí bảo hãn tiêu phí vô số năm tâm huyết, thật không dễ gì mới từ trong Huyết Trì tinh luyện đủ huyết khí tinh hoa, vất vả rèn thành. Hóa Huyết Phi Kiếm lấy huyết khí ác độc tàn nhẫn đả thương người, nhưng bản thể của nó lại không sở trường kiên cố, U Minh giáo chủ nào dám để Long Giác Kiếm đụng tới bọn nó một chút nào?

Kiếm quang bắn ra bốn phía, huyết quang hỗn độn, U Minh giáo chủ bị Đại Tiêu Dao cuộn mình lao lên đánh cho liên tiếp bại lui, mặc cho hãn có đạo pháp ngập trời, đối mặt Long Giác Kiếm tản ra sự sắc bén, hãn cũng nghĩ không ra chiêu số đối địch!

Một bước trăm dặm, liên tục lui mấy ngàn bước, bị Đại Tiêu Dao cứng rắn đánh lui mấy chục vạn dặm, cái mặt già của U Minh giáo chủ không nhịn được, còn có Cơ Hạo hậu sinh văn bối này ở một bên xem cuộc chiến, hãn chung quy không thể bị người đuổi đánh như vậy nhỉ?

“Yêu nghiệt kia, chớ có kiêu ngạo! Xem bảo bối của bản đạo!” Khẽ cắn môi, U Minh giáo chủ đem ‘Huyết Ảnh Cửu Âm Giám’ Huyết Trì ngực thân của hãn ở lúc rèn luyện Hóa Huyết Phi Kiếm, thuận tiện dùng chỗ cực sâu của Huyết Trì thu thập ‘Huyết Trì Cửu Âm Thạch’ luyện chế tế ra, hóa thành một mảng huyết ảnh mờ lung hung hăng hướng vào đầu Đại Tiêu Dao nện xuống.

Huyết Ảnh Cửu Âm Giám thoát nhìn, chỉ là một khối ẩn giám màu máu thể tích không lớn, bên trên điêu khắc vô số gương mặt quỷ quái vặn vẹo dữ tợn. Ẩn giám vừa ra tay, liền lập tức hóa thành một huyết ảnh mơ hồ, mang theo tiếng quỷ kêu chói tai bén nhọn đánh ra, trong huyết ảnh mơ hồ có thể thấy được chín cái bóng ma màu máu như ẩn như hiện.

“Phá!” Đại Tiêu Dao thét dài một tiếng, hai tay vung Long Giác Kiếm hướng phía Huyết Ảnh Cửu Âm Giám chém bừa một trận.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, giống như bồ dừa thái rau, kỳ bảo Huyết Ảnh Cửu Âm Giám U Minh giáo chủ hao phí nhiều năm khổ công mới luyện chế thành, vốn muốn giữ lại khi tương lai mở rộng sơn môn tuyển nhận môn nhân đệ tử, dùng để ban cho khai sơn đại đệ tử, trơ mắt bị Long Giác Kiếm chém loạn một trận cắt thành mảnh vỡ.

Một mảng lớn huyết quang bắn tung tóe, sương máu bốc lên, theo tiếng rú thê lương, chín cái bóng ma màu máu trong Huyết Ảnh Cửu Âm Giám cũng bị loạn kiếm cắt tan thành mây khói.

“Ai u!” U Minh giáo chủ đau lòng tới mức mặt giật giật. Huyết Ảnh Cửu Âm Giám không phải bảo bối áp đáy hòm của hắn, chỉ là món đồ chơi nhỏ hắn tùy tay luyện chế chuẩn bị tương lai ban cho môn nhân, nhưng hắn cũng tiêu phí hơn vạn năm công hậu trên món bảo bối này!

Hắn còn chưa bao giờ dùng Huyết Ảnh Cửu Âm Giám đối địch, đây vẫn là lần đầu tiên trong đời ra tay, cứ như vậy bị cắt nát, muốn nói không đau lòng mới là có quỷ!

“Yêu nữ, hôm nay bản đạo không để yên cho ngươi!” U Minh giáo chủ căm tức dị thường rống lớn một tiếng, đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài: “Các vị đạo hữu, còn không mau mau viện thủ?”

Bên người U Minh giáo chủ phun ra mảng lớn sương máu, mi tâm hắn có mười tám hoa văn tinh tế chột lóe.

Cơ Hạo nhớ rõ, khi ở trên phòng đấu giá, mi tâm U Minh giáo chủ đã từng có hoa văn như vậy thoáng hiện. Nay theo U Minh giáo chủ rống to một tiếng, mười tám hoa văn vụn vặt biến hóa một trận, trong sương máu bên người hắc chột nhảy ra mười mấy cái bóng người.

“Huyết Trì đạo hữu đừng kinh hoảng, xem Đạo Sơn đạo nhân ta đến giúp người!” Đạo nhân bề ngoài giống Huyết Trì ngực thân như đúc, cũng mặc trường bào màu đen cười to một tiếng, hắc chỉ tay, giữa không trung liền có một ngọn núi kim loại lớn toàn thân do vô số thanh đao sắc bén tạo thành mang theo tiếng rít chói tai nện xuống.

Ngọn núi kim loại lớn này có kích thước vạn dặm, toàn thân dày đặc thanh đao sắc bén vô số hàn khí âm u, tỏa ra nhuệ khí.

Ngọn núi lớn từ trên cao rơi xuống, càng tới gần thân thể Đại Tiêu Dao, thể tích núi đao càng cấp tốc thu nhỏ lại. Lúc mắt thấy đã sắp đập đến trên người Đại Tiêu Dao, ngọn núi đao này đã thu nhỏ lại đến chỉ có kích thước mười mấy trượng, nhưng thanh đao sắc trên núi đao càng thêm hàn khí bức người, càng thêm sắc bén khó cản.

“Phá!” Đại Tiêu Dao đắc ý tùy tay vung lên, Long Giác Kiếm kéo theo một tiếng xé gió trầm thấp, ‘Xẹt’ một tiếng đem núi đao ở đỉnh đầu nện xuống chém thành hai mảnh. Tùy tay nàng hai tay nắm bảo kiếm chém lung tung một trận, núi đao bị mạnh mẽ cắt thành mảnh vụn, nổ thành vô số vụn sắt bắn loạn đầy trời.

“Nữ nhân thật hung tàn!” Đạo Sơn đạo nhân cả kinh kêu lên: “Huyết Trì đạo hữu, người sao lại trêu vào con đàn bà dữ như vậy?”

“Người ta vốn là một thể, ta trêu chọc cùng người trêu chọc, có cái gì khác nhau?” Huyết Trì đạo nhân hét lớn: “Mong các vị đạo hữu liên thủ...”

Còn chưa dứt lời, một đạo nhân áo đen khác vui vẻ nói: “Bảo kiếm trong tay nữ tử này có vài phần huyền diệu, nhìn qua, thật ra có chút giống Long Giác

Kiểm tổ long Long tộc cung phụng? Hi, để bản đạo Ma Bàn (cối xay) đến thử xem!”

Đạo nhân này chỉ tay một cái, hư không kịch liệt chấn động, một trên một dưới hai cái cối xay đen sì thật lớn gào thét xoay tròn, đem Đại Tiêu Dao gắt gao giam cầm ở giữa không trung. Cối xay to lớn đường kính vạn dặm cấp tốc xoay tròn, dẫn tới hư không cũng kịch liệt chấn động.

Hai mảnh cối xay phun ra mảng lớn hắc phong cương khí gắt gao quấn lấy Đại Tiêu Dao, hai mảnh cối xay trên dưới theo tiếng vang đình tai nhức óc, hung hăng hướng Đại Tiêu Dao nghiền ép xuống. Xem tư thế này, cho dù là thân thể kim cương, bị cối xay này cuốn vào cũng phải bị nghiền thành phấn.

“Phá!” Đại Tiêu Dao khinh thường nhếch nhếch miệng, hai tay vung Long Giác Kiếm một trên một dưới hung hăng chém, chỉ nghe một tiếng vang lớn, hai khối cối xay thật lớn bị mạnh mẽ chém thành bốn mảnh, sau đó ở trong vô số kiếm quang bị xé thành mảnh vụn.

“Giết!” Đại Tiêu Dao kéo theo một mảng tàn ảnh, nổi lên các đạo kiếm quang, tiếp tục hướng mười tám ngục thân của U Minh giáo chủ chém giết.

“Ai u, con mẹ này, quá hung hăng!” Mười tám ngục thân của U Minh giáo chủ không ngừng phát ra một số pháp bảo cổ quái, lại đều bị Đại Tiêu Dao thoải mái chém nát.

Chương 1315: Loạn Chung Đánh Tạt

Cơ Hạo ở một bên xem mặt mày vui vẻ. Mười tám ngực thân của U Minh giáo chủ, mười tám ngực thiên U Minh thế giới trấn áp thiên đạo biến thành hóa thân, mỗi một ngực thân đều có bản lĩnh thần thông độc đáo của mình, mỗi một ngực thân đều có đạo hạnh pháp lực cực mạnh.

Cơ Hạo âm thầm tính toán, lấy thuần túy đạo hạnh pháp lực tính toán, mười tám ngực thân của U Minh giáo chủ, tùy tiện xách một ngực thân ra, là có thể áp chế khoảng mười người như mình. Nếu không sử dụng các tiên thiên chí bảo của mình, hẳn căn bản không phải đối thủ của bất cứ một ngực thân nào.

Đại Tiêu Dao lại càng thêm lợi hại, bởi vì là nguyên linh chi thân, cũng không cách nào phán đoán chuẩn xác thực lực nàng hiện nay giữ lại, nhưng dựa vào hai thanh Long Giác Kiếm, đã đánh cho mười tám ngực thân chật vật không chịu nổi.

Trong thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ, mười tám ngực thân ít nhất ném ra hai mươi mấy món U Minh bí bảo cổ quái, thi triển năm sáu mươi thần thông bí pháp cổ quái. Nhưng Long Giác Kiếm lóe ra ánh sáng lạnh, toàn bộ bí bảo, bí pháp đều bị một kiếm hai đoạn.

Long Giác Kiếm răng cửa Bàn Cổ biến thành, thế mà lại hung mãnh không phân phải trái đến một kiếm phá vạn pháp!

Vũ Dư đạo nhân thật ra cũng có thể một kiếm phá vạn pháp, đó là kiếm đạo của Vũ Dư đạo nhân đã độc bộ thiên hạ, sát phạt sắc bén cái thế vô song. Đại Tiêu Dao có thể một kiếm phá vạn pháp, thuần túy là Long Giác Kiếm quá uy mãnh bá đạo.

“Tiền bối, để tiểu tử đến giúp người giúp một tay!” Cơ Hạo lắc lắc đầu, hẳn chung quy không thể trơ mắt nhìn U Minh giáo chủ khoe cái xấu! Ngón tay khẽ hất một cái, Khống Tinh Bảo Luân phun ra vô số ánh sao, ‘Vù vù vù’ lơ lửng ở

trước mặt Cơ Hạo, toàn bộ tinh tú trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đều kịch liệt chấn động lên, từng luồng tinh lực mệnh mệnh ập ủ ở trên hư không.

“Không cần, hôm nay bản đạo nhất định phải phân một cái cao thấp với ả!” Mười tám ngực thân đồng thời lớn tiếng hét dài, từ chối Cơ Hạo ra tay giúp—bọn họ thân phận cỡ nào? U Minh giáo chủ chính là tam thi phân thân của Minh đạo nhân, làm đại năng đỉnh cấp có hạng của Bàn Cổ thế giới, giao thủ với kẻ địch cho dù là đại bại, hẳn cũng tuyệt đối không thể thật sự để một văn bối ra tay giúp đỡ!

Truyền ra, quá mất mặt, không mặt mũi nào gặp người nữa!

Sau khi hét dài một tiếng, thân thể mười tám ngực thân chợt tan rã, ùn ùn hóa thành các làn sương mù màu sắc khác nhau cuồn cuộn phóng lên cao. Mười tám làn sương mù đường kính mấy trăm dặm, dài đến mấy vạn dặm vắt ngang hư không, sau đó các làn sương mù đầu đuôi nối tiếp, hóa thành mười tám cái vòng tròn đường kính hơn vạn dặm trọng điệp ở giữa không trung.

Vòng tròn trọng điệp cùng một chỗ xa xa tập trung Đại Tiêu Dao, mười tám cái vòng tròn phát ra tiếng gầm trầm thấp, đột nhiên bắt đầu chuyển động. Có quay xuôi, có quay ngược, tốc độ chuyển động cũng là có nhanh có chậm, càng có mấy cái vòng tròn vận tốc quay là lúc nhanh lúc chậm.

Một lực lượng kỳ dị liên ở trong mười tám cái vòng tròn tốc độ khác nhau, chính phản trái ngược chuyển động lạng lẽ bộc phát. Vô số tinh tú kịch liệt run rẩy trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đều trở nên động lại yên lặng, một khí tức khủng bố làm người ta hít thở không thông, khiến người ta không thể tự hỏi, khiến người ta không thể hành động, làm người ta hận không thể từ đây hồn phi phách tán, tan thành mây khói lặng yên nảy sinh.

Sương mù cuồn cuộn tràn ngập hư không, thân hình Đại Tiêu Dao chợt ngưng đọng, nàng kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn về phía mười tám cái vòng tròn to lớn, trầm giọng quát: “Người rốt cuộc là ai? Đại - pháp thần thông như thế, đây

là... vô thượng thiên đạo của thế giới này? có thể nắm giữ vô thượng thiên đạo của một phương thế giới, người tuyệt đối không phải tiểu nhân vật không có tên tuổi!”

“Chờ bần đạo đem người đánh vào mười tám ngục thiên, từng tầng ngục thiên bào chế người thật kỹ, người tự nhiên sẽ biết danh hiệu của bần đạo!”

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, một bàn tay khí đen lượn lờ, có phạm vi khoảng ngàn dặm chậm rãi từ trong vòng tròn trọng điệp cùng một chỗ lao ra, theo tiếng gầm trầm thấp, một pháp thể màu đen to lớn dị thường dần dần từ trong vòng tròn hiện thân.

Đầu đội đế miện, đôi tai quần U Minh cự long màu đen, mặc trường bào màu đen, bên trên có cả mảng lớn hình ảnh sông núi xám xịt, bên hông quần đai lưng xương trắng, vô số đầu lâu to nhỏ dữ tợn rậm rạp được khảm ở trên dây lưng xương trắng, chân đạp một đôi giày hoa sen bị nghiệp hỏa màu đỏ quần quanh, bước ra một bước, hư không cũng bị hồng liên nghiệp hỏa thiêu đốt ra lỗ thủng màu đỏ rực.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn pháp tướng mặt đen này khuôn mặt ngay ngắn uy nghiêm, dưới cằm trôi nổi ba chòm râu dài, thấp giọng kinh hô: “Đây mới là... chân thân của U Minh giáo chủ!”

Mười tám ngục thân, chỉ là U Minh giáo chủ phân hoá thêm mười tám phân thân mà thôi, chỉ có mười tám ngục thân hòa hợp một thể mới là U Minh giáo chủ chân chính!

Nhìn hãn thân thể khổng lồ, quanh thân tràn ngập U Minh khí tức màu đen gần như thực chất, còn có khí thể khủng bố kia khiến Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng hầu như ngừng vận chuyển, lông toàn thân Cơ Hạo lặng lẽ dựng thẳng lên từng sợi một.

Vậy mới đúng, thanh thể khủng bố như vậy, mới xứng với ‘U Minh lão’ thân phận này, danh hiệu này.

Không hổ là một trong tam thi phân thân của Minh đạo nhân, đạo hạnh pháp lực của U Minh giáo chủ so với bản thể Minh đạo nhân hẳn là còn có điều không bằng, nhưng nhìn khí tượng hùng bố của khối pháp thể này của hắn, liền biết Minh đạo nhân quả thật không hổ là hồng hoang đại năng nổi danh cùng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân.

“Tiểu nữ tử, ngươi là nguyên linh hóa thân đứng đầu một phương thế giới, ngoan ngoãn theo bản giáo chủ đi. Bản giáo chủ đáp ứng ngươi, chung quy không đến mức khiến ngươi hồn phi phách tán là được.” U Minh giáo chủ tay trái nâng một cái ấn tỳ đen sì, tay phải cầm một cây quyền trượng cực lớn, cúi đầu quan sát Đại Tiêu Dao.

“Muốn Bàn Giả nguyên linh để ngươi tìm hiểu sao?” Đại Tiêu Dao cười lên quái dị ‘Hắc hắc’: “Ý nghĩ này không tệ, nhưng bản thánh tôn từ trước tới nay không làm chuyện giúp người ta thành đạt! Ngươi hẳn là đại năng đứng đầu có tiếng của thế giới này, nếu có thể khống chế ngươi, hì hì!”

Cười một tiếng quái dị, Đại Tiêu Dao thét dài khàn cả giọng, thân thể của nàng cũng như khí cầu cấp tốc bành trướng lên.

Trong vài hơi thở ngắn ngủn, thân thể Đại Tiêu Dao đã bành trướng đến kích thước tương đương U Minh giáo chủ, Long Giác Kiếm trong tay nàng cũng tự nhiên bành trướng đến khoảng mấy vạn dặm, đủ để xứng với thân thể to lớn của nàng.

Hai tay vung lên Long Giác Kiếm, Đại Tiêu Dao thét chói tai khàn cả giọng, hung hăng hướng U Minh giáo chủ liên tục chém.

Sắc mặt U Minh giáo chủ trở nên cực kỳ nghiêm túc, bên người hắn quần quýt mười tám cái vòng tròn, U Minh chi khí cuồn cuộn dâng trào ra, làm động tác của Đại Tiêu Dao trở nên chậm chạp, biến hình, quyền trượng thật lớn ở tay phải điểm, đập, gõ, đập, không ngừng hướng về Đại Tiêu Dao đánh xuống, lại cực kỳ cẩn thận không dám dùng quyền trượng đi va chạm Long Giác Kiếm.

Một người hầu như phát điên toàn lực ra tay, một người thì ôm lòng kiêng kỵ không dám dùng binh khí đi chống đỡ đối phương, hai người giao thủ chỉ thời gian vài hơi thở, U Minh giáo chủ đã rơi xuống thế yếu.

U Minh chi khí cuộn cuộn không ngừng ập về phía Đại Tiêu Dao, nhưng Long Giác Kiếm uy lực quá đáng. U Minh chi khí người thường hơi chạm phải ngay cả linh hồn cũng sẽ bị đông lại không ngừng bị Long Giác Kiếm bổ ra, căn bản không thể thật sự thương tổn đến Đại Tiêu Dao, nhiều nhất chỉ khiến nàng hành động chậm lại một chút.

Mắt thấy U Minh giáo chủ vài lần bị Long Giác Kiếm sát bên người, thiếu chút nữa đã bị thương dưới Long Giác Kiếm, Cơ Hạo lắc đầu, lớn tiếng quát: “Tiền bối, tiểu tử sau đây còn có chuyện yêu cầu tiền bối giúp đỡ, tiểu tử nơi này có món bảo bối, tạm thời cho tiền bối mượn nghênh địch đi!”

Há mồm, phun ra một đạo hỗn độn chi khí, Bàn Cổ Chung phóng ra vô lượng hào quang, gào thét hướng U Minh Giáo chủ bay đi.

U Minh giáo chủ cầm lấy Bàn Cổ Chung, hơi ngần ngại, sau đó hần đột nhiên mừng như điên, thối một ngụm U Minh chi khí đến trên Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Chung vốn khoảng một trượng ầm ầm bành trướng đến khoảng mấy vạn dặm.

Hai tay nâng lên Bàn Cổ Chung, U Minh giáo chủ rống to khàn cả giọng, vung lên Bàn Cổ Chung hung hăng đập một trận.

Tiếng vang lớn ‘Thùng thùng’ chấn động thiên địa, Đại Tiêu Dao bị liên tục đập mấy ngàn lần, Long Giác Kiếm đột nhiên rời tay bay ra, Bàn Cổ Chung hung hăng nện ở trên ngực nàng.

Chương 1316: U Minh Tỏa Hồn

Thét một tiếng chói tai thê lương, Đại Tiêu Dao phun ra từng ngụm từng ngụm chất lỏng trong suốt màu lam, thân thể nặng nề ngã xuống đất.

Chất lỏng màu lam trong miệng nàng phun ra đùng tới không khí, liền nhanh chóng hóa thành các làn sương mù màu u lam bay đi, trong không khí nhanh chóng tràn ngập một hương thơm thoang thoảng mát lạnh thấu nội tâm.

Đây là linh hồn bốn nguyên lực lượng tạo thành Bàn Giả nguyên linh, trúng một đòn nặng nề của U Minh giáo chủ, Đại Tiêu Dao đã bị thương nặng, nàng phun ra mỗi một ngụm chất lỏng màu lam, Bàn Giả nguyên linh sẽ nhỏ yếu đi một phần, đạo hạnh tu vi cũng giảm bớt một phần.

“Không, không, không!” Đại Tiêu Dao thét chói tai khàn cả giọng, như người đàn bà chanh chua trên phố bò lung tung trên mặt đất, chặt vật hướng Long Giác Kiếm bị đánh bay bỏ đi. Nàng hét giận dữ khàn cả giọng, tiếng kêu thê lương chấn động màng tai người ta đau nhức.

Thân thể Cơ Hạo chợt lóe, mượn dùng lực lượng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận xô dịch một cái liền tới cạnh Long Giác Kiếm. Hắn xoay người nhặt lên Long Giác Kiếm, thuận tay đem một vốc máu nóng vừa mới từ vết thương trên ngực phun ra bôi ở trên thân Long Giác Kiếm.

Bàn Cổ chi thể tiểu thành, tinh huyết Cơ Hạo tự nhiên đã mang theo một khí tức Bàn Cổ nồng đậm. Hai thanh Long Giác Kiếm mới đầu ở trong tay Cơ Hạo còn hơi nháy lên, tựa như không muốn tiếp nhận Cơ Hạo khống chế, nhưng vừa đùng tới máu mới mẻ của Cơ Hạo, toàn thân hai thanh kiếm chợt nóng rực, giống như dính ở trên tay Cơ Hạo, một lực lượng hùng hậu nóng cháy không ngừng từ thân kiếm rót vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Lực lượng hủy diệt khó chơi trong vết thương trên ngực chợt tiêu tán, vết thương ở trong chớp mắt khép lại. Từ trong Long Giác Kiếm không ngừng rót

vào lực lượng nóng cháy cấp tốc lưu chuyển ở trong cơ thể Cơ Hạo, thân thể Cơ Hạo trở nên nóng bỏng, không ngừng có mồ hôi chảy ra.

Vốn thân thể Cơ Hạo đã cực kỳ cường hãn, được dòng chảy nóng trong Long Giác Kiếm giúp đỡ, trình độ cứng cỏi của thân thể hần lại nâng cao một đoạn. Cuối cùng dòng chảy nóng này tới trong mồm Cơ Hạo, nhanh chóng rót vào răng trong mồm hần.

“A... vừa rồi người đã thương ta, là người quá sắc bén, làm bị thương cơ thể của ta, còn chưa đựng tới máu của ta, ta đã tự lui về phía sau. Cho nên người làm ta bị thương, không trách được người.” Cơ Hạo nhìn hai thanh Long Giác Kiếm, có chút dở khóc dở cười liên tục lắc đầu: “Nhưng hiện tại, ừm, đây là ‘Đạo’ bản thân các người chất chứa sao?”

Răng trong mồm Cơ Hạo bởi vì đột ngột tăng lên nhiệt độ dần dần biến thành đỏ đậm, sau đó nhanh chóng hướng về màu lam, màu xanh, màu trắng không ngừng chuyển biến. Biến hóa mỗi một loại màu sắc, nhiệt độ trên răng hần liền chột tăng lên một vài lượng cấp.

Đến cuối cùng, cơ thịt khoang miệng Cơ Hạo cũng không thể thừa nhận nhiệt độ cao trên răng, thịt non trong khoang miệng bị răng trong mồm đốt vang lên ‘Xẹt xẹt’, một mùi thịt nướng nồng đậm tản ra không đi ở trong mồm hần.

Vô số đại đạo văn ấn cực kỳ nhỏ bé cấp tốc xuất hiện ở trên răng, lợi cùng xương gò má tương quan với lợi của Cơ Hạo. Các đại đạo văn ấn cấp tốc dung nhập trên răng cùng xương khớp tương ứng, một mảng hàn quang kỳ dị mơ hồ thoáng hiện ở trên răng của Cơ Hạo.

Sau vài nhịp thở ngắn ngủn, dị biến ở răng Cơ Hạo biến mất, răng trong mồm hần đều trở nên long lanh trong suốt như lưu ly thủy tinh cực phẩm nhất, kéo theo xương khớp cả đầu cũng trở nên giống hệt với răng.

Cơ Hạo hoạt động răng, hai hàm răng va chạm ‘leng keng’, thế mà có mảng lớn đốm lửa không ngừng từ trong mồm hần phun ra.

Răng cửa Bàn Cổ biến thành Long Giác Kiếm, thế mà lại đem ‘Đạo’ bản thân chất chứa khắc ở trên răng Cơ Hạo cùng với xương gò má cùng xương sọ răng phát huy công hiệu cần dựa vào. Giờ phút này, răng Cơ Hạo đã có ba năm thành công lực của răng cửa Bàn Cổ thánh nhân, không nói không đâu không phá, trong thiên địa cũng không có bao nhiêu thứ có thể chống đỡ được toàn lực cắn một phát.

“Người là muốn ta biến thành chó đi cắn người hay sao?”

Cơ Hạo đang cúi đầu thì thảo hỏi Long Giác Kiếm, Đại Tiêu Dao đã nhanh như gió xoáy lao tới trước mặt Cơ Hạo, vung tay một cây gai nhọn hình dạng như rồng bay rời tay bay ra, hóa thành một đạo hàn quang dài mười mấy trượng đâm nhanh tới chỗ yếu hại mi tâm Cơ Hạo.

“Tiểu tử để ý, đây là ‘Tru Tâm Thứ’ dùng râu rồng tổ tiên Long tộc để lại luyện chế, xem như bảo bối độc ác cực kỳ nổi tiếng của Long tộc!” U Minh giáo chủ vừa mới liên tục vung Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Chung quá mức nặng nề khiến hắn thở hồng hộc hồi lâu chưa hồi khí, đột ngột nhìn thấy Đại Tiêu Dao hướng Cơ Hạo ra tay, hắn vội vàng nhắc nhở Cơ Hạo.

Khác với Long Giác Kiếm sử dụng sừng rồng tổ long tế luyện mà thành, trong thiên địa chỉ có hai thanh, Long tộc dùng râu rồng của tổ tiên lưu lại luyện chế Tru Tâm Thứ, lại là một loại vũ khí sắc bén trang bị quy mô lớn.

Dù sao tộc nhân Long tộc số lượng đông đảo, Long tộc lại hiếu chiến, thường có chuyện đánh gãy sừng rồng cùng râu rồng xảy ra. Các sợi râu rồng đó dẻo dai dị thường, mười phần linh tính, sau khi đem nó luyện chế thành Tru Tâm Thứ, một khi phá thể mà vào có thể hóa thành vô số nhuệ khí đâm xuyên toàn thân, xem như một loại ám khí tùy thân thường thấy nhất của Long tộc.

Tru Tâm Thứ trong tay Đại Tiêu Dao ném ra, cũng không phải là râu rồng trên thân Long tộc bình thường rơi xuống luyện chế, cũng là râu rồng cất giữ ở trong kho bí mật của Long cung, vài vị đại năng có tiếng của Long tộc niên đại

hồng hoang rơi ra luyện chế mà thành.

Tru Tâm Thứ cấp bậc này, cho dù là cơ thể Vu Đế nhân tộc cũng không ngăn được, cho dù là tấm khiên dày nặng nhất của dị tộc cũng không cản nổi.

Hàn quang âm u mang theo tiếng xé gió bén nhọn đâm nhanh đến, Cơ Hạo đang hướng tới Long Giác Kiếm lăm bắm rằng trong mồm mình dị biến, nhìn thấy Tru Tâm Thứ ập tới, hấn theo bản năng há mồm, hướng tới Tru Tâm Thứ hung hăng cắn xuống một nhát.

‘Rắc’ một tiếng, giống như phàm nhân cắn hoa quả thanh thúy, lưu loát, Tru Tâm Thứ to bằng ngón cái bị Cơ Hạo cắn một nhát thành hai đoạn. Trên răng Cơ Hạo hiện lên một luồng u quang, một lực lượng hủy diệt đáng sợ phá hủy vạn vật bộc phát ra, Tru Tâm Thứ cắt thành hai đoạn thể mà lại tan vỡ thành vô số hạt bụi nhỏ bé bay xuống.

“Người!” Đại Tiêu Dao giống như gặp quỷ ngừng lại, không biết làm sao nhìn răng long lạnh trong suốt đầy mồm Cơ Hạo.

“Đừng tới đây, cẩn thận ta cắn người đó!” Cơ Hạo nhếch miệng cười, cố ý lộ ra răng đầy miệng rặng rờ tỏa sáng, hàn quang bắn ra bốn phía. Hấn thật cẩn thận giơ lên một thanh Long Giác Kiếm, dùng lưỡi kiếm nhẹ nhàng va chạm răng mình một lần.

‘Xẹt, xẹt’, Long Giác Kiếm và răng Cơ Hạo ma sát lẫn nhau, một mảng lớn đốm lửa văng khắp nơi, trên răng Cơ Hạo chưa xuất hiện bất ứ vết thương nào, Long Giác Kiếm không đâu không phá đối với răng của Cơ Hạo chưa thể sinh ra bất cứ sự phá hoại nào.

“Đó, người xem, răng của ta rất lợi hại.” Cơ Hạo đắc chí nhìn Đại Tiêu Dao cười ác ý: “Người cảm thấy, ta đem răng đầy trong mồm luyện chế thành phi kiếm, khi đánh nhau với người ta ta phun răng đầy mặt, sẽ rất ra ngoài dự kiến của người ta hay không?”

Đại Tiêu Dao ghen hòng trôn trối nhìn Cơ Hạo, nàng thế mà không còn lời nào để đối đáp.

U Minh giáo chủ lau lau mồ hôi lạnh trên trán, hắn nhìn Cơ Hạo miệng đầy răng quái dị, lại nghĩ ‘cảnh đẹp’ Cơ Hạo đem răng trong mồm tể luyện thành phi kiếm phun ra đả thương người, hắn không khỏi rùng mình, âm thầm mắng một câu ‘tiểu quái vật’.

Hai tay nâng Bàn Cổ Chung, U Minh giáo chủ bước chân ù ù đi đến trước mặt Đại Tiêu Dao, trong đôi mắt phun ra một đạo U Minh thần quang âm u, nặng nề đánh vào trên người Đại Tiêu Dao.

Vô số khí đen ngưng tụ thành gông xiềng không ngừng nhập vào trong cơ thể Đại Tiêu Dao, U Minh giáo chủ cười dữ tợn nói: “Đây là U Minh Tỏa Hồn độc môn của bản giáo chủ, mặc kệ ngươi lai lịch thế nào, ngoan ngoãn để bản giáo chủ tìm hiểu cẩn thận đi!”

Đại Tiêu Dao ngửa mặt lên trời rống giận, nhưng mặc cho nàng giãy dụa như thế nào, thân thể vẫn không nhúc nhích.

Chương 1317: Tiêu Dao Miếu Miếu

U Minh giáo chủ buông tay, Bàn Cổ Chung hóa thành một đạo hỗn độn linh quang nhập vào đỉnh đầu Cơ Hạo.

Kéo hai thanh Long Giác Kiếm nặng nề, Cơ Hạo chậm rãi đi đến trước mặt Đại Tiêu Dao, cúi đầu quan sát Đại Tiêu Dao cuộn mình ở trên mặt đất không thể động đậy: “Đại Tiêu Dao... không, Bàn Giả tiền bối, đã lâu không gặp, không ngờ được gặp lại đã là vĩnh biệt.”

Đại Tiêu Dao sững sốt một chút, ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo: “Người quen... cô ta?”

Trong con người hiện lên một mảng u quang năm màu, Đại Tiêu Dao đột nhiên cười lạnh: “Cơ Hạo, đúng vậy, cô ta cũng biết người. Thực đáng chết, các ký ức vô dụng này... cô ta đem Thái Dương tinh của Bàn Giả thế giới cũng tặng cho người, người sao lại nhẫn tâm liên thủ với người đã thương ta?”

Nhìn ánh sáng sắc sỡ lưu chuyển trong con người Đại Tiêu Dao, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Bàn Giả tiền bối là Bàn Giả tiền bối, người là người. Nàng... đã không còn nữa? Mà người, nơi Vực Ngoại Thiên Ma nhất Tộc đến các người, đã tạo bao nhiêu sát nghiệt?”

Đại Tiêu Dao mỉm cười, kiêu mỹ dị thường hưởng Cơ Hạo đá lông nheo: “Ai u, vị đạo hữu này nói đi đâu vậy? Tộc ta ôn hòa nhất, tạo sát nghiệt gì chứ? Hì hì, vừa rồi ta cũng không phải cố ý hướng hai vị ra tay, chỉ là vì tự bảo vệ mình, nhất thời tình thế cấp bách, lúc này mới qua mấy chiêu với hai vị đạo hữu.”

Lắc đầu, Cơ Hạo đem một thanh Long Giác Kiếm đặt ở trên cổ Đại Tiêu Dao: “Bớt nói nhảm đi, ta từng gặp Đại Tự Tại!”

Trong con người Đại Tiêu Dao hiện lên một mảng hàn quang, ngữ khí của nàng trở nên cực kỳ quái dị: “Người từng gặp hử? Người thế mà còn bình an

không việc gì? Hắn thay đổi tính tình rồi? Hay là, Đại Tự Tại, người muốn làm trái tổ huấn, làm khó bản thánh tôn sao? Còn không hiện ra bốn tướng, treo một bộ da người muốn gạt ai đây?”

Ngữ khí Đại Tiêu Dao trở nên cực kỳ quái dị, nàng tựa như rất khẳng định Cơ Hạo đã bị Đại Tự Tại cắn nuốt linh hồn, giờ phút này Cơ Hạo chính là Đại Tự Tại khoát túi da Cơ Hạo. Nàng đánh giá Cơ Hạo từ trên xuống dưới, sóng mắt lưu chuyển hiển lộ hết sự quyến rũ vô cùng, càng lộ ra biến hoá kỳ lạ cùng các loại cảm xúc phức tạp không thể phỏng đoán.

“Ta chính là ta, ta không phải Đại Tự Tại.” Cổ tay Cơ Hạo khẽ động, Long Giác Kiếm ở trên cổ Đại Tiêu Dao cắt ra các vết thương, từng tia tinh khí màu u lam không ngừng từ trong vết thương tiết ra.

“Hắn chưa thể cắn nuốt linh hồn của ta, khống chế thân thể của ta. Bởi vì hắn...” Cơ Hạo nhìn về phía U Minh giáo chủ, mang theo nụ cười mỉa nói: “Hoa đạo nhân muốn thông qua ma công của Vực Ngoại Thiên Ma, mở ra con đường khác, tìm hiểu ra một môn đạo pháp, kết quả bị Đại Tự Tại vận dụng ma công xâm nhập trong cơ thể, hiện tại nghĩ hắn đang ở nơi nào đó bế quan khu ma.”

U Minh giáo chủ ngạc nhiên mở to mắt nhìn, thân thể hắn nhoáng lên một cái, thân thể khổng lồ cao mấy vạn dặm dần dần hóa thành kích cỡ người thường, mười tám cái vòng tròn U Minh cực lớn lơ lửng ở phía sau hắn, một vòng lồng vào một vòng chậm rãi xoay tròn.

“Khó trách, mấy ngày nay không chỉ có Mộc đạo nhân, ngay cả Hoa đạo nhân cũng chưa nghe được tin tức. Hoa đạo nhân nếu xảy ra chuyện, Mộc đạo nhân khẳng định sẽ toàn lực ra tay giúp đỡ, bọn họ không rảnh đi ra gây sóng gió cũng là lẽ phải.”

“Chỉ là, Đại Tiêu Dao này thực lực bình thường, Đại Tự Tại nổi danh ngang với cô ta, lại có thể nào ám toán Hoa đạo nhân?”

U Minh giáo chủ rất khó hiểu nhìn Đại Tiêu Dao. Trừ hai thanh Long Giác

Kiểm, Đại Tiêu Dao cũng chưa biểu hiện ra thực lực đặc biệt cường hãn, U Minh giáo chủ có được Bàn Cổ Chung, liền rất nhẹ nhàng làm nàng bị thương nặng. Đạo hạnh, pháp lực như thế, nếu Đại Tự Tại nổi danh ngang với nàng, vậy như thế nào cũng không có khả năng thương tổn được Hoa đạo nhân.

Dù sao bình tĩnh mà xem xét, Minh đạo nhân tự nhận là thực lực hãn và Hoa đạo nhân nhiều nhất chỉ tương đương, Hoa đạo nhân còn mơ hồ hơn một bậc. Đại Tự Tại không nên có năng lực thương tổn được lão như vậy chứ?

Đại Tiêu Dao đột nhiên cười lạnh một tiếng, nàng mang theo một tia không cam lòng, một tia trào phúng hướng U Minh giáo chủ nhìn lướt qua, khe khẽ thở dài: “Nếu không phải ta ở trong Hồng Mông không cẩn thận bị thương nặng, lúc xâm nhập Bàn Giả thế giới, xâm chiếm Bàn Giả nguyên linh, lại ngọc đá cùng vỡ với cô ta, tổn hại chín thành nguyên khí. Thiên đạo Bàn Cổ thế giới này lại cực lực bài xích ta, làm ta mười thành bản lĩnh chỉ có thể phát huy ra một thành...”

Một cơn gió thoang thoảng, mơ hồ khó dò đột nhiên từ trong cơ thể Bàn Giả thổi ra, một cái bóng sắc sỡ mông lung như có như không cấp tốc phóng lên cao, theo âm thanh của tự nhiên kỳ diệu lóe lên một cái đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Một thanh âm trong veo mê người, quả thực ngọt muốn thấm vào lòng người từ từ bay tới: “U Minh giáo chủ phải không? Nghiêu Hầu Cơ Hạo phải không? Bản thánh tôn nhớ các ngươi rồi! Các ngươi đều đáng chết... Bàn Giả nguyên linh, tạm thời đặt ở trong tay các ngươi, chờ bản thánh tôn khôi phục một chút thực lực, tất nhiên phải đoạt lại Bàn Giả nguyên linh, đúc lại khai thiên thánh thể, đem thế giới này của các ngươi giết chó gà không tha.”

U Minh giáo chủ, Cơ Hạo đều bị thủ đoạn đột ngột của Đại Tiêu Dao làm cho không kịp phản ứng, nhất là U Minh giáo chủ, một gương mặt đen sì lộ ra một tầng hồng quang khó coi, chòm râu kịch liệt run rẩy, căn bản không dám hướng Cơ Hạo nhìn một cái.

Thần thông U Minh Tỏa Hồn của hắn, mình nói ngoa chỉ cần bị thần thông của mình giam cầm, thì không ai có thể chạy thoát nữa.

Thật sự, Bàn Giả nguyên linh chưa thể chạy thoát, nhưng Đại Tiêu Dao lại chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Một làn gió mát vừa rồi đến vô ảnh, đi vô tung, khác hẳn tất cả độn pháp của Bàn Cổ thế giới, U Minh giáo chủ thế mà không làm rõ được, Đại Tiêu Dao rốt cuộc là chạy trốn như thế nào.

“Tiền bối... Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc này lai lịch khó lường. Hắc, Đế Thuấn cũng thiếu chút nữa bị bọn họ xâm chiếm thân thể, thủ lĩnh ám vệ nhân tộc ta Thạch Long lão nhân, cũng bởi vì bọn họ mà ngã xuống.” Cơ Hạo nhìn U Minh Giáo chủ sắc mặt chật vật khó coi, vội vàng khuyên: “Muốn đối phó bọn họ, thế nào cũng phải có đỉnh cấp ngự ma chí bảo mới được.”

U Minh giáo chủ kinh ngạc nhìn Cơ Hạo: “Đế Thuấn từng bị bọn họ ám toán? Hắc, sợ mất mặt sao? Việc này cũng chưa nói cho bản giáo chủ một tiếng. Thú vị, thú vị, Vực Ngoại Thiên Ma này, hắc... tiền căn hậu quả, nói tỉ mỉ ra. Còn có Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, bọn họ rốt cuộc đã có chuyện gì?”

Cơ Hạo đem vài món Long cung trọng bảo Đại Tiêu Dao để lại trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận lần lượt thu hồi, đem Tinh Hà Phá Hồn Phiến giao cho U Minh giáo chủ, kể lại rõ việc hắn ở Nam Hoang ngoài thần cung trấn áp Xi Vưu lần đầu gặp được Vực Ngoại Thiên Ma, các ma đầu đó lại dây dưa không rõ với Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, mãi cho đến Hoa đạo nhân bị Đại Tự Tại ám toán, tự tử tử quan, còn có tình huống Đế Thuấn, Thạch Long lão nhân bị Thiên Ma ám chế, một năm một mười nói một lần.

U Minh giáo chủ nghe mà ghen hòng nhìn trần trời, dần dần, hồng quang trên mặt hắn bởi vì xấu hổ mà sinh dần dần ảm đạm đi.

Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, còn có Đế Thuấn những người này đều chịu thiệt ở trên người Vực Ngoại Thiên Ma, U Minh giáo chủ hắn chỉ là không cần thận để một ma đầu lợi hại nhất đào tẩu, so sánh không tính là việc gì to tát.

Cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, U Minh giáo chủ lắc lắc đầu, đem Tinh Hà Phá Hồn Phiến nhét vào trong tay áo, cất tiếng cười nói: “Không ngờ được, thế ngoại còn có tộc đàn kỳ dị như thế... Hắc hắc, cũng không biết...”

Cười vài tiếng quái dị, U Minh giáo chủ nheo mắt, đổi đề tài: “Ô, xem xem bọn nhỏ Long tộc, Phượng tộc kia đi... Một đôi Long Giác Kiếm này, chắc chắn, người là chuẩn bị nuốt, hay là trả lại cho Long tộc?”

Nhìn Cơ Hạo do do dự dự, U Minh giáo chủ rất giảng nghĩa khí nói: “Long Giác Kiếm này thuộc tính không hợp với bản giáo chủ, bản giáo chủ thật ra cũng không tham bảo bối này. Nhưng tựa như, một đôi Long Giác Kiếm này rất có hảo cảm đối với người. Nếu người nuốt bọn chúng, bản giáo chủ tuyệt đối giữ mồm giữ miệng!”

Chương 1318: Thái Cực Long Giác

“Thế nào... Tiền bối, ngài đang dạy hư văn bối!” Cơ Hạo ánh mắt lóe lên nhìn U Minh giáo chủ, hai tay rất không nỡ vuốt ve chuôi Long Giác Kiếm. Hai thanh Long Giác Kiếm cảm giác được Cơ Hạo vuốt ve, thân kiếm đang nhẹ nhàng run rẩy, không ngừng phát ra tiếng kêu trầm thấp.

Thiên địa mở, Bàn Cổ ngã xuống, thân thể sụp đổ, diễn hóa Bàn Cổ tam tộc.

Thân thể Bàn Cổ thánh nhân mạnh mẽ vô cùng, diễn hóa thành Long tộc thân thể cường đại nhất; mà tổ long gặp may mắn, nhận được hai cái răng cửa của Bàn Cổ, hóa thành một đôi sừng rồng không đâu không phá của hãn, ở thời đại hồng hoang cũng không biết dùng đôi sừng rồng này đã nghiền nát bao nhiêu chí bảo.

Về sau tổ long lánh đời không biết đi đâu, đôi sừng rồng không đâu không phá này hóa thành Long Giác Kiếm, được cung phụng ở miếu tổ Long tộc. Trong năm tháng vô cùng vô tận, một đôi Long Giác Kiếm này chỉ ở lúc tế tổ đại điển của Long tộc lộ diện trước mặt người khác, thời điểm khác đều đem gác xó.

Thần vật có linh, Long Giác Kiếm rất tịch mịch.

Nay Bàn Cổ chi thể của Cơ Hạo tiểu thành, khí tức trên người và cùng Bàn Cổ cùng ra từ nhất mạch, tinh thuần mà thuần túy. Hai thanh Long Giác Kiếm như con mèo nhỏ bị vứt bỏ đụng phải chủ nhân, bọn nó lưu luyến bám vào trên người Cơ Hạo.

Cho dù là U Minh giáo chủ, cũng cảm nhận được sự ỷ lại của hai thanh bảo kiếm lực sát thương đáng sợ này đối với Cơ Hạo.

“Bản giáo chủ dạy hư văn bối? Hừ, hừ, hừ!” U Minh giáo chủ cười quái dị vài tiếng, chỉ vào Cơ Hạo nói: “Người không cần? Thực không cần? Vậy để bản giáo chủ cầm đi tìm Long tộc đám rắn kia, dùng di vật tổ tông bọn họ, hảo hảo

vắt cặn bọn họ một phen!”

‘Hắc’, Cơ Hạo liếc xéo U Minh giáo chủ một cái, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve Long Giác Kiếm, thật sự không có cách nào làm ra quyết định.

Muốn nuốt Long Giác Kiếm, đây quả thật là thời cơ tốt nhất, Đại Tiêu Dao chạy trốn rồi, thân ở trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Cơ Hạo hoàn toàn có thể nói Đại Tiêu Dao lúc đào tẩu đã mang đi toàn bộ Long cung trọng bảo.

Nhưng Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, loại chuyện nuốt bảo bối tổ truyền của người khác có chút hèn hạ. Tẫn tuy rất thích đôi Long Giác Kiếm này, nhưng nhân phẩm của hắn còn chưa vô sỉ như vậy đâu!

Trong thần hồn không gian, hư ảnh dần dần xuất hiện. Xuyên thấu qua đôi mắt Cơ Hạo, hắn nhìn Long Giác Kiếm thật sâu, đột nhiên ừ ừ mở miệng: “Không cần trả lại cho Long tộc, vũ khí sắc bén như thế, không lấy để giết địch, thật sự là phí phạm của trời. Bị bọn họ cung phụng ở miếu tổ, mỗi ngày hun khói, thật sự là ủy khuất đôi bảo bối này.”

Hơi dừng một chút, hư ảnh lại mở miệng nói: “Còn nữa, bọn nó đã là răng cửa Bàn Cổ biến thành... người so với Long tộc, càng có tư cách kế thừa đôi bảo bối này hơn.”

“Ta so với Long tộc càng có tư cách kế thừa Long Giác Kiếm hơn?” Cơ Hạo hỏi ngược hư ảnh một câu.

“Phải, người so với Long tộc càng có tư cách kế thừa bọn chúng hơn.” Hư ảnh lẩm bẩm: “Long tộc, chỉ là có được thân thể Bàn Cổ; mà người, người đã Bàn Cổ chỉ thể tiểu thành, máu thịt, linh hồn, huyết mạch sinh sản lực của Bàn Cổ... người tuy yếu, nhưng người lại là dòng dõi Bàn Cổ thuần khiết nhất trong thiên địa.”

“Không cần trả cho Long tộc, giữ lại trên tay đi. Ừm, đem Thái Cực Thần Phong kia của người lấy ra.” Hư ảnh lớn tiếng nói.

Cơ Hạo há mồm, Thái Cực Thần Phong hóa thành một đạo thanh khí trào ra, sau đó kiếm quang chột lóe, Thái Cực Thần Phong dài đến tám thước một tắc ngưng ra thân kiếm. Chợt Thái Cực Thần Phong kịch liệt chấn động, một đợt tiếng kiếm ngân lên cao, kiếm khí sắc bén bắn ra bốn phía.

Một đôi Long Giác Kiếm cũng run nhè nhẹ, tiếng gầm trầm thấp như vạn con rồng cùng gầm, một đợt dao động hùng hậu lan ra, mái tóc dài trên đầu Cơ Hạo loạn vũ, mà U Minh giáo chủ ở bên trở tay không kịp thế mà cũng bị một trận dao động này chấn động khiến liên tục lui lại.

“Tê ~~~” U Minh giáo chủ hít ngược một ngụm khí lạnh, phát ra tiếng than thở từ trong lòng nói: “Cơ Hạo, nếu không phải ngươi là đệ tử của Vũ Dư đạo hữu, nếu không phải một đôi Long Giác Kiếm này thuộc tính không hợp bản giáo chủ, bản giáo chủ tất nhiên nhịn không được muốn ra tay cướp đoạt!”

Long Giác Kiếm bị Thái Cực Thần Phong kích thích, khí tức toàn lực bùng nổ thế mà trực tiếp bức lui U Minh giáo chủ, điều này làm U Minh giáo chủ ngoài chấn động, lại vô hạn hướng tới khai thiên tích địa Bàn Cổ thánh nhân rốt cuộc có lực lượng mạnh bao nhiêu?

Chỉ hai cái răng cửa của hắc cũng đã có khí tức khủng bố như thế, như vậy Bàn Cổ hình thái đầy đủ thì sao?

Một người, một rìu, chém giết ba ngàn vạn hồn độn thần ma... U Minh Giáo chủ kích động đến mức cả người run run, từng sợi lông tóc dựng thẳng, hắc chỉ hận mình không thể tận mắt thấy một cuộc đại chiến kinh thiên động địa đó. Nếu hắc có thể thấy một trận chiến đó, có lẽ đạo hạnh cảnh giới của hắc hiện nay sớm đã có sự đột phá thật lớn!

Long Giác Kiếm run nhè nhẹ, tiếng kiếm ngân lên trầm thấp dần dần áp chế tiếng kêu của Thái Cực Thần Phong.

Thái Cực Thần Phong hào quang ảm đạm, như nai con ngoan ngoãn lắng lặng lơ lửng ở trước Long Giác Kiếm. Là thần binh lợi khí cấp độ tiên thiên chí

bảo, Thái Cực Thần Phong tản mát ra khí thể mạnh nhất hướng Long Giác Kiếm khiêu khích, nhưng Long Giác Kiếm toàn lực phát ra khí tức của bản thân, thoải mái đem Thái Cực Thần Phong áp chế xuống.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh nhìn Long Giác Kiếm tạo hình phong cách cổ xưa, dày nặng, nhẹ nhàng cảm khái một tiếng, sau đó hai tay hẩn kết một pháp ấn, khẽ quát một tiếng chú ngữ.

Tiếng rống gầm trầm thấp từ trong Long Giác Kiếm tuôn trào ra, Long Giác Kiếm đột nhiên hòa tan, biến thành hai luồng nước màu sắc hỗn độn. Từng hơi thở hỗn độn phong cách cổ xưa phả vào mặt, hai thanh Long Giác Kiếm biến thành nước hóa thành hai long ảnh dài vài thước, một trái một phải hướng Thái Cực Thần Phong vồ lên.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, hai long ảnh nhập vào Thái Cực Thần Phong, một nhiệt lực đáng sợ từ trong Thái Cực Thần Phong phun ra, sau đó là một đạo hàn khí làm người ta kinh sợ quay cuồng mà ra. Nhiệt khí, hàn khí biến ảo lẫn nhau, thần quang hai màu đen trắng trên Thái Cực Thần Phong đan xen lóe lên, từng đạo văn ấn thiên đạo phong cách cổ xưa, dày nặng ở trên thân kiếm lướt qua như nước chảy.

Từng đạo kiếm ý sắc bén bắn ra bốn phía, ‘Xẹt’ một tiếng, Thái Cực Pháp Y trên người Cơ Hạo đột nhiên rách ra mười mấy vết rách nhỏ bé.

Cơ Hạo bị dọa kinh hô một tiếng, vội vàng kéo theo mấy chục tàn ảnh vội lui về phía sau.

Lại nghe ‘Xẹt’ một tiếng, đế miện ở đỉnh đầu U Minh giáo chủ bị một đạo kiếm ý vô hình bổ ra một cái rãnh thật sâu. U Minh giáo chủ nhin không được mắng một câu con mẹ nó, đồng dạng như lửa thiêu mông xoay người bỏ chạy.

Một mảng hỗn độn khí tức nồng đậm bao bọc Thái Cực Thần Phong, vô số tinh tú trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận kịch liệt chấn động lên, từng luồng ánh sao chói mắt làm người ta không thể nhìn thẳng không ngừng ủa vào Thái

Cực Thần Phong. Khống Tinh Bảo Luân lơ lửng ở bên người Cơ Hạo phát ra tiếng rên rĩ không chịu nổi gánh nặng, tốc độ Thái Cực Thần Phong rút lấy lực lượng tinh tú của đại trận đã vượt qua cực hạn Khống Tinh Bảo Luân có thể thừa nhận.

Đột nhiên một tiếng rống gầm truyền đến, hai hư ảnh hình rồng từ trong Thái Cực Thần Phong lao ra, mở cái miệng rộng một trái một phải cắn một nhát, Khống Tinh Bảo Luân ‘Rắc’ một tiếng bị xé thành hai mảnh, bị hai cái long ảnh nuốt vào.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận sụp đổ, toàn bộ tinh tú cũng nhập vào trong Thái Cực Thần Phong.

Vài món Long cung trọng bảo Cơ Hạo vừa mới thu phát ra tiếng rên rĩ tuyệt vọng, không tự chủ được từ trong tay áo Cơ Hạo bay ra, cũng bị hai cái long ảnh nuốt vào. Hai long ảnh phát ra tiếng ngâm nga hài lòng, chậm rãi lùi về Thái Cực Thần Phong.

“Thần vật xuất thế, phải trọng tế... Kiếm này quá hung tàn, thế mà muốn dùng nhiều chí bảo như vậy để tế sự sắc bén của nó!”

U Minh giáo chủ than thở một tiếng, vầng hỗn độn chi khí kia tản mạn khắp nơi, một thanh trường kiếm tạo hình kỳ dị xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

Chương 1319: Con Long Phượng

Cơ Hạo hít ngược một ngụm khí lạnh, chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng cầm chuôi kiếm Thái Cực Thần Phong mới sinh.

So sánh với thân kiếm ban đầu phong cách cổ xưa dày rộng, thân kiếm Thái Cực Thần Phong mới sinh thon dài mà đẹp thanh tú, như một mũi nhọn sắc bén nhất trong thiên địa, có thể thoải mái đâm thủng tất cả trở ngại.

Thân kiếm thon dài long lanh mà trong suốt, trong mỗi một hơi thở, thân kiếm trong suốt đều sẽ biến hóa màu sắc một lần, giữa hai màu đen trắng chuyển đổi, có vô số đại đạo văn ẩn khí chất phong cách cổ xưa như ẩn như hiện ở trong thân kiếm trong suốt.

Trên lưỡi kiếm một trái một phải, hai con trường long như ẩn như hiện cúi đầu, thu vuốt, cực lực đem bốn cái sừng rồng thon dài rướn về phía trước, nơi sừng rồng hội tụ chính là vị trí mũi kiếm của bảo kiếm.

Cái đuôi thon dài của hai con trường long ở trên chuôi kiếm đan xen quay quanh, chuôi kiếm chính là một vòng hỗn độn chi khí cấp tốc xoay tròn vờn quanh, mơ hồ có thể thấy được đuôi hai con rồng như ẩn như hiện ở trong hỗn độn. Khi Cơ Hạo nắm lấy chuôi kiếm, hỗn độn chi khí như vật còn sống quần quanh ở trên tay hắn, một lực lượng như dòng điện từ trong thân kiếm ủa vào thân thể Cơ Hạo.

Cả người Cơ Hạo tê tê, Thái Cực Thần Phong mới sinh hoàn toàn không giống như một thanh binh khí, ngược lại như là một đoạn cánh tay Cơ Hạo kéo dài ra ngoài. Khí tức của hắn cùng khí tức trường kiếm giao dung một thể, tuy hai mà một, khi tùy tay vung, tùy tâm sở dục giống như sử dụng ngón tay mình, linh hoạt linh động đến cực hạn.

Bản thân Thái Cực Thần Phong chính là thần binh lợi khí cấp tiên thiên chỉ bảo.

Sau khi dung nhập Long Giác Kiếm, lại mãnh liệt cắn nuốt vài món trọng bảo Long cung, còn đem thượng cổ thiên địa thần khí Khổng Tinh Bảo Luân cũng nuốt sạch. Cơ Hạo cũng không biết, thanh Thái Cực Thần Phong mới sinh này rốt cuộc có uy năng mạnh bao nhiêu.

Nhưng không cần thử cũng biết, thanh kiếm này so với Thái Cực Thần Phong mạnh hơn rất nhiều, so với Long Giác Kiếm cũng mạnh hơn rất nhiều.

“Cũng không biết, ai là kẻ xui xẻo đầu tiên bị người bổ một kiếm!” Cơ Hạo nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm thon dài mà thanh tú, trầm giọng nói: “Người đã dung nhập... một bộ phận thân thể Bàn Cổ thánh nhân, như vậy người tiếp tục gọi là Thái Cực Thần Phong cũng không thỏa đáng. Cứ gọi người ‘Bàn Cổ Long Văn’ là được.”

“Bàn Cổ Long Văn?” Ở bên U Minh giáo chủ rất thèm thường nhìn bảo kiếm trong tay Cơ Hạo, lắc đầu nói: “Tên này không ra làm sao, nhưng cũng phù hợp thực tế... Luôn có cảm giác, cái tên này có chút không xứng với kiếm này. Nhưng người tu đạo chúng ta, cũng không cần để ý các chuyện vụn vặt đó.”

Lắc đầu, U Minh giáo chủ đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài: “Không thể không để ý da mặt, không thể không để ý da mặt. Bản giáo chủ nếu có da mặt của Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, tất nhiên sẽ quát to một tiếng ‘bảo vật này có duyên với bốn môn’. Đáng tiếc, đáng tiếc, bản giáo chủ không thể chịu mất mặt được! Mau thu lại, mau thu lại, loại bảo bối này...”

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, cố ý đem Bàn Cổ Long Văn hướng U Minh giáo chủ quơ quơ, há mồm hít một cái, Bàn Cổ Long Văn hóa thành một đạo hỗn độn chi khí bị hắt nuốt vào, lẳng lặng lơ lửng ở trong thần hồn không gian của hắn, bị mấy đại đạo đài thay nhau phun ra bản mạng tinh khí tế luyện.

“Những người này...” Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bị Bàn Cổ Long Văn cắn nuốt, lực lượng tinh tú lưu lại xung quanh tán đi, trong phòng tiếp khách của ngôi lâu nhỏ người nằm ngang dọc đầy đất, mọi người đều bởi vì thủ đoạn của

Đại Tiêu Dao mà bất tỉnh.

Cơ Hạo nhìn thoáng qua đám người Bạch Vũ đang ngất, lắc đầu, bước đến bên cạnh Ngao Lễ cũng ngất ngã xuống đất, khoe miệng còn dính máu tươi. Hai tay cẩn thận kiểm tra một phen ở trên người Ngao Lễ, thương thế bị Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đánh ra tuy nghiêm trọng, nhưng đối với Long tộc da thô thịt dày mà nói, cũng không tính là gì.

Khiến Cơ Hạo nhíu mày là, tinh huyết Ngao Lễ thiếu thốn ghê gớm, hẳn ít nhất có tám chín thành tinh huyết chẳng biết đi đâu, lúc này Ngao Lễ nhìn qua vẫn là một hán tử hung mãnh tinh tráng, trên thực tế trong xương tủy hẳn không sai biệt lắm với một lão nhân gần đất xa trời.

Nếu không phải thân thể Long tộc nền tảng mạnh mẽ, Ngao Lễ đã sớm phải nằm bệt giường, bệnh nặng không dậy nổi, nào còn có tinh lực chạy khắp nơi?

“Đây là... tửu sắc thương thân, bị rút sạch thân thể!” Cơ Hạo kinh hãi nhìn Ngao Lễ. Ngao Lễ thực lực tương đương với Vu Đế nhân tộc, đường đường Long tộc cửu thái tử, bản mạng tinh huyết hùng hậu cỡ nào, thế mà bị ‘tửu sắc thương thân’?

Cốt tủy Ngao Lễ cũng thiếu chút nữa bị rút sạch. Thần thức Cơ Hạo đảo qua thân thể hắn, cốt tủy trong xương cột sống hẳn cũng khô quắt như dây leo già trên núi héo rũ, chỉ có một chút ít ỏi cốt tủy lưu lại sâu trong xương.

Cũng không biết Đại Tiêu Dao rốt cuộc đã làm gì đối với Ngao Lễ, mạch máu toàn thân thẳng cha này cũng thu nhỏ lại còn không đến một phần mười trước kia, khí huyết trong cơ thể uế oải xám xịt, thực lực tuy còn giữ lại ở tiêu chuẩn có thể so với Vu Đế nhân tộc, nhưng lúc nào cũng có thể ngã xuống một cảnh giới lớn.

“Người đây là gặp quỷ sống rồi!” Cơ Hạo trầm giọng lầm bầm một tiếng.

“Bản giáo chủ cả ngày gặp quỷ sống, cũng chưa thấy bản giáo chủ biến thành

như vậy!” U Minh giáo chủ hừ lạnh một tiếng, trong con ngươi thần quang chột lóe, nhìn lướt qua Ngao Lễ, đột nhiên chỉ vào Phượng Cầm Tâm nói: “Tiểu tử này ăn nhiều thuốc bổ một chút, cũng có thể bổ về. Thê thảm nhất, là cô bé Phượng tộc này!”

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn về phía Phượng Cầm Tâm, do dự chốc lát, ngón tay hần điểm nhẹ, nhanh chóng kiểm tra một phen ở các nơi yếu hại trên người Phượng Cầm Tâm.

Giống với Ngao Lễ, tinh huyết trong cơ thể Phượng Cầm Tâm cũng đến bên bờ vực dầu hết đèn tắt, nhưng trình độ khí huyết tổn hao của nàng so với Ngao Lễ còn kinh người hơn chút, khí huyết của nàng đã hầu như sụp đổ, nếu không phải có linh dược giữ mạng chống đỡ, Cơ Hạo hoài nghi Phượng Cầm Tâm đã sớm biến thành một cái xác ướp.

Nhưng ở trong bụng Phượng Cầm Tâm, một luồng sinh mệnh tinh khí khổng lồ tới mức khiến Cơ Hạo cũng nhú mày đang ấp ủ.

Phượng Cầm Tâm thế mà có thai, hơn nữa thai nhi trong bụng nàng còn chưa sinh ra, đã có được năng lượng khổng lồ có thể so với nửa bước Vu Thần. Lúc trước có thể là Đại Tiêu Dao dùng bí pháp che dấu, Cơ Hạo chưa thể phát hiện dị trạng trên người Phượng Cầm Tâm, hiện tại tới gần nhìn, ở dưới thần thức của Cơ Hạo quét, thai nhi trong bụng Phượng Cầm Tâm quả thực như một vầng mặt trời nhỏ tản mát ra hào quang kinh người.

“Cái này, cái này!” Cơ Hạo đột nhiên nện một quyền xuống đất, hần lớn tiếng quát: “Đại Tiêu Dao chết tiệt, ả là muốn để Ngao Lễ và Phượng Cầm Tâm dùng toàn bộ tinh huyết sinh sản đời sau, làm... làm... thân thể dự trữ cho ả. Nếu ả không tìm thấy cực phẩm thiên tài địa bảo đúc lại thân thể, ả sẽ đoạt xá đối với thai nhi trong bụng Phượng Cầm Tâm!”

“Đủ ác!” U Minh giáo chủ đứng ở một bên lăm lăm: “Bản giáo chủ cũng coi như người độc ác, nhưng làm việc chưa từng không từ thủ đoạn như vậy. Chậc

chặt, Long tộc cửu thái tử, Phượng tộc tiểu công chúa, bị người ta giày vò thành như vậy... Lấy tính tình thói của Long tộc, Phượng tộc, ha ha!”

Thai nhi trong bụng Phượng Cầm Tâm đột nhiên cựa quậy một cái, từ trong cơ thể nàng truyền đến một lực lượng cắn nuốt đáng sợ, điên cuồng đoạt lấy năng lượng tinh huyết còn sót lại không có mấy của Phượng Cầm Tâm. Phượng Cầm Tâm cho dù là đang ngất, trên mặt của nàng cũng lộ ra một tia tuyệt vọng thống khổ.

“Tiền bối, có linh dược nào đại bổ khí huyết không?” Cơ Hạo ngẩng đầu lên hướng U Minh giáo chủ vờn tay.

“Ô, hai đứa nhỏ này cũng thật đáng thương. Mà thôi, mà thôi, bản giáo chủ cũng không nhận được loại chuyện này.”

U Minh giáo chủ nhú mày, từ trong tay áo lấy ra hai gốc U Minh Huyết Chi đưa cho Cơ Hạo.

Chương 1320: Huyết Chi Giao Dịch

U Minh Huyết Trì, nơi dơ bẩn nhất trong thiên địa.

Nhưng Đại Diễn chỉ số năm mươi, kẻ dùng bốn mươi chín, trong thiên địa luôn có một đường sinh cơ. Như âm cực dương sinh, dương cực âm sinh, U Minh Huyết Trì nơi dơ bẩn như thế, trong đó lại phân bố một ít mắt tuổi Huyết Trì thanh tịnh thanh khiết đến cực hạn.

U Minh Huyết Chi, là sinh ra ở trong các mắt tuổi Huyết Trì thanh tịnh thanh khiết đến cực hạn, không dính một tia dơ bẩn này.

Lấy khí tức tinh huyết vô cùng vô tận làm chất dinh dưỡng, chịu tạo hóa luân hồi chi lực của U Minh thế giới tẩm bổ vô số năm, hai gốc U Minh Huyết Chi U Minh giáo chủ lấy ra ít nhất ở U Minh Huyết Trì sinh trưởng ngàn vạn năm trở lên, mới có thành tựu kinh người hình dạng như đứa trẻ.

Cơ Hạo đem Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm sóng vai đặt ở cùng chỗ, ngón tay điểm, làm bọn họ há mồm, hai tay run lên, hai gốc U Minh Huyết Chi liền hóa thành hai dòng lũ tinh huyết tinh thuần khổng lồ, gào thét rót vào trong mồm bọn họ.

Thân thể Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm kịch liệt run lên, mỗi một sợi cơ thịt dưới làn da bọn họ đều đang kịch liệt chấn động, mỗi một tế bào trong cơ thể bọn họ đều đang tham lam rít gào rống giận, điên cuồng cắn nuốt, cướp đoạt khí tức tinh huyết tiến vào trong cơ thể.

Như hoang mạc khô cạn mấy trăm triệu năm, đột nhiên có một trận mưa to chất chứa thiên địa linh khí vô biên, sinh mệnh khí tức vô biên, thân thể Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm từ sâu trong cốt tủy bắt đầu sáng lên, nóng lên. Từng tia mồ hôi xám xịt từ trong lỗ chân lông bọn họ phun ra, mang theo một mùi chua thối thoang thoảng không ngừng chảy ra.

Hai tay Cơ Hạo kết ấn, lấy nội Sư Tử Ấn chuyển ngoại Kim Cương Luân Ấn trong Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn hẩn lúc ban đầu tu luyện, hai đại thủ ấn thay phiên thi triển, kích phát tiềm lực sinh mệnh của Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, đồng thời dẫn động năng lượng kỳ dị trong thiên địa vũ trụ không ngừng rót vào thân thể bọn họ.

Phối hợp tinh huyết khí tức khổng lồ của hai gốc U Minh Huyết Chi, thân thể Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm dần dần khôi phục hào quang, thân thể như xẹp hơi bắt đầu trở nên no đủ mà đầy đặn. Sắc mặt hai người dễ coi hơn rất nhiều, tinh khí thần quanh thân đang không ngừng khôi phục.

U Minh giáo chủ nhìn Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn của Cơ Hạo, thần quang trong đôi mắt liên tục lóe lên, mười tám tầng vòng tròn U Minh phía sau hẩn tán đi, khôi phục hình thái mười tám ngục thân. Sau đó mười bảy ngục thân lặng yên không biết tung tích, chỉ để lại Huyết Trì ngục thân quen thuộc nhất với Cơ Hạo ở lại.

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, U Minh giáo chủ cười gượng nói: “Thủ ấn này tựa như chất chứa một tia thiên địa diệu lý. Ừm, rất huyền diệu, rất tinh vi, có những chỗ rất được!”

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm chậm rãi mở mắt, hai tay U Minh giáo chủ rất ân cần điểm một cái, ngón tay cái hai tay hung hăng đặt ở mi tâm bọn họ. Sau một trận tiếng rú thảm như gào khóc thảm thiết, một làn gió mơ hồ cùng với hương thơm thanh nhã bay ra trên người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, trong mắt bọn họ khôi phục tỉnh táo, ngay sau đó liền nhìn về phía Cơ Hạo.

“Là người!” Hai người đồng thời kinh hô, sau đó đồng thời quay đầu hướng đối phương nhìn một cái.

“Đồ chết tiệt!” Phượng Cầm Tâm nhìn Ngao Lễ liền chửi ầm lên một trận, nếu không phải không thể động đậy, nghĩ hẩn nàng đã nhảy lên ra tay thật nặng đối với Ngao Lễ.

“Đại gia ta dám làm dám chịu. Không sai, đứa bé trong bụng người là của Ngao Lễ đại gia ta!” Ngao Lễ thì mặt đỏ bừng nhìn đáng người nhấp nhô thú vị của Phượng Cầm Tâm, khoe miệng thiếu chút nữa đã chảy nước: “Người không gả được cho người khác, thành thành thật thật gả cho Ngao Lễ đại gia đi!”

Lực lượng U Minh Huyết Chi còn đang sôi trào trong cơ thể hai người, hai người đã có thể tự vận công hấp thu lực lượng của U Minh Huyết Chi. Vừa khôi phục khí tức tinh huyết của bản thân, hai người vừa hung tợn ‘măng nhau’, nhưng ở trong mắt Cơ Hạo, cảnh này sao lại mang theo một hương vị ‘yêu nhau lẫn lẫn nhau đau’ ở trong?

“Hai vị, các người còn nhớ chuyện đã xảy ra trước kia? Nhớ rõ là tốt rồi, tuyệt đối đừng lơ mồm vạch trần ta. Ừm, còn có nhiều việc, chờ ta đi làm!” Thân thể nhoáng lên một cái, Cơ Hạo trước mặt Ngao Lễ và Phượng Cầm Tâm, chậm rãi biến thân thành ‘Hạ Nhật lão tôm tít’.

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo Hóa thân ‘Hạ Nhật’, biểu cảm trên mặt thật giống như gặp quỷ sống.

Cơ Hạo xoay người, rất không khách khí hướng U Minh giáo chủ dang tay: “Thế nào, pháp ấn vừa rồi tổng cộng chín đạo, bên trong ẩn chứa vô số huyền bí, có thể câu thông thiên địa, chất chứa vũ trụ huyền cơ... ngài là tiên bối, một gốc Huyết Chi, ta đổi cho ngài?”

U Minh giáo chủ cười ‘Ha ha’, tùy tay lấy ra một gốc U Minh Huyết Chi chất lượng càng thêm kinh người đưa cho Cơ Hạo: “Mau mau truyền đến. Ô, pháp ấn này của người có vài phần cổ quái, bản đạo luôn cảm thấy, có pháp ấn này, tựa như có thể nghĩ thông suốt vài thứ. Cổ quái, cổ quái, pháp ấn này không nên là người đứa nhỏ này tham ngộ ngộ ra, là vị đạo hữu nào...”

U Minh giáo chủ muốn nói, cho dù là Vũ Dư đạo nhân, cũng không chắc tham ngộ ngộ ra Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn. Dù sao Vũ Dư đạo nhân rút kiếm giết người là hảo thủ số một thế gian, ở trên thần thông thủ ấn, trình độ của Vũ

Dư đạo nhân so với Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân vẫn kém rất nhiều.

Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn của Cơ Hạo, theo U Minh giáo chủ thấy, ngược lại tiếp cận một số thần thông biến hóa của Hoa đạo nhân.

Cơ Hạo cười ‘ha ha’, cũng không nói rõ lai lịch Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn, hai tay điểm một cái, đem toàn bộ lĩnh ngộ của mình đối với Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn, cùng với đạo tạng bí điển kiếp trước có liên quan với Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn truyền hết cho U Minh giáo chủ.

U Minh giáo chủ mở to mắt nhìn, hân ‘Ô ô’ liên thanh không ngừng gật đầu, một mảng hào quang vui sướng trong con người như thế nào cũng không che dấu được.

“Tốt, tốt, tốt, hôm nay là tạo hóa của bản đạo!” U Minh giáo chủ cười hoa tay múa chân nói. Hân đột nhiên xoay người, đi tới bên cạnh đám người Bạch Vũ ngất ngã xuống đất, hai tay tay áo vung lên, một làn gió lạnh thổi ra, mạnh mẽ đem Bạch Vũ cùng đại biểu mấy thế lực khác thổi tỉnh lại.

Một, hai, ba, bốn, năm...

Mười gốc U Minh Huyết Chi lơ lửng chính tề ở trước mặt U Minh giáo chủ, đôi mắt đám người Bạch Vũ vừa mới thức tỉnh chợt đăm đăm, nhìn chăm chăm các U Minh Huyết Chi này. Bọn họ ngay cả hít thở cũng dừng lại, cả người không nhúc nhích chỉ lo nhìn chăm chăm các bảo bối này.

“Các người đều muốn bảo bối này?” U Minh giáo chủ tươi cười thân thiện nhìn đoàn người Bạch Vũ: “Thiên tài địa bảo trong thiên địa có thể đúc lại nhục thân pháp thể vô số, lấy thân phận tài sản của các người, cũng có thể lấy được không ít.”

“Nhưng các người bức thiết muốn đạt được U Minh Huyết Chi như thế, là vì U Minh Huyết Chi là năng lượng tinh huyết thuần túy nhất trong thiên địa biến thành, không có bất cứ tạp chất nào, không có bất cứ thuộc tính nào, có thể đúc

lại ra thân thể tinh thuần nhất, sạch sẽ nhất nhỉ?”

“Nói cách khác, dùng U Minh Huyết Chi đúc lại ra nhục thân pháp thể, mới là nhục thân pháp thể thật sự hoàn mỹ nhất, phù hợp nhu cầu của mình nhất.”

“Cho nên, không nói lời thừa, Bạch Vũ tiên sinh, còn có mười một món thiên đế trọng bảo, mau mau mang tới cho bản đạo, gốc U Minh Huyết Chi này chính là của ngươi.”

Hơi dừng một chút, U Minh giáo chủ công phu sư tử ngoạm cười nói: “Người khác muốn đạt được U Minh Huyết Chi này, cũng đơn giản, đối chiếu bảng giá của Uy Tư Đình gia tộc mà đến. Bản đạo cũng không tham, không có nhiều món trọng bảo như vậy... Dùng cực phẩm vụ tinh cũng có thể đổi! về phần một món thiên đế trọng bảo giá trị bao nhiêu vụ tinh...”

U Minh giáo chủ cười rất hòa khí, như đồ tể nhìn thấy một đàn lợn to béo, mặt cười hướng bọn họ gật đầu ra hiệu:

“Mọi người đều là người có thân phận, nghĩ hẩn... Không làm ra được loại chuyện cố ý ép giá kia? Phải không!”

“Nếu giới quá thấp, bản đạo xoay người đi ngay, U Minh Huyết Chi là bảo bối độc đáo của Bàn Cổ thế giới, không lo không có người biết hàng!”

Chương 1321: Một Đôi Lưu Lạc

U Minh giáo chủ mài đao soàn soạt hướng dê lợn, chuẩn bị dùng U Minh Huyết Chi, hung hăng giết người ta một phen.

Cơ Hạo không muốn nhìn bộ dáng thê thảm như cha mẹ chết của đám Bạch Vũ, mang theo đoàn người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm về tới căn phòng yêu cốt mình chiếm cứ. Hạ Mễ sau khi bận trước bận sau dâng nước trà, dưa và trái cây, Cơ Hạo bưng chén trà, nhìn Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm thản nhiên cảm khái:

“Các người, sao lại âm ỉ thành cái dạng này?”

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm nhìn nhau một cái, Ngao Lễ đột nhiên nhếch miệng cười ngây ngô, khuôn mặt Phượng Cầm Tâm đỏ lại trắng, trắng lại đỏ, nháy mắt biến ảo vô số sắc mặt, cuối cùng khẽ thở dài một hơi, bất đắc dĩ dang hai tay.

“Lần này, bản cung xem như bị ma đầu đó bẫy rồi!”

Phượng Cầm Tâm trầm mặt, đem tình hình các nàng ở Bàn Giả thế giới nói rõ một lần.

Nói ra cũng rất đơn giản, Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm ở Bàn Giả thế giới bận vơ vét các loại tài nguyên, trước sau bình thường không có gì nhiều loạn. Cũng chính là hơn nửa năm trước, hư không Bàn Giả thế giới đột nhiên tan rã, một cơn gió mát bọc một luồng sáng năm màu lao vào Bàn Giả thế giới.

Lại có một cơn gió dữ màu đen đuổi sát gió mát không tha, hai người ở Bàn Giả thế giới điên cuồng chém giết, đánh nhau to, đánh cho Bàn Giả thế giới trời long đất lở, vô số giao nhân bị đánh tan xương nát thịt, hồn phi phách tán.

Bàn Giả nấp ở nơi cực sâu của thủy nhãn Bàn Giả thế giới không kiềm chế được, giận dữ ra tay đấu tranh với hai người. mượn dùng lực lượng thiên đạo

Bàn Giả thế giới, Bàn Giả mới đầu hoàn toàn đè ép gió dữ màu đen và gió mát năm màu.

Dần dần, gió mát năm màu bị đánh cho hấp hối, bộ dáng có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, Bàn Giả cũng thả lỏng cảnh giác đối với gió mát năm màu, ***** điên cuồng ra tay đối với cơn gió dữ màu đen kia.

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm tính cả đám đông tộc nhân long phượng xa xa nhìn cảnh tượng Bàn Giả điều động thiên đạo chi uy đối địch, ai cũng sợ tới mức run rẩy. Bọn họ tất nhiên mỗi người đều có tu vi mạnh mẽ, nhưng đối mặt lửa giận của một cái thế giới, đối mặt thiên uy của một cái thế giới, cho dù Bàn Giả thế giới còn xa mới cường đại bằng Bàn Cổ thế giới, khí tức khủng bố hủy thiên diệt địa cỡ đó vẫn trấn áp bọn họ không thể động đậy.

Gió dữ màu đen bị Bàn Giả hành hung mang tính nghiền áp hồi lâu, cũng không biết hẩn lai lịch thế nào, tóm lại đó là một kẻ hầu như bị điên. Sau khi bị Bàn Giả đánh trọng thương, hẳn cũng không nghĩ tới đào tẩu, mà là trực tiếp tự bạo, sinh cái lưỡng bại câu thương với Bàn Giả.

Bị gió dữ màu đen đánh trọng thương, Bàn Giả còn chưa kịp mượn dùng lực lượng thiên địa khôi phục nguyên khí, đã bị Đại Tiêu Dao biến thành gió mát năm màu xâm nhập thân thể. Đám người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm mắt thấy Bàn Giả ở giữa không trung khàn cả giọng tru lên ước chừng nửa tháng, cuối cùng Bàn Giả chân linh bị Đại Tiêu Dao cắn nuốt, Đại Tiêu Dao chiếm cứ Bàn Giả nguyên linh, nắm giữ thiên đạo Bàn Giả thế giới vận chuyển.

Tới lúc đó, thật sự là lên trời không lối xuống đất không cửa, Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm tính cả đám đông long phượng tộc nhân dù muốn chạy trốn cũng không có chỗ mà chạy. Bàn Giả mượn dùng thiên địa chi lực, dễ dàng bắt sống bọn họ, sau đó Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm liền lâm vào trong ác mộng vô cùng tận.

Như Cơ Hạo nhìn thấy, Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm hoàn toàn không tự chủ

được, bọn họ biết rõ mình đang làm chuyện gì, nhưng bọn họ lại không khống chế được bất cứ động tác nào của mình.

Bàn Giả làm hai người bọn họ ghép thành một đôi, hầu như vắt cạn tinh huyết của Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, rốt cuộc thành công ở trong bụng Phượng Cầm Tâm thai nghén một thai nhi mạnh mẽ làm hai người bọn họ cũng cảm thấy sợ hãi.

“May mà, may mà, gặp các người... Nếu không...” Phượng Cầm Tâm mang theo một tia biểu cảm phức tạp, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình. May mắn gặp được Cơ Hạo, nếu không nàng đã bị đứa nhỏ của mình vắt khô toàn bộ lực lượng sinh mệnh hồn phi phách tán.

Ngao Lễ ở một bên không tim không phổi cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, tiếp tục kể lại tình hình của bọn họ.

Đại Tiêu Dao từ trong đầu bọn họ chiếm được tất cả ký ức về Bàn Cổ thế giới, lại từ trong trí nhớ của Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, thấy được các loại thiên tài địa bảo có thể đúc lại nhục thân long phượng hai tộc cất giữ.

Đại Tiêu Dao bức thiết muốn đúc lại nhục thân pháp thể của Bàn Giả, khôi phục lực lượng đỉnh phong của Bàn Giả để mình sử dụng, lập tức Mmang theo Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm thông qua truyền tống trận vượt giới lên vào Bàn Cổ thế giới.

Bởi vì Bàn Giả trời sinh thuộc tính là thủy, các thiên tài địa bảo có thể đúc lại nhục thân phượng hoàng nhất tộc thu được đa số là hỏa thuộc tính, Đại Tiêu Dao lập tức từ bỏ suy nghĩ đi Phượng tộc, dùng Ngao Lễ dẫn đường, bọn họ dễ dàng lên vào Long cung.

Các trưởng lão, cao tăng của Long tộc, thế mà không một ai ở Long cung, toàn bộ trọng địa yếu hại của Long tộc, trừ tầng tầng lớp lớp trận pháp cùng cấm chế phòng ngự nghiêm ngặt vô cùng, lực lượng phòng ngự loãng đến cực điểm. Mà các trận pháp cùng cấm chế phòng ngự đó, đối với Ngao Lễ tên trộm nhà này

mà nói tựa như không có tác dụng.

Đoàn người thuận lợi xâm nhập kho bí mật của Long cung, lại kinh ngạc phát hiện, toàn bộ thiên tài địa bảo có thể đúc lại nhục thân Long tộc cất chứa đều không thấy nữa. Đại Tiêu Dao đã khống chế một phần của kho bí mật, từ trong đầu hẳn biết được, sớm ở ba năm trước, cao tăng Long tộc đã mang theo các thiên tài địa bảo đó không biết đi làm gì.

Rơi vào đường cùng, Đại Tiêu Dao mang theo Ngao Lễ từ Long cung cuồn đi vài món trọng bảo.

Chính là ở trong quá trình cuốn đi trọng bảo, bọn họ còn bị tộc nhân Long tộc phát hiện, bị tộc nhân Long tộc lưu thủ Long cung vây công, Đại Tiêu Dao bị Bàn Cổ thế giới áp chế tuyệt đại bộ phận lực lượng còn có đoàn người Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm thiếu chút nữa đã hãm ở Long cung không thể thoát thân.

Dù là như thế, trừ một ít cao thủ đỉnh cao nhất bên cạnh Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm, hộ vệ đi theo bọn họ cũng phần lớn bị Long cung bắt sống.

Chuyện kể tiếp, là bọn họ một đường hốt hoảng chạy đến Quỳ Môn, biết chuyện đấu giá hội, lúc này mới muốn dùng trọng bảo Long cung đổi lấy thiên tài địa bảo thích hợp đối với Bàn Giả.

“Nói cách khác, người làm nội tặc... Bị phát hiện rồi?” Cơ Hạo nhìn Ngao Lễ mặt mày vui vẻ, không biết vì sao cao hứng như vậy, rất kinh ngạc hỏi hẳn: “Người không sợ cha mẹ người đánh chết người? Người còn ở nơi này vui cái gì thế?”

Sắc mặt Ngao Lễ chợt cứng đờ, hẳn chỉ lo cao hứng, cao hứng đưa nhỏ trong bụng Phượng Cầm Tâm là của hẳn, hẳn thật sự chưa nghĩ tới điểm đó—— đúng vậy, hẳn dẫn người ngoài lên vào Long cung, trộm đi Long cung trọng bảo, điểm chết người là đem sừng rồng tổ long biến thành Long Giác Kiếm cũng cầm đi rồi!

“Lão tử sẽ bị đánh chết!” Sắc mặt Ngao Lễ chột thê thảm, ‘Huych’ một cái từ trên ghế tựa trượt xuống, đặt mông ngồi trên mặt đất, sắc mặt ‘Vù’ một cái trở nên trắng bệch, trên trán không ngừng trượt xuống cả mảng lớn mồ hôi lạnh.

“Bản cung cũng không chạy đi đâu được!” Phượng Cầm Tâm trầm mặt, hai hàm răng bạc gắt gao cắn môi hừ hừ nói: “Bản cung theo người cùng nhau lên vào Long cung, lúc chúng ta đi kho bí mật trộm bảo bối, đã bị mấy lão bất tử kia bắt gặp... Trời ạ, bản cung thật sự không muốn sống nữa!”

Kêu ‘Ngao ngao’ một tiếng, Phượng Cầm Tâm hung hăng hướng trên bụng mình đánh một chưởng: “Bản cung sao lại xui xẻo như vậy chứ? “

“Đây là con của đại gia!” Ngao Lễ lập tức kêu la lên: “Cho dù chết, người cũng phải đem nó sinh ra cho ta rồi chết! Kêu cái gì? Kêu cái gì? chúng ta cũng không phải cố ý phản bội gia tộc...”

Cao giọng kêu vài tiếng, Ngao Lễ đột nhiên ‘Ngao ngao’ khóc rống lên: “Nhưng mà, đám lão bất tử kia, bọn họ không phân rõ phải trái... lão tử lần này sắp bị rút gân lột da, thật sự sắp bị rút gân lột da rồi. Nói không chừng, qua mấy chục năm nữa, giáp trụ long lân trên thân tên vô liêm sỉ nào đó chính là da lão tử luyện thành!”

Chương 1322: Thị Tộc Nhân

Phượng Cầm Tâm ngồi trên ghế, hai tay ôm cái bụng hơi nhô lên gần người.

Bên người nàng vờn quanh mấy cao thủ Phượng tộc, ai cũng mặt mày đau khổ, giống như vừa mới bị người ta cứng rắn hưởng trong mồm bọn họ nhét một trăm quả mật đắng. Dịch cay đắng cũng sắp từ trong lỗ chân lông bọn họ trào ra, da mặt mọi người đều xám ngắt.

Làm hộ vệ bên người tiểu công chúa Phượng tộc, bọn họ hộ tống một hoàng hoa khuê nữ đi ra du lịch, hộ tống một người mang bầu quay về trong tộc. lấy sự kiêu ngạo cùng không phân rõ phải trái nhất quán của Phượng tộc, có thể nghĩ bọn họ sẽ đối mặt xử phạt đáng sợ cỡ nào.

So với Phượng Cầm Tâm, Ngao Lễ cùng mấy cao thủ Long tộc càng cấp tốc vòng qua vòng lại trong phòng. Ngao Lễ hốc mắt đỏ bừng, hai hàng lệ nóng không ngừng phun ra, ‘tí tách’ không ngừng rơi xuống đất.

Nước mắt Long tộc chất chứa lực lượng cực kỳ thần diệu, đối với các loại thủy tộc tiến hóa và huyết mạch nâng cao có tác dụng kích thích thật lớn. Ngao Lễ khóc, mấy con tôm tinh nhỏ dưới trướng Hạ Mễ liền mang theo một cái bình ngọc, đi theo phía sau hẩn làm phép thu thập nước mắt hẩn lưu lại.

Ngao Lễ khóc thống khoái, mấy con tôm nhỏ kia thì cười đến không khép được miệng, thiếu chút nữa đã hoa chân múa tay.

Mau khóc, mau khóc, thêm chút nước mắt nước nhỏ ra —— mấy con tôm nhỏ nhìn chăm chăm Ngao Lễ đang khóc rống, hận không thể một đao đâm lên mông hẩn, cho hẩn chảy ra chút long huyết! Đây chính là chân long thuần huyết thống đó, một giọt long huyết nhằm chừng có thể khiến huyết mạch một con tôm nhỏ trực tiếp tiến hóa thành có thể so với giao long!

Nếu không phải đánh không lại Ngao Lễ, nếu không phải có Cơ Hạo và Hạ

Mẽ ở nơi này trấn áp, đám tôm nhỏ không biết trời cao đất rộng này nhằm chừng đã sớm ủa lên, hung hăng ở trên người Ngao Lễ cắn xuống mấy miếng thịt.

Khóc thật lâu, Ngao Lễ ‘Sụt sịt’ lắm lắm.

Phượng Cầm Tâm chỉ mang theo đứa nhỏ về nhà, chuyện này, nàng coi như là người bị hại, cho dù tộc trưởng Phượng tộc căm giận nữa, Phượng Cầm Tâm cũng lắm bị giam cầm trăm tám mươi năm là có thể thả ra.

Mà Ngao Lễ hẳn thì vui rồi. Cấu kết tà ma, xâm nhập trọng địa Long cung, ngầm chiếm trọng bảo Long tộc. Lấy mặt mũi Ngao Lễ hẳn thân là cửu thái tử của đương đại long hoàng, trọng bảo Long tộc bình thường bị hắn làm mất vài món, nhiều nhất bị đánh đau một trận sau đó giam giữ một ngàn hay tám trăm năm, đối với Long tộc tuổi thọ dài đằng đằng mà nói, loại trừng phạt này cũng không tính là gì.

Nhưng hắn đánh mất Long Giác Kiếm từng rồng tổ long luyện chế, đó là đồ đẳng thần thánh nhất không thể xâm phạm trong lòng toàn bộ Long tộc!

Cái này hầu như tương đương Ngao Lễ cấu kết người ngoài đập hồng từ đường Long tộc, trừ rút gân lột da bị đánh cho hồn phi phách tán, bản thân Ngao Lễ cũng nghĩ không ra mình còn có thể có kết cục tốt hơn!

“Xong đời rồi, xong đời rồi... Hắc, Đại Tiêu Dao kia thật sự là tai họa... Ông trời ở trên, sớm biết là kết cục như vậy, lúc ở Bàn Giả thế giới, đại gia nên ôm Tiểu Phượng nhi hung hăng làm thêm mấy buổi tối!”

Cơ Hạo bưng chén trà đang uống trà, đột nhiên nghe được tiếng Ngao Lễ tên khốn kiếp này lắm lắm, nước trà trong mồm hẳn sặc ở trong cổ họng, thiếu chút nữa bị sặc ngắc ngoải. Kịch liệt ho khan vài tiếng, tùy tay ném chén trà, Cơ Hạo liếc xéo Ngao Lễ một cái.

Được thôi, còn có tâm tình nghĩ loại chuyện này, vậy tiếp tục lo lắng đi!

Cơ Hạo là vĩnh viễn, tuyệt đối không có khả năng đi ra thừa nhận, là hắn đem Long Giác Kiếm làm mất. Thái Cực Thần Phong và Long Giác Kiếm đã chuyển hóa thành Bàn Cổ Long Văn, hắn muốn đem Long Giác Kiếm nhổ ra, điều đó cũng là không có khả năng!

Hắn cũng không dám tưởng tượng, nếu đám lão bất tử Long tộc kia biết Long Giác Kiếm là bị mình làm hỏng, Long tộc hắn là sẽ phát động toàn bộ tộc nhân đến tấn công Nghiêu Sơn thành nhỉ? Nghĩ về khung cảnh khủng bố đó, nhắm chừng sẽ không yếu hơn so với Cộng Công thị nhắc lên lần đại hồng thủy này chỗ nào đâu.

Cho nên...

Cơ Hạo thở dài một hơi, sờ sờ hai sợi râu tôm thật dài dưới cằm, chậm rãi nói: “Cái này, cũng không thể tính là lỗi của ngươi! Đều là tội Đại Tiêu Dao kia mắc phải, bảo bối kia, cũng là bị cô ta trộm ra, cuối cùng cũng là bởi vì cô ta mới không thấy bóng dáng!”

Nheo mắt, Cơ Hạo chậm rãi nói: “Ngao Lễ à, ngươi nếu cứ như vậy trở về Long cung, bầm thây vạn đoạn là khẳng định. Nhưng có phải, ngươi sẽ nhất định chết chắc hay không. Nếu, ngươi có thể tìm một chỗ dựa đủ mạnh, lại đem toàn bộ tội lỗi đẩy cho Đại Tiêu Dao, thật ra tội của ngươi cũng không quá lớn phải không?”

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm đồng thời nhìn về phía Cơ Hạo, Ngao Lễ ngẩng đầu lên, vừa rơi lệ, vừa kiêu ngạo vạn phần cười lạnh nói: “Trong thiên địa, còn có chỗ dựa so với Long tộc ta càng cường đại hơn sao? Đại gia ta chết chắc rồi... không có ai có thể bảo vệ đại gia!”

Cơ Hạo da mặt méo xệch, không hé răng.

Long tộc kiêu ngạo cùng nông cuồng vô liêm sỉ này, đến lúc này rồi, còn không ai bì nổi như vậy?

Được, vậy người cứ tiếp tục thấp thỏm lo âu đi, xem ở trên phần quen biết với người một hồi, xem ở trên phần Long Giác Kiếm là bị mình làm mất, Cơ Hạo quyết định, tương lai Long tộc thật muốn làm gia pháp, hẳn có thể cầu Vũ Dư đạo nhân ra mặt cứu Ngao Lễ.

Nhưng lời này hiện tại không thể nói, người cho rằng Long tộc là thế lực cường thịnh nhất trong thiên địa, không ai có thể từ trên tay Long tộc cứu người, như vậy người cứ tiếp tục khóc trời kêu đất, thấp thỏm lo âu đi. Chuyện này, Cơ Hạo tạm thời không nhúng tay.

Nâng chén trà lên, Cơ Hạo tiếp tục có tư có vị nhắm nháp trà xanh, nheo mắt nhẹ nhàng hát tiểu khúc sơn ca.

Ngao Lễ tiếp tục vòng quanh căn phòng, Phượng Cầm Tâm tiếp tục ngồi ở trên ghế gần người.

Lấy tính tình kiêu ngạo, đầu óc không đủ dùng của hai người bọn họ mà nói, Cơ Hạo cảm thấy, cảm xúc như vậy của một đôi ông bà này, nhắm chừng phải bảo trì một đoạn thời gian rất dài. Áp lực của Long tộc, Phượng tộc đó, chặc chặc, cũng không biết bọn họ còn có thể chống đỡ bao lâu.

Một tên lính tôm giáp xác màu lam đẹp đẽ, râu dài màu bạc trắng rạng rỡ sáng lên liên tục nhảy nhót vào phòng, tên lính tôm nhỏ lưng còng ‘Huych’ một cái quỳ rạp xuống đất, hướng Cơ Hạo liên tục dập đầu hành lễ: “Lão tổ tông, lão tổ tông, người ngài muốn chúng con theo dõi, chúng con hình như đã có phát hiện.”

Tên lính tôm nhỏ ngẩng đầu lên, cánh tay dài nhỏ hướng bên ngoài căn phòng chỉ chỉ: “Ngay vừa rồi, mấy huynh đệ ở trên đường đi dạo, một con cóc ghé vào trong vũng bùn nhão ngủ gật nói cho các huynh đệ, hẳn nhìn thấy có người vải đen che mặt đi ngang qua, nghe họ nói chuyện, trong những người đó có cái gọi là Vu Cổ, khí tức trên người làm người ta rất sợ hãi!”

Mắt Cơ Hạo chợt tròn tròn, nói giỡn, Vu Cổ?

Thủ lĩnh sơ vu nhất mạch ở ngoài Quỳ Môn, được xưng nhân tộc Vu Cổ thuật đệ nhất nhân Vu Cổ, hẳn thế mà tự mình lên vào Quỳ Môn?

Tình báo Hắc Thủy Ao Ao nhận được không giả, liên quân thị tộc ngoài Quỳ Môn, là thật sự muốn nội ứng ngoại hợp công phá Quỳ Môn sao?

Nheo mắt, sờ sờ cằm, Cơ Hạo hướng Hạ Mễ vẫy vẫy tay: “Hạ Mễ, đi Bạch Vũ bên kia nhận hàng, đem các giáp trụ, binh khí, cung tên các thứ, đều phát xuống cho bọn nhỏ đi. Thuận tiện, đem lính tôm, tướng cua có thể triệu tập tới được, còn có các tiểu yêu tộc duệ nhỏ yếu đều triệu tập lại, cứ nói dưới trướng Hạ Nhật đại vương ta thiếu nhân thủ, có bao nhiêu người đến đâu nhập vào đều hoan nghênh!”

Chấp tay sau lưng, đứng lên, sau khi hướng Hạ Mễ dặn dò vài tiếng, Cơ Hạo xách lên tên lính tôm nhỏ tới báo tin, thân thể nhoáng lên một cái chạy ra ngoài.

Ngao Lễ ngẩn ngơ, đột nhiên kêu to lên: “Này, này, người nói tìm cái chỗ dựa, người nói cho ta, ai là cái chỗ dựa này thế?”

Chương 1323: Đều Có Mưu Tính

Lúc ra khỏi căn nhà yêu cốt, Cơ Hạo đã biến thành một tên tôm tinh nhỏ rất không bắt mắt.

Giáp xác màu xanh xám, đầu bén nhọn, tay chân dài nhỏ, còn có lưng còng, mặc một bộ giáp gỗ rách nát vỏ Thiết Mộc chế thành, trong tay cầm một cây đoản thương xương cá lớn chế thành, co đầu rút cổ giống như một con chuột muốn đi ăn trộm trứng gà.

Ở trong một ao nước thối ven đường, nường thủy quang nhìn nhìn bộ dáng của mình hiện tại, Cơ Hạo cũng không khỏi than thở một tiếng.

‘Diễn’ chi đạo của Hoa đạo nhân quả nhiên lợi hại, thuật biến hóa Thiên Cương Địa Sát thật sự xảo diệu tuyệt luân. Bàn Cổ thế giới nhiều đại năng như vậy, Cơ Hạo từng tiếp xúc Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, còn có Minh đạo nhân, đều không truyền xuống đạo biến hóa như vậy.

“Có chút ý tứ, Hoa đạo nhân tâm địa gian xảo, thật sự là xảo diệu.” Cơ Hạo thấp giọng lẩm bẩm, đi theo lính tôm nhỏ dẫn đường, một trước một sau dán chân tường ven đường, lén lút đi về phía trước.

Đi nửa canh giờ, ven đường không ngừng có một số lính tôm, tướng cua, cóc yêu, cá chạch quái... các thủy tộc cấp thấp tu vi cực kỳ nông cạn thò râu ra, múa máy chỉ đường cho bọn họ. Theo phương hướng các tiểu yêu kia chỉ đường, Cơ Hạo cuối cùng đi tới trước một tòa nhà cực lớn dùng san hô dính vào nhau mà thành.

Mấy con quái cá mập hung tàn cầm đại đao đồng đỏ, hùng dũng oai vệ đứng ở cửa nhà, hung tợn nhìn chăm chú vào tất cả yêu ma quỷ quái qua đường. Có ai dừng lại một chút ở cửa chỗ bọn họ, bọn họ không nói hai lời xông lên chém một đao.

Trong tiếng rú thê lương, mấy tiểu yêu bị quái cá mập trước mặt mọi người băm thành mảnh vụn. Đám cá mập quái cười quái dị ‘Khắc khắc’, nhặt lên thi thể tiểu yêu bị băm thích ý nhét vào trong mồm nhai nuốt.

Rất nhanh, trên mặt đường phụ cận cái bóng quỷ cũng không sót lại.

Tên lính tôm nhỏ dẫn đường sợ tới mức co rụt đầu lại, cuộn mình ở góc tường tội nghiệp nhìn Cơ Hạo. Hắn bị đám cá mập quái đó dọa vỡ mật rồi, thật sự không dám đi tiếp về phía trước. Cho dù hắn biết tên lính tôm nhỏ theo mình là ‘Hạ Nhật lão tổ tông’ biến hóa thành, hắn cũng không dám đi về phía trước nữa.

Cơ Hạo lắc lắc đầu, vỗ vỗ đầu tên lính tôm nhỏ, ý bảo hắn tự trở về đường cũ.

Thân thể nhoáng lên một cái, Thái Cực Càn Khôn Kính vòng quanh thân thể xoay tròn, một đạo Thái Âm Thần Quang bao lấy thân thể, phối hợp độc môn ẩn thân chú của Hoa đạo nhân, Cơ Hạo ngênh ngang chấp tay sau lưng, đi thẳng về phía cửa tòa nhà kia.

Đến cửa, Cơ Hạo hơi sửng sốt, hắn nhìn nhìn cá mập quái thủ vệ, lại nhìn nhìn tường vây dày hơn một trượng, hắn đi đến trước tường vây cạnh cổng, ngẫm tưng một đoạn chú ngữ xuyên tường, đầu húc về phía trước, dễ dàng xuyên thấu tường vây, tiến vào trong sân.

Trong tường vây làm từ đá san hô trộn bùn lầy có ba tầng cấm chế bảo động trước, càng mai phục một pháp thuật cạm bẫy lực sát thương rất mạnh. Chú xuyên tường có một không hai Hoa đạo nhân nghiên cứu phát triển lại cực kỳ kỳ diệu, Cơ Hạo xuyên tường, ba tầng cấm chế, một cạm bẫy chưa bị chạm phải chút nào.

Trong sân đề phòng nghiêm ngặt, mấy chục con cá mập quái mặc trọng giáp phù văn kim loại chạy lui tới, từng đội ngư yêu ăn thịt người tính tình hung ác nhe răng trợn mắt ở trong sân lao ngang húc dọc, cái sân to lớn được canh gác

con muỗi cũng không bay lọt.

Đặc biệt khiến Cơ Hạo không nói nên lời là, trên nóc gian nhà chính trong sân, bám rậm rạp hơn một ngàn ốc biển quái to bằng vại nước. Đám ốc biển quái này gắt gao dính ở trên nóc nhà, trong giáp xác hơi nhấc lên hai con mắt cực lớn đảo ‘xọc xọc’, cảnh giác nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động ở bốn phía.

Nóc nhà đều bị đám ốc biển quái này lấp đầy, bất luận kẻ nào khế chạm vào nóc nhà, đều sẽ kinh động những kẻ tạo hình quái dị này.

Phòng bị nghiêm ngặt như thế, trong phòng tất nhiên đang làm việc không thể lộ ra với người ta. Cơ Hạo nheo mắt suy nghĩ một phen, hẳn càng thêm cẩn thận toàn lực thi triển thần thông, cẩn thận tránh đội ngũ tuần tra ngang dọc trong sân, lặng yên đi tới ngoài cửa lớn sảnh chính tòa nhà.

Một tấm màn châu quang bảo khí, hoa mỹ dị thường ngọc trai đen xâu chuỗi thành treo trên cửa chính, mỗi một hạt ngọc trai đen đều to bằng ngón cái, sâu trong ngọc trai đen bán trong suốt mờ lung, mơ hồ có thể thấy được các phù văn tinh xảo lóe lên.

Gió nhẹ thổi tới, rèm cửa ngọc trai hơi chớp lên, ngọc trai đen va chạm lẫn nhau phát ra tiếng vang thanh thúy, một đợt pháp lực dao động tinh tế tản ra, hóa thành một tấm lưới lớn vô hình đem cửa phong tỏa chắc chắn.

Cơ Hạo cẩn thận buông ra thần thức, rèm cửa ngọc trai này là một món bảo bối cực kỳ miễn cảm, hơi có ngoại lực chạm vào, sẽ lập tức dẫn nổ cấm chế cường đại trong đó, kinh động người trong phòng.

Nhìn chăm chú, trên vách tường căn phòng này cũng là u quang lóe ra, cấm chế trong vách tường so với tường vây ở sân nghiêm ngặt hơn đâu chỉ gấp trăm lần. Cơ Hạo cho dù có xuất phẩm xuyên tường chú có một không hai của Hoa đạo nhân, cũng không dám nói mình có thể xuyên thấu bức tường này tiến vào trong phòng.

“Xuyên tường chú không được, ta còn có bảo bối này.” Mi tâm nhoáng lên một đạo thanh quang, Thiên Địa Kim Kiều bao lấy Cơ Hạo, hư không xung quanh khê động, Cơ Hạo đã tiến vào căn phòng.

Trong phòng, ba trăm cái rương kim loại cực lớn xếp chỉnh tề, trong rương có cực phẩm vũ tinh, có các loại vũ phù uy lực cực lớn, có các loại vũ dược diệu dụng vô cùng. Cơ Hạo thậm chí ở bên trong nhìn thấy ‘Trường Sinh Dược’ mới nhất Vũ Điện nghiên cứu chế tạo ra, một liều ‘Trường Sinh Dược’ có thể khiến một phạm nhân kéo dài ba ngàn năm tuổi thọ, nếu là đại năng cấp Vũ Đế dùng, thì có thể hoãn lại vạn năm thanh xuân.

Trường Sinh Dược phối chế gian nan, nhất là nguyên vật liệu cực kỳ khó tìm, nay trong kho bí mật của Vũ Điện, cũng chỉ có ba liều Trường Sinh Dược được cẩn thận cất chứa, không có mệnh lệnh của Đế Thuấn tuyệt đối không ai có thể vận dụng. Ba liều Trường Sinh Dược này, là chuẩn bị cho các cao tăng chốt trung tâm mẫu nhất của liên minh bộ lạc nhân tộc, ví dụ như nói Chúc Long Quỳ nếu dương thọ sắp hết, lấy tư cách và sự từng trải của hắn là có thể nhận được một liều Trường Sinh Dược.

Toàn bộ Vũ Điện chỉ có ba liều, nay xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, lại là cả thảy mười liều Trường Sinh Dược bị thủy tinh màu đen phong ấn rất kín kẽ.

Trong phòng, một lão nhân già nua da đen chiếm cứ chính giữa, đôi mắt lục quang mơ hồ, vạn phần tham lam nhìn đủ loại đỉnh cấp kỳ trân dị bảo trưng bày trong ba trăm rương kim loại, nhất là mười liều Trường Sinh Dược, càng khiến hắn thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Vu Cổ ngồi chễm chệ ở một bên, trong tay thường thức một phần quyền trục da rồng chế thành.

Lắc lắc quyền trục, Vu Cổ lớn tiếng cười nói: “Hắc Thủy lão tổ, thôi đi, còn do dự cái gì? Đáp ứng điều kiện của sơ vụ nhất mạch ta, cho dù Cộng Công thị chết hết, Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc của ngươi vẫn có thể hưởng thụ vinh hoa

phú quý. Ừm, nhìn xem địa kế văn thư ta mang đến cho người, địa bàn sơ vu nhất mạch ta chọn lựa cho người, so với lãnh địa Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc các người nay ở Bắc Hoang còn lớn hơn gấp ba!”

Cười ‘Khì khì’ vài tiếng, Vu Cổ nheo mắt hung dữ nói: “Chúng ta cũng không cần người làm gì, chẳng qua là bảo người làm việc người nên làm! Dem Hữu Sào thị, Cùng Tang thị, Quỷ Xa nhất tộc, còn có cái gì Cao Dương thị, Vân Dương thị, Vu Thường thị, Toại Nhân thị a... đem người của bọn hăn giết nhiều một chút!”

Dùng sức vỗ quyền trục trong tay, Vu Cổ trầm giọng nói: “Người chỉ cần cam đoan, cuối cùng Quỷ Môn là tộc nhân sơ vu nhất mạch ta công phá, về sau tộc nhân của người ăn no uống say, sơ vu nhất mạch ta bảo đảm!”

Chương 1324: Âm Sát Vu Cổ

Nghe xong Vu Cổ nói, Cơ Hạo cảm thấy một trận trào phúng nồng đậm, càng có một sự bi ai xâm nhập cốt tủy.

Sơ vu nhất mạch, thị tộc cường đại có thể xưng là khởi nguyên vu đạo của nhân tộc, lấy ‘vu’ làm họ, có được nội tình gia tộc khủng bố, ở lúc nhân tộc gặp đại kiếp nạn, bọn họ cân nhắc không phải như thế nào toàn lực giúp nhân tộc vượt qua kiếp nạn, mà là các loại cản trở, chèn ép thị tộc khác, giành ích lợi cho mình.

Dốc hết lực lượng Vu Điện, chỉ có thể phối chế ba liều Trường Sinh Dược, Vu Cổ thế mà lại thoải mái đưa ra mười liều.

Nội tình sơ vu nhất mạch, thậm chí so với Vu Điện tập trung tinh anh các bộ lạc nhân tộc mà thành còn hùng hậu hơn. Thị tộc cường đại như vậy, ở lúc cuối cùng nhân tộc trị thủy, bọn họ nghĩ là như thế nào suy yếu viễn cổ thị tộc khác, như thế nào để nhà mình cướp đoạt công lao!

Như vậy nhân tộc thị tộc tồn tại, đối với nhân tộc mà nói có chỗ tốt gì?

Ngón tay có chút ngứa ngáy, Cơ Hạo đột nhiên cảm thấy, mình tựa như đã lây tật xấu của Vũ Dư đạo nhân, lúc nhìn ai không vừa mắt, mười ngón tay đều sẽ ngứa, sau đó cảm giác ngứa ngáy này rất nhanh truyền khắp toàn thân, cuối cùng ngay cả trong cốt tủy cũng bắt đầu ngứa.

Hận không thể rút ra Bàn Cổ Long Vãn, đem Vu Cổ bổ chết ngay tại chỗ!

Một kiếm bổ xuống, nhất định toàn thân sáng khoái! Loại cảm giác sướng khoái lâm li đó, nói không chừng còn có thể kích thích đạo tâm mình tăng vọt một đoạn.

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ khoanh mình ở chính giữa đại sảnh, đen sì, khô

quất cười ‘Khì khì’: “Nhân tộc các người... bắt đầu từ khi lão tổ ta giao tiếp với các người, vẫn chưa từng thay đổi. Nhiều anh hùng hảo hán như vậy, lão tổ cũng hâm mộ không thôi... may mắn trong nhân tộc còn có không ít người như Vu Cổ trưởng lão người, nếu không thiên địa vạn tộc khác, là không còn đất dung thân nữa.”

Cười ‘Khanh khách’ quái dị, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ chỉ vào Vu Cổ cười nói: “Nếu nhân tộc mỗi người đều là Đế Thuấn, mỗi người đều như Tự Văn Mệnh, mỗi người đều như các anh hùng hảo hán khiến lão tổ cũng hâm mộ không thôi, Hắc Thủy Huyền Xà chúng ta, còn có Tương Liễu, Côn Bằng, Vô Chi Kỳ, Hoành Công Ngự, Tu Xà, Vực lão quỷ, Bắc Minh lão giao kia, đời đời con cháu đã sớm thành nô lệ của các người!”

Vu Cổ hừ lạnh một tiếng, trên khuôn mặt già khô gầy lộ ra một tia tức giận: “Hắc Thủy lão tổ, người là hồng hoang đại năng, xem như tiền bối của chúng ta, đừng ở nơi này đùa bỡn ngôn từ. Một câu thôi, được, hay là không được?”

“Vu Cổ ta cũng sống không ít năm, từng thấy rất nhiều sự tình. Người phải biết, khẳng khẳng một mực đi một con đường tới cuối cùng, cuối cùng đều sẽ chết thê thảm vô cùng. Chân đạp hai thuyền, mới là vững chắc nhất!” Vu Cổ trầm mặt, quái thanh quái khí hướng Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ khuyên bảo.

Cơ Hạo bước tới phía sau Vu Cổ, chưa phát ra một chút thanh âm, chưa lộ ra nửa dấu vết. Bàn Cổ Long Văn vô thanh vô tức từ lòng bàn tay hần nâng lên, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, mũi kiếm từng tắc một hướng về phía sau gáy Vu Cổ.

Chân đạp Thất Tinh Bộ, Cơ Hạo thật cẩn thận điều chỉnh vị trí của mình.

Một kiếm đâm chết Vu Cổ, thuận thế một kiếm bổ chết Hắc Thủy Huyền Xà, Cơ Hạo muốn tranh thủ làm mười phân vẹn mười, cho nên vị trí giữa hần và Hắc Thủy Huyền Xà, Vu Cổ liên đặc biệt quan trọng. Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ rất mạnh, dù sao cũng là hồng hoang cự yêu, một trong tám đại trọng thần dưới trướng Cộng Công thị, hơn nữa là lấy sức mạnh lớn vô cùng, thân thể cường hãn

nổi danh.

Cơ Hạo đã có mười phần lòng tin, chỉ cần một kiếm đánh bất ngờ thành công, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ cũng không ngăn được sự sắc bén của Bàn Cổ Long Văn.

Mũi kiếm chậm rãi đâm ra, Cơ Hạo cũng đi tới góc độ hần hải lòng nhất, một kiếm đâm vào sau đầu Vu Cổ, thuận thế vung kiếm, kiếm thế có thể cực kỳ trôi chảy chặt đứt cổ Hắc Thủy Huyền Xà.

Thu tâm, liễm khí, ổn định tâm thần, không có nửa điểm sát khí tiết ra, Bàn Cổ Long Văn chậm rãi để ở trên làn da sau gáy Vu Cổ. Nơi mũi nhọn đi qua, mấy sợi lông màu xám trắng của Vu Cổ đã vô thanh vô tức bị cắt thành hai đoạn, bản thân Vu Cổ lại chưa phát hiện chút nào.

‘Chi chi’ một tiếng, trong cơ thể Vu Cổ đột nhiên truyền đến tiếng côn trùng kêu vang bén nhọn, một khí tức sâu bọ hung hăng ngang ngược, dã man phóng lên cao.

Hai tay Cơ Hạo thuận thế đẩy, Bàn Cổ Long Văn ‘Phập’ một tiếng xuyên thủng sau gáy Vu Cổ, mũi kiếm cheo chéo từ trán hần phá cơ thể mà ra, đường đường đại trưởng lão sơ vu nhất mạch, ngay trước mặt Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ bị một kiếm ám sát.

Lực lượng hủy diệt khủng bố chỉ Long Giác Kiếm có như nước lũ xâm nhập thân thể Vu Cổ, như bẻ gãy nghiền nát phá hủy toàn bộ khiếu huyết và kinh lạc trong cơ thể hần. Chín ngôi sao lớn màu xanh lục trong cơ thể Vu Cổ sáng lên hào quang chói mắt, bản mạng vu tinh của hần giận dữ phát tác, một làn nước lũ màu xanh lục cuốn ngược lên.

Đôi tay Cơ Hạo run lên, lực lượng hủy diệt phá hủy tất cả của Long Giác Kiếm va chạm thật mạnh ở trên bản mạng vu tinh của Vu Cổ, lực lượng tinh tú màu xanh lục bị đánh tan thành mây khói, chín bản mạng vu tinh âm âm tan rã, ba mươi sáu con bản mạng cổ trùng của Vu Cổ giấu ở trong vu tinh cũng bị cắt

nát.

Thân thể phụ cận ngực bụng Vu Cổ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, từng luồng lực lượng tinh tú màu xanh lục như thác nước chảy ngược, mang theo tiếng nổ vang nặng nề hướng bầu trời phóng đi. Trên bầu trời Quỳ Môn, chín ngôi sao cực lớn màu xanh lục ở ban ngày ban mặt sáng lên, ánh sao của chúng xuyên thấu mây đen thật dày, chiếu sáng sông núi trong phạm vi trăm vạn dặm.

Vu Cổ thét chói tai khàn cả giọng, linh hồn hắc đã sụp đổ, hắc đã chết, nhưng thân thể hắc vẫn duy trì sinh mệnh lực cường đại, thân thể hắc vẫn đang xuất phát từ bản năng phát ra tiếng rít đinh tai nhức óc.

Hắc cũng là tồn tại cường đại nửa bước Vu Thần, mà hắc cách đột phá Vu Thần cảnh so với Cơ Hạo còn gần hơn rất nhiều, tu vi hắc, bản mạng vu tinh lực của hắc càng mạnh hơn Cơ Hạo rất nhiều rất nhiều.

Lực lượng bản mạng vu tinh mệnh mông như biển trong cơ thể hắc bị chín hồng hoang tinh thần trên bầu trời rút về, dòng lũ màu xanh lục cuộn cuộn xé rách hư không, hóa thành chín cột sáng đội trời đạp đất bốc thẳng lên trời. Thân thể hắc ở dưới bản mạng vu tinh lực trùng kích điên cuồng thét chói tai, tứ chi giống như động kinh kịch liệt nhảy lên.

Thân thể mạnh mẽ cấp nửa bước Vu Thần, cho dù máu thịt giữa ngực bụng đều bị vu lực khổng lồ của bản mạng vu tinh chấn vỡ, trừ phi là Cơ Hạo tiếp tục phá hoại, nếu không khối thân thể này của Vu Cổ ít nhất có thể tiếp tục giữ lại mấy ngàn vạn năm mà sẽ không mục nát, hư hoại.

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ hoảng sợ hét lên một tiếng.

Đại sảnh tiếp khách hắc và Vu Cổ liên thủ bày ra tầng tầng cấm chế, thế mà có thể ù ù cạc cạc toát ra một người, hơn nữa còn một kiếm đánh chết Vu Cổ!

Trời ạ, Vu Cổ chính là tồn tại cường đại cấp nửa bước Vu Thần, vu bảo cấp

Vu Đế tầm thường căn bản khó có thể thương tổn một sợi lông của hắn, có thể một kiếm xuyên thủng xương sọ cứng rắn nhất của hắn, bảo kiếm trên tay lính tôm này rốt cuộc là bảo bối phẩm cấp nào?

“Lính tôm? Con mẹ nó là một tên lính tôm!” Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ càng muốn nhảy dựng lên vỗ giết Cơ Hạo, nhưng sau khi hắn thấy rõ bộ dáng Cơ Hạo, pháp lực toàn thân hắn chợt tiết ra —— Vu Cổ thể mà bị một lính tôm một kiếm đâm chết?

Vu Cổ này sẽ không là con mẹ nó một tên giả mạo chứ?

Sơ vu nhất mạch sẽ không là muốn vu oan hãm hại mình chứ?

Nhưng mình vốn đã là kẻ địch với nhân tộc, kiếm tên Vu Cổ giả hãm hại mình? Không có ý nghĩa nhỉ? Mình chém giết nhiều nhân tộc nữa, cũng là có công không có tội nhỉ?

Trong đầu Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ một mảng hỗn loạn.

Cơ Hạo bật hơi cất tiếng, học lính tôm ngày thường ‘Y y nha nha’ lớn tiếng kêu quái dị, thân thể xoay tròn, hai tay vung kiếm tàn nhẫn vô cùng hướng Hắc Thủy Huyền Xà bổ tới.

Lưỡi kiếm, hướng tới cổ Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ!

Chương 1325: Mười Hai Giới Tới

Hắc Thủy Huyền Xà Lão tổ phát ra tiếng thét chói tai thê lương, oán độc, hai mắt phun lửa nhìn về phía Cơ Hạo.

Không kịp né tránh, không kịp dịch chuyển, một kiếm Cơ Hạo ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần, một kiếm đem Vũ Dư kiếm đạo hần được truyền thừa suy diễn đến cực hạn trước mặt. Nơi kiếm quang tới, hư không đọng lại, thời gian đông lại, mi tâm đạo mâu Cơ Hạo mở ra, thần quang trong veo như nước chiếu rọi hư không, hần có thể nhìn thấy các luồng ánh sáng sắc sỡ trước lưỡi kiếm bị chặt đứt.

Bị chém nát, là pháp tắc!

Cơ Hạo chém ra một kiếm này, ba ngàn đại đạo của Bàn Cổ thế giới đều tạm lánh mũi nhọn, gợn sóng pháp tắc ba ngàn đại đạo diễn sinh mà ra ở trước kiếm quang ngưng tụ thành ánh sáng như thực chất, mắt thường có thể thấy được, có thể dùng thần thức trực tiếp tìm hiểu cảm ngộ, bị Bàn Cổ Long Văn lần lượt chặt đứt.

Một kiếm phá vạn pháp, một kiếm này của Cơ Hạo mơ hồ có vài phần khí tượng của Vũ Dư đạo nhân.

Tuy là mượn dùng uy lực khủng bố của Bàn Cổ Long Văn mới chém ra một kiếm vạn pháp lui tránh, Cơ Hạo lại toàn bộ tâm thần đều đắm chìm ở trong một kiếm tiếp cận hoàn mỹ này. Kiếm quang chém nát một gợn sóng pháp tắc, cảm ngộ của Cơ Hạo đối với pháp tắc tương ứng liền sâu thêm một phần.

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ trực diện một kiếm này thì gương mặt vắn vẹo, sợ tới mức hồn vía lên mây.

Một kiếm thế không thể đỡ như vậy, càng có một uy áp khủng bố làm hần từ thân thể đến linh hồn đều không thể phản kháng nhắm vào đầu nghiêng áp xuống.

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ là nhóm sinh linh đầu tiên trong thiên địa, đại năng trong hồng hoang, hẳn chỉ có ở trong thế giới hồng hoang nguyên thủy nhất, mới mơ hồ từng cảm nhận được khí tức tương tự.

Đó là Bàn Cổ thánh nhân sau khi khai thiên tích địa, bị ba ngàn vạn hỗn độn thần ma vây công, bất hạnh ngã xuống.

Thân thể sụp đổ của Bàn Cổ thánh nhân hóa thành thiên địa vạn vật của Bàn Cổ thế giới, lúc một ít mảnh vỡ tàn phá trên người hẳn còn chưa hoàn toàn tan rã, để lại ở trong thiên địa các tia khí tức của bản thân Bàn Cổ thánh nhân. Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ ở trong thế giới hồng hoang từng cảm nhận được khí tức giống như đúc, đây là khí tức thuộc về Bàn Cổ thánh nhân.

Bàn Cổ Long Văn nhắm vào đầu đánh xuống, Cơ Hạo ngậm vận Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vận Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi năm chiêu hợp nhất, một luồng hỗn độn chi khí cuồn cuộn từ đỉnh đầu hẳn lao ra, mơ hồ có xu thế ngưng tụ thành một bóng người cao lớn.

Ở trong mắt Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, hẳn lại đã thấy một người khổng lồ đội trời đạp đất cầm một cây rìu lớn, gào thét hướng vào đầu hẳn bổ xuống.

Không thể trốn tránh, không thể né tránh, hư không phong ấn, thời gian đông lại, tất cả thần thông bí pháp đều bị hoàn toàn áp chế. Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ thét chói tai khàn cả giọng: “Ba thành tinh huyết cùng tu vi của lão tổ ngưng tụ thành phân thân, thế mà không tránh được một kiếm này của ngươi! Hãy xưng tên ra, để lão tổ chết được rõ ràng!”

“Ta là một tên lính tôm không bắt mắt!” Cơ Hạo cười khề ‘Ha ha’, lưỡi kiếm hung hăng đảo qua cổ Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ.

Cái đầu cực lớn bay lên, hai con long ảnh trong Bàn Cổ Long Văn hơi lóe lên một mảng u quang, đầu và thân thể Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ ‘Oành’ một cái hóa thành một mảng lớn tro bụi bay đi.

Trước Quỳnh Môn, trên mây đen phạm vi mấy trăm dặm, bản thể Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ cuộn mình ở trong mây đen giăng co với liên quân mấy chục thị tộc nhân tộc, thân thể khoan thành xà trận thật lớn đường kính mấy trăm dặm, trong con người hung quang bắn ra bốn phía đột nhiên nhảy dựng lên, thân thể căng ra như một cây gậy gỗ, trong mồm không ngừng phun ra lượng lớn máu đen.

“Là ai, là ai, là ai có thể một chiêu phá diệt phân thân của lão tổ?” Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ khàn cả giọng, lại mang theo vạn phần hoảng sợ rống giận. Hắn dùng ba thành tinh huyết cùng tu vi ngưng tụ thành phân thân, trừ phi đại năng cấp Vu Thần của nhân tộc tự mình ra tay mới có thể đánh bại.

Cho dù lão bất tử cấp Vu Thần của nhân tộc tự mình ra tay, một mình một người nhiều nhất làm bị thương nặng phân thân của hắn, tuyệt đối không thể một đòn đã phá hủy hắn.

Lấy thực lực Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, mọi thứ phân thân hắn gặp được, hắn đều có thể nắm giữ rõ ràng, bất cứ chi tiết nào cũng không thể gạt được mắt hắn.

Nhưng hắn đã tổn thất một khối phân thân, thực lực bản thân chịu tổn hại thật lớn, bản thể càng bị thương nặng, phân thân hắn lại chưa thể truyền về bất cứ tin tức nào. Bản thể hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền hoàn toàn mất đi liên hệ với phân thân, sau đó tinh huyết, pháp lực toàn thân chợt tổn hao nhiều.

“Là ai, là ai?” Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ điên cuồng hét chói tai, hóa thân một đám mây đen rợp trời rợp đất hướng bên trong Quỳnh Môn phóng đi.

Liên quân mấy chục thị tộc nhân tộc đang tấn công Quỳnh Môn mắt thấy Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ phát cuồng, thế mà không để ý chiến cuộc trực tiếp rời khỏi chiến trường, vô số chiến sĩ nhân tộc hưng phấn đến cực điểm ngửa mặt lên trời hét dài, trống trận đánh như sấm sét, vô số chiến sĩ hô khẩu hiệu hướng Quỳnh Môn xung phong.

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ nổi điên, đám xà tử xà tôn kia của hắn nhất thời rối loạn đầu trận tuyến, vô số Hắc Thủy Huyền Xà bối rối một phen, lại không cách nào ngăn cản thế công cuồng dã của liên quân thị tộc nhân tộc, trong lúc nhất thời binh bại như núi đổ, chập vật hướng bên trong Quỷ Môn rút về.

“Toàn quân xông lên, sau khi công phá Quỷ Môn, dựa theo số lượng chém đầu, lại tính quân công!” Quỷ Xa Thanh Thảo, Cùng Tang Thánh, Hữu Sào Ngu, cùng với cao tăng Cao Dương thị, Vu Thường thị, sơ vu nhất mạch các đại thị tộc về sau ùn ùn hò hét, hưng phấn dị thường hướng phía trước công kích mãnh liệt.

Trong Quỷ Môn, Cơ Hạo vung tay lên, ba trăm cái rương kim loại Vu Cổ lấy ra bị hắn quét sạch, sau đó thân thể nhoáng lên một cái, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi hiện trường. Hắn vừa cấp tốc rút lui, vừa nhanh chóng biến hóa thân hình.

Vừa mới lui ra không đến trăm dặm, một cơn lốc màu đen từ trên trời giáng xuống, cơn lốc màu đen chất chứa kịch độc hung hăng đánh trúng tòa nhà lớn vừa này, chỉ nghe một tiếng vang lớn, vô số cương phong màu đen tản ra, thủy tộc yêu ma lấy hàng trăm vạn để tính ở trong cương phong màu đen chợt hóa thành xương khô bay xuống.

“Hắc, thủ đoạn thật lợi hại, Hắc Thủy Huyền Xà nổi điên rồi!” Cơ Hạo nheo mắt cười lên, tổn thất ba thành tinh huyết cùng pháp lực, đối làm bất luận kẻ nào cũng sẽ nổi điên nhỉ? Nhất là ở loại thời khắc mấu chốt đòi mạng này, đột ngột tổn thất nhiều tinh huyết, pháp lực như vậy, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ thực lực sụt giảm, hắn rất có thể hoàn toàn ngã xuống trong lần tai kiếp đại hồng thủy này.

“Bảo bối, may mà có người!” Vừa cười lạnh, Cơ Hạo vừa khẽ vuốt Bàn Cổ Long Vãn, tán thưởng vài câu, đem nó thu về trong cơ thể.

May có Bàn Cổ Long Vãn, Cơ Hạo cũng không ngờ lực sát thương của nó

khủng bố như thế, một kiếm xuống, thế mà đánh ra thanh thế khủng bố của một kiếm phá vạn pháp, ba thành tinh huyết cùng pháp lực của Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ ngưng tụ thành một khối phân thân, thế mà hoàn toàn không ngăn được, nháy mắt đã hóa thành tro bụi.

“Khá lắm, thực sự khá lắm!”

Không tiếc lời tán thưởng Bàn Cổ Long Văn, Cơ Hạo thả chậm tốc độ, dùng tốc độ chạy trốn của thủy yêu bình thường hưởng chỗ ở của mình lao đi.

“Là ai... Rốt cuộc là ai?” Một con Hắc Thủy Huyền Xà to lớn vô cùng từ trong gió đen hiển lộ thân thể, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ từ trong gió đen nâng lên hơn phân nửa đoạn thân thể, thân thể dài đến mấy vạn dặm loạn vũ, cắn nát mây đen trên đây trời.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, Bàn Cổ thế giới chợt kịch liệt chấn động một lần.

Mọi người đều ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn về phía chân trời lệch hướng đông bắc, ở nơi đó, bầu trời Bàn Cổ thế giới nứt ra một lỗ thủng hình tròn đường kính có thể hơn vạn ức dặm, nước lũ cuộn cuộn đang không ngừng từ trong lỗ thủng hình tròn đó đổ ngược vào.

Sau đó lại rung lên một cái, trên bầu trời phía tây nam Bàn Cổ thế giới, có một lỗ thủng hơn vạn ức dặm tương tự vỡ ra.

Tiếng vang lớn ‘Thùng thùng’ không ngừng, trong chớp mắt trên bầu trời Bàn Cổ thế giới, mười hai lỗ thủng thật lớn tấp nập xuất hiện, nước lũ ngập trời chảy ngược, vô lượng hơi nước hoá thành các luồng cương phong ngang ngược ập vào Bàn Cổ thế giới.

‘Ha ~~~’!

Từ sâu trong lòng đất Bàn Cổ Thế giới truyền đến một tiếng kêu rung trời tương tự như nhân tộc vui vẻ cười to.

Chương 1326: Khóa Không Mà Phán

Hồng Mông mệnh mông, khôn cùng hỗn độn.

Thủy triều hỗn độn khủng bố đánh vào nhau, từng mảng ánh sáng chói mắt kéo dài mấy ngàn ức dặm, ngẫu nhiên trong vầng sáng mắt thường nhìn thấy được vô số hỗn độn sinh linh thân thể to lớn, hình thù kỳ quái giãy dụa rống giận.

Vượt qua khôn cùng hỗn độn, vượt qua vô số thế giới lớn nhỏ, một hỗn độn sinh linh to lớn hình dạng như con sứa, đường kính đầu đạt tới trăm vạn dặm, phía dưới cái đầu có mấy chục vạn xúc tu trong suốt to to nhỏ nhỏ, dài dài ngắn ngắn, trong thân thể không ngừng tản mát ra kỳ quang năm màu hét giận dữ lao qua một vòng lỗ xoáy hỗn độn khổng lồ, cắm đầu từ trong một mảng biển mây đục ngầu lao ra.

Hỗn độn sinh linh khổng lồ, mỹ lệ, không thể tưởng tượng lao tới trên không một thế giới sơn minh thủy tú, vô số xúc tu điểm một cái, thần quang năm màu dày đặc như mưa mang theo tiếng xé gió bén nhọn hướng trong một mảng đại dương mệnh mông chính giữa thế giới này đánh xuống.

Một nam tử trung niên mặc trường bào màu đen, nửa thân trên bọc một cái hộ tâm giáp màu đồng xanh mê ly, mặt vuông tai to, tràn ngập uy nghiêm đang đứng ở trên mặt biển, chân đạp hai con hắc long, nhìn sóng lẫn tăn trên mặt biển lâm vào trầm tư.

Vô số thần quang màu sắc rực rỡ nhằm vào đầu hạ xuống, nam tử trung niên ngẩng đầu lên, trào phúng hướng sinh linh dạng con sứa khổng lồ kia cười lạnh một tiếng.

“Nghịch chương, vạn năm trước khinh người quá đáng, hôm nay người lại đến chịu chết, Cộng Công thị ta sao có thể tha cho người thêm chút nào nữa?” Hai con hắc long dưới chân ngửa mặt lên trời thét dài, thân thể run lên hóa thành

hai thanh loan đao thật lớn toàn thân đen sì, bị Cộng Công thị búng ngón tay, hai luồng hồ quang dạng trắng non màu đen dài đến mười vạn dặm phóng lên cao, lạng lẽ không một tiếng động xẹt qua thân thể con sứa khổng lồ.

Vô số luồng thần quang năm màu bị hồ quang màu đen bổ vỡ, thân thể con sứa khổng lồ vô thanh vô tức vỡ ra, từng mảng dịch năm màu long lanh trong suốt không ngừng từ trong cơ thể nó phun ra.

“Tiên thiên ngũ quang thần thủy tinh hoa! Hay, hay, tu vi của ta, hẳn là có thể tiến một bước nữa!” Cộng Công thị nhìn dịch năm màu ở đỉnh đầu rơi xuống như mưa tầm tã, hưng phấn hoa tay múa chân ngửa mặt lên trời hét dài. Hẳn há mồm dùng sức hút một cái, vô số dịch năm màu ùn ùn chui vào trong mồm hẳn, khí tức của hẳn từng bước tăng vọt, ở phía sau hẳn dần dần có hư ảnh sóng biển vô biên hiện lên.

“Tiên thiên hỗn độn dị bảo Hắc Long Trảm! Ha ha ha, quả nhiên là bảo bối tốt!” Cùng lúc cắn nuốt dịch năm màu, hai tay Cộng Công thị điểm một cái, hai luồng hồ quang màu đen dạng trắng non càng bay càng xa bất đắc dĩ ngâm nga một tiếng, chậm rãi bay ngược quay về.

Cộng Công thị tóm lấy hai đạo hắc quang, lớn tiếng quát: “Nghịch chương, nếu không phải bản thân tôn đem bọn người từ trong tuyệt cảnh kia mang ra, các người bao giờ mới có thể nếm được máu tươi? Bản thân tôn đã lãng phí ngàn năm thời gian ở trên thân các người, nếu còn không khuất phục...”

Một tiếng vang lớn từ đỉnh đầu Cộng Công thị truyền đến, thủy nguyên linh khí nồng đậm đến không thể tưởng tượng hóa thành thủy triều như thực chất phá vỡ hư không đỉnh đầu hẳn, từ xa xói rột vào thân thể hẳn. Phía sau hẳn, một con Vực toàn thân đỏ rực ngửa mặt lên trời hét dài, thân thể Vực càng lúc càng rõ ràng, mà thân hình Cộng Công thị thì dần dần mơ hồ.

Cộng Công thị kinh hãi vạn phần dậm chân hoan hô: “Được rồi, được rồi... đứa nhỏ của Cộng Công thị ta, đây là đứa nhỏ đời thứ mấy, rốt cuộc được rồi!

Ha ha, có thể trở về rồi, rốt cuộc có thể rời khỏi hỗn độn hư không chết tiệt này, bản thân tôn rốt cuộc có thể trở về!”

“Bàn Cổ thế giới non xanh nước biếc, Bắc Minh đầm lầy lớn núi băng cánh đồng tuyết, còn có các tiểu nha đầu kiều mỹ động lòng người ở Bàn Cổ thế giới, rượu mạnh nóng rát, thịt nướng thơm phức. Ha ha ha, rốt cuộc sắp rời khỏi hỗn độn chết tiệt này!”

“Cộng Công thị ta sắp trở lại rồi, ta sắp trở lại rồi! Ha ha ha, Bàn Cổ thế giới, từ hôm nay trở đi, phải thờ Cộng Công thị ta vi tôn!”

Hầu như cùng chớp mắt đó, ở trong hư không xa xôi khoảng cách không đo đếm được, hư không đỉnh đầu một nam tử đồ đen cao vạm vỡ, cầm trường kích màu đen, đang cùng mấy chục hỗn độn sinh linh chém giết đầm máu cũng sụp đổ.

Thủy nguyên linh khí cuồn cuộn hóa thành các đợt thủy triều, không ngừng rót vào thân thể hắc, nam tử đồ đen vốn đã có chút cạn kiệt tinh lực ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng thét cuồn cuộn như rồng, chấn động khiến mấy chục hỗn độn sinh linh chém giết với hắc gần trăm năm cảnh giác lui bước.

Một con Vực toàn thân màu đỏ rực dần dần hiện lên từ phía sau nam tử đồ đen. Thân hình Vực càng lúc càng rõ ràng, mà thân hình nam tử đồ đen thì càng lúc càng mờ hồ. Vực ngoại hình dữ tợn hung ác liếc một cái nhìn thấy mấy chục hỗn độn sinh linh, nó lập tức há mồm, từng ngụm khói độc cát độc giống như bão táp trút ra ngoài.

“Ha, các người còn có khí lực chém giết sao?” Nam tử đồ đen cầm trường kích, nhìn mấy chục hỗn độn sinh linh rống giận dữ tợn: “Bảo bối bản thân tôn bị các người cướp đi, trả lại!”

Thân thể nhoáng lên một cái, bên cạnh có vạm vỡ sáng to phóng lên cao, nam tử đồ đen được vô cùng vô tận thủy nguyên linh khí trong hư không truyền đến bổ sung, thực lực đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Thủy nguyên linh

khí vẫn cuồn cuộn ập tới càng ngang ngược tràn ngập thân thể hần, thúc đẩy pháp lực tu vi của hần không ngừng tăng lên.

Trường kích chớp lên, kéo theo hơn trăm triệu tia sáng lạnh chói mắt, sóng nước cuồn cuộn hóa thành vòng xoáy to lớn như hố đen, lao một cái đã đem hỗn độn sinh linh cũng cạn kiệt tinh lực cuốn vào.

Hàn quang đâm loạn, một hỗn độn sinh linh thân thể khổng lồ nhất, hình dạng như cốc và tôm hùm hỗn hợp rú thảm một tiếng, bụng nó bị trường kích xé rách, một viên bảo châu to bằng cái vại nước, toàn thân vẫn vít bảo quang từ trong bụng nó bay ra, bị nam tử đồ đen tóm trong tay.

“Ha ha ha, Vạn Quân Thần Châu, một độn có lực lượng vô biên, có uy thế thiên địa sụp đổ. Có được viên bảo bối này, bản thánh tôn quay về Bàn Cổ thế giới... Ngai báu thiên đế thiên đình, hần có bản thân tôn... hần có một chỗ của bản đế!” Nam tử đồ đen càn rỡ ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, thân hình dần dần ở trong vạn trượng sóng nước tiêu tán không dấu vết.

Trong hỗn độn vô biên, tổng cộng hai mươi bảy nam tử đồ đen hoặc đang ở trong thế giới nào đó ngẫu nhiên gặp được thăm dò, hoặc ở trong hỗn độn hư không mệnh mệnh xuyên qua sưu tầm, hoặc điên cuồng chém giết đang với hỗn độn sinh linh...

Đến từ Bàn Cổ thế giới, vô cùng vô tận thủy nguyên linh khí phá không mà tới, rót vào thân thể bọn họ, cấp tốc khôi phục pháp lực của bọn họ, càng có thiên phú thần thông ‘Di Hình Hoán Vị’ của con cháu Vực tổ, đem bọn họ từ xa xâm dịch chuyển về Bàn Cổ thế giới.

Trong hai mươi bảy người, có một người đi cách Bàn Cổ thế giới xa nhất, hần càng trong lúc vô ý xuyên qua mười mấy cái vòng xoáy hỗn độn trong Hồng Mông hư không, vượt qua khoảng cách cực kỳ xa xôi. Khi Vực tổ chuẩn bị phát động thần thông ‘Di Hình Hoán Vị’, vị tổ tiên Cộng Công thị này đột nhiên toàn thân cứng đờ, vạn phần kinh hãi nhìn hỗn độn không gian mệnh mệnh vô biên

phía trước hẳn.

Một điểm sáng màu vàng phá vỡ hỗn độn vô biên chiếu rọi tới, kim quang cấp tốc khuếch tán ra, trong chớp mắt đã húc vỡ thủy triều hỗn độn trong phạm vi ước vạn dặm.

Một tòa thành trì to lớn toàn thân kim bích huy hoàng, cạnh dài không thể đo được, như một con thuyền khổng lồ húc vỡ hỗn độn triều tịch cuộn cuộn, dùng một loại tốc độ cực kỳ đáng sợ cấp tốc xuyên qua ở trong Hồng Mông hư không.

Tường thành bốn phía của tòa thành trì này cao tới nghìn trượng, ở trên tường thành tháp cao dựng sừng sững rậm rạp.

Trên tháp cao hầu như có cái thế vượt qua tầng mây từng mảng thần quang hào quang vạn triệu như mặt trời, trong mỗi một vầng thần quang, đều có một con mắt dựng thẳng cực lớn uy nghiêm nhìn chung quanh.

“Dị tộc... Thành trì... Ở trong Hồng Mông hư không này!” Vị Cộng Công này gầm gừ: “Bản thân tôn, không lẽ, đã đến gần quê hương của dị tộc? Trời ạ, trong tòa thành này, có thể cất chứa bao nhiêu quân đội dị tộc! May mà, may mà, bọn hắn không phải hướng về phía Bàn Cổ thế giới!”

Trong tiếng cảm khái, thân hình Cộng Công thị tiêu tán, chỗ ban đầu xuất hiện một con Vực thể tích khổng lồ toàn thân đỏ rực.

Chương 1327: Cột Mốc — Bàn Cổ!

Vô tận Hồng Mông, hỗn độn hỗn loạn.

Thành trì màu vàng to lớn đến mức không thể tưởng tượng phát ra kim quang khôn cùng, nơi đi qua Hồng Mông mở ra, hỗn độn bình ổn, địa thủy hỏa phong hỗn loạn trở nên nhu thuận, hỗn độn chi lực pha tạp hóa thành dòng suối nhỏ trong vắt, vạn phần mềm mại lướt qua phụ cận thành trì.

Trên tường thành, phía dưới các tòa thần tháp kim bích huy hoàng, giáp sĩ uy mãnh khoác trọng giáp màu vàng lui tới hành tẩu, ngẫu nhiên có hỗn độn cự thú xui xẻo không cẩn thận đi ngang qua tòa thành trì màu vàng này, lập tức sẽ có một vị giáp sĩ hét lớn một tiếng, tùy tay kéo trường cung.

Kim quang hiện lên, máu thịt bay tứ tung, từng con hỗn độn cự thú bị chém giết, vô số con thuyền màu vàng tạo hình tinh xảo bay lượn lui tới, đem chém giết da, thịt, máu, xương hỗn độn cự thú phân loại vơ vét hết, vận trở về trong thành chứa đựng. Nơi thành trì màu vàng đi qua là một mảng gió tanh mưa máu, không có một đầu hỗn độn cự thú Có thể Đào thoát bọn họ liệp sát.

Trong thành, nơi trung tâm, mấy trăm tòa thần điện to lớn, huy hoàng, như ngọn núi màu vàng uy nghiêm đứng sừng sững.

Toàn thân thần điện dùng tinh thạch bán trong suốt màu vàng đúc ra, mỗi thời mỗi khắc đều hướng bốn phương tám hướng tản mát ra vô cùng vô tận ánh sáng và nhiệt độ. Người tu vi bình thường căn bản không thể tới gần thần điện, sẽ bị nhiệt độ cao khủng bố hóa thành tro tàn.

Trên quảng trường xung quanh thần điện, vô số chiến sĩ mặc trọng giáp lui tới tuần tra, ở dưới kim quang đáng sợ của thần điện chiếu rọi, da thịt các chiến sĩ đó đều bị chiếu rọi mờ hồ trong suốt, có thể nhìn thấy cốt cách cùng kinh lạc dưới da thịt bọn họ.

Trong một tòa cung điện to lớn nhất, trên đài cao hơn mặt đất gần trăm trượng, trên một cái ngai báu bằng ngọn núi nhỏ, toàn thân điêu khắc vô số kỳ hoa dị thảo, chạm trổ hoa lệ đến cực hạn, khắp nơi đều là hoa văn chạm rồng, một nam tử tuần lẫm mặc trường bào màu vàng đoan đoan chính chính ngồi, neho mắt nhìn một mảng hư không hỗn loạn ngoài cửa điện mở rộng.

Đài cao đến mặt đất, trên từng đoạn bậc thang, vô số tộc nhân Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc mặc trường bào màu vàng dựa theo địa vị cao thấp nghiêm nghị đứng hầu, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn mấy lão nhân Tu tộc đang bận rộn trong đại điện.

Mấy lão nhân Tu tộc cũng mặc trường bào màu vàng, đang vây quanh một tòa máy móc cấu tạo cực kỳ phức tạp bận rộn.

Vô số chi tiết máy móc tinh tế đến cực điểm lơ lửng ở không trung, trung tâm cỗ máy khổng lồ này là lớn nhỏ không đồng nhất mấy ngàn mảnh thủy tinh. Trong đó mảnh thủy tinh bé nhất chỉ có một thước khối, vô số phù văn mang theo ánh sáng lấp lánh chói mắt, đang như thác nước từ trên những miếng thủy tinh nho nhỏ đó chảy xuống.

Mà một miếng thủy tinh lớn nhất đường kính khoảng nghìn trượng, trên miếng thủy tinh dày tới mấy trượng một mảng u quang minh mông lóe lên, trong miếng thủy tinh mỗi đường cong, mỗi điểm sáng màu sắc khác nhau, từng cái đồ án lớn nhỏ hình tam giác, hình tròn, hình chữ nhật không ngừng lóe lên.

Vài tiếng ‘Tích tích’ truyền đến, một lão nhân Tu tộc ngẩng đầu lên, rất cung kính hướng nam tử áo bào vàng ngồi trên ngai báu hồi bẩm: “Chủ nhân, vừa rồi nam tử đồ đen kia, đỉnh đầu hắt trào ra linh khí thủy thuộc tính số liệu thủy nguyên lực Bàn Cổ thế giới độ tương tự cực cao chúng ta lúc trước chứa đựng.”

“Nam tử đồ đen kia, hẳn là đến từ Bàn Cổ thế giới.”

Lão nhân Tu tộc kính cẩn hướng nam tử áo bào vàng nói: “Nam tử đồ đen đã biến mất, lưu lại sinh vật màu đỏ kia. Bọn hắc hắc là sử dụng ‘Đoái vị’ bí pháp

kỳ dị nào đó, dùng sinh vật màu đỏ này thay thế nam tử kia, đem nam tử đó dịch chuyển trở về Bàn Cổ thế giới.”

Nam tử áo bào vàng trên ngai báu chậm rãi mở hai mắt.

Giống với nhân tộc Bàn Cổ thế giới, nam tử áo bào vàng chỉ có một đôi mắt lấp lánh như tinh tú, không như Ngu tộc ba mắt, không như Già tộc bốn mắt, càng không có năm con mắt như Tu tộc.

Lúc đôi mắt nam tử áo bào vàng mở ra, ánh sáng ở toàn bộ thành trì màu vàng đều trở nên ảm đạm, chỉ có đôi mắt hắt tản mát ra kim quang mãnh liệt đáng sợ, chiếu sáng cả tòa thành trì màu vàng to lớn không thể tưởng tượng.

“Dân bản xứ Bàn Cổ thế giới, các sinh linh chưa khai hóa đó, bọn hăn có thực lực đến nơi đây? Xem ra, là hăn vận khí không tệ.” Nam tử áo bào vàng cười cười trào phúng, nhẹ nhàng vung tay lên: “Đem sinh vật màu đỏ kia bắt sống, cầm đi giải phẫu kỹ.”

Cười lạnh lùng, nam tử áo bào vàng như có chút đăm chiêu nói: “Lấy tiêu chuẩn văn minh của Bàn Cổ thế giới, bọn họ không có ‘Đoái vị’ bí pháp quá cao minh, cho nên, đây là một loại thiên phú thần thông vận dụng xảo diệu. Nam tử kia không có loại thần thông này, như vậy chính là sinh vật màu đỏ kia trời sinh có ‘Đoái vị’ bí pháp... đáng giá nghiên cứu kỹ một phen.”

Một lão nhân Tu tộc đứng ở trên bậc cao của đài cao, hai tay nâng một quyển sách thủy tinh thật dày đột nhiên cười: “Chủ nhân, tra được rồi, sinh vật màu đỏ này, hăn là một loại sinh linh kỳ dị của Bàn Cổ thế giới, tên gọi ‘Vực’.”

“Vực, có thể Hàm Sa Xạ Ảnh, người trúng bệnh nặng, thống khổ không chịu nổi, cuối cùng bởi hao hết tinh khí mà chết. Vực tổ, thủy hệ sinh linh, lúc Bàn Cổ thế giới mở ra, nhóm hồng hoang sinh linh đầu tiên được tạo hóa chi khí của Bàn Cổ Thế giới mà sinh, một trong tám đại trọng thần của Cộng Công thủy tộc.”

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, lão nhân hướng nam tử áo bào vàng gật gật đầu: “Chủ nhân, Cộng Công thị, chính là bọn hăn đang chấp hành kế hoạch ‘dẫn đường’ của Đế Thích Sát đại nhân. Mười hai cái thủy thế giới được lựa chọn kỹ càng dung hợp với Bàn Cổ thế giới, do đại trận dẫn đường chúng ta thiết kế tản mát ra dao động, vừa lúc có thể bị ‘Hư Không Thần Kính’ của chúng ta phát hiện, dẫn đường chúng ta đến Bàn Cổ thế giới.”

Nam tử áo bào vàng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Ồ, nói như vậy, Cộng Công thị bị chúng ta coi là quân cờ, bọn hăn cũng không cam lòng tịch mịch. Lợi ích Đế Thích Sát hứa hẹn cho bọn hăn, còn chưa đủ để thỏa mãn lòng tham của bọn hăn? Có thể tiến vào Hồng Mông hỗn độn, to to nhỏ nhỏ coi như là cao thủ.”

Khẽ lắc đầu, nam tử áo bào vàng lạnh nhạt nói: “Chẳng qua, bọn hăn cho dù đem các cao thủ đó triệu hồi, lại có giá trị gì? Khi chúng ta đến Bàn Cổ thế giới, thế giới này... chỉ có thần phục.”

Chậm rãi đứng dậy, nam tử áo bào vàng nhìn về phía tòa Hư Không Thần Kính kết cấu tinh diệu mà phức tạp kia, thỏa thuê mãn nguyện nói: “Tỉ mỉ mưu tính lâu như vậy, rốt cuộc, rốt cuộc đem Bàn Cổ thế giới nắm giữ ở trong tay. Quan trọng nhất, không có những kẻ chết tiệt kia tranh đoạt với ta, toàn bộ tài nguyên của thế giới này, đều sẽ là của một mình ta.”

“Đế Thích, Da Ma, Phạm, Bà La, Bì, Diêm Ma, Già Lâu...” Nam tử áo bào vàng nhẹ nhàng băng quơ nói ra một cái lại một cái dòng họ gia tộc mười hai chấp chính gia tộc Ngũ triều Bàn Cổ thế giới, vạn phần khinh miệt cười lạnh: “Các người dám sa cơ thất thế, tiểu quý tộc kia, các người làm sao dám, làm sao có thể có dã tâm như vậy, chiếm lấy một cái đại thế giới không tòi!”

“Đại thế giới cho dù là ta cũng động lòng không thôi. Đại thế giới hoàn mỹ, hoàn chỉnh, chưa từng chịu bất cứ sự phá hủy nào, đại thế giới làm ta có khả năng bước ra một bước đó. Các người con cháu của những kẻ sa cơ thất thế, các người cũng xứng?”

“Các người vất vả đem tọa độ của thế giới này ẩn giấu nhiều năm như vậy, nhưng xét đến cùng, nó thuộc về ta rồi!”

Trên một miếng thủy tinh lớn nhất của Hư Không Thần Kính, một quả cầu ánh sáng khổng lồ đủ mọi màu sắc lặng yên hiện lên.

Mười hai vầng sáng nho nhỏ màu trắng lấy một cái vị trí kỳ dị bám vào ở mặt ngoài quả cầu ánh sáng khổng lồ, vầng sáng nhỏ không ngừng phóng ra các làn sóng màu trắng sữa, làn sóng mười hai vầng sáng phát ra giao hội ở một khối, liền như hải đăng trên biển lớn đêm tối phóng ra ánh sáng loá mắt.

“Cột mốc —— Bàn Cổ thế giới, toàn lực xuất phát!” Nam tử áo bào vàng cười rất ôn hòa: “Ta đã sốt ruột không chịu được, chờ đợi thu gặt rồi!”

Chương 1328: Đại Lễ Đón Gió

Khi mười hai thủy thể giới va chạm Bàn Cổ thể giới, hoặc là nói, Bàn Cổ thể giới bắt đầu cắn nuốt mười hai miếng thịt béo tự động đưa lên cửa, Cơ Hạo, còn có toàn bộ sinh linh trong ngoài Quỷ Môn, đều theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Bầu trời nứt ra mười hai cái lỗ thủng thật lớn, thủy nguyên linh khí cuộn cuộn hóa thành làn sóng thực chất trút xuống.

Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận sắp kết thúc công việc hoàn mỹ, hơi nước cuộn cuộn đang không ngừng chảy về phía Quy Khư phía sau chín đại long môn, mưa tầm tã ở Bàn Cổ thể giới đã yếu đi rất nhiều. Mười hai cái thủy thể giới đột nhiên buông xuống, mưa to làm người ta hít thở không thông, làm người ta tuyệt vọng, so với lúc trước càng mãnh liệt hơn gấp trăm lần, ngàn lần gào thét từ trên cao rơi xuống.

Cơ Hạo ngơ ngác đứng ở chính giữa đường cái chợ Quỷ Môn, nhìn các cột nước đường kính vài dặm, mấy chục dặm, mấy trăm dặm từ trên trời giáng xuống, nhìn từng cơn sóng to vạn trượng như thác nước từ bầu trời trút xuống.

Trận mưa to này, không nhìn thấy giọt nước, chỉ có các cột nước to to nhỏ nhỏ rơi xuống, chỉ có mảng lớn đầu sóng gào thét vỗ xuống.

Sóng nước cuộn cuộn điên cuồng va chạm sông núi Trung Lục thể giới, một số ngọn núi không quá chắc chắn ầm ầm vỡ vụn, các ngọn núi lơ lửng ở bầu trời không chịu nổi áp lực nước cực lớn, xiêu xiêu vẹo vẹo từ trên trời giáng xuống, hung hăng va chạm trên mặt đất.

“Thần uy Cộng Công đại nhân!” Vô số thủy yêu vui sướng, điên cuồng giơ cánh tay, khàn cả giọng hướng tới bầu trời lớn tiếng hò hét.

“Cộng Công đại nhân thần uy!” Vô số tiểu yêu còn chưa thể hóa thân thành

người, vẫn giữ lại hình thái chủng tộc ban đầu đều ngửa mặt lên trời gào rống, mơ hồ không rõ tán tụng sự vĩ đại của Cộng Công thị.

Đại yêu, cự yêu số lượng đông đảo cười yêu vân, nhắc lên sóng to, hoan hô nhảy nhót hướng bầu trời lao lên. Từng đợt sóng to đáng sợ vỗ ở trên thân bọn hắn, lại không cách nào tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với bọn hắn. Bọn hắn thoải mái xuyên qua sóng to, tự do tự tại ở trong các cột nước ra ra vào vào.

Bọn hắn càng thi triển thiên phú thần thông, để nước dâng lên trăm dặm trên đất bằng, các tòa bình đài do nước lũ ngưng tụ thành gào thét xông lên, vô số thủy yêu đứng ở đỉnh chớp sóng nước đục ngầu hưng phấn vung binh khí lớn tiếng gào rống.

Tiếng rít ‘Tê tê’ từ cách đó không xa truyền đến, Cơ Hạo chợt ngừng đầu nhìn tới.

Đó là phòng ốc Dư Xích chiếm cứ, mấy chục lão Vực yêu đứng ở nóc nhà, hiện ra nguyên hình, đang vui sướng ở trong làn nước vắn vẹo thân thể mập mạp, phun ra từng ngụm khói độc cát độc. Các lão Vực yêu đó hưng phấn đến cực điểm, không để ý chút nào khói độc cát độc mình phun ra theo sóng nước truyền nọc độc bốn phương, lính tôm tướng của phụ cận đã ngã xuống vô số.

“Đồ chết tiệt!” Cơ Hạo âm thầm mắng một câu, thân hình lóe lên tới bên cạnh đám lão Vực yêu hưng phấn thái quá, Bàn Cổ Long Văn tùy tay vung lên, mấy chục lão Vực yêu nhất thời thành mảnh vụn.

Tay trái nắm, phóng, một đạo Thái Âm đạo lôi tuôn ra, máu thịt các lão Vực yêu tính cả cát độc dịch độc khủng bố trong cơ thể theo một trận tiếng gầm nặng nề hoàn toàn thành bột. Cơ Hạo nhìn thoáng qua Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ xa xa đang vắn vẹo thân thể khổng lồ thét dài hoan hô, một cước đạp vỡ nóc nhà, xâm nhập trong căn phòng.

Thủy nguyên linh khí khổng lồ đang không ngừng hướng căn nhà này hội tụ đến, tế đàn chính giữa căn phòng như một cái hố đen, đang không ngừng cắn

nuốt thủy nguyên linh khí cuộn cuộn đến. Dư Xích bị Cơ Hạo âm thầm xuống tay bất tỉnh tựa chéo ở trên tế đàn, da mặt vẫn trắng bệch như trước.

Lạnh lùng nhìn thoáng qua Dư Xích, Cơ Hạo không nói một tiếng vung ra một kiếm, một luồng lực lượng hủy diệt xâm nhập thân thể Dư Xích, khiến thân thể hắn nổ thành một mảng lớn tro tàn màu xám.

Tế đàn không ngừng tản mát ra linh khí dao động kịch liệt, một đợt dao động mạnh mẽ hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, lấy thực lực của Cơ Hạo cũng khó ở cạnh tế đàn đứng vững bước chân. Thân thể ba con Vực cuộn mình ở trên tế đàn kịch liệt run rẩy, thân hình bọn họ chậm rãi trở nên mờ lung mơ hồ, ở đỉnh đầu bọn họ, ba bóng người mặc đồ đen, cao lớn khôi ngô đang chậm rãi ngưng hiện.

“Hoan nghênh trở lại Bàn Cổ thế giới!” Cơ Hạo nhìn ba cái bóng người dần dần hiện lên nhếch miệng cười, chín thanh Hóa Huyết Phi Dao U Minh giáo chủ đưa tặng bay lên, hóa thành chín tia máu nhỏ bé lao vào tế đàn.

Trước đó vài ngày, Vũ Dư kiếm ý Cơ Hạo mai phục trước ở trong tế đàn leng keng nổ vang, nhanh chóng hòa hợp một thể với Hóa Huyết Phi Dao. Ở dưới Vũ Dư kiếm ý dẫn dắt, tám thanh Hóa Huyết Phi Dao xuyên thấu qua không gian dao động mật mờ trong tế đàn, lặng yên xuất hiện trong tế đàn đối ứng trong tám long môn phía sau Quỳ Môn.

“Chúng ta, đã trở lại!” Trên tế đàn trước mặt Cơ Hạo, một nam tử cao lớn mặc hộ tâm giáp màu đen, hai tay phân biệt nắm một thanh loan đao màu đen ngửa mặt lên trời hét dài: “Cộng Công thị ta đã trở lại! Ha ha ha, Thần Nông thị, năm đó các người bức chúng ta tiến vào Hồng Mông, tìm kiếm sào huyệt dị tộc, các người tuyệt đối không thể ngờ được, chúng ta còn có một ngày trở về!”

“Ha ha ha, không tiến vào Hồng Mông hỗn độn, không biết bên trong đáng sợ. Không có phương hướng, không có đường, tất cả đều dựa vào vận khí! Nhưng Cộng Công nhất tộc ta tự có bí pháp quay về Bàn Cổ thế giới, các người

thì sao? Các người sớm đã cốt nhục thành tro rồi nhỉ?” Một nam tử đồ đen thân hình cao lớn khác cũng ngửa mặt lên trời kêu vui vẻ, hân hoan xoay người, hướng nam tử đồ đen mặc hộ tâm giáp kính cẩn hành một lễ.

“A cha, ngài còn sống? Ha ha ha, chúng ta đều bình an vô sự!” Nam tử đồ đen vui mừng ngửa mặt lên trời hét dài.

“Đồ vô liêm sỉ, chỉ nhận được a cha người sao? còn quên ta a thúc này rồi hay sao?” Trên tòa tế đàn này, một nam tử đồ đen cuối cùng hưng phấn gào rống: “Đại huynh, người bình an là tốt rồi, còn có tiểu tử thối này của người. Ha ha ha, chúng ta đều không sao, chúng ta đều không sao, chúng ta đều trở về...”

‘Phập’ một tiếng, Cơ Hạo vung Bàn Cổ Long Vãn, một bước đến trên tế đàn, không nói một tiếng một kiếm đâm xuyên qua ngực tên ‘A thúc’ này.

Hai cái long ảnh mơ hồ trong Bàn Cổ Long Vãn lóe lên, tiếng rống gầm trầm thấp chấn động màng tai người ta đau nhức. Thân thể ‘A Thúc’ kịch liệt chấn động, thân thể hắn còn chưa hoàn toàn quay về Bàn Cổ thế giới, thân hình còn mang theo một tia mờ lung kịch liệt chấn động, lại căn bản không thể làm ra đánh trả hữu hiệu.

“To gan!” ‘A cha’ mặc hộ tâm giáp tức giận rít gào.

“Người, người, người là ai?” Một vị Cộng Công thị cuối cùng khàn cả giọng rít lên, hung tợn vung nắm đấm muốn đánh mạnh vào Cơ Hạo, nhưng thân thể bọn hắn đang thông thả ‘quay về’ Bàn Cổ thế giới, hắn căn bản không có sức vung nắm đấm.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, ta không thể để các người quay về Bàn Cổ thế giới!” Cơ Hạo nhìn ba vị Cộng Công thị, trầm giọng nói: “Các người, vẫn là trở về đi thì hơn. Cho dù bị lạc ở trong Hồng Mông hỗn độn, cho dù hồn phi phách tán, phải không?”

‘Ông’ một tiếng, Vũ Dư kiếm ý Cơ Hạo mai phục trong tế đàn phát ra, mượn

dùng lực lượng Hóa Huyết Phi Dao bộc phát ra.

Vô số luồng huyết quang nhỏ bé giăng ngang dọc trên tế đàn, điên cuồng xé rách thân thể Cộng Công thị. Không chỉ có một tòa tế đàn này, trên tám tòa tế đàn của tám đại long môn khác, đều có Hóa Huyết Phi Dao biến thành huyết quang tương tự phun trào ra.

Hai mươi bảy vị Cộng Công thị còn chưa hoàn toàn quay về Bàn Cổ thế giới, thân thể còn đan xen giữa hư ảnh cùng thực thể, bọn họ thân thể bị sắc bén dị thường, bị Hóa Huyết Phi Dao ác độc tuyệt luân xé rách ra vô số vết thương.

Tiếng rống giận đinh tai nhức óc từ trên bầu trời truyền đến: “Các người lũ phế vật này, đang làm gì? Bảo vệ tế đàn, bảo vệ tế đàn!”

Chương 1329: Kiểm Trảm Huyền Xà

Rất xa xôi, rất xa xôi.

Hai mươi bảy vị Cộng Công đời trước, bọn họ cách Bàn Cổ thế giới quá mức xa xôi.

Cho dù lấy thiên phú thần thông của Vực tổ, phối hợp mười hai thủy thể giới xâm nhập Bàn Cổ thế giới cung cấp thủy nguyên linh khí vô cùng vô tận, hai mươi bảy vị Cộng Công muốn hoàn toàn quay về Bàn Cổ thế giới, ít nhất cần thời gian mười hơi thở.

Mười hơi thở, không quá lâu.

Mười hơi thở, cũng không tính là ngắn, đủ cho Cơ Hạo mai phục trước thủ đoạn, khiến hai mươi bảy vị Cộng Công đang ở trạng thái Di Hình Hoán Vị, không có chút sức phản kháng bị thương nặng thậm chí là giết chết.

Ngày thường, thời gian mười hơi thở chớp mắt đã trôi qua. Cộng Công thị bố trí thủ đoạn, chín đại long môn, chín chỗ tế đàn, mượn dùng địa mạch linh khí mệnh môn trong chín đại long môn, do Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận dẫn động yểm hộ, người ngoài căn bản không có khả năng biết bố trí của hắn.

Không biết, thì không thể ngăn cản, thời gian mười hơi thở nhoáng lên một cái đã qua, đủ để các tiền bối Cộng Công nhất tộc của hắn bình yên quay về Bàn Cổ thế giới.

Ngại là Cơ Hạo chính là khắc tinh của Cộng Công nhất tộc. Cơ Hạo lén vào Quỷ Môn, sớm phát hiện Dư Xích cùng một đám Vực yêu tồn tại, càng âm toán Dư Xích, lén vào tế đàn, bày ra mai phục trước.

Chín thanh Hóa Huyết Phi Dao bị Vũ Dư kiếm ý thúc dục, đao quang màu máu giăng ngang dọc xé rách thân thể đám Cộng Công thị, để lại ở trên người

bọn họ các vết đao sâu tới tận cốt tủy. Uế khí đáng sợ của U Minh Huyết Trì không ngừng rót vào thân thể bọn họ, nhanh chóng lẫn làm một thể với huyết khí toàn thân bọn họ, tiến tới lấn vào lục phủ ngũ tạng cùng cốt tủy của bọn họ.

Đám Cộng Công thị gào thét khàn cả giọng, thống khổ liên thanh kêu thảm. Kế hoạch của thủy tộc tuyệt không có sơ hở như thế, sao lại xuất hiện sơ hở lớn như vậy? Cộng Công thị đang ở thiên đình tọa trấn, hẳn rồi cuộc là muốn triệu hồi tiền bối của mình chinh phục Bàn Cổ thế giới, hay là tiểu tử này phản bội tổ tiên, muốn đem bọn họ đám tổ tông này bầy chết?

U Minh giáo chủ lấy Huyết Trì đại đạo luyện chế Hóa Huyết Phi Đao, quá ác độc, quá tàn nhẫn, Huyết Trì tinh khí dơ bẩn lẫn vào trong cơ thể, mang đến thống khổ so với khổ hình lăng trì còn đáng sợ hơn nữa.

Đám Cộng Công thị cảm thấy thân thể của mình đang thông thả hòa tan, giống như ngọn nến đặt ở cạnh lò lửa, đang hòa tan từng điểm, từng tia.

Một tiếng rít dài kinh thiên động địa xa xa truyền đến, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ tọa trấn Quỳnh Môn tức giận nhìn về phía phòng ốc chỗ tế đàn. Hắc rống giận khàn cả giọng, thân thể dài đến mấy vạn dặm chưa làm ra bất cứ biến hóa gì, giống như một cây cột lớn đen sì nhắm vào đầu đập xuống.

Thân thể khổng lồ xé rách hư không, mang theo từng mảng cương phong màu đen nặng nề rơi xuống. Thân thể Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ cách mặt đất còn mấy chục dặm, cương phong màu đen đã đem hơn phân nửa kiến trúc trong chợ Quỳnh Môn ép tới mức vỡ nát.

Cách vách phòng ốc chỗ tế đàn, Hạ Mễ lớn tiếng kinh hô, mang theo mấy chục tiểu tôm tít tinh chặt vật chạy ra khỏi phòng. Tôm giới bật nhảy, Hạ Mễ mang theo một đám tiểu tôm tít tinh liên tục liều mạng nhảy, lóe lên mấy cái đã chạy ra thật xa.

Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm kinh sợ giận dữ đàn xen quát mắng, mang theo mấy chục cao thủ hộ vệ chặt vật chạy ra khỏi phòng.

Ngao Lễ lửa giận ngập trời ngẩng đầu, vốn đang muốn chửi ầm lên vài câu, nhưng khi hần nhìn thấy thân thể khổng lồ nhằm vào đầu nện xuống thuộc về Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, một lão ma đầu thân thể mạnh mẽ, thần thông quảng đại, thời thái cổ hồng hoang dám đối nghịch với Long tộc, Ngao Lễ không rên một tiếng ôm lấy Phượng Cầm Tâm rời đi, đầu cũng không quay lại dùng tốc độ nhanh nhất hướng xa xa chạy trốn.

Trên không nóc nhà đã bị cương phong màu đen chắn vờ, Cơ Hạo nhìn cũng không thém nhìn Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ nhằm vào đầu nện xuống một cái, Bàn Cổ Long Văn liên tục vung lên, Cơ Hạo sạch sẽ lưu loát bổ xuống đầu ba vị Cộng Công thị.

Hần giơ lên đầu tên ‘A cha’ kia trong ba vị Cộng Công thị, ngẩng đầu lên hướng bầu trời ngửa mặt thét dài:

“Cộng Công thị, nhìn thấy chưa? Đây là tổ tiên đời thứ mấy của ngươi? Ta đã chặt đầu bọn hần, đến đi, đến giết ta!”

Vô số đạo cuồng lôi từ trên cao hiện lên, chiếu sáng cột nước bay xuống từ khắp trời. Tiếng rống giận dữ của Cộng Công thị từ chân trời rất xa truyền đến, nhưng hần cũng chưa xuất hiện, hần cũng chưa bởi vì ba vị tổ tiên chết mà toát ra liều mạng với Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, Cộng Công thị không xuất hiện, vậy không còn gì tốt hơn!

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ ở đỉnh đầu nện xuống, cách thân thể Cơ Hạo chỉ có không đến nghìn trượng! Cương phong mãnh liệt chấn động đại địa, Quỷ Môn được vô số địa mạch chi lực gia cố, trở nên gần như không thể phá vỡ kịch liệt lắc lư, trên mặt đất nứt ra vô số vết nứt nhỏ bé.

Cơ Hạo chỉ tay, Bàn Cổ Chung hóa thành một luồng khí hỗn độn phóng lên, thân chuông bành trướng tới trăm trượng, hào quang bắn ra xung quanh bảo vệ thân thể Cơ Hạo.

Thân thể Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ nện thật mạnh ở trên Bàn Cổ Chung, chỉ nghe một tiếng chuông ngân ù ù vang lên, trong Bàn Cổ Chung phun ra ra vô số làn sóng màu sắc hỗn độn, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ phát ra tiếng kêu đau kinh sợ giận dữ đan xen!

Bàn Cổ Chung vang, địa thủy hỏa phong hoá thành hỗn độn vô biên, nơi làn sóng hỗn độn trong Bàn Cổ Chung phun ra đi qua, lân giáp của Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ vỡ ra, da thịt sụp đổ, từng mảng lớn máu thịt hóa thành các luồng khí tức hỗn độn tiêu tán, trên thân thể dài đến mấy vạn dặm của hắn, có một đoạn máu thịt dài hơn ngàn dặm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, lộ ra xương khớp đen sì bên trong nó.

“Đây là cái gì? Đây là cái gì?” Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ không biết làm sao thét khàn cả giọng.

Hắn là tới giết người, vì sao giết người bất thành, ngược lại là mình bị thương nặng?

Cơ Hạo chưa quan tâm tới Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, khi Bàn Cổ Chung vang lên, hai tay hắn nắm chặt Bàn Cổ Long Vãn, hung hăng cắm vào bộ vị trung tâm tế đàn. Trong miệng thầm tụng vô thượng kiếm lý Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, Cơ Hạo ngấm vận pháp lực toàn thân, đem toàn bộ lực lượng rót hết vào trong Bàn Cổ Long Vãn.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, vô số luồng kiếm khí từ trong Bàn Cổ Long Vãn tuôn ra, xuyên thấu qua liên hệ giữa các tế đàn với nhau, nhanh chóng phun ra ở trên tám tòa tế đàn khác. Dưới vô số luồng sáng sắc sỡ bao phủ, từng đợt kiếm khí màu sắc hỗn độn xuyên thấu thân thể đám Cộng Công thị đó, xé rách máu thịt bọn họ, bổ vỡ xương cốt bọn họ, cắn nuốt tinh khí bọn họ.

Một tiếng tiếp một tiếng rú thảm không ngừng vang lên, một vị lại một vị Cộng Công thị căn bản chưa kịp phản kháng, đã vô cùng nghẹn khuất chết thảm ngay tại chỗ.

Trên bầu trời, Cộng Công thị thẹn quá hóa giận, chửi ầm lên như người đàn bà chanh chua, nhưng hắc từ đầu tới cuối chưa xuất hiện, từ đầu tới cuối chưa đi ra liều mạng với Cơ Hạo, mà là ngồi xem Cơ Hạo đem một vị lại một vị Cộng Công chém giết ngay tại chỗ.

Đáng thương các Cộng Công này, tu vi bọn họ bất cứ một người nào cũng mạnh hơn Cơ Hạo một mảng lớn, nhưng... bọn họ ở dưới tình huống hoàn toàn chưa có cơ hội đáp trả, bị Cơ Hạo dễ dàng chém giết.

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ phát ra tiếng rống tức giận muốn điên, hắc uồn éo mạnh thân thể, thân rắn dài đến mấy vạn dặm xoay tròn một cái, hắc hóa thành hình thái lão nhân tóc trắng xoá, làn da khô quắt đen sì, vung lên một cây xà trượng hung hăng bổ về phía Bàn Cổ Chung.

Chợt, trong cái bóng của Cơ Hạo một bóng người lao ra, Da Ma Sát Nhất chưa phát ra nửa điểm động tĩnh, lặng lẽ đến phía sau Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, một kiếm tàn nhẫn dị thường bổ xuống.

Tiếng cười to ‘Ha ha’ truyền đến, bên người U Minh giáo chủ vờn quanh mười tám kiếm quang màu máu, hai tay bắt kiếm quyết, kéo lên các đạo kiếm quang màu máu dài đến nghìn trượng hung hăng bổ về phía Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ.

Một tiếng rú thảm truyền đến, máu tươi cả người Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ rơi xuống như mưa rào

Chương 1330: Cộng Công Thị Chúng Bạn Xa Lánh

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ gào khóc cả giọng, máu tươi mang theo kịch độc rải khắp trời.

Bàn Cổ Chung không ngừng phát ra tiếng nổ vang nặng nề, phóng ra vô số luồng khí hỗn độn bao phủ toàn thân Hắc Thủy Huyền Xà Lão tổ, mặc cho hắn dùng hết khí lực đập phá lao bừa, nhưng trước sau không thể thoát khỏi Bàn Cổ Chung giam cầm.

Cơ Hạo, U Minh giáo chủ, Da Ma Sát Nhất ba người đồng loạt ra tay, Bàn Cổ Long Văn, Hóa Huyết Phi Kiếm, còn có Hủy Diệt Sát Kiếm Da Ma Sát Nhất Dùng bí pháp dị tộc rèn luyện nhiều năm cùng ra, mỗi một thanh kiếm đều là sát khí hàng đầu, lần giáp trên thân Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ kiên cố dị thường, nhưng cũng không ngừng tổn hại ở dưới ba thanh hung khí này.

U Minh giáo chủ mặt mày hớn hở nhìn Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ toàn thân phun máu, vội vàng kêu la: “Cẩn thận chút, cẩn thận chút, ít nhiều hoàn chỉnh chút, đừng đem hắn đánh rách tung toé, về sau luyện chế, chữa trị thân thể hắn cũng là phiền toái.”

Cơ Hạo nghe vậy, không khỏi cất tiếng cười to. Bàn Cổ Long Văn mang một đạo hàn mang, hung hăng đâm ở chỗ yếu hại trên trán Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ. Lưỡi kiếm chui thật sâu vào thân thể Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, một mảng lớn máu tươi xen lẫn óc màu trắng phun ra.

Hắc Thủy Huyền Xà Lão tổ ngửa mặt lên trời rên rỉ, hét khóc cả giọng: “Cộng Công đại nhân... Côn Bằng... Tương Liễu... Vô Chi Kỳ, các người đang làm gì? Còn không ra tay, tất cả đại kế đều thành bọt nước!”

U Minh giáo chủ cười ‘ha ha’, hai tay vung lên, cả mảng lớn U Minh chi khí không ngừng hướng Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ ủa tới, theo vô số vết thương trên thân hắn xâm nhập thân thể hắn. Hắc Thủy Huyền Xà Lão tổ chỉ cảm thấy

thân thể và linh hồn tê dại cứng ngắc từng đợt, nhất là trong thân thể đã xuất hiện biến hóa cực kỳ quỷ dị.

U Minh giáo chủ, thế mà lại sốt ruột không chờ nổi, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ còn chưa chết, hắn đã bắt đầu đem lão coi là nguyên vật liệu bắt đầu rèn luyện.

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ quá kinh hãi, lão càng thêm dùng sức giãy dụa phản kháng, Bàn Cổ Chung phóng ra vô số luồng khí hỗn độn gắt gao bao lấy thân thể lão, mặc cho lão vất vả cạn một tia lực lượng cuối cùng trong cốt tủy, vẫn không thể thoát khỏi khốn cục.

Trên chín tầng trời, trong thiên đình rộng lớn trang nghiêm, Cộng Công thị sắc mặt xanh mét hỗn hển nhìn một vài hình ảnh trong thần kính ở đỉnh đầu phát ra. Trên chín cái tế đàn, ánh sáng màu máu càn quét ngang dọc đánh hai mươi bảy vị Cộng Công đời trước cường đại không có sức phản kháng, thiên phú thần thông ‘Di Hình Hoán Vị’ của Vực tổ, giờ phút này lại thành bùa đòi mạng của các Cộng Công đời trước.

Hắn phần nộ rít gào, thông qua trận pháp chỉ thiên đình có, đem tiếng rống giận dữ của hắn truyền khắp toàn bộ thiên địa.

Rống giận cùng rít gào lại chưa có bất cứ tác dụng gì, Cộng Công thị muốn lao đi Quỷ Môn cứu viện, chỉ cần hắn dẫn người chạy tới, phá hủy kế hoạch phục giết của Cơ Hạo, để các Cộng Công đời trước bình an quay về, cho dù bọn họ đều bị thương nặng, thực lực của họ vẫn đủ chấn nhiếp nhân tộc.

Cộng Công nhất mạch, vẫn có được nội tình nhất thống thiên hạ.

Đế Thích Sát chắn trước mặt Cộng Công thị. Đế Thích Sát mặt đầy nét cười mặc một bộ giáp trụ màu máu hoa lệ không cách nào hình dung, hai tay phân biệt nắm một thanh trường kiếm cũng cực kỳ hoa lệ, chắn trước mặt Cộng Công thị.

Giáp trụ màu máu đẹp dễ, do vô số đóa hoa hồng kim loại màu máu khảm thành. Mỗi một đóa hoa hồng đều như vật còn sống, không chỉ có cánh hoa và nhụy hoa điêu khắc sống động, trên nhụy hoa càng có vô số điểm sáng màu máu thỉnh thoảng bay ra, thật sự như gió thổi động đóa hoa, trong đóa hoa bay ra phần hoa.

Các bông hoa hồng kim loại này, mỗi một cánh hoa đều có mấy ngàn mặt cắt nhỏ nhỏ, mỗi một mặt cắt đều phản xạ ra hào quang chói mắt, bên trong có vô số phù văn lóe lên. Ở dưới mặt cắt cánh hoa to nhỏ lấy trăm vạn để tính phản quang, toàn thân Đế Thích Sát đều lóng lánh hào quang hoa lệ khiến người ta không có cách nào nhìn thẳng vào.

Về phần hai thanh trường kiếm trong tay Đế Thích Sát, công nghệ chạm rồng, hoa văn hoa Tường Vi, thân kiếm trong suốt như một hơi cũng có thể thổi tan.

Một tầng huyết quang nồng đậm như ngọn lửa bao lấy thân kiếm, khi Đế Thích Sát tùy tay vung trường kiếm, hai luồng sáng lạnh màu máu xé rách hư không, để lại ở trong không khí dấu vết chậm chạp chưa thể tan đi.

“Cộng Công thị, đến đây là dừng.” Đế Thích Sát giờ phút này nhìn Cộng Công: “Đủ rồi, Tất cả đều đủ rồi, cho nên, người tốt nhất ngoan ngoãn ở nơi này không nên cử động. Nếu người bất động, hiệp nghị của chúng ta còn có giá trị... Linh hồn dân bản xứ thế giới này thuộc về người, mà thân thể bọn họ giao cho chúng ta.”

Cộng Công vạn phần khó hiểu nhìn Đế Thích Sát: “Người muốn làm gì? Người muốn làm gì? Đế Thích Sát, chúng ta là minh hữu. Người muốn trơ mắt nhìn tiền bối Cộng Công nhất mạch ta bị phục giết? Không có bọn họ, Cộng Công nhất mạch ta căn bản không có khả năng hàng phục nhân tộc!”

“Không cần Cộng Công nhất mạch các người hàng phục nhân tộc, chuyện này, do chúng ta đến làm.” Đế Thích Sát cười dễ gần nhìn Cộng Công thị: “Làm

một quân cờ, người đã hoàn thành hoàn mỹ toàn bộ nhiệm vụ của người. Hiện tại, người ngoan ngoãn ngồi là được.”

“Làm quân cờ, trong một đoạn thời gian rất dài trong tương lai, chúng ta còn cần dùng người làm ngựa trang, để làm tê đại nhân tộc thế giới này, làm bọn họ hoàn toàn mất đi tất cả lòng phản kháng, chúng ta sẽ phá hủy ý chí chiến đấu và tinh thần của bọn họ, làm bọn họ triệt để luân hãm thành nô lệ.”

“Ở trong quá trình này, chúng ta cần một cái đồ đẳng ngựa trang để tê đại toàn bộ nhân tộc. người là nhân tuyển tốt nhất. Ở lúc người ngồi ở trên ngai báu thiên đế làm con rối của chúng ta, người sẽ hưởng thụ được đãi ngộ người nên có.”

“Làm quân cờ, toàn bộ công dụng của người chỉ một ít như vậy. Cho nên... không cần hành động, không cần đánh vào, nếu không, đổi một con rối khác, đối với chúng ta mà nói cũng không phải việc khó.” Đế Thích Sát cười rất sáng lạn, nhưng lời hằn nói lại cay nghiệt vô tình đến cực điểm.

Lòng Cộng Công thị chợt trầm xuống, hần nhìn Đế Thích Sát mặt đầy ý cười, âm trầm nói: “Người xác định, không có ta giúp, các người có thể chinh phục nhân tộc? Đừng quên, cao thủ nhân tộc che dấu, tuyệt đối không chỉ có một ít bọn họ hướng ra phía ngoài công bố như vậy. Nhiều năm như vậy, ta cũng chưa hoàn toàn thăm dò rõ giới hạn nhân tộc.”

“Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả cái gọi là ‘giới hạn’ che dấu, không có giá trị!” Dạ Ma Thiên mặc vào bộ Hủy Diệt Vô Trang cường đại kia, cơ thể to lớn cao trăm trượng lơ lửng ở không trung, cánh các màu phía sau phát ra khí tức cường đại đáng sợ.

Dạ Ma Thiên hưng phấn dị thường nói: “Ngoan ngoãn dựa theo chúng ta giao phó đi làm, bằng không, người sẽ chết rất thê thảm!”

Cộng Công thị vạn phần kiêng kỵ nhìn Dạ Ma Thiên. Hần trầm mặc một phen, xoay người nhìn về phía mấy vị trọng thần đứng phía sau. Hần tự nhận hần

hắn là có thể đối phó Hủy Diệt Võ Trang của Dạ Ma Thiên, nhưng hắn cần có người giúp hắn quần lấy Đế Thích Sát.

Nhưng khi hắn quay đầu nhìn lại, lòng Cộng Công thị chợt trầm xuống.

Vô Chi Kỳ cầm đại bổng, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, trong đôi mắt lóe ra u quang, mắt không dời nhìn người ở trước mặt hắn.

Côn Bằng, Tương Liễu, mi tâm hai người mơ hồ có thể thấy được một đóa hoa sen nho nhỏ như ẩn như hiện. Bọn họ tựa cười mà không cười chần trước người Vô Chi Kỳ, Côn Bằng âm trầm nói: “Vô Chi Kỳ, chúng ta là lão bằng hữu nhiều năm, cho nên, đừng khiến chúng ta khó xử.”

Cộng Công hít ngược một ngụm khí lạnh.

Minh hữu của hắn, bề tôi của hắn, thế mà toàn bộ đã phản bội hắn.

Chương 1331: Huyền Xà Lột Da

Quỳ Môn, Cơ Hạo, U Minh giáo chủ, Da Ma Sát Nhất ba người liên thủ, đánh cho Hắc Thủy Huyền Xà kêu đau ngao ngao, lại không thấy bất cứ viện binh nào.

Ngoài Quỳ Môn, liên quân thị tộc nhân tộc phát hiện thiên địa dị biến, bọn họ cũng biết có gì không đúng, lần lượt lấy ra lực lượng trước đó vài ngày cất giấu, dốc hết toàn lực tấn công mãnh liệt Quỳ Môn.

Các thị tộc này vừa phát lực, đám Hắc Thủy Huyền Xà trấn thủ Quỳ Môn liền xui xẻo.

Thật sự luận tới, nội tình của Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc, nhiều nhất cũng chỉ đánh đồng với Hữu Sào thị, Cùng Tang thị, Toại Nhân thị... một trong các thị tộc. Đối mặt mấy chục thị tộc liên thủ tấn công, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ bị nhốt, đám xà tử xà tôn Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc nào ngăn cản được?

Từng con Hắc Thủy Huyền Xà bị chém giết, thân thể to lớn từ trên trời giáng xuống, cả mảng lớn máu tươi nhuộm nước lũ cuộn cuộn đỏ tươi.

Đám thủy yêu lớn nhỏ bị Hắc Thủy Huyền Xà áp giải lên tiền tuyến Quỳ Môn tử thương hỗn độn, vô số thi thể trôi nổi ở trên mặt nước, máu cuộn cuộn lẫn mảnh thi thể nước chảy bèo trôi, nhìn lướt qua thiên địa một mảng màu đỏ tươi, quả thực giống như tiến vào Huyết Trì địa ngục.

Càng làm Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc trấn thủ Quỳ Môn sụp đổ là, sự chuẩn bị Cơ Hạo trong lúc vô ý mai phục đã phát tác.

Hạ Mễ cầm đầu, Hoành Hành phụ trợ, mấy trăm vạn lính tôm tướng của võ trang đủ bộ cùng một ít thủy yêu cấp thấp xông lên đầu đường, trường thương đại kích, các loại cung nỏ lực sát thương kinh người, còn có khí giới chiến tranh to nhỏ dị tộc sản xuất ừn ừn phát động.

Các thủy yêu trung thành với Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc bị đánh không kịp trở tay, doanh địa Quỷ Môn đại loạn, khắp nơi đều có thể nhìn thấy đám lính tôm xông pha gào rống rút đao giết người. Khắp nơi đều là trường cung của đám lính tôm phát ra tiếng rung động, mũi tên như mưa rơi bắn đi khắp nơi, đánh cho đám thủy yêu áo giáp đơn sơ kia chật vật không chịu nổi.

Lính tôm tu vi rất thấp, sức chiến đấu của lính tôm là không cao, chỉ số thông minh của bọn họ cũng không được tốt lắm. Nhưng đám lính tôm nghe chỉ huy, có thể ôm đoàn, bọn họ có thể xưng là yêu tộc cấp thấp có kỷ luật nhất trong thủy yêu nhất tộc.

Khi đám lính tôm mặc vào giáp trụ thợ cao tay nghề của Tu tộc tỉ mỉ rèn, phối hợp binh khí hoàn mỹ dị tộc tỉ mỉ rèn, càng có con rối chiến tranh sức chiến đấu mạnh mẽ cùng pháo đài bay lực phòng ngự kinh người phối hợp xung phong khắp nơi...

Lính tôm ngày thường nhỏ yếu, hôm nay lắc mình một cái đã thành hung thần ác sát, vậy trường thương đại kích đều đều đâm qua, vô số cung nỏ rậm rạp bắn tới, thần tháp dị tộc cung cấp cho bọn họ kết giới phòng ngự cường đại cùng công kích mang tính hủy diệt.

Càng có Hạ Mễ và Hoành Hành chiến lực siêu cường thống soái, hai người liên thủ, cộng thêm giáp trụ và binh khí Cơ Hạo tỉ mỉ rèn cho bọn họ, yêu vương tầm thường căn bản không địch nổi một chiêu của Hạ Mễ cùng Hoành Hành.

Thủy yêu Quỷ Môn rối loạn, triệt để rối loạn. Vô số lính tôm kêu ‘Ngao ngao’ lui tới xung phong, giết tới mức xác nằm khắp nơi, giết tới mức máu chảy thành sông.

Dưới trướng một số yêu vương cũng có các đám đông lính tôm làm phụ thuộc. Lính tôm thủy tộc ngày thường đều phục tùng mệnh lệnh của các yêu vương đó, nhưng hôm nay Hạ Mễ lên cao hô hào, ‘Tôm tít yêu khí’ thuần khiết vừa phóng ra, toàn bộ lính tôm đều phản chiến, binh khí hung hăng hướng thủ

lĩnh ngày thường của mình chém xuống.

Số lượng lính tôm, ít nhất gấp trăm lần yêu vật thủy tộc bình thường trở lên. Khi Hạ Nhật dần dần tổ chức toàn bộ lính tôm Quỷ Môn tạo phản, Quỷ Môn sụp đổ là điều tất yếu.

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ bị Bàn Cổ Chung gắt gao giam cầm, mặc cho lão điên cuồng xung phong, từ đầu tới cuối lão cũng không thể thoát khỏi Cơ Hạo, U Minh giáo chủ và Da Ma Sát Nhất liên thủ chém giết.

Núi vậy khắp người, toàn thân là máu, càng có U Minh chi khí không ngừng xâm nhập thân thể lão, xâm nhập lục phủ ngũ tạng của lão, ăn mòn máu thịt cùng linh hồn lão. Trước mắt Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ thậm chí hiện lên vô số ảo giác, lão thấy được mười tám cái bóng người quý bí khó lường đứng ở trước mặt lão, ở phía sau những bóng người này, là mười tám cái vòng tròn chồng xếp, tản mát ra khí tức uy nghiêm hùng hậu đặc hữu của thiên địa pháp tắc.

Khí tức toàn bộ bóng người, toàn bộ vòng tròn đều đang bắt ép Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, ép hẳn huỷ xuống, khuất phục, từ bỏ tất cả sự chống cự.

Một khi hoàn toàn khuất phục, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ sẽ bị luyện hóa sống thành cương thi con rối.

Đây chính là một cương thi cường đại nhất dưới trướng U Minh giáo chủ, dù sao trong toàn bộ ‘nguyên vật liệu’ U Minh giáo chủ trước kia đạt được, không có một khối nguyên vật liệu cường độ thân thể có thể đánh đồng với Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ.

“Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ... Người ở Nam Hoang, có một phân chi bộ tộc nhỉ?” Mắt thấy Hắc Thủy Huyền Xà Lão tổ đã mất hơn phân nửa lực lượng phản kháng, Cơ Hạo bắt đầu thanh toán món nợ: “Lúc bản hầu nhỏ tuổi, Nam Hoang Hắc Thủy Huyền Xà nhất tộc chính là tử địch của Kim Ô bộ ta.”

Cơ Hạo một câu vừa mới dứt lời, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ đã tức giận rít

gào: “Nghieu Hậu Cơ Hạo, người muốn diệt Hắc Thủy Huyền Xà nhất mạch ta? Lão tổ hôm nay bị các người âm mưu ám toán... Các người cũng đừng hòng thoả mái thực hiện được như thế.”

Hít một hơi thật dài, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ một lần nữa hóa thành hình người —— một lão nhân khô gầy quắt queo đầu bạc.

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ mình đầy thương tích cười quái dị ‘Khắc khắc’ nhìn Cơ Hạo và U Minh giáo chủ, lớn tiếng quát: “Thực sự cho rằng ta không có sức phản kháng sao? Lão tổ ta, như thế nào cũng là nhóm sinh linh đầu tiên của một phương thiên địa này, người cùng bối phận với tổ long, phượng tổ, các người dám hậu sinh văn bối này, sao dám xem thường lão tổ ta?”

Thở hỗn hển một hơi, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ lật tay cào ra một trảo, một tiếng ‘keng’ vang lên, một kiếm Da Ma Sát Nhất đâm về phía lưng hắn bị một trảo đập trúng. Da Ma Sát Nhất lặng lẽ không một tiếng động lui bước, năm ngón tay Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ bị một kiếm chặt đứt ba ngón.

“Đây, vốn là tuyệt chiêu lão tổ tương lai độ kiếp sử dụng.” Hắc Thủy Huyền Xà Lão tổ thâm trầm nhìn Cơ Hạo và U Minh giáo chủ, nặng nề nói: “Nhưng hôm nay... thôi, hôm nay nếu không qua được, tương lai nào còn có cơ hội độ kiếp đắc đạo?”

Cơ Hạo còn chưa mở miệng, U Minh giáo chủ đã lớn tiếng trào phúng: “Độ kiếp đắc đạo? Hắc Thủy Huyền Xà, người vền vẹn một con rắn da đen mà thôi, trừ da thô thịt dày, không còn thần thông khác, người cũng dám vọng đàm hai chữ ‘Đắc đạo’?”

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ liếc xéo U Minh giáo chủ, lớn tiếng quát: “Hậu sinh văn bối, người sao lại dám khinh thường lão tổ? Da thô thịt dày thế nào? Lão tổ chưa hấn không có cơ duyên đăng lâm đại đạo, quan sát chúng sinh. Các người chỉ là văn bối, chỉ dám dựa vào nhiều người và chí bảo khi nhục lão tổ, các người biết cái gì là ‘Đạo’?”

Trong lời nói của Hắc Thủy Huyền Xà Lão tổ tràn ngập khinh thường với phần nô. Cơ Hạo thật ra không sao cả, hắc thật sự là hậu sinh văn bối.

U Minh giáo chủ bị chọc giận tới mức quanh thân huyết khí quay cuồng, hậu sinh văn bối? Hắc Thủy Huyền Xà thế mà dám nói hắc là hậu sinh văn bối? Hôm nay không giáo huấn con rắn da đen này một trận hắc hoi, hắc quả thật có thể lật trời!

Còn chưa chờ U Minh giáo chủ mở miệng quát lớn, thân thể Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ nhoáng lên một cái, hắc mở ra cái miệng rộng, lại một hình ảnh ánh sáng màu đen không ngừng từ trong mồm hắc phun ra. Quang ảnh đen sì ‘Bá bá bá’ mang theo sát khí cuồn cuộn chảy ra, lừng lừng ở đỉnh đầu Hắc Thủy Huyền Xà Lão tổ.

Một cái bóng đen chính là một tấm da rắn màu đen dài đến mấy vạn dặm. Trong mây hơi thở ngằn ngùn, ít nhất có hơn vạn bộ da rắn màu đen lừng lừng ở đỉnh đầu Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ.

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ cắn chót lưỡi, phun một ngụm máu ở trên những bộ da rắn đó.

Chợt nghe tiếng vang ‘Tê tê’, hơn vạn tấm da rắn đều bành trướng, ngằn ngùn mây nhịp thở, trên vạn con Hắc Thủy Huyền Xà thân thể to lớn múa loạn đầy trời, khí tức mạnh mẽ như sóng thần không ngừng hướng bốn phía khuếch tán.

Trong tiếng ‘Ong ong’, hỗn độn khí tức Bàn Cổ Chung phun ra cũng bị đẩy ra một chút.

Chương 1332: Công Lao Của Ai

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ điên cuồng rít gào, đem lai lịch các hắc xà phân thân của hắn nói ra.

Rắn sẽ lột da, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ tự nhiên cũng không ngoại lệ. Con Hắc Thủy Huyền Xà đầu tiên trong thiên địa, sinh linh sinh ra thời thái cổ hồng hoang, da rắn của Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ có thể xưng là đỉnh cấp thiên tài địa bảo, mỗi một bộ da được lột đều kiên cố vô cùng, thần binh tầm thường không thể dễ dàng tổn hại chút nào.

Có được một trái tim hướng đạo, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ tự nhiên không cam lòng cả đời làm một yêu quái chỉ dựa vào thiên phú thần thông kiếm cơm ăn. Hắn muốn tu luyện, hắn muốn đắc đạo, hắn muốn chiếm cứ một phương thiên đạo, đứng trên mây, quan sát ức vạn sinh linh.

Không quá lý giải đối với ‘Đại đạo’, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ cũng biết, hồng hoang cự yêu giống hắn, một khi bước lên ‘con đường’, sẽ có tam tai cửu nạn các loại kiếp nạn buông xuống. Cho nên hắn tích góp da rắn mình mỗi lần lột đi, đem nó luyện thành thân ngoại hóa thân luyện chế thành công cũng không lỗ.

Nhiều năm như vậy, bộ da Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ tích góp lấy hàng vạn để tính, số lượng thân ngoại hóa thân luyện chế thành công cũng không lỗ.

Toàn bộ phân thân đều tính mạng tương liên với Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, một khi tế ra, pháp lực trong phân thân đều có thể chuyển cho Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ. Các phân thân này mỗi một cái đều chỉ có không đến một thành pháp lực của Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, nhưng cộng lại sẽ là một con số cực kỳ đáng sợ.

Cơ Hạo chém giết một khối phân thân của Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, phá đi ba thành tinh huyết cùng pháp lực của hắn, làm thực lực Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ sụt xuống một mảng lớn. Nhưng các phân thân da rắn kia vừa ra, pháp lực tổn

thất Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ chột cẳng trần, pháp lực hùng hồn đến cực điểm thậm chí phá tan giam cầm thân thể hắc, hóa thành các xúc tu màu đen phấp phới lắc lư ở bên người hắc.

Thân hình Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ vốn quắt queo khô gầy nhanh chóng đầy đà lên, theo tiếng khớp xương ‘Rắc rắc’, chiều cao của Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ cất cao từng đoạn một, rất nhanh đã từ một lão nhân khô quắt gió thổi có thể ngã, biến thành một đại hán cường tráng cao ba trượng.

Nhẹ nhàng chộp lên đôi tay cuộn cuộn cơ bắp, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ rút gào trầm thấp: “Nghieu Hạo Cơ Hạo, còn có người hậu sinh vẫn bối không biết tên này, đến, chiến!”

U Minh giáo chủ như có hứng thú nhìn mấy vạn phân thân da rắn bên người Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, hắc cười ‘Hì hì’ nói: “Hay lắm, hay lắm, bản đạo hôm nay là phát tài rồi. Cơ Hạo tiểu hữu, người cứ tự đi, xem bản đạo hôm nay hàng phục lão xà yêu này!”

Cười quái dị ‘khà khà’ một tiếng, U Minh giáo chủ rất hưng phấn cười nói: “Sớm biết lão rắn da đen này có thủ đoạn bậc này, có nhiều phân thân như vậy... bản đạo, đã sớm hướng hắc xuống tay, làm sao có thể để hắc tiêu dao cho tới hôm nay?”

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ đột nhiên biến sắc, lời U Minh giáo chủ nói, là hoàn toàn không đem hắc để vào mắt.

“Người...” hai tay vung lên, rút ra hai thanh trường mâu dùng răng nọc của mình chế thành, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ chỉ vào U Minh giáo chủ rộng giận khàn cả giọng.

Cơ Hạo ‘Ha ha’ cười xoay người bước đi, tính cả Bàn Cổ Chung cũng cùng nhau mang đi. U Minh giáo chủ muốn tận tay thu thập Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, lấy thân phận địa vị của hắc, cũng không cần Cơ Hạo một văn bối cho hắc mượn bảo bối vậy khốn kẻ địch.

Chỉ nghe thấy U Minh giáo chủ cất tiếng cười to, mười tám ngực thân một lần nữa tề tụ, từng đạo U Minh chi khí ngưng tụ thành cái vòng bao lấy Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ tầng tầng lớp lớp. Bản thể pháp tướng U Minh giáo chủ từ trong khí đen lao ra, sau khi cười to một tiếng, toàn thân chui vào trong U Minh chi khí.

Xa xa chỉ nghe thấy tiếng gầm gừ kinh sợ giận dữ đan xen của Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, sau đó U Minh chi khí hướng vào phía trong hợp lại, trong khí đen cuộn cuộn rớt cuộc không nghe được chút thanh âm nào nữa.

Cơ Hạo thoát ly chiến đoàn, đứng ở đám mây quan sát Quỳ Môn.

Quỳ Môn khổng lồ đã thành một mảng hỗn loạn, liên quân thị tộc nhân tộc ra sức hướng vào phía trong tấn công, Hạ Mễ dẫn dắt đại đội lính tôm càng quấy nát Quỳ Môn. Khắp nơi đều là lính tôm hô to gọi nhỏ xông pha, quấy phá tới mức đại quân thủy yêu trong Quỳ Môn không sao tổ chức nổi lực lượng phản kích liên quân thị tộc nhân tộc bên ngoài nữa.

Mi tâm đạo mâu mở ra, thần thức khổng lồ bao phủ toàn bộ Quỳ Môn, Cơ Hạo cầm Bàn Cổ Long Văn, hết sức chăm chú giám thị toàn bộ chiến trường. Nơi nào có đại yêu, cự yêu tạo thành thương vong thật lớn đối với lính tôm, hần lập tức một kiếm bay đi đem nó chém giết.

Càng có Thái Cực Càn Khôn Kính lơ lửng trời cao, từng đạo Thái Âm Thần Quang bắn loạn, phàm là thủy yêu bị Thái Âm Thần Quang đánh trúng, toàn thân đều cháy lên Thái Âm chi hỏa màu bạc trắng, ở trong tiếng kêu thê lương, vô số thủy yêu chậm rãi hóa thành các làn khí xám.

Có Cơ Hạo cường thế áp trận, càng có Hạ Mễ, Hoành Hành hai đại mãnh tướng xung phong tả hữu, lính tôm Quỳ Môn càng thêm không thể ngăn cản, đánh cho đám đông thủy yêu trong Quỳ Môn chạy trốn chết, không hội được thành quân.

Phía trước đột nhiên vang lên một đợt tiếng kèn trống cao vút trào dâng, Hắc

Thủy Huyền Xà lấy hàng vạn để tính hoặc là hình người, hoặc là hóa thành nguyên hình, vô cùng chặt vật theo thủy đạo Quỷ Môn chạy tới.

Đám Hắc Thủy Huyền Xà hoảng sợ vạn phần rống to, liên quân thị tộc ở phía sau bọn hắn đuổi theo không tha. Vô số nhân tộc tinh nhuệ mặc trọng giáp cầm binh khí chói lọi, hướng về phía các Hắc Thủy Huyền Xà chạy lung tung kia chặt chém một hồi, mảnh thi thể trộn lẫn máu tươi nhuộm đỏ thủy đạo Quỷ Môn.

“Giết sạch toàn bộ thủy yêu, công lao công phá Quỷ Môn, là của Cùng Tang thị ta!”

“Nói hươu nói vượn, rõ ràng là Vu Thường thị ta công lao lớn nhất, công đầu công phá Quỷ Môn, là của Vu Thường thị chúng ta!”

“Các người đem Vân Dương thị ta đặt ở đâu? Không có binh hùng tướng mạnh của Vân Dương thị ta, các người có thể đi vào Quỷ Môn sao?”

“Ai dám tranh, ai dám đoạt? Công lao của sơ vu nhất mạch ta, cũng có người dám cướp đoạt? Không sợ nói thật cho các người biết, Vu Cổ trưởng lão của chúng ta đã lên vào Quỷ Môn, công đầu công phá Quỷ Môn, nên là của sơ vu nhất mạch chúng ta!”

Sự tình còn chưa xong, còn có Hắc Thủy Huyền Xà lấy hàng vạn để tính sống sờ sờ, quân đội thủy yêu trong Quỷ Môn tuy bị đám lính tôm xông pha nát bét, nhưng vẫn bảo lưu lại số lượng khổng lồ. Nếu có một vị cự yêu thực lực đủ mạnh, thanh danh đủ cao ra mặt, hô hào, vẫn có thể tổ chức lực lượng phản kháng cường đại.

Đại quân do các đại thị tộc tạo thành đã bắt đầu tranh đoạt công lao.

Cơ Hạo đứng ở đụn mây, hiện ra bộ dáng ban đầu, nhìn đại quân thị tộc lộn xộn đuổi giết mà đến trào phúng liên tục cười lạnh: “Các vị tới muộn rồi. Quỷ Môn này, là bản hầu phụng mệnh Tự Văn Mệnh đại nhân công phá! Công lao sao, có quan hệ cái lông với các người?”

Tiếng cười to của Cơ Hạo vang tận mây xanh, vô số cường giả thị tộc đều ngẩng đầu, liếc một cái đã thấy được Cơ Hạo.

Nhân vật đầu não các đại thị tộc đều hỗn hển hét lên, bọn họ rõ ràng liên thủ đuổi đi Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh, vì sao Cơ Hạo có thể xuất hiện ở nơi này? Đùa cái gì thế, Cơ Hạo đã ở đây, như vậy Tự Văn Mệnh đâu?

Nếu để Tự Văn Mệnh đoạt công đầu công phá Quỷ Môn, như vậy bọn họ hưng sư động chúng mang theo đại đội tộc nhân đến Quỷ Môn làm gì?

Cơ Hạo cất tiếng cười to, hãnh lấy ra Cản Sơn Tiên, hướng về Quỷ Môn vung thật mạnh.

Các loại cấm chế trước đó đã mai phục trong thân núi Quỷ Môn ầm ầm phát động. Quỷ Môn kéo dài ỨC VẠN DẶM, được địa mạch chi khí tưới tắm không thể phá vỡ ầm ầm sụp xuống, một cái thủy đạo rộng lớn khoảng ngàn dặm đột nhiên xuất hiện.

Nước lũ cuồn cuộn theo thủy đạo đột nhiên vỡ ra của Quỷ Môn, vui vẻ hướng một cái long môn tiếp theo ủa đi.

Chương 1333: Bời Vì Ghen Tị

Quỳ Môn phá rồi.

Quỳ Môn liên quân thị tộc tổn binh hao tướng, lẫn qua lộn lại vài ngày thời gian chưa tiến thêm, theo Cơ Hạo vung tay một cái, cứ thế bị phá.

Mặc kệ liên quân thị tộc ở trong quá trình tấn công Quỳ Môn đã chôn xuống bao nhiêu tâm tư nhỏ, có bao nhiêu thị tộc chỉ kiếm chác thét to không ra lực, trong bọn họ có bao nhiêu lực đực với nhau, có bao nhiêu hành vi ngáng chân nhau.

Nói tóm lại một câu, việc mấy đại thị tộc đỉnh cấp của nhân tộc, các hậu duệ tinh anh của mấy Nhân Hoàng, tiên hiền, quân đội bọn họ liên hợp tạo thành tổn thời gian dài chưa thể hoàn thành, bị một mình Cơ Hạo làm được!

Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận dẫn dắt toàn bộ thủy nguyên chi lực của Bàn Cổ thế giới hội tụ chín đại long môn, kéo theo địa mạch chi khí được thủy nguyên chi khí tưới nhuần khi vận chuyển mang đến lực lượng dẫn dắt không lồ, đều tụ tập đến trong thân núi của chín đại long môn.

Thân núi của chín đại long môn kiên cố dị thường, hùng hồn to lớn. Thân núi Quỳ Môn vỡ tan, mở ra một thủy đạo rộng trên ngàn dặm, dài ức vạn dặm, thủy nguyên chi lực theo thông đạo Quỳ Môn vỡ ra chảy xiết, mọi người đều nghe được thủy nguyên chi lực và hư không ma sát phát ra tiếng vang lớn ‘Sửu sửu’, thấy được thủy nguyên chi lực xé rách hư không hình thành các đường không khí nổ màu trắng.

Vô số làn thủy triều thủy nguyên như con rồng màu trắng đầu đuôi nối nhau, mang tiếng kêu chói tai lướt qua Quỳ Môn.

Liên quân thị tộc lấy hàng vạn để tính chỉ biết sững sờ nhìn Cơ Hạo, chưa thể kịp tránh đi thủy nguyên triều tịch đột nhiên bùng nổ, bọn họ bị cuốn vào trong

khí bạo màu trắng mênh mông cuộn cuộn như rồng, ùn ùn kêu lên quái dị bị quần vào thủy đạo Quỷ Môn, theo nước lũ, mưa to, cơn lốc cuộn cuộn không tự chủ được chớp mắt đi xa.

Thủy nguyên chi lực của toàn bộ Bàn Cổ thế giới đều đang thông qua thủy đạo Quỷ Môn chảy về phía tám đạo long môn đằng sau, có thể nghĩ thủy đạo Quỷ Môn thừa nhận áp lực lớn bao nhiêu. Các luồng khí bạo màu trắng xé rách thân núi hai bên thủy đạo Quỷ Môn, không ngừng cào ra ánh lửa chói mắt, không ngừng có từng khối lớn đá núi bị thủy nguyên chi lực hung mãnh giật xuống, xé thành phần.

Liên quân thị tộc rối loạn đầu trận tuyến chạy vội khắp nơi, ùn ùn tránh thủy đạo Quỷ Môn, không dám chặn ở trước thủy triều thủy nguyên điên cuồng.

Chỉ có trưởng lão vài thị tộc dựa vào tu vi mạnh mẽ của mình, bọn họ mãnh liệt lơ lửng ở tại chỗ bất động, tức sùi bọt mép nhìn chăm chăm Cơ Hạo —— khí bạo màu trắng điên cuồng đánh vào thân thể bọn họ, không ngừng ở trên người bọn họ nổ thành phần, lúc khí bạo vỡ vụn phát ra tiếng vang như vô số sấm sét bùng nổ, chấn động khiến bầu trời cũng mơ hồ run rẩy.

Cơ Hạo lơ lửng cao cao giữa không trung, tay áo theo gió phất phới, như thần linh cao cao tại thượng quan sát trưởng lão các thị tộc đó.

Sự tình, chung quy vẫn để Cơ Hạo làm được rồi.

Ngày sau tính công, mọi người chỉ có thể nói, một cửa ải cuối cùng của nghiệp lớn trị thủy, chín đại long môn tuyên bố bị phá, long môn đầu tiên Quỷ Môn là bị Nghiêu Hậu Cơ Hạo công phá. Mà Nghiêu Hậu Cơ Hạo, người trong thiên hạ đều biết hẳn là người của Tự Văn Mệnh, phần công lao này tự nhiên phải tính đến trên đầu Tự Văn Mệnh!

Sự tình gì cũng là lần đầu tiên mới có lực rung động, mới có thể làm người ta khắc cốt铭心 ghi nhớ đáy lòng. Con dân nhân tộc cũng sẽ chỉ truyền miệng nhau, chín đại long môn ngăn trở đường đi của nước lũ, long môn đầu tiên lại là

Nghiêu Hậu Cơ Hạo phụng mệnh Tự Văn Mệnh công phá!

Về phần nói long môn thứ hai, long môn thứ ba là ai công phá!!!

Lấy tâm tính con dân nhân tộc, có lẽ bọn họ ngay cả tên của long môn thứ hai cùng long môn thứ ba cùng với vài cái long môn phía sau cũng không nhớ rõ!

Ở thời đại này, nhiều bộ tộc nhân tộc văn minh cực kỳ nguyên thủy, bọn họ đối với ghi nhớ lịch sử, đều vẫn dựa vào các trưởng lão truyền miệng mới bảo lưu lại. Người đừng mong bọn họ có năng lực ghi nhớ quá nhiều thứ, bọn họ cũng không thích ghi nhớ quá nhiều thứ —— cùng với thuộc lòng tên chín đại long môn cùng người công phá bọn chúng phân biệt là ai, còn không bằng đi trong rừng bắt thêm một con lợn rừng còn có lợi hơn.

Quỳ Môn, cửa đầu tiên của chín đại long môn, một công lao lớn cuối cùng của nghiệp lớn trị thủy, cũng là công lao mấu chốt nhất, là Nghiêu Hậu Cơ Hạo hoàn thành, là người của Tự Văn Mệnh hoàn thành. Mọi người sẽ nhớ kỹ cái này, cũng sẽ chỉ nhớ cái này!

“Tiểu tử vô lễ!” Một vị trưởng lão Hữu Sào thị khó thở tức giận mắng.

“Hắn làm sao dám? Tự Văn Mệnh làm sao dám?” Một vị trưởng lão Cùng Tang thị hỗn hển tru lên —— bọn họ hầu như đại biểu mấy thị tộc cường đại nhất nhân tộc, Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo sao lại dám ‘cướp đi công lao vốn thuộc về bọn họ’!

“Chúng ta, chưa nghị định công lao công phá Quỳ Môn rốt cuộc thuộc về ai, hắn, hắn, hắn... tiểu tử quá vô lễ!” Mấy vị trưởng lão Vân Dương thị tức giận đến mức da mặt biến thành màu đen, thân thể mỗi người run nhè nhẹ, đã không được kiềm chế lửa giận trong lòng, muốn ra tay đối với Cơ Hạo.

“Tiểu tử vô lễ, phải trừng phạt, đại sự nhân tộc, khi nào đến lượt đám tiểu bối vô lễ, vô tri này nhúng tay?” Một vị trưởng lão sơ vu nhất mạch vênh váo tự đắc nói: “Cơ Hạo tiểu tử này chết chắc rồi, chờ Vu Cổ trưởng lão trở về, hắn chết

chắc rồi!”

Một đám trưởng lão thị tộc đều gật đầu, tiếp nhận ý kiến của trưởng lão sơ vu nhất mạch.

Cơ Hạo thế mà dám xuống tay, cướp đi ‘công lao thuộc về bọn họ’, loại tiểu bối không đặt tôn trưởng vào mắt, làm việc hoang đường này, phải hung hăng trừng phạt. Đương nhiên, nếu Cơ Hạo biết điều, nguyện ý quỳ gối dưới chân bọn họ, khóc trời kêu đất đem công lao tặng cho họ mà nói, như vậy bọn họ cũng không ngại khai ân ngoài pháp luật, tha cho Cơ Hạo một cái mạng nhỏ.

Hiện tại, vấn đề đến rồi —— nếu Cơ Hạo ôm đùi bọn họ khóc lóc đem công lao nhường ra mà nói, phần công lao này nên là của ai? Hoặc là nói, Cơ Hạo nên ôm đùi vị trưởng lão nào trong bọn họ mới đúng?

Không có ai quan tâm Cơ Hạo là nghĩ như thế nào. Trưởng lão các thị tộc này rất tự cho là đúng mở to mắt nhìn nhau, từng ánh mắt tựa như đao kiếm hung hăng hướng người khác trừng mắt nhìn qua. Bọn họ đều muốn dùng khí thế của mình hù dọa đối phương, để đối phương ngoan ngoãn rời khỏi tranh đoạt đối với công lao.

Cho dù đã đến lúc này, các trưởng lão đều cảm thấy, Cơ Hạo không có khả năng có lá gan từ chối yêu cầu của bọn họ!

Thật sự muốn độc chiếm công lao Quỷ Môn? Cơ Hạo có lá gan này? Hắn có tư cách này? Cướp công lao của hắn, đây là để mắt hắn, đổi thành người thường, đổi thành công lao bình thường, các trưởng lão đó còn không thêm cướp!

Cơ Hạo đứng ở trời cao, lời một đám trưởng lão thị tộc nói hắn nghe rõ ràng.

Lời nói vô sỉ như thế, tâm tính cuồng vọng tự tin như thế, Cơ Hạo không khỏi nhếch miệng cười. Năm đó các vị Nhân Hoàng, các tiên hiền nhân tộc, bọn họ vì nhân tộc quật khởi và cường thịnh lập ra công lao hắn mã.

Nhưng bọn họ để lại đám con cháu này, là những cái quái gì thế này? Cho dù một thị tộc chung quy không tránh được xuất hiện mấy kẻ vô liêm sỉ không nên thân, đám vô liêm sỉ này cũng quá nhiều rồi nhỉ?

Không lẽ, trong hậu duệ của các vị Nhân Hoàng, các tiên hiền, tỉ lệ khốn kiếp sinh ra tương đối cao?

Một cánh quân Cùng Tang thị đột nhiên hô to lao về phía Quỳ Môn, lao về phía yêu quái thủy tộc đánh đấm hỗn loạn trong Quỳ Môn. Một thanh niên Cùng Tang thị thực lực đạt tới Vu Đế đỉnh phong lớn tiếng quát: “Kiến công lập nghiệp, ngay tại hôm nay. Vì nhân tộc, giết sạch thủy yêu! Giết cho ta, giết, giết!”

Mấy vạn tiên thủ Cùng Tang thị ùn ùn giơ lên cường cung trong tay, chỉ nghe tiếng kêu bén nhọn kéo dài không dứt, mũi tên gào thét mà ra như bão tố, từng đám đông thủy yêu bị đánh thành cái sàng, càng có lính tôm lấy hàng vạn để tính bị mũi tên xuyên thủng.

Chương 1334: Muốn Gán Tội Cho Người Khác

Lính tôm quá ngu xuẩn.

Rất nhiều lính tôm vui sướng, điên cuồng đuổi giết thủy yêu chạy loạn, khi mũi tên đầy trời ập tới, xuyên thấu thân thể bọn họ, hệ thần kinh không phát triển ra làm sao của bọn họ cũng chưa phản ứng lại.

Có một số lính tôm khi bị bắn thủng chỗ yếu hại, ngã xuống đất không thể động dậy, bọn họ còn lắc lư cái đầu bén nhọn, lớn tiếng gào thét ‘Giết’! Trong mắt bọn họ chỉ có thủy yêu chạy trốn hỗn loạn, chưa chú ý tới trên người mình có thêm chút vật lạ.

Trong từng mảng lớn lính tôm, thủy yêu ngã xuống, chỉ có một tiểu tôm tí tinh bên cạnh Hạ Mễ so với lính tôm bình thường thông minh hơn rất nhiều. Ba mũi tên hầu như đồng thời xuyên thủng ngực hắn, tiểu tôm tí tinh ngay lập tức vứt binh khí trong tay, hai tay gắt gao cầm lấy đầu mũi tên thò ra trên ngực, phát ra tiếng khóc lóc bén nhọn.

Các tiểu tôm tí tinh kia, là mệnh căn của Hạ Mễ. Bản thân Hạ Mễ thành yêu không dễ, từ tiểu tôm tí tinh như con kiến, vất vả giãy dụa trở thành tồn tại cường đại cấp bậc cự yêu càng một đường gian khổ.

Các tiểu tôm tí tinh này, là hãn tự dùng yêu khí của mình cảm nhiễm thành yêu, một đường ân cần dạy bảo che chở lớn lên, không chỉ là con cháu hậu duệ của hắn, càng là tất cả trong lòng Hạ Mễ, là huyết mạch cùng ý chí truyền thừa của hắn.

Tôm tí tinh tu luyện không dễ, lăn qua lộn lại rất nhiều năm, tiểu tôm tí tinh bên cạnh Hạ Mễ có thể lớn lên thành ‘người’ cộng lại không đến một trăm. Đột nhiên nghe được tiếng la khóc của tiểu tôm tí tinh, Hạ Mễ đang đuổi giết một con điện man cự yêu vội quay đầu, nhìn thấy tiểu tôm tí tinh chỗ yếu hại ở ngực bị ba mũi tên xuyên thủng, mắt Hạ Mễ nhoáng cái đã đỏ lên.

“Các người!” Hạ Mễ chột lao lên bầu trời, chỉ vào các chiến sĩ Cùng Tang thị rống giận khàn cả giọng.

Ba mũi tên đồng thời bùng nổ, ánh lửa, cơn lốc, sấm sét, ba loại đầu mũi tên phù văn khác nhau đồng thời bùng nổ, phạm vi trăm trượng bị hỏa, phong, lôi đình bao phủ, tiểu tôm tít tinh bị nổ tan xương nát thịt, mấy trăm lính tôm cùng thủy yêu bên cạnh hấn cũng theo đó hóa thành tro bụi.

Hạ Mễ đau lòng tới mức hai sợi râu tôm ở cằm kịch liệt lắc lư, thân thể hấn nhoáng lên một cái, kéo theo một tàn ảnh mờ lung, xé rách không khí phát ra tiếng kêu bén nhọn, nháy mắt đến trước mặt thanh niên Cùng Tang thị hạ lệnh giết người kia.

“Chúng ta, không phải...” Hạ Mễ còn muốn giải thích một số thứ gì đó.

Thanh niên Cùng Tang thị cười ‘Khanh khách’, hai tay cầm trường cung, dây cung nhỏ bé như thanh đao sắc bén, kéo theo một tia hàn quang hung hăng hướng cổ Hạ Mễ cắt tới: “Các người là gì? Các người là thủy yêu! Các người là kẻ địch của nhân tộc, các người đáng chết!”

Thân hình Hạ Mễ chộp lên, tránh được một đòn trí mạng của thanh niên Cùng Tang thị, tức giận mà oán khí ngập trời quát: “Chúng ta là người của Nghiêu Hậu Cơ Hạo, chúng ta phụng mệnh công kích thủy yêu, công phá Quỷ Môn!”

Không chỉ có thanh niên Cùng Tang thị hạ lệnh giết người, ngay cả các trưởng lão đám đông thị tộc ở phía sau sâu trong con người cũng lóe lên một mảng sát khí. Người của Cơ Hạo? Cơ Hạo hợp nhất lượng lớn lính tôm, phát cho bọn chúng giáp trụ cùng binh khí hoàn mỹ, để bọn chúng nội ứng ngoại hợp công phá Quỷ Môn?

Nhìn xem lũ lính tôm chạy loạn khắp nơi kia, xem giáp trụ cùng binh khí trên thân bọn chúng so với trang bị của nhiều nhân tộc chiến sĩ còn hoàn mỹ hơn, tính qua một phen, lính tôm nhảy nhót lung tung ở nơi này ít nhất lấy trăm vạn

để tính!

Cơ Hạo không chỉ đã công phá Quỷ Môn, cướp đoạt công đầu, hãn thậm chí còn hợp nhất nhiều lính tôm như vậy!

Lính tôm tất nhiên thực lực cá nhân thấp kém, nhưng khi số lượng lính tôm đạt tới cấp độ nào đó, vậy cũng là một lực lượng dị thường đáng sợ! Hơn nữa Hạ Mễ rõ ràng cũng là một lão lính tôm, hãn đã có thực lực cấp Vu Đế!

Trong mấy trăm vạn lính tôm, ai biết sẽ xuất hiện bao nhiêu cự yêu như Hạ Mễ?

Thế lực của Cơ Hạo lại tăng lên một khoảng cực lớn, mấy trăm vạn lính tôm trang bị chỉnh tề, dám đánh dám giết đó!

Trong lòng đám trưởng lão các đại thị tộc biết rõ, Nghiêu Sơn lãnh địa của Cơ Hạo địa bàn rộng lớn, chỗ thiếu hụt duy nhất chính là Cơ Hạo vừa mới quật khởi không được mấy năm, Nghiêu Sơn lãnh địa dân cư thưa thớt, quân lực mỏng manh, không thể so sánh với đại thị tộc của nhân tộc.

Nhưng sau khi mấy trăm vạn lính tôm không có đầu óc, chỉ biết nghe lệnh, trang bị hoàn mỹ, dám đánh dám giết gia nhập, tăng cường đối với Nghiêu Sơn lãnh địa không phải là một chút, mà là bổ sung cho Nghiêu Sơn lãnh địa một tấm ván gỗ ngăn nhất, để thế lực của Cơ Hạo có sự nhảy vọt trên thực chất!

Càng không cần nói, Cơ Hạo đã có thể hợp nhất mấy trăm vạn lính tôm... hãn không thể mạnh mẽ thu phục một số thủy yêu cường đại sao?

Đại thị tộc nhân tộc, thị tộc nào không cung phụng mấy dị tộc phi nhân loại cường đại? Có cơ sở đám lính tôm này, trong tám đại long môn còn lại, Cơ Hạo hoàn toàn có thể mạnh mẽ thu phục mấy trăm mấy ngàn yêu vật cường đại cấp Vu Vương, Vu Đế, khiến bọn họ trở thành đả thủ mạnh mẽ của Nghiêu Sơn lãnh địa.

“Quả thực buồn cười, Nghiêu Hậu Cơ Hạo là bá hầu nhân tộc ta, quyền cao chức trọng, sao có thể quen biết người lũ yêu vật ti tiện này?” Vành tai thanh niên Cùng Tang thị hạ lệnh giết người hơi chớp lên, hẳn đã nghe được lời trưởng lão nhà mình truyền đến.

Cười một tiếng quái dị, thanh niên Cùng Tang thị đột nhiên chỉ Hạ Mễ lớn tiếng quát: “Đến, đem yêu vật toàn nói hươu nói vượn này làm thịt cho ta!”

Đám đông chiến sĩ Cùng Tang thị ở bốn phương tám hướng kéo trường cung tập trung Hạ Mễ, càng có chiến sĩ các đại thị tộc khác hướng bên này bao vây. Hạ Mễ thực lực cường hãn, vừa rồi tốc độ trong một bước vượt qua mấy trăm dặm, chớp mắt đến trước mặt thanh niên Cùng Tang thị của hắn, quả thực giống như điện quang thạch hỏa, trưởng lão nhiều thị tộc cũng chưa thấy rõ được động tác của Hạ Mễ.

Cự yêu cường hãn như thế, sao có thể để hắn bình yên trở thành thủ hạ của Cơ Hạo?

“Giết yêu vật này!” Một vị trưởng lão Cùng Tang thị lớn tiếng hét dài, ngón tay búng ra, một mũi tên kéo theo ánh sáng mạnh mẽ dài đến trăm trượng, giành trước hướng ngực Hạ Mễ bắn tới.

Hạ Mễ hét dài, hai nắm đấm chọt vung ra, ở trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một quyền ảnh hình thành tường đồng vách sắt.

Mũi tên trưởng lão Cùng Tang thị bắn ra đánh vào trên quyền ảnh, chỉ nghe ba tiếng vang lớn, mũi tên nổ thành phấn. Thân thể Hạ Mễ hơi nhoáng lên một cái, bị lực lượng to lớn bám trên mũi tên chấn động lui một bước.

Trưởng lão toàn bộ thị tộc sợ hãi động dung —— Cùng Tang Thị trưởng lão tuy là lấy ngón tay bắn tên, nhưng lực sát thương đủ để đánh chết đỉnh phong Vu Đế bình thường. Đối mặt một đòn sắc bén như thế, Hạ Mễ chưa có tiếng tăm gì thể mà chỉ lui một bước?

Thủy yêu lợi hại như thế, càng không thể để Cơ Hạo có được.

Mấy vạn chiến sĩ Cùng Tang thị đồng thời kéo cung, chiến sĩ các thị tộc khác ùn ùn động thủ, đặc biệt đám vu tể sơ vu nhất mạch, các loại vu pháp vu chú tàn nhẫn ác độc càng như hạt mưa hướng Hạ Mễ hạ xuống.

Cơ Hạo nổi giận, thân thể hấn lao về phía trước, phá vỡ hư không, trực tiếp xuất hiện ở trước Hạ Mễ.

Bàn Cổ Chung ở đỉnh đầu phóng ra vô số luồng khí hỗn độn cuốn ngược xuống, toàn bộ công kích va chạm ở trên hỗn độn chi khí đều ùn ùn vỡ nát.

Cơ Hạo nhìn vô số chiến sĩ thị tộc ở bốn phương tám hướng, lớn tiếng cả giận nói: “Hạ Mễ chính là đồ nhi của bản hầu, vì công phá Quỷ Môn đã lập công lao hãn mã, các người sao dám...”

Cơ Hạo còn chưa nói xong, một trưởng lão Vân Dương thị đã hưng phấn tới mức cười to lên: “Các vị nghe rõ rồi chứ, Nghiêu Hậu Cơ Hạo đã tự thừa nhận... Hấn cầu kết thủy yêu, mưu đồ gây rối! Đường đường bá hầu nhân tộc, thế mà thu thủy yêu làm đồ đệ. Hấn đây là muốn nghịch thiên sao?”

Chương 1335: Thị Tộc Chi Nghiệt

Cơ Hạo cắn răng cười dữ tợn, tiếng cười như lệ quỷ khóc đêm, không có chút ấm áp nào.

Đây là thị tộc, đây là thị tộc đứng ở đỉnh phong của liên minh bộ lạc nhân tộc, bọn họ hiện tại, đã giống với thị tộc diễn biến mà thành môn phiệt thế gia ở sau này, tham lam mà vô sỉ, vì lợi ích nhà mình, bọn họ không tiếc đổi trắng thay đen.

Một quãng vu lôi to bằng đầu người, xanh mượt như quỹ hỏa vô thanh vô tức thoáng hiện ở bên người Cơ Hạo, lấy nhãn lực của Cơ Hạo, cũng không thấy rõ quãng vu lôi này từ đâu mà đến. Vu lôi gắt gao dính ở trên hỗn độn chi khí Bàn Cổ Chung phóng ra, chỉ nghe một tiếng nổ nhẹ nhàng, Bàn Cổ Chung phát ra một tiếng kêu nặng nề, hỗn độn chi khí nổi lên cả mảng lớn gợn sóng.

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, bị lực lượng âm nhu vô hình do vu lôi bùng nổ đẩy lui mấy chục bước!

Mặt ngoài Bàn Cổ Chung lóe sáng một phen, hỗn độn chi khí dao động nhanh chóng khôi phục bình thường. Cơ Hạo kinh hãi nhìn thoáng qua Bàn Cổ Chung, từ khi hắn có được bảo bối này, đã từng giao thủ với rất nhiều cao thủ, Bàn Cổ Chung vẫn là lần đầu tiên nhận lấy lực trùng kích mạnh như thế!

Uy lực vu lôi vừa rồi, thậm chí so với lực lượng Hoa đạo nhân công kích Cơ Hạo còn mạnh hơn mấy bậc!

Hoa đạo nhân đối phó Cơ Hạo, tự nhiên không có khả năng toàn lực ra tay, hắn có lẽ chỉ dùng một thành lực lượng? Hai thành lực lượng? Nhiều nhất ba thành lực lượng? Lực lượng quả vu lôi này gấp mấy lần lực công kích của Hoa đạo nhân, người chế tạo quả vu lôi này, chẳng lẽ thực lực thật sự có thể so với Hoa đạo nhân?

Cơ Hạo kinh hãi ngẩng đầu nhìn qua, một trưởng lão hình dung tiều tụy giống như bộ xương khô của sơ vu nhất mạch cười quái dị ‘Khắc khắc’, vung một cây cờ phướn màu xám trắng dài ba thước trong tay cười quên cả trời đất.

“Nghieu Hạo Cơ Hạo, người cấu kết thủy yêu, gây họa nhân tộc, hôm nay sơ vu nhất mạch ta không cho phép người sống sót nữa.” Trưởng lão sơ vu nhất mạch lớn tiếng cười nói: “Ta là Vu Lôi. Hì hì, xem tên của ta, là biết ta sở trường nhất cái gì! Chẳng qua, vu lôi giết chết người, lại không phải ra từ tay bản trưởng lão!”

Quơ quơ cây cờ nhỏ trong tay, các luồng hỗn độn chi khí từ bốn phương tám hướng thông thả hội tụ ở trên lá cờ nhỏ, theo từng đợt tiếng vang nặng nề như trời sập, một viên vu lôi xanh mượt thông thả sinh ra ở đỉnh chóp cây cờ.

Vu Lôi rất đau lòng nhìn viên vu lôi xanh mượt này, nặng nề nói: “Có thể chết ở dưới vu lôi của bản trưởng lão, người nên cảm thấy vạn phần vinh hạnh mới phải... bởi vì vu lôi này, chính là hỗn độn thần lôi Bàn Cổ Thánh nhân khai thiên tích địa sử dụng!”

Khóe miệng Cơ Hạo co giật, trưởng lão các đại thị tộc ở bốn phương tám hướng đều nhanh chóng nhìn Vu Lôi một cái, trong ánh mắt các trưởng lão đó ý vị sâu xa, càng có một số trưởng lão ở sâu trong con người cấp tốc lóe lên một mảng sát khí sắc bén.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh dần dần hiện lên, trong đôi mắt hắc lóe ra thần quang màu lam, xuyên thấu qua mắt Cơ Hạo, hắc nhìn thoáng qua cây cờ nhỏ trong tay Vu Lôi, cẩn thận quan sát một phen viên vu lôi xanh mượt kia, cười lạnh ‘Hắc hắc’ vài tiếng.

“Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa dùng là thứ đồ chơi nát này?” Hư ảnh trào phúng lẩm bẩm: “Vậy còn khai cái gì thiên, ích cái gì địa? Chẳng qua, cây cờ nhỏ kia thế mà là dùng một đoạn xương ngón tay Bàn Cổ luyện chế mà thành, không dễ dàng, thật không dễ dàng đâu!”

Hư ảnh đột nhiên đề cao thanh âm ù ù nói: “Cơ Hạo, dùng Bàn Cổ Chung nuốt cây cờ nhỏ trên tay hắc, tuy không nhiều, ít nhiều đối với Bàn Cổ Chung là chút bổ ích... Cần thận chút, Người còn chưa thể phát huy trăm phần trăm thần diệu của Bàn Cổ Chung, mà cây cờ nhỏ kia, thì đã nối liền tính mạng với Vu Lôi kia, hắc có thể hoàn toàn phát huy ra toàn bộ uy lực của cây cờ nhỏ này!”

Vu lôi cười quái dị, cây cờ nhỏ trong tay điểm một cái, một quãng vu lôi xanh mượt chợt từ trên lá cờ nhỏ biến mất, vô thanh vô tức đã tới bên người Cơ Hạo, bám vào ở trên hỗn độn chi khí Bàn Cổ Chung phát ra nhẹ nhàng bùng nổ.

Cơ Hạo lại bị nổ lui mấy chục bước, Bàn Cổ Chung phóng ra hỗn độn chi khí lại chấn động từng đợt, chấn động tới mức khí huyết toàn thân Cơ Hạo cũng dao động không yên từng đợt. Hắc nheo mắt, cực kỳ cảnh giác nhìn Vu Lôi, trầm giọng nói: “Cái này đã tính là bảo bối áp đáy hòm của sơ vu nhất mạch rồi sao?”

Hư ảnh ngồi xếp bằng ở trong thần hồn không gian, rất nghiêm túc nói: “Hoa đạo nhân cũng thế, Mộc đạo nhân cũng thế, thậm chí Đại Xích, Thanh Vi, bọn họ không dám không kiêng nể gì ở trong nhân tộc truyền đạo lập giáo, tóm lại có vài phần đạo lý. Lá cờ nhỏ này, coi như là một trong các bảo bối áp đáy hòm của nhân tộc... nhưng tuyệt đối không tính là một món duy nhất.”

Cơ Hạo giật mình, hắc hít một hơi, đột nhiên lớn tiếng cười nói: “Sát Nhất, Sát!”

Vu lôi cầm lá cờ nhỏ cười quái dị ‘Khắc khắc’, hoa chân múa tay chỉ vào Cơ Hạo cười nói: “Giết ta? Người như thế nào...”

‘Phập’ một tiếng, một thanh trường kiếm toàn thân đen sì, lại thể hiện ra bán trong suốt, trên thân kiếm chạm rồng hoa văn tinh xảo đẹp đẽ, tản mát ra hủy diệt chi khí khủng bố làm người ta hít thở không thông từ phía sau đâm xuyên qua trái tim Vu Lôi. một bàn tay to tóm cổ Vu Lôi, chỉ bóp khẽ một cái, đã đem đầu hắc hái xuống.

Da Ma Sát Nhất xuất quỷ nhập thần từ phía sau Vu Lôi xông ra, lòng bàn tay

hắn phun ra một quầng lửa màu đen sền sệt, bọc đầu Vu Lôi khê thiêu đốt, chỉ nghe một tiếng kêu thê lương truyền đến, đầu Vu Lôi bị đốt thành tro, một cái nhân hồn lóe ra lõi quang điên cuồng nhảy nhót vài cái ở trong ngọn lửa màu đen, cũng bị ngọn lửa hủy diệt cắn nuốt.

Da Ma Sát Nhất cười dữ tợn nói: “Giết người như thế nào? Bốn tọa tới giết người!”

Da Ma Sát Nhất, cao thủ cấp Vu Thần thứ thiệt, một trong các con bài chưa lật áp đáy hòm của Ngu triều Da Ma gia tộc. Vu Lôi lại kiêu ngạo ương ngạnh, chẳng qua chỉ là trưởng lão sơ vu nhất mạch, cách Vu Thần cảnh còn xa lắc xa lơ.

Càng vô sỉ hơn là, việc Da Ma Sát Nhất lấy thực lực Vu Thần cấp ám sát, Vu Lôi trừ phi có thực lực gấp đôi Da Ma Sát Nhất trở lên, nếu không sao có thể giãy thoát độc thủ của hắn?

Hủy diệt chi viêm đem linh hồn Vu Lôi hóa thành một luồng lực lượng linh hồn bốn nguyên tinh thuần, Da Ma Sát Nhất thi triển khả năng cắn nuốt hủy diệt của Âm Nhật, đem linh hồn lực tinh thuần của Vu Lôi chậm rãi hút vào trong cơ thể. Da Ma Sát Nhất toàn thân thoải mái, linh hồn lực có chút bổ ích cười lớn giơ lên trường kiếm trong tay, lớn tiếng quát: “Còn có ai muốn chết? Bốn tọa tiến hắn... Chơi!”

Da Ma Sát Nhất đang kiêu ngạo khiêu khích, các trưởng lão mấy chục thị tộc ở bốn phương tám hướng đồng thời hướng Da Ma Sát Nhất phát động công kích.

Mấy chục vu bảo tản mát ra khí tức đáng sợ đồng loạt phát động, sấm sét, lửa, nham thạch nóng chảy, khói độc... khí tức các loại công kích hỗn tạp cùng một chỗ, làm Da Ma Sát Nhất cũng không khỏi sợ hãi động dung, vội vàng bứt ra né tránh.

Trưởng lão các thị tộc liên thủ công kích, đủ để tạo thành vết thương nặng trí mạng đối với Da Ma Sát Nhất.

Da Ma Sát Nhất không dám sơ ý, xám xịt hóa thành một cái bóng nhập vào trong bóng của vô số người ở bốn phương tám hướng.

“Sơ vu nhất mạch với Cao Dương thị ta rất có sâu xa, bảo vật này nên do Cao Dương thị ta bảo quản!” Một trưởng lão Cao Dương thị hồ bộ một cái lao về phía lá cờ nhỏ của Vu Lô lơ lửng ở không trung.

“Nói hươu nói vượn, Vân Dương thị ta và sơ vu nhất mạch mới là huyết nhục chí thân chân chính, bảo vật này, nên thuộc về Vân Dương thị ta sở hữu... Không, tạm quản!” Một trưởng lão Vân Dương thị không chậm chút nào, cầm một thanh trường kiếm tản ra lôi quang tùy tay hướng trưởng lão Cao Dương thị bổ một kiếm.

“Các người đừng vội nói hươu nói vượn, tổ tiên Cùng Tang thị ta từng là thái thượng trưởng lão của sơ vu nhất mạch, bảo vật này, thuộc về Cùng Tang thị ta!” Mấy chục mũi tên tàn nhẫn vô cùng lao vút đến, từ bốn phương tám hướng bao vây lá cờ nhỏ của Vu Lô.

Cơ Hạo không khỏi nhếch miệng cười quái dị. Đây là thị tộc, đây là thị tộc nắm giữ lực lượng cùng quyền thế đứng đầu nhân tộc đó!

Chương 1336: Cộng Công Thoát Thân

“Ha ha, ha ha, ha ha!”

Cơ Hạo bảo vệ ở trước Hạ Mễ, hai tay ôm ngực, nhìn các thành viên thị tộc loạn hết cả lên cất tiếng cười to.

Vén vén lá cờ nhỏ của Vu Lôi. Không thể phủ nhận đây là một món dị bảo, nhưng chỉ là một món bảo bối mà thôi, nhìn xem đám người thị tộc tự cho là cao cao tại thượng, tự nhận bất phàm đi. Giờ này giống như một đàn chó hoang lưu lạc, vì một miếng xương thịt, ngay cả thể diện cơ bản nhất cũng không cần nữa!

“Ta nếu là tổ tông các ngươi, ta nhất định một chưởng đập chết các ngươi!” Cơ Hạo nhìn người của thị tộc mặt mang nét tham lam, ra tay hỗn loạn cướp đoạt Vu Lôi tiểu phiên lớn tiếng cười mắng.

Nhiều người tức giận dị thường hướng Cơ Hạo trừng mắt nhìn một cái, nhưng các tinh anh thị tộc lấy trăm vạn để tính, tuyệt đại bộ phận lực chú ý đều đặt ở trên Vu Lôi tiểu phiên, Cơ Hạo tuy mắng khó nghe, bọn họ cũng không rảnh hướng Cơ Hạo ra tay.

Sơ vu nhất mạch, Vân Dương thị, Cao Dương thị, Cùng Tang thị, Hữu Sào thị, Quỷ Xa nhất tộc...

Vu pháp bay loạn đầy trời, sấm sét bắn ra bốn phía, khói lửa lượn lờ, càng có tiếng quỷ khóc thê lương từ bốn phương tám hướng ập tới, các loại sâu bọ cổ quái phun nọc độc khói độc bay loạn khắp nơi, tên, phi đao, xương sọ, cờ phướn dài, cờ xí, ** trượng, các loại vu bảo cổ quái đập bừa, trong đó hỗn hợp vô số bóng người khô ngô mặt trọng giáp húc lung tung.

Quay chung quanh Vu Lôi tiểu phiên, một đám người thị tộc quả thực đã phát điên.

Đám đông trưởng lão sơ vu nhất mạch càng điên lên rồi. Vu Lôi bị người ta một kiếm ám sát, bọn họ đối với Vu Lôi chết cũng không có cảm xúc quá lớn. Người của sơ vu nhất mạch, đầu óc đều là điên điên khùng khùng, bọn họ thiếu cảm tình người thường cần có.

Nhưng Vu Lôi tiểu phiên, lại là chấp niệm trong lòng đám đông trưởng lão sơ vu nhất mạch. Sinh mệnh con người đối với họ mà nói không đáng nhắc tới, cho nên họ không nhìn Vu Lôi chết. Nhưng Vu Lôi tiểu phiên đại biểu cho lực lượng lôi đình chí cường, bất cứ thứ gì có liên quan với lực lượng, đều là dấu ấn khắc sâu nhất sâu trong linh hồn bọn họ.

Ai dám động vào lực lượng của bọn họ, bọn họ sẽ dám liều mạng với người trong thiên hạ!

Như năm đó vì theo đuổi lực lượng, các tổ tiên sơ vu nhất mạch thậm chí dám ám sát Thần Nông thị!

“Vu!” Ba mươi mấy trưởng lão sơ vu nhất mạch cầm pháp trượng bộ dạng quái dị, giơ lên cao cao hai tay rít khàn cả giọng. Các vu tể sơ vu nhất mạch phía sau bọn họ lấy hàng vạn để tính hoa chân múa tay nhảy lên điệu nhảy hiến tế thiên địa thần linh, vu lực cuộn cuộn hóa thành thủy triều ánh sáng các màu mắt thường có thể thấy được, không ngừng ủa vào trong cơ thể trưởng lão cầm đầu.

Ba mươi mấy trưởng lão sơ vu nhất mạch đồng thời niệm tụng chú ngữ, ở đỉnh đầu bọn họ, một mảng ánh sáng mạnh mẽ màu sắc quái dị lóe ra cấp tốc co rút bành trướng. Theo tiếng nặng nề ‘Thùng thùng’, quang sáng mạnh mẽ này nhìn qua giống như một trái tim ngoại tộc, tràn ngập khí tức quỷ dị đáng sợ.

Đột nhiên quang sáng mạnh mẽ này bành trướng đến kích thước vạn trượng, sau đó mạnh mẽ vỡ vụn ra. Vô số điểm sáng nhỏ bé phun ra bốn phương, trong mỗi một điểm sáng đều ẩn tàng một con độc cổ hình dạng như châu châu, toàn thân mọc đầy lông độc, mỗi sợi lông độc đều phun ra lượng lớn nọc độc nhỏ bé, hóa thành các tia sáng nhỏ bé, như vô số mảnh vỡ sao băng từ trên trời rơi xuống

hướng về phía mọi người ở bốn phương tám hướng.

Công kích mang tính phạm vi lớn không có châm chích.

Ai cũng không ngờ được sơ vu nhất mạch có thể phát rồ đến như vậy, bọn họ không kiêng nể gì hướng về phía chiến sĩ toàn bộ thị tộc ở bốn phương tám hướng phát động công kích.

Trừ trường lão các thị tộc đó dựa vào vu bảo mạnh mẽ bảo vệ bản thân, bảo vệ tộc nhân ở phạm vi nhỏ bên cạnh, hơn trăm vạn tinh anh thị tộc khác đều phát ra tiếng rú thê lương. Bọn họ hoặc nhiều hoặc ít, hoặc bị một hai con, hoặc bị ba năm con, hoặc là có kẻ xui xẻo bị mấy chục con độc cổ bay vút đi trong luồng sáng đánh trúng thân thể.

Trong tiếng ‘xẹt xẹt’, trên mặt, trên cánh tay, trên chân nhiều chiến sĩ thị tộc, phàm là nơi giáp trụ chưa bảo vệ đến bị độc cổ trong tia sáng đánh trúng. Độc cổ phun ra nọc độc, cấp tốc ăn mòn thân thể bọn họ, vô luận là Vu Vương hay Vu Đế, thân thể bọn họ đều ở trong nọc độc do độc cổ phun ra cấp tốc thối nát.

Độc cổ so với hạt vừng còn nhỏ bé hơn ngàn lần, vạn lần vui sướng vẩy cái đuôi chui vào thân thể chiến sĩ thị tộc, trong chớp mắt sở trứng sâu càng thêm nhỏ bé lấy ức vạn để tính liền từ trong cơ thể bọn họ bùng nổ ra.

Máu thịt phụ cận vết thương của chiến sĩ các thị tộc cấp tốc cựa quậy, từng mảng lớn độc cổ ập trứng trong cơ thể bọn họ, bọn chúng vui sướng cắn nuốt máu thịt bên người, chuyển hóa thành chất dinh dưỡng của bản thân, ập ra càng nhiều con cháu hơn, đồng thời phân bố ra càng nhiều nọc độc hơn.

Tiếng kêu rên khắp nơi, mấy chục vạn chiến sĩ thị tộc thực lực yếu kém ôm vết thương bốc khói đen ngã xuống đất. Bọn họ điên cuồng run rẩy, trong thất khiếu để lại huyết tương màu đỏ hồng cực nhạt.

Tốc độ sinh sản đời sau của đám độc cổ này cực kỳ kinh người, bọn chúng lại cực kỳ tham lam, điên cuồng cắn nuốt tinh huyết chiến sĩ thị tộc. Tốc độ bọn

chúng cắn nuốt tinh huyết quá nhanh, số lượng lại quá nhiều, dẫn tới tinh huyết trong cơ thể các chiến sĩ thị tộc cấp tốc hao tổn, các chiến sĩ thị tộc trúng độc trong thất khiếu chảy ra huyết tương đã giống như nước trong.

‘Xẹt ~~~’!

Một tiếng rít bén nhọn khó nghe lao thẳng lên chín tầng trời, trong quãng sáng mãnh liệt bùng nổ đó, trừ bay ra vô số độc cổ, càng có một con độc trùng to lớn dài vạn trượng, bộ dạng giống hệt với lũ độc cổ nhỏ bé kia, chỉ là thể tích khổng lồ hơn trăm tỉ lần lao vút ra.

Con độc trùng khổng lồ hình dạng như châu chấu, toàn thân mọc đầy lông độc này chột ngẩng đầu, hướng tới bầu trời thét dài một tiếng.

Trên bầu trời vô số sấm sét gào thét rơi xuống, ùn ùn nện ở trên thân con độc trùng này, đem mây độc nồng đậm trên thân nó bổ không ngừng vỡ nát, lại từ đầu tới cuối không thể hoàn toàn phá hủy mây độc, thật sự công kích đến thân thể hần!

Đây là một con độc trùng thiên địa không tha, ác độc ngoan lệ đến cực hạn nhân gian!

Khí hung lệ đáng sợ tản ra, độc trùng thân thể to lớn rống giận một tiếng, thân thể chột nhoáng lên một cái, trên thân thể to lớn vô số lông độc màu đen dài hơn ba thước so với lông trâu còn nhiều hơn gấp trăm lần ra vang thanh thúy ‘Leng keng’, chột kéo theo vô số tiếng rít bén nhọn hướng bốn phương tám hướng lao vút đi.

Thần thức Cơ Hạo đảo qua con độc trùng đáng sợ này, hần không khỏi nhếch miệng lắc đầu.

Sơ vu nhất mạch thật đáng sợ, con độc trùng này không biết là làm sao nuôi ra được, mỗi một sợi lông độc của nó uy lực bắn ra, đều có thể so với mũi tên một tiễn thủ cấp Vu Đế của Đông Di toàn lực bắn ra!

Bất chấp người của các thị tộc chết sống, Cơ Hạo toàn lực chấn động Bàn Cổ Chung, phóng ra dòng khí hỗn độn cuộn cuộn bao phủ bốn phương, đem đám linh hồn chạy nhảy hỗn loạn khắp nơi trong Quỷ Môn đốc hết toàn lực bảo vệ.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, mấy ngàn sợi lông độc chất chứa kịch độc đảo qua tòa nhà Dư Xích bố trí tế đàn.

Cơ Hạo chợt quay đầu, chỉ thấy tế đàn bị lông độc đánh thành phần, kiếm khí và Hóa Huyết Phi Dao hấn bố trí bị chấn động hơi lệch đi một chút. Ba vị Cộng Công vọt bị nhốt ở trong tế đàn, chỉ có thể rống giận khàn cả giọng, bị vô số tia huyết quang Hóa Huyết Phi Dao diễn hóa bổ loạn giận dữ hét lên, giãy dụa từ trong tế đàn sụp đổ thoát thân ra.

Hai vị Cộng Công vừa mới lao ra khỏi tế đàn, thân thể bọn họ liền chợt nổ tung thành một bãi huyết tương.

Chỉ có một vị Cộng Công gào thét khàn cả giọng, miễn cưỡng duy trì hình người, rung tay liên ném ra hai dải đao quang sắc bén dài đến vạn trượng, hình dạng như trăng non.

Đao quang hình cung tròn quét ngang qua chiến trường Quỷ Môn, mấy vạn chiến sĩ thị tộc không kịp trở tay đang ôm vết thương bị độc cổ xâm nhập kêu rên, đao quang lóe qua, bọn họ đều bị chặt ngang hông.

Chương 1337: Cộng Công Nghịch Tập

“Đây là cái gì?” Một trưởng lão Toại Nhân thị nhìn Cộng Công kinh hô khàn cả giọng!

“Hắn là, hắn là!” Tựa như có người đã nhận ra Cộng Công thị, một trưởng lão sơ vu nhất mạch nhảy dựng lên, chỉ vào Cộng Công thị hét to vài tiếng, lại bởi vì quá căng thẳng chưa thể nói ra cái danh hiệu ‘Cộng Công thị’ này.

Mấy vạn tinh anh thị tộc bị chém eo ùn ùn từ trên cao rơi xuống, mang theo máu đầy trời rơi vào nước lũ cuộn cuộn. Cho dù trong đó có đại năng cấp Vu Đế, bọn họ cũng chỉ kêu rên vài tiếng, liền uế oải bị nước lũ cuốn đi.

Vu Đế có thể nhỏ máu trọng sinh, chỉ chém eo không lấy được mạng họ, cho dù đem họ băm thành thịt vụn, chỉ cần một tia linh trí còn sót lại, bọn họ có thể dựa vào sinh mệnh lực khổng lồ cấp tốc trọng sinh. Nhưng hai thanh loan đao trong tay Cộng Công thị không biết là dị bảo cỡ nào, ai bị hắn chém eo tinh huyết toàn thân bị cắn nuốt hết, cho dù Vu Đế cũng chỉ có thể ngã lăn ra ngay tại chỗ.

Trên chiến trường Quỷ Môn một mảng tĩnh mịch, Cơ Hạo thật cẩn thận hướng Hạ Mễ làm động tác tay, bảo hắn dùng tốc độ nhanh nhất mang theo đám lính tôm Quỷ Môn rút khỏi hiện trường. Cộng Công thị từ tế đàn thoát thân, phen này sự tình không dễ thu thập rồi.

Đám trưởng lão, chiến sĩ tinh nhuệ các đại thị tộc ngơ ngác nhìn Cộng Công thị, một đòn chém giết mấy vạn tinh anh của thị tộc, đây là hung thần ác sát thế nào?

“Hắn... hắn...” Một trưởng lão Vân Dương thị đột nhiên hét khàn cả giọng: “Bọn điên sơ vu nhất mạch, lấy thuốc giải ra!”

“Lấy thuốc giải ra!” Phàm là có tộc nhân bị độc cổ của sơ vu nhất mạch đả

thương, trưởng lão các bộ đều rống giận thành tiếng. Cường địch trước mặt, phải khiến toàn bộ chiến sĩ mau chóng khôi phục sức chiến đấu, bằng không ở dưới đao mổ của Cộng Công thị, bọn họ chỉ là một đám thỏ yếu đuối, mặc cho người ta giết.

“Thuốc giải?” Còn chưa chờ các trưởng lão sơ vu nhất mạch mở miệng, Cộng Công thị thoát ra khỏi tế đàn đã nhảy dựng lên hét giận dữ liên tục: “Các người còn muốn thuốc giải gì nữa? Chết đi, chết đi, đi chết đi! Con người, các người, ai cũng đáng chết!”

Áo bào đen của Cộng Công thị bị Hóa Huyết Phi Đao chém nát thành mảnh vụn, trên thân thể cao lớn đầy thương tích, có thể thấy được uế khí màu máu quần quanh ở giữa máu thịt gân cốt của hắn, đang không ngừng ăn mòn thân thể hắn, nhiều giọt huyết tương dinh dính mang theo dơ bẩn tanh tưởi làm người ta hít thở không thông không ngừng từ vết thương của hắn nhỏ xuống, khí tức của hắn cũng đang cấp tốc suy yếu.

Hóa Huyết Phi Đao quá độc ác, độc ác tới mức Cộng Công thị cũng không có chút biện pháp nào làm gì huyết khí ác độc dơ bẩn của Hóa Huyết Phi Đao.

Trừ bị động thừa nhận huyết khí Hóa Huyết Phi Đao ăn mòn, Cộng Công thị ở trong mấy hơi thở ngắn ngủn dùng hết toàn bộ thần thông bí thuật hắn biết đến, ăn vào mấy chục loại thiên địa kỳ trân, lại chưa thể xua tan chút nào huyết khí dơ bẩn trong cơ thể.

Hắn càng trơ mắt nhìn trừu hắc, hai vị Cộng Công thị khác trong tế đàn cứ như vậy hóa thành vũng máu.

Hóa thành máu loãng, Cứ như vậy Tiêu thất, cứ như vậy thi cốt vô tồn, hồn phi phách tán.

Cộng Công thị vừa kinh sợ giận dữ, vừa bi thương. Bọn họ là thiên địa thần tộc, bọn họ là thần linh, mà đặc tính của thần linh chính là —— bọn họ không giống với nhân loại, bọn họ không giống nhân tộc có được thân thể cùng linh

hồn tương đối độc lập. Nhân tộc nếu thân tử, linh hồn bọn họ còn có thể chuyển thể đầu thai, hoặc dùng vu pháp quý bí chuyển hóa thành tổ linh, âm hồn... các trạng thái thiên kì bách quái.

Thần linh, chết chính là chết, hoàn toàn kết thúc, tan thành mây khói, một chút cặn bã cũng sẽ không còn lại, ngay cả cơ hội thành quỷ cũng không có.

Cho nên Cộng Công thị biết, hai vị Cộng Công kia, huyết nhục chí thân của hãn, là thật sự hoàn toàn xong đời rồi! Mà chính hãn cũng bị thương nặng, Hóa Huyết Phi Dao đang liều mạng ăn mòn thân thể hãn, cũng chính là đang ăn mòn thần hồn của hãn, hãn thờ hồn hển đứt quãng, lúc nào cũng có thể thân thể sụp đổ mà hoàn toàn tiêu vong.

Thở dốc vài tiếng, bất chấp nhiều lời thêm nữa, Cộng Công thị vung hai thanh loan đao, kéo theo các luồng đao ảnh hình trắng non dài đến vạn trượng, gào thét hướng liên quân thị tộc rậm rạp phía trước chém giết tới.

“Giết, giết, giết! Ai là địch với Cộng Công thị ta, giết!” Cộng Công thị gần như phát điên tru lên, lâm vào trạng thái điên cuồng. Hai thanh loan đao không đâu không phá quét ngang chiến trường, từng mảng lớn chiến sĩ thị tộc bị độc cổ gây thương tích, hành động tập tễnh không tiện bị đao quang xay thành phần.

Cơ Hạo đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, thần thức khổng lồ giống như sóng nước khuếch tán ra ngoài, gặt gao tập trung tế đàn bị phá hư.

Tòa tế đàn này bị phá hủy, đã dẫn đến tám tòa tế đàn còn lại, tám tòa tế đàn đó đang điên cuồng run rẩy, ở dưới Cộng Công thị kịch liệt giãy dụa đã tới bên bờ sụp đổ. Hai mươi bảy vị Cộng Công đời trước, trừ một vị này ở Quỳ Môn, trong tám tòa tế đàn, còn có mười một gã Cộng Công khác miễn cưỡng duy trì thân thể chưa tán loạn.

Có mười lăm tên Cộng Công, ở dưới Hóa Huyết Phi Dao hung mãnh chém giết một phen, không chút sức chống cự bị chém thành huyết tương.

Hóa Huyết Phi Dao cắn nuốt huyết tương Cộng Công thị biến thành, sự hung ác của chín thanh Hóa Huyết Phi Dao càng tăng lên, uy lực lớn hơn, mười một Cộng Công trong tám tòa tế đàn bị thương quá nặng, mắt thấy bọn hắn đã sắp bị chém giết ngay tại chỗ.

Độc cổ to lớn Sơ vu nhất mạch khổng chế đột nhiên rít một tiếng, mở cái miệng rộng hướng tới Cộng Công thị đại sát bốn phương phun ra một ngụm nọc độc sền sệt màu đen.

Thân thể Cộng Công thị nhoáng lên một cái, hóa thành mảng lớn sóng nước trồn vào nước lũ. Nọc độc như mũi tên vắt ngang qua hư không, chưa thể chạm tới một cọng tóc của Cộng Công thị, ngược lại xui xẻo làm sao đánh vào trên tế đàn đã bị phá hư, đem trận cơ tàn phá của tế đàn đánh cho hoàn toàn vỡ nát.

Chín tòa tế đàn kết nối ầm ầm vỡ ra, chín thanh Hóa Huyết Phi Dao phát ra tiếng nổ vang leng keng, mất đi trận cơ dẫn dắt, Hóa Huyết Phi Dao cảm nhận được huyết khí của Cơ Hạo hấp dẫn, hóa thành chín dải cầu vòng màu máu bay vút trên không, ùn ùn nhập vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Mười một vị Cộng Công thị bị thương nặng, thân thể không ngừng hóa thành máu nhỏ xuống từ trong tế đàn lao ra. Bọn họ ngửa mặt lên thét dài, ánh mắt theo phương hướng cầu vòng màu máu Hóa Huyết Phi Dao mang theo, ánh mắt sắc bén như điện vượt qua ức vạn dặm khoảng cách, gắt gao tập trung Cơ Hạo.

“Tiểu tạp chủng nhân tộc!” Mười một vị Cộng Công thị cùng cất tiếng tức giận mắng, bọn họ gian nan bay lên trời, khí tức quanh thân mênh mênh như rồng, thân lực màu đen hóa thành đám mây đen to lớn thổi quét bầu trời. Nước lũ bốn phương tám hướng cũng thế, mưa to cũng thế, cột nước từ trên trời giáng xuống cũng thế, đều bị thân thể bọn họ hấp thu, hóa thành thủy nguyên chi khí cuồn cuộn không ngừng rót vào thân thể bọn họ.

Thoát ly tế đàn đòi mạng, được thủy nguyên chi lực vô cùng vô tận của mười hai cái thủy thể giới bổ sung, thân thể các Cộng Công tuy vẫn không ngừng nhỏ

xuống huyết tương dinh dính dơ bẩn, nhưng xu thế sụp đổ của thân thể đã được giảm bớt.

Bọn họ rống giận khàn cả giọng, điên cuồng mắng, lần lượt báo ra danh hiệu của mình!

Vô số thủy yêu trong tám đại long môn phía sau Quỷ Môn đều điên cuồng như gà chọi, bọn hắn ùn ùn nhấc lên ngọn sóng ngập trời, theo sát mười một vị Cộng Công cuộn cuộn hướng Quỷ Môn xung phong.

“Giết sạch nhân tộc, độc bá Bàn Cổ!” Một gã Cộng Công điên cuồng rít gào.

Vốn kế hoạch của bọn họ chỉ là nô dịch nhân tộc, nhưng bản thân bị Hóa Huyết Phi Dao thiếu chút nữa bổ nát, lửa giận của đám Cộng Công đối với nhân tộc đã đến cực hạn, bọn họ không muốn nô dịch nhân tộc nữa, nô lệ cái gì, nào có dễ dùng như đám thủy yêu ngây thơ này?

Giết sạch nhân tộc, độc bá Bàn Cổ thế giới!

“Giết, giết, giết!” Sóng vô biên vô tận quay cuồng hướng Quỷ Môn đánh ngược tới.

Chương 1338: Cường Thế Kiếm U

Liên quân thị tộc hỗn loạn.

Bọn họ nội loạn, nội tranh, nội đấu, còn chưa đấu ra một cái kết quả, một vị Cộng Công như hung thần ác sát đã phá không mà ra, giết tới mức đầu người lẫn lông lốc, xác ngổn ngang khắp nơi. Còn chưa chờ bọn họ tập trung toàn lực chém giết gã Cộng Công này, mười một vị Cộng Công bị thương nặng lại trở nên càng thêm nguy hiểm, càng thêm điên cuồng dẫn quân giết tới.

Mười hai cái thủy thể giới ‘được khám’ ở trên Bàn Cổ thể giới, bọn nó đang dung hợp với Bàn Cổ thể giới, hoặc là nói đang bị Bàn Cổ thể giới cắn nuốt.

Vô cùng vô tận thủy nguyên chi lực, ở trước khi Bàn Cổ thể giới triệt để cắn nuốt, tiêu hóa hết mười hai cái thủy thể giới, thủy nguyên chi lực sẽ trở thành thiên địa nguyên tố cường đại nhất của Bàn Cổ thể giới. Lực lượng Cộng Công nhất tộc, ở trong quá trình này sẽ đạt tới trạng thái mạnh nhất trước nay chưa từng có.

Toàn bộ thủy yêu, toàn bộ sinh linh thủy tộc, thực lực cá nhân bọn họ, cũng sẽ tăng lên mấy lần thậm chí mấy chục lần so với trước kia.

Tiểu yêu ngày thường dùng hết yêu lực, chỉ có thể nhắc lên ngọn sóng cao ba thước, ở trong một đoạn thời gian này, bọn họ dễ dàng có thể nhắc lên ngọn sóng cao mười mấy trượng. Mà các đại yêu, cự yêu trước kia có thể nhắc lên sóng lớn ngập trời, bọn họ đã có thể thoải mái nhắc lên sóng lớn diệt thế.

Giờ phút này liên quân thị tộc gặp phải, chính là một đợt sóng to diệt thế rợp trời rợp đất quay cuồng mà đến, bốn phương tám hướng không có khe hở.

Sóng to quay cuồng, ngọn sóng đen sì như tường đồng vách sắt từ bốn phía quay cuồng mà đến, trong sóng to ẩn giấu vô số yêu vật thủy tộc cổ quái, bọn họ gào thét khàn cả giọng giết chóc vào chiến hào, ở dưới mười một vị Cộng Công

dẫn dắt cuồn cuộn ập tới.

Đến lúc này, vẫn có trưởng lão thị tộc vươn tay, dốc hết toàn lực tranh đoạt Vu Lôi tiểu phiên.

Bọn họ không để ý bị chém giết ở quanh là chiến sĩ thị tộc, không để ý đại quân thủy tộc vây công mà đến, cũng không để ý sóng to tàn sát bừa bãi mang đến các loại hậu quả đáng sợ, trong mắt bọn họ, chỉ có Vu Lôi tiểu phiên!

Cướp đi Vu Lôi tiểu phiên, suy yếu nội tình sơ vu nhất mạch, gia tăng thực lực nhà mình!

Vì Vu Lôi tiểu phiên, một chút hy sinh không đáng nhắc tới.

Mấy chục bóng người nhanh như tia chớp quay quanh Vu Lôi tiểu phiên cấp tốc va chạm, sấm sét, cương phong, lửa nóng, khói độc tản ra, càng có sơ vu nhất mạch khổng lồ chế cổ trùng to lớn phun nọc độc bừa bãi, đánh cho trời sụp đất nứt, máu thịt bay tứ tung.

Cầm hai thanh loan đao thật lớn Cộng Công cười quái dị khàn cả giọng. Hắn khinh thường nhìn trưởng lão các tộc vì một cây Vu Lôi tiểu phiên đánh cho óc cũng phải bay ra, gào lớn khàn cả giọng, dùng hết toàn lực vỗ giết chiến sĩ thị tộc xung quanh.

Các trưởng lão đó... Bọn họ đã như vậy rồi, nhân tộc không có cách nào hi vọng vào bọn họ. Ngược lại là trong các chiến sĩ thị tộc kia, có lẽ còn có một số hảo nam nhi kích tình nhiệt huyết, bọn họ mới là tương lai của nhân tộc. Mà Cộng Công, chính là muốn gạt bỏ tương lai nhân tộc.

Giết, giết, giết, vung loan đao điên cuồng giết. Cộng Công cười quái dị khàn cả giọng, bên cạnh hắn nhắc lên sóng to ngập trời, trên mỗi một đám bọt sóng đều có một luồng đao quang hình trăng non lóe lên, đầu sóng bay lướt qua, vô số mảnh thi thể giống như rác rưởi bay múa rải rác.

Trong mảnh thi thể không thấy chút vết máu, loan đao trong tay Cộng Công đã hút khô toàn bộ tinh huyết trong cơ thể chiến sĩ nhân tộc bị chém giết.

“Các lão cầu! Cộng Công đang chém giết tộc nhân của các người, binh sĩ của các người, con cháu hậu duệ các người! Các người vì một cây Vu Lôi phiên liên mặc kệ sự sống chết của họ sao?” Cơ Hạo có chút không vừa mắt. Mười một vị Cộng Công mang theo vô số thủy yêu đang hướng hấn đánh đến, hấn nhất định là mục tiêu các Cộng Công này muốn chém giết đầu tiên.

Giờ phút này hấn nên mai danh ẩn tích nấp đi, đây mới là cách làm an toàn nhất.

Nhưng nhìn thấy tác phong không chịu được như thế của trưởng lão các đại thị tộc, Cơ Hạo thật sự không chịu nổi. Tộc nhân nhà mình bị người ta giết hại như bồ đề, đám trưởng lão kia, bọn họ vì một cây Vu Lôi tiểu phiên, thế mà vẫn đang nội đấu không ngừng nghỉ!

“Cơ Hạo tiểu nhi, người là ai, có tư cách gì quản chuyện của chúng ta?” Không biết là lão già nào quái thanh quái khí cười: “Trọng bảo như thế, có thể gia tăng khí vận bốn gia, là trọng bảo trấn áp khí vận các gia các tộc. Vì bảo bối như vậy, hy sinh trăm vạn tộc nhân... cũng có thể!”

Cộng Công đang buông tay giết chóc cầm hai thanh loan đao, đột nhiên khàn cả giọng cười phá lên: “Đây là con người, đây là con người đó! Ha ha ha, Phục Hy thị! Toại Nhân thị! Hiên Viên thị! Thần Nông thị! Hữu Sào thị! Các người mấy lão già này, các người xem xem con cháu các người... Đây là con người đó, đây là con cháu các người đó!”

Trong tiếng cười điên cuồng, hai thanh loan đao của Cộng Công nhoáng lên một cái, lại là mấy trăm cái đầu người bay lên.

Các tinh anh thị tộc đáng thương, bọn họ cho dù không phải đối thủ của Cộng Công, bọn họ ít nhất có thể chạy, có thể trốn. Nhưng độc cổ của sơ vu nhất mạch đang ở trong cơ thể bọn họ tàn sát bừa bãi, bọn họ thân thể suy yếu đến cực

điểm, đối mặt loan đao của Cộng Công, bọn họ ngay cả khí lực trốn tránh cũng không có!

Hơn trăm vạn tinh anh thị tộc, giờ phút này tất cả đều là dê núi đợi làm thịt!

Cơ Hạo thét dài một tiếng, hần mắt thấy Hạ Mễ đã mang theo các đại đội lính tằm lặn vào nước lũ, dùng hết toàn lực thoát ly chiến trường, hần yên lòng, một bước húc vỡ hư không, chắn trước mặt Cộng Công thân hình cao lớn.

Cộng Công cao nghìn trượng cúi đầu quan sát Cơ Hạo, cười cười dữ tợn, giơ lên hai thanh loan đao hung hăng bổ xuống.

Cơ Hạo cũng cười lạnh liên tục, trong Bàn Cổ Chung phun ra một đạo hỗn độn chi khí, nhanh như tia chớp rót vào trong cơ thể Cơ Hạo, trong thân thể hần phát ra tiếng vang lớn nặng nề như sấm, thân thể cất cao từng trượng một, trong chớp mắt Cơ Hạo cũng đã cao tới nghìn trượng.

Hai con Thần Hỏa Xà từ trong tay áo Cơ Hạo lao ra, bọn nó thét dài, thân thể bành trướng đến vạn trượng, nhu thuận để hai chân Cơ Hạo đạp ở trên lưng bọn nó. Hai con Thần Hỏa Xà toàn thân liệt hỏa quấn quanh, nâng lên Cơ Hạo lơ lửng giữa không trung, chợt mở cái miệng rộng hướng Cộng Công phun ra hai luồng lửa nóng.

Những năm gần đây, Cơ Hạo dốc sức bồi dưỡng hai con Thần Hỏa Xà, cũng không biết đã hao phí bao nhiêu tài nguyên trên thân bọn nó. Hai con Thần Hỏa Xà nay đã mơ hồ có tư thái giao long, trong mồm phun ra không là địa tâm độc hỏa nữa, mà là Thái Dương Chân Hỏa long lạnh trong suốt, chói lọi giống như vàng lỏng.

Tuy độ tinh khiết không cao, nhưng Thái Dương Chân Hỏa thật sự đổ ập xuống phun đầy mặt Cộng Công.

Cộng Công vung đao bổ mạnh gào rú thảm thiết. Hần tự nhiên nhận ra đặc sản địa tâm Thần Hỏa Xà trong thái cổ địa phệ dưới núi lửa Nam Hoang, loại

hỏa xà này tất nhiên uy lực kinh người, nhưng ở cấp độ này của bọn hắc, lại là không có tác dụng gì lớn.

Nhưng trong mồm Nam Hoang Thần Hỏa Xà phun ra, thế mà lại là Thái Dương Chân Hỏa!

Cả khuôn mặt Cộng Công thị không kịp trở tay hừng hực liệt hỏa, nửa gương mặt ‘Xẹt’ một cái đã bị đốt thành tro, hắc đầu đến mức gào thét thê thảm, đao thế đại loạn một phen.

Một cái bóng từ phía sau Cộng Công đột nhiên thoát ra, Da Ma Sát Nhất lặng yên không một tiếng động một kiếm đâm xuyên qua lưng Cộng Công, lưỡi kiếm hung hăng từ trước ngực hắc phun ra.

“Vô sỉ!” Cộng Công hỗn loạn rồi, đường đường cao thủ cấp Vu Thần, thế mà lại đánh lén sau lưng?

Bàn Cổ Long Văn của Cơ Hạo mang theo một tiếng rùng rợn cao vút, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, Cơ Hạo chân đạp Thất Tinh Bộ, không nói một lời hướng Cộng Công liên tục bổ tám mươi một kiếm.

Tiếng vang ‘Đang đang’ không dứt, loạn đao trong tay Cộng Công ầm ầm vỡ vụn, ở trong tiếng kêu quái dị thất thanh không thể tin của hắc, kiếm thế của Cơ Hạo như thủy triều, đem thân thể hắc cắt thành hơn trăm mảnh vỡ.

Chương 1339: Thần Xà Hóa Rồng

“Người!” Thân thể bị cắt thành trên trăm mảnh, mỗi một mảnh thi thể của Cộng Công đều hóa thành một phân thân cao mấy trượng, chỉ vào Cơ Hạo gầm lên giận dữ!

“Ta, có thể giết người!” Cơ Hạo cầm Bàn Cổ Long Vãn, bình tĩnh nhìn hơn trăm Cộng Công phân thân con người phun lửa: “Không hổ là thủy thần Cộng Công, thủy tính chí nhu, có thể phân có thể hợp! Thân thể của người, hoặc là nói thần hồn bị cắt thành hơn trăm mảnh vỡ, thế mà mỗi một mảnh đều có thể tự thành một phân thân! Khá lắm, thực khá lắm!”

Chính bởi vì Cộng Công có như vậy thực lực cùng thủ đoạn, là nhân vật khá thế này, mới không thể để hấn sống sót!

Một vị Cộng Công còn sống, đối với nhân tộc uy hiếp quá lớn!

“Người sao có thể giết ta?” Hơn trăm Cộng Công phân thân giận dữ hét lên, tức giận đồng thời lại nghi hoặc hướng tới Cơ Hạo kêu to: “Ta là thủy thần Cộng Công, ta là thần! Người chỉ là phạm nhân, chỉ là một tên phạm nhân!”

“Ta, có thể giết người!” Cơ Hạo vẫn bình tĩnh như cũ nhìn Cộng Công: “Người là thần, ghê gớm lắm sao?”

Được Vực tổ dùng thiên phú thần thông bí pháp, từ trong Hồng Mông hỗn độn xa xôi chuyển dời về Bàn Cổ thế giới, Cơ Hạo tuyệt không tin trong quá trình này, thực lực Cộng Công có chút hao tổn. Hơn nữa lúc ở trong tế đàn, còn chưa hoàn toàn quay về Bàn Cổ thế giới, đã bị Hóa Huyết Phi Dao bổ mấy ngàn đao, giờ phút này, thực lực Cộng Công có thể có một thành khi đỉnh phong đã không tồi rồi.

Vén vén một thành thực lực, Da Ma Sát Nhất hoàn toàn có thể áp chế hấn, càng không cần nói Da Ma Sát Nhất rất vô si đánh lén sau lưng hấn!

Thực lực bản thân Cơ Hạo cũng không yếu đâu, Bàn Cổ Long Văn càng là sát phạt chí bảo cực mạnh, chém giết Cộng Công bị thương nặng, đây không phải chuyện đương nhiên sao? Mỉm cười giơ lên Bàn Cổ Long Văn, nhìn mười một vị Cộng Công xa xa nhắc lên sóng to diệt thế điên cuồng đánh tới, Cơ Hạo thản nhiên cười nói: “Không kịp! Các người tới quá muộn rồi!”

Bàn Cổ Long Văn mang theo một mảng quang ảnh mỹ lệ nặng nề hạ xuống, hơn trăm phân thân đang hướng vào phía trong tụ hợp, muốn một lần nữa ngưng tụ thành Cộng Công thần thể cùng kêu lên bị thương, bị Cơ Hạo chém loạn một phen thành mảnh vụn.

Trong Bàn Cổ Long Văn rỗng găm từng tiếng, các luồng lực lượng hủy diệt đáng sợ đánh vào Cộng Công phân thân, đem bốn nguyên lực ẩn trong thân thể hắt đánh thành phần. Từng vầng thần quang đen sì lơ lửng ở không trung, đây là di vật cuối cùng Cộng Công lưu lại —— thần thể của hắn, hoặc là nói thần hồn của hắn, hoặc là nói đây là thần lực tinh túy nhất tạo thành hắn!

Hai con Thần Hỏa Xà đột nhiên xao động bất an hét lên, bọn nó chột ngẩng đầu, xoay cổ, tội nghiệp nhìn Cơ Hạo!

Dục - vọng ăn tham lam quay cuồng ở trong mắt hai con Thần Hỏa Xà, bọn nó sốt ruột không chịu được muốn cắn nuốt thần lực khổng lồ vị Cộng Công này lưu lại sau khi thân thể sụp đổ. Cơ Hạo kinh hãi nhìn hai đứa này: “Hắn chính là thủy thần, hắn... ừm, là ta sai rồi.”

Cơ Hạo đột nhiên giật mình, quản hắn Thủy thần, Hỏa Thần gì đó, bản thân bọn họ có lẽ có phân chia thuộc tính, nhưng thần lực của họ, lại là lực lượng thuần túy nhất Bàn Cổ thế giới ngưng tụ mà thành. Các vầng sáng thần lực màu đen kia giờ phút này còn biểu hiện ra đặc tính ‘Thủy’, nhưng sau khi bị Thần Hỏa Xà cắn nuốt tiêu hóa, tự nhiên có thể đem nó chuyển hóa thành hỏa hệ thần lực.

Lực lượng mặc dù có phân chia thuộc tính, nhưng cuối cùng quy về hỗn độn,

quy về Thái Cực.

“Là của các người rồi đó!” Cơ Hạo nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu hai con Thần Hỏa Xà.

“Tiểu nhi, người dám!” Cực xa, mười một vị Cộng Công nhắc lên sóng to vô cùng lo lắng hướng bên này chạy tới cùng lên tiếng tức giận mắng.

“Ta sao mà không dám?” Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, hắc cố ý thả ra chín thanh Hóa Huyết Phi Dao quay quanh hắc bay loạn một phen. Chín dài huyết quang thật dài xé rách hư không, ở bên người Cơ Hạo hóa thành một tấm lưới lớn màu máu.

Nhìn thấy Hóa Huyết Phi Dao, mười một vị Cộng Công như trâu đực phát cuồng gặp tấm vải đỏ, trong lỗ mũi mỗi người phun ra hơi nước nóng cháy, dùng hết toàn lực hướng Cơ Hạo đánh tới. Chỉ tiếc vết thương nặng trên thân bọn họ chưa lành, khí tức Huyết Trì dơ bẩn đang không ngừng ăn mòn thân thể bọn họ, tốc độ bọn họ dốc hết toàn lực phi hành, cũng chỉ hơi nhanh hơn những cơn sóng to kia một chút.

Muốn chạy tới trước mặt Cơ Hạo, cũng không phải là việc một chốc một lát có thể làm được.

Hai con Thần Hỏa Xà vui sướng mở cái miệng rộng, hướng về phía các vòng sáng màu đen tản mát ra dao động cường đại trước mặt Cơ Hạo hung hăng hít một hơi. Một ngàn vòng sáng màu đen to nhỏ đều đều chia làm hai phần, bị hai con Thần Hỏa Xà nuốt chửng.

Ở bên cạnh một cánh tay xương trắng lờm chờm chột chộp tới, muốn cướp đi vòng sáng màu đen trong mồm Thần Hỏa Xà. Cơ Hạo nhanh tay lẹ mắt, tùy tay bổ xuống một kiếm, chỉ nghe một tiếng rú thảm, con rối xương trắng do một vị trưởng lão sơ vu nhất mạch phóng ra bị hắc chặt đứt cánh tay.

“Cơ Hạo!” Con rối xương trắng áp đáy hòm nhà mình bị Cơ Hạo chặt đứt

cánh tay, sức chiến đấu chịu tổn thương thật lớn, trưởng lão sơ vu nhất mạch hỗn hển chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Người cầu kết thủy yêu, người còn dám động thủ với lão phu, người, người...”

Cơ Hạo đã lười nói lời thừa với những lão già ích lợi che lòng, trừ ích lợi không biết điều gì khác nữa này.

Vảy toàn thân hai con Thần Hỏa Xà dựng thẳng lên từng mảnh, thân rắn khổng lồ kịch liệt run rẩy. Cơ Hạo từ trên thân bọn nó phi thân nhảy lên, quanh thân phóng ra vô lượng kim quang. Cửu Long Xa Liễn theo tiếng nổ vang từ mi tâm hăn phun ra, phun lửa ngập trời nặng nề hướng các trưởng lão thị tộc rồi như tơ vò lao đi.

Thiên đế thần khí của Đông Hoàng Thái Nhất, kim quang liệt hỏa Cửu Long Xa Liễn phóng ra uy lực mạnh mẽ đến cực điểm, cho dù có đỉnh cấp vu bảo hộ thân, các trưởng lão thị tộc vì Vu Lôi tiểu phiến đánh loạn cả lên vẫn chật vật không chịu nổi chạy tán loạn, không dám cứng rắn chịu một đòn của Cửu Long Xa Liễn.

Cơ Hạo vượt ở trước Cửu Long Xa Liễn, cầm lấy Vu Lôi tiểu phiến, không để ý nó điên cuồng giãy dụa với nhảy lên, tùy tay đem nó ném vào Bàn Cổ Chung.

Chỉ nghe một tiếng chuông ngân, Bàn Cổ Chung tự phát kêu to một tiếng, Vu Lôi tiểu phiến kịch liệt nhảy lên không ngừng lóe ra điện quang loá mắt đột nhiên im lặng, rất phối hợp tự hóa thành một quầng hỗn độn chi khí dày đặc dung nhập trong Bàn Cổ Chung.

Bàn Cổ Chung liên tục nổ vang ba tiếng, Cơ Hạo đột nhiên cảm thấy mình đối với vận dụng lực lượng của Bàn Cổ Chung tăng cường rất nhiều, phun một ngụm chân khí ở trên Bàn Cổ Chung, thân chuông dần dần mở rộng, trong chớp mắt bành trướng đến khoảng mười hai trượng, hỗn độn chi khí phóng ra dễ dàng bao trùm phạm vi trăm dặm.

“Bảo vật này, bản hầu lấy, các vị lão cầu, có ý kiến không?” Đã xé rách da mặt, vậy thì không cần mặt mũi nữa đi!

Cơ Hạo đầu đội Bàn Cổ Chung, chân đạp Cửu Long Xà Liễn, bên người vờn quanh hai con Thần Hỏa Xà cả người run rẩy như động kinh, ngạo nghễ nhìn đám đông trưởng lão thị tộc ngậy ra cùng một chỗ. Bàn Cổ Long Văn hưng phấn run nhè nhẹ, từng đợt từng luồng khí sắc bén hóa thành các long ảnh mông lung, lui tới lưu chuyển ở trên lưỡi kiếm.

Các trưởng lão thị tộc tức giận nhìn Cơ Hạo —— hãn thế mà dám ra tay với các vị trưởng lão tôn quý! Hãn thế mà dám cướp đi trọng bảo của sơ vu nhất mạch!

Hậu sinh văn bối vô lễ mà lại càn rỡ như thế, bọn họ đã rất nhiều năm chưa được thấy rồi! Hậu sinh văn bối như vậy, nên giáo huấn một phen hãn hoi mới được!

Bất chấp sóng to bốn phía ập tới, bất chấp thủy yêu đại quân bị mười một vị Cộng Công chinh hợp cùng một chỗ đang vờn quanh đánh tới, các trưởng lão thị tộc không để ý chiến sĩ trong tộc thương vong thảm trọng, lần lượt chinh đồn một phen, muốn liên thủ đánh chết Cơ Hạo.

Chợt tiếng rống gầm kinh thiên động địa từ bên người Cơ Hạo truyền đến, da rắn của hai con Thần Hỏa Xà đột nhiên bóc ra, quanh thân bọn nó sáng lên Thái Dương Chân Hỏa màu vàng, đỉnh đầu sinh ra hai cái sừng hươu hoa mỹ, dưới bụng cũng có ngũ trảo lửa nóng quẩn quanh thò ra!

Hai con Thần Hỏa Xà cắn nuốt một vị Cộng Công, thế mà ở trước mặt mọi người hóa rắn thành rồng!

Chương 1340: Kiểm Chấn Quần Ma

Thần xà hóa rồng, hai luồng hạo nhiên chi khí bất quần dâng trào mệnh môn, nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán.

Cửu Long Xa Liễn lơ lửng trời cao, hai con thần long toàn thân đỏ vàng, miệng phun lửa quấn quanh càn xe, sóng nhiệt cuồn cuộn thổi quét phạm vi trăm vạn dặm, đem tất cả mưa to, sóng to nháy mắt quét sạch. Vô số thủy tộc nấp trong nước lũ thét chói tai, nháy mắt bị kim quang cuồn cuộn hóa thành tro tàn.

Cơ Hạo đứng ở trên Cửu Long Xa Liễn, theo hai con Thần Hỏa Xà hóa thân thành rồng, cảm thụ được loại lực lượng bành trướng mệnh môn sau khi sinh mệnh tiến hóa, như hạt giống nảy mầm kia, trong lòng hần đột nhiên vang lên ‘Rắc’ một tiếng, như có giam cầm vô hình nào đó đột nhiên tan vỡ.

Cười lớn ‘Ha ha’, Cơ Hạo tay trái nắm Thái Cực Càn Khôn Kính, tay phải cầm Bàn Cổ Long Văn, ngạo nghễ nhìn các trưởng lão thị tộc như phát điên kia lớn tiếng khiêu khích: “Đám lão cẩu các người, bè lũ xu nịnh cả đời, với nhân tộc mà nói, giống như cứt sói hoang ỉa ra, không có một chút tác dụng với nhân tộc, với thiên địa này!”

“Từ lãng phí lương thực, ăn thịt ỉa đái, các người còn có tác dụng gì?”

“Đến, đến, đến, đến chiến, đến chết! Giết các người đám lão cẩu này, Bàn Cổ thiên địa này không nhất định trở nên tốt hơn, nhưng tuyệt đối sẽ không thay đổi nhanh hơn! Giết xong các người đám lão cẩu này, nhân tộc khẳng định sẽ không mạnh hơn, nhưng tuyệt đối sẽ trở nên tốt hơn!”

Há mồm phun ra một luồng Thái Dương Chân Hỏa, mỗi lỗ chân lông ở toàn thân Cơ Hạo đều đang hướng ra ngoài phun ra ánh sáng chói mắt. Hần chỉ vào các trưởng lão thị tộc trợn mắt há hốc mồm, lớn tiếng quát: “Đến, Nghiêu Hầu Cơ Hạo ở đây, Cơ Hạo phá Quỷ Môn đoạt được công đầu ở đây, Cơ Hạo toàn

tâm toàn ý muốn giúp Tự Văn Mệnh đi lên đại vị Nhân Hoàng ở đây!”

“Không cần khua môi múa mép, không cần âm mưu quỷ kế, không cần làm những hoa chiêu hữu dụng vô dụng nữa! Muốn đám tử tôn tiện chủng của các người đi lên ngai báu Nhân Hoàng, thì dùng năm đấm đến nói chuyện!”

“Giết ta, giết Tự Văn Mệnh, giết Đế Thuấn, giết toàn bộ con dân nhân tộc trong thiên hạ biết đại kế trị thủy, các người muốn để ai làm Nhân Hoàng, tùy tiện các người!”

“Nhưng, đám lão cẩu, các người có cái gan này sao? Các người có thực lực này sao?”

Cơ Hạo càn rỡ cất tiếng cười to, cười đến mức gần như có chút điên cuồng dữ tợn. Hai con Thần Hỏa Xà hóa thân thành rồng cảm nhận được một sự ngông nghênh không kiêng nể gì kia trong lòng Cơ Hạo, bọn chúng hung tính chưa tiêu càng thêm điên cuồng ngửa mặt lên trời hét dài!

Cơ Hạo cầm hai kiện chí bảo, ánh mắt lạnh lẽo, sát ý ngập trời nhìn trường lão các thị tộc.

Hắn và Tự Văn Mệnh vất vả trị thủy, vô số anh hào nhân tộc quên cả sinh tử liều mạng với đại quân thủy yêu, thật không dễ gì liên một cước qua cửa là có thể thu được toàn bộ công lao. Phần công lao này, dựa vào cái gì nhường cho các người đám lão bất tử bè lũ xu nịnh này?

Sát tâm bùng bùng, sát ý ngút trời, Cơ Hạo nghiêng răng lớn tiếng quát: “Đến, đến, đến, tới giết ta! Đám Cộng Công kia cũng muốn giết ta, các người đám lão cẩu này, không bằng liên thủ với Cộng Công, cùng nhau giết ta đi?”

Đến đây đi, đến chiến đi, đến giết đi. Hoặc là các người giết ta, hoặc là ta giết các người!

Như Cơ Hạo nói, giết đám lão già này, thực lực nhân tộc nhất định sẽ không

mạnh lên, nhưng nhân tộc nhất định sẽ trở nên tốt hơn, trở nên sạch sẽ hơn, thuần túy hơn, càng giống ‘Nhân’ đội trời đạp đất hơn!

Các trưởng lão thị tộc thẹn quá hóa giận nhìn Cơ Hạo, sóng to ở bốn phương tám hướng dâng trào đến, trừ một mảng bầu trời trên đỉnh đầu, đưa mắt chung quanh, bốn phía chỉ thấy sóng nước cao tận trong mây, không nhìn thấy được bất cứ thứ gì khác nữa.

Sóng to như thế, lại thêm mười một vị Cộng Công trạng thái điên cuồng, liên quân thị tộc ở đây rất có nguy cơ lật thuyền.

“Nhân tộc là tốt hay xấu, người hậu sinh văn bối này có tư cách gì bình luận?” Một vị trưởng lão Cùng Tang thị chậm rãi nói: “Chúng ta là tốt hay xấu, người tính là gì? Cũng có tư cách bình đầu luận chân đối với chúng ta?”

Hít sâu một hơi, trưởng lão Cùng Tang thị lớn tiếng quát: “Các vị, kẻ này kiêu lang tâm tính, với nhân tộc ta có trăm hại mà không một lợi. Cộng Công nhất tộc đã ở bước đường cùng, kẻ này tương lai lại nhất định là đại hại nhân tộc ta. Hôm nay chúng ta...”

Còn chưa dứt lời, mi tâm Cơ Hạo nhảy lên một mảng thanh quang, Thiên Địa Kim Kiều khiến Cơ Hạo nháy mắt đến trước trưởng lão Cùng Tang thị, Bàn Cổ Long Văn đâm một kiếm xuyên qua mi tâm hắc. ‘Bốp’ một tiếng, lửa màu vàng từ trong từng cái lỗ chân lông của trưởng lão Cùng Tang thị phun ra, nháy mắt đem hắc đốt thành tro tàn.

Bàn Cổ Long Văn lực sát thương quá lớn, Cơ Hạo tốc độ quá nhanh, thân thể cùng linh hồn trưởng lão Cùng Tang thị đều ở trong Thái Dương Chân Hỏa hóa thành hư ảo. Sau thời gian cái búng tay, một món vũ bảo hình sừng trâu trong cơ thể hắc mới chột phát ra tiếng kêu bén nhọn, phóng ra các dòng điện chảy xiết quét ngang bốn phương.

Đây là một đỉnh cấp vũ bảo công phòng lưỡng dụng, đã là tiêu chuẩn nửa bước Vu Thần cảnh.

Ngại là nó còn chưa thể phát huy ra lực phòng ngự cường đại của bản thân, chủ nhân nó đã ngã xuống ngay tại chỗ.

Trong Bàn Cổ Chung nổ vang một tiếng, một luồng khí hỗn độn cuốn ngược xuống, gắt gao trói buộc vu bảo hình sừng trâu, đem nó nuốt chửng.

Giơ lên Bàn Cổ Long Vãn, Cơ Hạo ngửa mặt lên trời lớn tiếng thét dài: “Lão cầu này đã đền tội, các vị lão cầu, còn có ai muốn đi chịu chết?”

Đám đông trưởng lão thị tộc đồng loạt sợ hãi, bọn họ lần lượt lui bước, dùng hết toàn lực lui hơn trăm dặm. Bọn họ kinh hãi nhìn Cơ Hạo, trong đầu trống rỗng —— Cơ Hạo thật sự, thật sự tự tay tru sát một vị trưởng lão Cùng Tang thị?

Hắn làm sao có thể?

Không, hiện tại không phải cân nhắc việc Cơ Hạo như thế nào có thể nháy mắt một kiếm miểu sát trưởng lão Cùng Tang thị, hắn làm sao dám?

Hắn sao lại dám hạ sát thủ? Cùng Tang thị, tộc duệ đích hệ của đế Thiếu Hạo, Nhân Hoàng huyết mạch chính thống nhất nhân tộc, bảo toàn một trong các huyết mạch cao quý nhất của nhân tộc, ở trong nhân tộc nắm giữ quyền phát ngôn rất mạnh, càng là đồ đảng toàn bộ tộc Đông Di tín ngưỡng, so với Nghê thị càng thêm thần thánh, tôn quý hơn.

Cơ Hạo làm sao dám giết trưởng lão Cùng Tang thị?

Hắn điên rồi sao? Có lẽ, hắn thật sự điên rồi!

Nhiều năm như vậy, không biết đã bao nhiêu năm, chỉ có trưởng lão Cùng Tang thị, chỉ có trưởng lão các đại thị tộc mượn dùng thân phận nhà mình, mượn dùng thực lực cùng thế lực cường đại của thị tộc nhà mình, tùy ý khi nhục người khác!

Chưa từng có ai dám làm trái khiến đám trưởng lão thị tộc bọn họ có một chút nào không vui, một chút nào mất hứng!

Cho dù là Nhân Hoàng, các đời Nhân Hoàng muốn ngồi vững ngai báu, cũng phải giao hảo với bọn họ các trưởng lão thị tộc này, rất nhiều chuyện quan trọng, đều phải khuất phục theo ý kiến bọn họ, nếu không Nhân Hoàng cũng sẽ có phiền toái to!

Nhân Hoàng cũng không dám đắc tội bọn họ, Cơ Hạo thế mà lại dám hạ sát thủ đối với bọn họ?

Sai rồi, vị trưởng lão này của Cùng Tang thị, là vị trưởng lão thị tộc thứ hai Cơ Hạo giết chết! Trước đó, sơ vu nhất mạch Vu Lôi cũng bị hãm hạ lệnh làm thịt!

“Nghiêu Hâu Cơ Hạo, người phát rồ! Người, người, người...” Một trưởng lão Hữu Sào thị đứng ở trên chiến bảo bay nhà mình luyện chế, chỉ vào Cơ Hạo nhảy dựng lên chửi mắng: “Người giết Vu Lôi trưởng lão, người còn giết trưởng lão Cùng Tang vũ! người, người...”

“Ta còn giết Vu Cỗ nữa!” Cơ Hạo giơ lên Bàn Cổ Long Văn lớn tiếng quát: “Sơ vu nhất mạch Vu Cỗ, cũng bị ta giết! Hãm thế mà lại lên vào Quỷ Môn, cấu kết Hắc Thủy Huyền Xà ý đồ đảo điên nhân tộc ta! Loại lão cầu này, đáng chết! Các người đám lão cầu này, mỗi người đều đáng chết!”

Một luồng ác khí quanh quẩn trong lòng, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Còn có ai không để ý đại cục nhân tộc, còn muốn cướp đoạt công lao? Có chim, thì đứng ra!”

Bàn Cổ Long Văn phát ra tiếng rống gầm cao vút trong mây, sát ý hùng hực khiến sắc mặt đám đông trưởng lão thị tộc biến đổi lớn.

Chương 1341: Độc Chiến Quần Ma

“Tâm tính kẻ này... chắc chắn gây họa cho thị tộc ta!”

“Kẻ này không thể giữ lại, giữ lại sẽ có họa khó lường!”

“Giết hắn, rút gân lột da, đem hắn đánh hồn phi phách tán!”

“Còn có bảo bối trên người hắn, đều là kỳ trân hiếm thấy, thanh kiếm có, phải quy về tộc ta thế nào!”

.....

Ồn ào hỗn loạn. Đám trưởng lão các đại thị tộc tức giận nhìn Cơ Hạo, trăm miệng một lời hướng hắn phát ra chỉ trích cùng chửi rủa điên cuồng nhất. Ở trong mồm bọn họ, Cơ Hạo quả thực đã thành bại hoại đáng xấu hổ nhất của nhân tộc, thành mối họa của toàn bộ nhân tộc.

Cùng lúc đó, bọn họ chính nghĩa lăm liệt tỏ vẻ, vài món bảo bối trên người Cơ Hạo đều là nhân tộc chí bảo, nên trở về nhân tộc chính thống sở hữu, mà không thể ở lại trên tay Cơ Hạo làm nanh vuốt hắn để hắn sinh hung. Đương nhiên, cái gọi là nhân tộc chính thống là ai, các đại thị tộc đều nhất trí nhận định, mình mới là nhân tộc chính thống nhất.

Cơ Hạo chỉ cười, cười đến nhe răng trợn mắt, cười đến mặt đầy nếp nhăn!

Những người này, những người này, những người này a. sau khi kiến thức Đế Thuấn, Tự Hi, Tự Văn Mệnh, Chúc Long Quỹ, Ngũ Long Nghiêu trưởng giả nhân tộc như vậy, từng kiến thức sự nhiệt tình tràn đầy và cảm tình thâm hậu của bọn họ đối với nhân tộc, Cơ Hạo thật sự không thể tưởng tượng, ở trong nhân tộc, còn ẩn giấu nhiều ‘sinh vật hình người’ đã không thể dùng ‘vô sỉ’ để hình dung như vậy!

Bọn họ so với hai sư huynh đệ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, càng làm Cơ Hạo cảm thấy ghê tởm hơn.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, bọn họ đều không phải là con người, bọn họ tham lam cũng vậy, bọn họ vô sỉ cũng vậy, cũng sẽ không làm Cơ Hạo liên tưởng đến mình. Mà các lão già này, bọn họ đều là hậu duệ của nhân tộc Nhân Hoàng cùng nhân tộc tiên hiền, bọn họ đại biểu ‘nhân tính’ chính cống nhất, bọn họ ti tiện như thế, lại khiến Cơ Hạo cảm thấy mình tựa như cũng trở nên dơ bẩn.

“Có các người đám tổ tông này... thật sự là xui xẻo một ngàn tám trăm đời!” Chậm rãi giơ lên Bàn Cổ Long Văn, Cửu Long Xa Liễn dưới chân phóng ra hào quang chói mắt, Nha Công từ trong một quầng kim quang lao ra, đứng ở trên Cửu Long Xa Liễn mở ra cánh chim màu vàng rộng nghìn trượng.

Mười một vị Cộng Công mang theo vô số thủy yêu thủy tộc cuộn cuộn giết tới. Vô số thủy yêu gào thét, vô số binh khí ầm ầm vạch ra sóng nước, chỉ về phía Cơ Hạo còn có chiến sĩ thị tộc bên người Cơ Hạo.

Một trưởng lão không biết xuất thân thị tộc nào đột nhiên gào khàn cả giọng, chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Cộng Công thị, kẻ này là biến lừa với nhân tộc ta, càng là mối hại lớn của Bàn Cổ thế giới! Các người nguyện liên thủ tru sát hắn không?”

Đám Cộng Công đại ra trong nháy mắt, bọn họ nhìn nhau một cái, đồng thời phát ra tiếng rống giận điên cuồng. Giết Cơ Hạo, cho dù các thị tộc này cũng đều là kẻ địch của Cộng Công nhất mạch, nhưng Cơ Hạo giờ phút này lại là kẻ địch chung của mọi người.

Giết trước Cơ Hạo tạo thành tổn thất đáng sợ cho Cộng Công nhất mạch bọn hắn, rồi đến đối phó đám trưởng lão nhân tộc đầu vô nước này!

Đám Cộng Công cười lên, đều nhe răng trợn mắt gật đầu cười dữ tợn. Giết xong Cơ Hạo, sau đó lập tức điều động đại quân, đem chi liên quân nhân tộc trước mắt này nuốt vào. Sau đó mượn dùng thủy nguyên chi lực vô cùng vô tận

của mười hai thủy thế giới, nhấc lên nước lũ ngập trời, đảo điên toàn bộ văn minh nhân tộc!

Kế hoạch tác chiến này có thể xưng là hoàn mỹ, không có kế hoạch nào hoàn mỹ hơn.

Mấy trăm cự yêu Thủy tộc khí tức sâm nghiêm mặc trọng giáp, cầm các loại binh khí từ trong sóng to đập sóng mà ra. Bọn họ không nói một lời từ bốn phương tám hướng vây về phía Cơ Hạo, cách Cơ Hạo còn xa mấy ngàn dặm, các loại yêu lân đã hóa thành dạng gợn sóng màu xanh, màu lam, màu đen, theo hơi nước nồng đậm trong hư không hướng quanh thân Cơ Hạo ập tới.

Đám Cộng Công dừng bước, bọn họ đứng ở trên sóng to, chờ mong nhìn một đòn toàn lực của mấy trăm yêu vương dưới trướng. Bọn họ càng khẩn trương cắn nuốt từng ngụm từng ngụm thủy nguyên chi lực xung quanh, cực lực bổ sung tinh huyết tiêu hao trong cơ thể, đem hết toàn lực ngăn cản Hóa Huyết Phi Dao ăn mòn.

Yêu lân uy lực kinh người lấy hàng ngàn để tính vô thanh vô tức ập tới.

Các trưởng lão thị tộc cất tiếng cười to, bọn họ mang theo tướng sĩ tinh nhuệ bảo tồn hoàn toàn chiến lực trong tộc, ùn ùn hướng Cơ Hạo xông tới. Đứng mũi chịu sào chính là con cổ trùng hình châu chấu thật lớn kia của sơ vu nhất mạch, nó vỗ cái cánh ngắn nhỏ, kéo một đạo hắc quang lao về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, trong tiếng cười không có nửa điểm ý cười.

Thái Cực Càn Khôn Kính ở tay trái hơi chộp lên, một mảng thanh quang minh mang chiếu rọi hư không. Vô số yêu lân theo hơi nước cấp tốc ập tới chột nhoáng lên một cái, ở trong thanh quang biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Trong nháy mắt tiếp theo mấy ngàn yêu lân đồng thời bám vào ở trên thân cổ trùng to lớn giáp mặt lao tới, chột nghe tiếng vang thanh thúy ‘Phành phành’ kéo dài không dứt, trên thân cổ trùng to lớn bộc phát các mảng thủy quang đủ mọi màu sắc.

Mấy chục trường lão sơ vu nhất mạch thân thể khẽ chấn động, cổ trùng to lớn bị mấy trăm yêu vương liên thủ đánh cho tan xương nát thịt, lực cản trả đáng sợ theo liên hệ tinh huyết dẫn dắt giữa bọn họ nhanh chóng vờn qua.

“Di!” Trường lão sơ vu nhất mạch phụ trách khống chế cổ trùng to lớn rít lên dữ tợn. Mấy chục trường lão niệm tụng vu chú, đem lực lượng cản trả của cổ trùng to lớn tan xương nát thịt chuyển dời đến trên thân tộc nhân phía sau không ngừng cung cấp vu lực cho bọn hắn.

Thân thể vu tể sơ vu nhất mạch nhoáng lên một cái, có hơn vạn người thân thể ầm ầm vỡ nát, người khác tất cả đều thất khiếu phun máu, đại bộ phận số người vu lực trong cơ thể sụp đổ tán loạn, vừa học máu vừa rơi về phía nước lũ mênh mông phía dưới.

“Kẻ này hung tàn, liên thủ giết hắn!” Một trường lão Hữu Sào thị ỷ vào chiến bảo mình luyện chế kiên cố, pháo đài bay vuông vức, toàn thân đúc từ đồng xanh, chính giữa có một ngôi lầu cao tinh xảo bay lên trời, chớp mắt đã đến đỉnh đầu Cơ Hạo, phía dưới pháo đài phun ra một luồng lực lượng địa tâm nguyên từ cường đại đến cực điểm, hóa thành chùm tia sáng năm màu hướng Cơ Hạo đánh tới.

Bàn Cổ Chung khẽ xoay, một luồng khí hỗn độn hóa thành một đóa hoa sen cực lớn lượn vòng trên không, vô số cánh hoa sen ùn ùn cắt ở trên chùm tia sáng năm màu, đem một luồng lực lượng địa tâm nguyên từ này đánh tan thành mảnh vụn.

Cơ Hạo cười ‘ha ha’, Cửu Long Xa Liễn kéo một ánh lửa phóng lên cao, hung hăng hướng pháo đài bay của trường lão Hữu Sào thị húc tới.

Bàn Cổ Long Văn kéo một đạo kiếm quang sắc bén, một kiếm bổ rách hơn ba vạn tầng phòng ngự cấm chế mặt ngoài chiến bảo bay, giống như cắt đậu phụ đem một cái pháo đài dày nặng chém thành hai mảnh. Cửu Long Xa Liễn phun cường quang liệt hỏa đánh vào trên pháo đài sụp đổ, chỉ nghe một tiếng rú thảm,

trưởng lão Hữu Sào thị tính cả pháo đài của hãn cùng nhau bị ánh lửa Cửu Long Xa Liễn phun ra đốt thành tro tàn.

Bốn phương tám hướng vô số bóng người lóe ra, trưởng lão thị tộc, chiến sĩ thị tộc, tính cả mấy trăm yêu vương lớn tiếng gào thét, giống như gặp kẻ thù giết cha không đội trời chung, hung tợn hướng Cơ Hạo xung phong.

Thị tộc nhân tộc cùng đám thủy yêu Cộng Công vốn ở trận doanh đối lập, không chết không thôi với nhau, giờ phút này thế mà lại như cầu - nam nữ luyện - gian - tình - nhiệt, phối hợp ăn ý vô cùng đánh về phía Cơ Hạo.

“Đây là thị tộc, đây là thị tộc đó!” Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, tay trái liên tục lắc Thái Cực Càn Khôn Kính, từng luồng thanh quang đánh cho số đông kẻ địch trận cước đại loạn, làm công kích của bọn hãn ùn ùn rơi trở lại trên thân bọn hãn.

Tay phải Bàn Cổ Long Văn thi triển Vũ Dư kiếm quyết, nơi kiếm quang tung bay đi qua sóng máu quay cuồng, thì thế bay loạn đầy trời.

Bàn Cổ Long Văn cực kỳ sắc bén, không có một bảo vật nào, không có một cái thân thể có thể ngăn cản sự sắc bén của nó.

Trong mười hơi thở ngắn ngủn, ba trăm yêu vương, bốn mươi tám trưởng lão thị tộc, mấy ngàn tinh anh nhân tộc bị Bàn Cổ Long Văn một kiếm cắt làm hai.

Chương 1342: Nhất Kiếm Quang Hàn

‘Hạt mưa’ to bằng vại nước từ trên trời giáng xuống, từng cột nước đường kính trăm dặm từ bầu trời cuộn ngược xuống, vô biên vô hạn thủy nguyên chi khí hóa thành một mảng đại dương mênh mông, lơ lửng ở đỉnh đầu.

Hào quang của Cửu Long Xa Liễn cũng bị áp chế đến cực hạn, giờ khắc này Bàn Cổ thế giới, ở dưới mười một vị Cộng Công dốc hết toàn lực liên thủ, ở dưới thần lực thiên phú thủy thuộc tính của Cộng Công nhất mạch thúc dục, đã biến thành ‘Bàn Cổ thủy thế giới’.

Trong ngũ hành ‘thủy’ chiếm ưu thế tuyệt đối, ‘Hỏa’ tương sinh tương khắc bị áp chế đến cực hạn. Không cần nói Cửu Long Xa Liễn, dù là thái dương trên trời cũng bị áp chế đến trình độ ‘hấp hối’.

Cơ Hạo thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, cất tiếng cười to ‘Ha ha’. Vừa mới loạn chiến cuồng sát một trận, hắn đã hao phí không ít khí lực, giờ phút này pháp lực trong cơ thể hắn tiêu hao trên chín thành, hắn hít thở từng ngụm từng ngụm vào trong cơ thể, cũng là các quầng ‘hơi nước’ dinh dính ướt lạnh, là lực lượng tuyệt đối tương phản với Thái Dương vu lực hắn biểu hiện ra ngoài.

Tinh anh thị tộc, cự yêu Thủy tộc xung quanh không để ý thương vong thảm trọng, cười quái dị ‘Khặc khặc’ xông tới.

“Bản mạng vu lực của tiểu tử này khẳng định tiêu hao hết rồi, vây lên, chém chết hắn!”

“Ha ha, bản mạng tinh lực của hắn... Thái Dương tinh? Không có khả năng, không có khả năng. Trừ thượng cổ thiên đế Đông Hoàng Thái Nhất, chưa có ai có thể đem Thái Dương tinh hóa thành bản mạng tinh thần! Nhất định là một loại lực lượng mười phần xấp xỉ với tinh lực của Thái Dương tinh!”

“Mặc kệ hắn, chỉ cần là bản mạng tinh lực hỏa thuộc tính, ở Bàn Cổ thế giới

hiện nay, vu lực một khi tiêu hao hết, hãn không có khả năng đạt được bổ sung!”

“Không cần nói bản mạng tinh thần khác, cho dù Thái Dương tinh cũng bị áp chế ảm đạm không ánh sáng. Tiểu tử này đã hao hết vu lực, hãn chết chắc rồi!”

“Cẩn thận chút, cẩn thận chút, tiểu tử này hung hăng lắm, cho dù vu lực hao hết, lực lượng thân thể của hãn cũng không thể khinh thường. Thanh kiếm kia của hãn quá ác, cho dù chỉ dùng lực lượng thân thể ngự kiếm, cũng không phải chúng ta có thể ngăn cản!”

Vô số đôi mắt tham lam nhìn chăm chăm Cơ Hạo, từng đại đội chiến sĩ tinh nhuệ hợp thành quân trận nghiêm mật, từ bốn phương tám hướng xông về phía hãn. Trước sau trái phải, bầu trời đại địa, các phương hướng đều là các đại đội trọng giáp chiến sĩ đông nghìn nghịt không ngừng áp sát.

Mấy chục vị trưởng lão thị tộc bị Bàn Cổ Long Văn tru sát, nhưng còn có mấy trăm trưởng lão thị tộc gương mặt vạm vỡ ẩn thân ở trong quân trận, như những con rắn độc bị chặt đuôi, vạn phần oán độc nhìn chăm chăm vào hãn.

Vừa rồi Cơ Hạo chém giết mấy chục trưởng lão thị tộc, trong các đại thị tộc đã xảy ra rối loạn nho nhỏ. Các trưởng lão thị tộc bình an vô sự ùn ùn ra tay cướp đoạt bản mạng vu bảo của trưởng lão bị chém giết, nhưng ở dưới trưởng lão dẫn đầu các thị tộc quất lớn, rối loạn nho nhỏ nhanh chóng bình ổn, trưởng lão thực lực mạnh nhất của các thị tộc ở đây tiếp quản các vu bảo cường đại đó, tiếp tục hướng Cơ Hạo phát động vây công.

Bàn Cổ Chung nổ vang ‘Ong ong’, vừa rồi chém lung tung giết lung tung một đợt, Cơ Hạo đã giết chết rất nhiều người, nhưng hãn cũng bị công kích mấy chục vạn lần. Ở trong các công kích đó, có không ít công kích uy lực không kém gì vu bảo cây cờ phướn nhỏ, mỗi một đòn đều tạo thành áp lực không nhỏ cho Cơ Hạo.

Nhưng, chỉ vậy mà thôi.

Cười quái dị ‘Cạc cạc’, Cơ Hạo nhìn liên quân thị tộc nhân tộc cùng cự yêu Thuỷ tộc xung quanh từng bước tới gần, đột nhiên lớn tiếng cười nói: “Đám lão cẩu, nếu con dân nhân tộc nhìn thấy tình cảnh này, bọn họ sẽ nói như thế nào? Các người cấu kết thủy yêu, mưu hại con dân nhân tộc, phá nghiệp lớn trị thủy, tội các người đáng chết vạn lần!”

Trong quân trận dày đặc, một thanh âm đặng đặng sát khí vang lên: “Lũ con dân như cái kiến đó, bọn họ cái gì cũng không thể biết. Cơ Hạo, người cũng là kẻ địa vị cao ở nhân tộc, người nên biết —— lịch sử là cái gì. Cái gọi là lịch sử, là chúng ta các thượng vị giả này muốn để các con dân biết đến, đó là lịch sử!”

Một thanh âm âm trầm lạnh lẽo xa xa truyền đến: “Cơ Hạo, hôm nay sau khi người chết, người sẽ bởi vì cấu kết dị tộc, gây họa nhân tộc bị ghi vào sách sử nhân tộc! Tộc nhân của người sẽ bị tru diệt cả nhà, Nghiêu Sơn lĩnh của người sẽ biến thành ‘Nghiêu hồ’. Bốn tọa cam đoan, đó ẽ là một cái hồ lớn khói sóng mênh mông, sản vật phong phú!”

Còn có một thanh âm bén nhọn như quỷ kêu truyền tới: “Không chỉ có thế, toàn bộ người giao hảo với người, đều sẽ thành đối tượng chúng ta liên thủ đả kích. Ví dụ như nói, một số người nào đó của Vu Điện, ví dụ như nói, Tự Văn Mệnh, ví dụ như nói... con gái Chúc Dung thị?”

Thanh âm này âm trầm nói: “Bọn họ sẽ chết, chết rất thảm. Mà đứa con gái Chúc Dung thị kia, tên là Chúc Dung Man Man sao? Đem nó biến thành nô lệ, hẳn là có thể bán được một cái giá tốt!”

Cơ Hạo cười, cười rất sáng lạn.

Lời nói của các trưởng lão thị tộc này khiến lửa giận của hắn càng thêm mãnh liệt, nhưng cũng khiến hắn đánh mất một tia không đành lòng cuối cùng trong lòng.

“Đa tạ các vị trưởng lão khuyên, ta rốt cuộc biết nên làm như thế nào rồi!”
Cơ Hạo thu lại nụ cười, trở nên mặt không biểu cảm, khí tức toàn thân đều cũng

biến thành tử khí nặng nề, giống như một cái cây khô, một khối đá núi... Hoặc là nói, giống như ‘Đại đạo’ kia của ‘Đại đạo vô tình’.

Vốn, Cơ Hạo còn không đành lòng hạ tử thủ đối với các tinh anh nhân tộc. Đám trưởng lão thị tộc này tất nhiên khuôn mặt dữ tợn, nhân phẩm ti tiện, ai cũng đáng chết, nhưng các chiến sĩ tinh anh thị tộc, bọn họ chỉ là phụng mệnh làm việc, bọn họ có lẽ còn chưa đến mức đáng chết.

Nhưng lời nói của lão trưởng lão này, làm Cơ Hạo không còn bất cứ ước thúc nào nữa, không còn bất cứ sự không đành lòng nào nữa.

Có một số việc, nhất định phải làm; có một số người, họ không đáng sống. Các chiến sĩ tinh anh của các thị tộc này, bọn họ cho dù thiên phú cao nữa, bọn họ có có lực lượng cường đại nữa, nếu lực lượng bọn họ không thể dùng đến giành phúc lợi cho toàn bộ nhân tộc, chỉ dùng để tranh đoạt lợi ích giữa thị tộc, như vậy bọn họ sống hay đã chết lại có gì khác nhau?

“Có lẽ có một ngày, sẽ có ‘Thánh nhân’ nói cho các người, nên vận dụng lực lượng của các người như thế nào!”

“Nhưng ta không phải ‘thánh nhân’, cho nên, ta vẫn là đem các người đánh chết hết thì hơn. Không còn các người, ta tin tưởng vững chắc, nhân tộc tất nhiên sẽ tạm thời suy yếu một đoạn thời gian, nhưng nhân tộc nhất định sẽ trở nên tốt hơn!”

Hít một hơi thật sâu, trong phạm vi mấy vạn dặm gió nổi mây phun, vô lượng thủy nguyên chi khí bị hút vào trong cơ thể, nhanh chóng bị Thái Âm đạo đài cắn nuốt hết, trong chớp mắt đã chuyển hóa thành Thái Âm chi lực vô cùng vô tận.

Thu hồi Cửu Long Xa Liễn, quanh thân Cơ Hạo phóng ra một mảng u quang sáng ngời màu lam bạc. Hãn giơ cao Bàn Cổ Long Văn, há mồm phun một thanh kiếm máu lên trên Bàn Cổ Long Văn. Chỉ nghe một tiếng kiếm ngân phóng lên cao, thân kiếm Bàn Cổ Long Văn mơ hồ một trận, rất miễn cưỡng phân hoá ra

bốn cái bóng kiếm âm đạm, bán trong suốt.

Bóng kiếm dài đến nghìn trượng hướng đông tây nam bắc bốn phương hướng cấp tốc lao đi, cuối cùng treo ở trên bầu trời cách Cơ Hạo ba ngàn dặm.

Cơ Hạo ngẩng đầu, cúi đầu, phân biệt phun ra một ngụm máu, vô số giọt máu tản mát ra tiên quang lấp lánh màu xanh, như vô số ngôi sao lóe lên, nhanh chóng bay về bốn phương tám hướng, ở đỉnh đầu cùng dưới chân hân phân biệt ngưng tụ thành một trận đồ kiếm trận nho nhỏ.

“Có thể phát huy bao nhiêu uy lực kiếm trận của sư tôn đây? Một phần ngàn? Một phần vạn? Nhưng có Bàn Cổ Long Văn chủ trì đại trận, uy lực hẳn là tạm được!”

Cơ Hạo cười hướng vô số kẻ địch xung quanh nhìn thoáng qua, đem gương mặt bọn họ lần lượt ghi tạc đáy lòng, sau đó Bàn Cổ Long Văn trong tay chợt lóe ra một mảng ánh sáng lạnh như tuyết.

Một kiếm hiện lên, hàn quang nhuệ khí bốc lên chín tầng trời.

Ngoài chín tầng trời, Vũ Dư đạo nhân đột nhiên nhú mày, quay đầu hướng Bàn Cổ thể giới nhìn một cái.

“Ha, đồ nhi thật sự rất khá!” Vũ Dư đạo nhân cất tiếng cười to, tùy tay đem bốn thanh trường kiếm đầy màu sắc ném về phía Bàn Cổ Thể giới: “Vi sư, cho người thêm một chút sức!”

Chương 1343: Đạo Đài Thành Tự

Trong thần hồn không gian, đại nhật nguyên thần từng quang huy vạn trượng đã âm đạm không ánh sáng, thể tích cũng rút nhỏ gấp trăm lần, chỉ để lại một vầng sáng màu đỏ lơ lửng trời cao, sáu đại đạo đài của Cơ Hạo vờn quanh bốn phía.

Thái Dương, Thái Âm, Hủy Diệt, Không Gian, Huyết Trì, ‘Diễn’.

Sáu đại đạo đài bề ngoài cái nào cũng giống hệt Cơ Hạo, chỉ là màu sắc da mặt hơi khác nhau.

Thái Dương đạo đài ánh vàng rực rỡ, Thái Âm đạo đài ngân quang lưu chuyển, Hủy Diệt đạo đài hắc ám thâm thúy, Không Gian đạo đài hỗn độn khó lường, Huyết Trì đạo đài màu máu dữ tợn, ‘Diễn’ chỉ đạo đài thần quang bảy màu biến ảo bất định.

Đại nhật nguyên thần, ba hồn bảy vía Cơ Hạo biến thành, chính là khởi nguồn của đại đạo. Người đạo đài, thiên địa đại đạo Cơ Hạo ngộ ra, dung hợp một bộ phận lực lượng nguyên thần bốn nguyên biến thành. Mỗi một đạo đài, đều đại biểu toàn bộ thiên đạo tinh yếu Cơ Hạo lĩnh ngộ, đại biểu cho một đoạn cảm ngộ cuộc đời đặc sắc của Cơ Hạo, đại biểu tri thức phong phú cùng lực lượng cường đại hẳn có được.

Khi vung ra một kiếm quang hàn cửu thiên, đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo giống như khí cầu bị thủng, hoàn toàn khô quắt uế oải xuống.

Sáu đại đạo đài đồng thời phóng ra vô lượng hào quang, bọn họ mỉm cười, đồng thời hai tay bắt ấn, đem lực lượng khổng lồ cất giữ trong cơ thể không hề giữ lại phóng ra, hóa thành sáu con rồng khổng lồ rót vào trong cơ thể Cơ Hạo, theo Bàn Cổ Long Văn phóng ra ngoài.

Hư ảnh lạng lẽ hiện lên, lẳng lẳng ngồi xếp bằng ở trong thần hồn không

gian, quan sát sáu đại đạo đài của Cơ Hạo tản mát ra vô lượng hào quang. Ở trong nháy mắt sáu đại đạo đài dốc hết toàn lực, hư ảnh đột nhiên đứng dậy, không nói một tiếng bày ra tư thế đánh quyền, chậm rãi đánh ra năm đại chiêu thức hấn truyền thụ cho Cơ Hạo.

Khai Thiên Nhất Kích, cánh tay phải hư ảnh như một thanh cự phủ, theo một quỹ tích dã man, bá đạo, không phân rõ phải trái, hung hăng bổ về phía trước. Thần hồn không gian Cơ Hạo chột khê động, một luồng sinh cơ bùng bùng sáng tạo vạn vật lặng yên tràn ra.

Ích Địa Nhất Kích, toàn bộ thân thể hư ảnh đều mô phỏng lung hấn đi, thần hồn không gian của Cơ Hạo chột co lại, khí tức băng hàn mênh mông trong thần hồn không gian cấp tốc hướng vào phía trong áp súc, áp súc đến một kỳ điểm cực kỳ nhỏ bé, sau đó ầm ầm bùng nổ.

Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi, ba chiêu nối đuôi nhau mà ra. Mượn dùng uy thế Ích Địa Nhất Kích áp súc toàn bộ lực lượng trong toàn bộ thần hồn không gian Cơ Hạo, từng đạo tạo hóa chi cơ kiên định cọ rửa sáu đại đạo đài của Cơ Hạo.

Trên mặt đạo đài lộ ra một tia giạt mình, bọn họ đồng thời ngẩng đầu, hai mắt phun ra các luồng thần quang, gắt gao tập trung hư ảnh.

Đỉnh đầu hư ảnh có cảnh mặt trời mọc mặt trời lặn, bên người có tinh tú xoay quanh, dưới chân có sông núi, cầm thú sinh sản không ngừng xuất hiện. Bên cạnh một mình hấn đã diễn hóa ra toàn bộ thiên tượng địa lý của Bàn Cổ thế giới, tất cả đạo thai nghén tạo hóa đều ở trong đó.

Bao dung vạn vật, phong phú rộng tạp, mà tất cả dị tượng xét đến cùng, cuối cùng hóa thành các luồng khí hỗn độn mô phỏng vòng quanh hư ảnh, như một cái vỏ trứng gà thật lớn đem hấn lắng đọng lại bên trong.

Vô luận là Thái Dương Thái Âm, đều chỉ là một tầng ánh sáng ảo ảnh trên vỏ trứng gà; cái gọi là hủy diệt, không gian, cũng chỉ là mấy đạo văn không bắt mắt

trên vỏ trứng gà biến thành; Huyết Trì dơ bẩn âm tà, ‘Diễn’ chỉ đại đạo cao thâm mạn diệu, cũng chỉ là máu lưu động trong vài mạch máu sâu trong làn da hư ảnh diễn sinh mà thành.

“Đại đạo vốn ở thân mình, không cần đau khổ cầu bên ngoài.” Hư ảnh lẫm bẫm trầm thấp: “Căn bản của đạo, cầu vật gì? Cầu trường sinh? cầu bất tử? Cầu cao cao tại thượng? Cầu uy trên vạn tộc? Đều là sai. Đạo căn bản của Bàn Cổ thế giới, không có vật gì khác, là lực lượng!”

“Cái Đại Xích đạo nhân gọi là Thái Cực, cao thâm mạn diệu, sai.”

“Thanh Vi đạo nhân cái gọi là tạo hóa, huyền hư uy nghiêm, sai.”

“Mộc đạo nhân cái gọi là tịch diệt, tử khí trầm trầm, sai.”

“Hoa đạo nhân cái gọi là biến hóa, mỹ lệ phù phiếm, sai.”

“Chỉ có Vũ Dư đạo nhân một kiếm trong tay, ngàn vạn vách ngăn chỉ một kiếm bổ ra, rất có vài phần thần vận của Bàn Cổ đại đạo. Ngại là bị hai vị huynh trưởng dẫn đi lệch đường, cứ xem hắn có thể trở về con đường chính đáng hay không!”

“Lực lượng, bao dung tất cả, phá vỡ tất cả, tạo hóa tất cả, nắm giữ tất cả lực lượng, hoặc là ngũ hành chi lực, hoặc là địa thủy hỏa phong, hoặc là tinh tú khắp trời, thậm chí Thái Cực luân hồi, mọi sự vạn vật đều bị nó bao dung, đều bị hấn phá vỡ, đều bị nó tạo hóa, cũng bị nó nắm giữ, đây mới là Bàn Cổ đại đạo. Ba ngàn đại đạo hòa hợp một lò, không có gì khác, là Bàn Cổ.”

Mười ngón tay hư ảnh nhảy múa, biến hóa ra Cửu Tự Chân Ngôn Pháp Ấn, đột nhiên mỉm cười rất sáng lạn: “Đại đạo vốn ở trên người, lại vẫn ngây thơ hàm hồ, thẳng đến khi được cửu đại pháp ấn này, ta hôm nay mới rõ, như thế nào là Bàn Cổ đại đạo chân chính!”

Thân thể Cơ Hạo vùng Bàn Cổ Long Vãn, mỉm cười chém xuống một kiếm.

Đông tây nam bắc kiếm quang bốn màu âm âm kêu, bốn đạo kiếm khí đủ để phá vỡ tất cả phun trào chờ phát, trong hư không có bốn thanh bảo kiếm đột nhiên từ trên trời giáng xuống, phân biệt đầu nhập vào trong kiếm khí bốn màu.

“Ài!” Hư Ảnh ngẩn ngơ, trong con người thâm thúy thần quang màu lam lóe lên một phen, rồi cục cườ lên: “Cũng phải, người, duyên pháp!”

Hư ảnh cười lớn giơ hai tay, đánh ra một đòn năm chiêu hợp nhất.

Tay phải Cơ Hạo vung Bàn Cổ Long Văn, nhìn bốn thanh bảo kiếm từ trên trời giáng xuống cất tiếng cười điên cuồng, đắc chí hài lòng, mười phần tin tưởng toàn lực vung xuống một kiếm.

Đông tây nam bắc bốn đạo kiếm khí bành trướng đến vạn dặm, theo tiếng kiếm ngân khùng bố chấn thiên động địa, bốn luồng kiếm khí hùng hồn không thể ngăn cản tuôn ra, hóa thành vô số kiếm quang tỏa ra hàn quang tung hoành hư không.

Thời gian, không gian, một đạo kiếm quang bổ ra toàn bộ, mặc cho người chạy ra ngoài ức vạn dặm, cho dù người nghịch chuyển thời gian, cũng bổ xuống một kiếm.

Nước lũ, mưa to, một đạo kiếm quang chém nát toàn bộ, vô cùng vô tận thủy nguyên chi lực hóa hết thành hỗn độn chi khí, ùn ùn bám vào trên kiếm quang, tự dừng tăng thêm vô lượng uy năng cho kiếm quang.

Khiên, giáp trụ, một đạo kiếm quang xé nát toàn bộ, mặc kệ người Đại Vu, Vu Vương, hay là cơ thể Vu Đế nhỏ máu trọng sinh, một kiếm qua đi tất cả đều cắt thành hai đoạn chính tề, tất cả sinh cơ đều bị gạt bỏ, không còn chút khả năng khôi phục nào nữa.

Âm quỷ, linh hồn, một đạo kiếm quang xóa đi toàn bộ, cho dù là hung thần lão quỷ sơ vu nhất mạch tế luyện ngàn vạn năm, sau khi kiếm quang hạ xuống cũng tan thành mây khói, không còn khả năng gây sóng gió nữa.

Một kiếm phá vạn pháp, một kiếm lạnh lòng địch.

Phàm là người vây ở bên cạnh Cơ Hạo, đem binh khí nhắm vào Cơ Hạo, mọi người đều là một kiếm ngang cổ bay qua, to đầu người to lớn bay lên, mưa máu đầy trời nhuộm đỏ thiên địa, vô số thi thể cứng ngắc ‘Phốc phốc’ hóa thành tro bụi theo gió mà tan đi.

Đại nhật nguyên thần của Cơ Hạo ‘Phập’ một tiếng hoàn toàn tiêu tán, hắc cuối cùng hoàn toàn thoát ly nguyên thần cảnh.

Sáu đại đạo đài tan rã, hóa thành các làn sương mù hùng hồn như rồng đan xen hoà hợp lẫn nhau, cuối cùng một cái bóng người mờ mờ lung lung, màu sắc Hồng Mông lảng lảng xuất hiện ở trong thần hồn hư không của Cơ Hạo, lảng lảng ngồi xếp bằng ở trên tầng mây vô số luồng khí hỗn độn tạo thành.

Tâm niệm khẽ động, bên cạnh bóng người này liền có các loại dị tượng hiện lên.

Có Thái Dương kim quang, có Thái Âm huyền băng, có Huyết Trì địa ngục, có vô lượng hư không, có hố đen cắn nuốt tất cả, càng có vô số quang ảnh biến hóa.

Gân cốt toàn thân Cơ Hạo phát ra một chuỗi tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’, màu sắc làn da hắc tựa như có một số biến hóa kỳ dị nào đó, nhưng nhìn kỹ, tựa như lại chưa có bất cứ biến hóa nào. Nhưng khí tức của hắc chợt bốc lên một mảng lớn, trở nên mờ mờ lung lung, làm người ta khó có thể nắm chắc nữa.

Đạo đài thật sự chỉ thuộc về Cơ Hạo, thành tựu. Tu vi đại đạo của hắc, chính thức có thể so với ‘Vu Thần cảnh’.

Chương 1344: Đốc Lực Phá Pháp

Bốn thanh bảo kiếm tỏa ra hàn quang ngân lên trên không, phóng ra uy sát vô biên.

Sau khi nổ vang leng keng một trăm lẻ tám tiếng, bốn thanh bảo kiếm bay lên trời, nhanh chóng lao ra ngoài chín tầng mây, không thấy bóng dáng nữa. Chỉ thời gian mấy hơi thở, Vũ Dư đạo nhân ở trong Hồng Mông, cười nhìn bốn thanh trường kiếm vờn quanh bên người, hài lòng gật gật đầu.

“Cơ Hạo đồ nhi quả nhiên không tồi, thế mà có cái dũng khí này, mô phỏng kiếm trận của bản đạo.” Vũ Dư đạo nhân cười rất sung sướng, tùy tay điểm điểm ở trên một thanh bảo kiếm sát khí kinh người. Một luồng khí tức lưu lại cực kỳ vi diệu, khó có thể hình dung từ trên bảo kiếm rót vào trong cơ thể Vũ Dư đạo nhân, nụ cười của Vũ Dư đạo nhân chợt đông lại.

Ngơ ngác sửng sốt chốc lát, Vũ Dư đạo nhân thâm trầm nhìn bốn thanh bảo kiếm một cái, tay áo khẽ cuộn đem bốn thanh bảo kiếm ôm vào trong lòng, lặng lẽ ngồi xếp bằng ở giữa không trung. Trong con ngươi hắc, mơ hồ có một mảng hào quang sắc bén lóe lên, như một rìu khai thiên tích địa nọ khắc ở sâu trong đáy mắt hắc.

“Đạo... Đạo của ta... Đạo của hai vị huynh trưởng... Đạo của Bàn Cổ thế giới này... Đạo của Hồng Mông vô biên này.” Vũ Dư đạo nhân nhắm mắt lại, lâm vào trạng thái đốn ngộ cực sâu.

Ba đóa hoa sen màu xanh ở đỉnh đầu hắc dần dần nở rộ ra, vô lượng kiếm khí từ trên cánh hoa sen dâng trào, đem mấy ngàn con Hồng Mông cự thú gào thét lao về phía Bàn Cổ thế giới xay thành thịt băm. Khí tức của hắc trở nên càng thêm tối nghĩa nội liễm, dần dần trên thân hắc không còn chút sinh cơ sức sống nào nữa, giống như một cây cổ thụ héo rũ ước vạn năm hoá đá.

Ngoài Quỳ Môn, giữa không trung, Cơ Hạo lặng lẽ lơ lửng ở giữa không

trung.

Trong thần hồn không gian, chỉ có một cái đạo đài màu sắc hỗn độn mang theo nụ cười mỉm, ngồi xếp bằng ở trên luồng khí hỗn độn vô biên vô hạn. Trong thân thể hần, trong hư không vô biên vô hạn, Thái Dương màu vàng, Thái Âm màu bạc hai vầng sáng lớn tản mát ra khôn cùng hào quang, bản mạng vu lực mệnh mệnh qua lại dâng trào ở trong cơ thể, phát ra tiếng rùng rợn mơ hồ.

Trong đầu mơ màng, Cơ Hạo cười nhạt, hưởng thụ loại tư vị đục ngầu như thiên địa chưa mở này. Đầu óc rối loạn vu vu, lại như cái gì cũng biết một chút, cái gì cũng hiểu một chút, có một loại vô thượng khoái hoạt mọi sự vạn vật đều ở trong bàn tay.

Bàn Cổ Long Văn thu liễm hào quang, rất yên tĩnh ‘cuộn mình’ ở trong tay Cơ Hạo. Thanh bảo kiếm lực sát thương kinh người này bị Cơ Hạo nắm ở trong tay, thế mà lại có một loại cảm giác rất lười biếng cuộn mình lại, giống như mèo con ngủ say.

Cả mảng lớn tro bụi màu xám đang theo gió bay đi, vừa rồi kiếm trận xoay lung tung giết lung tung một phen, không biết có bao nhiêu thủy yêu bị giết chết, không biết có bao nhiêu chiến sĩ thị tộc bị tàn sát. Bọn họ hóa thành tro bụi màu xám, mang theo một tia yên tĩnh tử khí nặng nề chậm rãi bay đi bốn phương.

Mấy vạn tòa cung điện lầu các ra từ Hữu Sào thị không nhúc nhích lơ lửng ở không trung, ngưng trệ như thế thời gian ba năm hơi thở, đột nhiên một trận gió nhẹ cần thận thổi qua, trong các cung điện lầu các đó đồng thời phun ra vô số hàn quang tinh tế. Không có chút thanh âm, mấy vạn tòa cung điện lầu các có được lực sát thương cùng lực phòng ngự siêu mạnh đã sụp đổ.

Mái ngói đúc từ tinh kim, cột kèo rèn bằng ngọc bích, bạc trắng rớt vách tường, san hô trái thành sần... kỳ trân dị bảo đủ loại màu sắc hình dạng đúc thành cung điện lầu các như ở trong nháy mắt bước qua mấy ngàn ức năm thời gian, ở trong nháy mắt ngừng ngừng hóa thành tro bụi mục nát phân tán trong thiên địa.

Cơ Hạo chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt, nội liễm, không có bất cứ thần quang nào lóe ra ôn hòa hướng bốn phương tám hướng nhìn quét.

Ngoài mấy ngàn dặm, mười một vị Cộng Công may mắn tránh được kiếm trận giáo sát thân thể khẽ run rẩy, như tiểu cô nương gặp một đám trắng hán lưu - manh cưỡi truồng, tiếng nói biến điệu thét chói tai, chật vật xoay người rời đi. Bọn họ chật vật đập sóng gió ngập trời, hướng bốn phía chạy ra hơn vạn dặm, lúc này mới run rẩy quay đầu hướng Cơ Hạo nhìn một cái.

Phát hiện Cơ Hạo chưa đuổi giết, các Cộng Công lúc này mới lau mồ hôi lạnh trên trán, nơm nớp lo sợ ngừng lại.

Liên quân thị tộc lấy hàng trăm vạn để tính vẻ mặt chết lặng nhìn Cơ Hạo, nhìn bên cạnh Cơ Hạo trống rỗng một mảng lớn hư không, nhìn vô số bụi bậm màu xám bay đi trong mảng hư không này.

Một phần ba liên quân thị tộc, chín thành trưởng lão thị tộc ở đây bị một kiếm của Cơ Hạo chém giết.

Những kẻ xông lên vây công Cơ Hạo, là chiến sĩ tinh nhuệ nhất trong quân đội các đại thị tộc tới công kích Quỷ Môn, cũng chỉ có các chiến sĩ tinh nhuệ nhất đó, đồng thời cũng là chiến sĩ địa vị cao nhất thân phận tôn quý nhất trong thị tộc, bọn họ mới sốt ruột không chịu được muốn cướp công lao của Cơ Hạo.

Bọn họ đã lao lên, sau đó bọn họ đều đã chết.

Bọn họ đã chết, ngay cả một khối thi thể có thể chôn vào phần mộ tổ tiên cũng không lưu lại, ngay cả một tia tàn hồn có thể tiến vào tổ miếu hưởng thụ con cháu cung phụng cũng không lưu lại. Hồn phi phách tán, hóa thành tro bụi, bọn họ là thật sự tan thành mây khói, chỉ để lại bụi bậm màu xám đầy trời.

‘Rắc’ một tiếng, trên trời U Minh chi khí quay cuồng tản ra, U Minh giáo chủ bóp cổ Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, xách hắc đi ra.

Đột nhiên nhìn thấy bụi bậm màu xám đầy trời, cảm thụ được kiếm ý bá đạo, sắc bén đến cực hạn kia lưu lại trong hư không, U Minh giáo chủ rung mình, thất thanh kinh hô: “Sát khí thật lớn... Hắc, Vũ Dư đạo hữu thật sự là... Bảo vệ con một mà!”

Dừng một chút, U Minh giáo chủ cười nói: “Thói quen này rất tốt, nếu chờ bản đạo thu đồ đệ, tất nhiên hướng Vũ Dư đạo hữu học hỏi!”

Bỗng nhiên, U Minh giáo chủ cười lên ‘Ha ha’, hắc nhìn liên quân thị tộc trong lòng run sợ xa xa cất tiếng cười to, cười đến mức nước mắt cũng sắp ứa ra. Cười Cười, U Minh giáo chủ đột nhiên hung hăng cho trán mình một chưởng, hướng về phía Cơ Hạo kêu lên: “Cơ Hạo tiểu hữu... Người, người, người sao không lưu lại cho bọn hắc một cái toàn thân? Bản đạo có thể dùng nhiều tiền tìm người chuộc lại!”

Cơ Hạo không biết nói gì trợn mắt, một kiếm vừa nảy chém ra, Vũ Dư đạo nhân nhúng tay, hư ảnh càng nhúng tay đem đạo đài của hắc quấy thành một mảng hỗn loạn.

Vốn sáu đại đạo đài của Cơ Hạo phân biệt rõ ràng, Cơ Hạo đối với thiên địa đại đạo sáu đại đạo đài đối ứng có vài phần cảm ngộ, hắc đối với lực lượng mạch lạc của mình cũng là cực kỳ rõ ràng. Hư ảnh thần kinh hê hê giãy vò một phen, làm ra một hình người hỗn độn tựa như bao dung toàn bộ huyền diệu của sáu đại đạo đài, đạo hạnh cảnh giới của hắc quả thực đã triệt để bước vào Đạo Đài cảnh...

Nhưng Cơ Hạo ngược lại có một loại cảm giác xa lạ đối với bản thân.

Muốn quen thuộc đạo đài mới sinh, muốn quen thuộc lực lượng mới sinh, nhắm chừng còn phải lăn qua lộn lại.

Ở dưới loại tình huống đó, muốn bảo Cơ Hạo nương tay, lưu lại những người đó toàn thân, điều này cũng quá khó chút!

“Lần sau, lần sau nhất định lưu chút toàn thân cho tiền bối!” Cơ Hạo cười khan vài tiếng, đột nhiên hít sâu một hơi, Bàn Cổ Long Văn trong tay chột hướng phía doanh địa xa xa Hữu Sào thị đóng quân chỉ: “Các người, còn có lời gì để nói?”

Trên ngọn núi lơ lửng kia của Hữu Sào thị, ba trăm sáu mươi tòa Kim Tự Tháp đột nhiên lao ra, bọn chúng ở giữa không trung hợp thành một tòa đại trận hình Kim Tự Tháp, đem toàn bộ ngọn núi lơ lửng gắt gao bọc lại bên trong.

Tộc nhân Hữu Sào thị lưu thủ bản trận đã bị dọa vỡ mật, bọn họ căn bản không dám đáp lời Cơ Hạo.

Cơ Hạo cất tiếng cười to, trong đạo đài một luồng lực lượng cường đại mênh mông cuồn cuộn phun trào ra. Hắc vụng Bàn Cổ Long Văn, xa xa bổ xuống một kiếm.

Khai Thiên, Ích Địa, hai chiêu hợp nhất!

Một đạo kiếm quang hạ xuống, ba trăm sáu mươi tòa Kim Tự Tháp đồng loạt bị chém thành bảy trăm hai mươi mảnh.

Chương 1345: Bệnh Tâm Thần Tan Tác

Hữu Sào thị mô phỏng thần tháp Ngu tộc, chế tạo vu bảo phòng ngự cỡ lớn dạng Kim Tự Tháp, bị Cơ Hạo một kiếm chém vỡ!

Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ bị U Minh giáo chủ bóp cổ không thể động đậy con mắt lồi lên, không dám tin nhìn Cơ Hạo —— ngay không lâu trước đây, Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ lần đầu tiên đụng tới Kim Tự Tháp của Hữu Sào thị, chính là bị nhốt ở bên trong thật lâu không thể động đậy!

Nhưng Cơ Hạo, một kiếm chém vỡ ba trăm sáu mươi tòa Kim Tự Tháp!

Giống như dùng dao làm bếp cắt ba trăm sáu mươi miếng đậu phụ, thoải mái tự tại làm Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ muốn học máu!

Trong ngọn núi lơ lửng của Hữu Sào thị truyền ra vô số tiếng kinh hô, ở dưới mấy lão nhân tóc trắng xoá dẫn dắt, từng đám đông chiến sĩ Hữu Sào thị chạy ra khỏi ngọn núi lơ lửng, đập đủ loại tạo vật cổ quái kết trận ở giữa không trung.

Mấy chục vạn chiến sĩ Hữu Sào thị kết thành trận địa hình tròn phòng ngự bảo thủ nhất, đứng xa xa nhìn Cơ Hạo.

Cơ Hạo tinh mắt, nhìn thấy nhiều chiến sĩ Hữu Sào thị lông tóc trên cổ dựng thẳng lên, càng nổi vô số da gà, hiển nhiên những người này đã sợ hãi đến cực điểm, chỉ cần cho bọn hắn thêm một chút sức lực, tâm cảnh bọn hắn sẽ sụp đổ!

Cười to ‘Ha ha’ một tiếng, năm ngón tay trái của Cơ Hạo đẩy ra phía ngoài, trên năm đầu ngón tay phân biệt có một đạo lôi hỏa phun ra, vừa vận dựa theo ngũ hành thuộc tính ngưng tụ thành kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành lôi quang. Lôi hỏa lúc ra tay chỉ to bằng ngón cái sau khi bay ra trăm dặm đã bành trướng đến đường kính vài dặm, năm luồng lôi hỏa ngưng tụ thành một ngọn lôi sơn năm màu, hung hăng đập vào trong trận địa hình tròn của Hữu Sào thị.

Vang to một tiếng, ngũ hành thần lôi nổ tung, mấy vạn chiến sĩ Hữu Sào thị kêu quái dị ‘Ngao ngao’ bị nổ bay ra ngoài.

Một đạo lôi hỏa này, Cơ Hạo không dùng khí lực lớn bao nhiêu, mấy vạn chiến sĩ bị nổ hộc máu bay ra, thê thảm nhất cũng chỉ gãy mấy cái xương sườn, tinh huyết trong cơ thể tràn qua một lần đã chữa trị như lúc ban đầu.

“Tộc nhân Hữu Sào thị, đừng khiến tổ tiên các người mất mặt!” Cơ Hạo trầm giọng nói: “Hữu Sào thánh hoàng có công đức rất lớn với nhân tộc, con cháu hẳn, từ khi nào lưu lạc đến nước chỉ biết từ ở trong tay người khác cướp đoạt công lao?”

“Bản hầu hôm nay đã giết quá nhiều người, không muốn dính thêm máu tươi con cháu thánh hoàng nữa.” Hít sâu một hơi, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Còn không rút đi, chẳng lẽ các người còn muốn dựa vào thế lực gia tộc, cưỡng đoạt công lao người khác sao?”

Các chiến sĩ Hữu Sào thị hộc máu bay ra lần lượt bò dậy. Bọn họ kinh hãi nhìn nhìn Cơ Hạo, ánh mắt đều tập trung ở trên thân mấy trưởng lão còn sót lại. Trong chiến sĩ bị nổ bay không thiếu đại năng cấp Vu Đế, nhưng họ cũng đều bị Cơ Hạo tùy tay một phát sét đánh bay, bọn họ hoàn toàn không dám tưởng tượng Cơ Hạo rốt cuộc có thực lực mạnh bao nhiêu.

Mấy trưởng lão Hữu Sào thị nhìn nhìn lẫn nhau, môi khẽ run run.

Đám chiến sĩ các đại thị tộc ở bốn phương tám hướng khí tức ngưng trọng, chưa ai phát ra thanh âm gì, trong hư không chỉ có các luồng vu lực dao động kỳ dị lui tới bay vút, đó là đám trưởng lão các đại thị tộc đang nhanh chóng trao đổi ý kiến.

Qua một hồi lâu, ngay tại lúc Cơ Hạo sắp hao hết kiên nhẫn, ngoài vạn dặm một cơn sóng to lao lên, thanh âm Cộng Công vang vọng hư không: “Các vị, kẻ này hung tàn ác độc, giết nhiều người như vậy, các người có thể nào để hắn tiếp tục sống sót?”

“Chúng ta liên thủ, giết hắc!” Cộng Công lớn tiếng quát: “Lần này, chúng ta sẽ tự mình ra tay, chắc chắn sẽ không để hắc sống lâu thêm một khắc đồng hồ nào nữa.”

Trong con người U Minh giáo chủ lóe ra một đợt kỳ quang, hắc bùng bùng hứng thú bóp cổ Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ, cứng rắn đem gã bóp ngạt đi. Bên người lao ra một luồng khí đen, trong khí đen một cánh cửa đồng xanh lớn điều khắc vô số gương mặt quý quái lạng yên hiện lên, U Minh giáo chủ đem Hắc Thủy Huyền Xà lão tổ ném vào cánh cửa đồng xanh lớn, ‘Hắc hắc’ cười lên quái dị.

“Cơ Hạo, cần bản đạo giúp không? Hắc, bản đạo rất nhiều năm trước đã muốn kiếm mấy tên thần linh, nhìn xem có thể đem bọn họ luyện chế hay không, chỉ là mọi người đều là người quen, xấu hổ xuống tay. Lần này bản đạo lấy Cộng Công nhất tộc xuống tay, hắc là không có ai nói bản đạo nửa chữ nào chứ?”

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, giơ lên Bàn Cổ Long Văn gật gật đầu: “Tiền bối nếu muốn động thủ, cứ tùy ý là được.”

Trao đổi giữa đám đông trưởng lão thị tộc càng thêm dồn dập, dày đặc. Chợt, hơn trăm trưởng lão thị tộc đồng thời từ trong doanh địa các nhà lao ra, đập mây đen liệt hỏa nhanh chóng lao về phía Cơ Hạo.

Ánh mắt Cơ Hạo ngưng lại, Thái Cực Càn Khôn Kính ở tay trái hơi lóe lên, làm sẵn chuẩn bị ứng biến.

Các trưởng lão đó lại chưa ra tay đối với Cơ Hạo, mà là như sói như hổ lao về phía vu bảo các trưởng lão thị tộc bị chém giết lưu lại.

Vừa rồi Cơ Hạo bày ra kiếm trận chém loạn một trận, nhiều vu bảo mạnh mẽ cũng bị kiếm quang chém thành phần, vu bảo nay còn có thể tàn lưu lại, có một bộ phận nhỏ là tiêu chuẩn Vu Lôi tiểu phiến, cái khác cũng phần nhiều là trấn tộc trọng bảo các đại thị tộc nhiều thế hệ tương truyền.

Trần tộc trọng bảo, tự nhiên cần giao cho trưởng lão địa vị cao nhất trong tộc năm giữ, mà những người này sau khi bị Cơ Hạo chém tận giết tuyệt, rất nhiều trưởng lão lưu thủ doanh địa, địa vị khá thấp ‘vui sướng’ đem các bảo bối đó thu vào trong tay mình.

‘Hắc hắc’, Cơ Hạo thậm chí nghe được thanh âm vui sướng của mấy trưởng lão thị tộc!

Bọn họ không cảm thấy đau lòng vì tộc nhân ngã xuống, mà là vì mình chiếm được trần tộc trọng bảo mà vui vẻ không thôi. Trong lòng Cơ Hạo không khỏi chán ngấy, đây là thị tộc, đây là trưởng lão thị tộc cường đại đỉnh cao nhất nhân tộc!

“Cầm bảo bối, cút!” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Một đám lão cẩu, không biết cái gọi là... các người quả thực mất hết mặt mũi nhân tộc rồi! Cút, cút, cút, cút cho ta, nhìn thấy bộ dáng các người khiến ta ghê tởm! Các người quả thực, quả thực...”

Bàn Cổ Long Văn hung hăng vung lên, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Mau cút, hôm nay ta không muốn giết người nữa!”

Một tiếng thét dài thê lương truyền đến, mấy trưởng lão sơ vu nhất mạch thu hồi vu bảo của trưởng lão đã ngã xuống nhà mình, hướng phía sau quay về doanh địa nhà mình, lúc đi ngang qua bên cạnh Cơ Hạo, bọn họ đột nhiên xoay người lại điên cuồng thét chói tai. Tay phải bọn họ nắm vu bảo vừa mới thu hồi múa loạn, cánh tay trái cùng hai cái chân bọn họ đồng thời nổ thành sương máu, thi triển ra ‘Huyết chú’ ác độc nhất công kích Cơ Hạo.

Trưởng lão các tộc khác cũng đồng loạt động thủ. Bọn họ đều tự mình hại thân thể mình, thiêu đốt một bộ phận linh hồn và tinh huyết, thúc dục vu bảo phát huy vượt mức, từng đạo vu pháp khủng bố ác độc dốc hết toàn lực hướng Cơ Hạo công kích tới.

Mười một vị Cộng Công mừng như điên, bọn họ điên cuồng gào thét, cuốn

lên vô số thủy lôi ở trên không hướng vào đầu Cơ Hạo đánh tới.

Chiến sĩ lưu lại của các đại thị tộc cùng cất tiếng hò hét, mang theo một tia điên cuồng hướng Cơ Hạo xung phong. Trên bầu trời giống như có vô số con kiến màu đen đang chạy như điên, rậm rạp tràn về phía Cơ Hạo.

“Các người, là thật muốn chết!”

Đạo đài trong thần hồn không gian mỉm cười, một lực lượng hùng hậu vô cùng lao ra, Cơ Hạo buông ra Bàn Cổ Long Vãn, giơ lên nắm tay phải, một quyền nện thật mạnh ở trên Bàn Cổ Chung.

Bàn Cổ Chung vang, thanh âm chấn động trăm dặm, trăm dặm hư không quay về hỗn độn.

Địa thủy hỏa phong hỗn độn loạn vũ, hơn trăm trưởng lão thị tộc cùng cất tiếng gào thét, thân thể, linh hồn bọn họ cùng vu chú bọn họ đánh ra đồng thời bị nghiền thành các luồng khí hỗn độn.

“Giết! Giết sạch các người đám ngu xuẩn không biết tốt xấu!” Cơ Hạo đầu đội Bàn Cổ Chung, vung Bàn Cổ Long Vãn, rộng to hướng liên quân thị tộc xung phong.

Liên quân thị tộc vừa rồi còn kiêu ngạo hét một tiếng, vô số chiến sĩ vứt binh khí, như một đám cỏ bị dẫm, điên cuồng hò hét, bỏ lại đồ quân nhu khí giới trong doanh địa, dùng tốc độ nhanh nhất hướng bốn phương tám hướng chạy trốn.

Chương 1346: Mộc Đạo Ban Thường Đan

Chạy, tan, tán loạn như kiến vỡ tổ.

Liên quân thị tộc kiêu ngạo, từng làm Tự Văn Mệnh cũng không sao chống lại, sau khi bị Cơ Hạo đại sát một phen, chỉ rống to một tiếng, thế mà đã mất hồn mất vía tan rã sụp đổ. Một đám hán tử cao to, giống như tiểu nha đầu mảnh mai khiếp đảm gặp quỷ, vứt toàn bộ đồ vụn vặt trên người gây trở ngại bọn họ chạy trốn, hò hét bỏ chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

‘Thùng thùng thùng...’, tiếng sấm sét vang lên thành chuỗi, thủy lôi lấy hàng vạn để tính rơi ở trên Bàn Cổ Chung, một đợt lôi quang khuếch tán ra, nổ hỗn độn chi khí Bàn Cổ Chung phóng ra nổi lên các làn sóng lẫn tăn nhỏ bé.

Cơ Hạo quay đầu, nhìn các Cộng Công đứng xa xa.

Toàn thân máu đen giàn giụa, bọn hắn nhìn chăm chăm Cơ Hạo, trong ánh mắt tràn đầy chấn động cùng khó hiểu. Đại quân thị tộc đông nghìn nghịt, hơn nữa là liên quân thị tộc đỉnh cấp nhân tộc tạo thành, cứ như vậy tan tác chạy tứ tán?

Bàn Cổ Chung nổi lên mảng lớn mây khói quét ngang hư không, hơi nước trong phạm vi vạn dặm bị dãn man bài xích hết. Cơ Hạo đứng ở trong hư không sạch sẽ trống rỗng, lạnh lùng nhìn các Cộng Công quanh thân sóng nước lượn lờ, chân đạp vạn dặm sóng to.

Các Cộng Công chỉ cảm thấy da đầu phát tê từng đợt, lông tóc toàn thân từng sợi dựng thẳng tắp.

Bọn họ đột nhiên hối hận, vừa rồi vì sao phải phát ra một đợt thủy lôi đó. Bọn họ kêu gào hai câu, để đám liên quân thị tộc kia đi liều mạng với Cơ Hạo là được, cần gì nhất định phải tự xắn tay áo tự mình ra trận?

Bọn họ mình đây thương tích còn đang bị khí Huyết Trì dơ bẩn quấy nhiễu, bọn họ bị thương nặng thực lực không đủ một thành lúc đỉnh phong... Bọn họ thật sự không tin tưởng có thể thắng được Cơ Hạo. Tiểu tử độc ác khó chơi như thế, bọn họ cần gì phải ở lúc mình suy yếu nhất liên tục chọc giận hắn chứ?

“Các người, ừm, phải nghĩ cách xử trí các người!” Đầu đội Bàn Cổ Chung, chân đạp một đám mây, một trái một phải hai con rồng lửa toàn thân liệt hỏa quần quanh đi kèm, Nha Công kêu ‘quạ quạ’ đứng ở trên Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo triển khai tư thế, chậm rãi hướng các Cộng Công áp sát.

“Xử trí?” Các Cộng Công giận tím mặt, bọn hắn hỗn hển quát to: “Cơ Hạo tiểu nhi, người tài gì đức gì, dám nói xử trí chúng ta?”

Một vị Cộng Công không biết niên đại, bối phận cố lấy dũng khí, sai bước hướng Cơ Hạo bước ra vài bước. Hai tay hắn nắm chặt một thanh bàn long trường mâu toàn thân đen sì, chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Nghiêu Hầu Cơ Hạo, đừng vội xem người giờ phút này đặc ý, chờ chúng ta khôi phục, lại chinh đốn binh mã, đại chiến với người một trận! Lần này Cộng Công nhất mạch ta mưu tính đại kế nhiều năm, tuyệt không thua bởi tay đứa nhỏ là người!”

Nghe xong Cộng Công nói, Cơ Hạo không khỏi cười lên, chờ bọn hắn khôi phục, lại chinh quân đại chiến một trận?

“Ta sao có thể cho các người thời gian khôi phục chứ? Các vị tiền bối, các người thật ra, thật sự không nên trở về!” Chậm rãi giơ lên Bàn Cổ Long Vãn, pháp lực khổng lồ trong cơ thể dâng trào từng đợt, hư không bốn phương tám hướng mơ hồ lấy Cơ Hạo làm trung tâm sụp đổ xuống, các Cộng Công hoảng hốt nhìn thấy, thiên địa tinh thần tựa như đồng thời chột lóe qua ở trên da mặt Cơ Hạo.

“Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cẩn thận ngẫm lại, còn cần nói gì nữa đâu?” Cơ Hạo ôn hòa nhìn các Cộng Công, thản nhiên nói: “Không phải chủng tộc của ta tâm hắn tất khác, Cộng Công thần tộc các người muốn trở thành chủ

thiên địa, đứng ở lập trường các người, không sai, đây là lựa chọn hoàn toàn chính xác. Bất cứ một người nào có hùng tâm chí lớn, đều nên nghĩ như vậy, đều nên làm như vậy!”

“Nhưng ta là con người, đứng ở góc độ nhân tộc đến xem, các người đều đáng chết!” Cơ Hạo cười sáng lạn hướng các Cộng Công khẽ gật đầu: “Cho nên, cho dù dùng thủ đoạn âm hiểm nhất, ác độc nhất, vô sỉ nhất, chỉ cần có thể xử được các người, không việc gì là không thể làm.”

“Giết các người, lại giết vị Cộng Công không an phận kia trong thiên đình, mây đen đầy trời cũng sẽ tan, ngày lành của nhân tộc chúng ta cũng sẽ tới. Sự thật ra rất đơn giản, chỉ cần xử lý các người là được rồi.”

Cơ Hạo cười rất sáng lạn, lời nói cũng rất thẳng thắn.

Nói xong một câu, cũng không cho các Cộng Công cơ hội tiếp tục nói chuyện, Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi năm chiêu hợp nhất, toàn bộ lực lượng trong cơ thể rót vào Bàn Cổ Long Vãn, thúc dục Vũ Dư kiếm quyết, Cơ Hạo kéo một đạo kiếm quang màu xanh lao vút trên không, hướng vào ngực Cộng Công cầm trường mâu đánh tới.

Toàn thân đầy máu, cầm bàn long trường mâu, Cộng Công ngửa mặt lên trời thét dài, không né không tránh hướng trước ngực Cơ Hạo đâm tới một thương.

Bị Hóa Huyết Phi Dao gây thương tích, tinh huyết trong cơ thể Cộng Công đã gần như cạn kiệt, bọn họ giờ phút này thần lực, thần thông mười không còn được một, lực lượng suy yếu đến cực điểm. Bọn họ căn bản không có lòng tin đấu pháp với Cơ Hạo, chỉ có lấy mạng đổi mạng, gắng đạt tới đánh chết hoặc là làm Cơ Hạo bị thương nặng.

Vị Cộng Công này ra tay, mười vị Cộng Công còn lại đồng loạt tiến lên một bước.

Bọn họ cũng chưa vận dụng bất cứ thần thông pháp thuật nào, bọn họ giờ

phút này cũng không còn bất cứ lực lượng nào để tiếp tục vận dụng thần thông bí pháp. Mười một vị Cộng Công sóng vai đứng thành một hàng, như nhân tộc tiểu binh tầng thấp nhất, giơ lên binh khí trong tay, đều nhịp hướng Cơ Hạo bổ xuống.

Nổ vang một tiếng, Bàn Cổ Chung nổi lên vô số luồng khí hỗn độn, đem mười một món chí bảo gạt ra.

Thân thể Cơ Hạo khẽ run lên, Bàn Cổ Long Văn kiên định xuyên thấu ngực Cộng Công cầm bàn long trường mâu. Hai long ảnh phát ra tiếng rống gầm trầm thấp, hủy diệt lực phá diệt tất cả ủa vào ngực hắn, đem thân thể hắn vụn nát thành mảnh vụn.

“Người...” Cộng Công cầm bàn long trường mâu cười thảm nhìn Cơ Hạo: “Nếu là lúc bản tôn toàn thịnh, người hậu sinh vẫn bối như vậy, bản tôn một chương có thể đập chết mười tên!”

Cơ Hạo không hé răng, đặt ở trước khi hắn thành tựu đạo đài, có lẽ Cộng Công thời kì toàn thịnh có thể một chương đập chết hắn.

Nhưng hiện tại đạo đài thành tựu, tu vi đại đạo của hắn chính thức bước vào ‘Đạo Đài cảnh’, đây là cảnh giới tương đương Vu Thần cảnh của nhân tộc, đối với vận dụng lực lượng tự nhiên càng hơn vài phần cao thâm huyền diệu. Cộng Công nhiều nhất có thể đánh bại hắn, nhưng đừng nghĩ giết nổi hắn.

“Nói nhảm nhiều quá!” Cơ Hạo bình tĩnh nhìn Cộng Công: “Mấy năm qua, chạy tới chạy lui trong gió trong mưa, ta mệt lắm, muốn về nhà nghỉ ngơi. Cho nên, mời các người im lặng chết ở chỗ này được không? Đừng thêm phiền toái cho mọi người... Ta hướng các người cam đoan, ta có thể làm cho mỗi người các người một phần mộ rất đẹp, thế nào?”

Trường kiếm vung lên, Cơ Hạo đem vị Cộng Công này chém thành mảnh vụn, hai con rồng lửa ủa lên, há mồm đem mảnh thi thể hắn chia cắt hết.

Mười vị Cộng Công còn sót lại ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, thân thể run rẩy lui lại từng bước một.

Bọn họ rất muốn lấy dũng khí liều mạng với Cơ Hạo, nhưng bọn họ bị Hóa Huyết Phi Dao làm bị thương nặng, toàn thân mệt mỏi ngay cả tư cách liều mạng cũng không có nữa.

Cơ Hạo giơ lên Bàn Cổ Long Văn mặt không biểu cảm hưởng các Cộng Công đánh tới, hắn không muốn kéo dài thời gian nữa. Hôm nay, chính là hôm nay, để trận đại hồng thủy này được dẹp yên đi. Như Cơ Hạo nói, bốn ba trong gió trong mưa mấy năm như vậy, thân thể hắn không mệt, nhưng tâm mệt rồi.

Trước lưỡi kiếm đột nhiên có một tầng lục quang tràn ngập sinh cơ sức sống xuất hiện, Bàn Cổ Long Văn đâm vào trên lục quang, một lực phản chấn đáng sợ ập tới, xương khớp cổ tay Cơ Hạo phát ra một tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’, cổ tay thế mà bị chấn động thành bột phấn.

“Là ai?” Cơ Hạo chịu đựng cơn đau ở cổ tay khàn giọng kinh hô.

“Các vị đạo hữu, bản đạo có mười viên linh đan có thể phá tất cả tà độc trong thiên hạ, nguyện ý tặng cho các vị đạo hữu.” Hư ảnh Mộc đạo nhân dần dần hiện lên ở trong lục quang, mặt đầy ý cười hướng phía các Cộng Công nói: “Chỉ cần các vị đạo hữu nợ bản đạo một cái nhân tình, linh đan sẽ là của các vị đạo hữu.”

Chương 1347: Cường Mua Cường Bán

Cùng lúc tiên quang màu xanh lục chợt hiện lên, bóng người Mộc đạo nhân từ trong tiên quang dần dần hiện ra, Cơ Hạo xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất hướng tám đại long môn phía sau Quỳ Môn lướt đi.

Thiên Địa Kim Kiều nổi lên một mảng thanh quang chói mắt, bọc Cơ Hạo nháy mắt xuyên qua hư không, lóe ra vài cái đã tới trước long môn thứ hai. Cơ Hạo như phát điên, hai tay giơ lên Bàn Cổ Chung phóng đại đến kích cỡ trăm trượng, dốc hết toàn lực hướng thân núi của long môn thứ hai nện xuống.

Chợt nghe một tiếng vang lớn, theo tiếng gào khóc tuyệt vọng điên cuồng của vô số thủy yêu ở long môn thứ hai, Bàn Cổ Chung kịch liệt chấn động, các luồng khí hỗn độn hóa thành ánh lửa hỗn tạp hai màu đỏ đen phóng lên cao, một khối thân núi dài đến mấy vạn dặm của long môn thứ hai âm âm biến mất, ở trong ánh lửa màu đỏ đen hoàn toàn hóa thành hư ảo.

“Không muốn chết, rút ngay!” Cơ Hạo giơ lên Bàn Cổ Chung, thân thể lóe lên lao ra mấy vạn dặm, hung hăng đem Bàn Cổ Chung nện ở trên thân núi một lần nữa: “Không muốn chết, rút, rút, rút, tất cả đều rút cho ta!”

Lại là một tiếng vang lớn kinh thiên động địa, một khối thân núi mấy vạn dặm hóa thành tro bụi.

Thân núi của long môn dù được đại địa linh khí tắm bổ mấy năm, đã trở nên so với kim cương còn chắc chắn hơn trăm ngàn lần, lực lượng tầm thường không thể tổn hại, cũng không cách nào chính diện chống đỡ với Bàn Cổ Chung. Càng không cần nói, giờ phút này Cơ Hạo khống chế Bàn Cổ Chung, đạo hạnh pháp lực cá nhân hẳn đã thật sự bước vào Đạo Đài cảnh có thể so với ‘Vu Thần’.

Một đòn dốc sức, hư không cũng hóa thành hố đen, vạn dặm thân núi âm âm sụp đổ. Uy lực đáng sợ như thế, cho dù là Vu Đế lâm vào trong đó cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Cơ Hạo gào rống bảo người của long môn thứ hai mau mau rút đi, lo lắng là có tộc nhân Đồ Sơn thị, hoặc là quân cờ ngầm Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh phái ra ẩn núp trong đó, sợ bọn họ bị mình hung hăng đập phá một phen hồ đồ giết chết cùng.

Đã không kịp dùng Cảnh Sơn Tiên chậm rãi phá hủy long môn, Cơ Hạo muốn mượn lực lượng bá đạo mãnh liệt của Bàn Cổ Chung, dốc hết toàn lực, dùng tốc độ nhanh nhất tận khả năng nhiều phá hủy mấy long môn!

Vốn không cần vội như vậy. Một khi Cơ Hạo chém giết toàn bộ Cộng Công đến từ Hồng Mông hư không, trở về Bàn Cổ thế giới, hẳn có đủ lòng tin một đường đẩy ngang đem toàn bộ long môn khơi thông hết. Nhưng Mộc đạo nhân đột nhiên xuất hiện làm rối, Cơ Hạo biết sự tình trở nên phiền toái rồi.

Mười vị Cộng Công khôi phục toàn bộ lực lượng? Cơ Hạo nghĩ đến đây da đầu phát tê từng đợt. Hẳn tự tin cho dù các Cộng Công này khôi phục toàn bộ lực lượng, cũng không cách nào tổn hại hắn mấy may, nhưng muốn tiếp tục phá hủy long môn, thì lại không đơn giản như vậy.

Cho nên Cơ Hạo bất chấp ngộ thương, giống như phát điên giờ lên Bàn Cổ Chung đập loạn, trong chớp mắt đã đem long môn thứ hai đập nát non nửa, cứng rắn mở ra non nửa cái thủy đạo rộng chừng ngàn dặm.

Từng mảng hai màu đỏ đen xen lẫn đám mây hình nấm bay lên trời, vô số thủy yêu, vô số dị tộc hoặc là nhân tộc hỗn tạp ở trong doanh địa thủy yêu khóc trời kêu đất bỏ chạy hỗn loạn. Từng luồng khí màu đỏ đen mang theo cương phong khí bạo hủy diệt tất cả cuốn qua thân thể bọn họ, đem bọn họ mạnh mẽ xé thành mảnh vụn, cuối cùng hóa thành các luồng bụi bậm hỗn độn nhỏ bé nhất.

Trong tiên quang màu xanh lục, hư ảnh Mộc đạo nhân nhìn long môn thứ hai gà bay chó sủa loạn hết cả lên thật sâu, cười lạnh một tiếng thật sâu: “Hay cho một tiểu tử biết nhìn thời cơ, bản đạo cần hộ pháp cho sư đệ, tạm thời không rảnh tay đến đối phó ngươi! Chờ sư đệ vượt qua ma kiếp, từng cái nhân quả,

chung quy phải tính toán rõ ràng với người.”

Mười vị Cộng Công vẽ mặt thâm trầm tương tự nhìn chăm chăm Mộc đạo nhân, một vị Cộng Công bối phận cao nhất dị thường cảnh giác mặt lạnh nói: “Đại danh Mộc đạo hữu, chúng ta từ trong miệng tiên tổ cũng từng nghe nói. Hắc, hắc, linh đan của Mộc đạo hữu, không phải dễ cầm như vậy nhỉ?”

Mộc đạo nhân ôn hòa nhìn mười vị Cộng Công cười: “Một phen lòng tốt của bản đạo, các vị đạo hữu tuyệt đối đừng hiểu lầm.”

“Không hiểu lầm, không hiểu lầm.” Một vị Cộng Công lạnh lùng nói: “Nếu trong tổ huấn tộc ta không truyền sai, năm đó cái gì Cộng Công nhất mạch trấn tộc chỉ bảo Thủy Linh Thần Châu, chính là Mộc đạo hữu một câu ‘có duyên với ta’, cứng rắn từ trong tay Cộng Công nhất tộc ta cướp đi. Hôm nay nếu nhận lấy đan dược của đạo hữu, không biết Cộng Công nhất tộc chúng ta mỗi người đều có duyên với đạo hữu hay không.”

Mộc đạo nhân cười dị thường sáng lạn, hắn lấy ra mười viên đan hoàn màu xanh lục to bằng ngón cái hình dạng như bồ đề tử, đan hoàn đặt ở lòng bàn tay ‘Soạt soạt’ cấp tốc chuyển động, tản mát ra mùi thơm thấm vào ruột gan.

Hắn nhìn mười vị Cộng Công cười nói: “Nhưng mười vị có đường sống để lựa chọn sao? Nếu không dùng linh đan của bản đạo, các người hôm nay chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!”

“Điều đó cũng chưa chắc!” Một vị Cộng Công nghiêng răng cười lạnh nói: “Cơ Hạo tiểu tử đó tất nhiên tàn nhẫn, muốn giết chúng ta thì...”

Mộc đạo nhân cười lớn ‘Ha ha’ một tiếng, tay trái đột nhiên cầm lên một trượng màu xanh, hung hăng nện một gậy ở trên ngực vị Cộng Công này.

Vang một tiếng thật lớn, toàn bộ ngực Cộng Công nổ thành mảnh vụn, hộc từng ngụm từng ngụm máu đen bay ngược về phía sau hơn ngàn dặm, Tinh huyết trong cơ thể hầu như bị một gậy đánh nát, hắn chật vật từ bầu trời rơi

xuống trong nước lũ, qua một lúc lâu mới run rẩy trôi lên mặt nước.

Trong nụ cười của Mộc đạo nhân đã có thêm một tia tàn nhẫn: “Ý tứ bản đạo là, mười vị nếu không nợ phần nhân tình này của bản đạo, bản đạo tự mình ra tay đánh chết các người! Các người căn bản, không đợi được Cơ Hạo quay về giết các người!”

“Người!” Mười vị Cộng Công hỗn loạn, bọn họ ngơ ngác nhìn Mộc đạo nhân, trong đầu chết lặng.

Thế mà có người vô sỉ tới loại tình trạng này!

Mạnh mẽ đưa tặng bọn họ linh đan giải độc, ép bọn họ nợ nhân tình, nếu bọn họ không muốn nhận linh đan, hẳn sẽ tự mình ra tay đánh chết bọn họ!

Trong tổ huấn Cộng Công nhất tộc báo rõ cho con cháu văn bối, tuyệt đối đừng qua lại với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân một đôi sư huynh đệ này. Các đời tộc nhân Cộng Công nhất tộc đã đem bọn họ nghĩ đến đủ ác liệt, nhưng không ngờ bọn họ ác liệt đến loại trình độ này!

“Đạo... đạo hữu!” Các Cộng Công tức giận đến mức da mặt phát xanh, mỗi người lửa giận ngập trời nhìn Mộc đạo nhân.

“Mười vị đạo hữu có duyên với bốn môn!” Trong con người Mộc đạo nhân thanh quang lấp lánh, hung hăng nhìn chằm chằm mười vị Cộng Công nói: “Cho nên, còn xin mười vị đạo hữu ăn vào linh đan của bản đạo, bái vào bốn môn trở thành hộ pháp tôn thần! Nếu mười vị không đáp ứng... Hắc hắc, mười vị nhấc lên nước lũ ngập trời gây họa thiên hạ, chính là tội ác tày trời, hạng người toàn thân tội nghiệt, thì không nên trách bản đạo hôm nay lấy thủ đoạn sấm sét, hàng yêu trừ ma, tạo phúc thương sinh!”

“Người!” Các Cộng Công hỗn hển chỉ vào Mộc đạo nhân, trong lòng bỗng nhiên hiện lên sự tuyệt vọng vô biên.

“Bần đạo còn có việc quan trọng, các vị đồng ý... hay là không đồng ý?” Mộc đạo nhân nghiêng răng, thanh mộc trượng ở tay trái phát ra thần quang âm u.

“Đồng ý, đồng ý, chúng ta đồng ý!” ở lúc long hổ sư tượng bốn đại tôn giả đột nhiên từ đông tây nam bắc bốn phương hướng vây lên, các Cộng Công mang theo đầy lòng cay đắng, tràn đầy chua xót, bất đắc dĩ đáp ứng điều kiện của Mộc đạo nhân.

Bọn họ run rẩy tiếp nhận linh đan, giống như ăn thuốc độc, đem linh đan bỏ vào trong miệng.

Xa xa một mực không nói chuyện, U Minh giáo chủ đột nhiên lặng lẽ than thở một tiếng: “Mộc đạo hữu, người làm thế, có đem bần đạo để vào mắt hay không?”

Chương 1348: U Minh Nhân Quả

“Đạo hữu ý gì?” Mộc đạo nhân nhìn mười đại Cộng Công ăn vào linh đan, mặt đầy ý cười xoay người lại, hướng U Minh giáo chủ nhìn một cái. Khi hắn nhìn thấy bộ dáng quái dị của U Minh giáo chủ, cùng với mười tám đạo U Minh chi khí ngưng tụ thành vòng tròn phía sau, nụ cười của hắn nhất thời cứng ngắc, rất nhanh trở về sắc mặt cười so với khóc còn khó coi hơn của hắn ngày thường.

U Minh giáo chủ nhìn như chậm rãi từng bước một hướng Mộc đạo nhân đi qua. Hắn đi mỗi một bước, bên người liền có thêm một đạo kiếm quang màu máu, dần dần mấy ngàn kiếm quang màu máu ở phía sau hắn ngưng tụ thành một màn ánh sáng mỹ lệ như cái đuôi khổng tước.

Huyết khí quay cuồng ngập trời, U Minh giáo chủ nhìn Mộc đạo nhân cười nhạt nói: “Linh đan của đạo hữu, có thể chữa huyết độc của bọn họ?”

Mộc đạo nhân nhìn nhìn kiếm quang màu máu phía sau U Minh giáo chủ hoa mỹ dị thường như Khổng tước xòe đuôi, lại lộ ra tà khí âm trầm, như có chút dâm chiêu gật gật đầu: “Bọn họ, là đạo hữu đã thương?”

U Minh giáo chủ dứt hai tay trong tay áo, nhắm mắt nhìn Mộc đạo nhân từ trên xuống dưới: “Không phải bản đạo tự mình ra tay, là phi đao bản đạo tặng cho vị tiểu hữu nào đó gây nên, vậy cũng là thần binh lợi khí bản đạo tự tay rèn luyện, huyết độc trên đó đã thương người không cứu được.”

Khi U Minh giáo chủ nói chuyện, vết thương trên người mười đại Cộng Công đang cấp tốc khép lại, trên vết thương của bọn họ từng tia khí tức màu máu không ngừng chảy ra, một tầng vàng sáng trơn bóng màu xanh lục như ẩn như hiện ở phụ cận vết thương của bọn họ, không ngừng đem huyết độc trong cơ thể bọn họ bức ra.

Mộc đạo nhân chưa quay đầu, lại nắm chắc rõ ràng thương thế trên người mười đại Cộng Công khôi phục.

Nặng ra một nụ cười khó coi, Mộc đạo nhân chậm rãi nói: “Linh đan của bản đạo có thể trừ tất cả tà độc. Phi đạo đạo hữu luyện chế tất nhiên hiểm ác, linh đan của bản đạo lại đạo cao một thước.”

Sắc mặt U Minh giáo chủ càng thêm âm trầm khó coi. Hắn nghiêng răng, khoe miệng hơi run rẩy.

Mặc cho là ai, tiêu phí mấy vạn năm khổ công, vất vả rèn luyện ra một bộ thần binh lợi khí, vốn tưởng dựa vào bộ binh khí này có thể hoành hành một phương, lại đột nhiên phát hiện đặc tính lợi hại nhất của bộ binh khí này đã bị người ta phá giải!

Loại tâm tình mất mát này có thể nghĩ mà biết!

U Minh giáo chủ càng cảm thấy da mặt nóng rất khó chịu, đưa tặng cho Cơ Hạo chín thanh Hóa Huyết Phi Dao, tự nhiên không lợi hại như Hóa Huyết Phi Kiếm hẳn tự dùng, uy lực đại khái chỉ tương đương với không đến một thành của Hóa Huyết Phi Kiếm. Nhưng huyết độc trên Hóa Huyết Phi Dao, lại bắt nguồn cùng một gốc với trên Hóa Huyết Phi Kiếm.

Linh đan của Mộc đạo nhân có thể phá huyết độc trên Hóa Huyết Phi Dao, tự nhiên cũng có thể đối phó Hóa Huyết Phi Kiếm.

“Đạo hữu đường đột ra tay, thật sự không đem bản đạo để vào mắt.” U Minh giáo chủ chậm rãi vươn hai tay, tay trái nắm một đại ấn, tay phải nắm một cây quyền trượng, lạnh lùng nhìn Mộc đạo nhân trầm giọng nói: “Nói không chừng, hôm nay phải lãnh giáo cao chiêu của đạo hữu!”

Mộc đạo nhân cảm thụ được đại ấn cùng quyền trượng trong tay U Minh giáo chủ tản mát ra khí tức sắc bén, sắc mặt hắn cũng càng căng lên, càng lúc càng sâu khổ không chịu nổi: “Gương mặt đạo hữu rất xa lạ, bản đạo chưa từng gặp. Nhưng khí tức của đạo hữu, lại khiến bản đạo có điều nghĩ xa xôi... Minh đạo hữu thật có hứng thú, sao cũng nhúng tay việc của nhân tộc? “

U Minh giáo chủ nghiêng rằng, nhẹ nhàng nói: “Bần đạo luôn luôn ở U Minh chi địa khổ tu, chưa từng nhúng tay việc nội bộ nhân tộc. Lần này phân thân đến, cũng chỉ là thu thập một ít ‘tài liệu’ mà thôi. Ngược lại Mộc đạo hữu, người làm như vậy, xem như đã phá khế ước đỉnh trụ trời năm đó chúng ta ký, người không sợ... Sao?”

Mộc đạo nhân khẽ cau mày, đột nhiên cười lên: “Sợ cái gì? Phần khế ước đỉnh trụ trời... Trụ trời cũng đã gãy rồi, phần khế ước đó còn có tác dụng gì đây? Đạo hữu nếu muốn cân nhắc thủ đoạn của bần đạo, cũng không cần tìm cớ!”

U Minh giáo chủ cười đặc biệt sáng lạn: “Không phải bần đạo tìm cớ, mà là đạo hữu người đã vượt giới hạn! Người bị pháp bảo của bần đạo đả thương, đạo hữu dựa vào cái gì ban cho bọn hăn linh đan?”

Mộc đạo nhân cười lạnh ‘Hắc hắc’ một tiếng, hai tay nắm chặt thanh mộc trượng cười mà không nói.

U Minh giáo chủ cũng cất tiếng cười to, trong tiếng cười mười tám tầng vòng tròn U Minh phía sau hăn dần dần khuếch tán ra, chậm rãi một vòng tròn màu đen nhỏ nhất cũng khuếch trương đến vạn dặm. Mười tám tầng vòng tròn U Minh chính phản thuận nghịch, nhanh nhanh chậm chậm xoay tròn, một khí tức đáng sợ từ trong vòng tròn lặng yên nảy sinh.

Hư không đã đổi một bộ dáng khác, vốn nước lũ đầy trời đầy đất chợt biến mất, từng làn gió âm thổi lên từ đất bằng, các núi đao rừng kiếm lơ lửng ở trên hư không, Huyết Trì vô biên thay thế đại địa, vô số cây cột liệt hỏa đứng sừng sững ở trên Huyết Trì, trên lửa cháy hừng hực lơ lửng những cái nồi cái chảo, dầu tanh tươi gay mũi ‘Oc oc’ nổi bong bóng.

Các loại dị tượng khủng bố đáng sợ không ngừng hiện lên, sắc mặt Mộc đạo nhân cũng càng lúc càng nghiêm túc.

Qua hồi lâu, khi mười tám loại dị tượng khác nhau trải rộng thiên địa, Mộc đạo nhân đột nhiên lặng lẽ thở dài: “Căn bản của mười tám ngục thiên, thế mà bị

người đạt được... đạo hữu biết không, U Minh thế giới, là trọng địa bản đạo tương lai chứng đạo Tịch Diệt đại đạo? Đạo hữu đã lấy đi mười tám ngục thiên căn bản, nói không chừng, bản đạo cùng với đạo hữu phải nói đạo lý hăn hoi một chút!”

U Minh giáo chủ cười lạnh nhìn Mộc đạo nhân: “Nói lý? Nói đạo lý gì? U Minh thế giới chính là trọng địa căn cơ của bản đạo, đạo hữu nếu muốn chứng đạo, mời đi nơi khác, nếu đạo hữu dám bước vào U Minh chi địa một bước, bản đạo tất nhiên khiến đạo hữu trắng khuyết khó tròn!”

Mộc trưởng trong tay Mộc đạo nhân đột nhiên chỉ bầu trời, hăn cười to nói: “Bản Cổ thế giới hiện nay, nào có trắng?”

U Minh giáo chủ cất tiếng cười to, đại ấn ở tay trái mang theo một đám mây đen cuộn cuộn hướng trước mặt Mộc đạo nhân đập xuống: “Thái Âm Thái Dương, chính là thiên địa đại đạo, ánh trăng tuy không hiện trước người ta, nhưng trong lòng bản đạo, lại vẫn nhớ rõ làn sóng trong trẻo đầy trời đó! Đốt!”

U Minh giáo chủ và Mộc đạo nhân cùng cất tiếng rống to, mộc trưởng trong tay Mộc đạo nhân nhìn như đánh xuống một gậy bình thường, ngay ngắn đánh vào trên ấn tỳ.

Vang một tiếng, ấn tỳ U Minh giáo chủ đánh ra bị mộc trưởng gạt bay. U Minh giáo chủ hét dài một tiếng, hai tay nắm quyền trượng cuộn mình hướng Mộc đạo nhân lao đi, quyền trượng đen sì phóng ra vô lượng thần quang, kéo theo từng đợt lực lượng U Minh như sóng to hung hăng bổ xuống.

Phía sau Mộc đạo nhân hư ảnh một cây bồ đề che trời đạp đất như ẩn như hiện, hăn cầm mộc trưởng che trái chắn phải, mộc trưởng và quyền trượng va chạm lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng nổ nặng nề.

Chiêu số của hai người đều cực kỳ đơn giản, đơn giản là quét ngang bổ thẳng đơn giản nhất, nhưng động tác lại nhanh tới mức không cách nào hình dung.

U Minh giáo chủ và Mộc đạo nhân vừa giao thủ, thời gian, không gian các pháp tắc người thường không thể đột phá ở trước mặt bọn họ đều không có bất cứ ý nghĩa gì. Nháy mắt thời gian của người thường, đối với họ mà nói lại như ngàn năm tuế nguyệt, nháy mắt ngắn ngủn, bọn họ ít nhất công kích lẫn nhau mấy vạn ức lần!

Đối thành người ngoài giao thủ với bọn họ, thường thường còn chưa thấy rõ động tác của bọn họ, thì đã bị đánh cho hóa thành tro bụi!

Nhanh, quá nhanh, nhanh tới không cách nào hình dung!

Trên thực tế đối với U Minh giáo chủ và Mộc đạo nhân mà nói, động tác của bọn họ không nhanh, theo bọn họ thấy chỉ là mỗi chiêu mỗi thức cực kỳ bình thường công kích lẫn nhau. Chỉ là chiêu thức của bọn họ vượt qua cực hạn thời gian cùng không gian, cho nên tỏ ra đặc biệt nhanh!

Bỗng nhiên, bên cạnh U Minh giáo chủ một bóng người màu máu chợt lóe qua, mấy ngàn bóng kiếm màu máu ‘Phập’ một tiếng đảo qua lưng Mộc đạo nhân.

Hư ảnh này của Mộc đạo nhân bị một kiếm chặt đứt, hóa thành mảng lớn máu bắn tung tóe ngay tại chỗ.

Trong hư không, xa xa truyền đến tiếng Mộc đạo nhân cười lạnh: “Minh đạo hữu, hôm nay ban thưởng một kiếm, tương lai chắc chắn có lúc kết thúc nhân quả!”

Chương 1349: Binh Vây Thiên Đình

“Khi nên kết thúc, người không tới tìm ta, ta cũng đi tìm người!” U Minh giáo chủ đứng ở giữa không trung, ánh mắt lóe lên nhìn chỗ Mộc đạo nhân biến mất: “Khó lường, khó lường, vèn vèn một bồ đề tử biến thành phân thân, lại có thể qua nhiều chiêu như vậy với bản đạo.”

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả vốn đã xông lên, nhìn thấy bồ đề phân thân của Mộc đạo nhân bị U Minh giáo chủ một kiếm đánh tan, mặt bọn họ chột giật giật, đều xoay người rời đi.

Tay áo trái U Minh Giáo chủ khẽ động, mười tám tầng vòng tròn U Minh phía sau phóng ra sát khí cuộn cuộn, vốn đã hút lấy thân thể bốn đại tôn giả, chỉ cần hấn tâm niệm khẽ động, là có thể đem bọn họ nghiền thành phấn. Nhưng thoáng do dự một chút, U Minh giáo chủ cười lạnh một tiếng, trơ mắt nhìn bốn đại tôn giả rời khỏi.

Đáp mây bay ra thật xa, Long tôn giả chột quay đầu, mang theo một tia chấp niệm hung hăng trừng mắt nhìn U Minh giáo chủ một cái: “Tiền bối hảo thần thông, hảo pháp lực, bản đạo hôm nay lực không thể bằng, bị ép hoảng hốt đào tẩu. Chờ bản đạo ngộ thấu đại đạo, sẽ có một ngày, bản đạo sẽ đặt chân U Minh, phân một cái thắng thua cao thấp với tiền bối.”

U Minh giáo chủ cười phá lên ‘Ha ha’. Hấn nhìn Long tôn giả vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Thôi, bản đạo không so đo với hạng tiểu bối, còn không cút xa một chút, bản đạo sẽ bắt các người, đem các người luyện thành kim cốt phi thi!”

Long tôn giả tức giận đến mức rống to ‘Ngao ngao’ một tiếng, đỉnh đầu hấn một luồng sáng đỏ nóng cháy bốc lên cao mấy ngàn trượng, trong ánh sáng đỏ một pháp thể kim thân bốn mặt tám tay uy nghiêm vô cùng dần dần hiện lên. Mỗi một cánh tay đều cầm một đóa hoa sen, miệng tụng kinh văn tản mát ra vô

lượng hào quang.

Trên pháp thể kim thân của Long tôn giả tản mát ra ánh sáng xa xa va chạm với U Minh chi khí trên người U Minh giáo chủ phát ra, liền giống như thủy hỏa bất dung, hai bên phát ra tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, nhanh chóng ăn mòn hao tổn lẫn nhau.

U Minh giáo chủ nhú nhú mày, Long tôn giả thì nghiêm nghị cao giọng nói: “Bần đạo ở đây thề, sẽ có một ngày, bần đạo sẽ lấy đại thần thông, đại pháp lực đánh vỡ U Minh, chắc chắn đem tất cả yêu ma quỷ quái của U Minh thế giới độ hóa hết!”

Nói xong một câu, Long tôn giả không quay đầu lại cấp tốc bỏ chạy, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

“To mồm không biết xấu hổ.” U Minh giáo chủ cười lạnh: “Độ hóa tất cả yêu ma quỷ quái U Minh thế giới? Người có thể độ hóa được bần đạo hay sao? Ủm, hai tên tổ sư không biết xấu hổ, đệ tử dạy ra, tự nhiên cũng không biết xấu hổ. Bần đạo về sau thu đồ đệ, phải cẩn thận hơn nữa mới được!”

Cười lạnh ‘Hắc hắc’ vài tiếng, ấn tỳ cùng quyền trượng trên tay U Minh giáo chủ chợt biến mất, hai thanh trường kiếm máu chảy đầm đìa đột ngột xuất hiện trong tay hắn. Hắn nhìn thoáng qua Cộng Công toàn thân lục quang lượn lờ, đang cấp tốc khôi phục, không nói một tiếng vung kiếm chém ngay.

Các Cộng Công đang vì cảnh tượng đáng sợ khi U Minh giáo chủ và Mộc đạo nhân so chiêu chấn động không thôi, căn bản chưa đề phòng U Minh giáo chủ sẽ đột nhiên trở mặt. Bọn họ trở tay không kịp ngay cả binh khí cũng còn chưa rút ra, đã bị Hóa Huyết Phi Kiếm liên tục bổ trúng.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, trên thân thể vừa mới khép lại của mười đại Cộng Công chợt xuất hiện mấy chục vết kiếm sâu thấu xương, Huyết Trì huyết khí so với Hóa Huyết Phi Dao cường đại hơn gấp trăm lần Xuyên nhập thân thể bọn họ, điên cuồng xay xát với được lực linh đan Mộc đạo nhân ban cho lưu lại.

Huyết quang, lục quang ma sát cắn nuốt lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang ‘Xẹt xẹt’ của a xít đặc nhỏ ở trên da thịt. Máu thịt mười đại Cộng Công bong ra từng khối một, từng khối hóa thành máu đen rơi xuống, ở dưới được lực của linh đan kích thích, máu thịt bọn họ lại trọng sinh từng khối một, không ngừng mọc ra máu thịt mới.

Thế này giống như có vô số con dao nhỏ không ngừng lăng trì bọn họ, mười đại Cộng Công đau đến mức cả người run run, hai tay không cầm được binh khí khàn cả giọng rú thảm lên. Bên người bọn họ nhấc lên sóng lớn, muốn mượn dòng thủy độn chạy đi, nhưng bọn họ vừa mới muốn động, mười tám tầng vòng tròn U Minh chậm rãi xoay tròn, đem thân thể bọn họ gắt gao hút lấy, làm bọn họ căn bản không thể động đậy.

U Minh giáo chủ cầm hai thanh trường kiếm đầm đìa máu, nhìn chăm chăm mười đại Cộng Công, chỉ cần thương thể trên người ai hơi có dấu hiệu chuyển biến tốt, không nói hai lời sẽ bổ xuống một kiếm.

Một vị Cộng Công điên cuồng hét lên: “Tiền bối!”

U Minh giáo chủ mỉm cười, không chút nường tay lại cho Cộng Công này một kiếm: “Ta gã tiền bối này ngày thường tính tình vô cùng tốt, chỉ là có chút tâm cao khí ngạo. Linh đan của Mộc đạo nhân có thể cứu được các người? Ta không thấy thế!”

Một nụ cười hưng phấn khuếch tán ra ở trên mặt U Minh giáo chủ, hẳn rất vui vẻ nhìn mười đại Cộng Công: “Tuy chỉ có mười tên, không góp đủ mười hai hoặc là mười tám, nhưng cũng không tệ rồi. Có mười thần linh thuần khiết mặc cho bản đạo làm, sướng thay, sướng thay!”

“Mười người, không bố trí được Thập Nhị Đô Thiên Sinh Sát Đại Trận, cũng không bố trí được Thập Bát Ngục Thiên Luân Hồi Đại Trận, nhưng mười người cũng có thể bày ra Thập Phương Diệt Tuyệt U Minh Đại Trận... chỉ cần đem bọn người luyện chế thành U Minh thần ma, hì hì, bao nhiêu năm chưa gặp được tài

liệu tốt như vậy rồi?”

U Minh giáo chủ cười đến mức răng trong mồm cũng lộ ra, từng mảng U Minh chi khí nồng đậm từ phía sau hắt khuếch tán ra, trong sương mù màu đen một cánh cửa đồng xanh thật lớn dần dần mở ra, một lực hút đáng sợ tập trung thân thể mười đại Cộng Công, kéo bọn họ chậm rãi hướng trong cửa bay đi.

“Đừng, đừng!”

“Tiền bối tha mạng, tha mạng!”

“Tiền bối có gì yêu cầu, chúng ta đều thuận theo. Tiền bối, tha mạng!”

Các Cộng Công đều sắp sụp đổ rồi, bọn họ trở về Bàn Cổ thế giới, là tới trấn áp nhân tộc, chinh phục chu thiên, nhưng sao lại lưu lạc đến kết cục này?

Minh đạo nhân, Minh đạo nhân a. Minh đạo nhân nọ thích thu thập thi thể và vong linh, đem họ luyện chế thành các loại tác phẩm thiên kì bách quái, bọn họ sao có thể rơi vào trong tay Minh đạo nhân? Tuy không biết U Minh giáo chủ, nhưng nhìn thấy khí đen phía sau hắt, còn có cánh cửa đồng xanh trong khí đen, đám Cộng Công sao có thể còn không rõ thân phận của hắt?

Lớn tiếng khóc kêu cầu xin, vô dụng.

U Minh giáo chủ vui sướng hài lòng đem mười đại Cộng Công đưa vào U Minh thế giới. Hắt thoáng nhìn hướng bốn phía, thu hồi Hóa Huyết Phi Kiếm, xắn tay áo, bận rộn ở trong đại hồng thủy bốn ba. Trong nước còn có nhiều thủy yêu khổ người thật lớn, những kẻ này cũng đều là tài liệu tốt đó!

Thiên đình, trong đại điện, tiếng rống giận dữ của Cộng Công thị chấn động làm vô số đại điện run rẩy.

Mặc một bộ giáp trụ màu đen, cầm một thanh tam xoa kích song long quấn quanh, Cộng Công thị tức giận nhìn Đế Thích Sát diện cuồng rít gào: “Đế Thích tiên sinh! Hiện tại tránh đường, Cộng Công nhất tộc ta còn cảm kích ân đức của

người, kế ước ngày xưa còn có thể tiếp tục. Người nếu dám cản ta đi cứu viện tổ tiên nhà ta, đừng trách ta xuống tay vô tình.”

Đế Thích Sát ôn hòa nhìn Cộng Công thị, kiên định đứng ở trước mặt hăn bất động.

Ở phía sau Đế Thích Sát, lấy Da Ma Thiên cầm đầu, vô biên vô hạn thiên đình thần binh xếp chỉnh tề thành các trận địa hình vuông, đem toàn bộ thiên đình phong tỏa kín không kẽ hở.

Các thiên đình thần linh từ trong ao thần nguyên thai nghén ra, trong mắt lóe ra hào quang màu máu, bọn họ hoàn toàn không nghe theo mệnh lệnh của Cộng Công thị nữa, mà là theo Đế Thích Sát làm chủ, sai đâu đánh đó.

Đột nhiên, Đế Thích Sát có chút điên cuồng cười to lên, hăn hung hăng quạt một bạt tai ở trên mặt Cộng Công thị.

“Người, còn có tiền vốn trở mặt với ta sao? Người cũng thật đủ ngu xuẩn, người sao lại dám dùng huyết tể bí pháp ta cung cấp đi khống chế các thần linh mới sinh này? Người giờ thì hay rồi, đem các thần linh mới sinh của thiên đình giao miễn phí tới trong tay ta sao?”

Chương 1350: Kế Hoạch Cùng Tuyệt Vọng

Thiên đình, đại điện, đôi mắt Cộng Công thị đỏ bừng nhìn chăm chăm Đế Thích Sát, nhưng không khí trong đại điện, lại ngay cả giường cung bạt kiếm cũng không tính.

Chỉ lẻ loi một mình hắc, đối mặt thiên đình đại quân Đế Thích Sát, Da Ma Thiên thống lĩnh —— thiên đình đại quân vốn nên thuộc về hắc, giờ phút này đang hai mắt lóe ra huyết quang, kiên định đứng ở phía sau Da Ma Thiên.

Mặc cho Cộng Công thị đem răng nghiến vang lên ‘Ken két’, Đế Thích Sát và Da Ma Thiên chỉ cười, cười rất càn rỡ, cười rất đắc ý, cười đến vạn phần đắc ý, cười đến vô cùng khuây khoả. Đây là nụ cười cáo già thợ săn, nhìn thấy lợn rừng rơi xuống cạm bẫy nhà mình mới có.

Tiếng cười khiến Cộng Công thị mặt đỏ tía tai, khiến toàn thân hắc khí huyết sôi trào. Đột ngột, Cộng Công thị phun ra một ngụm máu, ở trên mặt đất có thể soi gương được bời thành một mảng thật lớn.

“Đế Thích Sát, ngươi cố ý kết minh với ta, ngay từ đầu đã là âm mưu?” Cộng Công thị chỉ vào Đế Thích Sát run rẩy rít gào.

“Đừng dùng ‘Âm mưu’ hình dung ti tiện như vậy, đây chỉ là một bộ phận bé nhỏ nhất không đáng kể của một kế hoạch vĩ đại.” Đế Thích Sát lấy ra một miếng mài tinh xảo, tỉ mỉ mài móng tay, hắc không chút để ý nói: “Ta cũng chỉ là một tiểu nhân vật bé nhỏ không đáng kể trong kế hoạch vĩ đại này, mà ngươi, từ lúc ban đầu, đã định sẵn phải hy sinh.”

Nhún nhún vai, Đế Thích Sát cười nhìn Cộng Công thị ôn hòa nói: “Ngươi sợ dĩ đến bây giờ vẫn có thể bình an không việc gì sống sót, chỉ là vì, cuối cùng chúng ta cần một con rối.”

Chu mỏ, thối thối bột trên móng tay cọ xát xuống, Đế Thích Sát lạnh nhạt

nói: “Cái con rối này, thật ra rất dễ tìm, trong nhân tộc có vô số bại hoại quyền cao chức trọng, tham sống sợ chết, có thể trở thành con rối cho chúng ta. Nhưng, người thuận tiện nhất, hơn nữa thân phận của người cũng rất được, cho nên ta quyết định, vẫn là lưu người lại làm con rối.”

Khẽ thở dài một tiếng, Đế Thích Sát cười nói: “Chính bởi vì cần giữ người làm con rối, cho nên ta mới dẫn quân đem người bảo hộ ở nơi này, bằng không... người đi cứu các tổ tông kia của người... Người cảm thấy, người thắng được Cơ Hạo sao?”

Trong đại điện thần kính treo cao, Cơ Hạo như thượng cổ thần ma vùng Bàn Cổ Chung thật lớn, mỗi một đòn hạ xuống, đều đem thân núi long môn đánh sập một khối lớn phạm vi mấy vạn dặm. Từng mảng hai màu đen đỏ xen lẫn đám mây hình nấm phóng lên cao, tiếng vang lớn kinh thiên động địa xuyên thấu qua thần kính truyền tới, chấn động khiến chung quanh thiên đình đều hồi âm ‘Ong ong’.

“Cái chuông đó, thật sự không tệ.” Da Ma Thiên lơ lửng ở trong thủy tinh hình trụ mi tâm Hủy Diệt Vô Trang cười đặc ý: “Chờ ta tự tay chặt đầu Cơ Hạo, ta muốn cái chuông đó của hắn.”

“Như ngài mong muốn, cái chuông này tất nhiên sẽ là chiến lợi phẩm của ngài.” Đế Thích Sát rất cung kính hướng Da Ma Thiên cúi đầu hành một lễ, cười ha ha xoay người lại hướng Cộng Công thị gật gật đầu: “Biết, vì sao ta phải lựa chọn người làm con rối chưa?”

Cộng Công thị trầm mặt không hé răng.

Nhìn thấy thái độ Cộng Công thị không hợp tác như vậy, Đế Thích Sát cười. Hắn rất nhiệt tình hướng Cộng Công thị giải thích nguyên nhân lựa chọn y làm con rối.

“Chúng ta sau khi chinh phục Bàn Cổ thế giới, nhân tộc sẽ luân hãm thành nô lệ, bọn hắn sẽ trở thành nô lệ, khai thác mạch khoáng, gieo trồng các loại cây

trồng có giá trị cho chúng ta, hoặc là đem bọn hăn võ trang hăn lên, trở thành nô binh.”

“Nhưng dựa theo kinh nghiệm chúng ta quá khứ chinh phục vô số thế giới, nhân tộc cần một thủ lĩnh, cần một thủ lĩnh quản lý bọn họ. Nhân tuyển thủ lĩnh này, cũng rất đáng giá chúng ta chiêm chước. Một nhân tộc có thanh danh, có năng lực? Đương nhiên không thể là người như vậy, người như vậy thành thủ lĩnh nhân tộc, tương lai khẳng định sẽ chế tạo phiền toái cho chúng ta.”

“Như vậy chọn lựa một kẻ tham sống sợ chết, tham lam vô đức? Vẫn sẽ có phiền toái, người như vậy sẽ có tư tâm, có dục - vọng, tư tâm và dục - vọng cuối cùng sẽ diễn biến thành dã tâm, vẫn không tiện cho chúng ta thống trị.”

“Như vậy, một người có huyết hải thâm cừu với toàn bộ nhân tộc, bị toàn bộ nhân tộc đối địch thì sao? Nhân tuyển hoàn mỹ cỡ nào chứ!”

“Bởi vì huyết hải thâm cừu, nhân tộc vĩnh viễn không có khả năng để hăn sử dụng; bởi vì huyết hải thâm cừu, hăn chỉ có dựa vào lực lượng của chúng ta mới có thể thống trị nhân tộc; bởi vì huyết hải thâm cừu, hăn sẽ như một con chó dữ trung thành và tận tâm, theo dõi mọi lúc nhất cử nhất động của nhân tộc, chặn thả cho Ngu tộc vĩ đại chúng ta đám nô lệ có khả năng kia!”

Da Ma Thiên lại quái thanh quái khí cười lên, hăn ghé vào trên thủy tinh hình lăng trụ trong suốt, nhìn Cộng Công thị cười đến mức khóe miệng cũng ứa nước dãi.

Đế Thích Sát cũng cười, hăn kiêu ngạo cười nói: “Như vậy, ngài xem, nhân tuyển hoàn mỹ nhất, trừ ngài còn có thể có ai? Ngài nhắc lên đại hồng thủy, Thủy tộc đại quân của ngài giết chết vô số nhân tộc, sau khi chúng ta chinh phục nhân tộc, ngài sẽ thành con rối người phát ngôn quản lý nhân tộc cho chúng ta.”

“Nhân tộc vĩnh viễn sẽ không để người sử dụng, vì lợi ích của chính người, thậm chí là vì sinh mệnh của chính người, người phải theo dõi sát sao nhân tộc mọi lúc cho chúng ta! Thậm chí nhân tộc có chút gió thổi cỏ lay, người phải tự

tay trấn áp bọn họ, đem tất cả phản kháng có thể có bóp chết.”

Đế Thích Sát thỏa mãn thở dài một hơi: “Quá hoàn mỹ, người đại lý hoàn mỹ như thế, ta phải bảo vệ người an toàn, cho nên người không thể đi cứu viện tổ tông của người, bởi vì tương lai chúng ta không cần bọn họ!”

Cộng Công thị sắc mặt như đất nhìn Đế Thích Sát. Thân thể hắc khê run rẩy, khàn cả giọng hét lên: “Như vậy trận đại hồng thủy này, chỉ là vì để ta thành tử địch của nhân tộc?”

Đế Thích Sát trợn mắt, hắc do dự chốc lát, sau đó khê gật đầu: “Nói như vậy, ngài cũng quá đánh giá cao bản thân rồi. Trận đại hồng thủy này, chỉ là một cốc tiêu không gian mạnh mẽ mà chúng ta cần. Căn cứ chúng ta tính toán, mười hai cái thủy thể giới này và Bàn Cổ thể giới va chạm lẫn nhau, sẽ phóng ra đủ nguyên lực dao động, trở thành một cái cốc tiêu đủ bắt mắt.”

“Cái cốc tiêu này, sẽ chỉ dẫn người chúng ta chờ đợi tới Bàn Cổ thể giới. Mà tác dụng thật sự của trận đại hồng thủy này, chỉ là làm tê liệt một số người, làm bọn họ chỉ coi trọng đại hồng thủy mặt ngoài, xem nhẹ thực chất dưới đại hồng thủy mà thôi.”

“Có người, mượn dùng mười hai cái thủy thể giới va chạm với Bàn Cổ thể giới làm cốc tiêu, chạy tới Bàn Cổ thể giới?” Cộng Công thị mờ mịt nhìn Đế Thích Sát, hắc cảm nhận được một loại sợ hãi không tên. Hắc run run nhìn Đế Thích Sát, lắp bắp hỏi: “Ai, là ai? Ai... ai đang hướng Bàn Cổ thể giới chạy tới?”

“Cha ta!” Da Ma Thiên cười phá lên ‘Hắc hắc’, hắc quái thanh quái khí cười nói: “Phụ thân tôn quý vô cùng, cường đại vô địch của ta. Đương nhiên, không phải phụ thân cho ta ‘Da Ma’ dòng họ ti tiện trên danh nghĩa này, mà là cha ruột của ta! Phụ thân thật sự của ta!”

Vô cùng thành kính ngẩng đầu lên, Da Ma Thiên thì thảo lẩm bẩm: “Phụ thân ta, phụ thân vô cùng tôn quý, phụ thân vô cùng cường đại, ông đang trên đường tiến đến Bàn Cổ thể giới. Khi thánh tôn ông buông xuống, khi quân đội vô địch

của ông quét ngang Bàn Cổ thế giới, khi Bàn Cổ thế giới trở thành căn cứ quân đội vô địch của ông tiến lên, mấy vạn thế giới lớn nhỏ xung quanh Bàn Cổ thế giới đều sẽ trở thành lãnh địa của ông!”

“Mượn dùng tài nguyên và khí vận thế giới này, phụ thân ta nhất định có thể trở thành tồn tại cường đại nhất... có lẽ, ông có thể bước ra một bước đó...”

Đế Thích Sát khẽ ho khan một tiếng.

Da Ma Thiên cười lên ‘Khanh khách’, cười quái thanh quái khí như phát điên.

Lòng Cộng Công thị trầm xuống, hướng về vực sâu tuyệt vọng không đáy trầm xuống. Hẳn không cách nào tiếp nhận, vận mệnh hẳn thế mà chỉ là một quân cờ nho nhỏ.

Chương 1351: Vô Chi Kỳ Mao

Góc đại diện, Vô Chi Kỳ cầm cây gậy lớn chột tiến lên một bước.

Tiến lên trước một bước, thân thể Vô Chi Kỳ chột bành trướng đến khoảng mười trượng, lông dài toàn thân phun ra hàn quang màu bạc, từng đợt sóng nước hung mãnh mãnh mẽ giống như các ngọn núi lớn, gào thét hướng bốn phương tám hướng lao đi.

Tương Liễu, Côn Bằng đồng thời hét to một tiếng, trên thân hai người phóng ra yêu khí khổng lồ không kém gì Vô Chi Kỳ, như hai bức tường đồng vách sắt hung hăng chắn trước người Vô Chi Kỳ. Yêu khí ba người hung hăng va vào nhau, trong đại diện nổ vang một tiếng, hàn khí cuộn cuộn hóa thành vô số vụn băng tuyết động to bằng nắm tay rải đầy đất.

Ba vòng xoáy thật lớn lấy thân thể Vô Chi Kỳ, Tương Liễu, Côn Bằng làm trung tâm gào thét xuất hiện, yêu khí của Tương Liễu, Côn Bằng hóa thành vòng xoáy một đen một lam, điên cuồng va chạm xay xát vòng xoáy yêu khí ngoài cơ thể Vô Chi Kỳ. Yêu khí của ba người cấp tốc va chạm, không ngừng phát ra tiếng vang chói tai.

Thân thể Vô Chi Kỳ khẽ run rẩy, trong con ngươi của hắn hai luồng hàn quang âm u chui ra xa mấy chục trượng, nhìn chăm chăm Côn Bằng và Tương Liễu chặn đường, nhất là trên hư ảnh hoa sen chậm rãi xoay tròn ở mi tâm bọn họ thật lâu bất động.

“Các người, đã đầu phục người ngoài?” Vô Chi Kỳ khô khốc lâm bẫm một tiếng.

“Tiếp tục theo Cộng Công thị, huyết mạch chúng ta đều có thể triệt để đoạn tuyệt.” Tương Liễu lớn tiếng quát: “Chúng quy phải nghĩ cách bảo toàn huyết mạch!”

“Đi theo hai vị tổ sư, chúng ta không chỉ có con cháu hậu duệ không lo, chúng ta thậm chí có thể thật sự trường sinh tiêu dao.” Trong con người Côn Bằng lóe ra tinh quang, hần lạnh lùng nói: “Người phải hiểu, Vô Chi Kỳ, chúng ta sống đến bây giờ, không dễ dàng!”

Tương Liễu thở hỗn hển một hơi, hai tay hung hăng đẩy về phía trước, một luồng yêu khí chảy xiết hóa thành sóng to hướng Vô Chi Kỳ vỗ tới: “Thật ra chúng ta trước kia sống cũng không tệ, ở Bắc Hoang Đại Minh, không ai dám trêu chọc chúng ta, chúng ta chính là bá chủ một vùng, có vô số nam nữ, vô số súc vật mặc cho chúng ta hưởng thụ.”

Côn Bằng lạnh lùng nói: “Nhưng Cộng Công thị muốn làm thiên đế mới, muốn trở thành Bàn Cổ chi chủ... Bọn họ cho dù thành công, chúng ta vẫn là thần tử, chúng ta có thể có lợi ích thêm vào sao? Nếu họ thất bại, thủ đoạn trả thù nhân tộc người biết rồi đó! Cho nên chúng ta phải tìm chỗ dựa mới!”

Trong mắt Vô Chi Kỳ lóe ra hàn quang, hần chậm rãi nhấc lên cây gậy lớn trong tay.

Sắc mặt Tương Liễu, Côn Bằng đều trở nên âm trầm. Côn Bằng chậm rãi nói: “Vô Chi Kỳ, người không cần giả bộ trung thành và tận tâm. Việc người lén gặp Nghiêu Hầu Cơ Hạo, cho rằng chúng ta không biết sao? Người cũng đang tìm đường ra cho con cháu hậu duệ của mình, lúc này người ù ù cạc cạc phát điên cái gì chứ?”

Cộng Công thị mắt thấy Vô Chi Kỳ đột nhiên phát tác, trên khuôn mặt trắng bệch của hần chợt hiện lên một tia đỏ ửng.

Trong lòng hần rất vui mừng, xem ra mặc kệ thế nào, Cộng Công thị hần từ đầu tới cuối còn có một vị trung thần, cái này đại biểu Cộng Công nhất tộc bọn họ làm người cũng chưa hoàn toàn thất bại, chung quy còn có trung thần nguyện ý đi theo bọn họ!

Đột nhiên lại nghe được lời Côn Bằng nói, trước mắt Cộng Công thị tối sầm,

lại phun ra một ngụm máu. Hắn điên cuồng hét to: “Vô Chi Kỳ, người, người, người đi gặp Cơ Hạo... Người con dã hươu tử nuôi ong tay áo này!”

Khóe miệng Vô Chi Kỳ nhếch lên, mang theo một nụ cười quái dị lạnh lùng nói: “Ồ, Côn Bằng dù sao cũng là Côn Bằng, trừ lão giao long kia, trong tám chúng ta, chỉ người mạnh nhất, thế lực lớn nhất. Ta cho rằng ta đi gặp Cơ Hạo việc bí ẩn như vậy sẽ không có ai biết chứ!”

Côn Bằng kiêu căng cười cười, hãnh thản nhiên nói: “Ta thậm chí còn biết, người sau khi gặp Cơ Hạo đã nói gì với hắn. Cơ mật trong chín đại thủy nhân, là người tiết lộ ra nhỉ? Nếu không các Nhân Hoàng kia làm sao có thể đem chín đại thủy nhân một hơi phá hủy?”

Vô Chi Kỳ cầm đại bồng siết vang lên ‘Rắc rắc’. Giọng hắn quái dị nói: “Vậy, thế này là triệt để xé rách da mặt rồi, không có gì để nói nữa. Côn Bằng, Tương Liễu, tránh đường. Dù sao cũng là chủ, thần một hồi, cho dù Cộng Công nhất mạch lần này hoàn toàn xong đời, ta cũng muốn để hắn hoàn toàn hết hi vọng. Ta muốn dẫn hắn đi chín đại long môn...”

Trong con người Cộng Công thị lóe sáng âm u một phen. Hắn thở phì phò nhìn Vô Chi Kỳ, một lúc lâu không hé răng.

Đế Thích Sát thì ôn hòa cười, cẩn thận mài móng tay của mình, chậm rãi nói: “Không được ta cho phép, Cộng Công đại nhân nơi nào cũng không thể đi. Hắn an tâm nán lại nơi này, chờ chúng ta chinh phục xong Bàn Cổ thế giới, hắn còn cần ra mặt thống trị nhân tộc cho chúng ta nữa!”

Cười ‘Hì hì’, Đế Thích Sát tiếp tục nói: “Dù sao lúc trước chúng ta từng ký khế ước, chúng ta giúp hắn thành chủ nhân tộc, việc đã đáp ứng, chúng ta nhất định phải làm được. Tuy kết quả có thể không hoàn toàn theo ý người ta, ít nhất chúng ta đã hoàn thành khế ước, không phải sao?”

Hư ảnh hoa sen xoay tròn ở mi tâm Tương Liễu, Côn Bằng càng thêm sáng ngời, hai người trầm giọng nói: “Vô Chi Kỳ, người cũng không được đi đâu hết.

Tổ sư chúng ta dặn dò, người rất có duyên pháp với bốn môn, Người cứ việc an tâm ở lại nơi này, tự nhiên sẽ có tổ sư phái người đến đưa người nhập môn.”

Da Ma Thiên không chế Hủy Diệt Võ Trang đột nhiên vẩy cánh tay một phát, một luồng khí tức đáng sợ kinh thiên động địa phun trào ra, thân thể tất cả mọi người trong đại điện đều kịch liệt nhoáng lên, Đế Thích Sát không kịp trở tay càng chặt vật bị thối ngã xuống đất liên tục quay cuồng.

“Này, Côn Bằng, Tương Liễu, ta cũng không biết các người đang làm gì, cũng không rõ các người muốn làm gì. Nhưng ta phải cảnh cáo các người, hiện tại các người đều là tù binh của ta, về sau các người đều là nô lệ của ta. Mặc kệ các người có bao nhiêu âm mưu quỷ kế, tất cả đều nghen ở trong lòng cho ta, không được lộn xộn. Nếu không, Hủy Diệt Võ Trang của ta đã đói khát khó chịu rồi!”

Da Ma Thiên vênh váo tự đắc hò hét cười to, Hủy Diệt Võ Trang cũng như kẻ điên vung cánh tay thật dài, kéo theo các cơn gió dữ có tính hủy diệt.

Vô Chi Kỳ nheo mắt, hẩn nhìn về phía Cộng Công thị: “Cộng Công đại nhân, nếu ta có thể đem người bình an đưa đến long môn, toàn bộ quan hệ của ta và Cộng Công nhất mạch đoạn tuyệt từ đây, người có thể đáp ứng không?”

Vô Chi Kỳ trầm giọng nói: “Từ nay về sau, Vô Chi Kỳ ta không là thần tử của Cộng Công nhất tộc nữa, Vô Chi Kỳ ta, còn có toàn bộ con cháu của ta, đều là thiên địa tinh linh tự do tự tại, không chịu Cộng Công nhất tộc người sai sử nữa!”

Côn Bằng, Tương Liễu giận dữ hét lên: “Vô Chi Kỳ, người sao thế, người có thể đi nơi nào?”

Cộng Công thị trầm mặc một phen, chậm rãi gật đầu: “Được, chỉ cần người có thể đưa ta đi long môn, để ta khôi phục tự do, về sau Vô Chi Kỳ nhất tộc của người sẽ không còn bất cứ quan hệ nào nữa với Cộng Công nhất mạch ta!”

Côn Bằng, Tương Liễu thét dài khàn cả giọng, bàn tay hai người vung ra một mảng lớn tiên quang màu vàng hướng Vô Chi Kỳ bao phủ tới.

Da Ma Thiên rống một tiếng giận dữ, Hủy Diệt Võ Trang mở ra bàn tay to, hướng Vô Chi Kỳ chop một phát.

Vô Chi Kỳ ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, lông rậm toàn thân hắt ngân quang lập lòe đồng loạt bay ra, mỗi một sợi lông đều hóa thành một Vô Chi Kỳ cao mười trượng, vung cây gậy lớn do huyền băng ngưng tụ thành đập phá xung quanh.

Mấy chục vạn Vô Chi Kỳ từ trong đại điện bay vút ra, thiên đình thần binh ở bốn phương tám hướng bao vây đại điện trận cước đại loạn. Một số cây huyền băng đại bổng đập loạn một phen, đánh cho thiên đình thần binh tan tác ngay tại chỗ.

Vô số Vô Chi Kỳ ngân quang lập lòe đập phá lung tung, Cộng Công thị lặng lẽ không thấy bóng dáng nữa.

Chương 1352: Trong Lòng Có Kiếm

Để lộ cánh tay, loã lồ ngực, Thái Cực Pháp Y hóa thành một cái váy chiến ngắn nhỏ bảo vệ hạ thân, cơ bắp cuộn cuộn ở toàn thân kịch liệt nhảy lên, mỗi lỗ chân lông đều đang phun trào ra cương phong nóng cháy. Mái tóc dài của Cơ Hạo rối tung, vung Bàn Cổ Chung, sương khói rống lớn, hung hăng nện một đòn về phía thân núi của long môn thứ ba.

Long môn thứ hai sau Quỷ Môn đã bị hấn hung hăng đập vỡ, một cái thủy đạo rộng hơn ngàn dặm sóng trắng dâng trào, như vô số con rồng giận dữ xuyên qua trong đó, vô cùng vô tận thủy nguyên chi lực bị Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận mạnh mẽ dẫn dắt, ùn ùn rót vào thủy đạo này.

Nước lũ ngập trời dâng trào tàn phá lòng thủy đạo này, điên cuồng đánh vào thân núi, phát ra tiếng vang lớn nặng nề như sấm. Cương phong vạn vạo ma sát trong thủy đạo, cương phong như thực chất bắn tung tóe ra vô số đốm lửa, ở trên thân núi không ngừng cạo xuống các tầng bột phấn nhỏ bé.

Vô luận là tiếng nước lũ dâng, hay là tiếng cương phong càn quét, đều không áp nổi tiếng Bàn Cổ Chung.

‘Keng’ một tiếng vang lớn, chính là một đoạn thân núi khoảng mấy vạn dặm hóa thành tro bụi; ‘Keng’ một tiếng chuông ngân, chính là một đám mây dạng năm hai màu đen đỏ quần quanh.

Vô số thủy yêu không biết tự lượng sức mình chắn trước mặt Cơ Hạo, ‘Y y nha nha’ vung binh khí lộn xộn, muốn ngăn cản bước chân Cơ Hạo. Một đòn nhắm vào đầu của Bàn Cổ Chung, gió lốc hỗn độn gào thét trào ra, vô số thủy yêu liền hóa thành phấn ở trong ánh lửa cương phong.

Long môn thứ ba đã bị đục vỡ hơn phân nửa, Cơ Hạo ướm dẫm mồ hôi cười điên cuồng ‘Ha ha’, thân thể hấn dần dần bành trướng, dần dần cao tới nghìn trượng. Bàn Cổ Chung cũng theo đó phóng to, thân chuông phong cách cổ xưa

dày nặng đánh xuống từng lần một, từng mảng lớn thân núi liền không ngừng đổ trong tiếng chuông ngân.

“Các người, không ngăn được ta!” Cơ Hạo vừa ra sức đập loạn, vừa ngửa mặt nhìn bầu trời, cũng không biết là đang hướng ai nói chuyện: “Nhìn đi, các người không ngăn được ta. Chín đại long môn, đừng nghĩ ngăn được ta; các người, cũng đừng nghĩ ngăn được ta!”

Mấy chục cự yêu cùng hung cực ác nhấc lên sóng gió động trời hướng Cơ Hạo xung phong, binh khí của bọn họ hung hăng bổ vào trên người Cơ Hạo, trúng chỗ yếu hại của hắn. Toàn bộ binh khí đều gãy rời, không có một binh khí nào có thể lưu lại nửa dấu vết ở trên làn da trơn bóng như ngọc của hắn.

Bàn Cổ chi thể tiểu thành rèn luyện trăm ngàn lần, càng có Cửu Chuyển Huyền Công tự nhiên tăng lên vài lần cường độ thân thể, các cự yêu tiêu chuẩn Vu Đế tầm thường kia, binh khí của bọn hắn cũng không phải thần binh lợi khí gì, nào có thể tổn thương một sợi lông của Cơ Hạo?

Mấy chục cự yêu gắt gao dây dưa Cơ Hạo chặt chém bừa. Cơ Hạo cười lớn một tiếng, Bàn Cổ Chung vòng quanh thân thể xoay một vòng, một đòn đem mấy chục cự yêu đánh thành thịt vụn. Hắn lật tay tóm lấy một tên yêu quái của Vọng Nguyệt Kim Giáp bị dọa hồn vía lên mây, há cái mồm rộng hung hăng cắn xuống một phát.

‘Rắc’ một tiếng, mai cua của Vọng Nguyệt Kim Giáp dày cả trượng, cứng rắn dị thường bị hàm răng long lanh của Cơ Hạo cắn vỡ thành mảnh vụn. Một lực lượng sụp đổ đáng sợ theo giáp xác yêu quái của khuếch tán ra, mai cua toàn thân hắn đồng thời nổ thành phấn, lộ ra thịt của tươi mới nhất trong cơ thể.

“Đói rồi, ngại quá!” Cơ Hạo rung tay lên, mảng lớn gạch cua trong cơ thể yêu quái của giống như một con cự long ánh vàng rực rỡ bay lên, bị hắn nuốt vào trong mồm.

“Cơ Hạo, khẩu vị người cũng thật tốt!” Xa xa truyền đến một tiếng thét dài,

Tự Văn Mệnh cười ngang một con ửng long uy mãnh dị thường bay nhanh tới, trong tiếng rống giận dữ của mưa giông bão giạt, sóng to khôn cùng đánh ra, Tự Văn Mệnh lớn tiếng kêu lên: “Người, người, người sao lại giết nhiều trưởng lão thị tộc như vậy? Bọn họ, tộc trưởng bọn họ đã bầm báo trước mặt Đế Thuấn!”

Cơ Hạo khẽ nhú mày, cất tiếng cười to lên.

Giờ thì đến trước mặt Đế Thuấn cáo trạng sao?

Nhưng cho dù bọn họ cáo trạng, Cơ Hạo hẳn lại có cái gì phải sợ?

“Cho dù bọn họ cáo trạng, Cơ Hạo ta lại có cái gì phải sợ? Một đám lão cẩu vô năng, phế vật chỉ biết từ trong bát của người khác cướp thức ăn. Giết, cũng giết rồi! Nếu bọn hắn tiếp tục dây dưa không nghỉ, thì ngay cả tộc trưởng của bọn hắn cũng giết luôn đi!” Cơ Hạo giơ Bàn Cổ Chung, cười ha ha nện xuống một đòn, lại là một đoạn thân núi mấy vạn dặm sụp đổ, vô số luồng thổ khí hùng hồn như rồng từ trong thân núi phun ra, bị Bàn Cổ Chung nuốt sạch sẽ.

“Sẽ có phiền toái rất lớn!” Tự Văn Mệnh từ trên lưng ửng long nhảy lên, sải bước đến bên người Cơ Hạo, nhìn Cơ Hạo trầm giọng nói: “Người... Thực không sợ hãi?”

“Ta không thẹn với lòng, vì sao sợ hãi?” Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh cười nói: “Văn Mệnh a thúc, người tới nơi này, chỉ để nói những lời thừa đó? Xem ta mệt tới mức thế này rồi, còn không mau hỗ trợ!”

Cơ Hạo cười lớn từ bên hông cưỡi xuống Cản Sơn Tiên, ném về phía Tự Văn Mệnh: “Làm việc thôi, đại thúc! Còn cần bận rộn tiếp! Chúng ta chỉ để ý làm việc của chúng ta, lũ người bè lũ xu nịnh kia, chuyện bè lũ xu nịnh... lòng ta có kiếm sắc, có thể giết người đáng chết trong thiên hạ! Ta sợ cái gì?”

Tự Văn Mệnh ngần ngừ, chợt cầm lấy Cản Sơn Tiên quất một cái ở trên hông Cơ Hạo: “Hảo tiểu tử, người còn không sợ, Tự Văn Mệnh ta sợ cái gì? Ha ha ha, các thượng cổ đại thị tộc đó, hắc, hắc hắc, quả nhiên là một đám lão cẩu!”

Cười lớn một tiếng, từng cái lỗ chân lông quanh thân Tự Văn Mệnh đều có vô số ánh sáng màu vàng phun ra, trong ánh sáng màu vàng càng có các tia khí tím như ẩn như hiện. Tự Văn Mệnh hét lớn một tiếng, quần áo vải thô trên người nổ thành phần, cơ bắp trên người hằn cấp tốc mấp máy, từng khối cơ nhục điên cuồng gồ lên, thân thể hằn cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã tới trên dưới vạn trượng.

Rống to ‘Ngao ngao’ một tiếng, ngoài thân thể Tự Văn Mệnh treo lên một tầng giáp trụ bán trong suốt thổ nguyên chi lực ngưng tụ thành. Tầng giáp trụ này hình dạng như con gấu khổng lồ, sau lưng còn mọc một đôi cánh uy mãnh dị thường. Con gấu khổng lồ vạn trượng nhấc lên Cản Sơn Tiên, đem hết toàn lực hướng về thân núi của long môn thứ ba đập xuống.

Ầm một tiếng, uy năng Cản Sơn Tiên thua xa Bàn Cổ Chung, nhưng đây là chí bảo chuyên môn dùng để khơi thông thổ khí, khống chế các dãy núi trong thiên hạ. Cản Sơn Tiên vừa động, thân núi phạm vi mười mấy vạn dặm kịch liệt mấp máy một phen, thân núi hai bên thủy đạo tự sụp đổ, ước chừng có một đoạn thân núi trên dưới mười mấy vạn dặm ầm ầm tiêu tán.

Tự Văn Mệnh thúc giục Cản Sơn Tiên, hiệu suất so với Cơ Hạo cầm Bàn Cổ Chung đập bừa cao hơn gấp ba!

Con ứng long uy mãnh dị thường kia cũng hét dài giận dữ, nó lao lên bầu trời, thân hình nhoáng lên một cái liền biến thành trên dưới mấy vạn dặm. Nó vận toàn lực, vượt rồng, răng rồng, sừng rồng, đuôi rồng hướng về phía thân núi phía dưới cào bừa đánh bừa một phen, mỗi một đòn cũng có thể phá hủy thân núi hơn ngàn dặm.

‘Rống rống’, ‘Rống Rống’, ‘Rống rống’!

Từng tiếng rống to kinh thiên động địa ở xa xa truyền đến, từng đại đội chiến sĩ nhân tộc để trần cánh tay đập sóng lớn chạy vội đến. Mấy vạn con ứng long lao nhanh ở đỉnh đầu bọn họ, trong mồm không ngừng phun ra thổ khí màu vàng

nồng đậm.

“Các huynh đệ, chiến một trận cuối cùng!” Tự Văn Mệnh vừa vung Cản Sơn Tiên, vừa lớn tiếng gầm rú: “Khai thông chín đại long môn, khơi thông thủy đạo, Bàn Cổ thế giới không còn lũ lụt nữa!”

“Nước lũ rút rồi, mọi người về nhà trồng trọt, xây nhà, ôm đàn bà sinh con!” Tự Văn Mệnh ngửa mặt cất tiếng cười to: “Lão tử, nhớ bà vợ cùng đứa nhỏ trong nhà!”

“Nước lũ rút rồi, mọi người về nhà trồng trọt, xây nhà, ôm đàn bà sinh con!” Vô số chiến sĩ nhân tộc cất tiếng cười to, tản mát ra sự nhiệt tình vô cùng xâm nhập long môn.

Cơ Hạo cũng cất tiếng cười to. Đây mới là chiến sĩ nhân tộc hấn tán đồng, mà không phải đám ‘tinh anh’ thị tộc bè lũ xu nịnh kia!

Chương 1353: Công Vụ Thù Riêng

Không còn ‘tinh anh’ thị tộc cản trở, không còn tranh quyền đoạt lợi quấy rối, không còn đám trưởng lão thị tộc như ruồi bọ ‘Ong ong ong ong’ không ngừng xâm phạm người ta, bên trong còn bè lũ xu nịnh vì một chút ích lợi đánh vỡ đầu vương chân vương tay.

Tiến triển khơi thông chín đại long môn nhanh đến kinh người!

Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh đều cực lực thúc giục vu lực, đem thân thể bành trướng đến vạn trượng, một đòn tùy ý của bọn họ có thể phá hủy vạn dặm thân núi. Mấy vạn con ứng long mạnh mẽ mà anh dũng, vô số chiến sĩ mệt mỏi lại nhiệt huyết mệnh mông, bọn họ theo sát ở phía sau Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh, lớn tiếng hét dài, lớn tiếng cười vui, từ trong thân núi tan vỡ khơi thông ra một cái thủy đạo rộng rãi.

Sóng to ập tới, bị vuốt sắc của ứng long xé nát.

Cương phong ập tới, bị cánh ứng long chấn vỡ.

Vô số thủy yêu hò hét xung phong, Bàn Cổ Chung của Cơ Hạo ầm một tiếng, ức vạn thủy yêu đều thành bột. Thủy yêu may mắn sống sót tối tăm mặt mũi còn chưa từ trong đồng bạn chết thảm tỉnh táo lại, vô số tráng hán nhân tộc vùng binh khí ừa lên, đem bọn chúng băm thành bánh thịt ngay tại chỗ ném vào trong nước lũ.

Tên sóng lớn cuồn cuộn, Hạ Mễ, Hoành Hành quản lý lính tôm tướng của số lượng càng lúc càng nhiều sục sôi, ‘Y y nha nha’ hướng thủy yêu xa xa khiêu khích, đồng thời không ngừng gọi càng nhiều lính tôm với tướng của, còn có các tộc đàn thủy yêu địa vị ti tiện nhất gia nhập bọn họ.

Số lượng lính tôm tướng của dưới trướng Cơ Hạo càng lúc càng nhiều. Sức chiến đấu của đám này không được tốt lắm, nhưng khi bọn họ xếp thành trận địa

hình vuông vạn người chinh tề, đứng ở trên đầu sóng diều võ dương oai hò hét, khí thế đó dọa được rất nhiều thủy yêu, nhiều thủy yêu của Cộng Công nhất mạch lên lút vút binh khí chạy tán loạn bốn phía.

Cộng Công không thấy xuất hiện, mấy đại trọng thần không thấy lộ mặt, long môn bị phá không ngừng, sĩ khí của đám thủy yêu đã rớt đến cực điểm.

“Các huynh đệ, cố gắng làm!” Vung lên Bàn Cổ Chung, đem mấy chục đỉnh núi tính cả một bầy Huyết Sa tinh (cá mập máu) nhe răng trợn mắt phía trước đập thành phấn, Cơ Hạo vung cánh tay thật lớn quay đầu rống giận: “Đại thủy lui rồi, đi Nghiêu Sơn lĩnh, bao rượu ngon thịt ngon!”

Dùng sức vỗ ngực, Cơ Hạo neho mắt mang theo một tia cười quái dị hét lớn: “Mọi người có ai thôn xóm bị nước lũ quét mất, nếu trong nhà tạm thời chưa có cái ăn thức uống, đi Nghiêu Sơn lĩnh ta, huynh đệ ta bao chi phí ăn uống già trẻ cả nhà các người!”

Vô số chiến sĩ nhân tộc vết thương chồng chất mệt mỏi dị thường đều giơ công cụ và binh khí trong tay, hướng Cơ Hạo lớn tiếng hoan hô.

Như Cơ Hạo nói, trong bọn họ nhiều người quê nhà đã bị hoàn toàn phá hủy, vợ con già trẻ của bọn họ đang trôi giạt khắp nơi. Cơ Hạo hứa hẹn bọn họ có thể đi Nghiêu Sơn lĩnh, như vậy chờ nước lũ rút, thì đi Nghiêu Sơn lĩnh thôi!

Cảnh tượng Cơ Hạo cao vạn trượng gồng cơ bắp toàn thân, điên cuồng vung Bàn Cổ Chung là nhiệt huyết dâng trào như thế, tràn ngập cảm giác lực lượng không thể ngăn cản. Đi theo thủ lĩnh như vậy, bộ tộc nhất định sẽ thịnh vượng phát đạt!

Tự Văn Mệnh cười lớn ‘Ha ha’, Cản Sơn Tiên không nhẹ không nặng vụt một phát trên móng Cơ Hạo. Đại hồng thủy còn chưa rút đâu, Cơ Hạo đã vội hướng trong nôi nhà mình vơ vét người rồi!

Chẳng qua cũng tốt, Tự Văn Mệnh vui vẻ nhìn các chiến sĩ khí thế ngất trời.

Các chiến sĩ mệt mỏi mà nhiệt huyết này đều là hảo hán tử đó! Nhiều năm như vậy, dãi nắng dầm mưa, bọn họ có thể mang theo tộc nhân của bọn họ gia nhập Nghiêu Sơn lĩnh của Cơ Hạo, đây là chuyện tốt!

Bộ lạc nhà Tự Văn Mệnh không thiếu người, nhưng làm tân tẫn bá hậu, Cơ Hạo chỉ có mỗi lãnh thổ rộng lớn, nhưng con dân lãnh địa này quả thật quá ít một chút. Tự Văn Mệnh cười ha ha nói: “Cơ Hạo, chờ đại hồng thủy rút đi, ta giúp người đi mời chào một ít người. Có nhiều bộ tộc lãnh địa bị phá hủy hoàn toàn, bọn họ nghĩ hẳn sẽ rất thích ý gia nhập Nghiêu Sơn lĩnh của người!”

Một hồi đại hồng thủy, bị phá hư không chỉ có lãnh địa, càng có con dân trong lãnh địa.

Con dân nhiều bộ tộc bị nước lũ cắn nuốt bảy tám phần, con dân còn sót lại căn bản không có sức xây dựng lại lãnh thổ ban đầu. Lựa chọn tốt nhất của bọn họ, chính là gia nhập lãnh địa bá hậu cường thế như Cơ Hạo, trở thành con dân của hắn, như vậy mới có thể duy trì huyết mạch nhà mình sinh sản.

Cơ Hạo lớn tiếng cười, cùng Tự Văn Mệnh một hô một đáp hô khẩu hiệu, phá tan sóng to, chấn vỡ cương phong, cười lớn đem thủy đạo đẩy tiếp về phía trước một đoạn thật lớn.

Đại quân thủy yêu ở trước mặt bọn họ không tự được quân, thủy yêu cấp cao hoặc là bị Cơ Hạo chém giết, hoặc là bị dọa đến bỏ chạy. Các lính tôm tướng của kia thì ở dưới sự tác động của Hạ Mễ không ngừng hội tụ lại, trở thành chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo.

Long môn thứ ba, được khơi thông.

Long môn thứ tư, được khơi thông.

Long môn thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, ở trong ba tháng kế tiếp, được Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh dẫn dắt đại quân nhân tộc triệt để khơi thông.

Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận mắt thấy đã sắp hoàn thành, chỗ ngàn dặm phía trước chính là long môn thứ chín ‘Hoài Môn’.

Cơ Hạo vác Bàn Cổ Chung, sải bước đạp sóng to hướng Hoài Môn tới gần.

Chợt một tiếng trống trận nặng nề vang to chấn động thiên địa, trong nước lũ phía trước Hoài Môn vô số vòng xoáy to nhỏ đột nhiên sinh ra, trong mỗi một cái vòng xoáy đều có một con giao long toàn thân bằng hàn phóng lên cao, mưa to đầy trời bị hàn khí giao long mang theo phun một cái, ùn ùn hóa thành khối băng to bằng vại nước rơi xuống.

Tiếng ‘Thùng thùng’ kéo dài không dứt, vô số khối băng to nhỏ từ trên cao rơi vào mặt nước, trong chớp mắt liền ở trên nước lũ trải thành một mảng biển băng cánh đồng tuyết trắng xoá. Bắc Minh Giao Vương mặc trường bào màu lam, chấp tay sau lưng dần dần hiện lên từ trong gió lạnh.

“Bắc Minh Giao Vương! Người không ngăn được ta!” Cơ Hạo nhìn Bắc Minh Giao Vương, dùng sức vỗ Bàn Cổ Chung trên vai.

“Không phải ta đến cản người!” Bắc Minh Giao Vương thâm trầm nhìn Cơ Hạo, trong con ngươi hiện lên một tia bất đắc dĩ: “Ta chỉ là phụng mệnh tới giết người!”

Một cột nước thẳng tắp từ phía trước Hoài Môn phóng lên cao, trên cột nước một cái ngai báu điêu khắc từ hắc ngọc phóng ra khôn cùng hàn khí. Cộng Công thị đoan đoan chính chính ngồi ở trên ngai báu, mi tâm một điểm hư ảnh hoa sen chậm rãi xoay tròn, quanh thân sóng nước nhộn nhạo, trong sóng nước mờ hồ có thể thấy được vô số đóa hoa sen trắng lóng lánh thanh quang trong vắt.

“Nghe! Cơ Hạo!” Cộng Công thị đặt hai tay ở trên đầu gối, mặt không biểu cảm nhìn Cơ Hạo: “Người được lắm. Hai mươi bảy vị tổ tiên của ta, xem như đều chết ở trên tay người! Tốt, tốt lắm, tốt lắm! Người cùng Cộng Công nhất mạch ta, có huyết hải thâm cừ!”

Tự Văn Mệnh mang theo Cản Sơn Tiên sỏi bước từ phía sau chạy tới, mấy vạn con ửng long ở trên bầu trời xoay tròn bay múa, không ngừng phát ra tiếng rống gầm chấn thiên động địa. Tự Văn Mệnh hung hăng vung lên Cản Sơn Tiên, chỉ vào Cộng Công thị lớn tiếng quát: “Cộng Công, âm mưu của Cộng Công nhất mạch người...”

Cộng Công thị vung tay lên, ngắt lời Tự Văn Mệnh: “Tự Văn Mệnh, việc này không quan hệ với người. Ta tới nơi này, chỉ vì thù riêng của Cơ Hạo cùng Cộng Công nhất mạch ta mà thôi.”

Cười lạnh, Cộng Công thị lạnh lùng nói: “Người bảo Cơ Hạo đi ra, để hắn quyết một trận tử chiến với ta. Mặc kệ thắng bại như thế nào, ta đều tránh đường, để người khơi thông long môn thứ chín! Nếu không, các người một người cũng đừng nghĩ thông qua nơi này.”

Cơ Hạo ngạc nhiên, ngây người chốc lát, hắn cất tiếng cười to: “Cộng Công thị, người muốn đem thiên hạ đại sự chuyển thành việc riêng? Người bị quỷ bám ròi? Hay là nói... có ai dạy người làm như vậy?”

Cộng Công thị cười lạnh không nói, mi tâm cũng có hư ảnh hoa sen lóe ra. Côn Bằng, Tương Liễu, Vực tổ, Vô Chi Kỳ, mang theo nụ cười hoặc là dữ tợn, hoặc là tuyệt vọng lần lượt hiện lên.

Chương 1354: Không Có Lựa Chọn Nào Khác

Ngoài chín tầng trời, nơi không thể nói, không lường được.

Tử khí vô biên bốc lên, ngưng tụ thành chín tầng đài mây, nhẹ nhàng nâng hai căn nhà tranh nhỏ một trái một phải. Trước nhà tranh bên trái dựng sừng sững một cây bồ đề; trước nhà tranh bên phải, trong một cái ao trong suốt, có ba năm cái lá sen vây quanh một đóa hoa sen sắc sỡ vạn cánh.

Dưới cây bồ đề, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân ngồi đối mặt.

Thân thể Hoa đạo nhân khê co giật, trên làn da có vô số phù văn nhỏ bé cấp tốc mấp máy, như vô số con kiến cấp tốc đi qua ở dưới làn da hắc. Gương mặt hắc bày biện ra dạng trong suốt quỷ dị, xuyên thấu qua da mặt hắc, có thể nhìn thấy ở trong gương mặt hắc còn có một gương mặt tuần mỹ vô cùng, khó có thể phân chia nam nữ đang mỉm cười.

Gương mặt tuần mỹ tà dị kia môi hơi khép mở, từng luồng thanh âm kỳ dị lặng yên quanh quẩn ở trên toàn bộ đài mây.

“Từ bỏ chống cự đi, Hoa đạo hữu, mở rộng tâm linh của ngươi, cảm thụ ma lực khôn cùng của Đại Tự Tại ta, hòa hợp một thể với ta, lấy thân thể của ngươi làm cơ sở, sau khi dung hợp, chúng ta sẽ là sinh linh cường đại nhất thế giới này.”

“Chúng ta sẽ không ai địch nổi, chúng ta có thể muốn làm gì thì làm. Mọi điều ngươi muốn đều có thể thực hiện.”

“Thành lập một giáo môn trước nay chưa từng có, thu nhận vô số môn đồ, để toàn bộ sinh linh trong thiên hạ đều thành tín đồ của chúng ta! Sau khi chúng ta dung hợp, giấc mộng của ngươi, chỉ là một nguyện vọng nho nhỏ không đáng kể, chúng ta có thể thực hiện nó rất nhẹ nhàng!”

“Vì sao còn muốn phản kháng chứ? Người, đã rõ ràng cảm giác được sự vĩ đại của ta, người vì sao còn muốn phản kháng chứ?”

Từng tia lửa ma bảy màu không ngừng phun ra ở trong lỗ chân lông của Hoa đạo nhân. Hoa đạo nhân khẽ mỉm cười, nhìn Mộc đạo nhân cười khổ nói: “Lần này ma kiếp tới lợi hại, để sư huynh nhọc lòng phí sức rồi.”

Mộc đạo nhân mang theo vẻ mặt sầu khổ nhìn Hoa đạo nhân, nhẹ nhàng nói: “Người ta gần như một thể, nói những điều này làm gì? Ma kiếp lần này tất nhiên lợi hại, nếu bình an vượt qua, đạo hạnh của sư đệ hẳn có thể dừng mãi tinh tiến.”

Hoa đạo nhân chậm rãi gật đầu, hẳn và Mộc đạo nhân giống nhau, bỏ mặc đối với lời nói gương mặt tuấn mỹ kia trong da mặt của mình, mang theo một tia lo lắng vung tay lên, trong một mảng hải quang xuất hiện nhất cử nhất động trước Hoài Môn.

“Sư huynh, lần này tính kế...” Hoa đạo nhân vừa mới bắt đầu một câu chuyện, gương mặt hẳn đột nhiên run rẩy một phen, trên trán không ngừng có các giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống. Mồ hôi lạnh năm màu vừa tiếp xúc không khí đã ngưng tụ thành bảo châu năm màu, mang theo tiếng va chạm êm tai rơi xuống mặt đất.

Đại Tự Tại cười ‘Xùy xùy’, ở trong da mặt trong suốt của Hoa đạo nhân làm một cái mặt quỷ: “Các người lần này tính kế, xem như thất bại toàn bộ rồi! Hì hì, hai mươi bảy vị Cộng Công, các người một kẻ sống cũng không đạt được; tám đại trọng thần Cộng Công nhất mạch, các người mặt mũi cũng không cần nữa, lúc này mới không chế được mấy tên?”

“Càng không cần nói, các thủy tộc đại yêu đã sớm được các người đặt trước, trở thành hộ pháp giáo môn tương lai của các người, cũng bị giết tới thất linh bát lạc tổn thất thảm trọng rồi. Cự yêu thủy tộc các người cuối cùng có thể thu nạp được, sợ là không đủ một thành các người dự tính!”

“Càng không cần nói, các người muốn mượn cơ hội đại hồng thủy bảo vệ một phương lê dân, tuyên truyền giáo lí của các người! Thất bại rồi, thất bại hết rồi, tất cả đều bị tiêu tử tên là Cơ Hạo kia làm cho nát nát rồi!”

“Ai u, Hoa đạo nhân, người hiện tại đạo tâm bất ổn, tuyệt đối không thể tức giận, nếu không mà nói, sẽ là như vậy...”

Đại Tự Tại cười quái dị một tiếng, thân thể Hoa đạo nhân đột nhiên nhoáng lên một cái, phun một ngụm lớn, máu tươi phun hết ở trong lòng Mộc đạo nhân đối diện hẳn, hóa thành các khối kim cương năm màu to bằng ngón cái ‘Rầm rầm’ rải đầy đất.

Mộc đạo nhân vươn hai tay, thần quang màu xanh lục quanh quẩn trên mười ngón tay, vô cùng nghiêm nghị đặt ở trên huyệt Thái Dương hai bên của Hoa đạo nhân.

Gương mặt Đại Tự Tại chợt run rẩy lên, hẳn khàn giọng kêu một tiếng quái dị, khuôn mặt đẹp trong gương mặt trong suốt kia của Hoa đạo nhân dần dần âm đạm. Mộc đạo nhân tiếp tục làm, thần quang màu xanh lục không ngừng chui vào trong cơ thể Hoa đạo nhân, phối hợp các luồng thần quang năm màu trong cơ thể Hoa đạo nhân, dần dần đem Đại Tự Tại trấn áp xuống.

“Các người chỉ có thể trấn áp ta, các người vĩnh viễn không thể tiêu diệt ta!” Thanh âm Đại Tự Tại từ sâu trong thân thể Hoa đạo nhân xa xa truyền đến: “Ta đã không là ma đầu tới từ bên ngoài nữa. Hoa đạo hữu, ta đã là chấp niệm trong lòng người biến thành, ta chính là dục niệm của người, ta chính là chấp niệm của người, ta chính là ác niệm của người, tất cả ý niệm bất hảo, tất cả ý niệm tốt của người, đều đã hóa thành ta!”

“Người vĩnh viễn không thể thoát khỏi ta! Sớm hay muộn có một ngày, ta phải nuốt người!”

“Ha ha ha, khi chúng ta hòa hợp một thể, ta sẽ xử lý Mộc đạo nhân, đem hẳn cũng nuốt gọn! Bàn Cổ thế giới, từ đây chỉ ta độc tôn!”

Tiếng cười điên cuồng dần dần tan đi, trên trán Mộc đạo nhân toát ra mấy giọt mồ hôi lạnh. Hắn chậm rãi thu tay, ngồi ngay ngắn, sàu khổ dị thường nhìn Hoa đạo nhân nhẹ nhàng thở dài: “Sư đệ, khi trấn áp ma đầu này, người tuyệt đối không thể động bất cứ tâm niệm nào. Có lẽ, người có thể tìm hiểu một chút Tịch Diệt đạo nghĩa của ngu huynh!”

Hoa đạo nhân đau khổ cười, bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Sư huynh, nếu tìm hiểu Tịch Diệt đạo nghĩa của người, ‘Diễn biến’ chi đạo của bản thân ta sẽ triệt để tổn hại, vô số năm khổ công, ít nhất phải tổn hại một nửa, thế này làm sao bỏ được?”

Hai đạo nhân ngồi đối diện ở dưới cây bồ đề nhìn nhau không nói gì.

Qua rất lâu sau, Mộc đạo nhân thản nhiên nói: “Như thế cũng được, ngu huynh sẽ tìm hiểu ra một môn đại pháp thần thông chuyên môn khắc chế các loại vực ngoại ma đầu. Hừ, bọn ma đầu đó, thực cho rằng chúng ta không có cách nào làm gì chúng sao? Đơn giản, là việc chúng ta cần làm quá nhiều, không có tâm tình chuyên môn dây dưa với bọn chúng. Nhưng giờ phút này, ngu huynh lại có chút nổi giận rồi.”

Hoa đạo nhân chậm rãi gật đầu, khoeo mắt đuôi lông mày đều là sát khí mơ hồ.

Hai người đồng thời hướng một mảng mây khói năm màu kia nhìn một cái, Hoa đạo nhân đột nhiên lạnh lùng nói: “Vây, sư huynh, lần này Cộng Công nhất mạch làm việc, cơ hội tốt như thế, chúng ta thật sự bỏ qua như vậy sao?”

Mộc đạo nhân nheo mắt, thản nhiên nói: “Tất cả trù tính của chúng ta, đều bị Cơ Hạo phá hư... Đại Tự Tại kia tuy là vực ngoại ma đầu, nhưng cũng nói rất đúng, chúng ta lần này thu hoạch, không đến một thành trong dự tính. Nhân quả căn nguyên tất cả cái này, đều ở trên người Cơ Hạo.”

Cười lạnh, Mộc đạo nhân nhẹ giọng nói: “Ba tháng trước, Vô Chi Kỳ lấy thần thông biến hóa, che chở Cộng Công thị chạy ra khỏi thiên đình, ngu huynh tự mình ra tay bắt bọn họ, mạnh mẽ độ hóa bọn họ vào môn ta, lại càng không

tiết hao phí nguyên khí bản thân, lấy Bồ Đề Thụ Tâm của ta phóng vô lượng thần quang tẩy luyện thần thể cho Cộng Công thị, để hắc tặc thành ‘Bồ Đề Bất Phôi Chi Thể’ của bốn môn, tự dừng khiến hắc tăng trưởng vài vạn năm đạo hạnh pháp lực.”

Khóe miệng méo xuống, Mộc đạo nhân mang theo một tia sầu khổ, nhẹ nhàng nói: “Ngu huynh cường chế Cộng Công thị buông tha lần nước lũ này, hóa thù công thành hận riêng, lấy danh nghĩa báo thù cho tổ tiên, chém giết Cơ Hạo... Kể từ đó, cho dù Vũ Dư đạo hữu quay về, hắc cũng không thể nói cái gì.”

Hoa đạo nhân mỉm cười, chậm rãi gật đầu: “Sư huynh ra tay, quả nhiên không tầm thường. Cơ Hạo kẻ này, phải chết!”

Mộc đạo nhân chậm rãi gật đầu, lạnh lùng nói: “Hắc nếu không chết, sau đại hồng thủy, hắc sẽ đạt được vô lượng công đức, vô biên khí vận, phần công đức, khí vận này thêm vào trên người Vũ Dư đạo hữu. Hắc hắc, về sau môn nhân đệ tử của chúng ta còn có ngày mở mày mở mặt sao?”

Chương 1355: Đồ Thần Như Đồ Cầu

Phía trước Hoài Môn, Cộng Công thị từ trong ngai báu cao cao tại thượng đứng lên.

Bên người một con Bắc Minh hắc long một trái một phải phân biệt bảo vệ xung quanh, hai tay nắm lên một thanh tam xoa kích hai con rồng quay quanh, một bộ giáp trụ màu đen tạo hình phong cách cổ xưa, không có một mảng hoa văn nào trang trí tựa như nước chảy, từ hai chân dần dần trào lên, nhanh chóng bao trùm toàn thân.

Trên khuôn mặt tái nhợt, ba chòm râu dài không gió tự động, Cộng Công thị chân đạp sóng to, hướng Cơ Hạo ép từng bước một.

“Cơ Hạo, Nghiêu Hầu Cơ Hạo! Đến đi, đến đi, bản tôn hôm nay với người, sẽ có một người phải chết ở chỗ này. Không phải người, chính là ta!” Cộng Công thị nhìn chăm chăm Cơ Hạo, hư ảnh hoa sen ở mi tâm trở nên càng thêm rõ ràng. Hắc cười lạnh mang theo một tia thê lương, tuyệt vọng, nghiêng răng lạnh lùng nói: “Đến, chỉ cần người đáp ứng quyết một trận tử chiến với bản tôn, bản tôn hiện tại sẽ hạ lệnh nhường đường, mặc cho các người khơi thông thủy đạo.”

“Cơ Hạo, đừng xúc động!” Tự Văn Mệnh tóm chặt tay Cơ Hạo.

“Ta không xúc động, ta rất tỉnh táo, ta muốn làm thịt hắc!” Cơ Hạo khẽ xoay cổ tay, nhẹ nhàng giãy thoát bàn tay Tự Văn Mệnh, thu hồi Bàn Cổ Chung, rút Bàn Cổ Long Vãn, Cơ Hạo cứ như vậy để trần cánh tay, hở hai cái chân, bên hông quần Thái Cực Pháp Y biến thành váy chiến ngắn ngủn, tóc tai bù xù rải bước hướng Cộng Công thị đón đầu.

“Được, người bảo chó săn của người nhường đường, chúng ta lập tức quyết một trận tử chiến, thuận tiện, Văn Mệnh đại thúc còn có thể dẫn người khơi thông thủy đạo!” Cơ Hạo chỉ vào Cộng Công thị lớn tiếng quát: “Mau, hạ lệnh bảo chó săn của người nhường đường!”

Hai chữ ‘Chó săn’ đã chọc giận ba người Tương Liễu, Côn Bằng cùng Vực tổ, bọn họ đồng thời phát ra tiếng xôn xao thật lớn, đám đông quan hệ hậu duệ huyết thống đứng phía sau bọn họ càng phần nộ đánh trống reo hò. Có không ít hậu duệ trẻ tuổi của Tương Liễu, Côn Bằng cùng Vực tổ cầm binh khí, mặc giáp trụ, nóng lòng muốn thử hướng Cơ Hạo, hướng Tự Văn Mệnh bên này nhìn tới.

Cộng Công thị vung tay, lớn tiếng quát: “Nhường đường, mặc cho bọn họ khơi thông thủy đạo. Một ván này, chúng ta thua rồi. Nhưng sẽ có một ngày, chúng ta...”

Cơ Hạo ngắt lời Cộng Công thị: “Sẽ có một ngày? Các người không có tương lai! Chỉ bằng các người lần này nhắc lên đại hồng thủy, đã giết chết bao nhiêu con dân nhân tộc? Các người, cũng sẽ không có cái ‘Sẽ có một ngày’ kia nữa.”

Hai cơn sóng lớn hung hăng va chạm với nhau, Cơ Hạo và Cộng Công thị cách trăm dặm xa xa đối mặt. Hai người đều chân đạp sóng to, bên người có các ngọn sóng không ngừng va chạm rống giận. Hai con Bắc Minh hắc long bên cạnh Cộng Công thị ngửa mặt lên trời thét dài, hai con hỏa long bên người Cơ Hạo không chút yếu thế hướng bọn chúng phun nước miếng cùng lửa nóng.

Càng có Nha Công đứng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, giúp hai con Thần Hỏa Xà vừa mới tiến hóa thành rồng lửa đánh trống reo hò kêu gào, tự nhiên tăng thêm gấp trăm lần sát khí cho hai con rồng lửa.

Cơ Hạo và Cộng Công thị còn chưa ra tay, hai con hắc long, hai con hỏa long đã không kiềm chế được hung tính trong xương tủy, tru lên ‘Ngao ngao’ hướng phía trước nhảy ra, lửa nóng, nước lũ hung hăng va chạm với nhau, bốn con cự long dài đến vạn trượng chột dây dưa với nhau.

Nha Công dang cánh lửa thật lớn, lớn tiếng rít xông lên bầu trời, thân thể nó chột hướng phía dưới trằm xuống, hai cái móng vuốt hung hăng hướng tròng mắt một con hắc long cào qua. Con hắc long đó trong lúc gấp gáp hất đầu một cái, một cái sừng rồng hung hăng đem móng vuốt Nha Công hất ra.

Cái móng vuốt thứ ba trên bụng Nha Công như tia chớp lao vút ra, một trảo xuyên thủng con mắt hắc long, tùy tay vung lên đem con mắt đen sì, tròn xoe, giống như thủy tinh màu đen mài giữa thành từ trong hốc mắt của nó móc ra.

Hắc long đau đến mức gầm rú khàn cả giọng, vừa mới ngẩng cổ muốn phun hàn khí đẩy người Nha Công, hỏa long dây dưa với nó đột nhiên há mồm, răng nhọn trong mồm hung hăng cắn ở trên cổ nó. Tiếng nứt xương ‘Răng rắc’ truyền khắp bốn phương, hỏa long ra sức hất cổ, cắn cổ hắc long hầu như gãy rời.

Đám người Tương Liễu, Côn Bằng cũng không nhường đường, bọn hắc chắn ở trước Hoài Môn, lẳng lặng nhìn Cơ Hạo và Cộng Công thị, nhìn bốn con cự long đánh tới mức máu thịt bay tứ tung.

Tự Văn Mệnh cũng chưa vội sai người đi khơi thông thủy đạo, hắc đứng ở trên nước lũ, tay trái nắm Căn Sơn Tiên, tay phải rút ra Hiên Viên Kiếm!

Hiên Viên Kiếm màu vàng như một vầng mặt trời màu vàng nho nhỏ ở trên tay Tự Văn Mệnh lóe ra hào quang mãnh liệt nhưng không chói mắt. Đám người Tương Liễu, Côn Bằng đột nhiên nhìn thấy trường kiếm trong tay Tự Văn Mệnh, mặt bọn họ chợt run rẩy, mỗi gã lộ ra biểu cảm không thể tin.

Đế Thuấn còn chưa thoái vị đâu, Tự Văn Mệnh lại đã nắm giữ Hiên Viên Kiếm?

Nếu Tự Văn Mệnh đi lên ngai báu Nhân Hoàng, toàn bộ dị tộc ở ngoài nhân tộc cũng khó sống rồi! Đế Thuấn lấy sự khoan hậu đối đãi người ta, nhưng Tự Văn Mệnh sao, hắc đối với nhân tộc là ấm áp như gió xuân, nhưng thủ đoạn của hắc đối với dị tộc, so với Đế Thuấn thì quyết đoán thô bạo hơn nhiều lắm.

Cộng Công thị cũng đã thấy Hiên Viên Kiếm trong tay Tự Văn Mệnh. Hắc thầm mắng một câu, giơ tam xoa kích nhắm ngay Cơ Hạo: “Nghiêu Hầu Cơ Hạo, người đã phá hỏng của ta bao nhiêu chuyện? Con ta chết, người càng không thoát được quan hệ. Sớm biết có hôm nay, đã sớm nên diệt trừ người.”

“Diệt trừ ta?” Cơ Hạo cười cười, hắc ngẩng đầu, nhớ lại một số chuyện sau khi hắc vừa rời khỏi Nam Hoang, lần đầu tiên bước vào Bồ Phán, liền không ngừng phát sinh xung đột với Bắc Hoang nhất mạch. Cẩn thận nghĩ nghĩ, Cơ Hạo lắc đầu thở dài một hơi: “Cộng Công thị, ở dưới sự thống trị của người, toàn bộ nhân tộc các bộ lạc Bắc Hoang, đều trở nên không có gì khác với căn bản! Thật ra, người loại lão cẩu vô dụng đối với nhân tộc này, mới là sớm nên bị diệt trừ!”

Con mắt Cộng Công thị biến thành một mảng đỏ bừng, hắc muốn nói gì đó, Cơ Hạo đã không cho hắc cơ hội nói chuyện.

Còn dong dài cái gì?

Chỉ còn lại một long môn cuối cùng, khơi thông long môn này, đại kế trị thủy coi như triệt để hoàn công, cho dù mười hai cái thủy thể giới còn đang không ngừng dung hợp với Bàn Cổ thể giới, hơi nước ngang ngược cũng không cách nào tạo thành bất cứ thương tổn gì nữa.

Xử lý xong Cộng Công thị, khơi thông thủy đạo, về Nghiêu Sơn thành hưởng cuộc sống của mình!

Chạy trong gió trong mưa vài năm như vậy, Cơ Hạo cũng thật sự mệt rồi.

Vô ưu vô lự, không sợ hãi không lo lắng, trong lòng một mảng trong vắt kỳ ảo, Cơ Hạo vùng Bàn Cổ Long Vãn, vùng ra một kiếm hoàn mỹ nhất hắc dung hợp tinh khí thần nhiều năm qua như vậy. Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi năm chiêu hợp nhất, lấy Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ bảy toàn lực thúc giục toàn bộ lực lượng thân thể, toàn bộ vu lực, pháp lực toàn thân rót hết vào trong một kiếm này!

Chân đạp Thất Tinh Bộ, Cơ Hạo đem Vũ Dư kiếm ý dung nhập một kiếm này, vì thế ý sát phạt của một kiếm này chột nồng đậm hơn trăm ngàn lần.

Một kiếm quang lóe lên, tam xoa kích trong tay Cộng Công thị chột chia làm

hai mảnh; giáp trụ trên người hắt lóe lên một đạo hắc quang âm đạm, cũng chia làm hai mảnh. Môi Cộng Công thị hơi run run, dưới làn da hắt vô số hoa văn màu xanh lục rậm rạp giống như vỏ cây vừa mới hiện lên, liền ùn ùn tan rã vỡ vụn hóa thành điểm sáng màu xanh lục theo gió tán ra.

Cộng Công thị, bị một kiếm chém thành hai mảnh.

Tương Liễu, Côn Bằng, Vực tổ, Vô Chi Kỳ, Bắc Minh Giao Vương cùng cất tiếng kinh hô —— Thực lực Cộng Công thị so với trước kia đã tăng lên rất nhiều, hắt sao có thể bị Cơ Hạo một kiếm chém giết? Cơ Hạo một kiếm có thể diệt sát Cộng Công thị, hắt rốt cuộc đã trưởng thành đến trình độ nào?

“Cộng Công thị? Ha ha! Thủy thần thần tộc? Ha ha! giết người loại cái gọi là thần này, cũng không có gì khác giết chó cả!”

Cơ Hạo giơ lên Bàn Cổ Long Văn, lạnh lùng nhìn về phía đoàn người Tương Liễu: “Quỳ xuống đầu hàng, hoặc là, chết!”

Chương 1356: Bầy Yêu Vây Công

Ngoài Hoài Môn nước lũ ngập trời, cương phong gào thét, vô số thủy yêu, vô số nhân tộc ngơ ngác nhìn nơi Cộng Công thị ngã xuống, chưa phát ra nửa thanh âm.

Đương đại Cộng Công, đầu sỏ nhấc lên nước lũ ngập trời, cứ như vậy ngã xuống. Hẳn thậm chí chưa có cơ hội ra tay, Cơ Hạo chỉ một kiếm, đã đem hắc chém giết ngay tại chỗ.

Qua rất lâu sau, Tương Liễu hình dung dữ tợn mới lăm bầm: “Vô Ưu thái tử cũng đã ngã xuống, Cộng Công nhất tộc lại ngay cả một đứa con nối dõi cũng không lưu lại. Các Cộng Công đi xa Hồng Mông hỗn độn kia, tất cả đều đã ngã xuống. Đương đại Cộng Công... Cộng Công thần tộc, tiêu vong từ đây rồi?” (Có 1 tình tiết Oa Linh đã gieo 9 đứa con vào trong bụng 1 tiểu thiếp của Cộng Công ở các chương trước, có lẽ tác giả quên).

Trong con người Côn Bằng lóe ra một luồng tinh quang, hắc cười mang theo một tia không thể tưởng tượng, một tia kinh hỉ như điên thấp giọng nói: “Chết rồi, chết hết rồi, Cộng Công nhất tộc đã chết sạch, lời thề của lão tổ ta năm đó, tự nhiên sẽ không cần tuân thủ nữa.”

Một luồng yêu khí dần dần cường đại từ trong cơ thể Côn Bằng khuếch tán ra, dần dần càng lúc càng mạnh, thật sự giống như Côn Bằng phá thủy xông lên chín tầng trời, trong chớp mắt đã bành trướng đến cảnh giới khủng bố phi thường. Yêu khí màu u lam hóa thành yêu vân cuộn cuộn tản ra, khí tức khủng bố chấn động làm bọn người Tương Liễu, Ngu tộc, Vô Chi Kỳ bên cạnh hắc ùn ùn lui bước.

“Hay, lão tổ ta hôm nay hoàn toàn khôi phục tự do, ha ha ha, từ nay về sau thiên địa mặc ta tung hoành!”

Lời còn chưa dứt, Côn Bằng rú thắm một tiếng, khuôn mặt vặn vẹo nhìn mũi

kiếm màu máu trên ngực mình đột nhiên đâm ra. Không biết từ bao giờ, Da Ma Sát Nhất đã đến phía sau Côn Bằng, ngay tại lúc hấn đắc ý nhất, bành trưởng nhất, một kiếm ám toán làm hấn bị thương nặng!

Bàn tay Da Ma Sát Nhất băng lạnh, trơn mềm từ phía sau gắt gao chế trụ cổ Côn Bằng, năm ngón tay như năm con quái mãng, phát ra lực lượng khủng bố vụn cổ Côn Bằng. Côn Bằng dốc hết toàn lực phát ra yêu khí, lúc này mới vừa đủ chặn được khí lực trên tay Da Ma Sát Nhất, chưa bị Da Ma Sát Nhất bẻ gãy cổ mình.

“Người... Vô sỉ!” Côn Bằng lắp bắp mắng.

“Hi hi, ha ha, ha ha!” Da Ma Sát Nhất mặt không biểu cảm cười, nháy mắt biến hóa mấy chục loại tiếng cười. Tay phải hấn nắm chuôi kiếm hung hăng uốn éo, mũi kiếm không lưu tình chút nào xé nát trái tim Côn Bằng.

“Nếu ta còn Hà Đồ Lạc Thư chí bảo, người, người, người không gây thương tổn được cho ta!” Côn Bằng lắp bắp lẩm bẩm, trong con người lóe ra tinh quang, giờ phút này hấn vô cùng hoài niệm hai kiện chí bảo Hà Đồ Lạc Thư bị Cơ Hạo phá, mạnh mẽ từ trong tay hấn chạy thoát.

“Nói nhảm!” Da Ma Sát Nhất lạnh lùng trả lại Côn Bằng hai chữ, hấn mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, Âm Nhật lực toàn lực phát động, một lực cắn nuốt đáng sợ theo trường kiếm trong tay chui vào trong cơ thể Côn Bằng, điên cuồng đoạt lấy căn cốt bản mạng tinh huyết của Côn Bằng.

“Giết hấn!” Đám hiệu tử hiện tôn phía sau Côn Bằng giận dữ hét lên, gần trăm con Côn Bằng đồng thời há mồm hướng tới Da Ma Sát Nhất hung hăng hút một cái. Chợt nghe ‘Oành’ một tiếng vang lớn, hư không bên người Da Ma Sát Nhất sụp đổ, ở dưới thiên phú thần thông của gần trăm Côn Bằng ‘Côn Bằng Cự Hấp’, hư không Bàn Cổ thế giới cũng bị đánh cho tan rã tàn phá.

Da Ma Sát Nhất biến mất như u linh, ở trong nháy mắt trước khi hư không sụp đổ đã biến mất không thấy nữa. Hấn nhẹ nhàng khéo léo đánh lén Côn Bằng

một kiếm, cần nuốt ba thành pháp lực cùng tinh huyết của Côn Bằng, tay áo cũng chưa vung lên một cái đã cứ thế lặng yên biến mất.

Tương Liễu khàn cả giọng hét lên: “Các vị, Cộng Công đại nhân nhắc lên đại hồng thủy, việc này chúng ta là tuyệt không đồng ý! Cho nên, nhân tộc muốn trị thủy, thì để bọn họ trị thủy đi! Nước lũ rút rồi, mọi người mới có thể an cư lạc nghiệp!”

“Nhưng!” Tương Liễu đổi giọng, lớn tiếng quát: “Mặc kệ Cộng Công đại nhân có bao nhiêu sai lầm, hắn dù sao là tôn chủ của chúng ta! Vô số năm qua, chúng ta nhiều thế hệ tôn thờ Cộng Công nhất mạch, tôn chủ bị người ta diệt sạch dòng dõi, chúng ta nên báo thù cho Cộng Công tôn chủ mới phải!”

“Kẻ thù của chúng ta, không phải nhân tộc, không phải Đế Thuấn, không phải Tự Văn Mệnh. Kẻ thù của chúng ta, chỉ có một mình Cơ Hạo!” Vực tổ nhảy lên gào rống, trong mồm không ngừng phun ra lượng lớn khói độc cát độc. Hắn chỉ vào Cơ Hạo điên cuồng kêu lên: “Toàn bộ các con nghe lệnh, không được tổn thương một sợi tóc của một tên nhân tộc, dốc hết toàn lực, giết chết Cơ Hạo!”

Côn Bằng, Tương Liễu, Vực tổ, Vô Chi Kỳ, Bắc Minh Giao Vương, còn có một số tử tôn phía sau bọn hắn ở mi tâm đều có một mảng hư ảnh hoa sen rõ ràng có thể thấy được cấp tốc xoay tròn. Trong mắt bọn họ cũng mơ hồ có phù ấn hoa sen hiện lên, dưới làn da bọn họ hiện lên hoa văn vỏ cây màu xanh lục nồng đậm, cường độ thân thể, lực lượng thân thể bọn họ, còn có lực phòng ngự đối với các loại pháp thuật thần thông đều đang cấp tốc tăng lên.

Bồ đề chi thể, thần công rèn luyện cơ thể chí cao môn nhân tinh anh môn hạ Mộc đạo nhân mới được truyền thụ, đám người Côn Bằng thế mà đều đã được truyền thụ, hơn nữa hỏa hậu của bọn họ ở trên Bồ Đề Chi Thể cực kỳ tinh thuần, bộ dáng nghiêm nhiên đã chìm đắm mấy vạn năm trong đó.

Ở dưới ảnh hưởng của Bồ Đề Chi Thể, bản mạng yêu khí của đám người Côn

Bằng cũng trở nên tinh thuần hơn rất nhiều, mơ hồ mang theo một hơi thở thần thánh uy nghiêm.

Bọn họ dứt khoát bỏ qua chuyện đại hồng thủy, đem đại hồng thủy việc công này biến thành thù riêng đối với Cơ Hạo. Bọn họ ‘đơn thuần’ là muốn báo thù cho Cộng Công thị, cho nên bọn họ muốn giết chết Cơ Hạo!

Trừ Vô Chi Kỳ, đám hồng hoang cự yêu này sớm đã phản bội Cộng Công, bày ra một gương mặt trung thần trung can nghĩa đảm, mang theo đám đông con cháu tru khàn cả giọng hướng Cơ Hạo xung phong.

Vì duy trì tính hợp lý ‘báo thù cho Cộng Công’ của bọn họ, bọn họ chỉ điều động con cháu có huyết duệ thân tình với bọn họ, tất cả quân đội thủy yêu khác đều chưa điều động. Bọn họ biết rõ, bọn họ hô lên khẩu hiệu ‘Tru sát Cơ Hạo báo thù cho Cộng Công thị’, nếu bọn họ vận dụng thêm cho dù một tên lính tôm, tính chất cũng sẽ trở nên khác biệt.

Tuy không biết Mộc đạo nhân vì sao hạ lệnh bắt bọn họ phải dùng cái cớ ‘thù riêng’ tru sát Cơ Hạo, bọn Côn Bằng mơ hồ phát hiện, trong lòng Mộc đạo nhân có ý kiêng kỵ rất lớn. Việc tru sát Cơ Hạo, chỉ có thể là thù riêng, không thể lồng ghép bất cứ quan hệ gì với đại hồng thủy.

Vô Chi Kỳ kéo dài tụt lại tới cuối cùng, mang theo một đám hầu tử hầu tôn uế oải kêu gào.

Côn Bằng, Tương Liễu, Vực tổ hưng phấn đến cực điểm xông lên dẫn đầu, nhất là Côn Bằng vừa mới trúng một kiếm, đôi mắt hằn cày đỏ bừng xông vào vị trí đầu tiên.

Bắc Minh Giao Vương mặt không biểu cảm mang theo đám đông Hàn Giao theo sát ở phía sau đám người Côn Bằng, quanh thân hằn lóe ra hàn khí, đôi mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo, thấp giọng lầm bẩm: “Không thể trách ta, Nghiêu Hầu Cơ Hạo... Bốn vương, hôm nay chỉ có thể toàn lực ra tay.”

Đám người Côn Bằng kêu la lợi hại, nhưng lúc cách Cơ Hạo chỉ có mười mấy dặm, Bắc Minh Giao Vương phun một hơi thở hàn băng hóa thành một con băng long dài đến trăm trượng, lướt qua đám người Côn Bằng, hướng vào ngực Cơ Hạo đập xuống.

Cơ Hạo nhìn đàn yêu quái lớn tiếng kêu gào hướng mình xung phong, tựa cười mà không cười vung tay lên, Thái Cực Càn Khôn Kính hóa thành một mảng u quang màu bạc đột ngột xuất hiện ở trước mặt hắn. Băng long Bắc Minh Giao Vương phun ra nhập vào trong u quang, trong nháy mắt tiếp theo liền chui ra giữa con cháu của Côn Bằng. Băng long phát ra một tiếng vang lớn nổ tung, vô số băng trùy to nhỏ lao vút đi, đem mười mấy con tiểu Côn Bằng đánh tan thành mảnh nhỏ ngay tại chỗ.

“Giao vương càng già càng dẻo dai, thật uy mãnh!” Cơ Hạo cười ha ha, hướng Tự Văn Mệnh rống lớn một tiếng, rút Bàn Cổ Long Văn xâm nhập đội ngũ yêu quái.

Chương 1357: Nghiêu Sơn Sát Yêu

Chưa sử dụng Bàn Cổ Chung hộ thể, khi Côn Bằng vung lên một thanh đại chùy hướng vào đầu Cơ Hạo nện xuống, Cơ Hạo giờ đầu lên hướng đại chùy lao tới.

Ầm một tiếng, đốm lửa văng khắp nơi, làn da trán Cơ Hạo đỏ cũng chưa đỏ một chút nào, đại chùy trong tay Côn Bằng lại phát ra một tiếng nứt vỡ đáng sợ, đầu chùy đen nhánh to bằng vại nước phun ra cả mảng lớn ráng màu sương khói, chọt nứt ra mấy chục vết nứt.

“Đầu thật cứng!” Côn Bằng bị dọa thét lên khàn cả giọng, dưới chân một đám yêu vân quay cuồng, mang theo hấn muốn đào tẩu về phía sau. Nhìn thấy Cơ Hạo đầu cứng như thế, Côn Bằng sợ tới mức trái tim cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, chuyện vừa mới bị một con băng long của Bắc Minh Giao Vương đánh chết mười mấy Côn Bằng con cháu, hấn lập tức bỏ quên trên chín tầng mây.

“Còn có đầu gối rất cứng!” Côn Bằng lui nhanh, nhưng hấn nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng Thiên Địa Kim Kiều.

Thân thể Cơ Hạo nổi lên một đạo thanh quang, như quỷ mỵ bỗng nhiên xuất hiện ở trong lòng Côn Bằng. Chân trái hấn nhấc lên, đầu gối hung hăng thúc ở trên bụng Côn Bằng. Con mắt Côn Bằng chọt bắn lên cao hơn ba tấc, hấn há mồm thở phì phò ‘Tê tê’, hấn cảm thấy như có vô số cây gậy sắt đốt đỏ hồng đánh vào bụng hấn, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng hấn cũng sắp bốc cháy lên.

Đau, đau đớn trước nay chưa từng có, đau so với một kiếm vừa rồi của Da Ma Sát Nhất còn làm người ta điên cuồng, tuyệt vọng hơn.

Côn Bằng há hốc mồm phun ra từng mảng huyết tương, thân thể hấn ngắc ở giữa không trung thật lâu không thể động đậy.

Vực tổ nhìn thấy Côn Bằng lâm vào tình thế nguy hiểm, vội vàng há mồm,

một đám cát độc màu tím gào thét hướng Cơ Hạo phun qua. Vô số hạt cát độc lúc ma sát lẫn nhau không ngừng phun ra mảng lớn điện quang lôi hỏa, mơ hồ còn mang theo tiếng sấm trầm thấp.

Sau khi Cộng Công thị dùng Chu Thiên Thủy Tinh rèn luyện nền tảng cho hắc, thiên phú thần thông của Vực tổ cũng đã xảy ra biến dị cường hóa thật lớn, cát độc hắc phun ra không chỉ chất chứa kịch độc, càng tự mang âm lôi dị hỏa, lực sát thương so với trước kia tăng lên đâu chỉ gấp trăm lần.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, tóm cổ Côn Bằng tùy tay bẻ một phát.

‘Rắc’ một tiếng, cổ Côn Bằng có thể ngăn cản Da Ma Sát Nhất bẻ, lại không đỡ được lực lượng khổng lồ trên tay Cơ Hạo. Cơ Hạo thiếu chút nữa đã đem đầu Côn Bằng vặn xuống, xương cổ vỡ nát đâm xuyên qua da thịt, nổi lên như con nhím.

Tùy tay đem thân thể Côn Bằng ném sang bên cạnh, Cơ Hạo xoay người, chính diện hướng cát độc lôi hỏa Vực tổ phun ra.

Vô số cát độc gào thét đánh vào trên ngực Cơ Hạo, các hạt cát độc cấp tốc xoay tròn muốn xâm nhập da thịt Cơ Hạo, trên da thịt trắng nõn như ngọc lóe ra các tia hỗn độn u quang, vô số đốm lửa sụp đổ, chưa có một hạt cát độc nào có thể xâm nhập làn da Cơ Hạo chút nào.

Cát độc sau khi xoay tròn thật lâu, cuối cùng ùn ùn bùng nổ, mỗi một hạt cát độc đều là một quầng âm lôi, vô số quầng lôi hỏa phát nổ ở trước ngực Cơ Hạo, bên người hắc cơn lốc mây đen, nước lũ mưa to đều bị nổ tan thành mây khói, vô số quầng lôi hỏa bùng nổ sinh ra ánh lửa và khí bạo thổi quét phạm vi ngàn dặm, ép nhiều con cháu phía sau Tương Liễu, Côn Bằng chật vật chạy trốn.

Không có một quầng lôi hỏa có thể tổn hại chút da thịt nào của Cơ Hạo!

Bàn Cổ chi thể tiểu thành, lực phòng ngự của thân thể Cơ Hạo giờ phút này có thể so với đỉnh cấp phòng ngự chí bảo.

Thiên Địa Kim Kiều rung lên, Cơ Hạo nháy mắt đến trước mặt Vực tổ, Bàn Cổ Long Văn không chút khách khí bổ một kiếm xuống. Vực tổ phát ra một tiếng thét hoảng sợ, nháy mắt Bàn Cổ Long Văn bổ xuống, thân thể hần mớ hồ một trận, một con Vực đàn độn xuất hiện ở dưới kiếm, bản thân Vực tổ đã sớm Di Hình Hoán Vị chạy ra xa mấy trăm dặm!

“Hắc, lão già!” Một kiếm đem Vực tôn tử còn chưa biết đã xảy ra cái gì chém thành hai đoạn, Cơ Hạo quay phắt đầu, nhìn về phía Bắc Minh Giao Vương cuộn người hướng mình húc tới.

Hai tay Bắc Minh Giao Vương nắm chặt một thanh trường kích hàn khí bốc lên, một kích tàn nhẫn vô cùng đâm về phía mặt Cơ Hạo, trường kích cách Cơ Hạo còn xa mười mấy dặm, cương phong kích động lên đã ma sát da mặt hần phát ra tiếng vang lớn ‘Xẹt xẹt’.

“Lão giao vương, Viên Lực là đồng môn của ta, hần thích con gái của người... người tốt nhất nghĩ rõ ràng chút, đừng khiến sự tình biến thành không thể kết thúc!” Trường kích nháy mắt đã tới trước mặt, Cơ Hạo nhanh chóng nói ra một phen lời, sau đó mở mồm.

Trường kích đâm mạnh đến giữa hai hàm răng của Cơ Hạo, còn chưa chờ Bắc Minh Giao Vương đem trường kích tiếp tục đâm vào, trên răng trong mồm Cơ Hạo lóe ra vô số phù văn, hần chột căn một phát, chỉ nghe tiếng vang lớn ‘Răng rắc’, Bắc Minh Giao Vương chột học cả đồng máu tươi.

Bản mạng thần binh Bắc Minh Giao Vương hao phí vô số năm khổ công ôn dưỡng, thế mà bị Cơ Hạo cắn một phát gãy rời!

Vô số mảnh vỡ trường kích tan vỡ rơi đầy trời, Bắc Minh Giao Vương vừa học máu, vừa lão đảo liên tục lui bước. Hần kinh hãi vô cùng nhìn Cơ Hạo, ánh mắt mớ hồ giống như gặp quỷ.

“Người, người, người!” Bắc Minh Giao Vương quả thực sắp điên cuồng rồi!

Bản mạng thần binh của hãn, bản mạng thần binh cho dù là bầu trời cũng có thể đâm thủng một cái lỗ lớn, thế mà lại bị Cơ Hạo cắn một phát gãy rời!

Đặc biệt khiến hãn sụp đổ là, khi răng Cơ Hạo tiếp xúc với trường kích của hãn, hãn rõ ràng cảm nhận được trên răng của Cơ Hạo truyền ra một loại dao động khủng bố quái dị —— đó là một loại lực lượng hủy diệt xé nát tất cả, sụp đổ tất cả, vạn vật đều không thể ngăn cản!

Ở trong nháy mắt răng Cơ Hạo khép lại, Bắc Minh Giao Vương như thấy được một vị hồng hoang thần ma đội trời đạp đất, hãn cười lớn ‘Ha ha’, lộ ra hai hàm răng trắng như tuyết, vô số lôi đình liệt hỏa đánh phá thân thể hãn, vô số điện quang vạn vạo quần quanh ở giữa răng hãn, hãn nắm lên một con hồng hoang cự thú dài ức vạn dặm, nhét vào trong mồm nhẹ nhàng cắn, cự thú kia ngay cả da thịt lẫn xương cốt cùng nhau nát thành tro.

Lắc mạnh đầu, đem liên tưởng quái dị trong đầu vứt lên chín tầng trời, Bắc Minh Giao Vương run rẩy rút ra hai thanh bảo kiếm hàn khí âm u, nhìn Cơ Hạo đại ra thật lâu, mà mãi không thể nhắc lên dừng khí xông lên.

Bản mạng thần binh cũng bị cắn gãy, hai thanh bảo kiếm coi như không tệ trong tay hãn có thể có tác dụng gì?

“Người rốt cuộc là dạng quái vật gì vậy!” Bắc Minh Giao Vương bất đắc dĩ, bi phần ngửa mặt lên trời thét dài.

Tương Liễu đã hiện ra bóng người, chín cái đầu rắn phun loạn nọc độc điên cuồng hướng Cơ Hạo húc tới, răng nanh bén nhọn hung hăng hướng chỗ yếu hại quanh thân Cơ Hạo đâm xuống.

Trên bầu trời chợt truyền đến tiếng xé gió bén nhọn, thân thể Tương Liễu chợt run lên, mười tám con mắt đồng thời bị mũi tên bắn thủng, cả mảng lớn chất lỏng long lanh trong suốt từ trong mắt Tương Liễu phun ra. Tương Liễu bất chấp tập kích Cơ Hạo, điên cuồng vạn vạo thân thể kêu đau.

Xa xa, Phong Hành đứng ở trên lưng một con Hỏa Nha (quạ lửa) khổng lồ, cầm Nghê cung, bình tĩnh ngắm nhìn chiến trường.

Bắc Minh Giao Vương chấn động, hắn quay phắt đầu lại, không đợi hắn thấy rõ rốt cuộc có bao nhiêu người nhúng tay quyết đấu, hắn đột nhiên vứt song kiếm trong tay, hai tay ôm đầu rống lớn lên. Phun ra một ngụm máu bầm sệt sệt, toàn thân Bắc Minh Giao Vương run rẩy từ trên trời rơi xuống, chật vật ngã vào trong nước lũ.

Một tòa tế đàn lơ lửng trên bầu trời xa xa, Thái Ti hoa chân múa tay quay quanh tế đàn, ‘Xì xồ’ niệm tụng chú ngữ. Ở phía sau Thái Ti, có mấy ngàn vu tế mặc đồ đen đang giết các loại yêu thú thủy tộc to lớn, bận rộn hưởng tế đàn hiến tế, gia tăng uy lực chú của Thái Ti.

Thiếu Ti, Man Man, Vũ Mục cuốn phong hỏa lóe lên một cái đã tới trong chiến trường, vô số Ôn Hoàng bay rợp trời rợp đất, vô số lửa nóng bay trên trời, phía sau Thiếu Ti chợt hiện lên một bóng người mờ lung, bóng người đó nhẹ nhàng hú một tiếng dài, tộc nhân các tộc Côn Bằng, Tương Liễu vây công Cơ Hạo đồng thời hộc máu bay ngược.

Chương 1358: Vô Chi Kỳ Xin Hàng

Côn Bằng bị Cơ Hạo bẻ gãy cổ ném ở một bên phát ra một tiếng thét dài thê lương, máu thịt hăn chọt nổ tung một mảng lớn, từ trong đó lao ra hư ảnh một con cự bằng. Thân thể khổng lồ chọt bành trướng đến trăm vạn dặm, hai cánh từ chân trời cuộn ngược xuống, như hai dải mây đen bao phủ toàn bộ bầu trời tầm mắt có thể đạt được.

Côn Bằng vùng cánh, vô số cơn lốc phóng lên cao, cơn lốc giống như vô số lưỡi đao ngưng tụ thành gào thét hướng đám người Cơ Hạo cuốn tới. Vô số Ôn Hoàng bị cơn lốc hút vào, trong vài cái nháy mắt đã bị xay thành tro tàn.

Vũ Mục cười. Ôn Hoàng của hắn vốn không phải dựa vào răng nanh răng nhọn để đả thương người, mà là dựa vào ôn độc đáng sợ mang theo trên người đó!

Côn Bằng không xay nát đám Ôn Hoàng đó còn tốt. Hắn đem Ôn Hoàng xay nát rồi, ngược lại khiến ôn độc khuếch tán nhanh hơn, diện tích rộng hơn. Mắt thấy vô số tro bụi màu sắc sặc sỡ bay loạn đầy trời, đám đông hậu duệ đám người Côn Bằng, Tương Liễu mang đến một người tiếp nối một người ngã xuống.

Man Man vùng hai thanh chùy lớn, một chùy một cái đem gió xoáy lao tới đánh nát. Nàng rất vui vẻ hướng Cơ Hạo cười: “Cơ Hạo, chuyện vui như vậy cũng không gọi chúng ta! Hừ hừ, may mắn, còn có một long môn nữa, Man Man giúp người cùng nhau đem nó đánh nát!”

Trong tiếng cười lớn, Man Man vùng hai tay, hai cây liên hoa chùy bay lên trời, đột nhiên bành trướng đến trăm dặm, được vô số phong hỏa vờn quanh, giống như trời sập đập xuống, hung hăng đập về phía đám Hàn Giao Bắc Minh Giao Vương mang đến kia.

Mấy ngàn Hàn Giao đồng thời ngẩng đầu lên, bọn chúng ùn ùn đâm ra

trường thương màu bạc tỏa hàn khí trong tay.

Ầm một tiếng, hai thanh đại chuỳ bị bắn bay cao mấy trăm dặm, thân thể mấy ngàn Hàn Giao khẽ chấn động, mấy chục con Hàn Giao đứng mũi chịu sào bị chấn động tới mức thất khiếu phun máu, trong mồm càng có các tia hỏa khí không ngừng phun ra.

“Chiến!” Một tiếng thét dài xa xa ập tới, từng đại đội lính tôm tướng của giáp trụ tươi sáng, cầm các loại vũ khí sắc bén sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, dựa theo phương vị tinh tú khắp trời đứng vào vị trí của mình, toàn thân lưu động một tầng ánh sao nồng đậm, đẩy sóng nước hướng bên này áp sát từng bước một.

Hạ Mễ vung cánh tay thật dài, mang theo mấy ngàn chiến sĩ Già tộc cao to, sải bước đi phía trước quân trận khổng lồ.

Ở trong Tinh Thần Đại Trận các lính tôm tướng của tạo thành, vô số đệ tử Nghiêu Sơn đạo cung mặc áo dài, cầm tinh thần trường phiên (cờ phướn tinh tú), không ngừng vung cờ phướn tiếp dẫn các luồng lực lượng tinh tú rót vào trong đại trận. Lính tôm tướng của trong trận được lực lượng tinh tú tắm bổ, thân thể bọn họ đều to lớn thêm ba phần trở lên, thực lực ít nhất tăng lên gấp đôi có thừa.

Mấy ngàn con Hàn Giao còn chưa từ trong chấn động một đòn toàn lực của Man Man mang đến tỉnh táo lại, trong lính tôm tướng của Hạ Mễ mang đến, đã có lính tôm của mấy chục trận địa hình vuông vạn người đồng thời giơ lên trường cung trong tay.

Từng luồng sáng tinh tú hội tụ ở trên trường cung, đứng ở trên không đại trận Phong Hành giờ Nghệ cung, phát ra một tiếng thét dài kinh thiên động địa. Nghệ cung phóng ra vô số ánh tên nhỏ bé, trường cung trong tay mấy chục vạn lính tôm đồng thời phát ra tiếng gầm hòa cùng.

Thực lực đám lính tôm không đáng nhắc tới, bọn họ cho dù cầm trường cung đỉnh cấp, bọn họ cũng không phát huy ra lực sát thương quá mạnh mẽ, càng không cần nói đám lính tôm lực lượng thân thể gây yếu, bọn họ cũng căn bản

không có khả năng kéo nổi cường cung đỉnh cấp.

Nhưng ở dưới tinh lực của Tinh Thần Đại Trận rót vào, đám lính tôm miến cường kéo nổi cường cung bọn họ ngày thường không sao kéo được. Bọn họ ở trên trường cung tích tụ các mũi tên ánh sáng cường đại. Bọn họ càng ở dưới sự chỉ điểm của Phong Hành bày trận, bọn họ bày thành ‘Đông Di Tiễn Trận’ quy mô khổng lồ, mà Phong Hành chính là đầu mũi tên cường đại nhất của cái tiễn trận này.

Vô số mũi tên ánh sáng từ trong trường cung của đám lính tôm lao vút ra, ùn ùn rót vào Nghệ cung trong tay Phong Hành.

Phong Hành thét dài một tiếng, tập trung mấy ngàn Hàn Giao, chợt kéo trường cung bắn ra một mũi tên. Hào quang trong thiên địa đột nhiên sáng lên, một mũi tên khí hùng hồn dài đến nghìn trượng mang theo các loại dị tượng phong hổ vân long, mang theo khí tức sắc bén làm thần hồn người ta cũng lâm vào đau đớn từ không trung đánh xuống.

Bắc Minh Giao Vương bị Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của Thái Ti khiến cho sống không bằng chết gian nan từ trong nước lũ nhô đầu ra, nhìn thấy Phong Hành hội tụ lực lượng mấy chục vạn lính tôm phát ra mũi tên ánh sáng, khàn cả giọng thét dài một tiếng ‘Đừng’!

Mũi tên bắn ra không quay về được. Mũi tên ánh sáng Phong Hành bắn ra đánh vào trong quân trận Hàn Giao tạo thành, chợt phân liệt thành mấy ngàn mũi tên ánh sáng bắn trúng ngực đám Hàn Giao. Trọng giáp da rồng mặc trên thân đám Hàn Giao ùn ùn vỡ nát, vảy rồng, da rồng của bản thân bị mũi tên ánh sáng đánh nát bét, từng con rú thảm hương phía sau hộ máu bay lên.

“Viên Lực cầu tình, cho nên, bị thương mà không chết!” Ngón tay Phong Hành khẽ búng dây cung của Nghệ cung, nhìn mấy ngàn con Hàn Giao vai phải bị phá vỡ lỗ tên trong suốt bằng năm tay, trầm giọng lầm bầm: “Chỉ đả thương người, không giết người, thật sự có chút không quen!”

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, Thiên Địa Kim Kiều kéo một đạo thanh quang, hần bước một cái tới trước mặt Côn Bằng.

Sinh mệnh lực Côn Bằng thật sự ngoan cường, bị Cơ Hạo bóp nát cổ, hần lại còn có thể có thần thông biến hóa khôi phục sức lực. Không cho Côn Bằng cơ hội thiêu thân lao đầu vào lửa nữa, Cơ Hạo tế ra Bàn Cổ Chung, hai tay ôm Bàn Cổ Chung hướng phía đầu Côn Bằng hung hăng đánh một đòn.

Oành một tiếng, đám mây hình nấm hai màu đen đỏ dây dưa bốc lên cao mấy ngàn dặm, trên đầu Côn Bằng một mảng máu thịt mơ hồ, thân thể hần đột nhiên trầm xuống, thiếu chút nữa từ trên cao rơi xuống. Còn chưa chờ Côn Bằng ra tay, Da Ma Sát Nhất lại như quỷ mỵ xuất hiện ở trên lưng Côn Bằng, ở trong tiếng kinh hô vô số con cháu Côn Bằng một kiếm phá vỡ thân thể to lớn của Côn Bằng, trực tiếp chui vào thân thể Côn Bằng.

Côn Bằng chợt phát ra tiếng rú thảm thê lương dị thường, Da Ma Sát Nhất chui vào thân thể hần, trời biết y đã làm gì.

Chỉ thấy ngoài thân Côn Bằng không ngừng xuất hiện vô số vết thương, từng mảng lớn máu như mưa rào trút xuống.

Côn Bằng phát ra một tiếng rú thê lương, cả khối cơ thể lớn của hần chợt vỡ vụn, một mảng huyết quang cuốn thân thể hần lên, một lần nữa hóa thành vô số xúc tu màu máu cuốn xuống phía dưới, đem con cháu Côn Bằng hần lần lượt cuốn lên, chợt lóe liền phá không bỏ chạy.

Thi triển huyết độn bỏ chạy, tiếng mắng thê lương của Côn Bằng còn quanh quẩn giữa không trung: “Nghieu Hâu Cơ Hạo! Người chờ đó, người chờ cho ta! Chờ lão tổ ở môn hạ tổ sư tu luyện ra vô thượng thần thông, thù hôm nay, ta nhất định sẽ trả! “

Cơ Hạo cúi đầu nhìn, Tương Liễu vừa mới bị bắn thủng mười tám con mắt sớm đã chẳng biết đi đâu, chỉ có một đám con cháu Tương Liễu ngây ngốc hiện ra nguyên hình, đang giằng co cùng quân trận Hạ Mễ dẫn dắt.

Vực tổ càng sớm đã bỏ trốn mất dạng, vô số Vực tử Vực tôn ở trong lầu trại ngơ ngác sửng sờ. Không còn mệnh lệnh của Vực tổ, đám Vực tử Vực tôn chỉ số thông minh thấp này tựa như cái gì cũng không biết làm, cái gì cũng không làm được.

Viên Lực đứng ở trước mặt Bắc Minh Giao Vương, thấp giọng không biết đang nói cái gì, sắc mặt Bắc Minh Giao Vương rất khó coi, rất khó coi, cực kỳ khó coi. Nhưng qua một hồi lâu, Bắc Minh Giao Vương rất gật đầu bất đắc dĩ. Hắn sau khi rống lớn một tiếng, mang theo mấy ngàn Hàn Giao bị thương nặng chật vật lui về một bên.

Cuối cùng, Vô Chi Kỳ mang theo một cây gậy lớn đi tới trước mặt Cơ Hạo, hắn tùy tay đem cây gậy ném đi, hai tay khoanh ở trước ngực, dứt khoát ngồi xuống.

“Lão tử không đánh nữa, đầu hàng!”

“Ừm, lão tử tự biết nghiệp chướng nặng nề, nhân tộc các người khẳng định sẽ không tha cho ta, cho nên, tìm một chỗ đem ta trấn áp nốt đi!”

Rất dứt khoát, rất lưu manh, Vô Chi Kỳ cứ thế mang theo đám đông hầu tử hầu tôn đầu hàng.

Chương 1359: Long Môn Động Khai

“Không đánh nữa, không có tâm tình nữa. Đánh tiếp, các con của Vô Chi Kỳ ta phải bị diệt tộc.” Vô Chi Kỳ ngồi ở trên một bốt sóng, rất vô vị duỗi cổ ra, nghiêng đầu nhìn Cơ Hạo: “Lão tử... Thật đủ xui xẻo!”

Cơ Hạo nhìn Vô Chi Kỳ, nhìn hư ảnh đóa hoa sen kia ở mi tâm hắc.

Thật là đủ xui xẻo, bị Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân dỗi vào, thật sự đủ xui xẻo.

“Chẳng qua, người hoàn toàn có thể theo bọn họ khăng khăng một mực mà.” Cơ Hạo nheo mắt cười nhìn Vô Chi Kỳ: “Giống với Côn Bằng, mang theo các con của hắn đi đầu nhập bọn họ. Có lẽ, kết quả sẽ tốt hơn so với người hiện tại nhiều lắm?”

Vô Chi Kỳ nheo mắt, khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Lão tử quen làm yêu vương xưng bá một phương rồi, muốn lão tử đi làm trâu làm ngựa cho người ta... Năm đó bất đắc dĩ trở thành thần tử của Cộng Công nhất tộc đã đủ ghen khuất, tiếp tục nghe người ta sai sử? Lão tử thà rằng bị trợn đời trấn áp!”

Trong ánh mắt lóe ra một đợt ánh sáng lạnh, Vô Chi Kỳ ngẩng phắt đầu lên nhìn về phía Cơ Hạo: “Hầu tử hầu tôn của lão tử, có thể giao hết cho người. Giống của lão tử rất khá, đám hầu tử hầu tôn này đứa nào cũng khỏe mạnh vô cùng, hơn nữa thiên phú tu luyện rất được. Lão tử càng có thể đi trước mặt Đế Thuấn nhận tội, tội danh lão tử nên gánh, lão tử nhất định sẽ không chống chế.”

“Dùng hầu tử hầu tôn của ta, đổi người dạy cho Viên Lực Thái Âm đại đạo, làm hay không?” Vô Chi Kỳ rất dứt khoát hỏi Cơ Hạo, không có nửa điểm do dự và che giấu.

Trong lòng Cơ Hạo khẽ động. Vô Chi Kỳ lão hầu tử này, quả nhiên là khôn khéo dị thường. Hắn biết đi theo Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân, lấy xuất

thân của hắn, nhất định là số phận làm vật hi sinh, cho nên hắn thà hướng nhân tộc đầu hàng, cho dù bị trấn áp trọn đời, cũng tốt hơn so với hóa thành tro bụi.

Dùng hầu tử hầu tôn của hắn, đổi Thái Âm đại đạo, một là tìm một chỗ dựa có đủ sự bảo đảm cho các hầu tử hầu tôn của hắn, một điều khác, khi hắn bị trấn áp trọn đời, vừa lúc dùng để tìm hiểu Thái Âm đại đạo.

Nếu là một ngày đại đạo có thành tựu, Vô Chi Kỳ hẳn thật sự có thể đem Thái Âm đại đạo tìm hiểu thấu triệt, khi đó thần thông pháp lực của hắn hẳn đã chen chân hàng ngũ mạnh nhất thiên địa, vền vẹn nhân tộc trấn áp phong ấn đã tính là gì?

Mười mấy vạn con khi lông rậm đầy người đứng chỉnh tề ở xa xa, đứa nào cũng đảo mắt lung tung nhìn bên này. Các con khi đó con nào cũng gân cốt cường kiện, khí tức quanh thân nồng đậm kinh người, trong đó cự yêu có thể so với Vu Đế đã đông tới mấy trăm. Bọn hắn đều là con cháu Vô Chi Kỳ, như Vô Chi Kỳ nói, những con khi này đều là tài liệu tu luyện tốt.

“Thành giao!” Cơ Hạo hướng Vô Chi Kỳ vươn tay: “Thái Âm đại đạo, ta có thể truyền thụ cho ngươi, nhưng ta lĩnh ngộ cũng không nhiều, có thể tham ngộ bao nhiêu, phải xem chính ngươi. Ừm, về sau hầu tử hầu tôn của ngươi, đều đã là người của ta, ngươi thực nữ từ bỏ?”

Khuôn mặt khi của Vô Chi Kỳ vắn vẹo một trận, nhe răng trợn mắt cười lên: “Lão tử còn sầu không có con sao?”

Thân thể cửa quây một trận, Vô Chi Kỳ hóa thành hình tượng nam tử thanh niên mặc đồ đen, nho nhã phiêu dật, vươn bàn tay hung hăng vỗ bàn tay Cơ Hạo một phát: “Cứ quyết định như vậy. Ừm, mau mau khai thông Hoài Môn, mau đem lão tử đưa đi chỗ Đế Thuấn, mau đem lão tử tìm cái phong thủy bảo địa trấn áp đi... lão tử có chút, đau đầu!”

Vô Chi Kỳ chỉ chỉ hư ảnh hoa sen ở mi tâm, thân thể khẽ run rẩy.

Cơ Hạo gật gật đầu thật sâu. Hắn nhìn thoáng qua Bắc Minh Giao Vương đứng ở xa xa không nói một lời, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng: “Văn Mệnh đại thúc, chỉ thiếu một cửa ải cuối cùng! Mọi người liên thủ, phá vỡ Hoài Môn, nước lũ chết tiệt này có thể coi như rút lui!”

Cười to ‘Ha ha’ một tiếng, Tự Văn Mệnh nhìn thật sâu Bắc Minh Giao Vương, nhìn thật sâu Vô Chi Kỳ, giơ lên Cán Sơn Tiên hung hăng vung lên, sải bước hướng Hoài Môn lao đi.

Thân thể Cơ Hạo chợt bắt đầu cất cao, hắn nhanh chóng bành trướng đến vạn trượng, khiêng Bàn Cổ Chung lao về phía Hoài Môn.

Man Man cao hứng phấn chấn hoan hô, nàng vung hai thanh liên hoa chùy, như một con bọ chó khoái hoạt, ngụp lặn vài cái đã vượt qua Cơ Hạo, vượt ở trước Tự Văn Mệnh lao tới trong Hoài Môn, hai thanh trọng chùy hung hăng đánh một đòn, một đám mây lửa to lớn bay lên trời, một khối thân núi to khoảng mấy chục dặm bị trọng chùy của nàng đánh sập.

Vô số chiến sĩ nhân tộc hoan hô, vung binh khí và công cụ đủ loại màu sắc hình dạng hướng Hoài Môn lao đi.

Vô số chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh hoan hô tương tự, theo sát đám người Cơ Hạo, Man Man, Thiếu Ti lao ra.

Vô số thủy yêu Cộng Công thị tụ tập lại để tăng thanh thế điên cuồng gào thét. Bọn chúng hoặc bỏ chạy tán loạn, hoặc trực tiếp quỳ gối trên đầu sóng hướng đám người Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh đầu hàng cầu xin tha thứ.

Côn Bằng, Tương Liễu, Vô Chi Kỳ thủy yêu trọng thần như vậy đầu hàng, chạy trốn, hoàng đế Cộng Công thị trong lòng bọn chúng bị Cơ Hạo một kiếm chém giết, lòng quân của đám thủy yêu đã triệt để sụp đổ, bọn họ một lần nữa biến trở về năm bè bảy mảng, không còn chút dũng khí phản kháng.

Từng đám mây nồng đậm phóng lên trời, thân núi Hoài Môn bị phá vỡ từng

đoạn một, nước mưa cường phong đầy trời không ngừng hướng trong Hoài Môn tràn đi.

Bảy ngày sau, đám người Cơ Hạo tới đoạn đuôi Hoài Môn, phía trước một trái một phải hai khối núi lớn cao vút trong mây đứng sừng sững như cánh cửa lớn, khe cửa chỉ rộng khoảng ba dặm, chính là một trở ngại cuối cùng của Hoài Môn.

Đánh vỡ xong hai cánh cửa này, phía trước một mảng đường bằng phẳng đến thẳng Quy Khư.

Truyền thuyết Quy Khư chính là dạ dày Bàn Cổ thánh nhân biến thành, là một cái hố đen không đáy có thể cắn nuốt vạn vật. Nước lũ đầy trời cũng thế, thủy nguyên chi lực vô biên cũng thế, chúng vĩnh viễn không có khả năng lấp đầy Quy Khư. Vạn vật rơi vào Quy Khư, cuối cùng đều sẽ bị Quy Khư cắn nuốt tiêu hóa, biến thành thuốc bổ cho Bàn Cổ thể giới.

“Văn Mệnh a thúc!” Cơ Hạo đứng ở trước hai ngọn núi lớn chặn đường đoạn cuối Hoài Môn, cười hướng Tự Văn Mệnh chấp tay: “Lên đi!”

Tự Văn Mệnh vẻ mặt nghiêm nghị nhìn hai ngọn núi lớn kia. Hắn nhìn nhìn Cơ Hạo, chậm rãi gật gù đầu: “Vì hôm nay, nhân tộc ta đã trả giá bao nhiêu hy sinh? Nhưng, tất cả đều đã kết thúc, từ sau hôm nay, nhân tộc ta hẳn có thể sinh sản sinh lợi, an cư lạc nghiệp.”

Thét dài một tiếng, ngoài cơ thể Tự Văn Mệnh vụ lực màu vàng quay cuồng, hắn hóa thành phi hùng gấu mọc hai cánh, giơ lên Cản Sơn Tiên hung hăng hướng hai ngọn núi lớn kia vọt tới: “Phá... cho ta!”

Hai ngọn núi khổng lồ cao tới mấy vạn dặm, dày nặng vô cùng âm âm sụp đổ, vô số đá vụn còn chưa rơi xuống đất, đã ở trong ánh sáng màu vàng do Cản Sơn Tiên tản mát ra hóa thành các làn sương mù màu vàng đất tự dừng tiêu tán.

Bàn Cổ thể giới chợt run lên một cái, nước lũ chín đại long môn phong tỏa

mang theo tiếng vang đình tai nhức óc lao ra, theo một mảng đường bằng phẳng phía sau long môn rộng giận gào thét lao về phía Quy Khư.

Trên Quy Khư mênh mông cả mảng lớn sương mù mờ hồ bay lên trời, nước lũ cuộn cuộn rót vào Quy Khư, sau đó không bao giờ thấy bóng dáng nữa.

Thủy nguyên chi khí trong hư không Bàn Cổ thế giới đang cấp tốc giảm bớt, mây đen trên trời đang không ngừng mỏng đi, nhiều nơi mưa to tầm tã đột nhiên biến thành mưa thuận gió hòa, càng có một số nơi dứt khoát mây tan mưa tạnh, Thái Dương đã lâu không gặp lạng lẽ hắt xuống ánh vàng ấm áp.

Trên dãy núi, trong núi rừng, vô số con dân nhân tộc hiểm tử nhưng vẫn còn sống đi ra khỏi nơi ẩn thân.

Trên bè gỗ, trong thuyền lớn, nhiều con dân nhân tộc lộ ra nụ cười sáng lạn.

Các tòa thành trì hùng vĩ chắc chắn dần dần thu hồi hộ thành kết giới, các con dân ngơ ngác đứng ở đầu tường, tham lam nhìn một mảng non sông tươi đẹp dần dần khôi phục bình thường ngoài kết giới kỳ quái.

Chương 1360: Chí Bảo Trạch Chủ

Đứng ở trên một ngọn núi cao nhất của Hoài Môn, nhìn ra xa bốn phía.

Trên bầu trời mây đen quay cuồng như cũ, nhưng giữa khe hở của mây đen, các tia ánh mặt trời ấm áp đã chui xuống, chiếu sáng đại địa mấy năm không thấy ánh mặt trời.

Rất thần kỳ, không chỉ có trong dãy núi bốn phương tám hướng, có lượng lớn con dân nhân tộc quần áo tả tơi lặng yên xuất hiện, bọn họ đứng ở chỗ cao, hoa chân múa tay, điên cuồng lớn tiếng hoan hô, càng có nhiều tiểu sinh linh nhỏ bé, ngày thường không đáng giá nhắc tới, cũng theo con dân nhân tộc xuất hiện, từ các nơi trong núi rừng chui ra.

Một đám đông cây thảo nguyên toàn thân ướt sũng đứng ở bên người Cơ Hạo, một con cây thảo nguyên gầy trơ cả xương lẻ đàn cực lực đứng thẳng lên, con mắt tròn xoe như vui sướng nhìn bốn phía.

Đám cây thảo nguyên này đã đói suy yếu không chịu nổi, gầy tới mức da bọc xương, bọn chúng ‘Hỗn hển, hỗn hển’ thở phì phò, lúc nào cũng có thể ngã lăn ra ngay tại chỗ. Nhưng một lực lượng sinh mệnh khó có thể hình dung lưu chuyển trong cơ thể bọn chúng, theo tiếng ‘Chít chít’, mấy con cây thảo nguyên to bằng nắm tay, mới chào đời không bao lâu lặng yên từ trong đàn cây thò đầu ra.

“Da!” Man Man kinh hãi cứng ngắc ở nơi đó, hai tay nàng khép ở trước ngực, mang theo một tia thành tín kính sợ nhìn đám cây thảo nguyên này.

Một đàn cây thảo nguyên nhỏ bé, chưa thành tinh, rất bình thường, lại ở trước mặt Man Man tận tình thuyết minh lộ ra sinh mệnh, thuyết minh tự nhiên vĩ đại và cứng cỏi. Man Man ù ù cạc cạc chảy ra hai hàng lệ nóng, nàng thật cẩn thận lấy ra một miếng bánh bột ngô lớn, cẩn thận đặt ở trước mặt đàn cây thảo nguyên này.

Mấy con cây thảo nguyên mang theo một tia kiên định uy nghiêm, nhìn Man Man một cái thật sâu, thân thể nặng nề ngã xuống đất.

Đói khát cùng rét lạnh sớm đã hao hết sinh mệnh lực của nó. Chỉ có sau khi tộc đàn thoát ly bờ vực hủy diệt, con cây thảo nguyên rất sớm trước kia đã không kiên trì nổi này rốt cuộc yên tâm rời khỏi.

Cơ Hạo nhìn con cây thảo nguyên này thật kỹ, mơ hồ có một loại cảm xúc gọi là ‘Vĩ đại’ thai nghén nhộn nhạo trong lòng.

Tiếng vỗ cánh rất nhỏ truyền đến, mấy con chuồn chuồn cực kỳ nhỏ không biết từ nơi nào bay ra. Bọn chúng vui vẻ quay quanh một luồng sáng mặt trời to bằng nắm tay trước mặt Cơ Hạo xoay vòng, thân thể màu lam phản xạ ánh mặt trời, rất mỹ lệ, rất đẹp mắt.

‘Ôp ôp’ một tiếng, một con cóc xanh biếc trên người sinh đầy đường cong màu vàng nhảy tới trên mu bàn chân Cơ Hạo, nó đem mu bàn chân ấm áp của Cơ Hạo coi là tảng đá bị ánh mặt trời phơi nắng ấm áp, vui vẻ nằm úp sấp ở nơi đó không nhúc nhích.

Ba con cóc nhỏ cũng lẳng lẳng ghé vào trên lưng con cóc lớn, cái bụng khô quắt của chúng khẽ phập phồng, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang ‘Ôp ôp’.

“Hắc, đều còn sống, thật tốt!” Cơ Hạo nhìn bốn tiểu tinh linh đẹp đẽ này, ‘Hắc hắc’ cười lên ngây ngô.

Nơi ánh mặt trời có thể đạt tới, nơi nước lũ vừa mới thối lui, phàm là đất lộ ra khỏi mặt nước sau khi được ánh mặt trời chiếu rọi, liền có một tầng màu xanh lục mềm mại lặng lẽ hiện lên. Lúc này mới gần ngùn vài canh giờ, đại địa đã bắt đầu tự mình chữa trị, tầng rong rêu màu mỡ đầu tiên bắt đầu nảy sinh chung quanh, rất nhanh trong tầm nhìn đã xuất hiện các mảng lớn màu xanh lục làm người ta mê say.

Mặt nước đục ngầu vô biên vô hạn không thấy nữa, dãy núi trôi lên khỏi mặt

nước, mà trên dãy núi rất nhanh đã có màu xanh lục. Sinh mệnh lực phì nhiêu trong đất đai bắt đầu được kích phát ra, hôm nay là rong rêu, ngày mai sẽ là cỏ nhỏ, không qua bao lâu, đại địa sẽ một lần nữa bị màu xanh lục bao trùm.

Làm người ta càng thêm kích động là, ở trên nhiều núi cao dần dần lộ ra mặt nước, vẫn lưu lại mảng lớn rừng cây!

Nước lũ ngâm dài đến mấy năm, cành lá rừng cây sớm đã tàn phá không chịu nổi, vỏ cây của chúng cũng bị đánh rụng rất nhiều, lộ ra hơn phân nửa thân cây loang lỗ. Nhưng các cây rừng đó vẫn duy trì một tia sinh mệnh lực kiên cường dẻo dai, trong nháy mắt đầu tiên bọn nó tiếp xúc đến ánh mặt trời, bọn nó liền bắt đầu hấp thu dinh dưỡng trong đại địa, trên cành cây của chúng liền kiên định mọc ra chồi non đầu tiên!

Thần kỳ làm người ta khó có thể hình dung, ngay tại bên người Cơ Hạo cách đó không xa, mấy con gấu đen ngốc nghếch gầy không khác lắm xác ướp lác lư không biết từ nơi nào chui ra. Bọn nó đứng ở trong một cột ánh sáng mặt trời hạ xuống thẳng tắp mà ngơ ngẩn cả người, hình như là bị phơi nắng có chút ngứa ngáy toàn thân, bọn nó liền tìm tới một gốc cây thô to nhất, không kiêng nể gì bắt đầu cọ xát ở trên thân cây.

Gấu đen ngốc kêu ‘Gừ gừ’, hiển nhiên gãi ngứa là một chuyện rất thoải mái, rất thư thả.

Thiếu Ti ở một bên bật cười lên, hai tay nàng nhét ở trong tay áo, nhìn mấy con gấu đen gãi ngứa kia nghiêm túc tính đến: “Mau tổ chức các con dân trong lãnh địa gieo trồng một vụ hoa màu. Mặc dù có lương thực bổ sung của Bồ Phán, nhưng nhân tộc nhiều người như vậy, có thể gieo trồng một lô hoa màu, ít nhiều cũng có thể thu chút lương thực.”

“Đại hồng thủy lui rồi, khẳng định có rất nhiều bộ tộc không còn ăn mặc, chỉ có thể đến cây nhờ đại bộ tộc cứu mạng.”

“Dự trữ nhiều lương thực một chút, có thể đoạt lấy nhiều con dân tiểu bộ tộc

một chút, Nghiêu Sơn lĩnh chúng ta cũng có thể lớn mạnh thêm một phần.”

Thiếu Ti rất nghiêm túc tính toán, tính toán phải trồng bao nhiêu hoa màu, có thể thu bao nhiêu lương thực, có thể mời chào thêm bao nhiêu lưu dân. Nhất là các lưu dân đó đợi tới sang năm đầu xuân, có thể khai khẩn thêm bao nhiêu ruộng đất mới, có thể gia tăng cho Nghiêu Sơn lĩnh bao nhiêu thôn trang.

Cơ Hạo cười nhìn về phía bầu trời, có thể có Thiếu Ti hỗ trợ tính toán mấy thứ này mọi lúc, thật tốt.

Bầu trời đột nhiên sáng lên, hai vòng xoáy cực lớn hai màu vàng đen lặng yên xuất hiện ở giữa không trung.

Huyền hoàng chi khí từ trên trời giáng xuống, thông thả mà kiên định dung nhập trong cơ thể vô số chiến sĩ trị thủy phía dưới. Đây là công đức thiên đạo của Bàn Cổ thế giới đánh xuống, chỉ cần là chiến sĩ tham gia trị thủy, dựa theo cống hiến ít nhiều đều có một phần.

Thiên đạo công bằng nhất, huyền hoàng chi khí hạ xuống sẽ không thiếu một tia, cũng sẽ không thừa một tia.

Đám người Thiếu Ti, Man Man, Phong Hành, Vũ Mục, Thái Ti, Hoàn Hành, Hạ Mỹ, Viên Lực cũng đều ngẩng đầu lên. Từng đạo công đức chi khí so với của chiến sĩ tầm thường thì to hơn rất nhiều cuốn ngược xuống, giống như các con cự long rót vào thân thể bọn họ.

Thiên địa chợt sáng như tuyết, hai luồng thiên địa huyền hoàng công đức chi khí thô to đến mức có thể xưng là khủng bố, có đường kính khoảng ngàn dặm từ trên trời giáng xuống, một đạo rót vào trong cơ thể Cơ Hạo, một đạo rót vào trong cơ thể Tự Văn Mệnh đứng ở bờ đối diện của Hoài Môn cười nhìn bốn phương.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy hỗn độn đạo đài của mình như bị điện cao thế đánh kịch liệt nhảy lên, vô số ý niệm không thể tưởng tượng chợt trào ra trong lòng hân, vô

số bí ẩn của thiên địa không cần đi tìm hiểu, đã tự tuôn ra trong đầu hẳn.

Hỗn độn đạo đài phóng ra vô lượng hỗn độn hào quang, vô số hư ảnh thiên địa tinh tú, sông núi như ẩn như hiện ở quanh đạo đài. Trong cơ thể Cơ Hạo cũng hiện ra vô số hư ảnh sông núi tinh tú mỹ lệ, nghiêm nhiên có một loại cảm giác hẳn chính là một cái vũ trụ, bản thân có thể bao dung thiên địa.

‘Ào ào’ một tiếng vang lớn, trong nước lũ cuộn cuộn từ Hoài Môn dâng trào qua, hai đạo linh quang một đen một trắng xông ra.

Một con huyền quy, một con long mã, hai con thụy thú sánh bước đi tới trước mặt Tự Văn Mệnh, sau khi hướng Tự Văn Mệnh cúi đầu, theo tiếng gầm dài rung trời, một lần nữa hóa thành hai đạo linh quang một đen một trắng, chọt lao vào trong cơ thể Tự Văn Mệnh.

Hà Đồ, Lạc Thư, hai kiện tiên thiên dị bảo có linh, cảm nhận được công đức chi lực vô biên hạ xuống, bọn nó từ xa vạn ức dặm tiến đến đầu nhập Tự Văn Mệnh!

“Này, ta cũng có vô lượng công đức, sao không nhận ta làm chủ chứ! Hà Đồ, Lạc Thư, chia một nửa cũng được mà!” Nhìn Hà Đồ, Lạc Thư nhận chủ, Cơ Hạo có chút hăm hừ lăm bầm.

Chương 1361: Cách Sát Lệnh

Bồ Phán.

Hộ thành kết giới cường đại dần dần mở ra, Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh của Cơ Hạo phóng ra một tầng hào quang nhu hòa, đem Bàn Giả Thái Dương chậm rãi nhét vào.

Hào quang của Bàn Giả Thái Dương biến mất, giữa khe mây trên trời, một lại một cột sáng màu vàng ấm áp ương ngạnh chui xuống, hắt ra ở trên cánh đồng của Bồ Phán một khối lại một khối lốm đốm màu vàng.

Vô số con dân nhân tộc nương nhờ Bồ Phán ngơ ngác nhìn bầu trời, cũng không biết là ai phát ra âm thanh đầu tiên, đột nhiên con dân nhân tộc tràn đầy khắp nơi diên cuồng hoan hô, vô số công cụ, binh khí, quần áo các vật bị ném cao cao lên trời.

Một số Vu Vương, Vu Đế sốt ruột khó nhịn được dứt khoát bay lên trời, dang hai tay tận tình đắm chìm dưới ánh mặt trời màu vàng.

Ánh mặt trời ấm áp, chiếu ở trên người ngựa ngáy, ấm áp thích ý có thể chui mãi đến trong khe xương cốt. Mấy năm nay tuy Bồ Phán đều có Bàn Giả Thái Dương cung cấp ánh sáng cùng nhiệt độ, nhưng cẩn thận so sánh, vẫn là Bàn Cổ Thái Dương nguyên nước nguyên vị phơi nắng càng thoải mái hơn!

Tiếng hoan hô hướng bốn phương tám hướng truyền ra, trong vô số căn nhà, hang hốc, hốc cây, vô số con dân nhân tộc vui sướng chạy ra. Bọn họ ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn mưa to đột nhiên tạnh, nhìn cột sáng ánh vàng rực rỡ phía sau khe mây, tất cả đều ngây ra ở tại chỗ.

Tạnh mưa rồi, mặt trời đi ra rồi, tuy mây đen còn chưa hoàn toàn tan đi, nhưng ánh nắng đã chiếu sáng đại địa, chiếu sáng toàn bộ lòng người.

“Có mặt trời rồi!”

Một câu rất phổ thông, rất bình thường, ở sau đại hồng thủy kéo dài mấy năm lại tỏ ra trân quý như thế. Nhiều người đều đã rơi lệ, bọn họ rơi lệ cất tiếng cười to, sau đó lại chuyển thành khóc lóc điên cuồng.

Một hồi đại hồng thủy, có bao nhiêu người cửa nát nhà tan, có bao nhiêu bộ tộc tổn thất vô số con dân. Các con dân may mắn ở dưới cánh chim che chở của Bồ Phán còn sống nhớ tới người thân, bằng hữu đã mất của mình, đều cất tiếng khóc rống lên.

Tiếng khóc, tiếng cười trộn lẫn cùng một chỗ, toàn bộ Bồ Phán nơi nơi tiếng người ồn ào.

Vị trí trung tâm Bồ Phán, trong một mảng sơn thủy thanh tú, một mảng điện phủ nguy nga uy nghiêm sừng sững. Vô số chiến sĩ mặc trọng giáp lui tới tuần tra, vị trí mẫu chốt đều có số lượng đông đảo vũ tể đứng yên thủ, nhiều nơi có linh thú được thuần phục vô thanh vô tức cuộn mình, dưới mái hiên, trong bụi hoa, đều có cổ trùng cảm giác lực cực kỳ sâu sắc lặng lẽ ẩn thân.

Trên trời, trong lòng đất, một mảng điện phủ này được thủ như thành trì vững chắc, thật sự kín không kẽ hở, một con ruồi bọ cũng đừng nghĩ xông vào được.

Chỗ sâu nhất của điện phủ, trong bí điện bên dưới một tòa đại điện toàn thân dùng đồng xanh đúc thành, mặt ngoài điêu khắc vô số phù văn, vào thẳng trong lòng đất ba trăm trượng, dùng đồng đỏ đúc, phủ lên lá vàng, khám vô số vụ tinh, toàn thân loi quang mơ hồ khí đen bốc lên, mười mấy bóng người mờ lung lảng lảng ngồi ở trong khí đen không nói một lời.

Bên cạnh mỗi người đều có một vò rượu, trong tay đều có bát rượu, bọn họ không ngừng rót rượu cho bản thân, không ngừng một ngụm đem rượu nồng đậm uống không thừa một giọt, sau đó tiếp tục hướng trong bát rót rượu.

Trong bí điện tràn ngập mùi rượu gay mũi, bọn họ ngồi như vậy đã được thời

gian rất dài.

Qua không biết bao lâu, một thanh âm già nua nhưng cực kỳ mạnh mẽ đột nhiên vang lên như sét đánh: “Một đám phế vật vô dụng, chút việc nhỏ này cũng làm không xong, thật sự là thế hệ sau không bằng thế hệ trước, thế hệ sau không bằng thế hệ trước! Sớm biết như thế, lúc trước bọn chúng vừa sinh ra... Bóp chết ném ra ngoài cho sói ăn còn tốt hơn.”

Một thanh âm già nua tương tự, mang theo một tia âm nhu, có chút uể oải cười lạnh một tiếng: “Hiện tại nói những cái này, còn có tác dụng gì? Đem con cháu mình bóp chết ném ra ngoài cho sói ăn, nhà các người còn có quy củ này? Lão bằng hữu nhiều năm như vậy, ta còn thật không biết chuyện như vậy... Người từng bóp chết bao nhiêu con cháu chứ?”

“Người!” Thanh âm già nua mạnh mẽ nổ vang, sương mù đen trong bí điện chột phập phều hắt lên.

“Đủ rồi!” Một thanh âm khác khí tức rất uy nghiêm ngăn lại xung đột có thể có giữa hai người: “Đừng lãng phí một đỉnh ‘Hắc Diễm Hương’ tưới nhuần tâm thần này của ta. Đừng chỉ để ý uống rượu, muốn uống rượu, về hầm rượu nhà mình muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu. Động não chút, nghĩ cách chút!”

Trong bí điện trầm mặc một phen, qua hồi lâu, một thanh âm khàn khàn âm u nói: “Nghieu Hạo Cơ Hạo tiểu quý đó... Đế Thuấn còn chưa mở miệng sao? Giết nhiều trưởng lão như vậy của các nhà chúng ta, Đế Thuấn cảm thấy, hắn có thể bảo vệ được Cơ Hạo?”

Thanh âm cực có cảm giác uy nghiêm kia cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Đế Thuấn đương nhiên biết, Cơ Hạo giết nhiều trưởng lão như vậy của các nhà, hắn không bảo vệ được Cơ Hạo, hắn bảo vệ như thế nào? Nhân Hoàng mà thôi, Nhân Hoàng thì ghê lắm sao? Rời khỏi các nhà chúng ta ủng hộ, hắn Nhân Hoàng này tính là cái rắm!”

“Đế Thuấn không mở miệng, trong lòng hắn biết rõ hắn không bảo vệ được

Cơ Hạo... Cho nên, Cơ Hạo là chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!”

“Hiện tại phiên toái duy nhất là ở... trị thủy thành công rồi, trong trong ngoài ngoài, chúng ta cũng không có một chút công lao!”

Trong bí điện yên lặng chốc lát, sau đó một đám người mồm năm miệng mười bắt đầu chỉ trích lẫn nhau.

Có người lớn tiếng oán giận, nói thời gian đầu trị thủy nên nghe lời hăn, mọi người ít nhiều xuất động một chút nhân thủ tinh nhuệ, như thế cũng có thể ít nhiều thu được một chút công lao.

Cũng có người lớn tiếng chỉ trích, nói lúc ở một trận chiến Quỷ Môn, nên nghe lời hăn nói, dùng thủ đoạn bạo lực giam cầm Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh, kể từ đó công lao chín đại long môn sẽ thỏa đáng là của bọn hăn.

Còn có người lớn tiếng kêu gào, cho dù Tự Văn Mệnh được tất cả công lao trị thủy, nhưng Tự Văn Mệnh có thể đi lên ngai báu Nhân Hoàng hay không, điều này còn phải xem ý tứ bọn hăn! Được lòng mọi người ghê lắm sao? Được con dân thiên hạ cảm kích ghê lắm sao? Có công lao trị thủy to lớn ghê lắm sao? Không có bọn họ các thị tộc này ủng hộ, tất cả điều đó đều tính là cái rắm thôi!

“Tự Văn Mệnh, là không thể để hăn trở thành Nhân Hoàng!” Thanh âm cực có uy nghiêm đột nhiên vang lên, cắt ngang những người kia hò hét: “Hăn khác với Đế Thuấn, Đế Thuấn lấy rộng lượng đức hạnh mà trị thiên hạ... Nhưng Tự Văn Mệnh sao, hừ, xem xem Vu Điện ở trên tay hăn trở nên khó chơi bao nhiêu, liền biết tiểu tử này không phải kẻ dễ bắt nạt! Càng không cần nói, hăn giao hảo với đế tử các nhà... Tay hăn, cũng vươn quá dài rồi.”

Sau một trận tĩnh mịch, vẫn là người này lạnh giọng nói: “Không thể để Tự Văn Mệnh trở lại Bồ Phán. Người trong thiên hạ đều biết là Tự Văn Mệnh trị được trận đại hồng thủy ngập trời này, cứu sống nhân tộc thiên hạ, thanh danh hăn đã bao trùm Đế Thuấn. Một khi hăn trở lại Bồ Phán, hăn sẽ nhất định là tân nhậm Nhân Hoàng!”

“Ai cũng không ngăn cản được, cho dù là chúng ta mở miệng phản đối, vô dụng, hoàn toàn vô dụng, công lao của hãn lần này quá lớn, ở trong lòng con dân thanh danh cũng quá cao. cho nên... không thể để hãn trở lại Bồ Phản!”

“Anh hùng trị thủy ở trên đường trở về Bồ Phản bạo bệnh mà chết, đây là kết quả tốt nhất! Mọi người thấy sao?”

Lại là một hồi trầm mặc khó chịu, qua hồi lâu, một thanh âm già nua lặng yên vang lên: “Tự Văn Mệnh dù sao cũng là huyết duệ đích hệ của đế Hiên Viên...”

‘Phốc’ một tiếng cười lạnh, một thanh âm già nua lớn tiếng quát: “Chúng ta ở đây, một nửa số người đều là hậu duệ Hiên Viên Thánh hoàng, Tự Văn Mệnh hãn đã tính là gì?”

“Nhưng, Tự Văn Mệnh chính là Vu Đế, bạo bệnh mà chết... Hãn là bệnh gì mới được?” Lại một thanh âm do do dự dự đưa ra vấn đề của mình. Vu Đế đấy, Vu Đế vạn độc bất xâm, nhỏ máu trọng sinh đấy, bạo bệnh mà chết? Thiên hạ chưa có bệnh lợi hại như vậy đâu!

“Chỉ cần hãn chết là được, bệnh gì, chúng ta có thể chậm rãi tìm nguyên nhân!” Thanh âm uy nghiêm kia rất uy nghiêm nói: “Hiện tại thảo luận một chút, như thế nào để Tự Văn Mệnh chết nhanh một chút! Hơn nữa, tuyệt đối không thể kéo quan hệ với chúng ta!”

Chương 1362: Chinh Quân, Chuẩn Bị Chiến Tranh

Từng đồng lửa trại hừng hực thiêu đốt, chiếu sáng bầu trời đêm, đỏ làm ấm áp trên người vô số chiến sĩ nhân tộc.

Đại hồng thủy theo thủy đạo của chín đại long môn, phát ra tiếng vang lớn đình tai nhức óc, không ngừng rót vào Quy Khư. Sóng đục quay cuồng, lốc xoáy rống giận, trong hơi nước mênh mông, vô số lính tôm kêu ‘Dát dát’, cầm các loại binh khí lui tới chạy vội.

Ở dưới đám lính tôm đó hò hét xua đuổi, từng đám đông cá voi khổng lồ hoảng sợ bị xua chạy tới cùng một chỗ. Trong một vịnh nước thật lớn đường kính mấy vạn dặm, tầm mắt có thể đạt tới đều là cái lưng màu xám đen của cá voi lên xuống. Ngẫu nhiên có cự kình bị đám lính tôm hù dọa quá đáng, bọn chúng liền gầm rú nhảy dựng lên, mang theo vô số bọt nước xông lên bầu trời.

Trong tiếng kêu chói tai, xiên cá to lớn mà nặng nề xé gió mà tới, xiên cá dài đến mấy chục trượng hung hăng đâm vào thân thể cự kình, đem thân thể to lớn mà đầy đặn của bọn chúng đâm thủng.

Nhiều người nước Long Bá cao vài dặm đứng ở trong vịnh, hi hi ha ha vung xiên cá, xuyên thấu các con cự kình thân thể to lớn, không để ý đám cự kình đó giãy dụa mãnh liệt, khiêng bọn chúng sai bước đi hướng bên bờ.

Vô số Khoa Phụ tộc nhân ở bên bờ dựng lên giá gỗ thật lớn, cự kình bị bắt ở trên giá gỗ sau khi bị lột da, vết sạch nội tạng, phân cắt thành các khối thịt mỡ màng. Từng đại đội chiến sĩ nhân tộc vui sướng mang khối thịt rời đi, chân đạp phong vân hướng lửa trại xa xa gần gần chạy như điên.

Thịt cự kình đặt trên lửa trại, nướng tỏa hương, mỡ rơi tí tách.

Các chiến sĩ quay quanh lửa trại cười hi hi ha ha, hoa chân múa tay, càng có người đã ăn uống no đủ, dang hai tay hai chân thích ý nằm trên mặt đất ngáy o o.

Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận đã hoàn thành, đại hồng thủy mắt thấy đã sắp lui bước, đầu sỏ Cộng Công thị đã bị Cơ Hạo chém giết, mấy đại trọng thần của Cộng Công thị hoặc trốn, hoặc hàng, thủy yêu đại quân tử thương hỗn độn, quân lực còn sót lại đã không đủ gây hại.

Gánh nặng toàn thân đều có thể đỡ xuống rồi, áp lực trong lòng chợt nhẹ đi, ăn uống no đủ vừa lúc buồn ngủ. Cuối cùng, có thể không có tâm sự ngủ một giấc thật thoải mái. Khắp mặt đất đều là chiến sĩ nhân tộc nằm ngang dọc, bọn họ buông tay duỗi chân ngủ trên mặt đất, tiếng ngáy to rõ như sấm chấn động mặt đất cũng đang mơ hồ run run.

Ở giữa vô số chiến sĩ nhân tộc vờn quanh, một mảng doanh trại cắm chỉnh tề, trong lều trại đơn sơ làm từ da thú, Cơ Hạo và Tụ Văn Mệnh ngồi đối mặt. Bọn họ cũng không nói chuyện, chỉ bưng bát rượu, tận tình lắng nghe tiếng hoan hô, tiếng cười vui cùng tiếng ngáy nặng nề như sấm của vô số chiến sĩ bên ngoài.

“Cuối cùng có thể nghỉ ngơi rồi.” Tụ Văn Mệnh cười gật gật đầu, bưng bát rượu uống một hơi cạn sạch.

Không phải rượu ngon gì cả, chỉ là rượu gạo thô nhất, hơn nữa tựa như gửi quá lâu ở trong doanh địa đồ quân nhu, rượu cũng có chút chua rồi. Tụ Văn Mệnh đem rượu mạnh uống một hơi cạn sạch, thỏa mãn chép miệng một cái, giống như vừa mới uống vào là ngọc dịch quỳnh tương.

“Nào có thể nghỉ ngơi?” Cơ Hạo buông bát rượu, rất nghiêm túc nhìn Tụ Văn Mệnh: “Văn Mệnh a thúc, người thực cho rằng, chúng ta có thể nghỉ ngơi sao? Có lẽ người bình thường có thể, nhưng chúng ta không được.”

Khóe mắt Tụ Văn Mệnh khẽ giật giật. Hắn trầm mặc một phen, nặng nề buông bát rượu xuống, khẽ thở dài một hơi: “Đúng vậy, người thường có thể nghỉ ngơi, nhưng chúng ta còn có việc. Thứ nhất, trong thiên đình, còn có lực lượng còn sót lại của Cộng Công nhất tộc hay không; Thứ hai, nhân tộc ta gặp nạn lũ lụt, đám dị tộc Ngu triều vẫn luôn án binh bất động, bọn hắn sẽ phát động

cuộc tiến công mới hay không?”

Trong thiên đình, khẳng định còn có lực lượng còn sót lại của Cộng Công nhất tộc, đây là điều không hề nghi ngờ.

Chỉ mỗi thế lực Cộng Công nhất tộc thì thôi, điểm chết người, là các thần linh mới sinh từ trong ao thần nguyên thai nghén sinh ra. Các thần linh đó chính là chính thần các bộ thiên đình thứ thiệt, lúc một trận chiến Hoài Môn, Cộng Công thị cũng đánh bạc đến liều mạng rồi, đám chính thần thiên đình kia lại chưa xuất hiện, đây là việc rất không bình thường.

Nhân tộc phải nghiêm mật theo dõi mọi động tĩnh của thiên đình, chuẩn bị nghênh đón tiến công bất cứ lúc nào đến từ thiên đình.

Đương nhiên, chính thần các bộ thiên đình chưa có động tĩnh, cũng có khả năng là Cộng Công thị tự gây ra trò thiêu thân lao đầu vào lửa nào đó. Phán đoán lý tưởng hóa nhất chính là, đám chính thần thiên đình sẽ không tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với nhân tộc, nhân tộc có đủ thời gian giảm xóc ứng phó thiên đình.

Vấn đề mấu chốt nhất, bức thiết nhất, là ở Ngu triều!

Lần đại hồng thủy này, nhân tộc tổn thất thảm trọng, nhu cầu cấp bách tổ chức xây dựng lại sau tai nạn. Mà đám dị tộc Ngu triều, bọn hắc ở dưới vô số thần tháp thủ hộ, chưa chịu nước lũ xâm hại chút nào. Cho dù người lạc quan nhất cũng không dám nói, đám dị tộc sẽ thành thành thật thật ngồi ở phía sau tường thành của bọn hắc, trơ mắt nhìn nhân tộc khôi phục sinh sản, khôi phục nguyên khí.

Nhân tộc, lúc nào cũng có thể gặp phải toàn bộ Ngu triều tiến công toàn diện.

“Thứ ba, Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận triệt để hoàn thành, dưới sự dẫn dắt của hơi nước khắp trời, nhiều nhất ba tháng thời gian, đông tây nam bắc tứ hoang đại lục sẽ hòa hợp một thể với Trung Lục thế giới. Cánh quân kia của chúng ta ở

phương bắc, rốt cuộc là dùng để phòng ngự Ngu triều tiến công, hay là đánh vào Bắc Hoang, triệt để phá hủy thế lực Cộng Công nhất mạch?” Tự Văn Mệnh trầm ngâm một lát, rốt cuộc điểm ra vấn đề này.

Cơ Hạo từng thống lĩnh một mũi liên quân nhân tộc cực kỳ tinh nhuệ, ở phương bắc ngăn chặn đại quân thủy yêu đến từ mười hai cái thủy thế giới.

Chi liên quân nhân tộc này số lượng khổng lồ, trang bị hoàn mỹ, hơn nữa đều đã bị Cơ Hạo thu nạp ở trong tay. Ban đầu cánh quân này là chuẩn bị ở sau khi đại hồng thủy lui, trực tiếp đánh vào Bắc Hoang triệt để tiêu diệt thế lực bộ tộc tương ứng Cộng Công nhất mạch.

Nếu đám dị tộc Ngu triều đột nhiên phát động tiến công toàn diện, như vậy cánh quân này sẽ là một mũi quân đội duy nhất xây dựng chế độ, có thể trực tiếp kéo lên ngăn cản tiến công của nhân tộc hiện tại.

Vấn đề duy nhất là, cánh quân này ở sau khi liên tục ác chiến mấy năm, bọn họ còn có khí lực, còn có ý chí tiếp tục chiến đấu không? Hoặc là, bọn họ vẫn ý chí chiến đấu no đủ, thế lực dư thừa như cũ, nhưng họ có thể ngăn cản dị tộc tiến công toàn diện sao?

“Mọi người đều rất mệt rồi!” Tự Văn Mệnh bất đắc dĩ hướng ngoài trường bỗng nhìn một cái.

“Mệt chung quy tốt hơn chết.” Cơ Hạo nhú mày, nhìn Tự Văn Mệnh một cái thật sâu: “Văn Mệnh a thúc, người chỉ nói ba loại khả năng, còn có một loại khả năng, người sao không nói chứ?”

“Nào còn có khả năng gì chứ?” Tự Văn Mệnh tự rót cho mình một chén rượu, chậm rãi bắt đầu nhấp từng ngụm nhỏ.

“Người đã nghĩ tới loại khả năng này, chỉ là không muốn đi nghĩ, không muốn, hoặc là nói không dám đi tin tưởng chuyện này!” Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh trầm giọng nói: “Nhưng mặc kệ ngài muốn hay không, chi đại quân trị

thủy này, là một mũi quân đội khổng lồ nhất của nhân tộc hiện tại.”

“Quan trọng nhất là, chi quân đội này, bọn họ chỉ phục tùng mệnh lệnh của người, là quân đội hoàn toàn thuộc về người.”

“Không thể cứ như vậy giải tán... Văn Mệnh a thúc, chinh quân, chuẩn bị chiến tranh đi!” Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh, rất nghiêm túc nói: “Không chỉ có chi đại quân trị thủy này, ta còn sẽ mang theo Hạ Mễ, Hoành Hành, Viên Lực, để Vô Chi Kỳ ra mặt, tận khả năng vơ vét một ít đại quân thủy tộc chinh biên vào.”

“Trừ tận khả năng vơ vét đại quân thủy yêu bổ sung quân lực, ta sẽ ở Nghiêu Sơn lĩnh hạ lệnh, toàn bộ người của Nghiêu Sơn lĩnh có thể chiến đấu, đều sẽ xếp vào quân đội. Toàn bộ giáp trụ cùng binh khí Nghiêu Sơn lĩnh mấy năm nay tích trữ, mở rộng cung ứng!”

Tự Văn Mệnh nhú chặt lông mày, lông mày cau lại như một ngọn núi nhỏ.

Chương 1363: Âm Dạ Tập Sát

Đêm khuya, cách doanh địa đại quân trị thủy của nhân tộc ngoài Hoài Môn ngàn dặm.

Trong núi sâu, mấy chục đại hán áo không che người, tướng mạo kiệt ngạo ở trong một khe núi xa xa giăng co. Các đại hán đó trên người đều là từng mảng lớn hình xăm loang lổ, tất cả là một số hình vẽ độc trùng hung ác cùng mãnh thú tàn bạo. Bọn họ hoặc bên hông, cổ quấn rắn độc, hoặc dưới chân đạp đại mãng, mãnh thú, hoặc hung cầm đứng trên vai, tất cả đều là một dáng vẻ độc ác dữ tợn.

Vờn quanh khe núi, vô số bóng người cao lớn khôi ngô đứng rậm rạp, mọi người đều có hơi thở ‘Vù vù’ như mãnh thú, trong con ngươi lóe lên từng mảng hung quang đục ngầu hung tàn, dã man, không giảng đạo lý.

“Thế nào? các người dám phế vật khốn kiếp này cũng đều đến đây!” Trong khe núi, trong đám đông đại hán cầm đầu, một người mở miệng khiêu khích.

“Người tên ngu xuẩn này cũng có thể đến, chúng ta lại vì sao không thể?” Một lời đã ra, ở bên lập tức có người rất không khách khí đáp lời.

“Đừng âm ỉ nữa, làm việc chính trước đi. Chờ làm xong vụ mua bán này, bắt cướp đủ nô lệ, các người có thù thì báo thù, có oán thì báo oán, muốn giết đầu người lẫn lông lốc, xác nằm ngổn ngang, vậy mặc kệ các người cao hứng!” Một lão nhân Tu tộc mặc hoa phục chậm rãi từ trong bóng đêm chui ra.

Cười lạnh, lão nhân Tu tộc lạnh lùng nói: “Nhưng, nếu các người chỉ lo đấu đá riêng, hỏng vụ làm ăn này, các người dám khốn kiếp đáng chém ngàn đao này không sợ, vợ con già trẻ của các người ai cũng phải chết!”

Một đám đại hán hung ác thô bạo nhìn nhau, đồng thời hừ một tiếng nặng nề.

“Chinh đồn trang bị, qua nửa canh giờ nữa, toàn lực vồ giết!” Lão nhân Tu

tộc hài lòng gật gật đầu: “Bảng giá, cứ dựa theo bảng giá kia ta nói. Các người về sau vẫn dẫn theo tộc nhân lưu lã ở trong hoang dã, làm cô hồn dã quỷ kia, hay là có thể kiếm được một khối lãnh địa phì nhiêu, khoái khoái hoạt hoạt ở lại an cư lạc nghiệp, chỉ trông vào các người đêm nay.”

Nhiều phó binh Âm tộc từ trong bóng đêm đi ra, trong lòng bọn họ ôm phù văn trọng giáp rạng rỡ sáng lên, các loại binh khí hàn quang bắn ra bốn phía. Một đám đại hán hài lòng cười dữ tợn, sải bước đi lên từ trong lòng phó binh đoạt lấy giáp trụ mặc ở trên người, đoạt lấy binh khí mình nhìn trúng nằm trong tay tùy ý vung vẩy.

Một đại hán trên gò má xăm năm con bọ cạp độc năm một thanh Phách Phong Đại Khảm Dao vung vài cái, đột nhiên lạnh lùng nói: “Lão Diêm... Đó là đại quân trị thủy Sùng Hầu Tự Văn Mệnh thống soái, bên trong cao thủ vô số, chỉ riêng cao thủ cấp Vu Đế đã lấy ngàn để tính... người cũng không nên lừa gạt chúng ta đi chịu chết!”

Trong mắt lão nhân Tu tộc lão Diêm chợt lóe tinh quang, thần nhiên nói: “Yên tâm, cao thủ dưới trướng Tự Văn Mệnh, tự có người đối phó, các người chỉ cần xông lên đi bắt cướp nô lệ bình thường là được.”

Hơi dừng một chút, lão Diêm ôn hòa nói: “Yên tâm đi, bọn hãn hiện tại đều ngủ như chó chết rồi, ăn no uống say, tên nào cũng say ngã ra rồi, các người chỉ việc xông lên, nhằm chừng có thể bò dậy phản kháng cũng không có mấy ai. Các người chỉ cần trói người rồi đi, ai dám phản kháng, cứ việc giết là được. Cái khác, các người không cần quan tâm.”

Một đám đại hán nhìn nhau một cái, quái thanh quái khí cười vài tiếng dữ tợn, đều nắm chặt binh khí trong tay.

Tất cả bọn họ đều là thủ lĩnh của bộ tộc lưu lạc, bọn họ cũng chưa có một lãnh địa thuộc về bọn họ, bọn họ hàng năm xua đàn súc vật lưu lạc trên nơi hoang dã, đi đến nơi nào thì ở nơi đó hạ trại, ngẫu nhiên kiêm chức làm một số

hoạt động vào nhà cướp của.

Đại hồng thủy chìm chết toàn bộ súc vật của bọn họ, khiến bọn họ vốn đã bần cùng trở thành nghèo rớt mồng tơi, vì tộc chân, vì vợ con già trẻ, bọn họ phải hung hăng kiếm một khoản lớn mới được.

Mấy chục bộ tộc lưu lạc tụ tập lại, đánh lén đại quân nhân tộc trị thủy Tụ Văn Mệnh thống lĩnh, thấy thế nào đây cũng là hoạt động thiêu thân lao đầu vào lửa, chịu chết vô ích. Nhưng chó cùng rứt giậu, người cuống lên thì liều mạng, chỉ cần lão Diêm không lừa bọn họ, thật sự có cao thủ khác ở một bên ứng phó tồn tại cấp Vu Đế trong đại quân của Tụ Văn Mệnh mà nói...

Liều một phen lại như thế nào? Chuyện đánh cướp thôn xóm nhân tộc, trói thiếu niên thiếu nữ nhân tộc bán cho dị tộc làm nô lệ, bọn họ làm không thiếu!

Bọn họ đều là loại liều mạng, cả bộ tộc đều là loại liều mạng, đã là loại liều mạng, có gì không dám làm? Tụ Văn Mệnh ghê lắm sao? Cũng không phải chỉ hai bả vai khiêng một cái đầu, dưới khố cũng chỉ một con chim thêm hai quả trứng, bất chấp tính mạng liều một phen, ai sợ ai?

Giáp trụ và binh khí chồng chất như núi được phó binh Âm tộc đưa lên.

Giáp trụ dày nặng chắc chắn dị thường, phù văn rậm rạp loang loáng đại biểu các giáp trụ này đều là mặt hàng đỉnh cấp, là mặt hàng đỉnh cấp đám liều mạng này chưa bao giờ được thấy. Còn có lô Đại Khảm Dao sắc bén dị thường kia, tuyệt đối có thể một đao chém đứt thân thể ba năm tráng hán; những thanh trường mâu lực xuyên thấu kinh người kia, cho dù là một con giao long cũng có thể thoải mái xuyên thủng.

Càng không cần nói các loại cường nỏ cùng sàng nỏ (sàng nỏ: nỏ to lớn như chiếc giường) thiết kế tinh diệu, lực sát thương kinh người.

Còn có thợ cao tay nghề của Tu tộc sản xuất các loại con rối chiến tranh hành động linh hoạt, phòng ngự kinh người, lực sát thương đáng sợ, các loại nhện kim

loại, bộ cặp kim loại, các loại con rối kim loại hình thái cự hùng, báo, sói hoang, giao long.

Thậm chí còn có mười tòa pháo đài bay dài rộng khoảng một dặm, tường thành dày tới mười trượng!

“Ngoan ngoãn, chỉ một tòa pháo đài bay như vậy, là có thể đem mấy chục bộ lạc chúng ta mua hết nhỉ?” Một thủ lĩnh bộ lạc nhảy lên một tòa pháo đài bay, mừng rỡ như điên vỗ thần tháp tản mát ra hào quang nhàn nhạt trên tường thành: “Này, lão Diêm, những món đồ chơi này, đều là cho chúng ta dùng?”

Lão nhân Tu tộc lão Diêm mỉm cười gật gật đầu, hắc ngắc đầu nhìn nhìn sắc trời, thản nhiên nói: “Còn có nửa khắc đồng hồ nữa, chuẩn bị tiến công! Vén vén nghìn dặm lộ trình, hai canh giờ, đi đường đủ dùng rồi chứ?”

Mấy chục thủ lĩnh bộ tộc hung hãn dị thường cười quái dị một tiếng, bọn họ nghe răng trợn mắt lộ ra răng sún đen sì đầy trong mồm, hưng phấn dị thường ngửa mặt lên trời rồng to.

Mười tòa pháo đài bay xếp thành một đường xông lên dẫn đầu, con rối chiến tranh dị tộc đi theo phía sau lấy hàng chục vạn để tính, vô số kẻ liều lĩnh của bộ tộc lưu lạc leo lên trên thân các con rối đó, mượn cước lực của bọn chúng chạy đi.

Ở phía sau con rối chiến tranh, tộc nhân mấy chục bộ tộc lưu lạc lấy ngàn vạn để tính, trong đó nhiều người thậm chí vừa mới ngưng tụ một tia vu lực mà thôi, bọn họ lớn tiếng thở hỗn hển, theo sát ở phía sau con rối chiến tranh chạy như điên lao vút về phía trước.

Thậm chí có không ít người già, phụ nữ cũng xen lẫn trong đội ngũ, bọn họ cũng mặc giáp trụ, cầm các loại cung mạnh nỗ cứng, hỗn loạn như một đám thổ phỉ xuống núi, hướng về doanh địa đại quân trị thủy ngoài ngàn dặm chạy như điên.

Một mảng sương mù đen nhanh chóng tràn ngập ra ở trong đội ngũ bộ tộc lưu lạc, trong chớp mắt sương mù đen phạm vi mấy trăm dặm đã bao phủ toàn bộ đội ngũ.

Sương mù đen bao trùm tiếng bước chân, tiếng thở dốc của bọn họ, bao trùm tiếng binh khí, giáp trụ của bọn họ va chạm lẫn nhau. Đám chiến sĩ bộ tộc lưu lạc hung tàn dị thường này cứ như vậy đông nghìn nghịt tràn ào ào tới, nhanh chóng tới gần doanh địa đại quân trị thủy.

Dưới bóng đêm, trên bầu trời, Nha Công dang cánh lơ lửng ở giữa không trung, đôi mắt nó phun kim quang rạng rỡ, liếc một cái đã thấy được đám sương mù đen từ xa xa cấp tốc tới gần này.

‘Quạ’ một tiếng, tiếng kêu chói tai của Nha Công xé rách bầu trời đêm yên tĩnh, cánh nó vung lên, vô số lông cánh chim màu vàng mang theo lửa ngập trời hướng vào trong sương mù đen rơi xuống.

Giữa không trung, một mũi tên sắc bén xé gió mà đến, trong chớp mắt đã tới phụ cận cổ Nha Công.

Chương 1364: Liệt Nhật Lăng Không

Cơ Hạo đang ở trong lều trại, cùng Tự Văn Mệnh quan sát một vụ pháp sa bàn thật lớn.

Trong u quang mờ mịt, thế đi của sông núi quanh doanh địa nhìn không sót gì. Khi vô số điểm sáng nhỏ bé nhanh chóng hướng doanh địa lao tới, Cơ Hạo vỗ hai tay, hướng tới Tự Văn Mệnh cười lên: “Văn Mệnh a thúc, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng... nhiều chuyện, không phải do người quyết!”

Tự Văn Mệnh nheo mắt, trên khuôn mặt vuông vắn, đầy râu lởm chồm lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Trong chớp mắt một tia bất đắc dĩ này đã bị một mảng uy nghiêm lẫm liệt nghiền nát. Tự Văn Mệnh ưỡn thẳng lưng lên, trầm giọng nói: “Mặc kệ bọn hăn là ai, dám có gan đánh lén đại quân trị thủy nhân tộc ta ban đêm, chính là khiêu khích liên minh bộ lạc nhân tộc ta, tội này đáng giết!”

Tiếng kêu của Nha Công vừa lúc đó truyền đến. Xuyên thấu qua khe hở rèm lều trại, có thể nhìn thấy mảng lớn ánh lửa màu vàng lóe lên. Long chim màu vàng trên đôi cánh Nha Công cấp tốc bay ra, khắp trời đều là tiếng long chim ‘Phần phật’ xé gió cùng với tiếng vang của lửa bị gió thổi.

Chợt một tiếng mũi tên xé gió bén nhọn ập tới. Cơ Hạo biến sắc, thân thể nhoáng lên một cái đã chạy ra khỏi lều trại.

Mũi tên cách cổ Nha Công chỉ có không đến ba thước, Nha Công dang cánh nghìn trượng căn bản không kịp né tránh, mắt thấy đầu mũi tên dạng nanh sói dài nửa thước đã sắp cắm vào cổ Nha Công, Cơ Hạo đột nhiên xông ra trong một vầng thanh quang.

Hai tay hợp lại, như một cây kìm Lão Hồ gắt gao tóm chặt mũi tên, ‘Rẹt’ một tiếng, lấy lực lượng thân thể Cơ Hạo hiện nay, mũi tên thế mà ở trong bàn tay

hắn kiểm chế trượt đi ba thước.

Làn da lòng bàn tay nóng rất đau đớn một trận, vô số phù văn dày đặc trên thân tên bùng nổ như pháo hoa, không ngừng phun ra ánh lửa chói mắt. Đầu mũi tên kịch liệt chấn động, một lực nổ đáng sợ đang muốn bùng nổ trong đầu mũi tên, Cơ Hạo thoáng cái nắm chặt đầu mũi tên, đem đầu mũi tên dài nửa thước, to bằng ngón tay cái bóp thành phần, kéo theo toàn bộ phù văn nổ cùng nhau triệt để phá hủy.

Lông chim toàn thân Nha Công dựng thẳng lên từng sợi một, vô cùng ngẩn mà sợ mở to mắt nhìn chăm chăm thân tên bốc khói đặc trong tay Cơ Hạo.

“Tiện chúng ở đâu tới, lăn ra đây cho ta!” Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, một đạo thanh quang chiếu rọi thiên địa, nhanh chóng vòng quanh bốn phía doanh địa quét một vòng. Chợt ánh mắt hắn ngừng lại ở trên một ngọn núi nhỏ ngoài ba trăm dặm, nơi đạo mâu thần quang tập trung, một cây cổ tùng cành lá điêu linh như phun ra mảng lớn khí đen.

“Chết!” Cơ Hạo quát khê một tiếng, xa xa một quyền hương cổ tùng đó đánh qua.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, một quyền ẩn đường kính cả trượng mang theo lửa cháy cuộn cuộn từ trên nắm tay Cơ Hạo phun ra. Quyền ẩn bay vút trên không, mang theo một cái quỹ tích lửa dài đến ba trăm dặm, hung hăng đánh ở trên cây cổ tùng đó.

Mười hai khối ngọc phù màu đen to bằng cối xay lóe ra trên không, hóa thành một tấm khiên ánh sáng mai rùa dày nặng hừng hực cháy chắn trước quyền ẩn. Ầm một tiếng, mười hai khối ngọc phù màu đen bị nổ nát, một bóng người chật vật toàn thân bị lửa màu vàng bao lấy, rống giận khàn cả giọng từ dưới cổ tùng nháy mắt hóa thành tro bụi chạy ra.

Nha Công nhìn chăm chăm người này. Vừa rồi không phải Cơ Hạo cứu viện, nó đã bị một mũi tên bắn thủng cổ, nhắm chừng đã chết ở dưới mũi tên bắn lên

của người này. Mắt thấy người này bị Cơ Hạo trọng quyền bức ra, Nha Công hét dài một tiếng, thân thể chột thu nhỏ lại đến ba thước, mang theo một cơn gió dữ sắc bén hướng người nọ vồ tới.

Tam Túc Kim Ô phi hành tuyệt tích, tốc độ có thể so với mặt trời trên không trung, vền vẹn ba trăm dặm đối với Nha Công mà nói chỉ là chuyện trong chớp mắt. Nó lao vút ra một cái đã tới trước mặt người nọ, ba cái móng vuốt đủ để xuyên thủng kim loại, càng có Kim Ô Thần Viêm lượn lờ hung hăng chộp về phía đầu người nọ.

Tay trái người nọ cầm một cây trường cung hình thù kỳ lạ ánh sáng rực rỡ, tay phải rút ra một thanh đoản kiếm dài hai thước hung hăng hướng móng vuốt của Nha Công chém tới.

Thiếu Ti đã mang theo Man Man đi ra khỏi lều trại nghỉ ngơi, xa xa nhìn thấy cảnh tượng Nha Công bay đi vồ người nọ, Thiếu Ti khẽ móc ngón tay, trên thân người nọ đột nhiên có các luồng khí tức bán trong suốt bay ra, cấp tốc bay về phía Thiếu Ti bên này.

‘A nha’ vang một tiếng quái dị, một khối đá núi dưới chân người nọ đột nhiên bong ra, hắt một cước đập hụt, đoản kiếm trong tay trong đường tơ kẽ tóc bổ qua sát móng vuốt Nha Công, móng vuốt Nha Công cắm thật sâu vào trong xương đầu của hắn, ba cái móng vuốt hung hăng cạy, đem xương đầu của hắn cạy bay ra xa mấy chục trượng.

Người nọ kêu đau khàn cả giọng, tinh huyết cuồn cuộn trong cơ thể dâng trào như rồng, phát ra tiếng sóng quay cuồng trên dòng sông lớn, xương nắp sọ của hắn đang lấy tốc độ cao tới đáng sợ khép lại, trong chớp mắt đã khép lại hơn phân nửa. Nhưng Nha Công cực hận thằng cha này bắn lén mình, há mồm phun một đạo Kim Ô Thần Viêm ở trên xương đầu của hắn.

Đầu người này bị lửa bao bọc, Kim Ô Thần Viêm theo thất khiếu của hắn thiêu vào trong đầu hắn.

Trong tiếng rú thê lương, người này nhảy vọt lên, mang theo các đạo tàn ảnh hướng xa xa chạy đi.

Chạy ra không đến một trăm trượng, bóng một mũi tên lướt qua không trung, một mũi tên của Phong Hành băng không gian lao đến, vô thanh vô tức bắn thủng xương cột người này. Mũi tên phát tán lôi quang gắt gao khảm trên xương cột của người này, người này nhất thời gào thét khàn cả giọng, cắn đầu ngã xuống đất không thể động đậy.

Mấy trăm con Ôn Hoàng dài khoảng một trượng ‘Ong ong’ lao đến, đám Ôn Hoàng này vây người này tầng tầng lớp lớp, há mồm phun ra lượng lớn ôn khí đem hấn bọc chặt chẽ. Trong lúc nhất thời người này thượng thổ hạ tả toàn thân mọc ra vô số bọc mù, không còn có sức để chạy trốn.

Phong Hành bước nhanh đến bên cạnh người nọ, tùy tay nhặt lên trường cung người nọ sử dụng.

“Hắc... thế mà lại là...” Phong Hành trở lại bên cạnh Cơ Hạo, đem trường cung toàn thân điêu khắc phù văn hoa văn thần bí đưa cho Cơ Hạo: “Chấn Thiên Thần Cung, một trong mười cây thần cung nổi tiếng nhất thiên hạ này, nếu chỉ luận lực đạo mũi tên bắn ra, ngay cả Nghệ cung trong tay ta cũng không hơn được nó.”

“Chấn Thiên Cung ư!” Cơ Hạo tiếp nhận trường cung, ngón tay móc dây cung khẽ kéo, trong thân cung liền có các tiếng rỗng gầm trầm thấp lạng lẽ vang lên: “Quả nhiên là cung tốt, chẳng qua, ta không sở trường tiễn thuật... hắc, người giữ lại tặng người đi!”

Tùy tay đem Chấn Thiên Cung nhét cho Phong Hành, Cơ Hạo ngẩng đầu hướng xa xa nhìn qua.

Xa xa, một mảng lớn sương mù đen quay cuồng mà đến, trong sương mù đen vô thanh vô tức, nhưng thần thức Cơ Hạo ngưng tụ thành thực chất phóng ra, đã sớm đem cảnh tượng trong sương mù đen nhìn thấy rành mạch. vô số đại hán

cao lớn cùng hung cực ác đang hừng hực hướng bên này lao tới, đặc biệt dẫn đầu phía trước thế mà có mười tòa pháo đài bay của dị tộc làm tiên phong!

“Cũng quá coi thường chúng ta nhỉ?” Cơ Hạo khinh thường cười cười, hắn chỉ tay một cái, Cửu Long Xa Liễn mang theo kim quang vô biên lao ra, hắn đứng ở trên xe kéo, mang một đạo kim quang hoa lệ tới trên không đám sương mù đen kia.

Thét dài một tiếng, toàn bộ thần cấm trong Cửu Long Xa Liễn lần lượt mở ra, một vầng mặt trời chói chang tỏa sáng trên không trung, kim quang vô biên chiếu rọi hư không, cả mảng lớn sương mù đen trên mặt đất nhất thời tan thành mây khói, lộ ra từng mảng lớn chiến sĩ bộ tộc lưu lạc phía dưới.

Cơ Hạo đứng trên Cửu Long Xa Liễn, hai tay bắt một cái phù ấn hướng ra phía ngoài phóng đi, vô số tia sáng vàng nhỏ bé bắn đi trên không trung, giáp trụ trên người chiến sĩ bộ tộc lưu lạc lấy ngàn vạn để tính phía dưới đột nhiên phun ra ánh sáng đỏ loá mắt, giáp trụ, còn có binh khí trên tay bọn họ đều chợt bị đun nóng đến nhiệt độ đáng sợ.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, toàn bộ chiến sĩ bộ tộc lưu lạc đồng thời vứt binh khí trong tay, vội vàng cởi giáp trụ trên người.

Chương 1365: Âm Sát Tự Văn Mệnh

“Người ngu xuẩn, cũng nên có giới hạn.” Đứng ở Cửu Long Xa Liễn, quan sát tộc nhân mấy chục bộ tộc lưu lạc, Cơ Hạo bất đắc dĩ lắc đầu.

Các bộ tộc lưu lạc này ngày xưa lưu động bất định, không có ăn mặc, càng thiếu vu pháp truyền thừa thành hệ thống, trong tộc có thể có ba năm hảo thủ cấp Đại Vu, coi như là đại bộ tộc tương đối cường hãn rồi.

Trong mấy chục bộ tộc lưu lạc trước mắt, thần thức Cơ Hạo tìm hồi lâu, chỉ tìm được chiến sĩ cấp Vu Vương mười ba người, chiến sĩ cấp Đại Vu chỉ khoảng ba trăm. Chiến lực yếu ớt như thế, bọn họ thế mà dám tụ tập lại, đánh giết đại quân trị thủy Tự Văn Mệnh thống soái!

Đại quân trị thủy dưới trướng Tự Văn Mệnh, Vu Đế lấy hàng ngàn để tính, Vu Vương như mây, Đại Vu như mưa, Đại Vu hơi yếu một chút, cũng chỉ có thể đi trong doanh địa đồ quân nhu phục dịch. Cho dù là trong lính làm bếp yếu nhất tùy tiện điều động một đạo nhân mã ra, có thể dễ dàng giết sạch đám ô hợp các bộ tộc lưu lạc này tụ tập lại.

Cơ Hạo căn bản chưa ra tay, chỉ dùng Cửu Long Xa Liễn tập trung các luồng Thái Dương Chân Hỏa, nung nóng giáp trụ cùng binh khí của chiến sĩ các bộ tộc kia, bọn họ đã la khóc ầm ĩ ném mũ cởi giáp, từ bỏ toàn bộ võ trang.

Những người này là đi chịu chết, hay là đến làm trò cười?

“Có chút yếu, yếu tới mức Man Man cũng lười ra tay đánh bọn họ!” Man Man ngơ ngác xách hai thanh liên hoa chùy, đứng xa xa nhìn các chiến sĩ bộ tộc bị khô giáp cùng binh khí đốt đỏ hồng làm bỏng da tróc thịt bong đó, lười biếng hắt xì một cái.

“A, bọn họ là đói bụng rồi, đến kiếm cơm sao?” Thái Ti ngây ngô chột bưng tỉnh, tò mò trợn to mắt nhìn các chiến sĩ bộ tộc lưu lạc kia. Hắn lại đây lòng tốt

lắc đầu than thở: “Tư vị đói bụng khổ sở lắm, chúng ta nơi này có rất nhiều thịt cá lớn ngày hôm qua chưa ăn hết, chia cho bọn họ một chút được không?”

Thái Ti vừa dứt lời, thân thể các chiến sĩ bộ tộc lưu lạc lấy ngàn vạn để tính đồng thời giật giật, gương mặt bọn họ vặn vẹo ngẩng đầu lên, chỉ có mười ba thủ lĩnh cấp Vu Vương đồng thời phát ra tiếng kêu đau điên cuồng, thất kinh hướng Cơ Hạo vươn tay kêu cứu.

Vừa mới kêu đau một tiếng, toàn bộ chiến sĩ bộ tộc lưu lạc đồng thời đứt hơi ngã xuống đất, ngay cả mười ba Vu Vương cũng chỉ kêu thảm thiết thêm một tiếng rồi gục ngay tại chỗ. Máu đen sền sệt từ trong thất khiếu bọn họ phun ra, máu đen mang theo các tia khí âm tà phun trào như suối, thân thể bọn họ thì cấp tốc khô quắt héo rũ.

Trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, toàn bộ tộc nhân bộ tộc lưu lạc đều hóa thành một bãi máu độc sền sệt màu đen.

Tiếng nổ ‘Phốc phốc’ không dứt bên tai, máu đen phát nổ kéo dài, vô số máu đen phun khắp nơi, nơi máu đen bao trùm, lúc đá núi bị hòa tan, bùn đất bị hòa tan, cát đá đất đai hòa tan phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ bén nhọn, mặt đất nhanh chóng bị ăn mòn ra hố sâu tới mấy trượng.

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn cảnh tượng đáng sợ phía dưới như Huyết Trì địa ngục. Thủ đoạn thật độc ác, nếu không phải đám người Cơ Hạo dẫn trước phát hiện đám chiến sĩ bộ tộc lưu lạc liều mạng xung phong này, thật sự để bọn họ xâm nhập trong doanh địa đại quân trị thủy, một đợt máu độc bùng nổ này sẽ sát thương giết chết bao nhiêu người?

Trong tiếng trầm đục ‘Ong ong’, toàn thân mười tòa pháo đài bay tản mát ra ánh sáng mạnh loá mắt, phun ra cái đuôi ánh sáng thật dài hướng doanh địa lao đi. Lực lượng mang tính hủy diệt đáng sợ ập ủ trong pháo đài bay, rất hiển nhiên chỉ cần chúng xâm nhập doanh địa đại quân trị thủy, đó sẽ là một vụ nổ lớn kinh thiên động địa.

Cơ Hạo rống giận một tiếng, Bàn Cổ Chung phun trào ra, phóng ra các luồng khí hỗn độn cuốn ngược xuống, gắt gao bao lấy mười tòa pháo đài bay.

Vô số con rối kim loại cũng phun ra ánh lửa loá mắt, liều mạng hướng bên trong doanh địa đại quân trị thủy xông tới. Trên người bọn chúng còn dính lượng lớn máu độc màu đen, máu độc màu đen lại càng không ngừng phát nổ, những con rối kim loại này một khi xâm nhập doanh địa, tổn thất tạo thành khẳng định cực kỳ khả quan.

Cơ Hạo tức giận mắng một câu, loại con rối chiến tranh liều mạng xung phong này, thật sự làm người ta đau đầu.

Cửu Long Xa Liễn phóng ra vô lượng kim quang, vô số ánh lửa to bằng nắm tay từ trong Cửu Long Xa Liễn phun ra, ở dưới thần niệm khổng lồ do Cơ Hạo khống chế, từng ánh lửa chuẩn xác vô cùng xuyên thấu đầu các con rối kim loại đó, nháy mắt phá hỏng phù trận khống chế trung tâm của bọn chúng.

Từng con rối kim loại toàn thân tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ ngã xuống đất, càng có một số con rối kim loại phát nổ kịch liệt, tiếng nổ nặng nề chấn động khiến mặt đất mơ hồ run rẩy, càng có mảng lớn máu đen bị lực nổ rải đi bốn phương tám hướng.

Doanh địa đại quân trị thủy đã hoàn toàn kinh động, vô số chiến sĩ nhân tộc buông tay đuổi chân ngù trên mặt đất nhảy dựng lên, ở trong tiếng quát lớn của vô số tướng lĩnh, các chiến sĩ nhân tộc ở trong mấy năm năm vẫn duy trì tác chiến cường độ cao chỉ cần thời gian ngắn ngủn một hơi thở đã kết thành quân trận.

Từng quân trận đằng đằng sát khí hô ứng nhau từ xa, vô số chiến sĩ nhân tộc cầm binh khí, lớn tiếng rống giận chờ đợi tất cả kẻ địch có thể xuất hiện.

Vô số mảng vu hỏa màu xanh lục, màu lam, màu tím lao lên trời, như các ngôi sao chiếu sáng phạm vi mấy trăm dặm quanh doanh địa. Mấy vạn con Ứng Long phát ra tiếng rống gầm trầm thấp phóng lên cao, con mắt tràn đầy tơ máu

tức giận nhìn quét bốn phía.

Một thanh âm trầm thấp vang vọng toàn bộ doanh địa, long vương của đám đông ứng long trầm giọng quát: “Tìm được kẻ địch, xé nát bọn chúng!”

Đám ứng long lớn tiếng thét dài, vỗ cánh khổng lồ xé rách mây đen trên trời. Ánh sao lóe lên đầy trời, ánh sao như thực chất hóa thành dòng thác ánh sáng hoa lệ mắt thường có thể thấy được buông xuống, đem doanh địa chiếu rọi đầy màu sắc.

Tự Văn Mệnh nghe thấy ngoài doanh địa truyền đến tiếng nổ, càng nghe được chiến sĩ các bộ tộc lưu lạc rú thảm trước khi chết. Hắn muốn đi ra ngoài doanh trường xem xem rốt cuộc đã xảy ra cái gì, nhưng xung quanh hắn đột nhiên có một trận gào khóc thảm thiết, một mảng bóng tối nồng đậm bao vây chặt chẽ hắn.

Trong bóng tối có vô số âm hồn nhân tộc khuôn mặt vặn vẹo thất khiếu đỏ máu phát ra tiếng rú thê lương, những âm hồn này chính là tộc nhân mấy chục bộ tộc lưu lạc vừa mới bị độc chết biến thành. Bọn họ vừa mới chết thảm, ở dưới vu pháp thúc giục chuyển hóa thành âm hồn, chính là thời điểm hung sát chi khí đậm nhất, lực lượng mạnh nhất.

Âm hồn đột tử lấy ngàn vạn để tính tản mát ra sát khí khủng bố đã ngưng tụ thành thực chất, lấy lực lượng của Tự Văn Mệnh, cũng bị luồng hung sát chi khí đó áp chế không thở nổi. Tự Văn Mệnh như thân ở trong ác mộng, toàn thân hắn không thể động đậy, các luồng hàn khí đáng sợ không ngừng xâm nhập thân thể hắn, đóng băng lục phủ ngũ tạng hắn, ngay cả tư duy của hắn cũng bị đông lạnh thành khối băng.

Một nam tử Ngu tộc mặc trường bào màu đen, nửa gương mặt là thiếu niên tuần mỹ, nửa gương mặt lại là xương trắng lờm chờm làm người ta nhìn mà e sợ từng bước một từ trong sương mù đen đi ra. Nửa gương mặt tàn phá của hắn hướng Tự Văn Mệnh cười ‘Chi chi’, chậm rãi từ trong tay áo rút ra một con dao

găm dày đặc gai ngược, toàn thân đen sì, hình dạng như cái đuôi bọ cạp.

“Ta là Phạm Quỷ... có người nói, bộ dạng ta quá khó coi, tựa như quỷ quái. Minh Nguyệt chí cao vĩ đại tại thượng, vì theo đuổi vĩnh hằng tử vong chi lực, dung mạo gì đó, quan trọng như vậy sao?” Phạm Quỷ cười ‘Xùy xùy’, hưng phấn tới mức toàn thân đều đang run rẩy. Hắn chậm rãi đem dao găm trong tay đặt ở ngực Tự Văn Mệnh, nhẹ nhàng nói: “Đại công thần trị thủy của nhân tộc, hì hì, ta nhất định sẽ đem linh hồn ngươi rút ra hoàn chỉnh, chế thành con rối máu thịt đẹp nhất!”

Một tiếng kiếm ngân phản nộ vang lên, Hiên Viên Kiếm Tự Văn Mệnh đặt ở cạnh vu pháp sa bàn bay lên, phóng ra các đạo kiếm khí hình dạng kim long hướng vào đầu Phạm Quỷ bổ xuống.

Chương 1366: Toàn Bộ Con Bài Chưa Lật?

Hiên Viên Kiếm toàn thân ánh vàng, tản mát ra khí tức uy nghiêm khôn cùng làm vô số âm hồn trong sương mù đen xung quanh ùn ùn rút lui.

Vô số luồng kiếm khí màu vàng nhắm vào đầu hạ xuống, Phạm Quỷ lại cười ‘Xùy xùy’, cổ tay khẽ xoay, một ngọc phù màu máu ở đầu ngón tay hắt lóe ra một đạo huyết quang, một mảng khí tức kỳ dị bao bọc toàn thân hắn.

Kiếm khí màu vàng Hiên Viên Kiếm phóng ra chợt động lại, nghiêng nghiêng lệch lệch cọ sát thân thể Phạm Quỷ bay qua, chưa có một đạo kiếm khí nào rơi ở trên người hắn.

Khóe miệng Phạm Quỷ hơi nhếch, vạt phần sáng lạn cười lên: “Ồ, thực gạt ta. Hiên Viên Kiếm của nhân tộc Hiên Viên Thánh hoàng, kiếm linh của nó đã theo Hiên Viên Thánh hoàng chẳng biết đi đâu, nay Hiên Viên Kiếm này chỉ có mỗi uy lực, lại là một vật ngu xuẩn không có kiếm linh tọa trấn!”

“Hi hi, Sùng Hầu đại nhân, người biết ngọc phù này lai lịch thế nào không?”

Tự Văn Mệnh toàn thân cứng ngắc nhìn Phạm Quỷ, hắn muốn nói chuyện, lại nói không nên lời dù chỉ một chữ. Hắn rõ ràng thấy được hành vi quỷ dị của Hiên Viên Kiếm——Hiên Viên Kiếm tự hộ chủ, thế mà lại bỏ qua không công kích Phạm Quỷ!

“Ta cũng không biết ngọc phù này rốt cuộc lai lịch thế nào, nhưng người cho ta ngọc phù nói, ngọc phù này là dùng tinh huyết hậu duệ Hiên Viên thuần khiết luyện ra, có nó hộ thân, Hiên Viên Kiếm tuyệt đối sẽ không thương tổn ta một cọng tóc!”

Phạm Quỷ nghe rằng trợn mắt cười, nửa bên mặt xương trắng kịch liệt run rẩy, xương trắng ma sát lẫn nhau phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’: “Ta vốn còn chưa tin, cho rằng nhiệm vụ lần này phải mạo hiểm phiêu lưu rất lớn, nhưng

không ngờ, Hiên Viên Kiếm này thật sự ngu đến mức sẽ không công kích ta!”

Tự Văn Mệnh ra sức giãy dụa, nhưng âm hồn bốn phương tám hướng lấy ngàn vạn đũa tính toán nát ra tà lực khủng bố gắt gao giam cầm hẳn, linh hồn hẳn cũng sắp bị đông lại, hẳn thậm chí ngay cả ý niệm ‘liều mạng giãy dụa’ cũng trở nên cực kỳ mỏng manh.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Hiên Viên Kiếm mờ mịt lơ lửng ở giữa không trung, tuy vẫn tàn nát ra khôn cùng kim quang uy nghiêm, nhưng không tiếp tục công kích Phạm Quỷ nữa. Một ngọc phù quý dị màu máu, thế mà khiến Hiên Viên Kiếm thành một thanh phế vật.

Hiên Viên kiếm linh đã tùy tùng Hiên Viên Thánh hoàng rời khỏi nhân tộc, Tự Văn Mệnh miễn cưỡng rống giận trong lòng, loại chuyện tuyệt đối cơ mật này, là ai tiết lộ ra ngoài? Hơn nữa, dùng tinh huyết hậu duệ Hiên Viên luyện chế ngọc phù, có thể khiến Hiên Viên Kiếm từ bỏ tiến công? Loại bí pháp thủ đoạn này, ngay cả Tự Văn Mệnh cũng chưa từng nghe nói, rốt cuộc là ai có thể có bí pháp như thế?

Con dao găm màu đen hình dạng bộ cặp nhẹ nhàng đâm phá áo ở ngực Tự Văn Mệnh, một tiếng ‘Ông’ vang lên, một cái ấn tỳ màu vàng đất từ trong cơ thể Tự Văn Mệnh dâng trào ra, ấn tỳ phóng ra các quầng sáng dày nặng màu vàng, đem Tự Văn Mệnh bao bọc gắt gao ở bên trong.

Dao găm trong tay Phạm Quỷ bị quầng sáng ấn tỳ phát ra chấn động, cổ tay hẳn run lên, thân thể chợt vội lui lại mấy chục bước, trên năm ngón tay hẳn lên các sợi gân xanh, hiển nhiên lực phản chấn của ấn tỳ này cực kỳ cường mãnh bá đạo.

“Ừm, ‘Thổ Hành Thần Ấn’, đỉnh cấp linh bảo thiên địa ngũ hành chi khí Bàn Cổ thế giới hậu thiên thai nghén thành, trấn tộc thần khí nhiều thế hệ Sùng Hầu nhất mạch tương truyền!” Phạm Quỷ kinh hỉ vạn phần nhìn ấn tỳ màu vàng đất tàn nát ra khí tức dày nặng bức người, vui sướng kêu lên: “Aha, lần này ta thật

sự là đến đúng rồi, người thuê ta nói với ta, chỉ cần ta giết chết người, tất cả bảo bối trên thân người đều là của ta!”

Cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, Phạm Quỷ nhẹ nhàng băng quơ lấy ra một khối vu phù to bằng bàn tay, dùng một tâm màu xanh trong suốt điêu khắc thành: “Ngũ hành chi lực một khắc thổ, đây là đạo lý năng lượng sinh khắc của đám dân bản xứ các người... hy vọng khối một phù này hữu dụng. Chỉ cần cho ta một chút thời gian là được rồi!”

Thật cẩn thận đem một phù trong suốt màu xanh kích phát, vô số luồng sáng nhỏ bé màu xanh như pháo hoa rơi xuống, ùn ùn rơi ở trên quảng sáng màu vàng đất Thổ Hành Thần Ấn phát ra. Từng luồng vu lực một thuộc tính cường đại dị thường âm âm bùng nổ, vô số thần văn một thuộc tính cực kỳ nhỏ bé, tổ hợp tinh vi xâm nhập quảng sáng, khiến quảng sáng màu vàng đất nhanh chóng tan rã.

Thổ Hành Thần Ấn bị một tầng lực quang nhàn nhạt bao vây, trong lúc nhất thời mất đi toàn bộ lực lượng phòng ngự.

Phạm Quỷ cẩn thận đến gần Tự Văn Mệnh. Hắn mỉm cười nói: “Xem, người muốn giết người, hiểu biết vô cùng thấu triệt đối với con bài chưa lật của người. Dùng vạn quý âm hồn khiến người mất đi toàn bộ lực lượng phản kháng, người không thể khống chế các loại bảo bối hộ thân của mình, chỉ có thể nhìn ta đem vật bảo mệnh của người lần lượt bài trừ.”

Tay chân nhẹ nhàng đem Thổ Hành Thần Ấn lực quang bao bọc dời đến một bên, Phạm Quỷ cười đem dao găm hung hăng đâm về phía ngực Tự Văn Mệnh: “Như vậy, người còn có bảo bối bảo mệnh gì đây? Xem xem con bài chưa lật bọn hắn cho ta, có phải...”

‘Ông’ một tiếng vang lớn, theo một tiếng rỗng gầm trầm thấp, một tấm khiên hình lục lăng tản ra khí vàng, dùng mấy vạn miếng vảy rồng khảm thành từ trong cơ thể Tự Văn Mệnh phun ra. Chính giữa tấm khiên vảy rồng một cái đầu rồng

trông rất sống động gầm khàn cả giọng, không ngừng phun ra các luồng khí màu vàng bao bọc toàn thân Tự Văn Mệnh.

“Bảo bối tốt, dùng ba vạn sáu ngàn miếng vảy của long vương chế thành tấm khiên. Nghe nói Sùng Hầu nhất mạch giao hảo với long tộc, quả nhiên không sai, vảy rồng đại năng cấp long vương này bóc ra, người thường sao có thể thu thập được nhiều như vậy?” Phạm Quỷ cười vô cùng sáng lạn, lại dùng ba khối vu phù uy lực cực lớn, nhẹ nhàng đem tấm khiên vảy rồng tự bảo vệ áp chế xuống.

Trong mười mấy nhịp thở ngắn ngủn, trên người Tự Văn Mệnh có chín món dị bảo xông ra hộ chủ, nhưng người phía sau Phạm Quỷ hiển nhiên rõ như lòng bàn tay đối với tất cả con bài chưa lật của Tự Văn Mệnh, đối với toàn bộ chí bảo của Sùng Hầu nhất mạch hẳn đều rất quen thuộc trong lòng. Chín món dị bảo uy lực cường đại ở dưới tình huống không có Tự Văn Mệnh tự mình vận dụng, bị Phạm Quỷ lấy ra vu phù lần lượt phá giải giam cầm.

“Hết rồi?” Phạm Quỷ tham lam nhìn chín món dị bảo lơ lửng ở bên người Tự Văn Mệnh: “Thật sự là Sùng Hầu nhất mạch giàu nứt đổ đổ vách mà! Trên người người thậm chí có chí bảo hộ thân của thiên đế thượng cổ thiên đình! Ô, ta phát tài rồi, ta phát tài rồi, thật sự là một lần nhiệm vụ may mắn!”

Phạm Quỷ đắc ý huýt gió một tiếng, chậm rãi đem dao găm đuôi bọ cạp đen sì đâm về phía chỗ yếu hại của Tự Văn Mệnh.

“Như vậy, dựa theo tình báo của ta, trên thân ngài không có bất cứ bảo bối nào có thể bảo vệ ngài, có lẽ có một ít vu phù tự động thúc giục? Nhưng những món đồ chơi đó có ích lợi gì đâu? Ngay cả cây ‘Câu Hồn Chủy Thủ’ này của ta, bọn chúng cũng không ngăn được!”

“Tin tưởng ta, linh hồn nhân vật anh hùng xuất chúng như ngài, ta sẽ đem linh hồn ngài hoàn mỹ không tỳ vết rút ra, sau đó rót vào trong cơ thể một con rối kim loại, để ngài trở thành người hầu của ta, ở trong con rối kim loại kêu rên

suốt một vạn năm!”

Phạm Quỷ hưng phấn tới mức phát run: “Có thể nô dịch nhân vật anh hùng như ngài, đây là ta... oa á, gặp quý rồi!”

Hai đạo linh quang một đen một trắng từ trong cơ thể Tự Văn Mệnh thối quết ra, ở lúc Câu Hồn Chủy Thủ cách làn da Tự Văn Mệnh chỉ có khoảng cách không đến một sợi tơ tóc, linh quang hai màu đen trắng hóa thành một cái Thái Cực bát quái đồ đen trắng, đem Tự Văn Mệnh bao bọc chặt chẽ ở bên trong.

Một lực hút dinh dính cường đại tới mức đáng sợ gắt gao bao lấy Câu Hồn Chủy Thủ, ở trong tiếng kinh hô thê lương của Phạm Quỷ, linh quang hai màu đen trắng như cối xay nhẹ nhàng cuốn một cái, đem Câu Hồn Chủy Thủ xay thành vô số hạt bụi nhỏ bé.

Linh quang hai màu đen trắng cấp tốc hướng bốn phương tám hướng bành trướng, trong chớp mắt đã tràn ngập toàn bộ doanh trường, âm hồn lấy ngàn vạn để tính ùn ùn kêu lên quái dị, bị linh quang hai màu đen trắng một hơi cuốn hết vào.

Chương 1367: Bồ Phán Phong Ba

Lúc linh quang đen trắng của Hà Đồ Lạc Thư từ trong doanh trường phun ra, Cơ Hạo đã phát giác thấy không đúng.

Linh quang đen trắng chợt lóe, một bàn tay Cơ Hạo hướng đại trưởng chop tới. Một bàn tay Thái Dương Chân Hỏa ngưng tụ thành đem lều trại làm từ da thú khê run lên, mấy chục tầng phù văn phòng ngự trên lều trại vỡ vụn như nổ bóng ngô, da thú thật dày ở trong ánh lửa nháy mắt hóa thành tro bụi, lộ ra hình ảnh trong trường bằng.

Mấy chục gia thần gia tướng Hữu Sùng bộ cùng cất tiếng kinh hô, bước nhanh hướng Tự Văn Mệnh lao đi.

Tự Văn Mệnh hơi cau mày, nhẹ nhàng phất phất tay, trầm giọng quát: “Không sao, không cần cả kinh, thích khách này chưa...”

Một câu chưa nói hết, trong dãy núi ngoài mấy trăm dặm, đột nhiên có ba tiếng rít bén nhọn ập tới. Ba mũi tên hào quang âm đạm, thần quang nội liễm như năm tháng trôi qua, mang theo một loại khí cơ hùng hồn khó cản lao vút đến.

Một mũi tên bắn về phía mi tâm Tự Văn Mệnh, một mũi tên bắn về phía cổ họng hãn.

Linh quang đen trắng quấy động, hai mũi tên uy lực cực lớn bị Hà Đồ Lạc Thư cuốn một cái liền hóa thành bột. Nhưng một tiếng rú thảm truyền đến, tiễn thủ vừa mới bị đám người Cơ Hạo giam cầm, dùng tên bắn lên Nha Công bị một mũi tên tên từ chính giữa thiên linh cái xuyên đầu. Mũi tên phát nổ, đầu tiễn thủ bị nổ vỡ tung, kéo theo linh hồn cùng nhau hóa thành tro bụi.

Cơ Hạo rống giận một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều từ mi tâm lao ra, mang một đạo thanh quang hướng phía một mũi tên bắn tới đuổi theo.

Thân hình nhoáng lên một cái, Cơ Hạo xuyên qua hư không tới nơi tiền thủ mai phục, nhưng nơi đó một tòa truyền tống trận đường kính chỉ một trượng tản mát ra u quang mơ hồ, tiền thủ bắn lên đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Cơ Hạo đang muốn bước lên truyền tống trận, chỉ nghe ‘Rắc’ một tiếng, toàn bộ phù văn trên truyền tống trận đồng thời sụp đổ, đối phương đã ở một đầu khác của truyền tống trận đem trận pháp phá hủy.

“Ồ vô liêm sỉ!” Cơ Hạo dậm chân, Thiên Địa Kim Kiều chợt phóng ra vô số thanh quang nhỏ bé xuyên qua hư không, hướng về không gian dao động truyền tống trận lưu lại truy tìm tới. Trong thần hồn không gian, đạo đài của Cơ Hạo càng đứng dậy, hai mắt phóng ra các làn sóng hỗn độn không gian, đem lực lượng nắm giữ của Cơ Hạo đối với không gian đại đạo tăng lên tới cực hạn!

Trong thời gian ngắn, xuyên qua hư không mấy chục vạn dặm, trước mắt Cơ Hạo xuất hiện một điểm sáng nhỏ bé, đó là phương hướng kẻ địch thông qua truyền tống trận bỏ chạy.

Ngay thời điểm thân thể Cơ Hạo dần dần mơ hồ, muốn thông qua các tia khí tức không gian truyền tống trận lưu lại truy tung kẻ địch, một đạo không gian loạn lưu mạnh mẽ quét ngang đến, đem các tia không gian dao động truyền tống trận lưu lại quấy nát vụn, ngay cả Thiên Địa Kim Kiều cũng không thể tiếp tục truy tung kẻ địch.

Cơ Hạo im lặng, đối phương kinh nghiệm rất phong phú, hơn nữa cực kỳ cẩn thận, càng có đại năng nắm giữ cực sâu đối với không gian chỉ lực tồn tại. Bọn họ dứt khoát lau đi một tia dấu vết cuối cùng có thể dùng để truy tra, làm Cơ Hạo cũng không thể nào xuống tay.

“Vậy, tiền thủ đầu tiên nhẹ nhàng như vậy bị chúng ta bắt sống!” Cơ Hạo đột nhiên lắc đầu.

Tiền thủ đầu tiên hiển nhiên là vận khí không đủ, hãn bắn lên Nha Công một mũi tên, lại bị Cơ Hạo ngay lập tức khóa vị trí hãn, đánh ra một quyền, căn bản

không cho hãn cơ hội kích phát truyền tống trận đã bị Cơ Hạo đả thương.

Mà ba tiền thủ khác ẩn thân, hiển nhiên kinh nghiệm so với tiền thủ đầu tiên phong phú hơn nhiều. Bọn họ cũng chưa tùy tiện ra tay đánh giết Nha Công, mà là nhìn chuẩn cơ hội hướng Tự Văn Mệnh ra một đòn trí mạng, thuận tiện còn giết người diệt khẩu.

Ngại là Tự Văn Mệnh có chí bảo hộ thân, bản lén không được gì. Về phần nói giết người diệt khẩu sao, người là bị giết rồi, đầu cũng bị phá hủy, tự nhiên không nhận ra bộ dáng hãn. Nhưng có Chấn Thiên Thần Cung trong tay, muốn truy tra ra thân phận tiền thủ này, nghĩ hãn không khó.

Vội vàng quay về doanh địa, Tự Văn Mệnh đã chuyển dời đến trong một trường bông.

Phạm Quỷ bị gia tướng Hữu Sùng bộ phận nô đóng đinh ở trên một cái giá sắt, các loại khổ hình đã đi một lượt ở trên người hãn, Phạm Quỷ mình đầy thương tích rú thảm khàn cả giọng, nhưng hãn cũng chưa khai ra tin tức nào hữu dụng.

Trong doanh địa tình cảm quần chúng kích động, vô số chiến sĩ nhân tộc lớn tiếng gào hét, ùn ùn kêu la muốn tìm ra độc thủ phía sau màn ám sát Tự Văn Mệnh.

Sự tình bày rõ ở nơi này, mấy chục bộ tộc lưu lạc bị người ta mê hoặc dụ dỗ đột kích doanh địa, nhưng bọn họ hiển nhiên là bị coi là vật hi sinh mà sử dụng. Bọn họ đã trúng kịch độc đáng sợ, nếu không phải Cơ Hạo xử trí thích đáng, những người này một khi xâm nhập doanh địa, chắc chắn tạo thành thương vong thật lớn.

Loại thủ đoạn làm toàn thân người ta biến thành máu độc, hơn nữa còn không ngừng nổ tung này, rõ ràng là vu pháp đặc hiệu của nhân tộc. Đám dị tộc Ngưu triều chưa có loại thủ đoạn tàn khốc đầm đìa máu này. Nói cách khác, độc thủ phía sau màn ám sát Tự Văn Mệnh, khẳng định đến từ nội bộ nhân tộc.

Các chiến sĩ buồn bực rít gào, tiếng kèn chiến đấu cao vút như mây chấn động khiến mặt đất cũng đang run rẩy.

Thật không dễ gì xử lý xong đại hồng thủy, thật không dễ gì có thể về nhà tu sửa phòng ốc, canh tác lại ruộng đất, ôm lão bà sinh con sống khoái hoạt, thế mà có người đem mũi dao nhắm vào bọn họ những người có công này, mặc cho là ai cũng sẽ có lửa giận!

Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh, còn có một đám cao tăng nhân tộc giao hảo ở trong lều trại bí mật thảo luận một hồi lâu. Hơn nửa canh giờ sau, Cơ Hạo liền trầm mặt, mang theo đại đội nhân thủ đi theo cưỡi Cửu Long Xa Liễn hướng phía Bồ Phán bay đi.

Mà trong quân doanh đại quân trị thủy cũng bắt đầu truyền bá tin tức Tự Văn Mệnh bị thích khách dị tộc làm bị thương nặng, càng bị một mũi tên kịch độc ác độc làm bị thương nặng, nay đang hôn mê bất tỉnh. Tin tức via hè nhanh chóng truyền bá trong quân doanh, bao gồm ‘chi tiết’ thích khách Phạm Quỷ thiếu chút nữa đã đánh chết Tự Văn Mệnh, may mắn Cơ Hạo phát hiện kịp thời miễn cưỡng cứu Tự Văn Mệnh, cũng ở trong lời truyền miệng nhanh chóng khuếch tán.

Cơ Hạo không nhanh không chậm thúc dục Cửu Long Xa Liễn, dùng một loại tốc độ nhanh hơn Vu Đế bình thường phá không phi hành một chút, nhưng cũng chẳng nhanh tới đâu hướng Bồ Phán liên tục quay về. Từ chín đại long môn đến Bồ Phán, dọc theo đường đi liên minh bộ lạc nhân tộc xây dựng hơn trăm truyền tống trận to nhỏ, mượn dùng các truyền tống trận đó giúp đỡ, Cơ Hạo ở sau khi xuất phát bảy ngày, rốt cuộc phong trần mệt mỏi quay về Bồ Phán.

Đứng ở giữa không trung ngoại ô Bồ Phán, Cơ Hạo nghe răng trợn mắt hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, đau đến mức hai hàng lệ nóng chảy ra. Hắn đang muốn điên cuồng hô to một tiếng ‘Tự Văn Mệnh đại nhân bị người ta ám sát trọng thương’, nhưng thần thức đảo qua Bồ Phán, Cơ Hạo ngay cả một tiếng la khóc làm bộ này cũng ghen trở về.

Ở trung tâm Bồ Phán, ngoài cửa đại điện thảo luận chính sự, xung quanh Thái Cực Tọa Hóa Đình Cơ Hạo treo cao ở giữa không trung, mấy ngàn vu tế nhân tộc đang cầm các loại cờ phướn, vu phù, lăm bắm quay quanh Thái Cực Tọa Hóa Đình hoa chân múa tay nhảy điệu hiến tế thần linh.

Từng đạo vu quang không ngừng rải về phía Thái Cực Tọa Hóa Đình, thân đình tròn trịa run nhè nhẹ, không ngừng phát ra các tiếng nổ vang trầm thấp.

Các vu tế kia, đang phong ấn, trấn áp Thái Cực Tọa Hóa Đình!

Nếu Cơ Hạo tối nay trở về mà nói, cái đình báu này của hãn nói không chừng đã rơi vào trong tay ai rồi!

Một luồng ác khí bốc thẳng lên đầu, Cơ Hạo cũng lười làm bộ làm tịch khóc lóc Tự Văn Mệnh bị người ta đâm bị thương nặng, vận trung khí lớn tiếng quát: “Kẻ nào không sợ chết, dám cướp bảo bối của bản hậu? Cút cho ta!”

Rống giận một tiếng, Thái Cực Tọa Hóa Đình đột nhiên kịch liệt chấn động, một luồng sáng màu đỏ nâng Bàn Giả Thái Dương từ trong đình phun ra, vô lượng hồng quang mang theo nhiệt lượng thiêu hủy vạn vật thổi quét bốn phương.

Mấy ngàn vu tế quay quanh Thái Cực Tọa Hóa Đình cùng cất tiếng gào thét, mắt bọn họ đồng loạt phát nổ, bị nhiệt lực đáng sợ của Bàn Giả Thái Dương đốt thành người mù.

Chương 1368: Hiền Ngang Lẫm Liệt Xâm Chiếm

Hồng quang vạn trượng, sóng nhiệt ngập trời, mấy ngàn vu tể đầu tiên là mắt bị đốt thành tro tàn, trong hốc mắt hai luồng lửa nho nhỏ như ẩn như hiện, ngay sau đó quần áo, tóc trên người bọn họ cũng đều cháy lên.

Mấy ngàn vu tể rú thảm khàn cả giọng, hai tay ôm đầu liên tục quay cuồng trên mặt đất. Bàn Giả Thái Dương phóng ra khôn cùng nhiệt lực, đem mặt đất nướng bốc lên khí nóng, đất đai bùn cát đều đốt thành nham thạch nóng chảy, nhiệt độ cao đáng sợ chiếu vào trên đại điện thảo luận chính sự của nhân tộc, lập tức kích phát cấm chế phòng ngự của đại điện thảo luận chính sự, một tầng ánh sáng thật dày trào ra, đem đại điện thảo luận chính sự bọc lại phía dưới.

Đây chính là lực lượng của một vầng mặt trời, cho dù Bàn Giả Thái Dương trời sinh yếu ớt, uy lực so với mặt trời của Bàn Cổ thế giới yếu hơn trăm ngàn lần, đây vẫn là lực lượng của một vầng mặt trời, hơn nữa Bàn Giả Thái Dương gần trong gang tấc, tản mát ra nhiệt độ cao đặc biệt đáng sợ.

Từng luồng sáng màu đỏ như vô số đao kiếm đâm vào trên cấm chế phòng ngự của đại điện thảo luận chính sự, chỉ nghe tiếng vang lớn ‘Phành phành’ kéo dài không dứt, từng tầng cấm chế phòng ngự mạnh mẽ vỡ vụn từng tắc một, chân tường, cột, mái hiên các chỗ của đại điện thảo luận chính sự không ngừng có ánh lửa bùng nổ, trong lòng đất càng truyền đến động tĩnh thật lớn vu trận phòng ngự bị lực lượng cản trở chấn vỡ.

Các vu tể quay cuồng ở trong nham thạch nóng chảy càng lúc càng sâu, ngọc phù phòng ngự trên người bọn họ không ngừng vỡ ra, phát ra một tầng lại một tầng ánh sáng mỏng manh bao lấy thân thể bọn họ. Nham thạch nóng chảy kịch liệt sôi trào, vô số bọt khí đỏ rực không ngừng nổ vỡ ra, màn ánh sáng trên thân bọn họ cũng theo đó vỡ vụn.

Rất nhanh đã có vu tể bị nham thạch nóng chảy trực tiếp đốt cháy làn da,

trong tiếng ‘xèo xèo’, trong không khí bắt đầu phiêu đảng một mùi thịt nướng cháy khét.

Tất cả đều xảy ra đột ngột như thế, chiến sĩ nhân tộc tuần tra phụ cận đại điện thảo luận chính sự sững sờ hồi lâu, lúc này mới lộn xộn hò hét lên. Nhiều chiến sĩ thân hình nhanh nhẹn chân đạp hư không, ùn ùn xâm nhập nham thạch nóng chảy bện rện vớt người, càng có một số người giơ lên kèn sừng rồng trong tay, muốn thổi lên tiếng cảnh báo kẻ thù bên ngoài xâm nhập.

“Một đám phế vật vô năng.” Một thanh âm già nua, uy nghiêm từ xa xa truyền đến, một lão nhân mặc trường bào màu bạc, mái tóc dài đen nhánh dùng một cái che trán ước thúc chỉnh tề, chính giữa tấm che trán được khảm một viên đá quý màu đỏ to bằng quả trứng gà thân hình chột lóe, chột xuất hiện ở cạnh Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh.

“Trấn áp cho ta!” Lão nhân thét dài một tiếng, phía sau hắc có sương mù màu đỏ quay cuồng như biển, trong sương mù đỏ cuộn cuộn mơ hồ có thể thấy được mấy cái bóng thật dài hình dạng giao long như ẩn như hiện, hai tay hắc nâng một cái đỉnh vuông sáu chân tạo hình kỳ dị, miệng đỉnh phun ra vô số cột sáng màu đỏ, như sao băng đầy trời rơi xuống rơi ở trên Bàn Giả Thái Dương.

Ánh sáng đỏ phát nổ, phát ra tiếng vang thật lớn kéo dài không dứt. Bàn Giả Thái Dương hơi loạng choạng, bị đỉnh vuông sáu chân trong tay lão nhân ép từng tắc một về Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh. Lão nhân cười đắc ý, khóe mắt đuôi lông mày đầy sự kiêu căng không ai bì nổi.

Xa xa Cơ Hạo cũng cười lạnh một tiếng. Bàn Giả Thái Dương là bị Bàn Giả hạ cấm chế, cho nên mới tỏ ra ‘ngoan ngoãn đáng yêu’ như thế, càng có Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh giam cầm hơn chín thành uy lực của nó, cho nên ở mấy năm qua, Bàn Giả Thái Dương mới ‘ngoan ngoãn nghe lời’ hướng Bồ Phản cung cấp vừa đủ ánh sáng cùng nhiệt độ, giúp Bồ Phản thu gặt một vụ lại một vụ lương thực.

Nhưng dịu dàng nữa, nghe lời nữa, đây cũng là một vầng mặt trời. Giống như một con rồng nổi giận nhìn như già nua, ngay cả sừng rồng cũng đã điêu tàn, khi nó thật sự tức giận, nó vẫn có thể giận dữ dựng lên chín tầng trời, dùng nhanh vuốt không sắc bén ra sao nhưng đủ cường đại xé nát tất cả kẻ địch.

“Ngu xuẩn!” Khẽ cười một tiếng, Cơ Hạo búng vang ngón tay, buông ra sự khống chế đối với Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh.

Trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh phun trào ra các luồng thanh khí, thanh khí đánh ở trên Bàn Giả Thái Dương, giam cầm chú ngôn Bàn Giả thêm vào nhất thời cấp tốc tan rã. Bàn Giả Thái Dương khẽ run lên, từ ban đầu tử khí nặng nề ảm đạm không ánh sáng, chợt biến thành vô cùng hung bạo bắn hào quang ra bốn phía.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, sóng nhiệt đáng sợ so với vừa rồi nhiệt độ cao hơn gấp trăm lần phun trào ra, từng ánh mặt trời màu đỏ vàng như nước lũ tràn đê tàn sát bờ bãi chung quanh, lão nhân áo bào bạc đứng mũi chịu sào rú thảm một tiếng, đỉnh vuông sáu chân trong tay hấn ở trong ánh mặt trời dữ dội cấp tốc tan thành nước, trong nháy mắt tiếp theo đã thành một đám tro bụi.

Trường bào màu bạc tinh xảo đẹp đẽ quý giá trên người hấn phun ra một mảng lớn hàn quang màu bạc, hóa thành từng mảng hoa văn ánh sáng như bông tuyết vờn quanh toàn thân. Đây là một món dị bảo hiếm có, Cơ Hạo vừa thấy đã biết trường bào màu bạc này công nghệ gia công đã đạt tới cực hạn của nhân tộc hiện nay, lực phòng ngự có thể so với lực lượng mười món phòng ngự vu bảo cấp Vu Đế bình thường chồng chất lên.

Nhưng cũng vô dụng.

Nhiệt độ cao đáng sợ vờn quanh hoa văn ánh sáng như bông tuyết màu bạc cuốn một cái, trong tiếng ‘Xẹt xẹt’ trường bào màu bạc chợt bốc cháy, trong một nhịp thở đã cháy thành một làn khói mỏng. Viên đá quý màu đỏ đẹp đẽ quý giá làm người ta hít thở không thông kia ở mi tâm lão nhân phun ra các ánh lửa màu

đỏ, hóa thành một tầng lửa đem hẩn bảo vệ ở bên trong. Ánh sáng đỏ của Bàn Giả Thái Dương chỉ khẽ vấy qua, đá quý màu đỏ âm ầm nổ tung, thành vô số mảnh vỡ nhỏ bé.

Mi tâm nổ tung ra một vết thương to bằng nắm tay, lão nhân mặt đầm đìa máu rú thảm khàn cả giọng. Tiếng rú thảm của hẩn vừa mới ra khỏi mồm, Bàn Giả Thái Dương phóng ra Thái Dương Chân Hỏa đã bám vào ở trên người hẩn hùng hực thiêu đốt.

‘Xẹt Xẹt’ vài tiếng, làn da, cơ thịt lão nhân chột hóa thành than đen, trong nháy mắt đã lộ ra xương cốt đã biến thành màu bạc trắng, long lanh gần như trong suốt. Vô số hoa văn như bông tuyết bám vào ở trên xương lão nhân, ở dưới ánh mặt trời màu đỏ vàng chiếu rọi tỏ ra đặc biệt đẹp đẽ.

“Người đâu, cứu người, cứu người, mau mau cứu Vân Dương tộc trưởng!”
Mấy chục lão vu tể mặc trường bào màu đen, đầu đội nón cao, quanh thân tản mát ra vu lực dao động cường đại trực tiếp từ trong hư không lóe ra. Bọn họ cầm các loại vu khí cường đại, vừa luống cuống tay chân đập Thái Dương Chân Hỏa trên người Vân Dương tộc trưởng, đồng thời không ngừng phóng ra các đạo vu pháp cấm chế hướng Bàn Giả Thái Dương quần quanh lên.

Cơ Hạo cười quái dị ‘khà khà’ một tiếng, chân đạp Cửu Long Xa Liễn, trong mây lửa quay cuồng phạm vi gần trăm dặm, mang theo mấy vạn tướng sĩ tâm phúc trực tiếp thuận di đến cạnh Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh.

Không chút do dự đánh ra một quyền, đem vu pháp cấm chế mấy chục lão vu tể phát ra đánh nát, Cơ Hạo há mồm hít một lần đem Thái Cực Tọa Hóa Đỉnh nuốt vào trong miệng, tay trái hướng Bàn Giả Thái Dương nắm chặt, Bàn Giả Thái Dương liền hóa thành một quả cầu lửa màu vàng đường kính khoảng ba thước, không có chút khói lửa, lẳng lặng lơ lửng ở lòng bàn tay Cơ Hạo.

“Các người, muốn làm gì?” Cơ Hạo nhìn các vu tể kia lạnh lùng nói: “Các người, muốn mưu đồ đoạt lấy bảo bối của bản hầu?”

Sau khi trầm mặc thật lâu, một lão nhân khí thế uy nghiêm, mặc trường bào màu đen, trong áo choàng mơ hồ có vô số ánh sao lóe lên, hiển nhiên cũng là một món dị bảo từ trong đám người đi ra. Hắn chấp hai tay sau lưng, trên khuôn mặt vuông tròn đầy uy nghiêm, chính khí nghiêm nghị lộ ra một tia cười tủm tỉm làm người ta khó chịu.

“Nghieu Hạo Cơ Hạo, người trở lại là tốt rồi. Là có chuyện như vậy, vầng mặt trời này đối với nhân tộc ta có ý nghĩa rất lớn. Từ lần đại hồng thủy này có thể nhìn ra, khi nhân tộc ta gặp phải nguy hiểm không lường được, vầng mặt trời này chính là đường lui cuối cùng của nhân tộc ta.”

“Cho nên, trải qua chúng ta thảo luận, liên minh bộ lạc nhân tộc muốn trưng thu vầng mặt trời này, từ nay về sau vầng mặt trời này chính là vật sở hữu chung của nhân tộc.”

“Bởi vì vầng mặt trời này cần cái đỉnh vuông này trấn áp, mới có thể chứa đựng thích đáng, cho nên cái đỉnh vuông này của người, cũng bị nhân tộc trưng thu.”

Chương 1369: Toại Nhân Tộc Trưởng

Cửu Long Xa Liễn mây lửa cuộn cuộn, mấy vạn chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh võ trang hạng nặng đôi mắt lửa giận hùng hực, nhìn chăm chăm lão nhân áo bào đen.

Cơ Hạo cười ha ha không nói gì, chỉ nhìn từ trên xuống dưới lão già áo bào đen mỗi một lỗ chân lông ở toàn thân đều tản mát ra khí tức ‘chính nghĩa’ này. Nhưng Man Man phía sau hắn đã buồn bực nhảy ra, chỉ vào lão nhân áo bào đen quát lớn: “Dựa vào cái gì? Bảo bối của Cơ Hạo, dựa vào cái gì các người chỉ một câu đã muốn thu đi?”

Lão nhân áo bào đen cười cười ‘ôn hòa’, ‘Hiền lành hòa ái’ hướng Man Man gật gật đầu: “Man Man à, lão phu và phụ thân ngươi cũng là bạn già nhiều năm. Năm đó lão phu trẻ tuổi, từng cùng Chúc Dung đại tể tửu ở Nam Hoang vịnh hắc phong liên thủ câu long đầu ngọc giao.”

Lão nhân áo bào đen muốn kéo gần quan hệ, nhưng Man Man chưa bao giờ dựa theo lẽ thường ra bài, đôi mắt to sáng ngời khế trộn, Man Man dị thường mãnh liệt ngẩng đầu, chỉ vào lão nhân áo bào đen cười lạnh nói: “A nha, ngươi quen biết a cha thì sao? Ngươi muốn cướp bảo bối của Cơ Hạo, bảo bối của Cơ Hạo chính là bảo bối của Man Man, ngươi dám cướp bảo bối của Man Man, a cha nhất định sẽ đánh chết ngươi!”

Cơ Hạo mỉm cười, Thiếu Ti ‘Phốc’ một tiếng cười lên, bộ logic này của Man Man thật sự là quá cường đại!

Lão nhân áo bào đen sừng sốt chốc lát, hắn nheo mắt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Man Man nói: “Man Man, tuổi ngươi còn nhỏ, không hiểu chuyện, lão phu có thể tha thứ ngươi càn quấy, nhưng sự tình liên quan tương lai nhân tộc, việc này, ngươi không hiểu. Ngươi đã không hiểu, ngươi đừng xen mồm lung tung, bằng không ta nhất định thay phụ thân ngươi, dạy dỗ ngươi một trận hăn hoi!”

Lời còn chưa dứt, một đám lửa phóng lên cao, Man Man vung tay đánh ra sáu mươi tư viên Đô Thiên Liệt Diễm Thần Châu, như sáu mươi tư vầng mặt trời nhỏ cuốn theo nhiệt độ cao, hung hăng hướng chỗ yếu hại toàn thân lão nhân áo bào đen đập xuống.

Một lời không hợp, vung quyền đánh ngay, Man Man rất có tinh túy của chiến sĩ man nhân Nam Hoang, nàng quả thực chính là một con bạo long hình người, toàn thân đều dày đặc vảy ngược, ai dám trêu chọc nàng, vậy lúc nào cũng phải đối mặt nàng điên cuồng phản kích.

Lão nhân áo bào đen hoảng hốt, Đô Thiên Liệt Diễm Thần Châu cũng là vật tiên thiên, uy lực to lớn, Man Man vừa mới đem bảo châu đánh ra, nhiệt độ cao đã thiêu đốt lông tóc toàn thân hắc bốc khói. Lão nhân áo bào đen thét dài một tiếng, trong trường bào màu đen của hắn phun ra vô số ánh sao, hóa thành một bộ tinh đồ nhỏ nhỏ vờn quanh toàn thân, từng mảng ánh sao to bằng nắm tay nhảy nhót trên không, như vô số ong bướm linh hoạt hướng sáu mươi tư viên thần châu xông lên.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, Man Man vung hai thanh liên hoa chùy, cấm chế lực sát thương lớn Vũ Dư đạo nhân tự mình luyện chế âm âm bùng nổ, lực bùng nổ đáng sợ nháy mắt đem ánh sao trong trường bào của lão nhân áo bào đen phun ra chấn tan thành mảnh vụn. Man Man cười ‘Hi hi ha ha’, hai thanh đại chùy như trời sập, sạch sẽ lưu loát đánh ở trên ngực cùng bụng của lão nhân áo bào đen.

Vang một tiếng trầm nặng, trường bào màu đen trên thân lão nhân nổi lên vô số gợn sóng như sóng nước. Hắn bị man lực đáng sợ của Man Man chấn động về liên tục lui mấy chục bước, thật không dễ gì mới ổn định được thân hình giữa không trung.

“Khí lực thật lớn.” Toàn thân ‘Chính khí’ của lão nhân áo bào đen chợt tiêu tán, một luồng khí u ám nặng nề quanh quẩn toàn thân, hắn nhìn chăm chăm Man Man cười lạnh nói: “Chúc Dung Man Man, người dám ra tay đánh giết lão

phu? Người có biết, lão phu là người thế nào hay không?”

Mấy năm nay Man Man theo Cơ Hạo bốn ba khắp nơi, dãi nắng dầm mưa, mỗi ngày đều ác chiến chém giết, chiến sĩ nhân tộc trên chiến trường chiến đấu đẫm máu động cái là nói bậy, không có một ai nói chuyện nhả nhặn. Bản thân Man Man lại là tính cách nóng nảy, muốn nàng học thêu hoa, vẽ tranh đó là nghĩ cũng đừng nghĩ, nhưng muốn nói học mắng chửi người... thiên phú của nàng có thể xưng là yêu nghiệt.

Hai mắt trợn lên, Man Man cười lạnh nói: “Một lão rùa già già mà còn chưa chết, Man Man mặc kệ ngươi là ai! Ồ? Thân thể của ngươi xương cốt rắn chắc đấy, ăn của ta một chùy nữa!”

Song chùy nhoáng lên một cái, Man Man rống lớn, hai chân chấn vỡ không khí bộc phát ra tiếng sấm sét, một đường phát ra tiếng ‘Oành oành’ hướng lão nhân áo bào đen đánh tới.

Lão nhân áo bào đen tức giận đến mức đôi mắt đỏ bừng, hai tay hãn siết chặt năm đấm, nhìn chăm chăm Man Man lớn tiếng quát: “Ta là Toại Nhân thị đương đại tộc trưởng Toại Nhân Minh!”

“Người tên là gì, có cái gì quan hệ với ngươi là lão rùa đâu? Mặc kệ ngươi tên là gì, ngươi cũng là lão rùa!” Sáu mươi tư viên Đô Thiên Liệt Diễm Thần Châu xoay tròn bay múa bên người Man Man, các con rồng lửa rống giận vô mạnh tới Toại Nhân Minh, hai cây trọng chùy càng chấn vỡ hư không, mang theo hai ánh lửa thật dài nhắm vào đầu nện xuống.

Toại Nhân Minh lớn tiếng hét dài, thân thể hãn đột nhiên sáng lên, từ trong sáng ra ngoài. Hãn như một khối than lửa hùng hực thiêu đốt, đột nhiên phát ra vô cùng ánh sáng và nhiệt độ. Đôi tay hãn phun lửa thật dài, hóa thành hai thanh kiếm lửa như thực chất dài đến trăm trượng, hung hăng đâm về phía hai thanh đại chùy của Man Man.

‘Thùng thùng’ hai tiếng vang lớn, trọng chùy của Man Man đánh ở trên thân

kiếm lửa, cấm chế trong liên hoa chùy bộc phát, kiếm lửa bản mạng vu hỏa của Toại Nhân Minh ngừng tụ thành âm âm vỡ nát. Toại Nhân Minh mang theo một tia kinh hãi không thể tin nhìn Man Man một cái, chợt bị rồng lửa Đô Thiên Liệt Diễm Thần Châu phun ra bao phủ.

Các con rồng lửa mạnh mẽ bùng nổ, Toại Nhân Minh bị lực phát nổ đáng sợ nổ cho toàn thân run rẩy, trường bào màu đen không ngừng phun ra các mảng ánh sao vờn quanh toàn thân, miễn cưỡng ngăn cản thể công khủng bố như thiên tai của Man Man.

Người xung quanh thấy một màn như vậy không ai không sợ hãi thất thanh hô.

Đây chính là Toại Nhân Minh, Toại Nhân thị đương đại tộc trưởng, cường giả nhân tộc đỉnh cấp từ nhỏ đã nhận được Toại Nhân thị rót vào vô số tài nguyên, càng có các trưởng lão Toại Nhân thị hao phí bản mạng tinh huyết dịch cân tủy, quán đỉnh tráng nguyên cho hắn, không đến ba mươi tuổi đã chen thân hàng ngũ Vu Đế, nay đã ngộ được thấy cảnh giới Vu Thần.

Hắn thế mà, bị một tiểu nha đầu tuổi không bằng số lẻ của hắn đè đầu mà đánh!

Đặc biệt hai thanh liên hoa chùy của Man Man loạn chùy một trận, trường bào màu đen trên thân Toại Nhân Minh có lực phòng ngự kinh người, nhưng mỗi đòn của trọng chùy sẽ đem ánh sao trong trường bào phun ra chấn thành phấn —— Rất hiển nhiên, hai thanh liên hoa chùy không bắt mắt này của Man Man, có sự huyền diệu không cho ai biết!

Cách xa mấy trăm trượng, một lão vu tể toàn thân đồ đen, đầu đội nón cao cưỡi âm lạnh, ngón tay búng ra, ba cây kim xương xanh mượt vô thanh vô tức kéo ra đuôi khói nhỏ bé dài đến trăm trượng, tàn nhẫn vô cùng từ phía sau bắn về phía gáy, hậu tâm cùng xương cột ba chỗ yếu hại của Man Man.

Sau khi kim xương rời tay, trên kim xương nhỏ bé bốc lên sương mù xanh

lục, trong đó có thể thấy được hư ảnh vô số con rết, bọ cạp, rắn độc... các độc vật lóe lên, có thể thấy được đây tuyệt đối sẽ không là bảo bối hữu ích thể xác tinh thần khỏe mạnh gì cả.

Cơ Hạo giận quát một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái đến phía sau Man Man, tay áo vung lên, một đạo Vũ Dư thần lôi phun ra, lôi quang cương mãnh bá đạo mang theo một tia ý vị sắc bén chém vỡ hư không đem ba cây kim xương chấn nát. Hãn thuận thể xoay thân thể, một bạt tai dốc hết toàn lực vả ra.

“Toại Nhân Minh? Người con mẹ nó là thứ gì, cũng dám cướp bảo bối của bản hầu?” Cơ Hạo ghen một bụng cơn tức, một chưởng rút toàn lực dễ dàng phá nát trường bào màu đen trên người Toại Nhân Minh, phá nát phòng ngự kết giới mấy chục miếng ngọc phù tự động hộ chủ phát ra trên người hãn, một bạt tai vả thật chuẩn ở trên mặt Toại Nhân Minh.

Ầm một tiếng, nửa bên đầu Toại Nhân Minh nổ tung, ngay sau đó thân thể hãn giống như quả trứng gà bị lực lượng khổng lồ đánh vào ầm ầm nổ tung.

Vô số tiếng kinh hô không thể tin từ trong đại điện thảo luận chính sự truyền ra, trong tiếng ‘soạt soạt’ bóng người lấy hàng vạn để tính từ trong đại điện thảo luận chính sự lao ra.

Chương 1370: Công Tôn Tộc Trưởng

Một đòn, chỉ là đơn thuần một cái cái, không sử dụng bất cứ vu lực gì, chưa thi triển bất cứ thần thông nào, càng không có diêm báo bất cứ bí pháp nào phát động, hoàn toàn là lực lượng thân thể thuần túy, Cơ Hạo đánh tan toàn bộ cấm chế phòng ngự trên người Toại Nhân Minh, đem thân thể cường hãn thiên chuy bách luyện của hắn triệt để đánh nổ.

Vô số mảnh máu thịt cấp tốc mấp máy, một lực hút cường đại bỗng chợt sinh ra, máu thịt trên thân Toại Nhân Minh sụp đổ ra cấp tốc hướng vào phía trong co rút lại, trong nháy mắt ngăn ngừa liền một lần nữa tổ hợp thành thân thể Toại Nhân Minh.

Toại Nhân Minh trần truồng lộ thể kinh sợ giật dữ đan xen rít lên một tiếng, chỉ tay một cái, một bộ trường bào màu đen đột ngột xuất hiện, đem hắn bọc chặt lại bên trong. Thở phì phò từng ngậm từng ngậm, toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh, Toại Nhân Minh sải bước lui về, hướng phía rời xa Cơ Hạo rút lui.

Người sáng suốt nhìn ra được, một đòn của Cơ Hạo hoàn toàn làm Toại Nhân Minh sợ rồi, hắn đã bị dọa vỡ mật, thậm chí ngay cả dũng khí tới gần Cơ Hạo giằng co cũng không có. Giờ phút này Toại Nhân Minh còn có thể mạnh mẽ giả bộ một trấn định, còn có thể chịu đựng chưa kêu to hét lớn, khóc lóc, thể này đã rất không dễ gì rồi.

Nếu không phải thực lực đỉnh phong Vu Đế trở lên, đã dò xét được một tia huyền bí của Vu Thần, Toại Nhân Minh thật ra đã chết.

Vu Đế có khả năng nhỏ máu trọng sinh, Toại Nhân Minh bị đánh nổ thân thể vẫn ngưng tụ lại pháp thể, nhưng tinh huyết hắn hao tổn khẳng định không ít, huyết khí toàn thân quay cuồng chợt yếu đi ba thành, cộng thêm Toại Nhân Minh bị Cơ Hạo dọa vỡ mật, khí thể càng suy sụp đến cực điểm.

Một tay nâng hờ Bàn Giả Thái Dương, một tay để ở sau lưng, Cơ Hạo bỏ lại

Toại Nhân Minh không nhìn thêm lấy một cái, lẳng lẳng, lần lượt nhìn lướt qua mấy vạn bóng người từ trong đại điện thảo luận chính sự lao ra.

Tuyệt đại bộ phận trong đó đều là người quen cũ của Cơ Hạo. Bọn họ là thần tử của Đế Thuấn, thủ lĩnh các đại bộ lạc của nhân tộc, hoặc là đại vu sư Vu Điện, vu tế có thân phận...

Còn có một bộ phận người rất xa lạ, Cơ Hạo chưa bao giờ gặp. Nhưng xem sắc mặt ngạo khí bức người của bọn họ, lại cảm giác một phen khí tức quen thuộc trên người bọn họ, liền biết bọn họ đều đến từ các đại thị tộc nhân tộc tồn thất thảm trọng trước Quỷ Môn.

Tộc trưởng Vân Dương Thị bị Thái Dương Chân Hỏa đốt như than được người ta cứu tỉnh, Thái Dương Chân Hỏa trên người hắn bị đương đại đại vu tế của Vân Dương thị lấy ra một lọ Thái Âm Ngưng Dịch dập tắt, không còn Thái Dương Chân Hỏa tiếp tục thiêu đốt, Vân Dương thị tộc trưởng hít một hơi thật sâu, máu thịt bị đốt thành tro bụi cấp tốc trọng sinh, trong vài nhịp thở hắn đã khôi phục nguyên dạng.

Giống với Toại Nhân Minh, trong ánh mắt tộc trưởng Vân Dương thị nhìn về phía Cơ Hạo cũng tràn đầy sự hoảng sợ, rất hiển nhiên bị Thái Dương Chân Hỏa nung khô một phen, đã để lại ở trong lòng hắn dấu ấn khủng bố khó có thể lau đi.

Cơ Hạo lẳng lẳng đứng ở giữa không trung không nói một lời, dần dần trong bóng người từ trong đại điện thảo luận chính sự lao ra, những người quen cũ Cơ Hạo quen thuộc ùn ùn lui lại. Bọn họ chinh tề ở trên không đại điện thảo luận chính sự bày trận không nói, bày rõ một tư thế không xen vào.

Nhiều bá hộ giao hảo với Cơ Hạo còn xa xa hướng Cơ Hạo cười khổ gật đầu, khuôn mặt đầy sự bất đắc dĩ. Rất hiển nhiên bọn họ rất muốn giúp Cơ Hạo một chút, nhưng đối mặt áp lực cường đại của các đại thị tộc bọn họ bất lực.

Các đại thị tộc này, có thể xưng là ‘khởi nguyên’ của nhân tộc, bộ tộc các bá

hậu ở đây thuộc về, chín chín phần trăm đều là bàng chi tông mạch các đại thị tộc kia phân hoá ra, có muôn vàn liên hệ với các đại thị tộc đó, không ít trường lão, tộc trưởng đại thị tộc rõ ràng là trưởng bối trực hệ của các bá hậu này.

Bọn họ không thể giúp Cơ Hạo, cũng không dám giúp Cơ Hạo, Cơ Hạo có thể hiểu sự bất đắc dĩ của bọn họ.

Cho nên Cơ Hạo rất hữu hảo hướng bọn họ gật đầu mỉm cười, ra hiệu bọn họ tuy lần này không thể giúp mình, nhưng mọi người vẫn là bằng hữu như cũ.

Tộc trưởng, trường lão các đại thị tộc kia, còn có đám đông tộc nhân phía sau bọn họ, thì chậm rãi hướng phía trước áp sát. Dần dần, lấy thị tộc của mình làm đơn vị, tộc trưởng các nhà đi ở tận cùng phía trước, trường lão cùng tộc nhân các tộc ở phía sau bọn họ cũng xếp thành đội ngũ chỉnh tề.

Bốn phương tám hướng có tiếng vỗ cánh trầm thấp truyền đến, từng đám đông hung cầm bay lên trời, lưng chở chiến sĩ thị tộc võ trang hạng nặng hướng bên này áp sát. Chiến sĩ trên mặt đất cũng có bụi đất bốc lên, vô số quái thú hung mãnh công chiến sĩ mặc trọng giáp xa xa bao vây lại.

“Hô!” Trên Cửu Long Xa Liễn truyền đến tiếng hô to, mấy vạn chiến sĩ tinh nhuệ của Nghiêu Sơn lĩnh chân đạp mây lửa, dựa vào Cửu Long Xa Liễn thể tích khổng lồ, nhanh chóng bày ra quân trận chắc chắn. Hơn vạn chiến sĩ Già tộc thân hình vốn đã cao lớn hơn chiến sĩ nhân tộc một đoạn càng ý chí chiến đấu sục sôi, khí huyết trong cơ thể bọn họ dâng trào, thân hình chợt bành trướng, nhanh chóng cất cao đến khoảng ba trượng.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, Thái Ti đã đem bạch cốt tế đàn hắc mang theo bên người bày ra, hắc đem Đinh Đầu Thất Tiễn Thư cung phụng ở trên tế đàn, cầm cốt trượng, trừng lớn mắt, hung tợn nhìn chăm chăm tộc trưởng các đại thị tộc.

Có mấy trường lão thị tộc mặt đầy nếp nhăn nheo mắt, hướng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư Thái Ti cung phụng ở trên tế đàn nhìn một cái, khuôn mặt già của bọn họ chợt vận vẹo, vội vã dùng bí pháp hướng tộc nhân xung quanh truyền âm.

Người của thị tộc từng bước tới gần nhanh chóng dừng bước, sắc mặt tộc trưởng mấy chục thị tộc trở nên cực kỳ khó coi.

Rất hiển nhiên, người các thị tộc này đều gia học sâu xa, bọn họ nhận ra lai lịch Đình Đầu Thất Tiễn Thư, càng biết Đình Đầu Thất Tiễn Thư là một món vu bảo nguyên rửa bá đạo, ác độc cỡ nào. Không có ai muốn làm chim đầu đàn, không có ai muốn ù ù cạc cạc chịu Đình Đầu Thất Tiễn Thư một lần.

Có nhiều người trong thị tộc trời sanh tính cẩn thận đã vụng trộm kích phát vu bảo và vu phù đeo bên mình, chuyên môn ngăn cản vu chú công kích. Trên người bọn họ có các loại kỳ quang lóe ra, càng có người phía sau hiện ra hư ảnh con rối thể thân các loại cỏ cây chế thành.

“Đều rất cẩn thận, rất sợ chết nhỉ?” Cơ Hạo nhìn đám người trong thị tộc như đối mặt đại địch, đột nhiên cất tiếng cười to trào phúng.

“Nghieu Hâu Cơ Hạo!” Một thanh âm dị thường uy nghiêm vang lên, một nam tử trung niên mặc hoàng bào, trên hai cánh tay phân biệt quấn lấy một con hoàng long dài sáu thước, tướng mạo kiên cường, khí tức như kiếm sải bước từ Hữu Hùng thị Công Tôn nhất tộc đi ra.

“Công Tôn... Tộc trưởng?” Cơ Hạo liếc nhìn nam tử trung niên này. Hắn đã từ trong Công Tôn nhất tộc đi ra, đảm đương đại biểu Công Tôn nhất tộc, dưới tình hình như thế, hắn khẳng định là tộc trưởng Công Tôn nhất tộc.

Việc hoang đường tộc trưởng Công Tôn nhất tộc đời trước Công Tôn Mạnh bị Vực Ngoại Thiên Ma nhập vào, linh hồn bị cắn nuốt, còn lòi ra Công Tôn Thiên Mệnh, muốn mạnh mẽ bồi dưỡng hắn đi lên ngai báu Nhân Hoàng, chuyện này Cơ Hạo từng tham dự toàn bộ quá trình. Công Tôn Mạnh đã hồn phi phách tán, Công Tôn nhất tộc tất nhiên chọn ra tân tộc trưởng mới đúng.

“Ta là Công Tôn Bá.” Công Tôn tộc trưởng trầm giọng nói: “Nghieu Hâu Cơ Hạo, người dám ngỗ nghịch phạm thượng? Toại Nhân tộc trưởng, Vân Dương tộc trưởng, chính là tôn trưởng nhân tộc ta, người sao dám xuống tay đả thương

họ?”

Cơ Hạo cười ha ha nhìn Công Tôn Bá, nheo mắt trầm mặc chốc lát, chậm rãi nói: “Cho dù là tôn trưởng, cũng không thể vô duyên vô cớ cướp đồ của ta. Đồ của ta, thì là của ta, ai dám cướp, ta liền chặt tay hắn; muốn cướp tiếp, ta sẽ chặt đầu hắn. Vô luận có phải tôn trưởng hay không, của ta thì là của ta, ta không cho, ai cũng không thể cướp!”

Công Tôn Bá trầm mặc chốc lát, nâng tay vạch một vòng, lần lượt chỉ chỉ tộc trưởng, trưởng lão các đại thị tộc phía sau: “Nếu, chúng ta liên thủ thì sao?”

Cơ Hạo cười cười, hắn chỉ vào Bàn Giả Thái Dương tay trái nâng cười nói: “Các người đoán, ta có dám ở Bồ Phán, đem thứ này dẫn nổ hay không? Ầm một cái, dẫn nổ toàn bộ nó?”

Chương 1371: Đập Nồi Dìm Thuyền

Gương mặt kiên cường, vuông vức của Công Tôn Bá chợt giật giật, theo bản năng liên tục lui ba bước.

Tộc trưởng, trưởng lão các đại thị tộc, còn có các tộc nhân quan trọng thân ở địa vị cao phía sau bọn họ đồng loạt biến sắc, mỗi người như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo. Nhiều người khóe mắt run rẩy, ánh mắt không chịu được chế nhạo chằm chằm Bàn Giả Thái Dương.

Cho dù so với Thái Dương tinh của Bàn Cổ thế giới yếu hơn trăm ngàn lần, đây vẫn là một vầng mặt trời, một mặt trời chất chứa năng lượng vô biên, lực hủy diệt vô biên.

Khi nó lơ lửng ở trên không Bồ Phán, ở trong tai nạn đại hồng thủy không có mặt trời cung cấp ánh sáng và nhiệt độ cho Bồ Phán, Bàn Giả Thái Dương này là ấm áp đáng yêu như thế... Một khi nó triệt để bộc phát ra, như Cơ Hạo nói đem nó dẫn nổ triệt để, không dám nói Trung Lục thế giới sẽ bị phá hủy thành bộ dáng gì, mười cái Bồ Phán cũng sẽ bị san thành bình địa!

Hơn nữa cho dù là Vu Đế, cũng không cách nào từ trong vụ nổ lớn khủng bố đó may mắn sống sót nhỉ?

Có thể sống sót sao? Không thể nhỉ? Một hồng hoang tinh thần có thể tạo nên một vị Vu Thần, lực lượng Bàn Giả Thái Dương này chất chứa, so với hồng hoang tinh thần bình thường cường đại hơn đâu chỉ gấp mười, gấp trăm lần?

“Người... Dám?” Công Tôn Bá ý thức được mình thất thố. Hắn đối mặt Cơ Hạo, thế mà lại bị một câu của Cơ Hạo dọa lui ba bước, cảnh này còn để toàn bộ tộc nhân quan trọng của Công Tôn nhất tộc đều nhìn thấy, Công Tôn Bá tức giận đến mặt đỏ tai hồng, nghiêng răng nghiêng lợi như sói dữ phát cuồng nhìn chằm chằm Cơ Hạo: “Người... không dám!”

“Đánh cược?” Cơ Hạo mặt không biểu cảm nhìn Công Tôn Bá: “Các người cược ta có dám ở Bồ Phản dẫn nổ nó hay không? A nha nha!”

Cơ Hạo đột nhiên kêu một tiếng quái dị, chợt vỗ đầu mình một cái, hắc hắc môi không chút ý cười, bày ra một nụ cười cực kỳ khó coi: “Ta thực ngu xuẩn, ta cần gì dẫn nổ nó ở Bồ Phản chứ? Con dân Bồ Phản và ta không oán không thù... Ta nên đi Hữu Hùng chi khuê nhi. Hiên Viên thánh hoàng, nghĩ hẳn sẽ không trách ta đem từ đường của hắn cũng phá hỏng nhỉ?”

Rất vô tội nhún nhún vai, Cơ Hạo khẽ thở dài một hơi: “Không có cách nào cả, ai bảo con cháu hắn quá biết bắt nạt người ta, cũng đã ngồi xổm đỉnh đầu ta ỉa đái rồi mà? Cho dù trong con cháu Hiên Viên thánh hoàng còn có không ít người tốt... vì trút cơn giận này, ta cũng chỉ có thể đập nồi dìm thuyền...”

Công Tôn Bá há hốc mồm, giống với các trưởng lão Công Tôn nhất tộc phía sau hắn, toàn bộ tộc nhân Công Tôn nhất tộc đều há hốc mồm, bị lời của Cơ Hạo làm nghẹn trong lòng đau đớn một trận, thật lâu nói không ra lời.

Đem Bàn Giả Thái Dương dẫn nổ ở Hữu Hùng chi khuê? Thậm chí không tiếc ngay cả từ đường Hữu Hùng thị hiến tế Hiên Viên thánh hoàng cũng hủy diệt? Cơ Hạo tiểu tử này quả thực là to gan lớn mật! Nhưng mà, nhưng mà, tiểu tử này thực dám làm như thế?

Nhìn tộc nhân Công Tôn nhất tộc trợn mắt há hốc mồm, Cơ Hạo cười: “Đúng rồi, đập nồi dìm thuyền từ này, các người có thể nghe không hiểu, dù sao... Từ này quá vượt thời đại một chút rồi. Nhưng, có cái từ không lịch sự tao nhã thế nào cả, các người nhất định sẽ hiểu, cái gì gọi là đấu thú nhất lòng, các người hẳn là biết chứ?”

Nhẹ nhàng vỗ Bàn Giả Thái Dương bởi vì phù văn cấm cố mà thu liễm toàn bộ ánh sáng với nhiệt độ, biến thành ảm đạm không ánh sáng, Cơ Hạo nói từng chữ một: “Đừng hiếp người quá đáng, bị chọc nóng rồi, ta thực sự sẽ không để ý tất cả, làm ra chuyện bản thân ta cũng không nghĩ ra.”

Sau khi trầm mặc thật lâu, Công Tôn Bá ưỡn ngực lên, lại một lần nữa tản mát ra khí tức vô cùng sắc bén như kiếm, sải bước ép lên phía trước ba bước. Hãn lạnh lùng nhìn Cơ Hạo, kiêu căng nói: “Cơ Hạo, Công Tôn nhất tộc ta, sao có thể vì một tiểu bối mở lời uy hiếp mà cúi đầu? Bàn Giả Thái Dương, quan hệ đại kế nhân tộc, người, phải đem nó giao cho nhân tộc.”

Một đạo kiếm ý sắc bén dị thường, nặng nề như núi từ trong cơ thể Công Tôn Bá phun trào ra, gắt gao tập trung Cơ Hạo.

Mấy chục đạo khí tức tính chất khác nhau, nhưng đều sắc bén dị thường, cường đại khủng bố từ trong cơ thể tộc trưởng các đại thị tộc phun ra, như các ngọn núi lớn gắt gao đè ở trên người Cơ Hạo. Trong nháy mắt tiếp theo, khí tức tập trung Cơ Hạo biến thành mấy trăm đạo, mấy ngàn đạo, mấy chục vạn đạo!

Toàn bộ chiến sĩ thị tộc ở bốn phương tám hướng, đều đem toàn bộ tinh khí thần, đem Cơ Hạo tưởng tượng là kẻ thù giết cha không đội trời chung, đem toàn bộ sát ý của bọn họ biến thành như núi lửa sôi trào, gắt gao khóa chặt thân hình Cơ Hạo.

Cơ Hạo khẽ động, một đòn dốc sức của mấy chục vạn chiến sĩ thị tộc.

Tính cả tộc trưởng, trưởng lão, tộc nhân quan trọng mấy chục thị tộc cường đại nhất, tôn quý nhất nhân tộc toàn lực công kích, trong đó càng tăng thêm lực lượng trấn tộc vu bảo áp đáy hòm của mấy chục thị tộc, lực lượng này đủ để phá vỡ tinh tú, đủ để giết Vu Thần.

“Đây là kết quả chúng ta bàn luận tập thể, Bàn Giả Thái Dương có giá trị quan trọng với nhân tộc ta. Trọng bảo như thế, nên thuộc về nhân tộc sở hữu.” Công Tôn Bá chính nghĩa nghiêm khắc nói: “Nghieu Hầu Cơ Hạo, người vì tư tâm nhỏ nhen, giấu trọng bảo nhân tộc, hành vi cỡ này, tương đương phản bội nhân tộc! Người nếu không đem Bàn Giả Thái Dương dâng lên, liên minh bộ lạc nhân tộc chắc chắn dốc hết toàn lực tru sát người, diệt toàn tộc người!”

Bàn Giả Thái Dương trong tay Cơ Hạo chột sáng lên ánh sáng mạnh mẽ.

Thanh âm Đế Thuấn đột nhiên vang lên, một bóng người hiện lên, Đế Thuấn thần thái có chút chật vật từ trước mặt Cơ Hạo phá không mà ra. Đế Thuấn thần thái phức tạp nhìn Cơ Hạo, quát lớn: “Tất cả dừng động thủ! Cơ Hạo, đừng xúc động, người tạm thu tay lại!”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Đế Thuấn, trầm giọng nói: “Đế Thuấn, Sùng Hầu Tự Văn Mệnh ở ngoài Hoài Môn, vì thích khách mà bị thương nặng, giờ phút này đang hôn mê bất tỉnh, ta là về báo tin... Hắc, không ngờ, ta vừa tới Bồ Phán, đã đụng phải việc ghê tởm bậc này.”

Hít sâu một hơi, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Lúc đại hồng thủy, nhân tộc không đủ lương thảo, ta dâng ra trọng bảo, vượt nguy nan này, có công không có tội! Bàn Giả Thái Dương, là trọng bảo của riêng ta, những người này, những người này...”

Cơ Hạo hung hăng chỉ chỉ đám người Công Tôn Bá: “Đế Thuấn, người nói, đừng phải loại chuyện này, ta nên như thế nào?”

Sắc mặt Đế Thuấn chợt biến thành một mảng tái nhợt, hắc lạnh lùng nói: “Tự Văn Mệnh hắc, hôn mê bất tỉnh? là ai đã hạ thủ?”

Gương mặt tộc trưởng các thị tộc đám Công Tôn Bá khẽ động, tựa như đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng rất nhanh khóe miệng bọn họ lại sụp xuống, thể hiện một bộ dáng bất mãn—— Tự Văn Mệnh thế mà chỉ bị thương nặng hôn mê? Hắc sao chưa chết chứ? Bối cục tình diệu như thế, bọn họ đã tính triệt để toàn bộ phòng ngự vu bảo trên người Tự Văn Mệnh, Tự Văn Mệnh không nên có cơ hội sống sót!

Chỉ bị thương nặng hôn mê... Thế này không được!

Cơ Hạo nhíu mày rống lên: “Đế Thuấn, Văn Mệnh a thúc chỉ bị thương nặng hôn mê, còn chưa chết! Đem chuyện trước mắt giải quyết trước, bọn họ muốn cướp đoạt bảo bối của ta, người nói, chuyện này nên làm gì bây giờ?”

Đế Thuần nhíu mày, Công Tôn Bá đột nhiên lớn tiếng quát: “Giết! Đừng cho tiểu tử này cơ hội!”

Bốn phương tám hướng vu lực cuộn cuộn sôi trào như thủy triều, mấy trăm đạo khí tức đáng sợ lao thẳng lên trời, mấy chục thị tộc đem trấn tộc chi bảo áp đáy hòm của bọn họ liên thủ thúc giục đến trạng thái đỉnh phong, một khoảng hư không chỗ Cơ Hạo chợt sụp đổ, vỡ nát, hóa thành một cái hố đen sâu không lường được.

Mấy chục bàn tay to vu hỏa, sương mù ngưng tụ thành bay lên trời, hung hăng hướng Bàn Giả Thái Dương chớp xuống.

Trong một mảng hỗn loạn, tiếng cười to của Cơ Hạo vang tận mây xanh, Bàn Giả Thái Dương chợt phun ra vô biên vô hạn ánh sáng với nhiệt độ.

Đế Thuần tức giận, chấn động rống giận khàn cả giọng: “Đừng! Đều thu tay lại!”

Chương 1372: Không Đội Trời Chung

Cơ Hạo tự nhiên sẽ không điên cuồng đến mức ở Bồ Phản dẫn nổ Bàn Giả Thái Dương.

Điên cuồng là người của thị tộc, mà không phải hẳn.

Đối mặt tình thế mấy chục thị tộc liên thủ đánh ra một đòn hủy diệt, Cơ Hạo tế ra Bàn Cổ Chung chặn đợt vu lực hủy diệt đầu tiên, sau đó cởi bỏ tầng cấm chế đầu tiên của Bàn Giả Thái Dương, đem uy lực của nó phóng ra một bộ phận nhỏ.

Trong thần hồn không gian, hai tay đạo đài màu sắc hỗn độn kết ấn, miệng tụng Cửu Tự Chân Ngôn, lấy lực lượng thần thức vô cùng khổng lồ, mạnh mẽ thúc giục Bàn Giả Thái Dương phóng ra vô biên ánh sáng với nhiệt độ, tránh đi đại địa Bồ Phản ngay bên dưới, toàn bộ ánh sáng và nhiệt độ ngưng tụ thành các thanh trường mâu lửa ánh vàng rực rỡ như thực chất, gào thét hướng người của thị tộc đánh tới.

Trường mâu lửa dày đặc lao vút trên không, ở trong hư không vạch ra các dấu vết trong suốt mắt thường rõ ràng có thể thấy được.

Mấy chục vạn thị tộc tình thế hỗn loạn, vật cưỡi của bọn họ bị khí tức hủy diệt trường mâu lửa chất chứa dọa hồn phi phách tán, khắp trời đều là hung cầm bay loạn, lông chim hỗn độn rải khắp trời, trên mặt đất vô số quái thú hung mãnh tru lên, cũng bị dọa chạy tán loạn, càng có một số hung thú hung cầm sợ tới mức gân cốt mềm nhũn thực sự không chịu nổi phủ phục xuống đất.

Trường mâu lửa quét ngang qua quân trận hỗn loạn của thị tộc tình thế, từng mảng lớn chiến tình thế bị trường mâu lửa xuyên thủng thân thể. Giáp trụ của họ căn bản không ngăn được Thái Dương Chân Hỏa do Bàn Giả Thái Dương ngưng tụ, vết thương của họ đang thiêu đốt, ngọn lửa khủng bố cấp tốc khuếch tán ở trong thân thể bọn họ, trong chớp mắt từng cái lỗ chân lông của

bọn họ đều phun ra ngọn lửa màu vàng.

Tiếng rú thảm thê lương không ngừng vang lên, từng cây đuốc hình người từ trên cao rơi xuống, bọn họ còn chưa rơi xuống đất thì đã cháy thành tro tàn. Vô số người lửa gào rống giãy dựa trên mặt đất, bọn họ chỉ run rẩy vài cái, rồi cũng hóa thành một đám tro bụi.

Từng đám đông hung cầm mãnh thú gào thét khàn cả giọng, bọn chúng cũng bị trường mâu lửa xuyên thủng, thân thể khổng lồ của chúng thiêu đốt mãnh liệt, so với chủ nhân bọn chúng lúc thiêu đốt tản mát ra ánh sáng và nhiệt độ đồ sộ hơn xa.

Thậm chí có phi cầm khổng lồ dang cánh hơn một dặm mang theo ngọn lửa hùng hực từ trên cao rơi xuống, bởi vì thể tích khổng lồ, đám hung cầm to lớn này sau khi rơi xuống đất vẫn tiếp tục thiêu đốt, lửa nhiệt độ cao đem mặt đất phụ cận bọn chúng đều đốt thành những cái hố to nham thạch nóng chảy sôi trào.

Đám thủ lĩnh thị tộc đứng mũi chịu sào, đối diện Cơ Hạo rống giận khàn cả giọng. Bọn họ điên cuồng thúc dục vu lực, không ngừng rót vào trong trấn tộc vu bảo trên tay. Máy trăm món vu bảo truyền thừa từ niên đại hồng hoang thái cổ, trải qua tinh huyết vô số Vu Đế tắm bổ, đã cường đại tới mức có thể so với tiên thiên chí bảo cũng mười phần linh tính chấn động nổ vang, hướng Cơ Hạo trút ra lửa giận vô biên.

Vu hỏa ngang trời, sương mù quanh quẩn, cơn mưa lửa từ trên trời giáng xuống, sao băng bỗng dưng xuất hiện, ban ngày ban mặt, trên bầu trời xuất hiện vô số tinh tú lóe lên, từng luồng ánh sao như thanh đao sắc bén từ trên trời giáng xuống, vạn vạn hư không, xé rách thời gian, chế tạo ra vô số cảnh tượng kỳ quái kỳ dị.

Máy trăm món đỉnh cấp vu bảo tản mát ra lực lượng khủng bố thiếu chút nữa đem bầu trời Bồ Phán một lần nữa biến thành thế giới hỗn độn. Vô số con dân

Bồ Phán cùng cất tiếng kêu đau, thiên địa linh khí vắn vẹo như thủy triều kịch liệt dâng trào, mạnh mẽ vắn gãy xương cốt bọn họ, ép hổng nội tạng bọn họ, vô số con dân học từng ngậm từng ngậm máu, kêu thảm ngã xuống đất.

Đại hồng thủy cũng chưa thể sát thương một con dân Bồ Phán nào, nhưng một đòn liên thủ của các thủ lĩnh mấy chục thị tộc tôn quý nhất nhân tộc, lại khiến con dân Bồ Phán tử thương hỗn độn. Con dân Bồ Phán chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ lấy chục vạn để tính, mà con dân bị thương học máu càng lấy hàng trăm triệu để tính.

Tiếng gầm phẫn nộ mà vô lực của Đế Thuấn ở trong thủy triều vu lực dâng trào là suy yếu như vậy: “Dừng tay, đều dừng tay! Nơi này là Bồ Phán, nơi này là địa bàn của nhân tộc; con dân nơi này, là con dân nhân tộc!”

“Đều dừng tay, dừng tay đi!” Đế Thuấn điên cuồng rống giận, hắc cương hai cánh tay hướng đám người Công Tôn Bá đón đầu, muốn dùng ngực mình ngăn trở công kích không kiêng nể gì của đám người Công Tôn Bá.

“Đế Thuấn! Cơ Hạo ở ngoài Quỷ Môn giết chết vô số tộc nhân của chúng ta, hôm nay hắc phải chết!” Một lão vu tế sơ vu nhất mạch tru lên khàn cả giọng: “Toàn bộ bảo bối của hắc, đều là của chúng ta; toàn bộ con dân trong lãnh địa của hắc, đều phải trở thành nô lệ; Toàn bộ thân quyến tộc nhân của hắc, đều phải chết! Cho dù ngươi là Nhân Hoàng, ngươi cũng không ngăn được chúng ta!”

Lão vu tế này cười dữ tợn, hắc cầm một lá cờ phướn dài hơn sáu thước, bên trên vẽ vô số gương mặt quỷ quái hướng tới Đế Thuấn hung hăng nhoáng lên một cái, một đạo u quang màu lam, màu xanh lục hỗn tạp hóa thành một tiểu kiếm to bằng bàn tay bay ra, hung hăng cắm ở trên ngực Đế Thuấn.

Trên người Đế Thuấn lóe ra một đạo u quang, chặn một đòn tàn nhẫn của lão vu tế này.

Ở bên, mấy chục người của thị tộc đột nhiên cùng ra tay, mấy chục tia sáng kỳ dị đồng thời bao phủ thân thể Đế Thuấn. Đế Thuấn thét lớn một tiếng, trong

thất khiếu hấn phun máu tươi, chặt vật từ không trung rơi xuống mặt đất.

“Ha ha, Đế Thuấn ơ!” Cơ Hạo cất tiếng cười to: “Nhân Hoàng như vậy, làm chẳng có tư vị gì! Hắc hắc, những người này, hắc hắc, những người này...”

Trường mâu lửa ngang ngược hầu như đem mấy chục vạn thị tộc tinh nhuệ quét sạch, vô số thanh trường mâu lửa không ngừng từ trong Bàn Giả Thái Dương bay vút ra, hóa thành một biển lửa chói mắt cùng nhân vật thủ lĩnh của mấy chục thị tộc đau khổ giữ lẫn nhau.

Hư không bên người Cơ Hạo đã triệt để sụp đổ, tất cả thiên địa pháp tắc đều bị hoàn toàn phá hỏng.

Bàn Cổ Chung lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, hỗn độn chi khí vô biên bành trướng mãnh liệt, phàm là năng lượng hỗn độn hư không bị phá hư sinh ra đều bị Bàn Cổ Chung nuốt vào. Từng cái phù văn phong cách cổ xưa hiện lên ở mặt ngoài Bàn Cổ Chung, hư ảnh một cự nhân thân hình to lớn, dang đôi tay như muốn ôm bầu trời trở nên càng lúc càng rõ ràng ở mặt ngoài Bàn Cổ Chung.

“Ha ha!” Cơ Hạo cất tiếng cười to, nhiều cao thủ thị tộc như vậy liên thủ, cho dù có Bàn Cổ Chung bảo hộ, áp lực khủng bố vẫn chấn động lục phủ ngũ tạng của hắn như muốn vỡ vụn, xương khớp toàn thân không ngừng phát ra tiếng tan vỡ khe khẽ.

Không xuất toàn lực, là không có khả năng.

Về phần nói hậu quả... Quả hậu quả cái mẹ gì!

Cơ Hạo vung ra Bàn Cổ Long Vãn, hai luồng long ảnh chọt lóe qua ở trên lưỡi kiếm, tiếng rỗng gầm trầm thấp, thế lương mang theo sát ý cuộn cuộn phóng lên cao. Cơ Hạo ngửa mặt nhìn bầu trời, Vũ Dư kiếm ý xẹt qua trong lòng như nước chảy, tay phải hấn nhẹ nhàng vung lên, toàn bộ pháp lực chọt bị Bàn Cổ Long Vãn cắn nuốt hết.

Bốn kiếm ánh từ trong Bàn Cổ Long Văn lao vút ra, phân biệt lơ lửng ở đông tây nam bắc bốn phương hướng.

Đế Thuấn ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy bốn kiếm ánh bay ra, hấn như nhớ tới cái gì, vừa hộc máu vừa lớn tiếng quát: “Cơ Hạo, dừng... Dừng xuống tay độc ác, bọn họ cũng là con dân nhân tộc ta, bọn họ cũng là...”

Bàn Cổ Long Văn hào quang chợt lóe, trong bốn bóng kiếm ánh sáng tung hoành, nháy mắt nuốt sống người thị tộc do Công Tôn Bá cầm đầu.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, đây là tiếng thân thể con người bị kiếm quang triệt để xé nát.

Tiếng ‘Leng keng’ liên miên vang lên, đây là tiếng trấn tộc vu bảo của các đại thị tộc bị Bàn Cổ Long Văn cắt đứt.

Tiếng nổ ‘Oành oành’ như sấm sét, đây là tiếng vang lớn do trấn tộc vu bảo sau khi bị bổ vỡ, phù văn nổ tung, vu lực bùng nổ mà phát ra.

Tiếng rú thảm thê lương không dứt bên tai, đây là đám thủ lĩnh thị tộc bị vu bảo gần trong gang tấc phát nổ đánh thành trọng thương phát ra tiếng gào thét.

Chợt, Công Tôn Bá một con mắt bị nổ bay, nửa thân thể cũng bị nổ nát từ trong ánh lửa vô biên lao ra, hấn kêu rên thê lương khàn cả giọng: “Nghieu Hâu Cơ Hạo, Hữu Hùng thị ta không đội trời chung với ngươi!”

Chương 1373: Lập Trường Của Ai

Nóc đại diện thảo luận chính sự của nhân tộc không thấy đâu nữa.

Quảng trường trước đại diện bị nhiệt lượng hung mãnh của Bàn Giả Thái Dương biến thành một cái hố to nham thạch nóng chảy sâu tới nghìn trượng.

Nhiều thủ lĩnh thị tộc bị thương nặng kéo thân thể tàn phá, hơn phân nửa thân thể ngâm ở trong nham thạch nóng chảy, giàu trung khí lớn tiếng tru lên, dùng hạ lưu thô tục nhất bọn họ biết ân cần thăm hỏi các đời tổ tiên của Cơ Hạo.

Cơ Hạo tay nâng Bàn Giả Thái Dương vạn trượng hào quang, như thiên đế Đông Hoàng Thái Nhất trước kia, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, ở cao nhìn xuống quan sát người của thị tộc hỗn độn ngón ngang. Bàn Cổ Chung lơ lửng ở đỉnh đầu hắc, trên thân chuông từng đợt sóng nhiệt bốc lên, không ngừng phát ra tiếng nổ vang trầm thấp.

Bàn Cổ Long Văn không an phận nhảy lên, từng đợt chấn động kịch liệt làm xương tay hầu như vỡ nát của Cơ Hạo đau đớn không chịu nổi.

Nó bức thiết muốn nhắm nháp nhiều máu tươi hơn, nó điên cuồng muốn đem trấn tộc chi bảo các đại thị tộc lưu lại xé nát toàn bộ. Cơ Hạo liên tục điên cuồng giết chóc làm hung tính trong xương tủy Bàn Cổ Long Văn triệt để kích phát, phơi thô của một kiếm linh tràn ngập ý chí giết chóc cường đại đang thai nghén thành hình trong thân kiếm.

Công Tôn Bá hơn phân nửa thân thể phá thành mảnh vụn, hơn phân nửa đoạn xương cột sống cũng lộ ra bên ngoài cơ thể, toàn thân máu tươi đầm đìa ngơ ngác lơ lửng ở đất bằng, không thể tin nhìn người thị tộc thương vong thảm trọng xung quanh.

Mấy chục vạn chiến sĩ tinh nhuệ hầu như đều đã hóa thành tro bụi, chút tổn thất đó Công Tôn Bá không để ở trong lòng. Nơi này có nhân mã mấy chục thị

tộc, chia đều mỗi thị tộc chỉ tổn thất hơn vạn tinh nhuệ, đối với đại thị tộc ôm ước vạn quân mà nói, tổn thất này quả thực không đáng kể, căn bản không đáng nhắc tới.

Khiến Công Tôn Bá bó tay không có biện pháp, khiến hãn hồi tiếc không kịp, là trường lão các đại thị tộc tổn thất!

Các trường lão đó muốn nói bọn họ có tài năng mạnh bao nhiêu, không cần thiết; muốn nói bọn họ có bản lĩnh lớn bao nhiêu, không cần thiết; muốn nói bọn họ có bao nhiêu cống hiến đối với thị tộc các nhà, không cần thiết; muốn nói bọn họ có ý nghĩa lớn bao nhiêu đối với nhân tộc, điều đó càng là việc không cần thiết.

Nhưng các trường lão thị tộc này mỗi người bối cảnh hùng hậu, bọn họ đều là huyết duệ trực hệ thuần túy nhất của thượng cổ Nhân Hoàng, đại hiền, bọn họ ở trong thị tộc của mình thế lực rắc rối khó gỡ, thâm căn cố đế. Rất nhiều thời điểm, các trường lão không có tài năng gì, không có bản lĩnh lớn bao nhiêu, không có cống hiến gì, càng không có tác dụng gì này, lại có thể khiến trường một tộc cũng đau đầu không thôi.

Ở trước Quỳ Môn, Cơ Hạo đã xử lý mấy trăm trường lão của các đại thị tộc, các trường lão đó thì thôi, có thể bị phái ra làm chân chạy, cho dù ở trong tộc có chút căn cơ, cũng không phải người thật sự quá mức quan trọng.

Chỉ có các trường lão lần này đến Bồ Phản hướng Cơ Hạo đòi một sự giải thích, đồng thời cậy già lên mặt hướng Đế Thuấn gây áp lực, bọn họ mới là nhân vật thực quyền thật sự tay nắm quyền bính, ở trong tộc nhất hô bá ứng của các đại thị tộc.

Những người này chết một người, cũng là đại sự làm một thị tộc chấn động không thôi, trước mắt thì hay rồi, ‘Thị tộc côôi bảo’, ‘danh nhân già trấn tộc’ như vậy bị Cơ Hạo trực tiếp xử lý hơn trăm người, bị thương nặng ngã xuống đất ngâm mình ở trong nham thạch nóng chảy rên rỉ còn có mấy trăm người, mặt

khác có hơn một ngàn người thương thế thật ra không nặng, xem bộ dáng bọn họ ngơ ngác đứng ở một bên gần người, hiển nhiên đều bị dọa vỡ mật rồi.

Mấy chục thị tộc đỉnh cấp nhất của nhân tộc, một đám cao thủ tinh hoa nhất liên thủ, sao có thể là kết quả như vậy?

Toàn thân Công Tôn Bá run rẩy nhìn Cơ Hạo, Bàn Cổ Chung lơ lửng đỉnh đầu hắn, toàn thân ngay cả một tia hoa văn trang trí cũng không có, rốt cuộc là trọng bảo quái thai nào? Một đòn liên thủ của nhiều người như vậy, Cơ Hạo tựa như bị thương một chút, nhưng hắn vẫn thần khí no đủ, nguyên khí dư thừa như cũ, cho dù có bị thương cũng chỉ là vết thương da thịt!

“Cơ Hạo! Người, người, người...” Trong đầu Công Tôn Bá một mảng hỗn loạn, hắn muốn nói cái gì đó, nhưng hắn một chữ cũng nói không nên lời.

Bắt đầu từ khi liên minh bộ lạc nhân tộc thành lập, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy!

Một bá hộ nhân tộc nho nhỏ không bắt mắt, xuất thân mọi rợ Nam Hoang, lại dám khiêu khích thị tộc đỉnh cấp nhân tộc bao hàm Hữu Hùng thị, Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Vân Dương thị, Cao Dương thị, Vu Thường thị, Quỷ Xa nhất tộc, sơ vu nhất mạch... làm đại biểu!

Không chỉ có khiêu khích, hắn còn giết chết nhiều tộc nhân thị tộc như vậy!

Ánh mắt Công Tôn Bá tán loạn, trong đầu rốt cuộc có chút ý niệm hỗn loạn, hắn lắp bắp nói: “Người, người, người giết nhiều như vậy, nhiều người như vậy! Người làm sao dám? Người làm sao dám?”

Cơ Hạo nâng Bàn Giả Thái Dương, bình tĩnh nhìn Công Tôn Bá: “Ta sao lại không dám? Người nói, ta vì sao không dám?”

Công Tôn Bá gian nan nâng lên cánh tay chỉ còn lại có nửa đoạn xương, chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Ta là chủ Hữu Hùng thị, tộc trưởng đương đại Công

Tôn nhất tộc! Trưởng Hùng Thị, Mị thị... các nhà! Người...”

Một câu chưa thể nói hết, một ngụm máu tụ từ trong mồm Công Tôn Bá phun ra. Hắn gian nan ho khan vài tiếng, từ trong mồm hộc ra một mảnh xương vỡ vàng óng như thủy tinh màu vàng rạng rỡ sáng lên.

Cơ Hạo cười lên trào phúng: “Ta còn tưởng ngươi là Hiên Viên thánh hoàng chứ! Các ngươi dám bắt nạt người ta, nên có giác ngộ bị người ta đánh cho vỡ đầu chảy máu. Ngươi là chủ Hữu Hùng thị thì sao? Ngươi là Công Tôn tộc nhân lại như thế nào? Ngươi muốn đoạt bảo bối của ta, ngươi muốn giết ta, ta liền dám giết ngươi!”

Công Tôn Bá bị lời Cơ Hạo nói chọc giận đến mức mắt trợn trắng, hắn nôn từng ngụm từng ngụm máu, thật không dễ gì mới thở được. Hắn chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Ngươi dám giết ta? Ngươi dám giết ta? Ngươi, ngươi, ngươi...”

Bàn Cổ Long Văn chợt lóe, Cơ Hạo bước đến trước mặt Công Tôn Bá, trường kiếm mang một mảng ánh sáng lạnh sát ý dữ dội, hung hăng hướng mũi tâm Công Tôn Bá đâm tới.

Cũng giết nhiều người như vậy rồi, còn sợ giết thêm một tên Công Tôn Bá sao?

Cơ Hạo âm thầm nổi hung. Cho dù giết nhiều người như vậy, lấy thực lực hắn hiện nay, hắn còn sợ cái gì? Tu vi vu lực của hắn là nửa bước Vu Thần cảnh không giả, nhưng cộng thêm thực lực Bàn Cổ chi thể tiểu thành của hắn, sức chiến đấu của hắn tuyệt đối có thể đối kháng Vu Thần!

Mà cảnh giới đạo pháp của hắn, ở sau khi hư ảnh ù ù cạc cạc nhào nặn một phen, hắn đã thật sự đem đại nhật nguyên thần hoàn toàn chuyển hóa thành đạo đài, là đại năng Đạo Đài cảnh tu sĩ thứ thiệt, thật sự có thể so với Vu Thần!

Vu, đạo cùng tu, chiến lực bản thân kinh người, cộng thêm phía sau có Vũ Dư đạo nhân ngọn núi lớn này, Cơ Hạo sợ cái gì?

Công Tôn Bá nhìn kiếm quang giáp mặt đêm tối, sợ tới mức rống giận khàn cả giọng —— Cơ Hạo thật sự dám giết hắn! Gã thật sự dám! Gã không phải đang làm bộ tạo thế, gã là thật sự dám hạ sát thủ đối với hắn!

Trời ạ, hắn sao lại thật sự dám làm như thế? Hắn không biết sao? Hiên Viên thánh hoàng có một phân thân tọa trấn Bàn Cổ thế giới đó! Đó là tổ tông của Hữu Hùng thị bọn họ!

Một cái bóng người đột nhiên hiện lên, Đế Thuấn học cả đồng máu, dang hai tay chặn trước mũi kiếm của Cơ Hạo.

Cơ Hạo vội vàng thu kiếm, kiếm quang trong đường tơ kẽ tóc cạo qua tóc mai Đế Thuấn, cắt xuống một mảng lớn tóc.

Đế Thuấn cười khố nhìn Cơ Hạo, trầm giọng nói: “Nghieu Hâu, thu hồi lửa giận! Chỉ biết giết chóc, người có thể giết được mấy người?”

Xoay người, Đế Thuấn nhìn Công Tôn Bá trầm giọng nói: “Công Tôn tộc trưởng, nếu các người cố ý muốn dùng vũ lực giải quyết chuyện lần này, ta, sẽ thực sự mặc kệ chuyện này. các người cho dù chết ở chỗ này, ta cũng thực sự không quản nữa!”

Công Tôn Bá ngậy người hồi lâu, hắn đột nhiên hét lên: “Đế Thuấn! Người rốt cuộc đứng về phe ai?”

Đế Thuấn trầm mặc hồi lâu, hắn chậm rãi gật đầu: “Ta đứng, ở phía nhân tộc! Tất cả hành vi việc làm của ta, chỉ là vì nhân tộc đại nghĩa!”

Cười khố một tiếng, sắc mặt Đế Thuấn dần dần trở nên dữ tợn: “Các người, chớ có ép ta!”

Chương 1374: Đây Là Thủ Riêng

“Người, muốn thế nào?” Đế Thuấn rống giận một tiếng. Công Tôn Bá trầm mặc thật lâu, cuối cùng nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Các người, rốt cuộc muốn như thế nào?” Hai tay Đế Thuấn gặt gao nắm lấy bả vai Công Tôn Bá, mang theo một tia dữ tợn thấp giọng quát: “Các người nhận được đã quá nhiều rồi, hưởng thụ đã đủ rồi. Công Tôn Bá, đừng có quá phận.”

“Không có chúng ta ủng hộ, người có thể ngồi vững vị trí Nhân Hoàng sao?” Công Tôn Bá cười khinh miệt, mang theo sự kiêu ngạo cùng tự phụ một đương đại tộc trưởng đại thị tộc huyết duệ trực hệ Nhân Hoàng nên có, hơi nâng cằm, khinh thường nhìn Đế Thuấn.

“Ta, đã chuẩn bị thoái vị, nếu ta giết người bây giờ, Công Tôn nhất tộc lại có thể như thế nào?” Đế Thuấn hiển nhiên đã lửa giận công tâm, hắn đã nói ra lời lấy cách làm người của hắn, ngày thường tuyệt đối sẽ không nói ra: “Các người hắn là biết, ta có chín thành trở lên nắm chắc, vượt qua Vu Thần kiếp, thuận lợi thành tựu Vu Thần. Hiện tại ta nếu giết người, Công Tôn nhất tộc lại có thể như thế nào?”

Ánh mắt Công Tôn Bá có chút tán loạn, hắn nghiêng răng trầm giọng nói: “Đế Thuấn, đừng quên, xét đến cùng, huyết mạch của người cũng đến từ Hữu Hùng thị, người là hậu nhân của đế Chuyên Húc, người cũng là hậu duệ của Hiên Viên thánh hoàng. “

“Nếu là bản tôn Hiên Viên thánh hoàng giáp mặt, hắn có lẽ đã một kiếm đánh chết các người lũ hậu nhân không nên thân này!” Đế Thuấn sắc mặt âm trầm như mây đen trước khi mưa to tầm tã, từng chữ một, mang theo cực độ miệt thị và khinh thường cười lạnh nói: “Người cảm thấy, hành vi của các người, thực sự xứng với danh hiệu hậu duệ thánh hoàng này?”

“Việc chúng ta làm, đều là vì thị tộc vạn năm cường thịnh.” Sắc mặt Công

Tôn Bá âm trầm tương tự, hắn còn muốn nói gì đó, động tĩnh xung quanh đã khiến hắn ngậm mồm.

Nhiều tộc nhân thị tộc bị Cơ Hạo đánh bay bị thương nặng lần lượt giãy dụa bò dậy. Bọn họ ùn ùn ăn vào vu được bổ sung tinh huyết, khôi phục thương thế. Lấy thân phận bọn họ, vu được bọn họ dùng đều là cực phẩm dị thường trân quý, có mấy trường lão thị tộc thân thể cũng bị tổn hại, chỉ còn lại có đầu còn lưu lại một tia sức sống, đều ở dưới sự trợ giúp của vu được cấp tốc khôi phục.

Càng lúc càng nhiều tộc nhân thị tộc bò dậy. Bọn họ nghiêng rằng, như một đám dã thú bị thương, mang theo tiếng thở ‘Vù vù’ nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Cơ Hạo. Nếu không phải một đòn vừa rồi của Cơ Hạo cho bọn họ sự sợ hãi quá lớn, bọn họ đã lao lên một lần nữa.

Tay trái nâng hờ Bàn Giả Thái Dương, Cơ Hạo lẳng lặng đứng ở giữa không trung.

Hắn không nói một lời, mang theo vẻ mặt khinh thường và trào phúng nhìn đám ‘tinh anh’ thị tộc này. Hắn rất muốn chủ động khiêu khích, chọc giận những kẻ đó, khiến bọn hắn thiêu thân lao đầu vào lửa chịu chết thêm một lần. Một lần này, hắn có mười thành năm chắc, đem các ‘tinh anh’ thị tộc xử lý hết.

Vừa rồi toàn lực tung ra một kiếm, hắn đối với kiếm đạo và kiếm trận Vũ Dư đạo nhân truyền thụ có lĩnh ngộ càng thêm thần diệu, nếu xuất kiếm một lần nữa, uy lực kiếm thế của hắn ít nhất có thể tăng lên một nửa. Trong lòng Cơ Hạo rất ngứa ngáy, nên chủ động mở miệng khiêu khích bọn họ hay không? Thật sự có chút kích động nho nhỏ!

Đế Thuấn cảm nhận được Cơ Hạo mang theo ác ý nồng đậm nóng lòng muốn thử, hắn vội vàng quay đầu, mang theo một tia bất đắc dĩ cười khổ nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn đang khẩn cầu Cơ Hạo, đừng đem sự tình đưa tới mức không thể挽 hồi.

Cơ Hạo bất đắc dĩ cười khổ tương tự lắc đầu. Hắn rất muốn nói cho Đế

Thuấn, từ khi đám người thị tộc này xuất hiện ở Quỳ Môn, cường chế hấn và Tự Văn Mệnh rời khỏi cuộc tấn công đối với chín đại long môn, muốn cướp lấy công lao cuối cùng sáng chói nhất, khiến người ta chú ý nhất của đại kế trị thủy, sự tình thật ra đã không thể vẫn hồi rồi.

Đám người thị tộc này, bắt đầu từ khi bọn họ xuất hiện, bọn họ đã đứng ở trận doanh đối địch tuyệt đối.

Chẳng qua, nể mặt Đế Thuấn một lần đi!

Như Đế Thuấn nói, hấn đã chuẩn bị thoái vị, chuẩn bị dẫn dắt bản mạng vu tinh, luyện hóa hồng hoang tinh thần thành tựu Vu Thần. Chờ Đế Thuấn thành Vu Thần, dựa theo quy tắc ngầm của các đời Nhân Hoàng, hấn không thể nhúng tay đối với việc nội bộ của nhân tộc nữa.

Đến lúc đó, chờ Tự Văn Mệnh đi lên vị trí Nhân Hoàng, các thị tộc này nếu còn muốn nhảy nhót, Cơ Hạo có thời gian và tinh lực dây dưa với bọn họ.

Mỉm cười tể ra Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh, đem Bàn Giả Thái Dương nhét vào trong đỉnh cẩn thận cất chứa thỏa đáng, Cơ Hạo thu hồi đại đỉnh, lại đem Bàn Cổ Long Văn thu thập thỏa đáng, mang theo nụ cười cả người lẫn vật vô hại, tươi cười dễ gần hướng Đế Thuấn chấp tay hành một lễ: “Nghe ngài, ta đánh không hoàn thủ, mắng không đáp trả... Ài, người ta cũng bắt nạt tới tận cửa rồi... nhưng mà, đại cục nhân tộc đó, ta biết, ta biết!”

Một đám người thị tộc đều thiếu chút nữa hộc máu.

Đế ý đại cục nhân tộc, đánh không hoàn thủ, mắng không đáp trả? Nghiêu Hâu Cơ Hạo chết tiệt, mấy chục vạn tinh anh thị tộc vừa mới hóa thành tro bụi, chính là kết quả của người đánh không hoàn thủ, mắng không đáp trả sao?

Nhiều người đã khó thở gần như sập đổ, bọn họ then quá hóa giận nhìn Bàn Cổ Chung ở đỉnh đầu Cơ Hạo vẫn tản mát ra các luồng hỗn độn khí. Nếu không phải trong lòng bọn họ biết rõ bọn họ không công phá nổi phòng ngự cường đại

của Bàn Cổ Chung, bọn họ đã không để ý tất cả ra tay một lần nữa.

“Nhân tộc không có quy củ như vậy, chưa bao giờ nói, bởi vì con dân nhân tộc nào đó có được một món bảo bối rất hữu dụng, thì thế nào cũng phải đem nó thu làm của công.” Hai tay Đế Thuấn bóp chặt bả vai Công Tôn Bá, thản nhiên nói: “Bảo bối nhà mình về nhà mình, nhà ai cũng đừng hòng vô duyên vô cớ chiếm thêm của hàng xóm cách vách một con dê, một con bò. Đây là quy củ niên đại Phục Hy thánh hoàng đã truyền xuống.”

“Ta biết, mấy nhà các người, có mấy người trẻ tuổi tâm cao khí ngạo, bản mạng tinh lực của bọn họ ngưng tụ là Thái Dương tinh lực.” Đế Thuấn lạnh lùng cười vài tiếng: “Muốn lấy Thái Dương tinh thành tựu Vu Thần? Vô số năm qua, vô số người đã thử, kết quả cuối cùng ta cũng không nói nữa.”

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, trên bầu trời mười hai cái thủy thể giới đang dung hợp với Bàn Cổ thể giới, động tĩnh thật lớn chấn động làm toàn bộ thiên địa đều đang lắc lư, Đế Thuấn lạnh lùng nói: “Bên kia, có mười hai cái thể giới, con cháu các người muốn ngưng tụ Thái Dương tinh, đi đi, không có ai cản bọn họ!”

Người thị tộc lặng lẽ không lên tiếng... Bàn Giả Thái Dương bị thần thông sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng hạ cấm chế, lực lượng của nó dụ ngoan mà phục tùng, là Thái Dương tinh có thể yên tâm lớn mật tế luyện dung hợp, có năm chắc rất lớn dựa vào Bàn Giả Thái Dương thành tựu cảnh giới Vu Thần.

Thái Dương bản xứ sinh trưởng trong mười hai cái thể giới kia, nguyên nước nguyên vị, chưa có bất cứ sự giam cầm nào, không kiêng nể gì tản mát ra toàn bộ ánh sáng và nhiệt độ? Ai dám tế luyện người đó cứ đi, dù sao... nhằm chừng kết cục có thể sẽ không thế nào cả.

“Chuyện lần này...” Đế Thuấn muốn cực lực điều giải mâu thuẫn giữa Cơ Hạo với thị tộc.

“Chuyện lần này, không cần Đế Thuấn quan tâm. Vén vén tộc nhân tử

thương, chẳng qua là thù riêng của thị tộc, loại chuyện này không thiếu, nhà ai không có ba năm kẻ thù truyền kiếp, tử địch?” Tộc trưởng Cao Dương thị từ trong đám người đi ra, mặt đầy ý cười gật gật đầu: “Đế Thuấn, cho dù là Phục Hy thánh hoàng năm tháng đó, lão nhân gia cũng không nhúng tay ‘lời thề máu báo thù’ của các đại bộ tộc nhân tộc nhỉ?”

Khóe miệng Đế Thuấn giật giật.

Đám tộc trưởng, trưởng lão, tộc nhân tinh anh của các đại thị tộc đều cười dữ tợn, bọn họ rút ra các thanh đao đá, đao ngọc tạo hình phong cách cổ xưa, trước mặt mọi người cắt mạch máu cổ tay mình, đem máu tươi ngưng tụ thành các phù văn vắn vẹo.

“Lấy máu để thề, Nghiêu Hưu Cơ Hạo là tử địch của tộc ta, phải lấy vô số huyết cùng hồn, mới có thể rửa sạch phần thù hận này!”

Chương 1375: Mạch Nước Ngầm Biến Hoá Kỳ Lạ

Trong đại diện thảo luận chính sự lâm thời tu sửa một phen, đem nóc nhà sửa xong, toàn bộ nhân tộc bá hậu, đầu lĩnh các bộ có tư cách tham dự thảo luận chính sách quan trọng của nhân tộc ngồi ngay ngắn trên chiếu.

Phía sau đám tộc trưởng thị tộc Công Tôn Bá, dựa theo huyết mạch thị tộc của mình phân chia, ngồi xếp bằng số lượng bá hậu nhân tộc khổng lồ, số lượng của nó chiếm trên sáu phần mười toàn bộ bá hậu của nhân tộc.

Bốn phần bá hậu còn lại, thì dựa theo quan hệ thân sơ ngày thường, chia làm vài đoàn thể lớn nhỏ, lảng lảng ngồi ở bốn phía góc của đại diện. Trong đại diện to lớn, chỉ có bên cạnh Cơ Hạo trống rỗng, trừ đám người Man Man, Thiếu Ti, trong phạm vi mười trượng bóng quý cũng không có một cái.

Nhiều bá hậu ngày thường giao hảo với Cơ Hạo cười khổ hướng Cơ Hạo bắt đầu ra hiệu, bộ tộc bọn họ bắt nguồn từ các đại thị tộc, là chi nhánh của các đại thị tộc, vô luận chính bọn họ hay là bộ tộc bọn họ đều chịu các đại thị tộc này ảnh hưởng thật lớn. Trước mặt đám người Công Tôn Bá, không ai dám biểu lộ ra chút ý tứ giao hảo nào với Cơ Hạo.

Lực lượng các đại thị tộc này quá cường đại; lực ảnh hưởng của bọn họ càng vượt xa xa sự tưởng tượng của người ta.

Cẩn thận tìm tới nguồn gốc tham thảo, ngay cả bộ tộc nhà Đế Thuấn, đều là chi nhánh của Hữu Hùng thị nhất mạch, đều là hậu nhân của Hiên Viên thánh hoàng. Đế Thuấn đối mặt các đại thị tộc này, cũng chỉ có thể ‘lấy đại cục làm trọng’, càng không cần nói các bá hậu kia.

Cơ Hạo tứ bình bát ổn ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay đặt trên đầu gối, mỉm cười nhìn Công Tôn Bá.

Các đại thị tộc này cho dù trong lòng hận chết hằn, giờ phút này bọn họ cũng

sẽ không tùy tiện ra tay nữa. Đại thị tộc có sự kiêu ngạo của đại thị tộc, sẽ không như người phổ thường đánh quăn lầy nhau không rời. Một lần ra tay chưa giải quyết được Cơ Hạo, bọn họ đã đem sự tình định tính là mối thù bằng máu giữa bộ tộc, như vậy thì dùng thủ đoạn giải quyết thù riêng để giải quyết tất cả vấn đề.

Đám tộc trưởng thị tộc như Công Tôn Bá cũng mỉm cười gật đầu ra dấu với nhau cùng Cơ Hạo. Cho dù trong lòng cực hận Cơ Hạo, làm tộc trưởng đại thị tộc, một chút tu dưỡng khí độ vẫn cần biểu hiện ra ngoài.

Trong nháy mắt trong đại điện thảo luận chính sự trên mặt mỗi người đều mang theo mỉm cười ấm áp, giống như chuyện vừa rồi Cơ Hạo buông tay tàn sát người của thị tộc chưa bao giờ xảy ra. Chỉ có không gian trống rỗng bên cạnh đám người Cơ Hạo, giống như một ngọn núi băng, tản mát ra hàn ý khiến trong lòng tất cả mọi người rét run.

Đế Thuấn đưa mắt đảo quanh, nhìn thấy nụ cười trên mặt Công Tôn Bá, hẳn bất đắc dĩ thở dài một hơi, bất đắc dĩ hướng Cơ Hạo nhìn một cái. Hẳn đã cực lực điều giải, nhưng Cơ Hạo đã giết nhiều người thị tộc như vậy, phần thù hận này không thể tiêu trừ.

Đám người Công Tôn Bá đã phát lời thề máu trước mặt mọi người, bọn họ phải làm ra trả đũa mang tính hủy diệt đối với Cơ Hạo còn có tộc nhân của Cơ Hạo, mới có thể tiêu trừ sỉ nhục Cơ Hạo mang tới cho bọn họ, mới có thể bảo vệ uy danh cùng tôn nghiêm của đại thị tộc bọn họ. Món nợ máu này, cho dù là mười hai vị Nhân Hoàng kia ra mặt cũng khó hoàn toàn hóa giải, đây là một cái bế tắc khó giải.

Có lẽ hẳn có thể làm, chính là dốc sức che chở một bộ phận tộc nhân của Cơ Hạo, để huyết mạch Kim Ô bộ không đến mức đoạn tuyệt. Đế Thuấn âm thầm tính toán, lấy thực lực bộ tộc nhà hẳn, đối mặt áp lực từ các đại thị tộc, hẳn có thể làm được cũng chỉ một điểm ấy.

Khẽ ho khan một tiếng, Đế Thuấn trầm giọng nói: “Đại hồng thủy đang biến

mất, nhiều sự tình cần bàn bạc một lần. Đầu tiên...”

Công Tôn Bá rất không khách khí ngắt lời Đế Thuấn, hần lạnh nhạt nói: “Đầu tiên, chi đại quân trị thủy kia, Tự Văn Mệnh đã bị thương nặng hôn mê bất tỉnh, thì không nên do hần thống lĩnh nữa.”

Nhẹ nhàng băng quơ vung tay, Công Tôn Bá lạnh nhạt nói: “Đó là một cánh quân tinh nhuệ, mấy năm qua bọn họ đến trong gió, đi trong mưa, cả ngày ác chiến với thủy yêu, cũng quá vất vả rồi. Cho nên, để bọn họ được hưởng ngày lành. Chúng ta quyết định, chi đại quân trị thủy này tách ra, ngay cả gia quyến tộc nhân của bọn họ, do chúng ta tiếp quản.”

Công Tôn Bá nói hết một đoạn, Cao Dương thị, Vu Thường thị, Hữu Sào thị, Toại Nhân thị... tộc trưởng các đại thị tộc đều vỗ tay giao hảo, mỗi người nụ cười đầy mặt khen ngợi ý kiến của Công Tôn Bá thật sự là hay, thật sự là diệu.

Các đại tộc trưởng lần lượt mở miệng, bọn họ trước mặt mọi người hứa hẹn, bọn họ sẽ đối xử tử tế chiến sĩ đại quân trị thủy cùng tộc nhân của bọn họ, đất đai, phòng ốc, súc vật, cùng với tất cả vật tư sinh hoạt, lấy thực lực các đại thị tộc, các chiến sĩ đại quân trị thủy từ nay về sau nhất định sẽ được hưởng cuộc sống hậu đãi.

Cơ Hạo ở một bên cười lạnh.

Đại quân trị thủy dưới trướng Tự Văn Mệnh quy mô khổng lồ, có thể xưng là một quân đội khổng lồ nhất từ trước tới nay của liên minh bộ lạc nhân tộc.

Chiến sĩ cánh quân này, chủ yếu do con dân các bộ tộc quê hương bị nước lũ phá hủy tạo thành; liên tục nhiều năm bôn ba khắp nơi, mỗi ngày đều chém giết đẫm máu với đại quân thủy yêu, càng cần phá núi mở đường, mỗi ngày đều cần tiến hành lượng lao động khổng lồ, toàn bộ chiến sĩ đều rèn luyện ra một thân gân thép xương sắt, càng có ý chí chiến đấu như sắt thép.

Nhiều chiến sĩ ở trước khi trị thủy đều còn chỉ là Tiểu Vu bình thường thậm

chí sĩ tốt bình thường cấp Vu Nhân, trải qua mấy năm chém giết, vất vả, một bộ phận lớn trong bọn họ đều đã đột phá trở thành Đại Vu. Chi đại quân trị thủy này dưới trướng Tự Văn Mệnh, không chỉ có quy mô cực kỳ khổng lồ, hơn nữa sức chiến đấu cá nhân cũng cực kỳ cường hãn, kinh nghiệm chiến đấu lại càng không phải chiến sĩ bộ tộc bình thường có thể đánh đồng.

Trị đại hồng thủy dài đến mấy năm, các đại thị tộc không xuất động người nào, chỉ keo kiệt từ trong phòng kho lấy ra một ít gạo lương lâu năm giao cho Đế Thuấn ứng phó xong chuyện.

Sau khi đại hồng thủy biến mất, các đại thị tộc này thế mà lại ngay lập tức muốn chia cắt chi đại quân trị thủy tinh nhuệ đến cực điểm này!

“Chi quân đội này...” Đế Thuấn mở miệng muốn nói chuyện, tộc trưởng Cao Dương thị đã không kiên nhẫn ngắt lời hắn: “Tất cả chúng ta đều biết, Tự Văn Mệnh tiểu tử này vẫn có vài phần tài cán, Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận của hắn dẫn dắt tứ hoang đại lục, nhiều nhất còn ba tháng, tứ hoang đại lục sẽ nối liền một thể với Trung Lục.”

“Cho nên, chi đại quân trị thủy này, Đế Thuấn muốn điều động bọn họ bước vào Bắc Hoang, càn quét dư nghiệt Cộng Công nhất mạch.” Tộc trưởng Cao Dương thị mỉm cười nói: “Chuyện này, giao cho chúng ta là được. Dù sao sau khi đại quân trị thủy chia cho các đại thị tộc chúng ta quản lý, chúng ta tự nhiên cần sai tinh binh cường tướng tiếp quản. Việc chinh phạt Bắc Hoang, một mình chúng ta gánh vác.”

Cơ Hạo thiếu chút nữa cười to thành tiếng.

Thật biết tính toán, nhiệm vụ chịu khổ chịu mệt trị đại hồng thủy, các người đánh cũng không đánh, chinh phạt Bắc Hoang, thôn tính lãnh địa các tộc Bắc Hoang miếng thịt béo này, các người đã sốt ruột không chịu được bắt đầu hưởng trong bát của mình gấp rồi nhỉ.

Thế lực trung tâm của các đại thị tộc này, trên cơ bản tập trung ở Trung Lục

thế giới.

Thật sự để bọn họ đem Bắc Hoang cũng thâm tóm... Hắc hắc, thế lực tăng vọt lên cực nhiều rồi bọn họ sẽ làm gì?

Đế Thuần một lần nữa bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hắn rất muốn nói chút gì đó, nhưng mấy chục đại thị tộc liên thủ, hơn sáu phần mười bá hộ nhân tộc đều là người của bọn họ, bọn họ quyết định, trên cơ bản đã là liên minh bộ lạc nhân tộc quyết định.

Cho dù là Đế Thuần, cũng rất khó phủ định quyết định của họ, trừ phi triệt để xé rách da mặt!

Lấy tính cách Đế Thuần, hắn sao có thể xé rách da mặt với các đại thị tộc này? Ngu triều còn ở phía bắc như hổ rình mồi, liên minh bộ lạc nhân tộc nếu nội loạn, đám dị tộc sẽ không chút khách khí đem nhân tộc đẩy vào địa ngục.

Khẽ thở dài một tiếng, Đế Thuần mở mồm nói mấy câu.

Cơ Hạo chưa nghe Đế Thuần nói cái gì, một khối ngọc phù trong lòng hắn đột nhiên trở nên nóng bỏng, một quân tình khẩn cấp truyền tới ——

Ngoài thành Nghiêu Sơn, có lượng lớn quân đội không rõ lai lịch đang cấp tốc áp sát.

Chương 1376: Trục Xuất Triều Đình

Tộc trưởng các đại thị tộc người một lời ta một câu, đại biểu ý kiến các bá hầu nhân tộc ngồi phía sau bọn họ, đem các chính sách cử động quan trọng kế tiếp của liên minh bộ lạc nhân tộc lần lượt quyết định.

Đế Thuấn nhú chặt lông mày, mặt không biểu cảm nhìn đám tộc trưởng thị tộc kia vung dao nĩa, phân cắt chiến lợi phẩm.

Trị trận đại hồng thủy ngập trời này, các đại thị tộc đó chưa lập được chút công lao; nhưng khi tranh đoạt công lao, tranh đoạt chiến lợi phẩm, bọn họ đều tích cực tranh nhau. Bọn họ tham lam, tham lam gần như điên cuồng, ở sau khi Cơ Hạo xử lý nhiều trưởng lão cùng tộc nhân quan trọng như vậy của bọn họ, sự tham lam của bọn họ trở nên càng thêm điên cuồng.

Thậm chí dù là ở lúc tranh đoạt chiến lợi phẩm, tộc trưởng các thị tộc này cũng không quên suy yếu người khác, lớn mạnh bản thân.

Có thể trở thành trưởng một tộc, bọn họ cũng có vài phần tài cán, bọn họ chế định đâu vào đấy kế hoạch tác chiến cực kỳ nghiêm mật, cường chế bộ tộc nào đó nên xuất động bao nhiêu binh mã với lương thảo, lấy ra bao nhiêu quân giới cùng đồ quân nhu theo quân nghe dùng.

Các bộ tộc này tạo thành liên quân, ở dưới sự chỉ huy thống nhất của các đại thị tộc liên hợp tác chiến, đánh vào Bắc Hoang.

Rất rõ ràng là, liên quân bộ tộc bình thường, còn có đại quân trị thủy bị các đại thị tộc coi là vật trong bàn tay, trở thành bộ đội tiên phong tiến công Bắc Hoang Cộng Công nhất mạch. quân đội nhà các đại thị tộc, tình nhuệ thật sự của bọn họ, thì ở hậu phương ‘Chi viện phối hợp tác chiến, tùy cơ ứng biến’!

Nếu các đại bộ tộc Cộng Công nhất mạch kịch liệt phản kháng, như vậy chiến sĩ tử thương cũng đều là tộc nhân các bộ tộc bình thường này.

Quân đội các đại thị tộc ở phía sau ‘Chi viện phối hợp tác chiến’, mặc kệ phía trước tử thương bao nhiêu nhân thủ, cuối cùng địa bàn đánh hạ được đều là của bọn họ! Bọn họ không có hy sinh quá lớn, có thể đoạt được các mảnh đất đai màu mỡ to lớn.

Sắc mặt Đế Thuấn rất khó coi, sắc mặt tộc trưởng các đại bộ tộc khác cũng rất khó coi, đặc biệt là đám thủ lĩnh bộ tộc khoảng bốn phần mười kia, không phải xuất thân chi nhánh đại thị tộc, mà là tiểu bộ tộc khác của nhân tộc dần dần phát triển lớn mạnh mà có, sắc mặt bọn họ càng âm trầm tới mức lúc nào cũng có thể bộc phát ra điện chớp sấm rền!

Bá hộ số lượng khoảng bốn phần mười này, bọn họ gánh vác nhiệm vụ nặng nề nhất, bọn họ cần xuất động nhiều binh mã nhất, đồ quân nhu bọn họ cần điều động cũng là nhiều nhất.

Ở lúc đại hồng thủy tràn ra tàn phá, khoảng bốn thành bá hộ này, lãnh địa, con dân của bọn họ tổn thất thảm trọng, dù sao bọn họ là bộ tộc mới lớn mạnh, bọn họ không như Hữu Hùng chi khu, có đại trận phòng ngự cường đại ngăn cản đại hồng thủy. Sau đại hồng thủy, chính là thời điểm mấu chốt bọn họ sửa sang quê nhà, nghỉ ngơi lấy lại sức, các đại thị tộc lại muốn bức bách bọn họ chinh quân chuẩn bị chiến tranh!

Nhiều bá hộ sắc mặt vắn vẹo muốn đứng dậy lớn tiếng cãi vài câu, nhưng hảo hữu bên cạnh họ ùn ùn ra tay, mạnh mẽ đem bọn họ đè xuống không để bọn họ phát tác. Trong lòng mọi người đều biết rõ, đối nghịch với các đại thị tộc kia, không có lợi!

Bọn họ không như Cơ Hạo, bọn họ không có thực lực cá nhân mạnh mẽ như Cơ Hạo, cũng không có bối cảnh phức tạp lại cứng rắn như phía sau Cơ Hạo. Bọn họ nếu đắc tội các đại thị tộc đó, rất có khả năng đêm ngày nào đó bọn họ sẽ ù ù cạc cạc ‘bạo bệnh mà chết’, tộc nhân của bọn họ sẽ bị kẻ địch như hổ lang chia cắt, trở thành nô lệ của người khác, lãnh địa của bọn họ cũng sẽ trở thành bãi chôn tha của nhà người khác.

Nhiều bá hộ tức giận đến mức nghiêng răng... bọn họ cũng chỉ có thể nghiêng răng sinh hờn dỗi, không dám nói một câu, không dám như Cơ Hạo rút kiếm đứng lên, đem vị đại nhân vật đại thị tộc nào đó bọn họ không vừa mắt chém ở dưới kiếm.

Cơ Hạo sờ sờ ngọc phù nóng bỏng trong lòng, chậm rãi đứng dậy, hướng Đế Thuấn cười hạ thấp người hành một lễ: “Đế Thuấn!”

Công Tôn Bá khẽ nhú mày, lộ ra một tia cười quỷ dị, hắn chậm rãi nói: “Nghieu Hân, chúng ta đang thương nghị đại sự nhân tộc, có lời gì, chờ những đại sự này nghị luận thỏa đáng, nói sau!”

Cơ Hạo lắc lắc đầu, hướng Công Tôn Bá cười nói: “Nào cần bàn bạc cái gì? Các vị tộc trưởng không phải đã đem sự tình quyết định ra rồi sao? Ngay cả Đế Thuấn cũng có thể ngồi ở một bên nghe các người cao hứng đàm luận, nào còn cần chúng ta bày mưu tính kế?”

Công Tôn Bá cười lạnh một tiếng, tộc trưởng sơ vụ nhất mạch ở bên, bề ngoài khô quắt gầy gò như khô lâu Vu Tông lớn tiếng quát: “Lời Nghieu Hân nói là có ý tứ gì? Ý của người là...”

Cơ Hạo đột nhiên kêu to ‘Oa’ một tiếng, đột ngột hướng Vu Tông nhảy lên trước một bước.

Vu Tông giống như trước mặt một phạm nhân đột nhiên toát ra một con mãnh hổ, hắn bị dọa kêu một tiếng quái dị, thân thể gầy yếu khô quắt chột nghiêng về phía sau, một mảng khói đặc từ trong tay áo hắn phun ra, mười mấy con rối chết thay dùng cỏ bện chế thành phát ra tiếng ‘Vù vù’ từ trong khói đặc chạy ra, hóa thành bóng người giống Vu Tông như đúc hướng bốn phương tám hướng chạy trốn.

Cơ Hạo cười, nhiều bá hộ trong đại điện cũng cười lên.

Cơ Hạo chậm rãi lắc lắc đầu: “Vu Tông tộc trưởng sợ gì? Cơ Hạo ta là giữ

quy củ nhất, ta sẽ không ở trong đại diện thảo luận chính sự động thủ đánh người. Ý tứ của ta, là ý tứ kia các người nghĩ, ý tứ của ta chính là nói, dù sao phương châm chính sách quan trọng của nhân tộc đều có các vị lo lắng rồi, ta còn có chút việc riêng cần xử lý, không lãng phí thời gian ở nơi này nữa!”

Tay áo vung lên, Cơ Hạo hướng Man Man, Thiếu Ti gọi một tiếng, sải bước đi về phía cửa chính của đại diện thảo luận chính sự.

Công Tôn Bá nhảy dựng lên, cùng mấy chục vị tộc trưởng thị tộc khác đồng thời chỉ vào bóng lưng Cơ Hạo quát lớn: “Nghieu Hầu, người không thèm để ý đối với chính sách quan trọng của nhân tộc, lại đi quan tâm việc riêng nhà người! Người loại vì việc riêng bỏ việc công bực này, hôm nay người nếu đi ra khỏi đại diện thảo luận chính sự này, về sau người không cần trở lại nữa!”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, cười dừng bước. Hắc hướng Đế Thuấn nhìn một cái, Đế Thuấn trầm giọng nói: “Nghieu Hầu Cơ Hạo có công lớn với nhân tộc ta...”

Công Tôn Bá quyết tuyệt ngắt lời Đế Thuấn, hắc lạnh lùng nói: “Đây là quyết định tập thể của mấy vạn bá hậu liên minh bộ lạc nhân tộc ta, hôm nay chúng ta ở đây thảo luận đại kế nhân tộc, mặc cho là ai giữa đường rời khỏi đại diện thảo luận chính sự... về sau hắc không bao giờ cần, cũng không thể bước vào nơi đây nữa bước nữa!”

Cười lạnh vài tiếng, Công Tôn Bá nghiêm khắc nói: “Nghieu Hầu hành vi như thế, quả thực không đem quyền uy của liên minh bộ lạc nhân tộc để trong lòng. Chúng ta cho rằng, Nghieu Hầu đã không xứng với tước bá hậu của hắc, còn xin Đế Thuấn tước đoạt phong tước Nghieu Hầu của hắc.”

Cơ Hạo chép miệng một cái. Hắc, đây là muốn đem phong hào bá hậu của hắc cũng cướp đi à? Không được bước vào đại diện thảo luận chính sự nữa bước, đây là muốn triệt để đem hắc đuổi khỏi trung tâm quyền lực của nhân tộc! Đem Cơ Hạo hắc biến thành tộc trưởng một bộ tộc bình thường, bọn họ các đại thị tộc này liền có thể tùy ý nhào nặn hắc?

“Các vị bá hộ, ha ha, ha ha!” Cơ Hạo nhìn các bá hộ ngồi ở phía sau tộc trưởng các thị tộc cất tiếng cười to. Hẳn một câu cũng không nói, chỉ cười rất lâu, lúc này mới quay đi, một ánh lửa phóng lên cao, mang theo đám người Man Man, Thiếu Ti không quay đầu lại lao ra khỏi đại điện thảo luận chính sự.

“Hôm nay ta rời khỏi, muốn đi thì đi, các người không ngăn được ta!”

“Tương lai ta trở về, muốn tới thì tới, người cũng không ngăn nổi ta!”

“Đời người dài lắm, về sau ngày còn dài. Các vị tộc trưởng, chúng ta là có thời gian giày vò nhau tới chết!”

Lời nói lạnh lùng của Cơ Hạo quanh quẩn trong đại điện, Đế Thuấn và một số bá hộ khóe miệng đều treo lên nụ cười, đám người Công Tôn Bá thì sắc mặt chợt vặn vẹo, ai cũng tức giận đến mức thiếu chút nữa phun ra máu.

“Nghieu Hâu Cơ Hạo, người không còn cơ hội trở lại đại điện thảo luận chính sự!” Công Tôn Bá hung hăng lẩm bẩm một câu.

Chương 1377: Trọng Binh Vây Thành

Mây lửa quay cuồng, Cửu Long Xa Liễn xé rách hư không hướng Nghiêu Sơn thành bay nhanh.

Cơ Hạo ngồi ở trên Cửu Long Xa Liễn, nghiêng người nhìn sông núi cấp tốc lướt qua bên dưới. Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận đã hoàn thành, nước lũ trên mặt đất đang chậm rãi thối lui, ở rất nhiều nơi, trong một ít sông lớn sông nhỏ, hồ lớn hồ sâu sóng đục vẫn quay cuồng như cũ.

Nhưng tình huống so với lúc đại hồng thủy điên cuồng nhất đã tốt hơn rất nhiều, cạnh thủy đạo to nhỏ đã có các khối đất lớn nhỏ không đồng nhất lộ ra khỏi mặt nước. Trên một số nơi đất bằng phẳng thậm chí đã dựng lên nhà tranh lán cỏ đơn sơ, hình thành những doanh địa đơn sơ to nhỏ.

Vô số con dân nhân tộc chăm chỉ kéo thân thể mệt mỏi gầy trơ cả xương, mang theo nụ cười tràn đầy khát khao, ở trên những mảnh đất đó đem hết toàn lực lao động. Bọn họ mở mang ruộng đất, lấy ra hạt giống lương thực trong lúc nạn lũ vất vả tỉ mỉ bảo tồn, dịp thường cẩn thận bỏ từng hạt vào trong ruộng đất.

Đại địa Bàn Cổ thế giới là khoan hậu mà bác ái, chỉ cần chịu bỏ sức, chịu đổ mồ hôi, hạt giống gieo xuống nhất định sẽ cho người ta hồi báo phong phú. Từng thế hệ con dân nhân tộc vô luận gặp tai nạn lớn bao nhiêu, bọn họ đối với mảnh đất này đều tràn ngập lòng tin.

Hôm nay gieo xuống một hạt giống, qua mấy tháng nữa, thu hoạch sẽ là ngàn hạt lương thực.

Chỉ cần có đất, chỉ cần bỏ sức, sẽ có thu hoạch. Ăn no rồi, liền có sức đi mở mang càng nhiều ruộng đất hơn, một lần nữa xây dựng thôn trấn, thành trì, xây dựng quê hương mới, sinh sản con cháu, sinh sôi không thôi.

“Con dân nhân tộc, đều tốt.” Cơ Hạo đột nhiên nở nụ cười, trong lòng hân ẩm

áp, có một loại lực lượng ấm áp vô danh lan tràn ở toàn thân. Đạo đài của hắn cũng run rẩy rất khẽ, hắn từ trên thân các phạm nhân bình thường nhất này cảm nhận được một loại lực lượng sinh mệnh vĩ đại nhất.

Khi ở trong đại điện thảo luận chính sự, nhìn đám tinh anh thị tộc thân ở địa vị cao, có được khả năng dời non lấp biển, Cơ Hạo cảm nhận được là băng lạnh, khô mục, vô tình, tàn khốc. Chỉ có nhìn thấy những phạm nhân này, Cơ Hạo mới cảm nhận được một loại sức sống khác biệt.

Đám người Công Tôn Bá rất băng lạnh, rất khô mục, rất vô tình, rất tàn khốc, cho nên Cơ Hạo liền dám vùng kiếm giết bọn hắn đầu lẩn lộn, máu chảy thành sông. Mà các phạm nhân này là thấp hèn như thế lại ấm áp như thế mà tỏa ra sức sống, cho nên Cơ Hạo đối với bọn họ cũng tràn ngập tình yêu ấm áp, hắn nguyện ý dùng tất cả của mình đi thủ hộ các phạm nhân không có bất cứ lực lượng gì, lại đại biểu tất cả lực lượng này.

“Hừ, Đế Thuấn thật là!” Man Man ngồi một bên, từng miếng từng miếng gặm hoa quả, cắn tới mức đầy mặt đều là nước trái cây, vừa hàm hàm hồ hồ oán giận: “Hắn chính là Nhân Hoàng, vương của toàn bộ nhân tộc! Lời hắn nói cũng không ai nghe, thật là! Xem xem a cha, ở Nam Hoang, bộ lạc nào dám không nghe lời a cha nói, trực tiếp diệt cả nhà bọn hắn!”

Lắc lắc đầu, Man Man thở dài một hơi: “Đế Thuấn nhân hoàng này, làm thật sự ghen ghét!”

Cơ Hạo bất đắc dĩ vỗ đầu Man Man một cái, thở dài một hơi thật dài: “Đế Thuấn, là người tốt... người tốt, phải chịu ủy khuất!”

Man Man đột nhiên nheo mắt, mang theo một tia tinh quang nguy hiểm nhìn Cơ Hạo: “Ừ? Người nói a cha là người xấu sao?”

Cơ Hạo cười phá lên ‘Ha ha’, kéo vành tai nhỏ nhắn của Man Man lắc lư vài cái: “Chúc Dung đại nhân không phải người xấu, hắn là hung nhân! Người đời phần nhiều bắt nạt kẻ yếu, người hung ác một chút, tự nhiên sẽ không ai dám

trêu chọc người, tự nhiên sẽ chịu ngoan ngoãn nghe lời người! Đương nhiên, Chúc Dung đại nhân cùng lúc là hung nhân, hăng hái định cũng là người tốt.”

Bình tĩnh mà xem xét, Chúc Dung thị thật sự là người tốt. Ít nhất con dân Nam Hoang ở dưới sự thống trị của hắn còn được coi như mưa thuận gió hoà, an cư lạc nghiệp. Nhất là Chúc Dung nhất mạch nhiều thế hệ trấn áp Xi Vưu đời thứ nhất, phần công tích này cũng đáng được người ta khâm phục.

Man Man hài lòng gật gật đầu, nàng mở to hai mắt, cùng không hiểu nhìn Cơ Hạo: “Vậy, Đế Thuấn vì sao không thể làm một hung nhân chứ?”

Cơ Hạo trầm mặc một phen. Hắn ngẩng đầu, nhìn bầu trời thản nhiên nói: “Bởi vì, nhân tộc có quá nhiều vương bần, đối với tổ tiên cũng quá tôn sùng. Tôn lão kính lão, tôn kính huyết mạch tông tộc, đây là chuyện tốt, nhân tộc mà, từ thời đại hồng hoang viễn cổ, đã là dựa vào từng cái gia tộc gặt gao ôm đoàn, mới khiến huyết mạch nhân tộc sinh sản tới hôm nay, cho nên ở trong xương tủy nhân tộc, đối với tông tộc bọn họ luôn rất coi trọng, rất coi trọng.”

“Đế Thuấn là người tốt, cho nên hắn cũng đặc biệt tôn lão kính lễ... Hắn là hậu nhân của đế Chuyên Húc, cũng là hậu nhân trực hệ của đế Hiên Viên. Hữu Hùng thị là tông mạch đế Hiên Viên, Đế Thuấn làm sao có thể trở mặt với Hữu Hùng thị chứ?”

Cơ Hạo bất đắc dĩ dang hai tay, thản nhiên nói: “Không chỉ có Hữu Hùng thị, Cao Dương thị, Vân Dương thị, Hữu Sào thị, Toại Nhân thị, bọn họ đều là đại thị tộc của nhân tộc, đồ đẳng trên đồ đẳng chiến kỳ của mỗi một thị tộc bọn họ, đại biểu là căn nguyên huyết mạch nhân tộc... Tất cả con dân nhân tộc, cho dù là nơi hẻo lánh nhất, tiểu dân thấp kém nhất, bọn họ cũng đều biết, những đồ đẳng đó đại biểu cho tổ tiên nhà mình.”

Tổ tiên, tựa như một bầu trời này, một mảnh đất này, là thần thánh không thể xâm phạm!

Cho nên Công Tôn Bá bọn họ dám tộc trưởng thị tộc này, ngiêm nhiên

chính là hóa thân đồ đẳng tổ tiên nhân tộc, trời sinh đã mang theo vòng sáng thần thánh không thể xâm phạm. Trừ Cơ Hạo loại ngoại tộc đến từ đời sau, tính cách lại là ‘trừng mắt tất báo’ này, cho dù là Đế Thuấn, cũng không có khả năng đối kháng với thị tộc.

Man Man như hiểu như không gật gật đầu, cầm hột ném bừa ra ngoài Cửu Long Xa Liễn, nắm lên một con hỏa long quay quanh ở trên đuôi Cơ Hạo, dùng sức lau sạch bàn tay nhỏ ở trên lân giáp nóng bỏng của nó.

Thở dài một hơi nặng nề, Man Man nhìn Cơ Hạo nói rất nghiêm túc: “Cơ Hạo, nếu bọn họ thật sự bắt nạt người ta, vậy chúng ta trở về Nam Hoang đi. Về tới Nam Hoang, tuyệt đối không ai dám trêu chọc chúng ta!”

Về mặt Cơ Hạo hơi cổ quái nhìn Man Man một cái, hắc hắc chỉ phía nam, trầm giọng nói: “Có lẽ không phải chúng ta về Nam Hoang, mà là Nam Hoang tới tìm chúng ta. Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận của Văn Mệnh a thúc, lợi hại có chút thái quá!”

Khi nói nói cười cười, Cửu Long Xa Liễn đã tới trên không cách Nghiêu Sơn thành không đến trăm dặm.

Từ không trung quan sát xuống, đồng ruộng, thôn trấn bốn phương tám hướng Nghiêu Sơn thành đều bị đại hồng thủy càn quét sạch sẽ, biến thành một mảnh đất trống. Vô số điểm đen từ đông tây nam bắc bốn phương vây về phía Nghiêu Sơn thành, trong đó chỉ riêng pháo đài bay Tu tộc sản xuất, to nhỏ đã có nhiều tới mấy chục tòa.

Thần thức như nước chảy, đảo qua ở trên quân đội vây kín bốn phương, làm Cơ Hạo có chút không nói nên lời là, trong quân đội quy mô khổng lồ ở bốn phía, chiến sĩ dị tộc chiếm chín chín phần trăm, chiến sĩ nhân tộc thật sự cực kỳ bé nhỏ. Hơn nữa Cơ Hạo quan sát lời nói cử chỉ của bọn họ, các chiến sĩ nhân tộc này tựa như cũng chỉ là làm loại nhân vật dẫn đường dẫn đường cùng liên lạc.

Thật sự chỉ huy điều động đại quân, là một đám quý tộc Ngu tộc mặc trường bào cùng chiến giáp hoa lệ trên một tòa pháo đài bay.

Đám quý tộc Ngu tộc vẻ mặt kiêu căng này hướng một bộ vu pháp sa bàn, đang hướng về phía Nghiêu Sơn thành trên sa bàn chỉ trỏ, tựa như đang nghiên cứu từ nơi nào bắt đầu tấn công mới tương đối thích hợp.

Vô số tinh quái nô lệ dị tộc khiêng binh khí đủ loại màu sắc hình dạng, bọn họ ở quanh Nghiêu Sơn thành đào móc nương máng, xây dựng tường vây, một tư thế triệt để phong tỏa Nghiêu Sơn thành, đem Nghiêu Sơn thành hóa thành tuyệt địa.

Chương 1378: Liệp Nô Quân Đoàn

Thu hồi Cửu Long Xa Liễn khí thế ngút trời, Cơ Hạo mang theo mấy vạn tinh binh cường tướng lặng yên không một tiếng động hạ xuống Nghiêu Sơn thành.

Nghiêu Sơn thành không khí khẩn trương đang chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’ mang theo đám đông tộc nhân đi lên đón, nắm tay to bằng cái bình rượu nhỏ dùng sức hướng ngược Cơ Hạo đâm vài cái.

“Cơ Hạo đã trở lại! Hắc, có chút gầy, nhưng không đen chút nào cả. Cũng phải, mấy năm qua không thấy ánh mặt trời, muốn phơi nắng đen cũng không được!” Hai tay Cơ Hạo cầm lấy bả vai Cơ Hạo, đánh giá cẩn thận gương mặt Cơ Hạo, hẩn nhanh chóng liếc qua bụng Man Man và Thiếu Ti, đột nhiên thở dài một hơi thật dài: “Ài, sao vẫn là mấy người cũ trở lại vậy? Cũng không thấy người nào mới!”

Cái gì người cũ người mới? Mặt Cơ Hạo tối sầm, loáng cái bóp cổ Hạ Mễ ném về phía trong lòng Cơ Hạo.

‘Oa’ một tiếng, cánh tay dài nhỏ của Hạ Mễ ôm Cơ Hạo, con mắt dài nhỏ hầu như từ trong hốc mắt nháy ra, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn chăm chăm nhau với Cơ Hạo.

“Người mới, ai nói không có người mới? Đây là Hạ Mễ, đồ đệ của con... ô, thân phận lai lịch của hẩn rất không đơn giản, có lẽ hẩn là một kẻ mạnh nhất giữa toàn bộ lính tôm trong thiên địa. Cũng đừng xem nhẹ hẩn, trong thủy yêu Cộng Công nhất tộc tụ tập, trên chín thành lính tôm đều là cấp dưới của hẩn, về sau thủy quân Nghiêu Sơn lĩnh chúng ta đại đầu lĩnh chính là hẩn.”

Cơ Hạo nói hai ba câu đã nói ra rõ ràng thân phận lai lịch của Hạ Mễ, Cơ Hạo thần kinh thô nghe được Hạ Mễ là một con tôm tít thành tinh, nhất thời tò mò dùng sức vuốt ve vỏ đầu trơn nhẵn của Hạ Mễ: “Hắc, tôm tít, hắc, tôm tít... chính

là loại tôm tít cong cong trong góc suối nước kia? Thú vị, thú vị, tôm tít nhỏ như vậy, trưởng thành như vậy, nhất định đã chịu khổ không ít nhỉ?”

Cơ Hạo là thật tâm thật lòng quan tâm cho Hạ Mễ, Hạ Mễ không hiểu sao cánh mũi cay cay, rất thật tâm thật lòng hướng Cơ Hạo dập đầu hành một lễ. Muốn nói nhiều năm qua như vậy, nào từng có ai đem Hạ Mễ hẳn coi như con nhỏ trấn an ân cần thăm hỏi đâu?

Cơ Hạo tuy là sư phụ hẳn, ở trong lòng Cơ Hạo, Hạ Mễ cũng chỉ là một ‘đại yêu’ thiên phú cường đại, tiềm lực kinh người, rất có tiền đồ. Chỉ có Cơ Hạo rất có ‘tình thương của cha’, ở ngoài Cơ Hạo, đem một phần quan tâm yêu quý của mình chia sẻ đến trên người Hạ Mễ.

Cơ Hạo giật mình toát mồ hôi lạnh, liếc mắt trừng mắt nhìn Cơ Hạo một cái, dẫn người đông nghịt trở về chính điện phủ đệ Nghiêu Hầu. Trong lãnh địa Nghiêu Sơn đám đông quan lại, tướng lĩnh phụ trách dân sinh quân chính chia hai bên ngồi trên chiếu, tự có thị nữ dâng nước trà.

Trong đám người, Cơ Hạo đột nhiên nhìn thấy lão bằng hữu của mình.

Hành La Quân khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, mang theo bảy tám phần men say tựa chéo vào trên cằm lão Thạch, đang ‘ha ha ha’ hướng tới mình ngây ngô cười; lão Thạch toàn thân tản mát ra mùi rượu nồng đậm, ngã chổng vó nằm ở góc đại điện ngủ quên cả trời đất. Ở trong sân ngoài đại điện, lão đầu gỗ đã thoải mái cắm rễ cây, đang thích ý phơi nắng.

“Hắc, đều đến rồi!” Cơ Hạo vui vẻ hướng Hành La Quân đưa tay chào hỏi, Hành La Quân uống tới mức ngà ngà say cười ‘hì hì’, hướng Cơ Hạo lắc lắc một ngón giữa thon dài mà đẹp đẽ.

Cơ Hạo hừ hừ sờ sờ cái mũi, âm thầm lăm bắm những kẻ này thật sự là cái tốt không học, toàn học những cái xấu.

Cơ Hạo ngồi ở bên trái Cơ Hạo hào sảng vung tay lên, lớn tiếng cười nói:

“Mấy năm qua đại hồng thủy làm lòng người hoảng sợ, cho nên, Nghiêu Sơn thành đã xây dựng một mũi thương đội, lui tới Nam Hoang mấy chục chuyến, đem các tộc nhân Kim Ô bộ, còn có các bộ tộc huynh đệ giao hảo với chúng ta đều đón lấy.”

Chỉ chỉ Hành La Quân cùng lão Thạch, Cơ Hạo cười nói: “Biết bọn họ đều là lão bằng hữu của Cơ Hạo người, bọn họ cũng bị nước lũ làm cho sắp mốc meo rồi, mang theo nhiều đồng tộc theo chúng ta đi Nghiêu Sơn lĩnh.”

Dùng sức gãi gãi đầu, Cơ Hạo có chút buồn bực nói: “Kỳ quái chính là, trước kia cần một hai năm mới có thể đi tới đi lui Nam Hoang một lần, nhưng càng đến về sau, tốc độ người của chúng ta đi tới đi lui càng lúc càng nhanh, một mũi đội ngũ gần nhất, ra ngoài chưa tới ba tháng đã trở lại! Tựa như, khoảng cách giữa Nam Hoang chúng ta và Trung Lục càng ngày càng gần nhỉ?”

Cơ Hạo nhất thời cười. Hắn chi tiết tỉ mỉ, đem Tự Văn Mệnh mưu tính Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận hướng tộc nhân cùng thủ hạ trong đại điện kể rõ một phen. Nghe nói bởi vì Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận, tứ hoàng đại lục đang hướng Trung Lục thế giới cấp tốc tiếp cận, người trong đại điện đều liên tục kinh ngạc than thở.

Trong đại điện, nhiều tộc nhân Kim Ô bộ tuy biết điều kiện của Nghiêu Sơn lĩnh so với Kim Ô bộ tốt hơn trăm ngàn lần, nhưng Kim Ô lĩnh dù sao cũng là tổ miếu thánh địa nhà mình, là nơi căn nguyên nhà mình, trong lòng vẫn luôn nhớ bên kia.

Nay tứ hoàng đại lục sẽ hòa hợp một thể với Trung Lục thế giới, đây là chuyện tốt, về sau người của Nghiêu Sơn lĩnh chẳng phải là rất nhẹ nhàng có thể đi tới đi lui Kim Ô lĩnh?

Thần thức Cơ Hạo đã phát tán ra, Hành La Quân, lão Thạch, lão đầu gỗ bọn họ, là mang theo đồng tộc nhà mình đến Nghiêu Sơn lĩnh? Thần thức đảo qua Nghiêu Sơn thành, Cơ Hạo quả nhiên đã phát hiện mấy trăm sơn quý, mấy ngàn

thạch quái và mấy vạn thụ yêu.

Thạch quái phần lớn đã uống chút rượu, tìm nơi yên tĩnh thật thoải mái làm một giấc; Các thụ yêu thì ở trong phố lớn ngõ nhỏ giã ra rẽ cây, rất sung sướng tắm rửa ánh mặt trời; trái lại đám sơn quỷ mỗi người trang điểm thật đẹp, mang theo các loại linh thú cộng sinh đi qua lại giữa phố phường, hi hi ha ha cò kè mặc cả với tiểu thương ven đường, đều là một số món đồ chơi nhỏ Cơ Hạo xem ra không có tác dụng gì!

“Hắc, thiên tính nữ nhân, hăng cổ không thay đổi! Sơn quỷ, tính là nữ nhân sao?” Dùng thời gian một phần vạn nháy mắt, suy tư một phen vấn đề có thể nói là khó giải này, Cơ Hạo thu lại tâm thái, vẻ mặt cũng trở nên rất nghiêm túc.

Nhìn quét mấy ngàn thủ hạ trong đại điện một cái, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Nghieu Sơn lĩnh ta, tương lai sẽ có một phen ác chiến, mọi người lấy tâm tính so với ứng phó đại hồng thủy càng nặng hơn gấp trăm lần, chuẩn bị cho trận ác chiến này đi. Đại quân dị tộc ngoài thành, chẳng qua là tiên phong kẻ địch phái tới thử thực lực Nghieu Sơn lĩnh ta mà thôi, mọi người có thể thăm dò rõ thân phận bọn chúng hay không?”

Tuy có chiến sĩ nhân tộc dẫn đường, nhưng rất rõ ràng, quân đội quy mô khổng lồ ngoài thành rõ ràng chính là một mũi liên quân dị tộc.

Từ số lượng tướng lĩnh chỉ huy bọn họ tụ tập ở tòa pháo đài bay nào đó đến xem, đại quân dị tộc ngoài thành ít nhất do hơn một ngàn thế lực to nhỏ tạo thành, mà thế lực lớn dẫn đầu trong đó số lượng gần trăm cái.

Cơ Hạo rất tò mò, bọn Công Tôn Bá là từ nơi nào kiếm được một đám ô hợp như vậy? Mà lực lượng quân bị của những người này rất khá!

“Là đội săn nô.” Một trưởng lão Kim Ô bộ là Cơ Tước đứng dậy. Cơ Tước thân thể gầy gò, cử chỉ cực kỳ linh hoạt am hiểu ẩn nấp, truy tìm dấu vết, quá khứ là đầu lĩnh thợ săn tốt nhất của Kim Ô bộ, nay phụ trách đội ngũ thám báo của Nghieu Sơn lĩnh.

“Tổng cộng một ngàn bốn trăm ba mươi bảy nhà đội săn nô thương hội dị tộc, bị người ta dùng số tiền lớn thuyết phục đến vây công Nghiêu Sơn lĩnh ta.” Cơ Tước trầm mặt nói: “Tuy không phải quân đội chính quy của dị tộc, các đội săn nô này lại cực kỳ am hiểu ẩn nấp thâm thấu, tác chiến tiêu đội. Hai ngày qua, thám báo Nghiêu Sơn lĩnh ta và bọn họ có nhiều lần giao thủ, chiến sĩ bản thành đã tử thương hơn ba ngàn người.”

Khóe mắt Cơ Hạo khẽ nhú, chỉ đội ngũ thám báo thử thâm thấu lẫn nhau, Nghiêu Sơn lĩnh đã tổn thất hơn ba ngàn người?

Quân đoàn khổng lồ do đội săn nô tạo thành này, quả nhiên là kẻ tới không có ý đồ tốt đẹp gì.

Chương 1379: Ôn Độc Âm Tập

Đứng ở trên tường thành cao lớn quan sát phía dưới, con dân qua lại hình thể nhỏ như kiến.

Nhìn ra xa, ngoài trăm dặm, vô số tinh quái nô lệ hình dạng như cóc, trên làn da tràn đầy mảng lớn lốm đốm kêu gào ‘y y nha nha’, cầm các loại binh khí, đã quay quanh Nghiêu Sơn thành đào ra một chiến hào rộng tới trăm trượng.

Việc làm dị tặc nghĩ mãi mà chẳng hiểu đã xảy ra, mặc cho các tinh quái nô lệ cố gắng như thế nào, bọn hãn đào chiến hào, sau khi đào đến trong lòng đất sâu tám trượng một thước, thì không cách nào đào xuống thêm nửa tấc nữa. Vô luận bọn hãn dùng bao nhiêu sức lực, thậm chí đem cuốc, xẻng đào tới gãy, mặt đất cũng chỉ tung tóe lên mấy đốm lửa, ngay cả một mảnh bùn đất nhỏ cũng không đào được.

Chiến hào sâu chỉ có tám trượng một thước, chút độ cao ấy đối với chiến sĩ nhân tộc mà nói, không đủ dùng đâu!

Không cần nói chiến sĩ mạnh mẽ cấp bậc Đại Vu, chỉ Tiểu Vu bình thường, nhảy động cái là trên dưới mấy chục trượng, chiến hào không đào sâu ba năm trăm trượng, căn bản không ngăn trở được chiến sĩ trong thành xông pha!

Cơ Hạo chỉ đứng xa xa nhìn đại đội chiến sĩ Già tộc hùng hùng hổ hổ gia nhập đội ngũ đào chiến hào. Bọn hãn cầm các loại phù văn binh khí linh quang quấn quanh, lớn tiếng rống giận hướng tới chiến hào chém lung tung bổ bừa bãi một phen.

Đốm lửa văng khắp nơi, liên tục nổ vang. Đất đai xung quanh Nghiêu Sơn thành được Thiên Địa Đại Trận gia cố, trừ bề mặt lấp đất để canh tác sử dụng, tầng đất phía dưới so với kim cương còn cứng hơn, càng được trận pháp kết giới che chở, nào phải vền vẹn vài tên tinh nhuệ Già tộc có thể đánh vỡ?

Lăn qua lộn lại nửa ngày, đại quân dị tộc thật sự không thể đào sâu chiến hào, bọn hãn bất đắc dĩ từ xa xa đào núi lấy đất, ở cạnh chiến hào xây dựng một bức tường bảo vệ cao lớn. Có tộc nhân Tu tộc thi triển bí pháp dị tộc, tường đất xây dựng lên rất nhanh đã bị ngưng tụ thành các khối đá lớn cứng rắn dị thường, mặt ngoài còn đúc một tầng nước thép thật dày.

“Đây là muốn vây chết Nghiêu Sơn thành của ta sao?” Cơ Hạo cười lạnh.

Dị tộc bày ra tư thế bắt ba ba trong rọ, hiển nhiên là đang tuyên bố bọn hãn quyết tâm đem tộc nhân Kim Ô bộ một lưới bắt hết, không sót một ai. Công Tôn Bá nói rất rõ ràng, toàn bộ tộc nhân của Cơ Hạo đều sẽ chết, toàn bộ con dân trong lãnh địa không phải xuất thân Kim Ô bộ sẽ biến thành nô lệ.

“Tối nay lão tử tự mình dẫn người, hung hăng chơi hãn một phen!” Cơ Hạo dùng sức nện một quyền ở trên ụ tường thành, chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, trên năm tay của hãn phun ra mảng lớn ánh lửa. Trong nháy mắt năm tay Cơ Hạo va chạm tường thành, Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy da thịt, xương khớp Cơ Hạo tất cả đều biến thành màu đỏ tím trong suốt, nghiêm nhiên long lanh trong suốt như đá quý ngưng tụ từ lửa.

Cơ Hạo nhếch nhếch miệng. Cơ Hạo xem ra đã sắp đem tổ tiên di trạch hấp thu triệt để, thân thể hãn đã có vài phần xu thế dung hợp với hỏa diễm pháp tắc. Chỉ chờ thân thể hãn rèn luyện đến mức tận cùng, dùng bí pháp dẫn dắt hồng hoang tinh thần nhét vào trong cơ thể, Cơ Hạo hãn có thể một bước lên trời, thành tựu Vu Thần.

Cơ Hạo âm thầm cân nhắc, có hãn ở một bên dùng Vũ Dư đạo pháp giúp đỡ, xác suất Cơ Hạo thành công hấp thu hồng hoang tinh thần, triệt để luyện hóa tinh thần ý chí thành tựu Vu Thần hãn là không thấp. Chờ Cơ Hạo thành Vu Thần thứ thiệt, ha ha, đám người Công Tôn Bá còn dám nhảy nhót?

Nhưng cái đó để nói sau, trước mắt quân đoàn sẵn nô số lượng khổng lồ này, Cơ Hạo cũng nhìn mà chảy nước miếng.

“A cha, ngài ra tay quá nặng, người ta vất vả không dễ dàng gì tụ tập lại đây, từ xa vạn dặm đưa hàng tới tận cửa, ngài đem bọn họ đánh chết hết, lãng phí bao nhiêu chứ!” Cơ Hạo gập đốt ngón tay tính toán: “A cha, ngài xem, bọn quý tộc Ngu tộc đáng người cao gầy kia, mỗi người đều giá trị một khoản vu tình khổng lồ. Đó là tiền đấy!”

“Không cần vu tình, chúng ta cũng có thể đòi giáp trụ, đòi binh khí, đòi lương thực, đòi các loại tài nguyên chúng ta cần! Ngài về sau phạm là thấy được quý tộc Ngu tộc, nhất định đừng đem bọn họ coi là vật còn sống, ngài cứ tưởng tượng một chút, bọn họ là các ngọn núi vu tình nhỏ hoạt động! Mỗi người bọn họ, đều đáng giá số vu tình ít nhất so với thể tích bản thân bọn họ lớn hơn một trăm lần đấy!”

“Các chiến sĩ Già tộc này, Nghiêu Sơn lĩnh chúng ta đang cần vật hi sinh mạnh mẽ, đem bọn họ vũ trang lên, không chế linh hồn lạc ấn bọn họ, hoặc để bọn họ đi giúp Nghiêu Sơn lĩnh chúng ta đánh trận... Hoặc, con gần đây vừa quen biết một lão tiên bối, lão nhân gia ông ấy thích nhất tráng hán cao to khỏe mạnh, những chiến sĩ Già tộc này có thể bán được một cái giá tốt!”

“Về phần đám thợ Tu tộc kia sao, Nghiêu Sơn lĩnh chúng ta quy mô sản xuất vẫn quá nhỏ một chút, thợ của chúng ta vẫn quá ít một chút. Thứ trong đầu óc thợ thủ công Tu tộc, đó đều là bảo bối. Thật sự tính toán hẳn lên, bọn họ so với những quý tộc Ngu tộc kia còn đáng giá hơn!”

“Còn có các chiến sĩ Âm tộc làn da đen sì kia, bọn họ giống với chiến sĩ Già tộc, là nhân tuyển vật hi sinh tốt nhất!”

“Ngược lại, các tình quái nô lệ này đánh trận cũng không được, bộ dạng cũng khó coi một chút. Nhưng bọn họ số lượng đông đúc, hơn nữa bọn họ ăn so với mèo chó còn ít hơn, làm việc so với trâu bò còn lợi hại hơn. Nghiêu Sơn lĩnh địa chúng ta muốn xây dựng nhiều thành trì hơn, đang cần khổ sai mà. Cho dù không cần bọn họ xây thành, chúng ta mở này, bãi chăn thả này, ngư trường này, lâm trường này, đều cần cửu vạn mà!”

Cơ Hạo dùng sức vỗ cánh tay Cơ Hạ vài cái, bưng bưng hứng thú cười nói: “A cha, còn có các vị a công, a bá, a thúc, các vị đó, mấy thứ đi đường bằng hai chân ở ngoài thành, mọi người có thể đem bọn họ coi là rất nhiều rất nhiều vụ tình, rất nhiều rất nhiều tiền... Đều là mặt hàng đáng giá!”

Trên tường thành, một đám trưởng lão, thần thuộc của Nghiêu Sơn lĩnh ngạo ngác nhìn Cơ Hạo.

Người ta tụ tập hơn một ngàn đội săn nô, tinh binh hãn tướng lấy hàng trăm vạn để tính, cộng thêm lượng lớn khí giới chiến tranh cường đại của dị tộc vây công Nghiêu Sơn thành, bày rõ là muốn hủy diệt Nghiêu Sơn lãnh địa.

Sao ở trong mồm Cơ Hạo, bọn người kia lại thành con mồi đưa hàng tới tận cửa nhỉ?

Đám dị tộc đó chính là đội săn nô cùng hung cực ác nhất đấy, xem ý tứ Cơ Hạo, là muốn đem bọn họ biến thành nô lệ?

“Đứa nhỏ, con nói tựa như có đạo lý!” Cơ Hạ cau mày, dùng sức gãi đầu: “Nhưng, nếu chúng ta không động thủ chém giết, bọn họ cũng sẽ không ngoan ngoãn biến thành nô lệ chứ nhỉ? Đây, đã cần chém giết, vậy khẳng định sẽ chết người. Mặc kệ chết là tộc nhân nhà chúng ta, hay là người của bọn họ... Điều này...”

“Đánh trận, có đôi khi không cần người chết.” Trong con người Cơ Hạo phun ra các luồng hàn quang sắc bén: “Vũ Mục à, những người này, sẽ giao cho người. Ta đem mắt trận Thiên Địa Đại Trận giao cho người nắm giữ, người xem xem còn cần bao nhiêu thứ, mới có thể đem bọn người kia giữ hết lại?”

Vũ Mục cười ha ha vỗ cái bụng tròn xoe của mình, cả người nổi lên sóng thịt màu trắng cực kỳ khả quan.

Hắn nheo mắt nhìn nhìn chiến sĩ dị tộc rậm rạp ngoài thành, nghiêm túc gật gật đầu: “Không cần Thiên Địa Đại Trận phối hợp, thế này cũng quá dễ mất bọn

hắn rồi. Xem bộ dáng không kiêng nể gì của bọn hắn, cho ta một canh giờ đi.”

Ôn Thần Phiên đứng ở trên tường thành của Nghiêu Sơn thành, Vũ Mục mang theo hơn vạn độc vu đến từ Nam Hoang vờn quanh Ôn Thần Phiên tay múa chân nhảy lớn tiếng niệm tụng ‘Ôn Thần Chú’, từng đạo vu lực độc vu màu sắc quái dị không ngừng rót vào Ôn Thần Phiên.

Một mảng lớn ôn khí mắt thường không nhìn thấy từ trong Ôn Thần Phiên phun trào ra, cuốn theo vô số Ôn Hoàng so với bụi bậm còn nhỏ bé hơn trăm ngàn lần cuộn cuộn hướng phía đại quân dị tộc cuốn đi.

Chương 1380: Dị Tộc Chi Động

Trong đại sảnh bàn bạc quân sự dùng các loại thủy tinh chế thành, tinh xảo mà hoa mỹ, Đế Thích Đồ đứng ở góc hơi xa, thưởng thức một chén rượu thủy tinh tinh xảo đẹp đẽ, thỉnh thoảng cúi đầu nhẹ nhàng ngửi một chút hương vị phức tạp biến đổi nhiều của rượu ngon trong chén.

Trên sa bàn thật lớn chính giữa đại sảnh hình ảnh ánh sáng biến ảo, tức thời truyền lại tất cả gió thổi cỏ lay trong mười vạn dặm quanh Nghiêu Sơn thành. Gần trăm tên quý tộc Ngu tộc mặc đồ hoa, vênh váo tự đắc không ai bì nổi đứng ở cạnh sa bàn, ra vẻ tao nhã lớn tiếng tuyên truyền giảng giải kế hoạch tiến công của mình.

Gần trăm thủ lĩnh đội săn nô cường đại nhất, thì có gần trăm cái kế hoạch tiến công khác nhau.

Lấy sự kiêu ngạo cùng hư vinh của quý tộc Ngu tộc, mỗi người đều cảm thấy kế hoạch tiến công của mình mới là tốt nhất, Mỗi người đều cho rằng kế hoạch tiến công của người khác chính là một đồng cứt chó. Ai cũng không thuyết phục được người khác, mỗi người đều đang cực lực chủ trương ý kiến của mình.

Còn lại hơn một ngàn thủ lĩnh đội săn nô loại nhỏ, bọn họ đứng rải rác ở bốn phía của đại sảnh, chưa có ai để ý tới bọn người kia khắc khẩu chính giữa đại sảnh, trong tay mỗi người đều bưng một cái chén rượu, đồng thời nhắm nháp rượu ngon, mọi người đều tâm tình sung sướng thảo luận phong hoa tuyết nguyệt Lương Chủ.

Trong đại sảnh thỉnh thoảng truyền đến tiếng vui cười thoải mái, hoàn toàn nhìn không ra được đám này có chút ý tứ khẩn trương.

“Một bọn ngu xuẩn.” Đế Thích Đồ ngẩng đầu, một ngụm uống cạn rượu ngon trong chén, tùy tay đem chén rượu đặt ở trong vại hoa đồ đầy nước sạch bên người, nắm thật chặt áo choàng trên vai, sải bước đi ra khỏi đại sảnh.

Một con đại điêu lông toàn thân màu bạc, thần tuấn phi phàm đang phủ phục ở ngoài đại sảnh ngân người, nhìn thấy Đế Thích Đồ, đại điêu đứng dậy, phát ra tiếng kêu nhẹ nhàng. Đế Thích Đồ nhảy lên cái lưng dày rộng của đại điêu, sau khi khê quát một tiếng đại điêu bay lên trời, vòng quanh đại sảnh thảo luận quân sự xoay một vòng, hướng về một tòa doanh địa cách đó không xa bay đi.

“Đám quý tộc cấp thấp này, mỗi đứa đều là ngu xuẩn. Bọn hãn cũng chỉ có thể làm những việc trộm gà bắt chó kia! Săn nô lệ, buôn nô lệ, loại giao dịch dơ bẩn này... Hừ!” Đế Thích Đồ kêu ngạo ngẩng đầu, khinh thường quay đầu nhìn thoáng qua đại sảnh thảo luận quân sự.

Đại điêu sau khi lượn một vòng cấp tốc lao xuống, rất nhanh đáp xuống chính giữa một doanh địa. Vài tên chiến sĩ Ngu tộc dừng mãnh dị thường nhanh chóng đi lên đón, cung kính hướng Đế Thích Đồ hành một cái quân lễ: “Đoàn trưởng đại nhân!”

Đế Thích Đồ khoát tay áo, vỗ vỗ đầu đại điêu, mặt âm trầm đi vào một lều trại bên người, ở trên một cái ghế dựa lớn hoa lệ nặng nề ngồi xuống. Một chiến sĩ đưa lên một chén nước làm từ đồng xanh, Đế Thích Đồ bưng chén nước trút mấy ngụm lớn nước sạch, hài lòng thở dài một hơi, đem chén nước đặt mạnh ở trên bàn bên người.

“Những kẻ chết tiệt này, chờ trở lại Lương Chủ, ta sẽ khiến bọn hãn biết tay.” Đế Thích Đồ trầm mặt, hung hăng chỉ chỉ về phía đại sảnh thảo luận quân sự: “Kéo dài kéo dài, hoàn toàn không có bất cứ hiệu suất gì... Chết tiệt nhất là, bọn hãn thế mà đem chúng ta coi là đội săn nô thật sự, thế mà dám uy hiếp bức bách chúng ta gia nhập trận chiến ù ù cạc cạc này!”

Mấy chiến sĩ Ngu tộc đứng ở trước mặt Đế Thích Đồ, không thể làm gì được lắc lắc đầu.

Bọn họ không phải đội săn nô, bọn họ là thám báo tinh nhuệ nhất của Huyết Nguyệt quân đoàn ở Ngu triều, là quân nhân thứ thiệt. Đại hồng thủy vừa mới có

dấu hiệu tiêu tán, Đế Thích Diêm La liền phái bọn họ ngự trang thành đội săn nô lên vào lãnh địa nhân tộc, thăm dò tình báo nhân tộc.

Trước đó vài ngày bọn họ đang hoạt động ở biên cảnh bắc bộ Nghiêu Sơn lĩnh, đột nhiên bọn họ bị mấy chục đội săn nô liên thủ bao vây, sau một phen giao thiệp, Đế Thích Đồ bất đắc dĩ mang theo cấp dưới của mình gia nhập quân đoàn khổng lồ do đám ô hợp tạo thành này.

“Lãng phí thời gian, lãng phí sinh mệnh, ở chung với lũ ngu xuẩn này, ta cảm thấy mình cũng ngu đi rất nhiều.” Đế Thích Đồ tức giận nghiêng răng, thấp giọng hừ hừ: “Duy nhất khiến ta giật mình là, các vị đồng bạn thân ái, các người cảm thấy, đội săn nô của gia tộc này, có thể có quân bị cường đại như vậy?”

Pháo đài bay lớn nhỏ khác biệt đã có gần trăm tòa. Thần tháp Ngu tộc lực phòng ngự, lực sát thương đều đạt tới tiêu chuẩn nhất định đã có hơn một ngàn tòa, chiến sĩ Già tộc làm lực lượng chủ chiến, giáp trụ trên người bọn họ hầu như đạt tới tiêu chuẩn trang bị của Huyết Nguyệt quân đoàn.

Đội săn nô chỉ là tư binh gia tộc, nói chung, bọn họ trang bị so với quân đoàn chính quy của Ngu triều thấp hơn hai ba cấp bậc mới đúng.

Quân đoàn liên hợp trước mắt do đội săn nô tạo thành, trang bị của bọn họ, nhất là số lượng trang bị hạng nặng, so với trang bị tiêu chuẩn của quân đoàn trung tâm tinh nhuệ nhất của Huyết Nguyệt quân đoàn còn nhiều hơn vài lần.

Các đội săn nô điên cuồng theo đuổi lợi nhuận, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu đánh lén tiểu bộ lạc nhân tộc kia, căn bản không có khả năng bỏ ra một khoản kinh phí con số thiên văn mua trang bị tốt như vậy. Đế Thích Đồ căn bản không cần đoán, đã biết có người ở sau lưng tiêu phí lượng vốn khổng lồ tài trợ các đội săn nô này.

“Nghiêu Sơn lĩnh! Nghiêu Hầu Cơ Hạo! Thăng cha làm người ta đau đầu này! Tựa như, trên người hắn còn gánh treo giải thưởng giá trên trời!” Đế Thích Đồ lắc lắc hai cái chân, rất nhẹ nhàng nói với đồng bạn của mình: “Chẳng qua

lần này, tựa như là cao tăng nhân tộc muốn đối phó hãn? Thật đúng là một tên xui xẻo gây chuyện, xem ra hãn lần này phải xong đời rồi.”

Mấy chiến sĩ Ngu tộc thoải mái cười, bọn họ cũng đều biết điều kiện đàm nhân tộc làm ‘dẫn đường’ kia đưa ra—— toàn bộ thân tộc của Nghiêu Hầu Cơ Hạo phải giết hết, không sót một ai; mà toàn bộ con dân bình thường của Nghiêu Sơn lĩnh đều phải trở thành nô lệ!

“Dân bản xứ ti tiện.” Một chiến sĩ Ngu tộc cười nói: “Bọn hãn căn bản không biết, Đế Thích Diêm La đại đế đã chuẩn bị hướng bọn hãn phát động cuộc tiến công toàn diện mới, chúng ta cũng đã tiến vào sâu trong lãnh địa của bọn hãn, bọn hãn thế mà còn bận bịu nội chiến.”

“Không chỉ có Đế Thích Diêm La đại đế.” Đế Thích Đồ thâm trầm nói: “Còn có mấy vị đại đế khác, tựa như cũng có ý liên thủ. Lần đại hồng thủy này đối với chúng ta chưa tạo thành tổn thất quá lớn, nhưng nhân tộc sao... đây là một cơ hội tốt làm suy yếu, thậm chí là triệt để chinh phục nhân tộc!”

Trong lúc cười nói, Đế Thích Đồ đột nhiên kinh hô một tiếng nhảy dựng lên, hãn vội vàng từ trong vạt áo lấy ra một cái bùa hộ mệnh đeo bên người.

Bùa hộ mệnh tạo hình áp chế như một cái lá cây màu xanh lục, toàn thân chạm rỗng phát ra u quang mơ hồ, hơi có một chút nhiệt lượng từ trong bùa hộ mệnh chảy ra. Đế Thích Đồ nhíu nhíu mày, niệm một tiếng chú ngữ đánh vào trên bùa hộ mệnh.

Bùa hộ mệnh khẽ lắc lư, chưa có bất cứ phản ứng gì.

“Làm ta sợ muốn chết.” Đế Thích Đồ trầm trầm: “Đây chính là bùa hộ mệnh vu độc đỉnh cấp nhất, chỉ cần có vu tể nhân tộc phóng thích vu độc, nó sẽ báo động trước, hơn nữa phát động cấm chế triệt tiêu, tiêu diệt vu độc.”

“Ừm, xem ra là đại hồng thủy vừa mới biến mất, một ít thi thể thối rữa tản mát ra ôn khí bình thường, dẫn phát bùa hộ mệnh dị động một chút. Cũng không

phải vu tể nhân tộc cố ý phóng thích vu độc, nếu không, nó sẽ không yên tĩnh như vậy!”

Mấy chiến sĩ Ngu tộc khác cũng đều lấy ra các loại pháp khí dò xét vu độc, cẩn thận dạo qua một vòng ở trong lều trại.

Bọn hắn chưa có bất cứ phát hiện gì.

Một hồi ‘sợ bóng sợ gió’. Đế Thích Đồ lớn tiếng cười, lấy ra một bình rượu ngon mình cất giữ, gọi các đồng bạn cùng nhau thoải mái chè chén.

Ôn Hoàng mắt thường không nhìn thấy dễ dàng tiến vào thân thể bọn Đế Thích Đồ.

Bùa hộ mệnh cùng tất cả pháp khí khác trên thân bọn hắn chưa có bất cứ phát hiện nào.

Chương 1381: Ôn Thần Oai

‘Thùng, thùng thùng’!

Lúc hoàng hôn, trên mấy chục tòa pháo đài bay đồng thời vang lên tiếng trống. Mấy chiến sĩ Già tộc để trần cánh tay lười biếng đứng ở trên tường thành pháo đài, hướng phía dưới lớn tiếng rít gào vài tiếng.

Vô số tinh quái nô lệ đang đào chiến hào, đập tường đất bỏ lại công cụ trong tay, kêu la ‘Y y nha nha’, nhảy nhót hưởng doanh địa chạy đi. Khói bếp lượn lờ, mùi thơm của rượu thịt tản ra, đám đầu bếp của đội săn nô đã chuẩn bị xong bữa tối, từng đại đội chiến sĩ, phó binh cùng nô lệ của đội săn nô đang tấp nập quay về.

Trên tường thành Nghiêu Sơn thành, Cơ Hạo xa xa ngắm nhìn các tinh quái nô lệ ở trong doanh địa tranh đoạt thức ăn, ngón tay ở trên ụ tường thành nhẹ nhàng điểm vài cái: “Vũ Mục, phát động đi. dù sao bọn hăn đợi lát nữa cũng phải nôn ra, để bọn hăn ăn no mới động thủ, có hơi lãng phí thức ăn!”

Vũ Mục cười ‘khà khà’, hăn cắn rách ngón trỏ tay phải, một đạo huyết phù vẽ ra trên không, dùng sức vung ở trên Ôn Thần Phiên.

Một mảng sương mù xám xịt từ trong Ôn Thần Phiên phun ra, một rung động không tên khiến toàn bộ sinh linh trong Nghiêu Sơn thành đồng thời rung mình. mấy vạn lão thụ yêu ở đầu đường đầu ngõ cảm cảm cơ đồng loạt vung cành lá, phát ra tiếng vang ‘Soạt soạt’.

Đế Thích Đồ bưng chén rượu, đứng ở cửa doanh trường, khinh thường nhìn xa xa đám tinh quái nô lệ kia như chó dữ vồ mồi.

“Nô lệ thô lỗ, ti tiện. Xem bộ dáng hạ lưu, hỗn loạn như vậy của bọn hăn, các người có thể tưởng tượng không? Tổ tiên bọn hăn, từng chế tạo thành lũy chiến tranh khổng lồ như tinh tú, thậm chí từng đánh chết thánh tôn của Thánh Vực!”

Đế Thích Đồ đề thấp thanh âm, hướng đồng bạn bên người khe khẽ nói nhỏ.

Mấy chiến sĩ Ngu tộc không thể tin mở to mắt nhìn, kinh hãi nhìn Đế Thích Đồ: “Đoàn trưởng đại nhân, sao có thể? Bọn tình quái nô lệ ti tiện đó, bọn hăn thậm chí ngay cả chữ cũng không biết, bọn hăn...”

“Bọn hăn từng có văn minh phi thường huy hoàng, phi thường đáng sợ.” Đế Thích Đồ kiêu ngạo ngẩng đầu, lạnh giọng cười nói: “Nhưng ở trước mặt Ngu tộc vĩ đại, chưa có bất cứ văn minh nào có thể ngăn cản bước chân chinh phục của chúng ta. Văn minh của đám tình quái nô lệ đó bị phá hủy, nhân tộc cũng nhất định như thế.”

“Thành lũy chiến tranh khổng lồ như tinh tú?” Một chiến sĩ Ngu tộc ngờ ngác lẩm bẩm: “Còn có, thánh tôn sao!”

“Trong thư viện bí mật của Đế Thích nhất tộc, có một số tàn quyển phi thường trân quý.” Đế Thích Đồ đắc ý khoe khoang, một cái là khoe ra nội tình của Đế Thích nhất tộc, một cái là khoe hăn xuất thân bất phàm: “Ta có may mắn được cho phép ở nơi đó học tập bảy ngày, học được rất nhiều bí pháp trân quý, cũng biết rất nhiều ghi chép bị cố ý lau đi.”

Nhẹ nhàng lắc chén rượu trong tay, Đế Thích Đồ thấp giọng nói: “Phải biết rằng, một vị thánh tôn ngã xuống, loại chuyện này, trên sách sử của chúng ta là không có khả năng lưu lại ghi chép như vậy. Thánh tôn là tồn tại vĩnh hằng bất diệt bất hủ, không phải sao?”

Mấy chiến sĩ Ngu tộc hiểu ý cười lên. Bọn họ cười rất vui vẻ, giống như một đàn chồn vừa mới ăn no nê một bữa gà mái nhỏ, từ thân thể đến linh hồn đều tràn ngập khoái cảm thích ý. Loại thảo luận về ghi chép cấm kỵ người ngoài không có khả năng biết đến này mang đến cảm giác về sự ưu việt, làm bọn họ có một loại khuây khoả mình đứng cao cao ở đám mây quan sát chúng sinh.

“Ừm?” Một chiến sĩ Ngu tộc đột nhiên ôm bụng, hăn hơi nhú mào, kinh ngạc nói: “Kỳ quái, ta có chút...”

Gương mặt Đế Thích Đồ giật giật, hấn lập tức ôm bụng mình, lông mày hấn nhảy lên một trận, ngạc nhiên nói: “Dạ dày ta đau, một loại đau cổ quái nóng rất. Không có khả năng, mấy ngày nay chúng ta ăn đều là lương khô quân dụng tiêu chuẩn, không có khả năng có chuyện như vậy.”

‘Oc oc oc’, mấy chiến sĩ Ngu tộc đồng thời ôm bụng, gương mặt bọn hấn vắn vẹo một phen, sắc mặt đồng thời có chút phát xanh.

Đế Thích Đồ vội vàng lấy ra bùa hộ mệnh treo trên cổ, hấn niệm tụng một tiếng chú ngữ, toàn thân bùa hộ mệnh lục quang quanh quẩn, phóng ra một đạo hào quang xanh mơn mớn chiếu vào trên người hấn cùng mấy đồng bạn. Đây là một loại trong các diệu dụng của bùa hộ mệnh, một khi chủ động thúc giục, liền có thể tự tiêu diệt tất cả vu độc độc tố trong phạm vi lục quang bao trùm, đối với các loại ôn dịch bệnh khuẩn hoặc là độc trùng cổ quái đều có lực sát thương rất mạnh.

Không thúc dục bùa hộ mệnh còn tốt, lục quang của bùa hộ mệnh chiếu lên người, sự thống khổ trong dạ dày bọn Đế Thích Đồ giống như cỏ dại được bón phân bùng bùng nảy sinh. Dạ dày bọn họ kịch liệt mấp máy, không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘Uc uc’.

Ngay sau đó lượng lớn khí thải nảy sinh trong dạ dày, bọn họ bắt đầu đánh rắm, nấc, một cái tiếp một cái nấc không ngừng phun ra, bọn họ dần dần có một loại cảm giác thống khổ lục phủ ngũ tạng cũng bị đẩy lên muốn từ trong miệng phun ra.

“Dược tề!” Đế Thích Đồ gian nan lấy ra một liều dược tề màu vàng dùng ống thủy tinh trong suốt phong tồn. Đây là dược tề quân dụng Ngu tộc bí mật chế tạo, đối với các loại trạng thái tiêu cực có năng lực chữa trị cực kỳ cường đại, càng có thể nhanh chóng bổ sung thể lực tiêu hao, làm người sử dụng ở trong mấy ngày kế tiếp bảo trì sĩ khí dâng cao cùng thể năng dư thừa.

Loại dược tề cao cấp này, cũng chỉ có quan quân cao cấp trong quân đoàn

chính thức của Ngu tộc mới có thể kiểm được. Mấy chiến sĩ Ngu tộc giống như Đế Thích Đồ lấy ra được tề màu vàng đổ vào miệng, gương mặt mỗi người vận vẹo khó coi như lệ quỷ.

Dược tề vào bụng, chưa có bất cứ dấu hiệu nào dược lực phát tác, dược tề như nửa đường bị một số thứ kỳ dị nào đó cản nuốt.

Thống khổ càng thêm mãnh liệt như núi lửa bùng nổ gào thét mà ra, bọn họ dùng dược tề xong chưa suy yếu được chút thống khổ nào, ngược lại mang đến cho bọn hắn đau đớn gấp mười, gấp trăm lần. Giống như đổ thêm dầu vào lửa, thống khổ do dược tề mang đến nháy mắt đánh tan đám người Đế Thích Đồ.

Rú một tiếng thảm thiết như quỷ khóc, đám người Đế Thích Đồ hai tay ôm bụng ngã bệt xuống đất. lực phủ ngũ tạng đang kịch liệt run rẩy, toàn thân mồ hôi lạnh róc rách chảy ra, mồ hôi lạnh màu xám băng lạnh mà dinh dính, bao trùm ở trên làn da trắng bệch của bọn hắn giống như một tầng lòng trắng trứng biến chất, còn đang không ngừng tản mát ra mùi gay mũi.

“Ta, ta, ta...” Một chiến sĩ Ngu tộc run run lẩm bẩm vài chữ, liền bởi vì đau đớn trong lực phủ ngũ tạng mà hôn mê.

Đế Thích Đồ há mồm hộc mạnh ra một ngụm dịch dạ dày dinh dính, sau đó hắn bắt đầu hộc từng ngụm từng ngụm máu, phun ra mỗi một ngụm máu, thể lực hắn đều cấp tốc suy yếu một bộ phận, sau khi liên tục phun ra bảy tám ngụm máu, Đế Thích Đồ tê liệt dưới đất, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Con mắt Đế Thích Đồ như cá chết ngơ ngác nhìn doanh địa xa xa, vô số tinh quái nô lệ, phó binh Ám tộc, chiến sĩ Già tộc đều ôm bụng kêu rên run rẩy ở trên mặt đất. Các tinh quái nô lệ thể lực khá yếu, cho nên bọn họ rên rỉ xong vài tiếng liền rất ‘hạnh Phúc’ ngất đi.

Đáng thương là các chiến sĩ Già tộc kia, bọn hắn ai cũng cao to khỏe mạnh thể lực dư thừa, sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh, cho nên năng lực chịu thống khổ của bọn hắn cũng vượt qua các tinh quái nô lệ kia gấp trăm lần, ngàn lần.

Bọn hăn khàn cả giọng ôm bụng kêu rên run rẩy trên mặt đất, con mắt trong hốc mắt lồi lên cao cao, bên trong che kín tơ máu rậm rạp.

‘Huych’ một tiếng, hai tòa pháo đài bay cách nhau khá gần va chạm thật mạnh với nhau, mấy chục chiến sĩ Già tộc trên tường thành kêu thảm cảm đầu ngã xuống. Trong pháo đài bay cũng truyền ra tiếng rú thảm thê lương, rất nhanh tiếng rú thảm đã dần dần trầm thấp xuống.

“Toàn quân bị diệt, xong đời rồi!” Đế Thích Đồ tuyệt vọng rên rỉ một tiếng.

Cuối cùng trước khi ngất, Đế Thích Đồ lẩm bẩm: “Ta đại khái cần bao nhiêu tiền chuộc đây? Chết tiệt, ta sắp phá sản rồi!”

Chương 1382: Cai Tử Đích Đái Lộ Đẳng

Cơ Hạo đứng trên tường thành, mi tâm đạo mâu mở ra, một đạo thanh quang chiếu rọi thiên địa, đem nhất cử nhất động trong doanh địa quân đoàn sẵn nô nhìn rõ. Vô số chiến sĩ dị tộc thống khổ khóc lóc giãy dụa, cuối cùng mỗi tên ngã xuống đất bất tỉnh.

Chẳng qua, cũng có một số người, biểu hiện của bọn họ thật sự là ra ngoài Cơ Hạo dự kiến.

Một khắc đồng hồ sau, trong doanh địa dị tộc ở xung quanh đã không còn động tĩnh nào truyền đến. Cơ Hạo bước ra một bước, hóa thành một luồng sáng lóe lên mấy cái liên tới trong một tòa thành lũy lơ lửng ở giữa không trung.

Cạnh bên khoảng năm dặm, toàn thân dùng hợp kim dị tộc bí chế đúc ra, trên tường thành dày nặng đựng lượng lớn thần tháp Ngu tộc còn có các loại sàng nổ... các khí giới phòng thủ thành trì. Một thành lũy bay như vậy giá trị chế tạo cực cao, sức chiến đấu ở trên chiến trường càng thêm kinh người. Xuất động pháo đài bay như vậy tiến công Nghiêu Sơn thành, một số người nào đó thật sự đã bỏ vốn gốc.

“Chẳng qua, đều là của ta rồi!” Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, chợt xâm nhập trong một tòa đại điện hoa mỹ toàn thân dùng thủy tinh đúc thành.

Mấy ngàn quý tộc Ngu tộc ngã ngốn ngang đầy đất. Trên thân bọn họ, trên mặt đất khắp nơi đều là máu nôn ra, trong không khí tràn ngập một mùi lạ gay mũi. Hai con hỏa long quần quýt ở trên đôi tay Cơ Hạo, Nha Công đứng ở trên vai Cơ Hạo đồng thời phát ra tiếng kêu phẫn nộ, cái mùi nơi này quá khó ngửi.

Trong một đồng hồ hỗn độn, mấy tên nam tử nhân tộc mặc hoa phục dị tộc run rẩy đứng ở nơi đó.

Trong tay bọn họ nắm chặt vu trượng làm từ xương trắng, dưới chân ném bừa

bãi mấy chục bình thuốc hắc ngọc, bạch ngọc chế thành, từng luồng mùi thuốc hùng hậu sâu sắc, càng có một số vị thuốc cổ quái tính kích thích rất mạnh từ trong bình thuốc không ngừng bay ra.

Đột nhiên nhìn thấy Cơ Hạo, mấy nam tử nhân tộc kinh hãi muốn chết hét lên một tiếng, vu trượng trong tay bọn họ vốn đang phát ra u quang mờ hồ bao phủ toàn thân bọn họ, sau khi nhìn thấy Cơ Hạo cổ tay bọn họ run lên, trên vu trượng từng đạo quỷ hỏa ngưng tụ thành mũi tên lửa vô thanh vô tức hướng Cơ Hạo vồ tới.

Đột nhiên mất đi u quang bao phủ, mấy nam tử nhân tộc vừa mới phát ra một đòn, lại đột nhiên phun ra từng ngụm từng ngụm máu, thân thể mềm nhũn chặt vật ngã xuống đất. Bọn họ uể oải rên rỉ, thân thể không chịu nổi chế run rẩy.

Vung tay áo, một cơn gió dữ đem mũi tên lửa lao vút tới đánh nát, Cơ Hạo lơ lửng cách mặt đất ba thước, chậm rãi bay đến trước mặt mấy nam tử nhân tộc. Ở cao nhìn xuống quan sát bọn họ, Cơ Hạo đột nhiên nhếch miệng cười: “Bản lĩnh các người rất tốt, vậy mà có thể chống đỡ lâu như vậy ở dưới ôn độc của Vũ Mục!”

Mấy nam tử nhân tộc kịch liệt run rẩy, bọn họ muốn nói chuyện, nhưng một chữ cũng nói không nên lời.

Ngón tay Cơ Hạo hơi cong, vu trượng trong tay một nam tử bay lên. Trên bạch cốt vu trượng to bằng cánh tay trẻ mới sinh, dài hơn ba thước điêu khắc rậm rạp vô số đồ án ngũ độc, trong đồ án phức tạp có vô số phù văn nhỏ bé vặn vẹo như ẩn như hiện, từng luồng dao động quái dị làm tim người ta đập nhanh không ngừng từ trong vu trượng khuếch tán ra. Ngón tay Cơ Hạo khẽ chạm vào vu trượng, ngón tay hắn cũng cảm nhận được một tia đau đớn.

“Vu trượng thật cường đại, vu bảo cấp Vu Đế? Chỉ tiếc, các người chỉ có thực lực cấp Vu Vương, căn bản không phát huy ra toàn bộ uy lực của những vu trượng này.” Cơ Hạo khẽ móc ngón tay, tổng cộng bảy thanh vu trượng đồng

thời bay lên, lần lượt lơ lửng ở trước mặt hắn.

Toàn bộ các vụ trượng này là dùng xương quái thú kỳ dị nào đó chế thành, trong xương loại quái thú này chất chứa độc tố tinh hoa tinh thuần đến cực điểm, sau khi trải qua vụ pháp chuyển hóa, sẽ biến thành một loại vụ lực kỳ dị đã có thể giết địch, lại có thể hộ chủ.

Bảy thanh vụ trượng tất cả đều là vụ trượng cấp Vu Đế, hơn nữa là mặt hàng đỉnh cấp trong vụ bảo cấp Vu Đế, càng là độc môn vụ bảo chuyên môn vì độc vụ mà chế tạo. Có vụ trượng như vậy hộ thân, khó trách mấy thằng cha này ở sau khi trúng ôn độc, thời gian kiên trì so với người khác cũng lâu hơn rất nhiều.

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến, Vũ Mục như một ngọn núi thịt di động, thịt toàn thân dập dờn bồng bênh đi vào đại điện. Hắn thở hỗn hển đi tới bên cạnh mấy nam tử, gian nan nghiêng người, nhặt lên mấy bình thuốc trên mặt đất.

Cẩn thận ngửi ngửi vị thuốc trong bình thuốc, mắt Vũ Mục chợt sáng ngời: “Tử Tô Đoạt Mệnh Đan, Thiên Xà Ích Ôn Tán, Tam Quang Bạch Cốt Cao... Hắc, đều là thuốc tốt đỉnh cấp đó, các người thế mà phí phạm nhiều như vậy! Một bình thuốc như vậy, chúng ta năm đó ở Vu Điện muốn đổi một bình, vất vả làm chân chạy cho Vu Điện ba năm năm mới được!”

“Đều là thuốc tốt?” Cơ Hạo hỏi Vũ Mục.

“Thuốc tốt đỉnh cấp!” Vũ Mục liếm liếm môi, đối với vụ dược cùng vụ độc, hắn mới là chuyên gia: “Cho dù là Vu Điện, muốn phối chế thêm mấy bình cũng rất khó khăn, dù sao có một số tài liệu quá hiếm thấy. Ví dụ như Tử Tô Đoạt Mệnh Đan chủ dược Hồng Văn Tử Tô 籽, nhất định cần tự nhiên sinh trưởng chín mươi chín năm chín tháng lẻ chín ngày, trong đó chịu chín lần tai ương sương giá, ở thời gian chính ngọ tuyết lớn bay bay dùng đao hàn ngọc ngắt lấy mới được!”

“Hồng Văn Tử Tô trăm năm, ngàn năm cũng không hiếm thấy, Hồng Văn Tử Tô số năm thích hợp càng đầy đủ, nhưng ai có thể cam đoan trong quá trình nó

sinh trưởng vừa vắn trái qua chín lần sương giá? Hơn nữa ở lúc ngắt lấy vừa vắn lại cần tuyết lớn bay bay, thế này cũng quá giày vò người ta rồi!”

Vũ Mục nói liên miên, đem chỗ trân quý của những vu được này lần lượt nói ra.

Cơ Hạo gật gật đầu, đem bảy thanh vu trượng đưa cho Vũ Mục.

Con mắt Vũ Mục chợt sáng ngời, con mắt vốn bằng hạt đậu xanh chợt trũng lớn bằng hạt đậu tương, mắt không chớp nhìn chăm chăm bảy thanh vu trượng: “Đây là, linh cốt Ôn Thú nhi? Ôn Thú tọa kỵ của Ôn thần trong truyền thuyết, thế gian sớm đã tuyệt chủng, trong cơ thể bọn chúng chỉ có một cây linh cốt, có thể trừ các loại ôn độc...”

Thật cẩn thận vuốt ve cốt trượng một phen, Vũ Mục vươn đầu lưỡi liếm liếm ở trên cốt trượng, rốt cuộc lắc đầu: “Không phải linh cốt con Ôn Thú đó, hẳn là linh cốt hậu duệ hỗn huyết của nó. Cho nên tuy cũng có thể trừ các loại ôn độc, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của Ôn Thần Phiên.”

Cơ Hạo quay về phía mấy nam tử nhân tộc ngã dưới đất run rẩy kia, lạnh giọng hỏi: “Có thể có được tề tốt như vậy, vu bảo tốt như vậy, các người cũng không phải người thường nhỉ? Ừm, quần áo trên người không tệ nha... Ừa, mấy cái nhẫn trữ vật này cũng đều là mặt hàng cao cấp.”

Xách một con hỏa long làm roi, hung hăng quất một roi ở trên người một nam tử nhân tộc, Cơ Hạo cười lạnh nói: “Các người là ai?”

Vũ Mục đánh ra một đạo vu ấn, hơi loại trừ ôn độc trên người mấy nam tử. Mấy người rên rỉ một tiếng, miễn cưỡng khôi phục một chút khí lực. Nam tử bị Cơ Hạo dùng hỏa long hung hăng quất một cái thân thể chợt co giật, quần áo trên người bị dẫn cháy, một vết thương sâu tới tận xương hầu như xé rách toàn bộ thân thể hắn, lửa thiêu đốt ở trên vết thương, đốt da thịt hắn cháy khét.

Kêu đau vài tiếng, nam tử này gian nan ngẩng đầu lên, nhìn Cơ Hạo cười dữ

tợn không thôi: “Chúng ta, chỉ là dẫn đường bình thường. Người của những đội săn nô này trả giá cao thuê chúng ta dẫn đường. Hắc hắc, chúng ta cầm tiền làm việc, có gì sai?”

‘Dẫn đường bình thường’? Dẫn đường bình thường có thể mang theo bên mình vu bảo của Vu Đế? Dẫn đường bình thường trên người có thể có đỉnh cấp vu dược bảo mệnh đệ tử tinh anh của Vu Điện cũng không nổi? Dẫn đường bình thường có thể mặc trường bào xa hoa đỉnh cấp nhất của đám quý tộc Ngu tộc?

Cơ Hạo cười lạnh, gật gật đầu: “Ta ghét nhất đảng dẫn đường, người đâu, đem bọn hăn lôi ra ngoài, lột da, tẩm dầu hỏa, đốt đèn trời... Cho ăn nhiều vu dược giữ mạng chút, ít nhất đốt bọn hăn bảy ngày bảy đêm rồi thiêu chết bọn hăn cho ta!”

Lời của Cơ Hạo vừa ra khỏi miệng, sắc mặt bảy nam tử nhân tộc đồng loạt trở nên thê thảm.

Chương 1383: Tử Sĩ

Thiên Địa Đại Trận âm âm phát động, hào quang tinh tú như thác nước từ trên trời giáng xuống, trên tường Nghiêu Sơn thành vô số hư ảnh điên cuồng cấp tốc lóe lên, trên mặt đất ngoài thành hiện ra vô số phù văn mỹ lệ màu vàng, màu bạc.

Lực lượng đại địa bị Thiên Địa Đại Trận điều động, đất đá mấp máy như nước chảy. Ngăn ngừa một khắc đồng hồ, một tòa thành trại quy mô đủ để cất chứa ngàn vạn người đã xuất hiện ở ngoài ba trăm dặm phía nam Nghiêu Sơn thành.

Từng cái lò luyện đốt đỏ bừng, vô số bàn ủi ở trong lò lửa tản mát ra hào quang mãnh liệt. Vô số phó binh Nghiêu Sơn thành lớn tiếng hô quát, mạnh mẽ lôi chiến sĩ quân đoàn sẵn nô tới trước lò luyện. Theo tiếng rú thê lương, trên bàn ủi nung đỏ hồng lóe lên các tia u quang của phù văn, hung hăng in ở trên mặt chiến sĩ quân đoàn sẵn nô bị bắt.

Chữ ‘Nô’ màu máu tản mát ra hào quang chói mắt, không chỉ có khắc ở trên làn da chiến sĩ quân đoàn sẵn nô, càng đốt thấu máu thịt bọn hăn, khắc ở trên xương cốt bọn hăn. Từng đạo vu lực âm độc bá đạo từ trong dấu ấn phát ra, như vô số mũi khoan cấp tốc xuyên qua ở trong cơ thể các tù binh đó, xuyên vào cốt tủy bọn họ, xuyên vào lục phủ ngũ tạng bọn họ, càng xuyên vào linh hồn bọn họ.

Cạnh mỗi một lò luyện đều có mấy vu tể Nghiêu Sơn lĩnh tọa trấn, bọn họ cầm vu trượng niệm tụng chú ngữ, không ngừng bổ sung vu lực cho bàn ủi trong lò luyện.

Dấu ấn nô lệ trong bàn ủi như vô số xiềng xích, khóa cứng máu thịt cùng linh hồn các tù binh này, ở sâu trong linh hồn bọn họ chôn xuống vu chú lạc ấn vĩnh viễn trung thành. Một khi bọn họ có bất cứ suy nghĩ phản bội nào, hoặc là có vu tể Nghiêu Sơn lĩnh thúc giục dấu ấn, các tù binh đó sẽ lập tức hồn phi phách tán,

thân thể bọn họ cũng sẽ biến thành quả bom máu thịt uy lực cực lớn, phá hủy tất cả sinh linh bên người.

Tù binh bình thường có các bàn ủi vu pháp này đã đủ giam cầm bọn họ một đời một kiếp, đối với chiến sĩ cường đại trong các tù binh, còn có đám quý tộc Ngu tộc các kia, tự nhiên không thể dùng phương pháp thô bạo cùng đơn giản như vậy.

Chiến sĩ Già tộc cường đại rộng giậm khăn cả giọng, bị chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh thực lực mạnh hơn một bậc mạnh mẽ đè ngã xuống đất, giáp trụ của bọn hắn bị mạnh mẽ trút bỏ, quần áo bọn hắn bị lột sạch sẽ. Các lão vu tế thực lực cường đại cầm cây kim dài linh cốt hoặc là răng nọc dị thú luyện chế thành, dính vu pháp huyết mặc bí pháp điều phối, ở trên thân các chiến sĩ Già tộc kia xăm hình xăm phức tạp mà quỷ dị.

Một vài hình xăm biến hoá kỳ lạ mấp máy ở trên thân các chiến sĩ Già tộc, dần dần các hình xăm đó liền hóa thành các làn sương khói màu sắc rực rỡ thấm vào thân thể các chiến sĩ Già tộc, nhanh chóng hòa hợp một thể với tinh khí thần của bọn hắn còn có linh hồn bọn hắn.

Trong tiếng chú ngữ thì thào, các chiến sĩ Già tộc hoàn thành hình xăm đứng dậy như cái xác không hồn, không tự chủ được sắp xếp đội ngũ chỉnh tề hướng doanh địa ở bên đi đến. Các chiến sĩ Già tộc đó phát ra tiếng gầm phẫn nộ mà tuyệt vọng, thậm chí có chiến sĩ lòng tự trọng đủ mạnh khóc lóc khăn cả giọng!

Trong lòng bọn hắn biết rõ—— bị khắc lên hình xăm như vậy, Nghiêu Sơn thành tuyệt đối sẽ không thả bọn hắn. Bọn hắn sẽ bán mạng cả đời cho Nghiêu Sơn thành, thậm chí đời đời con cháu bọn hắn cũng sẽ trở thành nô lệ của Nghiêu Sơn thành!

Bản thân bọn hắn chính là thành viên đội săn nô, bọn hắn biết vận mệnh nô lệ bi thảm bao nhiêu! Thủ đoạn đối đãi nô lệ của nhân tộc, tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng hơn thủ đoạn bọn hắn các dị tộc này đối đãi nô lệ nhân tộc, sẽ chỉ càng

thêm tàn khốc, không có bất cứ sự dịu dàng nào.

Gần vạn quý tộc Ngu tộc vẻ mặt thoải mái, yên tâm đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn thuộc hạ của mình bị Nghiêu Sơn thành chuyển hóa thành nô lệ. Bọn hãn cũng hiểu, chủ nhân Nghiêu Sơn thành sẽ đem bọn hãn coi là thẻ đánh bạc, từ gia tộc bọn hãn hung hăng bắt chẹt một khoản tiền chuộc.

Giá trị của quý tộc Ngu tộc là ở đây, bọn hãn rất đáng giá, cho nên trừ phi ở trên chiến trường chết trận ngay tại chỗ, nói chung nhân tộc sau khi cầm tù được quý tộc Ngu tộc, đều sẽ khách khách khí khí đối đãi bọn hãn.

Sinh mệnh không lo, chỉ là phải tổn thất một khoản tiền tài lớn.

Một số thanh niên Ngu tộc không tim không phổi đang thảo luận thủ đoạn khống chế nô lệ của Nghiêu Sơn thành, bọn hãn đang thấp giọng tranh luận Nghiêu Sơn thành sử dụng bàn ủi vu pháp tạo hình tựa như quá thô lậu một chút, thiếu một ít mỹ cảm nghệ thuật. Bọn hãn cảm thấy, nếu để bọn hãn thiết kế các bàn ủi đó mà nói, dấu ấn chữ ‘Nô’ khắc ở trên mặt nô lệ sẽ càng thêm tinh mỹ.

Đám thủ lĩnh các đội săn nô kia, thì mặt âm trầm, đau lòng như cắt gập ngón tay tính toán tổn thất lần này.

Tiền chuộc chính bọn hãn còn chưa tính, còn có nhiều chiến sĩ Già tộc, thợ thủ công Tu tộc, phó binh Ấm tộc cùng tinh quái nô lệ bị bắt tù binh như vậy, tất cả bọn hãn đều đã biến thành nô lệ của Nghiêu Sơn lĩnh. Phó binh Ấm tộc cùng tinh quái nô lệ tổn thất có thể xem nhẹ không tính, nhưng các Già tộc, Tu tộc chiến tổn... tiền trợ cấp sẽ là một khoản chi tiêu lớn!

“Đương nhiên, nếu chúng ta đem gia thuộc những thằng cha này đưa cho Nghiêu Sơn thành, khoản trợ cấp có thể tiết kiệm được. Hơn nữa, người nhà bọn hãn cũng có thể quy đổi thành tiền chuộc!” Qua hồi lâu, thủ lĩnh một đội săn nô quy mô lớn nhất căn môi, thấp giọng nói ra đề nghị của mình.

Mắt một đám thủ lĩnh đội săn nô chột sáng ngời, đều vui vẻ vỗ tay.

Cái chủ ý này thật sự quá hoàn mỹ, các chiến sĩ Già tộc, thợ thủ công Tu tộc kia ngã ở Nghiêu Sơn thành, bọn họ sau khi trở về chắc chắn phải trả giá một khoản trợ cấp to lớn để trấn an người nhà của bọn hã. Nhưng nếu đem người nhà bọn hã đồng loạt đóng gói tặng cho Nghiêu Sơn thành làm nô lệ, khoản tiền trợ cấp này có thể tiết kiệm được rồi!

Hơn nữa những tên Già tộc, Tu tộc kia, đầu mỗi người bọn họ cũng có thể quy đổi thành một khoản tiền mà!

“Chẳng qua lúc thao tác phải cẩn thận một chút.” Một quý tộc Tu tộc tương đối ổn trọng thấp giọng nói: “Dù sao người Già tộc, Tu tộc, là đồng bào của chúng ta, ừm... mọi người biết, không thể đem bọn họ coi như đám nô lệ mà đối đãi.”

Một đám quý tộc Tu tộc ùn ùn làm mặt quỷ, ‘Hi hi ha ha’ cười trộm.

Có thể lưu lạc đến mức tham gia đội săn nô, ăn bát cơm máu thịt này, chiến sĩ Già tộc và thợ thủ công Tu tộc trong đội săn nô đều là xuất thân những hộ nhỏ nhà nghèo, bọn họ không có hậu trường chỗ dựa gì. Chỉ cần làm cẩn thận một chút, đem người nhà bọn họ đưa hết tới Nghiêu Sơn thành cũng sẽ không dẫn phát phiền toái quá lớn.

“Một đám buôn nô lệ tham lam, ngu xuẩn!” Đế Thích Đồ đứng xa xa, chán ghét nhìn thủ lãnh các đội săn nô này.

Hã như có chút dăm chiêu nhìn các vụ tế cùng chiến sĩ Nghiêu Sơn thành. Trong chiến sĩ Nghiêu Sơn thành, có số lượng khổng lồ Già tộc, Ấm tộc cùng tinh quái nô lệ, hơn nữa bọn họ trang bị cực kỳ hoàn mỹ. “Sẽ là một đối thủ khó chơi... Không, hã trên thực tế, đã trở thành một vị tướng lĩnh khó chơi nhất trong toàn bộ dân bản xứ! Nghiêu Hầu Cơ Hạo, thật là vô sỉ, thế mà lại dùng ôn độc đem toàn bộ chúng ta bắt làm tù binh!”

Đế Thích Đồ thấp giọng lẩm bẩm, ngay sau đó hã liền nhìn thấy đám ‘Nô nhân tộc dẫn đường’ của quân đoàn săn nô bị lột hết quần áo, vô cùng chật vật bị đẩy

tới trước mặt mọi người.

Theo tiếng rú thê lương, một tên ‘nhân tộc dẫn đường’ bị vu pháp lột hết làn da toàn thân, thân thể bị ngâm ở trong một vại dầu hỏa.

“Nói ra thân phận các người, là ai sai sử các người tới tập kích Nghiêu Sơn thành?”

Một tướng lĩnh Nghiêu Sơn Thành thân hình cao lớn ở một bên quát lớn.

Tên ‘dẫn đường’ ngâm ở trong dầu hỏa không để ý toàn thân đau đớn, hăn phát ra tiếng cười điên cuồng: “Thiên chết ta đi! Ta chỉ là một người dẫn đường bình thường! Ha ha ha, thiên chết ta đi, không cần bao lâu, các người sẽ chết tương tự!”

Tướng lĩnh nhân tộc gật gật đầu, không chút thương hại đem một cây đuốc ném ở trên thân tên ‘dẫn đường’ này.

“Huyết Nguyệt chí cao tại thượng, quá tàn nhẫn rồi!” Đế Thích Đồ bị dọa chột lui lại vài bước, khàn khàn kinh hô lên.

Chương 1384: Huyết Nguyệt Thám Bảo

Cơ Hạo như một luồng quỷ hồn, lặng yên từ phía sau Đế Thích Đồ chui ra.

“Quả thật rất tàn nhẫn, phi thường vô nhân đạo, hơn nữa trái với tinh thần công ước Geneve. Nhưng, Geneve cũng còn chưa xuất hiện, như vậy vi phạm một chút cũng không có gì không thể.” Cơ Hạo thấp giọng lẩm bẩm, đưa tay búng một phát ở trên gáy Đế Thích Đồ.

Một tiếng ‘Băng’ vang lên, gáy Đế Thích Đồ đau đớn, hắn kêu một tiếng quái dị, bị dọa vọt mạnh người một cái, hai tay nắm lại khăn trương nhìn Cơ Hạo.

“Linh chủ các hạ tôn kính, chào ngài!” Thấy rõ gương mặt Cơ Hạo, trên khuôn mặt tuấn tú của Đế Thích Đồ toát một trận mồ hôi lạnh. Hắn kính cẩn hướng Cơ Hạo hạ thấp người hành một lễ, mang theo nụ cười nói: “Phi thường xin lỗi, thêm nhiều phiền toái như vậy cho ngài.”

“Không, không phiền toái, ta còn cần cảm kích các người, tặng cho ta nhiều nô lệ như vậy!” Cơ Hạo cười ha ha nhìn Đế Thích Đồ, vẻ mặt ôn hoà tương tự nói: “Phải biết rằng, gần đây Nghiêu Sơn linh có thể phải liên tục đánh rất nhiều trận ác chiến, có nhiều vật hi sinh như vậy đột nhiên rớt xuống, ta thật ra là rất vui vẻ.”

Nhìn nhìn xa xa, cạnh các lò luyện đốt khí thể ngất trời, các chiến sĩ dị tộc giầy dụa bị in lên dấu ấn nô lệ, Đế Thích Đồ nhẹ nhàng thở dài một hơi. Trầm mặc một phen, Đế Thích Đồ hướng Cơ Hạo hạ thấp người thi lễ một lần nữa: “Ta hy vọng, có thể chuộc lại chiến sĩ dưới trướng ta... bọn họ là gia tộc chúng ta...”

Cơ Hạo ngắt lời Đế Thích Đồ: “Bọn họ thật sự là chiến sĩ gia tộc các người sao? Được rồi, người không phải thủ lĩnh đội săn nô, bọn họ cũng không phải chiến sĩ gia tộc các người. Các người, và bọn họ phi thường khác nhau.”

Cơ Hạo chỉ chỉ đám thủ lãnh đội săn nô đứng ở một bên câm như hến nhìn mình.

Dùng vu pháp lột da kẻ địch, dùng dầu hỏa ngâm sau đó châm lửa, loại hình phạt tàn khốc này khiến sự sợ hãi của đám thủ lãnh đội săn nô đối với Cơ Hạo đột nhiên gia tăng mấy lần. Ở trong quá trình săn nô trước kia, thủ lãnh các đội săn nô này từng sử dụng thủ đoạn hình phạt càng thêm tàn nhẫn, nhưng nghĩ tới bây giờ người chịu hình là ‘đồng bạn nhà mình’, tự dưng sẽ có cảm giác sợ hãi thật lớn đột nhiên sinh ra.

“Ta... đương nhiên, ta là...” Đế Thích Đồ có chút kích động. Trong lòng hẳn biết rõ, một thủ lãnh đội săn nô dị tộc bình thường, một quý tộc Ngu tộc bình thường, cùng một tướng lĩnh Huyết Nguyệt quân đoàn, quan quân tinh nhuệ thám báo quân Huyết Nguyệt quân đoàn so sánh, bằng giá tiền chuộc chênh lệch ít nhất ở mười lần trở lên. Nếu Cơ Hạo ác một chút, khai ra tiền chuộc gấp trăm lần cũng có khả năng!

Đế Thích Đồ không muốn lúc mình trở lại Lương Chử, nhìn thấy thân quyến nhà mình ăn mặc rách rưới đứng ở trong cổng tò vò trống rỗng ngay cả cửa cũng bị bán đi chờ mình.

“Ta, chỉ là một bình thường...” Đế Thích Đồ lắp bắp muốn giải thích một số điều gì đó.

Cơ Hạo cười nhìn nhìn đám thủ lãnh các đội săn nô kia, tóm chặt bả vai Đế Thích Đồ, thân hình nhoáng lên một cái mang theo hắn đi tới trên một ngọn núi nhỏ ngoài trăm dặm. Đế Thích Đồ trời đất xoay chuyển một phen, thật không dễ gì mới từ trong hỗn loạn mê muội do phá vỡ hư không khôi phục lại, Cơ Hạo đã đem một cái nhẫn trữ vật tinh xảo trên tay hắn đoạt lấy.

“Đây là tài sản cá nhân của ta, người...” Đế Thích Đồ đột nhiên phát hiện, giao tiếp với dân bản xứ, nhất là giao tiếp với các lĩnh chủ mạnh mẽ bá đạo, lại có thực lực cường hoành cùng thế lực cường đại trong dân bản xứ, quả thật là

quá nguy hiểm.

“Đầu mục một đội săn nô, khi hăn nhìn thấy một số chuyện đáng sợ nào đó, bọn hăn quả thực sẽ mở miệng cầu nguyện. Nhưng đối tượng bọn hăn cầu nguyện hoặc là ‘tiền ngọc mỹ lệ’, ‘ngọc bích hoàn mỹ’, hoặc dứt khoát là ‘vu tinh long lanh’! Đây mới là tín ngưỡng của bọn hăn, bọn hăn vì tiền mà đến.”

Cơ Hạo thường thức nhần trừ vật tinh xảo đẹp đẽ của Đế Thích Đồ, lạnh giọng nói: “Chỉ có quý tộc Ngu tộc cấp cao thật sự xuất thân cao quý, hơn nữa lúc nào cũng được Huyết Nguyệt chi lực chiếu rọi, ở Ngu triều có thân phận cao quý, mới sẽ ở lúc cảm tình kịch liệt dao động, hướng ‘Huyết Nguyệt chí cao, vĩ đại’ tiến hành cầu nguyện.”

Đế Thích Đồ kinh hãi nhìn Cơ Hạo, hăn không ngờ, hiểu biết của Cơ Hạo đối với quý tộc Ngu tộc bọn hăn vượt xa xa hăn tưởng tượng.

“Ta...” Vất hết óc, đau khổ suy tư một phen, Đế Thích Đồ lắp bắp nói: “Ta là... đi săn. Đúng, ta săn thú du ngoạn, nhưng ta không cẩn thận, ừm, phi thường không cẩn thận đến gần lãnh địa của ngài. Ta xin lỗi, ta là bị bọn hăn kìm kẹp, lúc này mới gia nhập hành vi không thân thiện đối với lãnh địa của ngài. Nhưng mà ta thề, ta chưa từng thương tổn bất cứ con dân nào của ngài.”

“Hiểu biết của ta đối với quý tộc Ngu tộc các người, vượt qua các người tưởng tượng. Có lẽ người nên biết một việc, ta từ trên tay Da Ma La Gia, thắng được một người hầu Vu Thần.” Cơ Hạo búng ngón tay một cái: “Một lão quý tộc Âm Nhật nhất mạch, lão quý tộc thâm niên, Da Ma Sát Nhất, hăn đối với văn hóa của các người, phong tục của các người, tất cả hiểu biết của các người, ta từ chỗ hăn đã học được rất nhiều.”

Một bóng đen từ trong cái bóng của Cơ Hạo lao ra, Da Ma Sát Nhất mang theo nụ cười âm lãnh xuất hiện ở trước mặt Đế Thích Đồ.

Thân thể Đế Thích Đồ chợt co giật, mang theo một tia không thể tưởng tượng hoảng sợ ngơ ngác nhìn Da Ma Sát Nhất: “Không có khả năng... Da Ma La Gia

đại đế, nàng... đương nhiên, loại chuyện này, không có khả năng có bất cứ tin tức nào truyền lưu ra, loại chuyện mất mặt này...”

Da Ma Sát Nhất vòng quanh Đế Thích Đồ dạo qua một vòng, ngửi ngửi mùi trên thân hắn, ‘Hắc hắc’ cười lạnh.

“Một con chim sẻ nhỏ mắt sáng như tuyết, không cần phủ nhận thân phận của người, vì lúc ở trong rừng rậm tiềm hành, trinh sát che dấu mùi trên người, các người luôn thích bôi trên người thuốc mỡ Tử Thảo, Đại Biện Cúc, Thiên Diệp Đăng Tâm Thảo... mười chín loại nước cỏ pha thành.” Da Ma Sát Nhất khinh miệt bĩu môi: “Thuốc mỡ trên người người, là chính người điều phối? Thủ pháp có chút mới lạ, mùi hoa Đại Biện Cúc hơi nặng một chút, có chút hương vị éo lả.”

Sắc mặt Đế Thích Đồ biến ảo khó dò một phen. Hắn cung kính hướng Da Ma Sát Nhất hành một lễ, hướng về Cơ Hạo cười khổ nói: “Như vậy, phi thường xin lỗi, ta là đoàn trưởng Đế Thích Đồ đoàn thứ mười bảy Huyết Nhân binh đoàn Huyết Nguyệt quân đoàn. Ta phụng mệnh dẫn dắt thuộc hạ, lên vào nội địa nhân tộc, trinh sát tình huống hiện tại của nhân tộc.”

Hít sâu một hơi, Đế Thích Đồ khô khan nói: “Ta hy vọng, ta và các thuộc hạ của ta, có thể nhận được đãi ngộ xứng với thân phận chúng ta. Gia tộc chúng ta, rất vui vẻ lấy ra tiền chuộc phù hợp thân phận chúng ta.”

“Tiền chuộc ư!” Cơ Hạo nghiêng đầu nhìn Đế Thích Đồ, hắn ôn hòa cười, tóm cổ Đế Thích Đồ, dùng sức vỗ bờ vai của gã: “Như vậy, Đế Thích Đồ à, bằng hữu của ta, tiền chuộc loại chuyện này, thật ra có chút tổn thương cảm tình. Ủm, tuy loại đề tài này có chút thô tục, nhưng ta thích gọn gàng dứt khoát giải quyết vấn đề... Như vậy, người muốn phát tài không?”

Khuôn mặt Da Ma Sát Nhất kịch liệt giật giật. Hắn bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn bầu trời, Đế Thích Đồ xui xẻo, rơi vào trên tay Cơ Hạo, vận mệnh của gã... Da Ma Sát Nhất khẽ lắc đầu.

“Ặc, ta là một tướng lĩnh Huyết Nguyệt quân đoàn kiêu ngạo, ta...” Đế Thích Đồ muốn thể hiện một phen khí khái của hãn.

“Lột da của ngươi, đốt đèn trời được không?” Cơ Hạo cười ha ha hỏi Đế Thích Đồ.

“Ta cảm thấy, chúng ta vẫn là thảo luận vấn đề phát tài đi.” Đế Thích Đồ không chút khí khái đáng nói làm phản ngay tại chỗ.

Chương 1385: Chứng Cứ Vô Cùng Xác Thực

“Muốn phát tài?” Cơ Hạo chấp tay sau lưng, vững vàng nhìn Đế Thích Đồ mặt đầy ý cười: “Thì ra, người cũng chỉ là một tục nhân!”

Sắc mặt Đế Thích Đồ biến thành màu đen từng đợt. Hắn kính sợ nhìn thoáng qua Da Ma Sát Nhất, nếu không phải tự nghĩ mình đánh không lại Da Ma Sát Nhất, hắn thật sự rất muốn hung hăng cho mặt Cơ Hạo một quyền.

Làm một quý tộc Ngu tộc kiêu ngạo, một quân nhân chuyên nghiệp của Huyết Nguyệt quân đoàn lòng tự trọng rất mạnh, Đế Thích Đồ chỉ muốn kiến công lập nghiệp, ‘Phát tài’ loại ý niệm nông cạn này, sao có thể có bất cứ liên hệ nào với hắn? Nếu không phải Cơ Hạo dùng hình phạt tàn khốc kia uy hiếp hắn, hắn sao có thể nói ra lời mất mặt như vậy?

Da Ma Sát Nhất khẽ hừ một tiếng, thân thể Đế Thích Đồ hơi run lên, như bị điện cao thế đánh. Thở phào một cái, Đế Thích Đồ cười lên rất sáng lạn: “Linh chủ đại nhân tôn kính, ta không phủ nhận, ta là một tục nhân. Cho nên, ngài chuẩn bị khiến ta phát tài như thế nào đây? Tiền ngọc, vu tinh, hoặc là bảo bối trân quý nào khác, ta đều rất có hứng thú.”

Bởi vì áp lực khủng bố của Da Ma Sát Nhất, Đế Thích Đồ rất sạch sẽ lưu loát, chuẩn bị đem bản thân ném vào trong bùn lầy đen sì lẫn lộn.

Cơ Hạo cười. Đế Thích Đồ rất biết điều, hắn thích người biết điều. Nhẹ nhàng vỗ bả vai Đế Thích Đồ, Cơ Hạo ôn hòa cười nói: “Phát tài, khẳng định là muốn phát tài, nhưng ở trước đó, ta hy vọng người có thể giúp ta làm ra một phần chứng cứ.”

Đế Thích Đồ mờ mịt nhìn Cơ Hạo, ‘làm’ ra một phần chứng cứ? Cái gì gọi là ‘làm’ một phần chứng cứ?

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Cơ Hạo chỉ chỉ doanh địa tù binh to lớn ở xa

xa, trầm giọng nói: “Đi hướng phía các đồng bạn của người công khai thân phận của người, sau đó thuyết phục bọn họ phối hợp người chỉ ra làm chứng đấm người ‘dẫn đường’ này. Ta cần các người mỗi người đều viết một phần văn bản chứng cứ, chỉ ra làm chứng đấm người dẫn đường này là một số đại thị tộc nào đó của nhân tộc phải ra câu kết làm bậy với các người, mưu đồ gây rối đối với Nghiêu Sơn thành của ta.”

Trái tim Đế Thích Đồ chợt thắt lại. Làm một quý tộc Ngu tộc đủ tư cách, hẳn không xa lạ đối với âm mưu quỷ kế cùng gia tộc đấu đá. Hẳn từng kiến thức gia tộc thanh tẩy đầm đìa máu trong Ngu triều, nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày hẳn sẽ cuốn vào trong đấu đá thị tộc nội bộ nhân tộc.

“Có đại thị tộc nhân tộc mưu đồ gây rối đối với Nghiêu Sơn thành của ngài? Vì sao chứ? Ngài, đã đắc tội bọn họ?”

Cơ Hạo cười nhìn Đế Thích Đồ, rất ôn hòa nói ra một đoạn lời làm khuôn mặt Đế Thích Đồ vận vẹo: “Đương nhiên không phải ta đã đắc tội bọn họ, mà là bọn họ cấu kết dị tộc các người, mưu đồ gây rối đối với toàn bộ nhân tộc chúng ta đấy!”

Ngẩng đầu lên, nhìn một dải mây trôi trên trời, Cơ Hạo thản nhiên nói: “Văn bản chứng cứ của các người, phải căn chặt mấy đại gia tộc kia đã đạt thành ăn ý với mấy đại gia tộc dị tộc các người, bọn họ chuẩn bị sau khi công hãm Nghiêu Sơn thành của ta, lấy Nghiêu Sơn thành làm cứ điểm, mưu đồ Bồ Phán, mưu toan đem cao tăng liên minh bộ lạc nhân tộc một lưới bắt hết!”

Kéo tay Đế Thích Đồ, Cơ Hạo để hẳn và mình cùng nhau ngồi xổm xuống đất, bàn tay quét trên mặt đất, trên bùn cát liền xuất hiện một bản đồ địa hình rõ ràng quanh Bồ Phán. Cơ Hạo ở giữa Bồ Phán và Nghiêu Sơn thành vạch một đường, mỉm cười nói: “Thấy rõ chưa? Nghiêu Sơn lĩnh của ta, là lãnh địa nhân tộc diện tích lớn nhất, thực lực mạnh nhất xung quanh Bồ Phán.”

“Chiếm cứ xong Nghiêu Sơn thành, đại quân lúc nào cũng có thể uy hiếp nội

địa Bồ Phán, thậm chí có thể ba đường bao vây, một đường tiến công Bồ Phán, hai đường quét ngang lãnh địa bá hậu nhân tộc quanh Bồ Phán. Chỉ cần kế hoạch thích đáng, một lần tiến công, là có thể triệt để tiêu diệt liên minh bộ lạc nhân tộc.” Cơ Hạo dùng sức đánh một quyền vào trên vị trí Bồ Phán trên bản đồ địa hình, cười nhìn Đế Thích Đồ nói: “Đây là dụng tâm ác độc của các đại thị tộc kia!”

“Tiêu diệt liên minh bộ lạc nhân tộc, đối với họ có lợi gì?” Đế Thích Đồ dang hai tay, càng thêm ngây thơ nhìn Cơ Hạo: “Bọn họ đã là đại thị tộc của nhân tộc, lợi ích của bọn họ cùng lợi ích của liên minh bộ lạc nhân tộc là nối liền một thể!”

“Lợi ích? Lợi ích đương nhiên là có, chỉ xem các người có thể cho bọn họ bao nhiêu lợi ích.” Cơ Hạo mỉm cười nhìn Đế Thích Đồ: “Đây là chỗ ưu thế của ‘làm’ một phần chứng cứ, chúng ta có thể đem phần ‘lợi ích’ này lập tới mức hoàn mỹ không tỳ vết, để người trong thiên hạ đều tin tưởng đây là các đại thị tộc đó mưu cầu lợi ích, cũng chính là hiệp nghị Ngu tộc các người và bọn họ đạt thành.”

Đế Thích Đồ dùng sức lắc đầu: “Ta không biết chúng ta có thể có lợi ích gì, có thể đả động các đại thị tộc kia! Phải biết rằng, đây là chiến tranh chủng tộc, có thể có lợi ích gì vượt qua lợi ích chủng tộc chứ?”

“Ích lợi nhỏ của nhà mình, đương nhiên có thể vượt qua lợi ích chủng tộc.” Cơ Hạo nheo mắt nhìn Đế Thích Đồ: “Làm một tộc đàn từng chinh phục vô số văn minh, các người đối với điều này hẳn là có lý giải thật sâu... ví dụ như nói, phân phong?”

“Phân phong?” Sắc mặt Đế Thích Đồ trở nên cực kỳ phức tạp, hẳn mang theo một tia tò mò nhìn Cơ Hạo: “Tuy nói như vậy rất mạo muội, nhưng ta phải nói, lấy văn minh dân bản xứ thế giới này, ngài tựa như không nên có ý nghĩ như vậy. Có lẽ tương lai có thể có, nhưng lấy tiêu chuẩn văn minh hiện tại của liên minh bộ lạc nhân tộc...”

“Văn minh liên minh bộ lạc nguyên thủy. Đương nhiên, ta thừa nhận đây là văn minh rất nguyên thủy.” Cơ Hạo có chút rậm rồ chỉ chỉ cái mũi của mình: “Nhưng ta là một người thông minh, hoặc người có thể lý giải như vậy, trí tuệ của ta vượt qua rất nhiều người của thời đại này, ta có một số ý tưởng vượt qua tầm thường, về phần những sự tương phản này từ đâu mà đến, người có thể tưởng tượng... ví dụ như nói một tia sét đánh đến trên đầu của ta?”

Đế Thích Đồ trợn mắt lên, thế này thật sự là nói hươu nói vượn. Hắn có chút u oán, có chút bất đắc dĩ nhìn Cơ Hạo, chẳng lẽ hắn thoát nhìn giống một kẻ ngốc sao?

“Một số đại thị tộc nào đó của nhân tộc, cùng một số đại gia tộc nào đó của dị tộc các người đạt thành ăn ý.” Cơ Hạo thu hồi nụ cười, lạnh như băng nói ra một đoạn lời.

“Đại hồng thủy suy yếu đi rất nhiều tiềm lực chiến tranh của nhân tộc, một số đại thị tộc nào đó của nhân tộc cảm thấy liên minh bộ lạc nhân tộc đã không thể ngăn cản dị tộc tiến công, cho nên bọn họ chuẩn bị phản bội nhân tộc, bảo toàn lợi ích nhà mình.”

“Bọn họ đạt thành hiệp nghị với dị tộc, bọn họ giúp dị tộc phá hủy liên minh bộ lạc nhân tộc, triệt để tiêu diệt tất cả thế lực dám phản kháng dị tộc thống trị. Để trao đổi, Ngu triều sẽ phân phong các đại thị tộc làm ‘Vương’, bọn họ sẽ đều tự phân phong một phương, thành lập vương quốc thuộc về mình, hưởng Ngu triều cúi đầu xưng thần.”

“Ngu triều sẽ trở thành người thống trị Bàn Cổ thế giới, mà các đại thị tộc ‘Vương’ thì là nanh vuốt để Ngu triều thống trị thế giới này.”

“Khai thác mỏ, đánh cá chăn nuôi, canh tác, binh dịch, ở dưới sự trợ giúp của các ‘Vương’ này, các quý tộc Ngu tộc không cần tiêu phí quá nhiều khí lực, đã có thể hưởng thụ tài nguyên vô cùng vô tận của toàn bộ Bàn Cổ thế giới.”

Đế Thích Đồ xuất thần lắng nghe Cơ Hạo nói, hắn đột nhiên cười khổ nói:

“Nhưng, không có bất cứ một đại gia tộc Ngu tộc nào sẽ đứng ra nói...”

Cơ Hạo nhẹ nhàng vỗ đầu Đế Thích Đồ một phát, hắc hắc cười nói: “Ta không cần các đại gia tộc đó đứng ra làm chứng, đoàn trưởng quân đoàn thám báo tinh nhuệ nhất Huyết Nguyệt quân đoàn, Đế Thích nhất tộc đích hệ tộc nhân Đế Thích Đồ đại nhân cũng đã thành tù binh của Nghiêu Sơn thành... còn cần nhiều chứng cứ hơn nữa sao?”

Cơ Hạo mỉm cười nhìn Đế Thích Đồ sắc mặt khó coi: “Bởi vì ngài xuất hiện, các chứng cứ này liền trở thành hoàn mỹ không tỳ vết! Đế Thích Đồ đại nhân tôn kính, ngài sẽ phát tài. Bởi vì, ta sẽ cho người hồi báo rất hậu hĩnh.”

Chương 1386: Cơ Hội Kiếm Tiền

Trong doanh địa tù binh, đám thủ lĩnh hơn một ngàn đội săn nô mặt không còn chút máu nhìn ngọn lửa hình người thiêu đốt.

Tàn khốc, phi thường tàn khốc. ‘Dẫn đường’ của bọn họ có mười mấy người đang ở trong lửa hừng hực thiêu đốt, không ngừng phát ra tiếng rú thê lương. Nhưng ở bên có vu y Nghiêu Sơn thành cẩn thận chăm sóc bọn họ, không ngừng bổ sung các loại vu dược, bổ sung tinh huyết cùng lực lượng sinh mệnh cho bọn họ.

Bị lửa nhiệt độ cao không ngừng thiêu đốt, lại vĩnh viễn không thể chết đi, càng vĩnh viễn duy trì sự tỉnh táo, đây quả thực là khổ hình địa ngục mới có.

“Lĩnh chủ Nghiêu Sơn lĩnh, quả thực là ác quỷ trong truyền thuyết.” Một thanh niên Ngu tộc trẻ tuổi, cả đời lần đầu tiên theo tộc nhân đi ra săn nô thấp giọng lầm bầm. Một làn gió khẽ thổi tới trước mặt, mang đến mùi da thịt bị đốt trọi, thanh niên Ngu tộc này còn có một đám đồng bạn bên người hẩn biến sắc, đồng thời cúi đầu kịch liệt nôn mửa.

“Ác quỷ?” Cơ Hạo mang theo Đế Thích Đồ xuất hiện phía sau thanh niên Ngu tộc này, hẩn mỉm cười nói: “Thật ra ở Nam Hoang, tộc nhân của ta đem các người xưng là ác quỷ. Ác quỷ ba mắt, ác quỷ bốn mắt, ác quỷ năm mắt, còn có ác quỷ da đen, ác quỷ da xanh vân vân.”

Nhún nhún vai, Cơ Hạo nhìn đám ‘dẫn đường’ kia ở trong lửa không ngừng giãy dụa kêu rên, trầm giọng nói: “Bọn hẩn muốn ta cùng tộc nhân của ta chết, dùng phương pháp tàn khốc nhất chết đi; mà ta muốn ta cùng tộc nhân của ta sống, sống được vui vẻ khoái khoái lác lác. Loại mâu thuẫn này không thể điều hòa, chỉ có thể dùng thủ đoạn như ác quỷ để giải quyết.”

Cơ Hạo đặt tay lên trên vai thanh niên Ngu tộc vừa mới nói chuyện, rất nghiêm túc nhìn mắt hẩn nói: “Các người phải biết may mắn, các người thất bại

nhanh như vậy, các người chưa thể tạo thành bất cứ tổn hại nào cho ta cùng tộc nhân của ta, cho nên các người có cơ hội sống sót trở về đoàn tụ với người thân của các người.”

“Nếu, ta là nói nếu, các người tạo thành bất cứ một chút thương tổn nào đối với tộc nhân của ta, ta thề, đầu của các người đều sẽ bị chặt để đắp tháp, mà thân thể các người, sẽ bị băm cho sói ăn!” Cơ Hạo vỗ vỗ thanh niên Ngu tộc sắc mặt trắng bệch, thản nhiên nói: “Tin tưởng ta, vì bảo hộ tộc nhân của ta, ta có thể làm ra chuyện so với địa ngục các người tưởng tượng càng đáng sợ hơn.”

Một đám quý tộc Ngu tộc không hé răng nữa. Ngự khí của Cơ Hạo rất quyết tuyệt, mang theo một luồng khí lạnh xộc thẳng vào tim, đây là một linh chủ đáng sợ ý chí kiên định, không dao động vì ngoại vật. Các quý tộc Ngu tộc có nhận thức trực quan nhất đối với Cơ Hạo, bọn họ tự nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức tranh luận với Cơ Hạo.

“Được rồi, được rồi, mọi người nghe ta nói!” Đế Thích Đồ tiến lên hai bước, dùng sức vỗ vỗ tay, dẫn tới tộc nhân Ngu tộc trong toàn bộ đội sẵn nô chú ý: “Đầu tiên, xin cho ta tự giới thiệu một lần, ta là đoàn trưởng Đế Thích Đồ Huyết Nhân binh đoàn Huyết Nguyệt quân đoàn, ta phụng mệnh lệnh Đế Thích Diêm La đại đế, tới nội địa nhân tộc tra xét tình huống nhân tộc.”

Một đám thủ lĩnh đội sẵn nô đều kinh hô thành tiếng. Bọn họ kính sợ nhìn Đế Thích Đồ, nhất là nhìn về phía kim bài trong tay hắc đại biểu thân phận của hắc. Tộc nhân Ngu tộc ở đây đều hướng Đế Thích Đồ cúi đầu hành lễ, bọn họ chỉ là xuất thân tiểu gia tộc Ngu tộc bình thường, thân phận địa vị, gia thế thế lực đều thua xa Đế Thích Đồ.

“Được rồi, thân phận cùng nhiệm vụ của ta mọi người đều rõ rồi. Rất bất hạnh, các người đã làm một vụ mua bán lỗ vốn.” Đế Thích Đồ nhún vai, thấp giọng cảm khái: “Xem xem bộ dáng chật vật của các người, tù binh, các người đều là tù binh. May mắn là, các người còn có cơ hội được chuộc về, mà cấp dưới của các người, trời ạ, rất bất hạnh, bọn họ đã tương đương với người chết, các

người phải trả bao nhiêu tiền trợ cấp?”

Sắc mặt các thủ lĩnh đội săn nô trở nên càng thêm khó coi, bọn họ trầm mặt, mặt không biểu cảm nhìn Đế Thích Đồ.

Người của đội săn nô quả thực xuất thân không được tốt lắm, ở trong săn giết tanh máu hàng năm dưỡng thành tập tính kiết ngạo hung tàn của bọn họ. Đế Thích Đồ quả thật là quý tộc cao cấp, nhưng nếu Đế Thích Đồ dám tùy ý cười nhạo châm chọc bọn họ, như vậy bọn họ dám thề, Đế Thích Đồ không thấy được mặt trời ngày mai!

Hơn một ngàn đội săn nô liên thủ, thế lực phía sau bọn họ cũng sẽ là một lực lượng cực kỳ khổng lồ, liên thủ giết chết ba năm quý tộc cấp cao, chuyện cũng chỉ có như vậy. càng không cần nói, bọn họ còn có thể đem tội lỗi đẩy cho Cơ Hạo mà?

Đế Thích Đồ cảm nhận được sự ác ý trong mắt những kẻ này, hắn vội vàng giơ hai tay cười to lên: “Ồ, ồ, ta không có ý tứ cười nhạo các vị, ta thật ra là muốn nói, ta đưa tới cho mọi người một cơ hội kiếm tiền!”

Không đợi đám thủ lĩnh các đội săn nô này mở miệng, Đế Thích Đồ liền hướng Cơ Hạo chỉ một cái: “Giới thiệu một chút, vị đại nhân tôn quý mà cường đại, càng có vô thượng trí tuệ này, Nghiêu Hầu Cơ Hạo, một trong các đại quý tộc đỉnh cấp nhất của nhân tộc.”

Đầu lưỡi nhẹ nhàng bắn một cái, phát ra một tiếng vang thanh thúy, Đế Thích Đồ thờ dài nói: “Mọi người đã kiến thức được thủ đoạn của Cơ Hạo đại nhân tôn quý, quá lợi hại, quá khủng bố, chúng ta hơn một ngàn đội săn nô, mấy trăm vạn tinh binh cường tướng, ngăn ngừa một khắc đồng hồ, chúng ta toàn quân bị diệt!”

Một đám thủ lĩnh đội săn nô đồng thời lộ ra vẻ mặt quái dị mà phức tạp. Thực lực của Cơ Hạo, quả thực làm bọn họ thấy mà than thở.

Vốn bọn họ cho rằng đây sẽ là một hồi nhiệm vụ nhỏ dễ như trở bàn tay, hồi báo hậu hĩnh, ai biết chính là nhiệm vụ chết tiệt này, làm bọn họ lâm vào tuyệt cảnh. Tiền chuộc chết tiệt, tiền trợ cấp chết tiệt, còn có gia tộc chỉ trích chết tiệt, nhiều người hiện tại hận không thể đi chết!

“Ta đại biểu Cơ Hạo đại nhân cường đại mà tôn quý như thế, mang đến cho mọi người một cơ hội kiếm tiền, kiếm cả đồng tiền. Chỉ cần mọi người phối hợp Cơ Hạo đại nhân tôn quý mà cường đại, như vậy mọi người đều có thể bình an về nhà, không cần trả cho dù một ngọc tệ tiền chuộc, hơn nữa, có lẽ mọi người còn có thể có hồi báo càng thêm khó có thể tưởng tượng!”

“Đế Thích Đồ đại nhân, cần chúng ta làm gì?” Một quý tộc Ngu tộc thân hình cao lớn, mặt đầy râu xồm màu vàng chải chuốt trơn bóng chỉnh tề kiễng chân kêu lên: “Cần chúng ta làm gì? Kiếm tiền, kiếm cả đồng tiền, đây là tin tức chúng ta thích nghe nhất! “

Đế Thích Đồ đem yêu cầu của Cơ Hạo nhanh chóng kể rõ một lần, hẩn thoải mái nói: “Xem, rất đơn giản không phải sao? Mọi người dựa theo ta nói, phân biệt chỉ ra và xác nhận một số người nào đó, chỉ ra làm chứng bọn họ cấu kết chúng ta ý đồ đảo điên liên minh bộ lạc nhân tộc.”

Đám thủ lĩnh đội săn nô nhìn nhau không nói nên lời.

Bọn họ và bộ lạc nhân tộc qua lại nhiều năm, bọn họ từng kiến thức đủ loại người, có anh dũng bất khuất, có tử chiến đến cùng, có thiết huyết hào dũng, có khảng khái nhiệt tình, nhưng giống Cơ Hạo bưng chậu nước bắn hắt lên trên thân tộc nhân của mình như vậy, quả thật là người đầu tiên.

Đương nhiên, trong nhân tộc đã có thể xuất hiện người cấu kết bọn họ tập kích lãnh địa nhân tộc, như vậy xuất hiện quái thai như Cơ Hạo cũng là đương nhiên thôi!

Người ta cũng cấu kết dị tộc tập kích lãnh địa nhà mình rồi, chẳng lẽ nhà mình không thể cấu kết dị tộc, hướng trên người bọn họ hắt nước bắn sao?

“Chúng ta, có thể nhận được bao nhiêu?” Một thủ lĩnh đội săn nô ồm ồm mở miệng.

“Các người có thể nhận được, nhiều hơn so với các người tưởng tượng!” Cơ Hạo nhìn thủ lĩnh kia cười: “Các người có biết một câu hay không, ăn miếng trả miếng, gậy ông đập lưng ông. Tính cách của ta, có người nói là ‘Trùng mắt tất báo’, các người biết ‘Trùng mắt’ là sinh vật thể nào không?”

Trong lửa nóng, một ngọn lửa hình người đột nhiên phần nộ mắg: “Nghieu Hâu Cơ Hạo, người không được chết tử tế!”

Chương 1387: Họa Cùng Tổ Tiên

Trừ mười mấy thân người hùng hực thiêu đốt, toàn bộ ‘Nhân tộc dẫn đường’ khác bị bắt đều mang theo một tia điên cuồng rống giận giãy dụa, muốn bổ nhào vào trên người Cơ Hạo đem hấn xé thành phần.

‘Keng keng keng’ vang không ngừng nghỉ, vu pháp gông xiềng trên những người này đồng thời sáng lên, áp lực nặng nề khiến thân thể bọn họ chột cứng đờ, vạn phần chật vật cầm đầu ngã xuống đất. Chiến sĩ Nghiêu Sơn thành ở quanh trận địa sẵn sàng đón quân địch lớn tiếng rống giận, vùng trường mâu hung hăng quật ở trên thân bọn họ.

Tiếng xương gãy ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, nhiều người bị đánh cho đứt gân gãy xương, nhưng những người này không ai mở miệng cầu xin tha thứ, vẫn điên cuồng mắng Cơ Hạo, mắng tộc nhân Kim Ô bộ, mắng toàn bộ con dân Nghiêu Sơn thành.

Cơ Hạo bỏ lại đám quý tộc Ngu tộc đang vất óc tổ chức ngôn ngữ, muốn viết một thiên chứng cứ kết cấu nghiêm cẩn, chậm rãi đi tới trước mặt nam tử thân thể đang hùng hực thiêu đốt, mở miệng mắng hấn đầu tiên.

“Ta không được chết tử tế?” Cơ Hạo cười cười, khinh miệt lắc lắc đầu: “Cái này không do các ngươi định đoạt. Người phía sau các ngươi, đã dùng thủ đoạn xấu xa như vậy, cấu kết dị tộc đến tấn công thành của ta, muốn gây họa tộc nhân cùng con dân của ta, bọn hấn nhất định phải có giác ngộ thừa nhận trả thù.”

“Thủ đoạn mọi người dùng đều không quang minh chính đại thế nào, như vậy thì độ xem ai càng thêm không biết xấu hổ vô sỉ hơn.” Cơ Hạo vươn tay, vỗ vỗ ngực nam tử đang hùng hực thiêu đốt, thản nhiên nói: “Còn có sức mắng chửi người, xem ra nhiệt độ dầu hỏa này không đủ... dùng hủ cốt vu hỏa, thêm chút nguyên liệu cho bọn hấn!”

Cơ Hạo ra lệnh một tiếng, mấy chục vu tế đứng hầu ở một bên cùng cất tiếng

niệm tụng chú ngữ. Bọn họ vung vu trượng, từng đám quỷ hỏa màu xanh lục từ trong vu trượng dâng trào ra, nhanh chóng dung nhập trong ngọn lửa trên người nam tử.

Tiếng ‘xẹt xẹt’ chột vang lên, máu thịt nam tử đang lấy tốc độ đáng sợ hòa tan, tiếng kêu thảm thiết của hắn chột cất cao mười mấy quăng. Trong tiếng rú thê lương, hai vu y hướng trên người hắn hắt một hũ vu dược mạnh mẽ, máu thịt của hắn lại cấp tốc trọng sinh, huyết nhục tinh khí bị hủ cốt vu hỏa luyện hóa cũng nhanh chóng khôi phục.

Đứng ở bên cạnh nam tử toàn thân không ngừng run rẩy, rú thảm không ngừng, Cơ Hạo nhìn các ‘dẫn đường’ còn chưa bị động hình kia lạnh lùng nói: “Ta biết các người đều là xương cứng, đều là tử sĩ gia tộc của mình hao phí vô số tài nguyên bồi dưỡng ra, dùng biện pháp thường quy, các người cái gì cũng sẽ không nói.”

Một đám ‘dẫn đường’, bao gồm mười mấy nam tử đang ở trong lửa kêu rên khàn cả giọng đồng thời lớn tiếng cười lên. Trong tiếng cười của bọn họ tràn đầy đắc ý với kiêu ngạo, có thể hy sinh vì gia tộc, đây là vinh quang của bọn họ.

Vô luận Cơ Hạo dùng khổ hình gì để đối phó bọn họ, bọn họ đều sẽ không nói một chữ.

Cho dù Cơ Hạo dùng sưu hồn vu pháp để tra hỏi linh hồn bọn họ, đại vu tể trong tộc cũng đã hạ vu pháp cấm chế trong linh hồn bọn họ. Chỉ cần có bất cứ vu lực tới từ bên ngoài nào đụng chạm linh hồn bọn họ, bọn họ sẽ lập tức hồn phi phách tán, Cơ Hạo vẫn không nhận được bất cứ khẩu cung nào.

Về phần nói khổ hình sao... nhìn xem những người đang bị vu hỏa thiêu đốt đi, bọn họ đã bị nung sống hơn một canh giờ, bọn họ vẫn chưa nói một chữ, chưa bán đứng gia tộc, càng chưa bán người làm chủ đứng sau lưng bọn họ.

“Nhân tộc chúng ta, không có loại nhu nhược!” Một nam tử hơi lớn tuổi chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Nghiêu Hầu Cơ Hạo, mặc kệ người dùng khổ hình

gì, đừng hòng từ trong mồm chúng ta biết được bất cứ thứ gì!”

Cơ Hạo bất đắc dĩ sờ sờ mũi, thở dài một hơi thật dài.

Nhân tộc đều là xương cứng, lời này làm cho Cơ Hạo có một loại cảm giác áy náy thật sâu, không lẽ hãn thành nhân vật phản diện rồi? Vấn đề là, chính là kẻ đứng đằng sau những khúc xương cứng này cấu kết dị tộc, muốn diệt Nghiêu Sơn lĩnh của hãn mà!

Cơ Hạo hãn lập vô số công lớn đối với nhân tộc, hãn từ trong đại hồng thủy cứu sống vô số con dân nhân tộc, hãn mới là anh hùng nhân tộc chân chính! Sao đến bây giờ, ngược lại là hãn đang dùng nghiêm hình tra hỏi một đám ‘anh hùng hào kiệt’ tự xưng là ‘khúc xương cứng của nhân tộc’?

“Kịch bản này không đúng!” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Chẳng qua, hát sai rồi thì hát sai đi. Ta chỉ biết, các người muốn bất lợi đối với tộc nhân của ta, như vậy ta sẽ dùng tất cả thủ đoạn báo thù các người, hôm nay các người là nói, cũng phải nói, không nói, cũng phải nói.”

Hít một hơi thật sâu, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Các người phải dựa theo ta nói, cho ta một phần ‘khẩu cung chứng cứ’ hãn hoi.”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Một người vạm vỡ lớn tiếng cười nói: “Chúng ta tuyệt đối sẽ không nói một chữ! Nghiêu Hầu Cơ Hạo, có bản lãnh đến, đến, đến, đem ta châm lửa đi, xem xem gia gia ta sợ hay là không sợ!”

Cơ Hạo nhìn từ trên xuống dưới người vạm vỡ này.

Mới vào thực lực cấp Vu Vương, đôi tay đặc biệt trắng kiết, hiển nhiên trên cánh tay có thiên phú bản lĩnh đặc biệt khá. Đại hán bộ dáng tướng mạo đường đường, quanh thân chính khí nghiêm nghị, nhất là khi hãn rộng lớn bảo Cơ Hạo hướng hãn tra tấn, càng có một tinh thần ‘Uy vũ bất khuất’ hùng hực bộc phát!

“Hảo hán tử, thật sự là hảo hán tử!” Cơ Hạo nhìn đại hán đó liên tục tán

thường.

“Chúng ta đều là hảo hán tử! Chúng ta đương nhiên là hảo hán tử!” Người vạm vỡ nhìn quanh tự hào, đắc ý ngẩng đầu.

“Hắc, hảo hán tử, thật sự là hảo hán tử. Lúc đại hồng thủy đến, vô số con dân nhân tộc khóc lóc cầu sinh, vô số thủy yêu thủy tộc tàn phá tám phương, các người đám hảo hán tử này ở nơi nào?” Cơ Hạo cười cười, nhẹ nhàng hỏi một câu.

Khuôn mặt người vạm vỡ chợt biến thành một mảng đỏ bừng, lỗ mũi hãn phình to, thở hổn hển ‘Hồng học’, thật lâu chưa thể nói ra một câu nào.

“Hảo hán tử, thật sự là hảo hán tử! Ha ha, ta còn muốn hỏi một câu, quá khứ vô số lần dị tộc xâm nhập, các người có từng tham gia liên quân bộ lạc nhân tộc, nhất quyết sinh tử với lũ ác quỷ dị tộc ở trên chiến trường?” Cơ Hạo lại lặng lẽ hỏi một câu.

Toàn bộ ‘dẫn đường’ đều cúi đầu, ai cũng mặt đỏ tai hồng nói không nên lời.

“Được thôi, các hảo hán tử! Chúng ta chém giết đầm máu, bỏ sức lớn nhất, thật sự là bất chấp tính mạng khiến đại hồng thủy lui đi, các người các hảo hán tử này nhảy ra! Các người muốn tranh đoạt công lao, các người muốn lập công được thưởng, vì tranh đoạt công lao, các người không tiếc cấu kết dị tộc giết hại đồng bào nhân tộc!” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Chỉ các người đám cứt này, các người con mẹ nó cũng là nam nhân?”

Cả sân tĩnh mịch, không có ai hé răng.

Các chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh ngạo ngễ ngẩng đầu, cho dù là một chiến sĩ tinh quái nô lệ không bắt mắt nhất, cũng kiêu ngạo dùng lỗ mũi chỉ về phía đám ‘dẫn đường’ kia.

Cơ Hạo không nói nhảm nữa, hai tay hãn kết ấn, niệm tụng ra một đoạn chú

văn tối nghĩa cổ xưa.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, trong hư không nứt ra một cái cổng tò vò, một cánh cửa lớn đúc từ đồng xanh, bên trên điêu khắc vô số gương mặt quỷ quái lặng yên mở ra ở trong cổng tò vò. Từng luồng U Minh chi khí dinh dính từ trong đó quay cuồng tràn ra, không bao lâu U Minh giáo chủ sải bước từ trong cổng tò vò đi ra.

“Ha ha ha, Cơ Hạo tiểu hữu, lúc này mới được mấy ngày chứ? Bần đạo đang tìm hiểu... y? Người đây là cảnh gì vậy? Người muốn nướng người sống nhắm rượu?” U Minh giáo chủ nhìn mười mấy cơ thể người hùng hực thiêu đốt kia quái thanh quái khí kêu lên: “Chẳng qua, sao người sống nướng nhắm rượu còn thờ?”

Cơ Hạo trợn trắng mắt, trầm giọng nói: “Tiền bối, giúp ta chút việc. Những kẻ trước mắt, linh hồn tổ tiên bọn hầy, kiếm mỗi người trăm tám mươi cái!”

Sắc mặt một đám ‘dẫn đường’ đồng loạt trở nên thê thảm, Cơ Hạo nói cái gì? Linh hồn tổ tiên bọn họ?

Chương 1388: Giao Dịch Đáng Sợ

U Minh giáo chủ vẻ mặt rồi rẫm nhìn Cơ Hạo.

Ánh mắt hắn rất phức tạp, có chút khinh bỉ, có chút kinh hãi, còn có rất nhiều tâm tình phức tạp khác, Cơ Hạo lại lười phân biệt từng cái một.

Qua hồi lâu, U Minh giáo chủ ghé đến bên tai Cơ Hạo thấp giọng lầm bầm: “Từ xưa đến nay, chỉ có tổ tông phạm tội gây họa cửu tộc, tiểu tử ngươi thực đủ độc ác cay nghiệt, hiện tại là con cháu người ta phạm tội, ngươi muốn họa tới tổ tiên người ta! Người ta cũng là người chết rồi!”

Cơ Hạo than nhẹ một tiếng, rất vô tội, rất đáng thương hướng U Minh giáo chủ dang hai tay: “Nhưng ta bị người ta bắt nạt tới cửa rồi. Tiền bối là không biết, nếu không phải Nghiêu Sơn lĩnh ta còn có vài phần sức tự bảo vệ mình, hắc hắc, sợ tộc nhân của ta còn có các con dân trong lãnh địa, nay đều đã biến thành nô lệ mặc cho người ta xử lý!”

Đem chân tướng sự tình hướng U Minh giáo chủ miêu tả rõ một phen, U Minh giáo chủ nhất thời nhíu mày, lấy ngón trỏ hung hăng gãi vài cái ở trên trán: “Quá đáng rồi, thế này có chút quá đáng rồi, thế này thật quá phận. Những tiểu gia hỏa kia thật sự là thế hệ sau không bằng thế hệ trước, vậy mà dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy đối phó người đứa nhỏ này? Hắc!”

Cơ Hạo nhìn U Minh giáo chủ có chút rồi rẫm, đột nhiên kéo tay áo hắn, kéo hắn nhìn về phía các lò luyện khí thế ngất trời kia: “Ngài xem bên kia, tù binh lần này ta bắt được, ngài muốn bao nhiêu cũng được.”

Khóe mắt U Minh giáo chủ chợt nhảy dựng, hắn kinh hãi vạn phần nhìn các tù binh đang bị bàn ủi in lên dấu ấn nô lệ, vui vẻ nói: “Nhiều dị tộc như vậy? Hắc, còn sống sờ sờ. Ừm, đám tinh quái lùn kia thì thôi, đem đi ngâm ở trong Huyết Hải lập tức tan ngay, không có tác dụng gì; nhưng đám da đen cùng bốn mắt kia, tốt, tốt, tốt lắm!”

Vung tay áo, U Minh giáo chủ nhìn Cơ Hạo cười nói: “Toàn bộ da đen cùng bốn mắt đều cho bản đạo đi. Ài, da đen cùng bốn mắt trước kia bản đạo kiếm được, đều là thi thể bị chém giết trên chiến trường, hơn nữa đều cất chứa rất lâu rồi, sức sống của thân thể mất đi hơn phân nửa... hiện tại các người sống này sao, bản đạo vừa lúc có điều cảm ngộ, cần bọn hắc luyện tay.”

Cơ Hạo rất khẳng khái vung tay lên, cười to nói: “Như vậy, là của ngài rồi, mang đi ngay bây giờ?”

U Minh giáo chủ dùng sức chà chà hai tay, một luồng thần thức dao động âm hàn thấu xương hóa thành các trận gió âm gào thét hướng bốn phía cuốn đi. Hắc loáng cái tính rõ trong doanh địa tù binh quy mô thật lớn này có bao nhiêu chiến sĩ Già tộc cùng chiến sĩ Âm tộc bị bắt.

Hơn một ngàn đội săn nô, mỗi đội săn nô ít nhất đều có ba năm trăm chiến sĩ Già tộc tọa trấn, có mấy ngàn chiến sĩ Âm tộc làm chủ lực săn nô. Chiến sĩ Già tộc Cơ Hạo lần này bắt sống tổng số gần trăm vạn, chiến sĩ Âm tộc càng đông tới ngàn vạn, về phần đám tinh quái đầy đất, U Minh giáo chủ cũng lười đi đếm.

“Có chút tham, lòng tham, đạo tâm bất ổn, bất ổn rồi, chẳng qua bản đạo đang cần gấp tài liệu tốt mà, tham, thì tham một lần.” U Minh giáo chủ vô cùng rồi thở dài một hơi, vung tay áo, trong cánh cửa đồng xanh phía sau hắc từng đạo U Minh chi khí dinh dính hóa thành gió âm phần phật gào thét lao ra, cuốn lên các chiến sĩ Già tộc, chiến sĩ Âm tộc kia nhanh chóng bay vào U Minh thế giới.

U Minh giáo chủ nhẹ nhàng niệm một bộ chú ngữ, chỉ nghe phía sau cánh cửa đồng xanh có vô số tiếng kim loại va chạm nặng nề truyền đến, rất nhanh đã có một đội chiến sĩ tinh tráng xếp hàng chỉnh tề, toàn thân âm khí ngút trời sải bước đi ra.

Các chiến sĩ tinh tráng này mỗi người cao trên dưới bốn trượng, trên làn da lỗ lỗ bên ngoài dày đặc vảy rồng, trên trán càng có ba cái sừng rồng bén nhọn

sinh ra. Bốn con mắt lục quang quanh quần trên gương mặt bọn họ là âm trầm khủng bố như thế, trong mắt càng thỉnh thoảng phun ra các luồng quỷ hỏa màu xanh lục, ngẫu nhiên bọn họ há mồm ‘Phì phò’ thổi dốc một hơi, sẽ có mảng lớn lân quang phun ra.

Các chiến sĩ này tay trái nắm trọng thuẫn màu máu, tay phải Đại Khảm Dao một tay dài đến ba trượng, toàn thân huyết quang đầm đìa, hiển nhiên là thứ đồ chơi hung ác dùng huyết độc Huyết Trì rèn luyện thành.

“Đây là bản đạo rảnh rồi, dùng tinh huyết Long tộc, thi thể chiến sĩ Già tộc, ở trong Huyết Hải ôn dưỡng ngàn năm mà thành ‘Huyết Hải Bán Long Tu La’! Vây rộng ngoài thân bọn họ tương đương chân long, đao thương bất nhập, pháp thuật tầm thường đừng mơ lưu lại nửa dấu vết. Bọn họ càng có thể phun Huyết Trì Long Viêm... Cẩn thận một chút, người của người đừng bị bọn họ ngộ thương, cứu chữa cực kỳ phiền toái.”

“Bọn họ không có đau đớn, sẽ không sợ hãi, tuyệt đối sẽ không mệt mỏi, cũng không cần ăn uống, thân thể bọn họ có thể tự hấp thu tất cả thiên địa linh khí bổ sung tiêu hao, chỉ cần không bị đỡ thành mảnh vụn, bọn họ có thể chiến đấu vĩnh viễn.”

“Trừ phun long viêm, bọn họ không có pháp thuật thần thông nào khác, chỉ là khỏe mạnh vô cùng có thể so với Vu Đế cấp cao của nhân tộc mà thôi.”

U Minh giáo chủ cẩn thận giới thiệu thực lực các Bán Long Tu La này, Cơ Hạo và một đám cao tăng Nghiêu Sơn lĩnh bên cạnh hẳn nghe xong mặt mày vui vẻ, đây tuyệt đối là đại sát khí trên chiến trường. Không biết mệt mỏi, không sợ hãi, không đau đớn, có thể hấp thu thiên địa linh khí tự bổ sung tiêu hao cùng chữa trị thương thế!

U Minh giáo chủ thả ra mười vạn Bán Long Tu La, theo sau là đại đội chiến sĩ Âm tộc làn da đen sì, hai mắt đỏ bừng, trong mắt hầu như có thể ứa máu, bước chân nhẹ nhàng không có chút tiếng bước chân nào nối đuôi nhau mà ra.

“Bọn họ là ‘Huyết Trì U Quỷ’, sản phẩm ngoài ý muốn khi bần đạo luyện chế Bán Long Tu La. Thân thể bọn họ có thể tùy ý chuyển đổi ở giữa hư thật, khi thực thể lực lượng thân thể bọn họ có thể so với cao giai Vu Vương của nhân tộc, khi hư thể bọn họ có thể ‘xuôi bóng xuyên qua’, nháy mắt vạn dặm. Binh khí bọn họ sử dụng, cũng là Huyết Trì rèn luyện thành, người thường khẽ rách một chút da thịt, cũng sẽ thành một vũng máu.”

Huyết Trì U Quỷ thân thể có thể chuyển hóa ở giữa hư thật, thực lực có thể so với cao giai Vu Vương của nhân tộc đi ra cả thảy một trăm vạn.

Đám Huyết Trì U Quỷ này cũng không cần ăn uống, cho dù bọn họ bị thương nặng tới đâu nữa, chỉ cần chưa bị người ta dỡ nát hủy đi ngay tại chỗ, đem bọn họ đặt ở một bên lẳng lẳng hấp thu một ít thiên địa linh khí, bọn họ cũng có thể tự khôi phục.

“Bần đạo không thể chiếm không tiện nghi của đứa nhỏ người. Đám Bán Long Tu La và Huyết Trì U Quỷ này, tặng cho đứa nhỏ người đi.” U Minh giáo chủ nhìn một mũi đại quân thực lực khủng bố này, không thềm để trong lòng nói: “Chẳng qua lúc sử dụng bọn họ nhất định phải cẩn thận một chút, bọn họ không có đầu óc, không thể tự hỏi, làm việc cứng ngắc, không khống chế tốt sẽ gây ra phiền toái to. Bần đạo có chết cũng sẽ không thừa nhận chuyện này có liên quan với bần đạo!”

Cơ Hạo trợn trắng mắt nhìn U Minh giáo chủ một cái.

U Minh giáo chủ bưng bưng hứng thú vỗ vỗ bả vai Cơ Hạo, cười ha ha nói: “Đám da đen cùng bốn mắt vừa rồi, chờ sau khi bần đạo điều chế ba năm trăm năm, lại đưa cho người một đám tới đây đi. Hắc hắc, nhiều tài liệu tươi sống như vậy, đủ bần đạo chơi... Không phải, đủ để bần đạo ‘Cảm ngộ’ rất nhiều năm.”

Ngửa mặt lên trời cười to ‘Ha ha’ vài tiếng, U Minh giáo chủ liếc xéo đám ‘nhân tộc dẫn đường’ kia, trong mắt từng cánh bánh xe màu đen cấp tốc xoay tròn. Một lát sau, hắn đưa tay hướng bên trong cánh cửa đồng xanh chụp một

cái, chỉ thấy mấy vụn bóng người bán trong suốt phiêu phiêu đặng đặng từ trong cánh cửa bay ra.

Giống như lửa đốt mông, U Minh giáo chủ nhìn cũng không thèm nhìn các linh hồn bị hắt từ U Minh thế giới ném ra, vội vàng chào từ biệt một tiếng với Cơ Hạo, hóa thành một đạo linh quang ‘Vù’ một cái lao vào cánh cửa đồng xanh.

‘Thùng thùng’ hai tiếng cánh cửa khép kín, cánh cửa đồng xanh dùng tốc độ nhanh nhất biến mất không thấy nữa.

Chương 1389: Một Tấm Đơn Kiện

Nhân tộc, cực trọng tổ tiên. Bộ tộc nhỏ nữa, cho dù ở trong hang núi vùng hoang vu dã ngoại, sẽ luôn bố trí một cái tế đàn nho nhỏ, cung phụng linh hồn tổ tiên nhà mình. Đây là một loại tín ngưỡng xâm nhập cốt tủy, một loại tín ngưỡng khiến nhân tộc gặp phải áp lực cường đại của dị tộc mà ý chí chiến đấu từ trước tới nay không dứt.

Cho nên tốc độ sụp đổ của đám ‘dẫn đường’ so với Cơ Hạo tưởng tượng còn nhanh hơn.

Mấy vạn linh hồn thân hình bán trong suốt hướng trước mặt bọn họ bày ra, ngay cả đám ‘Dẫn đường’ người bị vu hỏa đốt khổ mà không lộ ra một chữ cũng đều khóc lóc giãy dụa, tiến tới phòng tuyến tâm lý của bọn họ triệt để sụp đổ.

Không bao lâu, khẩu cung Cơ Hạo muốn đã tới trong tay.

Khẩu cung Công Tôn nhất tộc, còn có mấy đại thị tộc khác cấu kết dị tộc, mưu đồ xâm chiếm Nghiêu Sơn Lĩnh, chuẩn bị thừa dịp nhân tộc sau đại hồng thủy thực lực cực độ suy yếu đánh bất ngờ Bồ Phán, triệt để đảo điên liên minh bộ lạc nhân tộc.

Toàn bộ khẩu cung đều dùng vu pháp ngưng tụ thành các khối ngọc nặng trĩu, bên trong có hình ảnh, có thanh âm, có linh hồn ẩn ký. Đám tử sĩ các đại thị tộc một năm một mười khai ra xuất thân lai lịch của mình, khai ra bọn họ thuộc về vị trưởng lão nào của các đại thị tộc quản lý, khai ra sự thật bọn họ cấu kết dị tộc đánh lén Nghiêu Sơn thành, ngay cả một số việc ngày xưa của bọn họ cũng đều khai ra.

Cơ Hạo nhìn những khẩu cung này không khỏi cười lạnh ‘Chật chạp’.

Đây là đại thị tộc, đây là tử sĩ đại thị tộc bồi dưỡng ra. Những kẻ này trước kia cũng chưa làm việc gì tốt. Làm tử sĩ gia tộc âm thầm bồi dưỡng, bọn họ làm

đều là một số việc không thể lộ ra với người ngoài.

Đâm sau lưng nhau, ám sát tộc nhân quan trọng của đối phương, nhất là thảm họa diệt môn của nhiều tiểu bộ tộc đều là bọn họ tự mình ra tay —— mà các tiểu bộ tộc đó diệt môn, thường thường lại chỉ vì mấy vị con trai trưởng trung tâm của đại thị tộc nhìn trúng cô nương nhà người ta.

Đủ loại không chịu nổi, đủ loại dơ bẩn, mấy ngàn khẩu cung của kẻ ‘dẫn đường’ làm Cơ Hạo không còn lời nào để nói, chỉ có thể ngửa mặt nhìn bầu trời.

Trong đó nhiều chuyện, Cơ Hạo thật sự không tính là vô duyên cớ vô cớ oan uổng bọn họ. Các đại thị tộc này, quả thật có cấu kết sau lưng người của dị tộc! Việc nhiều đại thị tộc không tiện tự mình ra mặt làm, động cái bọn họ cấu kết dị tộc giúp bọn họ làm. Thậm chí việc bán đứng các loại cơ mật của liên minh bộ lạc nhân tộc, đối lấy các loại tài nguyên của dị tộc, bọn họ cũng đều đã làm vô số.

Ở dưới Cơ Hạo tổ chức, đám thủ lĩnh các đội săn nô kia cũng bào chế ra từng phần khẩu cung ‘chứng cứ vô cùng xác thực’, ‘chi tiết tỉ mỉ xác thực’. Bọn họ là cấu kết như thế nào với các đại thị tộc kia, quân đội khổng lồ tập kết ở nơi nào, hậu cần đồ quân nhu là do ai cung cấp, dẫn đường lại là người nào, bọn họ là như thế nào lên vào Nghiêu Sơn lĩnh, khẩu cung của tất cả mọi người đều nhịp nhàng ăn khớp, không có chút tỳ vết.

Trong đó Đế Thích Đồ càng lấy thân phận mình thề, hẳn là Huyết Nguyệt quân đoàn cùng một số đại thị nào đó tộc liên hợp ràng buộc, dị tộc chuẩn bị phát động tiến công toàn diện đối với nhân tộc, các đại thị tộc chuẩn bị nhân cơ hội phản loạn, những việc đồn thổi này được hắn kể lại như là sự thật.

Vu hỏa dập tắt, phun lên vu được trị liệu thương thế cho mấy tên ‘dẫn đường’ chịu hình kia, linh hồn tổ tiên bọn họ bị trấn áp ở trong một chỗ mắt trận phòng ngự nghiêm ngặt của Thiên Địa Đại Trận, Cơ Hạo mang theo khẩu cung của tất cả mọi người, lẻ loi một mình cười Cừu Long Xa Liễn hướng Bồ Phán bay đi.

Một mảng lớn mây lửa quay cuồng, Cửu Long Xa Liễn phát ra vô lượng hào quang.

Đêm khuya, nơi Cửu Long Xa Liễn đi qua thiên địa một mảng đỏ bừng, cách hơn ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy Cửu Long Xa Liễn phát ra khôn cùng kim quang. Cách đại điện thảo luận chính sự của Bồ Phán còn mấy ngàn dặm, đột nhiên có mấy chục bóng người bay lên trời, xếp thành chữ Nhất chắn trước mặt Cơ Hạo.

Một thanh âm thâm nghiêm lớn tiếng quát: “Nghieu Hầu Cơ Hạo, phụng mệnh Công Tôn tộc trưởng, người không thể...”

Cơ Hạo lười dong dài với bọn lâu la này. Hắn vung tay, mấy chục bóng đen nhẹ nhàng nhanh như tia chớp từ trong tay áo hất bay ra, vòng quanh những bóng người đó lượn một vòng, chỉ nghe tiếng rú thê lương truyền đến, những người này toàn thân phun ra vô số dải sương mù máu nhỏ bé, từng người hoa chân múa tay ngã xuống.

Đối mặt Huyết Trì U Quỷ Cơ Hạo thả ra, đám chiến sĩ tinh nhuệ của đại thị tộc còn chưa kịp phản kháng, đã bị binh khí huyết quang mơ hồ trong tay bọn họ làm bị thương nặng. Huyết Trì kích độc quần quanh trên vết thương, không có thiên tài địa bảo đỉnh cấp xua tan huyết độc, lực lượng khép lại của bản thân bọn họ căn bản không thể chữa trị thương thế, chỉ có thể nằm ở tại chỗ chờ chết.

“Không biết điều.” Cơ Hạo cười lạnh, Cửu Long Xa Liễn không dừng chút nào nghênh ngang đi qua, trong chớp mắt đã cắt qua hư không tới trên không đại điện thảo luận chính sự.

Hai tay kết ấn, một ngụm chân khí phun lên lôi ấn ở hai tay, hai tay Cơ Hạo phóng ra, liên tục bốn mươi chín đạo Vũ Dư thần lôi gào thét lao đi, ngay tại trên không đại điện thảo luận chính sự ầm ầm bộc phát. Tiếng vang lớn ‘Rầm rầm’ chấn động mái ngói đại điện thảo luận chính sự bay loạn, từng đạo cấm chế phòng ngự không ngừng sáng lên, mặt đất xung quanh đại điện thảo luận chính

sự kịch liệt lay động, vô số cát bụi bay lên trời, càng có vô số chiến sĩ nhân tộc kinh hoàng lao ra.

“Cơ Hạo!” Công Tôn Bá hỗn hển từ trong đại điện lao ra, hai mắt hấn đỏ lên nhìn chăm chăm Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Người sao còn dám tới nơi này? Chúng ta đã nói, người không có quyền bước vào đại điện thảo luận chính sự một bước nào nữa!”

Cơ Hạo vẻ mặt cổ quái nhìn Công Tôn Bá, hần thản nhiên hỏi: “Các người có quyền lực gì cướp đoạt đại quyền thảo luận chính sự của ta?”

Công Tôn Bá cười lên quái dị, hần chỉ vào đại điện thảo luận chính sự cả giận nói: “Thực lực đại biểu đại bộ phận bá hộ của nhân tộc, tước đoạt đại quyền thảo luận chính sự của người!”

Cấu thành quyền lực liên minh bộ lạc nhân tộc tương tự chế độ đại nghị Cơ Hạo biết, mấy vạn nhân tộc bá hộ, tộc trưởng các đại bộ tộc... ở trong đại điện thảo luận chính sự bàn luận tập thể đại sự, bất cứ đề tài thảo luận nào chỉ cần có đa số người ủng hộ, như vậy đây là quyết sách cao nhất của liên minh bộ lạc nhân tộc.

Đại thị tộc đám Công Tôn Bá có được hơn sáu phần mười bá hộ nhân tộc cùng thủ lĩnh bộ tộc ủng hộ, như vậy ý chí của bọn họ chính là ý chí cao nhất của nhân tộc!

Bọn họ khu trục Cơ Hạo, như vậy đại biểu cho nhân tộc khu trục Cơ Hạo.

“Các người có quyền lực gì đại biểu bá hộ nhân tộc?” Cơ Hạo cất tiếng cười to. Hần vận pháp lực, tiếng cười như sét đánh, hầu như truyền khắp cả Bồ Phán: “Các người cấu kết dị tộc, mưu đồ lật đổ liên minh bộ lạc nhân tộc, cam tâm làm tay sai cho dị tộc, các người còn có tư cách gì đại biểu nhân tộc?”

Công Tôn Bá bị lời của Cơ Hạo dọa giật mình. Hần nhảy dựng lên, chỉ vào Cơ Hạo cả giận nói: “Nói năng bậy bạ, chúng ta cấu kết dị tộc khi nào?”

Khi nói lời này, ngữ khí của Công Tôn Bá rất thiếu tự tin. Nói bằng lương tâm, bọn họ quả thực đã cấu kết dị tộc đi tàn sát Nghiêu Sơn lĩnh, Cơ Hạo nói bọn họ cấu kết dị tộc, thật ra cũng không tính là sai. Nhưng loại chuyện này, Công Tôn Bá sao có thể thừa nhận? Hắn cũng không tin Cơ Hạo có thể tìm được chứng cứ!

Đám đội săn nô dị tộc kia, bọn họ căn bản không biết người trả số tiền lớn phối chế nguyên bộ quân giới hạng nặng cho bọn họ, ra giá trên trời thuê bọn họ tàn sát Nghiêu Sơn thành rốt cuộc là ai!

“Đế Thuấn, ta nơi này có một phần đơn kiện, toàn bộ con dân Nghiêu Sơn lĩnh ta lên án một số đại thị tộc nào đó cấu kết dị tộc, mưu đồ gây rối. Đơn kiện này, người tiếp nhận, hay là không?” Cơ Hạo lấy ra một quyển trục da thú lớn tiếng hô to: “Người nếu không tiếp, ta sẽ đi tìm Phục Hy thị, Thần Nông thị bọn họ! Trên tay ta, còn có Nhân Hoàng Lệnh của bọn họ!”

Đế Thuấn mang theo đám đông cao tăng nhân tộc đi ra khỏi đại điện thảo luận chính sự.

Tộc trưởng các đại thị tộc kia sắc mặt đều rất khó coi —— trên tay tiểu quý Cơ Hạo này, sao có thể có Nhân Hoàng Lệnh?

Phen này thật đòi mạng rồi!

Chương 1390: Thế Cục Không Ổn

“Nhân Hoàng Lệnh!” Mắt đám người Công Tôn Bá hầu như có thể phun ra lửa!

Trên tay Cơ Hạo thế mà lại có Nhân Hoàng Lệnh, hẳn thế mà có thể tùy thời liên hệ các Nhân Hoàng đời trước biến mất ở hồng hoang tinh không, không biết đang làm những gì! Cái này, cái này, cái này, cái này quả thực chính là đòi mạng đám người Công Tôn Bá!

Sớm biết trên tay Cơ Hạo có Nhân Hoàng Lệnh, đám Công Tôn Bá tuyệt đối không biết dùng thủ đoạn kịch liệt như thế đối phó Cơ Hạo! Sớm biết trên tay Cơ Hạo có Nhân Hoàng Lệnh, đám Công Tôn Bá thậm chí vui vẻ đem tộc nữ của mình chọn lựa mười người tám người dung mạo đáng người tốt nhất gả cho Cơ Hạo, lấy cái này đổi lấy sự ủng hộ của Cơ Hạo đối với bọn họ.

Đáng tiếc bọn họ không biết, mà sự tình đã làm ra rồi!

Nháy mắt với nhau, đám người Công Tôn Bá đồng thời lặng lẽ tiến lên một bước, từng luồng sát khí làm người ta không rét mà run từ trên người bọn họ dần dần sinh ra. Không thể để Cơ Hạo đem việc này đâm đến trước mặt Nhân Hoàng, tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra!

Bọn họ không úy kỵ quyền uy của Đế Thuấn, bởi vì Đế Thuấn và bọn họ là người cùng một thời đại, quyền bính trong tay bọn họ đủ để đối kháng vương quyền của Đế Thuấn.

Bọn họ vô cùng kính sợ các Nhân Hoàng đời trước, ví dụ như nói Công Tôn Bá, làm tộc trưởng Hữu Hùng thị Công Tôn nhất tộc, thị tộc lớn nhỏ, bộ lạc lớn nhỏ từ Hữu Hùng thị sinh sản phân hoá mà ra lấy hàng vạn để tính, bọn họ đều phải phục tùng hiệu lệnh của Công Tôn Bá!

Nhưng chỉ cần chân thân Hiên Viên thánh hoàng ra mặt, một câu thôi là có

thể phế truất tất cả quyền bính của Công Tôn Bá, đem hãn từ đỉnh phong quyền thế trực tiếp đưa vào địa ngục! Công Tôn nhất tộc sở dĩ có thể vinh quang như thế, căn nguyên duy nhất là ở trên người Hiên Viên thánh hoàng!

Công Tôn Bá có thể đối nghịch với người trong thiên hạ, hãn cũng không cách nào đối kháng Hiên Viên thánh hoàng dù chỉ một câu!

Đại thị tộc khác cũng là như thế. Một khi Thần Nông thị, Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Phục Hy thị... các Nhân Hoàng xuất hiện, một câu nói là có thể làm bọn họ biến thành tay trắng. Cơ Hạo có thể có qua lại với các Nhân Hoàng đã sớm không nhúng tay công việc nhân tộc, như vậy hãn nhất định phải chết!

“Tiểu tử này chính là một cái tai họa, sớm nên xuống tay giết hãn!” Khóe mắt đám người Công Tôn Bá run rẩy, ánh mắt trao đổi với nhau lộ ra ý tứ đều giống nhau như đúc —— bọn họ đã sớm nên liên thủ đem Cơ Hạo xử lý.

“Ha ha!” Cơ Hạo cười khan một tiếng, sát khí nồng đậm như thế, thực cho rằng hãn không cảm thụ được sao?

Một luồng hỗn độn chi khí từ đỉnh đầu lao lên, Bàn Cổ Chung phát ra tiếng gầm trầm thấp từ trong hỗn độn chi khí lao ra, từng đạo hỗn độn khí tức như rèm ngọc đổ xuống, đem toàn thân Cơ Hạo bảo vệ trong đó. Thái Cực Pháp Y cũng phóng ra hai đạo tiên quang một đen một trắng trong suốt như nước, ngưng tụ thành một dấu ấn Thái Cực cực lớn chậm rãi xoay tròn ở phía sau hãn.

Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh âm âm xuất hiện ở dưới chân Cơ Hạo, Bàn Giả Thái Dương dần dần từ trong đó bay ra, vạn trượng hồng quang chiếu rọi hư không, sóng nhiệt khủng bố thổi quét tám phương. Càng có Thái Cực Càn Khôn Kính giấu ở trong Bàn Cổ Chung, một khi có công kích ập tới, sẽ lập tức đem công kích dịch chuyển đi chỗ khác.

“Bản hầu nhiều bảo bối lắm, các người muốn giết người diệt khẩu, cũng không kịp rồi!” Cười to vài tiếng, Cơ Hạo đột nhiên chỉ vào Hùng thị chi chủ Hùng Ngao thân thể khô ngô như con gấu khổng lồ phía sau Công Tôn Bá quát

lớn: “Hùng tộc trưởng, chỗ ta có một phần khẩu cung, người muốn nghe một chút không?”

Bàn tay khẽ lật, một khối ngọc xuất hiện ở trong tay, Cơ Hạo đánh lên một đạo vu ấn, một quầng sáng phóng lên cao.

Công Tôn Bá lớn tiếng quát: “Diệt sát kẻ này, kẻ này đã là tai họa của nhân tộc ta!”

Vu pháp công kích lấy hàng vạn để tính giống như nước lũ hướng Cơ Hạo ủa đi, nhưng bản thân đám người Công Tôn Bá cũng lộ ra sự tuyệt vọng—— Lực phòng ngự của Bàn Cổ Chung, trước đó vài ngày bọn họ đã tự mình ném thử! Cho dù ôm tâm tư diệt khẩu, bản thân Công Tôn Bá cũng hoài nghi bọn họ có năng lực diệt khẩu hay không.

Tiếng vang ‘Keng keng’ không dứt, Bàn Cổ Chung khẽ lay động, toàn bộ công kích đều bị cản lại.

Dư âm xuyên thấu qua hỗn độn chi khí đánh về phía Cơ Hạo, lại bị Thái Cực Pháp Y phóng ra Thái Cực Ấn nhẹ nhàng xoay tròn, toàn bộ dư âm đều tiêu tán vô hình.

Trong quầng sáng trên miếng ngọc, một nam tử trung niên dáng người cao gầy, cằm nhọn thét khàn cả giọng: “Ta nhận tội, ta nhận tội, Hùng Lê con trai thứ ba đương đại tộc trưởng Hùng thị nhất tộc Hùng Ngao chi nhánh Hữu Hùng thị ta, là ta dẫn người đem hãn diệt sát... linh hồn Hùng Lê, bây giờ còn ở trong một ngọn đèn quỷ hỏa bên mình Công Tôn thiếu chủ Công Tôn Hoa của ta nung ngày đêm!”

Thở phì phò từng ngậm từng ngậm, nam tử trung niên trong quầng sáng lạnh lùng nói: “Công Tôn Hoa cường - bạo con gái nhỏ của Hùng tộc trưởng, Hùng Lê Biết được việc này không chịu bỏ qua, Công Tôn thiếu chủ liền ra lệnh cho chúng ta đem Hùng Lê diệt khẩu, sau đó giá họa cho dị tộc!”

Vu pháp công kích đầy trời chợt biến mất, Công Tôn Bá quay phắt đầu lại nhìn về phía Hùng Ngao: “Hùng Ngao gia chủ, cái này... lời nói láo bực này, người sẽ không tin tưởng chứ? Người, chúng ta hình thức khác nhau, nhưng là quan hệ huyết thống huynh đệ đồng căn đồng nguyên, người...”

Trên da mặt Hùng Ngao cao to, từng đường hoa văn màu đen không ngừng trào ra, rất nhanh vô số hoa văn màu đen đã ở trên thân Hùng Ngao ngưng tụ thành hình xăm một con gấu khổng lồ trông rất sống động. Hắn thở phì phò ‘Hồng học’, đột nhiên thân thể nhoáng lên một cái trực tiếp húc vỡ hư không, trong chớp mắt đã xuất hiện ở giữa tộc nhân Công Tôn nhất tộc, loáng cái bóp chặt cổ một thanh niên khuôn mặt trắng trẻo tuổi teen.

Mấy chục tộc nhân Công Tôn nhất tộc đồng loạt quát lớn, rút binh khí chỉ thẳng Hùng Ngao.

Trong tiếng rống to ‘Ngao ngao’, mấy trăm Hùng thị tộc nhân ở đây đồng thời triệu hồi ra vu bảo nhà mình, tản mát ra sát khí cuồng liệt đón đầu đám Công Tôn tộc nhân.

Bên cạnh tộc nhân Hùng thị nhất tộc, Mị thị tộc nhân cũng bắt nguồn từ Hữu Hùng thị lần lượt tiến lên một bước, liên thủ Hùng thị tộc nhân chính diện ứng đối Công Tôn tộc nhân ép sát.

Hùng Ngao tát một cái ở trên mặt thanh niên mặt trắng, đem gã đánh nát nửa gương mặt, răng trong mồm bay hết ra. Hắn từ trên tay thanh niên mặt trắng tháo xuống một cái nhẫn trữ vật, cẩn thận đưa cho một lão vu tế Hùng thị bên người.

Lão vu tế lấy ra vu trượng điểm một cái, phun một luồng quỷ hỏa ở trên nhẫn trữ vật. Thanh niên mặt trắng rú thắm một tiếng, linh hồn lạc ấn trong nhẫn trữ vật đã bị phá hủy. Lão vu tế thật cẩn thận ở trong nhẫn trữ vật tìm kiếm một phen, từ trong đó lấy ra một cây đèn quỷ hỏa làm từ xương sói xanh.

Một bóng người vận vạt điên cuồng giãy dụa kêu thảm ở trong cây đèn quỷ hỏa, hắn đột nhiên thấy được Hùng Ngao gần trong gang tấc, động tác của bóng

người này đột nhiên cứng ngắc, hắt chột hướng Hùng Ngao hoa chân múa tay hò hét, trên mặt hai hàng lệ nóng cuồn cuộn rơi xuống.

“Con trai của ta! Con gái của ta!” Khóe mắt Hùng Ngao ‘Bốp’ một cái nứt vỡ, hai hàng huyết lệ phun ra thật xa. Hắt khàn cả giọng chỉ vào Công Tôn Bá cả giận nói: “Công Tôn tộc trưởng... Lời Nghiêu Hầu Cơ Hạo nói là thực! Con trai của ta, con gái của ta... Ha ha ha, bọn nó ra ngoài du ngoạn, gặp dị tộc ác quỷ, bất hạnh bỏ mình! Ha ha ha, thì ra, là chết ở trên tay tên ác quỷ dị tộc này!”

Một trưởng lão bên người Công Tôn Bá đột nhiên lao ra, hắt chỉ vào Hùng Ngao cả giận nói: “Hùng Ngao, buông cháu ta ra! Người chẳng lẽ còn dám giết nó hay sao?”

Hùng Ngao nghiêng đầu, đánh giá trên dưới trưởng lão đó một cái, chậm rãi nói: “Công Tôn Báo, người là cái quái gì? Hừ, giết hắt thì sao? Mạng của cháu người là mạng, không lẽ, mạng con trai ta không phải mạng? Mạng con gái ta, không phải mạng?”

Tay nâng quyền xuống, Hùng Ngao một quyền đem đầu Công Tôn Hoa đánh nát.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, hắt chậm rãi, lại lấy ra mấy ngàn khối ngọc, đem nó lơ lửng chính tề ở trước mặt.

Công Tôn Bá hít ngược một ngụm khí lạnh, sắc mặt tộc trưởng không ít đại thị tộc bên người hắt đều trở nên cực kỳ quái dị.

Chương 1391: Bá Hạo Chi Nộ

Sắc mặt Đế Thuấn chợt trở nên cực kỳ quái dị.

Trong biểu cảm của hắn mang theo một tia khẩn trương chờ mong, lại mang theo một tia do dự kiên kị, lại có một loại kinh mộng gang tấc đại loạn. Hắn theo bản năng nâng tay phải hướng Cơ Hạo chụp một cái, nhưng rất nhanh, hắn lại buông tay xuống.

Hắn tựa như là muốn ngăn cản Cơ Hạo kích phát các khối ngọc kia, đừng để chứng cứ bên trong lộ ra ngoài. Làm một Nhân Hoàng cố gắng duy trì đại cục nhân tộc, đau khổ ngăn cản dị tộc uy hiếp, Đế Thuấn không muốn bên trong nhân tộc có quá nhiều rối loạn.

Nhưng làm một người có đức hạnh, Đế Thuấn lại chờ mong Cơ Hạo có thể làm ra một số chuyện, ít nhất ít nhất, Cơ Hạo có lẽ có thể khiến những đại thị tộc kia xảy ra một ít biến hóa?

Gương mặt Đế Thuấn vặn vẹo, có chút thống khổ nhắm mắt lại. Hắn luôn chờ mong làm chút gì đó đối với các đại thị tộc này, nhưng hắn trước kia nhiều năm như vậy cũng không thể hạ quyết tâm thật sự động thủ đối với các đại thị tộc này. Dù sao các đại thị tộc này cảm rễ thật sâu ở trong cơ thể nhân tộc, có chút động chạm đối với bọn họ, toàn bộ nhân tộc đều sẽ nguyên khí đại thương.

Nhất là hiện tại đại hồng thủy vừa mới qua đi, dị tộc rất có thể như hổ rình mồi.

Nhưng, Đế Thuấn thật sự rất giãy dụa, có lẽ, giờ phút này cũng là thời cơ tốt nhất?

Hùng Ngao vùng thi thể Công Tôn Hoa gào rống. Hắn điên cuồng hướng tới đám trưởng lão Công Tôn nhất tộc mắng. Tổ phụ Công Tôn Hoa cũng rít gào khàn cả giọng, dốc hết toàn lực muốn lao về phía Hùng Ngao, mấy trưởng lão

Công Tôn nhất tộc trong đầu còn duy trì một tia tỉnh táo thì gắt gao ôm lấy hăn, không cho hăn xảy ra xung đột với Hùng Ngao.

Thù giết con, mối hận làm nhục con gái... Hơn nữa Hùng thị nhất tộc là một chi nhánh quan trọng nhất của Hữu Hùng thị, thế lực Hùng thị cực kỳ khổng lồ, thậm chí bá hậu xuất thân Hùng thị đã có hơn trăm người. Công Tôn Hoa thế mà lại làm ra chuyện như vậy đối với con trai, con gái đương đại tộc trưởng Hùng thị, hăn thậm chí còn giam cầm linh hồn con trai Hùng Ngao tra tấn ngày đêm!

Đây là tử thù! Tử thù làm Hùng thị nhất tộc và Công Tôn nhất tộc không đội trời chung!

Hiện tại phải trấn an Hùng Ngao, không tiếc mọi giá trấn an Hùng Ngao, một khi Hùng thị và Công Tôn nhất tộc triệt để quyết liệt, Công Tôn nhất tộc thành trò cười cho nhân tộc tạm không đề cập tới, chẳng may kinh động phân thân Hiên Viên thánh hoàng để lại Bàn Cổ thế giới, vậy tất cả đều xong đời!

Công Tôn nhất tộc có quá nhiều chuyện xấu xa, không thể chịu được sự truy tra. Lấy thủ đoạn sấm sét của Hiên Viên thánh hoàng, một khi những việc bung bét đó bị lật ra, Công Tôn nhất tộc bọn họ rất nhiều người đều sẽ đầu người lăn lông lốc! Đừng thấy Công Tôn nhất tộc bọn họ là con cháu đích hệ của Hiên Viên thánh hoàng, thật sự bàn tới, Hùng thị bọn họ cũng là huyết duệ đích hệ Hiên Viên thánh hoàng đó!

Hiên Viên thánh hoàng tuyệt đối sẽ không bao che đám người Công Tôn Bá, nếu bọn họ mắc sai lầm, bọn họ nhất định sẽ chết!

“Ha ha, đã làm những việc này, thì đừng sợ bị người ta biết!” Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, hăn chọn một khối ngọc, tùy tay đánh lên một đạo vu ấn, một quang sáng ‘Vù’ một cái bốc lên cao mấy chục trượng.

“Cơ Hạo, ngươi dám!” Thịt toàn thân Công Tôn Bá đều đang run rẩy, không phải vì phẫn nộ, mà là vì sợ hãi. Cơ Hạo là như thế nào lấy được những khẩu cung này? Hăn rốt cuộc là như thế nào biết những việc này?

Trong quầng sáng, một người vạm vỡ vẻ mặt dữ tợn thống khổ kêu thảm: “Ta nhận tội, ta nhận tội. Bộ tộc chi nhánh nọ của Mị thị ở Thanh Vân sơn, là ta dẫn theo đội săn nô ‘Diệu Kim thương hội’ của dị tộc, đem bọn họ tiêu diệt!”

“Không thể trách ta, không thể trách ta! Tộc trưởng Mị thị Thanh Vân sơn nhất mạch, hẳn là tâm phúc đáng tin của Mị thị tộc trưởng, nhưng hẳn luôn luôn khuyên bảo Mị thị tộc trưởng rời xa chủ nhân nhà ta, ngược lại càng đi càng gần với kẻ đối đầu chủ nhân, cho nên bọn họ phải chết mới có thể thiên hạ thái bình!”

Thân thể Mị thị tộc trưởng phía sau Hùng Ngao chợt nhoáng lên một cái, mắt hẳn chợt biến thành màu đen đáng sợ, toàn bộ con mắt hoàn toàn biến thành màu đen. Sau đó các tia điện quang trắng xóa từ sâu trong mắt hẳn phun trào ra, ở trước mặt hẳn ngưng tụ thành hai lồi đình vu ấn to bằng nắm tay.

“Đồ chết tiệt! Là các người diệt Thanh Vân sơn! Ta, ta, ta...”

Mị thị đương đại tộc trưởng Mị Hân phun ra một ngụm máu tươi xa mấy chục trượng, rơi thật mạnh trên thân một trưởng lão Công Tôn nhất tộc. Ngụm máu tươi đó của hẳn ầm ầm bùng nổ ra, vô số luồng lôi quang từ trong máu tươi xông ra, đánh nửa đoạn thân thể Công Tôn trưởng lão không kịp trở tay nổ thành phần, chỉ còn lại có đầu và hơn phân nửa bờ ngực ở nơi đó khàn giọng kêu rên.

“Công Tôn Thương! Công Tôn Thương lừa nhập! Tọa trấn Thanh Vân sơn, là huynh đệ sinh đôi với ta, là huynh đệ của Mị Hân!” Mị Hân rống giận khàn cả giọng, quanh thân vô số lôi quang phun trào, hẳn hét giận dữ hướng Công Tôn Thương vờ nát nửa đoạn thân thể lao qua.

Lấy lịch duyệt của Mị Hân, hẳn chỉ nghe xong khẩu cung của đại hán kia liền biết tiền căn hậu quả của sự tình.

Huynh đệ ruột thịt của hẳn, tộc trưởng Mị thị Thanh Vân sơn nhất mạch, người Mị Hân tín nhiệm nhất trong đời, càng là nhân tuyển thừa kế đại vụ tể Mị thị nhất tộc đời tiếp theo, hẳn vẫn luôn có điều bất mãn đối với Công Tôn

Thương, nói Công Tôn Thương tâm tính độc ác, không đáng kết giao, hẳn luôn khuyên bảo Mị Hân giao hảo mấy vị trưởng lão khác của Công Tôn nhất tộc, khuyên bảo Mị Hân vạch ra giới hạn với Công Tôn Thương.

Chỉ bởi vì chút chuyện này, Công Tôn Thương thế mà phái tử sĩ cầu kết đội săn nô dị tộc, diệt cả Thanh Vân sơn.

Mị Hân như phát điên điên cuồng công kích Công Tôn Thương. Các trưởng lão Công Tôn nhất tộc đại loạn một phen, bọn họ không biết làm sao hò hét hét hét, có người muốn đi giúp Công Tôn Thương, có người muốn ngăn lại Mị Hân, nói tóm lại là loạn hết cả lên.

Cơ Hạo lại liên tục mở mấy trăm khối ngọc.

Một cái lại một cái khẩu cung của tử sĩ đại thị tộc không ngừng hiện lên, chuyện không thể để lộ ra bọn họ từng làm lần lượt bại lộ trước mặt người ta.

Đám bá hậu nhân tộc phía sau Công Tôn nhất tộc, Hữu Sào thị, Toại Nhân thị, Cao Dương Thị, Vân Dương thị, Quỷ Xa nhất tộc, sơ vu nhất mạch... các đại thị tộc vẻ mặt đại biến. Một số bá hậu nổi điên rút binh khí, rống giận liên tục hướng một số trưởng lão của các đại thị tộc đánh tới, còn có một số bá hậu nhân tộc cười thê lương, nghiêng răng nghiêng lợi lui vội về phía sau.

Phía sau các đại thị tộc này vốn chiếm hơn sáu phần mười bá hậu nhân tộc, đây là chỗ dựa để bọn họ duy trì quyền uy của mình ở trong nhân tộc, càng là bộ phận tạo thành quan trọng nhất của thế lực to lớn các đại thị tộc bọn họ.

Nói không chút khách khí, các bá hậu chiếm sáu thành tổng số bá hậu của nhân tộc, nếu bọn họ trở mặt với tông mạch các đại thị tộc mà nói, thế lực chinh thế các đại tông mạch ít nhất sẽ sụp đổ tám phần trở lên!

Cơ Hạo không ngừng mở ra các khối ngọc, từng phần khẩu cung bại lộ trước mặt người ta, một lại một bá hậu nổi giận bùng lên rống giận giết người, một lại một bá hậu nản lòng thoái chí, thậm chí là mất hết can đảm mang theo tộc nhân

rời xa đại biểu các đại thị tộc tông mạch.

Ngăn ngừa một khắc đồng hồ, mấy vạn bá hộ phía sau mấy chục đại thị tộc thế mà như gió cuốn mây tan giải tán hơn tám phần!

Một số bá hộ tùm năm tùm ba, dựa theo giao tình ngày thường đứng xa xa ở một bên, còn có một số bá hộ nhìn nhau một cái, bọn họ không nói một lời quay sang phía sau Đế Thuấn.

Càng có một số bá hộ tức sùi bọt mép hùng hù đi tới phía sau Cơ Hạo, bày rõ lập trường bày ra trận thế phía sau Cơ Hạo.

Không bao lâu, thế mà có hơn vạn bá hộ đứng ở phía sau Cơ Hạo, mọi người đều đỏ mắt nhìn chăm chăm đám người Công Tôn Bá.

Chương 1392: Nhân Hoàng Chi Nộ

“Trương Phi đánh Nhạc Phi, đánh đến bay đầy trời!” Cơ Hạo vỗ tay sau lưng, bên người mấy ngàn khối ngọc xếp thành chữ Nhất, một vài hình ảnh lóe sáng, khẩu cung của đám ‘dẫn đường’ kia đang lần lượt lặp lại truyền phát tin.

Cái gọi là tử sĩ, những việc quang minh chính đại, đường hoàng, bình thường không tới lượt bọn họ đi làm; cần bọn họ ra tay, hoặc là diệt trừ dị kỷ, hoặc là diệt cả nhà người ta. Sở dĩ cần dùng tử sĩ ra tay, là bởi vì bọn họ giữ mồm chặt, bọn họ sẽ không bán đứng chủ nhân.

Mà loại chuyện cần gắt gao giữ mồm đó, tất nhiên chính là việc không thể lộ ra với ai, một khi lộ ra ngoài ánh sáng, sẽ có vô số rối rắm.

Giờ phút này chính là như thế, từng đám đông bá hậu gọi tới tộc nhân của mình ở Bồ Phán, võ trang hạng nặng hướng cao tầng các đại thị tộc phát động tiến công điên cuồng nhất. Nhiều người quả thực chính là đang liều mạng, bọn họ không tiếc mình tan xương nát thịt, cũng muốn từ trên thân đám người Công Tôn Bá cắn xuống một miếng thịt.

‘Phù phù, phù phù’, hơn vạn bá hậu phía sau Cơ Hạo không nói một lời, con người bọn họ nhìn về phía tộc nhân các đại thị tộc kia đều đã thành màu máu.

Bởi vì Cơ Hạo ở Quỷ Môn, ở Bồ Phán chém giết bữa bãi hai trận, trưởng lão nhiều đại thị tộc bị hấn đánh cho hồn phi phách tán. Các trưởng lão đã chết kia tự nhiên cũng làm không ít chuyện không thể để lộ ra, trong đó nhiều sự tình có liên quan với các bá hậu phía sau Cơ Hạo.

Người đã chết rồi, những bá hậu này còn miễn cưỡng duy trì một tia bình tĩnh. Kẻ thù đã chết, bọn họ tự nhiên không có đạo lý đối đầu triệt để với Hữu Hùng thị đại thị tộc như vậy. Cho nên Bọn họ tụ tập ở phía sau Cơ Hạo, bày rõ lập trường của mình, bọn họ không bao giờ thờ các đại thị tộc này làm tông mạch nữa, bọn họ thà rằng kết minh với Cơ Hạo, với Tự Văn Mệnh phía sau Cơ

Hạo.

Công Tôn Bá vừa ứng phó mấy chục bá hậu công kích mãnh liệt, vừa rống giận khàn cả giọng: “Giả, đều là giả! Ta không biết những người đó, bọn họ đều là kẻ lừa đảo Cơ Hạo tìm đến, lừa đảo! Bọn họ nói đều là nói dối!”

Tộc trưởng Hữu Sào thị vừa ngăn cản mấy bá hậu vây công, vừa nổi trận lôi đình gầm rú: “Nghieu Hầu Cơ Hạo, ngươi rắp tâm hại người! Ngươi dám nhiều loạn nhân tộc ta, ngươi, ngươi, ngươi là muốn đoạn tuyệt dòng dõi nhân tộc chúng ta!”

Tộc trưởng Toại Nhân thị đứng rất xa, ở dưới sự bảo vệ của đám đông tộc nhân, hẩn cầm một cây mộc trượng ánh lửa quẩn quýt, chỉ vào Cơ Hạo quát lớn: “Nghieu Hầu Cơ Hạo, ngươi điên rồi sao? Ngươi trúng bùa rồi sao? Những cái này đều là nói dối, đều là giả! Các vị đừng nghe tin Cơ Hạo tiểu nhi nói bậy, những việc này, những việc này...”

Cơ Hạo thản nhiên nói: “Những việc này, ha ha, nếu không phải tử sĩ các người phải ra đích thân khai, ta sao có thể biết những việc này? Ta cũng không biết Hùng Ngao tộc trưởng có một con trai một con gái không rõ tung tích, ta cũng không biết Thanh Vân sơn từng có một bộ lạc chi nhánh Mị thị, ta càng sẽ không biết trấn tộc chi bảo của Nguyệt thị lại là ở trong tổ miếu bị người ta cướp đi...”

Đếm ra từng sự việc, Cơ Hạo không khỏi lắc đầu cảm khái.

Đám đại thị tộc này... Trong bọn họ không thiếu Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng để tử vô luận thiên phú tư chất hay là thể lực phẩm tính đều có thể xưng là tuyệt đỉnh như vậy, nhưng trong bọn họ cũng tuyệt đối không thiếu Liệt Sơn Húc, Nghệ Thần, Cộng Công Vô Ưu một đám con em quần là áo lụa.

Lúc trẻ tuổi là quần là áo lụa, dựa vào thể lực gia tộc bọn hẩn muốn làm gì thì làm không ai có thể quản. Chờ bọn hẩn lớn tuổi, chờ trưởng bối bọn hẩn già đi, chết rồi, bọn hẩn dần dần tiếp quản tài nguyên cùng quyền lực gia tộc, bọn hẩn

liền biến thành Vu Cỗ, Vu Lôi lão khốn kiếp già mà không chết như vậy, khi bọn hăn có tâm làm ác, tự nhiên sẽ tội ác chồng chất.

Đối với bọn hăn mà nói, trừ đại thị tộc địa vị tương đương, con dân bộ tộc khác của nhân tộc, đơn giản là con kiến mặc cho bọn hăn sai khiến. Ngay cả con trai, con gái Hùng Ngao cũng gặp độc thủ của Công Tôn Hoa, có thể nghĩ con dân nhân tộc bình thường khác ở trước mặt bọn hăn, lại là tồn tại bất kham cỡ nào?

Cơ Hạo mở ra mấy trăm khối ngọc cuối cùng.

Những khối ngọc này, đều là khải cung của một nhóm người địa vị cao nhất, thực lực mạnh nhất trong tử sĩ, giống với các khải cung trước đó, các tử sĩ này một năm một mười đem toàn bộ chuyện không chịu nổi bọn họ đời này đã làm đều nói hết ra.

Bọn hăn nói ra tất cả, chỉ cầu Cơ Hạo cho bọn hăn một cái thống khoái, để bọn hăn hồn phi phách tán chết đi, bọn hăn không muốn sống nữa.

Bá hậu nhân tộc cùng tộc nhân các đại thị tộc đang loạn hết cả lên đột nhiên dừng tay, bọn họ trợn mắt há hốc mồm nhìn hình ảnh trong các miếng ngọc kia. Dần dần, đám bá hậu nhân tộc khôi phục một tia thần trí thu tay lui về, mà tộc trưởng, các trưởng lão các đại thị tộc, sắc mặt bọn họ đã dữ tợn vằn vẹo như lệ quỷ.

Trong khải cung của đám tử sĩ này, còn có một số án lệ cũng có quan hệ với các đại thị tộc.

Ví dụ như nói, ba mươi năm trước, vị đế tử thiên phú siêu tuyệt nào đó của Công Tôn nhất tộc, được các trưởng lão Công Tôn nhất tộc nhất trí cho rằng có hi vọng tiếp nhận ngai báu Nhân Hoàng của Đế Thuấn, đế tử vô luận là đức hạnh hay thiên phú đều có thể xưng là hoàn mỹ, lại bị Quỷ Xa nhất tộc cùng sơ vu nhất mạch liên thủ gây họa!

Quý Xa nhất tộc cùng sơ vu nhất mạch ngằm xuống tay đánh chết vị đế tử kia của Công Tôn nhất tộc, là Quý Xa nhất tộc không muốn nhìn thấy Công Tôn nhất tộc tiếp tục cường thịnh, mà sơ vu nhất mạch thì vì đoạt lấy cốt tủy huyết mạch vị đế tử kia, đem nó dời trồng đến trong cơ thể một con cổ trùng sơ vu nhất mạch nuôi dưỡng, tăng lên tiềm lực cùng lực lượng của nó.

Sắc mặt Công Tôn Bá đen đi từng đợt, khóe miệng hằn không ngừng chảy xuống từng dòng máu tươi.

Vị đế tử bị đánh chết kia, là con đẻ của Công Tôn Bá! Là đứa con hãnh cường chiều nhất! Ba mươi năm trước, con của Công Tôn Bá lúc ra ngoài du lịch ù ù cạc cạc mất tích, Công Tôn Bá dùng hết các loại thủ đoạn, tìm tòi suốt hai mươi năm, mãi chưa nhận được bất cứ tin tức nào!

“Các người!” Công Tôn Bá gào thét một tiếng, chợt phun ra một ngụm máu.

Tộc trưởng Quý Xa nhất tộc bối rối kêu to: “Giả, giả, không có việc này... Ta, ta không biết... chuyện này, chuyện ba mươi năm trước, ta không biết, không quan hệ với ta!”

Tộc trưởng sơ vu nhất mạch nổi hung hãn lên, hãnh lớn tiếng quát: “Không sai, là lão tử hạ lệnh làm! Làm sao? Công Tôn Bá, người có ý kiến sao? Lão tử không vừa mắt bộ dáng đắc ý tiểu tiện chủng đó của người! Con trai bảo bối của lão tử, thế mà bị nó một chiêu đánh trọng thương! Nó đáng chết, nó chẳng lẽ không đáng chết sao?”

Chợt, tộc trưởng Hữu Sào thị hoàn toàn điên cuồng nhảy lên, duỗi thẳng hai tay hung hăng hướng tộc trưởng Vân Dương thị lao tới: “Là người, là người, người ở trong chén thuốc rèn luyện cơ thể của con trai ta trộm đổi vài loại dược liệu, làm hại nó cả đời không thể đột phá Vu Đế cảnh, là người!”

Loạn rồi, triệt để loạn rồi, tộc trưởng, trưởng lão mấy chục đại thị tộc đột nhiên phát hiện, thì ra căn nguyên ‘rất nhiều nỗi đau không thể thừa nhận trong đời bọn họ’, lại chính là đám người ngày thường xưng huynh gọi đệ này!

Trước kia là không biết, nhưng có các khẩu cung trong tay Cơ Hạo, tất cả tiền căn hậu quả, chân tướng đột nhiên đều rõ ràng!

Thù sâu hận máu, không đội trời chung!

Tộc trưởng, trưởng lão mấy chục đại thị tộc loạn hết cả lên, bọn họ như một đám chó điên bắt đầu cắn xé.

Chợt một đạo kiếm quang ánh vàng rực rỡ từ trên trời giáng xuống, tộc nhân mấy chục đại thị tộc cùng cất tiếng gào thét, trên thân mỗi người đều bị cắt ra một vết kiếm hầu như đem thân thể bọn họ cắt ra, ùn ùn phun máu tươi rơi xuống đất.

Một bóng người sương mù màu vàng đất bao phủ lặng yên từ trên trời giáng xuống, lửa giận ngút trời lớn tiếng rít gào: “Các người dám... Đi chết đi!”

Kiếm khí lại nổi lên, mấy trăm đầu người đồng loạt lên, máu tươi rải khắp trời.

Chương 1393: Khoái Dao Loạn Ma

Đại diện thảo luận chính sự, Đế Thuấn ngồi ở giữa, bên người trái phải phân biệt có hai bóng người nón cao bị sương mù mờ lung vờn quanh.

Thân thể bốn bóng người nón cao thân hình so với Đế Thuấn cao lớn gấp mấy lần, quanh thân bốc lên sương mù, tản mát ra vụ lực dao động hồng hoang cổ xưa, dày nặng nồng đậm run nhè nhẹ, hiển nhiên đã đặc biệt phần nộ.

Khẩu cung Cơ Hạo mang đến, từ các đội săn nô, mãi cho đến này tử sĩ ‘dẫn đường’, hơn vạn phần khẩu cung lơ lửng ở trong đại điện. Từng khối ngọc lóe sáng, khẩu cung của tất cả mọi người đều đã truyền phát xong.

Cơ Hạo trấn định tự nhiên ngồi ở mé dưới Đế Thuấn. Khác với hai ngày trước, bên cạnh hẳn không cô đơn nữa. Có mấy chục bá hộ địa vị cực cao tuổi tác lớn ngồi ở bên cạnh hẳn, phía sau hẳn hơn vạn bá hộ ngồi chỉnh tề. Đôi mắt mọi người đều sung huyết, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn ngọc bản lơ lửng ở không trung.

Có một số việc giống như bọc mù, không chọc vỡ chảy mù, người sẽ không biết bên trong đã hủy hoại thành bộ dáng gì. Một khi chọc thủng, nhìn thấy cảnh tượng ghê người đó, chung quy sẽ làm người ta chấn động, hoảng sợ, tiến tới phần nộ đến hầu như tuyệt vọng.

Mấy chục đại thị tộc địa vị tôn quý nhất, thế lực mạnh nhất nhân tộc, nội bộ bọn họ thế mà lại mục rữa, thối nát đến mức như thế. Tạm bất luận bọn họ cấu kết đại quân dị tộc, mưu đồ Nghiêu Sơn thành chuẩn bị mưu đồ gây rối đối với Bồ Phán, chỉ các loại tình trạng không chịu nổi đám tử sĩ kia bóc trần, đã ở giữa những đại thị tộc này và bộ tộc bình thường rạch ra một vết đầm đìa máu.

Mọi người đều rõ, từ hôm nay trở đi, các chi nhánh tông mạch từ các đại thị tộc sinh sản ra, xem như triệt để nhất đao lưỡng đoạn với những tông mạch này.

Nhiều sự tình, quá ô uế, quá tanh máu tàn nhẫn, quá bất cận nhân tình, làm người ta quá tuyệt vọng. Như chuyện con trai cùng con gái Hùng Ngao, như Mị thị Thanh Vân sơn nhất mạch. Phát rồ, táng tận thiên lương, ai có thể ngờ được, các đại thị tộc này lại có thể làm ra chuyện như vậy?

Vì ham muốn riêng của bản thân, vì tranh quyền đoạt lợi, bọn họ đã trở nên giống như ác quỷ, không giống một con người nữa!

Trước kia bọn họ đem những thứ đen tối không thể lộ ra với người ngoài che giấu vô cùng tốt, chưa có ai biết bọn họ đã làm những việc này, đám dị tộc Ngu triều thành lá chắn tốt nhất của bọn họ, rất nhiều tanh máu cùng hắc ám cứ chụp ở trên đầu dị tộc.

Không có ai ngờ, không có ai tin tưởng bọn họ sẽ làm ra chuyện như vậy.

Từ Đế Thuấn đến bá hậu các bộ, từ trường lão các tộc đến con dân bình thường, ai sẽ tin tưởng, đám con cháu huyết duệ của các thượng cổ thánh hoàng, các Vu Đế cường đại cao cao tại thượng huy hoàng như thần linh, bọn họ sẽ làm ra loại chuyện không chịu nổi đó chứ?

Vu Đế, Vu Đế cường đại, Vu Đế cao cao tại thượng giống như thần linh, bọn họ không phải là thần thủ hộ của nhân tộc sao? Bọn họ không phải đứng ở tiền tuyến ngăn cản dị tộc, dùng ngực mình ngăn cản cung tên bắn về phía con dân nhân tộc, ngăn cản đao kiếm bổ về phía con dân nhân tộc sao?

Bọn họ vì sao sẽ làm ra chuyện so với ác quỷ dị tộc càng đáng sợ hơn?

“Bọn hã, làm sao xứng với đồ đẳng Hữu Hùng thị?” Hiên Viên thánh hoàng quanh thân sương mù màu vàng quấn quanh, khí tức sắc bén cương mãnh nhất lửa giận công tâm rống giận một tiếng: “Bọn hã, làm sao, làm sao dám... Sao có thể...”

Một trường lão Công Tôn thị run rẩy từ trong đám người bò ra, cung kính quỳ dưới đất hướng Hiên Viên thánh hoàng dập đầu hành lễ: “Lão tổ tông, các

con em Hữu Hùng nhất mạch, đại bộ phận vẫn là tốt! Những năm gần đây, bọn họ cũng kiến công lập nghiệp cho nhân tộc!”

Hiên Viên thánh hoàng chỉ tay, một đạo kiếm khí gào thét lao ra, xuyên qua bả vai vị trưởng lão này, một mảng lớn máu tươi vọt ra, Hiên Viên thánh hoàng mang theo một tia thô bạo cả giận nói: “Đồ vô liêm sỉ! Bọn hăn cũng có kiến công lập nghiệp cho nhân tộc? Vì sao đại hồng thủy lần này, không thấy các người xuất động một binh một tốt góp sức cho nhân tộc, đây là sự thật không tranh cãi.

Công Tôn trưởng lão sợ tới mức nằm úp sấp trên mặt đất không dám nhúc nhích. Vô luận hăn biện luận như thế nào, đại hồng thủy lần này hầu như diệt nhân tộc, các đại thị tộc bọn họ chỉ lo bảo hộ lãnh địa và tộc nhân nhà mình, chưa xuất động một binh một tốt góp sức cho nhân tộc, đây là sự thật không tranh cãi.

“Các người dám vô liêm sỉ này, các người có lẽ chưa làm ác, nhưng các người thật sự đối với việc bọn họ làm hoàn toàn không biết gì cả?” Hiên Viên thánh hoàng tức tới mức thân thể chấn động biên độ lớn, trong đại điện thảo luận chính sự vang lên tiếng ầm ầm chói tai, từng đạo kiếm khí màu vàng đột ngột xuất hiện, chậm rãi hướng tộc nhân Hữu Hùng thị ở đây đè ép xuống.

“Các người hàng năm bách tế tổ tiên, đều nói với ta các tộc nhân an cư lạc nghiệp, thiên hạ thái bình, các người sao lại không ai ở trên hiến tế đại điển, hướng ta nói một câu sự thật?” Hiên Viên thánh hoàng đã tức giận đến mức nói năng lộn xộn, khi nói chuyện đầu lưỡi cũng lú lịu lại.

Hăn dù sao không phải bản tôn Hiên Viên thánh hoàng, hăn chỉ là một phân thân của bản tôn, cho nên linh trí của hăn rất có hạn, hơn nữa tính cách cũng có chỗ thiếu hụt thật lớn. Rất hiển nhiên, hăn càng đạt được nhiều một mặt sát phạt quyết đoán của bản thể Hiên Viên thánh hoàng, tính cách thể hiện ra cực kỳ nóng nảy cùng thô bạo.

Vừa rồi hăn vừa xuất hiện, đã một kiếm chém giết mấy trăm tộc nhân Công

Tôn nhất tộc, cảnh tượng đó đem Cơ Hạo cũng dọa nháy dưng.

“Chúng ta, chúng ta!” Công Tôn trưởng lão muốn biện bạch vài câu, nhưng hẳn cuối cùng một câu cũng chưa nói ra được. Đúng vậy, hàng năm bọn họ đều sẽ hiến tế tổ tiên, hương Hiên Viên thánh hoàng trong tông miếu Hữu Hùng thị hiến tế cầu nguyện.

Nhưng nói thật, hiến tế cầu nguyện Hiên Viên thánh hoàng... Trên cơ bản cũng không được Hiên Viên thánh hoàng đáp lại, thời gian dài, loại hiến tế này càng nhiều trở thành một loại vở diễn thể hiện lực ngưng tụ của thị tộc, thể hiện quyền uy cùng địa vị của cao tầng gia tộc, ai sẽ thật sự nói lời thật ở trên cuộc hiến tế đó?

Nói không dễ nghe chút, tế tổ đại diện của các đại thị tộc sao, trên cơ bản đã trở thành nghi thức ‘dỗ quỷ’!

“Thôi, con người nếu đã sinh nhọt độc, nhổ đi là được.” Hừ một tiếng nặng nề, Hiên Viên thánh hoàng nói rất dứt khoát: “Nơi ta phụ trách trấn áp, mấy ngày nay rất có dị động, không thể ở lâu. Để Thuấn, dùng ‘Đại 𠂔 xiển (mì ‘t ngờ) thực hồn vấn tâm chú’ nghiêm hình tra tấn toàn bộ tiểu tử khốn kiếp của Hữu Hùng thị, chỉ cần đã làm việc không chịu nổi, làm thịt hết, đưa đi cho Minh đạo hữu... trao đổi một đám cương thi con rồi tốt về đây.”

Cười lạnh một tiếng, Hiên Viên thánh hoàng dị thường hung dữ nói: “Bọn hăn sống không có tác dụng gì, bọn hăn chết rồi, trái lại còn có thể làm nhiều chút cống hiến cho nhân tộc!”

Ba vị thánh hoàng khác đồng loạt gật đầu, vỗ tay khen ngợi biện pháp xử trí của Hiên Viên thánh hoàng. Bọn họ nhất trí quyết định, tộc nhân các đại thị tộc khác, cũng theo đó mà xử lý.

Trong đại điện, một đám tộc trưởng, trưởng lão, tộc nhân trung tâm đại thị tộc sợ tới mức mặt không còn chút máu, cùng cất tiếng rú thảm. Các tộc nhân đã làm việc đuối lý tự nhiên là sợ tới mức vãi cả ra quần, mà những người chưa

từng việc thẹn với lòng cũng sợ tới mức hồn vía lên mây.

Đại Xiển Thực Hồn Vấn Tâm Chú, bí pháp sưu hồn tàn khốc nhất nhân tộc bí truyền, là đem linh hồn con người mài cẩn thận thành hạt linh hồn nhỏ bé nhất, như kéo tơ lột kén kiểm tra lời nói hành vi cả đời bọn họ. Phép này ác độc phi thường, cho dù là Vu Đế bị vu chú này sưu hồn xong, có ba thành khả năng chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ, có bảy thành khả năng trở thành kẻ điên, cuối cùng có thể mạnh khỏe không việc gì có thể có một phần trăm đã coi như may mắn.

Nếu thật sự dùng biện pháp này tra hỏi tộc nhân toàn bộ đại thị tộc, các đại thị tộc cường đại nhất nhân tộc chắc chắn nguyên khí đại thương.

Nhưng bốn đại thánh hoàng đã hạ quyết tâm, quyết sách của Hiên Viên thánh hoàng, ở đây ai dám khuyên can?

Chương 1394: Pháp Trận Dị Biến

Trên không Lương Chử, vạn dặm không mây.

Thần tháp Ngu tộc lấy hàng vạn để tính liên thủ, linh khí dao động cường đại đem đám mây triệt để xua tan, lộ ra bầu trời đêm ánh sao mỹ lệ mê ly.

Các quý tộc Ngu tộc trong lúc đại hồng thủy ghen thở nhiều năm, giống như muốn bồi thường vài năm quá khứ lãng phí trước hoa dưới trăng, gần như điên cuồng sống phóng túng, điên cuồng thiêu đốt tinh khí thần của mình tận tình hưởng lạc.

Đêm ở Lương Chử trở nên ái muội mà mờ lung, trong phố lớn ngõ nhỏ đều quanh quẩn một hương vị quái dị ẩm ướt, dính dính, trong tán cây bụi hoa tùy ý có thể thấy được bóng người mờ lung dây dưa cùng một chỗ, nơi nơi đều là tiếng rầm rì quái dị như con cú đêm xuân không ngừng truyền đến.

Trong một tòa đại điện huy hoàng tráng lệ, toàn thân trang trí đá quý màu máu, chấp chính đại đế Huyết Nguyệt nhất mạch Đế Thích Diêm La lười nhác nằm ở trên chỗ ngồi mềm mại mà rộng rãi, bên người vờn quanh hàng trăm thiếu nữ Ngu tộc khuôn mặt xinh đẹp.

Rượu ngon, hoa tươi, một số hương liệu đốt nào đó có tác dụng kỳ dị, còn có sa y mềm mại phát phối, lông chim Cực Lạc mềm xốp bay tới bay lui khắp nơi. Trên mặt đất trải một tầng cánh hoa hồng màu máu thật dày, sau màn lụa theo gió đêm bay múa lung tung, có thể nhìn thấy bóng dáng chiến sĩ Ngu tộc thân hình cao lớn cùng các thiếu nữ dây dưa cùng một chỗ.

Một đội nhạc sĩ tinh thông âm luật ngồi ở góc đại điện, bọn họ đã có chút say tận tình phát huy sức tưởng tượng, ngẫu hứng diễn tấu làn điệu quái dị không có nhạc phổ, hoàn toàn hiện trường phát huy. Giai điệu mơ hồ bất định giống như lòng toàn bộ Ngu tộc trong đại điện, trên trên dưới dưới, lão đảo, tràn ngập xôn xao kích tình.

Mấy chục nữ nô nhân tộc được lựa chọn kỹ càng, khuôn mặt cực đẹp mặc nhuyễn giáp, cầm đoản kiếm, chia làm hai đội ở trong đại điện theo âm nhạc làm bộ ám sát lẫn nhau. Bởi vì âm nhạc mơ hồ bất định, động tác của các nữ nô này cũng kéo dài, phập phềnh, nhất cử nhất động đều như linh xà uống say đang nhẹ nhàng nhảy múa, không thấy uy vũ, chỉ còn lại ái muội.

“Ha ha ha, ta chán ghét mùa mưa!” Đế Thích Diêm La giơ lên chén rượu to khoảng đầu người, dùng cả một khối đá quý màu máu đổ ra, hô to gọi nhỏ quơ quơ rượu ngon trong chén, sau đó đem toàn bộ rượu ngon trong chén rót xuống trên người một thiếu nữ Ngu tộc kiều mỹ dị thường bên cạnh.

Thiếu nữ cười ‘hì hì’, vốn trên người chỉ còn lại có một tầng lụa cực mỏng, sau khi bị rượu trái cây màu máu đổ đầy người đầy mặt, lụa mỏng trở nên hầu như hoàn toàn trong suốt, chỗ tuyệt vời trên thân thể nàng nhìn một cái không sót gì.

Đế Thích Diêm La bóp cổ thiếu nữ, đang muốn đem nàng đẩy ngã vào trên chỗ ngồi rộng rãi, mềm mại, đủ ba năm con trâu đực lăn lộn, đột nhiên tiếng bước chân dồn dập truyền đến, một lão nhân Tu tộc dáng người thấp bé vội vã xâm nhập đại điện.

“Bệ hạ!” Lão nhân Tu tộc cách thật xa đã kêu to lên: “Phi thường xin lỗi, nhưng có chuyện, ngài nhất định phải tận mắt nhìn. Đế Thích Sát chết tiệt, hẳn rồi cuộc đã làm gì? Tòa truyền tống trận vượt giới kia có chút không đúng.”

Đế Thích Diêm La đã có bảy tám phần men say hít một hơi thật sâu, từng luồng sương trắng mùi rượu nồng đậm từ đỉnh đầu hắt dần dần bay lên, trong nháy mắt tiếp theo hẳn đã khôi phục sự tỉnh táo. Ba con mắt tinh quang chớp loạn, Đế Thích Diêm La một tay đem thiếu nữ vờn quanh bên người gạt ra, đứng dậy nhìn về phía lão nhân Tu tộc.

“Kỳ đại sư, có gì không đúng? Không phải là truyền tống trận vượt giới liên thông Bàn Cổ thế giới cùng một cái tiểu thế giới sao?” Đế Thích Diêm La bước

nhANH về phía lão nhân Tu tộc: “Những tiểu thế giới đó đã bị hấp thụ ở trên Bàn Cổ thế giới, đại thế giới này đang cắn nuốt các thế giới kia. Truyền tống trận vượt giới này đã không còn tác dụng, cho nên mới bảo ngài phải đệ tử đi dỡ bỏ nó!”

“Không thể dỡ bỏ!” Về mặt Kỳ đại sư biến hoá kỳ lạ nhìn Đế Thích Diêm La: “Đế Thích Sát... không biết hãn sửa chữa chỗ nào, những truyền tống trận này có chút cổ quái. Hơn nữa, ta có một loại dự cảm bất hảo!”

Đế Thích Diêm La khẽ biến sắc.

Đế Thích Sát chết tiệt, là hãn làm hỏng truyền tống thông đạo liên hệ quê nhà, là hãn chế định kế hoạch để cho mười hai chấp chính gia tộc viễn chinh các thế giới mới đó, đồng thời cũng là hãn gây ra các loại chuyện cổ quái.

Khi trong truyền tống trận vượt giới đột nhiên trào ra vô số đại quân thủy yêu, mà các thủy yêu đó lại tất cả đều nghe Cộng Công thị sai sử, đám người Đế Thích Diêm La đã biết, trên người Đế Thích Sát có sự không thích hợp phi thường lớn.

Theo lý thuyết, hiện tại bọn họ nên điều động nhân thủ, truy nã Đế Thích Sát khắp thiên hạ, bắt buộc hãn cho mười hai chấp chính gia tộc một lời giải thích mới đúng. Nhưng quý tộc Ngu tộc thiên tính ‘lãng mạn’, làm bọn họ ở sau khi nước lũ biến mất ngay lập tức tận tình hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ ‘lãng mạn’. Những ngày qua toàn bộ cơ cấu hành chính của toàn bộ Ngu triều đều tê liệt, trong toàn bộ quân doanh cũng không có một bóng người!

Ngay cả bản thân Đế Thích Diêm La cũng đang ăn chơi đàng điếm, hãn còn có thể trông cậy vào cái gì?

Kỳ đại sư có thể vâng theo mệnh lệnh của Đế Thích Diêm La, hướng tới dỡ bỏ tòa truyền tống trận vượt giới đã vô dụng kia, thế này có lẽ đã là...

Đế Thích Diêm La ánh mắt vi diệu nhìn lướt qua nơi nào đó của thân thể Kỳ

đại sư. Lão già này là quá mức già nua, đã mất đi một số công năng nào đó, lúc này mới có thể ở ban đêm tuyệt vời mà lãng mạn như thế lao đầu vào trên tòa truyền tống trận kia nhỉ?

“Đi xem xem!” Mặc kệ thế nào, dù sao cũng là tông sư mạnh nhất Tu tộc Huyết Nguyệt nhất mạch công nhận, Đế Thích Diêm La cần thể hiện ra đủ sự tôn trọng với Kỳ đại sư. Trong lòng Đế Thích Diêm La biết rõ, đối một chấp chính đại đế lên đài, đối với Huyết Nguyệt nhất mạch không có ảnh hưởng quá lớn; nhưng không có Kỳ đại sư, Huyết Nguyệt nhất mạch hàng năm lãi ròng ít nhất phải giảm một thành rưỡi (15%)!

Cho nên giá trị của Kỳ đại sư đối với Huyết Nguyệt nhất mạch so với hãn vị chấp chính đại đế này còn lớn hơn, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Quấn một cái áo choàng màu máu, Đế Thích Diêm La vội vã đi theo phía sau Kỳ đại sư, theo hành lang uốn lượn phức tạp hướng trang viên ngày đó bố trí truyền tống trận vượt giới đi đến. Dọc theo đường đi không ngừng có Huyết Nguyệt cấm vệ mặc giáp trụ màu máu đi theo, dần dần ở phía sau Đế Thích Diêm La hóa thành một cánh quân hùng tráng.

Trong sân thật lớn, truyền tống trận vượt giới ngày đó phun ra cột sáng liên thông phía chân trời tỏa ra hào quang, một tầng kết giới màu trắng dày tới mười trượng như thực chất gắt gao bao lấy toàn bộ truyền tống trận. Cho dù Đế Thích Diêm La đối với các loại trận pháp cũng không phải quá quen thuộc, hẳn cũng liếc một cái nhận ra, tòa đại trận trước mắt này, tuyệt đối không phải truyền tống trận vượt giới ngày đó.

Xuất hiện ở trước mắt Đế Thích Diêm La, rõ ràng là một tòa Thập Bát Tinh Mang Trận tiêu chuẩn, cạnh mỗi một cánh sao bén nhọn, đều lơ lửng trận pháp cùng phù văn phụ trợ loại nhỏ to nhỏ lấy hàng ngàn để tính.

Cách đại khái thời gian mỗi một trăm nhịp thở, trong Thập Bát Tinh Mang Trận sẽ có một mảng ánh sáng trắng đột nhiên sáng lên.

‘Cạch’ một tiếng trầm nặng, giống như một trái tim thật lớn đang nhảy lên, mảng ánh sáng trắng này gào thét hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, sau khi lao ra hơn trăm dặm liền biến mất ở trong hư không.

“Đây là cái gì?” Đế Thích Diêm La dùng sức gãi gãi đầu.

“Đại khái, như là một cái thời không đạo tiêu!” Kỳ đại sư ngẩng đầu, nhìn về phía trên bầu trời mười hai cái thủy thể giới ở Bàn Cổ thể giới xé rách mười hai lỗ hồng hình tròn thật lớn: “Có lực lượng cả một thể giới thêm vào ở trên tòa truyền tống trận ban đầu, bọn họ hô ứng nhau từ xa, hợp thành một cái... Cột mốc khổng lồ!”

“Cột mốc? Đế Thích Sát đang chỉ đường cho ai?” Trên trán Đế Thích Diêm La đột nhiên chảy ra vô số mồ hôi lạnh: “Con dĩ thối này, hửn, hửn... Hửn đang chỉ đường cho ai?”

Chương 1395: Suy Cho Cùng

Trong lúc đại hồng thủy, dị tộc vẫn đã làm rất nhiều chuyện, ít nhất Lương Chử thành ngày đó bị hủy hơn phân nửa đã sửa chữa như lúc ban đầu, hơn nữa càng tỏ ra tráng lệ. Đặc biệt chấp chính đại điện vị trí trung tâm nhất của thành trì, quy mô so với trước kia mở rộng khoảng gấp ba, trang trí càng xa hoa đến cực hạn.

Trong hội trường chính của chấp chính đại điện, trên cột tròn sát tường bên ngoài cùng, Tam Nhật Cửu Nguyệt mười hai vị chấp chính đại đế đoan đoan chính chính ngồi ở trên ngai báu thật lớn. Ở trong hội trường hình tròn phía dưới bọn họ đứng lác đác mấy trăm quý tộc cao cấp mặc đồ hoa, trên mặt mang theo sự tiêu tụy, trên sưng húp.

Rất hiển nhiên, thời gian mấy ngày nay, mọi người đều làm lụng vất vả quá độ, trong không khí cũng có một khí tức ái muội đang lơ lửng.

Đế Thích Diêm La phát ra lệnh triệu hồi khẩn cấp nhất đem mọi người tụ tập ở đây, nhiều người còn chưa từ trong sự ‘lãng mạn’ mấy ngày nay phục hồi lại.

Mười hai vị tông sư Tu tộc mạnh nhất Tam Nhật Cửu Nguyệt đứng ở trên đài cao chính giữa hội trường, đưa kết quả bọn họ mấy ngày nay nghiên cứu tỉ mỉ đối với mười hai tòa truyền tông pháp trận kia nói ra. Giống với Kỳ đại sư của Huyết Nguyệt nhất mạch, kết quả các vị đại sư khác nghiên cứu đều giống hệt nhau, các trận pháp này không dỡ bỏ được, không phá hư được, hơn nữa bọn nó hợp thành một pháp trận cột mốc kỳ dị.

Một tòa pháp trận cột mốc như hải đăng, mượn dùng mười hai cái thủy thể giới dung nhập Bàn Cổ thể giới sinh ra chấn động thật lớn, đang không ngừng hướng ra ngoài phóng thích từng đợt dao động kỳ dị. Căn cứ mười hai vị đại sư phân tích, loại dao động kỳ dị này có thể thông qua ‘thánh khí’ đặc thù nào đó trong truyền thuyết cảm ứng được, do đó tập trung phương vị Bàn Cổ thể giới.

“Hư Không Thần Kính!” Kỳ đại sư đứng ở trên đài cao lớn tiếng nói: “Các vị bệ hạ tôn quý nhất định từng nghe nói Hư Không Thần Kính, đây là vô thượng lợi khí Ngu tộc chúng ta chinh phạt Hồng Mông, chinh phạt dị vực thế giới. Nhưng Hư Không Thần Kính trân quý cỡ nào, luyện chế vô cùng khó khăn, đến nay Ngu tộc ta tổng cộng có được Hư Không Thần Kính không vượt qua ba mươi tấm, tất cả đều nắm giữ ở...”

Sắc mặt Kỳ đại sư phát xanh từng đợt, lời nói kế tiếp, hắn không biết nên nói như thế nào, hoặc là nói, hắn không dám nói ra miệng.

“Nói về chuyện Đế Thích Sát!” U Nhật nhất mạch chấp chính đại đế Diêm Ma Sát thân thể như một vầng mặt trời màu xám, không ngừng hướng ra phía ngoài phóng ra dao động màu xám nhàn nhạt, hư không xung quanh theo dao động màu xám không ngừng vặn vẹo quấn quanh dùng sức vỗ vỗ tay, thanh âm có chút hàm hồ nói.

Vài nam tử từ trong xương tủy tản mát ra khí tức xốc vác khôn khéo, đầy đủ tinh khí thần, mặc trường bào màu gỉ sét, cử chỉ đặc biệt lưu loát đi lên đài cao, nghiêm nghị hướng mười hai vị chấp chính đại đế phân biệt cúi đầu hành lễ.

Một nam tử áo xám lấy ra một phần quyển trục, thanh âm rõ ràng đọc lên tư liệu cả nhà Đế Thích Sát.

Đế Thích Sát, vốn tên Đế Sát, tộc nhân bình thường Đế thị nhất tộc gia tộc chi nhánh Đế Thích nhất tộc. Tổ tiên Đế Thích nhất tộc, một đám tiểu quý tộc bại khi kéo cả nhà tham gia viễn chinh đối với Bàn Cổ thế giới, tổ tiên Đế Sát chỉ là một hộ vệ bình thường của Đế thị nhất tộc.

Xuất thân không tốt, ở Ngu tộc mà nói chính là nguyên tội, người xuất thân không tốt, thì đáng đời người cả đời ở hạ tầng xã hội làm trâu làm ngựa. Đế Thích Sát nửa đầu cuộc đời trải qua chính là như thế, hắn ở trong Đế thị nhất tộc cũng chỉ là một tộc nhân chi thứ chi nhánh không bắt mắt, trên tay nắm giữ một chút tài nguyên bé nhỏ không đáng kể, cưới một thê tử bình thường, sinh hai đứa

con bình thường.

Sau này, một năm nào đó, Đế Thích Sát quay về quê nhà Ngu tộc, tham gia Nhật Nguyệt đại khảo cử tử nhất sinh. Hai con trai của hắn ở trong Đế thị nhất tộc thì không có gì, vì sinh hoạt, vì tài nguyên tu luyện, bọn hắn dứt khoát xây dựng một đội săn nô, xâm nhập Nam Hoang săn nô buôn bán.

“Đế thị nhất tộc cũng là thượng vị quý tộc, con em trong tộc có thể đi xây dựng đội săn nô, đây là chịu quần bách quá rồi.” Đế Thích Diêm La hai tay chống cằm lẩm bẩm: “Sau khi hắn rời khỏi, con trai bị ép đi đội săn nô, điều này chứng minh Đế Thích Sát cũng không có tài nguyên gì... vô luận là tài nguyên nhân mạch hay là tài nguyên tu luyện, đều không được tốt lắm.”

“Hắn không có đạo lý tham gia Nhật Nguyệt đại khảo còn thuận lợi thông qua, cuối cùng trở thành đại năng Nhật Nguyệt cảnh.” Da Ma La Gia nhíu mày: “Mọi người đều rõ, cho dù là tiền nhiệm của chúng ta, bọn họ có được tài nguyên thừa kế nhất của toàn bộ gia tộc, bọn họ cũng không dám nói nhất định có thể thành công. Đế Thích Sát, ha ha, thiên phú của hắn tốt lắm sao? Ta không tin!”

Nam tử áo xám tiếp tục báo cáo tư liệu bọn họ chinh hợp ra.

Hai con trai Đế Thích Sát gia nhập đội săn nô, bán mạng nhiều năm cho gia tộc, hưởng gia tộc kính dâng đủ tiền lời, cuối cùng tên huynh trưởng trong đó được nhét vào Huyết Nguyệt quân đoàn, trở thành quân đoàn trưởng một quân đoàn bình thường, mà đệ đệ trong đó, vẫn tiếp tục ở Nam Hoang săn nô.

Chuyện sau đó làm người ta rất ghen tị. Tiểu nhi tử của Đế Thích Sát ở Nam Hoang bị Cơ Hạo xử lý, sau đó Cơ Hạo được Tự Văn Mệnh Mang đến Bồ Phán, vừa lúc Đế Thích Diêm La mới đăng cơ, vì khoe khoang quyền lực cùng lực lượng của mình, hắn đã phát động một lần tiến công nhằm vào nhân tộc.

Một trận chiến Xích Phán sơn, Đế Thích Diêm La chưa nhận được sự ủng hộ to lớn của Huyết Nguyệt nhất mạch và mặt xám mày tro, đại nhi tử của Đế Thích

Sát cũng ở một trận chiến đó ngã xuống, điều này cho Đế Thích Sát một cái cơ báo thù cực kỳ hoàn mỹ.

Đế Thích Sát lấy thân phận tuần tra sứ giả, lấy thực lực đại năng Nhật Nguyệt cảnh, công khai quay về Bàn Cổ thế giới. Phụ thân báo thù cho con là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hắn trở lại Bàn Cổ thế giới không bao lâu, liền lập tức khơi mào đánh cược Bàn Hi thế giới.

Rất không may, đánh cược Bàn Hi thế giới, Ngu tộc thua mặt xám mày tro.

“Nhưng Đế Thích Sát rất giữ chữ tín, cho chúng ta mỗi gia tộc một cái tọa độ thế giới làm phí ngậm miệng.” Chấp chính đại đế Minh Nguyệt nhất mạch Phạm Hải chậm rãi nói: “Hiện tại nghĩ tới, tọa độ thế giới này rất có vấn đề, phi thường có vấn đề! Aha, chết tiệt, ở trong những thủy thế giới đó, thế mà khắp nơi tất cả đều là thủy yêu Cộng Công nhất tộc dự trữ nuôi dưỡng.”

“Thủy yêu đại quân loại quy mô đó, loại thực lực đó, cho dù các thế giới đó pháp tắc chính là ‘Thủy’, cũng cần gần ngàn năm sinh sản sinh lợi mới có thể nuôi ra.” Da Ma La Gia lạnh như băng nói: “Nói cách khác, ở gần ngàn năm trước, Đế Thích Sát đã chiếm được Tọa độ những thế giới này, hơn nữa cấu kết Cộng Công thị, đem mầm móng thủy yêu rải vào các thế giới này.”

“Lấy xuất thân Đế Thích Sát, lấy tài nguyên hắn có được, lấy thực lực hắn khi đó, hắn không có khả năng làm được tất cả cái này.” Đế Thích Diêm La lặng lẽ thở dài: “Cho nên, hắn phản bội mình ước các tổ tiên mấy gia tộc chúng ta đạt thành... Hắn phản bội chúng ta cái đoàn thể nhỏ này. Hắn đem chân tướng Bàn Cổ thế giới, bán cho... một tồn tại khủng bố có thể có được Hư Không Thần Kính!”

“Chỉ bằng bản thân Đế Thích Sát, hắn không có khả năng trở thành đại năng Nhật Nguyệt cảnh!” Phạm Hải âm u nói: “Cho nên, tên chết tiệt, hắn quả thực...”

Thân thể Phạm Hải khẽ run rẩy, từng mảng lớn lửa màu xám từ trong cơ thể hắn phun ra, khiến hắn thoát nhìn khó coi giống như một lão cường thi vạn năm.

“Ta rất tò mò... hiện tại Đế Thích Sát tựa như có qua lại với Da Ma Thiên. Mà tất cả chúng ta đều biết, Da Ma Thiên xuất thân tựa như...” Diễm Nguyệt nhất mạch chấp chính đại đế Bà La Già quanh thân trào dâng vô số đốm lửa nguyên tố, khuôn mặt mơ hồ mang theo một tia ác ý mở miệng hỏi.

Da Ma La Gia đứng bật dậy, nàng hét một tiếng giận dữ, con mắt dựng thẳng ở mi tâm phun ra một đạo thần quang màu đen đánh về phía Bà La Già.

Chương 1396: Đe Dọa Tác Chiến

Không có ai khuyên can, không có ai ngăn trở, mười chấp chính đại đế sống chết mặc bây.

Mi tâm Da Ma La Gia phóng ra hủy diệt thần quang lực sát thương kinh người, nơi đi qua thời gian, không gian, tất cả pháp tắc đều có dấu hiệu tan rã. Mà các mảnh vỡ pháp tắc bị tan rã kia thì bị thôn phệ thiên phú của Da Ma La Gia cắn nuốt, chuyển hóa làm lực lượng của bản thân nàng.

Bà La Già trầm giọng cười. Làm chấp chính đại đế Diễn Nguyệt nhất mạch, làm người sửa sang cùng truyền bá tri thức trong quý tộc Ngu tộc, người thủ hộ văn minh cuối cùng, sức chiến đấu của Bà La Già không thể tính là cường hãn, lại thiên biến vạn hóa, cổ quái khó lường.

Mấy miếng băng tinh ngưng tụ thành tấm khiên chắn trước hủy diệt thần quang, sau đó là mấy tấm thổ thuẫn, mấy tấm mộc thuẫn, trong chớp mắt là một mảng lớn ánh lửa lạng lẽ hiện lên, lại có vô số tia sáng hóa thành một tấm lưới lớn bao lấy hủy diệt thần quang.

Hủy diệt thần quang của Da Ma La Gia xé rách cấm chế phòng ngự Bà La Già trong nháy mắt gian bố trí, tiếp tục hướng ngực Bà La Già đánh tới. Bà La Già lắc đầu, hân búng ngón tay, mười hai thần tháp loại nhỏ chỉ trên dưới sáu thước từ trước mặt hân phá không hiện lên, một kết giới phòng ngự dày ba thước chặn hủy diệt thần quang của Da Ma La Gia.

Kết giới phòng ngự màu sắc biến ảo khó dò và hủy diệt thần quang màu đen va chạm mạnh với nhau, theo tiếng ‘ken két’ làm người ta ghê răng, hủy diệt thần quang tiến lên từng tia một, kết giới phòng ngự sụp đổ từng tia một, nhưng không đợi phòng ngự kết giới triệt để bị phá hủy, Bà La Già vung tay lại phóng ra một trăm lẻ tám tòa thần tháp loại nhỏ.

“Da Ma La Gia, bạo lực không thể đại biểu cái gì, tri thức mới là tài phú trên

quý nhất của Ngu tộc chúng ta.” Bà La Già không phải không đặc ý nhìn Da Ma La Gia: “Bạo lực của người, ở trong mười hai người chúng ta cũng không phải mạnh nhất; Mà tri thức của ta, trong quý tộc tộc ta ở toàn bộ Bàn Cổ thế giới có thể xưng số một. Bạo lực của người, vĩnh viễn không thể chinh phục tri thức của ta!”

“Ngu xuân!” Da Ma La Gia thu hồi hủy diệt thần quang, trấn định tự nhiên ngồi ở trên ngai báu: “Nếu ta muốn giết người, tri thức của người không có bất cứ tác dụng gì. Chờ sau khi óc người hư thối trong phần mộ, tri thức của người sẽ biến thành rác rưởi.”

Bà La Già cười vài tiếng ‘Ha ha’, hắc đặc ý thu hồi thần tháp loại nhỏ muốn chém vài câu, một thanh đoản đao tinh xảo màu đỏ sậm lặng lẽ không một tiếng động đặt ở trên cổ hắc, lưỡi đao cực kỳ sắc bén kề sát da hắc, khiến hắc cảm thấy một tia đau đớn.

“Người!” Sắc mặt Bà La Già trở nên thâm trầm, mồ hôi lạnh chợt từ trên trán toát ra.

Bà La Già đột nhiên nhớ tới một chuyện làm người ta bất đắc dĩ. Bởi vì đặc tính hủy diệt cùng thôn phệ, tốc độ tu luyện của người Da Ma gia tộc so với người các nhà khác đều nhanh hơn rất nhiều, cho nên số lượng cao thủ gia tộc bọn họ che giấu cũng là nhiều nhất.

Tuy nghe tay sai đả thủ mạnh nhất Da Ma Sát Nhất bên người Da Ma La Gia bị nàng đem làm tiền đặt cược thua một tên nhân tộc, nhưng bên cạnh Da Ma La Gia, sao có thể không có mấy cường giả ẩn nấp?

Chỉ cần có một lão khốn kiếp thực lực không sai biệt lắm với Da Ma Sát Nhất, Bà La Già không sợ trường chiến đấu ở trước mặt hắc đã không có sức phản kháng.

“Đủ rồi, đừng tổn thương hòa khí!” Xích Nhật tôn sùng bạo lực cùng giết chóc, Xích Nhật đại đế Bì Thi Nu tính cách bạo ngược như lửa đứng dậy, rất uy

nghiêm mở miệng: “Ngày xưa, chúng ta thi triển một số thủ đoạn nhỏ với nhau không ảnh hưởng toàn cục, đây là một loại thuốc điều chỉnh lúc nhàn rỗi. Nhưng hiện tại, chúng ta không thể nội đấu. Bà La Già à, hướng Da Ma La Gia đại đế xin lỗi đi!”

Đoản đao trên cổ Bà La Già lặng yên biến mất. Bà La Già sờ sờ cổ, kính cẩn đứng dậy, hướng Da Ma La Gia cúi đầu hành một lễ: “Da Ma La Gia bệ hạ, xin tha thứ ta vừa rồi nhất thời lỡ lời. Chúng ta hiện tại biết, tất cả đều là âm mưu của Đế Thích Sát, mà kẻ làm chủ sau lưng hãn, nhất định có liên quan với Da Ma Thiên.”

“Thậm chí là món vũ trang đáng sợ kia!” Bà La Già lạnh nhạt nói: “Mấy năm trước, chúng ta đều cảm nhận được khí tức đó, khí tức đó thuộc về chí cao vũ trang. Chúng ta không có con đường có được vũ bị đáng sợ như vậy, khả năng duy nhất, là Đế Thích Sát, mà Đế Thích Sát, lấy thân phận của hãn, món chí cao vũ trang kia không có khả năng là của hãn!”

“Da Ma Thiên có một kiện chí cao vũ trang!” Da Ma La Gia lạnh lùng nói: “Mặc kệ hãn từ nơi nào đạt được vũ trang này...”

Mười một vị chấp chính đại đế đồng thời dùng ánh mắt vi diệu nhìn Da Ma La Gia một cái, nhưng có Bà La Già chịu nhận lỗi phía trước, mọi người đều nhanh chóng đem ánh mắt dời đi. Dù sao mọi người biết rõ trong lòng, lời đồn kia cũng không phải một ngày hai ngày —— Da Ma Thiên tuy là cùng một mẹ với Da Ma La Gia, nhưng phụ thân bọn họ không phải cùng một người, cho nên Da Ma La Gia luôn đem Da Ma Thiên theo dõi rất sát!

“Hiện tại vấn đề chúng ta đối mặt là, chúng ta phải đối kháng người sắp đến như thế nào?” Da Ma La Gia thản nhiên nói: “Liên hệ của chúng ta với Bàn Ngu thế giới đã hoàn toàn đoạn tuyệt... Không cần nói chúng ta tạm thời không thể sửa chữa truyền tống thông đạo loại vĩnh viễn cố định kia, chúng ta hiện tại cũng không thể đem nó sửa chữa.”

“Nếu thật sự có ‘kẻ địch’ cấp độ kia trong tưởng tượng của chúng ta buông xuống, chúng ta nếu sửa truyền tông thông đạo với Bàn Ngu thế giới, khí tức của hắc sẽ thông qua truyền tông thông đạo truyền về Bàn Ngu thế giới, như vậy bí mật Bàn Cổ thế giới sẽ công bố với số đông, tựa như các đại thế giới trước kia, chia cắt, xé rách, xâm chiếm, độc chiếm, cuối cùng chúng ta hoàn toàn không có gì cả.”

Da Ma La Gia lạnh lùng nói: “Cho nên, chúng ta cần nghĩ cách, dựa vào lực lượng của chính mình, phá hư mưu đồ của Đế Thích Sát cùng người phía sau hắc.”

Bà La Già lạnh nhạt nói: “Chúng ta có xác suất thành công rất lớn, bởi vì cho dù là tồn tại ‘cấp độ kia’, hắc thật sự buông xuống Bàn Cổ thế giới, lực lượng của hắc sẽ bị đại đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới áp chế đến cực hạn, thực lực của hắc sẽ vượt qua Nhật Nguyệt cảnh, nhưng cũng không vượt qua bao nhiêu.”

Hít sâu một hơi, Bà La Già trầm giọng nói: “Chúng ta cần trả giá, chỉ là một chút hy sinh. Sẽ chết một ít người, cao thủ áp đáy hòm của chúng ta sẽ tổn thất một ít, các nhà đều sẽ tổn thất một số lớn tộc nhân, nhưng so sánh với Bàn Cổ thế giới, đây là đáng giá.”

Trong mắt Đế Thích Diêm La hiện lên một mảng huyết quang hung tàn, hắc trầm giọng nói: “Vì sao muốn chúng ta độc lập đối kháng thẳng cha chết tiệt kia? Đừng quên, dân bản xứ Bàn Cổ thế giới, đám nhân tộc đó, sức chiến đấu của bọn hắc rất khá, hơn nữa trong bọn hắc có một số kẻ địch phi thường cường hãn, kẻ địch năm đó thiếu chút nữa đem tổ tiên chúng ta triệt để tiêu diệt.”

“Nhân tộc sẽ giúp chúng ta chống lại kẻ kia sao?” Phạm Hải như có chút đắm chiêu chớp mắt.

“Chúng ta có thể cho nhân tộc biết trước một chút tin tức.” Đế Thích Diêm La đứng dậy, quanh thân sương máu quay cuồng hắc lớn tiếng cười nói: “Chúng ta cho bọn hắc một chút màu sắc để xem, để bọn hắc biết trước lực lượng chúng

ta giờ phút này có được, sau đó, cường bức bọn hãn thành tiên phong cho chúng ta.”

Dùng sức vung nắm tay, Đế Thích Diêm La lớn tiếng nói: “Nhân tộc và chúng ta có huyết hải thâm cừu, bọn hãn không có khả năng hợp tác với chúng ta. Cho nên, đánh bọn hãn sợ trước, để bọn hãn biết lực lượng của chúng ta, ở lúc bọn hãn sợ hãi, mờ mịt, chúng ta chủ động đề xuất giải hòa, như vậy tất cả vấn đề đều có thể giải quyết.”

Một đám người nhìn nhau một cái, đều giơ lên tay phải, đại biểu bọn họ tán đồng ý kiến của Đế Thích Diêm La.

Chương 1397: Chuẩn Bị Chiến Tranh, Chuẩn Bị Chiến Tranh

Phía nam Lương Chử, trên cao nguyên rộng lớn nước lũ vừa mới lui, tòa thành gỗ trên mặt nước Cơ Hạo mấy năm trước kiến tạo đã mắc cạn.

Mấy vạn con Tinh Không Linh Quy bỏ dây thừng trong mồm, thích ý đi dạo xung quanh thành gỗ, thân thể cao lớn nặng nề dị thường, ở trên mặt đất giẫm ra một cái lại một cái dấu chân thật lớn. Vu tế theo quân ném xuống lượng lớn hạt giống dương xỉ, thi triển vu pháp, nhanh chóng thúc giục ra từng mảng lớn dương xỉ màu mỡ dị thường, đàn Tinh Không Linh Quy con nào cũng ăn tới quên cả trời đất.

Trong tòa thành gỗ, Nghệ Địa, Cao Đào các tướng lĩnh thống quân ra lệnh chiến sĩ dưới trướng trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Liên tục mấy năm chém giết tanh máu không ngừng nghỉ, chiến sĩ dưới trướng bọn họ giảm quân số ba thành, nhưng sức chiến đấu chinh thể ít nhất được tăng lên mấy lần. Nhiều Vu Vương lâm trận đột phá thành tựu Vu Đế, mà rất nhiều Đại Vu cũng là ở trong chiến đấu thực lực tăng vọt thành tựu Vu Vương.

Trước mắt, quân đội thủy yêu đã tan thành mây khói, đám người Nghệ Địa thống quân ngưng lại nơi đây, chính là đang chờ đợi quân lệnh kế tiếp của Bồ Phản.

Chờ sau khi Bắc Hoang chi địa và Trung Lục thế giới hòa hợp một thể, xua quân bắc thượng càn quét dư nghiệt Cộng Công nhất tộc? Hoặc là nói thừa cơ hội đại hồng thủy vừa mới rút lui, dị tộc cũng chưa chuẩn bị, đột nhiên đến một lần đánh bất ngờ đối với Lương Chử thành?

Khó được có nhiều đại bộ tộc như vậy đem quân đội tinh nhuệ nhà mình tổ hợp cùng một chỗ, trải qua mấy năm ác chiến tanh máu, rèn ra một chi thiết quân gân thép xương sắt ý chí chiến đấu kinh người, cao tăng nhân tộc cũng có ý

tương đối với đánh bất ngờ dị tộc, cho dị tộc Lương Chử biết điều một chút.

Một ngày này, Nghê Địa đứng ở trên một tòa tháp tên, miệng ngậm một nhánh cỏ, hai tay thích ý ôm ở sau gáy, neho mắt hướng phía Bắc ngẫm nhìn.

Lấy nhãn lực của hần, hần có thể nhìn thấy thần tháp Ngu tộc đỉnh một ngọn núi nhỏ tràn đầy màu sắc ngoài trăm dặm. Nơi này đã ở tuyến biên cảnh phía nam Lương Chử, tiếp tục hướng Bắc hơn trăm dặm, sẽ là trang viên lãnh địa của đám tiểu quý tộc dị tộc bên ngoài Lương Chử. Lấy thực lực quân đội nhân tộc trong thành trại hiện nay, Nghê Địa có lòng tin một đường đẩy ngang đến thẳng dưới thành Lương Chử.

“Ít nhất có thể xử lý mấy trăm vạn dị tộc.” Nghê Địa chép miệng một cái: “Nha đầu Già tộc, Tu tộc không hợp mắt, cô bé Ngu tộc vẫn rất có vài phần ý nhị, so sánh với nhân tộc ta, từ kia nói như thế nào nhỉ? ‘Lẳng – lơ tận xương’? Không sai, chính là từ này!”

Thiếu nữ nhân tộc thiên nhiên, thuần phác, hồn nhiên mà hoạt bát, nhưng các thiếu nữ quý tộc Ngu tộc kia sao, như Nghê Địa nói, các nàng rất ‘Tận xương’, một khi bắt sống được thiếu nữ Ngu tộc, ở nội bộ nhân tộc đáng giá rất nhiều tiền!

“Lão tử muốn bắt mấy tráng hán Già tộc, găm cốt tủy bọn hần!” Đào Sát lão gia hỏa này ưỡn ngực đứng ở phía dưới tháp tên, cũng neho mắt nhìn tòa thần tháp Ngu tộc xa xa kia.

Có được Thao Thiết huyết mạch, chiến sĩ Tây Hoang Thao Thiết nhất tộc thói quen ăn uống rất hỗn tạp.

Nghê Địa cau mày nhìn nhìn Đào Sát, theo bản năng nhếch nhếch miệng. Đào Sát lão gia hỏa này, hần nói muốn ăn thịt người, đó là thật sự sẽ ăn thịt người! Mấy năm qua luân phiên huyết chiến, Nghê Địa đã tận mắt thấy cảnh Đào Sát vô số lần đem đám thủy yêu kia ăn sống nuốt tươi, trực tiếp ở trên chiến trường nuốt sạch sẽ.

Đang lúc muốn trêu Đào Sát vài câu, để hản về sau đem đồ nướng chín rồi hãy ăn, mặt đất khẽ run lên một cái.

Dõi mắt trông về phía xa, ở chỗ xa xôi phía Bắc, mười hai cột khí trắng nhỏ nhỏ phóng lên cao, trong mỗi một cột khí trắng đều có một vật nhỏ bé như hạt cát rạn vỡ tỏa sáng. Qua không bao lâu, mười hai cột khí trắng kia sau khi xông lên cách mặt đất ngàn dặm, liền chợt biến chuyển một cái, hướng về phía nam nhanh chóng bay tới.

Hạt cát nhỏ lóe sáng trong mười hai luồng khí trắng tốc độ phi hành cực nhanh, bọn nó tựa như có năng lực phá không thuận di đường dài nào đó, cách mỗi non nửa khắc đồng hồ, bọn nó sẽ chợt xé nát hư không, hướng phía nam đột tiến một đoạn khoảng cách lớn.

Sau khi như thế một ngày một đêm, dùng mắt thường đã có thể thấy rõ mười hai điểm sáng lóe lên kia rốt cuộc là vật gì.

Đó là mười hai quả cầu kim loại đường kính ở trăm dặm trở lên, quả cầu kim loại toàn thân tròn trịa màu sắc khác nhau, người có đầy đủ hiểu biết đối với dị tộc liếc một cái có thể nhìn ra, màu sắc mặt ngoài các quả cầu kim loại này phân biệt đối ứng một chi của Tam Nhật Cửu Nguyệt mười hai chi mạch.

Quả cầu kim loại to lớn như thế, mặt ngoài của chúng đều khắc rậm rạp vô số hoa văn tinh tế vô cùng hoa mỹ, một quãng sáng dày bằng bàn tay bao phủ mặt ngoài quả cầu, khiến những quả cầu kim loại này nhìn qua mê ly mờ lung, như sản vật ở cảnh trong mơ mới có.

Mấy vạn con Tinh Không Linh Quy phát ra tiếng kêu cao vút, ở trong tiếng hô quát của tộc nhân Đồ Sơn thị, đám Tinh Không Linh Quy này nhanh chóng tập kết cùng một chỗ, ở hai bên tòa thành gỗ hình thành hai trận hình phòng ngự chắc chắn dị thường. Vô số chiến sĩ nhân tộc trong tòa thành gỗ đều có vị trí và cương vị riêng, các loại khí cụ phòng thành mạnh mẽ đã trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Cách tòa thành gỗ còn có không đến ngàn dặm, mười hai quả cầu kim loại đồng thời ngừng lại, trong bọn nó phát ra hào quang ‘Ong ong’, theo tiếng máy móc ma sát ‘răng rắc’, từng đạo u quang từ mặt ngoài quả cầu kim loại không ngừng chảy ra, bọn nó thật giống như mười hai nụ hoa thật lớn, lặng lẽ nở ra.

Vỏ ngoài quả cầu kim loại nứt ra, các mảnh vật dạng cánh hoa kim loại rên thành, mỏng manh tinh xảo đến cực hạn, hầu như bán trong suốt dâng trào ra. Trên mỗi một cánh hoa đều điêu khắc vô số phù văn, dưới ánh mặt trời các phù văn đó phản xạ ra hào quang mỹ lệ, làm người ta chói mắt khó có thể nhìn thẳng vào.

Cánh hoa nở rộ ra, quả cầu kim loại liền hóa thành mười hai đóa hoa thật lớn đường kính khoảng ba trăm dặm, chính giữa nâng một bình đài kim loại đường kính trăm dặm, bên trên có cung điện lầu các, thần tháp tường thành, thế mà lại là một tòa thành lũy chiến tranh quy mô cực lớn.

Trong tiếng ‘Ong ong’, trên cánh hoa kim loại nở rộ ra vô số phù văn lóe ra hào quang loá mắt, bởi vì mười hai cái thủy thể giới dung nhập, vô biên thủy nguyên chi lực dư thừa trong hư không hóa thành các con cự long màu trắng mắt thường có thể thấy được, gào thét rót vào trong những cánh hoa kim loại này.

Trên bình đài, thần tháp Ngũ tộc đan xen thú vị bắt đầu phun ra hào quang loá mắt, từng đạo phòng ngự kết giới như sóng nước nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, cuối cùng hóa thành quả cầu ánh sáng thật lớn đường kính khoảng ba trăm dặm, đem toàn bộ quả cầu kim loại sau khi nở rộ hoàn toàn bao bọc ở bên trong.

Theo tiếng xé gió nhỏ bé, vô số đĩa kim loại hình tròn đường kính một trượng có thừa được hào quang âm u bao lấy, vô thanh vô tức bay lên trời. Trên mỗi một cái đĩa kim loại hình tròn đều có một chiến sĩ Già tộc dáng người khô ngô mặc trọng giáp đứng, quanh thân bọn hắn tản mát ra lực lượng dao động cường đại, thoạt nhìn số lượng chiến sĩ Già tộc bay lên trời ít nhất ở trên dưới trăm vạn.

“Chuẩn bị chiến tranh!” Nghệ Địa giơ tay phải dùng sức vung lên.

Cao Đào đứng ở cửa quân trường, trầm giọng quát: “Hướng Bồ Phản, hướng Xích Phản sơn, hướng toàn bộ bộ lạc nhân tộc cảnh báo... Mười hai tòa ‘Hạo Kiếp Chi Thành’ của dị tộc toàn diện xuất động, đây là một lần chiến tranh toàn diện! Mười hai đại chấp chính gia tộc, bọn họ động viên toàn quân rồi!”

Vô số phi cầm hung mãnh từ trong tòa thành gỗ bay lên trời, chở kỵ sĩ trên lưng lao thẳng lên trời cao.

Chợt, trong một tòa Hạo Kiếp Chi Thành dẫn đầu một ánh sáng lấp lánh hướng bốn phía khuếch tán ra, trong hư không một lực lượng không tên lặng lẽ nảy sinh, dưới cánh phi cầm tọa kỵ vừa mới bay lên cao mấy trăm trượng đột nhiên mất đi lực lượng dựa vào, từng đám đông tiễn thủ Đông Di chật vật tính cả tọa kỵ cùng nhau từ trên cao rơi xuống.

Chương 1398: Sát Thương Có Hạn

“Đcm bọn hần!” Nghệ Địa từ trong lầu quan sát phi thân lên, cánh chim trên người phóng ra hào quang loá mắt, một đôi cánh chim to lớn ở phía sau hần ‘Soạt’ một cái mở ra, một lực bay lên siêu mạnh nâng thân thể hần dần dần hướng bầu trời bay đi.

Hồng Hạo Y trên thân Nghệ Địa mỗi một sợi lông chim đều đang phun ra luồng sáng dài đến mấy chục trượng, trên lông chim vô số phù văn nhỏ bé lóe ra hào quang chói mắt. Trong hư không một cấm chế cấm không cực kỳ cường đại gắt gao áp chế Hồng Hạo Y, cực lực suy yếu lực lượng bay lượn trên không trung của Nghệ Địa.

Trong thành trại bằng gỗ mấy trăm cây cột đồ đằng to lớn đồng thời sáng lên, mấy vạn vu tế tùy quân đứng ở cạnh cột đồ đằng, cầm đoản đao ngọc thạch chế thành cắt mạch cổ tay mình, đem mảng lớn máu tươi rải ở trên cột đồ đằng.

Trong tiếng vang lớn ‘Rầm rầm’, trên từng cây cột đồ đằng lao ra cột sáng cao tới trăm dặm, từng vầng sáng thật lớn khuếch tán ra ở đỉnh chóp cột sáng, hư ảnh mấy trăm con thần thú, thần cầm thân hình to lớn như ẩn như hiện trong sương mù ánh sáng. Tiếng gầm của cầm thú chấn động bầu trời, mấy trăm cây cột đồ đằng đồng thời hướng ra phía ngoài phun ra các cơn bão ánh sáng mạnh mẽ.

Tiếng ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, cấm chế cấm không Hạo Kiếp Chi Thành của dị tộc phóng thích và cấm chế tịnh hóa cột đồ đằng nhân tộc phóng thích ở trong hư không lao vào nhau, trung hoà, giữa không trung lóe ra vô số ánh lửa nhỏ bé, tiếng nổ nặng nề kéo dài không dứt, chấn động làm màng tai người ta đau đớn.

Từng đám đông tiễn thủ Đông Di từ trên cao rơi xuống kéo dài thanh âm kêu vui vẻ, áo lông vũ trên thân bọn họ phóng ra ánh sáng trong vắt, bao lấy tọa kỵ

bọn họ, mang theo bọn họ cùng nhau ở giữa không trung khôi phục năng lực phi hành, hầu như vuông góc chín mươi độ hướng bầu trời bay đi.

“Đánh ngã bọn hắn!” Nghệ Địa thô lỗ rút gào, hai mươi tư tiết khí tiễn từ Xuân Phân đến Hạ Chí, từng đạo tiễn ảnh mang theo tạo hóa sinh tiêu lực kỳ dị không thể giải thích trong thiên địa, cuốn lấy từng đạo lôi quang lóe lên bất định, mang theo tiếng sấm nặng nề từ trên Bôn Lôi Cung rời dây mà ra, rậm rạp hướng chiến sĩ Già tộc đứng ở trên đĩa hình tròn phi hành bắn tới.

Mấy chục chiến vương Già tộc thực lực có thể so với Vu Đế không nói một tiếng đi lên đón đầu, tay trái bọn hắn giơ tấm khiên dày nặng, trường đao tay phải so với chiều cao của bọn hắn còn dài hơn một đoạn theo tiếng xé gió chói tai, mang theo các tia sáng lạnh từ xa xa hướng Nghệ Địa bổ xuống.

Tiếng va chạm dày đặc chột vang lên, phù văn tiễn Nghệ Địa sử dụng đều là mặt hàng đỉnh cấp Cơ Hạo dùng cái đỉnh năm màu hình tròn kia rèn cho hắn, tấm khiên trong tay đám chiến vương Già tộc bị mũi tên cấp tốc xoay tròn lần lượt xuyên thủng, tên xuyên thấu khiên, xé rách giáp trụ trên thân bọn hắn, hung hăng nhập vào thân thể bọn hắn.

Bôn Lôi Cung khiến những mũi tên này đột nhiên gia tăng gấp trăm lần lực xuyên thấu cùng lực xoay tròn, càng thêm vào ở trong phù văn tiễn một lực lượng sấm sét cường đại. Theo tiếng sét nổ thật lớn, mũi tên đâm vào trong cơ thể chiến vương Già tộc ầm ầm phát nổ, từng mảng lớn máu thịt theo đó bay rải rác.

Trường đao trên tay chiến vương Già tộc còn chưa thể hoàn toàn bổ ra, mấy chục vị chiến vương thực lực có thể so với Vu Đế đã đều nhịp chặt vật bại lui.

Vũ Dư đạo nhân truyền thụ Nhị Thập Tứ Tiết Khí Tiễn phối hợp Bôn Lôi Cung một trong mười đại thần cung của Bàn Cổ thế giới, cộng thêm phù văn tiễn Cơ Hạo tỉ mỉ rèn, càng lấy Đông Di vô thượng tiên thuật Nghệ Địa bí truyền kích phát ra, lực sát thương tạo thành khiến Nghệ Địa cũng ghen hòng nhìn trân

trối, nhin không được ở giữa không trung phát ra một tiếng thét dài vui vẻ!

Một đòn đánh lui mấy chục Vu Đế, trước kia Nghệ Địa nào dám tưởng tượng mình có thể có lực sát thương chính diện mạnh mẽ như thế?

Thừa dịp hấn bệnh đòi mạng hấn, thân hình Nghệ Địa hóa thành một trận gió xoáy xông lung, liên tục mấy chục tiễn ảnh xé rách hư không. Các chiến vương Già tộc yểm hộ lẫn nhau rút lui, trên người phát nổ lỗ thủng trong suốt cực lớn đột nhiên kêu một tiếng đau đớn, có hai mươi ba vị Già tộc chiến vương mắt bị tên bắn thủng, chợt nghe một tiếng sét, đầu cùng hơn phân nửa đoạn thân thể bọn hấn đều ở trong tiếng sét nổ thành phần.

“Đáng chết! Tiểu tử này là ai?” Trên một tòa Hạo Kiếp Chi Thành dẫn đầu, Kháng Nguyệt nhất mạch chấp chính đại đế A La Đà then quá hóa giận nên một quyền ở trên tường thành.

Kháng Nguyệt nhất mạch, chi mạch trong mười hai chi mạch dị tộc Tam Nhật Cửu Nguyệt sức chiến đấu mạnh nhất, có được bản năng chiến đấu cường hấn nhất, bất cứ một chiến sĩ Kháng Nguyệt nhất mạch nào, sức chiến đấu của bọn họ đều so với chiến sĩ chi mạch khác tu vi ngang nhau bình quân mạnh hơn gấp đôi có thừa!

Xưa nay lúc dị tộc phát động chiến tranh toàn diện, chiến sĩ Kháng Nguyệt nhất mạch luôn làm tiên phong xung phong ở dẫn đầu phía trước.

A La Đà trơ mắt nhìn chiến vương tinh nhuệ nhà mình, thế mà bị một tiễn thủ Đông Di cung một đòn miểu sát hai mươi ba người, trái tim hấn không khỏi co giật, đau lòng thiếu chút nữa muốn hộc máu!

Ngày xưa chém giết với nhân tộc, muốn ngã xuống một cao thủ cấp Vu Đế, như thế nào cũng phải trải qua ba năm tháng dây dưa, trải qua thời gian dài giằng co, các loại cạm bẫy mai phục, các loại xung đột mưu tính, sau đó mới có thể có tổn thất như vậy.

Hôm nay còn chưa chính thức tuyên chiến, đã trực tiếp bị xử lý hai mươi ba cao thủ cấp Vu Đế. A La Đà trừ đau lòng, mặt già càng xấu hổ đến mức nóng rất như cháy—— quá mất mặt rồi, điều này để các chấp chính đại đế Tam Nhật Bát Nguyệt khác nhìn chiến sĩ Kháng Nguyệt nhất mạch bọn hắn thế nào đây?

Không lẽ ở dưới A La Đà hắn dẫn dắt, A thị chiến sĩ của Kháng Nguyệt nhất mạch đều biến thành cua chân mềm sao?

“Chuẩn bị một lần đả kích đương lượng nhỏ có hạn!” Sắc mặt A La Đà cực kỳ khó coi, ánh mắt hắn hướng doanh trại nhân tộc nhìn thoáng qua, do dự một chút, hắn cuối cùng nhớ tới quyết nghị trên hội nghị chấp chính đại đế. Một lần này bọn họ không phải vì tạo thành thương vong lớn bao nhiêu đối với nhân tộc, mà là vì hướng nhân tộc thể hiện lực lượng khủng bố không thể chống cự của bọn họ.

Sát thương có hạn, mà không phải phá hủy văn minh nhân tộc—— bọn họ còn trông cậy vào đại quân liên minh bộ lạc nhân tộc làm vật hi sinh, giúp bọn họ ngăn cản vị đến từ cổ hương bọn họ, muốn cướp lấy Bàn Cổ thế giới ích lợi nhân vật khủng bố.

“Nơi đó!” Suy nghĩ một phen, A La Đà hướng về sườn đông doanh trại, trận thế phòng ngự do mấy vạn con Tinh Không Linh Quy tạo thành chỉ chỉ.

Hạo Kiếp Chi Thành thuộc về Kháng Nguyệt nhất mạch, trên những cánh hoa kim loại hoa mỹ cực lực nở ra, như cánh hoa thật sự kia thiên địa linh khí kịch liệt nhảy lên, trong mỗi một nháy mắt đều có số lượng khổng lồ thiên linh khí bị trận pháp năng lượng trên cánh hoa cắn nuốt.

Thiên địa linh khí khổng lồ trải qua trận pháp chuyển đổi, hóa thành chất lỏng năng lượng dạng thủy ngân rót vào hệ thống vũ khí của Hạo Kiếp Chi Thành. Trên tường thành Hạo Kiếp Chi Thành, một pho tượng màu vàng cao tới trăm trượng chậm rãi mở ra con mắt thứ ba ở mi tâm, lặng yên hướng đại trận Tinh Không Linh Quy tạo thành A La Đà chỉ nhìn một cái.

‘Xẹt’ một tiếng, một cột sáng màu trắng to bằng vại nước từ trong con mắt thứ ba của pho tượng phun ra, nháy mắt xé rách hư không va chạm ở trên thân một con Tinh Không Linh Quy.

Con Tinh Không Linh Quy này ‘Bốp’ một cái trực tiếp phân giải thành hạt năng lượng nhỏ bé nhất, sau đó là mấy trăm con Tinh Không Linh Quy phụ cận nó đồng thời ở trong ánh sáng mạnh mẽ tan thành mây khói. Ánh sáng mạnh mẽ đánh vào mặt đất, mặt đất hơi phình lên, cường quang to bằng nắm tay lấy hàng vạn để tính từ trong lòng đất chui ra, ở trên thân thể mấy ngàn con Tinh Không Linh Quy xé rách ra vô số lỗ thủng to bằng nắm tay.

Một tiếng vang trầm, đại địa nổ tung, cái gọi là một đòn có hạn của A La Đà, ở trong đại trận phòng ngự linh quy tạo thành phía đông của thành trại cứng rắn mở ra một cái hố to hình tròn đường kính khoảng ba trăm dặm.

Xung quanh hố to, mấy ngàn con rùa khổng lồ gầm rú khàn cả giọng, vết thương trên người bọn chúng không ngừng phun ra các dòng máu tươi, giống như suối nước không ngừng rót vào trong hố to nóng hôi hổi.

“Một đòn hoàn mỹ!” A La Đà hài lòng gật gù đầu, thâm trầm nhìn về phía Nghệ Địa lơ lửng giữa không trung: “Dân bản xứ ngu xuẩn, các người hiện tại biết văn minh giữa các người cùng chúng ta có chênh lệch lớn bao nhiêu chưa?”

Chương 1399: Không Nhanh Không Chậm

Cao Đào cầm một cây roi thép đứng ở trong doanh địa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hạo Kiếp Chi Thành vừa mới phát ra một đòn.

Pho tượng màu vàng cao tới trăm trượng, con mắt dựng thẳng ở mi tâm phun ra thần quang hủy diệt tất cả công kích, hơn nữa uy lực to lớn như thế. Tinh Không Linh Quy mở ra toàn bộ thiên phú thần thông, cốt nhục lại cường kiện phi thường, còn kết thành trận thể chuyên môn phòng ngự, thế mà không ngăn được một đòn nhẹ nhàng của nó.

“Thấy chưa từng thấy, nghe chưa từng nghe.” Trong lòng Cao Đào nặng trĩu.

Cao Đào từng làm quân pháp quan, từng tham gia nhiều lần chinh chiến chém giết với dị tộc, nhưng hẳn chưa bao giờ ở trên chiến trường tận mắt thấy Hạo Kiếp Chi Thành. Hạo Kiếp Chi Thành này, có thể xưng là trấn quốc trọng khí của Ngu triều, đó còn là ở niên đại Nhân Hoàng Chuyên Húc thị từng xuất hiện ở trên chiến trường, nhưng lấy thực lực Ngu tộc khi đó, mười hai chi mạch bọn họ tổng cộng cũng chỉ có một tòa Hạo Kiếp Chi Thành!

Mà giờ phút này xuất hiện ở trước mặt Cao Đào, là cả bảy mươi hai tòa!

Xem thể tích bọn chúng, so với Hạo Kiếp Chi Thành nhân tộc ghi lại trong bí điển, từng xuất hiện thời Nhân Hoàng Chuyên Húc thị phải to hơn mấy lần; bọn chúng công kích càng sắc bén không chịu nổi, mấy trăm con Tinh Không Linh Quy thiên phú lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ thế mà bị một đòn giết trong nháy mắt, càng có mấy ngàn con Tinh Không Linh Quy lân cận bị đánh trọng thương!

Một kích đánh sập ba trăm dặm đại địa, nơi bị đánh trúng vạn vật yên diệt, lực sát thương đáng sợ như thế, nếu không công kích Tinh Không Linh Quy, mà là hướng tới đại doanh nhân tộc cho một phát mà nói?

Trái tim Cao Đào hướng phía dưới trầm xuống, thật giống như lâm vào vực sâu không đáy, trước mắt biến thành màu đen từng đợt.

Cao Đào công chính nghiêm minh, tinh thông luật pháp, tu vi bản thân cũng cực kỳ cường hãn, nhiều năm trước đã là cường giả nửa bước Vu Thần cấp. Nhưng hãn sở trường cũng chỉ là luật pháp, hãn chỉ là một quân pháp quan, đối với việc hành quân đánh trận, hãn có thành tựu nhỏ, nhưng không phải người loại hình ‘danh tướng’, ‘danh soái’ thứ thiệt.

Đối mặt Hạo Kiếp Chi Thành lực sát thương kinh người, trên trán Cao Đào toát ra từng đợt mồ hôi lạnh, là chiến? Hay lui? Hay là thế nào đây? Bồ Phán sao còn chưa hồi âm truyền về? Nếu là Tự Văn Mệnh, hoặc là lão tướng nổi danh khác của nhân tộc ở đây, bọn họ lại sẽ làm như thế nào?

Chợt, Cao Đào phát hiện vấn đề lớn nhất liên quân nhân tộc trước mắt này gặp phải!

Trong lúc đại hồng thủy, kẻ địch của chi liên quân nhân tộc này là quân đội thủy yêu như đám ô hợp, tướng lĩnh các đại bộ tộc thương lượng với nhau, cũng chỉ dây dưa nhiều năm với đám thủy yêu, hơn nữa chiếm hết thượng phong.

Nhưng đối mặt quân đội Ngu triều tổ chức nghiêm mật, thực lực cường đại, chi liên quân nhân tộc tình thế này giống như rắn không đầu, thời điểm không còn xương sống, gặp phải rất nhiều vấn đề quan trọng cùng cửa ải khó khăn, căn bản không thể quyết định hữu hiệu.

Tướng lĩnh, trưởng lão các bộ tộc ùn ùn hướng Cao Đào bên này tụ tập lại, bọn họ đều thấy được một đòn đáng sợ vừa rồi, mỗi người bọn họ trán toát mồ hôi lạnh, không biết nên làm thế nào cho phải. Quá cường đại, Kháng Nguyệt nhất mạch Hạo Kiếp Chi Thành một đòn vừa rồi lực sát thương quá kinh người, nhiều Tinh Không Linh Quy như vậy nháy mắt bị triệt để bốc hơi, nếu vừa rồi một đòn đó là hướng tới đại doanh thì sao?

“Cao Đào, Cao Đào, chúng ta nên làm thế nào cho phải? Cứng đối cứng với

bọn hăn? Hay là...” Một trưởng lão Bạch Hồ bộ đồn dập kêu to.

“Toàn lực mở ra phòng ngự vu trận, vu tinh của doanh địa quân nhu còn có bao nhiêu? Có thể chống đỡ bao lâu?” Một trưởng lão Đại Bằng bộ thở hỗn hển chạy tới, trong mắt tràn đầy sự khẩn trương.

“Chúng ta nơi này dù sao chỉ là một cái doanh địa bằng gỗ lâm thời, hơn nữa các huynh đệ quá tập trung, quá dày đặc.” Một trưởng lão Đào Ngột bộ lớn tiếng quát: “Không thể ở nơi này cứng đối cứng với bọn hăn, chúng ta phải nghĩ cách, tận lực suy yếu lực sát thương Hạo Kiếp Chi Thành của bọn hăn!”

Trong đầu Cao Đào kêu loạn, vô số luật pháp, vô số quy củ xoay tròn bay múa ở trong đầu hăn, nhưng hăn không có cách nào làm ra quyết định sáng suốt nhất.

Chiến? Hay là lui?

Chiến mà nói, các huynh đệ trong doanh địa không sợ chết, bọn họ tuyệt đối sẽ kêu ‘Ngao ngao’ xông lên đi liều mạng với dị tộc!

Nhưng chính như trưởng lão Đào Ngột bộ nói, nơi này không phải chiến trường tốt nhất của nhân tộc! Nếu dị tộc chỉ xuất động quân đoàn dã chiến bình thường, như vậy cũng không úy kỵ bọn hăn cái gì. Nhưng bọn hăn đã xuất động Hạo Kiếp Chi Thành, nếu mọi người còn tập trung ở trong doanh địa, chính là làm bia ngắm sống cho mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành!

Một đòn vừa rồi chỉ là giết chết mấy trăm con Tinh Không Linh Quy, nhưng thể tích Tinh Không Linh Quy lớn bao nhiêu?

Một đòn đó nếu rơi ở trong doanh địa, ít nhất có thể lau đi mấy chục vạn tinh nhuệ nhân tộc, có thể khiến trên trăm vạn chiến sĩ bị trọng thương!

Công kích như vậy nếu đến thêm vài lần, toàn bộ doanh địa đều sẽ sạch sẽ như được nước tẩy rửa, một người cũng không còn sót lại.

Đáng chết, đáng chết, Cao Đào cười khổ, quả nhiên vẫn là cần một thống soái! Cho dù Tự Văn Mệnh có năng lực thống soái nhất nhân tộc hiện nay không có mặt, có Cơ Hạo tiểu tử cổ quái tinh linh kia cũng tốt! Lấy tính tình Cơ Hạo, hẳn là tuyệt đối sẽ không chịu thiệt! Các chiến sĩ đi theo hẳn, tất nhiên cũng sẽ không chịu thiệt!

Giữa không trung, từng đám đông Đông Di tiên thủ cười phi cầm tọa kỵ, đã bắt đầu dây dưa với vô số chiến sĩ Già tộc.

Chiến sĩ Già tộc dưới chân đạp đĩa kim loại hình tròn tốc độ phi hành đường thẳng cực nhanh, so với phi cầm tọa kỵ thường gặp nhất của Đông Di tiên thủ tốc độ phi hành ít nhất nhanh hơn gấp đôi. Nhưng kỹ xảo chuyển biến, xê dịch, né tránh trên không trung của bọn họ lại cực kỳ không ổn, trên tính cơ động so với phi cầm tọa kỵ kém xa không chỉ đôi lần.

Các tiên thủ Đông Di ở không trung lui tới bay múa như luân hoa, vô số tiên ảnh bay vút trên không, hung hăng cắm ở trên thân chiến sĩ Già tộc.

Một bộ phận chiến sĩ Già tộc thì giống như trâu đực phát cuồng lao thẳng, cực lực quấy rầy đội ngũ Đông Di tiên thủ, đồng thời một bộ phận chiến sĩ Già tộc khác vác trọng thuẫn, ở không trung xếp thành tường người chính tề từ bốn phương tám hướng như lưới đánh cá lui tới bọc đánh, muốn vây một bộ phận Đông Di tiên thủ, đem bọn họ vây ở trong thuẫn trận buông tay chém giết.

Đây là chiến tranh của trâu rừng cùng chim ưng, hai bên tạm thời còn chưa có thương vong lớn bao nhiêu, hàng ngũ biến hóa, đều đang làm chuẩn bị cho một đòn cuối cùng bùng nổ.

Trên Hạo Kiếp Chi Thành của Kháng Nguyệt nhất mạch, A La Đà khoanh hai tay ở trước ngực, nhìn các Đông Di tiên thủ bay loạn đầy trời, tùy tay hướng về phía tây doanh địa nhân tộc chỉ chỉ: “Ừm, giết thêm một đám rùa to xác nữa. Lực sát thương điều chỉnh nhỏ một chút. Khốn kiếp, bọn rùa khổng lồ đó đáng giá bao nhiêu, các người biết không? Chờ chúng ta chinh phục xong nhân tộc, lũ

to xác đó đều là bảo bối của chúng ta đấy!”

“Cẩn thận chút, đừng lan đến doanh địa nhân tộc. Dem bọn hăn xua đi hướng nam rút lui là được, đừng thật sự đả thương bọn hăn.” A La Đà nhìn nhân tộc doanh địa trong rậm rạp bố trận nhân tộc chiến sĩ, lạnh giọng cười nói: “Bọn họ, sẽ là chúng ta tốt nhất tấm mộc. hiện tại chết ở chúng ta trên tay, liền thật sự là rất đáng tiếc.”

Pho tượng màu vàng cao tới trăm trượng một lần nữa mở mắt, một cột sáng màu trắng so với vừa rồi bé hơn rất nhiều lao vút ra, Tinh Không Linh Quy phía tây thành trại bằng gỗ lại bị đánh chết hơn trăm con.

Cao Đào khẽ thở dài một hơi, hăn trầm giọng nói: “Bọn hăn tựa như chỉ đang xua đuổi chúng ta, chưa có ý tứ thật sự ra tay đánh lớn!”

Hít sâu một hơi, Cao Đào lớn tiếng quát: “Hướng nam rút lui, lui đi Xích Phản sơn! Đến nơi đó, Hạo Kiếp Chi Thành của bọn hăn sẽ không có tác dụng lớn bao nhiêu.”

Từng tiếng mệnh lệnh truyền xuống, các chiến sĩ nhân tộc vứt bỏ doanh trại khổng lồ, ở nơi hoang dã sắp xếp ra đội hình rời rạc nhất, không nhanh không chậm, hô ứng nhau từ xa hướng phía nam rút lui.

Chương 1400: Lấy Công Chuộc Tội

Đất tổ Hữu Hùng thị, Hữu Hùng chi khu.

Trong cấm chế trung tâm trong thành, trên không tổ miếu của Hữu Hùng thị mây vàng bốc lên. Hiên Viên thánh hoàng ngồi xếp bằng giữa không trung, đôi mắt hừng hực thiêu đốt như hai vầng mặt trời nhỏ, ở cao nhìn xuống quan sát tộc nhân Hữu Hùng thị rậm rạp phía dưới.

Công Tôn Bá đã bị Hiên Viên thánh hoàng tự mình dùng sưu hồn bí pháp cẩn thận tra hỏi một phen, đáng thương Công Tôn Bá tâm trí không kiên định, ở lúc linh hồn bị cẩn thận phân cắt thành hạt nhỏ bé nhất, hằn trực tiếp đau tới mức hồn phi phách tán.

Nhưng các loại chuyện không chịu nổi hằn đời này đã làm, trong đó bao gồm vùng trộm ẩn giấu mười lăm mạch khoáng siêu cấp vụ tình thuộc về tài sản chung gia tộc Hữu Hùng thị, bắt bớ nô lệ nhân tộc khắp nơi điên cuồng đào vụ tình, âm thầm giao dịch với dị tộc các loại quân giới binh khí, tích trữ riêng tư binh tử sĩ, hóa thân thành bộ tộc lưu lạc làm ác khắp nơi, toàn bộ bị Hiên Viên thánh hoàng công bố với đám đông.

Mặc cho ai cũng không thể ngờ được, cả nhà Công Tôn Bá ở bên ngoài thế mà tích trữ riêng gần trăm vạn tình binh hãn tướng, chia làm mấy chục bộ lạc lưu lạc to nhỏ, rải ở các nơi của Trung Lục thế giới, luôn luôn cướp bóc bộ tộc người khác.

Đám tư quân tử sĩ đó làm thanh đao sắc trong bóng tối của Công Tôn Bá, diệt trừ cho hãn không ít đối đầu. Không chỉ có thị tộc khác là kẻ địch với hãn, ngay cả trong Hữu Hùng thị cũng có nhiều trưởng lão cùng với bộ lạc bọn họ gặp độc thủ của những người này.

Tựa như tộc trưởng Công Tôn Mạnh phía trước Công Tôn Bá bởi vì Vực Ngoại Thiên Ma nhập vào, sau khi bị đánh cho hóa thành tro bụi, vì tranh đoạt

ngai báu tộc trưởng, Công Tôn Bá cũng hạ độc thủ đối với mấy trưởng lão có sức cạnh tranh.

Công Tôn Bá thân thể còn bảo trì sinh mệnh lực cường đại, linh hồn đã tan thành mây khói ngơ ngác quỳ gối trước tổ miếu, mặt hướng tới cửa tổ miếu.

Gia chủ chi mạch to nhỏ Hữu Hùng thị ở phía sau hắt xếp thành hàng chữ Nhất hơn một ngàn người, trưởng lão các nhà gần mười vạn người. Mọi người đều chính mắt thấy cảnh tượng Hiên Viên thánh hoàng tự mình ra tay, Công Tôn Bá rú thảm hồn phi phách tán.

Các gia chủ, trưởng lão đó gương mặt vận vẹo nhìn Hiên Viên thánh hoàng ngồi xếp bằng ở trên tổ miếu, toàn thân bọn họ mồ hôi như mưa rơi, mỗi người sợ hãi muốn ngất. Trong lòng bọn họ biết rõ, bọn họ ít nhiều đều làm một số chuyện không thể lộ ra, chuyện ý thể hiếp người, khi nam phách nữ càng đã làm vô số.

Lấy bản tính Hiên Viên thánh hoàng, mỗi người bọn họ đều phải chết!

Tính tình Hiên Viên thánh hoàng giống như thanh Hiên Viên kiếm hắt tự tay rèn, kiên cường, cương liệt, thà gãy chứ không cong, trong mắt hắt không chấp nhận một hạt cát, nhất là khi hắt còn ở trên ngai báu Nhân Hoàng, hắt quản thúc đối với tộc nhân Hữu Hùng thị so với con dân bộ tộc khác nghiêm khắc hơn gấp trăm lần.

Tộc nhân Hữu Hùng thị niên đại đó, mỗi người đều là chiến sĩ anh dũng không sợ, mỗi người đều là quân tử khiêm tốn, phẩm tính cùng năng lực cá nhân bọn họ đều không thể bắt bẻ. Hữu Hùng thị thời đại Hiên Viên thánh hoàng chủ chính, bất cứ một tộc nhân bình thường nhất nào cũng có thể xưng là ‘hiên nhân’.

Nhưng Hữu Hùng thị hiện tại sao...

Một gia chủ chi nhánh gương mặt cực độ vận vẹo, đã bị sợ hãi triệt để mài

mòn toàn bộ linh trí điên cuồng từ trong đám người lao ra. Có được thực lực sơ giai Vu Đế, hăn phóng lên cao, hung hãn rút bội kiếm chỉ về phía Hiên Viên thánh hoàng.

“Lão tổ, thánh hoàng, chúng ta là con cháu ngài mà! Chúng ta là con cháu huyết duệ ruột thịt của ngài mà! Chúng ta là Hữu Hùng thị! Huyết mạch cao quý nhất nhân tộc! Chúng ta chiếm thêm một chút ích lợi, chúng ta chiếm thêm một ít đất đai, chúng ta chiếm thêm một ít con cái, vậy có gì đâu? Vậy có gì sai?”

“Lấy công tích của ngài đối với nhân tộc, lấy phong công vĩ nghiệp của ngài, chúng ta nên cao cao tại thượng, đám con dân như cái kiến kia nên quỳ gối dưới chân chúng ta mặc cho chúng ta định đoạt!”

Hiên Viên thánh hoàng vung tay phải, một bóng kiếm đem gia chủ chi nhánh kia đánh cho tan thành mây khói. Thanh âm hăn như tiếng kiếm ngân lên, lạnh lẽo mà sát khí ngút trời: “Tất cả công tích, là công tích của ta; tất cả công lao sự nghiệp, là công lao sự nghiệp của ta, có quan hệ như thế nào với con cháu hậu bối các người? Muốn công tích, tự mình đi lấy; muốn công nghiệp, tự đi lập!”

“Phương Bắc có dị tộc, chiếm cứ vô số năm! Con cháu các người nếu có thành tựu, nên tiêu diệt dị tộc, để Bàn Cổ thế giới trở thành nhạc viên của nhân tộc ta. Da mặt các người dày cỡ nào? Công lao sự nghiệp của ta, sao lại thành chỗ dựa cho các người vơ vét bách tích lê dân?”

“Hữu Hùng thị, huyết duệ của ta... Huyết duệ của ta, đâu chỉ Hữu Hùng thị?” Hiên Viên thánh hoàng cất tiếng cười to, tiếng cười chấn động thiên địa cũng run rẩy: “Phàm là con dân nhân tộc, đều là huyết duệ hậu nhân đám lão bất tử chúng ta... Ở trong mắt ta, tộc nhân Hữu Hùng thị và tộc nhân bộ tộc khác, có gì khác nhau? Xét đến cùng, chúng ta đều là hậu duệ Bàn Cổ thánh nhân!”

“Ta, Công Tôn Hiên Viên, không là gì ngoài người bé nhỏ không đáng kể trong vô số con cháu hậu duệ của Bàn Cổ thánh nhân, may mắn được tạo hóa, thành lập công lao sự nghiệp mỏng manh, thiên địa ban ân, thưởng vô lượng

công đức, giúp ta ngưng kết thần hồn, thành tựu Vu Thần.”

“Trong lòng ta, không có phân chia thị tộc gì nữa, chỉ có nhân tộc đại nghĩa. Hôm nay ta tự mình tra rõ Hữu Hùng thị, phạm là kẻ làm ác, tru sát không phân biệt, vì nhân tộc tiêu diệt tai họa các người. Có nhân tộc, hôm nay ta cho dù diệt toàn bộ Hữu Hùng thị, cũng không chối từ!”

Một đám gia chủ chi nhánh, trưởng lão chi nhánh đều tuyệt vọng ngã bệt xuống đất.

Hiên Viên thánh hoàng, chỗ dựa lớn nhất trong lòng bọn họ, tín ngưỡng của bọn họ, đồ đấng của bọn họ, ‘Thần’ của bọn họ, lại vì lê dân dân chúng, không tiếc diệt toàn bộ Hữu Hùng thị!

Trời cao ở trên, Hiên Viên thánh hoàng điên rồi!

Vô số tộc nhân Hữu Hùng thị từng làm ác kêu khàn cả giọng, rơi lệ đầy mặt, bọn họ quỳ rạp xuống đất hướng Hiên Viên thánh hoàng dập đầu cầu xin tha thứ, ùn ùn thề thốt bọn họ về sau nhất định thay đổi triệt để, một lần nữa làm người.

Sắc mặt Hiên Viên thánh hoàng không chút thay đổi, hần nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thở dài một hơi. Xem tộc nhân đầy khắp núi đồi khóc hu hu, trong lòng hần biết rõ, nhằm chừng cao tăng Hữu Hùng thị, vốn không có mấy người trong sạch.

Ánh mắt chợt lạnh lùng, Hiên Viên thánh hoàng chậm rãi đứng dậy, xem cảnh này, cũng không cần sưu hồn vu pháp đối phó bọn họ, trực tiếp một kiếm giết sạch. Hần còn có chính sự trong người, nào có rảnh lãng phí thời gian với đám con cháu không ra gì này?

Một kiếm ánh thật lớn dần dần hiện lên ở phía sau Hiên Viên thánh hoàng, một lực lượng thần hồn khổng lồ như thủy triều khuếch tán ra, nháy mắt bao phủ toàn bộ tộc nhân Hữu Hùng thị khóc lóc. Phạm là đang khóc, tất nhiên trong lòng có quỷ, chém giết toàn bộ cũng không đáng tiếc. về phần những kẻ chưa

khóc thành tiếng ngay tại chỗ sao, giết sạch những kẻ khóc lóc xong lại lần lượt giám định đối với bọn họ là được.

Kiểm ánh đang muốn hạ xuống, một mảng ánh lửa phá không mà đến, Cơ Hạo cười Cừ Long Xa Liễn, dùng tốc độ nhanh nhất lao vào Hữu Hùng chi khu.

“Thánh hoàng, dưới kiếm lưu tình!” Cơ Hạo khàn cả giọng hét chói tai, hấn mang đến Bồ Phán vừa vừa lấy được tối khẩn cấp quân tình cấp báo.

“Dị tộc dốc cả ỗ đột kích, mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành uy lực cường đại dị thường, mười hai chấp chính gia tộc phát động toàn diện *****. Dị tộc ác quỷ Lương Chủ, phàm là người có chiến lực dốc cả ỗ mà ra.” Cơ Hạo thở hổn hển quát: “Những người này, không thể giết! Để bọn họ lấy công chuộc tội, để bọn họ đi chiến trường huyết chiến chém giết với dị tộc!”

Trong mắt Hiên Viên thánh hoàng hai ánh lửa phun ra thật xa, hấn kinh hãi quát: “Mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành? Đáng chết! Thực lực của bọn hấn đã lớn mạnh đến mức như thế sao?”

Trên mặt đất, vô số tộc nhân Hữu Hùng thị khóc lóc giống như gặp được cứu tinh, đều kêu rên lên khàn cả giọng.

“Lão tổ, lão tổ, chúng ta nguyện ý lấy công chuộc tội!”

Chương 1401: Ý Muốn Như Thế Nào

Từng đạo mệnh lệnh điều binh truyền bốn phương tám hướng, có Hiên Viên thánh hoàng và ba vị Nhân Hoàng đời trước tọa trấn, một lần này các đại thị tộc cũng đều nhu thuận vô cùng động viên cả tộc.

Từ sau một trận chiến năm đó diệt tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, toàn bộ tiềm lực chiến tranh của nhân tộc lại một lần nữa toàn diện động viên. Vô số phòng kho được mở ra, vô số binh lực che giấu được điều động, vô số tinh anh bế quan khổ tu trong bí cảnh bị đánh thức. Qua một thời gian, ở Bồ Phản thường xuyên có thể nghe thanh âm thế này —— ‘Ừa? Lão bất tử, người còn sống? Mọi người còn tưởng người đã chết mấy trăm năm rồi!’

Hiên Viên thánh hoàng tự mình chạy Long tộc, Phượng tộc một chuyến, cũng không biết hẳn nói gì, long phượng hai tộc xưa nay kiêu ngạo, không nguyện ý giao tiếp với nhân tộc thế nào cũng bắt đầu hành động.

Bồ Phản biến thành một binh doanh khổng lồ, vô số lương thảo, vô số quân giới, vô số binh sĩ tinh nhuệ quay cuồng đưa tới Bồ Phản. Vô số tọa kỵ hung mãnh chạy trên mặt đất, mặt đất giống như sóng nước nhẹ nhàng chấn động; vô số hung cầm bay lượn ở bầu trời, cánh bọn chúng nối liền cùng một chỗ ngay cả mặt trời cũng bao phủ.

Vô số thủy yêu bị nhân tộc bắt sống, bị in dấu ấn nô lệ cũng hội tụ.

Bọn hăn nhét đầy sông ngòi hồ nước xung quanh Bồ Phản, yêu khí cuộn cuộn bốc thẳng lên trời, hóa thành đám mây đen to lớn che cả bầu trời; mỗi ngày các thủy yêu đó đều phải thổ nạp thiên địa linh khí tiến hành tu luyện, vì thế Bồ Phản liên tục ngập một mùi cá tôm nồng đậm.

Cung phụng cường đại của nhiều bộ tộc nhân tộc, như thụ yêu, sơn quý, thạch quái, thổ tinh, thậm chí các loại yêu quái quỷ quái sinh vật phi nhân loại, bọn họ đều có năng lực cường đại hoặc là cổ quái, bởi vì nhân tộc tổng động

viên, các ngoại tộc phi nhân loại đó cũng đều tập hợp Bồ Phán. vì thế trên mặt đường Bồ Phán quần ma loạn vũ, thường xuyên có thể nhìn thấy từng đám đông ‘sinh linh’ cổ quái rêu rao khắp nơi.

Nhiều bộ tộc đem bảo bối mình áp đáy hòm cung phụng cũng mời ra, vì thế Bồ Phán thường xuyên có thể nhìn thấy một ít chủng tộc thượng cổ hiếm lạ xuất hiện. nhiều chủng tộc tục truyền sớm đã tuyệt chủng, không ngờ tới nay tất cả đều đã thò đầu ra.

Trong đó còn có lão cung phụng ‘Hạn Bạt’ của Công Tôn nhất tộc, trong truyền thuyết tham gia một trận chiến Hiên Viên thánh hoàng chinh phạt Xi Vưu. Hạn Bạt khuôn mặt gọn gàng, dáng người yếu điệu, thoạt nhìn đúng là một thiếu nữ xinh đẹp đến Bồ Phán không ba canh giờ, Bồ Phán đã trở thành đất căn ngàn dặm, toàn bộ hoa cỏ cây cối đều khô khốc, trong không khí cũng tràn ngập một mùi cháy khét nồng đậm.

Ngăn ngừa ba canh giờ, Bồ Phán ừ ừ cạc cạc xảy ra mấy trăm trận hoả hoạn, thiêu hủy mấy ngàn căn phòng lớn nhỏ, còn có một kho lương cũng bị đốt cháy sạch sẽ.

Bất đắc dĩ, Hiên Viên thánh hoàng tự mình ra mặt, cung thỉnh Hạn Bạt rời khỏi Bồ Phán, đi một tòa động phủ chuyên môn mở cho nàng ngoài vạn dặm nghỉ ngơi. Kết quả đêm hôm đó, dãy núi chỗ tòa động phủ đấy bạo phát một trận sơn hỏa lớn, đem hoa cỏ cây cối khắp núi đốt sạch sẽ.

Đại quân các phe đồng loạt lên đường đi Bồ Phán, Cơ Hạo thì lẻ loi một mình đi nhanh hướng bắc.

Phòng tuyến Xích Phán sơn, đại hồng thủy vừa mới rút lui, trên thân núi bị nước lũ ngâm mấy năm đã sinh ra mảng lớn rong rêu, mọc ra vô số cỏ non tươi mới. Một số cổ mộc sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh cắm rễ thật sâu ở trong thân núi, sau khi nước lũ rút lui, bọn họ đã toả sáng ra sinh cơ bừng bừng, một lần nữa mọc ra cành lá rậm rạp.

Nhân tộc tiêu phí vô số tinh lực, vô số thời gian và vật lực kinh doanh Xích Phản sơn, dãy núi khổng lồ này mỗi một đỉnh núi đều rậm rạp khắc đầy vu pháp phù ấn, trong thân núi càng phong tồn vô số công sự phòng ngự.

Đại hồng thủy vừa lui, nhân tộc liền lập tức mở lại phòng tuyến Xích Phản sơn, bắt đầu có lượng lớn quân đội vào trú đóng. Chờ đám người Nghệ Địa, Cao Đào, Đào Sát thống lĩnh chi liên quân nhân tộc kia lui về, Xích Phản sơn nhất thời trở nên binh tinh lương đủ.

Mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành xếp thành hàng chữ Nhất ngay tại trên không phòng tuyến Xích Phản sơn, bọn họ không giống lần trước Huyết Nguyệt nhất mạch phát động tiến công, mù quáng điều động đại quân xâm nhập Xích Phản sơn quyết chiến với nhân tộc, mà là rất kiên nhẫn, dùng Hạo Kiếp Chi Thành từng bước đẩy mạnh đầu vào đấy.

Khi Cơ Hạo chạy tới Xích Phản sơn, thì vừa lúc nhìn thấy trên một tòa Hạo Kiếp Chi Thành một luồng sáng mạnh mẽ lao vút ra, một ngọn núi lớn cao tới vạn trượng, phạm vi gần trăm dặm phía dưới ở trong cường quang bộc phát ra vô số vu pháp phù ấn. Mặt đất run rẩy, phòng ngự cấm chế nhân tộc bố trí điên cuồng rút lấy lực lượng đại địa hóa thành kết giới dày tới vài dặm ngăn cản Hạo Kiếp Chi Thành công kích.

Nổ vang một tiếng, phòng ngự kết giới cuối cùng sụp đổ, ngọn núi lớn trăm dặm này bị một đòn hóa thành hư ảo.

Mấy trăm chiến sĩ nhân tộc đóng ở trên đỉnh núi sớm đã cưỡi phi hành tọa kỵ rời khỏi, mấy trăm chiến sĩ Già tộc chân đạp đĩa kim loại hình tròn đuổi sát không tha, vừa tiếp xúc với chiến sĩ nhân tộc, hai bên nhất thời đánh kịch liệt vô cùng, đôi bên đều có nhân viên tổn thương.

Hơi đánh một chút, chiến sĩ Già tộc liền từ bỏ việc đuổi theo, chiến sĩ nhân tộc thuận lợi thoát thân.

Trên mặt đất, vô số tinh quái nô lệ ‘Y y nha nha’ kêu to, bọn họ không chế

khí giới khổng lồ số lượng kinh người, trên mặt đất bện rộn sửa sang lại thân núi sụp đổ. Bọn họ phá vỡ núi đá, đem nó nhét vào trong hố to trên mặt đất, dùng khí giới kim loại nặng nề đem mặt đất ép phẳng, sau đó hất lên một loại chất lỏng dính dính màu xám.

Chất lỏng màu xám nhanh chóng hòa tan lượng lớn cát đá, không bao lâu cát đá hòa tan một lần nữa đọng lại, mặt đất liền biến thành vật chất dạng tinh thể bán trong suốt màu xám. Các tinh quái nô lệ hiệu suất rất cao, bọn họ rất nhanh đã ở trên không gian ngọn núi lớn sụp đổ lưu lại mở ra một thông đạo rộng tới trăm dặm.

Hạo Kiếp Chi Thành chậm rãi hướng phía nam áp sát, đến trước một ngọn núi lớn phía dưới, lại là một luồng ánh sáng mạnh mẽ đem một ngọn núi lớn phá hủy, mấy trăm chiến sĩ Già tộc ý tứ ý tứ đuổi giết một trận đối với nhân tộc đóng quân, tinh quái nô lệ trên mặt đất lại đem mặt đất trải phẳng chỉnh tề.

Mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành ở trên phương hướng chính diện rộng tới vạn dặm, không nhanh không chậm phá hủy từng ngọn núi lớn, vô số tinh quái nô lệ ở trên mặt đất mồ hôi ướt đầm bện rộn. Khi Cơ Hạo chạy tới, phòng tuyến Xích Phán sơn đã bị mở ra mười hai hành lang rộng rãi tới trăm dặm, đã từ sườn bắc Xích Phán sơn xâm nhập dãy núi hơn hai ngàn dặm.

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn Hạo Kiếp Chi Thành lơ lửng ở không trung.

Những kẻ này, chẳng lẽ muốn cứng rắn ở trong Xích Phán sơn mở ra mười hai thông đạo đến thẳng Bồ Phán sao?

Nhìn nhìn trên đại thảo nguyên phía bắc Xích Phán sơn, vô biên vô hạn dị tộc thở hỗn hển, trong lòng Cơ Hạo nặng trĩu một trận. Mất đi phòng tuyến Xích Phán sơn, đại quân dị tộc theo mười hai thông đạo này vào thẳng, quân đội nhân tộc chắc chắn chỉ có thể quyết chiến với bọn hắn ở trên bình nguyên.

Nhưng nói thật, quân lực, trang bị của dị tộc đều mạnh hơn nhân tộc một mảng lớn, thật sự quyết chiến ở trên bình nguyên mà nói, nhân tộc cho dù có thể

ngăn được quân đội dị tộc, cũng chắc chắn thương vong thảm trọng. Huống chi, bọn họ còn có mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành áp trận!

Chẳng qua, “Những kẻ này không giống như tới quyết chiến!” Cơ Hạo cau mày nhìn mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành không nhanh không chậm, trong đầu có một điểm linh quang chợt lóe.

Bọn hản không giống như đến quyết chiến, nếu không lấy lực sát thương khủng bố của Hạo Kiếp Chi Thành, bọn hản hướng tới các khe núi, hạ cốc nhân tộc đóng quân nhiều nhất đánh mấy phát, quân đội nhân tộc đã sớm tổn thất thảm trọng.

Trầm ngâm một phen, Cơ Hạo kéo một ánh lửa, hướng một tòa Hạo Kiếp Chi Thành gần nhất bay đi.

Chương 1402: Công Phòng Hoàn Mỹ

Trong tiếng xé gió nặng nề, giữa hai ngọn núi lớn phía dưới, mấy chục cái đĩa kim loại hình tròn lóe ra điện quang âm u phóng lên cao, mấy chục chiến sĩ Già tộc cười dữ tợn hướng Cơ Hạo vỗ tới.

Mười mấy cây cường cung to cỡ bắp chân của nhân tộc bình thường phát ra tiếng ầm ầm to rõ, mũi tên kim loại như trường mâu mang theo tiếng xé gió chói tai hướng Cơ Hạo bắn tới. Các chiến sĩ Già tộc đắc ý cười, bọn hãn nhận định Cơ Hạo chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Liếc xéo mũi tên to lớn chiến sĩ Già tộc bắn ra, đầu mũi tên trong suốt như thủy tinh dài đến ba thước, bên trong mơ hồ có vô số phù văn quay cuồng, ngưng tụ thành hình dạng một đám mây lửa hai màu đen đỏ hỗn tạp. Đây là mũi tên bạo phá uy lực cực lớn, bình thường là dùng để công phá thành trì, đám ác quỷ Già tộc này thế mà lại dùng các mũi tên này để đánh giết từng binh sĩ!

“Nhiều tiền lắm sao?” Vì đối phó một người, thế mà đồng loạt bắn mười mấy mũi tên bạo phá, Cơ Hạo cười lạnh ‘Hắc hắc’ một tiếng, tùy tay một chương đẩy ra. Kêu ‘Ô’ một tiếng quái dị, bàn tay chấn động không khí, một thủ ấn màu xanh đường kính trăm trượng rời tay mà ra, hung hăng vỗ vào trên những mũi tên đó.

Không đợi phù văn trong mũi tên bùng nổ, thủ ấn màu xanh khẽ chấn động, trong thời gian ngắn chấn động tần số cao mấy trăm triệu lần khiến mười mấy mũi tên kim loại ầm ầm vỡ vụn, sụp đổ thành hạt kim loại nhỏ bé nhất.

Con người của mấy chục chiến sĩ Già tộc chợt thu nhỏ lại đến bằng mũi kim, con mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nhảy ra. Bọn hãn kinh hãi nhìn Cơ Hạo, không nói hai lời xoay người rời đi. Cái đĩa kim loại hình tròn phun ra điện quang âm u chợt tăng cường, ở trong không khí kéo ra các dải điện quang dài đến mấy chục trượng.

Cơ Hạo bước ra một bước, xuyên qua hư không tới bên cạnh chiến sĩ Già tộc chạy trốn, hai năm đấm mang theo tiếng xé gió nặng nề đánh ra, quyền như sao băng đánh ở trên gáy chiến sĩ Già tộc, một lại một chiến sĩ Già tộc trợn mắt ngất đi.

Lấy ra một lá cờ nhỏ tam giác màu đen, Cơ Hạo hướng chiến sĩ Già tộc ngất điểm một cái, một đạo U Minh chi khí phun ra, trong hư không rách ra một khe hở dài mấy trượng, theo tiếng kim loại va chạm thanh thúy, mấy chục sợi xích đen sì từ trong khe hở lao ra, cuốn lấy chiến sĩ Già tộc hôn mê, đem bọn họ túm vào.

Lá cờ nhỏ này, là bảo bối sau lần trước Cơ Hạo và U Minh giáo chủ giao dịch, U Minh giáo chủ cho hẳn. Món đồ chơi này không có tác dụng lớn gì khác, Chỉ là về sau Cơ Hạo nếu bắt được tù binh, tùy thời tùy chỗ có thể phá vỡ hư không liên thông U Minh, U Minh giáo chủ chuyên môn an bài nhân thủ ở bên kia chờ.

Các tù binh này sau khi đưa vào U Minh, U Minh giáo chủ nơi đó có sổ sách, chờ tù binh đưa qua đủ nhiều, hẳn sẽ thanh toán với Cơ Hạo một lần. Hoặc là thiên tài địa bảo đặc sản U Minh thế giới, hoặc là tà môn pháp khí U Minh giáo chủ luyện chế, lại hoặc là các loại cương thi con rối, yêu ma quỷ quái U Minh giáo chủ bào chế ra, chỉ cần có đủ tù binh đưa qua, tất cả đều dễ nói chuyện.

Tiến bước xong đám chiến sĩ Già tộc xui xẻo, Cơ Hạo cuốn tay áo, đem đĩa kim loại hình tròn bọn hắn sử dụng thu lại.

Bất cứ tạo vật nào của dị tộc, đối với nhân tộc đều có giá trị tham khảo thật lớn. Trước kia nhân tộc ở trên chiến trường cũng thu được rất nhiều đĩa kim loại hình tròn cùng loại, nhưng các chiến sĩ Già tộc hôm nay Cơ Hạo đụng phải, đĩa kim loại hình tròn bọn họ sử dụng so với trước kia thu được tốc độ nhanh hơn ba thành trở lên.

Có thể thấy được kỹ nghệ của Tu tộc lại có sự tiến bộ thật lớn, đem những cái

đĩa kim loại hình tròn này giao cho Vu Điện, nói không chừng có thể phá giải ra một ít kỹ thuật mới.

Cách đó không xa, trên Hạo Kiếp Chi Thành, một đội quý tộc Ngu tộc đang ở trên tường thành nhìn ra xa chú ý tới Cơ Hạo.

Mấy chục chiến sĩ Già tộc phụ trách tuần tra bên ngoài trong cái giờ tay nhắc chân bị đánh rụng, hơn nữa Cơ Hạo còn dùng thủ đoạn nào đó chưa biết, đem các chiến sĩ Già tộc đó đưa đi nơi không biết tên. Một thanh niên Ngu tộc mặc áo choàng màu xám hỗn hển chỉ vào Cơ Hạo kêu la vài tiếng, con mắt dừng thẳng ở mi tâm một pho tượng hình người cao tới trăm trượng trên tường thành chột sáng lên, một luồng sáng mạnh mẽ gào thét rơi xuống trên thân Cơ Hạo.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, Cơ Hạo thậm chí không kịp tế ra Bàn Cổ Chung đã bị Hạo Kiếp Chi Thành công kích trúng.

Nhanh, nhanh tới mức khó có thể hình dung. Cơ Hạo cũng chỉ nhìn thấy hào quang chột lóe, thân thể theo bản năng muốn né tránh, công kích đã rơi ở trên người. Thái Cực Pháp Y phát ra hai đạo thanh khí một đen một trắng chặn công kích, Cơ Hạo vẫn cảm thấy cả người hơi nóng lên, tóc, lông mày cũng mơ hồ phát ra một chút mùi cháy khét.

Lực đánh cực lớn khiến Cơ Hạo lui vội về phía sau gần trăm dặm. Cường quang to bằng vại nước liên tục oanh kích, thanh khí hai màu đen trắng của Thái Cực Pháp Y cấp tốc xoay tròn, như một vòng xoáy ngược hướng thật lớn, đem cường quang không ngừng xé nát sau đó ném đi bốn phương.

Công kích của Hạo Kiếp Chi Thành chột lóe rồi biến mất, các quý tộc Ngu tộc trên tường thành đang cất tiếng cười điên cuồng, thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, lập tức tới ngoài Hạo Kiếp Chi Thành. Tiếng ‘Bộp bộp’ không dứt, trước mặt Cơ Hạo có vô số điện quang tinh tế sáng lên, trong không khí xuất hiện từng khối kết giới trong suốt to bằng vại nước, hình dạng như tổ ong lục giác. Vô số kết giới lục giác ghép lại với nhau, hóa thành một bức tường kết giới

bảo vệ dày nặng chặn hấn.

Các quý tộc Ngu tộc cười điên cuồng sắc mặt chợt cứng đờ, tiếng cười nghẹn ở cổ họng, thiếu chút nữa sặc chết bọn hấn.

Bọn hấn ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, không dám tin tưởng Cơ Hạo làm sao có thể từ dưới Hạo Kiếp Chi Thành trực tiếp đả kích may mắn không chết.

Tuy bọn hấn chỉ dùng một lần đả kích có hạn đương lượng nhỏ!

“Nhân tộc Vu Đế?” Một thanh niên Ngu tộc lẩm bẩm: “Không, Vu Đế nhân tộc cũng sẽ bị thương ở trong công kích như vậy. Như vậy, bảo bối trên người hấn! Quần áo này tuy hình thức không tinh xảo đẹp đẽ ra sao, nhưng lực phòng ngự của nó thật sự quá mạnh mẽ!”

Một đám quý tộc Ngu tộc tham lam nhìn Thái Cực Pháp Y trên người Cơ Hạo, ngược lại xem nhẹ bản thân Cơ Hạo.

Cơ Hạo cũng không quan tâm đám quý tộc Ngu tộc này, hấn cẩn thận vươn hai tay, ẩn ẩn ở trên kết giới hộ bích (hộ bích: tường bảo vệ) không ngừng lóe lên trước mặt.

‘Xẹt xẹt, rắc rắc’ vang to một tiếng, trên kết giới hộ bích một lực lượng mạnh đến đáng sợ đánh ra, một mảng điện quang hiện lên, mười ngón tay Cơ Hạo đồng thời toát ra các làn khói. Một cơn đau khó chịu ập đến, ngón tay Cơ Hạo theo bản năng rời khỏi kết giới hộ bích.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn một tầng kết giới hộ bích lấp lánh này. Thân thể hấn hiện nay mạnh mẽ dị thường, so với đỉnh phong Vu Đế bình thường cường đại hơn đâu chỉ gấp trăm lần? Tầng kết giới hộ bích này khiến ngón tay hấn cũng cảm thấy đau đớn, lực phòng ngự của kết giới này có thể xưng là khủng bố.

Tầng kết giới hộ bích này, tuyệt đối có thể ngăn cản công kích cấp Vu Thần. Nếu vận dụng cao thủ cấp Vu Đế vây công, sợ là cần số lượng xa xỉ Vu Đế hao

phí thời gian rất dài mới có thể phá vỡ phòng ngự. Nhưng trong quá trình đó, Hạo Kiếp Chi Thành chắc chắn sẽ tạo thành thương vong thật lớn đối với Vu Đế nhân tộc.

“Dân bản xứ ngu xuẩn, chưa tiến hóa. Đây là bảo bối ba mươi năm trước, chúng ta từ quê hương của chúng ta đưa tới!” Một thanh niên Ngu tộc cách kết giới hộ bích cất tiếng cười nhạo Cơ Hạo: “Vì mười hai bảo bối này, chúng ta đã vét sạch hầu như toàn bộ kho báu. Lần này, cho đám dân bản xứ các người kiến thức một chút sự lợi hại của nó!”

“Công kích không thể ngăn cản, phòng ngự không thể phá hư, vô luận công kích hay phòng ngự đều hoàn mỹ!” Một thanh niên Ngu tộc khác đặc ý thôi phòng: “Đem cái gọi là Vu Thần của nhân tộc các người gọi ra đi, chúng ta sẽ dạy dỗ bọn hăn một trận cẩn thận!” Cơ Hạo nhú mày, đột nhiên một quyền hung hăng đánh về phía kết giới hộ bích của Hạo Kiếp Chi Thành.

Chương 1403: Trực Diện Phạm Hải

Dốc hết toàn lực, không chút giữ lại.

Quanh thân hỗn độn đạo đài phóng ra từng đợt khí tức mênh mông cuộn cuộn, Cửu Chuyển Huyền Công trong chớp mắt tăng lên tới cực hạn. Cơ Hạo rít gào một tiếng trầm thấp, thân hình chọt cất cao đến nghìn trượng. Từng luồng hỗn độn khí giống như giao long từ trong lỗ chân lông phun ra, da, thịt, xương hân đồng thời hóa thành tính chất thủy tinh màu sắc hỗn độn.

Hai mắt cùng mi tâm đạo mâu đồng thời phun ra thần quang rạng rỡ, nắm tay phải giống như sao băng cắt qua phía chân trời, mang theo tiếng phá vỡ hư không đáng sợ đánh về phía Hạo Kiếp Chi Thành.

Năm chiêu hợp nhất, phía sau Cơ Hạo có vô số tinh tú chọt lóe rồi biến mất, địa thủy hỏa phong ở bên người hân sôi trào quay cuồng, đem hư không bên người hân quấy thành một nồi cháo. Ở trong sự hỗn loạn không ngừng nghỉ đó, một đạo linh quang sinh cơ bùng bùng phun trào ra, rót hết vào trong nắm tay của hân.

Trong Hạo Kiếp Chi Thành vang lên tiếng cảnh báo chói tai, trên tường thành tổng cộng mười hai pho tượng cao trăm trượng đồng thời phát ra cường quang loá mắt, cánh hoa kim loại nở rộ ra bốn phía đồng thời kịch liệt chấn động, điên cuồng cắn nuốt thiên địa linh khí xung quanh.

Kết giới hộ bích trước mặt Cơ Hạo vốn chỉ mỏng như cánh ve, theo tiếng cảnh báo chói tai, độ dày của kết giới hộ bích cấp tốc tăng lên, trong chớp mắt kết giới hộ bích chồng chất đã dày tới trăm trượng.

Toàn thân hỗn độn chi khí quay cuồng Cơ Hạo đánh một quyền ở trên kết giới hộ bích, khóe mắt ba con mắt của hân đồng thời vỡ ra, từng tia máu chảy ra, lại tự bay trở về trong vết thương.

Khai Thiên Nhất Kích, tìm kẽ hở để vào. Cơ Hạo đã thấy được một tia sơ hở như có như không trong kết giới hộ bích. Nhưng kết giới hộ bích này sử dụng là hệ thống pháp thuật phù văn riêng của Ngu tộc, là lực lượng của một thế giới khác. Cơ Hạo cùng lúc nhìn thấu một tia sơ hở này, cũng tạo thành thương tổn cản trở đối với mắt của mình.

Trọng quyền như sấm, hung hăng hạ xuống. Chỉ nghe một tiếng vang lớn, Hạo Kiếp Chi Thành cũng run lên nhẹ nhẹ một lần, một khoảng kết giới hộ bích phạm vi nghìn trượng trước mặt Cơ Hạo ầm ầm vỡ nát, năm tay hắc kéo một lỗ xoáy chảy xiết, như ác long cắn nuốt tất cả hướng một đám quý tộc Ngu tộc đứng trên tường thành đập xuống.

“Cứu mạng!” Một thanh niên Ngu tộc điên cuồng hét lên.

“Dân bản xứ giết người!” Mấy tên quý tộc Ngu tộc ù ù cạc cạc kêu không biết là lời thế nào.

‘A’! Rất dứt khoát, có mấy thanh niên Ngu tộc bề ngoài tuấn tú dị thường trợn mắt ngất ngay tại chỗ. Bọn hắc bị sự thật Cơ Hạo một quyền đánh vỡ kết giới hộ bích của Hạo Kiếp Chi Thành dọa ngây người, càng bị năm tay Cơ Hạo nhắm vào đầu hạ xuống dọa hồn vía lên mây.

Một tiếng hừ nhẹ ở xa xa truyền đến, một mảng lớn sương mù xám bốc lên, hai con cự long toàn thân tử khí nặng nề từ trong sương mù xám lao ra, thân hình dài khoảng vạn trượng nhoáng lên một cái, hóa thành tráng hán dũng mãnh cao khoảng nghìn trượng, đầu rồng mà thân người, bốn cánh tay tráng kiện phun ra khí xám tử khí nặng nề, hung hăng đón đầu về phía trọng quyền của Cơ Hạo.

Nổ vang một tiếng, lân giáp dày nặng trên thân tráng hán đầu rồng vỡ vụn từng tắc một, làn da hắc ầm ầm nổ tung, sau đó là cả người khô quắt máu thịt nổ thành vô số hạt cát nhỏ bé, xương khớp trơ trọi vỡ vụn ra, nổ thành vô số mảnh vỡ to bằng ngón cái phun ra bốn phía.

Mấy chục quý tộc Ngu tộc đứng ở trên tường thành thân thể kịch liệt run rẩy,

thân thể trắng hán đầu rồng tan vỡ mảnh xương bắn tung tóe như vô số mũi tên, phát ra tiếng ‘Vù vù’ xuyên thấu thân thể bọn hăn, ở trên người bọn hăn đánh xuyên qua vô số lỗ thủng trong suốt to bằng nắm tay.

Mấy chục quý tộc Ngụ tộc chết thảm ngay tại chỗ, mấy trăm chiến sĩ Già tộc chân đạp đĩa kim loại hình tròn từ xa xa bay nhanh tới. Bọn hăn đứng mũi chịu sào va phải mảnh xương bắn tung tóe từ thân thể nổ tung của trắng hán đầu rồng, cũng bị đánh cho chặt vật không chịu nổi, mấy chục chiến sĩ Già tộc kêu thảm hộc máu rơi xuống.

Lại có gần trăm cái đĩa kim loại hình tròn bị mảnh xương bắn tung tóe đánh vỡ, phù văn bên trong nấu lại, cơ quan tinh xảo ầm ầm nổ, kéo khói đen nồng đậm xiêu vẹo rơi xuống mặt đất.

Trong tiếng ‘Rầm rầm’, gần trăm cái đĩa kim loại hình tròn nổ tung, nổ khiến một con đường vốn sạch sẽ trong Hạo Kiếp Chi Thành thành một mảng hỗn độn.

“Nghieu Hầu Cơ Hạo!” Một thanh âm khô quắt khàn khàn xa xa truyền đến, một luồng khí xám cấp tốc hướng bên này bay tới. Minh Nguyệt nhất mạch chấp chính đại đế Phạm Hải tử khí nồng đậm tràn ngập bốn phương, thân hình cao gầy, khô quắt, như bộ xương khô phủ một tầng máu thịt mỏng manh hỗn hển tới trước mặt Cơ Hạo.

Tay trái nâng một quả cầu thủy tinh màu xám, tay phải nắm chặt một cây quyền trượng thật lớn như vô số xương trắng quấn quanh mà thành, trong mắt Phạm Hải lóe ra quỷ hỏa, tức giận nhìn Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Nghieu Hầu Cơ Hạo! Là người, là người! Vì sao không đi tìm quấy phá người khác? Chẳng lẽ Phạm Hải ta dễ bắt nạt nhất sao?”

Quanh thân Cơ Hạo hỗn độn chi khí quay cuồng, Cửu Chuyển Huyền Công toàn lực vận chuyển, thân thể hăn như một khối thủy tinh cực lớn, da thịt bại lộ bên ngoài lúc nào cũng tản mát ra tinh quang chói mắt. Nghe xong Phạm Hải rống giận, Cơ Hạo im lặng không biết nói gì một phen —— đây là logic gì vậy?

Phạm Hải rốt cuộc là ý tứ gì?

Mọi người đã ở trạng thái chiến tranh rồi nhỉ? Cơ Hạo tìm tới ai cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, lời này của Phạm Hải sao lại có chút mùi vị không đúng chứ?

“Mọi người là kẻ địch, không có cái gì dễ bắt nạt hay không.” Cơ Hạo nhìn Phạm Hải lạnh lùng nói: “Các người chẳng lẽ cho rằng, dựa vào mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành này, có thể đè ép nhân tộc chúng ta một đầu sao?”

Tiếng ‘Leng keng’ không dứt bên tai, kết giới hộ bích bị Cơ Hạo bạo lực phá vỡ đang cấp tốc chữa trị. Viên kết giới hộ bích tổn hại đang bỗng dưng sinh ra các khối kết giới hình tổ ong lục giác, vô số kết giới mỏng như cánh ve phát ra tiếng ‘Leng keng’ ghép lại với nhau, nhanh chóng tu bổ lỗ hổng trên kết giới hộ bích.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Phạm Hải bỏ lại đề tài có chút ừ ừ cạc cạc lúc ban đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn Cơ Hạo: “Có lẽ nhân tộc các người có mười mấy cường giả tọa trấn, nhưng chúng ta có đủ cường giả đi ứng phó bọn họ.”

“Sau khi cường giả nhân tộc các người xưng là Vu Thần bị cuốn lấy, mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành, đủ để phá hủy văn minh của các người.” Phạm Hải thâm trầm nói: “Các người phải thừa nhận, nhân tộc, các người không phải đối thủ của chúng ta, chỉ cần chúng ta muốn, chúng ta có thể phá hủy các người.”

“Cũng chính là nói, các người không muốn phá hủy nhân tộc?” Cơ Hạo nhướn mày, con mắt dựng thẳng ở mi tâm mở ra, một đạo thanh quang chiếu rọi hư không, gắt gao tập trung Phạm Hải. Ở dưới đạo mâu nhìn chăm chú, vẻ mặt biến hóa nhỏ bé nhất của Phạm Hải cũng không thoát được Cơ Hạo theo dõi.

“Phá hủy các người, đối với chúng ta có lợi gì đâu?” Tay trái Phạm Hải nhẹ nhàng vuốt ve quả cầu thủy tinh khí xám lượn lờ, cười ‘khì khì’ nói: “Ta chưa từng bị người xảo trá vơ vét tài sản, cũng chưa từng thua cho người một cao thủ Nhật Nguyệt cảnh nào... Hì hì, có người muốn nhân cơ hội cho nhân tộc các

người biết tay một chút, nhưng ta cảm thấy, chỉ cần khoe ra đủ vũ lực, chúng ta có thể, chúng ta nên ngồi xuống nói chuyện tử tế.”

Lắc lắc đầu, Phạm Hải cười nói: “Ta từng cẩn thận tính, Vu Thần nhân tộc các người tuy ru rú trong nhà, không dễ gì lộ mặt, nhưng thực lực cá nhân bọn hăn phi thường cường đại. Chúng ta có cao thủ cảnh giới đối ứng áp chế bọn hăn, nhưng nếu chúng ta thật sự muốn triệt để phá hủy nhân tộc, như vậy chúng ta chắc chắn trả giá thảm trọng. Ta là không sao cả... Nhưng các đại nhân trong tộc chúng ta, bọn họ không muốn trả giá đắt như vậy.”

Phạm Hải nhìn Cơ Hạo, rất nghiêm túc nói: “Cho nên, nói thẳng cho người, lần này chúng ta là khoe vũ lực, các người thấy rõ lực lượng của chúng ta chưa?”

Chương 1404: Nữ Nhân Ghi Hận

Phạm Hải trực tiếp đề xuất, Ngu triều bọn hãn khoe vũ lực, chính là muốn ngồi xuống nói chuyện với cao tăng nhân tộc.

Vũ lực của bọn hãn rất cường hãn, thời điểm trước kia tổ tiên bọn hãn xâm nhập Bàn Cổ thế giới, chỉ có một tòa Hạo Kiếp Chi Thành đơn sơ, vô luận là quy mô lớn nhỏ hay lực lượng sát thương đều thua xa mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành trước mắt.

Năm đó một tòa Hạo Kiếp Chi Thành đơn sơ, đã thiếu chút nữa hủy diệt văn minh nhân tộc ở thời kì bộ lạc nguyên thủy. Vô số năm về sau, văn minh nhân tộc tất nhiên bùng bùng phát triển, nhưng lực lượng Ngu triều lại đạt được sự tăng lên lớn hơn nữa.

Thông qua cướp đoạt tài nguyên Bàn Cổ thế giới, bọn họ từ Bàn Ngu thế giới quê nhà đổi lấy vô số thứ tốt. Bao gồm mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành này, chính là trấn quốc thần khí ba mươi năm trước bọn họ vét sạch của cải, từ Bàn Ngu thế giới kiếm được.

Cho nên bọn hãn khoe khoang vũ lực, bọn hãn ở phòng tuyến Xích Phán sơn không nhanh không chậm khoe khoang vũ lực, bọn họ giống như dùng chùy sắt đập hạt đào, không nhanh không chậm phá hủy một lại một ngọn núi lớn nhân tộc tiêu phí vô số sức người sức của tăng mạnh, cứng rắn ở trong núi lớn mở ra mười hai cái thông đạo rộng rãi.

Bọn hãn dùng loại phương thức không tiếng động lại rất mạnh mẽ này nói cho nhân tộc —— chúng ta có lực lượng tiến nhanh đánh thẳng, đến thẳng Bồ Phán!

Phạm Hải nói cho Cơ Hạo càng thêm rõ ràng, Ngu triều không phải không có lực lượng triệt để phá hủy nhân tộc, mà là trấn tộc cao thủ các nhà các hộ của bọn hãn không muốn ra tay. Bọn hãn có cao thủ, nhân tộc cũng có đám người

Hiên Viên thánh hoàng tọa trấn, một khi Ngu triều muốn triệt để hủy diệt liên minh bộ lạc nhân tộc, phá hủy văn minh nhân tộc, đám người Hiên Viên thánh hoàng nhất định sẽ nổi bão!

Một khi nổi bão, là có người chết! Các cao thủ Nhật Nguyệt cảnh phía sau đám người Phạm Hải nay ngồi hưởng vinh hoa phú quý, lấy đặc tính chủng tộc chú ý hưởng thụ xa hoa lãng phí của Ngu tộc, bọn họ có được vinh hoa phú quý rồi, bọn họ sẽ không muốn mạo hiểm sinh mệnh xé rách da mặt với nhân tộc.

Cho nên, nói chuyện?

Trên khuôn mặt khô gầy của Phạm Hải nặn ra một nụ cười, hắc hắc khốc nói: “Chúng ta hy vọng nhân tộc các người, một lần này có thể tâm bình khí hòa ngồi xuống nói chuyện với chúng ta. Có một số việc, không chỉ quan hệ chúng ta, càng quan hệ sinh tử tồn vong của các người!”

“Các người muốn bàn với ai?” Cơ Hạo thở ra một hơi, chậm rãi tán đi lực lượng tích tụ trong cơ thể, thân thể cao tới nghìn trượng chậm rãi thu nhỏ lại, một lần nữa khôi phục đến hình thể bình thường: “Đế Thuấn? Hay là, còn có người khác?”

“Không chỉ có riêng Đế Thuấn, còn có mười hai vị Nhân Hoàng đời trước cấp Vu Thần của nhân tộc các người, cùng với các lão quái vật thực lực đạt tới cấp Vu Thần. Ví dụ như nói Chúc Cửu Âm, ví dụ như nói Ứng long vương, ví dụ như nói sau Thanh Khâu hồ, ví dụ như nói Chúc Dung thị... những người này, tốt nhất bọn họ đều có thể trình diện.”

Khóe mắt Cơ Hạo giật giật, Nhân Hoàng nhân tộc cấp Vu Thần chỉ có mười hai người, nhưng trừ mười hai vị Nhân Hoàng đời trước, trong những người Phạm Hải báo ra có được lực lượng cấp Vu Thần, thế mà có Chúc Dung thị? Ứng long vương kia là ai? Vương của ứng long nhất tộc sao? Sau Thanh Khâu hồ kia là ai? Là Cơ Hạo từng gặp ở Hữu Hùng chi khu, con Thập Vĩ Thiên Hồ nọ sao?

Liêm liêm Môi, Cơ Hạo thâm trầm nhìn Phạm Hải một cái.

Phạm Hải tựa như hiểu uẩn ý một cái liếc mắt này của Cơ Hạo, hẩn lạnh nhạt nói: “Nội tình nhân tộc các người, rất mạnh, nếu không phải như thế, chúng ta đã sớm đem các người triệt để phá hủy, mà không phải duy trì loại cục diện ‘Hòa bình’ này hiện tại. Nhưng lần này, chúng ta quả thật có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với các người, hơn nữa, các người cũng không có lựa chọn nào khác.”

Phạm Hải lạnh nhạt nói: “Hoặc ngồi xuống nói chuyện tử tế, hoặc là, chúng ta một đường đẩy ngang đi Bồ Phản.”

Cơ Hạo gật gật đầu, hẩn trầm giọng nói: “Ta lập tức trở về Bồ Phản, hướng đám người Đế Thuấn báo cáo chuyện này. Đây là ý kiến của mười hai vị chấp chính đại đế các người sao?”

Phạm Hải nhẹ nhàng vuốt ve quả cầu thủy tinh ở tay trái, trầm giọng nói: “Cũng là quyết định nhất trí của tất cả trưởng lão quyền lực ở trưởng lão viện cao nhất Ngu triều chúng ta. Chúng ta...”

Đang lúc Phạm Hải nói chuyện, một thanh đoản đao màu máu vô thanh vô tức từ phía sau Cơ Hạo thò ra, lặng yên không một tiếng động hướng cổ Cơ Hạo cắt xuống.

Phạm Hải còn có toàn bộ chiến sĩ Minh Nguyệt nhất mạch phía sau hẩn đối mặt Cơ Hạo đều thấy được thanh đoản đao này. Về mặt Phạm Hải không chút thay đổi, mà các chiến sĩ phía sau hẩn thì chột lộ ra nụ cười kinh hi.

‘Keng’ một tiếng vang thanh thúy, trong bóng của Cơ Hạo một thanh trường kiếm màu máu lặng yên cắt ra, hung hăng điểm ở trên thanh đoản đao này. Đoản đao chột mang theo một mảng tàn ảnh màu máu, như hơn trăm thanh đoản đao đồng thời hướng chỗ yếu hại quanh thân Cơ Hạo đâm tới. Trường kiếm màu máu cũng mang theo mảng lớn kiếm quang, chuẩn xác cản lại mỗi một lần đâm của đoản đao.

Tiếng vang thanh thúy ‘Đinh đinh đang đang’ không ngừng, đoản đao và trường kiếm mỗi một lần va chạm đều vụn vụn hư không, ở bên người Cơ Hạo hình thành một cái lại một cái gợn sóng không gian to bằng vại nước. Nháy mắt mấy trăm đòn qua đi, một bóng người vụn vụn cầm đoản đao từ trong hư không lao ra, cuộn người lao về phía Cơ Hạo.

Trong cái bóng của Cơ Hạo một bóng người vụn vụn tương tự bay ra, trường kiếm màu máu đẩy ra một mảng quang sáng, gắt gao bảo vệ hậu tâm Cơ Hạo.

Nháy mắt lại là mấy ngàn lần va chạm, đột nhiên một tiếng kêu đau đớn truyền đến, bóng người cầm đoản đao thân thể nhoáng lên một cái, một mảng lớn máu tươi từ trong cơ thể hắt rải ra. Hắn đảo lui vài bước, chợt ngẩng đầu lên cả giận nói: “Da Ma Sát Nhất, mùi vị làm chó cho nhân tộc thế nào?”

Đây là một lão nhân âm nhu dáng người cao gầy, mặt trắng không râu, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắt mở ra, một vòng đen sì cấp tốc xoay tròn trong trong mắt hắt, một khí tức cường đại cắn nuốt tất cả không ngừng từ trong quang màu đen này truyền ra.

Da Ma Sát Nhất cầm bảo kiếm đứng ở phía sau Cơ Hạo, vẻ mặt âm u nhìn lão nhân mặt trắng: “Người, muốn chết sao? Da Ma Bang? Tuy nhiên, người là một thành viên của tối cao trưởng lão viện...”

Da Ma Bang hơi biến sắc, hắt thẳng người lên, một bàn tay đặt trên vết thương ở ngực mình, một ngọn lửa màu đen lao ra, vết thương của hắn ở trong lửa cấp tốc lấp máp, nhanh chóng khép lại. Nhe răng trợn mắt nhìn Da Ma Sát Nhất, Da Ma Bang cả giận nói: “Da Ma Sát Nhất, người chỉ là nô bộc của Da Ma gia tộc chúng ta, người làm sao dám nói chuyện với ta như vậy?”

Da Ma Sát Nhất mỉm cười hướng Da Ma Bang hơi hạ thấp người hành một lễ: “Hiện tại, ta không phải nô bộc của Da Ma gia tộc nữa. Cho nên, thật ra ta luôn muốn thử tư vị ám sát thành viên tối cao trưởng lão viện, loại cảm giác thành tựu đó nhất định vô cùng say lòng người.”

Một đạo u quang màu đen từ trong một tòa Hạo Kiếp Chi Thành xa xa bay ra, trong chớp mắt đã tới trước mặt.

Da Ma La Gia ngồi ở trên ngai báu màu đen, trầm mặt hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo: “Trưởng lão, giúp ta giết chết phản đồ này, còn có nhân tộc chết tiệt này! Đáng chết, các người làm sao dám xuất hiện ở trước mặt ta một lần nữa?”

Cơ Hạo nhìn Da Ma La Gia cười lạnh nói: “Làm sao? Thua cược, hiện tại thẹn quá hóa giận rồi sao?”

Phạm Hải ở một bên giả mù sa mưa kêu lên: “Da Ma La Gia, ta vừa mới nói với hãn quyết nghị của chúng ta, cho nên...”

Da Ma La Gia buồn bực thét chói tai: “Đủ rồi, Phạm Hải, chúng ta hội đàm với cao tăng nhân tộc, không có nửa điểm quan hệ với tiểu tử này! Giúp ta giết hãn, ta có thể cho người một lần cơ hội mời ta cùng ăn bữa tối!”

Mắt Phạm Hải chợt mở lớn. Hãn chậm rãi giơ lên quyền trượng, bất đắc dĩ hướng Cơ Hạo thở dài một hơi: “Đây là nữ nhân... Cho nên, Nghiêu Hầu Cơ Hạo, hôm nay ta phải lưu người lại.”

Một bóng người từ trong sương mù xám bên cạnh Phạm Hải chậm rãi đi ra, một khí tức tử vong làm tim người ta đập nhanh hóa thành mây xám cuộn cuộn, nhanh chóng vụn phần khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Chương 1405: Phạm Cốt

Mây xám cuộn cuộn rợp trời rợp đất, bao phủ khắp nơi, sương mù màu xám âm lãnh ẩm ướt như vô số xúc tu dinh dính, gắt gao dán làn da không ngừng hướng trong cơ thể chui vào. Tử khí nồng đậm xen lẫn trong sương mù màu xám, ăn mòn tất cả, mục nát tất cả, không ngừng đem sinh cơ sức sống chuyển hóa thành lực lượng tử vong tử khí nặng nề.

Khác với U Minh chi khí của U Minh giáo chủ, U Minh chi khí càng thêm phức tạp nhiều biến hóa, trong đó có hình phạt khắc nghiệt của thiên địa, cũng có trầm lắng sau khi tử vong, càng có luân hồi đại đạo tạo hóa nhiều biến hóa. Cho nên U Minh chi khí mặt ngoài xem ra đại biểu là tử vong, lại như trong tro cốt nhiều năm chôn dấu vô số hạt giống, chất chứa càng nhiều hy vọng cuộc sống.

Mà bóng người đi ra từ phía sau Phạm Hải, khí xám hắt tản mát ra đại biểu là tử vong thuần túy.

Tử khí nặng nề, tuyệt đối không có hy vọng, một khi tử vong sẽ vĩnh viễn yên lặng tử vong, một loại tử vong làm người ta hoàn toàn tuyệt vọng từ trong lòng. Khi đem sương mù màu xám quấn ở trên người, Cơ Hạo cảm thấy làn da đau đớn như đao cắt, thân thể cũng trở nên nặng nề hơn rất nhiều, hành động rất mất sự linh hoạt.

Lực lượng tử vong đang điên cuồng ăn mòn cơ thể Cơ Hạo, thậm chí không gian, thời gian bên người Cơ Hạo, tất cả lực lượng và pháp tắc hữu hình vô hình đều đang bị điên cuồng ăn mòn. Tất cả đều đang sụp đổ, tất cả đều đang tử vong, thậm chí bản thân ‘tử vong’ cái khái niệm này cũng đang cấp tốc luân hồi, sụp đổ, chuyển hướng kết quả càng thêm ác liệt.

Hỗn độn đạo đài của Cơ Hạo dao động một trận, trong sương mù màu xám như có vô số thanh âm đang khàn giọng hét chói tai, không tiếng động, lại có

thể khiến người ‘nghe thấy’ rành mạch. bọn họ đang rống giận —— ‘Mau chết đi, mau chết đi, mau chết đi, đừng ngăn cản, đừng ngăn cản, vĩnh viễn không có hi vọng’!

Thân thể Cơ Hạo hơi nhoáng lên một cái, phun ra một ngụm máu.

Máu tươi như đá quý rạng rỡ sáng lên vừa nhổ ra, liền cấp tốc hóa thành màu xám ảm đạm, trong nháy mắt đã biến thành một đám tro tàn màu xám bay xuống mặt đất. Cơ Hạo cúi đầu nhìn về phía tro tàn bay xuống, một đám tro bụi nhỏ bé như vẩy rơi ở trên một ngọn núi lớn, chỉ nghe một tiếng ầm khô khốc, thân núi phạm vi gần trăm dặm hóa thành tro bụi, nháy mắt phong hoá như bị vô số vạn năm tuế nguyệt rửa tội.

“Phạm Cốt!” Da Ma Sát Nhất thét dài một tiếng, bám một đạo huyết quang muốn lao về phía người nọ đi ra từ phía sau Phạm Hải.

“Da Ma Sát Nhất, người chạy đi đâu?” Da Ma Bang cũng thét dài một tiếng, hăn bay lên, thân thể đột nhiên tan rã thành mảng lớn sương mù đen, trong chớp mắt đã hóa thành một vòng xoáy màu đen thật lớn, phát ra lực cản nuốt đáng sợ gắt gao giam cầm Da Ma Sát Nhất. Lúc này mới vừa động thủ, Da Ma Bang đã trực tiếp vận dụng thiên phú lực lượng của Âm Nhật nhất mạch, thi triển ra cấm chiêu mạnh nhất.

Da Ma Sát Nhất thét to một tiếng, thân thể hăn nhoáng lên một cái, cũng tan rã thành mảng lớn khí đen, cũng hóa thành vòng xoáy màu đen lơ lửng trên không. Hai vòng xoáy màu đen đường kính trăm dặm ma sát va chạm lẫn nhau, cắn nuốt lẫn nhau, ngẫu nhiên nơi tiếp xúc có lôi quang màu đen chọt lóe, hư không xung quanh liền kịch liệt lay động một trận, vỡ ra vô số vết rách to nhỏ.

Lực lượng vận vẹo cắn nuốt bốn phía, núi đá to nhỏ trên mặt đất chịu lực cắn nuốt hấp dẫn, không ngừng lơ lửng lên, nhanh chóng hướng hai vòng xoáy màu đen bay đi, vừa mới tiếp xúc vòng xoáy liền lập tức bị xé thành phần.

Cơ Hạo nghiêm nghị nhìn về phía bóng người được Da Ma Sát Nhất xưng là

Phạm Cốt.

Trong sương mù màu xám bao bọc, Phạm Cốt mặc một cái áo choàng màu xám, hai tay nắm chặt một cây lưỡi hái cán dài, làn da mỏng manh dính sát vào xương cốt, thoát nhìn chính là một bộ xương khô biết đi. Hình tượng bức này, làm Cơ Hạo chột nhốt tới ‘Tử thần’ trong thần thoại tây phương kiếp trước!

Phạm Cốt so với Phạm Hải còn cao hơn một mảng lớn, trên làn da màu xám rậm rạp vô số phù văn màu đen, mỗi một phù văn đều như linh hồn gần chết đang hò hét khàn cả giọng, gương mặt vặn vẹo, ngũ quan cực độ khuếch trương, làm người ta nhìn thôi đã khó chịu cả người.

“Phạm Cốt?” Trong đầu Cơ Hạo cấp tốc hiện lên ghi chép về cao thủ dị tộc trong bí điển Vu Điện nhân tộc.

Trước kia Cơ Hạo thân phận, tư cách từng trải đều không đủ, một số bí điển trung tâm của Vu Điện sẽ không mở ra đối với hắn. Trong đại hồng thủy, Cơ Hạo lập công vô số, càng có Đế Thuấn biện pháp độc đoán chuyên quyền, hắn từ trong Vu Điện điều ra nhiều ghi chép cơ mật, ngẫu nhiên có thời gian rảnh rỗi, sẽ cầm lên đọc một hai quyển.

Phạm Cốt, trưởng lão quyền lực Minh Nguyệt nhất mạch Ngu triều, trưởng lão tối cao trưởng lão viện Ngu triều. Hắn là tử địch của Thần Nông thị!

Nhân Hoàng Thần Nông thị ném bách thảo, giáo hóa y đạo, Thần Nông thị lực lượng sinh cơ bừng bừng, có thần hiệu đắp thịt từ xương trắng dựng người chết dậy. Lực lượng Thần Nông thị trời sinh chính là thiên địch của Minh Nguyệt nhất mạch, Phạm Cốt từng bảy lần ra tay ám sát Thần Nông thị, lại bị Thần Nông thị trọng thương bốn lần, càng có ba lượt thiếu chút nữa bị Thần Nông thị đánh chết tươi.

Khi đó Phạm Cốt đã là đại năng Nhật Nguyệt cảnh, mà Thần Nông thị mới chỉ là nửa bước Vu Thần. Phạm Cốt chiếm ưu trên cảnh giới, lại bị Thần Nông thị đánh thất bại thảm hại, Phạm Cốt xám xịt ở sau khi Thần Nông thị thuận lợi

tế luyện bản mạng vu tinh, thành tựu Vu Thần chi vị, thì không còn xuất hiện nữa.

“Nhãi con nhân tộc, bốn tọa đã rất nhiều năm chưa tự mình ra tay.” Phạm Cốt âm trầm cười cười, hắt đột nhiên buông lưỡi hái trong tay, rất ‘Thiên Tình’ lấy ra một cái chén thủy tinh chân cao, ở trong chén rót một ly rượu ngon đỏ bừng, năm ngón tay bắn ra cường quang, bỗng dừng chà xát ra một đóa hoa hồng màu đỏ hồng.

Nhẹ nhàng ngửi ngửi mùi hoa hồng, bưng rượu ngon nhẹ nhàng uống một ngụm, Phạm Cốt bắt đầu lan man cảm khái: “Bốn tọa đã chán ghét chém giết, chinh chiến, chỉ có rượu ngon cùng hoa tươi, còn có thiếu nữ xinh đẹp, đây mới là bản chất sinh mệnh!”

Ở bên, khuôn mặt già của Phạm Hải run rẩy từng đợt, yên lặng không nói gì cúi đầu.

Lực lượng Minh Nguyệt nhất mạch là tử vong lực thuần túy, đối với luyện chế các loại cương thi con rối cũng rất có tâm đắc. Lão già mỗi lỗ chân lông toàn thân đều tràn ngập ‘Tử vong’, người nói cho ta ‘bản chất sinh mệnh’ cái gì?

Trong lòng Phạm Hải rồi rẫm từng đợt, hắt cảm thấy khuôn mặt già của mình có chút phát sốt. Phạm Cốt lão già này, thật sự là khiến hắt có chút xấu hổ.

“Bản chất của sinh mệnh, chẳng lẽ không phải đi tìm Thần Nông thị khiêu khích, sau đó bị đánh cho như chó chết sao?” Cơ Hạo rút ra Bàn Cổ Long Vãn, một cái lưỡi dị thường ác độc phun độc thủy: “Nghe nói có một lần, người bị đánh cho chỉ còn lại có nửa khối xương sọ miễn cưỡng chạy thoát, một lần nữa lớn về vóc dáng như vậy, không dễ dàng nhỉ? Hoặc là người đoạt xá trọng sinh?”

Hoa hồng trong tay Phạm Cốt ‘Bốp’ một cái nổ thành phấn, chén rượu trong tay ‘Vù’ một cái hóa thành tro bụi.

Khuôn mặt già vốn khó coi giống như khô lâu chợt vắn vẹo, hai tay Phạm

Cốt cầm thật chặt lưỡi hái cán dài, bàn tay ma sát chuôi đao phát ra tiếng vang ‘Ken két’. Hắn hống hển nhìn Cơ Hạo, trong lỗ mũi không ngừng phun ra các luồng hàn khí màu xám.

“Thần Nông thị!” Từng sợi tóc dài màu xám ở đỉnh đầu Phạm Cốt dựng thẳng lên, hắn khàn cả giọng hét chói tai: “Thần Nông thị! Đừng ở trước mặt ta nhắc tới cái tên chết tiệt này! A, Thần Nông thị! Lăn ra đây cho ta! Đến đi, chiến đi! Để ta đem ngươi chém thành mảnh vụn! Thần Nông thị! Nhân Hoàng Thần Nông! Lăn ra đây cho ta! Thảo dược của ngươi có thể khởi tử hồi sinh! Đến đi, ta đem tiểu tử này băm nát rồi, ngươi tới cứu sống hắn đi!”

Rống to một tiếng, lưỡi hái trong tay Phạm Cốt đột ngột đã tới đỉnh đầu Cơ Hạo, ‘Rẹt’ một cái bổ xuống.

Chương 1406: Một Kiếm Sĩ Nhục

Phạm Cốt tức giận.

Ở Lương Chử, không ai dám ở trước mặt hắt hủi tới Thần Nông thị, ngay cả cốt nhục chí thân của hắn, thậm chí ngay cả ‘Thần’ và ‘Nông’ hai chữ này cũng không dám nói ra khỏi miệng. Nhưng hôm nay Cơ Hạo trước mặt mọi người, cạy ra vết sẹo sâu nhất trong lòng Phạm Cốt, vì thế hắn nổi trận lôi đình.

Lưỡi hái cán dài mang theo tiếng xé gió chói tai bổ tới đỉnh đầu Cơ Hạo.

Ở bên, Da Ma La Gia hưng phấn cười to ‘Ha ha’, cười đến mức ngửa trước ngã sau, vui không chịu được. Quanh thân nàng phun ra mảng lớn sương mù đen, từng đóa hoa hồng màu đen to bằng nắm tay ở trong sương mù đen xoay tròn bay múa, đem nàng phụ trợ như nữ thần về đêm, xinh đẹp không gì sánh được.

Cơ Hạo cũng cất tiếng cười to, Bàn Cổ Long Văn mang theo một tiếng rống gầm như có như không, cứng đối cứng hướng lưỡi hái cán dài nghênh đón.

Nổ vang một tiếng, thân thể Cơ Hạo hơi nhoáng lên một cái, một luồng tử khí cực kỳ âm hàn theo Bàn Cổ Long Văn xâm nhập trong cơ thể, nơi đi qua khí huyết cứng ngắc, cánh tay Cơ Hạo băng lạnh từng đợt, khí tức sinh mệnh trên cánh tay cấp tốc tiêu tán. Hắn vội vàng điều động tinh huyết khổng lồ trong cơ thể liên tục cọ rửa, thật không dễ gì mới đem luồng khí âm hàn đó trấn áp ở phụ cận bàn tay.

Phạm Cốt thì thân thể run lên, lão đảo liên tục lui mấy chục bước. Hai tay hắn kịch liệt run rẩy, thiếu chút nữa bị lực lượng khổng lồ trên thân kiếm của Cơ Hạo chấn tới mức ngã lộn nhào. Tiếng cười của Da Ma La Gia khựng lại, nàng không thể tin nhìn Cơ Hạo —— hắn vậy mà một kiếm đẩy lui Phạm Cốt!

‘Rắc’ một tiếng, trên lưỡi sắc bén thanh lưỡi hái cán dài của Phạm Cốt mấy

mảnh vỡ nhỏ bé bong ra, theo tiếng vỡ vụn dày đặc, mảnh lớn vết nứt từ chỗ đao, kiếm va chạm khuếch tán, rất nhanh trên thân đao của lưỡi liềm cán dài đã dày đặc vết nứt nhỏ bé như sợi tóc trên đầu, vài mảnh vỡ to bằng bàn tay phát ra tiếng ‘Bộp bộp’ từ trên thân đao rơi xuống.

Đôi mắt Phạm Cốt đắm đắm nhìn lưỡi hái bảo bối của mình. Bảo bối này đã theo hãn vô số năm, cho dù lúc đối chiến với Thần Nông thị, cũng chưa chịu bất cứ tổn hại nào. Thần Nông thị từng dùng bản mạng vu bảo Thần Nông Đình của hãn liên tục đánh phá lưỡi hái của Phạm Cốt, nhưng cũng chưa thể tổn hại cây lưỡi hái này mấy may!

Bàn Cổ Long Văn trong tay Cơ Hạo, không lẽ so với Thần Nông Đình của Thần Nông thị năm đó còn cường hãn hơn?

Càng đòi mạng hơn là, lực lượng thân thể Cơ Hạo hoàn toàn vượt quá Phạm Cốt tưởng tượng. Trong lòng quặn đau một trận, phun ra một ngụm máu, Phạm Cốt ngơ ngác nhìn Cơ Hạo, không thể tin tru lên: “Người, người là... Vu Thần? Không đúng, khí tức trên người người không đúng, nếu hồng hoang tinh thần nhập thể, khí tức trên người người sẽ cực kỳ thâm lương cổ xưa, người không có loại hương vị kia trên thân Vu Thần nhân tộc!”

Cơ Hạo không hé răng, hãn chỉ hướng phía trước bước ra một bước, một bước đi tới trước mặt Phạm Cốt, Bàn Cổ Long Văn nổi lên bốn đạo kiếm quang đảnh đảnh sát khí, từ trước sau trái phải bốn phương hướng đồng thời bổ về phía Phạm Cốt.

Cực kỳ đơn giản vung kiếm bổ xuống, kiếm quang lại quỷ dị dị thường từ trước, sau, trái, phải đồng thời ập tới. Trước mắt Phạm Cốt chợt hoa lên, hãn đột nhiên phát hiện, hãn căn bản nhìn không thấu lai lịch kiếm thể của Cơ Hạo. Một kiếm vô cùng đơn giản, lại như chất chứa thiên địa chí lý huyền diệu nào đó, một kiếm bổ ra, thì nhất định sẽ trúng mục tiêu.

Phạm Cốt thét dài một tiếng, trong cơ thể hãn phun ra mảnh lớn khí xám,

mấy chục bóng người quái dị gầy yếu, động tác nhanh nhẹn từ trong khí xám lao ra, mang theo tiếng xé gió chói tai hướng Cơ Hạo đánh tới. Nhìn kỹ, những bóng người gầy yếu này đều là những bộ xương khô, bọn họ hành động như gió, trong hốc mắt hăm sâu lóe ra ánh lửa màu xám, mỗi một cái xương trên người đều long lanh trong suốt tựa như đá quý tạo hình thành.

Tiếng xé gió ‘Bốp bốp’ không ngừng vang lên, mấy chục bộ xương khô trong thời gian ngắn vây quanh Cơ Hạo, hướng hăn đánh ra vô số quyền.

Cơ Hạo thét lớn một tiếng, mặc cho trọng quyền của các bộ xương quỷ dị kia đánh ở trên người mình, Thái Cực Pháp Y thanh quang lưu chuyển, chín chín phần trăm quyền kinh đều bị Thái Cực Pháp Y hóa đi, bản thân Cơ Hạo chỉ là nội phủ có chút chấn động.

Kiểm quang hiện lên, áo choàng màu xám trên người Phạm Cốt chợt hiện lên một mảng hào quang xám xịt, trong tiếng xé rách chói tai, áo choàng màu xám bị cắt thành bốn mảnh. Mà thân thể Phạm Cốt chợt biến mất, trong nháy mắt tiếp theo lại xuất hiện trên bầu trời ở ngoài trăm dặm.

Áo choàng xé rách bay lả tả từ không trung xuống, Phạm Cốt ngoài trăm dặm mặc một bộ giáp da mềm bó sát người, nhe răng trợn mắt tức giận nhìn Cơ Hạo. Hăn hy sinh một món hộ thân bảo vật, mới miễn cưỡng từ dưới kiểm quang của Cơ Hạo chạy thoát. Nhưng Cơ Hạo lấy Vũ Dư kiếm quyết ngự kiếm, nào có nhẹ nhàng như vậy có thể chạy được?

Sườn trái Phạm Cốt trúng một kiếm, giáp da mềm bó sát người bị cắt ra một vết kiếm dài nửa thước, trên người Phạm Cốt để lại một vết thương bởi kiếm sâu ba tấc. Phạm Cốt ngậm vận bí pháp, gắt gao khóa chặt vết thương, một giọt máu tươi cũng chưa chảy ra. Nhưng trong lòng chính hăn biết rõ, một lực lượng mang tính hủy diệt đáng sợ đang ở trong vết thương của hăn tàn sát bừa bãi, điên cuồng tàn phá cơ thể hăn.

Da Ma La Gia khẽ há cái miệng nhỏ nhắn, không thể tin nhìn Phạm Cốt bị

Cơ Hạo một kiếm đánh cho bị thương.

Phạm Cốt chính là cường giả Nhật Nguyệt cảnh lâu năm của Ngu triều, tuy hãn sở trường nhất chế tạo các loại tử linh con rối, sở trường các loại tử vong nguyên rửa, bản thân thật sự động thủ sức chiến đấu ở trong tối cao trưởng lão viện xếp hạng khá thấp, nhưng hãn dù sao cũng là đại năng Nhật Nguyệt cảnh đó!

“Bị một nhân tộc ngay cả Vu Thần cảnh cũng chưa bước vào đả thương... Thế này cũng quá mất mặt rồi!” Cố ý vô tình, Da Ma La Gia thấp giọng lẩm bẩm: “Chẳng qua, đã từng có tiền lệ, tựa như cũng không có gì không thể tiếp nhận.”

Phạm Hải sắc mặt phát xanh, hãn có chút tức giận nhìn về phía Phạm Cốt, vị trưởng lão này nhà mình cũng quá không chịu nổi rồi nhỉ? Thanh âm Da Ma La Gia không lớn không nhỏ, vừa lúc để cho toàn bộ người ở đây đều nghe được rành mạch, Phạm Hải cảm thấy mặt mũi mình bị Phạm Cốt làm mất hết rồi!

Phạm Cốt thì tròn tròn con mắt, một khí tức điên cuồng không tên từ trong cơ thể hãn khuếch tán ra. Hãn mang theo một tia tức giận điên cuồng hung hăng trừng mắt nhìn Da Ma La Gia một cái, nhe răng tròn mắt quay đầu, hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Đúng vậy, từng có tiền lệ! Năm đó Phạm Cốt đã là đại năng Nhật Nguyệt cảnh, vẫn bị Thần Nông thị trọng cảnh giới Vu Đế đả thương bảy lần! Tận bảy lần đó! Đây là đại sỉ nhục cuộc đời Phạm Cốt không thể thừa nhận, hãn thật sự không nghĩ tới, hôm nay hãn thế mà lại bị một tiểu tử nhân tộc đả thương!

Năm đó Thần Nông thị dù sao cũng là Nhân Hoàng, trên người hãn có vô lượng công đức của nhân tộc hộ thể, nhất cử nhất động đều sẽ được thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới che chở, Phạm Cốt đối chiến với Thần Nông thị thực lực bản thân chịu thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới áp chế đến cực hạn. Dưới tình huống như vậy, bị Thần Nông thị làm trọng thương, Phạm Cốt còn có thể

miễn cưỡng tiếp nhận.

Nhưng Cơ Hạo, một bá hầu nhân tộc phổ thông bình thường, tuổi cũng nhỏ hơn Thần Nông thị năm đó một mảng lớn!

Bị Cơ Hạo đánh bị thương? Phạm Cốt đỏ bừng khuôn mặt già. Hắn không thể tưởng tượng, sau khi tin tức này truyền về tối cao trưởng lão viện, đám lão già chết tiệt kia trong tương lai sẽ điên cuồng cười nhạo hắn bao lâu? Một ngàn năm? Một vạn năm? hay là vĩnh viễn?

“Nghieu Hầu Cơ Hạo, người đáng giá để bốn tọa nghiêm túc đối phó.” Liễm liễm môi, Phạm Cốt rất nghiêm túc nói một câu văn hồi thể diện.

Cơ Hạo đứng ở giữa không trung không chút sứt mẻ, mặc cho mấy chục bộ xương khô vây quanh hắn loạn đả một hồi. Thái Cực Pháp Y rạng rỡ tỏa sáng, những bộ xương khô kia không có một cái nào có thể thương tổn hắn chút nào.

Chương 1407: Thành Ý Dị Tộc

Mấy chục bộ xương toàn thân trong sáng vây quanh Cơ Hạo đập loạn một trận, Cơ Hạo mỉm cười mặc cho bọn họ làm.

Cũng không biết pháp môn xảo diệu Phạm Cốt luyện chế các khô lâu này. Các khô lâu này hoàn toàn không có một tia da thịt, quyền kinh của bọn chúng lại có thể so với cao giai Vu Đế của nhân tộc, đặc biệt xương khớp bọn chúng cứng rắn dị thường, mỗi một quyền đánh ra đều như búa tạ đập.

Thái Cực Pháp Y tràn ra thanh quang, vô số trọng quyền rơi ở trên thân Cơ Hạo, quyền kinh đều bị hóa đi chín thành trở lên. Dư kinh vẫn cương mãnh dị thường như cũ, cũng chỉ khiến nội phủ Cơ Hạo hơi chấn động, lấy thân thể cường hân của hắn hiện nay hoàn toàn không coi ra gì cả.

Phạm Cốt gào to rống lớn muốn vận dụng toàn bộ lực lượng giáo huấn Cơ Hạo. Ánh mắt Da Ma La Gia lưu chuyển, đang lúc chuẩn bị xem kịch vui, xa xa trên Hạo Kiếp Chi Thành, từng luồng sáng lao vút đến, không bao lâu mười hai vị chấp chính đại đế của Ngu tộc đã tề tụ.

U Nhật đại đế Diêm Ma Sát bên người mơ hồ có các vòng gợn sóng không gian không ngừng hướng bốn phía khuếch tán ra, thân hình chỉ là một mảng cái bóng mỏng manh lớn tiếng quát: “Đủ rồi, Da Ma La Gia, cho dù ngươi là nữ nhân, cũng không thể tùy ý làm bậy, phá hỏng quyết sách chung của chúng ta.”

Xích Nhật đại đế Bì Thi Nu huyết khí quay cuồng, quanh thân tràn ngập không cùng ý chí giết chóc, thân thể khô ngô có thể so với chiến sĩ Già tộc quát lớn: “Phạm Cốt trưởng lão, thu hồi lửa giận của ngươi đi! Trong chúng ta có rất nhiều người muốn giết chết Nghiêu Hầu Cơ Hạo, nhưng hiện tại không phải thời cơ giết hắn.”

Phạm Cốt nổi giận đùng đùng rít gào một tiếng. Hắn lớn tiếng quát: “Thu hồi lửa giận? Như vậy tôn nghiêm của ta thì sao?”

Hai bóng người từ phía sau Bì Thi Nu lóe ra, hai lão nhân Ngu tộc thân thể dị thường khô ngô, mặc trọng giáp, cầm chùy xích nặng nề chắn trước mặt Phạm Cốt. Một lão nhân trong đó giọng quát dị cười nói: “Đủ rồi. Phạm Cốt, người thật muốn liều mạng với hãn sao? Tiểu tử này, còn hữu dụng!”

Khí tức của hai lão nhân đều mạnh hơn Phạm Cốt một mảng lớn, hiển nhiên bọn họ cũng là cao thủ Nhật Nguyệt cảnh, đại năng Nhật Nguyệt cảnh so với Phạm Cốt càng thêm cường hãn. Hơn nữa Xích Nhật nhất mạch thiên phú lực lượng là ‘giết chóc và bạo lực’, bọn họ mỗi tộc nhân đều là chiến sĩ điên cuồng, nói từ trên thuộc tính lực lượng, bọn họ trời sinh đã áp đảo Minh Nguyệt nhất mạch Phạm Cốt một bậc, càng không cần nói tu vi bọn họ so với Phạm Cốt càng mạnh hơn.

Sự kiêu ngạo của Phạm Cốt lập tức yếu đi. Hãn hừ lạnh một tiếng, không biết từ nơi nào lại lấy ra một cái áo choàng màu xám bọc trên người. ngón tay nhẹ nhàng búng ra, một đóa hoa hồng màu đỏ hồng xuất hiện ở đầu ngón tay. Phạm Cốt tay trái cầm hoa hồng, tay phải bưng chén rượu thủy tinh, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu đỏ bùng.

“Được rồi, Bì Thi Thiên, Bì Thi Địa, ta nể mặt mũi các người, vì đại cục, ta có thể dễ dàng tha thứ tôn nghiêm của ta hơi bị hao tổn chút.” Phạm Cốt ngửa mặt nhìn bầu trời, rất đa sầu đa cảm thở dài một hơi: “Ta hôm nay, tạm thời tha cho tiểu tử này, một ngày nào đó, ta sẽ khiến hãn hiểu Minh Nguyệt chí cao, vĩ đại có được lực lượng đáng sợ cỡ nào!”

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’ một tiếng. Phạm Cốt bày ra tư thái này, nhưng mấy chục bộ xương của hãn còn chưa dừng tay. Lắc đầu, Cơ Hạo thầm tụng lời chú, trên tay phải vô số luồng điện quang tinh tế cấp tốc nhảy lên, đem tử khí âm lãnh vừa rồi giao thủ xâm nhập trong bàn tay hãn đánh tan thành mảnh vụn.

Từng tia tử khí màu xám từ trong bàn tay phun ra, theo tiếng sấm sét đình tai nhức óc, mấy chục đạo Vũ Dư thần lôi giống như kiếm sắc từ trong bàn tay phun ra, hung hăng bổ vào trên mấy chục bộ xương khô.

Phạm Cốt thét lớn một tiếng, trong con người của hắc quỷ hỏa đại thịnh, hỗn hển nhìn chăm chăm Cơ Hạo, lại không nói được một lời.

Mấy chục bộ xương khô bị sấm sét đánh tan thành mảnh vụn, mảnh lớn xương vỡ, tro cốt bay lả tả xuống, còn có vô số điện quang quẩn quanh ở trên xương vỡ, không ngừng đem xương vỡ nghiền thành tro cốt, đem tro cốt nổ thành một làn khói.

“Tốt, tốt, tốt!” Thân thể Phạm Cốt khẽ run rẩy, hắc chỉ vào hai lão nhân Ngưu tộc chần ở trước mặt hắc cả giận nói: “Bì Thi Thiên, Bì Thi Địa, nhớ kỹ, hôm nay, ta là nể mặt mũi các người, cho nên mới tha cho tiểu tử này! Các người, nợ ta một cái nhân tình!”

Bì Thi Nu, Diêm Ma Sát, còn có mấy chấp chính đại đế khác khóe mắt đồng thời giật giật. Phạm Cốt vô sỉ cùng ngoài mạnh trong yếu, làm bọn họ rất không tán đồng. Diêm Ma Sát ngẩng đầu lên, trầm trầm nói: “Da Ma Bang trưởng lão, đừng tay đi, ở lúc này, chúng ta cần tiết kiệm mỗi một phần lực lượng!”

Một tiếng quát giận từ trên cao truyền đến, hai vòng xoáy màu đen xay xát lẫn nhau chọt tan rã, một mảng ánh đao màu máu, một mảng kiếm quang màu máu ở trong hư không cấp tốc đan xen va chạm, trong nháy mắt đánh lẫn nhau mấy vạn lần, sau đó một tiếng kêu đau đớn truyền đến, Da Ma Bang mặt âm trầm từ trên cao rơi xuống, trên mặt hắc đã có thêm một rãnh máu thật sâu, vết thương bóng loáng như gương, toàn bộ máu thịt đều bị ăn mòn hết.

Da Ma Sát Nhất cũng từ trên cao rơi xuống, trên mu bàn tay trái của hắc cũng có một rãnh máu. Giống với vết thương trên mặt Da Ma Bang, rãnh máu bóng loáng dị thường.

Sắc mặt Da Ma La Gia rất khó coi, nàng nhìn chăm chăm Da Ma Sát Nhất, trong mắt lóe ra ngọn lửa màu đen gần như điên cuồng. Da Ma Sát Nhất hướng Da Ma La Gia hơi hạ thấp người hành một lễ, biểu cảm trên mặt rất bình thản.

Quanh thân nhộn nhạo linh lực dao động cường đại, thiên địa linh khí các hệ

ngừng tụ thành các loại dị tượng mắt thường có thể thấy được không ngừng tràn ra ở bên người, Nguyên Nguyệt đại đế Ma Hầu Huyền khẽ thở dài một hơi. Hắc Hưởng Cơ Hạo gật gật đầu, lạnh nhạt nói: “Nghieu Hầu Cơ Hạo? Người từng cường đoạt Ma Hầu quyền trượng của tộc ta... Chuyện này, chuyện cũ thì bỏ qua đi, cái này đại biểu thành ý của Nguyên Nguyệt nhất mạch ta, chúng ta muốn nói chuyện với nhân tộc.”

Ma Hầu Huyền thâm trầm nhìn Cơ Hạo một cái: “Mời người trở về Bồ Phán, nói cho những người thật sự có thể làm chủ của nhân tộc các người, chúng ta ở chỗ này chờ họ. Nếu bọn họ đến, tất cả đều dễ nói chuyện; nếu bọn họ không đến, chúng ta ở nơi này cũng sẽ không ngu ngốc chờ, chúng ta sẽ một đường phá vỡ Xích Phán sơn, một đường quét ngang đến Bồ Phán, không tiếc mọi giá tiêu diệt nhân tộc.”

Bên người Ma Hầu Huyền từng luồng linh lực như thực chất kịch liệt dao động, từ phía sau hắc cũng đi ra hai lão nhân Ngu tộc mặc trường bào, cầm pháp trượng thật dài, thiên địa linh khí dâng trào quanh thân hầu như đem hư không cũng quấy nát.

Một lại một cường giả Ngu tộc khí tức cường đại tới mức làm người ta hít thở không thông từ phía sau mười hai vị chấp chính đại đế đi ra. Bọn họ lẳng lẳng đứng trong hư không, lẳng lẳng nhìn Cơ Hạo, tận tình dùng khí tức của mình hướng Cơ Hạo gây áp lực cường đại.

Không tính mười hai chấp chính đại đế, cộng thêm Da Ma Bang, tổng cộng hai mươi bốn vị cường giả Nhật Nguyệt cảnh của Ngu tộc xếp thành chữ Nhất đứng ở trước mặt Cơ Hạo.

Tồn tại cấp Vu Thần đã biết của nhân tộc, chỉ có mười hai vị Nhân Hoàng đời trước! Hơn nữa còn không phải bản tôn, mà là phân thân bọn họ để lại Bàn Cổ thế giới, thực lực nhiều nhất chỉ có khoảng ba thành của bản tôn. Trừ mười hai vị Nhân Hoàng đời trước, tộc đàn khác giao hảo với nhân tộc, như là Long tộc, Phượng tộc, thậm chí trong cung phụng các đại thị tộc, ví dụ như Chúc Cửu Âm

lão quái vật như vậy, cũng là tồn tại cấp Vu Thần thậm chí càng cường đại hơn.

Nhưng Cơ Hạo cũng không biết, nhân tộc có thể ngăn nổi hai mươi tư vị đại năng Nhật Nguyệt cảnh tiến công hay không!

Bì Thi Nu mỉm cười nhìn Cơ Hạo. Hắn chỉ vào hai mươi bốn vị tồn tại cường đại, thản nhiên nói: “Nghieu Hâu Cơ Hạo, trở về nói cho thủ lĩnh nhân tộc các người. Hai mươi tư vị quyền lực trường lão tộc ta, đại biểu thành ý chúng ta bàn bạc với bọn họ.”

Chương 1408: Cùng Tổ Sư

Phía tây Lương Chủ trăm vạn dặm, Lão Nha bồn địa.

Vô số ngọn núi màu xanh đen cao ngất trong mây, hình dạng như răng nanh sói hoang, bao vây một khối bình nguyên phì nhiêu khí hậu tốt tươi chính giữa. Bởi vì trong lòng đất chứa quá nhiều mạch khoáng vụ tinh cùng mạch khoáng kim loại nặng, nguyên tử chi lực trong lòng đất nơi này mạnh đến kinh người.

Hầu như mỗi ngày đều sẽ có một lần bão từ nguyên tử trong lòng đất xảy ra, mỗi khi bão từ bùng nổ, thì có thể nhìn thấy các luồng sáng năm màu theo đỉnh núi dạng răng nanh quanh bồn địa lao thẳng lên bầu trời, ở trong tầng mây cao cao bùng nổ thành các dòng điện như cự long hướng tới bốn phương tám hướng đánh loạn.

Ngẫu nhiên có vài đạo điện quang hung hăng đánh xuống, dòng điện rơi ở trên ngọn núi, ngọn núi đã trải qua dòng điện tàn phá vô số năm liền sáng lên một mảng hào quang chói mắt, một khu vực nhỏ của thân núi bị dòng điện đánh trúng sẽ trở nên đỏ bừng, qua rất lâu sau nhiệt độ mới có thể dần dần phục hồi, màu sắc thân núi mới có thể khôi phục bình thường.

Lượng lớn đĩa thủy tinh hình tròn như bướm xuyên hoa, lượn vòng xuyên qua ở giữa đỉnh núi răng nanh rậm rạp.

Ám tộc phó binh số lượng đông đảo cầm các loại binh khí làm từ tinh thạch, mặc giáp da mềm dẻo có thể ngăn cách dòng điện, thật cẩn thận ngồi xổm trên đĩa tròn, cuộn mình, cẩn thận từ bên cạnh cái đĩa tròn thò ra nửa đầu, cảnh giác hướng bốn phía nhìn quanh.

Lão Nha bồn địa, đây là một mỏ quặng cực quan trọng của Lương Chủ. Trải qua mấy vạn năm điên cuồng đào bới, số lượng vụ tinh cùng kim loại trân quý Lão Nha bồn địa mỗi ngày sản xuất ngược lại là càng ngày càng nhiều. Quặng

mở khai thác ra càng xâm nhập trong lòng đất, mạch khoáng lại càng thêm phong phú, tra xét ra số lượng dự trữ lại càng thêm kinh người.

Ban đầu Lão Nha bồn địa chỉ thuộc về một tiểu gia tộc của Diên Nguyệt nhất mạch sở hữu, theo số lượng dự trữ Lão Nha bồn địa thăm dò được càng lúc càng lớn, tiểu gia tộc này liền ù ù cạc cạc bốc hơi biến mất, Lão Nha bồn địa nay đã là tài sản chung của tối cao trưởng lão viện Ngu triều, thuộc về mười hai chấp chính gia tộc liên hợp nắm giữ.

Quặng mỏ trong lòng đất Lão Nha bồn địa quy mô khổng lồ, như một cái đất vương quốc trong lòng khổng lồ, nô lệ nhân tộc lấy hàng trăm triệu để tính ở trong quặng mỏ trong lòng đất sinh sản sinh lợi, làm trâu làm ngựa bán mạng cho dị tộc, điên cuồng khai thác tất cả tài nguyên bọn họ gặp được.

Các nô lệ nhân tộc, có một số đã ở trong lòng đất sinh sản sinh lợi mấy ngàn năm, bọn họ đã quên đi sự huy hoàng của nhân tộc, quên căn nguyên nhân tộc, trong đầu bọn họ một mảng trống rỗng, trừ sinh con, đào quặng thì không có ý thức nào khác.

Nhưng còn có một số nô lệ nhân tộc là con dân nhân tộc vừa bị bán vào, trong các nô lệ nhân tộc này không thiếu các chiến sĩ cường hãn trong tiểu bộ lạc. Những kẻ này ai cũng kiệt ngạo bất tuân, tuy làm việc là một hảo thủ, so với đám nô lệ đầu óc bị tẩy trắng kia mạnh hơn gấp mười, gấp trăm lần, nhưng phiền toái bọn họ tạo ra càng gấp trăm lần, ngàn lần các nô lệ nhân tộc đầu óc bị tẩy trắng kia.

Cho nên Lão Nha bồn địa đồn trú quân đội dị tộc quy mô khổng lồ, chuẩn bị đàn áp nô lệ nhân tộc xao động làm loạn bất cứ lúc nào.

Mỗi ngày đều có lượng lớn phó binh Âm tộc, cưỡi đĩa thủy tinh hình tròn cố ý thiết kế chế tạo cho Lão Nha bồn địa ở bầu trời tuần tra, canh phòng nghiêm ngặt tử thủ nô lệ quặng mỏ có thể chạy trốn.

“Thời tiết chết tiệt!” Đội trưởng dẫn đầu một đội phó binh Âm tộc tuần tra

nhìn hào quang năm màu ở bốn phía không ngừng theo thân núi đánh lên bầu trời, theo bản năng mắng một câu thô tục. Tuy đĩa tròn đang ngồi cùng binh khí trong tay đều là tinh thạch đặc thù chế thành, sẽ không giống kim loại sinh ra lực hấp thụ cường đại đối với dòng điện, nhưng chẳng may bị dòng điện không có mắt bồ trún mà nói, kết quả cũng đáng lo.

Phó binh Âm tộc không đáng giá thế nào cả, giáp da trên người bọn họ dùng để ngăn cản dòng điện đánh, cũng không biết bị các lão gia Ngu tộc cao cao tại thượng kia cắt xén bao nhiêu phí tổn, giáp da trước kia có thể ngăn kháng mấy chục dòng điện mà không tổn hao gì, mấy năm nay động một dòng điện đánh xuống thì ngay cả người cũng đánh thành tro bụi.

“Ngày tháng thế này không sống nổi! Chúng ta còn không bằng bọn nô lệ! Mấy năm qua, bọn hãn càng ngày càng dễ sống!” Thủ lĩnh phó binh Âm tộc có chút hậm mộ ghen tị lắm lắm.

‘Rắc rắc’ vài tiếng vang to, mấy chục đạo cuồng lôi to bằng vại nước từ trên cao rơi xuống, mấy chục đĩa thủy tinh hình tròn tụ tập cùng một chỗ lập tức chạy tứ tán. Dù bọn hãn bỏ chạy nhanh, một cái đĩa thủy tinh hình tròn chở mười tên phó binh Âm tộc vẫn bị một đạo cuồng lôi đánh trúng.

Theo tiếng rú thê lương, mười phó binh Âm tộc toàn thân cháy khét phun khói đen nồng đậm từ trên đĩa thủy tinh hình tròn nhảy dựng lên, tay chân vung vẩy hướng mặt đất rơi xuống.

“Bọn họ xong đời rồi!” Thủ lĩnh phó binh Âm tộc tuyệt vọng gào thét một tiếng.

Mười phó binh Âm tộc, cứ thế bị một đạo cuồng lôi đánh trọng thương gần chết, nhưng toàn thân cái đĩa thủy tinh hình tròn kia bọn họ ngồi sau khi hiện lên một đạo điện quang chói mắt, không tổn hao gì tiếp tục lơ lửng ở không trung.

Xem ra ở trong lòng các lão gia Ngu tộc, giá trị những trang bị này vượt xa phó binh Âm tộc. Thi thố phòng lôi làm cho đĩa thủy tinh hình tròn bị sét bổ

trúng, so với đám Âm tộc phó binh hạ lưu này mạnh hơn nhiều lắm.

Từng đạo cuồng lôi không ngừng hạ xuống, đĩa thủy tinh hình tròn ở trong lôi quang chật vật né tránh, đợi tới sau khi một đợt sét đột nhiên bùng nổ này tiêu tán, mười Âm tộc phó binh xui xẻo đã từ trên cao mấy ngàn thước ngã tới trong lòng đất, đá núi lởm chởm bén nhọn đem bọn họ chọc nát nát, đã sớm chết cứng đờ rồi.

Thủ lĩnh Âm tộc phó binh đau lòng không chế đĩa thủy tinh hình tròn từ trên cao bay xuống. Hắn nhảy xuống mặt đất, tới bên cạnh mười đồng bạn ngã chết, thấp giọng mắng: “Đế Thích Ngọc Tệ quý chết tiết keo kiệt, tên tham lam, hắn chịu để cho đám nô lệ nhân tộc này ăn thịt, lại lần lượt vắt nước béo từ trên trang bị của chúng ta... Khi nào để sét đánh chết hắn, đổi một tên tổng quản mỏ quặng đầu óc bình thường khác đi!”

Đế Thích Cận mặc trường bào hoa mỹ, ở dưới một đội chiến sĩ Già tộc bảo vệ xung quanh, vênh vác tự đắc bước nhanh hành tẩu ở trong quặng mỏ rộng lớn.

Hắn chính là thủ Đế Thích Ngọc Tệ trong miệng lính Âm tộc phó binh, sở dĩ có cái ngoại hiệu này, là vì hắn đối với ngọc tệ, đối với tất cả tài phú đều có hứng thú cuồng nhiệt. Sau khi được tối cao trưởng lão viện bổ nhiệm làm tổng quản mỏ quặng, phụ trách toàn diện công tác Lão Nha bồn địa, hắn càng đem hứng thú nhỏ nhỏ của mình suy diễn đến trình độ gần như điên cuồng.

Tiêu chuẩn sinh hoạt của chiến sĩ dị tộc phụ trách trấn thủ mỏ quặng giảm xuống thẳng tắp, phúc lợi hằng ngày càng bị áp súc đến cực hạn, thậm chí trang bị bọn họ đi tuần cũng biến thành tàn thứ phẩm loại kém. Đế Thích Cận vắt hết óc, vắt cạn ở trên người các chiến sĩ trấn thủ.

Nhưng thái độ của hắn đối với nô lệ nhân tộc mỏ quặng rất tốt, so với các đời đảm nhiệm tổng quản mỏ quặng trước kia, thái độ của Đế Thích Cận đối với các nô lệ nhân tộc này quả thực có chút ‘ấm áp như cha mẹ’. Các đầu mục nô lệ

ngày thường đối với hăn nịnh nọt tương đối thân cận hăn, hoặc là nô lệ làm việc tương đối chịu khó, đều sẽ nhận được hăn ban thưởng, rượu ngon, thịt ngon, còn có một số phúc lợi đãi ngộ nô lệ căn bản không nên hưởng thụ, hăn đều khẳng khái ban xuống.

Đế Thích Cận đi qua từng cái mỏ quặng, ven đường vô số nô lệ nhân tộc vừa thấy đến hăn đã kính cẩn hướng hăn cúi đầu hành lễ. Đế Thích Cận mỉm cười hướng các nô lệ đó liên tục gật đầu: “Mọi người không cần khách khí, dậy, dậy, Không cần hành lễ, chúng ta cung phụng là cùng vị tổ sư, chúng ta là đồng môn sư huynh đệ, mọi người không cần khách khí như vậy!”

Đế Thích Cận cười rất vui vẻ, khi hăn cười lên, sâu trong ba con mắt đều mơ hồ có dấu ẩn một đóa hoa sen chậm rãi xoay tròn.

Chương 1409: Bạch Liên Pháp Đàn

Theo quặng mỏ thẳng tắp mà rộng rãi liên tục đi xuống phía dưới, sau khi trải qua vài toà truyền tống trận loại nhỏ chuyên môn bố trí cho quặng mỏ, Đế Thích Cận đi tới trong một cái huyết động thật lớn trong lòng đất. Trên vách huyết động đục ra rất nhiều cửa động đều nhịp, trong mỗi cửa động đều cư trú hàng trăm thợ mỏ nhân tộc.

Mấy chiến sĩ nhân tộc thân thể cao lớn, khí huyết hùng hậu đến cực điểm, mơ hồ có thể thấy được ngoài thân thể một tầng khí nóng trong suốt dày tới vài thước kịch liệt dao động sai bước đi tới. Bọn họ thâm trầm nhìn Đế Thích Cận một cái, đưa tay ngăn cản hộ vệ Già tộc phía sau Đế Thích Cận.

Một đám hộ vệ Già tộc chột trợn tròn mắt, mấy chiến sĩ Già tộc tính tình không tốt cho lắm một chưởng hướng tới ngực mấy chiến sĩ nhân tộc này đẩy tới.

Chiến sĩ nhân tộc không chút yếu thế, dựng thẳng lên bàn tay hung hăng bổ vào trên cánh tay chiến sĩ Già tộc, đồng thời bả vai đẩy ngang, hung hăng đánh vào trên ngực chiến sĩ Già tộc. Chỉ nghe một tiếng nổ nặng nề, như hai con gấu khổng lồ hung hăng húc một cú, thân thể chiến sĩ nhân tộc không chút sút mẻ, mấy chiến sĩ Già tộc sắc mặt thâm trầm liên tục lui lại, đặt mông ngồi xuống đất cả buổi không thể động dậy.

“Nhược điều!” Một chiến sĩ nhân tộc khinh miệt nhếch nhếch miệng, khinh thường lắc lắc đầu.

“Được rồi, các vị sư đệ, bọn họ là hộ vệ gia tộc ta, trung thành và tận tâm đối với ta, hiện tại càng là ký danh đệ tử của bốn môn, về sau mọi người đều là người một nhà, đừng giương cung bạt kiếm.” Đế Thích Cận hướng chiến sĩ nhân tộc cầm đầu lắc lắc đầu, trầm giọng nói: “Hiện tại là cơ hội vạn năm khó gặp, là cơ hội tốt chúng ta thừa cơ khởi sự, mọi người nhất định phải đồng lòng hợp sức

mới được.”

Mấy chiến sĩ nhân tộc hít một hơi thật sâu, khí huyết hưng hân trên người bọn họ dần dần thu liễm, chiến sĩ nhân tộc cầm đầu gật gật đầu, hướng Đế Thích Cận chấp tay hành một lễ: “Sư huynh nói phải, là chúng ta tâm cảnh bất ổn rồi... Thật sự là, nơi này quá ngột ngạt.”

Đế Thích Cận nhìn nhìn bốn phía, trong huyết động trong lòng đất phạm vi mấy chục dặm đèn đuốc sáng trưng, đèn đóm dùng vu tinh chế thành chiếu sáng tản mát ra hào quang sáng như tuyết, chiếu sáng toàn bộ huyết động. Vách đá màu xanh đen ở trong ánh đèn phản xạ ra ánh sáng u ám, toàn bộ huyết động cho người ta cảm giác áp lực mà nặng nề, giống như một cái nhà giam.

Trên thực tế, nơi này so với nhà giam càng thêm tàn khốc. Đế Thích Cận rất tán đồng gật gật đầu, hai tay dùng sức đặt ở trên vai thủ lĩnh chiến sĩ nhân tộc: “Ngày tháng này rất nhanh sẽ chấm dứt, thế giới cực lạc thanh tịnh của tổ sư cuối cùng sẽ buông xuống.”

Mấy chiến sĩ nhân tộc dùng sức gật gật đầu, bọn họ không nói chuyện nữa, dẫn đường Đế Thích Cận đi mãi tới cuối huyết động. Nơi này lại mở mấy quãng mở chi nhánh, Đế Thích Cận từ một quãng mở phía bên phải đi vào, đi vào bên trong không bao xa, một cái truyền tống trận loại nhỏ màu sắc sặc sỡ lơ lửng ở cuối quãng mở.

Gần trăm chiến sĩ nhân tộc võ trang hạng nặng, mặc trọng giáp, cầm các loại binh khí, khí tức so với chiến sĩ nhân tộc bên ngoài càng thêm hùng hậu hơn một đoạn đứng ở cạnh truyền tống trận. Nhìn thấy Đế Thích Cận, bọn họ đều hướng Đế Thích Cận gật đầu chào hỏi.

Đứng ở trên truyền tống trận, một luồng sáng hiện lên, mơ hồ có thể thấy được hào quang trong truyền tống trận ngưng tụ thành một đóa hoa sen cực lớn màu trắng. Cánh hoa sen hướng vào phía trong khép lại, Đế Thích Cận bị truyền tống đến thế giới trong lòng đất càng sâu hơn nữa.

Đây là một cái địa huyết khổng lồ phạm vi mấy trăm dặm, bốn phương tám hướng mở vô số quặng mỏ không biết thông đi nơi nào. Trong địa huyết có người dùng thần thông pháp lực cực lớn khoan thủng, từ trong lòng đất đưa tới địa tâm liệt diễm, hóa thành mấy vạn cái lỗ phun địa hỏa ánh lửa hùng hực. Mượn dùng địa tâm liệt diễm nhiệt độ cực cao, nơi này xây lên mấy vạn cái lò luyện quy mô cực lớn.

Khoáng thạch kim loại chồng chất như núi bị đưa vào lò luyện, rèn luyện thành khối kim loại cực kỳ tinh thuần nóng hôi hổi được khuân đi bệ rèn xa xa. Trong địa tâm liệt diễm phun trào, vô số chiến sĩ nhân tộc thân hình cao lớn vung cây chùy thật lớn, rống giặc đem các đỉnh kim loại mềm mại đó rèn thành các loại binh khí.

Dao thương kiếm kích, cung nỏ mũi tên. Kim loại trân quý Lão Nha bồn địa sản xuất chủng loại đa dạng, phẩm chất cực tốt, binh khí giáp trụ rèn ra cũng rạng rỡ hào quang, chất lượng phi thường thượng thừa.

Nhiều thợ thủ công Tu tộc lui tới bồn tẩu giữa các bệ rèn, hô to gọi nhỏ điều khắc cho binh khí, giáp trụ mới rèn ra các loại phù văn, pháp trận. Qua tay bọn họ, các quân giới này mới có thể thừa nhận lực lượng Vu Vương thậm chí là cấp Vu Đế ập vào, mới có thể đại hiển thần uy ở trên chiến trường.

Ở trên vách núi của huyết động đào ra huyết động thật lớn lớn hàng vạn để tính, trong mỗi huyết động đều có hàng ngàn đại hán nhân tộc lẳng lẳng khoanh chân ngồi trên mặt đất. Thân thể bọn họ bất động, hai tay kết ấn, mười ngón tay biến ảo pháp ấn, từng luồng thiên địa linh khí không ngừng hướng bọn họ hội tụ tới.

Các đại hán này tĩnh tọa thân thể bất động, nhưng cơ bắp bọn họ giống như sóng nước cấp tốc pháp phòng, máu trong cơ thể lúc nhanh lúc chậm cọ rửa cơ thể, lực phủ ngũ tạng lại càng không ngừng phát ra tiếng kêu trầm thấp như sấm. Toàn thân bọn họ mồ hôi như mưa rơi, thân thể đang trở nên càng thêm cường hãn thêm từng phần một.

Đây là một môn tĩnh công chuyên môn rèn cơ thể, chỉ cần lắng lắng khoan chân ngồi trên mặt đất vận chuyển khí huyết, là có thể không ngừng tăng lên cường độ với lực lượng thân thể.

Huyệt động trong lòng đất diện tích có hạn, nhiều tráng hán nhân tộc như vậy nếu để bọn họ ở nơi này đánh quyền đá cước rèn luyện thân thể, không cần tới hai ngày những quặng mỏ này sẽ bị bọn họ làm nát nát. Tĩnh công, đó là lựa chọn tốt nhất của bọn họ.

Chính giữa huyệt động xây dựng một tòa pháp đàn, xung quanh pháp đàn to lớn là một hồ nước trong suốt thấy đáy, bên trong mọc đầy lá sen xanh biếc, hoa sen trắng nõn. Long tôn giả Cơ Hạo từng gặp ở Quỳ Môn đoàn đoàn chính chính ngồi ở trên pháp đàn, mấy đóa hoa sen trắng quanh quẩn bên người hắn, từng tia sương mù không ngừng từ trong đài sen quẩn quanh lên, ở đỉnh đầu hắn kết thành một cái lọng tinh xảo.

Đế Thích Cận bước nhanh tới trên pháp đàn, nghiêm nghị hướng Long tôn giả chấp tay hành một lễ: “Sư tôn!”

Long tôn giả khẽ mở mắt, hai luồng sáng màu trắng chộp vào trên người Đế Thích Cận, hắn uy nghiêm quát: “Bên ngoài, có động tĩnh gì?”

Đế Thích Cận nhếch môi, cười lên rất dữ tợn: “Đại quân Lương Chủ đốc cả ỗ, quân đoàn tư binh của các đại gia tộc cũng xuất động toàn bộ, mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành đều đã đẩy về phía phòng tuyến Xích Phán sơn của nhân tộc. Chỉ cần Bạch Liên pháp đàn của chúng ta vừa động, đem toàn bộ nhân tộc Lão Nha bồn địa võ trang hết lên, chúng ta trong chớp mắt có thể đánh vào Lương Chủ.”

Long tôn giả hài lòng gật gật đầu: “Bạch Liên pháp đàn chúng ta phụ trách chính là đánh vào Lương Chủ, kiềm chế toàn bộ quý tộc Ngu tộc. Các sư huynh đệ Hồng Liên, Thanh Liên, Kim Liên ba tòa pháp đàn còn lại, phụ trách là quét ngang toàn bộ mỏ quặng cùng trang viên Ngu triều, phóng thích tất cả nô lệ nhân

tộc, để tất cả bọn họ đều trở thành môn nhân đệ tử của tổ sư, trở thành tín chúng của tổ sư.”

Khẽ cười, Long tôn giả nhìn Đế Thích Cận nói: “Chỉ cần Lương Chủ ở trong tay chúng ta, đại quân Ngu triều cường đại hơn nữa, cũng bất lực đối với chúng ta. Chỉ cần chúng ta có thể phóng thích tất cả nô lệ nhân tộc, phần công lao này, cũng đủ tổ sư truyền thụ người trường sinh bí pháp, khiến người trọn đời tiêu dao khoái hoạt!”

Đế Thích Cận rất cung kính hướng Long tôn giả quỳ lạy, vạn phần thành kính niệm: “Trường sinh tiêu dao, vĩnh hằng bất diệt!”

Chương 1410: Lộn Xộn Khai Đoan

Mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành ở trên bầu trời làm thành một vòng tròn, vị trí trung tâm vòng tròn này, một bình đài làm từ thủy tinh lấp lánh lơ lửng giữa không trung. Trên bình đài đặt một cái bàn vuông thật dài, trái phải phân biệt bày lượng lớn ghế dựa lưng cao.

Mười hai vị chấp chính đại đế Ngu tộc ngồi ngay ngắn cạnh bàn vuông, phía sau mỗi chấp chính đại đế đều có hai vị quyền lực trưởng lão của tối cao trưởng lão viện ngồi. Bọn họ quần áo hoa mỹ, vẻ mặt kiêu căng, cảm mỗi người đều hơi nâng lên, khễ nheo mắt, từ trong khe hở mí mắt lộ ra một tia tinh quang nhìn đại biểu nhân tộc đối diện bàn dài.

Đế Thuấn, Hiên Viên thánh hoàng, Chúc Cửu Âm hóa thành hình người, cộng thêm Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh hai văn bối này, tổng cộng năm người, đây là toàn bộ đại biểu nhân tộc.

Ở nơi lệch về phía nam một chút, trên không Xích Phán sơn có đám đông ứng long lơ lửng trên không. Đám hậu duệ thượng cổ thần long thân thể khổng lồ, lưng mọc hai cánh này nóng nảy bất an thở hổn hển, con mắt cực lớn hung tợn nhìn chăm chăm mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành.

Ở phía sau đám đông ứng long, một đám mây sắc sỡ lơ lửng trên không, vô số tộc nhân Phượng Hoàng nhất tộc mặc trường bào mềm nhẹ màu sắc rực rỡ, vô luận nam nữ đều tuấn mỹ như thần linh lấp lánh đứng ở trên áng mây. Bọn họ so với chấp chính đại đế cùng quyền lực trưởng lão của Ngu tộc càng thêm kiêu căng nâng cằm lên, vô số lỗ mũi lạnh như băng hướng về phía đại quân dị tộc.

Trên mặt đất, từng đám đông tộc nhân Long tộc đầu rồng thân người, mặc trọng giáp, chiều cao đều ở trên ba trượng vênh váo tự đắc đứng ở trên tảng đá lớn đỉnh núi các nơi. Đám tộc nhân Long tộc này không có một ai chịu đứng yên, bọn họ dùng ngôn ngữ cơ thể cực kỳ phong phú, vẽ vờ ra các loại thủ thế

khiêu khích, thậm chí là thủ thế hạ lưu, không tiếng động hướng dị tộc khiêu khích từ xa.

Thậm chí, có tộc nhân Long tộc không biết từ nơi nào lôi ra một ít nô lệ Ngu tộc bị bắt, giống như dắt chó đem các quý tộc Ngu tộc đó buộc vòng cổ, bức bách bọn họ bò trên mặt đất. Bọn họ vung roi da, hung hăng vụt các quý tộc Ngu tộc đang bò, đánh cho bọn hăn rú khàn cả giọng, mà đám tộc nhân Long tộc này thì cố ý cất tiếng cười to hô to.

Phượng Hoàng tộc nhân đứng ở trời cao rất khinh thường hướng các hán tử thô lỗ Long tộc kia cười nhạt.

Long tộc là như thế, có lẽ là trong long phượng nhân tam tộc, Long tộc chỉ kế thừa thân thể Bàn Cổ thánh nhân, từ tổ Long thần bắt đầu, tộc nhân Long tộc vô luận nam nữ mỗi người đều là kẻ lỗ mãng thần kinh thô, không có óc. Bất cứ lúc nào, bọn họ cũng như trâu đực động dục bần gậy hăn, bần đánh nhau, bần khoe khoang vũ lực, điều võ dương oai.

Lúc ban đầu dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, ức vạn tộc đàn Bàn Cổ thế giới dấy tay phản kháng dị tộc xâm nhập, Long tộc rõ ràng có thực lực đáng sợ, lại nhiều lần lâm vào cạm bẫy của dị tộc, lượng lớn tinh nhuệ ù ù cạc cạc bị dị tộc tiêu diệt, liên lụy đến tộc đàn khác của Bàn Cổ thế giới gặp tổn thất cực lớn.

Nói từ trên ý nghĩa nào đó, Long tộc là ‘đồng đội trư’ rõ đầu rõ đuôi. Đường nhiên bọn họ tuyệt đối sẽ không thừa nhận một điểm này. Toàn bộ chiến sĩ Long tộc đều nhận định, bọn họ là chiến sĩ hoàn mỹ nhất Bàn Cổ thế giới, cường đại hơn nữa ‘cơ trí’, ngay cả Phượng Hoàng tộc nhân có chung nguồn gốc cũng chỉ có phần liếm chân bọn họ.

Cho nên đối mặt đại quân dị tộc quy mô chưa từng có, các chiến sĩ tinh nhuệ Long tộc ở dưới mấy chục vị long vương dẫn dắt, không kiêng nể gì khoe cơ bắp, không kiêng nể gì dùng các loại phương thức khiêu khích đối phương.

Bọn họ ước gì có thể chọc giận dị tộc, để chấp chính đại đế cùng quyền lực

trưởng lão của dị tộc đem đám người Đế Thuấn xử lý, như vậy bọn họ có thể xông lên thống thống khoái khoái đại chiến một trận!

Bởi vì Long tộc trời sinh đã mang bản năng gây chuyện cường đại, trải qua nhân tộc và Long tộc bàn bạc, cộng thêm Phượng Hoàng nhất tộc dẫn dắt, các thanh niên hảo hán Long tộc đã rất nhiều năm chưa thể lập bè kết đội tiến vào Trung Lục thế giới gây chuyện thị phi.

Một lần này thật không dễ gì mọi người tổ đội rời khỏi sào huyệt Long tộc, không đem Trung Lục thế giới quấy động cái đáy hướng lên trời, thì làm sao xứng với nhiệt huyết hầu như muốn sôi trào trong huyết mạch bọn họ?

Đột nhiên, một con hắc giáp cự long đã sắp điên chột lao về phía bình đài lơ lửng trong Hạo Kiếp Chi Thành, mở cổ họng rống to lên: “Này, cô bé đồ đen kia, đến trong lòng đại gia! Đại gia làm cho người biết, chỉ có hán tử Long tộc mới là đàn ông đích thực! Cường thương của đại gia, có thể đâm thủng tấm thép, người có muốn thử một chút mùi vị nam nhân đích thực là thế nào không?”

Vừa điên cuồng gầm rú, con hắc giáp cự long này còn làm ra động tác rất bất nhã, điên cuồng vịn vẹo thân thể.

Mặt của Đế Thuấn như phủ một tầng sơn đen, đen tới mức có thể nhỏ ra nước mực.

Từng sợi tóc của Hiên Viên thánh hoàng dựng lên thẳng tắp, hai tay hắc run rẩy, chỉ thiếu một chút thôi hắc đã một kiếm đánh chết con sắc long này.

Chúc Cửu Âm không âm không dương cười quái dị vài tiếng ‘Hắc hắc’. Con cháu tổ long mất mặt xấu hổ như thế, hắc xem ở trong mắt mà an lòng lòng già. Hắc hận không thể vỗ tay trầm trồ khen ngợi, để con hắc giáp cự long này quấy phá thêm chút nữa.

Kẻ được gọi là cô bé đồ đen, sắc mặt Da Ma La Gia cũng biến thành màu đen từng đợt. Nàng nghiêng chặt hàm răng bạc trong miệng, hung tợn nhìn chằm

chăm con hắc long toàn thân run rẩy như rút gân, khớp miệng không ngừng chảy ra mảng lớn nước dãi kia.

Nghe sắc long kia nói thế nào? Hãn thế mà dám trước mặt nhiều người như vậy, trước mặt nhiều quý tộc Ngu tộc như vậy, trước mặt vô số chiến sĩ Ngu triều, hướng về phía nàng, chấp chính đại đế Âm Nhật nhất mạch, người cầm quyền cao nhất Âm Nhật nhất mạch Da Ma gia tộc Da Ma La Gia nói ra lời vô sỉ như vậy?

Da Ma La Gia tức giận đến mức trước mắt biến thành màu đen. Nàng đã đặc biệt phần nộ, dẫn tới nàng đã nói không ra lời. Nếu nàng là tiểu thư quý tộc Ngu tộc bình thường, nàng hiện tại nên thuận nước dòng thuyền yếu điệu kêu một tiếng rồi ngắt đi, nhưng nàng là chấp chính đại đế Âm Nhật nhất mạch thực lực cường đại đến cực điểm, Âm Nhật chi lực ở trên người nàng điên cuồng quay cuồng, đỉnh đầu nàng một vòng mặt trời đen sì mọc lên, điên cuồng hướng bốn phía tản mát ra khí tức khủng bố.

Phạm Hải, Đế Thích Diêm La, Bì Thi Nu... các chấp chính đại đế có đầy ý đồ đối với Da Ma La Gia không hẹn mà cùng nhảy lên. Bọn họ cũng không thèm nhìn con hắc giáp cự long kia, mà là hung tợn chỉ vào cái mũi Đế Thuấn tức giận rít gào.

“Đế Thuấn, đây là nhân tộc các người cố ý khiêu khích sao? Các người bỏ qua hy vọng hòa bình, các người muốn chiến tranh sao?”

“Nếu nhân tộc các người muốn chiến tranh, chúng ta có thể ban cho các người chiến tranh!”

“Nếu nhân tộc các người muốn tử vong, chúng ta cũng có thể ban cho các người tử vong!”

“A, các người làm sao có thể vũ nhục Da Ma La Gia tiểu thư tôn quý như thế? Chiến sĩ nhân tộc các người, đều là hạ lưu vô sỉ như vậy sao?”

“Đừng cản ta, ta muốn quyết đấu với loài bò sát vô sỉ này, vì tôn nghiêm của Da Ma La Gia tiểu thư, ta muốn quyết đấu với loài bò sát này! “

Bì Thi Nu là chấp chính đại đế Xích Nhật nhất mạch, tính cách bạo ngược, xúc động nhất. Hắc rống lớn một tiếng rút kiếm lao lên, nhảy tới trên bàn, chỉ vào con hắc giáp cự long kia lớn tiếng quát: “Loài bò sát bốn chân ti tiện, người dám mở lời vũ nhục Da Ma La Gia tiểu thư, người dám quyết một trận tử chiến với ta không?”

Hắc giáp cự long đôi mắt đỏ bừng ngửa mặt lên trời gầm rú ‘Ngao ngao’, nó đang muốn lao về phía Bì Thi Nu, một năm đấm thật lớn hung hăng đem nó đánh bay ra ngoài.

Một con hắc long vương lân giáp đen sì, đầu rồng mà thân người, cao bốn trượng có thừa cầm một cây rìu lưỡi to, sải bước hướng Bì Thi Nu lao tới.

“Tiểu bạch kiếm, để ngao gia gia nhà người dạy người làm một nam nhân chân chính như thế nào!”

Chương 1411: Thử Lẫn Nhau

“Cần ngăn cản không?” Cơ Hạo cúi đầu, thấp giọng lầm bầm.

“Xem một chút cũng tốt.” Đế Thuấn không hé răng, sương mù màu vàng nồng đậm trên thân Hiên Viên thánh hoàng quay cuồng một trận, mang theo một tia chờ mong và kích động thấp giọng nói. Cơ Hạo từ trong thanh âm Hiên Viên thánh hoàng nghe được chiến ý nồng đậm, hẩn tựa như tràn ngập chờ mong đối với Bì Thi Nu và hắc giáp long vương chiến đấu.

Phe nhân tộc, không có ai tổ chức hắc giáp long vương xúc động.

Phía dị tộc, toàn bộ dị tộc khoe miệng đều hơi cong lên, lộ ra nụ cười kiêu căng mà chờ mong. Những kẻ này hàng năm đắm chìm ở trong văn hóa quý tộc tinh anh Ngu tộc, thậm chí biên độ khoe miệng bọn hẩn nâng lên cũng giống nhau như đúc, thoát nhìn bọn hẩn giống như đeo mặt nạ cùng cái kiểu dáng, làm người ta cảm thấy khó chịu từ trong lòng.

Bì Thi Nu cười phá lên, hẩn sai bước hướng hắc giáp long vương lao đi. Chân hẩn đạp mạnh vào trong không khí, mỗi một bước đều để lại ở hư không một dấu chân màu đỏ sậm. Xích Nhật chi lực quay cuồng ở trên thân Bì Thi Nu, lực lượng bạo ngược chấn động hư không, dấu chân màu đỏ sậm hẩn để lại trong không khí kịch liệt chấn động, không ngừng hướng bốn phía khuếch tán ra các vết rách màu đỏ sậm.

“Loài bò sát, quyết đấu đi, như chiến sĩ chân chính! Ta là người hầu thành tín nhất của Xích Nhật chí cao, vĩ đại, chấp chính đại đế Ngu triều Xích Nhật nhất mạch Bì Thi Nu! Ta đặt cược vinh quang gia tộc ta cùng tôn nghiêm cá nhân ta, ta muốn xé đầu của ngươi!”

Bì Thi Nu lớn tiếng gầm rú, hẩn cưỡi ra trường bào đẹp đẽ quý giá mà trôi buộc trên người, lộ ra liên hoàn khóa tử giáp tinh xảo dưới trường bào. Liên hoàn khóa tử giáp dán sát người vận dụng mấy vạn miếng vảy tinh xảo đâm

xuyên nối liền mà thành, trên mỗi một miếng vảy đều có một con mắt màu đỏ rạng rỡ tỏa sáng, không ngừng hướng bốn phía tản mát ra một khí tức bạo ngược nồng đậm mùi máu tươi.

Rống to ‘Hây’ một tiếng, Bì Thi Nu vung tay đánh ra một luồng hào quang màu đỏ.

Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, hướng tới luồng sáng màu đỏ kia nhìn lướt qua, đó là một vật to bằng nắm tay, hình dạng như lõi đài. Tiếng gào rống của vô số chiến sĩ từ trong vật kỳ dị đó truyền ra, chiến ý ngập trời hóa thành một lá chiến kỳ màu máu xông lên bầu trời, chấn động hư không kịch liệt quay cuồng.

Vật kỳ dị to bằng nắm tay phun ra các luồng sáng chói mắt, ở trong vô số tiếng gào rống không ngừng bành trướng. Ngăn ngùn mấy nhịp thở, một tòa lõi đài màu máu dài rộng khoảng một dặm bỗng xuất hiện ở giữa Bì Thi Nu cùng hắc giáp long vương.

Bì Thi Nu tung người nhảy, nhảy tới trên lõi đài màu máu, hân hoan khom người xuống, giống như mãnh thú trước khi vồ mồi, ba con mắt nhìn chăm chăm hắc giáp long vương chạy như điên đến, lớn tiếng quát: “Báo ra tên của ngươi, đến trên huyết lõi đài của ta quyết chiến sinh tử!”

“Long tộc, Vân Mộng đại trạch long vương Ngao Nhật Thiên!” Hắc giáp long vương lớn tiếng rít gào, khiêng cây rìu lưỡi to nhảy dựng lên, cũng nhảy vào lõi đài màu máu.

Khuôn mặt Cơ Hạo hung hăng giật giật, Tự Văn Mệnh ở bên gương mặt run run thấp giọng nói: “Vân Mộng đại trạch long vương Ngao Hạo! Hắc, hắc, tính cách hào sảng, sau khi trưởng thành... Không để ý phụ thân phản đối, đem tên mình đổi thành bộ dáng hiện nay, vì thế phụ thân, đương kim long hoàng sau khi đem hắc đánh đau một trận, sung quân đi Vân Mộng đại trạch!” (Ngao Nhật Thiên, Nhật Thiên cũng có thể hiểu là dm ông trời)

Cơ Hạo hít ‘Xẹt xẹt’ một ngụm khí lạnh, vị Ngao Nhật Thiên Ngao đại long

vương này, quả thật là rất có cá tính.

“Tiểu bạch kiếm, đấu như thế nào?” Ngao Hạo đứng ở trên lôi đài màu máu nhìn chằm chằm Bì Thi Nu rộng lớn: “Nói mau lên, đấu thế nào? Lão tử muốn phá hủy cái gương mặt trắng trẻo nhỏ nhắn này của ngươi! Ha ha, nhìn thấy bọn tiểu bạch kiếm các ngươi toàn thân đã không thoải mái rồi!”

Ngửa mặt lên trời long khiếu một tiếng, trong mồm, trong lỗ mũi Ngao Hạo đồng thời phun ra lửa rồng màu đen. Long viêm nhiệt độ cao xen lẫn lực lượng ăn mòn đáng sợ xông lên trời cao, như muốn đem bầu trời cũng đốt ra một cái lỗ thủng.

“Không chết không thôi!” Đinh đầu Bì Thi Nu hiện lên một vầng mặt trời màu đỏ rực, hắc cũng lâm vào trong chiến ý điên cuồng. Phía dưới làn da hắc có vô số phù văn trận tinh xảo đẹp đẽ màu đỏ hiện lên, một khí tức vô cùng dữ tợn bạo ngược ngưng tụ thành một con ác diệu hình thù kỳ lạ chín đầu mười tám cánh chột hiện hình ở phía sau hắc. Con ác diệu này đầu như rồng, thân hình như điêu, cái đuôi thật dài như rắn độc, thoát nhìn dữ tợn dị thường.

Bốn phương tám hướng của lôi đài máu đột nhiên có vô số tia sét màu máu điên cuồng phun ra. Những tia sét màu máu này ở dưới một lực lượng cấm chế kỳ dị ước thúc biến thành vô số đao thương kiếm kích lơ lửng ở quanh lôi đài, đem toàn bộ lôi đài phong tỏa con muỗi cũng bay không lọt.

Bì Thi Nu miệng phun khói đặc màu đỏ, hắc hướng tới Ngao Hạo quát: “Ai cũng không thể rời khỏi lôi đài này, nếu không sẽ bị chém thành thịt vụn! Chỉ có một người, chỉ có một người có thể sống sót rời khỏi! Loài bò sát chết tiệt, lĩnh giáo một phen lực lượng cường đại nhất của Bì Thi gia tộc đi!”

Sắc mặt Đế Thuấn, Chúc Cửu Âm, Tự Văn Mệnh đều trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Tự Văn Mệnh dồn dập hướng Cơ Hạo giải thích: “Ngươi ở Vu Điện, hẳn là từng xem một ít ghi chép về thượng cổ nhân tộc đại chiến... Có một số dị tộc

thiên phú siêu phàm thoát tục, có thể đem tinh hồn dị thú ngoại lai lấy phương thức ký sinh hồn thú hòa hợp một thể với bản thân, từ đó về sau đồng sinh cộng tử, có được uy năng khó lường.”

Hít sâu một hơi, Tự Văn Mệnh trầm giọng nói: “Dị thú có tư cách trở thành ký sinh hồn thú, đều là thiên địa dị thú sau khi thành niên tự nhiên có được thực lực Vu Thần cảnh. Ác điều chín đầu mười tám cánh này nghe thôi cũng chưa từng nghe, hẳn là đến từ thế giới của bọn hắn.”

Cơ Hạo khẽ nhú mày, nhìn Bì Thi Nu một cái thật sâu.

Bộ tộc Nam Hoang nhân tộc, cũng có vu pháp truyền thừa thú hồn nhập thể ký sinh, nhưng bộ tộc Nam Hoang sử dụng, phần nhiều là sư tử hổ báo voi các loại mãnh thú thông thường, đối với Đại Vu còn có một chút tác dụng, đối với Vu Vương, Vu Đế cấp bậc này đã không tăng thêm được gì nhiều.

Cao tăng dị tộc có tư cách có được ký sinh hồn thú, ký sinh hồn thú của bọn hắn sau khi trưởng thành sẽ tự nhiên là thực lực Vu Thần cảnh?

Chẳng phải là nói, Bì Thi Nu cho dù bản thân không nên thân nữa, hẳn tương lai, hoặc là nói, hẳn hiện tại, thật ra đã có được sức chiến đấu cấp Vu Thần?

Hy vọng Ngao Hạo vận khí tốt một chút, ký sinh hồn thú chín đầu mười tám cánh này của Bì Thi Nu còn chưa trưởng thành đi! Nếu không Ngao Hạo thật sự húc đầu vào tấm sắt rồi.

Huyết lôi đài đột nhiên phun ra từng mảng lửa lớn, từng cột lửa to bằng vại nước theo hô tiếng xé gió đáng sợ từ các nơi của lôi đài phun tùy ý. Bì Thi Nu và Ngao Hạo hầu như là đồng thời bị cột lửa màu đỏ rực phun ra bên chân đánh một chút, thân thể Bì Thi Nu nhoáng lên một cái, dùng một loại tốc độ cao tới đáng sợ né tránh, lửa chỉ để lại ở trên người hắn một mảng cháy đen.

Ngao Hạo không quen thuộc đối với huyết lôi đài, khi lửa bốc lên hắn phản ứng hơi chậm một chút, mảng lớn vảy rồng màu đen trên cánh tay trái hắn chợt

bị đốt tới mức đỏ bừng bỏng lên, hấn đau đến mức rống giận ‘Ngao ngao’, chọt vung cây rìu lớn hướng Bì Thi Nu phóng đi.

Dị tộc cùng vô số chiến sĩ nhân tộc xem cuộc chiến đồng thời ngừng thở.

Trận quyết chiến đột ngột tới này nhìn như ngẫu nhiên, trên thực tế cũng là một loại tất nhiên. Dị tộc muốn hướng nhiều tộc nhân nhân tộc, Long tộc và Phượng tộc như vậy tiếp tục khoe khoang vũ lực, mà nhân tộc cũng có ý thăm dò một phen quyết tâm của dị tộc cùng chiến lực thực tế của cao tầng bọn hắn.

Cho dù không có hắc giáp cự long mở mồm ô ngôn uế ngữ gây sự, chung quy sẽ có người thò đầu ra, khơi mào một hồi tranh đấu trực tiếp của cao tầng hai bên.

‘Ha ha ha’, Ngao Hạo cất tiếng cười to, cự phủ bám một mảng hàn quang bao lấy Bì Thi Nu.

Chương 1412: Ngao Hạo Tan Tác

Có lẽ là vì Long tộc đơn thuần kế thừa thân thể cường hãn của Bàn Cổ thánh nhân, đầu óc chiến sĩ Long tộc trước nay không đủ dùng. Cho nên, trong Long tộc, thường xuyên có rất nhiều tộc nhân kỳ cục.

Như Ngao Hạo, vì rèn luyện kỹ năng dùng rìu của hãn, hãn từng trong một đêm chặt hết toàn bộ cỏ cây của một vạn ngọn núi lớn, cũng từng trong một ngày đem tám trăm ngọn núi lớn điêu khắc thành pho tượng tinh xảo đẹp đẽ, càng từng dùng đại phủ cạo hết lông toàn thân cho toàn bộ dã thú trong mười vạn ngọn núi lớn.

Chiến kỹ đại phủ của Ngao Hạo có thể xưng là lô hỏa thuần thanh, cây rìu cuốn lên hàn quang phong tỏa hư không bên người Bì Thi Nu, mỗi một tắc hư không đều sát khí mật phục, hàn quang chồng chất như sông băng núi tuyết, nhất định muốn đem Bì Thi Nu băm thành thịt vụn.

Ác diệu chín đầu mười tám cánh phía sau Bì Thi Nu phát ra tiếng kêu bén nhọn, Bì Thi Nu chợt động. Mỗi một động tác của hãn mọi người đều có thể thấy rõ, mỗi một động tác của hãn đều như hóa thành một bức tượng điêu khắc, khắc rất rõ ràng ở trong hư không, khắc ở trong tầm mắt mọi người.

Hãn rất ‘thong thả’ đi từng bước một, động tác của hãn rất ‘đơn giản’, chính là trước sau trái phải bốn bước mà thôi, ngay tại trong gang tấc đó rất đơn giản né tránh trước sau trái phải. Nhưng chính là bộ pháp ‘đơn giản’ như vậy, Ngao Hạo điên cuồng chém chưa thể chạm tới một sợi tóc của gã.

Trong gang tấc trọng điệp mấy vạn tàn ảnh của Bì Thi Nu; Trong gang tấc, hư không lại như phóng đại ngàn vạn lần, mỗi một tàn ảnh đều bị người ta thấy rành mạch. không gian ở bên người Bì Thi Nu đã mất đi khái niệm thường quy, đại phủ của Ngao Hạo mỗi một lần bổ đều như bổ về phía hoa trong gương trắng trong nước, chưa bổ về phía Bì Thi Nu.

“Man lực, thuần túy man lực. Loài bò sát dân bản xứ vô tri mà thô độn, người trừ man lực còn có cái gì?” Bì Thi Nu cười trào phúng, hần đột nhiên bước một cái đến trước mặt Ngao Hạo, hung hăng cho Ngao Hạo một bạt tai.

Một tiếng ‘Bốp’ vang lên, vảy rồng nhỏ bé trên mặt Ngao Hạo bị đánh nát cả mảng lớn, một dấu tay rõ ràng in sâu ở trên mặt hần. Long tộc tính tình không tốt lắm, Ngao Hạo hỗn hển ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, phía dưới mỗi một miếng vảy rồng ở toàn thân đều có nhiệt khí cuộn cuộn tuôn ra, quét những miếng vảy rồng kia dựng thẳng lên từng cái một, giống như trên người hần cắm vô số lưỡi dao.

Thân hình Ngao Hạo chột cất cao một trượng có thừa, rìu của hần mang theo hàn quang dài đến mấy trượng bổ ngang chém dọc, mỗi một đòn đều vạch ra trong trên hư không dấu vết màu đen. Ngao Hạo đem lực lượng bản thân tăng lên tới cực hạn, thậm chí khoe miệng hần mơ hồ có tơ máu chảy ra, hần hiện tại mỗi một rìu đều đang thiêu đốt tinh huyết của mình, mỗi một rìu đều so với trăm phần trăm lực lượng của hần ngày thường tăng lên gấp đôi có thừa.

“Vô dụng, man lực chỉ là man lực, man lực là lực lượng nhỏ yếu nhất thế gian. Loài bò sát ngu xuẩn, người căn bản không hiểu pháp tắc áo nghĩa, man lực đối với pháp tắc, vô dụng, vô dụng!” Bì Thi Nu cười kiêu căng, hần nhẹ nhàng đi từng bước một, hần thậm chí rảnh quay đầu hướng Da Ma La Gia nháy mắt.

“Da Ma La Gia tiểu thư tôn kính, con bản mạng hồn thú này của ta thế nào? ‘Thương Khung Chi Chủ’ quý hiếm nhất Bàn Ngu thế giới, ta tiêu hết toàn bộ tích tụ, còn từ trong tộc xin một khoản kinh phí khổng lồ, thật không dễ gì mới đấu giá được được một quả trứng Thương Khung Chi Chủ (chúa tể bầu trời). Lấy học thức uyên bác của ngài, ngài nhất định biết, Thương Khung Chi Chủ trưởng thành hoàn mỹ, sẽ có được lực lượng Bất Hủ cảnh!”

Bì Thi Nu đắc ý khoe ra lai lịch hồn thú của mình.

Sắc mặt Đế Thuấn, Hiên Viên thánh hoàng, Chúc Cửu Âm chột âm trầm xuống. Cơ Hạo cùng Tự Văn Mệnh từ trong điện tịch Vu Điện biết được phân chia cảnh giới của dị tộc thì trong lòng giật giật, Cơ Hạo chỉ cảm thấy mỗi lỗ chân lông ở toàn thân đều đang toát ra khí lạnh.

Nhật Nguyệt cảnh đã có thể so với nhân tộc Vu Thần cảnh, bởi vì thiên phú thần thông và tư chất cá nhân, dị tộc Nhật Nguyệt cảnh cùng đại năng nhân tộc Vu Thần cảnh có mạnh có yếu giữa nhau, cho dù cảnh giới giống nhau, ngẫu nhiên cũng có một số trận điển hình mang tính đảo điên xảy ra —— ví dụ như nói Nhật Nguyệt cảnh Phạm Cốt, từng bị Vu Đế cảnh Thần Nông thị treo lên đánh bảy lần!

Phía trên Nhật Nguyệt cảnh, là Vạn Kiếp cảnh, đó là cảnh giới cường đại hơn Nhật Nguyệt cảnh rất nhiều, Cơ Hạo hiện nay còn chưa thể lý giải.

Mà trên Vạn Kiếp cảnh, mới là Bất Hủ cảnh. Dựa theo dị tộc thói phong, khái niệm Bất Hủ cảnh chính là ‘bất hủ bất diệt’, đó là cảnh giới mạnh mẽ đến cực hạn khó có thể hình dung, cho dù một đại thế giới hoàn toàn sụp đổ cũng không thể thương tổn.

Thương Khung Chi Chủ nền móng mạnh mẽ như thế, cái gọi là Thương Khung Chi Chủ ‘thể trưởng thành hoàn mỹ’ có thể có được lực lượng Bất Hủ cảnh!

Tuy muốn đạt tới trình độ thể trưởng thành hoàn mỹ khẳng định rất gian nan, có lẽ Bì Thi Nu cả đời cũng không thể đem hồn thú nhà mình bồi dưỡng đến loại trình độ đó. Nhưng chưa đạt tới Bất Hủ cảnh, cho dù là Bì Thi Nu tương lai đạt tới Vạn Kiếp cảnh, đối với nhân tộc cũng là một sự uy hiếp thật lớn.

Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh nhìn nhau một cái, trong con người hai người đều lóe ra hàn quang kiên định dị thường—— Bì Thi Nu, phải chết. Không tiếc mọi giá, nhất định phải ở trước khi Bì Thi Nu hoàn toàn trưởng thành bóp chết hãn, đem hãn còn có hồn thú của hãn triệt để phá hủy, nếu không tương lai nhân tộc

sẽ có phiền toái lớn.

Da Ma La Gia nhẹ nhàng vỗ tay cười lên, sóng mắt của nàng lưu chuyển, trong ánh mắt nhìn về phía Bì Thi Nu tràn ngập sự ái muội nào đó: “Thương Khung Chi Chủ? Thương Khung Chi Chủ có thể đạt tới Bất Hủ cảnh? Nói như vậy, đây là một con Thương Khung Chi Chủ thuần huyết thống rồi? Ta còn tưởng, đây là một con hỗn huyết dị chủng!”

Bì Thi Nu đắc ý ở trong vô số hàn quang đan xen thoải mái né tránh, hẳn thậm chí quay lưng đối với Ngao Hạo, đối mặt Da Ma La Gia nghiêm trang nói: “Đương nhiên, phải là Thương Khung Chi Chủ thuần huyết, nếu không ta sao có thể trả giá lớn như vậy? Phải biết rằng, vì đạt được nó, ta đã đem toàn bộ chia hoa hồng trong gia tộc ở tương lai mười vạn năm đều nợ gia tộc rồi.”

Da Ma La Gia nheo mắt cười, như có chút dăm chiêu cười.

Ở bên, đám người Bà La Già, Diêm Ma Sát, Đế Thích Diêm La sắc mặt xanh trắng bất định từng đợt —— Bì Thi Nu đột nhiên bùng nổ ra con bài chưa lật, không chỉ khiến Cơ Hạo đám đại biểu nhân tộc rất kinh hãi, thậm chí khiến bọn họ các dị tộc đại đế này cũng tâm thần bất an.

Bì Thi Nu chết tiệt, đây thế mà lại là một con Thương Khung Chi Chủ thuần huyết? Vừa rồi ý của bọn họ và Da Ma La Gia đều giống nhau, đây là một con hỗn huyết dị chủng, đây phải là một con hỗn huyết dị chủng chứ! Hậu duệ Thương Khung Chi Chủ hỗn huyết, nhiều nhất có thể tăng lên tới tiêu chuẩn Nhật Nguyệt cảnh. Nhưng một con Thương Khung Chi Chủ thuần huyết, Bì Thi Nu chết tiệt, người lén lút kiếm một con thuần huyết, người muốn làm gì?

“Chơi đủ rồi! Cho nên, chết đi!” Bì Thi Nu đột nhiên cười to một tiếng, hẳn bước một cái đến trước mặt Ngao Hạo, cánh tay phải rất quái dị bành trướng lên, sau đó hẳn một chưởng nhẹ nhàng băng quơ đặt ở ngực Ngao Hạo.

Oành một tiếng, vẩy rỗng dầy tới nửa thước ở ngực Ngao Hạo âm âm vỡ nát, một lực lượng đáng sợ đánh vào thân thể hắn, trong thất khiếu Ngao Hạo đồng

thời phun ra lượng lớn máu, hai con mắt bị cái lực lượng khổng lồ cường đại tới mức khó có thể hình dung này chấn nát.

Ngực Ngao Hạo bị đánh xuyên, bàn tay Bì Thi Nu xuyên thấu thân thể dày rộng của hắn từ sau lưng hắn thò ra.

Trên bàn tay lượn lờ một tầng sương mù màu đỏ rực, Bì Thi Nu lớn tiếng quát: “Chết đi!”

Cơ Hạo hít sâu một hơi, hắn nhảy lên, nháy mắt đến trên không huyết lộ đài, chân phải mang theo một trận gió dữ hướng vào đầu Bì Thi Nu đập tới.

Chương 1413: Đình Trấn Hồn Thú

“Người muốn cứu hần? Không ~ có ~ khả năng!”

Bì Thi Nu cất tiếng cười, hần dùng một bàn tay chặn về phía chân của Cơ Hạo đập bay đến, trên một bàn tay khác xuyên thấu ngực Ngao Hạo sương khói màu đỏ rực càng thêm nồng đậm, hiển nhiên hần đang chuẩn bị chiêu thức mạnh mẽ nào đó, gắng đặt tới một đòn hoàn toàn diệt sát Ngao Hạo.

Huyết lôi đài là pháp khí quyết đấu độc đáo của Xích Nhật nhất mạch, nó chỉ ước thúc người trong lôi đài không thể tự nhiên rời khỏi, đối với người muốn đi vào lôi đài tham gia huyết chiến cũng không từ chối ngoài cửa. Chân Cơ Hạo ở trong hư không kéo ra một dấu vết màu đen thẳng tắp, hung hăng đá vào trên bàn tay Bì Thi Nu.

Trên chín cái đầu Thương Khung Chi Chủ thân thể khổng lồ phía sau Bì Thi Nu tổng cộng hai mươi bảy con mắt chột trợn tròn. Bì Thi Nu phát ra tiếng gào thét thống khổ, bàn chân Cơ Hạo hung hăng quét ở trên bàn tay hần, theo tiếng nứt xương chói tai, mọi người đều nhìn thấy bàn tay Bì Thi Nu cấp tốc vặn vẹo, biến hình, mấy chục cái gai xương nứt vỡ xuyên thấu cơ thịt hần lòi ra.

Không kịp hạ sát thủ đối với Ngao Hạo, Bì Thi Nu hướng về phía sau bước mạnh một bước.

Quanh thân Thương Khung Chi Chủ nổi lên từng đợt không gian dao động mơ hồ, Bì Thi Nu mang theo các đạo tàn ảnh rõ ràng có thể thấy được, muốn rời khỏi phạm vi công kích của Cơ Hạo. Nhưng hần vừa mới lui về một bước, thân thể Cơ Hạo cũng ở trong hư không để lại một tàn ảnh rõ ràng, bản thể hần lại quỷ dị vạn phần xuất hiện ở phía sau Bì Thi Nu.

Không dùng vũ khí, khuỷu tay Cơ Hạo đánh vỡ hư không, theo một tiếng vang lớn đánh về phía hậu tâm Bì Thi Nu.

Thương Khung Chi Chủ phía sau Bì Thi Nu tức giận nhìn Cơ Hạo, thân thể nó nhoáng lên một cái, thân hình Bì Thi Nu chợt lóe, ở trước khi cùi trỏ của Cơ Hạo nện ở trên lưng hắn, đột nhiên xuất hiện ở trong một góc của huyết lôi đài.

Đây là chỗ cường đại nhất của bản mạng hồn thú, nó và Bì Thi Nu tâm thần tương thông, chi tiết Bì Thi Nu ở lúc chiến đấu không chiếu cố đến, bản mạng hồn thú giúp hắn bổ sung lại, càng có thể giúp Bì Thi Nu làm ra ứng đối thỏa đáng nhất.

Hỗn độn đạo đài của Cơ Hạo hai tay kết ấn, từng đợt không gian chấn động cũng từ trong cơ thể Cơ Hạo khuếch tán ra. Hắn xuyên qua hư không, hầu như là ở cùng lúc Bì Thi Nu dịch chuyển đến góc huyết lôi đài, Cơ Hạo cũng xuất hiện ở bên người hắn, hai nắm tay như sao băng mang theo các luồng sáng đánh về phía Bì Thi Nu.

Bì Thi Nu kêu một tiếng quái dị, thân thể hắn ở trong hư không lóe lên bất định, trên toàn bộ huyết lôi đài khắp nơi đều là tàn ảnh Bì Thi Nu lóe ra. Cơ Hạo thúc dục Thiên Địa Kim Kiều, hắn cũng rất có linh ngộ đối với không gian pháp tắc, hắn xuyên qua hư không, không tụt lại chút nào theo sát ở phía sau Bì Thi Nu.

Hai cái bóng người như hai con bướm xuyên hoa, ở trên huyết lôi đài truy đuổi, dây dưa lẫn nhau, Thương Khung Chi Chủ không ngừng phát ra tiếng gầm kinh sợ giận dữ đan xen, rất hiển nhiên con dị thú đến từ Bàn Ngu thế giới này nằm mơ cũng không ngờ, nó lại có thể đụng phải một sinh linh ở trên lĩnh ngộ không gian pháp tắc không yếu hơn mình.

Tuy con Thương Khung Chi Chủ này từ trong ấp trứng sinh ra còn chưa được mấy năm, nhưng Thương Khung Chi Chủ chủng tộc này là một loại ‘sinh vật không gian’, xuyên qua hư không đối với bọn chúng mà nói là một loại thiên phú bản năng, giống như cá bơi, sự nắm giữ của bọn chúng đối với không gian vượt xa bất cứ tộc đàn nào khác.

Bị Cơ Hạo gắt gao dây dưa không thể thoát thân, con Thương Khung Chi Chủ nhỏ tuổi này điên cuồng rít lên, chột hừ không bên người Bì Thi Nu tan rã, vô số mảnh vỡ hừ không sắc bén vô cùng ngưng tụ thành các mảng đao ảnh màu đen, mang theo tiếng rít bén nhọn hướng quanh thân Cơ Hạo chém tới.

“Định!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, Bàn Cổ Chung từ đỉnh đầu lao ra, một lực lượng kỳ dị nặng nề dị thường, hùng hồn khó cản quét ngang bốn phía, hừ không sụp đổ chột khép lại, toàn bộ đao ảnh màu đen trong nháy mắt tan thành mây khói.

‘Ông’ một tiếng chuông ngân, hừ không trên huyết lôi đài bị Bàn Cổ Chung mạnh mẽ trấn áp, trở nên dị thường chắc chắn, so với ngày thường chắc chắn hơn đâu chỉ gấp trăm lần. Bóng người như bướm xuyên hoa của Bì Thi Nu chột cứng đờ, hân thét lớn một tiếng, trong miệng phun ra mảng lớn sương máu.

Hừ không bị Bàn Cổ Chung gia cố, Bì Thi Nu và Thương Khung Chi Chủ giống như hai con cá ở trong nước cấp tốc xuyên qua, vốn bọn họ tự do tự tại ngao du bốn phương, nhưng nước chảy ngày thường quen thuộc đột nhiên biến thành cả khối thép dày nặng cứng rắn, lực lượng cản trả thật lớn nháy mắt làm bị thương nặng thân thể bọn họ, ngay cả linh hồn bọn họ cũng chịu thương tổn nặng nề thâm.

Bì Thi Nu học từng ngậm từng ngậm máu, bóng dáng Thương Khung Chi Chủ chột trở nên âm đạm mơ hồ, thiếu chút nữa đã tán loạn.

Ánh mắt Bì Thi Nu cực kỳ oán độc nhìn Cơ Hạo, xét cho cùng, chính hân cũng chưa phải cường giả Nhật Nguyệt cảnh, con Thương Khung Chi Chủ còn nhỏ này tất nhiên là dị thú thuần huyết, nhưng nó dù sao chưa trưởng thành, thực lực của nó quá yếu quá yếu.

Thần thông bí pháp của Cơ Hạo, thậm chí vài món dị bảo trên người hân thứ nào cũng có thể vừa vận là khắc tinh của Bì Thi Nu. Bàn Cổ Chung vừa ra, Bì Thi Nu và Thương Khung Chi Chủ lập tức bị thương nặng.

“Đáng chết, Nghiêu Hầu Cơ Hạo, người phá hủy tử vong quyết chiến thần thánh nhất, người phải trả giá đắt!” Bì Thi Nu tức giận nhìn Ngao Hạo đã lui đến phía sau, đã ăn vào vài liều đan dược cứu mạng, lỗ thủng lớn ở ngực đang cấp tốc khép lại, hỗn hển chỉ vào Cơ Hạo hét lên.

Huyết lôi đài kịch liệt run rẩy, binh khí vô số tia sét ngưng tụ thành như điên cuồng hướng Cơ Hạo chém xuống, càng có vô số lôi quang không ngừng ngưng kết ra đao thương kiếm kích các loại binh khí mới. Các cột lửa không ngừng từ trên mặt đài phun ra, toàn bộ cột lửa đều hướng về Cơ Hạo cuốn tới.

“Đây là pháp khí quyết chiến công bằng của Xích Nhật nhất mạch các người? Ha ha, tất cả trên huyết lôi đài này, đều chịu người khống chế ư?” Cơ Hạo cười lạnh trào phúng, Bàn Cổ Chung phóng ra các luồng hỗn độn khí bao phủ toàn thân, mặc cho tia sét bồ loạn, ánh lửa thiêu đốt, toàn thân Cơ Hạo không tổn hao gì, chỉ là thân thể chịu lực đánh vào to lớn chấn động có chút nhoáng lên.

“Cái này...” Bì Thi Nu, còn có hai đại quyền lực trưởng lão của Xích Nhật nhất mạch đều tròn mắt.

Huyết lôi đài là thánh khí đặc thù của Xích Nhật nhất mạch, vô số năm qua, không biết bao nhiêu chiến sĩ ở trên đó tiến hành sinh tử quyết đấu, tinh hồn toàn bộ chiến sĩ chết trận đều bị huyết lôi đài cắn nuốt, dẫn tới uy lực của huyết lôi đài càng ngày càng mạnh.

Huyết lôi đài hiện nay, thậm chí đối với cường giả Vu Thần cấp cũng có thể tạo thành uy hiếp không nhỏ, Cơ Hạo lại ở trong công kích như vậy không mất một cọng lông, cứng rắn chống đỡ huyết lôi đài điên cuồng oanh tạc còn chưa có bộ dáng cố hết sức thế nào, không có đạo lý nào lại thế nhỉ?

“Không có khả năng!” Bì Thi Nu lớn tiếng rống to.

“Không có gì là không có khả năng!” Cơ Hạo lớn tiếng quát tương tự. Hai tay hất kết ấn, Cửu Long Xa Liễn từ đỉnh đầu hất bay ra, phóng ra vô lượng cường quang làm toàn bộ người xem cuộc chiến theo bản năng nhắm mắt lại.

Ngay cả Bì Thỉ Nu cũng trong nháy mắt này nhắm mắt, Cửu Long Xa Liễn phát ra hào quang quá mãnh liệt.

Ngay trong nháy mắt này, lòng bàn tay Cơ Hạo phun ra một đạo thần quang năm màu, cái đỉnh tròn nhỏ giấu ở trong bụng hắc cấp tốc nhảy lên, một lực hút đáng sợ tuôn ra, gắt gao quấn lấy Thương Khung Chi Chủ phía sau Bì Thỉ Nu.

Thương Khung Chi Chủ phát ra một tiếng rên rỉ hoảng sợ, thần quang năm màu chợt sáng ngời, mạnh mẽ đem nó tóm vào trong cái đỉnh nhỏ năm màu.

Cái đỉnh nhỏ năm màu này ngay cả đại năng cấp tôn giả trong Vực Ngoại Thiên Ma cũng có thể trấn áp, huống chi là Thương Khung Chi Chủ con bản mạng hồn thú còn chưa trưởng thành này?

Bì Thỉ Nu chợt mất đi bản mạng hồn thú, hắc phát ra một tiếng rống giận hoảng sợ, trong bát khiếu (người thường thất khiếu, Ngu tộc có 3 mắt nên là bát khiếu) không ngừng có máu tươi ‘ồ ồ’ chảy ra.

Chương 1414: Ngu Tộc Cách Ngôn

“Không! Trả lại cho ta!” Bì Thi Nu rống to một tiếng, lắc mạnh đầu một cái, máu đầy mặt hắt ra thật xa.

“Ta chiếm lĩnh, ta chinh phục, thì vĩnh hằng có được!” Cơ Hạo dị thường mãnh liệt không phân phải trái nhìn Bì Thi Nu. Hắn rút ra Bàn Cổ Long Vãn, mũi kiếm chỉ vào ngực Bì Thi Nu, cười lạnh nói: “Câu này, các người đem nó điêu khắc ở trên cửa thành Lương Chử! Ta rất thích câu này!”

Bì Thi Nu thở hổn hển từng ngậm từng ngậm, ba con mắt sung huyết nhìn chăm chăm Cơ Hạo, một hơi nghẹn ở cổ họng nói không nên lời.

‘Ta chiếm lĩnh, ta chinh phục, thì vĩnh hằng có được’, không chỉ có trên cửa thành Lương Chử, phàm là nơi viễn chinh đại quân của Ngu tộc đi qua, phàm là nơi bọn hắn chiếm lĩnh, trên cửa thành toàn bộ thành trì đều điêu khắc câu khẩu hiệu này. Câu này, bắt đầu từ khi tổ tiên Ngu tộc chinh phục thế giới đầu tiên, đã trở thành tín ngưỡng đồ đẳng của Ngu tộc.

Nắm tay lớn, lưỡi đao nhanh, thì có thể có được tất cả, đây là logic cường đạo trần trụi, lại đạt được vô số người Ngu tộc tán thành.

Hai đại quyền lực trường lão theo Bì Thi Nu đến nơi đây đồng thời đứng dậy, thân thể bọn họ khẽ động, nháy mắt đến trên huyết lôi đài. Bì Thi Thiên sắc mặt âm trầm nhìn Cơ Hạo, lạnh lùng nói: “Câu châm ngôn này là vô thượng chân lý, là nguồn gốc tín ngưỡng của Ngu tộc ta. Nhưng, chỉ có cường giả chân chính mới có tư cách nói câu này, mà ngươi, hiển nhiên không phải là cường giả như vậy!”

Bì Thi Địa nghiêng răng nhìn Cơ Hạo, dùng sức vung một cây chùy dây xích cực kỳ nặng nề, lưu tinh chùy trên chùy xích ba đầu lớn cỡ bình rượu dày đặc nanh sói, lưu tinh chùy cấp tốc xoay chuyển không ngừng phát ra tiếng vang lớn ‘Ô ô’.

“Nghiêu Hưu Cơ Hạo, giao ra bản mạng hồn thú của Bì Thi Nu, chúng ta có thể tha thứ sự mạo phạm của người. Bằng không, người chết!”

Bao gồm Da Ma La Gia ở trong, mười một chấp chính đại đế khác còn có quyền lực trường lão phía sau bọn họ không nhúc nhích. Bọn họ đầy hứng thú nhìn Bì Thi Nu, Bì Thi Thiên, Bì Thi Địa, còn có Cơ Hạo bị bọn họ bao vây ở trong.

Cơ Hạo cười ha ha không nói năng gì, Bàn Cổ Long Văn hơi chấn động, từng tiếng rống gầm không ngừng từ trong bảo kiếm truyền ra, tiếng rống gầm càng lúc càng cao, càng lúc càng điếc tai, càng lúc càng thúc giục khí huyết người ta sôi trào. Đến cuối cùng, quả thực như có mấy vạn con cự long cùng cất tiếng rống giận khàn cả giọng ở bên tai mọi người, tiếng vang lớn khủng bố đó chấn động toàn thân người ta run rẩy, giống như bị vô số tia sét bổ vào trên người.

Cười lạnh ‘Ha ha’ một tiếng, Da Ma Sát Nhất hóa thành một bóng ma lặng yên tiêu tán, chợt nghe trong tiếng rống gầm rung trời, tiếng cười lạnh của Da Ma Sát Nhất như con dao bén nhọn truyền ra: “Bì Thi Thiên, Bì Thi Địa, cẩn thận một chút... bị ta bắt lấy cơ hội, chỉ cần một kiếm, ta có thể giết chết các người.”

Bì Thi Thiên, Bì Thi Địa chợt biến sắc. Bọn hắn và Da Ma Sát Nhất đều là cao thủ Nhật Nguyệt cảnh, nhưng hai người bọn hắn là chiến sĩ thuần túy, chính diện chém giết chưa từng úy kỵ bất luận kẻ nào. Nhưng Da Ma Sát Nhất lấy đường đường thân phận Nhật Nguyệt cảnh, lại là một thích khách âm hiểm chuyên môn đâm sau lưng, là đối thủ bọn hắn nhất đau đầu.

Ai thích ở lúc mình tập trung toàn bộ lực chú ý chém giết đẫm máu, sau lưng còn có một thích khách lúc ẩn lúc hiện?

Bì Thi Thiên hốt hốt khàn cả giọng rống to: “Da Ma Sát Nhất, giống như dũng sĩ thật sự, quyết chiến với ta!”

Đối mặt Bì Thi Thiên khiêu chiến, Da Ma Sát Nhất khinh thường cười lạnh

một tiếng. Ở Da Ma gia tộc, hãn là thân phận gia nô, xuất thân vốn đã không cao, hãn cũng không có cái loại cảm giác vinh dự quý tộc đối trá đó. Hãn làm thích khách cả đời đâm sau lưng, người bảo hãn chính diện chém giết với một Xích Nhật chiến sĩ cường đại, trừ phi đầu hãn hỏng rồi mới sẽ làm chuyện như vậy.

Bì Thi Địa ngay trong nháy mắt Da Ma Sát Nhất khinh thường cười lạnh, sải bước hướng Cơ Hạo lao đi, chùy dây xích nặng nề trong tay kéo theo một trận gió dữ, gào thét đập về phía Cơ Hạo. Trên tay cầm dài đến một trượng của chùy dây xích sáng lên vô số phù văn, trên sợi xích thật dài ba lưu tinh chùy to lớn phát ra tiếng xé gió như quỷ khóc, lúc cấp tốc vung, trên ba quả lưu tinh chùy đồng thời phun ra mảng lớn tia chớp màu đỏ.

Cơ Hạo hít sâu một hơi, Cửu Chuyển Huyền Công tăng lên tới cực hạn, làn da toàn thân một lần nữa biến thành loại trạng thái tinh thể màu sắc hỗn độn quái dị kia. Tay phải hãn Bàn Cổ Long Văn bất động, năm ngón tay trái thành hình trảo, hung hăng hướng chùy dây xích nện xuống vào đầu chộp lên.

Tự Văn Mệnh, Đế Thuấn đồng thời đứng dậy, kinh hãi nhìn Cơ Hạo —— hãn thể mà dùng thân thể đi đón đỡ binh khí của một cường giả Nhật Nguyệt cảnh dị tộc? Chiến sĩ Xích Nhật nhất mạch không phải là pháp sư yếu ớt của Nguyên Nguyệt nhất mạch, lực lượng thân thể bọn hãn cực kỳ cường hãn, giống cuồng chiến sĩ của Kháng Nguyệt nhất mạch, bọn hãn chú ý cũng là chém giết cận thân, cứng đối cứng đó!

Chợt nghe một tiếng vang to, ngón tay Cơ Hạo gắt gao bắt được một quả lưu tinh chùy của chùy dây xích ba đầu, tia chớp ‘Xẹt xẹt’ đánh vào trên bàn tay Cơ Hạo, trên làn da Cơ Hạo toát ra các tia khói, làn da hơi vỡ ra, nhưng cũng chỉ vỡ ra mà thôi.

Trong tiếng ‘Xèo xèo’, năm ngón tay Cơ Hạo giống như năm mũi khoan bén nhọn, theo Cơ Hạo không ngừng dùng sức, ngón tay hãn chậm rãi cắm vào trong lưu tinh chùy, cứng rắn ở bên trên đó cào ra năm lỗ thủng thật sâu. Trên lưu tinh

chùy vô số phù văn vỡ vụn ra, dọa Bì Thi Địa liên tục rống giận ——thân thể Cơ Hạo, vậy mà so với lưu tinh chùy của hắn còn cứng hơn!

Mười một vị chấp chính đại đế, hai mươi hai vị quyền lực trường lão đồng thời đứng dậy, mặt ai cũng kinh hãi nhìn Cơ Hạo!

Chùy dây xích ba đầu trên tay Bì Thi Địa, đó là bản mạng binh khí hắn rèn luyện cả đời, cách mỗi mấy trăm năm, Bì Thi Địa đều phải hao phí rất nhiều tài liệu quý trọng gia cố, tăng mạnh từng lần một. Thân thể Cơ Hạo, dù sao cũng là thân thể máu thịt, sao có thể so với chùy dây xích ba đầu này còn cứng hơn?

Bì Thi Địa kinh hãi mở to mắt nhìn, gắt gao nhìn Cơ Hạo tức giận mắng khàn cả giọng: “Người rốt cuộc là quái vật gì vậy?”

Cơ Hạo đè chặt chùy dây xích ba đầu, Bàn Cổ Long Văn ở tay phải mang theo một đạo hàn quang đâm thẳng tắp về phía bụng Bì Thi Địa.

Bì Thi Địa nổi giận gầm lên một tiếng, hắn muốn rút về binh khí của mình. Năm ngón tay Cơ Hạo không nhúc nhích, mặc cho Bì Thi Địa liên tục dùng sức, lại như thế nào cũng không thể đem binh khí của mình rút về. Chính là thời gian hơi do dự như thế, Bàn Cổ Long Văn thoải mái đâm xuyên qua bụng Bì Thi Địa, từ sau lưng hắn thò ra.

Cả mảng lớn máu tươi phun ra, Bì Thi Địa kêu đau lui lại, hắn rút binh khí của mình, hai tay ôm bụng liên tục tức giận mắng.

Bì Thi Thiên vội vàng sai bước đến bên cạnh Bì Thi Địa, thật cẩn thận bảo vệ huynh đệ nhà mình: “Tốt, tốt, tốt Nghiêu Hầu Cơ Hạo, ta thừa nhận, người có tư cách sử dụng châm ngô của tộc ta, người là một chân chính cường giả! Được rồi, bản mạng hồn thú của Bì Thi Nu, chúng ta phải lấy về, không tiếc mọi giá để lấy về. Đưa ra điều kiện của người đi!”

Không hề nghi ngờ, biểu hiện của Cơ Hạo vừa rồi đã chứng minh hắn quả thực có được chiến lực cấp Vu Thần. Tuy hắn chưa sử dụng chút vu lực nào, chỉ

là đơn thuần lực lượng thân thể đã đạt tới cấp Vu Thần, nhưng càng là như thế lại càng thêm làm người ta chấn động.

Bì Thi Thiên bất đắc dĩ, chỉ có thể thừa nhận Cơ Hạo có tư cách sử dụng câu châm ngôn kia của Ngu tộc, thừa nhận bản mạng hồn thú đã thuộc Cơ Hạo sở hữu. Như vậy bọn họ chỉ có thể trả giá đắt đỏ thê thảm, mặc cho Cơ Hạo bắt chẹt vớ vết tài sản mới có thể đem bản mạng hồn thú kia cầm về.

“Điều này sao, dễ thương lượng, dễ thương lượng. Ha ha, không vội, không vội!” Cơ Hạo cười cả người lẫn vật vô hại, chậm rãi về tới bên cạnh bàn đàm phán hình vuông ngồi xuống.

Chương 1415: Liên Hợp Tác Chiến

Ở dưới sự khuyến bảo của mười một vị chấp chính đại đế, Bì Thi Nu hỗn hên ngồi trở lại tại chỗ. Hắn nghiêng rằng, vạn phần oán độc nhìn chăm chăm Cơ Hạo, hận không thể đem ba tròng mắt từ trong hốc mắt bắn ra, hung hăng ném ở trên mặt Cơ Hạo.

Bản mạng hồn thú của hắn còn ở trong tay Cơ Hạo, Bì Thi Nu hận Cơ Hạo, lại không dám khơi mào tranh chấp nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở nơi đó.

“Rất tốt, bàn bạc, bàn bạc tử tế.” Diễn Nguyệt đại đế Bà La Già nhìn thoáng qua Bì Thi Nu sắc mặt đen sì, chậm rãi gật gật đầu.

Trong mười hai phân chi Tam Nguyệt Cửu Nhật của dị tộc, Diễn Nguyệt nhất mạch là người thu thập cùng bảo vệ tri thức, phụ trách truyền thừa văn minh Ngũ tộc, cho nên tộc nhân Diễn Nguyệt nhất mạch cũng không có sức chiến đấu quá cường đại, nhưng bọn hắn có được trí tuệ vượt xa tộc nhân chi mạch khác.

Bà La Già chính là như thế, thực lực cá nhân hắn nhỏ yếu nhất ở trong mười hai vị chấp chính đại đế, nhưng hắn tương tự cũng là người bình tĩnh nhất, cơ trí nhất trong mười hai người. Mặt đối mặt giao thiệp với nhân tộc kiểu như này, người ra mặt khẳng định chính là hắn.

Đế Thuấn đặt hai tay ở trên bàn vuông, ánh mắt thâm trầm lần lượt đảo qua mười hai vị chấp chính đại đế. Hắn rất nghiêm túc gật gật đầu: “Như vậy, bàn bạc đi, nói chuyện hắn hoi. Nghĩ hắn, hiện tại nhân tộc chúng ta có tư cách công bằng mặt đối mặt bàn bạc với các ngươi rồi?”

Bà La Già vẻ mặt phức tạp nhìn qua Cơ Hạo, không hé răng.

Mười hai vị chấp chính đại đế không có một ai sắc mặt dễ coi cả, hai mươi tư vị quyền lực trường lão phía sau bọn họ, nhất là hai người Bì Thi Thiên và Bì Thi Địa, sắc mặt càng khó coi tới cực điểm.

Cơ Hạo mới bao nhiêu tuổi? Một trăm tuổi chưa? khẳng định chưa! Nhìn khí tức trên người hắn, hắn thậm chí còn chưa đến năm mươi tuổi! Trẻ tuổi như thế, hắn lại có thể cứng đối cứng Bì Thỉ Địa, nắm ngón tay cứng rắn trao phá binh khí của Bì Thỉ Địa.

Nhất là một kiếm kia Cơ Hạo đâm thủng bụng Bì Thỉ Địa, tàn nhẫn quyết tuyệt đến cực điểm, phàm là các quyền lực trưởng lão nhìn thấy một kiếm này đều cảm thấy bụng lạnh lẽo, một kiếm này thật giống như đâm vào trên bụng mình.

Bọn họ dám khẳng định, Bì Thỉ Địa đã khinh địch, hắn chưa đem Cơ Hạo coi là kẻ địch cùng cấp bậc. Hắn khinh địch, hắn sơ sót, cho nên hắn trúng một kiếm này. Vấn đề là ở, cho dù Bì Thỉ Địa khinh địch, Cơ Hạo cũng khẳng định có được lực lượng tương đương với Bì Thỉ Địa—— lực lượng tương đương với dị tộc Nhật Nguyệt cảnh!

Đại năng Nhật Nguyệt cảnh chưa tới năm mươi tuổi!

Mười hai chấp chính đại đế, hai mươi tư vị quyền lực trưởng lão, ba mươi sáu vị cường giả đỉnh cấp nhất của Ngu tộc đều ở trong lòng lạnh lẽo má nó. Nếu Cơ Hạo đại biểu tiềm lực thế hệ mới của nhân tộc mà nói, như vậy nhân tộc tự nhiên đã đạt được tư cách đối thoại ngang hàng với bọn họ.

Ngẫm lại đám thanh niên quý tộc Ngu tộc, ở tuổi này của Cơ Hạo, bọn họ còn bận sống mơ mơ màng màng, bận ăn chơi đàn đấm, bận ở Lương Chủ thành tranh giành tình nhân đánh nhau to. Ở tuổi này của Cơ Hạo, trong tộc nhân dị tộc ngay cả cường giả cấp Vu Đế cũng đã ít lại càng ít, càng không cần nói đại năng Nhật Nguyệt cảnh.

“Đương nhiên, chúng ta thừa nhận tiềm lực của nhân tộc.” Bà La Già rất bình tĩnh nói: “Tiềm lực thật sự làm người ta kinh ngạc than thở mà sợ hãi chứ. Nghiêu Hầu Cơ Hạo, cái tên này, chúng ta mấy năm nay đã nghe nói bao nhiêu lần? Thật không ngờ, hắn đã trưởng thành đến trình độ này.”

Ngón tay nhẹ nhàng liên tục gõ ở trên bàn vuông, Bà La Già lạnh lùng nói: “Nhân tộc có được tiềm lực cường đại như vậy, như vậy, các người đã có tư cách biết những tin tức tiếp theo —— Rất bất hạnh, tai ương ngập đầu của nhân tộc các người, ngay tại trước mắt!”

Sắc mặt Đế Thuấn chợt cứng đờ, hăn tức giận nhìn Bà La Già cười lạnh nói: “Nhân tộc chúng ta tai ương ngập đầu ngay tại trước mắt? Bà La Già, người là nói, mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành này của các người, đã muốn hủy diệt nhân tộc chúng ta sao?”

Ngao Hạo vừa mới bị Bì Thi Nu đánh trọng thương, lỗ thủng trên ngực đã chữa trị hoàn thành, hăn dày da mặt đòi một vị trí ở bên người Hiên Viên thánh hoàng, ngồi chễm chệ ở nơi đó. Nghe được Đế Thuấn nói, Ngao Hạo cười phá lên ‘Ha ha’: “Chỉ bằng đám tiểu bạch kiếm, lão bạch kiếm này, cũng muốn hủy diệt nhân tộc? Ha ha ha, Đế Thuấn tiểu nhi, đừng sợ, có lão tử mang theo binh sĩ Long tộc trợ chiến, nhân tộc các người không diệt được!”

Sắc mặt Đế Thuấn biến thành màu đen, ngón tay Hiên Viên thánh hoàng như động kinh nhảy lên, hiển nhiên hăn lúc nào cũng có thể cho Ngao Hạo một kiếm.

Bì Thi Nu nhảy dựng lên, tức giận nhìn Ngao Hạo rít gào: “Loài bò sát, người cho rằng người cường đại lắm sao? Không phải Cơ Hạo tiểu tử này quấy rối, người đã chết rồi!”

Ngao Hạo không chút yếu thế nhảy dựng lên, chỉ vào cái mũi Bì Thi Nu quát: “Quái vật ba mắt, nếu không phải con chim giặc kia theo sau mộng người, người có bản lĩnh thắng được gia gia người? Ha ha, đến đây, đến đây, chơi lớn một trận nữa! Gia gia nhất định cho người biết tay!”

Bì Thi Nu ‘Keng’ một tiếng rút bội kiếm, Ngao Hạo kêu to ‘Grao’ vung lên cây rìu lưỡi to.

Bì Thi Thiên đứng dậy, vỗ một chương ở trên vai Bì Thi Nu, mạnh mẽ đem hăn đè về chỗ ban đầu.

Hiên Viên thánh hoàng đứng dậy, một bạt tai nhắm thẳng mặt tát ở trên mặt Ngao Hạo, đánh cho đầu Ngao Hạo nhoáng lên một cái, cúi đầu không dám hé răng, ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế lẩm bẩm oán giận.

“Bà La Già, nói rõ ràng, nhân tộc chúng ta có tai ương ngập đầu gì?” Đế Thuấn nghiêm túc nhìn Bà La Già: “Nếu là các người muốn phát động chiến tranh toàn diện mà nói, như vậy, các người muốn chiến tranh, chúng ta sẽ trả lại cho các người chiến tranh!”

Bà La Già hít sâu một hơi, hắt lấy ra một quả cầu thủy tinh để trên bàn vuông.

Trong quả cầu thủy tinh lóe ra từng đợt u quang, mười hai tòa truyền tống trập vượt giới không ngừng hướng ra phía ngoài phóng thích không gian dao động mạnh mẽ từ trong u quang hiện lên. Bà La Già chỉ vào hình ảnh trong quả cầu thủy tinh, đem phán đoán của mười hai chấp chính gia tộc bọn hắn nói ra.

“Đế Thích Sát?” Đế Thuấn kinh hãi nói: “Hắn không là người của các người?”

Sắc mặt Đế Thích Diêm La khó coi giật giật, hắn nghiêng răng nói: “Phản đồ! Hắn đã phản bội lợi ích của gia tộc! Hắn đem cơ mật đỉnh cấp của gia tộc bán đứng cho người ngoài! Kẻ chết tiệt này, ta đã cảm thấy kỳ quái, hắn sao có thể biết tọa độ mười hai thế giới mới! Hừ, chết tiệt, chúng ta bị hắn lừa rồi, chúng ta chỉ nghĩ đến tài nguyên của mười hai cái thế giới mới, lại không ngờ... Đế Thích Sát còn có một chiêu này!”

Đế Thuấn không hé răng, Hiên Viên thánh hoàng cũng không hé răng, Chúc Cửu Âm, Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo cũng đều lâm vào trầm tư.

Một cường giả đỉnh cấp khiến mười hai cái chấp chính gia tộc dị tộc như đối mặt đại địch, đến từ Bàn Ngu thế giới? Cộng Công thị đại hồng thủy, chỉ là vì phát động cộc tiêu không gian, dẫn đường cho quân đội của cường giả đỉnh cấp kia?

Lượng tin tức quá lớn, trong lúc nhất thời có chút không kịp phản ứng.

Qua hồi lâu, Cơ Hạo mới lặng lẽ nói: “Nói như vậy, mười hai chấp chính gia tộc các người kết thành liên minh ích lợi, các người hưởng các quyền thế quý tộc chân chính của quê hương các người... Che giấu Bàn Cổ thế giới tồn tại?”

Mười hai chấp chính đại đế không nói một tiếng, chỉ nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Cơ Hạo gật gật đầu, hẳn đã hiểu lợi ích khúc mắc trong đó: “Như vậy, các người là muốn mượn sức chúng ta, liên hợp đối kháng những kẻ không mời mà tới kia?”

Bà La Già nheo mắt: “Chúng ta hy vọng nhân tộc các người có thể điều động toàn bộ lực lượng... phục tùng chúng ta chỉ huy!”

Đế Thuấn, Hiên Viên thánh hoàng giận tím mặt, bọn họ đứng dậy, lớn tiếng quát: “Điều đó không có khả năng!”

Kháng Nguyệt nhất mạch chấp chính đại đế A La Đà lập tức nhảy dựng lên: “Nếu các người không tiếp nhận chúng ta chỉ huy, như vậy, chúng ta sẽ đánh tới lúc các người ngoan ngoãn phục tùng!”

Chương 1416: Quang Huy Chúa Tế

Lương Chủ, Da Ma Thiên đeo một cái mặt nạ che khuất nửa đoạn trên của gương mặt, bước nhanh xuyên qua đường phố quen thuộc.

Có lẽ bởi mười hai vị chấp chính đại đế dốc cả ố, đám vệ binh Lương Chủ đều trở nên lười nhác hơn rất nhiều, vốn phải theo phố lớn ngõ nhỏ không ngừng tuần tra, bọn hắn rất lười nhác đem tọa kỵ vút ở một bên, tùm năm tùm ba đứng ở bên đường, ngả ngón thảo luận phong hoa tuyết nguyệt đêm qua.

Ngẫu nhiên, chỉ là rất ngẫu nhiên, sẽ có một hai thủ vệ binh thoáng xem như làm hết phận sự sẽ hướng Da Ma Thiên nhìn một cái.

Cũng chỉ là tùy ý liếc một cái mà thôi, quần áo đẹp dễ quý giá trên người Da Ma Thiên sử dụng không phải đỉnh cấp quý tộc không thể có được, trên mười ngón tay tinh quang lập lòe mười hai cái nhẫn phù văn cường đại thế mà sáng mù mắt người ta, thậm chí mặt nạ trên mặt hắn cũng tản mát ra linh lực dao động cường đại vào mọi thời điểm.

Lại là một thiếu gia quý tộc không biết muốn đi nơi nào lâu lống, còn cố ý đeo mặt nạ che dấu tung tích.

Các vệ binh liền cười lên, bọn hắn đề thấp thanh âm, thấp giọng đoán đây là thiếu gia nhà ai, hắn lại muốn đi trong nhà đại lão gia quý tộc nào trộm hương thiết ngọc. Bọn hắn rất hưng phấn tranh nhau đặt cược, cược qua một hai tháng nữa, trong thành Lương Chủ lại sẽ truyền ra chuyện phong lưu tiểu thư quý tộc nào đó chưa kết hôn đột nhiên to bụng hay không.

Lỗi tai Da Ma Thiên hơi chớp lên, đám vệ binh ven đường khe khẽ nói nhỏ không thể gạt được lỗi tai của hắn.

Đối với phán đoán của các vệ binh kia hắn cười nhạt, thật sự là một đám phế vật thấp kém mà vô năng. Hắn đường đường Da Ma Thiên, Da Ma Thiên có

được huyết mạch cao quý nhất Bàn Ngưu thế giới, Da Ma Thiên tương lai sẽ thành chủ nhân Bàn Cổ thế giới cùng toàn bộ thế giới xung quanh, thật không dễ gì về Lương Chủ một chuyển, sao có thể là đi làm loại chuyện đó?

Đám tiểu thư quý tộc Lương Chủ...

“Nói thật, thật sự rất nhớ các nàng, nhưng, chờ ta trở thành chủ nhân thế giới này, ta có đủ thời gian chậm rãi hưởng dụng các nàng. Bây giờ sao, không vội, thật sự không cần sốt ruột!” Da Ma Thiên cười ha ha đi vào một ngõ nhỏ, thần thái tự nhiên từ giữa một đám tráng hán Già tộc ngồi ở ven đường nhìn như không có việc gì xuyên qua, lại đi một đoạn, rốt cuộc đi tới trước một cánh cửa đồng đen cuối ngõ nhỏ.

Tháo xuống mặt nạ trên mặt, Da Ma Thiên dùng sức đập một cước ở trên cửa.

Vô số hoa văn hoa lệ trên cửa đồng thời sáng lên, trong ánh sáng nhộn nhạo một con mắt to bằng nắm tay xuất hiện chính giữa cánh cửa. Trong con mắt một đạo u quang thâm thúy chiếu rọi ra, ở trên người Da Ma Thiên đi tới đi lui xem kỹ hồi lâu, cánh cửa lặng yên không một tiếng động hướng một bên trượt ra.

Phía sau cửa là một con đường hẹp, mười mấy tráng hán Già tộc để trần nửa thân trên, cường tráng như con gấu khổng lồ dán tường xếp thành hàng chữ Nhất, không gian để lại cho người ta thông qua lại càng thêm hẹp. Da Ma Thiên đi vào cửa, cánh cửa đồng đen dày tới ba thước ở phía sau hẳn không tiếng động đóng lại, các tráng hán Già tộc đồng thời hướng hẳn hơi hạ thấp người hành một lễ.

Đi qua lối đi dài mười mấy trượng là một gian đại sảnh rộng rãi, trong đại sảnh dài rộng đều ở trên trăm trượng bày chỉnh tề các bàn gỗ dày nặng, nhiều chiến sĩ Già tộc cao to ‘Hi hi ha ha’ ngồi ở cạnh bàn gỗ nâng chén chè chén, trên bàn gỗ bày bày nướng cả con, hồ nướng cả con, sư tử nướng cả con... các loại đồ ăn nhắm rượu tỏa hương thơm.

Nhìn thấy Da Ma Thiên đi đến, hơn trăm chiến sĩ Già tộc trong đại sảnh đã uống tới mức gương mặt đỏ bừng đồng thời giơ lên chén rượu bằng cái vại nước nhỏ, hướng tới Da Ma Thiên hoan hô một tiếng ‘Hãy đô’!

Tiếng gầm cuồn cuộn, chấn động tro bụi trên xà ngang của đại sảnh cũng rơi xuống. Da Ma Thiên cười hướng các chiến sĩ Già tộc đó phất phất tay, theo lối dưới chân tường hướng góc đại sảnh đi đến. Ở nơi này có một cánh cửa thiết kế tinh xảo lặng yên mở ra, Da Ma Thiên xuôi theo một cái cầu thang xoắn ốc xuống bước nhanh xuống.

Xâm nhập xuống phía dưới hơn trăm trượng, một bóng người khô gầy mặc áo choàng màu đen, toàn thân bị sương khói màu đen nhạt lượn lơ lửng yên kéo ra một cánh cửa. Da Ma Thiên đi vào trong cửa, phía sau cửa lại là một đại sảnh thật lớn.

Trong đại sảnh cũng dài rộng trăm trượng chỉ đặt bốn cái bàn vuông rộng lớn, bàn vuông lớn đúc từ thuần vàng ròng dày nặng dị thường, bên trên điêu khắc hoa văn tinh xảo đẹp đẽ, càng được khảm mấy vạn viên đá quý rạng rỡ sáng lên. Trên nóc nhà treo mấy ngàn viên minh châu phóng ra hào quang loá mắt, ở dưới châu quang chiếu rọi, bốn cái bàn vuông phóng ra châu quang bảo khí chiếu đau nhức mắt người ta.

Mấy chục tộc nhân Tu tộc đứng ở cạnh bàn vuông, trong tay nắm thấu kính mài tinh xảo, cẩn thận đánh giá vu tinh, bảo thạch, mỹ ngọc, minh châu... các đồ chơi trân quý rạng rỡ sáng lên trên tay.

Trên bốn cái bàn đặt kỳ trân dị bảo như ngọn núi nhỏ, các tộc nhân Tu tộc kia không ngừng từ trong những trân bảo đó lấy ra một món, rất chuyên nghiệp thẩm định phẩm cấp các châu báu này sau đó đưa cho tinh quái nô lệ đứng phía sau, để bọn họ đem các châu báu đó phân loại, dựa theo giá trị cao thấp cẩn thận đặt ở trong những cái rương đúc từ vàng ròng.

Năm thanh niên Ngu tộc quần áo đẹp đẽ quý giá lười biếng ngồi ở góc đại

sảnh trong một khu thưởng thức rượu đặc biệt mở ra. Bọn họ lười biếng tựa chéo vào ghế dài mềm mại, trong tay bưng chén rượu tinh xảo, thường thường hưởng trong miệng trút một ngụm rượu ngon.

Da Ma Thiên chưa đi hưởng năm thanh niên đó. Hắn dùng sức vỗ tay một cái, lớn tiếng kêu lên: “Aha, các người năm con ký sinh trùng chết tiệt này! Ta ở bên ngoài bận đấu đá với người ta, các người ở nơi này khoái hoạt tiêu dao, Cuộc đời, thật là quá không công bằng!”

Năm thanh niên nhảy dựng lên, đồng thời cười hướng Da Ma Thiên khom lưng cúi đầu thật sâu, thái độ của bọn họ đối với Da Ma Thiên hết sức kính cẩn.

“Thủ lĩnh, ngài đã trở lại? Năm năm qua tiền lời của chúng ta rất được, ngay ba ngày trước, chúng ta vừa làm một vụ mua bán có lãi, một chi thứ Đế thị nhất tộc Huyết Nguyệt nhất mạch, hắn muốn kế thừa gia sản của bá phụ mình, chúng ta giúp hắn khiến bá phụ của hắn chết đột ngột, chỉ một vụ này, chúng ta đã kiếm được tài sản giá trị ba mươi ức ngọc tệ!” Đứng thẳng người lên, một thanh niên sốt ruột không chờ được hướng Da Ma Thiên khoe công lao.

“Quá xấu xa rồi!” Da Ma Thiên nhú mày: “Quá xấu xa! Mưu hại bá phụ ruột của mình, vì cướp lấy gia sản của hắn? Loại hành vi xấu xa này, hắn thế mà lại tìm tới Quang Huy Chủ Tể hội chúng ta! Đây là vũ nhục đối với chúng ta! nói cho hắn, lấy ra thêm tài phú giá trị mười ức ngọc tệ, bằng không chúng ta sẽ đi tố cáo hắn!”

“Ngài quá anh minh rồi, thủ lĩnh!” Năm thanh niên Ngu tộc đồng thời cười lên, cười tới mức toát ra tà khí, cười tới mức càn rỡ không kiêng kỵ gì.

Da Ma Thiên ngồi ở một cái ghế dài, năm thanh niên Ngu tộc người một lời ta một câu, đem sự nghiệp to lớn mấy năm qua bọn họ đã làm lần lượt kể ra.

Những việc này, dựa theo pháp luật Ngu triều, phần nhiều là một số hoạt động ăn hối lộ trái pháp luật, khi nam phách nữ. Từ trong lời nói của bọn họ có thể biết, cái bọn họ gọi là Quang Huy Chủ Tể hội lấy Da Ma Thiên cùng năm

thanh niên này cầm đầu, thành viên bao gồm nhiều tên ăn chơi trác táng thân phận tôn quý trong mười hai chấp chính gia tộc, bọn hắn cùng một giuộc, cao thấp cấu kết, lại có trưởng bối gia tộc che chở, nghiêm nhiên là một khối u ác tính cực lớn của Ngu triều.

Bao gồm ngục giam Hắc Sa bảo năm đó Cơ Hạo từng đi vào, cũng là một cái tài nguyên quan trọng của bọn hắn, nhiều thảm sự nhân gian chính là xảy ra ở dưới sự sai khiến của bọn hắn.

“Được rồi, tiền tài đều là mây bay!” Da Ma Thiên cuối cùng làm ra tổng kết: “Ta cần không phải tiền tài, mà là tiền tài chuyển hóa thành lực lượng!”

“Số tiền này, mấy năm qau, các người đã tiêu vào đâu?”

Chương 1417: Chủ Tế Chi Thành

Một chiếc phi thiên chiến hạm chế tác hoàn mỹ treo cao ở trên tầng mây, hơn trăm cánh buồm tam giác trắng như cánh chim mở ra, vô số phù văn lóe lên trên cánh buồm tam giác, phun ra các luồng khí mông lung thúc đẩy chiến hạm chạy như bay về phía trước.

Sáu vị thủ lĩnh Vinh Diệu Chủ Tế hội ngồi ở đầu chiến hạm, trong tay bưng chén rượu, vui vẻ ra mặt thảo luận chuyện phong lưu ở Lương Chủ mấy năm qua.

Đại hồng thủy mang đến cho nhân tộc thương vong thật lớn, mang tới cho Di tộc, lại là cuộc sống bị đè nén tới cực điểm. Ngoài thành chính là nước lũ cuộn cuộn, đám quý tộc Ngu tộc được thần tháp Ngu tộc bảo hộ chu toàn không chỗ nào để đi, chỉ có thể tìm sự kích thích ở trong thành Lương Chủ.

Kết quả là, các loại chuyện nhảy góc tường, bò cửa sổ cổ quái không ngừng xảy ra. Cuộc sống cảm tình cá nhân của quý tộc Ngu tộc vốn đã lộn xộn càng thêm thối nát đến cực điểm. Trong sáng ngoài tối ồn ào, các thiếu nữ quý tộc chưa xuất giá đột nhiên có bầu, mấy năm qua đã bộc phát hơn một ngàn lần.

Nhân vật chính của những chuyện phong lưu này, không ít người là người quen cũ của đám Da Ma Thiên.

Bởi vì những chuyện phong lưu đó dẫn phát lén lút quyết đấu với gia tộc trả thù, nhiều thủ đoạn hắc ám ở chỗ không muốn ai biết lặng lẽ phát động. Da Ma Thiên không có mặt, năm đầu mục khác của Vinh Diệu Chủ Tế hội làm chủ, lợi dụng tốt những tranh cãi đó kiếm được một khoản tài phú là con số thiên văn.

Bọn họ càng nhân cơ hội tiêu diệt mấy chục gia tộc Ngu tộc thực lực không kém, đem người thừa kế của hơn trăm gia tộc thế lực cỡ trung nắm giữ trong tay. Nói tóm lại, đại hồng thủy của Cộng Công thị mang tới cho nhóm người Da Ma Thiên, là tài lực cùng thế lực nhanh chóng bành trướng.

Phi thiên chiến hạm dùng tốc độ cực cao hướng đông bắc Lương Chử phi hành ba mươi vạn dặm, phía trước một mảng dãy núi dày đặc dựng lên từ đất bằng, trong thân núi màu đen mờ hồ có thể thấy được màu vàng, màu bạc, màu đỏ các loại dải màu giăng khắp nơi. Người sáng suốt liếc một cái là nhìn ra được, trong một khu vực dãy núi này tất nhiên chất chứa lượng khổng lồ mỏ quặng kim loại.

Đây là Hắc sơn quặng tràng, một trong mấy mỏ quặng lớn quan trọng nhất của dị tộc, giống với Lão Nha bồn địa, nơi này cũng là nơi sản xuất khoáng sản tài nguyên chính của dị tộc, Cho nên nơi này cũng tụ tập lượng khổng lồ nô lệ nhân tộc, có lượng lớn quân đội dị tộc ở nơi này phụ trách đàn áp hằng ngày.

Phi thiên chiến hạm bay vào dãy núi chỗ mỏ quặng Hắc sơn, ngừng lại ở trên không một miệng núi lửa hoạt động thật lớn.

Một bình đài kim loại hình tròn đường kính ba mươi trượng vô thanh vô tức từ trong miệng núi lửa dâng lên, dừng ngang boong chiến hạm. Đoàn người Da Ma Thiên đứng lên bình đài kim loại, theo điện quang âm u lóe lên, bình đài hạ về miệng núi lửa, phun ra một lực tràng cường đại đem nham thạch nóng chảy sôi trào mạnh mẽ tách ra, chui thẳng vào sâu trong núi lửa.

Chỗ ba trăm trượng phía dưới nham thạch nóng chảy của núi lửa, dị tộc ở nơi này mở ra một thông đạo thật lớn, bình đài kim loại theo thông đạo liên tục hạ xuống phía dưới, sau khi xâm nhập trong lòng đất mấy trăm dặm, hành lang đến điểm cuối. Xuyên qua kết giới dày nặng ở cửa thông đạo, đám người Da Ma Thiên đi tới trong một không gian cực kỳ rộng lớn.

Không gian trong lòng đất dài rộng cao đều mấy trăm dặm cho người ta một loại cảm giác buồn bức bị ‘lấp đầy’, ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành đường kính vượt qua trăm dặm chưa triển khai, duy trì hình thái quả cầu kim loại lẳng lẳng lơ lơ trong không gian trong lòng đất này.

Vô số nô lệ nhân tộc, nô lệ tinh quái, còn có vô số thợ thủ công Tu tộc quay

quanh ba Hạo Kiếp Chi Thành khẩn trương làm việc. Khắp nơi đều là điện quang lóe lên, nơi nơi đều là phù văn sáng lên phát ra hào quang lưu ly, nơi nơi đều là năng lượng lực tràn bài xích lẫn nhau phát ra tiếng vang ‘Ong ong’.

Trên vách hang ở bốn phía xây dựng cầu vượt kim loại rậm rạp, vô số chiến sĩ Già tộc vũ trang hạng nặng đứng ở trên cầu vượt, ánh mắt hung ác quan sát nô lệ cùng thợ bận rộn xung quanh ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành. Bọn họ cầm các loại vũ khí uy lực lớn cự ly xa, trong mồm thỉnh thoảng quát lớn vài tiếng.

Càng có các đội chiến sĩ Âm tộc cầm roi dài điện quang lượn lờ, ở trên công trường quy mô cực lớn lui tới bồn tẩu. Nhìn thấy nô lệ có hiềm nghi chậm trễ công việc, bọn họ lập tức hung hăng quất xuống một roi, thường thường đánh cho các nô lệ kia kêu rên khàn cả giọng, đổ vật xuống đất không ngừng run rẩy.

Một nam tử Ngu tộc dáng đẹp như ngọc, dung mạo cực kỳ đoan chính mang theo mười mấy tùy tùng, bước nhanh hướng đoàn người Da Ma Thiên nghênh đón. Khi cách Da Ma Thiên còn xa mười mấy trượng, nam tử Ngu tộc này đã hướng Da Ma Thiên gập lưng cúi đầu xuống thật sâu.

“Thủ lĩnh Da Ma Thiên tôn kính, có thể nhìn thấy ngài, đây là vinh hạnh lớn nhất của Bì Thi Vụ Nguyệt!” Nam tử Ngu tộc mỉm cười ngẩng đầu lên, mang theo một tia vui mừng cười nói: “Như ngài thấy, ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành thuộc về chúng ta đã sắp lắp ráp hoàn thành.”

“Thủ lĩnh, tốn mười lăm năm thời gian, Hạo Kiếp Chi Thành của chúng ta cuối cùng sắp lắp ráp hoàn thành rồi.” Một đầu mục Vinh Diệu Chủ Tế hội đặc ý chỉ vào ba khóa Hạo Kiếp Chi Thành thật lớn: “Thật không dễ gì. Chúng ta tốn bao nhiêu tâm tư, mới đem linh kiện của ba đại gia hỏa này xen lẫn trong lượng hàng hóa khổng lồ, từ Bàn Ngu thế giới truyền tống đến nơi này.”

Da Ma Thiên bĩu môi, thản nhiên nói: “Ồ? Cũng không tệ lắm! Nếu là mười năm trước, ta sẽ rất vui vẻ có được ba đại gia hỏa như vậy, nhưng hiện tại sao... Nhưng, cũng không tệ lắm. Ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành, đủ chúng ta khổng chế

toàn bộ Lương Chử. Dựa theo ý tứ của ta, đặt làm bản cũ đặc thù không?”

Một đầu mục vôi vàng gập đầu: “Vâng, dựa theo thủ lĩnh ngài yêu cầu, tiến công là phòng thủ tốt nhất, chúng ta trả giá thật lớn, để đám quỷ hút máu kia của Bàn Ngu thế giới đặt làm tiến công mô khối cho chúng ta. Lực công kích của ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành này, so với Hạo Kiếp Chi Thành mười hai chấp chính gia tộc có được gấp ba trở lên! Đương nhiên, hao tổn đối với vu tinh cũng là cực kỳ đáng sợ.”

“Vu tinh!” Da Ma Thiên cười lên ‘Hắc hắc’, hắc ngạo ngễ nhìn thân núi xung quanh, không đặt trong lòng nói: “Cái thứ đó, chỉ cần có đủ nô lệ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, vì sao phải keo kiệt một chút vu tinh bé nhỏ không đáng kể nhỉ?”

Mang theo một chút chưa thỏa mãn đầy đủ thở dài một hơi, Da Ma Thiên trầm giọng nói: “Như vậy, binh khí của chúng ta, giáp trụ của chúng ta, binh sĩ của chúng ta... Ừm, được rồi, những thứ vụn này để nói sau, ta muốn hướng các vị huynh đệ, long trọng giới thiệu ‘Chủ Tế Chi Thành’!”

Trong thế giới khổng lồ trong lòng đất còn có đủ không gian, Da Ma Thiên sờ sờ đeo trên cổ tay một cái vòng tay dày nặng tạo hình tinh xảo đẹp đẽ, dùng sức vung cánh tay một lần. Các luồng sáng màu vàng từ trong vòng tay phun ra, một quả cầu màu vàng đường kính ba trăm dặm ở trong kim quang dần dần hiện hình.

Toàn thân sặc sỡ, vỏ ngoài màu vàng đậm thành dạng bán trong suốt, cả vật thể như đá quý đúc ra.

Nhưng từ trên chất liệu vỏ ngoài có thể thấy được, tòa Hạo Kiếp Chi Thành này so với ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành phụ cận cao cấp hơn không biết bao nhiêu. Nếu nói tòa Hạo Kiếp Chi Thành này là một viên đá trân quý, ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành kia thể tích nhỏ hơn nhiều chỉ là ba cục đất rách nát.

“Đây là bảo bối cha ta ủy thác Đế Thích Sát, từ Bàn Ngu thế giới mang đến!”

Da Ma Thiên bưng bưng hứng thú rút gào: “Đây là tọa hạm cha ta tặng cho ta! Chủ Tế Chi Thành, một tòa có thể chơi chết mười hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành của bọn Da Ma La Gia! Có nó rồi, chúng ta không phải sợ gì cả!”

Bì Thi Vụ Nguyệt hướng Da Ma Thiên cúi đầu hành lễ thật sâu, sâu trong ba con mắt của hắn một ấn ký hoa sen đang chậm rãi xoay tròn.

Chương 1418: Quân Đoàn Chủ Tế

Trong các chỗ mở quặng của khu mỏ Hắc sơn vang lên tiếng cảnh báo trầm thấp, càng có ánh sáng đỏ chói mắt không ngừng lóe lên. Vô số nô lệ nhân tộc đang vung công cụ khai quật khoáng thạch đều đứng thẳng dậy, bỏ binh khí trong tay, thần thái vi diệu nhìn về phía chỗ cảnh báo truyền đến.

Từng đám đông nô lệ tinh quái đẩy từng chiếc xe đồ quân nhu cấp tốc xuyên qua trong quặng mỏ, trên xe đồ quân nhu đặt các bộ giáp trụ hoàn mỹ, các thanh binh khí sắc bén, càng có lượng lớn cung mạnh nổ cứng và mũi tên.

Thậm chí ở trên những chiếc xe đồ quân nhu đó còn đặt vũ trượng nhân tộc số lượng rất lớn, phần nhiều vũ trượng là các loại xương mãnh thú chế thành tản mát ra vũ lực dao động cường đại, nhiều vũ trượng tựa như dự cảm được khí tức tanh máu, đang bất an nhảy lên.

Trong nô công nhân tộc, các vũ tể đạt được vũ pháp truyền thừa của nhân tộc, hoặc là vũ tể nhân tộc có bộ tộc bị đội săn nô công phá, bản thân luân hãm thành nô lệ, các vũ sư cường đại tinh thông vũ pháp ùn ùn từ trong đám người đi ra. Bọn họ niệm tụng chú ngữ, trên người hoặc quỷ hỏa quấn quanh, hoặc gió âm cuộn cuộn, hoặc có các loại thanh âm cổ quái từ trong cơ thể bọn họ truyền ra.

Những cây vũ trượng kia chợt nhảy lên, bọn họ đối ứng thuộc tính vũ lực khí tức phù hợp bản thân nhất, ùn ùn hướng về các vũ tể kia bay đi.

Các vũ tể cầm chặt vũ trượng, vũ lực cường đại rót vào trong vũ trượng. Vũ lực của bọn họ từ trong cơ thể điên cuồng phun trào ra, hóa thành điện quang lôi hỏa, khói độc gió âm vờn quanh bọn họ điên cuồng xoay tròn bay múa.

Càng có lượng lớn trường bào vũ pháp thêm vào, các loại mũ giáp vũ pháp xương mãnh thú ác diệu chế thành, các loại vũ phù cổ quái các vật ùn ùn hướng các vũ tể kia bay tới. Bọn họ rất nhanh đã mặc vào nguyên bộ vũ pháp trang bị, có thể xưng là vũ trang đến tận răng.

Từng bộ giáp trụ nặng nề phân phát xuống. Đám quặng nô mặc giáp trụ, đội mũ giáp, xỏ giày chiến, nắm lên trường mâu trường kiếm, đeo cung mạnh nỏ cứng, quặng nô vốn tay không tấc sắt quần áo tả tơi lập tức biến thành chiến sĩ tinh nhuệ võ trang hạng nặng.

Càng có đám đông được sư Tu tộc ở trong đám người khẩn trương bồn ba, bọn họ đem từng liều thuốc đưa cho một số người vạm vỡ trong quặng nô rõ ràng so với tộc nhân thì khôi ngô hơn rất nhiều. Các đại hán uống thuốc xong, độc tố dị tộc dùng để phong ấn lực lượng của bọn họ bị nhanh chóng hóa đi, từng đạo khí tức cường đại dâng trào ra, trong quặng mỏ nhất thời vang lên tiếng huyết khí sôi trào như dòng sông lớn trào dâng.

Vu Vương, thậm chí có quặng nô cấp Vu Đế giờ lên binh khí, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét vui vẻ.

Trong quặng mỏ dày đặc như mạng nhện, so với mê cung còn phức tạp hơn trăm ngàn lần, nhiều chỗ bí ẩn, một số cường giả nhân tộc ẩn nấp rất nhiều năm lặng yên đi ra khỏi chỗ ẩn thân. Các cường giả nhân tộc này sinh ra trong quặng mỏ, trưởng bối bọn họ chưa bao giờ từ bỏ sự cố gắng thoát khỏi quặng mỏ, bọn họ từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện chiến sĩ tàn khốc nhất, được cung ứng đồ ăn đầy đủ nhất, trong bọn họ không thiếu cường giả.

Các cường giả nhân tộc sinh ra ở quặng mỏ, cả đời đều sinh hoạt trong quặng mỏ, lý tưởng duy nhất chính là dẫn dắt tộc nhân chạy ra khỏi địa ngục không có ánh mặt trời này ăn ý hội tụ cùng một chỗ, bọn họ mặc giáp trụ, cầm binh khí, nhanh chóng hội tụ cùng một chỗ với tộc nhân của mình.

“Tổ sư phù hộ, một lần này chúng ta nhất định phải rời khỏi nơi chết tiệt này... Một lần này, chúng ta muốn khiến bọn dị tộc ác quỷ kia nợ máu trả bằng máu!” Một lão vu tế tóc trắng xoá, đã già tới mức lúc nào cũng có thể vỡ thành một bãi bột xương nắm chặt một cây vu trượng, quanh thân tản mát ra áp lực khủng bố làm người ta không rét mà run.

“Tổ sư phù hộ, để chúng ta đám lão bất tử này có thể quay về đất tổ, để linh hồn chúng ta có thể ở tổ miếu hưởng thụ hậu nhân cung phụng hiến tế. Cho dù chết, ta cũng muốn chết ở nơi tổ tiên chúng ta từng sinh sống.” Một lão vu tế khác liên miên căn nhắc: “A gia của a gia nói với ta, chúng ta là tộc nhân Hữu Hùng thị tôn quý, chúng ta là hậu nhân của Hiên Viên thánh hoàng... Chúng ta, cuối cùng sẽ trở về mảnh đất nóng đó.”

“Tổ sư phù hộ, tổ tiên chúng ta đến từ Tây Hoang Thao Thiết bộ. Chúng ta ở nơi này nhiều thế hệ, đều muốn trở về Tây Hoang, chúng ta cho dù chết, trước khi chết cũng muốn thấy đất tổ của chúng ta một lần.” Lại một vị lão vu tế thấp giọng lầm bầm: “Hai vị tổ sư phù hộ, để chúng ta đạt thành tâm nguyện, để con cháu chúng ta, có thể ở đất tổ của chúng ta tự do tự tại sống.”

Nơi nơi đều là tiếng cầu nguyện ‘tổ sư phù hộ’, trong đám người có nhiều nô lệ tinh quái thành kính nâng bức tranh Hoa đạo nhân và Mộc đạo nhân. Thình thoảng có nô lệ nhân tộc hưởng bức họa bọn họ quỳ xuống cúng bái, đỉnh đầu vô số nô lệ nhân tộc thành kính đến cực điểm mơ hồ có các luồng hào quang vắn vẹo phun trào ra, nhanh chóng hội tụ thành một mảng thủy triều tín lực điên cuồng nhập vào hư không.

Trong quặng mỏ khắp nơi đều là nô lệ nhân tộc thành kính cầu nguyện, thành kính cúng bái. Mấy trăm đạo nhân mặc trường bào, tóc dài rối tung xen lẫn trong đám người, thân thể bọn họ run nhè nhẹ, gương mặt hưng phấn biến thành một mảng đỏ bừng.

Lực lượng tín ngưỡng khổng lồ xuyên thấu hư không, hội tụ ở trên người Hoa đạo nhân và Mộc đạo nhân. Chỉ có các tia lực lượng tín ngưỡng bé nhỏ không đáng kể xa xa rót vào thân thể các đạo nhân này, chính là các tia tín ngưỡng lực đó, cũng đã có lợi rất lớn với các đạo nhân này rồi.

Bọn họ đột nhiên phát hiện nguyên thần của mình trở nên càng thêm cô đọng, đạo tâm của mình trở nên càng thêm ổn định, tư duy của mình trở nên càng thêm linh động. Thật lâu rồi tới nay, đại đạo mê hoặc khốn nhiều bọn họ không thể

tiến thêm đột nhiên giải quyết dễ dàng, bọn họ cảm ngộ đối với thiên địa diệu lý chợt tăng lên một bậc.

Thân thể bọn họ khẽ run rẩy, pháp lực cường đại dâng trào ở trong cơ thể bọn họ, chợt một đạo nhân cười lên vui sướng: “Tổ sư phù hộ!”

Một luồng khí ánh vàng rực rỡ từ đỉnh đầu đạo nhân này lao ra, ở đỉnh đầu hẩn hóa thành một đám mây lành màu vàng phạm vi mấy mẫu. Một đóa hoa sen vàng ở trên mây lành dần dần nở rộ ra, pháp lực dao động cường đại thổi thân thể quặng nô nhân tộc xung quanh lắc lư một trận.

Một đạo nhân lớn tuổi vội vàng quát lớn: “Khắc chế, khắc chế, giờ phút này không thể hiển lộ chút khác thường, mau mau khắc chế!”

Các đạo nhân cố nén cơn mừng như điên trong lòng, bọn họ lần lượt áp chế khí tức trong cơ thể, cố nén xúc động đột phá cảnh giới. Bọn họ cũng từ trên xe đồ quân nhu chọn lựa một ít giáp trụ mặc ở trên người, xen lẫn trong đội ngũ quặng nô, theo quặng mỏ rộng rãi hướng phía trước chạy như điên.

Phía dưới Chủ Tế Chi Thành, Da Ma Thiên đám đầu mục Vinh Diệu Chủ Tế hội kiêu căng nhìn chiến sĩ từ lối ra ở bốn phương tám hướng ủa vào.

Từng đại đội tinh nhuệ Già tộc, từng đám đông chiến sĩ Âm tộc, càng có vô số chiến sĩ nhân tộc vũ trang hẩn lên. Bọn họ sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, ùn ùn ở bên cạnh đám người Da Ma Thiên xếp thành hàng.

“Thủ lĩnh, mấy năm nay, chúng ta đã hưởng vào đây đập vô số tiền tài rồi.” Một thanh niên Ngu tộc ghé đến bên người Da Ma Thiên lầm bầm: “Đám quặng nô khu quặng Hắc sơn, bọn hẩn ngày thường ăn uống, so với nhà người thường trong thành Lương Chủ hẩn ngày còn tốt hơn. Rượu ngon thịt ngon, còn có được tề thượng hảo giúp bọn họ tăng thực lực, chúng ta đã đổ vốn gốc rồi.”

“Chúng ta hứa hẹn, chỉ cần bọn họ phục tùng mệnh lệnh của chúng ta, bọn họ về sau đều sẽ chuyển thành dân tự do!” Thanh niên Ngu tộc lầm bầm: “Những

kẻ này, hiện tại đều là đả thủ trung thành và tận tâm nhất của chúng ta!”

Da Ma Thiên hài lòng nhìn chiến sĩ nhân tộc xung quanh tinh khí thần dư thừa đến cực điểm, hắc dùng sức vung cánh tay mình, quát lớn: “Các người đám dân bản xứ ti tiện này, ta cho phép các người tùy tùng vinh quang của ta... Từ hôm nay trở đi, các người chính là thân quân lệ thuộc trực tiếp ta, Da Ma Thiên đại nhân vĩ đại.”

“Ta ban cho người tên —— Chủ Tế quân đoàn!”

Chương 1419: Lương Chử Không Chiến Sự

Mưa nhỏ mịn mờ, trên bình nguyên rộng lớn phía nam Lương Chử đã mọc ra cỏ xanh cao ngang hông. Cỏ xanh vô biên điểm xuyết vòng nắm to nhỏ, vô số hoa đại tràn lan trên thảo nguyên, không có tiết chế, nơi tầm mắt có thể đạt tới khắp nơi đều là hoa đại đủ mọi màu sắc.

Nhiều sóc thảo nguyên, cây thảo nguyên... các động vật nhỏ lui tới giữa bụi cỏ, từng đàn thỏ không biết từ nơi nào xông ra, bọn chúng gầy trơ cả xương đang điên cuồng cắn ăn cỏ non bổ sung dinh dưỡng tiêu hao của mấy năm qua.

Bầy sói cũng gầy tới mức da bọc xương như u linh xuyên qua trong bụi cỏ, ngẫu nhiên sẽ có tiếng kêu bén nhọn truyền đến, đó là các động vật nhỏ xui xẻo bị bầy sói bao vây tiêu trừ thành công, trong không khí còn có một mùi máu tươi thoang thoang truyền ra, ngẫu nhiên sẽ có sói hoang hài lòng phát ra tiếng tru ngân nga.

Một đội đĩa kim loại hình tròn cách mặt đất mấy chục trượng chậm rãi lướt lơ, một đội phó binh Ám tộc, mấy tên học giả Tu tộc hợp thành đội ngũ tuần tra thông thường này. Phó binh Ám tộc cảnh giác đánh giá động tĩnh bốn phía, đám học giả Tu tộc thì dùng giấy bút ghi lại phát hiện mới lạ của bọn họ.

“Thế giới này sinh mệnh lực quá cường đại. Sau đại hồng thủy như vậy, lúc này mới bao nhiêu ngày, thế mà đã hầu như khôi phục toàn bộ sinh khí.”

“Sinh mệnh lực cường đại đại biểu vô số tài nguyên, đây là một thế giới phì nhiêu nhất trong thế giới chúng ta từng chinh phục. Thậm chí ta hoài nghi, bốn nguyên của thế giới này so với quê hương của chúng ta còn...”

“Câm miệng! Không cho nói loại lời đại nghịch bất đạo đó! Tào vật Chúa tể Bàn Ngu chí cao vô thượng, Tam Nguyệt Cửu Nhật chính là mắt của ngài, ở dưới vô hạn quang huy của ngài chiếu rọi, chúng ta sẽ chinh phục tất cả!”

Mấy học giả Tu tộc ‘Xì xào’ thấp giọng thảo luận, đột nhiên một phó binh Âm tộc lớn tiếng kêu lên: “Nhìn kìa, phía nam có đội ngũ tới đây! Ủm? đây là đội săn nô nhà ai, thực may mắn, bọn họ chưa ở Xích Phản sơn đụng phải quân đoàn chủ lực của chúng ta sao? Bọn họ thế mà chưa bị mộ binh ngay tại chỗ tiến vào quân đoàn chủ lực góp sức!”

Một phó binh Âm tộc rất chán ghét hướng đồng bạn của mình trừng mắt nhìn một cái: “Người cũng thật đủ ngu xuẩn, đã là đội săn nô, bọn họ sao có thể từ thông đạo chính của Xích Phản sơn thông qua? Bọn họ khẳng định sử dụng thông đạo bí mật của Xích Phản tập... Hắc, chỉ cần tránh đi quân đoàn chủ lực, các đội tuần tra bên ngoài rất dễ đuổi đi, chỉ cần...”

Các phó binh Âm tộc rất quen thuộc chà xát ba ngón tay, làm một động tác kiểm kê ngọc tặc.

Mấy chục đĩa kim loại hình tròn chậm rãi hạ độ cao, chậm rãi lơ lửng cách mặt đất không đến sáu thước, phía dưới đĩa kim loại hình tròn lóe ra từng đạo điện quang u ám, mặt ngoài vỏ dài phía dưới bịt kín một tầng điện quang cực nhạt, theo tiếng vang thanh thúy ‘Bộp bộp’, trong bụi cỏ dài không ngừng có tia lửa điện chói mắt lóe ra.

Trong bụi cỏ rậm rạp xuất hiện mười mấy vòng tròn đường kính cả trượng, toàn bộ cỏ dài bên trong theo một góc độ ngã rạp xuống đất.

Đội ngũ thật dài đi tới, mấy chục lá cờ xí đón gió tung bay, mấy phó binh Âm tộc thấp giọng lầm bầm: “Thiểm Kim thương hội, Diệu Kim thương hội, Khác Kim thương hội... a, vậy mà lại là bọn hãn liên hợp tạo thành quân đoàn săn nô! Hôm nay thật sự là vận khí tốt.”

Một đội quý tộc Ngu tộc vênh váo tự đắc cười hươu trắng bốn sừng thân hình cao lớn mạnh mẽ nhanh chóng lao tới, nhìn thấy đội tuần tra Lương Chủ thành phái ra này, các quý tộc Ngu tộc nháy mắt lẫn nhau, một chiến sĩ Già tộc liền sải bước đi tới.

“Ừm, các người hôm nay cái gì cũng không thấy?” Chiến sĩ Già tộc ưỡn ngực, hung tợn nhìn chăm chăm phó binh Âm tộc trên đĩa kim loại tròn. Ở Ngũ triều, Già tộc là quý tộc trong chiến tranh, địa vị của bọn họ vượt xa Âm tộc là phó binh.

Một đám binh sĩ Âm tộc ăn nói khép nép liên tục cúi đầu: “Đại nhân, chúng ta hôm nay cái gì cũng không thấy.”

Mấy học giả Tu tộc rất yên lặng đứng ở trên đĩa tròn, bọn họ tò mò đánh giá từng đại đội nô lệ nhân tộc trong đội săn nô.

Một học giả Tu tộc đột nhiên cười lên: “Vận khí của các người cũng thật không tốt, hiện tại hầu như toàn bộ quý tộc đều đi phía nam chuẩn bị chiến tranh toàn diện với nhân tộc, Lương Chủ bây giờ trống rỗng, các người vận chuyển về nhiều nô lệ như vậy cũng không bán được giá cao.”

Một học giả Tu tộc cảm khái: “Các người chỉ có thể đem bọn hăn nuôi ở trong doanh địa nô lệ, phí ăn ở cũng là một số tiền lớn.”

Lại một học giả Tu tộc đột nhiên ngạc nhiên chỉ vào một tên mập mạp trong đội ngũ nô lệ kinh ngạc than thở: “Nhìn kìa, đây là một quả oliu... trời ạ, nô lệ béo như vậy? Các người trông cậy vào hăn có thể làm gì?”

Trong đám người, Vũ Mục so với người thường cao hơn nửa đoạn, vòng eo so với chiều cao càng thêm nổi bật tròn mắt, hăn vỗ vỗ cái bụng của mình, hung tợn hướng mấy học giả Tu tộc nhe răng tròn mắt kêu ‘Ngao ngao’ một tiếng.

Phong Hành đứng ở bên người Vũ Mục. Hăn dong dỏng gầy, càng thấp hơn Vũ Mục nửa cái đầu giống như cạnh một cái bánh bao cắn một que tăm, học giả Tu tộc căn nhắc kia căn bản là chưa chú ý tới hăn. Ngón tay Phong Hành hung hăng chọc chọc thịt mềm trên lưng Vũ Mục, Vũ Mục lúc này mới hừ hừ một tiếng, chỉ vào mấy học giả Tu tộc kia ngạo nghễ nói: “Ta là đầu bếp tốt nhất trong bộ lạc... am hiểu nhất nướng thân Tu tộc!”

Sắc mặt mấy học giả Tu tộc chợt biến đổi, nhìn thấy Vũ Mục mập mạp như vậy, nghe được hần nói chuyện hung tàn như thế, mấy người theo bản năng bịt kín phần eo của mình, nhe răng trợn mắt hướng chiến sĩ Già tộc trước mặt hừ hừ nói: “Các người dẫn theo một đầu bếp bộ lạc ăn thịt người về?”

Chiến sĩ Già tộc sắc mặt có chút khó coi. Phó binh Âm tộc đối với hần rất cung kính, không dám đối với hần có nửa lời khó xử, nhưng mấy tên lùn Tu tộc này sao... Học giả, thợ thủ công Tu tộc ở Ngu triều có địa vị siêu quần, bọn họ cũng là quý tộc địa vị cực cao. Một chiến sĩ Già tộc bình thường, thân phận địa vị của hần thường thường không bằng đám lùn Tu tộc này góp sức ở trong cơ cấu chính phủ nào đó của Ngu triều.

Mặt âm trầm từ trong tay áo lấy ra một cái túi da thú, chiến sĩ Già tộc trầm giọng nói: “Hôm nay mọi người cái gì cũng chưa nhìn thấy, có phải không? Hắc, hắc, vừa nãy nhìn thấy trong tay áo các vị đại nhân rơi ra cái này... ta thấy rất rõ, chính là từ trong tay áo các vị đại nhân rơi ra!”

Một học giả Tu tộc tiếp nhận túi da thú nặng trĩu, mở ra.

Trong cái túi da thú to bằng đầu người, là nửa túi bảo thạch nguyên thạch còn chưa mài. Ngọc lục bảo to bằng ngón cái, ruby to bằng trứng bồ câu, ngọc bích to bằng hạt phỉ, thậm chí còn có hai viên đá kim cương to bằng quả trứng gà, phẩm chất hoàn mỹ!

“Ồ, thu hoạch không tệ?” Học giả Tu tộc từ trong cái túi vơ một nắm bảo thạch nguyên thạch, đưa cho một phó binh Âm tộc phía sau, toàn bộ phó binh Âm tộc đồng thời cười lên, tên nào cũng cười đến mức không khép được mồm. Một nắm bảo thạch nguyên thạch này, tự nhiên là lợi của bọn họ đám phó binh này rồi.

“Phi thường không tệ, chúng ta công phá một bộ lạc cỡ trung, trong lãnh địa của bọn họ có ba con sông, trong mỗi con sông đều là một quặng đá quý.” Chiến sĩ Già tộc ồm ồm nói: “Đáng tiếc, thời gian quá khẩn trương, chúng ta chưa kiểm

được bao nhiêu đã vội vàng chạy ra rồi.”

Dừng một chút, chiến sĩ Già tộc hỏi: “Gần đây Lương Chủ thế nào?”

Học giả Tu tộc đem túi da thú nhét vào trong tay áo mình, cười ha ha nói: “Lương Chủ không có chiến sự, bình an vô sự, thái bình hơn nữa yên tĩnh... Đề nghị các người đi cửa sổ chín tây nam, bên đó gần thư viện lớn, khá ít người tuần tra.”

Chiến sĩ Già tộc nghiêm túc gật gật đầu, sai bước quay trở về đội ngũ.

Chương 1420: Binh Lâm Lương Chử

Đội ngũ đông nghìn nghịt dần dần đến gần cửa sổ chín tây nam Lương Chử thành.

Cách thật xa, Phong Hành thị lực tốt nhất đã thấy được phía sau cửa sổ chín cao lớn nguy nga, trên một ngọn núi nhỏ đá hoa cương đột ngột từ mặt đất mọc lên dựng sừng sững một tòa kiến trúc màu đen phong cách cổ xưa mà đoan trang, mặt ngoài trang trí cực kỳ lịch sự tao nhã tinh mỹ.

Dựa theo Phong Hành phán đoán, kiến trúc màu đen chiếm cứ ở trên đồi núi này độ rộng không rõ, chiều dài lại vượt qua hai mươi dặm, độ cao càng đạt tới con số to lớn trăm trượng. Nếu đây là thư viện lớn của người Ngu tộc mà nói, trong này có thể chứa được bao nhiêu điển tịch? Có thể cất chứa bao nhiêu tri thức?

Xuất thân Vu Điện, Phong Hành hiểu rất rõ sự đáng quý của tri thức. Hắn nhìn chăm chăm tòa kiến trúc màu đen này, khóe khóe miệng thiếu chút nữa chảy ra nước miếng.

Vũ Mục đã tóm lấy một thanh niên Ngu tộc đi ở bên người hắn, dè dặt thanh âm hỏi hắn: “Đây là thư viện lớn của các người? Bên ngoài nó đã lớn như vậy? Như vậy không gian bên trong nó thì sao? Có sử dụng cấm chế không gian không? Bên trong lớn bao nhiêu?”

Trong mắt thanh niên Ngu tộc hiện lên một mảng hào quang khinh thường, giống như người trong thành nhìn người dưới quê, hắn cực có cảm giác về sự ưu việt cười lạnh nói: “Sao có thể không có cấm chế không gian chứ? Không gian bên trong thư viện lớn này gấp bên ngoài chứng kiến hai mươi lần trở lên, bên trong chứa đựng rất nhiều điển tịch và văn kiện trân quý, ví dụ như nói...”

Giọng của thanh niên Ngu tộc chột khựng lại, da mặt hơi có chút đỏ lên.

Vũ Mục chớp đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm hẳn: “Ví dụ như nói cái gì?”

Thanh niên Ngu tộc lí nhí không hé răng, ở bên Phong Hành lặng lẽ thở dài một tiếng: “Ví dụ như nói, người từ trước tới giờ chưa từng tiến vào?”

Thanh niên Ngu tộc rất xấu hổ cười khan. Hắn sờ cái mũi của mình, lẩm bẩm: “Chúng ta là quý tộc, chúng ta có giáo sư tư nhân của mình, gia tộc bọn ta cũng có thư viện nhà mình... Thư viện lớn loại này, ha ha, trừ những đồ cổ đối với các cô nương cũng hữu tâm vô lực, còn có lũ mọt sách Tu tộc, ai muốn tới gần nơi này?”

Dang hai tay, thanh niên Ngu tộc nói rất dứt khoát: “Người xem vị trí thư viện lớn là biết, nó không đặt ở vị trí trung tâm Lương Chử, là vì nó không có tác dụng gì, hơn nữa còn chiếm diện tích lớn như vậy! Thành nội trung tâm Lương Chử, mỗi một thước đất đều ngưng tụ vô số tài phú, địa bàn lớn như vậy, có thể xây dựng bao nhiêu cửa hàng cùng câu lạc bộ?”

“Tri thức chính là tài phú, tri thức chính là lực lượng, đây là lời Tụ Văn Mệnh a thúc từng nói!” Phong Hành và Vũ Mục đồng thời lẩm bẩm.

“Sai rồi, tri thức chính là tri thức, tài phú mới là tài phú, lực lượng chính là lực lượng!” Thanh niên Ngu tộc rất không tán đồng chép miệng một cái: “Dân bản xứ ngu xuẩn... ồ, ta không phải nói các người, ta là nói, chủng tộc ở trạng thái văn minh nảy sinh, bọn họ mới sẽ điên cuồng theo đuổi tri thức mới. Đối với chúng ta loại tộc đàn đã phát triển cao độ này mà nói, tri thức, chỉ là như vậy.”

Say mê ngẩng đầu lên, thanh niên Ngu tộc mỉm cười nói: “Có thời gian đọc sách, còn không bằng làm quen thêm một ít các tiểu thư gia tộc quý tộc cấp cao. Nếu có thể được các nàng thích, ta có thể hưởng dụng thân thể cao quý mà xinh đẹp của các nàng. Nếu ta có thể lấy các nàng, toàn bộ gia tộc đều sẽ nhận được vô số lợi ích.”

Cảm khái một tiếng, thanh niên Ngu tộc dùng một loại giọng ‘ngựa già biết đường’, ‘lão mã phu’ hướng Phong Hành và Vũ Mục giáo huấn: “Biết ta vì sao

phải gia nhập đội săn nô, vất vả qua lại ở nơi hoang dã, mạo hiểm sinh mệnh tập kích bộ lạc nhân tộc các người không?”

Phong Hành và Vũ Mục đồng thời nhìn về phía thẳng cha này.

“Bởi vì các tiểu thư cao cao tại thượng kia, các nàng thường thức nhất chính là dũng sĩ có tinh thần mạo hiểm!” Thanh niên Ngu tộc cảm khái nói: “Ta tham gia đội săn nô, như vậy ta đã có tư cách gia nhập phòng khách tư mật của các nàng; nếu ta tự mình tập kích một bộ lạc nhân tộc, ta có thể thân mật ngồi ở bên người các nàng, nắm bàn tay các nàng kể câu chuyện ta mạo hiểm; nếu ta có thể chặt... A, không, nếu trên người ta bị chiến sĩ nhân tộc chém bị thương...”

Thanh niên Ngu tộc nhắc lên vạt áo mình, lộ ra một vết đao cực nhạt trên ngực: “Xem, vết sẹo dũng sĩ, huy chương vinh quang, giấy thông hành đặc biệt khuê phòng các tiểu thư thiên kim, đặc biệt cho phép đi thông thân thể mềm mại của các nàng! Một vết sẹo như vậy, ít nhất có thể giúp ta tóm được hai mươi tiểu thư mềm mại, tôn quý mà mỹ lệ!”

Vũ Mục nheo mắt, như có chút đắm chiêu nhìn vết sẹo hướng đi có chút quý dị này.

“Đây là người tự chém à?” Phong Hành đã rất không khách khí chỉ ra chỗ quý dị của vết sẹo này: “Cái này cũng có thể tính là vết đao? Chỉ cắt qua một chút da thể? Nhắm chừng cũng chưa chảy máu như thế nào, vì để lại dấu vết, người còn từng dùng một loại dược tề có tính ăn mòn ngâm vết thương.”

Phong Hành khinh thường lắc lắc đầu, liếc xéo thanh niên Ngu tộc sắc mặt bắt đầu trắng bệch này: “Đụng phải các nữ nhân ngu ngốc, có lẽ còn có thể lừa bịp, nhưng đụng phải những mặt hàng khôn khéo, thanh danh của người sẽ xong đời rồi!”

Sắc mặt thanh niên Ngu tộc xanh trắng bất định từng đợt, trầm mặc hồi lâu, hần mang theo một tia nịnh nọt ghé đến trước mặt Phong Hành: “Phong Hành đại nhân, ngài xem, lần này chúng ta cũng tính là người một nhà rồi. Chúng ta

giúp các người lên vào Lương Chử, chúng ta đã là người một nhà. Ngài...”

Phong Hành tự hỏi một phen, dùng sức vỗ bả vai thanh niên Ngu tộc một cái: “Được rồi, người cũng đã ân cần như vậy, giao cho ta đi, đến trong thành dàn xếp xong, ta tự tay chém người một đao, cam đoan vết thương máu me nhầy nhụa rất dọa người, nhưng sẽ không tạo thành bất cứ hậu hoạn nào đối với người.”

“Tin tưởng ta, nếu thực sự như người nói, nữ nhân Ngu tộc các người đều là loại ngu xuẩn đó mà nói, một vết đao mới mẻ máu chảy đầm đìa, ít nhất có thể giúp người chinh phục một trăm tiểu nha đầu!” Phong Hành nhìn thẳng cha này từ trên xuống dưới: “Nếu người thích, ta còn có thể bắn mũi hai tên chỗ thịt dày trên thân người, như vậy sẽ càng thêm chân thật, người xưng phong ở đằng trước tập kích bộ lạc nhân tộc, sao có thể không trúng tên chứ?”

Vũ Mục bưng bưng hứng thú nói: “Còn có ta, ta có thể sử dụng vụ hỏa ở trên thân người đốt ra mấy vết sẹo, thiêu hủy mấy khối cơ thịt không quan trọng, vết thương càng thêm hung ác... Dùng lời của Cơ Hạo để nói, thì càng có sức chấn động hơn, nhất định có thể trấn trụ mấy con bé đó!”

Mấy người ở nơi này bưng bưng hứng thú thảo luận đề tài không ra làm sao, chiến sĩ nhân tộc xung quanh bọn họ đã căng thẳng cơ bắp toàn thân, cảnh giác nhìn về bốn phía.

Bọn họ đã tới trước cửa sổ chín tây nam Lương Chử, bọn họ đã tới Lương Chử!

Cho tới bây giờ chỉ có đại quân dị tộc phát động từng đợt chiến tranh, không ngừng công kích nhân tộc, chưa từng có quân đội nhân tộc có thể tới gần Lương Chử! Trừ nô lệ nhân tộc, còn chưa từng có quân đội nhân tộc có quy mô từng tới gần Lương Chử.

Mà lần này, lấy thân phận nô lệ của đội săn nô, Cơ Hạo tổ chức quân đoàn ba mươi vạn người tinh nhuệ đến cực điểm này, cứ như vậy công khai đi tới Lương

Chử, đi tới trước cửa thành Lương Chử.

“Không có ai thích thư viện lớn, nơi này là chỗ một đám lão bất tử, con một sách thích nán lại.” Thanh niên Ngu tộc liên miên căn nhắc: “Chúng ta những người trẻ tuổi này, đều đem nơi này coi là cấm địa, nghe nói sau khi tới gần nơi này, ít nhất có ba tháng cứ đánh bạc là thua!”

Cho nên phụ cận cửa sổ chín tây nam phòng thủ lơ lửng, giao một chút tiền qua đường nhỏ nhỏ, đội săn nô đã mang theo đại đội ‘nô lệ’ đi vào Lương Chử.

Chương 1421: Chạm Nhập Thước Sào

Lương Chủ là đô thành Ngu triều, là trung tâm hoạt động hằng ngày của toàn bộ quý tộc Ngu tộc.

Nơi này có câu lạc bộ xa hoa nhất, kịch trường lớn hoành tráng nhất, có đấu trường đông đúc nhất, tự nhiên cũng có phòng đấu giá nô lệ khổng lồ quy mô nhất. Ngay tại phía tây Lương Chủ, cạnh một cái hồ nước thật lớn, dựng sừng sững một tòa lại một tòa thành lũy đề phòng nghiêm ngặt, mỗi một thành lũy đều là một cái doanh địa nô lệ thật lớn.

Các thành lũy này quy mô trên mặt đất cũng không lớn, một tòa thành lũy lớn nhất dài rộng cũng chỉ có trên dưới hai dặm.

Toàn bộ người biết tình huống đều biết rõ trong lòng, ở trong lòng đất các thành lũy này có không gian trong lòng đất cực lớn, trong vô số phòng giam giam giữ nô lệ nhiều đếm không xuể. Các nô lệ đó sẽ dựa theo trình độ kiệt ngạo của bọn họ, ở trong những nhà giam trong lòng đất này thừa nhận ‘dạy dỗ’ dài ngắn không đồng nhất, các loại khổ hình sẽ dần dần mài đi huyết khí của bọn họ, chờ bọn họ học xong quỳ gối cầu sinh, bọn họ sẽ bị đưa đi phòng đấu giá.

Những hán tử cứng rắn không khuất phục, hán tử cứng rắn dùng các loại khổ hình cũng không thể làm bọn họ ủy khuất cầu sinh, thì sẽ bị nô lệ doanh đưa đi sàn đấu của Lương Chủ, dùng chém giết tanh máu lấy lòng các quý tộc Ngu tộc.

Nói tóm lại, một khi bước vào các thành lũy đen sì tản mát ra mùi máu tươi nồng đậm này, hoặc là trở thành một nô lệ đủ tư cách từ bên trong quỳ đi ra, hoặc là trở thành giác đấu sĩ ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào giác đấu tràng, ở sau vô số lần ác chiến trở thành một thi thể lạnh như băng.

Vũ Mục và Phong Hành nhìn một tòa thành lũy phía trước càng lúc càng gần, thấp giọng đem mệnh lệnh truyền đạt xuống.

Vô Chi Kỳ xen lẫn trong đám người, hóa thành nam tử trung niên đồ đen híp mắt, cũng đánh giá thành lũy tối như mực phía trước, trong mắt lóe ra hung quang bạo ngược: “Thật nhiều oán khí, hắc hắc, trong này rốt cuộc từng chết bao nhiêu người? Đáng tiếc lão tử không phải loại yêu ma hạ đẳng kia, oán khí của người chết vô dụng đối với lão tử, nếu không ở nơi này tu luyện ba năm năm, hắc hắc!”

Vô Chi Kỳ hưng phấn hướng bốn phía đánh giá. Nơi này là Lương Chử, nơi này là khu vực tim gan của Lương Chử, xa xa nhìn lại, ở phía sau một mảnh rừng cảnh quan chinh tề, có thể nhìn thấy mái hiên vểnh lên cao cao của một tòa đại kịch trường. Lỗ tai Vô Chi Kỳ hơi run run, hẳn thậm chí có thể nghe được trong đại kịch trường truyền đến tiếng hoan hô và tiếng nhạc khúc.

“Có chút ý tứ, thực sự có chút ý tứ. Cuộc sống của đám dị tộc này quá dễ chịu. hắc, hắc, đánh, đập, cướp, đốt, đem nơi này biến thành gạch ngói vụn đầy đất, lão tử thích việc này. Hừ, Nghiêu Hầu Cơ Hạo vẫn rất đủ nghĩa khí, chỉ cần thuận lợi hoàn thành kế hoạch này, sẽ bỏ qua chuyện cũ của lão tử?”

Vô Chi Kỳ hưng phấn liếm môi: “Tốt, tốt, tốt, việc này lão tử thích! Chỉ cần đem đám dị tộc Lương Chử xử lý, Vô Chi Kỳ lão tử sẽ là người tự do, từ nay về sau thiên địa mặc ta tiêu dao!”

Trên tường thành thành lũy phía trước truyền đến tiếng kèn cao vút, một trận gió lớn thổi đến, trên một cây cột cờ cờ xí đỏ thắm viền vàng dùng găm vóc chế thành chột mở ra ——đồ án chính giữa cờ xí, là một đồng gạch vàng đắp lại với nhau!

Thành lũy này thuộc về Thiểm Kim thương hội, đây là thương hội phụ thuộc Xích Nhật nhất mạch Bì Thi nhất tộc, ở trong vô số thương hội dị tộc, cũng thuộc một trong các thương hội thực lực cường đại nhất. Làm chấp chính gia tộc cao cao tại thượng, Bì Thi nhất tộc tự nhiên khinh thường tự mình quản lý thương hội, Thiểm Kim thương hội là do ba gia tộc phụ thuộc Bì Thi nhất tộc liên hợp nắm giữ.

Một con hươu trắng bốn sừng xông lên phía trước, nam tử Ngu tộc cười ở trên con hươu trắng ngẩng đầu lên lớn tiếng kêu: “Này, mở cửa thành, chết tiết. Chúng ta lần này có thu hoạch lớn. Ha ha, nhìn xem phía sau, nhiều mặt hàng tinh phẩm như vậy. Mau mở cửa thành, đem đám chết tiết này nhét vào địa lao, môi của ta đã rất nhiều ngày chưa chạm vào một giọt rượu nào rồi.”

Phong Hành, Vũ Mục đồng thời nheo mắt, trong đội ngũ, mấy vụ tế thân hình nhỏ gầy ở trong tay áo bắt vu ẩn, nhìn tình hình chuẩn bị phát động vụ chú. Nam tử Ngu tộc đang gọi mở cửa thành là tộc nhân ‘Xích thị’ trong Bì, Thi, Xích ba nhà ba đại gia tộc phụ thuộc Bì Thi nhất tộc, tên là Xích Lệ. Hắn là thủ lĩnh đội săn nô này của Thiểm Kim thương hội, cũng là một trong các tù binh của Cơ Hạo ở ngoài Nghiêu Sơn thành.

Giờ phút này trong cơ thể Xích Lệ rậm rạp ít nhất có một trăm hai mươi loại, hơn ngàn đạo vụ chú ác độc nhất ẩn núp. Chỉ cần hắn dám có bất cứ dị động gì, hắn sẽ lập tức hóa thành một đám tro bụi, hồn phi phách tán, một chút cặn bã cũng không thể còn lại.

Dùng vụ chú khống chế sự sống chết của hắn, càng hứa hẹn cho hắn vô số tài phú, Xích Lệ không có ‘hy sinh vì nghĩa’ loại giác ngộ cao thượng này, dọc theo đường đi biểu hiện rất tốt, hoàn toàn đem mình coi là nô bộc của Cơ Hạo. Chỉ hy vọng, ở thời điểm cuối cùng đặt một chân tới cửa này, hắn sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn không sáng suốt.

Cửa đề dày nặng chậm rãi dâng lên, mười mấy chiến sĩ Già tộc mang theo trăm mấy Âm tộc phó binh trong thành vội vã đi ra.

“Xích Lệ đại nhân, sao có thể có nhiều nô lệ như vậy?” Trên mặt các chiến sĩ Già tộc tràn ngập sự chấn động không thể tưởng tượng. Đội săn nô Thiểm Kim thương hội thực lực hùng hậu, nhưng người Xích Lệ mang ra ngoài cũng chỉ hơn vạn người mà thôi.

Đội săn nô hơn vạn người, dựa theo kỷ lục tốt nhất ngày xưa, có thể bắt tù

binh ba năm vạn nô lệ nhân tộc là thu hoạch không tồi rồi, hơn nữa trong các nô lệ nhân tộc đó còn không thể có quá nhiều chiến sĩ cấp cao, nếu không căn bản không khống chế được.

Nhưng nhìn xem đội ngũ khổng lồ phía sau Xích Lệ đi, số lượng nô lệ nhân tộc ít nhất lấy hàng chục vạn để tính, hơn nữa toàn bộ nô lệ khí tức đều cực kỳ cường đại, trong đó không thiếu tồn tại cấp Vu Vương. Đội săn nô Xích Lệ mang ra ngoài, không có khả năng có thu hoạch như vậy.

“Lần này chúng ta chơi một ván lớn.” Xích Lệ đặc ý hất hàm: “Chúng ta hơn một ngàn thương hội đội săn nô liên thủ, đánh bất ngờ lãnh địa một bá hộ nhân tộc, công phá thành trí hãn ở. Những người này, là tư quân của tên bá hộ nhân tộc đó... Phía sau chúng ta còn có mấy đội ngũ, gia quyến đám này đều ở trong đội ngũ phía sau.”

Phất phất tay, Xích Lệ lớn tiếng nói: “Mau phái người đi đem gia chủ và các trưởng lão gọi tới, mau đem những kẻ này đưa vào địa lao. Chết tiệt, nếu không phải gia quyến bọn hãn đều bị chúng ta khống chế, những kẻ này cũng không thành thật như trước mắt.”

Hít sâu một hơi, Xích Lệ rất nghiêm túc nhìn các chiến sĩ Già tộc kia: “Mau đi mời gia chủ cùng trưởng lão, người của gia tộc thương hội khác phía sau, nhằm chừng lập tức sẽ tới đây. Lần này chúng ta thu hoạch rất lớn, phi thường lớn, chiến lợi phẩm này phân phối như thế nào, cũng là một cái vấn đề lớn.”

Mấy chiến sĩ Già tộc vui vẻ ra mặt liên tục gật đầu, bọn họ lớn tiếng hô quát, trong thành lũy lại đi ra một đám nô lệ tinh quái, y y nha nha vung trường mâu, xua đám người Phong Hành, Vũ Mục chậm rãi đi vào thành lũy.

Đại đội chiến sĩ nhân tộc chậm rãi đi vào trong thành lũy, trung tâm thành lũy một thông đạo thật lớn nổi thẳng trong lòng đất dần dần mở ra, cạnh thông đạo đặt mấy cái bàn vuông, mấy lão nhân Tu tộc ngồi ở phía sau bàn vuông, trước mặt đặt sổ sách cùng bút mực, đang cười ha ha nhìn ‘nô lệ’ đi vào.

“Đều là mặt hàng tốt, xem thân thể khỏe mạnh của bọn hăn, ha ha, thật sự là mặt hàng tốt!” Một lão nhân Tu tộc cười lớn.

“Ừm? Không đúng? Bọn hăn sao lại chưa khắc lên ấn ký nô lệ? Chưa có ấn ký nô lệ, sao ngay cả gông xiềng nô lệ cũng chưa có?” Một lão nhân Tu tộc phát hiện chỗ không đúng, hăn đứng bật dậy, lớn tiếng quát: “Xích Lệ, người làm việc càng ngày càng qua loa!”

Chương 1422: Rượu Độc

Lão nhân Tu tộc đứng dậy nhanh, tốc độ ngã xuống càng nhanh hơn.

Phong Hành chưa rút ra trường cung, chỉ đưa tay chỉ, một đạo tiễn khí mang theo tiếng xé gió chói tai phun ra, từ trong cái mồm rộng của lão nhân Tu tộc mở ra đánh vào, xuyên thủng cổ, hắc đốm thân thể khô gầy thấp bé của hắn đánh bay thật xa.

Mấy lão nhân Tu tộc khác đồng loạt há mồm muốn thét lên, một cái bóng màu bạc nhàn nhạt nhanh chóng lướt qua ở bên người bọn họ, Viên Lực cầm một cây gậy lớn, lần lượt cho bọn hắn một gậy vào đầu. Viên Lực ra tay quá nặng, mấy lão nhân Tu tộc bị đánh thành mấy cái bánh thịt, dán chặt trên mặt đất.

Hộ vệ còn sót lại không nhiều lắm trong thành lũy đồng loạt biến sắc, bọn họ còn chưa kịp phát ra cảnh báo, trong đám người mấy chục tiễn thủ Đông Di tinh anh đồng thời kéo trường cung, mũi tên xé gió mà đến, đem bọn họ đóng đinh chặt chẽ ở trên vách tường.

“Đi xuống, dọn dẹp toàn bộ hộ vệ, mặc kệ bọn hắn chống cự hay không, làm thịt toàn bộ.” Vô Chi Kỳ từ trong đám người đi ra, trầm giọng lạnh băng: ‘Hiện tại cũng không không bắt tù binh, tốc chiến tốc thắng, mau đem nơi này dọn dẹp sạch sẽ.’

Mảng lớn hơi nước từ bên người Vô Chi Kỳ khuếch tán ra, một mảng sương mù nồng đậm nhanh chóng lao vào thông đạo đi thông nhà giam trong lòng đất. Vũ Mục niệm tụng chú ngữ, Ôn Thần Phiên từ phía sau hắn toát ra, mảng lớn khí tức ôn độc bám vào ở trong sương mù Vô Chi Kỳ phóng ra, nhanh chóng ủa vào nhà giam trong lòng đất.

“Xích Lệ tên tiểu khốn kiếp này.”

Một lão nhân Ngu tộc ngồi ở trên một chiếc xe ngựa, hùng hùng hổ hổ mang

theo một đội hộ vệ lao về phía thành lũy nô lệ của Thiểm Kim thương hội. Hãn neho mắt thấp giọng lầm bầm: “Cần gì làm ầm ĩ người khắp thiên hạ đều biết? Đồ vô liêm sỉ, lãnh địa một bá hộ nhân tộc? Sẽ là ai đây? Các tiểu bá hộ kia cho dù đem bọn hãn rút gân lột da cũng không có bao nhiêu lợi nhuận, nhưng nếu là các bá hộ gia tộc vạn năm kia sao...”

Lão nhân Ngu tộc hưng phấn tới mức thân thể phát run: “A, mau đi qua, xem xem có thể lén giấu lại mấy thứ hay không? Từ lãnh địa nhân tộc vạn dặm xa xôi đem bảo bối vận chuyển đến Lương Chủ, trên đường xá có chút hao tổn cũng là lẽ đương nhiên.”

Đột nhiên lão nhân này tựa như nghĩ tới cái gì, hãn điên cuồng hét lên, hung hăng dùng chân đạp thùng xe một phát: “Chết tiệt khốn kiếp, tốc độ mau chút nữa! A, mấy tên quan thư ký chết tiệt kia, bên trong có hai thằng cha là tên khốn của Bì gia, Thỉ gia!”

Phó binh Âm tộc đánh xe vung mạnh roi, bốn con Hỏa Giác Man Ngưu kéo xe nổi hung, phun khí nóng nhanh chân chạy như điên, xe ngựa nho nhỏ kịch liệt run rẩy, một đường khói bụi cuồn cuộn hướng thành lũy chạy vội đi. Chỉ khổ hộ vệ đi theo phía sau xe ngựa, tất cả tro bụi đầy trời đều bị bọn hãn hít vào trong bụng.

“Nhanh lên, nhanh lên, không chỉ cần vượt ở phía trước người của Bì gia, Thỉ gia, còn có mấy lão khốn kiếp kia nhà chúng ta! Ô, may mà Xích Lệ là đứa cháu bảo bối của ta... Lén giấu chút đồ, hãn là không có ý kiến nhỉ? Cái này, cũng là vì lợi ích của gia tộc!”

Một lại một chiếc xe ngựa lao vào thành lũy nô lệ của Thiểm Kim thương hội, từng đại đội chiến sĩ nhân tộc còn đang tập nập tiến vào nhà giam trong lòng đất. Trưởng lão ba đại gia tộc phụ thuộc Bì Thỉ nhất tộc trong xe ngựa vội vàng đi ra, bọn họ tham lam nhìn các chiến sĩ nhân tộc thân thể cực kỳ cường tráng kia, khóe miệng mơ hồ có nước dãi trào ra.

Chiến sĩ thật cao lớn khôi ngô, khí huyết thật dư thừa, mỗi người đều là tinh anh đó!

Chiến sĩ như vậy đặt ở Lương Chủ có thể bán được giá tốt, đương nhiên, giá trị của bọn họ không chỉ có thế. Chiến sĩ cấp cao như vậy, bọn họ nên dùng truyền tống trận vượt giới đưa về Bàn Ngu thế giới, bọn họ càng có thể bán ra giá trên trời kinh người!

Các đại gia tộc Bàn Ngu thế giới đều đang không ngừng chinh phạt thế giới mới bị bọn họ phát hiện, mỗi gia tộc đều có sự khát cầu thật lớn đối với chiến sĩ cường đại mà tinh nhuệ. Những chiến sĩ tinh anh nhân tộc cấp cao này chính là mặt hàng nóng tay nhất!

“Đáng chết, vì sao là liên hợp hành động? Vì sao không thể là Thiểm Kim thương hội chúng ta độc chiếm toàn bộ lợi ích?” Không thèm đánh giá động tĩnh xung quanh, một đám trường lão ba đại gia tộc đã chân trước chân sau tới trong văn phòng tổng quản thành lũy nô lệ, hỗn hển chất vấn Xích Lệ.

“Các trường lão thân ái, im lặng, im lặng, ta đương nhiên muốn độc chiếm tất cả lợi ích!” Xích Lệ bất đắc dĩ dang hai tay: “Nhưng xin mọi người nhất định phải hiểu, lãnh địa bá hộ nhân tộc kia phi thường cường đại, dưới trướng hãn có con dân lấy hàng chục ức để tính, hãn tùy tiện triệu hồi một tiếng, có thể võ trang hơn ngàn vạn quân đội! Tỷ lệ động viên của nhân tộc so với Ngu tộc chúng ta mạnh hơn nhiều lắm.”

Nhún nhún vai, Xích Lệ ôn hòa nói: “Cho nên, chúng ta hơn một ngàn đội săn nô liên thủ, còn có kẻ thù truyền kiếp của vị bá hộ xui xẻo kia làm nội ứng, chúng ta thật không dễ gì mới đánh sập quân đội của hãn, quét sạch lãnh địa của hãn.”

Hung hăng tặc lưỡi, phát ra một tiếng vang thanh thúy, Xích Lệ cười nói: “Đây là một vụ làm ăn lớn, các người lập tức sẽ biết, đây là một vụ làm ăn lớn. Quân đội của hãn chỉ tổn thất một nửa, con dân trên lãnh địa của hãn hầu như

không mất một cọng tóc. Chúng ta chỉ mang đến một bộ phận quan quân cùng tướng lĩnh tinh nhuệ nhất trong quân đoàn khổng lồ của hãn, còn có rất nhiều chiến sĩ cùng con dân lãnh địa bình thường, còn ở trong đội ngũ phía sau.”

Nheo mắt, Xích Lệ thở dài một hơi: “Xích Phán sơn bên kia, tập trung quá nhiều quân đội của chúng ta, chúng ta muốn đem các nô lệ bắt được vận chuyển hết về, cũng không đơn giản như vậy.”

Trưởng lão ba đại gia tộc kích động tới mức da mặt đỏ bừng, một bá hậu nhân tộc cường đại như vậy bị bọn họ phá hủy? Thật là đáng chết, con dân lấy hàng chục ức để tính, hơn ngàn vạn quân đội! Những người này giá trị bao nhiêu tiền chứ? Bọn họ như thấy được các mỏ quặng mới tinh được đào ra, kim loại trân quý cùng vu tinh chông chất như núi bị khai thác ra.

Ngu tộc con quái thú này, sự khát cầu đối với tài nguyên là vĩnh viễn không có chừng mực, bất cứ một nô lệ nào cũng tượng trưng cho tài phú thật lớn!

“Chết tiệt, hơn một ngàn đội săn nô liên hợp hành động? Vậy lợi nhuận đạt được chia đều mỏng đi bao nhiêu chứ?” Một trưởng lão Bì gia lẩm bẩm: “Nếu các đội săn nô chết tiệt kia, toàn bộ gia tộc sau lưng bọn họ chết hết, vậy thì càng tốt!”

“Ô, bọn họ giống với chúng ta, tư binh gia tộc đều bị gia chủ tự mình dẫn dắt tham chiến, vệ binh lưu thủ trong gia tộc nhiều nhất chỉ ngàn người.” Một vị trưởng lão Thỉ gia thì thào nói ra thành ngữ của Ngu tộc: “Bất cứ hành vi phạm tội nào, nếu không có ai chứng kiến, như vậy nó chưa bao giờ xảy ra.”

“Người chia lợi nhuận càng ít, lợi nhuận của chúng ta lại càng cao, không phải sao?” Một vị trưởng lão Xích gia nheo mắt nhìn về phía đồng bạn hợp tác của nhà mình: “Chúng ta đại biểu lợi ích Bì Thỉ nhất tộc, không thể để các tiểu gia tộc chết tiệt kia chiếm tiện nghi của chúng ta.”

Xích Lệ ôn hòa cười, mấy thiếu nữ nhân tộc xinh đẹp bưng lên nước trà nóng hôi hổi, Xích Lệ ân cần khuyên: “Các vị trưởng lão, uống trà, uống trà, đây

chính là trà ngon cực phẩm từ trong kho của vị bá hậu kia thu được.”

Ba đại gia tộc hai mươi mấy trưởng lão ánh mắt lóe lên đồng thời bùng chén trà, hung hăng hưởng trong miệng trút một ngụm.

Sau thời gian ngắn ngùn nửa chén trà nhỏ, các trưởng lão này đồng thời miệng sùi bọt mép ngã xuống đất.

Có một trưởng lão Bì gia gian nan giơ tay, muốn phát động một cái nhẫn phù văn trên ngón tay. Vũ Mục cười ha ha đi đến, giẫm một cước lên bàn tay hắn: “Ô, tốt nhất đừng cử động. Hiện tại các người trúng độc chỉ khiến các người bủn rủn vô lực, người nếu lộn xộn, ta sẽ cho người ăn kịch độc mãnh liệt nhất.”

Bì tộc trưởng lão tuyệt vọng rên rỉ một tiếng, bất đắc dĩ ngã xuống.

Chương 1423: Chạm Chiếm Thước Sào

Gia tộc có thể tổ chức đội săn nô đi ra ngoài càn quét nô lệ nhân tộc, trưởng lão gia tộc bọn họ tự nhiên sẽ không là người thanh liêm như nước thế nào cả.

Sức hấp dẫn của lãnh địa một bá hậ đỉnh cấp nhân tộc đã làm đám người Phong Hành, Vũ Mục mở rộng tầm mắt —— một lại một trưởng lão gia tộc quý tộc lon ton chạy tới thành lũy nô lệ của Thiểm Kim thương hội, thần hồn bất định uống trà thơm pha thuốc, miệng sùi bọt mép lần lượt ngã xuống đất.

Không có bất cứ sự phòng bị nào, không có bất cứ sự cảnh giác nào, ‘Lương Chử vô chiến sự’ khiến đám trưởng lão gia tộc này biến thành đóa hoa trong chúc mừng hôn lễ, lại bị đám Phong Hành, Vũ Mục một trận gió bắc tàn bạo này giày vò chết đi sống lại.

Vô Chi Kỳ mang theo một đám hầu tử hầu tôn, ở trong nhà giam trong lòng đất của thành lũy nô lệ, rất ‘hữu hảo’ tiến hành lần đầu câu thông với trưởng lão các gia tộc đó. Một trận gậy tài liệu khác nhau mang theo tiếng xé gió nặng nề, không chút dấu hiệu vụt ở trên thân các quý tộc Ngu tộc tinh tế, mảnh mai này, rất nhanh trưởng lão các gia tộc đó đã biến thành ‘đăng dẫn đường’ đáng tin nhất.

Trên trăm chủng loại, hơn ngàn đạo vu chú cổ quái thêm vào ở trên thân đám trưởng lão gia tộc, gieo xuống ở trong cơ thể bọn họ trứng trùng mấy chục loại vu cổ ác độc, lại đem một luồng linh hồn của bọn họ mạnh mẽ hút vào Ôn Thần Phiên, các trưởng lão gia tộc không còn nổi lo phản loạn nữa.

Làm gia tộc phụ thuộc Bì Thi nhất tộc, nơi ở của ba đại gia tộc Bì gia, Thi gia, Xích gia ở khu gia tộc Lương Chử gần nhà lớn Bì Thi nhất tộc, thành hình chữ Phẩm đem nó bảo vệ xung quanh vị trí trung gian.

Đại đội xe ngựa xếp thành hàng chữ Nhất, bánh xe lọc cọc hướng lâm viên Xích gia ở lại chạy đi. Ở hai bên đoàn xe, từng đại đội chiến sĩ nhân tộc mặc

trọng giáp, khuôn mặt được giáp mặt dày nặng che bước chân ù ù, hộ vệ, hoặc là nói kìm kẹp đoàn xe tiến lên về phía trước.

Từ thành lũy nô lệ quay về lâm viên Xích gia, không thể tránh khỏi cần đi ngang qua tòa nhà Bì Thi nhất tộc. Trước cửa chính kiểu ‘Khải Hoàn môn’ thật lớn, một đội chiến sĩ Già tộc tinh thần phấn chấn xếp thành chữ Nhất, ánh mắt cảnh giác nhìn quét tất cả sinh vật đi ngang qua trên đường.

Một thanh niên Ngu tộc mặc hoa phục chấp tay sau lưng, miễn cưỡng đứng ở phía dưới cổng vòm thật lớn, nhìn thấy đoàn xe đi ngang qua, mắt hẩn sáng lên, chậm rãi làm cái động tác tay.

Mấy chiến sĩ Già tộc lập tức lao lên, dang đôi tay chặn phía trước đoàn xe, bức bách đoàn xe ngừng lại.

Xích Lệ vội vàng từ trong một chiếc xe ngựa chui ra, mang theo nụ cười khiêm tốn hướng thanh niên Ngu tộc kia đi tới. Còn cách có mười mấy trượng, Xích Lệ đã rất khoa trương cười lên: “Bì Thi Tinh thiếu gia tôn kính, đã một thời gian không gặp rồi, lần trước nhờ người đưa đi cho ngài con Cụ Phong Kim Ưng kia, ngài hài lòng chứ? Đó là liệt ưng (chim ưng đi săn) đỉnh cấp nhất!”

“Cũng chỉ như vậy thôi, chất thịt coi như tươi mới, chỉ là ít thịt chút!” Bì Thi Tinh biếng nhác chào hỏi Xích Lệ: “Nghe nói người dẫn đội săn nô ra ngoài? Sao? Nhiều người vội vã như vậy, thu hoạch không tệ chứ?”

Khuôn mặt Xích Lệ kịch liệt co giật. Cụ Phong Kim Ưng, đỉnh cấp liệt ưng hẩn thật không dễ gì mới kiếm được, tặng cho Bì Thi Tinh tên công tử quần là áo lụa lớn nhất Bì Thi gia tộc này, là muốn nịnh nọt để lại trong lòng hẩn một cái ấn tượng tốt. Thằng cha này, hẩn thế mà đem loại đỉnh cấp yêu thú đó coi là đồ ăn!

Cụ Phong Kim Ưng, đó là cự yêu đỉnh cấp yêu cầm, bồi dưỡng thích đáng mà nói, sau khi trưởng thành thực lực có thể so với đỉnh phong Vu Đế nhân tộc đó! Không hổ là tên phá gia chi tử cường đại nhất Bì Thi nhất tộc, thằng cha này thế mà nở hạ khẩu!

“Cũng chỉ có người tôn quý như ngài, mới có tư cách hưởng thụ loại nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp này!” Xích Lệ hướng Bì Thi Tinh cúi đầu hành một lễ thật sâu: “Nhờ phúc ngài, lần này chúng ta thu hoạch không nhỏ, gia tộc sẽ có một khoản lợi nhuận lớn!”

Mắt Bì Thi Tinh liền chột sáng ngời, hắc cười lên ‘Ha ha’: “Lợi nhuận lớn? Vậy thì tốt rồi, ta dự chi trước phần nợ thuộc về ta đi! Thực đáng chết, mấy lão già trong nhà đều mang theo tư quân đi đánh trận, phòng kho đã bị phong kín, ta mỗi tháng chỉ có thể nhận được một chút tiền tiêu vặt lẻ tẻ, vậy làm sao đủ chứ?”

Bì Thi Tinh ghé đến trước mặt Xích Lệ, ắt không khách khí vươn tay: “Xem, vận khí của ta không tệ, vừa lúc đụng phải các ngươi, ta dự chi một bộ phận lợi nhuận kia của ta. Ta nghĩ, ít nhất hẳn là có một trăm vạn... Không, một ức ngọc tệ nhỉ? Đúng rồi, người đem bộ phận lợi nhuận cha ta nên có cũng cho ta đi. Không có mười ức ngọc tệ, lão sẽ rất mất hứng!”

Xích Lệ liền rất chặt vật cười vài tiếng.

Bì Thi Tinh, tên ăn chơi đàn đấm lớn nhất, phá giá chi tử mạnh nhất Bì Thi nhất tộc hiện nay, đệ đệ ruột thịt của Xích Nhật đại đế Bì Thi Nu, rất được trưởng bối gia tộc cưng chiều. Ở Lương Chủ, người thà mạo phạm Bì Thi Nu, cũng tuyệt đối không thể trêu chọc Bì Thi Tinh.

Mạo phạm Bì Thi Nu, hẳn sẽ căn cứ pháp quy Ngu triều nghiêm trị không thái; trêu chọc Bì Thi Tinh, hẳn sẽ dùng tất cả thủ đoạn phi pháp cho người cửa nát nhà tan. Mà thằng cha này tính cách ác liệt, hẳn chuyên môn làm một số việc vô liêm sỉ gõ cửa quả phụ, đào mộ.

Cười ngây ngô ‘Ha ha’, Vũ Mục Mang theo mười cái túi trữ vật lắc lư đi tới bên người Xích Lệ.

Bì Thi Tinh không cần Vũ Mục mở miệng, hẳn đã sốt ruột không chờ được một tay đem mười cái túi trữ vật đoạt lấy. Hắn mở ra một cái túi trữ vật hướng bên trong nhìn nhìn, bảo thạch nguyên thạch như ngọn núi nhỏ, khối mỹ ngọc

lớn, cả đồng vu tinh khiến trước mắt hấn sáng ngời, hít thở chột đình trệ trong nháy mắt.

Ngẩng đầu lên, Bì Thi Tinh cười rất sáng lạn: “Xích Lệ, người quả nhiên là bề tôi trung thành nhất của Bì Thi nhất tộc. Ta cảm thấy, người nên gánh vác trách nhiệm quan trọng hơn. Chờ đi, chờ cha ta, huynh trưởng ta bọn họ trở về, người sẽ nhận được hồi báo nên có.”

Mí mắt trợn lên, liếc xéo Vũ Mục một cái, Bì Thi Tinh khịt khịt mũi, cười nhạt nói: “Chỉ là, khẩu vị của người thật cổ quái. Đây là nô bộc người mới thu? Béo như vậy... hấn mỗi ngày phải ăn hết của người bao nhiêu tiền ăn uống? Vì sao không tìm mấy tiểu cô nương xinh đẹp? Thật là... được rồi, không có cách nào cả, các người xuất thân ti tiện chút, khẩu vị quái một chút, ta có thể lý giải.”

Xách mười cái túi trữ vật, Bì Thi Tinh không thèm quay đầu lại xoay người rời khỏi.

Xích Lệ cười khan vài tiếng, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hấn cười gượng nói: “Như vậy, Bì Thi Tinh thiếu gia, nếu ngài có thời gian mà nói, để hôm khác ta đi đưa cho ngài chút đồ chơi.”

Bì Thi Tinh khoát tay áo, lớn tiếng cười nói: “Tặng quà? Ta thích. Ngay ngày mai đi, ngày mai, mang theo lễ vật tới tìm ta.”

Mấy chiến sĩ Già tộc chặn đường cười quái dị về tới trước cổng vòm, đoàn xe tiếp tục tiến lên về phía trước. Vòng qua tòa nhà diện tích khổng lồ của Bì Thi nhất tộc, qua một mảng rừng cây nhỏ coi như đường ngăn cách, đoàn xe đi tới trước cổng lớn Xích gia.

Mấy vị trưởng lão Xích gia ra mặt gọi mở cửa thành, Xích Lệ đám tộc nhân trung tâm Xích gia tự mình dẫn đường, từng đại đội chiến sĩ nhân tộc như nước chảy xâm nhập tòa nhà Xích gia. Tuyệt đại bộ phận tư binh hộ vệ đã bị mang đi, lực phòng ngự của Xích gia thật sự là lúc yếu ớt nhất, không tốn bao nhiêu sức, toàn bộ hộ vệ đều bị tước vũ khí, toàn bộ địa điểm yếu hại đều bày ra trọng binh,

toàn bộ trận pháp phòng ngự, cấm chế đều bị vu tể nhân tộc tiếp nhận.

Ngăn ngừa một khắc đồng hồ, Xích gia đại trạch đủ để cất chứa mười vạn người ở lại, như một tòa thành thị nhỏ hoàn toàn rơi vào tay đám người Phong Hành, Vũ Mục.

Một tòa truyền tống trận cự ly siêu xa, nhanh chóng bố trí ở sâu trong tòa nhà.

Chương 1424: Không Hẹn Mà Gặp

Đầu tiên là Xích gia, sau đó là Bì gia, ngay sau đó là Thi gia.

Chiến sĩ nhân tộc tinh nhuệ không ngừng từ trong truyền tống trận đi ra, có pháp trận phòng ngự của Xích gia ngăn cách khí tức, chưa ai phát hiện dị biến nơi này. Ở dưới sự dẫn dắt của nội gian dị tộc bị Cơ Hạo thu phục, chiến sĩ nhân tộc thoải mái cướp đi quyền khống chế mấy trăm gia tộc, đem toàn bộ tộc nhân trung tâm của các đại gia tộc đó nắm giữ ở trong tay.

Hiện tại nhân tộc đã có đủ cứ điểm chắc chắn ở Lương Chủ, chỉ cần nghĩ cách đem phòng thành đại trận của Lương Chủ thành nắm trong tay, toàn bộ Lương Chủ sẽ triệt để rơi vào trong tay nhân tộc. Có nhiều quý tộc Ngu tộc trong thành như vậy làm con tin, mười hai chấp chính đại đế vô luận muốn làm gì, bọn họ đều phải hướng nhân tộc khuất phục.

Nhưng phòng thành đại trận Lương Chủ thành nắm giữ ở trong tay mười hai chấp chính gia tộc, người thường muốn tới gần đầu mối then chốt khống chế phòng thành đại trận căn bản không có khả năng. Trừ phi là người cầm quyền trung tâm của mười hai chấp chính gia tộc, không ai có thể sống sót tiếp cận đầu mối then chốt khống chế trong vòng mười dặm.

“Bì Thi Tinh có quyền tiến vào Nghị Chính sảnh cao nhất, mà phía dưới Nghị Chính sảnh, chính là trung tâm khống chế phòng thành đại trận của Lương Chủ, hàng năm có ba ngàn tên đại pháp sư Nguyên Nguyệt nhất mạch ở bên trong thay phiên trực.” Có nội gian là một chuyện rất hạnh phúc, tình huống Xích Lệ khai ra khiến mắt Phong Hành, Vũ Mục phụ trách lần hành động này chột sáng ngời.

“Tên phế vật ăn chơi đàng điếm ở trên đường cái chặn đường vợ vét tài sản, hã có tư cách tiến vào Nghị Chính sảnh tối cao?” Phong Hành đối với điều này bày tỏ sự hoài nghi thật lớn.

“Hơn nữa hần còn là một trong các thống lĩnh phòng thành của Lương Chủ thành, hần có quyền lực tiến vào đầu mỗi then chốt phòng thành phía dưới Nghị Chính sảnh.” Xích Lệ dang hai tay, sắc mặt rất cổ quái: “Hần dù sao cũng là em trai ruột Bì Thi Nu đại đế, mà phụ thân hần, cũng chính là phụ thân của Bì Thi Nu đại đế, là lớn nhất một trong mười hai vị chí cao trưởng lão quyền lực của Tối Cao Trưởng Lão viện.”

Mang theo một tia cười quái dị, Xích Lệ lặng lẽ nói: “Thật ra ở lúc Bì Thi Tinh còn là một đứa trẻ, hần đã là thống lĩnh tối cao ba đại quân đoàn chủ lực mạnh nhất Xích Nhật nhất mạch, quân quyền trong tay hần chỉ so với Bì Thi Nu đại nhân hơi nhỏ hơn một chút.”

Phong Hành, Vũ Mục mở to mắt nhìn, hồi lâu không nói nên lời.

Sắc mặt Xích Lệ phức tạp nói không nên lời: “Nhân tộc các người, cho dù là sinh ra ở bộ tộc lưu lạc, nếu người có đủ năng lực, vẫn có thể chen thân triều đình. Ví dụ như nói Nghiêu Hầu Cơ Hạo, chúng ta từng nghiên cứu quỹ tích trưởng thành của hần, một man nhân Nam Hoang, có thể trở thành Nghiêu Hầu, điều đó rất không đơn giản. Nhưng ở Ngu triều chúng ta, xuất thân quyết định rất nhiều thứ.”

“Ví dụ như nói các danh hiệu hào quang vạn trượng kia trên người Bì Thi Tinh đại nhân, ta cho dù dùng cả đời đi cố gắng, cũng không có khả năng đạt được một trong số đó.” Xích Lệ khẽ thở dài một tiếng: “Tiền đồ tốt nhất tốt nhất của ta, là trở thành quân đoàn trưởng một quân đoàn thường trực nhỉ? Về phần nói các quân đoàn chủ lực tinh nhuệ nhất, ta nhiều nhất trở thành tướng lĩnh trung cấp trong đó, quân đoàn trưởng phải là Bì Thi nhất tộc đích hệ.”

Phong Hành, Vũ Mục, còn có Vô Chi Kỳ ngồi ở một bên bưng một chén trà thơm đồng thời bĩu môi. Chuyện nội bộ đám dị tộc này lục đục với nhau, bọn họ không có hứng thú gì. Nhưng Xích Lệ nói về các tình huống của Bì Thi Tinh, làm bọn họ nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Suốt một đêm, các quý tộc Ngu tộc bị Cơ Hạo thu phục dẫn đường, dẫn dắt đại đội chiến sĩ nhân tộc lặng yên không một tiếng động xâm chiếm tòa nhà một lại một quý tộc, bày ra các loại trận thế phòng ngự cùng truyền tống trận, càng bố trí các loại thủ đoạn phòng ngự cường đại.

Khi sắc trời tờ mờ sáng, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng. Xích Lệ mang theo ba chiếc xe ngựa, dẫn theo mấy chục chiến sĩ Ngu tộc, lại có hơn trăm chiến sĩ Già tộc đi theo, từ cửa hông tiến vào tòa nhà của Bì Thi nhất tộc.

Nhìn ra được, Bì Thi nhất tộc không hổ là một trong mười hai chấp chính gia tộc, tuy Lương Chủ chủ lực đều đã điều đi uy hiếp liên minh bộ lạc nhân tộc, nhưng trong phủ Bì Thi nhất tộc vẫn đề phòng nghiêm ngặt như cũ. khắp nơi đều có thể nhìn thấy chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp, trong cây cối cất giấu thần tháp loại nhỏ mọi mở ra cả ngày, từng đạo thần quang màu đỏ thỉnh thoảng đảo qua thân thể mọi người, không trung lúc nào cũng có đĩa kim loại hình tròn chậm rãi bay qua.

Ở một số địa điểm quan trọng, ví dụ như nói bên ngoài cung điện một số khí thể hoành tráng, mắt thường có thể thấy được các quầng sáng lóe lên, các cung điện này cấm chế phòng ngự mở ra mọi lúc, chỉ riêng vụ tình tiêu hao đã là một con số khổng lồ, nhưng Bì Thi nhất tộc không thêm quan tâm vụ tình tiêu hao chút nào, cũng có thể thấy được Bì Thi nhất tộc tài lực hùng hậu.

Ngay trong một ngôi lầu nhỏ cao ba tầng cách cửa hông không xa, Xích Lệ đã nhìn thấy Bì Thi Tinh.

Trong nơi ăn nghỉ, Bì Thi Tinh mặc áo ngủ xiêu xiêu vẹo vẹo nằm ở trên một cái giường mềm, hai thiếu nữ xinh đẹp đang bóp hai chân cho hần, hai thiếu nữ khác thì đang hầu hạ hần ăn bữa sáng. Sáng sớm tinh mơ, Bì Thi Tinh ăn cực kỳ nhiều mỡ, từng khối lớn thịt nướng, lượng lớn trứng chiên, lượng lớn sữa tươi cùng nước trái cây, tướng ăn của hần rất khó xem, dầu mỡ cùng sữa tươi nước trái cây văng đầy đất.

Xích Lệ thật cẩn thận ở cửa phòng ăn nghỉ cúi người xuống, kính cẩn nói: “Bì Thi Tinh thiếu gia?”

Bì Thi Tinh ngẩng đầu lên, hàm hàm hồ hồ nói: “A, là Xích Lệ à, người tới tặng lễ vật sao? Tiến vào đứng đi, chờ ta ăn xong rồi nói chuyện tử tế với người... Cẩn thận một chút, người mới từ nhân tộc man hoang nơi trở về, trên người không biết đem theo bao nhiêu thứ bẩn thỉu. Cẩn thận một chút, đừng đụng tới bảo bối trong phòng của ta, bằng không ta phải đem bọn nó vứt đi hết, người phải đền ta một khoản tiền lớn!”

Khuôn mặt Xích Lệ co giật, vội vàng nặn ra một nụ cười: “Vâng, vâng, ta nhất định cẩn thận!”

Nắm thật chặt trường bào trên người, Xích Lệ thật cẩn thận đi vào phòng ngủ nghỉ, cẩn thận tránh trường bào hoa mỹ vứt lung tung dưới đất, ghế dài bày lộn xộn, cùng với một số thứ linh tinh không biết tên.

Thật không dễ gì tìm được một chỗ có thể đặt chân, Xích Lệ cẩn thận đứng ở nơi đó. Bì Thi Tinh tiếp tục tọng, ở bên đột nhiên truyền đến tiếng cười: “Người chính là Xích Lệ? Thủ lĩnh đội săn nô Xích gia? nghe nói, người là một kẻ có tài nhất trong một thế hệ trẻ của Xích gia? Chỉ tiếc, cho dù ở Xích gia, người cũng không được trọng dụng! Nếu không, người sao có thể đi làm đầu mục đội săn nô? Loại việc ti tiện đó...”

Xích Lệ vội vàng quay đầu. Da Ma Thiên toàn thân thu thập cẩn thận tỉ mỉ, mang theo một nụ cười quỷ bí đứng ở cạnh tiêu bản một con rắn bay bốn cánh, đang chấp tay sau lưng đánh giá hẳn. Con người Xích Lệ co rút lại, vội vàng hướng Da Ma Thiên cúi đầu xuống thật sâu: “Da Ma Thiên đại nhân, thực không thể ngờ được, ở nơi này có thể gặp được ngài! Đã nhiều năm không gặp rồi.”

“Đúng vậy, đã nhiều năm không gặp rồi! Ta nhớ rõ, trước kia người rất nịnh bợ Bì Thi Tinh.” Da Ma Thiên chậm rãi đi tới trước mặt Xích Lệ, mỉm cười nói: “Người là một người có dã tâm, cho nên, ta cho người một cơ hội phát huy dã

tâm của người. Thế nào?”

Xích Lệ không biết làm sao nhìn Da Ma Thiên, kịch bản đêm qua Phong Hành và Vũ Mục định ra không phải viết như vậy.

Nhiệm vụ của hắn hôm nay là dụ dỗ Bì Thi Tinh ra ngoài tìm hoan mua vui, tự nhiên có Phong Hành và Vũ Mục bọn họ bắt sống Bì Thi Tinh, sau đó ép Bì Thi Tinh góp sức cho bọn họ. Sao lại đột nhiên toát ra một tên Da Ma Thiên?

Xích Lệ quanh năm nịnh bợ Bì Thi Tinh, tự nhiên nhận ra Da Ma Thiên quá khứ hầu như mỗi ngày lẫn lộn cùng một chỗ với Bì Thi Tinh còn có vài tên công tử ăn chơi đàn đĩ khác. Hắn càng biết, Da Ma Thiên mơ hồ là thủ lĩnh của đám công tử ăn chơi đàn đĩ này!

“Có thể góp sức cho ngài, đây là vinh hạnh của ta!” Chưa tự hỏi bao lâu, Xích Lệ hướng Da Ma Thiên cúi đầu hành một lễ thật sâu. Hắn quì một gối, dùng trán chạm giày Da Ma Thiên.

Chương 1425: Tự Chui Đầu Vào Rọ

“Xích Lệ, người thật sự là tên khốn kiếp!” Bì Thi Tinh đuổi đi thị nữ bên người, chậm rãi từ trên giường mềm thẳng người lên: “Xem xem bộ dáng người hiện tại đi, người là người của Bì Thi nhất tộc ta, người sao mà một chút cốt khí cũng không có vậy?”

Da Ma Thiên cười rất sáng lạn, hấn dùng sức vỗ bả vai Xích Lệ, quay đầu hướng Bì Thi Tinh cười nói: “Được rồi, được rồi, Bì Thi Tinh, chúng ta là đồng bạn, là đồng bạn đó, Xích Lệ làm không sai, hấn nguyện ý hướng ta nguyện trung thành, cái đó và nguyện trung thành với người có gì khác nhau? Đây là một kẻ rất thông minh, cho nên ta mới nói hấn phi thường có tài cán đó!”

Cánh cửa ở một góc phòng nghỉ đột nhiên mở ra, một lão nhân Tu tộc mặc trường bào màu đen lặng yên không một tiếng động đi ra. Lão cười quái dị ‘Hắc hắc’, như con dơi già phát hiện con mồi tiến đến bên người Xích Lệ, ‘Rắc’ một cái chụp lên trên cổ hấn một cái vòng cổ màu vàng.

Cái vòng cổ rộng ba tấc chế tạo tinh xảo đẹp đẽ, mặt ngoài điêu khắc hoa văn cảnh hoa hoa lệ, kích thước vòng cổ vừa thích hợp, vừa lúc kề sát làn da Xích Lệ, lại chưa đến mức khiến hấn hít thở có bất cứ sự khó khăn nào.

“Da Ma Thiên đại nhân!” Xích Lệ kinh hãi ngẩng đầu lên, hoảng sợ nhìn Da Ma Thiên.

“Ồ, ồ, đây chỉ là thủ đoạn dự phòng vạn nhất!” Da Ma Thiên rất thân thiết một tay đem Xích Lệ kéo dậy, hai tay dùng sức vỗ bờ vai của gã: “Trịnh trọng tự giới thiệu một lần, ta là Da Ma Thiên, đại thủ lĩnh Vinh Diệu Chúa Tế hội, chủ nhân Bàn Cổ thế giới cùng toàn bộ thế giới quanh thân, người thống trị cao nhất của ức vạn tộc đàn!”

“Người có thể trở thành thuộc hạ của ta, đây là vinh quang của người, cũng là cơ hội của người. Chúng ta lập tức, hiện tại, ngay bây giờ, chính là lúc này,

chúng ta sắp làm một đại sự kinh thiên động địa! Người va vào cơ hội này, đây là may mắn của người đó!” Hai tay Da Ma Thiên bóp gò má Xích Lệ, chà xát như nhào nặn cục bột mì.

“Nhưng, ta thế nào mới có thể tin nhiệm người đây? Xích Lệ? Ta làm sao biết, người sẽ không vì gia tộc của người mà ngu xuẩn phản bội ta chứ? Ta làm sao biết, người sẽ tận tâm hết sức hoàn thành nhiệm vụ của ta chứ?” Da Ma Thiên vỗ vỗ vòng cổ trên cổ Xích Lệ cười nói: “Mặc dù có chút ý tứ khuất nhục, nhưng mà người yên tâm, có thứ này rồi, ta có thể hoàn toàn tin nhiệm người rồi!”

Sắc mặt Xích Lệ rất khó coi. Hắn dùng bàn chân cũng có thể nghĩ ra, cái vòng cổ này tuyệt đối không phải bảo bối gì hữu ích thể xác tinh thần khỏe mạnh.

“Nghe lời, người sẽ bình an vô sự; không nghe lời, ‘Oành’ một tiếng!” Da Ma Thiên cười cực kỳ sáng lạn: “Không chỉ có người, tất cả trong một dặm xung quanh người, ‘Oành’ một cái toàn bộ sẽ hóa thành tro bụi! Yên tâm, người sẽ nhắm mắt chết đi, không có bất cứ sự thống khổ gì, hơn nữa ngay cả cơ hội linh hồn trở về Xích Nhật cũng không có, hồn phi phách tán, người hiểu chứ?”

Khuôn mặt Xích Lệ kịch liệt run rẩy. Hắn lắp bắp nhìn Da Ma Thiên: “Da... Da Ma Thiên đại nhân, người, người muốn ta, làm gì?”

Da Ma Thiên hướng Bì Thi Tinh nhìn thoáng qua, trầm giọng nói: “Người quen thuộc nhất đối với của cải Xích gia. Nói đi, Xích Lệ có thể làm gì?”

“Bì gia, Thi gia, Xích gia, pháo đài của ba gia tộc bọn họ, là trung tâm phòng ngự bên ngoài Bì Thi nhất tộc ta, khống chế kết giới phòng ngự ba nhà, nghịch chuyển đại trận phòng ngự, cộng thêm ta có thể nắm giữ đầu mối then chốt phòng thành của Bì Thi nhất tộc, chúng ta có thể khiến Bì Thi nhất tộc triệt để cách ly với bên ngoài.” Bì Thi Tinh sửa đổi sự cợt nhả ngày thường, quét sạch khí chất láu cá ngày thường, vẻ mặt thâm trầm nghiêm túc nói: “Thủ lĩnh, chúng

ta không chế trước toàn bộ tộc nhân của toàn bộ Bì Thi nhất tộc.”

Da Ma Thiên nghiêm túc gật gù đầu: “Như vậy, động thủ đi, chính là hiện tại. Có Xích Lệ dẫn đường, nghĩ hẳn sẽ không có vấn đề chứ?”

Bì Thi Tinh cười dùng nắm tay vỗ vỗ ngực: “Yên tâm đi, thủ lĩnh, người chỉ việc tọa trấn chỉ huy, cái khác, có chúng ta đến làm. Thật ra có Xích Lệ hay không đều không sao cả, chẳng qua có hẳn, chúng ta có thể tiết kiệm chút sức... Hơn nữa, hẳn thực sự có năng lực, tương lai sẽ là trợ thủ tốt của chúng ta.”

Một khắc đồng hồ sau, Bì Thi Tinh trang điểm ‘hoa lá cành’, như một con khổng tước được ‘Hi hi ha ha’ mang theo đám đông hộ vệ xông ra khỏi cửa hông của Bì Thi nhất tộc. Xích Lệ cười tủm tỉm ở một bên dẫn đường, mang theo đoàn người Bì Thi Tinh xuyên qua một mảng rừng cây nhỏ, đi tới trước cửa chính Xích gia.

Mấy trưởng lão Xích gia rất cung kính chờ ở trước cửa chính, nhìn thấy Bì Thi Tinh đi tới, trên khuôn mặt các trưởng lão đó nhất thời lộ ra một tia biểu cảm cực kỳ phức tạp. Có một trưởng lão lớn tuổi nhất hít sâu một hơi, hẳn muốn nói chút gì đó, đột nhiên trái tim hẳn hung hăng co lại một cái, một cơn đau khó có thể hình dung, vào thẳng thần hồn khiến toàn thân hẳn toát ra vô số mồ hôi lạnh, hẳn vội vàng ngậm miệng.

“Bì Thi Tinh thiếu gia đại giá quang lâm, thật vinh hạnh quá.” Một trưởng lão Xích gia cung kính hướng Bì Thi Tinh hành một lễ, có chút tò mò nhìn mấy ngàn chiến sĩ Già tộc đứng mảnh phía sau Bì Thi Tinh: “Ngài đây là?”

“Ta chuẩn bị ra ngoài săn bắn, nghe nói gần đây bên ngoài không yên ổn, cho nên, ta đương nhiên cần mang nhiều hộ vệ đảm bảo một chút.” Bì Thi Tinh đúng lý hợp tình nói: “Nhưng nghe Xích Lệ nói, lần này Xích gia các người phát tài rồi? Ngày hôm qua tuy đã cho ta một chút lợi nhuận ta nên có được, nhưng ta hoài nghi trong kho báu của gia tộc các người, còn giấu riêng càng nhiều lợi nhuận nên thuộc về ta.”

Dang hai tay, Bì Thi Tinh rất cảm khái nói: “Ta thực không muốn hoài nghi sự trung thành Xích gia các người, nhưng, các người ít nhất phải mở cửa kho báu, để ta nhìn xem các người là có giấu riêng hay không chứ?”

Sắc mặt mấy trưởng lão Xích gia biến thành màu đen từng đợt, Bì Thi Tinh thế này coi như tự đưa lên cửa chịu chết sao?

Sắc mặt Xích Lệ cũng rất phấn khích, hân mơn hồ cảm thấy, việc Vinh Diệu Chúa Tế hội phía sau Bì Thi Tinh muốn làm, tựa như không có khác biệt với việc Phong Hành, Vũ Mục bọn họ đang làm, bọn họ cũng muốn khống chế toàn bộ Lương Chử!

Thế này xem như vừa lúc đụng đầu nhau sao?

Bì Thi Tinh hô to gọi nhỏ dẫn người muốn xâm nhập Xích gia, trên đường ở một bên đột nhiên truyền đến tiếng bánh xe lăn nặng nề. Mọi người theo phương hướng thanh âm truyền đến nhìn lại, chỉ nhìn thấy đại đội chiến sĩ hộ vệ mấy trăm cỗ xe ngựa nặng nề, hướng bên này đi thẳng tới.

“Bì Phong! Người không ở Lão Nha bồn địa, người tới nơi này làm gì?” Bì Thi Tinh chớp mắt, chỉ vào một tộc nhân Ngưu tộc dẫn đầu đoàn xe quát: “Ủm? Người đưa tới thứ gì tốt? Ha, sẽ không là người ở Lão Nha bồn địa đào được bảo bối, ha ha, muốn lén lút đưa vào phòng kho Bì gia chứ? Không được đi nữa, ta nói cho người, ngoan ngoãn kéo xe theo ta tiến vào, bằng không, người chịu khổ đấy.”

Ánh mắt Bì Thi Tinh lóe lên, lớn tiếng quát Bì Phong.

Ánh mắt Bì Phong lóe lên một phen, có chút không biết làm gì nhìn Bì Thi Tinh và Xích Lệ.

Bì Thi Tinh nheo mắt, nhẹ nhàng vung tay, đại đội chiến sĩ Già tộc ủa lên, bao vây đoàn xe phía sau Bì Phong, một chiến sĩ Già tộc thô bạo xé vải che mưa bao trùm trên xe ngựa, lộ ra những cái rương kim loại nặng nề phía dưới.

Tùy tay mở ra một cái rương, bên trong thế mà lại đặt ngọc phù chính tề, tản mát ra pháp lực dao động mạnh mẽ.

“Úc! Thật tốt!” Bì Thi Tinh nhìn những ngọc phù đó thật sâu, sải bước đi vào Xích gia.

Đại đội chiến sĩ Già tộc đẩy Bì Phong, bức bách hẳn và đại đội nhân mã phía sau hẳn cũng đi vào Xích gia.

Xích Lệ hướng Bì Phong nhìn một cái thật sâu, Bì Phong bất đắc dĩ nhún nhún vai, trong mắt một mảng pháp ấn hoa sen ảm đạm chợt lóe rồi biến mất.

Chương 1426: Biết Thời Biết Thế

Trong đại sảnh tiếp khách của Xích gia, Bì Thi Tinh có chút tức giận ở trên đầu gối đập cái bao tay của mình.

Bì Phong kính cẩn đứng trước mặt hắn, thỉnh thoảng dùng khoeo mắt liếc trường lão Xích gia trong đại sảnh.

Mấy trường lão Xích gia tụ tập một chỗ, đang đánh giá các ngọc phù Bì Phong mang về Lương Chủ. Ngọc phù dùng cực phẩm mỹ ngọc và vu tinh chế thành tạo hình tinh xảo đẹp đẽ dị thường, hoàn toàn phù hợp thẩm mỹ quan hà khắc của Ngu tộc. Phù văn trên ngọc phù đường nét mượt mà, chạm trổ có thể xưng là đẳng phong tạo cực, hiển nhiên đều là ra từ tay người thợ cấp tông sư.

“Mặt hàng tốt.” Một trường lão Xích gia cuối cùng buông xuống ngọc phù trên tay, cung kính hướng Bì Thi Tinh hành lễ nói: “Bì Thi Tinh thiếu gia, đây là ngọc phù phòng ngự và công kích đỉnh cấp nhất. Phòng ngự ngọc phù có thể ngăn cản chiến sĩ cấp chiến tướng toàn lực công kích một khắc đồng hồ, mà công kích ngọc phù có thể nháy mắt phóng ra lực sát thương cấp chiến tướng đỉnh phong.”

Cái gọi là chiến tướng của Ngu tộc, thực lực có thể so với Vu Vương nhân tộc.

Các ngọc phù chế tạo lượng lớn này có thể ngăn cản công kích cấp Vu Vương một khắc đồng hồ, có thể Nháy mắt phóng ra một đòn tương đương toàn lực Vu Vương đỉnh phong, quả nhiên đều là mặt hàng tốt. Càng quan trọng hơn là, lô ngọc phù Bì Phong đưa tới số lượng cực kỳ khổng lồ.

“Loại ngọc phù phẩm cấp này, trên phòng đấu giá ở Lương Chủ, một cái có thể đấu giá được hơn vạn ngọc tệ.” Bì Thi Tinh tiếp nhận ngọc phù trong tay trường lão Xích gia, như có chút dăm chiêu nhìn Bì Phong: “Ta chưa nghe nói, gần đây Bì Thi nhất tộc có thể có một khoản thu nhập lớn như vậy.”

Bì Phong liếm liếm môi có chút khô, xấu hổ cười cười: “Đây là, Lão Nha bồn địa... số dư hợp pháp. Cái này...”

Bì Thi Tinh neho mắt cười lên, ‘số dư hợp pháp’ từ ngữ này đối với quý tộc Ngu tộc mà nói, tương đương với ‘khấu hao’ của Cơ Hạo kiếp trước, thuộc về thu nhập màu xám nào đó quy tắc ngầm cho phép trong lòng mọi người biết rõ.

“Thống lĩnh Lão Nha bồn địa là Đế Thích Cận nhỉ?” Bì Thi Tinh cười bắt chéo chân. Hắn thưởng thức ngọc phù tinh xảo đẹp đẽ đến cực điểm trong tay, thản nhiên nói: “Hắn có thể làm thống lĩnh Lão Nha bồn địa, hình như còn là đi tuyến đường chúng ta... Được rồi, những ngọc phù này, coi như hắn hiếu kính, ta sẽ không khách khí nữa, thu nhận hết, vừa lúc sắp tới, chúng ta có thể dùng tới các bảo bối này!”

Bì Thi Tinh cười rất sáng lạn đem ngọc phù nhét vào trong túi. Bì Phong đứng ở một bên cười gượng, một chữ cũng chưa nói ra.

Bì Thi Tinh cười vỗ vỗ tay, hắn lớn tiếng cười nói: “Được rồi, đem mấy thứ này đưa đến chỗ ta ở, có người sẽ tiếp thu. Ha ha, Lão Nha bồn địa? Đế Thích Cận? Ta nhớ rồi.”

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, trong đại sảnh tiếp khách của Xích gia, từng đạo cấm chế phòng ngự mạnh mẽ lặng yên mở ra, vô số tầng kết giới tầng tầng lớp lớp bao lấy đại sảnh tiếp khách, một áp lực cường đại đáng sợ đột nhiên nghiền áp đến.

Thân thể Bì Thi Tinh, Bì Phong, còn có mấy chục hộ vệ Bì Thi Tinh mang vào đại sảnh tiếp khách nhoáng lên một cái, đồng thời bị nguyên từ cấm chế thật lớn khóa chặt, một ngón tay cũng không thể nhúc nhích. Bì Thi Tinh kinh hãi, hắn chợt nhìn về phía Xích Lệ, lớn tiếng quát: “Xích Lệ? Đây là chuyện gì? Người, người chớ quên, cổ, cổ của người!”

Sờ sờ vòng cổ trên cổ có thể nổ mình tới mức tan xương nát thịt, Xích Lệ cười khở một tiếng. Lắc lắc đầu, Xích Lệ dang hai tay: “Bì Thi Tinh thiếu gia, ta

cũng không biết là chuyện gì xảy ra, ngài xem, ta chưa từng rời khỏi bên người ngài, ta thật không biết đã xảy ra cái gì. “

Khóe mắt Bì Thi Tinh kịch liệt nhảy lên, chuyện này không đúng với kịch bản bọn họ dự tính nhỉ?

Ở trong cấu tứ của bọn hắn, bọn hắn hẳn là lần lượt khống chế cấm chế phòng ngự của Xích gia, Bì gia, Thi gia, dùng cấm chế phòng ngự đem toàn bộ tộc nhân ba nhà khống chế hết lại, sau đó nghịch chuyển cấm chế, phối hợp phòng ngự cấm chế của Bì Thi nhất tộc nhà mình vây khốn toàn bộ tộc nhân Bì Thi nhất tộc.

Nơi khác, cũng có người của Vinh Diệu Chúa Tế hội đang làm chuyện tương tự, mọi người sau khi lần lượt đem mười hai chấp chính gia tộc cùng các đại quý tộc phụ thuộc phía dưới nắm hết trong tay, lại đi Nghị Chính sảnh tối cao, khống chế cấm chế phòng ngự của toàn bộ Lương Chử.

Có tộc nhân các tộc làm con tin, có cấm chế phòng ngự của Lương Chử làm chỗ dựa, đám lão bất tử Tối Cao Trưởng Lão viện lưu thủ Lương Chử, bọn hắn tuyệt đối Không dám lộn xộn —— Da Ma Thiên cũng tràn đầy tự tin, hẳn có thể mạnh mẽ thu phục toàn bộ lão già lưu thủ, để bọn họ cho Vinh Diệu Chúa Tế hội sử dụng.

Nhưng tại sao, tựa như sự tình có chút không thuận lợi?

“Là ai? là ai?” Bì Thi Tinh nghiêng răng lớn tiếng quát: “Là ai đang đối nghịch với chúng ta?”

Trong con người Bì Phong lóe ra hàn quang, có chút không biết làm sao nhìn trái nhìn phải —— chuyện này, cũng không giống với bọn họ mưu tính mà. Một lô ngọc phù này là bọn họ chủ động đưa đến trong tay Bì Thi Tinh, vì chính là gia tăng lực lượng công kiên của Vinh Diệu Chúa Tế hội, để bọn họ có thể thuận lợi đoạt được quyền khống chế Lương Chử, sau đó bọn họ lại quay sang xử lý Vinh Diệu Chúa Tế hội!

Nhưng hiện tại, tựa như có thể lực thứ ba nhúng tay? Chẳng lẽ là đám lão bất tử Tối Cao Trưởng Lão viện?

Được rồi, nếu quả thật là đám lão bất tử kia đã phát hiện cái gì, xui xẻo cũng là đám công tử ăn chơi đàng điếm của Vinh Diệu Chúa Tế hội!

Bì Phong có chút kiêu ngạo cong khóe miệng lên. Thượng sư hai vị tổ sư phái tới quả nhiên thần cơ diệu toán, đem Vinh Diệu Chúa Tế hội đẩy đến phía trước làm vật hi sinh, vô luận sự tình có biến cố như thế nào, cuối cùng được tiện nghi, vẫn là Bạch Liên, Thanh Liên, Kim Liên, Hồng Liên bốn đại pháp đàn bọn hắn, công lao vẫn thuộc về long hổ sư tượng bốn đại thượng sư!

Cánh cửa ở một góc đại sảnh tiếp khách mở ra, Vũ Mục bưng một cái bát trà cực lớn, mang theo nụ cười hàm hậu đi đến.

Trong ‘Bát trà’ to cỡ vại nước nhỏ sương mù lượn lờ, bên trong là tràn đầy một chén nước đặc đủ mọi màu sắc, nước đặc nóng hôi hổi còn không ngừng toát ra bọt khí, trong sương mù mờ mờ có thể thấy hư ảnh vô số con rết, bọ cạp, rắn độc, sâu lông các loại độc vật đang cấp tốc chạy tới chạy lui, phát ra tiếng rít ‘Xèo xèo’.

“Một bát canh đại bổ.” Vũ Mục cười ha ha đi tới trước mặt Bì Thi Tinh: “Bì Thi Tinh thiếu gia? Muốn sống, thì uống một ngụm! Về sau mọi người đã là người một nhà. Ngày hôm qua chúng ta còn đang tính toán như thế nào mời ngài lại đây làm khách, hôm nay ngài đã tự lao đầu vào!”

Bì Thi Tinh hồ nghi nhìn về phía Xích Lệ.

Xích Lệ vạch áo ra, kêu lên khàn cả giọng: “Vũ Mục đại nhân cẩn thận, Bì Thi Tinh bọn hắn có Vinh Diệu Chúa Tế hội gì đó, bọn hắn cũng muốn đoạt quyền khống chế Lương Chủ. Xem thứ trên cổ ta, bọn hắn sợ ta không nghe sai sử, liền chụp trên cổ ta thứ đồ chơi quỷ quái này, nói là một khi thúc giục, toàn bộ sinh linh trong phạm vi một dặm chết hết đó!”

Vũ Mục ngẩn ngơ, con mắt bằng hạt đậu tương liều mạng chớp.

Một đạo tàn ảnh hiện lên, Vô Chi Kỳ đột nhiên ngồi xổm trên bàn trà bên người Bì Thi Tinh, đưa tay bóp chặt cằm Bì Thi Tinh, năm ngón tay nhẹ nhàng dùng sức một chút, Bì Thi Tinh kêu thảm mở mồm ra, Vũ Mục bưng cái bát lớn liền hướng vào trong mồm hăn trút hai ngụm ‘Canh đại bổ’.

“Đây là cái gì? Đây là cái gì? Xích Lệ, sự sống chết của người nằm giữ trong tay ta! Các người muốn làm gì? Muốn làm gì?” Bì Thi Tinh điên cuồng giãy dụa!

“Đem Xích Lệ cùng tiểu tử này buộc vào nhau, vòng cổ kia phát nổ, phải chết hai người bọn hăn cùng chết!” Vô Chi Kỳ không thèm quan tâm nói: “Có người tranh việc làm ăn với chúng ta? Có ý tứ. Cùng bàn bạc đi, xem xem chuyện này làm như thế nào mới đúng.”

Phong Hành cau mày đi ra, hăn trầm giọng nói: “Không bằng, chúng ta phối hợp bọn hăn cho tốt, giúp bọn hăn khống chế Lương Chử là được.”

Chương 1427: Đại Nghị Chính Sảnh

Lương Chủ, tối cao Nghị Chính sảnh.

Đây là một kiến trúc khổng lồ rộng lớn tựa như chỗ ở của thần linh. Tài nguyên có thể xưng là vô cùng vô tận của Bàn Cổ thế giới, bị các quý tộc Ngu tộc tiêu xài ở nơi này không kiêng nể gì. Từng tòa cung điện khổng lồ dùng mỹ ngọc đúc nền dày nặng, dùng hoàng kim đúc thành gạch, dùng thủy tinh, bạc trắng, san hô, đồi mồi các kỳ vật trân quý xây dựng vách tường.

Về phần nóc nhà, từng khối thủy tinh cùng các loại đá quý to lớn dùng thủ công cao cấp ghép lại, đá quý lấp lánh phác họa ra hoa văn phức tạp, càng cấu thành một bộ phận của phòng ngự cấm chế khổng lồ.

Ở phía dưới nền cung điện, trong không gian khổng lồ trong lòng đất lấp đầy cực phẩm vu tinh chồng chất như núi. Ở dưới các tòa pháp trận khổng lồ chuyển hóa, cực phẩm vu tinh phun ra linh khí hoá lỏng. Linh khí trạng thái dịch cao áp theo thông đạo thiết kế trước trong nền cung điện phun ra, ở trên mặt đất hóa thành sương mù dày đặc màu trắng sâu ngang hông.

Sương mù dày đặc hoàn toàn do linh khí tinh thuần đến cực điểm tạo thành!

Hoàn cảnh như vậy là nơi tu luyện tốt nhất, nhưng không có một quý tộc Ngu tộc nào sẽ tu luyện ở đại Nghị Chính sảnh. Bọn họ sở dĩ tiêu phí cái giá to lớn xây dựng cảnh tượng như vậy, thuần túy là vì —— bọn họ quá giàu có! Vô cùng vô tận tài nguyên của Bàn Cổ thế giới, khiến bọn họ có đủ sự tự tin tiêu xài như vậy.

“Thật sự là nơi tốt! Nhưng còn chưa đủ to lớn!! Không xứng với địa vị chí cao tương lai ta được hưởng!!!” Da Ma Thiên hành tẩu ở trên quảng trường rộng lớn của tối cao Nghị Chính sảnh, lạnh lùng cười một tiếng: “Chờ ta trở thành chủ nhân Bàn Cổ Thế giới và vạn giới xung quanh, quy mô tòa đại Nghị Chính sảnh này, phải mở rộng mười... không, một trăm lần!”

Hắn ngừng lại ở chính giữa một quảng trường thật lớn, xoay người nhìn về phía bên cạnh quảng trường hơn trăm pho tượng hoàng kim kim quang rạng rỡ đứng ở trên cột bạc trắng khổng lồ cao tới trăm trượng. Pho tượng tạo hình khác nhau chia ra thuộc các tiên hiền Ngu tộc trong lịch sử, chính là bọn họ gian khổ khi lập nghiệp, phá đá mở đường anh dũng chiến đấu hăng hái, dị tộc mới đứng vững gót chân, có được cơ nghiệp khổng lồ hiện nay ở Bàn Cổ thế giới.

“Một đám lão già xương cốt cũng có thể dùng để đánh trống. Về sau, nơi này sẽ chỉ có một pho tượng, pho tượng thuộc về Da Ma Thiên ta!” Da Ma Thiên hừ lạnh một tiếng: “Một pho tượng là đủ rồi, đặt pho tượng nhiều người như vậy ở đây, cũng quá ô nhiễm tầm mắt!”

“Đương nhiên, pho tượng của ta không có khả năng keo kiệt như vậy, cái bệ hình trụ ít nhất phải cao một ngàn trượng, hoặc là, một vạn trượng? Ít nhất phải khiến con dân cả Lương Chử, ở bất cứ một chỗ nào ngẩng đầu lên, đều có thể nhìn thấy bóng người quang huy của ta!”

“Pho tượng của ta, cũng không thể sử dụng hoàng kim tài liệu tục khí như vậy. Dùng cái gì đây? Một khối đá quý thiên nhiên thật lớn? Tựa như sắc thái quá đơn điệu chút! Như vậy, dùng tài liệu gì mới tốt đây?”

Da Ma Thiên lâm vào trầm tư, thật sự là một nan đề hạnh phúc, vì nổi bật sự vĩ đại chủ thế giới này của hắn, pho tượng hắn, đương nhiên phải sử dụng tài liệu trân quý nhất. Nhưng dùng tài liệu gì đây? Phải trân quý, phải hào quang chói mắt, phải có một không hai!

Thật sự là khó có thể quyết định.

Đứng bên Da Ma Thiên, Bà Đà Phệ Lực một đầu lĩnh khác của Vinh Diệu Chúa Tế hội khẽ nhú mày. Hắn lấy ra một quả cầu thủy tinh to bằng nắm tay, nghiêng tai lắng nghe một phen lời thì thầm trong quả cầu thủy tinh truyền ra, hắn nhất thời cười lên: “Thủ lĩnh, Bì Thi gia tộc, Đế Thích gia tộc, Già Lâu gia tộc đã thuận lợi đắc thủ, nơi khác cũng đều rất thuận lợi... hiện tại, chỉ trông vào

chúng ta!”

“Ừm, xem ra các huynh đệ làm không tệ!” Da Ma Thiên dùng sức vỗ bả vai Bà Đà Phệ Lực một phát: “Tin tưởng ta, ta sẽ cho các người một tương lai vô cùng sáng sủa! Hiện tại đám lão già kia, các người ở trong mắt bọn họ, chỉ là một đám phế vật không nên thân.”

“Mà ta, ta sẽ khiến các người trở thành chủ nhân một cái lại một cái thế giới. Vinh Diệu Chúa Tế hội chúng ta, sẽ trở thành chúa tế tất cả. Chúng ta, sẽ trở thành thần chân chính trong lòng vô số tộc đàn! Các người đều sẽ trở thành thần linh, mà ta, Da Ma Thiên, là thần vương của các người!” Da Ma Thiên vẻ mặt lằng lằng nhìn đại Nghị Chính sảnh phía trước bị mười hai tòa thần tháp cao lớn vờn quanh.

Bà Đà Phệ Lực cười, hãnh diện ngực, sải bước hướng đại Nghị Chính sảnh đi đến.

Da Ma Thiên rất thu mình đi theo phía sau Bà Đà Phệ Lực, xen lẫn giữa hai mươi mấy hộ vệ của mình. Nhà mình biết chuyện nhà mình, giữa Da Ma Thiên và Da Ma La Gia cũng không có thân tình tỷ đệ trong truyền thuyết, hẳn cũng không muốn ở nơi này đụng phải thủ hạ của Da Ma La Gia.

Bất cứ sự ngoài ý muốn nào cũng không thể có, hiện tại quan trọng nhất, chính là bình an tiến vào đầu mỗi then chốt phòng thành Lương Chử thành. Giống với Bì Thỉ Tinh, Bà Đà Phệ Lực từ nhỏ cũng có được rất nhiều danh hiệu, hẳn cũng có tư cách vào đại Nghị Chính sảnh, tiến vào đầu mỗi then chốt phòng thành Lương Chử thành.

Ở dưới sự yểm hộ của hẳn, chỉ cần Da Ma Thiên thuận lợi đi vào, như vậy tất cả đều ở trong sự khống chế.

Nền đại Nghị Chính sảnh cao tới ba trăm trượng, cầu thang dùng bạch ngọc và bạc trắng trải thành như đi thông thiên quốc. Hai bên cầu thang rộng tới trăm trượng, có chiến sĩ Già tộc mặc giáp trụ màu vàng, thân hình khô ngô như thần

linh. Bọn họ thấy được Bà Đà Phệ Lực nghênh ngang đi tới, vì thế các chiến sĩ đó ùn ùn quỳ một gối xuống đất, không tiếng động hướng Bà Đà Phệ Lực hành lễ.

“Bà Đà Phệ Lực!” Đám người Da Ma Thiên đang muốn đi lên cầu thang, phương hướng đại thẩm phán đình ở một bên đột nhiên truyền đến một tiếng hô văng vẳng của nam tử.

Khuôn mặt Bà Đà Phệ Lực giật giật, có chút chật vật xoay người sang chỗ khác.

Đại Nghị Chính sảnh, là nơi Ngu triều thảo luận quốc sách phương châm. Ở sườn đông đại Nghị Chính sảnh, thì là đại thẩm phán đình của Ngu triều, ba vị đại thẩm phán nắm giữ tất cả việc pháp luật hình phạt của Ngu triều.

Ngu triều Tối Cao Trưởng Lão viện quyết định nhân tuyển mười hai vị chấp chính đại đế, mà các chấp chính đại đế đó, càng nhiều mà quản lý, ước thúc tộc nhân các chi Tam Nhật Cửu Nguyệt, quản lý nội vụ của các đại gia tộc. Mà ba vị đại thẩm phán của đại thẩm phán đình, bọn họ do Tối Cao Trưởng Lão viện đưa ra nhân tuyển, do mười hai vị chấp chính đại đế bổ nhiệm, quyền lực bọn họ bao trùm toàn bộ gia tộc cùng tộc nhân Tam Nhật Cửu Nguyệt.

Nói cách khác, thực quyền của ba vị đại thẩm phán, thậm chí vượt qua mười hai vị chấp chính đại đế.

Ví dụ như nói Huyết Nguyệt nhất mạch Đế Thích Diêm La, hãn đối với tộc nhân của Huyết Nguyệt nhất mạch có quyền sanh sát trong tay, nhưng hãn lại không cách nào can thiệp bất cứ công việc gì của Xích Nhật nhất mạch. Mà ba vị đại thẩm phán, bọn họ đối với toàn bộ gia tộc cùng tộc nhân của Tam Nhật Cửu Nguyệt đều có quyền chấp pháp, bọn họ thậm chí có thể phát động buộc tội cùng giám sát đối với bản thân mười hai vị chấp chính đại đế.

Giờ phút này đứng ở trên bậc thang đại thẩm phán đình, hướng bên này chào hỏi, chính là một trong ba vị đại thẩm phán, xuất thân Diễm Nguyệt nhất mạch

Bà La Đóa.

Diễn Nguyệt nhất mạch là người thu thập cùng người thừa kế tri thức của di tộc, sức chiến đấu của tộc nhân bọn họ không ra làm sao, nhưng xuất hiện nhiều trí giả với học giả, các ngành hành chính lớn của Ngu triều, có gần một nửa quan viên xuất hiện từ Diễn Nguyệt nhất mạch.

Bà La Đóa đứng ở vị trí chính giữa bậc thang cao cao của đại thẩm phán đình, neho mắt nhìn Bà Đà Phệ Lực: “Các vị bệ hạ và trưởng lão đích thân dẫn đại quân xuất chinh, trong đại Nghị Chính sảnh không có gì náo nhiệt, người tới đại Nghị Chính sảnh làm gì?”

Khóe mắt Bà Đà Phệ Lực giật giật, hần cười gượng nói: “Chỉ là đến đi dạo một chút.”

Bà La Đóa cười rất ôn hòa: “Đi dạo? Cả đám người vậy, còn đi dạo? Trong đại Nghị Chính sảnh không có gì náo nhiệt đẹp mắt cả, ta nơi này vừa lúc có vài vụ án thú vị, không bằng, đến xem ta phán án? Người cũng nên học mấy thứ hữu dụng.”

Khóe mắt Da Ma Thiên, Bà Đà Phệ Lực giật giật, ở trong lòng đem Bà La Đóa lặn qua lộn lại mắng vô số lần.

Chương 1428: Cường Sấm

“Chính là vì trong đại Nghị Chính sảnh hiện tại không có người nào, cho nên ta mới chuyên môn dẫn người vào xem một chút!” Sau khi ở trong lòng đem tổ tiên Bà La Đóa lần qua lộn lại ân cần thăm hỏi vô số lần, Bà Đà Phệ Lực dùng sắc mặt một tên ăn chơi trác táng tiêu chuẩn nên có, cột nhà chỉ chỉ đại Nghị Chính sảnh: “Ta chính là muốn vào xem ngay bây giờ!”

Bà La Đóa chấp tay sau lưng, theo bậc thang cao cao đi xuống phía dưới, hần vừa đi, vừa lắc đầu nói: “Đại Nghị Chính sảnh, là trung tâm quyền lực tối cao của Ngu triều ta. Nhưng lực lượng của nó không phải vì tòa kiến trúc tử khí nặng nề này, mà là vì người ở bên trong.”

Đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm Bà Đà Phệ Lực, Bà La Đóa cười nói: “Một tòa nhà trống rỗng, có cái gì đẹp? Có cái thời gian đó, còn không bằng theo ta học thêm chút thứ.”

Bà Đà Phệ Lực cười ‘Hì hì’ vài tiếng, nhẹ nhàng lắc lư thân thể: “Ta chính là muốn thừa dịp không có ai vào xem... Thuận tiện, ở trên ngai báu của mười hai vị chấp chính đại đế ngồi lần lượt một lần, ngài sẽ không cáo trạng chứ?”

Thừa dịp không có ai, ở trên ngai báu của mười hai vị chấp chính đại đế ngồi lần lượt một lần, phi thường phù hợp suy nghĩ thân phận ăn chơi trác táng của Bà Đà Phệ Lực, cũng chỉ có hần đỉnh cấp hoàn khố coi trời bằng vung như vậy, mới có thể nghiêm trang nói ra lời nói như.

Bọn thị vệ đứng ở trên bậc thang đại Nghị Chính sảnh, căng cứng mặt cúi đầu, coi như chưa nghe thấy lời Bà Đà Phệ Lực nói. Có một số việc, là Bà Đà Phệ Lực tên ăn chơi đàng điếm như vậy có thể giống trống khua chiêng đi làm, mà bọn họ các thị vệ này lại ngay cả nghe cũng không thể nghe.

Giữa đại Nghị Chính sảnh và đại thẩm phán đình có khoảng cách trên dưới ba dặm, Bà La Đóa chậm rãi từ trên bậc thang đi xuống, nhìn như thông thả đi

hai bước, hắn đã đến trước mặt Bà Đà Phệ Lực. Chắp tay sau lưng, Bà La Đóa thâm trầm nhìn Bà Đà Phệ Lực, thản nhiên nói: “Nhoáng lên một cái, người cũng trưởng thành rồi. Bà Đà Phệ Lực, mẫu thân của ta, cùng tổ mẫu của người, là chị em ruột.”

Bà Đà Phệ Lực ngẩn ngơ, hắn liều mạng chớp mắt, đột nhiên nhớ tới chi tiết này: “A nha, vừa rồi không nên ở trong lòng mắng người quản việc rảnh rồi. Thế này, thế này, không phải ngay cả bản thân ta cũng mắng vào sao? Ha ha, đúng vậy, chúng ta là thân thích, là họ hàng gần. Được rồi, ngài cũng đừng quản ta, ta chỉ đi vào đi dạo một chút thôi!”

Xoay người, Bà Đà Phệ Lực muốn tiếp tục đi vào đại Nghị Chính sảnh.

Một cái bóng người nhoáng lên, Bà La Đóa chặn trước mặt Bà Đà Phệ Lực, trong con người của hắn mơ hồ có một tia hàn quang lóe lên: “Ừm? Ta cảm thấy, người vẫn là đi xem ta thẩm án thì hơn. Các người đám tiểu hài tử này, còn chưa hiểu chuyện, học thêm mấy thứ, bớt làm mấy việc, cái này đối với các người, đối với chúng ta, đối với gia tộc chúng ta, đối với Ngu triều chúng ta đều có lợi!”

“Người, nói cái gì thế?” Bà Đà Phệ Lực tức giận ngẩng đầu quát: “Người cũng không phải cha ta, người quản ta làm gì?”

Bà La Đóa lạnh giọng quát: “Phụ thân người quản lý Tịch Nguyệt Tư quân đoàn của nhà người, đang tùy tùng mười hai vị chấp chính đại đế nam hạ tấn công Bồ Phản. Hắn không có mặt, ta cần thiết quản lý người một chút! Đừng làm ra việc khiến bản thân hối hận không kịp, Bà Đà Phệ Lực!”

“Ta đã làm gì? Đây, nói rõ ràng, ta đã làm gì? Đừng tưởng rằng mình là đại thẩm phán, là có thể tùy tiện chụp bừa tội danh cho người ta!” Bà Đà Phệ Lực có chút thẹn quá hóa giận chỉ vào Bà La Đóa quát: “Chẳng lẽ ta, Bà Đà Phệ Lực, người thừa kế số một của Tịch Nguyệt nhất mạch, phó thống lĩnh cận vệ đoàn Lương Chử quân, tham chính quan đại Nghị Chính sảnh, ta ngay cả tư cách tiến vào đại Nghị Chính sảnh cũng không có sao?”

Vung tay một cái, Bà Đà Phệ Lực cất cao giọng nói: “Các huynh đệ, đừng để ý tới lão già trong đầu đầy những âm mưu quỷ kế này, chúng ta...”

Lời nói của Bà Đà Phệ Lực khựng lại im bật, Da Ma Thiên xen lẫn trong hộ vệ của hãn khê biến sắc.

Từ phía sau sườn đông đại thẩm phán đình, một đội chiến sĩ dũng mãnh mặc nhuyễn giáp bó sát người màu đen, nửa thân trên còn thêm trọng giáp vảy rồng nửa người, đội khăn trùm đầu màu đen, trên mặt là mặt nạ thuần màu đen, ngay cả đôi mắt cũng có thủy tinh màu đen bảo vệ giống như u linh lặng yên không một tiếng động lao ra, kéo theo các đạo tàn ảnh nhanh chóng đem đoàn người Bà Đà Phệ Lực, Da Ma Thiên bao vây nhiều vòng.

Bà Đà Phệ Lực, Da Ma Thiên đột nhiên biến sắc, đặc biệt Bà Đà Phệ Lực gương mặt càng đỏ tím lên rống giận khàn cả giọng: “Bà La Đóa! Người muốn làm gì? Người điều động bí vệ đại thẩm phán đình, người rốt cuộc muốn làm gì? Ta là Bà Đà Phệ Lực, người thừa kế số một của Bà Đà gia tộc! Ta...”

Tay Bà La Đóa chợt giơ lên, một bạt tai hung hăng tát ở trên khuôn mặt Bà Đà Phệ Lực.

Bà La Đóa tu vi bình thường, đại khái chỉ là tiêu chuẩn sơ giai Vu Đế. Tộc nhân Diễn Nguyệt nhất mạch đều là trí giả cùng học giả, sức chiến đấu của bọn họ cơ bản so với tu vi của họ thì thấp hơn một tầng. Cho nên Bà La Đóa nhiều nhất có thể phát huy ra sức chiến đấu Vu Vương đỉnh phong, thậm chí kinh nghiệm chiến đấu của hãn còn so ra kém một Đại Vu nhân tộc bình thường.

Nhưng Bà Đà Phệ Lực lại không học vấn không nghề nghiệp, trừ ăn chơi đàn đấm, hãn không có sở trường khác.

Bà Đà gia tộc hao phí vô số tài nguyên đem thực lực của hãn mạnh mẽ đẩy đến tiêu chuẩn Vu Đế đỉnh phong, nhưng hãn đời này chưa từng thật sự động thủ hãn hoi với người ta. Hãn nằm mơ cũng không thể ngờ được, Bà La Đóa sẽ động thủ đánh hãn.

Cái tát rất chuẩn đem Bà Đà Phệ Lực hung hăng đánh ngã xuống đất, trong một tiếng xương gãy ‘Rắc’, cổ tay Bà La Đóa vụn vụn quai dị thành chín mươi độ. Hắn dùng hết sức đem Bà Đà Phệ Lực đánh giã, nhưng thực lực hai người chênh lệch rất lớn, thân thể Bà Đà Phệ Lực phản chấn, mạnh mẽ khiến cổ tay hắn chấn động vỡ thành mấy chục mảnh.

Coi như chưa cảm thấy cơn đau trên cổ tay, Bà La Đóa lạnh lùng nói: “Người đã nhận ra bí vệ đại thẩm phán đình, người nên biết, bí vệ phụ trách giám sát tất cả dị động ở Lương Chủ. Các người đám ranh con này, các người rốt cuộc muốn làm gì?”

Sắc mặt Bà La Đóa rất khó coi, đồng thời cũng rất nghiêm túc, càng lộ ra một luồng sát ý làm tim người ta đập nhanh: “Ngăn ngừa một canh giờ, ta thu được ba mươi bảy tình báo con đường khác nhau, Bì Thi nhất tộc, Da Ma nhất tộc, Già Lâu nhất tộc... Bọn nhỏ của mấy chấp chính gia tộc mang theo đại đội chiến sĩ tinh nhuệ ‘lai lịch không rõ’ ở trong Lương Chủ thành lui tới khắp nơi.”

“Càng làm ta khó hiểu hơn là, có đội ngũ đến từ mỏ Hắc Sơn, Lão Nha bồn địa... bốn mỏ quặng quan trọng, không hẹn mà cùng ở trong hai canh giờ ngăn ngừa áp tải lượng lớn vật tư tiến vào Lương Chủ, hơn nữa các đội ngũ này đều bị các người đám nhỏ này chặn lại, các người từ trong đó thu hoạch lượng lớn đồ quân nhu chiến tranh!”

Bà Đà Phệ Lực ngạc nhiên nhìn Bà La Đóa: “Lão Nha bồn địa? Còn có mỏ quặng khác? Chuyện gì vậy?”

Da Ma Thiên đột nhiên thét dài một tiếng, hắn lớn tiếng quát: “Còn dong dài cái gì? Đã bị lão già này phát hiện, thì để hắn chết đi! Toàn lực ra tay, liều mạng!”

Vung đôi tay lên, mấy trăm cái ngọc phù chế tác cực kỳ tinh xảo từ trong tay áo bay ra. Các ngọc phù đó phun ra các luồng sáng chói mắt, nhanh chóng ở bên người Da Ma Thiên hợp thành một tòa truyền tống pháp trận loại nhỏ.

Các tinh nhuệ Già tộc mặc trọng giáp, cầm đao sắc gào thét từ trong pháp trận lao ra, bọn họ phát ra tiếng rú như dã thú, giơ tay chém xuống, mấy chục bí vệ đại thẩm phán đình gào thét khàn cả giọng, bị các chiến sĩ Già tộc cường đại chém thành hai đoạn.

Chương 1429: Bước Vào Lương Chủ

Lương Chủ thành tây, cánh đồng bát ngát, mấy ngàn đạo nhân tay cầm cờ phướn, dựa theo phương vị khắp bầu trời nghiêm nghị đứng thẳng.

Trên lá cờ phướn mây khói cuộn cuộn, từng luồng sáng theo xu thế sông núi địa mạch không ngừng lưu động, đem một mảng địa vực phạm vi mấy trăm dặm bao trùm triệt để. Một cái lại một cái phương trận vạn người chinh tề không tiếng động đứng sừng sững ở dưới mây khói ráng màu bao trùm, vô số chiến sĩ nhân tộc vừa rời khỏi quặng mỏ không thấy ánh mặt trời, trong lòng tràn ngập thù hận nghiền chặt răng, lửa giận ngập trời nhìn chăm chăm Lương Chủ.

Long tôn giả ngồi xếp bằng ở trên một tảng đá lớn, cự long dưới trướng hân quần quanh tảng đá lớn, lưỡi biếng ngáp dài.

Đế Thích Cận mỉm cười đứng phía sau Long tôn giả, ngấm nhìn tường thành Lương Chủ xa xa mơ hồ có thể thấy được, thấp giọng cười hỏi: “Thượng sư, vì sao đưa nhiều linh phù, đồ quân nhu như vậy cho đám phế vật ăn chơi đàn đấm kia? Lấy lực lượng của chúng ta, trực tiếp đánh vào Lương Chủ giờ phút này ai có thể cản được?”

Long tôn giả hai tay kết ấn đặt ở chỗ đan điền, nghe xong Đế Thích Cận nói, Long tôn giả thần nhiên nói: “Hai vị tổ sư thường nói, giáo ta căn cơ không sâu, đệ tử như mây bay trên trời, do đó, chúng ta làm việc, nên cẩn thận, tiết kiệm mỗi một chút nguyên khí của bản giáo.”

Hít một hơi thật sâu, Long tôn giả chỉ vào Lương Chủ cười nói: “Lương Chủ, đó là Lương Chủ. đối với các người mà nói, Lương Chủ chỉ là quê hương của các người. Đối với chúng ta cổ tu từng tham gia một trận chiến thượng cổ kia mà nói, Lương Chủ là sào huyệt cường địch, có nơi hủy thiên diệt địa.”

Nheo mắt, Long tôn giả rất cảm khái nói: “Bản thân người ở Lương Chủ, cho nên người không biết mặt mũi thật sự của Lương Chủ. Năm đó tộc người từ

ngoài bầu trời tối, chúng ta theo hai vị tổ sư, còn có đại năng, liên hợp vạn tộc khắp Bàn Cổ thế giới bùng lên đón đánh... Tất nhiên hai vị tổ sư có quyết đoán bảo tồn thực lực, giáo ta cũng tổn thất thảm trọng, hai vị tổ sư cũng đều thương tổn nguyên khí.”

“Chúng ta không biết, người cũng không biết, trong Lương Chủ rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu lực lượng? Ẩn giấu bao nhiêu chuẩn bị ở sau?”

Long tôn giả giáo hoạt híp mắt cười lên: “Cho nên, ta và ba vị sư bá của người nhất trí đồng ý, những đứa nhỏ có dã tâm kia đã muốn làm ra một phen ‘Công lao sự nghiệp’, vậy để bọn hăn thử nước Lương Chủ sâu cạn cho chúng ta. Các pháp phù, pháp khí kia, chẳng qua là sợ bọn hăn thua quá nhanh, quá khó coi.”

Đang lúc nói chuyện, trong thành Lương Chủ đột nhiên có mấy chục điểm đen cực nhỏ phóng lên cao, Long tôn giả, Đế Thích Cận thấy rõ, đó là mấy chục chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp, chân đạp đĩa kim loại hình tròn. Toàn thân bọn họ phun máu xông lên bầu trời, xoay một cái đang muốn hướng ngoài thành bay đi, đột nhiên có mảng lớn ánh lửa từ mặt đất lao ra, đem bọn họ bao vây chặt chẽ ở bên trong.

Tiếng nổ nặng nề liên miên vang lên, mấy trăm hỏa lôi màu tím to bằng vại nước phát nổ ngay tại bên người các chiến sĩ Già tộc, theo tiếng rống tức giận, đám chiến sĩ Già tộc đó bị nổ tan xương nát thịt.

“Xem, đây không phải có động tĩnh rồi sao? Thời điểm gia tăng thủ đoạn của những tiểu gia hỏa kia, cũng không quên đem dị động của đám tiểu gia hỏa này nói cho cao tăng tộc người tọa trấn Lương Chủ.” Long tôn giả cười càng thêm sáng lạn: “Nếu Lương Chủ không có chuẩn bị ở sau, như vậy chờ các tiểu gia hỏa này thành công, bên cạnh bọn hăn phần nhiều là đệ tử bốn đại pháp đàn, trực tiếp lấy Lương Chủ là được.”

“Nếu là Lương Chủ có giấu chuẩn bị ở sau, thì để những tiểu gia hỏa này húc

vỡ đầu chảy máu, nhưng cũng có thể đem đám giao long, quái mãng tiềm tàng đáy nước tất cả đều dọa ra, chúng ta mới động thủ, cũng sẽ có sự phòng bị, không đến mức đột ngột chạm mặt bọn họ, vô duyên vô cớ tổn hại tính mạng môn hạ đệ tử.” Long tôn giả rất uy nghiêm nhìn Đế Thích Cận một cái: “Nhớ lấy, nhớ lấy, bốn môn tất nhiên có vài phần tiền vốn, nhưng không thể vô duyên vô cớ tổn hại... Bốn môn, không tổn hại nổi quá nhiều tinh anh đệ tử.”

Khi nói câu này, trái tim Long tôn giả cũng đang nhỏ máu.

Nghiêu Hạo Cơ Hạo chết tiệt, ở trên tay hắn đã tổn thất bao nhiêu tinh anh đệ tử của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân? Nhiều môn nhân trong đó còn là thân truyền đệ tử của Long tôn giả, bọn họ cứ như vậy bị Cơ Hạo độc ác chém tận giết tuyệt, đây thật sự là thù hận nước ba sông bốn biển cũng không thể rửa sạch.

Trong ánh lửa cuộn cuộn, ba chiến sĩ Già tộc toàn thân bị nổ xơ xác lão đảo từ trong khói lửa lao ra, bọn họ bay trên không trung, mang một đạo huyết quang từ góc tây nam chạy ra khỏi Lương Chử, xoay người một cái hướng phía nam cấp tốc bay đi.

“Muốn báo tin? Vậy không được! Bốn đại pháp đàn chúng ta liên thủ phong tỏa hư không xung quanh Lương Chử, đem tất cả lệnh tín cầu cứu ngăn cách ở trong thành Lương Chử, cũng không phải là để các người đi đem đại quân dị tộc triệu hồi đến!” Long tôn giả cười ‘Hắc hắc’ một tiếng, trong tiếng cười tràn đầy tàn nhẫn.

Ba chiến sĩ Già tộc rời khỏi Lương Chử, vừa mới hướng phía nam bay chưa đến một ngàn dặm, trong một cánh rừng sương mù dày đặc phía dưới mấy trăm đạo kiếm quang phóng lên cao, ‘Xẹt xẹt’ vài tiếng đã đem bọn họ đang bị trọng thương xé thành mảnh vụn.

Trong thành Lương Chử không lồ vô cùng khắp nơi đều truyền đến tiếng nổ nặng nề, khắp nơi đều là ánh lửa lóe lên, khắp nơi đều là bóng người điên cuồng chém giết với nhau. Trên tường thành phía nam rộng tới mức liếc một cái không

thấy được giới hạn, nhiều chiến sĩ Già tộc vết thương chồng chất xông ra khỏi thành, hướng thẳng phía nam muốn lao đi Xích Phán sơn báo tin cho mười hai vị chấp chính đại đế.

Bọn họ không một ai có thể lao ra giới hạn một ngàn dặm này, mọi người đều ở trong một ngàn dặm bị kiếm quang đột nhiên xuất hiện chém giết.

“Hỗ sư đệ cũng là có ý tốt. Hồng trần khổ bao nhiêu, các người chết sớm siêu sinh sớm, kiếp sau nhớ đầu thai cho tốt, làm con cái một gia đình tốt, an tâm vào môn chúng ta. Bốn môn mở rộng cánh cửa, phàm là người có duyên, đều có thể siêu thoát nỗi khổ hồng trần luân hồi.”

Một đóa hoa sen ở mi tâm Long tôn giả dần dần nở rộ, hắt nhẹ nhàn nhàn lên một đoạn kinh văn siêu độ vong linh. Các đóa hoa sen sương mù ngưng tụ thành từ trong miệng hắt phun ra, phát ra hương thơm thoang thoảng, tiên quang thụy khí bao phủ khắp nơi, chiến sĩ xung quanh nghe được tiếng hắt tụng kinh đều cảm thấy cả người thoải mái, trong đầu càng là một mảng sáng sủa, trên người như có lực lượng vô hạn bùng lên.

Ngoài đại Nghị Chính sảnh, mấy ngàn bí vệ đại thẩm phán đình bị chiến sĩ Già tộc không ngừng trào ra chém giết non nửa, thi thể hơn một ngàn bí vệ nằm ngổn ngang trên mặt đất, máu tươi chảy đầy mặt đất.

Bí vệ đại thẩm phán đình sở trường nhất là các việc tìm hiểu tin tức, xử phạt tra hỏi, bọn họ là thám tử, ngục tốt... khôn khéo nhất, nhưng tuyệt đối không phải chiến sĩ cường đại. Đối mặt các đả thủ tâm phúc Da Ma Thiên đưa tới tử mị bồi dưỡng, bí vệ đại thẩm phán đình hầu như là vừa chạm mặt đã tan rã.

Bà La Đóa ở dưới sự bảo vệ của gần trăm tên bí vệ lui lại từng bước, từng bước theo bậc thang trước đại Nghị Chính sảnh hướng đại Nghị Chính sảnh thối lui.

Da Ma Thiên, Bà Đà Phệ Lực mang theo đám đông chiến sĩ từng bước ép sát, Da Ma Thiên lớn tiếng quát: “Bà La Đóa, người không nên xen vào việc của

người khác! Người phải trả giá đắt, ta thực muốn thử xem, tự tay giết một đại thẩm phán tư vị thế nào!”

Bà La Đóa lạnh lùng nói: “Da Ma Thiên, ngươi biết ngươi đang làm gì không? Ngươi đây là mưu phản, ngươi đây là tử tội diệt môn!”

Da Ma Thiên khinh thường cười lên: “Tốt, có chim ngươi đi làm thịt Da Ma La Gia con diêm kia xem.” Bà La Đóa trợn mắt nói không ra lời.

Trong thành Lương Chử khắp nơi đều là một mảng tiếng hô giết, cũng không biết như thế nào, hành động bí mật của Vinh Diệu Chúa Tế hội của Da Ma Thiên đột nhiên bại lộ, toàn bộ Lương Chử tựa như đều đang hô đánh hô giết đối với người của hắn.

Ngay trong tiếng hô giết đầy trời, một đạo thanh quang chợt lóe qua ở trên không Lương Chử thành.

Cơ Hạo từ không trung hạ xuống, lặng lẽ bước vào Lương Chử thành. Mang theo mười vạn Bán Long Tu La, trăm vạn Huyết Trì U Quỷ Minh đạo nhân đưa tặng, Cơ Hạo công khai đi vào Lương Chử.

Chương 1430: Hỏa Thiêu Lương Chử

Vừa mới đáp xuống đất, một đội chiến sĩ Già tộc võ trang hạng nặng đã mang theo đám đông phó binh từ một ngã rẽ lao ra. Đột nhiên nhìn thấy Cơ Hạo, bốn con mắt của một chiến sĩ Già tộc chột trợn tròn, chỉ vào Cơ Hạo điên cuồng tru lên một tiếng.

Mười mấy phó binh Ấm tộc đồng loạt gào rống, khi bọn hắn toàn thân đen sì nhếch môi rống to, hai hàm răng trắng như tuyết thoát nhìn rất dữ tợn. Bọn họ quỳ một gối xuống đất, hai tay nâng trọng nỏ phù văn màu sắc sặc sỡ, trong tiếng ‘Phành phành’ mấy chục mũi tên nỏ mang theo tiếng xé gió chối tai hướng Cơ Hạo bắn tới.

Cơ Hạo khẽ cuộn tay áo, mấy chục mũi tên nỏ thuần thép ‘Bộp’ một cái nổ thành phần, còn chưa chờ hắn công kích đám dị tộc ù ù cạc cạc xuất hiện, phía sau bọn hắn đột nhiên chạy ra chiến sĩ trọng giáp số lượng gấp mấy lần, cầm trường thương đại kích đâm chém bừa bãi một phen.

Theo tiếng rú thê lương, mấy chục phó binh người đầy máu ngã xuống đất, mười mấy chiến sĩ Già tộc dẫn đội chỉ có một kẻ may mắn chạy thoát. Hắn ôm một cánh tay bị chém đứt tận gốc, kéo thân thể bị đâm ra mười mấy lỗ thủng trong suốt, chật vật uốn éo rẽ vào một cái ngõ nhỏ.

“Xông lên, băm nát hắn!” Một chiến sĩ Già tộc vung đại đao trong tay lớn tiếng quát: “Không có ai dám từ chối quang huy của Chúa Tế hội! Vì Da Ma Thiên đại nhân vĩ đại, đuổi theo, băm nát hắn!”

Đám đông phó binh, nô lệ tinh quái hoan hô ‘Ngao ngao’, mang theo sát khí nồng đậm lao vào ngõ nhỏ kia.

Mặt đất đột nhiên ‘Ù ù’ rung lên, ngay tại hai bên con đường này, trên không hai phủ đệ quý tộc Ngu tộc có vầng sáng mờ mờ xuất hiện. Hai phủ đệ quý tộc này đã mở ra phòng ngự kết giới của nhà mình, ở trên tường sơn dày nặng giữa

cây xanh hoa tươi vờn quanh đột nhiên có một mảng lớn phù vân ánh sáng rực rỡ phun ra, khiến cho hai bức tường sơn đỏ giống như đang bốc cháy.

Trên tường sơn dài cả dặm đồng thời toát ra mười mấy tòa thần tháp loại nhỏ cao mấy trượng, trên không thần tháp con mắt dựng thẳng to bằng đầu người ẩn hiện giữa ánh sáng, một khí tức cực kỳ nguy hiểm đột nhiên ập tới.

Đám chiến sĩ Vinh Diệu Chúa Tế hội cùng hung cực ác hô to tên của Da Ma Thiên chột biến sắc. Bọn hăn rống giận khàn cả giọng, căn bản không kịp ứng biến, trơ mắt nhìn mười mấy tòa thần tháp loại nhỏ phát ra tiếng ‘Xẹt xẹt’ phun ra các đạo thần quang có tính hủy diệt.

Mấy chục chiến sĩ Già tộc đứng mũi chịu sào bị thần quang xuyên thủng ngực, bởi vì thần tháp thuộc tính khác nhau, có một bộ phận chiến sĩ Già tộc vết thương bị nhiệt độ cao than hóa, nửa đoạn thân hình bị nướng chín; còn có một bộ phận chiến sĩ Già tộc trên ngực dày đặc sương trắng dày bằng bàn tay, thân thể không ngừng tản mát ra hàn khí nồng đậm.

Chỉ là chiến sĩ Già tộc chủ lực bị đánh chết, phó binh Ấm tộc, tinh quái nô lệ còn lại cùng cất tiếng kinh hô, bọn họ ùn ùn xoay người muốn đào tẩu.

Nhưng trên tường sơn hai tòa phủ đệ đồng thời xuất hiện bóng người thừa thốt, nhìn ra được, hai tòa phủ đệ lưu lại không nhiều hộ vệ, nhưng cộng lại cũng có hơn ba trăm người. Bọn họ cầm nỏ mạnh, nhắm chuẩn các phó binh cùng nô lệ chạy trốn bắn ra một mảng lớn mũi tên.

“Lũ nô bộc ti tiện, các người dám tạo phản?” Mưa tên hạ xuống, mảng lớn phó binh và nô lệ bị đánh chết. Một lão nhân Ngu tộc mặc hoa phục, thở hỗn hển đứng ở đầu tường nhảy nhót rống giận liên tục: “Chặt đầu bọn hăn, bảo tồn hăn hoi. Chờ chuyện này qua đi, tìm tới người nhà bọn hăn, toàn bộ bọn chúng đều phải chết!”

Lão quý tộc Ngu tộc hiển nhiên thân phận không thấp này tức giận đến mức trợn trắng ba con mắt gầm rú ‘Ngao ngao’: “Nơi này là Lương Chủ, lũ nô bộc ti

tiện kia, bọn hăn thế mà lại dám đem mũi đao nhắm vào chủ nhân của bọn chúng! Toàn bộ thân quyến của bọn chúng đều phải chết.”

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn lão quý tộc điên khùng này, Lương Chử thành này đã có chuyện gì?

Thật không dễ gì tìm được cái cớ, rời khỏi Xích Phán sơn đang tranh cãi lẽ mề bần thiêu, vụng trộm lên vào Lương Chử, muốn mang theo đám người Phong Hành, Vũ Mục ở Lương Chử thành làm chút chuyện, cho bọn dị tộc vênh váo tự đắc biết tay một phen, tăng thêm một ít con bài chưa lật để đàm phán cho nhân tộc.

Sao vừa vào Lương Chử thành, nơi này đang đấu đá nội bộ rồi? Khắp nơi đều là gió tanh mưa máu, khắp nơi đều là đầu người lăn lông lốc, đánh rất náo nhiệt!

“Nhân tộc! Dân bản xứ ti tiện! Giết hăn!” Lão quý tộc Ngu tộc đứng ở trên tường sân gào rống đột nhiên phát hiện Cơ Hạo. Hăn chợt mở to mắt nhìn, không thể tin nhìn chăm chăm Cơ Hạo: “Sao lại có dân bản xứ dám hành tẩu ở trên đường xá thuộc về Ngu tộc vĩ đại! Những kẻ chết tiệt này, giết hăn, đem hăn băm thành thịt vụn kéo ra ngoài cho sói ăn!”

Mấy chục chiến sĩ Già tộc từ trên tường sân nhảy xuống, hò hét hướng Cơ Hạo lao đi.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’ một tiếng, dùng không đến một phần mười lực lượng, dùng Khai Thiên Nhất Kích hướng phía trước đánh ra một quyền. mấy chục chiến sĩ Già tộc chỉ cảm thấy trước mắt chợt xuất hiện vô số năm đấm, mỗi một năm đấm đều là hướng tới điểm yếu chết người trên thân bọn hăn đánh đến. Bọn hăn không thể phòng ngự, không thể trốn tránh, thậm chí không thể thấy rõ năm đấm rốt cuộc muốn rơi ở nơi nào.

Mấy chục chiến sĩ cao lớn khôi ngô bị năm tay Cơ Hạo đánh trúng ngực, mỗi người hầu như là đồng thời trúng một quyền.

Vô thanh vô tức, các chiến sĩ này đồng loạt ngã vật xuống đất, rất nhanh bọn họ đã hóa thành một bãi huyết tương từ trong khe hở của áo giáp chảy ra. Quyền kinh của Cơ Hạo nặng tựa núi, hoàn toàn nghiền nát mỗi một tế bào trong cơ thể bọn họ.

Lão quý tộc trên tường sân kêu một tiếng quái dị, hân giống như gặp quỷ hoảng sợ nhìn Cơ Hạo xoay người một cái rời đi ngay.

Cơ Hạo cũng không quan tâm lão già khiếp đảm này, thần thức khổng lồ như dòng lũ, mang theo tiếng xé gió mơ hồ có thể nghe thấy hương bốn phương tám hướng khuếch tán ra, nháy mắt bao trùm cả mảng lớn thành nội Lương Chủ.

Giờ phút này thần thức Cơ Hạo đã ngưng tụ đến mức độ đáng sợ, khi thần thức gần như thực chất hướng bốn phía khuếch tán ra, phạm là nơi thần thức đi qua, trái tim toàn bộ dị tộc đều nhảy lên một cái, khó hiểu cảm nhận được một loại tuyệt đại khủng bố gần như ‘thiên tai’.

“Da Ma Thiên? Vinh Diệu Chúa Tế hội? Da Ma Thiên tiểu tử này tạo phản? Ủm? Những người này? Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, tay các người thật dài! Bạch Liên pháp đàn? Thanh Liên? Hồng Liên? Kim Liên?” Cơ Hạo lẩm bẩm: “Quả thật đủ náo nhiệt, mọi người đều góp một tay? Đã muốn náo nhiệt, vậy náo nhiệt hơn chút nữa nhỉ?”

Một luồng thần thức xuyên qua hư không, Cơ Hạo đã tìm được Phong Hành và Vũ Mục đang nghiêm chỉnh chờ đợi, hướng bọn họ truyền âm nói: “Chuẩn bị tốt nhân thủ, một khi trong thành nổi lửa, liền lập tức bắt tất cả dị tộc các người có thể tìm được, dọn trống kho báu của gia tộc bọn họ!”

“Người, ta muốn; tài phú của bọn hân, ta cũng cần; một đồng cũng không được lưu lại cho bọn hân!” Cơ Hạo nhanh chóng hướng đám người Phong Hành, Vũ Mục dặn dò một tiếng: “Nhớ kỹ, có hai thể lực khác tham gia vào, đừng phát sinh xung đột với bọn họ, chúng ta chỉ để ý cướp người, giựt tiền là được!”

Dặn dò xong, Cơ Hạo tế ra Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh.

Bàn Giả Thái Dương bị Cơ Hạo từ trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh phóng ra, hóa thành một quả cầu lửa đường kính vài dặm lơ lửng ở trên bầu trời.

Nếu bàn về phóng hỏa, còn có cái gì càng thêm thuận buồm xuôi gió hơn so với trực tiếp khống chế một mặt trời để phóng hỏa?

Thần thức Cơ Hạo dẫn dắt lực lượng Bàn Giả Thái Dương, vô số đạo hào quang màu đỏ vàng to bằng ngón cái từ trên trời giáng xuống, theo tiếng rít bén nhọn như mũi tên xé gió, phòng ngự kết giới của các tòa phủ đệ Ngu tộc xa hoa bị xuyên thủng, nơi hào quang màu đỏ vàng đi qua, vô số ngọn lửa hùng hực bốc lên.

Chớp mắt ngăn ngụt, trong thành Lương Chủ đồng thời nổi lên mấy chục vạn ngọn lửa lớn nhỏ.

Chương 1431: Bắt Được Vô Số

Lửa, lửa đầy trời, lửa đầy đất, lửa màu đỏ vàng như lưu ly hòa tan, dán ở trên tất cả vật thể điên cuồng thiêu đốt. Gạch ngói hòa tan, bùn cát thành nham thạch nóng chảy, cung điện lầu các hoa mỹ cháy sạch, ở trong ánh lửa hóa thành các làn khói.

Vô số dị tộc khóc lóc từ trong phủ đệ nhà mình lao ra, các quý tộc Ngu tộc khàn cả giọng khóc lóc, luống cuống tay chân lật đi hoa phục bốc cháy trên người; Các chiến sĩ Già tộc gào thét, bối rối vô cùng muốn cưỡi đi giáp trụ đang nóng chảy; các phó binh Âm tộc, tinh quái nô lệ địa vị thấp thực lực thấp kém, bọn họ vừa mới mang theo ánh lửa đầy người chạy loạn vài bước, đã đột nhiên hóa thành một đám tro bụi.

Hỏa, thái dương chân hỏa đến từ Bàn Giả Thái Dương, cực hạn hỏa diễm của một thế giới. Ở dưới pháp lực thần thông của Cơ Hạo thúc dục, Bàn Giả Thái Dương phóng ra lực phá hoại so với nó ban đầu ở Bàn Giả thế giới càng thêm khủng bố hơn gấp trăm lần.

Nếu hộ thành đại trận của Lương Chử khởi động, Cơ Hạo muốn diễm hỏa mấy chục vạn ngọn lửa còn chưa dễ như vậy. Ngại là hộ thành cấm chế của Lương Chử cũng chưa có bất cứ động tĩnh nào, những phòng ngự trận pháp phủ đệ các đại gia tộc dị tộc trong thành bố trí, làm sao chống đỡ được một vầng mặt trời thật sự ăn mòn?

Vô luận là Vinh Diệu Chúa Tế hội của Da Ma Thiên, hay là dị tộc bình thường không rõ ý tưởng, đối mặt khói lửa khắp thành thành linh xảy ra, toàn bộ bọn hắn đều rối loạn đầu trận tuyến. Vô số người ở trên đường chạy lung tung, không biết làm sao vung binh khí, mờ mịt hò hét, lại hoàn toàn không biết kẻ địch ở nơi nào, là phát động công kích như thế nào.

Đám người Phong Hành, Vũ Mục, Vô Chi Kỳ nở nụ cười. Bọn họ đã thu

được Cơ Hạo truyền âm, bận rộn xua đám quý tộc Ngu tộc đã bị bọn họ khống chế trong tay đi ra khỏi phòng ốc tạm thời giam giữ bọn hăn, đứng ở nơi ánh sáng của Bàn Giả Thái Dương có thể chiếu rọi.

Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, một luồng thanh khí nối liền đại đỉnh cùng Bàn Giả Thái Dương.

Trong Bàn Giả Thái Dương, hai con mắt như có như không chăm chú nhìn đại địa, đây là Cơ Hạo mượn dùng thần thông, thông qua Bàn Giả Thái Dương ở cao nhìn xuống quan sát bốn phương. Chỗ ánh sáng Bàn Giả Thái Dương chiếu rọi, chính là nơi thị lực của Cơ Hạo có thể đạt tới.

Khi hăn nhìn thấy các đội quý tộc Ngu tộc bị đám người Phong Hành xua đi tới chỗ trống trải, Cơ Hạo liền nở nụ cười. Trên Bàn Giả Thái Dương từng đạo hào quang màu vàng như sóng nước rải xuống, tộc nhân mấy chục gia tộc đại quý tộc Ngu tộc bị kim quang chiếu, thân thể bọn hăn chợt thu nhỏ lại, sau đó biến thành các luồng khói màu vàng phóng lên cao, ùn ùn bị Bàn Giả Thái Dương hút lên bầu trời.

Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh nổ vang ‘Ong ong’, vô số quý tộc Ngu tộc bị Bàn Giả Thái Dương đưa vào trong đại đỉnh.

Trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, Bì Thi nhất tộc, Bì, Thi, Xích ba đại gia tộc phụ thuộc, còn có Đế Thích nhất tộc, Đế, Thích, Lạc, Ma bốn đại gia tộc phụ thuộc, còn có tộc nhân bốn chấp chính gia tộc khác, gần hai mươi cái gia tộc phụ thuộc, toàn bộ Bị Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh trấn áp. Tất cả người ở trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh lâm vào giấc ngủ sâu nhất, đối với bên ngoài không có bất cứ phản ứng nào nữa.

Sau khi thu thập những người này, đám người Phong Hành, Vũ Mục ở trong đại viện các chỗ nhà quyền quý cấp tốc bận rộn. Bọn họ mở ra từng cái kho bí mật, mạnh mẽ phá vỡ từng chỗ căn phòng bí mật, mở ra từng cái thứ nguyên tiêu không gian tỉ mỉ che dấu, đem vu tinh, mỹ ngọc, linh dược, linh thảo, kỳ hoa, dị

quả, kim loại quý hiếm, thiên tài địa bảo... chồng chất như núi bên trong, dùng tốc độ nhanh nhất chuyển ra.

Đám quý tộc Ngu triều này, bọn hãn tới Bàn Cổ thế giới vô số năm, bọn hãn cướp bóc vô số nô lệ nhân tộc, khai thác mỏ, trồng trọt, thu thập, cướp đoạt đầy khắp núi đồi, bọn hãn đã tích tụ vô số tài phú.

Trong đó một bộ phận lớn lượng tài phú bị bọn hãn đưa về Bàn Ngu Thế giới, để bọn hãn ở Bàn Ngu thế giới thành lập lên thế lực khổng lồ, kinh doanh mạng lưới quan hệ thật lớn. Nhưng ở Bàn Cổ thế giới, đám quý tộc Ngu tộc này vẫn có nội tình hùng hậu, tích tụ đáng sợ khiến Cơ Hạo cũng chỉ biết nhìn mà than thở.

Vu tinh thực sự là cao như núi, rộng như biển, các loại mỹ ngọc thật sự là không thể đếm hết, kỳ trân dị bảo thật sự là nhiều đếm không xuể. Các loại kỳ hoa dị thảo, linh dược linh thảo dùng các loại hộp ngọc tạo hình tỉ mỉ để chứa, những cái hộp ngọc tản mát ra pháp lực dao động cường đại lấy hàng tỉ để tính.

Các kim loại quý hiếm có thể dùng để rèn thành thần binh lợi khí càng nhiều tới mức không sao đếm nổi, mồ hôi và máu vô số nô lệ nhân tộc vô số năm qua hội tụ hết ở đây. Cơ Hạo sau khi nhìn thấy tài liệu quý hiếm đám người Phong Hành từ trong từng cái tiểu thứ nguyên không gian dị tộc vận chuyển ra, hãn cũng cảm thấy trước mắt có chút biến thành màu đen.

“Chết tiệt, đây đều là của chúng ta!” Cơ Hạo nghiến răng, mang theo vài phần đau lòng, mang theo vài phần vui sướng. Bàn Giả Thái Dương phát ra các luồng ánh sáng màu vàng như sóng nước, đem các kỳ trân dị bảo kia vơ vét hết.

Bàn tay khẽ lật, Cơ Hạo từ trong các kỳ trân dị bảo đó tùy tay lấy ra một trái ‘Thiên Nhân Xà Quả’ ba vạn năm hỏa hậu, ‘Rắc’ cắn một miếng, một dòng chảy mát lạnh cực kỳ chua xót xộc thẳng lên đôi mắt, đôi mắt Cơ Hạo mát lạnh một phen, chỉ cảm thấy trước mắt chợt nhẹ nhõm, tầm mắt trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, thậm chí không cần bất cứ pháp lực nào thúc dục, đôi mắt hãn cũng đã

mang theo một tia khả năng nhìn xuyên thấu.

Cúi đầu quan sát đại địa, chưa thúc dục chút pháp lực nào, Cơ Hạo phát hiện sau khi dùng Thiên Nhân Xà Quả này, thị lực của hắn thế mà lại có thể xuyên thấu nham thạch dày mười trượng, nhìn thấy tất cả tình huống trong lòng đất phạm vi mười trượng.

Dùng linh dược như vậy, phối hợp một ít bí pháp vu thuật, tuyệt đối có thể rèn luyện ra một đôi pháp nhãn thần mâu cực kỳ thần dị.

Mà Thiên Nhân Xà Quả trân quý như vậy, số lượng từ trong các nơi phủ đệ thu được ước chừng có hơn một ngàn ba trăm quả!

“Thật nhiều đồ tốt, lại bị các người lũ dị tộc này chà đạp. Loại bảo bối này không dùng để kịp thời tăng cường thực lực, tất cả đều giấu ở trong kho báu làm gì? Về sau lấy ra đi buôn bán sao?” Cơ Hạo thấp giọng cảm khái, Bàn Giả Thái Dương trên bầu trời một lần nữa lóe lên.

Từng luồng ánh sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, từng mảng lớn quý tộc Ngu tộc ở trong ánh lửa kêu rên gào rống không tự chủ được hóa thành các luồng ánh sáng màu vàng phóng lên cao. Cơ Hạo chuyên môn tìm các quý tộc Ngu tộc từ trong phủ đệ chạy vội ra, xung quanh có lượng lớn chiến sĩ Già tộc bảo vệ, phục sức trên người hoa mỹ nhất, trong cái giờ tay nhắc chân khí độ ung dung nhất xuống tay.

Ngăn ngừa một khắc đồng hồ, cộng thêm tù binh vài cái chấp chính gia tộc cùng gia tộc phụ thuộc bọn hắn trước đó, quý tộc Ngu tộc Cơ Hạo thu vào trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh đã gần một trăm triệu người.

Đến cuối cùng, Cơ Hạo đã lười phân biệt đám Ngu tộc ba mắt kia rốt cuộc là con em quý tộc hào môn hay tộc duệ bình thường, phạm là Ngu tộc ba mắt, hắn sẽ mạnh mẽ nhét từng đám đông vào Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh. Đồng thời cả mảng lớn ánh sáng màu vàng rải xuống, các tộc nhân Già tộc, Tu tộc rõ ràng địa vị phi phạm kia cũng bị hắn bắt vô số.

Thậm chí ngay cả phó binh Âm tộc cùng tinh quái nô lệ chạy loạn khắp nơi, kinh hoàng thất thổ, Cơ Hạo cũng vợ dũa cả năm bắt lấy vô số. Trong Nghiêu Sơn lĩnh của hắn có vô số phó binh cùng tinh quái nô lệ, hắn biết những người này thật sự rất hữu dụng.

Đang lúc bắt bớ khắp nơi, vợ vét bốn phía, phương hướng đại Nghị Chính sảnh đột nhiên truyền đến một tiếng rống giận dữ.

“Đủ rồi, Da Ma Thiên, người tên phế vật ngu xuẩn này, người muốn hủy diệt Lương Chủ, hủy diệt căn cơ tộc ta ở thế giới này sao? Bảo hồ bằng cầu hữu của hắn dừng lại tất cả hành động, nếu không hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!”

Mấy chục luồng khí tức hùng hồn đến cực điểm phóng lên cao, trong chớp mắt mấy chục cái bóng người xuất hiện ở trên không đại Nghị Chính sảnh.

Trái tim Cơ Hạo kịch liệt run rẩy một cái —— nhiều cao thủ Nhật Nguyệt cảnh như vậy!

Nội tình Ngu triều quả thật là phi phạm, khó trách trước nay có thể áp chế toàn bộ nhân tộc!

Chương 1432: Khùng Bồ Vô Trang

Thái Cực Càn Khôn Kính hóa thành một vầng hình ảnh ánh sáng mờ mờ vờn quanh toàn thân, Cơ Hạo lấy Thái Âm chi lực dung nhập trong hư không, lặng yên không một tiếng động cấp tốc tiếp cận đại Nghị Chính sảnh. Thái Âm chi lực vô hình vô tích, không thể nắm lấy, ven đường có nhiều cường giả dị tộc phóng ra linh hồn dao động cường đại tuần tra bốn phía, chưa một ai có thể phát hiện hành tung dấu vết của Cơ Hạo.

Đại Nghị Chính sảnh Lương Chủ, còn có đại thẩm phán đình sườn đông, đại Hành Chính viện sườn tây của nó, ba cơ cấu quyền lực trung tâm nhất của Lương Chủ Bị ba quầng sáng dày nặng như vỏ trứng gắt gao chụp ở phía dưới.

Màn ánh sáng mười hai màu đại biểu Tam Nhật Cửu Nguyệt mười hai loại lực lượng khác nhau phân cấp rõ ràng chồng xếp cùng một chỗ. Màn ánh sáng ngưng thực như thủy tinh, từng phù văn rõ ràng có thể nhìn thấy phun trào pháp lực dao động cường đại, như thực thể điêu khắc từ hoàng kim khảm chặt vào ở trong quầng sáng.

Phù văn rậm rạp đan xen lẫn nhau, các loại hào quang hầu như bao phủ ba tòa kiến trúc.

Bà La Đóa mang theo đám đông bí vệ đại thẩm phán đình đứng sừng sững ở phía trên cùng của bậc thang đại Nghị Chính sảnh, cười tủm tỉm nhìn đám người Da Ma Thiên bị ngăn cách ở ngoài quầng sáng.

Gương mặt Da Ma Thiên phát xanh, đứng ở trước quầng sáng tức giận nhìn Bà La Đóa đỉnh chóp bậc thang. Hắn đột nhiên then quá hóa giận rít gào một tiếng, nện một quyền lên quầng sáng. ‘Xẹt xẹt... Rắc’ một tiếng vang lớn, vô số điện quang từ trong quầng sáng phun ra, điện quang nhỏ như sợi tơ nhện giao thoa cắt ở trên cánh tay Da Ma Thiên, chỉ thấy vô số máu thịt bay tứ tung, cánh tay này của hắn bị mạnh mẽ nghiền thành phấn.

“Da Ma Thiên, sức người không có khả năng công phá ba kết giới này.” Bà La Đóa đứng ở đỉnh chớp bậc thang, ở cao hướng phía dưới nhìn Da Ma Thiên: “Đây là tộc ta buổi đầu tiến vào Bàn Cổ thế giới, đã bố trí quyết chiến kết giới cuối cùng, chính là vì chẳng may có một ngày, nếu tộc ta không ngăn được dân bản xứ thế giới này phản kích, Lương Chử bị công phá, nơi này cũng là nơi tử thủ cuối cùng của tộc ta.”

“Vô số năm qua, từng thế hệ tộc nhân không ngừng gia cố quyết chiến kết giới cuối cùng. Chúng ta đã hao phí vô số tài nguyên, từ cổ hường mua vô số pháp trận, cấm chế cường đại, không ngừng gia nhập trong đó.” Bà La Đóa chậm rãi nói: “Trừ người nắm giữ quyền lực trung tâm chân chính, cho dù là con em đích hệ nhất của các tộc, cũng sẽ không biết kết giới cuối cùng này tồn tại.”

Mấy chục bóng người tản mát ra khí tức cường đại lơ lửng ở ngoài ba tòa quyết chiến kết giới cuối cùng. Một lão nhân chòm râu, tóc, lông mày tất cả đều đã biến thành màu xám trắng, tỏ ra già nua dị thường mang theo một tia lạnh lùng trên tức, cười lạnh ‘khì khì’ nhìn Da Ma Thiên.

“Thằng nhãi con, lông còn chưa mọc đủ, đã học người ta tạo phản?” Lão nhân chấp tay sau lưng, nhìn Da Ma Thiên cánh tay phát nổ đau đến mức mồ hôi lạnh túa ra cười quái dị nói: “Nhưng, thằng nhãi con, chuyện các người không biết còn có rất nhiều. Các người cảm thấy, chỉ mấy tên nhãi ngu xuẩn không nên thân, đã có thể lật được trời?”

Bà La Đóa đứng trên bậc thang, mỉm cười hướng mấy chục bóng người trên trời nói: “Vinh Diệu Chúa Tế hội, các vị đại nhân, bọn hãn đã thành lập một cái Vinh Diệu Chúa Tế hội. Sớm ở thời gian đầu bọn hãn thành lập, đại thẩm phán đình chúng ta đã thành lập hồ sơ bí mật cho bọn hãn. Vốn tưởng rằng, đây là một đám trẻ con đùa giỡn, kiếm tiền tiêu vật.”

Lắc đầu, Bà La Đóa khẽ thở dài: “Không ngờ, thật không ngờ, chân tướng sự tình lại là, bọn hãn muốn dùng tổ chức này, đảo điên sự thống trị của mười hai chấp chính gia tộc. Phải thừa nhận, bí vệ đại thẩm phán đình ở trên một điểm

này đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ, bọn họ thế mà lại chưa trình sát ra ‘lý tưởng xa xôi mà vĩ đại’ như thế.”

Mấy chục bóng người ở giữa không trung lơ lửng mà đứng đồng thời cười khê lên ‘Ha ha’, trong tiếng cười tràn đầy khinh thường đối với Da Ma Thiên cùng sự thoải mái đối với thế cục trước mắt.

Cơ Hạo chỉ lơ lửng trên nóc một tòa cung điện ngoài mười mấy dặm, lặng lặng nhìn động tĩnh bên này. Hắn biết cách nghĩ của các quyền lực trưởng lão có được lực lượng đáng sợ này, đối với bọn họ mà nói, Da Ma Thiên xây dựng Vinh Diệu Chúa Tế hội cũng tốt, bọn họ hôm nay phát động ‘phản loạn’ cũng thế, chỉ là một trò chơi nho nhỏ hoang đường.

Da Ma Thiên thậm chí không biết đại Nghị Chính sảnh, đại thẩm phán đình, đại Hành Chính viện có được quyết chiến cấm chế cuối cùng, càng không biết Vinh Diệu Chúa Tế hội của hắn thật ra đã sớm bị đại thẩm phán đình xếp vào đối tượng quan sát, thậm chí không biết Lương Chủ rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu chiến lực.

‘Phản loạn’ như vậy nếu có thể thành công, thế chẳng phải tỏ ra đám quyền lực trưởng lão này quá vô năng sao?

“Da Ma Thiên, hôm nay là người tự đưa lên cửa.” Bà La Đóa đứng ở chỗ cao nhất của bậc thang đại Nghị Chính sảnh, mỉm cười nhìn về phía Da Ma Thiên: “Thật ra, chúng ta đã phán đoán ra, mười hai cái pháp trận đảm đương cọc tiêu thế giới kia có liên quan với người, với Đế Thích Sát. Chúng ta luôn luôn bí mật truy lùng người, người biết không?”

Da Ma Thiên chậm rãi gật đầu, hắn hướng Bà Đà Phệ Lực khê thở dài: “Xem ra, tâm kế kỹ xảo chúng ta chơi, thật sự không bằng mấy lão già đó. Bọn hắn đang chờ chúng ta lật lên toàn bộ con bài chưa lật, sau đó đem chúng ta một lưới bắt hết.”

Bà La Đóa cười lên: “Không sai, chúng ta rất cao hứng các người có thể chui

đầu vô lưới. Thật ra, người ngày đầu tiên trở về Lương Chủ, chúng ta đã biết người trở lại rồi. Nhưng chúng ta rất tò mò người về làm gì, cho nên, chúng ta luôn luôn lắng lắng quan sát người. Kết quả, người thật sự đã cho chúng ta một sự kinh hi.”

Lắc đầu, Bà La Đóa giống như gặm phải một miếng gân gà, có chút thiếu mùi vị nói: “Chỉ là một cái kinh hi nho nhỏ, không tính là thu hoạch gì cả. Da Ma Thiên, người lần này trở về, chính là vì làm chuyện buồn cười như vậy sao?”

Da Ma Thiên trầm ngâm một lát, hần chỉ chỉ phương hướng mỏ quặng Hắc Sơn: “Ta có ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành, còn có một tòa Chúa Tế Chi Thành, ta còn có nô lệ chiến sĩ lấy hàng trăm triệu để tính trong mỏ quặng Hắc Sơn, bọn họ mặc đều là giáp trụ, binh khí đỉnh cấp nhất.”

Quyền lực trưởng lão râu tóc đều là màu xám trắng lắc lắc đầu. Hần thản nhiên nói: “Đừng xem nhẹ Lương Chủ phòng thành chứ, thằng nhãi con Da Ma Thiên! Vén vén bốn vật chết, không có khả năng công phá Lương Chủ! Người cho rằng, mười hai chấp chính gia tộc chúng ta, ngay cả bốn vật chết cũng không đối phó được?”

Da Ma Thiên nhanh chóng ngắt lời quyền lực trưởng lão kia: “Vén vén vật chết sao? Nếu nói, ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành, còn có tọa hạm Chúa Tế Chi Thành của ta đều không đặt ở trong mắt các người mà nói, bảo bối này của ta thì thế nào?”

Theo tiếng cười quái dị, mi tâm Da Ma Thiên bay ra một khối thủy tinh hình lăng trụ màu đen.

Một dao động khủng bố hủy diệt tất cả làm người ta hít thở không thông hóa thành thủy triều màu đen như thực chất hướng bốn phương tám hướng phun trào ra, một bóng người gầy gò cao trăm trượng, lưng có hai mươi tư đôi cánh thật lớn các màu khác nhau, tám cánh tay to lớn rủ xuống bên người đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mọi người.

‘Hủy Diệt Võ Trang’, Da Ma Thiên tế ra Hủy Diệt Võ Trang Cơ Hạo từng gặp một lần ở Bạch Long giang.

Một đám quyền lực trường lão đột nhiên biến sắc, bọn họ còn chưa kịp có bất cứ động tác nào, một cánh tay của Hủy Diệt Võ Trang đột nhiên biến mất.

‘Bốp’ một tiếng, quyền lực trường lão râu tóc xám xịt bị Hủy Diệt Võ Trang tát bay. Hắn phun từng ngụm từng ngụm máu, thân thể nặng nề va chạm ở trên phòng ngự kết giới của đại thẩm phán đình.

“Nhật Nguyệt cảnh? Hắc hắc, con kiến thôi! Các người đám lão già chết tiệt này!” Trong khoang thủy tinh trong suốt cực lớn ở mi tâm Hủy Diệt Võ Trang truyền đến tiếng tru lên điên cuồng của Da Ma Thiên.

Chương 1433: Liên Thủ Giáo Sát

Ngón tay Cơ Hạo khẽ giật giật, nhìn chăm chăm Hủy Diệt Võ Trang.

Cảm giác như năm đó ở trên Bạch Long giang mới gặp, Hủy Diệt Võ Trang tạo hình kỳ dị tản mát ra khủng bố khí tức đến cực điểm. Khí tức tử vong cường đại, bạo ngược, lãnh khốc, vô tình, thuần túy ập vào mặt, chỉ riêng khí tức nó tản mát ra đã khiến người ta từ thân thể đến linh hồn có một loại ảo giác triệt để sụp đổ.

‘Ông’, ‘Ông’, ‘Ông’!

Mỗi một lần hít thở, đều có một làn sóng màu đen trong suốt từ trong cơ thể Hủy Diệt Võ Trang khuếch tán ra, dùng tốc độ so với ánh sáng còn nhanh hơn, so với điện còn nhanh hơn, thậm chí so với thời gian còn nhanh hơn hướng biên duyên thiên địa khuếch tán đi.

Làn sóng màu đen quét qua hư không, hư không nhất thời vận vẹo.

Làn sóng màu đen quét qua thời gian, thời gian nhất thời ngưng trệ.

Nơi làn sóng màu đen đi qua, Cơ Hạo có thể rõ ràng cảm giác được, thiên địa pháp tắc Bàn Cổ thế giới cũng đã xảy ra sự vận vẹo nhỏ bé, một số pháp tắc cơ sở cơ bản nhất, điều mà phàm nhân nhận định lại đã xảy ra biến hóa quái dị.

Mỗi một lần làn sóng màu đen lướt qua bên người Cơ Hạo, dù là có Thái Cực Càn Khôn Kính hộ thể, Cơ Hạo cũng cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đau đớn từng đợt, trái tim run rẩy từng đợt, lục phủ ngũ tạng cũng kịch liệt co rút, đạo đài cũng không tự giác run nhè nhẹ. Hắn lấy Thái Âm chi lực trốn vào hư không giấu kín hành tung dấu vết, nhưng Thái Âm chi khí cũng đã xảy ra vận vẹo vi diệu, hắn thiếu chút nữa đã không thể duy trì trạng thái ẩn hình.

Nhưng trên người Cơ Hạo dù sao có vài món chí bảo hộ thể, Hủy Diệt Võ

Trang tản mát ra làn sóng màu đen tất nhiên hung hiểm độc ác, hắc miễn cưỡng còn có thể thừa nhận những làn sóng màu đen này trùng kích.

Đám quyền lực trường lão kia thực lực mạnh mẽ, thân thể bọn họ khẽ run rẩy, mồ hôi toàn thân như mưa rơi, nhưng trên người bọn họ cũng có các loại hào quang lưu động ra, từng món pháp khí cường đại đến cực điểm bảo vệ thân thể cùng linh hồn bọn họ, làm bọn họ thừa nhận được khí tức Hủy Diệt Võ Trang tản mát ra ăn mòn.

Đáng thương Bà Đà Phệ Lực cùng hộ vệ hắc mang đến, đáng thương chiến sĩ Già tộc Da Ma Thiên dùng truyền tống pháp trận đưa tới. Trên người bọn họ không có bảo bối áp đáy hòm các quyền lực trường lão kia mới có, lúc đột khí tức đầu tiên của Hủy Diệt Võ Trang lao ra, gần vạn chiến sĩ Bà Đà Phệ Lực trở xuống đồng thời hộc máu, như lá rụng trong gió bị thổi bay lên, ném ra xa ngoài mấy chục dặm.

Từng làn sóng màu đen mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ gào thét càn quét qua, thân thể đám chiến sĩ Bà Đà Phệ Lực kịch liệt giật lên, trong mắt, tai, miệng, mũi không ngừng phun ra huyết tương dinh dính.

Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy trên làn da những kẻ xui xẻo này nứt ra vô số vết nứt nhỏ bé, giống như đồ sứ bị đánh vỡ một lần nữa dùng keo dính lại. Những vết nứt đó từ làn da xâm nhập cơ thịt, sau đó chui vào xương khớp cùng lục phủ ngũ tạng bọn họ. Sinh mệnh khí tức của Bà Đà Phệ Lực đang cấp tốc suy giảm, nếu Da Ma Thiên không thu lại Hủy Diệt Võ Trang, Bà Đà Phệ Lực nhiều nhất còn có thời gian một chén trà nhỏ sẽ cốt nhục thành tro, hồn phi phách tán.

“Da Ma Thiên... Thủ lĩnh!” Bà Đà Phệ Lực kêu thảm khàn cả giọng, trên người hắc có hào quang của vài đạo cấm chế sáng lên, hắc phát động phòng ngự pháp khí bảo mệnh của mình, muốn ngăn cản Hủy Diệt Võ Trang công kích.

‘Ông’ một tiếng, lại một làn sóng màu đen quét ngang qua, hào quang vài đạo cấm chế trên người Bà Đà Phệ Lực ầm ầm vỡ vụn, theo tiếng nứt vỡ khe khẽ, làn

da toàn thân hằn ùn ùn co giật xé rách, trong chớp mắt toàn bộ làn da trên thân Bà Đà Phệ Lực nổ thành mảnh vụn nhỏ bé nhất, cơ thịt toàn thân đều triệt để bại lộ ở trong không khí.

“Ồ, Bà Đà Phệ Lực, huynh đệ của ta, vì sự nghiệp của chúng ta, một ít hy sinh là không thể tránh được.” Da Ma Thiên rất vô tình cười lạnh: “Mấy lão già này, cũng không phải là dễ dàng đối phó!”

Đây thật ra là nói thật. Mấy lão già này, cũng không phải là dễ dàng đối phó. Không có Hủy Diệt Vô Trang, Da Ma Thiên căn bản không có khả năng là đối thủ của đám quyền lực trưởng lão này. Vì triệt để áp chế các quyền lực trưởng lão, Da Ma Thiên chỉ có thể ủy khuất tiểu đệ của mình một phen.

“Lấy tên ta, Dạ Ma Đế!” Da Ma Thiên đang lúc ở nơi này ‘trấn an’ Bà Đà Phệ Lực, lão nhân vừa mới bị hấn một chưởng đánh bay hét lên khàn cả giọng. Mái tóc dài xám trắng của lão nhân dựng thẳng lên, thân thể hấn ‘được khảm’ ở trên phòng ngự kết giới tỏa ra lôi quang, hai tay như ôm quả cầu đặt ở trước ngực, vô số luồng điện quang từ xung quanh hướng lòng bàn tay hấn lao vút đến.

“Dạ Ma Đế?” Da Ma Thiên mang theo một tia tức giận rít gào lên, gương mặt hấn gắt gao dán ở trên khoang tinh thạch trong suốt mi tâm Hủy Diệt Vô Trang, cái mũi cũng bị ép tới mức bẹp, rất tức giận nhìn chăm chăm Dạ Ma Đế: “Người chính là chỗ dựa mạnh nhất của Da Ma La Gia con đĩ đó? Chết tiệt, Dạ Ma, Dạ Ma, Dạ Ma nhất tộc, người chỉ là phụ thuộc của Da Ma gia tộc!”

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm Dạ Ma Đế chậm rãi mở ra, trong đôi mắt tối đen như mực một tầng u quang dinh dính chậm rãi xoay tròn. Điện quang bốn phương tám hướng dâng trào đến, hội tụ ở trong bàn tay hấn không ngừng nhập vào thân thể hấn, làn da hấn, mỗi một sợi lông tóc của hấn đều dần dần tràn ngập một tầng hào quang bán trong suốt trơn bóng như ngọc thạch thủy tinh.

“Dạ Ma nhất tộc quả thật là ‘chi nhánh’ của Da Ma gia tộc vĩ đại, nhưng không phải ‘Phụ thuộc’!” Thân thể Dạ Ma Đế chậm rãi rời khỏi phòng ngự kết

giới, chậm rãi bay lên bầu trời, vô số lời quang hướng hắc phun tới, tất cả đều bị thân thể hắc hút sạch sẽ. Thân thể Dạ Ma Đế như biến thành một cái động không đáy, không gian xung quanh đều như đang vặn vẹo hướng thân thể hắc sụp đổ xuống.

Dạ Ma Đế cảnh giác nhìn Hủy Diệt Võ Trang, hắc chậm rãi nói: “Da Ma Thiên, người thẳng nhai con chết tiệt này... Lúc trước, ta từng hướng bệ hạ đòi trước đề nghị, đem người còn là trẻ sơ sinh xử tử! Bệ hạ quá yêu mẫu thân của người, cho nên mềm lòng chưa xuống tay... Nếu không, sao có thể có tai họa hôm nay?”

Da Ma Thiên nhếch miệng cười lạnh: “Ta biết người đề nghị hắc xử tử ta, xử tử một đứa trẻ còn chưa tới sáu tháng! Ta có lỗi gì? Ủm? Ta có lỗi gì? Lão già chết tiệt, người đáng chết như lão quỷ kia!”

“Sự tồn tại của người, vốn đã là một sai lầm!” Dạ Ma Đế thản nhiên nói: “Bệ hạ là vì người mà sớm thoái vị, bệ hạ là vì người mà quay về cố hương của chúng ta, bệ hạ là vì người mà khốn ở thánh địa... Vì chỉ là...”

Dạ Ma Đế đột nhiên ngậm miệng.

Da Ma Thiên nhếch miệng cười lên, hắc cười lên rất càn rỡ: “Nói đi chứ? Tiếp tục nói? Lão bất tử chết tiệt! Nói tiếp! Vì sao? Mẫu thân ta? Mẫu thân đề tiện kia của Da Ma La Gia? Còn có, nữ nhân phụ thân trên danh nghĩa kia của ta ‘yêu đậm sâu’? Nói tiếp, nói đi, nói đi chứ!”

Dạ Ma Đế hít sâu một hơi, hắc không nói một lời, mười ngón tay như kiếm hung hăng chỉ về phía Hủy Diệt Võ Trang.

Tiếng âm âm kinh thiên động địa truyền đến, vô số ánh điện nhỏ bé ngưng tụ thành các thanh kiếm xé trời cắm ở trên Hủy Diệt Võ Trang. Theo tiếng va đập nặng nề, kiếm quang ở mặt ngoài Hủy Diệt Võ Trang tung tóe lên vô số ánh lửa chói mắt, bùng nổ ra các đám mây lửa to lớn.

Hủy Diệt Võ Trang không chút sứt mẻ, ngay cả một chút dấu vết cũng không có.

Da Ma Thiên cười một tiếng quái dị, hai cánh tay dài của Hủy Diệt Võ Trang đột nhiên khẽ động, Dạ Ma Đế không kịp né tránh bị hai cánh tay đánh mạnh. Hắc học từng ngum từng ngum máu, bị một đòn nhẹ nhàng của Hủy Diệt Võ Trang đánh bay ra ngoài.

Dạ Ma Đế đoan đoan chính chính hướng phía Cơ Hạo bay tới, Cơ Hạo nheo mắt, một quyền bất động thanh sắc nhẹ nhàng khắc ở trên lưng Dạ Ma Đế.

Chương 1434: Hủy Diệt Giết Chóc

Tất cả xảy ra cực nhanh, thực ra ở trong nháy mắt ngắn ngủn đó đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Dạ Ma Đế, thủ tịch cung phụng của Da Ma gia tộc, thủ tịch trưởng lão Tối Cao Trưởng Lão viện Ngu triều, từng tự mình tham gia luân phiên đại chiến Ngu tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới. Quyền cao chức trọng cũng không đủ để hình dung thân phận Dạ Ma Đế ở Ngu triều, hẳn có thể xưng tượng trưng Ngu triều, là một lá cờ của Ngu triều, càng là một khối ‘Hoá thạch’ sống!

Thực lực cá nhân Dạ Ma Đế không hề nghi ngờ có một không hai Ngu triều, hẳn tự nhiên hưởng thụ tài nguyên tốt nhất Ngu triều, trên thân hẳn bảo vật phòng ngự lấy hàng trăm để tính, hơn nữa tuyệt đối đều là mặt hàng tinh phẩm đứng đầu.

Khi Hủy Diệt Võ Trang một lần nữa công kích hẳn, Dạ Ma Đế trong lát nhuyển giáp, ngoài khoác trường bào, trên người đeo các loại trang sức khiêm tốn không bắt mắt đồng thời chủ động kích phát. Cả thầy mười hai vạn tầng phòng ngự kết giới mỏng như cánh ve bao lấy thân thể hẳn, mười hai vạn tầng phòng ngự kết giới thuộc tính có sự khác nhau cấu thành phòng ngự kết giới loại lớn cực kỳ phức tạp, lực phòng ngự có thể so với phòng thành đại trận của một tòa thành trì hạng nặng.

Nhưng lực sát thương của Hủy Diệt Võ Trang vượt qua Dạ Ma Đế tượng tượng, trong tiếng cười điên cuồng của Da Ma Thiên, lực hủy diệt khủng bố của Hủy Diệt Võ Trang hóa thành một con ma long chín đầu húc ở trên người Dạ Ma Đế.

Các tầng phòng ngự kết giới vỡ tan như bột khí, lực lượng chấn động thật lớn xuyên thấu qua phòng ngự kết giới trực tiếp đánh ở trên thân Dạ Ma Đế, lực phủ ngũ tạng của hắn điên cuồng run rẩy, cốt nhục kinh lạc kịch liệt chấn động. Dạ

Ma Đế thậm chí cảm thấy, hẳn là một miếng thịt ba chỉ rửa sạch sẽ, bị ném vào trong máy xay điên cuồng xay.

“Chống đỡ cho ta!” Toàn thân đau đớn khiến linh trí của Dạ Ma Đế trở nên vô cùng tỉnh táo. Hắn nghiêng răng, đem ba món phòng ngự chí bảo áp đáy hòm của hắn mạnh mẽ thúc dục.

Một viên long châu, một cái lông phượng, một miếng vảy kỳ lân, ba món bảo bối thoát nhìn bình thường, lại chất chứa vô số khả thể. Đây là Ngu tộc lúc ban đầu xâm nhập Bàn Cổ thể giới, luân phiên kinh thiên đại chiến, thời đại thái cổ phân biệt có một long hoàng, một phượng tôn, một đế vương kỳ lân bị Ngu tộc chém giết. Thi thể bọn họ bị Dạ Ma Đế đưa về Bàn Ngu thể giới, hao phí lượng tiền khổng lồ mời đại năng Bàn Ngu thể giới đem nó luyện chế thành ba món chí bảo.

Một làn sóng màu lam, một đám lửa màu đỏ, mười hai tấm khiên ánh sáng màu vàng đồng thời sáng lên. Nháy mắt mười hai vạn tầng phòng ngự kết giới bị Hủy Diệt Võ Trang triệt để phá vỡ, ba món chí bảo phóng ra vô lượng hào quang bảo vệ toàn thân Dạ Ma Đế.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, bàn tay to lớn của Hủy Diệt Võ Trang vịn vẹo hư không, như một đám mây đen đẫm xấu gắt gao áp bách thân thể Dạ Ma Đế, thúc đẩy thân thể hắn bay nhanh về phía sau. Ba món chí bảo phát ra tiếng gầm rú chói tai, hào quang mãnh liệt đang không ngừng ảm đạm, vỡ ra, trên bản thể ba món phòng ngự chí bảo cũng xuất hiện vết nứt như mạng nhện.

“Người, không ngăn được! Dạ Ma Đế, lão quỷ!” Da Ma Thiên hét khàn cả giọng, trong lỗ mũi hắn mơ hồ có một tia máu tươi chảy xuống. Hắn thúc dục Hủy Diệt Võ Trang, lại có hai cánh tay giơ lên cao cao, hung hăng hướng Dạ Ma Đế vỗ xuống.

“Da Ma Thiên, Hủy Diệt Võ Trang này, lấy lực lượng đáng thương của người, người có thể thúc dục nó bao lâu?” Dạ Ma Đế ở dưới ba món chí bảo

phòng ngự cũng khàn cả giọng như phát điên thét chói tai: “Võ trang cường đại như vậy, chỉ có ta mới có thể phát huy ra toàn bộ uy lực của nó! Người chẳng qua là một thằng nhãi con ngu xuẩn, thực lực của người... Căn bản không đủ để thúc giục một phần vạn toàn bộ lực lượng của nó!”

Da Ma Thiên rống giận, hai cánh tay của Hủy Diệt Võ Trang hung hăng vỗ xuống, ba món phòng ngự chí bảo của Dạ Ma Đế phát ra tiếng vỡ vụn không chịu nổi gánh nặng. Dạ Ma Đế hộc từng ngụm từng ngụm máu, bị hai cánh tay của Hủy Diệt Võ Trang đập bay, hướng Cơ Hạo bay tới.

Trong nháy mắt này, Dạ Ma Đế ở thời khắc suy yếu nhất của hãn kiếp này.

Phòng ngự pháp khí, phòng ngự pháp phù phòng bị mọi lúc trên người hãn tồn hại toàn bộ, ba món phòng ngự chí bảo ở bên bờ sụp đổ, ba món chí bảo thi thể thái cổ cường giả luyện chế, giờ phút này có thể phát huy ra lực phòng ngự chỉ tương đương với tiêu chuẩn vu bảo cấp Vu Đế bình thường.

Xương khớp toàn thân Dạ Ma Đế gãy mất bảy phần, lục phủ ngũ tạng nát hơn phân nửa, chỉ có linh hồn chi hỏa của hãn sôi trào mãnh liệt, từng đợt linh hồn dao động hùng hồn điên cuồng hướng bốn phía quay cuồng, như một đám lửa màu đen ở không trung tùy ý thiêu đốt bừa bãi.

“Da Ma Thiên, người không giết nổi ta nữa!” Yết hầu cũng bị chấn động vỡ nát, Dạ Ma Đế giờ phút này một câu cũng nói không nên lời, chỉ có linh hồn dao động của hãn nhắc lên từng làn thủy triều, đem ý chí điên cuồng nổi giận của hãn hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Toàn bộ Lương Chử, trong đầu toàn bộ sinh linh đều vang lên thanh âm bén nhọn của Dạ Ma Đế, nhiều chiến sĩ dị tộc thực lực hơi yếu tai mắt mũi miệng đồng loạt phun máu, thiếu chút nữa bị một đợt linh hồn trùng kích khủng bố này làm vỡ đầu óc.

Bởi vì linh hồn trùng kích của Dạ Ma Đế, lấy đại Nghị Chính sảnh làm trung tâm, tầng nham thạch xung quanh đột nhiên phát ra tiếng ‘Rắc rắc’ phân giải,

từng tòa kiến trúc xa hoa ở trong linh hồn dao động màu đen âm âm sụp xuống vỡ nát, vô số mảnh vỡ như mũi tên nổ mạnh bắn ra, phát ra tiếng ‘Vù vù’ bốn phương tám hướng lao vút đi.

Thậm chí kết giới màu đen ngoài thân Hủy Diệt Vô Trang cũng bị chấn động ra các làn sóng mắt thường có thể thấy được, Hủy Diệt Vô Trang vừa nãy ở dưới ánh điện kiếm khí của Dạ Ma Đế điên cuồng tiến công không chút sứt mẻ không tự chủ được bay về phía sau mười mấy trượng.

Đúng lúc này, Cơ Hạo đánh một quyền ở trên lưng Dạ Ma Đế.

Thân thể Dạ Ma Đế bay nhanh về phía sau đột nhiên cứng ngắc ở giữa không trung, tứ chi hẫch chột kéo thẳng về phía sau, chỉ có ngực nhô lên cao cao.

Theo tiếng vỡ vụn đáng sợ, ba món phòng ngự chí bảo của Dạ Ma Đế ở dưới Cơ Hạo dốc hết toàn lực, năm chiêu hợp nhất đả kích âm âm vỡ nát. Năm tay Cơ Hạo như tinh thạch trong suốt đục lỗ trường bào cùng nhuyễn giáp bên bờ sụp đổ trên người Dạ Ma Đế, lún thật sâu vào thân thể hẫch, đánh nát trái tim hẫch, sau đó từng đạo hỗn độn khí kinh như cuồng long gào thét đánh vào lục phủ ngũ tạng của Dạ Ma Đế.

Trong không khí tràn ngập dao động khủng bố Hủy Diệt Vô Trang phóng ra, càng có Dạ Ma Đế tán nát ra linh hồn dao động màu đen dây dưa với khí tức khủng bố của Hủy Diệt Vô Trang, toàn bộ thiên địa đều là một mảng đen kịt, không gian bị quấy lên như một nồi cháo.

Thị lực, thần thức hoàn toàn mất đi tác dụng, chưa ai có thể thấy rõ Dạ Ma Đế rốt cuộc đã gặp phải cái gì.

Chỉ có bản thân Dạ Ma Đế gian nan quay đầu—— đầu hẫch rất quý dị ở trên cổ hướng về phía sau xoay một trăm tám mươi độ, gắt gao nhìn chăm chăm vị trí Cơ Hạo.

Cơ Hạo lấy Thái Âm chi lực giấu kín thân thể, khi hẫch đánh ra một quyền

này, hắn vẫn chưa hiển lộ thân hình.

Dạ Ma Đế mờ mịt nhìn không khí ‘trống rỗng’, ngơ ngác nói: “Người là, nhân tộc? Khí tức của người, ta...”

Tay trái Cơ Hạo rút ra Bàn Cổ Long Văn, một kiếm xuyên thủng mi tâm Dạ Ma Đế.

Không cho Dạ Ma Đế bất cứ cơ hội lật kèo nào, Cơ Hạo đánh chết thân thể hắn, Bàn Cổ Long Văn cắn nuốt linh hồn hắn. Trong cái đỉnh tròn năm màu một ngọn lửa năm màu lao ra, bao lấy thân thể Dạ Ma Đế đem hắn kéo trở về cái đỉnh tròn năm màu.

Gương mặt Da Ma Thiên kẻ sát khoang thủy tinh trong suốt của Hủy Diệt Võ Trang, hắn hoa tay múa chân kêu lên vui vẻ: “Lão quỷ chết tiệt, người tốt cuộc đã chết! Những lời nói làm nhục của người đối với ta, đối với mẫu thân ta, ta sẽ hồi báo cho người, ta sẽ ở trên người tộc nhân của người báo đáp người thật kỹ!”

“Hiện tại, là các người đám lão bất tử chết tiệt này! Các người, đều chết... đi...cho... ta!”

Giáp ngực Hủy Diệt Võ Trang mở ra, một mảng thần quang đen nhánh lóe lên.

Chợt theo tiếng xé rách không gian chói tai, mấy chục đạo thần quang màu đen to bằng ngón cái phá không bay ra, hung hăng xuyên qua ngực của mấy chục quyền lực trưởng lão.

Chương 1435: Tiếp Tục Ngã Xuống

Cơ Hạo cẩn thận mà nghiêm túc đếm một chút, trừ Dạ Ma Đế, trên không Đại Nghị Chính sảnh, còn có sáu mươi bảy tên quyền lực trường lão!

Sáu mươi bảy tên cường giả Nhật Nguyệt cảnh, có thể so với cường giả Vu Thần cảnh của nhân tộc, đây là một bộ phận nội tình cường đại của Ngu triều, là một bộ phận ngọn núi lớn nặng nề vô số năm qua gặt gao đề ở trên đầu liên minh bộ lạc nhân tộc, là một cái xúc tu mạnh nhất của quái thú nhiều xúc tu điên cuồng đoạt lấy tài nguyên Bàn Cổ thế giới, từ trong cơ thể nhân tộc rút máu.

Sau lưng Hủy Diệt Vô Trang mở ra hai mươi tư đôi cánh, khí đen mờ mịt tràn ngập ở trên không toàn bộ Lương Chử thành.

Sáu mươi bảy luồng thần quang màu đen to bằng ngón cái vạch ra các đường cong uyển chuyển, mang theo khí tức khủng bố diệt sạch tất cả, hung hăng đâm thủng ngực các quyền lực trường lão kia. Sáu mươi bảy quyền lực trường lão Ngu tộc nội tình của Ngu triều, vũ lực cường đại nhất, sắc nhọn nhất, chấp chưởng quyền lực cao nhất của Ngu tộc ngửa mặt lên trời gào thét, như con bướm trong bão táp bất lực từ trên cao rơi xuống.

Da Ma Thiên thở phì phò từng ngậm từng ngậm, trong lỗ mũi, trong miệng hắt không ngừng trào máu.

Như Dạ Ma Đế nói, một đòn này gánh nặng nặng nề vượt qua cực hạn Da Ma Thiên có thể thừa nhận. Đồng thời công kích sáu mươi bảy cường giả Nhật Nguyệt cảnh, Da Ma Thiên phải dùng thân thể của mình thừa nhận một bộ phận lực phản chấn của Hủy Diệt Vô Trang, linh hồn hắt càng nổi lên một thể với Hủy Diệt Vô Trang, hắt phải phụ trợ Hủy Diệt Vô Trang tính toán điểm yếu của các quyền lực trường lão kia, tính toán quỹ tích công kích của thần quang màu đen.

Khí trắng hôi hối từ đỉnh đầu Da Ma Thiên lao ra, trong nháy mắt những thần

quang kia lướt qua hư không, óc hăn cũng bởi vì lượng tính toán khổng lồ mà nháy mắt sôi trào, đầu óc hăn thiếu chút nữa đã bị nấu chín.

“Các người, đều phải chết!” Da Ma Thiên cười ‘ha ha’. Hăn gian nan lấy ra một lọ thuốc màu tím đổ vào miệng, một mảng tử khí mờ mịt từ trong cơ thể hăn trào ra, hóa thành chín cái long ảnh mơ hồ quay quanh hăn chậm rãi xoay tròn.

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn một lần, xuyên thấu qua vách khoang thủy tinh trong suốt, hăn thấy được động tác uống thuốc của Da Ma Thiên.

Thằng cha chết tiệt, thật sự là một đám chết tiệt. Cơ Hạo nheo mắt, dùng sức siết chặt nắm tay —— Thuốc Da Ma Thiên dùng, rõ ràng là ‘Hồi Hồn Cửu Long Thủy’ ra từ Long tộc, một trong vài loại bảo mệnh thánh phẩm nổi tiếng nhất Long tộc!

Có lẽ là vì quá ngu xuẩn, Long tộc đối với luyện khí, vẽ bùa, luyện đan, trận pháp... các tri thức gần như không biết gì cả, nhưng bọn họ có thể tài đại khí thô luyện chế thánh phẩm cứu mạng như ‘Hồi Hồn Cửu Long Thủy’. Nói đơn giản đi, giá trị chế tạo một lọ Hồi Hồn Cửu Long Thủy, có thể rèn ra ba mươi món vũ bảo cấp Vu Đế!

Long tộc hoàn toàn là dựa vào không tiếc phí tổn tài liệu, mới có thể đập ra thánh phẩm linh dược như vậy!

Loại Hồi Hồn Cửu Long Thủy này đối với hoàng tộc đích hệ Long tộc cũng rất hiếm thấy, Da Ma Thiên thế mà lại có thể dễ dàng lấy ra một lọ để hồi phục nguyên khí, trừ cao tăng Long tộc có người cầu kết với dị tộc, Cơ Hạo nghĩ không ra bất cứ sự giải thích nào khác.

“Một đám vô liêm sỉ quên cả tổ tông!” Cơ Hạo thấp giọng mắng, hóa thành một luồng gió hướng phía trước bay đi.

Sáu mươi bảy quyền lực trường lão gào thét từ trên cao rơi xuống, ngực bọn họ bị phá vỡ lỗ thủng trong suốt to bằng đầu người, có ba mươi tư người bị hủy

diệt ngay tại chỗ, thân thể cùng linh hồn bọn họ đều đang cấp tốc sụp đổ, thân thể đang cấp tốc hóa thành tro tàn, linh hồn bọn họ thì không ngừng sụp đổ thành điểm sáng nhỏ bé theo gió trôi đi.

Còn có ba mươi ba quyền lực trưởng lão thực lực mạnh hơn dốc hết toàn lực điều động lực lượng bản thân ngăn cản lực lượng hủy diệt ăn mòn. Bọn họ vừa từ trên cao rơi xuống, vừa lấy ra được tề bảo mệnh áp đáy hòm không ngừng rót vào trong mồm.

Cùng lúc đó, trong Đại Thẩm Phán Đình và Đại Hành Chính Viện ở hai bên có gần trăm luồng sáng phóng lên cao, khí tức mạnh mẽ như hồng hoang mãnh thú hóa thành đám mây nồng đậm mười hai loại bốn nguyên lực khác nhau, phân biệt đối ứng Tam Nhật Cửu Nguyệt quay cuồng hướng bốn phía khuếch tán ra.

Gần trăm chiến sĩ Già tộc Nhật Nguyệt cảnh xông lên trời cao, bọn họ mặc trọng giáp, cầm thần binh tỏa tinh quang, thấp giọng gào thét hướng Hủy Diệt Võ Trang lao đi.

Già tộc, ở trong kết cấu tộc đàn của Bàn Ngu thế giới, Ngu tộc là thần quyền chí cao vô thượng, người nắm giữ chính quyền, cho nên đều là đại năng Nhật Nguyệt cảnh, quý tộc Ngu tộc có thể tiến vào Tối Cao Trưởng Lão Viện đảm đương quyền lực trưởng lão.

Mà Già tộc, bọn họ là quý tộc quân sự của Bàn Ngu thế giới, bọn họ nắm giữ từng quân đoàn tinh nhuệ, là mãnh tướng xung phong hãm trận, là lực lượng trung tâm tập đoàn quân sự Ngu triều. Đều là cường giả Nhật Nguyệt cảnh, bọn họ cũng chen thân Tối Cao Trưởng Lão Viện, nhưng không cách nào trở thành quyền lực trưởng lão, chỉ có thể trở thành tối cao thống soái bộ phủ trưởng trưởng lão song song ở Tối Cao Trưởng Lão Viện.

Vinh Quang Chúa Tế Hội của Da Ma Thiên phản loạn, đây là phân tranh nội bộ Ngu tộc, Dạ Ma Đế cầm đầu các quyền lực trưởng lão lần lượt ra mặt đàn áp, mà các phủ trưởng trưởng lão thuộc Già tộc tự nhiên sẽ không xen vào việc nội

bộ của Ngu tộc.

Mang theo một tia tâm tính vui sướng khi người gặp họa xem náo nhiệt, các phủ trưởng trưởng lão đó nấp ở một bên yên lặng xem tình thế biến hóa, bọn họ thậm chí đều lười đi xử lý rối loạn trong thành Lương Chủ, một lòng một dạ xem Da Ma Thiên và Dạ Ma Đế giằng co.

Khi Dạ Ma Đế bị đánh chết, các phủ trưởng trưởng lão chưa động, bọn họ ‘rất vui’ nhìn thấy Dạ Ma Đế ngã xuống.

Nhưng nháy mắt sáu mươi bảy quyền lực trưởng lão bị đánh giết, bị trọng thương, các phủ trưởng trưởng lão không ngồi yên được nữa. Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc, đây là một chinh thể hữu cơ, mất đi các quyền lực trưởng lão trí tuệ chỉ dẫn, trong lòng các phủ trưởng trưởng lão biết rõ, bọn họ cũng không có năng lực lãnh đạo Ngu triều tiếp tục cường đại.

Trừ bạo lực, bọn họ hoàn toàn không có gì.

Cho nên gần trăm phủ trưởng trưởng lão chen chúc lao ra, lớn tiếng gào thét hướng Hủy Diệt Võ Trang phát động tiến công toàn lực.

Da Ma Thiên ăn vào Hồi Hồn Cửu Long Thủy, hắc cười quái dị ‘hắc hắc’, hưng phấn đến cực điểm nhìn các phủ trưởng trưởng lão lao lên: “Thật đáng sợ, thật sự rất đáng sợ, khí tức của các người thật sự rất đáng sợ, nhưng, hữu dụng sao? Chỉ cần ta còn có được Hủy Diệt Võ Trang ta chính là vô địch! Toàn bộ Bàn Cổ thế giới, ta là tồn tại cường đại nhất!”

Trong tai cũng có máu không ngừng chảy ra, Da Ma Thiên điên cuồng rít gào, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắc chợt tròn, hắc đem toàn bộ tinh khí thần của hắc triệt để hòa hợp một thể với Hủy Diệt Võ Trang.

Cánh phía sau Hủy Diệt Võ Trang chậm rãi mở ra, hư không sụp xuống, không ngừng bị Hủy Diệt Võ Trang cắn nuốt. Tám cánh tay Hủy Diệt Võ Trang kéo dài từng đoạn một, trên mỗi một bàn tay đều xuất hiện một thanh kiếm ánh

sáng do thân quang màu đen ngưng tụ thành, xao động bất an kịch liệt nhảy lên.

Làn da toàn thân Da Ma Thiên vỡ ra, lộ ra cơ nhục máu tươi đầm đìa dưới làn da. Hắc lớn tiếng gào thét, tám thanh kiếm ánh sáng hóa thành lưới ánh sáng màu đen đầy trời hướng phủ trượng trường lão lao lên chém giết đánh xuống.

Cơ Hạo chưa xen vào chiến đấu của Da Ma Thiên với các phủ trượng trường lão, hắc lao tới bên người các quyền lực trường lão đang rơi xuống, một lá cờ nhỏ trong tay run lên, ở bên người các quyền lực trường lão kia đột nhiên mở ra một cánh cửa dày đặc tượng đầu quỷ.

Vô số luồng U Minh chi khí ngưng tụ thành xiềng xích từ trong cánh cửa phun ra. Các xiềng xích này quấn quanh trên thân một đám quyền lực trường lão trọng thương, mạnh mẽ đem bọn họ kéo về phía cánh cửa thâm thúy không lường được.

Các quyền lực trường lão còn có thể hoạt động điên cuồng giãy dụa, bọn họ gào thét khàn cả giọng, thiêu đốt tinh huyết toàn thân phóng ra lực lượng đáng sợ ngăn cản cánh cửa đó cắn nuốt.

Chương 1436: Thiên Biến Vạn Hóa

Khi Cơ Hạo đánh chết Dạ Ma Đế không ai thấy rõ, nhưng hắc cuồng vọng như thế trước mặt đám đông đem mấy chục quyền lực trường lão bán đi U Minh thế giới, lại bị vô số người nhìn thấy rõ ràng.

Da Ma Thiên đầu tiên là sửng sốt một hồi, sau đó hắc như phát điên ở trong không gian thể trong suốt hoa chân múa tay cười phá lên. Hắc chưa thể thấy rõ thân hình Cơ Hạo, ở đây không có ai có thể thấy rõ chỗ bóng người Cơ Hạo, nhưng cái này cũng không gây trở ngại Da Ma Thiên điên cuồng lên tiếng trầm trầm khen ngợi.

“Làm đẹp lắm? Là ai? Là ai? Là ai đang đối phó đám lão bất tử này? Tiếp tục, cố gắng, xử lý bọn hắc, ta có thưởng lớn! Chờ ta trở thành chúa tể chí cao vô thượng của Bàn Cổ thế giới cùng đại thế giới xung quanh, ta sẽ thưởng thật lớn cho người!”

Da Ma Thiên cười đến mức mắt mũi cũng nhắm nhúm lại.

Bản thân hắc hiểu rõ chuyện hắc. Vừa rồi hắc dốc toàn bộ tinh khí thần, khống chế Hủy Diệt Vô Trang phát động một đợt công kích, là cực hạn hiện nay hắc có thể làm được. Như vậy, còn có ba mươi ba quyền lực trường lão chỉ trọng thương gần chết.

Trọng thương gần chết, đối với các lão bất tử ở Bàn Cổ thế giới cào đất vô số năm mà nói, tính là gì? Bọn họ cũng không biết có bao nhiêu được tề áp đáy hòm có thể khiến bọn họ khôi phục nguyên dạng bất cứ lúc nào.

Mấy chục quyền lực trường lão vây công, hắc không sợ; gần trăm tên phủ trọng trường lão vây công, hắc cũng không sợ.

Nhưng toàn bộ dị tộc đều biết rõ trong lòng —— chỉ có lực lượng hữu cơ của Ngu tộc và Già tộc kết hợp cùng một chỗ, bọn họ mới có thể phát huy ra sức

chiến đấu cường đại nhất. Lực phá hoại của một quý tộc Ngu tộc cùng một chiến sĩ Già tộc phối hợp ăn ý, ít nhất là gấp ba thậm chí là năm lần hai người bọn hắc tác chiến đơn độc!

Mấy chục quyền lực trường lão và gần trăm phủ trưởng trường lão nếu thuận lợi liên thủ, Da Ma Thiên cuồng vọng nữa cũng không dám nói hắc có thể thừa nhận công kích như vậy. Cho nên gặp được một kẻ ‘không thấy bóng người’ đánh lén các quyền lực trường lão trọng thương, Da Ma Thiên không để ý mình đang ở học cả đồng máu, rất điên cuồng cười lên.

Cả thầy mười tám tên phủ trưởng trường lão lập tức từ bỏ vây công đối với Da Ma Thiên, bọn hắc phát ra tiếng rống đòi đánh đình tai nhức óc, kéo theo mười tám cơn lốc xé trời hướng Cơ Hạo lao lên.

Bọn hắc vẫn chưa thể phát hiện bóng người Cơ Hạo, nhưng bọn hắc bằng vào vị trí giữa không trung mở ra cánh cửa đồng xanh, dựa vào kinh nghiệm chiến tranh vô số năm của bọn hắc, bọn hắc đã phán đoán ra phương vị có khả năng nhất là chỗ Cơ Hạo. Mười tám thanh thần binh lợi khí tỏa sáng rạng rỡ phát ra tiếng xé gió chói tai, chuẩn xác vô cùng hướng Cơ Hạo ẩn nấp ở trong hư không bổ xuống.

“Lợi hại!” Cơ Hạo khẽ nhíu mày, từ đáy lòng tán thưởng một tiếng.

Những kẻ này căn bản không nhìn thấy bóng người của hắc, thế mà lại chuẩn xác như vậy phát động một đòn liên thủ đối với hắc, thực lực đám phủ trưởng trường lão này thật sự không tệ.

Vô số xiềng xích gắt gao chế trụ ba mươi ba quyền lực trường lão giãy dụa không ngớt, mặc cho bọn họ điên cuồng gào rống, trong U Minh thế giới không ngừng truyền đến lực lượng cực lớn, kéo bọn họ hướng U Minh thế giới trầm luân xuống từng tắc một.

Cơ Hạo cảm nhận được U Minh giáo chủ hưng phấn, giống với Da Ma Thiên, hưng phấn gần như điên cuồng—— ba mươi ba quyền lực trường lão

trọng thương, ba mươi ba cường giả Nhật Nguyệt cảnh. Đây, có lẽ là một lần thu hoạch lớn nhất trong nhiều năm qua như vậy của U Minh giáo chủ.

Tương tự, Cơ Hạo cũng tiếp thu được thần hồn dao động của U Minh giáo chủ. Quyền lực trường lão dù sao là quyền lực trường lão, ba mươi ba người liên thủ phản kháng, U Minh giáo chủ muốn vượt không gian đem bọn họ mạnh mẽ kéo vào U Minh thế giới cũng không quá dễ dàng.

Bọn họ quả thực đã trọng thương, Nhưng lão hồ bị thương mới là tồn tại nguy hiểm nhất. Giờ phút này U Minh giáo chủ có thể thoải mái chém giết các quyền lực trường lão đó, muốn hoàn hảo không tổn hao gì đem bọn họ nhét vào U Minh thế giới, độ khó so với chém giết bọn họ đâu chỉ gấp trăm lần?

U Minh giáo chủ dồn dập nói cho Cơ Hạo, giờ phút này hẳn không thể chịu bất cứ sự quấy rầy nào.

Công kích của mười tám phủ trượng trường lão mắt thấy đã sắp rơi ở trên người Cơ Hạo, hẳn lấy Thái Âm chi lực giấu kín thân thể, các phủ trượng trường lão kia công kích có thể có nửa thành lực lượng thật sự đánh vào trên người hẳn coi như không tệ rồi, nhưng chín thành rưỡi lực công kích còn lại, tuyệt đối sẽ đánh ở trên cánh cửa câu thông U Minh kia phía sau Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười, đầu hẳn nhoáng lên một cái, mười tám sợi tóc dài rụng tận gốc.

Một luồng nguyên thần rót vào trong sợi tóc dài, Cơ Hạo phun ra một ngụm bản mạng nguyên khí, rót hết vào trong mười tám sợi tóc dài. Vô số phù văn cực kỳ nhỏ bé chợt lóe qua ở trên sợi tóc dài, thiên địa linh khí cuộn cuộn ở bốn phương tám hướng như nước lũ tràn đê, không ngừng rót vào trong sợi tóc dài.

‘Da...hây’!

Chợt nghe một tiếng hét lớn, mười tám Cơ Hạo toàn thân tiên quang lưu động từ trong sợi tóc dài sụp đổ bay lên, thân hình bọn họ lóe lên như quỷ mị, nháy mắt đến trước mặt mười tám phủ trượng trường lão, nhắm ngay vào mặt

hướng bọn họ bổ xuống một chưởng.

Mười tám phủ trượng trưởng lão đồng loạt kinh hô.

Bọn họ chỉ cảm thấy, giáp mặt bổ xuống không phải bàn tay, mà là một cây rìu chiến lớn vô cùng. Rìu chiến thế tới sắc bén mang theo tiếng kêu chói tai, theo một quỹ tích huyền cơ khó lường bổ xuống, rất có một loại khí thế khủng bố đem thiên địa triệt để bổ vỡ.

Càng làm các phủ trượng trưởng lão có được mấy vạn lần, mấy chục vạn lần kinh nghiệm chiến đấu kia kinh hãi muốn chết là —— bọn họ kinh hãi phát hiện, các bàn tay nhằm vào đầu bổ xuống kia, đầu ngón tay bọn họ đang khóa cứng điểm yếu, lỗ hổng không có khả năng tồn tại nhất trong chiêu thức của bọn họ!

Bọn họ mỗi một chiêu mỗi một thức đều trải qua trăm ngàn lần rèn luyện, là chiêu pháp chiến đấu bọn họ ở trên chiến trường vô số lần chém giết tanh máu cân nhắc ra thích hợp bản thân nhất. bọn họ dám dùng đầu mình thề, chiêu thức của bọn họ tuyệt đối không có điểm yếu... Cho dù có, cũng không có ai có thể ở trên chiến trường, ở trên chiến trường trong nháy mắt biến hóa vạn lần, chỉ mảnh treo chuông phát hiện điểm yếu của bọn họ.

Nhưng mười tám người bọn họ đồng thời bị người ta nhìn thấu điểm yếu cùng lỗ hổng tuyệt đối không có trong chiêu thức, bàn tay như khai thiên cự phủ mang theo khí tức giống như trời sụp đất nứt hướng điểm yếu của bọn họ tấn công sắc bén vô cùng.

Kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng của các phủ trượng trưởng lão, giờ phút này thành gánh nặng lớn nhất của bọn họ. Bọn họ kinh hãi phát hiện sau khi lỗ hổng của mình bị người ta phát hiện, bọn họ lập tức bị khí tức khủng bố ngưng tụ trên bàn tay của kẻ địch chấn nhiếp.

Xong đời rồi, chết chắc rồi! Trong đầu bọn họ tự mô phỏng ra hậu quả khủng bố sau khi điểm yếu của mình bị công phá, bị người ta một chưởng đánh nát đầu, xé nát thân thể, ngay cả linh hồn cũng triệt để nghiền thành mảnh vụn.

Vút binh khí, giáp trụ nặng nề âm âm tự tản ra, mười tám tên phủ trưởng trưởng lão từ bỏ công kích, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất thoát ly Cơ Hạo, dùng tốc độ nhanh nhất rút lui về phía sau.

Càng có hai phủ trưởng trưởng lão thực lực mạnh nhất, kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhất lún thật sâu vào trong ý cảnh Cơ Hạo công kích mang đến. Bọn họ nháy mắt tự bỏ não, lấy thực lực của mình làm cơ sở, mô phỏng ra mấy vạn loại cảnh tượng mình toàn lực ngăn cản một đòn này.

Mỗi một lần bọn họ đều là chiêu thức tán loạn, bị đánh cho hồn phi phách tán thì cốt vô tồn.

‘Oa!’ phun ra một ngụm máu tươi, tinh quang trong mắt hai gã phủ trưởng trưởng lão này chợt ảm đạm, bọn họ bị đại đạo ảo nghĩa trong phân thân công kích của Cơ Hạo vây khốn, linh hồn chịu thương tổn thật lớn.

Cơ Hạo cất tiếng cười dài, mái tóc dài của hắn bay múa, lại là năm mươi tư sợi tóc dài rụng tận gốc, năm mươi tư cái phân thân thét dài lao ra.

Hắn sử dụng, chính là thiên biến vạn hóa thuật tìm hiểu từ trong ‘Diễn’ chi đạo đài của Hoa đạo nhân.

Chương 1437: Bà La Đóa Biến

Thiên biến vạn hóa, thần thông bí pháp áp đáy hòm của Hoa đạo nhân. Lấy đạo hạnh pháp lực của Hoa đạo nhân, hẳn thật sự có thể làm đến trình độ trong một ý niệm sinh diệt, ức vạn hóa thân trải rộng hồng hoang tinh không.

Thần thông pháp lực của Cơ Hạo so với Hoa đạo nhân tự nhiên thua rất xa. Hẳn hao hết toàn bộ lực lượng, cũng chỉ có thể mượn dùng sợi tóc dài của bản thân, phân hoá ra bảy mươi hai phân thân. Một luồng phân thân, một tia bản mạng chân khí, lại lấy bí pháp cắn nuốt lượng thiên địa linh khí khổng lồ ngưng tụ pháp thể, mỗi một phân thân của hắn đều có ba thành thực lực của bản thân hắn.

Nay Bàn Cổ chi thể của Cơ Hạo tiểu thành, càng đem Cửu Chuyển Huyền Công tu luyện đến tầng thứ bảy, hẳn đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể đã có thể chính diện đối đầu bất cứ một cường giả Vu Thần cảnh nào mà không rơi xuống thế yếu. Tuy chỉ có ba thành lực lượng của bản thể, phân thân của Cơ Hạo vẫn có thực lực Bàn Cổ chi thể gần tiểu thành, Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ sáu.

Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ sáu, trực tiếp tăng lên sáu mươi tư lần lực lượng thân thể, phân thân của Cơ Hạo vẫn có thực lực dựa vào lực lượng thân thể cứng rắn chống đỡ đại năng Nhật Nguyệt cảnh bình thường.

Mười tám vị phủ trưởng trưởng lão không kịp đề phòng, trong chớp mắt đã bị phân thân Cơ Hạo bao vây tầng tầng lớp lớp. Bảy mươi hai phân thân dựa theo phương vị bảy mươi hai Địa Sát tinh quân bày trận thế, đồng loạt niệm tụng thần chú Vu Điện bí truyền, đến từ tinh quân của thượng cổ thiên đình, mắt thấy từng hồng hoang tinh thần trên bầu trời sáng lên, bảy mươi hai Địa Sát tinh phun ra các luồng ánh sao không ngừng rót vào trong cơ thể phân thân của Cơ Hạo.

Các loại thần ma dị tượng bảy mươi hai con chim bay cá nhảy thần thái khác

nhau, khí tức hung mãnh dữ tợn ở đỉnh đầu phân thân Cơ Hạo hiện ra, trong chớp mắt các thần ma dị tượng chim bay cá nhảy đó hóa thành các vị kim giáp cổ thần lơ lửng hư không, cầm các loại vũ khí sắc bén hướng mười tám vị phủ trượng trưởng lão ùn ùn đánh xuống.

Bản thể Cơ Hạo không để ý phân thân của mình chiến đấu một chút nào, hần đứng ở cạnh cánh cửa đồng xanh câu thông U Minh thế giới, hướng các quyền lực trưởng lão điên cuồng dùng một chút sức lực cuối cùng phản kháng kia đánh loạn đám bừa một phen, đánh cho bọn họ phun máu đầy mồm, đánh cho bọn họ đứt gân gãy xương không ngừng rú thảm.

Vốn đã trải qua trọng thương, càng bị U Minh chi khí quán quanh toàn thân, ba mươi ba vị quyền lực trưởng lão chỉ cần ngăn cản lực kéo của U Minh giáo chủ đã chật vật đến cực điểm, càng bị Cơ Hạo bỏ đá xuống giếng đánh đòn hiểm một trận, càng đánh cho bọn họ rú thảm liên tục, thân thể chợt hướng U Minh thế giới trầm luân một khoảng cách lớn.

Cơ Hạo xuống tay cực nặng, mắt thấy các quyền lực trưởng lão kia bị hần đánh cho phun máu đầy mồm, xương khớp toàn thân hầu như nát hơn phân nửa, trong cánh cửa đồng xanh truyền đến tiếng kêu dồn dập của U Minh giáo chủ: “Tiểu hữu, tiểu hữu, xuống tay lưu tình! Giữ lại cho bọn họ một phần nguyên khí đi! Giờ đánh nát, muốn sửa thân thể bọn họ, phải tốn bao nhiêu công phu?”

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’ một tiếng, xách lên một quyền lực trưởng lão lâm vào trạng thái ngất, một tay đem hần ném vào U Minh thế giới.

Da Ma Thiên cười to ‘Ha ha’ một tiếng, tám cánh tay dị thường to lớn của Hủy Diệt Võ Trang vùng kiếm ánh sáng màu đen, hung hăng đối chọi một lượt với mấy chục phủ trượng trưởng lão. Kiếm ánh sáng màu đen trong tay Hủy Diệt Võ Trang không tổn hao gì, thần binh trong tay các phủ trượng trưởng lão ùn ùn phát ra tiếng kêu dài cao vút thê lương, không ít binh khí bị bổ ra vết mẻ thật sâu.

Bảy mươi hai phân thân của Cơ Hạo cũng phát ra cười to ‘Ha ha’, bọn họ bày ra Tru Ma Thiên Trận của Địa Sát tinh quân thái cổ thiên đình, bao vây mười tám vị phủ trưởng trưởng lão số lượng ít hơn xa mình đánh bừa một trận. Lực lượng đại trận làm thực lực các phủ trưởng trưởng lão trong mười thành không phát huy ra được một thành, các loại ánh sao ngưng tụ thành binh khí hạ xuống như mưa rơi, ở trên người bọn họ cắt ra vô số vết thương sâu thấu xương.

Một quyền lực trưởng lão còn đang dốc sức giãy dụa rít lên thê lương: “Bà La Đóa, ngươi đang làm gì? Đi, phát động phòng ngự cấm chế cuối cùng, tiêu diệt tất cả kẻ địch của tộc ta... Chỉ có cấm chế cuối cùng, mới có thể đối kháng Hủy Diệt Vô Trang này.”

Đứng ở đỉnh chớp bậc thang Đại Nghị Chính sảnh, Bà La Đóa hưởng vị quyền lực trưởng lão lâm vào khốn cảnh này cúi đầu thật sâu hành lễ: “Trưởng lão tôn kính, ta tuy có thể tiến vào mắt trận trung tâm phòng thành đại trận, nhưng muốn phát động phòng ngự cấm chế cuối cùng, ta cần ít nhất mười hai vị quyền lực trưởng lão liên danh trao quyền, cộng thêm quyền hạn bản thân ta, mới có thể thuận lợi kích phát cấm chế.”

Tên quyền lực trưởng lão này thét dài một tiếng, hắt mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, một đạo huyết quang phun ra, vẽ ra một đường cong bay về phía Bà La Đóa.

Phòng ngự cấm chế ngoài Đại Nghị Chính sảnh vỡ ra một khe hở, để đạo huyết quang này thông suốt bay đến trước mặt Bà La Đóa. Bà La Đóa tóm lấy huyết quang, trên mu bàn tay hắt lập tức xuất hiện một huy chương con mắt dựng thẳng màu máu.

Ba mươi hai tên quyền lực trưởng lão khác còn giãy dụa bên cạnh cánh cửa đồng xanh lần lượt thét dài, con mắt dựng thẳng ở mi tâm bọn họ ùn ùn mở ra, từng luồng hào quang màu sắc khác nhau phun ra, vẽ ra các đường cong mượt mà hướng Bà La Đóa bay đi.

Da Ma Thiên kinh sợ giận dữ đan xen rít gào một tiếng: “Phòng ngự cấm chế cuối cùng? Cái gì là phòng ngự cấm chế cuối cùng? Phòng ngự cấm chế nào, cần mười hai vị quyền lực trưởng lão trao quyền, cộng thêm quyền hạn đại thẩm phán mới có thể mở ra?”

Da Ma Thiên quả thực nổi trận lôi đình nhảy lên, hấn nhảy một cái, Hủy Diệt Vô Trang cũng theo đó nhảy loạn. Các làn sóng màu đen hầu như ngưng tụ thành thực chất hướng bốn phía khuếch tán ra, nơi đi qua cả mảng lớn kiến trúc hóa thành tro bụi, vô số bí vệ Đại Thẩm Phán Đình cùng tộc nhân dị tộc bị làn sóng màu đen cắn nuốt toàn bộ tinh khí thần, thân thể hóa thành mảng lớn tro bụi tiêu tán.

Mắt thấy Bà Đà Phệ Lực cũng sắp ở trong làn sóng màu đen này hóa thành tro bụi, Cơ Hạo xoay người, Thái Cực Tạo Hóa Đình phun ra một đạo thần quang mắt thường không thể thấy hướng trên người gã quét một cái, nhẹ nhàng đem gã quét vào đại đình giam cầm lại.

Da Ma Thiên còn đang then quá hóa giận rít gào, hấn thật sự đặc biệt phần nộ rồi.

Ở trước khi hấn và Đế Thích Sát kết nối, ở trước khi hấn biết nhiệm vụ của Đế Thích Sát cùng toàn bộ đại kế của cha ruột hấn, hấn chính là con trai trưởng tôn quý nhất của Da Ma gia tộc—— hấn có thể theo ý thích ra vào bất cứ nơi cơ mật nào của Lương Chủ thành, đây là đặc quyền thân phận tôn quý của hấn đem tới cho hấn!

Nhưng ngay tại dưới mí mắt hấn, ở trong thành Lương Chủ, còn có cơ mật hấn không biết!

Da Ma Thiên có một loại cảm giác khuất nhục con dâu nuôi từ bé hấn tỉ mỉ nuôi dạy mười tám năm, còn chưa kịp động phòng, lại đột nhiên mang về cho hấn đứa con to béo tiện nghi. Hấn cảm thấy, hấn bị đám quyền lực trưởng lão chết tiệt kia, hấn bị đám lão bất tử chết tiệt đó vũ nhục thật sâu.

Bỏ lại các phủ trượng trưởng lão luống cuống tay chân, Da Ma Thiên rống giận hướng Đại Nghị Chính sảnh phóng đi. Tám cánh tay thật dài vung kiếm ánh sáng màu đen dài đến trăm trượng, hung hăng bổ về phía phòng ngự cấm chế ngoài Đại Nghị Chính sảnh.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, phòng ngự cấm chế của Đại Nghị Chính sảnh bộc phát ra ánh sáng mạnh chói mắt, phòng ngự kết giới ban đầu hình tròn bị cứng rắn đánh thành hình bầu dục. Một mảng lớn khói bụi từ xung quanh Đại Nghị Chính sảnh xông lên bầu trời, nền vô số cung điện lầu các xung quanh ùn ùn sụp đổ, bản thể Đại Nghị Chính sảnh không tổn hao gì.

Bà La Đóa mỉm cười hướng Da Ma Thiên gật gật đầu, mi tâm hằn một đóa hoa sen màu vàng dần dần nở rộ ra.

Mang theo một tia ý cười vi diệu, Bà La Đóa không nói một tiếng xoay người, bước nhanh về phía cửa chính của Đại Nghị Chính sảnh.

“Này, người có ý tứ gì? Trên đầu của người, sao lại nở một đóa hoa?” Da Ma Thiên nói năng lộn xộn thét chói tai, hần theo bản năng phát hiện sự tình có chút không chịu khống chế nữa!

Tựa như trừ Vinh Quang Chúa Tế Hội của hần cùng đám lão bất tử đại biểu Ngu triều chính thống, còn có thể lực khác nhúng tay?

Bọn họ, rốt cuộc muốn làm gì?

Chương 1438: Hủy Diệt Ẩn Ưu

Trên đầu nở hoa?

Cơ Hạo ngạc nhiên hướng Bà La Đóa nhìn lại, hoa sen màu vàng ở mi tâm Bà La Đóa tựa như đúc từ vàng, chậm rãi xoay tròn ở mi tâm hắc, phóng ra các tia tiên quang màu vàng huyền diệu khó lường, quả nhiên là huy hoàng trang nghiêm, thần thánh thần dị.

“Hoa đạo nhân, tay người dài lắm!” Cơ Hạo ngạc nhiên.

Bà La Đóa mang theo nụ cười vi diệu xoay người, hướng cửa chính Đại Nghị Chính sảnh bước đi.

Thân thể Cơ Hạo khẽ run lên, vội vàng đem điều ở nơi này chứng kiến nghe thấy dùng thần thức truyền âm nói cho đoàn người Vũ Mục, Phong Hành, dặn bọn họ một khi có bất cứ dị biến nào, thì lập tức thông qua bố trí truyền tống trận thoát ly Lương Chủ.

Thiên Địa Kim Kiều nhoáng lên một cái, Cơ Hạo tính cả bảy mươi hai phân thân đồng thời biến mất. Phòng ngự kết giới của Đại Nghị Chính sảnh Lương Chủ nổi lên một vòng xoáy chảy xiết, theo tiếng vang thanh thúy như xé vải, Cơ Hạo đã mang theo phân thân chui vào Đại Nghị Chính sảnh. Mặc kệ Bà La Đóa muốn làm gì, chỉ cần là việc Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân muốn sức, Cơ Hạo vô nguyên tắc muốn đi phá hư.

Bảy mươi hai phân thân của Cơ Hạo chợt biến mất, mười tám phủ trưởng trường lão bị đánh cho mình đầy thương tích đồng thời sửng sốt, bọn họ đều xoay người lại, như mèo nhìn thấy con chuột nhìn chăm chăm Hủy Diệt Vô Trang.

“Không cần để ý Bà La Đóa tên ngu xuẩn đó, cứu chúng ta, tới cứu chúng ta trước!” Bên cạnh cánh cửa đồng xanh câu thông U Minh thế giới, mấy quyền lực

trưởng lão còn có sức hò hét khàn cả giọng. Càng nhiều xiềng xích màu đen từ U Minh thế giới lao ra, như rắn quấn quanh trên người bọn họ, lực lượng kéo bọn họ chột tăng cường thêm vài thành.

Các phủ trưởng trưởng lão cùng lên tiếng hò hét, bọn họ không rảnh vây công Da Ma Thiên, sải bước lao đến bên cạnh cánh cửa đồng xanh, giờ binh khí trong tay hung hăng hướng xiềng xích màu đen bổ xuống.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, từng sợi xiềng xích màu đen theo đó mà đứt. Xiềng xích màu đen vỡ ra, hóa thành các tia sương mù màu đen, khi các phủ trưởng trưởng lão thu hồi binh khí của bọn họ, sương mù màu đen lập tức quấn quanh lấy nhau, một lần nữa ngưng tụ thành xiềng xích màu đen hoàn chỉnh.

“Hừ!” Một tiếng cười lạnh bén nhọn từ U Minh thế giới truyền đến, đột nhiên hai đạo kiếm quang sắc bén dị thường, dài đến vạn trượng mang theo tiếng khóc chói tai của ức vạn thần ma từ U Minh thế giới lao ra. Mười tám tên phủ trưởng trưởng lão không kịp trở tay, căn bản không kịp ngăn cản, bị kiếm quang đồng thời xuyên thủng ngực.

Máu nóng bắn tung tóe, mười tám tên phủ trưởng trưởng lão đồng loạt kinh hô một tiếng, hộc ngum máu lớn lao về phía sau. Lực lượng thật đáng sợ, hai đạo kiếm quang này lúc xuyên thủng ngực bọn họ, bọn họ thấy được biển máu vô biên, thấy được vô số gương mặt vặn vẹo ở trong biển máu giãy dụa khóc lóc, trong đó thậm chí có vô số gương mặt quen thuộc bọn họ quen biết ở trong biển máu chìm chìm nổi nổi.

Bọn họ cảm nhận được tử vong buông xuống, bọn họ thậm chí cảm thấy, hai đạo kiếm quang này chính là bản thân tử vong, chính là chỗ ý nghĩa bốn nguyên của tử vong.

Tinh huyết toàn thân đang sụp đổ, cốt nhục kinh lạc đang héo rũ, linh hồn như lợn chết trên thớt, bị đồ tể hung hăng chém mấy trăm đao, đau đớn xộc thẳng vào sâu trong linh hồn khiến các phủ trưởng trưởng lão thân trải trăm trận

này cũng không chịu nổi, mỗi người kêu thảm vội vã lui lại. Bọn họ vứt bỏ quyền lực trường lão chờ đợi cứu viện, dùng tốc độ nhanh nhất chọt vật chạy trốn.

“Trở về!” Trong cánh cửa đồng xanh truyền đến một tiếng cười lạnh, vô số xiềng xích màu đen rợp trời rợp đất từ trong cánh cửa lao ra, như thủy triều màu đen nhanh chóng bao phủ mười tám tên phủ trượng trường lão trọng thương này.

Nếu là Cơ Hạo còn đây, hẳn nhất định có thể nghe ra, người nói chuyện đã không phải U Minh giáo chủ, mà là bản thể Minh đạo nhân nắm giữ toàn bộ U Minh thế giới bị kinh động rồi. Ba mươi ba tên quyền lực trường lão, mười tám tên phủ trượng trường lão đưa lên cửa, lấy tính cách Minh đạo nhân, hẳn sao có thể để một miếng thịt béo lớn như vậy từ bên miệng chảy qua?

Cơ Hạo xuyên thấu phòng ngự cấm chế của Đại Nghị Chính sảnh, lấy Thái Âm chi lực giấu kín hành tích, hẳn theo sát ở phía sau Bà La Đóa.

Trong đầu cấp tốc xoay chuyển vô số ý niệm, vô số trận đồ trận đạo Vũ Dư Đạo nhân truyền thụ quay cuồng trong đầu. Cơ Hạo tính toán phải như thế nào phá hư hành động của Bà La Đóa. Trực tiếp chém giết gã, đó là lựa chọn tệ nhất, biện pháp tốt nhất, là có thể thông qua gã, hoàn toàn nắm giữ trung tâm phòng thành toàn bộ Lương Chủ, như thế toàn bộ Lương Chủ đều ở dưới sự khống chế của hắn.

Cái này cao minh hơn đơn thuần bắt cóc tộc nhân quan trọng của mười hai chấp chính gia tộc cùng gia tộc phụ thuộc bọn họ nhiều lắm.

Mang theo mười mấy bí vệ, hai tay Bà La Đóa đặt trong tay áo, chậm rãi đi vào cửa chính Đại Nghị Chính sảnh. Lúc đứng ở cửa, hắn còn quay đầu nhìn, cười hướng Da Ma Thiên trong Hủy Diệt Võ Trang phất phất tay.

Hủy Diệt Võ Trang điên cuồng đánh phá phòng ngự kết giới của Đại Nghị Chính sảnh, đánh cho vạn điểm sáng sặc sỡ phun tung toé, như núi lửa bùng nổ. Rất hiển nhiên, dựa theo công kích hiện tại của Hủy Diệt Võ Trang, nhiều nhất

một khắc đồng hồ, hắn có thể phá vỡ phòng ngự của Đại Nghị Chính sảnh đánh vào trong.

Nhưng các phủ trưởng trưởng lão kia đã xông tới, một lần nữa phát động công kích đối với Hủy Diệt Vô Trang. Trong tai mắt mũi miệng Da Ma Thiên không ngừng chảy ra máu tươi, Hủy Diệt Vô Trang đối với hắn mà nói, vẫn quá miễn cưỡng một chút, bộ đại sát khí đáng sợ này, nhiều nhất có thể đảm đương con bài chưa lật áp đáy hòm, không thể làm tinh nhuệ chiến đấu thường quy của Da Ma Thiên.

Bà La Đóa cười đi vào Đại Nghị Chính sảnh, theo hành lang chính giữa đi về phía trước hơn trăm trượng, ở trong một thiên đình ở bên nằm trong Đại Nghị Chính sảnh, hắn dùng sức chà chà chân. Các huy chương con mắt dừng thẳng ngừng tụ ở trong bàn tay hắn tản mát ra hào quang loá mắt, thiên đình dài rộng đều ở khoảng trăm trượng này khẽ nhoáng lên một lần, theo tiếng vang ‘Rắc rắc’ chậm rãi hướng trong lòng đất chìm xuống.

Bà La Đóa trấn định tự nhiên đứng ở chính giữa thiên đình, hắn đột nhiên mở miệng hỏi bí vệ bên người: “Biết, ta vì sao sẽ ‘phản bội’ chủng tộc tương ứng ta không? Bà La Đóa ta, con trai trưởng Bà La nhất tộc, một trong ba đại thẩm phán Ngu triều, quyền cao chức trọng, tiền đồ vô hạn, ta vì sao phải phản bội chứ?”

Mười mấy bí vệ nhìn nhau, đều lắc đầu.

Bọn họ có thể nói gì? Bọn họ lại dám nói gì?

“Bởi vì ta là trí giả.” Bà La Đóa chỉ chỉ đầu mình, nheo mắt làm bộ dạng trầm tư: “Bà La nhất tộc, toàn bộ tộc nhân đều là trí giả, mà ta, không thể nghi ngờ là một kẻ thông minh nhất trong đó. Cho nên, ta hiểu rất rõ ở dưới trạng thái cường thịnh của Ngu triều chôn dấu nỗi lo ngầm về sự hủy diệt, mà rất nhiều người bọn họ đã thấy, lại làm bộ như không nhìn thấy.”

“Ta nói hủy diệt, không phải vị đại nhân sắp buông xuống kia mang đến.”

“Ta đoán được hủy diệt, là đến từ chính Bàn Cổ thế giới, đến từ chính những người năm đó lúc tộc ta xâm nhập Bàn Cổ thế giới, hung mãnh dẫn dắt ức vạn tộc đàn đấu tranh với tộc ta. Nếu điển tịch trong tộc không sai, Oa Linh, Đông công, Tây mỗ... ba vị này là lãnh tụ dân bản xứ ở trên bề ngoài. Nhưng ở phía sau bọn họ, các tồn tại như ẩn như hiện kia, mới là người khủng bố nhất. Trong đó, đã bao gồm hai vị tổ sư kia.”

“Một trận chiến năm đó, ta có thể nói, bọn họ ngồi xem Oa Linh, Đông công và Tây mỗ bị tộc ta làm trọng thương.”

Nhiều mảy, Bà La Đóa gật gù đầu khẳng định: “Có lẽ, vị dân bản xứ dùng kiếm trận đánh chết vô số tộc nhân của chúng ta, kẻ tự xưng Vũ Dư đạo nhân, hẳn đang toàn lực tác chiến nhỉ? Nhưng mà người khác, đều đang ngồi nhìn ba vị lãnh tụ dân bản xứ kia bị tộc ta làm bị thương nặng.”

“Ta luôn luôn ở trong đầu mô phỏng một cảnh tượng, nếu các tồn tại khủng bố ẩn thân phía sau màn đó, bọn họ vận dụng toàn bộ lực lượng tác chiến với tộc ta thì sao?”

Trên mặt Bà La Đóa lộ ra một tia sợ hãi cùng tuyệt vọng rất lớn.

“Ta nói chúng ta chết chắc rồi, các người tin không?”

Chương 1439: Bất Diệt Linh Thể

“Chúng ta đều sẽ chết.” Thiên đình rộng lớn chậm rãi hướng trong lòng đất chìm xuống, Bà La Đóa rất thâm trầm nói: “Nếu, không làm bất cứ biến hóa nào, cứ tiếp tục tự cao tự đại như vậy, chúng ta sẽ toàn quân bị diệt.”

Đám bí vệ không hé răng, bọn họ rất mờ mịt nhìn Bà La Đóa.

Bà La Đóa là trí giả, hẳn có trí tuệ, càng có tri thức uyên bác, cho nên hẳn có thể trở thành một trong ba đại thẩm phán của Ngu triều. Hẳn có thể thông qua điển tịch Ngu tộc ngược dòng thời gian, nhìn thấu một số thứ không muốn ai biết đằng sau sương mù lịch sử.

Mà bọn họ chỉ là bí vệ, là mật thám tương ứng Đại Thẩm Phán Đình, bọn họ tuy là tâm phúc của Bà La Đóa, càng theo hẳn bái vào môn hạ Hoa đạo nhân, Mặc đạo nhân, Nhưng bọn họ cũng không có cái năng lực đi làm rõ nỗi lo ẩn trong lòng Bà La Đóa.

“Thôi, cũng nói không rõ với các người được.” Bà La Đóa khoát tay áo, rất lạnh nhạt nói: “Dù sao, chỉ cần các người tin tưởng, ta đang đi ở trên con đường chính xác, ta đang dẫn dắt các người đi ở trên con đường chính xác, như vậy là đủ rồi.”

Mặt đất run nhẹ một lần, thiên đình rộng lớn đã chìm vào trong lòng đất ba ngàn trượng, xung quanh là vách tường hợp kim dày nặng đúc thành, bên trên điêu khắc hoa văn cực kỳ phức tạp mà duyên dáng. Lực lượng cường đại cấp tốc xuyên qua ở trong các hoa văn nhỏ bé, toàn bộ hoa văn trên vách tường đều đang tản mát ra hào quang chói mắt, như vô số đom đóm đang vui vẻ bay múa.

Mũi chân Cơ Hạo lơ lửng cách mặt đất ba tấc, hẳn cách Bà La Đóa chỉ có không đến một trượng. Hẳn đã thu liễm toàn bộ khí tức, chỉ sợ Bà La Đóa có một số thiên phú thần thông nào đó không để ai biết, ánh mắt hẳn cũng chưa đặt ở trên người Bà La Đóa, mà là dừng ở giày trên chân Bà La Đóa, nhìn chằm

chăm một viên bảo châu màu vàng sẫm được khảm trên giày của hắn.

Bà La Đóa giơ hai tay, huy chương quyền hạn các quyền lực trưởng lão kia giao cho hắn phóng ra hào quang mãnh liệt, hư không trước mặt hắn kịch liệt mấp máy như sóng nước, Bà La Đóa niệm tụng một câu trầm thấp.

Vành tai Cơ Hạo run lên, đây là ngôn ngữ bản tộc Ngu tộc, hơn nữa hắn là chủng loại ngôn ngữ xa xưa nào đó Bàn Ngu thế giới thời đại thượng cổ thông hành. Cơ Hạo ở Vu Điện từng học tập tiếng thông dụng Ngu tộc hiện nay sử dụng, nhưng giờ phút này ngôn ngữ Bà La Đóa sử dụng, hắn lại chỉ có thể nghe rõ vài cái âm phù đơn giản nhất, cái khác hoàn toàn không biết gì cả.

Một cánh cửa ánh sáng mở ra ở trước người Bà La Đóa, Bà La Đóa cẩn thận đứng ở ngoài cánh cửa ánh sáng, hai tay thò vào trong cánh cửa ánh sáng tỏa hào quang. Theo tiếng vang ‘Rắc rắc’, Bà La Đóa từ trong cánh cửa ánh sáng ra một cỗ máy dày đặc bánh răng, tay cầm kỳ dị, hai tay hắn ở trên mấy cái đĩa quay nhanh chóng gạt vài cái, lại kéo vài cái tay cầm.

‘Rắc’ một tiếng, mặt đất trước mặt Bà La Đóa đột nhiên vỡ ra, một cầu thang hướng xuống phía dưới lóng lánh ánh huỳnh quang mơ hồ xuất hiện ở trước mặt Bà La Đóa. Bà La Đóa dùng sức đem máy móc phức tạp trước mặt đẩy trở về trong cánh cửa ánh sáng, sau đó cánh cửa ánh sáng lặng yên đóng lại.

Trên bậc thang trước mặt Bà La Đóa sáng lên từng phù văn to bằng bàn tay. Hắn hướng bí vệ phía sau phân phó một tiếng, các bí vệ đó ùn ùn rút ra binh khí đứng ở phụ cận lối vào cầu thang, Bà La Đóa lẻ loi một mình đi xuống cầu thang.

Cơ Hạo theo phía sau Bà La Đóa, bảy mươi hai phân thân hóa thành các tia khói bám vào ở trên sợi tóc dài của hắn, cứ vậy vô thanh vô tức đi xuống theo.

Theo cầu thang đi xuống phía dưới một lúc, phía trước rộng rãi sáng bừng lên, một cánh cửa thật lớn toàn thân dùng hoàng kim đúc thành, mặt ngoài được khảm mấy chục vạn viên đá quý các loại, châu quang bảo khí, hoa mỹ đến cực

điểm xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

Cả thầy ba mươi sáu con rối hình người toàn thân màu sắc rực rỡ, thân thể dạng bán trong suốt, cao trên dưới ba trượng, tản mát ra khí tức có thể so với cường giả Nhật Nguyệt cảnh xếp hàng chữ Nhất đứng ở trước cửa, nhìn thấy Bà La Đóa đi tới, hốc mắt những con rối hình người này đồng thời sáng lên.

‘Ông’ một tiếng, trên thân con rối hình người tản mát ra năng lượng dao động cường đại, hư không vận vẹo, linh khí hỗn loạn, Bà La Đóa bị khí tức những con rối hình người này tản mát ra ép, thân thể hần chột nhoáng lên một cái, mắt đột nhiên lồi lên cao hơn một tấc.

Hắn vội vàng vươn hai tay, từng cái huy chương con mắt dựng thẳng sáng lên, hào quang trong hốc mắt các con rối hình người này ảm đạm xuống, bọn chúng tách ra hai bên, nhường ra một cái thông đạo.

Bà La Đóa đi tới trước cánh cửa hoàng kim cực lớn, hai tay hắn đặt trong hai vết bàn tay hãm sâu xuống ba tấc trên khung cửa, nhẹ nhàng đẩy, cánh cửa hoàng kim cực lớn cao khoảng trăm trượng, dày mấy trượng liền vô thanh vô tức hướng hai bên trượt ra, lộ ra không gian hình bán cầu khổng lồ phía sau.

Một trăm hai mươi tư quả cầu ánh sáng nhiều màu to khoảng mười dặm lơ lửng giữa không trung, như tinh tú hằng cổ không thay đổi, theo quỹ tích riêng ở trong không gian hình bán cầu chuyển động khi thì nhanh chóng khi thì thông thả.

Trên vách không gian hình cầu được khảm hơn mười vạn bức tượng đầu long, phượng, kỳ lân, Toan Nghê, Nhai Tí, Hổn Độn... chim quý thú lạ tạo hình khác nhau. Các bức tượng đó nhất định là câu thông linh mạch khổng lồ phía dưới Lương Chủ, mỗi một bức tượng đều há to miệng, phun ra từng đạo thiên địa linh khí như thực chất, không ngừng rót vào trong một trăm hai mươi tư quả cầu ánh sáng.

Ở giữa không trung không gian hình bán cầu, vô số quang sáng to nhỏ như ẩn

như hiện, hình ảnh tức thời mỗi một phố lớn ngõ nhỏ, mỗi một khe ngòi góc ngách của toàn bộ Lương Chử đều có thể nhìn rành mạch ở trong các quang sáng này.

Không hề nghi ngờ, nơi này không chỉ là trung tâm khống chế phòng thành đại trận cuối cùng của toàn bộ Lương Chử, càng là trung tâm theo dõi Tối Cao Trưởng Lão Viện của Ngu triều theo dõi nhất cử nhất động của toàn bộ Lương Chử.

Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, hắn càng nhìn thấy có vô số tia sáng các màu so với tơ tóc còn nhỏ bé hơn mấy vạn lần liên thông một trăm hai mươi tư quả cầu ánh sáng này. Các tia sáng đó ở không trung vụn vụn bất định, phác họa ra vô số hoa văn trận pháp phức tạp tới cực điểm.

Trong không gian hình bán cầu đường kính vượt qua năm trăm dặm này, vô số bóng người mặc trường bào màu xám bán trong suốt, thân hình cũng ở dạng bán trong suốt nhẹ nhàng bay qua lại. Khi Bà La Đóa đẩy cửa đi vào nơi này, những bóng người này cũng chỉ hơi liếc về phía gã một cái, chưa có ai đi lên hướng gã chào hỏi, càng chưa có ai hướng gã nói một câu.

“Ừm? Bà La Đóa đại nhân... Nơi này tựa như cũng không thuộc về phạm vi quản hạt của Đại Thẩm Phán Đình.”

Một thanh âm trầm thấp, dày nặng, như hai khối sắt lớn va chạm lẫn nhau từ không trung truyền đến.

Cơ Hạo ngẩng đầu, liền thấy được mấy chục bóng người cao trên năm trượng, toàn thân tản mát ra linh hồn dao động nồng đậm kinh người, thân thể bán trong suốt từ không trung thông thả hạ xuống. Trong những người này có Ngu tộc, có Tu tộc, mà chiếm hơn phân nửa là tộc nhân Tu tộc.

Bọn họ, không phải người sống.

Bọn họ là dị tộc sau khi thân thể tử vong, dùng bí pháp nào đó bảo tồn lại

linh hồn thể!

Cũng không biết bọn họ dùng bí pháp cỡ nào, những người kia tuy chỉ là trạng thái linh thể yếu ớt, nhưng linh hồn họ cường đại tới mức khiến Cơ Hạo cũng nhìn mà than thở —— bọn họ chỉ là linh thể yếu ớt, nhưng lực lượng linh hồn bốn nguyên của bọn họ ít nhất gấp các quyền lực trưởng lão bên ngoài mười lần trở lên!

Nếu đúc lại một thân thể thích hợp cho bọn họ, lực lượng bọn họ cũng sẽ vượt qua các quyền lực trưởng lão Nhật Nguyệt cảnh kia mười lần!

Cơ Hạo đột nhiên mơ hồ hiểu ra, lúc ở Quỷ Môn, vì sao người Uy Tư Đình gia tộc, còn có đại biểu nhiều gia tộc Ngu tộc, bọn họ đối với Huyết Hải Nhục Linh Chi là cuồng nhiệt như thế.

Cái đỉnh nhỏ năm màu trong bụng khẽ nhảy lên, Cơ Hạo rõ ràng cảm giác được cái đỉnh nhỏ năm màu ‘Thèm ăn’ đối với các linh thể này.

Chương 1440: Đại Tiêu Dao Tới

Bà La Đóa vươn hai tay, huy chương quyền hạn quyền lực trường lão trao tặng hẳn trên tay ở hẳn rạng rỡ tỏa sáng. Hẳn quát một tiếng trầm thấp, các linh thể đang bay qua lại khắp trời đồng thời hướng hẳn nhìn liếc một cái, bắt đầu nhanh chóng hành động.

Lấy linh thể ba mươi sáu vị Tu tộc cầm đầu, vô số linh thể dị tộc lơ lửng ở giữa không trung.

Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, hẳn nhìn thấy vị trí các linh thể dị tộc này, chính là nơi cực nhỏ tia sáng hội tụ mắt thường người thường không thể nhìn thấy giữa không trung. Từng tia sáng cực nhỏ chui vào thân thể bọn họ, toàn thân các linh thể đó chợt sáng lên, bọn họ phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, thiên địa linh khí khổng lồ chảy qua thân thể bọn họ, mang đến cho bọn họ áp lực cực lớn.

Nhưng rất hiển nhiên, những thiên địa linh khí trải qua đại trận chuyển hóa đối với các linh thể đó cũng rất có lợi.

Theo thiên địa linh khí tẩy rửa cùng trùng kích từng lần một, thân thể các linh thể này trở nên ngưng luyện mà chắc chắn từng chút một, hào quang trong con người cũng dần dần sáng lên.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, hai tay toàn bộ linh thể không chịu khống chế dang ra, mái tóc dài trên đầu như bèo điên cuồng múa lên, vô số dải ánh sáng từ trong mái tóc dài của bọn họ phun ra, năng lượng dao động mãnh liệt làm cả không gian hình bán cầu kịch liệt mấp máy.

Vô số pho tượng cầm thú được khảm ở trên vách tường mở ra cái miệng rộng, cột sáng so với lúc trước to lớn hơn mấy lần gào thét lao ra, không ngừng rót vào trong một trăm hai mươi tư quả cầu ánh sáng. Một linh thể Tu tộc cường đại ở chỗ trung tâm đại trận, trên người xuyên rậm rạp mấy vạn tia sáng dùng thanh âm bén nhọn niệm tụng một câu chú ngữ, trước mặt Bà La Đóa liền có

một quả cầu thủy tinh màu tím đường kính ba thước đột ngột hiện lên.

Vô số phù văn nhỏ bé quay cuồng trong quả cầu thủy tinh, vô số tia sáng liên thông quả cầu thủy tinh. Mặt đất không gian này chợt sáng lên, ánh sáng càng lúc càng mạnh, vô số đường nét đậm màu được khảm trên mặt đất, cấu thành một trận đồ lớn vô cùng.

Xuyên thấu qua mặt đất kịch liệt run run, Cơ Hạo có thể cảm nhận được địa mạch linh khí như vô số con cự long phát cuồng đang sôi trào rống giận trong lòng đất. Phòng ngự cấm chế cuối cùng của Lương Chử thành được mở ra, tất cả đều ở trong sự khống chế của quả cầu thủy tinh màu tím trước mặt Bà La Đóa.

Hai tay Bà La Đóa đặt ở trên quả cầu thủy tinh màu tím. Thân thể hắc khê run lên, một đạo hào quang mãnh liệt từ trong quả cầu thủy tinh truyền vào thân thể hắc khê, thân thể Bà La Đóa chợt sáng lên, từng cái lỗ chân lông của hắc khê đều bắt đầu hướng ra phía ngoài phun ra hào quang mãnh liệt.

Ở trong cảm ứng của Cơ Hạo, Bà La Đóa chợt biến mất, khí tức của hắc khê trở nên cực kỳ tối nghĩa, mỏng manh, Hắc khê nối liền một thể với tòa đại trận này trước mắt. Ở giờ khắc này, Bà La Đóa chính là Lương Chử thành, Lương Chử thành thì biến thành thân thể Bà La Đóa kéo dài ra.

Trong mười mấy bí vệ tâm phúc Bà La Đóa để lại bên ngoài, một bí vệ dáng người cao gầy đột nhiên tháo mặt nạ bảo hộ, nhẹ nhàng lắc cổ một cái. Các bí vệ khác lập tức nhìn về phía gã này: “Số chín mươi ba, người làm gì?”

Bí vệ số chín mươi ba cười cười quỷ quyệt, trong con ngươi của hắc khê hiện lên một mảng u quang kỳ dị, thân thể mười mấy bí vệ chợt cứng đờ, lộ ra nét tuyệt vọng hoảng sợ tuyệt luân.

Bọn họ không tự chủ được nhìn con ngươi số chín mươi ba, nhìn toàn bộ mắt hắc khê biến thành một mảng đen sì. Mắt của số chín mươi ba giống như một cái hố đen không đáy, đem linh hồn bọn họ cùng tinh khí thần toàn thân cắn nuốt toàn bộ.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, từng luồng u quang từ trong hốc mắt các bí vệ kia bay ra, như chim bay đầu rùng rớt vào trong mắt bí vệ số chín mươi ba. Số chín mươi ba nhếch môi cười quái dị, cười không thành tiếng, thân thể hần khẽ run lên, một mảng ánh sáng bảy màu quái dị dần dần sáng lên ở trên làn da hần.

Qua thời gian ngắn ngủn ba năm nhịp thở, thân thể mười mấy bí vệ đã trở nên khô quắt như xác ướp. Thân thể các bí vệ đó loạng choạng, thân thể khô héo nặng nề ngã xuống đất, nổ thành mảnh vỡ rơi đầy đất.

Bí vệ số chín mươi ba lay động thân thể một cái, cười lên quái dị ‘Khì khì’: “Nơi thú vị, phòng ngự cấm chế cuối cùng của toàn bộ Lương Chủ thành? Nếu dùng cấm chế này để giết người, ta có thể đoạt lấy bao nhiêu linh hồn đây?”

Vang ‘Rắc rắc’ vài tiếng, nhuyễn giáp trên người bí vệ số chín mươi ba vỡ vụn từng tắc một. Hần trần truồng, thần thái tự nhiên mỉm cười, đi từng bước một xuống cầu thang, rất nhanh đã đi tới trước cánh cửa hoàng kim cực lớn kia.

Mắt ba mươi sáu con rối hình người chợt sáng lên, bọn họ đồng thời bước về phía trước một bước, năng lượng dao động khủng bố ngưng tụ thành một sự áp chế ở trên người bí vệ số chín mươi ba. Một mảng dao động tối nghĩa từ trong cơ thể các con rối hình người này khuếch tán ra, bọn chúng lấy bí pháp độc đáo, cường chế bí vệ số chín mươi ba đưa ra cho phép thông hành.

“Nhưng, không có ai cho phép ta tới nơi này!” Bí vệ số chín mươi ba cười ‘Ha ha’ một tiếng, thân thể hần đột nhiên tan rã, một vầng sáng năm màu đường kính mấy trượng từ trong thân thể sụp đổ lao ra. Vầng sáng chợt lóe, một bóng người quái dị vòng quanh ba mươi sáu con rối hình người nhoáng lên một cái, thần quang trong hốc mắt các con rối hình người này chợt tiêu tán, một người tiếp một người nặng nề đổ vật xuống đất.

Năng lượng dao động trong cơ thể các con rối này vẫn cường đại vô cùng, nhưng bọn chúng đã là vật chết rõ đầu rõ đuôi, toàn bộ linh tính của bọn chúng ở trong nháy mắt bị vầng sáng năm màu này cướp đoạt, biến thành vật chết không

nhúc nhích.

Vầng sáng năm màu phát ra tiếng cười khê mơ hồ bất định, nhanh như tia chớp lao vào cánh cửa hoàng kim cực lớn.

Trên cánh cửa đúc từ hoàng kim, được khảm vô số đá quý bị xúc phát từng pháp trận lực sát thương thật lớn, vô số luồng cực quang màu sắc sỡ vô thanh vô tức hướng vầng sáng năm màu nghiền ép xuống.

Vầng sáng năm màu giống như ảo ảnh, mặc cho những cực quang kia xuyên thấu mình, lại chưa chịu bất cứ thương tổn nào.

Bà La Đóa toàn thân đang hòa hợp một thể với phòng ngự cấm chế cuối cùng của Lương Chủ thành, đang làm quen các chi tiết trong cấm chế khổng lồ mà phức tạp này đột nhiên kinh hô một tiếng, hăn chột quay đầu, kinh hãi nhìn về phía mảng cường quang năm màu đó.

Một bông hoa sen màu vàng to bằng nắm tay nở rộ ra ở mi tâm Bà La Đóa, một đạo tiên quang màu vàng quấn quanh toàn thân, gắt gao bao lấy Bà La Đóa.

Quầng sáng năm màu cười ‘Hì hì’, chột nhảy về phía trước, chỉ thấy một bóng người năm màu mang theo vô số hạt mưa ánh sáng rực rỡ, dễ dàng xuyên thấu tiên quang màu vàng, nhảy vào mi tâm Bà La Đóa.

Bà La Đóa khàn cả giọng hét lên một tiếng, mắt hăn chột biến thành một khối đá quý năm màu xán lạn, ngay cả làn da cũng mơ hồ mang theo một tầng u quang năm màu.

Các linh thể ‘được khảm’ ở trong đại trận đồng thời kinh hô, nhất là các linh thể cường đại dị thường kia đồng thời quát hỏi: “Bà La Đóa, người làm sao vậy?”

Thân thể Bà La Đóa hơi nhoáng lên một cái, một lát sau, hăn mang theo một nụ cười quái dị, chậm rãi ngẩng đầu lên, như linh cầu khát máu gặp được con thỏ

nhỏ mỹ vị, thanh âm ‘Bà La Đóa’ khàn khàn lẩm bẩm: “Nhiều linh hồn thể như vậy? Các người thật sự là... quá khách khí rồi. Một khi đã như vậy, bản tôn cũng sẽ không khách khí nữa.”

Cười to ‘Ha ha’ một tiếng, ‘Bà La Đóa’ lớn tiếng quát: “Đều đến đây đi, đều đến đây đi, nhiều linh hồn tươi mới nóng bỏng như vậy! Đều biến thành một bộ phận của bản tôn đi! Bản tôn Đại Tiêu Dao, đặc biệt ban cho các người vĩnh hằng...”

“A? Người tiểu tử này cấu kết, thế mà còn chờ ở bên ngoài?” Đại Tiêu Dao đột nhiên cười: “Như vậy, để bọn họ vào thành đi!”

Chương 1441: Cướp Lấy Công Đức

Cơ Hạo nhìn ‘Bà La Đóa’ một cái thật sâu.

Không, hẳn hiện tại không phải Bà La Đóa một trong ba đại phẩm Đại Thẩm Phán Đình Ngu triều, mà là vực ngoại ma đầu Đại Tiêu Dao đáng sợ, đến từ thiên ngoại, từng cắn nuốt người mở ra Bàn Giả thế giới, có được vô thượng ma uy.

Hai tay Đại Tiêu Dao đặt ở trên quả cầu thủy tinh màu tím, mười ngón tay cấp tốc nhảy lên, ở trong quả cầu thủy tinh kéo ra các vầng sáng nhỏ bé. Không gian hình bán cầu này khẽ run rẩy, thiên địa linh khí khổng lồ không ngừng ập tới, xuyên thấu qua quầng sáng lơ lửng giữa không trung, có thể nhìn thấy Lương Chử thành đã xảy ra biến hóa thật lớn.

Trong phố lớn ngõ nhỏ, từng mảng mặt đất sụp xuống, các tòa thần tháp Ngu tộc cao tới nghìn trượng dần dần từ trong lòng đất vươn ra. Mỗi một tòa thần tháp đều bị kết giới dày tới trăm trượng bao lấy, vô số tia điện xuyên qua lẫn lộn ở trong kết giới, giống như vô số xúc tu hướng bốn phía tùy ý vung bừa bãi.

Nhất là phụ cận Đại Nghị Chính sảnh của Lương Chử, mật độ thần tháp Ngu tộc đạt tới một trình độ kinh người, cách mỗi một dặm sẽ có một tòa thần tháp Ngu tộc lớn nhỏ không đồng nhất từ trong lòng đất chui ra, ở trên nền các thần tháp này càng có vô số phù văn to nhỏ như ẩn như hiện.

“Đến đi, để ta xem xem cái gọi là phòng ngự cấm chế cuối cùng này rốt cuộc có lực lượng mạnh bao nhiêu!” Đại Tiêu Dao vui vẻ cười một tiếng, hai tay hất vỗ mạnh vào trên quả cầu thủy tinh màu tím, cả mảng lớn vầng sáng màu tím hóa thành một đợt thủy triều hướng xung quanh khuếch tán ra mãnh liệt.

Mấy chục tên linh thể dị tộc vây lên phát ra tiếng kêu hoảng sợ, bọn họ bị thủy triều màu tím xông qua, thân thể chợt dao động lên sáng tối bất định, bọn họ lão đảo liên tục lui về phía sau, thân thể một số linh thể giống như đồ sứ vỡ

vụn xuất hiện vô số vết nứt.

“Bà La Đóa... Không, tồn tại không biết tên, người rốt cuộc muốn làm gì?” Một linh thể hình thái lão nhân Ngu tộc lớn tiếng quát lên: “Người biết uy danh Ngu tộc chúng ta hay không? Chưa từng có bất cứ một tộc đàn nào dám đối nghịch với chúng ta! Chưa từng có!”

Trong con người Đại Tiêu Dao hiện lên một mảng hào quang năm màu kỳ dị, từng làn hương thơm mát từ trong cơ thể hắt khuếch tán ra, trong không khí lan tỏa hương thơm, từng đóa hoa trắng noãn to bằng nắm tay lặng yên nở ra ở không trung. Hắc mím cười nhìn lão nhân Ngu tộc này, thấp giọng cười nói: “Vậy thật sự là quá khéo rồi, tộc ta cũng chưa bao giờ gặp được địch thủ!”

Cười quái dị ‘Xẹt xẹt’, Đại Tiêu Dao khẽ cười nói: “Vô số năm qua, chúng ta đã phá hủy vô số văn minh, cắn nuốt vô số sinh linh, chỉ cần thế giới bị tộc nhân chúng ta phát hiện, cuối cùng đều sẽ bị chúng ta cắn nuốt bốn nguyên, hóa thành một mảng hư vô. Ngu tộc sao? Bàn Ngu thế giới? Có cơ hội, chúng ta nhất định sẽ đi thế giới các người dạo một lần hắc hoi!”

Nhếch miệng cười, Đại Tiêu Dao khinh miệt nhìn thoáng qua đám dị tộc trạng thái linh thể này: “Từ trong trí nhớ của kẻ tên là Bà La Đóa này, ta đã đọc được lịch sử của các người. Các người chinh phục nhiều thế giới như vậy? Thật là lãng phí thời gian và khí lực. Tộc ta chưa từng chinh phục, tộc ta chỉ có hủy diệt. “

Ba con mắt chợt mở ra, vô số sợi tơ ánh sáng năm màu nhỏ bé từ trong hốc mắt Đại Tiêu Dao lao vút ra, nháy mắt xuyên thủng thân thể các linh thể dị tộc này. Các linh thể linh hồn dao động mạnh mẽ dị thường kia thét khàn cả giọng, thân thể bọn họ kịch liệt run rẩy, lại không có sức phản kháng bị Đại Tiêu Dao kéo từng bước một hướng tới trước mặt hắc.

Cơ Hạo nheo mắt, Vực Ngoại Thiên Ma, bọn họ là thiên địch của tất cả linh hồn.

Nếu đám dị tộc này vẫn bảo lưu lại thân thể, bọn họ còn không đến nỗi bại vong dễ dàng như vậy. Nhưng bọn họ hiện tại là trạng thái linh thể, đối với Đại Tiêu Dao mà nói, các linh thể này chính là thịt tươi trước mặt sói dữ, hoàn toàn là bữa ăn ngon đưa đến bên miệng.

“Đến đây đi, đến đây đi, hòa hợp một thể với ta! Linh hồn các người là cường đại như thế, mùi vị các người ngon như thế!” Khóe miệng Đại Tiêu Dao có mảng lớn nước dãi phun ra, hắn không chút để ý dùng tay áo lau lau miệng, cười ‘khì khì’ nói: “Đến đi, trở thành một bộ phận của ta, để lực lượng của các người trở thành lực lượng của ta!”

Đại Tiêu Dao hưng phấn vô cùng cười vui sướng, hắn run rẩy cười nói: “Đến, đến, đến, chỉ cần giết chết các người, ta sẽ có công đức nhập thể! Ha ha, Bàn Cổ thể giới sẽ bởi vì ta đánh chết tộc nhân các người, mà ban cho ta công đức!”

Đại Tiêu Dao vạn phần say mê ngẩng đầu lên, nhìn nóc không gian hình bán cầu thì thảo luận thầm: “Các người là kẻ xâm nhập thể giới này, cho nên đánh giết các người, ta sẽ nhận được thể giới này ban thưởng, tộc nhân tộc ta... Lại nhận được công đức của thiên đạo thể giới dân bản xứ, thật không thể tưởng tượng, không thể tưởng tượng!”

“Cho ta đủ thiên đạo công đức, thiên đạo pháp tắc của Bàn Cổ thể giới sẽ không tiếp tục áp chế lực lượng của ta nữa, ta có thể ở Bàn Cổ thể giới phát huy toàn bộ ma lực của ta!” Thân thể Đại Tiêu Dao run nhè nhẹ, trong con người lóe ra hào quang nguy hiểm: “Chỉ cần ta có thể phát huy ra ma lực đỉnh phong, các tộc nhân của ta... hì hì, mấy lão đối đầu kia, lúc bọn họ bị ta cắn nuốt, bọn họ nhất định sẽ chấn động!”

“Đại Tự Tại, Đại Cực Lạc, Đại Cát Tường... bọn họ đã nấp đi, nhưng ta có thể cảm nhận được khí tức của bọn họ, bọn họ ngay tại thể giới này.” Đại Tiêu Dao đắc ý cười: “Chỉ cần ta cắn nuốt bọn họ, ta có thể tiến hóa đến tầng cao hơn, ta có thể có được lực lượng gấp trăm lần thậm chí ngàn lần, vạn lần.”

“Tới lúc đó, cho dù thiên đạo pháp tắc thế giới này tiếp tục áp chế ta, ta cũng có thể cắn nuốt toàn bộ sinh linh thế giới này! Ta nhất định có thể tiến hóa đến tầng cao nhất, trở thành tồn tại ngang hàng với thủy tổ!”

Gương mặt Đại Tiêu Dao gấp gáp vặn vẹo, hắc lẫm bẩm: “Loại tồn tại chí cao vô thượng đó, đem toàn bộ thế giới trong Hồng Mông đều coi là con mồi, toàn bộ cường giả trong Hồng Mông đều chỉ là tồn tại như thức ăn.”

Trong đầu Cơ Hạo hiện lên một mảng linh quang, hay cho một tên Đại Tiêu Dao, hắc tính toán cũng tốt ghê.

Đồng thời trái tim Cơ Hạo cũng kịch liệt run rẩy một cái. Tên chết tiệt này, nếu tính toán của hắn trở thành sự thật, Bàn Cổ thế giới sợ là thật sự sẽ đụng phải nguy cơ trước nay chưa từng có.

Mấy chục tên linh thể dị tộc kêu thảm bị Đại Tiêu Dao kéo đến trước mặt, Đại Tiêu Dao đắc ý khịt khịt cái mũi, như chó hoang kiếm ăn ghé đến trước mặt các linh thể này, cẩn thận đánh giá khí tức trên người bọn họ.

Cùng lúc đó, trên ngón tay Đại Tiêu Dao một đóa hoa sen màu vàng dần dần nở ra, sau đó hóa thành bốn tia sáng màu vàng nhỏ bé hướng đông tây nam bắc bốn phương hướng bay ra.

Ngón tay Đại Tiêu Dao nhẹ nhàng điểm ở trên quả cầu thủy tinh màu tím, từ trong quang sáng có thể nhìn thấy, mấy trăm tòa thần tháp Ngũ tộc phụ cận Đại Nghị Chính sảnh đồng thời phun ra cường quang chói mắt, hung hăng bổ vào trên người các phủ trượng trưởng lão vây công Da Ma Thiên.

Gần trăm phủ trượng trưởng lão bị đánh không kịp trở tay, giáp trụ trên người bọn họ nổ tung, bị công kích khủng bố của thần tháp đánh cho máu thịt bay tứ tung, thân thể tàn tạ mang theo khói đen nồng đậm từ trên cao rơi xuống, vạn phần chật vật ngã xuống đất cả buổi không thể động dậy.

“Đến đi, hòa hợp một thể với ta!” Đại Tiêu Dao mỉm cười dang hai tay, hắc

mở lớn miệng, hướng một linh thể gần nhất hung hăng hít một cái.

Thân hình Cơ Hạo vô thanh vô tức từ phía sau Đại Tiêu Dao hiện lên, hấn vung lên Bàn Cổ Chung, hung hăng nện ở trên gáy Đại Tiêu Dao.

“Vị thánh tôn này, công đức thứ này, ai cũng chê ít, người nói đúng không? Mời người trở thành một bộ phận công đức của ta đi!”

Một tiếng chuông ngân cao vút to rõ, thân thể Đại Tiêu Dao chợt tan rã.

Chương 1442: Mời Tôn Giả Vào Rọ

Ngoài thành Lương Chử, Long tôn giả cầm một quyển kinh dùng lá bồ đề chế thành, đầu đông đưa qua lại lạng lẽ đọc.

Trên lá bồ đề màu xanh, chữ viết nhỏ bé màu vàng phóng ra các luồng hào quang, mỗi khi Long tôn giả đọc tới chỗ hay, đều sẽ có một luồng kim quang từ trên mặt trang bay lên, hóa thành một con rồng nhỏ dài mấy tấc vòng quanh ngón tay hăn xoay quanh bay múa.

Đã có mấy trăm con rồng nhỏ màu vàng như vậy quay quanh đôi tay Long tôn giả lượn vòng, từng tia long uy nồng đậm không ngừng từ trên thân những con rồng nhỏ đó khuếch tán ra. Đế Thích Cận đứng ở bên người Long tôn giả vạn phần hâm mộ, vô cùng tôn kính nhìn đôi tay Long tôn giả tựa như hoàng kim tạo hình thành, không có chút tỳ vết, trong con người tràn ngập khát khao cùng nhiệt tình.

Một luồng kim quang từ phía Lương Chử thành bay tới, Long tôn giả đột nhiên ngẩng đầu lên, tay phải mang theo một mảng ánh sáng vàng mơ hồ chắn trước kim quang. ‘Bốp’ một tiếng vang thanh thúy, kim quang nổ rộ ra ở đầu ngón tay Long tôn giả, một đóa hoa sen màu vàng to bằng cái chậu rửa mặt chậm rãi xoay tròn, thanh âm ‘Bà La Đóa’ từ trong hoa sen màu vàng bay ra.

“Đắc thủ rồi, bốn vị thượng sư mau mau vào thành, tuyệt đối không thể để một người chạy thoát!” Trong thanh âm ‘Bà La Đóa’ tràn đầy đắc ý cùng kiêu căng.

“Đắc thủ rồi! Công lao to lớn!” Long tôn giả nhảy dựng lên, gương mặt đoan chính kiên cường như băng mùa xuân tan đi, chợt nở ra nụ cười vô cùng sáng lạn: “Ha ha, các vị đệ tử theo bốn tọa vào thành, đem toàn bộ dị tộc ác quỷ trong thành bắt hết, nếu có ai phản kháng, giết không tha!”

Hít sâu một hơi, Long tôn giả lớn tiếng quát: “Lần này công thành, tự có vô

lượng công đức, chúng ta hẳn có thể đạo hạnh tinh tiến, càng được thiên địa khí vận phù hộ, ngày sau tu luyện cũng là một ngày ngàn dặm, từ nay về sau trường sinh tiêu dao, cực lạc vô cực!”

Vung tay lên, tay trái Long tôn giả lấy ra một cái bát nhà sư, tay phải cầm một cây thiền trượng, bước đến đỉnh đầu tọa kỵ phi long của mình. Con phi long cuộn mình trên tảng đá lớn ngủ gà ngủ gật này ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu thống khoái, ra sức lao lên bầu trời, bốn chân bước trên mây nâng Long tôn giả hướng Lương Chử thành bay đi.

Đế Thích Cận cũng hít một hơi thật sâu, hẳn nhìn đôi tay mình lăm bầm: “Việc đã đến nước này, không có đạo lý quay đầu nữa. Con đường ta chọn không sai. Đế Thích gia tộc đã mục nát, chỉ có ở trong Hồng Liên nghiệp hỏa luyện hóa khôn cùng tội nghiệt của Đế Thích gia tộc, Đế Thích gia tộc mới có ngày trọng sinh. Ta, Đế Thích Cận, chính là tân thủy tổ Đế Thích gia tộc tương lai cường đại gấp trăm lần, vạn lần!”

Ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, Đế Thích Cận rút ra bội kiếm chỉ hướng Lương Chử, tay trái nhoáng lên một cái, một cột cờ cao tới mấy trượng xuất hiện trong tay hắn. Tiếng ‘Phần phật’ vang lên, một lá Thanh Liên pháp kỳ làm từ gấm vóc đón gió phấp phới, Đế Thích Cận ra sức giơ lá cờ lớn, sải bước theo sát Long tôn giả hướng Lương Chử thành lao đi.

‘Hây ~ dô’ Rống to một tiếng, chiến sĩ nhân tộc đến từ Lão Nha bồn địa, lấy hàng trăm triệu để tính sải hai chân, xếp đội ngũ chỉnh tề, như các bức tường đồng vách sắt, sải bước hướng Lương Chử ép tới.

Mặc trọng giáp, cầm đao sắc, vô số chiến sĩ nhân tộc vốn luân hãm thành quảng nô đôi mắt phun lửa, trong mồm phát ra tiếng ‘Ong ong’ thấp giọng cầu nguyện, dùng hết lực lượng hung hăng đập mặt đất, thổi hỗn hển ‘Vù vù’ hướng Lương Chử ép đi. Bọn họ dùng hết lực lượng, giẫm tới mức đất rung núi chuyển, giẫm đại địa nổ vang, tiếng bước chân thật lớn làm trời rung đất chuyển, dọa vô số chim bay cá nhảy xa gần chật vật chạy trốn.

Các chiến sĩ nhân tộc này, có một số là mấy năm gần đây vừa mới bị đội săn nô di tộc đưa đi Lão Nha bồn địa. Bọn họ nhiệt huyết sôi trào lớn tiếng gào rống, như dòng lũ sôi trào, sốt ruột không chờ được muốn lao vào Lương Chủ, hảo hảo trả thù, phát tiết vì nỗi khổ mấy năm nay mình chịu.

Mà càng nhiều chiến sĩ nhân tộc, bọn họ đã ở trong quặng mỏ không thấy ánh mặt trời của Lão Nha bồn địa sinh tồn vài thế hệ, mấy chục thế hệ thậm chí là mấy trăm thế hệ. Tổ tiên bọn họ bị di tộc bắt làm tù binh, bị đưa vào Lão Nha bồn địa, bọn họ chưa từng rời khỏi.

Ở trước hôm nay, những người đời đời kiếp kiếp làm nô làm phò đó chưa bao giờ thấy non xanh nước biếc, chưa bao giờ thấy trời xanh mây trắng, bọn họ càng chưa từng thấy đất tổ bộ tộc nhà mình, cũng đã rất nhiều năm chưa đi tông miếu thị tộc nhà mình tế bái tổ tiên.

Ở trong quặng mỏ tối tăm, ẩm ướt, âm lạnh, những nhân tộc đời đời làm nô lệ, giãy dụa cầu sinh như giò bọ này lại ghi nhớ thứ tổ tiên truyền miệng qua từng thế hệ—— bọn họ là nhân tộc, bọn họ có dòng họ của mình, tổ tiên bọn họ từng cư trú ở nơi đó!

Bọn họ ghi nhớ di ngôn phụ, tổ mình lưu lại, bọn họ là người, tổ tiên bọn họ từng ở giữa non xanh nước biếc vô cùng tốt đẹp, tổ tiên bọn họ từng ngẩng đầu ưỡn ngực hành tẩu ở dưới trời xanh mây trắng. Vô luận lúc nào, vô luận truyền thừa bao nhiêu thế hệ, một khi có cơ hội rời khỏi Lão Nha bồn địa, vậy nhất định phải lao ra, trở về cố thổ.

Bên hông rất nhiều chiến sĩ nhân tộc ở trong quặng mỏ Lão Nha bồn địa sinh sản truyền thừa mấy đời, mấy chục đời, thậm chí là mấy trăm đời còn cột những cái bình đất thó thô ráp. Trong những cái bình đất thó lớn nhỏ không đồng nhất đó đựng đầy tro cốt tổ tiên bọn họ lưu lại.

Trong quặng mỏ Lão Nha bồn địa điều kiện đơn sơ, bọn họ căn bản không có điều kiện để tổ tông mình mỗi người đều hưởng thụ đãi ngộ một cái hũ sứ riêng

biệt. Trong những cái hũ sứ này hỗn tạp tro cốt tổ tiên bọn họ, phụ thân, tổ phụ, ông cố, thái tổ phụ... Rất nhiều tổ tông, phụ bối tro cốt hỗn tạp ở trong hũ sứ, bọn họ muốn đem tro cốt đưa về đất tổ của bọn họ, đem tro cốt chôn ở nơi tổ tiên nhiều thế hệ chôn xương.

Cho dù phiêu linh giống như lá rụng, nếu có cơ hội, nhất định phải đem thi hài chôn ở nơi thị tộc mọc rễ.

Đây là sự kiên trì thấp hèn nhất, cũng cứng cỏi nhất, lại trân quý nhất của nhân tộc, chính là một điểm kiên trì bé nhỏ không đáng kể này, mới có nhân tộc hiện tại.

Nhưng ở trước đó!

Các chiến sĩ nhân tộc cột hũ ngói bên hông nắm chặt binh khí trong tay, lỗ mũi bởi vì tâm tình cực độ kích động mà mở rộng, thở phì phò giống như trâu đực nổi giận—— ở trước khi đem tổ tông mình đưa về đất tổ gặt gao khắc sâu trong linh hồn, bọn họ muốn đi hướng bọn ác quỷ dị tộc kia đòi nợ trước.

Tổ tiên mình, ông cha mình giống như giò bọ, vô cùng thâm hiểm, không chút tôn nghiêm chết ở trong quặng mỏ tối như mực, âm u ẩm ướt kia, vì sao lũ ác quỷ dị tộc kia lại có thể ở trong thành trì cao lớn hoa mỹ như thế hưởng thụ sự xa hoa vô biên?

Thế giới này là Bàn Cổ thế giới, Bàn Cổ thế giới là thế giới thuộc về nhân tộc!

Nhân tộc không có tôn nghiêm chết ở trong quặng mỏ, ác quỷ dị tộc cao cao tại thượng tận tình hưởng thụ? Các chiến sĩ nhân tộc này không biết đạo lý lớn nào cả, bọn họ chỉ biết, tổ tiên mình chết nghẹn khuất như thế, như vậy bọn dị tộc kia không thể sống theo ý thích như thế nữa!

Lửa giận từ trong lòng ập lên, ngay sau đó hóa thành khôn cùng sát ý.

Đỉnh đầu quặng nô lấy hàng trăm triệu để tính phiêu đảng mây mù màu đen như thực chất, đây là oán khí vô số năm qua vô số quặng nô đời đời kiếp kiếp tích tụ, oán khí rất nhanh đã diễn hóa thành sát khí màu đỏ, giống như một lá cờ lớn quanh quần trên không quân trận khổng lồ.

Long, hổ, sư, tượng, bốn đại tôn giả phân biệt dẫn theo một đội ngũ khổng lồ đẳng đẳng sát khí như vậy, xu thế không thể ngăn cản lao vào Lương Chử thành.

Chương 1443: Đại Tiêu Dao Diệt

Trên không Đại Nghị Chính sảnh, Da Ma Thiên mặt be bét máu khổng lồ
Hủy Diệt Võ Trang hóa thành một tia laser màu đen, dùng tốc độ cao người
thường không thể tưởng tượng cấp tốc xuyên qua trong hư không, húc từng lần
một vào phòng ngự kết giới của Đại Nghị Chính sảnh.

Từng tòa thần tháp Ngu tộc lóe ra hào quang, thiên địa linh khí khổng lồ
không ngừng ủa vào phòng ngự trận pháp của Đại Nghị Chính sảnh. Da Ma
Thiên va chạm càng lúc càng mãnh liệt, phòng ngự kết giới của Đại Nghị Chính
sảnh cũng càng lúc càng dày nặng, càng lúc càng ngưng thực.

Đến cuối cùng, Đại Nghị Chính sảnh bị tinh quang như một ngọn núi băng
bao vây tầng tầng lớp lớp, Hủy Diệt Võ Trang va chạm không ngừng phát ra
tiếng vang thanh thúy ‘Leng keng’, giống như hai khối sắt thép đang va vào
nhau. Hủy Diệt Võ Trang tản mát ra làn sóng màu đen đem kiến trúc phụ cận
Đại Nghị Chính sảnh hoàn toàn san thành bình địa, lại mãi không thể phá tan
cấm chế thật dày trước mặt.

Lương Chủ thành mở ra phòng ngự cuối cùng, trừ phi Da Ma Thiên có thể
đột ngột tăng lên tới Nhật Nguyệt cảnh, tăng lên tỉ lệ năm giữ của hắn đối với
Hủy Diệt Võ Trang, nếu không hắn không có khả năng công phá bộ phòng ngự
cấm chế cuối cùng Ngu tộc tiêu phí vô số năm tạo ra này.

Da Ma Thiên học từng ngậm từng ngậm máu, dùng ngôn ngữ ác độc nhất, hạ
lưu nhất hắn biết mắng Bà La Đóa.

Giống với Da Ma Thiên, các phủ trưởng trưởng lão kia cũng đang điên cuồng
mắng Bà La Đóa tên phản đồ này. Từng tòa thần tháp Ngu tộc lóe ra hào quang
điên cuồng, vô số đạo thần quang thuộc tính khác nhau rơi như mưa, đánh bọn
họ toàn thân xơ xác, mấy phủ trưởng trưởng lão đã lâm vào trạng thái gần chết.

Cho dù là một con lợn cũng hiểu —— Bà La Đóa đã triệt để làm phản!

Hắn đã nắm giữ hệ thống phòng ngự cuối cùng của Lương Chử thành, sau đó hắn vận dụng bộ hệ thống uy lực kinh người này để công kích đám phủ trưởng trưởng lão!

“Phản đồ!” Một phủ trưởng trưởng lão hét khàn cả giọng: “Lũ một sách Bà La nhất tộc, các người tự xưng là người có trí tuệ nhất giữa thiên địa, các người sao không nhìn thấu tâm tư thẳng nhãi con Bà La Đóa này?”

Một đạo cuồng lôi đường kính mấy trượng gào thét hạ xuống, bổ không lệch chút nào vào trên thân phủ trưởng trưởng lão này. Giáp trụ trên thân vị trưởng lão này chợt sáng lên, một cấm chế mỏng manh vừa mới xuất hiện, đã ở trong cuồng lôi nổ thành phần vụn. Trọng giáp dày nửa thước bị bổ tan thành mảnh vụn, mảng lớn máu thịt của vị phủ trưởng trưởng lão này bị lôi đình hóa thành than đen, trong mồm phun ra khói đen cuộn cuộn nặng nề ngã xuống đất.

“Đấu đá nội bộ rồi? Ta thích!” Trong cánh cửa đồng xanh nổi thẳng U Minh thế giới truyền đến tiếng cười vui sướng khi người gặp họa của Minh đạo nhân, vô số sợi xích màu đen to bằng ngón cái va chạm lẫn nhau, như vô số con linh xà màu đen từ trong cánh cửa đồng xanh lao ra, loáng cái đã quấn quanh trên thân phủ trưởng trưởng lão trọng thương này.

“Đều là tài liệu tốt, không thể bị phá hỏng mất như vậy. Ngoan ngoan nghe lời, đến chỗ bần đạo, bần đạo tự nhiên có thể khiến các người thọ ngang thiên địa, sánh ngang nhật nguyệt!” Tiếng cười của Minh đạo nhân rất vui vẻ, giống như đứa nhỏ nhìn thấy một đồng kẹo lớn, loại vui sướng nhảy nhót khoái hoạt đó trực tiếp xuyên thấu qua cánh cửa đồng xanh truyền tới.

Sợi xích màu đen kịch liệt nhảy lên, mấy chục phủ trưởng trưởng lão rống giận khàn cả giọng, điên cuồng giãy dụa, bị kéo về phía U Minh thế giới từng chút một. ‘Rắc rắc’ vài tiếng vang lớn, thần tháp Ngu tộc xa gần đồng thời đánh xuống sấm sét mãnh liệt, khiến những phủ trưởng trưởng lão này bị thương càng nặng thêm, làm lực lượng bọn họ chống lại U Minh thế giới căn nuốt yếu thêm vài phần.

“Bà La Đóa... Ta thề, ta phải đem người bầm thây vạn đoạn!” Mắt thấy cánh cửa đồng xanh ngay tại trước mắt, U Minh chỉ khí nồng đậm đã bắt đầu thông thả xâm nhập thân thể, mấy tên phủ trượng trưởng lão rên rỉ gần như tuyệt vọng.

Da Ma Thiên điên cuồng cười, cười đến mức nghẹn thở, cười đến mức trong miệng không ngừng phun máu. Đám phủ trượng trưởng lão này cũng có ngày hôm nay? Hắn tiếp tục công kích mãnh liệt phòng ngự cấm chế của Đại Nghị Chính sảnh, không có chút ý tứ ra tay cứu viện.

Đám lão bất tử này, vừa rồi thế mà dám vây công hắn, vậy cứ để bọn hắn gặp xui xẻo đi!

Trong không gian hình bán cầu trong lòng đất, mấy chục linh thể bị sợi tơ ánh sáng năm màu của Đại Tiêu Dao xuyên thấu ngực kinh hô khàn cả giọng. Bọn họ nhìn thấy Cơ Hạo đột nhiên từ phía sau Đại Tiêu Dao toát ra, giơ lên một cái chuông lớn trên dưới một trượng màu sắc hỗn độn, chỉ một đòn đã đem thân thể Đại Tiêu Dao đánh nát bét.

Một làn gió mát mang theo hương thơm thoang thoảng, bọc một cái bóng người mắt thường gần như không thể thấy được từ trong máu thịt sụp đổ lao ra.

Thanh âm linh động yếu diệu của Đại Tiêu Dao quanh quẩn ở trong toàn bộ không gian hình bán cầu: “Ủa? Là người? Tiểu tử, người đã chọc giận ta một lần nữa, người nhất định muốn đối nghịch với ta sao? Nghiêu Hầu Cơ Hạo phải không? Ta từ sâu trong linh hồn rất nhiều người đều tìm được ký ức có liên quan người, người là một tiểu tử vận may không tệ!”

Một cái bóng người năm màu chợt từ trong làn gió thơm trong suốt vờ ra, Đại Tiêu Dao chợt hóa thành một luồng sáng nhiều màu mờ mờ hương mi tâm Cơ Hạo lao tới. Hắn muốn dùng biện pháp vừa này đối phó Bà La Đóa để đối phó Cơ Hạo, Chỉ cần có thể xâm nhập thân thể Cơ Hạo, hắn có tự tin nhất định có thể cắn nuốt linh hồn Cơ Hạo.

“Sợ người không đến!” Cơ Hạo cất tiếng cười to, dứt khoát tán đi hộ thân

tiên quang, mạnh mẽ áp chế xúc động tự bảo vệ của Thái Cực Pháp Y, mặc cho Đại Tiêu Dao chui vào mi tâm của mình. Cơ Hạo Chỉ cảm thấy thân thể hơi nóng lên, một mùi thơm ập ập phả vào mặt, trước mắt chợt có vô số ảo giác nảy sinh.

Đại Tiêu Dao vui sướng lao vào thân thể Cơ Hạo, hần theo bản năng hướng thần hồn không gian của Cơ Hạo lao đi.

Nhưng trong cơ thể Cơ Hạo đột nhiên trời rung đất chuyển một phen, từng luồng khí hỗn độn từ các nơi của thân thể dâng trào, hóa thành một vòng xoáy hỗn độn quấy ‘thiên địa’ một mảng hỗn loạn. Lấy năng lực của Đại Tiêu Dao, trong lúc nhất thời cũng không thể nhận ra trong cơ thể Cơ Hạo nơi nào là đầu, nơi nào là chân, lục phủ ngũ tạng lại ở nơi nào.

Hắn căn bản không có cách nào tập trung thần hồn không gian của Cơ Hạo, chỉ có thể bị động theo vòng xoáy hỗn độn nước chảy bèo trôi chạy loạn khắp nơi.

“Nghieu Hâu Cơ Hạo, có chút bản lãnh nhỉ? Người thế mà lại ở trong thân thể của chính mình bày ra cấm chế kỳ quái như vậy? Người đã sớm chuẩn bị bị tộc ta xâm nhập thân thể sao? Hì hì, thật ra cũng đúng...” Đại Tiêu Dao còn tưởng Cơ Hạo sớm có chuẩn bị, không khỏi mở miệng tán thưởng: “Cũng có vài phần ý nghĩ kỳ diệu, nhưng ở trước mặt vô thượng ma uy của tộc ta, tất cả sự chống cự đều là vô dụng!”

“Hòa hợp một thể với ta đi, trở thành một bộ phận của ta! Đây là vinh quang ta ban cho người!” Đại Tiêu Dao cười càn rỡ: “Phải biết rằng, không phải con sâu cái kiến nào cũng có tư cách trở thành một bộ phận lực lượng của bản tôn!”

Vòng xoáy hỗn độn đột nhiên tiêu tán, Đại Tiêu Dao cười ‘khà khà’ một tiếng, sau đó tiếng cười của hắn chợt đình trệ.

Lực lượng trong cơ thể Cơ Hạo cuốn hỗn loạn một phen, đã mang theo Đại Tiêu Dao đi tới chỗ bụng Cơ Hạo, một mảng lửa thần năm màu bọc một cái đỉnh

tròn năm màu nho nhỏ, trong miệng đỉnh phun ra vô số tia sáng năm màu, gắt gao cuốn lấy Đại Tiêu Dao.

“Đây là cái gì? Đây là cái gì?” Đại Tiêu Dao hoảng sợ hét lên: “Đây là... cái đỉnh nát chết tiệt này, nó sao lại... nó sao lại...”

Một câu chưa thể nói hết, cái đỉnh tròn năm màu phát ra một tiếng ngân khe khẽ thanh thúy êm tai, một lực hút thật lớn ập tới, Đại Tiêu Dao hầu như không có sức phản kháng bị hút vào trong cái đỉnh tròn.

Từng luồng linh hồn bốn nguyên lực tinh thuần, không lơ tở trong cái đỉnh tròn phóng ra, không ngừng chảy vào đạo đài của Cơ Hạo.

Cơ Hạo mở mắt ra, bước đến trước quả cầu thủy tinh màu tím không chế cấm chế phòng thủ thành trì của toàn bộ Lương Chử.

Chương 1444: Chân Thủy Chi Đạo

Thời điểm hai tay đặt ở trên thủy tinh cầu màu tím, tin tức như trời long đất lở chen chúc mà đến, Cơ Hạo trước mắt chợt tối đen, nước lũ tin tức khủng bố thiếu chút nữa làm nổ đầu hắn.

Thành Lương Chử khổng lồ, còn có tất cả tin tức trong ba ức dặm quanh thân thành Lương Chử, bao gồm mỗi một cái cây sinh trưởng, mỗi một cọng cỏ lay động, mỗi một con kiến bò sát, mỗi một hạt bụi phiêu động, thậm chí trời cao quỹ tích mỗi một luồng mây bay, thái dương chiếu rọi xuống mỗi một đường ánh sáng biến hóa, toàn bộ tin tức điên cuồng ủa vào.

Từng có thời điểm Cơ Hạo mượn kiếm trận trận đồ của Vũ Dư đạo nhân, hắn có thể lấy thị giác như thần linh nắm trong tay tất cả trong phạm vi mấy vạn dặm. Thành Lương Chử hệ thống trận đồ phòng ngự chung cực của Vũ Dư đạo nhân, trong ba ức dặm quanh thân thành Lương Chử, vạn sự vạn vật đều ở trong khống chế.

Cơ Hạo thậm chí thấy được tình huống cụ thể mỗi người trong thành Lương Chử, ở trong "tâm nhìn" của Cơ Hạo, những người này thân thể tản mát ra hào quang đủ loại màu sắc hình dạng, nhiệt độ thân thể bọn họ, tư thái thân thể bọn họ, tốc độ máu lưu động trong cơ thể bọn họ, thậm chí là tình huống phân bố các tuyến thể kích thích trong cơ thể bọn họ, tất cả tất cả đều thể hiện ở đây.

Cơ Hạo thét lớn một tiếng, thất khiếu cùng mi tâm đạo mâu đồng thời phun ra một đạo máu tươi, hai tay theo bản năng rời khỏi thủy tinh cầu.

Nước lũ tin tức khổng lồ như thế, nếu không phải Cơ Hạo thân thể mạnh mẽ hơn xa so với người bình thường trăm ngàn lần, trong nháy mắt hai tay hắn đặt ở trên thủy tinh cầu màu tím, đầu hắn đã nổ tung ra, linh hồn hắn đều sẽ bởi vì số liệu này ủa vào mà nháy mắt sụp đổ.

Cái này tuyệt đối là Ngu tộc cố ý thiết kế cạm bẫy, Bà La Đóa cường độ thân

thể cũng tốt, linh hồn tu vi cũng tốt, tuyệt đối so với Cơ Hạo yếu hơn nhiều, hẳn có thể tự nhiên sử dụng thủy tinh cầu này, Cơ Hạo lại bị dòng tin tức khổng lồ phản phê bị thương, cái này tuyệt đối là cạm bẫy của Ngu tộc.

“Cáp, đây là huy chương quyền lực trưởng lão trao quyền!” Cơ Hạo xoa xoa máu loãng khoe miệng, hưởng linh thể thân thể mình ám bất định cười cười.

“Không sai, quyền lực các trưởng lão trao quyền!” Một gã lão nhân Tu tộc tóc trắng xoa chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Dân bản xứ Ngu xuân, không có trao quyền hợp pháp, người căn bản không có khả năng nắm trong tay Lương Chử! Cái này là phòng ngự cuối cùng chúng ta tiêu phí vô số năm tâm huyết đúc thành!”

Dừng một chút, lão nhân Tu tộc này cười lên: “Ta rất ngạc nhiên người là xông tới như thế nào! Thật sự là một thể hệ không bằng một thể hệ, đám con cháu phế vật bên ngoài kia, bọn họ lại có thể để cho một dân bản xứ xâm nhập đại thảo luận chính sự đường! Bọn họ phải bị trừng phạt, phải bị trừng phạt!”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn thoáng qua linh thể dị tộc này, há mồm phun ra một đạo ngũ sắc thần quang. Mấy chục linh thể dị tộc hoảng sợ thét chói tai, bọn họ bị ngũ sắc thần quang gắt gao hấp thụ, thân bất do kỷ hướng miệng Cơ Hạo bay tới.

“Không, không, người không thể như vậy! Người muốn cắn nuốt linh hồn chúng ta? Quá tà ác, loại hành vi này...” Mấy chục linh thể dị tộc đồng thời kêu thảm như bệnh tâm thần, một gã lão nhân Ngu tộc lớn tiếng quát: “Ta là ba đại tiền tộc trưởng Xích Nhật nhất mạch, ta là tam đại tiền chấp chính Đại đế Bì Thi Nỗ Xích Nhật nhất mạch, người không thể đối với chúng ta như vậy, người không thể như vậy!”

Ngũ sắc tiểu đỉnh kịch liệt chấn động, ngũ sắc thần quang chột tăng cường mấy lần, mấy chục linh thể dị tộc quyền cao chức trọng bị ngũ sắc tiểu đỉnh một ngụm nuốt sạch sẽ. Ngũ sắc thần viêm quay chung quanh tiểu đỉnh chậm rãi

xoay tròn, từng đạo linh hồn bốn nguyên lực tinh thuần đến cực điểm không ngừng bị tinh luyện ra.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh lạng yên xuất hiện, hắc chậm rãi gật gật đầu: “Dị tộc này, lực lượng bọn họ đến từ thế giới Bàn Cổ, bọn họ sau khi chết nếu còn quyền luyện không đi, như vậy bọn họ nên đem lực lượng bọn họ trả lại.”

Một trăm hai mươi bốn viên quang cầu cực lớn chậm rãi xoay tròn, vô số linh thể dị tộc "được khảm" ở trong quang ti ngưng tụ thành trận pháp mắt thấy Cơ Hạo "cắn nuốt" mười mấy tên đồng bạn, bọn họ đều kêu rên hắc lên.

"Được khảm" ở giữa không trung, thân thể bị xỏ xuyên qua mấy chục vạn cây ánh sáng, một gã lão nhân Ngu tộc linh thể không thể động đậy giận dữ nhìn Cơ Hạo hét rầm lên: “Dân bản xứ ti tiện, người tội đáng chết vạn lần, người thương tổn tộc nhân tôn quý nhất tộc của ta! Bọn họ nguyên bản có hy vọng thăng cấp bất hủ, người phá hủy hi vọng cuối cùng của bọn họ!”

Cơ Hạo ngẩng đầu, nhìn lão nhân Ngu tộc nộ cười lạnh nói: “Đợi lát nữa tới các người, không vội!”

Toàn bộ linh thể đồng thời biến sắc, bọn họ mờ mịt không biết làm sao nhìn về phía lão nhân Ngu tộc vừa mới rộng to.

Cấm chế phòng thành cuối cùng của Lương Chử đã mở ra, linh thể này bị đảm đương trung tâm trao đổi năng lượng đại trận, bọn họ chỉ có thể bị động điều tiết thiên địa linh khí vận chuyển trong đại trận, hoàn toàn không có sức phản kháng gì. Đối mặt Cơ Hạo uy hiếp, toàn bộ linh thể đều cảm thấy ngập đầu tai ương ngay ở trước mắt.

Lão nhân Ngu tộc không hé răng, hắc cùng mười mấy tên linh thể dị tộc địa vị tối cao khác dùng ánh mắt vi diệu trao đổi tin tức.

Cơ Hạo cũng không hé răng, hắc cảnh giác nhìn thoáng qua thủy tinh cầu

màu tím, hai tay lại đưa đi lên. Lúc này đây, Cơ Hạo có hoàn toàn chuẩn bị, thần thức khổng lồ của hắn hóa thành vô số đạo tinh tuyến mắt thường có thể thấy được, mang theo tiếng xé gió rất nhỏ hung hăng chui vào thủy tinh cầu này.

Trong tiếng "xẹt xẹt", thần thức biến thành tinh tuyến phân loại tiếp thu tin tức vọt tới giống như thủy triều trong thủy tinh cầu.

Tin tức này vẫn khổng lồ mà cuồn mãnh, nhưng mà thần thức Cơ Hạo biến thành tinh tuyến liền giống như một đám van nước, điều chỉnh tốt tốc độ tin tức ừa vào. Trong đôi mắt hắn vô số quang ảnh cấp tốc lóe ra, tất cả trong thành Lương Chử ở trước mắt hắn đã không có huyền bí gì đáng nói.

Mười mấy tên linh thể lơ lửng ở giữa không trung không thể động đậy liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, lão nhân Ngu tộc vừa rồi đột nhiên nhe răng cười một tiếng: “Dân bản xứ, người thực nghĩ đến, đầu mỗi then chốt phòng thành quan trọng nhất tộc của ta, cũng chỉ có ba mươi sáu ngu xuẩn ngoài cửa kia sao?”

Trong tiếng "rắc rắc", trên vách tường không gian hình bán cầu đột nhiên nứt ra mấy chục cánh cửa, hơn trăm bóng người tản mát ra tử khí nồng đậm mang theo từng đạo tàn ảnh mà ra. Bóng người này tử khí tràn ngập, nhưng bọn hắn khí tức dị thường mạnh mẽ, mỗi một bóng người khí tức đều so với Quyền lực trưởng lão cùng Phủ trưởng trưởng lão bên ngoài chỉ hơi yếu chút.

“Dân bản xứ, cái này là thân hình của chúng ta!” Ngu tộc lão nhân lớn tiếng quát: “Nhớ kỹ tên của ta, ta là tử linh khôi lỗi sư vĩ đại nhất Minh Nguyệt nhất mạch, Tử Linh Đại đế Phạm Linh! Cái này là khôi lỗi chiến sĩ thân hình của chúng ta luyện chế, thủ hộ cuối cùng chân chính của đại thảo luận chính sự đường!”

Hơn trăm bóng người xé rách hư không, lực lượng khổng lồ hội tụ làm một thể, giống như một tòa núi lớn hướng đầu Cơ Hạo nghiền áp mà đến.

Cơ Hạo hai tay ở trên thủy tinh cầu màu tím không chút lay động.

Trong ngũ sắc tiểu đỉnh, một đạo ý niệm rõ ràng chảy ra, đây là sau khi Đại Tiêu Dao cắn nuốt Bàn Giả nguyên linh, từ trong Bàn Giả nguyên linh được bốn nguyên thực thủy đại đạo nhất của Bàn Giả thế giới về "Thủy", có thể nói chung cực thiên đạo diệu lý.

Giờ phút này Bàn Cổ thế giới, mười hai cái thủy thế giới đang cùng Bàn Cổ thế giới dung hợp, trong thiên địa thủy nguyên lực chiếm ưu thế tuyệt đối.

Cơ Hạo chỉ là tâm niệm vừa động, trong tiếng nổ "bành bành", mười hai tầng chân thủy kết giới sóng trắng ngất trời gào thét mà ra, chồng chất bảo vệ toàn thân.

Hơn trăm bóng người hung hăng va chạm ở trên chân thủy kết giới, chợt nghe tiếng sóng nước quay cuồng chấn thiên động địa, mấy chục bóng người bị nước xoáy chảy xiết hung hăng hất tung thật xa.

Cơ Hạo hỗn độn đạo đài một trận rung rung kịch liệt, Chân thủy đại đạo đến từ Bàn Giả bị đạo đài của hắn nháy mắt hấp thu.

Chương 1445: Toàn Diện Tiến Công

Ngoài chín tầng mây, trong thiên đình.

Đế Thích Sát bưng một ly rượu ngon, ngồi ở trên ngai báu của trung ương thiên đế trước kia, lẳng lặng nhìn một cái bảo kính thần quang rạng rỡ chính giữa đại điện. Nhất cử nhất động của Da Ma Thiên giống như chó điên gào rống, không để ý thân thể và linh hồn không chịu nổi gánh nặng, điên cuồng thúc dục Hủy Diệt Vô Trang đập loạn, đều thấy không sót gì trong bảo kính.

“Thế nào?” Đế Thích Sát nhấp một ngụm cực phẩm thần nhưỡng thiên đình cất không biết bao nhiêu năm, chậm rãi hỏi một câu.

Xi Vưu đứng ở bên người Đế Thích Sát khoanh hai tay trước ngực, mũi vênh lên, khinh thường cười lạnh: “Quả thực là một con trâu rừng động dục. Không có chiến thuật, càng không có chiến lược, ta rất hoài nghi, hẳn thực là con trai vị đại nhân kia?”

Đế Thích Sát khẽ thở dài một tiếng, không biết làm sao dang hai tay, trong con ngươi lóe lên một mảng hào quang kỳ dị: “Huyết Nguyệt chí cao tại thượng, hẳn quả thực là cốt nhục của vị đại nhân kia. Có lẽ, là huyết mạch mẫu thân hẳn quá kém chút?”

Xi Vưu cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, đối với lời của Đế Thích Sát từ chối cho ý kiến. Đế Thích Sát cũng cười lên ‘Hắc hắc’, hẳn nhìn nhìn Xi Vưu, cũng bỏ qua vấn đề quá mức miễn cảm này. Mặc kệ như thế nào, Da Ma Thiên cũng là cốt nhục của vị đại nhân kia, hẳn biểu hiện kém cỏi nữa, hẳn cũng là cốt nhục của vị đại nhân kia.

Phàm là bất cứ đề tài nào liên lụy đến vị đại nhân kia, vẫn là cần thận thêm chút thì hơn. Cho dù vị đại nhân kia cách Bàn Cổ thế giới còn có khoảng cách cực kỳ xa xôi, nhưng ai biết hẳn có thể nghe được lời nói có chút bất kính của Đế Thích Sát và Xi Vưu hay không?

“Mang người của người, đi Lương Chủ. Toàn bộ người của cái gọi là Vinh Quang Chúa Tế Hội kia đều có thể chết, Da Ma Thiên đại nhân không thể tổn hại nửa cọng tóc.” Đế Thích Sát phất phất tay, thần nhiên nói: “Chờ hăn phát tiết không sai biệt lắm, thì dẫn hăn trở về.”

Nhún nhún vai, Đế Thích Sát đem thần nhưỡng trong chén rượu uống một hơi cạn sạch, dư vị vô cùng chép miệng một cái: “Ta có thể lý giải người trẻ tuổi nóng lòng ở trước mặt phụ thân mình triển lãm năng lực của mình... nhưng, chung quy không thể dùng sinh mệnh của mình mạo hiểm.”

Xi Vưu lại cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, sải bước đi ra khỏi đại điện. Trong lòng hăn và Đế Thích Sát biết rõ, Da Ma Thiên dùng sinh mệnh của mình mạo hiểm, thật ra cũng tương đương đang lấy mạng nhỏ của hai người bọn họ mạo hiểm —— nếu Da Ma Thiên có gì không hay xảy ra, Đế Thích Sát và Xi Vưu đều là sống không bằng chết.

Toàn bộ kiến trúc ở Lương Chủ đều đang khẽ run rẩy, một bộ phận là vì phòng thành đại trận trong lòng đất đang toàn lực vận chuyển, mạng lưới năng lượng thiên địa linh khí khổng lồ ở trong lòng đất cấp tốc truyền tống; một bộ phận là vì, long hổ sư tượng bốn đại tôn giả mang theo vô số chiến sĩ đã lao vào Lương Chủ.

Đế Thích Cận đám quý tộc Ngụ tộc quy y bốn đại tôn giả cầm đầu, bọn họ quen thuộc mỗi một phố lớn ngõ nhỏ của Lương Chủ thành, ở dưới bọn họ dẫn dắt, đệ tử bốn đại pháp đàn Thanh Liên, Bạch Liên, Hồng Liên, Kim Liên thuận lợi tiếp quản yếu điểm chiến lược bên ngoài cùng của Lương Chủ.

Từng tòa tháp canh bị công chiếm, từng chỗ thành lũy bị công hãm, thủ quân dị tộc số lượng không nhiều bị đám đông vô biên vô hạn bao phủ, vô số chiến sĩ nhân tộc mắt đỏ bừng đem chiến sĩ dị tộc đã giơ tay đầu hàng kéo đến chỗ trống trải, gần như điên cuồng đem bọn hăn băm thành thịt vụn.

Điên cuồng, hoàn toàn điên cuồng.

Nô lệ nhân tộc đến từ mỏ quặng Hắc Sơn, đến từ Lão Nha bồn địa, đến từ trong các quặng mỏ không có ánh mặt trời của Ngu triều như ác quỷ trong địa ngục xông ra, điên cuồng lao vào một lại một phủ đệ Ngu tộc, điên cuồng phá hoại mọi thứ họ nhìn thấy.

Bọn họ hô to pháp danh Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, hô to đạo hiệu long hổ sư tượng bốn đại tôn giả, phá hủy toàn bộ kiến trúc trong tầm nhìn của bọn họ, tập kích toàn bộ dị tộc bọn họ nhìn thấy. Bọn họ phóng hỏa khắp nơi, bức bách tộc nhân dị tộc đã lẫn trốn chạy ra khỏi nơi ẩn thân, bọn họ dựa vào ưu thế trên nhân số ủa lên, đem đám dị tộc đang kinh hoàng giết chết hết.

Từng lá pháp kỳ hoa sen phất phơ ở không trung, vô số đệ tử thành tín giờ cán gỗ thật dài, bên trên treo hình ảnh chân thân Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân.

Nhiều chiến sĩ nhân tộc tay đẩy máu tanh xách đầu dị tộc máu thịt mơ hồ, thành kính quỳ rạp xuống trước hình ảnh chân thân của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, thì thào cầu nguyện. Ánh mắt bọn họ cuồng nhiệt lại chuyên chú, bọn họ đem đầu dị tộc hiến cho Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, lúc bọn họ quỳ bái bức họa hai người, giống như nhân tộc thời đại thái cổ còn ở trạng thái mộng muội đang cúng bái thiên thần cao cao tại thượng!

Tín ngưỡng lực như sóng thần hóa thành dòng lũ màu vàng tím mắt thường có thể thấy được, không ngừng rót vào trong bức họa thật lớn của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân.

Khác với mọi khi, hôm nay các chiến sĩ nhân tộc làm càn giết chóc thất tình sôi trào, lực đục điên cuồng, trong tín ngưỡng lực của bọn họ tràn ngập đủ loại màu sắc hình dạng cảm xúc dao động mãnh liệt. Các cảm xúc dao động đó hóa thành các làn khói bảy màu, hỗn tạp ở trong tín ngưỡng niệm lực màu vàng tím, cũng bị bức họa hai người cắn nuốt không bỏ sót chút nào.

Các nô lệ nhân tộc từ trong quặng mỏ lao ra, bọn họ và dị tộc có huyết hải thâm cừu.

Hôm nay bọn họ dùng thủ đoạn điên cuồng nhất đánh giết vô số dị tộc, cảm xúc của bọn họ đã cao vút đến cực điểm. Tín ngưỡng của bọn họ đối với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân càng điên cuồng đến cực hạn.

Giờ phút này, Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân là duy nhất trong lòng bọn họ, toàn bộ tính mạng bọn họ đều tập trung ở trên thân hai người.

Tín ngưỡng niệm lực sôi sục mãnh liệt như lửa, dẫn tới mấy vạn bức họa thật lớn sáng lên hào quang loá mắt. Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân trên bức họa như sống lại, ánh mắt bọn họ linh động nhìn chăm chú vào Lương Chử thành ánh lửa ngập trời, mơ hồ có thể thấy được khóe miệng bọn họ trên bức họa hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười hàm súc.

“Giết ác quỷ, giết ác quỷ!”

Trong thành Lương Chử, khắp nơi vang lên tiếng hô giết rung trời của các nô lệ nhân tộc được võ trang.

Các quý tộc lớn nhỏ đáng thương trong thành Lương Chử, đầu tiên là Phong Hành, Vũ Mục khống chế một bộ phận tộc nhân trung tâm của đại quý tộc, khiến một bộ phận quý tộc dị tộc này mất đi chỉ huy. Sau đó là Vinh Quang Chúa Tế Hội làm loạn, chỉ có một ít vệ binh lưu thủ, có đại bộ phận đã xảy ra xung đột với người của Vinh Quang Chúa Tế Hội.

Ngay sau đó là Da Ma Thiên ở Đại Nghị Chính sảnh đập phá một phen, lực lượng lưu thủ cuối cùng Lương Chử thành tập trung đi qua toàn bộ, kết quả Bị Cơ Hạo loạn quyền một trận đánh cho thương vong thảm trọng, các quyền lực trưởng lão, phủ trưởng trưởng lão kia bị gây hại vô cùng thâm trọng.

Lúc này Lương Chử thành gần như không bố trí phòng vệ!

Vô số chiến sĩ nhân tộc hóa thành dòng lũ sôi trào, theo phố lớn ngõ nhỏ liên tục chạy như điên, nơi đi qua bọn họ tùy ý phóng hỏa, giết chóc, tùy ý phá hủy mọi thứ bọn họ nhìn thấy. Từng tòa kiến trúc huy hoàng lắc lư ở trong ánh lửa,

vô số tộc nhân dị tộc ở trong đao quang kiếm ảnh kêu rên ngã xuống đất.

Hủy Diệt Võ Trang của Da Ma Thiên dừng việc tiến công điên cuồng vô ích, Hủy Diệt Võ Trang không lơ lơ lửng cách mặt đất trăm trượng, Da Ma Thiên có chút ngơ ngác nhìn một mảng hỗn loạn ở xung quanh: “Làm gì? Làm gì? Ta còn chưa hạ lệnh tiến công toàn diện! Khốn kiếp, ta còn chưa nắm giữ Lương Chủ phòng thành, là ai hạ lệnh để người tiến công?”

Qua một hồi lâu, Da Ma Thiên đột nhiên tỉnh ngộ ——người đánh vào Lương Chủ thành, thế mà không phải quân đội Vinh Quang Chúa Tế Hội của hắn!

“Là ai? Là ai đang nhân lúc cháy nhà đi hôi của? Khốn kiếp, ai dám chiếm tiện nghi Da Ma Thiên ta?”

“Tiến công, toàn diện tiến công! Giết sạch toàn bộ người trong thành không phải huynh đệ chúng ta!”

Da Ma Thiên đứng ở trong khoang tinh thể trong suốt, nổi trận lôi đình quát to.

Chương 1446: Đường Nhiên

“Đánh rằm!”

“Người đánh rằm!”

“Đánh rằm thôi!”

“Đánh rằm quá thôi!”

Trên không Xích Phán sơn, trên bình đài hình tròn, trên chỗ ngồi của đại biểu đàm phán của Ngu triều và nhân tộc thỉnh thoảng truyền đến tiếng mắng chửi trực tiếp, không che dấu chút nào. Mười hai chấp chính đại đế như lưu manh du côn đầu đường, đám người Hiên Viên thánh hoàng giống như thất phu phở phờng thô tục nhất, ngón tay hai bên hầu như chọc tới trên mũi đối phương, dùng khí lực lớn nhất lớn tiếng mắng.

Một tiếng ‘keng’ vang lên, Hiên Viên thánh hoàng tính cách dữ dằn nhất rút kiếm chém luôn, phía Ngu tộc tất nhiên có một hai quyền lực trưởng lão vung kiếm đón đỡ. Trong tiếng lưỡi kiếm va chạm ‘Keng keng’, tung tóe ra vô số đốm lửa, hai bên lại phân biệt có người đứng dậy lựa lời khuyên bảo đôi câu, vì thế mọi người lại buông binh khí, trở lại trên chỗ ngồi tiếp tục cãi cọ.

Ngu tộc muốn nhân tộc phải ra quân đội tinh nhuệ làm tiên phong, nghênh chiến kẻ địch tương lai buông xuống. Mà nhân tộc bên này thì nắm chặt một điểm mấu chốt, dựa vào cái gì phải để cho quân đội nhân tộc đứng mũi chịu sào đi chịu chết?

Mười hai chấp chính đại đế Ngu tộc thấy đại biểu nhân tộc cứng mềm không ăn, bọn họ động cái là nổi giận ngập trời vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào đại biểu nhân tộc uy hiếp bọn họ muốn dùng vũ lực cưỡng ép nhân tộc khuất phục.

Đại biểu nhân tộc không chút yếu thế dùng sức đập bàn, nước miếng văng

khắp nơi quất tháo bảo đại quân Ngu tộc cứ việc phóng ngựa lại đây, ai nếu mềm ròi, phục ròi, kẻ đó sẽ là con rùa đen.

Mắt thấy đại biểu nhân tộc không yếu thế chút nào, mười hai chấp chính đại đế Ngu tộc lại nhẹ nhàng, nhỏ giọng hướng bọn họ phân trần lợi hại, bọn họ muốn cực lực chứng minh, nếu vị đại năng kia mang theo tình nhuệ dưới trướng buông xuống Bàn Cổ thế giới, liên minh bộ lạc nhân tộc sẽ gặp phải tai ương ngập đầu...

Đế Thuấn cất tiếng cười. Hãn và Hiên Viên thánh hoàng rất khinh thường bày tỏ, Ngu triều chưa thể ép sập nhân tộc, thêm một phần lực lượng dị tộc thì có sao? Nhân tộc có đủ lòng tin nghênh đón tất cả khiêu chiến, cái gọi là đại năng Ngu tộc kia, bảo hãn cứ việc đến đây đi!

Đế Thuấn càng thuận thế chỉ ra, vị đại năng Ngu tộc kia nếu thật sự đến, xui xẻo nhất sẽ là ai? Sẽ không là nhân tộc nhiều năm trước tới nay luôn bị Ngu triều điên cuồng chèn ép, mà là quý tộc Ngu triều đã ở Bàn Cổ thế giới cầm cán cơ, có tài sản khổng lồ!

Hiện tại nhân tộc hàng năm bị Ngu triều uy hiếp, vô số bộ lạc nhân tộc thường xuyên bị đội săn nô công kích, vô số con dân nhân tộc biến thành nô lệ; liên minh bộ lạc nhân tộc hàng năm chuẩn bị chiến tranh với Ngu triều, hàng năm đều có lượng lớn tinh lực tiêu hao ở trên đối kháng Ngu triều uy hiếp quân sự.

Cho dù vị đại năng Ngu tộc kia thật sự đến, thế cục của liên minh bộ lạc nhân tộc tệ nữa, cục diện nhân tộc vẫn tương đương với hiện tại.

Mà các quý tộc Ngu triều hiện tại thì lại khác, bọn hãn hiện tại cao cao tại thượng, được hưởng tất cả. Mà vị đại năng Ngu tộc kia ôm tâm tính dò xét thật sự buông xuống, đứng mũi chịu sào xui xẻo chính là mười hai chấp chính đại đế hiện tại, cùng với toàn bộ quý tộc Ngu triều bọn họ làm đại biểu!

Mọi thứ bọn họ có được đều sẽ bị triệt để cướp đoạt, bọn họ sẽ từ kẻ thống trị

cao cao tại thượng, biến thành kẻ thấp hèn bị thống trị. Tất cả quyền lực, tất cả tài phú bọn họ có được, đều sẽ bị người mới tới thay thế.

Đế Thuấn chỉ ra rất rõ —— đại năng Ngu tộc sắp đến, hấn đối với nhân tộc mà nói có lẽ là tai nạn, nhưng đối với các quý tộc Ngu triều hiện tại mà nói, vị đại năng kia mới là tai ương ngập đầu của bọn hấn!

Cho nên Đế Thuấn nói cho mười hai chấp chính đại đế cùng các quyền lực trưởng lão phía sau bọn họ, muốn để nhân tộc liên thủ với bọn họ đối kháng đại năng Ngu tộc mới tới, bọn họ phải bày tỏ ra đủ thành ý. Một lần này, nhân tộc tuyệt đối sẽ không làm vật hi sinh, tuyệt đối sẽ không làm tiên phong.

Đế Thuấn dùng tận khả năng tinh giản ngôn ngữ biểu lộ thái độ của mình, mười hai chấp chính đại đế và các quyền lực trưởng lão phía sau bọn họ rất bất mãn đối với thái độ của Đế Thuấn, vì thế bọn hấn đều nhảy lên, lại một lần nữa chỉ trích thêm đối với thái độ của Đế Thuấn.

Vì thế Hiên Viên thánh hoàng tức giận, hấn một lần nữa rút kiếm bùng lên hung hăng bổ, lại đối một hai vị quyền lực trưởng lão rút kiếm đón đỡ, hai bên sau khi ‘Đình đình đang đang’ bổ lẫn nhau hai kiếm, mọi người vội vàng điều hòa, vì thế mọi người lại hùng hùng hổ hổ ngồi về chỗ.

Như thế chỉ trích lẫn nhau, cãi cọ lẫn nhau, thời gian trôi qua từng ngày một, đã mấy ngày rồi, nói tóm lại bất cứ kết luận hữu dụng nào cũng chưa đạt thành.

Các quý tộc Ngu tộc muốn nhân tộc lấy hạt dẻ trong lò lửa, làm tấm khiên của bọn họ chủ động khởi xướng tiến công; các thủ lĩnh nhân tộc cũng không ngu ngốc, loại chuyện này rõ ràng là đấu tranh ích lợi nội bộ Ngu tộc người, dựa vào cái gì bảo hảo nam nhi nhân tộc liều mạng cho các người chứ?

Ngu tộc chỉ muốn chiếm tiện nghi, nhân tộc cũng không ngu, tiện nghi hay không cũng sẽ không để người chiếm.

Thế là mười hai chấp chính đại đế cùng đám quyền lực trưởng lão của Ngu

tộc động cái là dùng võ lực uy hiếp Đế Thuấn với Hiên Viên thánh hoàng dám đại biểu nhân tộc, mà đám người Đế Thuấn cứng mềm không ăn, mặc cho người nói ba hoa chích choè, tóm lại bọn họ không nhả mồm ra.

Thường thường, Bì Thi Nu sẽ còn đột nhiên hét lên một tiếng: “Bảo Nghiêu Hầu Cơ Hạo đem bản mạng hồn thú của ta trả lại! Nếu không, Xích Nhật nhất mạch ta và hãn không chết không thôi, cùng các người nhân tộc không chết không ngừng! Bản mạng hồn thú của ta, trả đi!”

“Thương Khung Chi Chủ của ta mà, ta tiêu phí bao nhiêu mới đem nó mang tới nơi này!” Bì Thi Nu như thâm cung oán phụ liên miên cắn nhả tru lên, nhưng vô luận Ngu tộc bên này, hay là nhân tộc bên kia, căn bản chẳng ai quan tâm hãn.

Muốn đòi về Thương Khung Chi Chủ, người đi tìm Cơ Hạo đi, người đi dùng cái giá cao chuộc về bản mạng hồn thú của người đi, ở nơi này lại nhả làm cái gì?

Tranh luận không ngừng nghỉ, không hữu dụng gì, thời gian cứ vô duyên lãng phí như vậy, mọi người đều nổi trận lôi đình nói những lời thừa hoàn toàn vô dụng.

Theo thời gian trôi qua, tình nhuệ các đại thị tộc nhân tộc ùn ùn hội tụ Xích Phán sơn. Ở dưới sự giám sát của đám người Hiên Viên thánh hoàng, tình nhuệ đại thị tộc quá khứ rất nhiều lần đại chiến chưa bao giờ lộ diện lần lượt xuất hiện, khí giới chiến tranh loại lớn nhân tộc tự chế tạo cũng đã lộ ra răng nanh ở Xích Phán sơn.

Theo quân lực nhân tộc không ngừng tăng cường, mười hai chấp chính đại đế không ngồi yên được nữa.

Đế Thuấn và Hiên Viên thánh hoàng bọn họ cứng mềm không ăn, bọn họ tử thủ một điểm mấu chốt, chính là nhân tộc như thế nào cũng không có khả năng làm lá chắn của Ngu tộc. Đế Thuấn càng kiên định chỉ ra, đây là đấu tranh lợi

ích nội bộ Ngu tộc, là phiên toái của đám quý tộc Ngu triều bọn hãn, mời bọn họ nhận rõ sự thật, đừng nghĩ đem nhân tộc kéo vào trong vũng bùn lớn này.

Vì thế mười hai chấp chính đại đế tức giận, U Nhật đại đế Diêm Ma Sát ra lệnh một tiếng, một pho tượng màu vàng của Hạo Kiếp Chi Thành lệ thuộc trực tiếp hãn đột nhiên quay đầu, hướng tới một tòa đại doanh nhân tộc trong Xích Phản sơn phát động một lần tiến công đương lượng nhỏ.

Một tiếng rống to chấn động bầu trời, mười người Long Bá quốc khổng lồ cao khoảng ba mươi dặm, bọn họ liên thủ vác một tấm khiên thật lớn màu sắc rực rỡ, tấm khiên khổng lồ cao tới trăm dặm chắn trước thần quang công kích Hạo Kiếp Chi Thành phóng ra, cứng rắn chịu đạo công kích này.

Thân thể mười người khổng lồ của Long Bá quốc kịch liệt run rẩy, bọn họ thở hổn hển từng ngậm từng ngậm.

Một đòn này bọn họ chặn thật sự cố sức, nhưng bọn họ dù sao đã chặn được Hạo Kiếp Chi Thành đánh chính diện.

Đế Thuấn, Hiên Viên thánh hoàng cất tiếng cười to, sắc mặt mười hai chấp chính đại đế trở nên rất khó coi. Nếu vũ lực uy hiếp của Hạo Kiếp Chi Thành cũng không thể khiến nhân tộc khuất phục, như vậy bọn họ phải thế nào mới có thể bức bách nhân tộc làm tiên phong, ngăn cản cho bọn họ kẻ dò xét sắp đến?

Thời gian tiếp tục trôi qua, đại biểu hai bên vẫn ở Xích Phản sơn tiếp tục cãi cọ, tiếp tục chửi rửa, ẩu đả lẫn nhau.

Chương 1447: Da Ma La Gia Phân Tích

‘Đương đương đương đương’, Hiên Viên thánh hoàng một lần nữa rút kiếm bùng lên, đánh tới tận trời đất với hai huynh đệ Bì Thi Thiên, Bì Thi Địa. Kiếm khí màu vàng quét loạn khắp trời, Hiên Viên thánh hoàng lớn tiếng quát: “Đừng ở trước mặt chúng ta khoe khoang tâm tư nhỏ nhỏ của các người.”

“Đám dị tộc các người tranh quyền đoạt lợi nội bộ, nhân tộc ta dựa vào cái gì lấy hạt dẻ trong lò lửa cho các người?”

“Nói toạc ra đi, cái gọi là đại nhân vật kia của các người thật sự đến đây, muốn thu thập đầu tiên cũng là các người. Nhiều năm như vậy, chúng ta ai chẳng biết ai? Các người đám ác quỷ ba mắt này tham lam vô độ, vị đại nhân vật kia thật sự đến, chuyện thứ nhất chính là đem toàn bộ thân gia của các người ăn sống nuốt tươi toàn bộ, xâm chiếm toàn bộ lợi ích của các người.”

“Nhân tộc chúng ta sợ cái gì? Đến một tên, hai tên, ba bốn tên, đến bao nhiêu ác quỷ dị tộc, chúng ta tóm lại là thắng cột sống chơi với bọn hăn là được! Đánh không gãy cột sống nhân tộc ta, chúng ta sẽ chơi đến chết với các người!”

“Muốn hảo nam nhi của nhân tộc ta làm lá chắn cho dị tộc các người, thay các người đi tranh quyền đoạt lợi, nghĩ Công Tôn Hiên Viên ta là ngu hay là ngốc đây?”

Kiếm khí lẳng không, Hiên Viên thánh hoàng và Bì Thi Thiên, Bì Thi Địa dùng ngôn ngữ ác độc nhất chửi rửa đối phương, đánh cho sát khí sôi sục đầy trời. Hiên Viên thánh hoàng tất nhiên chỉ là một phân thân, hăn có vô lượng công đức nhân tộc hộ thể, được thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới thêm vào, hăn lấy sức một người đánh ngang tay với Bì Thi Thiên, Bì Thi Địa, không rơi xuống thế yếu chút nào.

Một lần này cũng không có ai đi khuyên bảo bọn họ dừng tay, mười hai chấp chính đại đế mắt thấy vũ lực không thể khiến đám người Đế Thuấn khuất phục,

trong lòng bọn họ biết rõ nhân tộc tính tình bướng bỉnh, biết đám dân bản xứ Bàn Cổ thế giới trời sinh một cái cột sống thẳng tắp, muốn bọn họ khúm núm nịnh bợ làm tấm mộc cho dị tộc là chuyện không có khả năng lớn.

Vũ lực đã không thể chinh phục, vậy chỉ có thể dùng ích lợi thuyết phục.

Khẽ thở dài một tiếng, Da Ma La Gia lấy ra bộ phương án thứ hai, nàng từ từ thả nhiên nhìn Đế Thuấn, ánh mắt lưu chuyển bất động thanh sắc hướng Đế Thuấn đá lông nheo.

Đế Thuấn cười to lên ‘Ha ha’, hắc dùng lực lắc đầu, hướng Da Ma La Gia cười nói: “Da Ma La Gia, ta đã qua thời gian tốt đẹp thanh xuân niên thiếu rồi, lòng ta nay chỉ nghĩ cho đại sự nhân tộc, đối với nữ sắc cũng không đặt trong lòng nữa. Có chuyện nói tử tế, cái khác sao, ha ha, ta là một mực không thu.”

Ngao Hạo thì vội vã nhảy dựng lên, hai tay hắc đặt trên bàn dài, mang theo một tia tham lam nhìn Da Ma La Gia cười nói: “Cô bé, người tìm Đế Thuấn lão gia hỏa này làm gì? Ngao Nhật Thiên ta long tinh hổ mãnh, đang tuổi trẻ trung, người cần nam nhân, tìm ta đi!”

Nụ cười của Da Ma La Gia chợt cứng ngắt, Đế Thuấn bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, cầm cánh tay Ngao Hạo, cứng rắn đem hắc đề xuống chỗ ngồi. Cười khan vài tiếng, Đế Thuấn trầm giọng nói: “Các vị, có chuyện thì nói tử tế. Tóm lại mong các vị rõ, nếu muốn vận dụng vũ lực, nhân tộc ta phụng bồi đến cùng.”

Phía nam truyền đến tiếng Loan Phượng kêu cao vút, mấy ngàn con Loan Phượng toàn thân đen sì phun ra ngọn lửa màu đen dinh dính, chở mấy vạn vu tể của sơ vu nhất mạch hướng bên này bay tới.

Sơ vu nhất mạch tà ác, tà dị, bọn họ cách bình đài đàm phán còn hơn ngàn dặm, loại khí tức âm tà trợn nhồn, băng lạnh như thân thể rắn độc kia đã quay cuồng ập tới. Da Ma La Gia, còn có mười một vị chấp chính đại đế khác đồng thời khẽ biến sắc.

Mắt thấy quân lực nhân tộc từ các đại thị tộc triệu tập quân đội, tập hợp ở Xích Phán sơn càng ngày càng cường đại. Hơn nữa đám cao tăng dị tộc này cũng thấy rõ, ngay cả quân đội của các đỉnh cấp đại thị tộc nhiều lần đại chiến trước kia chưa bao giờ xuất hiện ở Xích Phán sơn, bọn họ cũng đã chui ra.

Vả lại, đại hồng thủy căn bản chưa tạo thành bất cứ sự suy yếu nào đối với quân lực nhân tộc, ngược lại theo các đại thị tộc kia gia nhập, quân lực dưới trướng Đế Thuấn người đứng đầu nhân tộc này đã được tăng cường mấy lần.

“Như vậy, chúng ta sẽ bình tâm tĩnh khí nói chuyện.” Thanh âm Da Ma La Gia trở nên mềm đi: “Đầu tiên, hy vọng Đế Thuấn bệ hạ thừa nhận một điểm, nhiều năm qua, mười hai đại chấp chính gia tộc Ngu triều chúng ta đã quen tất cả hiện nay chúng ta được hưởng. Trừ chấp chính đại đế mới đăng cơ làm theo lệ phát động chiến tranh, mấy trăm năm gần đây, Ngu triều chúng ta cũng chưa phát động tiến công quy mô lớn.”

Da Ma La Gia rất ‘thành khẩn’ nói: “Bởi vì chúng ta đã quen với tất cả ở hiện tại, chúng ta đã có được rất nhiều, từ tài nguyên đến quyền lực, chúng ta, còn có tộc nhân của chúng ta, đều đã thỏa mãn với tài nguyên hiện tại chúng ta được hưởng. Cho nên, chúng ta không muốn vì nhiều tài nguyên hơn mà trả giá đắt bằng tính mạng.”

Da Ma La Gia nhìn Đế Thuấn, rất nghiêm túc nói: “Ngài, thừa nhận một điểm này không?”

Đế Thuấn suy nghĩ một phen, ngừng trọng gật gật đầu.

Những năm gần đây, ít nhất những năm qua Đế Thuấn tại vị, trừ thời điểm Đế Thích Diêm La vừa mới đăng cơ trở thành chấp chính đại đế Huyết Nguyệt nhất mạch từng phát động một lần chiến tranh, thời điểm khác từ đội săn nô của Ngu triều thỉnh thoảng quấy rầy, giữa Ngu triều cùng nhân tộc cũng không xuất hiện chiến tranh quy mô lớn.

Hơn nữa cho dù là Đế Thích Diêm La phát động một lần chiến tranh đó, cấp

độ quân lực hẳn xuất động cũng giới hạn ở cấp Vu Đế. Đại năng Nhật Nguyệt cảnh, cũng chính là tương đương với chiến lực cấp Vu Thần của nhân tộc cũng chưa xuất hiện, đó là một lần chiến tranh thuần túy vì khoe khoang võ công, chúc mừng bản thân đăng cơ mà phát động theo lệ.

Cho nên Đế Thuấn tán thành lời Da Ma La Gia nói.

Ngũ triều hiện tại, các cao tầng trung tâm đứng đầu, bọn họ cũng không có ý bùng nổ chiến tranh toàn diện với nhân tộc. Bởi vì tài nguyên bọn họ giờ phút này hưởng thụ đã đủ cho bọn họ sử dụng, bọn họ không cần phải trả giá sinh mệnh lấy hàng vạn để tính đi cướp lấy nhiều tài nguyên hơn nữa.

“Nhưng vị mới tới kia lại khác.” Da Ma La Gia khẽ thở dài một tiếng: “Thế lực gia tộc sau lưng hẳn cấp độ khác biệt với chúng ta. Nếu Nói Bàn Cổ Thế giới là một thảo nguyên màu mỡ, gia tộc chúng ta chỉ là một đàn thỏ cường tráng, chúng ta có một mảng mặt cỏ cho chúng ta hưởng thụ là đủ rồi.”

“Mà gia tộc phía sau vị đại nhân kia, là một con hồng hoang cự thú, sức ăn của bọn họ gấp chúng ta ngàn vạn lần, bọn họ phải chiếm cứ thảo nguyên khổng lồ hơn đồng cỏ của chúng ta ngàn vạn lần, mới có thể thỏa mãn khẩu vị của bọn họ.” Da Ma La Gia nhìn Đế Thuấn, rất nghiêm túc nói: “Ngài cũng thừa nhận, càng là sinh vật cường đại, tài nguyên hẳn cần lại càng nhiều, không phải sao?”

Đế Thuấn gật gù đầu, hẳn quay đầu chỉ chỉ người nước Long Bá đứng ở trên đỉnh núi phía sau.

Một đôi vợ chồng người nước Long Bá, bọn họ cần núi rừng phạm vi mười mấy vạn dặm mới có thể nuôi sống cả nhà bọn họ. Thế tích bọn họ quá khổng lồ, sức ăn của bọn họ quá kinh người, Không có núi rừng diện tích mười mấy vạn dặm cung cấp nuôi dưỡng con mồi, bọn họ sẽ chết đói.

Mà núi rừng phạm vi mười mấy vạn dặm có thể nuôi sống bao nhiêu bộ lạc nhân tộc? Năm đó lãnh địa Kim Ô bộ tương ứng Cơ Hạo ở Nam Hoang cộng lại, cũng không có lớn như vậy, các đại bộ lạc chi nhánh của Kim Ô bộ cộng lại có

mấy trăm triệu người, lãnh địa của bọn họ còn không lớn bằng khu vực săn bắn của một đôi vợ chồng người nước Long Bá.

Càng là sinh vật cường đại, cần không gian săn bắn, địa bàn tài nguyên càng khổng lồ, Đế Thuấn rất tán đồng đối với điều này.

“Cho nên nếu bọn họ đến, mục tiêu của bọn họ nhất định là xâm chiếm toàn bộ Bàn Cổ thế giới.” Da Ma La Gia nhìn Đế Thuấn cười lạnh nói: “Nếu nhân tộc không giúp chúng ta chống lại, như vậy chúng ta sẽ lập tức quỳ xuống đầu hàng. Chúng ta đều là con dân Ngu tộc, quy thuận nọ vị đại nhân kia, là lựa chọn rất sáng suốt.”

Sắc mặt Đế Thuấn chợt biến đổi, đám người Da Ma La Gia đã làm sẵn chuẩn bị đầu hàng?

Điều này đối với nhân tộc mà nói, tuyệt đối không phải tin tức gì tốt.

Chương 1448: Lựa Chọn Lưỡng Nan

“Đầu hàng? Quy thuận? Các người sao?” Sắc mặt Đế Thuấn chợt biến thành một mảng xanh mét: “Các người nỡ từ bỏ?”

“Khi mạng cũng không bảo đảm, có cái gì không bỏ được?” Da Ma La Gia cười rất quyến rũ, nàng lại hướng Đế Thuấn đá lông nheo: “Ngu tộc chúng ta, cột sống không cứng như đám dân bản xứ các người, khi cần thiết, cột sống chúng ta một ngày cong trăm tám mươi lần không tính là gì.”

“Hơn nữa, vị đại nhân kia thân phận cỡ nào, quy thuận hẳn... Lợi ích của Bàn Cổ thế giới chúng ta là giữ nổi, nhưng gia tộc của chúng ta ít nhất bảo tồn được.” Da Ma La Gia khẽ thở dài: “Các gia tộc lớn nhỏ của Ngu triều chúng ta sinh sản phát triển nhiều năm như vậy, coi như là có chút phân lượng, bán rẻ bản thân đầu nhập mà nói, vị đại nhân kia nghĩ hẳn sẽ không từ chối.”

Da Ma La Gia cười, vẻ mặt chấp chính đại đế khác cũng quỷ dị thần bí cười.

Bọn họ đem một cái lựa chọn khó khăn bày ở trước mặt Đế Thuấn —— hoặc là nhân tộc làm lá chắn, vì lợi ích của bọn họ đi đọ sức vị đại năng Ngu tộc mới tới kia; hoặc là mười hai chấp chính gia tộc Ngu triều sẽ không chút do dự đầu hàng, quy thuận, bọn họ sẽ làm người dẫn đường, liên hợp đại năng Ngu tộc mới tới tiêu diệt nhân tộc.

Lời chưa nói toạc ra, nhưng ý tứ trong lời nói của Da Ma La Gia, Đế Thuấn nghe rõ, trong lòng hẳn cũng dị thường rõ ràng.

Thân thể Thần Nông thị ngồi ở bên người Đế Thuấn khẽ giật giật, ngữ khí hẳn rất ngưng trọng: “Các người đã cân nhắc kỹ hay chưa?”

Da Ma La Gia nghiêm túc gật gật đầu: “Ngu tộc chúng ta khác với nhân tộc các người, đối mặt áp lực không thể kháng cự, chúng ta chưa bao giờ cứng rắn đối đầu... Nghĩ hẳn các người cũng có thể hiểu, chúng ta đi guốc trong bụng đối

với các người nhân tộc, nếu chúng ta đều phục vị đại nhân kia đảm đương tiên phong công kích nhân tộc các người, ngắm xem đó là hậu quả gì?”

Đế Thuấn không hé răng, Thần Nông thị cũng không hé răng.

Ngu triều và nhân tộc đây đưa nhiều năm như vậy, bọn họ quen thuộc địa hình địa lý Bàn Cổ thế giới, hạm đội tuần tra của bọn họ hàng năm lui tới xuyên qua ở trong hư không Bàn Cổ thế giới, bọn họ quen thuộc cấu thành thế lực nhân tộc, bọn họ thậm chí âm thầm có hợp tác thương mại rất tốt cùng lợi ích khúc mắc khác với một số bộ tộc nhân tộc.

Nếu đám dị tộc Ngu triều lấy mười hai chấp chính gia tộc làm đại biểu, thật sự toàn tâm toàn ý hợp tác cùng đại năng Ngu tộc mới tới, toàn lực tiến công lãnh địa nhân tộc, nhân tộc có lẽ sẽ đối mặt thế cục càng thêm ác liệt hơn gấp trăm lần so với năm đó Ngu tộc lần đầu xâm nhập Bàn Cổ thế giới.

Có lẽ thật sự sẽ đối mặt tai ương ngập đầu nhỉ?

Diễn Nguyệt đại đế Bà La Già ngồi ở bên người Da Ma La Gia nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Chúng ta có rất nhiều loại lựa chọn, mà nhân tộc các người không có lựa chọn nào khác. Hoặc bùng lên phản kích, hoặc toàn bộ tộc đàn rơi xuống làm nô lệ... thậm chí, nếu các người phản kích cường độ quá lớn, khiến thủ hạ của vị đại nhân kia tổn hại quá đáng, vị đại nhân đó có lẽ sẽ ban phát ‘lệnh diệt tộc’!”

Hai tay Bà La Già đặt ở trên bàn dài, mười ngón nhảy lên như động kinh: “Thân phận vị đại nhân kia, chúng ta đã xác định chín thành. Ở trong cuộc đời dài đằng đẵng của hãn, hãn từng ban phát lệnh diệt tộc đối với tộc đàn dân bản xứ của ba mươi lăm thế giới, diệt thêm tộc đàn dân bản xứ một cái thế giới, đối với hãn mà nói cũng không phải lựa chọn gì khó khăn.”

Trầm mặc chốc lát, Bà La Già tiếp tục nói: “Ở thế giới quê hương chúng ta, tôn hiệu của vị đại nhân đó là ‘Huyết Miện’! Vương miện chí cao vô thượng của hãn, là dùng máu tươi của vô số thế giới, vô số tộc đàn nhuộm đỏ.”

Sắc mặt Đế Thuấn càng thêm khó coi.

Mười hai chấp chính gia tộc nếu dùng bạo lực uy hiếp nhân tộc, cưỡng bức quân đội nhân tộc dẫn đầu, thay bọn họ ngăn cản kẻ địch tương lai, Đế Thuấn có thể đại biểu nhân tộc quyết đoán từ chối bọn họ vũ lực sách nhiễu.

Nhưng khi mười hai chấp chính gia tộc thay đổi một biện pháp khác, bọn họ không bạo lực uy hiếp nữa, mà là rất vô sỉ nói trắng ra cho Đế Thuấn, nếu nhân tộc không làm tấm mộc cho bọn họ, bọn họ sẽ không chút do dự đầu hàng, Đế Thuấn lại lâm vào khốn cảnh lựa chọn cực kỳ gian nan.

“Nếu, ta là nói, hai tộc người ta liên thủ, công bằng hợp tác thì sao?” Qua một hồi lâu, Đế Thuấn rốt cuộc rất gian nan nói ra câu này.

Da mặt Đế Thuấn có chút nóng lên, thật ra khi nói câu này ra khỏi miệng, hắn liền biết, thật ra ở trong lòng hắn, hắn đã chịu thua. Hắn không thể để đám quý tộc Ngụ triều gian trá vô sỉ này thật sự đầu nhập vào vị ‘Huyết Miện’ đại năng kia.

Hai bên liên thủ, có lẽ còn có thể chống lại vị đại năng kia.

Nếu các quý tộc Ngụ triều trực tiếp đầu hàng, như vậy nhân tộc thật sự sẽ gặp phải cục diện gian nan nhất từ trước tới nay.

“Hợp tác công bằng? Người là nói mình ước ngang hàng sao?” Bà La Già nhẹ nhàng lắc lắc đầu, mang theo một nụ cười mỉa mai cao cao tại thượng, tất cả đều ở trong sự nắm giữ, Bà La Già nhẹ nhàng nói: “Đế Thuấn, tuy lời này phi thường thất lễ, nhưng ta rất muốn hỏi một câu —— nhân tộc các người, dựa vào cái gì trở thành minh hữu ngang hàng với chúng ta đây? Chúng ta có vô số lựa chọn có thể bảo toàn tài sản tính mạng, mà nhân tộc các người trừ bùng lên phản kháng, các người không có lựa chọn nào khác.”

“Thậm chí, ta có thể nói thẳng cho người.” Bà La Già hít sâu một hơi, rất nghiêm túc Nói: “Nếu các người chiến tranh với vị đại nhân kia, các người

chiếm ưu thế nhất định, hoặc là nói các người cũng chưa rơi vào thế yếu quá nhiều, chờ sau khi chúng ta bình định phiêu lưu, quân đội của chúng ta mới có thể đầu nhập chiến trường.”

“Nếu nhân tộc các người không thể tiêu hao hữu hiệu quân lực của vị đại nhân kia, các người không thể ngăn cản vị đại nhân đó tiến công, như vậy cho dù chúng ta ký kết minh ước, chúng ta cũng sẽ không chút do dự xuống tay với các người, sau đó... chúng ta sẽ đầu nhập cả tộc vào.”

Lời của Bà La Già đem sự vô sỉ của quý tộc Ngu tộc lộ rõ.

Nhân tộc phải đảm đương tấm mộc liều chết tới cùng với quân đội của vị ‘Huyết Miện’ kia, nếu nhân tộc chiếm ưu thế nhất định, hoặc là nhân tộc chưa rơi xuống thế yếu quá nhiều, mười hai chấp chính gia tộc sẽ biết thời biết thế, đem quân đội bọn họ đầu nhập chiến trường, dốc hết toàn lực đánh tan quân đội của ‘Huyết Miện’.

Nếu lúc ấy chấp chính gia tộc cảm thấy nhân tộc rơi vào thế yếu quá nhiều, cho dù sau khi bọn họ toàn lực đầu nhập cũng không thể thắng lợi, như vậy bọn họ không lưu tình chút nào quay giáo, dốc hết toàn lực tiêu diệt nhân tộc, sau đó quỳ gối dưới chân vị ‘Huyết Miện’ kia, khóc trời kêu đất bán mình cầu vịnh.

“Nói đến cùng, các người không có lựa chọn nào khác, các người phải dựa theo kế hoạch chúng ta chế định cho các người đi làm.” Bà La Già dang hai tay, thản nhiên nói: “Thật ra, nói tới đây, cá nhân ta cũng cảm thấy, quả thật quá mức không biết xấu hổ. Nhưng ai bảo các người vừa mới bắt đầu, đã không đáp ứng điều kiện của chúng ta chứ?”

“Ta cũng cảm thấy, cách làm của chúng ta rất vô sỉ.” Bà La Già cười rất sáng lạn: “Nhưng Đế Thuấn à, còn có các người, các người nhất định phải nhớ, vô sỉ là quyền lực cường giả mới có! Kẻ yếu, như nhân tộc các người kẻ yếu như vậy, các người ngay cả tư cách vô sỉ cũng không có!”

‘Ông’ một tiếng, một khối ruby to bằng nắm tay trên cổ tay một quyền lực

trưởng lão ngồi ở phía sau Bà La Già đột nhiên sáng lên, không ngừng phát ra tiếng cảnh báo dồn dập.

Quyền lực trưởng lão này mờ mịt ngãng đầu: “Chuyện gì vậy? Tháng này, là tới lượt tộc ta trực Đại Nghị Chính sảnh... Vì sao, hệ thống phòng ngự cuối cùng bên dưới Đại Nghị Chính sảnh mở ra? Có người tiến công Lương Chủ sao? Nhưng, vì sao mở ra phòng ngự cấm chế cuối cùng này?”

Mười hai chấp chính đại đế đồng loạt biến sắc, hầu như là đồng thời đứng bật dậy.

Chương 1449: Vinh Quang Âm Dạm

Trong lòng đất Đại Nghị Chính Sảnh, trong không gian hình bán cầu.

Vô số dị tộc linh ‘được khảm’ ở trong đại trận không thể động dậy thể hoặc phần nộ, hoặc bị ai rít chói tai liên tục. Bọn họ dốc toàn lực giãy dụa, nhưng tự nguyện hiến thân, đem thân thể kết hợp với đại trận, trở thành đầu mối then chốt năng lượng của đại trận, bọn họ ở lúc đại trận toàn lực vận chuyển, căn bản là không thể động dậy.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Cơ Hạo đặt hai tay ở trên quả cầu thủy tinh màu tím, cảm thụ được dòng lũ thần thức trong cơ thể Cơ Hạo truyền đến, cường đại đến mức khiến bọn họ cũng vì thế mà chấn động xâm nhập cả tòa đại trận từng đợt một.

Trong con người Cơ Hạo lóe ra ánh sáng kỳ lạ, thần thức của hắn như thủy ngân rót xuống đất, theo mạch năng lượng của đại trận, hướng đại trận trải rộng Lương Chủ cấp tốc lưu động. Trận pháp tinh nghĩa Vũ Dư đạo nhân truyền thụ như các dòng suối nhỏ trong suốt thấy đáy chảy qua trong lòng, ở dưới sự trợ giúp của Vũ Dư Trận Đạo, Cơ Hạo dùng hết toàn lực cực nhanh phân tích đại trận cuối cùng của Lương Chủ thành.

Toàn bộ linh thể thét khàn cả giọng, bọn họ điên cuồng kêu gào, không ngừng cổ vũ bơm hơi cho các bóng người điên cuồng hướng Cơ Hạo tấn công.

Các bóng người này kéo theo các tàn ảnh, như tia chớp xuyên toa va chạm cực nhanh, dùng hết toàn lực hướng Cơ Hạo vồ tới. Bên người Cơ Hạo từng cơn sóng chân thủy kết giới màu trắng quay cuồng không ngừng sinh ra, các bóng người đó húc vỡ từng đạo chân thủy kết giới, lại có càng nhiều chân thủy kết giới hơn chắn trước mặt bọn họ.

Thủy chí nhu tạp có thể khắc vạn vật, thủy chí nhu mà kéo dài không dứt.

Nhờ phúc của Đại Tiêu Dao, Cơ Hạo tự dưng chiếm được toàn bộ lĩnh ngộ về chân thủy đại đạo của Bàn Giả, bởi vì pháp lực tu vi, bởi vì cảnh giới đạo đài, Cơ Hạo chỉ có thể đem chân thủy đại đạo của Bàn Giả suy diễn ra một hai phần mười sự tinh diệu, nhưng vậy cũng đủ rồi.

Bàn Giả là ‘thánh nhân’ mở ra một thế giới, nàng là chủ một giới, Cơ Hạo cho dù chỉ có thể phát huy ra một hai phần mười lực lượng của nàng, cũng đủ để nghiền áp các con rối tử linh dùng thi thể đại năng dị tộc luyện chế thành. Mặc cho các con rối tử linh đó điên cuồng vô tới công kích, chân thủy kết giới đem bọn chúng đẩy ra xa xa, không có một bóng người có thể tới gần Cơ Hạo một chút nào.

Lỗ chân lông toàn thân mở rộng, không ngừng có các tia khí nóng từ trong lỗ chân lông phun ra, chín mươi chín phần trăm thần thức của Cơ Hạo rót vào quả cầu thủy tinh màu tím, sự phân tích của hắn đối với tòa đại trận này đã gần trọn vẹn.

Chỉ bằng vào đại đạo tinh nghĩa Cơ Hạo từ chỗ Vũ Dư đạo nhân học được, Cơ Hạo cũng không đủ để ở trong thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ làm rõ toàn bộ chi tiết của đại trận. Nhưng Đại Tiêu Dao căn nuốt linh hồn Bà La Đóa, Bà La Đóa là đỉnh cấp trí giả của Diễm Nguyệt nhất mạch, Diễm Nguyệt nhất mạch là người thu thập cùng thừa kế văn minh dị tộc, Bà La Đóa đối với hệ thống phòng ngự cuối cùng của toàn bộ Lương Chử thành rõ như lòng bàn tay.

Cái đỉnh năm màu hình tròn đã luyện hóa Đại Tiêu Dao, Cơ Hạo tự nhiên cũng chiếm được toàn bộ ký ức phòng thành cấm chế của Bà La Đóa đối với cả Lương Chử thành.

Mọi việc khó đã được giải quyết dễ dàng, toàn bộ Lương Chử đại trận ở trước mặt Cơ Hạo không còn bất cứ sự huyền bí nào đáng nói nữa.

‘Rắc rắc’ vài tiếng vang thanh thúy, mấy ánh điện nhỏ bé phun ra ở trên quả cầu thủy tinh màu tím, Cơ Hạo đã giải trừ tất cả quyền hạn nghiệm chứng của

Lương Chủ đại trận. Hắn đem linh hồn dao động của mình biến thành nghiệm chứng quyền hạn mới rót vào trong đại trận, từ nay về sau, trừ Cơ Hạo, không ai có thể khống chế tòa đại trận này nữa.

Dòng lũ tin tức đang hung mãnh trở nên nhu thuận, Lương Chủ đại trận không còn không chút giữ lại đem toàn bộ tin tức đưa đến chỗ Cơ Hạo, mà là dựa theo tâm ý của Cơ Hạo, có lựa chọn đem tin tức Cơ Hạo cần nhu thuận đưa tới.

Cơ Hạo thở phào nhẹ nhõm một hơi, hắn quay đầu nhìn nhìn các con rối tử linh còn đang liều mạng hướng mình tấn công, gọi ra cánh cửa đồng xanh đi thông U Minh thế giới.

Chân thủy kết giới hóa thành các vòng xoáy màu trắng thật lớn bao bọc các con rối tử linh đó, mạnh mẽ giam cầm bọn chúng, đem bọn chúng đưa vào cánh cửa đồng xanh. Tiếng cười vui vẻ của U Minh giáo chủ từ trong cánh cửa truyền đến: “Ồ? Đây là con rối tử linh của dị tộc Minh Nguyệt nhất mạch sao? Còn là dùng tàn tích cường giả nhà bọn họ luyện chế thành? Tuyệt không thể tả, Cơ Hạo tiểu hữu, bản đạo nợ người một cái nhân tình cực lớn!”

Cơ Hạo lớn tiếng cười, hắn và U Minh giáo chủ cách không khách khí vài câu, hai tay vội vàng thao tác một phen trên quả cầu thủy tinh màu tím.

Từ tin tức Lương Chủ đại trận đưa lại có thể thấy, long hổ sư tượng đã dẫn người xâm nhập Lương Chủ thành, đang bận giết người phóng hỏa, Cơ Hạo mở ra toàn bộ phòng thành cấm chế ngoại vi Lương Chủ thành, bắt đầu từ nay về sau, Lương Chủ thành hoàn toàn ngăn cách trong ngoài giao thông, bất luận kẻ nào cũng không thể tùy ý ra vào.

Nhưng Cơ Hạo lại đặc biệt ở phụ cận các tòa phủ đệ Phong Hành, Vũ Mục khống chế, ở trong phòng thành cấm chế để lại mấy chiêu:

Những truyền tống trận Phong Hành, Vũ Mục bố trí kia còn có thể vận chuyển trôi chảy, những truyền tống trận này vẫn có thể tự nhiên câu thông trong

ngoài Lương Chử. Phong Hành, Vũ Mục đã thừa dịp hỗn loạn bắt lượng lớn quý tộc Ngu tộc, đang bận rộn đem những người này thông qua truyền tống trận đưa ra ngoài thành.

Vô luận Đế Thuấn và các đại đế dị tộc kia đàm phán thành tình huống thế nào, các quý tộc Ngu tộc này cũng sẽ là một phần thẻ đánh bạc có trọng lượng.

Trên không Đại Nghị Chính Sảnh, Hủy Diệt Võ Trang của Da Ma Thiên lăng lạng lơ lửng giữa không trung, hắn đã không còn sức tiếp tục khống chế Hủy Diệt Võ Trang tàn sát bừa bãi nữa. Hắn đứng trong khoang tinh thể ở mi tâm Hủy Diệt Võ Trang, hoa chân múa tay gào khóc cả giọng: “Giết sạch bọn chúng! Lũ khốn kiếp nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của! Sao lại có kẻ dám chiếm tiện nghi của ta? Bì Thi Vụ Nguyệt! Chúa Tế Chi Thành của ta đâu? Dùng Chúa Tế Chi Thành của ta, giết sạch bọn chúng!”

Một lớn ba nhỏ bốn quả cầu kim loại cực lớn từ trên cao chậm rãi hạ xuống, ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành, một tòa Chúa Tế Chi Thành ở trên trời ba trăm dặm trên không Đại Nghị Chính Sảnh dần dần nở rộ ra cánh hoa kim loại cực lớn, từng cái cánh hoa kim loại cực mỏng nở rộ ra, ở trong ánh mặt trời tỏa sáng rạng rỡ, thiên địa linh khí khổng lồ hóa thành dòng lũ mắt thường có thể thấy được, không ngừng bị bốn tòa thành trì kim loại cắn nuốt.

Thống lĩnh mỏ quặng Hắc Sơn Bì Thi Vụ Nguyệt đứng ở trên tường thành Chúa Tế Chi Thành, ở cao hướng xuống quan sát phương hướng Đại Nghị Chính Sảnh, đột nhiên nhếch miệng cười.

Mấy chục thành viên Vinh Diệu Chúa Tế Hội bị dây thừng trói như cái bánh chưng, khàn giọng kêu thảm bị người ta từ trên tường thành đẩy xuống. Trên cổ chân bọn họ buộc dây thừng nhỏ, như lợn chết bị treo ngược ở trên tường thành.

Một đầu mục Chúa Tế Hội cái đầu hướng xuống dưới treo ở giữa không trung, mặt đầy nước mắt kêu thảm: “Thủ lĩnh, chúng ta bị lừa rồi! Bì Thi Vụ Nguyệt dám tạt chúng đó, bọn hắn đã làm phản! Hu hu, bọn hắn không biết đầu

phục ai, toàn bộ quân đội của chúng ta, toàn bộ quân đội mỗ quặng Hắc Sơn, đều là người của bọn hã! Chúng ta đều mắc bẫy rồi!”

Da Ma Thiên thông qua có được Hủy Diệt Võ Trang uy lực cường đại, đã nhìn thấy mọi việc xảy ra trên cao ba trăm dặm, cũng nghe được tiếng la khóc của đồng bạn mình.

Thân thể hã loạn choạng, phun một ngụm máu ra thật xa.

Bì Thi Vụ Nguyệt là người của người ta? Hã đã phản bội mình?

Mọi việc Vinh Diệu Chúa Tế Hội làm, đều là làm áo cưới cho người ta?

Sao có thể chứ? Da Ma Thiên không thể tin nhìn bốn tòa thành trì kim loại không chút sứt mẻ trên bầu trời!

Lấy sự thông minh lanh lợi của hã, lấy mưu đồ vĩ đại của Da Ma Thiên hã, lấy sự anh minh thần võ của hã, hã thành lập Vinh Diệu Chúa Tế Hội, sao có thể bị người ta trêu chọc chứ? Hôm nay nên là ngày lành hã một lần hành động phá được Lương Chủ, cầm tù toàn bộ quý tộc Ngu tộc trong thành Lương Chủ, cưỡng ép mười hai chấp chính đại đế cúi đầu hàng chứ!

Bốn cái bóng người phi thân lên, đem Hủy Diệt Võ Trang bao vây chặt chẽ ở chính giữa.

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả đồng thời chấp tay, hướng Da Ma Thiên tựa cười mà không cười nói: “Vị đạo hữu này, bảo bối này có duyên với giáo ta, mong đạo hữu thành tâm quy y là được!”

Chương 1450: Phất Tay Áo Đi

“Thiên địa như bàn cờ, chúng sinh là quân cờ.” Long tôn giả chân đạp mây trắng trực diện Hủy Diệt Võ Trang, cười nhìn Da Ma Thiên nói: “Hai vị tổ sư nhà ta, chính là người đánh cờ thật sự kia, thương sinh thiên địa, đều ở trong kế hoạch của hai vị tổ sư.”

“Da Ma Thiên, người tư chất tạm được, xuất thân không xấu, nếu có thể thành tâm quy y...” Trong con người Long tôn giả tinh quang chợt lóe, gắt gao nhìn chăm chăm Hủy Diệt Võ Trang một cái, nghiêm trang nói: “Nếu có thể thành tâm dâng lên bảo vật này, tương lai tự có tạo hóa của người!”

Vừa rồi tuy chưa vào thành, Long tôn giả đã thông qua tai mắt trong thành Lương Chử, biết được rõ ràng uy năng của Hủy Diệt Võ Trang.

Mấy quyền lực trưởng lão, hơn trăm phủ trưởng trưởng lão, bị Hủy Diệt Võ Trang đánh cho mặt xám mày tro. Long tôn giả tự nghĩ, cho dù là bốn sư huynh đệ bọn họ liên thủ, muốn ứng phó nhiều cường giả dị tộc như vậy cũng là chuyện không có khả năng.

Bởi vậy có thể thấy được Hủy Diệt Võ Trang mạnh mẽ cỡ nào, trọng bảo như thế nếu rơi vào trong tay bọn họ, giá trị cũng quá lớn rồi.

Da Ma Thiên tức tới mức khóe mắt rách ra, hắc ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, lại lấy ra một liều Hồi Hồn Cửu Long Thủy, nghiêng răng nghiêng lợi đổ vào trong miệng. Tử khí nồng đậm vờn quanh toàn thân Da Ma Thiên, khí tức của hắn đang cấp tốc hồi phục, ngăn ngừa mấy nhịp thở, toàn bộ vết thương ngấm trong cơ thể Da Ma Thiên khép hết lại.

Hủy Diệt Võ Trang khẽ chấn động một lần, cái cánh thật lớn sau lưng dần dần mở ra, hư không xung quanh không ngừng hướng Hủy Diệt Võ Trang sụp đổ xuống, lượng khổng lồ thiên địa linh khí không ngừng bị Hủy Diệt Võ Trang cắn nuốt. hai mươi tư đôi cánh thật lớn, hình thức khác nhau, thuộc tính cũng

khác nhau không ngừng phun trào ra tia chớp, lửa nóng, gió ăn mòn, khói độc...

Ba vầng mặt trời đen, đỏ, xám dần dần dâng lên ở phía sau Hủy Diệt Võ Trang, ở phía dưới ba vầng mặt trời, là chín vầng trăng hình dạng, màu sắc không ngừng biến hóa. Từ trăng tròn đến trăng tàn, dạng trăng cấp tốc biến hóa, lực lượng dao động quỷ dị khó lường chấn động hư không, làm long hổ sư tượng bốn đại tôn giả liên tục lui lại.

“Tiểu tử này muốn liều mạng rồi, các vị sư đệ để ý!” Long tôn giả hét dài một tiếng, lớn tiếng quát: “Bày Tứ Tượng Sát Trận, đệ tử bốn đại pháp đàn mau mau ra tay, cùng nhau tru sát kẻ này!”

Bốn phương tám hướng mây khói quay cuồng, đông tây nam bắc bốn phương hướng đều có một vạn hai ngàn chiến sĩ dị tộc chân đạp mây khói bay lên trời, bọn họ cầm pháp kỳ Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tứ tượng, dựa theo phương vị bày ra đại trận.

Trên trời cao tinh tú tứ tượng ở bốn phía đồng loạt sáng lên, từng luồng ánh sao nhỏ bé xuyên thấu hư không, rơi ở đỉnh đầu bốn vạn tám ngàn chiến sĩ dị tộc bày trận. Theo tiếng kêu cao vút, phân biệt có tinh thần chi lực ngưng tụ thành hư ảnh Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tứ phương thánh thú bay lên trời, lắc đầu quẫy đuôi Hưởng Hủy Diệt Võ Trang vây khốn.

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả nhìn nhau một cái, bọn họ đồng thời há mồm, phân biệt phun ra một viên bảo châu hào quang vạn trượng to bằng nắm tay.

Hai tay Cơ Hạo gắt gao đề trên quả cầu thủy tinh màu tím, trong Lương Chử đại trận vô số làn sóng dò xét dày đặc hư không, rất nhanh phân tích ra thuộc tính bốn viên bảo châu—— đây là bốn viên bản mạng nội đan của thái cổ tứ phương thánh thú, không biết làm sao lại đến trong tay bốn người long hổ sư tượng.

Bốn viên nội đan dung nhập trong hư ảnh bốn thánh thú trên bầu trời, theo

tiếng kêu cao vút, hư ảnh bốn thánh thú dần dần ngưng thực, không bao lâu đã trở nên như thân thể máu thịt thật sự, càng có một luồng sinh cơ bùng bùng không ngừng từ trong cơ thể bọn chúng khuếch tán ra.

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả đồng thời xướng tụng chú ngữ, thân thể hóa thành một đạo linh quang nhập vào trong cơ thể bốn đại thánh thú. Trong nháy mắt tiếp theo, bốn đại thánh thú thân dài vạn trượng kéo ánh lửa ngập trời, cùng với tiếng rống dài đình tai nhức óc dài vô tận, đem Hủy Diệt Vô Trang bao vây hết lại.

“Đáng đánh!” Hai tay Cơ Hạo cấp tốc nhảy lên ở trên quả cầu thủy tinh màu tím, dùng tốc độ nhanh nhất thay đổi bố trí của Lương Chủ đại trận.

Theo hăn sửa đổi, Lương Chủ đại trận ban đầu linh động vi diệu, có được vô số diệu dụng trở nên tử khí nặng nề, nó mất đi toàn bộ biến hóa khác, chỉ có thể cứng nhắc dựa theo bố trí của Cơ Hạo giờ phút này vận chuyển tiếp.

Cơ Hạo để lại vô số cạm bẫy và chuẩn bị ở sau trong đại trận, cho dù tông sư Tu tộc lúc trước thiết kế kiến tạo tòa đại trận này đích thân tới hiện trường, không có ba năm tháng thời gian, bọn họ cũng không cách nào công phá Cơ Hạo sửa đổi, không thể khôi phục nguyên trạng của Lương Chủ đại trận.

Ở trong ba năm tháng đó, Lương Chủ đại trận chỉ có thể dựa theo Cơ Hạo định sẵn để vận chuyển.

“Người đang làm gì, người rốt cuộc đang làm gì?” Theo Cơ Hạo không ngừng sửa đổi bố trí của đại trận, đem đại trận vốn linh động thần diệu trở nên cứng nhắc mà vụng về, các linh thể dị tộc ‘được khảm’ ở trong đại trận đâm đường đầu mỗi then chốt năng lượng kinh hải hết lên chói tai.

Làm một bộ phận hệ thống phòng ngự cuối cùng của Lương Chủ, các linh thể này ngày thường phụ trách duy trì tòa đại trận này vận hành, bọn họ đối với mỗi một biến hóa nhỏ bé của đại trận đều rõ như lòng bàn tay. Cơ Hạo làm ra sửa đổi đối với đại trận, khiến giữa bọn họ với đại trận đột nhiên có thêm một tầng ngăn

cách thật dày.

Bọn họ cũng không cách nào cảm ứng được Lương Chủ đại trận tồn tại nữa, nói cách khác, bọn họ bị Cơ Hạo mạnh mẽ từ trong đại trận bóc ra.

“Các vị... các người đã chết, thì bụi về bụi, đất về đất, hoặc là luân hồi chuyển thế, hoặc là hồn phi phách tán. Dùng bí pháp đem bản thân hóa thành linh thể? Loại chuyện này chính là nghịch thiên mà làm, nhất định sẽ gặp báo ứng.”

Cơ Hạo cười hướng vô số linh thể dị tộc trong không gian hình bán cầu lắc lắc đầu: “Ta chính là báo ứng của các người!”

Cái đỉnh năm màu hình tròn ầm ầm kêu lên, Cơ Hạo há mồm phun ra vô số luồng sáng năm màu, các linh thể dị tộc này kêu thảm khàn cả giọng bị ánh sáng năm màu cuốn lấy, không tự chủ được bay về phía cái đỉnh năm màu hình tròn.

Trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, trong không gian hình bán cầu không còn một linh thể nào tồn tại nữa. Cơ Hạo vung tay áo, một đòn đem quả cầu thủy tinh màu tím đập vỡ, triệt để phá hủy đầu mối khống chế then chốt dị tộc dùng để khống chế toàn bộ Lương Chủ đại trận này.

Lương Chủ thành khẽ run lên một cái, từ giờ khắc này trở đi, Lương Chủ đại trận sẽ dựa theo Cơ Hạo đặt ra liên tục vận chuyển, người ngoài khó có thể ảnh hưởng đến trận pháp vận hành nữa.

“Trừ phi các người tái tạo một viên thủy tinh khống chế, nhưng bảo bối này cũng không phải là dễ luyện chế như vậy!” Cơ Hạo cười to vài tiếng, hướng U Minh giáo chủ phía sau cánh cửa đồng xanh chào hỏi, thân thể nhoáng lên một cái lập tức rời khỏi.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, cánh cửa khổng lồ đúc từ hoàng kim ở phía sau Cơ Hạo ầm ầm khép lại, ở trong thiết đặt của Cơ Hạo, trừ phi bạo lực tháo dỡ, nếu không cánh cửa to lớn này cũng không cách nào mở ra nữa. Nếu có người

thật sự vận dụng bạo lực phá hủy cánh cửa lớn này, thì nhất định phải nhận công kích điên cuồng nhất của Lương Chử đại trận.

“A, Cơ Hạo tiểu gia hỏa này...” Trong cánh cửa đồng xanh, Thanh âm Minh đạo nhân trầm thấp, khàn khàn lặng lẽ truyền ra. Từng trận gió âm màu đen từ trong cửa thổi ra, con rối tử linh vừa nảy U Minh giáo chủ tiêu phí sức chín trâu hai hổ còn chưa thể hoàn toàn lôi vào, căn bản không có sức phản kháng bị gió âm màu đen nhẹ nhàng cuốn vào trong cửa.

Một khắc đồng hồ sau, Cơ Hạo đã tới phủ đệ Bì Thi nhất tộc.

Phong Hành, Vũ Mục đã bắt đủ nhiều quý tộc Ngu tộc, càng vét sạch kho báu của rất nhiều gia tộc.

Từng tòa truyền tống trận đang vận chuyển hết tốc độ, không ngừng đem tù binh và bảo vật thu được đưa ra khỏi Lương Chử thành.

Cơ Hạo cũng gia nhập vào công việc, một canh giờ sau, bốn đại tôn giả và Da Ma Thiên vẫn đang tiếp tục chiến đấu, Cơ Hạo đã mang người bình yên rút khỏi Lương Chử thành.

Chương 1451: Tin Dữ Kinh Thiên

Xích Phán sơn, giữa không trung.

Hiên Viên thánh hoàng đã ngừng tay, tò mò nhìn quyền lực trường lão phía sau Bà La Già.

Hồng bảo thạch trên cổ tay cấp tốc lóe lên ánh sáng đỏ đẫm xấu, càng có tiếng cảnh báo chói tai không ngừng truyền đến. Quyền lực trường lão tên là Bà La Đế trầm mặt, ngón trở tay phải ở trên hồng bảo thạch cấp tốc phác họa ra mấy chục phù văn bí pháp.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, các luồng sáng màu đỏ nhỏ bé từ trong hồng bảo thạch chảy ra, như sương khói quay quanh cổ tay Bà La Đế chậm rãi xoay tròn. Rất nhanh ánh sáng đỏ biến thành một quầng sáng vuông vức, nhưng bên trong cái gì cũng không có.

“Không có ai sao?” Bà La Đế có chút chật vật thấp giọng quát mắng: “Đám chết tiệt này, cho dù chúng ta không có mặt, cũng không thể tùy ý phóng đảng như vậy. Mỗi ngày, trong phòng chính vụ gia tộc, cũng nên có mười tộc nhân trở lên trực!”

Đế Thuần và Hiên Viên thánh hoàng nhìn nhau một cái, con người nhanh chóng hiện lên một mảng tinh quang kỳ dị. Bọn họ đương nhiên biết Cơ Hạo đi làm gì, hiện tại xem ra, tựa như sự tình đã làm được rồi?

Mười hai chấp chính gia tộc Ngu triều, mỗi chấp chính gia tộc đều có sảnh chính vụ thuộc về nhà mình, chuyên môn phụ trách công việc hành chính hằng ngày của Tam Nguyệt Cửu Nhật mười hai chi mạch. Bà La Già dẫn dắt tinh nhuệ gia tộc nam chinh nhân tộc, trong phòng chính vụ Bà La nhất tộc chung quanh phải có người trực ban.

Trên trán Bà La Đế chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, hắn liên tục biến hóa chín

loại bí pháp phù văn, nhưng không có một chỗ nào cho hãn bất cứ sự đáp lại nào.

Thân thể khẽ run rẩy, Bà La Đế ngẩng đầu lên nhìn Bà La Già: “Sánh chính vụ, sánh thương vụ, sánh quân vụ, sánh sách báo, sánh bí mật... chín cơ cấu quan trọng của gia tộc, mỗi ngày tộc nhân trực ban ít nhất ở một trăm hai mươi người trở lên, không có một chỗ nào có hồi âm.”

Sắc mặt Bà La Già chợt biến thành một mảng trắng bệch.

“Ha ha, sẽ không là thừa dịp chúng ta không có mặt, đám tiểu gia hỏa trong tộc... tối hôm qua chơi quá mức phát hỏa chứ?” Đế Thích Diêm La ra vẻ trấn định đứng dậy, hãn hướng một quyền lực trường lão phía sau mỉm cười nói: “Ma trường lão, liên hệ một chút tộc nhân lưu thủ... Ừm, trực tiếp liên hệ các trường lão lưu thủ trường lão viện.”

Đế Thích Diêm La cố ý bảo Đế Thích Ma liên hệ trường lão Đế thị nhất tộc lưu thủ gia tộc.

Cái trường lão viện này, tất nhiên không phải Tối Cao Trường Lão Viện của Ngu triều, mà là cơ cấu trường lão của riêng Đế Thích nhất tộc. Có thể tiến vào trường lão viện Đế Thích nhất tộc, đều là lão nhân thực lực cường đại, lão thành ổn trọng Trong tộc.

Đế Thích Diêm La mang theo đám đông tinh nhuệ trong tộc nam chinh, người trẻ tuổi trong tộc không có ai ước thúc, giống như con ngựa hoang thoát cương, làm ra chuyện gì hoang đường cũng có khả năng —— dù sao mọi người đều biết rõ trong lòng, tính cách chủng tộc Ngu tộc chính là như thế, lãng mạn và lan man đã sớm khắc ở trong xương tủy bọn họ, tự tiện rời cương vị công tác cũng không phải lạ gì.

Chẳng qua, đám trường lão các gia các tộc dù sao đã cao tuổi, cho dù trong đó có không ít người còn giữ lại thiên tính lãng mạn, nhưng như thế nào cũng sẽ có ba năm trường lão đáng tin.

Đế Thích Ma lấy ra một khối thủy tinh màu máu to bằng nắm tay, sau khi niệm tụng vài tiếng chú ngữ, một quang sáng hình tròn từ trong thủy tinh phun ra. Trong quang sáng im lặng, không có bất cứ động tĩnh nào, cũng không có bất cứ hình ảnh và thanh âm nào truyền đến.

Khuôn mặt Đế Thích Ma chợt cứng ngắc.

Trên trán Đế Thích Diêm La toát ra một giọt mồ hôi lạnh, hắn cười gượng nói: “Ma trưởng lão liên hệ là Đọa trưởng lão sao? Ha, Đọa trưởng lão thích rượu ngon mỹ nhân, có lẽ hắn vừa lúc uống say rồi?”

Tất cả mọi người, vô luận nhân tộc hay dị tộc đều ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, giữa trưa, Đế Thích Đọa đã uống say?

Đế Thích Ma cười khan vài tiếng, hắn và Bà La Đế giống nhau liên tục thay đổi bí chú, liên tiếp gọi mười mấy trưởng lão Đế Thích nhất tộc lưu thủ, nhưng chưa có một trưởng lão hồi âm cho hắn.

Lần này, mười hai chấp chính đại đế đều không kiềm chế được nữa, bọn họ bất chấp đám người Đế Thuấn, Hiên Viên thánh hoàng, Thần Nông thị ngay trước mặt, vội vã lấy ra bí bảo liên lạc của nhà mình, dùng các loại bí pháp điên cuồng gọi tộc nhân lưu thủ Lương Chử.

Ngại là, Cơ Hạo đã mở ra phòng thành đại trận của Lương Chử, không chỉ ngăn cách tất cả thông đạo ra vào trên trời, trong lòng đất Lương Chử, càng triệt để phong tỏa hư không, một tia pháp lực dao động cũng không thể truyền ra. Bí bảo liên lạc của mười hai chấp chính đại đế căn bản bất lực xuyên thấu phòng ngự cấm chế của Lương Chử, toàn bộ tín hiệu đều bị đại trận như hàng động không đáy triệt để nuốt hết.

Càng không cần nói tộc nhân của mười hai chấp chính gia tộc, mấy quý tộc dị tộc bị Cơ Hạo bắt đi hơn phân nửa, một ít người may mắn thoát khỏi bị bắt cũng bị Vinh Diệu Chúa Tế Hội và chiến sĩ bốn đại pháp đàn giết đỏ cả mắt rồi truy đuổi tới mức lên trời không lối xuống đất không cửa, ai có thời gian để quan

tâm đám người Đế Thích Diêm La, Bà La Già gọi?

Không có hồi âm!

Không có hồi âm!!

Vẫn không có hồi âm!!!

“Các người!” Da Ma La Gia là người đầu tiên đem ánh mắt chuyển về phía Đế Thuấn, môi của nàng hơi tái đi, nghiêng răng lớn tiếng quát: “Là các người... Không, không có khả năng, nhân tộc các người không có khả năng công phá Lương Chủ! Cho dù chúng ta đã mang đi tuyệt đại bộ phận tinh nhuệ, nhưng trong thành Lương Chủ còn có nhiều quyền lực trưởng lão và phủ trưởng trưởng lão như vậy lưu thủ, càng có hệ thống phòng ngự cuối cùng chúng ta nhiều năm qua như vậy tạo ra... Nhân tộc các người còn chưa có khả năng làm được một điểm này!”

‘Hệ thống phòng ngự cuối cùng’? Trong mắt Đế Thuấn và Hiên Viên thánh hoàng hiện lên một đạo tinh quang—— Cơ Hạo tiểu tử này, là làm như thế nào?

Phòng thành cấm chế có thể khiến các chấp chính đại đế này tràn đầy lòng tin, tự tin nhân tộc không thể phá được, có thể nghĩ có được lực phòng ngự mạnh bao nhiêu. Cơ Hạo rốt cuộc là làm như thế nào, có thể khiến Lương Chủ lâm vào một loại trạng thái ‘tĩnh mịch’ khác thường?

Một đám chấp chính đại đế, quyền lực trưởng lão kinh sợ giận dữ đan xen liên tục gọi tộc nhân trong thành Lương Chủ, nhưng một mực không có hồi âm.

Mây đen đẫm xấu bao phủ ở đỉnh đầu đại quân dị tộc. Đại quân dị tộc hạ trại ở sườn phía bắc Xích Phán sơn đã nghe được tin tức nơi này, nhiều tướng lĩnh cao cấp ùn ùn bay lên trời, sốt ruột chạy qua, tìm hiểu Lương Chủ thành rốt cuộc đã xảy ra điều gì.

Không bao lâu, một đám tông sư Tu tộc tọa trấn ở trong Hạo Kiếp Chi Thành

vô cùng sốt sắng chạy lại, bọn họ mang đến tin tức càng thêm xác thực —— pháp khí bảo động trước quy mô lớn trên Hạo Kiếp Chi Thành, quả thực kiểm tra đo lường được phương hướng Lương Chủ truyền đến thiên địa linh khí dao động kịch liệt.

Dựa theo biên độ thiên địa linh khí dao động, có thể kết luận hệ thống phòng ngự cuối cùng của Lương Chủ thành thật sự đã toàn lực mở ra.

Mười hai chấp chính đại đế cùng quyền lực trưởng lão ở đây càng thêm kinh hoảng không thôi, hệ thống phòng ngự cuối cùng của Lương Chủ thành, ít nhất cũng cần mười hai quyền lực trưởng lão lưu thủ liên danh trao quyền mới có thể mở ra. Nhưng đã có thời gian liên hợp trao quyền, vì sao bọn họ cũng không thông tin cho mình?

Trong thành Lương Chủ rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Một quyền lực trưởng lão đột nhiên nhảy lên cao tám thước, hân hân cả giọng kêu lên: “Phái một chiếc phi thiên chiến hạm nhanh nhất, mau mau quay về Lương Chủ nhìn xem, rốt cuộc đã xảy ra điều gì? Đi mau, đi mau!”

Một chiếc phi thuyền kim loại thon dài mở buồng, vô số phù văn trên thân nó lóe sáng, thúc đẩy phi thuyền dùng tốc độ nhanh nhất hướng phía bắc bay đi.

Ngao Hạo thấp giọng lẩm bẩm: “Đám ngu xuẩn này, tốc độ của bọn hân so với thứ đồ chơi rách nát đó nhanh hơn nhiều, bọn hân sao không tự mình về xem?”

Đế Thuấn, Hiên Viên thánh hoàng, Thần Nông thị đều chưa hé răng —— các đại quý tộc Ngu tộc phần nhiều là sợ chết, người trông cậy vào bọn hân tự mình đi nơi nguy hiểm tra xét tình hình địch? Ngao Hạo người thật sự là nghĩ quá nhiều rồi.

Sau khi phi thuyền nơi này phái ra hơn một cánh giờ, rốt cuộc có tiểu lĩnh chủ dị tộc ngoài thành Lương Chủ truyền về tin tức:

Lương Chữ đại loạn, Lương Chữ luân hãm, tình huống tử thương không rõ...
nghe nói, Lương Chữ đại loạn có liên quan với Da Ma Thiên.

Chương 1452: Thế Cục Phiên Bản

Lương Chủ thành quá mức khổng lồ, cái gọi là hệ thống phòng ngự cuối cùng cũng chỉ bao trùm trong tường thành Lương Chủ.

Ở ngoài thành Lương Chủ, còn có trang viên và pháo đài của vô số lĩnh chủ dị tộc to nhỏ, khi trong thành Lương Chủ tiếng giết rung trời, nhiều lĩnh chủ dị tộc đều phái ra đội ngũ thám báo đến trinh sát.

Bởi vì Cơ Hạo mở ra toàn bộ cấm chế, các thám báo đó không thể bước vào Lương Chủ nửa bước, nhưng cũng đại khái biết rõ trong thành đã xảy ra chuyện gì —— nói tóm lại, có người đã tạo phản.

Nghe nói Lương Chủ rung chuyển có liên quan với Da Ma Thiên, có vô số thám báo tận mắt thấy cảnh tượng một Hủy Diệt Vô Trang cùng hơn trăm phủ trưởng trưởng lão đánh quần lấy nhau ở giữa không trung, sắc mặt Da Ma La Gia ‘Soạt’ một cái biến thành một mảng trắng bệch.

Thân thể yếu điệu hơi nhoáng lên một cái, đỉnh đầu Da Ma La Gia lao ra một vòng xoáy màu đen như mặt trời, từng tia khí đen dinh dính tràn ngập toàn thân. Âm Nhật chi lực như hắc động, dẫn dắt hư không xung quanh kịch liệt mấp máy, không ngừng hướng thân thể Da Ma La Gia sụp đổ.

“Da Ma Thiên, người tên dã chủng này!” Da Ma La Gia bất chấp, nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nguyên rủa.

Ở bên, sắc mặt mười một vị chấp chính đại đế và đám đông quyền lực trưởng lão trở nên cực kỳ cổ quái, bọn họ tựa như quên Lương Chủ thành đang lâm vào rung chuyển, mỗi người rất ‘tò mò’, rất ‘kích động’ nhìn Da Ma La Gia.

Thậm chí có một quyền lực trưởng lão mắt tỏa sáng không tự chủ được lâm bầm một tiếng: “A ha, Da Ma gia tộc cuối cùng đã mở miệng thừa nhận, tiểu tử đó là tên dã chủng? Ha ha, Da Ma 兀(da) bệ hạ tôn kính, hy vọng ngài và thê tử

ngài có thể duy trì cuộc hôn nhân thuần khiết này!”

Khuôn mặt Da Ma La Gia biến thành một mảng đen sì, mười ngón tay của nàng co rút, trên mu bàn tay lồi lên các sợi gân xanh. Nhìn ra được, nàng đã dùng toàn bộ ý chí lực, lúc này mới miễn cưỡng khống chế được bản thân chưa xuống tay đối với quyền lực trường lão kia.

Da Ma ㄗ, phụ thân Da Ma La Gia, chấp chính đại đế đời trước của Da Ma gia tộc, ở sau khi tấn thăng Nhật Nguyệt cảnh, Da Ma ㄗ lựa chọn trở về Bàn Ngu thế giới, đem ngài báu chấp chính đại đế giao cho con gái lớn của mình kế thừa.

Rất nhiều quý tộc Ngu tộc ‘tin tức linh thông’ âm thầm đều nói, Da Ma ㄗ sở dĩ quay về Bàn Ngu thế giới, chính là vì Da Ma Thiên. Cho dù các quý tộc Ngu tộc lãng mạn nữa, phong lưu nữa, thê tử của mình ù ù cạc cạc cho mình thêm một đứa con trai, loại chuyện này chung quy khó có thể nói ra đi gặp người ta.

Bởi vì mặt mũi, Da Ma ㄗ cũng chưa đem sự việc làm âm ỉ lên, hẳn nghĩ rằng thừa nhận Da Ma Thiên là thân sinh cốt nhục của mình, nhưng hẳn đem Da Ma Thiên vứt ở Lương Chử để lão nhân trong nhà nuôi nấng, mà chính hẳn lại lưu lại Bàn Ngu thế giới, ‘Thân mật bầu bạn’ thê tử mình ‘an dưỡng thân thể’ ở Bàn Ngu thế giới!

Loại chuyện phong lưu này, làm bên chịu thiệt mắc mưu, Da Ma gia tộc tuyệt không thừa nhận nương tử gia chủ nhiệm kỳ trước có bất cứ hành vi sai trái nào, bọn họ tuyệt không thừa nhận Da Ma Thiên là bà chủ nhà mình và đã nam nhân nào đó không rõ lai lịch sinh ra.

Cho tới nay, Da Ma La Gia đối với bên ngoài đều biểu hiện ra một phong phạm đại tử, đối với Da Ma Thiên rất từ ái, quan tâm, ở Lương Chử, bất luận kẻ nào dám va chạm Da Ma Thiên một chút nào, Da Ma La Gia đều sẽ vận dụng lực lượng gia tộc toàn lực trấn áp.

Chính bởi vì Da Ma La Gia nuông chiều, Da Ma Thiên mới có thể thành lập

Vinh Diệu Chúa Tế Hội, mang theo một đám ăn chơi trác táng ở Lương Chử thành hoành hành. Chính bởi vì thân phận Da Ma Thiên rất có vấn đề, cho nên mười một chấp chính gia tộc khác cùng các đại gia tộc phía dưới mang theo tâm lý xem kịch vui nhàn chán, chuyện gì cũng đặc biệt dễ dàng bỏ qua đối với Da Ma Thiên.

Nhưng hôm nay, Da Ma La Gia rốt cuộc đã tự mình mở miệng mắng Da Ma Thiên là ‘dã chủng’!

Đế Thuấn, Thần Nông thị, Hiên Viên thánh hoàng, còn có một tên Ngao Hạo ngốc nghếch vẽ mặt quỷ dị thần bí nhìn các đại nhân vật Ngu triều này —— những kẻ này không phải nên lòng nóng như lửa đốt dẫn quân trở về Lương Chử dẹp loạn sao?

Vì sao, những kẻ này thoát nhìn vẻ mặt sáng khoái? Hơn nữa nụ cười của bọn họ còn cổ quái như thế?

Sào huyết nhà mình cũng bị người ta hốt rồi, Lương Chử thành đang một mảng hỗn loạn, những kẻ này không lo lắng một chút nào?

Sắc mặt Đế Thuấn trở nên cực kỳ nghiêm túc ——theo hẳn thấy, các chấp chính đại đế cùng quyền lực trưởng lão của Ngu triều quả nhiên đều là người khó lường, rất có khí độ Thái Sơn sập ở trước mặt mà không biến sắc. Đế Thuấn tự nghĩ, nếu là hẳn nghe nói Bồ Phán đại loạn, có đại thị tộc tạo phản mà nói, hẳn khẳng định không làm được mặt có ý cười, trấn định tự nhiên như đám người Đế Thích Diêm La.

“Thật sự là một đám kẻ địch đáng sợ.” Đế Thuấn âm thầm lẩm bẩm: “Lương Chử thành lâm vào đại loạn, bọn hắn thế mà còn có thể ngồi vững vàng. Quả nhiên, càng là cục diện rung chuyển, càng phải bình tĩnh ứng đối... không ngờ được cả đời ta tu vi, tâm cảnh còn không bằng đám Ngu tộc lấy phù phiếm, lỗ mãng trứ danh này!”

Đột nhiên, Bà La Già cười lên ‘Ha ha’, hẳn ngả ngón hướng Da Ma La Gia

đá lông nheo: “Da Ma La Gia bệ hạ tôn kính, a, đệ đệ của ngài đã phát động phản loạn, Vinh Diệu Chúa Tế Hội của hãn, tổ chức bí mật nhỏ nhỏ kia của hãn, là tên như thế nhỉ? Vinh Diệu Chúa Tế Hội công chiếm Lương Chủ! Trời ạ, tộc nhân của chúng ta đều đã thành tù binh của hãn, ha ha, chúng ta cần trả bao nhiêu tiền chuộc đây?”

Một đám chấp chính đại đế đều cười lên, các quyền lực trưởng lão cũng đều cười lên.

Bọn họ sợ dĩ không lo lắng chút nào đối với thế cục Lương Chủ, chính bởi vì đây là phản loạn Da Ma Thiên phát động.

Dựa theo quy tắc ngầm của Ngu tộc, phản loạn thì được, nhưng Da Ma Thiên phải cam đoan toàn bộ quý tộc Ngu tộc an toàn sinh mệnh. Toàn bộ quý tộc Ngu tộc trong thành Lương Chủ đều thành tù binh của Da Ma Thiên, vậy cũng có thể đàm phán. Nộp một khoản tiền chuộc, sự tình gì cũng dễ thương lượng cả!

Vô luận Da Ma Thiên muốn làm gì, dù sao chỉ cần tộc nhân nhà mình không có việc gì, đơn giản chỉ là quyền lực và ích lợi trao đổi mà thôi.

Da Ma Thiên muốn trở thành chấp chính đại đế Da Ma nhất tộc? có thể thương lượng mà!

Đây thậm chí là một chuyện tốt! Nếu Da Ma La Gia bị đuổi xuống đài...

Ánh mắt của mấy chấp chính đại đế trở nên cực kỳ vi diệu, đánh giá thân thế yếu diệu mà tuyệt mỹ của Da Ma La Gia từ trên xuống dưới. Nếu Da Ma La Gia bị đuổi xuống đài, như vậy bọn họ có lẽ có cơ hội hảo hảo thân thiết với nàng một chút nhỉ?

Da Ma La Gia bị ánh mắt của đám sắc côn này làm cho nổi trận lôi đình, nàng lớn tiếng quát: “Đừng quên, phụ thân tên dã chủng này rất có thể là vị kia... Tên dã chủng đó ở lúc này phát động phản loạn, đã khống chế Lương Chủ, các người nghĩ hãn muốn làm gì?”

Da Ma La Gia nhảy dựng lên quát: “Các người cảm thấy, hãn sẽ dựa theo quy củ tộc ta, ở sau khi thu một bộ phận tiền chuộc, liền đem tộc nhân các người an toàn phóng thích sao? Các người cảm thấy, hãn sẽ đưa ra điều kiện thế nào? Nếu hãn muốn chúng ta giải trừ toàn bộ võ trang?”

“Đương nhiên không có khả năng!” Diêm Ma Sát lập tức quyết đoán kiên quyết nói: “Đương nhiên không có khả năng, giải trừ võ trang, để phụ thân hãn dễ dàng cướp đi tất cả của chúng ta sao? Chúng ta lãnh địa lớn như vậy, con dân nhiều như vậy, nô bộc nhiều như vậy, nô lệ nhiều như vậy, quân đội khổng lồ như vậy, còn có lợi ích chúng ta hàng năm từ Bàn Cổ thế giới cùng với mấy chục thế giới xung quanh cướp lấy...”

Diêm Ma Sát cười lạnh nói: “Không còn lợi ích của Bàn Cổ thế giới, gia tộc chúng ta ở Bàn Ngu thế giới đều đi ăn gió uống sương sao?”

Da Ma La Gia dang hai tay, cười lạnh.

Sắc mặt các chấp chính đại đế và quyền lực trưởng lão đồng thời trở nên nghiêm túc. Một quyền lực trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mọi người liên thủ, giết chết Da Ma Thiên thẳng nhai con đó trước rồi nói sau!”

Chương 1453: Minh Ước Công Bằng

Thông qua truyền tống trận cố ý bố trí, từ Lương Chủ mãi cho đến Nghiêu Sơn lĩnh.

Từng đội tù binh Ngu tộc thê thê lương lương từ trong truyền tống trận đi ra. Khi bọn họ nhìn thấy kiến trúc cao lớn phong cách khác biệt của Nghiêu Sơn thành, nhìn đến vô số chiến sĩ nhân tộc phụ cận trận địa sẵn sàng đón quân địch, nhiều lão nhân Ngu tộc đều phát ra tiếng rên rỉ thê lương.

Tù binh!

Thân phận xa lạ cỡ nào, bọn họ các đỉnh cấp quý tộc cao cao tại thượng này, lại sẽ có một ngày bị nhân tộc bắt làm tù binh!

Nhân tộc dân bản xứ ngu muội, dơ bẩn, thô lỗ, hung tàn... có thể dùng tất cả từ ngữ tiêu cực trên thế gian hình dung, bọn họ các quý tộc Ngu tộc cơ trí, làm sạch, tao nhã, ung dung, lại lưu lạc trở thành tù binh của nhân tộc dân bản xứ.

“Huyết Nguyệt chí cao vĩ đại ơi!” Một lão nhân Đế thị nhất tộc Huyết Nguyệt nhất mạch giờ cao cao hai tay, hướng về bầu trời kêu thảm khàn cả giọng, đau khổ khẩn cầu Huyết Nguyệt bọn họ thờ phụng có thể đại hiển thần uy, đem hắn từ trong cơn ác mộng này cứu ra. Hắn không muốn làm tù binh, hắn từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, hắn không thể chịu đựng được mình thành tù binh của nhân tộc.

“Lão già thôi tha!” Một chiến sĩ Thổ tộc đến từ Bàn Hi thế giới giáo huấn hằn hoi lão nhân này phải làm người như thế nào, roi da độc long to cỡ cánh tay trẻ sơ sinh mang theo tiếng xé gió chói tai hung hăng vụt ở trên lưng lão nhân Ngu tộc này. Quần áo vỡ nát, một đoạn da thịt dài ba thước bị roi da mạnh mẽ giật xuống, lão nhân Ngu tộc phát ra một tiếng rú thê lương, đau đến mức ngất đi.

Từng đại đội chiến sĩ các tộc đến từ Bàn Hi thế giới vung roi da và gậy gỗ,

giọng nói vẻ mặt đều hung dữ quát lớn, xua tù binh Ngu tộc từ trong truyền tống trận đi ra, theo đường phố rộng rãi chậm rãi đi về phía thành chủ phủ.

Phía dưới thành chủ phủ Nghiêu Sơn thành, không gian trong lòng đất khổng lồ vừa mới do các tổ linh cùng thánh linh Thổ tộc Bàn Hi thế giới liên thủ mở ra, cấu tạo phòng giam trong lòng đất đủ để cất chứa toàn bộ tù binh Ngu tộc. Bọn họ là ở Lương Chủ đối đãi nô lệ nhân tộc bị buôn bán, Cơ Hạo liền ở Nghiêu Sơn thành đối đãi bọn họ giống hệt.

Hai bên đường cái, vô số con dân Nghiêu Sơn lĩnh lẳng lẳng đứng, tò mò nhìn đám tù binh vẻ mặt tiêu tụy, mặt lộ vẻ hoảng sợ này.

Không ít tù binh Ngu tộc, Tu tộc bị roi da quật khóc trời kêu đất, rơi lệ đầy mặt, các con dân Nghiêu Sơn lĩnh liền ‘Hi hi ha ha’ cười lên, thì ra bọn ác quỷ dị tộc đồn đãi thần kỳ vô cùng này, bọn hãn cũng biết sợ hãi, cũng biết kinh hoàng, bọn hãn cũng có thể đổ máu, càng biết rơi lệ chứ!

Bọn họ cũng chỉ là một cái cổ đỡ một cái đầu, trừ so với nhân tộc có thêm một hai ba con mắt, đầu bọn họ cũng có thể bị một đao chặt bỏ, xương cốt bọn họ cũng có thể bị chém đứt, đánh gãy!

Dần dần, tiếng cười quanh quẩn ở trên không Nghiêu Sơn thành, các con dân Nghiêu Sơn thành tận tình cười, hoan hô, sự sợ hãi cùng ngờ vực vô căn cứ của bọn họ đối với ác quỷ dị tộc bị quét sạch, lòng tin cùng dũng khí mãnh liệt trước nay chưa từng có tràn đầy trái tim.

Thiếu Ti, Man Man mang theo đại đội đệ tử Nghiêu Sơn đạo cung ngồi ở lối vào nhà giam trong lòng đất, cẩn thận đăng ký tư liệu các tù binh Ngu tộc này. Bọn họ thuộc về một chi mạch nào trong Tam Nguyệt Cửu Nhật, bọn họ thuộc về gia tộc nào, bọn họ và mười hai vị chấp chính đại đế quan hệ huyết thống thân sơ xa gần, bọn họ có quan hệ thân quyến với vị quyền lực trưởng lão hoặc là phủ trưởng trưởng lão nào hay không...

Thiếu Ti đăng ký tư liệu thậm chí chi tiết đến những người này tài sản cá

nhân có bao nhiêu, tài sản gia tộc bọn họ có bao nhiêu, vì sự tự do cho bọn họ, bọn họ nguyện ý cùng với bọn họ có thể lấy ra bao nhiêu tiền chuộc, cho Nghiêu Sơn lĩnh bao nhiêu lợi ích...

Sự vô toàn diện, sau khi toàn bộ tù binh Ngu tộc đều bị ép đem chi tiết nhà mình khai ra không sót chút nào, lúc này mới bị nhốt vào nhà giam trong lòng đất.

Cơ Hạo chưa quay về Nghiêu Sơn thành, hắn mang theo Phong Hành, Vũ Mục và Vô Chi Kỳ, quay về Xích Phấn sơn hội hợp cùng đám người Đế Thuấn. Ở Xích Phấn sơn, hắn gặp lại mười hai chấp chính đại đế cùng một đám quyền lực trưởng lão sứt đầu mẻ trán, tranh luận không ngớt.

Đám người Đế Thuấn đặt thân ra ngoài sự việc, ôm tâm tư chuyện không liên quan mình treo lên cao cao, lảng lạng ngồi ở một bên xem náo nhiệt.

Vô số tướng lĩnh cầm binh, gia chủ và các trưởng lão các đại gia tộc Ngu tộc vây quanh mười hai chấp chính đại đế gần như điên cuồng lớn tiếng xôn xao, bọn họ hoa chân múa tay hò hét, nước miếng bọn họ văng tung tóe hô quát khàn cả giọng, bọn họ mãnh liệt yêu cầu mười hai chấp chính đại đế hạ lệnh, lập tức quay về Lương Chử bình ổn phản loạn!

Tộc nhân bọn họ, người thân bọn họ, người tình bọn họ, người yêu bọn họ đều còn ở Lương Chử đó. Vô luận là con trai, con gái danh chính ngôn thuận của họ, hoặc là con trai tư sinh, con gái tư sinh không muốn để ai biết cũng đều ở Lương Chử. Cơ nghiệp gia tộc bọn họ, tài sản gia tộc bọn họ, tài phú gia tộc bọn họ, tài nguyên bọn họ ở Bàn Cổ thế giới vợ vét nhiều năm như vậy tích góp, cũng đều ở Lương Chử.

Nếu là gia tộc xung đột thứ thiệt, đám quý tộc Ngu tộc này cũng không sợ gì, an toàn sinh mệnh tài sản cá nhân gia tộc bọn họ có thể được bảo đảm.

Vấn đề là, hiện tại không phải gia tộc xung đột bình thường, Da Ma Thiên thăng cha này... ai biết hắn sẽ làm ra chuyện gì?

Tín sứ mấy trăm linh chủ dị tộc ngoài thành Lương Chử phái tới bị từng đám đông quý tộc bao vây, bọn họ khàn cả giọng, lặp lại từng lần một sự thật bọn họ tận mắt nhìn thấy—— đúng vậy, bọn họ chính mắt nhìn thấy có quyền lực trường lão và phủ trưởng trưởng lão số lượng không rõ bị trọng thương, Hủy Diệt Vô Trang của Da Ma Thiên đang tàn sát bừa bãi trong thành Lương Chử.

Bọn họ càng thấy được trong thành Lương Chử ánh lửa khắp nơi, vô số cung điện lâu các xa hoa đang sụp xuống trong lửa dữ dội.

Bọn họ cũng nghe thấy vô số chiến sĩ hô giết, bọn họ thấy được rất nhiều chiến sĩ nhân tộc võ trang hạng nặng xuyên qua ở trong phố lớn ngõ nhỏ Lương Chử thành.

Phải thừa nhận, giữa các quý tộc dị tộc Ngu triều vẫn có không ít kẻ khôn khéo có tài. Các tín sứ này cũng mang đến tin tức chủ nhân bọn họ không biết dùng con đường nào bước đầu chứng thật——quân đội nhân tộc trong thành Lương Chử, là đến từ Lão Nha bồn địa và mỏ quặng Hắc Sơn, cùng với nô lệ nhân tộc của mấy chục nơi khoáng sản quan trọng khác của Ngu triều.

Có người đã võ trang cho các nô lệ nhân tộc này, đem bọn họ mang vào Lương Chử thành phát động phản loạn.

Vô số tướng lĩnh, gia chủ các nhà của Ngu tộc đầm ngực khóc lóc, những mỏ quặng kia tình huống thế nào, trong lòng bọn họ biết rõ; Các mỏ quặng đó, quặng mỏ không có ánh mặt trời, nô lệ nhân tộc thi cốt chôn cất... có thể nghĩ đám nô lệ nhân tộc kia sau khi võ trang hăng lên tiến vào Lương Chử, bọn họ sẽ làm gì!

Mang theo một tia nghiêm nghị, Bà La Già đại biểu cho mười hai vị chấp chính đại đế đi tới trước mặt Đế Thuấn.

Hướng Đế Thuấn, hướng đám người Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo bên người Đế Thuấn cúi đầu thật sâu hành một lễ, Bà La Già trầm giọng nói: “Tuy rất xấu hổ, nhưng chúng ta phải thừa nhận, có một số chuyện không thể khống chế đã xảy

ra. Chúng ta nguyện ý kết thành minh ước công bằng với nhân tộc, cùng nhau ứng phó kẻ địch sắp đến. Để trao đổi, chúng ta hy vọng nhân tộc có thể xuất động quân đội tinh nhuệ, giúp chúng ta đoạt lại Lương Chủ.”

Hít sâu một hơi, Bà La Già nhìn Đế Thuấn, da mặt đột nhiên đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Chúng ta còn hy vọng, Đế Thuấn bệ hạ có thể đi Lương Chủ, khuyên bảo chiến sĩ nhân tộc trong thành, đừng làm ra việc phá hoại minh ước của hai tộc chúng ta.”

Đế Thuấn mặt không biểu cảm nhìn Bà La Già, Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh lẫn nhau một cái, đồng thời nhếch miệng cười!

Ngu tộc kiêu ngạo mà ngông cuồng, các người cũng có hôm nay?

Khẽ ho khan một tiếng, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Minh ước công bằng? Tốt lắm... nhưng Đế Thuấn bệ hạ tôn quý cờ nào...”

Cơ Hạo hướng Bà La Già xòe bàn tay —— không có lợi, Đế Thuấn dựa vào cái gì giúp các người thu liễm quân đội nhân tộc trong thành Lương Chủ?

Chương 1454: Điều Ước Bất Đắc Dĩ

“Thứ này, thực sự không tồi!”

Đứng ở trên Hạo Kiếp Chi Thành thuộc về Xích Nhật nhất mạch, Cơ Hạo tò mò vuốt ve một pho tượng màu vàng cao tới trăm trượng.

Dựa theo Nghệ Địa tận mắt thấy Hạo Kiếp Chi Thành công kích, chính là các pho tượng màu vàng đứng sừng sững trên tường thành Hạo Kiếp Chi Thành, một đòn có thể thoải mái phá hủy mặt đất phạm vi mấy trăm dặm, đánh chết hơn một ngàn con Tinh Không Linh Quy bản thân có lực phòng ngự kinh người.

Cơ Hạo rất dịu dàng vuốt ve pho tượng màu vàng, ngón tay miễn cưỡng cẩn thận chạm hoa văn tinh mịn mặt ngoài pho tượng người thường không thể thấy rõ. Thần thức như nước, thật cẩn thận ăn mòn pho tượng màu vàng, Cơ Hạo muốn làm rõ cấu tạo của các pho tượng kim loại này, nếu có thể phân tích ra bản vẽ chi tiết của bọn chúng vậy không còn gì tốt hơn.

Nhờ phúc của Đại Tiêu Dao, Cơ Hạo chiếm được toàn bộ ký ức của Bà La Đóa. Làm một trí tuệ giả Diễn Nguyệt nhất mạch, Bà La Đóa hầu như ghi nhớ toàn bộ điển tịch của Ngu triều, Cơ Hạo từ trong trí nhớ của Bà La Đóa đã chiếm được vô số tri thức.

Trận pháp, phù văn, dược tề, con rối, chiến hạm loại lớn, pháo đài bay..., toàn bộ nội tình của Ngu triều hầu như bị Cơ Hạo một lưới bắt hết.

Đáng tiếc là, Hạo Kiếp Chi Thành là các quý tộc Ngu triều từ Bàn Ngu thế giới bỏ số tiền lớn mua mà có, bọn họ chiếm được Hạo Kiếp Chi Thành, lại không có bản vẽ đối ứng Hạo Kiếp Chi Thành, cho nên Cơ Hạo cũng biết không rõ Hạo Kiếp Chi Thành rốt cuộc là thiết kế như thế nào, kiến tạo như thế nào.

Thần thức xâm nhập pho tượng màu vàng từng tia một, Cơ Hạo cẩn thận xem xét sự huyền bí của pho tượng màu vàng.

Hạo Kiếp Chi Thành phá vỡ cương phong và tầng mây trên không trung, dùng tốc độ nhanh nhất quay về Lương Chử thành, trong thành chờ hết phụ trọng quân đội dị tộc, trên mặt đất vô số chiến sĩ dị tộc đang thở hổn hển dùng tốc độ nhanh nhất hướng phương Bắc quay về.

Bà La Già đại biểu mười hai chấp chính gia tộc trịnh trọng hướng Đế Thuần phát ra thỉnh cầu, mời nhân tộc giúp dị tộc bình định phản loạn ở Lương Chử.

Cơ Hạo không chút khách khí bắt chẹt ngay tại chỗ. Hắn bày tỏ Đế Thuần thân phận tôn quý, Thần Nông thị, Hiên Viên thánh hoàng càng là danh nhân nhân tộc, không có đủ lợi ích, đừng nghĩ Đế Thuần bọn họ ra mặt giúp dị tộc thu nạp chiến sĩ nhân tộc đang ở trong thành phá hoại khắp nơi.

Sau khi cò kè mặc cả một phen, ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành được chuyển giao cho nhân tộc, giao cho Tự Văn Mệnh trực tiếp quản lý.

Đám người Cơ Hạo ngồi lên Hạo Kiếp Chi Thành, theo đại quân dị tộc lao tới Lương Chử.

“Quả nhiên là bảo bối tốt... quả nhiên bắt bí lúc người ta khó khăn mới là vương đạo làm giàu.” Cấu tạo bên trong pho tượng màu vàng cao tới trăm trượng cực kỳ phức tạp, vô số đường vẽ năng lượng so với tơ tóc trên đầu còn nhỏ bé hơn trăm ngàn lần tràn ngập trong đó, phù văn lớn nhỏ rậm rạp dùng kết cấu xoắn ốc nhiều tầng cực kỳ phức tạp khảm vào nhau. Cơ Hạo cần hết sức chăm chú tập trung toàn bộ lực chú ý, mới có thể không xúc động các phù văn tác dụng không rõ đó.

Một tiếng ho khan nặng nề truyền đến, Bì Thi Nu vẻ mặt âm u từ phía sau một pho tượng chầu hoa thuần túy dùng để trang trí đi vòng ra.

“Nghieu Hầu đại nhân!” Có lẽ là vì cần phải nhờ tới nhân tộc, xưng hô của Bì Thi Nu đối với Cơ Hạo khách khí hơn rất nhiều.

“Aha, Bì Thi Nu bệ hạ, thật khéo, thế mà lại ở nơi này đứng ngài! Thật sự là

thời tiết đẹp, không phải sao?” Hai tay Cơ Hạo vuốt ve pho tượng màu vàng, đầu cũng không ngẩng lên miệng đầy lời nhảm nhí.

Khóe mắt Bì Thi Nu kịch liệt co giật.

Lúc xuất phát từ Xích Phán sơn, thật sự là ánh mặt trời ấm áp, thời tiết rất ổn. Nhưng hiện tại đã là nửa đêm, trên trời mây đen dày đặc, vô số điện quang vận vẹo trong mây đen thật dày, một trận mưa tầm tã lửa sém lông mày.

Thế này còn tính là thời tiết đẹp?

Bì Thi Nu cười lên rất sáng lạn: “Quả nhiên là một thời tiết đẹp... Chỗ ta có Bách Quả Tửu tốt nhất, làm một chút? Đây là rượu ngon cực phẩm thời tăng tổ phụ của ta dùng vạn năm chu quả làm tài liệu chính để sản xuất, rất có lợi đối với linh hồn tu vi.”

“Có việc thì nói thẳng đi!” Cơ Hạo rất không khách khí nói: “Ta bận phá giải cấu tạo Hạo Kiếp Chi Thành của các người, không rảnh phí nước bọt với các người.”

Khuôn mặt Bì Thi Nu run rẩy một cái, hắc cười khan: “Aha, được rồi, ta sẽ nói thẳng... Ngài phải biết, làm chấp chính đại đế Bì Thi nhất tộc, ta tất nhiên hàng năm đều có lợi nhuận cực kỳ hậu hĩnh, nhưng thu nhập cá nhân của ta cũng không thể hoàn toàn do ta chi phối. Ở Bàn Ngu thế giới, cổ hương chúng ta, ta còn có một đại gia đình cần nuôi dưỡng.”

“Ừm, hừ, tiếp tục.” Cơ Hạo hầu như đem mặt ghé đến trên pho tượng màu vàng, mi tâm đạo mâu mở ra, một đạo thần quang trong suốt chiếu vào trên pho tượng màu vàng, mấy điểm phù văn sáng lên ở mặt ngoài pho tượng, pho tượng đại khái có phạm vi một thước khối biến thành dạng bán trong suốt, lộ ra kết cấu phù văn trận pháp bên trong so với tổ mối còn phức tạp hơn ngàn vạn lần.

Nhìn thấy Cơ Hạo không kiêng nể gì xem xét kết tinh trí tuệ của tông sư Ngu tộc Bàn Ngu thế giới, trong lòng Bì Thi Nu trào lên một cơn giận, nhưng hắc rất

nhANH đã đè nén cơn tức. Mang theo một nụ cười mê hoặc người ta, Bì Thỉ Nu cười nói: “Cho nên, ta tích góp rất nhiều năm, còn dùng lợi nhuận tương lai của ta để mượn nợ, lúc này mới góp đủ một khoản tiền lớn, mua...”

“Bản mạng hồn thú của người phải không?” Cơ Hạo rút cuộc quay đầu lại, nhìn Bì Thỉ Nu một cái.

“Đúng vậy, Thương Khung Chi Chủ của ta!” Bì Thỉ Nu nhìn thấy Cơ Hạo rút cuộc quan tâm mình, hân vội vàng đập lên nụ cười sáng lạn nhất: “Hy vọng ngài có thể thông cảm, không có nó, thực lực của ta ít nhất suy yếu bảy thành, ta không thể không có nó!”

Ngón tay Cơ Hạo rút cuộc rời khỏi pho tượng màu vàng, hân đứng thẳng lên, chấp tay sau lưng nhìn Bì Thỉ Nu từ trên xuống dưới.

“Lợi đâu?” Qua thời gian khoảng một chén trà nhỏ, Cơ Hạo rút cuộc mở miệng: “Không có lợi, ta cần gì đem Thương Khung Chi Chủ trả lại cho người? Người xem, vì mời Đế Thuấn giúp các người thuyết phục quân đội nhân tộc trong thành Lương Chử, các người bỏ qua ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành. Tận ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành!”

Cơ Hạo vươn ba ngón tay, cường điệu ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành là một khoản tài phú to lớn cỡ nào.

Sắc mặt Bì Thỉ Nu hơi thay đổi, hân trầm giọng nói: “Ta nguyện ý trả giá cao nhất định chuộc về Thương Khung Chi Chủ, nhưng...”

Cơ Hạo lắc lắc đầu, hân cũng đè thấp thanh âm: “Nhưng người hiện tại không có tiền, có phải không? Được rồi, ta không cần người trả tiền chuộc về bản mạng hồn thú của người. Ta, Nghiêu Hầu Cơ Hạo, từ trước tới giờ không phải một người tham lam!”

Bì Thỉ Nu bị sự vô sỉ của Cơ Hạo chấn kinh rồi —— hân từ trên tay mười hai chấp chính gia tộc đã bắt chẹt ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành, hân thế mà dám nói

hắn không phải một người tham lam?

Chẳng qua, được rồi, ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành đó là tài sản chung... từ trên lợi ích cá nhân mà nói, Cơ Hạo quả thật không phải một người tham lam.

Hít một hơi thật sâu, Bì Thi Nu đè thấp thanh âm: “Được rồi, xin ngài nói rõ, ngài muốn cái gì? Nhưng ta phải đem lời nói cho rõ, Thương Khung Chi Chủ đối với ta tất nhiên rất quan trọng, nhưng ngài cũng đừng quá đáng.”

“Ta sao có thể quá đáng chứ?” Cơ Hạo nheo mắt nhìn Bì Thi Nu từ trên xuống dưới: “Chúng ta làm bằng hữu đi!”

Cơ Hạo cười rất sáng lạn hướng Bì Thi Nu vươn một bàn tay: “Mỗi người, đều cần bằng hữu, không phải sao?”

Bì Thi Nu ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo, qua một lúc lâu, hắn nắm mạnh lấy tay Cơ Hạo: “Người là muốn ta bán đứng tình báo Ngụ triều sao? Ta phải nói cho ngài, tôn nghiêm của ta không cho phép ta bán đứng bất cứ tình báo nào có liên quan Bì Thi gia tộc!”

“Vậy là đủ rồi, ta chỉ cần tình báo mười một nhà khác!” Cơ Hạo cười càng thêm sáng lạn.

Chương 1455: Lương Chữ Loạn

Trong mật thất Hạo Kiếp Chi Thành, Cơ Hạo và Bì Thi Nu cách một cái bàn vuông nhỏ nhỏ ngồi mặt đối mặt.

Trên cái bàn vuông đặt rải rác giấy và bút mực, hai phần quyền trục da rồng đặt đoan đoan chính chính ở trên bàn vuông. Trán Bì Thi Nu không ngừng toát mồ hôi lạnh, mang theo một tia kinh hoàng và không biết làm sao nhìn hai phần quyền trục da rồng này.

Quyền trục làm từ da rồng lông lánh hào quang nhàn nhạt, chữ viết đỏ rực ghi rõ Bì Thi Nu vì chuộc bản mạng hồn thú Thương Khung Chi Chủ, chủ động kết minh cùng Cơ Hạo, hướng Cơ Hạo bán ra tình báo quan trọng của mười một chấp chính gia tộc khác ngoại trừ Bì Thi nhất tộc.

Cơ Hạo càng thêm ‘săn sóc, hảo tâm’ ghi chú rõ ở trên quyền trục, Bì Thi Nu hướng hẳn lộ ra không ít tình báo quan trọng. Các tin tức này đều quan hệ tới mạch máu của mười một chấp chính gia tộc khác ngoại trừ Bì Thi nhất tộc.

Mỗi một tin tức đều viết chi tiết ở trên quyền trục, các tin tức này một khi tiết lộ, mười một chấp chính gia tộc khác tất nhiên biến thành tử địch của Bì Thi Nu, Bì Thi nhất tộc sẽ trở thành phản đồ của toàn bộ Ngu triều bị đuổi giết trọn đời.

Dù sao, trong các tình báo này bao gồm mệnh môn yếu hại ‘Chiến Linh Chi Thể’ của Kháng Nguyệt nhất mạch A thị nhất tộc, bao gồm điểm yếu bí pháp linh hồn chuyển sinh của Tịch Nguyệt nhất mạch Bà Đà nhất tộc, bao gồm thời điểm suy yếu bí thuật cạn kiệt sinh mệnh lực của Sinh Nguyệt nhất mạch Tu thị nhất tộc... các tình báo quan trọng.

Vì Thương Khung Chi Chủ của mình, Bì Thi Nu không chút giữ lại đem mười một chấp chính gia tộc khác bán sạch. Mà hồi báo, trên mình ước cũng ghi chú rõ, Cơ Hạo sẽ toàn lực giúp Bì Thi Nu thu hoạch địa vị cao hơn, quyền lực lớn hơn.

Cơ Hạo cắn rách ngón tay mình, một giọt máu tươi phác họa ra trong không khí phù vân một vầng mặt trời màu đỏ rực, một điểm thần thức dao động khắc ở trong đại nhật phù vân, sau đó hung hăng rơi ở trên hai phần quyền trục da rồng cùng nội dung.

Huy chương đại nhật to bằng nắm tay rạng rỡ tỏa sáng ở trên quyền trục da rồng, không ngừng phát ra khí nóng mãnh liệt.

Cơ Hạo đem hai phần quyền trục đưa tới trước mặt Bì Thi Nu, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ trên quyền trục da rồng: “Đến, Bì Thi Nu bệ hạ, đến ngài rồi... sự tình đã làm, thì đừng hối hận! Ngài cũng chưa phản bội gia tộc ngài, không phải sao? Cho nên, ngài vẫn là một người rất có tiết tháo, đạo đức cao thượng.”

Khóe miệng Bì Thi Nu giật giật. Hắn chợt ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Cơ Hạo: “Người biết ta hiện tại muốn làm gì không? Ta rất muốn hối hận, sau đó tự tay đem người xé thành mảnh vụn, đem thi thể cùng linh hồn người dùng bí pháp trộn lẫn cùng một chỗ, kéo ra ngoài cho giò bọ ăn!”

Bì Thi Nu nghiêng răng dữ tợn nói: “Không sai, ta chưa phản bội gia tộc của ta, nhưng ta đã phản bội chủng tộc của ta... Bí pháp linh hồn chuyển sinh của Bà Đà nhất tộc, đây là chỗ dựa lớn nhất để tộc ta chinh phục vô số thế giới khắp nơi, chính là vì phần bí thuật này, các trưởng lão tuổi thọ đã đến cực hạn kia của chúng ta, bọn họ mới có thể lấy trạng thái linh thể tiếp tục tồn tại, ở lúc thời cơ thích hợp, bọn họ có thể một lần nữa có được thân thể khỏe mạnh, cường đại!”

Hít một hơi thật sâu, Bì Thi Nu mang theo một tia biểu cảm nanh ác chậm rãi đứng dậy, hắn giãy dựa hướng Cơ Hạo vươn tay: “Ta thực sự nên xé nát người, ta không nên bán ra mấy tin tức này... Bản mạng hồn thú của ta, Thương Khung Chi Chủ của ta... Nhưng, tộc nhân của ta... người biết không, chuyển thể bí pháp Bà Đà nhất tộc nắm giữ không phải tốt nhất, nhưng... bí pháp này là quan trọng như vậy!”

Cơ Hạo cười, hắn đứng bật dậy, một cái tát hung hăng vả ra.

Bì Thi Nu chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên tàn ảnh, hắn không thể thấy rõ quỹ tích bàn tay Cơ Hạo, một bàn tay của Cơ Hạo tát ở trên mặt hắn, đem hắn đánh ngã xuống đất nặng nề.

“Tình lại đi, Bì Thi Nu! Sự tình đã làm rồi, thì dứt khoát một chút, đừng sợ hãi rụt rè như đàn bà.” Cơ Hạo không kiên nhẫn nói: “Người muốn giết ta diệt khẩu? Người có năng lực này sao?”

Hung hăng rung lên hai phần quyền trục da rồng, Cơ Hạo nhìn Bì Thi Nu vẻ mặt không thể tưởng tượng cười lạnh nói: “Trở mặt với ta, người chưa có tư cách này. Lối thoát duy nhất của người, chính là hợp tác với ta! Nếu không, ta hiện tại sẽ đem các tình báo người bán cho ta ném ra ngoài, ta cam đoan, đại quân nhân tộc sẽ phối hợp mười một chấp chính gia tộc khác, đem Bì Thi nhất tộc của người giết sạch sẽ!”

Sắc mặt Bì Thi Nu biến ảo bất định từng đợt, hắn sờ sờ gương mặt sưng của mình, cắn răng hừ hừ nói: “Thực lực của người...”

Cơ Hạo đem hai phần quyền trục da rồng đặt ở trước mặt hắn, mang theo một sắc mặt ông chủ cưỡng ép dân nữ cười lạnh nói: “Thực lực của ta vượt qua người tưởng tượng, bớt nói nhảm, mau lưu lại linh hồn lạc ấn của người. Nhăn nhó làm gì? Còn muốn lấy về Thương Khung Chi Chủ của người không?”

Nhìn Bì Thi Nu vẫn do dự như cũ, Cơ Hạo mất kiên nhẫn thở dài một hơi: “Được rồi được rồi, ngoan, nghe lời, Bì Thi Nu bệ hạ tôn kính, tóm lại người cũng có lợi, không phải sao? Người xem xem, trên mình ước chúng ta viết như thế nào? Ta toàn lực giúp người trở thành chúa tể chí cao vô thượng của Ngu triều! Vậy thống khoái hơn nhiều so với người chia sẻ quyền lực cùng người khác!”

Bì Thi Nu chần chờ chốc lát, ánh mắt hắn lóe lên nhìn Cơ Hạo: “Người, sẽ không sau chuyện đổi ý, qua cầu rút ván chứ?”

Cơ Hạo dứt khoát rút ra Bàn Cổ Long Vãn, tạo thế muốn đâm về phía ngực

Bì Thi Nu.

Bì Thi Nu chộp lấy hai phần quyển trục da rồng, cắn vỡ ngón tay mình, hung hăng in lên ở trên quyển trục da rồng dấu hiệu linh hồn của mình. Thở hỗn hển một hơi, Bì Thi Nu trầm mặt đem một phần quyển trục da rồng thu lại, đem một phần quyển trục da rồng còn lại hung hăng ném về phía gương mặt Cơ Hạo: “Thương Khung Chi Chủ của ta, mau trả lại cho ta!”

Cơ Hạo mỉm cười đem Thương Khung Chi Chủ đổi cho Bì Thi Nu.

Bì Thi Nu niệm tụng một tiếng chú ngữ, hướng tới Thương Khung Chi Chủ phun ra một ngụm máu tươi, theo một tiếng rống giận dữ trầm thấp, Thương Khung Chi Chủ chín đầu mười tám cánh chậm rãi toát ra từ phía sau Bì Thi Nu.

‘Thùng thùng thùng’, cửa mật thất bị người ta hung hăng đánh vài cái. Bì Thi Nu trầm mặt chốc lát, hẩn mở cửa phòng, Bì Thi Thiên, Bì Thi Địa đứng ngoài cửa, đồng thời hướng Bì Thi Nu gật gật đầu: “Đã tới Lương Chủ, tử linh đại quân của Minh Nguyệt nhất mạch đã bắt đầu hướng trong thành xuất phát!”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe thấy ngoài Hạo Kiếp Chi Thành truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ngoài thành Lương Chủ, Minh Nguyệt nhất mạch vừa mới tụ tập một đại quân cường thi quy mô khổng lồ, vừa mới tụ tập ở ngoài cửa nam Lương Chủ, chỉ thấy trên tường thành Lương Chủ cả thấy một trăm tòa thần tháp Ngu tộc cao tới nghìn trượng chợt lóe sáng chói lóa, mấy vạn tia sét đường kính cả dặm từ trên tường thành bay xuống, chuẩn xác vô cùng lọt vào bộ vị trung tâm của đại quân cường thi.

Một đám mây hình nấm màu đen quay cuồng lao lên cao hơn trăm dặm, từng vòng ánh lửa hai màu đen đỏ xen lẫn phun ra vô số điện quang, phát ra tiếng ‘Rẹt rẹt’ hướng bốn phương tám hướng ủa đi.

Trên mặt đất, tộc nhân Phạm thị Minh Nguyệt nhất mạch chỉ huy đại quân

cường thi bày trận gào khóc bị sóng xung kích cuốn đi, ánh lửa xen lẫn điện quang tàn phá trên thân thể bọn hăn, mấy vạn tộc nhân Phạm thị trong chớp mắt đã biến thành từng làn tro bụi ở trong ánh lửa.

Đám người Cơ Hạo nhanh chóng đi tới trên tường thành Hạo Kiếp Chi Thành.

Vô số quý tộc Ngu tộc ở cao nhìn xuống quan sát Lương Chủ, bọn họ thất kinh phát hiện, toàn bộ Lương Chủ bị một tấm màn che màu đen thật lớn gắt gao chụp ở bên dưới, xuyên thấu qua màn che màu đen bán trong suốt, bọn họ nhìn thấy trong thành khắp nơi đều là ánh lửa, kiến trúc còn ổn đã không sót lại được mấy toà.

Trong toàn bộ Lương Chủ thành, khắp nơi truyền đến tiếng nổ thật lớn, khắp nơi đều là dòng người chạy hỗn loạn.

Thành trì khổng lồ đầy sự hỗn loạn, như tận thế buông xuống.

Chương 1456: Bí Nghị

Chín tòa Hạo Kiếp Chi Thành lơ lửng ở trên bầu trời cách Lương Chử ba trăm dặm.

Trên mặt đất, là đại quân dị tộc dày đặc như kiến, bọn họ xao động bất an lớn tiếng xôn xao, trong quân trận đông nghìn nghịt vô biên vô hạn thỉnh thoảng có thể nhìn thấy linh phù đưa tin phát ra ánh sáng loang loáng. Nhiều điểm hào quang như các ngôi sao trên bầu trời đêm lóe lên, có thể thấy được tướng lĩnh thống quân dị tộc đang khẩn cấp liên hệ lẫn nhau.

Cách mỗi một đoạn thời gian, hoặc là một khắc đồng hồ, hoặc là thời gian một chén trà nhỏ, chung quy sẽ có một mũi tinh quái nô lệ quy mô khác nhau, hoặc ba năm mươi người, hoặc ba năm trăm người tru lên ‘Ngao ngao’, liên tục nhảy nhót từ các phương hướng chạy thẳng đến Lương Chử.

Không ngoại lệ, vô luận bọn hản từ tây nam, chính nam hay phía đông nam tới gần Lương Chử, mỗi khi bọn hản vượt qua đường ranh giới cách tường thành Lương Chử một trăm dặm, lập tức sẽ có tia sét, đao gió, lửa nóng, khói độc các loại công kích từ trên tường thành quay cuồng hạ xuống, đem đám tinh quái nô lệ xui xẻo xay thành mảnh vụn.

Ngắn ngủn vài canh giờ, quân nghị đại hội mười hai vị chấp chính đại đế tổ chức còn chưa có bất cứ kết quả nào, tinh quái nô lệ chạy tới dò đường đã tổn thất mấy vạn người.

Ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành cắt cho nhân tộc lẳng lặng lơ lửng ở trời cao, cẩn thận duy trì khoảng cách với chủ lực dị tộc.

Toàn bộ dị tộc đều bị thanh tẩy hết, trong ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành không hề chỉ có từng đám đông vu tế nhân tộc đang khẩn trương bận rộn.

Vu tế vu điện lấy Chúc Long Quỹ cầm đầu cẩn thận mà thận trọng tìm tòi

mỗi ngõ ngách của Hạo Kiếp Chi Thành, bọn họ bày ra trận pháp cấm chế chông chất, ngăn cách tất cả tin tức có thể tới từ bên ngoài, canh phòng nghiêm ngặt dị tộc lấy thủ đoạn điều khiển ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành.

Lượng lớn tinh nhuệ nhân tộc bôn tẩu khắp nơi ở trong Hạo Kiếp Chi Thành, rất xa lạ thao tác các loại khí giới phòng thành trong thành. Ngẫu nhiên sẽ có tiếng cười vui từ các nơi truyền đến, đây là chiến sĩ nhân tộc lại phát hiện một loại khí cụ phòng thành mới lạ.

Trong một tòa Hạo Kiếp Chi Thành trong đó, Đế Thuấn, Thần Nông thị, Hiên Viên thánh hoàng, cộng thêm Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo... các trọng thần nhân tộc, còn có đại biểu đến từ Long tộc, Phượng tộc cùng thế lực khác phi nhân loại tụ tập lại, vừa thông qua vụ thuật thủy kính điều tra động tĩnh xung quanh Lương Chử thành, vừa khẩn trương thương nghị nên lợi dụng cơ hội trời ban lần này như thế nào.

Thật sự là cơ hội trời ban.

Trong những người ở đây, chỉ có Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh ít ỏi mấy người biết Cơ Hạo đã cuốn đi lượng lớn quý tộc Ngu tộc trong thành Lương Chử.

Người khác, bao gồm đại biểu Long tộc, Phượng tộc, bọn họ đều cho rằng Lương Chử thành chỉ là lâm vào trong một lần phản loạn, bọn họ chỉ cho rằng là Da Ma Thiên phản loạn đã mở ra phòng thành cấm chế của Lương Chử thành.

“Đây là náo động của nội bộ ác quỷ dị tộc, lão tử cho rằng, không cần tuân thủ hứa hẹn đối với bọn chúng!” Ngao Hạo đạp một chân ở trên bàn dài chính giữa nghị sự đại diện, nước miếng văng tung tóe rít gào: “Thình lình, đâm sau lưng bọn chúng một đao, đem nam nhân ác quỷ dị tộc giết hết, sau đó, mấy con nhỏ dị tộc xinh xắn kia, giao hết cho lão tử chơi chết!”

Cười điên cuồng ‘khà khà’, Ngao Hạo chỉ vào Đế Thuấn cười nói: “Dứt khoát một chút, xé bỏ minh ước với bọn chúng, nhiều nhất Đế Thuấn bị lời thề cản trở thôi... Nhân tộc các người có nhiều người như vậy, chết một hai gã Nhân

Hoàng đã tính gì? Ha ha ha, dù sao Đế Thuấn cũng sắp thoái vị rồi, chết thì chết thôi!”

Mặt Cơ Hạo đen như đáy nồi, mặt Tự Văn Mệnh cũng tối như mực, khóe mắt Đế Thuấn càng giật loạn lên từng đợt.

Dù là Đế Thuấn có hàm dưỡng tốt, hăn cũng tức giận đến thiếu chút nữa rút kiếm chém người. Bọn Long tộc lỗ mãng này, trong đầu bọn hăn chứa đều là cái gì vậy? Trừ nữ nhân cùng giết người, bọn hăn còn có thể nghĩ tới điều gì khác nữa không?

Nặng nề ho khan một tiếng, Ngao Hạo không cho đại biểu thế lực khác bất cứ cơ hội nào để mở miệng, ngang ngược vung song chưởng cười nói: “Đương nhiên, đâm sau lưng loại chuyện này, các hảo hán Long tộc chúng ta am hiểu! Yên tâm, khi chơi chết bọn họ, chúng ta khẳng định xông lên đầu tiên, ai bảo hảo hán tử Long tộc chúng ta thân thể cường tráng nhất!”

Ưỡn mạnh hạ thân, ‘Rắc’ một tiếng vang thanh thúy, Ngao Hạo rất ‘thô lỗ’ đem cái bàn dài bằng ngọc đẩy ra một lỗ thùng rất lớn: “Đương nhiên, đã là hảo hán tử Long tộc chúng ta xông lên dẫn đầu, vàng bạc châu báu, vu tinh mỹ ngọc trong thành Lương Chử, chúng ta phải chiếm sáu... không, bảy... không, tám phần!”

Bưng lên một hũ trà lớn trút hai ngụm trà đặc, Ngao Hạo ưỡn ngực cười nói: “Tám phần của nổi, toàn bộ đàn bà. Thế nào, Ngao Nhật Thiên đại gia hợp lý nhất. ha ha ha ha!”

Khắp đại điện đều quanh quẩn tiếng cười càn rỡ không kèm chế được của Ngao Hạo, hăn đặc ý hướng đại biểu các thế lực ôm quyền hành lễ, nhất là hướng đại biểu Phượng tộc, liều mạng nháy mắt ra dấu.

Đế Thuấn hít một hơi thật sâu, hăn thản nhiên nói: “Các vị, chuyện lần này, quả thực cần chúng ta cân nhắc thận trọng.”

Ánh mắt như điện, nhìn lướt qua đại biểu các phe ở đây, Đế Thuấn trầm giọng nói: “Chúng ta là thật tâm thật lòng giúp dì tộc bình định nội loạn, còn nhân cơ hội xuống tay làm dì tộc bị thương nặng, cái này quan hệ tương lai nhân tộc ta, không thể không thận trọng làm việc.”

“Xin các vị cân nhắc mọi điều, nếu khiến dì tộc bị thương nặng, đại năng theo như lời bọn hãn đến từ Bàn Ngu thế giới, sẽ cần nhân tộc ta đơn độc ngăn cản. Đặc biệt hôm nay nếu xuống tay đối với dì tộc, chúng ta lại phải tổn hại bao nhiêu binh lực?”

“Nếu không nhân cơ hội làm bị thương nặng thậm chí tiêu diệt bọn hãn, tương lai nếu bọn hãn đầu nhập vào đại năng kia lại như thế nào? Nếu sau khi chúng ta liên thủ đánh bại đại năng kia, bọn hãn quay sang đâm sau lưng đối với nhân tộc ta lại như thế nào?”

“Thậm chí, chúng ta ở lúc giao thủ với đại năng dì tộc kia, hiện tại bọn dì tộc này đột nhiên động thủ đối với nhân tộc ta, vậy lại nên như thế nào?”

Ngón tay hướng vu pháp thủy tinh treo ở giữa không trung chỉ chỉ, Đế Thuấn trầm giọng nói: “Nhìn xem, Lương Chủ ở ngay nơi này, Lương Chủ đang nội loạn, dì tộc đang luống cuống chân tay, đây là thời khắc từ khi dì tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới ta tới nay, bọn hãn hỗn loạn nhất, suy yếu nhất, bất lực nhất.”

“Hôm nay, bất cứ quyết sách nào của chúng ta, cũng có thể ảnh hưởng đến sinh tử tồn vong tộc ta tương lai. Mọi người không thể không cẩn thận, cẩn thận hơn nữa... mong mọi người cân nhắc nhiều hơn...” Đế Thuấn nhìn Ngao Hạo thật sâu, mang theo một tia lạnh lẽo nói: “Dùng đầu óc nhiều hơn chút!”

Đế Thuấn hầu như đời này chưa từng mở miệng mắng người, nhưng một phen lời nói đặc sắc vừa rồi của Ngao Hạo thật sự khiến Đế Thuấn cũng có chút không tiêu thụ nổi, nhin không ở nơi này mở mồm trào phúng Ngao Hạo không có đầu óc.

Ngao Hạo chưa nghe hiểu lời nói của Đế Thuấn, hãn cười ‘Ha ha’, đắc ý

hướng mọi người trong đại diện cười nói: “Không sai, mau động não một chút, mọi người đều nói xem đi, xem xem các người có biện pháp nào hay... Nhưng theo lão tử thấy, kế hoạch vừa rồi của lão tử là hoàn mỹ!”

Chép miệng một cái, lắc cái đầu cực lớn, Ngao Hạo vạm phần hướng tới ngẩng đầu lên lăm bầm: “Muốn nói, mấy con nhỏ Ngu tộc làn da cũng thật trắng, thật nõn nà! Chắc chắc, bóp một cái thôi cũng có thể chảy nước... Chắc chắc, tay chân nhỏ nhắn, làm lão tử chảy nước miếng!”

Trong đại diện một mảng yên lặng, trừ một đám Long tộc to cao thô kệch, người khác đều lâm vào trầm tư.

Lương Chủ đại loạn, đây là thời cơ tốt nhất nhân tộc tiêu diệt dị tộc. Vấn đề là, cơ hội này nên nắm chắc như thế nào đây?

Chương 1457: Một Mình Bỏ Chạy

Tranh luận, vĩnh viễn tranh luận.

Cơ Hạo trấn định ngồi ở trong đại điện nhắm mắt dưỡng thần, trong thần hồn không gian đạo đài màu sắc hỗn độn tựa cười mà không cười ngời khoanh chân, lẳng lẳng hấp thu luyện hóa hồn lực tinh thuần cái đỉnh năm màu hình tròn phóng ra.

Vô luận đám người Đế Thuấn cuối cùng kết luận như thế nào, Cơ Hạo tự tin hẳn có thể tiến thối tự nhiên. Dù sao, có nhiều tù binh dị tộc như vậy nắm trong tay hắn, hắn đã nắm chặt được trụ điểm yếu đòi mạng của dị tộc.

Từng tia thần niệm hóa thành tấm lưới lớn vô hình rải khắp hư không, Cơ Hạo ở cao nhìn xuống điều tra động tĩnh của dị tộc.

Cuối cùng có người thông minh thò đầu ra, mấy ngàn chiến sĩ Già tộc cao to khỏe mạnh chân đạp đĩa kim loại hình tròn, thật cẩn thận tới gần Lương Chủ thành hơn một trăm dặm một chút khoảng cách. Bọn họ ở giữa không trung xếp thành một đường thẳng chỉnh tề, vận đủ trung khí, đều nhịp lớn tiếng hét lên.

“Da Ma Thiên, lạc đường biết quay lại, chưa muộn đâu! Mau mau bó tay chịu trói, Da Ma La Gia bệ hạ hứa hẹn, địa vị người ở trong gia tộc trước sau như một.”

“Toàn bộ thành viên Vinh Diệu Chúa Tế Hội nghe, hành vi của các người tội ác tày trời, phụng mệnh mười hai chấp chính đại đế, nếu có ai mở Lương Chủ phòng thành đầu hàng, tất cả tội trạng chuyện cũ sẽ bỏ qua. Nếu chấp mê bất ngộ, một lòng phản loạn, thì tước đoạt tất cả quyền bính của các người. Một khi đại quân đánh hạ thành trì, các người nhẹ nhất cũng là kết cục cả đời bị nuôi!”

“Da Ma Thiên, còn không mở cửa đầu hàng, đợi tới khi nào nữa?”

“Phàm là con em tương ứng mười hai chấp chính gia tộc, mau mau mở ra cửa thành đầu hàng, đừng tự mắc sai lầm nữa!”

Có đại pháp sư Nguyên Nguyệt nhất mạch ở phía sau các Già tộc chiến sĩ này thi triển bí pháp, khuếch đại thanh âm của bọn họ mấy trăm lần. Tiếng vang thật lớn như sấm sét sục sôi truyền về phía Lương Chủ, chấn động mây khói tràn ngập trên không. Lương Chủ run rẩy một phen.

Xuyên thấu qua màn che màu đen bán trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy có đại đội chiến sĩ mặc trọng giáp đi lên tường thành Lương Chủ, cách kết giới màu đen dày tới mười dặm, bọn họ khoa tay múa chân cũng không biết đang nói gì. Nhưng cao thủ dị tộc mắt tốt rõ ràng nhìn thấy, sắc mặt những người này rất cổ quái.

Mấy chiến sĩ Già tộc chân đạp đĩa kim loại hình tròn, theo bản năng hướng Lương Chủ thành đến gần vài bước, trong đó một người còn lớn tiếng rít gào: “Thanh âm lớn một chút, các người đang nói cái gì? Đây? Các người khoa tay múa chân làm gì?”

Sắc mặt những người đó càng thêm cổ quái, bọn hắn cấp tốc khoa tay múa chân làm động tác tay, xem động tác của bọn hắn, bọn hắn cũng đang hò hét, nhưng cách kết giới thật dày, trong thành nửa thanh âm cũng không thể truyền ra.

Cơ Hạo cười. Khi hắn rời khỏi Lương Chủ, đã phát động cấm chế ngăn cách tất cả thanh âm trong ngoài. Kết giới bán trong suốt dày tới mười dặm, cũng chỉ có thể khiến người trong thành ngoài thành miễn cưỡng thấy rõ động tác của đối phương, nhưng muốn câu thông liên hệ trong ngoài, đó là chuyện không có khả năng.

Chợt một đợt tiếng cuồng lôi vang lên, mấy chiến sĩ Già tộc quá mức nóng vội, bọn họ không cẩn thận vượt qua rãnh ranh trăm dặm, mấy trăm quả lôi hỏa to bằng vại nước từ trên không Lương Chủ thành hạ xuống, hung hăng nện ở trên

thân bọn họ.

Lôi hỏa phát nổ, mấy chiến sĩ Già tộc xúc động cấm chế tất nhiên là thi cốt vô tồn, đồng bọn bên cạnh bọn họ cũng bị lôi hỏa bộc phát đánh giết mấy trăm người. Chỉ nghe một đợt chửi rửa truyền đến, Chiến sĩ Già tộc vừa mới xếp thành một hàng lớn tiếng hướng trong thành kêu gọi vội vàng xoay người, khống chế đĩa kim loại hình tròn dùng tốc độ nhanh nhất lao đi.

Qua thêm non nửa canh giờ, có đại đội quý tộc Ngu tộc lơ lửng giữa không trung, bọn họ cầm pháp khí liên lạc cổ quái đủ loại màu sắc hình dạng, đều phát động bí pháp gia tộc mình. Chỉ thấy các luồng ánh sáng không ngừng hướng Lương Chữ bay đi, càng có ánh chớp các màu, các cơn gió nhẹ, từng trận dao động dựa theo phương thức riêng hướng trong thành Lương Chữ truyền tống tin tức.

Ngại là vì Lương Chữ thành an toàn, dị tộc những năm qua dốc hết toàn lực tạo ra hệ thống phòng ngự cuối cùng quá mức hoàn mỹ. Ngày thường không phát động còn tốt, nay sau khi cấm chế phòng ngự phát động toàn lực, Lương Chữ thành thật sự phòng thủ kiên cố, đôi câu vài lời cũng đừng nghĩ truyền vào trong thành.

Mắt thấy trên tấm màn màu đen trên không Lương Chữ thành tung tóe ra nhiều ánh lửa, đó là các quý tộc Ngu tộc truyền tống tin tức bị cấm chế vụn nát tản mát ra hào quang. Lại là một trận tiếng chửi rửa phần nộ vang lên, đám quý tộc Ngu tộc này ử rử quay trở về Hạo Kiếp Chi Thành.

Thời gian qua đi từng chút một, ánh lửa trong thành càng lúc càng nhiều, cung điện lầu các còn sót lại không nhiều lắm bị điểm hỏa, khắp nơi đều là khói lửa lượn lờ.

Nhất là phương hướng Đại Nghị Chính Sảnh càng là khói sóng quỷ quyết, mắt thấy ráng màu vụn trượng, khí lạnh ngàn luồng, thiên địa linh khí cuộn cuộn ở trên không Đại Nghị Chính Sảnh ngưng tụ thành mấy ngàn vòng xoáy to nhỏ,

vòng xoáy màu sắc khác nhau kịch liệt xoay tròn, không ngừng phun ra hào quang chói mắt.

Chợt nhìn thấy Đại Nghị Chính Sảnh nơi đó lao lên mấy chục quãng lửa thật lớn, một luồng sáng dài đến vạn trượng lao thẳng lên trời, như một mũi tên phóng lên cao, hung hăng va chạm ở trên màn che màu đen trên không Lương Chử.

Màn che màu đen thật dày kịch liệt chấn động, xa xa gần gần vô số chiến sĩ dị tộc cùng cất tiếng kinh hô.

Chính giữa luồng sáng kia là một bóng người màu đen cao tới trăm trượng, hai mươi tư đôi cánh hình thái khác nhau mở ra, phun lôi đình, hỏa diễm, điện quang, cuồng phong, các loại dòng lũ năng lượng bọc bóng người màu đen thật lớn cấp tốc xoay tròn, như mũi khoan xuyên thấu kết giới từng tắc một.

“Sao có thể!” Một lão nhân Tu tộc đứng ở trên một đĩa kim loại hình tròn, thân thể không tự chủ được nghiêng về phía Lương Chử: “Phòng thành kết giới của Lương Chử là không thể phá hủy! Kia là võ trang gì? Nó làm sao có thể... Nó sao có thể...”

Màn che màu đen dày tới mười dặm kịch liệt chấn động, bóng người màu đen to lớn đã xuyên thấu gần một nửa màn che màu đen.

Người tinh mắt có thể xuyên thấu qua màn che bán trong suốt nhìn thấy vị trí mi tâm võ trang to lớn, trong khoang tinh thể trong suốt, Da Ma Thiên cầm tay cầm chân lơ lửng ở nơi đó. Toàn thân hằn đều là máu, khắp nơi trên làn da đều là vết thương thật sâu, lượng lớn máu tươi không ngừng từ trong vết thương phun ra.

Phàm là người có điều hiểu biết đối với ‘võ trang’ dị tộc đều biết, đây là thương thể tiêu chuẩn thúc giục võ trang cấp quá độ, bị lực cản trả của võ trang chấn thương. Da Ma Thiên hiển nhiên lâm vào trạng thái hôn mê rồi, võ trang hằn không chế đang dựa theo ý thức của mình làm việc!

Ở phía dưới Hủy Diệt Võ Trang, có Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tứ tượng thánh thú phóng lên cao, hóa thành dòng lũ bốn màu hướng Hủy Diệt Võ Trang đuổi theo. Dòng lũ bốn màu hung hăng húc ở trên kết giới Lương Chử thành, không có nửa thanh âm truyền ra, chỉ nhìn thấy dòng lũ bốn màu vô biên vô hạn theo kết giới trên không Lương Chử hướng bốn phía rút lui khuếch tán, nơi đi qua tất cả đều bị hào quang bao phủ.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, Hủy Diệt Võ Trang toàn thân che một tầng kim quang mờ nhạt chạy ra khỏi Lương Chử thành!

Hủy Diệt Võ Trang kịch liệt chấn động, Da Ma Thiên đang ngất trong khoảng tinh thể bị chấn động làm tỉnh lại. Hắn uể oải mở mắt, mờ mịt hướng xung quanh nhìn một cái, hăn đột nhiên lớn tiếng cười lên: “Ha ha, ta đi ra rồi, ta bình an đi ra rồi! Ha ha ha, long, hổ, sư, tượng, còn có Đế Thích Cận, Bì Thỉ Vụ Nguyệt, Bà La Hựu, A Thái... các người dám phản đồ này, các người chờ đó cho ta!”

Hủy Diệt Võ Trang phóng lên cao, Da Ma Thiên rất không có thành ý lại bỏ lại một câu: “Các huynh đệ của ta, các người kiên trì, ta sẽ dẫn người tới cứu các người! A, ta thề, nếu các người chết rồi, ta nhất định sẽ báo thù cho các người! “

Không quay đầu lại, Da Ma Thiên cứ như vậy hốt hoảng chạy trốn. Hủy Diệt Võ Trang tốc độ cực nhanh, mười hai chấp chính đại đế căn bản không kịp ngăn cản.

Chương 1458: Kiểm Phá Võ Trang

Cơ Hạo đột nhiên muốn ôm bụng điên cuồng cười một trận.

Da Ma Thiên chạy rồi, xám xịt lẻ loi một mình chạy, bỏ lại toàn bộ thành viên Vinh Diệu Chúa Tế Hội, cực kỳ không vẻ vang gì một mình chạy trốn.

Hắn đi rồi, đám công tử ca ăn chơi đàn đấm của Vinh Diệu Chúa Tế Hội, còn có đám tâm phúc đáng tin bọn họ thu nạp lại xui xẻo. Hiện tại trong thành tràn ngập tin chúng đệ tử long hổ sư tượng bốn đại tôn giả phát triển, những kẻ con mắt bị thù hận thiêu đốt đỏ bừng kia, trời biết bọn họ sẽ nhào nặn dị tộc ở lại Lương Chử thành như thế nào.

Bưng chén trà lên, bàn tay Cơ Hạo cũng đang khẽ run rẩy, hắn thật không dễ gì mới dừng được tiếng cười điên cuồng của mình.

Rõ ràng, xui xẻo nhất vẫn không phải công tử ca Vinh Diệu Chúa Tế Hội, xui xẻo nhất hẳn là long hổ sư tượng bốn đại tôn giả nhỉ? Bọn họ vất vả ở trong nô lệ dị tộc phát triển vô số đệ tử, thật không dễ gì mới đánh vào Lương Chử.

Nhưng Cơ Hạo chặn ngang một đao, hiện tại các đệ tử bốn đại pháp đàn đều bị phòng ngự cấm chế cuối cùng của Lương Chử thành phong tỏa ở trong thành.

Long hổ sư tượng có lẽ có Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân ban cho dị bảo hoặc linh phù hộ thân, bọn hắn có thể từ trong thành Lương Chử chạy thoát. Nhưng bọn hắn dám chạy sao? Bọn hắn dám bỏ lại nhiều môn nhân đệ tử như vậy để chạy trốn sao?

Bọn hắn cũng không phải là Da Ma Thiên. sau lưng Da Ma Thiên người ta có người chống lưng, hắn làm ra bất cứ việc không gánh trách nhiệm nào cũng là thiên kinh địa nghĩa. Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả lại không thể làm như vậy, nhiều môn nhân đệ tử như vậy, bọn họ dám đem nhiều đệ tử như vậy vứt bỏ ở trong thành Lương Chử, cho dù bọn họ là thân truyền đệ tử của Mộc đạo nhân,

Hoa đạo nhân, bọn họ cũng sẽ xui xẻo!

Hung hăng uống một hớp trà lớn, Cơ Hạo nheo mắt, bắt chéo một chân rất thích ý vung vẩy. Hiện tại trong thành Lương Chử nhất định là một mảng đại loạn nhỉ? Long hổ sư tượng nhất định đang rống giận rít gào nhỉ? Bọn họ phải thế nào mới có thể thoát khỏi khốn cục đây? Trong lòng Cơ Hạo thật sự vạn phần chờ mong!

Ở lại trong Hạo Kiếp Chi Thành, là bản thể Cơ Hạo.

Bảy mươi hai phân thân của hắn, thì đã sớm phân tán đi bốn phương tám hướng Lương Chử thành. Khi Da Ma Thiên không chế Hủy Diệt Võ Trang chặt vật chạy trốn, vừa lúc chạm mặt một phân thân của Cơ Hạo.

Không chút do dự, phân thân của Cơ Hạo thét dài một tiếng, liên tục chín đạo Vũ Dư thần lôi bổ xuống vào đầu. Lôi quang sắc bén như kiếm để lại trên bầu trời quang ảnh dài đến trăm dặm, chuẩn xác dị thường bổ vào trên khoang tinh thể được khảm ở mi tâm Hủy Diệt Võ Trang. Lôi quang tan rã, vô số ánh điện như kiếm quang hung hăng xé rách khoang tinh thể, không ngừng phát ra tiếng ‘Leng keng’ chói tai.

Hủy Diệt Võ Trang kịch liệt nhoáng lên một cái, tốc độ phi hành chợt giảm đi mấy lần. Da Ma Thiên ngây ngốc trong khoang tinh thể hít một hơi thật sâu, hắn liên tục trút sáu bình dược tề chữa thương đỉnh cấp, vết thương trên người chậm rãi co rút lại. Hắn ngẩng đầu lên, xuyên thấu qua khoang tinh thể thật dày nhìn về phía bóng người chặn đường.

“Nghe Hưu, Cơ Hạo? Người sao lại ở chỗ này?” Da Ma Thiên có chút mờ mịt nhìn Cơ Hạo. Nơi này là vùng trời Lương Chử, bá hầu nhân tộc không nên toát ra ở nơi này.

“Ta luôn muốn thử Hủy Diệt Võ Trang của người. Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, tương lai ta có thể đối đầu cha ruột của người, người của hắn, hắn là không thiếu Hủy Diệt Võ Trang nhỉ?” Phân thân của Cơ Hạo chậm

rãi giơ tay, Bàn Cổ Long Văn không tiếng động từ lòng bàn tay hần hiện lên.

Hai tay nắm chặt chuôi kiếm, cảm nhận được chiến ý nồng đậm của Cơ Hạo, Bàn Cổ Long Văn run nhè nhẹ, hai long ảnh lặn lẽ hiện lên ở hai bên lưỡi kiếm, từng tiếng rỗng gầm khe khẽ chấn động mây bay phụ cận tan vỡ từng đám một, trên bầu trời xuất hiện một vòng tròn trống trơn thật lớn.

Da Ma Thiên như nghe được câu chuyện buồn cười nhất trên thế giới, hần nhin không được lẫn lộn cười lên trong khoang tinh thể.

“Người, Nghiêu Hầu Cơ Hạo, dân bản xứ nhỏ nhoi, sinh vật ngu muội ngu xuẩn chưa khai hóa, chưa tiến hóa xong, người thế mà dám nói như vậy? Người sẽ đổi đầu phụ thân ta? Người muốn đổi nghịch với phụ thân chí cao, vĩ đại? Người biết người đang nói gì không?” Da Ma Thiên cười đến mức nước mắt cũng chảy ra. Trong khoang tinh thể tràn ngập chất lỏng màu tím nhạt dinh dính, nước mắt trong suốt lơ lửng ở trong chất lỏng màu tím, từng giọt rạn rờ tỏa sáng.

“Người căn bản không biết phụ thân ta cường đại bao nhiêu! Người cũng không cách nào hiểu biết quý tộc chân chính đến từ Bàn Ngu Thế giới và con cháu của lũ sa cơ thất thế kia có chênh lệch lớn bao nhiêu.” Da Ma Thiên ngạo nghễ ngẩng đầu, nói ra tình báo Cơ Hạo muốn biết nhất.

“Người biết không? Quang huy Tam Nguyệt Cửu Nhật không thể chiếu rọi Bàn Cổ thế giới, cho nên bọn sa cơ thất thế sinh ra ở Bàn Cổ thế giới, con cháu bọn chúng cũng chưa thật sự tắm rửa quang huy Tam Nguyệt Cửu Nhật. Nếu nói, quý tộc chân chính sinh ra ở Bàn Ngu thế giới, bọn họ là cự long bay lượn cao cao ở bầu trời, đám con cháu bọn sa cơ thất thế sinh ra ở Bàn Cổ thế giới, bọn chúng chỉ là con chuột trên mặt đất, ti tiện mà không đáng giá nhắc tới!”

“Người không thể lý giải loại chênh lệch này, quý tộc Ngu tộc mỗi ngõ ngách thân thể đều thấm đầy quang huy Tam Nguyệt Cửu Nhật là tồn tại tôn quý cỡ nào, vĩ đại cỡ nào. Nói đơn giản, cùng là Nhật Nguyệt cảnh, cường giả Nhật

Nguyệt cảnh Bàn Ngu thế giới, bọn họ lý giải đối với quy tắc, nắm giữ đối với lực lượng, lực lượng thực tế của bọn họ, là gấp mười, thậm chí là gấp trăm lần, ngàn lần đám người sa cơ thất thế Bàn Cổ thế giới!”

“Bất cứ một ky sĩ nào dưới trướng cha ta, đều có thể thoải mái càn quét toàn bộ Lương Chủ!” Da Ma Thiên cách khoang tinh thể thật dày, hung hăng chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Đám sa cơ thất thế vô năng này, bọn chúng tồn nhiều năm như vậy cũng chưa chinh phục được các người lũ dân bản xứ ti tiện, nhưng chờ sau khi cha ta buông xuống, ông tùy tiện phái ra một cánh quân, không cần tới vài năm, là có thể triệt để phá hủy nền văn minh của các người!”

Ngạo nghễ ngẩng đầu, Da Ma Thiên cười lạnh nói: “Đương nhiên, phá hủy nền văn minh của các người không tốn bao nhiêu thời gian, tốn thời gian nhất, là đi đường! Bàn Cổ thế giới quá khổng lồ, quân đội cha ta cần hồi hải ngược xuôi bao nhiêu năm, mới có thể đem nền văn minh của các người nhổ tận gốc?”

Cơ Hạo nhíu nhíu mày: “Bọn họ, thật mạnh như vậy? Lực lượng Tam Nguyệt Cửu Nhật, thật sự thần kỳ như vậy?”

Da Ma Thiên kiêu căng nhìn Cơ Hạo: “Người chưa tận mắt thấy Bàn Ngu thế giới, người sẽ vĩnh viễn không biết nó vĩ đại bao nhiêu.”

Thương thế trên người đã khép lại, Da Ma Thiên chợt siết chặt hai nắm đấm, ba con mắt tròn, hung hăng hướng phía Cơ Hạo rống lớn một tiếng. Cánh sau lưng Hủy Diệt Võ Trang phun ra mảng lớn liệt hỏa lôi quang, hư không phạm vi ngàn dặm kịch liệt run rẩy, như nước chảy hướng Hủy Diệt Võ Trang sụp đổ xuống.

Trong tám cánh tay của Hủy Diệt Võ Trang đồng thời phun ra trường kiếm thần quang màu đen ngưng tụ thành, Da Ma Thiên gào to, tám thanh kiếm ánh sáng nhắm vào đầu Cơ Hạo chém xuống.

Thân thể Cơ Hạo bị một mảng thanh quang bao phủ, thân thể hắc nháo lên một cái, vô cùng kì diệu xuyên qua hư không bị vụn vụn, xuất hiện ở sau lưng

Hủy Diệt Võ Trang. Bàn Cổ Long Văn phun ra kiếm quang dài đến nghìn trượng, hung hăng đâm về phía sau gáy Hủy Diệt Võ Trang.

Một tiếng ‘Két...’ vang lên, chỗ sau gáy Hủy Diệt Võ Trang phun ra vô số điện quang, trong không khí các tầng kết giới hình lục giác mỏng như cánh ve không ngừng hiện lên, kết giới trong suốt màu đen kịch liệt chấn động, không ngừng phát ra tiếng nổ đáng sợ.

Bàn Cổ Long Văn xuyên thấu cả thảy hai mươi tư vạn tầng kết giới màu đen mỏng vô cùng, hung hăng cắm ở trên gáy Hủy Diệt Võ Trang.

Nhiều đốm lửa phun ra, Bàn Cổ Long Văn chui thật sâu vào Hủy Diệt Võ Trang.

Chương 1459: Hủy Diệt Cùng Lôi Kiếp

Trong đại điện khắc khâu không ngớt, Cơ Hạo siết thật chặt năm ngón tay.

Trên chén trà sứ men xanh tinh mỹ sản phẩm của thợ cao tay nghề Tu tộc vô thanh vô tức có thêm dấu vết năm ngón tay, ngay cả vân tay nhỏ bé nhất cũng thấy được rõ rệt.

Cơ Hạo nhắm hai mắt, hết sức chăm chú khống chế một khối phân thân đó. Bảy mươi một phân thân khác đồng thời dừng toàn bộ động tác, thông qua liên hệ kỳ dị giữa phân thân, đem lực lượng bản thân không ngừng rót vào trong cơ thể phân thân cầm Bàn Cổ Long Văn.

Bàn Cổ Long Văn đâm vào sau gáy Hủy Diệt Võ Trang từng chút một, toàn thân Hủy Diệt Võ Trang cao tới trăm trượng phun ra vô số đốm lửa. Theo tiếng nổ nhỏ, sau gáy Hủy Diệt Võ Trang chột sáng lên, xuyên thấu qua cường quang chói mắt, có thể nhìn thấy vô số phù văn cấm chế chồng chất ngưng tụ trong cơ thể Hủy Diệt Võ Trang, đang gắt gao ngăn cản Bàn Cổ Long Văn xâm nhập.

Từ sau khi có được Bàn Cổ Long Văn, Cơ Hạo chưa bao giờ gặp phải đối thủ gian nan như thế. Hắn cảm giác mình như nắm chặt một con dao làm bếp rỉ sắt, đang cố gắng cắt da một con lợn rừng già dính đầy nhựa thông cùng cát đá, hắn cần dùng toàn bộ lực lượng, mới có thể gian nan đem Bàn Cổ Long Văn đẩy về phía trước.

Đương nhiên, lực lượng phân thân không cường đại bằng bản thể, nếu bản thể Cơ Hạo tự mình nắm giữ Bàn Cổ Long Văn, có lẽ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, vô số tơ ánh sáng nhảy lên hung bạo từ vết thương sau gáy Hủy Diệt Võ Trang phun ra, gắt gao quấn quanh ở trên thân kiếm Bàn Cổ Long Văn. Toàn bộ Hủy Diệt Võ Trang đang run rẩy, trong thân thể nó như núi lửa bùng nổ, một lực lượng phản chấn thật lớn điên cuồng đánh vào Bàn Cổ Long Văn.

Bàn Cổ Long Văn đã đâm vào Hủy Diệt Võ Trang ba thước sáu tấc, từng đợt lực lượng hủy diệt phá hủy tất cả không ngừng đánh vào trong cơ thể Hủy Diệt Võ Trang, hóa thành từng cái bóng ma hình rồng bám lấy nghiền mài phù văn cấm chế bên trong Hủy Diệt Võ Trang.

Cơ Hạo có một loại ảo giác, Bàn Cổ Long Văn đâm vào không phải một vật chết hình người, mà là đâm vào một tiểu thế giới.

Đám dị tộc Bàn Ngu thế giới, bọn họ quả thực có được nền văn minh cao cấp nhân tộc hiện nay không thể lý giải, Hủy Diệt Võ Trang cao trăm trượng, thế mà bị bọn họ luyện chế thành một cái tiểu thế giới độc lập, có được lực lượng khủng bố không thể tưởng tượng.

Vô cùng vô tận lực lượng hóa thành ánh sáng cùng nhiệt độ mãnh liệt từ trong cơ thể Hủy Diệt Võ Trang phun ra. Nếu không phải tính chất Bàn Cổ Long Văn vượt qua tiên thiên chi vật trên ý nghĩa thường quy, đổi thành tiên thiên linh vật bình thường, có lẽ đã bị năng lượng trong cơ thể Hủy Diệt Võ Trang triệt để hòa tan.

Hủy Diệt Võ Trang, không hổ là tác phẩm đỉnh phong của nền văn minh dị tộc!

Vô số tia ánh sáng nóng cháy mà hung bạo theo Bàn Cổ Long Văn quần quanh lên, rất nhanh đã đánh ở trên phân thân Cơ Hạo. Làn da phân thân Cơ Hạo nháy mắt tan rã, lộ ra thân thể bán trong suốt thuần túy do thiên địa linh khí ngưng tụ thành. Sợi tơ ánh sáng như vô số thanh đao sắc bén nhảy nhót, cắt trên người phân thân, cắt ra vô số vết khuyết thật lớn sâu thấu xương.

Lực lượng bảy mươi hai phân thân nối liền làm một thể. Cơ Hạo ngồi ngay ngắn ở trong đại điện bàn tay căng thẳng, chén trà sứ men xanh tinh mỹ vô thanh vô tức hóa thành một làn khói hoàn toàn hủy diệt. Bảy mươi một phân thân đồng thời tiêu tán, toàn bộ lực lượng của chúng từ xa xôi rót vào trong cơ thể phân thân cầm Bàn Cổ Long Văn, không chút giữ lại rót vào Bàn Cổ Long Văn.

Một tiếng rùng gầm cao vút vang lên, trên lưỡi kiếm của Bàn Cổ Long Văn phun ra một dòng lũ loá mắt cuồn cuộn như thiên hà trút xuống, trên gáy Hủy Diệt Vô Trang bùng nổ vô số ánh lửa to nhỏ, theo tiếng nổ đinh tai nhức óc, Cơ Hạo cứng rắn phá vỡ ở trên gáy Hủy Diệt Vô Trang một lỗ thủng cực lớn.

Sau gáy Hủy Diệt Vô Trang bị nổ tung hơn phân nửa, lửa nóng khói đặc không ngừng từ trong đó phun ra, từng dòng tương nước sền sệt như nham thạch nóng chảy, năng lượng thuần túy ngưng tụ thành như cơ thể người sau khi bị thương phun ra huyết tương, không ngừng từ trong cơ thể Hủy Diệt Vô Trang phun ra.

Tương nước tản mát ra hào quang màu đen chói mắt, như một trận mưa tầm tã hắt về phía mặt đất.

Núi rừng phạm vi vạn dặm phía dưới nhất thời đổi mặt tai ương ngập đầu, một giọt tương nước màu đen to bằng hạt đậu xanh rơi xuống đất, khẽ chấn động liên lập tức bùng nổ, ánh sáng màu đen và nhiệt độ hoá thành sóng xung kích hủy diệt tất cả thối nát núi rừng phạm vi mấy trăm dặm, nơi đi qua vạn vật đều thành tro tàn.

Vô số giọt tương nước bằng hạt đậu xanh từ trên trời giáng xuống, lả tả rải xuống mặt đất.

Từng đám mây hình nấm màu đen liên tiếp liên miên bùng nổ, núi rừng phạm vi vạn dặm bị ánh sáng với nhiệt độ màu đen bao trùm, mặt đất biến mất từng tầng một, hủy diệt từng tầng một. Trong chớp mắt ngăn ngụt, trên đại địa xuất hiện một cái hố to đường kính khoảng vạn dặm sâu tới ngàn dặm.

‘Roẹt’ một tiếng vang lớn, đỉnh đầu Hủy Diệt Vô Trang và Cơ Hạo xuất hiện xoáy mây thật lớn màu đen, vô số dòng điện như con rồng nổi giận cấp tốc lưu động chấn động trong mây đen, phát ra tiếng vang khủng bố phá hủy tâm phách người ta.

Chỉ là lúc ban đầu vài tiếng sét vang lên, phân thân Cơ Hạo đã chợt tan rã

hơn phân nửa, kéo theo bản thể Cơ Hạo trong đại điện cũng chịu liên lụy, lực phủ ngũ tạng như bị người ta đánh mạnh bằng búa tạ lắc lư không ngừng, trong tai cũng đang vang lên ‘Ong ong’.

Đây là thiên địa chi uy.

Hủy Diệt Võ Trang phun ra ‘huyết tương’ tạo thành uy hiếp thật lớn đối với Bàn Cổ thể giới, không gian cùng thời gian phụ cận núi rừng phía dưới đều đã xảy ra vận vẹo hầu như có tính sụp đổ, thiên địa pháp tắc trong phạm vi vận dậm cũng tới bên bờ sụp đổ. Bàn Cổ thể giới lập tức làm ra phản ứng trực tiếp nhất, lôi kiếp khổng lồ đột ngột xuất hiện, sau liên tục tám mươi một tiếng sét thật lớn, từng đạo cuồng lôi đường kính trăm dặm từ trên trời giáng xuống.

Lôi quang lúc ban đầu có đường kính trăm dặm, nhưng vừa rời khỏi xoáy mây đã cấp tốc co lại nhỏ đi.

Khi lôi quang xuyên qua hư không, bổ mạnh vào đỉnh đầu Hủy Diệt Võ Trang, lôi quang đã so với tơ tóc còn nhỏ bé hơn trăm ngàn lần, mắt thường hầu như không nhìn thấy một tia lôi quang này tồn tại. Chỉ nghe một tiếng vang lớn như trời sụp đất nứt, toàn thân Hủy Diệt Võ Trang phun ra vô số ánh lửa, tay chân run rẩy từ trên cao cắm đầu rơi hướng mặt đất.

Phân thân Cơ Hạo giờ lên Bàn Cổ Long Vãn, có lẽ là khí tức trong Bàn Cổ Long Vãn làm lôi kiếp có cảm ứng, lôi quang không rơi ở trên người hắn, một đạo lôi quang vốn hướng hắn bổ tới cũng không chút khách khí rơi ở đỉnh đầu Hủy Diệt Võ Trang.

Da Ma Thiên trong khoang tinh thể hộc máu từng ngậm từng ngậm, hắn thét khàn cả giọng, con người tràn đầy sợ hãi với tuyệt vọng.

Thiên địa chi uy kinh người cỡ nào, từng đạo lôi quang không ngừng hạ xuống, Hủy Diệt Võ Trang bị Cơ Hạo đánh bị thương cổ chặt vật ở giữa không trung vung tám thanh kiếm ánh sáng che trái chắn phải, theo tiếng sét chấn động thiên địa, kiếm ánh sáng một thanh tiếp một thanh sụp đổ vỡ vụn, lôi kiếp hung

hăng bổ vào trên Hủy Diệt Vô Trang, mạnh mẽ đem nó đánh rụng, đem nó đánh thật sâu vào trong lòng đất.

Cơ Hạo đứng ở giữa không trung quan sát mặt đất. Hắn nhìn thấy mặt ngoài Hủy Diệt Vô Trang đã xuất hiện vô số vết nứt, nhưng chính thể vẫn bảo trì hoàn hảo.

Khiến da đầu Cơ Hạo phát tê là —— cổ Hủy Diệt Vô Trang bị hắn làm trọng thương đang khép lại, Hủy Diệt Vô Trang đang căn nuốt thiên địa linh khí xung quanh, không ngừng nảy sinh ra tổ chức cơ thể mới chữa trị vết thương trên người.

Tồn tại thật đáng sợ!

Nếu không phải Bàn Cổ Long Văn, Cơ Hạo căn bản không có khả năng tồn tại đại gia hỏa này!

Nhưng toàn bộ Bàn Cổ thế giới, Bàn Cổ Long Văn thần binh lợi khí cấp bậc này có thể có mấy món?

Chờ phụ thân của Da Ma Thiên buông xuống, hắn sẽ mang đến bao nhiêu vũ khí chiến tranh sắc bén cấp bậc Hủy Diệt Vô Trang?

Chương 1460: Tạm Biệt Xi Vưu

“Hủy hấn.”

Trong đại diện tranh cãi ồn ào, Cơ Hạo vươn người đứng dậy, không nói một lời hóa thành một luồng sáng cấp tốc tiêu tán.

Ngao Hạo đã uống có chút ngà ngà say quay đầu, hàm hàm hồ hồ hướng Cơ Hạo gọi một tiếng: “Cơ Nhật Thiên, người đi đâu rồi? Ha ha, uống nào, uống! Người nói Da Ma La Gia con nhỏ đó, người thích hay là không thích?”

Thiên Địa Kim Kiều toàn lực phát động, tốc độ xuyên qua hư không của Cơ Hạo đã đạt tới cực hạn trên cảnh giới nào đó. Chỉ chớp mắt, hấn đã rời xa Lương Chử, đi tới cạnh phân thân của mình. Tiếp nhận Bàn Cổ Long Văn, phân thân hóa thành một làn khói tan đi, Cơ Hạo đứng ở phía dưới lôi vân cuộn cuộn, sau đầu đột nhiên có một bánh xe ánh sáng màu vàng sáng lên.

Kim quang dày nặng mà mượt mà, một mảng lớn tử khí từ trong bánh xe ánh sáng màu vàng phun ra, ở phía sau Cơ Hạo ngưng tụ thành một đám mây vạn dặm. Ánh vàng mây tím vừa xuất hiện, lôi vân trên bầu trời chợt rời xa Cơ Hạo, giống như sợ ngộ thương đến một sợi lông của hấn.

Đây là công đức bảo quang Cơ Hạo nhiều năm qua đánh giết vô số dị tộc, càng ở trong nghiệp lớn trị thủy cứu sống vô số thương sinh lê dân, được thiên địa ban cho. Sau khi kim luân tử khí hiện lên, trong lòng Cơ Hạo chỉ hơi có ý niệm, liền có vô lượng thiên địa linh khí gào thét hướng hấn ủa tới.

Khác với Hủy Diệt Võ Trang mạnh mẽ cắn nuốt thiên địa linh khí, giờ phút này thiên địa linh khí của Bàn Cổ thế giới là hoan hô nhảy nhót chủ động dung hợp với Cơ Hạo. Không có nửa điểm cảm giác không thích ứng, lượng khổng lồ thiên địa linh khí xuyên thấu qua công đức bảo luân rót vào thân thể Cơ Hạo, rất dễ dàng chuyển hóa thành lực lượng của hấn.

Kiểm ngân lên ‘Choang’ một tiếng, Bàn Cổ Long Văn được pháp lực vô biên của Cơ Hạo thêm vào, một đạo kiếm quang từ mũi kiếm phun ra dài ngàn dặm. Nơi kiếm quang đi qua, mây trôi trên trời đứt gãy, hư không cũng như bị chém ra một khe hở trong suốt.

Lôi kiếp tới cũng nhanh cũng đi vội, ngăn ngủn ba hơi thở lôi kiếp cuồng bạo đã biến mất, lôi vân trên trời đột ngột như nó đến, cũng rất đột ngột biến mất vào hư không.

Trên mặt đất đã có thêm một cái hố to sâu tới vạn dặm, Hủy Diệt Võ Trang ngã chổng vó ở trong hố to, toàn thân không ngừng toát ra khói đen cuộn cuộn. Vô số ánh điện vẫn nhảy nhót lóe lên ở mặt ngoài Hủy Diệt Võ Trang, ngoài thân Hủy Diệt Võ Trang cao tới trăm trượng có vô số vết rách, đang không ngừng phun ra điện quang liệt hỏa.

Trong tiếng ‘Răng rắc’, Hủy Diệt Võ Trang chậm rãi bay lên, chậm rãi hướng bầu trời bay đi.

Trong khoang tinh thể, Da Ma Thiên ngắt một lần nữa. Hắn như búp bê vải rơi vào trong tay con gấu nhỏ, toàn bộ thân thể vụn vẹo như giẻ rách, xương khớp toàn thân hầu như vỡ vụn toàn bộ, vô số bột xương từ trong làn da hằn đậm ra, thoát nhìn rất dữ tợn.

Một đợt lôi kiếp này chỉ tạo thành thương tổn bậc trung không nhẹ không nặng đối với Hủy Diệt Võ Trang, nhưng dư âm chui vào Hủy Diệt Võ Trang, lại tạo thành đả kích rất lớn cho Da Ma Thiên. Giờ phút này Da Ma Thiên không cần nói không chế Hủy Diệt Võ Trang tiếp tục tác chiến, chỉ cần Cơ Hạo cho Hủy Diệt Võ Trang một cú đánh mạnh nữa, lực lượng cản trở của Hủy Diệt Võ Trang có thể đem hẳn nghiền thành phấn.

Bàn Cổ Long Văn cao giọng kêu lên, Cơ Hạo nhìn chăm chăm vết thương mặt ngoài Hủy Diệt Võ Trang không ngừng mấp máy, không ngừng khép lại.

Kết tinh văn minh đỉnh phong của Ngu tộc, loại Hủy Diệt Võ Trang này thật

sự đã đạt tới cực hạn khí giới chiến tranh nhân tạo. Nếu Da Ma Thiên có thành tựu một chút, thực lực cá nhân của hắn có thể mạnh thêm chút nữa, có thể thừa nhận lực cản trở mạnh hơn nữa của võ trang, hắn sẽ đủ để hoành hành Bàn Cổ thế giới, cực ít người có thể đủ tạo thành uy hiếp đối với hắn.

“Có thể bớt đi một tên thì bớt đi một!” Cơ Hạo nhìn Da Ma Thiên lăm bắm một tiếng trầm thấp, Bàn Cổ Long Văn kéo một tiếng kêu cao vút hung hăng hướng khoang tinh thể ở mi tâm Hủy Diệt Võ Trang đâm xuống.

Một cơn gió dữ từ chéo một bên gào thét lao đến, một thanh đại phủ xé gió hung hăng bổ về phía mạng sườn Cơ Hạo. Đại phủ cách Cơ Hạo còn mười mấy dặm, Cơ Hạo đã cảm thấy một sát ý ngập trời hầu như ngưng tụ thành thực chất, cực kỳ bá đạo xâm nhập thần hồn không gian của hắn.

Đối làm người thường, chỉ riêng sát ý thực chất hóa này đã đủ để phá hủy linh hồn bọn họ.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, Bàn Cổ Long Văn tiếp tục hướng Da Ma Thiên chém xuống. Tay trái hắn như vuốt ưng, mang theo tiếng xé gió thê lương hướng đại phủ chộp xuống.

‘Thùng’ một tiếng trầm nặng, một bóng người từ trong hư không đột nhiên chui ra, hắn hung hăng húc bả vai vào trên Hủy Diệt Võ Trang, Hủy Diệt Võ Trang hoàn toàn dựa vào bản năng chậm rãi bay lên bầu trời bị hắn húc trúng, hướng một bên lệch đi xa mười mấy trượng.

Kiểm quang của Bàn Cổ Long Văn cọ sát đầu Hủy Diệt Võ Trang cắt qua.

Rú thảm một tiếng, bóng người húc lệch Hủy Diệt Võ Trang, cứu Da Ma Thiên bị một kiếm chém trúng. Bàn Cổ Long Văn sắc bén vô cùng một kiếm biến hắn thành hai đoạn, tính cả linh hồn hắn cũng đồng loạt chém giết.

“Lão Cừu!” Bóng người khôi ngô cầm đại phủ hung hăng bổ Cơ Hạo rên rỉ một tiếng, sát ý trên đại phủ càng nồng đậm hơn mấy lần.

‘Keng’ một tiếng vang lớn, tay trái Cơ Hạo chuẩn xác vô cùng chế trụ lưỡi đại phủ. Trên lưỡi rìu màu máu tỏa ra huyết quang, bóng người khôi ngô cầm đại phủ dốc hết toàn lực thúc giục đại phủ muốn chặt bàn tay Cơ Hạo, nhưng đại phủ không nhúc nhích được chút nào.

Ánh mắt Cơ Hạo thâm trầm nhìn người cầm đại phủ: “Xi Vưu? Đã lâu không gặp, người tựa như chưa có gì tiến bộ. Lúc ở Bàn Hi thế giới người là bộ dáng thế nào, tựa như người hiện tại vẫn là bộ dáng cũ đó!”

Xi Vưu mặc trọng giáp, hai tay nắm chặt đại phủ gương mặt vận vẹo nhìn Cơ Hạo.

Lúc trước ở Bàn Hi thế giới, Xi Vưu có tự tin nếu chính diện giao chiến, hẳn có thể thoải mái chém Cơ Hạo. Nhưng giờ mới mấy năm? Cơ Hạo lại có thể một bàn tay đã tiếp được một đòn toàn lực của hắn!

Nhân tộc tất nhiên có tiềm lực vô hạn, tất nhiên trong lịch sử nhân tộc cũng không thiếu quái vật trăm năm thời gian đã thành đỉnh phong cường giả, ví dụ như nói Hiên Viên thánh hoàng, Thần Nông thị, Toại Nhân thị... các Nhân Hoàng năm đó, bọn họ đều chỉ dùng ngắn ngủn mấy chục năm đã trưởng thành cột ngọc chống trời cho nhân tộc.

Nhưng tốc độ trưởng thành của Cơ Hạo cũng quá nhanh, so với tốc độ trưởng thành của các Nhân Hoàng thượng cổ còn nhanh hơn một đoạn!

“Nghieu Hâu Cơ Hạo... người tên quái thai này... Da Ma Thiên đại nhân, là người có thể thương tổn sao?”

Mấy trăm bóng người cao lớn khôi ngô ở giữa không trung ‘vù vù’ xuyên ra, bọn họ cầm trọng thuẫn, đại đao, bảo vệ nhiều vòng quanh Hủy Diệt Võ Trang. Càng có người đứng ở đầu Hủy Diệt Võ Trang, dùng sức gõ khoang tinh thể trong suốt, lớn tiếng gọi tên Da Ma Thiên.

“Ta muốn đả thương hắn, người có thể như thế nào?” Cơ Hạo nhìn Xi Vưu,

cảm thụ được trên đại phủ của Xi Vưu một đợt lại một đợt lực lượng to lớn ập tới, đột nhiên nhếch miệng cười.

Năm ngón tay khê lật, bàn tay Cơ Hạo chợt biến thành dạng bán trong suốt, các luồng hỗn độn chi khí phun ra, năm ngón tay Cơ Hạo chợt cắm vào lưỡi rìu dày nặng. Vang cực lớn ‘keng’ một tiếng, đại phủ trong tay Xi Vưu bị Cơ Hạo mạnh mẽ bẻ gãy.

“Trời ạ!” Xi Vưu chợt mắt tròn xoe ——đại phủ của hắn chính là thần binh thiên địa sinh ra, càng do tông sư Tu tộc dùng bí pháp rèn luyện nhiều năm mà thành. Cơ Hạo thật sự, chỉ dùng thân thể máu thịt của mình, không dùng bất cứ thần thông bí pháp nào, đơn thuần dùng man lực thân thể đem đại phủ của hắn bẻ gãy!

Cây đại phủ này, cho dù là thân thể Vu Thần binh thường cũng có thể chém đứt!

Nhưng dưới tay Cơ Hạo, cây đại phủ này sao lại trở nên như tấm gỗ vậy?

Cường độ thân thể Cơ Hạo rốt cuộc đã tới cảnh giới nào? Xi Vưu đời này chưa bao giờ sợ ai, nhưng giờ khắc này, hai chân hắn đột nhiên có chút như nhũn ra.

Chưa cho Xi Vưu bất cứ cơ hội nào, Cơ Hạo cuộn mình húc vào lồng ngực Xi Vưu, Bàn Cổ Long Văn thật ở tay phải chui sâu vào trong ngực hắn.

Chỉ là một kiếm, đương đại Xi Vưu của Xi Vưu quân đoàn Ngu tộc đã ngã xuống.

Chương 1461: Tiên Phong Đã Đến

Hồng Mông hư không, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân phân biệt mang theo môn đồ tuần tra ở xung quanh Bàn Cổ thể giới, đánh giết tất cả Hồng Mông sinh vật bị năng lượng dao động kịch liệt của Bàn Cổ thể giới đưa tới.

Một đạo nhân toàn thân bị luồng khí mơ hồ mờ mịt bao bọc, khí tức quanh thân tự nhiên thanh tịnh, như không tồn tại lảng lảng ngồi ở trên một bồ đoàn bằng cỏ, trong đôi mắt có một tia linh quang lóe ra, thỉnh thoảng nhìn bốn phương tám hướng.

Ngẫu nhiên ánh mắt hắn sẽ đột nhiên tập trung phương hướng nào đó, đưa tay hướng bên kia không nói năng gì chỉ một cái. Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân tất nhiên sẽ có một người dẫn môn nhân hướng phía đó chạy như bay, đem Hồng Mông cự thú tập kích bên kia chém giết hết.

Ước chừng hơn vạn con Hồng Mông quái thú hình dạng như linh cầu, cái đuôi lại là chín con rắn độc sắc sỡ cuốn theo một mảng lôi vân to lớn màu đen, phát ra tiếng chó sủa cao vút to rõ hướng Bàn Cổ thể giới lao như bay. Bọn quái thú này ngẫu nhiên đi ngang qua một số tinh thể khổng lồ trong Hồng Mông, chúng há cái mồm rộng dày đặc răng nhọn tùy ý ngoạm một miếng, các tinh thể khổng lồ đó loáng cái đã bị chúng cắn nát.

Ở trong Hồng Mông hư không, các Hồng Mông tinh thể đó ngày đêm chịu vô số thủy triều hỗn độn cọ rửa tẩy luyện, bọn họ đã sớm trở nên cứng rắn vô cùng, cho dù tiên thiên linh binh bình thường chém lên cũng khó tổn hại mấy may.

Đám quái thú giống linh cầu này lại có thể ngoạm hai ba miếng cắn nát các tinh thể đó, có thể thấy lực sát thương của răng nhọn trong mồm chúng to lớn bao nhiêu.

A Bảo buông ra thần thức, xa xa đã thấy được đám quái thú điên cuồng này.

Hắn chú ý tới rằng nhọn rậm rạp trong mồm lũ quái thú, càng thấy được từng đường hoa văn hỗn độn trôi chảy mạnh mẽ trên những cái răng nhọn đó —— đây là phá toái phù văn thiên nhiên, có uy năng không lồ phá vỡ tất cả vật hữu hình vô hình.

Nếu đem những cái răng nhọn này làm tài liệu, nhất định có thể luyện chế ra một chỉ bảo cấp bậc tiên thiên uy lực cực lớn.

Nhưng xem khí tức cùng hung cực ác của lũ linh cầu, lại nhìn số lượng hơn vạn con của bọn chúng, A Bảo vội vàng hướng Vũ Dư đạo nhân chấp tay: “Sư tôn! Có bảo bối tốt tới đây!”

Đôi mắt Vũ Dư đạo nhân đảo qua, nhất thời cười lên: “Ồ, quả nhiên là bảo bối tốt, đây là đời sau của Hỗn Độn Thôn Phệ Thú và Cực Âm Cửu Khúc Xà giao phối lẫn nhau. Răng trong mồm chúng nó thì thôi, túi dạ dày của bọn chúng ẩn chứa hư không bên trong, là tài liệu cực tốt để luyện chế động thiên phúc địa!”

Vung tay áo, Vũ Dư đạo nhân sai bước hướng đám linh cầu này lao đi: “A Bảo à, chờ xong việc lần này, người mau luyện chế ra hơn vạn cái động thiên, bản lĩnh bói toán Thiên Cơ của vi sư không ra làm sao, nhưng cũng có thể tính ra, tương lai môn hạ đệ tử của vi sư cũng không ít, phải luyện chế thêm một ít động thiên, tương lai mới có thể an trí đám đông sư đệ sư muội của người!”

A Bảo cười ‘Hắc hắc’ một tiếng, vội vàng cùng một đám đồng môn đuổi theo Vũ Dư đạo nhân.

Kiểm trận bày ra, kiếm quang bốn màu xé rách hư không, phá vỡ hỗn độn, từng con quái thú hung mãnh dị thường rên rỉ ngã xuống ở trong kiếm quang.

Đạo nhân ngồi xếp bằng ở trên bờ đoàn mỉm cười. Có Vũ Dư đạo nhân ra tay, một đàn quái thú này không cần lo bọn chúng sẽ xâm nhập Bàn Cổ thế giới. Hắn quay đầu, hướng một phương hướng nhìn tới.

Một chùm máu tươi quái thú theo một mảng kiếm quang bay lên, hai tay Quy Linh khép lại, một đạo lôi ẩn đánh ra, một đạo Vũ Dư thần lôi khiến một mảng lớn máu tươi nổ thành các làn tro bụi, một mảng lớn tro tàn quay cuồng, theo một dòng thủy triều hỗn độn chảy xiết bị Bàn Cổ thế giới cắn nuốt.

Ngay cả Vũ Dư đạo nhân cũng đã sơ ý, sau khi một mảng tro tàn này bị hút vào Bàn Cổ thế giới, thủy triều hỗn độn cấp tốc tan rã, nhanh chóng hóa thành ngũ hành linh khí bị Bàn Cổ thế giới hấp thu. Tuyệt đại bộ phận tro tàn cũng đều triệt để tan rã, bị Bàn Cổ thế giới cắn nuốt tiêu hóa.

Chỉ có một hạt tro bụi nhỏ bé nhất chột ngừng trệ ở giữa không trung, từng luồng sáng màu vàng cực kỳ ảm đạm từ trong tro bụi thẩm thấu ra, thể tích tro bụi chậm rãi phóng to, trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, hạt tro bụi nhỏ bé này đã biến thành một cái thoi bay màu vàng dài bằng bàn tay.

Vô số hoa văn phức tạp mà hoa mỹ nổi bật ở mặt ngoài thoi bay, chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy ‘Xẹt’, cái thoi bay này đục thủng hư không, trong nháy mắt bay vút ra trăm vạn dặm. Trong nháy mắt tiếp theo, thoi bay từ trong hư không toát ra, từng tia thiên địa linh khí không ngừng bị cái thoi bay cắn nuốt, sau một hơi thở, cái thoi bay này một lần nữa nhập vào hư không, một lần này nó trực tiếp xuyên qua hư không thuận di hơn trăm triệu dặm.

Ngắn ngủn vài canh giờ, cái thoi bay đã từ phía trên bầu trời Bàn Cổ thế giới lao vào hồng hoang tinh không, lại từ hồng hoang tinh không nhanh chóng bay về phía Trung Lục thế giới. Khi nó tới gần Trung Lục thế giới, cái thoi bay đã bành trướng đến mười mấy trượng, hoa văn hoa mỹ mặt ngoài không ngừng phun trào ra hào quang lưu ly loá mắt, thoát nhìn cực kỳ xa hoa mỹ lệ.

Một đàn Tinh Không Linh Quy hoang đại chân đạp ánh sao, thích ý thông thả lướt đi ở chín tầng mây của Trung Lục thế giới.

Đàn Tinh Không Linh Quy này mở cái mồm rộng, tùy ý cắn nuốt một số linh thực quý hiếm trôi nổi trong chín tầng mây, linh thực thơm ngon nhiều nước chất

chứa thiên địa linh khí khổng lồ, đàn Tinh Không Linh Quy ăn thỏa mãn vô cùng, từng con rung đùi đắc ý phát ra tiếng ‘Hừ hừ’ sung sướng.

Cái thoi bay màu vàng ‘Xẹt’ một cái lướt qua bên thân đàn Tinh Không Linh Quy này, một linh hồn dao động băng lạnh vô tình đảo qua thân thể to lớn của chúng.

Một mảng kiếm quang màu máu từ trong cái thoi bay màu vàng chợt lóe rồi biến mất, chỉ nghe một đợt tiếng kêu thảm truyền đến, thân thể mười mấy con Tinh Không Linh Quy chợt cứng đờ, trong chớp mắt đều ở trong kiếm quang màu máu hóa thành một mảng tro tàn không có sinh cơ.

Trong ánh sáng vàng lóe lên, cái thoi bay màu vàng xuyên qua hư không cực nhanh chợt khựng lại, lẳng lặng lơ lửng ở sườn một ngọn núi lớn phía tây nam Lương Chử thành.

Vang ‘Xẹt xẹt’ vài tiếng, vỏ ngoài cái thoi bay dần dần nở rộ như cánh hoa, lộ ra khoang thuyền bên trong như thủy tinh màu vàng sẫm. Từng cái hoa văn màu vàng sẫm được khắc ở trong khoang thuyền trong suốt, các hoa văn đó khẽ lóe sáng, năng lượng dao động cường đại chấn động hư không trong phạm vi trăm trượng cũng theo đó nhẹ nhàng nhảy lên.

Trên khoang thuyền mở ra một cánh cửa, mười hai nam tử Ngu tộc mặc giáp vàng từ trong cái thoi bay nối đuôi nhau bay ra.

Một nam tử cuối cùng tùy tiện vẫy tay một cái, cái thoi bay nhanh chóng hóa thành một hạt cát vàng cực kỳ nhỏ bé nhập vào lòng bàn tay.

“Bàn Cổ thế giới này, quả nhiên bất phàm.” Một nam tử Ngu tộc say mê hít sâu một hơi, thâm trầm nói: “Nguyên thủy mà man hoang, tự nhiên mà mới mẻ, không khí nơi này cũng lộ ra một khí tức sinh cơ bừng bừng, ta yêu nơi này rồi.”

“Không sai, ta đã phiền chán hương vị tử khí nặng nề của Bàn Ngu thế giới.” Một nam tử Ngu tộc khác cười lạnh lùng: “Thế giới mục rữa mà cổ xưa, cho dù

dùng vô số tài nguyên cướp đoạt được chồng chất ra sinh cơ bưng bưng, tạo vật nhân công làm sao có thể so sánh với sinh mệnh lực tự nhiên như vậy?”

“Chúng ta đã đến, cho nên thế giới này sẽ là của chúng ta!” Một nam tử Ngu tộc cuối cùng đi ra khỏi cái thoi bay dang đôi tay, hướng về Bàn Cổ thế giới vươn tay, như muốn ôm lấy một thế giới này: “Nhưng ở trước đó, chúng ta phải hoàn thành nhiệm vụ của chúng ta... Da Ma Thiên đại nhân, không thể tổn hại một sợi tóc, hãn là chỗ dựa lớn nhất chúng ta hợp lý hợp pháp chiếm hữu thế giới này!”

“Da Ma? Loại dòng họ quý tộc hạ lưu hạ đẳng này...” Nam tử Ngu tộc mở miệng lúc ban đầu khinh miệt lắc lắc đầu: “Chẳng qua... Hãn dù sao cũng là con nối dõi của chủ nhân.”

Mười hai người không mở miệng nữa, bọn họ đồng thời nhìn về phía vị trí của Hủy Diệt Võ Trang.

Chương 1462: Nhật Nguyệt Kỳ Sĩ

“Đại ca!”

Các chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn quát trầm thấp.

Trong thanh âm của bọn họ không nghe ra bi ai với sợ hãi, chỉ có dự vọng chiến đấu nồng đậm nhất đang thiêu đốt. Bọn họ là một đám công cụ giết chóc mất đi toàn bộ tâm trí, chỉ còn lại có bản năng chiến đấu. Xi Vưu ngã xuống, giống như mở ra phong ấn trong cơ thể bọn họ, đem trạng thái chiến đấu điên cuồng nhất của bọn họ phóng thích ra.

Quanh thân thiêu đốt huyết khí và sát khí ngưng tụ thành ngọn lửa hai màu đen đỏ, trừ để lại mấy chiến sĩ tiếp tục gọi Da Ma Thiên, chiến sĩ khác của Xi Vưu quân đoàn vứt tấm khiên, hai tay cầm đao, như đàn bò tót điên cuồng lao đi hướng Cơ Hạo phát động xung phong.

Không tránh không né, không che không đỡ, một đao ngay vào đầu đã man nhất, thuần túy nhất bổ xuống.

Các chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn mang theo sự thần thánh chí có ở kẻ tử vì đạo, mang theo cuồng nhiệt cùng si mê ác ma địa ngục tự mình hủy diệt, thiêu đốt sinh mệnh với linh hồn, hướng Cơ Hạo vùng ra lực công kích mạnh nhất.

Cơ Hạo nâng tay trái, đón được đại đao nhắm vào đầu bổ xuống, cổ tay xoay tròn, đại đao gãy rời, Bàn Cổ Long Văn ở tay phải không che chắn đâm về phía trước, thế như chẻ tre đục thủng giáp trụ chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn, xuyên thủng ngực bọn họ.

Một trảo, một đâm, một người ngã xuống; lại trảo, lại đâm, một người ngã xuống...

Trong nháy mắt, Cơ Hạo lập lại động tác đơn điệu này mấy trăm lần, mấy

trăm chiến sĩ cường hãn của Xi Vưu quân đoàn mang theo một tia hoài nghi không thể tưởng tượng, ùn ùn bị Bàn Cổ Long Văn đánh nát thân thể.

Cơ Hạo ở trong đánh giết đơn điệu mà lặp lại, như dùng một ngọn núi lớn đi nghiền áp các quả trứng gà. Hắn đột nhiên lĩnh ngộ vài phần ý nhị ‘lực lượng chi đạo’ theo như lời hư ảnh. Không sai, nếu lực lượng tuyệt đối cường hãn đến trình độ nhất định, chỉ cần nghiền ép tới là có thể chiến thắng mọi kẻ địch.

Chẳng qua, cho dù là Bàn Cổ thánh nhân năm đó, ‘Lực lượng chi đạo’ của hắn cũng chưa đạt tới cực hạn thật sự nhỉ? Cho nên ở dưới ức vạn hỗn độn ma thần vây công, Bàn Cổ thánh nhân cuối cùng vẫn đã ngã xuống.

Cho nên, lực lượng tuyệt đối tất nhiên quan trọng, nhưng kỹ xảo và biến hóa cũng không thể bỏ qua. Như ‘Diễn’ chi đạo của Hoa đạo nhân, thần thông bí pháp thiên biến vạn hóa, mang tới cho Cơ Hạo bao nhiêu tiện lợi, càng trực tiếp tăng lên sức chiến đấu của hắn.

Một chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn cuối cùng chần ở trước mặt ngã xuống, hai con hỏa long quần quanh bên hông Cơ Hạo phát ra tiếng rống dài vui vẻ, Nha Công luôn đứng ở đỉnh đầu Cơ Hạo càng ngửa mặt lên trời hét dài, từng ánh lửa hùng hực thiêu đốt ở trên lông vũ của Nha Công, khiến thân thể nó cũng trở nên mơ hồ hẳn đi.

Chân đạp mây lửa, Cơ Hạo hướng Hủy Diệt Võ Trang áp sát từng bước một. Bộ Hủy Diệt Võ Trang này, hoặc triệt để phá hủy, đương nhiên lựa chọn tốt nhất là đem nó thu lấy; mà Da Ma Thiên, giết hắn chỉ là lựa chọn hạ hạ, nếu có thể bắt sống hắn, đó là biện pháp không còn gì tốt hơn.

Có lẽ phụ thân hắn còn có một chút tình cảm cha con? Ở dưới một số cục diện gian nan nào đó, Cơ Hạo có thể dùng Da Ma Thiên để uy hiếp vị ‘Huyết Miện’ đại nhân kia?

Vài tên chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn lưu thủ chặn trước mặt Cơ Hạo, bọn họ vút trường đao trong tay, hai tay nắm chặt tấm khiên dày nặng. Bọn họ đã thấy

cảnh tượng đồng bạn của mình bị Cơ Hạo thoải mái đánh chết, bọn họ biết mình không phải đối thủ của Cơ Hạo.

Lúc này bọn họ không mưu cầu xa vời đánh chết Cơ Hạo, bọn họ chỉ cầu dùng phòng ngự chắc chắn nhất của mình, có thể kiên trì đến lúc Da Ma Thiên tỉnh lại.

Chỉ cần hãn tỉnh, hãn có thể khống chế Hủy Diệt Võ Trang đào tẩu, nhiệm vụ của bọn họ cũng hoàn thành!

“Da Ma Thiên đại Nhân, tỉnh lại nhanh chút đi!” Một chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn nắm chặt tấm khiên lớn hướng Cơ Hạo lao đi, đồng thời rống lớn một tiếng khàn cả giọng. Mặt ngoài khiên tháp vuông vức tượng một con Quỷ Ngưu phun ra mảng lớn mây khói, tấm khiên như một ngọn núi nhỏ húc về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo tùy tay đánh một quyền trên tấm khiên.

Oành một tiếng, vô số phù văn trận pháp trong trọng thuẫn kim loại dày tới một thước tan rã, mặt khiên hợp kim đúc bằng bí pháp bị chấn động kịch liệt tan vỡ ra, biến thành mảnh vỡ so với hạt cát còn nhỏ hơn. Đôi tay chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn cầm trọng thuẫn vỡ nát, hộc cả đồng máu bay ngược về phía sau.

“Da Ma Thiên đại nhân, tỉnh lại! Đi mau!” Lại một chiến sĩ cầm đại thuẫn hướng Cơ Hạo húc tới. Thân thể hãn đang thiêu đốt, mỗi một lỗ chân lông của hãn đều đang phun ra ngọn lửa màu máu. Biết mình không có khả năng ngăn trở Cơ Hạo, nhưng vì cơ hội nhờ đâu lại có, chiến sĩ này cực lực thiêu đốt linh hồn cùng máu thịt của chính mình, hãn đem toàn bộ sinh mệnh lực trong nháy mắt này triệt để bùng nổ ra.

Chiến lực vốn chỉ vừa vặn có thể so với cấp Vu Đế, trong nháy mắt này nhảy vọt lên tới tiêu chuẩn có thể so với nhân tộc Vu Đế đỉnh phong.

Máu thịt của tên chiến sĩ này nháy mắt đốt cháy hết, chỉ còn lại có khung xương đầm đìa máu bọ huyết viêm sền sệt hướng Cơ Hạo húc tới.

Cơ Hạo giơ Bàn Cổ Long Vãn, một tiếng rống gầm trường kiếm bổ xuống, chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn điên cuồng thiêu đốt bản thân này tính cả tấm khiên của hắn cùng nhau bị bổ ra.

Sải bước lao về phía Hủy Diệt Vô Trang, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Đủ rồi, cút sang một bên đi!”

Trên thân ba chiến sĩ Xi Vưu quân đoàn còn lại đồng thời sáng lên ngọn lửa màu máu, bọn họ cũng thiêu đốt sinh mệnh của mình. Vứt tấm khiên trong tay, lửa toàn thân ba gã chiến sĩ cấp tốc hướng về ngực ngưỡng tụ, bọn họ dang đôi tay hướng Cơ Hạo lao tới, rất hiển nhiên bọn họ muốn tự bạo thân thể kéo Cơ Hạo đi chết cùng.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, mi tâm hiện lên một đạo thanh quang, hắn tránh được ba chiến sĩ ôm, trực tiếp tới trên thân Hủy Diệt Vô Trang.

‘Oành oành oành’ ba tiếng nổ truyền đến, ba chiến sĩ không khống chế được lực lượng tàn sát bừa bãi trong cơ thể ầm ầm bùng nổ. Một mảng ánh lửa kịch liệt hướng bốn phía khuếch tán ra, ngay cả Hủy Diệt Vô Trang không ai khống chế cũng bị đẩy bay xa mấy chục dặm.

Cơ Hạo đứng ở ngoài khoang tinh thể của Hủy Diệt Vô Trang, giơ Bàn Cổ Long Vãn, cau mày nhìn khoang tinh thể nổi lên thành một khối.

Giờ nếu bạo lực phá hủy, có thể tổn hại đến Da Ma Thiên bên trong hay không? Dù sao, Cơ Hạo muốn bắt sống, hắn cũng không muốn lỡ tay đem đầu Da Ma Thiên chặt xuống. Nhưng muốn phá hư Hủy Diệt Vô Trang, Cơ Hạo muốn giữ lại chút khí lực cũng không có khả năng, hắn chỉ có thể toàn lực đánh phá, có khả năng cực lớn ngộ thương Da Ma Thiên.

“Này, dân bản xứ, nếu ta là người, ta sẽ buông thanh trường kiếm thoát nhìn phi thường không tệ kia trong tay, sau đó quỳ xuống đất, hướng ta dập đầu cầu xin tha thứ, khóc lóc hướng ta nguyện trung thành, khóc lóc cầu xin trở thành nô lệ của ta, hơn nữa ôm giày ta, dùng lưỡi đem giày của ta liếm sạch sẽ.” Một

thanh âm lạnh lùng ở xa xa truyền đến: “Nếu ta là người, ta tuyệt đối sẽ không có ý đồ thương tổn Da Ma Thiên đại nhân. Người tổn thương của hãn một sợi tóc, toàn bộ thân quyến của người đều sẽ vì thế mà chôn cùng.”

Không khí quanh thân thể Cơ Hạo đột nhiên động lại, trong tiếng ‘Rắc rắc’, một lực lượng không tên vụn vụn không khí bên người Cơ Hạo, ngưng tụ thành một cái lồng giam sáu mặt cạnh dài ba trượng. Lồng giam trong suốt màu xám trắng vừa lúc đem Cơ Hạo bọc ở bên trong, mơ hồ có thể thấy được ánh điện vụn vụn cấp tốc lưu động ở trong lồng giam.

Thủ đoạn thần diệu như thế, càng quan trọng hơn là Cơ Hạo chưa phát hiện đối phương động thủ, đã bị bí pháp vây khốn.

Xoay người, Cơ Hạo liền thấy được mười hai thanh niên Ngu tộc mặc kim giáp.

Nhìn thấy bọn họ lần đầu tiên, Cơ Hạo đã biết, bọn họ tuyệt đối không thuộc về mười hai chấp chính gia tộc Ngu triều.

“Các người là?” Cơ Hạo chỉ chỉ bầu trời.

“Chúng ta là Nhật Nguyệt kỵ sĩ thuộc Thánh Vực Bàn Ngu thế giới, không nên đem chúng ta coi là đám người sa cơ thất thế hạ đẳng kia.” Một thanh niên Ngu tộc vẻ mặt ôn hoà hướng Cơ Hạo cười: “Dân bản xứ, người nên đem thanh kiếm đó hiến cho ta.”

Chương 1463: Trận Chiến Mở Màn Nhật Nguyệt

Thánh Vực Bàn Ngu thế giới.

Cơ Hạo từng nghe nói về nơi này, nghe nói Đế Thích Sát có mối thù giết con với Cơ Hạo, chính là tham gia Nhật Nguyệt đại khảo của Thánh Vực, do đó mới thăng cấp thành cường giả Nhật Nguyệt cảnh. Đại khái, đây là địa phương tương đương với Vu Điện của nhân tộc nhỉ?

Về phần nói Nhật Nguyệt kỵ sĩ, người của Bàn Ngu thế giới đem Tam Nhật Cửu Nguyệt coi là tồn tại chí cao vô thượng, là nơi khởi nguyên của bọn họ, càng là suối nguồn lực lượng của bọn họ. Có thể lấy ‘Nhật Nguyệt’ làm danh hiệu, những thằng cha này hẳn là tinh nhuệ thứ thiệt của dị tộc.

Hơn nữa nghe thái độ trong lời nói của bọn họ đối với đám quý tộc Ngu tộc Bàn Cổ thế giới, nghĩ hẳn bọn họ xuất thân cũng vô cùng tốt.

Lấy nhân tộc làm ví dụ, xuất thân tốt liền ý nghĩa càng nhiều tài nguyên tu luyện, có thể nắm giữ càng nhiều tri thức, như đám đế tử đại thị tộc nhân tộc, ở thời điểm bạn cùng lứa tuổi còn đang vì đột phá Đại Vu cảnh mà cố gắng tu luyện, bọn họ đã ngồi hưởng thực lực cấp Vu Đế.

Ngón tay xẹt qua lưỡi kiếm của Bàn Cổ Long Vãn, gập ngón tay búng lưỡi kiếm, một tiếng kiếm ngân cao vút phóng lên cao, đem mây bay chậm rãi tụ tập bên người quét sạch. Cơ Hạo cười nhìn thanh niên Ngu tộc kia lắc lắc đầu: “Bảo bối này là ta thật không dễ dàng gì mới có được, có thể nào vô duyên vô cớ cho người? Hơn nữa, lời của người, ta không thích.”

Vung Bàn Cổ Long Vãn, mang theo một đạo hồ quang, Cơ Hạo cười nói: “Ta càng thích dùng nó xuyên thấu đầu của người, mà không phải đem nó hiến cho người.”

Mười hai Nhật Nguyệt kỵ sĩ lại không giận, bọn họ đồng thời cười lên. Giống

như mười hai con cự long bay lượn trên trời cao, phát hiện một con chó hoang đang hướng mình khiêu chiến, bọn họ mang theo một tia trào phúng cùng không cho là đúng, cười rất vui vẻ.

“Ta biết mà, ở loại thế giới chưa khai hóa này, sẽ có loại dân bản xứ ngu xuẩn này hướng chúng ta khiêu chiến.”

“Mỗi lần đều như vậy, sẽ luôn có kẻ ngu xuẩn đến mức cho rằng bọn họ có thể đối kháng lực lượng của chúng ta, nhưng kết quả thế nào?”

“Chẳng qua, luôn có một ít dân bản xứ may mắn, thứ tốt trên tay bọn họ cũng thật nhiều. Nhìn xem kẻ này, thanh kiếm này, ở đại thế giới này cũng là chí bảo ít ỏi không có mấy nhỉ? Hắc, một đại thế giới mở ra, tổng cộng mới có thể có mấy món tiên thiên chi vật?”

“Là của ta, các người không được tranh với ta.” Một Nhật Nguyệt kỵ sĩ chân đạp hư không, vầng vàng hướng Cơ Hạo đi tới từng bước một, vừa áp sát, hắc vừa hướng đồng bạn thoải mái cười nói: “Được thanh kiếm này rồi, ta mời mọi người uống rượu.”

Các Nhật Nguyệt kỵ sĩ kia có chút không nỡ nhìn thoáng qua trường kiếm trong tay Cơ Hạo, mồm năm miệng mười ồn ào hắc lên. Bọn họ ùn ùn hướng Nhật Nguyệt kỵ sĩ xuất chiến yêu cầu, chỉ mời uống rượu, thế này hoàn toàn không xứng với giá trị của Bàn Cổ Long Văn. Trừ uống rượu, bọn họ còn đòi tiểu cô nương Ngu tộc xinh đẹp nhất, bọn họ muốn hảo hảo khoái hoạt ba tháng!

“Ba tháng, các người cũng không sợ mệt chết?” Đứng trên không cách Cơ Hạo không đến một dặm, Nhật Nguyệt kỵ sĩ xuất chiến cười mắng một câu: “Được rồi, chờ một lát, giải quyết tên dân bản xứ này, ta đại khái cần... Ba chiêu?”

Hít sâu một hơi, mái tóc dài của Nhật Nguyệt kỵ sĩ không gió tự động, từng sợi như bèo phấp phồng trong thủy triều, chậm rãi phiêu đảng lên: “Dân bản xứ, người không có tư cách biết tên ta, bởi vì người rất nhanh sẽ chết. Nhưng ta

muốn hỏi một chút, thanh kiếm này của người tên là gì? Thật sự là một vật tốt!”

Cơ Hạo giơ lên Bàn Cổ Long Văn, hướng đối phương nhếch miệng cười: “Ta cũng cảm thấy, một người chết không cần thiết biết tên bảo kiếm của ta.”

Các Nhật Nguyệt kỵ sĩ phía sau xem cuộc chiến đồng thời cười lên, một thanh niên Ngu tộc tuần mỹ phi phàm lớn tiếng kêu: “Đội trưởng, người bị người ta xem thường rồi. Không cần ba chiêu, một chiêu giải quyết hẳn đi, bằng không sau khi chúng ta trở về, nhất định sẽ hảo hảo tuyên dương sự tích quang huy của người! Người, bị một tên dân bản xứ xem thường.”

Nhật Nguyệt kỵ sĩ xuất chiến cười mắng một tiếng, hăn nheo mắt đánh giá cao thấp Cơ Hạo một cái, thân hình đột nhiên động.

Không động thì thôi, động cái như sét đánh, trong hư không truyền đến một tiếng vang thanh thúy ‘Bốp’, bên người Cơ Hạo đột nhiên đồng thời xuất hiện hơn trăm tàn ảnh Nhật Nguyệt kỵ sĩ. Vô số cơn gió mạnh hầu như đồng thời hướng các chỗ yếu hại của Cơ Hạo ập tới, chỉ, chưởng, quyền, cùi trỏ, vai, đầu gối, ống đồng, cước... Mỗi một bộ vị thân thể của Nhật Nguyệt kỵ sĩ đều biến thành vũ khí giết chóc sắc bén, tàn nhẫn dị thường hướng Cơ Hạo đánh tới.

Cùng lúc đó, nhà giam không khí sáu mặt vây khốn Cơ Hạo chợt hướng vào phía trong sụp đổ, gậy gao ghì chặt thân thể hẳn.

Cơ Hạo âm thầm giật mình, đám Nhật Nguyệt kỵ sĩ này, không phải là đám lão gia quý tộc sống an nhàn sung sướng kia của Ngu triều.

Đám quý tộc Ngu tộc Ngu triều, mỗi lần tác chiến với nhân tộc, bọn họ đều tọa trấn phía sau, chỉ huy chiến sĩ Già tộc cùng các phó binh, nô binh ở phía trước liều mạng, cực hiếm có các lão gia quý tộc Ngu tộc sẽ đích thân mặc giáp ra trận. Nhiều nhất nhiều nhất, bọn họ ở hậu phương phóng vài cái pháp thuật uy lực lớn, đây là cống hiến lớn nhất của bọn họ.

Nhưng Nhật Nguyệt kỵ sĩ trước mắt, đều là Ngu tộc, so với phủ trưởng

trưởng lão Già tộc mạnh nhất Cơ Hạo từng gặp còn mạnh hơn.

Mỗi một chiêu, mỗi một thức của hắn đều liên mạch kín kẽ, Cơ Hạo đơn thuần dùng mắt nhìn, thế mà tìm không thấy bất cứ sơ hở nào trong chiêu thức của hắn. Hắn đánh mỗi một chiêu, phía sau đều ẩn giấu ít nhất mười chiêu ám thủ càng thêm tàn nhẫn.

Đây là một bộ chiến kỹ uy lực cực lớn, cực kỳ thành thực, mỗi một đòn của Nhật Nguyệt kỵ sĩ đều phá vỡ hư không, để lại ở bên người Cơ Hạo các vết rách màu đen rõ ràng có thể thấy được.

“Chết!” Nhật Nguyệt kỵ sĩ mở ra ba con mắt, các tia sáng màu đỏ từ trong con ngươi của hắn phun ra, trên khuôn mặt tuần mỹ lộ ra một tia khoái ý giết chóc.

“Phá!” Cơ Hạo hét dài một tiếng, Bàn Cổ Long Văn ở tay phải tùy tay nhoáng lên một cái, nhà giam không khí vây khốn thân thể hắn phát ra một tiếng vỡ vụn chói tai, bị một kiếm tùy tay của hắn phá vỡ. Bàn Cổ Long Văn ngân lên từng tiếng, các đạo kiếm quang như thực chất lơ lửng ở bên người Cơ Hạo, mỗi một đạo kiếm quang đều nhắm ngay chỉ, chưởng, quyền, cùi trỏ... Nhật Nguyệt kỵ sĩ đánh tới.

Trong nháy mắt này, Cơ Hạo giống như hóa thân thành con nhím khổng lồ, Bàn Cổ Long Văn kéo theo kiếm quang chính là gai nhọn trên thân hắn, mỗi một đạo kiếm quang đều nhắm ngay thân thể kẻ địch, chỉ cần hắn dám đem công kích rơi ở chỗ thực, thân thể hắn tất nhiên đầu tiên phải va chạm với Bàn Cổ Long Văn.

“Đồ chết tiệt!” Bóng người nhoáng lên một cái, chỉ nghe một tiếng ‘Bá’ vang lên, Nhật Nguyệt kỵ sĩ xuất kích vòng quanh Cơ Hạo hai vòng nhanh như tia chớp, toàn bộ công kích đột ngột biến mất. Hắn đã nhìn ra Bàn Cổ Long Văn là bảo bối tốt, lại làm sao dám dùng thân thể mình đi lao vào lưỡi kiếm của Bàn Cổ Long Văn?

Một đạo kim quang hiện lên, trong tay Nhật Nguyệt kỵ sĩ có thêm một thanh trường mâu màu vàng dài một trượng tám thước, trên trường mâu chế tạo tinh xảo đẹp đẽ điêu khắc một con kỳ thú hình dạng như cự mãng, hình thể lại càng thêm thon dài đẹp tuyệt trần. Khi Nhật Nguyệt kỵ sĩ vung trường mâu, giống như có mấy ngàn con kỳ thú gào thét hướng Cơ Hạo căn xuống.

Bàn Cổ Long Văn nổi lên mấy ngàn đạo kiếm quang, chuẩn xác dị thường hướng tàn ảnh trường mâu của Nhật Nguyệt kỵ sĩ nghênh đón.

Tiếng vang thanh thúy ‘Đình đình đang đang’ không dứt, trường mâu, trường kiếm cấp tốc đan xen, chỉ vang mười tám tiếng, Cơ Hạo đột nhiên ngấm chuẩn cơ hội, Bàn Cổ Long Văn phun trào tia sáng lạnh, hung hăng đảo qua trường mâu màu vàng, một kiếm đem nó chém thành hai đoạn.

“Đáng chết! Ăn của ta một quyền! Người dám không dùng kiếm của người không?” Nhật Nguyệt kỵ sĩ hét một tiếng giận dữ, nắm tay bên phải mang một quyền ấn màu máu, như một ngọn núi nhỏ hướng bờ ngực Cơ Hạo hung hăng đánh xuống.

Cơ Hạo cười lớn một tiếng, nắm tay trái cứng đối cứng hướng tới nắm đấm của đối phương lao lên.

Huych một tiếng, nắm tay hai người va chạm với nhau, thân thể Cơ Hạo hơi nhoáng lên một cái, đối phương thì lão đảo lui về phía sau ba năm bước.

Chương 1464: Cường Địch Chân Chính

“Dân bản xứ, khí lực thật lớn!” Nhật Nguyệt kỵ sĩ kinh ngạc nhìn Cơ Hạo.

Thời gian ở giờ khắc này như chậm đi mấy vạn Lần, tay phải Nhật Nguyệt kỵ sĩ khẽ run run, làn da trên năm tay của hắn chậm rãi vỡ ra, lượng lớn mảnh da vỡ mắt thường có thể thấy được bay ra, lộ ra máu thịt màu đỏ rực.

Trong tiếng vỡ vụn ‘Phốc phốc’, máu thịt màu đỏ rực vỡ ra, xương khớp bàn tay Nhật Nguyệt kỵ sĩ long lanh trong suốt như đá quý bồ câu màu đỏ máu cực phẩm, bày biện ra dạng hoàn toàn trong suốt, càng có vô số phù văn màu vàng lưu động cấp tốc lóe lên trong xương cốt của hắn.

Trong tiếng nổ thanh thúy, xương khớp bàn tay Nhật Nguyệt kỵ sĩ nứt ra, vô số vết nứt rõ ràng như mạng nhện không ngừng xuất hiện, vết nứt theo xương khớp bàn tay hướng lên trên cấp tốc lan tràn, xương cánh tay, xương cùi trỏ, xương bả vai, xương khớp dọc theo đường đi ùn ùn vỡ vụn, máu thịt màu đỏ rực bay tứ tung, làn da trắng nõn như ngọc bay ra như mảnh sứ vỡ.

Nhật Nguyệt kỵ sĩ cố nén đau đớn, lão đảo tiếp tục lui thêm vài bước, kéo giãn khoảng cách với Cơ Hạo.

Trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn một mảng khí tức tối nghĩa màu máu nhảy lên. Hắn nhìn Cơ Hạo thật sâu, nhắc lại: “Dân bản xứ, khí lực người lớn lắm! Ở trong ba trăm bảy mươi hai thế giới bị tộc ta chinh phục ta từng du lịch, người là dân bản xứ lực lượng thân thể cường đại nhất ta từng gặp.”

Tay trái Cơ Hạo nhẹ nhàng run run, đau đớn khó có thể hình dung làm trước mắt hắn biến thành màu đen từng đợt.

Khí lực của hắn lớn hơn đối phương rất nhiều, một quyền vừa rồi, man lực của Cơ Hạo cho đối phương đòn nặng đón đầu, cánh tay đối phương không ngừng vỡ ra đủ để chứng minh chiến quả của Cơ Hạo. Nhưng tương tự, có một

lực lượng cực kỳ tà dị từ trên năm tay đối phương đánh vào trong tay Cơ Hạo.

Tà lực tanh máu, bá đạo, cương mãnh, dữ tợn, màu đỏ rực sền sệt như vô số con dao nhỏ ngưng tụ thành vòng xoáy, gào thét ủa vào thân thể Cơ Hạo, cấp tốc xoay tròn, điên cuồng phá hoại thân thể Cơ Hạo. Làn da tay trái chưa đỏ lên một chút nào, nhưng máu thịt, xương khớp, kinh lạc, mạch máu dưới làn da đều đang nhanh chóng sụp đổ, vỡ vụn.

Trong năm tay Cơ Hạo truyền đến tiếng nổ thanh thúy như rang lạc, trong vài nhịp thở ngắn ngủn, tà lực ngưng tụ thành vòng xoáy đã lao tới trên xương bả vai Cơ Hạo, bờ vai của hắn lồm xốn xuống quái dị, toàn bộ xương khớp đầu vai vỡ hết, ngay cả máu thịt cũng bị xay thành một vũng hồ dán.

Trái tim kịch liệt nhảy lên, từng dòng máu hỗn độn nóng cháy không ngừng lao về phía vai trái. Cơ Hạo điều động toàn bộ tinh khí thần cạo rửa tà lực xâm nhập thân thể. Vô thanh vô tức, một cuộc chiến tranh tàn khốc bùng nổ ra trong cơ thể Cơ Hạo.

Tà lực của đối phương tràn ngập khí tức bạo lực với giết chóc, như một cánh quân huấn luyện tốt tàn sát bừa bãi ở trong cơ thể Cơ Hạo. Khí tức tinh huyết của Cơ Hạo thì mệnh mông cương mãnh như thiên kiếp, một đợt sét hung hăng rơi ở trên đầu cánh quân này, không ngừng lột bỏ từng khối máu thịt của đối phương, đem thân thể bọn họ chậm rãi nghiền thành phấn.

Tất cả kể ra thì lâu, thực ra chỉ trong chớp mắt. Tà lực đối phương đánh vào trong cơ thể Cơ Hạo bị mạnh mẽ mài phẳng, cắn nuốt. Cơ Hạo rung lên cánh tay trái, xương bả vai sụp đổ nhanh chóng trọng sinh, trong tiếng ‘Rắc rắc’, từ bả vai đến năm tay, toàn bộ xương khớp, máu thịt, kinh lạc, mạch máu bị phá hủy trong nháy mắt khôi phục bình thường.

‘Phi’ một tiếng, Cơ Hạo hộc ra một ngụm máu bầm sền sệt. Hắn quơ quơ cánh tay trái, khí huyết thông, xương khớp cường tráng mạnh mẽ, gân cốt kiên cường dẻo dai như lúc ban đầu, thậm chí bởi vì quá trình một lần hủy hoại xây

dừng lại này, cường độ cánh tay trái được tăng lên nhất định.

“Xích Nhật nhất mạch?” Cơ Hạo thâm trầm nhìn đối phương.

Từ sau khi Bàn Cổ chi thể tiểu thành, Cơ Hạo từng giao thủ với rất nhiều cường địch, cho dù Côn Bằng, Tương Liễu, Vực tổ lão bất tử như vậy, đều chưa thể tạo thành thương thế thảm trọng như thế đối với hắn. Nhật Nguyệt kỵ sĩ này, rất mạnh.

“Dân bản xứ, người rất mạnh, cho nên người có tư cách biết tên của ta.” Trong ba con mắt của đối phương lóng lánh hung quang màu máu, hắn trầm giọng nói: “Không sai, ta là Xích Nhật hậu duệ, ta là Xích Lô.”

Kiều ngạo ưỡn ngực lên, cánh tay phải Xích Lô hung hăng vung lên, một hào quang đầm đìa máu từ trong cơ thể hắn phun ra, nhanh chóng bao lấy cánh tay phải không ngừng sụp đổ. Thương thế của hắn cũng bắt đầu nhanh chóng chữa trị, tuy không nhanh như Cơ Hạo, nhưng trong một nhịp thở ngắn ngủn, cánh tay phải của hắn cũng đã khôi phục như lúc ban đầu.

“Bàn Ngu thế giới, chỉ có quý tộc cấp cao thật sự, mới có thể lấy tên nhật nguyệt mình thờ phụng làm họ.” Xích Lô cười ‘Hắc hắc’, khước mắt nhìn lướt qua Hủy Diệt Vô Trang phía sau Cơ Hạo: “Về phần cái gì Da Ma, cái gì Bà La, cái gì Đế Thích... Những dòng họ này, chẳng qua là dòng họ của một số tiểu quý tộc hạ đẳng sa cơ thất thế.”

“Nói như vậy, quý tộc cấp cao của Bàn Ngu thế giới, chỉ có mười hai dòng họ?” Cơ Hạo rất tò mò nhìn Xích Lô.

“Ừm, mười hai thị tộc chúng ta, là quý tộc tôn quý nhất, chính thống nhất. Đương nhiên, chúng ta cũng có một số thị tộc chi nhánh, bọn họ sinh sản phát triển ra rất nhiều rất nhiều gia tộc, nhưng cái này không quan trọng.” Xích Lô nheo mắt nhìn Cơ Hạo: “Đã không phải mấy lão già Diễn thị kia, cũng không phải đồ cổ nghiên cứu biến thiên sử gia tộc Bàn Ngu thế giới, mấy thứ này, không cần thiết biết.”

“Người chỉ cần biết, Xích thị, một trong mười hai thị tộc tôn quý nhất Bàn Ngu thế giới, hậu duệ Xích Nhật huyết thống thuần khiết nhất vĩ đại mà chí cao. Mà Xích Lô ta, là Nhật Nguyệt kỵ sĩ trẻ tuổi nhất Xích thị đương đại, ta là vinh quang của Xích thị!” Xích Lô tự biên tự diễn một phen, dùng sức lắc cổ một cái: “Dân bản xứ, người có tư cách lĩnh giáo Xích Nhật chi lực chân chính.”

Cơ Hạo thu hồi Bàn Cổ Long Văn, rất nghiêm nghị nhìn Xích Lô: “Ta không cần binh khí để bắt nạt người, ta rất muốn kiến thức một phen, Xích Nhật chi lực chân chính là thế nào.”

Bì Thi Nu chính là chấp chính đại đế Xích Nhật nhất mạch Ngu triều, Cơ Hạo từng giao thủ với mấy cường giả của Bì Thi nhất tộc. Xích Nhật chi lực bọn họ nắm giữ, tuyệt không ai có thể giống Xích Lô, Xích Nhật chi lực của hắn vậy mà có thể chui vào thân thể Cơ Hạo, tạo thành thương tổn thâm trọng như thế đối với hắn.

Nếu nói Xích Nhật chi lực đám người Bì Thi Nu nắm giữ là một dòng suối nhỏ đứt quãng, lực lượng Xích Lô giống như một vùng biển lớn, mệnh mệnh thâm thúy, khó có thể ngăn cản. Đây là khác biệt giữa quý tộc cao đẳng sinh trưởng ở Bàn Ngu thế giới, với quý tộc sa cơ thất thế sinh trưởng ở Bàn Cổ thế giới sao?

Cơ Hạo dứt khoát đem Thái Cực Pháp Y cũng thu lại, hắn loã lồ nửa thân trên, cơ bắp cuồn cuộn nhẹ nhàng phập phồng, siết chặt hai nắm tay, hắn sai bước hướng Xích Lô tới gần. Đây là một cường địch chân chính, Cơ Hạo muốn làm rõ, các Nhật Nguyệt kỵ sĩ này rốt cuộc lợi hại bao nhiêu.

Cười lạnh ‘Hắc hắc’ một tiếng, hai tay Xích Lô giật một cái, hoàng kim trọng giáp trên người hắn cùng chiến bào hoa lệ bó sát người phía dưới đồng thời tuột ra. Hắn cũng loã lồ thân thể, chỉ mặc một cái khố bó sát người, lộ ra thân thể khỏe đẹp.

Cũng siết chặt hai nắm tay, Xích Lô hít một hơi thật sâu.

Thân thể hắc giống như thủy tinh đốt đỏ hồng, phun ra ánh sáng màu đỏ chói mắt. Thân thể hắc biến thành dạng bán trong suốt, mái tóc dài trên đầu bay bay từng sợi, sợi tóc biến thành tia sáng chói mắt, dần dần kéo dài tới mấy trăm trượng.

Cơ Hạo chột rống to một tiếng, một bước lao tới trước mặt Xích Lô, vung tay hướng ngực hắc đánh một quyền.

Xích Lô không tránh không né, một quyền đầy tự tin tràn hướng ngực Cơ Hạo đập xuống.

Hai tiếng vang trầm đục truyền tới, Cơ Hạo một quyền đánh thủng ngực Xích Lô, nắm tay Xích Lô như bàn ủi đốt đỏ hồng cũng cắm vào thân thể Cơ Hạo.

Hai người đồng thời kêu đau, hộc cả đống máu sải bước lui về phía sau.

Chương 1465: Trọng Sang Sát Nhất

Vô cùng nhiệt tình đối với giết chóc, vô tận khát vọng đối với bạo lực, tồn tại sâu trong linh hồn, ý chí chiến đấu nguyên thủy nhất, bản năng nhất của tất cả sinh mệnh.

Nắm tay Xích Lô đánh thủng da thịt ngực Cơ Hạo, lại bị một cái xương sườn của Cơ Hạo cản lại. Nắm tay hắn tản mát ra hào quang màu đỏ rực loá mắt, từng đợt Xích Nhật chi lực cuồng bạo, dữ dội như sóng thần theo nắm tay của hắn ủa vào thân thể Cơ Hạo, dẫn cháy một ít lực lượng kỳ dị trong cơ thể Cơ Hạo chính hắn ngày thường cũng chưa thể phát hiện.

Giết chóc, điên cuồng giết chóc, giết chết tất cả sinh linh; bạo lực, bạo lực trực tiếp nhất, dùng bạo lực chinh phục tất cả.

Ý chí giết chóc và bạo lực như lửa ma của Vực Ngoại Thiên Ma, dẫn cháy bản năng sâu trong linh hồn Cơ Hạo. Thân thể Cơ Hạo chợt sáng lên, từng lỗ chân lông của hắn đều đang hướng ra ngoài phun ra ánh lửa màu đỏ, ánh lửa giống hệt hồng quang trên người Xích Lô.

Mắt của Cơ Hạo càng là một mảng đỏ bừng, ý niệm giết chóc cùng bạo lực như cỏ dại nảy sinh, cấp tốc lan tràn ở trong lòng hắn, xu thế muốn bao trùm linh trí hắn, khiến hắn trở thành một con dã thú chỉ biết giết chóc cùng phá hủy.

Một khi Xích Nhật chi lực triệt để thống trị linh trí Cơ Hạo, linh hồn hắn, tinh huyết hắn, cốt nhục hắn, tất cả đều sẽ bị Xích Nhật chi lực dẫn cháy. Cơ Hạo sẽ bị Xích Nhật chi lực đồng hóa, hắn sẽ trở thành một vầng 'Xích Nhật' nho nhỏ, trở thành một cái hình chiếu của Xích Nhật Bàn Ngụ thế giới ở Bàn Cổ thế giới!

Hắn sẽ trở thành một bộ phận lực lượng của Xích Lô, hoặc bị Xích Lô cắn nuốt tiêu hóa, hoặc bị Xích Lô ra roi biến thành con rối của gã.

Càng có khả năng, Xích Lô sẽ vui vẻ nhảy nhót trực tiếp khiến linh hồn với

cơ thể Cơ Hạo hoàn toàn cháy thành tro, đem hắc đánh hồn phi phách tán, tiến tới tiếp thu tất cả di vật của Cơ Hạo! Bàn Cổ Long Văn, Bàn Cổ Chung, Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh, Thái Cực Càn Khôn Kính, Thái Cực Pháp Y... bảo bối tốt trên người Cơ Hạo nhiều lắm.

“Dân bản xứ chết tiệt...” Xích Lôì học từng ngụm từng ngụm máu, nhìn chăm chăm Cơ Hạo bị nửa nắm tay của mình đánh thủng ngực: “Nắm đấm của người... thật nặng! A, thế giới này, sao có thể có quái vật như người? Một cái thế giới ngay cả nguyên thủy thánh nhân mở thế giới cũng ngã xuống, không nên có lực lượng cao cấp như vậy!”

Thân thể Cơ Hạo đang bốc cháy, đang xảy ra biến hóa kỳ dị, nhưng Cơ Hạo ra tay nhanh hơn Xích Lôì mấy lần, lực lượng của hắc cũng gấp Xích Lôì mấy lần, ở trước khi nắm tay của Xích Lôì cắm vào ngực mình, nắm tay Cơ Hạo đã xuyên thủng thân thể Xích Lôì.

Xích Lôì chỉ có nửa nắm tay cắm vào thân thể Cơ Hạo, mà nắm tay của Cơ Hạo đã đánh xuyên qua Xích Lôì, nắm tay đâm đũa máu trực tiếp đục lỗ xương cột sống gã, từ phía sau lưng gã thò ra.

Từng tia hỗn độn chi lực dần dần bốc lên ở trên cánh tay Cơ Hạo, vết thương của Xích Lôì trơn bóng như gương, tất cả máu thịt nắm tay Cơ Hạo chạm tới đều bị hỗn độn chi lực khí hoá, một chút cặn bã cũng không còn lại. Ở dưới hỗn độn chi lực ăn mòn, vết thương trong suốt trên ngực Xích Lôì còn đang không ngừng mở rộng.

“Chết tiệt, dân bản xứ... quái vật!” Xích Lôì và Cơ Hạo đồng thời lao đảo lui lại. Xích Lôì hùng hùng hổ hổ vừa học máu, vừa sải bước lui về phía sau. Hắc quá sơ suất rồi, hắc cho rằng mình đủ để ăn chắc Cơ Hạo, không ngờ Cơ Hạo lại thật sự là tồn tại như quái vật, một quyền sạch sẽ lưu loát thiếu chút nữa trực tiếp đánh chết Xích Lôì.

“Oa!” Sắc mặt mười một vị Nhật Nguyệt kỵ sĩ xem cuộc chiến trở nên cực kỳ

đặc sắc. Bọn họ nhanh chóng lao lên, bảo vệ lớp lớp quanh Xích Lô. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Cơ Hạo từ khinh miệt, không thềm để ý đã trở nên vô cùng ngưng trọng cùng cảnh giác.

Khác với thế giới bọn họ quá khứ từng chinh phục, Bàn Cổ thế giới không thể khinh thường, trong dân bản xứ Bàn Cổ thế giới, xem ra có không ít quái thai! Cơ Hạo trước mắt chính là quái thai điển hình, hãn thể mà đem Xích Lô đã ‘Xích Nhật hóa’ một quyền đánh bị thương nặng!

Thật sự là gặp quỷ sống rồi, Xích Lô ‘Xích Nhật hóa’, thân thể hãn đã không là thân thể máu thịt nữa, thân thể hãn có hơn phân nửa là Xích Nhật chi lực thuần túy ngưng tụ thành. Thân thể bán năng lượng hóa đó, binh khí cùng thuật pháp bình thường căn bản không thể tổn hại hãn.

Nhưng một quyền của Cơ Hạo, lại đem thân thể bán năng lượng hóa của Xích Lô mở ra lỗ thủng trong suốt to bằng đầu người!

Càng làm người ta không biết nguyên do là —— thân thể bán năng lượng hóa hãn là có năng lực chữa trị cực mạnh, vền vền vết thương to bằng đầu người, hãn là cùng lúc Cơ Hạo rút năm tay có thể tự chữa trị. Nhưng vết thương của Xích Lô không chỉ chưa chữa trị, ngược lại đang không ngừng mở rộng!

“Quái vật!” Con mắt một Nhật Nguyệt kỵ sĩ chợt biến thành thâm thúy dị thường, từng làn sóng màu đen không ngừng từ trong cơ thể hãn khuếch tán ra, trong chớp mắt ngăn ngụt, thân thể hãn đã hóa thành một cái bóng đen vận vẹo.

Thân thể nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, Nhật Nguyệt kỵ sĩ hóa thành bóng đen xuyên qua hư không, nháy mắt đến phía sau Cơ Hạo, đôi tay hãn co duỗi kỳ dị, hai cánh tay biến thành hai kiếm ảnh màu đen dài đến vài thước, vô thanh vô tức hướng gáy, giữa lưng hai nơi yếu hại của Cơ Hạo đâm tới.

“Ta là U Vân, con cháu U Nhật!” Nhật Nguyệt kỵ sĩ ảnh hóa vừa ra tay, vừa thấp giọng lẩm bẩm: “Người là một cường giả chân chính, ở trong dân bản xứ, người cũng là tồn tại như anh hùng nhỉ? Cho nên, người có tư cách biết tên ta,

người có thể nhớ kỹ tên ta rồi chịu chết!”

Một tiếng ‘Thùng’ vang lên, hai kiếm ánh bóng đen ngưng tụ thành đâm mạnh vào trên Bàn Cổ Chung. U Vân xuất kiếm lực lượng cực mạnh, Bàn Cổ Chung khê động, chợt một tiếng chuông ngân cao vút vang lên, từng làn sóng âm màu trắng gào thét hướng bốn phía quét đi, nơi đi qua hư không đều hóa thành hỗn độn, địa thủy hỏa phong quấy hỗn loạn như cháo loãng.

Thét một tiếng ‘Oa’ kinh hãi, U Vân bị tiếng chuông của Bàn Cổ Chung cuốn vào, thân thể ảnh hóa của hắn ở trong một mảng địa thủy hỏa phong hỗn độn chặt vật giãy dụa, mắt thấy viền thân thể hắn mờ hồ có dấu hiệu bị địa thủy hỏa phong đồng hóa.

“Chí bảo như thế! Chết tiệt, dân bản xứ, người cũng quá nhiều rồi!” U Vân điên cuồng gào thét, trong ánh mắt nhìn về phía Bàn Cổ Chung tràn đầy tham lam —— Xích Lô nói hắn muốn Bàn Cổ Long Văn, như vậy Bàn Cổ Chung nên thuộc về U Vân hắn nhỉ?

Mạnh mẽ giãy dụa, U Vân liều sống quên chết hướng Bàn Cổ Chung vươn tay.

Một cái bóng đen đột nhiên từ trong cái bóng của Cơ Hạo lao ra. Da Ma Sát Nhất kéo một đạo kiếm quang màu máu hung hăng đâm về phía thân thể U Vân: “Thượng vị quý tộc kiêu ngạo, để ta lão nô bộc ti tiện này đoạt lấy tính mạng của ngươi đi!”

Da Ma Sát Nhất cười như điên cuồng, kiếm ánh màu máu mắt thấy đã tới trên ngực U Vân.

Thân thể U Vân hơi nhoáng lên một cái, ở phía sau Da Ma Sát Nhất đột nhiên lại xuất hiện một cái bóng người màu đen U Vân biến thành. U Nhật lực lượng là không gian và âm ảnh, sự nắm giữ của U Vân đối với cái bóng, đối với không gian vượt rất xa Da Ma Sát Nhất tưởng tượng!

Nói đến cùng, Da Ma Sát Nhất chỉ ở Bàn Cổ thế giới thăng cấp Nhật Nguyệt cảnh, hiểu biết của hắn đối với đại năng Nhật Nguyệt cảnh chân chính của Bàn Ngu thế giới vẫn quá ít, quá ít!

Vô số kiếm ảnh màu đen vô thanh vô tức xuyên thấu hư không, thân thể Da Ma Sát Nhất kịch liệt run rẩy, vô số kiếm ảnh lần lượt xuyên thấu thân thể hắn, phun một mảng lớn máu tươi, trong chớp mắt Da Ma Sát Nhất bị kiếm ảnh xuyên thấu mấy ngàn lần, thân thể bị đâm như cái tổ ong.

Toàn thân Cơ Hạo tản mát ra hào quang màu máu thét dài một tiếng, hắn lao đầu vào trên Bàn Cổ Chung, tóm lấy Da Ma Sát Nhất, Thiên Địa Kim Kiều nhoáng lên một cái, Cơ Hạo và Da Ma Sát Nhất chợt biến mất.

Bàn Cổ Chung phát ra một tiếng kêu càng thêm cao vút, sóng âm thanh cuộn cuộn bao trùm U Vân, bóng người màu đen bị hư không sụp đổ cuốn vào, U Vân hoảng sợ muốn chết liên tục gào rú.

Chương 1466: Đột Phá Chi Cơ

Một đạo thanh quang xé rách hư không, trước một chỗ vách núi mọc đầy cổ tùng, treo đầy cây tử đằng, Cơ Hạo lão đảo từ trong hư không lóe ra. Thở hỗn hển đi vài bước ở trên mặt đất, tay trái bắt một đạo Khai Sơn ấn võ về phía trên vách núi biếc, thân núi khê run lên, rồi nứt ra một cái huyết động sâu tới trăm trượng.

Nhìn như tùy tay đem những lá cờ phướn nho nhỏ mây khói quấn quanh rải ra bốn phía, cờ phướn dài khoảng một thước sừng sững không gió tự động ở trong không khí, sau khi cấp tốc vẫy một lúc, liền ở dưới các tia mây khói vây quanh nhập vào trong không khí.

Dùng tốc độ nhanh nhất bày ra chín trận pháp phòng ngự liên hoàn khảm vào nhau, Cơ Hạo vung tay áo, cả thấy ba ngàn sáu trăm tên Bán Long Tu La quanh thân quay cuồng sương mù máu, vô thanh vô tức xông ra.

Các Bán Long Tu La này dùng tinh hoa Huyết Hải phối hợp thi thể chiến sĩ Già tộc luyện chế mà thành không có linh trí của riêng mình, hoàn toàn dựa vào mệnh lệnh của Cơ Hạo để làm việc. Cơ Hạo phân tán thần thức, ở trong đầu bọn họ khắc xuống một chuỗi tin tức, các Bán Long Tu La cao lớn dữ tợn này lập tức dựa theo đại trận biến hóa lao vào trong trận.

Xung quanh trở nên trống rỗng, như biến hóa gì cũng chưa từng xảy ra.

Một trận gió núi thổi tới, cổ tùng trên vách biếc theo gió lắc lư, mảng lớn lá thông bay lá tả xuống. Vô số lá thông rụng phải đại trận phòng ngự của Cơ Hạo, chỉ nghe trong tiếng vang thanh thúy ‘Xẹt xẹt’, toàn thân lá thông chột lóe lòi quang, ùn ùn nổ thành các làn khói mỏng nhiều màu sắc nhập vào trong trận.

Mang theo Da Ma Sát Nhất người đầy máu, hấp hối, Cơ Hạo sải bước đi vào trong sơn động được mở ra.

Đem Da Ma Sát Nhất đặt ở trên một tảng đá núi, Cơ Hạo lấy ra mấy viên linh đan bảo mệnh nhét vào trong mồm Da Ma Sát Nhất, lại lột sạch quần áo hăn, dùng vu được Vu Điện bí chế bôi một tầng thật dày ở trên thân hăn.

Nhìn Da Ma Sát Nhất đang ngất, Cơ Hạo không khỏi thở dài một hơi.

Khi vừa mới thu phục Da Ma Sát Nhất, Cơ Hạo còn cảm thấy, cường giả Nhật Nguyệt cảnh không hổ là cường giả Nhật Nguyệt cảnh, Da Ma Sát Nhất sát lực kinh người, đặc biệt đạo tiềm hành ám sát cực kỳ sắc bén tàn nhẫn, là trợ thủ vô cùng tốt, Nghiêu Sơn lĩnh coi như có chiến lực cấp cao có thể đưa lên sân khấu.

Nhưng không so sánh không biết, thực sự đụng phải tinh anh dị tộc đến từ Bàn Ngu thế giới, Da Ma Sát Nhất và U Vân thậm chí không tính là chính thức giao thủ, hăn còn thừa dịp U Vân lâm vào trạng thái xấu Bàn Cổ Chung chấn vỡ hư không hốt ra tay đánh lén, thế mà lại bị U Vân phản kích trọng thương.

Nhật Nguyệt kỳ sĩ trưởng thành ở Bàn Ngu thế giới, cùng đại năng Nhật Nguyệt cảnh thăng cấp ở Bàn Cổ thế giới, thật sự có chênh lệch lớn như vậy?

Xem ra, tất cả cái này đều có liên quan với lực lượng chi nguyên của Bàn Ngu thế giới.

Cơ Hạo nhìn thoáng qua Da Ma Sát Nhất, tâm tình trở nên cực kỳ nặng nề. Nhìn một hiểu mười, Da Ma Sát Nhất bị U Vân sạch sẽ lưu loát đánh trọng thương, có thể nghĩ các quyền lực trưởng lão, phủ trưởng trưởng lão Ngu triều thực lực tương đương với Da Ma Sát Nhất, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không là đối thủ của đám người U Vân, Xích Lôi.

Khó trách mấy thằng cha Ngu triều sẽ mặt dày mày dạn kéo theo nhân tộc cùng chống lại kẻ địch mạnh, nghĩ hăn trong lòng bọn họ cũng biết rõ các quý tộc cao đẳng đến từ Bàn Ngu thế giới, tuyệt đối không phải đối tượng sức bọn họ có thể đối kháng.

Cảm nhận được hơi thở của Da Ma Sát Nhất đã ổn định, Cơ Hạo khoan chân ngồi xuống.

Ánh lửa màu đỏ rực hừng hực thiêu đốt trong cơ thể, mỗi một cái xương, mỗi một khối cơ bắp, mỗi một sợi huyết mạch, mỗi một tế bào của thân thể đều bị ánh lửa màu đỏ rực thiêu đốt đỏ bừng. Cơ Hạo mơ hồ đã không khống chế được xúc động của mình, hắn muốn đi giết chóc, muốn đi phát tiết bạo lực trong lòng, muốn vứt bỏ tất cả linh trí, đem toàn bộ dã tính của mình bộc phát ra, để mình hóa thân thành mãnh thú giết chóc!

Xích Nhật chi lực Xích Lô đánh vào trong cơ thể Cơ Hạo như nguyên rửa ác độc nhất, ở cùng lúc không ngừng thương tổn thân thể hắn, càng đang mài đi cơ sở để làm một trí tuệ sinh vật của hắn. Mỗi ngõ ngách toàn thân đều đau đớn khó chịu như liệt hỏa đốt cháy, Cơ Hạo cảm thấy mỗi một tế bào của mình đều như đậu trong cối xay, bị Xích Nhật chi lực điên cuồng nghiền ép.

Nhưng so sánh với thống khổ trong linh hồn, thống khổ trên thân thể cũng chưa tính là gì.

Từng luồng ý niệm giết chóc và bạo lực đáng sợ từ trong hư không không ngừng ập tới, vô số tiếng hô giết điên cuồng trực tiếp vang lên trong thần hồn không gian. Từng đợt lửa màu đỏ rực sền sệt hóa thành cơn sóng giận dữ cao tới vạn trượng, điên cuồng đánh vào hỗn độn đạo đài của Cơ Hạo.

Hỗn độn đạo đài của Cơ Hạo ngồi xếp bằng trong hư không mênh mông, từng đợt Xích Nhật chi lực màu đỏ rực không ngừng cọ rửa đạo đài, muốn mài đi linh trí của hắn, đem hắn hóa thân thành mãnh thú chỉ biết giết chóc cùng phá hủy.

Lực lượng Xích Nhật chi lực khổng lồ vô cùng, Cơ Hạo như cô đơn đứng ở trong hoang dã mênh mông, toàn bộ bầu trời sụp xuống, hung hăng nện trên thân hắn. Hắn phải tự lực gánh một mảng bầu trời này, nếu không chống đỡ được, hắn sẽ lập tức bị Xích Nhật chi lực đồng hóa.

Hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

Chất lỏng sền sệt màu đỏ rực không ngừng từ trong cơ thể chảy ra. Gương mặt Cơ Hạo vụn vỡ, mái tóc dài trên đầu cũng đã biến thành màu đỏ.

Hắn hít thở dài đằng đằng, mỗi một lần đều đem không khí trong sơn động rút ra sạch sẽ, từng đạo cuồng phong không ngừng từ ngoài động bổ sung vào. Bề mặt trong hỗn độn đạo đài các tầng hỗn độn chi khí khuếch tán, gắt gao ngăn cản Xích Nhật chi lực ăn mòn.

Hư ảnh lặng lẽ chui ra, hắn nhìn Xích Nhật chi lực vô biên vô hạn trong hư không thần hồn của Cơ Hạo, không khỏi nhú mày: “Năm đó, bọn dị tộc kia cũng chưa có thủ đoạn như vậy. Xích Nhật chi lực trong cơ thể người, so với Xích Nhật chi lực ta biết thuần hậu hơn vạn lần, tinh thuần hơn vạn lần, lực phá hoại càng cường đại hơn đâu chỉ vạn lần. Ừm... Thật muốn đi Bàn Ngu thế giới của bọn họ nhìn xem, Tam Nhật Cửu Nguyệt, rốt cuộc là tồn tại thế nào?”

Cơ Hạo bị Xích Nhật chi lực điên cuồng ăn mòn, hắn đã không còn sức lực trả lời hư ảnh.

Toàn bộ Bàn Cổ thế giới, Cơ Hạo là người đầu tiên trực tiếp đối mặt ‘Xích Nhật chi lực thứ thiệt’. Không hề phòng, Cơ Hạo đã chịu đau khổ.

‘Xẹt’ một tiếng, trong hỗn độn đạo đài của Cơ Hạo một luồng khói dần dần bay lên, Cơ Hạo đau đến mức nhe răng trợn mắt, thiếu chút nữa gào lên khản cả giọng.

Xích Nhật chi lực quá mức bá đạo, hỗn độn đạo đài của Cơ Hạo đã bắt đầu bị hao tổn.

“Như vậy không thể được, Cơ Hạo, đây cũng là cơ hội của người!” Hư ảnh rống lớn: “Lấy ra Bàn Giả Thái Dương, cắn nuốt nó, luyện hóa nó, chính thức thành tựu Vu Thần. Dùng Bàn Giả Thái Dương, cắn nuốt hấp thu Xích Nhật chi lực này. Có lẽ, người còn có thể thu được một chút lợi ích ngoài dự liệu!”

Cơ Hạo khẽ nhú mào, nghe được hư ảnh nói, hân không hề do dự tế ra Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh.

Thét dài một tiếng, Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh chột bành trướng, trong chớp mắt hóa thành kích cỡ mấy trượng, Cơ Hạo tung người nhảy vào trong đại đỉnh, đoan đoan chính chính đứng ở trước mặt Bàn Giả Thái Dương. Ở trong không gian trong Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh tự thành một thể, Cơ Hạo dang hai tay, hướng Bàn Giả Thái Dương đường kính trên trăm triệu dặm, toàn thân ánh sáng màu đỏ chói mắt ôm lấy.

Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh khẽ run lên, một lực lượng giam cầm thật lớn thúc đẩy Bàn Giả Thái Dương, đem nó chậm rãi đẩy về phía thân thể Cơ Hạo.

Thần thức khổng lồ của Cơ Hạo hóa thành các tia sáng như thực chất, cắm thật sâu về phía trung tâm Bàn Giả Thái Dương, rất nhanh Cơ Hạo đã chạm đến bản ngã ý thức ngủ say của Bàn Giả Thái Dương.

Chương 1467: Thái Dương Hình Người

“Đến đi, đến đi, đến đi!”

Cơ Hạo lớn tiếng gào rống, hỗn độn đạo đài phát ra vô lượng hào quang, các luồng thần thức như thực chất hung hăng chui vào Bàn Giả Thái Dương.

Bản ngã ý chí Bàn Giả Thái Dương bị Bàn Giả phong ấn chột thức tỉnh, một dao động khủng bố nóng cháy không chịu nổi, mệnh mệnh như biển từ sâu trong Bàn Giả Thái Dương dâng trào ra, như ước vụn ngọn núi lửa đồng thời bùng nổ, gào thét hướng thần hồn không gian của Cơ Hạo ập tới.

Cơ Hạo mơ hồ nhìn thấy, ở trung tâm Bàn Giả Thái Dương, một tiên thiên sinh linh hình dạng như cự long lưng mọc chín mươi chín đôi cánh lửa khổng lồ đang ngủ say. Linh hồn dao động khủng bố này chính là từ trong đầu tiên thiên sinh linh đó quay cuồng tràn ra, cường đại hơn linh hồn dao động của Cơ Hạo đâu chỉ mấy lần?

Bàn Giả thế giới, đây là một cái thủy thể giới thuần túy Bàn Giả mở ra.

Có lẽ là Bàn Giả không đủ lực lượng, năng mở Bàn Giả thế giới, lại chưa thể đem năng lượng dị chủng của Bàn Giả thế giới xua tan sạch sẽ. Thủy linh lực của Bàn Giả thế giới chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng lực lượng Bàn Giả thế giới lại không thuần túy.

Cho nên liền có Bàn Giả Thái Dương, được một phần công đức tạo hóa lực khai thiên tích địa của Bàn Giả, bên trong Bàn Giả Thái Dương cũng thai nghén ra một tiên thiên sinh vật mạnh mẽ dị thường. Nếu tất cả đều dựa theo tạo hóa đại đạo trong minh minh diễn hóa, tiên thiên sinh linh khổng lồ vô cùng này đã sớm nên phá vỏ mà ra, trở thành ‘Đông Hoàng Thái Nhất’ của Bàn Giả thế giới.

Ngại là thủy linh chi lực của Bàn Giả thế giới quá hùng hậu, lực lượng Bàn Giả Thái Dương bị áp chế đến cực hạn, tiên thiên sinh vật Bàn Giả Thái Dương

thai nghén này cũng bị áp chế vô số năm, thân thể nó còn chưa phát dục trưởng thành, đã lâm vào giấc ngủ gần như vĩnh hằng.

Nhưng hôm nay, Cơ Hạo muốn triệt để luyện hóa Bàn Giả Thái Dương, muốn mượn dùng lực lượng Bàn Giả Thái Dương thành tựu Vu Thần chi vị, hẳn phải dùng ý thức của mình nắm giữ Bàn Giả Thái Dương, thay thế bản ngã Bàn Giả Thái Dương. Tiên thiên sinh linh ngủ say vô số năm này cảm nhận được ý bất thiện trong thần thức của Cơ Hạo, hẳn chợt bừng tỉnh, xuất phát từ bản năng phát động phản kích.

Tinh thần dao động nóng cháy không chịu nổi gào thét hướng Cơ Hạo cắn nuốt đến, ánh sáng màu đỏ cuộn cuộn nháy mắt bao phủ thân thể Cơ Hạo, đây là lực lượng đến từ một vầng mặt trời —— tuy mặt trời của Bàn Giả thế giới vốn sinh ra đã kém cỏi, so với mặt trời của Bàn Cổ thế giới yếu hơn trăm ngàn lần, nhưng nó vẫn là một vầng mặt trời, chất chứa thái dương chi lực có thể xưng là vô cùng vô tận.

Xích Nhật chi lực trong cơ thể Cơ Hạo hầu như ở trong nháy mắt đã bị cắn nuốt hết, Xích Nhật chi lực dữ tợn hung ác màu đỏ rực hóa thành các luồng pháp tắc dao động kỳ dị, bị Bàn Giả Thái Dương cắn nuốt. Ánh sáng màu đỏ Bàn Giả Thái Dương tản mát ra lạng yên xảy ra biến hóa kỳ dị, trong ánh sáng màu đỏ lạng lẽ mang theo một tầng màu đỏ dữ tợn, nóng nảy.

Ánh sáng màu đỏ cuộn cuộn tràn ngập thần hồn hư không, các tiếng kêu dài kinh thiên động địa từ trong Bàn Giả Thái Dương không ngừng truyền đến, con cự thú khủng bố lưng mọc chín mươi chín đôi cánh lửa kia gian nan mở con mắt dày đặc rậm rạp trên cái đầu cực lớn, vô số tia sáng màu đỏ xé rách hư không, lập tức tập trung hỗn độn đạo đài ngồi xếp bằng chính giữa thần hồn hư không của Cơ Hạo.

‘Rống’ ~ một tiếng rít gào truyền đến, linh trong hồn dao động của tiên thiên cự vật này truyền tới sự kinh hãi khôn cùng. Nó cảm nhận được đạo đài của Cơ Hạo thần diệu, cảm nhận được trong đạo đài của Cơ Hạo chất chứa vô số cơ hội

tạo hóa. Tiên thiên cự vật này lớn tiếng gào thét, các tiếng rống chỉ có linh hồn mới có thể nghe được nói cho Cơ Hạo —— nó vạn phần bức thiết muốn nuốt đạo đài của Cơ Hạo.

Đạo đài giả, toàn bộ linh hồn của Cơ Hạo dung hợp đại đạo mà ngưng tụ thành phôi thai đại đạo, nếu bị con vật khổng lồ này cắn nuốt, Cơ Hạo sẽ thật sự hồn phi phách tán. Nghe tiếng gầm gừ của con thú khổng lồ, Cơ Hạo cười lên, đạo đài chậm rãi đứng dậy, đầu treo Bàn Cổ Chung, tay cầm Bàn Cổ Long Ván, lấy Thái Cực Càn Khôn Kính hộ thể, hân nhênh đón dòng lũ rợp trời rợp đất lao đến hướng trung tâm Bàn Giả Thái Dương đi qua.

Bàn Giả Thái Dương nứt ra một khe hở, tránh ra một con đường lớn mặc cho hỗn độn đạo đài của Cơ Hạo đi vào.

Con thú khổng lồ thân dài ngàn vạn dặm, thân thể lớn tới mức không thể tưởng tượng gian nan ngẩng đầu lên, nó thở phì phò, gian nan mở cái mồm rộng. Chưa phát dục trưởng thành, nó thậm chí ngay cả linh trí hoàn chỉnh cũng chưa có, chỉ số thông minh của nó nhiều nhất tương đương với trẻ con ba tuổi, cảm nhận được đạo đài của Cơ Hạo tới gần, nó chỉ xuất phát từ bản năng muốn ‘ăn’ Cơ Hạo.

“Lão già, giúp ta một tay!” Cơ Hạo nghiêm nghị nhìn con thú khổng lồ này, không dám có chút sợ ý.

Hư ảnh cũng chậm rãi đứng dậy, ngón tay hắc khê móc, cái đỉnh năm màu hình tròn trong bụng Cơ Hạo phát ra tiếng gầm trầm thấp bay lên trời, bị hai tay hắc gấu gao ôm trước ngực: “Chuẩn bị xong rồi? Hừ, kẻ này so với Đông Hoàng Thái Nhất năm đó yếu hơn nhiều lắm.”

Cười to một tiếng, hư ảnh một tay cầm một chân của cái đỉnh năm màu hình tròn, dùng sức vung cái đỉnh tròn, đem nói coi là binh khí hung hăng hướng cự thú kia bổ xuống. Cơ Hạo ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy hư ảnh bổ ra một đòn năm chiêu hợp nhất.

Bề mặt cái đỉnh năm màu hình tròn biến ảo hình ảnh ánh sáng, trước mắt Cơ Hạo hoa lên, hần nhìn thấy cái đỉnh tròn này tựa như không phải một cái đỉnh, khi ở trong tay hư ảnh, nó quả thực chính là một thanh đại phủ đủ để khai thiên tích địa, mang theo khí tức khủng bố phá diệt tất cả chém ở đỉnh đầu vật khổng lồ.

Rên một tiếng, từ đầu tới đuôi con vật khổng lồ bị chém thành hai mảnh, bản ngã linh trí của nó bị một đòn đánh nát, thân thể ầm ầm sụp đổ thành các khối lớn bốn nguyên hồn lực như thủy tinh màu đỏ, bị cái đỉnh năm màu hình tròn nuốt sạch.

Thân thể hư ảnh chợt ảm đạm, thân thể hầu như biến thành dạng trong suốt, hần suy yếu lắm lắm: “Thằng nhãi này sau khi luyện hóa, một nửa thuộc về ta.”

Thở hỗn hển ‘Vù vù’ một hơi lớn, hư ảnh suy yếu dị thường ngời xấp bằng ở trong thần hồn không gian, trong con người thần quang màu lam cấp tốc ảm đạm, cuối cùng chỉ còn lại có từng tia ánh lửa cực nhạt như ẩn như hiện.

Cơ Hạo nhìn hư ảnh, vội nói: “Cho người hết cũng được, người tạm tỉnh dưỡng, ta luyện hóa Bàn Giả Thái Dương!”

Đột nhiên rống to một tiếng, hỗn độn đạo đài của Cơ Hạo ‘Rắc’ một tiếng vỡ ra, một bóng người mơ hồ từ trong hỗn độn đạo đài bay ra, nháy mắt nhập vào trung tâm Bàn Giả Thái Dương.

Bàn Giả Thái Dương cấp tốc thu nhỏ lại, dần dần hóa thành một vầng sáng màu đỏ nhập vào ngực Cơ Hạo.

Nhiệt lực cuộn cuộn lưu chuyển toàn thân, thân thể Cơ Hạo thiêu đốt mãnh liệt, mỗi một sợi lông tóc đều đang phun ra vô số lửa, cả người hần biến thành một quả cầu lửa đường kính mấy trượng lằng lạng lơ lửng trong sơn động.

Ba ngày ba đêm sau, Cơ Hạo chậm rãi đi ra khỏi sơn động.

Ngoài động đang lúc có ánh mặt trời, Cơ Hạo vươn tay, ngón tay búng ra, trước mặt hắn liền có một tia ánh sáng mặt trời lạng lẽ hiện lên, như sợi dây đàn thực chất nhẹ nhàng nhảy lên. Hắn cười cười, đưa tay cầm một luồng ánh sáng mặt trời này, hào quang chợt lóe, hắn không sử dụng Thiên Địa Kim Kiều, chỉ mượn dùng ánh sáng mặt trời có mặt khắp nơi, đột nhiên xuất hiện trên không trung cách mặt đất ngàn dặm.

Hít một hơi thật sâu, Cơ Hạo dang hai tay ngửa mặt lên trời thét dài.

Bầu trời chợt sáng lên, ở phía dưới Bàn Cổ Thái Dương hắc cổ bất diệt, một vầng mặt trời mới tinh âm âm xuất hiện. So với Bàn Cổ Thái Dương ánh vàng rực rỡ, ánh sáng của vầng mặt trời này có điều thua kém, hào quang màu đỏ lại vẫn mang theo nhiệt độ cao đáng sợ chiếu rọi khắp trời.

“Diệt!”

Cơ Hạo thét dài một tiếng, biến thành mặt trời chiếu rọi núi rừng phạm vi tám trăm vạn dặm, nơi đó, ba ức bảy ngàn tám trăm chín mươi ba vạn hai ngàn bốn trăm năm mươi hai (378.932.452) con sói hoang đồng thời bị một tia sáng màu đỏ nhỏ bé xuyên thủng thân thể.

‘Vù’ một tiếng, hơn ba trăm triệu con sói hoang đồng thời hóa thành một quả cầu lửa, trong chớp mắt thiêu đốt sạch sẽ, một hạt tro bụi cũng không lưu lại.

Mặt trời hình người, chiếu khắp bầu trời, nơi hào quang tới, vạn vật đều đốt.

Chương 1468: Vui Mừng Khôn Xiết

Lực lượng, lực lượng cường đại, lực lượng cường đại vô cùng, lực lượng so với lực lượng thân thể Cơ Hạo hiện nay cường đại hơn gấp trăm lần!

Toàn bộ uy năng của một vầng mặt trời, hòa hợp một thể hoàn mỹ không tỳ vết với thân thể, linh hồn Cơ Hạo, tâm niệm khê động, toàn bộ uy lực của Bàn Giả Thái Dương có thể mặc cho Cơ Hạo thuyên chuyển.

Phạm vi ánh mặt trời chiếu, chính là phạm vi công kích của Cơ Hạo.

Dựa vào cường độ thân thể còn có thần niệm của Cơ Hạo hiện nay, hiện nay phạm vi ánh mặt trời của Cơ Hạo chiếu là một khu vực hình vòng tròn đường kính tám trăm vạn dặm. Trong phạm vi này, Cơ Hạo có thể phát động công kích theo ý muốn. Trừ phi Bàn Giả Thái Dương tắt, nếu không loại công kích này có thể duy trì vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Nhưng muốn một mặt trời tắt?

Cơ Hạo cười, cho dù là mặt trời phiên bản suy yếu đến từ Bàn Giả thế giới, nào có dễ tắt như vậy?

Hào quang ánh vàng rực rỡ của Bàn Cổ Thái Dương bao bọc Cơ Hạo, hắt từ trong ánh sáng mặt trời màu vàng này cảm nhận được cảm giác thân thiết nồng đậm. Bàn Cổ Thái Dương đem Cơ Hạo coi là đồng loại của mình, nó rất khẳng khái chia sẻ một bộ phận uy năng của mình cho Cơ Hạo.

Phạm vi công kích của bản thân Cơ Hạo chỉ có tám trăm vạn dặm, nhưng dựa vào ánh mặt trời của Bàn Cổ Thái Dương, thần thức Cơ Hạo có thể bám vào ở trong ánh mặt trời Bàn Cổ Thái Dương, quét khu vực lớn hơn cả chục lần.

Càng làm Cơ Hạo cảm động, là trong ánh mặt trời của Bàn Cổ Thái Dương, từng tia đạo vận chí cao thuộc về Bàn Cổ Thái Dương không ngừng dung nhập

thân thể hần, được Bàn Giả Thái Dương trong cơ thể hần hấp thu toàn bộ. Bàn Giả Thái Dương vốn sinh ra đã kém cõi hấp thu đạo vận của Bàn Cổ Thái Dương, bản chất của nó đang thông thả tăng lên. Cho Cơ Hạo đủ thời gian, có lẽ có một ngày Bàn Giả Thái Dương sẽ trưởng thành đến trình độ tương đương với Bàn Cổ Thái Dương.

Khi đó một đòn tùy ý của Cơ Hạo có thể có uy lực lớn bao nhiêu? Bản thân Cơ Hạo cũng không dám tưởng tượng cảnh tượng đó.

“Đây là Vu Thần chi đạo.” Cơ Hạo lơ lửng giữa không trung, trên làn da có một tầng lửa màu vàng dày ba tấc như lưu ly hòa tan, rất nhàn nhã nhảy lên: “Thân thể Vu Đế nhân tộc, có thể thừa nhận bốn nguyên tinh lực của hồng hoang tinh tú trùng kích... khó khăn duy nhất là ở, Đại Vu nhân tộc không tu nguyên thần, chỉ tu thân thể, muốn nắm giữ tinh hạch của hồng hoang tinh tú, đem tinh thần ý chí thay thế, quá khó khăn.”

“Nhân tộc phải có một môn công pháp chuyên tu linh hồn, chuyên môn tăng trưởng thần thức niệm lực.” Cơ Hạo nhíu mày: “Có lẽ, ta có cách.”

Tự thể nghiệm cả quá trình thật sự đột phá thành Vu Thần cảnh, Cơ Hạo nắm chặt chuẩn xác mẫu chốt quá khứ vô số năm, vô số tiên hiền đại năng nhân tộc chưa thể thuận lợi đột phá—— lực lượng linh hồn, cường độ thần niệm.

Đại Vu nhân tộc chỉ tu thân thể, bọn họ ở phương diện tu luyện linh hồn yếu ớt, bọn họ chỉ thuần túy dựa vào thân thể không ngừng cường đại mà tăng cường tinh huyết bù đắp trở lại, bị động tăng lên cường độ linh hồn bản thân.

Làm sự so sánh không chuẩn xác cho lắm, cường độ linh hồn con dân nhân tộc bình thường là một, Đại Vu cường độ linh hồn đại khái cũng chỉ hai ba điểm, Vu Vương cường độ linh hồn nhiều nhất có mười điểm, cho dù là đại năng cấp bậc Vu Đế, cường độ linh hồn bọn họ cũng cực hiếm có người vượt qua một trăm điểm.

Nhưng vô luận là môn nhân đệ tử của Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân cũng thế,

môn nhân đồ đệ của Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân cũng thế, chỉ cần bọn họ luyện khí có thành tựu, khi thực lực còn chưa đến một phần mười Đại Vu, cường độ linh hồn bọn họ ít nhất đã đạt tới tiêu chuẩn gấp trăm lần phàm nhân.

Nhân tộc, nếu có thể có một môn bí pháp cao thâm rèn luyện linh hồn, phối hợp thân thể mạnh mẽ vô cùng của nhân tộc Vu Đế, hồng hoang tinh tú đầy trời, sớm hay muộn có một ngày đều sẽ trở thành vật trong bàn tay đại năng nhân tộc.

Nếu nhân tộc có thể có được ức vạn Vu Thần, vậy so với thái cổ thiên đình thời kì đỉnh phong năm đó còn cường đại hơn gấp trăm lần, ngàn lần.

Dù sao, trong thái cổ thiên đình năm đó, thái cổ tinh quân các hồng hoang tinh thần tự thai nghén ra, số lượng tuyệt đối không vượt qua mười vạn, mà hồng hoang tinh tú trong tinh không khắp trời, tổng số lượng bọn chúng đâu chỉ ức vạn?

Đương nhiên, Cơ Hạo không có khả năng đem đạo kinh của Vũ Dư đạo nhân truyền thụ ra ngoài, thế này khẳng định là phá môn quy.

Nhưng Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh của Cơ Hạo đối với rèn luyện và tăng trưởng thần hồn cũng bất phàm, nếu có thể để các vu sư nhân tộc học tập tất cả mà nói, lấy thân thể cường hãn tuyệt luân, tinh huyết vô cùng vô tận của các Vu Đế nhân tộc, không cần bao lâu bọn họ có thể có được thần hồn đủ cường đại đi thu phục các hồng hoang tinh tú kia.

Khẽ kêu một tiếng, lật tay đem trận pháp cấm chế ngoài sơn động thu hồi, đem Da Ma Sát Nhất mê man xách trong tay, Cơ Hạo ở trong ánh mặt trời vàng rực rỡ hóa thành một luồng hào quang tinh thuần, mấy ánh mặt trời giật giật, Cơ Hạo lấy ánh sáng mặt trời Bàn Cổ Thái Dương làm dây cung, đem ánh sáng mặt trời mình biến thành làm mũi tên, nhẹ nhàng bắn ra.

Nháy mắt ức vạn dặm, trong chớp mắt Cơ Hạo đã tới ngoài thành Lương Chử.

Một lần này, Cơ Hạo chưa mượn dùng uy năng của Thiên Địa Kim Kiều, tốc độ của hắn so với lúc trước chưa dung hợp Bàn Giả Thái Dương, toàn lực mượn dùng Thiên Địa Kim Kiều xuyên qua hư không còn nhanh hơn ba thành.

Nếu lấy lực lượng của hắn hiện tại thúc dục Thiên Địa Kim Kiều... Cơ Hạo không khỏi nhếch miệng cười, hắn ngẩng đầu nhìn trời, âm thầm tính toán, sợ là Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân tự mình ra tay, muốn ngăn mình hiện tại, cũng sẽ không quá thoải mái nhỉ?

Dù sao Cơ Hạo thành tựu Vu Thần, dung hợp chính là lực lượng của một vầng mặt trời, mặt trời có được bốn nguyên tinh lực so với hồng hoang tinh thần khác cường đại hơn gấp trăm lần, ngàn lần, thậm chí là vạn lần đó!

Vừa mới đột phá dung hợp, lực lượng Bàn Giả Thái Dương tràn ngập toàn thân, Cơ Hạo còn chưa thể khống chế hoàn mỹ lực lượng này, toàn thân hắn bọc một tầng lửa màu vàng dạng lưu ly, sải bước đi vào Hạo Kiếp Chi Thành, ven đường toàn bộ chiến sĩ nhân tộc nhìn thấy Cơ Hạo đều vô ý thức cúi đầu.

Mọi người đều mơ hồ cảm giác được, đi qua trước mặt mình không phải một con người, mà là một vầng mặt trời hùng hực thiêu đốt, có năng lực diệt sát vạn vật.

“Tình huống ra sao rồi?” Khi Cơ Hạo đi vào nghị sự đại điện, mọi người trong đại điện chột tràm mặc, đều dùng ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm hắn.

Khi Cơ Hạo rời khỏi, hắn còn là một vị Vu Đế, nhưng đi ra ngoài hơn ba ngày thời gian, lúc trở về, khí tức trên người hắn đã chột biến thành tồn tại phi nhân loại. Trên người hắn có một cỗ khí tức viển vông hồng hoang cường đại nồng đậm, trong thân thể hắn có một pháp tắc đạo vận mạnh mẽ đến cực điểm không ngừng khuếch tán, lực lượng của hắn càng vượt qua toàn bộ người ở đây.

Ngay cả khí tức trên người Thần Nông thị và Hiên Viên thánh hoàng, ngay cả khí tức Chúc Cửu Âm lão quái vật này, đều không cường đại như Cơ Hạo giờ

phút này.

“Ngoan ngoan, Nghiêu Hầu Nhật Thiên... Người... người...” Ngao Hạo giơ một bình rượu lớn, vẻ mặt đại ra nhìn Cơ Hạo: “Cái này, người, cái kia, người đem mặt trời nuốt rồi?”

Cơ Hạo chậm rãi gật gật đầu, tứ bình bát ổn ngồi ở bên người Tự Văn Mệnh.

‘Xẹt’ một tiếng, ghế dựa lớn đúc từ hợp kim chạm đến ngọn lửa màu vàng trên người Cơ Hạo, nháy mắt khí hoá thành một làn khói.

Cơ Hạo bất đắc dĩ dang hai tay, có chút buồn bực đứng dậy: “Ừm, may mắn, vầng mặt trời kia của Bàn Giả thế giới, ta mượn dùng nó thành tự Vu Thần. Hiện tại tình thế Lương Chủ thành thế nào?”

Trên mặt Đế Thuấn hiện lên một tia mừng như điên, hân cười lớn ‘Ha ha’, dùng sức vỗ tay cười nói: “Tình thế Lương Chủ? Bọn dị tộc kia đang khó xử! Ha ha, dâng rượu, mọi người chúc mừng Nghiêu Hầu!”

Tiếng cười to trong đại điện hầu như đem nóc đại điện cũng lật bay.

Về phần nói Lương Chủ, về phần nói đám dị tộc kia, ai còn để ý tới bọn hắn?

Chương 1469: Sư Tử Mở Miệng

Cơ Hạo rất xấu hổ.

Ngay cả Hiên Viên thánh hoàng và Thần Nông thị cũng đã uống không ít rượu ngon, hứng thú cao vút vỗ vò rượu cạn cất tiếng ca hát, mà Cơ Hạo lại một giọt rượu cũng chưa thể uống được.

Ngọn lửa màu vàng ngoài thân hắt nhiệt độ quá cao, rượu còn chưa tới trong miệng hắt đã bốc hơi hoàn toàn, ở trước khi hắt khổng chế hoàn mỹ lực lượng đột nhiên tăng vọt, hắt là đừng nghĩ uống được một giọt nước, một giọt rượu. Càng bất đắc dĩ hơn là, cái gì thịt nướng, thịt hầm, cái gì rau dưa trái cây, còn có gạo ngô khoai sắn... các thức ăn, cũng đều giống rượu, ngón tay hắt khẽ chạm liền hóa hết thành làn khói.

Thức ăn bình thường hắt không thể hưởng thụ, ngược lại là hỏa hệ vu tinh đỉnh cấp nhất sau khi đụng tới bàn tay hắt, thế mà lại hoá lỏng thành tương nước nhiệt độ cao như nham thạch nóng chảy. Cơ Hạo thử hút mấy ngụm, giống như người thường uống rượu nhạt, toàn thân đều có một loại cảm giác ngà ngà say khoái hoạt thuần hậu mãnh liệt.

Rượu và đồ nhắm hắt hoi không thể đụng vào, chỉ có thể ăn vu tinh?

“Ha ha ha, rất giật mình sao? Chuyện này, rất bình thường.” Hiên Viên thánh hoàng không biết đến bên người Cơ Hạo khi nào, hung hăng vỗ một bàn tay lên vai hắt: “Năm đó lúc ta vừa mới đột phá, rượu và thức ăn của phàm nhân khẽ chạm, liền lập tức hóa thành đất đá. Ngược lại là vu tinh thổ thuộc tính, một miếng một khối ăn quên cả trời đất.”

“Quen là được, hoặc là, chờ người hoàn toàn nắm giữ tinh thần chi lực trong cơ thể, thì tất cả sẽ bình thường.” Hiên Viên thánh hoàng vẻ mặt biến hoá kỳ lạ nhìn Cơ Hạo: “Nhưng, năm đó ta tốn một trăm ba mươi bảy năm, mới hoàn toàn nắm giữ toàn bộ lực lượng hồng hoang tinh thần trong cơ thể. Người đứa nhỏ

này, hắc hắc, một vầng mặt trời, hắc hắc!”

Hiên Viên thánh hoàng tựa như có chút uống nhiều, hắc ra sức vỗ bả vai Cơ Hạo, ôm bụng cười to không ngớt.

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến, Bì Thi Nu mặc trọng giáp mang theo một đám hộ vệ xông vào, nhìn thấy cao tầng nhân tộc khắp đại điện đang thoải mái chè chén, khóe miệng Bì Thi Nu hung hăng co giật, ánh mắt cũng có chút không đúng.

“Các vị, chúng ta hiện tại là minh hữu. Lương Chủ thành của tộc ta đang trong nước sôi lửa bỏng, các người sao còn có tâm tình uống rượu mua vui?” Bì Thi Nu rất bức bối, tộc nhân của hắn đều còn ở trong thành Lương Chủ!

Hiện tại Lương Chủ thành bị phòng ngự cuối cùng triệt để phong bế, người bên trong không ra được, người bên ngoài không vào được, xuyên thấu qua kết giới bán trong suốt, có thể nhìn thấy trong thành khắp nơi đều là lửa lớn hùng hực, không trung tràn đầy khói đen lượn lờ. Tình cảnh này, khiến mười hai vị chấp chính đại đế ngoài thành lòng nóng như lửa đốt, nhưng cao tầng nhân tộc thế mà lại đang uống rượu mua vui!

“Xích Nhật đại đế, cái này cũng không nên trách chúng ta.” Hiên Viên thánh hoàng xách một cái bình rượu lớn, một bước lão đảo một cái đi tới trước mặt Bì Thi Nu, bàn tay to dính đầy rượu dùng sức quệt hai cái ở trên giáp trụ màu vàng rờn hoa lệ của Bì Thi Nu: “Bản thân các người thiết kế phòng thành đại trận quá vững chắc, chúng ta không vào được, muốn giúp các người cũng không có cách nào cả.”

Bì Thi Nu tức giận đến mức dậm chân: “Cho nên, chúng ta muốn Đế Thuấn và các người ra mặt, cường chế chiến sĩ nhân tộc trong thành mở ra cấm chế phòng thủ thành trì!”

Đế Thuấn dang hai tay, làm một biểu cảm rất bất đắc dĩ: “Bì Thi Nu bệ hạ, chúng ta mấy ngày nay cũng từng thử. Ngại là thanh âm không truyền vào trong

thành được, thanh âm chúng ta không truyền vào, trong thành lại có vô số chiến sĩ nhân tộc, chúng ta cũng không sao ước thúc nổi bọn họ.”

Khẽ thở dài một hơi, Đế Thuấn thản nhiên nói: “Còn nữa, trong chiến sĩ nhân tộc trong thành, rất nhiều đều là nô lệ bị các người nô dịch nhiều năm nhỉ? Bọn họ có lẽ đã quên liên minh bộ lạc nhân tộc, quên nhân tộc còn có Nhân Hoàng tồn tại, bọn họ làm sao có thể nghe theo mệnh lệnh của chúng ta?”

“Nói tóm lại... các người phải nghĩ cách!” Bì Thi Nu bắt đầu không giảng đạo lý: “Lương Chủ không thể có sơ suất gì, tộc nhân chúng ta càng không thể xảy ra chuyện gì. Nếu không, toàn bộ minh ước của chúng ta trước đây đều trở thành rác rưởi! Các người là Nhân Hoàng, là vương của nhân tộc, các người phải ước thúc chiến sĩ nhân tộc trong thành, nếu không, chúng ta kết minh với các người lại có ý nghĩa gì?”

Đế Thuấn không hé răng nữa, đối mặt loại vô lại không giảng đạo lý này, Đế Thuấn thật sự không có cách nào thỏa đáng.

Cơ Hạo nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hướng Bì Thi Nu cười cười: “Xích Nhật đại đế à, minh ước của chúng ta cũng không phải vì Lương Chủ mà đạt được... Minh ước của chúng ta, là vì cùng nhau đối phó đại năng tộc người sắp đến!”

Bì Thi Nu mặt âm trầm không hé răng, Cơ Hạo và hãn có hiệp nghị bí mật, thóp của hãn bị Cơ Hạo nắm, hãn đối với ai cũng có thể hô to gọi nhỏ, chỉ có lúc đối mặt Cơ Hạo lại hoàn toàn không còn sự tự tin nữa.

“Chuyện Lương Chủ tạm thời đặt ở một bên, ta rất tò mò, mười hai chấp chính gia tộc các người ở Bàn Ngu thế giới địa vị như thế nào?” Cơ Hạo nheo mắt, cười ha ha nhìn Bì Thi Nu.

Bì Thi Nu rất rõ ràng đại ra một chút. Hãn hồ nghi nhìn Cơ Hạo, do dự chốc lát, hãn rất cẩn thận nói: “Mười hai chấp chính gia tộc chúng ta, ở cổ hương Bàn Ngu thế giới của chúng ta, đương nhiên là tồn tại cực kỳ tôn quý. Thật ra, nếu,

nếu không phải truyền tống thông đạo vượt giới chúng ta liên thông cố hương bị phá hủy mà nói, chúng ta căn bản không cần mượn dùng lực lượng các người, đã có thể ngăn cản vị tồn tại kia.”

Bì Thi Nu đang ra vẻ trấn định, Cơ Hạo thì ngạc nhiên kêu lên: “Ủa? Là như thế sao? Các người thật ra căn bản không e ngại vị tồn tại kia ư? Ô, mấy ngày hôm trước, lúc Da Ma Thiên đào tẩu, ta thật ra đã vượt lên đuổi giết hắn, kết quả, bị người ta ngăn lại.”

Bì Thi Nu cười nhạt, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Hủy Diệt Võ Trang, hơn nữa là Hủy Diệt Võ Trang phẩm cấp cực cao. Nghiêu Hầu Cơ Hạo, không phải ta đánh giá thấp người, muốn đánh chết Da Ma Thiên, cũng không đơn giản như vậy.”

“Xích Lô, U Vân...” Cơ Hạo nhìn Bì Thi Nu thật sâu nói: “Có mười hai tộc nhân của các người, bọn hắn nói, dòng họ của bọn hắn là Xích thị, U thị, Âm thị...”

Khi Cơ Hạo nói ra ‘Xích Lô’, ‘U vân’ hai cái tên này, sắc mặt Bì Thi Nu đã biến thành tái nhợt như tờ giấy.

Khi Cơ Hạo nói ra ‘Xích thị’, ‘U thị’, ‘Âm thị’ các dòng họ này, Bì Thi Nu theo bản năng lui lại vài bước.

Cơ Hạo tiếp tục Nói: “Bọn họ nói, bọn họ phụng mệnh đến bảo hộ Da Ma Thiên... Bọn họ còn nói, một đám quý tộc hạ đẳng sa cơ thất thế, căn bản không có tư cách chiếm cứ Bàn Cổ thế giới. Cho nên ta rất tò mò, ha ha!”

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’ một tiếng, trên trán Bì Thi Nu chảy ra cả mảng lớn mồ hôi lạnh.

Bì Thi Nu môi cũng biến thành một mảng trắng bệch, khàn khàn nói: “Tiên phong của bọn họ thế mà đã đến sao? Ừm, không sai, lấy nội tình của vị kia, hắn tự nhiên sẽ có ‘Hư Không Thần Toa’ loại bảo bối này, xuyên qua hỗn độn, vô hình vô tích, phái một đạo nhân mã chạy tới trước, cũng là chuyện theo lý

thường phải làm.”

“Bọn hăn, chỉ là đến bảo hộ Da Ma Thiên?” Bì Thi Nu nhìn Cơ Hạo không đời mắt: “Người nên giết bọn hăn!”

“Ta không phải đối thủ của bọn hăn!” Cơ Hạo nhẹ nhàng nói: “Ta có thể toàn thân mà lui đã không dễ gì rồi. Da Ma Sát Nhất thiếu chút nữa bị bọn hăn một đòn đánh chết, ta còn có thể có biện pháp gì?”

Con mắt cấp tốc chuyển động, Bì Thi Nu lâm vào trầm mặc.

“Ta chỉ muốn nói cho các vị, tiên phong của bọn hăn đã đến, chủ lực của bọn hăn có thể đến bất cứ lúc nào!” Cơ Hạo dùng sức vỗ vỗ cái bàn bên người, cái bàn dài ‘Vù’ một cái liền hóa thành một mảng tro bụi: “Cho nên, chuyện Lương Chử nhân tộc chúng ta nếu có thể giúp các người giải quyết, các người chuẩn bị trả giá bao nhiêu đây?”

Không đợi Bì Thi Nu mở miệng, Cơ Hạo dứt khoát nói: “Mọi người là minh hữu, cho nên, cho chúng ta thêm ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành, cộng thêm một ít vật kèm theo khác, thế là đủ.”

Chương 1470: Một Kích Phá Thành

Cắt nhường thêm ba tòa Hạo Kiếp Chi Thành cho nhân tộc, mười hai chấp chính đại đế đã đáp ứng.

Toàn bộ điển tịch văn minh dị tộc chia sẻ cho nhân tộc, mười hai chấp chính đại đế đã đáp ứng.

Đem toàn bộ nô lệ nhân tộc trả lại cho nhân tộc, mười hai chấp chính đại đế đã đáp ứng.

.....

Bởi vì Xích Lôi, U Vân... đám Nhật Nguyệt kỵ sĩ xuất hiện, cao tầng Ngu triều tâm trí đại loạn, thậm chí trở nên có chút chân tay luống cuống, Cơ Hạo công phu sư tử ngoạm đưa ra các loại yêu cầu không an phận, mười hai vị chấp chính đại đế và các quyền lực trường lão tùy quân đáp ứng hết.

Những Hạo Kiếp Chi Thành, thần tháp Ngu tộc, pháo đài bay, con rối chiến đấu... các vật chết kia thì thôi, Cơ Hạo ép đám người Bì Thi Nu đáp ứng đưa bọn họ toàn bộ điển tịch, toàn bộ bản vẽ kỹ thuật, toàn bộ trận pháp phù văn... toàn bộ tri thức chia sẻ với nhân tộc, đây mới là thu hoạch lớn nhất của liên minh bộ lạc nhân tộc lần này.

Chiếm được toàn bộ kết tinh trí tuệ của Ngu triều, tiêu chuẩn văn minh chinh thể nhân tộc sẽ tiến bộ một bước dài.

Một ngày này, lúc bình minh, Cơ Hạo lẻ loi một mình đi tới ngoài thành Lương Chủ, đứng cách tường thành Lương Chủ một trăm dặm lẻ mười mấy trượng. Xuyên thấu qua kết giới màu đen bán trong suốt, Cơ Hạo nhìn thấy trên tường thành có đại đội chiến sĩ mặc giáp xuất hiện, cách kết giới thật dày, bọn họ đối diện Cơ Hạo chỉ trở.

Không bao lâu liền có đạo nhân mặc trường bào xuất hiện, những người này quanh thân thanh khí lưu động, mi tâm mơ hồ có dấu ấn một đóa hoa sen xoay tròn bất định. Bọn họ rất hiển nhiên nhận ra Cơ Hạo, vẻ mặt mỗi người bất thiện chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát mắng.

Chỉ tiếc phòng thành kết giới thật dày của Lương Chử thành ngăn cách tất cả thanh âm, Cơ Hạo cũng không nghe rõ bọn họ đang mắng những gì.

Hơi nheo mắt, ngọn lửa dạng lưu ly màu vàng dày ba tấc trên người Cơ Hạo chột bành trướng đến khoảng một trượng, lửa hình thái lưu ly hòa tan lẳng lẳng thiêu đốt, nhàn nhã mà mỹ lệ, như không có bất cứ lực sát thương gì. Chỉ có người ánh mắt tốt nhất, cẩn thận nhất mới có thể phát hiện, lưu ly hỏa màu vàng dán sát trên người Cơ Hạo, hư không cũng bị đốt ra một vết thủng hình người, viền ngọn lửa chính là một vết rách không gian màu đen.

Sáu tòa Hạo Kiếp Chi Thành hội tụ cùng một chỗ, vô số chiến sĩ Già tộc chân đạp đĩa kim loại hình tròn lơ lửng giữa không trung, bọn hắn võ trang hạng nặng nắm chặt binh khí, trong lỗ mũi không ngừng phun ra khí tức mãnh liệt, đã làm xong chuẩn bị chiến đấu.

Nhiều chiến sĩ Già tộc thân thể không kiềm chế được run run, con người bọn hắn sung máu, đã lâm vào bên bờ điên cuồng. Tộc nhân của bọn hắn đều ở trong thành, vợ con già trẻ của bọn hắn đều ở trong thành, trời biết đám chiến sĩ phản loạn kia đem Lương Chử thành phá hoại thành bộ dáng gì? Bọn hắn muốn giết chóc, bọn hắn muốn trả thù, đám chiến sĩ phản loạn trong thành...

Được rồi, căn cứ hiệp định kèm thêm của minh ước nhân tộc với dị tộc, các chiến sĩ phản loạn trong thành, trừ chiến sĩ nhân tộc, bọn họ có thể tùy ý giết chóc. Nhưng tất cả chiến sĩ nhân tộc, phải giao cho liên minh bộ lạc nhân tộc xử trí.

Thời gian trôi đi từng chút một, bầu trời phía đông lộ ra đám mây đỏ to lớn, từng luồng ánh mặt trời như mây tía lưu động, trải qua mảng lớn mây bay ở bầu

trời phía đông phản xạ, đã chiếu hơn phân nửa Trung Lục thế giới.

Ngọn lửa trên người Cơ Hạo chợt trở nên càng thêm hùng hậu, hắn đã cảm nhận được nhiệt lực của Bàn Cổ Thái Dương. Chậm rãi đem lực lượng Bàn Cổ Thái Dương nhét vào trong cơ thể, thân thể Cơ Hạo dần dần sáng lên, trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, hắn đã sáng tới mức khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Hùng hồn, khổng lồ, nóng cháy, uy nghiêm... Cơ Hạo dang hai tay, thành hình chữ ‘Đại’ lơ lửng giữa không trung, vô số luồng hào quang to bằng ngón cái từ trong cơ thể hắn phun ra, như bão tố rơi ở trên hộ thành kết giới của Lương Chử thành.

Tiếng gầm ‘Ong ong ong’ không dứt bên tai, kết giới màu đen dày tới mười dặm kịch liệt run rẩy, trên kết giới màu đen mười hai chấp chính đại đế Ngu triều hao phí vô số tâm tư, dùng Hạo Kiếp Chi Thành toàn lực công kích cũng không thể lay động mảy may đã nổi lên vô số gợn sóng.

Mỗi một luồng hào quang to bằng ngón cái đều đánh ra vòng xoáy phạm vi vài dặm ở trên kết giới to lớn, kết giới màu đen run rẩy, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc như sóng thần. Một tòa lại một tòa thần tháp Ngu tộc từ trong thành dâng lên, vô số luồng sáng lui tới lưu chuyển giữa con mắt dựng thẳng tại đỉnh chớp thần tháp, rất nhanh cả mảng lớn ánh sáng hội tụ hết ở trên một tòa thần tháp to lớn nhất.

‘Xẹt’ một tiếng, một đạo thần quang to tới vài dặm từ trong thành gào thét lao ra, bắn chuẩn về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo vươn tay trái, Bàn Cổ Chung lơ lửng ở phía trước lòng bàn tay hắn, Bàn Cổ Chung khoảng ba thước phun ra hỗn độn chi khí dày nặng, hóa thành một bức tường khí mơ hồ đường kính mười dặm chặn đạo thần quang này.

Một đòn mạnh nhất của phòng thành cấm chế Lương Chử, bị Cơ Hạo nhẹ nhàng băng quơ cản được.

Công kích khủng bố đủ để nháy mắt khí hoá một cường giả Nhật Nguyệt cảnh, bị Cơ Hạo không cố sức chút nào cản được.

Trong đó tất nhiên có uy năng của Bàn Cổ Chung, nhưng cũng đủ để chứng minh, thực lực Cơ Hạo giờ phút này thật sự đã khác xưa, hẳn đã có thể phát huy ra vài phần thần uy Bàn Cổ Chung nên có.

“Cái này!” Đế Thích Diêm La đang quan sát thấp giọng kinh hô: “Tiểu tử này, chặn được rồi?”

“Hắn đang hướng chúng ta thị uy!” Diêm Ma Sát cả giận nói: “Hắn đang hướng chúng ta thị uy, hắn đang khoe ra thực lực của hắn... Tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi? Hắn sao có thể đã là cường giả Nhật Nguyệt cảnh? Hơn nữa, hắn còn mạnh hơn bất cứ một vị quyền lực trường lão nào!”

“Ở loại thời khắc này, hắn càng cường đại, đối với chúng ta càng có lợi!” Bì Thi Nu mang theo một tia cười quái dị nhìn tộc nhân bên người: “Không phải sao? Chúng ta muốn đối kháng vị đại nhân kia, chúng ta nhất định phải có được càng nhiều trợ thủ càng thêm cường đại.”

Một đám chấp chính đại đế nhìn nhau một cái, vẻ mặt phức tạp gật gật đầu.

Vô số đạo hào quang phân tán hướng Lương Chủ cấm chế ***** dần dần hội tụ với nhau, theo tiếng vang lớn của hư không xé rách, cơn mưa ánh sáng đầy trời cuối cùng hội tụ ở lòng bàn tay Cơ Hạo, hóa thành một luồng sáng màu vàng đường kính mấy trượng rơi xuống phía dưới.

Như một cây cọc sắt đốt đỏ hồng chui vào trong tầng băng thật dày, cột sáng màu vàng ở lòng bàn tay Cơ Hạo đục thủng kết giới phòng ngự của Lương Chủ thành, khiến kết giới màu đen không ngừng phun ra lửa nóng khói đặc, hướng phía dưới xâm nhập từng trượng một.

Theo cột sáng màu vàng xâm nhập, một tòa lại một tòa thần tháp trong thành Lương Chủ âm ỉm phát nổ, ùn ùn sụp đổ ở trong mảng lớn lửa nóng.

Mặt đất Lương Chử đã nứt ra vô số vết, trận pháp cấm chế khổng lồ trong lòng đất âm âm vỡ vụn, từng ánh lửa không ngừng từ trong lòng đất phun ra. Vô số cung điện lâu các còn sót lại ùn ùn sụp xuống, ở trong lửa nóng hóa thành hư ảo.

Từng mảng lớn ánh lửa bọc khói đặc từ trong lòng đất phun ra, phòng ngự cấm chế của Lương Chử thành đang sụp đổ, mỗi một chỗ trận cơ sụp đổ, đều khiến cột sáng màu vàng ăn mòn trở nên càng thêm thoải mái.

Kết giới màu đen càng lúc càng mỏng, mọi người rốt cuộc có thể thật sự thấy rõ động tĩnh trong thành.

Bọn họ nhìn thấy ở vị trí chính giữa Lương Chử thành, hơn trăm tòa truyền tống trận quy mô khổng lồ đã vận sức chờ phát động, vô số bóng người mập máy tụ tập ở trong truyền tống trận, thoạt nhìn ít nhất có mấy ngàn vạn người, trong đó có không ít người mặc hoa mỹ hầu hạ, trên người gài gao quần quanh xích sắt cùng cấm chế phù văn, hiển nhiên là tù binh bị bắt sống.

“Trời ạ, bọn hản muốn làm gì?” Mười hai chấp chính đại đế kêu một tiếng quái dị.

Ầm một tiếng, phòng thành cấm chế của Lương Chử bị kim quang lòng bàn tay Cơ Hạo đánh thủng, kết giới bao phủ ở trên không Lương Chử không còn sót lại chút gì.

Truyền tống pháp trận chính giữa Lương Chử chợt mở ra, một đạo cường quang hiện lên, người trong đại trận nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Từng đại đội chiến sĩ không ngừng lao vào truyền tống pháp trận, không ngừng được đại trận đưa đi.

Đám người Bì Thi Nu gấp đến độ không ngừng gầm rú, chỉ huy nhân mã dưới trướng lao vào trong thành.

Chương 1471: Tối Nay Không Ngủ

Đêm khuya.

Trong thành Lương Chủ tiếng khóc vắng vắng, các cột khói màu đen to nhỏ khác nhau chậm rãi bốc lên trời, cũng tràn ngập mùi cháy khét gay mũi. Trên mặt đất tràn đầy bùn lầy màu đen, đây là đại quân di tộc lao vào thành vận dụng pháp thuật cứu hoả, từ trên trời giáng xuống mưa to dập tắt lửa trong thành, nhưng cũng khiến Lương Chủ thành hỗn độn nhếch nhác.

Tro tàn kiến trúc lưu lại sau khi thiêu đốt bị nước ngâm, trong thành tràn đầy bùn lầy màu đen dày hơn hai thước, nhiều quý tộc Ngu tộc không để ý bệnh thích sạch sẽ thâm căn cố đế của mình, mất hồn mất vía chân thấp chân cao giẫy dụa bôn tẩu trong bùn lầy, lớn tiếng hò hét tên tộc nhân của mình.

Nhiều nơi, một số đại quý tộc Ngu tộc quỳ gối cạnh phế tích phủ đệ đồ sộ của mình, khóc lóc khàn cả giọng.

Trong phế tích tùy ý có thể thấy được di hài bị lửa lớn đốt tới mức biến hình, trên mặt đất phụ cận lưu lại trang sức phụ kiện đủ loại màu sắc hình dạng, hiển nhiên đều là vật trân quý con em quý tộc Ngu tộc mới có tư cách đeo.

Trừ di hài, các đại quý tộc này chưa tìm được thân quyến của mình, chưa tìm được con cái mình, cũng chưa tìm được tình nhân và con tư sinh của mình. Bọn họ quỳ trên mặt đất khóc lóc, thanh âm thê lương như chim kêu đêm đông giá rét, khiến người ở xa xa nghe được tiếng bọn họ khóc lóc mà toàn thân nổi da gà.

Cơ Hạo vợ vết trước một đám quý tộc Ngu tộc địa vị cao nhất, long hổ sư tượng bốn đại tôn giả sau khi vào thành, bọn họ cũng rất thuận lợi vợ vết một số lớn tộc nhân trung kiên của Ngu tộc.

Cộng thêm các nô lệ nhân tộc bị thù hận tràn ngập tâm linh tùy ý chém giết một số tộc nhân di tộc, nay người sống lưu lại trong thành Lương Chủ thực sự

không nhiều. Các quý tộc dị tộc tàn phá Bàn Cổ thế giới vô số năm, bọn họ rất cuộc đã nhấm nháp nỗi khổ sở cửa nát nhà tan.

Trong đó cũng có số rất ít người may mắn, tộc nhân bọn họ nấp ở trong mật thất, may mắn tránh khỏi Cơ Hạo và đại quân long hổ sư tượng thống lĩnh càn quét, lại tránh được phản quân ủa vào trong thành chém giết, cuối cùng còn tránh khỏi lửa lớn ngập trời, chịu đựng đến lúc cuối cùng đại quân dị tộc vào thành.

Những người may mắn sống sót sau tai nạn run rẩy từ nơi ẩn thân đi ra, bọn họ khàn cả giọng khóc lóc tên họ người thân thống quân xuất chinh của mình, từng tướng lĩnh dị tộc mặc giáp trụ vừa khóc vừa cười hướng bọn họ chạy tới, hai bên rơi lệ đầy mặt ôm nhau, giống như phát điên khóc lớn một trận, sau đó cười to một trận.

Tiếng la càn thêm thê lương trong thành là từ trong đám xui xẻo của Vinh Diệu Chúa Tế Hội truyền đến.

Cơ Hạo chưa xuống tay đối với những kẻ này, long hổ sư tượng cũng chưa cố ý hạ sát thủ đối với bọn họ. Vinh Diệu Chúa Tế Hội trang bị hoàn mỹ, chiến sĩ dưới trướng rất có sức chiến đấu, ở trong thành Lương Chủ lẫn lộn vài ngày, còn có rất nhiều tên xui xẻo của Vinh Diệu Chúa Tế Hội lưu lại.

Nếu bọn hăn bị Cơ Hạo hoặc bị long hổ sư tượng bốn đại tôn giả bắt làm tù binh thì thôi, bọn họ nhiều nhất trở thành tù binh, nhưng bất luận Cơ Hạo hay là long hổ sư tượng, hiển nhiên đều không phải loại ngược đãi tù binh.

Các thành viên Vinh Diệu Chúa Tế Hội xui xẻo, bọn hăn đã rơi vào tay mười hai chấp chính đại đế.

Những kẻ này bị lột sạch sẽ, toàn thân trần như nhộng quỳ rạp ở vị trí trung tâm Lương Chủ thành san thành bình địa. Từng đại đội trọng giáp chiến sĩ vờn quanh bọn hăn, mỗi người lửa giận ngút trời, mắt lộ hung quang nhìn chăm chăm bọn hăn.

Nhiều quý tộc dị tộc xuất thân đại gia tộc phần nộ rít gào, cầm dụng cụ hành hình đủ loại màu sắc hình dạng, ở trước công chúng hướng về phía những kẻ này xuống tay độc ác.

Roi bện từ da độc long vút một cái sẽ là một mảnh da thịt không còn nữa, côn sắt ba cạnh một cú đập có thể đánh gãy một mảng xương cốt, lang nha bổng mang theo gai ngược nhỏ mà dày đặc nặng nề vút trên mông, cơ thịt cùng xương cốt trên mông đồng thời bị đánh cho vỡ nát...

Các loại dụng cụ hành hình cổ quái ác độc ủa lên, mấy ngàn thành viên trung tâm của Vinh Diệu Chúa Tế Hội gào rống khàn cả giọng, ở trong bùn lầy thật dày giầy dựa lẫn lộn, không ngừng hướng người hành hình khóc kêu cầu xin tha thứ.

Những người hành hình, hoặc là phụ thân bọn hắn, hoặc là tổ phụ bọn hắn, hoặc là tăng tổ phụ cùng thái tổ bọn hắn... Mọi người đều mặt âm trầm, không lưu tình chút nào hướng phía bọn hắn ra sức đánh.

Mười hai chấp chính đại đế thì lơ lửng ở giữa không trung nhìn chăm chăm bên này, gương mặt mỗi người bọn họ vắn vẹo dữ tợn như ác quỷ, ánh mắt hung ác như lúc nào cũng có thể đem đám xui xẻo Vinh Diệu Chúa Tế Hội nuốt sống.

Mười hai chấp chính gia tộc đó, trừ một ít tộc nhân bàng chi tránh ở góc yên tĩnh may mắn sống qua, các nhân vật trung tâm quan trọng thật sự, ví dụ như nói vợ con Bì Thi Nu, con tư sinh Đế Thích Diêm La, mấy đứa con gái Diêm Ma Sát cường chiêu nhất, mấy thúc phụ ruột của Da Ma La Gia cùng thân quyến của bọn họ..., tất cả đều không thấy đâu nữa!

Không thấy nữa! Mất tích!! Vô tung vô ảnh!!!

Nếu bị người ta bắt đi còn tốt, Ngu tộc có truyền thống tốt đẹp trả tiền chuộc người, trả giá đắt nữa, bọn họ cũng có thể đem người chuộc về!

Nếu không phải bị người ta bắt đi, mà là ở trong lửa lớn ngập trời bị chết

cháy mà nói...

Nghĩ đến đây, những người động thủ kia hạ thủ càng tàn nhẫn thêm vài phần, thật sự chính là đánh tới chết lũ bại hoại không nên thân của gia tộc.

Đánh, liều mạng đánh, đánh cho chết, đánh càng thảm càng tốt! Đánh thảm một chút, có lẽ còn có thể sống; hiện tại hơi xuống tay lưu tình, mười hai chấp chính đại để lửa giận ngập trời ra lệnh một tiếng, không chỉ có đám bại gia tử này phải rơi đầu, gia tộc tương ứng bọn hăn cũng sẽ xui xẻo!

Đám thành viên trung tâm Vinh Diệu Chúa Tế Hội xuất thân đại gia tộc đang chịu hình, các thành viên ngoại vi bọn hăn mượn sức, các chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc xuất thân không tốt cho lắm, thì bị đẩy ngã xuống đất từng hàng từng dãy, đao phủ Già tộc loã lồ nửa thân trên không lưu tình chút nào vùng trọng phủ, đem đầu bọn họ lần lượt chặt xuống.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, chỉ một canh giờ, ít nhất có mười vạn thành viên ngoại vi của Vinh Diệu Chúa Tế Hội bị chém đầu.

Mùi máu tanh ngập trời, đầu lớn nhỏ đắp thành một tòa tháp cao, tộc nhân Tu tộc Minh Nguyệt nhất mạch cầm quả cầu thủy tinh màu đen, ghé vào cạnh pháp trường thi triển bí pháp, linh hồn những người bị chém giết đều bị bọn họ rút vào trong quả cầu thủy tinh.

Chờ đợi bọn hăn, là khổ hình giày vò vĩnh viễn, chờ sau khi linh trí bọn hăn bị triệt để mài mòn, hồn thể bọn hăn sẽ bị nhét vào các con rối cương thi để người ta sai sử. Trừ phi bọn hăn bị đánh cho hồn phi phách tán ở trên chiến trường, nếu không khổ hình vĩnh viễn bức này sẽ không chấm dứt.

Ở cùng lúc dị tộc thanh lý nội bộ, Vũ Mục cùng Phong Hành vừa mới dẫn người rời khỏi Lương Chử không được mấy ngày dẫn đại quân một lần nữa cuốn cuộn xâm nhập Lương Chử.

Dựa theo điều khoản kèm theo của minh ước Cơ Hạo và mười hai chấp chính

đại đế ký tên, làm thù lao Cơ Hạo giúp dị tộc phá vỡ cấm chế Lương Chủ thành, toàn bộ của nổi trong thành có bốn thành thuộc về liên minh bộ lạc nhân tộc, có ba thành thuộc về Nghiêu Sơn lĩnh, dị tộc chỉ có thể giữ lại ba thành tài phú!

Thiếu Ti, Man Man cũng mang theo đám đông nô bộc tinh thông sổ sách tới Lương Chủ thành, bọn họ sẽ giám sát toàn bộ quý tộc dị tộc mở kho báu to nhỏ của mình, đem toàn bộ tài phú ghi chép, sau đó dựa theo ước định trước đó, lấy đi bộ phận thuộc về nhân tộc và Nghiêu Sơn lĩnh.

Lương Chủ thành đêm nay không ngủ.

Dị tộc rất bận rộn, rất tiêu tụy, rất đau lòng, nhân tộc rất bận rộn, rất có tinh thần, rất vui vẻ.

Nhất là trong doanh địa chiến sĩ nhân tộc, Đế Thuấn, Hiên Viên thánh hoàng và Thần Nông thị tự mình ra mặt trấn an chiến sĩ nhân tộc long hổ sư tượng không kịp mang đi, tiếng hoan hô rung trời ở giữa đêm khuya truyền ra thật xa, thật xa.

Chương 1472: Bàn Cổ Mỗ Đại Lục

Thời điểm Lương Chử thành hỗn loạn cùng sôi trào như nổi lẫu thập cấm, dải đất phía bắc Trung Lục lại yên tĩnh dị thường.

Nơi này là đầu phía bắc của Trung Lục, rời xa Bồ Phản, đồng dạng rời xa Lương Chử. Nơi này chỉ có số rất ít tộc quần đặc dị tụ cư, thiên địa linh khí cực độ sinh động, thường xuyên có thời tiết mang tính tai hoạ bùng nổ, không thích hợp người thường ở lại, cho nên ngay cả đội tuần tra dị tộc chăm chỉ nhất cũng lười tới nơi này lãng phí thời gian.

Một ngọn núi cao ngàn dặm, từ đông tới tây kéo dài không biết bao nhiêu dặm tựa như bình phong, lẳng lặng đứng sừng sững ở tận cùng phía bắc của dải đất bắc.

Giai đoạn đại hồng thủy, nước cuộn cuộn từ trên trời giáng xuống, theo triền dốc đứng của ngọn núi lớn này gào thét lao xuống, từ Bắc hướng Nam một đường quét ngang. Đỉnh núi cao ngất, triền núi dốc khiến nước lũ có được thế năng đáng sợ, nơi đi qua núi rừng bị triệt để phá hủy.

Đại hồng thủy lui đi, sinh mệnh lực tràn trề của Bàn Cổ thế giới đang chữa trị vết thương do lũ. Trong một dãy núi cực kỳ dài, trên đất đai màu mỡ đã mọc đầy cỏ xanh với rong rêu, nhưng rừng rậm nguyên thủy bị đại hồng thủy phá hoại, thì không phải dễ khôi phục như vậy.

Trên trăm người nước Long Bá đeo cái sọt cực lớn, bước chân nặng nề hành tẩu ở trên chân núi.

Trong những người nước Long Bá này, mấy chiến sĩ thủ lĩnh cường tráng khôi ngô nhất cao gần một trăm năm mươi dặm, đầu bọn họ cũng đã nhập vào trong tầng mây trên trời, lúc hít thở không ngừng kéo theo dòng xoáy cực lớn ở trong tầng mây.

Trong đó, mấy đứa bé vóc dáng thấp nhất chiều cao cũng ở trên dưới hai mươi dặm, bọn chúng gương mặt tràn ngập nét trẻ con cười ‘Hi hi ha ha’, vô ưu vô lự từ trong cái sọt phía sau lấy ra các ‘cây giống’, rất nghiêm túc trồng ở trên sườn núi.

Cự mộc ngàn năm cao trăm trượng trở lên, đối với những người nước Long Bá này mà nói, quả thực chỉ là ‘Cây giống’.

Bọn họ cẩn thận cầm ‘Cây giống’, lấy ngón tay ở trên chân núi chọc ra những lỗ thủng thật sâu, cẩn thận đem ‘cây giống’ nhét vào trong hố bùn. Có vu tế Long Bá quốc bên cạnh quần quanh thanh khí nồng đậm lớn tiếng xướng tụng chú ngữ, thanh mộc linh khí cuồn cuộn hóa thành các vụ phù cực lớn từ trên trời giáng xuống, nặng nề nện ở trên thân những ‘cây giống’ đấy.

Những cây gỗ lớn đó kịch liệt vẫy vùng, ở dưới thanh mộc linh khí và đại địa chi lực tẩm bổ nhanh chóng sinh trưởng, cự mộc cao trăm trượng nhanh chóng sinh trưởng đến nghìn trượng, trên cành cây cành lá rậm rạp cũng treo đầy vô số quả.

Đám người nước Long Bá cười ‘Ha ha’, hài lòng nhìn những ‘Cây giống’ cấp tốc sinh trưởng đó.

Chỉ cần trái cây mọc ra là được rồi, trái cây đó sau khi chín tự động rụng, hoặc là bị chim thú mang đi phương xa, không cần tới mấy năm một mảng chân núi này có thể một lần nữa trở nên đầy cây ăn quả. Chỉ cần có các cánh rừng rậm lớn, sẽ có các đám đông dã thú, phi cầm hội tụ lại đây.

Đến lúc đó, có thể lấp đầy bụng rồi.

Bụng của một chiến sĩ Long Bá quốc đột nhiên kêu lên ‘Ừ ừ’. Hẳn rằng một tiếng, từ bên hông tháo xuống thi thể một con cá voi khổng lồ dài ba ngàn trượng. Một dặm là một trăm năm mươi trượng, cá voi khổng lồ dài ba ngàn trượng cơ thể chỉ hai mươi dặm. Vị chiến sĩ Long Bá quốc này cao khoảng một trăm hai mươi dặm, con cá voi khổng lồ kia đối với nhân loại bình thường mà

nói có thể xưng là vật khổng lồ, đối với hân mà nói chỉ là một con cá nhỏ.

Há mồm, ‘Răng rắc’ gặm mấy miếng lớn, con cá voi khổng lồ kia nhanh chóng bị nuốt sạch sẽ.

Chiến sĩ này sờ sờ bụng, đột nhiên hướng tới bầu trời rộng lớn: “Cộng Công thị, ta đm người! Người gây ra đại hồng thủy, đem rừng rậm của chúng ta càn quét hồng hết, thịt đó, thịt! chúng ta muốn ăn no cũng khó!”

Một đám người nước Long Bá đồng thời mắng Cộng Công thị.

Không còn núi rừng, không còn đàn thú, đàn chim kết đàn kết đội, thân hình khổng lồ như thế bọn họ muốn ăn no cũng thật không dễ gì. May mắn Nhân Hoàng Bồ Phán không quên bọn họ, phái vu tể Vu Điện đưa tới cho bọn họ từng đại đội thịt cá voi khổng lồ, thịt cá mập khổng lồ, thịt bạch tuộc loại lớn!

Nhưng trong thịt của đám đó mang theo một mùi tanh biển chết, ngẫu nhiên ăn một chút đổi khẩu vị còn được, cả ngày ăn hải sản sao được?

Thịt, bọn họ thích ăn dã thú béo mập to lớn, cả máu lẫn thịt nuốt một miếng, thịt thú thơm nóng bốc khói, đây mới là thịt người nước Long Bá thích nhất! Hải sản cái thứ này, cái này cũng có thể tính là thịt?

Chọc một đầu ngón tay ở trên mặt đất, một cái hố thật sâu, đem ‘Cây giống’ cắm trong hố, sau đó đại vu sư niệm tụng chú ngữ thúc giục ‘Cây giống’, rất nhanh trên sườn núi đã có thêm một mảng bóng mát màu xanh. Trên trăm người nước Long Bá xếp thành một hàng theo chân núi hướng phía trước chậm rãi hành tẩu, để lại phía sau cả mảng lớn màu xanh lục.

Lúc bầu trời phía đông hơi sáng lên, chiến sĩ thủ lĩnh dẫn đội đột nhiên rộng lớn một tiếng.

Toàn bộ người nước Long Bá đều dừng bước, không biết nguyên do nhìn về phía thủ lĩnh nhà mình. Vị chiến sĩ thủ lĩnh cao một trăm năm mươi dặm này lớn

tiếng rít gào, tung người một cái lao lên cao hơn ngàn dặm, một bước đã lao tới đỉnh chóp ngọn núi lớn bên người.

Hai chân gắt gao đạp đỉnh núi, chiến sĩ thủ lĩnh trợn to mắt, mang theo không cùng hoảng sợ nhìn về phía bầu trời phương Bắc.

Mây nước cuộn cuộn tràn ngập hư không, từ trên xuống dưới không nhìn thấy giới hạn, từ trái đến phải không nhìn thấy điểm cuối. Mây nước đen sì như trời sập, sôi sục cuốn theo vô số tia sét, tia chớp hướng Trung Lục thế giới đánh tới.

Chiến sĩ thủ lĩnh hét lớn một tiếng, đôi mắt hăn gắt gao nhắm lại, một lát sau, hăn chột mở to mắt, hai đạo huyết quang từ trong mắt hăn phun ra xa mấy trăm dặm, hăn xuyên thấu qua mây nước màu đen, nhìn thấy phương Bắc có một khối đại lục rộng lớn không cùng ở dưới mây nước vô biên lôi cuốn, chậm rãi tới gần phía Trung Lục.

Ở tận cùng phía nam khối đại lục này là một mảng đại dương vô biên vô hạn, sóng to cuộn cuộn, trên đại dương vô số động vật biển to lớn đầy sóng to, đang hoảng sợ ngửa mặt lên trời gào thét.

“Cái này... cái này... Đây là Bắc Hoang đại lục tổ gia gia từng nói trong chuyện xưa sao? Một vùng nước mênh mông kia, chính là Bắc Minh?” Thân thể chiến sĩ thủ lĩnh kịch liệt run rẩy, hăn thét khàn cả giọng: “Tổ gia gia nói, năm đó ông đi Bắc Hoang săn thú, giữa đường ước chừng đi mất năm năm! Lấy cước lực của tổ gia gia, ông vượt ngang qua hư không cũng tiêu phí năm năm thời gian mới chạy tới Bắc Hoang, khoảng cách xa như vậy, Bắc Hoang... Bắc Hoang!”

Đột nhiên, chiến sĩ thủ lĩnh cảm đầu xuống đỉnh núi, hăn rống to: “Chạy đi, sắp va chạm rồi! Tổ tông phù hộ, Bắc Hoang sắp húc tới rồi!”

Một đám người nước Long Bá vút cái sọt sau lưng, sải cái chân dài mấy chục dặm phát ra tiếng ‘Thùng thùng’ hướng về phía nam chạy trốn.

Bọn họ nhảy nhót như bay, một bước là mấy trăm dặm, thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ đã chạy ra hơn vạn dặm. Ở phía sau bọn họ, vô số chim thú hoặc chạy như điên, hoặc bay nhanh, đều phát ra tiếng kêu tuyệt vọng hướng phía nam chạy trốn.

Đông, nam, tây, bắc bốn phương hướng Trung Lục thế giới, bốn khối lục địa to lớn kích cỡ tương đương Trung Lục thế giới ở trong mây nước vô biên bao bọc quay cuồng mà đến. Bởi vì thể tích quá mức khổng lồ, tốc độ phi hành của chúng nhìn như thông thả, thực ra trong chớp mắt đã bay ra xa mấy vạn dặm.

Làm người ta kinh ngạc là, đại bay nhanh lục như thế cũng chưa đem Trung Lục thế giới va đập chia năm xẻ bảy.

Một loại lực lượng thần kỳ không biết tên, khiến trong nháy mắt bốn khối đại lục chạm đến Trung Lục, năm khối đại lục đã hòa hợp một thể hoàn mỹ.

Không có bất cứ sự va đập nào, không có bất cứ chấn động nào, giống như năm khối đại lục này từ trước tới nay chính là một khối chỉnh thể hoàn chỉnh.

Trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, hư ảnh đang nghỉ ngơi đột nhiên mở mắt, mang theo một tia hưng phấn, một tia cảm khái thì thào: “Bàn Cổ mẫu đại lục, chung quy... thành hình rồi! Đây mới là Bàn Cổ đại lục chân chính... Tự Văn Mệnh, còn có Cơ Hạo tiểu gia hỏa... các người thật sự công đức vô lượng!”

Chương 1473: Công Đức Lại Hàng

Trong thành Lương Chủ, Cơ Hạo lơ lửng cách mặt đất mười mấy trượng, lửa hình thái lưu ly màu vàng trên người phát ra ánh sáng, chiếu sáng thành nội phạm vi mấy chục dặm.

Mấy trăm cái truyền tống trận loại lớn không ngừng luân phiên sáng tắt, đại đội chiến sĩ nhân tộc khiêng cái rương lớn hoàng kim, bạc trắng, mỹ ngọc, mã não... các vật trân quý chế thành, bên trong đựng đầy cực phẩm vu tinh các loại thuộc tính cùng bảo bối trân quý khác, đựng đầy linh dược linh thảo số năm kinh người, không ngừng đem những cái rương đó chồng chất thành các ngọn núi nhỏ ở trong truyền tống trận.

Truyền tống trận tắt sáng một cái, liền có vô số cái rương chứa đầy tài phú trân quý bị đưa về lãnh địa nhân tộc.

Dị tộc ở Bàn Cổ thế giới vợ vét vô số năm, bọn họ ở trong lòng đất, trong thân núi Lương Chủ thành xây dựng vô số kho báu bí mật. Cơ Hạo từng dẫn người hung hăng ở trong phủ đệ của các đại quý tộc vợ vét một lần, nhưng thời gian quá khẩn trương, hắn chỉ kịp mang đi tù binh quý tộc bị bắt sống, chưa kịp tra rõ các kho báu này.

Long hổ sư tượng tuy mang theo đại đội nhân mã càn quét mấy ngày ở trong thành, nhưng bọn hắn cũng chỉ vợ vét một tầng của nõi trong thành, các kho báu thật sự giấu ở nơi trung tâm cơ mật, bọn hắn còn chưa kịp mở ra, đã bị Cơ Hạo công phá thành trì.

Cho nên trên chín thành tài phú tinh hoa của Lương Chủ thành vẫn còn, mà trong đó có bốn thành thuộc về liên minh bộ lạc nhân tộc, có ba thành thuộc về riêng Cơ Hạo.

Trong một rương hỏa ngọc rộng, mấy trái cây màu đỏ rực to bằng nắm tay toàn thân hừng hực thiêu đốt lộ ra. Mắt Cơ Hạo sáng lên, ngón tay khê móc, liền

có ba quả trái cây bay ra.

Đây là Hỏa Tinh Linh Quả chỉ có ở sâu trong dung nham, được địa mạch hỏa tinh tẩm bổ, thai nghén ba ngàn năm mới có thể mọc rễ nảy mầm, lại trải qua vạn năm ấp ủ mới có thể chín, thiên địa tinh hoa hỏa thuộc tính trong một quả chất chứa, tương đương với toàn bộ năng lượng của một Vu Đế cấp cao.

Cơ Hạo đem một quả ném cho Nha Công, vui sướng kêu ‘Quạ!’ một tiếng, Nha Công há mồm đem trái cây cắn ở trong mỏ. Nó cũng chưa vội ăn vào, mà là dùng móng vuốt không ngừng gầy gầy, đặc ý hưởng các chiến sĩ bên cạnh khoe bảo bối của mình.

Hai con hỏa long quần ở trên đôi tay Cơ Hạo thì bại hoại hơn nhiều, Cơ Hạo vừa mới đem hai quả đặt ở lòng bàn tay, bọn nó đã vội vàng đem trái cây nuốt chửng, vui sướng nhảy nhót vạn vẹo thân thể lung tung ở trên cánh tay Cơ Hạo, không ngừng phun ra các ánh lửa mãnh liệt.

Tự Văn Mệnh sai bước đi tới, hẳn rất vui vẻ cười lớn: “Cơ Hạo, Đế Thuấn nói, lần này bảo bối vận chuyển về, sẽ ưu tiên cung ứng cho nhu cầu của Vu Điện. Hắc, rất nhiều tài liệu cực phẩm bên trong, đủ cho chúng ta rèn ra một lô đỉnh cấp vu bảo.”

Ghé đến bên người Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh đột nhiên đề thấp thanh âm, hẳn kích động tới mức giọng cũng thay đổi: “Có một lô điển tịch, ta đã bảo người giành trước vận chuyển về, ta không dám đem mấy thứ đó đặt ở Vu Điện, ta bảo đám người Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng, đem những điển tịch đó lên vận chuyển đến một cứ điểm bí mật của Vu Điện bảo tồn.”

“Bản vẽ con rối, phối phương đan dược, phù văn trận pháp, đúc hợp kim... Tri thức của bọn họ, mạnh hơn chúng ta rất nhiều rất nhiều, chỉ cần chúng ta có thể tiêu hóa hấp thu các tri thức của bọn họ, lại thôi diễn cường đại thêm, về sau đám ác quỷ dị tộc sẽ không phải đối thủ của chúng ta nữa.”

Tự Văn Mệnh hưng phấn tới mức đôi mắt tỏa sáng. Các điển tịch từ trong

nhà, trong thư viện đám quý tộc Ngu triều lục soát được, là kết tinh trí tuệ của Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc vô số năm qua. Những trí tuệ này, những tri thức này, một khi nhân tộc đem nó tiêu hóa quy nạp, cải tiến thêm, nhân tộc tất nhiên sẽ trở nên vô cùng cường đại.

Giáp trụ chắc chắn hơn, binh khí sắc bén hơn, pháo đài to lớn hơn, trận pháp phù văn thần diệu hơn... Trong khoảng thời gian ngắn, nhân tộc ở trên trình độ văn minh có thể đứng ở trên trục hoành đại khái tương đương với Ngu tộc.

Lấy cơ số dân cư khổng lồ của nhân tộc, lấy số lượng kinh người Vu Vương, Vu Đế nhân tộc có được tạo thành quân đội tinh nhuệ, một khi trình độ văn minh của nhân tộc vượt qua đám dị tộc, Bàn Cổ thế giới sẽ nhất định là Bàn Cổ thế giới của nhân tộc!

Cơ Hạo nhếch miệng cười, hung hăng va chạm với nắm tay Tự Văn Mệnh một phát.

Nheo mắt nghĩ nghĩ, Cơ Hạo lấy ra một khối mai rùa trắng noãn như ngọc, thận trọng đem nó đưa cho Tự Văn Mệnh.

“Văn Mệnh a thúc, đây là một bộ công pháp có kỳ hiệu đối với thần hồn tăng trưởng, tên gọi Cửu Tự Chân Ngôn. Người không nên hỏi nó đến từ nơi nào, càng không nên hỏi ta sao mà có được, nói tóm lại, đây là một thiên công pháp rất ‘Sạch sẽ’, không liên lụy bất cứ nhân quả liên hệ nào với bất luận kẻ nào.”

“Lựa chọn người đáng tin, truyền thụ xuống đi. Ta tự mình trải qua quá trình đột phá Vu Thần cảnh, Vu Đế nhân tộc chúng ta, chỉ cần thần hồn đủ cường đại, thì đủ để dùng thần hồn lạc ấn của mình, thay thế được bản ngã ý chí của hồng hoang tinh thần. Ta hy vọng không cần bao lâu, nhân tộc chúng ta có thể trào ra đủ nhiều Vu Thần.”

Cơ Hạo chỉ chỉ bầu trời, nhếch miệng cười nói: “Một ngày nào đó, có lẽ tộc nhân chúng ta, sẽ đem thiên đình cũng biến thành lãnh địa của chúng ta.”

Tự Văn Mệnh khẽ nhú mào, nhìn chăm chăm Cơ Hạo hồi lâu, hai tay nắm chặt mai rùa, trên mu bàn tay hằn lên vô số sợi gân xanh, hiển nhiên hấn bị Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh Cơ Hạo tặng ra làm chấn kinh.

Công pháp có thể tăng trưởng thần hồn của nhân tộc?

Các đời đại năng tiên hiền nhân tộc, hao phí vô số tâm lực, giằng co với Phượng tộc vô số năm, cũng chưa thể từ trong mồm Phượng tộc cạy ra đôi câu vài lời thần hồn bí pháp, Cơ Hạo thế mà lại móc ra được như vậy?

Tự Văn Mệnh cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, nếu môn bí pháp Cơ Hạo lấy ra này thật sự có thể nhanh chóng tăng trưởng thần hồn của nhân tộc, cái khác không nói, phụ thân hấn Tự Hi đã được cứu rồi —— chỉ cần tìm được Tự Hi, để hấn tu tập môn bí pháp này, để thần hồn Tự Hi nhanh chóng cường đại đến tiêu chuẩn khổng chế hồng hoang tinh thần nọ hấn dung hợp, Tự Hi có thể lập tức luyện hóa tinh thần, thành tựu Vu Thần!

Có thể nói như vậy, môn bí pháp này của Cơ Hạo không chỉ có mang tới cho nhân tộc tương lai càng thêm quang minh, nó càng cứu được mạng Tự Hi!

Tay phải siết nắm đấm, nhẹ nhàng nện một cú trên ngực Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh mỉm cười nói: “Có hứng thú làm Vu Điện chi chủ của nhân tộc không? Ta muốn tiến hành một ít thay đổi đối với Vu Điện, để kết cấu của Vu Điện càng thêm tinh vi, nghiêm khắc, để Vu Điện bồi dưỡng lực lượng dòng máu mới càng thêm cường đại, để Vu Điện trở thành nguồn suối trí tuệ chân chính cùng nơi tập trung vũ tể cường đại nhất của nhân tộc.”

“Ta cần một người đáng tin, cường đại, cơ trí, không theo cái cũ, không cố hủ, chịu kính dâng cho nhân tộc giúp ta.” Tự Văn Mệnh cười nhìn Cơ Hạo: “Hiện tại xem ra, ngươi là người duy nhất ta có thể lựa chọn.”

Vu Điện chi chủ? Cơ Hạo cười lên: “Tốt, thật ra ta cũng có rất nhiều ý tưởng, rất muốn thử một chút ở Vu Điện.”

Hai người đối diện cười, Cơ Hạo đột nhiên nghe được hư ảnh trong thần hồn không gian lăm bấp. ‘Vô lượng công đức’, cái gì là vô lượng công đức? Bàn Cổ mỗ đại lực (đại lực mẹ)? Ừm? ‘mỗ đại lực’? Cái gì ‘mỗ đại lực’?

Chợt, mặt đất dưới chân khẽ nhoáng lên một cái, sau đó bầu trời xuất hiện hai xoáy mây màu vàng tím thật lớn.

Công đức chi lực không thể đo lường từ trên trời giáng xuống, như hai thác nước thật lớn, gào thét xâm nhập thân thể Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh. Ở nơi khác của Lương Chủ thành, cũng có xoáy mây quy mô nhỏ xuất hiện, từng luồng công đức lực không ngừng ủa vào một đám người đang trợn mắt há hốc mồm.

Thân thể Cơ Hạo khẽ run lên, chợt hấn vô cùng say mê nhắm hai mắt lại.

Chương 1474: Nhìn Xa Chu Thiên

“Tùng, Bàn Cổ lúc khai thiên tích địa, hãn muốn sáng tạo, là một khối đại lục mẹ hoàn chỉnh.”

“Ngũ hành có đủ, âm dương tương sinh, thiên địa pháp tắc luân hồi lưu chuyển, mướt mà vô cùng, có thể xưng là hoàn mỹ.”

“Nhưng bởi ước vạn hỗn độn ma thần liên thủ đột kích, Bàn Cổ ngã xuống, đại lục mẹ chưa thai nghén xong, ngũ hành chi lực tan rã, do đó hóa thành Trung Lục, Đông Hoang, Nam Hoang, Tây Hoang, Bắc Hoang năm khối đại lục, đều dựa theo ngũ hành chi lực mà tồn tại.”

“Là lấy Đông Hoang nhiều rừng rậm, Nam Hoang nhiều núi lửa, Tây Hoang nhiều mạch khoáng, Bắc Hoang có Đại Minh, mà Trung Lục thế giới đất đai màu mỡ nhất, tẩm bổ sinh linh nhất, lấy nhân tộc Trung Lục thế giới sinh sản dễ dàng nhất, là căn cơ trọng địa của nhân tộc.”

“Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận, dẫn dắt vô cùng vô tận thủy nguyên chi lực của mười hai cái thủy thế giới, tứ hoang đại lục như thuyền đi trên nước, bị thủy nguyên chi lực vô biên lôi cuốn, hướng Trung Lục hội tụ đến. Năm đại lục dung hợp làm một, thành đại lục mẹ!”

“Từ nay về sau Bàn Cổ mỗi đại lục ngũ hành lưu chuyển, âm dương luân phiên, trở thành phúc địa trước đó chưa từng có, phạm là long, phượng, nhân tộc, tộc đàn thân thể Bàn Cổ biến thành, đều sẽ bùng bùng sinh sản, trở thành người chủ vĩnh viễn không thay đổi của Bàn Cổ thế giới.”

Tiếng cười to của hư ảnh chấn động làm thần hồn không gian của Cơ Hạo không ngừng run rẩy, thân thể và đạo đài của hãn càng ở dưới công đức chi lực vô cùng vô tận thấm vào mơ hồ có một loại cảm giác quái dị ‘bành trướng’, ‘no căng tới mức đau đớn không chịu nổi’. Thiên địa công đức một lần này đánh xuống, quá nhiều, nhiều tới mức con mắt Cơ Hạo cũng lồi lên.

Dù sao chuyện bọn họ lần này làm được, là chuyện Bàn Cổ thánh nhân lúc khai thiên tích địa chưa thể kịp làm xong. Có thể nói như vậy, năm khối đại lục trùng hợp làm một, bọn họ bổ toàn thiên đạo pháp tắc của Bàn Cổ thế giới, khiến Bàn Cổ thế giới thật sự đạt tới ‘trạng thái hoàn mỹ’.

Thiên địa cảm nhận được, toàn bộ Bàn Cổ thế giới đều đang vì thiên địa pháp tắc bổ toàn mà vui vẻ nhảy nhót, thiên địa tự nhiên sẽ không keo kiệt, công đức chi lực giáng xuống quả thật là di thiên cực địa, số lượng lớn đến mức khó có thể tưởng tượng.

Ngay cả năm đó Hiên Viên thánh hoàng dẫn dắt nhân tộc ngăn cản dị tộc xâm nhập, để nhân tộc ở trong tuyệt cảnh giãy dụa cầu sinh, bảo lưu lại mỗi lửa nền văn minh nhân tộc, thiên địa công đức hẳn nhận được cũng không nhiều như Cơ Hạo hôm nay, càng không nhiều bằng công đức Tự Văn Mệnh làm nhân vật chính trị thủy nhận được.

Toàn bộ Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận là Tự Văn Mệnh đưa ra tư tưởng, là Tự Văn Mệnh dẫn người tự tay từng cái rìu cái đục vất vả bố trí thành, một mình Tự Văn Mệnh đã chiếm hơn một nửa công lao trị thủy, cho nên công đức trời ban mệnh mệnh to lớn, ánh sáng hai màu tím vàng đem Tự Văn Mệnh bao bọc, thân thể hẳn ở trong hào quang hai màu tím vàng hoa mỹ triệt để hòa tan.

Chỉ có Cơ Hạo gần trong gang tấc mở mi tâm đạo mâu, trong thần quang phun trào, Cơ Hạo thấy rõ—— Tự Văn Mệnh từ thân thể đến linh hồn, đều đang xảy ra sự lột xác long trời lở đất. Mỗi một tế bào của hắn đều bị công đức chi lực tràn ngập, biến thành vàng chói mắt, tử khí quanh quần, toàn thân sáng như bảo ngọc, sáng như tinh tú, hào quang sáng lạn như dòng sông ánh sáng.

Từng đạo hoa văn thiên địa thần dị uốn lượn thành hình ở trong cơ thể Tự Văn Mệnh, công đức thánh thể vạn pháp bất xâm, vạn kiếp bất nhiễm đang cấp tốc thành hình.

Có công đức thánh thể, tương lai phạm là ở trong Bàn Cổ thế giới, chỉ cần là

pháp thuật, nguyên rửa, trận pháp... mượn thiên địa linh khí Bàn Cổ thế giới mà thành, đều không thể tổn hại Tụ Văn Mệnh chút nào. Phàm là toàn bộ độc tố của Bàn Cổ thế giới, vô luận là thiên nhiên hay là hậu thiên luyện chế, đều không thể độc hại Tụ Văn Mệnh chút nào.

Tụ Văn Mệnh đứng ở nơi nào, nơi đó sẽ sẽ mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa.

Tụ Văn Mệnh đi đến nơi nào, nơi đó sẽ lục súc thịnh vượng, người người hưng vượng.

Mỗi câu nói của Tụ Văn Mệnh đều sẽ mang theo một tia khí tức pháp tắc, mưa gió sấm sét, mưa móc bão tuyết, một lời đã ra, thiên địa đi theo.

Linh hồn hắc cũng được công đức chi lực lấp đầy, linh hồn Tụ Văn Mệnh biến thành kim quang vạn trượng, càng có tử khí vô biên vờn quanh thân thể, giống như công đức thánh thể của hắc, linh hồn hắc cũng là vạn pháp bất xâm, vạn kiếp bất hủy, tất cả pháp thuật, nguyên rửa trong Bàn Cổ thế giới đều không thể tổn hại hắc mảy may.

Công đức chi lực cuồn cuộn cũng không ngừng rót vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Thân thể Cơ Hạo hơi nóng lên, vô số luồng khí tức hỗn độn từ trong cơ thể hắc dần dần khuếch tán ra, công đức chi lực của Bàn Cổ thế giới, thế mà không có tác dụng quá lớn đối với thân thể hắc, chỉ hơi tăng lên một chút cường độ thân thể của hắc.

Trái lại, hỗn độn đạo đài của hắc như đói khát vô số năm, há mồm nuốt từng ngụm từng ngụm công đức chi lực quay cuồng ập tới.

Cơ Hạo đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời, hắc chợt thấy rõ toàn bộ Bàn Cổ thế giới.

Như trong bể nước đen sì không trong suốt, một con cá bơi vô định, đột

nhiên bể nước biến thành trong suốt, càng có vô số ánh sáng chui vào, xuyên thấu qua bể nước trong suốt, con cá này rõ ràng thấy được mọi thứ ở bốn phương tám hướng.

Bàn Cổ thế giới đã hưởng Cơ Hạo mở rộng tất cả huyền bí của mình.

Cơ Hạo ngẩng đầu, hẳn thấy được vô số ngôi sao cực lớn lơ lửng ở không trung, dựa theo quỹ tích hằng cổ không thay đổi chậm rãi vận chuyển; hẳn thấy được thiên đạo quy tắc Bàn Cổ thế giới tinh vi mà khổng lồ, thấy được Bàn Cổ thế giới biến hóa nhỏ bé nhất mỗi thời mỗi khắc ở dưới hệ thống pháp tắc khổng lồ này.

Xuân hạ thu đông, cỏ cây sinh sản, gió sương tuyết lộ, sinh tử tồn vong.

Hắn thấy được trên bầu trời, thấy được hồng hoang tinh không, thấy rõ hồng hoang tinh thần lấy ức vạn để tính trong tinh không, thấy được trong từng ngôi sao ‘trong suốt’, vô số người bị nhốt ở bên trong hoặc đã hủy diệt, hoặc hấp hối, hoặc là điên cuồng gàoร้อง, hoặc là nhắm mắt tu luyện!

Cơ Hạo thậm chí liếc một cái liền tìm được Tự Hi, hẳn bị nhốt ở trong một ngôi sao màu vàng đất to lớn không gì so sánh được, khí màu vàng cuộn cuộn ăn mòn thân thể hắn. Hắn nhắm mắt, trên khuôn mặt kiên cường không có bất cứ biểu cảm biến hóa nào, chỉ lặng im ngồi ở nơi đó như vậy.

Hắn càng thấy được U Minh thế giới, thấy được mười tám ngục thiên, thấy được vô số thanh âm ở trong biển máu, ở trong ao lửa, ở trên núi đao, ở trong rừng kiếm giãy dụa gàoร้อง. Hắn thậm chí thấy được Minh đạo nhân đang ngồi xổm bên cạnh biển máu, cười ‘khà khà’ đem một phủ trượng trường lão một quyền tiếp một quyền không ngừng đánh về huyết hải.

‘Ừm’? Hừ nhẹ một tiếng, Minh đạo nhân ngẩng đầu, trong đôi mắt một mảng thần quang chợt lóe qua, hắn cười to ‘khà khà’ một tiếng, hướng về Cơ Hạo cách vô lượng hư không nhìn mình một cái gật gật đầu, sau đó hắn vung tay lên, mảng lớn U Minh chi khí tràn ngập hư không, Cơ Hạo không thấy rõ biến hóa

trong U Minh thế giới nữa.

‘Hắc’! Cơ Hạo cười khẽ một tiếng, không hổ là đại năng có tiếng thời hồng hoang, Minh đạo nhân thế mà đã phát hiện mình nhìn trộm.

Quay đầu, Cơ Hạo chợt ở chỗ cực kỳ xa xôi phía tây, ở nơi một mảng tiên quang tràn ngập, thấy được Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân khoanh chân mà ngồi.

Cơ Hạo vội vàng thu hồi ánh mắt, nhưng hai đạo nhân kia đồng thời phát hiện Cơ Hạo nhìn trộm, bọn họ cũng không có để nói chuyện như Minh đạo nhân, sốt ruột không chờ được rung tay, một đạo tiên quang bổ xuống.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, công đức chi lực ngoài thân Cơ Hạo hơi chấn động một chút, tiên quang của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân phá không mà đến, lại chưa thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với hắn —— giờ phút này Cơ Hạo được thiên địa ý chí ban ân, toàn bộ Bàn Cổ thế giới chính là ô dù lớn nhất của hắn, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân làm sao đả thương Cơ Hạo giờ phút này?

Cơ Hạo đưa mắt chung quanh, đem mọi thứ ở Bàn Cổ thế giới đều nhìn vào trong mắt.

Trong đạo đài của hắn đã lưu lại bóng dáng toàn bộ đại đạo pháp tắc của Bàn Cổ thế giới, công đức chi lực không ngừng bị đạo đài của hắn hút vào, bóng dáng những đại đạo pháp tắc kia cũng trở nên càng lúc càng rõ ràng, cảm ngộ cùng nắm giữ của Cơ Hạo đối với thiên địa chi lực cũng trở nên càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng cường đại!

Chương 1475: Tái Tạo Trọng Bảo

Tự Văn Mệnh là ‘phàm nhân’, vô lượng công đức cho hần chính là công đức thánh thể, bất phôi (không hỏng) chi hồn.

Mà Cơ Hạo là ‘đạo nhân’, vô lượng công đức sẽ cho hần cơ duyên tìm hiểu vô lượng pháp tắc của thiên địa vũ trụ. Toàn bộ thiên địa pháp tắc không chút giữ lại xuất hiện trước mặt hần, mặc cho hần ghi nhớ, mặc cho hần khắc lại, mặc cho hần tìm hiểu.

Lúc này, thiên địa áo nghĩa Cơ Hạo trong thời gian búng ngón tay đoạt được, có thể so với thu hoạch của hần ngày thường tự tìm hiểu khổ tu trăm năm.

Ngày thường tự tìm hiểu, Cơ Hạo là cần đau khổ ‘truy tìm’ thiên địa huyền bí; mà giờ phút này, là thiên địa huyền bí khóc lóc ôm chân hần, chủ động chui vào hỗn độn đạo đài của hần, lưu lại ở trong đạo đài của hần một cái lại một cái dấu vết rõ ràng.

Cho dù hiện tại Cơ Hạo còn không cách nào ‘hiểu’ dấu vết các thiên địa áo nghĩa đó lưu lại, nhưng hần ít nhất đã đem các áo nghĩa này ‘ghi lại’ ở trong đạo đài, ngày sau lật xem tùy lúc, lúc nào cũng có thể trực diện thiên địa pháp tắc. Luyện khí sĩ khác đau khổ truy tìm thiên đạo, giống như ở trong phòng nhỏ tối mịt mờ mịt lung tung, mà Cơ Hạo thì ngồi ở trong nhà ngói lớn đèn đuốc sáng trưng, có sư phụ tên là ‘thiên địa’ ân cần dạy bảo truyền thụ.

Chênh lệch to lớn trong đó, chỉ có thể lấy một trời một vực để hình dung.

Ngọn lửa hình thái lưu ly màu vàng từ trên người Cơ Hạo phun ra càng lúc càng trong vắt, càng lúc càng cho người ta một loại khuynh hướng cảm xúc như thủy tinh đọng lại, hào quang cũng càng lúc càng nhu hòa, càng thêm tỏ ra cả người lẫn vật vô hại. Chỉ có trong lòng Cơ Hạo biết rõ, hần phân tích đối với thái dương chi đạo của Bàn Cổ thế giới đã đến cảnh giới cực kỳ cao thâm, giờ phút này nhiệt độ lưu ly hỏa ngoài thân hần, so với lúc hần vừa mới dung hợp Bàn

Giả Thái Dương ít nhất cao gấp ba!

Nha Công và hai con hỏa long gắt gao dựa vào trên người Cơ Hạo.

Cái gọi là một người đắc đạo gà chó thăng thiên, Nha Công với hai con hỏa long theo Cơ Hạo nhiều năm như vậy, bọn nó hôm nay cũng chiếm được một bộ phận thiên địa công đức rót vào. Long vũ trên thân Nha Công càng ngày càng hoa mỹ, khí tức càng ngày càng thần thánh, trang nghiêm; lân giáp trên thân hai con hỏa long càng ngày càng chắc chắn dày nặng, khí tức càng thêm hồng hoang, cổ xưa.

Đột nhiên, Nha Công và hai con hỏa long đồng thời ngửa mặt lên trời rống dài, tiếng rống của bọn nó cực kì vang dội, chấn động hư không bên người Cơ Hạo dập dờn từng đợt, hóa thành làn sóng mắt thường có thể thấy được hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Nha Công và hai con hỏa long đồng thời cúi đầu, lo sợ bất an lại vô cùng kiên định, từ trong lửa hình thái lưu ly màu vàng trên người Cơ Hạo nuốt vào một luồng lửa nhỏ. Thân thể bọn nó chợt cháy lên, bản mạng chân hỏa của bản thân bọn nó bắt đầu bị thái dương chân hỏa không ngừng toát ra trên người Cơ Hạo thay thế, thân thể bọn nó, linh hồn bọn nó, đều ở dưới sự trợ giúp của công đức chi lực phát sinh tiến hóa trên bản chất.

“Thật ra rất thông minh.” Cơ Hạo cười, hắn bắt đầu liên tục đem ba luồng hỏa quang màu vàng không ngừng đưa vào trong cơ thể Nha Công và hai con hỏa long, giờ phút này hắn đạo tâm thông minh, hầu như hòa hợp một thể với thiên địa đại đạo, hắn bảo trì độ hỏa lực đưa vào rất tốt, ở cùng lúc khiến Nha Công và hai con hỏa long được rèn luyện hoàn mỹ, tiến hóa hoàn mỹ, cũng thật cẩn thận làm thân thể cùng linh hồn bọn nó bảo trì ở bên bờ sụp đổ.

Thống khổ, vô cùng thống khổ, lại có thể mang đến cho bọn nó lợi ích lớn nhất.

“Còn có, ta hiện tại cần làm nhất là.” Cơ Hạo ngẩng đầu lên, trong mắt ba

luồng kim quang xuyên thấu qua bầu trời, thấy được vô số hồng hoang tinh thần chậm rãi vận chuyển ở cực cao cực xa.

“Đại đạo chí giản, nếu là phòng ngự, có Bàn Cổ Chung là đủ; nếu là công kích, có Bàn Cổ Long Văn đã đủ. Về phần cái khác, ta nắm giữ thái dương chi lực, bản thân đã là một lò luyện, luyện đan, luyện khí, luyện chế trận pháp phù lục, có cái gì không thể?”

Nheo mắt tính toán một phen, giờ phút này có vô lượng công đức giúp đỡ, năng lực tính toán của Cơ Hạo đã đạt tới cực hạn nào đó, hắn rất nhanh đã tính toán hoàn toàn, tay chỉ Thái Cực Pháp Y, Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh, Thái Cực Càn Khôn Kính ba món chí bảo lần lượt bay ra.

Ánh sáng công đức từ trên trời giáng xuống phân hoá thành hai luồng, một luồng bao phủ ở trên Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh cùng Thái Cực Pháp Y, một luồng bao trùm Thái Cực Càn Khôn Kính. Cơ Hạo phun ra một ngụm lửa màu vàng, ba món chí bảo ở trong công đức kim quang vô biên bao phủ lập tức tan thành một vũng chất lỏng ánh vàng rực rỡ.

Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Long Văn phá thể bay ra, Bàn Cổ Chung đem Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh và Thái Cực Pháp Y nuốt vào, trên thân chuông nhất thời có vô số hoa văn nhật nguyệt tinh tú, đồi núi sông ngòi chợt lóe, hình ảnh người khổng lồ đội trời đạp đất kia lặng yên hiện lên trong thân chuông.

Bàn Cổ Long Văn đem Thái Cực Càn Khôn Kính nuốt xuống, trên thân kiếm liền có thêm một mảng hào quang linh động, lưỡi kiếm tỏ ra sắc bén thêm vài phần.

“Tiểu gia hỏa, người nữ tử bỏ công đức chi lực phía sau sao?” Trong thần hồn không gian, hư ảnh đột nhiên mở miệng hỏi Cơ Hạo.

“Bỏ thì làm sao?” Cơ Hạo lập tức hỏi hư ảnh. Hắn biết lão gia hỏa này chưa bao giờ bắn tên không đích, phạm là hắn mở miệng, thì tất nhiên có chuyện tốt.

“Bỏ được mà nói, thì dùng công đức chi lực phía sau đưa ra điều kiện với Bàn Cổ thế giới đi! Người lúc bắt chẹt đám dị tộc kia, không phải rất thuận buồm xuôi gió sao?”

Hư ảnh cười lên ‘Ha ha’: “Bàn Cổ ngã xuống, trên người hắn còn có không ít mảnh vỡ tàn phá chưa hoá sinh vạn vật, mà là ở lúc chém giết với ức vạn hỗn độn ma thần, đã bị các ma thần đó chém xuống, rơi ở bốn phương tám hướng, bị thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới giấu đi rất kỹ.”

“Dùng toàn bộ công đức phía sau giao dịch với Bàn Cổ thế giới, để hắn đem mảnh vỡ Bàn Cổ đã giấu đi lấy ra, rút hết vào trong kiếm của người.”

Hư ảnh lẩm bẩm: “Bàn Cổ Chung là dùng hầu như cả đoạn xương sống lưng của Bàn Cổ chế thành... Kiếm này của người, hai cái răng cửa? Truyền ra có chút mất mặt, bị người ta biết chân tướng, kiếm của người sẽ phải đổi tên gọi là ‘Bàn Cổ răng cửa kiếm’, điều này truyền ra quả thực mất hết cái mặt già của ta.”

Cơ Hạo muốn cười, ‘Bàn Cổ răng cửa kiếm’? Tên này không tệ nha! Sao lại làm mất hết mặt già của người nhỉ?

Nhưng lời này đương nhiên không thể nói như vậy, Cơ Hạo vội vàng truy hỏi: “Thế nào mới có thể câu thông Bàn Cổ thế giới?”

Hư ảnh chép miệng một cái, đưa tay ở trong thần hồn không gian phác họa ra một ký hiệu nhìn như tùy ý vẽ ra một bút, tròn không ra tròn, vuông không ra vuông, lại như bao dung tất cả: “Dùng Bàn Cổ phù ấn này, đem toàn bộ công đức chi lực phía sau của người rút vào trong đó là được.”

Cơ Hạo nhìn bầu mà vẽ hồ lô vươn ngón tay, vẽ ra Bàn Cổ phù ấn trước người, hắn tâm niệm khẽ động, công đức chi lực từ trên trời giáng xuống rút toàn bộ vào trong phù ấn này. Bàn Cổ thế giới đột nhiên khẽ rung động, Cơ Hạo rõ ràng cảm nhận được một cái ý chí hồ đồ, mơ hồ.

Cơ Hạo đem yêu cầu của mình dùng ngôn ngữ tinh giản nhất truyền tống

qua.

Trong nháy mắt tiếp theo, công đức chi lực ở đỉnh đầu Cơ Hạo chợt đẩy nhanh tốc độ giáng xuống, đều bị Bàn Cổ phù ấn cắn nuốt hết. Cùng lúc đó, các luồng hào quang kỳ dị không ngừng từ bên người Cơ Hạo hiện lên, các mảnh vỡ tạo hình khác nhau, lớn nhỏ không đồng nhất, thoạt nhìn chỉ là một ít khúc gỗ mục, khối sắt rỉ, đá núi thô ráp... các phế vật, lần lượt hiện lên trong u quang, không ngừng rót vào Bàn Cổ Long Văn.

Bàn Cổ Long Văn kịch liệt chấn động, một sự vui sướng rất lớn dần dần sinh ra.

Sau khi mấy chục vạn mảnh vỡ như vậy bị Bàn Cổ Long Văn cắn nuốt, Bàn Cổ Long Văn đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Hư ảnh xuyên thấu qua mắt Cơ Hạo nhìn Bàn Cổ Long Văn mới sinh, thấp giọng lầm bầm: “Có Bàn Cổ Chung, cái này gọi là Bàn Cổ Kiếm được rồi... Đáng tiếc, người sao lại không thích dùng rìu? Ta vẫn luôn cảm thấy, dùng rìu chém người là sáng khoái nhất!”

Chương 1476: Giết Chóc Khiêu Khích

Ngoài thành Lương Chử, trong một tòa trang viên tiểu lĩnh chủ Tu tộc, mấy trăm thi thể quý tộc dị tộc và nô bộc, nô lệ xếp thành một hàng chỉnh tề. Chủ nhân trang viên, một lĩnh chủ Tu tộc tuổi không lớn bị chặt đầu, dùng một cây côn sắt dựng ở đỉnh chóp toà nhà hình tháp cao nhất trong pháo đài của trang viên.

Xích Lôì đứng ở cạnh cây côn sắt bị máu tươi nhuộm đỏ, hai tay khoanh ở trước ngực, lạnh lùng nhìn tường thành cao ngất của Lương Chử thành.

“Ta thích giết người ở thời khắc bình minh. Đám thi nhân vô năng kia luôn nói, bình minh là thời khắc tốt đẹp nhất sinh mệnh thức tỉnh, mà ta, thì thích ở trong nháy mắt sinh mệnh bọn hăn thức tỉnh, triệt để bóp chết vận mệnh ti tiện của bọn hăn!”

Tay phải vỗ vỗ ở ngực, Xích Lôì tựa như còn có thể cảm nhận được đau đớn hôm đó bị Cơ Hạo một quyền đánh thủng ngực, cùng tuyệt đại khủng bố sinh mệnh của mình lúc nào cũng có thể bị bóp chết. Hăn trầm mặt, nghiêng răng hung hăng nói: “Hôm nay, ta còn muốn giết nhiều người hơn nữa. Ở trước khi chủ nhân vĩ đại buông xuống, bọn hăn đừng mong có một ngày lành thái bình, yên tĩnh!”

Mấy chục tên thiên đình thần tướng mặc Kỳ Lân Tỏa Tử Giáp, cầm trường mâu, chân đạp Phong Hỏa Luân lơ lửng ở phía sau Xích Lôì, trong con mắt đục ngầu thỉnh thoảng hiện lên một mảng giãy dụa. Từng tia u quang kỳ dị ở trong con ngươi bọn họ ngưng tụ thành phù văn quái dị, mỗi khi ánh mắt bọn họ xảy ra biến hóa, phù văn u quang ngưng tụ thành đó sẽ chợt sáng lên, trấn áp toàn bộ bản ngã linh trí của bọn họ.

Xích Lôì xoay người lại, mang theo một tia than thở thương thức, nhìn từ trên xuống dưới các thiên đình thần tướng thực lực cường hãn, có thể so với Vu Đế

nhân tộc cao giai: “Thật sự là tạo vật không tồi. Bàn Cổ thế giới này, phẩm cấp có lẽ so với chủ nhân đoán còn cao hơn không ít.”

“Loại cơ cấu quyền lực chí cao thiên địa bốn nguyên tự ngưng tụ, thống lĩnh thiên địa quyền uy, duy trì thiên địa pháp tắc vận chuyển này... Thiên đình? Ở trong nhiều thế giới như vậy ta tự mình tham dự chinh phục, chỉ có Bàn 槃 đại thế giới trước đây, có được thiên đình sơ hình tương tự, nhưng còn chưa triệt để ngưng tụ thành hình, đã bị chúng ta phá huỷ.”

“Thiên đình của Bàn Cổ thế giới lại là hoàn chỉnh như thế, trưởng thành như thế, hơn nữa có được năng lực tự mình thai nghén, sinh sản thiên đế cùng thiên thần mới, cuồn cuộn không ngừng bổ sung lực lượng của mình. Thật sự quá tuyệt, không chế cái thiên đình này, chúng ta hầu như có thể nắm giữ thế giới này.”

“Đế Thích Sát dám hạ đẳng quý tộc sa cơ thất thế này, hãn thế mà đem chí bảo chủ nhân ban cho dùng ở Thần Nguyên trì (trì: cái ao) của thiên đình? Quả thật đã đi một nước cờ hay. Xem xem những kẻ này, chắc chắn, chiến sĩ cường đại thuần túy năng lượng thể ngưng tụ thành, có thể tự nhiên nắm giữ năng lượng nguyên tố cơ bản của thế giới này, hung hãn không sợ chết, anh dũng thiện chiến, thật sự là chiến sĩ hoàn mỹ!”

“Nhưng bây giờ, bọn hãn đã là nô lệ của ta. Ha ha, chiến sĩ duy trì thiên địa pháp tắc thế giới này vận hành, biến thành nô lệ của chúng ta những kẻ xâm lược tới bên ngoài! Trí tuệ vĩ đại của chủ nhân, thật sự khiến người ta kinh ngạc than thở!”

Xích Lô cười lớn ‘Ha ha’, xoay người sang quan sát tường thành Lương Chử, lạnh lùng nói: “Đi, giết chết tất cả người ở ngoài thành các người gặp được. Không tha một ai, giết chết toàn bộ. Mặc kệ là Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc, hay là nô bộc với nô lệ của những kẻ đó, hoặc là dân bản xứ thế giới này. Giết sạch bọn chúng, nhưng tuyệt đối đừng phát ra động tĩnh quá lớn!”

Mấy chục thần tướng đồng thời hướng Xích Lôi quỳ một gối xuống hành lễ, kính cẩn đáp một tiếng.

Bọn họ mặc Kỳ Lân Tỏa Tử Giáp màu vàng, giáp trụ tản mát ra kim quang mờ nhạt, phụ trợ làn da bọn họ tỏ ra có chút biến thành màu đen. Một ý vị lạnh lẽo không tên quần quanh ở bên người bọn họ, các thiên đình thần tướng này giờ phút này xem ra, lại khủng bố như ác quỷ địa ngục.

Bọn họ phân tán ra, phân biệt dựa theo kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành chỉ lực, cứ năm thần tướng tự tạo một tổ, ở trong rừng rậm quanh trang viên, đám đông thiên binh mặc Giao Long Liên Hoàn Giáp màu bạc cũng phóng lên cao, theo phía sau các thần tướng này.

Các thiên binh này cũng đều là tinh nhuệ Thần Nguyên trì của thiên đình thái nguyên, mỗi một thiên binh thực lực đều có thể so với cao giai Vu Vương của nhân tộc. bọn họ mặt không biểu cảm đi theo phía sau các thần tướng, hướng về bốn phương tám hướng càn quét.

Xung quanh Lương Chử thành có lĩnh chủ dị tộc to nhỏ lấy hàng chục vạn để tính, bọn họ phân biệt có một hoặc là mấy thành trấn đất phong. Ở trong lãnh địa của bọn họ tụ cư lượng lớn dị tộc. Bởi vì Bàn Cổ thế giới màu mỡ, đám dị tộc này vô số năm qua hưởng thụ cuộc sống điền viên cực kỳ tuyệt vời.

Thậm chí Cơ Hạo, long hổ sư tượng bốn đại tôn giả, Vinh Diệu Chúa Tế Hội ở trong thành Lương Chử luân phiên giày vò, cũng chỉ là các đại quý tộc trong thành Lương Chử xui xẻo, đám lĩnh chủ ngoài thành, bọn họ ngay cả một sợi lông cũng chưa tổn thất.

Nhưng bình minh một ngày này, đám lĩnh chủ dị tộc nhàn nhã qua ngày này, đã ngênh đón một ngày hắc ám nhất trong đời.

Thiên binh lấy hàng chục vạn để tính ở dưới mấy chục thần tướng thống lĩnh, như tử thần vô tình lướt qua lãnh địa bọn họ.

Đao quang kiếm ánh cắt qua gió se lạnh lúc bình minh, mùi máu tươi theo gió cấp tốc khuếch tán ra. Xích Lô hạ lệnh giết chết, nơi đám thiên binh thần tướng này đi qua, vô số linh chủ dị tộc ngay cả người nhà của họ, nô bộc của họ, nô lệ của họ, thậm chí là vật cưng bọn họ nuôi dưỡng đều bị chém giết hết.

Vì dùng quân lực khổng lồ đe dọa nhân tộc, mười hai chấp chính đại đế đem quân lực trong lãnh địa đám dị tộc linh chủ này điều động hết, lãnh địa của các linh chủ dị tộc này trống rỗng trước nay chưa từng có, căn bản không có lực lượng ngăn cản đám thiên binh thần tướng này tiến công.

“Khí tức tử vong cùng máu tươi, bạo lực với giết chóc kết hợp hoàn mỹ, ta thích loại hương vị này.” Xích Lô hóa thành một luồng sáng màu đỏ hướng Lương Chử thành tới gần: “Thế giới phi nhiêu như vậy, căn bản không nên để các người đám hạ đẳng quý tộc sa cơ thất thế này hưởng thụ. Thế giới này thuộc về chúng ta, cũng chỉ có thể thuộc về chúng ta! Đám hạ đẳng quý tộc sa cơ thất thế các người, các người ngay cả tư cách làm nô lệ cho chúng ta cũng không có!”

Xích Lô đã xâm nhập Lương Chử thành, hãn thông dong hành tẩu ở trên đường phố hỗn loạn, nơi đi qua một lại một chiến sĩ dị tộc bị hãn thoải mái đánh chết.

Hãn theo đường cái, hướng các cột sáng công đức chi lực ngưng tụ thành từ trên trời hạ xuống đi đến, Mang theo nụ cười tà dị, Xích Lô lầm bầm: “Công đức? Hoặc là nói, thế giới ý chí ân sủng sao?Ồ, ồ, nơi này nhất định có đại nhân vật làm ra chuyện khiến bốn nguyên ý chí, hoặc là nói đại đạo pháp tắc của thế giới này vui lòng, cho nên mới có nhiều ân thưởng như vậy!”

“Dùng đầu lâu những người may mắn này làm chiến thư, hiệu quả nhất định không tệ.” Xích Lô cười ‘hắc hắc’, như u linh xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, nơi đi qua phàm là người nhìn thấy bóng hãn, tất cả đều bị hãn đánh chết.

Dần dần, Xích Lô đi tới phụ cận vài đạo ánh sáng công đức cách hãn gần

nhất, mấy bá hầu nhân tộc dáng người cường tráng cười ‘Ha ha’ đứng ở tại chỗ, vừa hưởng thụ khoái cảm công đức chi lực rót vào trong cơ thể mang đến, vừa liên tục chúc mừng lẫn nhau.

Mấy bá hầu này từng ở lúc trị thủy, dẫn dắt rất nhiều tộc nhân khơi thông thủy đạo, hoàn thành công tác điêu khắc vài chỗ phù văn tiết điểm quan trọng trong Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận, bọn họ đối với đại lục mẹ hoàn toàn thành hình cũng có công lao rất lớn.

Thiên địa vô tư, bọn họ đã có công lao, tự nhiên sẽ có một đạo công đức ban thưởng xuống.

Xích Lôi nheo mắt nhìn đám bá hầu nhân tộc đắm chìm trong kim quang tử khí, cười dữ tợn rút ra một thanh trường kiếm tạo hình răng cửa kỳ dị.

Chương 1477: Tụ Quang Một Kích

“Ở dưới sự quan sát của thế giới ý chí, đánh chết dân bản xứ được nó ân sủng! Đây là hưởng thụ sẵn bản chí cao vô thượng! Đây mới là chinh phục, đây mới là thống trị, đây mới là quyền lực chí cao vô thượng, quyền lực vượt lên trên thế giới ý chí!”

Xích Lôì vung đại kiếm răng cưa, quanh thân phun trào khí tức giết chóc cùng bạo lực riêng của Xích Nhật Bàn Ngu thế giới, như một vầng mặt trời màu đỏ rực thiêu đốt, nháy mắt vượt qua khoảng cách ba ngàn trượng giữa hắc cùng mấy bá hầu nhân tộc, lao tới phía sau bọn họ cách không đến trăm trượng.

Đại kiếm răng cưa màu đỏ tươi vung lên không trung, thời điểm Xích Lôì xông qua một khoảng cách này, gần ngàn chiến sĩ nhân tộc tinh nhuệ ven đường không có sức phản kháng bị hắc một kiếm đánh chết. Ba vị Vu Vương, ba mươi tám Đại Vu, chín trăm bốn mươi ba chiến sĩ tinh nhuệ, bọn họ chưa thể thấy rõ bóng người Xích Lôì, đầu đã theo một mảng lớn máu tươi bay lên trời.

“Giết chóc với bạo lực, lực lượng cường đại nhất thế gian!” Xích Lôì vui vẻ lớn tiếng hét dài, khí tức giết chóc quán quanh ở phụ cận đại kiếm của hắc, máu hắc đang sôi trào, lực lượng của hắc đang cấp tốc tăng lên, giết chóc gần ngàn người làm hắc chiếm được càng nhiều Xích Nhật chi lực hơn, lực lượng của hắc tăng lên tới cực hạn của bản thân, sau đó đột phá cực điểm này, tăng lên tới gấp lực lượng bản thể của hắc khoảng ba lần.

Xích Nhật ban ân, khiến Xích Lôì có được lực lượng gấp ba trạng thái đỉnh phong của mình!

Giết chóc càng nhiều, phương thức giết chóc càng bạo lực, Xích Lôì có thể có được lực lượng càng thêm cường đại, đây mới là tinh túy của Xích Nhật chi lực, đây cũng là khác biệt lớn nhất giữa thượng đẳng quý tộc thật sự của Bàn Ngu thế giới cùng Bì Thi Nu đám hạ đẳng quý tộc sinh ra ở ngoài Bàn Ngu thế

giới.

Xích Lô cười điên cuồng giờ trường kiếm, nhắm ngay một bá hầu nhân tộc được thiên địa công đức kim quang bao phủ bổ mạnh xuống.

Giờ khắc này ánh sáng màu đỏ đầy trời, mặt trời Bàn Cổ thế giới đã hoàn toàn lao ra khỏi đường chân trời phía đông, ánh mặt trời vô biên vô lượng chiếu khắp đại địa, tất cả sự vật trong thiên địa đều phủ lên một tầng viền vàng đẹp đẽ sạch sẽ.

Cách Xích Lô hơn trăm dặm, Cơ Hạo vui vẻ nhìn Bàn Cổ Chung và Bàn Cổ Kiếm lơ lửng ở trước mặt.

Bàn Cổ Chung trước sau như một là bộ dáng xám xịt không chút hào quang kia, dung hợp Thái Cực Pháp Y và Thái Cực Tạo Hóa Đỉnh, khí tức của Bàn Cổ Chung cường đại thêm rất nhiều, trên thân chuông phong cách cổ xưa dày nặng, mơ hồ có các vòng khí tức kỳ dị xoay quanh lưu chuyển.

Bàn Cổ Long Văn ban đầu, nay là Bàn Cổ Kiếm cũng mất đi toàn bộ hào quang, như Bàn Cổ Chung, thân kiếm tạo hình phong cách cổ xưa mà trôi chảy, xám xịt không thấy chút hào quang. Bề mặt thân kiếm không có bất cứ hoa văn trang trí nào, lại mơ hồ lộ ra một ý nhị không ten làm tim người ta đập nhanh.

Cơ Hạo nắm Bàn Cổ Kiếm, nheo mắt hướng hư ảnh trong thần hồn không gian cười to: “Rìu? A cha ta có lẽ thích kiểu đó, nhưng ta học là kiếm đạo. Không có cách nào cả, sư tôn truyền xuống là Vũ Dư kiếm đạo, không phải là Vũ Dư phủ đạo!”

Xuyên thấu qua mắt Cơ Hạo, hư ảnh rất tiếc hận nhìn Bàn Cổ Kiếm: “Kiếm này thật ra cũng không tệ, vẫn so ra kém cây đại phủ năm đó khai thiên. Tiểu gia hỏa, ta muốn nói cho ngươi, dùng rìu chém người cảm giác sáng khoái nhất, đó mới là binh khí thích hợp nhất cho nam nhân... Kiếm sao, hắc, có chút đàn bà!”

Cơ Hạo muốn học máu, hư ảnh mấy năm nay đã học được cái xấu rồi.

Hắn dám đem lời này nói với Hiên Viên thánh hoàng? Người ta cũng là cao thủ dùng kiếm, không đúng sao? Một thanh Hiên Viên kiếm của hắn giết chóc vô số, đã chặt đầu bao nhiêu dị tộc cùng yêu ma quỷ quái?

Chợt, khí huyết Cơ Hạo sôi trào một trận, trong minh minh thiên địa ý chí kinh động hắn. Tuy Cơ Hạo đã đem toàn bộ công đức chi lực cầm đối lấy mảnh vỡ thân thể năm đó Bàn Cổ lưu lại trước khi ngã xuống, giờ phút này Cơ Hạo vẫn bảo trì liên hệ linh hồn chặt chẽ nhất với Bàn Cổ thế giới.

Ánh sáng Bàn Cổ Thái Dương chiếu rọi khắp trời. Giờ khắc này, Bàn Cổ Thái Dương đã thành mắt của Cơ Hạo, tất cả dưới ánh mặt trời soi chiếu, Cơ Hạo đều rõ như lòng bàn tay. Hắn thấy được vài vị bá hầu có công còn đang tiếp nhận thiên địa công đức rót vào, thấy được Xích Lô vùng trường kiếm, hướng một vị bá hậu nhân tộc chém xuống.

Cơ Hạo cười, rất lạnh lùng cười, hắn nâng tay phải, nhẹ nhàng băng quơ bắt một cái pháp ấn: “Lão huynh, giúp đỡ chút!”

‘Lão huynh’ này, Cơ Hạo là đang xưng hô Bàn Cổ Thái Dương!

Thiên địa ý chí Bàn Cổ thế giới đã động, bản ngã ý chí ngủ say của Bàn Cổ Thái Dương đã động.

Lương Chử thành vừa được mặt trời mới mọc chiếu sáng lên chợt tối đi, lãnh địa khổng lồ ba ngàn vạn dặm xung quanh Lương Chử thành tối đi, ánh mặt trời Bàn Cổ Thái Dương rải ở trong một khu vực này cấp tốc hướng vào phía trong thu liễm, toàn bộ ánh mặt trời trong phạm vi ba ngàn vạn dặm ở dưới ý chí của Cơ Hạo khống chế, ngưng tụ thành một tia sáng nhỏ bé như tơ tóc!

Một tiếng ‘Xẹt’ vang lên, ánh mặt trời nhỏ bé đến mức tận cùng này lướt qua hư không, chuẩn xác dị thường bắn về phía Xích Lô.

Khuôn mặt Xích Lô chợt run rẩy biến sắc, hắn cảm nhận được sự khủng bố thật lớn trong lỗ trình sinh mệnh dài đằng đằng của hắn chưa bao giờ cảm nhận

được, hắn cảm nhận được toàn bộ Bàn Cổ thế giới đều thành kẻ địch của hắn, một lực lượng đáng sợ đang cắt qua hư không hướng hắn đánh tới.

Bản năng cường đại bắt nguồn từ Xích Nhật thôi thúc Xích Lô giờ lên trường kiếm trong tay, hoàn toàn phát ra từ bản năng hướng phía trước hung hăng vùng một cái.

‘Xẹt’ một tiếng vang, kim quang nhỏ bé ngưng tụ toàn bộ quang năng trong phạm vi ba ngàn vạn dặm như kiếm sắc cắt đầu phụ, đem trường kiếm răng cửa tản ra huyết quang trong tay Xích Lô cắt thành hai mảnh.

Xích Lô điên cuồng hét lên một tiếng, giáp trụ trên người hắn chợt tan rã, nhanh chóng thoát ly thân thể hắn, sau đó cấp tốc một lần nữa tổ hợp chắn trước mặt hắn. Hắn càng há mồm, vạn phần không muốn phun ra một viên tinh thể màu đỏ tinh xảo tuyệt luân hình nhiều cạnh.

Kim quang rơi ở trên giáp trụ của Xích Lô, trên giáp trụ ánh vàng rực rỡ sáng lên các tầng vàng sáng, sau đó nháy mắt sụp đổ.

Giáp trụ màu vàng ở trong nháy mắt đã hóa thành một làn khói tiêu tán theo gió, Xích Lô lập tức phun ra một ngụm máu. Hắn búng ngón tay, đem tinh thể màu đỏ nhiều cạnh to bằng đầu người búng mạnh về phía đạo kim quang kia, thân thể của mình nhoáng lên một cái xé rách hư không rời đi.

‘Phốc’ một tiếng, tinh thể màu đỏ bị kim quang xuyên thủng.

Nhưng viên tinh thể màu đỏ này dù sao cũng là vật cứu mạng cuối cùng của Xích Lô, nó ngăn trở kim quang đại khái thời gian một phần ngàn nháy mắt, ở trong một phần ngàn cái chớp mắt này, thân thể Xích Lô dịch chuyển ra ngoài, kim quang vốn bắn về phía con mắt dừng thẳng ở mi tâm hắn chệch đi, từ chỗ khố của hắn nhẹ nhàng xẹt qua.

Không có bất cứ cảm giác gì, một cái đuôi của Xích Lô đứt tận gốc.

Xích Lôì chợt cúi đầu, nhìn thấy đuôi mình bị chặt đứt, hân kêu thảm khàn cả giọng, tốc độ chạy trốn chợt lại nhanh hơn ba thành.

Hào quang của Bàn Cổ Thái Dương nhanh chóng tràn ngập không gian hắc ám vừa mới xuất hiện, ánh mặt trời ấm áp cũng chiếu vào trên thân Xích Lôì, chợt một mảng bóng tối từ đỉnh đầu Xích Lôì lướt qua, Cơ Hạo mượn dùng ánh mặt trời Bàn Cổ Thái Dương có mặt khắp nơi, thoải mái lướt qua Xích Lôì, chắn trước mặt hân.

Mặc một cái áo dài vải thô từ trong túi của Tự Văn Mệnh đoạt được, Cơ Hạo mang theo Bàn Cổ Kiếm mới sinh, cười ha ha chặn đứng Xích Lôì đã mất một chân.

“Xích Lôì? Người giết nhiều chiến sĩ như vậy của chúng ta, người còn muốn đi?”

“Muốn đi cũng dễ, xem xem kiếm này của ta, ta dùng vô lượng công đức rèn một lần nữa. Để ta đâm người một kiếm, người không chết, người cứ đi!”

Cơ Hạo cười đặc biệt sáng lạn, trong sáng lạn lộ ra một sự lạnh lẽo làm người ta phát lạnh từ đáy lòng.

Chương 1478: Nhật Nguyệt Luân Hồi

Mất một chân, vết thương còn có một tầng lửa màu vàng như lông tơ thông thả thiêu đốt, ở dưới Xích Nhật chi lực do Xích Lô điều động toàn lực ngăn cản, vẫn kiên định thiêu hủy cơ thể hắc từng chút một, Xích Lô cực kỳ gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

So sánh với trước đó vài ngày nhìn thấy Bàn Cổ Long Văn, hôm nay Bàn Cổ Kiếm trong tay Cơ Hạo trở nên giản dị tự nhiên, không còn bộ dáng bộc lộ hoa lệ sắc bén của Bàn Cổ Long Văn ngày đó. Thoạt nhìn, Bàn Cổ Kiếm hào quang nội liễm, dày nặng giản dị, như một tảng đá lớn trên núi bị nước suối cọ rửa ngày đêm vô số năm, bề ngoài không chút kinh người, chỉ lộ ra một hương vị ‘Sạch sẽ’.

Sạch sẽ, không sai, cực kỳ sạch sẽ.

Giống như bất cứ thiên địa pháp tắc nào cũng không thể rót thêm cho nó chút nào, thiên địa linh khí bất cứ thuộc tính nào cũng không thể xâm nhiễm nửa phần, thanh trường kiếm bề ngoài không xuất chúng này lẳng lẳng được Cơ Hạo nắm giữ, lại có được một loại ý nhị độc đáo siêu nhiên, quyết tuyệt.

Bởi vì siêu nhiên, cho nên lạnh lùng.

Bởi vì quyết tuyệt, cho nên vô tình.

Đây là một vô thượng hung khí thuần túy vì giết chóc mà sinh, Xích Lô ở trên tay các đỉnh cấp đại năng của Bàn Ngu thế giới từng kiến thức vô số thần binh lợi khí, nhưng bao gồm bản mạng thần binh của chủ nhân hắc ở trong, không có một thần binh lợi khí nào có thể cho hắc cảm xúc cùng trùng kích tương tự với Bàn Cổ Kiếm.

Bản chất Bàn Cổ Kiếm, vượt qua toàn bộ chí bảo Xích Lô đời này từng gặp bao gồm bản mạng thần binh của chủ nhân hắc.

Nếu không phải toàn thân Bàn Cổ Kiếm quanh quẩn vô cùng vô tận khí tức huyền hoàng công đức, luồng lực lượng thuần hậu ôn hòa mà quang minh đó trung hoà một bộ phận khí tức giết chóc của Bàn Cổ Kiếm, Xích Lôì thậm chí hoài nghi thanh kiếm này sẽ tự phóng lên cao, đem tất cả sinh mệnh trong phạm vi ‘tầm nhìn’ của nó chém giết hết hay không!

Bảo hãn chịu một kiếm của hung binh này? Nếu không chết có thể an toàn rời khỏi? Cơ Hạo cho rằng Xích Lôì hẳn là kẻ ngốc sao?

Cười khan một tiếng, Xích Lôì thâm trầm nhìn Cơ Hạo trầm giọng nói: “Nếu người buông tha ta, ta liền hạ lệnh bảo người ta dẫn đến dừng tay. Nếu không, ngoài thành Lương Chử sẽ xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông.”

Bảo Cơ Hạo buông tha Xích Lôì? Như vậy hẳn sẽ buông tha người ngoài thành Lương Chử? Xích Lôì cho rằng Cơ Hạo hẳn là kẻ ngốc?

Cơ Hạo cười lên ‘Ha ha’, người ngoài thành Lương Chử chết bao nhiêu, có gì liên quan với Cơ Hạo hẳn? Xích Lôì muốn giết, vậy cứ giết đi, dù sao mài mòn cũng là nguyên khí của dị tộc.

Chậm rãi giơ lên Bàn Cổ Kiếm, ngậm vận Vũ Dư kiếm quyết, vô thanh vô tức, trên thân Bàn Cổ Kiếm phun ra một mảng kiếm quang dài mười mấy trượng, như một con giao long sống sờ sờ xê dịch nhảy lên, không phát thành tiếng tản mát ra khí tức giết chóc dữ tợn khôn cùng.

“Xích Nhật chí cao, vĩ đại ời!” Xích Lôì thì thào cầu nguyện, hẳn giơ lên cao cao hai tay, một bộ giáp nửa người dự bị màu vàng nhạt đột nhiên hiện lên, bọc lại nửa thân trên của hẳn. Trên ngực của giáp nửa người, một vòng Xích Nhật rạng rỡ tỏa sáng, chính giữa Xích Nhật là một con mắt dựng thẳng hơi mở ra, như vật còn sống nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Linh giác của Cơ Hạo giờ phút này cực kỳ cường đại, hẳn rõ ràng cảm giác được, trong cơ thể Xích Lôì như xuất hiện một đường hầm nhỏ bé, nối thẳng về phía tồn tại nào đó vô cùng mạnh mẽ, vô cùng cổ xưa nơi cực kỳ xa xôi.

Một đạo Xích Nhật chi lực cường đại, tinh thuần, tản mát ra bạo lực cuồng bạo và dục vọng giết chóc theo đường hầm nhỏ bé rót vào thân thể Xích Lô. Xích Lô kêu đau một tiếng trầm thấp, trên vết thương bị cắt tới gốc đùi của hắn, tầng lửa màu vàng mờ mờ kia bị Xích Nhật chi lực hung hăng ập tới đột ngột dập tắt. Xích Lô há mồm thở hổn hển, một cái chân đầy đủ phun huyết tương từ trong miệng vết thương của hắn cấp tốc sinh trưởng ra.

“Xích Nhật chí cao, vĩ đại, trao tặng ta lực lượng vô cùng, hủy diệt dân bản xứ vô năng, ngu muội các người.” Xích Lô lớn tiếng rít gào, Xích Nhật chi lực ủa vào hai tay hắn, cốt nhục hai tay hắn đã xảy ra vận vẹo biến hóa kỳ dị, biến thành hai thanh trường kiếm màu đỏ rực, tản mát ra hồng quang mãnh liệt.

Khẽ vung đôi tay, Xích Lô nhìn Cơ Hạo cười ‘khì khì’: “Xích Nhật chi lực dung hợp hoàn mỹ với thân thể ta. Hiện tại, lực lượng, tốc độ, phản ứng của ta, đều là gấp hơn năm lần trạng thái đỉnh phong của ta. Dân bản xứ, người cảm thấy người còn có hi vọng chiến thắng ta sao? Không bằng, người đem kiếm của người...”

Xích Lô tham lam nhìn thoáng qua Bàn Cổ Kiếm: “Hiển cho ta? Tuy nó rất đáng sợ, nhưng ở trong tay dân bản xứ ngu xuẩn như người, nó căn bản...”

Cơ Hạo không muốn nghe Xích Lô tự cao tự đại lắm bẫm, hắn hét to một tiếng, Vũ Dư kiếm quyết triển khai, Bàn Cổ Kiếm dựa theo tứ tượng phương vị liên tục bố bốn kiếm. Bốn đạo kiếm quang linh động mạnh mẽ, dẫn dắt địa thủy hỏa phong hoá thành bốn bức tường ánh sáng đứng sừng sững trên không trung, triệt để bịt kín tất cả không gian né tránh của Xích Lô.

Xích Lô chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều là kiếm quang dày đặc gào thét đánh tới, muốn tránh cũng không được, tránh cũng không thể tránh, kiếm thế của Cơ Hạo theo hắn thấy chỉ là bình thường, lại chất chứa kiếm đạo tinh nghĩa không thể tưởng tượng, thế mà đã dẫn động thiên địa pháp tắc, ép hắn không thể né tránh, chỉ có thể đón đỡ ngạnh kháng.

“Dân bản xứ! Tính cả kiếm quyết của người đồng loạt hiến cho ta!” Xích Lô kéo dài giọng điên cuồng gào thét, đôi tay biến thành trường kiếm màu máu kéo theo một mảng lớn tàn ảnh hưởng Bàn Cổ Kiếm đón đỡ.

‘Xẹt xẹt’ hai tiếng, Xích Lô cực đau đớn thét dài, cánh tay hắt biến thành trường kiếm, trường kiếm sau khi được Xích Nhật chi lực rót vào đủ để bổ nát ngôi sao, thế mà lại bị Bàn Cổ Kiếm sắc bén khẽ chạm, liền như đao sắc cắt đứt phụ rụng tận gốc.

Càng khiến Xích Lô kinh hãi là, trên thân Bàn Cổ Kiếm tự nhiên mà vậy tản mát ra một luồng ý chí vô thượng hủy diệt tất cả, đôi tay rụng xuống của hắn đón gió khẽ run lên, liền đồng loạt hóa thành hai làn khói tiêu tán. Hắn kinh hô khàn cả giọng, Xích Nhật chi lực rót vào toàn thân, hai cánh tay lập tức một lần nữa sinh trưởng ra.

Cơ Hạo biến hóa kiếm quyết, Bàn Cổ Kiếm kéo theo ba bóng kiếm, dựa theo phương vị thiên địa nhân tam tài chém về phía Xích Lô.

Cùng lúc kiếm quyết biến ảo, trên ba kiếm ảnh liền phân biệt phun ra một mảng thái dương chi lực màu vàng, một mảng Thái Âm chi lực màu bạc cùng với một mảng tinh thần chi lực bảy màu sắc sở thuộc tính cực độ phức tạp lại cực kỳ tinh thuần.

Trời có tam bảo nhật nguyệt tinh, lực lượng nhật nguyệt tinh tú rót vào Vũ Dư kiếm quyết, kiếm thể của Cơ Hạo trở nên càng thêm mơ hồ không thể nắm lấy, lại mang theo một thể đường đường chính chính, hùng hồn như Thái Sơn áp đỉnh hạ xuống.

Mơ hồ trộn lẫn làm một thể với hai loại khí tức hùng hồn khác hẳn, Xích Lô chỉ nhìn thoáng qua kiếm thể của Cơ Hạo, đã khó chịu tới mức muốn hộc máu. Giống với một đòn vừa rồi, hắn thậm chí ngay cả lai lịch kiếm thể của Cơ Hạo cũng không thấy rõ, chỉ biết hắn không tránh được một kiếm này.

“Ta không có khả năng chết ở đây!” Xích Lô tuyệt vọng rống to!

“Người đương nhiên không thể chết ở chỗ này, người là đội trưởng của chúng ta, nếu người chết, chúng ta không thể ăn nói được!” Thanh âm U Vân xa xa truyền đến, sau đó mười một đạo khí tức cường đại như khói báo động phóng lên cao: “Xích Lô à, để tên dân bản xứ chết tiệt này kiến thức một chút lực lượng đỉnh điểm thật sự của chúng ta đi! Nhật Nguyệt Luân Hồi!”

Xích Lô lộ ra một nụ cười dữ tợn, hắn giơ hai tay bắt một cái ấn quyết cực kỳ cổ quái, quát một tiếng trầm thấp ‘Nhật Nguyệt Luân Hồi’.

Khí tức Tam Nhật Cửu Nguyệt đồng thời hiện lên, trước mắt Cơ Hạo chợt tối sầm, hắn như rơi vào không gian màu đen nào đó, bốn phía đều là lực lượng nặng nề mà sền sệt, làm hắn như ruồi bọ trong hồ phách, hành động trở nên ướt át bẩn thỉu vô cùng chật vật.

Chương 1479: Bàn Ngụ Sáng Thế Kỳ

Không gian tối tăm, một mảng hỗn độn, lực lượng hung bạo khó có thể hình dung trùng kích, lên men lẫn nhau trong bóng đêm, thai nghén ra tồn tại khiến người ta sợ hãi. Trong hỗn độn vô biên vô hạn, Cơ Hạo ngửi thấy khí tức đìem xấu cực kỳ nồng đậm.

Đem tử vong và huyết tinh trộn lẫn, cộng thêm thịt thối xương nát đủ phân lượng, trộn vào bột xương cương thi mục nát ức vạn năm, lại bơi lên một tầng nước sơn đường hoàng phát ra ánh vàng rực rỡ, ở trong hầm âm u ẩm ướt tự nhiên hủ hóa vô số năm, như thế liền hình thành hương vị Cơ Hạo ngửi được.

Hun người ta muốn nôn, như mỗi tế bào toàn thân đều bị ô nhiễm, Cơ Hạo từ thân thể đến đạo đài đều khó chịu tới mức có xu thế tan rã.

Ngay tại thời điểm Cơ Hạo ở bên bờ sụp đổ, hư ảnh hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt hắc bắn ra hai đạo thần quang màu lam, hóa thành một khí tức thuần hậu ấm áp bảo vệ Cơ Hạo.

Hắc ám tương tự, hỗn độn tương tự, cũng không phân chia cao thấp trái phải, không có khái niệm không gian cùng thời gian, nhưng hư ảnh phát ra luồng khí tức này lại như trong bụng mẹ, khiến Cơ Hạo cảm nhận được ấm áp và tường hòa, cảm nhận được tạo hóa chi lực vô cùng cường đại, cảm nhận được khí tức sinh mệnh vô cùng tràn đầy.

Luồng khí tức này của hư ảnh, cùng khí tức mười hai người bạn Xích Lô sau khi liên thủ phóng ra, quả thực chính là hai cực đoạn đối lập khác hẳn.

Cực độ hư thối và tử vong, chống lại chung cực tạo hóa cùng diễn biến.

Cơ Hạo liền ở trong màng ngăn giữa tử vong với tạo hóa, hắc giẫm một cước trong địa ngục, một cước đạp ở trong thiên đường. Hắc có thể rõ ràng cảm nhận được hai loại khí tức đối lập khác hẳn nhau này, hắc càng từ trong đó mơ hồ nắm

giữ một ít cơ hội tạo hóa kỳ dị.

Thở dốc ‘Phù’ một tiếng thật dài, trong bóng tối vô biên vô hạn ngoài thân thể Cơ Hạo, một con mắt màu đỏ tươi, hỗn tạp khôn cùng tà ác, khôn cùng bạo lực, khôn cùng khí tức hủy diệt và tử vong, càng mang theo ý tứ hàm xúc cực độ tham lam cùng hỗn loạn chột mở ra.

Ánh sáng màu đỏ vô biên vô hạn phóng lên cao, chậm rãi chiếu sáng bóng tối xung quanh con mắt đỏ, khiến Cơ Hạo thấy rõ bên kia biến hóa.

Trong bóng đêm vô biên, một người khổng lồ thân thể không biết lớn bao nhiêu cuộn mình lơ lửng trong bóng đêm, chỉ riêng chỗ Cơ Hạo nhìn thấy, đầu người khổng lồ này, đã so với thái dương của Bàn Cổ thế giới còn khổng lồ hơn mấy trăm lần.

Cái đầu to lớn bộ dạng dữ tợn mà đáng ghê tởm. Cái đầu như đá hoa cương điêu khắc thành trơn nhẵn, đường nét mũi, môi, gò má, tai, lông mày đều đơn điệu mà cứng nhắc, bên cạnh mỗi một đường nét đều tràn ngập lượng lớn hoa văn nhỏ hỗn loạn pha tạp.

Đoạn đỉnh xương sống mũi người khổng lồ, hầu như chiếm cứ một nửa diện tích trán hắn, là một cái hốc mắt hãm sâu, một con mắt thật lớn màu đỏ tươi mắt ở trong hốc mắt chuyển động xao động bất an, không ngừng phóng ra khí tức hủy diệt làm người ta hít thở không thông.

“Hủy diệt!” Môi thật dày của người khổng lồ đột nhiên mở ra, lộ ra răng đầy trong mồm. Hắn há mồm, phát ra một tiếng rống to trầm thấp. Đây là tiếng rống người khổng lồ phát ra từ sâu trong linh hồn, không phải bất cứ một loại ngôn ngữ thành thực nào, nhưng xuyên thấu qua linh hồn dao động mãnh liệt, Cơ Hạo rõ ràng đã hiểu một tiếng rống to này của người khổng lồ là có ý tứ gì.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, người khổng lồ mở mồm, một cơn gió tanh hai màu đen đỏ hỗn tạp từ trong mồm hắn phun ra. Nơi gió tanh đi qua, bóng tối vô biên vô hạn ở bốn phương tám hướng đều bị ô nhiễm, biến thành tồn tại quái dị khó

có thể hình dung như canh thịt hư thối.

Hắn mở cái miệng rộng, tham lam cắn nuốt bóng tối dị biến ở xung quanh. Theo hắn cắn nuốt, ánh sáng màu đỏ trong con mắt màu đỏ tươi càng lúc càng thịnh, khí tức người khổng lồ tản mát ra càng lúc càng khổng lồ, diện tích ánh sáng màu đỏ bao trùm càng lúc càng mở mang, thân thể hắn cũng càng thêm cường tráng.

Chậm rãi, người khổng lồ đuổi người, một lần nữa phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa.

Một lần này rống giận hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩa gì, người khổng lồ chỉ là thuần túy đang biểu đạt dục vọng xao động bất an hủy diệt tất cả trong lòng hắn. Nhưng khiến hắn thẹn quá hóa giận là —— xung quanh một mảng tối đen, một mảng hư vô, hắn muốn hủy diệt chút gì đó, nhưng hắn không tìm thấy đối tượng để hủy diệt.

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm cực lực mở ra, một đạo huyết quang như thực chất từ trong con mắt thông thả chui ra.

Người khổng lồ cười quái dị ‘Khắc khắc’, hắn đưa tay cầm đạo huyết quang này, thông thả đem nó từ trong mắt mình rút ra. Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, đạo huyết quang này ngưng tụ thành một thanh binh khí quái dị tràn ngập khí tức cực độ tà ác —— một thanh trường kiếm hình thù kỳ lạ tạo hình vặn vẹo, như rắn độc uốn lượn thân thể, lưỡi gồ ghề dày đặc vô số răng cưa, toàn thân đều là gai ngược nhỏ bé mang kịch độc.

Chỉ nhìn kiếm này tạo hình vặn vẹo, quái dị như thế, liền biết bản chất người khổng lồ này là vặn vẹo cùng tàn khốc như thế nào.

Cười quái dị ‘Khắc Khắc’, người khổng lồ dùng sức vung trường kiếm, hung hăng bổ ra bóng tối vô biên vô hạn ở bốn phương tám hướng, những vết rách thật lớn đột ngột xuất hiện, khôn cùng Hồng Mông chi khí từ trong vết rách ập vào, địa thủy hỏa phong đột ngột sinh thành, trên sóng triều thủy hỏa phong sôi

trào như cháo loãng tạo thành, một cái thế giới nguyên thủy hồng hoang bắt đầu thành hình.

Vô số tiếng rống tàn bạo, điên cuồng truyền đến, trong vết rách ở bốn phương tám hướng, vô số hồn độn thần ma phát hiện một thế giới mới đang thành hình, xuất phát từ bản năng kẻ săn giết trong hồn độn, bọn họ điên cuồng hướng thế giới mới sinh này đánh tới.

Giết chết chủ nhân khai thiên tích địa, chiếm trước thế giới mới này, xâm nhiễm bốn nguyên ý thức thế giới mới sinh, trở thành chủ nhân thế giới mới sinh. Từ nay về sau ở trong Hồng Mông hư không vô biên đã có sào huyệt chắc chắn nhất, có thể không ngừng hấp thụ Hồng Mông chi lực cường đại bản thân, tiến hóa không ngừng nghỉ.

Người khổng lồ cười lớn ‘khà khà’, mừng rỡ như điên cười lớn, đối mặt hồn độn thần ma ở bốn phương tám hướng đánh tới, hấn chủ động triển khai điên cuồng vô giết. Trường kiếm dữ tợn vụn vụn cắt qua hư không, từng hồn độn thần ma bị hấn đánh giết, mỗi khi hấn đánh chết một hồn độn thần ma, trên trường kiếm vụn vụn trong tay hấn sẽ có thêm một pho tượng thần ma.

‘Hủy diệt, hủy diệt, hủy diệt’! Người khổng lồ điên cuồng hò hét, tiếng gầm thật lớn phá nát vô số hồn độn thần ma bên người.

Tinh huyết của các hồn độn thần ma này bị khí tức hủy diệt trên thân người khổng lồ tản mát ra xâm nhiễm, lại có tinh huyết bản thể người khổng lồ sau khi bị thương chảy ra không ngừng dung nhập trong đó, ở trong sóng triều địa thủy hỏa phong tạo thành trải qua thời gian ấp ủ dài đằng đằng, nhóm sinh linh đầu tiên của thế giới này đã chào đời.

Nhóm đầu tiên từ trong địa thủy hỏa phong bò ra, là người khổng lồ mi tâm chỉ có một hốc mắt hăm sâu. Bọn họ lớn tiếng gào thét, gia nhập trong đại chiến đầy hỗn loạn. Những người khổng lồ này không chỉ điên cuồng công kích các hồn độn thần ma kia, càng điên cuồng công kích ‘phụ thân’ của mình, công kích

người không lồ nọ sáng tạo bọn hần.

Chiến tranh dài đằng đẵng giằng co vô số năm, từ trong sóng triều địa thủy hỏa phong tạo thành, tộc duệ ngoại hình hầu như giống nhân loại như đúc, cũng chỉ mọc hai mắt lạng yên đi ra. Các tộc duệ này tính cách tàn bạo mà vụn vẹo tương tự, nhưng bọn họ hiển nhiên gian xảo hơn rất nhiều, bọn họ cũng chưa tùy tiện gia nhập chiến tranh với hỗn độn thần ma, mà là ẩn nấp ở các nơi của hồng hoang thế giới, lạng yên tìm hiểu thiên địa đại đạo, thử nắm giữ một phương thế giới này.

Nhóm thứ ba đi ra khỏi thủy triều địa thủy hỏa phong, chính là Ngu tộc ba mắt Cơ Hạo quen thuộc!

Bọn họ làm kẻ phụ thuộc tộc nhân hai mắt, tồn tại ở dưới sự che chở của tộc nhân hai mắt.

Sau đó là Già tộc bốn mắt, bọn họ tàn bạo hiếu chiến tương tự.

Cuối cùng là Tu tộc năm mắt, bọn họ có được trí tuệ cao thâm.

Còn chưa chờ thai nghén ra tộc đàn quái dị sáu mắt, bảy mắt thậm chí ngàn mắt, vạn mắt, người khổng lồ một mắt khai thiên tích địa rồi cuộc ngã xuống.

Chương 1480: Độc Nhãn Nguyên Thần

Cơ Hạo xuyên thấu qua liên hệ thần bí nào đó, nhìn trộm được kết thúc đột ngột của quá trình Bàn Ngu thể giới sáng thế.

Khí tức hủy diệt vô biên vô hạn như nhựa cao su dính dính, hướng thân thể hắn quấn quanh lên từng đợt một. Trừ lực lượng hủy diệt, toàn bộ thiên địa linh khí xung quanh bị xua tan toàn bộ, toàn bộ thiên địa pháp tắc đều bị ngăn cách, Cơ Hạo trừ lực lượng của bản thân, hắn không thể thông qua pháp thuật vận dụng bất cứ trợ lực nào từ bên ngoài chuyển chuyển.

Tiếng gầm trầm thấp phóng lên cao, trong bóng đêm vô biên vô hạn dần dần có các tia sáng xuất hiện.

Trong hào quang không lành màu đỏ sậm, Cơ Hạo đã nhìn thấy mười hai người bọn Xích Lô, U Vân, bọn họ ở giữa không trung làm thành một vòng tròn, Tam Nhật Cửu Nguyệt mười hai vầng sáng màu sắc khác nhau lơ lửng ở đỉnh đầu bọn họ, ở phía sau bọn họ có một mảng sương mù màu đen sền sệt cấp tốc quay cuồng.

Theo tiếng gầm trầm thấp, mười hai người bọn Xích Lô bị sương mù màu đen nuốt chửng. Sương mù màu đen sền sệt mấp máy, dần dần ngưng tụ thành hình người cao lớn, cao mười trượng, toàn thân đen sì, chỉ có hồng quang ẩn hiện trong một cái hốc mắt hãm sâu ở mi tâm.

‘Xoẹt’ một tiếng, mười hai bóng người cao lớn mở mắt, từng đạo huyết quang sền sệt mang theo tà ác và bạo lực vô hạn hủy diệt tất cả, đồng thời chăm chú nhìn ở trên người Cơ Hạo. Hủy diệt chi lực bám vào mặt ngoài thân thể Cơ Hạo chột cháy lên, ngọn lửa hủy diệt trong màu đỏ xen lẫn một tia khí đen thiêu đốt thân thể Cơ Hạo, khiến hắn cảm thấy đau đớn khó có thể chịu được.

Áo dài vải thô đòi từ chỗ Tự Văn Mệnh lạng lẽ hóa thành hư ảo, giày da rồng dưới chân cũng hóa thành một làn khói. Cơ Hạo không kịp trở tay chỉ cảm thấy

toàn thân đau xót, làn da toàn thân chợt biến mất, lộ ra cơ thịt long lanh như lưu ly, màu sắc hỗn độn.

Hừ lạnh một tiếng nặng nề, Cơ Hạo vội vàng tế ra Bàn Cổ Chung.

Từng tia hỗn độn chi khí như nước chảy mềm mại cuốn ngược xuống, đem Cơ Hạo gắt gao bao bọc bên trong. Ngọn lửa hủy diệt điên cuồng ăn mòn hỗn độn chi khí Bàn Cổ Chung phát ra, giữa đôi bên phun ra các tia lôi quang màu đen, Cơ Hạo cảm nhận được hủy diệt chi ý khiến hắc kinh hồn táng đảm không ngừng từ trong lôi quang màu đen này trào ra.

Đây là diệt thế chi lôi đủ để xuyên thủng thế giới, đem vạn vật triệt để hủy diệt.

Bởi vì Bàn Cổ Chung và đến từ bốn nguyên hủy diệt chi lực Bàn Ngu thế giới kịch liệt va chạm, phen này hầu như tương đương với Bàn Cổ thánh nhân và Bàn Ngu cự nhân cách vô số năm, lấy Cơ Hạo và mười hai vị Nhật Nguyệt kỳ sĩ làm môi giới, bùng nổ xung đột trực tiếp nhất.

Tuy quy mô xung đột không lớn, nhưng diệt thế chi lôi sinh ra mức năng lượng cực cao, làm Cơ Hạo cũng cảm nhận được sự sợ hãi thật lớn.

“Cơ Hạo!” Xích Lôi biến thành người khổng lồ một mắt cười lớn ‘khà khà’, trong tiếng cười tràn ngập hủy diệt ý chí nguyên thủy nhất, không có bất cứ trí tuệ linh quang nào thoáng hiện. Giờ phút này Xích Lôi đã bị ý niệm hủy diệt triệt để khống chế, toàn bộ bản ngã ý chí của hắn bị triệt để áp chế, hắn đã biến thành một quái vật chỉ biết hủy diệt.

Hoặc là nói, hắn đã biến thành một khối phân thân của người khổng lồ khủng bố mở ra Bàn Ngu thế giới, phân thân chịu tải một bộ phận bản năng hủy diệt và hủy diệt chi lực của gã.

“Đây là nguyên thủy thần linh đầu tiên của Bàn Ngu thế giới, huyết mạch tôn quý nhất, cường đại nhất Bàn Ngu thế giới!” Xích Lôi biến thành người khổng lồ

một mắt điên cuồng gào thét khàn cả giọng: “Mục tiêu cao nhất của tất cả sinh linh Bàn Ngụ thế giới chúng ta, chính là phản tổ đi tìm nguồn gốc, thành tựu Nguyên Thần (thần đầu tiên)!”

Rống to một tiếng, Xích Lô mang theo khói đen cuộn cuộn, cất một bước đến trước mặt Cơ Hạo, nhắm ngay vào mặt hướng Cơ Hạo đánh xuống một chưởng.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, Bàn Cổ Kiếm phân ra trái phải, theo Thái Âm, thái dương lưỡng nghi chi diệu kéo ra hai đạo kiếm quang. Trước mắt Xích Lô hoa lên, một đạo kiếm quang không tiếng động đâm xuyên qua bàn tay hắc, một kiếm khác như quỷ mỵ xuyên qua hư không, trong bất tri bất giác xuyên thủng con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắc.

Xích Lô cười lạnh, động tác mau lẹ tuyệt luân đánh ra một quyền, hung hăng nện ở trên hỗn độn chi khí Bàn Cổ Chung phát ra.

Hắn lớn tiếng quát: “Đây là lực lượng đỉnh cao của Tam Nhật Cửu Nguyệt. Nghiêu Hưu Cơ Hạo, ta hiện tại là tẩm thân bất tử, người không có khả năng tổn thương ta mấy may!”

‘Ông’ một tiếng vang lớn, Bàn Cổ Chung nhẹ nhàng chấn động, nhanh chóng từ trong cơ thể Cơ Hạo rút lấy lượng khổng lồ lực lượng.

Nhật Nguyệt Luân Hồi đại trận của mười hai tên Nhật Nguyệt kỳ sĩ, bọn họ tạo thành đại trận ngăn cách hư không, xua tan toàn bộ thiên địa linh khí, Bàn Cổ Chung cũng không cách nào từ trong hư không rút lấy lực lượng để bản thân sử dụng, ngăn cản trọng quyền của Xích Lô, Bàn Cổ Chung chỉ có thể từ trong cơ thể Cơ Hạo rút lấy pháp lực của hắn.

Đối thành luyện khí sĩ bình thường, pháp lực bản thân đều có giới hạn, cho dù có Bàn Cổ Chung hộ thể, có lẽ ngăn cản một đòn của Xích Lô đã có thể hao hết toàn bộ lực lượng của hắn, tiến tới chỉ có thể mặc cho đám người Xích Lô xâm lược.

Vấn đề ở chỗ, nguồn lực lượng lớn nhất của Cơ Hạo giờ phút này là Bàn Giả Thái Dương.

Lực lượng cả một vầng mặt trời cho hăn sử dụng, muốn dùng Nhật Nguyệt Luân Hồi đại trận vây khốn Cơ Hạo, mài hết toàn bộ pháp lực của hăn? Ý tưởng của đám người Xích Lôì là rất tốt, chỉ là muốn thực thi thật sự không đơn giản như vậy!

“Chỉ vậy mà thôi!” Thân thể Cơ Hạo chộp lên, bị trọng quyền của Xích Lôì đẩy lui mười mấy bước, nhưng hăn chưa thương tổn tổn hại một chút nào.

“Chỉ vậy mà thôi?” Xích Lôì cười càn rỡ, trong tiếng cười tản ra vô cùng vô tận dục vọng hủy diệt và bạo lực: “Khi toàn bộ pháp lực của người hao hết, khi người không thể thúc giục cái chuông chết tiệt này nữa, khi người chỉ có thể dùng thân thể của người thừa nhận Nhật Nguyệt Luân Hồi hủy diệt ăn mòn, ta sẽ đánh gãy từng cái xương của người, đem gân người rút ra từng sợi, đem người băm thây vạn đoạn!”

Cười to liên tục, hai năm đấm của Xích Lôì như gió, như mưa, mang theo lực lượng khủng bố mỗi một đòn đều có thể thoải mái đánh trọng thương một vị Vu Thần không ngừng nện xuống.

Cơ Hạo lơ lửng trong hư không, mặc cho trọng quyền của Xích Lôì không ngừng hạ xuống. Hăn mở ra mi tâm đạo mâu, thần thức khổng lồ gắt gao tập trung Xích Lôì, không ngừng dùng ý nghĩa thâm ảo của Khai Thiên Nhất Kích muốn tìm được sơ hở của Xích Lôì, tìm được yếu hại trí mạng thân thể Nguyên Thần của gã.

Khai Thiên Nhất Kích ngày xưa mọi việc đều thuận lợi, hôm nay lại trở nên trì trệ dị thường.

Hủy diệt pháp tắc nồng đậm bảo vệ xung quanh Xích Lôì, đây là hủy diệt pháp tắc đến từ thế giới khác, lực lượng căn nguyên nhất, trung tâm nhất của Bàn Ngu thế giới, đại đạo pháp tắc cao nhất của Bàn Ngu thế giới. Cơ Hạo muốn

trong lúc gấp gáp phân tích ra điểm yếu của lực lượng hủy diệt bên người Xích Lô, khó, rất khó, cực kỳ khó!

Trong thần hồn không gian, hư ảnh đứng dậy, hai tay nắm chặt thành quyền, đôi mắt tròn tròn, phun ra hai đạo thần quang màu lam, chiếu sáng toàn bộ thần hồn không gian của Cơ Hạo: “Bàn Ngu? Hừ, lấy hủy diệt chi lực mà thành một thế giới? Không, không chỉ có hủy diệt chi lực, còn có những lực lượng làm người ta ghê tởm! Mục rữa, tan vỡ, hủy diệt, tà ác, kẻ đáng ghê tởm như vậy...”

“Ừm, pháp tắc của người có chút ý tứ!” Trong con người hư ảnh vô số hoa văn đại đạo phức tạp đến cực điểm chảy xuống như thác nước. Thân thể hắc run nhè nhẹ, hắc cũng đang toàn lực quan sát sương mù màu đen trên người Xích Lô, cảm ngộ đại đạo pháp tắc trong đó.

Cái đỉnh năm màu hình tròn trong bụng Cơ Hạo cấp tốc nhảy lên, các linh thể Cơ Hạo trước đó vài ngày hút vào trong đó, còn có Đại Tiêu Dao bị mạnh mẽ phong ấn, bọn họ đang không ngừng bị phản bản quy nguyên luyện hóa thành linh hồn bốn nguyên lực thuần túy nhất, không ngừng bị hư ảnh hấp thu hết.

Được chỗ linh hồn bốn nguyên lực đó bổ sung, bóng người âm đạm của hư ảnh dần dần rõ ràng, khí tức hắc tản mát ra cũng càng lúc càng cường đại.

Cơ Hạo đột nhiên vấp một cái về phía trước, người khổng lồ một mắt U Vân biến thành cũng lao lên, hướng hắc hung hăng đạp tới một cước.

Mười hai người khổng lồ một mắt bao vây Cơ Hạo nhiều tầng, hướng phía hắc đâm loạn đá loạn một chập!

Chương 1481: Chúng Tộc Sai Biệt

Mười hai chấp chính đại đế, còn có quyền lực trường lão còn sót lại, cùng với đám thủ lĩnh các đại gia tộc dừng toàn bộ công việc trên tay, ngơ ngác nhìn một mảng lớn mây đen hủy diệt trên trời.

“Nhật Nguyệt Luân Hồi!” Thân thể Bì Thỉ Nu khẽ run rẩy, gắt gao nghiêng răng, từ trong kẽ răng không dễ dàng gì lấp bắp bật ra mấy chữ: “Vận dụng ý nghĩa thâm ảo của pháp tắc đỉnh cấp nhất Bàn Ngu thế giới! Chỗ chênh lệch lớn nhất của quý tộc cấp cao với chúng ta! Nếu chúng ta có thể có được lực lượng Nhật Nguyệt Luân Hồi... Chúng ta đã sớm chinh phục Bàn Cổ thế giới!”

“Trừ phi chúng ta tự lĩnh ngộ, nếu không các cao đẳng quý tộc cao cao tại thượng kia, còn có các tồn tại vĩ đại phía sau bọn họ, sao có khả năng đem loại hủy diệt áo nghĩa cuối cùng đó truyền thụ cho chúng ta?” Bà La Già lẩm bẩm: “Lực lượng đáng sợ cỡ nào, khí tức làm người ta say mê cỡ nào. Ta thậm chí có thể cảm thấy từng cái tế bào của ta đều bởi vì sợ hãi mà run rẩy.”

“Bớt nói nhảm!” Da Ma La Gia lấy trực giác độc đáo của nữ giới, cùng với yếu ớt đặc hữu trong xương tủy tiểu nữ nhân, hỏi ra vấn đề giờ phút này nàng quan tâm nhất: “Mười hai tên Nhật Nguyệt kỳ sĩ, tồn tại Nhật Nguyệt cảnh chân chính, cường giả được ân trạch của Tam Nhật Cửu Nguyệt tắm rửa... Nghiêu Hạo Cơ Hạo nếu không ngăn được hẳn, nếu đám người Đế Thuấn cũng không ngăn được, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Thân thể khẽ run rẩy, trên khuôn mặt nhỏ tuyệt đẹp của Da Ma La Gia hiện lên một tia tuyệt vọng: “Các người còn nhớ, trong bản thảo tổ tiên chúng ta lưu lại, sự tuyệt vọng vô cùng lúc bọn họ xuyên qua trong hư không vô tận, gian nan tìm kiếm tài nguyên tiếp tục sống sót không?”

“Mỗi thời mỗi khắc đều có người chết đi, mỗi thời mỗi khắc bản thân đều có thể chết, không nhìn thấy tiền đồ, không nhìn thấy hy vọng, thẳng đến lúc bọn

họ bởi vì may mắn, bị một vòng xoáy hỗn độn đưa đến phụ cận Bàn Cổ thế giới.”

“Các người còn nhớ, ở trong bản thảo của tổ tiên chúng ta, bọn họ khóc lóc cùng rên rỉ, sự tuyệt vọng cùng nước mắt của bọn họ không?”

“Lấy sự vô tình cùng lãnh khốc nhất quán của đám cao đẳng quý tộc, chúng ta những ‘tội nhân’ này hướng bọn họ che giấu Bàn Cổ thế giới cùng các thế giới xung quanh tồn tại, chúng ta sẽ gặp vận mệnh như thế nào?”

Ánh mắt Da Ma La Gia run rẩy nhìn đồng bạn bên người: “Ta không muốn giống như tổ tiên chúng ta, bị ép rời khỏi nơi này, trốn vào trong hư không tuyệt không có hy vọng lưu lạc... vĩnh viễn lưu lạc!”

“Sự tình không đến mức tệ như vậy!” Người bên cạnh Da Ma La Gia đều không nói gì, qua hồi lâu, hồi lâu, Phạm Hải mới cười lên khô khốc: “Xem biểu hiện của nhân tộc, nếu bọn hắn có thực lực phản kháng, như vậy chúng ta liên liên thủ bọn hắn phản kháng... Nếu, nếu thực lực Nhật Nguyệt kỳ sĩ thật sự không thể ngăn cản, như vậy... Có lẽ chúng ta không thể tiếp tục trở thành quý tộc!”

Gian nan liễm liễm môi, Phạm Hải theo bản năng đè thấp thanh âm: “Nhưng, nếu chúng ta tự nguyện trở thành nô bộc mà nói, chúng ta dù sao cũng là Ngu tộc, chúng ta dù sao có huyết mạch Ngu tộc cao quý, chúng ta nếu tự nguyện trở thành nô bộc, từ bỏ tất cả quyền lực và tài nguyên khác mà nói, sống sót cũng không khó!”

Không đợi đám chấp chính đại đế Đế Thích Diêm La phát biểu ý kiến, Phạm Hải vội vàng bổ sung nói: “Ta cũng không phải tham sống sợ chết, ta chỉ là muốn nói, chỉ cần còn sống là có hi vọng! Chẳng lẽ không phải thế sao? Nhân tộc năm đó từng bị tổ tiên chúng ta đánh cho gần kề hủy diệt, liên minh bộ lạc của bọn họ hiện tại đã có được thực lực như thế!”

Một đám người trao đổi ánh mắt với nhau một lần, Da Ma La Gia nặng nề

thở ra một hơi: “Ừm, chúng ta trước tiên xem đã, trước tiên xem đã...”

Chớp mắt, Da Ma La Gia dùng lòng dạ hẹp hòi đặc hữu của tiểu nữ nhân, rất hồ nghi nhìn thoáng qua đám người bên cạnh: “Ta phải cảnh cáo các người trước, lợi ích của chúng ta hiện tại là nhất trí, nếu có bất cứ quyết định nào, tuyệt đối không thể giấu mọi người.”

Nhanh chóng chớp mắt, Da Ma La Gia mang theo một nụ cười đặc ý thân nhiên nói: “Các người cũng biết, em gái ruột của ta, Da Ma Sam Gia đáng yêu, nó và một số người nào đó trong cao tầng nhân tộc quan hệ không tệ. Mà lão nô bộc trung thành đáng tin nhất của ta, Da Ma Sát Nhất lão quản gia ta tôn kính nhất, yêu thích nhất, hẳn hiện tại chính là người hầu bên cạnh Nghiêu Hầu Cơ Hạo!”

Da Ma La Gia cười rất đặc ý.

Đám người Đế Thích Diêm La nhìn nàng miệng cười như hoa một cái thật sâu, đồng thời ở trong lòng thầm mắng một câu —— ‘Tiểu tiện nhân chết tiệt thực cho rằng bọn họ không biết sao? Năm đó vì chuyện Da Ma Sam Gia, vị nữ vương bộ hạ này, ả đã điên cuồng giở bao nhiêu thủ đoạn?’

Hiện tại thì hay rồi, Da Ma Sam Gia thế mà lại biến thành một lá bài tốt để nàng giao hảo cao tầng nhân tộc!

Trên tường thành Lương Chử, Đế Thuấn và bốn vị Nhân Hoàng đời trước xếp thành hình chữ Nhất, lạnh lạnh nhìn một đám mây đen hủy diệt làm toàn thân người ta không thoải mái kia trên bầu trời. Tự Văn Mệnh đám tinh anh tuần ngạn thế hệ trẻ của nhân tộc lạnh lạnh đứng ở phía sau năm vị Nhân Hoàng, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn bầu trời.

“Nhật Nguyệt Luân Hồi? Tập trung lực lượng Tam Nhật Cửu Nguyệt, đem pháp tắc chi lực của Tam Nhật Cửu Nguyệt hòa hợp một thể, mà đạt được một loại uy năng khủng bố hủy diệt tất cả?” Thần Nông thị thân nhiên nói: “Năm đó, nếu đám ác quỷ dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới nắm giữ loại lực lượng này...”

Thánh hoàng Hiên Viên cười vui vẻ: “VẬY, có lẽ chúng ta sớm đã diệt tộc rồi nhỉ? Ha ha, nhân tộc khi đó, cũng không cường đại như hiện tại. Xa xa không bằng, thật sự xa xa không bằng, thậm chí khi đó thực lực của chúng ta, còn so ra kém Tự Văn Mệnh hiện tại, Cơ Hạo những đứa nhỏ này!”

Hiên Viên thánh hoàng cảm khái: “Nhiều năm như vậy rồi, nhân tộc chúng ta đã chịu đựng qua, nhân tộc chúng ta trở nên càng ngày càng mạnh, trong đám trẻ nhân tộc chúng ta, mặc dù có rất nhiều kẻ không nên thân, nhưng đứa nhỏ không chịu thua kém cũng càng ngày càng nhiều. Như vậy rất tốt, phi thường tốt, cho dù tương lai đối mặt nhiều kẻ địch hơn, kẻ địch mạnh hơn, đám lão bất tử chúng ta cũng không cần lo lắng cái gì!”

Hai tay đặt ở trên ụ tường thành, mười ngón tay Hiên Viên thánh hoàng hiểu chiến nhất trong các đời Nhân Hoàng hơi dùng sức, đầu ngón tay cắm thật sâu vào tường thành cứng rắn: “Những kẻ này, vừa lúc để binh sĩ của chúng ta thử tay một chút, nhìn xem những kẻ gọi là quý tộc ác quỷ chân chính đến từ Bàn Ngu thế giới, rốt cuộc có năng lực mạnh bao nhiêu!”

Vung tay, Hiên Viên thánh hoàng lạnh lùng nói: “Bọn nhỏ, chuẩn bị sẵn ra tay. Không lẽ, các người nhìn huynh đệ nhà mình một mình liều mạng với lũ ác quỷ đó sao? Đi, hảo hảo so chiêu với bọn ác quỷ mới tới, mỗi người đều thử trước xem phân lượng của bọn chúng.”

Trong con người hiện lên một mảng hào quang sắc bén, Hiên Viên thánh hoàng không lưu tình chút nào nói: “Hiện tại bọn chúng chỉ có mười hai người, nếu các người ngay cả mười hai người này cũng không thể đánh bại mà nói... chết cũng là đáng đời!”

Tự Văn Mệnh không nói gì rút ra bội kiếm buộc ở sau người, hần oán hận dậm chân một phát, một đám mây nồng đậm màu vàng đất ‘Vù’ một tiếng từ dưới chân hần khuếch tán ra, chân hần đạp đám mây nồng đậm hoàn toàn do linh khí thổ thuộc tính ngưng tụ thành, như một ngôi sao băng bay ngược lên trời, hung hăng lao vào chiến đoàn.

“Giết!” Tự Văn Mệnh không nói nhảm, hắc sắc sẽ lưu loát hô to một tiếng giết, bổ một kiếm vào trên người Xích Lô.

Một lại một tinh anh nhân tộc bay lên trời, xâm nhập mây đen hủy diệt.

Như Hiên Viên thánh hoàng nói, Cơ Hạo là huynh đệ của bọn họ, bọn họ sao có thể trơ mắt nhìn huynh đệ nhà mình bị một đám ác quỷ dị tộc vây công?

Độ nhiều người?

Ở Bàn Cổ thế giới, tộc đàn trí tuệ nào dám độ nhiều người với nhân tộc?

Các chấp chính đại đế Ngu triều đang thương lượng các loại kế hoạch quỳ xuống đất đầu hàng, mà các chiến sĩ nhân tộc đã rút kiếm mà lên!

Chương 1482: Quần Ấu Không Hề Có Nhân Tính

Mấy chục tiếng "Oa", "Oa", "Oa" liên tục vang lên, Tự Văn Mệnh tính cả phần đông Đế tử cùng hãn giao hảo đều hộc máu bay ngược.

Bọn họ công kích dừng ở trên người đám người Xích Lô hóa thân Độc Nhân Cự Nhân, Độc Nhân Cự Nhân ngưng tụ Bàn Ngu thể giới bốn nguyên hủy diệt lực mà thành này, không có bị chút thương tổn.

Trừ khi có được khả năng hủy thiên diệt địa, nếu không người không thể "phá hủy" "hủy diệt bản thân!

Đây là một loại pháp tắc nghịch biện cực kỳ làm cho người ta tức giận, đám người Xích Lô hóa thân thành lực hủy diệt, bọn họ ý nghĩa tồn tại vì hủy diệt. Lực lượng đám người Tự Văn Mệnh rơi ở trên người bọn họ, bản mạng vu lực bọn họ chuyển hóa mà thành một tia hủy diệt sát thương lực nọ, thật giống như một con sông lớn rót vào vực sâu không đáy, không có khởi đến tác dụng gì.

Ngược lại là mười hai Độc Nhân Cự Nhân khí tức hủy diệt càng thêm nồng đậm, theo tay bọn họ vung lên, đám người Tự Văn Mệnh liền bị thương rút lui.

Tự Văn Mệnh cứng đối cứng cùng Xích Lô đối một chiêu, nội tạng hãn đã bị kịch liệt chấn động, một ngụm máu tươi phun ra thật xa. Đế tử khác hoặc là cánh tay gãy, hoặc là thân hình vụn vụn, hoặc là thân thể bị đánh ra lỗ thủng trong suốt, tóm lại thương thế đều phi thường không nhẹ phía sau về bay ngược.

Nhân tộc Vu Đế năng lực khôi phục mạnh mẽ giờ phút này triển lộ không bỏ sót, đám người Tự Văn Mệnh hít một hơi thật sâu, trong cơ thể năng lượng tinh huyết khổng lồ bắt đầu khởi động, trong chớp mắt toàn bộ thương thế đều khép lại.

Đây là một đám tinh anh tuần ngàn Nhân tộc ưu tú nhất, đám người Tự Văn Mệnh nội tình khổng lồ hùng hậu chột bùng nổ, bọn họ mỗi người ít nhất đều tế

ra ba món đỉnh cấp Vu Đế vu bảo, thậm chí có hơn phân nửa tể ra Thiên Đình thần khí Thái Cổ Thiên Đình đi ra, lưu quang các màu tràn bảo vệ toàn thân, thậm chí có người mặc thiên đình thần giáp tạo hình cổ phác hồn hậu, khí tức hồng hoang xa xưa toàn lực xông lên.

Đế tử cùng Tự Văn Mệnh giao hảo này, vô luận là ở trong đề kháng dị tộc xâm lược, hay là ở trong trị thủy, bọn họ đều phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng, cho nên bọn họ đều có lượng lớn công đức hộ thể.

Khí tức hủy diệt hướng bọn họ chen chúc đánh úp lại, phía sau bọn họ đều có từng vòng kim quang tử khí lẳng không quay cuồng, công đức lực nhẹ nhẹ thuần hậu uy lực vô cùng, cứng rắn đem khí tức hủy diệt chặn bên ngoài.

Đây là Bàn Cổ thế giới thiên địa ý chí đang che chở Tự đám người Văn Mệnh, đám người Xích Lô biến thành Độc Nhân Cự Nhân điên cuồng ra tay, cũng đã không thể dễ dàng thương tổn bọn họ. Từng tòa công đức chi khu cả thân thể kim quang chói mắt ở trong mây đen xuyên qua, tuy mỗi một lần cứng đối cứng đều bị đẩy lui thật xa, đám người Tự Văn Mệnh vẫn kiên định cùng Độc Nhân Cự Nhân này triển đấu cùng nhau.

Đám người Xích Lô tạm thời bỏ lại Cơ Hạo, "ha ha" cười điên cuồng công về phía kẻ địch Tự Văn Mệnh.

Bọn họ trọng quyền đánh ra, đám người Tự Văn Mệnh hộ thân vu khí, hộ thân thần khí không ngừng bị lực hủy diệt ăn mòn, hào quang sáng lạn không ngừng ảm đạm; lực công kích cường đại lại làm cho đám người Tự Văn Mệnh chật vật rút lui, không ai có thể đón đỡ năm tay bọn họ mà mặt không đổi sắc.

Lâu dài đi xuống, khi chí bảo hộ thân đám người Tự Văn Mệnh bị lực hủy diệt phá hủy, toàn bộ mọi người có nguy cơ ngã xuống.

“Bọn họ tự thân, không có nhược điểm.”

Cơ Hạo trong đầu linh quang cấp tốc lóe ra, Độc Nhân Cự Nhân này tự thân,

bọn họ thân hình là Bàn Ngu thế giới hủy diệt bốn nguyên ngưng tụ mà thành, đó là một đại thế giới không kém gì Bàn Cổ thế giới, Bàn Ngu bốn nguyên hủy diệt lực đại đạo phẩm chất, cũng không ở dưới Bàn Cổ thế giới.

Thiên địa đại đạo như vậy cho dù có sơ hở, cũng không phải Cơ Hạo cấp bậc như vậy có thể phát hiện.

Không chỉ nói Cơ Hạo, có lẽ Vũ Dư đạo nhân cấp bậc tồn tại này đều không được.

Thậm chí, Cơ Hạo lớn mật đoán, cho dù năm đó tên tồn tại không biết giấu ở mặt sau Đại Xích đạo nhân đạo cung, yên lặng xuất lực vì Cơ Hạo luyện chế Thái Cực pháp các chí bảo kia, hẳn có lẽ cũng vô pháp xem phá sơ hở Bàn Ngu thế giới hủy diệt đại đạo.

Nếu vị tồn tại kia có thể làm được điểm này, hẳn căn bản không cần phải ngưng lại Bàn Cổ thế giới!

Cho nên, Độc Nhãn Cự Nhân này thân mình không có nhược điểm, ít nhất đối với Cơ Hạo hiện tại, đối với Cơ Hạo nắm giữ khai thiên một kích mà nói hoàn toàn không có sơ hở gì.

Nhưng mà Nhật Nguyệt Luân Hồi trận này, có nhược điểm, có bại lộ, có tỳ vết nào đó, Cơ Hạo đã xem chuẩn trong đại trận quay cuồng hắc vụ cực kỳ rõ ràng một điểm.

Mười hai Nhật Nguyệt ký sĩ, Xích Lô, U Vân mười hai người, bọn họ điều động tự thân tam nhật cửu nguyệt lực, đem tam nhật cửu nguyệt chi nhật dựa theo trận pháp thôi diễn thay đổi liên tục, lấy cái này ngưng tụ Bàn Ngu thế giới bốn nguyên hủy diệt lực. Cấu tứ này là vô cùng tốt, đại trận uy lực là cực kỳ khủng bố, đại trận thân mình là không hề có nhược điểm đáng nói.

Nhược điểm ngay tại mười hai Nhật Nguyệt ký sĩ, bọn họ lực lượng mạnh yếu phân biệt khác nhau, bọn họ đối với đại trận nắm giữ cũng có khác nhau rất

nhỏ.

Nhìn ra được, mười hai Nhật Nguyệt kỳ sĩ này là một tổ tinh anh tinh khiêu tế tuyến qua, bọn họ tu vi hầu như tương đương, nhưng bọn hắn dù sao cũng là mười hai thân thể khác nhau, bọn họ tu vi cho dù ở trên cùng trục hoành, trong đó cũng có phân mạnh yếu.

Chẳng sợ bọn họ bộ dạng chiều cao như nhau, béo gầy giống nhau, tu vi giống nhau, thậm chí chỉ số thông minh của bọn họ đều tương đương, bọn họ đối với trận pháp vận dụng cùng lý giải đồng dạng có khác biệt rất nhỏ, bọn họ thời điểm lực lượng kết hợp cùng một chỗ, liền tất nhiên có bại lộ.

Đại trận tự thân không có nhược điểm, người tạo thành đại trận, lại thành nhược điểm lớn nhất đại trận này!

Cơ Hạo cười lớn giơ lên Bàn Cổ kiếm, Khai Thiên, Ích Địa hai thức hợp nhất, một đạo kiếm quang trong suốt như nước mà ra, hung hăng bổ vào một điểm trong hắc vụ nồng đậm nhất của đại trận.

"Răng rắc" một tiếng, đại trận sụp đổ, mười hai Nhật Nguyệt kỳ sĩ ngưng tụ Độc Nhân Cự Nhân pháp thể âm âm băng giải, mười hai người đồng thời bát khiêu phun huyết rú thảm bay ra. Bọn họ không hiểu ra sao nhìn Cơ Hạo, miệng không ngừng phát ra tiếng rống lên không có ý nghĩa gì.

Bọn họ từng tham gia qua chiến tranh chinh phục trên trăm thế giới khác, bọn họ liên thủ đánh chết vô số cường địch thế giới khác, thời điểm khi bọn hắn ngưng tụ Độc Nhân Cự Nhân Nguyên thần chân thân, kẻ địch thân thể thực lực so với bọn hắn mạnh hơn gấp trăm lần, ngàn lần đều bị đánh chết.

Nhưng mà hôm nay, Nhật Nguyệt Luân Hồi đại trận bọn họ bị phá!

"Sao có khả năng?" Xích Lôi không thể tin được rú thanh rống to.

Tự Văn Mệnh "ha ha" cười lớn, Hiên Viên kiếm trong tay phun ra từng đạo

kiếm khí huy hoàng hình như kim long, giống như bão táp hướng Xích Lô đánh xuống.

Chỉ cần là Tự Văn Mệnh một người hoàn hảo, Xích Lô cảnh giới tu vi hơn xa Tự Văn Mệnh, thực lực có thể so với Vu thần Nhật Nguyệt cảnh, cho dù Tự Văn Mệnh có Hiên Viên kiếm hộ thể, hẳn cũng có thể ở ba chiêu thoải mái đánh chết Tự Văn Mệnh!

Vấn đề là trừ bỏ Tự Văn Mệnh, còn có bảy tám Đế tử vây công đi lên!

Chỉ là Đế tử cấp Vu Đế đỉnh phong cũng thôi, nhiều nhất hai mươi chiêu, Xích Lô có thể đem bọn họ toàn bộ đánh cho hồn phi phách tán.

Nhưng mà trên mặt đất, ở dưới Thiếu Ti chỉ huy, ít nhất có một trăm vạn Nhân tộc Vu tể tụ tập ở cùng nhau, một tòa Vu trận quy mô có thể nói lớn khủng bố rất nhanh thành hình, lực nguyên rửa đáng sợ trời rợp đất ủa lại đây.

Bàn Cổ thế giới thiên địa ý chí lại không phân rõ phải trái đè ép xuống dưới, cứng rắn đem thực lực đám người Xích Lô nghiền áp đến cùng trình độ tương đương trưởng lão quyền lực Ngu triều yếu nhất. Cộng thêm Nhân tộc Vu tể quần thể nguyên rửa, đám người Xích Lô chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra, các loại trạng thái phản đối ngạt nhiên cổ quái làm cho bọn họ muốn chết!

Ngăn ngừa một khắc chung sau, đám người Tự Văn Mệnh đem mười hai vị Nhật Nguyệt kỳ sĩ từ bầu trời đánh rơi, đem bọn họ đè ở trên đất chính là một trận điên cuồng đánh xuống!

Đám người Xích Lô xương cốt rất là rắn chắc, thời điểm cốt cách rắn chắc như thế bị đánh nát, tiếng xương vỡ thanh thúy to rõ theo gió truyền ra mấy trăm dặm!!

Chương 1483: Bi Ai Tù Binh

“Không, không, không, không nên là như thế này... ô!”

Xích Lôì ngồi bệt xuống đất, xương khớp tay chân bị đánh cho vỡ nát, hăn há mồm rống to gào thét, bị một đế tử nhân tộc mặt đầy râu xồm vung một chùy ở ngoài miệng. Đốm lửa bắn tung tóe, răng trong mồm Xích Lôì bị đánh nát.

“Răng cứng quá!” Trên đại chùy trong tay thế mà bị cắt ra mấy dấu vết nhọt nhạt, đế tử râu xồm đánh cho Xích Lôì mặt đầy hoa đào nở đau lòng nhìn thoáng qua bản mạng vu bảo của mình, then quá hóa giận hướng phía khuôn mặt tuần tú của Xích Lôì điên cuồng đập một chập.

Trên đường phố Lương Chủ tràn đầy bùn đọng thật dày kiến trúc sau khi bị thiêu hủy bị nước càn quét qua sinh thành. Trên giày của đế tử râu xồm dính đầy bùn nhão đen sì tanh tưởi, chân hăn đế lại ở trên mặt Xích Lôì vết bàn chân cực lớn màu đen, mùi tanh tưởi xộc vào mũi, Xích Lôì có bệnh thích sạch sẽ nặng ghê tởm thiếu chút nữa ngất đi.

“Ta là cao đẳng quý tộc, ta là quý tộc tôn quý nhất của Ngu tộc vĩ đại!” Xích Lôì hàm hồ lẩm bẩm: “Ta yêu cầu nhận được đãi ngộ xứng với thân phận ta, cho dù ta là tù binh, các người cũng không thể đối đãi ta như vậy!”

Cơ Hạo sai bước đi tới, trên người hăn vẫn quần quanh ngọn lửa hình thái lưu ly màu vàng, mỗi một cước đều để lại trên mặt đất dấu chân thật sâu không ngừng thiêu đốt, bùn nhão ở phụ cận cũng bị đốt thành thủy tinh trong suốt.

“Cao đẳng quý tộc à, đúng, thực lực các người so với quyền lực trường lão, phủ trưởng trường lão của Ngu triều mạnh hơn nhiều như vậy, đối với các người cần phải có đãi ngộ đặc thù mới được, bằng không các người chạy mất, hoặc là đả thương người của chúng ta, làm sao bây giờ?” Cơ Hạo hướng Thiếu Ti cách đó không xa vẫy vẫy tay: “Thiếu Ti, nghĩ cách, khiến những kẻ này có thể nhu thuận một chút.”

Thiếu Ti mỉm cười, đôi chân nàng cách mặt đất nửa thước lướt tới, trong con người hiện lên một mảng u quang, nàng kinh ngạc chỉ vào đám người Xích Lô nhỏ giọng kinh hô: “Vận khí thật cường đại, điều này đủ khiến bọn hãn làm bất cứ chuyện gì cũng rất thuận lợi. Đáng tiếc, bọn hãn bị vận khí càng cường đại hơn áp chế, cho nên trở nên rất xui xẻo.”

Hai tay kết một cái vụ ẩn quái dị, Thiếu Ti bắt đầu niệm chú ngữ.

Theo tiếng chú ngữ nổ vang trầm thấp, tựa như thiên địa, trên thân mười hai người bọn Xích Lô dần dần có từng tia sương mù trong suốt bay ra. Vận khí của bọn họ, tất cả vận khí có thể mang đến giúp bọn hãn ảnh hưởng chính diện, mang đến lợi ích cho bọn hãn bị Thiếu Ti cấp tốc rút sạch, trên người bọn hãn chỉ sót lại một thân vận xui cùng vận khí tiêu cực khác.

Giờ phút này cho dù Cơ Hạo thả đoàn người Xích Lô chạy, bọn hãn cũng phải cẩn thận lúc đi đường sẽ ngã chết trên đất bằng, hoặc là lúc uống nước bị nghẹn chết hay không.

Khi toàn bộ vận may của mình bị rút ra, ở bên, Diễn Duệ đến từ gia tộc truyền thừa văn minh của Ngu tộc hét khàn cả giọng: “Người, đây là pháp thuật gì? Người lại có thể rút ra khí vận của chúng ta? Không, sao có thể chứ? Các người nguyên thủy như vậy, thế giới đã man như vậy, các người đám sinh vật dân bản xứ vô tri chưa tiến hóa xong này, các người sao có thể nắm giữ lực lượng cao cấp như vậy?”

“Khí vận, khí vận của chúng ta, người, người, người...” Diễn Duệ điên cuồng giãy dụa, hãn muốn nhảy lên công kích Thiếu Ti, lại bị Cơ Hạo giẫm một cước vào trong bùn nhão. Ngọn lửa màu vàng hùng hực thiêu đốt trên chân Cơ Hạo thiêu đốt da thịt ngực Diễn Duệ, đốt hãn da tróc thịt bong, không ngừng phát ra tiếng nường ‘Xẹt xẹt’.

Diễn Duệ thống khổ gào thét, kiệt lực giãy dụa. Cơ Hạo mang tới cho hãn cực đoan thống khổ, nhưng ánh mắt hãn chưa đặt ở trên người Cơ Hạo, mà là

mang theo cực độ không thể tưởng tượng và hoảng sợ, nhìn chăm chăm Thiếu Ti.

Ánh mắt hằn quả thực như một con sói dữ, ban đầu hằn cho rằng con mồi hằn theo dõi là một con thỏ trắng nhỏ, đột nhiên con thỏ trắng nhỏ biến thành hồng hoang cự ma đáng sợ nhất. Thân phận con mồi đột biến, khiến tâm linh yếu ớt của con sói dữ tợn này bị đả kích nặng nề và bị dọa tới đáng sợ.

Xem vẻ mặt Diễm Duệ, hằn đã có chút dấu hiệu lòng như tro tàn, cam chịu.

Thiếu Ti chỉ rút ra vận khí của bọn họ, làm bọn họ ở Bàn Cổ thế giới làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ trở nên vô cùng xui xẻo, hoàn toàn không có khả năng thành công, nhưng chuyện càng đáng sợ hơn còn ở phía sau.

Thời điểm mấy lão vu sư trên làn da xăm vô số đồ án độc trùng, làn da trên mặt nhăn tới mức sắp bong tới trên cổ đi tới, cho dù là Cơ Hạo cũng rất thiếu tự nhiên lui lại mấy bước.

“Những người này, rất mạnh, cho nên không thể sơ ý.” Một lão vu sư nặng nề lẩm bẩm một câu.

“Cũng không thể mất mặt, nếu bị chúng ta hạ vu cổ, bọn hằn còn có thể chạy thoát, vậy thực không còn mặt mũi gặp ai.” Một lão vu sư khác rất nghiêm túc nhìn chăm chăm đám người Xích Lô.

“Xuống tay nặng đi, các lão huynh đệ, đừng giấu nữa, đem hảo bảo bối mấy năm nay mọi người điều dưỡng ra đều lấy ra.” Một lão vu sư cười quái dị ‘Khắc khắc’, theo từng trận gió âm lạnh, lão vu sư từ trong tay áo lấy ra một cái hộp hàn ngọc long lanh trong suốt.

Thật cẩn thận mở cái hộp, lão vu sư từ bên trong lấy ra mười hai quả trứng trùng màu đen to bằng hạt đậu tương.

Trong trứng trùng tròn xoe cũng không biết ẩn dấu vật gì dữ tợn đáng sợ, còn

chưa ấp nở, những quả trứng trùng này đã kịch liệt nhảy lên ở trên bàn tay lão vu sư, không ngừng phát ra tiếng ‘Tê tê’ bén nhọn chói tai.

Lão vu sư vội vàng cắn chót lưỡi, đem mấy giọt tinh huyết phun ở trên trứng trùng: “Ngoan, các tiểu bảo bối ngoan, hắc hắc, lập tức sẽ có thịt ăn. Hì hì, ổn ngay bây giờ thôi, những người này to béo khỏe mạnh như vậy, có thể tùy tiện các người giày vò, không giết chết là được!”

Đám người Xích Lô gào khóc cả giọng, điên cuồng vạy vẹo giãy dụa.

Đã muốn tới chinh phục Bàn Cổ thế giới, đám người Xích Lô tự nhiên bỏ sức rất lớn đối với Bàn Cổ thế giới nghiên cứu tư liệu nơi này. Có Đế Thích Sát tên quý tộc Ngu tộc sinh ra ở Bàn Cổ thế giới làm tai mắt, đám người Xích Lô rất có hiểu biết đối với các loại chỗ quỷ dị của vu tể nhân tộc.

Ví dụ như nói, vu cổ vu tể nhân tộc, bọn họ sử dụng các loại cổ trùng, đó quả thực đều là cảnh tượng trong ác mộng mới có thể xuất hiện.

Nghĩ xem, ở trong thân thể mình xuất hiện rậm rạp sâu bọ và trứng côn trùng, những con sâu cùng trứng côn trùng ở mọi lúc cắn nuốt máu thịt của mình, hút tinh huyết mình, thậm chí còn dựa vào một số lực lượng thần bí nào đó dung hợp với linh hồn của mình, muốn lấy chúng ra nhất định phải thương tổn linh hồn của mình!

Thậm chí, đám côn trùng đó sẽ nấp ở trong đầu óc mình, uy hiếp óc mình mọi lúc!

“Không, không, không... ta không muốn!” Đám người Xích Lô thét chói tai, điên cuồng kêu thảm.

Một đám tráng hán nhân tộc như sói như hổ ồa lên, bọn họ dùng vu bảo của mình làm gây cạy, hung hăng cạy mồm đám người Xích Lô. Lão vu tể cười ha ha cầm trứng côn trùng màu đen, đem những quả trứng côn trùng đó lần lượt bỏ vào trong mồm bọn hắn.

Làm người ta hoảng sợ là, những quả trứng côn trùng đó vừa chạm tới đầu lưỡi đám người Xích Lô, liền lập tức phát ra tiếng ‘Tê tê’ điên cuồng lẫn vào yết hầu bọn hắn.

Một vị lão vu tể khác đã sốt ruột không chờ nổi ở một bên thúc giục, hăn lấy ra không phải trứng côn trùng, mà là bộ trưởng thành!

Đó là độc trùng quái dị nửa thân dưới dài nửa thước, thân thể con rết năm màu sặc sỡ, nửa thân trên lại là thân thể bộ cạp xanh thẫm, chỉ nhìn ngoại hình, độc trùng dài hơn một thước này đã khiến toàn thân người ta phát tê.

Lão vu tể cười lớn đem những con độc trùng đó nhét vào trong mồm đám người Xích Lô, độc trùng chậm rãi khua cái chân dài, chậm rãi tiến vào cổ họng đám người Xích Lô.

‘Trời ạ’, theo một tiếng rú thảm, đám người Xích Lô đồng thời sợ tới mức ngất đi.

Chương 1484: Thần Tướng Thiên Binh

“Sợ quá ngất rồi?” Đế Thuấn ghé qua, cau mày đánh giá đoàn người Xích Lô: “Vèn vèn vu cổ, không phải chặt đầu, thế mà bị dọa ngất rồi? Tâm tính như thế, cho dù thực lực mạnh nữa, không đủ gây sợ hãi.”

Hiên Viên thánh hoàng ở một bên khinh miệt hừ một tiếng.

Làm thượng cổ Nhân Hoàng, cả đời sát phạt vô số, hẳn cũng không coi trọng những kẻ nhát gan bị mấy con sâu nhỏ dọa ngất. Hắc và Đế Thuấn đều là ý kiến tương tự, kẻ địch có thể bị mấy con vu cổ nho nhỏ dọa ngất, không đủ để thành kẻ địch của nhân tộc!

“Thuấn, còn có các vị đại nhân, mau đi xem, ngoài thành đã xảy ra chuyện.” Cao Đào mặt đen vội vàng đi tới, trầm thấp hữu lực quát một tiếng. Ngữ khí hẳn rất cổ quái, lộ ra một tia ý tứ hàm xúc không tên.

Đám người Cơ Hạo vội vàng leo lên tường thành, hướng ngoài thành nhìn tới.

Chỉ thấy đám đông thần tướng mặc Kỳ Lân Tỏa Tử Giáp màu vàng, thống lĩnh vô số thiên binh mặc Ngân Giao Liên Hoàn Giáp, đang dùng pháp thuật nhắc lên cuồng phong, đem vô số thi thể đầm đìa máu vận chuyển đến dưới thành Lương Chử.

Quý tộc Ngu tộc ba mắt, chiến sĩ Già tộc bốn mắt, thợ thủ công Tu tộc năm mắt, vô số phó binh Âm tộc và nô lệ tinh quái, thi thể bọn họ bị phân loại đặt chỉnh tề, ở trên đất trống ngoài thành Lương Chử mười dặm đắp thành một bức tường thành thẳng tắp.

Tường thành làm từ máu thịt đang chậm rãi dâng cao, cuồng phong thổi tới, mùi máu tươi nồng đậm xộc vào mũi, hun người ta muốn nôn mửa.

Có cả thảy một trăm tên kim giáp thần tướng dẫn theo mười vạn ngân giáp thiên binh ở thành nam Lương Chử xếp thành một hàng, bọn họ cầm binh khí, lẳng lặng không lên tiếng đứng ở nơi đó, trong con người đục ngầu mơ hồ có thể thấy được các tia u quang lóe ra, bên trong có phù văn kỳ dị không ngừng bùng nổ, gắt gao trấn áp bản ngã ý thức của các thần tướng, thiên binh này.

“Bọn họ đây là làm gì?” Đế Thuấn nhìn thi thể dị tộc chồng chất như núi ngoài thành, sắc mặt liền có chút cổ quái giống với Cao Đào.

“Cộng Công thị chiếm cứ thiên đình, Đế Thích Sát và Cộng Công thị cấu kết, không lẽ Cộng Công nhất tộc bại vong, Đế Thích Sát đã xâm chiếm thiên đình sao?” Tự Văn Mệnh sờ cằm, cau mày nhìn các thần tướng thiên binh kia: “Thế này thì phiền toái rồi. Dựa theo ý kiến lão nhân trong nhà truyền xuống, thiên đình Thần Nguyên trì, là nguồn năng lượng không ngừng trọng sinh ra thiên thần mới.”

Đại thị tộc tương tự bốn gia Hữu Sùng bộ của Tự Văn Mệnh căn nguyên thâm hậu như vậy, bọn họ và thượng cổ thiên đình có muôn vàn quan hệ, biết nhiều bí ẩn không muốn để ai biết của thiên đình.

Thần Nguyên trì là vật tạo hóa cực kỳ đáng sợ, đỉnh cấp thiên thần kiểu ngũ phương thiên đế có lẽ tốc độ trọng sinh cực kỳ chậm chạp, nhưng thần tướng thiên binh bình thường ư, chỉ cần đưa vào đủ tài nguyên, các thần tướng thiên binh đó có thể không ngừng mọc ra như rau hẹ mùa xuân.

Quá khứ bởi vì toàn bộ thái cổ thiên đế ngã xuống, thiên đình vô chủ mất sự khống chế, hiệu lực của Thần Nguyên trì bị áp chế đến cực hạn.

Nếu Đế Thích Sát có cách thức giục Thần Nguyên trì, để Thần Nguyên trì toàn lực vận chuyển, như vậy trên tay hắn sẽ có thêm một quân đoàn cường hãn do thần tướng và thiên binh tinh nhuệ tạo thành—— nhìn xem những kẻ ngoài tường thành đi, kim giáp thần tướng thuần một màu thực lực Vu Đế, mà ngân giáp thiên binh thuần một sắc chiến lực cao giai Vu Vương!

Đại quân nhân tộc, lực lượng nòng cốt trung tâm vẫn là chiến sĩ tinh nhuệ cấp Đại Vu, không thể so sánh với đám quái thai thiên đình Thần Nguyên trì toát ra đâu!

Hơn nữa chiến sĩ nhân tộc còn là thân thể máu thịt cha mẹ sinh dưỡng, còn cần từ nhỏ đau khổ tu luyện mới có tu vi ngày nay; mà thần tướng, thiên binh trong Thần Nguyên trì, bọn họ đều là thiên địa linh khí ngưng tụ thành thần thể, do bản ngã ý chí của thiên đình giao cho linh thức.

Thật sự đấu tiêu hao, nhân tộc quả thật không nhất định có thể cứng đối cứng với thiên đình Thần Nguyên trì toàn lực thúc đẩy.

Đám người Bì Thi Nu cũng vội vã đi lên, nhìn thấy thi thể dị tộc chồng chất như núi ngoài thành, sắc mặt mười một chấp chính đại đế nam giới chợt thê thảm, bọn họ nhanh chóng biết rõ chân tướng sự tình, lần lượt nói lời hung ác ân cần thăm hỏi đối với Đế Thích Sát.

Chỉ có Da Ma La Gia nhìn thấy các thi thể ngoài thành, trên khuôn mặt nhỏ lộ ra một tia mỉm cười quái dị.

Tâm tư tiểu nữ nhân mà —— đại bộ phận tộc nhân quan trọng, trung tâm của Da Ma gia nàng đã mất tích, nay nhìn thấy đám tiểu lĩnh chủ ngoài thành xui xẻo, nàng vậy mà không hiểu sao cảm thấy một tia cân bằng, lòng nàng thư thái hơn rất nhiều!

Càng nhiều thi thể dị tộc cuộn cuộn không ngừng được vận chuyển lên.

Tất cả đều dựa theo kế hoạch của Xích Lô, muốn dùng máu tanh và bạo lực chấn nhiếp dị tộc trong thành Lương Chử, làm bọn họ cảm thấy tuyệt vọng với khủng bố, làm bọn họ ở trước khi quyết định vận mệnh cuối cùng buông xuống, thừa nhận trước tra tấn vô tận.

‘Hừ’, Bì Thi Nu xoay người, hướng Đế Thuấn hạ thấp người hành một lễ: “Đế Thuấn bệ hạ, làm minh hữu, ta hy vọng nhân tộc có thể phối hợp tộc ta, tiêu

diệt kẻ địch ngoài thành, cứu vớt tộc nhân của chúng ta. Bọn hãn không kiên nhẫn tiếp tục giết chóc như vậy, đối với của ta tiêu hao quá lớn.”

Đế Thuấn nhíu mày, hãn chỉ vào các kim giáp thần tướng, ngân giáp thiên binh ngoài thành lạnh lùng nói: “Các người biết lai lịch bọn họ hay không?”

Đám người Bì Thi Nu nhìn nhau một cái. Năm đó dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, từng bùng nổ vô số lần đại chiến kinh thiên với thiên đình, khi đó nhân tộc thực lực mỏng manh, lúc ban đầu thái cổ thiên đình mới là chủ lực đối kháng dị tộc.

Nếu không phải ngũ phương thiên đế đại biểu ngũ phương thần tộc nổi lên tranh cãi nội bộ, tiêu hao bên trong giảm quá nhiều nguyên khí, lấy quân lực dị tộc khi đó xâm nhập Bàn Cổ thế giới, bọn họ còn chưa chắc có thể công phá thiên đình. Cho nên, đám người Bì Thi Nu sao có thể không nhận ra các công cụ chiến tranh, vũ khí sắc bén hình người mặt không biểu cảm kia?

“Chúng ta nguyện ý trả mọi cái giá chúng ta có thể thừa nhận, đổi lấy quân đội nhân tộc giúp tộc ta ngăn cản những kẻ địch đáng sợ này.” Bì Thi Nu bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Tộc ta lần này tổn thất cực kỳ thảm trọng, chúng ta phải bảo tồn thực lực, nếu không...”

Đế Thuấn chậm rãi gật gù đầu, hãn lớn tiếng quát: “Chỉnh quân, chuẩn bị chiến tranh... Đem chiến sĩ tộc ta vừa mới hợp nhất, đưa toàn bộ vào chiến trường!”

Cao Đào chỉ tay, một ánh lửa phóng lên cao, cực nhanh lao tới trên không trung cách mặt đất vạn trượng, sau đó bùng nổ mãnh liệt. Một mảng ánh lửa như đóa hoa nở rộ bao trùm hư không phạm vi gần trăm dặm, tất cả chiến sĩ nhân tộc trong thành Lương Chử đều thấy được ánh lửa Cao Đào phát ra.

Tiếng kèn cao vút từ các nơi trong thành Lương Chử truyền đến, bá hộ các bộ lạc trong thành đều hét lớn, đem quân đội dưới trướng mình tụ tập lại.

Cơ Hạo tách ra đám người, ghé đến trước mặt đám người Bì Thi Nu. Đế Thuấn là người phúc hậu, Tự Văn Mệnh da mặt mỏng, Hiên Viên thánh hoàng bốn lão Nhân Hoàng khinh thường làm như vậy, một số việc tương đối dơ bẩn, cũng chỉ có thể là Cơ Hạo tiểu bối da mặt dày này ra mặt.

“Lần này giúp các người... phó binh Ấm tộc các người dự trữ nuôi dưỡng, nhân tộc chúng ta muốn một nửa, nô lệ tinh quái sao, các người dựa theo số lượng gia đình mỗi phó binh mười nô lệ tinh quái phân đủ cho chúng ta, còn cần chuẩn bị đồ ăn hai mươi năm của các phó binh cùng tinh quái đó, thế nào?” Cơ Hạo đưa ra điều kiện của mình.

Chỉ đòi phó binh và nô lệ? Lại thêm một chút lương thực bé nhỏ không đáng kể?

Đám người Bì Thi Nu nhìn nhau một cái, liền ở trên tường thành ký tên hiệp nghị hợp tác với Cơ Hạo.

Cơ Hạo hướng mười hai vị chấp chính đại đế nhúu mày, cầm lấy quyển trục hiệp nghị đi tới bên người Đế Thuấn, đem quyển trục nhét vào trong tay áo Đế Thuấn, lớn tiếng hô quát dẫn dắt đám đông tướng lĩnh Nghiêu Sơn lĩnh chạy ra khỏi tường thành.

“Tiểu tử này... da mặt thật dày... Các người phải học tập nhiều!” Hiên Viên thánh hoàng bật cười.

Chương 1485: Thiên Địa Sắc Lệnh

Thời điểm cánh quân vật hi sinh thứ nhất phó binh Âm tộc và nô lệ tinh quái tạo thành lao ra khỏi Lương Chủ, thần tướng thiên binh ngoài thành đồng thời hành động.

Bọn họ giơ trường thương trọng kích trong tay, thiên địa linh khí trong hư không đột nhiên xao động không bình thường, ở đỉnh đầu thần tướng thiên binh hóa thành những cơn lốc nhỏ hình cái phễu, gào thét rót vào binh khí trong tay bọn họ.

Từng miếng thần phù linh động trên trường thương trọng kích kịch liệt nhảy lên, theo tiếng sét chói tai, trên binh khí của thần tướng thiên binh phun ra các luồng lôi quang to bằng miệng bát, nháy mắt bao phủ quân đội dị tộc lao ra ngoài thành.

Mấy vạn chiến sĩ Âm tộc, mười mấy vạn tinh quái nô lệ có bị sét đánh thành tro bụi, có bị phá vỡ ngực, có thì tay chân không trọn vẹn, nằm trên mặt đất điên cuồng kêu thảm. Mặt đất bị lôi hỏa phát nổ tự nhiên gọt mất một tầng, xuất hiện mấy vạn cái hố to nhỏ.

Cao tầng nhân tộc, dị tộc trên tường thành xem cuộc chiến đồng thời hít một ngụm khí lạnh. Thiên binh thiên đình đã rất nhiều năm chưa xuất hiện trước mặt người ta. Hôm nay mũi nhọn mới lộ, chấn động với lòng người thật sự không tầm thường.

Công kích tàn nhẫn quyết đoán, lực sát thương dị thường mạnh mẽ, nhất là bọn họ lúc tiến công động tác đều nhịp, ngàn vạn người như một thể, thật là làm người ta phát lạnh trong lòng.

“Đế Thuấn bệ hạ!” Bì Thi Nu quát to một tiếng.

Tiếng trống trận trầm thấp truyền đến, các nơi cửa thành phía nam Lương

Chữ thành mở ra, chiến sĩ nhân tộc mặc trọng giáp xếp đội ngũ chỉnh tề đi ra khỏi cửa thành. Trên bầu trời, tiếng rít lên của vô số hung cầm bốc lên tận trời, đám hung cầm ra sức vỗ cánh, công Đông Di tiến thủ trên lưng nhập vào tầng mây.

Nghệ Địa cầm Bôn Lô Cung, đứng ở trên lưng một con cự điêu, phát ra tiếng huýt ngân nga. Vô số tiến thủ Đông Di ùn ùn giơ lên trường cung, phụ họa tiếng huýt của Nghệ Địa cất tiếng kêu chói tai. Tiếng kêu của bọn họ và tiếng kêu của ác điều xen lẫn vào nhau, trong thiên địa đột nhiên có thêm một phần sát khí lạnh lẽo.

Đĩa kim loại hình tròn lấy hàng chục vạn để tính lóng lánh điện quang loá mắt, vô thanh vô tức bay lên bầu trời.

Trên mỗi cái đĩa kim loại hình tròn đều có một chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp, bọn họ cầm các loại binh khí nặng nề, gương mặt vạm vỡ, dữ tợn dị thường nhìn chăm chăm thần tướng thiên binh ngoài thành.

Trong lòng toàn bộ chiến sĩ dị tộc đều ghen khuất. Lương Chữ thành có bộ dáng thế này, vô số tộc nhân mất tích; nay các trang viên ở ngoài thành lại bị người ta huyết tẩy một lượt, thảm trọng nhất thời khiến các chiến sĩ Già tộc này hầu như đánh mất linh trí, đang hướng tới dã thú khát máu chuyển hóa.

Trên tường thành, mấy chục hình quan thuộc hạ của Cao Đào đem đám người Xích Lô bị ngắt khiêng lên tường thành, có người hung hăng cho bọn hắn vài cái tát, muốn đem bọn hắn đánh tỉnh lại. Thần tướng thiên binh ngoài thành đột nhiên xuất hiện, khẳng định không tách rời quan hệ với những kẻ này. Nếu có thể lợi dụng đám người Xích Lô, cường chế thần tướng thiên binh ngoài thành buông binh khí đầu hàng, vậy cũng bớt đi một trận đại chiến tanh máu.

Nhưng đám người Xích Lô bị dọa sợ quá độ, vừa rồi Tự Văn Mệnh cầm đầu một đám để tử lại điên cuồng đánh bọn hắn một chập, mấy hình quan hao hết khí lực, những kẻ này vẫn ngắt, không có nửa điểm dấu hiệu tỉnh táo.

Cơ Hạo mang theo mấy trăm tướng lĩnh Nghiêu Sơn lĩnh chạy ra khỏi Lương Chử thành, hăn trước tiên phóng ra Cửu Long Xa Liễn, một mảng mây lửa phạm vi trăm mẫu quay cuồng nâng đoàn người.

Không ngừng có chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh bay lên trời đáp trên mây lửa. Trong mây lửa quay cuồng, từng đạo phù văn màu đỏ ánh lửa ngưng tụ thành giống như lưu ly, không ngừng khắc ở trên giáp trụ của chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh. Đây là cấm chế phụ trợ Cửu Long Xa Liễn tự mang, phạm là chiến sĩ dưới trướng chủ nhân Cửu Long Xa Liễn đứng ở trên mây lửa, thì có thể nhận được một tầng thái dương chân hỏa cấm chế thần diệu bảo hộ.

Đứng ở trước ngai báu chỗ cao nhất của Cửu Long Xa Liễn, Cơ Hạo nhắm mắt.

Thái dương đại đạo đến từ Đông Hoàng Thái Nhất truyền thừa tràn đầy toàn thân, Cơ Hạo dang hai tay, vô số tia sáng vàng nhỏ bé từ trong lỗ chân lông toàn thân hăn trào ra, nhanh chóng dung nhập trong ánh sáng mặt trời ấm áp dâng lên từ hướng đông.

Thái dương đại đạo của Đông Hoàng Thái Nhất và thái dương đại đạo Bàn Giả Thái Dương tự mang thủy hỏa tương dung, toàn thân Cơ Hạo phát ra vô lượng cường quang, biến thành vầng mặt trời thứ hai trong thiên địa. Cửu Long Xa Liễn hầu như là ngay lập tức cảm nhận được khí tức thái dương đại đạo trên người Cơ Hạo, Cửu Long Xa Liễn to lớn phát ra một tiếng nổ vang cao vút, nó đột nhiên ‘Sống’ lại.

Chín con kim long kéo xe ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rống gầm rung trời.

Trên xe kéo, vô số đám mây lửa phóng lên trời, mỗi một đám mây lửa đều cấp tốc biến ảo hình thái trong không khí, không ngừng diễn hóa ra hình ảnh thật của vô số hỏa diễm phù văn thần dị. Thời thượng cổ, thần uy dữ dội của thiên đế Đông Hoàng Thái Nhất thống lĩnh khắp trời, chấn nhiếp tam giới từ trong Cửu Long Xa Liễn hùng hực lao ra.

Cơ Hạo và thần uy khí tức Đông Hoàng Thái Nhất để lại trong Cửu Long Xa Liễn hòa hợp một thể, khí tức của hắn trở nên vô cùng uy nghiêm, vô cùng mãnh liệt, cao cao tại thượng, quan sát chúng sinh, linh hồn trùng kích cùng linh hồn áp lực khủng bố như thực chất, như sóng thần hướng bốn phía khuếch tán ra.

Thần tướng, thiên binh trên mặt đất cấp tốc hội tụ tập hợp, đã bày ra một tòa đại trận đường hoàng đột nhiên cả người run lên, thân thể hơn vạn thần tướng, trăm vạn thiên binh chột cứng ngắc, bọn họ đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cơ Hạo đứng ở trên Cửu Long Xa Liễn, toàn thân kim quang chói mắt, càng có vô biên ánh sáng công đức vờn quanh toàn thân.

Giờ này ngày này, thiên đình vô chủ!

Cơ Hạo kế thừa thái dương đại đạo của Đông Hoàng Thái Nhất, kế thừa thiên đế chí bảo Cửu Long Xa Liễn của Đông Hoàng Thái Nhất, càng kế thừa thần uy khí tức của Đông Hoàng Thái Nhất. Chỉ cần có thể, nhiều nhất nổi lên tác dụng chấn nhiếp đối với các thần tướng thiên binh này, khiến bọn họ không dám hướng Cơ Hạo động thủ.

Hiếm có là, Cơ Hạo đã lập vô lượng công đức, đạt được vô lượng thiên địa công đức rót vào.

Ở thời đại thiên địa vô chủ này, tất cả điều kiện của Cơ Hạo, đều phù hợp hoàn mỹ thân phận thượng cổ thiên đế Đông Hoàng Thái Nhất!

Đông Hoàng Thái Nhất, thượng cổ thiên đế thiên địa sinh thành; các thần tướng thiên binh kia, đều là công cụ chiến tranh thiên địa mượn dùng Thần Nguyên trì ngưỡng tụ thành bảo vệ quyền bính thiên địa. Khi thiên đình vô chủ, mà khí tức của Đông Hoàng Thái Nhất lại tái hiện nhân gian, chuyện khiến chính Cơ Hạo cũng không ngờ tới đã xảy ra.

U quang trong con người vô số thần tướng, thiên binh kịch liệt dao động, thân thể bọn họ kịch liệt run rẩy.

Cấm chế khổng chế Đế Thích Sát dùng dị bảo rót vào trong đầu các thần tướng, thiên binh này ầm ầm tan rã. Trong con người vô số thần tướng, thiên binh phun ra thần quang rạng rỡ, con người đục ngầu, cứng nhắc của bọn họ chợt trở nên linh động vô cùng, long lanh như ngôi sao bầu trời đêm.

“Chúng thần khấu kiến thiên đế bệ hạ!” Tiếng hò hét như núi lở sóng thần từ trong ngực các thần tướng, thiên binh thoát khỏi khổng chế phát ra, bọn họ thúc giục thiên địa nguyên khí, phát ra tiếng hò hét như sấm sét, vui sướng quỳ rạp xuống trước Cửu Long Xa Liễn.

Vô lượng công đức kim quang trên người Cơ Hạo chợt rời cơ thể bay ra, kim quang tử khí ở trước mặt hắn cấp tốc mấp máy, trong thiên địa một ý chí cường đại không tên buông xuống, Bàn Cổ Thái Dương phun ra một luồng sáng màu vàng huy hoàng to lớn, rơi ở trên một mảng kim quang tử khí này.

Vô lượng công đức toàn thân Cơ Hạo chậm rãi ngưng tụ thành một ấn tỳ màu vàng, hình dạng núp ẩn, chính là một con Tam Túc Kim Ô giương cánh muốn bay.

“Oa... u!” Lăn lộn với Cơ Hạo quá lâu, Tự Văn Mệnh cũng học được một số câu cửa miệng không đứng đắn của Cơ Hạo. Giờ phút này nhìn thấy trước mặt Cơ Hạo bỗng nhiên ngưng tụ công đức ấn tỳ, Tự Văn Mệnh phát ra tiếng kinh hô không biết làm sao.

“Thiên địa sắc lệnh!” Hiên Viên thánh hoàng lẫm bẫm trầm thấp một câu: “Hào tiểu tử! Đây là thiên địa thừa nhận, hắn đã kế thừa thiên đế chi vị của Đông Hoàng Thái Nhất!”

Xa xa, Vô Chi Kỳ đem Cửu Long Xa Liễn đưa tặng cho Cơ Hạo con mắt cũng thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nhảy ra: “Ta... Đệch!”

Chương 1486: Đắc Ý Thất Ý

Trên bầu trời, chỗ không lường được của hồng hoang tinh không, mây tím đầy trời lưu động như nước, các con bạch hạc thần tuấn phi phàm cặp cỏ linh chi, tiên thảo thích ý xoay tròn bay lượn trong mây tím.

Trong tử khí vô biên, một ngọn núi ngọc toàn thân xanh biếc đẹp đẽ tuyệt trần lặng lẽ hiện lên. Toàn bộ núi ngọc dày đặc vô số hang động gập ghềnh, trong đó mây khói bốc lên, cũng không biết ký sinh bao nhiêu thần vật linh thực hiếm thấy trên đời.

Đỉnh núi, một cây cổ mộc che trời, trên cành cây uốn lượn như rồng, gỗ ghe cứng cáp nở đầy các đóa hoa lớn trong suốt màu trắng, mùi thơm thoang thoang theo gió phiêu lãng, gửi vào làm toàn thân người ta mát mẻ, thần hồn củng cố.

Dưới cổ mộc một tảng đá lớn hình thù kỳ lạ thành bàn trà thiên nhiên, ba cái đôn đá bày cạnh tảng đá lớn, Oa Linh, Đông công, Tây mẫu ngồi ở trên đôn đá. Oa Linh tự mình pha trà thơm, rót một chén trà xanh màu xanh biếc khả quan cho trong chén trà của Đông công, Tây mẫu.

Khi thiên địa ý chí dung hợp bốn nguyên kim quang của Bàn Cổ Thái Dương, lấy vô lượng công đức của Cơ Hạo làm vật dẫn, ngưng tụ thành thiên địa ấn tỳ, đôi lông mày dài thanh tú của Oa Linh chợt khẽ nhú, cười ra tiếng ‘Hi hi’: “Đứa nhỏ này, từ khi hãn chào đời ở Nam Hoang, ta đã thường xuyên chú ý đôi chút. Vốn tưởng rằng hãn tương lai có thành tựu phi phàm, nhưng cũng cần một đoạn thời gian thật dài.”

Mắt phượng uy thế kinh người hơi nheo lại, Oa Linh bưng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà xanh: “Thật sự không thể tưởng được, đứa nhỏ này thành tựu nhanh như vậy, cao như thế. Kế thừa thiên đế chi vị của Đông Hoàng Thái Nhất sao? Tốt!”

Nhẹ nhàng cười, Oa Linh hướng phía Bàn Cổ mẫu đại lực nhìn một cái: “Vô

Chi Kỳ con khi này, chuyện lần này làm không tệ! Còn phải cân nhắc một chút, chờ tai kiếp của hãn lần này qua đi, hảo hảo ban thưởng hãn một phen mới được!”

Đông công nghe vậy khẽ nhú mày: “Oa Linh, Vô Chi Kỳ là người dưới trướng người?”

Oa Linh mỉm cười, chưa thừa nhận, nhưng càng chưa phủ nhận, nhưng nụ cười cao thâm khó lường của nàng, tựa như đã nói rõ tất cả.

Tây mỗ thì lắc đầu, mang theo một tia hung uy đem trà xanh trong chén trà uống một ngụm cạn sạch. Nàng phát ra một tiếng rít gào trầm thấp như sấm rền, khó hiểu nhìn Oa Linh: “Oa Linh, người theo dõi tiểu tử nhân tộc này làm gì? Tiểu tử man nhân Nam Hoang giống hãn, hàng năm chào đời đâu chỉ ức vạn? Người từ lúc hãn chào đời đã bắt đầu theo dõi hãn? Người rảnh quá!”

Oa Linh vẫn cười ‘Hì hì’, nàng chưa giải thích bất cứ điều gì, mười ngón mảnh khảnh thưởng thức chén trà tinh xảo trong tay. Nàng quay đầu nhìn về phía tây của Bàn Cổ mỗ đại lục: “Năm đó, Bàn Cổ đại huynh khai thiên tích địa, chúng ta hộ pháp cho hãn, Bàn Cổ Đại huynh vốn cũng không cần ngã xuống. Hai vị kia âm thầm động tay động chân, thực cho rằng ta không biết sao?”

“Dị tộc Bàn Ngu thế giới xâm nhập, thực sự dụng tâm dùng sức chống đỡ kẻ thù bên ngoài, trừ chúng ta, cũng chỉ có Vũ Dư gã không có tâm kế kia. Ngại là chúng ta ngày xưa trọng thương chưa lành, Vũ Dư sao, hừ, người cho hãn một đòn sau lưng, thiếu chút nữa khiến hãn ngã xuống...” Oa Linh ngậm miệng không nói, trên mười ngón tay lóe ra linh quang, chén trà cùng nước trà đồng thời hủy diệt, nhưng trong nháy mắt tiếp theo lại lần nữa xuất hiện từ hư vô.

“Đông công, Tây mỗ.” Qua hồi lâu, Oa Linh mới mỉm cười nói: “Một lần này, chúng ta không ra tay, để bọn họ cầu tới cửa. Chung quy không thể mỗi một lần, đều là chúng ta những người thành thật này chịu thiệt chứ? Bọn họ lần này, phải hứa cho chúng ta đủ lợi ích, nếu không, đạo thống của bọn họ, cũng đừng

ngihtiếp tục truyền thừa ở Bàn Cổ thế giới.”

Đông công, Tây mỗ như có chút đăm chiêu nhìn Oa Linh.

Oa Linh cười nói chốc lát, nàng đột nhiên nắm lên chén trà trong tay, nhìn như nhẹ nhàng băng quơ hướng bên ngoài tử khí vô biên nhẹ nhàng ném.

Một đạo cuồng lôi xé rách hồng hoang tĩnh không, mang theo tiếng xé gió chói tai, chén trà trong tay Oa Linh lấy thế Thái Sơn áp đỉnh gào thét đánh về phía thiên đình.

Đế Thích Sát đang ở bên cạnh Thần Nguyên trì của thiên đình, cầm một cái bình vàng cổ dài, thật cẩn thận hưởng bên trong Thần Nguyên trì rót thêm một loại chất lỏng đen sì, sền sệt, tản mát ra hương thơm kỳ dị. Hắn đột nhiên nghe được tiếng cuồng lôi vang lên, chợt cảm nhận được một khí tức đáng sợ nhắm vào đầu hạ xuống, hắn theo bản năng giơ lên bình vàng cổ dài trong tay, hướng chén trà nhắm vào đầu nện xuống cản lại.

Có một tiếng vang lớn, trên bình vàng cổ dài bộc phát ra tầng tầng kim quang, hóa thành các đạo phòng ngự kết giới mạnh mẽ.

Trên chén trà lóe ra linh quang, nháy mắt đánh thủng mười hai vạn tầng kết giới máu vàng trên bình vàng cổ dài phun ra, đem bình vàng một đòn đánh vỡ. Dư thế của chén trà xuất hiện các tia vết nứt vẫn cương mãnh dị thường như cũ, đánh nát đôi tay Đế Thích Sát, rơi thật mạnh trước ngực hắn.

Trên thân Đế Thích Sát đột nhiên toát ra một tầng giáp trụ màu vàng dày nặng, kim giáp bị chén trà đục thủng. Theo tiếng kêu thê lương, chén trà xuyên thủng thân thể Đế Thích Sát, từ phía sau hắn cấp tốc bay ra, đục ra trên người hắn một cái lỗ thủng to bằng đầu người.

Phun ra một ngụm máu lớn, Đế Thích Sát nặng nề ngã xuống đất, cả người run rẩy nằm bệt dưới đất không thể động đậy.

Trên bầu trời, trong hồng hoang tinh không, Đông công, Tây mỗ ghen hòng trôn trối nhìn Oa Linh: “Oa Linh, người sao tự mình ra tay đối phó nhân vật bức này?”

Oa Linh không cho là đúng khê móc ngón tay, một cái chén trà mới tinh đột nhiên sinh ra, nàng cười tủm tủm ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, chậm rãi nói: “Hôm nay, không hiểu sao tâm tình rất tốt, đạo tâm vui vẻ nhảy nhót, cho nên... Đánh người chơi chút!”

Nơi cực tây của Bàn Cổ mỗ đại lục, trên không một dãy núi khi ho cò gáy, lấy pháp lực khổng lồ mở ra thanh tịnh thế giới vô biên, trong một cánh rừng bồ đề lớn vờn quanh, Mộc đạo nhân đột nhiên nhảy dựng lên.

Thanh quang lưu chuyển trong đôi mắt hắc, xuyên thấu qua hư không vô biên, đã nhìn thấy động tĩnh ngoài thành Lương Chử.

“Thiên địa sắc lệnh, thiên đế thần vị? Đồ vô liêm sỉ, Cơ Hạo tiểu nhi tài gì đức gì, lại có thể nhận được thiên địa sắc lệnh?” Gương mặt đau khổ vạn năm không thay đổi của Mộc đạo nhân chợt vặn vẹo, một ý chí tịch diệt làm người ta tuyệt vọng chợt khuếch tán ra, toàn bộ thanh tịnh thế giới đều lâm vào trong sự tĩnh mịch cực độ hít thở không thông.

Trầm mặc hồi lâu, Mộc đạo nhân rút cuộc phun ra một luồng khí trắng nhiệt độ cao, chậm rãi ngồi xuống cây bồ đề.

Hoa đạo nhân ngồi ở đối diện Mộc đạo nhân cách không xa đột nhiên mở mắt. Hắc chậm rãi nói: “Sư huynh, cho nên chúng ta phải dựa vào nhân tộc mà lập đại giáo, lấy khí vận nhân tộc mà hợp đại đạo, tiến tới nắm giữ càn khôn, cai quản thiên địa. Nếu chúng ta được vô thượng đạo quả, thành chúa tể thiên đạo Bàn Cổ thế giới, Cơ Hạo tiểu nhi nào có cái phúc nhận được thiên địa sắc lệnh này?”

Mộc đạo nhân chậm rãi gật đầu, hắc thản nhiên nói: “Long hổ sư tượng lần này làm khá lắm. Bọn hắc xâm nhập Lương Chử, cứu ra vô số nô lệ nhân tộc,

những người này về sau đều là đệ tử thành kính của bản giáo. Bọn họ càng bắt làm tù binh rất nhiều dị tộc, đánh chết vô số dị tộc, ngu huynh đã cảm ứng được, trong minh minh, khí vận giáo ta lại gia tăng thêm nửa thành.”

Trên khuôn mặt đau khổ gian nan lộ ra một nụ cười, Mộc đạo nhân chậm rãi nói: “Đại đạo dài đằng đẳng, truy cầu không thôi, chúng ta chỉ có thể từng bước một kiên định hướng về phía trước, vô luận lửa nóng núi đao, hay là bụi gai răn độc, chỉ để ý đạp qua là được.”

Ngẩng đầu lên, nhìn về phương hướng nào đó trên bầu trời, Mộc đạo nhân thản nhiên nói: “Bất luận kẻ nào dám cản đường chúng ta, diệt sát là xong!”

Trên khuôn mặt Hoa đạo nhân hiện lên một mảng hà quang năm màu nồng đậm, hần đột nhiên đổi một thanh âm, hung hăng mắng: “Chính là Cơ Hạo tiểu tử đáng giận kia, hần sao lại nhận được thiên đế thần vị? Thật sự đáng chết...”

Cười ‘Hì hì’, Hoa đạo nhân mang theo ý tứ tà mị khôn cùng hướng Mộc đạo nhân nheo mắt: “Sư huynh, không bằng, người ta ra tay, tự tay đem Cơ Hạo đánh chết? Hì hì, sư huynh đệ người ta liên thủ, còn sợ ai?”

Vẻ mặt Mộc đạo nhân biến đổi, vội vàng một chương võ thật mạnh vào trên gáy Hoa đạo nhân.

Chương 1487: Uy Lực Thiên Đế

Trên vạn thần tướng, trăm vạn thiên binh xếp hàng chỉnh tề ở dưới Cửu Long Xa Liễn của Cơ Hạo.

Trận địa hình vuông cả thảy một trăm vạn người xếp chỉnh tề, toàn bộ thần tướng, thiên binh ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Cơ Hạo đứng ở trên xe kéo, cầm Kim Ô Ấn Tỳ. Bọn họ Là Thiên địa ý chí ngưng tụ Thiên địa linh khí sinh thành sinh linh, bọn họ sinh mệnh ý nghĩa ngay tại cho —— phục tùng cùng kỷ luật, vì thiên đình mà chém giết chinh chiến.

Bàn Cổ thiên đình, hiện nay thiên đế duy nhất được thiên địa sắc lệnh chính là Cơ Hạo.

Các thần tướng, thiên binh kia ngay lập tức đem toàn bộ sự trung thành, toàn bộ sự nhiệt tình của bọn họ, hoàn toàn, triệt để chuyển dời đến trên người Cơ Hạo. Ra lệnh một tiếng, bọn họ có thể vượt lửa qua sông; ra lệnh một tiếng, bọn họ có thể quên cả sinh tử.

Thần tướng, thiên binh sinh ra trong Thần Nguyên trì, bọn họ là cỗ máy chiến đấu đáng sợ nhất Bàn Cổ thế giới. Trừ bản năng ý chí phục tùng mệnh lệnh, bọn họ chỉ còn lại có bản năng chiến đấu thuần túy. Không biết e ngại, không biết sợ hãi, sẽ không đói khát, sẽ không mệt mỏi, phụng thiên địa ý chí mà lực chiến tới chết!

Cơ Hạo nhìn các thần tướng thiên binh đã không thể dùng một từ ngữ ‘tinh nhuệ’ để hình dung này, tâm tình sung sướng, lại có chút không biết làm sao. Ủ ù cạc cạc nhận được thiên địa sắc lệnh, đây là mấy năm nay làm người tốt chuyện tốt nhiều à?

Chẳng qua, Cơ Hạo cũng không kịp nghĩ nhiều hơn.

Trong nháy mắt bàn tay nắm chặt thiên đế ấn tỳ, Cơ Hạo liền cảm nhận được

bốn nguyên ý chí tăng sâu nhất của toàn bộ Bàn Cổ thể giới. Toàn bộ Bàn Cổ thể giới cũng đang vì một vị thiên đế mới sinh ra mà vui mừng. Loại vui sướng thuần túy nhất, nồng đậm nhất đó nhanh chóng cảm nhiễm Cơ Hạo, khiến hân sung sướng cười lên từ trong lòng.

Mặt trời Bàn Cổ thể giới cũng đang nhảy nhót hoan hô, ở sau Đông Hoàng Thái Nhất, rốt cuộc có một tồn tại vĩ đại được thái dương chi đạo của Bàn Cổ thể giới hoàn toàn tán thành. Mỗi thời mỗi khắc, đều có vô lượng thái dương chân lực xuyên qua hư không, không ngừng rót vào thân thể Cơ Hạo.

Lực lượng Bàn Giả Thái Dương trong cơ thể Cơ Hạo đang không ngừng tăng lên, bản chất lực lượng Bàn Giả Thái Dương cũng đang cấp tốc tăng lên, không ngừng hướng bốn nguyên chi lực của Bàn Cổ Thái Dương tiến hóa.

Thiên địa linh khí Bàn Cổ thể giới càng gào thét hướng Cơ Hạo ập tới, căn bản không cần hân vận công hấp thu, thiên địa linh khí đã chủ động ủa vào thân thể hân. Bàn Giả Thái Dương giống như một cái lò luyện cực lớn, căn nuốt toàn bộ thiên địa linh khí, sau khi chuyển hóa một chút liền biến thành bốn nguyên thái dương chi lực chứa đựng lại.

Cơ Hạo tâm niệm khê động, hân mở ra bàn tay, một luồng kim quang lưu động ở lòng bàn tay hân, rất nhanh kim quang đã ngưng tụ thành chất lỏng màu vàng, trong chớp mắt chất lỏng màu vàng liền đọng lại thành một khối tinh thể màu vàng to bằng nắm tay.

Tinh thạch thuần túy do thái dương chi lực ngưng tụ thành! Cảm thụ được lực lượng mãnh liệt đáng sợ trong tinh thể màu vàng, Cơ Hạo rất nhanh đã nghĩ tới mấy chục loại pháp môn vận dụng loại lực lượng này chế tạo phù lục uy lực lớn, hỏa lô uy lực lớn.

Một tướng lĩnh Già tộc bốn mắt đỏ bừng rống giận liên tục hướng Cơ Hạo bên này lao tới. Hân cũng không thông báo một tiếng với Cơ Hạo, xách lên một thanh đại chuỳ hung hăng hướng đầu một gã kim giáp thần tướng đập tới: “Các

người dám chết tiết này, các người đã giết tộc nhân của ta!”

Nháy mắt trọng chùy đánh ra, tướng lĩnh Già tộc này đã chết.

Hắn chẳng qua là thực lực cấp Vu Vương nhân tộc bình thường, hắn nhìn thấy các kim giáp thần tướng kia thành thật tập hợp chỉnh đội như thế, hắn cho rằng các thần tướng này sẽ không phản kháng nữa!

Hắn lại không biết, người duy nhất các kim giáp thần tướng thuận theo là Cơ Hạo, mà không phải bất cứ ai khác.

Trong nháy mắt hắn vùng đại chùy nện xuống, đôi mắt kim giáp thần tướng bị hắn công kích chợt biến thành màu vàng ròng không có cảm tình, trường kích trong tay hắn phát ra một tiếng xé gió chói tai, tướng lĩnh Già tộc vừa mới vùng lên đại chùy, trường kích đã xuyên thủng ngực hắn.

Tám thần tướng khác bên cạnh kim giáp thần tướng hầu như là đồng thời ra tay, trường kích màu vàng mang theo tiếng xé gió thê lương nhập vào thân thể tướng lĩnh Già tộc, tổng cộng chín vị thần tướng chấn động cổ tay, thân thể tướng lĩnh Già tộc liền biến thành năm bảy mảnh.

Trong quân đội dị tộc lao ra ngoài thành phát ra tiếng xôn xao thật lớn!

Bọn họ đều đã nhìn thấy, vừa rồi là những đáng sợ chiến sĩ kim giáp, ngân giáp này đã tàn sát vô số gia tộc lĩnh chủ dị tộc, đem thi thể bọn họ đặt chỉnh tề ở ngoài thành Lương Chủ.

Khi những kẻ địch đáng sợ này ù ù cạc cạc hướng Cơ Hạo quỳ lạy hành lễ, đám chiến sĩ dị tộc đã bắt đầu hoài nghi, những chiến sĩ kim giáp, ngân giáp kia tàn sát lĩnh chủ dị tộc, có phải âm mưu của Cơ Hạo, có phải của nhân tộc hay không!

Khi đồng bạn bọn hắn nổi giận đùng đùng đi tìm kim giáp thần tướng giết chết tộc nhân của mình trả thù, lại bị thoải mái đánh chết, toàn bộ chiến sĩ dị tộc

thấy một màn này đồng thời nổi giận. Một tướng lĩnh Ngu tộc lãnh địa gia tộc cũng ở ngoài thành Lương Chử, toàn bộ tộc nhân đều ở trong trang viên ngoài thành khàn cả giọng hét lên: “Đây là âm mưu! Chết tiệt, đây là âm mưu của lũ dân bản xứ ti tiện!”

Tướng lĩnh Ngu tộc rút bội kiếm: “Giết sạch lũ chết tiệt này! Còn có, kẻ làm chủ đám đó, là Nghiêu Hầu Cơ Hạo của nhân tộc!”

Trên bầu trời, vô số đĩa kim loại hình tròn lóe ra điện quang chói mắt, hướng Cơ Hạo cùng thần tướng, thiên binh xếp thành hàng phía dưới hắt lao xuống.

Trên không trung nơi cao hơn, Nghê Địa lớn tiếng hô quát, vô số Đông Di tiễn thủ khổng lồ chế hung cầm dưới môg, từ bốn phương tám hướng hướng đám chiến sĩ Già tộc đó bao vây—— Cơ Hạo là sư huynh của hắn, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Cơ Hạo bị người ta bắt nạt. Tuy thoát nhìn, hiện tại là Cơ Hạo đang bắt nạt người ta.

Trên mặt đất, từng đại đội quân đội dị tộc hướng hàng ngũ thần tướng, thiên binh ồa tới.

Tương ứng, bá hộ nhân tộc giao hảo với Cơ Hạo cũng lần lượt hạ lệnh, quân đội của bọn họ cùng quân đội dị tộc nhanh chóng đan xen ở cùng chỗ, hai bên giương cung bạt kiếm, mắt thấy sẽ là một hồi huyết chiến bùng nổ.

Trên tường thành, đám người Bì Thi Nu khiếp sợ mà phần nộ hướng Đế Thuấn gào rống —— bọn họ hoàn toàn không thể lý giải, các thần tướng, thiên binh hung tàn kia, sao mà nhìn thấy Cơ Hạo lại đột nhiên biến thành con thỏ nhỏ nghe lời?

Chẳng lẽ nói, đây quả thật là âm mưu của nhân tộc, bọn họ điều động một mũi tinh nhuệ cố ý tàn sát lĩnh chủ dị tộc ngoài thành, suy yếu thực lực dị tộc sao?

Nhưng, đây là tinh nhuệ thiên đình đó!

Đám người Bì Thỉ Nu bị biến cố đột ngột này làm cho đầu óc thác loạn, bọn họ quả thực sắp phát cuồng rồi.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, hần cảm thụ được khí tức ấm áp, thân mật của thiên địa ý chí Bàn Cổ thế giới xung quanh, hần chậm rãi giơ lên thiên đế ấn tỳ trong tay.

Cách Lương Chử ba trăm dặm, trên không một ngọn núi lớn cao khoảng mười dặm, theo ánh sáng lấp lánh kỳ dị, một viên lôi hỏa màu vàng to bằng đầu người đột nhiên ngưng tụ. Vô thanh vô tức, viên lôi hỏa màu vàng thể tích không lớn này nhanh như tia chớp rơi xuống ở trên đỉnh núi.

Oành một tiếng, mặt đất kịch liệt run rẩy, ngọn núi cao tới mười dặm ở trong ánh lửa màu vàng phóng lên cao nháy mắt hóa thành hư ảo.

Một đám mây hình nấm màu vàng duỗi thân thể, chậm rãi bay lên trời.

Một vòng sóng xung kích màu vàng mắt thường có thể thấy được hướng bốn phương tám hướng cấp tốc khuếch tán, trong mấy hơi thở đã lao tới ngoài thành Lương Chử, cơn lốc gào thét đảo qua đại địa, đem mặt đất xé đi một tầng dày nửa thước.

‘Vù’ một tiếng, lúc sóng xung kích đảo qua đám người Bì Thỉ Nu trên tường thành, bọn họ đều cảm thấy hít thở không thông một phen.

Cơ Hạo bất động thanh sắc vung tay lên, ở trên không Lương Chử Thành, loại lôi hỏa màu vàng vừa nảy đột nhiên toát ra cả thủy ba vạn sáu ngàn viên!

Toàn bộ dị tộc kêu gào đồng thời cầm miệng, ai cũng vạn phần hoảng sợ nhìn những lôi hỏa do thái dương chân hỏa màu vàng ngưng tụ thành.

“Ta, cần dùng âm mưu sao?” Cơ Hạo buông tay, rất bình tĩnh hỏi đám người Bì Thỉ Nu: “Đánh thức bọn Xích Lôi, chúng ta hỏi cho rõ ràng!”

Chương 1488: Bọn Họ Chi Phục Tùng Vũ Lực

Ở dưới thái dương kim lôi Cơ Hạo ngưng tụ ra uy hiếp, toàn bộ dị tộc đều ngậm miệng.

Sau đó Cơ Hạo thả ra mười vạn Bán Long Tu La, trăm vạn Huyết Trì U Quỷ.

Bán Long Tu La ngoại hình đặc biệt, khí tức thâm nghiêm rít gào trầm thấp, uy áp cường đại đáng sợ làm trái tim người ta rung động; Huyết Trì U Quỷ thân hình chớp tắt, như quỷ mỹ lúc ẩn lúc hiện, con mắt lạnh lẽo khiến sau lưng người ta lạnh toát từng đợt.

Bán Long Tu La thực lực nhân tộc cao giai Vu Đế, Huyết Trì U Quỷ thực lực nhân tộc cao giai Vu Vương.

Khi bọn họ sóng vai với kim giáp thần tướng, ngân giáp thiên binh xếp thành trận địa hình vuông chính tề, không đơn giản là dị tộc đột nhiên biến sắc, ngay cả nhiều bá hộ nhân tộc vẻ mặt cũng có chút mất tự nhiên.

Trong bất tri bất giác, Nghiêu Sơn lĩnh thời gian thành lập còn chưa đến trăm năm, thế lực lệ thuộc trực tiếp Nghiêu Hầu Cơ Hạo đã đáng sợ như thế?

Không nói các thần tướng, thiên binh đến từ thiên đình, chỉ nói mười vạn Bán Long Tu La, thuần một sắc thực lực cao giai Vu Đế, bộ tộc tầm thường làm sao lấy ra được?

Cộng thêm bản thân Cơ Hạo một Vu Thần thứ thiệt cường hãn thái quá, bản mạng vu tinh thể mà là một vầng mặt trời của thế giới khác, lực lượng bản mạng vu tinh vượt qua hồng hoang tinh thần tầm thường trăm ngàn lần, ngàn vạn lần. Càng không cần nhắc tới Cơ Hạo phụ thân của Cơ Hạo kế thừa di trạch tổ tiên Vu Thần lưu lại, lúc nào cũng có thể lột xác thành một Vu Thần chân chính!

Hai đại cao thủ cấp Vu Thần tọa trấn, loại nội tình này so với Hữu Hùng thị

siêu cấp thị tộc như vậy còn hơi kém một chút, nhưng cũng đủ để xếp vào hàng ngũ thị tộc đứng đầu nhân tộc.

Đặc biệt Cơ Hạo được thiên địa sắc lệnh, thế mà giống với thượng cổ thánh hoàng Phục Hy thị, lấy thân người thành tựu thiên đế chi tôn. Tiềm lực Nghiêu Sơn lĩnh tương lai phát triển, dù là Hữu Hùng thị, Cao Dương thị siêu cấp thị tộc như vậy cũng có chút không nhìn rõ nữa.

Cơ Hạo chân đạp mây lửa đi tới tường thành Lương Chử. Hân hướng đám người Đế Thuấn kính cẩn hành lễ, mà Đế Thuấn, Hiên Viên thánh hoàng, Thần Nông thị... năm đại Nhân Hoàng vội vàng dựa theo thân phận ngang hàng hướng hân hoàn lễ. Làm Nhân Hoàng, Đế Thuấn bọn họ ở trên lễ nghi không thể có chút sai lầm sơ suất, cho dù Cơ Hạo là văn bối nhân tộc, hân giờ phút này có được thân phận thiên đế, thì không thể đối đãi hời hợt.

Chỉ có Cơ Hạo lúc hướng Tự Văn Mệnh hành lễ, Tự Văn Mệnh cười lớn đánh một quyền vào trên ngực hân.

Hai người nhìn nhau cười, ăn ý trước sau như một.

Đế Thuấn nhất thời cũng cười lên. Trước đây các đời Nhân Hoàng và thiên đế thiên đình quan hệ luôn cứng rắn đối lập, mọi người thường xuyên có ma sát dày đặc. Hiện tại Cơ Hạo thiên đế mới ra lò này và Nhân Hoàng dự định nhiệm kỳ sau Tự Văn Mệnh quan hệ giao hảo như thế, cái này đối với toàn bộ nhân tộc, đối với toàn bộ Bàn Cổ thế giới đều vô cùng tốt... Thế này thật sự là quá tốt rồi.

Một lão vu tế lấy ra Lão Ngả Thảo (cỏ ngải) hân dùng tinh huyết bách độc bào chế không biết bao nhiêu năm, cuộn thành cục Ngả Thảo, lại rắc một vốc bột phấn bọ cạp, nhện, rết... các độc trùng mai thành ở bên trên, châm một mũi lửa, từng luồng khói đen dinh dính từ trong cục Ngả Thảo trào ra, rất có linh tính chui vào lỗ mũi Xích Lô.

Một cái hắt xì kinh thiên động địa vang lên, Xích Lô kịch liệt hắt xì, thân thể hân chợt lay động, xương khớp vỡ vụn toàn thân ma sát lẫn nhau, hân đau đến

mức rú thắm lên khăn cả giọng.

Cơ Hạo dẫn theo mấy kim giáp thần tướng tới trên tường thành, giờ phút này các kim giáp thần tướng đó đang mặt âm trầm, cúi đầu quan sát Xích Lô.

Bọn họ chính là thiên đình thần tướng thiên địa ý chí của Bàn Cổ thể giới ngưng tụ thành, người bảo vệ thiên địa pháp tắc, người chấp hành thiên địa quyền bính.

Tuy bị Đế Thích Sát dùng chí bảo quái dị làm đục linh trí, không tự chủ được bị đám người Đế Thích Sát hiệu lệnh, các thần tướng trời sinh linh trí cường đại này đối với chuyện đã xảy ra trên người mình vẫn nhớ rành mạch.

Nói chính xác, các thiên đình thần tướng này không chỉ là binh khí tác chiến cường đại nhất, bọn họ càng là vật ghi lại tin tức hoàn mỹ. Thân thể bọn họ, lông tóc bọn họ, mỗi một tế bào bọn họ, đều sẽ đem mỗi một việc bọn họ tự mình trải qua ghi lại đầy đủ, chỉ cần dùng bí pháp thiên đình rút lấy, thì có thể cho cao tầng thiên đình phân tích tình cảnh của bọn họ, do đó chế định các loại kế sách, kế hoạch.

Cho dù đoạn thời gian bị người ta nắm giữ, không tự chủ được kia, thân thể bọn họ vẫn xuất phát từ bản năng ghi lại mọi điều bọn họ gặp được.

Ở dưới thiên đế ấn tỳ thiên địa ý chí ngưng tụ triệu hồi, các thần tướng, thiên binh này dùng bản ngã ý thức cường đại đột phá dị bảo của Đế Thích Sát phong ấn, khôi phục bản ngã linh thức. Bọn họ nhanh chóng rút lấy tin tức trên người, đã biết toàn bộ tình hình trước sau.

Bọn họ tràn đầy lửa giận nhìn chăm chăm Xích Lô, nhìn chăm chăm những kẻ ‘phản nghịch không thể tha’ có gan ‘Giả tạo thiên mệnh, khống chế thiên quân’.

Xích Lô vừa mới thức tỉnh, còn chưa làm rõ tình huống xung quanh, nhìn thấy mấy thần tướng toàn thân kim giáp rạng rỡ tỏa sáng, vẻ mặt âm lạnh sát khí

lạnh lẽo, hần theo bản năng kêu lên: “Các người bọn nô lệ này, các người đem những kẻ kia xử lý rồi sao? Hay là đuổi đi rồi? Khốn kiếp, còn không mau cứu chữa cho ta? Chưa thấy ta bị thương sao? Đế Thích Sát tên ngu xuẩn này, chủ nhân ban cho hần ‘Hồn Linh Bình’, hần thế mà lại dùng để khống chế các người lũ ngu xuẩn này?”

Đám kim giáp thần tướng không nhúc nhích, cao tăng nhân tộc, dị tộc xung quanh đã đồng thời lớn tiếng xôn xao hần lên.

Quả nhiên là Đế Thích Sát, quả nhiên là Đế Thích Sát đã khống chế Thần Nguyên trì, dẫn tới thiên đình chúng thần trong Thần Nguyên trì thai nghén, tất cả đều thành công cụ của hần.

“Bì Thi Nu, còn có các vị bệ hạ, mọi người đều nghe rõ rồi chứ. Về việc thiên đình thần binh giết linh chủ dị tộc các người, đầu sỏ gây nên là tộc nhân của các người, Đế Thích Sát. Mà chỗ dựa sau lưng hần, là vị các người gọi là ‘Huyết miện’ đại nhân kia.” Cơ Hạo trấn định tự nhiên nhìn mười hai chấp chính đại đế khuôn mặt đầy sự tức giận.

“Cho nên, ta từ chối mọi sự lên án của các người nhân đối với các thiên đình thần binh này. Giết hại nhằm vào tộc nhân các người, không phải bản ngã ý thức của bọn họ làm chủ, cũng không phải âm mưu của nhân tộc chúng ta.” Cơ Hạo cười hướng bọn họ gật gật đầu: “Hiện tại sự tình đã làm rõ, ta hy vọng các người có thể ước thúc tộc nhân của mình, đừng làm ra chuyện ngu xuẩn người thân đau, kẻ thù sướng.”

Đám người Bì Thi Nu lâm vào trong trầm tư, chỉ có Da Ma La Gia không quen nhìn dáng vẻ đặc ý của Cơ Hạo, nàng lấy tính tình nhỏ nhen cười lạnh nói: “Mặc kệ nói như thế nào, những thứ gọi là thiên đình thần binh này, bọn hần vẫn giết chết rất nhiều tộc nhân vô tội của chúng ta. Cho dù bọn hần là công cụ giết chóc, hung khí cũng nên bị tiêu hủy, không phải sao?”

Da Ma La Gia đặc ý nhìn Cơ Hạo, đối với Cơ Hạo này từng mấy lần khiến

nàng mắt mặt xấu hổ, nàng lúc nào cũng muốn tìm chút phiền toái cho hân.

“Rất nhiều, tộc nhân, vô tội, của các người?” Sắc mặt Cơ Hạo dần dần trở nên nghiêm túc mà sát khí lạnh lẽo, hân hướng Da Ma La Gia đi tới hai bước, ghé đến trước mặt nàng lạnh lùng nói từng chữ một: “Nữ nhân, người nói, tộc nhân của các người, là vô tội? Như vậy, các người nhiều năm như vậy, giết hại, nô dịch nhiều tộc nhân như vậy của chúng ta, chúng ta nên tính món nợ này như thế nào?”

“Có lẽ, ta nên lập tức giết chết người? Sau đó đem toàn bộ hung khí của người tiêu hủy hết?”

Khí tức đáng sợ như vô số con rắn độc, gắt gao quấn lấy linh hồn Da Ma La Gia.

Da Ma La Gia đột nhiên biến sắc, theo bản năng liên tục lui về phía sau.

Giờ này khắc này, nàng thế mà ngay cả dũng khí đứng thẳng thân thể ở trước mặt Cơ Hạo cũng đã mất đi.

Chương 1489: Long Phượng Nhiệt Tình Đào Dật

Đối mặt Cơ Hạo từng bước ép sát, khuôn mặt tuyệt đẹp của Da Ma La Gia trắng bệch như tờ giấy. Nàng hoảng sợ nhìn Cơ Hạo, cảm thụ được áp lực khổng lồ trên người Cơ Hạo khiến nàng hít thở không thông, khiến linh hồn nàng cũng hầu như vỡ nát, Da Ma La Gia cuối cùng đã cúi thấp cái đầu cao ngạo.

“Cơ Hạo các hạ tôn kính, phi thường xin lỗi, ta tin tưởng, ở dưới sự thống soái của ngài, các thiên đình chiến sĩ anh dũng mà cường đại này sẽ là minh hữu trung thành nhất, bằng hữu đáng tin nhất của chúng ta.” Da Ma Bang vội vàng chạy ra, gượng cười hoà giải.

Hắn rất oán khí trừng mắt nhìn Da Ma La Gia một cái, ở loại thời điểm này, nàng thế mà còn dám trêu chọc Cơ Hạo?

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’ một tiếng, không tiếp tục dọa nạt Da Ma La Gia. Hắn và đám người Đế Thuấn khẩn cấp thảo luận một hồi, sau đó từng cái mệnh lệnh không ngừng hướng tất cả nhân tộc chiến sĩ truyền xuống.

Ba vạn Bán Long Tu La dẫn đường, chân đạp mây máu cuộn cuộn lao lên chín tầng trời.

Hơn vạn kim giáp thần tướng thống lĩnh trăm vạn thiên binh, cười mây lành theo sau đội ngũ Bán Long Tu La, mây đẹp khí lành đem sát khí ngập trời trong mây máu trung hoà không ít, ít nhất lúc đại quân bay qua núi đồi sông ngòi Bàn Cổ mỗ đại lục, sẽ không bởi vì sát khí cuộn cuộn kinh động con dân nhân tộc phía dưới.

Cơ Hạo thống lĩnh một mũi liên quân quy mô khổng lồ, có tinh nhuệ Nghiêu Sơn lĩnh, có Nghệ Địa thống lĩnh quân đội Đông Di mạnh mẽ, có Viên Lực thống soái binh sĩ thủy yêu hung hãn, có Hạ Mễ chỉ huy lính tôm tướng cua, cũng có lực sĩ mạnh mẽ đến từ Tây Hoang.

Chi liên quân này làm trung quân, lấy bảy vạn Bán Long Tu La khác thống lĩnh trăm vạn Huyết Trì U Quỷ làm hậu quân tả hữu bảo vệ xung quanh, quân đoàn cuộn cuộn khổng lồ thi triển pháp thuật nâng đám mây liên miên hơn ngàn dặm, rất nhanh hướng vị trí trung tâm Bàn Cổ mỗi đại lục bay đi, hướng trụ trời Bất Chu sơn năm đó bay đi.

Ngay phía trên trụ trời Bất Chu sơn, chính là chỗ cửa chính thiên đình. Cơ Hạo muốn đường đường chính chính suất lĩnh đại quân, từ cửa chính thiên đình xông vào. Thiên đình, là thiên đình của Bàn Cổ thế giới, bất cứ ác khách nào không mời mà tới, thì vẫn là ngoan ngoãn cút đi đi!

Đối với Cơ Hạo thống quân xuất chinh thiên đình, mười hai vị chấp chính đại đế hừ cũng chưa hừ một tiếng, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Giờ này khắc này, bọn họ ước gì Cơ Hạo có thể tụ tập càng nhiều quân đội mạnh mẽ, thực lực liên minh bộ lạc nhân tộc là càng cường đại càng tốt.

Quân đoàn quy mô khổng lồ dọc đường mây tía bay múa, ngăn ngừa mấy ngày thời gian đã rời xa Lương Chử, rời xa Bồ Phán. Một ngày này, khi đại quân gào thét từ trên không một hồ lớn xẹt qua, trong hồ đột nhiên có mảng lớn sóng nước bay lên trời.

Từng cột nước đường kính vài dặm như cây cột thủy tinh ngưng tụ thành, mang theo tiếng sấm sét ‘Ù ù’ từ trong hồ lớn lao thẳng lên trời, đỉnh mỗi một cột nước đều có đám đông chiến sĩ thủy tộc mặc giáp trụ hoa mỹ xếp thành quân trận chinh tề.

Cùng là thủy tộc đại quân, so với đám sơn tinh thủy quái dưới trướng Cộng Công thị năm đó, chi quân đội thủy tộc quy mô khổng lồ trước mắt này khí độ nghiêm ngặt, pháp luật khắc nghiệt, rõ ràng là một mũi tinh nhuệ huấn luyện tốt. Đặc biệt khiến người ta chú ý là, khí tức trên người các thủy tộc này thuần khiết mà thuần hậu, có các tia long uy mờ nhạt chất chứa ở bên trong.

So sánh với thủy yêu đại quân dưới trướng Cộng Công thị yêu khí ngập trời,

cánh quân thủy tộc chặn ở phía trước đại quân của Cơ Hạo, ở trên khí thế vậy mà không yếu hơn so với trăm vạn thiên binh dưới trướng Cơ Hạo hiện nay.

Bàn Cổ thế giới, chỉ có long tộc mới có thể tổ chức ra một mũi đại quân thủy tộc tinh nhuệ như vậy.

Bàn Cổ thế giới, chỉ có long tộc xa hoa hào phú đến mức tận cùng, mới có thể phân phối cho thủy tộc đại quân dưới trướng giáp trụ cùng binh khí hoàn mỹ như vậy.

Cả thấy một trăm tòa pháo đài bay toàn thân bừng sáng sắc sỡ, thuần túy dùng hợp kim đúc thành từ trong hồ lớn bay lên trời. Trên tường thành các pháo đài bay này điêu khắc tượng đầu long sinh cửu tử tạo hình dữ tợn mà hung mãnh, các pho tượng này đều là dùng vàng ròng chế thành, ánh sáng mặt trời chiếu lên trên, các bức đầu tượng tinh mỹ dị thường hào quang loá mắt tựa như vật còn sống.

Pháo đài bay của dị tộc, cả thấy một trăm tòa!

Hơn nữa xem hoa văn trang trí trên tường thành, các pháo đài bay này rõ ràng là cá nhân đặt hàng vì long tộc mà cố ý thiết kế!

Long tộc quả nhiên có tiền, quả nhiên hào phú, mà các quý tộc Ngu triều quả nhiên vụ làm ăn nào cũng dám làm. Thần thức Cơ Hạo quét một lần ở trên những pháo đài này, từ linh lực dao động khổng lồ trong những pháo đài này có thể biết, các pháo đài này so với pháo đài tiêu chuẩn quân dụng quân đoàn chính quy của Ngu triều sử dụng còn mạnh hơn ba thành trở lên!

Quân giới bán cho kẻ địch, tính năng so với quân đoàn nhà mình sử dụng còn mạnh hơn ba thành?

Đám quý tộc Ngu tộc, tiết tháo của bọn họ nhằm chừng đã sớm ném ra ngoài cho chó ăn rồi!

Bốn lão nhân long tộc khí tức dị thường cổ xưa, trên sừng rồng loang lỗ vết thương từ trong một tòa pháo đài bay lao ra, trong đó một lão nhân long tộc lân giáp năm màu sắc sỡ lớn tiếng cười nói: “Ha ha ha, Hạo đại đế ở đâu? Nghe bọn nhỏ trong tộc nói, Hạo đại đế muốn thu phục thiên đình thánh địa bị Cộng Công nhất tộc làm bẩn, long tộc ta chính là cường tộc số một của Bàn Cổ thế giới, tự nhiên phải ra sức giúp đỡ!”

Bốn lão long không biết đã sống bao nhiêu năm, thực lực tuyệt đối đạt tới có thể so với nhân tộc Vu Thần cảnh thân hình nhoáng lên một cái, thân thể mạnh mẽ đến biến thái chấn vỡ hư không, mạnh mẽ đột phá đến trước mặt Cơ Hạo.

Bạo lực phá không na di như thế, hơn trăm vạn tinh nhuệ phía trước đại đội hành quân của Cơ Hạo, không có một ai kịp ra mặt ngăn trở bốn lão long này. Bọn họ mang theo nụ cười sáng lạn, một bộ dạng như không có việc gì chặn trước Cửu Long Xa Liên.

Lão long lân giáp năm màu sắc sỡ dùng sức vỗ ngực, dị thường hào sảng nói: “Hạo đại đế yên tâm, có binh sĩ long tộc ta làm tiên phong, đoạt lại thiên đình dễ như trở bàn tay, căn bản không cần Hạo đại đế tự mình ra tay, đỡ dơ tay của ngài!”

‘Ha ha’ vài tiếng, lão long nheo mắt hướng Cơ Hạo cười nói: “Chẳng qua, nghe nói trong thiên đình thánh địa, trừ thiên hà thủy quân, càng có tứ độc chính thần. Ha ha, theo lý thuyết, quản lý bọn họ, nên là thiên đế chí tôn đối với thủy rất có tâm đắc... Hắc hắc!”

Bốn lão nhìn chằm chằm Cơ Hạo không nói một lời.

Cơ Hạo đột nhiên hiểu ra, đám long tộc này, ở thời điểm nhân tộc và dị tộc luân phiên đại chiến, chỉ phái một đám hậu sinh văn bối ra mặt ứng phó; ở thời điểm nhân tộc liều mình đấu tranh với đại hồng thủy, bọn họ dứt khoát cuộn mình ở sào huyệt của mình bất động; ở thời điểm dị tộc lần này xuất động toàn bộ quân lực ép Xích Phản sơn, bọn họ cũng chỉ phái ra Ngao Hạo long vương

gần như tên gốc bị lưu đây này.

Nhưng thời điểm Cơ Hạo lấy vô lượng công đức làm cơ sở, được thiên địa sắc lệnh sắc phong làm thiên đế, càng thống lĩnh đại quân muốn thu hồi thiên đình, long tộc liền toát ra. Những kẻ này, không lẽ bọn họ còn muốn làm ra một cự long Thiên đế?

Cơ Hạo còn chưa nghĩ ra ứng phó bốn lão long này như thế nào, thì đã thấy bầu trời phía đông một mảng đỏ đậm, trên mây lửa kéo dài vạn dặm mấy vạn con phượng hoàng thân hình to lớn suốt lĩnh gần ngàn vạn Thanh Loan, thiên nga, khổng tước, đại bàng... các loài chim mạnh mẽ, cuồn cuộn hướng bên này bay tới.

Dẫn đầu những con phượng hoàng kia, bốn con phượng hoàng toàn thân ánh vàng rực rỡ cùng mở miệng:

“Hạo đại đế chậm một chút, phượng hoàng nhất tộc ta nghe nói đại đế muốn tu chính thiên địa pháp quy, thu hồi thiên đình thánh địa, cố ý từ xa vạn dặm tới tương trợ. Lần này do phượng hoàng nhất tộc ta làm tiên phong, đại đế mọi sự không lo!”

Cơ Hạo nhất thời tức giận đến cười lên.

Chương 1490: Tam Đế Nuốt Nhị Tộc

Trên Cửu Long Xa Liễn, Cơ Hạo cười ha ha ngồi ở trên ngai báu chỗ cao nhất.

Bốn thái cổ long thần long tộc trong lời đồn sớm đã hao hết tuổi thọ ngã xuống nhiều năm, tương tự là bốn thái cổ phượng thần phượng hoàng nhất tộc trong đồn đãi sớm ở trong khôn cùng lửa cháy niết bàn, tám thái cổ cường giả của long phượng hai tộc ngồi ngay ngắn ở trên ngai báu do lửa ngưng tụ thành, đang mắt to trừng mắt nhỏ nhìn chăm chăm người quen cũ, đồng bạn già đối diện.

Người của hai bên đồng thời tìm tới Cơ Hạo, trước mặt người đối diện, bọn họ cũng không tiện mở miệng thảo luận vấn đề gì thật sự với Cơ Hạo. Bọn họ đầu tiên là lẫn nhau nhìn từng gương mặt quen thuộc của đối phương, sau đó không biết là ai mở miệng trước, hỏa khí trên Cửu Long Xa Liễn liền chột trở nên nồng đậm hẳn lên.

Cơ Hạo không hé răng, thái cổ cường giả long phượng hai tộc thì công kích, cười nhạo lẫn nhau.

“Lão long đầu, nghe nói người đã chết già, bốn tọa còn rơi ba giọt nước mắt vì người. Hắc, chúng ta cả đời giao tình, người thế mà lại già chết... Giao tình của chúng ta, cũng chỉ đáng giá ba giọt nước mắt của bốn tọa!”

“Lão lông bẹp, nói cứ như người trọng tình trọng nghĩa bao nhiêu. Người không phải đã sớm niết bàn sao, Phượng Hoàng niết bàn, không phải một lần nữa biến thành một quả trứng sao! Không phải nói toàn bộ ký ức đều bị quét sạch, người còn nhớ lão tử, lão tử có phải nên cảm động đến người ba giọt nước mắt hay không?”

“Ồ, ồ, lão bất tử, món nợ kia của chúng ta năm đó hảo hảo tính toán đi!”

“Tính toán thì thôi, tính như thế nào? Động đao hay là nắm đấm, hán tử long tộc ta chưa bao giờ sợ phiền phức! Càng không cần nói phượng hoàng nhất tộc các người lũ đàn bà này!”

“Người nói gì? Lão già, người dám mở mồm vũ nhục người ta?”

“Ta vũ nhục người thì sao? Huynh đệ chúng ta cùng nhau mở miệng vũ nhục người thì sao? Không phục à? Không phục đến đánh chúng ta đi? Ha, lão tử chấp người một tay, một chưởng đem người một lần nữa tát thành quả trứng, người tin hay không?”

“Vô liêm sỉ, các người dám già mà vô liêm sỉ này, tin chúng ta đem vảy rồng của các người lột sạch, cho các người biến thành cá chạch chết hay không?”

“Ồ? Các người dám đàn bà phượng hoàng nhất tộc này mạnh như vậy sao? Đến, đến, đến, bốn huynh đệ chúng ta ở ngay đây, bốn lão bẹp lông các người lên đi, lên đi, đến đi, ai sợ ai chứ?”

Tám lão già mà không đứng đắn ở nơi này giường thương múa kiếm phun bừa lẫn nhau, cách đại quân Cơ Hạo thống lĩnh, mùi thuốc súng giữa quân đội long tộc và phượng tộc mang đến cũng càng lúc càng đậm.

Loài chim bay lượn cao cao ở bầu trời, vốn đã cùng thủy tộc ẩn sâu ở trong nước là quan hệ đối lập trời sinh. Ví dụ như nói rất nhiều loài chim trời sinh đã lấy cá tôm làm thức ăn, như đại bàng, khổng tước các loại hung cầm, càng lấy giao long, đại mãng... sinh linh loại lân giáp làm thức ăn.

Đây chỉ là sinh linh cấp thấp trời sinh đối lập của hai tộc đàn khổng lồ, chờ bọn họ trưởng thành đến cảnh giới đủ cường đại, mọi người đều có trí tuệ có thể so với nhân tộc, đều có thực lực cường đại, trời sinh đối lập làm bọn họ ngày thường không biết đã bùng nổ bao nhiêu ma sát.

Có long, phượng hai tộc ngày thường đàn áp, các loài chim, thủy tộc xung đột nhỏ hàng năm không ngừng, chiến tranh quy mô lớn thật sự cực ít bùng nổ.

nhưng hôm nay lão già dẫn đội long phượng hai tộc đều tranh cãi như gà chọi, các tướng sĩ hai tộc ngày thường có nhiều thù oán oán tất nhiên là thích thú khiêu khích, chửi rủa lẫn nhau.

Rất nhanh, khiêu khích, chửi rủa trực tiếp phát triển đến nhân thân công kích, khắp trời đều là ô ngôn uế ngữ phun nhau, sự độc ác cay nghiệt của nó khiến chiến sĩ nhân tộc kiến thức rộng rãi cũng ghen hòng nhìn trôn trối, chỉ biết than thở.

Cơ Hạo vuốt ve hai con hỏa long quấn quanh trên cánh tay, không ngừng đem từng tia thái dương chân hỏa rót vào trong cơ thể bọn nó, dần dần đề thăng sinh mệnh bốn nguyên của chúng, thăng cấp bốn nguyên lực lượng của chúng. Tám lão già long phượng hai tộc mắng lẫn nhau càng hung hăng, Cơ Hạo lại càng mặt mày vui vẻ, thiếu chút nữa đã ôm bụng cười lên.

Ai bảo các người hai tộc này ngày thường cao cao tại thượng như vậy, kiêu căng ngạo mạn như vậy!

Nhân tộc, long tộc, phượng tộc, ba tộc chính là sinh từ cùng nguồn gốc. Khi dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, trừ một trận chiến lúc ban đầu long phượng hai tộc bị ép bất đắc dĩ điều động tinh nhuệ cả tộc tham chiến, nhiều năm qua như vậy, hầu như là một mình liên minh bộ lạc nhân tộc thừa nhận áp lực khổng lồ của dị tộc.

Long, phượng hai tộc cao cao tại thượng, siêu nhiên thế ngoại, bọn họ trơ mắt nhìn vô số tinh nhuệ nhân tộc chết trận, trơ mắt nhìn từng thế hệ anh hùng nhân tộc vì huyết mạch sinh sản mà tan xương nát thịt, bọn họ không dao động chút nào.

Không chỉ có thế, bọn họ còn không ngừng hướng nhân tộc đưa ra điều kiện, không ngừng bắt chẹt nhân tộc, mỗi lần bọn họ phái một chút nhân thủ giúp nhân tộc, lại như đã cực kỳ nể mặt nhân tộc, ngang ngược muốn từ trên người nhân tộc lột một tầng da.

Vô số năm qua, lợi ích long tộc, phượng tộc vắt ra ở trên người nhân tộc cũng khả quan rồi.

Cơ Hạo cười ha ha nhìn tám lão già càng lúc càng nổi hung với nhau, vẫn không nói một lời.

Đột nhiên, lão long thần vảy năm màu kia rống giận một tiếng, một chưởng đem ngai báu ánh lửa ngưng tụ thành đập vỡ. Hắc nháy dựng lên, trong đôi mắt sát ý dâng trào, nhìn chăm chăm bốn lão phượng thần đối diện cười hung dữ nói: “Mọi người tới làm gì, trong lòng mọi người biết rõ! Hắc, bớt nói nhảm, gấp mặt trên năm đấm xem cao thấp! Xem xem, tương lai Bàn Cổ thế giới này, rốt cuộc là người nào độc lĩnh phong tao!”

Hai nam hai nữ bốn thái cổ phượng thần chậm rãi đứng dậy, bọn họ đều lấy ra quả trượng dùng thái cổ thần mộc Phù Tang Thụ Tâm chế thành, bên người đột nhiên toát ra ánh lửa chói mắt. Ngọn lửa trên người hai nữ thái cổ phượng thần màu vàng óng ánh, đó là Phượng Hoàng Chân Hỏa thuần khiết nhất, có thể hủy diệt vạn vật lại có vô thượng tạo hóa thần thông niết bàn trọng sinh.

Mà lửa trên người hai nam thái cổ phượng thần thì là Nam Minh Thần Viêm dạng lưu ly màu đỏ rực, đó là lửa bá đạo tinh thuần nhất trong thiên địa, là khắc tinh của tất cả lực lượng âm tà, sở trường nhất phản bản quy nguyên, đem vạn vật luyện hóa thành hình thái tinh thuần nguyên thủy nhất.

Nói cách khác, Nam Minh Thần Viêm chính là ngọn lửa tinh lọc bá đạo nhất, chỉ luận lực sát thương, Nam Minh Thần Viêm so với Phượng Hoàng Chân Hỏa còn mạnh hơn một mảng lớn.

Mắt thấy tám đại lão quái vật thái cổ sắp đánh nhau to, Cơ Hạo nặng nề ho khan: “Tám vị, tám vị lão tiền bối, xin bớt giận, xin bớt giận, cần gì phải thế? Cần gì phải thế? Đây là làm gì vậy? Mọi người giao tình cùng vượt mưa gió vô số năm, cần gì gương cung bạt kiếm? Bớt giận, bớt giận đi. “

Cười ‘Hắc hắc’, Cơ Hạo rất không phúc hậu chôn cho tám người ngực mỗi

người một cây kim khâu hoa: “Ngao Lễ, Phượng Cầm Tâm hai vị, con của bọn họ cũng sinh ra rồi, mọi người đều là quan hệ thông gia mà... Đừng hô đánh hô giết, chừa chút tình cảm cho bọn tiểu bối đi!”

Bốn đại long thần, bốn đại phượng thần đều tròn tròn mắt!

Ngao Lễ? Phượng Cầm Tâm? Cửu thái tử của đương đại long hoàng? Tiểu công chúa của đương đại phượng đế?

Hai người bọn chúng đã có con? Chuyện khi nào? Sao bọn họ đều không biết? Đây là có chuyện gì? Long tộc và phượng tộc thông hôn? Đùa cái gì vậy! Bọn họ những lão già này không mở miệng, phượng tử long tôn nào dám thông hôn với người đối diện?

Cơ Hạo cũng mặc kệ rong lòng mấy lão già này nghĩ như thế nào, hắn chậm rãi nói: “Ta biết ý đồ đến của tám vị lão tiền bối, cho nên, ta cũng hào phóng một chút, dù sao ta hiện tại là thiên đế duy nhất của Bàn Cổ thế giới, lời nói hắn là có chút tác dụng.”

“Ta quyết định, xuất ra ba ngai báu thiên đế, đổi lấy sự ủng hộ to lớn của long tộc, phượng tộc đối với nhân tộc ta!”

Về mặt tám lão già một lần nữa không đúng, ba ngai báu thiên đế? Nhưng long tộc cùng phượng tộc bọn họ nên chia như thế nào đây?

Bọn họ hung hăng trừng mắt nhìn đối phương một cái —— đều là bốn lão già chết tiệt này rước lấy phiền toái!

Chương 1491: Thiên Địa Khế Ước

Tay Cơ Hạo vỗ vỗ ở trên người Nha Công. Nha Công đã dung nhập lượng lớn tinh túy của thái dương chân hỏa, càng thông qua Cơ Hạo tìm hiểu một bộ phận nhỏ thái dương đại đạo thét dài một tiếng, lông vũ màu vàng hoa mỹ trên thân nó hùng hực thiêu đốt, hóa thành lửa dạng từng cái lông vũ to bằng bàn tay rơi xuống, ở trước mặt Cơ Hạo cấp tốc đan xen bay múa.

Cơ Hạo chỉ tay một cái, hai con hỏa long quấn quanh ở trên cánh tay hắn cùng cất tiếng kêu dài, vảy rồng màu vàng trên thân bọn nó ùn ùn rơi ra, vảy cứng rắn mà nóng cháy vỡ thành tro bụi nhỏ bé nhất, ngưng tụ thành các luồng sáng màu vàng nhỏ bé.

Ngọn lửa dạng lông vũ dần dần an tĩnh lại, dẹt thành một quyển trục thật lớn dài một trượng tám thước, rộng sáu thước.

Vảy rồng ngưng tụ thành kim quang lơ lửng ở trước mặt Cơ Hạo. Cơ Hạo cắn chót lưỡi, một ngụm bản mạng tinh huyết ánh vàng rực rỡ mang theo thiên địa ý chí và khí tức công đức nồng đậm phun ra, rót vào trong kim quang vảy rồng.

Kim quang nhỏ bé ở trên quyển trục lông vũ của Nha Công chế thành nhanh chóng khắc xuống, từng hàng thần văn của thượng cổ thiên đình rõ ràng, đoạn chính, tản mát ra thiên uy hùng hực lần lượt xuất hiện ở trên quyển trục. Từng trận cuồng phong sinh ra từ hư vô, điên cuồng quay quanh Cửu Long Xa Liễn.

Bầu trời trở nên cực kỳ quái dị, các đám mây tía màu vàng trôi nhanh như tuần mã, bầu trời chia làm hai nửa, một bên ánh mặt trời sáng lạn, một bên mưa tầm tã. Càng có các tiếng thét dài cao vút trong mây phóng lên cao, đây là đại địa dãy núi xung quanh kịch liệt chấn động mà phát ra tiếng tương tự như nhân loại thét dài.

Truyền thuyết thượng cổ thánh nhân Thương Hiệt tạo ra văn tự, chính là

phông chế đại đạo thần văn trong thiên địa mà thành, văn tự nhân tộc Thương Hiệt chế thành vừa xuất hiện, thiên địa chấn động, quỷ thần cùng khóc, tất cả sinh linh trong thiên địa đều biết, từ nay về sau nhân tộc thoát ly trạng thái nguyên thủy hỗn độn mông muội ngu dốt, bắt đầu bước vào thời đại văn minh.

Có được cơ hội truyền thừa văn minh, từ nay về sau nhân tộc thật sự trở thành chủ khí vận của Bàn Cổ thế giới, trở thành nhân vật chính trong thiên địa.

Mà thần văn Cơ Hạo giờ phút này sử dụng, thì xa ở trước Thương Hiệt tạo ra văn tự, lúc nhóm nguyên thủy thiên thần đầu tiên của Bàn Cổ thiên đình sinh ra, thiên địa tự nhiên sinh thành văn tự. Các thái cổ thần văn này cổ xưa mà phức tạp, mỗi một thể chữ đều chứa vô số huyền ảo, lấy trí tuệ của nhân tộc thượng cổ không thể lý giải, linh hồn càng không thể thừa nhận áp lực các văn tự này mang đến, cho nên nhân tộc không thể sử dụng thần văn.

Mỗi một thần văn đều đối ứng thiên đạo pháp tắc, trên chiếu tinh tú, dưới ứng địa mạch, là hệ thống văn tự căn nguyên nhất, nguyên thủy nhất, uy lực lớn nhất, hiệu lực thần kỳ nhất của Bàn Cổ thế giới. Mỗi một văn tự nơi này đều có thể tính là một phù văn trời sinh, chất chứa uy lực quỷ thần khó dò.

Khi Cơ Hạo lấy vô lượng công đức ngưng tụ Thiên Đế Ấn Tỳ, bộ thái cổ thần văn này đã ù ù cạc cạc khắc ở sâu trong linh hồn hắn.

Đây là thiên địa ban ân, là phúc lợi thiên đế thiên đình nên có. Nếu không phải như thế, Cơ Hạo cũng không cách nào nhận thức bộ chữ cổ xưa ngay cả Vu điện nhân tộc cũng chỉ lưu lại ít ỏi ba năm mươi văn tự, càng không thể sử dụng nó viết khế ước ở trên quyền trục.

Tám vị tồn tại thái cổ ánh mắt bất thiện như hổ rình mồi với nhau tò mò ghé qua, cẩn thận nhìn chăm chăm chữ viết màu vàng Cơ Hạo lưu lại trên quyền trục.

Chỉ là cái nhìn đầu tiên, thân thể hai long thần, phương thần tu vi yếu nhất hơi nhoáng lên một cái, trong mắt đột nhiên có các sợi tơ máu xuất hiện.

Theo Cơ Hạo không gián đoạn viết, chữ hắc viết xuống càng lúc càng nhiều, nội dung trên quyển trục càng lúc càng phức tạp, thiên địa thần uy trên quyển trục tản mát ra cũng càng lúc càng khổng lồ.

Tám tồn tại thái cổ trừ long thần vậy rồng năm màu thực lực mạnh nhất, còn có một mỹ phụ phượng tộc cao quý bề ngoài chỉ khoảng ba mươi vẫn như không có việc gì nhìn chăm chăm quyển trục, sáu người khác đều gian nan quay đầu, mạnh mẽ đem một ngụm máu lao ngược tới yết hầu nuốt xuống.

Bọn họ không phải thiên đình chúng thần thiên địa thừa nhận, cho dù thực lực của họ đủ mạnh mẽ, linh hồn họ đủ cường đại, bọn họ cũng không cách nào thừa nhận quá nhiều chấn động của thái cổ thần văn.

Long thần vậy rồng năm màu sở dĩ có thể thừa nhận thần văn Cơ Hạo viết chấn động, đó là bởi vì tu vi thân thể rắn quá mạnh mẽ, linh hồn hắc mỗi thời mỗi khắc đều bị trọng kích, nhưng năng lượng tinh huyết khổng lồ vô biên của hắc không ngừng bổ dưỡng linh hồn, tùy thời chữa trị thương thế cho linh hồn, cho nên hắc có thể thừa nhận được.

Mà mỹ phụ phượng tộc khoảng ba mươi tuổi kia có thể thừa nhận thần văn trùng kích, đó là vì thiên phú linh hồn của phượng tộc siêu phàm nhập thánh, nàng là thật sự bởi vì bản ngã linh hồn chi lực quá cường đại, linh hồn bốn nguyên mệnh mô phỏng như biển, thần văn trùng kích trong thần hồn của nàng nổi lên vô số gợn sóng, linh hồn bốn nguyên mệnh mô phỏng vô biên của nàng mạnh mẽ thừa nhận những đợt chấn động cuồng dã đó.

Tuy biện pháp khác nhau, hai vị chí cường giả long phượng hai tộc này lại đã quan sát toàn bộ quá trình Cơ Hạo viết.

Khi Cơ Hạo viết xuống một chữ cuối cùng, hắc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngừng đầu hướng một rồng một phượng vẻ mặt nghiêm túc cười nói: “Thấy rõ chưa? Ta không giới bất cứ thủ đoạn nào, phần thiên địa kế ước công bằng hợp lý này, chỉ cần hai vị đáp ứng, hiện tại long phượng hai tộc có thể nhận được

số định mức một ngai báu thiên đế.”

“Lão phu Ngao Cổ!” Lão long thần vẫy rồng năm màu nghiêm nghị nhìn Cơ Hạo một cái, trịnh trọng báo ra danh hiệu của mình.

“Bốn tọa Phượng Linh!” Mỹ phụ phượng tộc nghiêm nghị tương tự nhìn Cơ Hạo một cái, phi thường nghiêm túc nói ra tên của mình.

Đối với các lão già này mà nói, kêu ngao so với tính mạng bọn họ còn quan trọng hơn, có thể báo ra tên bản thân đối với Cơ Hạo vẫn bối như vậy, điều này đại biểu bọn họ thừa nhận, Cơ Hạo có tư cách ngồi ngang hàng với bọn họ, có tư cách đàm phán điều kiện với bọn họ.

Điều kiện của Cơ Hạo, đã minh bạch rõ ràng viết ở trên quyển trục thật lớn.

Thiên địa khế ước, đây là phương thức khế ước công bằng nhất, chính thức nhất của thượng cổ thiên đình.

Lấy thiên địa làm chứng ký kết khế ước, so với hiện tại cái gọi là linh hồn huyết thệ linh tinh khế ước hình thức tin cậy đâu chỉ ngàn vạn lần, gì trái với khế ước người, đều đã bị Bàn Cổ thế giới khuynh lực giáo sát. trừ phi tự hành có thể đổ Bàn Cổ thế giới đại đạo pháp tắc, nếu không tuyệt đối không cần làm trái thiên địa khế ước.

Điều kiện của Cơ Hạo rất đơn giản, long tộc, phượng tộc phân biệt điều phối một quân đội tinh nhuệ tộc nhân thuần huyết tạo thành, vĩnh viễn nạp vào dưới trướng Cơ Hạo vị tân nhậm thiên đế này, mặc cho hấn ra roi trợn đời. Chỉ cần số lượng và chất lượng tộc long tộc, phượng tộc đưa ra nhân có thể đủ thỏa mãn Cơ Hạo, Cơ Hạo sẽ làm chủ, tương lai thiên đình sẽ có một ngai báu thuộc về long tộc, phượng tộc.

Mà cái ngai báu thứ ba còn lại, Cơ Hạo sẽ giao cho một tộc nào cường độ ủng hộ lớn nhất đối với hấn.

Vô luận là long tộc hay phượng tộc, ai cường độ ủng hộ đối với Cơ Hạo lớn hơn, ai cho Cơ Hạo nhiều quân đội hơn, nhiều tài nguyên hơn, Cơ Hạo sẽ đem ngai báu kia hứa hẹn cấp cho một tộc đó.

Cơ Hạo thề, hẳn tuyệt đối sẽ vận dụng tộc nhân long tộc, phượng tộc thích đáng, để bọn họ kiến công lập nghiệp ở trên chiến trường đối kháng kẻ thù bên ngoài.

Một khi mọi việc bình định xong, Cơ Hạo sẽ lấy đặc quyền của thiên đế câu thông thiên địa ý chí Bàn Cổ thế giới, để thiên địa ý chí đánh xuống thiên địa sắc lệnh, ngưng tụ vô lượng công đức thiên đế ẩn tàng, tấn thăng thiên đế mới.

Đương nhiên, Cơ Hạo cũng nói rất rõ ràng —— vô lượng công đức ngưng tụ thiên đế ẩn tàng này, phải là long tộc, phượng tộc tự mình cung cấp!

Nói cách khác, long tộc, phượng tộc, cần ở trong đại chiến trong tương lai, thành lập đủ công đức, bọn họ mới có thể đi lên ngai báu thiên đế.

“Hiện tại, hai vị lão tiền bối, tiểu tử ta mới leo lên ngai báu thiên đế, dưới quyền rất thiếu người, hai vị chuẩn bị lấy ra bao nhiêu người để ủng hộ ta?”

Chương 1492: Tư Cách Cò Kè Mặc Cả

Ngao Cổ, Phượng Linh chưa mở miệng.

Bọn họ hầu như là ghé vào trên quyển trục, tỉ mỉ nghiên cứu mỗi một chữ của thiên địa khế ước Cơ Hạo định ra, tham thảo trong đó bất cứ một câu nào sẽ che dấu một số điều khoản tiềm tàng nào đó, bất lợi đối với bọn họ hay không.

Nhưng thái cổ thần văn là tồn tại tuyệt diệu thiên địa ý chí ngưng tụ thành, chỉ cần linh hồn đủ cường đại, có thể thừa nhận thiên địa áo nghĩa chất chứa trong đó, có thể liếc một cái đã thấm nhuần toàn bộ ẩn ý chất chứa trong đó.

Cẩn thận nghiên cứu hồi lâu, Ngao Cổ và Phượng Linh lúc này mới gật gật đầu. Bọn họ ngẩng đầu lên, nháy mắt với nhau.

Cơ Hạo cũng không hé răng, hẩn chấp tay sau lưng lẳng lặng nhìn Ngao Cổ và Phượng Linh. Đây là điều khoản có lợi nhất hẩn có thể nghĩ đến đối với nhân tộc, đối với chính hẩn. Vô luận là đối phó ‘Huyết Miện’ sắp bùng xuống, hay là sau trận đại chiến này, triệt để thanh tẩy dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, thậm chí, Cơ Hạo cân nhắc đến ở sau trận đại chiến này, phải bảo đảm Tự Văn Mệnh bình yên kế thừa ngai báu Nhân Hoàng.

Lực lượng và thế lực, Cơ Hạo nay có được lực lượng cá nhân không tệ, hẩn còn cần thế lực khổng lồ đi ứng phó tất cả tình thế nguy hiểm trong tương lai.

Long tộc, phượng tộc đã ham lợi ích của thiên đình, tự đưa lên cửa, như vậy bọn họ phải trả giá đắt. Long tộc cùng phượng tộc nhất quán cường thế, từ xưa tới nay quen từ trên người nhân tộc chiếm tiện nghi miễn phí, lần này đừng nghĩ từ trên người Cơ Hạo hẩn chiếm được nửa lợi ích.

Vàng thật bạc thật lấy ra, mọi người đối ngang giá, nếu lợi ích long tộc, phượng tộc đưa ra có thể khiến Cơ Hạo hài lòng, như vậy thiên đình thiên đế rốt cuộc là nhân tộc hay là long tộc, hoặc là phượng tộc thậm chí tộc đàn khác, cái

này đối với nhân tộc mà nói đều không khác nhau.

Cho nên, điều khoản hẳn định ra rất rõ ràng, rất minh bạch, không có bất cứ cạm bẫy nào. Đây là một khoản khế ước hai kiếp của Cơ Hạo định ra, công bằng nhất, quang minh chính đại nhất, tuyệt đối công chính vô tư.

“Điều kiện là rất nhẹ nhàng khoan khoái.” Ngón tay Ngao Cổ gõ gõ ở trên quyển trục, thâm trầm nhìn Cơ Hạo chậm rãi nói: “Nhưng tâm tình lão phu, không quá nhẹ nhàng khoan khoái.”

“Điều khoản thì rõ ràng.” Ngữ khí Phượng Linh không có khác biệt với Ngao Cổ, nàng mang theo một tia đánh giá, mang theo một tia kiêu căng cùng khinh thường chỉ lão quái vật thái cổ có, nhẹ nhàng băng quơ hướng Cơ Hạo lắc lắc đầu: “Nhưng bốn tọa không hiểu, Hạo đại đế có gì để đàm phán điều kiện với chúng ta?”

Ngao Cổ trầm mặt, một sự nghiêm túc sát phạt uy nghiêm khó có thể hình dung như mạch nước ngầm trong vực sâu không đáy lặng yên hưởng Cơ Hạo ập tới: “Hạo đại đế, tuy người may mắn được thiên địa sắc lệnh, là thiên đế duy nhất của thiên đình hiện nay. Nhưng người xét đến cùng, chẳng qua là một Nghiêu Hạo nhân tộc nho nhỏ, người lãnh địa nhỏ hẹp, con dân nghèo nàn, quân lực mỏng manh, thế lực mỏng manh... Người làm sao dám bắt chẹt vợ vệt tài sản hai tộc long phượng ta như thế?”

Phượng Linh nhẹ nhàng lắc đầu, khẽ cười nói: “Ngao Cổ lão gia tử đừng tức giận, tiểu hài tử không hiểu chuyện, dạy dỗ một chút là được. Không bằng, Hạo đại đế, chúng ta đem điều khoản sửa lại? Ví dụ như nói, thiên đình ngũ phương thiên đế, người tọa trấn trung ương, bốn phương thiên đế khác, người giao cho hai tộc long phượng ta tự phân phối.”

Mỉm cười, Phượng Linh rất hòa ái dễ gần đưa tay kéo tay áo vải thô của Cơ Hạo, đem hai nếp nhăn bên trên nhẹ nhàng vuốt phẳng: “Cũng đừng nhắc điều kiện gì khác, cứ lấy long phượng hai tộc ta giúp người ngồi vững vị trí thiên đế,

đổi lấy Hạo đại đế câu thông thiên đế, mời xuống thiên địa sắc lệnh sắc phong tộc nhân hai tộc chúng ta trở thành tân nhậm thiên đế, thế nào?”

Cơ Hạo ghen lời nhìn Ngao Cổ và Phượng Linh.

Rõ ràng là bọn hắn chặn đường đánh cướp, sao lại biến thành mình bắt chẹt vợ vét tài sản?

Mà trong lời nói của Phượng Linh còn rất rõ ràng nói cho Cơ Hạo —— tiểu tử, người căn cơ không đủ hùng hậu, nếu không ngoan ngoãn phối hợp long phượng hai tộc chúng ta, căn thân ngại báu dưới móng người vị thiên đế mới nhậm chức này không vững đâu?

Long tộc, phượng tộc ở niên đại thái cổ hồng hoang, quả thực cũng từng xuất hiện loại long hoàng phượng đế mưu lược vĩ đại nọ, từng dẫn đại quân chính diện chống đối thiên đình. Lấy thân phận huyết duệ của Bàn Cổ, cộng thêm thực lực thiên phú mạnh mẽ của long tộc, phượng tộc, khi bọn họ đối kháng thiên đình chưa bao giờ chịu thiệt, ngược lại nhiều lần chiếm tiểu tiện nghi.

Công trạng quang huy năm đó, thành tựu long tộc hôm nay, phượng tộc kiêu ngạo không ai bì nổi.

Bọn họ ngay cả thiên đình thiên đế chính quy cũng không để ở trong lòng, Cơ Hạo vênh vênh thẳng nhãi nhân tộc may mắn thành tựu thiên đế này sao... bọn họ có thể hạ thân phận trao đổi ngang hàng với hắn, thế này cũng đã cho hắn mặt mũi lớn bao nhiêu rồi, hắn làm sao còn dám đàm phán điều kiện với bọn họ chứ?

Cơ Hạo bất đắc dĩ cười khổ: “Hai vị lão tiền bối nói như vậy, thật sự khiến ta có chút không còn gì để nói. Không lẽ...”

Cơ Hạo tràn đầy nụ cười đột nhiên thay đổi ngữ khí, cả khuôn mặt mang theo sát khí lạnh lẽo khí thế hung ác, Cơ Hạo dị thường lạnh nhạt nói: “Không lẽ, các người còn chuẩn bị xuống tay với ta hay sao? Hai vị, các người là nghĩ nhiều quá rồi phải không? Cũng nghĩ quá đơn giản rồi?”

Sáu vị cường giả hai tộc bị thần văn trên thiên địa khế ước của Cơ Hạo ép phải quay đầu đi đồng thời nhìn lại, tám vị cường giả hai tộc long phượng vây quanh Cơ Hạo, đồng thời kiêu căng mà khinh thường cười lạnh một tiếng.

Một vị mỹ phụ khác của phượng tộc chỉ chỉ quyền trục trên tay Cơ Hạo, lạnh lùng nói: “Cơ Hạo tiểu tử, cho người vài phần màu sắc, người đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước. Tự hủy thiên địa khế ước ù ù cạc cạc này, sau đó ngoan ngoãn dựa theo lời chúng ta nói đi làm, Chúng ta bảo đảm ngai báu thiên đế của người bình an vô sự. Nếu không...”

Một lão già long tộc bên người Ngao Cổ quái thanh quái khí nói: “Nếu không, hắc hắc, Ngao Khốc gia gia sẽ khiến người biết thời thái cổ, vì sao long phượng mới là nhân vật chính của thiên địa, mà nhân tộc người, chỉ có thể quỳ gối dưới chân long tộc ta khóc lóc rơi lệ!”

Liếm liếm khóe miệng, Ngao Khốc đắc ý nói: “Người không muốn nhìn thấy phụ thân mình bị Ngao Khốc gia gia chặt đầu chứ? Người cũng không muốn thấy mẫu thân mình ở trong lòng Ngao Khốc gia gia khóc lóc thấu trời chứ? Hắc hắc, không biết người có nữ nhân hay không, nếu có, Ngao Khốc gia gia đối với da thịt non mềm của nhân tộc các người cũng rất thích!”

Ngao Cổ cười lắc lắc đầu, ngắt lời Ngao Khốc: “Thôi, đều là người cấp bậc lão tổ tông rồi, hành vi hoang đường lúc trẻ tuổi, đừng lấy ra hù dọa trẻ con.”

Mỉm cười, Ngao Cổ nhìn Cơ Hạo khẽ thở dài một tiếng: “Hạo đại đế à... Cơ Hạo tiểu tử, người không có tư cách cò kè mặc cả với chúng ta. Cho nên, người vẫn là dựa theo lời Phượng Linh lão thái bà nói, ngoan ngoãn nghe chúng ta đi. Ha ha, người phượng tộc bọn họ ít nhiều có chút mềm lòng, long tộc ta, cho tới bây giờ chỉ cầu kết quả, chưa bao giờ kiêng kỵ sử dụng bất cứ thủ đoạn nào.”

Ngao Khốc cười lớn ‘Ha ha’, hần nhìn trái nhìn phải, đột nhiên thấy được Thiểu Ti đứng ở trên đám mây lửa của Cửu Long Xa Liễn.

Hần chỉ vào Thiểu Ti cười nói: “Cơ Hạo tiểu tử, trên người con bé này có

hương vị của người! Là nữ nhân của người? Ha ha, người còn không đáp ứng điều kiện của Ngao Khốc gia gia, hắc hắc, Ngao Khốc gia gia sẽ diễn cho người một trò hay để xem ở hiện trường!”

Ngao Cổ cười to ‘Ha ha’, hai vị đại năng long tộc khác cũng cất tiếng cười to.

Phượng Linh cùng ba đại năng phượng tộc bĩu môi, nhẹ nhàng ‘Phi’ một tiếng.

Cơ Hạo nheo mắt, cười nói: “Tư cách cò kè mặc cả sao? Cái này đủ hay chưa?”

Bàn Cổ Chung đột nhiên xuất hiện ở trong tay Cơ Hạo, hắc cầm Bàn Cổ Chung lên, hung hăng nện ở trên đầu Ngao Khốc.

Rú thảm một tiếng, tiếng vang lớn chấn động trăm vạn đại quân phụ cận Cửu Long Xa Liễn ùn ùn bay lên, đầu của Ngao Khốc vỡ vụn hơn phân nửa, khóc lóc vang trời từ đám mây rơi xuống đại địa, ở trên mặt đất đập ra một cái hố thật lớn.

Chương 1493: Hoàn Toàn Đàm Bão

Sừng rồng vỡ nát, đầu vỡ vụn hơn phân nửa, máu rồng nóng bỏng phun ra như suối, Ngao Khốc đau đớn không chịu nổi rú thảm khàn cả giọng, ở trong hố to đường kính mấy chục dặm trên mặt đất không tự chủ được hiện ra nguyên hình.

Thân dài ngàn dặm, toàn thân màu đen lân giáp tối đen như mực, càng có các tia khí hung sát tàn bạo dị thường từ trong mỗi một miếng vảy rồng phun ra.

Đây là một con nghiệt long, thời đại thái cổ, từng làm sóng làm gió ở trên lãnh địa nhân tộc. Nghiệt long lấy nước đim lãnh địa nhân tộc, đánh giết con dân nhân tộc làm vui, thích dùng xương cốt nhân tộc xỉ răng, dùng máu thịt nhân tộc làm no bụng.

Cơ Hạo ánh mắt thâm trầm nhìn Ngao Khốc. Lão già chết tiệt này, hãn thế mà dùng bí pháp cực kỳ tà ác, đem linh hồn các nhân tộc bị hãn giết chết, ăn vào nhốt ở trong vảy rồng của mình. Mỗi một miếng vảy rồng của hãn đều là một cái lồng giam thật lớn, bên trong nhốt linh hồn nhân tộc lấy ngàn vạn để tính bị hãn đánh giết!

Trên thân cự long dài ngàn dặm có bao nhiêu cái vảy? Trong mỗi một cái vảy đều nhốt ngàn vạn linh hồn, lão già chết tiệt này rốt cuộc từng giết chết bao nhiêu người? Cách xa như vậy, Cơ Hạo cũng có thể nghe được trên thân lão già đáng chết này truyền đến tiếng kêu rên tuyệt vọng của vô số linh hồn nhân tộc.

“Các người, muốn chết sao?” Cơ Hạo mặt lộ vẻ dữ tợn, nhìn chằm chằm đám người Ngao Cổ và Phượng Linh: “Hai tộc long phượng các người, muốn diệt tộc sao?”

Một đòn của Bàn Cổ Chung, Ngao Khốc quả thực không có sức phản kháng bị đánh bại, nằm dưới đất gào thét giãy giụa, hồi lâu cũng chưa thể bò dậy. Ngao Cổ và Phượng Linh đều ngây ra tại chỗ, trong mắt tràn đầy sự không thể tưởng

tượng.

Ngao Khốc, đại năng long tộc có thể so với Vu Thần nhân tộc, tộc nhân long tộc lấy thân thể mạnh mẽ tuyệt đỉnh mà hoành hành Bàn Cổ thế giới, vẫy rồng trên thân bọn họ chính là đỉnh cấp giáp trụ trời sinh. Máu thịt bọn họ không thể phá vỡ, bọn họ tác chiến với bất cứ kẻ địch nào, đều là cứng rắn đội công kích cuồng dã của kẻ địch xông lên, giết lên, dùng nanh vuốt cùng sừng rồng sắc bén vô cùng, không đâu không phá của mình phá hủy kẻ địch.

Cơ Hạo chỉ dùng một cái chuông nhỏ thoát nhìn xám xịt không chút bắt mắt, một đòn đã đem Ngao Khốc đánh ngã?

Là Ngao Khốc quá yếu... hay là Cơ Hạo quá mạnh?

“Phượng tộc ta xưa nay bình hòa, các người tranh cãi, chúng ta tạm không nhúng tay.” Phượng Linh rất thông minh, đồng thời cũng rất vô sỉ từ bỏ long tộc mình hữu tạm thời này, bỏ qua liên thủ cùng long tộc cưỡng ép Cơ Hạo, mang theo ba đồng bạn lui mấy bước, cười tủm tỉm bày ra tư thái tọa sơn quan hổ đấu.

Đối với điều này, Cơ Hạo cũng vui vẻ nhìn thấy, hắn mạnh mẽ nặn ra một nụ cười mỉm, hướng Phượng Linh gật gật đầu.

Ba lão long bọn Ngao Cổ thì ánh mắt bất thiện nhìn chăm chăm Phượng Linh. Phượng tộc xưa nay bình hòa? Lời này chỉ có thể đem đi lừa quỷ. Vô số năm qua, tộc nhân phượng tộc và tộc nhân long tộc vì một chút thiên tài địa bảo hiếm thấy, một lời không hợp rút đao hướng vào nhau còn ít sao?

Các tộc nhân phượng tộc thân thể gầy yếu, nhưng linh hồn cường đại tới mức khiến người ta tuyệt vọng, dựa vào hỏa diễm thiên phú mạnh mẽ hoành hành thế gian, chỗ đã man bá đạo của bọn họ, xưa nay không kém gì những cơ bắp cuộn cuộn của long tộc. Đơn giản là, bọn họ thông minh, gian trá hơn long tộc nhiều lắm, ở trước khi thấy rõ căn bản của sự tình, nhìn rõ hư thật của một người, bọn họ chưa từng vội vàng làm ra quyết định.

“Hạo đại đế! Người, đã thương người long tộc ta.” Ngao Cổ bỏ qua các minh hữu lâm thời không đáng tin kia, vẻ mặt giọng nói đều dữ tợn hướng tới Cơ Hạo rít gào lên: “Người từ chối ý tốt của long tộc chúng ta, người phá hủy giao tình vô số năm qua của long tộc cùng nhân tộc! Người, muốn khơi mào chiến tranh toàn diện của long tộc cùng nhân tộc sao?”

“Nếu chiến, ta cam đoan, long tộc người tất nhiên diệt tộc!” Cơ Hạo không chút nào yếu thế tiến lên một bước, theo tiếng vang ‘Rắc rắc’, khí tức của hắn trở nên vô cùng mạnh mẽ, chiều cao càng cất cao một mảng lớn, trở nên tương đương với Ngao Cổ thân hình cao lớn.

Cái trán hung hăng húc ở trên trán Ngao Cổ, Cơ Hạo hướng tới Ngao Cổ gần trong gang tấc phun nước miếng: “Nhớ kỹ, lão súc sinh có vậy, nhân tộc ta, mới là nhân vật chính của thiên địa khí vận Bàn Cổ thế giới hướng về! Là nhân tộc ta, mà không phải long tộc người!”

“Muốn bắt chẹt người ta? Người tìm lầm đối tượng rồi!” Cơ Hạo khinh miệt hướng Ngao Cổ ném nụ cười lạnh: “Người nếu muốn động thủ, đến, Cơ Hạo ta sẽ ở nơi này chơi hăn hoi với các người! Các người mang đến nhiều quân đội như vậy, mọi người triển khai trận thế thử chút?”

Động tĩnh Ngao Khốc bị đánh rụng xuống mặt đất cực lớn, đại quân hai tộc long phượng giăng co bên ngoài nhìn thấy rõ ràng.

Vô số đại năng loài chim trong đại quân phượng tộc tất nhiên là vỗ tay trầm trồ khen ngợi, tiếng rít, tiếng huýt sáo không dứt, mà các đại năng long tộc hung ác trong đại quân long tộc đã lớn tiếng xôn xao hẳn lên. Ở dưới hiệu lệnh của mấy lão long vương, đại quân long tộc để lại ba thành quân đội giăng co với quân đội phượng tộc, bảy thành quân đội còn lại đã hướng đại quân của Cơ Hạo ép tới.

Trong hồ lớn bên dưới sóng to quay cuồng, từng cột nước như thủy tinh nhanh chóng di chuyển, rất nhanh đã từ bốn phương tám hướng đem đại quân

của Cơ Hạo vây ở giữa. Trên một trăm tòa pháo đài bay, lượng lớn thần tháp Ngu tộc sáng lên hào quang chói mắt, pho tượng cự long trên tường thành cũng chậm rãi mở mồm, từng mảng hào quang chói mắt bị những cái đầu rồng đó ngậm ở trong mồm vận sức chờ phát động.

Thiếu Ti đứng ở trên một chỗ đài cao, một bàn tay gắt gao bắt lấy Man Man nóng lòng muốn thử, thanh âm thanh thúy hạ đạt mệnh lệnh.

Nghệ Địa thống lĩnh Đông Di tiễn thủ bay lên trời, cười hung cầm tọa kỵ liên tục rít gào xông lên trời cao; Hạ Mễ thống lĩnh lính tôm tướng của lớn tiếng gào thét, bọn họ hướng mặt nước hạ xuống, trong yên cuộn cuộn bọn họ cũng nhắc lên sóng to giăng co với thủy binh long tộc.

Mười vạn Bán Long Tu La cùng cất tiếng rống to, bày ra hai cái trận hình trùng kích hình dạng như lưỡi đao. Trăm vạn Huyết Trì U Quỷ đã nhập vào hư không, không ai có thể nắm giữ động tĩnh của bọn họ, chỉ là trong không khí mờ hồ có mùi máu tươi nồng đậm ập tới, nhiều chiến sĩ long tộc người được loại mùi máu tươi này thân thể hơi nhoáng lên, chỉ cảm thấy thể lực của mình đang không ngừng suy yếu.

“Cho dù là Đế Thuấn cũng không dám nói chuyện với long tộc ta như vậy!” Ngao Cổ nhìn đại quân dưới trướng Cơ Hạo đã làm xong chuẩn bị tác chiến, tức giận đến mức sắc mặt cũng biến đổi.

“Ta không phải Nhân Hoàng!” Cơ Hạo hướng phía Ngao Cổ cười quái dị ‘hắc hắc’: “Lão tử là thiên đế! Thiên địa sắc lệnh mà sinh thiên đế!”

Trong con người Ngao Cổ hiện lên một mảng sát ý dữ tợn, đối với đám lão quái vật long tộc vẫn sinh hoạt tại trong vinh quang của đại năng long tộc thượng cổ, thiên đế tính là gì? Long tộc bọn họ cũng không phải chưa từng đối kháng với thiên đình, mỗi lần bọn họ đều có thể chiếm tiện nghi không nhỏ! Bọn họ chính là chủng tộc mạnh mẽ thân thể cường đại nhất của Bàn Cổ thánh nhân diễn hóa mà sinh, từ trước tới nay chỉ có bọn họ bắt nạt người ta, bọn họ chưa bao giờ

bị ai bắt nạt!

“Cơ Hạo... Người thiên đế này theo long tộc ta thấy, chỉ là một cái rắm!”
Ngao Cổ rốt cuộc nói ra câu nói hằn luôn muốn nói kia: “Trừ phi ngồi ở trên
ngai báu thiên đế là trưởng lão long tộc ta, do long tộc ta thay trời thưởng phạt,
nếu không thiên đế chỉ là một cái rắm!”

“Người không ngoan ngoãn nghe lời, tiểu bằng hữu là phải bị dạy dỗ!” Ngao
Cổ cười dữ tợn ‘khà khà’, hai tay đột nhiên hướng bả vai Cơ Hạo chộp xuống.

Bàn Cổ Chung nổ vang, từng luồng hỗn độn chi khí cuốn ngược xuống bảo
vệ toàn thân Cơ Hạo. Cơ Hạo không nói một tiếng rút ra Bàn Cổ Kiếm, lấy Thái
Âm áo nghĩa vận kiếm, thân kiếm hoàn toàn giấu kín ở trong hư không, âm hiểm
độc ác vô cùng hướng trái tim Ngao Cổ đâm tới.

Không có gì để nói, trực tiếp động thủ đi!

Chương 1494: Vạn Long Tề Khóc

Trong tiếng vỡ vụn thanh thúy, vảy rồng năm màu rậm rạp trên mười ngón tay Ngao Cổ ùn ùn vỡ vụn.

Hắn không thể tin nhìn Bàn Cổ Chung, lực phòng ngự mạnh tới mức hắn tuyệt vọng, càng có được lực lượng phản chấn đáng sợ như thế, ở cuộc đời dài đằng đẵng của Ngao Cổ, hắn từng gặp vô số đỉnh cấp phòng ngự chí bảo, cũng từng nghe nói vài món tiên thiên chi vật nổi tiếng nhất trong thiên địa, lại chưa từng nghe nói Bàn Cổ thế giới có một cái chuông nhỏ giản dị tự nhiên lại cường đại vô cùng này.

Bàn Cổ Kiếm vô thanh vô tức đến trước ngực Ngao Cổ, vô số năm qua thích tranh đấu tàn nhẫn, vô số lần chém giết sinh tử mang đến linh giác chiến đấu đã cứu Ngao Cổ một mạng, cả người hắn rung mình, bỏ lại Cơ Hạo lao mạnh về phía sau.

Vô thanh vô tức, áo gấm Ngao Cổ mặc rách ra, trên vảy rồng năm màu ở ngực bị cắt ra một vết nứt tinh tế. Ngao Cổ vừa sợ vừa giận cúi đầu nhìn vết thương trên vảy rồng trước ngực, hỗn hển mắng một câu.

Tiếng gầm gừ trầm thấp *** vệ Cửu Long Xa Liễn của Cơ Hạo mười mấy nô binh Già tộc lao lên, kiếm hai tay nặng nề kéo theo u quang âm u hướng Ngao Cổ chém loạn ngang hông. Ngao Cổ khinh thường hừ lạnh một tiếng, đôi tay đột nhiên nổi lên mấy chục tàn ảnh, hầu như là cùng lúc rơi ở trên binh khí bổ về phía hắn.

Mười mấy thanh đại kiếm lóng lánh ánh sáng phù văn âm âm tan vỡ, mảnh vỡ như mũi tên đánh vào trên thân, trên mặt chiến sĩ Già tộc, cắm thật sâu vào thân thể bọn họ. Mười mấy chiến sĩ Già tộc thực lực có thể so với Vu Đế toàn thân đầy máu, lại tử chiến không lùi, dang đôi tay hung hăng hướng Ngao Cổ ôm lấy.

Trên mặt Ngao Cổ tràn ngập một luồng sát ý, Cơ Hạo nhìn thấy sát khí trên mặt Ngao Cổ, lập tức lớn tiếng quát: “Ngao Cổ, người dám động vào một người của Nghiêu Sơn lĩnh ta...”

“Ha!” Ngao Cổ cười điên cuồng một tiếng, nửa thân trên của hắn rất quái dị bành trướng lên, đôi tay trở nên thật dài, cực to, mười ngón biến thành móng vuốt gấp khúc. Hắn rống to một tiếng, đôi tay hỗn loạn hướng bốn phía chộp xuống.

Mười mấy chiến sĩ Già tộc rú thảm một tiếng, xương sọ bọn họ bị móng vuốt Ngao Cổ mạnh mẽ cào rách, các ngọn lửa rồng năm màu hùng hực thiêu đốt ở trên đầu bọn họ, trong chớp mắt đã đem nửa thân trên của bọn họ đốt thành tro tàn.

Thi thể từ trên cao rơi xuống, nặng nề rơi xuống đất, đem mặt đất đập vỡ ra lỗ thủng cực lớn.

Ngao Cổ khinh thường hướng Cơ Hạo hất hất cằm: “Lão phu giết rồi, người có thể như thế nào?”

Con mắt Cơ Hạo chợt biến thành màu vàng thuần túy, hắn hét một tiếng giận dữ, Bàn Cổ Thái Dương treo cao trên không trung đột nhiên phát ra hào quang càng thêm mãnh liệt, như thể tích cũng phóng to thêm một vòng. Ánh sáng đầy trời như nham thạch nóng chảy, vô cùng vô tận thái dương chi lực cấp tốc hướng từng cái điểm nhỏ trong hư không co lại, lượng khổng lồ nhiệt lực không ngừng hội tụ.

Trong chớp mắt mấy ngàn thái dương kim lôi to bằng đầu người ngưng tụ từ hư vô, từ bốn phương tám hướng hướng đại quân của Cơ Hạo bao vây lại, trên không cột nước do đại năng long tộc làm phép dựng lên, trên mỗi một cột nước đều lơ lửng một quả thái dương kim lôi.

Nhất là xung quanh một trăm tòa pháo đài bay, mỗi một tòa pháo đài bay đều có ba mươi sáu thái dương kim lôi hầu hạ.

Vì hướng Cơ Hạo khoe khoang vũ lực, long tộc lần này bày ra quang cảnh rất lớn, trừ bốn vị thái cổ lão long thần tọa trấn, trên mỗi một cột nước ít nhất đều tập trung mười vạn thủy binh tinh nhuệ.

Ngao Cổ và hai đại long thần khác hoảng sợ mở to mắt nhìn, bọn họ nhìn Cơ Hạo đứng dậy rống giận: “Cơ Hạo, người dám!”

Cơ Hạo nhếch miệng cười, tay phải hất giơ ngang Bàn Cổ Kiếm, rất tao nhã hơi hạ thấp người hướng ba lão long hành một lễ: “Các người nói, ta là dám, hay là không dám đây? Ta nói, ta là thật sự dám, vì sao không dám chứ? Long tộc các người, thực đem bản thân coi là cái gì rồi?”

Phía dưới một đoạn lời nói dí dỏm như đọc về cất giấu sát khí nồng đậm nhất trong lòng Cơ Hạo —— đám rắn chết tiết này, bọn hắn được xưng cũng là Bàn Cổ huyết mạch, nhưng ở trong năm tháng dài đằng đẳng, bọn hắn ngồi xem nhân tộc lẻ loi ngăn cản đại quân di tộc.

Bọn hắn chưa bao giờ thật sự ra tay giúp nhân tộc, bọn hắn bám vào trên người nhân tộc hút xương tủy áp bức ích lợi, nhưng bọn hắn chưa bao giờ thật sự giúp nhân tộc, bọn hắn mặc cho nhân tộc máu chảy thành sông, ngồi xem nhân tộc thi thể ngổn ngang.

Nhưng mỗi khi nhân tộc có bất cứ chuyện gì tốt, bọn họ sẽ thêm thường chạy tới cửa, cướp lấy hơn phân nửa lợi ích.

Như lần này, giống với bất cứ một lần nào trước kia, khi long tộc từ trên người Cơ Hạo ngửi được mùi ích lợi thật lớn, bọn họ lập tức chạy tới.

Giơ tay trái, Cơ Hạo cất tiếng cười to, sau đó dụng sức đánh một quyền ở trên Bàn Cổ Chung. Trong tiếng chuông ngân ‘Keng keng’, các luồng hỗn độn khí phun ra, đem toàn bộ chiến sĩ dưới trướng Cơ Hạo bao vây ở trong. mấy ngàn khối thái dương kim lân hiện lên một mảng ánh sáng mạnh mẽ, đồng thời bùng nổ.

Từng quầng ánh lửa mãnh liệt gào thét hướng bốn phía khuếch tán ra, thái dương chân hỏa hủy diệt tất cả khiến thân thể vô số chiến sĩ thủy tộc nháy mắt khí hoá, ngay cả giáp trụ trên thân bọn hắn cũng cháy thành tương nước nóng rực theo gió phun đầy trời.

Vô số con em long tộc ở trong liệt hỏa kim quang kêu rên khàn cả giọng, lân giáp của bọn họ bị hòa tan, máu thịt bị đốt trụi. Thân thể cường hãn của long tộc làm bọn họ ở trong thái dương kim lân so với thủy tộc bình thường sống sót lâu hơn, bởi vậy cũng hưởng thụ được thống khổ càng thêm tàn khốc, càng thêm lâu dài.

“Cư Hạo, người đáng chết!” Nhìn tinh nhuệ dưới trướng, binh sĩ nhà mình ở trong lửa nóng ánh vàng hóa thành hư ảo, đám lão long Ngao Cổ khóc tu tu, nước mắt không ngừng từ trong hốc mắt bọn họ phun ra.

Long tộc đạt được thân thể mạnh mẽ vô cùng của Bàn Cổ thánh nhân, thân thể bọn họ vô cùng mạnh mẽ. Nhưng bọn họ lại không nhận được lực lượng huyết mạch sinh sản của Bàn Cổ thánh nhân, phần năng lực này thuộc về nhân tộc. Cho nên long tộc sinh sản giống như phượng tộc, cực kỳ gian nan.

Một đôi vợ chồng long tộc, nếu may mắn, trăm năm thời gian có thể mang thai một lần đã là chuyện rất khá rồi, nếu gian nan một chút, ngàn năm mới có long tử sinh ra cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên. Cho nên long tộc cường thịnh, số lượng long tử long tôn cộng lại, lại còn không đến một phần vạn tổng dân cư nhân tộc.

Thủy quân đám người Ngao Cổ mang đến quy mô khổng lồ, trong đó huyết duệ long tộc thật sự chỉ hơn vạn người.

Trong ánh sáng vàng đầy trời, Ngao Cổ tận mắt thấy hơn một ngàn long tử long tôn đã hóa thành tro bụi. Hắn khóc rống rống giận, hai tay hất ra các luồng sáng, nhanh chóng từ trong kim quang liệt hỏa cứu ra một lại một long tử long tôn bị thiêu đốt da tróc thịt bong vô cùng thê thảm.

Ba lão long thần đồng thời ra tay, gần vạn long tử long tôn từ bên bờ vực hóa thành tro bụi được cứu ra.

Gần vạn long tộc huyết duệ cùng cất tiếng gào thét, tiếng rống gầm phóng lên cao, trong đó xen lẫn rất nhiều tuyệt vọng, thống khổ cùng với sự sợ hãi thật lớn không thể tin—— thế mà thật sự có người dám ra tay đối với bọn họ? Vén vén một tiểu bối nhân tộc, lại dám ra tay đối với long tộc?

Hắn sao lại dám? Sao lại dám chứ?

Tiếng rống gầm ‘Ngao ngao’ nhanh chóng chuyển hóa thành tiếng la khóc kinh thiên động địa.

Đau, quá đau, đám Ngao Cổ tuy đem các long tử long tôn kia từ trong thái dương kim lô bùng nổ cứu ra, nhưng thái dương chân hỏa đã xâm nhập thân thể bọn họ, điên cuồng thiêu đốt lục phủ ngũ tạng cùng xương tủy bọn họ.

Đau, thật sự đau đến không thể đánh giá. Đám long tử long tôn nuông chiều từ bé này, như Ngao Lễ năm đó, bọn họ có bao giờ phải chịu khổ như vậy?

Vạn con rống cùng khóc, nước mắt cuồn cuộn từ trên trời rơi xuống, nhất thời trong phạm vi ngàn dặm gió mây biến ảo, một cơn mưa to đột nhiên buông xuống.

Chương 1495: Long Huyết Quán Thế

Mưa to đầy trời, điện chớp sấm rền.

Ở trong vô số tia sét vờn quanh, Cơ Hạo sai bước đi ra khỏi Cửu Long Xa Liễn. Thiên địa khế ước lơ lửng ở trước mặt hắn, hắn đưa tay nhẹ nhàng đẩy, đem thiên địa khế ước đẩy về phía Ngao Cổ xa xa.

Mang theo một tia mỉa mai, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Ngao Cổ, hiện tại long tộc các ngươi tổn thất, chẳng qua là một ít thủy tộc hạ đẳng. Ký xong phần thiên địa khế ước này, điều kiện vừa rồi ta đồng ý đều còn có hiệu lực. Đây là cơ hội cuối cùng ta cho các ngươi!”

Ngao Cổ tức tới mức toàn thân run rẩy.

Tổn thất vừa rồi, chẳng qua là một ít thủy tộc hạ đẳng? Trừ đám lính tôm tướng cua, cá chép rùa không đáng tiền kia, các hạ đẳng thủy tộc đó tử thương bao nhiêu hắn cũng không quan tâm. Vấn đề là trừ các thủy tộc hạ đẳng đó, còn có hơn một ngàn long tử long tôn huyết thống thuần khiết bị đốt thành tro bụi!

Long tộc nhiều bảo, chỉ mỗi thân thể bị thiêu hủy, bọn họ còn có thể dùng các loại thiên tài địa bảo đúc lại long thể cho long tử long tôn đã chết, nhiều nhất tổn thất một chút dương thọ mà thôi. Vấn đề là, thái dương kim lõi của Cơ Hạo quá bá đạo, đám long tử long tôn thân thể bị hủy, long hồn tương đối yếu của bọn họ còn chưa kịp chạy ra, đã ở trong liệt hỏa kim quang hoàn toàn hóa thành hư ảo.

Hơn một ngàn long tộc thuần huyết!

Cho dù là thời điểm thượng cổ dị tộc lần đầu tiên xâm nhập Bàn Cổ thế giới, long tộc cũng chưa từng ở trong một lần chiến đấu tổn thất nhiều tộc nhân như vậy!

“Cơ Hạo, không cần phải nói nữa, từ nay về sau, long tộc ta... không đội trời chung với Cơ Hạo người.” Ngao Cổ há há mồm, hẳn vốn muốn nói long tộc và nhân tộc không đội trời chung. Nhưng hẳn đột nhiên chợt dạ một phen, mấy năm nay nhân tộc là càng thêm cường thịnh, nội tình các đại thị tộc càng ngày càng mạnh, hẳn đã không đủ tự tin đem nhân tộc kéo theo vào.

Cho nên, hẳn chỉ có thể nói long tộc và Cơ Hạo không đội trời chung.

Lấy thế lực khổng lồ của long tộc, bắt nạt vền vẹn một mình Cơ Hạo, tuyệt đối là mười năm chắc chín! Chỉ cần đem Cơ Hạo đè ép xuống, long tộc thậm chí có thể dùng cái cớ này, từ chỗ nhân tộc kiếm được càng nhiều lợi ích hơn —— ví dụ như nói, nhân tộc không phải ngay cả Lương Chủ sào huyết của dị tộc cũng tận diệt sao? Tri thức của đám dị tộc kia long tộc tuy chường mắt, nhưng lấy để tham khảo một chút vẫn rất tốt!

“Không đội trời chung!” Ngao Cổ một quyền phần nộ đem thiên địa khế ước Cơ Hạo đưa tới đánh bay, hẳn lớn tiếng rít gào: “Người, Cơ Hạo, người may mắn đi lên ngay báu thiên đế! Người chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, bởi vì người đã mạo phạm long tộc chúng ta, ở Bàn Cổ thế giới, không ai có thể còn sống sau khi mạo phạm long tộc chúng ta!”

Cơ Hạo đưa tay chộp hờ, thiên địa khế ước bay về trong tay, hẳn quay đầu nhìn nhìn bốn người bọn Phượng Linh đứng ở phía sau vẫn không nói một lời.

Phượng Linh nheo mắt, khuôn mặt xinh đẹp căng cứng lên, ai cũng không biết nàng đang nghĩ gì. Nhìn thấy Cơ Hạo nhìn tới, Phượng Linh khẽ ho khan một tiếng, mang theo ba đồng bạn tung người lên, về tới trong đại quân loài chim bọn họ mang đến.

Thần cầm tiên cầm đầy trời lớn tiếng kêu, lấy đám phượng hoàng thuần huyết cầm đầu chậm rãi rút lui. Bọn họ liên tục rút lui hơn ngàn dặm lúc này mới đè xuống đầu trận tuyến, xa xa hướng bên này nhìn quét.

Trên mặt đất, Ngao Khốc rít gào khàn cả giọng, cái đầu bị đánh nát của hẳn

đã cấp tốc khép lại, sừng rồng bị đánh gãy cũng một lần nữa mọc ra. Sừng rồng mới mọc bóng loáng dị thường, nhưng không có dấu vết năm tháng loang lổ của sừng rồng ban đầu.

Vuốt ve sừng rồng mới mọc trên đầu, răng trong mồm Ngao Khốc nghiêng vang ‘Ken két’, hẳn rồng lên một tiếng trầm thấp, hai chân hung hăng giẫm mặt đất, thân thể như một ngôi sao băng lao thẳng lên trời, mãnh liệt dị thường hướng Cửu Long Xa Liễn húc tới.

“Cơ Hạo! Người dám đánh lén lão tử? Cho dù người là thiên đế cái rắm chó gì đó, lão tử hôm nay cũng phải hủy đi người!” Ngao Khốc cất tiếng rồng giận, hẳn vung đôi tay, một thanh trường thương toàn thân đen sì, sát khí quanh quần từ hư vô toát ra.

Trường thương dài đến ba trượng sáu thước kịch liệt chấn động, trên mũi thương một điểm hàn tinh xé rách hư không, kéo theo một vết rách màu đen thật dài, mắt thấy đã sắp đâm vào trên Cửu Long Xa Liễn.

Cơ Hạo vung tay, Cửu Long Xa Liễn phóng ra một mảng lớn ánh lửa, thân thể hẳn nhoáng lên một cái, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Ngao Khốc, Khai Thiên Nhất Kích hung hăng bổ xuống.

Ngao Khốc đắc ý cười dữ tợn, Cơ Hạo thể mà dám cứng đối cứng động thủ với hắn? Hắn chẳng lẽ không biết, lực lượng long tộc là cường đại nhất Bàn Cổ thế giới sao? Làm một trong các cao thủ cường đại nhất của long tộc, Ngao Khốc tin tưởng, lực lượng của hắn sẽ đại biểu lực lượng mạnh nhất của Bàn Cổ thế giới.

Cho nên đôi tay hắn dùng sức, càng thêm cứng đầu đâm ra một thương.

Một tiếng ‘Phập’ vang lên, thanh âm giống như dao sắc cắt cây củ truyền đến, trường thương cấp tiên thiên linh bảo trong tay Ngao Khốc bị một kiếm chém gãy. Bàn Cổ Kiếm xám xịt không thấy chút hào quang theo cán thương cắt xuống, thế như chẻ tre đem bàn tay Ngao Khốc cắt đứt, đem cánh tay dài của

hắn cắt thành bốn mảnh.

Ngao Cổ và hai vị lão long thần khác cùng cất tiếng kinh hô, bọn họ quả thực không dám tin đôi mắt của mình!

Long tộc là kế thừa thân thể mạnh mẽ vô cùng của Bàn Cổ thánh nhân, cho dù là ấu long vừa mới sinh ra, không phải thần binh lợi khí căn bản không có khả năng phá vỡ lân giáp của bọn họ. Đến tiêu chuẩn rồng trưởng thành, chỉ có thiên địa thánh binh mới có thể tạo thành thương tổn đối với thân thể bọn họ.

Đến cảnh giới thái cổ long vương, trừ phi là tiên thiên linh bảo, nếu không muốn phá vỡ lân giáp của bọn họ căn bản không có khả năng.

Mà đám Ngao Cổ loại cấp bậc thái cổ long thần này, lân giáp của bọn họ đã trải qua vô số năm rèn luyện, cho dù là tiên thiên chí bảo bình thường đánh đến, nhiều nhất có thể lưu lại dấu vết loang lổ ở trên lân giáp của bọn họ. Trừ phi là đại năng có tiếng của Bàn Cổ thế giới, cầm tiên thiên sát phạt chí bảo đỉnh cao nhất, nếu không Bàn Cổ thế giới đã không có bất cứ lực lượng nào có thể tạo thành uy hiếp trí mạng đối với bọn họ.

Đặc biệt Ngao Khốc, lão nghiệt long này, là một con hắc long, vảy rồng của hắn thậm chí so với vảy rồng năm màu của Ngao Cổ còn chắc chắn hơn ba thành!

Kiểm trong tay Cơ Hạo rốt cuộc lai lịch thế nào? Ngao Khốc rèn luyện thân rồng vô số năm, thế mà lại bị hắn dễ dàng bổ ra như thế? Thậm chí cây trường thương kia, đó là đỉnh cấp tiên thiên linh bảo, lại không gánh được một kiếm nhẹ nhàng của Cơ Hạo?

Đỉnh cấp tiên thiên chí bảo? Vậy cũng không đúng, đỉnh cấp tiên thiên chí bảo của Bàn Cổ thế giới chỉ có một ít thế, có một số ở trong tay long tộc, có một số tuy không ở trong tay bọn họ, nhưng các tiên thiên chí bảo đó chủ nhân là ai, long tộc cũng biết rõ trong lòng!

“Cơ Hạo!” Ngao Khốc đau đến mức lớn tiếng tru lên.

Thân thể hẫng quá chắc chắn, cho nên lúc thân thể bị bổ ra, thống khổ hẫng phải chịu sẽ càng thêm mãnh liệt.

Cơ Hạo hung hãn bóp cổ Ngao Khốc, không đợi Ngao Khốc giãy dụa, Bàn Cổ Kiếm đã xuyên thủng trái tim hẫng.

Lượng lớn máu rồng không ngừng từ trong cơ thể Ngao Khốc chảy ra, Cơ Hạo trước mặt đám người Ngao Cổ lớn tiếng tụng xướng chú ngữ, các dòng máu rồng phát ra tiếng ‘Vù vù’ bay vào trong mồm hai con hỏa long quấn quanh trên cánh tay hẫng.

Hai con hỏa long từ Thần Hỏa Xà tiến hóa thành vui sướng cất tiếng rống to, vạn phần tham lam cắn nuốt tinh huyết long thần thuần khiết nhất, thuần hậu nhất trong cơ thể Ngao Khốc chảy ra. Mọi người xung quanh thấy điều này rõ ràng cảm giác được, khí tức của hai con tiểu hỏa long cấp tốc tăng trưởng, huyết mạch long tộc của bọn chúng đang đột nhiên tăng mạnh.

“Cơ Hạo, ngươi làm sao dám?” Ngao Cổ thiếu chút nữa hộc máu!

Trước mặt nhiều người như vậy, Cơ Hạo làm sao dám trọng thương một vị long thần, hung hãn lấy tinh huyết của hẫng quán thể thăng cấp cho hai con sủng vật nhỏ của mình?

Không kiêng nể gì, bạo ngược tàn nhẫn, Ngao Cổ căn bản không thể tìm được ngôn ngữ thích hợp hình dung loại cách làm khủng bố này của Cơ Hạo.

Chương 1496: Ngao Bạch

Cơ Hạo liên tục lấy máu Ngao Khốc.

Bị Bàn Cổ Kiếm xuyên thủng trái tim, cường đại như Ngao Khốc cũng chỉ có thể uể oải giãy dụa vài cái, đối mặt Cơ Hạo lực lượng so với hắn càng mạnh hơn, hắn không có cơ hội chạy thoát.

Quân đội thủy tộc quy mô khổng lồ của long tộc bị thái dương kim lôi phá hủy toàn bộ, một trăm tòa pháo đài bay càng đã tan thành một bãi chất lỏng rơi đầy đất. Quân đoàn của Cơ Hạo quy mô khổng lồ từ bốn phương tám hướng đem đám người Ngao Cổ bao vây nhiều tầng, dù là long tộc ở nơi này còn có ba vị thái cổ long thần tọa trấn, đám người Ngao Cổ không dám lộn xộn chút nào.

Không ngừng phát ra tiếng rống phản nộ, Ngao Cổ tản mát ra long uy rợp trời rợp đất muốn chấn nhiếp chiến sĩ ở bốn phía bao vây lên.

Nhưng chủ lực dưới trướng Cơ Hạo, các Bán Long Tu La, Huyết Trì U Quỷ kia, còn có thiên đình thần tướng, thiên binh, bọn họ tuyệt không có sự sợ hãi, sợ hãi... các loại cảm tình sinh vật bình thường nên có. Bọn họ chỉ theo bản năng chiến đấu xông tới, long uy của Ngao Cổ không chút tác dụng đối với bọn họ.

Ngược lại là long uy của Ngao Cổ đánh phá đám Bán Long Tu La kia, vành mắt bọn họ đỏ bừng nhìn chăm chăm Ngao Cổ, hận Cơ Hạo không ra lệnh một tiếng bọn họ sẽ lập tức xông lên, đem Ngao Cổ băm thây vạn đoạn sau đó cắn nuốt hết.

Ngao Cổ không dám động, hai đồng bạn bên cạnh hắn lại càng không dám động.

Bọn họ trái lại có thể buông tay chém giết, nhưng gần vạn long tử long tôn trọng thương phía sau bọn họ làm sao bây giờ? Bị thái dương kim lôi làm trọng thương, các long tử long tôn đó giờ phút này không có sức tự bảo vệ mình. Tùy

tiện kiếm mấy Bán Long Tu La là có thể giống như bồ dưa thái rau, chém giết toàn bộ gần vạn long tộc thuần huyết.

Trách nhiệm này, cho dù địa vị của bọn họ ở long tộc cao quý bao nhiêu, bọn họ cũng không gánh nổi trách nhiệm này.

Tròng mắt Ngao Cổ đảo loạn, hắn nhìn về phía Thiếu Ti và Man Man trên người mang theo khí tức của Cơ Hạo, hắn rất muốn bắt cóc hai tiểu nha đầu này cưỡng ép Cơ Hạo. Nhưng Thiếu Ti, Man Man rất cảnh giác ở lại trên Cửu Long Xa Liễn, tầng tầng ánh lửa bảo vệ các nàng.

Đây chính là thiên đế thần khí của thượng cổ thiên đế Đông Hoàng Thái Nhất, uy năng cường đại có thể so với đỉnh cấp tiên thiên chí bảo. Ngao Cổ cho dù có thủ đoạn thông thiên, một chốc một lát cũng không có khả năng phá vỡ phòng ngự của Cửu Long Xa Liễn bắt sống Thiếu Ti và Man Man.

Trong cơn giận, Ngao Cổ nhìn về phía đại quân phượng hoàng nhất tộc xa xa.

Nếu đám người Phượng Linh phối hợp một lần, các nàng từ bên ngoài đột phá mà nói, long tộc không phải không có cơ hội lật kèo.

Nhưng xa xa nhìn thoáng qua đám người Phượng Linh, Ngao Cổ nhìn thấy Phượng Linh đang cùng ba đồng bạn cười nói tùm tùm hướng tới bên này chỉ trở. Rất hiển nhiên, đám người Phượng Linh rất thích ý nhìn thấy long tộc chịu thiệt.

“Con đĩ già!” Ngao Cổ hỗn hển ở trong lòng thầm mắng một câu. Hắn quả thực đã tức giận đến cực điểm, từ xưa đến nay, long phượng hai tộc chính là tồn tại đặt song song trong miệng ức vạn tộc đàn của Bàn Cổ thế giới, nói đến long tộc thì khẳng định sẽ nghĩ đến phượng tộc, nói đến phượng tộc tự nhiên cũng sẽ nhắc tới long tộc.

Long phượng hai tộc quan hệ rắc rối phức tạp, long tộc nếu chịu thiệt mất mặt trên tay Cơ Hạo, không lẽ Phượng Linh sẽ cảm thấy mình rất vẻ vang sao?

Ngao Khốc gào thét ‘Ngao ngao’.

Là một thái cổ long thần sinh mệnh lực cực kỳ cường đại, bản thể Ngao Khốc càng dài đến ngàn dặm. Thân thể to lớn như thế, sinh mệnh lực mạnh mẽ như thế, Cơ Hạo cho hẳn đồ máu thời gian một chén trà nhỏ, Ngao Khốc tuy thống khổ, nhưng hẳn vẫn trung khí mười phần.

Đối với Ngao Khốc mà nói, mất chút máu rồng đó không tính là gì, tùy tiện ăn chút thiên tài địa bảo có thể bổ sung về.

Nhưng thể diện của hắn, tôn nghiêm của hắn!

Ngao Khốc điên cuồng gào thét, đôi tay bị cắt đứt, hai cái chân đều đang cực lực giãy giụa. Hắn hiện tại muốn chết, bị đám người Ngao Cổ nhìn thấy trò hề của mình thì thôi, nhưng bên kia còn có bốn lão bất tử phương tộc? Trong đó có hai kẻ, năm đó chính là tồn tại quan hệ cực kỳ ác liệt với Ngao Khốc hắn.

Ngao Khốc thậm chí có thể nghĩ đến, hai tên mở nhon kia, sau này nhất định sẽ đem trò hề của mình tuyên dương khắp thiên hạ đều biết!

Ngao Khốc thật sự muốn chết!

Hắn thật sự không làm rõ được, Cơ Hạo vền vền một nhân loại, sao có thể mạnh như vậy?

Thanh bảo kiếm sắc bén cực kỳ tàn ác kia thì thôi, lực lượng thân thể Cơ Hạo càng thêm khủng bố —— thông qua lực lượng thật lớn trên cổ mình truyền đến Ngao Khốc có thể rõ ràng cảm giác được, lực lượng thân thể Cơ Hạo ít nhất là gấp đôi hắn trở lên!

Một tên nhân tộc, một tên nhân tộc, hắn chỉ là một tên nhân tộc thấp hèn! Từ bao giờ, lực lượng thân thể của nhân tộc có thể mạnh hơn cả long tộc?

Cho dù là các thượng cổ Nhân Hoàng nhân tộc, bao gồm Hiên Viên thánh hoàng, Thần Nông thị, thậm chí là đệ nhất Nhân Hoàng Phục Hy thị ở trong, bọn

họ tất nhiên anh minh thần võ, tất nhiên thực lực cường đại, lực lượng thân thể bọn họ cũng thua xa long tộc cùng giai mà!

Ngao Khốc không thể lý giải chuyện này, rốt cuộc là long tộc kế thừa thân thể cường đại của Bàn Cổ thánh nhân, hay là nhân tộc?

Hai con hỏa long nhỏ đã không hài lòng với máu rồng Cơ Hạo rót vào trong mồm bọn nó, bọn nó rời khỏi cánh tay Cơ Hạo, quay quanh ở trên cánh tay cụt của Ngao Khốc, há mồm bám vào trên vết thương của hắn, trực tiếp cắn nuốt tinh huyết hắn.

Ngao Khốc đau đến mức toàn thân run rẩy, theo không ngừng cắn nuốt máu rồng của hắn, thực lực hai con tiểu hỏa long này càng ngày càng cường đại. Bọn nó càng cường đại, lực lượng cắn nuốt sẽ càng mạnh. Dù là Ngao Khốc có bản thể khổng lồ dài đến ngàn dặm, Ngao Khốc cũng bắt đầu cảm thấy toàn thân rét run từng đợt, mồ hôi lạnh không ngừng từ dưới lân giáp của hắn toát ra, lục phủ ngũ tạng cũng bắt đầu bởi vì thân thể thiếu máu mà thông thả co rút run rẩy.

“Cơ Hạo đại đế, nể mặt ta, buông tha đứa nhỏ không hiểu chuyện này đi!”

Xa xa, một đám mây nước bay tới, bầu trời bởi vì vạn con rồng cùng khóc mà mưa gió mãnh liệt chợt mây tan gió ngừng. Đám người Ngao Cổ nhìn về phía đám mây nước kia, trên mặt đều lộ ra sự kinh hãi.

Trên mây nước, một tú sĩ áo trắng mang theo nụ cười ôn hòa đứng bên trên, khuôn mặt hắn tuần tú mà thanh nhã, khí độ ung dung mà cổ xưa, cho người ta cảm giác đầu tiên rất không tệ. Mái tóc dài của hắn rối tung, trên trán hai cái sừng nhỏ nho nhỏ dài ba tấc nói rõ thân phận của hắn, hắn cũng là tộc nhân long tộc.

Khí tức tú sĩ áo trắng rất mỏng manh, hương vị trên người rất tươi mát, như đứa trẻ vừa mới sinh ra, ở trên người hắn, thậm chí thiên đạo pháp tắc của Bàn Cổ thế giới cũng còn không lưu lại quá nhiều dấu vết.

Nhưng khi nhìn thấy tú sĩ áo trắng, Ngao Khốc điên cuồng giãy dụa dừng cơn điên vô dụng, kính cẩn cúi đầu.

Ba vị thái cổ long thần bọn Ngao Cổ, cùng với gần vạn long tử long tôn phía sau bọn họ thì cung kính vô cùng hướng tú sĩ áo trắng cúi đầu hành lễ thật sâu, thái độ thành kính, lễ tiết kính cẩn, quả thực hoàn toàn không giống như người của long tộc ngày thường càn rỡ không kiêng kỵ gì.

“Người là?” Cơ Hạo tiếp tục lấy máu Ngao Khốc, đồng thời cảnh giác nhìn tú sĩ áo trắng.

Tuy thẳng cha này khí tức rất mỏng manh, thậm chí linh hồn dao động của hắn rất phập phù, như ánh nến trong gió có thể tắt bất cứ lúc nào. Nhưng Cơ Hạo không dám có chút sơ ý, thẳng cha này phía dưới mặt nạ suy yếu cất giấu bộ mặt chân thật cực kỳ khủng bố.

“Ta là...” Tú sĩ áo trắng vỗ vỗ đầu, cúi đầu nhìn nhìn áo trắng trên người mình, đột nhiên nở nụ cười: “Tên lâu lắm không dùng, nhắm chừng cũng bị người ta quên rồi nhỉ? Người gọi ta Ngao Bạch là được!”

Cơ Hạo không hé răng, cái tên này rõ ràng có chút cảm giác qua loa cho xong.

“Được rồi, được rồi, đây là thiên địa khế ước?” Ngao Bạch nhìn về phía thiên địa khế ước, một đạo thần thức cực kỳ mỏng manh đảo qua khế ước, hắn nghiêm túc gật gật đầu: “Khế ước phi thường công bằng công chính, chúng ta cứ quyết định như vậy, thế nào?”

Cơ Hạo ngạc nhiên, đại năng phượng tộc xa xa xem náo nhiệt cũng đồng loạt há hốc mồm.

Chương 1497: Đại Trí Tuệ Giả

Ở trong tiếng la khóc thê lương của gần vạn long tử long tôn, đám người Cơ Hạo lại ngồi ở trên Cửu Long Xa Liễn.

Ngao Bạch mang đến một hũ nhũ cao thơm màu vàng nhạt, hắc mời Phượng Linh điều một đám tộc nhân phượng tộc, đem nhũ cao bôi đến trên thân long tử long tôn bị thái dương chân hỏa tổn thương, hỏa khí lưu lại nhanh chóng tiêu tán, da thịt chùng khô nhanh chóng khép lại, đám long tử long tôn tinh thần héo rũ cuộn mình ở trên mây nước.

Tuy tinh lực cực kỳ thiếu thốn, nhưng ít nhất bọn họ không khóc lóc nữa.

Ngao Khốc tổn thất lượng tinh huyết khổng lồ trầm mặt, sau khi nuốt vào mấy viên đan hoàn đại bổ nguyên khí đứng khoanh tay ở phía sau Ngao Bạch.

Không chỉ Ngao Khốc, bốn vị lão long thần đám Ngao Cổ, cộng thêm mười hai vị long vương lần này thống lĩnh đại quân long tộc, tất cả đều ngoan ngoãn đứng ở phía sau ngai báu của Ngao Bạch, hiển nhiên bọn họ không dám ngồi ngang hàng với Ngao Bạch.

Bốn vị đại năng phượng tộc đám Phượng Linh ngồi ngay ngắn ở trên ngai báu, cau mày nhìn Ngao Bạch đối diện.

Bọn họ vắt hết óc, dốc hết toàn lực lăm nhăm góc quên đi chỗ sâu nhất của ký ức mình, nhưng bọn họ chưa thể tìm được bất cứ tin tức nào có liên quan với Ngao Bạch. Nam tử áo trắng này, khí tức yếu tới mức rồi tinh rồi mù, so với ấu long mới sinh còn yếu hơn, hắc rồi cuộc có lai lịch gì?

Cơ Hạo cũng rất thận trọng nhìn Ngao Bạch.

Kẻ này ở long tộc lực ảnh hưởng đáng sợ, Ngao Khốc điên cuồng, Ngao Cổ then quá hóa giận, còn có các long vương bởi vì long tử long tôn tử thương đau

lòng muốn chết, chỉ vì một câu của Ngao Bạch, bọn họ đã trở nên ngoan ngoãn, một chút cáu giận cũng không dám phát ra.

Chỉ riêng lực ảnh hưởng thì thôi, Cơ Hạo ở trong con người Ngao Bạch, đã nhìn thấy ‘ánh sáng trí tuệ’ không có gì quan hệ với long tộc nói chung. Đó là một loại hào quang trơn bóng trí tuệ siêu quần trời sinh, sau khi trải qua vô số năm tháng lắng đọng lại mới có thể có được. Khi Cơ Hạo và Ngao Bạch đối diện, hắn mơ hồ phát hiện Ngao Bạch đang nhìn trộm mình, mà hắn lại không cách nào từ chỗ Ngao Bạch nhìn thấy bất cứ tin tức hữu dụng nào.

Hắn không sợ long tộc thô lỗ dũng mãnh, kẻ không có đầu óc như vậy ở nơi nào cũng là loại lỗ mãng như vật hi sinh. Hắn lại càng không sợ long tộc tham lam ích kỷ, loại người bị ích lợi che hai mắt đó, dùng các loại thủ đoạn có thể thoải mái đùa bỡn trêu chọc bọn họ.

Hắn kiên kị là long tộc có được trí tuệ, thân thể mạnh mẽ đáng sợ, sức chiến đấu cường hãn tuyệt luân, phối hợp tổ chức giai tầng nghiêm ngặt của cao thấp long tộc, nếu trong bọn họ xuất hiện một lãnh tụ có được trí tuệ siêu quần, như vậy long tộc không hề nghi ngờ sẽ trở thành tộc đàn đáng sợ nhất của Bàn Cổ thế giới.

Vuốt ve hai con hỏa long hút lượng tinh huyết khổng lồ, lâm vào ngủ say tiến hóa, Cơ Hạo hướng Ngao Bạch cười thân thiện: “Ngao Bạch tiên sinh, vừa rồi hiểu lầm với long tộc, thật sự là rất xấu hổ. May mà Ngao Bạch tiên sinh tới kịp thời, ở trước khi tạo thành thương tổn lớn hơn nữa, ngài xem như đã đến. Nói cách khác, nếu Ngao Cổ bọn họ có gì sơ xuất, ta cũng không biết nên thu dọn như thế nào.”

Đám người Ngao Cổ, Ngao Khốc tức giận đến xanh mặt, lời Cơ Hạo nói là có ý tứ gì?

Nếu Ngao Bạch không xuất hiện mà nói, hắn sẽ hạ độc thủ đối với Ngao Cổ bọn họ? Không nói đến Cơ Hạo có cái gan đó hay không, nhằm chừng hắn là có

cái gan chó bao trời này. Nhưng hãn có năng lực đó sao? Bốn đại long thần đó, Ngao Khốc xem như bị hãn ám toán đánh lén, do đó mới rơi vào kết cục tình huyết tổn hao nhiều. Nhưng đám Ngao Cổ vẫn duy trì chiến lực đầy đủ!

Muốn khiến bọn Ngao Cổ có sơ xuất? Người có năng lực này sao?

Ngao Bạch cười gật gật đầu, hãn cũng thân mật hướng Cơ Hạo nhẹ nhàng nói: “Hạo đại đế nói phải lắm, bọn nhỏ khí huyết cương liệt, làm việc không khỏi quá thiếu đạo lý một chút. Một chút hiểu lầm, qua rồi thì thôi, Hạo đại đế cũng không cần để ở trong lòng.”

Trầm ngâm một lát, Ngao Bạch đi thẳng vào vấn đề nói: “Hạo đại đế định ra thiên địa khế ước, Ngao Bạch cho rằng thỏa đáng nhất rồi. Không biết, mười vạn long tộc thuần huyết, mười ức thủy binh tinh nhuệ, tính cả nguyên bộ giáp trụ, quân giới, tất cả bọn họ đều ký tên thiên địa khế ước, vĩnh viễn, ngay cả con cháu bọn họ cũng đời đời kiếp kiếp góp sức cho Hạo đại đế, có thể đổi lấy một ngai báu thiên đế hay không?”

Cơ Hạo khẽ nhíu mày, ngạc nhiên nhìn về phía Ngao Bạch.

Thằng cha này, dễ nói chuyện như vậy? Hoặc là nói, thằng cha này bức thiết cần thiên đế chi vị?

Ánh mắt Cơ Hạo như nước, biểu cảm trên mặt chưa có chút biến hóa, hãn chỉ nheo mắt, như lâm vào trong suy tư thâm trầm nhất.

Ở bên, Phượng Linh có chút không ngồi vững nữa, đùa cái gì thế? Nếu long tộc đáp ứng điều kiện Cơ Hạo đưa ra, như vậy phượng tộc bọn họ làm sao bây giờ? Mười vạn long tộc thuần huyết? Chẳng phải là phượng tộc bọn họ cũng cần đưa ra mười vạn phượng tộc thuần huyết cho Cơ Hạo sai sử trọn đời?

Toàn bộ Bàn Cổ thế giới mới bao nhiêu phượng tộc thuần huyết?

Nếu là lũ tạp mao điều kia, ví dụ như nói đại bàng, khổng tước..., cho Cơ

Hạo mười ức tám ức cũng không đau lòng. Bàn Cổ thế giới rộng lớn như thế, số lượng các phi cầm cường đại so với sao trên trời còn nhiều hơn.

Nhưng mười vạn phượng tộc thuần huyết? Phượng Linh nhếch nhếch miệng, nàng muốn nói chút gì đó, Ngao Bạch đột nhiên cười ngắc đầu lên, hướng Phượng Linh khẽ gật đầu: “Nếu Thanh Tường ở đây, nàng tất nhiên là đồng ý đề nghị của ta.”

Hai chữ ‘Thanh Tường’ vừa ra, Phượng Linh nhất thời đột nhiên biến sắc, như gặp quỷ vậy nhìn Ngao Bạch từ trên xuống dưới.

Qua hồi lâu, Phượng Linh và ba vị đại năng phượng tộc bên người nàng thật không dễ gì mới bình phục tâm cảnh, về mặt trở nên dị thường kính cẩn. Mang theo một tia cười rụt rè, Phượng Linh hướng Cơ Hạo chậm rãi nói: “Bạch... Lão tổ hẳn đã nói như vậy, phượng tộc ta cũng là điều kiện tương tự. Mười vạn phượng tộc thuần huyết, mười ức tinh binh phi cầm, ký tên thiên địa khế ước trọn đời nguyện trung thành, đổi lấy một ngai báu thiên đế. Hạo đại đế ý như thế nào?”

‘Bạch lão tổ’?

Cơ Hạo cười gật gật đầu, lạnh nhạt nói: “Ý kiến của Bạch lão tổ đã hữu dụng như vậy, như vậy dứt khoát thừa dịp có Bạch lão tổ, ta cũng đưa ra điều kiện của ta đi. Mười vạn long tộc, phượng tộc thuần huyết, đối với thiên đình mà nói, tựa như binh lực quá loãng chút. Lời này là nói như thế nào đây, dù sao thiên đình rộng lớn, chỉ riêng binh lính trực các nơi mỗi ngày cũng cần bao nhiêu rồi?”

Vươn ba ngón tay, Cơ Hạo cười nói: “Ta cũng không tham, như vậy đi, mười ức thủy binh, mười ức phi cầm tinh nhuệ, cứ quyết định như thế. Nhưng long tộc, phượng tộc thuần huyết, ta đều cần ba mươi vạn! Đáp ứng, ký tên khế ước này, không đáp ứng, vậy thì thôi!”

Phượng Linh không hé răng, mà là nhìn về phía Ngao Bạch.

Ngao Bạch mỉm cười, hướng Cơ Hạo gật gật đầu, ngón tay hắc khê điểm, từng tia sáng màu vàng từ đầu ngón tay hắc bay ra, ở chỗ trống của thiên địa khế ước viết xuống con số Cơ Hạo đòi.

Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, chậm rãi phun ra. Hắc cười nhìn Ngao Bạch, khê gật đầu: “Tốt lắm, như vậy, ta đề xuất, ngai báu thiên đế thứ ba, long tộc hoặc là phượng tộc, các người ai có hứng thú? Nếu có ý, bắt đầu ra giá đi?”

Không đợi Phượng Linh mở miệng, Ngao Bạch đã cười lên: “Như vậy đi, vẫn là con số vừa rồi, như thế nào? Ngai báu thiên đế thứ ba, cũng thuộc về long tộc ta. Phượng Linh tiểu nha đầu, người sẽ không tranh với ta nữa, chuyện này, sau này ta đi nói với Thanh Tường là được.”

Phượng Linh đứng dậy, hướng Ngao Bạch nhẹ nhàng hạ thấp người hành lễ, ngón tay bay ra kim quang, để lại ở trên thiên địa khế ước dấu hiệu đại biểu phượng tộc.

Cơ Hạo cười, Ngao Bạch cũng cười, chỉ có Ngao Khốc hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo, hai tay không ngừng sờ soạng ngực vừa mới bị xuyên thủng.

Chương 1498: Binh Lâm Thiên Đình

Ở địa chỉ ban đầu của trụ trời Bất Chu sơn, ngay phía dưới cửa chính thiên đình, quân đội quy mô khổng lồ của Cơ Hạo đồn trú mười ngày.

Long tộc, phượng tộc khẳng định ở các nơi của Bàn Cổ thế giới đều bố trí truyền tống trận bí mật, ngăn ngừa mười ngày thời gian, quân đội hai tộc đáp ứng giao cho Cơ Hạo cũng đã đều hội tụ lại.

Sáu mươi vạn long tộc thuần huyết, mỗi người dũng mãnh gan dạ tinh tráng; ba mươi vạn phượng tộc thuần huyết, mỗi người thần bí kiêu ngạo.

Bọn họ phân biệt thống lĩnh hai mươi ức thủy binh, mười ức phi cầm, cũng đều là tinh nhuệ hàng đầu, chưa dùng lính tôm tướng cua hoặc là chim sẻ... để lấy lệ cho đủ số. Trong các thủy binh này, bản thể kém cỏi nhất cũng là thủy tộc hung hãn như cá mập hổ; mà trong đám phi cầm, bản thể kém cỏi nhất cũng là loài linh hạc giống nai không tể.

Đại quân hai tộc lấy quân doanh của Cơ Hạo làm trung tâm, một trái một phải không tách rời, mây tía nồng hậu che cả bầu trời, kéo dài mấy chục vạn dặm, lúc nào cũng có thể nghe được giao long ngâm nga, thần cầm hát giân. Thân thể tộc nhân hai tộc tự thổ nạp thiên địa linh khí, ở trên không đại quân của hai tộc ngưng tụ thành hai đám mây lành cực lớn.

Khiến Cơ Hạo chú ý là, trong quân đội phượng tộc đưa tới, cầm đầu là một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh, khuôn mặt non nớt thanh tú, nhìn như chỉ mười ba mười bốn tuổi. Đây là Thanh Tường theo như lời Ngao Bạch, rõ ràng nàng và Ngao Bạch là người quen cũ, vừa gặp mặt hai người đã ghé vào nhau, ‘Xì xầm xì xầm’ cũng không biết đang nói gì đó.

“Có gian tình!” Cơ Hạo lắc lắc đầu, cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng.

Long tộc, phượng tộc còn xa mới hòa thuận như bọn họ thoát nhìn, hai tộc

đều là hạng tâm cao khí ngạo, lại đều tính cách mãnh liệt bá đạo, kiêu ngạo vô cùng, vì thiên tài địa bảo, vì địa bàn lớn nhỏ, vì các loại chuyện lông gà vỏ tỏi, xung đột ma sát giữa bọn họ từ trước tới giờ chưa từng ngừng nghỉ.

Nhưng Ngao Bạch, Thanh Tường vừa gặp mặt, Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy ánh mắt bọn họ đều chột sáng ngời, không để ý tới đám long tử phượng tôn bên người một chút nào, hai người ghé lại với nhau cũng không biết nói gì đó, tóm lại biểu cảm trên mặt đặc biệt vi diệu.

Cơ Hạo tiếng cười cổ quái, vẻ mặt Ngao Cổ, Phượng Linh các cao tăng hai tộc cũng rất chật vật, bọn họ thậm chí không dám nhìn Ngao Bạch cùng Thanh Tường ghé lại với nhau, mà là nhìn trái nhìn phải nói linh tinh, khi nói chuyện với Cơ Hạo, ánh mắt rất có chút cảm giác chột dạ phiêu du bất định.

Lười lảm nhảm với những người này, Cơ Hạo cười Cừu Long Xa Liễn bay lên trời cao. Chỉ tay một cái, thiên địa khế ước hắt tạt tay chế thành bay lên trời, hóa thành một quang sáng màu vàng cực lớn lơ lửng ở đỉnh đầu.

“Tộc nhân long phượng hai tộc, đem một giọt bản mạng tinh huyết đưa vào thiên địa khế ước, mau mau tiến hành, sau khi xong việc, ta dẫn các người đi làm một hồi đại sự.” Cơ Hạo cười đặc biệt sáng lạn, con ngươi màu vàng rờn đảo qua trái phải, tộc nhân hai tộc long phượng phía dưới chỉ cảm thấy ánh mắt Cơ Hạo như đao, hung hăng cắt qua gò má mình, theo bản năng cúi đầu, không dám đối diện với Cơ Hạo.

Dựa theo Cơ Hạo yêu cầu, các tộc nhân long phượng hai tộc biết nhiệm vụ của mình nhìn nhau, đều cắn chót lưỡi, một giọt bản mạng tinh huyết hóa thành ráng đẹp khí lành bay vào thiên địa khế ước.

Thủy bình, phi cầm bọn họ mang đến cũng đều theo nếp mà làm, đem bản mạng tinh huyết của bản thân dung nhập trong thiên địa khế ước.

Chờ mọi người đều đã hoàn thành, Cơ Hạo lấy ra thiên đế ấn tỳ của mình, đem một tia thái dương bốn nguyên lực rót vào ấn tỳ, hung hăng in ở trên thiên

địa khế ước.

Hư không Bàn Cổ thế giới khẽ run lên, một áp lực linh hồn không tên từ trên trời giáng xuống, chậm rãi đảo qua toàn bộ người ở đây. Nhất là các tộc nhân long phượng ký khế ước, bọn họ cảm giác được như có một con mắt vô hình chăm chú nhìn mình một cái thật sâu, sau đó bọn họ liền cảm giác được, bóng người mình tựa như tan thành một thể cùng tồn tại nào đó cực kỳ đáng sợ, không thể làm trái trong mình mình.

Thiên địa khế ước Cơ Hạo chế thành đột nhiên tan rã thành vô số tia sáng màu vàng nhỏ bé, từng tia sáng vàng ở dưới một lực lượng khổng lồ vô hình khổng lồ đan xen lẫn nhau, chậm rãi ngưng tụ thành một thần văn cực lớn đường kính ngàn dặm.

Thần văn này đường nét đơn giản trôi chảy, tuy người ở đây nhận ra thần văn này cộng lại không đến một bàn tay, nhưng mọi người vừa thấy thần văn này, liền đồng thời hiểu ý tứ của nó —— thiên địa làm chứng, khế ước đạt thành, nếu làm trái, thiên địa tiêu diệt!

Thần văn màu vàng dần dần tan đi, toàn bộ tộc nhân long tộc, phượng tộc ở đây khi một lần nữa nhìn Cơ Hạo, đột nhiên phát hiện tất cả đều đã khác.

Lúc ban đầu bị trưởng bối nhà mình hạ lệnh, mang theo rất nhiều bố trí chạy tới nơi này, nhiều con cháu long tộc, phượng tộc kiêu căng đối với Cơ Hạo là một vạn cái không phục —— dựa vào cái gì Cơ Hạo là thiên đế thiên địa sắc lệnh? Dựa vào cái gì bọn họ phải bán mình cho Cơ Hạo làm nô làm phò? Dựa vào cái gì Cơ Hạo có thể vĩnh viễn sai sử bọn họ, thậm chí con cháu bọn họ cũng phải đời đời kiếp kiếp phục tùng mệnh lệnh của Cơ Hạo?

Nếu không phải có Ngao Cổ, Phượng Linh những lão gia hỏa này áp chế, sớm đã có tộc nhân long phượng ngày thường coi trời bằng vung hướng Cơ Hạo xuống tay.

Nhưng giờ phút này, ký xong thiên địa khế ước, sau khi ở dưới thiên địa giám

chứng khế ước đạt thành, các long tử phượng tôn kia khi một lần nữa nhìn về phía Cơ Hạo, thì không hiểu sao cảm thấy một uy áp khổng lồ phủ vào mặt, bọn họ không tự chủ được tràn ngập tôn kính đối với Cơ Hạo, thậm chí có một tia kính trọng đang âm thầm nhanh chóng nảy sinh.

Mọi cảm xúc tiêu cực của bọn họ đối với Cơ Hạo đột ngột biến mất, khi bọn họ nhìn về phía Cơ Hạo, bọn họ không hiểu sao cảm thấy Cơ Hạo là hoàn mỹ như thế, vĩ đại như thế, cao quý uy nghiêm như thế, tôn quý bất phàm như thế, Cơ Hạo là tín ngưỡng duy nhất, chúa tể duy nhất của bọn họ, vì một câu của Cơ Hạo, bọn họ có thể rơi đầu đổ máu, bọn họ có thể vì một câu của Cơ Hạo mà đi chịu chết!

Lực ước thúc của thiên địa khế ước vượt xa xa sự tưởng tượng của tộc nhân long phượng!

Vốn có đại bộ phận tộc nhân long phượng còn muốn chơi với Cơ Hạo vạn cái bằng mặt không bằng lòng, nhưng bọn hắn lại hoàn toàn không hiểu, đã là thiên địa ý chí Bàn Cổ thế giới làm chứng giám, bọn họ là ký khế ước với thiên địa bốn nguyên, bọn họ sao có thể có cơ hội quấy rối?

Từ hôm nay trở đi, bọn họ từ thân thể đến linh hồn, đều là người hầu trung thành nhất của Cơ Hạo, đời đời con cháu bọn họ đều hoàn toàn mất đi cơ hội làm trái Cơ Hạo.

“Chúng ta tham kiến đại đế!” Không biết là ai dẫn đầu, tộc nhân long phượng hai tộc quỳ rạp chình tề xuống đất, hướng Cơ Hạo đại lễ bái kiến.

Rất nhiều thủy binh, phi cầm bọn họ thống lĩnh đồng thời quỳ xuống, nhìn Cơ Hạo vạn phần cuồng nhiệt bái kiến không ngừng như núi lở sóng thần.

Tiếng rống của họ như sấm, sóng âm thanh cuộn cuộn khuếch tán ra, thấy một màn này Ngao Cổ, Phượng Linh không thể tin mở to mắt nhìn —— Chuyện gì vậy? Các tộc nhân này của họ, thiết tình thực lòng khuất phục Cơ Hạo như vậy?

“Khởi binh, mục tiêu, thiên đình!” Cơ Hạo từ trong tin tức thiên địa kế ước đưa về biết được tiền căn hậu quả của sự tình, hắc không khỏi cất tiếng cười to, đột ngột chỉ hướng bầu trời: “Long tộc làm tả quân, phượng tộc là hữu quân, đều tự chọn lựa tám vạn tộc nhân tinh nhuệ vào trung quân bảo vệ xung quanh ta, lấy mười vạn Bán Long Tu La làm tiên phong, binh phát thiên đình, ai dám ngăn trở, giết!”

Quân đội quy mô khổng lồ bay lên trời, theo cuồng phong cuộn cuộn, kéo quân trận mấy chục vạn dặm nhanh chóng lao về phía thiên đình.

Mấy ngày sau, cửa chính thiên đình, quân đội khổng lồ của Cơ Hạo lao tới từng nhóm một, đem cửa chính thiên đình vây một giọt nước cũng không lọt.

Chương 1499: Thái Dương Thiên Cung

“Theo ta xông vào!” Duỗi tay trái, Bàn Cổ Chung lơ lửng ở lòng bàn tay, tay phải nắm chặt Bàn Cổ Kiếm, chân đạp hai con hỏa long hùng hực lửa, đỉnh đầu có Nha Công cất tiếng hét dài, Cơ Hạo hướng tới chiến sĩ vô biên vô bờ phía sau quát to một tiếng.

Cửa chính thiên đình phong cách cổ xưa mà dày nặng, điêu khắc đầy hoa văn thần bí bị Cơ Hạo bạo lực một cước đá vỡ, hấn sải bước theo con đường lớn ánh vàng rạng rỡ xâm nhập thiên đình. Đám tộc nhân long tộc, phượng tộc hít một hơi thật sâu, mang theo một tia hưng phấn, một tia không thể tin, lớn tiếng hò hét đi theo phía sau Cơ Hạo, cuồn cuộn xâm nhập thiên đình.

Thời thái cổ hồng hoang, long phượng hai tộc kiêu ngạo từng nhiều lần liên thủ, mưu toan đảo điên sự thống trị của thiên đình đối với tam giới. Ngại là hai tộc long phượng tất nhiên mạnh mẽ, nhưng đối mặt thiên địa ý chí ngưng tụ thành thiên đình, đối mặt Thiên Địa Đại Trận trời sinh, đối mặt nguyên thủy thần linh đời thứ nhất trong thiên địa tự nhiên ngưng tụ thành, long phượng hai tộc nhiều lần chiếm tiện nghi, lại cuối cùng đều mặt xám mày tro.

Về sau thiên đình điêu linh suy vong, hai tộc long phượng cũng không còn tâm tư cướp lấy thiên đình, một phế vật mà thôi, cướp vào trong tay lại có tác dụng gì?

Cho đến ngày nay, bọn họ thế mà có cơ hội công khai bước vào thiên đình, hơn nữa thống lĩnh bọn họ còn là một vị thiên đế mới thiên địa sắc lệnh mà sinh. Cái này ý nghĩa quyền uy của thiên đình sắp một lần nữa khôi phục sao?

Bọn họ, sẽ trở thành thiên đình chúng thần cao cao tại thượng, hoành hành tam giới năm đó?

Cơ Hạo sải bước tiến lên, từng luồng khí hỗn độn nặng nề dị thường, đem ráng màu khí lành không đâu không có của thiên đình ép đi xa xa, không có một

chút nào có thể tới gần thân thể hần. Bàn Cổ Chung nổ vang trầm thấp, nơi Cơ Hạo đi qua cấm chế của các cung điện lầu các đều tự đóng lại, không có một cấm chế nào có thể tạo thành uy hiếp đối với hần.

Đại quân long phượng như nước lũ ủa vào thiên đình, Cơ Hạo quát lớn, các đội binh sĩ tinh nhuệ dựa theo mệnh lệnh của hần, theo các hành lang nhánh lao về bốn phương tám hướng, tiếp quản các nơi đầu mối then chốt quan trọng nhất của thiên đình.

Trong nháy mắt Cơ Hạo đi vào thiên đình, bố cục toàn bộ thiên đình bỗng xuất hiện trong đạo đài của hần, hần đối với vị trí cùng công hiệu của mỗi viên gạch viên ngói, mỗi một tòa cung điện lầu các của thiên đình đều triệt để nắm giữ, hần nháy mắt rõ ràng các cung điện lầu các nào của thiên đình cần trọng binh đứng thủ, những nơi nào có thể chỉ dùng ba năm tên lính gác tuần tra.

Hần nhanh chóng làm ra phân phối hợp lý nhất, đại đội sĩ tốt tinh nhuệ long tộc, phượng tộc dựa theo mệnh lệnh của hần ủa đi bốn phương tám hướng.

Thiên đình rộng lớn vô biên, diện tích toàn bộ cung điện lầu các cộng thêm diện tích các nơi tiểu thế giới, tiểu động thiên bên trong thiên đình, toàn bộ thiên đình đại khái tương đương với một cái Nam Hoang đại lục, cung điện lầu các vô số, động thiên phúc địa vô số, càng có vô số lâm viên lầu các, vô số quân doanh đóng quân.

Cơ Hạo mang đến sáu mươi vạn long tộc, hai mươi ức thủy binh tinh nhuệ, ba mươi vạn phượng tộc, mười ức thần cầm tiên cầm tinh nhuệ. Đây là một cánh quân quy mô cực lớn, nhưng đối với thiên đình rộng lớn như vậy, chút nhân thủ này chẳng khác nào một nắm muối ném vào một vùng biển lớn, hần có thể làm, cũng chỉ là để những người này trấn giữ một số kiến trúc đầu mối then chốt quan trọng nhất

Ví dụ như nói ngũ phương thiên cung của thái cổ ngũ phương thiên đế năm đó, đây là kiến trúc trung tâm mẫu chốt nhất.

Ví dụ như nói mấy chỗ kho báu lớn nhất thiên đình, trong đó ẩn chứa vô số chí bảo, tất nhiên cần trọng binh gác.

Càng có mấy chỗ lò rèn của thiên đình, đó đều là linh vật thiên địa sinh thành, không cần bao nhiêu nhân thủ thợ thủ công, chỉ cần đem các loại linh tài đưa vào, là có thể tự rèn ra bảo bối đỉnh cấp thần binh lợi khí, nơi này nhất định phải đóng quân hơn trăm triệu tinh binh mới có thể khiến Cơ Hạo yên tâm.

Thiên đình quá rộng lớn, bảo bối tốt, địa phương tốt nhiều lắm, quân đội tinh nhuệ từ trên tay long tộc, phượng tộc vờ vét được nhìn như số lượng khổng lồ, thật sự hướng bốn phía tản ra, hẳn còn chưa đi đến Trung Ương thiên cung của thiên đình, phía sau đã không còn lại bao nhiêu người.

Xa xa, Trung Ương thiên cung phía trước ở trong một mảng lớn mây tía vờn quanh, trên hư không cực cao một ánh sao bảy màu cuốn ngược xuống, đem Trung Ương thiên cung diện tích vạn dặm bao phủ hết ở bên trong. Cách xa xa, Cơ Hạo thấy được hơn vạn chiến sĩ Già tộc nơm nớp lo sợ đứng ở trên quảng trường trước Trung Ương thiên cung, ai cũng hoảng sợ vạn phần nhìn bên này.

Không trách được đám tâm phúc đáng tin của Đế Thích Sát, Da Ma Thiên run sợ, bọn họ ở nơi này chỉ có vờn vờn hơn vạn người mà thôi, nhưng phía sau Cơ Hạo còn đi theo mười vạn Bán Long Tu La, trăm vạn Huyết Trì U Quỷ, càng có tám vạn long phượng tinh nhuệ và hơn trăm triệu thủy tộc phi cầm theo sát.

Từ trên đối chiếu binh lực mà nói, phía sau Cơ Hạo kéo quân trận khổng lồ hơn vạn dặm, có thể thoải mái một chừng bọn hắn.

Nếu không phải bên cạnh các chiến sĩ Già tộc đó còn có kim giáp thần tướng, ngân giáp thiên binh lấy ngàn vạn để tính bày ra quân trận, có lẽ đám chiến sĩ Già tộc này đã sớm bỏ trốn mất dạng.

Vô số kim giáp thần tướng, ngân giáp thiên binh ánh mắt thâm trầm nhìn Cơ Hạo, ánh mắt bọn họ một mảng đục ngầu, vô số u quang ngưng tụ thành phù văn liên tục lóe lên trong mắt bọn họ, thân thể bọn họ khẽ run rẩy, bản ngã ý thức

đang kịch liệt giãy dụa.

Cơ Hạo sai bước hướng Trung Ương thiên cung tiến lên, nơi hắn đi qua, từng tòa cung điện thiên đình tráng lệ ầm ầm rung động, từng luồng ráng màu khí lạnh phóng lên cao, trong mây tía màu vàng trên bầu trời lao ra những cái vòng xoáy màu vàng sáng lạn muôn vẻ.

Tử khí vô biên bay lượn, thiên đình như những con hồng hoang cự thú ngủ say vô số năm, bọn chúng đang thức tỉnh, bọn chúng đang hoan nghênh thiên đình chi chủ vào ở.

Từng luồng khí nóng đột ngột từ trong hư không trào ra, hóa thành tử khí mắt thường có thể thấy được rót vào thân thể Cơ Hạo, Cơ Hạo chỉ cảm thấy thần thức của mình đang cấp tốc khuếch trương, phạm vi thần thức có thể bao trùm đang gấp gáp tăng lên. Khi hắn đứng ở trên quảng trường trước Trung Ương thiên cung, thần thức của hắn đã có thể bao trùm toàn bộ thiên đình!

Cơ Hạo cũng bị dọa nhảy dựng, tổng diện tích thiên đình không thua Nam Hoang đại lục.

Thần thức của hắn, lại có thể bao phủ phạm vi lớn như vậy? Lấy tu vi bản thể Cơ Hạo, thần thức hắn mượn dùng lực lượng Bàn Cổ Thái Dương, cũng chỉ có thể bao phủ tám trăm vạn dặm. Nhưng thiên đình khổng lồ lớn bằng bao nhiêu cái tám trăm vạn dặm? Ngàn vạn cái? Ưc vạn cái?

Thiên đình tăng thêm cho thiên đế khủng bố như vậy!

“Các người, muốn như thế nào?” Nhìn hơn vạn chiến sĩ Già tộc bày trận ở trước Trung Ương thiên cung, Cơ Hạo khinh miệt cười.

Một tia sáng màu vàng từ đỉnh đầu Cơ Hạo lao ra, thiên địa sắc lệnh ngưng tụ thành thiên đế ấn tỳ lơ lửng trên không, phóng ra các luồng thần quang màu vàng loá mắt. Trung Ương thiên cung to lớn đột nhiên rung mạnh lên, toàn bộ thiên cung vốn sắc sỡ đầy màu biến thành màu vàng, một ngọn lửa màu vàng

làm người ta hít thở không thông đột nhiên sinh ra, nhanh chóng đem mây vạn tòa cung điện lầu các Trung Ương thiên cung diện tích vạn dặm hoàn toàn bao phủ.

Ngọn lửa màu vàng yên tĩnh như nước chảy, trong suốt như lưu ly, đây là thái dương chân hỏa thuần túy!

Tấm biển thật lớn treo trước cửa chính Trung Ương thiên cung cũng biến thành màu vàng ròng, từ trên xuống dưới dùng thái cổ thần văn viết bốn chữ to ‘Thái Dương thiên cung’.

Thiên đình không hổ là thiên địa ý chí ngưng tụ thành chí bảo, Cơ Hạo hiện tại vị thiên đế duy nhất này vào ở, toàn bộ Trung Ương thiên cung lập tức chuyển hóa thuộc tính, mỗi một khối gạch ngói đều biến thành thần vật thái dương chi lực thuần túy ngưng tụ thành, toàn bộ thiên cung tràn ngập thái dương chi lực tinh thuần đến cực điểm.

Thậm chí tên của thiên cung, cũng bởi vì Cơ Hạo biểu hiện ra thái dương chi lực, đã biến thành Thái Dương thiên cung!

Phía trước thiên cung, trên thân vô số kim giáp thần tướng, ngân giáp thiên binh cũng cháy lên thái dương chân hỏa, u quang trong mắt bọn họ bị thần viêm hừng hực một hơi đốt cháy tan thành mây khói, thân thể bọn họ cấp tốc chuyển hóa thành màu vàng thuần túy, trong từng cái lỗ chân lông đều có lửa cháy bốc lên.

Bọn họ kính cẩn quỳ rạp xuống đất, hướng Cơ Hạo gầm lên: “Chúng thần, tham kiến bệ hạ!”

Chương 1500: Chấp Chương Thiên Đình

Hơn vạn chiến sĩ Già tộc tuyệt vọng ngã bệt xuống đất, bọn hắn đã hoàn toàn mất đi dũng khí tác chiến.

Cơ Hạo tâm thần muốn say nhìn thần tướng thiên binh bốn phương tám hướng quỳ rạp xuống đất, cảm thụ được cảm giác tuyệt vời vô cùng vô tận thái dương chi lực không ngừng ủa vào trong cơ thể, tu vi bản thân lấy một loại tốc độ cao cực kỳ cố định không ngừng tăng lên.

Các thần tướng thiên binh đó, binh khí chiến đấu từ trong Thần Nguyên trì thai nghén, thuộc tính ban đầu của bọn họ là ngũ hành đều có, mưa gió lôi đình đều đủ, nhưng thiên đế ấn tỳ của Cơ Hạo vừa ra, bản ngã thuộc tính của các thần tướng thiên binh kia biến hóa trong nháy mắt.

Tựa như Thái Dương thiên cung trước mắt, lực lượng của các thần tướng thiên binh đó đồng thời biến thành thái dương chi lực thuần túy. Trong mỗi một sợi lông, mỗi một khối cơ bắp, mỗi một giọt máu của bọn họ đều tràn ngập thái dương chân tủy nồng đậm.

Giống như bọn họ vốn là sinh linh từ trong Thái Dương tinh thai nghén ra, toàn thân hừng hực bốc cháy, hào quang vạn trượng.

Cơ Hạo càng ở nháy mắt bản ngã thuộc tính của các thần tướng thiên binh kia cấp tốc chuyển biến, đã hiểu chỗ lợi hại của các thái dương thần tướng, thái dương thiên binh kia —— không đề cập tới áo giáp và binh khí của bọn họ đều chất chứa ngọn lửa nhiệt độ cao, đối với kẻ địch tới gần có thể tạo thành sát thương thật lớn; chỉ riêng tốc độ của bọn họ, toàn thân bọn họ đều do thái dương chi lực ngưng tụ thành, tốc độ cũng trở nên cực kỳ đáng sợ.

Tung hoành hư không, nháy mắt ức vạn dặm, nếu lúc Bàn Cổ Thái Dương mọc lên tỏa sáng, mượn dùng lực lượng Bàn Cổ Thái Dương, thế gian sẽ không ai có thể ở trên tốc độ vượt qua các thần tướng thiên binh này, bọn họ hẳn có thể

sử dụng tốc độ có một không hai trong thiên hạ đánh giết tất cả kẻ địch.

Phương hướng Thần Nguyên trì truyền đến một trận xôn xao, một đội lại một đội thần tướng thiên binh toàn thân thiêu đốt ngọn lửa màu vàng, tóc, lông mày đều thành màu vàng, đôi mắt phun trào thần quang màu vàng, giáp trụ, binh khí đều như lưu ly màu vàng đúc thành đập mây lửa màu vàng hướng bên này bay nhanh đến. Bọn họ lơ lửng ở xung quanh Thái Dương thiên cung, ùn ùn hướng Cơ Hạo quỳ lạy hô hào.

Một đội lại một đội thần tướng thiên binh không ngừng từ trong Thần Nguyên trì trào ra. Cơ Hạo ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bàn Cổ Thái Dương đang phát ra một luồng sáng mạnh mẽ màu vàng đường kính vạn dặm rót vào Thần Nguyên trì.

Bốn phương tám hướng có vô cùng vô tận thiên địa linh khí không ngừng bị Thần Nguyên trì nuốt vào, thiên địa linh khí cuộn cuộn đã ở trên không Thần Nguyên trì ngưng tụ thành một vòng xoáy to lớn đường kính mấy trăm vạn dặm.

Lấy thái dương tinh lực của Bàn Cổ Thái Dương làm môi lửa, lấy thiên địa linh khí vô cùng vô tận làm tài liệu, Thần Nguyên trì cuộn cuộn không ngừng chế tạo thần tướng thiên binh. Các thần tướng thiên binh đó bản thân thuộc tính ngũ hành đều đủ cả, nhưng trong nháy mắt khi bọn họ đi ra khỏi Thần Nguyên trì, thái dương hỏa chủng bùng nổ ở trong cơ thể bọn họ, lập tức đem bọn họ chuyển hóa thành thái dương chi thể thuần túy.

Càng lúc càng nhiều thần tướng thiên binh toàn thân hừng hực thiêu đốt hội tụ ở trước mặt Cơ Hạo, mới sinh ra, bọn họ cũng chưa có quá nhiều tạp niệm, bọn họ chỉ có bản ngã ý niệm bốn nguyên nhất —— nguyên trung thành Cơ Hạo, phục tùng mọi mệnh lệnh của hắn.

Vô số thần tướng thiên binh vạn phần cuồng nhiệt nhìn chăm chăm Cơ Hạo. Đột nhiên lòng Cơ Hạo có cảm giác, hắn không chỉ có thể hiệu lệnh các thần tướng thiên binh này chinh chiến chém giết cho hắn, càng quan trọng hơn là, hắn

có thể tùy thời triệu tập lực lượng trong cơ thể các thần tướng thiên binh này cho bản thân sử dụng!

Khi các thần tướng thiên binh này tạo thành công phạt đại trận, Cơ Hạo chỉ cần đứng ở giữa bọn họ, lực lượng của toàn bộ thần tướng thiên binh chính là lực lượng của Cơ Hạo. Trái lại, lực lượng của Cơ Hạo cũng có thể tùy thời thêm vào ở trên thân các thần tướng thiên binh này, làm bọn họ nháy mắt bộc phát ra công kích đáng sợ.

Cơ Hạo bị nội tình đáng sợ của thiên đình làm chấn động kinh ngạc.

Thiên địa chí bảo thần diệu như thế, thiên đình có được biến hóa khó lường như thế, Cơ Hạo thật sự rất kỳ quái, thượng cổ thiên đình rốt cuộc là suy bại như thế nào? Thật bởi vì dị tộc xâm nhập sao? Một đám sa cơ thất thế vội vàng rời khỏi Bàn Ngu thế giới, bước lên con đường thám hiểm không lường được, vì sinh tồn mà liều một phen, bọn họ thật có thể đánh bại thiên đình đáng sợ như thế?

Chẳng qua, thiên đình tuy kỳ diệu, lại không thể mở mồm nói chuyện, thời thượng cổ, nguyên nhân thật sự thiên đình suy bại, có lẽ...

Có lẽ có người biết? Cơ Hạo nhớ tới Minh đạo nhân, nhớ tới Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, nhớ tới sư tôn cùng hai vị sư bá nhà mình. Chuyện Bàn Cổ thế giới, mọi thứ, có gì có thể giấu diếm được bọn họ?

Lắc đầu, hiện tại không phải là lúc truy cứu những điều này.

Cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo nhìn về phía các chiến sĩ Già tộc mềm nhũn dưới đất không dám nhúc nhích: “Bắt hết lại cho ta.”

Mấy vạn thần tướng cao một trượng tám, so với thiên binh bình thường bên người cao hơn vài thước sải bước đi ra. Bọn họ hét lớn một tiếng, bên người tự nhiên có thái dương chi lực ngưng tụ thành xiềng xích màu vàng mang theo lửa hùng hực phun trào ra, nhanh chóng đem các chiến sĩ Già tộc đó trói như cái

bánh chưng.

Thái dương chỉ lực ngưng tụ thành xiềng xích màu vàng tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ mọi lúc. Các chiến sĩ Già tộc cũng đều là kẻ da thô thịt dày, vẫn bị đốt da thịt cháy khét rú thắm liên tục. Các sợi xích màu vàng này uy lực quá lớn, nhiều chiến sĩ Già tộc thực lực hơi yếu loạn cái đã bị đốt thủng da thịt, xiềng xích màu vàng gắt gao quấn ở trên xương cốt bọn họ, đốt xương khớp bọn họ vang lên ‘Rắc rắc’.

Hơn vạn chiến sĩ Già tộc cùng cất tiếng gào thét đau đớn. Đám thần tướng kia lại không biết cái gì là thương hại, bọn họ mặt không biểu cảm đá nát đầu gối các chiến sĩ Già tộc kia, bàn tay hùng hực thiêu đốt đặt trên vai bọn họ, ép bọn họ hướng Cơ Hạo quỳ xuống.

“Đế Thích Sát đâu? Da Ma Thiên đâu? Bọn hăn ở nơi nào?” Cơ Hạo đi đến trước mặt một chiến sĩ Già tộc thực lực mạnh nhất, hướng chiến sĩ Già tộc có thực lực Vu Đế nhân tộc cao giai này lớn tiếng quát hỏi.

“Đế Thích Sát đại nhân, trước đó vài ngày ù ù cạc cạc bị thương nặng, hăn ở Thần Nguyên trì, dùng dị bảo khổng chế thiên đình binh tướng trong Thần Nguyên trì, không biết làm sao lại đột nhiên... Bị thương nặng.” Chiến sĩ Già tộc này kinh hãi nhìn Cơ Hạo: “Da Ma Thiên đại nhân nói, rút lui mang tính chiến thuật, nhưng thiên đình không thể không có người lưu thủ, hăn đem chúng ta bỏ lại chỗ này, mang theo Đế Thích Sát đại nhân rút lui.”

‘Rút lui mang tính chiến thuật’? Cơ Hạo há há mồm, không còn gì để nói nhìn chiến sĩ Già tộc này.

Chạy trốn chết thì chạy đi, nói êm tai như vậy làm gì? Nhưng Da Ma Thiên tiểu tử này quả thật thông minh, mười hai người bọn Xích Lôi bị bắt sống, Đế Thích Sát lại không hiểu sao bị thương nặng, hăn liền lập tức chuồn, thật sự là trơn như cá chạch.

“Đế Thích Sát bị thương nặng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Cơ Hạo nhìn

chiến sĩ Già tộc này lớn tiếng quát hỏi.

“Một chén trà!” Già tộc chiến sĩ mang theo vẻ mặt không thể tưởng tượng và mờ mịt nhìn Cơ Hạo: “Một cái chén trà không biết từ nơi nào rơi xuống, nên ở ngực Đế Thích Sát đại nhân, thiếu chút nữa đem hấn đánh chết!”

Cơ Hạo im lặng, hấn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía mây lành màu vàng màu tím vô biên vô hạn trên không thiên đình.

Một cái chén trà, đả thương Đế Thích Sát? Đây là vị đại nhân vật không thể trên chộc nào ra tay? Cơ Hạo luôn cảm thấy, chuyện này rất có chút ý tứ hàm xúc hoang đường không thể nói ra!

Cười lạnh vài tiếng, Cơ Hạo lắc lắc đầu, chỉ chỉ các chiến sĩ Già tộc này lớn tiếng quát: “Bắt đi, dùng vu chú khống hèn, biếm hết làm nô binh.”

Cầm thiên đế ấn tỳ tỏa ra kim quang, Cơ Hạo hướng đám đông thân tín phía sau gọi một tiếng, sai bước hướng Thái Dương thiên cung đi đến.

Khi Cơ Hạo ngồi xuống trên ngai báu Thái Dương thiên cung, chợt nghe một tiếng vang lớn to rõ đến cực điểm từ chỗ cực sâu của thiên đình truyền đến

Tinh tú khắp trời chợt sáng lên, vô số ánh sao chiếu sáng toàn bộ Bàn Cổ thế giới.

Vô số tin tức không ngừng ủa vào trong đầu Cơ Hạo, tất cả ý nghĩa thâm ảo của thiên đình nhìn không sót gì, mặc cho hấn nắm giữ điều khiển.

Chương 1501: Thiên Địa Thần Tháp

Ngoài Bàn Cổ thế giới, trong Hồng Mông hỗn độn.

Vũ Dư đạo nhân ngồi ở trên một đài sen màu xanh, trên đầu gối đặt ngang một thanh trường kiếm trong suốt như nước, ngón tay khẽ búng lưỡi kiếm phát ra tiếng kiếm ngân cao vút, khi thì giơ lên hồ lô rượu trút hai ngụm rượu ngon, khi thì cao giọng thét dài vài câu sơn ca tiểu khúc nồng đậm phong vị nhân tộc.

A Bảo, Quy Linh mấy đại đệ tử đứng hầu ở phía sau Vũ Dư đạo nhân, sư tôn hào sảng không gò bó như thế, mấy người bọn A Bảo chỉ có thể là mở to mắt nhìn, hết sức chăm chú quan sát đồng môn sư đệ xa xa tranh đấu với một đám hỗn độn dị thú, tận lực tránh cho ánh mắt rơi ở trên người Vũ Dư đạo nhân.

Mấy vạn môn hạ đạo nhân của Vũ Dư đạo nhân kết thành kiếm trận, các loại kiếm quang như cầu vồng nghìn trượng xé rách hỗn độn, như mưa rơi hướng một đám sinh linh hung hãn lấy hàng chục vạn để tính, hình dạng như khi lông vàng chém tới.

Các hỗn độn sinh linh này chiều cao chỉ khoảng ba tấc, lông vàng toàn thân dài cả thước, bốn tấu như gió, hung hãn tuyệt luân gào thét khàn cả giọng, móng vuốt sắc bén khi vung lên mơ hồ có thể thấy được các tia hàn quang màu vàng lóe ra, đối mặt kiếm quang của đám đông đệ tử Vũ Dư đạo nhân, bọn chúng hung hăng lấy móng vuốt của mình chống chọi, thỉnh thoảng có thể thấy được đốm lửa bắn tung tóe, càng có tiếng đánh leng keng không ngừng truyền đến.

“Móng vuốt sắc bén như vậy, A Bảo à, đợi lát nữa bảo các sư đệ sư muội của người đem móng vuốt bọn súc vật này cắt hết xuống, sau khi trở về, người nỗ lực dùng các móng vuốt này luyện một bộ phi kiếm thượng hảo.” Vũ Dư đạo nhân nheo mắt, chỉ vào một ít môn đồ trong kiếm trận lắc đầu thở dài nói: “Xem xem các sư đệ sư muội này của người, phi kiếm của bọn họ... Cũng có thể gọi là kiếm?”

A Bảo cười khan vài tiếng, sờ mũi nói: “Sư tôn, kiếm của các sư đệ sư muội này, đều là bọn họ dựa theo ngài phân phó, tự tay rèn. Hắc... Tựa như là đơn sơ một chút, bộ dáng cũng xấu một chút, nhưng đệ tử dám cam đoan, đây quả thật là kiếm, tuyệt đối không phải Đại Khảm Dao!”

Mấy đại đệ tử bọn Quy Linh cùng cất tiếng cười lên ‘hắc hắc’.

Khóe mắt Vũ Dư đạo nhân giật giật một hồi, tức giận quay đầu trừng mắt nhìn A Bảo một cái: “Vi sư là từng nói như vậy, kiếm đạo mà, phi kiếm tùy thân này, tự nhiên là bản thân tự tay rèn tốt hơn. Chẳng qua, vi sư nào có thể ngờ được, trong các sư đệ sư muội này của người, có một số người thiên phú đúc kiếm kém tới mức như vậy?”

Lắc đầu, Vũ Dư đạo nhân lẩm bẩm: “Nếu không, về sau đem môn quy sửa một chút? Môn đồ mới thu nhận sử dụng, đi hải ngoại trước tìm kiếm ngũ kim tinh hoa, đúc cho bốn môn một trăm thanh phi kiếm đủ tư cách, mới xem như chính thức nhập môn?”

Mấy người thầy trò đang lúc nói giỡn, đột nhiên sắc mặt bọn họ đồng loạt biến đổi.

Tu vi đến loại cảnh giới này của bọn họ, bất cứ biến hóa nhỏ bé nào trong mình mình, đều có thể dẫn tới linh giác bọn họ dao động. Giờ phút này Vũ Dư đạo nhân và mấy đại đệ tử đồng thời cảm giác được, có một luồng thiên địa khí vận khổng lồ đột nhiên thêm vào ở trên thân mình.

Một luồng thiên địa khí vận này cho dù là đối với Vũ Dư đạo nhân mà nói, cũng tạo ra tác dụng không phải là nhỏ. Vũ Dư đạo nhân theo bản năng hít sâu một hơi, đỉnh đầu lao ra một đạo hỗn độn khí lưu, mây lành mờ mịt che phủ phạm vi vạn dặm, ba đóa hoa sen trong suốt to lớn không gì so sánh được hiện lên trên mây lành, phát ra vô lượng thanh quang chiếu rọi hỗn độn.

Thân thể Vũ Dư đạo nhân khẽ run rẩy, trên trán hắt thê mà có các tia mồ hôi lạnh chảy ra, hần chột quay đầu nhìn về phía Bàn Cổ thế giới, trong con người

hắn vô số đường thiên địa đạo văn chợt lóe qua. Trong nháy mắt này, Vũ Dư đạo nhân đột nhiên cảm thấy, màng ngăn cách giữa hắn cùng đại đạo căn bản của Bàn Cổ thế giới đột nhiên mất đi một tầng thật dày.

Đôi mắt hắn, vậy mà có thể trực tiếp nhìn thấy quỹ tích đại đạo căn bản của Bàn Cổ thế giới.

Vô số huyền diệu, vô số huyền cơ như một dòng suối nhỏ trong suốt, phát ra tiếng ồ ồ bị Vũ Dư đạo nhân hấp thu, quanh thân hắn nổi lên một tầng khí tức huyền ảo vô cùng không thể diễn tả, đạo hạnh cảnh giới của hắn vốn đã vạn năm bất động đột nhiên vô thanh vô tức tăng lên một nấc.

Đến cảnh giới bậc này của Vũ Dư đạo nhân, đạo hạnh tăng lên một tia, thực lực sẽ tăng trưởng đáng sợ.

Mà giờ phút này một luồng khí vận khổng lồ thêm vào, trong đạo tâm nháy mắt hiểu ra, đạo hạnh tăng lên đâu chỉ một tia? Ít nhất cũng có tiêu chuẩn mười mấy ti. Da mặt Vũ Dư đạo nhân trở nên đỏ đậm một phen, khí huyết toàn thân quay cuồng một trận, thân thể hắn không tự chủ được hơi nhoáng lên.

Đối mặt đạo hạnh đột nhiên tăng trưởng, Vũ Dư đạo nhân còn có thể miễn cưỡng tự giữ, A Bảo, Quy Linh bọn bốn đại môn đồ thì hai chân mềm nhũn, không tự chủ được khoanh chân ngồi xuống. Đôi mắt bọn họ vô thần, cả người ướt đầm mồ hôi, run rẩy nhìn phương hướng Bàn Cổ thế giới, vô cùng vô tận đạo vận gào thét mà đến, thúc đẩy đạo hạnh của bọn họ hướng về độ cao không lường được nhanh chóng tăng lên.

Đạo hạnh cảnh giới tăng lên vượt qua thần niệm bản thân bọn họ tăng trưởng, bốn đại môn đồ đám A Bảo nhất thời lâm vào vô tận đạo vận, mất đi tri giác đối với tất cả biến hóa ngoài thân.

Đột nhiên, đỉnh đầu A Bảo đạo hạnh hùng hậu nhất hiện lên ba đóa hoa sen, ‘Keng keng’ hai tiếng chuông nặng nề vang lên, trên hai đóa hoa sen trong đó phân biệt có một nam tử trang phục đạo nhân cười lớn nhảy ra.

Hai nam tử nhìn nhau một cái, chấp tay hành một lễ với nhau, sau đó kính cẩn vòng quanh hoa sen xanh Vũ Dư đạo nhân ngồi lễ bái ba lượt, cất tiếng cười to ngồi ở trên hoa sen đỉnh đầu A Bảo.

“Diệu thay!” Vũ Dư đạo nhân vui mừng quá đổi, nhìn hai nam tử trang phục đạo nhân tựa như người sống ở đỉnh đầu A Bảo vỗ tay cười to.

Lại vài tiếng thét dài truyền đến, trong hoa sen đỉnh đầu ba đại môn đồ bọn Quy Linh cũng có bóng người nhảy ra, bọn họ lần lượt hướng Vũ Dư đạo nhân hành lễ, sau đó ngồi trở lại trong hoa sen trên mây lành.

Trong kiếm trận xa xa, trong mấy vạn môn nhân của Vũ Dư, có hơn một nửa số đệ tử đỉnh đầu đột nhiên có thanh khí tiên quang lao ra, đỉnh đầu bọn họ hoặc nở ra một đóa hoa sen, hoặc có người nở ra hai đóa, ba đóa. Toàn thân bọn họ mồ hôi như mưa rơi, quanh thân chấn động mạnh, trong lúc cầu vòng kiếm bay vút khí thế đâu chỉ tăng cường gấp mười?

Các đạo nhân này vốn đã tới bình cảnh tiết điểm quan trọng nào đó, bọn họ chỉ cần một chút cảm ngộ liền có thể đạo hạnh tiến dài. Nhưng tu luyện khó cỡ nào, ngộ đạo càng gian nan, bọn họ có một số người đã vây ở bình cảnh này mấy trăm năm, hơn một ngàn năm.

Nhưng vô lượng khí vận đột nhiên thêm vào, cảm ngộ của bọn họ đối với thiên đạo đột ngột gia tăng mấy lần, mượn dùng lực lượng thúc đẩy này, bọn họ nhoáng cái đã phá đạo quan đạo hạnh tiến nhanh.

Một chỗ khác trong hỗn độn hư không, Đại Xích đạo nhân nhìn đỉnh đầu môn nhân môn hạ ít ỏi không có mấy đột nhiên nở rộ ra ba đóa hoa sen, không khỏi gật đầu mỉm cười. Hắn trầm ngâm một lát, đưa tay từ trong tay áo lấy ra đại điện đầu mỗi then chốt Thiên Địa Đại Trận năm đó Huyền Đô đạo nhân từ thiên đình mạnh mẽ lấy đi.

Chỉ tay một cái, tòa đại điện tản mát ra vô lượng tinh quang này âm âm tan rã, vô lượng tinh quang xoay tròn bay múa một trận, một lần nữa ngưng tụ thành

một tòa bảo tháp tám cạnh cao ba trăm sáu mươi tầng, toàn thân vờn quanh vô số khí lành.

“Huyền Đô à, đi, đem Thiên Địa Thần Tháp này tặng cho Cơ Hạo sư đệ của người. Có tòa thần tháp này, Thiên Địa Đại Trận của thiên đình có thể vận chuyển tùy tâm, hơn nữa... Nhớ nói cho hắn, từ nay về sau, chỉ có tòa Thiên Địa Thần Tháp này có thể điều động Thiên Địa Đại Trận, mạch máu toàn bộ thiên đình, chỉ có một mình hắn nắm giữ.”

Đại Xích đạo nhân cười rất hòa thuận, đưa tay đem tòa bảo tháp này đưa cho Huyền Đô đạo nhân đứng hầu ở một bên.

Huyền Đô đạo nhân mỉm cười, tay trái nâng Thiên Địa Thần Tháp hào quang vạn trượng, đập một đám mây xanh nhanh chóng hướng Bàn Cổ thế giới quay về.

Chương 1502: Sắc Phong Thần Chúc

Huyền Đô đạo nhân tới cũng nhanh đi nhanh hơn, sau khi đem thiên đình Thiên Xu điện cải tạo mà thành Thiên Địa Thần Thập giao cho Cơ Hạo, hẳn lại vội vàng quay trở về thiên ngoại.

Lúc gặp mặt nói hai ba câu trao đổi ngắn gọn, Cơ Hạo có thể cảm nhận được thiện ý và sự hài lòng cực lớn của Huyền Đô đạo nhân thậm chí là Đại Xích đạo nhân sau lưng gã đối với hắn. Rất hiển nhiên, Cơ Hạo được thiên địa sắc lệnh sắc phong làm thiên đế, đối với Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân sư huynh đệ ba người có lợi cực lớn, Huyền Đô đạo nhân cũng từ trong đó chiếm được lợi ích cực lớn.

Dựa theo Huyền Đô đạo nhân nói, Cơ Hạo đem một giọt bản mạng tinh huyết dung nhập Thiên Địa Thần Thập.

Chợt nghe một tiếng vang lớn, Thiên Địa Thần Thập cao ba trăm sáu mươi tầng, mỗi một tầng cao tới ngàn dặm, tổng cộng cao ba mươi sáu vạn dặm, toàn thân kim quang tử khí quanh quẩn, tạo hình phong cách cổ xưa hào hùng tự bay lên, đứng sừng sững ở vị trí trung tâm Thái Dương thiên cung.

Một lực lượng thần kỳ không thể tưởng tượng từ trong Thiên Địa Thần Thập tuôn trào ra, trong vô số cung điện lầu các của thiên đình rộng lớn đồng thời sáng lên vô số trận pháp phù văn, toàn bộ mắt trận đầu mối then chốt do toàn bộ thiên đình tổ thành Thiên Địa Đại Trận đều phóng ra các luồng thần quang nhỏ bé, ùn ùn đầu nhập vào Thiên Địa Thần Thập.

Thân thể Cơ Hạo khẽ run lên, làn sóng tin tức thật lớn khiến đạo đài của hắn cũng có chút khó có thể thừa nhận.

Hỗn độn đạo đài phóng ra vô lượng cường quang, Thiên Địa Thần Thập cũng phóng ra các dòng chảy nóng thuần hậu giúp hắn trấn áp tin tức Thiên Địa Đại Trận đưa trở về. Thời gian trôi qua, Cơ Hạo dùng thời gian ba ngày ba đêm, rốt

cuộc hoàn toàn nắm giữ Thiên Địa Thần Tháp.

“Thế mà lại là... Tính kế như vậy!” Cơ Hạo âm thầm kinh hãi. Ngày đó đám người A Bảo làm bạn hãm xâm nhập thiên đình, Huyền Đô đạo nhân từ trong Linh Lung bảo tháp đột nhiên xuất hiện, nhoáng cái đem Thiên Xu điện đầu mỗi then chốt trung tâm Thiên Địa Đại Trận cướp đi, khi đó Cơ Hạo đã cảm thấy Đại Xích đạo nhân an bài rất có thâm ý.

Về sau Cộng Công thị chiếm đoạt thiên đình, bởi vì thiếu Thiên Xu điện, Cộng Công thị căn bản không thể phát huy nửa điểm uy lực của Thiên Địa Đại Trận, thiên đình thần diệu như thế rơi vào trong tay Cộng Công thị, quả thực đã biến thành phế vật rõ ràng đầu rõ đuôi.

Hôm nay Cơ Hạo tế luyện Thiên Địa Thần Tháp do Thiên Xu điện luyện chế mà thành, hẳn giờ mới hiểu hậu thủ Đại Xích đạo nhân ngày đó lưu lại—— trừ Cơ Hạo, rốt cuộc không ai có thể chuyển một chút uy lực của Thiên Địa Đại Trận nữa.

Năm đó thái cổ thiên đình, ngũ phương thiên đế đều có quyền lực khống chế Thiên Địa Đại Trận, nhưng Đại Xích đạo nhân tùy tay mà làm, quyền lợi vốn thuộc về ngũ phương thiên đế cùng hưởng đã biến thành một mình Cơ Hạo chuyên quyền.

Cho dù tương lai thiên đạo vận chuyển, thiên đình góp đủ ngũ phương thiên đế, Cơ Hạo tọa trấn trung ương Thái Dương thiên cung nắm giữ Thiên Địa Thần Tháp, mỗi cành cây ngọn cỏ, từng khối gạch viên ngói của toàn bộ thiên đình đều ở trong sự nắm giữ của hắn. Dưới Thiên Địa Đại Trận bao trùm, tứ phương thiên đế khác cho dù có khả năng thông thiên triệt địa, trừ phi bọn họ có được thủ đoạn nghịch thiên ở dưới thiên đạo giám sát phá hủy thiên đình, nếu không bọn họ chỉ là con rối dưới sự khống chế của Cơ Hạo!

Chỉ có mỗi danh thiên đế, lại không có thực quyền thiên đế, toàn bộ người, toàn bộ công việc của toàn bộ thiên đình, đều do một mình Cơ Hạo quyết đoán.

“Không lẽ, đại sư bá nhiều năm trước đã biết, ta có thể thành tựu thiên đế?” Cơ Hạo ngơ ngác nhấm nháp tin tức Thiên Địa Thần Tháp tặng trở về, đột nhiên lắc đầu: “Không có khả năng, đại sư bá cho dù là thánh nhân chi tôn, hẳn cũng không có khả năng suy tính ra loại chuyện này... Cho nên, năm đó Huyền Đô đạo nhân cướp đi Thiên Xu điện...”

Cơ Hạo chép miệng một cái, năm đó Huyền Đô đạo nhân mạnh mẽ cướp đi Thiên Xu điện, đây rõ ràng là việc hại người nhưng không lợi mình mà!

Đại Xích đạo nhân nhằm chừng đã sớm có tâm tư phá hư căn cơ thiên đình, chỉ là trong lúc nhất thời không tìm thấy cái cớ xuống tay. Nương cơ hội Cơ Hạo xâm nhập thiên đình lấy đi Thiên Xu điện, trong mười thành uy năng của Thiên Địa Đại Trận trừ đi chín thành rưỡi, thiên đình còn có thể tính là thiên đình sao?

Khi đó, Đại Xích đạo nhân khẳng định không biết tương lai Cơ Hạo có thể thành tựu thiên đế, hẳn thuần túy chỉ vì phá hủy căn cơ thiên đình, do đó mới ra tay cướp đi Thiên Xu điện.

Lần này Cơ Hạo thành tựu thiên đế chi tôn, Đại Xích đạo nhân lập tức đem Thiên Xu điện thay hình đổi dạng trả về. Thiên Địa Thần Tháp tất nhiên có thể khống chế hoàn mỹ Thiên Địa Đại Trận, toàn bộ quyền lực ban đầu thuộc về ngũ phương thiên đế, lại thành một mình Cơ Hạo chuyên quyền!

Cái thiên đình này, tương đương đã rơi vào rồi trong sự nắm giữ của Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân sư huynh đệ ba người!

“Tính kế tốt, nhưng ta thích! Hắc, hắc, Ngao Bạch à, Thanh Tường à, chớ có trách ta độc chiếm Thiên Địa Đại Trận, độc chiếm toàn bộ thiên đình. Hắc, có ý kiến, tìm đại sư bá của ta đi, xem hẳn là một chương đập chết các người, hay là một cước đập chết các người!” Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, đắc ý nhìn đám đông thuộc hạ đứng ở trong Thái Dương thiên cung.

Thiếu Ti, Man Man mặt đầy ý cười nhìn Cơ Hạo, đối với thành tựu của Cơ Hạo, các nàng vui vẻ từ trong lòng.

Đám người Phong Hành, Vũ Mục cười ha ha nhìn h lẫn, mọi người đều là giao tình cùng nhau xông qua mưa gió, Cơ Hạo thành tựu thiên địa chi tôn, bọn họ ngoài vui vẻ, còn có rất nhiều khát khao.

Ngoài ra, còn có đám đông tướng lĩnh Kim Ô bộ nhà Cơ Hạo, bọn họ về mặt mờ mịt hết nhìn đông tới nhìn tây, trong mắt tràn đầy ước thúc cùng câu nệ. Tuy Cơ Hạo đã mang theo bọn họ bước vào thiên đình, tòa trung ương thiên cung diện tích vạn dặm này đã đổi tên thành Thái Dương thiên cung, nhưng bọn họ vẫn không thể tin được điều mình nhìn thấy nghe thấy.

Thằng nhãi con Cơ Hạo năm đó hờ mông chạy lung tung ở trước mặt bọn họ, lắc mình một cái, vậy mà lại thành thiên đế trong truyền thuyết?

Mẹ ơi, tổ tiên ơi, Kim Ô bộ tổ miếu nhất định là đã chọn đúng chỗ, sáng mai có rảnh, nhất định phải chạy về Kim Ô lĩnh, ở trước tổ miếu Kim Ô bộ tế bái một phen h lẫn hoi, đưa lên thêm một ít huyết thực cho các lão tổ tông trong tổ miếu mới đúng.

Cơ Hạo cười, h lẫn đưa tay hướng bầu trời ngoắc một cái, một phần《Thiên Thần Sách》tử ngọc chế thành, toàn thân tử khí quanh quần đột ngột xuất hiện.

Phần Thiên Thần Sách này, chính là danh sách thiên đình ngũ phương thiên đế sắc phong thiên thần dưới trướng, là thiên địa đại đạo thần khí chân chính, cho dù là một phàm nhân, chỉ cần đem tên của h lẫn ghi lại bên trên, liền có thể lập tức được thiên địa quán thể, thành tựu thiên thần, tiến tới nắm giữ thiên đạo pháp tắc đối ứng, có được vô thượng thần lực.

Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo cắn rách đầu ngón tay, ở Thiên Thần Sách trịnh trọng dị thường viết xuống chữ thứ nhất.

Phụng thiên sắc phong, Thiếu Ti, là Thiếu Ti Mệnh Thần, chủ họa phúc nhân gian.

Phụng thiên sắc phong, Thái Ti, là Đại Ti Mệnh Thần, chủ nhân gian sinh tử.

Phụng thiên sắc phong, Phong Hành, là Phong Bá chính thần, chủ nhân gian phong điều (gió hòa).

Phụng thiên sắc phong, Vũ Mục, là Vũ Sư chính thần, chủ nhân gian vũ thuận (mưa thuận).

Phụng thiên sắc phong, Cơ Hạ, là Chiến bộ chính thần, thống lĩnh thiên đình thần binh.

Phụng thiên sắc phong, Thanh Phục, là Mộc bộ chính thần, chủ bách thảo linh dược.

Phụng thiên sắc phong, Nghệ Địa, là Chiến bộ phó thần...

Phụng thiên sắc phong, Viên Lực, là Chiến bộ phó thần...

Phụng thiên sắc phong, Hạ Mễ, là Thủy bộ chính thần...

Phụng thiên sắc phong, Nha Công, là Thái Dương thiên cung đô tổng quản... Một đạo tử khí từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng nhập vào trong cơ thể Nha Công đứng ở đỉnh đầu Cơ Hạ. Nha Công phát ra một tiếng rít vừa thống khổ vừa thoải mái, lông vũ toàn thân run rẩy, chậm rãi hóa thành một lão nhân áo vàng khô quắt mỗ nhọn.

Phụng thiên sắc phong, hai con hỏa long, là Thái Dương thiên cung tả hữu túc vệ đại tướng... Hai con hỏa long ngâm nga khàn cả giọng, như Nha Công, thân thể bọn nó kịch liệt run rẩy, từng đạo tử khí gào thét lao đến, bọn nó cũng hóa thành hai đại hán hung mãnh cao ba trượng sáu thước.

Từng người quen sắc phong xuống, đến cuối cùng, Cơ Hạ có chút đau đầu nhìn Man Man.

Nha đầu này, chỉ biết gây chuyện thị phi!

Đến cuối cùng, Cơ Hạ bất đắc dĩ lắc đầu, gần như nói giỡn ở trên Thiên

Thần Sách viết xuống thần chức của Man Man—— Tam Giới Đãng Ma Đại
Nguyên Soái, muội thích bắt nạt ai thì đi bắt nạt người đó đi!

Chương 1503: Gà Chó Lên Trời

Ngoài thành Nghiêu Sơn, trong một mảng rừng cây trải qua cố ý tu bổ, dưới tán cây râm mát ẩm ướt, từng cây cỏ chi không gió tự động, tản mát ra mùi thơm ngào ngạt. Hành La Quân mang theo mấy đồng bạn sơn quý, cười cáo lông đỏ, văn báo... các vật cười cộng sinh, hi hi ha ha vòng quanh đại thụ bên tấu chơi đùa, ngẫu nhiên từ đầu ngón tay các nàng bay ra các điểm lục quang, không ngừng nhập vào trong cỏ chi.

Thanh Phục dẫn một đám nam nữ đồng tử mặc áo ngắn vải thô, cầm chày giã thuốc ngọc thạch, vờn quanh bên cạnh một cây đại thụ, quan sát tình huống sinh trưởng của cỏ chi. Nàng ngồi xổm cạnh vài mảng cỏ chi vừa mới nảy sinh, hướng các đồng tử tập trung tinh thần kia giảng giải được tính, được hiệu của cỏ chi, cùng với như thế nào thông qua các loại đặc thù trên cỏ chi phân biệt số năm của cỏ chi.

“Cỏ chi hầu như là vạn ứng chi dược, dược tính bình hòa mà tươi nhuận, hầu như trong ba thành vu dược, đều có thành phần cỏ chi.” Thanh Phục ôn hòa nhìn các đồng tử này: “Con dân Nghiêu Sơn thành càng ngày càng nhiều, về sau nhu cầu đối với vu dược cũng càng ngày càng lớn, cầu người không bằng cầu mình, chúng ta ngày thường trồng thêm một ít dược thảo, chung quy sẽ không sai.”

Nhìn những cây cỏ chi này, Thanh Phục cũng có chút bất đắc dĩ.

Nội tình Nghiêu Sơn thành vẫn quá nông cạn chút, cứ xem trong cánh rừng chuyên môn mở ra này, cho dù có Hành La Quân cùng tộc nhân sơn quý của nàng chăm sóc, cỏ chi lâu năm nhất cũng chỉ mười mấy năm hỏa hậu.

Những cây cỏ chi này, thậm chí còn so ra kém hỏa hậu các cây cỏ chi trong rừng dã chi Kim Ô bộ phát hiện ở trong rừng rậm Nam Hoang, càng không cần nói đánh đồng với cỏ chi trong căn cứ dược liệu đại bộ tộc có tiếng của các nhân tộc.

Làm một dược vụ nghiên cứu vu dược và vu độc, Thanh Phục biết rõ tầm quan trọng của vu dược đối với một bộ lạc nhân tộc. Nhưng dược thảo chỉ có thể dựa vào thời gian chậm rãi tích tụ dược lực, trừ phi nàng là Thanh Mộc Chi Thần trong truyền thuyết, có bản lĩnh đề cao tất cả linh mộc linh dược trong thiên địa, nếu không vền vẹn một dược vụ tu vi Vu Vương cũng chưa đến, có thể làm gì đâu?

Đang lúc cảm khái, thân thể Thanh Phục đột nhiên cứng đờ. Nàng nghe được tiếng vang thật lớn từ trên trời truyền đến, như toàn bộ thiên địa đều đang cộng hưởng. Thanh âm đó hoàn toàn không giống tiếng nhân tộc thông dụng, sử dụng là một loại ngôn ngữ thượng cổ cực kỳ tối nghĩa khó hiểu, nhưng rất kỳ dị, Thanh Phục và các đồng tử bên người nàng đều nghe hiểu ý tứ thanh âm đó.

Phụng thiên mà sắc phong Thanh Phục làm Mộc bộ chính thần?

Thanh Phục có chút kinh hoảng ngẩng đầu lên, hai tay vung ra một mảng lớn thanh khí bảo vệ đồng tử bên người. Ở trong rừng rậm Nam Hoang, nàng đã quen thấy các loại sơn tinh thủy quái, trong đó không ít sở trường nhất là mê hoặc lòng người, dùng các loại ảo giác và huyền âm mê hoặc con dân bộ tộc Nam Hoang, nếu trúng chiêu số của bọn họ, nhẹ thì đánh mất một hồn hai phách, nặng thì bị hoàn toàn câu đi linh hồn.

Nàng sợ là trong núi rừng Nghiêu Sơn thành xuất hiện các loại tinh quái quỷ dị, các đồng tử này chính là hạt giống dược vụ nàng tỉ mỉ bồi dưỡng, không thể bị bọn chết tiệt kia câu đi hồn phách.

Chợt, trong toàn bộ núi rừng quanh Nghiêu Sơn thành, toàn bộ cây cối hoa cỏ đồng thời không gió tự động, bọn chúng điên cuồng lắc lư thân thể, từng luồng thanh mộc linh khí nồng đậm thuần túy chen chúc mà ra, nhanh chóng hướng về phía Thanh Phục hội tụ đến.

Trên bầu trời, trong hồng hoang tinh không, toàn bộ hồng hoang tinh thần mộc thuộc tính đồng thời sáng lên, từng ánh sao màu xanh từ trên trời giáng

xuống. Thanh mộc linh khí hội tụ trong núi rừng chung quanh Bàn Cổ mỗi đại lục phun trào ra, hóa thành một cái phễu linh quang thật lớn rót vào đỉnh đầu Thanh Phục.

Thân thể Thanh Phục hơi nhoáng lên một cái, vô số thiên địa ảo ảnh về thanh mộc bỗng dưng ụp vào trong lòng, nàng đột nhiên hiểu ra rất nhiều thứ trước kia nghiên cứu như thế nào cũng không thể lý giải. Thiên địa có cảm, nàng cũng lập tức hiểu ở trên người mình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Cơ Hạo, thật sự là đứa nhỏ tốt của a mẫu! Sao đã thành thiên đế rồi? Con của Thanh Phục ta, tiểu Cơ Hạo của Kim Ô bộ, vậy mà đã thành thiên đế?”

Thanh Phục sững sờ đứng dưới tàng cây, vẻ mặt đầy sự không thể tưởng tượng. Ánh sao đầy trời, vô lượng linh khí không ngừng hội tụ trong cơ thể, thiên địa ý chí đúc lại thần thể cho nàng, trong thân thể của nàng từng đạo Thanh Mộc thần văn thiên nhiên sinh thành cấp tốc thành hình, trong một khoảng núi rừng này nơi nàng ở, toàn bộ cỏ chi đột nhiên cấp tốc sinh trưởng, từng làn hương nồng đậm cấp tốc khuếch tán ra.

“Bọn họ, là Mộc bộ thần sứ.” Thanh Phục nhìn thoáng qua các đồng tử đứng ở bên người, cũng trợn mắt há hốc mồm, đưa tay hướng bọn họ điểm một cái.

Từng luồng linh quang màu xanh to bằng nắm tay từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng cải tạo thân thể những đứa trẻ này. Trong cơ thể bọn nó nhanh chóng có mùi thơm của bách thảo hoa mộc trào ra, thực lực của bọn nó cũng đang nhanh chóng tăng trưởng.

Trong mấy hơi thở ngắn ngủn, mấy trăm đứa nhỏ này đã từ đồng tử nhân tộc bình thường nhất, lắc mình một cái trở thành Mộc bộ thần sứ thần lực có thể so với cao giai Vu Vương của nhân tộc. Bọn họ trong lúc tâm niệm khê động, các loại cuồng phong, thanh lôi từ trong núi rừng xung quanh phun trào ra, tiếng sấm dữ dội chấn động núi rừng run rẩy.

“Oa, Thanh Phục a nương!” Hành La Quân mang theo một đám sơn quỷ

khuôn mặt xinh đẹp, trời sanh tính hoạt bát từ trong núi rừng chạy vội ra:
“Chuyện gì thế? Chuyện gì thế? Có thanh âm nói, thiên đế Cơ Hạo phong con làm Mộc bộ phó thần! Mộc bộ này là làm gì? Mộc bộ phó thần, trời ạ, không phải chứ?”

Hành La Quân đột nhiên tỉnh ngộ, nàng không dám tin ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía bầu trời không lường được.

Nàng chỉ là một sơn quỷ ở trong rừng rậm Nam Hoang vô ưu vô lự, tùy tính chơi đùa mà thôi, sao lại ù ù quạ quạ trở thành thiên đình chính thần cao cao tại thượng? Thân phận biến hóa quá lớn, Hành La Quân cảm thấy, nàng phải tìm lão Thạch, lão Mộc bọn họ đi kiếm chút rượu cho tỉnh táo đầu óc.

Trong thành Nghiêu Sơn, Cơ Hạ đang mang theo đám đông tộc nhân tọa trấn quân doanh, như hổ rình mồi giám thị chiến sĩ tư quân lãnh địa Nghiêu Sơn thao luyện.

Hắn thường thường lớn tiếng rít gào, ‘trứng mềm’, bọn đàn bà’, ‘phế vật’, ‘ngu xuẩn’... ô ngôn uế ngữ không ngừng từ trong mồm hắn phun ra, như lôi đình nổ vang ở đỉnh đầu các chiến sĩ tư quân.

Chợt, ánh lửa ngập trời từ trên trời giáng xuống, dòng chảy nóng cuộn cuộn hóa thành một cái phễu màu đỏ to lớn không gì so sánh được, hồng hoang tinh thần hỏa thuộc tính khắp trời đồng loạt lóe sáng, thiên địa linh khí hỏa thuộc tính cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, không ngừng rót vào thân thể Cơ Hạ.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, thân hình Cơ Hạ vốn đã cường tráng hơn người một lần nữa bành trướng trên dưới ba thước, quần áo toàn thân bị thiêu đốt sạch sẽ, đột nhiên một bộ trọng giáp màu đỏ thiên địa ý chí ngưng tụ thành khoác ở trên thân hắn. Ngọn lửa mãnh liệt như nham thạch nóng chảy từ trong cơ thể hắn phun ra, mái tóc dài trên đầu Cơ Hạ cũng biến thành màu đỏ, lông mày, con mắt không ngừng phun ra lửa.

“Chiến bộ chính thần? Quản lý toàn bộ thần binh thiên đình? Hắc, Cơ Hạo đưa nhỏ tốt, đây là để cha người buông tay ra chân đi đánh người sao? Hắc, lũ khốn kiếp Hắc Thủy Huyền Xà bộ, còn có bọn ngu xuẩn Tất Phương bộ năm đó ức hiếp Kim Ô bộ chúng ta... Cơ Hạo gia gia hiện tại dẫn quân đánh các người, đó là phụng thiên mệnh mà trừng phạt kẻ bề tôi không ra gì, quật không chết các người là ân điển, quật chết các người là bốn phận! Các người từng người tắm rửa sạch sẽ chờ Cơ Hạo gia gia!”

Cơ Hạo ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, chỉ thấy các tia sáng màu đỏ từ trên trời giáng xuống, không ngừng rót vào trong cơ thể tướng lĩnh quan trọng của Kim Ô bộ bên hắn, thân thể bọn họ cũng chợt thiêu đốt lên.

Trong thành Nghiêu Sơn, đỉnh đầu toàn bộ tộc nhân Kim Ô bộ đều có lửa hạ xuống, không sót một ai.

Một người đắc đạo, gà chó lên trời, Cơ Hạo không có gánh nặng tâm lý, đem thần chức lớn nhỏ trong quyền hạn của hắn có thể sắc phong đều cho tộc nhân Kim Ô bộ.

Chương 1504: Phù Tang Thủ Trụ

Khi toàn bộ Nghiêu Sơn thành đều bởi vì biến hóa kỳ dị trên thân tộc nhân Kim Ô bộ mà xôn xao, Cơ Hạo đã mang theo Nha Công rời khỏi thiên đình.

Một lần này, Nha Công một thân áo bào vàng, mỏ nhọn khô gầy, dáng người cực kỳ cao gầy đặc ý ngồi ở trên chỗ ngồi của người đánh xe, cầm một cái roi ngưng tụ từ lửa vụt bừa trên không trung, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Bộp bộp’.

“Quạ, quạ, chín con cá trê nhỏ, chạy mau chút!” Được thiên địa tạo hóa, Nha Công hóa thân làm người, nhưng tiếng nói vẫn bảo trì đặc điểm của Hỏa Nha, khàn khàn chói tai, hơn nữa động cái là tiếng ‘Quạ quạ’ không dứt.

Hưng phấn thúc giục chín con hỏa long kéo xe, Cửu Long Xa Liễn như một vàng mặt trời nhỏ nhanh chóng lao vào hồng hoang tinh không, đến thẳng Thái Dương Tinh.

Đổi làm người thường, cho dù có thần thông phi hành khắp trời, hẳn có thể rõ ràng nhìn thấy mỗi một ngôi sao trong hồng hoang tinh không, nhưng hẳn dùng toàn bộ khí lực phi hành vô số năm, hẳn cũng dừng nghỉ thật sự tới gần bất cứ một hồng hoang tinh thần nào.

Hồng hoang tinh không Bàn Cổ thế giới tự mang vô số ý nghĩa thâm ảo, vô số hồng hoang tinh thần tự thành một tòa đại trận to lớn, mỗi một ngôi sao đều tự mang một cái tiểu thiên thế giới, bản thể ngôi sao của bọn chúng giấu trong tiểu thiên thế giới trên hư không, hiển lộ ở trong hồng hoang tinh không chỉ là hình chiếu tinh lực của bọn nó.

Không biết quỹ tích tinh thần biến hóa, không biết sự huyền bí của hồng hoang tinh thần, người thường ngắm chuẩn phương hướng một ngôi sao phi hành, hẳn tự cho là đang không ngừng tới gần ngôi sao đó, nhưng trên thực tế có lẽ hẳn cách vị trí ban đầu của ngôi sao kia càng ngày càng xa.

Thân là thiên đế thiên địa sắc lệnh duy nhất của thiên đình hiện nay, lại là lấy thái dương đại đạo mà leo lên đế vị, giữa Cơ Hạo với Bàn Cổ Thái Dương có cảm giác cực kỳ rõ ràng. Cửu Long Xa Liễn ở trong hư không vẽ ra một đường cong chảy xiết, vòng quanh Thái Dương Tinh thật lớn trong hư không xoay chín vòng, chợt một mảng ánh sáng vàng chói mắt, phía trước Cửu Long Xa Liễn xuất hiện một cánh cửa màu vàng thật lớn.

Cửu Long Xa Liễn xâm nhập cánh cửa ánh sáng, chợt nhiệt độ xung quanh tăng lên thẳng tắp, nhiệt độ cao đáng sợ khiến ánh lửa bên ngoài Cửu Long Xa Liễn cũng kịch liệt run lên. Nhiệt độ cao ập tới, lấy thực lực Cơ Hạo hiện nay cũng cảm thấy rất không khoẻ.

Cơ Hạo sợ hãi động dung, đây là uy năng thật sự của Bàn Cổ Thái Dương sao?

Chỉ là vừa mới xâm nhập Thái Dương Giới của Bàn Cổ thế giới, còn chưa thật sự chạm tới biên duyên của Bàn Cổ Thái Dương, nhiệt độ nơi này ngay cả hắn cũng có chút khó có thể tiêu thụ, đây là uy năng thật sự của Bàn Cổ Thái Dương? Bàn Giả Thái Dương so sánh với nó, quả thực chính là một con đom đóm cạnh trăng rằm, căn bản không có cách nào để so sánh.

Nơi này khắp trời đều là thái dương chân hỏa màu vàng hùng hực thiêu đốt, thái dương chân hỏa sền sệt ở giữa không trung hình thành đại dương lửa vô biên vô hạn, thậm chí có thái dương chân hỏa áp súc cao độ ngưng tụ thành các khối Thái Dương Tinh Thạch màu vàng, Thái Dương Tinh Thạch cực lớn ghép lại với nhau, ở trong ánh lửa vô biên ngưng tụ thành các khối đại lục cực lớn, dãy núi nguy nga.

Cơ Hạo lấy ra một thanh phù văn chiến phủ đỉnh cấp thợ thủ công Tu tộc tỉ mỉ rèn, cây rìu nặng tới trăm vạn cân ‘Xẹt’ một tiếng hóa thành một làn khói, bị ánh lửa màu vàng cuốn qua, một làn khói đó cũng biến mất không thấy nữa.

“Quạ, quạ, thật là lợi hại!” Nha Công trừng lớn con mắt màu vàng, thét khàn

cả giọng: “Nơi này, khí tức thật thân cận... Thật lợi hại! Cơ Hạo, nơi này chính là Thái Dương Giới? Nơi thượng cổ Kim Ô thai nghén sinh ra?”

Cơ Hạo dùng sức gật gật đầu, hắc khê quát một tiếng, một dải hỏa quang màu vàng từ trong cơ thể phát ra, thái dương chân hỏa sền sệt xung quanh cảm nhận được khí tức thái dương trên người Cơ Hạo, chợt trở nên thân cận mà yên tĩnh, nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống rất nhiều.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, một hành lang màu vàng rộng tới ngàn dặm, không biết dài bao nhiêu đột nhiên xuất hiện.

Trên hành lang Thái Dương Tinh Thạch trải thành điêu khắc vô số cây dâu cực lớn, quanh thân vờn quanh vô số Tam Túc Kim Ô. Các pho tượng Tam Túc Kim Ô sống động này trong mắt lóe ra hung quang, thậm chí con người bọn chúng còn linh động chuyển động như vật còn sống.

Chỉ có thời điểm ánh mắt bọn nó rơi ở trên người Cơ Hạo và Nha Công, ánh mắt các Tam Túc Kim Ô điêu khắc ở trên hành lang mới trở nên hiền lành hơn rất nhiều. Nhưng khi ánh mắt bọn nó rơi ở trên thân hai hỏa long đại tướng đứng hầu hai bên Cơ Hạo, đám Tam Túc Kim Ô này hoàn toàn không giống vật chết, trong con người bọn nó chợt toát ra cực độ hung tàn với tham lam.

Cơ Hạo mơ hồ cảm giác, nếu không phải hắn và Nha Công ở đây, Tam Túc Kim Ô điêu khắc trên hành lang này khẳng định đã bùng nổ làm khó dễ, đem hai hỏa long đại tướng xé thành phần nuốt cốt nhục không còn.

“Địa phương thật đáng sợ!” Hai hỏa long đại tướng bộ dạng uy vũ bất phàm, nhưng bọn hắn sau khi từ trong trứng ấp ra, thì vẫn luôn đi theo bên người Cơ Hạo, từ trên tuổi chủng tộc bọn họ mà nói, bọn họ chỉ là ‘trẻ nhỏ’ vừa mới sinh ra chưa tròn trăm tuổi.

Hai gia hỏa này thoát nhìn uy phong bát diện, thực ra đảm lượng rất thiếu. Cảm nhận được vô số ánh mắt bất thiện ở bốn phương tám hướng, bọn họ cảnh giác vạn phần hướng bên người Cơ Hạo nhích lại gần. Chỉ tiếc bọn họ hiện tại là

hình người, nếu vẫn là thân rồng mà nói, bọn họ khẳng định đã sớm quần ở trên cánh tay Cơ Hạo.

Theo hành lang liên tục tiến lên, ở trong kim quang liệt hỏa vô biên không biết đi bao xa, phía trước một vầng thái dương màu vàng to lớn không gì so sánh được chợt xuất hiện.

Thái Dương Tinh đường kính không biết bao nhiêu vạn ức dặm chậm rãi xoay tròn, toàn thân hào quang loá mắt, tràn ngập vô lượng ánh sáng cùng nhiệt độ. Ở trên không Thái Dương Tinh, một quần thể cung điện dài rộng mấy ngàn dặm lằng lẳng lơ lửng ở nơi đó.

Cung điện lầu các màu vàng, cột kèo gạch ngói màu vàng, hoa cỏ cây cối màu vàng, nhất là một cây dâu màu vàng che trời chính giữa toàn thân phun ra ánh lửa, tản mát ra vô cùng vô tận khí tức sinh mệnh.

Hồng Mông linh căn Phù Tang Mộc, thánh vật cộng sinh thượng cổ Tam Túc Kim Ô.

Khi Đông Hoàng Thái Nhất ngã xuống, khi thượng cổ Tam Túc Kim Ô nhất tộc đoạn tuyệt huyết mạch, cây Phù Tang Mộc này cô đơn ở lại thiên đình đã vô số năm.

Khi Cơ Hạo và Nha Công thúc giục Cửu Long Xa Liễn cấp tốc hướng quần thể cung điện trên thái dương này bay đi, gốc Phù Tang Mộc cao không biết bao nhiêu vạn dặm, toàn thân cành lá sum xuê tản mát ra vô cùng vô tận ánh sáng và nhiệt độ này đột nhiên run lên, giống như một lão nhân ngủ say nhiều năm từ trong mộng bừng tỉnh.

Một hỗn độn ý chí nhu hòa, ôn hòa đến cực điểm hướng Cơ Hạo, Nha Công quần quanh lên, như lão nhân đứng ở cửa hoan nghênh con nhà mình, một sự dịu dàng khó có thể hình dung nồng đậm như rượu, đem Cơ Hạo và Nha Công gặt gao bao bọc ở bên trong.

Bản thân cây Phù Tang Mộc này quá mức cường hãn, ở lúc Bàn Cổ khai thiên tích địa nó chưa thể ngừng tụ bản ngã hóa thân làm người, đến thời đại hồng hoang, muốn dựa vào tu luyện hóa thân đã gần như không có khả năng. Nó không thể rời khỏi Thái Dương Tinh, chỉ có thể đứng ở chỗ này lẳng lặng chờ... Cụ thể nó đang chờ cái gì, có lẽ chính nó cũng không biết, tóm lại, nó vẫn luôn đứng ở chỗ này.

Cơ Hạo mang theo Nha Công bay khỏi Cửu Long Xa Liễn, nhanh chóng đi tới trước Phù Tang Mộc.

Lẳng lặng nhìn gốc tồn tại cực hạn của thuần dương linh căn trong thiên địa, Cơ Hạo kính cẩn nói: “Lão Thần Tang, ta từ trong thiên địa ý chí biết được sự tồn tại của ngươi. Thái Dương Tinh này quá mức tịch mịch, đi theo ta đi. Đây là Nha Công, Nha Công từ nhỏ chiều cổ ta lớn lên, hẳn hiện tại là đô tổng quản bên người ta, hẳn thiếu một món bản mạng chí bảo, ngài có bằng lòng chịu ủy khuất hay không?”

Một ánh lửa nhàn nhạt từ trên Phù Tang Mộc chiếu rọi xuống, từ trên đến dưới vòng quanh Nha Công quét một trận.

Thái Dương Tinh khẽ run lên, Phù Tang Mộc chưa thể phát ra âm thanh, nhưng hành động của nó đã đại biểu quyết định của nó.

Nó nhẹ nhàng bay lên, thân thể cao lớn áp súc một phen, cuối cùng hóa thành một cây gậy chống màu vàng rơi vào trong tay Nha Công.

Chương 1505: Thái Dương Tinh Tủy

“Quả?” Nha Công hưng phấn vùng quải trượng, quải trượng màu vàng cao tương đương hắc tạo hình phong cách cổ xưa, đầu trượng là một con Tam Túc Kim Ô giương cánh trợn mắt, nanh vuốt bén nhọn nhô lên, từng tia sáng màu vàng tiết ra ngoài, tỏ ra đặc biệt dữ tợn hung ác.

Thân thể Nha Công chớp lên, trường bào màu vàng rộng thùng thình bay múa, thân hình phiêu dật ở không trung kéo theo các đường cong vồ trên không. Kim Ô Quải Trượng gào thét không ngừng hướng hư không xung quanh đập bừa, mỗi một đòn đều làm hư không chấn động, không ngừng phát ra tiếng sét.

Thần thức Cơ Hạo tập trung thân thể Nha Công. Sau khi được thiên đế sắc phong, thực lực Nha Công được thái dương chi lực quán thể, tăng vọt lên rất nhiều, cũng chỉ có thể so với tiêu chuẩn cao giai Vu Đế của nhân tộc. Nhưng sau khi Phù Tang Mộc biến thành quải trượng vào tay, khí tức Nha Công không ngừng tăng cường, đã đến cảnh giới có thể so với Vu Thần, lại vẫn đang nhanh chóng tăng lên.

Trong Kim Ô Quải Trượng có một lực lượng vô cùng to lớn đang không ngừng rót vào thân thể Nha Công, tẩy luyện thân thể hắc, rèn luyện linh hồn hắc, tăng lên căn cơ của hắc, đặt đạo cơ cho hắc. Chỉ cần cầm Kim Ô Quải Trượng, Nha Công không cần tự tu luyện, Phù Tang Mộc có thể tự giúp hắc tăng lên đạo hạnh cùng pháp lực.

“Lão Thần Tang này cũng tịch mịch lâu rồi, không có bất cứ sự do dự nào, đã đáp ứng trở thành bản mạng chí bảo của Nha Công.” Cơ Hạo vui vẻ gật đầu, đây quả thật là việc tốt ngoài dự liệu.

Phù Tang Mộc có thể sáng khoái đáp ứng đi theo Nha Công như thế, nhằm chừng nó thật sự tịch mịch quá nhiều quá nhiều năm rồi.

Thần thức Cơ Hạo đảo qua thần cung rộng rãi mà trống rỗng, không khỏi lắc

lắc đầu. Thái Dương Giới này, có bao nhiêu năm chưa có vật còn sống tiến vào rồi? Gốc cây dâu già này, nó lại cô đơn đứng ở chỗ này đã bao nhiêu năm?

Các thần linh mạnh mẽ từng ở dưới tán cây của nó chơi đùa đùa giỡn kia, Đông Hoàng Thái Nhất kia, còn có các Tam Túc Kim Ô kia, tất cả bọn họ đều hoàn toàn tiêu tán trong thiên địa. Làm thần vật có linh, Phù Tang Mộc mấy năm nay cũng không dễ sống nhỉ.

“Nha Công, hảo hảo liên lạc cảm tình với lão Thần Tang. Hắc, về sau kẻ địch vợ vẫn, không cần dùng lão Thần Tang đi đánh. Không phải người có đủ thân phận, người tuyệt đối đừng dùng lão Thần Tang đi đánh người, thật sự quá mất mặt.” Cơ Hạo cười hướng Nha Công trêu chọc hai câu, nhìn Kim Ô Quải Trượng tản mát ra vô lượng ánh sáng nhiệt độ một cái thật sâu, xoay người đi về phía tòa thần cung cao lớn nhất kia.

Khí tức Thái Dương Tinh vờn quanh ở bên người Cơ Hạo, tin tức về tòa thần cung này đã khắc hết ở trong lòng Cơ Hạo.

Quen thuộc vòng qua từng cái hành lang, mở ra từng chỗ thần văn cấm chế trời sinh, cuối cùng Cơ Hạo đi tới trước tòa thần cung chính giữa kia. Thần cung cao tới vạn trượng cô liêu không người, ngai báu từng được Đông Hoàng Thái Nhất ngự trên cao cô đơn ở nơi đó.

Ở phía sau ngai báu hào quang chói mắt, một vầng kim quang nhu hòa vờn quanh một cái giới tử không gian được thần lực cường đại mở ra.

Một hồ nước màu vàng đường kính ba ngàn dặm chiếm cứ hầu như toàn bộ diện tích giới tử không gian này, trong hồ nước tích tụ chất lỏng màu vàng long lanh, tinh thuần mà trong suốt, tản mát ra các tia hương thơm kỳ dị.

Cách mỗi một canh giờ, trong mây nồng đậm màu vàng trên không hồ nước sẽ có một giọt chất lỏng màu vàng to bằng hạt đậu xanh nhỏ xuống. Chất lỏng màu vàng mượt mà như ngọc sau khi ở trên mặt hồ nước phát ra tiếng thanh thúy nhảy lên mấy chục lần, lúc này mới chậm rãi tan vào nước ao.

Đây là Thái Dương Tinh Tủy, thiên địa côi bảo từ trong Thái Dương Tinh Thạch trải qua vô số năm tháng, lắng đọng lại ấp ủ ra. Ở niên đại hồng hoang, Đông Hoàng Thái Nhất chính là dùng Thái Dương Tinh Tủy này nuôi nấng Tam Túc Kim Ô, để đứa nhỏ Tam Túc Kim Ô nhất tộc rất nhanh có được thân thể cường đại pháp lực, nghịch thiên.

Cơ Hạo nhìn một hồ nước tràn đầy Thái Dương Tinh Tủy này, không khỏi mừng rỡ.

Tuy dưới trướng có long tộc, phượng tộc phái rất nhiều tinh nhuệ, nhưng xét đến cùng, các tộc nhân long tộc, phượng tộc, đều không phải là tâm phúc đáng tin của Cơ Hạo. Bọn họ tất nhiên phải phục tùng mệnh lệnh của Cơ Hạo làm việc, nhưng bọn họ luôn cách một tầng với Cơ Hạo.

Cơ Hạo cần một mũi lực lượng trung thành tới chết tinh nhuệ tuyệt đối, tâm phúc tuyệt đối, có thể vì hắn làm bất cứ chuyện gì. Hơn nữa chi vũ lực này còn phải hòa cùng thiên đế chi vị của hắn hiện nay, có thể phù hợp lực lượng của hắn trình độ lớn nhất, phù hợp lực lượng tăng phúc thiên đế chi vị của hắn mang đến.

“Cũng chỉ có các người là thích hợp nhất. Quạ!” Cơ Hạo mỉm cười, học giọng Nha Công nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Xoay người, lấy ra Thiên Đế Ấn Tỳ hướng trên không thần cung ném đi, chỉ nghe một tiếng vang lớn, một khối thần kính màu vàng đường kính ba ngàn sáu trăm trượng từ nóc thần cung chậm rãi hạ xuống, trong kim quang bắn ra bốn phía, trong thần kính chợt hiện ra hình ảnh Nam Hoang Kim Ô lĩnh.

Đây là Thái Dương thần cung, chỗ Thái Dương tinh quang chiếu tới, đều có thể thông qua khối Thái Dương Thần Kính này nhìn không sót gì. Cơ Hạo thấy được mấy chục cây dâu khổng lồ che trời trên Kim Ô lĩnh, thấy được cánh rừng dâu to lớn dưới Kim Ô lĩnh, cũng thấy được trên dưới Kim Ô lĩnh đàn Hỏa Nha vô biên vô hạn đang ở trên trời hoan hô nhảy nhót.

Vô số năm qua, đám Hỏa Nha có được một tia nửa điểm huyết mạch thượng

cổ Kim Ô này cộng sinh một thể với tộc nhân Kim Ô bộ, bọn nó là tai mắt tốt nhất của tộc nhân Kim Ô bộ, đồng bạn chiến đấu trung thành tin cậy nhất, cũng là người thủ hộ thánh địa Kim Ô bộ.

Hỏa Nha nhất tộc số lượng khổng lồ, so với tộc nhân Kim Ô bộ nhiều hơn không chỉ gấp mười.

Chỉ riêng một vùng Kim Ô lĩnh, số lượng Hỏa Nha to nhỏ lấy hàng chục ức để tính, sáng sớm mỗi ngày lúc mặt trời mọc, tiếng vô số Hỏa Nha kêu vui sướng, đã thành ác mộng trong lòng Cơ Hạo lúc là đứa trẻ —— Tiếng ‘Quạ quạ’ rợp trời rợp đất kia, làm cho người không thể không từ trong ổ chăn lăn ra!

“Đến đây đi, đều đến đây đi!” Hai tay Cơ Hạo kết ấn, hướng thần kính to lớn vung tay lên.

Phụ cận Nam Hoang Kim Ô lĩnh, tộc nhân Kim Ô bộ bởi vì thân thể cấp tốc biến hóa mà kinh hãi vạn phần đột nhiên thấy được một màn kỳ cảnh, bọn họ nhìn thấy trên Thái Dương Tinh trên trời chiếu ra một cột sáng màu vàng, hào quang ngưng tụ thành một cái hành lang điều khắc vô số Tam Túc Kim Ô.

Một khí tức làm bọn họ rất quen thuộc, đồng thời cường đại vô cùng từ trong hành lang rộng tới ngàn dặm này phun ra.

Vô số Hỏa Nha trên Kim Ô lĩnh cảm nhận được khí tức này, bọn nó liền giống như phát điên dùng thanh âm lớn nhất phát ra tiếng ‘quạ quạ’ rung trời, điên cuồng vỗ cánh, ở dưới đám Hỏa Nha to lớn già nhất dẫn dắt, hóa thành một đám mây đen rợp trời rợp đất hướng hành lang màu vàng này bay đi.

Đàn Hỏa Nha phụ cận Kim Ô lĩnh điên cuồng, đàn Hỏa Nha Kim Ô bộ phân bố ở các nơi rừng rậm Nam Hoang cũng đều phát điên.

Vô số Hỏa Nha ùn ùn hướng hành lang màu vàng này bay tới, dùng hết toàn lực hướng bên này bay nhanh đến. Thường thường bọn nó bay, trước mặt bọn nó cũng xuất hiện một cái hành lang màu vàng thật lớn, đám Hỏa Nha sẽ vui sướng

bay vào trong hành lang.

Toàn bộ Thái Dương Tinh đều đang khẽ run, tốc độ phân bố của Thái Dương Tinh Tủy vốn không nhanh không chậm từ trong mây mù màu vàng nhỏ xuống chột tăng vọt, giống như một trận mưa to màu vàng gào thét hạ xuống.

Vô số Hỏa Nha từ trong Thái Dương Thần Kính bay ra, bọn nó vui sướng vòng quanh Cơ Hạo xoay tròn bay múa một chập, tự làm nứt ra đỉnh đầu, hướng Cơ Hạo dâng lên một giọt bản mạng tinh huyết khắc ở trên Thiên Đế Ấn Tỳ của hắn, sau đó cắm đầu chui vào hồ nước màu vàng diện tích cấp tốc mở rộng.

Mỗi một giọt bản mạng tinh huyết dung nhập Thiên Đế Ấn Tỳ của Cơ Hạo, một luồng khí tức thái dương đại đạo liền thêm vào ở trên thân đám Hỏa Nha này, bảo hộ bọn nó sẽ không bị Thái Dương Tinh Tủy chất chứa lực lượng vô biên làm no căng mà chết.

Đám Hỏa Nha ùn ùn nhập vào hồ nước, bọn nó lẳng lặng cuộn thân thể lại, mặc cho Thái Dương Tinh Tủy xâm nhập thân thể mình, không ngừng cải tạo thân thể cùng huyết mạch của mình. Dần dần, một đám Hỏa Nha to lớn già nhất, trên bụng bọn nó đã mọc ra cái móng vuốt thứ ba.

Chương 1506: Thái Dương Nha Bình

Trong chất lỏng sền sệt màu vàng, vô số Hỏa Nha lông vũ đỏ rực hoặc là đen đỏ hai màu hỗn tạp lằng lằng ngủ say.

Cơ Hạo đứng trên hồ nước quan sát đám Hỏa Nha này, thần thức chui vào thân thể bọn nó cảm thụ bọn nó biến hóa, không khỏi lắc đầu. Dù sao cũng là hậu thiên phạm vật, không thể so với Tam Túc Kim Ô loại tiên thiên linh vật thiên địa sinh thành kia, cho dù có lượng lớn Thái Dương Tinh Tủy dịch kinh phạt tủy, thực lực đám Hỏa Nha này chỉ có thể nói là tạm được.

Một đám Hỏa Nha già cường đại nhất, bọn nó đã kích hoạt huyết mạch Tam Túc Kim Ô, một khi thức tỉnh, hẳn là có thể có tu vi so với Vu Đế.

Đám trẻ khỏe lực lượng trung kiên của tộc đàn Hỏa Nha, kẻ tư chất ưu việt trong bọn nó, hẳn là cũng có thể miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn Vu Đế, hơn chín thành Hỏa Nha còn lại đại khái cũng chỉ có thể có thực lực cấp Vu Vương.

Mà đám quạ cái cùng quạ non số lượng nhiều nhất, bọn nó sau khi hấp thu Thái Dương Tinh Tủy, đại khái cũng có thể so với nhân tộc Đại Vu. Đám quạ non còn có không gian tiến bộ thật lớn, tương lai đột phá đến Vu Đế cảnh không có vấn đề, nhưng đám quạ cái tiêu hao bản mạng tinh huyết quá đáng, trong đó có thể thoát ra mấy cường giả cấp Vu Vương đã coi như may mắn.

Dù sao vẫn là căn cơ không đủ hùng hậu, tuy trong cơ thể có một tia nửa điểm huyết mạch Tam Túc Kim Ô, nhưng đám Hỏa Nha này là hậu duệ hỗn huyết không biết bao nhiêu đời của Tam Túc Kim Ô, tác dụng chút huyết mạch đó của bọn nó có thể tạo ra quá ít quá ít.

‘Thùng thùng’ tiếng quái trượng va chạm mặt đất truyền đến, Nha Công chống Kim Ô Quải Trượng đi vào thần cung.

Vòng đến phía sau ngai báu, tiến vào giới tử không gian nho nhỏ này, Nha

Công trùng lớn con mắt màu vàng, rất nghiêm túc đánh giá đám Hỏa Nha đang ngủ say. Dựa theo tuổi tác của Nha Công, hẳn thật ra đang thuộc về thanh niên trai tráng trong tộc đàn Hỏa Nha, trong đám Hỏa Nha kia có Hỏa Nha trưởng lão lớn tuổi hơn xa so với hẳn, cũng có quạ non nhỏ hơn hẳn mấy đời.

Quan hệ đại kế toàn bộ tộc đàn tiến hóa, quan hệ tiền đồ tương lai phát triển của tộc đàn, Nha Công nhìn các tộc nhân đang ngủ say, không khỏi liên thanh rít lên: “Quạ, quạ, không tốt, không tốt... Lông đều còn là màu đen, thế này sao có thể được?”

Khi Hỏa Nha sinh ra, lông vũ là màu đen, theo tuổi dần dần lớn lên, thực lực càng mạnh, trên màu đỏ lông vũ liền càng nhiều. Khi toàn bộ lông vũ chuyển hóa thành màu đỏ rực, đây là cường giả nổi bật trong tộc đàn Hỏa Nha.

Nhưng thượng cổ Tam Túc Kim Ô, lông vũ bọn họ chính là thuần túy màu vàng, toàn thân sáng lạn hoa mỹ như đúc từ vàng, giờ phút này Nha Công chính là trạng thái như thế. Cho nên Nha Công nhìn thấy tộc nhân ngủ say trong hồ nước, còn có hơn phân nửa lông vũ trên thân đều là trạng thái màu đen hoặc là hai màu đen đỏ hỗn tạp, không khỏi liên thanh kêu quái dị.

Đột nhiên, trông mắt con Kim Ô tạo hình hung mãnh kia trên Kim Ô Quả Trượng chuyển động một cái, một đạo ý niệm rõ ràng chui vào trong đầu Cơ Hạo cùng Nha Công.

Nha Công ngẩn ngơ, đột nhiên cười lên: “Ngài lão nói đúng lắm, năm đó Tam Túc Kim Ô đời thứ nhất, chính là thai nghén ra trên cành của ngài, ngài là lão tổ tông thật sự của Hỏa Nha nhất tộc chúng ta, quạ quạ, chuyện này, giao cho ngài, kính nhờ, kính nhờ, quạ quạ!”

Nha Công mặt mày hớn hở nâng lên Kim Ô Quả Trượng, thật cẩn thận đem nó cắm ở bên cạnh hồ nước.

Cơ Hạo cũng ngừng thở, nghiêm túc nhìn Kim Ô Quả Trượng thể tích cấp tốc phóng to, nhìn nó khôi phục hình thái bản thể Phù Tang Mộc. Chẳng qua,

một lần này Phù Tang Mộc cũng chưa phóng thích toàn bộ hình thái, nó cần thận, đem chiều cao của mình khổng chế ở trên dưới ngàn dặm.

Phù Tang Mộc cành lá xum xuê nhẹ nhàng run run, theo tiếng vang lớn ‘Xì xào’, từng phiến lá màu vàng hừng hực thiêu đốt không ngừng từ trên cành của nó rụng ra. Phiến lá màu vàng tản mát ra khí tức sinh mệnh nồng đậm bức người, mơ hồ có thể thấy được ánh lửa ngưng tụ thành hư ảnh Tam Túc Kim Ô nho nhỏ như ẩn như hiện ở trong những phiến lá đó.

Nói chính xác, chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất mới là tiên thiên sinh linh Thái Dương Tinh thai nghén ở lúc khai thiên tích địa.

Tam Túc Kim Ô là tộc đàn kỳ dị thái dương chi tinh và khí tức sinh mệnh của Phù Tang Mộc sau khi ái ân, phù hợp tạo hóa chí lý trong minh minh, từ hư vô sinh sản ra.

Nói từ trên ý nghĩa này, Đông Hoàng Thái Nhất là con của thái dương, Phù Tang Mộc là mẹ của Tam Túc Kim Ô. Không dễ định nghĩa thái dương rốt cuộc là phụ thân hay là mẫu thân, chỉ có thể nói Đông Hoàng Thái Nhất và Tam Túc Kim Ô là huyết mạch chí thân có được cùng trưởng bối thân sinh.

Cho nên thời thượng cổ, Đông Hoàng Thái Nhất và Tam Túc Kim Ô quan hệ cực kỳ thân hậu.

Mà toàn bộ tạo hóa diệu lý của Tam Túc Kim Ô, tất cả đều khắc ở trong ký ức sinh mệnh của Phù Tang Mộc. Theo phiến lá Phù Tang Mộc không ngừng rơi xuống, từng phiến lá màu vàng lạng lẽ dung nhập thân thể từng con Hỏa Nha.

Lông vũ trên thân đám Hỏa Nha này đồng thời thiêu đốt hầu như hết, lộ ra thân thể trần trụi. Xương khớp, da thịt bọn nó cấp tốc mấp máy, cốt tủy, máu trong cơ thể đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Cốt nhục ở bụng bọn nó mấp máy một trận, chậm rãi sinh ra cái móng vuốt thứ ba.

Phiến lá Phù Tang Mộc, mở ra cánh cửa tiến hóa cho đám Hỏa Nha này, thân

thể bọn nó đang cấp tốc hướng tới hình thái Tam Túc Kim Ô hoàn mỹ nhất cường đại nhất chuyển hóa. Thái Dương Tinh Túy không ngừng chảy vào thân thể đám Hỏa Nha này, cung cấp năng lượng cường đại bọn nó tiến hóa cần.

Dần dần, từng cái lông vũ mới sinh màu vàng không ngừng từ trong cơ thể đám Hỏa Nha này mọc ra, lông vũ màu vàng mới sinh xen vào giữa thực chất cùng lửa, phảng phất ngọn lửa động lại, lại như lưu ly màu vàng hòa tan, trên mỗi một cái lông vũ đều có vô số phù văn nhỏ bé xoay tròn bay múa, xa hoa, thần diệu đến cực điểm.

Khí tức đám Hỏa Nha đang cấp tốc tăng trưởng, rất nhanh đã đột phá xiềng xích huyết mạch của bọn nó, trở nên càng lúc càng cường hoành, càng lúc càng khí phách bức người.

Tuy đang ngủ, nhiều Hỏa Nha đã kêu lên ‘Quạ quạ’.

So sánh với lúc làm Hỏa Nha, mấy gia hỏa đang tiến hóa thành Tam Túc Kim Ô thể tích chưa có biến hóa quá lớn, nhưng giọng so với trước kia to rõ hơn không chỉ gấp trăm lần. Hỏa Nha lấy hàng chục ức để tính đồng thời nói mơ ‘Quạ quạ’, sóng âm thanh cực lớn khiến trước mắt Cơ Hạo mê muội từng đợt, con mắt không khỏi đảo loạn lên.

Chỉ có Nha Công hưng phấn vô cùng giơ hai tay, nhảy loạn ở bên hồ nước, hân nổi tính tình, rống cổ hống kêu bậy ‘Quạ quạ’, hòa theo từ xa với tộc nhân ngủ say trong hồ nước.

Đột nhiên, theo một tiếng kêu dài ‘Quạ quạ’ cao vút như mây, một con Tam Túc Kim Ô từ trong hồ nước bay ra. Nó chậm rãi dang cánh, vốn cao chỉ mười mấy trượng, thể tích của nó cấp tốc phóng to, cánh dang ra đến hơn ba trăm dặm.

Thái dương chân hỏa nồng đậm từ trong cơ thể con Tam Túc Kim Ô này phun ra, nó vui sướng vùng cánh, há mồm kêu bừa một chập ‘Quạ quạ’.

Nha Công cười đến mức mắt cũng nheo thành một đường: “Thái tổ công,

ngài tỉnh rồi? Thử chút, thử chút, biến thành người thử xem?”

Lão Kim Ô thét dài một tiếng, thân hình khổng lồ của hắn quay cuồng một cái, chợt biến thành một lão nhân mỗ nhọn khô quắt, mặc áo bào vàng, dáng người cao gầy. Chỉ nhìn bộ dáng hắn, quả thực chính là như trong một cái khuôn mẫu in ra với Nha Công.

“Lão thái công!” Cơ Hạo cười lớn lao lên, ôm cổ lão nhân lão Kim Ô hóa thân: “Ha ha, về sau không thể nhỡ lông ngài làm lông cho mũi tên nữa rồi!”

Lão Kim Ô lắc đầu, rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “Đứa nhỏ tốt, thật sự là đứa nhỏ tốt, về sau Kim Ô nhất tộc chúng ta đều trông vào Cơ Hạo người!”

Một con lại một con Kim Ô không ngừng từ trong hồ nước bay ra, bọn nó quay cuồng một cái ngay tại chỗ, đều hóa thành bóng người mỗ nhọn áo bào vàng, quay quanh Cơ Hạo cười điên cuồng ‘Quạ quạ’.

Thái dương nhà binh của Cơ Hạo, từ đây chính thức thành hình.

Chương 1507: Mộc Đạo Chi Nộ

Hỏa Nha tính cách nhảy nhót, vốn, bọn họ chính là loài phi cầm, thích bay loạn kêu bầy khắp trời.

Nay vô số Hỏa Nha ùn ùn hóa thành hình người, Hỏa Nha tò mò, xúc động nhất thời ‘Hi hi ha ha’ ầm ĩ hết cả lên, trong Thái Dương thần cung to lớn khắp nơi đều có thể nhìn thấy Hỏa Nha tộc nhân mở nhọn gầy quắt, mặc áo bào vàng chạy nhảy khắp nơi, cạy ngói, đào ba thước đất, đem một tòa thần cung uy nghiêm rộng lớn biến thành chướng khí mù mịt.

Trong chốc lát nơi này phát hiện một hầm rượu, mấy vạn Hỏa Nha lao vào, đem rượu ngon bên trong lấy ra toàn bộ, vô số Hỏa Nha người tranh ta cướp đem rượu ngon của một cái hầm rượu uống hết toàn bộ, nhất thời say nằm đầy đất.

Trong chốc lát bên kia phát hiện một cái kho hàng, lại là mấy chục vạn Hỏa Nha lao vào, đem giáp trụ, quân giới trong kho hàng lộn xộn cướp ra, múa thương nghịch bổng, truy đánh chơi đùa, đột nhiên chỉ nghe thấy ‘Bốp bốp bốp’ một chuỗi tiếng vang, mấy ngàn liên hoàn nổ đồng thời kích phát, mũi tên dày đặc đem một tòa đại điện đánh thành cái sàng.

Không bao nhiêu thời gian, Hỏa Nha lấy hàng chục ức để tính tán loạn khắp nơi đem Thái Dương thần cung phạm vi mấy ngàn dặm lật cái đáy hướng lên trời, các chuông đỉnh trang trí tinh mỹ, các bình hoa chén nước hoa lệ, thậm chí là nồi bát xoong chậu to nhỏ đều bị bọn họ cướp sạch.

Đổi thành bất cứ một tộc đàn nào khác dám làm càn như thế ở trong Thái Dương thần cung, đã sớm bị cấm chế của Thái Dương thần cung thiêu thành tro tàn.

Nhưng tất cả đám Hỏa Nha này đều để lại bản mạng tinh huyết ở trên Thiên Đế Ấn Tỳ của Cơ Hạo, trên người bọn họ có khí tức thiên địa ý chí, mà Cơ Hạo càng kế thừa thiên đế chi vị của Đông Hoàng Thái Nhất, xem như chủ nhân thứ

thiệt của Bàn Cổ Thái Dương. Cấm chế trong tòa Thái Dương thần cung này có thể giết chết bất luận kẻ nào, lại chỉ không thể xuống tay đối với đám Hỏa Nha đã tiến hóa thành Tam Túc Kim Ô.

Càng không cần nói, còn có Phù Tang Mộc vị lão tổ tông Thái Dương thần cung này tọa trấn, thần thức khổng lồ của hắn bao phủ toàn bộ quần thể cung điện, nơi đám Hỏa Nha đến, toàn bộ cấm chế đều tự mở ra, đem mật thất, kho báu to nhỏ mở ra toàn bộ.

Có Phù Tang Mộc làm chỗ dựa, đàn Hỏa Nha càng thêm không kiêng nể gì hoành hành khắp nơi, đem bảo bối có giá trị trong Thái Dương thần cung cướp sạch sẽ.

Mấy chục Hỏa Nha trưởng lão quay quanh bên người Cơ Hạo, liên thanh hét chói tai ‘Quạ quạ’: “Không tệ, để bọn nhỏ đem bảo bối nơi này đều cướp sạch. Cơ Hạo à, tích góp gia nghiệp không dễ dàng, Kim Ô bộ chúng ta hộ nhỏ hộ nghèo, gặp được cái lợi đều phải nhanh chóng lấy đi mới đúng.”

Một Hỏa Nha trưởng lão cao tuổi nhất, bối phận lớn nhất vuốt bộ râu dài dưới cằm, rất chân thành giáo huấn Cơ Hạo: “Nhìn xem tòa thần cung này, huy hoàng tráng lệ, to lớn bất phàm như thế, chủ nhân nơi này không tầm thường đâu. Chúng ta mau đem bảo bối nơi này lấy hết đi, sau đó nghĩ cách một mối lửa đem nơi này đốt sạch sạch sẽ, cái gọi là hủy thi diệt tích, làm người ta không biết đi đâu tìm chúng ta làm phiền.”

Cơ Hạo sờ trán muốn khóc, những Hỏa Nha trưởng lão này còn chưa làm rõ sao? Nơi này là Thái Dương thần cung, xem như lãnh địa trung tâm của Cơ Hạo, lãnh địa so với Nghiêu Sơn lĩnh còn quan trọng hơn. Đám Hỏa Nha này cướp đoạt khắp nơi, lấy đi đều là đồ của nhà mình đó!

Còn có, ‘Một mối lửa đem nơi này đốt sạch sẽ, cái gọi là hủy thi diệt tích’, lời này nghe thì rất có đạo lý, nhưng người thế nào mới có thể phóng một mối lửa ở trên thái dương, thế nào mới có thể đem đốt Thái Dương thần cung? Đây chính

là thiên địa thần vật bị Thái Dương Tinh tế luyện vô số năm, chí bảo lửa mạnh nhất thế gian cũng chưa thể thiêu hủy, người thế nào mới có thể đem đốt nơi này?

Lắc đầu, phất phất tay, Cơ Hạo cười khan: “Các trưởng lão, các a công, chúng ta mau đi thôi. Ta hiện tại đã là thiên đế, về sau Hỏa Nha... Không, Kim Ô nhất tộc chính là thiếp thân cận vệ thân nhất bên cạnh ta, về sau phải học thao luyện.”

Hỏa Nha, không, các Kim Ô trưởng lão cùng cất tiếng thét dài, hưng phấn hoa tay múa chân vòng quanh Cơ Hạo bay loạn nhảy loạn.

Cận vệ thân cận nhất của thiên đế đó, cũng không phải là chiến thú cộng sinh của tiểu bộ tộc Nam Hoang, mà là cận vệ thân cận nhất của thiên đế đó! Đây thật sự là phần mộ tổ tiên bốc khói, đây là làm rạng rỡ tổ tông, Nam Hoang Hỏa Nha nhất tộc, bao nhiêu năm rồi chưa xuất hiện chuyện vinh quang như vậy?

Mấy chục Kim Ô trưởng lão cùng cất tiếng thét chói tai, trong tiếng ‘Quạ quạ’, vô số Kim Ô quay cuồng hội tụ lại, kêu ‘Quạ quạ’ ở bốn phương tám hướng đứng thành đội ngũ không chỉnh tề thế nào, nhưng rất có thanh thế.

Cơ Hạo cũng lười dong dài, về sau để Cơ Hạ chậm rãi thao luyện những kẻ này đi.

Cười lên Cửu Long Xa Liễn, mấy chục Kim Ô trưởng lão tuổi tác lớn nhất đi theo Cơ Hạo lên xe kéo, một ánh lửa phóng lên cao, nhanh chóng đi về phía bên ngoài Thái Dương Giới. Vô số Kim Ô ùn ùn hiện ra nguyên hình, bọn họ dựa theo thể tích lớn nhỏ sắp hàng trước sau, thể tích lớn nhất, thực lực mạnh nhất bay ở trước nhất, thể tích nhỏ nhất, thực lực yếu nhất bay ở phía sau, vô số Kim Ô kêu ‘Quạ quạ’, hóa thành một dòng lũ màu vàng đi theo phía sau Cơ Hạo.

Kim Ô lấy hàng tỉ để tính cánh nối liền nhau, kéo dài mấy chục vạn dặm, ánh lửa dâng trào ngập trời, cùng với tiếng ‘Quạ quạ’ đáng sợ khiến người thường sợ vỡ mật, cuồn cuộn đi theo Cơ Hạo rời khỏi Thái Dương Giới.

Đám Kim Ô này cho dù là trên đường cũng không an phận, bọn họ nhìn thấy vô số Thái Dương Tinh Thạch lập lòe sáng lên ngưng tụ thành đại lục và dãy núi, bọn họ vội vàng thi triển thần thông góp nhặt lượng khổng lồ Thái Dương Tinh Thạch. Đây chính là thiên tính toàn bộ giống loài quạ đen trong thiên hạ, bọn họ thích nhất thứ lập lòe sáng lên.

Khi dòng lũ màu vàng từ Thái Dương Giới lao ra, toàn bộ hồng hoang tinh không cũng khẽ run lên một cái.

Ở trong Thái Dương Giới còn chưa thể hiện, chạy ra khỏi Thái Dương Giới, trên thân đám Kim Ô huyết mạch đã chuyển hóa thành Tam Túc Kim Ô thuần túy, thực lực càng được tiến một bước dài hỏa diễm ngập trời, trên thân Kim Ô nhỏ yếu nhất tản mát ra nhiệt độ cao cũng đủ để hòa tan một ngọn núi lớn.

Vô số Kim Ô hội tụ cùng một chỗ, bầu trời giống như có thêm một vàng mặt trời kéo dài, ánh lửa loá mắt, nhiệt lực sôi trào.

Nếu không phải Cơ Hạo dùng Cửu Long Xa Liễn mạnh mẽ thu liễm nhiệt lực đám Kim Ô này tản mát ra, trên Bàn Cổ mỗi đại lục ít nhất phải xảy ra một hồi nạn hạn hán không lớn không nhỏ.

Không dám để đám Kim Ô này nán lại bên ngoài nhiều, Cơ Hạo vội vàng khống chế Cửu Long Xa Liễn hướng thiên đình bay đi.

Vừa mới bay không được bao xa, phía trước đột ngột xuất hiện một bóng người màu xanh, Mộc đạo nhân sắc mặt xanh mét chân đạp một đám mây xanh, chặn phía trước đội ngũ của Cơ Hạo.

Hai hỏa long thần tướng bên người Cơ Hạo sai bước đi đến phía trước xa liễn, dùng ngôn ngữ nhân tộc còn chưa thuần thục chỉ vào Mộc đạo nhân quát: “Này... Tiểu lão đầu nhi, đừng chặn đường, ngươi biết, ngươi chặn là xa giá của ai không?”

Nha Công đi theo Cơ Hạo nhiều năm, hẳn nhận ra Mộc đạo nhân, biết đạo

nhân thoát nhìn mặt đầy sầu khổ này không thể trêu chọc.

Cẩn thận cầm Kim Ô Quả Trượng, Nha Công đứng dậy, nhìn Mộc đạo nhân kêu ‘Quạ quạ’ vài tiếng: “Quạ, Mộc đạo nhân, quạ quạ, người tới đây tìm Cơ Hạo gây sự? Quạ, nhìn thấy chưa? Chúng ta nơi này có nhiều người như vậy! Quạ, người đừng xằng bậy!”

Mộc đạo nhân nhìn cũng không nhìn Nha Công lấy một cái, hần nhìn chăm chăm Phù Tang Mộc, lớn tiếng quát: “Phù Tang đạo hữu, ngày xưa bần đạo tự mình tới cửa, mời người làm tam giáo chủ bản giáo, người lại không chút do dự từ chối bần đạo. Hôm nay, người sao lại góp sức cho bọn tiểu bối?”

Mộc đạo nhân rống to: “Chẳng lẽ, mặt mũi bần đạo còn không bằng Cơ Hạo tiểu nhi nhỏ nhoi?”

Chương 1508: Việc Năm Đó

Cơ Hạo đứng dậy, đi tới bên người Nha Công, không nói một lời nhìn Mộc đạo nhân.

Mộc đạo nhân đầy mặt sầu khổ nhìn Cơ Hạo, trong con ngươi lóe ra các tia thanh quang.

Lấy tu vi tâm cảnh của hắn, không ai có thể đoán trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, càng không biết hắn trong nháy mắt tiếp theo sẽ làm động tác gì. Cho nên Cơ Hạo đã làm sẵn tính toán xấu nhất, Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Kiếm đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, hắn lại câu thông Thái Dương Giới vừa rời khỏi không xa, một khi Mộc đạo nhân có dị động, lập tức điều động toàn bộ lực lượng Bàn Cổ Thái Dương cho hắn đòn nặng vào đầu.

Chợt, một luồng dương hòa chi khí thuần hậu từ trên Kim Ô Quả Trượng khuếch tán ra, vượt phẳng chiến ý mãnh liệt trong lòng Cơ Hạo, đánh tan một tia nôn nóng bất an như có như không của hắn.

Một tia sáng màu đỏ nhỏ bé từ trong mỏ Kim Ô đầu trượng phun ra, trong ánh sáng màu đỏ là hư ảnh Phù Tang Mộc cao khoảng ba thước. Tuy chỉ là nguyên hình Tang Mộc, nhưng mọi người đều cảm giác được rõ ràng, Phù Tang Mộc rất nghiêm túc ‘nhìn’ Mộc đạo nhân một cái.

Một thanh âm rất thấp trầm, rất chậm chạp, mang theo một tia tang thương nồng đậm từ trong lòng toàn bộ mọi người ở đây vang lên. Phù Tang Mộc tựa như cũng không giỏi nói chuyện, hắn trực tiếp dùng linh hồn dao động câu thông toàn bộ mọi người: “Mộc đạo nhân, năm đó, ngươi đã nói gì? Mà ta, từng nói gì?”

Cười lạnh ‘Ha ha’ một tiếng, Phù Tang Mộc mang theo ý khinh bỉ nồng đậm hừ lạnh liên tục: “Tam giáo chủ? Hừ?”

Khuôn mặt sầu khổ vạn năm không thay đổi của Mộc đạo nhân hơi giật giật, da mặt không biết dày bao nhiêu thế mà có chút ửng đỏ. Hắn hơi chật vật há há mồm, đột nhiên trong mắt chợt lóe ánh sáng dữ tợn, hắn lớn tiếng quát: “Phù Tang đạo hữu đã nhớ rõ, vậy thì tốt... Bần đạo thành tâm mời, cuối cùng thậm chí nhường ra vị trí đại giáo chủ, bần đạo cam tâm tình nguyện ở dưới đạo hữu, đạo hữu thế mà lại từ chối bần đạo.”

Mộc trượng trong tay hung hăng nhoáng lên một cái, thanh âm Mộc đạo nhân trở nên càng thêm sắc bén bức người: “Phù Tang đạo hữu năm đó nói như thế nào? Đạo hữu chán ghét tranh chấp, chỉ muốn ở Thái Dương Giới lánh đời ẩn cư, không nhúng tay việc thế gian nữa. Nhưng hôm nay, đạo hữu thế mà lại đâm mình, làm vật bản mạng của một con súc sinh bẹp lông!”

Rống giận ‘Quạ’ một tiếng, Nha Công hướng về phía Mộc đạo nhân muốn mở miệng quát mắng, trước mặt một đám quạ đen mẫm ‘súc sinh bẹp lông’ từ này, thật sự tổn thương người ta. Cơ Hạo thì loáng cái bịt mồm Nha Công, nhìn Mộc đạo nhân tựa cười mà không cười nói: “Ai u? Còn có chuyện này? Mộc đạo nhân người thế mà cam tâm tình nguyện nhường ra vị trí đại giáo chủ? Ha ha, ha ha, ha ha ha ha!”

Cơ Hạo liên tiếp cười lạnh ‘Ha ha’ khiến sắc mặt Mộc đạo nhân càng thêm chật vật, trong mắt càng lộ ra một tia dữ tợn.

Phù Tang Mộc càng phát ra một quầng sáng màu đỏ mờ mờ, đầy trời lửa màu vàng hừng hực thiêu đốt, chính là cảnh tượng trong Thái Dương Giới. Trong ánh lửa màu vàng vô biên, hư ảnh một cây bồ đề đội trời đạp đất sau lưng Mộc đạo nhân nhẹ nhàng lay động, vô số luồng mộc khí màu xanh cuộn ngược xuống bảo vệ toàn thân, khiến hắn ở trong ánh lửa màu vàng đầy trời gian nan đi qua.

“Một ngày đó, Đông Hoàng Thái Nhất vừa ngã xuống không lâu, Tam Túc Kim Ô nhất tộc bị thương nặng, càng bị trọng binh của Đông Di Thập Nhật quốc mai phục, tàn sát hết, bộ tộc nhân tộc kế thừa thần lực của Tam Túc Kim Ô nhất mạch bị tàn sát hơn phân nửa, người còn lại trốn chạy về địa giới Nam Hoang.”

Thanh âm Phù Tang Mộc vang lên ở trong lòng toàn bộ mọi người.

Nha Công đám lão Kim Ô đồng thời kêu lên ‘Quạ quạ’. Tam Túc Kim Ô bị diệt tộc, bộ tộc nhân tộc cung phụng Tam Túc Kim Ô làm đồ dâng bị tàn sát hơn phân nửa, người may mắn sống sót tọt năm tọt ba trốn vào hư không, trốn về phía Nam Hoang, nhờ Hỏa Thần Chúc Dung thị che chở dưới trướng.

Chúc Dung nhất mạch rất có giao tình, mọi người dù sao đều là tổ tông chơi lửa, Chúc Dung thị tự mình ra mặt, đem di tộc Tam Túc Kim Ô bảo toàn. Đây là cảnh ngộ của tổ tiên Cơ Hạo nhất tộc ở Kim Ô lĩnh năm đó, cũng là nguồn gốc Hỏa Nha nhất tộc Nam Hoang.

“Sau khi Đông Hoàng Thái Nhất ngã xuống, Mộc đạo hữu người liền tới Thái Dương Giới.” Phù Tang Mộc từ tốn kể: “Mới đầu, người hứa hẹn vị trí tam giáo chủ, càng đồng ý không tiếc trả giá giúp lão phu độ kiếp biến hóa... Lão phu đã từ chối.”

Mộc đạo nhân mặt âm trầm không hé răng, màu đỏ trên da mặt hằn càng lúc càng đậm, dần dần càng lúc càng khó coi.

“Mộc đạo hữu tự giữ dũng lực, lão phu không theo, người đã muốn dùng võ lực bức bách. Ngại là đạo hữu thân ở Thái Dương Giới, Thái Dương Tinh chính là đứng đầu tinh tú khắp trời, lão phu cảm rõ ở trong Thái Dương Giới, cũng có thể điều động vài phần thần diệu của tinh tú khắp trời.”

Trong quầng sáng, Mộc đạo nhân cầm một cái mộc trượng, phát ra từng đạo thanh khí hướng vào đầu Phù Tang Mộc đập loạn.

Vô số cành của Phù Tang Mộc lay động lung tung, giữa phiến lá của nó có thể thấy được hư ảnh vô số hồng hoang tinh thần như ẩn như hiện, mơ hồ lấy thân thể hằn làm trung tâm hợp thành một tòa Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận quy mô khổng lồ.

Tòa đại trận này thần diệu vô cùng, Mộc đạo nhân đập bừa một hồi, dùng hết

toàn bộ thần thông pháp lực, lại không thể phá đi đại trận phòng ngự của Phù Tang Mộc.

“Mộc đạo hữu không phá nổi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận ngoài thân lão phu, ngược lại pháp lực nguyên khí không ngừng bị thiên dương chân hỏa mài mòn, tiêu hao so với lão phu lớn hơn nhiều.” Phù Tang Mộc thản nhiên nói: “Mộc đạo hữu càng không ngờ...”

Mộc đạo nhân đột nhiên hét lớn: “Đủ rồi, Phù Tang đạo hữu, chuyện năm đó, người phải cho bản đạo một câu trả lời. Người quả thực là khinh người quá đáng, người thà làm vật bản mạng của một con súc sinh bẹ lông, lại không muốn trở thành giáo chủ bản giáo, người quả thực...”

Thanh âm Phù Tang Mộc dày nặng, tang thương u u vang lên: “Mộc đạo hữu năm đó lại đã quên, đều là tiên thiên linh căn, Mộc đạo hữu là thuần mộc thuộc tính, mà lão phu lại là thuần hỏa thuộc tính cực hiếm thấy trong tiên thiên linh căn. Hỏa khắc mộc, đây là thiên đạo.”

Lời nói của Mộc đạo nhân bị Phù Tang Mộc cứng rắn cắt ngang, nghe được Phù Tang Mộc tiếp tục nói chuyện năm đó, da mặt hắn đã rõ ràng hiện ra một mảng đỏ đậm.

“Cho nên... Mộc đạo hữu chịu của lão phu một đòn trọng thương!”

Trong quảng sáng, Mộc đạo nhân vùng mộc trượng đập loạn, hồi lâu chưa thể làm gì được Phù Tang Mộc, lúc hắn đang thu hồi mộc trượng thở dốc, mảng lớn bùn đất màu vàng dưới chân Phù Tang Mộc đột nhiên sụp đổ, một cái rễ cây già to bằng thùng nước hừng hực thiêu đốt từ trong lòng đất lao ra, hung hăng đánh một đòn ở trên ngực Mộc đạo nhân.

Ngực Mộc đạo nhân lồm xồm xuống, thất khiếu đồng thời phun máu, chật vật lui vội về phía sau.

Cảnh của Phù Tang Mộc giống như quái mãng nhảy múa, hướng phía Mộc

đạo nhân đập loạn một chập, đánh cho Mộc đạo nhân chặt vật vụn phần, cuối cùng tể ra một món bảo tháp quầng sáng vàng bắn ra bốn phía, lúc đó mới miễn cưỡng chặn được công kích mãnh liệt của Phù Tang Mộc.

Mộc đạo nhân thở dốc một phen, nghiêm nghị hướng Phù Tang Mộc cúi đầu tạ lỗi, rất nghiêm túc thừa nhận sai lầm của mình—— hẳn rất nghiêm túc, rất nhiệt tình tiếp tục mời Phù Tang Mộc gia nhập giáo môn nhà mình, bởi vì Phù Tang Mộc triển lãm ra hoàn toàn từ trên tiên thiên thuộc tính khắc chế đối với Mộc đạo nhân, Mộc đạo nhân hào phóng nhường ra vị trí đại giáo chủ, cam tâm tình nguyện ở vị trí nhị giáo chủ, mà Hoa đạo nhân thì hạ xuống làm tam giáo chủ.

Như Mộc đạo nhân vừa rồi nói, Phù Tang Mộc dùng bản thân chán ghét tranh chấp, toàn tâm toàn ý ở trong Thái Dương Giới lánh đời ẩn cư làm cái cố, đã từ chối Mộc đạo nhân.

Mộc đạo nhân dây dưa hồi lâu, Phù Tang Mộc không đáp ứng yêu cầu của hắn.

Không làm sao được, Mộc đạo nhân mắt thấy Phù Tang Mộc là khẳng khẳng một mực không muốn rời núi, hắn chỉ có thể chặt vật rời khỏi Thái Dương Giới.

Cơ Hạo cười khan lên: “Mộc đạo nhân, khó trách ngươi không cho Phù Tang tiền bồi nói chuyện, thế mà, năm đó ngươi...”

Mộc đạo nhân rốt cuộc tức giận, hắn hướng phía Cơ Hạo rống lớn lên: “Cơ Hạo tiểu nhi, câm miệng!”

Chương 1509: Sát Vũ Mà Về

Mộc đạo nhân cất tiếng rống to, Cơ Hạo còn chưa mở miệng, vô số Kim Ô bám gót Cửu Long Xa Liễn đồng thời há mồm ‘Quạ quạ’ chửi rửa lên.

Quạ đen vốn thích kêu bậy âm ỉ. Đám Kim Ô này vừa mới có được hình người, chính là thời điểm hưng phấn nhảy nhót, có Mộc đạo nhân mục tiêu hoàn mỹ này, bọn họ lập tức đem ô ngôn uế ngữ ngày thường lẫn lộn chung với tộc nhân Kim Ô bộ học được dùng ra toàn bộ!

Nam Hoang chi địa, trong rừng, nam tử bộ tộc tính cách thô lỗ chân chất khi chém giết tác chiến, trong mồm có thể có lời gì hay ho?

Dù là Mộc đạo nhân đạo hạnh thâm hậu, cũng bị tiếng kêu quái dị ‘Quạ quạ’ đầy trời chấn động tới choáng váng, càng bị từ ngữ mắng chửi dơ bẩn hạ lưu đến cực điểm của Kim Ô chọc giận đến mức trước mắt biến thành màu đen.

Đã bao nhiêu năm rồi? Từ sau khi Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, chưa từng có ai dám nói chuyện đối với Mộc đạo nhân như vậy, cho dù Vũ Dư đạo nhân Mộc đạo nhân kiêng kị nhất, hai bên ngẫu nhiên giao thủ, nhưng hẳn có bao giờ bị người mắng chửi như vậy?

“Cơ Hạo tiểu nhi, ngươi muốn chết!” Mộc đạo nhân thét dài một tiếng, thân thể hẳn ở lại tại chỗ chưa nhúc nhích, nhưng một Mộc đạo nhân khác đã đến trước mặt Cơ Hạo, mộc trượng thần quang năm màu quần quanh trong tay kéo theo một cơn gió dữ hướng vào đầu Cơ Hạo nện xuống.

Cơ Hạo không chút do dự tể ra Bàn Cổ Chung nghênh đón, Thái Dương Giới phía sau trào ra một luồng ánh sáng màu vàng nhập vào thân thể Cơ Hạo, cung cấp cho hắn pháp lực vô cùng vô tận. Bàn Cổ Chung âm âm chấn vang, từng đạo hỗn độn chi khí như sông lớn tản ra, quấy hư không phạm vi vạn dặm như cháo loãng, hồng hoang tinh không vốn yên tĩnh bị quấy tới mức địa thủy hỏa phong cũng xuất hiện một mảng hỗn độn.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, mộc trượng hung hăng đánh vào trên Bàn Cổ Chung.

Thân thể Cơ Hạo hơi nhoáng lên một cái, cả người lẫn chuông bị một lực lượng khổng lồ đẩy lui bảy tám bước. Ngực hần khó chịu từng đợt, thiếu chút nữa đã phun máu. Cơ Hạo kinh hãi nhìn Mộc đạo nhân, đây mới là lực lượng chân chính của Mộc đạo nhân đại năng cảnh giới này?

“Hừ, chẳng qua là một tên Đông Hoàng Thái Nhất nữa!” Mộc đạo nhân khinh thường cười lạnh, mộc trượng trong tay kéo lên ngàn tầng ảo ảnh, như mưa rơi ở trên Bàn Cổ Chung. Chỉ nghe từng trận tiếng chuông, Cơ Hạo bị đánh cho liên tục lui lại, trong chớp mắt đã bị đánh ra hơn ngàn dặm.

Nha Công mắt thấy Cơ Hạo chịu thiệt, hần mở ra một đôi cánh chim thật lớn lửa màu vàng quấn quanh sau lưng, phát ra một tiếng thét dài kinh thiên động địa, giơ lên Kim Ô Quả Trượng màu vàng trong tay hướng sau lưng Mộc đạo nhân đập tới.

Mộc đạo nhân vốn nói chuyện với đám người Cơ Hạo vẫn bất động, Mộc đạo nhân đang công kích Cơ Hạo chưa quay đầu, một vị Mộc đạo nhân khác đột ngột từ trước mặt Nha Công xông ra, mộc trượng thần quang năm màu quấn quanh kéo một đường cong, hung hăng va chạm với Kim Ô Quả Trượng.

Phù Tang Mộc ở trong lòng toàn bộ mọi người hừ một tiếng: “Mộc đạo hữu, người khinh người quá đáng!”

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, trên Kim Ô Quả Trượng do Phù Tang Mộc biến thành phun ra hoả quang, Nha Công cũng bị một lực lượng khổng lồ chấn động tới mức bay lên, nhưng mộc trượng trong tay Mộc đạo nhân giao thủ với hần bị một tầng lửa màu vàng quay quanh, ánh lửa hùng hực thiêu đốt, thần quang năm màu mài mòn từng tia một, bản thể mộc trượng cũng bị lửa lây dính, mơ hồ có một hương thơm kỳ dị không ngừng khuếch tán ra.

“Phù Tang đạo hữu, người giờ phút này quay về Thái Dương Giới, lánh đời

không ra như cũ, bần đạo vẫn giữ lại ba phần thể diện cho người.” Đứng ở tại chỗ không chút sứt mẻ Mộc đạo nhân lạnh lùng nói: “Nếu người cố ý rời núi, hoặc người vào giáo ta, hoặc là... Người thân tử đạo tiêu đi!”

Phù Tang Mộc cười lạnh: “Thân tử đạo tiêu? Bồ đề mộc, chỉ bằng người?”

Phù Tang Mộc không xưng hô Mộc đạo nhân là ‘Mộc đạo hữu’ nữa, dứt khoát gọi ra danh hiệu bản thể của hắn, hiển nhiên Phù Tang Mộc đã nổi giận.

Trên mặt Mộc đạo nhân tràn ngập từng đợt thanh khí, Phù Tang Mộc nổi giận rồi, hắn cũng giận rồi.

Như hắn nói, Phù Tang Mộc ở lại Thái Dương Giới ẩn cư không ra, như vậy người tốt ta tốt mọi người tốt, ai cũng đừng thêm phiền toái cho ai; nếu Phù Tang Mộc tình quá muốn động, muốn rời khỏi Thái Dương Giới đi dạo xung quanh, chỉ cần hắn không cản trở Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân làm việc, mọi người nước giếng không phạm nước sông như cũ.

Nhưng Phù Tang Mộc đột nhiên gia nhập thế lực nào đó... Cho dù Phù Tang Mộc cảm thấy Bồ Phán, thành hộ pháp cung phụng của nhân tộc, Mộc đạo nhân vẫn có thể dễ dàng bỏ qua cho ý nghĩ kỳ lạ của Phù Tang Mộc, hắn thích làm gì thì làm gì đi, cho dù nhân tộc cường thịnh đối với Mộc đạo nhân mà nói cũng không hợp tâm ý thế nào, hắn vẫn có thể nén lửa giận không làm ra bất cứ phản ứng nào.

Nhưng Phù Tang Mộc thành người của Cơ Hạo tân nhậm thiên đế này!

Có nhện quen cũng không nhện được nữa. Cơ Hạo chính là môn đồ của Vũ Dư đạo nhân, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, ba sư huynh đệ bọn họ vô số năm qua áp chế Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân không thờ nổi, ở trong năm tháng dài đằng đằng, môn nhân đệ tử của hai huynh đệ thậm chí không thể bước ra khỏi Tây Hoang căn cõi mà hoang vắng một bước, thậm chí cho dù bọn họ ở Tây Hoang truyền giáo, lúc nào cũng bị Vũ Dư đạo nhân chạy lung tung khắp nơi lấy danh nghĩa ‘dạo chơi thiên hạ’ quấy rầy.

Mộc đạo nhân tuyệt đối không thể chấp nhận Phù Tang Mộc Hồng Mông cường giả như vậy gia nhập trận doanh Vũ Dư đạo nhân.

Đặc biệt là, Phù Tang Mộc là linh căn hỏa thuộc tính, trời sinh đã là đối đầu khắc tinh của Mộc đạo nhân, cho dù Phù Tang Mộc đạo hạnh pháp lực kém hẳn một đoạn, dựa vào thuộc tính khắc chế trời sinh, Phù Tang Mộc vẫn là cao thủ cùng cấp bậc với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân.

Trừ phi Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tự mình ra tay, nếu không môn hạ đệ tử của bọn họ không một ai là đối thủ của Phù Tang Mộc!

Càng làm Mộc đạo nhân không tiếp nhận được là, năm đó hẳn sau khi bị Phù Tang Mộc đả thương, ăn nói khép nép nhường ra vị trí đại giáo chủ, khẩn cầu Phù Tang Mộc gia nhập. Phù Tang Mộc đối với điều kiện hẳn đưa ra không thêm để ý, lại cam tâm tình nguyện thành vật bản mạng của Nha Công!

Hẳn đường đường Mộc đạo nhân, lại còn không bằng một con súc sinh bẹp lông?

Vung mộc trượng hùng hực thiêu đốt, Mộc đạo nhân trầm mặt hướng Nha Công liên tục tấn công. Hôm nay cho dù buông tha Cơ Hạo, hẳn cũng nhất định phải đánh chết Nha Công, đánh chết con súc sinh bẹp lông không biết trời cao đất rộng, khiến Mộc đạo nhân hẳn mất hết mặt mũi này.

Thân thể Nha Công không tự chủ bắt đầu hành động, Kim Ô Quả Trượng kéo thân thể hẳn hành động, hẳn bộ pháp trầm trọng lại tinh diệu vô cùng ở trong hư không hoạt động từng bước một, mỗi một bước đều vừa đúng né tránh công kích của Mộc đạo nhân.

Kim Ô Quả Trượng phát ra các tiếng xé gió trầm thấp, không ngừng va chạm mãnh liệt với mộc trượng trong tay Mộc đạo nhân. Mộc trượng của Mộc đạo nhân thiêu đốt càng thêm dữ dội, đột nhiên oanh một tiếng, mộc trượng trong tay Mộc đạo nhân bị bản mạng chân hỏa của Phù Tang Mộc đốt thành một đám tro tàn.

“Tốt, tốt, tốt, Phù Tang đạo hữu, bản mạng chân hỏa của ngươi so với năm đó càng có tinh tiến!” Mộc đạo nhân cất tiếng cười lạnh: “Hôm nay xem, ngươi có thể hủy diệt bao nhiêu cây mộc trượng của bản đạo!”

Tay áo vung lên, các bóng người lóe lên, bên người Mộc đạo nhân xuất hiện cả thấy ba ngàn phân thân.

Ba ngàn phân thân phân biệt cầm mộc trượng, rải bước hướng Nha Công ép tới.

Nha Công kinh hãi thét chói tai ‘Quạ quạ’: “Nhiều như vậy? Quạ, cứu mạng!”

Vô số Kim Ô cùng lớn tiếng xông xáo, bọn họ không biết lợi hại, xoa tay muốn ùa lên, muốn dựa vào ưu thế nhân số đè chết Mộc đạo nhân.

Trên bầu trời, đột nhiên một đạo kiếm quang vô thanh vô tức hạ xuống, bản thể Mộc đạo nhân chợt rung mình một chập, lúc ngẩng đầu nhìn, kiếm quang đã đến đỉnh đầu hần.

‘Phốc’ một tiếng vang thanh thúy, mái tóc dài của Mộc đạo nhân bị một kiếm đột ngột đánh lén này chặt đứt hơn phân nửa. Mộc đạo nhân ngẩn ngơ, đột nhiên rống giận một tiếng, theo đó toàn bộ phân thân đồng thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chương 1510: Nha Bình Kiếm Trận

Giữa không trung bóng người chột lóe, một đạo nhân mặt không biểu cảm, quanh thân khí tức sắc bén chân đạp một mảng ánh sáng lạnh từ trên trời giáng xuống.

Đạo nhân này bề ngoài giống hệt Vũ Dư đạo nhân, chỉ có khí tức trên người khác biệt, có tròng mắt đen trắng không khác trong mắt người thường, chỉ có vô số kiếm quang cực kỳ sắc bén, cực kỳ lăng lệ đan xen lui tới, mơ hồ còn có thể nghe được trong hốc mắt hân truyền đến tiếng va chạm ‘Leng keng’.

Cơ Hạo đối với Vũ Dư đạo pháp đã lĩnh ngộ thâm hậu, hẳn biết đạo nhân này tất nhiên là một trong tam thi hóa thân của Vũ Dư đạo nhân, nhìn kiếm ý sắc bén bức người quanh thân hẳn, tất nhiên là Vũ Dư đạo nhân lấy vô thượng kiếm đạo có một không hai thế gian của hắn chém ra hóa thân.

Chân đạp mây lửa tới trước mặt đạo nhân, Cơ Hạo hướng đạo nhân đại lễ bái kiến, kính cẩn hô to: “Sư tôn.”

Đạo nhân cầm một thanh trường kiếm màu xanh trong suốt như nước, kiếm mang trong đôi mắt chột phun ra xa vài thước, giọng cứng ngắt quát: “Hay cho một lão đầu gỗ không biết xấu hổ, không để ý da mặt, thế mà lại vận dụng chân thân động thủ đối với hậu sinh văn bối. Đáng tiếc hắn chuồn nhanh, bằng không vừa rồi tất nhiên phải chém rách da mặt hắn, xem xem da mặt hắn rốt cuộc dày bao nhiêu!”

Trên khuôn mặt cứng ngắt băng lạnh cố nặn ra một nụ cười, đạo nhân đưa tay làm động tác nâng, một lực lượng to lớn vô hình khiến Cơ Hạo đứng dậy. Đạo nhân hài lòng hướng Cơ Hạo gật đầu đánh giá một phen, xoay người, hướng Kim Ô Quả Trọng trong tay Nha Công chấp tay.

“Phù Tang đạo hữu, người thật có hứng thú!” Ngừ khí đạo nhân vẫn lạnh như băng, thanh âm cứng ngắt lạnh lẽo giống như hai thanh vô thượng thần kiếm va

chạm lẫn nhau phát ra tiếng nổ vang, chấn động màng tai người ta đau đớn từng đợt.

“Vũ Dư đạo hữu, đã lâu không gặp.” Phù Tang Mộc từ trên Kim Ô Quảی Trượng hiện ra hư ảnh bản thể, giọng ù ù vang lên trong lòng mọi người: “Lần trước gặp gỡ, là người mang theo Bảo đạo nhân đi chỗ ta, đòi ta mấy cành cây làm tài liệu luyện kiếm. Có luyện chế ra bảo bối nào tốt hay không?”

Vũ Dư đạo nhân gật gật đầu: “Một bộ chín thanh Thuần Dương Phù Tang Kiếm, còn ở trong địa mạch đàn tràng kia của ta ôn dưỡng. Đạo hữu đã rời núi, về sau tiểu đồ đệ này của bản đạo, còn cần đạo hữu chiếu cố thêm đôi chút.”

Phù Tang Mộc cười vài tiếng, một luồng hư ảnh nhập vào Kim Ô Quảی Trượng, không nói gì nữa.

Vũ Dư đạo nhân gật gật đầu, hẩn xoay người lại nhìn Bàn Cổ Kiếm trong tay Cơ Hạo, chậm rãi nói: “Hảo kiếm, hảo kiếm thật sự, thật sự là đỉnh cấp thần vật, chỉ là thành hình không lâu, chưa thai nghén ra linh tính. Thôi được, hôm nay bản đạo sẽ thành toàn nó.”

Tay trái cầm trường kiếm màu xanh, tay phải Vũ Dư đạo nhân đè chặt lưỡi kiếm dùng sức cứa một cái, vang một tiếng thanh thúy da thịt lòng bàn tay hẩn bị cắt ra, các luồng kiếm quang sắc bén dị thường, tinh thuần cô đọng từ lòng bàn tay hẩn phun ra, hóa thành vô số phù văn bay ngang đâm dọc, sắc bén không chịu nổi ùn ùn nhập vào trong Bàn Cổ Kiếm.

Cơ Hạo thấy rõ, các phù văn này nếu hóa giải ra, tất cả đều là các loại ảo nghĩa trong Vũ Dư kiếm đạo, chính là vô thượng kiếm đạo bị hóa thân này của Vũ Dư đạo nhân cứng rắn ngưng luyện thành hình, mạnh mẽ khắc ở trong Bàn Cổ Kiếm.

Bàn Cổ Kiếm khẽ chấn động, mới đầu chỉ có một tiếng kiếm ngân lên khe khẽ, về sau tiếng kiếm ngân lên dần dần cao vút, dần dần vang dội, đến cuối cùng kiếm ngân từng trận, hồng hoang tinh không xung quanh kịch liệt lay động

một phen, các làn sóng trong suốt mắt thường có thể thấy được hướng bốn phía khuếch tán ra, dọa mấy chục hồng hoang tinh thần ở gần hào quang liên tục lóe lên, quỹ tích vận hành cũng đã xảy ra biến hóa nhỏ bé, tựa như đang né tránh vô thượng kiếm ý trên thân Bàn Cổ Kiếm phóng thích.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy Bàn Cổ Kiếm càng thêm giàu linh tính, tựa như lúc nào cũng có thể phá không bay vút, tự lừng không giết người. Thanh kiếm này tựa như đã biến thành một tông sư tu vi kiếm đạo đạt đến mức tận cùng, chỉ cần nắm nó tùy ý vung lên, sẽ là vô thượng kiếm quyết, kiếm chiêu không tỳ vết.

Thanh kiếm này đột nhiên sống lại, như một con hồng hoang cự thú ngủ say vô số năm, vốn chỉ còn lại có một khối thể xác nó đột nhiên sống lại. Nó có bản năng của mình, có ý thức của mình, nó bẻ tay rôm rộp, sốt ruột không chờ được muốn uống sảng khoái máu tươi của con mồi.

Từng tia kiếm ý sắc bén dị thường, khiến bàn tay Cơ Hạo cũng cảm thấy từng tia đau đớn không ngừng từ trong Bàn Cổ Kiếm phun ra, làm kiếm chủ cũng cảm giác như vậy, Nha Công và một đám Kim Ô trưởng lão vốn đứng ở bên người Cơ Hạo càng sớm đã rời đi hơn ngàn dặm. Bọn họ căn bản không thể thừa nhận kiếm ý sắc bén này, nếu hơi tới gần một chút, linh hồn bọn họ cũng sẽ bị kiếm ý xé thành phần.

“Đại khái được rồi, dùng đạo đài bản thân ôn dưỡng mọi lúc, tương lai miệng phun kiếm quang giết địch ở ngoài ức vạn dặm cũng không phải việc khó.” Vũ Dư đạo nhân hài lòng gật gật đầu, lại hướng đám Kim Ô xa xa la hoảng ‘Quạ quạ’ nhìn một cái thật sâu.

“Kim Ô? Hơn nữa huyết mạch Tam Túc Kim Ô trong cơ thể nồng đậm như thế? Phù Tang đạo hữu lần này quả thật đã bỏ tiền vốn... Xem ra, hẳn nhớ mãi không quên đối với việc năm đó Đông Hoàng Thái Nhất ngã xuống.” Vũ Dư đạo nhân cười nhạt: “Đây cũng là hộ pháp đạo binh của đồ nhi người nhi? Thiên phú tạm được, căn cơ mỏng yếu chút. Vì sư nơi này có một môn Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận, vừa lúc để cho bọn họ thao luyện.”

Ngón tay khê búng trường kiếm màu xanh, trong tiếng kiếm ngân ‘Ong ong’, vô số sợi tơ kiếm nhỏ bé màu xanh lao vút ra, chuẩn xác trúng mi tâm Kim Ô lấy hàng tỉ để tính. Đám Kim Ô đó đồng thời hơi ngửa đầu về phía sau, sau lưng đồng thời mở ra cánh chim màu vàng, từng luồng sát khí lạnh lẽo làm người ta hít thở không thông liền từ trong cơ thể bọn họ không ngừng khuếch tán ra.

Trong chớp mắt, một kiếm trận lực lượng sát phạt kinh người đã khắc ở sâu trong linh hồn đám nha binh (lính quạ) này, giống như bọn họ đã thao diễn vô số năm. Thủ đoạn của Vũ Dư đạo nhân thật sự không thể tưởng tượng, hăn đối với Cơ Hạo cũng thật sự là chịu bỏ công phu.

“Kiếm trận có rồi, đạo binh bày trận có rồi, còn thiếu kiếm hợp với tình hình.” Vũ Dư đạo nhân cười vài tiếng cứng ngắt, hướng Kim Ô Quả Trượng trên tay Nha Công gật gật đầu: “Phù Tang đạo hữu, người ta đều bỏ chút công phu chứ?”

‘Oành’ một tiếng vang lớn, Kim Ô Quả Trượng hóa thành bản thể khổng lồ của Phù Tang Mộc, vô số cành to lớn kịch liệt vẩy, giọng Phù Tang Mộc ù ù vang lên: “Một chút cành lá, cầm đi là được. Ừm, trong Thái Dương Giới tích tụ vô số Thái Dương Tinh Thạch, trong đó có tinh túy ức năm, vừa lúc dùng để luyện kiếm.”

Trong tiếng ‘Răng rắc’, mấy trăm cái cành cực lớn của Phù Tang Mộc tự rụng ra, theo tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’, những cái cành đó tự phân giải ra, hóa thành các thanh mộc kiếm màu vàng dài một thước hai tấc bay loạn trên không.

Vũ Dư đạo nhân hít sâu một hơi, hai tay hướng Thái Dương Giới vẩy tay một cái, một khối đại lực cực lớn phạm vi trăm vạn dặm ngưng tụ từ Thái Dương Tinh Thạch bị hăn mạnh mẽ từ trong Thái Dương Giới rút ra.

Tay phải điểm một cú trên không, đại lực khổng lồ âm âm tan rã, hóa thành các luồng Thái Dương Tinh Hỏa tinh thuần đến cực điểm lướt qua không trung bay tới, không ngừng rót vào trong kiếm phôi Phù Tang Mộc chế thành. Trong

tiếng ‘Xèo xèo’, Vũ Dư đạo nhân đem Thái Dương Tinh Hỏa ngưng tụ thành các kiếm phù tinh xảo không ngừng khắc ở trên thân mộc kiếm, không bao lâu các thanh mộc kiếm đó cũng tản mát ra kiếm ý mơ hồ, thân kiếm càng trở nên long lanh trong suốt giống như tinh thạch rèn thành.

Vũ Dư đạo nhân và Phù Tang Mộc liên thủ, hao phí suốt một tháng thời gian, luyện chế vô số phi kiếm màu vàng, mỗi tên Kim Ô nha binh vừa vịn được cầm một thanh.

Sau khi kiếm thành, Vũ Dư đạo nhân lại dặn dò Cơ Hạo vài câu, đặc biệt bảo hẩn cẩn thận Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, lúc này mới thông dong rời khỏi, trở về sâu trong Hồng Mông.

Cơ Hạo dẫn theo vô số Kim Ô nha binh, cuốn lên ánh lửa cuộn cuộn đầy trời, quay về thiên đình.

Chương 1511: Hoa Đạo Loạn Mệnh

Khi Mộc đạo nhân ở hồng hoang tình không ngăn trở Cơ Hạo chất vấn Phù Tang Mộc, nơi cực hoang vắng của Tây Hoang, trong thanh tịnh thế giới Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân liên thủ mở, Hoa đạo nhân ngồi xếp bằng ở dưới một gốc bồ đề đột nhiên mở mắt.

Trong đôi mắt u quang bảy màu chợt lóe qua, Hoa đạo nhân đột nhiên thấp giọng gọi: “Người nào hầu hạ bên ngoài?”

Một đạo nhân đầu tết hai búi tóc, trên búi tóc cắm hai đóa hoa hồng nho nhỏ, khuôn mặt trắng nõn mà thanh tú, thân hình phiêu dật thần thái tự nhiên từ sau một cây bồ đề đi ra. Hắn nghiêm nghị hướng Hoa đạo nhân đại lễ bái kiến, kính cẩn hỏi: “Sư phụ có gì phân phó?”

Khóe miệng Hoa đạo nhân hơi cong lên, từ trong tay áo lấy ra một tòa bảo tháp mười ba tầng toàn thân dùng ngọc trai nhỏ bé khảm thành, tùy tay đưa cho đạo nhân: “Diệu Ưu, đại sư bá của người đi sâu trong hồng hoang tình không làm việc, vì sư ở đây nên phối hợp đôi chút. Nay có bao nhiêu môn nhân đệ tử ở đây?”

Diệu Ưu đạo nhân nghiêm nghị tiếp nhận trân châu bảo tháp, mang theo một tia kinh ngạc nói: “Sư phụ, nay sư huynh đệ lưu thủ trong giáo, trừ mấy người bọn đệ tử, chỉ long hổ sư tượng bốn vị sư huynh vừa mới dẫn theo đám đông ngoại môn đệ tử quay về, nay bốn vị sư huynh mỗi ngày bận rộn giảng kinh thuyết pháp, kiên định đạo tâm cho các sư đệ mới nhập môn.”

Hoa đạo nhân nhất thời cười: “Giảng kinh thuyết pháp, ngồi suông ở nơi đó nói rách mép, cũng là kinh không căn cơ, pháp không thực tế. Đại đạo bốn môn, nên dùng mãnh tinh tiến, ở trong thiên cơ mệnh mang kia, cảm ngộ một tia tinh diệu siêu thoát. Giảng kinh thuyết pháp suông, vô dụng, vô dụng.”

Chỉ vào trân châu bảo tháp trong tay Diệu Ưu đạo nhân, Hoa đạo nhân mỉm

cười nói: “Hôm nay, cho các ngoại môn đệ tử mới nhập môn kia một cơ hội rèn luyện đạo tâm, rèn luyện đạo pháp. Người mang theo long hổ sư tượng bốn đại tôn giả, mang theo bọn họ, thay vì sư đem thiên đình diệt đi.”

“Tiêu diệt?” Diệu Ưu đạo nhân hoảng hốt nhìn Hoa đạo nhân, hắn năm mơ cũng không ngờ được, lời lẽ hung tàn như thế sẽ từ trong miệng Hoa đạo nhân nói ra.

“Ừm? Người có điều bất mãn đối với ý của vi sư?” Trong mắt Hoa đạo nhân hiện lên một luồng u quang bảy màu, hắn đột nhiên đặt một đầu ngón tay ở mi tâm Diệu Ưu đạo nhân: “Đi đi, làm việc cho tốt! Nhớ rõ, vô luận là thuộc hạ của thiên đình, hay là ngoại môn đệ tử bốn môn, bọn họ nếu ngã xuống, dùng bảo tháp này của vi sư, đem hồn phách bọn họ mang hết về.”

Thân thể Diệu Ưu đạo nhân hơi nhoáng lên một cái, con người của hắn chợt biến thành bảy màu mê ly, hắn khẽ cười một tiếng mang theo một tia dữ tợn, hướng Hoa đạo nhân vái một cái, đứng dậy hóa thành một cơn gió mát mang theo mùi thơm thoang thoảng lặng yên tiêu tán.

Một khắc đồng hồ sau, Diệu đạo nhân cầm đầu, long hổ sư tượng bốn đại tôn giả cười vạt cười của mình theo sát phía sau hắn, mấy vạn môn nhân đệ tử của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cầm các loại cờ phướn bố trận bảo vệ xung quanh, từng đại đội chiến sĩ nhân tộc, chiến sĩ dị tộc long hổ sư tượng vừa mới từ Lương Chử thành mang về lớn tiếng hô to tôn hiệu của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, đập mây tia một đường quay cuồng hướng thiên đình chạy đi.

Trong rừng bồ đề vô biên, Hoa đạo nhân đột nhiên giãy dụa rống giận: “Ma đầu, người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Trong mắt Hoa đạo nhân lóe ra u quang bảy màu, hắn đột nhiên cười khê: “Hoa đạo hữu, nay người chính là ta, ta chính là người, việc ta muốn làm, không phải là việc người muốn làm sao? Các sinh linh Bàn Cổ thế giới, hồn phách bọn họ thơm tho ngọt ngào như thế, cắn nuốt mỗi một hồn phách của bọn họ, tu vi

chúng ta có thể tăng lên một mảng lớn.”

“Chờ các môn nhân của chúng ta góp nhặt đủ nhiều hồn phách trở về, chờ người nếm thử loại cảm giác tuyệt vời đạo hạnh tu vi cấp tốc tăng lên đó, người sẽ không bao giờ từ chối ý tốt của ta nữa.” Hoa đạo nhân cười quái dị ‘Khắc khắc’: “Chỉ chờ chúng ta thật sự hòa hợp một thể, chúng ta sẽ cắn nuốt Mộc đạo nhân, từ nay về sau Bàn Cổ thế giới, chỉ ta đạo pháp độc tôn!”

Trong miệng phát ra một tiếng rống giận, hai tay Hoa đạo nhân kết ấn, hướng mi tâm mình ấn mạnh xuống: “Si tâm vọng tưởng. Ma đầu, bản đạo nhất định phải lấy vô thượng pháp lực, đem người triệt để luyện hóa.”

Một bóng người toàn thân phát ra hào quang trong vắt, thân hình trắng nõn như ngọc lặng yên hiện lên ở phía sau Hoa đạo nhân, các đóa hoa trắng nõn to bằng ngón cái không ngừng từ trong cơ thể bóng người bay ra, một mùi thơm ngát khó có thể hình dung theo gió tản ra ở trong rừng bồ đề.

“Đại Tự Tại, đây là con mời người chọn? Thật sự là đỉnh cấp pháp thể. Chẳng qua, người tựa như không thể hàng phục hẳn.” Bóng người trắng nõn dùng thanh âm ma mị nửa nam nửa nữ cười ‘Hì hì’: “Có cần ta giúp người một tay hay không?”

“Con mời của ta thì là của ta, Đại Cực Lạc, không cho phép người nhúng tay.” U quang bảy màu trong mắt Hoa đạo nhân càng thêm mãnh liệt: “Ta tất nhiên không thể hàng phục hẳn, nhưng hẳn muốn luyện hóa ta, cũng không dễ như vậy. Lát nữa sư huynh hẳn sẽ quay về nơi này, giúp hẳn trấn áp ta, người có thể ở một bên mượn cơ hội làm việc.”

Bóng người trắng nõn khẽ gật đầu, thản nhiên cười nói: “Được thôi, ta ba vạn năm trước, vừa mới hủy diệt một đại thế giới, từ trong đám đại năng dân bản xứ sa đọa cực lạc, lĩnh ngộ một môn đại thần thông mới Cực Lạc Đọa Hồn Dao. Vừa lúc, ta xem xem kẻ gọi là Mộc đạo nhân kia có thể chặn của ta mấy đạo.”

Mang theo một tia hưng phấn, Đại Cực Lạc cười ‘khì khì’ nói: “Mấy năm

nay, ta ở thế giới này du lịch một vòng, phát hiện rất nhiều chuyện thú vị. Ví dụ như nói, một cường địch phi thường đáng sợ đang tới gần thế giới này... Một con mồi dị thường cường đại đang tới gần, ta đã sốt ruột không chờ được nữa.”

Đại Cực Lạc, Đại Tự Tại đồng thời cười, tiếng cười biến hoá kỳ lạ khiến không khí trong rừng bỗng trở nên cực kỳ tà dị.

Đột nhiên, thân thể Đại Cực Lạc nhoáng lên một cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Hoa đạo nhân đột nhiên mở hai mắt, nhiều điểm sáng màu vàng từ trong cơ thể hắt phun ra, ánh sáng màu vàng rơi xuống đất, liền hóa thành vô số đóa hoa sen vàng dần dần nở rộ. Hắc hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, vận pháp lực đang muốn cao giọng hô to, trong mắt hắt đột nhiên lóe ra u quang bảy màu, tiếng hô to đã đến cổ họng chợt ngừng lại.

Một bóng người màu xanh hiện lên, Mộc đạo nhân sắc mặt sâu khổ dị thường cầm mộc trượng chậm rãi đi vào rừng bỗng, chậm rãi đi tới đối diện Hoa đạo nhân khoanh chân ngồi xuống. Hắc đem mộc trượng ở tay phải đặt trên đầu gối, hai tay nắm một nắm tóc đứt nhìn chăm chăm mặt cắt không ngừng.

“Sư đệ, người xem, kiếm đạo của Vũ Dư đạo nhân, càng thêm tinh thâm rồi. Hôm nay hắc đánh lén một kiếm, ngu huynh bị kiếm quang tới gần bản thể chưa phản ứng lại. Lấy tu vi kiếm đạo của hắc, cộng thêm tòa kiếm trận kia của hắc, sợ là người ta liên thủ cũng không thể làm gì được hắc.” Mộc đạo nhân sâu khổ dị thường nhìn tóc đứt của mình, hoàn toàn xem nhẹ biểu cảm quái dị trên mặt Hoa đạo nhân.

“Thật ra, vèn vèn Vũ Dư đạo nhân tính là gì?” Trong mắt lóe ra u quang bảy màu, Hoa đạo nhân cười ‘Hắc hắc’ nói: “Nếu đạo hữu muốn, chỉ cần đạo hữu tiếp nhận tộc ta, Vũ Dư đạo nhân nhỏ nhoi chỉ lật bàn tay là có thể diệt.”

Mộc đạo nhân kinh hãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy u quang bảy màu trong con người Hoa đạo nhân, hắc kinh hãi nói: “Sáo có thể như thế? Ma đầu, lúc trước người đã bị sư đệ triệt để áp chế, hôm nay người sao lại thoát ra quấy rối? Người

thật sự là tự tìm đường chết, bản đạo không thể tha cho người!”

Hai tay kết ấn, hai tay Mộc đạo nhân hướng mi tâm Hoa đạo nhân ấn mạnh xuống.

Hoa đạo nhân cười một tiếng quái dị, hai tay kết ấn hung hăng lao về phía Mộc đạo nhân.

Thân hình trắng nõn vô cùng của Đại Cực Lạc từ phía sau Mộc đạo nhân lặng yên thoáng hiện. Hắn cười một tiếng quái dị, thân thể chợt hóa thành một luồng sáng màu trắng chui về phía cái gáy Mộc đạo nhân.

Chương 1512: Kiêu Long Cuồng Phượng

Đụn mây lao nhanh húc vỡ cương phong trên bầu trời, gió tan tác cạ xát từng mảng với nhau, tóe ra vô số tia sét, tia chớp, nhưng chưa có một tia nào có thể tới gần đại quân Diệu Ưu đạo nhân thống lĩnh.

Trên châu bảo tháp lơ lửng ở đỉnh đầu Diệu Ưu đạo nhân, vô số viên ngọc trai nhỏ bé phát ra ỨC VẠN ÁNH SAO. Cương phong, lôi đình, thiên hỏa, tia chớp vừa mới nảy sinh, bị tinh quang đảo qua liền chột biến mất vô hình.

Long hổ sư tượng cười ở trên tọa kỵ nhìn quanh tự hào, nhìn thấy đại quân tinh nhuệ quy mô khổng lồ phía sau, trong lồng ngực bọn họ một luồng hào khí lao thẳng lên trời, hận không thể lập tức lao tới thiên đình, đem toàn bộ nhân mã dưới trướng Cơ Hạo chém tận giết tuyệt.

Đối với Cơ Hạo, bọn họ là có oán khí, khi bọn họ biết được Cơ Hạo thế mà lại được thiên địa sắc lệnh tấn vị thiên đế, bọn họ trừ oán khí, càng tự dưng nảy sinh lòng đố kỵ vô biên.

Luận xuất thân, sư môn mọi người lai lịch tương đương, chương giáo sư phụ tu vi tương đương, cho nên thân phận mọi người là tương đương.

Luận tư cách từng trải, Cơ Hạo trẻ con, tên nhãi ranh nhập đạo không đến trăm năm, mà long hổ sư tượng thì sao? Bọn họ đắc đạo ở thời hồng hoang, đạo hạnh thâm hậu, pháp lực vô biên, vô luận năm tháng tu đạo, tuổi tác nhà mình, Cơ Hạo so sánh với bọn họ đã tính là gì?

Nhưng Cơ Hạo đã thành thiên đế!

Nghĩ đến ý nghĩa ‘thiên đế’ đại biểu, lòng đố kỵ trong lòng bốn người long hổ sư tượng liền nảy sinh như cỏ dại, Đó là thiên đạo chấp chương, tam giới chí tôn. Long hổ sư tượng tùy tùng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đã vô số năm tháng, trong lòng bọn họ biết rõ ‘thiên đế’ ý nghĩa điều gì.

Đó là mục tiêu khủng bố Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cũng phải âm thầm mưu tính vô số năm, xảo diệu tính kế vô số năm, lúc này mới có thể cuối cùng thành công...

“Sư phụ thứ tội!” Long hổ sư tượng đột nhiên đồng thời khẽ hô, bọn họ nhìn nhau một cái, đồng thời cười lên ‘Hắc hắc’. Bốn người cùng ra cùng vào vô số năm, hầu như đã đến cảnh giới đạo tâm tương thông. Bọn họ biết, sư huynh đệ nhà mình sợ là đều nghĩ tới trên cùng một việc.

Ngại là việc đó không thể không được nói, không thể nhắc, thậm chí là nghĩ cũng đừng nghĩ.

“Cư Hạo thăng nhải đó, thật không hiểu khí vận của hắn từ đâu tới, hắn lại có thể thành tựu thiên đế chi tôn.” Long tôn giả lạnh lùng nói: “Tiểu tử đó lúc chỉ là bá hậu nhân tộc bình thường, đã làm khó bốn môn khắp nơi, nay hắn thành thiên đế, tất nhiên càng thêm kiêu ngạo. Sư phụ bảo chúng ta diệt thiên đình, chính là cho hắn một bài học.”

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả cùng cất tiếng cười to, có pháp chỉ của Hoa đạo nhân, bọn họ hoàn toàn không cân nhắc bất cứ hậu quả nào, đằng đằng sát khí giục giã trên châu bảo tháp Diệu Ưu đạo nhân thúc dục, dùng hết toàn lực đẩy nhanh tốc độ độn mây, không tiếc pháp lực tiêu hao cực lớn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi thiên đình.

Ngoài cửa thiên đình, hai vị tướng lĩnh một rồng một phượng phân biệt mang gần trăm tinh nhuệ ở ngoài cửa trực luân phiên. Chiến sĩ tinh nhuệ long phượng hai tộc đứng thẳng ở trước cửa, tinh thần phấn chấn nhìn quét động tĩnh xung quanh.

Một rồng một phượng hai vị tướng lĩnh dẫn đội thì ngồi xổm ở góc ngoài cửa lớn, trước mặt đặt một cái bát ngọc bích cực lớn. Ba viên xúc xắc ở trong cái bát lớn lăn lộn ‘Đình đình đang đang’, bên người một rồng một phượng bày lượng lớn vu tinh, bảo ngọc, hai người hô to gọi nhỏ, đang đánh bạc say sưa.

Dần dần, tướng lĩnh phượng tộc khôn khéo hơn người chiếm thượng phong, trên châu bảo bối bên người hần càng lúc càng nhiều, mà tướng lĩnh long tộc trong đầu đều là cơ bắp sắc mặt đen sì moi móc khắp nơi ở trên người, cũng không tìm được tiền cược để gỡ vốn nữa.

“Mẹ -, nhất định là cái bát này có vấn đề!” Nâng tay, một tay đem cái bát ngọc bích to đập nát, tướng lĩnh long tộc mặt âm trầm nhìn chăm chăm tướng lĩnh phượng tộc đánh bạc lạnh lùng nói: “Vừa rồi ta thua oan, cái bát này có vấn đề. Hắc, làm lại, làm lại!”

Cười lớn ‘khà khà’, tướng lĩnh long tộc đưa tay phải đi vô tiền đặt cược bên người tướng lĩnh phượng tộc.

Tướng lĩnh phượng tộc trừng mắt phượng lớn tiếng quát: “Đánh rắm! Bảo bối đã đến trong túi của gia gia nhà người, người còn muốn cầm về? Ngao Xuân, sớm nghe nói người không ra gì, nhưng người so với lời đồn còn không ra gì hơn!”

Ngao Xuân vui mừng quá đổi chỉ vào cái mũi tướng lĩnh phượng tộc kêu lên: “Ha, Phượng Ương Nhi, người mắng người ta! Ha, người thắng tiền của ta, người còn mắng người ta! Con mẹ nó, không được, người không thể chiếm tiện nghi lớn như vậy, mau đem tiền trả lại, trả lại!”

Động tác Ngao Xuân mau lẹ, hần loáng cái bóp cổ Phượng Ương, tùy tay một tay đem y đè xuống đất không thể động đậy, tay phải chọt bành trướng đến vài thước, loáng cái đã vô lấy một nắm lớn trên châu bảo bối nhét vào túi gấm bên hông mình.

Muốn nói đấu khí lực, Phượng Ương sao có thể là đối thủ của Ngao Xuân? Hần bị đè xuống đất không thể động đậy, liều mạng giãy dụa lại chỉ khiến cho cổ mình đau đớn, thiếu chút nữa nghẹt thở. Phượng Ương nổi trận lôi đình rống to lên: “Các người đều là người chết sao? Đánh cho ta, đánh, đánh vỡ đầu con rắn da thối này!”

Gần trăm tinh nhuệ phượng tộc trực ban ngoài cửa thiên đình, trong đó có mười mấy con Kim Sí Đại Bàng, hai mươi mấy con Khổng Tước, ba mươi mấy con thượng cổ Thần Châm, những kẻ này ai cũng là loại người thích tàn nhẫn tranh đấu, ra tay độc ác. Mắt thấy thủ lĩnh nhà mình chịu thiệt, bọn họ không nói hai lời rút binh khí hướng Ngao Xuân lao tới.

Trong gần trăm tinh nhuệ long tộc dưới trướng Ngao Xuân có mười mấy con hỗn huyết long tộc, hai mươi mấy con huyết giao, còn lại đều là cự hổ sa biển sâu... các thủy tộc hung mãnh, mắt thấy tinh binh phượng tộc động thủ, bọn họ không chút yếu thế rút đao tràn lên, hai đội nhân mã ở cửa ‘Đình đình đang đang’ đánh loạn cả lên.

Hai bên vừa động thủ, Ngao Xuân, Phượng Ương đồng thời hô to gọi nhỏ chửi mắng, cửa chính thật lớn của thiên đình ầm ầm mở ra, từng đại đội tinh nhuệ long tộc, phượng tộc ùn ùn chạy ra, mắt thấy người mình ‘bị đánh’, những thằng cha ngày thường kiêu ngạo thành tánh mặc kệ xanh đỏ đen trắng, rút binh khí liền gia nhập chiến đoàn.

‘Bốp bốp bốp bốp’ đánh loạn một trận, thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ đã có hơn một ngàn sĩ tốt vỡ đầu chảy máu ngã xuống đất, nhiều người bị đánh cho đứt gân gãy xương, càng có người trọng thương học máu thậm chí không thể duy trì hình người, kêu rên liên tục hóa thành nguyên hình giãy dụa trên mặt đất.

Trong lúc nhất thời ở cửa thiên đình chồng chất hơn trăm cự sa, hổ kinh, bạch tuộc, linh quy trọng thương, ở bên cạnh bọn chúng là phi cầm to lớn nằm số lượng tương đương, mỗi con cũng đều là máu tươi đầy người.

Ngao Xuân, Phượng Ương đồng thời trợn tròn mắt, vì việc nhỏ một chút tiền đặt cược, gây ra chuyện lớn như vậy, dù là bọn họ ngày thường kiêu ngạo thành tính, nhưng trong lòng bọn họ cũng rõ—— hiện tại bọn họ không phải lúc ở trong tộc hoành hành ngang ngược, hiện tại bọn họ đều thuộc về thiên đình, mà thiên đình quả thực có một thứ đồ chơi đáng sợ, thứ đồ chơi đó tên là ‘thiên quy giới luật’!

Trong truyền thuyết, thượng cổ thiên đình mặc kệ xuất thân tôn quý bao nhiêu, phạm vào thiên quy đều sống không bằng chết!

Hai người đồng thời cường chế tộc nhân, hai đội nhân mã đang đánh náo nhiệt đều thu hồi binh khí, không biết làm sao đứng ở tại chỗ ngẩn người.

Cuồng phong cuộn cuộn, mây khói từng trận, các luồng ánh sao ở trên không quét đến, Diệu Ưu đạo nhân, long hổ sư tượng bốn đại tôn giả mang theo rất nhiều chiến sĩ phá không mà đến.

Long phượng hai tộc đang ở cửa thiên đình làm ầm ĩ gây đại, long hổ sư tượng bốn đại tôn giả cũng trợn tròn mắt. Bọn họ còn chưa động thủ đâu, sao thiên đình đã đấu đá nội bộ rồi?

Ngao Xuân đảo mắt, hăn đột nhiên rống lớn: “Có tà ma xâm nhập thiên đình, các huynh đệ, rút đao, chém chết bọn hăn!”

Mắt Phượng Ương sáng lên, vội vàng hét to một tiếng, chỉ huy chiến sĩ phượng tộc lao lên.

Chương 1513: Toàn Lực Phóng Thích

Long tộc, phượng tộc, một đôi oan gia trời sinh.

Long tộc kế thừa thân thể mạnh mẽ vô cùng của Bàn Cổ thánh nhân, đao thương bất nhập, vạn pháp khó thương, nanh vuốt sắc bén càng khiến bọn họ thành cỗ máy giết chóc đáng sợ nhất, có thể xưng là sinh linh cấp bá chủ mạnh nhất trong vạn tộc Bàn Cổ thế giới.

Phượng tộc kế thừa linh hồn mệnh môg vô biên của Bàn Cổ thánh nhân, thâm thúy khó dò, cường thiên khống địa, bọn họ là thần bí giả và thi pháp giả trời sinh, pháp thuật của bọn họ có thể dời non lấp biển, phá vỡ tinh tú, có thể làm đối thủ của long tộc.

Long tộc kiêu ngạo dã man, phượng tộc kiêu căng ngạo mạn, hai tộc ngày thường trừng mắt lẫn nhau nhìn nhau không vừa mắt, đều tự xưng là Bàn Cổ chính tông đích hệ, chưa từng đem đối phương để vào mắt. Nhưng chính là vì mọi người đều tự xưng là Bàn Cổ chính tông đích hệ, bất cứ tồn tại nào có gan chính diện khiêu khích địa vị tôn quý không thể xâm phạm của bọn họ, đều sẽ bị hai tộc liên thủ hành hung một trận.

Như hiện tại long hổ sư tượng suất lĩnh quân đội khổng lồ.

Mấy chục con nghiệt long tru lên ‘Ngao ngao’, bọn họ khôi phục chân thân cự long, giơ sừng rồng bén nhọn lao về phía trước, đầu rồng khổng lồ kịch liệt vung, râu rồng sinh trưởng rậm rạp bên miệng như vô số đao kiếm cấp tốc chớp lên, chỉ nghe tiếng xé gió ‘Vù vù’ không dứt bên tai, quân trận long hổ sư tượng thống lĩnh đã bị phá vỡ mấy chục ra con đường máu.

Nơi đám nghiệt long đi qua, sừng rồng húc nát thân thể vô số người, râu rồng chém rách giáp trụ vô số người, răng nanh bọn họ đem mọi kẻ có gan đứng ở trước mặt bọn họ cắn nát, vây rồng của bọn họ đem toàn bộ người tới gần bọn họ xé tới mức máu thịt mơ hồ.

Đáng sợ nhất là long trào to lớn của đám ngiệt long thân dài mấy chục dặm. Long trào sắc bén vô cùng, lực lượng lớn tuyệt luân vùng bờ bãi, một trào đề ở trong quân trận, sẽ là một mảng gió tanh mưa máu lớn vài dặm.

Ngẫu nhiên có mấy cường giả nhân tộc bị long hổ sư tượng thu vào môn hạ xông lên hung hăng chém giết đối với đám ngiệt long, đám ngiệt long chỉ vùng cái đuôi, vô luận các chiến sĩ nhân tộc đó là Đại Vu, Vu Vương thậm chí cường giả Vu Đế, đều bị đánh cho đứt gân gãy xương máu thịt bay tứ tung.

Đám ngiệt long tru lên ‘Ngao ngao’, ở trong quân trận dày đặc phá ra con đường máu dài đến trăm dặm, ven đường ít nhất có mười mấy vạn chiến sĩ nhân tộc, chiến sĩ dị tộc dũng mãnh chết thảm ở dưới nanh vuốt bọn chúng, người bị thương nặng, thương nhẹ ít nhất cũng ở trăm vạn trở lên.

Thi thể tàn phá bay múa đầy trời, chiến sĩ nhân tộc bị thương nặng gian nan lui sang một bên, vội vàng điều động khí tức tinh huyết khôi phục thương thế. Quân trận khổng lồ long hổ sư tượng mang đến chỉ vừa tiếp xúc, đã bị mấy chục con ngiệt long húc cho đầu trận tuyến buông lỏng.

Ngao Xuân hưng phấn tới mức ngửa mặt lên trời rống to, hân hoan đem một nam tử trang phục đạo nhân húc cho cốt nhục thành bùn, lớn tiếng quát: “Phượng tộc ẻo lả, nhìn cho kỹ, đây là lực lượng của long tộc chúng ta! Chúng ta mới là Bàn Cổ đích hệ chân chính, Bàn Cổ thánh nhân năm đó là giống với chúng ta, chém giết vô số hỗn độn ma thần!”

Trên bầu trời chợt sáng lên, mấy chục phượng tộc thuần huyết liên thủ làm thiên phú ma pháp ‘Phượng Hoàng Hỏa Vũ’ vô thanh vô tức từ trên trời giáng xuống.

Khắp trời đều là quả cầu lửa màu đỏ rực to bằng vại nước từ trên trời giáng xuống. Hồng Liên Nghiệp Hỏa sền sệt, trong vắt không có nhiệt độ, lặng yên không một tiếng động rơi xuống ở giữa đại đội nhân mã long hổ sư tượng mang đến. Từng mảng ánh lửa bùng nổ, thân thể mấy chục vạn chiến sĩ bị Hồng Liên

Nghiệp Hỏa dẫn cháy.

Trừ phi không có tội nghiệt, trừ phi linh hồn không có tạp chất, phạm là trong lòng không có bất cứ tạp niệm nào, bất cứ suy nghĩ tội ác nào, bất cứ thất tình lục dục nào, Hồng Liên Nghiệp Hỏa đều sẽ coi đây là nhiên liệu thiêu đốt mãnh liệt.

Vô số chiến sĩ rú thẳm, bọn họ ở trong lửa nóng giãy dụa run rẩy, rất nhanh đã không còn động tĩnh. Thân thể bọn họ bị đốt thành tro tàn, linh hồn bọn họ cũng ở trong Hồng Liên Nghiệp Hỏa bị hóa thành hư ảo.

Phượng Ương kiêu căng ngẩng đầu lên, hai tay hấn chống một cây mộc trượng màu đỏ so với thân thể hấn còn dài hơn một đoạn, kiêu ngạo nói: “Đây là lực lượng của phượng tộc ta, so với long tộc người chỉ mạnh hơn chứ không kém! Chúng ta mới là đích hệ thật sự của Bàn Cổ thánh nhân, Bàn Cổ thánh nhân đánh chết mấy ức hỗn độn ma thần, không lẽ vẫn là chiến quả dùng rìu bổ ra từng phát một?”

Mấy chục chiến sĩ phượng tộc thuần huyết đều ngẩng đầu lên, gương mặt bọn họ hơi vắn vẹo, bọn họ bắt đầu ảo tưởng cảnh tượng ở sau khi Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, ức vạn hỗn độn ma thần xâm nhập Bàn Cổ thế giới, mưu toan cướp lấy quyền khống chế thế giới này, Bàn Cổ thánh nhân lực địch quần ma.

Bàn Cổ thánh nhân tồn tại cỡ nào, hấn sao có thể thô lỗ đến mức dùng rìu lần lượt chém chết đám ma đầu đó?

Hấn tất nhiên là tùy tay phóng ra một cái thuật pháp kinh thiên động địa, liền có thể diệt sát tất cả kẻ địch trong phạm vi vạn dặm. Bàn Cổ thánh nhân sử dụng siêu cấp thuật pháp, đó phải là kinh thiên động địa cỡ nào, mỹ lệ cỡ nào chứ!

Đám người Phượng Ương thấp giọng rên rỉ. Bọn họ chỉ nghĩ đến cảnh tượng hoành tráng Bàn Cổ thánh nhân phóng ra thuật pháp, bọn họ đã thiếu chút nữa tự kỷ đến mức lên – đỉnh rồi!

“Đám ảo là chết tiệt này!” Nghe được tiếng rầm rì kỳ cục của đám người Phượng Ương, một đám chiến sĩ long tộc đồng thời nhổ một ngụm nước bọt, bọn họ xoay người lại, lắc đầu, chuẩn bị từ trong đại quân long hổ sư tượng thống lĩnh giết thêm một lượt.

Một lần này, bọn họ nhất định phải giết chết nhiều kẻ địch một chút, như vậy mới có thể đè ép đám tiểu bạch kiếm phượng tộc, làm bọn hắc biết bạo lực thuần túy, thân thể cường hãn, đây mới là hình thức chiến đấu nam nhân nên có. Đứng ở phía sau chiến sĩ anh dũng thiện chiến dùng pháp thuật? Loại chuyện này, chỉ có đàn bà mới sẽ làm!

Long hổ sư tượng quả thực tức điên rồi!

Bọn họ từ trong quặng mỏ dị tộc vất vả bồi dưỡng tín đồ, bọn họ ở trong dị tộc vất vả mời chào tín đồ.

Bọn họ thấy được chiến sĩ nhân tộc cường đại nhất Lão Nha bồn địa Tự Quỷ bị sừng rồng húc thủng bụng, bọn họ nhìn thấy Bì Thi Vụ Nguyệt khôn khéo có khả năng bị râu rồng cắt rách ngực, bọn họ thấy được không ít môn nhân đệ tử thân tín bọn họ mấy năm nay thu nhận bị đánh cho trọng thương ngã xuống đất.

Mà đây, chỉ là kiệt tác của mấy chục con nghiệt long, mấy chục con ma phượng!

Nghe nói thiên đình hiện nay, long tộc thuần huyết như vậy có sáu mươi vạn, phượng tộc thuần huyết có ba mươi vạn!

Trong con người Diệu Ưu đạo nhân lóe ra u quang bảy màu. Hắc giờ trên châu tháp, vừa điên cuồng hấp thu hồn phách bốn phía trên chiến trường, vừa lớn tiếng quát: “Bốn vị sư huynh... Thiên đình đã một lần nữa có chủ nhân, phần kế ước năm đó các nhà ở đỉnh trụ trời ký tên... Còn để ý tới nó làm gì? Pháp chỉ của sư phụ, giết sạch tất cả sinh linh ở thiên đình, bốn vị sư huynh cứ việc buông tay mà làm, tất cả đều có sư phụ làm chủ!”

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả nhìn nhau một cái, bọn họ do dự một phen, Tượng tôn giả đột nhiên cười: “Diệu Ưu sư đệ nói đúng lắm, thiên đình đã một lần nữa có chủ nhân, phần kế ước kia... Hắc hắc, hơn nữa, trụ trời cũng đã chẳng biết đi đâu, chúng ta còn để ý kế ước kia làm gì?”

Giơ bàn tay, một tay Tượng tôn giả vỗ thật mạnh vào đỉnh đầu mình: “Năm đó chư thánh liên danh kế ước, không cho phép môn nhân đệ tử dựa vào tu vi nhúng tay việc thiên đạo vận chuyển của Bàn Cổ thế giới. Hắc, chúng ta tự phong chín chín phần trăm tu vi... Những năm gần đây, chúng ta tự phong tu vi, vừa lúc mượn cơ hội tìm hiểu tịch diệt luân hồi đại đạo, hôm nay, để chúng ta buông tay mà làm!”

‘Oành’ một tiếng vang lớn, một khí tức cực độ đáng sợ từ trong cơ thể Tượng tôn giả khuếch tán ra.

Pháp lực dao động làm người ta hít thở không thông giống như một ngọn núi lớn đè ở trong lòng tất cả mọi người. Đám người Ngao Xuân, Phượng Ương đồng thời bị pháp lực dao động này trùng kích, thân thể bọn họ run lên, hầu như là đồng thời hộc cả đống máu!

Bọn họ như gặp quỷ nhìn Tượng tôn giả, ba đại tôn giả khác, còn có Diệu Ưu đạo nhân, cũng đã vỗ một chưởng lên đỉnh đầu.

Từng đạo pháp lực dao động kinh thiên động địa phóng lên cao, ngay cả cổng thiên đình cũng bị chấn động tới mức hào quang lập lòe, non nửa cái thiên đình cũng đang kịch liệt chấn động.

Chương 1514: Vũ Sư Thần Uy

Sự sợ hãi không tên lan tràn ở trong lòng Ngao Xuân, hắc bổng mở cổ họng hét lên: “Rút! Rút về thiên đình! Kết trận nghênh địch!”

Long tôn giả cười cười, đỉnh đầu hắc lao ra một mảng kim quang, trong kim quang một pháp thể bốn mặt tám tay cầm khánh, chuông nhỏ, bảo tháp, bảo tràng... tám món bảo vật đứng ở trên bảo tòa Hồng Liên Nghiệp Hỏa ngưng tụ thành cất tiếng cười điên cuồng.

Mấy chục con nghiệt long bọn Ngao Xuân áp súc pháp thể, hóa thành hình thái đầu rồng thân người hướng về cổng thiên đình chạy như điên.

Pháp thể đỉnh đầu Long tôn giả giơ lên một cánh tay, cầm một cây chày hàng ma hung hăng nện xuống. Chỉ nghe một tiếng nổ, một con nghiệt long bên cạnh Ngao Xuân bị đập sừng rồng sụp đổ, óc văng khắp nơi, vảy rồng thật dày toàn thân tan tác, bị một đòn đánh cho tan xương nát thịt ngay tại chỗ.

“Chơi!” Khóe mắt Ngao Xuân giật giật, hắc nhìn nghiệt long bị Long tôn giả một đòn đánh chết, dùng sức lắc đầu một cái. May mắn, may mắn, không phải long hoàng huyết duệ chi gần, mà là tộc nhân họ hàng xa, Ngao Xuân cũng không đau lòng thế nào: “Chạy nhanh chút, chạy trốn chết cũng không biết sao? Mau, mau, mau!”

Đang đốc xúc tộc nhân của mình chạy nhanh chút, phía sau, đỉnh đầu Hổ tôn giả một kim thân pháp thể ba đầu sáu tay hét lớn một tiếng, nhảy một cái đã tới bên người Ngao Xuân. Kim thân pháp thể cao trăm trượng vươn tay phải chụp lấy thân thể Ngao Xuân, ở trong tiếng kinh hô của vô số nghiệt long, ma phượng, Ngao Xuân bị một bàn tay Hổ tôn giả bóp thành thịt nát.

“Trời ạ!” Nghiệt long, ma phượng thấy một màn này đồng thời kinh hô. Ngao Xuân chính là chi gần của long hoàng, long thần huyết mạch thuần khiết nhất, thân thể hắc cứng như kim cương, thiên địa thánh binh tầm thường cũng dừng

nghe làm xước được da của hắn.

Ở trên tay Hồ tôn giả, bất hoại long thân của Ngao Xuân lại như là một cục bùn nhão bị nhẹ nhàng bóp nát, thần thông pháp lực của đám Hồ tôn giả quả thực đã đến cảnh giới không thể tưởng tượng—— đám long tử phượng tôn kiêu căng ngạo mạn này, bọn họ cả đời này chưa từng thấy ai đáng sợ như vậy.

Khó có thể tưởng tượng, trong thiên địa Bàn Cổ thế giới sao có thể có đại năng đáng sợ như vậy?

Vừa mới bắt đầu, long hổ sư tượng bốn đại tôn giả và Diệu Ưu đạo nhân tuy cho bọn họ áp lực cũng rất mạnh, nhưng tuyệt đối không phải không thể ngăn cản như bây giờ, khí tức của bọn họ quả thực như thiên tai đè ở trong lòng toàn bộ mọi người, làm các long tử phượng tôn này hoàn toàn không nhắc lên nổi dũng khí đối kháng!

Bọn họ nói khế ước đỉnh trụ trời gì? Đó là khế ước gì? Đám long tử phượng tôn này hoàn toàn chưa từng nghe nói!

Phượng Ương hét lên khàn cả giọng: “Ngao Xuân, người tên ngu xuẩn không chịu cố gắng này! Các huynh đệ, rút, rút, mau rút!”

Gần trăm tộc nhân long phượng mang theo mấy ngàn chiến sĩ tinh nhuệ xoay người rời đi. Đối mặt hung thần ác sát nháy mắt bóp chết Ngao Xuân, cho dù đám Kim Sí Đại Bàng cùng ma Khổng Tước khát máu thành tánh nhất cũng không dám chính diện nghênh địch, vẫn là mượn thiên đình đại trận đối kháng với những kẻ địch đáng sợ này đi.

“Giết sạch bọn chúng!” Trong con người Diệu Ưu đạo nhân lóe ra thần quang bảy màu, khí tức hùng hồn mê mông như biển từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra. Tay trái hắn nâng lên trên châu bảo tháp, một đạo nguyên khí đưa vào trong bảo tháp, vô số bảo châu nhỏ bé tạo thành bảo tháp đồng thời phát ra các tia tinh quang, chỉ thấy vô số tinh quang như cối xay gió xoay tròn lao ra, mang theo tiếng xé gió chói tai rơi vào giữa quân đội hai tộc long phượng.

Tiếng kinh hô rú thảm không ngừng, mấy ngàn thủy tộc, phi cầm bị tinh quang cắt qua thân thể, thân thể bọn họ hàng năm được pháp lực tẩm bổ rèn chắc chắn dị thường bị cắt ra như đậu phụ, cả mảng lớn máu tươi hắt vào trên cổng thiên đình, vô số đầu người cùng mảnh thi thể lẫn loạn bay loạn, từng cái hồn phách đâm đũa máu kêu thảm bị một luồng lực lượng vô hình trong trân châu bảo tháp hấp thụ, nháy mắt đã bị trân châu bảo tháp hút vào.

“Hai tộc long phượng, các người thực cho rằng, các người là chủ nhân của Bàn Cổ thế giới này?” Long tôn giả khinh thường cười to dữ tợn: “Các người đám long tử phượng tôn này không biết, thời đại hồng hoang, long phượng hai tộc các người tất nhiên cường thế, ở trong mắt chúng ta, chẳng qua là tài liệu luyện khí cực phẩm mà thôi!”

Một đám đạo nhân khí tức trên người trở nên đặc biệt đáng sợ cùng cất tiếng cười điên cuồng. Bọn họ dùng ánh mắt hung ác của mãnh thú nhìn về phía con mồi nhìn chăm chăm đám người Phượng Ương, mang theo vô số chiến sĩ nhân tộc, dị tộc rải bước hướng cửa chính thiên đình ép tới.

Long tử phượng tôn chuồn nhanh chạy vào cửa chính thiên đình, các chiến sĩ thiên đình ở lại ngoài cửa không kịp chạy trốn tất cả đều bị trân châu bảo tháp trong tay Diệu Ưu đạo nhân đánh chết, tất cả hồn phách đều bị trân châu bảo tháp hấp thụ.

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả rất khó hiểu đối với hành vi thu thập hồn phách của Diệu Ưu đạo nhân, bọn họ là danh môn đại giáo đứng đầu, không phải bàng môn tả đạo tu luyện các loại pháp thuật tà ma, hồn phách vô dụng với bọn họ. Nhưng tòa trân châu bảo tháp này quả thật là pháp bảo bên người Hoa đạo nhân, cũng là một món tiên thiên linh bảo cực kỳ khá, bốn người tự nhiên sẽ không nhiều lời đối với hành vi của Diệu Ưu đạo nhân.

Quanh thân bốn kim thân pháp thể cao hơn trăm trượng quay cuồng vô số làn sóng pháp lực, khí thế hùng hổ lao tới trước cửa chính thiên đình.

Mấy con nghiệt long lớn tiếng hô khẩu hiệu, mang theo một đám thủy tộc cao to khỏe mạnh như là long kinh biển sâu, ma bạch tộc vực sâu dốc hết toàn lực muốn đóng lại cửa thiên đình. Hai cánh cửa còn chưa kịp khép lại, kim thân pháp thể của Tượng tôn giả đã cầm lên một cái chày kim cương thô to hung hăng đánh vào trên cửa.

Oành một tiếng, cửa chính thiên đình âm âm mở rộng, nghiệt long và thủy tộc dưới trướng đang đóng cửa đôi tay vỡ nát, hộc cả đồng máu hắt bay cao cao về phía sau.

Tiếng chuông cẢnh Báo ‘Keng keng’ vang tận mây xanh, từng cái cổng chào, từng tòa cung điện, các tòa lầu các cách cửa chính thiên đình gần nhất, còn có rất nhiều tháp cao, đài cao đồng thời phun ánh lửa bùng bãi, mơ hồ có thể thấy được trên không các kiến trúc đó đều có hư ảnh các hồng hoang tinh thần cực lớn chột lóe.

Rống to ‘Hây’ một tiếng, đại quân long phượng hai tộc kết đàn kết đội sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, đứng rậm rạp đầy hành lang phía sau cửa chính thiên đình. Vô số nghiệt long, ma phượng phát ra tiếng kêu tức giận, chỉ huy đại quân dưới trướng chông chắt trên mặt đất, ở bầu trời, ở các nơi bày trận.

Thế tiến lên của long hổ sư tượng bốn đại tôn giả cũng không khỏi bị kiềm hãm, số lượng quân đội trước mặt bọn họ quá kinh người, mật độ quá cao.

Nhất là mấy chục long vương, phượng tôn khí tức kinh người sắc mặt âm trầm chắn phía trước bọn họ. Long phượng hai tộc giàu có dị thường, trên người các long vương, phượng tôn này hoặc nhiều hoặc ít đều có khí tức dao động của tiên thiên linh vật, dù là long hổ sư tượng bốn đại tôn giả tự ý vào dũng lực, trong lúc nhất thời cũng không dám tùy tiện xông lên.

Diệu Ưu đạo nhân cầm trên châu tháp lớn tiếng quát: “Bốn vị sư huynh, còn chờ cái gì? Các vị sư huynh đệ, cùng lên! Để cho Cơ Hạo con chó nhỏ kia hiểu kết cục của đắc tội bản giáo!”

Bốn đại tôn giả cùng cất tiếng hò hét, kim thân pháp thể cao trăm trượng muốn lao về phía trước.

Vũ Mục mang theo nụ cười hàm hậu, cố gắng trừng lớn con mắt nhỏ, đột ngột xuất hiện ở trước đội ngũ đám đông nghiệt long, ma phượng.

Đối mặt kim thân pháp thể của bốn đại tôn giả điên cuồng lao tới, Vũ Mục vỗ bụng cười lên ‘Ha ha’: “Không được, không được. Cơ Hạo không có đây, chúng ta cần phải giúp hân giữ gia sản. Ô, ta Vũ Sư này là làm gì nhỉ?”

Vũ Mục nheo mắt lại, nhẹ nhàng vung tay lên, nhất thời trên không thiên đình bắt đầu có mưa nhỏ tí tách.

Hạt mưa nhẹ nhàng rơi ở trên thân long phượng hai tộc thuộc về thiên đình, hạt mưa rất ôn hòa, chưa tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với bọn họ.

Hạt mưa nhẹ nhàng rơi ở trên thân bốn đại tôn giả cùng chiến sĩ nhân tộc, dị tộc phía sau bọn họ, hạt mưa nhẹ nhàng như đao, vô thanh vô tức cắt rách giáp trụ của bọn họ, xuyên thủng thân thể bọn họ, đem thân thể cùng giáp trụ của bọn họ triệt để nghiền nát.

Trong một hơi thở ngắn ngủn, mưa nhỏ nhẹ nhàng của Vũ Mục đánh chết ít nhất mười vạn đại quân.

Chương 1515: Thiên Môn Đại Chiến

“Phàm nhân chết tiệt!” Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả tức giận rít gào, nhìn môn đồ đệ tử phía sau bị mưa nhỏ nhẹ nhàng cắt thành phần, bọn họ đau lòng dị thường.

Các môn nhân bị đánh chết, vô luận là chiến sĩ nhân tộc hay là dị tộc, bọn họ đều là tinh nhuệ, tinh nhuệ thật sự. Bọn họ vạn phần kính trọng đối với giáo lí của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, bọn họ tràn ngập thành kính đối với giáo môn, nhất là bản thân bọn họ đều có thực lực cường đại, bọn họ là môn đồ tinh anh thật sự.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bởi vì các loại nguyên nhân, ủy ủy khuất khuất đem Tây Hoang làm nơi căn bản lập giáo. Tây Hoang căn cỗi, hoang vắng, hơn nữa phần nhiều là chiến sĩ dã man đầu óc đầy cơ bắp, căn bản không có tiềm chất tu luyện.

Bốn đại tôn giả từ trong quặng mỏ Lương Chử giải cứu nô lệ nhân tộc, còn có các quý tộc dị tộc quy y môn hạ, bọn họ tâm tính cứng cỏi, ý chí kiên cường, càng thêm đầu óc linh hoạt, mỗi người đều có tư chất tu luyện không tồi, bọn họ là hạt giống làm vẻ vang giáo môn, tổn thất một hai người thật ra cũng không sao cả, nhaoáng cái bị đánh chết hơn mười vạn, thế này quả thực là đang khoét thịt trong lòng bọn họ.

“Phàm nhân chết tiệt!” Bốn đại tôn giả rống giận một lần nữa, bọn họ tức giận nhìn Vũ Mục, cứng rắn đội mưa phùn kéo dài lực sát thương kinh người không ngừng bay xuống trên trời, rải bước hướng Vũ Mục áp sát.

Bọn họ không coi trọng Vũ Mục. Ở trước khi Cơ Hạo sắc phong thần chức, Vũ Mục quả thực chỉ là một phàm nhân, lấy hình tượng như quả cầu thịt của Vũ Mục, long hổ sư tượng thậm chí cũng lười nhìn thẳng vào hắn, sợ thịt béo toàn thân hắn làm mắt bọn họ dính đầy mỡ.

Chỉ là một tên mập mạp chết tiệt một bước lên trời như vậy, lại mượn dùng lực lượng thần chức, trước mặt bọn họ đánh chết nhiều môn nhân tinh nhuệ như vậy, long hổ sư tượng lớn tiếng rít gào, toàn lực hướng Vũ Mục phát động tiến công.

Trong lúc vội vã, Sư tôn giả còn không quên hướng Diệu Ưu đạo nhân dặn dò: “Diệu Ưu sư đệ, tạm thời bảo vệ môn hạ đệ tử, xem chúng ta đánh chết kẻ này.”

Diệu Ưu đạo nhân mỉm cười, tạo thế thúc dục trên châu bảo tháp phát ra vô số tinh quang, hóa thành một tấm lưới ánh sáng cực lớn đem vô số môn nhân đệ tử phía sau bảo vệ ở phía dưới. Nhưng trên thực tế, hào quang hắt phát ra chỉ bảo vệ bản thân hãn, môn nhân đệ tử khác vẫn bị mưa phùn kéo dài không ngừng đánh chết.

“Hồn phách, nhiều hồn phách như vậy! Ý tứ pháp chỉ của sư phụ, trừ tàn sát thiên đình, càng cần thu thập nhiều hồn phách hơn nữa!” Trong con người Diệu Ưu đạo nhân u quang bảy màu cấp tốc lóe lên, hãn dị thường tham lam nhìn về phía long hổ sư tượng bốn đại tôn giả. Kim thân pháp thể của bọn họ cường đại như thế, nếu có thể thu gặt hồn phách bọn họ, nghĩ hãn Hoa đạo nhân tất nhiên sẽ vạn phần kinh hỉ?

Long tôn giả vùng chày hàng ma, hung hăng đánh về phía Vũ Mục.

Vũ Mục cười ‘Ha ha’, hãn đứng ở trên hành lang thiên đình, vô cùng vô tận thần lực từ bốn phương tám hướng hướng hãn ập tới, theo tâm ý hãn, một màn nước trong vắt dị thường chắn ở đỉnh đầu của hãn. Long tôn giả rống to một tiếng, lửa bốc lên trên chày hàng ma, một đòn nặng nề khiến hư không đỉnh đầu Vũ Mục cũng hầu như sụp đổ.

Màn nước nhìn như mỏng manh không chút chấn động, một đòn toàn lực của Long tôn giả chưa có chút lực lượng nào rơi ở trên người hãn, tầng màn nước này đem toàn bộ lực lượng của hãn phân tán ra, đều đều phân tán đến bốn

phương tám hướng của thiên đình.

Một đòn này của Long tôn giả có uy năng khủng bố đánh nát tinh tú, nhưng phân tán đến thiên đình diện tích rộng lớn khôn cùng, càng dày đặc vô số cấm chế trời sinh, lực lượng phân tán đều đều giống như một đứa trẻ nhẹ nhàng vỗ một chưởng trên mặt đất, thậm chí ngay cả một tia bụi bậm cũng không thể kinh động.

Đôi mắt Vũ Mục phun thần quang màu u lam, ngón tay hắc khê búng, trong tiếng ‘Thùng thùng’, từng viên đạn nước to bằng nắm tay gào thét bay ra, đánh mạnh vào trên kim thân pháp thể của long hổ sư tượng.

Kim thân pháp thể ánh vàng rực rỡ, toàn thân treo chuỗi ngọc bảo châu, hoa mỹ uy nghiêm không thể diễn tả kịch liệt chấn động, thế mà lại bị đạn nước Vũ Mục tùy tay đánh ra ép lui về từng bước, thậm chí bọn họ muốn đứng vững thân thể cũng vạn phần khó khăn.

Tu vi bản thân Vũ Mục không bằng một phần trăm của long hổ sư tượng, nhưng hắc là thiên thần thiên đế tứ phong, hắc đứng ở trên địa bàn thiên đình, liền được thần lực toàn bộ thiên đình thêm vào, càng được thiên đình đại biểu thiên địa ý chí Bàn Cổ thể giới che chở.

Thần chức của hắc là ‘Vũ Sư’, chưởng quản việc mưa thuận trong ‘mưa thuận gió hoà’ của nhân gian, thần chức của hắc đã bao hàm ‘Vũ’, ‘Thủy’... thiên địa pháp tắc tương quan. Cho dù bản thân hắc là phạm nhân tay trái gà không chặt, hắc tâm niệm khê động, tự nhiên có thể điều động thiên địa pháp tắc đối ứng thần chức, phát huy ra lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Giờ phút này công kích bốn người long hổ sư tượng không phải Vũ Mục, mà là thiên địa ý chí Vũ Mục đại biểu, là thiên địa pháp tắc thần chức của Vũ Mục đại biểu.

Cái gọi là thiên thần, chính là ‘phi nhân’ chấp chưởng thiên địa quyền bính, thay trời hành đạo!

Long hổ sư tượng tu vi siêu tuyệt, pháp lực gần như vô biên vô hạn, bọn họ bị đạn nước Vũ Mục phát ra đánh cho lui về từng bước, nhưng đạn nước của Vũ Mục cũng chỉ để lại dấu vết loang lổ ở trên kim thân pháp thể của bọn họ, không thể thật sự làm bọn họ trọng thương.

Dù là như thế, long hổ sư tượng hai ba lần bị ép rời khỏi cổng thiên đình tức giận đến nổi trợn lồi đình, ai cũng mặt đỏ tai hồng nhìn Vũ Mục rít gào không thôi —— Vũ Mục chưa tới trăm tuổi, bọn họ lại là sinh linh cường đại thời hồng hoang đã có tiếng tăm, chịu thiệt ở trước mặt Vũ Mục, bọn họ không chịu nổi việc mất mặt này.

Long tôn giả nổi giận gầm lên một tiếng, hắc vũ trán một lần nữa, một đạo huyết quang từ đỉnh đầu hắc lao ra, ở đỉnh đầu hắc ngưng tụ thành một đám mây màu máu, một con cự long màu máu lân giáp tươi sáng quay cuồng xê dịch ở trong mây máu, không ngừng phát ra tiếng gầm gừ kinh thiên động địa.

Ở phía sau cự long màu máu này, mơ hồ có mấy vạn long ảnh xoay quanh bay múa, pháp lực dao động khủng bố quấy mây gió đầy trời đại loạn, ép mưa phùn kéo dài trên trời cũng chợt bị kiềm hãm.

Vô số tộc nhân long tộc phía sau Vũ Mục giận dữ hét lên, càng có vài vị long vương hỗn hển rút binh khí hướng Long tôn giả đánh tới.

Long ảnh màu máu này ở đỉnh đầu Long tôn giả, vậy mà lại là dùng tinh huyết, hồn phách vô số long tộc luyện thành. Đếm qua loa, ít nhất có bảy tám vạn tộc nhân long tộc gặp độc thủ của Long tôn giả, do đó mới ngưng tụ thành một cái hư ảnh huyết long đáng sợ đến cực điểm như vậy.

Mấy vạn long tộc đó, tuy đây là số lượng Long tôn giả ở trong tuổi thọ dài đằng đằng của hắc tích góp từng năm, tổng số này cũng quá kinh người! Cho dù hắc ba năm trăm năm mới vụng trộm chém giết một long tộc, nhưng tính mạng mấy vạn long tộc, toàn bộ long tộc ở đây đều nổi trợn lồi đình, con mắt nháy mắt biến thành một mảng đỏ rực.

“Gió nổi!” Phong Hành từ phía sau Vũ Mục xông ra, hắt cầm Nghê Cung, nhìn bầu trời thét dài một tiếng.

Một cơn gió mạnh kéo dài đột nhiên sinh ra, thổi giọt mưa đầy trời. Phong Hành là Phong Bá, Vũ Mục là Vũ Sư, Phong Bá Vũ Sư liên thủ, thiên địa pháp tắc đối ứng mưa thuận gió hoà lặng yên bị dẫn động, giọt mưa đầy trời chợt thay đổi hình dạng, ở dưới thần lực của Phong Hành thêm vào, tất cả các giọt mưa đó đều ngưng tụ thành các mũi tên nhỏ bé.

Theo tiếng xé gió chói tai, vô số tiễn ảnh rợp trời rợp đất hướng long hổ sư tượng cùng môn nhân đệ tử bọn họ mang đến quét tới.

Một mảng lớn máu tươi bắn tung tóe ở không trung, vô số chiến sĩ rú thảm khàn cả giọng vỡ nát ngay tại chỗ.

Diệu Ưu đạo nhân mang theo nụ cười vi diệu lui về phía sau từng bước, long hổ sư tượng nổi trận lôi đình, hướng về long tộc đại quân cũng đang rống giận liên tục đón đầu.

Long ảnh màu máu rống to một tiếng, trong mồm ầm ầm phun ra một đạo long viêm màu máu, bảy tám vị long vương, mấy trăm long tộc đại tướng đứng mũi chịu sào đồng loạt hộ máu, bị một đòn long viêm đánh bay, càng có hai vị long vương trực tiếp bị long viêm triệt để khí hoá biến mất vô hình.

Chương 1516: Chịu Chết

Mưa tên đầy trời nhanh chóng mà hữu hiệu đánh chết tinh nhuệ môn nhân long hổ sư tượng mang đến, trên đài mây trước cửa chính thiên đình máu tươi cuồn cuộn, mảnh thi thể trộn lẫn vô số máu tươi từ trên đài mây rơi xuống, một cơn mưa máu đã nhuộm đỏ dãy núi ngàn dặm trên Bàn Cổ đại lục.

Hư ảnh huyết long ở đỉnh đầu Long tôn giả lớn tiếng thét dài, từng đạo long viêm màu máu không ngừng phun ra. Những long viêm này đối với long tộc có sát thương cực lớn, long tộc thân thể mạnh mẽ, sinh mệnh lực ưỡng ngạnh ở trước mặt long viêm này như không có tác dụng. Nơi long viêm đi qua, tộc nhân long tộc động phải toàn thân nháy mắt bị đốt cháy hết, càng có tộc nhân long tộc lấy hàng ngàn để tính bị thiêu hủy tứ chi, kêu đau vội vàng lui lại.

Ba đại tôn giả khác cũng đều lấy ra bản lĩnh giữ nhà, thần thông không thể tưởng tượng bùng nổ lực sát thương siêu mạnh, thủy quân long tộc thống lĩnh bị bọn hãn sát thương lượng lớn, một cái pháp thuật nện xuống, động cái là mấy trăm hơn một ngàn sĩ tốt tinh nhuệ thương vong.

Kim thân pháp thể của bốn đại tôn giả càng vùng binh khí chạy lung tung khắp nơi, kim thân pháp thể của bọn hãn ở trong mưa tên của Phong Hành, Vũ Mục không tổn hao gì, nơi bọn hãn đi qua binh khí vùng vẫy, kéo theo vô số thi thể tàn phá, cả mảng lớn máu như ngọn sóng phun trào ra xung quanh.

Tổn thất của hai phe đều càng lúc càng lớn, tổn thất thảm trọng khiến sát ý trong lòng hai bên dâng trào, mọi người đều đang cực lực thi triển thần thông bí pháp đánh giết kẻ địch.

Trong loạn chiến, Phong Hành đột nhiên lén kéo Nghê Cung, hãn tập trung Hồ tôn giả gần nhất, ‘Bá’ một tiếng ngân khê, một tiễn ảnh nhanh như tia chớp xuyên phá hư không, đột ngột đến trước mặt Hồ tôn giả.

Hồ tôn giả hét to một tiếng, trong lúc lửa sém lông mày hai tay hãn vùng một

cây mộc trượng chắn hướng trước mặt. Động tác của hắn đã cực nhanh, nhưng mũi tên của Phong Hành so với động tác của hắn nhanh hơn đâu chỉ gấp mười. Tiễn ảnh chợt lóe, một mũi tên gió mạnh màu xanh ngưng tụ thành đã chui thật sâu vào mắt trái Hồ tôn giả, xuyên thấu đầu của hắn, từ trên gáy hắn đâm ra.

Hồ tôn giả đau đến mức gào thét khàn cả giọng. Hắn chặt vật vung mộc trượng đánh bay hai long vương long tộc hướng hắn xông lên, gian nan lấy ra một viên thuốc màu vàng to bằng ngón cái nhét vào vết thương.

Một luồng thanh khí phun ra, một đóa hoa sen màu vàng sáng lạn từ trong vết thương của Hồ tôn giả dài ra, cánh hoa sen màu vàng bay xuống từng mảnh một, khi đóa hoa tan mất, vết thương của Hồ tôn giả đã hoàn toàn khép lại, một con mắt mới tinh một lần nữa sinh ra.

“Tiểu tạp – chủng!” Bất chấp thân thể, thể diện, Hồ tôn giả hướng về Phong Hành bắn lén đả thương mình tức giận chửi rủa, vút mộc trượng trong tay sải bước hướng Phong Hành ép tới. Tay phải hắn vung lên trên không, một thanh đại đao răng cưa tạo hình dữ tợn mang theo tiếng hổ gầm cao vút bị hắn rút ra từ trong hư không, Hồ tôn giả tùy tay vung trường đao, một mảng hàn quang màu đen hiện lên, mấy chục chiến sĩ thủy quân cường hãn tới gần hắn bị hắn chém thành hai mảnh.

Phong Hành nhìn Hồ tôn giả sải bước tới gần, hai tay cầm Nghệ Cung dùng sức hướng mặt đất gõ mạnh một cái.

Mặt đất thiên đình run lên một cái, trên mấy chục tòa tháp cao, đài cao hai bên hành lang lóe ra từng đạo thần quang, một quầng sáng dày nặng dị thường từ trên trời giáng xuống, khoác lên ở trên người toàn bộ binh lính long tộc, phượng tộc quản lý một tầng giáp ánh sáng thật dày. Mà dưới quầng sáng bao phủ long hổ sư tượng bốn đại tôn giả, còn có đám đông môn nhân đệ tử bọn họ mang đến thì thân thể chợt trầm xuống, hành động chợt trở nên cực kỳ gian nan.

Toàn bộ thiên đình đều đang bài xích đám người long hổ sư tượng, trọng lực

bên người bọn họ trở nên dị thường hỗn loạn, trọng lực đáng sợ vượt qua Bàn Cổ thể giới ngàn lần, vạn lần hóa thành loạn lưu vô hình, điên cuồng xé rách thân thể bọn họ.

Long hổ sư tượng đạo pháp cao thâm, thần thông kinh người, nhưng bản thể bọn họ không cường đại, bọn họ cũng không phải là Vu Đế nhân tộc, có được thân thể cường hãn không thể tưởng tượng cỡ đó. Chỉ nghe từng đợt tiếng xương gãy từ trong cơ thể bọn họ truyền đến, thân thể đám người long hổ sư tượng đồng thời vạn vụn quái dị, xương cốt bọn họ hầu như bị trọng lực bạo loạn vạn nát toàn bộ.

Càng có môn nhân đệ tử bọn họ mang đến không chịu nổi trọng lực loạn lưu đáng sợ này, bị đột ngột xé thành mảnh vụn.

Trong lúc nhất thời chiến cuộc trên hành lang phía sau cửa thiên đình chợt yên tĩnh xuống, trừ long hổ sư tượng bốn người gian nan ngăn cản trọng lực hung bạo bốn phía, môn nhân đệ tử khác đi theo bọn họ lao vào trong cửa đều đã chết trận.

Tiếng bước chân trầm trọng mà chinh tề xa xa truyền đến, quân đội trấn thủ các nơi của thiên đình đang không ngừng chạy tới.

Trừ đại quân long tộc và phượng tộc thống lĩnh, càng có thần tướng, thiên binh cuồn cuộn không ngừng toàn thân thiêu đốt ngọn lửa màu vàng bày trận đến cứu viện. Đại quân long tộc, phượng tộc còn hơi có chút hỗn độn, mà các thần tướng, thiên binh kia đã tự nhiên mà vậy bày ra chinh phạt đại trận thiên đình truyền lưu từ xưa, từng luồng sát ý ngập trời hầu như ngưng tụ thành thực chất bao phủ ở trên thân đám người long hổ sư tượng.

Diệu Ưu đạo nhân đứng ở ngoài cửa mỉm cười, trên châu bảo tháp trong tay hắt lưu chuyển vô số đạo tinh quang, lượng lớn môn nhân còn chưa kịp lao vào cổng thiên đình chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, mỗi người bọn họ đều bị một đạo tinh quang quét một phát, chợt xuất hiện ở trong thiên đình.

“Phụng pháp chỉ sư phụ, giết!” DiệU Ưu đạo nhân dùng trờn châu bảo tháp nháy mắt dịch chuyển hơn ngàn vạn chiến sĩ tinh nhuệ đưa vào thiên đình, dưới quầng sáng thiên đình bao phủ trọng lực trờng hung bạo chột xé nát các quý tộc Ngu tộc thân thể gầy yếu, chỉ có các chiến sĩ nhân tộc, chiến sĩ Già tộc thân thể mạnh mẽ còn có thể chống đỡ trọng lực vạn vạo đáng sợ này gian nan đứng thẳng thân thể.

Bọn họ cũng chỉ đứng thẳng thân thể mà thôi, bọn họ bị DiệU Ưu đạo nhân ném bừa vào thiên đình, bốn phương tám hướng đều là quân đội phòng thủ thiên đình, các chiến sĩ bị trọng lực ảnh hưởng hành động chậm chạp còn chưa kịp nâng lên binh khí trong tay, vô số thần tướng thiên binh sắc mặt sát khí lạnh lẽo, lãnh khốc vô tình đã đâm ra binh khí trong tay.

Trường thương trường kích mang ngọn lửa màu vàng xuyên thủng thân thể các chiến sĩ này. Vô số thần tướng, thiên binh lớn tiếng quát, binh khí trong tay dùng sức hất, đem các chiến sĩ thân thể còn đang run rẩy hất lên cao cao, dùng sức ném về phía bầu trời.

Vô số đạo thần lôi năm màu từ trên trời giáng xuống, những thần lôi này chưa phát ra tiếng vang gì, rất nhàn nhã nuốt chửng thân thể các chiến sĩ kia.

Hào quang chột lóe, lôi quang bùng nổ, các chiến sĩ đó tính cả giáp trụ trên người bọn hắn đồng loạt bị tia sét uy lực cực lớn hóa thành hư ảo, một điểm căn bả cũng không còn lại.

Hai tay Vũ Mục vỗ cái bụng tròn trịa, thịt béo trắng noãn ở toàn thân nhảy lên rất có quy luật vận động. Hắn nhìn quầng sáng trên trời cuộn cuộn không ngừng hạ xuống, cảm khái từ đáy lòng: “Thiên đình, thật cường đại, chúng ta đứng ở thiên đình, trong thiên địa có ai có thể đánh bại chúng ta? Kỳ quái, thiên đình cường đại như thế, thượng cổ thiên đình rốt cuộc là suy bại như thế nào? Bọn dị tộc kia... Thật có thể đánh bại thiên đình cường đại như thế sao?”

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả đồng thời tế ra hộ thân linh bảo, linh quang

bốn màu bao lấy thân thể bọn họ, bọn họ bất chấp tiếp tục công kích quân đội phòng thủ thiên đình, mà là không biết làm sao hướng ngoài thiên môn nhìn qua: “Diệu Ưu sư đệ, người rốt cuộc đang làm gì? Các môn nhân đệ tử kia, người đem bọn họ ném bừa vào thiên đình, không phải để bọn họ chịu chết vô ích sao?”

Long tôn giả càng quát lớn khàn cả giọng: “Không được làm vậy, để chúng ta phá thiên đình đại trận, người mới để các môn nhân xông vào chém giết!”

Diệu Ưu đạo nhân cười thân thiện hướng bọn họ gật gật đầu, trên châu tháp trong tay lóe tinh quang một phen, lại là hơn ngàn vạn môn nhân tinh nhuệ bị hắc dịch chuyển đến trong cổng thiên đình. Một lần này giống lần trước, toàn bộ môn nhân vẫn là tùy ý ném lung tung, hoàn toàn không thành trận hình.

Vô số binh khí thiêu đốt ngọn lửa màu vàng đậm tối, các môn nhân long hổ sư tượng nhiều năm vất vả mới thu nạp được, bị thiên đình đại quân vô tình chém giết một lần nữa.

Chương 1517: Sấm Rền

“Diệu Ưu!” Trơ mắt nhìn lại là hơn ngàn vạn môn nhân tinh nhuệ chết vô ích như vậy, long hổ sư tượng như trái tim bị móc xuống một khối thịt lớn, bọn họ đau đến mức trước mắt biến thành màu đen từng đợt.

Các môn đồ chính thức của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cũng không hiểu sao nhìn Diệu Ưu. Bọn họ cũng đều biết, Diệu Ưu lai lịch phi phàm, thần thông huyền dị, là tâm phúc thân tín tuyệt đối của Hoa đạo nhân. Ở trong hàng các thân truyền đệ tử của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, Diệu Ưu không phải là cường đại nhất, lại tuyệt đối là người Hoa đạo nhân tín nhiệm nhất.

Diệu Ưu không nên làm ra chuyện tổn hại ích lợi sư môn, nhưng hẳn hiện tại đang làm như vậy!

Mưa tên đầy trời ở dưới gió trời thuần hậu nồng đậm thúc dục vô thanh vô tức rải xuống, long hổ sư tượng vốn còn có thể dựa vào lực lượng cường đại ngạnh kháng mưa tên, nhưng hành động của Diệu Ưu làm đạo tâm bọn họ đại loạn, linh quang quanh thân bọn họ chấn động hỗn loạn, không đứng vững hướng ngoài cửa lớn thiên đình thối lui.

Bọn họ không hiểu sao nhìn Diệu Ưu đạo nhân, không ngừng phát ra tiếng gầm rú cùng quở trách phần nộ.

Tây Hoang chi địa căn cốt dị thường, lại là lãnh địa của các tộc đàn thượng cổ dị thú, ở Tây Hoang muốn mời chào môn nhân đệ tử thích hợp dị thường khó. Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả ở trong Ngũ triều bố trí bốn đại pháp đàn, vất vả nhiều năm mới tích góp một chút môn nhân tinh nhuệ như vậy, đây là hy vọng tông môn hưng thịnh phát triển.

Nhưng Diệu Ưu đạo nhân thực sự ra tay hào phóng, tinh quang của trân châu bảo tháp xoay một cái, liền có hơn ngàn vạn môn nhân hạt giống bị đưa vào tử địa. Tinh quang trân châu bảo tháp xoay hai vòn, hơn hai ngàn vạn môn nhân hạt

giống chết thảm ngay tại chỗ, tổn thất này làm bốn đại tôn giả tâm tư khóc cũng có rồi.

“Diệu Ưu, người là nhập ma sao? Người đang làm gì? Mau mau dừng tay! Sư phụ ban cho tòa Trân Châu Linh Lung Tháp này, không phải để người hao tổn nguyên khí bốn môn!” Bốn đại tôn giả rời khỏi cửa thiên đình, vây chặt lấy Diệu Ưu đạo nhân.

‘Vù’ một tiếng rống to, mắt thấy kẻ địch công kích thiên đình xảy ra nội loạn, Phong Hành, Vũ Mục ra lệnh một tiếng, vô số chiến sĩ hai tộc long phượng và thần tướng, thiên binh vốn thuộc về thiên đình cùng cất tiếng hò hét, ùn ùn chiếm cứ cung điện lầu các phụ cận cửa chính thiên đình, dựa vào đại trận cấm chế của các cung điện lầu các này, bày ra phòng ngự càng thêm nghiêm mật.

Từng đạo thần quang từ trên trời giáng xuống, các nơi cấm chế thần kỳ của thiên đình kích hoạt số lượng càng lúc càng nhiều, phụ cận cửa chính thiên đình hà quang vạn trượng, thủy khí bốc lên, mọi người đều bị hà quang thủy khí dâng trào chiếu rọi toàn thân màu sắc sặc sỡ, giống như thủy tinh đúc thành.

Lực lượng cấm chế nơi này mạnh đến mức không thể tưởng tượng, không khí cũng trở nên như tường đồng vách sắt, kẻ thù bên ngoài muốn bước vào thiên đình một bước cũng khó.

Long hổ sư tượng bất chấp cắt ngang Phong Hành, Vũ Mục bố trí phòng ngự, bọn họ chỉ vây quanh Diệu Ưu đạo nhân, lửa giận ngập trời nhìn chăm chăm hẳn. Vừa rồi hai đợt tinh quang chuyển động, nhiều hạt giống tốt được bốn người bọn họ xem trọng, hơi có chút tâm tư muốn thu làm thân truyền môn nhân đều bị Diệu Ưu đạo nhân lãng phí đưa vào tử địa, dù là tình đồng môn sư huynh đệ nhiều năm, bốn người ngay cả tâm tư nuốt sống Diệu Ưu đạo nhân cũng đã có.

“Bốn vị sư huynh không đi tấn công thiên đình, vậy sư đệ ta làm gì?” Diệu Ưu đạo nhân không nhanh không chậm cười nhìn bốn đại tôn giả, nhẹ nhàng

bằng quơ nói: “Tổn hại một chút đệ tử không nên thân, đã tính là gì? Cũng là linh bảo này của sư phụ quá mức huyền diệu, sư đệ ta trong lúc nhất thời chưa thể nắm giữ hoàn toàn, có chút sai sót mà thôi.”

“Linh bảo của sư phụ, sao có thể xuất hiện sai sót?” Hồ tôn giả tính nóng như lửa, hăn lớn tiếng quát: “Diệu Ưu, người là cố ý phải không? Người là ghen tị bốn người chúng ta lập công lao, ghen tị chúng ta tiếp dẫn nhiều môn nhân tinh nhuệ như vậy tiến vào sư môn, người là cố ý suy yếu thế lực bốn người chúng ta?”

Ánh mắt Long tôn giả, Sư tôn giả, Tượng tôn giả chợt ngưng lại, kim thân pháp thể theo bản năng siết chặt binh khí trong tay.

Có lẽ, thật sự là nguyên nhân này.

Mọi người tất nhiên đều là môn nhân của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân. Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cảm tình thân hậu tuy hai mà một, nhưng thân truyền môn nhân của họ lại là kéo bè kết phái lẫn nhau, có rất nhiều đoàn thể nhỏ.

Ví dụ như nói long hổ sư tượng bốn người bọn họ chính là một đoàn thể nhỏ cùng cố, Hàng Long phục hổ hai đại tôn giả và mười sáu sư đệ khác lại là một đoàn thể nhỏ, mà Diệu Ưu cùng mấy môn nhân tâm phúc khác của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, cũng là lãnh tụ một đoàn thể nhỏ.

Lần này bốn người long hổ sư tượng, từ trong tay Ngu triều cứng rắn mang đi vô số nô lệ nhân tộc, vô số tinh nhuệ dị tộc, để những người tư chất cực tốt này bái vào môn hạ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, đoàn thể nhỏ này của bọn họ tự nhiên là lập được công lao cực lớn.

Mà các tinh anh môn nhân bọn họ từ Ngu triều mang về, tương lai tự nhiên là môn đồ tâm phúc của bọn họ.

Vấn đề là số lượng tinh anh môn nhân bọn hăn mang về cũng quá nhiều chút, mười mấy mỏ quặng siêu cấp của Ngu triều nô lệ nhân tộc lấy hàng tỉ để tính,

còn có quý tộc dị tộc lấy hàng trăm vạn để tính. Những người này vừa mới nhập môn thì thôi, chờ tương lai bọn họ tu luyện vô thượng đại đạo của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, thực lực cá nhân dần dần tăng cường, long hổ sư tượng lại đem bọn họ bện lại thành một sợi dây thừng...

Thế lực Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả ở môn hạ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân không khỏi gia tăng quá mức, bọn họ tất nhiên sẽ đè đầu toàn bộ thân truyền đệ tử, trở thành thế lực mạnh nhất, quyền lực lớn nhất môn hạ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, áp chế tất cả đồng môn đại đệ tử!

Mọi người đều là người tu đạo, nguyên thần cường đại, ý niệm trong đầu linh động, long hổ sư tượng bốn người nháy mắt nghĩ tới rất nhiều rất nhiều chuyện, sắc mặt bọn họ nhìn về phía Diệu Ưu đạo nhân lại càng thêm khó coi. Bọn họ tự nhận là mình đoán được chân tướng, Diệu Ưu đạo nhân tất nhiên là muốn mượn cơ hội lần này công kích thiên đình, suy yếu thế lực bốn đại tôn giả bọn họ!

“Diệu Ưu, người dám chơi tâm kế với chúng ta?” Long tôn giả hừ lạnh một tiếng, hướng Hồ tôn giả nháy mắt.

Hồ tôn giả phát ra một tiếng hổ gầm kinh thiên động địa, trường đao đen sì trong tay kéo một dải đao sát khí ngút trời, nhanh như chớp hướng cổ Diệu Ưu đạo nhân bổ tới. Không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã là sát chiêu.

Trong lòng bốn đại tôn giả biết rõ, tòa Trân Châu Linh Lung Tháp này là linh bảo bên mình Hoa đạo nhân, uy lực cường đại, diệu dụng vô cùng, một tháp trong tay, Diệu Ưu đạo nhân ít nhất có thể phát huy ra tương đương với ba thành thực lực của Hoa đạo nhân, đây là lực lượng khủng bố đủ để xóa sổ bốn người bọn hắn.

Cho nên dù là đồng môn, Diệu Ưu đạo nhân đã động tâm tư không nên có, cũng chỉ có thể giết hắn!

Diệu Ưu đạo nhân cười cười quái dị, trong con ngươi hắn chợt lóe u quang bảy màu, thậm chí trong mỗi một viên ngọc trai của trân châu bảo tháp đều có

một đạo hào quang bảy màu tinh tế lóe lên. Vô số luồng ma quang bảy màu nhỏ bé từ trong trâm châu bảo tháp phun ra, bốn đại tôn giả thét một tiếng kinh hãi, tính cả mấy ngàn vạn môn nhân đồng loạt bị ném vào cổng thiên đình, bị ném vào trong phòng ngự đại trận Phong Hành, Vũ Mục đã bố trí thỏa đáng.

Áp lực khủng bố từ bốn phương tám hướng ập tới, bốn đại tôn giả có linh bảo hộ thể, trong lúc nhất thời đều không thể động đậy.

“Bốn vị sư huynh, hôm nay thân tử đạo tiêu, cũng là chuyện may mắn! Sẽ do bốn vị sư huynh, tự mình nghiệm chứng một phen tịch diệt chi đạo của đại giáo chủ!” Diệu Ưu đạo nhân cười rất sáng lạn, sau đó hất từ trong tay áo lấy ra ba viên lôi hỏa to bằng nắm tay, hình dạng hạt sen.

Cổ tay rung lên, ba viên Hồng Mông thần lôi Hoa đạo nhân ban cho Diệu Ưu đạo nhân, để hất dùng ngự ma phòng thân ‘lóc cóc’ bay vào thiên đình.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, ba tiếng sấm rền vang lên ở cổng thiên đình.

Chương 1518: Thảm Thiết

Liên Hoa Diệu Lôi Hoa đạo nhân tự tay luyện chế, thu thập một tia hỗn độn thần lôi trong Hồng Mông hỗn độn phát ra làm dẫn dắt, lấy ngũ hành linh khí của Bàn Cổ thế giới làm thể, lấy ‘Diễn’ chi đại đạo làm vận dụng chi diệu, lấy đài sen bản thể Hoa đạo nhân làm lô đình, trải qua thiên chuy bách luyện mà thành.

Người khác luyện chế lôi hỏa, chỉ là một tiếng nổ, uy lực sấm sét bùng nổ, trong thời gian ngắn vạn vật thành tro, chú ý là lực nổ cường đại nhất trong nháy mắt đó. Mà lôi hỏa Hoa đạo nhân luyện chế lấy Diễn chi đại đạo làm cơ sở, lôi hỏa nhìn như ở trong nháy mắt bùng nổ ra, lại có huyền cơ khác, tinh tế dị thường.

Ba viên Liên Hoa Diệu Lôi bùng nổ, từng tầng lôi đình lực đạo thiên biến vạn hóa, như mây vạn đóa hoa nở rộ từng tầng một, từng đợt lực lượng hủy diệt như xúc tu nhả nhụy nhất, cảm giác mềm nhẹ, chạm đến thiên đình cấm chế ở xung quanh, theo khe hở nhỏ bé nhất giữa cấm chế chui vào, ở giữa lỗ thủng nhỏ bé nhất ầm ầm bùng nổ.

Hỗn độn lôi quang theo tiếng nổ đáng sợ hướng bốn phía khuếch tán ra, từng tầng cấm chế thiên đình hóa thành tro bụi, từng tòa cung điện lầu các sụp đổ. Trong phạm vi vạn trượng phía sau cửa chính thiên đình vạn vật hủy diệt, ngay cả hành lang ánh vàng rực rỡ cũng bị nổ đứt một mảng lớn.

Lôi quang nháy mắt phá hủy tất cả trong phạm vi vạn trượng, sau đó lôi quang hủy diệt tất cả không ngừng hướng bốn phía khuếch tán ra, từng mảng lớn kiến trúc thiên đình ở dưới lôi quang trùng kích sụp đổ, vô số đạo thần quang cấm chế tan thành mây khói ở trước mặt lôi quang.

Ở trong nháy mắt lôi hỏa bùng nổ, trước mắt Phong Hành, Vũ Mục đồng thời tối sầm trái tim đập loạn, trực giác được tai ương ngập đầu ngay trước mắt. Bọn

họ đồng thời hét to một tiếng, lấy ra một quả thần ấn thiên địa ngưng tụ thành khi Cơ Hạo sắc phong thần chức, đem toàn bộ lực lượng rót hết vào trong đó.

Đài cao ở xung quanh thần quang xoay tròn một phen, toàn bộ tướng lĩnh thiên đình trong phạm vi ngàn dặm chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển một trận, cấm chế xung quanh nháy mắt đem các chiến sĩ tinh nhuệ đó dịch chuyển ra ngoài. Lúc ba viên Liên Hoa Diệu Lô bùng nổ, ở tại chỗ bốn đại tôn giả còn có môn nhân đệ tử cũng bị ném vào, không thấy bóng dáng bất luận kẻ nào nữa.

Người của thiên đình được thiên đình cấm chế dời đi, đáng thương bốn đại tôn giả thống lĩnh môn nhân đệ tử lại không có đãi ngộ bậc này, bọn họ còn chưa làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã ở trong nhiều tầng lôi kinh kéo dài mà đến hóa thành hư ảo.

Bốn đại tôn giả tức giận thét dài, hộ thân linh bảo của bọn họ phóng ra linh quang chói mắt, bốn người sóng vai nương tựa cùng một chỗ, pháp lực quanh thân hòa hợp một thể, gắt gao ngăn cản lôi kinh khủng bố ập tới. Linh bảo kịch liệt chấn động, bốn đại tôn giả chỉ cảm thấy xung quanh một mảng hỗn độn, không nhìn thấy mặt trời, trời đất xoay chuyển, vô cùng vô tận lực lượng hủy diệt cọ rửa đến, pháp lực bản thân như tuyết đọng dưới ánh mặt trời không ngừng tiêu hao.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, kim thân pháp thể bốn đại tôn giả không kịp thu hồi ở trong lôi quang ầm ầm sụp đổ, bốn đại tôn giả chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, như có người ở trên đạo đài nguyên thần của bọn họ bổ một đao thật mạnh, đau đớn đến từ sâu trong linh hồn làm bọn họ kêu đau khàn cả giọng, thiếu chút nữa ngất đi.

Thần thông kim thân pháp thể, thân ngoại hóa thân bậc này, là đại thần thông, đại pháp lực Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhiều năm trước tìm hiểu ra, uy lực tất nhiên cường hãn tuyệt luân, lại cần phân liệt linh hồn bản thân, dung hợp vô số linh khí, càng dùng tinh huyết bản thân tẩm bổ hàng năm mới có thể luyện thành.

Vì tăng lực lượng, bốn đại tôn giả ít nhất đều đầu nhập ba thành linh hồn bốn nguyên ở trong kim thân pháp thể này. Giờ phút này kim thân pháp thể tan thành mây khói, bốn người nguyên khí đại thương, đạo tâm cảnh giới càn không ngừng suy sụp, thực lực bản thân chợt bị hao tổn một mảng lớn.

“Diệu Ưu tặc đạo, không giết người, thề không làm người!” Long tôn giả nghiêng răng nghiêng lợi thề, hộ thân linh bảo lơ lửng ở đỉnh đầu hắc, một viên linh châu toàn thân ánh vàng rực rỡ to bằng nắm tay lại đột nhiên ‘rắc’ một tiếng, bị Liên Hoa Diệu Lô đánh vỡ một vết nứt nhỏ bé.

Tâm thần Long tôn giả một lần nữa bị thương nặng, hắc rớt cuộc không trấn áp được thương thể trong cơ thể, há mồm phun một ngụm máu bầm ra thật xa, thân thể nhoáng lên một cái chật vật ngã xuống đất. Long tôn giả nằm mơ cũng không thể ngờ được, cả đời hắc lần đầu tiên bị người ta làm bị thương nặng, lại là bị Liên Hoa Diệu Lô sư phụ nhà mình tự tay luyện chế gây thương tích!

Long tôn giả tu vi mạnh nhất học máu ngã xuống đất, ngay sau đó hộ thân linh bảo của Sư tôn giả, Tượng tôn giả cũng bị hỗn độn lô kinh chấn thương, hai người cũng không áp chế được thương thể trong cơ thể, học từng ngụm từng ngụm máu ngã xuống đất.

Hỗ tôn giả tính nóng như lửa ngửa mặt lên trời rống giận một tiếng, hắc cũng học ra cả đồng máu, lại giãy dụa dùng hộ thân linh bảo bảo vệ bốn sư huynh đệ, tay phải run rẩy thò vào trong tay áo, cũng lấy ra ba viên Liên Hoa Diệu Lô cùng với ba viên lô hỏa hình dạng giống như bồ đề tử.

Ba viên lô hỏa dạng bồ đề tử là Mộc đạo nhân tự tay luyện chế, khác với Liên Hoa Diệu Lô của Hoa đạo nhân hết sức biến hóa xảo diệu, lô hỏa Mộc đạo nhân luyện chế là một loại thuần túy nhất, tầm thường nhất kia.

Nhưng Mộc đạo nhân tìm hiểu tịch diệt chi đạo, trong lô hỏa của hắc phong ẩn một đạo tịch diệt tiên lực hắc diễn sinh ra, một đạo tịch diệt tiên lực có thể khiến vạn vật tịch diệt, để thời gian và không gian đều không còn sót lại chút gì,

để vạn vật quy về hư ảo.

Hồ tôn giả hướng về phía Diệu Ưu đạo nhân ngoài cửa lớn thiên đình lớn tiếng quát: “Diệu Ưu... Đạo gia chưa xong với ngươi!”

Cổ tay rung lên, sáu viên lôi hỏa hóa thành sáu luồng hào quang nho nhỏ hướng trước ngực Diệu Ưu đạo nhân đánh tới. Hồ tôn giả điên cuồng gào thét một tiếng, hắc chột cắn chót lưỡi, một đạo tinh huyết phun ở trên hộ thân linh bảo của mình. Linh bảo này đã theo Hồ tôn giả vô số năm tháng âm âm bùng nổ, một đoàn tiên thiên linh quang bao lấy bốn đại tôn giả, mang theo bọn họ xé rách hư không, nhanh như chớp hướng phía tây bỏ chạy.

“Ha ha, là sư phụ muốn các người chết, các người trở về cũng là chui đầu vô lưới!” Trong đôi mắt Diệu Ưu đạo nhân u quang bảy màu lóe ra, hắc chỉ trên châu bảo tháp, mấy chục luồng tinh quang phun trào ra, cuốn sáu viên lôi hỏa tới gần chột bắn trở về trong cổng thiên đình.

Ba viên Liên Hoa Diệu Lôi, ba viên bồ đề tịch diệt thần lôi đồng thời bùng nổ, một lực lượng tĩnh mạch khó có thể hình dung nhanh chóng khuếch tán. Thiên đình khẽ run lên, cung điện lầu các phạm vi ngàn dặm phía sau cửa chính thiên đình vô thanh vô tức sụp xuống, vỡ nát, sau đó hóa thành các đám tro bụi tiêu tán.

Trong phạm vi này, tất cả cấm chế thiên đình đều hóa thành hư ảo, càng có một số người của thiên đình không kịp đào tẩu biến mất không tiếng động.

Diệu Ưu đạo nhân cười lớn dùng trên châu bảo tháp bảo vệ toàn thân, lớn tiếng hướng tới đám đông môn nhân đệ tử phía sau trợn mắt há hốc mồm lớn tiếng quát: “Người của bốn môn, đánh vào thiên đình, tiêu diệt toàn bộ sinh linh! Đây là pháp chỉ của sư phụ, các người nếu không làm được, cứ chờ hồn phi phách tán, trọn đời không thể siêu sinh đi! Theo ta, giết vào!”

Vung tay áo, Diệu Ưu đạo nhân rút ra một thanh trường kiếm chói lọi, mặt đầy sát khí lao vào thiên đình.

Ở phía sau hẳn, vô số chiến sĩ đồng thời hò hét một tiếng, nơm nớp lo sợ cầm binh khí, kết đàn kết đội lao vào thiên đình. Bọn họ theo những hàng lang ánh vàng rực rỡ chạy như điên về phía trước, nhanh chóng cùng người của thiên đình ở bốn phía một lần nữa vây lên chém giết hỗn loạn.

Không chỉ có là Phong Hành và Vũ Mục, đám người Thiếu Ti, Man Man, Thái Ti lưu thủ thiên đình cũng đều bị kinh động, bọn họ lần lượt mang theo đại đội nhân mã xông ra, các nơi cấm chế của thiên đình không ngừng phát động, từng đạo thần quang thụ khí từ trên trời giáng xuống, không biết bao nhiêu chiến sĩ nháy mắt cốt nhục thành bùn.

Tiếng giết rung trời, mưa tên vắt ngang qua bầu trời thậm chí che lấp hào quang tinh tú ở bầu trời.

Chương 1519: Kim Lôĩ Đảĩ Ma

Tiếng cười ‘Quạ quạ’ kinh thiên động địa, Cơ Hạo mang theo vô số nha binh từ sâu trong hồng hoang tinh không quay về.

Cách thiên đình còn có một khoảng cách thật xa, một Kim Ô trưởng lão đã sốt ruột không chờ được kêu la lên: “Quạ quạ, các người đám tiểu gia hỏa này, không biết sống, thật sự là không biết sống, sao lại ở phía sau cổng nhà mình, làm một khoảng đất trống lớn như vậy? Là chuẩn bị ở trong sân nhà mình trồng sắn, hay là chuẩn bị trồng chuối tây?”

Một Kim Ô trưởng lão khác lắc đầu nói: “Quạ? Sắn cũng tốt, chuối tây cũng tốt, cũng không cần tưới máu người chứ? Máu người đầy đất rách rách chảy, không lẽ là chuẩn bị trồng vài loại cây ăn thịt người kia ở Nam Hoang?”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, cái gì sắn, chuối tây, cây ăn thịt người?

Đứng dậy, nhìn về phía trong thiên đình, Cơ Hạo nhất thời bị dọa nhảy dựng — như Kim Ô trưởng lão nói, cửa chính thiên đình sụp xuống hơn phân nửa, phạm vi mấy ngàn dặm phía sau cửa chính một mảnh đất bằng phẳng, cung điện lầu các vốn đoan trang huy hoàng bị san thành bình địa, ngay cả gạch đất cũng bị mài phẳng, lộ ra đài mây máu tươi đầm đìa phía dưới.

Vô số chiến sĩ mặc trọng giáp ở trong cung điện lầu các lui tới xuyên qua, chinh chiến chém giết lẫn nhau, liếc một cái cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu chiến sĩ xâm nhập thiên đình, đang loạn chiến khắp nơi.

Cơ Hạo thống lĩnh đại quân lệ thuộc trực tiếp Nghiêu Sơn lĩnh, xa xa tọa trấn phía sau chưa tùy tiện xuất chiến. Trừ quân đội lệ thuộc trực tiếp Nghiêu Sơn lĩnh, đại quân long tộc, phượng tộc khác, còn có thần tướng thiên binh Thần Nguyên trì toát ra tất cả đều gia nhập chiến đấu.

Các nơi cấm chế đại trận của thiên đình đã tự phát động, nhưng thiếu Cơ Hạo

nắm giữ Thiên Địa Thần Tháp, thiên đình công phòng một thể, Thiên Địa Đại Trận cường đại nhất cũng chưa bắt đầu dùng. Chỉ dựa vào phòng ngự cấm chế trong các nơi cung điện lầu các, hiệu quả sát thương kẻ địch cũng không phải tốt lắm, phe thiên đình cũng trả giá không nhỏ mới đem những kẻ địch kia cản được.

Càng làm Cơ Hạo kinh hãi là, đám người Thiếu Ti, Man Man, Thái Ti, Phong Hành, Vũ Mục, Nghệ Địa, Viên Lực, Hạ Mễ, bọn họ lấy thân phận thiên đình chính thần, ở dưới tình huống thiên địa pháp tắc tăng thêm cho bản thân vây công Diệu Ưu đạo nhân, lại bị trận châu bảo tháp trong tay Diệu Ưu đạo nhân phóng ra tinh quang bảy màu đánh cho chật vật không chịu nổi.

Trừ Phong Hành động tác mơ hồ nhất, cùng với Thái Ti đứng xa xa ở phía sau phóng nguyên rửa, đám người Thiếu Ti ai cũng mình đầy thương tích, giáp trụ trên người bọn họ căn bản không ngăn được trận châu bảo tháp trong tay Diệu Ưu đạo nhân phóng ra tinh quang, thỉnh thoảng chỉ thấy nhất đạo tinh quang hiện lên, trên người bọn họ liền lập tức bị xuyên thủng một vết thương nhỏ bé.

Nếu không phải mượn dùng thiên đình cấm chế dịch chuyển né tránh, càng có thiên địa chi lực khôi phục thương thế cho bọn họ mọi lúc, đám người Thiếu Ti đã sớm đại bại.

Diệu Ưu đạo nhân một tay cầm kiếm một tay nâng trận châu bảo tháp, đắc ý cất tiếng cười chói tai: “Không vội, từ từ sẽ đến, các người thủ hạ đông đảo, môn nhân đệ tử của bản đạo cũng không thiếu, để bọn họ chậm rãi giết, chờ bọn họ chết không sai biệt lắm, bản đạo mới hạ thủ dọn dẹp các người.”

Trong con người Diệu Ưu đạo nhân lóe ra u quang bảy màu, thanh âm mơ hồ bất định như quỷ my: “Các người đám hậu sinh văn bối này, thực cho rằng mấy ngày qua bản đạo không có cách nào làm gì các người? Thực cho rằng các người mượn dùng thiên đình cấm chế thì có thể tránh thoát thủ đoạn thông thiên của bản đạo? Hi, bản đạo chẳng qua là trêu các người chơi... Không đợi đám phế vật

này chết sạch, bần đạo xuống tay quá sớm đối với các người cũng không có ý nghĩa phải không?”

Cửu Long Xa Liễn từ trên cao cấp tốc hạ xuống, Cơ Hạo mặt âm trầm nhìn trân châu bảo tháp trong tay Diệu Ưu đạo nhân hiện lên một đạo tinh quang, màn nước hộ thể của Vũ Mục âm âm tan rã, một vết rách nhỏ bé thật sâu xuất hiện ở trên bụng Vũ Mục, một mảng lớn máu tươi ‘Vù’ một cái phun ra.

Vũ Mục nghiêng răng, mặt âm trầm vỗ bụng, một lực lượng thiên địa khổng lồ ùa vào thân thể, vết thương cực kỳ thông thả bắt đầu khép lại.

Tòa trân châu bảo tháp này không chỉ có lực công kích kinh người, càng có các tia lực lượng kỳ dị lưu lại ở phụ cận vết thương, làm vết thương trở nên rất khó khép lại. Gương mặt Vũ Mục vặn vẹo, bởi vì vết thương đau đớn, thân thể hắn không tự chủ được run rẩy.

Cửu Long Xa Liễn nhanh chóng tới gần thiên đình, Cơ Hạo lấy ra Thiên Địa Thần Tháp đang chuẩn bị đưa đi Thiên Địa Đại Trận, Diệu Ưu đạo nhân đột nhiên mỉm cười: “Các vị, đến rồi? Chờ các người đã lâu. Thật sự là một đám phế vật, được ta chỉ đường, thế mà thể còn cần thời gian dài như vậy mới chạy tới. Không cần nhiều lời, mau xuống tay đi, nhớ rõ xuống tay ác một chút.”

Từng luồng hào quang năm màu kỳ dị xuất hiện ở bên người Diệu Ưu đạo nhân, trong không khí tràn ngập những tia mùi thơm lạ lùng khó có thể hình dung. Mơ hồ có thể thấy được trong hào quang có bóng người quái dị như ẩn như hiện, những bóng người này ai cũng thân hình tuyệt đẹp phiêu nhiên như tiên, nhưng hình dung kỳ dị không phân biệt được nam hay nữ.

Cơ Hạo sợ hãi động dung, Diệu Ưu đạo nhân thế mà lại đưa tới nhiều Vực Ngoại Thiên Ma như vậy?

May mắn Cơ Hạo kịp thời chạy tới, nếu không đám Thiên Ma này khuếch tán ra ở thiên đình, trời biết sẽ là hậu quả gì.

Cấp tốc niệm tụng một tiếng chân ngôn, Thiên Địa Thần Thập âm âm phun ra vô lượng địa thủy hỏa phong, cuồng phong dữ dội từ trong cửa sổ mỗi một tầng của Thiên Địa Thần Thập phun trào, vô số tia sáng nhỏ bé nhanh chóng nổi lên ở trên trung tâm Thiên Địa Thần Thập cùng các nơi cấm chế của thiên đình.

Ầm một tiếng, thiên đình khẽ chấn động, thiên đình khổng lồ chợt sống lại.

Thiên Địa Đại Trận mở ra toàn bộ, mười tòa tiên thiên tạo hóa vô thượng thần trận như những cái cối xay to lớn mà tinh vi chậm rãi khởi động, chiến sĩ của thiên đình chỉ cảm thấy toàn thân dâng trào từng đợt dòng chảy nóng, toàn bộ mệt mỏi, toàn bộ vết thương đều biến mất không thấy nữa, mọi người đều trở nên tinh thần phấn chấn lực lượng lớn vô cùng.

Mà các chiến sĩ Diệu Ưu đạo nhân mang đến thì thân thể chợt cứng đờ, mặc cho bọn họ có thủ đoạn thông thiên, bọn họ cũng đều đứng ở tại chỗ không thể động đậy.

Sức mạnh to lớn của thiên địa vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng giam cầm bọn họ, ở trước mặt lực lượng to lớn đáng sợ này, bọn họ giống như những con côn trùng nho nhỏ, hoàn toàn không có đường sống phản kháng.

“Bắt sống toàn bộ, đánh xuống dấu ấn nô lệ. Những người này cả gan làm loạn, một người cũng không được thả.” Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Thiếu Ti, các người lui ra phía sau, Vực Ngoại Thiên Ma bên người tặc đạo nhân này, tuyệt đối không thể để bọn hắn tới gần người!”

Thiên Địa Đại Trận mở ra, một lực lượng khổng lồ vô hình khuếch tán ra, Vực Ngoại Thiên Ma bên người Diệu Ưu đạo nhân bị lực lượng đại trận bao phủ, đều từ hình thái mơ hồ bất định khó lường hiển lộ ra bóng người. Chỉ thấy bọn họ hoặc là tuấn nam mỹ nữ, hoặc là thần cầm tiên thú, hoặc là kỳ hoa dị thảo, hoặc là linh thạch bảo châu, mỗi người bộ dạng mỹ lệ, từ trên ngoại hình không bắt bẻ được chút tỳ vết nào.

Đột nhiên bị Cơ Hạo nói toạc ra lai lịch, một thiếu nữ vẻ ngoài kiều diễm vô

cùng mỉm cười, thân thể nhoáng lên một cái, chợt nổ thành vô số làn khói lửa nhỏ bé hướng bầu trời bay nhanh, nàng muốn xâm nhập thân thể Cơ Hạo, cắn nuốt linh hồn hắn, hoàn toàn nắm giữ hắn tất cả.

Vừa mới bay lên không đến ba thước cao, một trận tiếng vang lớn ‘Ong ong’ truyền đến, bốn phương tám hướng vô số lôi quang nhỏ bé màu vàng hội tụ lại, ở đỉnh đầu thiếu nữ ngưng tụ thành một vòng lôi hỏa màu vàng to bằng vại nước.

Kim lôi rơi xuống phía dưới, chỉ nghe một tiếng nổ vang không lớn không nhỏ, pháo hoa do thiếu nữ biến thành bị đánh hóa thành tro bụi, tính cả đám đông Vực Ngoại Thiên Ma bên người nàng cũng bị nổ tan xương nát thịt.

Đây là thiên đình hàng ma kim lôi, do Hạo Nhiên Chính Khí cực thanh khiết trong thiên địa là khắc tinh của tất cả tà ma ngoại đạo.

Chương 1520: Mộc Đạo Lại Tới

“Cơ Hạo tiểu nhi!” Diệu Ưu đạo nhân lớn tiếng hét dài: “Đừng vội cho rằng người may mắn thành thiên đế, thì thật sự có thể mượn dùng thiên địa chi uy hoành hành không kiêng kỵ. Hôm nay bản đạo sẽ khiến người hiểu, ở trong mắt chúng ta, cái gọi là thiên đế này của người không đáng một đồng!”

Cơ Hạo mang theo một ánh lửa từ trên trời hạ nhanh xuống, nghe xong Diệu Ưu đạo nhân nói, hần nhất thời tức giận đến mức cười lên.

Mượn dùng thiên địa chi uy hoành hành không kiêng kỵ? Đây là nói Cơ Hạo, hay là nói chính Diệu Ưu đạo nhân gã đây? Nơi này chính là thiên đình, nơi chứa tế tam giới thiên địa ý chí Bàn Cổ thế giới ngưng tụ thành, cho dù là thượng cổ hồng hoang, cũng không có ai dám công khai đánh tới cửa thiên đình.

Nhìn xem phía sau cửa chính thiên đình đất khô cằn phạm vi mấy ngàn dặm, nhìn xem trên đất vô số thi thể, lại nhìn xem trên đài mây động huyết tương dày nửa thước, đây đều là Diệu Ưu đạo nhân tạo nghiệt, hần lại còn nói Cơ Hạo hoành hành không kiêng kỵ?

“Tặc mao đạo nhân, xưng tên ra!” Cơ Hạo nhìn chăm chăm Diệu Ưu đạo nhân lớn tiếng quát.

“Bản đạo Diệu Ưu, chính là người hầu ở dưới sư phụ.” Diệu Ưu đạo nhân cũng mặc kệ các môn nhân đệ tử hần mang đến chết sống, kiêu căng tự nhiên nhìn Cơ Hạo khế cười nói: “Phụng pháp chỉ của sư phụ, bản đạo hôm nay đến, chính là muốn san bằng thiên đình, lấy thủ cấp của người tên ngụy đế này!”

Trong con người u quang bảy màu cấp tốc lóe lên, Diệu Ưu đạo nhân không kiêng nể gì đem lời nói mình giấu ở sâu trong lòng nói ra: “Cơ Hạo, cho dù người được thiên địa sắc lệnh, theo bản đạo thấy, người cũng chỉ là ngụy đế. Không có sư phụ phù cáo sắc phong, ai dám tự xưng thiên đế?”

Trong con người Cơ Hạo hàn quang chột lóe, hắt hắt xuống trên đài mây, cách xa vài dặm xa xa giăng co với Diệu Ưu đạo nhân. Hắt lạnh lùng nói: “Ồ? Cứ phải có Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân phù cáo sắc phong, mới xem như thiên đế chính thống? Vậy các vị thiên đế của thượng cổ thiên đình...”

Cơ Hạo còn chưa dứt lời, Diệu Ưu đạo nhân đã cất tiếng cười to: “Cho nên bọn họ đều đã ngã xuống! Người cho rằng, các thiên đế thượng cổ thiên đình vì sao biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi? Thiên đế nguyên thủy thần tộc từng hoành hành vì sao cấp tốc tiêu vong? Cho dù người, Cơ Hạo tiểu nhi, trên người người có hương vị của Đông Hoàng Thái Nhất, người kế thừa Thái Dương Tinh chủ vị của Đông Hoàng Thái Nhất? Người biết, Đông Hoàng Thái Nhất là hồn phi phách tán như thế nào không?”

Há há mồm, Cơ Hạo ra vẻ mờ mịt nhìn Diệu Ưu đạo nhân: “Việc thượng cổ, ai nói rõ được? Không lẽ, người biết bí mật trong đó?”

Diệu Ưu đạo nhân cất tiếng cười to, hắt chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng cười nói: “Kết cục của Đông Hoàng Thái Nhất, chính là tương lai của người. Không ngại nói cho người, Đông Hoàng Thái Nhất chính là không tuân theo pháp chỉ của sư phụ, cho nên mới...”

Một tiếng rít gào tức giận ở xa xa truyền đến, như mấy vạn con kim cương sư tử đồng thời phát ra Sư Tử Hống, tiếng gầm thật lớn chấn động Diệu Ưu đạo nhân thất khiếu phun máu, chấn động khủng bố càn ập vào thân thể hắt. ‘Phốc’ một tiếng, làn da Diệu Ưu đạo nhân vỡ vụn từng tắc một, mảng lớn sương mù máu từ trong cơ thể hắt phun ra. Trong con người của hắt u quang bảy màu chột vỡ nát, hắt rùng mình, chột tỉnh táo lại.

“Lão sư tại thượng, đệ tử, đệ tử, đệ tử đây là ma chương sao?”

Diệu Ưu đạo nhân không biết làm sao nhìn vô số thi thể ở xung quanh, hắt đứng ở trong huyết tương thật dày, giày do dây thừng bện thành đã bị máu tươi thấm đầy, thậm chí vạt đạo bào của hắt cũng dính đầy huyết tương đầm đìa.

“Sư đệ, sư đệ, sư đệ người làm sao vậy? Là ai giết người?” Diệu Ưu đạo nhân đột nhiên ở dưới chân hắc thấy được một gương mặt quen thuộc, đó là đồng môn sư đệ ở trong hồng hoang đã kết giao với hắc, cảm tình cực kỳ thâm hậu với hắc - Diệu Âm đạo nhân.

Diệu Âm đạo nhân gương mặt vặn vẹo, mang theo một tia dữ tợn không thể tin mở to mắt nhìn, con mắt như cá chết thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nháy ra. Một vết thương do kiếm từ gáy hắc nhập vào, từ trán hắc phá ra, một chiêu này hiểm ác dị thường, trực tiếp phá vỡ tử phủ của hắc, tiêu diệt nguyên thần của hắc.

Trong vết thương có một tia khí tức Diệu Ưu đạo nhân cực kỳ quen thuộc còn sót lại. Hắc không thể tin, run rẩy giơ lên tay phải của mình, bảo kiếm trong tay hắc dính đầy máu tươi, một oán khí nồng đậm quấn quanh ở trên lưỡi kiếm, như có vô số oan hồn đang ở trên lưỡi kiếm rít gào.

Xa xa, Phong Hành đứng ở trên một cây cột tàn phá cười lạnh một tiếng: “Ba ngày trước, sư đệ này của người thấy người bị vây công, ý tốt đi lên giúp người, bị người một kiếm chém chết. Chậc chậc, một kiếm thật sắc bén, sư đệ người căn bản không có nửa điểm đề phòng, đã bị một kiếm của người giết chết!”

Lời nói của Phong Hành giống như một đạo cuồng lôi đánh ở trong lòng Diệu Ưu đạo nhân. Thân thể hắc kịch liệt run rẩy, theo bản năng lui vài bước.

“Không, không, không có thể, Diệu Âm sư đệ và ta tương giao nhiều năm... Ta sao có thể ra tay giết hắc? Là các người, nhất định là các người, tất nhiên là các người!” Đôi mắt Diệu Ưu đạo nhân biến thành một mảng đỏ bừng, một luồng khí huyết sát mờ mờ dần dần từ đỉnh đầu hắc lao ra, mắt thấy hắc đã sắp tẩu hỏa nhập ma, đem đạo đài hóa thành ma đài.

Một bóng người màu xanh lặng yên xuất hiện, Mộc đạo nhân đặt một bàn tay ở đỉnh đầu Diệu Ưu đạo nhân, một đạo tiên quang trong suốt chiếu xuống, màu máu trong con người Diệu Ưu đạo nhân cấp tốc tiêu tán, khí huyết sát ở đỉnh đầu

càng ở nháy mắt bị càn quét sạch sẽ.

“Diệu Ưu, không phải lỗi của ngươi, một lần này, là ta sơ ý.” Sắc mặt Mộc đạo nhân rất chặt vật, trên gương mặt đau khổ dị thường mơ hồ mang theo một tia tiều tụy, môi càng mơ hồ trắng bệch. Rất hiển nhiên, đối mặt Đại Cực Lạc bày ra mai phục, Mộc đạo nhân tuy bình an thoát cạm bẫy, cũng không phải không cần trả giá gì cả.

Diệu Ưu đạo nhân khẽ thở dài một hơi, nghiêm nghị hướng Mộc đạo nhân chấp tay thi lễ, hai tay nâng trên châu bảo tháp đứng ở phía sau Mộc đạo nhân.

Mộc đạo nhân xoay người, vẻ mặt âm u nhìn Cơ Hạo.

Thiên Địa Đại Trận đã toàn diện phát động, vô số môn nhân đệ tử long hổ sư tượng mang đến tất cả đều bị đại trận giam cầm, bị ép quỳ trên mặt đất không thể động đậy. Mộc đạo nhân rất đau lòng nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, lại cực kỳ cảm tức nhìn thoáng qua môn nhân bị ép quỳ xuống đất.

“Cơ Hạo đại đế, bản đạo lần này có lỗi.” Mộc đạo nhân hướng Cơ Hạo chấp tay, nặng nề nói: “Lần này chỉ là hiểu lầm, bản đạo lập tức dẫn dắt môn hạ đồ chúng rời khỏi, xin đại đế thu lại Thiên Địa Đại Trận.”

Cơ Hạo cầm Bàn Cổ Kiếm, trường kiếm khẽ run lên, không ngừng phát ra tiếng kiếm ngân cao vút.

Các luồng kiếm quang ngưng tụ thành thực chất từ trên mũi kiếm không ngừng phun ra, hóa thành các luồng kiếm ảnh hình rồng quay quanh Cơ Hạo xoay tròn bay múa. Các kiếm ảnh hình rồng này chỉ khoảng một thước, toàn thân lân giáp tươi sáng, mỗi một miếng lân giáp đều do vô số kiếm phù cương liệt sắc bén ngưng tụ thành. Người thường chỉ nhìn những kiếm ảnh đó một cái, đều sẽ cảm thấy mình từ thân thể đến linh hồn như nháy mắt bị vô số thanh kiếm sắc bén cắt qua, có thể rõ ràng cảm nhận được thân thể cùng linh hồn truyền đến đau đớn.

Mộc đạo nhân theo bản năng nhìn thoáng qua Bàn Cổ Kiếm, sau đó mặt hắn kịch liệt giật giật.

Hắn tự nhiên liếc một cái đã nhận ra đại thủ bút của Vũ Dư đạo nhân. Vô thượng kiếm ý ngưng tụ trên thân Bàn Cổ Kiếm, làm Bàn Cổ Kiếm từ một thanh chí bảo, biến thành vũ khí sát phạt sắc bén đáng sợ. Bàn Cổ Kiếm tất nhiên bản thân uy năng cực mạnh, nhưng Cơ Hạo ngại bởi tu vi, nhiều nhất có thể phát huy ra một tới hai phần trăm uy lực.

Có kiếm phù Vũ Dư đạo nhân thêm vào ngưng tụ chân linh, cho dù là một đứa trẻ cũng có thể khống chế Bàn Cổ Kiếm bộc phát ra chín thành uy lực trở lên, càng không cần nói Cơ Hạo thân truyền đệ tử này của Vũ Dư đạo nhân.

Cảm thụ được Bàn Cổ Kiếm trong tay truyền đến chiến ý mãnh liệt, Cơ Hạo dứt khoát nói: “Không được!”

Chương 1521: Tru Tuyệt Kiểm Trận

Thanh âm Cơ Hạo rất thanh thúy, khuôn mặt Mộc đạo nhân nhoáng cái đã sa sầm.

Khuôn mặt Mộc đạo nhân vốn đã vạn năm sâu khổ, giờ phút này gương mặt hắc kéo dài như mặt ngựa, một tầng thanh khí nồng đậm dây dưa ở trên mặt hắc, giống như vừa mới bơi ở trên mặt một tầng mặt đẳng, khó coi nói không nên lời.

“Cơ Hạo đại đế!” Tay trái Mộc đạo nhân nắm mộc trượng run nhè nhẹ, lấy đạo hạnh tu vi của hắc cũng có thể xảy ra tình huống như vậy, có thể thấy được lửa giận trong lòng hắc đã đến trình độ nào: “Bần đạo tôn thiên pháp địa, lại càng không nguyện gây chiến, cho nên, mong đại đế dừng lại Thiên Địa Đại Trận, phóng thích môn nhân giáo ta, từ nay về sau trời yên biển lặng, thiên địa thanh bình.”

“Không được!” Cơ Hạo vẫn rất dứt khoát, rất kiên định đáp lại Mộc đạo nhân: “Ta nói, không được, chẳng lẽ Mộc đạo nhân tai của người hỏng rồi? Ta không phóng thích môn nhân đệ tử của người, có phải hay không từ nay về sau sẽ sông biển đục ngầu, thiên địa không yên?”

Mộc đạo nhân giơ mộc trượng, hướng mặt đất dậm mạnh một cú.

‘Oành’ một tiếng, toàn bộ thiên đình cũng khẽ run lên một cái. Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, bên người Mộc đạo nhân từng đạo thần quang không ngừng nổ tung, vô số thần văn cấm chế từ trong hư không toát ra, ùn ùn nổ thành phần. Chỉ là một đòn nhẹ nhàng này, thiên đình cấm chế trong ngàn dặm quanh thân Mộc đạo nhân ầm ầm tan rã.

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, hắc chỉ tay, vài đạo linh quang đánh ra, toàn thân Thiên Địa Thần Tháp chợt phun ra vô lượng hào quang, Thiên Địa Đại Trận của thiên đình toàn lực vận chuyển. Một uy áp đáng sợ từ trên trời giáng xuống, nhắm vào đầu đánh ở trên người Mộc đạo nhân.

Thân thể Mộc đạo nhân hơi nhoáng lên một cái, trên gương mặt màu xanh có thêm một tia biểu cảm ngưng trọng. Hắn trầm giọng nói: “Đại Xích đạo hữu thủ đoạn tốt, tòa bảo tháp này, ha ha, vậy mà có thể khiến Cơ Hạo đại đế nắm giữ toàn bộ Thiên Địa Đại Trận? Hơn nữa có thể lấy sức một người, đem toàn bộ uy năng của Thiên Địa Đại Trận triệt để phát huy ra.”

Không ngừng gật đầu, Mộc đạo nhân tán thưởng: “Thủ đoạn tốt, thủ đoạn tốt, Đại Xích đạo hữu quả nhiên là một vị sâu không lường được nhất trong đám người chúng ta, ở chỗ vô thanh vang kinh lôi, phần tiên cơ này đã bị hắn chiếm vững chắc vô cùng.”

Chậm rãi thở ra một hơi, Mộc đạo nhân nghiêm nghị nhìn Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Chỉ là, cho dù có thủ đoạn thần thông của Đại Xích đạo hữu, Cơ Hạo đại đế, người chưa tới trăm tuổi, tu vi chẳng qua là Đạo Đài cảnh, nội tình căn cơ đều nông cạn vô cùng, người không ngăn được bản đạo.”

Cơ Hạo giờ Bàn Cổ Kiếm, càng nhiều kiếm ảnh hình rồng từ trong lưỡi kiếm tuôn trào ra, ở bên người Cơ Hạo chậm rãi xoay tròn: “Mộc đạo nhân, người có thể thử chút!”

Thét dài một tiếng, Cơ Hạo hướng đàn Kim Ô vô biên vô hạn trên bầu trời nhìn một cái.

Lấy Nha Công làm trung tâm, mấy chục Kim Ô trưởng lão liên thanh kêu lên chói tai. Trong tiếng ‘Quạ quạ’ chói tai đầy trời, vô số Kim Ô lớn nhỏ dựa theo Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, nhanh chóng bày ra một tòa Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận to lớn vô cùng. Vô số thanh kiếm gỗ nhỏ màu vàng bay lên trời, biến ảo thành các dải cầu vồng màu vàng lượn vòng trên không, nhất thời trên bầu trời xuất hiện vầng mặt trời thứ hai, khôn cùng ánh sáng vàng nhiệt độ hung bạo bất an kịch liệt quay cuồng.

“Kiếm trận? Đây là...” Con người của Mộc đạo nhân thu nhỏ lại bằng đầu mũi cây kim: “Đây là kiếm trận Vũ Dư đạo hữu truyền xuống sao? Kiếm trận

thuộc tính thuần dương, lấy huyết mạch Tam Túc Kim Ô bày trận, lấy bản thể Phù Tang đạo hữu luyện chế mà thành thái dương phi kiếm làm trận khí, đại thủ bút, thực sự là đại thủ bút!”

Nha Công kêu ‘Quạ quạ’, Kim Ô Quả Trượng trong tay hắt phát ra vô lượng ánh sáng nhiệt độ, từng tia sáng màu vàng nhỏ bé từ trên quả trượng của hắt phun ra, nhanh chóng liên thông toàn bộ Kim Ô. Toàn bộ lực lượng Kim Ô lấy hàng tỉ để tính xỏ xuyên một thể, nhiệt lực bọn họ tùy ý phóng thích ở dưới trận pháp điều động, chậm rãi ngưng tụ thành chín thanh kiếm ánh sáng màu vàng thật lớn cấp tốc xoay tròn như cối xay gió.

Tộc nhân long tộc, phượng tộc trong thiên đình đều tròn tròn mắt.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ được, Cơ Hạo chỉ đi ra ngoài dạo một vòng, vậy mà đã dẫn theo nhiều Kim Ô đạo binh hung hãn hơn nữa ồn ào như vậy trở về. Càng làm bọn họ chấn động hơn là, đàn Kim Ô đạo binh kêu ‘Quạ quạ’ này, thế mà còn bày ra một tòa kiếm trận khủng bố sát khí ngút trời như vậy.

Thậm chí các thái cổ long vương trong long tộc, các hồng hoang phượng tôn trong phượng tộc, bọn họ đều bị sát ý vô biên tòa kiếm trận này toát ra chấn nhiếp, trái tim run rẩy từng đợt. Tuy kiếm trận phóng ra vô lượng ánh sáng cùng nhiệt độ, nhưng trên thân tất cả mọi người đều là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không hề nghi ngờ, đây là tâm phúc đích hệ của Cơ Hạo, một mũi đạo binh mạnh mẽ như vậy tọa trấn Thái Dương thiên cung, đủ để bảo vệ ngai báu thiên đế của Cơ Hạo.

Các Kim Ô đạo binh này thực lực cá nhân có lẽ so với tinh anh long tộc, phượng tộc còn có điều không bằng, nhưng bọn họ số lượng quá khổng lồ, rậm rạp khắp trời đều là Kim Ô đạo binh, số lượng bọn họ gấp toàn bộ tộc nhân long tộc, phượng tộc cộng lại trăm lần trở lên!

Nếu Cơ Hạo lại hạ lệnh để những đạo binh này tùy ý sinh sản đời sau... Năng lực sinh sản đời sau của đám quạ đen này, so với long tộc, phượng tộc thực lực

thân thể mạnh mẽ còn nhẹ nhõm hơn nhiều lắm.

Không chỉ tộc nhân long tộc, phượng tộc bị chấn nhiếp, thời điểm Mộc đạo nhân nhìn tòa kiếm trận này, hắn cũng vô cùng nghiêm túc và cẩn thận.

Thủ đoạn của Đại Xích đạo nhân khiến Mộc đạo nhân khó có thể phỏng đoán, mà Vũ Dư đạo nhân thì là tồn tại Mộc đạo nhân kiêng kỵ nhất. Mộc đạo nhân chưa bao giờ giao thủ với Đại Xích đạo nhân, nhưng Vũ Dư đạo nhân sao, từ sau khi khai thiên tích địa, hai người trong sáng ngoài tối đâu chỉ giao thủ hơn trăm lần?

Nói tới cũng thê lương, giao thủ nhiều lần như vậy, Mộc đạo nhân chưa bao giờ chiếm tiện nghi, mỗi một lần đều chịu đau khổ.

Trận pháp của Vũ Dư đạo nhân, kiếm quyết của Vũ Dư đạo nhân, đều khiến Mộc đạo nhân khó giải quyết vô cùng. Mà kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân, càng khiến toàn bộ sinh linh trong thiên địa đều nhìn mà tuyệt vọng.

“Bần đạo không tin, một môn trận pháp Vũ Dư đạo nhân người truyền xuống có thể ngăn trở bần đạo!” Mộc đạo nhân nhìn nhìn kiếm trận Kim Ô đạo binh bày ra một hồi, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Cơ Hạo đại đế, đừng có trách, hôm nay bần đạo phải vô lễ.”

“Đã sớm vô lễ rồi, lão đạo người không cần khiêm tốn!” Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Mộc đạo nhân: “Ở dưới Thiên Địa Đại Trận tăng phúc, lão đạo người nếu còn có thể phá môn Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận sư tôn truyền thụ này, ta lập tức hạ lệnh thả người!”

Mộc đạo nhân hít sâu một hơi: “Một lời đã định?”

Cơ Hạo đem Bàn Cổ Chung tế ra, từng luồng khí hỗn độn quét ngang tám phương, hắn phi thân lên đứng ở chỗ trung tâm kiếm trận, cầm Bàn Cổ Kiếm chỉ về phía Mộc đạo nhân: “Một lời đã định! Khởi trận!”

Thét dài một tiếng, trong kiếm trận ngưng tụ chín thanh kiếm ánh sáng màu vàng to lớn vô cùng nhanh chóng dung nhập trong Bàn Cổ Kiếm. Cánh tay Cơ Hạo kịch liệt chấn động lên, hắc không tự chủ được vạch ra một kiếm, kiếm thế uyển chuyển mà tuyệt đẹp, theo một quỹ tích hoàn mỹ không tỳ vết chém về phía đầu Mộc đạo nhân.

Mộc đạo nhân hít sâu một hơi, hắc cầm mộc trượng hướng Bàn Cổ Kiếm trong tay Cơ Hạo đón đỡ.

Kiếm khí lăng không, vô số kiếm ảnh hình rồng gào thét rơi về phía Mộc đạo nhân. Mộc trượng và Bàn Cổ Kiếm nhẹ nhàng va chạm, Mộc đạo nhân chợt biến sắc.

“Đáng chết, kiếm trận này lại là từ một môn kiếm trận kia phân hoá ra hai môn tru, tuyệt!” Sắc mặt Mộc đạo nhân chợt trở nên vô cùng chật vật, hắc vùng tay áo, thân thể nháy mắt xuất hiện ở ngoài vạn dặm.

Một tiếng xé lụa vang lên, một bóng kiếm chợt lóe rồi biến mất ở phía sau Mộc đạo nhân, trường bào vải thô trên người Mộc đạo nhân đột nhiên hóa thành vô số con bướm vải theo gió bay đi.

Chương 1522: Do Dự

Cơ Hạo cầm Bàn Cổ Kiếm, mặt không biểu cảm nhìn Mộc đạo nhân.

Thực ra hắn đã là chấn động thật lớn, kinh hỉ thật lớn khiến hắn không biết nên nói cái gì mới tốt.

Vừa rồi khi lấy bản thân làm mắt trận, hội tụ lực lượng Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận hướng Mộc đạo nhân phát động công kích, hắn lại có cảm giác năm đó lần đầu tiên tham gia đại chiến Xích Phán sơn đối với dị tộc, ở vịnh Ác Long mượn kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân.

Nắm giữ tất cả, siêu việt tất cả, càng nắm trong tay lực lượng cường đại không thể tưởng tượng có thể chém nát tất cả.

Ở trong nháy mắt bản thân và kiếm trận dung hợp, Cơ Hạo rõ ràng nắm giữ tất cả pháp lực dao động trên người Mộc đạo nhân, cảm nhận được động tác nhỏ bé từ mỗi một cơ bắp của hắn, càng cảm nhận được Mộc đạo nhân vùng một vực kéo một luồng thiên địa pháp tắc khổng lồ kia, cảm nhận được trên đầu trượng ngưng tụ luồng tịch diệt chi ý đáng sợ kia.

Nếu là bản thân Cơ Hạo, sợ là sẽ bị Mộc đạo nhân một vực trượng đánh chết.

Nhưng sau khi dung hợp với kiếm trận, Cơ Hạo một kiếm đem Mộc đạo nhân bức lui, hơn nữa lúc Mộc đạo nhân chạy trốn, sắc mặt kinh hoàng kia là không giả chút nào.

Cơ Hạo rất ‘Rụt rè’, thực ra mừng như điên tràn ngập trong lòng nhìn Mộc đạo nhân. Tòa Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận này uy lực vượt quá tưởng tượng, cái này chắc chắn trở thành trợ lực tốt nhất hắn trấn áp thiên đình, bảo hộ quyền uy của mình. Có tòa kiếm trận này, Mộc đạo nhân cũng nghe gió mà chạy xa, huống chi là người khác?

Mộc đạo nhân sầu khổ vạn phần nhìn chăm chăm Cơ Hạo, thân thể tức giận đến mức khễ run lên.

Sau khi khai thiên tích địa, Bàn Cổ thế giới xuất hiện mấy vị nhân vật đại năng, trong đó Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân là người sau khi khai thiên tích địa mới sinh ra, tục truyền bọn họ là nguyên linh Bàn Cổ thánh nhân tan rã chia ra làm ba, cảm vô lượng công đức khai thiên tích địa mà sinh, ba người đều được một bộ phận dấu vết đại đạo của Bàn Cổ thánh nhân, là dòng dõi Bàn Cổ tôn quý nhất trong thiên địa.

Trong đó Vũ Dư đạo nhân gặp may mắn, được sát phạt chi đạo của Bàn Cổ thánh nhân, cho nên tính cách hãn cũng như cây đại phủ trong tay Bàn Cổ thánh nhân, kiên cường uy mãnh, sắc bén bá đạo.

Nhưng Vũ Dư đạo nhân được thiên địa ưu ái, kế thừa sát phạt chi đạo của Bàn Cổ thánh nhân hãn vốn là tồn tại sát ý thịnh nhất, bản năng chiến đấu mạnh nhất, sức chiến đấu hung mãnh nhất trong các đại năng, hơn nữa hãn còn nhận được một bộ trận đồ, bốn thanh kiếm sắc bén cấp tiên thiên chí bảo được xưng sát phạt đệ nhất Bàn Cổ thế giới.

Một môn kiếm trận kia một khi triển khai, quả thật là sát khí ngập trời, không thể địch nổi, chỉ có bốn vị đại năng khác đồng cấp với Vũ Dư đạo nhân liên thủ, mới có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình trong kiếm trận kia.

Kiểm trận bậc này quả thực là tồn tại phát rồ, táng tận thiên lương, Mộc đạo nhân từng ở sau khi Vũ Dư đạo nhân có được bộ kiếm trận này chủ động khiêu khích, ý đồ thử uy năng của bộ kiếm trận này. Kết quả Vũ Dư đạo nhân triển khai kiếm trận bố loạn một chập, cứng rắn đánh cho Mộc đạo nhân học máu điên cuồng lui, thiếu chút nữa chặt đứt thân cây bản thể cây bồ đề của hãn.

Từ đó về sau, trong lòng Mộc đạo nhân biết rõ bộ kiếm trận kia của Vũ Dư đạo nhân không thể cứng rắn đối địch.

Hôm nay Kim Ô đạo binh của Cơ Hạo bày ra Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm

Trận, chính là tử tru, tuyệt hai môn của bộ kiếm trận đòi mạng kia diễn biến mà có. Bộ kiếm trận đó tổng cộng chỉ có bốn đại trận môn, bộ kiếm trận này của Kim Ô đạo binh độc chiếm biến hóa huyền bí của tru, tuyệt hai môn trong đó, chính là hai môn khí tức giết chóc mạnh nhất, ý chí giết chóc mạnh nhất.

Bởi vì chỉ được hai môn biến hóa, uy lực trận pháp Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận chỉ có khoảng hai thành toàn bộ uy năng kiếm trận nguyên bản của Vũ Dư đạo nhân. Như vậy tính ra, đại khái tám phần thực lực của Mộc đạo nhân đã đủ để đối kháng cùng bộ kiếm trận này.

Nhưng trong kiếm trận có Phù Tang Mộc đồ cổ cũng là Hồng Mông linh căn, hơn nữa là ở trên tiên thiên thuộc tính chuyên môn khắc chế Mộc đạo nhân, toàn bộ phi kiếm kết trận đều là cảnh của Phù Tang Mộc biến thành, các phi kiếm Phù Tang Mộc chế thành có tác dụng khắc chế thật lớn đối với pháp lực của Mộc đạo nhân, đột ngột triệt tiêu một thành tu vi của Mộc đạo nhân.

Phù Tang Mộc tự mình đảm đương mắt trận điều hòa uy lực trọn bộ kiếm trận, Phù Tang Mộc tất nhiên chưa ra tay, bởi vì hãn điều hòa vận chuyển, ít nhất cũng có thể triệt tiêu ba thành tu vi của Mộc đạo nhân.

Do đó, Mộc đạo nhân chỉ có thể lấy sáu thành tu vi, đối kháng uy năng tương đương với bộ kiếm trận kia của Vũ Dư đạo nhân luyện thành, hãn đã rơi xuống hạ phong.

Cơ Hạo lại đem bản thân làm trung tâm kiếm trận, hội tụ toàn bộ uy lực của kiếm trận, lấy Bàn Cổ Kiếm được Vũ Dư đạo nhân tự mình tặng phúc thúc dục kiếm trận biến hóa, trong Bàn Cổ Kiếm kia khắc toàn bộ cảm ngộ kiếm đạo của Vũ Dư đạo nhân, đó là vô thượng kiếm đạo kế thừa sát phạt chi đạo của Bàn Cổ thánh nhân.

Cơ Hạo lấy Bàn Cổ Kiếm khống chế kiếm trận, hầu như tương đương non nửa Vũ Dư đạo nhân tự mình ra tay. Bàn Cổ Kiếm uy năng vô biên, phối hợp đủ loại nhân tố kể trên, Mộc đạo nhân là nhân vật tâm cơ thâm hậu nhất, hãn nào

dám chống chọi kiếm của Cơ Hạo? Nào dám đón đỡ kiếm quang kiếm trận phun ra?

Áo dài vải thô trên người vỡ nát rơi ra, lộ ra một thân da thịt khô quắt của Mộc đạo nhân.

Dù là Mộc đạo nhân đạo hạnh tu vi đã đến cảnh giới giếng cổ không gợn sóng, bị một tiểu bối đánh nát quần áo toàn thân, ở trước mặt vô số người lơ lơ cơ thể, vẫn chọc giận đến mức da mặt Mộc đạo nhân biến thành màu đen, hai khóe miệng rú xuống để lại ở trên mặt dấu vết thật sâu, giống như hai thanh đoản kiếm chém ở trên mặt hấn.

“Quả nhiên là thủ đoạn nghịch thiên quỷ thần khó lường.” Qua hồi lâu, Mộc đạo nhân nhìn Cơ Hạo cầm Bàn Cổ Kiếm chậm rãi nói: “Vũ Dư đạo hữu đại năng, lấy một tòa kiếm trận, đã khiến bản đạo chịu thiệt lớn như vậy.”

Cơ Hạo nhìn Mộc đạo nhân lơ lơ, thản nhiên nói: “Mộc đạo nhân, môn nhân đệ tử của người xúc phạm thiên quy, không nhìn thiên địa uy nghiêm, cậy mạnh xông vào thiên đình, phá hoại vô số, càng đánh chết số đông thiên đình binh tướng, tội không thể tha.”

Cười lạnh, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Cho nên, tất cả bọn họ đều phải biếm làm nô lệ, vĩnh viễn chịu thiên đình ta sai sử để chuộc tội. Xem ở trên phần người tựa như không biết đối với việc này, ta cũng sẽ không truy cứu thêm, người... Tự đi đi!”

Sắc mặt Mộc đạo nhân xanh vàng bất định một trận, Cơ Hạo thế mà thật sự dám dùng thân phận thiên đế, dùng giọng điệu thiên đế hướng hấn nói chuyện!

Phải biết thời đại hồng hoang năm đó, nguyên thủy thần tộc đời thứ nhất đảm nhiệm ngũ phương thiên đế, bọn họ có bao giờ dám kiêu căng như thế đối với Mộc đạo nhân?

Một luồng ác khí xộc thẳng lên thiên linh, Mộc đạo nhân chậm rãi giờ mộc

trượng: “Bần đạo cho rằng, Cơ Hạo đại đế nói lời bức này, không khỏi tự đại một chút. Tòa kiếm trận này tất nhiên thần diệu khó lường, bần đạo nếu không công kiếm trận của người, mà là đi các nơi của thiên đình giết người phóng hỏa, đại đế có thể ngăn trở bần đạo không?”

Cơ Hạo khẽ biến sắc, hẩn cúi đầu nhìn thoáng qua đám đông môn nhân đệ tử của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bị Thiên Địa Đại Trận giam cầm không thể động đậy, chỉ tay một cái, chỉ nghe tiếng xương vỡ ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, vô số người bị lực lượng khổng lồ vô hình nghiền áp, đem xương khớp trong cơ thể bọn họ tất cả đều ép tới vỡ vụn từng tắc một.

“Mộc đạo nhân, người nếu động thủ, ta cũng hạ tử thủ.” Cơ Hạo cười lạnh: “Trong người ở đây, số lượng môn nhân đệ tử của người, tựa như vượt qua người của thiên đình ta mấy lần. Thiên Địa Đại Trận có lẽ không làm gì được người, nhưng ta ý niệm khẽ động, toàn bộ môn nhân của người đều phải chết!”

Không đợi Mộc đạo nhân đáp lời, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Ta càng sẽ tấu rõ với thiên địa, kể rõ tội trạng của giáo người, để cho thiên địa diệt tiền đồ giáo môn của người, đoạn cơ nghiệp đại đạo của người!”

Mộc đạo nhân chợt biến sắc, sát ý trong lòng chợt phai nhạt xuống.

Trầm mặc hồi lâu, Mộc đạo nhân ngữ khí cứng nhắc hỏi: “Xin hỏi đại đế, như thế nào mới có thể thả người?”

Cơ Hạo trầm mặc thật lâu, chưa nói gì.

Chương 1523: Ở Giữa Điều Hòa

Cơ Hạo thực sự không muốn tha cho các môn nhân đệ tử này của Mộc đạo nhân.

Từ khi Cơ Hạo quật khởi ở trong nhân tộc, hắc địa vị càng cao, quyền lực càng lớn, chèn ép đến từ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân liền càng ngày càng mạnh. Rất hiển nhiên, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cũng không muốn thấy một môn nhân của Vũ Dư đạo nhân ở trong nhân tộc ngồi hưởng địa vị cao.

Vài lần, Cơ Hạo thiếu chút nữa đã ngã xuống ở trên tay các môn nhân của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân.

Môn nhân Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân càng mạnh, tông môn bọn họ càng thịnh, tương lai áp lực Cơ Hạo thừa nhận sẽ càng lớn. Nhìn xem những người hôm nay bị Thiên Địa Đại Trận giam cầm đi, tất cả chiến sĩ nhân tộc đều là nô lệ nhân tộc long hổ sư tượng bốn đại tôn giả từ trong quặng mỏ cứu vớt, bọn họ cuồng nhiệt vô cùng đối với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, dù sao cũng là Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân phái người đem bọn họ từ nơi không thấy ánh mặt trời đó cứu ra.

Các nô lệ nhân tộc cuồng nhiệt mà thành tín đó, hiện tại bọn họ chỉ là một cánh quân sức chiến đấu kinh người, nhưng sau khi bọn họ sinh con đẻ cái, phát triển lớn mạnh, lấy lực ngưng tụ cùng lực hướng tâm của bọn họ, bọn họ chắc chắn trở thành một mũi lực lượng hết sức quan trọng bên trong nhân tộc!

Bọn họ là nhân tộc! Bọn họ cơ số khổng lồ!! Lấy lực lượng sinh sản của nhân tộc, không cần trăm năm, tổng dân cư của bọn họ có thể áp sát một siêu cấp đại thị tộc!!!

Càng quan trọng hơn là, bọn họ cuồng nhiệt thành kính thờ phụng Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, mà loại cuồng nhiệt thành kính này, là có thể truyền xuống từng thế hệ. Con cháu bọn họ, các đời con cháu của bọn họ đều sẽ kế thừa

loại cuồng nhiệt thành kính này, ở dưới Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tỉ mỉ nuôi trồng, bọn họ thậm chí có thể có lực lượng ảnh hưởng ngay bấu Nhân Hoàng.

Cho nên, Cơ Hạo thực không muốn thả những người này rời khỏi.

Càng không cần nói trong hàng môn nhân đệ tử bị giam cầm, còn có mấy trăm vạn quý tộc dị tộc long hổ sư tượng từ Lương Chủ thành vọt đến.

Các quý tộc Ngu tộc chỉ biết phong lưu tiêu sái kia thì thôi, các chiến sĩ Già tộc chỉ biết vung đao chém người cũng không đáng giá nhắc tới, khiến Cơ Hạo tim đập nhanh là các công tượng Tu tộc tràn ngập trí tuệ, có được sức tưởng tượng cùng sức sáng tạo vô biên kia.

Cơ Hạo đã biết, giáo môn Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân căn cơ ở Tây Hoang. Người đời đều nói Tây Hoang căn cỗi, đó chỉ là canh kim chi khí quá đậm, trong đất không mọc được lương thực, cho nên không nuôi sống được quá nhiều dân cư mà thôi. Nhưng nơi canh kim chi khí quá đậm, trong lòng đất chôn giấu lượng khổng lồ mạch khoáng quý hiếm, cho nên Tây Hoang chi địa thừa thải hợp kim kỳ dị, quân giới, binh khí các bộ lạc Tây Hoang tất nhiên thừa thớt lại cực kỳ hoàn mỹ.

Đám công tượng Tu tộc đến Tây Hoang chi địa, trời biết bọn họ sẽ lợi dụng mạch khoáng quý hiếm vô cùng vô tận của Tây Hoang làm ra việc gì? Có lẽ có một ngày, lần sau đột kích đánh thiên đình, sẽ không là các chiến sĩ thân thể máu thịt này nữa, mà là vô cùng vô tận kim loại chiến khôi.

Lấy đức hạnh đám thợ thủ công Tu tộc có thể đem ngọn núi bay của Bàn Cổ thế giới cũng cải tạo thành thành lũy chiến tranh, Cơ Hạo rất hoài nghi tương lai bọn họ sẽ nhân công chế tạo một hành tinh kim loại đến hút thiên đình hay không.

Cho bọn lùn Tu tộc đủ tài liệu, bọn họ rất có khả năng thực sẽ làm ra chuyện như vậy.

Cho nên Cơ Hạo do dự, ánh mắt hẩn thâm trầm nhìn các tù binh bị giam cầm, trong con người lóe ra sát ý, chậm chạp không thể làm ra quyết đoán.

Mộc đạo nhân cầm mộc trượng cũng lâm vào trong suy tư.

Nếu Cơ Hạo dám thật sự giam nhiều môn nhân đệ tử hẩn vất vả cướp đoạt được như vậy, hoặc là dứt khoát đánh chết bọn họ, như vậy Mộc đạo nhân khẳng định là phải khiến Cơ Hạo triệt để ngã xuống —— như năm đó, việc khiến thiên đế ngã xuống, chẳng lẽ Mộc đạo nhân hẩn còn làm ít?

Nhưng hiện tại Thiên Địa Đại Trận hoàn toàn nằm ở trong tay một mình Cơ Hạo, điều này khiến trong lòng Mộc đạo nhân có thêm một tầng kiêng kỵ.

Thượng cổ thiên đình ngũ phương thiên đế cùng nhau chấp chưởng Thiên Địa Đại Trận, cho nên trong đó liền có kẽ hở để lợi dụng. Nay toàn bộ thiên đình quy về một mình Cơ Hạo nắm giữ, muốn tìm cơ hội làm việc sẽ có chút khó khăn.

Dù sao tòa Thiên Địa Đại Trận này chính là mười tòa vô thượng thần trận thiên địa tự nhiên sinh thành tổ hợp thành, uy năng to lớn, lúc vận chuyển tự nhiên có thiên địa ý chí thêm vào ở trong, cho dù là Mộc đạo nhân cũng không dám nói mình có thể tự nhiên hành tẩu ở bên trong. Lực sát thương của Thiên Địa Đại Trận không bằng Vũ Dư kiếm trận, nhưng ở trên trình độ khó chơi lại không rơi xuống hạ phong một chút nào.

Lại thêm vô số Kim Ô tạo thành Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận, Thiên Địa Đại Trận vốn không đủ lực sát thương cũng trở nên sát khí hùng hực, nếu bị Thiên Địa Đại Trận cuốn lấy, sau đó bị Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận cho một kiếm vào đầu, tư vị đau đớn kia làm Mộc đạo nhân nghĩ tới thôi đã méo miệng.

Không ổn, không ổn, thật sự cứng đầu làm việc, hôm nay không chỉ không thể cứu ra các môn nhân đệ tử kia, thậm chí có thể đem chính mình cũng ngã vào.

Mộc đạo nhân thâm hận —— cho dù đến cảnh giới trường sinh vô cực, tiêu dao vô kỵ bức này của bọn họ, nếu không thể hoàn toàn nắm giữ thiên đạo vận chuyển, rất nhiều chuyện vẫn không thể như ý.

Nhưng mục tiêu nắm giữ thiên đạo vận chuyển quá mức gian nan, biện pháp an toàn nhất, thỏa đáng nhất vẫn là cần nhúng tay từ nhân tộc được thiên địa khí vận ưu ái. Ai được nhân tộc được thiên đạo, muốn khống chế nhân tộc, nhất định phải khiến toàn bộ... Ít nhất cũng hơn phân nửa nhân tộc tán thành giáo lí nhà mình, làm bọn họ khẳng khẳng một mực thờ phụng mình mới được.

Muốn khiến nhân tộc tán thành giáo lí nhà mình, như vậy các đệ tử nhân tộc hiện tại bị giam cầm ở thiên đình không thể thiếu.

Trầm mặc hồi lâu, Mộc đạo nhân nghĩ ra một biện pháp, hắn nguyện ý hướng Cơ Hạo lui nhường một bước nhỏ nhỏ, hắn nguyện ý dùng các môn đồ đệ tộc bị giam cầm làm bồi thường, mặc cho Cơ Hạo xử trí, hắn chỉ cầu các môn đồ nhân tộc kia có thể bình an thoát thân.

Thậm chí... Nhìn xem một vùng đất trống lớn phạm vi mấy ngàn dặm sau cửa chính thiên đình, vừa thấy dấu vết này liền biết là kết quả bị Liên Hoa Diệu Lôi và Bồ Đề Thần Lôi nổ ra, Mộc đạo nhân bất đắc dĩ ở trong lòng thầm thở dài một tiếng, bồi thường một mảng lớn kiến trúc này, trùng tu cho Cơ Hạo toàn bộ cung điện lầu các có làm sao? Hoặc là còn cần thêm vào hai ba món linh bảo mới có thể bù lại tổn thất của thiên đình lần này?

Mộc đạo nhân đang âm thầm châm chước, hắn không muốn chủ động mở miệng, một khi chủ động mở miệng sẽ tụt xuống cửa dưới, sẽ lâm vào bị động.

Cơ Hạo cũng không muốn chủ động mở miệng, hắn đang lẳng lặng chờ Mộc đạo nhân mở lời trước. Loại chuyện này sao, ai mở miệng trước người đó chịu thiệt, Cơ Hạo không muốn đem các môn nhân kia trả lại cho Mộc đạo nhân, nhưng hắn cũng biết, trừ phi Vũ Dư đạo nhân tự mình ra tay ứng phó Mộc đạo nhân, nếu không hắn muốn ngăn trở áp lực của Mộc đạo nhân... Hắn thật lòng

không muốn bên cạnh mình có nhiều người thương vong.

Cho nên chỉ có thể thỏa hiệp, mọi người hai phương diện đều phải thỏa hiệp. Nhưng trình độ thỏa hiệp sao... Cơ Hạo muốn từ trên người Mộc đạo nhân hung hăng xé rách một miếng thịt. Nổ sập nhiều cung điện lầu các như vậy, sát thương nhiều thủy binh, phi cầm như vậy, người không cho chút bồi thường người không biết xấu hổ sao?

Xa xa, một đóa mây trắng bay tới, Ngao Bạch đứng ở trên mây trắng, đôi mắt thâm trầm nhìn bên này.

Mộc đạo nhân lòng có cảm giác hướng Ngao Bạch nhìn tới. Hắn khẽ nhíu mày, trong con ngươi hiện lên một mảng tinh quang kỳ dị, hắn thản nhiên mở miệng nói: “Ồ, không ngờ, lại là Bí Hý đạo hữu. Nhớ nhiều năm trước, đạo hữu đã thân thể suy bại, chết già rồi, sao hôm nay lại là cốt nhục hoàn hảo, tinh thần đầy đủ như thế?”

Ngao Bạch cười nhạt, mang theo một tia thận trọng hướng Mộc đạo nhân xa xa chấp tay: “Mọi người, có lời gì từ từ nói? Mộc thánh, Cơ Hạo đại đế chính là thiên địa chi tôn, dù là Mộc thánh siêu nhiên vật ngoại, chung quy cũng cần khoan dung hơn đôi chút.”

“Không bằng, nghe ta một lời, mọi người thương lượng hẳn hoi, thiết đừng động thủ lần nữa, thế nào?”

Chương 1524: Mộc Đạo Hứa Hẹn

Bàn Cổ thánh nhân khai thiên ngã xuống, sinh hóa vạn vật, long tộc được cơ thể mạnh mẽ của hắn có tổ long Sinh Yên.

Tổ long ban đầu có chín con, chín con hình thái khác nhau, tuyệt không một ai tương tự với long tộc ngày nay.

Trong đó có Bí Hý, hình dạng như con rùa khổng lồ, lực lượng lớn tuyệt luân, tính thích công vật nặng, đời sau nhân tộc điêu khắc bia đá, dưới nó phần nhiều có một con rùa khổng lồ ngẩng đầu ưỡn ngực, tức là hình thái Bí Hý.

Tuyệt ít có ai biết, Bí Hý lực lượng lớn giỏi gánh vật nặng, càng tính thích yên tĩnh, nhàn tĩnh mà nghĩ nhiều, tuy là người lực lượng lớn nhất trong chín con của tổ long, lại là người ít chiến đấu nhất. Thời hồng hoang, các con của tổ long hoành hành bát phương, gây chuyện thị phi khắp nơi, việc bên trong long tộc phần nhiều có Bí Hý can trọng xử lý, coi Bí Hý là hồng hoang long tộc chi chủ trên thực tế.

Ngao Bạch chính là Bí Hý, long tộc chi chủ đời thứ nhất trong thiên địa, càng là con trai trưởng của tổ long, Bàn Cổ chính thống, thân phận tôn quý không thể giải thích.

Cơ Hạo ít nhiều có chút lý giải Ngao Bạch vì sao phải giấu diếm thân phận của mình, nhưng đối mặt Mộc đạo nhân, cho dù muốn làm người ở giữa điều hòa, người cũng phải có đủ thân phận, cho nên Ngao Bạch bị ép hiện thân, càng bị Mộc đạo nhân một lời nói toạc ra lai lịch.

“Thế nào?” Ngao Bạch cười nhạt, hai tay nhét trong tay áo nhìn nhìn Cơ Hạo, lại nhìn nhìn Mộc đạo nhân: “Đánh đánh giết giết, hao tổn thực lực nhà mình vô ích. Bàn Cổ thế giới đối đầu kẻ địch mạnh, có thể không động thủ, vẫn là không động thủ thì hơn.”

Cơ Hạo cười lạnh ‘Hắc hắc’ một tiếng, hắc chỉ chỉ phía sau cổng trời mấy ngàn dặm đổ nát thê lương, lạnh nhạt nói: “Ngao Bạch tiên sinh, đây cũng không phải là Cơ Hạo ta cố ý sinh sự. Nơi này là thiên đình, nơi thiên địa quyền bính của Bàn Cổ thế giới, bị người ta đánh tới tận cửa, cung điện lầu các bị quét sạch vô số, nếu cứ như vậy vô duyên vô cớ bỏ qua, Bàn Cổ thế giới về sau cũng không cần đặt ra thiên đình nữa.”

Liếc xéo Ngao Bạch một cái, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Nếu là thiên đình là một cái thiên đình lúc nào cũng có thể bị người ta đánh tới cửa, cũng không cần trả giá gì cả, Ngao Bạch tiên sinh tương lai ngồi lên ngai báu thiên đế, sợ là cũng không vui vẻ nhỉ?”

Ngao Bạch cười ‘Ha ha’ vài tiếng, hắc nhìn về phía Mộc đạo nhân, thông dong hỏi: “Mộc thánh nói như thế nào? Bình tĩnh mà xem xét, lần này quả thật là lỗi của môn nhân Mộc thánh, thậm chí, là lỗi của Mộc thánh hoặc là vị sư đệ kia của Mộc thánh. Đã sai lầm, phải sửa!”

Mộc đạo nhân trầm ngâm hồi lâu, nghiêm nghị hướng Ngao Bạch chấp tay thi lễ: “Bí Hỷ đạo hữu nói rất đúng, đã sai lầm, phải sửa. Một mảng cung điện lầu các bị phá hoại này, bản đạo phụ trách trong vòng một ngày xây dựng lại thỏa đáng toàn bộ, được không?”

Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Các tướng sĩ thiên đình tử thương kia thì sao? Còn có các long tộc nhân tộc, phượng tộc chết trận, cái này lại nên như thế nào?”

Mộc đạo nhân nhíu nhíu mày, nhìn nhìn các thi thể hỗn độn trên mặt đất, hắc há há mồm, muốn nói chút gì đó, lại chần chờ không nói gì. Thật sự muốn giải quyết hoàn mỹ chuyện này, biện pháp tốt nhất chính là khởi tử hồi sinh.

Nhưng Mộc đạo nhân tất nhiên không có pháp lực khởi tử hồi sinh. Nay U Minh thế giới luân hồi pháp tắc còn chưa ai làm chủ, chỉ cần có thực lực đủ cường hãn, từ trong mười tám ngục thiên của U Minh thế giới mạnh mẽ đoạt ra hồn phách đã chết, đúc lại pháp thể khởi tử hồi sinh thật ra cũng không khó.

Không cần nói Mộc đạo nhân, các đệ tử dưới trưởng hãn, chỉ cần năm tháng tu luyện trên trăm vạn năm đều có thể thoải mái làm được.

Vấn đề là, Liên Hoa Diệu Lô và Bồ Đề Thần Lô uy lực quá lớn, nhiều người bị nổ chết hồn phách cũng bị đánh tan rồi, muốn tụ lại hồn phách của bọn họ, Mộc đạo nhân cố gắng làm thật ra cũng làm được, chỉ là hao phí một ít nguyên khí, đáng giá hay không?

Càng có một số kẻ xui xẻo bị đánh cho hồn phi phách tán hoàn toàn hóa thành tro bụi, vậy không chỉ có vấn đề hồn phách thất lạc, hồn phách cũng bị hóa thành hư ảo, Mộc đạo nhân cho dù có pháp lực thông thiên, cũng không thể từ hư vô ngưng tụ ra hồn phách bọn họ.

Trong đại năng của Bàn Cổ thế giới, có người chúa tể một cái ‘Bàn Cổ Vạn Linh Đỉnh’, có vô số tạo hóa diệu dụng, việc từ hư vô ngưng tụ hồn phách, chỉ có cái Bàn Cổ Vạn Linh Đỉnh kia mới có thể làm được, cũng chỉ có người chúa tể Bàn Cổ Vạn Linh Đỉnh mới có thể tùy ý giở thủ đoạn ở trên hồn phách, lại không cần bởi vì làm việc nghịch thiên mà bị thiên địa pháp tắc Bàn Cổ xử phạt.

Nhưng người nọ, Mộc đạo nhân không muốn dính vào, cũng không muốn trêu chọc.

Cho nên, khởi tử hồi sinh loại việc nghịch thiên này, có thể không làm vẫn là không cần làm thì hơn. Như vậy thiên đình binh tướng tổn thất sao, đặc biệt còn có các tộc nhân long tộc, phượng tộc kia chết, có lẽ bồi thường bọn họ một ít nhân thủ mới là biện pháp giải quyết tốt nhất?

Ánh mắt đảo qua các môn nhân đệ tử quỳ rạp dưới đất không thể động dậy, trong lòng Mộc đạo nhân cũng đang đổ máu.

Tây Hoang cần cỗi, nuôi không nổi quá nhiều nhân tộc, cho dù các nhân tộc được nuôi ra, cũng đều là hậu duệ Đào Ngột, Hồn Độn, Bạch Hổ, Đế Giang... các tộc đàn hung thú, trong đầu ai cũng tràn ngập cơ bắp, trừ hô đánh hô giết, một chút tiềm chất tu đạo cũng không có.

Mộc đạo nhân ở Tây Hoang thành lập tông môn, vô số năm qua vất vả, tổng cộng mới tích góp được bao nhiêu môn nhân?

Các môn nhân đệ tử tâm tính kiên định, tư chất rất tốt trước mắt, là căn bản tương lai làm vinh dự tông môn hầy, hầy không nỡ đem các môn nhân đệ tử này coi là vật phẩm bồi tội đưa đi. Không nỡ, thật sự không nỡ.

Hít sâu một hơi, Mộc đạo nhân trầm ngâm hồi lâu, lúc này mới từ trong tay áo lấy ra một tòa cung khuyết chín tầng dựa theo tứ tượng, chia ngũ hành, trên ứng sao trời, dưới ứng địa mạch. Trên cung khuyết một thước khối bốc lên hào quang, mơ hồ có một ý linh động không ngừng khuếch tán ra.

“Bảo bối này...” Mộc đạo nhân trước sau suy tư hồi lâu, rốt cuộc quyết định vẫn là dùng vật ngoài thân để bồi thường.

Tuy Tây Hoang căn cõi, nhưng Mộc đạo nhân làm đại năng hồng hoang có tiếng, một trong mấy người đỉnh cao nhất Bàn Cổ thế giới hiện nay, bảo vật rảnh rồi trong tay hầy vẫn là không ít. Các bảo bối đó vốn là chuẩn bị để về sau ban cho môn nhân đệ tử làm vẻ vang tông môn, nhưng hiện tại, chỉ có thể dùng để tiêu diệt phiên toái.

“Ta không thiếu bảo bối.” Cơ Hạo ngắt lời Mộc đạo nhân, hầy giơ giơ lên Bàn Cổ Kiếm trong tay, rất lạnh nhạt nói: “Chỉ bảo trên người ta số lượng không nhiều, đều bị là đỉnh cấp chí bảo, công phòng đặc lực, không thiếu bảo bối. Cho nên, Mộc đạo nhân đừng đem những vật ngoài thân này để qua loa cho xong.”

Mộc đạo nhân có chút tức giận nhìn Cơ Hạo: “Như vậy, Cơ Hạo đại đế phải như thế nào mới bằng lòng phóng thích đệ tử bốn môn?”

Cơ Hạo nhíu mày, nên làm như thế nào mới tốt? Ngao Bạch đã ra mặt điều giải chuyện lần này, Cơ Hạo trừ phi thật sự muốn phân sinh tử với Mộc đạo nhân, nếu không các môn nhân đệ tử của Mộc đạo nhân là nhất định phải thả.

Đơn giản là, từ trên người Mộc đạo nhân có thể kiếm được bao nhiêu lợi.

Nhưng Mộc đạo nhân keo kiệt, một gã cả ngày đi đâu cũng lừa dối người ta ‘bảo bối này có duyên với ta’, người có thể trông cậy vào hẳn lấy ra bảo bối tốt bao nhiêu?

Cho dù hẳn lấy ra hai ba món linh bảo gánh trách nhiệm, Cơ Hạo dám thề, cái đó khẳng định là loại kém cỏi nhất kinh, có hoa không quả nhất trong tiên thiên linh bảo. Loại bảo bối này, ngày thường dùng để bắt nạt một ít lâu la còn được, đối mặt đại năng thật sự, vậy thực không có tác dụng gì.

Trầm ngâm hồi lâu, Cơ Hạo thở dài một hơi thật dài, Mộc đạo nhân cũng chỉ con người hẳn có chút giá trị.

“Mộc tiền bối, không bằng như vậy, Bàn Cổ thế giới ta sắp đối mặt đại địch. Không bằng, khi đại địch bùng xuống, ta chỉ định một người, ngài toàn lực ra tay một lần được không? Không hề giữ lại toàn lực ra tay?”

Cơ Hạo rất nghiêm túc nhìn Mộc đạo nhân: “Toàn lực ra tay một lần, có thể giết hẳn thì giết hẳn, không thể giết hẳn cũng phải làm hẳn bị thương nặng, tuyệt đối không được ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, như thế nào?”

Mộc đạo nhân trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng sầu khổ vụn phần gật gật đầu, thở dài một hơi thật dài.

Chương 1525: Cơ Hạo Nghi Hoặc

Thiên đình, thiên địa ý chí Bàn Cổ thế giới ngưng tụ mà sinh. Toàn bộ kiến trúc, toàn bộ cung điện lầu các, gạch vàng ngói ngọc của thiên đình, tất cả đều do thiên địa linh khí thuần túy nhất động lại mà thành.

Nói từ trên lý luận, chỉ cần thiên đạo Bàn Cổ thế giới vẫn còn, thiên đình cho dù bị đánh nát, nó cũng có thể tự thông thả chữa trị. Như các thiên đế, thiên thần ngã xuống kia, tuy thượng cổ thiên đế, thiên thần đã ngã xuống, trong Thần Nguyên trì vẫn đang thai nghén ra thần linh mới tiếp quản thiên đình.

Lần này Diệu Ưu đạo nhân xuống tay quá ác, Liên Hoa Diệu Lôi, Bồ Đề Thần Lôi nổ phá hủy kiến trúc thiên đình phạm vi mấy ngàn dặm.

Cơ Hạo đứng ở một bên quan sát một lát, vô cùng vô tận thiên địa linh khí từ bốn phương tám hướng quay cuồng lao đến, pháp tắc dao động cường đại bao trùm toàn bộ thiên đình, ở dưới thiên địa pháp tắc áp súc, thiên địa linh khí tinh thuần ngưng tụ thành các khối gạch ngói màu sắc khác nhau, ngưng tụ thành các cây kèo cột ánh lửa loá mắt.

Trên những gạch ngói, kèo cột kia rậm rạp thần văn, phù lục tinh mịn, chính là một bộ phận các loại cấm chế tạo thành thiên đình.

Cơ Hạo âm thầm suy tính, kiến trúc phạm vi mấy ngàn dặm bị phá hủy này muốn tự chữa trị hoàn thành, đại khái cần khoảng năm năm thời gian, đây là cực hạn năng lực tự lành của thiên đình, dù sao thần văn, phù lục trong những gạch ngói, kèo cột kia quá mức tinh tế tinh vi.

Hơn nữa số lượng thiên địa linh khí các kiến trúc kia cần cũng quá nhiều, quá nồng đậm, cầm đem linh khí vô hình ngưng tụ thành thể rắn thực chất, trong đó tiêu hao khí lực cũng không nhỏ. Nhìn xem các mạch khoáng vụ tinh trên Bàn Cổ đại lục, cần bao nhiêu vạn năm mới có thể đem thiên địa linh khí áp súc thành vụ tinh thể rắn? Càng không cần nói là các gạch ngói kèo cột bên trong

khảm vô số cấm chế của thiên đình.

Lúc này liền thấy được thực lực đáng sợ của Mộc đạo nhân.

Hắn đứng ở vị trí trung tâm phế tích kiến trúc thiên đình bị tổn hại, một trượng trong tay lỏng lách từng đạo thần quang cắm tầng tầng trên mặt đất. Một luồng thần thức dao động khủng bố làm người ta hít thở không thông hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ thiên đình, sau đó là hư không so với lĩnh vực thiên đình rộng lớn hơn trăm ngàn lần, tiến tới trong toàn bộ hồng hoang tinh không đều tràn ngập thần thức dao động của Mộc đạo nhân.

Một ý niệm bao trùm tinh không, Cơ Hạo không khỏi kinh hãi trong lòng——lão quái vật này, hắn rốt cuộc mạnh bao nhiêu? Hồng hoang tinh không rộng lớn vô biên, thế mà ở một ý niệm của hắn đã bao trùm toàn bộ?

Khóe miệng Ngao Bạch cũng kịch liệt run rẩy vài cái. Cơ Hạo chưa quay đầu, lại có thể cảm nhận được Ngao Bạch đứng ở phía sau hắn hai tay đặt ở trong tay áo dùng sức siết chặt năm tay. Mộc đạo nhân thực lực khủng bố, không chỉ đối với Cơ Hạo, đối với Ngao Bạch cũng là một sự chấn nhiếp thật lớn.

Ánh sao khắp trời đều bị Mộc đạo nhân khống chế, vô số ánh sao hầu như áp súc thành thủy triều ánh sáng như thực chất, gào thét từ bầu trời hạ xuống. Thiên địa linh khí cuồn cuộn lấy tốc độ gấp vạn lần, mười vạn lần vừa rồi gào thét hướng thiên đình hội tụ đến.

Ở dưới thần thức khổng lồ của Mộc đạo nhân nắm giữ, vô luận là lực lượng tinh tú khắp trời hay là thiên địa linh khí đều bị ép hướng thiên đình lao đi. Vô số gạch ngói, cột kèo từ hư vô xuất hiện, từng viên gạch ngói dựa theo thiên địa ý chí đoạn đoạn chính chính đặt cùng một chỗ, dung hợp chặt chẽ lẫn nhau, không lưu lại chút khe hở.

Mảng lớn hào quang quanh quần bầu trời, thiên đình kịch liệt run rẩy, ở dưới áp lực thần thức khủng bố của Mộc đạo nhân run rẩy.

Mộc đạo nhân hứa hẹn trong vòng một ngày khiến kiến trúc bị tổn hại của thiên đình hoàn thành việc xây dựng lại, nhưng sau khi hắc toàn lực thi triển thần thông pháp lực, quá trình này chỉ dùng ngắn ngủn thời gian nửa chén trà nhỏ, tất cả đều đã hoàn tất.

Kiến trúc bị tổn hại khôi phục như lúc ban đầu, toàn thân trơn bóng rạng rỡ không tỳ vết, đài mây bị tổn hại cũng hoàn thành chữa trị, liền mạch không thấy bất cứ khe hở nào. Trên từng đài cao, từng tòa tháp cao bốc lên vô số luồng hào quang khí lành, linh khí cuộn cuộn không ngừng từ trong các kiến trúc này trào ra, hóa thành linh vụ dinh dính quấn quanh ở bên cạnh mọi người.

Mộc đạo nhân không nói bao nhiêu lời thừa, hắc đơn giản hướng Cơ Hạo gật đầu, sau khi một lần nữa lập lại hứa hẹn của hắc, mang theo môn nhân đệ tử đông nghịt rời khỏi thiên đình.

Gương mặt vốn sầu khổ của hắc ở trong nháy mắt rời khỏi thiên đình trở nên càng thêm buồn khổ, mỗi lỗ chân lông toàn thân đều tản mát ra một ý tĩnh mịch nồng đậm. Tịch diệt khí tức trên người hắc là nồng đậm như thế, dẫn tới Cơ Hạo cũng không dám nhìn thẳng vào bóng lưng hắc, sợ bị đạo vận trên người hắc tản mát ra ảnh hưởng đạo tâm của mình.

Kiến thức Mộc đạo nhân thời gian ngắn ngủn nửa chén trà nhỏ chữa trị thiên đình bị tổn hại, lại cảm nhận được một tia đạo vận cường đại đáng sợ kia trong cơ thể hắc tự nhiên toát ra, đủ để lay động tâm thần người ta, Cơ Hạo đột nhiên xoay người sang chỗ khác, rất nghiêm túc nhìn Ngao Bạch.

“Đại đế có gì nghi vấn?” Ngao Bạch thâm trầm nhìn Cơ Hạo một cái: “Là vì thực lực Mộc thánh vượt qua đại đế tưởng tượng phải không? Đại đế là môn đồ của Vũ Dư thánh nhân, chẳng lẽ đại đế còn không biết thực lực thật sự của Vũ Dư thánh nhân?”

“Ta không ngu tới mức động thủ với gia sư, sao có thể biết thực lực sư tôn?” Cơ Hạo thâm trầm nhìn Ngao Bạch: “Vừa rồi Phong Hành nói với ta, môn nhân

long hổ sư tượng của Mộc đạo nhân, bọn họ ở sau khi phá vỡ phong ấn nào đó trong cơ thể, đạo hạnh pháp lực đột nhiên tăng lên tới trình độ làm bọn họ cảm thấy tuyệt vọng...”

Cơ Hạo hướng phía Lương Chử chỉ chỉ: “Ta rất tò mò, phi thường tò mò, đám ác quỷ dị tộc Lương Chử kia, chỉ bằng nội tình bọn họ lúc ban đầu lưu lạc Bàn Cổ thế giới, một đám sa cơ thất thế ở Bàn Ngu thế giới, bọn họ có thể có lực lượng đánh cho nhân tộc không thở nổi?”

Ngao Bạch trầm mặc hồi lâu, hần lạng lẽ cười lên: “Như đại đế nói, bọn ác quỷ dị tộc kia, chỉ là đánh cho nhân tộc không thở nổi. Chân tướng một trận chiến năm đó, sợ là nhân tộc cũng chỉ có mấy Nhân Hoàng đại hiền biết rõ trong lòng... Bị hao tổn, chỉ là nhân tộc.”

Dang hai tay, Ngao Bạch rất thành khẩn nhìn Cơ Hạo: “Chính như trong lòng đại đế nghĩ, Mộc thánh bọn họ, trên cơ bản tương đương chưa ra tay, bọn họ chỉ chém giết một ít dị tộc bọn họ muốn chém giết, tích góp một chút công đức bọn họ muốn tích góp mà thôi. Chủ lực đối kháng dị tộc vẫn là nhân tộc, mà nhân tộc khi đó, bản thân vẫn minh vừa mới nảy sinh, bọn họ quả thực không phải đối thủ của dị tộc, bọn họ quả thực trả giá thảm trọng, mới không dễ dàng gì chặn được dị tộc tiến công.”

“Đại Xích thánh nhân, Thanh Vi thánh nhân, Mộc thánh, Hoa thánh, Minh thánh... Bọn họ đều là như thế. Trừ Vũ Dư thánh nhân tính cách cương liệt ngay thẳng, lại giao hảo với thủ lĩnh mấy bộ lạc nhân tộc, dứt khoát rút kiếm ra tay... Nhưng một mình Vũ Dư thánh nhân, có thể thay đổi cái gì?”

“Sư tôn nếu toàn lực ra tay, bọn dị tộc kia còn có đường sống?” Cơ Hạo rất ngạc nhiên nhìn Ngao Bạch.

“Vũ Dư thánh nhân chiến lực kinh người, có lẽ Bàn Cổ thế giới không ai có thể bằng, chỉ là ở phương diện tính kế... Ha ha!” Ngao Bạch cười khan vài tiếng, thản nhiên nói: “Sẽ luôn có biện pháp khiến hãn không thể toàn lực ra tay, giống

như, nhân tộc có mười hai vị Nhân Hoàng tấn thăng Vu Thần, lại ngay cả một vị tọa trấn nhân tộc cũng không có, sẽ luôn có biện pháp làm bọn họ không rảnh tay, phải đi bận bịu.”

Cơ Hạo còn muốn hỏi rõ ràng, Ngao Bạch đã kiên định lắc đầu.

“Cơ Hạo đại đế, ta chỉ là một trong chín người con của tổ long, ta không phải tổ long, cho nên, có một số lời ta không dám nói.”

“Người cũng không nên hỏi, hỏi ta cũng sẽ không trả lời. Tóm lại ta muốn nói, đại đế lần này bức bách Mộc thánh phải toàn lực ra tay giúp người một lần...”

Ngao Bạch vươn hai tay, nghiêm nghị hướng Cơ Hạo chấp tay thi lễ: “Làm khá lắm!”

Chương 1526: Sự Vụ Hỗn Loạn

Sau khi Mộc đạo nhân rời khỏi, kiếp sống thiên đế của Cơ Hạo xem như chính thức đi lên quỹ đạo.

Phù Tang Mộc rất thích ý triển khai bản thể ở trong sân lớn phía sau Thái Dương thiên cung, Nha Công và một đám Kim Ô trưởng lão cả ngày đứng ở trên cành cây của hắn nheo mắt ngủ gật. Trong mỗi lần hít ra thở vào của bọn họ, từng tia Thái Dương tinh hoa không ngừng dung nhập thân thể bọn họ, làm đạo hạnh pháp lực của bọn họ không ngừng tăng lên.

Bởi vì Phù Tang Mộc tồn tại, thái dương đạo vận trong Thái Dương thiên cung trở nên cực kỳ nồng đậm, càng có Thái Dương Tinh chiếu xuống một cột sáng to lớn màu vàng cả ngày chiếu rọi cả tòa thiên cung, nơi này quả thực chính là thánh địa tu luyện tốt nhất của Kim Ô nhất tộc.

Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy vô số Tam Túc Kim Ô đứng chỉnh tề ở trên mái hiên, trên mặt ngói, trên cành cây, trên tháp cao, rậm rạp chỉnh tề ngồi ở nơi đó, dựa theo mệnh lệnh của Cơ Hạo cắt lượt tu luyện.

Trừ những kẻ cắt lượt an tâm tu luyện, càng nhiều Kim Ô đạo binh mặc kim giáp chạy lung tung khắp thiên đình, bọn họ giống như các vầng mặt trời nhỏ đi ngang qua trời cao, cảnh giác giám thị tất cả động tĩnh ở xung quanh. Những gia hỏa này phi hành thường thường kêu bừa ‘Quạ quạ’, toàn bộ thiên đình nơi nơi đều có thể nghe được tiếng kêu chói tai của bọn họ.

Trong Thái Dương thiên cung, Cơ Hạo ngồi cao ở trên ngai báu chính giữa, hai mắt hơi có chút đăm đăm nhìn các bộ các ti thiên quan thiên lại của thiên đình lui tới khắp đại điện. Trong tay bọn họ đang cầm các loại công văn quyển trục hào quang quanh quẩn, thỉnh thoảng hô to gọi nhỏ đánh tiếng với nhau.

Ở trước ngai báu của hắn, ba cái đỉnh lớn tỏa ra mây khói xếp thành hàng chữ Nhất, đột nhiên ‘keng’ một tiếng vang thanh thúy, một làn mây khói từ trong một

cái đỉnh lớn phun ra, nhanh chóng ngưng tụ thành một đạo văn thư màu tím.

‘Vù’ một tiếng, đạo văn thư này rất có linh tính hướng Vũ Mục đứng ở bên phải Cơ Hạo bay qua. Vũ Mục đầu đầy mồ hôi hoảng sợ nhìn văn thư kia một cái, kêu lên khàn cả giọng: “Lại tới? Sao lại nhanh như vậy?”

Văn thư dần dần mở ra, một làn khói lao ra, ở trước mặt Vũ Mục hóa thành một cái quang kính hình tròn. Có thể nhìn thấy một lão nhân đầu đội mũ giáp xương sọ sói chế thành, cầm cốt trượng, trên người khoác da báo năm lỗm đốm sắc sỡ hoa chân múa tay đứng ở trước một tế đàn hùng hực lửa, lớn tiếng hướng tới tế đàn gào thét.

“Ông trời ạ, mấy năm trước người mưa to không ngớt, thiếu chút nữa chết đuối toàn bộ tộc nhân của chúng ta... Hiện tại người lại mấy tháng không có một giọt mưa, Tây Hoang ta, đất đai Bạch Lang bộ ta ngay cả kê chịu hạn nhất cũng phải giết chết. Ban chút mưa đi, bằng không mấy chục vạn tộc nhân Bạch Lang bộ chúng ta, mùa đông này sẽ không có đồ ăn qua mùa đông!”

Vũ Mục rống lớn một tiếng, nhoáng cái cầm văn thư lên, dùng thần ấn của mình ở trên văn thư đè một cái ấn: “Tây Hoang, Bạch Lang bộ, ở sườn phía đông Lang Thủ sơn Tây Hoang, lãnh địa phạm vi ba vạn dặm, buổi trưa hôm nay, mưa to một thước hai tấc, mau đi!”

Vài tên giao long lâm thời được phân phối đến Vũ bộ của Vũ Mục tiếp nhận văn thư, sốt sắng như lửa đốt xông chạy ra khỏi đại điện, bọn họ vừa chạy, vừa oán giận: “Vừa trở về không đến một canh giờ, giờ đã phải đi Tây Hoang? Trời ạ, thiên thần sao lại vất vả như vậy?”

Một tiếng ‘keng’ vang lên, lại là trong một cái đỉnh lớn một đám mây khói phóng lên cao, ngưng tụ thành một quyển văn thư nhanh chóng bay đến trước mặt Cơ Hạo.

Một mảng mây khói bay ra, trong quang kính một đại hán thân thể cực kỳ cường tráng khôi vĩ lớn tiếng rống giận: “Trời cao ở trên, Hùng Sơn ta dùng linh

hồn các đời tổ tiên Phi Hùng bộ thề, một lần này ta nhất định phải dẫn dắt tộc nhân, giết sạch bọn khốn kiếp Phi Báo nhất tộc! Thần linh trong thiên địa ơi, các người nếu có linh, thì phù hộ Phi Hùng bộ chúng ta trăm trận trăm thắng đi!”

Đại hán cầm lên một thanh đao ngọc chuyên môn dùng để hiến tế, hung hăng liên tục chém ba đao ở trên mặt mình, đem mảng lớn máu tươi hắt vào trên tế đàn hùng hực thiêu đốt trước mặt: “Thần linh trong thiên địa ơi, chờ ta san bằng Phi Báo nhất tộc, ta sẽ dùng đầu của ba vạn xử nữ hướng các người hiến tế!”

Cơ Hạo trên ngai báu chột ôm mặt, cái này tính là chuyện gì vậy? Loại chuyện bộ tộc báo thù này, chẳng lẽ cũng cần thiên đình quản lý sao?

Hơn nữa văn thư này, thế mà còn trực tiếp đưa đến trước mặt Cơ Hạ Chiến bộ chính thần, đây là muốn Cơ Hạ cầm binh bình định Phi Hùng bộ, hay là muốn Cơ Hạ dẫn quân giúp Phi Hùng bộ càn quét Phi Báo nhất tộc?

Cơ Hạo giờ xem như đã hiểu, chỉ cần tất cả sinh linh có trí tuệ của Bàn Cổ thế giới, bọn họ chỉ cần trong mồm mang theo từ khóa ‘Ông trời’, ‘Thương thiên’... thề thốt hoặc là hiến tế, thiên đình sẽ thu được niệm lực của bọn họ, đem những việc này ngưng tụ thành công văn cụ thể phân phát cho thiên thần phụ trách?

Khó trách thượng cổ thiên đình phải đặt riêng ngũ phương thiên đế, Bàn Cổ thế giới quá nhiều bộ tộc, quá nhiều chủng tộc, các loại tranh cãi vô số, người không bố trí thêm mấy thiên đế, người căn bản không quản lý nổi những việc này!

Móng vuốt Cơ Hạo có chút phát tê, hẳn chỉ là thiên đế mới ra lò, hẳn đối với quy tắc vận chuyển của thiên đình cũng không rõ lắm, hẳn không biết những việc này nên xử lý như thế nào. Không chỉ có hẳn, các thiên thần thiên đình hẳn bổ nhiệm, Cơ Hạ cũng chỉ có kinh nghiệm quản lý quân đội một thành một vùng, người bảo hẳn xử lý ra sao các chuyện phức tạp mà biến hoá kỳ lạ này?

Càng không cần nói Phong Hành, Vũ Mục những gia hỏa này, bọn họ năng

lực quản lý hành chính ngay cả Cơ Hạo cũng không bằng, bọn họ hai ngày qua đã bị vô số công việc làm cho sắp phát điên rồi.

“Sư... Sư tôn!” Hạ Mễ đột nhiên ở một bên kêu to lên: “Nơi này có một con ma giao Nam Hoang, hắc thề nói thương thiên không có mắt, thế mà không cho hắc trở thành thiên thần, cho nên hắc chuẩn bị đi bắt ba trăm phạm nhân làm điểm tâm no bụng... Chúng ta là nên sắc phong hắc lên trời làm thần, hay là...”

“Triệu tập quân đội, giết hắc!” Tròng mắt Cơ Hạo bắn ra, lớn tiếng quát: “Loại ngu xuẩn này, về sau đều điều binh diệt sát. A...”

Một ngụm tà khí của Cơ Hạo còn chưa phát tiết ra ngoài, đột nhiên một tiếng ‘keng’ vang lên, một đạo công văn kim quang sáng lạn, tràn ngập tử khí đột nhiên từ trong cái đỉnh lớn chính giữa phun ra. Quyển công văn này mang theo một luồng thiên địa uy áp nồng đậm, chậm rãi bay tới trước mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạo ngẩn ngơ, cầm công văn, một đạo kim quang lao ra, trong công văn hiện ra các hàng chữ to màu máu.

“Công văn tể trời của Nhân Hoàng Đế Thuấn? Đây, làm cái gì vậy?” Cơ Hạo có chút phát điên, hắc nhìn kỹ các chữ to màu máu kia, đột nhiên dờ khóc dờ cười kêu to lên: “Đế Thuấn muốn tìm ta, phái người tới thiên đình là được, cần gì dùng...”

Đột nhiên, Cơ Hạo tỉnh ngộ, Đế Thuấn hiện ở Lương Chử, từ Lương Chử tới thiên đình, Vu Đế nhân tộc tầm thường ở trên đường cũng phải hao phí mấy tháng thời gian. Phái người tìm đến Cơ Hạo, nào có thuận tiện như một phần công văn tể trời trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo?

Đây là Cơ Hạo hơn một tháng qua ở lại bên ngoài, đám người Đế Thuấn có việc quan trọng cần bàn bạc với Cơ Hạo, nhưng phái người đến thông báo hắc lại quá lãng phí thời gian, dứt khoát lựa chọn cách làm thuận tiện, lại khiến Cơ Hạo dờ khóc dờ cười nhất này.

“Thôi, thôi, a cha, còn có... Các vị, công việc quan trọng của thiên đình, mọi người nhất định phải cố gắng tinh tế, cẩn thận cần cù, tuyệt đối đừng qua loa cho xong.” Cơ Hạo vung tay áo, vội vã chạy ra khỏi đại điện: “Mọi người làm việc, ta đi Lương Chủ cũng có việc nghiêm túc cần xử lý!”

Cơ Hạo không chịu trách nhiệm bỏ trốn mất dạng, mang theo Nha Công, Phù Tang Mộc còn có vô số Kim Ô đạo binh xám xịt chạy ra khỏi thiên đình.

Chương 1527: Huyết Miện Hung Uy

Lửa cháy hừng hực, ánh lửa ngập trời, Cửu Long Xa Liễn phóng thích ra uy năng, kim quang liệt hỏa kéo dài vạn dặm từ cực cao trên không cấp tốc lướt qua, ngẫu nhiên theo một đạo thanh quang chợt lóe, Cửu Long Xa Liễn sẽ mang theo vô số Kim Ô đạo binh hướng phía trước nháy mắt phá không na di mấy trăm triệu dặm.

Cửu Long Xa Liễn phi hành tuyệt tích phối hợp Thiên Địa Kim Kiều có thể phá không na di, Cơ Hạo lại lấy thiên đế chi tôn điều động Thái Dương tinh lực thúc dục hai kiện chí bảo, hân mang theo vô số Kim Ô đạo binh cấp tốc chạy đi, căn bản không hao phí một chút pháp lực nào của bản thân.

Lộ trình Vu Đế đỉnh phong của nhân tộc cũng phải hao phí mấy tháng thời gian mới có thể vượt qua, Cơ Hạo toàn lực làm chỉ dùng ngăn ngùn ba canh giờ.

Từng đại đội Kim Ô sắp xếp đội ngũ chỉnh tề từ trên cao dần dần hạ xuống. Đám Kim Ô này còn chưa quen bảo trì hình người, bọn họ vẫn hóa thành bộ dáng bản thể toàn thân treo lông vũ màu vàng, đáp chỉnh tề ở trên tường thành Lương Chủ, trên mái hiên, trên thân cây...

Rất nhanh hơn phân nửa Lương Chủ từ trên cao nhìn xuống đã biến thành ánh vàng rực rỡ, vô số Kim Ô tò mò ngồi chỗ cao hết nhìn đông tới nhìn tây, bốn phương tám hướng đều là bóng dáng đám Kim Ô này thiêu đốt.

Tiếng kêu chói tai ‘Quạ quạ’ như sóng thần kéo dài không dứt từ phía đông Lương Chủ thành vang đến phía tây, lại từ phía nam Lương Chủ thành vang đến phía bắc. Nhiều quý tộc dị tộc đang sửa sang lại phế tích thành lũy nhà mình, đang chỉnh lại gia nghiệp bị tiếng động lớn xôn xao thành linh tới làm cho thiếu chút nữa điên mất, bọn họ hỗn hển lao ra chỉ vào đám Kim Ô đạo binh tức giận mắng to.

Các quý tộc dị tộc không rõ tình huống rất nhanh đã bị mười hai chấp chính

đại để phái ra cấm vệ xua tan, mười hai vị chấp chính đại để bọn Bì Thi Nu, một đám quyền lực trường lão, còn có đám người Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh đều đi ra đón.

Cơ Hạo không dám ý vào thân phận tự cao tự đại, hần vội hướng mấy người Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh nghênh đón, kính cẩn chủ động hướng bọn họ hành lễ thăm hỏi trước. Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh cũng không câu thúc, vẫn là bộ dáng ban đầu cười thăm hỏi lẫn nhau với Cơ Hạo.

Nhưng ở trước mặt đám người Bì Thi Nu, Cơ Hạo nghiêm mặt, tay áo cuốn một cái hai tay chắp sau lưng, cầm học sắc mặt ngày thường của quý tộc Ngu tộc, hơi vênh lên cao bốn mươi lăm độ, còn chưa nói chuyện với người ta, trước hết từ trong lỗ mũi phun ra hai luồng khí lạnh.

“Cũng qua lâu như vậy rồi, các vị bề hạ đã từ trong miệng đám người Xích Lô, U Vân kia hỏi ra tình báo nào hữu dụng chưa?” Thanh âm Cơ Hạo cũng trở nên cực kỳ mơ hồ cổ quái, hần lặng lẽ đem một tia thái dương pháp tắc mấy ngày nay tìm hiểu ra vận dụng ở trong, vì thế trong ánh nắng vô biên vô hạn trong hư không liền như có vô số tia sáng ngưng tụ thành những sợi dây đàn mắt thường không nhìn thấy, đang theo thanh âm hần phát ra cộng hưởng kỳ dị.

Thanh âm hần nghe vào, giống như từ toàn bộ thiên địa bốn phương tám hướng đồng thời truyền đến, không rõ lý do một không khí hoành tráng uy nghiêm, thần bí không lường được dần dần sinh ra.

Thiên đế thượng cổ thiên đình khi đối thoại với phàm nhân, ít nhiều đều sẽ vận dụng một ít loại tiểu kỹ xảo này, cũng chỉ là vì tăng cường địa vị thần thánh của thiên đình ở trong chúng sinh, chỉ là thủ đoạn giả thần giả quỷ thuần túy.

Đám người Bì Thi Nu cảm nhận được áp lực to lớn không lường được ở xung quanh, theo bản năng nổi lên vài phần lòng kiêng kỵ đối với Cơ Hạo. Khẽ ho khan một tiếng, Bì Thi Nu tiến lên một bước trầm giọng nói: “Chúng ta nghiêm hình tra tấn đối với bọn hần, bọn hần quả thật đã nói một số thứ hữu dụng,

nhưng khi chúng ta hỏi cơ mật trung tâm thật sự... thì có biến cố thật lớn.”

Cơ Hạo nhớ tới tình huống khẩn cấp trong văn thư tế trời của Đế Thuấn miêu tả, hần trầm giọng nói: “Vị Huyết Miện đại năng kia theo như lời các người, hần từ xa xôi cho các người một đòn?”

Khuôn mặt Bì Thi Nu giật giật, hung hăng gật gật đầu: “Cơ Hạo bệ hạ nếu có hứng thú, có thể đi kiến thức một chút, người có thể biết, Huyết Miện thánh tôn hần rất cuộc có lực lượng khủng bố không thể tưởng tượng bao nhiêu!”

Thanh âm Tự Văn Mệnh vang lên ở trong tai Cơ Hạo: “Cẩn thận, bọn dị tộc này không có ý tốt. Chúng ta đã tận mắt thấy một màn đó, quả nhiên là mạnh mẽ dị thường, khủng bố vô cùng, phải thật cẩn thận, đừng bị Huyết Miện thánh tôn kia làm bị thương. Tuyệt đối không thể để cho đám dị tộc Lương Chử nổi lên tâm tư khác.”

Cơ Hạo chậm rãi gật đầu, hần kiêu ngạo cười, giọng ù ù từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn truyền đến: “Tốt lắm, rất thú vị, ta phi thường cảm thấy hứng thú, một khi đã như vậy, mọi người cùng đi xem đi!”

Kiêu ngạo như thế hướng đám người Bì Thi Nu phân phó một tiếng, Cơ Hạo lại hồi phục thái độ bình thường, tươi cười thân thiện hướng đám người Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh chào hỏi: “Đế Thuấn, Văn Mệnh a thúc, chúng ta cũng tới kiến thức một chút, nhìn xem vị đại năng Bàn Ngu thế giới địa vị tương đương với thiên đế Bàn Cổ thế giới ta, rốt cuộc có bản lĩnh lớn bao nhiêu.”

Đúng vậy, ở trên văn thư tế trời Đế Thuấn đã nói rõ ràng, đám dị tộc Lương Chử này rốt cuộc thổ lộ một ít kết cấu quyền lực thật sự của Bàn Ngu thế giới bọn họ.

Ví dụ như nói Thánh Vực của Bàn Ngu thế giới bọn họ, liên tương đương với thiên đình của Bàn Cổ thế giới, là tổ chức quyền lực cao nhất bọn hần nắm giữ quyền bính toàn bộ thế giới, quản lý khắp thiên địa. Mà các thánh tôn trong Thánh Vực, thì là tồn tại chí cao chiếm được đại đạo Bàn Ngu thế giới tán thành,

nắm giữ lực lượng vô biên, nắm vô lượng quyền lực, đối với toàn bộ sinh linh của Bàn Ngu thế giới đều có quyền sanh sát trong tay.

Hơn nữa mỗi một vị thánh tôn, đều là thống soái một quân đoàn xâm lược của Bàn Ngu thế giới, bọn họ thường xuyên thống lĩnh đại quân chinh phạt khắp nơi. Phàm là thế giới bị Bàn Ngu thế giới phát hiện, đều sẽ trở thành con mồi của bọn họ, bị bọn họ điên cuồng tấn công xâm lược.

‘Huyết Miện’ thánh tôn sắp buông xuống Bàn Cổ thế giới, hẳn chính là lấy thủ đoạn tàn nhẫn vô tình, sự tàn khốc tàn sát ức vạn, đạt được tôn hiệu ‘Huyết Miện’.

Đám người Cơ Hạo đi vào đại Giám Sát sảnh của Lương Chủ, đi vào nhà tù trong lòng đất đại Giám Sát sảnh.

Ở trong một chỗ nhà giam độc lập rậm rạp vô số cấm chế cường đại, Cơ Hạo đã nhìn thấy Xích Lô —— chính Xích Lô là người đầu tiên không chịu được khổ hình, bị ép mở miệng nói ra một số cơ mật trung tâm của Huyết Miện thánh tôn.

Kết quả hẳn vừa mở miệng, hẳn liền biến thành bộ dáng trước mắt Cơ Hạo —— máu thịt toàn thân hẳn đều biến thành tinh thạch trong suốt màu máu, tinh thạch không có bất cứ khí tức sinh mệnh nào, tinh thạch thật dày bao lấy xương khớp bán trong suốt màu đỏ trong cơ thể hẳn, làm hẳn thoát nhìn giống như pho tượng thủy tinh đúc thành.

Một đám lửa màu máu hùng hực thiêu đốt ở trên trái tim Xích Lô, trong trái tim hẳn mơ hồ có thể thấy được một bóng người đang giãy dựa kêu rên, đây là linh hồn Xích Lô bị giam cầm ở trong trái tim hoàn toàn không còn hoạt tính của hẳn, chịu ngọn lửa màu máu giày vò vĩnh viễn.

Đám lửa màu máu này lấy cốt nhục kết tinh hóa của Xích Lô làm nhiên liệu, trừ phi cốt nhục hẳn hoàn toàn bị thiêu đốt hết, nếu không đám lửa đó sẽ không tắt.

Xuyên thấu qua thân thể trong suốt của hắn, Cơ Hạo lại có thể nhìn thấy cấm chế ác độc trong trái tim Xích Lô, trong nháy mắt cốt nhục hắn bị thiêu đốt hết, cũng chính là thời khắc linh hồn hắn tan thành mây khói.

Thân thể Xích Lô lơ lửng ở không trung, lực lượng vô hình đem hắn giam cầm trong không khí, khiến mọi người đều có thể thoải mái nhìn thấy tư thái gập khố hình vô biên của hắn.

Ở dưới chân Xích Lô có mười mấy bóng người hình thái tương tự, những người này là chiến sĩ dị tộc phụ trách nghiêm hình tra tấn Xích Lô, bọn họ bị thần thông quái dị trong cơ thể Xích Lô trào ra đánh trúng, chìm đắm vào trong tuyệt cảnh tương tự Xích Lô.

Lẳng nghe Xích Lô rú thảm khàn cả giọng, Cơ Hạo cũng không khỏi toàn thân phát lạnh một trận.

Thủ đoạn này, quá vô tình, quá tàn khốc một chút.

Chương 1528: Điều Không Giao Thủ

Đoàn người lẳng lặng quan sát Xích Lôi chìm đắm vào tử cảnh đáng sợ một lúc, đi tới nhà giam cách vách.

Không gian trong nhà giam được mở rộng, ba mươi sáu tòa thần tháp Ngũ tộc loại nhỏ đứng sừng sững trong nhà giam, từng đạo thần quang chói mắt lui tới lưu chuyển ở trên thần tháp. Ngẫu nhiên một đạo thần quang vỡ ra, trong không khí sẽ có lượng lớn phù văn phòng ngự lặng yên hiện lên.

Các thần tháp này là dị tộc làm chuẩn bị, càng có mấy chục vị lão vu tế nhân tộc ở bốn góc nhà giam bày ra tế đàn, một loại lực lượng người thường khó có thể phát hiện lặng yên tụ tập ở trên tế đàn, như một số ma thần nào đó ẩn nấp ở trong bóng tối đêm khuya, như báo săn mỗi khi kiên nhẫn chờ đợi, đợi cơ hội cho người ta một đòn trí mạng.

Lực lượng trên bốn tòa tế đàn mật mờ mà âm trầm, cho Cơ Hạo cảm giác uy hiếp so với ba mươi sáu tòa thần tháp Ngũ tộc càng thêm mãnh liệt.

Trừ những cái này, trên mặt đất, trên tường nhà giam đều che kín các loại miếng vàng, miếng ngọc khắc vô số phù văn, trong đó có bút tích vu tế nhân tộc, cũng có thủ đoạn của trận sư Tu tộc, các loại phòng ngự phù văn hô ứng nhau từ xa, cấm chế chông chất đem điều hư không nhà giam này phong tỏa kín không kẽ hở.

Cơ Hạo cảm thụ một phen cường độ phòng ngự trong nhà giam này, hẳn không khỏi âm thầm kinh ngạc than thở.

Trừ phi vận dụng Thiên Địa Kim Kiều vô thượng chí bảo có thể xuyên qua hư không, bài trừ các loại cấm chế này, nếu không cho dù là Cơ Hạo khổng chế Cửu Long Xa Liễn, lấy tu vi hắn hiện nay cũng khó thoát thân từ trong nhà giam này.

Rất hiển nhiên, nhân tộc cũng tốt, dị tộc cũng thế, hai bên đều đã dùng ra thủ đoạn áp đáy hòm, phòng ngự trong nhà giam này đã là tiêu chuẩn tốt nhất ở dưới điều kiện trước mắt hai tộc có thể làm được.

U Vân bị trói ở trên một cây cột đúc từ đồng đỏ, mình đầy thương tích hằn mở to mắt nhìn, kinh hãi vạn phần nhìn mọi người đi vào nhà giam. Hắn ra sức vận vẹo thân thể, khàn cả giọng hét chói tai: “Xích Lô làm sao vậy? Ta có thể nghe được linh hồn hắn đang gào hét. Hắn rốt cuộc thế nào rồi? Các người đã làm gì đối với hắn?”

Thân thể U Vân kịch liệt run rẩy, ánh mắt kinh hoảng như nai con bị sự khủng bố thật lớn dọa sợ, lộ ra một loại cảm xúc tuyệt vọng không tên.

Làm đồng bạn chiến đấu sớm chiều ở chung, giữa Xích Lô, U Vân bọn mười hai vị Nhật Nguyệt kỵ sĩ có tâm linh cảm ứng thần bí, đây cũng là cơ sở bọn họ thi triển Nhật Nguyệt Luân Hồi Đại Trận, triệu hồi Bàn Ngu chân thân tác chiến.

Xích Lô khẳng định đã xảy ra vấn đề lớn, U Vân có thể cảm nhận được linh hồn Xích Lô đang thừa nhận khôn cùng thống khổ, hắn càng có thể cảm nhận được linh hồn Xích Lô phát ra tiếng kinh hô tuyệt vọng. Nhưng U Vân không biết Xích Lô rốt cuộc đã có vấn đề gì, đây mới là chỗ hắn hoảng sợ nhất, tuyệt vọng nhất.

Mọi người đứng ở bên ngoài cấm chế phòng ngự của nhà giam, mọi người đều đã làm xong chuẩn bị ứng biến.

Bì Thi Nu bọn mười hai vị chấp chính đại đế vẻ mặt trầm lặng nghiêm túc, Đế Thuấn, Tự Văn Mệnh đám cao tầng nhân tộc cũng là sắc mặt ngưng trọng. Biến cố lát nữa sắp xảy ra, không chỉ có thể ước lượng thủ đoạn của vị Huyết Miện thánh tôn kia, càng là con đường hai tộc khoe ra thực lực của mình. Mọi người đều làm sẵn chuẩn bị vạn toàn, nếu có ai ở dưới tình huống như vậy còn bị Huyết Miện thánh tôn từ xa xôi đã thương, vậy vấn đề không chỉ có là mất mặt.

“Chúng ta, chuẩn bị xong rồi.” Bì Thi Nu hướng đồng bạn nhà mình nhìn

một cái, nặng nề nói.

“Tốt lắm, bắt đầu động thủ!” Đế Thuấn nhét hai tay ở trong tay áo, mặt không biểu cảm nói.

Mấy chục nô lệ tinh quái bộ dạng nhe răng trợn mắt hình dạng như con cóc hình người thật lớn, trên làn da dính dính mọc đầy các loại đốm thật lớn, thần thái ti tiện mà hạ tiện cầm các loại hình cụ cổ quái đi vào nhà giam. Bọn họ thấp hèn hướng mọi người liên tục dập đầu hành lễ, thẳng đến lúc Đế Thích Diêm La không kiên nhẫn giận quát một tiếng, đám nô lệ tinh quái này mới cười quái dị ‘Khanh khách’ hướng U Vân ép tới.

U Vân kêu đau khàn cả giọng, mấy nô lệ tinh quái thuần thực đến cực điểm đem mười cây kim dài màu đen đâm vào kẽ móng tay hắc, cây kim dài bôi đầy thuốc cổ quái khiến thần kinh ngón tay U Vân trở nên mẫn cảm hơn ngàn lần, vạn lần, thống khổ hắc thừa nhận cũng sẽ là gấp bình thường ngàn lần, vạn lần.

Càng có nô lệ tinh quái dùng lửa nung nóng phía cuối cây kim dài, rất nhanh cây kim dài đã bị đốt đỏ hồng, U Vân hét rầm lên càng thêm thê lương.

“Nói! Huyết Miện thánh tôn mang đến bao nhiêu người, quân đội dưới trướng hắc có bao nhiêu nhân mã, cao thủ có bao nhiêu, thái độ của hắc đối với Bàn Cổ thế giới là thế nào, hắc đối với chúng ta các tộc nhân chiếm lĩnh Bàn Cổ thế giới này muốn xử trí như thế nào.” Da Ma La Gia đi lên trước một bước, nhìn U Vân lớn tiếng quát: “Nói mau, nói ra, chúng ta sẽ lập tức giải trừ sự thống khổ của ngươi.”

Khi Da Ma La Gia lớn tiếng quát, tay của nô lệ tinh quái cũng chưa dừng lại.

Bọn họ dùng bàn chải ở trên một cái chân của U Vân quét đầy dược tề đặc biệt phối chế, đây cũng là dược tề tra tấn chuyên dụng có thể phóng đại lên rất nhiều mọi sự thống khổ. Mang theo nụ cười ác liệt mà hung tàn, các nô lệ tinh quái lấy ra con dao nhỏ, cửa nhỏ đặc chế, nhẹ nhàng băng quơ bắt đầu mổ cạo chân U Vân.

U Vân phát ra tiếng rú thảm thối khổ người thường tuyệt đối không có khả năng phát ra. Hắn thét chói tai khàn cả giọng: “Ta nói, ta cái gì cũng nói, Huyết Miện thánh tôn lần này...”

Nhắc tới ‘Huyết Miện’ thánh tôn, muốn nói ra cơ mật về hắn, một cấm chế cực kỳ bí ẩn bị xúc động.

Một ý chí mênh mông như biển, thâm trầm đáng sợ lấy linh hồn U Vân làm con đường lặng yên buông xuống nhà giam này. Phía sau U Vân một đám sương mù máu dinh dính lặng yên toát ra, một đôi mắt đáng sợ không có cảm xúc, tràn ngập đục - niêm hủy diệt tất cả chậm rãi mở ra ở trong sương mù máu.

Một thanh âm trầm thấp mà thâm nghiêm lặng yên vang lên, hắn cười ‘Ha ha’, con mắt trong sương mù máu lần lượt hướng mọi người trong nhà giam liếc một cái thật sâu.

Đám người Cơ Hạo đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, Da Ma La Gia bị con mắt này đảo qua, thân thể của nàng kịch liệt run rẩy một cái, theo bản năng lui lại vài bước, thân thể lại giống như lá rụng trong gió run rẩy không ngừng.

“Tiểu nữ nhân không tệ.” Thanh âm trong sương mù máu lạnh băng: “Có lẽ, người có thể làm vật tiêu khiển của ta ở thế giới này. Lấy tư sắc của người, ở trước khi ta chán ngấy, người có lẽ có thể sống lâu ba năm tháng? Rốt cuộc là ba tháng, hay là năm tháng đây?”

Khuôn mặt Da Ma La Gia ‘Xoát’ một cái trở nên trắng bệch. Nàng cố lấy tinh thần, mạnh mẽ cười lạnh nói: “Cái này, không phải do người quyết.”

Thanh âm kia thản nhiên cười nói: “Ta phàm là mở miệng, tất cả sự việc đã định sẵn kết cục. Các người đều sắp chết, chỉ có người tiểu nữ nhân này, sẽ ở trên giường của ta kéo dài hơi tàn một đoạn thời gian, chờ chơi hỏng người rồi, sự tình cũng sẽ là như thế.”

Tiếng cười ‘Ha ha’ đột nhiên vang lên, trong sương mù máu một ngón tay

cực kỳ thông thả điếm ra.

Đây là một bàn tay trên làn da che một tầng trong suốt, đường nét hoàn mỹ không tỳ vết. Hắn điếm ra một chỉ, các loại cấm chế phòng ngự bên người U Vân giống như bình sứ bị búa tạ đập, ‘Bốp bốp bốp’ không ngừng vỡ vụn, trong không khí không ngừng có ánh lửa chói mắt bắn ra, toàn bộ nhà giam đều như lá rụng trong gió đang kịch liệt run rẩy.

Ngón tay này kiên định chậm rãi điếm ra, mọi người đều có thể nhìn thấy phía trước đầu ngón tay các tầng không gian gấp khúc.

Rất hiển nhiên, muốn dùng loại thủ đoạn này thông qua thân thể U Vân vượt qua vô tận Hồng Mông hỗn độn đánh tới từ xa, đối với Huyết Miện mà nói cũng cũng không thoải mái.

Mang theo một tia khí tức đáng sợ, ngón tay này lặng yên chỉ về phía Phạm Hải bên người Da Ma La Gia.

Chương 1529: Minh Đạo Ra Tay

Nhìn thấy mục tiêu Huyết Miện thánh tôn ra tay, Cơ Hạo đối với tính cách của hắn đã có phán đoán bước đầu!

Thằng cha này khẳng định là kẻ chủ nghĩa hoàn mỹ có chút khuynh hướng bắt buộc, mục tiêu khắp căn phòng, Phạm Hải không phải mục tiêu cách U Vân gần nhất, cũng không phải mục tiêu khí tức cường đại nhất trong những người ở đây, lại càng không phải mục tiêu thoát nhìn quan trọng nhất.

Ít nhất Đế Thuấn được đám đông bá hộ nhân tộc bảo vệ ở chính giữa, nhìn từ trên thân phận, Đế Thuấn so với Phạm Hải chấp chính đại đế này quan trọng hơn nhiều.

Trong mục tiêu khắp nhà giam, Phạm Hải tuyệt đối là người giá trị nhan sắc kém cỏi nhất—— ai bảo hắn là người Minh Nguyệt nhất mạch? Minh Nguyệt nhất mạch cả ngày giao tiếp với con rối cường thi, vong linh âm hồn, Phạm Hải đường đường chấp chính đại đế, lại bộ dạng da bọc xương, toàn thân âm khí từng trận, ở trong tất cả mọi người tuyệt đối là kẻ xấu xí nhất, chướng mắt nhất.

Ngón tay Huyết Miện thánh tôn xa xăm điểm đến, lập tức điểm về phía con mắt dựng thẳng ở mi tâm Phạm Hải.

Tộc nhân Ngu tộc, con mắt dựng thẳng ở mi tâm là nguồn suối lực lượng của bọn họ, càng là chỗ sinh mệnh bốn nguyên của bọn họ. Đối với bọn họ mà nói, con mắt dựng thẳng ở mi tâm so với trái tim còn quan trọng hơn rất nhiều. Trái tim bị phá đi tộc nhân Ngu tộc trong thời gian ngắn cũng sẽ không chết, nếu con mắt dựng thẳng ở mi tâm bị phá, linh hồn bọn họ cũng sẽ lập tức tiêu tán.

Phạm Hải phát ra tiếng rống dài bén nhọn, phòng ngự cấm chế chồng chất trước mặt hắn bị một chỉ điểm phá, áp lực khủng bố giam cầm không gian xung quanh thân thể hắn, hắn muốn phá không na di bỏ chạy, nhưng hắn không thể nhúc nhích.

Bì Thi Nu, Đế Thích Diêm La, Bà La Già các chấp chính đại đế đứng ở bên người Phạm Hải sắc mặt đại biến, bọn họ không có một ai xông lên cứu viện Phạm Hải, mà là theo bản năng bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất né tránh, rời xa Phạm Hải.

Đặc biệt là Da Ma La Gia che ở trước mặt Phạm Hải phát ra một tiếng kinh hô bén nhọn, lấy một loại tốc độ làm Cơ Hạo cũng kinh ngạc than thở ‘Vù’ một cái biến mất tại chỗ, trong nháy mắt tiếp theo nàng đã đi tới cửa nhà giam, nấp ở phía sau Da Ma 卐 cùng một quyền lực trường lão khác của Âm Nhật nhất mạch.

Thậm chí hai vị quyền lực trường lão Minh Nguyệt nhất mạch cũng chưa tiến lên cứu viện Phạm Hải, bọn họ mang theo một tia kính sợ nhìn Huyết Miện thánh tôn từ xa xôi điểm ra một chỉ kia, dứt khoát kiên quyết, ‘làm việc nghĩa không hối hận’ vứt bỏ Phạm Hải, thân thể hóa thành hai làn gió âm gào thét đi tới cửa nhà giam.

Đường đường chấp chính đại đế Minh Nguyệt nhất mạch, thời điểm gặp phải một đòn đáng sợ như thế, lại không có một tộc nhân nào, tâm phúc nào ra tay giúp đỡ!

Cơ Hạo dám quan to nhân tộc thấy mà trào phúng không thôi, bọn họ đối với đức hạnh của quý tộc Ngu tộc lại có lý giải càng thêm khắc sâu—— mấy kẻ này tuyệt đối không đáng tin, ở trên chiến trường tuyệt đối không thể đem phía sau lưng mình giao cho đám này!

“Đáng chết, đáng chết, đáng chết!” Phạm Hải gào khàn cả giọng, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắc từng đạo tử khí xám xịt quanh quẩn, hai tay hắc nắm chặt một cây quyền trượng quái dị hình thù kỳ lạ làm từ xương sống lưng, trong con mắt dựng thẳng tử khí phun trào ra, điên cuồng rót vào trong quyền trượng.

Trên quyền trượng một cái xương sọ quái dị mọc bảy cái sừng nhọn, toàn

thân đen như mực lại long lanh trong suốt, trong hốc mắt lõm xuống thật sâu lóe ra một luồng quỷ hỏa màu xanh lục, theo tiếng gào thét bén nhọn, mấy chục khô lâu quỷ hỏa màu xanh lục to bằng nắm tay từ trong hốc mắt xương sọ phun ra, mang theo tiếng xé gió chói tai hướng ngón tay Huyết Miện thánh tôn xông lên.

Tiếng ‘Bốp bốp’ không dứt, quỷ hỏa khô lâu Phạm Hải dốc hết toàn lực phát ra còn chưa tới gần ngón tay kia, đã bị áp lực vô hình chấn động vỡ nát.

Đáng thương Phạm Hải ngay cả Nhật Nguyệt cảnh cũng chưa đạt tới, tu vi hẳn chỉ tương đương với Vu Đế nhân tộc đỉnh phong, nhiều nhất có thể so với tiêu chuẩn nửa bước Vu Thần. Muốn hẳn dựa vào lực lượng của mình đối phó một chỉ Huyết Miện thánh tôn phá không điểm đến, không thể nghi ngờ là bọ ngựa đá xe, căn bản không có khả năng ngăn trở!

Phạm Hải gian nan quay đầu, hẳn nhìn về phía nhân tộc: “Cứu ta, một nửa tích tụ của ta!”

Trong con người hai quyền lực trường lão Minh Nguyệt nhất mạch hàn quang đại thịnh ——Phạm Hải chết tiệt, hẳn cũng sắp chết rồi, hẳn thế mà lại không đem tài phú của mình để lại cho tộc nhân Minh Nguyệt nhất mạch, ngược lại muốn đi giao cho nhân tộc? Thằng cha này, thực không nên chọn hẳn kế thừa ngai báu chấp chính đại đế!

Đế Thuấn không hé răng, Tự Văn Mệnh cũng không hé răng, một nửa tích tụ của Phạm Hải, một nửa tích tụ của một chấp chính đại đế Ngụ triều, rất mê người, nhưng họ tuyệt đối sẽ không bởi vì vẻn vẹn vật ngoài thân khiến tộc nhân của mình đi mạo hiểm.

So với đế đại năng nhân tộc mạo hiểm cách không giao thủ với Huyết Miện thánh tôn, còn không bằng hy sinh tính mạng Phạm Hải, cẩn thận xem xem Huyết Miện thánh tôn rốt cuộc đáng sợ bao nhiêu. Thời điểm Xích Lôi bị một đòn từ xa xói bóp chết, mọi người đều rất chấn động, chưa thể thấy rõ Huyết Miện thánh tôn rốt cuộc ra tay như thế nào.

Một lần này mọi người đã làm sẵn chuẩn bị vạn toàn, thực lực Phạm Hải không cao cũng không thấp, vừa lúc đảm đương tấm bia tiêu chuẩn, dùng hắc để cân nhắc thủ đoạn của Huyết Miện thánh tôn.

Trong chớp mắt, nhìn thấy Đế Thuần và Tự Văn Mệnh đám cao tầng nhân tộc không ai mở miệng, trên mặt Phạm Hải nhất thời bịt kín một tầng tử khí nồng đậm —— hắc hiểu rồi, mọi người đều muốn xem xem Huyết Miện thánh tôn là giết chết hắc như thế nào. Bọn họ muốn thông qua quá trình Phạm Hải bị đánh chết, phân tích, phán đoán ra vài phần thủ đoạn của Huyết Miện thánh tôn!

Những kẻ chết tiệt này!

Phạm Hải cười thâm thiết, trên khuôn mặt da bọc xương chợt phun ra một mảng khí đen nồng đậm, không ngừng rót vào quyền trượng trong tay.

Theo tiếng kêu thê lương, quyền trượng kịch liệt run rẩy, ở phía trước thân thể Phạm Hải, ở trước ngón tay cách thân thể hắc không đến mười trượng, chín bức tường xương trắng từ hư không trào ra. Bức tường xương trắng lóng lánh u quang chói mắt chắn trước ngón tay Huyết Miện thánh tôn, lại bị ngón tay hắc đập nát từng tầng một.

“Toàn bộ tích tụ của ta!” Phạm Hải bỏ qua tộc nhân của mình, hướng về phía nhân tộc lớn tiếng gào rống: “Toàn bộ tích tụ... Hoặc là, các người có điều kiện gì?”

“Toàn bộ tích tụ của người thuộc về ta, toàn bộ con rối cương thi của Minh Nguyệt nhất mạch người, cùng với thi thể cùng linh hồn toàn bộ chiến sĩ Minh Nguyệt nhất mạch người tương lai chết trận, thuộc về một người khác!” Mi tâm Cơ Hạo sáng lên một đạo tinh quang, hắc nhanh chóng dùng thần thức truyền âm, đem thanh âm mình truyền tới trong đầu tất cả mọi người.

Ngón tay Huyết Miện thánh tôn cách Phạm Hải chỉ mấy trượng, trong khoảng khắc có thể điểm ở trên con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắc. Nếu dùng ngôn ngữ kể rõ, căn bản không thể ở trong khoảng thời gian ngắn đem lời nói

cho rõ ràng. Lúc này, dùng linh hồn dao động mới là phương thức trao đổi tiết kiệm thời gian nhất thỏa đáng nhất.

“Được!” Phạm Hải không có bất cứ sự do dự nào, lập tức rống lớn một tiếng.

“Minh đạo hữu!” Cơ Hạo hét to một tiếng, trong tay có thêm một lá cờ tam giác nhỏ dùng sức vung lên: “Nghe rõ, toàn bộ con rối cường thi của Minh Nguyệt nhất mạch, linh hồn cùng thân thể toàn bộ chiến sĩ tương lai bọn họ chết trận, đều là của ngươi! Ngươi nếu có hứng thú, thì cứu hãn một lần!”

Một cánh cửa đồng xanh U Minh chi khí quanh quần lặng yên mở ra ở phía sau Phạm Hải, một bàn tay trắng toát không có nửa điểm màu máu, hàn khí lạnh lẽo như huyền băng ngưng tụ thành từ trong cánh cửa đồng xanh đánh ra, nháy mắt cắt qua hư không, vỗ vào trên ngón tay của Huyết Miện thánh tôn.

Vang một tiếng, ngón tay Huyết Miện thánh tôn phá không đánh tới nặng nề điểm ở chính giữa bàn tay Minh đạo nhân.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, từng tia sương mù nồng đậm chỗ từ chỉ, chường nổi tiếp bay lên, toàn bộ nhà giam hơi nhoáng lên một cái, ba mươi sáu tòa thần tháp Ngụ tộc và bốn tòa tế đàn nhân tộc đồng thời hóa thành một làn tro bụi.

“Thú vị! Nội tình Bàn Cổ thế giới này, không nhỏ yếu như trong tình báo! Các người dám ngu xuẩn này, các người ngay cả nội tình thật sự của thế giới này cũng chưa làm rõ... Thực đáng chết!”

Trong tiếng gầm gừ trầm thấp, ngón tay kia biến mất vô hình.

“Phạm Hải? Mạng của ngươi, về sau thuộc về bản đạo!” Trong tiếng cười khàn khàn âm lạnh, Minh đạo nhân lặng yên thu tay về cánh cửa đồng xanh.

Chương 1530: Chếch Đi

Hồng Mông hỗn độn, vô số hỗn độn triều tịch như cự mãng điên cuồng sau khi uống say, điên cuồng vụn vụn vào nhau, không ngừng phát ra tiếng nổ khủng bố làm người ta hồn phi phách tán, tung tóe ra hỗn độn lôi quang đủ để hủy diệt tất cả.

Trong hỗn độn triều tịch vô biên vô hạn, một tòa thành trì màu vàng huy hoàng thần thánh vô thanh vô tức húc vỡ từng hỗn độn loạn lưu, hỗn độn lôi quang bùng nổ ở bên tường thành bị tường thành không tiếng động hấp thu, trở thành động lực thành trì bay đi với tốc độ cao ở trong hỗn độn.

Trên nền móng như núi cao màu vàng, thần điện vĩnh hằng phóng thích vô lượng kim quang huy hoàng mà loá mắt, từng đội chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp bước chân chinh tề tắm rửa kim quang thần điện phóng thích, bước chân âm âm đi qua ở trong hành lang chông chất, dày như mạng nhện. Kim quang mãnh liệt khiến thân thể bọn họ biến thành dạng bán trong suốt, xuyên thấu qua da thịt bọn họ có thể nhìn thấy gân cốt cùng nội tạng của bọn họ.

Trong thần điện huy hoàng tráng lệ, Hư Không Thần Kính vẫn đang thông thả xoay tròn, gặt gao tập trung vị trí Bàn Cổ thế giới. Một trăm tông sư Tu tộc quay quanh ở cạnh Hư Không Thần Kính, cẩn thận ghi lại tất cả tin tức Hư Không Thần Kính truyền về.

Huyết Miện thánh tôn ngồi ngay ngắn ở trên ngai báu cao cao, cúi đầu nhìn tay phải của mình.

Ngón trỏ của hắc khê hoạt động vài cái, gấp khúc sau đó duỗi thẳng, sau đó lại gấp khúc. Các tâm phúc đứng ở bên cạnh hắc khê thấy rõ, ở trên móng tay ngón trỏ của Huyết Miện thánh tôn, có mười tám luồng khí tức màu xám như cây kim thép từ giữa ngón tay đâm thẳng xuống, hầu như xuyên thấu nửa ngón tay của hắc khê.

Mười tám luồng khí tức xám xịt không giống nhau, hoặc là lạnh lẽo như băng, hoặc nóng cháy như lửa, hoặc sắc bén như đao, hoặc mang theo khí tức máu đen dính dính nồng đậm. Huyết Miện thánh tôn rất tò mò đánh giá mười tám luồng khí xám, thỉnh thoảng nâng tay, cẩn thận ngửi ngửi hương vị khí xám.

“Tồn tại rất cường đại.” Qua rất lâu sau, Huyết Miện thánh tôn búng ngón tay, một luồng thần quang màu vàng từ đầu ngón tay hắt bùng nổ, mười tám luồng khí xám ở trong kim quang kịch liệt nhảy lên chấn động, không ngừng phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Tiếng kêu kỳ dị khiến mấy ngàn tâm phúc cấp dưới của Huyết Miện thánh tôn trong thần điện hơi nhú mào, bọn họ kinh hãi nhìn khí xám nhảy lên giấy dựa trên đầu ngón tay Huyết Miện thánh tôn. Vèn vèn mấy tia khí tức lưu lại, thế mà khiến Huyết Miện thánh tôn tiêu phí khí lực lớn như vậy?

Dùng thời gian ước chừng nửa khắc đồng hồ, Huyết Miện thánh tôn mới rốt cuộc dùng thần viêm màu vàng đem mười tám luồng khí xám tinh lọc sạch sẽ. Hắt búng ngón trở, trên móng tay màu vàng một mảng hoa văn cực kỳ phức tạp hoa lệ chợt lóe rồi biến mất.

Nheo mắt, Huyết Miện thánh tôn đánh giá cẩn thận móng tay ngón trở có chút mòn, rất bất mãn lắc đầu. Hắt từ trong tay áo lấy ra một cái lưỡi dao màu vàng nhỏ nhỏ, tỉ mỉ, vụn phần dụng tâm mài cắt móng tay của mình.

Thẳng đến lúc móng tay được mài sạch sẽ, không có chút tỳ vết, độ cong của móng tay cũng đến độ mượt mà hắt hài lòng nhất, Huyết Miện thánh tôn lúc này mới hài lòng gật gật đầu, đem lưỡi dao màu vàng thu về trong tay áo: “Thật là, tồn tại rất cường đại.”

Trầm ngâm một lát, Huyết Miện thánh tôn lạnh nhạt nói: “Ta vừa mới điểm một chỉ từ xa, bởi vì thông qua linh hồn tên phản đồ U Vân kia buông xuống, chỉ vận dụng không đến một phần trăm lực lượng... Nhưng người giao thủ với ta, tỉ lệ lực lượng hắt vận dụng sẽ không vượt qua ta. Nói cách khác, hắt là tồn tại

khủng bố thực lực tương đương với ta, nhiều nhất hơi yếu hơn ta một bậc.”

Một đám tâm phúc cấp dưới cùng cất tiếng kinh hô, một nam tử Ngu tộc kính cẩn quỳ một gối xuống đất, mang theo một tia biểu cảm không thể tưởng tượng lớn tiếng nói: “Nhưng thánh tôn chí cao vô thượng ời, vèn vèn một cái man hoang đại thế giới, sao có thể sinh ra tồn tại cùng cấp bậc với ngài?”

Huyết Miện thánh tôn khẽ nâng ngón tay, một lực lượng khổng lồ vô hình đem nam tử Ngu tộc đỡ dậy. Hắc cau mày cẩn thận suy tư một phen, cuối cùng gật gật đầu: “Dựa theo tình báo các người từ chỗ các hạ đẳng gia tộc kia thu thập được, một cái đại thế giới bị liên quân đám hạ đẳng gia tộc đánh cho không thở nổi, bọn họ xác thực không nên sinh ra tồn tại cường đại ở cấp độ ta.”

“Cho nên, lấy trí tuệ của ta, ta cũng không cách nào lý giải.” Huyết Miện thánh tôn nhíu mày, mang theo một tia nghi ngờ hỏi ngược lại: “Người vừa mới đỡ của ta một chỉ, cho dù thực lực của hắc so với ta đánh giá yếu hơn rất nhiều, cho dù, hắc chỉ có ba thành lực lượng ta đánh giá? Một mình hắc ra tay, đã đủ để đem liên quân các hạ đẳng gia tộc kia tạo thành tàn sát hết.”

Hừ lạnh một tiếng, Huyết Miện thánh tôn lẩm bẩm: “Hơn nữa, còn là căn cứ tình báo trăm năm gần đây chúng ta thu thập được, tổng hợp lại phân tích mấy chục năm gần đây sau khi lực lượng các hạ đẳng gia tộc kia tăng vọt gấp trăm lần... Người kia, có thể tàn sát các hạ đẳng gia tộc hiện tại.”

Lắc đầu, Huyết Miện thánh tôn hồ nghi nói: “Như vậy, ở thời điểm năm đó các hạ đẳng gia tộc kia còn chưa đạt được tài nguyên của đại thế giới này, bọn họ vẫn là người sa cơ thất thế hạ lưu nhất, lực lượng liên quân bọn họ ở trước mặt tồn tại kia không chịu nổi một đòn!”

Hai tay nhẹ nhàng vỗ đầu gối, Huyết Miện thánh tôn khó hiểu nhìn bọn thuộc hạ tâm phúc của mình: “Khiến ta không thể lý giải chính là, Bàn Cổ thế giới đã có được tồn tại cường đại như vậy, như vậy vì sao, năm đó những người sa cơ thất thế kia tạo thành đội viễn chinh thám hiểm, lại có thể cầm được căn cơ ở

Bàn Cổ thế giới? Đây là chuyện tuyệt đối không hợp lý.”

Trong thần điện một lúc lâu không có động tĩnh. Qua hồi lâu, hồi lâu, một lão nhân Tu tộc tóc trắng xoá hình dung cực kỳ già nua run rẩy đi ra, kính cẩn hướng Huyết Miện thánh tôn cúi đầu hành một lễ: “Thánh tôn chí cao vô thượng!”

Nhìn lão nhân Tu tộc dị thường già nua này, Huyết Miện thánh tôn khẽ đứng dậy, tươi cười thân thiện hướng lão nhân vươn hai tay, một lực lượng nhu hòa nâng lão nhân lên, không cho hắn hướng mình hành lễ: “Ồ, trưởng lão trí tuệ của chúng ta, ta đã nói bao nhiêu lần, ngài là trưởng bối của ta, ở trước mặt ngài, ta cũng cần bày tỏ đủ tôn kính, ngài không cần hướng ta hành lễ, đây là đặc quyền của ngài...”

Cười rất rộng lượng, Huyết Miện thánh tôn ôn hòa hỏi: “Trưởng lão trí tuệ tôn kính ời, ngài có ý tưởng gì sao?”

Trí Tuệ trưởng lão ngẩng đầu lên, trong năm con ngươi trên mặt hắn lóe ra hào quang trí tuệ làm người ta không thể nhìn thẳng: “Trong quá trình chinh phục trước đây, không phải chưa từng đụng tới chuyện như vậy. Ở trong thời gian quá khứ một trăm chín mươi bảy cái thế giới, tổng cộng có ba vị thánh tôn quân đoàn viễn chinh gặp phải chuyện tương tự. Kết quả cuối cùng, là ba vị thánh tôn triệt để ngã xuống.”

Sắc mặt Huyết Miện thánh tôn trở nên cực kỳ nghiêm túc: “Cạm bẫy? Đám dân bản xứ Bàn Cổ thế giới, ở nhiều năm trước kia, đã chôn xuống cạm bẫy cho chúng ta?”

Trí Tuệ trưởng lão cau mày chậm rãi gật đầu: “Có lẽ không phải cạm bẫy, mà là một số khúc mắc nào đó của nội bộ bọn họ? Nhưng vô luận như thế nào, đã có sinh vật tồn tại cường đại vô cùng có thể thừa nhận một đòn của ngài mà không chết, ngược lại có thể tạo thành thương tổn đối với ngài, như vậy kế hoạch tác chiến của chúng ta nhất định phải làm ra thay đổi tương ứng.”

Xoay người, Trí Tuệ trưởng lão chỉ hướng Hư Không Thần Kính, trầm giọng

nói: “Một cái thế giới cách Bàn Cổ thế giới gần nhất, Bàn? (heng) thế giới, một cái thế giới đám hạ đẳng gia tộc hao phí nhiều năm khổ công chưa chinh phục được dân bản xứ. Vì vạn toàn, chúng ta nên chinh phục Bàn? thế giới làm lô cốt đầu cầu, rồi thử phát động tiến công toàn diện đối với Bàn Cổ thế giới!”

Huyết Miện thánh tôn khẽ nhú mày, nở nụ cười rất sáng lạn: “Tốt lắm, cứ làm như vậy.”

Chương 1531: Nhân Tộc Cường Đại

Bận rộn, bận rộn, phi thường bận rộn.

Rời khỏi thiên đình công việc hỗn tạp mà vụn vặt, Cơ Hạo cắm đầu chui vào trong công việc nặng nề quân đội nhân tộc, dị tộc liên hợp xây dựng, tương lai liên hợp tác chiến. Được Đế Thuấn toàn quyền ủy thác, Cơ Hạo là đặc sứ toàn quyền của nhân tộc, toàn diện phụ trách công tác xây dựng liên quân với dị tộc.

Ngay cả Hiên Viên Thánh hoàng và Thần Nông thị cũng ở sau lưng cảm khái, Đế Thuấn đây là thật sự biết dùng người vào việc thích hợp.

Dù sao cao tầng nhân tộc phần nhiều là người hàm hậu, ít ỏi có trưởng lão và tộc trưởng đại thị tộc không hàm hậu thế nào, bọn họ lại một lòng một dạ chỉ biết giành lợi ích riêng cho thị tộc mình. Người như thế, cũng không dám để bọn họ qua lại nhiều với dị tộc.

Chỉ có Cơ Hạo, tiểu tử này nhân phẩm khẳng định chẳng dính dáng gì tới ‘hàm hậu’, hẳn so với dị tộc còn tham lam hơn, so với dị tộc còn giả dối hơn, so với dị tộc còn vô sỉ hơn, so với dị tộc còn âm hiểm hơn, hẳn căn bản chính là ngoại tộc trong nhân tộc, một nhân vật khốn kiếp độc ác lòng dạ xấu xa thuần túy.

Nhưng chính cái thẳng cha xấu bụng độc ác như vậy, hẳn đối với nhân tộc lại đầy ý nghĩ vì cái chung, tất cả sự tình hẳn làm đều không xuất phát từ cái lợi riêng, mà là vì lợi ích toàn bộ nhân tộc mà xuất phát. Không đề cập tới hẳn thành lập bao nhiêu công huân cho nhân tộc, chỉ nhìn vô thượng công đức của hẳn, nhìn hẳn có thể thông qua vô lượng công đức đạt được thiên địa sắc lệnh, là biết hẳn đã làm bao nhiêu sự tình cho nhân tộc.

Một gã không có tư tâm, nhưng da mặt cực dày, tâm địa cực đen như vậy, để hẳn làm đặc sứ toàn quyền, thành lập liên hợp quân đội với dị tộc, lúc này mới có thể khiến hẳn vất ra một chút cốt tủy cuối cùng của dị tộc, làm bọn họ không

hề giữ lại dâng ra tất cả lực lượng, bức bách bọn họ dùng đem toàn lực giúp nhân tộc nâng cao chiến lực!

Đúng vậy, ở trong phương lược Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh đưa ra xây dựng liên quân, Cơ Hạo bọn họ căn bản là không đem đám dị tộc tham sống sợ chết, tính tình bất định, có thể phản loạn bất cứ lúc nào cân nhắc vào.

Tương lai chủ lực tác chiến với đại quân dưới trướng Huyết Miện thánh tôn nhất định là chiến sĩ nhân tộc, cũng chỉ có thể là chiến sĩ nhân tộc. Tác dụng duy nhất của đám quý tộc Ngu triều, chính là dâng ra tài nguyên của bọn họ, dâng ra tài phú của bọn họ, dâng ra tri thức của bọn họ, võ trang chiến sĩ nhân tộc, đem mỗi một chiến sĩ nhân tộc đều trang bị đến tận răng, gia tăng thật lớn nội tình văn minh nhân tộc, lấy cái này để đón đánh kẻ địch cường đại.

Vì thế có thể thấy Cơ Hạo mỗi ngày mang theo đám đông thủ hạ hung ác như sói như hổ, cuồn dã xâm nhập pháo đài, trang viên của một lại một quý tộc dị tộc, không lưu tình chút nào đăng ký một chút của cải cuối cùng của bọn họ, áp bức một chút nước béo cuối cùng của bọn họ.

Giáp trụ chắc chắn tổ truyền, binh khí hoàn mỹ tổ truyền, các cực phẩm trang bị sử dụng kỹ nghệ đỉnh phong của dị tộc rèn ra, tất cả đều bị Cơ Hạo vơ vét hết, ban cho chiến sĩ nhân tộc anh dũng thiện chiến dưới trướng.

Các pháo đài bay cường đại, các ngọn núi bay võ trang lực phòng ngự kinh người, còn có thần tháp Ngu tộc to nhỏ đủ loại kiểu dáng, cũng đều bị Cơ Hạo đăng ký vào sổ, thành quân bị đồ quân nhu của liên quân, bị hãn phái trọng binh trông giữ.

Còn có mười hai chấp chính gia tộc, cùng với kho hàng, công trường, xưởng, mỏ quặng... của các đại gia tộc dưới trướng bọn họ ở trên lãnh địa của mình, tất cả tài nguyên sinh sản có giá trị đều bị Cơ Hạo phái người tiếp quản.

Toàn bộ phó binh Ám tộc cùng nô lệ tinh quái của dị tộc đều biến thân thợ mỏ, thay thế các nô lệ nhân tộc trong quặng mỏ, ngày đêm ở trong quặng mỏ

điên cuồng khai thác các loại khoáng thạch trân quý. Trong toàn bộ công trường cùng xưởng khới lửa ngút trời, toàn bộ thợ thủ công Tu tộc đều bị hủy bỏ kỳ nghỉ, ở dưới trường thương đại kích của chiến sĩ nhân tộc giám thị bán mạng chế tạo quân giới.

Giáp trụ, binh khí, cung nỏ, khí giới chiến tranh loại lớn như nước chảy không ngừng từ trong tay thợ thủ công Tu tộc chế tạo ra, vũ khí hoàn mỹ hơn quân giới nhân tộc tự rèn rất nhiều không ngừng phát xuống, võ trang cho một mũi lại một mũi quân đội tinh nhuệ cường đại.

Từng chút, từng chút, Cơ Hạo vắt lấy tinh hoa dị tộc, đem nó chuyển hóa thành chất dinh dưỡng cho nhân tộc cường thịnh.

Đối mặt Cơ Hạo vợ vết gần như không biết xấu hổ, mười hai chấp chính đại đế mới đầu là không đặt trong lòng, ngay sau đó là khẩn trương, tiếp đó là phản nộ, cuối cùng bọn họ biểu hiện ra sự không hiểu mãnh liệt—— vì sao Cơ Hạo một tư thế muốn vét sạch toàn bộ gia sản của bọn họ?

Mà toàn bộ dị tộc không biết, toàn bộ phản nộ cùng kháng nghị, đều ở dưới năm đấm của Cơ Hạo hóa thành tro bụi.

Cơ Hạo bày rõ thái độ —— ông đây chính là đại gia các người tự mình ra mặt mời tới nhà, ông đây phải vì tài sản tính mạng của các người đi bán mạng, như vậy các người ngoan ngoãn đem gia sản áp đáy hòm của các người lấy hết ra!

Ngoan ngoãn lấy ra, mọi người vẫn là minh hữu tốt, vẫn là huynh đệ tốt, tỷ muội tốt, mọi người người tốt ta tốt tất cả đều tốt.

Không ngoan ngoãn lấy ra, ông đây tự mình tới cửa đi lấy, đương nhiên, có lẽ quá trình này có chút thô bạo, có chút bạo lực cùng tanh máu, nhưng ai bảo các người không phối hợp chứ?

Cơ Hạo định ra nhạc dạo chính là, ai dám phá hư cục diện tốt đẹp hai tộc liên

hợp cùng chống lại cường địch, hẳn sẽ nhất định là gian tế của Huyết Miện thánh tôn; Đã là gian tế, vậy tự nhiên phải lục soát gia sản chém cả nhà, hoặc là toàn bộ tộc nhân biếm làm nô lệ, toàn bộ gia sản, đương nhiên phải thu vào của công đúng không?

Cực độ không biết xấu hổ, cực độ tàn nhẫn, mãnh liệt, cộng thêm Phạm Hải vô tư phối hợp, Cơ Hạo chinh mười hai cái chấp chính gia tộc khóc trời kêu đất, chinh các đại tiểu gia tộc phía dưới bọn họ thiếu chút nữa ngay cả quần cũng phải cởi hết.

Nói tới Phạm Hải, kẻ hàng năm giao tiếp với thi thể, vong linh các năng lượng mặt trái này, đã mơ hồ có phong cách ‘Ngu gian’. Hắn chủ động bán đứng rất nhiều cơ mật của Ngu triều, bao gồm một số chiến lược chuẩn bị ở sau của bọn họ tất cả đều bán cho Cơ Hạo.

Kẻ này thật sự là đã hạ quyết tâm, ôm tinh thần lưu manh ta không dễ chịu mọi người cũng không dễ chịu, đem mười hai chấp chính gia tộc bán cái đày hướng lên trời.

Mọi thứ hẳn biết, tất cả tình báo có giá trị, tất cả đều rất chủ động thổ lộ cho Cơ Hạo, dẫn tới thời điểm Cơ Hạo bóc lột thậm tệ đối với các quý tộc Ngu triều, không có một nhà có thể may mắn bảo tồn lại bất cứ thứ gì có giá trị.

Cái này cũng phải trách những chấp chính đại đế cùng quyền lực trường lão kia không tốt, ở trong nhà giam U Vân, Cơ Hạo mời Minh đạo nhân ra tay cứu Phạm Hải, mà tộc nhân của Phạm Hải, lại tất cả đều rất trần trụi ngồi xem Phạm Hải chịu chết!

Phạm Hải tức giận, mà hẳn lại đã vì mạng sống, đem toàn bộ của mình giao cho Minh đạo nhân. Hoặc không làm, đã làm phải làm đến cùng, Phạm Hải trở thành minh hữu kiên định nhất của Cơ Hạo ở nội bộ Ngu tộc, hẳn làm việc nghĩa không hối hận đem toàn bộ cơ mật của Ngu triều bán cho Cơ Hạo.

Ở dưới sự trợ giúp của Phạm Hải, Cơ Hạo rất có hiệu suất đem tài nguyên di

tộc vớ vét sạch sẽ, rất có hiệu suất võ trang ra một mũi quân đội cường đại trước nay chưa từng có.

Ngu triều sức sản xuất tiên tiến, lực lượng sản xuất vô cùng vô tận phát huy ra công hiệu cường đại, Cơ Hạo thậm chí bắt đầu rèn giáp trụ đặc thù to lớn cho những người nước Long Bá cùng Khoa Phụ tộc nhân đáng người thật lớn kia!

Tài nguyên trong tay Cơ Hạo nhiều như vậy, đã có thể xa hoa lãng phí phô trương lãng phí như thế, có thể nghĩ hẳn từ trong tay dị tộc đã vắt ra được bao nhiêu lợi ích.

Thời gian trôi qua từng ngày một, Cơ Hạo cố gắng, đem hết toàn lực làm cường đại toàn bộ nhân tộc.

Thẳng đến một ngày, đột nhiên có người đến nói cho Cơ Hạo, mười hai tòa đại trận cọc tiêu không gian kia tựa như đã xảy ra biến hóa kỳ dị.

Chương 1532: Đạo Tiêu Chéch Đi

Trên bầu trời, một đội Kim Ô đạo binh cánh chim hoa mỹ kêu ‘Quạ quạ’ bay lượn qua.

Ở bên cạnh Kim Ô đạo binh, là mấy trăm mâm kim loại hình tròn vốn cho chiến sĩ Già tộc cười, diện quang màu u lam nhảy lên ở trên mâm tròn, mấy ngàn lính tôm tướng của tay cầm trường mâu đứng ở trên mâm tròn, theo sát Kim Ô đạo binh tuần tra bốn phương.

Trên mặt đất, các Kim Ô hình người mỏ nhọn, gầy gò mặc trường bào màu vàng, cầm trường kích, lưng đeo nỏ mạnh, vênh váo hành tẩu ở trên phố lớn ngõ nhỏ của Lương Chủ. Bọn họ đã học được kỷ luật quân đội, khi tiến lên trên mặt đất, bọn họ sẽ không như tộc nhân trên trời kêu bừa ‘Quạ quạ’. Đội ngũ chỉnh tề, võ trang uy vũ, bọn họ thoát nhìn nghiêm nhiên đã là một mũi tinh nhuệ.

Mỗi một đội Kim Ô tuần tra đều sẽ kèm theo lượng lớn phụ binh.

Các phụ binh này hoặc là thủy tộc tinh nhuệ long tộc thống lĩnh, hoặc là thần cầm tiên cầm phượng tộc thống lĩnh, hoặc là thạch quái, mộc tinh, lại hoặc là sơn quỷ, thú yêu. Chiến sĩ tinh nhuệ muôn hình muôn vẻ ngày đêm không ngừng tuần tra ở các nơi của Lương Chủ, đem tòa đô thành dị tộc này biến thành ‘thành thị của nhân tộc’.

Ở các nơi yếu địa chiến lược của Lương Chủ, càng có người nước Long Bá cùng Khoa Phụ tộc nhân hình thể kinh người, lực chấn nhiếp có thể xưng là khủng bố trú đóng.

Những kẻ to xác này chiều cao sau khi cực độ áp súc vẫn cao tới vài dặm chỉ đứng ở nơi đó, đã có thể khiến đám dị tộc xa gần nín thở im miệng, không dám có chút hành động lung tung.

Ngẫu nhiên một người nước Long Bá hơi hoạt động tay chân một chút, mặt

đất sẽ run rẩy một trận, trong nhà dị tộc xa gần sẽ là một trận gà bay chó sủa, vô số trẻ con dị tộc đều bị dọa khóc trời kêu đất, ồn ào nhảy nhót.

Trong thành, cạnh một cột sáng lao thẳng lên trời, mười một vị chấp chính đại đế trừ Phạm Hải đứng ở trên một tòa tháp cao, lạnh lùng nhìn Lương Chử hiện nay. Qua hồi lâu, Da Ma La Gia phần hặn thấp giọng nói: “Đây, còn là Lương Chử của chúng ta sao? Toàn bộ chiến sĩ, toàn bộ vệ binh, đều là người của bọn hăn! Đây còn là Lương Chử tổ tiên chúng ta vất vả, từng thế hệ không ngừng cố gắng xây lên sao?”

Không ai lên tiếng. Qua hồi lâu, hồi lâu, Bì Thi Nu mới khàn khàn nói: “Như vậy cũng tốt, bọn họ cầm đi nhiều thứ như của chúng ta vậy, như vậy một khi vị tồn tại vĩ đại kia buông xuống, bọn họ nên đứng mũi chịu sào... lao lên đi!”

Cười khan vài tiếng, Bì Thi Nu chỉ Kim Ô đạo binh ồn ào bay ngang qua bầu trời nói: “Nhìn đi, nếu đem bọn hăn coi là chiến sĩ của chúng ta, ngẫm xem, chúng ta có nhiều chiến sĩ tinh nhuệ như vậy, thật ra... Nghĩ như vậy mà nói, cảm giác cũng không tệ lắm?”

Da Ma La Gia trào phúng liếc Bì Thi Nu một cái: “Bì Thi Nu, người còn là một người nam nhân không?”

Bì Thi Nu nhú mày, mỉm cười hướng Da Ma La Gia cúi đầu hành một lễ thật sâu: “Da Ma La Gia bề hạ xinh đẹp, Xích Nhật chí cao vĩ đại làm chứng, ta đương nhiên là một nam tử Ngu tộc thuần khiết! Nếu ngài không tin, ta có thể cho ngài cơ hội tự mình nghiệm chứng!”

Da Ma La Gia mặt tối sầm, con mắt dựng thẳng ở mi tâm chợt mở ra, tiểu tính tình của nữ nhân thi triển ra, nàng muốn đánh nhau to với Bì Thi Nu.

“Đủ rồi!” Bà La Già lạnh nhạt hừ một tiếng: “Phạm Hải đến rồi, mọi người nói chuyện, làm việc đều chú ý một chút.”

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm Da Ma La Gia chợt nhắm lại, nàng quay đầu

hương Phạm Hải mang theo đám đông nhân mã đi hương bên này nhìn một cái, dị thường chán ghét cười lạnh nói: “Tên chết tiệt này, hắc thể mà lại cam tâm tình nguyện thành một con chó của Cơ Hạo như vậy!”

“Hắc thật sự là mất hết mặt mũi Ngu tộc.” Bì Thi Nu khoanh hai tay ở trước ngực, tự cao kiêu ngạo nói: “Hắc nên tự sát, hắc nên dùng máu tươi của hắc rửa sạch sự sỉ nhục hắc đem tới cho toàn bộ Minh Nguyệt nhất mạch.”

“Nhưng có hắc, cũng là chuyện tốt.” Bà La Già ôn hòa nói: “Hắc có thể làm đại diện toàn quyền chúng ta hợp tác với nhân tộc, lúc nhân tộc không ngăn được... Lúc nhân tộc cần viện binh... Dựa theo minh ước, tóm lại cần có người ra mặt... Nói thẳng, ta không muốn đối nghịch với một vị thánh tôn vĩ đại, khủng bố.”

Sắc mặt đoàn người đồng thời thay đổi một chút, nhưng rất nhanh bọn họ đã tươi cười đầy mặt phi thân xuống khỏi tháp cao, nhiệt tình hướng Cơ Hạo đi theo phía sau Phạm Hải nghênh đón.

Da Ma La Gia càng tươi cười như hoa vượt ở trước toàn bộ mọi người, mang theo một làn gió thơm lao tới trước mặt Cơ Hạo, dị thường quyến rũ hương Cơ Hạo đá lông nheo: “Cơ Hạo đại đế tôn kính, ngài xem, chúng ta biết ngài gần đây bận rộn công việc, nếu không phải có đại sự xảy ra, chúng ta thật sự không dám đi quấy nhiễu ngài! Nhưng chuyện này, cũng chỉ có thể thương lượng với ngài.”

Da Ma La Gia rất biết lợi dụng vũ khí trời sinh của nữ nhân, ánh mắt nàng như nước nhìn Cơ Hạo, trong ba con mắt đẹp tràn đầy tình nghị nồng đậm. Người không biết, còn tưởng rằng nàng ngưỡng mộ Cơ Hạo bao nhiêu, muốn đem mình đưa đến trong phòng ngủ của Cơ Hạo bao nhiêu.

Cơ Hạo mấy tháng nay luôn luôn ở trong dị tộc vợ vết sạch sẽ, vợ vết tới mức các đại gia tộc khóc trời kêu đất biết rõ ấn tượng của mình ở trong lòng các chấp chính đại đế này. Cười khan vài tiếng ‘Quạ quạ’, Cơ Hạo vội vàng đăng hăng, có

chút tức giận nhìn thoáng qua Nha Công theo bên người, dùng thanh âm bình thường cười lên ‘Ha ha’.

Nha Công rất vô tội hướng Cơ Hạo trừng mắt nhìn một cái. Trời đất chứng giám, Cơ Hạo gần đây cười lên luôn quen phát ra tiếng cười ‘Quạ quạ’, cái này tuyệt đối không phải Nha Công dẫn dắt sai lệch. Nha Công ngẩng đầu lên, nhìn Kim Ô đạo binh bay múa đầy trời —— đều là lỗi của đám nhãi con kia mà!

“Các vị bề hạ, mọi người đã biết ta bận rộn công việc, thì đừng lãng phí thời gian. Những truyền tống trận đảm đương cọc tiêu không gian kia đã xảy ra biến hóa gì? Chẳng lẽ nói, chúng ta có thể phá hỏng bọn chúng rồi sao?”

Cơ Hạo rất vội vàng hỏi: “Nếu hiện tại chúng ta có thể phá hỏng trận cơ, Huyết Miện thánh tôn sẽ lạc đường ở trong Hồng Mông vô tận hay không?”

Một đám chấp chính đại đế có chút mờ mịt nhìn Cơ Hạo. Rất hiển nhiên, bọn họ không thể trả lời vấn đề của Cơ Hạo.

Một lão nhân Tu tộc tóc trắng xoá tách đám người, đi lên, hắn mang theo một tia tức giận nhìn quét Cơ Hạo cao thấp một cái, không lạnh không nóng nói: “Căn cứ chúng ta phân tích, nếu chúng ta tính toán không sai mà nói, mười hai tòa trận cơ là bị ngoại lực ảnh hưởng, phương vị cọc tiêu không gian bọn nó chỉ dẫn không phải Bàn Cổ thế giới, mà là lệch đi một ít góc độ, chỉ về phía Bàn? đại thế giới cách Bàn Cổ thế giới gần nhất.”

“Ừm? Bàn? thế giới?” Cơ Hạo rất tò mò nhìn về phía lão nhân đầu bạc.

“Chúng ta không xa lạ đối với thế giới này, thậm chí... Diễn Nguyệt nhất mạch chúng ta đối với nó còn rất quen thuộc.” Bà La Già có chút xấu hổ sờ sờ mũi, hướng tới Cơ Hạo cười nói: “Bàn? thế giới, ừm, nói như thế nào đây, gia tộc bọn ta ở hai vạn năm trước đã phát hiện thế giới này, nhưng gia tộc bọn ta chinh phục đối với thế giới này rất không thuận lợi, chúng ta tổn binh hao tướng, lại chưa thể từ trong đó thu hoạch lợi ích nên có.”

Bất đắc dĩ dang hai tay, Bà La Già mang theo một tia tự giễu cười nói: “Dù sao, Diễn Nguyệt nhất mạch chúng ta cũng không am hiểu chiến đấu, mà các trưởng lão gia tộc, cũng không muốn thuê chiến lực cường đại, dù sao dựa theo pháp tắc của chúng ta, lính đánh thuê sẽ chia đi một bộ phận lợi nhuận thật lớn của thế giới này.”

Nhún nhún vai, Bà La Già lấy ra một khối mai rùa xanh ngọc ba thước vuông: “Nhưng, chúng ta đã thăm dò rõ đại khái địa lý địa thế của Bàn? thế giới, chúng ta lý giải rất sâu đối với thế giới này, rất sâu.”

Chương 1533: Thế Giới Chi Nghi

Cột sáng thẳng tắp từ trong trận cơ lao thẳng lên trời, ở trên chín tầng mây của Bàn Cổ thế giới quấy ra một vòng xoáy cực lớn.

Ngẫu nhiên cột sáng sẽ khẽ run lên vài cái, phát ra tiếng nổ nặng nề như sấm, càng có phù văn không gian mắt thường có thể thấy được từ trong cột sáng thoáng hiện. Đây là có ngoại lực đang điều chỉnh các cọc tiêu không gian pháp trận này, làm bọn nó đem tọa độ không gian chỉ về phía Bàn? thế giới.

Cơ Hạo đưa tay đi chạm cột sáng.

Đám người Bì Thỉ Nu, Da Ma La Gia đứng ở phía sau hẩn lập tức lộ ra biểu cảm vui sướng khi người gặp họa, chỉ có Phạm Hải lớn tiếng kinh hô: “Bệ hạ tôn kính, xin đừng tùy tiện đụng chạm các cọc tiêu không gian này, bọn nó cùng toàn bộ...”

Ở trong tiếng kinh hô của Phạm Hải, bàn tay Cơ Hạo chậm rãi vươn vào trong cột sáng. Tiếng nổ chói tai không ngừng vang lên, ở mép bàn tay Cơ Hạo xuất hiện vô số vết rách không gian nhỏ như lông trâu, toàn bộ cọc tiêu không gian pháp trận bắt đầu run rẩy khe khẽ, mặt đất phụ cận cũng bắt đầu lắc lư rất nhỏ.

“Ặc... Hự!” Đám người Bì Thỉ Nu kinh hãi nhìn Cơ Hạo: “Thân thể hẩn, là cái gì đúc ra vậy?”

Bà La Già càn mắt lộ kỳ quang nhìn Cơ Hạo: “Thân thể cường hãn, đây là kết quả chiếm được thiên địa ý chí toàn bộ Bàn Cổ thế giới quan tâm bảo vệ sao? Không, có lẽ còn không chỉ có như thế, là bản thể hẩn quá cường hãn. Ta nhớ, ở lúc hẩn còn là Vu Đế cảnh, đã có thể hành hung Da Ma Sát Nhất... Bản thể hẩn quá cường hãn, nhưng hẩn là nhân tộc, không phải long tộc!”

Sụp mí mắt, thường thức mai rùa ghi lại bản đồ địa lý địa hình Bàn? thế giới

vừa mới lấy ra, Bà La Già thấp giọng lẩm bẩm: “Thật muốn từ trên người hăn thu được một ít máu thịt nghiên cứu một chút, quá thần kỳ rồi, chẳng lẽ hăn là con lai long tộc và nhân tộc? Con lai đã xảy ra đột biến, so với thân thể long tộc thuần huyết càng cường đại hơn sao? Nhưng căn cứ tư liệu...”

Lắc đầu, Bà La Già không chút nào che dấu sự tò mò của mình đối với Cơ Hạo.

Da mặt Da Ma La Gia có chút đỏ ửng nhìn Cơ Hạo, nàng trợn mắt tròn xoe, cái miệng nhỏ nhắn cũng theo bản năng mở ra. Thân thể cường đại như thế, thaan thể có thể ngăn cản cốc tiêu không gian pháp trận trùng kích, Âm Nhật vĩ đại tại thượng, thân thể cường đại như vậy, hơn nữa, Cơ Hạo còn tuần tú như thế, so với đám quý tộc Ngu tộc tiểu bạch kiểm ẻo lả kia chói mắt hơn nhiều!

Hơn nữa, mi tâm Cơ Hạo cũng có một cái đạo mâu, cho nên hăn cũng là hình thái ba mắt, hăn hoàn toàn phù hợp thẩm mỹ của Da Ma La Gia!

Khóe miệng hơi có một tia nước dãi lộ ra, Da Ma La Gia thâm trầm nhìn Cơ Hạo một cái, cũng không biết nàng đang có ý đồ gì.

“Bàn Cổ mở đại lục thành hình, hình thức thiên địa linh khí vận chuyển đã xảy ra biến hóa.” Cơ Hạo thu hồi bàn tay bị cột sáng chấn động có chút đỏ lên, thần nhiên nói: “Pháp trận vốn bị linh khí của mười hai cái thủy thể giới che chở không thể phá hủy, đã có một tia khả năng bị phá hủy.”

Ngẩng đầu lên, nhìn nhìn mười hai vết nứt thật lớn trên bầu trời —— đó là thông đạo Bàn Cổ thể giới cắn nuốt mười hai cái thủy thể giới chủ động tới gần, ở trước khi Bàn Cổ thể giới hoàn thành bữa tiệc cắn nuốt thịnh soạn này, mười hai vết nứt kia sẽ không biến mất.

Chính là vì mười hai thủy thể giới tồn tại, các cốc tiêu không gian pháp trận này trở nên cực kỳ chắc chắn, trở nên không thể lay chuyển.

Nhưng Tự Văn Mệnh hoàn thành Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận, mạnh mẽ hấp

thu tứ hoang đại lục tới gần Trung Lục thế giới, khiến Bàn Cổ mỗ đại lục triệt để thành hình. Cái này không chỉ mang đến vô lượng công đức cho Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo các công thần trị thủy, càng khiến phương thức thiên địa linh khí vận chuyển của Bàn Cổ thế giới đã xảy ra biến hóa thật lớn.

Cọc tiêu không gian pháp trận vốn được thủy thế giới tăng phúc cũng bởi vậy xuất hiện một tia dao động, có được khả năng bị phá hủy.

“Hiện tại phá hủy bọn chúng cũng vô dụng.” Bà La Già khô khốc nói: “Bọn họ đã có thể điều chỉnh cọc tiêu không gian, lựa chọn buông xuống Bàn? thế giới trước, như vậy, bọn họ tất nhiên đã đến gần Bàn Cổ thế giới cùng với quần thể đại thế giới xung quanh.”

Dang hai tay, Bà La Già khàn khàn nói: “Bàn Ngu thế giới có được kinh nghiệm chinh phục thế giới phong phú, chỉ cần đến gần, như vậy sẽ không lo không phát hiện mục tiêu. Cho nên, chúng ta hiện tại cho dù phá hủy các cọc tiêu không gian này, ý nghĩa cũng không lớn.”

Cơ Hạo chậm rãi gật đầu, hắc cau mày, tính toán dụng ý Huyết Miện thánh tôn làm như vậy.

Là vì Minh đạo nhân toàn lực ra tay, khiến hắc tính ra ‘nội tình thật sự’ của Bàn Cổ thế giới, dẫn tới hắc không dám tùy tiện trực tiếp xâm nhập sao? Hắc muốn dùng Bàn? thế giới làm ván cầu, thăm dò thực lực thật sự của Bàn Cổ thế giới, lúc này mới toàn lực xâm nhập?

Xem ra mình trong lúc vô ý làm một việc rất khó lường, Huyết Miện thánh tôn chỉ cần không trực tiếp buông xuống Bàn Cổ thế giới, như vậy cái gì cũng dễ nói.

Đưa tay đoạt lấy mai rùa trong tay Bà La Già, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Đem tất cả tư liệu gia tộc các người lấy được về Bàn? thế giới đều giao cho liên quân. Chuyện này, ta sẽ thảo luận với đám người Đế Thuấn bệ hạ, xem xem lợi dụng chuyện lần này như thế nào.”

Nhìn thoáng qua Bà La Già vẻ mặt không chuyên chú, Cơ Hạo đột nhiên cười lên: “Bàn? thế giới rất cường đại sao?”

Bà La Già cười gượng một tiếng, hắc gãi gãi tay, bất đắc dĩ nói: “Có lẽ, là Diễm Nguyệt nhất mạch chúng ta thật sự quá không thích hợp chiến đấu. Đường nhiên, dân bản xứ thế giới kia cũng không thể khinh thường. Ừm, đó là một thế giới đẹp, linh dược linh thực cực phong phú, cường giả trong thế giới bọn họ, tất cả đều là...”

Bà La Già hướng xa xa một lão thụ yêu chậm rãi đi qua phố ngõ, trên cành cây đỉnh đầu đứng đây Kim Ô đạo binh nhìn một cái.

“Ta hiểu rồi. Một thế giới sinh mệnh thực vật cực phong phú sao?” Cơ Hạo như có chút dăm chiêu gật gật đầu: “Ừm... Có phải, mỗi đại thế giới một khi cường thịnh đến trình độ nhất định, thì nhất định sẽ đi con đường xâm lược khuếch trương hay không?”

Bà La Già trầm mặc chốc lát, hắc gật gật đầu thật mạnh: “Từ điển tịch Diễm Nguyệt nhất mạch chúng ta ghi lại đến xem, quả thực là như thế. Dù sao, một thế giới tài nguyên tổng thể là có hạn. Cho dù một đại thế giới đang trưởng thành có thể cắn nuốt Hồng Mông hỗn độn chi khí không ngừng cường đại bản thân, một thế giới cũng không cách nào chứa quá nhiều cường giả.”

“Tài nguyên của một thế giới chung quy sẽ hao hết, vì cường giả thế giới này càng ngày càng nhiều, mà bọn họ càng cường đại, chiếm tài nguyên thế giới sẽ càng lớn, mà tuổi thọ của bọn họ cũng sẽ càng ngày càng dài, cuối cùng đạt tới cảnh giới vĩnh hằng bất hủ. Mà thánh tôn vĩnh hằng bất hủ càng nhiều, sinh mệnh lực thế giới này sẽ càng thiếu thốn. Cho nên, phải đoạt lấy tài nguyên thế giới khác, mới có thể bổ sung sinh mệnh lực của bản thế giới.”

Bà La Già thâm trầm nhìn Cơ Hạo: “Thực hâm mộ Bàn Cổ thế giới được trời ưu ái, nơi cách nó gần như vậy, có nhiều thế giới như vậy cho nó đi thâm tóm, đi chinh phục. Các người vĩnh viễn không thể tưởng tượng, ở ‘thời đại hồng hoang’

của Bàn Ngu thế giới chúng ta, các tồn tại đỉnh cấp kia vì tranh đoạt tài nguyên, bùng nổ chiến tranh thiếu chút nữa phá hủy Bàn Ngu thế giới.”

“Ta nghĩ, ta đã hiểu.” Cơ Hạo gật gật đầu, hướng Bà La Già chỉ chỉ: “Đem tất cả tư liệu có liên quan Bàn? thế giới giao cho liên quân... Ta nghĩ, đó sẽ là chiến trường chính của chúng ta cùng Huyết Miện thánh tôn.”

Trầm ngâm chốc lát, Cơ Hạo hướng Bà La Già cười cười: “Đương nhiên, nếu Bà La nhất tộc nguyện ý làm ra cống hiến nên có, như vậy tiền lời của Bàn? thế giới, nên có một phần của người. Ta làm việc xưa nay công bằng!”

Xa xa truyền đến tiếng kêu to của Hạ Mễ, hân xa xa hướng Cơ Hạo truyền âm, Tự Văn Mệnh tìm hân.

Chương 1534: Ta Muốn Cứu Đình

Đại Nghị Chính sảnh của Lương Chủ, cơ cấu quyền lực tối cao của dị tộc trước đây, nay đã là Kim Ô đạo binh chạy loạn đầy đất, Kim Ô đạo binh bay loạn đầy trời.

Trong một bên thiên điện của đại Nghị Chính sảnh, Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh thoải mái ngồi ở trên ngai báu vàng ròng hoa văn trang trí tinh mỹ, nhắm nháp cực phẩm linh trà đến từ Bàn Ngu thế giới, dùng bí pháp của Tu tộc bồi dưỡng trồng ra.

Hương trà lượn lờ, làn khí trắng nồng đậm từ trong nước trà dần dần bốc lên, trong toàn bộ phòng đều tràn ngập hương vị lá trà tươi mát thấm vào ruột gan. Đây là mặt hàng đỉnh cấp của Bàn Ngu thế giới, trong một lá trà chất chứa thiên địa linh khí tương đương với mười viên cực phẩm vu tinh, cũng chỉ có Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh loại đại năng thân thể cực kỳ cường hãn này, mới có thể pha được một ly tràn đầy mở mồm nhắm nháp.

Đối thành quý tộc Ngu tộc thân thể gầy yếu, bọn họ một lần chỉ có thể dùng một lá trà, hơn nữa cần chia ra vài ngày mới có thể thông thả tiêu hóa. Nếu uống như trâu giống Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh, bọn họ đã sớm bị linh khí trong nước trà no căng phát nổ thân thể.

“A thúc, có chuyện gì? Là... Những người kia lại không nghe lời sao?” Cơ Hạo nheo mắt, trong con ngươi hiện lên một mảng hàn quang nguy hiểm: “Nếu bọn hắn ở lúc này còn giở trò, ta có thể dùng thiên đế dụ lệnh, triệu tập bọn hắn đi thiên đình phục dịch. Đến lúc đó nơi nào nguy hiểm nhất, thì đem bọn hắn ném đi chỗ đó là được.”

“Không phải chuyện bọn hắn.” Tự Văn Mệnh thổi khí trắng nồng đậm trên nước trà một hơi, say sưa uống một hớp lớn trà đậm, cảm thụ được khoái cảm thiên địa linh khí mang tính bùng nổ ở trong cơ thể âm ỉ bùng nổ, hắn cười

nói: “Lá trà không tệ.”

“Ừm, đợi xem xem trong phòng kho, hẳn là còn có mấy ngàn cân, ngài mang một nửa trở về đi. Dù sao là mặt hàng tích trữ của các đại gia tộc Ngu tộc, bản thân uống không hết, cầm cho ngựa ăn cũng được!” Cơ Hạo rất có tác phong phá gia chi tử cười nói: “Ngài còn chưa nói, tới tìm ta làm gì vậy.”

Nhìn thấy Tự Văn Mệnh tựa như không phải vì việc gấp gáp gì mà đến, Cơ Hạo cũng thả lỏng tâm tình, cũng say sưa nhấm nháp trà đỉnh cấp tới từ thế giới khác. Không tệ, thật sự không tệ, mỗi một ngụm nước trà vào bụng, đều có thể cảm nhận được pháp lực của mình chột tăng trưởng một tia, quanh năm suốt tháng uống linh trà đỉnh cấp như vậy, cho dù là một con heo cũng có thể biến thành đại năng yêu vương.

Suy nghĩ của Cơ Hạo lại bắt đầu thần du thiên ngoại, các ‘Hạ đẳng quý tộc’ của dị tộc cũng có thể kiếm được trà ngon cực phẩm như vậy, như vậy Huyết Miện thánh tôn thì thế nào?

Không ngừng từ từ cái thế giới cướp đoạt tài nguyên, dùng tài nguyên đỉnh cấp nhất không ngừng tẩm bổ bản thân, Huyết Miện thánh tôn đại năng cấp độ này ở Bàn Ngu thế giới có bao nhiêu? Thực lực của bọn họ rốt cuộc đạt tới cảnh giới nào? Tinh nhuệ dưới trướng bọn họ lại có bao nhiêu? Các tinh nhuệ đó lại đã đạt tới cấp độ nào?

Không đề cập tới cái khác, Xích Lô, U Vân Nhật Nguyệt kỵ như vậy sĩ, một tổ mười hai người triệu hồi Bàn Ngu chân thân, đã có thể tạo thành uy hiếp nhất định đối với Cơ Hạo. Nhật Nguyệt kỵ sĩ như vậy nếu là mười tổ? Trăm tổ? Có lẽ nhiều hơn?

Mắt thấy Cơ Hạo có chút xuất thần, Tự Văn Mệnh cũng không mở miệng, hẳn bưng chén trà đứng dậy, đi đến trước cửa sổ sát đất thiên điện, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh thật lớn nhìn Kim Ô đạo binh lui tới tuần tra bên ngoài.

Qua một lúc, Cơ Hạo đột nhiên cười cười, thu liễm tâm tư bay bổng. Quản

nhiều như vậy làm gì? Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, mặc kệ thực lực Huyết Miện thánh tôn như thế nào, Bàn Cổ thế giới chẳng lẽ rất yếu sao? Hắc đã chuẩn bị sẵn để Mộc đạo nhân đối đầu triệt để với Huyết Miện thánh tôn.

Càng không cần nói, còn có Minh đạo nhân cũng hứa hẹn toàn lực ra tay một lần.

“A thúc, rốt cuộc là chuyện gì?” Cơ Hạo đi đến bên người Tự Văn Mệnh, cùng hắn bưng chén trà, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài. Trừ Kim Ô đạo binh, Cơ Hạo còn thấy được vô số nam nữ dị tộc ăn mặc trang điểm đẹp để thích ý đi lại chơi đùa trên đường.

Đây cũng là một chủng tộc ‘cực kỳ ngoan cường’, vô luận trải qua bao nhiêu ‘sóng gió hiểm nạn’, ‘lãng mạn an nhàn’ bọn họ khắc ở sâu trong linh hồn là vĩnh viễn sẽ không tiêu tán. Cơ Hạo thậm chí hoài nghi, cho dù đem lưỡi đao đặt trên cổ bọn họ, những người này cũng sẽ sáng nay có rượu sáng nay say tiếp tục lãng mạn nhỉ?

“Ta, muốn tạo ra trấn tộc thần khí.” Trầm ngâm hồi lâu, Tự Văn Mệnh nghiêm nghị gật gật đầu: “Hậu thiên công đức thần khí, ta muốn tự tay tạo ra một bộ trấn tộc thần khí như vậy, trọn đời truyền lưu, trấn thủ khí vận nhân tộc ta.”

“Cửu đỉnh?” lời của Cơ Hạo vừa ra khỏi miệng, đã hận không thể hung hăng vả miệng mình một cái tát.

“Ừm? Xem ra chúng ta không mưu mà hợp. Không sai, ta tính thu thập thiên hạ ngũ kim tinh hoa, tập hợp lực lượng thiên địa, rèn cửu đỉnh.” Da mặt Tự Văn Mệnh có chút đỏ lên, một luồng hào quang khó có thể hình dung không ngừng phát ra ở trên mặt hắn.

“Ta tính lấy cửu đỉnh làm căn cơ, thay thế trụ trời Bất Chu sơn đã sụp đổ, phân chia thiên hạ làm chín châu, tụ tập địa mạch chín châu ở trên cửu đỉnh, kiến tạo một tòa trấn tộc đại trận trước nay chưa từng có, không thuộc về thiên địa chi

uy, mà thuộc về bản thân nhân tộc chúng ta—— Cửu Châu Kết Giới!” Tự Văn Mệnh xoay người, mắt lộ ra kỳ quang nhìn Cơ Hạo: “Về sau mặc kệ hãn đệ giới cường giả, vực ngoại ma đầu, cũng đừng nghĩ bước vào Cửu Châu Kết Giới nữa bước.”

Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh, đã không thể diễn tả bằng ngôn từ cảm giác của hãn đối với Tự Văn Mệnh.

Từng có Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận trị được đại hồng thủy trước nay chưa từng có, càng đem Bàn Cổ thế giới phân tán thành năm khối mạnh mẽ dung hợp thành Bàn Cổ mỗi đại lục; hiện tại hãn càng muốn đúc cửu đỉnh, dùng cửu đỉnh thay thế trụ trời Bất Chu sơn sụp đổ, phân chia thiên hạ chín châu, tụ tập địa mạch lực chín châu, bố trí Cửu Châu Kết Giới để tương lai nhân tộc có thể an cư không lo.

Phải thừa nhận, ý tưởng của Tự Văn Mệnh luôn hoành tráng mạnh mẽ như vậy, khiến Cơ Hạo cũng có chút không theo kịp ý nghĩ của hãn.

Bưng chén trà, Tự Văn Mệnh trầm giọng nói: “Càng quan trọng hơn là, một thiên pháp quyết chuyên môn rèn luyện lực lượng hồn phách kia của người, đã có không ít người bắt đầu tu tập. Ta đại khái cân nhắc một phen, hiện tại Vu Điện chúng ta phân chia đối với vũ tế vẫn quá thô sơ giản lược, tương lai cửu đỉnh, cũng có thể trở thành tiêu chuẩn Vu Điện cân nhắc thực lực của vũ tế.”

“Dụng thần niệm chi lực...” Cơ Hạo ánh mắt kỳ dị nhìn Tự Văn Mệnh.

“Dụng thần niệm chi lực nâng cửu đỉnh, dựa theo số lượng cửu đỉnh bọn họ thuần túy dụng thần niệm chi lực có thể giơ lên, phân chia địa vị của bọn họ cao thấp.” Tự Văn Mệnh hưng phấn nói: “Chín là số cực... Càng kiên cửu đỉnh liên thông địa mạch, càng là trung tâm của Cửu Châu Kết Giới, giơ lên một đỉnh có lẽ không tốn lực lượng quá lớn, nhưng hai đỉnh sẽ là lực lượng gấp mười một đỉnh, ba đỉnh có lẽ sẽ là gấp trăm lần lực lượng... Nếu có một số vũ tế có thể lấy thần niệm chi lực nâng lên cửu đỉnh...”

Tự Văn Mệnh ngẩng đầu, nhìn về phía hư không vô tận: “Thần hồn cường đại của hã, đủ để luyện hóa tinh tú, thành tựu Vu Thần chi tôn!”

“Người có thần niệm chi lực có thể nâng cửu đỉnh, tức là Vu Thần!” Tự Văn Mệnh dùng sức vung nắm tay của mình: “Cơ Hạo, người cảm thấy, ý tưởng này của ta thế nào?”

Trầm ngâm hồi lâu, Cơ Hạo trầm giọng nói: “VẬY, ngài tìm ta là làm gì? Giúp ngài tạo đỉnh?”

Tự Văn Mệnh cười cho Cơ Hạo một quyền, hã trầm giọng nói: “Ta muốn mượn dùng thuần dương chi lực vô cùng vô tận của Thái Dương Giới, luyện hóa Cửu Châu ngũ kim tinh hoa, lấy lực lượng dương cương uy mãnh nhất trong thiên địa để đúc cửu đỉnh.”

Lắc đầu, Tự Văn Mệnh cười nói: “Ta là thân thể phàm thai, không vào được Thái Dương Giới, cho nên, chỉ có thể tìm người thiên đế này hỗ trợ!”

Cơ Hạo trầm mặc chốc lát, hã cười lên: “Có lẽ trừ Thái Dương Giới, ta còn có thể giúp ngài nhiều hơn.”

Cơ Hạo câu thông một phen cái đỉnh tròn năm màu trong bụng, một lần này, cái đỉnh tròn rất nhu thuận từ lòng bàn tay hã trôi lên.

Tự Văn Mệnh ngơ ngác nhìn cái đỉnh nhỏ, cứ như gặp quý.

Chương 1535: Vạn Linh Tạo Hóa

“Cái này...” Tự Văn Mệnh gian nan từ trong kẽ răng bật ra một chữ, nhìn bộ dáng hần, hần quả thực giống như đang nói mê.

Đột nhiên, Tự Văn Mệnh trừng lớn đôi mắt, đôi tay kéo theo vô số tàn ảnh, lại chưa phát ra nửa điểm thanh âm chợt hành động. Đôi tay hần biến hóa ầm quyết, từng chút một linh quang dày nặng màu vàng đất lóe lên, vô số đạo vu ầm cấp tốc bay ra, vu pháp cấm chế dày đặc giống như bão táp hướng bốn phương tám hướng hạ xuống, đem toàn bộ thiên điện phong tỏa rắn chắc.

“Văn Mệnh a thúc?” Cơ Hạo bị động tác giống như điên của Tự Văn Mệnh dọa giật mình.

Cái đỉnh tròn năm màu này có lai lịch gì ghê gớm sao? Sao có thể dẫn phát Tự Văn Mệnh thất thổ như thế?

Cơ Hạo cùng cái đỉnh tròn năm màu này sớm chiều ở chung rất nhiều năm, trừ nó có thể tự luyện chế đỉnh cấp pháp bảo, có thể cắn nuốt Vực Ngoại Thiên Ma, có thể luyện hóa thiên địa vạn vật, hóa thành hỗn độn chi khí cho Cơ Hạo cắn nuốt hấp thu...

Cơ Hạo đột nhiên bị ý nghĩ của mình dọa nhảy dựng. Thật kỳ lạ, năng lực của cái đỉnh tròn năm màu này, mỗi một cái nói ra đều là đại thần thông, đại uy lực kinh thiên động địa. Có lẽ là sớm chiều ở chung quá lâu, Cơ Hạo đã quen nó tồn tại, cho nên đã quen các loại năng lực không thể tưởng tượng của nó, không cảm thấy các năng lực đó đáng giá ngạc nhiên.

Nhưng rơi ở trong mắt người ngoài, cái đỉnh tròn năm màu này quả thực là vô thượng thần khí, đặc biệt là, nó có thể cắn nuốt Vực Ngoại Thiên Ma, có thể giam cầm, luyện hóa Vực Ngoại Thiên Ma, đem Vực Ngoại Thiên Ma chuyển hóa thành linh hồn bốn nguyên lực tinh thuần nhất, từ trên nền tảng cường đại thiên tư tu luyện của một sinh linh.

Nếu là các đại năng có ý lập giáo đạt được cái đỉnh báu này, cái này ý nghĩa hẳn có thể đem môn hạ thân tín đệ tử biến hết thành A Bảo, Quy Linh loại tồn tại cấp độ hồng hoang sinh linh, thiên phú siêu quần này.

Đây là vô thượng chí bảo đủ để trở thành trấn giáo thần khí!

Càng không cần nói nó ngay cả Thiên Ma tôn cấp cũng có thể mạnh mẽ giam cầm luyện hóa, dù là Hoa đạo nhân đột ngột trúng chiêu cũng khó thoát khỏi ác mộng. Nếu Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân biết trong tay Cơ Hạo có loại vô thượng chí bảo có thể khắc chế Vực Ngoại Thiên Ma này, bọn họ cho dù phải toàn diện khai chiến với Vũ Dư đạo nhân, bọn họ cũng nhất định sẽ chạy đến trước mặt Cơ Hạo nói —— ‘bảo vật này có duyên với ta’!

“Văn Mệnh a thúc, người nhận ra bảo bối này?” Cơ Hạo thật cẩn thận mở mồm, rất cẩn thận hỏi Tự Văn Mệnh.

“Thu lại trước, thu rồi nói sau.” Khóe mắt Tự Văn Mệnh kịch liệt nhảy lên, cho dù hẳn đã ở trong nháy mắt hết sức có thể bày ra hơn ngàn tầng vu pháp cấm chế, hẳn vẫn thật cẩn thận giống như làm trộm hết nhìn đông tới nhìn tây, sợ có người đột nhiên xông vào, phát hiện cái đỉnh tròn ba chân tản mát thần quang năm màu mơ hồ này trên tay Cơ Hạo.

Cơ Hạo lập tức đem cái đỉnh nhỏ thu lại, cái đỉnh tròn năm màu rất nghe lời hóa thành một hào quang rực rỡ dung nhập thân thể Cơ Hạo, đoạn đoạn chính chính lơ lửng ở trong đan điền của hắn.

“Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh, đây là Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh, cũng có người gọi nó Bàn Cổ Vạn Linh Đỉnh.” Tự Văn Mệnh mở to mắt nhìn, hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo thấp giọng quát: “Tiểu tử người từ nơi nào có được bảo bối này? Nó sao có thể ở trong tay người? Người biết lai lịch bảo bối này hay không?”

Cơ Hạo dang hai tay, hẳn thật sự chưa từng nghe nói lai lịch cái đỉnh tròn ba chân này.

Có thể khiến Tự Văn Mệnh nghiêm túc đối đãi như thế, chắc là bảo bối gì không tẻ nhỉ? Nhưng Cơ Hạo từng nghe nói uy danh kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân, từng nghe nói uy danh ẩn tàng Nghiễm Thành đạo nhân dùng nửa đoạn Bất Chu sơn luyện chế mà thành, cũng biết thanh danh một ít đỉnh cấp chí bảo hiển hách của Bàn Cổ thế giới.

Nhưng Bàn Cổ Vạn Linh Đỉnh, hoặc là nói Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh, Cơ Hạo vô luận kiếp trước kiếp này, hẳn tuyệt đối chưa từng nghe nói bảo bối này.

Thần niệm khổng lồ cấp tốc nhảy lên, Cơ Hạo lục xem một phen toàn bộ ký ức kiếp trước kiếp này, hẳn xác định mình chưa từng nghe nói bảo bối này, thật sự một chút ấn tượng cũng không có.

Tự Văn Mệnh hít một hơi thật sâu, hẳn chỉ cái mũi Cơ Hạo, đột nhiên lại cười lên. Hắn vung đôi tay, một đen một trắng hai đạo thanh khí từ trong tay áo hắn quay cuồng lao ra, hóa thành một cái Thái Cực đồ cực lớn đem toàn bộ thiên điện phong tỏa lại.

“Thật sự là bị bảo bối người lấy ra dọa hồ đồ, vu pháp cấm chế của ta mạnh nữa, cũng chỉ là thủ đoạn cấp Vu Đế, nhưng có Hà Lạc Đại Trận này, cho dù là ba năm Vu Thần liên thủ, cũng đừng hòng nghe lén được lời chúng ta nói.”

Luồng khí dài vừa mới hít vào thật sâu chậm rãi phun ra, Tự Văn Mệnh nhìn Cơ Hạo lắc đầu cười khổ nói: “Thật sự là bị người dọa hồ đồ rồi. Cũng đúng, trong điển tịch nhân tộc, không có ghi chép về bảo bối này, chỉ có các đời Nhân Hoàng, cùng với các đời tộc trưởng một số đại thị tộc truyền thừa đủ xa xưa, mới có lời truyền miệng đối với bảo bối này.”

Hai tay múa máy bộ dáng một cái đỉnh nhỏ ba chân, Tự Văn Mệnh không ngừng lắc đầu: “Ánh sáng sắc sỡ trên thân bảo bối này, trong thiên địa chỉ một món này, tuyệt không có cái khác, hơn nữa lại là một cái đỉnh tròn ba chân, cho nên, người biết về nó thì nhất định có thể nhận ra.”

“Nó, rất quan trọng?” Cơ Hạo rất tò mò nhìn Tự Văn Mệnh.

“Mạch máu căn cơ của Bàn Cổ thế giới!” Tự Văn Mệnh mở to mắt nhìn, mắt không chớp nhìn Cơ Hạo từ trên xuống dưới: “Bảo bối này... Không nên xuất thế, lại càng không nên đến trên tay người. Nhưng, nó lại đến trên tay người, cái này, cái này, cái này, cái này quả thực lộn xộn, cái này không phải...”

Lắc đầu, có chút kính sợ nhìn nhìn bầu trời ngoài cửa sổ thủy tinh sát đất, Tự Văn Mệnh theo bản năng đè thấp thanh âm: “Người biết, Bàn Cổ thế giới có bao nhiêu sinh linh?”

Cơ Hạo chớp mắt một cái, dùng sức lắc lắc đầu.

“Như vậy người cảm thấy, sinh linh thời hồng hoang, cùng sinh linh đương thời, là thời đại hồng hoang nhiều, hay là đương thời nhiều?” Tự Văn Mệnh hỏi lại Cơ Hạo.

“Đương nhiên là... sinh linh hiện tại... Nhiều nhỉ?” Cơ Hạo cân nhắc một phen, rất nghiêm túc trả lời vấn đề của Tự Văn Mệnh. Thời đại hồng hoang hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, các hồng hoang cự vật lại không ngừng chém giết cắn nuốt lẫn nhau, nghĩ hãn sinh linh khi đó không dễ qua ngày, số lượng tổng sinh mệnh thua xa hiện tại.

“Quả thực, tổng số sinh linh đương thời, so với sinh linh thời đại hồng hoang nhiều hơn đâu chỉ ngàn vạn, ức vạn lần?” Tự Văn Mệnh dồn dập nói: “Như vậy, người biết, vô luận là nhân tộc ta, hay là long tộc, phượng tộc, thậm chí chim bay cá nhảy, kiến sâu bọ cá, thậm chí là hoa cỏ cây cối, đều là có linh hồn hay không?”

“Hoa cỏ cây cối cũng có linh hồn?” Cơ Hạo kinh ngạc hô một tiếng, sau đó hãn ‘Bốp’ một cái vỗ vào trên trán mình: “Cũng đúng, hoa cỏ cây cối không có linh hồn mà nói, lão thụ yêu bọn họ là như thế nào thoát ra? Ha ha, là ta hồ đồ rồi.”

“Vạn vật đều có linh hồn, nhưng sinh linh thời đại hồng hoang số lượng kém xa sinh linh hiện tại, sinh sản đến nay, tổng số sinh linh Bàn Cổ thế giới gia tăng

thật lớn, những linh hồn đó từ đâu mà đến?”

Tự Văn Mệnh mang theo một tia biểu cảm kỳ dị khó có thể hình dung, rất nghiêm túc nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

“Ngài là nói...” Cơ Hạo há hốc mồm, đối với cái bực Tự Văn Mệnh ném ra, hẳn trong lúc nhất thời cũng chấn kinh.

Nếu linh hồn toàn bộ sinh mệnh mới gia tăng của Bàn Cổ thế giới, tất cả đều là đến từ trong Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh, như vậy cái đỉnh tròn ba chân này quả thực có thể xưng là mạch máu căn bản của toàn bộ Bàn Cổ thế giới.

Linh hồn, linh hồn, không ai biết sự quý giá của linh hồn hơn so với Cơ Hạo loại đạo nhân tu luyện ra đạo đài cường đại này!

Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh, lại là nguồn linh hồn của Bàn Cổ thế giới!

Cơ Hạo đột nhiên muốn khóc, hẳn sao lại đem một củ khoai lang phỏng tay như vậy dẫn tới trên người? Còn nhét nhiều năm như vậy!

Chương 1536: Trù Tính Kế Hoạch

Có vài lần, khi mọi người cảm thấy không nên để cho càng nhiều người biết đến, mấy thứ này sẽ biến thành bí mật; năm tháng lắng đọng lại lâu, theo người biết bí mật càng ngày càng ít, năm tháng dần dần tan rã ký ức của mọi người, bí mật cũng liền biến thành truyền thuyết.

Một ngày nào đó, theo năm tháng trôi qua, truyền thuyết cũng sẽ biến thành chuyện xưa, cuối cùng có lẽ sẽ diễn biến thành thần thoại.

May mắn nhân tộc có không ít lão già, Nhân Hoàng truyền thừa cũng chưa bao giờ đoạn tuyệt, chân tướng về Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh, Tự Văn Mệnh rất chi tiết, không ngại phiền dùng ngôn ngữ tỉ mỉ xác thực nhất hướng Cơ Hạo kể lại một lần.

Sau đó Cơ Hạo liền hiểu, vì sao Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh trở thành bí mật số rất ít người biết đến, bởi vì nó liên lụy thật sự là quá lớn, từ trên thân nó có thể dẫn phát quá nhiều con người và sự việc. Cơ Hạo rất tán đồng cách làm của các tiên hiền đại năng nhân tộc, những bí mật này, vẫn là để nó trở thành bí mật đi:

Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, bị vô số hỗn độn ma thần vây công mà ngã xuống. Từ trong thân thể mạnh mẽ của Bàn Cổ thánh nhân lao ra tổ long, từ trong linh hồn mê mông của Bàn Cổ thánh nhân bay ra phượng tổ, từ trong huyết mạch phun trào của Bàn Cổ thánh nhân nảy sinh nhân tộc.

Mà trung tâm hồn phách của Bàn Cổ thánh nhân, một điểm nguyên linh khắc toàn bộ cảm ngộ đại đạo của hắn chia ra làm ba, ở dưới vô lượng công đức khai thiên tích địa thêm vào hóa thành ba người.

Lúc nói tới nơi này, Tự Văn Mệnh như có thâm ý hướng Cơ Hạo nhìn một cái, trong lòng Cơ Hạo liền hiểu, nguyên linh Bàn Cổ thánh nhân phân hoá ba người, hắn là sư tôn hắn và hai vị sư bá.

Thân xác Bàn Cổ thánh nhân hoá sinh vạn vật, xương sọ của hắn hấp thu vô cùng vô tận khai thiên tích địa tạo hóa chi công, ngưng tụ thành một cái đỉnh tròn ba chân. Càng làm người ta không thể tưởng tượng là, linh hồn khổng lồ mênh mông của Bàn Cổ thánh nhân ở sau khi dựng hóa ra phương tổ, một điểm nguyên linh chia ra làm ba, có một tia tinh hồn cực kỳ tinh luyện chậm chạp không muốn tan đi.

Có lẽ là chấp niệm của Bàn Cổ thánh nhân, có lẽ là nguyên nhân nào khác, nói tóm lại, một luồng tinh hồn này liền hòa hợp một thể với xương sọ Bàn Cổ thánh nhân biến thành cái đỉnh nhỏ, hóa hồn làm lửa, trở thành một điểm tiên thiên hồn phách hỏa chủng trong Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh.

Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh từ đây có được lực lượng căn nuốt Hồng Mông chi khí, từ trong đó tinh luyện hồn phách lực cực kỳ tinh thuần, ngưng tụ thành tiên thiên hồn linh. Vô số năm qua, thật sự là Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh không ngừng phun ra các tiên thiên hồn linh trắng, đem nó đưa vào U Minh thế giới để nó chuyển thể luân hồi, lúc này mới có quần thể sinh vật càng ngày càng lớn mạnh của Bàn Cổ thế giới.

Làm người ta kinh ngạc than thở là, trong một luồng tinh hồn đó, có được một điểm hình chiếu nguyên linh của Bàn Cổ thánh nhân.

Tuy chỉ là hình chiếu, mông mông lung lung như trăng trong nước hoa trong gương, trong một luồng tinh hồn này lại chứa toàn bộ dấu vết đại đạo của Bàn Cổ thánh nhân, cho dù không phải toàn bộ, cũng có năm sáu phần tinh diệu.

Cộng thêm nó hấp thu công lao tạo hóa khai thiên tích địa của Bàn Cổ thánh nhân, cái đỉnh báu này liền có được uy năng cực kỳ thần kỳ —— phàm là tất cả bảo vật Bàn Cổ thế giới sinh ra, chỉ cần cho nó đủ tài liệu, nó có thể tự luyện chế, phỏng chế được tám chín phần mười.

Bởi vì phàm là bảo vật xuất hiện ở Bàn Cổ thế giới, thì tất nhiên là một mảnh vỡ, hoặc một đoạn dấu vết thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới, nói tóm lại đều

không thoát ly được phạm trù cảm ngộ đại đạo của Bàn Cổ thánh nhân. Cho nên cái đỉnh báu này, trừ danh xưng ‘Vạn Linh’, càng có cái tên ‘Tạo Hóa’.

Càng quan trọng hơn là, Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh này đã là căn nguyên hồn linh ức vạn sinh linh mới sinh của Bàn Cổ thế giới, cái đỉnh báu này tự nhiên mà vậy có liên hệ mật thiết không thể tách rời với thiên đạo Bàn Cổ thế giới vận chuyển.

Đổi thành lời nói thông tục dễ hiểu chính là —— ai có thể trở thành chủ nhân của Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh, thì có thể ảnh hưởng thật lớn thiên đạo Bàn Cổ thế giới vận chuyển, càng có thể được thiên đạo khí vận trong mình mình thêm vào, bất luận làm chuyện gì cũng làm ít hưởng nhiều.

“Chủ nhân đầu tiên của nó là?” Cơ Hạo rất tò mò nhìn Tự Văn Mệnh.

“Hắc, hắc hắc.” Tự Văn Mệnh liếc mắt nháy mắt: “Không thể nói, không dám nói, tính tình vị kia... Ừm, chưa bao giờ nghe nói Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh thay đổi chủ nhân, cho nên nó đã ở trên tay người, như vậy, khẳng định là vị đó lựa chọn người, muốn mượn tay làm việc.”

Tự Văn Mệnh đột nhiên vỗ trán một phát, một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách thực lực Cơ Hạo tăng lên nhanh như vậy, khó trách Cơ Hạo thế mà có thể lấy công đức đạt được thiên địa sắc lệnh, thành tựu thiên đế chi tôn!

Khó trách, khó trách, có Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh trong người, trên người Cơ Hạo có biến hóa gì cổ quái cũng là đương nhiên, hơn nữa có vị kia làm hậu trường, càng bái Vũ Dư đạo nhân làm thầy, Cơ Hạo còn cần kiêng kị ai?

“May mắn ba tháng trước, Đế Thuấn và ta nói chuyện trắng đêm, đem sự tình tương lai ta nên biết nói hết cho ta nghe, nếu không, ta còn thực không nhận ra bảo bối này... Hữu Sùng bộ tương ứng ta tuy là chi nhánh của Hữu Hùng thị, nhưng cũng chưa có tư cách biết được những bí ẩn này.”

Dùng sức chà chà bàn tay, Tự Văn Mệnh buồn rầu nhìn Cơ Hạo: “Hiện tại, phiền toái đến rồi. Thái Dương Giới không có vấn đề, Cửu Châu ngũ kim tinh hoa cũng không có vấn đề, chúng ta có đủ nhân thủ khai thác mạch khoáng, tinh luyện vô số ngũ kim tinh hoa để đúc cửu đỉnh sử dụng.”

“Vấn đề duy nhất chính là, ta nếu mượn Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh đúc cửu đỉnh, tất nhiên có thể khiến uy năng cửu đỉnh đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng, thậm chí có thể so sánh với các chí bảo trong truyền thuyết... Nhưng nó, quá bị người ta chú ý.” Tự Văn Mệnh khổ sở nhìn Cơ Hạo: “Nhưng không dùng nó, người đã đem nó lấy ra, để ta nhìn thấy...”

Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh thu hoạch vô lượng công lao tạo hóa khai thiên tích địa của Bàn Cổ thánh nhân đó, Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh chất chứa hình chiếu toàn bộ cảm ngộ đại đạo của Bàn Cổ thánh nhân. Dùng bảo bối này đúc cửu đỉnh, Tự Văn Mệnh cũng không dám tưởng tượng cửu đỉnh sẽ có được uy năng lớn bao nhiêu.

Nhưng chính bởi vì sau khi Đế Thuấn nói chuyện trắng đêm với hắn, Tự Văn Mệnh đối với chân tướng Bàn Cổ thế giới biết càng nhiều, biết rất nhiều bí ẩn trước kia lấy thân phận hắn cũng không cách nào tiếp xúc.

Cho nên, Tự Văn Mệnh căn bản là không dám mượn Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh.

Bảo bối này ở trong tay chủ nhân của nó, vị kia chính là tồn tại không mấy ai dám trêu chọc, lấy thực lực vị kia cộng thêm uy năng của Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh, thiên hạ liền không ai dám từ trên tay nàng cướp đoạt.

Nhưng Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh nếu là ở trong tay Tự Văn Mệnh...

Tự Văn Mệnh thậm chí lo lắng, tin tức này chỉ cần hơi tiết lộ một chút, Hữu Sùng bộ của hắn sẽ ở trong một đêm bị triệt để lau đi, một chút dấu vết từng tồn tại cũng sẽ không bảo tồn được.

Bản thân Tự Văn Mệnh không sợ tà, nhưng hắn phải phụ trách cho tộc nhân của hắn. Hắn không thể bởi vì mình thành công vĩ đại, để tộc nhân của mình lâm vào tuyệt cảnh. Nhất là thân phận hắn đặc thù, hắn thậm chí có thể liên lụy toàn bộ nhân tộc.

“Ta thật sự, rất muốn, rất muốn, rất muốn dùng nó để đúc cửu đỉnh.” Tự Văn Mệnh thở dài một hơi thật dài: “Nhưng, thật sự, khó, khó, khó... Người không biết, thế gian này, có một số việc, có một số người, quá đáng sợ.”

“Có lẽ, sẽ có cách?” Cơ Hạo cau mày suy tư hồi lâu, đột nhiên vỗ tay một cái cười lên.

Hắn ghé đến trước mặt Tự Văn Mệnh, ‘Rì rầm rì rầm’ nói một phen.

Mơ hồ có thể nghe được, Cơ Hạo đang nói ‘Bàn?’...

Chương 1537: Gióng Trống Khua Chiêng

‘Thùng ~~~’!

Tiếng Bàn Cổ Chung trầm thấp, dày nặng, như từ chỗ trung tâm linh hồn vang lên gõ nát sáng sớm an bình của Bồ Phán.

Phía đông, một tia mặt trời vừa mới nổi lên, ánh mặt trời màu vàng đã bao phủ toàn bộ Bồ Phán, vô số Kim Ô đạo binh hóa thành hình người, mặc giáp trụ màu vàng Thái Dương Tinh Thạch rèn thành, toàn thân thiêu đốt ngọn lửa màu vàng nồng đậm, cầm trong tay đều là trường thương trường kích Thái Dương Tinh Thạch rèn thành, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đứng ở trên mây lửa màu vàng, không ngừng phát ra tiếng ‘Quạ quạ’.

‘Bản hoà tấu quạ kêu’ từng ở Kim Ô lĩnh, trở thành bóng ma tâm lý lớn nhất trong năm tháng trưởng thành của vô số đứa trẻ Hỏa Nha bộ, khai thiên tích địa lần đầu tiên vang lên ở Bồ Phán.

Bồ Phán to lớn nhất thời hỗn loạn, vô số người đi ra khỏi nhà mình, trợn mắt há hốc mồm nhìn các Kim Ô đạo binh đứng ở trên bầu trời rậm rạp, chỉnh tề, từng hàng từng dãy đều là một đường thẳng, không loạn chút nào.

Vô số Kim Ô đạo binh ở trời cao bày trận, nơi tầm mắt có thể đạt tới đều là bóng người màu vàng của bọn họ, Kim Ô chân hỏa màu vàng thiêu đốt toàn bộ bầu trời ánh vàng rực rỡ, sương mỏng vốn quanh quẩn ở ngọn cây, bụi cỏ Bồ Phán đã sớm bị nhiệt lực mạnh mẽ quét sạch.

“Phụng mệnh Đế Thuấn, triệu tập toàn bộ bá hộ nhân tộc vào đại điện thảo luận chính sự thương nghị đại kế.” Đám Kim Ô đạo binh kêu ‘Quạ quạ’ một hồi, đều nhịp kêu lên lời nói Cơ Hạo trước đó đã dặn bọn họ.

Giọng quạ đen bén nhọn lại xen lẫn vài phần khàn khàn chấn động đất rung núi chuyển, vì thế toàn bộ mọi người ở Bồ Phán có tư cách tiến vào đại điện thảo

luận chính sự đều nghe được lời của các Kim Ô đạo binh. Nhiều người lửa giận ngút trời hùng hống hổ hổ xắn tay áo, mang theo rất nhiều tùy tùng cấp dưới hướng đại diện thảo luận chính sự chạy đi.

Sáng sớm tinh mơ, nhiều người còn ở trong mộng đẹp chưa tỉnh, đột nhiên ầm ĩ một hồi như vậy, ai có thể chịu được?

Nhưng rất nhanh đã có người phản ứng lại—— dựa theo tin tức thám tử nhà mình phái đi Lương Chử truyền về, đám ‘Quạ đen tinh’ ánh vàng rực rỡ này, bọn họ tựa như không phải vật hoang, mà là cấp dưới tâm phúc của tân tấn thiên đế Cơ Hạo?

Bản thể đám Kim Ô này, là chiến cầm cộng sinh của tiểu bộ tộc Nam Hoang Cơ Hạo xuất thân, Hỏa Nha bộ quá khứ, Kim Ô bộ hiện tại? Theo ý kiến của trưởng lão có kiến thức trong tộc lén lút đưa ra, đám Hỏa Nha này vốn gây yếu, ngay cả thực lực Đại Vu cũng khó đạt tới, tựa như đã được người ta dùng thủ đoạn nghịch thiên kích hoạt huyết mạch Tam Túc Kim Ô trong cơ thể, biến thành Tam Túc Kim Ô mạnh mẽ vô cùng?

Càng có trưởng lão một số bộ tộc kiểu như Chúc Long bộ, Thao Thiết bộ, Bạch Hồ bộ hồng hoang cự thú truyền thừa như vậy có nhiều nhận biết đối với Tam Túc Kim Ô, bọn họ rất kinh ngạc than thở nói cho các tộc nhân, đám Kim Ô dưới trưởng Cơ Hạo huyết mạch thuần khiết, không phải lũ quạ đen tạp mao may mắn có được vài phần huyết mạch Tam Túc Kim Ô có thể so sánh.

Kim Ô dưới trưởng Cơ Hạo hiện tại thực lực quả thật mỏng yếu một chút, nhưng đám Kim Ô này là huyết mạch thái cổ Tam Túc Kim Ô thuần khiết, chỉ cần cho bọn nó đủ thời gian trưởng thành, bọn nó sẽ tái hiện uy năng khủng bố của thượng cổ Kim Ô!

Càng đòi mạng hơn là, thượng cổ Kim Ô nhất tộc mới có bao nhiêu tộc nhân? Hiện tại dưới trưởng Cơ Hạo, Tam Túc Kim Ô từ tạp mao Hỏa Nha chuyển hóa thành có bao nhiêu? Thật sự để Kim Ô đạo binh của Cơ Hạo có thành tựu, nhằm

chừng toàn bộ nhân tộc, sẽ không có tư quân thân binh của một đại thị tộc nào có thể là đối thủ của Kim Ô đạo binh của Cơ Hạo!

Càng không cần nói, Cơ Hạo hiện tại còn là thiên đế chi tôn, thiên đình vô số đồ chơi tốt, hẳn tùy tiện kiếm chút thượng cổ thần trận gì đó võ trang cho các Kim Ô đạo binh, đối với đại quân phạm nhân binh thường tạo thành, đó sẽ là kết cục triệt để nghiền áp.

Cho nên nhiều bá hậu nhân tộc hùng hùng hổ hổ đột nhiên bưng tỉnh, bọn họ đầu đầy mồ hôi lạnh nhìn các Kim Ô đạo binh đứng trang nghiêm bất động trên không trung, mỗi người nhú mào, thả chậm tốc độ hướng tới đại điện thảo luận chính sự.

Rất nhanh, nhiều tín sứ lén lút mang theo các phần tín hàm khẩn cấp rời khỏi Bồ Phán, như u linh chạy đi bốn phương tám hướng. Nhưng các tín sứ công khai lộ diện kia đều chỉ là ngụy trang, văn thư mẫu chốt thật sự, đã sớm thông qua các đại thị tộc, các đại bộ tộc thành lập truyền tống trận loại nhỏ hoặc là vu trận chuyên môn thông tin truyền ra ngoài.

Đối với Cơ Hạo, bọn họ phải nhận thức một lần nữa.

Bọn họ phải định nghĩa lại quan hệ của nhà mình với Cơ Hạo, một lần nữa thương nghị thái độ tương lai đối với Cơ Hạo.

Thiên đế đó... Chỉ có mỗi cái danh thiên đế không dọa được ai. Nhưng nếu dưới trướng thiên đế này còn có một mũi võ trang tâm phúc mạnh mẽ, như vậy thiên đế chính là thiên đế, cao cao tại thượng không thể xâm phạm.

Trong đại điện thảo luận chính sự, Đế Thuấn ngồi cao chính giữa, trên người hẳn đã có một luồng tinh thần chi lực cực kỳ nồng đậm không ngừng khuếch tán ra. Lực lượng hồng hoang tinh thần đáng sợ như sóng thần không ngừng từ trong cơ thể Đế Thuấn lao ra, ánh sao lấp lánh đem hư không trong mười mấy trượng bên người hắn quấy như vòng xoáy, toàn bộ đại điện thảo luận chính sự đều bởi vì lực lượng dao động trong cơ thể Đế Thuấn mà thông thả lắc lư.

Người sáng suốt liếc một cái liền nhìn ra được, Đế Thuấn đã bắt đầu luyện hóa hồng hoang tinh thần hẩn lựa chọn.

Một khi hẩn hoàn toàn thu phục hồng hoang tinh thần kia, Đế Thuấn sẽ là Vu Thần chi tôn tinh vũ bất diệt, vĩnh hằng trường tồn. Dựa theo quy tắc trò chơi mọi người nhân tộc vô số năm qua tôn thờ, một Vu Thần vĩnh sinh trường tồn là không thể trở thành Nhân Hoàng.

Cho nên, Đế Thuấn không bao lâu nữa nhất định phải nhường lại ngai báu Nhân Hoàng, mà hiện tại chín chín phần trăm người tiếp nhận chức vụ, chỉ có Tự Văn Mệnh ngồi ở bên trái hẩn.

Tự Văn Mệnh nghiêm nghị ngồi ở bên trái Đế Thuấn, cẩn thận duy trì khoảng cách với Đế Thuấn, không cho tinh lực khủng bố trong cơ thể Đế Thuấn tản mát ra chạm đến mình. Ở phía sau Tự Văn Mệnh, tộc trưởng, trưởng lão cùng đế tử mấy chục đại thị tộc, đại bộ tộc ngồi chỉnh tề, đám đông bá hậu ở trong nhân tộc có được lực ảnh hưởng đáng sợ ngồi.

Càng quan trọng là, Cơ Hạo an vị ở phía dưới Tự Văn Mệnh.

Cơ Hạo mặc miện phục từ trong phòng kho thiên đình tìm ra, năm đó Đông Hoàng Thái Nhất hằng ngày ăn mặc, quanh thân hào quang rạng rỡ như một vầng mặt trời nhỏ, đoan đoan chính chính ngồi ở mé dưới Tự Văn Mệnh.

Phàm là người đi vào đại điện thảo luận chính sự nháy mắt đã hiểu thái độ của Cơ Hạo—— làm thiên đế duy nhất của Bàn Cổ thế giới hiện nay, Cơ Hạo là người ủng hộ trung thành của Tự Văn Mệnh. Cơ Hạo đại biểu thiên đình, ủng hộ Tự Văn Mệnh kế thừa vị trí Nhân Hoàng.

Vô số người trong bộ tộc giao hảo với Cơ Hạo, không thân quen với Cơ Hạo, nhìn Cơ Hạo không vừa mắt, có thù sâu hận máu với Cơ Hạo đi vào đại điện thảo luận chính sự, mọi người đều không hé răng, mọi người lặng yên dựa theo trận doanh của mình ngồi vào chỗ của mình.

Rất nhanh, cao tăng nhân tộc ngồi ở phía sau Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo đã chiếm trên sáu phần toàn bộ đại diện thảo luận chính sự.

Tự Văn Mệnh hơi thở ngân nga mà hùng hậu, Cơ Hạo cùng toàn bộ cao tăng nhân tộc phía sau hần hít thở duy trì cùng tần suất với Tự Văn Mệnh.

Mấy vạn cao tăng nhân tộc, mấy vạn đại năng nhân tộc, dựa theo một tần suất hít thở cố định, cùng nhau, vì thế trong đại diện thảo luận chính sự liền như nhấc lên các cơn sóng to vô hình, từng đợt quay cuồng mà đến, ép các cao tăng nhân tộc ngồi ở đối diện Tự Văn Mệnh không thở nổi.

Đế Thuấn đặt hai tay ở trên đầu gối, lạnh nhạt nói: “Cơ Hạo đại đế triệu tập các vị, có chuyện quan trọng thương lượng.”

Nói xong câu đó, Đế Thuấn không mở miệng nữa. Hần cách thời gian nhường ngôi không bao nhiêu nữa, hần bắt đầu từng bước dời đi quyền lực trên tay.

Tự Văn Mệnh cười nhìn đám cao tăng Hữu Hùng thị, Vân Dương thị, Cao Dương thị, Quý Xa nhất tộc, sơ vu nhất mạch đối diện, thản nhiên cười nói: “Cơ Hạo đại đế có ý viễn chinh Bàn? thế giới, chiếm trước tiên cơ chiến lược cho nhân tộc ta... Mong các vị đồng lòng hợp sức, toàn lực phối hợp.”

Cơ Hạo lặng lẽ bổ sung: “Ai không phục quân lệnh, thiên địa cùng giết!”

Chương 1538: Khẩn Cấp

Không cho các cao tăng nhân tộc bất mãn đối với Cơ Hạo, có thù oán với Cơ Hạo bất cứ cơ hội nào, Tự Văn Mệnh bắt đầu điều binh khiển tướng.

Không cần đại đội nhân mã, lần này hướng tới Bàn? thế giới, chỉ cần tinh nhuệ, chỉ cần nhân tuyển tinh anh chiến lực cá nhân cường đại, trang bị hoàn mỹ. Mà tinh nhuệ các đại thị tộc được tài nguyên bồi dưỡng nhiều nhất, thực lực cá nhân mạnh nhất, gia truyền vu bảo mạnh nhất, tự nhiên chính là tộc trưởng cùng các trưởng lão các đại thị tộc.

Tự Văn Mệnh cầm một khối mai rùa, ngũ khí vững vàng niệm ra một lại một cái tên.

Phàm là các đại thị tộc từng ở chín đại long môn làm khó Cơ Hạo, phàm là tộc trưởng cùng trưởng lão đại thị tộc có ý kiến đối với Tự Văn Mệnh tiếp nhận vị trí Nhân Hoàng, phàm là đồ ba gai Thần Nông thị, Hiên Viên Thánh hoàng ra mặt mới áp chế xuống, toàn bộ bọn họ có tên trên bảng.

Mấy chục siêu cấp đại thị tộc, góp lại vừa vặn không đến một vạn nhân thủ, đây là toàn bộ nhân mã viễn chinh Bàn? thế giới của Cơ Hạo.

Những người này, cũng chính là những kẻ trong nhân tộc hiện nay bất mãn nhất đối với Tự Văn Mệnh, bất mãn nhất đối với Cơ Hạo, hận không thể mọi chuyện đối nghịch với bọn họ. Bọn họ là thủ lĩnh toàn bộ người đối đầu Tự Văn Mệnh, một khi bọn họ có điều gì ngoài ý muốn, Tự Văn Mệnh ở trong nhân tộc hầu như sẽ không gặp sự chống đối nữa.

Một trưởng lão Quỷ Xa nhất tộc tính tình như lửa nảy dựng lên lớn tiếng rống to: “Quả thực hoang đường, viễn chinh một cái... Thế giới chưa bao giờ nghe nói? Vén vén hơn vạn người, làm được cái gì? Còn lấy lý do vì chiến lược nhân tộc ta? Hai thằng nhãi...”

‘Keng’ một tiếng, Cơ Hạo chột cầm chuỗi Hiên Viên kiếm Tự Văn Mệnh dựa chéo bên người. Hiên Viên kiếm phát ra tiếng kiếm ngân cao vút chói tai chấn động ra khỏi vỏ, Cơ Hạo một kiếm đảo qua cổ trưởng lão Quỷ Xa nhất tộc, một luồng huyết quang phóng lên cao, đầu người to bằng cái sọt ‘Huỵch’ rơi xuống đất, từ sâu trong đại điện lăn mãi đến cửa đại điện, để lại ở trên sàn bóng loáng một vết máu thật dài.

“Ta nói rồi, kẻ nào không theo, thiên địa diệt.” Cơ Hạo mỉm cười, thật cẩn thận đem Hiên Viên kiếm trả về vỏ kiếm, tán thưởng từ đáy lòng: “Quả nhiên là vô thượng thần kiếm, chém đầu người như giết gà, rất sáng khoái.”

Hiên Viên kiếm phát ra một tiếng ngân lên đáp lại Cơ Hạo. Tự Văn Mệnh lạnh lùng vung tay áo, lớn tiếng quát: “Đem thi thể lôi xuống, bêu đầu thị chúng. Nhân tộc ta đại nạn trước mặt, kẻ nào không muốn cùng vượt cửa ải khó khăn, chém hết.”

Thẳng lưng lên, hai tay đặt trên đầu gối, Tự Văn Mệnh thân hình cường tráng như một ngọn núi lớn, tản mát ra khí tức dị thường trầm trọng đè trong lòng toàn bộ cao tầng nhân tộc chống đối ở đối diện.

Một người áo đen chậm rãi từ sau đại điện đi ra, trên người hắt hờ có lực lượng hồng hoang tinh thần nồng đậm hướng bốn phía khuếch tán. Tuy không rõ ràng như trên người Đế Thuấn, nhưng người áo đen này rõ ràng đã đem hồng hoang tinh thần dẫn dắt đến trong cơ thể, đang dùng thần hồn của mình rèn luyện hồng hoang tinh thần, một khi lực lượng thần hồn hắt thay thế bản ngã ý thức hồng hoang tinh thần...

Một vị Vu Thần mới, sắp xuất hiện!

Mà người áo đen này hành động linh hoạt, không thấy chút cứng nhắc tê dại, thần thái trên mặt tự nhiên, con mắt linh động thanh linh, rõ ràng lực lượng thần hồn hắt đủ để đối kháng với bản ngã ý thức của hồng hoang tinh thần, hẳn có xác suất rất lớn thành tựu Vu Thần chi tôn.

Lại một người áo đen đi ra, giống người áo đen thứ nhất, bọn họ lẳng lẳng đứng ở phía sau Tự Văn Mệnh.

Ssau đó là thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu.

Cuối cùng cả thầy mười hai người áo đen quanh thân tản mát ra hồng hoang tinh lực rất yên tĩnh đứng ở phía sau Tự Văn Mệnh, trên người bọn họ đều tản mát ra hồng hoang tinh thần lực dao động mạnh mẽ nồng đậm, hơn nữa thuộc tính tinh lực trên người bọn họ đủ cả ngũ hành, phong lôi quang âm đều có, các loại thuộc tính dao động nối liền một thể, đè nặng trĩu trong lòng toàn bộ mọi người.

Mười hai cường giả rất có khả năng bước vào Vu Thần cảnh!

Mười hai tâm phúc của Tự Văn Mệnh có thể thành tựu Vu Thần!

Bọn họ giờ phút này tất nhiên còn chưa hoàn toàn nắm giữ lực lượng một hồng hoang tinh thần, nhưng bọn họ tuyệt đối có được cảnh giới nửa bước Vu Thần.

“Ha ha!” Cơ Hạo ngồi tứ bình bát ổn ở bên người Tự Văn Mệnh, hùng hồn cười nói: “Ta nói rồi, thiên địa cùng diệt... Hiện tại tình hình này, ta đại biểu thiên, Tự Văn Mệnh a thúc đại biểu địa, nghĩ hăn mọi người sẽ không phản đối.”

Ánh mắt như đao, hung hăng đảo qua các cao tăng nhân tộc thần thái cứng nhắc trong đại điện, Cơ Hạo thản nhiên nói: “Lần này viễn chinh, Tự Văn Mệnh a thúc cũng sẽ cùng đi theo, nhưng có Đế Thuấn tọa trấn Bồ Phán, ta nghĩ Bồ Phán tất nhiên là an ổn như núi.”

Đế Thuấn cười cười, hăn chậm rãi ngẩng đầu lên, vạt phần vui vẻ nhìn mười hai người áo đen phía sau Tự Văn Mệnh.

Cơ Hạo đem Cửu Tự Chân Ngôn Đan Kinh chuyển giao cho Tự Văn Mệnh, Tự Văn Mệnh lập tức đem phần luyện hồn bí pháp này hiến cho nhân tộc. Đám

người Đế Thuấn, Hiên Viên thánh hoàng lập tức tự mình chọn lựa người trung thành tin cậy tu luyện bí pháp, ngăn ngừa mấy tháng thời gian, trong những người đã chọn lựa, đã xuất hiện rất nhiều người có hi vọng.

Nếu nhân tộc có trăm vạn Vu Thần!

Nghĩ đến đây, trái tim Đế Thuấn liền nhảy lên mãnh liệt —— nếu nhân tộc có thể có trăm vạn Vu Thần, kế hoạch Phục Hy Thánh hoàng năm đó từ con số không sáng tạo hệ thống tu luyện Đại Vu của nhân tộc chế định kia có thể thực hiện hoàn mỹ nhỉ?

Ho khan một tiếng nặng nề để che dấu sự kích động trong lòng, Đế Thuấn ngữ khí nghiêm ngặt nói: “Ta tọa trấn Bồ Phán, Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo dẫn dắt tinh nhuệ các tộc viễn chinh Bàn? thế giới, vì tiền đồ đại kế của nhân tộc ta mà vất vả. Chuyện này, cứ quyết định như vậy, ba ngày sau, đội ngũ viễn chinh xuất phát, ai dám trốn tránh do dự, lâm trận bỏ chạy, giết!”

Tay phải như đao, nhẹ nhàng bổ về phía trước, Đế Thuấn mỉm cười nói: “Mặt khác, mọi người đều biết, nhân tộc ta sắp gặp phải đại địch trước nay chưa từng có, cho nên chuyện quân giới cần phải chú ý hơn nữa. Ta đã lệnh cho Cao Đào chọn lựa ức vạn thợ thủ công, lấy ngũ kim tinh hoa của Bàn Cổ mỗ đại lục, hướng Cơ Hạo đại đế mượn Thái Dương Giới, ở trong Thái Dương Giới mượn dùng thái dương chân hỏa vô biên rèn binh khí giáp trụ, các gia các tộc phải dốc hết sức trợ giúp, khai thác đủ ngũ kim, tinh luyện tinh hoa sử dụng.”

Chẳng qua là rèn binh khí giáp trụ mà thôi, không có ai đem nhiệm vụ này của Cao Đào đặt trong lòng.

Nhưng ba ngày sau đã phải xuất chinh, Cơ Hạo, Tự Văn Mệnh hai tên độc ác liêm sỉ này, bọn hắn là hoàn toàn không cho mọi người đường sống!

Tộc trưởng, trưởng lão nhiều đại thị tộc sắc mặt cực kỳ khó coi, bọn họ nghiêng răng nhìn chằm chằm Cơ Hạo, cũng không biết bọn họ đang nghĩ cái gì.

Cơ Hạo mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Đương nhiên, nói là chỉ lấy tinh anh hướng tới Bàn? thế giới, nếu các vị tộc trưởng, trưởng lão nguyện ý góp sức nhiều hơn cho nhân tộc ta, mang thêm một ít tộc nhân cấp dưới cũng nên thế. Chỉ là, mong các vị tỉ mỉ chọn lựa người đi theo, những đứa nhỏ thực lực thấp kém, thì đừng dẫn đi chịu chết.”

Có thể mang người đi theo sao?

Nhiều người ánh mắt lóe lên, cúi đầu cũng không biết đang thương lượng những gì.

Ba ngày sau sẽ xuất chinh, cái thời gian này cũng quá gấp một chút. Nhưng lấy nội tình của các đại thị tộc, cùng với nhân mạch và thủ đoạn của các tộc trưởng, trưởng lão, bọn họ vẫn có thể làm rất nhiều rất nhiều chuyện.

Cơ Hạo không xen vào thảo luận kế tiếp, hần bước ra khỏi đại diện thảo luận chính sự, trực tiếp tìm tới Vô Chi Kỳ.

“Làm xong chuyện này, tội lỗi của người trước kia liền xóa bỏ. Nhưng vì bịt mồm người trong thiên hạ, người về sau không thể dùng danh hiệu Vô Chi Kỳ nữa... Người, còn cần trả giá một khối phân thân, mang tính tượng trưng bị trấn áp trọn đời!”

Cơ Hạo thâm trầm nhìn Vô Chi Kỳ: “Chuyện này, cứ quyết định như vậy?”

Vô Chi Kỳ thâm trầm nhìn Cơ Hạo, chậm rãi gật gật đầu.

Chương 1539: Tiền Vãng Bàn?

Lương Chủ, Bà La Già đứng ở trước một tòa truyền tống đại trận vượt giới đường kính hơn mười dặm.

Đám đông học giả Diễn Nguyệt nhất mạch cẩn thận kiểm tra đại trận, đem từng khối cực phẩm vu tinh thể tích cực lớn không ngừng bỏ vào các nơi mắt trận trung tâm của đại trận. Ngẫu nhiên sẽ có người hướng đại trận đánh ra một đạo ấn quyết, kiểm tra mô khối công năng nào đó của đại trận hoàn hảo hay không.

Bàn? thế giới, đây là nỗi đau trong lòng toàn bộ tộc nhân Diễn Nguyệt nhất mạch.

Bọn họ ở mấy vạn năm trước đã tập trung thế giới này, phát động mấy trăm lần viễn chinh đối với thế giới này. Nhưng Diễn Nguyệt nhất mạch thật sự không thích hợp chiến tranh, mọi cuộc viễn chinh của bọn họ đều lấy thất bại chấm dứt, tổn binh hao tướng, tổn thất cực lớn.

May mắn Bàn? thế giới là một thế giới thần kỳ thực vật sinh mệnh thể chiếm ưu thế tuyệt đối, ở thế giới đó tùy tiện vớt một nắm rong rêu, đó cũng là dược liệu tốt đủ năm tháng. Diễn Nguyệt nhất mạch viễn chinh tất nhiên thất bại, bọn họ trước khi trốn về Bàn Cổ thế giới tùy ý cướp bóc một phen, cũng đại khái bảo trì thu chi cân bằng, chưa lỗ vốn phá sản.

Cơ Hạo ở dưới một đám thuộc hạ tâm phúc vây quanh đi tới, hẩn đứng ở bên cạnh Bà La Già, nhìn tòa đại trận này cảm khái: “Các ngươi thật sự một lần cũng chưa từng thắng?”

Gặp mặt đã cạy ra vết sẹo trong lòng người ta, Bà La Già tức giận trừng mắt nhìn Cơ Hạo một cái, lạnh lùng hừ một tiếng: “Thấy mấy thứ kia rồi, ngươi sẽ biết bọn chúng khó chơi bao nhiêu... Đương nhiên, tuyệt đối đừng bởi vì mấy trăm lần thất bại bé nhỏ không đáng kể của chúng ta, liền cảm thấy Diễn Nguyệt

nhất mạch chúng ta không có biện pháp chinh phục thế giới kia.”

Mang theo sự kiêu ngạo đặc hữu của quý tộc Ngu tộc, hơi ngẩng đầu lên, Bà La Già lạnh nhạt nói: “Chúng ta chỉ là không muốn kinh động tộc nhân Bàn Ngu thế giới... Cùng với... Người không cảm thấy, thế giới này đối với con em trẻ tuổi gia tộc chúng ta, là một thí luyện tràng rất tốt sao?”

Cơ Hạo không hé răng. Câu đầu tiên nói, không muốn kinh động tộc nhân bốn gia Bàn Ngu thế giới, không muốn để người trong nhà chia lợi ích, câu này đáng tin. Về phần nói, để Bàn? thế giới trở thành thí luyện tràng của gia tộc vân vân, đây là dát vàng lên mặt bản thân.

Cười nhạt, Cơ Hạo nhìn truyền tống trận nói: “Như vậy, thí luyện tràng, thật sự là một ý kiến hay. Bà La Già bệ hạ, ngài cần tính cả toàn bộ trưởng lão gia tộc ngài, theo chúng ta cùng nhau tiến vào Bàn? thế giới.”

Không đợi Bà La Già khuôn mặt thất sắc mở miệng, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Ta không tin được các người, ta cũng không muốn sau khi chúng ta tiến vào Bàn? thế giới, các người phá hủy truyền tống trận vượt giới, đem chúng ta vây ở nơi đó. Cho dù chúng ta có thể xây dựng lại một tòa truyền tống trận đối ứng... Nhưng, ai biết thế giới kia hung hiểm thế nào? Cho nên, vẫn là không mạo hiểm thì hơn.”

Xa xa, nghe được lời Cơ Hạo nói mấy trưởng lão sơ vu nhất mạch khuôn mặt dữ tợn hướng tới Bà La Già cười lạnh.

Các trưởng lão sơ vu nhất mạch này bị ép phải theo Cơ Hạo viễn chinh Bàn? thế giới, cái này đối với bọn họ mà nói, quả thực chính là tai ương tự dưng tới. Bọn họ trên ai chọc ai? Sao lại phải đi theo Cơ Hạo thẳng cha độc ác này hướng tới một thế giới lạ lẫm? Nếu Cơ Hạo ở bên kia hướng phía bọn họ hạ độc thủ, gây họa cho bọn họ, bọn họ tìm ai khóc lóc?

Nhưng năm đám lớn là đại gia, hiện tại Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh cộng lại năm đám lớn nhất, các trưởng lão sơ vu nhất mạch muốn giở trò cũng không có

cái gan đó!

Một trưởng lão sơ vu nhất mạch lớn tiếng cười lên chói tai: “Nghieu Hầu Cơ Hạo, người cứ yên tâm, các nhà các bộ chúng ta, đều sẽ phái tinh nhuệ đặc lực quản lý tòa truyền thống trận vượt giới này... Ai dám giở trò ở nơi này, hắc hắc!”

Sắc mặt Bà La Già liền có chút khó coi, Cơ Hạo ép mình mang theo một đám trưởng lão làm con tin thì thôi.

Các trưởng lão sơ vu nhất mạch điên điên khùng khùng điều động nhân mã đóng ở yếu địa căn bản của Diễn Nguyệt nhất mạch, cái này có chút không đáng tin! Bọn người kia tuyệt đối đừng phát điên, ở trong lãnh địa Diễn Nguyệt nhất mạch của hãn đại khai sát giới, Diễn Nguyệt nhất mạch bọn họ không chịu nổi giày vò.

Nghĩ đến đây, Bà La Già đột nhiên túm lấy tay áo Cơ Hạo: “Cơ Hạo bệ hạ, có chuyện, mong ngài cho chúng ta hỏi rõ một chút. Trước đó vài ngày Lương Chủ thành đại loạn, mười hai chấp chính gia tộc chúng ta còn có gia tộc lớn nhỏ phía dưới mất tích rất nhiều tộc nhân quan trọng, dựa theo chúng ta điều tra, ngày đó làm loạn ở trong thành Lương Chủ, trừ Da Ma Thiên Vinh Diệu Chúa Tế Hội cùng người của bốn đại pháp đàn gì đó...”

Cơ Hạo biết Bà La Già muốn nói gì.

Năng lực điều tra của đám dị tộc này không kém, bọn họ thế mà lại điều tra ra, hôm đó ở trong thành Lương Chủ bắt người cướp của khắp nơi, trừ Vinh Diệu Chúa Tế Hội cùng môn nhân đệ tử của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, thế mà còn có kẻ thứ ba!

Cười to ‘Ha ha’ vài tiếng, Cơ Hạo dùng sức vỗ vỗ bả vai Bà La Già: “Có loại chuyện này? Ừm, ta sẽ giúp Bà La Già bệ hạ điều tra hỏi rõ. Nhưng chuyện lần này cùng nhau đối kháng Huyết Miện thánh tôn, mong Bà La Già bệ hạ hướng các gia các tộc khác thông báo một tiếng, mọi người tuyệt đối đừng ở sau lưng ta nghịch ngợm gây sự... Sẽ chết người đấy!”

Cơ Hạo ghé đến trước mặt Bà La Già, gương mặt hai người cách nhau không đến nửa tấc, hần nhìn chăm chăm hốc mắt Bà La Già, nói từng chữ một: “Lần này mọi người liên thủ hiệp tác, cùng nhau ứng phó nguy cơ Huyết Miện thánh tôn mang đến, về sau nhiều chuyện cũng dễ nói... Nếu một số người nào đó đến lúc này, còn muốn bất lợi đối với nhân tộc ta, như vậy ta dám thề, hối hận nhất định sẽ không là ta!”

Một tia thiên địa uy áp Bàn Cổ thế giới xuyên thấu qua hốc mắt Cơ Hạo, như vô số cây kim lông trâu chui thật sâu vào mắt Bà La Già.

Đôi mắt Bà La Già đau đớn tê dại căng lên từng đợt, hần không sở trường chiến đấu không chịu nổi loại uy áp như thực chất này, theo bản năng lui hai bước, lớn tiếng thở gấp hổn hển như trâu, mồ hôi lạnh toàn thân chọt toát ra, khiến toàn thân hần ướt sũng.

“Đương nhiên! Chúng ta sẽ toàn tâm toàn lực, cùng nhau vượt cửa ải khó khăn.” Thở dốc hồi lâu, Bà La Già lúc này mới nghiêm nghị hướng Cơ Hạo cười cười, chỉ là nụ cười của hần rất cay đắng —— thông minh như hần, hần tự nhiên đoán được, ngày đó Lương Chủ đại loạn, kẻ thứ ba thừa dịp loạn đánh cướp, rất có khả năng chính là vị thiên đế Cơ Hạo đáng sợ này!

‘Ông’ một tiếng, một cột ánh sáng phóng lên cao, truyền tống đại trận vượt giới Diễn Nguyệt nhất mạch nối thẳng Bàn? thế giới đã mở ra.

Một tòa Hạo Kiếp Chi Thành chậm rãi hướng truyền tống đại trận bay tới, lần này Cơ Hạo chuẩn bị mang một tòa Hạo Kiếp Chi Thành tiến vào Bàn? thế giới. Đám tộc trưởng cùng trưởng lão đại thị tộc cần đi theo mang đến gần hai mươi vạn tộc nhân tình nguyện đi theo, nay bọn họ đang đứng ở trong thành, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, mang theo đại đội cấp dưới tâm phúc phi thân lên Hạo Kiếp Chi Thành, còn không quên một tay đem Bà La Già chộp lấy.

Ở bên trong Hạo Kiếp Chi Thành, trong một gian phòng nhỏ bố trí tinh mỹ,

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân ngồi xếp bằng ở trên hai bồ đoàn cỏ xanh non mịn chế thành, mặt mỉm cười nhìn các làn mây trắng lướt qua ngoài cửa sổ.

“Bàn? thế giới? Một cái thế giới linh căn sinh mệnh đảm đương nhân vật chính của thiên địa? Sư đệ à, đây thật sự là niềm vui ngoài dự liệu.” Mộc đạo nhân vui vẻ hướng Hoa đạo nhân tinh khí thần khôi phục rất nhiều gật đầu nói: “Lần này đi qua, là một phần cơ duyên của chúng ta.”

Hoa đạo nhân cười càng thêm sáng lạn: “Sư huynh, một phương thế giới này, có duyên với bản giáo!”

Hai người nhìn nhau cười, chỉ là trong nụ cười của bọn họ xen lẫn sự cảnh giác, cẩn thận cùng hồ nghi thật lớn.

Chương 1540: Trong Thái Dương Giới

Bàn Cổ thế giới, Thái Dương Giới.

Một hành lang màu vàng thẳng tắp nổi thẳng sâu trong trung tâm Thái Dương Giới, lửa màu vàng yên tĩnh như lưu ly đọng lại, bao lấy hành lang, ngẫu nhiên vài tiếng ‘Quạ quạ’ từ trong ngọn lửa màu vàng truyền đến, Kim Ô thân hình to lớn truy đuổi từ trong ngọn lửa lao ra, kéo theo mảng lớn mưa lửa phun ra bốn phương, thanh thế rất kinh người.

Trong những cơn mưa lửa chột lóe rồi biến mất kia, cấm chế màu vàng mỏng manh hình dạng như tổ ong, còn có thần văn màu vàng thần quang quanh quẩn trên cấm chế, tất cả đều đang nói cho người ngoài ——Thái Dương Giới nhìn như yên tĩnh này, không phải là nơi dễ xông vào như vậy.

Mặt đen, đồ đen, bên hông đeo một thanh trường kiếm da hắc long, cầm một cây hình (hình: hành hình) bổng màu đen Cao Đào đứng ở lối vào hành lang, bên hông treo một thần phù ánh vàng rực rỡ. Đây là phù ấn Cơ Hạo dùng Thiên Đế Ấn Tỳ của mình đóng dấu, chỉ có đeo phù ấn này, người ngoài mới có thể ra vào Thái Dương Giới, không đến mức bị thái dương chân hỏa thiêu hủy vạn vật đốt thành tro tàn.

Con Hải Trãi nọ bên người Cao Đào ngậm trong mồm một phù ấn tương tự, ánh mắt thâm trầm nhìn quét trái phải.

Vô số lực sĩ nhân tộc mặc áo vải thô ngắn, để trần hai chân, đôi tay lớn tiếng hò hét, kéo xe ngựa được chất đồng tràn đầy từ trên từng tòa pháo đài bay chậm rãi đi xuống, theo hành lang màu vàng đem ngũ kim tinh hoa nặng nề dị thường đưa vào Thái Dương Giới.

Ngũ kim tinh hoa ở trên Bàn Cổ mỗi đại lục đã trải qua một phen thiên chuy bách luyện, đã ngưng tụ thành đỉnh kim loại sạch sẽ nhất kỹ nghệ của nhân tộc có thể rèn luyện. Nhưng mượn dùng thái dương chân hỏa, thì có thể đem tạp chất

nhỏ bé nhất trong các đỉnh kim loại đó rèn luyện ra, tinh luyện thành tinh hoa thuần túy hoàn mỹ không tỳ vết.

Dùng ngũ kim tinh hoa không có chút tỳ vết như vậy có thể dùng để đúc binh khí sắc bén nhất, giáp trụ chắc chắn nhất, tấm khiên đáng tin nhất. Đương nhiên, cũng có thể dùng để đúc một số vật phẩm thần kỳ có được lực lượng không thể tưởng tượng, ví dụ như nói —— cửu đỉnh!

Đột nhiên, Hải Trãi phát ra một tiếng kêu bén nhọn, nó hung hăng lao đầu húc vào trên thân một lực sĩ nhân tộc, cái sừng sắc bén trên đầu ở trên người lực sĩ húc ra một lỗ thủng thật sâu, máu tươi lập tức phun ra.

Lực sĩ nhân tộc lớn tiếng kêu thảm bay thật xa về phía sau, một đoàn nhân tộc cấm vệ mặc đồ đen, sắc mặt đen sì như Cao Đào lao lên, đem lực sĩ nhân tộc đó trói như bánh chưng. Mấy cây hình bóng hung hăng nện xuống, đem lực sĩ nhân tộc không ngừng gãy dựa rỗng giập này đánh cho đứt gân gãy xương, làm hấn ngoan ngoãn ngậm mồm lại.

Hải Trãi có thể thấy rõ lòng người, sở trường nhất giám sát gian nịnh, bất cứ ai rắp tâm bất lương, cũng đừng nghĩ từ trước mặt Hải Trãi chuồn vào Thái Dương Giới.

Long hổ sư tượng bốn đại tôn giả tính cả mấy trăm tên thân truyền đệ tử của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đứng xa xa, mượn dùng mấy hồng hoang tinh thần vận vẹo hư không quang ảnh giấu kín thân thể. Bọn họ xa xa nhìn trộm Thái Dương Giới, đồng thời lắc lắc đầu.

Trừ phi xông vào, nếu không đừng nghĩ giấu được Hải Trãi. Nhưng xông vào, nhìn xem trong hỏa diễm màu vàng ngập trời phía sau Cao Đào, đám Kim Ô như ẩn như hiện kia, cùng với phi kiếm màu vàng lơ lửng ở đỉnh đầu bọn họ, long hổ sư tượng bốn đại tôn giả miệng đầy cay đắng.

Lấy lực lượng vô cùng vô tận của Thái Dương Giới bày ra Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận, trừ phi là Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tự mình ra tay, nếu

không ai có thể thừa nhận kiếm trận? Có tòa kiếm trận chết tiệt này thủ vệ, toàn bộ Bàn Cổ thế giới, người có tư cách dòm ngó Thái Dương Giới đã không còn mấy.

“Nhiều ngũ kim tinh hoa như vậy, chỉ dùng để rèn binh khí giáp trụ? Như vậy võ trang bao nhiêu người?” Long tôn giả rất khó hiểu lắc lắc đầu: “Nhân tộc, là muốn thừa cơ hội quét khởi sao? Nhân tộc, là muốn chiến một trận mà định càn khôn sao? Nhân tộc, là muốn biết thời biết thế, ở sau khi ứng phó xong người tới từ Bàn Ngu, đem dị tộc càn quét hết sao?”

Mượn dùng lực lượng thái dương chân hỏa, lấy ngũ kim tinh hoa Bàn Cổ mở đại lục sản xuất làm tài liệu, có lẽ còn gia nhập một ít thiên tài địa bảo khác, cho dù không phụ gia bất cứ phù văn cấm chế nào, vậy cũng là thần binh lợi khí lực sát thương đáng sợ.

Nhân tộc đã chiếm được toàn bộ tinh hoa văn minh của dị tộc Ngu triều, khi văn minh dị tộc và trí tuệ nhân tộc dung hợp cùng một chỗ, trời biết những ngũ kim tinh hoa kia đưa vào Thái Dương Giới sẽ biến thành món đồ chơi đáng sợ cỡ quái cỡ nào.

Long hổ sư tượng bọn họ phụng mệnh phải điều tra rõ nhân tộc rốt cuộc ở trong Thái Dương Giới rèn cái gì, nhưng muốn đi vào Thái Dương Giới, gần như là không có khả năng.

“Thật sự là!” Hổ tôn giả thấp giọng mắng một câu, Cao Đào bày ra tràng cảnh này, khiến bọn họ thật sự không còn biện pháp. Thật sự phải cường công sao?

Nhưng, bọn họ thật sự không dám đâu!

Lỗi vào hành lang Thái Dương Giới, Cao Đào nhìn như tảng đá ngoan cố cứng rắn, thực ra tâm linh cảm ứng cực kỳ sâu sắc, am hiểu nhất phân biệt gian nịnh khê nhú mây, hẳn cảm nhận được có người đang nhìn trộm mình. Nhất là lực sĩ nhân tộc vừa rồi bị Hải Trãi nhận ra, húc đầu đánh bay, càng cho hẳn sự lo

lăng mơ hồ nào đó.

Khẽ hừ một tiếng, Cao Đào giơ tay phải: “Bảo người phía dưới đẩy nhanh tốc độ, ngũ kim tinh hoa mỗi ngày đưa tới nơi này tăng thêm gấp mười!”

“Khó khăn? Đương nhiên là có khó khăn, ta đương nhiên biết rất khó khăn. Nhưng nhân tộc sinh tử tồn vong ở một lần hành động này, khó khăn nữa, bọn họ mệt tới gãy lưng, cũng phải tiếp tục thẳng lưng cố gắng bán mạng mà làm cho ta!”

Trong Thái Dương Giới, ngay trên quảng trường Thái Dương thần cung thật lớn năm đó của Đông Hoàng Thái Nhất, những lò luyện ánh vàng rực rỡ đứng sừng sững, thái dương chân hỏa ở dưới lò luyện hùng hực thiêu đốt, ngũ kim tinh hoa chồng chất như núi đưa vào lò luyện, từ chỗ miệng phun một bên khác của lò luyện, sẽ có các loại binh khí giáp trụ ánh vàng rực rỡ phun ra, nhiều người thợ nhân tộc gần như điên cuồng, khắc phù văn cấm chế ở trên những binh khí giáp trụ mới ra lò này.

Nếu có ai đi vào trong lò luyện cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện binh khí giáp trụ đưa ra nhiều nhất hao phí không đến một thành phần lượng ngũ kim tinh hoa, càng nhiều ngũ kim tinh hoa tinh luyện đến không có tỳ vết hóa thành dòng lũ năm màu, vô thanh vô tức theo truyền tống trận đặc thù trong lò luyện, lặng yên đưa vào sâu trong Thái Dương thần cung.

Trong ngọn lửa ngập trời, cái đỉnh tròn năm màu đồ sộ đứng sừng sững.

Lúc ở trong cơ thể Cơ Hạo, Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh chỉ là cái đỉnh tròn nho nhỏ to bằng nắm tay, mà hôm nay, cái đỉnh tròn này đã trở nên như một ngọn núi lớn, từ đuôi đến đầu cao vạn dặm, thân đỉnh tròn tria phạm vi cũng tới vạn dặm.

Vô số hoa văn thần bí điểm xuyết ở trên thân đỉnh, một mảng ngũ sắc khí mờ mịt tràn ngập bốn phương, nếu phàm nhân hấp thu một ngụm, có thể khiến người ta tinh thần phấn chấn, hồn phách bốn nguyên lực đột ngột tăng lên một mảng lớn.

Giờ phút này đang có mấy vạn nhân tộc tinh nhuệ mặc đồ đen ngồi xếp bằng dưới đại đỉnh, nhắm chặt hai mắt, đóng ngũ cảm lục thức, toàn tâm toàn ý hấp thu ngũ sắc khí mờ mịn Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh phóng ra. Lực lượng thần hồn của bọn họ đang nhanh chóng tăng cường, hướng về bậc cửa có thể an toàn, hoàn mỹ luyện hóa bản ngã ý thức hồng hoang tinh thần, có thể thuận lợi thăng cấp Vu Thần cảnh nhanh chóng tới gần.

Tự Văn Mệnh đứng ở cạnh Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh, cung kính nhìn Oa Linh lơ lửng ở trên một mảng mây tía năm màu.

Oa Linh cầm một cây tử ngọc như ý, nét mặt như hoa hướng Tự Văn Mệnh nhẹ nhàng gật đầu: “Cửu đỉnh này, ta tự mình ra tay đúc giúp người, tất nhiên mạnh hơn so với người mao đầu tiểu tử này luyện chế ra rất nhiều. Chỉ là người cùng với Cơ Hạo đứa nhỏ kia đã quyết định, ta giúp nhân tộc người luyện chế cửu đỉnh, tương lai thiên đế thiên đình, phải có một chỗ của Đông công.”

Oa Linh cười hướng Đông công, Tây mỗ đứng bên cạnh chỉ chỉ.

Tự Văn Mệnh nghiêm nghị hướng Oa Linh chấp tay thi lễ: “Vâng!”

Chương 1541: Bàn Hành ‘Nhiệt Tình’

“Hẹp hòi.” Đứng ở trên tường thành Hạo Kiếp Chi Thành, nhìn xung quanh mở ra các cánh hoa kim loại cực mỏng manh, Cơ Hạo lắc đầu.

Hắn nói là truyền tống đại trận vượt giới Diễn Nguyệt nhất mạch bố trí, tòa đại trận này vốn nhiều nhất có thể chứa pháo đài bay kiểu dị tộc xuyên qua hư không, pháo đài cỡ đó dài rộng nhiều nhất chỉ mười dặm.

Cơ Hạo lần này đem một tòa Hạo Kiếp Chi Thành cứng rắn nhét vào, tốc độ của truyền tống vượt giới liền trở nên cực kỳ chậm chạp. Cái này giống như một ống nước to bằng ngón tay, người cứng rắn muốn nhét một quả dưa hấu đi qua trong đó, có thể nghĩ tiến lên sẽ gian nan bao nhiêu.

Quay đầu nhìn một cái, Thiên Địa Kim Kiều lơ lửng ở trên không Hạo Kiếp Chi Thành, một đạo kim quang hóa thành cầu hình vòm khí thể hùng hồn, mang theo tiếng nổ ầm ầm xuyên phá hư không, mạnh mẽ kéo Hạo Kiếp Chi Thành bay nhanh về phía trước. Bởi vì Thiên Địa Kim Kiều kéo, tốc độ Hạo Kiếp Chi Thành ở lúc truyền tống vượt giới, so với truyền tống tầm thường nhanh hơn không chỉ mấy chục lần.

Bà La Già đứng ở bên người Cơ Hạo, thân thể lắc lư, da mặt tái nhợt, nhìn bộ dáng hắn, tựa như lúc nào cũng có thể nôn ra.

Tốc độ Thiên Địa Kim Kiều kéo Hạo Kiếp Chi Thành xuyên qua về phía trước quá nhanh, áp lực Hồng Mông hư không từ bốn phương tám hướng đè ép tới quá lớn, thời không nội bộ Hạo Kiếp Chi Thành xảy ra vận vẹo kỳ dị, kéo theo thân thể Bà La Già cũng chịu ảnh hưởng thật lớn.

Cố nén xúc động nôn mửa, Bà La Già chặt vật hướng Cơ Hạo cười cười: “Cơ Hạo bệ hạ, không phải Bà La nhất tộc ta hẹp hòi... Bàn Hành thế giới, cũng không mang đến lợi nhuận đủ hậu hĩnh cho chúng ta, cho nên chúng ta chỉ có thể bảo trì áp lực hạn độ thấp nhất đối với nó. Vì thế giới này, thành lập một tòa

truyền tống trận vượt giới lớn hơn nữa, hiển nhiên cũng không phải một vụ đầu tư có lợi.”

Lắc đầu, Bà La Già cười khố nói: “Nguyên lão hội gia tộc, cũng sẽ không đồng ý chúng ta lãng phí tài nguyên như vậy.”

Cơ Hạo nhìn Bà La Già, đột nhiên hỏi: “Nguyên lão hội gia tộc các người thực lực như thế nào?”

Bà La Già bị không gian vặn vẹo thác loạn cường đại làm cho đầu óc có chút mơ hồ, nghe xong vấn đề của Cơ Hạo, hần theo bản năng trả lời: “Bản bộ gia tộc ở Bàn Ngu thế giới, bốn gia quyền lực trưởng lão có bảy trăm bốn mươi lăm người, phủ trưởng trưởng lão có...”

Bà La Già đột nhiên ngẩng đầu lên, có chút chật vật, có chút giận dữ nhìn chăm chăm Cơ Hạo: “Cơ Hạo bệ hạ, ngài như vậy, quá thất lễ rồi.”

Cơ Hạo cười vài tiếng, chỉ chỉ hỗn độn triều tịch điên cuồng đánh sâu vào ngoài Hạo Kiếp Chi Thành, thản nhiên nói: “Nếu ta hiện tại bóp cổ của người, đem người ném xuống, sau đó nói cho tộc nhân của người người trượt chân rơi vào trong hỗn độn... Đây mới là thất lễ.”

Nghĩ đến kết cục đáng sợ theo như lời Cơ Hạo, sắc mặt Bà La Già chợt biến đổi, theo bản năng rời xa Cơ Hạo vài bước. Hần hừ hừ vài tiếng, quay đầu đi không quan tâm Cơ Hạo thẳng cha đáng sợ này nữa. Tộc nhân Diễn Nguyệt nhất mạch là trí giả, là hiền giả, không chung đường với Cơ Hạo loại thẳng cha khủng bố ưu tiên bạo lực này.

“Gia tộc các người dựa vào tài nguyên từ Bàn Cổ thế giới đoạt lấy, bồi dưỡng ra nhiều cường giả như vậy?” Cơ Hạo cảm khái từ đáy lòng: “Nếu các người đem những người này tập trung ở Bàn Cổ thế giới, có lẽ các người đã đánh tan nhân tộc rồi nhỉ? Vì sao không làm như vậy chứ?”

Có lẽ nghĩ đến mình đã lỡ lời bại lộ chi tiết của gia tộc, Bà La Già trầm ngâm

một lát, chậm rãi lắc đầu: “Mười một chấp chính gia tộc khác so với Bà La nhất tộc thực lực mạnh hơn, chiến lược cá nhân cường đại hơn. Nhưng căn cơ của chúng ta dù sao ở Bàn Ngu thế giới.”

Bà La Già nhíu mày, hần vừa suy tư, vừa chậm rãi nói: “Các trung hạ tầng gia tộc chúng ta, vì sao mạo hiểm thật lớn viễn chinh hỗn độn? Không phải chính là vì đoạt lấy tài nguyên, làm gia tộc cường đại sao? Đem chủ lực gia tộc đặt ở Bàn Ngu thế giới, đây là chuyện đương nhiên. Hơn nữa, chúng ta đại khái có thể phán đoán ra một số tình huống của Bàn Cổ thế giới, chúng ta vì sao phải triệt để đánh tan nhân tộc?”

Cơ Hạo hồi tưởng một chút tình thế giằng co mấy năm nay giữa Ngu triều và nhân tộc trận nhỏ không ngừng, đại chiến hầu như không có, Ngu triều tựa như thật sự cũng không có ý tưởng triệt để thôn tóm nhân tộc, chỉ là ngẫu nhiên có một số cao tầng sẽ kêu gào vài tiếng khẩu hiệu chinh phục nhân tộc mà thôi.

Hần đã tiếp nhận ý kiến của Bà La Già, đổi giọng ngược lại hỏi: “Các người phán đoán ra tình huống gì của Bàn Cổ thế giới?”

Bà La Già cười cười quái dị, hần lắc lắc đầu: “Chẳng lẽ, chính các người còn không rõ tình cảnh nhà mình?”

Cơ Hạo ngậm mồm, lạnh lùng nhìn Bà La Già.

Bà La Già cười cười, dang hai tay, nhún vai: “Ngu tộc chúng ta, là chủ nhân Bàn Ngu thế giới; mà nhân tộc các người, là nhân vật chính Bàn Cổ thế giới lựa chọn, lại không phải chủ thế giới.”

Cơ Hạo trầm mặc hồi lâu, Bà La Già cũng không nói chuyện nữa, hai người đồng thời nhìn phía trước.

Thiên Địa Kim Kiều phóng ra kim quang lao vào trên một tầng màng ngăn cách bảy màu, theo tiếng vang lớn nặng nề, màng ngăn bảy màu bị Thiên Địa Kim Kiều húc ra một cái vòng xoáy thật lớn đường kính mấy trăm dặm, một cột

sáng từ trong màng ngăn bảy màu lao ra, tiếp dẫn Hạo Kiếp Chi Thành hướng bên trong màng ngăn bảy màu hạ xuống.

Hỗn độn triều tịch ở xung quanh biến mất không thấy nữa, một mảng lớn mây màu lục nồng đậm từ bốn phương tám hướng tràn tới, vô số đạo tiên thiên giáp mộc, hậu thiên ất mộc thần lôi tinh thuần mà cường đại như các con cuồng long màu xanh lục hung hăng nện ở trên Hạo Kiếp Chi Thành.

Từng cái cánh hoa cực mỏng của Hạo Kiếp Chi Thành nở ra, trong hư không xung quanh có thể thấy được vô số kết giới dạng tổ ong lục giác không ngừng phun ra, gắt gao ngăn cản cuồng lôi đánh phá. Vô số lôi hỏa vận vẹo mấp máy ở giữa không trung, tiếng vang đinh tai nhức óc khiến Hạo Kiếp Chi Thành khẽ run rẩy.

Dùng một khắc đồng hồ, Hạo Kiếp Chi Thành mạnh mẽ xuyên thấu mây xanh lục, mang theo khí tức khói lửa đầy mình rơi xuống phía dưới tầng mây.

Một mảng lục quang trong vắt, trơn bóng chiếu vào mắt. Cơ Hạo hướng bốn phía nhìn qua, nhất thời từng đợt cảm giác tươi mát vui vẻ thoải mái phủ vào mặt — đây là Bàn Hành thế giới? Một cái thế giới sinh linh thực vật chiếm địa vị thống trị?

Trong không khí nơi này tràn ngập linh mộc khí tức nồng đậm, tươi mát tinh thuần đến cực điểm, trên trời cao treo chín vầng mặt trời màu xanh lục nhạt, lục quang mờ mờ chiếu rọi thiên địa, toàn bộ thiên địa giống như một khối cực phẩm phi thúy, lục hơn nữa trong suốt đến cực hạn.

Ở bên dưới, khu vực ngàn vạn dặm phía dưới Hạo Kiếp Chi Thành, là một mảng đại lục mệnh mông vô bờ. Dãy núi kéo dài trùng điệp, chỗ tầm mắt có thể đạt tới đều là một mảng màu xanh lục nồng đậm, tràn đầy đến cực hạn. Vô số cổ mộc che trời đứng sừng sững ở chỗ cao nhất của núi rừng, bốn phía các cự mộc động cái cao tới ngàn dặm quanh linh vụ màu xanh lục nồng đậm, đây là thiên địa linh khí nồng đậm đến cực hạn, gần như hoá lỏng.

Ở trên không những dãy núi này, vô số thực vật kỳ dị hình dạng như cây bồ công anh, đường kính vượt qua mười dặm lơ lửng trên không trung.

Khi các thực vật đó ‘nhìn thấy’ Hạo Kiếp Chi Thành, tán của bọn chúng kịch liệt co rút lại, theo tiếng vang trầm đục ‘Phốc phốc’, vô số hạt giống màu xanh lục nhạt phiêu dật từ trong tán cây của những thực vật kia cấp tốc bay ra, nhanh như tia chớp đánh về phía Hạo Kiếp Chi Thành.

Hạt giống dài khoảng mười mấy trượng, hình dạng như cái thoi mang theo tiếng xé gió chói tai ập tới, vô số hạt giống chiếm lĩnh tầm nhìn của tất cả mọi người.

Vô số kết giới hình tổ ong màu vàng nhạt trào ra xung quanh, những hạt giống kia va chạm ở trên kết giới, chỉ nghe từng đợt tiếng vang lớn khủng bố không ngừng truyền đến, từng mảng ánh lửa bao vây Hạo Kiếp Chi Thành, Hạo Kiếp Chi Thành khổng lồ mơ hồ run lên.

Từng đợt hạt giống kéo dài không dứt, điên cuồng oanh tạc Hạo Kiếp Chi Thành.

Đám người Cơ Hạo vừa mới đến, Bàn Hành thế giới đã dùng sự nhiệt tình của bọn họ triệt để bao vây mọi người.

Chương 1542: Tiền Tiểu Bảo Lũy

Hạo Kiếp Chi Thành, trong mật thất.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đột nhiên mở mắt, đồng thời đứng dậy.

“Quả thật là vô thượng phúc địa.” Mộc đạo nhân cảm thụ được thanh mộc linh khí bốn phía nồng đậm đến cực điểm, trên khuôn mặt sầu khổ không khỏi có thêm một tia thoải mái cùng thích ý: “Không thể tưởng được, dám dị tộc kia thế mà lại có năng lực như thế, có thể tìm được linh mộc bảo địa như thế.”

“Nơi đây có duyên với bản giáo.” Hoa đạo nhân cười đến mức mắt cũng nheo lại thành một sợi chỉ: “Phúc địa như thế, chắc chắn có tiên thiên linh căn tồn tại. Nếu có thể tìm được bọn họ, đem họ độ vào môn hạ bản giáo, thanh thể bản giáo tất nhiên tăng mạnh. Lại càng không cần nhắc tới, sau khi đem khí vận Bàn Hành thể giới nhập vào khí vận bản giáo, cái này... Cái này... Một bước lên trời!”

Hoa đạo nhân hưng phấn tới mức đôi mắt sáng lên, Mộc đạo nhân cũng không khỏi liên tục gật đầu.

Nếu thật có thể ở Bàn Hành thể giới tìm được mấy tiên thiên linh căn, đem họ độ hóa nhét vào môn hạ, tự nhiên mà vậy có thể chiếm vô thượng khí vận của Bàn Hành thể giới. Lấy khí vận một cái thể giới thêm vào trên giáo môn, Mộc đạo nhân cũng không dám tưởng tượng tông môn nhà mình có thể thịnh vượng phát đạt đến mức độ nào.

“Đại Xích... Thanh Vi... Vũ Dư!” Tay trái Mộc đạo nhân nắm chặt mộc trượng, năm ngón tay hơi căng thẳng, tay áo chột vung lên.

Một cơn gió mát nổi lên từ đất bằng, Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân đồng thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Từ đầu đến cuối, bọn họ chưa thềm nhìn lấy một cái đối với đại quân viễn chinh Cơ Hạo tổ chức, càng chưa nhìn thẳng vào Cơ Hạo lấy một cái.

Ở trong lòng bọn họ, cánh quân viễn chinh này của Cơ Hạo thành bại như thế nào, hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì với bọn họ. Bọn họ có thể biết tình báo Cơ Hạo viễn chinh Bàn Hành thế giới, đã chứng minh ở trong nhân thủ Cơ Hạo mang đến, khẳng định mai phục cơ sở ngầm của bọn họ. Vô luận Cơ Hạo có bất cứ cử động nào, bọn họ đều có thể lập tức nắm giữ nhất cử nhất động của Cơ Hạo.

Một khi đã như vậy, Cơ Hạo cũng không đáng bọn họ chú ý nhiều hơn.

Thậm chí bản thân Mộc đạo nhân cũng không rõ, thật ra giờ phút này hẳn đã không muốn chạm mặt với Cơ Hạo—— hẳn còn nợ Cơ Hạo một cái hứa hẹn toàn lực ra tay, cho nên, có thể không chạm mặt với Cơ Hạo, vẫn là không gặp gã thì hơn.

Vô số hạt giống điên cuồng va chạm ở trên Hạo Kiếp Chi Thành, theo tiếng vang lớn ầm ầm kéo dài không ngừng, ánh lửa, lôi quang đem toàn bộ Hạo Kiếp Chi Thành trong trong ngoài ngoài bao bọc mấy chục tầng. Ở dưới Bàn Hành thế giới ‘nhiệt tình’ nghênh đón, Hạo Kiếp Chi Thành to lớn khẽ run rẩy.

“Chuẩn bị tiến công!” Cơ Hạo giơ lên tay phải.

Một tiếng rít bén nhọn phóng lên cao, Nghệ Địa chân đạp một con Hỏa Nhãn Kim Điêu, mang theo một trận cuồng phong xông lên trời cao. Bôn Lôi Cung trong tay hẳn phát ra tiếng ầm ầm cao vút, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Tiễn nổi lên các tiễn ảnh âm u gào thét lao đi, trong hư không nhất thời một luồng ý chí khốc hàn lạnh thấu xương sinh ra.

‘Đại hàn’, ‘Tiểu hàn’, ‘Sương hàng’ ba tiết khí tiễn pháp mang theo sát khí lạnh lẽo bay xuống đầy trời. Được Vũ Dư đạo nhân truyền thừa, cung tiễn chi đạo của Nghệ Địa tiến một bước dài, mũi tên đầy trời chuẩn xác lướt qua khe hở giữa vô số hạt giống, hung hăng cắm ở trên thân các thực vật to lớn này hình dạng như cây bồ công anh kia.

Tiên ý sát khí lạnh thấu xương, diệt tuyệt tất cả phá cơ thể mà vào, vô số thực

vật thân thể to lớn âm âm vỗ nát, mảnh vỡ kéo ra các làn khói đặc màu xanh lục từ trên trời giáng xuống, rơi vào dãy núi mênh mông phía dưới, đánh gãy vô số cành lá.

Trong núi rừng kinh động bay lên vô số chim tước lông vũ màu xanh lục nhạt, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi giống như đá quý màu xanh lục ghép lại thành. Đám chim tước đó hình thái khác biệt với phi cầm của Bàn Cổ thế giới, hình thể bọn nó chỉ to bằng bàn tay, lông vũ trên người lại thật dài, cực kỳ xoã tung, cực kỳ hoa mỹ.

Chim tước đẹp dễ như một mảng thủy triều màu xanh lục xông lên trời cao, xao động bất an kêu to ‘Chít chít’.

Trong nháy mắt tiếp theo, vô số mũi tên kéo theo các điểm ánh lửa từ trong Hạo Kiếp Chi Thành phun ra, mấy vạn tiễn thủ Đông Di tinh nhuệ Nghệ Địa thống lĩnh đồng loạt kéo cung bắn tên, hỏa diễm bạo liệt tiễn đúc bằng bí pháp xuyên thấu các thực vật thật lớn lơ lửng giữa không trung, đem toàn thân bọn chúng dẫn cháy.

Theo Nghệ Địa và Đông Di tiễn thủ hần thống lĩnh ra tay, thực vật to lớn lơ lửng giữa không trung lấy hàng vạn để tính bị quét sạch. Hạt giống phát nổ rợp trời rợp đất ập tới trở nên thừa thớt, cuối cùng không còn có hạt giống nào bắn tới trên không trung nữa.

Hạo Kiếp Chi Thành to lớn thông thả hướng mặt đất hạ xuống, trong núi rừng phía dưới, một cột sáng hào quang âm đạm phóng lên cao, Hạo Kiếp Chi Thành chính là theo cột sáng này hướng một cái bồn địa đường kính gần ngàn dặm trong dãy núi màu xanh lục hạ xuống.

Cơ Hạo đứng ở trên tường thành quan sát bồn địa, trong bồn địa to lớn không có một ngọn cỏ, trên mặt đất không ngừng phun ra từng đợt khí nóng mắt thường có thể thấy được, quấy động tới mức không khí cũng trở nên mờ hồ vẩn vèo phập phù. Trong lòng đất tựa như có ngọn lửa đang thiêu đốt, cát đá trên mặt

đất cũng bị thiêu đốt hơi đỏ lên.

Ở vị trí chính giữa bồn địa, cũng chính là nơi cột sáng kia dâng lên đứng sừng sững một tòa pháo đài dị tộc tiêu chuẩn, pháo đài kim loại dài rộng chỉ năm dặm loang lỗ tàn phá, mặt ngoài lưu lại vô số dấu vết thật sâu, hiển nhiên đã trải qua vô số lần chiến đấu tàn khốc, tòa pháo đài này mới bị phá hoại thành bộ dáng này.

Ở xung quanh pháo đài kim loại, có mấy chục thành lũy phụ trợ làm từ cát đá, trên thành lũy lớn nhỏ không đồng nhất khắc phù văn màu đỏ, thỉnh thoảng có các luồng ánh lửa từ trong phù văn phun ra, như con rồng lửa phun ra xa mấy trăm trượng, điên cuồng thiêu đốt mọi vật ven đường.

Trong từng cái thành lũy phụ trợ, một ít nô lệ tinh quái thiếu tay thiếu chân đứng xiêu vẹo, bọn họ hưng phấn muốn điên vùng binh khí trên tay, ‘Ngao ngao’ hướng tới Hạo Kiếp Chi Thành trên bầu trời chậm rãi đáp xuống lớn tiếng xôn xao.

Trên tường thành chính giữa pháo đài kim loại, từng đội dị tộc không ngừng đi ra. Gần vạn chiến sĩ Ngu tộc, khoảng năm vạn chiến sĩ Già tộc, còn có gần ngàn thợ thủ công Tu tộc. Bọn họ vẻ mặt tiêu tụy, khuôn mặt chết lặng nhìn thấy Hạo Kiếp Chi Thành trên bầu trời huy hoàng tráng lệ, hình thể to lớn dị thường, đều lộ ra nụ cười sung sướng.

Cơ Hạo đưa mắt chung quanh, ở bốn phía bồn địa nóng rực hiển nhiên dùng sức người tạo thành này, vô số dây leo màu xanh lục giống như quái mãng từ trên dãy núi cao cao vươn ra, hóa thành một bức tường cao màu xanh lục đem toàn bộ bồn địa gắt gao bao bọc.

Ở trên bức tường màu xanh lục cao mười dặm, vô số mãnh thú dạng con báo màu xanh lục nhạt hình thể mạnh mẽ hoặc là cuộn mình nghỉ ngơi, hoặc thân hình linh mãnh nhảy nhót truy đuổi. Trên tường cao, trong một số nhà gỗ tạo hình tinh xảo đẹp đẽ, vô số sinh vật hình người tuần mỹ thân thể tinh tế, cao gầy, cầm

trường cung đi ra, vẻ mặt nghiêm nghị, mang theo một tia kinh hãi nhìn Hạo Kiếp Chi Thành càng lúc càng thấp.

“Bọn người gỗ chết tiệt này.” Bà La Già tức giận nhìn các sinh vật hình người dáng người tinh tế diện mạo tinh mỹ kia: “Ta từng nói, một khi chúng ta chinh phục thế giới này, tất cả bọn hăn đều sẽ biến thành nô lệ ti tiện nhất... Bọn người gỗ chết tiệt này, bọn hăn...”

“Cái đó cũng cần Bà La nhất tộc các người có cái thực lực chinh phục thế giới này.” Cơ Hạo ngắt lời Bà La Già, hăn tò mò chỉ vào pháo đài kim loại trong bồn địa căn cổ kia: “Đó là người của các người lưu thủ ở thế giới này? Thật không dễ gì, bọn họ vậy mà có thể ở dưới trọng binh vây khốn thủ được.”

Bà La Già không phải không có đắc ý cười: “Tuy Diễn Nguyệt nhất mạch chúng ta phần nhiều là trí giả, hiền giả, nhưng ngẫu nhiên, chúng ta cũng sẽ có mấy nhân tài cấp thống soái kinh tài tuyệt diệu xuất hiện. Trấn thủ căn cứ đội quân tiên tiêu này, là em trai ruột ta Bà La Diễn, thực lực của hăn, dù là đám diên vũ lực Xích Nhật nhất mạch kia cũng kinh sợ than thở không thôi.”

Một thanh niên Ngu tộc mặc giáp trụ màu vàng tàn phá, nửa gò má gồ ghề bay lên trời, hướng Hạo Kiếp Chi Thành đi lên đón.

Chương 1543: Tình Nghĩa Huynh Đệ

Hạo Kiếp Chi Thành lơ lửng cách mặt đất mấy chục dặm, trên tường thành, từng pho tượng màu vàng cao tới trăm trượng được một tầng kim quang mơ hồ bao phủ, trong đôi mắt bọn họ lúc nào cũng có thể phát ra thần quang công kích mang tính hủy diệt.

Bà La Diễn lao tới ngoài Hạo Kiếp Chi Thành, phòng thành cấm chế trước mặt hẳn mở ra, trên cấm chế hình tổ ong sáu cạnh chồng chất nứt ra một khe hở, vừa lúc có thể để Bà La Diễn xuyên thấu cấm chế đi vào trong Hạo Kiếp Chi Thành.

“Đệ đệ thân ái của ta, được gặp đệ một lần nữa, ta thật sự rất cao hứng. Bà La Diễn, ta nói cho đệ, chúng ta mấy năm nay đã gặp phải cái gì, người biết không?” Bà La Già dang đôi tay hướng huynh đệ của mình nghênh đón, hẳn có cả đồng lời muốn nói muốn kể rõ với Bà La Diễn.

Mấy năm qua, dị tộc cũng không dễ sống đâu. Đầu tiên là chinh phục mười hai thủy thế giới thất bại, sau đó là truyền tống trận vượt giới đi thông mười hai thủy thế giới biến thành cọc tiêu không gian pháp trận chết tiệt, còn chưa chờ bọn họ từ trong một đòn vào đầu choáng váng này tỉnh lại, đại hồng thủy ngập trời ập tới, làm bọn họ nghẹn ở Lương Chử thành làm con chuột nhiều năm.

Đại hồng thủy vừa mới lui, tin dữ truyền đến, Huyết Miện thánh tôn thế mà dẫn dắt đại quân đang ép về phía Bàn Cổ thế giới.

Mười hai chấp chính gia tộc muốn dùng bạo lực uy hiếp nhân tộc làm vật hi sinh nghênh chiến đại quân Huyết Miện thánh tôn mang đến, kết quả bị nhân tộc cho một gậy vào đầu đánh cho thiếu chút nữa ngất đi. Ngay sau đó Lương Chử đại loạn, nhiều tộc nhân quan trọng mất tích, chết, phản bội...

Đột ngột nhìn thấy anh em ruột thịt cùng một mẹ của mình, Bà La Già thật sự có quá nhiều lời muốn nói với hẳn.

Bà La Diễm mặt âm trầm sai bước hướng Bà La Già lao tới, bay lên một cước đá vào vị trí hai tắc dưới bụng hăn. Bà La Già rú thảm một tiếng, hai tay ôm chỗ yếu hại ở bụng bay lên cao mười mấy trượng, sau đó nặng nề ngã xuống đất, như con lợn béo bị sét đánh kịch liệt run rẩy, trong mồm hộc ra lượng lớn bọt mép.

“Ta không có huynh trưởng như người. Bà La Già chết tiệt, tiếp viện một năm một lần đã nói đâu?” Bà La Diễm lao đến trước mặt Bà La Già, rống giận một tiếng dọa mấy tên hộ vệ xông lên hộ chủ Bà La Già liên tục lui. Bà La Diễm ngồi dưới đất, một bàn tay xách tai Bà La Già, đem đầu hăn xách lên.

“Bà La Già gia chủ đại nhân thân ái, tiếp viện một năm một lần đâu? Lần này, các người đã gần mười năm thời gian chưa đưa đến một chiến sĩ, chưa đưa tới một mũi tên, chưa đưa tới một túi lương thực!” Trong con mắt Bà La Diễm dày đặc tơ máu, điên cuồng hướng tới Bà La Già thét khàn cả giọng: “Người biết không? Thời điểm quần bách nhất, ta vì muốn ăn một miếng thịt...”

Bà La Diễm há há mồm, yết hầu kịch liệt mấp máy, giống như lúc nào cũng có thể nôn ra.

Bà La Già lau bọt mép khoe miệng, chấn động ngẩng đầu lên: “Trời ạ, chẳng lẽ người ăn thịt đồng bào chúng ta? Có thể nói cho ta biết, đó là mùi vị thế nào không? Ở trong lịch sử Ngu tộc chúng ta, chưa bao giờ có chuyện ăn máu thịt đồng bào mình xảy ra, ta rất tò mò, mùi vị đó như thế nào. Ta nếu có thể đem phần cảm giác miệng cùng mùi vị đó bổ sung vào trong《 Vạn Giới Thực Phổ 》 mà nói, ta nhất định sẽ lưu danh sử sách!”

Cơ Hạo ở một bên khoe miệng co giật. Con mọt sách Diễm Nguyệt nhất mạch, Bà La Già quan tâm thế mà lại là cảm giác miệng cùng mùi vị của máu thịt người Ngu tộc!

“Câm miệng, ta không muốn nhắc lại đề tài này...” Bà La Diễm mặt âm trầm nhìn Bà La Già, hăn lạnh giọng nói: “Ta nghiêm túc hướng người nói rõ, cho dù là ở thời điểm quần bách nhất, ta cũng chưa xuống tay đối với máu thịt đồng bào

mình... Ta ăn, là các nô lệ tinh quái chết trận... Mọi người đều ăn không ít!”

‘Ô’... Các trưởng lão Diễn Nguyệt nhất mạch lần này bị Cơ Hạo ép đi theo đồng thời bịt kín miệng, dùng một loại ánh mắt gặp quỷ nhìn Bà La Diễn.

Bọn họ thật ra không phải giết mình Bà La Diễn dùng ăn nô lệ tinh quái, dù sao từ bất cứ một góc độ nào mà nói, nô lệ tinh quái đối với quý tộc Ngu tộc mà nói, không gì khác với chiến cầm, chiến thú nuôi dưỡng, thời kì chiến tranh thiếu lương, ăn một ít nô lệ tinh quái hoàn toàn phù hợp tư duy logic của quý tộc Ngu tộc.

Duy nhất làm bọn họ cảm thấy không đúng là —— Bà La Diễn thế mà lại dùng ăn nô lệ tinh quái, bọn nô lệ tinh quái bộ dạng đáng ghê tởm quái dị, không có một chút nét đẹp nào đó! Thật sự là quá dơ bẩn, trời ạ, hắn làm sao hạ miệng được?

Bà La Già đề một bàn tay ngoài miệng Bà La Diễn, hắn chán ghét rít gào: “Cách ta xa một chút, người thế mà lại ăn lũ nô lệ dơ bẩn, hạ lưu kia! Ta thà rằng người gặm vỏ cây, chết tiết, cách ta xa một chút, ta cũng có thể ngửi được mùi tanh tươi trong mồm người thuộc về bọn nô lệ hạ lưu kia!”

Bà La Diễn không nói hai lời, cầm lấy đầu Bà La Già hung hăng nện xuống đất.

Bà La Già kêu một tiếng đau đớn, đầu đập lên trên sàn ‘Ầm’ một tiếng vang lên, thiếu chút nữa đã đem hắn đập ngất đi.

“Chết... Chết tiết! Bà La Diễn, ta là huynh trưởng của ngươi, ta là huynh trưởng thân ái nhất của ngươi đó! Vài năm không gặp, ngươi sao lại trở nên tàn bạo như thế? Ngươi còn là một quý tộc Ngu tộc tao nhã sao? Ngươi sa đọa rồi, trời ạ, ta phải hướng phụ thân đại nhân và mẫu thân đại nhân ăn nói như thế nào?” Bà La Già mắt nước mắt lưng tròng khóc lóc, điên cuồng quở trách Bà La Diễn.

Bà La Diễm hừ lạnh một tiếng, tùy tay vút Bà La Già: “Việc gần mười năm không đưa tới bất cứ viện binh cùng tiếp tế tiếp viện nào, về sau chúng ta chậm rãi tính toán. Lần này người dẫn theo bao nhiêu viện binh... Chết tiệt, nhân tộc?”

Bà La Diễm mấy năm nay bị nhốt ở Bàn Hành thế giới, hẳn hoàn toàn mất đi liên hệ với bốn gia Bàn Cổ thế giới, hẳn cũng không biết tình thế Bàn Cổ thế giới hiện nay, đột ngột nhìn thấy Cơ Hạo, còn có Vô Chi Kỳ bên người Cơ Hạo hóa thành hình tượng Tự Văn Mệnh, cùng với đám đông gia chủ cùng trưởng lão đại thị tộc bị ép đi theo Cơ Hạo tới Bàn Hành thế giới...

Bà La Diễm lật người lại, lại đá một cước vào trên bụng Bà La Già. Hẳn trừng lớn ba con mắt, lửa giận ngập trời rít gào lên: “Ta cần viện binh, viện binh tinh nhuệ, người mang cho ta một đám nô lệ nhân tộc tới làm gì? Lũ nô lệ nhân tộc này trừ đào quặng, còn có thể làm gì?”

“Tiểu tử!” Vô Chi Kỳ hừ lạnh một tiếng, thân thể hẳn nhoáng lên một cái chợt đến bên người Bà La Diễm, bóp chặt cổ y.

Bà La Diễm cả kinh, loan đao màu vàng hẳn giắt bên hông quái dị nhảy ra, vô cùng kì diệu xuất hiện ở trong tay hẳn, lưỡi đao mang theo một đạo kim quang hình cung hung hăng hướng ngang hông Vô Chi Kỳ chém tới.

Vô Chi Kỳ cười to ‘hắc hắc’ một tiếng, cánh tay chợt dùng sức, một tay đem Bà La Diễm hung hăng ấn ngã xuống đất.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, mặt Bà La Diễm va xuống đất, nửa bên gương mặt gồ ghề của hẳn hầu như bị đập phẳng. Bàn tay cầm không nổi chuôi đao, loan đao trong tay Bà La Diễm bay ra, ‘Keng keng keng’ trượt ra thật xa.

“Đây là... Bà La Già, người từ nơi nào kiếm được nô lệ nhân tộc cường hãn như vậy? Vậy mà so với hộ vệ của người còn mạnh hơn một mảng lớn!” Gương mặt Bà La Diễm tiếp xúc sát sao với mặt đất, hẳn kinh hãi vạn phần kêu to lên: “Ha? Người thu mua một bộ lạc dân bản xứ nhân tộc cường hãn sao? Ta đã sớm nói cho người rồi, chúng ta có thể dùng tiền tài thu mua một đám vật hi sinh để

thay chúng ta chinh phục Bàn Hành thế giới, người xem như đầu óc thông suốt rồi!”

Bà La Diển dùng sức vỗ bàn tay Vô Chi Kỳ: “Này, dân bản xứ, buông tay người ra, ta chính là em trai ruột duy nhất của Bà La Già! Buông tay người ra, nếu không ta nhất định sẽ cắt xén thù lao của các người, các người một ngọc tề cũng đừng nghĩ lấy được!”

Vô Chi Kỳ chớp mắt thật lâu không nói nên lời.

Cơ Hạo nhẹ nhàng lắc đầu, một đôi huynh đệ này, tình nghĩa rất nồng hậu nhỉ.

Chương 1544: Kim Ô Oai

Tiếng chú ngữ trầm thấp chậm rãi vang lên ở trong bồn địa sóng nhiệt ngập trời.

Một loại lực lượng kỳ dị chưa bao giờ xuất hiện ở Bàn Hành thế giới quay cuồng ở trong bồn địa, mặt đất khẽ run rẩy, tuy không tình nguyện, nhưng ở dưới lực lượng khổng lồ không thể kháng cự thúc đẩy, từng khối nham thạch vừa dày vừa cao ầm ầm đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Mấy vạn vu tể nhân tộc liên thủ, tuy vô cùng gian nan, lại thuận lợi từ trong lòng đất nâng lên các tảng đá lớn bóng loáng. Tảng đá ghép lại với nhau kín không kẽ hở, hợp thành một tòa thành trì dài rộng trăm dặm, cao mười dặm.

Đại đội chiến sĩ rời khỏi Hạo Kiếp Chi Thành, vào đóng ở trong thành. Lực lượng lớn trận sư Diễn Nguyệt nhất mạch bắt đầu xây dựng trận pháp, ở dưới sự trợ giúp của vu tể nhân tộc, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất phác họa ra trận pháp cấm chế, ở các giao điểm mấu chốt trên tường thành dựng lên các tòa thần tháp Ngu tộc.

Các thần tháp Ngu tộc từ Bàn Cổ thế giới vận chuyển tới được nhét đầy cực phẩm vu tinh chồng chất như núi, con mắt dựng thẳng ở đỉnh chóp thần tháp chậm rãi mở ra, thần quang lạnh lẽo vô tình như lưỡi đao, thông thả đảo qua dãy núi, rừng xung quanh.

Bốn phía bồn địa đường kính ngàn dặm, trên bức tường cao các dây leo màu xanh lục tạo thành, vô số mãnh thú hình dạng con báo màu xanh lục nhát phát ra tiếng rít gào trầm thấp, theo tiếng huyết bén nhọn, từng đám đông Bàn Hành mộc linh mặc giáp trụ vỏ cây cầm trường cung, cưỡi trên thân các mãnh thú hình dạng con báo chạy xuống dưới tường cao.

“Lũ dân bản xứ chết tiệt, đầu làm từ khúc gỗ!” Đứng ở trên tường thành, ngắm nhìn dân bản xứ Bàn Hành xa xa di động, ngón tay Bà La Diễn vuốt ve

gương mặt vốn gồ ghề, giờ phút này sau khi dùng thuốc mỡ đã khôi phục bóng loáng, nhe răng trợn mắt nói: “Đám Ảnh Báo này tính tình hung mãnh, nhất định phải cẩn thận đạn gió trong mồm chúng phun ra; cung tên của bọn mộc linh cũng rất tàn nhẫn, trên đầu mũi tên có độc, tuyệt đối không thể tùy tiện đụng chạm.”

Dùng sức xoa nắn gò má khôi phục như lúc ban đầu một phen, Bà La Diễn trầm mặt nói: “Hơn nữa phải cẩn thận, bọn mộc linh này nuôi dưỡng một loại Khô Diệp Xà, dựa theo phân tích của ta, loại Khô Diệp Xà này là hung vật tất cả lực lượng điều linh héo rũ của thế giới này ngưng tụ, ta chính là không cẩn thận bị phun một ngụm khí độc, nửa đầu cũng thiếu chút nữa bị ăn mòn thành cặn.”

Vừa nói, Bà La Diễn vừa đánh giá cao thấp Cơ Hạo.

Hắn nằm mơ cũng không thể ngờ được, chỉ mấy năm thời gian, bốn gia Bàn Cổ thế giới đã xảy ra biến đổi lớn như thế!

Ngu triều và liên minh bộ lạc nhân tộc thật sự kết minh? Mọi người muốn cùng nhau đấu lại Huyết Miện thánh tôn đến từ Bàn Ngu thế giới? Da Ma Thiên trước kia có chút giao tình với hắn, lại là con tư sinh của Huyết Miện thánh tôn? Thậm chí Da Ma Thiên còn xây dựng Vinh Diệu Chúa Tế Hội, mưu toan đảo điên sự thống trị của Ngu triều?

Lúc này mới được mấy năm, sao thực lực đối chiếu của Ngu triều cùng nhân tộc, tựa như đã lộn lại nhỉ?

Bà La Diễn khó hiểu nhìn Cơ Hạo, nhìn con người ở trong quá trình quật khởi của nhân tộc nổi lên tác dụng tương đối này.

Đồng thời hắn cũng không ngừng đánh giá Vô Chi Kỳ đứng ở bên người Cơ Hạo, mang ngoại hình ‘Tự Văn Mệnh’, Vô Chi Kỳ ra vẻ cao ngạo chấp tay sau lưng không quan tâm người ta. Điều này làm Bà La Diễn biết danh vọng của ‘Tự Văn Mệnh’ rất nghi hoặc, dựa theo tình báo hắn nhận được, Tự Văn Mệnh nhân tộc kia, tựa như có chút không giống với người trước mắt này!

Trong tiếng kèn ngân nga, trong tường cao dây leo dưới dãy núi xung quanh lao ra vô số mộc linh cười Ảnh Báo. Bọn họ cầm trường cung, phát ra tiếng rít ‘Dục dục’, kéo theo các tàn ảnh hưởng tường thành bên này chạy như điên.

Cát đá nóng hôi hổi thiêu đốt bàn chân Ảnh Báo, cát đá nhiệt độ quá cao, trong lòng đất không ngừng có ngọn lửa lao ra, bàn chân Ảnh Báo nhanh chóng đã để lại trên cát đá dấu vết máu thịt loang lổ, bọn Ảnh Báo đau đến mức không ngừng phát ra tiếng kêu đau bén nhọn.

Dần dần, tứ chi Ảnh Báo xung phong ở trước nhất đều bị hỏa khí trong lòng đất trào ra nướng chín, bọn chúng chạy mỗi một bước, đều sẽ có một mảng lớn máu thịt từ trên tứ chi bong ra. Mộc linh cười ở trên thân Ảnh Báo mặt không biểu cảm niệm tụng chú ngữ, các luồng khí màu xanh lục sẫm không ngừng rót vào thân thể đám Ảnh Báo này, cứng rắn chống đỡ bọn chúng tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Cuối cùng, một con Ảnh Báo lục phủ ngũ tạng đều hầu như bị nướng chín ngã xuống đất.

Càng lúc càng nhiều Ảnh Báo liên tiếp ngã xuống, bọn chúng ngã xuống đất không bao lâu, thân thể bọn chúng liền bị ngọn lửa trong lòng đất phun ra dẫn cháy, trong không khí liền có một mùi khét khó ngửi không ngừng tản ra.

Mộc linh trên thân đám Ảnh Báo ngã lăn ra nhẹ nhàng nhảy lên, không ngừng đáp ở sau lưng đồng bạn bên cạnh, tiếp tục khống chế Ảnh Báo xung phong về phía trước.

Trên tường thành, Bà La Diễn đặc ý cất tiếng cười to: “Bọn ngu xuẩn này... Đương nhiên, Bà La Già, người cũng là ngu xuẩn, tính là toàn bộ trưởng lão trong tộc, đều là... Nhìn xem cạm bẫy địa hỏa ta bày ra đi! Đây là chỗ dựa lớn nhất ta mấy năm qua miễn cưỡng kiên trì chưa bị bọn dân bản xứ tiêu diệt!”

Bà La Diễn chỉ vào bồn địa ngàn dặm hoang vu, lớn tiếng cười nói: “Nhìn đi, Địa Hỏa Độc Viêm Trận độc đáo ta sáng tạo, toàn bộ bồn địa chính là một cái

cạm bẫy hỏa diễm thật lớn. Bọn dị tộc kia vốn mỗi tháng đều sẽ phát động công kích nhằm vào chúng ta, nhưng từ sau khi đại trận này thành công, bọn họ đã muốn có suốt...”

Bấm ngón tay tính toán thời gian một phen, Bà La Diễm nghiêm túc gật gật đầu: “Bọn chúng đã suốt sáu năm chưa tiến công, bọn chúng chỉ vây khốn chúng ta, không cho chúng ta tìm được đủ thức ăn cùng nước uống... May mắn, ta cũng không kén ăn, nếu ta ngu xuẩn như Bà La Già người, ta đã sớm chết đói rồi!”

Đám mộc linh phát ra tiếng rít bén nhọn, hung hãn không sợ chết hướng thành trì phát động xung phong.

Từ tường cao dây leo tạo thành ở bốn phía muốn lao tới trước thành trì mới xây, đám mộc linh kia cần chạy như điên bốn năm trăm dặm. Ven đường không ngừng có Ảnh Báo ngã xuống, Ảnh Báo sau đó liền đập thi thể đồng bạn đã ngã tiếp tục xung phong về phía trước.

Đỉnh dãy núi xung quanh xuất hiện một số bóng người thân hình cao lớn, hình dung quái dị, toàn thân do chất gỗ dày đặc tạo thành, những người này cao khoảng trăm trượng, khuôn mặt già nua treo lượng lớn cây tử đằng, rong rêu, trong hốc mắt thâm thúy lóe ra hào quang chỉ trí tuệ mới có.

Những bóng người cao lớn này đứng xa xa nhìn thành trì chỗ đám người Cơ Hạo, không để ở trong lòng đối với các Ảnh Báo đang xung phong không ngừng ngã xuống, cùng với mộc linh cũng bị cạm bẫy địa hỏa thiêu chết.

Cơ Hạo nhìn những bóng người cao lớn kia, hần đột nhiên hiểu ra, những mộc cự nhân đứng ở trên dãy núi xa xa xem cuộc chiến, bọn họ mới là tộc đàn chúa tể thật sự của thế giới này. Mà các mộc linh chiều cao tương đương nhân tộc, thân hình lại đặc biệt mảnh khảnh, có lẽ chỉ là nô lệ của những mộc cự nhân.

“Nha Công, cho bọn hần biết tay một chút!” Cơ Hạo ngẩng đầu rống lớn một tiếng.

Nha Công đang ngồi xổm trên một cánh hoa kim loại của Hạo Kiếp Chi Thành quan sát mộc linh đại quân xung phong, nghe được tiếng hô của Cơ Hạo, hẳn vui sướng giơ lên Kim Ô Quả Trượng trong tay rống to một tiếng.

Trong Kim Ô Quả Trượng phun ra hư ảnh Phù Tang Mộc, dần dần thân hình Phù Tang Mộc càng lúc càng to lớn, theo tiếng ‘Quạ quạ’ kinh thiên động địa, Kim Ô lấy hàng ngàn vạn để tính từ trong giới tử không gian Phù Tang Mộc chống đỡ bay ra.

Một tòa Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận loại nhỏ thành hình trên không trung, theo tiếng ‘Quạ quạ’ chói tai, một đạo kiếm khí màu vàng dài đến nghìn trượng xé rách hư không, hung hăng chém ở trên một dãy núi cao lớn nhất ngoài mấy trăm dặm.

Ầm một tiếng, ánh lửa ngập trời, nửa đoạn trên của ngọn núi cao trăm dặm trực tiếp biến mất, mấy chục mộc cự nhân rõ ràng địa vị tôn quý đứng ở đỉnh núi xem cuộc chiến rên cũng chưa rên được một tiếng, trực tiếp bị Kim Ô chân hỏa đáng sợ ngưng tụ thành kiếm quang bốc hơi thành một làn khói.

Chương 1545: Huyết Miện Hàng Lâm

Thấy mấy chục mộc cự nhân chết, mộc cự nhân ở dãy núi xung quanh lấy hàng ngàn để tính đồng thời ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Vô số Ảnh Báo gầm gừ trầm thấp, công mộc linh mặt không biểu cảm từ trên tường cao dây leo nhảy xuống, giống như nổi điên hướng thành trì chỗ đám người Cơ Hạo phát động xung phong. Ngọn lửa trên mặt đất điểm hỏa bộ lông màu xanh lục nhạt trên thân bọn chúng, vô luận Ảnh Báo hay là mộc linh đều chỉ xung phong, xung phong, lại xung phong, tuyệt không một ai kêu đau.

Dần dần, con mắt các Ảnh Báo và mộc linh biến thành màu xanh lục thuần túy, sát khí kinh người từ trong cơ thể bọn họ khuếch tán ra, hóa thành một đám mây lục nhàn nhạt quanh quẩn ở đỉnh đầu bọn họ.

“Dự bị!” Nghệ Địa cất tiếng cười, giọng cao cao Bôn Lôi Cung.

Các mộc linh này, thế mà lại sở trường sử dụng cung tên? Nghệ Địa và các Đông Di tiễn thủ tinh nhuệ dưới trướng hấn cười đến mức răng hàm cũng lộ ra, để các tiễn thủ Đông Di kêu ngạo dạy đám mộc linh kia một chút cái gì mới là tiễn thuật đi!

Ảnh Báo xung phong dẫn đầu cách thành trì đã không đến trăm dặm. Nghệ Địa đang chuẩn bị hạ lệnh bắn tên, đột nhiên thiên đạo vận hành của toàn bộ Bàn Hành thế giới đều chợt cứng đờ, toàn bộ sinh linh, vô luận là dân bản xứ Bàn Hành thế giới, hay là người từ ngoài đến như Cơ Hạo, đều không tự kìm hãm được hướng cùng một phương hướng nhìn tới.

Ở hướng đó, ở khoảng cách cực hạn thị lực Cơ Hạo có thể chạm đến, một khoảng hư không của Bàn Hành thế giới chợt sụp đổ.

Một vật khổng lồ vô cùng húc vỡ tấm màn thế giới của Bàn Hành thế giới,

từ hỗn độn hư không mạnh mẽ chèn vào thế giới này. Vật đó là khổng lồ như thế, chất chứa lực lượng là khủng bố như thế, giống như trong một cái đầm nước lớn đột nhiên có một ngọn núi nhỏ rơi xuống, toàn bộ Bàn Hành thế giới cũng vì vật này xâm nhập mà kịch liệt chấn động.

Toàn bộ sinh linh ở Bàn Hành thế giới, giống như cá tôm nhỏ bé trong đầm nước, cảm nhận được sự khủng bố cùng tuyệt vọng làm người ta hít thở không thông. Ngay cả Cơ Hạo tồn tại cấp số như vậy, cũng chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, trái tim như bị một bàn tay to gắt gao nắm chặt, một hơi nghẹn ở trong ngực, máu tươi trong cơ thể tựa như muốn từ lỗ chân lông toàn thân phun ra.

“Sao... Sao... có thể... nhanh...như...vậy...” Cơ Hạo gian nan xoay người, dùng hết toàn bộ lực lượng hướng Bà La Già lớn tiếng gào rống. Hắn lớn tiếng rít gào từng chữ một, mỗi một chữ đều như phải đem toàn bộ tinh khí thần của mình gào ra.

Con người của Bà La Già co lại bằng mũi kim, con mắt to lớn trắng bệch hết. Mặt mang sự tuyệt vọng hẳn mất hồn mất vía nhìn Cơ Hạo, thét khàn cả giọng. Hét lên vài tiếng không có ý nghĩa, thẳng đến lúc một bạt tai của Cơ Hạo hung hăng vả ở trên mặt hắn.

Vang một tiếng thanh thúy, Bà La Già bị một bạt tai của Cơ Hạo đánh ngã xuống đất. Hắn thở phì phò từng ngum từng ngum, gian nan từ trên mặt đất bò dậy. Chỉ thời gian ngắn ngủi như vậy, Bà La Già khôi phục hơn phân nửa trạng thái ngày thường, hắn cố gắng trấn định lại, hướng Cơ Hạo cũng nói từng chữ một: “Chuyện Hồng Mông hư không, ai cũng không thể nói rõ.”

Ngẩng đầu nhìn về phương hướng vật thể khổng lồ kia xâm nhập Bàn Hành thế giới, Bà La Già nghiêng răng nói: “Có lẽ, Huyết Miện thánh tôn đến Bàn Cổ thế giới, còn cần tới mấy năm. Có lẽ, từ Bàn Cổ thế giới đến Bàn Hành thế giới, chỉ cần vùn vùn mấy ngày thời gian. Nhưng khoảng cách giữa Huyết Miện thánh tôn cùng Bàn Hành thế giới, lại chỉ cần thời gian ngắn ngủn mấy chén trà nhỏ có

thể chạy tới.”

“Thời gian, không gian, những ‘pháp tắc’ chúng ta thường quy nhận định, ở trong Hồng Mông hư không là không có bất cứ ý nghĩa gì.” Bà La Già nhìn Cơ Hạo lớn tiếng gào rống: “Hiếu không? Cơ Hạo! Không gian và khoảng cách, thời gian dài ngắn, những cái này ở trong Hồng Mông hư không không có bất cứ ý nghĩa gì. Huyết Miện thánh tôn đã lựa chọn đi vòng Bàn Hành thế giới, hơn nữa, hần sắp buông xuống rồi!”

Đột nhiên Bà La Diễn ở một bên rống lớn lên: “Đóng lại tất cả trận pháp cấm chế, đóng cạm bẫy địa hỏa, đóng toàn bộ thần tháp, mọi người đều không được sử dụng bất cứ lực lượng gì... Không thể để bọn họ phát hiện chúng ta! Không thể!”

Nơi đây luồng cuống tay chân một trận, Cơ Hạo quát to một tiếng, hần dẫn dò Vô Chi Kỳ vài câu, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành một làn gió mát dung nhập trong một trận gió núi gào thét xoăn tới, gọi ra Thiên Địa Kim Kiều lóe lên mấy cái liền hướng nơi Huyết Miện thánh tôn buông xuống chạy đi.

Tiếng vang lớn ‘Răng rắc’ kéo dài không dứt, màng ngăn thế giới của Bàn Hành thế giới bị phá vỡ một cái lỗ thủng hình vuông dài rộng đều mấy ức dặm, vô lượng kim quang từ trong lỗ thủng chiếu rọi xuống, chiếu dãy núi phạm vi ức vạn dặm biến hết thành màu vàng.

Một tòa thành trì màu vàng khí thế hoành tráng chậm rãi chen vào Bàn Hành thế giới, cách thật xa, Cơ Hạo cũng có thể nhìn thấy trên tường thành cao tới ngàn dặm trang trí pho tượng màu vàng. Các pho tượng màu vàng đó tinh xảo đẹp đẽ lại hoành tráng đến cực hạn dị thường khổng lồ, tuần nam mặc giáp trụ, mỹ nữ mặc váy dài, mãnh thú hiếm quý dùng hoa tươi và cành lá trang trí, mỗi một pho tượng đều lộ ra một sự uy nghiêm cùng trang trọng khó có thể hình dung.

Mây lành, hào quang màu vàng nâng tòa thành trì khổng lồ này, vô số chiến

thuyền màu vàng mở ra cánh buồm như cự ượng giương cánh bay lượn ở quanh thành trì, vô số chiến sĩ Già tộc mặc giáp trụ màu vàng đứng ở trên chiến thuyền, mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh lẽo quan sát đại lục Bàn Hành thế giới phía dưới.

Vô số thực vật kỳ dị lơ lửng ở giữa không trung, hình dạng như cây bồ công anh phát ra tiếng gầm thật lớn, hạt giống màu xanh lục dày đặc như mưa gào thét cắt qua hư không, hung hăng hướng tòa thành trì to lớn đến không thể tưởng tượng này lao tới.

Trên tường thành của thành trì màu vàng, trong một tòa tháp cao, một thanh niên Ngu tộc hai tay ôm một quyển sách thủy tinh thật lớn, khinh miệt cười, thuận miệng hô ra một tiếng chú ngữ kỳ dị.

‘Tong’!

Trong hư không Bàn Hành thế giới kéo dài vang lên tiếng chú ngữ của thanh niên Ngu tộc này, từng làn sóng âm thanh tựa như sấm sét ở trong hư không không ngừng khuếch tán, vô số hạt giống màu xanh lục nhạt cách thành trì màu vàng còn mấy trăm dặm, đã ở trong sóng âm thanh khổng lồ hóa thành một làn khói.

Thanh niên Ngu tộc khép sách, đem sách kẹp ở dưới nách, chậm rãi đi tới trên lộ đài ngoài tháp cao, ở cao nhìn xuống quan sát các thực vật lơ lửng ở giữa không trung, đường kính vượt qua mười dặm kia.

Hắn lắc lắc đầu, tay phải nhẹ nhàng chỉ xuống phía dưới.

Trên tường thành thành trì màu vàng, mắt vô số pho tượng màu vàng dùng để trang trí chột sáng lên. Theo tiếng xé gió đình tai nhức óc, vô số cột sáng màu vàng to bằng cánh tay từ trong mắt các pho tượng đó phun ra, giống như một cơn bão thổi quét toàn bộ bầu trời.

Tiếng nổ khủng bố chấn động đôi tai Cơ Hạo ở xa xa mơ hồ đau, vô số thực

vật bay ở dưới ánh sáng màu vàng đã kích hóa thành tro bụi, càng có vô số kim quang rơi trên mặt đất, từng ngọn núi ở trong kim quang âm ầm sụp đổ, vô số tảng đá lớn còn chưa rơi xuống đất đã bị hóa thành khói.

Thành trì màu vàng xu thế không thể ngăn cản chậm rãi hạ xuống, theo tiếng vang nặng nề, thành trì chậm rãi, chậm rãi đáp xuống đất.

Ầm một tiếng, Bàn Hành thế giới cũng lắc lư vài cái, dãy núi phía dưới thành trì màu vàng bị nghiền nát, vô số sinh linh dân bản xứ không kịp chạy trốn bị thành trì màu vàng ép tan xương nát thịt, càng ở trong cường quang màu vàng nháy mắt bốc hơi.

‘Ông’ một tiếng, một đạo kim quang đường kính ngàn dặm từ vị trí trung tâm thành trì phóng lên cao, cực kỳ cuồng bạo cắm vào hư không Bàn Hành thế giới.

Quay quanh cột sáng này, hư không Bàn Hành thế giới giống như sóng nước kịch liệt mấp máy, trên trời xuất hiện một xoáy mây khổng lồ đường kính ước vạn dặm, vô số lôi quang màu vàng ở trong tầng mây điên cuồng nhảy lên, phát ra tiếng nổ vang thật lớn.

Chương 1546: Xâm Nhập Dĩ Man

Cơ Hạo đứng ở trong tán cây một cây đại thụ, xa xa ngăm nhìn tòa thành trì huy hoàng kia.

Xuyên thấu qua cát đá đất thật dày, Cơ Hạo nhìn thấy phía dưới thành trì màu vàng đột nhiên vươn ra những cái cọc màu vàng lấy ngàn vạn để tính. Những cái cọc đó khắc vô số phù văn nhỏ bé dày đặc chui thật sâu vào đại địa Bàn Hành thế giới, sau đó phóng ra các luồng sáng màu vàng bá đạo sắc bén.

Tầng cát đá như biến thành nước chảy, những luồng sáng màu vàng kia nhanh chóng xuyên qua trong lòng đất, như một đàn quái mãng tham lam hướng linh mạch trong lòng đất Bàn Hành thế giới lao đi. Một khi chạm đến một linh mạch, các luồng sáng màu vàng này liền nhanh chóng hòa hợp một thể với linh mạch, phóng ra vô số phù văn màu vàng theo hướng đi của linh mạch cấp tốc khuếch tán.

Linh mạch trong lòng đất ban đầu thanh mộc chi ý nồng đậm sau khi bị phù văn xâm màu vàng nhiễm, màu sắc linh mạch dần dần trở nên mang theo một tầng màu vàng mờ mờ, linh mạch trong lòng đất ban đầu khí tức sinh mệnh nồng đậm, cũng mơ hồ mang theo một tầng khí tức huy hoàng, bá đạo, thần thánh, nóng rực.

Đất đai linh mạch trong lòng đất chảy qua cũng dần dần mang theo một tầng màu vàng, vô số rễ cây cổ mộc che trời rút lấy chất dinh dưỡng trong đất tẩm bổ toàn thân, một tầng màu vàng mơ hồ kia cũng liền tự nhiên mà vậy chảy vào trong cơ thể các cổ mộc che trời.

Ngắn ngủn vài canh giờ, toàn bộ thảm thực vật trong phạm vi mấy trăm triệu dặm bốn phía tòa thành trì màu vàng này, trên phiến lá, trên vỏ cây đều bịt kín một tầng màu vàng mờ mờ. Càng có các tia sương mù mỏng màu vàng từ trong các thực vật đó chảy ra, có giọt sương màu vàng nhạt từ trên phiến lá thực vật

nhỏ xuống.

Vô số chim bay cá nhảy sống ở trong rừng rậm thân thể lắc lư, như đã uống say. Ở dưới sương mù mỏng màu vàng xâm nhiễm, càng có chim bay cá nhảy không cần thận uống giọt sương màu vàng nhạt, trong mắt bọn nó cũng có các tia màu vàng chảy ra.

Xa xa nhìn lại, rừng rậm bốn phía thành trì màu vàng cùng rừng rậm nơi xa hơn màu sắc đối lập cực kỳ rõ rệt, mà phạm vi màu vàng còn đang không ngừng mở rộng.

Vô số mộc cự nhân thân hình cao lớn ở trong cánh rừng rậm này và mộc linh số lượng gấp trăm ngàn lần mộc cự nhân, các mộc cự nhân cùng mộc linh đó không biết làm sao ngửa mặt lên trời kinh hô, bọn họ cảm nhận được thân thể mình đang xảy ra biến hóa với ý nghĩa khác.

Làm thực vật sinh mệnh thể, nhiệt độ cơ thể của các mộc cự nhân cùng mộc linh này là cố định, nhưng giờ khắc này, nhiệt độ cơ thể bọn họ không ngừng tăng lên, mặt ngoài làn da bọn họ mơ hồ có kim quang nhộn nhạo, có một luồng nhiệt lực nóng rực, làm bọn họ cảm thấy cực kỳ bất an đang ập ủ trong cơ thể bọn họ.

Các mộc cự nhân niên đại xa xưa nhất rõ ràng cảm giác được, một khi luồng nhiệt lực đó thai nghén thành thực bộc phát ra, bọn họ sẽ không bao giờ là chính mình nữa.

Vì thế các mộc cự nhân đều thất kinh lớn tiếng rít gào, dẫn theo mộc linh dưới trướng dùng tốc độ nhanh nhất rời xa tòa thành trì màu vàng này.

Một thanh âm trầm thấp, tràn ngập uy nghiêm từ trong thành trì màu vàng đột nhiên vang lên: “Ta đã đến, các người còn không thần phục, đợi tới khi nào?”

Thần uy như ngục, một thần thức dao động khủng bố uy nghiêm bá đạo đến cực điểm, làm người ta không có sức phản kháng phóng lên cao, hóa thành một

làn sóng triều màu vàng mắt thường có thể thấy được hướng bốn phương tám hướng gào thét ập tới.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn làn sóng màu vàng này. Thần thức dao động tựa như thực chất cao tới ngàn dặm, cái này cần sinh linh mạnh mẽ cỡ nào, cần tồn tại cảnh giới cỡ nào mới có thể phóng ra lực lượng thần thức như vậy?

Hắn tế ra Bàn Cổ Chung, đem bản thân chặt chẽ khóa lại trong các tia hỗn độn chi khí. Hắn thật cẩn thận giấu khí tức, đem khí tức của mình cùng khí tức núi rừng xung quanh hóa thành nhất thể. Ở giờ khắc này, ‘Diễn’ chi đại đạo của Hoa đạo nhân giúp Cơ Hạo đại ân, khí tức của hắn trở nên sinh động mà nhiều biến hóa, dung hợp hoàn mỹ với khí cơ núi rừng cấp tốc biến hóa.

Dòng lũ thần thức màu vàng đảo qua mộc cự nhân cùng mộc linh đang điên cuồng chạy, mang theo cường quyền tuyệt đối, tuyệt đối bá đạo không phân rõ phải trái, thần thức dao động đáng sợ này trực tiếp áp chế bản ngã ý thức của toàn bộ mộc cự nhân cùng mộc linh, ở sâu trong linh hồn bọn họ để lại dấu ấn nô dịch thuộc về hắn.

Thân thể vô số mộc cự nhân và mộc linh kịch liệt chấn động một cái, bọn họ gian nan xoay người, đồng thời hướng phía thành trì màu vàng quỳ lạy. Con mắt bọn họ hoàn toàn biến thành màu vàng ròng, quanh thân đều có ngọn lửa màu vàng mờ mờ bốc lên.

Trong lòng đất có sương mù mỏng màu vàng lao ra, đây là thiên địa linh khí của linh mạch trong lòng đất sau khi bị thành trì màu vàng ‘ô nhiễm’ biến dị. Các mộc cự nhân cùng mộc linh kia hấp thu thiên địa linh khí màu vàng, cơ thể bọn họ đã xảy ra biến hóa kỳ dị.

Thân thể Mộc cự nhân vốn là thân thể bằng gỗ sinh cơ bừng bừng, thân thể các mộc linh vốn là tương đương với thân thể máu thịt của nhân tộc. Ở dưới ngọn lửa màu vàng rèn luyện, ở dưới linh khí màu vàng không ngừng bổ sung, thân thể bọn họ dần dần chuyển hóa hướng về một loại chất liệu tương đương

với kết tinh.

Tạng phủ trong cơ thể bọn họ càng xảy ra sự biến dị khủng bố, mỗi một tạng phủ đều như một cái lò luyện năng lượng nho nhỏ, bắt đầu cất giữ lượng thiên địa linh khí khổng lồ. Trong cơ thịt cùng xương khớp bọn họ cũng có lượng lớn phù văn nảy sinh, các phù văn đó gắt gao khảm vào nhau, hợp thành những cấm chế công kích cùng phòng ngự cường đại.

Cơ Hạo thấy rõ, trong các phù văn kia có khoảng tám phần hẳn nhận biết —— các phù văn cấm chế này, chính là một ít phù văn cấm chế chuyển hóa năng lượng con rối chiến đấu loại lớn thường dùng của thợ thủ công Tu tộc.

Kẻ có được thần thức dao động màu vàng đáng sợ, thế mà đem mộc cự nhân cùng mộc linh lấy ước vạn để tính ở trong nháy mắt ngăn ngừa chuyển hóa thành con rối chiến đấu, thậm chí ngay cả kết cấu thân thể bọn họ cũng đang hướng con rối chiến đấu chuyển hóa.

Thủ đoạn như thế, khiến Cơ Hạo thật sự nhìn mà than thở, lông tóc toàn thân cũng không tự chủ được dựng thẳng lên.

May mắn, nơi này là Bàn Hành thế giới, nếu là ở Bàn Cổ thế giới bị thằng cha này chơi một chiêu như vậy, nếu có chiến sĩ nhân tộc lấy ước vạn để tính bị chuyển hóa làm con rối chiến đấu hình người... Cơ Hạo cũng không biết nên ứng phó loại trường hợp đó như thế nào.

Thần thức dao động màu vàng bao trùm núi rừng ước vạn dặm, ở trong một mảng núi rừng này, vô số mộc cự nhân cùng mộc linh, còn có toàn bộ chim bay cá nhảy đều bị hấn lau đi bản ngã ý thức, trở thành nô lệ con rối hẳn trực tiếp khổng chế.

Sau đó từng luồng thần thức dao động cường đại dị thường từ trong thành trì màu vàng lao ra, một loại quyền hạn dời đi tình diệu hoàn thành chuẩn xác trong hư không.

Thần thức dao động cường đại không có đạo lý lúc ban đầu đem quyền khống chế toàn bộ nô lệ con rối của mình phân phối cho các thần thức dao động mới lao tới. Có một số thần thức dao động khống chế con rối nhiều một chút, nghĩ hân địa vị của bọn họ cao một chút; có một số thần thức dao động khống chế ít con rối một chút, địa vị của bọn họ tất nhiên thấp hơn người khác một ít.

Trong nháy mắt ngăn ngừa, thần thức dao động cường đại nhất đem quyền khống chế vô số con rối của mình phân chia cho hơn một ngàn thần thức dao động, sau đó hơn một ngàn thần thức dao động kịch liệt chấn động, các mộc cự nhân, cự linh thân thể đang xảy ra biến hóa kịch liệt kia ùn ùn đứng dậy, nhanh chóng hội tụ cùng một chỗ ở trong rừng rậm.

Dùng một loại hiệu suất cực kỳ đáng sợ, vô số mộc cự nhân và mộc linh ở trong rừng rậm tập kết thành hơn một ngàn cánh quân quy mô khổng lồ.

Từng luồng sáng màu vàng nhạt từ trong thành trì lao ra, đó là các tòa pháo đài bay loại nhỏ, dài rộng trăm dặm, trong đó không thiếu đại gia hỏa như Hạo Kiếp Chi Thành. Các pháo đài này chia làm hơn một ngàn đội ngũ, thống lĩnh nô lệ con rối trong rừng rậm, thanh thế to lớn hướng bốn phía khuếch tán ra.

Chương 1547: Bàn Hành Hạo Kiếp

Xâm lược như lửa, chuyên nghiệp hiệu suất cao.

Cơ Hạo theo phía sau một đội ngũ, xa xa nhìn đám thủ hạ của Huyết Miện thánh tôn đem tới hạo kiếp cho Bàn Hành thế giới, thật sự là nhìn mà chỉ biết than thở.

Ở trong rừng rậm chạm mặt mỗi một bộ lạc dân bản xứ, lập tức dùng mộc cự nhân và mộc linh gấp hơn chục lần bao vây, chờ khi nhân vật đầu não trong bộ lạc ra mặt lớn tiếng chất vấn, pháo đài lơ lửng ở không trung không nói hai lời trực tiếp dùng công kích chuẩn xác đánh nát đầu những kẻ cầm đầu này.

Vì thế toàn bộ bộ lạc lập tức khuất phục, dùng phù ấn đặc chế hung hăng nhấn một phát ở trán bọn họ, từng nô lệ con rối khăng khăng một mực cứ thế sinh ra, quy mô đội ngũ lại gia tăng thêm vài phần.

Còn có dị tộc trong con người lóng lánh ánh sáng trí tuệ từ trong pháo đài bay thong dong bay ra, ở dưới đám đông cận vệ vây quanh đi vào phòng kho của các bộ lạc đó, cẩn thận kiểm kê bảo bối có giá trị trong phòng kho.

Bàn Hành thế giới tài nguyên khoáng sản kim loại cực kỳ thừa thớt, nhưng các loại linh thực linh dược số lượng kinh người. Trong phòng kho của bộ lạc dân bản xứ, phần nhiều là các loại linh dược số năm dọa chết người ta, cho dù đặt ở Bàn Cổ thế giới, các linh dược động cái mười vạn năm tuổi trở lên này cũng là bảo bối cực kỳ quý hiếm.

Nhưng ở Bàn Hành thế giới, các linh dược số năm kinh người này chỉ là đồ ăn hằng ngày của các mộc cự nhân cấp cao kia, là phụ trợ phẩm bọn họ tu luyện thường dùng.

Trí giả dị tộc rất chuyên nghiệp đánh giá các linh dược này, ở ngay tại chỗ phân tích dược tính, dược lực của bọn nó, vẽ hình ảnh của bọn nó đưa vào trong

quả cầu thủy tinh đặc chế. Cơ Hạo chỉ đi theo phía sau bọn hắn, thấy bọn hắn càn quét bảy bộ lạc, hình ảnh danh sách được phẩm hơn một ngàn đội ngũ đưa vào trong quả cầu thủy tinh, đã hầu như đem đặc tính được liệu thông thường của toàn bộ Bàn Hành thế giới sửa sang lại chi tiết mà lại rõ ràng.

Sức hành động hiệu suất cao, sức phân tích chuyên nghiệp, phối hợp quân lực cường đại, đám thủ hạ của Huyết Miện thánh tôn chính là đạo phi chuyên nghiệp hóa nhất, bọn họ đầu vào đấy cướp lấy tài phú của toàn bộ Bàn Hành thế giới.

Một lại một bộ lạc bị chinh phục, linh dược chông chất như núi bị đưa vào pháo đài bay, số lượng nô lệ con rối càng ngày càng nhiều, đội ngũ càn quét của Huyết Miện thánh tôn giống như quả cầu tuyết càng ngày càng nhiều. Bàn Hành thế giới đột nhiên nổi lên gió lớn, trong thiên địa khắp nơi đều là tiếng gió rít ‘Vù vù’, một không khí làm người ta bất an ập ủ trong hư không.

Cơ Hạo mơ hồ cảm nhận được thiên đạo pháp tắc toàn bộ thế giới đang ‘bừng tỉnh’, một ý chí phản nộ đến cực điểm đang thai nghén. Bàn Hành thế giới cảm nhận được kẻ xâm nhập ngoại lai tạo thành phá hoại, lực lượng cản trở của thiên đạo đang hội tụ.

Đồng thời Cơ Hạo cũng cảm giác được, xa xa tòa thành trì màu vàng kia giống như một cây Định Hải Thần Châm, cột sáng màu vàng nó phun ra tạo thành trở ngại thật lớn đối với thiên đạo pháp tắc của Bàn Hành thế giới vận chuyển. Tốc độ thức tỉnh của bản ngã ý thức Bàn Hành thế giới trở nên cực kỳ thông thả, lực cản trở của thiên đạo hội tụ vài lần bị phá hỏng.

Lấy lực lượng một tòa thành đối kháng thiên đạo pháp tắc một thế giới, Cơ Hạo đối với thực lực Huyết Miện thánh tôn nắm giữ có nhận thức càng thêm trực quan.

Đáng sợ, thật sự đáng sợ đến cực điểm!

Lực lượng bốn nguyên của Bàn Hành thế giới tất nhiên không đến một phần trăm của Bàn Cổ thế giới, nhưng đây dù sao cũng là một đại thế giới hoàn chỉnh.

Lấy lực lượng một tòa thành trì trấn áp một đại thế giới, hoặc là nói chưa hoàn toàn áp chế, chỉ là cường lực quấy nhiễu, loại lực lượng này cũng quá khủng bố rồi.

Cách thật xa, Cơ Hạo vài lần nhìn thấy trên không tòa thành trì màu vàng kia có xoáy mây thiên kiếp màu xanh lục thông thả thành hình, lại lần lượt bị cột sáng màu vàng kia chấn động vỡ nát, vô số kiếp lôi màu xanh lục chưa thành hình bị chấn động phá thành mảnh nhỏ, hóa thành cả mảng lớn ánh sáng màu xanh lục từ trên trời giáng xuống.

Cách xa như vậy, Cơ Hạo cũng có thể cảm nhận được năng lượng đáng sợ chất chứa trong các kiếp lôi màu xanh lục vỡ nát.

Nếu là hãn mà nói, Cơ Hạo âm thầm suy nghĩ một phen, bằng vào lực phòng ngự cường đại của Bàn Cổ Chung, hãn đại khái có thể ở trong lôi kiếp kiên trì vài canh giờ. Chờ sau khi hãn hao hết pháp lực, nếu không đủ lực lượng bổ sung, chỉ có thể mượn dùng Bàn Cổ Chung hốt hoảng chạy trốn, không cách nào ngăn cản kiếp lôi đáng sợ kia nữa.

“Pháp lực. Lực lượng.” Cơ Hạo vươn tay, một luồng ánh mặt trời màu xanh lục nhạt xuyên thấu qua cành lá nồng đậm đỉnh đầu hãn chiếu vào trên mu bàn tay hãn, Cơ Hạo thăm vận huyền công, đem một luồng ánh mặt trời này nhét vào trong cơ thể, từng tia lực lượng mát mẻ, ôn nhuận nhu hòa chạy ở trong cơ thể một lần, liền bị Bàn Giả Thái Dương trong cơ thể hãn cắn nuốt.

Mặt trời của Bàn Hành thế giới cũng là mát mẻ như vậy, không có lực ăn mòn quá cường đại.

Hơn nữa trong ánh mặt trời của nó, lực lượng thanh mộc hoạt tính càng vượt qua thuần dương nhiệt lực mặt trời nên có, loại mặt trời ôn hòa, mượt mà này...

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn nhìn mấy vầng mặt trời màu xanh lục nhạt hào quang vạn trượng ở đỉnh đầu, đột nhiên nổi lên một loại xúc động mạnh mẽ cắn nuốt hai ba vầng mặt trời của nó. Bàn Giả Thái Dương cảm nhận được suy nghĩ trong

lòng Cơ Hạo, hung hăng chấn động vài cái, tựa như đang vỗ tay trầm trồ khen ngợi vì cách nghĩ của Cơ Hạo.

Cơ Hạo cảm nhận được Bàn Giả Thái Dương phản ứng theo bản năng —— mặt trời của Bàn Hành thế giới sẽ là nhiên liệu tốt nhất, có thể gia tăng thật lớn uy năng của Bàn Giả Thái Dương. Nếu có đủ Bàn Hành Thái Dương cho hắc cần nuốt, có lẽ hắc có thể trưởng thành đến trình độ tương đương với Bàn Cố Thái Dương.

Dù sao, thuộc tính của Bàn Hành Thái Dương cũng là một thuộc tính chiếm đa số.

Mà cùi, không phải chính là lựa chọn nhiên liệu tốt nhất sao?

Đại quân dị tộc phía trước đột nhiên phát ra tiếng kêu bén nhọn, mâm tròn màu vàng lấy hàng chục vạn để tính bay ra từ trong pháo đài bay, trên mỗi một mâm tròn màu vàng đều có một chiến sĩ Già tộc thân hình cao lớn đứng, bọn họ cầm lưỡi hái xiềng xích tạo hình kỳ dị, tay múa xiềng xích đem lưỡi hái vung như cối xay gió, ở đỉnh đầu bọn họ hóa thành một cái bánh xe ánh sáng cực lớn bảo vệ toàn thân.

Ở phía trước bọn họ, rất đột ngột xuất hiện một cái cây khổng lồ cao tới ngàn dặm, cành cây thô to đến không thể tưởng tượng.

Trên thân cây của gốc cự mộc lớn đến kinh người này có một khuôn mặt cực kỳ rõ ràng già nua, giờ phút này trên gương mặt già nua đó trợn mắt trừng trừng. Hắc há mồm, phát ra một tiếng thét dài trầm thấp vang dội, một luồng phong lôi màu xanh lục liền mang theo tiếng nổ nặng nề hướng pháo đài bay của dị tộc đánh tới.

Tiếng nổ liên tục, bên ngoài pháo đài bay ánh vàng rực rỡ hiện lên chồng chất kết giới hình lục giác, nhưng cái cây khổng lồ này lực sát thương lớn đến kinh người, một viên phong lôi màu xanh lục to bằng vại nước chấn động, mấy ngàn tầng kết giới mỏng như cánh ve ầm ầm vỡ nát, mấy chục viên phong lôi theo

nhau mà đến, trong chớp mắt đem phòng ngự cấm chế bên ngoài pháo đài đánh nát.

Tiếng ‘Rầm rầm’ to lớn kéo dài không dứt, mấy trăm viên phong lôi màu xanh lục nổi gót va chạm ở trên tường thành của pháo đài màu vàng. Trong pháo đài màu vàng một đạo hào quang chói mắt trào ra, hóa thành một quang sáng dày nặng chắn trước mặt những phong lôi kia.

Quang sáng màu vàng cũng bị phong lôi chấn vỡ, lôi kinh cuồng bạo đánh phá pháo đài, một đoạn tường thành dài đến mười mấy dặm ầm ầm vỡ nát, mấy ngàn chiến sĩ Già tộc trên tường thành không kịp né tránh ở trong lôi quang thân hình chột lóe, nhất thời bị nổ thành tro bụi.

Các chiến sĩ Già tộc đứng ở trên mâm tròn màu vàng đồng loạt rống giận, bọn hắn ùn ùn hướng cái cây khổng lồ kia ném ra lưỡi hái xiềng xích trong tay.

Vô số lưỡi hái mang theo hàn quang chói mắt hướng cái cây khổng lồ nện xuống, một cái cành dài đến mấy trăm dặm của cái cây khổng lồ hung hăng quét qua không trung, lưỡi hái lấy hàng chục vạn để tính bị đánh nát, các chiến sĩ Già tộc kia bị xích kéo thân thể, không đứng vững từ trên mâm tròn màu vàng ngã xuống.

“Ngoại ma! Chết đi!” Cái cây khổng lồ phát ra tiếng rống vang dội nhất, thanh âm tức giận của hắn trực tiếp vang lên ở sâu trong linh hồn toàn bộ mọi người.

Chương 1548: Công Huân Đà Kịch

Cường hãn, quá mức cường hãn.

Cơ Hạo kinh hãi nhìn cái cây khổng lồ cao ngàn dặm kia, đây là sinh trưởng bao nhiêu năm, mới có thể có thể tích như vậy? Mới có thể có lực lượng khủng bố như vậy? Lực lượng thần hồn của hắn, thậm chí so với Cơ Hạo hiện tại còn mạnh hơn một đoạn, cái này hoàn toàn là năm tháng dài đằng đẳng tích lũy, mới có bốn nguyên cường đại như thế.

Đặc biệt Cơ Hạo dám thề, vừa rồi hắn đi theo phía sau một cánh quân dị tộc này, trong rừng rậm vô biên phía trước, cây cối cao nhất chỉ trên dưới trăm trượng. Chỗ cái cây khổng lồ này vừa này, là một mảng đồng cỏ trong rừng thưa thớt, bên trên sinh trưởng một mảng lớn bụi cây thấp bé, tuyệt đối không có bóng dáng cái cây khổng lồ này.

Nhưng trong nháy mắt, Cơ Hạo thậm chí chưa cảm nhận được bất cứ linh lực dao động nào, cái cây khổng lồ này lại đột nhiên xuất hiện.

Ở Bàn Cổ thế giới, người có thể khiến Cơ Hạo không có bất cứ tri giác gì đã đột nhiên xuất hiện, ít nhất cũng là cao thủ đứng đầu cỡ A Bảo, Quy Linh, hoặc dứt khoát chính là Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tồn tại cảnh giới này.

Ở Bàn Hành thế giới, cảm giác của Cơ Hạo bị thiên đạo áp chế, so với Bàn Cổ thế giới yếu đi một mảng lớn, nhưng có thể không mang theo bất cứ linh khí dao động nào đã đột ngột xuất hiện ở trước mắt hắn, nền tảng của cái cây khổng lồ này ít nhất cũng có thể đánh đồng với A Bảo, Quy Linh.

Cho dù nội tình Bàn Hành thế giới so với Bàn Cổ thế giới yếu hơn trăm ngàn lần, cái cây khổng lồ này có thể đánh cho chi đội ngũ dị tộc này chật vật không chịu nổi, cũng là chuyện đương nhiên. Dù sao, đây rất có thể là một trong một đám sinh linh mạnh nhất của một cái thế giới.

Một nam tử Ngu tộc mặc trường bào màu vàng từ trong tường thành tổn hại đột phá khói bụi lao ra, sắc mặt hấn dị thường chật vật, dị thường khó coi. Hấn là thống lĩnh chi đội ngũ dị tộc này, pháo đài nhà mình bị đánh thành như vậy, hấn tự cảm thấy mất hết mặt mũi.

“Ngoại ma? Các người lũ dân bản xứ ngu xuẩn vô tri này biết cái gì?” Ba con mắt của nam tử Ngu tộc mở ra, cười giận chói tai nói: “Chúng ta là ‘Thần’ đến từ Bàn Ngu thế giới, chúng ta mang đến văn minh cho các người, chúng ta mang đến hy vọng siêu thoát thế giới này cho các người, các người nên quỳ gối dưới chân chúng ta... Liếm đế giày của chúng ta!”

“Ngoại ma!” Thanh âm cái cây khổng lồ ù ù vang lên ở trong lòng toàn bộ mọi người: “Liếm giày các người? Ha, ha, ha ha, đầu lưỡi ta quá lớn, sợ là người không có giày lớn như vậy!”

Cái mồm rộng trên thân cái cây khổng lồ đột nhiên mở ra, một cái dây leo màu xanh lục đường kính vượt qua mười dặm lao vút ra, phun ra lượng lớn chất lỏng màu xanh lục dính dính, hung hăng húc về phía ngực nam tử Ngu tộc. Cơ Hạo ở phía sau nhìn mà thiếu chút nữa bật cười, một cái thật lớn như vậy? Như cái cây khổng lồ này nói, đầu lưỡi hấn quả nhiên quá lớn...

Nếu là người nước Long Bá của Bàn Cổ thế giới, bọn họ ngày thường không đi giày, nếu bọn họ dùng da cá voi khổng lồ làm một đôi giày vừa chân, sợ là miễn cưỡng có thể để đầu lưỡi cái cây khổng lồ này nhẹ nhàng liếm một cái.

Trong đầu toát ra ý niệm cổ quái, nam tử Ngu tộc đã nắm chặt một cây quyền trượng màu vàng, hai tay chậm rãi đẩy về phía trước. Theo tiếng sấm sét gầm rú nặng nề, vô số tia chớp màu vàng giống như sóng nước ở trước mặt hấn hội tụ thành một bức tường thành dày nặng dài rộng trăm dặm, chặt chẽ chắn cự mộc ‘Đầu lưỡi’ trước mặt.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, tia chớp màu vàng đánh tường thành ầm ầm tan vỡ, đầu lưỡi của cự mộc đánh nặng nề ở trên ngực nam tử Ngu tộc. Giáp trụ trên

thân nam tử Ngu tộc hiện lên một mảng tinh quang kỳ dị, mang theo hấn hóa thành một luồng sáng nháy mắt phá vỡ hư không, trong chớp mắt đã thuận di đến ngoài mấy chục dặm.

Tiếng vỡ vụn ‘Răng rắc’ rõ ràng có thể nghe được, giáp trụ màu vàng trên ngực nam tử Ngu tộc lõm xuống, trên đó có mấy chục vết nứt nhỏ bé mắt thường có thể thấy được.

Còn chưa chờ nam tử Ngu tộc này may mắn mình đã chạy thoát một đòn tấn sát, trên thân cây của cự mộc một cái gai gỗ mang theo tiếng rít chói tai phá không mà ra, hung hăng cắm ở trên ngực hấn. Đối với cự mộc chỉ là một cái gai gỗ nhỏ bé, đối với nam tử Ngu tộc kia mà nói, đây là một cái cọc gỗ bén nhọn đường kính ba thước!

Thân thể nam tử Ngu tộc bị đâm tới mức chia năm xẻ bảy, đầu lâu hấn mang theo một mảnh xác bay lên cao cao. Hấn há mồm, phát ra tiếng rú thảm chói tai khàn cả giọng không chút logic.

Xa xa, trên tòa thành trì màu vàng huy hoàng to lớn kia, một pho tượng màu vàng đột nhiên mở hai mắt, một luồng ánh sáng màu vàng phá không ập tới, loáng cái bao phủ nam tử Ngu tộc thân thể vỡ vụn. Một lực lượng hùng hậu nóng rực phá không lao tới, thân thể sụp đổ của nam tử Ngu tộc chột hướng chính giữa ngưng tụ lại, toàn bộ mảnh thân thể đều được gom lại với nhau, trong nháy mắt toàn bộ vết thương khép hết lại.

Nam tử Ngu tộc lớn tiếng thở phì phò, hấn hỗn hển từ trong tay áo lấy ra một quả cầu thủy tinh màu vàng hướng bên trong nhìn một cái.

“Lão đầu gỗ chết tiệt, người hại ta tổn thất ba cái nhất đẳng công huân!” Nam tử Ngu tộc tức giận đến mức mắt xám ngắt, hung tợn nhìn chăm chăm cự mộc rít gào khàn cả giọng: “Không, không, không, còn có...”

Trong quả cầu thủy tinh lóe ra hình ảnh ánh sáng, nam tử Ngu tộc giống như gặp quỷ lớn tiếng rít gào: “Tường thành pháo đài của ta tổn hại, ta còn bị trừ mất

tám ngàn điểm công tích bình thường! A, người có biết phải giết bao nhiêu dân bản xứ chết tiệt, ta mới có thể có một chút điểm công tích không? Một vạn dân bản xứ chưa khai hóa, thực lực phải đạt tới cấp chiến tướng, ta mới có thể nhận được một điểm công tích!”

“Tám ngàn, tám ngàn!” Trong mắt nam tử Ngu tộc lóe ra hung quang, theo bản năng hướng các nô lệ con rối trong đội ngũ của hắn nhìn thoáng qua, sau đó hắn thống khổ vạn phần vỗ một cái vào trên trán: “Ồ, không, các nô lệ đã bị chúng ta nô dịch kia, đem bọn chúng giết sạch rồi cũng không thể đưa vào trong điểm công tích. A, một lần này viễn chinh, ta lỗ vốn rồi, triệt để lỗ vốn rồi!”

Cơ Hạo ở phía sau say sưa xem.

Nam tử Ngu tộc này bị nháy mắt đánh giết, vốn hắn nhất định phải ngã xuống, tòa thành trì màu vàng kia có được lực lượng thần kỳ đem hắn cứu sống trong đường tơ kẽ tóc, lại phải dùng cái gọi là nhất đẳng công huân để đổi.

Nhất đẳng công huân đạt được như thế nào, Cơ Hạo không rõ lắm. Nhưng pháo đài bay dài rộng trăm dặm nam tử Ngu tộc cười bị phá huỷ một đoạn tường thành dài mười mấy dặm, muốn chữa trị tường thành này, dựa theo Cơ Hạo tính toán phải hao phí lượng lớn tài liệu quý hiếm.

Mà nam tử Ngu tộc này chỉ cần trả giá tám ngàn điểm công tích!

Đương nhiên, điểm công tích không dễ dàng có được. Cấp bậc của nam tử này nghĩ hắn rất cao, cho nên độ khó thu hoạch điểm công tích của hắn tất nhiên so với sĩ tốt bình thường cao hơn một mảng lớn. Phải đánh giết một vạn dân bản xứ thực lực đạt tới chiến tướng Ngu tộc, cũng chính là nhân tộc Vu Vương cảnh của Bàn Cổ thế giới, hắn mới có thể nhận được một điểm công tích?

Tám ngàn điểm công tích, cũng chính là công lao quân đội nam tử này thống lĩnh đánh chết tám ngàn vạn cao thủ nhân tộc cấp Vu Vương, bị xóa bỏ?

Tám ngàn vạn Vu Vương nhân tộc đó, Cơ Hạo nhìn nam tử Ngu tộc kia trái

tim không khỏi siết chặt.

“Một khi đã như vậy, cũng không để ý lãng phí thêm một chút nữa.” Ngu tộc nam tử nhìn cự mộc lạnh lùng nói: “Ta thừa nhận ngươi rất cường đại, ta không phải đối thủ của ngươi. Xin nhân thủ viện trợ mà nói, phí tổn quá cao, như vậy... Ba cái công huân bậc ba, xin một lần đả kích trí mạng!”

Nam tử Ngu tộc ấn một cái ở trên quả cầu thủy tinh màu vàng, lớn tiếng quát: “Ba cái công huân bậc ba, trọng thương lão đầu gỗ này cho ta!”

Trên thành trì màu vàng xa xa, một pho tượng màu vàng cao ngàn dặm cầm tam xoa kích chợt mở mắt, tam xoa kích trong tay hắt sáng lên, một luồng sáng hình xiên ba mũi phá không đánh tới, hung hăng đánh vào vị trí chính giữa thân cự mộc.

Chương 1549: Người Ta Có Duyên

Một tiếng rống giận nổi lên từ đất bằng, dãy núi phạm vi vạn dặm bên người cự mộc âm âm sụp xuống, mặt đất nứt ra vô số vết nứt sâu không lường được.

Tiếng rống giận khủng bố như vô số tia sét nổ tung trên mặt đất, từng đám đông chiến sĩ Già tộc bị chấn động tan xương nát thịt, vô số cự nhân và mộc linh bị nô dịch thân thể chưa chịu bất cứ thương tổn nào, bị mạnh mẽ chấn động ngất đi.

Ở trong tiếng kêu phản nộ của cự mộc, nam tử Ngu tộc triệu hồi đả kích trí mạng học từng ngum từng ngum máu, hóa thành một luồng sáng màu vàng lao ra mấy ngàn dặm, chặt vật thoát ly phạm vi tiếng kêu của cự mộc bao phủ. Hắn vừa bay ngược, vừa đau lòng như cắt mảnh khăn cả giọng —— vừa nãy bởi vì một đoạn tường thành dài mười mấy dặm bị tổn hại, hắn bị trừ mất tám ngàn điểm công tích!

Nhưng hiện tại, cự mộc rống giận một tiếng, pháo đài bay gần trong gang tấc bị tiếng kêu khủng bố mạnh mẽ xay thành một đám mảnh vỡ kim loại tàn phá, bay lả tả từ trên cao rơi xuống.

Trong pháo đài, vô số chiến sĩ, nô binh, nô lệ dị tộc bị tiếng rống của cự mộc chấn động tới mức phá thành mảnh vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ lớn nhỏ, theo một cơn mưa máu từ bầu trời rơi xuống.

Vô số cổ mộc che trời trong núi rừng kịch liệt vẫy càn, phát ra tiếng ‘Soạt soạt’ nặng nề. Làm người ta sợ hãi than thở là, cự mộc phát ra tiếng gầm gừ khủng bố như thế, tạo thành phá hư cùng thương vong thật lớn như thế, các cổ mộc che trời kia trừ càn lá kịch liệt lắc lư rụng một ít phiến lá, thân cây lại chưa chịu thương tổn gì.

Thân cây cao tới ngàn dặm của cự mộc kịch liệt run rẩy, vô số càn đang run lên, bên cạnh gương mặt cổ xưa nọ của hắn, thân cây lớn tới trăm dặm bị sụp đổ

một khối lớn, lượng lớn nhựa cây dinh dính màu xanh lục không ngừng phun ra, gương mặt cự mộc vặn vẹo, không ngừng há mồm phát ra tiếng kêu đau ngân nga nặng nề.

Vị trí chính giữa thân cây của cự mộc hầu như bị sụp đổ hai phần ba đường kính thân cây, chỉ có một phần ba thân cây phụ cận gương mặt miễn cưỡng chống đỡ tán cây nặng nề phía trên. Ở trong thân cây tan rã, có thể nhìn thấy một viên tinh cầu đường kính vài dặm màu xanh lục gấp gáp lóng lánh lục quang nhu hòa, các luồng thiên địa linh khí đang không ngừng hướng tinh cầu hội tụ lại.

Cơ Hạo từ trong khóa tinh cầu này cảm nhận được sinh cơ khổng lồ mênh mênh như biển, nhu hòa ôn nhuận, đây là trái tim của cự mộc, hoặc nói là ‘yêu đan’ của hắn? Tóm lại, khóa tinh cầu này là trung tâm của một cái cây khổng lồ này, toàn bộ tinh hoa của hắn, thậm chí là ‘linh hồn’ hắn cũng chứa đựng trong tinh cầu này.

Mà năng lượng khóa tinh cầu này chất chứa sao... Áp súc cao độ, còn trải qua sinh mệnh chuyển hóa kỳ dị, tổng lượng năng lượng, đại khái tương đương với tổng năng lượng của toàn bộ vũ tinh của mười vạn mỏ quặng siêu cấp vũ tinh ở Bàn Cổ thế giới chất chứa!

Tổng năng lượng của mười vạn mỏ quặng siêu cấp vũ tinh, Cơ Hạo nghĩ đến con số này đã cảm thấy da đầu mơ hồ phát tê.

Nhưng rất nhanh, hắn liền cảm thấy không có gì ngạc nhiên đối với con số này——nguồn suối lực lượng của hắn hiện nay chính là Bàn Giả Thái Dương, cả một vầng mặt trời hoàn chỉnh, tổng năng lượng Bàn Giả Thái Dương chất chứa so với mười vạn mỏ quặng siêu cấp vũ tinh còn cường đại gấp trăm ngàn lần!

“Giận! Ngoại ma!” Cự mộc điên cuồng rít gào, trên tinh cầu của hắn nhất đạo phù văn thật lớn màu xanh lục cấp tốc lóe lên, theo các phù văn màu xanh lục đó thoáng hiện, núi rừng phạm vi ngàn vạn dặm quanh thân thể hắn đồng thời nhấc lên từng đợt cuồng phong màu xanh lục.

Từng cơn lốc xoáy màu xanh lục nổi lên từ đất bằng, những lốc xoáy này thuần túy là do thanh mộc linh khí tinh thuần ngưng tụ thành. Vô số cổ mộc che trời điên cuồng hấp thu linh mạch linh khí trong lòng đất, sau đó tận tình phun ra thanh mộc linh khí, ở dưới tinh cầu của cự mộc điều động biến thành các cơn lốc sừng dê cao tới mấy ngàn dặm.

Tiếng nổ ‘Vù vù’ chấn động thiên địa, vô số phiến lá màu xanh lục ở trong cơn lốc cấp tốc xuyên qua, tốc độ phi hành của phiến lá quá nhanh, dần dần hóa thành các luồng sáng màu lục nhỏ bé ở trong gió không ngừng phát ra tiếng xé trời bén nhọn.

Từng cơn lốc mặc màu xanh lục không ngừng hướng cự mộc bay đi, không ngừng nhập vào trong cơ thể cự mộc.

Từ trong núi rừng vô biên vô hạn ở xung quanh, các cự mộc che trời kia khẳng khái đem hơn phân nửa sinh mệnh lực của mình đưa vào trong cơ thể cự mộc. Thân thể cự mộc bị kim quang đánh phá cấp tốc khép lại, ngăn ngừa mười mấy hơi thở, lỗ thủng thật lớn trên thân hắc đã muốn khôi phục như lúc ban đầu.

Thân thể cự mộc kịch liệt lắc lư, mặt đất đột nhiên nứt ra, từng cái rễ cây cực kỳ tráng kiện bay múa từ trong lòng đất lao ra, mấy cành cây thật lớn của cự mộc hung hăng nhoáng lên một cái, chỉ nghe một tiếng rống giận truyền đến, cự mộc chậm rãi rời khỏi đại địa đứng dậy.

Hắn, thế mà lại biến thành một nộ mục cự nhân (người khổng lồ trợn mắt) cao khoảng một ngàn năm trăm dặm, tám cánh tay, tám chân, trên thân cây sinh ra bốn gương mặt.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, cơn lốc sừng dê màu xanh lục gào thét dâng trào trên bầu trời cấp tốc co lại, thuần túy thanh mộc linh khí ngưng tụ thành như lục bảo thạch thực chất, ở trong tay cự nhân ngưng tụ thành tám cây bồng chùy khổng lồ dài đến ngàn dặm.

‘Thùng thùng’ vài tiếng, nộ mục cự nhân vung chày gỗ thật lớn hướng trong

không khí hung hăng đập một phát, chỉ thấy từng vòng gợn sóng không khí màu xanh lục cấp tốc hướng bốn phía khuếch tán ra, hư không cũng bị hấn đả kích nặng nề chấn động tới mức nứt ra vô số vết rách nhỏ bé.

Cơ Hạo ghen hòng nhìn trân trối mộc cự nhân khổng lồ này.

Nếu nhắm mắt lại, đơn thuần dùng thần thức quan sát vị mộc cự nhân này, ánh sáng năng lượng khổng lồ trong cơ thể kẻ này tản mát ra, đã không yếu hơn Bàn Giả Thái Dương là mấy. Hơn nữa bốn phương tám hướng có vô cùng vô tận thanh mộc linh khí không ngừng rót vào trong cơ thể hắn, lực lượng của hắn còn đang không ngừng tăng cường, không ngừng tăng cường!

Lực lượng khủng bố như thế, đáng tiếc kẻ này tựa như không biết phương pháp tu luyện, hắn chỉ là đơn thuần dựa vào bản năng phát huy lực lượng to lớn của mình.

Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, nếu kẻ này có thể bái vào môn hạ Vũ Dư đạo nhân, được Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đạo pháp, không cần tới vài năm, hắn có thể dựa vào căn cơ hùng hậu của mình hóa thành cao thủ đứng đầu ở cấp độ A Bảo, Quy Linh.

Bản thể kẻ này quá cường hãn, cho dù không bằng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân Hồng Mông linh căn như vậy, cũng là cấp bậc đỉnh cấp linh căn thời đại hồng hoang.

“Ngoại ma! Chiến!” Nộ mộc cự nhân nhìn nam tử Ngu tộc xa xa trợn mắt há hốc mồm lớn tiếng hô to: “Con dân Bàn Hành vĩ đại, chúng ta yêu thích hòa bình, chúng ta chán ghét giết chóc, nhưng chúng ta cũng không ngại đem máu thịt ngoại ma hóa thành phân bón! Đây là hiến tế tốt nhất đối với Bàn Hành!”

“Chiến! Ta là Cự Khôi! Ngoại ma, ta là Cự Khôi con dân đời hai của Bàn Hành! Ở năm tháng dài đằng đẳng các tổ tông ngủ say, ta, còn có các huynh đệ của ta, là thủ vệ của Bàn Hành thế giới! Bất cứ ngoại ma nào, cũng phải bị nghiền thành mảnh vụn!” Cự nhân Cự Khôi ngửa mặt lên trời hét dài, tám cái

chày gỗ múa như cối xay gió.

Nam tử Ngu tộc khóc không ra nước mắt nhìn Cự Khôi hoàn toàn nổi điên!

“Công huân của ta! Điểm công tích của ta!... Bối trí của ta! Trời ạ, hao tổn nhiều người như vậy, tiền trợ cấp của ta!” Trong ba cái hốc mắt của nam tử Ngu tộc, đột nhiên đồng thời nhỏ xuống nước mắt trong suốt, hẩn nhịn không được bắt đầu khóc.

Nhiều đội ngũ như vậy, vì sao chỉ hẩn xui xẻo, đụng phải Cự Khôi quái vật bậc này?

Thủ vệ một cái thế giới? Người là nói ‘thiên đạo hộ pháp’ sao? Sớm biết nơi này có một vị ‘thiên đạo hộ pháp’, nên để các đại nhân vật kia đến xử lý chứ! Hẩn một thống lĩnh quân viễn chinh nho nhỏ, hẩn đến góp náo nhiệt làm gì?

Một cái bóng người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Cự Khôi, trên khuôn mặt sầu khổ của Mộc đạo nhân cố nặn ra một nụ cười, hài lòng nhìn Cự Khôi liên tục gật đầu:

“Đạo hữu, người và ta có duyên, có muốn bái vào môn hạ bản đạo hay không, bản đạo sẽ truyền thụ vô lượng lượng kiếp bất phôi đại đạo cho người!”

Chương 1550: Cự Khôi Từ Tâm Nhân

“Vô thượng đại đạo?” Cự Khôi vạn phần cảnh giác nhìn Mộc đạo nhân: “Ngoại ma! Đừng lấy ngôn từ mê hoặc lòng ta!”

“Vô thượng đại đạo!” Mộc đạo nhân cười ha ha nhìn Cự Khôi, lấy lực cảm ứng chỉ tiên thiên Hồng Mông linh căn có, hẳn đã hoàn toàn nắm giữ thiên phú cường đại Cự Khôi có được. Hẳn càng nhìn Cự Khôi càng vui vẻ, căn cơ thiên chất của Cự Khôi thật sự là hùng hậu kinh người.

Chỉ tiếc, hẳn chỉ giống như dã thú, chỉ học được sử dụng bản năng của mình, chưa nắm giữ phương pháp tu luyện chính xác.

Nếu có thể nhét vào môn hạ tỉ mỉ dạy dỗ một phen, nhiều nhất ngàn năm thời gian, Cự Khôi sẽ có tư cách tranh phong với các thân truyền đệ tử ưu tú nhất môn hạ Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân. Cái gì Huyền Đô đạo nhân, cái gì Nghiễm Thành đạo nhân, cái gì Bảo đạo nhân, nền móng bọn họ tất nhiên cường đại, Cự Khôi cũng không kém bọn họ bao nhiêu.

So với môn nhân đệ tử của Mộc đạo nhân hiện nay, Cự Khôi thiên chất mạnh hơn rất nhiều. Cho dù là long hổ sư tượng bốn đại tôn giả, còn có Diệu Ưu đạo nhân, Hàng Long Phục Hổ các môn đồ thân truyền đó, không có một ai căn cơ so được với Cự Khôi!

Càng quan trọng hơn, Cự Khôi còn là hồng hoang linh căn, là thực vật đặc đạo!

Càng nhìn càng thích, trên khuôn mặt vạn năm sầu khổ của Mộc đạo nhân cũng không khỏi lộ ra một tia mỉm cười phát ra từ trong lòng.

Hắn ở nơi này cười sáng lạn, bên kia nam tử Ngu tộc đã sợ tới mức mặt không còn chút máu. Quả cầu thủy tinh màu vàng trong tay hắn giống như nổi điên, không ngừng lóe lên ánh sáng màu đỏ chói mắt, đại biểu cực độ nguy

hiếm, một thanh âm bén nhọn đang dùng ngôn ngữ bản tộc Ngu tộc cảnh cáo khàn cả giọng, trong quả cầu thủy tinh chiếu ra hình ảnh rõ ràng của Mộc đạo nhân.

Mộc đạo nhân cười quay đầu, hướng nam tử Ngu tộc kia nhìn một cái: “Vô thượng đại đạo, như một chỉ này!”

Dừng thẳng lên ngón trỏ tay phải, Mộc đạo nhân thông thả hướng nam tử Ngu tộc điểm tới. Quả cầu thủy tinh màu vàng trong tay nam tử Ngu tộc chợt tuôn ra một luồng sáng màu đỏ đậm đà như máu tươi, nam tử Ngu tộc kinh hãi nhìn Mộc đạo nhân, tuyệt vọng hét lên: “Toàn bộ công huân, đối toàn bộ, toàn lực đả kích, toàn lực đả kích, toàn lực đả kích!”

Đối mặt Mộc đạo nhân, nam tử Ngu tộc ngay cả dũng khí động thủ cũng mất đi, hắn thậm chí ngay cả ý niệm chạy trốn cũng hoàn toàn mất hết.

Hắn hiện tại chỉ hy vọng hắn tiêu hao toàn bộ công huân, có thể đổi lấy thành trì màu vàng tiếp viện cường đại, hoặc là đánh chết Mộc đạo nhân, ít nhất cũng phải làm Mộc đạo nhân bị thương nặng, hắn mới có thể từ trong tay kẻ đáng sợ này chạy thoát!

Thật ra lấy tu vi của hắn, hắn căn bản nhìn không thấu Mộc đạo nhân mạnh bao nhiêu. Nhưng quả cầu thủy tinh màu vàng trong tay hắn là pháp khí kỳ dị chính tay Huyết Miện thánh tôn đúc, có thể cảm ứng, biểu hiện thực lực kẻ địch mạnh yếu. Quả cầu thủy tinh màu vàng chợt biến thành màu máu, cái này đại biểu cho hắn đã đụng phải kẻ địch đáng sợ nhất—— ít nhất cũng là kẻ địch cùng cấp bậc với Huyết Miện tôn giả!

Xa xa trên tường thành thành trì màu vàng, cả thảy một trăm pho tượng màu vàng cầm trường kích tròn mắt đồng thời sáng lên, bọn họ hướng Mộc đạo nhân bên này nhìn tới, trường kích trong tay chợt rung động, một trăm luồng sáng hình xiên ba mũi gào thét xé rách hư không, hướng Mộc đạo nhân cấp tốc đánh tới.

“Tịch diệt!” Mộc đạo nhân điểm ra ngón trỏ, một chỉ của hắc cắt qua hư không, giống như mặt đối mặt nhẹ nhàng điểm ở trên trán nam tử Ngu tộc. Nam tử Ngu tộc cứ thế biến mất, quần áo trên người hắc, nhuyễn giáp lót trong quần áo, còn có giày trên chân, quả cầu thủy tinh trong tay... các vật đều từ trên cao rơi xuống, chỉ có bản thân hắc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Ngoại ma! Cần thận!” Cự Khôi nhìn cả thấy một trăm tia sáng hướng Mộc đạo nhân đánh tới, hắc vội vàng lớn tiếng nhắc nhở Mộc đạo nhân.

Tuy đều là ngoại ma, nhưng Cự Khôi không ngốc, Mộc đạo nhân và ngoại ma giết chóc hậu duệ tộc nhân của hắc không phải cùng một hội. Vừa nãy bản thể hắc trúng một đòn tia sáng, thiếu chút nữa đã đem bản thể hắc đánh gãy, hắc biết rõ lực sát thương của những tia sáng kia đáng sợ bao nhiêu.

Cho nên hắc vội vã nhắc nhở Mộc đạo nhân, muốn Mộc đạo nhân cần thận ứng phó.

Mộc đạo nhân thét dài một tiếng, thanh mộc trượng trong tay đón gió rung lên, ngàn luồng khí lạnh lao thẳng lên trời, từng đạo bảo quang bảy màu phun trào ra, thanh mộc trượng trong tay Mộc đạo nhân hóa thành một cành cây Thất Bảo đường nét thô sơ, mang theo tiên âm kỳ diệu hướng tới một trăm tia sáng nhằm vào đầu hạ xuống nhẹ nhàng đảo qua.

Một mảng cầu vồng bảy màu xẹt qua, một trăm tia sáng lực sát thương kinh người chột biến mất, giống như chưa từng tồn tại.

“Đại đạo như thế, bản đạo nguyện ý truyền cho người, người nguyện bái ta làm thầy hay không?” Mộc đạo nhân ánh mắt ôn hòa nhìn Cự Khôi, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên thân Cự Khôi thiên phú trác tuyệt.

Cự Khôi tám tay tám chân không biết làm sao nhìn Mộc đạo nhân, một ngoại ma thiên ngoại xâm nhập, thế mà lại muốn thu hắc làm đồ đệ?

Một chỉ vừa rồi của Mộc đạo nhân chất chứa vô số huyền bí, lực sát thương

đáng sợ khiến Cự Khôi cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm từng đợt. Sau đó hắn dùng cành cây Thất Bảo quét đi công kích khủng bố thành trì màu vàng đánh tới, Cự Khôi căn bản không biết những tia sáng kia đã đi nơi nào.

Thủ đoạn không thể tưởng tượng như thế, nếu Mộc đạo nhân là đại năng bản địa Bàn Hành thế giới, Cự Khôi đã sớm quỳ xuống bái sư. Nhưng Mộc đạo nhân là ngoại ma, là một ngoại ma... Cự Khôi hắn thì là thủ vệ của Bàn Hành thế giới, hắn có thể nào khuất phục ở dưới chân một ngoại ma?

“Không!” Cự Khôi ồm ồm rít gào, trên thân thể khổng lồ bốn gương mặt phân biệt hướng tới bốn phương hướng đồng thời há mồm, lớn tiếng gầm rú: “Không! Ta, Cự Khôi, Bàn Hành hậu duệ, thủ vệ Bàn Hành thế giới. Ngoại ma, người vĩnh viễn đừng nghĩ khiến ta khuất phục!”

Sắc mặt Mộc đạo nhân hơi cứng đờ, hắn lạnh lùng nhìn Cự Khôi, trong lòng một tia hỏa khí lặng yên nảy sinh —— ở Bàn Cổ thế giới, hắn và Hoa đạo nhân muốn thu được mấy đồ đệ tốt đã vô cùng gian nan, không ngờ được tới Bàn Hành thế giới, nhìn trúng môn nhân đầu tiên, thế mà cũng từ chối mình?

Hừ lạnh một tiếng, Mộc đạo nhân lạnh nhạt nói: “Người có duyên với bản đạo, đây là duyên pháp của người, phúc duyên khó được, đừng tự làm lỡ!”

Mộc đạo nhân lạnh lùng nhìn Cự Khôi, cành cây Thất Bảo trong tay hơi chớp lên, thanh âm trở nên cực kỳ sắc bén: “Người biết lai lịch tòa thành trì màu vàng kia hay không? Người biết, những kẻ xâm nhập Bàn Hành thế giới kia đáng sợ bao nhiêu hay không? Chỉ lấy thực lực của người, người có thể bảo vệ Bàn Hành thế giới?”

Lắc đầu, Mộc đạo nhân khinh miệt hừ lạnh một tiếng: “Chuyện cười! Quả thực là ngây thơ!”

Cự Khôi giơ lên tám cái chày gỗ thô to trong tay, hắn lớn tiếng quát: “Cự Khôi không sợ chết! Cự Khôi có rất nhiều huynh đệ! Huynh đệ chúng ta cùng nhau liên thủ! Chúng ta không e ngại bất cứ ngoại ma nào!”

Ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, Cự Khôi hung hăng nhìn chăm chăm Mộc đạo nhân hét lớn: “Người, ngoại ma, người khác với những ngoại ma kia, trên người người có... Hương vị tương tự Bàn Hành! Cho nên, Cự Khôi không tổn thương người! Rời khỏi nơi này, đừng nhúng tay chiến tranh của chúng ta!”

Xoay người, Cự Khôi sai bước hướng về phía thành trì màu vàng chạy như điên: “Ngoại ma, chiến tranh, Cự Khôi chưa bao giờ e ngại chiến tranh!”

Mộc đạo nhân tức giận đến mức nghiến răng, âm thầm lẩm bẩm: “Không biết tốt xấu... Nhưng cũng là tấm lòng son. Đồ đệ tốt như thế, chỉ có thể dùng công phu mài nước từ từ sẽ đến... Hắn còn có rất nhiều huynh đệ? Hay, hay, đều là người có duyên với bốn môn!”

Trong thành trì màu vàng, các luồng sáng màu vàng phóng lên cao, vạch ra một đường cong thật lớn, nhanh chóng hướng bên này bay tới.

Mộc đạo nhân đánh chết nam tử Ngu tộc kia, dị tộc trong thành trì màu vàng đã phát hiện biến cố bên này, nhanh chóng tiếp viện binh lực.

Chương 1551: Bàn Hành Bát Bách Vệ

Cự Khôi vung tám cái chày gỗ nhằm phía thành trì màu vàng, hấn suốt đường gào rống, bên người dâng trào thủy triều màu xanh lục như rồng, không ngừng rót vào trong các cây cổ mộc che trời. Các cổ mộc đó được pháp lực của Cự Khôi điểm hóa, lập tức hóa thành những mộc cự nhân cao mấy trăm trượng, gào thét khàn khàn đi theo phía sau Cự Khôi.

Vừa đi vừa điểm hóa, nơi Cự Khôi đi qua núi rừng trở thành trống trải, bên người hấn dần dần có thêm một cánh quân đông đảo.

Làm người ta kinh ngạc là, trên tán cây của các mộc cự nhân kia hoa nở hoa rơi, không ngừng kết ra lượng lớn trái cây, vô số trái cây chín rơi xuống mặt đất, rất nhanh đã mọc rễ nảy trên đất mềm xốp, không bao lâu đã mọc ra mảng lớn cây giống dày đặc.

Rất hiển nhiên, các mộc cự nhân cự mộc diễn hóa dưới trướng Cự Khôi đã làm sẵn chuẩn bị chết trận, bọn họ ở trước khi tác chiến với đại quân Ngu tộc xâm nhập, đã để lại con nôi dôi của mình.

Mộc đạo nhân đi theo xa xa phía sau Cự Khôi, nhìn thấy Cự Khôi thần thông pháp lực như thế, lại nhìn nhìn các mộc cự nhân bên cạnh hấn thần dị thông linh như thế, hấn không khỏi hưng phấn hoa tay múa chân. Đây mới là môn đồ trong lý tưởng của hấn, đây mới là môn đồ hấn mong có được nhất.

Cái duyên pháp này, Mộc đạo nhân kết định rồi, ai dám cản trở, người đó chính là sinh tử đại địch của Mộc đạo nhân hấn, Mộc đạo nhân tất nhiên khiến kẻ đó hóa thành tro bụi.

Có lẽ là vì quá hưng phấn, Mộc đạo nhân chưa chú ý tới Cơ Hạo ngay tại phía sau hấn. Dùng Bàn Cổ Chung phát ra các tia hỗn độn chi khí bảo vệ toàn thân, dùng Thái Âm chi lực ẩn giấu thân hình, Cơ Hạo thu liễm toàn bộ tinh khí thần, như quỷ my xuyên qua ở trong cái bóng của rừng cây, thật cẩn thận đi theo

phía sau Mộc đạo nhân cùng Cự Khôi.

Hư không kịch liệt run rẩy, các tia sáng màu vàng từ thành trì màu vàng lao ra vừa mới bay ra mấy vạn dặm, trên bầu trời kiếp vân màu xanh lục rớt cuộc thành hình. Theo một trận tiếng sấm sét đình tai nhức óc, vô số luồng lôi quang màu xanh lục to bằng vại nước từ trên trời giáng xuống, giống như mưa rơi đánh ở trên thành trì màu vàng, đánh ở trên người chiến sĩ dị tộc từ trong thành lao ra.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, một cái kết giới nhìn như cực kỳ mỏng manh, toàn thân như hình tổ ong lục giác xuất hiện ở trên không thành trì màu vàng. Vô số kiếp lôi màu xanh lục rơi ở trên kết giới, vô số mảng ánh lửa phóng lên cao, kết giới màu vàng khê run rẩy, chưa có một đạo kiếp lôi có thể đánh thủng kết giới rơi ở trên thành trì.

Các chiến sĩ dị tộc chạy ra khỏi thành trì, đang hướng phía Cự Khôi xung phong thì kinh hãi gào thét, bọn họ ùn ùn tể ra các món pháp khí phòng ngự, dốc hết toàn lực bảo vệ toàn thân.

Cuồng lôi hạ xuống, một đạo lôi quang lóe lên, vô số dòng điện nhỏ vun quét ngang hư không, mỗi một đạo lôi quang phát nổ dòng điện bao trùm hư không phạm vi trăm dặm, khắp trời đều là dòng điện nhỏ bé chói mắt đang cấp tốc nhảy nhót lóe lên. Một lại một chiến sĩ dị tộc ở trong kiếp lôi tan xương nát thịt, trong thiên địa đều là tiếng diên cuồng rú thảm của bọn hắn đang quanh quẩn.

Đây là lửa giận của một thế giới, đây là phản kích mãnh liệt nhất của một thế giới đối với kẻ xâm lược tới từ bên ngoài.

Đám người Bà La Diễn cũng là kẻ xâm nhập tới từ bên ngoài, nhưng sức chiến đấu tổng hợp của đám người Bà La Diễn cũng không cường đại, bọn họ thậm chí chưa thể dẫn động Cự Khôi thủ vệ thế giới như vậy xuất hiện, càng không cần nói dẫn động thiên địa kiếp lôi. Đối với Bàn Hành thế giới mà nói, đám Bà La Diễn chỉ là một đàn côn trùng xâm nhập lãnh địa của mình, nhỏ bé đến mức không đáng gây chiến.

Huyết Miện thánh tôn trong thành trì màu vàng, còn có rất nhiều cấp dưới lệ thuộc trực tiếp hẳn mang đến quá cường đại, so sánh với đám người Bà La Diễn nhỏ yếu như côn trùng, đám người Huyết Miện thánh tôn chính là một đàn hồng hoang cự thú ngang ngược xông vào, làm bản ngã ý thức của Bàn Hành thế giới từ trong ngủ say thức tỉnh, còn chưa hoàn toàn tỉnh lại đã toàn lực phát động thiên kiếp.

‘Oành ~~~ lạp lạp ~~~’!

Một đợt lại một đợt kiếp lôi không ngừng hạ xuống, kết giới trên thành trì màu vàng kịch liệt chớp lên, sau khi kiếp lôi màu xanh lục bùng nổ, thanh mộc linh khí nồng đậm hội tụ ở xung quanh thành trì màu vàng. Trong bất tri bất giác, mặt ngoài các pho tượng tinh mỹ hoa lệ kia trên tường thành màu vàng đã bị kín một tầng rong rêu mờ nhạt.

Rong rêu giàu sinh mệnh lực điên cuồng nảy sinh, như nước chảy đá mòn, bọn nó ương ngạnh ăn mòn thành trì màu vàng, trên bề mặt rong rêu nhỏ bé và pho tượng tiếp xúc, không ngừng có hào quang nhỏ bé nhưng chói mắt bộc phát ra, trong không khí dần dần tràn ngập một mùi cháy khét gay mũi.

“Ngoan cố chống lại, có tác dụng gì?” Chính giữa thành trì màu vàng, bên trong tòa thánh điện cao ngất trong mây kia, một thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm đột nhiên vang lên.

Một bàn tay cực lớn ánh vàng rực rỡ gào thét từ trong thánh điện bay ra, bàn tay cực lớn phạm vi trăm vạn dặm đánh một đòn ở trên kiếp vân màu xanh lục, mạnh mẽ đem vô số kiếp lôi đánh vỡ, đem xoáy mây kiếp lôi cực lớn đánh nát.

Bàn tay màu vàng thoải mái thích ý hướng về hư không xung quanh vỗ loạn một chập, đã đem toàn bộ lực lượng kiếp lôi bốn phía hội tụ đến quét sạch, không lưu lại được một chút nào: “Bàn Hành thế giới, cũng chỉ có thế. Con kiến các người, cũng dám phản kháng cái uy của Ngu tộc ta?”

Bàn tay màu vàng khề lạt, giống như một ngọn núi lớn gào thét hướng về

phía Cự Khôi vỗ xuống.

Bàn tay cách mặt đất còn hơn vạn dặm, mặt đất dưới chân Cự Khôi còn có đại quân mộc cự nhân đông đảo bên người hắn đã bắt đầu lồm xuống, sụp đổ, càng có mảng lớn dãy núi ầm ầm sụp xuống, linh mạch trong lòng đất bị chấn gãy, từng đạo địa mạch linh khí cuồng bạo như cự long cuồng hóa từ trong lòng đất lao ra, gào thét xông lên bầu trời.

Nhiều mộc cự nhân bất hạnh đứng ở trên vết nứt địa mạch linh khí phun ra, bọn họ rít gào một tiếng trầm thấp, thân thể bị dòng lũ linh khí chảy xiết quét vỡ.

Cự Khôi trầm giọng mắng, hắn vung tám cái chày gỗ thật lớn, ngửa mặt lên trời hướng tới bàn tay màu vàng nhằm vào đầu nện xuống rống to một chập, tám cánh tay vung chày gỗ thật lớn muốn chống chọi bàn tay màu vàng.

Mộc đạo nhân nheo mắt, hắn khẽ thở dài một hơi, rốt cuộc nhịn không được ra tay.

Cành cây thất bảo nhẹ nhàng vung một cái, một đạo huyễn quang bảy màu dài đến trăm vạn dặm phóng lên cao, quét mạnh ở trên bàn tay màu vàng.

Theo tiếng kim loại ma sát chói tai, bàn tay màu vàng bị huyễn quang bảy màu một kích quét thành hai đoạn, bàn tay màu vàng ầm ầm tan rã, mảng lớn ánh vàng mây trôi từ trong bàn tay sụp đổ không ngừng phun ra, một ít mảnh vỡ bàn tay màu vàng nặng trĩu như thực chất từ trên cao rơi xuống mặt đất, ở trên mặt đất đập ra cái hố thật lớn, tung tóe ra ánh lửa ngập trời, đập chết không biết bao nhiêu mộc cự nhân được Cự Khôi điểm hóa.

Cơ Hạo ở phía sau xem mà mặt mày vui vẻ —— Mộc đạo nhân thế mà lại chủ động giao thủ với Huyết Miện thánh tôn!

Cái này cũng không thể tính vào trong hứa hẹn Mộc đạo nhân hứa với Cơ Hạo toàn lực ra tay một lần, đây chính là Mộc đạo nhân vì việc nhà mình, chủ động giao thủ với Huyết Miện thánh tôn! Đây là chuyện tốt, chuyện cực tốt,

đánh tới chết đi, đánh cho người chết ta sống mới tốt!

Cự Khôi xoay mạnh người lại, hấn tức giận nhìn Mộc đạo nhân, rít gào khàn cả giọng: “Không cần người ra tay! Ngoại ma! Chúng ta tám trăm huynh đệ, đủ để thủ vệ toàn bộ Bàn Hành thế giới! Không cần người ra tay, chúng ta có thể thủ hộ con dân chúng ta, thủ hộ tổ tiên ngủ say của chúng ta!”

Mộc đạo nhân khẽ nhú mày, ánh mắt chột sáng ngời.

‘Tổ tiên ngủ say’? Điều này rất có giá trị!

Trong thành trì màu vàng, Huyết Miện thánh tôn hừ lạnh một tiếng trầm thấp.

Các cơn lốc sừng dê màu xanh lục gào thét từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, trong mỗi một cơn lốc sừng dê đều đi ra một bóng người thật lớn cao từ một ngàn năm trăm dặm đến ba ngàn dặm.

Chương 1552: Huyết Miện Cường Thế

Toàn bộ Bàn Hành thế giới đều đang xao động bất an, thiên địa pháp tắc vận chuyển giống như bánh răng bị kẹt, trở nên ngắc ngứ dị thường.

Cơ Hạo nhắm mắt, hẳn có thể cảm nhận được toàn bộ thế giới đều đang tản mát ra một luồng không khí bất an, xa xa trong gió truyền đến tiếng hô kỳ dị không rõ nguyên do, như toàn bộ Bàn Hành thế giới đang sôi trào, đang mấp máy, đang cấp tốc từ trong ác mộng bừng tỉnh.

Tám trăm thủ vệ theo như lời Cự Khôi đang lần lượt từ trong cơn lốc sừng dê đi ra, Cự Khôi ở trong tám trăm người này xem như hàng ngũ thực lực thấp nhất, Cơ Hạo cảm nhận được một tồn tại khủng bố cao khoảng vạn dặm, hình thể khổng lồ dị thường, khí tức mênh mông như biển, so với Cự Khôi cường đại hơn gấp trăm lần.

Lực lượng thiên địa khổng lồ của Bàn Hành thế giới không ngừng ủa tới, không ngừng thêm vào ở trên thân tám trăm thủ vệ bọn Cự Khôi. Khí tức của bọn họ đang không ngừng tăng cường, dùng một loại tốc độ điên cuồng tăng lên. Ban đầu thân thể bọn họ là tạo ra từ gỗ, quanh năm suốt tháng linh khí thấm vào, làm cho trình độ cứng rắn của thân thể bọn họ có thể so với kim cương.

Ở dưới lực lượng thiên địa khổng lồ thêm vào, ở dưới thiên địa ý chí rót vào, thân thể đám người Cự Khôi trở nên càng thêm cứng rắn, càng thêm không thể phá vỡ.

Mỗi một cái lá cây của tán cây đỉnh đầu bọn họ đều trở nên huỳnh quang xanh biếc, khi lá cây va chạm lẫn nhau không là tiếng kêu khe khẽ ‘xào xạc’ nữa, mà là không ngừng phát ra tiếng kim loại va chạm ‘Đinh đương’. Cơ Hạo cẩn thận dụng thần thức đảo qua một khối vỏ cây của vị mộc cự nhân dáng người cao lớn nhất kia, phát hiện tính chất khối vỏ cây này đã đủ để so sánh với tiên thiên linh bảo bình thường của Bàn Cổ thế giới!

Tiên thiên linh bảo cao vạn dặm?

Cơ Hạo nhú mày, cho dù dùng Bàn Cổ Kiếm, cũng cần liên tục chém mấy trăm kiếm mới có thể đem một đại gia hỏa lớn như vậy chém nát nhỉ?

Một số thời điểm nào đó, bản thân hình thể quá mức khổng lồ đã là một loại ưu thế, tính chất cứng rắn như thế, hình thể khổng lồ như thế, tám trăm thủ vệ mỗi một vị đều là một thành lũy chiến đấu to lớn, công kích tầm thường căn bản không tổn hại được da lông bọn họ.

“Ngoại ma! Con cháu Bàn Hành vĩnh viễn không khuất phục!” Cự Khôi cùng các thủ vệ ùn ùn chạy tới giờ lên chày gỗ to nhỏ trong tay, giọng như sấm sét lớn tiếng rít gào. Bọn họ vung chày gỗ, đập vào thân thể đồng bạn, không ngừng phát ra tạp âm khủng bố đình tai nhức óc.

Chày gỗ là thuần túy thanh mộc linh khí ngưng tụ thành, các thủ vệ kia thân thể lại là thật lớn mà lại cứng rắn như thế, khi chày gỗ và vỏ cây thô ráp ma sát dày đặc, không ngừng tung tóe ra các tia sét dài đến trăm dặm. Cự lôi màu xanh quần quanh ở trên thân đám người Cự Khôi, phụ trợ bọn họ càng thêm thần uy bất phàm.

Mộc đạo nhân hầu như là chảy nước miếng nhìn tám trăm thủ vệ này!

Nếu có thể đem bọn họ nhét vào môn hạ, đem Bàn Hành thế giới mở thành đàn tràng của hắn. Thậm chí, nếu có thể dùng đại pháp lực đem Bàn Hành thế giới luyện hóa, luyện vào trong bồ đề thanh tịnh thế giới của hắn, uy lực bồ đề thanh tịnh thế giới của hắn tất nhiên tăng lên một mảng lớn, càng sẽ có khí vận cường đại của một thế giới thêm vào bản thân, làm đạo hạnh của hắn tiến một bước dài, vượt xa người khác.

Thân thể Mộc đạo nhân đang khẽ run rẩy, nhất định phải thu phục các thủ vệ Bàn Hành thế giới, nhất định phải thu phục bọn họ!

Toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt ở trên thân các thủ vệ này, hắn hoàn toàn

bỏ qua tất cả ngoại vật khác, cho nên hần cũng không chú ý tới, Cơ Hạo đã lén lút đến cách hần không đến trăm dặm, đứng ở trên một cây đại thụ xa xa nhìn thành trì màu vàng.

“Một đám con kiến dân bản xứ, cũng dám nói ‘vĩnh viễn không khuất phục’ mạnh miệng như vậy?” Thanh âm trầm thấp uy nghiêm từ trong thành trì màu vàng truyền đến: “Các người các sinh linh khúc gỗ diễn sinh mà thành này, các người thật ra tư cách làm nô lệ cũng không có.”

“Các người chỉ có thể sinh hoạt ở trong này thế giới loại thanh mộc linh khí chiếm ưu thế tuyệt đối này, các người không thể thích ứng nhiệt độ cao, dung nham, hoang mạc, sa mạc cùng với hoàn cảnh tương tự. Các người không phải một loại ‘tài liệu’ kiểu thông dụng, cho nên, các người ngay cả tư cách làm nô lệ cũng không có.”

“Chỉ có các ‘tài liệu’ thông dụng lực thích ứng cường đại, mới có tư cách quỳ xuống dưới chân của ta, trở thành nô lệ tiên phong ta chinh phục từng thế giới. Giá trị duy nhất của các người, chính là dâng lên năng lượng tinh hạch của các người, gia tăng một chút dự trữ bé nhỏ không đáng kể cho kho hàng đồ quân nhu của ta.”

Huyết Miện thánh tôn rất khinh thường phát biểu đánh giá của hần đối với đám người Cự Khôi.

Thân thể to lớn như thế, lực lượng cường hãn như thế, người ngoài thấy bọn họ là cường đại bất phàm cỡ nào, nhưng theo Huyết Miện thánh tôn có được kinh nghiệm xâm lược thế giới phong phú thấy, thân thể quá mức to lớn, thuộc tính quá mức đơn điệu, đã quyết định đám Cự Khôi chỉ có thể sinh tồn ở thế giới như Bàn Hành thế giới.

Bọn họ không thể thích ứng thế giới khác, cho nên bọn họ không có giá trị chinh phục, giá trị duy nhất của bọn họ chính là bị phá hủy, sau đó trở thành tài liệu dự trữ trong kho hàng nhà mình. Đối với Huyết Miện thánh tôn tồn tại cấp

độ này mà nói, bất cứ sinh linh nào thuộc tính đơn điệu cực đoan, đều là không có giá trị gì.

Đám người Cự Khôi nghe được Huyết Miện thánh tôn đánh giá đối với mình, bọn họ phần nộ rít gào, cách mấy vạn dặm, rất xa hướng thành trì màu vàng xa xa toàn lực ném ra chày gỗ trong tay.

Chày gỗ thật lớn như sao băng, kéo các ánh lửa màu xanh lục chói mắt đánh về phía thành trì màu vàng.

Chiến sĩ mộc cự nhân cổ mộc che trời điểm hóa mà thành giống như thủy triều vung chày gỗ to nhỏ, toàn thân quấn quanh phong lôi, hò hét khàn cả giọng hướng thành trì màu vàng lao đi.

Trong lòng đất càng có vô số rễ cây thật lớn không biết từ đâu đến, bọn chúng đột phá tầng nham thạch đất cát, từng cái rễ cây thật lớn dài đến mấy vạn dặm, mấy chục vạn dặm điên cuồng vung, như một đám măng xà quần quai hướng thành trì màu vàng đập xuống.

Một kết giới màu vàng dày nặng xuất hiện ở ngoài thành trì màu vàng.

Vô số chày gỗ hung hăng va chạm ở trên kết giới, theo tiếng nổ chói tai, chày gỗ đám Cự Khôi ném ra ùn ùn vỡ nát.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, con mắt pho tượng to nhỏ trang trí trên tường thành ùn ùn sáng lên, con mắt dựng thẳng ở đỉnh chóp thần tháp màu vàng đứng sừng sững trên tường thành ùn ùn mở ra, trong nháy mắt tiếp theo chỉ nghe một tiếng nổ chói tai truyền đến, cường quang màu vàng lấy hàng ức vạn để tính xé rách hư không, giống như bão tố đánh vào trong quân trận mộc cự nhân xung phong như thủy triều.

Tiếng nổ khủng bố kéo dài không dứt, đại địa bị lửa và cường quang màu vàng bao trùm, mộc cự nhân lấy hàng tỷ để tính ở trong lửa màu vàng nổ thành phần, vô số mộc cự nhân tuyệt vọng gào thét, trong thời gian ngắn đã tan xương

nát thịt.

Vô số rễ cây màu vàng quăn về phía thành trì ở trong mưa ánh sáng màu vàng bao trùm hóa thành tro bụi, không có một cái rễ cây nào có thể tới gần tường thành mây may.

Cơn mưa ánh sáng màu vàng xé rách hư không, bao trùm đại địa, kéo dài không dứt hướng đám người Cự Khôi vươn tới.

Một bóng người cao lớn khôi ngô từ trong thành trì màu vàng dần dần bay ra. Bản thể Huyết Miện thánh tôn lao lên bầu trời, cách mấy vạn dặm xa xa hướng Mộc đạo nhân nhìn một cái: “Người... Vừa nãy đỡ của ta một đòn, là người! Quỳ xuống, hướng ta thần phục, ta có thể cho người cơ hội sống sót!”

Khóe miệng sâu khổ của Mộc đạo nhân sụp xuống, ánh mắt hơi lóe lên một cái.

Quỳ xuống cầu xin tha thứ, thì có cơ hội sống sót? Huyết Miện thánh tôn này nghĩ hẳn là gì? Lại đem Mộc đạo nhân coi là gì?

Mộc đạo nhân không nói một lời vươn ngón cái tay phải, xa xa hướng Huyết Miện thánh tôn dè xuống.

Một chỉ ‘Tịch diệt’, thiên địa chợt một mảng đen kịt, kim quang đầy trời đồng thời dập tắt.

Chương 1553: Đạo Chi Quyết Đấu

Ngón cái của Mộc đạo nhân ấn ra, thiên đạo toàn bộ Bàn Hành thế giới cũng lặng yên bất động.

Như gió thu chợt nổi lên, vạn vật điều linh, thiên nhân ngũ suy, pháp tắc sụp đổ, ‘Tịch diệt’ đạo vận của Mộc đạo nhân giống như một bóng ma bao trùm toàn bộ Bàn Hành thế giới. Thanh âm toàn bộ thế giới, động tĩnh toàn bộ thế giới, tất cả khái niệm sống, vận động đều đang trầm luân, đều đang luân hãm, như một người lẳng lặng chìm vào đầm lầy sâu không thấy đáy, một loại tuyệt vọng cùng khủng bố không thấy đáy lặng lẽ sinh ra.

Cự Khôi đám thủ vệ thế giới đồng thời phát ra tiếng gầm gừ kinh sợ giận dữ đan xen.

Bàn Hành thế giới cũng có điều linh, cũng có tử vong, các cành lá điều linh cuối cùng sẽ dung nhập đất, trở thành trụ cột cho cây cối mới sinh trưởng thành; chim bay cá nhảy tử vong cũng sẽ hóa thành phân bón, để thảm thực vật sinh trưởng càng thêm thịnh vượng.

Thế giới này điều linh và tử vong không phải là kết thúc, mà là một khâu của vô số luân hồi. Sau lưng điều linh và tử vong của thế giới này, là vô cùng vô tận sinh mệnh nguyên lực, là vô số sinh mệnh mới bắt đầu, thao thao bất tuyệt, luân hồi chuyển sinh, đây mới là chân ý điều linh cùng tử vong của Bàn Hành thế giới.

Nhưng ‘Tịch diệt’ đại đạo của Mộc đạo nhân lại là triệt để tĩnh mịch, triệt để diệt vong. Thâm trầm mà hắc ám, không thấy bất cứ tia sáng hy vọng nào —— có lẽ ‘Tịch diệt’ đại đạo của Mộc đạo nhân chất chứa một tia nửa điểm hy vọng, lại không phải sinh linh bình thường có thể nhìn thấu.

Một chỉ ấn ra, thiên địa đều tối.

Thành trì màu vàng của Huyết Miện thánh tôn chột trở nên hào quang âm đạm, năng lượng tiêu hao trong đường về năng lượng trong vô số trận pháp cấm chế trong thành trì đột ngột tăng vọt mấy chục lần, toàn bộ tiết điểm có thể nối liền đều đang già nua, mục nát, đều đang hướng về tịch diệt cuối cùng mà cấp tốc trượt đi.

Trên tường thành trì màu vàng vốn hào quang vạn trượng, thần thánh uy nghiêm, rong rêu trở nên càng thêm màu mỡ, vốn một tầng bóng rêu màu xanh lục mỏng manh, giờ phút này lại biến thành dày tới mấy trượng, hoàn toàn bao phủ vô số hoa văn trang sức tinh mỹ trên tường thành ánh vàng rực rỡ.

Rong rêu ở dưới tịch diệt chi ý thúc dục, không ngừng phóng ra chất lỏng tính ăn mòn siêu mạnh, kéo tòa thành trì này cùng nhau lâm vào trong vĩnh hằng tịch diệt.

Thậm chí tòa thánh điện huy hoàng vô cùng kia chính giữa thành trì, vô lượng kim quang cũng trở nên âm đạm, như cây đèn thiếu dầu thấp, mặt ngoài thánh điện hào quang âm đạm cũng trở nên loang lổ không bằng phẳng, nhiều rong rêu lặng yên sinh trưởng.

“Đạo thật đáng sợ!” Huyết Miện thánh tôn rít gào trầm thấp: “Nhưng, đạo của ta, mới là chân chính vĩnh hằng!”

Một đạo kim quang chói mắt từ trong cơ thể Huyết Miện thánh tôn dâng trào ra, trong chớp mắt liền hóa thành một cột sáng màu vàng đội trời đạp đất xuyên thủng hắc ám trên trời. Hắn cũng vươn ngón cái tay phải, mang theo một luồng đạo vận huy hoàng tráng lệ hướng ngón cái Mộc đạo nhân điểm lên.

Khác với ‘Tịch diệt’ chi ý Mộc đạo nhân phát ra từ bên trong, đạo của Huyết Miện thánh tôn là thuần túy ngoại lực phá hủy, ngoại lực hủy diệt đạo. Hắn là dùng lực lượng thuần túy nhất, bá đạo nhất, dùng phương thức dã man nhất, tàn khốc nhất phá hủy tất cả, hủy diệt tất cả.

Một cái bắt nguồn từ bên trong, một cái phát ra từ bên ngoài, một cái trầm

thấp nội liễm, một cái hung bạo lộ ra ngoài. Đây là hai loại đại đạo đạo vận khác hẳn nhau, nhưng đáng sợ tương tự, đều chất chứa uy năng khủng bố diệt sạch tất cả.

Cơ Hạo lẳng lẳng nhìn hai người ra tay, toàn bộ tinh khí thần của hắn đều tập trung ở trên ngón tay hai người. Trên ngón tay hai người từng tia đạo vận tự do đi ra, ở phía sau ngón tay bọn họ huyền hóa ra bức hoạ cuộn tròn tuyệt vời mỹ lệ chỉ có người đủ tu vi mới có thể thưởng thức.

Như một ngọn núi lửa cùng một tảng hàn băng lặng yên va chạm với nhau.

‘Rộp’ một tiếng vang thanh thúy, ngón cái hai người lặng yên va chạm.

Cơ Hạo thấy rõ, móng tay ngón tay toàn thân màu vàng huy hoàng vạn trượng kia âm âm tan vỡ, một mảng lớn máu tươi màu vàng như nham thạch nóng chảy phun trào, mang theo lượng khổng lồ ánh sáng và nhiệt độ từ trên trời giáng xuống, không ngừng rơi xuống mặt đất.

Thành trì màu vàng phía dưới như quái thú tham lam, điên cuồng cắn nuốt máu tươi phun ra trong ngón tay Huyết Miện thánh tôn. Thành trì vốn trở nên âm đạm không ánh sáng chợt bộc phát ra vô lượng ánh sáng và nhiệt độ, rong rêu bám vào ở mặt ngoài thành trì ở trong một mảng lớn ngọn lửa màu vàng chợt biến mất, hóa thành các làn khói biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Một vầng mặt trời chói chang cuộn mình trên mặt đất, thành trì màu vàng phát ra ánh sáng và nhiệt độ khủng bố, cực lực xua tan hắc ám từ bốn phương tám hướng quay quanh bám lên.

Cơ Hạo càng thấy rõ, trên móng tay tay phải Mộc đạo nhân nứt ra vài vết sức sâu tận xương, nhưng rất hiển nhiên, đạo hạnh của Mộc đạo nhân so với Huyết Miện thánh tôn mạnh hơn một đoạn, vết thương trên móng tay của hắn vừa mới xuất hiện, liền chợt biến mất không thấy, như chưa bao giờ xuất hiện.

Huyết Miện thánh tôn còn chưa kịp thu hồi ngón tay, cành cây thất bảo ở tay

trái Mộc đạo nhân kéo ra một đạo huyền quang bảy màu, lặng yên không một tiếng động vỗ vào ngực Huyết Miện thánh tôn. Trường bào màu vàng trên người Huyết Miện thánh tôn đột nhiên phun ra các tầng kết giới màu vàng trong suốt, giống như vỏ trứng đem hấn bọc lại chính giữa.

Huyền quang bảy màu chợt lóe rồi biến mất, kết giới màu vàng âm âm sụp đổ, mũi nhọn cành cây đao qua ngực Huyết Miện thánh tôn, ở trên ngực hấn cạo xuống một mảng lớn da thịt. Càng nhiều máu tươi từ ngực Huyết Miện thánh tôn phun ra, trút xuống ở trên thành trì màu vàng phía dưới, dẫn cháy toàn bộ thành trì.

Huyết Miện thánh tôn phát ra tiếng rống giận dữ không thể tin: “Mộc đạo nhân... Ta nhận ra ngươi! Hình ảnh chân thân của ngươi, ở trong tư liệu của bọn hấn có bức họa của ngươi! Lừa đảo! Một đám lừa đảo ti tiện, hạ lưu! Thực lực của ngươi! Thực lực của ngươi... Bọn người sa cơ thất thế xuất thân hạ đẳng gia tộc kia, bọn hấn thế mà dám nói, bọn hấn đã chinh phục Bàn Cổ thế giới!”

Mộc đạo nhân cười nhạt, chưa mở miệng, trong con ngươi thâm thúy của hấn lóe ra u quang, các tia nếp nhăn trên khuôn mặt sâu khổ càng khắc sâu hơn, mỗi một nếp nhăn đều như chất chứa thiên đạo chí lý kỳ dị nào đó, làm người ta không tự chủ được muốn đi thăm dò chân tướng trong đó.

“Sao có thể? Có được tồn tại như ngươi, lũ ngu xuẩn ti tiện xuất thân gia tộc hạ đẳng kia, bọn hấn không có khả năng bước vào Bàn Cổ thế giới một bước!” Huyết Miện thánh tôn hét khàn cả giọng: “Các người... Các người rất cuộc muốn... Không đúng!”

Huyết Miện thánh tôn chợt khôi phục bình tĩnh, quanh thân bao phủ ở trong kim quang dữ dội, hấn thâm trầm nhìn Mộc đạo nhân lạnh lùng nói: “Không đúng, ngươi... Tựa như từng bị thương? Đạo vận của ngươi không viên mãn, trong đạo vận của ngươi, có một tia tỳ vết... Không sai, ngươi từng bị thương rất nặng. Hơn nữa loại cảm giác này, nếu ta không tính sai mà nói, ở trước khi bọn ngu xuẩn kia xâm nhập Bàn Cổ thế giới? Ngươi từng bị thương nặng?”

Mộc đạo nhân kinh ngạc nhìn về phía Huyết Miện thánh tôn: “Không ngờ được, người cũng có vài phần bản lĩnh!”

Huyết Miện thánh tôn nhất thời cất tiếng cười lên: “Đâu chỉ có vài phần bản lĩnh? Hắc, Mộc đạo nhân, người thực không nên tiến vào Bàn Hành thế giới!”

Hai tay giơ lên cao cao, Huyết Miện thánh tôn lớn tiếng cười nói: “Nếu là ở Bàn Cổ thế giới, ta đã thua. Nhưng ở Bàn Hành thế giới, người biết, hiện tại Bàn Hành thế giới đã là nửa sân nhà của ta hay không? Tọa hạm ‘Huyết Miện thành’ của ta, đã xâm nhiễm một nửa thiên đạo pháp tắc của Bàn Hành thế giới!”

Bầu trời Bàn Hành thế giới chợt biến thành màu vàng sẫm, trong mặt trời trên trời, cả thấy ba vầng mặt trời chợt từ màu xanh lục nhạt biến thành màu vàng rờn.

Vô lượng kim quang từ trong hư không chiếu rọi xuống, ùn ùn hội tụ ở trên người Huyết Miện thánh tôn.

Một vầng sáng màu vàng đường kính vạn dặm đem Huyết Miện thánh tôn và Mộc đạo nhân bao phủ vào, người ngoài rốt cuộc không thấy rõ động tĩnh bên trong nữa.

Chương 1554: Sinh Cơ Cùng Hủy Diệt

“Ngoại ma nội đấu! Không cần để ý tới bọn hăn!”

Mộc cự nhân dáng người cao lớn nhất, thể lượng vượt qua vạn dặm vùng chày gỗ khổng lồ lớn tiếng rít gào. Hăn bước về phía trước một bước, tùy tay nhổ một ngọn núi lớn, dùng hết toàn lực nện ở trên thành trì màu vàng.

Kết giới màu vàng hiện lên, ngọn núi lớn bị va đập vỡ nát ở trên kết giới, kết giới cũng bị đánh vỡ một lỗ thủng thật lớn. Mộc cự nhân xoay người, hướng tới toàn bộ thủ vệ, hướng tới vô số mộc cự nhân cổ mộc che trời điểm hóa mà thành rít gào: “Chiến tranh! Xông vào đi, giết sạch lũ sâu bọ nhỏ bé này!”

Trên thân vị mộc cự nhân này có một trăm hai mươi tư cánh tay, cánh tay dài đến mấy ngàn dặm thô to mà mạnh mẽ, hăn sau khi ở trên kết giới màu vàng đập vỡ ra một cái lỗ lớn, lập tức có mười mấy cánh tay vươn tới, nắm lấy mép lỗ thủng trên kết giới, dùng sức xé rách kết giới.

Theo tiếng ‘Ken két’ chói tai, lỗ thủng trên kết giới bị hăn kéo càng lúc càng lớn, vô số luồng lôi quang màu vàng từ trên kết giới vỡ vụn bắn ra, đánh vào trên cánh tay mộc cự nhân tung tóe ra vô số khói bụi, càng ở trên cánh tay hăn phá vỡ từng cái hố to đường kính trăm trượng.

Nếu là thân thể sinh vật bình thường, hố to đường kính trăm trượng đã đủ khiến hăn tan xương nát thịt.

Nhưng đối với đại gia hỏa này mà nói, chút vết thương này thậm chí ngay cả vỏ cây của hăn cũng chưa phá vỡ.

Con mắt vô số pho tượng trên tường thành sáng lên, từng đạo thần quang gào thét rơi ở trên thân mộc cự nhân này; con mắt dựng thẳng ở đỉnh chóp thần tháp lấy hàng ngàn để tính trên tường thành mở ra, cũng là vô số đạo thần quang gào thét mà đến, đánh cho toàn thân mộc cự nhân khói lửa lượn lờ.

Trên thân thể mộc cự nhân bùng nổ từng mảng ánh lửa, mỗi thời mỗi khắc trên thân hần không ngừng xuất hiện từng cái hố to đường kính nhỏ nhất trăm trượng, lớn nhất trăm dặm. Có một số hố to đã phá vỡ làn da hần, xâm nhập cơ thể hần, lượng lớn nhựa cây dính dính màu xanh lục không ngừng trào ra.

Trên bầu trời từng làn sương mù dày đặc màu xanh lục gào thét mà xuống, không ngừng rót vào thân thể mộc cự nhân. Thân thể mộc cự nhân này không ngừng bị phá hư, nhưng ở dưới thiên địa pháp tắc Bàn Hành thế giới thêm vào, toàn bộ vết thương lại đang cấp tốc khép lại.

Sinh mệnh lực của cây cối vốn ương ngạnh, các mộc cự nhân năm tháng xa xưa này sinh mệnh lực càng gấp cổ mộc tầm thường ngàn vạn lần trở lên, cộng thêm Bàn Hành thế giới bảo vệ, sinh mệnh lực của bọn họ có thể xưng là vô cùng vô tận, trừ phi một lần đem bọn họ đánh thành phần, nếu không ngoại lực khó có thể sát thương bọn họ.

Tám trăm thủ vệ đồng thời lao tới ngoài thành trì màu vàng, dáng người thấp nhất cũng ở một ngàn năm trăm dặm trở lên bọn họ vung chày gỗ cực lớn đánh ra từng cái lỗ thủng cực lớn ở trên kết giới màu vàng, sau đó liều mạng cạy xé mép lỗ thủng, đem chỗ tổn hại của kết giới càng xé càng lớn.

‘Ô ~~~’!

Mấy trăm mộc cự nhân được điểm hóa mà thành ngẩng đầu lên cao cao, từ trong mồm phát ra tiếng kèn trầm thấp. Vô số mộc cự nhân sải bước chân dài phát động xung phong điên cuồng, như thủy triều lao về phía lỗ thủng thật lớn trên kết giới.

Toàn bộ cấm chế phòng ngự trên thành trì màu vàng đều đang công kích tám trăm thủ vệ, căn bản không có nhiều cấm chế hơn nữa để đối phó các mộc cự nhân cự mộc điểm hóa mà thành, chiến sĩ dị tộc trên thành trì chỉ có thể trở mắt nhìn các mộc cự nhân cao khoảng trăm trượng kia càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, rốt cuộc bọn họ đi tới trước kết giới, từ chỗ kết giới tổn hại chui vào.

Vô số mộc cự nhân tới dưới tường thành của thành trì màu vàng, bọn họ trèo lẫn nhau, giống như dựng đài gỗ, nhanh chóng hướng đỉnh chóp tường thành cao tới ngàn dặm leo lên. Vô số sợi dây leo sinh ra ở dưới chân các mộc cự nhân này, quấn quanh lẫn nhau, ở trên tường thành hóa thành các cái thang thật lớn.

Mặt đất bên ngoài thành trì màu vàng đột nhiên nứt ra miệng hang thật lớn, dây leo to lớn lấy hàng chục vạn để tính từ trong miệng hang chui ra. Những sợi dây leo này nứt ra, lộ ra các hành lang rộng lớn, vô số Ảnh Báo công mộc linh khó có thể đếm xuể gào thét từ trong hành lang chạy ra.

Trời biết đám Ảnh Báo và mộc linh này là từ nơi nào toát ra, dù sao chỗ tầm mắt Cơ Hạo có thể đạt tới, Ảnh Báo cùng mộc linh màu xanh lục nhạt hợp thành một vùng biển vô biên vô hạn, rộng giập sôi trào hướng thành trì lao đi.

Tiếng nổ ‘Ông’ từ giữa không trung truyền đến, vô số độc trùng hình dạng ong mật to bằng nắm tay hóa thành một đám mây to lớn màu xanh lục từ bầu trời cấp tốc hạ xuống. Thân thể đám độc trùng này chỉ to bằng nắm tay, một cây gai độc bén nhọn màu xanh lục trên mõm đã dài khoảng nửa thước.

Cơ Hạo nhìn thấy vô số độc trùng điên cuồng rung lên gai độc chỗ đuôi, có lẽ là thiên địa pháp tắc kích thích, dịch độc trong tuyến độc trong cơ thể đám độc trùng này đã đến trình độ căng trào, nhiều độc trùng trên gai độc không ngừng có nọc độc màu lục lam dính dính phun ra, nhiều giọt nọc độc rơi xuống đất, thế mà lại đem đất cũng ăn mòn ra những lỗ thủng to bằng nắm tay.

Nọc độc hiểm ác như vậy, càng đáng sợ hơn là số lượng lũ độc trùng này.

Thần thức Cơ Hạo lặng yên đảo qua chiến trường, thần thức của hắn thống kê ra số lượng độc trùng đã vượt qua vạn ức con, nhưng cái này cũng chưa đến một phần ngàn đám mây nồng đậm độc trùng tạo thành!

Đây là lực lượng trả thù của một thế giới. Bản ngã ý thức Bàn Hành thế giới thức tỉnh, nó đang điên cuồng triệu tập tất cả chiến lực có thể dùng công kích đám dị tộc xâm nhập. Cơ Hạo có thể cảm nhận được ở sâu trong lòng đất Bàn

Hành thế giới, chỗ cực sâu vô số rễ cây đan xen tạo thành tấm lưới thật lớn, một cái ý chí mỏng manh, nhưng cực kỳ tinh táo đang dần dần hồi phục, lớn mạnh.

Trong thành trì màu vàng truyền đến tiếng gầm gừ thẹn quá hóa giận của chiến sĩ dị tộc, cấm chế phòng ngự của bản thân thành trì đã không thể ngăn cản dân bản xứ Bàn Hành thế giới phản kích, từng tòa Hạo Kiếp Chi Thành, từng tòa pháo đài bay không ngừng từ trong thành trì bay lên trời, các khí giới chiến tranh uy lực cường đại đó lơ lửng cách mặt đất vạn dặm, hướng dân bản xứ Bàn Hành mệnh mệnh vô bờ trên mặt đất phun ra các luồng thần quang màu vàng hủy diệt tất cả.

Một mảng lớn lửa nóng phóng lên cao, phát nổ khủng bố nổ tung ra những lỗ thủng cực lớn trên mặt đất.

Một mảng ánh lửa sáng lên, liền có mấy trăm, hơn một ngàn mộc linh bị nổ tan xương nát thịt, trên chiến trường khắp nơi đều là Ảnh Báo bị thương phát ra tiếng kêu chói tai.

Những công kích này đối với sinh vật thể tích to lớn rất có lực sát thương, nhưng đối mặt đàn độc trùng khủng bố từ trên trời giáng xuống, thần quang công kích lực sát thương cực lớn của dị tộc hoàn toàn không có hiệu quả. Vô số độc trùng chui vào kết giới, nháy mắt đã bay đến đỉnh chóp tường thành.

Vô số độc trùng bao vây chiến sĩ dị tộc đóng trên tường thành, vô số gai độc sắc bén hung hăng chui vào da thịt bọn hắn.

Vô số chiến sĩ dị tộc khóc lóc kêu rên khàn cả giọng, gai độc vào cơ thể, lượng nọc độc khổng lồ nháy mắt rót vào thân thể bọn hắn, trên thân thể bọn hắn rất nhanh đã xuất hiện các loại phản ứng trúng độc phức tạp. Bọn độc trùng số lượng đáng sợ, nọc độc của chúng thể mà còn không phải cùng thuộc tính, mà là bao gồm các loại kịch độc cỏ cây phức tạp.

Cơ Hạo cười lên ‘ha ha’, hắc nhử xuống bảy mươi hai sợi tóc khế thối một hơi, bảy mươi hai phân thân lạng lẹ bay ra, mỗi một phân thân đều có bề ngoài

giống hệt các ‘mộc linh’ kia.

Các phân thân này ngưng tụ thành mộc linh khí, hóa thành các cây trường cung, nhanh chóng nhập vào trong đại quân mộc linh đông nghìn nghịt.

Bản tôn Cơ Hạo thì thân thể nhoáng lên một cái, hắt rít gào trầm thấp, nhanh chóng hóa thành một mộc cự nhân cao khoảng trăm trượng, cầm một cây chày gỗ cực lớn sải bước xâm nhập kết giới màu vàng đã bị phá vỡ.

Thân hình nhoáng lên một cái, mộc cự nhân do Cơ Hạo biến thành đã tới đỉnh chóp tường thành, hắt hung hăng nện xuống một chày gỗ, một tòa pháo đài bay dài rộng khoảng mười dặm ‘Oành’ một tiếng bị hắt đánh thành mảnh vụn đầy trời.

Chương 1555: Thu Hoạch Vô Số

Nhẹ nhàng sướng khoái, chưa bao giờ sướng khoái như thế!

Học phương thức tác chiến của một cự nhân Bàn Hành thế giới, đem thân thể bành trướng đến trên dưới trăm trượng, dùng thanh mộc linh khí thuần túy ngưng tụ thành chày gỗ lớn, một gậy đánh xuống phong lôi cùng phát, cơn lốc cuốn cuồng lôi bùng nổ ra, trong nháy mắt kịch liệt chấn động mấy trăm triệu lần, dù là pháo đài cường đại tông sư Tu tộc tỉ mỉ rèn, cũng không đỡ được của Cơ Hạo một đòn.

“Rống!” Một đòn đem một tòa pháo đài đánh vỡ, Cơ Hạo vung lên cánh tay trái, mấy trăm chiến sĩ Già tộc chân đạp đĩa hình tròn màu vàng, cầm các loại binh khí hướng hấn đánh tới sắc mặt thảm đạm nhìn một đạo Ất Mộc Thần Lôi màu xanh bổ xuống vào đầu.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, mấy trăm chiến sĩ Già tộc có chiến lực Vu Vương nhân tộc tan xương nát thịt, Ất Mộc Thần Lôi nặng nề rơi trên mặt đất, một tòa điện phủ màu vàng huy hoàng hoa lệ bị thần lôi đánh trúng, kết giới phòng ngự bên ngoài bị phá vỡ một cái lỗ thủng to bằng vại nước, thần lôi đánh vỡ nóc nhà rơi vào trong điện phủ, chỉ nghe một tiếng sét bùng nổ, điện phủ to lớn hóa thành tro bụi.

‘Rống rống’!

Mấy trăm mộc cự nhân cầm chày gỗ cực lớn, theo cầu thang dây leo trên tường thành leo lên. Nhìn thấy thần uy như thế Cơ Hạo, đôi mắt các mộc cự nhân này phun ra lục quang chói mắt, giống như gà chọi tru lên ‘Ngao ngao’ hướng chiến sĩ dị tộc bốn phương tám hướng lao lên.

Cơ Hạo cười to ‘ha ha’, thân thể hấn nhoáng lên một cái, trên thân thể chọt mọc ra bốn cánh tay mới, sáu cánh tay thô to vung lên cái chày gỗ cực lớn, giống như gió xoáy lao lên không trung, hai chân đạp một cái, nặng nề đáp xuống trên

một tòa pháo đài bay.

Chày gỗ hung hăng đánh một đòn, ‘Ầm’ một tiếng pháo đài bay bị đánh nát. Toàn thân Cơ Hạo kịch liệt chấn động, vô cùng vô tận man lực quanh quẩn trong cơ thể, trong hư không thần hồn hư ảnh không khống chế được tâm tình kích động, hưng phấn hiện thân, hoa chân múa tay lớn tiếng rít gào: “Đập nát bọn chúng! Đem bọn họ chúng đập nát bộ! Đập nát! Không sai, là như thế đó, lực lượng thuần túy, lực lượng cường đại nhất!”

Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi!

Công kích đáng sợ năm chiêu hợp nhất không ngừng đánh ra, chày gỗ của Cơ Hạo chấn vỡ hư không, nổi lên các hình ảnh ánh sáng màu đen, nơi đi qua chiến sĩ dị tộc giáp trụ vỡ nát, tấm khiên vỡ nát, thân thể vỡ nát, các con rối to lớn chẵn ở trước mặt hẵn vỡ nát, pháo đài bay vỡ nát, ngay cả hai tòa Hạo Kiếp Chi Thành cũng bị một đòn dốc sức của hẵn đánh cho tan xương nát thịt.

‘Rống’! Rống nhẹ nhàng sững khoái một phen, Cơ Hạo mở cái miệng rộng, một cơn lốc màu xanh lục cuốn theo kịch độc cỏ cây đáng sợ thổi quét phạm vi trăm dặm. Vô số chiến sĩ dị tộc kết trận tác chiến thân thể nhoáng lên một cái, đụng phải độc vật Cơ Hạo phun ra chợt hôn mê ngã xuống đất.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, thần thức khổng lồ bao phủ toàn trường, ‘Diễn’ chi đạo quả thiên biến vạn hóa của Hoa đạo nhân khiến Cơ Hạo có được thủ đoạn khủng bố hầu như ‘toàn năng’. Phương thức tác chiến của đám mộc cự nhân, Ảnh Báo, mộc linh, độc trùng Bàn Hành thế giới bị Cơ Hạo phá giải, bắt chước, hấp thu hoàn mỹ, tiến tới chuyển hóa thành thần thông công kích ‘Thanh mộc’ thuộc tính của riêng hẵn.

‘Diễn’, ‘Diễn’ vô số biến hóa, Cơ Hạo giờ phút này đã hoàn toàn biến thành một mộc cự nhân ‘toàn trí toàn năng’, ‘Sinh trưởng ở địa phương’ Bàn Hành thế giới, hẵn vung chày gỗ đập nát từng tòa pháo đài bay, đập nát từng tòa Hạo Kiếp Chi Thành, mồm phun khói độc đánh chết vô số chiến sĩ dị tộc, cánh tay phát ra

phong lôi đem vô số chiến sĩ dị tộc đánh cho tan xương nát thịt.

Bất tri bất giác, hắc biến thành một đầu mũi tên sắc bén nhất, mang theo mấy vạn mộc cự nhân lao vào thành trì màu vàng, đột tiến về phía trước mấy vạn dặm, liên tục đột phá mười mấy tầng phòng tuyến của dị tộc.

Ở phía sau hắc, vô số mộc linh cười Ảnh Báo gào thét lao đến, bởi vì Cơ Hạo cường thế đột phá, dị tộc một khối chiến trường này bị đánh chật vật không chịu nổi, bọn hắc trận cước đại loạn, căn bản không thể tổ chức phản kháng hữu hiệu, ở dưới vô số mộc linh điên cuồng trùng kích, lượng lớn chiến sĩ dị tộc bị mũi tên gỗ như bão táp đánh chết.

Bảy mươi hai phân thân của Cơ Hạo hóa thân mộc linh nấp ở chậm rãi trong đại quân mộc linh, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Tiễn Vũ Dư đạo nhân truyền thụ cho Nghệ Địa được các phân thân này thi triển ra, lấy ‘Diễn’ chi đạo quả mạnh mẽ thúc dục ‘Nhị Thập Tứ Tiết Khí Tiễn’, Cơ Hạo thể mà cũng có tám chín phần cảnh giới tiên thuật của Nghệ Địa.

Từng mũi tên ánh sáng lực sát thương kinh người giấu trong mũi tên đầy trời, chuyên môn phục giết các cường giả trong chiến sĩ dị tộc.

Nhiều cường giả dị tộc thực lực có thể so với Vu Đế nhân tộc đang lớn tiếng hô quát tổ chức phòng tuyến, đột ngột một mũi tên xé gió mà đến, trực tiếp xuyên thủng đầu bọn hắc, đem bọn hắc đánh cho ngã lăn ra ngay tại chỗ.

Chợt một đợt tiếng nổ truyền đến, Cự Khôi Cơ Hạo lúc ban đầu đụng tới đã xé rách kết giới màu vàng trước mặt hắc, thân thể to lớn xuyên thấu kết giới, xoay người leo lên tường thành của thành trì màu vàng. Tường thành cao ngàn dặm ở trước mặt Cự Khôi cao một ngàn năm trăm dặm như không có tác dụng, Cự Khôi vung tay, mấy trăm tòa thần tháp Ngu tộc đứng sừng sững trên tường thành bị đánh nát nát, hắc tru lên ‘Ngao ngao’ vung sáu cái chày gỗ lớn, tung người nhảy vào trong thành.

Cú nhảy này của Cự Khôi trực tiếp nhảy ra xa mười mấy vạn dặm, xa xa vượt

qua Cơ Hạo đột kích mấy vạn dặm, nặng nề đáp ở trong một mảng lớn cung điện lâu các hoa mỹ. Bàn chân Cự Khôi dài khoảng trăm dặm, khi hai chân đáp xuống đất, một mảng lớn cung điện lâu các tan thành mây khói, ít nhất có mười mấy vạn chiến sĩ dị tộc bị thân thể nặng nề của hắn giẫm thành thịt vụn.

“Các con, giết ngoại ma!” Cự Khôi tru lên ‘Ngao ngao’, hắn xoay người, kinh ngạc nhìn thoáng qua Cơ Hạo xung phong dẫn đầu vô số mộc cự nhân, sau đó vui vẻ gật gật đầu: “Bàn Hành, sẽ ban cho các người lực lượng!”

Bốn gương mặt trên thân cây của Cự Khôi đồng thời mở ra cái miệng rộng, giống như Cơ Hạo, hắn há mồm phun ra cơn lốc cuồn cuộn, khói độc nồng đậm.

Khói độc màu xanh lục quay cuồng thổi quét bốn phương. Thân thể Cự Khôi quá khổng lồ, khói độc hắn phun ra nháy mắt bao trùm thành trì phạm vi mấy vạn dặm, vô số chiến sĩ dị tộc ở trong khói độc giãy dụa, quay cuồng, ho khan, run rẩy khàn cả giọng.

Thời gian ngắn ngủn mấy hơi thở, trừ một số chiến sĩ Già tộc thực lực siêu quần, chiến sĩ dị tộc trong phạm vi mấy vạn dặm đều bị khói độc độc chết.

Cơ Hạo cười lớn ‘Ha ha’, hắn g nhảy vọt lên trên không, tùy tay đem một tòa pháo đài bay từ bầu trời lôi xuống, vận đủ khí lực đem tòa pháo đài bay dài rộng khoảng mười dặm này ném mạnh đi. Theo tiếng tru lên thê lương của vô số chiến sĩ dị tộc, pháo đài bay này hung hăng nện ở trong một mảng lâu các huy hoàng, cắt ra trên mặt đất một cái mương máng thật sâu.

Kết giới của thành trì màu vàng không ngừng bị xé rách ra lỗ thủng cực lớn, một lại một Bàn Hành thủ vệ chui vào thành trì.

Bọn họ vung chày gỗ thật lớn đập loạn, nơi đi qua kiến trúc tinh mỹ trong thành trì đều thành phấn. Càng nhiều mộc cự nhân và mộc linh ủa vào thành trì, bọn họ điên cuồng giết chóc, phá hoại, khói đặc cuồn cuộn không ngừng từ bốn phương tám hướng bay lên trời.

Dị tộc chống cự mỏng yếu ngoài dự liệu.

Cơ Hạo thậm chí cảm thấy, hãn cũng chưa tổn chút sức lực nào, đã đánh chết rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều dị tộc.

“Cổ quái, rất cổ quái. Thuộc hạ của Huyết Miện thánh tôn cũng quá yếu rồi nhỉ?” Cơ Hạo nhíu mày, dừng bước.

Hãn sinh lòng bất an, Huyết Miện thánh tôn, tồn tại đại năng được đám Bì Thi Nu kính sợ dị thường, cấp dưới của hãn không nên nhỏ yếu như vậy.

Chương 1556: Gia Tộc Thí Nghiệm

Tiếng kêu chói tai lúc trầm lúc bổng ở trên chiến trường.

Lượng lớn sinh vật kỳ dị dáng người cao gầy, gân cốt kiên cường dẻo dai như thép ròng, cơ bắp căng lên ở trên gân cốt, trên các khớp quan trọng ở toàn thân đều có chất sừng nhô lên bén nhọn xuất hiện trên chiến trường. Trong con người các sinh vật hình người cao khoảng ba trượng lóe ra u quang lạnh lùng, hung ác, mặc giáp trụ rèn hoàn mỹ, hai tay nắm chặt loan đao thật dài, hợp thành trận hình hình vuông dày nặng hướng Cơ Hạo bên này xông tới.

Nhìn qua, trận hình hình vuông vạn người các sinh vật hình người làn da hơi biến thành màu đen tạo thành nhiều đếm không xuể, vô biên vô hạn như biển. Bọn họ cầm đầu đội mũi tên công kích rợp trời rợp đất vô số mộc linh của phía sau Cơ Hạo, rất nhanh xung phong tới.

Những sinh vật hình người này phòng ngự thân thể cực kỳ cường hãn, Cơ Hạo chỉ thấy nhiều người mặt bị mũi tên bắn trúng, lại chỉ phát ra một tiếng trầm nặng liên rơi xuống mặt đất, mũi tên căn bản không thể xuyên thấu da thịt bọn hãn. Thần thức đảo qua thân thể các sinh vật hình người này, Cơ Hạo phát hiện thân thể bọn hãn so với cao giai Đại Vu của nhân tộc còn mạnh hơn khoảng ba thành.

Đơn thuần cường độ thân thể đã cường hãn như thế, trong cơ thể những sinh vật hình người này càng lưu động một loại năng lượng nóng cháy như lửa, lại như bão cát bụi trên hoang mạc sa mạc từng hạt rõ ràng, xao động bất an.

Khi bọn hãn vung loan đao, trên lưỡi đao liên có cả mảng lớn ánh lửa màu đỏ đen phun ra, trong ánh lửa càng có các hạt cát bụi nhỏ bé màu đen không ngừng xoay tròn va chạm, thật sự giống như một trận bão cát bụi loại nhỏ đang rít gào quay cuồng.

Tốc độ xung phong của hai bên đều rất nhanh, trong chớp mắt những sinh vật

hình người này tạo thành trận hình hình vuông đã vắn vẹo với mộc linh trận hình lộn xộn cùng một chỗ. Cung gỗ trong tay mộc linh ở lúc cận chiến gần như vô dụng, loan đao trong tay những sinh vật hình người đó lại sắc bén dị thường, tùy ý một đòn có thể đem thân thể mộc linh cắt thành hai đoạn.

Đàn Ảnh Báo rống giận tấn công những sinh vật hình người này, nhanh vượt sắc bén cùng chúng và thân thể sinh vật hình người kịch liệt ma sát, phát ra tiếng vang quái dị ‘Ken két’. Da mặt một số sinh vật hình người bị xé rách vết thương thật sâu, máu đen không ngừng chảy ra, nhưng những sinh vật hình người này lại như không cảm thụ được đau đớn, trở tay một đao liền đem Ảnh Báo thương tổn mình chém giết ngay tại chỗ.

Cơ Hạo giơ cái chày gỗ cực lớn hung hăng đập xuống, một đòn nặng nề đem mấy trăm sinh vật hình người đập thành bánh thịt, hắc hắc mồm phun ra lượng lớn khói độc dinh dính, nhưng những sinh vật hình người này đối với kịch độc cỏ cây tựa như có kháng tính rất mạnh. Bọn hắc hít vào khói độc Cơ Hạo phun ra, cũng chỉ là động tác hơi chậm đi một ít.

Một ít sinh vật hình người thậm chí theo thân thể Cơ Hạo hướng lên trên leo lên, bọn hắc bám vào trên thân Cơ Hạo, loan đao trong tay hướng Cơ Hạo chém lung tung một chập, chém toàn thân Cơ Hạo đốm lửa văng tung tóe, vang lên ‘Đình đương’.

Có mấy ngàn mộc cự nhân theo sát Cơ Hạo xung phong bị những sinh vật hình người này leo lên, vô số loan đao điên cuồng cắt ở trên thân bọn họ, không ngừng chặt lượng lớn tổ chức bằng gỗ. Các mộc cự nhân này rít gào khàn cả giọng, vung cái chày gỗ lớn đập loạn, lại căn bản không thể sát thương hữu hiệu kẻ địch đã bám vào trên thân mình.

Đám thủ vệ Cự Khôi cũng phát hiện những sinh vật hình người này khó chơi, mắt thấy lượng lớn mộc linh bị những sinh vật hình người này đánh chết, đám thủ vệ Cự Khôi phần nộ rít gào, bọn họ vung cái chày gỗ lớn đập lung tung, động cái là mấy vạn, mười mấy vạn sinh vật hình người bị bọn họ đập thành

bánh thịt.

Bọn họ càng miệng phun cuồng lời, từng đạo lời quang to lớn tới mười mấy dặm như cự chùy của lôi thần đập phá đại địa, nơi đi qua từng cái trận hình hình vuông vạn người bị triệt để lau đi. Nhưng những sinh vật hình người này số lượng quá nhiều, bọn hắn cuộn cuộn không dứt từ trong các nơi cung điện lầu các của thành trì màu vàng xung phong ra, hung hãn không sợ chết hướng đám thủ vệ Cự Khôi phát động tiến công.

Bởi vì những sinh vật hình người này quên cả sống chết điên cuồng tấn công, chiến tuyến sinh vật dân bản xứ Bàn Hành thế giới bị cứng rắn ép lui về phía sau hơn ngàn dặm, bỏ lại ven đường vô số thi thể Ảnh Báo và mộc linh.

Các cỗ máy bắn đá tạo hình kỳ dị, giống như bọ cạp được những sinh vật hình người này đẩy ra. Theo tiếng gầm rú thật lớn, từng quả cầu kim loại đường kính trên dưới ba mươi trượng, toàn thân dày đặc gai nhọn to lớn bị những chiếc máy bắn đá đó mạnh mẽ ném ra.

Quả cầu kim loại to lớn như thế được lực lượng không thể tưởng tượng thúc đẩy, ở trong không khí kéo ra các vòng khí bạo rõ ràng có thể thấy được, mang theo lực đánh đáng sợ hung hăng nện ở trên thân Cơ Hạo còn có mộc cự nhân khác.

Thân thể Cơ Hạo hơi chấn động, lực đánh của những quả cầu kim loại to lớn này với hắn mà nói giống như gió mát phả vào mặt, không có lực sát thương gì.

Nhưng bên cạnh Cơ Hạo, các mộc cự nhân cao khoảng trăm trượng, do đám thủ vệ Cự Khôi dùng thần thông pháp lực điểm hóa mà thành thì bị đánh cho máu thịt bay tứ tung, theo tiếng nổ chói tai, thân thể nhiều mộc cự nhân bị đánh đứt gãy ngang, vô số mảnh gỗ tàn phá bay ra ngoài mấy trăm trượng.

‘Thùng thùng thùng’, quả cầu kim loại gào thét đánh tới như bão tố, trong chớp mắt mấy vạn mộc cự nhân bị đánh tan thành mảnh nhỏ.

Càng thâm hơn là các mộc linh và Ảnh Báo, quả cầu kim loại đường kính khoảng ba mươi trượng đối với bọn họ mà nói là tồn tại khủng bố như thiên tai. Quả cầu kim loại to lớn đập thật mạnh ở trên mặt đất, sau đó theo lực đạo thật lớn máy bắn đá mang cho cấp tốc lăn lộn trên mặt đất, nơi đi qua chân đứt tay gãy bay ra thật xa, vô số Ảnh Báo, mộc linh bị đập thành thịt vụn.

Ở trong tòa thánh điện cao lớn nhất chính giữa thành trì màu vàng, mấy vạn quý tộc Ngu tộc mặc trường bào màu vàng, giáp trụ hoa lệ đứng ở trong điện phủ to lớn, xuyên thấu qua một khối thần kính màu vàng cực lớn bình tĩnh quan sát chiến cuộc.

“Phòng tuyến thứ nhất do Thấp Đà gia tộc thủ hộ... Thấp Đà gia tộc đi lộ tuyến tinh anh? Quả thực là câu chuyện cười, chiến sĩ gia tộc bọn họ lần này tùy tùng đến đã tổn thất 77,85%, chém giết dân bản xứ không đến một thành tổn thất của mình.” Ở trên bậc thang cách ngai báu của Huyết Miện thánh tôn gần nhất, một nam tử Ngu tộc bình tĩnh nói: “Thấp Đà gia tộc chưa biểu hiện ra đủ tiềm lực, lần viễn chinh này... Bọn họ không có tư cách trở thành gia tộc tùy tùng thánh tôn... Toàn bộ tộc nhân còn lại của bọn họ, xếp hết vào Cẩm Tử doanh.”

“Tập Á gia tộc phụ trách phòng tuyến thứ hai... Không tệ, không tệ, thật sự không tệ. Nghe nói ba ngàn năm trước, bọn họ đã chinh phục một thế giới cỡ trung lấy chiến đấu làm bản năng? Đây là ‘Thiết Cốt tộc’ dân bản xứ thế giới đó? Tộc đàn phò binh phi thường ưu tú, sức chiến đấu cường đại, ý chí chiến đấu cứng cỏi, hung hãn không sợ chết, tử chiến không lùi.” Nam tử Ngu tộc này hài lòng gật gù: “Tập Á gia tộc biểu hiện ưu tú, thánh tôn sẽ phi thường cao hứng một gia tộc có được đủ tiềm lực trở thành tùy tùng của mình.”

Nam tử Ngu tộc cúi đầu, chỉ hướng một lão nhân Ngu tộc tươi cười đầy mặt trong điện phủ: “Tập Á tộc trưởng, ta đã thấy được tiềm lực gia tộc các người biểu hiện ra... Cho nên, buông ra phòng tuyến thứ hai, để các chiến sĩ trung dũng của người rút lui đi. Để Đa Hựu gia tộc phụ trách phòng tuyến thứ ba hảo hảo biểu hiện một chút. Đa Hựu gia tộc, các người chuẩn bị xong chưa?”

Cơ Hạo một chương đập chết mấy trăm ‘Thiết Cốt tộc’ nhân lao về phía mình, đang chuẩn bị dùng lôi pháp uy lực lớn phá hủy máy bắn đá phía trước càng lúc càng nhiều, đột nhiên một tiếng huýt truyền đến, Thiết Cốt tộc nhân cuồn cuộn đột kích như thủy triều thế mà lại xoay người rời đi, dùng một loại tốc độ không thể tưởng tượng rút khỏi chiến trường.

Phía trước một đạo hàn băng kết giới màu lam đột ngột hiện lên, vô số pháp sư Ngu tộc mặc trường bào màu u lam từ phía sau kết giới bay lên.

Chương 1557: Mục Tiêu Trọng Điểm

Xung phong, xung phong, kết giới màu lam bị đám thủ vệ Cự Khôi bạo lực phá vỡ, các pháp sư Ngu tộc thân thể gầy yếu kia còn chưa kịp phát ra một pháp thuật, đã tan xương nát thịt ở trong cuồng lôi màu xanh lục rợp trời rợp đất hạ xuống.

Lại một phòng tuyến xuất hiện ở trước mắt, đám thủ vệ Cự Khôi phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ, mang theo đại quân dân bản xứ Bàn Hành thế giới đông nghịt tiếp tục đột tiến về phía trước.

Một chương đề nát một con rối hình thú toàn thân được khảm vô số bánh xe đao, Cơ Hạo ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía sâu bên trong thành trì.

“Lấy chúng ta luyện binh? Hay là làm gì?”

Đã liên tục đánh thủng mấy chục phòng tuyến, Cơ Hạo cảm giác càng thêm cổ quái. Quân đội dị tộc mấy chục phòng tuyến này tựa như không có quyền thống lĩnh thống nhất với nhau, luôn cho người ta một loại cảm giác trước sau không nối tiếp được.

Hơn nữa trên một số phòng tuyến xuất hiện lượng lớn phó binh cổ quái, trên một số phòng tuyến lại là thuần túy quân đội dị tộc đang tác chiến với Cơ Hạo. Theo Cơ Hạo thấy, nếu các phó binh kỳ quái này, như là ‘Thiết Cốt tộc’ nhân ban đầu gặp được, còn có các tộc đàn phó binh cổ quái khác, cùng với quân đội của bản thân dị tộc có thể phối hợp chặt chẽ, chiến lực của bọn họ ít nhất có thể tăng lên mười lần.

Nhưng không có phối hợp, không có hô ứng, mọi người hoàn toàn là tự để ý mục đích của bản thân thay nhau công kích.

Hơn nữa vô luận là đánh tốt hay là đánh tệ, quân đội dị tộc đóng ở các phòng tuyến này nhiều nhất kiên trì nửa canh giờ, cho dù bọn họ đã chặn được đại quân

dân bản xứ Bàn Hành thế giới xung phong, nhiều nhất nửa canh giờ, bọn họ cũng sẽ rút về phía sau, đem nhiệm vụ phòng thủ giao cho phòng tuyến tiếp theo.

Dưới tình huống như vậy, đám thủ vệ Cự Khôi thống lĩnh đại quân dân bản xứ Bàn Hành thế giới đã xâm nhập thành trì trăm vạn dặm, đánh chết quân đội dị tộc lấy ngàn vạn để tính, mà dân bản xứ Bàn Hành thế giới cũng tổn thất vô số kể.

Trong lòng Cơ Hạo mơ hồ có một loại cảm giác bất an, cấp dưới của Huyết Miện thánh tôn tựa như cũng không đem dân bản xứ Bàn Hành thế giới tiến công coi ra gì. Cơ Hạo có một loại cảm giác đối phương đang chơi trò chơi, không sai, chính là chơi trò chơi!

“Rút lui!” Một tiếng rít truyền đến, mười mấy sinh linh kỳ dị đầu sói thân người đang ở trước mặt Cơ Hạo chuẩn bị làm phép thâm trầm nhìn Cơ Hạo một cái, giơ lên quyền trượng đầu cong trong tay, chợt hóa thành các dòng cát lao về phía sau.

Vô số sinh vật đầu sói cầm khiên tròn và trường mâu phát ra tiếng tru dài ‘U u’, không chút để ý tên trên trời dày đặc như mưa, xoay người rút lui về phía sau. Mũi tên rậm rạp rơi ở trên lưng các sinh vật đầu sói này, loại đột ngột rút lui này nháy mắt đem tới cho bọn hắn mấy chục vạn người tử thương.

Nhưng các sinh vật đầu sói này không đem đồng bạn tử vong để trong lòng, bọn hắn như một mảng thủy triều màu đen nhanh chóng rút lui, trong chớp mắt đã biến mất trong cung điện lầu các ở xung quanh.

Tiếng vỗ cánh ‘Phốc phốc phốc’ nặng nề truyền đến, vô số sinh vật hình người khuôn mặt thon gọn, lưng mọc một đôi cánh chim màu trắng cầm trường cung từ sau quần thể cung điện xa xa bay lên trời. Các sinh vật đẹp dễ cao khoảng hai trượng đó kéo trường cung, xa xa tập trung Cơ Hạo còn có dân bản xứ Bàn Hành đông nghịt phía sau hắn, chỉ nghe một mảng tiếng dây cung chấn động truyền đến, vô số mũi tên kéo các luồng ánh sáng màu trắng lao vút đến.

Trên mặt đất, vô số mộc linh kéo trường cung, mũi tên cũng dày đặc như mưa bay lên trời, hướng các sinh linh mỹ lệ kia bắn tới.

Hai mảng mũi tên đan xen giữa không trung, rất nhanh trong thiên địa đã vang lên tiếng ‘Đô đô’ dày đặc, vô số mũi tên rơi ở trên thân Cơ Hạo cùng các mộc cự nhân kia, càng có vô số mộc linh, Ảnh Báo bị mũi tên đối phương bắn ra xuyên thấu thân thể.

Mũi tên đối phương bắn ra sau khi trúng mục tiêu, nháy mắt nổ thành một quầng lửa màu trắng nhiệt độ cực cao, bám vào ở trên người Cơ Hạo điên cuồng lan tràn. Cơ Hạo đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, loại lửa cấp độ này còn chưa gây thương tổn được cho hắn mấy may.

Nhưng các mộc cự nhân bên cạnh hắn thì phát ra tiếng kêu đau thê lương, thân thể bọn họ nhanh chóng bị dẫn cháy, ngọn lửa nhiệt độ cao vờn quanh thân thể bọn họ, đem bọn họ nung thành tro tàn từng tầng một. Ngăn ngùn mấy hơi thở, ít nhất có mười vạn mộc cự nhân bị đốt thành một đám tro tàn.

Các mộc linh, Ảnh Báo kia cũng bị lửa dẫn cháy, cả mảng lớn ngọn lửa màu trắng nhanh chóng lan tràn ra, vô số Ảnh Báo, mộc linh ở trong ánh lửa giây dựa gào rống, rất nhanh đã bị lửa màu trắng hóa thành các làn khói.

Mũi tên bắn dày đặc về phía các sinh linh mỹ lệ kia, vô số tấm khiên ngọn lửa trắng ngưng tụ thành hiện lên ở trước mặt các sinh vật mỹ lệ kia. Mũi tên bằng gỗ các mộc linh bắn ra khê chạm tới tấm khiên lửa liền hùng hực cháy lên, chưa có một mũi tên nào có thể thương tổn tới các sinh vật mỹ lệ đó.

Mũi tên màu trắng dày đặc rợp trời rợp đất từ trên trời hạ xuống, vô số mộc cự nhân, mộc linh và Ảnh Báo ở trong ngọn lửa mũi tên bùng nổ giây dựa rống giận.

Vô số đàn độc trùng hướng các sinh vật mỹ lệ kia lao tới, nhưng một mảng lớn ánh lửa màu trắng bay múa trên không trung, từng mảng lớn độc trùng rít lên ‘Xèo xèo’ từ trên cao rơi xuống. Các sinh vật mỹ lệ lưng mọc đôi cánh kia, đã

tạo thành thương vong lớn nhất từ khi khai chiến tới nay đối với đại quân dân bản xứ Bàn Hành thế giới.

Vô số mũi tên rơi ở trên thân đám thủ vệ Cự Khôi, trên thân thể to lớn của bọn họ cũng khắp nơi sáng lên ánh lửa màu trắng.

Chỉ là thân thể đám người Cự Khôi quá khổng lồ, thân thể bọn họ quá chắc chắn, những ngọn lửa màu trắng kia chỉ đốt phá vỏ cây cứng cỏi trên thân bọn họ, không có cách nào tạo thành thương tổn trên thực chất đối với thân thể bọn họ.

Đám thủ vệ Cự Khôi lớn tiếng rít gào, bọn họ vùng chạy gỗ, dẫn phát vô số tia sét hướng các sinh vật mỹ lệ kia đập xuống.

Sinh vật mỹ lệ hiển nhiên không thể đối kháng với các tồn tại cường đại cấp bậc Cự Khôi, vô số tấm khiên lửa bị đánh tan, tia sét màu xanh lục rơi ở trên thân bọn họ, đem bọn họ nháy mắt hóa thành các đồng than.

Cơ Hạo lớn tiếng quát, hấn theo sát ở phía sau Cự Khôi, dùng một cái cẳng chân của Cự Khôi làm yểm hộ, sáu cánh tay cũng vùng chạy gỗ hung hăng vùng lên về phía trước. Vô số luồng điện quang màu xanh lục giống như kiếm quang từ trên trời giáng xuống, Vũ Dư thần lôi cương mãnh, bá đạo, như kiếm sắc xé gió, nháy mắt xuyên thấu ngực sinh vật mỹ lệ lấy hàng trăm vạn để tính.

Cùng lúc đó, bảy mươi hai hóa thân của hấn từ trong vô số mộc linh lao ra, bọn họ kéo trường cung, ‘Cốc Vũ’ tiễn lao vút đi trên không, mỗi một mũi tên ánh sáng đều một hóa mười, mười hóa trăm, trăm hóa ngàn, ngàn hóa vạn... Trong nháy mắt, vô số mũi tên ánh sáng chọt tăng vọt vạn lần, mũi tên ánh sáng bao phủ hư không, đem hầu như toàn bộ sinh vật mỹ lệ bao phủ ở bên trong.

Mang theo một tia triền miên, mang theo một tia sinh cơ nguyên thủy đại địa này mầm, Cốc Vũ tiễn nhẹ nhàng xuyên thấu khiên lửa màu trắng, đem các sinh vật mỹ lệ kia đánh cho biến thành cái sàng toàn thân đều là lỗ thủng.

Trong thánh điện huy hoàng, trong thần kính màu vàng thật lớn đột nhiên có một tia sáng đỏ hiện lên.

Bảy mươi ba cái vòng đồ nho nhỏ đồng thời quây lại Cơ Hạo và bảy mươi hai phân thân của hắn, một lão nhân phụ trách khống chế thần kính lớn tiếng quát: “Mục tiêu độ nguy hiểm cao? Thật kỳ quái, trừ tám trăm đại gia hỏa được thế giới ý chí tăng phúc kia, ở trong đám sinh vật dân bản xứ nhỏ yếu này, chưa bao giờ xuất hiện mục tiêu độ nguy hiểm cao cấp độ này... Đại nhân, cần nhắm vào bọn họ phát động một lần đả kích thanh tẩy không?”

Nam tử Ngũ tộc đứng ở trên bậc thang cao cao thâm trầm nhìn thoáng qua thần kính, nhẹ nhàng phát phát tay: “Đi một đội Nhật Nguyệt kỵ sĩ, thanh lý những tiểu gia hỏa phá hư chiến trường cân bằng.”

Chương 1558: Lại Thấy Luân Hồi

Đứng ở chỗ cao nhất của bậc thang, nam tử Ngu tộc cao cao tại thượng ở trên một quyển trục nhẹ nhàng vòng một nét bút: “ ‘Vũ tộc’ tiền thủ A Đóa Lam gia tộc... Binh lực trợ giúp viễn trình rất tốt. A Đóa Lam gia tộc chinh phục thế giới Vũ tộc khởi nguyên, tiêu diệt thiên địch ‘Giáp tộc’ của Vũ tộc, Vũ tộc sinh sản trở nên nhanh chóng hơn rất nhiều.”

“Ừm, năng lực sinh sản rất khá, hiện tại cách mỗi ba mươi năm có thể hướng A Đóa Lam gia tộc cung cấp mười ức tiền thủ trưởng thành... Qua hai trăm năm nữa, cách mỗi ba mươi năm có thể cung cấp một trăm ức trở lên thế trưởng thành?” Nam tử Ngu tộc hài lòng hướng một lão nhân Ngu tộc mặt lộ vẻ khẩn trương trong điện phủ chỉ chỉ.

“Tốt lắm, A Đóa Lam gia tộc, bởi vì nội tình Vũ tộc thế giới, các người có tư cách trở thành tùy tùng của Huyết Miện thánh tôn.” Ngẩng đầu nhìn nhìn thần kính màu vàng, nam tử Ngu tộc cười nhạt: “Chỉ còn lại có không đến một ngàn vạn tiền thủ sao? Cũng không cần thiết rút lui nữa, để bọn họ phát động một lần tấn công cuối cùng đi, trọng điểm sát thương đám dân bản xứ bình thường.”

Ở quyển trục nhìn lướt qua, nam tử Ngu tộc mỉm cười nói: “Phòng tuyến tiếp theo, Mạc La gia tộc... Ừm? Các người mang đến sinh mệnh kỳ dị tinh thần thể ‘U tộc’? Thú vị, phi thường thú vị, để chúng ta kiến thức một chút sức chiến đấu của U tộc đi. Biểu hiện cho tốt, Mạc La gia tộc ở trong gia tộc bậc trung coi như là gia tộc tương đối cường đại, ta rất chờ mong biểu hiện của các người.”

Trong điện phủ, một nam tử Ngu tộc trung niên trên trán chảy ra lượng lớn mồ hôi lạnh, hần rụt rè hướng các quý tộc Ngu tộc đứng ở trên bậc thang cúi đầu hành lễ thật sâu, sau đó lấy ra một quả cầu thủy tinh màu vàng, nhanh chóng đem mệnh lệnh của mình truyền xuống.

Cơ Hạo đứng trên chiến trường, có mấy trăm chiến sĩ Vũ tộc lưng mọc cánh

màu trắng toàn thân cháy lên ngọn lửa màu trắng, bọn hắn vút cung tên, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa liều mạng hướng mộc linh đại quân phía sau Cơ Hạo lao xuống.

Ở nửa đường, Cơ Hạo đã đem mấy trăm chiến sĩ Vũ tộc gần mình một đòn đánh nát.

Nhưng ở nơi khác, đám thủ vệ Cự Khôi thân thể quá mức to lớn căn bản không kịp ngăn cản đám chiến sĩ Vũ nhân động tác linh hoạt kia, bọn họ trở mắt nhìn các chiến sĩ Vũ nhân đó toàn thân lửa cháy hừng hực, ở trong không khí kéo theo các chuỗi ánh lửa màu trắng thật dài, giống như sao băng rơi xuống đất.

Từng đám mây hình nấm màu trắng bốc lên trời, vô số ánh lửa to bằng nắm tay tan rã đi bốn phương, mỗi một chiến sĩ Vũ nhân tự bạo dẫn phát ngọn lửa đều bao trùm mặt đất phạm vi mười mấy dặm, đốt chết đốt bị thương ít nhất hơn vạn mộc linh.

Hơn ngàn vạn chiến sĩ Vũ nhân liều mạng tấn công, tạo thành tử thương cực kỳ thảm trọng đối với đại quân mộc linh, chiến sĩ mộc linh phía sau Cơ Hạo hầu như bị quét sạch, chỉ có mười mấy vạn mộc linh ngay phía sau Cơ Hạo được Cơ Hạo che chở, may mắn từ trong tự bạo sống sót.

Không đợi ánh lửa tự bạo sinh ra tắt, cũng không chờ chiến sĩ mộc linh phía sau cuộn cuộn không ngừng xông lên, trong quần thể cung điện phía trước Cơ Hạo đột nhiên có từng đạo tinh thần dao động mạnh mẽ xuất hiện.

Mắt sinh linh tầm thường không phát hiện được các kẻ địch kỳ dị này, ở trong đạo mâu của Cơ Hạo, hẳn rõ ràng thấy được vô số tinh thần thể thân hình vụn vụn từ trong cung điện trào ra. Các tinh thần thể này có được lực lượng tinh thần rất mạnh, lực lượng tinh thần toàn bộ thân thể bọn họ vụn thành một sợi dây thừng, theo tần suất kỳ dị nào đó kịch liệt chấn động một phen, đột nhiên một đạo tinh thần trùng kích đáng sợ gào thét đánh tới.

Cơ Hạo không kịp ngăn cản, mười mấy vạn mộc linh chiến sĩ phía sau hắn,

còn có Ảnh Báo dưới người bọn họ thân thể đột nhiên cứng đờ, hồn phách bọn họ bị tinh thần trùng kích triệt để đánh nát, thân thể bọn họ nặng nề ngã xuống đất, tuy còn hít thở cùng nhịp tim, nhưng bọn họ không khác gì đã tử vong.

Từng mảng lớn quân đội mộc linh vô thanh vô tức ngã xuống đất, dần dần, có mộc cự nhân cao trăm trượng cũng vô thanh vô tức ngã xuống, thậm chí có mấy thủ vệ hình thể nhỏ nhất cũng bị tinh thần trùng kích ảnh hưởng, thân thể bọn họ hơi loạn choạng, bước chân lảo đảo lui lại mấy bước.

“Tà ma ngoại đạo.” Cơ Hạo lẩm bẩm một tiếng trầm thấp, đám U tộc này giống như Vực Ngoại Thiên Ma phiên bản nguyên thủy, tinh thần thể vô hình vô tích sinh mệnh, cường đại, quý dị, thủ đoạn tâm thường khó có thể ứng đối.

Nhưng so với Vực Ngoại Thiên Ma đáng sợ, những kẻ này quả thực quá dễ đối phó.

Cơ Hạo thậm chí không cần bất cứ thần thông pháp thuật nào, chỉ cần Bàn Cổ Chung vang lên một tiếng, là có thể đem toàn bộ U tộc chấn động tới mức hồn phi phách tán.

Chẳng qua, hiện tại Cơ Hạo là hình thái mộc cự nhân, hẳn không tiện trước mặt mọi người tế ra Bàn Cổ Chung. Thủ vệ Bàn Hành thế giới lấy Cự Khôi làm đại biểu có chút đầu óc không linh hoạt, bọn họ nếu phát hiện Cơ Hạo là ‘ngoại ma’, trời biết bọn họ sẽ làm ra chuyện gì.

Cơ Hạo đến Bàn Hành thế giới, là cho Huyết Miện thánh tôn ngọt ngào, cũng không phải là đến bùng nổ chiến tranh với dân bản xứ Bàn Hành thế giới.

Đang do dự, xung quanh Cơ Hạo đột nhiên tối sầm, một luồng khí tức bá tuyệt hủy diệt tất cả lao vút lên, từng làn sương mù đen quay cuồng từ trong hư không xông ra. Bản thể Cơ Hạo, còn có bảy mươi hai phân thân hóa thân mộc linh đồng thời bị sương mù đen bao vây.

Từng đạo lực lượng cường đại dinh dính bám vào trên thân Cơ Hạo, làm

động tác của hần mất linh hoạt, từng luồng khí tức tàn bạo hủy diệt tất cả từ bốn phương tám hướng ập tới. Mười hai vị Nhật Nguyệt kỵ sĩ tuần lã phi phạm, mặc kim giáp, tuần mỹ như thiên thần uy nghiêm từ trong sương mù đen hiện ra thân hình, ở đỉnh đầu bọn họ, Tam Nhật Cửu Nguyệt mười hai vàng sáng tỏa hào quang, phóng ra khí tức khủng bố làm người ta hít thở không thông.

“Dân bản xứ, người có thể được đại nhân đặc biệt chú ý, phái ra chúng ta đến tru sát người, người nên cảm thấy vinh hạnh.” Một thanh niên tuần mỹ tóc vàng mỉm cười nhìn Cơ Hạo, kiêu ngạo mà tự đắc cười nói: “Các trung tiểu gia tộc muốn bám vào chủ nhân, kiểm tra đối với tư binh của gia tộc bọn họ đang tiến hành. Người loại gia hỏa phá hủy chiến trường cân bằng này... Thật ra ta là không có ý kiến, để đám tiểu gia tộc không biết trời cao đất rộng kia chết thêm một số người, thật ra rất thú vị.”

Dang hai tay, thanh niên tóc vàng bất đắc dĩ cảm khái một tiếng: “Nhưng thủ tịch chấp chính quan đã ban phát lệnh thanh tẩy, chúng ta cũng chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh.”

Từng làn sương mù đen dinh dính bao bọc các Nhật Nguyệt kỵ sĩ này, một hư ảnh độc nhãn cự nhân cao nghìn trượng dần dần từ trong sương mù đen đứng lên.

Cơ Hạo nhíu mày, kiểm tra gia tộc? Thủ tịch chấp chính quan dưới trưởng Huyết Miện thánh tôn, đang tiến hành kiểm tra đối với tư binh trung tiểu gia tộc muốn bám vào Huyết Miện thánh tôn? Khó trách trong chiến đấu vừa rồi, quân đội dị tộc biểu hiện cổ quái như thế!

“Thú vị, các người thế mà lại lấy chiến trường sinh tử coi là công cụ kiểm tra, ta phi thường bội phục thủ đoạn lạnh lùng tàn khốc của Bàn Ngu thế giới các người.” Cơ Hạo cười cười, giơ lên cao sáu cái chày gỗ lớn. Ở Bàn Cổ thế giới, hần đã có kinh nghiệm bạo lực bài trừ Nhật Nguyệt Luân Hồi Đại Trận, giờ phút này hần không chút sợ hãi đối với tòa đại trận này.

“Ừm? Người sao lại biết chúng ta đến từ Bàn Ngu thế giới?” Độc nhân cự nhân cao nghìn trượng ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo, theo bản năng hỏi một câu.

Trong nháy mắt tiếp theo, cái chày gỗ lớn trong tay Cơ Hạo toàn lực đánh ra, hẵn chuẩn xác đánh trúng một tia tỳ vết chỗ lực lượng mười hai Nhật Nguyệt kỵ sĩ dung hợp.

Ầm một tiếng, Nhật Nguyệt Luân Hồi Đại Trận ầm ầm tan vỡ, cái chày gỗ lớn trong tay Cơ Hạo đánh mạnh ra, sáu cái chày gỗ lớn đều nhịch vung hai lần, đầu của mười hai Nhật Nguyệt kỵ sĩ nhất thời bị đập nát như quả trứng gà.

Chương 1559: Bàn Hành Mộc Tổ

Một đòn phá vỡ Nhật Nguyệt Luân Hồi Đại Trận, Cơ Hạo hướng về vị trí trung tâm thành trì cười cười.

Bị người ta trọng điểm theo dõi rồi đó, Cơ Hạo cũng không còn cố kỵ bất cứ điều gì nữa, lấy ra Bàn Cổ Chung, lấy chày gỗ trong tay dốc hết toàn lực hướng trên Bàn Cổ Chung hung hăng gõ một phát, chợt nghe một tiếng chuông ngân chấn động thiên địa, vô số U tộc tinh thần thể ầm ầm vỡ nát, Cơ Hạo cười to ‘Ha ha ha’ ba tiếng, ném chày gỗ trên tay xoay người bỏ đi.

Vừa chạy như điên, thân hình Cơ Hạo vừa dần dần thu nhỏ lại, khi hần lao tới cạnh lỗ thủng kết giới thành trì tổn hại, hần đã hóa thành diện mạo ban đầu. Bảy mươi hai phân thân cũng đã sớm hóa thành sợi tóc gãy, bị một luồng lửa màu vàng đốt thành khói.

“Nhân tộc?” Bên trong tòa thánh điện huy hoàng kia, vô số quý tộc Ngu tộc đồng thời ngẩn ngơ.

Vậy mà lại có thể có nhân tộc xuất hiện ở Bàn Hành thế giới, đây là chuyện gì? Chẳng lẽ nói, hành tung Huyết Miện thánh tôn đã bị nhân tộc nắm giữ rồi sao? Nhân tộc dân bản xứ Bàn Cổ thế giới, sao có thể có bản lĩnh như vậy? Hoặc là, trong đó có biến cố khác?

Thủ tịch chấp chính quan cao cao tại thượng ngẩn ngơ, trong con người lóe lên một mảng u quang âm lạnh: “Các hạ đẳng gia tộc kia ở Bàn Cổ thế giới, là bọn hần bán đứng hành tung của chúng ta. Tuy là hạ đẳng gia tộc không đủ nội tình, nhưng thông qua Không Gian Đạo Tiêu Đại Trận biến hóa, đo lường tính toán ra mục tiêu của chúng ta, bọn hần vẫn làm được. Xem ra, bọn hần là khẳng một mực đối nghịch với chúng ta rồi.”

Lắc đầu, thủ tịch chấp chính quan thấp giọng lẩm bẩm một câu: “Xích Lôi... U Vân... Những kẻ vô dụng này đã xảy ra chuyện, sẽ không ngay cả Da Ma

Thiên cũng... Hẳn là không đến mức, nếu phải mà nói, chúng ta muốn hợp tình hợp lý hợp pháp có được Bàn Cổ thế giới cùng với quần thể đại thế giới xung quanh sẽ không dễ dàng như vậy.”

Cơ Hạo chạy ra khỏi kết giới thành trì, lóe lên mấy cái liên rời xa tòa thành trì màu vàng này.

Vừa mới bùng nổ chiến đấu, cấp dưới của Huyết Miện thánh tôn chưa xuất động tinh nhuệ thật sự, bọn họ chỉ là tiến hành kiểm tra đối với tư binh một số tiểu gia tộc muốn bám vào Huyết Miện thánh tôn. Kết quả này quá dọa người, có thể nghĩ, tinh nhuệ thật sự của bọn họ một khi xuất kích, đám người Cự Khôi hiện tại còn có chút đi lại gian nan tất nhiên thua to.

Trừ phi dân bản xứ Bàn Hành thế giới có thể lấy ra con bài chưa lật lớn hơn nữa, nếu không Cơ Hạo sẽ không bồi bọn họ chơi tiếp.

Đến Bàn Hành thế giới, trừ đánh yếm hộ cho Tự Văn Mệnh đúc cửu đỉnh, càng quan trọng hơn là thêm phiền toái cho Huyết Miện thánh tôn, tận lực kéo dài thời gian hãm xâm nhập Bàn Cổ thế giới. Chỉ là thêm phiền toái mà thôi, Cơ Hạo cũng không nghĩ lấy sức một người đối kháng Huyết Miện thánh tôn.

Ngoài thành trì, trong hành lang những cái dây leo to lớn kia đào móc ra còn đang không ngừng trào ra mộc linh đại quân cười Ảnh Báo. Trời biết Bàn Hành thế giới có bao nhiêu mộc linh, vô biên vô hạn mộc linh hội tụ thành biển cả không thấy giới hạn, không ngừng hướng kết giới tổn hại lao đi.

Ở trong đại quân mộc linh, còn xuất hiện các loại sinh linh cổ quái, ví dụ như nói bọ cạp lớn màu xanh lục, rất lớn mấy trăm đôi chân, rắn độc hình thái kỳ dị... Trên bầu trời, trừ độc trùng hình dạng như ong mật lúc ban đầu xuất hiện, càng có các loại côn trùng bay cổ quái ác độc không ngừng trào ra, vô số độc trùng phát ra tiếng ầm ầm thật lớn, quên cả sinh tử đánh về phía thành trì dị tộc.

Dù là các độc trùng này không tạo thành được bất cứ thương tổn nào đối với Cơ Hạo, hẳn nhìn bộ dáng vô biên vô hạn độc trùng xung phong cũng cảm thấy

da đầu phát tê từng đợt. Đây là ý chí một thế giới, lực lượng một thế giới. Cho dù thế giới này bốn nguyên so với Bàn Cổ thế giới nhỏ yếu hơn rất nhiều, khi Bàn Hành thế giới tức giận, lực lượng bộc phát ra vẫn đáng sợ như cũ.

“Kỳ quái thay, bản ngã ý chí Bàn Cổ thế giới... Trừ thiên đạo vận chuyển bản năng nhất, bản ngã ý thức Bàn Cổ thế giới... Ta từ trước tới giờ chưa từng cảm nhận được.” Cơ Hạo cau mày, đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

Đối mặt dị tộc xâm nhập, bản ngã ý chí Bàn Hành thế giới đang thức tỉnh, nó đang triệu hồi toàn bộ sinh linh thế giới này biên thành quân đội công kích dị tộc. Nhưng ở Bàn Cổ thế giới, Cơ Hạo chưa bao giờ cảm nhận được bản ngã ý chí của Bàn Cổ thế giới.

Lấy nội tình Bàn Cổ thế giới, nếu có thể có bản ngã ý chí thế giới triệu hồi, bắt buộc toàn bộ sinh linh dốc hết toàn lực chống lại Ngu tộc mà nói... Không nói các tộc đàn cổ quái khác, chỉ cần long tộc, phượng tộc và nhân tộc dốc sức liên thủ, chỉ cần lấy nội tình ba tộc Cơ Hạo biết, sớm đã có thể một đòn phá hủy toàn bộ Ngu triều.

Nhưng bản ngã ý chí Bàn Cổ thế giới chưa bao giờ xuất hiện... Chẳng lẽ nó cũng theo Bàn Cổ thánh nhân ngã xuống mà tan thành mây khói rồi sao?

Đang trong suy tư, trước mặt Cơ Hạo hiện lên một bóng người màu xanh lục, một tiểu lão đầu mặc trường bào màu xanh lục tạo hình kỳ dị, toàn thân tản ra một làn hương thuốc nhàn nhạt chặn đường đi của Cơ Hạo. Tiểu lão đầu so với Cơ Hạo thấp hơn một chút, trên mặt tất cả đều là nếp nhăn, nhưng thân thể rất rắn chắc, rất có tinh thần cười ha ha chống một cây quả trượng, chắn trước mặt Cơ Hạo.

Thần thức Cơ Hạo hướng tiểu lão đầu quét qua, ở trong thần thức cảm ứng của hắn, tiểu lão đầu khí tức cường đại thái quá, quả thực như một vầng mặt trời màu xanh lục, pháp lực chất chứa trong cơ thể hắn so với vị Bàn Hành thủ vệ cao một vạn năm ngàn dặm kia còn cường đại hơn rất nhiều.

Nhất là khác với trong cơ thể Bàn Hành thủ vệ tử khí nặng nề, chỉ biết vận dụng lực lượng theo bản năng, không có bất cứ kết cấu nào, pháp lực trong cơ thể tiểu lão đầu rõ ràng theo một mạch lạc rõ ràng đang không ngừng lưu chuyển. Vận chuyển mỗi một lần, khí tức của tiểu lão nhân sẽ cường đại thêm một phần.

Rất hiển nhiên, tiểu lão đầu này đã nắm giữ một loại pháp môn tu luyện độc đáo.

Cơ Hạo phán đoán không ra cảnh giới của hắn, nhưng tiểu lão đầu này sâu không lường được, dù sao khi hắn đột nhiên toát ra, Cơ Hạo cũng chưa phát hiện hắn rốt cuộc là xuất hiện như thế nào.

“Tiền bối!” Cơ Hạo bất động thanh sắc hướng tiểu lão đầu chấp tay.

“Đạo hữu!” Tiểu lão đầu rất hiền lành hướng Cơ Hạo trả lễ, khẩu âm hắn nói ngôn ngữ nhân tộc thông dụng có chút cổ quái, như hai miếng gỗ mỏng manh bị gió thổi phát ra tiếng ‘Ong ong’, nhưng Cơ Hạo vẫn có thể nghe hiểu lời hắn nói.

“Mấy năm nay, có một đám ngoại ma xâm nhập Bàn Hành thế giới, tiểu lão nhân ngày thường nhìn trộm bọn họ, từ chỗ bọn họ học được ngôn ngữ của các người.” Tiểu lão đầu cười rất sáng lạn: “Dùng ngôn ngữ các người mà nói, tên của tiểu lão nhân hắn là... Thanh Tham.”

Dùng sức gãi gãi đầu, Thanh Tham cười nói: “Bởi vì bản thể của ta, vô luận là bộ dáng hay được tính, đều có chín chín phần trăm tương tự với nhân sâm Bàn Cổ thế giới các người, chỉ là bản thể của ta màu sắc xanh tươi, cho nên dùng Thanh Tham làm tên là thỏa đáng nhất.”

Một lão nhân sâm? Cơ Hạo ánh mắt quái dị đánh giá cao thấp Thanh Tham một phen: “Thanh Tham tiền bối, có việc gì sao?”

Thanh Tham cười, hắn cũng đánh giá cẩn thận Cơ Hạo một phen, sau đó khẽ gật đầu: “Ta so với Cự Khôi đám nhỏ đầu óc hồ đồ này lớn hơn một lứa, là sinh

linh đời thứ nhất của thế giới này sau khi Bàn Hành khai thiên tích địa. Cho nên, bọn nhỏ đó đều xưng ta ‘Mộc tổ’.”

Hít một hơi thật sâu, Thanh Tham rất nghiêm túc nói: “Giúp chúng ta một việc, chúng ta cho người đủ hồi báo, như thế nào?”

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn Thanh Tham: “Việc gì? Vì sao tìm ta?”

Thanh Tham chớp mắt, thật cẩn thận nhìn nhìn xung quanh: “Giúp chúng ta, triệt để tru sát Bàn Hành!”

Chương 1560: Mời Giết Bàn Hành

Trên một tòa núi đá toàn thân trơn nhẵn, không có bất cứ thảm thực vật nào sinh trưởng, thậm chí ngay cả rong rêu cũng không có một mảng, Thanh Tham giật xuống mấy sợi râu của mình hướng bốn phía ném đi, chỉ thấy các bụi mầm non xanh nhạt mọc ra.

Mầm non hướng chân núi đá khuếch tán ra từng vòng một, nơi đi qua từng đạo thanh khí mờ mờ tràn ngập. Cơ Hạo thấy rõ, thực vật phụ cận chân núi bị những thanh khí này chạm rất nhanh mất nước, điêu linh, cuối cùng hóa thành một làn tro bụi theo gió phiêu tán.

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn Thanh Tham.

“Phải cẩn thận chút, ai cũng không biết, một cây cỏ, một thân cây, hoặc là một mảng rong rêu bên cạnh chúng ta, có thể là tai mắt của Bàn Hành hay không.” Thanh Tham ngồi trên chiếu, lấy ra hai cái chén gỗ, đưa cho Cơ Hạo một ly chất lỏng thơm xanh tươi.

“Thử hương vị một chút? Là dùng linh lộ trên bản thể ta ngưng kết, cộng thêm hoa quả mấy lão gia hỏa khác rụng ra ngâm mà thành linh dịch. Đối với chúng ta mà nói, chỉ là tiêu khiển thông thường, nhưng đối với các người các sinh linh máu thịt mà nói, tựa như dùng có lợi cực lớn đối với các người.” Thanh Tham bưng lên chén gỗ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó thở ra một hơi nặng nề.

Cơ Hạo tiếp nhận chén gỗ, thần thức hướng trong chén gỗ vươn vào.

Thanh một linh khí nồng đậm lấy một loại hình thái kỳ dị ngưng tụ ở trong chất lỏng, một chén chất lỏng nhỏ như thế, tổng lượng thiên địa linh khí bên trong chất chứa đã có thể so với một cái mạch khoáng vu tinh loại lớn! Nhất là thanh một linh khí chất chứa năng lượng sinh mệnh cực kỳ cường đại, năng lượng sinh mệnh cực độ sinh động giống như một ngọn núi lửa, lúc nào cũng có

thể bộc phát ra.

“Bảo bối tốt!” Cơ Hạo bưng chén gỗ, hướng Thanh Tham gật gật đầu, sau đó há mồm đem chất lỏng uống một hơi cạn sạch.

Một lực lượng nhu hòa, mát lạnh nhanh chóng khuếch tán toàn thân, Cơ Hạo rõ ràng cảm giác được mật độ thân thể của mình tựa như gia tăng một chút, mỗi tế bào toàn thân đều như được tẩy rửa một lần, tốc độ lưu động trong cơ thể gia tăng rất nhiều, ngay cả Bàn Giả Thái Dương cũng mơ hồ sáng thêm một chút.

Đại khái, một chén chất lỏng này tăng lên đại khái một phần trăm thực lực tổng hợp của Cơ Hạo!

Thế này đã phi thường khá rồi, đổi thành Vu Đế nhân tộc bình thường, một chén chất lỏng này nhằm chừng có thể khiến thực lực của bọn họ tăng lên gấp mười! Không hổ là Bàn Hành thế giới lấy sinh mệnh thực vật vi tôn, các ‘Mộc tổ’ sống không biết bao nhiêu năm, một cái lá cây trên người bọn họ cũng là vô thượng chí bảo.

“Có lẽ là ta nghe lầm. Tiền bối nói là, giết chết Bàn Hành?” Cơ Hạo thường thức chén gỗ tinh xảo đẹp đẽ như tự nhiên sinh ra trong tay, rất tò mò nhìn Thanh Tham.

Nhìn thấy Cơ Hạo ‘không có chút đề phòng’ đem linh dịch mình tặng uống một hơi cạn sạch, Thanh Tham rất vui vẻ cười lên: “Đạo hữu cũng thật quang minh, đổi là người khác, nhằm chừng bọn họ cũng không dám uống một chén linh dịch này. Không sai, chúng ta muốn giết chết Bàn Hành.”

Khi nói câu này, Thanh Tham lại nhìn trái nhìn phải, trên mặt lộ ra vẻ phần cẩn thận, càng mơ hồ có một tia sợ hãi ẩn hiện. Như ‘Bàn Hành’ cái tên này chính là một con rắn độc, lúc nào cũng có thể cho hắn một đòn trí mạng, Thanh Tham tùy thời đều đang đề phòng nguy hiểm khó lường nào đó.

Cơ Hạo nhắm mắt. Bàn Hành là người mở ra thế giới này, là chủ nhân thế giới này. Thanh Tham còn có một tổ khác, theo lý mà nói đều là ‘Hậu thế’ của Bàn Hành, như Bàn Cổ thế giới hiện tại, nhiều bộ lạc nhân tộc còn đem Bàn Cổ thánh nhân coi là tổ linh nguyên thủy nhất cung phụng cúng bái.

Đám người Thanh Tham không có đạo lý muốn giết chết Bàn Hành, trừ phi Bàn Hành tạo thành uy hiếp thật lớn đối với bọn họ—— từ Thanh Tham biểu hiện thật cẩn thận, là biết Bàn Hành có lẽ thật sự tạo thành quấy nhiễu cực lớn đối với bọn họ.

“Vì sao là ta?” Cơ Hạo không hỏi nguyên nhân giết chết Bàn Hành, mà là tò mò đám Thanh Tham vì sao sẽ tìm tới mình.

“Sợ hãi!” Thanh Tham rất nghiêm túc nhìn Cơ Hạo: “Chúng ta ở trên thân của người, cảm nhận được sự sợ hãi đến từ linh hồn bốn nguyên. Lực lượng của người, trong cơ thể người ẩn chứa lực lượng khủng bố có thể xưng là thiên địch của toàn bộ sinh mệnh thực vật! Nóng cháy, cuồng bạo, đốt cháy tất cả, lực lượng hỏa diễm, lại so với hỏa diễm chúng ta biết càng khủng bố hơn.”

Gian nan nuốt một ngụm nước bọt, Thanh Tham giọng khàn khàn nói: “Lực lượng của người là thiên địch của chúng ta, cũng chính là thiên địch của Bàn Hành. Cho nên, người có khả năng hoàn toàn giết chết Bàn Hành.”

Trầm mặc chốc lát, Cơ Hạo cười nhìn Thanh Tham lắc lắc đầu: “Các người đã có thể chú ý tới ta, như vậy, các người nhất định cũng chú ý tới, tồn tại đáng sợ có được tịch diệt chi lực kia, nếu mời hẳn mà nói...”

Cơ Hạo nói là Một đạo nhân. Lấy tính cách Một đạo nhân, Hoa đạo nhân, nếu đám Thanh Tham mời Một đạo nhân, Hoa đạo nhân, bọn họ khẳng định sẽ vui vẻ ra tay, tuyệt đối sẽ không từ chối bọn Thanh Tham thỉnh cầu.

“Nền tảng của bọn họ, giống với chúng ta.” Thanh Tham nhíu mày lắc lắc đầu: “Bọn họ là Hồng Mông linh căn, Hồng Mông linh căn bốn nguyên so với chúng ta cao hơn một hoặc là rất nhiều cấp độ, làm đồng loại, chúng ta có thể rõ

ràng cảm giác được khí tức của bọn họ, bọn họ là sinh mệnh thực vật phi thường đáng sợ.”

Khẽ hừ một tiếng, Thanh Tham đem linh dịch trong chén gỗ uống một hơi cạn sạch: “Không thể để sinh mệnh thực vật nhúng tay chuyện này. Nếu là bọn họ mà nói, bọn họ có lẽ sẽ... Nếu bọn họ chiếm được thân thể Bàn Hành, có lẽ sẽ có biến cố không lường được xảy ra, chúng ta không thể chấp nhận loại chuyện này.”

Cực kỳ nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, Thanh Tham mang theo một tia mong chờ nói: “Chúng ta cần, là Bàn Hành hoàn toàn ngã xuống, đem hắc đốt thành tro, một chút cặn cũng không sót lại hóa thành hư ảo. Chúng ta không làm được, lực lượng của chúng ta không tạo thành được bất cứ thương tổn nào đối với hắc, bởi vì lực lượng của chúng ta bắt nguồn từ hắc, cho nên chúng ta không thể thương tổn hắc.”

“Như vậy, vì sao?” Cơ Hạo nhanh chóng ngắt lời Thanh Tham: “Bàn Hành là người sáng tạo thế giới này, hắc là tạo vật giả của các người, các người đều bắt nguồn từ hắc, vì sao phải triệt để giết chết hắc? Các người lại như thế nào khẳng định, ta nhất định có thể giúp các người giết chết hắc?”

Trên khuôn mặt già nua của Thanh Tham hiện lên một tia sợ hãi cùng tuyệt vọng, hắc rùng mình, khàn khàn nói: “Không giết chết hắc, chúng ta đều sẽ chết. Chúng ta biết, chúng ta đều sẽ bị hắc nuốt... Đã có ông bạn già ù ù cạc cạc biến mất, có lẽ kế tiếp, sẽ là ta.”

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Thanh Tham nhìn Cơ Hạo nói từng chữ một: “Hắc trọng thương, ngủ say, vô số năm qua, hắc chỉ miễn cưỡng thức tỉnh vài lần... Hắc từng tham gia một trận đại chiến vây công Bàn Cổ thánh nhân, thương thế của hắc, là bị Bàn Cổ thánh nhân gây thương tích!”

Khóe mắt Cơ Hạo kịch liệt run rẩy một phen, hắc trực tiếp ở trong thần hồn không gian hỏi: “Lão gia hỏa, người biết Bàn Hành không?”

Hư ảnh từ trong thần hồn không gian lộ ra nửa gương mặt, cười nhạt hừ lạnh một tiếng: “Năm đó, ta... người Bàn Cổ giết nhiều rồi, ai nhớ rõ loại tiểu lâu la này? Xem bốn nguyên Bàn Hành thế giới này, Bàn Hành này năm đó cũng chỉ là mặt hàng cấp lâu la, ai không ngại phiền ghi nhớ hử?”

Thanh Tham mang theo hoảng sợ và tuyệt vọng tiếp tục nói: “Bản thể Bàn Hành, là một cái cây ăn thịt người... Bản tính hử cực kỳ hung tàn, vô tình... Hử từ Bàn Cổ thế giới chạy thoát trở về, trên bản thể của hử còn khảm một thanh đại phủ, hử...”

Hư ảnh đột nhiên từ trong thần hồn không gian hiện ra toàn bộ thân thể, hử khàn cả giọng quát lên: “Rìu? Cơ Hạo tiểu tử, giết chết hử, giết chết Bàn Hành, đem cây rìu đó đoạt lại! Chết tiệt, thế mà lại là bị hử trộm đi!”

Chương 1561: Lai Lịch Bàn Hành

Thanh Tham từ từ kể ra, bản thể Bàn Hành là một cái cây ăn thịt người, ở trước khi hấn biến hóa, khai thiên tích địa, hấn đã ở trong Hồng Mông giết chóc vô số Hồng Mông hung vật, dựa vào căn nuốt máu thịt, tinh khí mà nhanh chóng trưởng thành.

Bàn Hành thế giới không phải là sở hữu ban đầu của Bàn Hành, chủ cộng sinh của Bàn Hành thế giới, là một vị Hồng Mông đại năng cường đại, bình hòa, ngoại hình hấn là một con phi hùng lưng mọc ba trăm sáu mươi đôi cánh chim khổng lồ.

Bàn Hành xuyên qua Hồng Mông hư không, cướp giết bừa bãi tất cả sinh linh nhỏ yếu hơn hấn, chủ nhân nguyên thủy của Bàn Hành thế giới, chính là đang trong ngủ say bị Bàn Hành phun kịch độc ám toán, bị Bàn Hành đánh chết sau đó căn nuốt.

Bàn Hành chiếm được phôi thai thế giới đang thai nghén, hấn bắt đầu dùng bản ngã lực lượng cải tạo bốn nguyên thuộc tính của thế giới, vốn một cái phôi thai đại thế giới ngũ hành đều đỏ, bị Bàn Hành mạnh mẽ vụn vụn thành một chi thế giới thanh mộc chi lực chiếm ưu thế tuyệt đối. Bởi vì Bàn Hành bản tính hung ác, thực vật sinh mệnh thể thai nghén trong Bàn Hành thế giới cũng lấy các loại vật hung ác, ác độc chiếm ưu thế tuyệt đối.

Sau khi mở ra thế giới, Bàn Hành chiếm cứ trung tâm thế giới, đem Bàn Hành thế giới coi là một cạm bẫy cực lớn, bề ngoài bình hòa yên tĩnh hấp dẫn vô số Hồng Mông sinh vật bước vào cạm bẫy. Các Hồng Mông sinh vật này đều bị Bàn Hành mượn dùng địa lợi đánh chết, thành thuốc bổ cho Bàn Hành nhanh chóng cường đại.

Mượn dùng cạn bã các Hồng Mông sinh vật sau khi bị căn nuốt lưu lại làm phân bón, Bàn Hành thế giới thai nghén ra một đám sinh linh ác độc mạnh mẽ dị

thường. Ở thời đại hồng hoang Bàn Hành nắm giữ thế giới này, Bàn Hành thế giới độc vật hoành hành, hung vật vô số, nơi nơi đều là thực vật ăn thịt, nơi nơi đều là độc trùng, độc thú kịch độc.

Trong năm tháng khủng bố đó, Thanh Tham thực vật sinh mệnh thể thiện lương, giữ mình như vậy ăn bữa hôm lo bữa mai, lúc nào cũng có thể bị coi là thuốc bổ căn nuốt mất.

Cho nên Thanh Tham ‘Mộc tổ’ như vậy từ niên đại khủng bố đó sống sót, lực công kích của bọn họ có lẽ không được tốt lắm, nhưng bản lĩnh chạy trốn của họ đều rất mạnh, mỗi người độn pháp tuyệt tích, càng có người tinh thông các loại ảo thuật và ** pháp, đồng thời bọn họ đối với các loại độc thuật và bí pháp giải độc cũng trình độ thâm hậu.

Về sau có một ngày, Bàn Hành đột nhiên cảm nhận được một sinh mệnh dao động cực kỳ mãnh liệt từ cực xa truyền đến. Bàn Hành mừng rỡ như điên lớn tiếng tuyên bố hẳn đã tìm được ‘phương hướng đại đạo’ của hẳn, bưng bưng hứng thú mang theo toàn bộ vật hung ác của Bàn Hành thế giới lao đi Hồng Mông hư không.

Mấy trăm năm sau, Bàn Hành bị đánh thành nguyên hình cây ăn thịt người chật vật lẻ loi một mình từ trên trời quay về, một câu cũng chưa kịp nói đã lâm vào ngủ say. Toàn bộ vật hung ác ác độc tùy tùng hẳn hướng tới Hồng Mông hư không toàn quân bị diệt, một đứa cũng không quay về được.

Bởi vì các vật hung ác thực lực cường hẳn hơn xa so với mộc tổ bọn Thanh Tham đã chết sạch, các mộc tổ thiện lương lấy Thanh Tham làm đại biểu lúc này mới từ Bàn Hành thế giới quật khởi. Bọn họ tiêu phí năm tháng dài đằng đằng đem các thực vật ác độc của Bàn Hành thế giới dọn dẹp hết, điểm hóa, bồi dưỡng ra Cự Khôi tám trăm thủ vệ như vậy cùng vô số mộc cự nhân trời sanh tính bình hòa, càng thai nghén ra tộc đàn như mộc linh, hợp thành Bàn Hành thế giới hiện nay.

Trong năm tháng dài đằng đẳng, đám mộc tổ Thanh Tham mấy lần mạo hiểm muốn triệt để tru sát Bàn Hành, nhưng bọn họ bất đắc dĩ phát hiện, lực lượng của bọn họ đến từ Bàn Hành, bọn họ căn bản không thể tổn hại Bàn Hành một chút nào.

Cuối cùng bọn họ chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn đem nơi Bàn Hành ngủ say triệt để phong ấn, tận khả năng giảm bớt tốc độ hấp thu thanh mộc linh khí chữa thương của Bàn Hành, tận khả năng để Bàn Hành bảo trì trạng thái trọng thương ngủ say.

Theo thời gian trôi qua, Bàn Hành đã thức tỉnh vài lần, nhưng vài lần thức tỉnh đó thời gian cực kỳ ngắn ngủi, hắn chỉ phát ra một trận rống giận chửi rủa sau đó liền mất sức quá độ tiếp tục lâm vào trong ngủ say.

Nhưng vạn năm gần đây, đám người Thanh Tham phát hiện nơi Bàn Hành ngủ say đã xảy ra một số biến hóa quái dị, mà trong các mộc tổ bọn họ đột nhiên mất tích mấy ông bạn già. Dựa theo bọn Thanh Tham suy đoán, Bàn Hành có lẽ đã khôi phục một ít lực lượng, hắn đang đầu vào đấy đánh chết mộc tổ, cắn nuốt bọn họ để khôi phục bản thân.

“Nếu không đoán sai mà nói, là bọn ngu xuẩn Ngu tộc kia lén lút xâm nhập nơi Bàn Hành ngủ say.” Thanh Tham mặt âm trầm lẩm bẩm: “Một đám ngu xuẩn, bọn hăn đưa thịt tới tận cửa! Huyết nhục tinh hoa là trợ giúp lớn nhất đối với Bàn Hành.”

Thanh Tham nhìn Cơ Hạo một cái, trong con ngươi trong suốt như trẻ con hiện lên một mảng hào quang màu xanh: “Càng đòi mạng hơn là, toàn bộ sinh mệnh bị Bàn Hành cắn nuốt, toàn bộ ký ức, tất cả tình huống cuộc đời của bọn họ đều sẽ bị Bàn Hành hấp thu. Cho nên hăn khẳng định đã biết tất cả.”

Mang theo một tia hoảng sợ và tuyệt vọng, gương mặt Thanh Tham vặn vẹo lẩm bẩm: “Hắn đã biết tất cả... Chờ hăn khôi phục đủ khí lực, chúng ta những kẻ dám phong ấn hăn, tất cả đều sẽ chết, mộc tộc cùng mộc linh tộc chúng ta mấy

năm nay vất vả đào tạo ra đều sẽ chết... Bàn Cổ thánh nhân đã ngã xuống, đây là tin tức chúng ta đều đã biết, hắc hắc định sẽ xông vào Bàn Cổ thế giới, nhân tộc các người sẽ trở thành con mồi của hắc hắc.”

Lắc đầu, Thanh Tham cười gượng nói: “Lấy tính cách hắc hắc, hắc hắc sẽ không một lần đem toàn bộ tộc nhân của người ăn sạch, hắc hắc rất am hiểu chăn nuôi thức ăn. Năm đó các vật hung ác kia, thật ra chính là thức ăn hắc hắc nuôi dưỡng, thời điểm không có Hồng Mông sinh vật rơi vào cạm bẫy, hắc hắc luôn dùng các sinh vật mình nuôi làm điểm tâm cho đỡ thèm.”

Khóe miệng Cơ Hạo giật giật, một tiên thiên Hồng Mông thực nhân đang biết nuôi dưỡng súc vật?

Nhưng, cái này cũng không quan trọng, quan trọng là cây rìu kia, cây rìu khiến hư ảnh lớn tiếng rít gào rống giận.

“Người nói, hắc hắc từ Bàn Cổ thế giới mang về một cái rìu?” Cơ Hạo làm bộ rất tò mò nhìn Thanh Tham.

“Một cái rìu cực lớn, một cái rìu khí thể hung ác ngập trời, một cái rìu thiếu chút nữa đem hắc hắc chém thành hai mảnh.” Thanh Tham chép miệng một cái, rất tiếc hận nói: “Chỉ thiếu một chút như vậy, cái rìu kia đã có thể đem hắc hắc chém thành hai mảnh. Đáng tiếc là, chủ nhân cái rìu nhắm chừng không còn sức, chỉ thiếu một chút như vậy.”

Nặng nề thở ra một hơi, Thanh Tham nhìn Cơ Hạo nói: “Cái rìu đó, hiện tại ngay tại chỗ trung tâm rễ cây của Bàn Hành. Những năm gần đây, hắc hắc không ngừng dùng rễ cây của mình quấn quanh, phong ấn cái rìu đó. Chúng ta đều cho rằng, hắc hắc muốn luyện hóa cái rìu đó, nhưng những năm gần đây hắc hắc đều đang ngủ say, hắc hắc căn bản không có lực lượng thu phục cái rìu kia.”

“Đi, giết chết Bàn Hành kia!” Hư ảnh ở trong thần hồn không gian hò hét: “Cơ Hạo, nếu ta không đoán sai, cái rìu kia nhất định là Bàn Cổ Phủ cộng sinh với Bàn Cổ thánh nhân. Ha ha, không ngờ lại bị thằng cha này vụng trộm cầm

về, khó trách ở Bàn Cổ thế giới như thế nào cũng không cảm ứng được khí tức của Bàn Cổ Phủ! Đi, giết chết tên kia, đem Bàn Cổ Phủ thu hồi.”

Hai mắt phun ra thần quang màu lam, hư ảnh sốt ruột không chờ nổi rồng lớn: “Ta truyền thụ người khai thiên ngũ thức, thích hợp nhất là dùng rìu thi triển. Đương nhiên, người muốn dùng kiếm cũng được, có thể đem Bàn Cổ Phủ dung nhập trong kiếm của người mà. So sánh với Bàn Cổ Phủ, thanh kiếm này của người hiện tại chỉ là cặn bã! Cặn bã!”

Hư ảnh hưng phấn hò hét, Cơ Hạo thì không nhanh không chậm nói: “Cái rìu kia, ta muốn... Các người còn có thể cho ta lợi ích gì đây?”

Chương 1562: Hồng Mông Linh Nhũ

Không nên trách Cơ Hạo tham lam.

Cái rìu kia đã có thể là binh khí Bàn Cổ thánh nhân để lại, đó là khẳng định cần thu hồi.

Mà Bàn Hành, cho dù hắn đã lâm vào ngủ say vô số năm, cho dù bốn nguyên của Bàn Hành thế giới so ra kém Bàn Cổ thế giới xa xa, hắn dù sao cũng là ‘thánh nhân’ khai thiên tích địa sáng tạo một phương thế giới. Lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, muốn triệt để chém giết Bàn Hành, phiêu lưu Cơ Hạo cần mạo hiểm có thể nghĩ mà biết.

Nếu không phải cái rìu đó quan hệ, Cơ Hạo căn bản không muốn quan tâm Thanh Tham!

Lợi ích lớn nữa, có thể quan trọng hơn tính mạng của chính Cơ Hạo? Cơ Hạo rất hài lòng đối với thực lực của mình hiện tại, Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Kiếm hai kiện chí bảo một công một phòng hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, càng có Thiên Địa Kim Kiều hộ thân, Cơ Hạo đối với bảo vật đã không mưu cầu xa xôi gì nữa.

Từng bước tu luyện tiếp, có Vũ Dư đạo nhân truyền thụ vô thượng đại đạo, càng có nhiều lần lập công lớn cho nhân tộc được vô lượng công đức hộ thân, cộng thêm nay được hưởng thiên đế tôn vị, Cơ Hạo còn có cái gì phải cưỡng cầu đây? Như Cơ Hạo nói, mau lo liệu xong các loại chuyện phiền toái, thành thân với Thiếu Ti, Man Man, sau đó sinh cả một đàn con bò lung tung khắp mặt đất.

Hắn cần gì vì tính mạng của bọn Thanh Tham, đi liều mạng với một khai thiên thánh nhân?

Nhưng vì cái rìu kia, Cơ Hạo phải thu hồi cái rìu đó, hắn phải đi nơi Bàn Hành ngủ say một chuyến. Đã bắt buộc dĩ phải đi, như vậy bọn Thanh Tham nhất

định phải trả giá khiến Cơ Hạo hài lòng.

Thanh Tham trầm ngâm hồi lâu, hần nghiêm nghị nhìn Cơ Hạo chậm rãi gật đầu: “Trừ chúng ta đám lão gia hỏa này, còn có những đứa nhỏ thông linh trí, toàn bộ Bàn Hành thế giới, người nhìn trúng, cứ việc cầm đi.”

Thanh Tham rất thẳng thắn thành khẩn nhìn Cơ Hạo: “Chúng ta đám lão gia hỏa này sống đến bây giờ, không dễ gì, cho nên chúng ta còn không muốn bị đạo hữu ném vào trong bếp lò luyện thành thuốc nuốt vào tăng trưởng tu vi; những đứa nhỏ thông linh trí kia, là hy vọng tương lai của tộc ta, hơn nữa bọn họ có thể nói, có thể cười, có thể đi, có thể chạy, bề ngoài nhìn qua cũng giống hết đạo hữu, đạo hữu có thể nhẫn tâm làm hại bọn họ?”

Cơ Hạo chớp mắt một cái, đám lão gia hỏa này thật đúng là biết nói chuyện, nhưng không phải thế sao. Các thực vật sinh mệnh kia đã thông linh trí, hóa thành hình người, có thể nói cười chạy nhảy, Cơ Hạo thật sự không đành lòng chặt tay chân bọn họ dùng để luyện đan phối dược.

“Như vậy, Bàn Hành thế giới có thứ gì tốt?” Cơ Hạo rất dứt khoát hỏi Thanh Tham: “Trước khi động thủ, ta muốn hiện thu một bộ phận tiền đặt cọc, thuận tiện tăng trưởng một ít thực lực. Dù sao, ta cần đối phó, chính là một vị khai thiên thánh nhân. Cho nên, các người tốt nhất có thể nghĩ đến một số bảo bối nào đó hiệu quả dựng sào thấy bóng, có thể nhanh chóng tăng lên thực lực của ta.”

Thanh Tham nhú mày, hần suy nghĩ một phen, đột nhiên vỗ tay một cái: “Có rồi, năm đó Bàn Hành chém giết nguyên thủy chi chủ của thế giới này, cắn nuốt toàn bộ thân thể của hần, lại đem một khóa Bất Hủ Chi Tâm của hần giữ lại, lúc khai thiên, Bàn Hành đem trái tim nguyên thủy chi chủ và đầu mỗi then chốt thiên địa Bàn Hành thế giới hòa hợp một thể.”

Giật xuống một sợi râu của mình, Thanh Tham hướng sợi râu dùng sức thổi một hơi, sợi râu hóa thành một đám sương mù màu xanh dần dần khuếch tán ra, rất nhanh đã ngưng tụ thành một mảng sơn thủy tươi đẹp. Chỉ thấy một ngọn núi

thăng tấp đứng sừng sững ở trong thiên địa, từng tia nước năm màu nhỏ bé theo hoa văn tinh tế trên thân núi bóng loáng dần dần chảy xuống, cuối cùng hội tụ ở trong một cái đầm nước thật lớn tại chân núi.

“Bất Hủ Chi Tâm của nguyên thủy chi chủ mượn dùng lực lượng đầu mỗi then chốt thiên địa, câu thông Hồng Mông hư không, ngày đêm thổ nạp Hồng Mông tạo hóa khí, từ trong đó phân hoá ra thủy hỏa phong lôi các loại khí cơ, hóa thành tiên thiên tạo hóa linh dịch theo đầu mỗi then chốt thiên địa chảy xuống. Đầm nước này, ngày thường căn cơ Bàn Hành sẽ cắm ở trong đầm nước, rút lấy tiên thiên thanh mộc khí trong đó cường tráng bản thân.”

Có chút tiếc hận nhìn nhìn đầm nước kia, Thanh Tham bất đắc dĩ nói: “Tiên thiên tạo hóa linh dịch này tính chất pha tạp, trừ phi Bàn Hành tu vi cỡ đó mới có thể thừa nhận lực lượng trùng kích bá đạo vô cùng trong đó, rút lấy tiên thiên thanh mộc chi khí lớn mạnh bản thân. Chúng ta những lão gia hỏa này từng thử hấp thu linh dịch trong đó, lại thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma phát nổ thân thể...”

Hư ảnh ở trong thần hồn không gian cất tiếng cười to lên: “Tạo hóa, tạo hóa, thế mà lại có Bất Hủ Chi Tâm? Ha ha, con phi hùng kia may mắn sớm ngã xuống, nếu ta năm đó biết hẩn tồn tại... Hắc, cái gì tiên thiên tạo hóa linh dịch, một đám không có kiến thức, đây là Hồng Mông Linh Nhũ, chỗ căn bản nuôi nấng tất cả thế giới. Cơ Hạo, người nếu có thể đem linh nhũ của một đầm nước này hấp thu toàn bộ, hắc hắc, trong cảnh giới của người hiện nay, không ai có thể tổn hại người may mắn.”

Đột nhiên, hư ảnh mắng một câu nặng nề: “Thật sự là phí phạm của trời, Bất Hủ Chi Tâm, lại hòa hợp một thể với đầu mỗi then chốt thiên địa thế giới rách nát này. Thật sự là phí phạm bảo bối. Nếu có thể đem đầu mỗi then chốt thiên địa này đoạt về Bàn Cổ thế giới, hừ... Cơ Hạo, người còn có thể kiếm thêm một lần vô lượng công đức!”

Mắt Cơ Hạo chợt sáng ngời, có thêm một lần vô lượng công đức? Hẳn là đã biết chỗ tốt của công đức, thứ đó ai cũng ngại ít mà!

“Không phải vậy sao, Bất Hủ Chi Tâm, đây chính là thứ tốt có thể gia tăng thế giới bốn nguyên. Người nếu có thể đem bảo bối này mang về Bàn Cổ thế giới, không chỉ có thiên đạo có thể thưởng người một phần vô lượng công đức, người còn có thể đem nó bán cho Minh đạo nhân, tiểu tử đó táng gia bại sản cũng muốn khóc lóc cầu xin bảo bối này!” Hư ảnh cất tiếng cười to: “Minh đạo nhân từ khi thiên địa mở tới nay đã chiếm đoạt U Minh thế giới, mấy năm nay ta cũng đã nhìn ra, hẳn muốn mượn dùng U Minh thế giới chứng đạo.”

“Chỉ tiếc, U Minh thế giới không muốn tiếp nhận hẳn... Muốn mượn dùng U Minh thành đạo, hẳn phải cho U Minh thế giới đủ lợi ích mới được. Bất Hủ Chi Tâm này, một cái đầu mỗi then chốt thiên địa dung hợp Bất Hủ Chi Tâm này, chính là chìa khóa Minh đạo nhân thật sự nắm giữ U Minh.” Hư ảnh cười to nói: “Nếu có thể mang về, cứ việc bắt chẹt tiểu tử đó là được.”

Cơ Hạo chậm rãi gật đầu: “Thanh Tham tiền bối, chính là một đầm tiên thiên tạo hóa linh dịch này, ta muốn thử hấp thụ đôi chút. Mặc kệ thành công hay không, ta đều sẽ đi giúp các người chém giết Bàn Hành, sau đó chúng ta lại thương lượng việc báo thù khác, thế nào?”

Thanh Tham kinh hãi nhìn Cơ Hạo, hẳn chỉ chỉ đầm nước kia, giọng quái dị nói: “Đó là thứ lợi hại chúng ta khê chạm vào sẽ nổ tan xác mà chết. Đạo hữu, không phải tiểu lão nhân đánh giá thấp người, thật sự là...”

Cơ Hạo cười gật gật đầu, hẳn trầm giọng nói: “Ta chung quy không đến mức lấy tính mạng mình đi đùa giỡn nhỉ?”

Thanh Tham nhú mào, hẳn từ trên xuống dưới tỉ mỉ đánh giá Cơ Hạo hồi lâu, lúc này mới vỗ tay một cái, lớn tiếng nói: “Thôi, một khi đã như vậy, theo ta. Chỉ là đạo hữu nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối đừng làm hại bản thân. Chúng ta đợi nhiều năm như vậy, mới đợi được đạo hữu một ‘thiên dịch’ như vậy, người nếu đùa chết bản thân, chúng ta cũng thật không còn hy vọng chế phục Bàn Hành.”

Lắc lắc đầu, Thanh Tham thấp giọng lẩm bẩm: “Chẳng lẽ, thực cần chúng ta đi cầu hai tên ra từ cùng một mạch kia? Hắc, đứng xa xa nhìn bọn họ, đã cảm thấy trong lòng phát lạnh, không có việc gì vẫn là đừng trêu vào bọn họ thì hơn.”

Cơ Hạo nghe xong cười thầm không thôi, không phải vậy sao? Một đạo nhân và Hoa đạo nhân, các người vẫn là tốt nhất không nên trêu vào thì hơn.

Đi theo phía sau Thanh Tham, thông qua một tòa truyền tống trận do mười tám cái cây khổng lồ tạo thành, chưa hao phí bao nhiêu thời gian, Cơ Hạo đã tới trước đầu mối then chốt thiên địa Bàn Hành thế giới.

Chương 1563: Huyền Công Cứu Chuyên

Như trụ trời Bất Chu sơn của Bàn Cổ thế giới, đầu mỗi then chốt thiên địa Bàn Hành thế giới đội trời đạp đất, đứng ở chân núi cực lực ngăn đầu, cũng không nhìn thấy đỉnh của nó ở nơi nào. Trên đầu mỗi then chốt thiên địa toàn thân bóng loáng trong suốt như thủy tinh lưu ly tự nhiên sinh ra vô số dấu vết rậm rạp tinh tế, từng luồng Hồng Mông Linh Nhũ như tơ, theo các dấu vết tinh tế đó không ngừng chảy.

Một loại hào quang kỳ dị từ trên đầu mỗi then chốt thiên địa khuếch tán ra, chiếu rọi hư không bốn phía long lanh trong suốt, giống như ngâm ở trong lòng trắng trứng.

Phía dưới đầu mỗi then chốt thiên địa chính là đầm nước thật lớn đường kính mười hai vạn dặm, trong đầm nước sâu tới vạn dặm chứa đầy Hồng Mông Linh Nhũ năm màu. Gió khê thổi qua, một loại khí tức khó có thể hình dung không ngừng từ trong linh nhũ bay ra, không thể nói rõ thơm thối, cũng nói không ra được trong đục, nói tóm lại tựa như bao dung tất cả hương vị thế gian, dẫn tới tinh khí toàn thân đều không khỏi dao động hỗn loạn.

Khi Thanh Tham mang theo Cơ Hạo từ trong vết nứt ở thân một cây đại thụ đi ra, cạnh đầm nước đã có mười mấy lão nhân khuôn mặt già nua cổ xưa đứng. Bọn họ còng lưng, dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn Cơ Hạo.

Một lão thái thái khuôn mặt hiền lành, con mắt như đá mắt mèo rạng rỡ tỏa sáng đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu oa nhi, không nên lấy mạng nhỏ của mình đi đùa giỡn... Năm đó lão Kim chính là không nghe khuyên bảo, ỷ vào bản thể mạnh mẽ của mình là Kim Bì Ngọc Cốt Đăng, dám học Bàn Hành đem rễ cây của mình chui vào trong đầm... Hiện tại lão Kim còn nửa chết nửa sống nằm nơi đó!”

Một lão nhân râu dài chấm đất, hai tai rủ xuống trên vai ho khan một tiếng

nặng nề: “Không nói lão Kim, lão Hoa à, người không phải cũng nổi tính tình, ý vào bản thể người là Hồng Tâm Mặc Ngọc Lan có thể giải thiên địa vạn độc, tự cho là đúng lao đầu vào, sau đó khóc trời kêu đất bò ra, hừ, người so với lão Kim tốt hơn chỗ nào chứ?”

Một đám lão đầu lão thái ánh mắt sáng ngời nhìn Cơ Hạo, cùng cất tiếng mở miệng khuyên: “Oa nhi, chúng ta khó mà gặp được một đứa nhỏ trời sinh khắc chế chúng ta những lão đầu gỗ này, lại dễ nói chuyện, cho nên người...”

Cơ Hạo cười hướng đám mộc tộc này chấp tay thi lễ, cũng không nghe bọn họ dong dài nữa, thân thể nhoáng lên một cái kéo theo một đạo kim quang lao vào trong đầm nước.

Trong cái bóng của Cơ Hạo một bóng đen vận vện lắc lư, Da Ma Sát Nhất mặt không biểu cảm chui ra khỏi cái bóng của Cơ Hạo, xoay người lại lạnh như băng nhìn đám mộc tộc này: “Khi chủ thượng tu luyện, mời các vị đừng quấy rầy, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Một đám lão đầu lão thái nhìn nhau một cái, đồng thời cười lên ‘Ha ha’.

Da Ma Sát Nhất chợt biến sắc, hần nhảy dựng lên, hóa thành một luồng tàn ảnh muốn bỏ chạy, nhưng một sợi dây leo màu xanh đột ngột từ phía sau hần lao ra, linh hoạt vạn phần tạo ba cái nút thông lọng, nhẹ nhàng đem hần trói như cái bánh chưng.

Dây leo màu xanh lơ lửng ở giữa không trung, đem Da Ma Sát Nhất trói không thể động đậy, lão thái vừa mới nói chuyện cười ‘Ha ha’ đi tới bên người Da Ma Sát Nhất, vung bàn tay hướng về phía môn hần vỗ xuống mười mấy cái. Bộ dáng lão thái nhìn như gần đất xa trời, hấp hối, nhưng ra tay lực đạo mạnh đến dọa người, đánh cho môn Da Ma Sát Nhất vang lên ‘Bộp bộp’, hần đau đến mức gương mặt vận vện thiếu chút nữa hô thành tiếng.

“Trẻ con nho nhỏ không ngoan, phải đánh đòn. Hì hì, bà nội ta có nhiều cháu tốt, cháu ngoan như vậy, nhiều đứa nhỏ không nghe lời như vậy đều bị bà nội ta

dạy ngoan rồi. Người đứa nhỏ này nói ngoa nữa, xem bà nội dạy dỗ người như thế nào!” Lão thái thái cười tùm tùm lấy ra một khối mật đường lớn mùi thơm bức người, mạnh mẽ nhét vào trong mồm Da Ma Sát Nhất.

“Đứa nhỏ ngoan ngoãn nghe lời, có kẹo ăn. Ngoan ngoãn chờ, xem...’Chủ thượng’ của người, có thể sống qua một cửa ải này hay không đi!” Lão thái thái không quan tâm Da Ma Sát Nhất nữa, xoay người sang chỗ khác theo một tổ khác cùng nhau đi tới bên đầm nước, thấp thỏm lo âu nhìn đầm nước.

Đột nhiên, một lão đầu nhí vung lên một cây quả trượng đồ ập xuống đánh vào trên đầu Thanh Tham, ‘Huỵch’ một tiếng đem Thanh Tham đánh bay thật xa.

“Lão hồ đồ, người lão bất tử này, người đem địa phương quý quái này nói cho đứa nhỏ đó làm gì? Nếu hắn xảy ra chuyện gì, nếu là Bàn Hành thật sự tỉnh lại...” Một đám một tổ mặt mang sự sợ hãi, chỉ vào Thanh Tham đồng thời oán giận hăn lên.

Thanh Tham bị đánh cho đầu đầy u cục, hăn trợn mắt ôm đầu ngồi dưới đất, mặc một đám một tổ oán giận, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Giờ phút này sâu trong đầm nước, trạng thái của Cơ Hạo lại là tốt trước nay chưa từng có.

Không cần hăn nhúc nhích, không cần hăn vận công, khí tức của Bàn Cổ chi thể tự nhiên mà vậy phóng ra, Hồng Mông Linh Nhũ trong đầm nước giống như vật còn sống có linh tính, tự rót vào thân thể hăn.

Một loại cảm giác ấm áp và thoải mái trước nay chưa từng có khiến Cơ Hạo thoải mái nhắm mắt lại, giống như về tới trong bụng mẹ, loại cảm giác ấm áp thích ý đó khiến buồn ngủ. Không cần hư ảnh nói rõ, Cơ Hạo tự nhiên mà vậy từ trong Hồng Mông Linh Nhũ đã biết rất nhiều rất nhiều.

Hồng Mông Linh Nhũ, vô thượng linh vật trong hư không vô tận của Hồng

Mông hỗn độn tự nhiên sinh ra. Vô luận Bàn Cổ, Bàn Ngu, hoặc là Bàn Hi, Bàn Giả, các thánh nhân có được khả năng khai thiên tích địa, khi bọn họ còn thai nghén ở trong Hồng Mông, bọn họ chính là chiếm được Hồng Mông Linh Nhũ tâm bồ, mới có thể cường đại và sinh trưởng nhanh hơn, dễ hơn.

Đối với hậu thiên sinh linh mà nói, Hồng Mông Linh Nhũ là thuốc độc ác độc nhất thế gian.

Đối với sinh linh cường đại có tiềm lực trở thành khai thiên thánh nhân mà nói, Hồng Mông Linh Nhũ chính là thuốc bổ tốt nhất.

Đối với Cơ Hạo mà nói, Hồng Mông Linh Nhũ chính là vô thượng thần dược hẩn tu luyện Bàn Cổ chi thể, ngưng tụ hỗn độn Bàn Cổ chi thân. Một giọt Hồng Mông Linh Nhũ có thể khiến Bàn Cổ chi thể của hẩn được tăng cường thật lớn, mà nơi này có một đầm linh nhũ đường kính mười hai vạn dặm.

Từng đạo hỗn độn linh quang cấp tốc lưu động ở trên người Cơ Hạo, không cần hẩn làm gì, như thai nhi ở trong bụng mẹ tự nhiên mà vậy hấp thu dinh dưỡng, không cần Cơ Hạo tự vận công, Bàn Cổ chi khu tiểu thành của hẩn tự nhiên mà vậy hấp thu Hồng Mông Linh Nhũ, không ngừng cường hóa lớn mạnh.

Thân thể hẩn dần dần sinh trưởng, thân thể vốn cao gần một trượng chậm rãi cao lên, cường tráng thêm, rất nhanh hẩn đã cao tới gần trăm trượng, không bao lâu đã là trên dưới vạn trượng, rất nhanh thân thể hẩn giống như người nước Long Bá khổng lồ tới trăm dặm, mà tốc độ sinh trưởng của hẩn còn đang không ngừng tăng lên.

Ở trong bất tri bất giác, Cửu Chuyển Huyền Công Cơ Hạo tu luyện cảm ứng được cường độ thân thể hẩn cấp tốc tăng lên, môn kỳ công này bắt đầu tự vận chuyển, thân thể Cơ Hạo bành trướng đến khoảng ba trăm dặm bắt đầu thông thả co rút lại, như tinh thiết được rèn luyện thành tinh cương, mật độ thân thể hẩn đang nhanh chóng tăng lên, mà thể tích lại đang thông thả thu nhỏ lại.

Hồng Mông Linh Nhũ không ngừng chui vào thân thể, thân thể co lại của Cơ

Hạo lại bắt đầu nhanh chóng phóng to, tốc độ vận chuyển của Cửu Chuyển Huyền Công càng lúc càng nhanh, thân thể hắn vừa mới phóng to lại bắt đầu cấp tốc co lại.

Giữa phóng to thu nhỏ như thế, lực lượng thân thể Cơ Hạo lấy một loại tốc độ nghe rợn cả người cấp tốc tăng lên.

Khi máu tươi chảy qua mạch máu của Cơ Hạo, phát ra thanh âm giống như tinh tú ở hồng hoang tĩnh không chuyển động, tiếng vang lớn ‘Ừ ừ’ có thể chấn vỡ hồn phách người ta.

Thời điểm thân thể Cơ Hạo sinh trưởng đến ba vạn sáu ngàn dặm, Cửu Chuyển Huyền Công dừng vận chuyển.

Môn huyền công này đã đạt tới cực hạn tầng thứ chín công pháp có thể đến. Cửu Chuyển Huyền Công Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân lấy vô thượng đạo pháp thôi diễn ra đã bị Cơ Hạo tu luyện đến trạng thái cực hạn.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Cơ Hạo đột phá ba vạn sáu ngàn dặm, cường độ thân thể hắn đột phá cực hạn huyền công Vũ Dư đạo nhân thôi diễn ra, bước vào cảnh giới thần bí đám người Vũ Dư đạo nhân cũng không thể phỏng đoán.

Chương 1564: Bàn Cổ Chân Thân

Trong nháy mắt chiều cao thân thể Cơ Hạo vượt qua ba vạn sáu ngàn dặm, thân thể hần đột nhiên cứng ngắc một chút.

Từng đạo kim quang cực kì hùng hậu từ trong cơ thể hần đột ngột tràn ra, vô số kim quang gào thét xuyên thấu thân thể hần, ở ngoài thân hần ngưng tụ thành một cái bóng người hỗn độn mông mông lung lung. Vô số phù văn kỳ dị ở trong bóng người hỗn độn này như ẩn như hiện, mơ hồ có tiếng gầm gừ trầm thấp từ trong đó truyền đến.

Theo thiên âm kỳ diệu nổ vang, bóng người mông lung hỗn độn này nặng nề hòa hợp một thể với thân thể Cơ Hạo. Một dòng chảy nóng đáng sợ khiến Cơ Hạo thiếu chút nữa kêu đau thành tiếng từ đỉnh đầu rót vào trong cơ thể, nháy mắt tẩy rửa thân thể hần vô số lần.

Mỗi một lần tẩy rửa, thân thể Cơ Hạo đều áp súc một phần, mỗi một lần tẩy rửa, gân cốt hần liền cường kiện một phần. Quá khứ hần cần lúc toàn lực vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công mới có lực lượng thêm vào, giờ phút này đã biến thành lực lượng thật sự của hần từng chút một tích lũy ở trong cơ thể hần.

Cơ Hạo đột nhiên hiểu áo nghĩa trung tâm của Cửu Chuyển Huyền Công —— Đại Xích, Thanh Vi, Vũ Dư, ba người bọn họ không biết từ nơi nào chiếm được một khối thi thể Bàn Cổ, hoặc là một ngón tay, hoặc là một khối cốt nhục, nói tóm lại, đó là một khối thân thể rơi ra trên thân thể khổng lồ của Bàn Cổ thánh nhân sau khi ngã xuống.

Huỳnh đệ ba người tìm hiểu thi thể Bàn Cổ vô số năm, lấy đạo hạnh bản thân tham khảo diệu lý thiên đạo vận chuyển của Bàn Cổ thế giới, lúc này mới sáng chế Cửu Chuyển Huyền Công.

Đây là một môn vô thượng luyện thể pháp môn ‘lấy lực chứng đạo’, ‘nhục thân thành thánh’, huỳnh đệ ba người Vũ Dư đạo nhân hy vọng có ai có thể đem

nó tu luyện đến mức tận cùng, ngừng tụ Bàn Cổ chân thân, bằng lực lượng thuần túy chứng đại đạo. Người lấy lực chứng đạo sát phạt lực mạnh nhất, là hộ pháp tốt nhất của giáo môn.

Ngại là bản ngã đại đạo của ba người không hợp, số lượng thi thể Bàn Cổ bọn họ đạt được cũng không lớn, từ trong đó tìm hiểu lực chi đại đạo không đủ, Cửu Chuyển Huyền Công cho dù tu luyện đến cửu chuyển cực hạn, cũng không cách nào ngừng kết Bàn Cổ chân thân chân chính.

Cửu chuyển đến cực điểm, cũng chỉ khiến lực lượng thân thể Cơ Hạo ở trên trụ cột hiện có nâng lên một đoạn, như dẹt hoa trên gấm, đối với Cơ Hạo hiện nay mà nói, đã không có ý nghĩa quá lớn. Dù sao Cơ Hạo nay đi ở trên đại đạo Bàn Cổ chân thân chính xác nhất, cao minh hơn Cửu Chuyển Huyền Công không hoàn toàn quá nhiều, quá nhiều.

Ý nghĩa của Cửu Chuyển Huyền Công đối với Cơ Hạo, là để hắn có được sức khống chế cường đại, để hắn có được lực lượng cường đại, đồng thời cũng có thêm vô số pháp môn kỳ dị nắm giữ, vận dụng lực lượng này.

Dựa theo hư ảnh truyền thụ, Cơ Hạo sẽ biến thành một mảng cự nhân vùng rừ chém lung tung; được Cửu Chuyển Huyền Công, mảng cự nhân này có thể dùng kim thêu hoa ở trên giọt sương điêu khắc ra núi đồi sông ngòi, trùng ngư diệu thú các loại hoa văn tinh tế nhất.

Dòng chảy nóng như búa tạ, cứng rắn đem Cơ Hạo đột phá chiều cao ba vạn sáu ngàn dặm đập trở về trên dưới ba trượng. Theo dòng chảy nóng lần lượt tẩy luyện, Cơ Hạo có thể rõ ràng cảm giác được mỗi một tế bào tồn tại trong cơ thể của mình, có thể thoải mái nắm giữ, khống chế một luồng lực lượng nhỏ bé nhất trong cơ thể.

Loại cảm giác đó tuyệt vời vô cùng, một tầng màng ngăn dày nặng ở trước mặt lực lượng thân thể mạnh mẽ vô cùng của Cơ Hạo bị đánh tan thành mảnh vụn. Cơ Hạo đột nhiên phát hiện, căn bản không cần vận dụng ‘Diễn’ chi đại đạo

của Hoa đạo nhân, đơn thuần bằng vào thân thể cường đại, thần dị của hãn giờ phút này, hãn đã có thể thiên biến vạn hóa.

Phàm là thiên địa vạn vật Bàn Cổ thế giới có được, từ thân thể Bàn Cổ thánh nhân tan vỡ mà diễn hóa ra, Cơ Hạo đều có thể biến hóa tùy theo ý muốn.

Cơ Hạo thuần túy dựa vào lực lượng thân thể, không cần bất cứ pháp lực thần thông nào, hoàn mỹ nắm giữ chỗ nhỏ bé nhất trên thân thể, có thể tùy theo ý muốn biến hóa thành tất cả sự vật của Bàn Cổ thế giới hãn từng nhìn thấy.

Thân thể nhoáng lên một cái, Cơ Hạo hóa thành một con ngũ trảo kim long cuộn mình ở trong Hồng Mông Linh Nhũ.

Mỉm cười, Cơ Hạo biến thành một con thất thải phượng hoàng khê đang cánh.

Cự long, phượng hoàng, Thao Thiết, Tì Hưu, Nhai Tí, Huyền Vũ, Chu Tước, Tất Phương, Tam Túc Kim Ô...

Đại thụ, dây leo, cỏ dại, rong rêu, hoa tươi, tiểu mạch, cây ngô, khoai lang, cỏ đuôi chó...

Núi nhỏ, tảng đá, mỹ ngọc, tinh kim, trân châu, lưu ly, phi thúy, san hô, cục đất...

Động vật, thực vật, vật chết, vật sống, bay trên trời, bơi trong nước, chui trong lòng đất, các vật cổ quái, phàm là Bàn Cổ thế giới có, Cơ Hạo không hao phí nửa điểm pháp lực, chỉ thân thể của mình đã trực tiếp biến thành sự vật muốn biến.

Khác với pháp lực biến ảo, thời điểm Cơ Hạo biến hóa, hãn liền rõ đầu rõ đuôi thật sự ‘Là’ một vật thể đó.

Thời điểm hãn biến thành cự long, chính là một long tộc thuần huyết thật sự, cho dù long tộc lấy ra huyết mạch thần khí của tổ long, cũng chỉ có thể xác định

hắn là huyết mạch long tộc thuần túy nhất. Khi hắn biến thành phượng hoàng, hắn chính là một con phượng hoàng rõ đầu rõ đuôi, hắn có thể đục hỏa trùng sinh, hắn có thể niết bàn trong lửa, tất cả thần thông phượng hoàng nên có hắn đều có được.

Chính bởi vì là thân thể biến hóa, không phải pháp lực biến hóa, cho nên Cơ Hạo biến thành bất cứ thứ gì cũng không có chút pháp lực dao động nào, trừ phi bị người ta nhìn thấy quá trình hắn biến hóa, nếu không cho dù Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tồn tại như vậy, cũng không cách nào phân biệt vật Cơ Hạo biến hóa ra.

Đây mới là đại thần thông chân chính, thần thông khó lường do Bàn Cổ chân thân mang đến.

Gân cốt trong cơ thể phát ra tiếng vang lớn ‘Rắc rắc’, sự rèn luyện cuối cùng của Cửu Chuyển Huyền Công đối với Cơ Hạo hoàn toàn chấm dứt, thân thể hắn điên cuồng hấp thu Hồng Mông Linh Nhũ, thân thể cao ba trượng một lần nữa điên cuồng sinh trưởng.

Mười dặm, trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm...

Cao thêm mỗi một tấc, thực lực tăng lên một tia, cao thêm mỗi một dặm, thực lực tăng lên một đoạn, mười dặm, trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm, lực lượng thân thể Cơ Hạo hướng lên trên nhảy vọt gấp bội. Từng đạo hỗn độn khí tức từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, hóa thành các con cự long trông rất sống động quần quanh ở trên người hắn rít gào không thành tiếng.

Trong thân thể Cơ Hạo, một mảng hỗn độn hư không vô biên vô hạn cấp tốc khuếch tán ra. Bàn Giả Thái Dương lơ lửng ở trong cơ thể Cơ Hạo, lẻ loi nhỏ bé như vậy. Mảng hư không này thể tích cực lớn, Bàn Giả Thái Dương chiếm cứ không đến một phần vạn không gian trong đó.

Mảng hư không này đại biểu cho sức thừa nhận của thân thể Cơ Hạo hiện nay, nếu có đối tượng thỏa đáng, hắn còn có thể thu nạp trên vạn Bàn Giả Thái

Dương tiến vào trong cơ thể.

Cho dù là vầng Thái Dương Tinh kia của Bàn Cổ thế giới, Cơ Hạo khẽ cắn môi, thân thể hần hiện nay cũng có thể đem nó một ngụm nuốt vào, thật sự đem Thái Dương Tinh hóa thành nguồn suối lực lượng của bản thân.

Rít gào một tiếng, Cơ Hạo cao mười vạn tám ngàn dặm chậm rãi từ trong đầm nước khô cạn đứng dậy, đầu của hắn xuyên phá tầng mây, đôi tay vung lên trong thiên địa liên cuốn lên từng cơn lốc. Vô số luồng hỗn độn chi khí ngưng tụ thành cự long quấn quanh trên thân hắn, tiếng rống gầm nặng nề chấn động khiến đám mộc tổ bọn Thanh Tham váng đầu hoa mắt không đứng vững, mỗi người kinh hô ngã xuống đất.

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn chín vầng mặt trời trên bầu trời.

Mặt trời của Bàn Hành thế giới so với mặt trời Bàn Giả thế giới nhiệt lực mạnh hơn, một vầng mặt trời chất chứa nhiệt lực đại khái là gấp trăm lần Bàn Giả Thái Dương trở lên.

Cơ Hạo nhìn những vầng mặt trời này, không khỏi nhếch miệng cười. Lấy đi ba năm vầng mặt trời mà nói, đối với Bàn Hành thế giới không có ảnh hưởng gì xấu nhỉ?

“Có chút thành tựu rồi.” Trong thần hồn không gian, hư ảnh đánh giá thân thể cao mười vạn tám ngàn dặm của Cơ Hạo, có chút hài lòng gật gật đầu: “Tiểu gia hỏa, nhanh đi, giết chết Bàn Hành thẳng nhãi đó, đem... Cái rìu, cầm về.”

Chương 1565: Nơi Phong Ấn

Ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng trầm thấp, hai tay Cơ Hạo đặt ở trên đầu mỗi then chốt thiên địa Bàn Hành thế giới.

Ở trong ánh mắt kinh hãi của một đám mộc tổ bọn Thanh Tham, đầu mỗi then chốt thiên địa Bàn Hành thế giới kịch liệt run rẩy một cái. ‘Rắc’ một tiếng vang không lồ, đầu mỗi then chốt thiên địa bóng loáng thẳng tắp bị Cơ Hạo cao mười vạn tám ngàn dặm cứng rắn nhổ ra hơn ngàn dặm.

‘Ông’ một tiếng vang không lồ, dưới làn da màu hỗn độn của Cơ Hạo từng cơ bắp mấp máy như cự long kịch liệt nhảy lên, Bàn Giả Thái Dương bộc phát ra vô lượng hào quang rót vào thân thể hắn, mỗi một tế bào của hắn đều đang phát ra ánh sáng và nhiệt độ loá mắt, hắn thở hỗn hển trầm thấp, chậm rãi đem đầu mỗi then chốt thiên địa Bàn Hành thế giới rút ra từng đoạn một.

“Trời ạ!” Thanh Tham mở to mắt nhìn: “Tiên thiên tạo hóa linh dịch kia... Cả một đầm nước... không sót lại một giọt... khổ người lớn như vậy, khí tức của hắn... Hắn, hắn, hắn...”

Một đám lão đầu lão thái đều tròn tròn mắt, cảm thụ được khí tức khủng bố trên người Cơ Hạo đột nhiên trở nên cường đại hơn so với bọn họ rất nhiều, bọn họ hoàn toàn không biết trên người Cơ Hạo rốt cuộc đã xảy ra điều gì. Nhưng khí tức trên người Cơ Hạo làm bọn họ cảm thấy sợ hãi, một loại sợ hãi bắt nguồn từ linh hồn lạc ấn của bọn họ, bắt nguồn từ sinh mệnh bốn nguyên của bọn họ.

Thậm chí cảm giác càng thêm khủng bố hơn rất nhiều so với thời điểm bọn họ năm đó đối mặt Bàn Hành, Bàn Hành trạng thái toàn thịnh cho bọn họ.

Như một con chuột, đột nhiên nhìn thấy một con Kim Sí Đại Bàng bay lượn cao cao ở bầu trời, loại áp chế cùng chấn nhiếp trên tiên thiên huyết mạch đó khiến toàn thân bọn họ chết lặng cứng ngắc, muốn hoạt động một ngón tay cũng cực kỳ khó khăn.

“Lên – cho ta!” Cơ Hạo rít gào trầm thấp, đầu gối hẫng trở xuống đã lún thật sâu vào đại địa Bàn Hành thế giới, trên đôi chân hẫng vô số luồng khí hỗn độn gào thét lao ra, cuốn theo ‘Lực lượng chi đạo’ bá đạo chí cường, như Thái Sơn áp đỉnh đánh vào linh mạch trong lòng đất Bàn Hành thế giới.

Từng luồng linh mạch trong lòng đất bị hỗn độn khí tức trên người Cơ Hạo phóng thích bạo lực xâm nhập, linh mạch trong lòng đất thanh mộc pháp tắc chiếm ưu thế tuyệt đối dần dần biến ảo màu sắc, từng luồng linh mạch giống như trâu đực phát cuồng điên cuồng tán loạn ở trong lòng đất.

Dần dần, linh mạch trong lòng đất trong phạm vi mấy ức dặm hợp thành một hỗn độn phù văn to lớn không gì so sánh được, nếu có Hồng Mông sinh linh đủ cường đại ở đây, bọn họ có lẽ có thể phân biệt ra, hỗn độn phù văn này đại biểu chính là ‘Lực lượng’.

Vô cùng vô tận lực lượng rót vào thân thể Cơ Hạo, toàn thân Cơ Hạo vốn miễn cưỡng dịch chuyển đầu mỗi then chốt thiên địa tràn đầy lực lượng khổng lồ, ở trong ánh mắt gần như điên cuồng của đám người Thanh Tham, hẫng cứng rần đem đầu mỗi then chốt thiên địa Bàn Hành thế giới không biết dài bao nhiêu nhô bật ra. Hai tay nắm chặt đầu mỗi then chốt thiên địa, theo một tiếng nổ nặng nề, đầu mỗi then chốt thiên địa biến mất.

Trong một mảng hỗn độn hư không mờ mịt kia trong cơ thể Cơ Hạo, Bàn Giả Thái Dương lơ lửng ở chính giữa hư không, một ngọn núi đá năm màu dài vô cùng hình dạng như cột ngọc đứng sừng sững ở bên cạnh Bàn Giả Thái Dương, chiều dài của nó gấp Bàn Giả Thái Dương hơn vạn lần, hai đầu vừa vạm chống ở biên giới hỗn độn hư không này trong cơ thể Cơ Hạo.

“Hiện tại, dẫn ta đi tìm Bàn Hành.” Cơ Hạo mạnh mẽ thu đầu mỗi then chốt thiên địa Bàn Hành thế giới, thân hình hẫng co lại từng đoạn một, rất nhanh đã biến thành trên dưới một trượng. Hẫng đáp xuống trước mặt Thanh Tham, trong đôi mắt thần quang bức người, hướng đám mộc tổ bọn Thanh Tham tùy ý nhìn quét một cái, toàn thân bọn họ liền theo bản năng run lên, không có một ai dám

nhìn thẳng vào đôi mắt Cơ Hạo.

“Đó là... Đó là...” Một lão nhân lấp bắp nhìn Cơ Hạo nói.

“Các người không phải nói, ta muốn cái gì làm thù lao cũng được sao? Một cây cột đá vô dụng mà thôi, ta mang về làm gậy đùa chơi, các người có ý kiến?” Cơ Hạo chợt mở ra mi tâm đạo mâu, một đạo thần quang màu lam nhạt chợt lóe qua, thần nhiên cười nói: “Nếu các người không nỡ bỏ cây cột đá đó, cũng được thôi, Bàn Hành ta sẽ không phụ trách.”

Thần quang màu lam nhạt so với thần quang màu lam trong mắt hư ảnh trong thần hồn không gian âm đạm hơn rất nhiều, lại có một loại áp lực khổng lồ khó có thể hình dung gào thét lao ra, áp chế lão nhân nói chuyện toàn thân cứng ngắt, ánh mắt đại ra, ngay cả linh hồn dao động cũng cứng ngắt trong nháy mắt.

‘Phốc’ một tiếng trầm nặng, trong thất khiếu lão nhân phun ra lượng lớn huyết tương màu xanh lục sền sệt.

Chỉ cần là bị ánh mắt màu lam nhạt của mi tâm đạo mâu Cơ Hạo nhìn lướt qua, lão nhân giống như bị người ta giáng mặt đánh một quyền thật nặng, thiếu chút nữa đem hãn đánh cho tan xương nát thịt, thiếu chút nữa làm vỡ nát linh hồn hãn.

Đám mộc tổ bọn Thanh Tham đồng loạt kinh sợ —— bọn họ đồng ý đem một đầm tiên thiên tạo hóa linh dịch tặng cho Cơ Hạo, bọn họ rốt cuộc đã tạo nên một quái vật thể nào rồi? Bọn họ chính là mộc tổ cường đại nhất Bàn Hành thế giới, mộc tổ được thiên địa ý chí Bàn Hành thế giới bảo vệ, Cơ Hạo tùy ý liếc một cái có thể trọng thương một người trong bọn họ, thực lực Cơ Hạo rốt cuộc đã đến một bước nào?

Mang theo vài phần chấn động, vài phần kinh sợ, vài phần hối hận, Thanh Tham thật cẩn thận hướng Cơ Hạo chấp tay hành một lễ: “Đạo hữu, chúc mừng đạo hữu công hậu tiến nhanh... Chúng ta bây giờ đi nơi Bàn Hành phong ẩn thôi. Không biết đạo hữu còn có gì phân phó?”

Cơ Hạo nheo nheo mắt, phất phất tay: “Còn nhọc các vị tiền bối, giúp ta để ý một chút các đồng bạn kia của ta. Các người đã có thể tìm được ta, tự nhiên hẳn là biết vị trí các đồng bạn kia của ta nhỉ?”

Đám người Thanh Tham gật gật đầu, bọn họ tự nhiên biết Cơ Hạo đáp một tóa Hạo Kiếp Chi Thành dị tộc buông xuống Bàn Hành thế giới. Cơ Hạo giúp bọn họ đi chém giết Bàn Hành, bọn họ giúp Cơ Hạo chiếu cố đồng bạn đi cùng hẳn một phen, cái này cũng là đạo lý nên thế.

Cạnh đầm nước, thân một cái cây khổng lồ che trời lặng yên nứt ra, một cánh cửa ánh sáng vô thanh vô tức xuất hiện, Cơ Hạo gọi Da Ma Sát Nhất một tiếng, liền theo đám người Thanh Tham bước vào cánh cửa ánh sáng.

Ở phía sau bọn họ, là đầm nước cực lớn trống rỗng không sót lại một giọt, ở bên cạnh đầm nước, là một cái lỗ thủng lớn tối như mực sâu không thấy đáy. Đầu mỗi then chốt thiên địa Bàn Hành thế giới bị Cơ Hạo mạnh mẽ nhổ đi, khí tức Bàn Hành thế giới vốn ổn định có trật tự bắt đầu thông thả trở nên hỗn loạn.

Đám một tổ bọn Thanh Tham ở các nơi của Bàn Hành thế giới bố trí vô số truyền tống trận cùng cửa truyền tống kỳ dị, Cơ Hạo đi theo bọn họ xuyên qua mấy chục truyền tống trận, đi qua mấy trăm cánh cửa ánh sáng, cuối cùng bọn họ đi tới một chỗ không có ánh mặt trời.

Chỗ cao mấy vạn dặm trên đỉnh đầu là khung đỉnh nhám thạch thật dày, bên ngoài là những cái nắm to lớn có chút kinh người, mặt ngoài cái nắm cực lớn bám vô số rong rêu loang loáng, nhiều cái nắm bản thân cũng không ngừng phát ra hào quang đủ mọi màu sắc.

Ở dưới chân bọn họ, một tầng cỏ nhỏ chỉ cao ba tấc màu bạc tản mát ra ánh bạc sáng ngời, những cây cỏ nhỏ này mọc đầy đất, hào quang màu bạc sáng ngời lại không chói mắt chiếu sáng bốn phía, Cơ Hạo đưa mắt chung quanh, đây là một cái không gian trong lòng đất cực kỳ rộng lớn, lấy thị lực của hẳn cũng không nhìn thấy giới hạn.

Ngẩng đầu lên, trên khung đỉnh cao mấy vạn dặm khắc rậm rạp vô số phù văn phù lục kỳ dị, các phù văn phù lục này như con cá bơi lui tới xuyên qua ở trên khung đỉnh nham thạch, khí tức trong không khí rất áp lực, nặng nề, thiên địa linh khí loãng gần như bằng không.

Cơ Hạo càng cảm nhận được, những cái nắm thật lớn bên người hắn như những cái hố đen nho nhỏ, vô cùng tham lam, vô cùng điên cuồng rút lấy một chút thiên địa linh khí lưu lại cuối cùng trong không khí, cực lực đem thiên địa linh khí của không gian trong lòng đất cực đại này áp chế đến cực hạn.

“Nơi này chính là cấm địa Bàn Hành dưỡng thương... Chúng ta hao phí vô số năm, hy sinh nhiều đồng bạn, mới cuối cùng bày ra cấm chế này, cực lực cản trở thương thế của hắn khép lại.” Thanh Tham thật cẩn thận đè thấp thanh âm, ghé đến bên tai Cơ Hạo thấp giọng nói nhỏ.

Chương 1566: Cương Tử Cự Đẳng

Cự long bay lượn, phượng hoàng múa, trong miệng tiên hạc ngậm cỏ linh chi lượn vòng ở trời cao, vượn trắng bưng mâm đựng trái cây kính cần đứng hầu một bên.

Trên đất trào ra dòng suối trong lành, từng đóa hoa sen rực rỡ đón gió phấp phới, trên đài sen của mỗi một đóa hoa sen rực rỡ đều ngời ngay ngắn một thần nhân toàn thân chuỗi ngọc bảo châu, cả người ánh vàng chói mắt, hai tay bọn họ kết liên hoa pháp ấn đặt ở trước ngực, cùng cao giọng tụng đại đạo kinh văn thâm ảo khó lường.

Hoa đạo nhân ngời xếp bằng trên một đài sen màu vàng cao nhất, hai tay kết ấn một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, quanh thân hắt thần quang nhộn nhạo, trong miệng cũng tụng xướng kinh văn, nhưng mỗi một chữ ra khỏi miệng, đều hóa thành vô số cánh hoa màu vàng trong suốt bay đi bốn phương tám hướng.

Đây là một khe núi diện tích cực lớn, đáy khe là mặt cỏ bằng phẳng, vô số mộc cự nhân cao trăm trượng kính cần quỳ trên mặt đất, si ngốc ngơ ngác lắng nghe Mộc đạo nhân giảng kinh. Ở phía sau các mộc cự nhân đó, mộc linh số lượng không thể đếm hết càng quỳ mọp bái lạy, vạn phần thành kính nghiêng tai lắng nghe.

Cánh hoa màu vàng trong miệng Hoa đạo nhân phun ra không ngừng rơi ở trên thân các mộc cự nhân cùng mộc linh, mỗi một cánh hoa rơi xuống, đều hóa thành một đạo lực lượng mềm mại dung nhập thân thể bọn họ. Khí cỏ cây trên thân các mộc cự nhân và mộc linh kia dần dần tiêu tán, dần dần chuyển hóa thành pháp lực thuần hậu riêng biệt tâm pháp đạo môn Hoa đạo nhân bí truyền.

“Lời của giáo chủ, tuyệt không thể tả!” Một mộc cự nhân cao hai trăm trượng, hiển nhiên địa vị cực cao đột nhiên cười một tiếng vui vẻ, vỗ cây mọc đầy rong rêu và cây tử đằng ký sinh của hắn đột nhiên vỡ ra, thân thể bằng gỗ vỡ

vụn từng tắc một. Theo tiếng kêu vừa thống khổ vừa vui sướng, thân thể mộc cự nhân nhoáng lên một cái, một đạo thanh khí bọc một viên tinh hạch to bằng vại nước từ trong cơ thể hắt lao ra, đón gió nhoáng lên một cái liền hóa thành một đạo nhân áo xanh.

“Đệ tử Mộc Thương Thương, bái kiến giáo chủ, mong giáo chủ từ bi thu nhận đệ tử vào môn tường, đệ tử tất nhiên dũng mãnh tinh tiến, vì phát triển tông môn không tiếc thân này!” Trên gương mặt Mộc Thương Thương hóa thành hình người còn lưu lại lực khí nồng đậm, hắt sải bước đến trước đài sen màu vàng của Hoa đạo nhân, quỳ rạp xuống đất liên tục dập đầu không ngừng.

Hoa đạo nhân vui vẻ cười, trong lòng tràn đầy đắc ý.

Mộc đạo nhân đang ác chiến với Huyết Miện thánh tôn buông xuống giới này, chính là vì tranh thủ thời gian hòa bình phát triển cho Hoa đạo nhân. Hoa đạo nhân ở trong khe núi này giảng kinh mấy ngày đêm, hôm nay rốt cuộc có gỗ mục thông suốt.

“Rất tốt, tạm đứng hầu một bên, tĩnh tâm nghe giảng!” Hoa đạo nhân ôn hòa hướng Mộc Thương Thương cười cười, tùy tay điểm một cái, một đóa hoa sen màu vàng từ đầu ngón tay hắt bay ra, một môn đạo kinh chuyên môn cho đạo nhân cỏ cây tinh linh biến thành lặng yên không một tiếng động dung nhập linh hồn Mộc Thương Thương, tự xưng gia tăng ngàn năm đạo hạnh, vạn năm pháp lực cho Mộc Thương Thương.

Mộc Thương Thương lớn tiếng hoan hô, lại hướng Hoa đạo nhân dập đầu vang mấy cái, cung kính đứng hầu ở cạnh đài sen.

Trong con người Hoa đạo nhân phát tán thần quang, hắt tiếp tục bắt đầu bài giảng ‘Diễn’ chi đại đạo của hắt, một lần này là từ trong các mộc linh kia đột nhiên có một nữ tử mộc linh xinh đẹp cười một tiếng vui vẻ, đỉnh đầu nàng lao ra một đạo thanh khí, một đóa hoa sen trong veo như nước dần dần nở rộ nửa bên ở trong thanh khí.

Mộc linh nữ tử vui sướng chạy đến trước đài sen của Hoa đạo nhân quỳ xuống, Hoa đạo nhân cười to thành tiếng, vội truyền pháp, quán đỉnh cho nàng, để nàng cũng đứng hầu ở bên người mình.

Thời gian qua đi từng phút từng giây, theo trong miệng Hoa đạo nhân hoa pháp phối rơi, một lại một mộc cự nhân hóa thành đạo nhân áo xanh, một lại một mộc linh ở đỉnh đầu toát ra từng đạo thanh khí.

Ngay tại thời điểm môn nhân mới thu đứng hầu bên người Hoa đạo nhân gần vạn người, khóe mắt Hoa đạo nhân đột nhiên nhảy dựng.

“Ừm? Thiên địa pháp tắc Bàn Hành thế giới này, sao lại đột nhiên chấn động? Không phải vì dị tộc kia quấy nhiễu, ngược lại như là... Như là Bàn Cổ thế giới bị mất Bất Chu sơn, pháp tắc vốn củng cố kiên định luân chuyển, vậy mà có chút ý tứ tán loạn?”

“Chẳng lẽ thế giới này cũng có đầu mối then chốt thiên địa như Bất Chu sơn? Là vị đại năng nào thu nó? Trừ sư huynh, còn có người nọ giằng co với sư huynh, hay là còn có người bần đạo không biết lên vào giới này?”

Hoa đạo nhân nhíu mày gập ngón tay tính toán, nhưng hăn tính hồi lâu cũng không thể tính ra thứ gì. Nơi này là Bàn Hành thế giới, không phải Bàn Cổ thế giới hăn quen thuộc. Hăn chỉ mơ hồ cảm thấy nơi phát ra thiên địa pháp tắc dao động, nhưng rốt cuộc là ai dẫn động dao động không bình thường này, hăn thật sự là hoàn toàn không biết gì cả.

Tay áo vung lên, để lại một phân thân hạt sen ở nơi này tiếp tục diễn giải đại đạo, bản thể Hoa đạo nhân hóa thành một cái linh thước màu xanh vô thanh vô tức bay lên trời, kéo theo một đạo lục quang cấp tốc hướng chỗ đầu mối then chốt thiên địa Bàn Hành thế giới ban đầu bay đi.

Trong nơi phong ấn, Cơ Hạo theo phía sau đám người Thanh Tham hành tẩu thật xa về phía trước, rốt cuộc nhìn thấy một dãy núi to lớn vô cùng âm u phía trước.

Dãy núi này kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm dài, chỉ mấy chục đỉnh núi xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo cao nhất đã trên dưới hai vạn dặm; dãy núi nhánh ở trước người Cơ Hạo ngắn nhất cũng dài khoảng bảy tám vạn dặm, đỉnh núi của dãy núi nhánh cao nhất cũng ngàn dặm, các dãy núi phân nhánh đó cũng phân tán ra vô số nhánh núi to nhỏ.

Không khí nơi này oi bức mà nóng cháy, khô căn một tia hơi nước cũng không có.

Trên mặt đất cũng không thấy loại cỏ nhỏ màu bạc cung cấp nguồn sáng kia nữa, đất đai màu mỡ không có bất cứ sự quá độ nào, trực tiếp từ đất màu mỡ màu đen biến thành sa mạc màu đỏ rực căn cỗi tới cực điểm.

Ở chỗ giao giới của đất màu mỡ cùng sa mạc, cách mỗi ba bước sẽ có một cây cọc kim loại cắm thật sâu vào trong lòng đất, cọc kim loại to bằng đầu người lộ trên mặt đất khoảng sáu thước, bên trên điêu khắc các loại phù văn kỳ dị. Cơ Hạo không biết các phù văn bộ dạng quái dị này, nhưng hẳn có thể từ trong các phù văn này cảm nhận được các luồng ý chí phá diệt sắc bén.

Sa mạc căn cỗi hoàn toàn bao vây dãy núi lớn vô cùng này, trên biên giới sa mạc đóng vô số cọc kim loại. Toàn bộ cọc kim loại hô ứng nhau từ xa, hóa thành một kết giới cực kỳ hung ác đem cả dãy núi gắt gao bao vây ở bên trong.

Mười mấy lão nhân khí tức xấp xỉ với đám người Thanh Tham đứng ở ngoài kết giới, đang thấp thỏm lo âu nhìn dãy núi khổng lồ kia trong kết giới.

Cơ Hạo mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, thần quang màu lam nhạt khẽ lóe lên, lòng hẳn nhất thời cả kinh. ‘Dãy núi’ không biết dài bao nhiêu, chỗ cao nhất trên dưới hai vạn dặm này, thế mà lại là một cây dây leo to lớn vô cùng.

Các dãy núi chia nhánh kia, chính là cành cây nhỏ bé mọc ra trên thân cây dây leo.

Khiến da đầu Cơ Hạo phát tê là, cây dây leo to lớn này vô luận là trên thân

chính hay là phân chi sinh trưởng rậm rạp vô số lỗ khí hình tròn, trong lỗ khí to nhỏ mọc rậm rạp răng nanh bén nhọn màu xanh lục.

Tuy đang ngủ say, ngẫu nhiên một số lỗ khí còn có thể mấp máy vài cái, vô số răng nanh va chạm ma sát lẫn nhau, thỉnh thoảng tung tóe ra một mảng lớn đốm lửa, phát ra tiếng vang bén nhọn làm màng tai người ta đau đớn.

Giỏi cho một hung vật.

Cơ Hạo chưa bao giờ gặp thứ nào hung ác quái dị như thế.

To lớn như vậy, chính là bản thể Bàn Hành? Cơ Hạo theo bản năng nhìn nhìn đám người Thanh Tham bên người, đám mộc tổ này, thật đúng là không đủ Bàn Hành ăn sống nuốt tươi. Chỉ một cái lỗ khí hình tròn lớn nhất Cơ Hạo trước mắt có thể nhìn thấy, một ngụm có thể nuốt mấy chục ngọn núi lớn.

“Đây là Bàn Hành ư!” Cơ Hạo thì thào lầm bầm: “Hắn đem cái rìu kia giấu ở nơi nào?”

Chương 1567: Kéo Tơ Tạo Kén

Cạnh di chỉ đầu mỗi then chốt thiên địa trước đây, hai tay Hoa đạo nhân kết ấn, thân hình như gió vòng quanh cái hố to sâu không thấy đáy ba vòng.

Từng làn sương mù màu sắc khác nhau từ trong không khí dần dần hiện lên, Hoa đạo nhân miệng tụng chân ngôn, hai tay kết ấn nhấn về phía trước một cái, trong sương mù linh quang mơ hồ hiện lên, chỉ thấy từng cái bóng người từ trong sương mù nhảy ra.

Mắt thấy khi Hoa đạo nhân đã có thể tái hiện một màn xảy ra nơi này trước đó không lâu, một lực lượng khổng lồ không thể ngăn cản từ trong minh minh ập tới, sương mù Hoa đạo nhân thì triển thần thông ngưng tụ lặng lẽ vỡ vụn, nửa cái hình ảnh cũng chưa thể sinh ra.

Hít ngược một ngụm khí lạnh, Hoa đạo nhân ngạc nhiên nhìn khí tức vỡ vụn lơ lửng trước mặt. Lực lượng khổng lồ vừa rồi từ trên đạo hạnh cảnh giới còn thua xa Hoa đạo nhân, nhưng từ trên bản chất lực lượng mà nói, lại phảng phất tương đương với pháp lực Hoa đạo nhân khổ tu vô số năm.

Hoa đạo nhân không cẩn thận một cái, đã bị lực lượng này làm vỡ nát thần thông của hắn, muốn một lần nữa ngưng tụ khí tức vừa rồi bám vào một chút tin tức lại là không có khả năng nữa.

“Đây là ai?” Khuôn mặt Hoa đạo nhân mang sự hoảng sợ, vòng quanh cái hố to sâu không thấy đáy thêm hai vòng nữa. Trầm ngâm một lát, hắn đột nhiên nhảy xuống hố to, lóe lên vài cái đến đáy hố to, đưa tay nắm lên một vốc bùn đất cẩn thận đánh giá.

Qua hồi lâu, Hoa đạo nhân từ trong bùn đất lấy ra ra một tia chất lỏng năm màu, giống như lưu ly long lanh trong vắt.

“Hong Mông Linh Nhũ?” Hoa đạo nhân sợ hãi biến sắc: “Thế mà lại là...”

Vậy, vừa rồi đầm nước bên ngoài kia... một đầm Hồng Mông Linh Nhũ như thế nếu bị một người hút... Cho dù đạo hạnh cảnh giới của hãn nông cạn nữa, chỉ ở trên cấp độ pháp lực, thật ra cũng đủ để đấu đôi chút với bản đạo. Đáng giận, cơ duyên to lớn như thế, sao lại bị người ta cướp đi?”

Trong lòng Hoa đạo nhân biết rõ, Hồng Mông Linh Nhũ đó là chất dinh dưỡng chủ yếu thế giới chi chủ, khai thiên thánh nhân khai thiên tích địa thai nghén ở trong thai màng của mình. Trừ Bàn Cổ thánh nhân loại khai thiên thánh nhân thiên phú dị bẩm này ở thời kì ấu thể có thể hút vào Hồng Mông Linh Nhũ hóa để mình dùng, sinh linh tầm thường hơi hấp thu chút một chút vậy chẳng khác nào ông cụ ăn thạch tín, sống lâu ngại phiền.

Một tia Hồng Mông Linh Nhũ ở đầu ngón tay lặng yên nhập vào trong cơ thể Hoa đạo nhân, trên da mặt Hoa đạo nhân u quang năm màu lóe lên một trận, hãn đột nhiên nặng nề phun ra một ngụm khí tức năm màu pha tạp. Lấy đạo hạnh pháp lực của hãn, hãn cũng chỉ có thể từ trong đó hấp thụ một tia năng lượng gần gũi với nền móng Hồng Mông thánh liên của hãn để bản thân sử dụng, đại bộ phận năng lượng thuộc tính tương khắc khác phải bức ra ngoài cơ thể.

Chỉ một tia Hồng Mông Linh Nhũ này, Hoa đạo nhân cũng cảm giác được pháp lực của mình có một tia tiến bộ. Nếu một cái đầm kia bên ngoài đều là Hồng Mông Linh Nhũ, hơn nữa đều bị hãn hấp thụ luyện hóa mà nói, Hoa đạo nhân mơ hồ cảm thấy, pháp lực của hãn tăng gấp bội là tuyệt đối không có vấn đề.

Cơ duyên to lớn như thế, lại bị một kẻ không rõ lai lịch cướp lấy.

Trong con người lóe ra một luồng hung quang, Đại Tự Tại vừa mới bị hãn và Mộc đạo nhân liên thủ, thật không dễ gì mới áp chế xuống thuận thế gây sóng gió, một luồng tham lam, một luồng sát ý, một ngọn lửa ghen tị hủy diệt tất cả lạnh lẽo sinh ra, trong con người Hoa đạo nhân mơ hồ có một tia thần quang bảy màu lặng yên hiện lên.

“Cơ duyên như thế... Bàn đạo bắt lấy người, đem người rút gân lột da, ăn sống nuốt tươi, pháp lực bản thân ít nhất cũng có thể tăng trưởng năm thành. Đến lúc đó, bàn đạo lực áp sư huynh, trở thành đại giáo chủ của bốn môn. Sư huynh quá mức do dự, bốn môn phát triển có chút yếu đuối. Chờ bàn đạo thành đại giáo chủ, hắc hắc, bốn môn tất nhiên dừng mãnh tiến, cái gì Bàn Cổ đích hệ, ba tên kia đừng hòng đè đầu bốn môn nữa.”

Cười quái dị ‘Hắc hắc’ vài tiếng, Hoa đạo nhân không hề hay biết ý niệm mình đột nhiên toát ra quái dị bao nhiêu, hắc hắc mình một cái rời khỏi hố to, tiếp tục kéo tơ bóc kén bên ngoài tìm kiếm dấu vết đám người Cơ Hạo lưu lại.

Rất nhanh hắn đã phát hiện truyền tống đại trận trong thân cái cây khổng lồ che trời kia, hắn thi triển thần thông, mạnh mẽ đem một cái cây khổng lồ che trời đó điểm hóa làm môn hạ đệ tử, từ trong miệng mộc cự nhân cái cây khổng lồ che trời biến thành chiếm được phương hướng truyền tống trận truyền tống, Hoa đạo nhân cười to ‘Ha ha’ một tiếng, hóa thành một cơn gió mát, mang theo một luồng hương kỳ lạ nhanh chóng hướng một tòa truyền tống trận tiếp theo bay nhanh.

Trong nơi phong ấn, Cơ Hạo lười nghe đám mộc tổ bọn Thanh Tham liên miên căn nhắc dặn dò, dứt khoát bước một bước vào sa mạc căn cõi, không có một ngọn cỏ.

Làn khí nóng bức khó có thể hình dung từ bốn phương tám hướng gào thét ập đến, nếu là Thanh Tham mộc tổ như vậy đến nơi đây, một thân pháp lực thần thông của bọn họ ít nhất bị áp chế đến mười không còn một, hơn nữa một chút thiên địa linh khí hữu dụng đối với sinh mệnh thực vật ở xung quanh cũng không còn tồn tại, bọn Thanh Tham ở nơi này sau khi hao phí pháp lực căn bản không có biện pháp bổ sung.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, thân thể hắn chợt nhoáng lên một cái, một tiếng ‘Vù’ vang lên, thân thể hắn cất cao đến trên dưới mười trượng, từng đợt khí tức hỗn độn từ trong lỗ chân lông của hắn chảy ra, khí tức nóng bức ở bốn phương tám

hướng đưng tới hỗn độn khí của Cơ Hạo, nhất thời nhu thuận vô cùng bị hỗn độn khí rút vào trong cơ thể, bị Bàn Cổ Chung thoải mái chuyển hóa thành hỗn độn khí tức được thân thể hấp thu.

Cái gọi là hỗn độn, không chỗ nào không bao lấy, không chỗ nào không chứa, là căn nguyên năng lượng tất cả thuộc tính trong thiên địa.

Bàn Cổ chân thân của Cơ Hạo thuộc tính chính là hỗn độn, đi là con đường lực lượng tuyệt đối, mặc kệ bên ngoài là hoàn cảnh cỡ nào, chỉ cần có năng lượng tồn tại, thì có thể bị thân thể Cơ Hạo lợi dụng.

Hài lòng hít sâu vài cái, phong ấn to lớn đám Thanh Tham xây dựng tất nhiên chế tạo hoàn cảnh cấm kỵ cực kỳ ác liệt đối với sinh mệnh thực vật, nhưng đối với Cơ Hạo lúc này mà nói, lại giống như hành tẩu ở trong động thiên phúc địa tốt nhất của Bàn Cổ thế giới.

Sải bước đi về phía bản thể của Bàn Hành, thời điểm đi ngang qua một mạch lạc chi nhánh nhỏ bé nhất, Cơ Hạo đặt một bàn tay ở trên một cái cành nhỏ.

Ầm một tiếng, Cơ Hạo cảm nhận được lực phản chấn cực kỳ đáng sợ. Dù sao cũng là bản thể của khai thiên thánh nhân, cho dù đã ngủ say rất nhiều năm, thân thể tiêu hao cực lớn, cành của Bàn Hành vẫn kiên cường dẻo dai dị thường. Cơ Hạo trọng quyền lún vào cành của Bàn Hành sâu ba tấc, lực lượng phản chấn cũng khiến năm tay của hắn tê dại một phen.

Đám người Thanh Tham xa xa nhìn thấy Cơ Hạo vung nắm đấm công kích bản thể Bàn Hành, ai cũng khẩn trương vội vàng thấp giọng kinh hô: “Đừng dùng năm tay, phóng hỏa, phóng hỏa đi! Dùng luồng hỏa lực kia trong cơ thể người, thiêu hủy hắn, thiêu hủy hắn!”

Cơ Hạo lại chưa dựa theo đề nghị của đám người Thanh Tham để làm việc, hai tay hắn đặt ở trên cái cành nhỏ bé này, lẳng lặng cảm thụ năng lượng lưu động trong cành.

Tuy mỏng manh, nhưng trong cái càn nhìn như héo rũ chết cứng này quả thực còn có lực lượng sinh mệnh đang lưu động. Ở chỗ trung tâm cái càn lớn tới mấy trăm dặm, còn có lực lượng sinh mệnh nhỏ bé như tơ tóc dựa theo một mạch lạc năng lượng kỳ dị nhanh chóng chảy xuôi.

Thần thức theo luồng lực lượng sinh mệnh lưu động này kéo dài qua, Cơ Hạo sỏi bước đi tới ở trên bản thể Bàn Hành.

Lực lượng sinh mệnh nhỏ bé dung nhập trong một cái mạch lạc hơi lớn một chút, theo mạch lạc hơi lớn này, Cơ Hạo tiếp tục xâm nhập Bàn Hành bản thể, sau đó đi tới trên một cái mạch lạc lớn hơn một chút nữa.

Như thế tiếp tục truy tung từng bước một, rất nhanh Cơ Hạo đã biến mất trong tầm nhìn của đám người Thanh Tham.

Đám người Thanh Tham khẩn trương nhìn phương hướng Cơ Hạo biến mất, qua hồi lâu, bọn họ đột nhiên như kẻ điên nhảy lên, không biết từ nơi nào lấy ra vô số cọc kim loại khắc phù văn phù lục, rậm rạp gõ xuống đất, bày ra một cái lại một cái cấm chế mới.

Chương 1568: Trực Diện Bàn Hành

Xâm nhập, xâm nhập, theo bản thể Bàn Hành uốn lượn ỨC VẠN DẶM, phức tạp gập ghềnh không ngừng xâm nhập.

Lực lượng sinh mệnh nhỏ bé trong nhánh núi từ nhỏ bé tựa sợi tóc hội tụ thành dòng suối nhỏ, lại từ dòng suối nhỏ hội tụ thành sông nhỏ, cuối cùng từ sông nhỏ hội tụ thành sông lớn như con rồng khổng lồ.

Bản thể Bàn Hành lúc trước Cơ Hạo đi qua đều tối như mực, âm u, cứng nhắc như hoá thạch, tử khí nặng nề giống như cương thi. Nhưng phụ cận thân cây đến bên trong lực lượng sinh mệnh giống như dòng sông, thân cây nơi này toàn thân xanh thẫm, sáng bóng trong suốt, giống như cực phẩm phi thúy điêu khắc thành, càng mơ hồ thể hiện dạng bán trong suốt, tràn ngập quang huy sinh mệnh khó có thể hình dung.

Trên thân cây lớn tới mấy vạn dặm, vô số lỗ khí hình tròn to nhỏ không ngừng khép mở xoay tròn, các tầng răng nanh rậm rạp bén nhọn ở trong lỗ khí va chạm ma sát lẫn nhau, tung tóe ra cả mảng lớn đốm lửa, lại kỳ dị chưa có bất cứ tiếng vang nào truyền ra.

Một lực lượng kỳ dị giam cầm thanh âm nơi này, chuyện đã xảy ra ở sâu trong bản thể Bàn Hành, không có bất cứ động tĩnh nào truyền ra, đám Thanh Tham không có đảm lượng xâm nhập nơi này điều tra năm mơ cũng không thể ngờ được, một bộ phận thân thể Bàn Hành đã có được hoạt tính như thế.

Tiếp tục xâm nhập, trong một ít lỗ khí đã có dây leo màu xanh lục như quý my lao ra, mang theo chất lỏng dinh dưỡng vạn phần linh hoạt quần quanh về phía Cơ Hạo. Những dây leo đó không ngừng đuổi bắt thân thể Cơ Hạo, muốn đem hẳn kéo vào những cái lỗ khí đó ăn cho sáng khoái.

Cơ Hạo sải bước hành tẩu về phía trước, mỗi khi có dây leo tới gần thân thể hẳn, mi tâm hẳn lóe ra một mảng thanh quang, Thiên Địa Kim Kiều lạng lẽ phát

động, thân thể hắn luôn ở lúc dây leo sắp chạm đến quần áo hắn như quỷ mị chọt lóe về phía trước, cho những dây leo kia một loại dụ hoặc chỉ cần thêm một chút khí lực nữa là có thể ăn được thức ăn ngon.

Vì thế nơi Cơ Hạo đi qua, trong vô số lỗ khí to nhỏ vô số dây leo màu xanh lục to nhỏ không đồng nhất thỉnh thoảng lao ra, dây leo rậm rạp rợp trời rợp đất hướng Cơ Hạo bắt tới, nhưng chưa có một cái dây leo nào có thể thật sự chạm tới thân thể hắn.

Liên tục đi về phía trước như thế, Cơ Hạo đột nhiên nhìn thấy mấy vạn mộc cự nhân.

Mộc cự nhân chiều cao trăm trượng trở lên bị dây leo màu xanh lục treo ngược ở giữa không trung, bọn họ điên cuồng gào rống giãy dụa, lại như thế nào cũng không thể thoát khỏi những cái dây kia giam cầm. Từng cái gai gỗ bén nhọn từ trong dây leo chui vào thân thể mộc cự nhân, điên cuồng rút lấy lực lượng sinh mệnh trong cơ thể bọn họ.

Thỉnh thoảng có mấy mộc cự nhân bị rút sạch toàn bộ lực lượng trong cơ thể, biến thành một đồng củi gỗ mục từ giữa không trung ngã xuống.

Nhắm chừng là vì những khúc gỗ mục đó không còn nửa điểm máu thịt, lỗ khí trên bản thể Bàn Hành cũng chưa cắn nuốt hài cốt các mộc cự nhân này, mà là mặc cho bọn chúng rơi đến khắp nơi.

Liếc một cái, ở phía dưới các mộc cự nhân này, ở trên bản thể Bàn Hành, ít nhất chông chắt hơn ngàn vạn hài cốt mộc cự nhân! Lấy sinh mệnh bốn nguyên cường đại của các mộc cự nhân này tính toán, lực lượng sinh mệnh Bàn Hành cắn nuốt đã là một con số thiên văn cực lớn.

“Thanh Tham đám lão gia hỏa này, bọn họ không rõ mình có bao nhiêu đứa con cháu đã mất tích sao?” Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn một màn giống như địa ngục trước mặt. Chẳng qua rất nhanh hắn cũng rất có thể lý giải gật gật đầu: “Thật ra cũng đúng, đều là đầu gỗ não gỗ, bọn họ nhắm chừng ngày thường cũng không

học tính toán.”

Nhìn các mộc cự nhân điên cuồng giãy dụa kia, Cơ Hạo nhẹ nhàng thở dài một hơi, hần tùy tay chỉ, mấy vạn ánh lửa lao vút ra, nháy mắt xuyên thủng thân thể bọn họ. Từng ngọn lửa màu vàng từ trong cơ thể mộc cự nhân phun ra, trong chớp mắt đem bọn họ đốt thành một làn khói.

Vô số dây leo của Bàn Hành phát ra tiếng kêu bén nhọn, giống như phát điên hướng Cơ Hạo lao tới.

Cơ Hạo thiêu hủy thân thể các mộc cự nhân này, kéo theo lực lượng sinh mệnh của bọn họ hóa hết thành làn khói tan đi, mỹ thực trong miệng những cái dây leo đó bị cướp đi, bọn họ có thể nào không nổi điên?

Càng quan trọng hơn là, những cái dây leo này nếu cắn nuốt các mộc cự nhân kia, lại ngay cả hồn phách bọn họ cũng cắn nuốt cùng. Cơ Hạo thiêu hủy thân thể bọn họ, lại đem hồn phách bọn họ thả ra, những cái dây leo này căn bản không kịp cắn nuốt hồn phách mộc cự nhân nhập vào hư không, điều này càng làm bọn chúng điên cuồng.

Bàn Hành cần lực lượng sinh mệnh chữa trị thương thế, càng cần hồn phách mộc cự nhân bổ sung thần hồn của mình tiêu hao.

Hành vi kết thúc sự thống khổ của các mộc cự nhân của Cơ Hạo, không thể nghi ngờ là chọc tổ ong vò vẽ, bốn phương tám hướng vô số dây leo màu xanh lục rậm rạp lao ra, che phủ toàn bộ bầu trời, hóa thành một tấm lưới lớn hướng vào đầu Cơ Hạo chụp xuống.

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, thoải mái thoát khỏi vô số dây leo truy đuổi, đạp bản thể Bàn Hành tiếp tục đi về phía trước.

Hắn vừa đi, các ngọn lửa màu vàng như lưu ly hòa tan không ngừng từ trong cơ thể hắn phun ra. Được một đầm Hồng Mông Linh Nhũ giúp đỡ, tu vi Bàn Cổ chân thân của Cơ Hạo nhảy vọt một bước dài, giờ phút này thân thể hắn đã hoàn

toàn có thể thừa nhận Bàn Giả Thái Dương toàn lực phóng thích.

Sải bước đi ở trên thân thể Bàn Hành, mỗi một bước đều lưu lại ở trên thân Bàn Hành một hố lửa màu vàng đường kính mấy trượng, thái dương chân hỏa điên cuồng thiêu đốt bản thể Bàn Hành thuần mộc thuộc tính, từng cái hố lửa nhanh chóng nối liền thành một đường, theo sát thân thể Cơ Hạo kéo dài về phía trước.

“Đủ rồi! Văn bối!” Một thanh âm thanh thúy êm tai từ cực xa xa phía trước truyền đến, bản thể Bàn Hành dưới chân Cơ Hạo kịch liệt cựa quậy, một mảng lớn hào quang màu xanh lục từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, hóa thành một kết giới dày và kiên cố muốn ngăn cản thái dương chân hỏa ăn mòn.

Nhưng thái dương chân hỏa chính là thuần dương chí hỏa, ngọn lửa uy lực bá đạo nhất, mãnh liệt nhất trong thiên địa, kết giới màu xanh lục Bàn Hành bố trí miễn cưỡng đấu tranh chốc lát với thái dương chân hỏa, bản thân một tầng kết giới này cũng bắt đầu thông thả thiêu đốt.

Một sợi dây leo xanh tươi to bằng ngón út đột nhiên từ chỗ mười mấy dặm phía trước Cơ Hạo xông ra, đầu một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp kiều diễm dính ở trên dây leo, nổi giận đùng đùng mở to mắt nhìn nhìn chăm chăm Cơ Hạo: “Văn bối, ngươi muốn làm gì? Là đám con cháu không ra gì mưu nghịch tạo phản mời người tới mưu hại ta?”

Cơ Hạo bị đầu thiếu nữ mỹ lệ đột nhiên toát ra này bị dọa giật mình.

Đây là bộ dáng Bàn Hành khi hóa thành hình người sao? Kết hợp bản thể dây leo ăn thịt người của nàng, Cơ Hạo đối với hình tượng của nàng luôn cảm giác có chút là lạ.

Hơn nữa nàng dùng từ cũng khiến Cơ Hạo trợn trắng mắt —— con cháu không ra gì mưu nghịch tạo phản? Một thiếu nữ thoát nhìn mười mấy tuổi, chỉ trích một đám mộc tổ tóc trắng xóa là con cháu không ra gì!

Dù là Cơ Hạo những năm qua kiến thức nhiều, yêu ma quỷ quái nào cũng từng kiến thức, nhưng cũng có chút không còn lời nào để nói đối với phen lời này của Bàn Hành.

Vô lượng kim quang phun trào ra, Cơ Hạo vung đôi tay lên, thái dương chân hỏa ngưng tụ thành kiếm quang nhiệt độ cao hướng bốn phía hắt ra, từng sợi dây leo màu xanh lục quấn quanh lên bị kiếm quang chặt đứt, sau đó nhanh chóng cháy lên. Trong ngọn lửa màu vàng, những dây leo đứt gãy kia giống như cự mãng nhanh chóng nhảy lên, trong cơ thể không ngừng chảy ra chất lỏng màu xanh lục đối kháng thái dương chân hỏa, nhưng thoát nhìn cũng không có hiệu quả gì.

“Bàn Hành?” Cơ Hạo nhìn Bàn Hành gật gật đầu: “Là bọn Thanh Tham mời ta tới giết người.”

Bàn Hành trầm mặc chốc lát, trong con mắt xinh đẹp lục quang đại thịnh: “Những năm qua, lá gan bọn hăn to lắm rồi... Bọn hăn hứa cho người bao nhiêu lợi ích, ta cho người gấp mười! Gấp trăm lần cũng được! Đây là việc của Bàn Hành thế giới ta, người vẫn bối rối từ bên ngoài, đừng nhúng tay lung tung vẫn tốt hơn. Cho dù ta hiện tại hành động bất tiện, muốn giết người cũng không khó.”

Cơ Hạo cười nhạt, hướng về xa xa chỉ một cái: “Đem cái rìu đó cho ta, ta lập tức rời đi.”

Sắc mặt Bàn Hành chợt thâm biến.

Chương 1569: Kinh Ngọc Không Hiểu

Bàn Hành thế giới, Hồng Mông hư không, ở ngoài màng ngăn thế giới, không cùng hỗn độn triều tịch va chạm lẫn nhau, tung tóe lên vô số luồng sáng.

Mộc đạo nhân cầm cành cây thất bảo quét loạn trái phải, đôi mắt bích quang long lanh, ánh mắt không rời Huyết Miện thánh tôn nửa bước. Huyết Miện thánh tôn toàn thân kim quang vạn trượng, cả người đã hoàn toàn hóa thành một vầng ánh sáng mạnh mẽ màu vàng mãnh liệt, trong cái giờ tay nhấc chân đánh cho hỗn độn triều tịch sụp đổ, không ngừng phát ra tiếng vang lớn khủng bố.

Nhưng mặc cho hấn dùng hết toàn lực, từ đầu tới cuối lại không tổn hại được Mộc đạo nhân một chút nào.

Một đạo kim quang huy hoàng tráng lệ từ Bàn Hành thế giới dâng trào ra, như một luồng hào quang màu vàng nổi trên người Huyết Miện thánh tôn. Hấn chính là dựa vào luồng hào quang màu vàng này không ngừng đoạt lấy thiên địa linh khí của Bàn Hành thế giới, lúc này mới chống đỡ hấn ác chiến hồi lâu.

Theo thời gian không ngừng trôi đi, Huyết Miện thánh tôn tấn công lâu không được tức giận rít gào một tiếng, một thanh quyền trượng tạo hình kỳ dị phun ra huyết quang chói mắt, gào thét từ trong tay hấn đánh ra, hung hăng đập về phía đỉnh đầu Mộc đạo nhân.

“Ồ? Tiên thiên sát phạt chí bảo? Uy lực cũng chỉ so với hai thanh kiếm tiên thiên giết chóc nọ của Minh đạo hữu hơi kém hơn một tia, hay, bảo bối này có duyên với ta!” Mộc đạo nhân theo thói quen tự nhiên lớn tiếng cảm khái: “Cây quyền trượng này của thánh tôn cũng không biết đã sát thương bao nhiêu sinh linh vô tội, bản đạo đang muốn đem nó cầm đi trấn áp, dùng vô thượng pháp lực tẩy đi vô số oan hồn trên nó, trả nó tương mạo sẵn có.”

Huyết Miện thánh tôn tức giận đến trong lòng thầm mắng, tiên thiên sát phạt chí bảo, cái gì gọi là sát phạt chí bảo? Dùng để giết người, mới gọi là sát phạt chí

bảo. Nói đường hoàng như vậy làm gì? Đơn giản là thấy hơi tiền nổi máu tham, muốn mạnh mẽ cướp bóc thôi.

“Bản tôn chinh chiến vô số thế giới, gặp được vô số cường giả, người bình sinh gặp, không một ai da mặt dày như ngươi.” Huyết Miện tôn giả lạnh giọng quát mắng, quyền trượng quái dị hình dạng như một cánh tay nắm chặt một thanh đao sắc bén phun trào huyết quang, kéo lên vạn dải cầu vồng máu vòng quanh Mộc đạo nhân liên tục gõ.

Cành cây trong tay Mộc đạo nhân che trái chẵn phải, va chạm với quyền trượng không ngừng phát ra tiếng nổ vang nặng nề. Cành cây thất bảo bốc lên hào quang đẹp đẽ, mặc cho Huyết Miện thánh tôn toàn lực đánh giết, lại không thể chạm tới thân thể Mộc đạo nhân một chút nào.

Huyết Miện thánh tôn bất đắc dĩ nhìn Mộc đạo nhân, hắn chưa bao giờ đụng phải đối thủ khó chơi như vậy. Người nói Mộc đạo nhân lợi hại bao nhiêu, tựa như hắn cũng không phải quá lợi hại, ít nhất đến bây giờ, Mộc đạo nhân cũng chưa biểu hiện ra lực sát thương đủ cường đại.

Nhưng người muốn nói Mộc đạo nhân tốt mã dễ cưỡi, một cành cây kia trong tay hắn lại như cá chạch bơi mỡ, mặc cho Huyết Miện thánh tôn toàn lực công kích mãnh liệt, lại không có một lần công kích thật sự đánh trúng, không có một đòn nào có thể tạo thành thương tổn có tính thực chất đối với Mộc đạo nhân.

“Đáng chết!” Huyết Miện thánh tôn giận quá mà cười, hắn hít một hơi thật sâu, mười hai luồng khí kim quang sắc bén từ đỉnh đầu hắn lao ra, trên mỗi một luồng kim quang nhuệ khí đều nâng một bánh xe ánh sáng, hình chiếu Tam Nhật Cửu Nguyệt của Bàn Ngu thế giới buông xuống.

Thân thể Huyết Miện thánh tôn chợt bành trướng lên, hắn phát ra tiếng kêu đau trầm thấp, thân thể hắn cấp tốc dài ra, trong chớp mắt đã tới trên dưới nghìn trượng. Khuôn mặt hắn cấp tốc mập máy vạn vẹo, mi tâm một hốc mắt cực lớn nhanh chóng khuếch trương, rất nhanh đã đem hai con mắt ban đầu của hắn bao

quát vào.

Một con mắt duy nhất máu chảy đầm đìa đột nhiên xuất hiện ở trong hốc mắt mi tâm Huyết Miện thánh tôn, con mắt dày đặc mạch máu lồi lên, một đạo hung sát chi khí hung tàn hiểm độc tuyệt không có chút linh trí nào đáng nói từ trong con mắt duy nhất này trào ra, Huyết Miện thánh tôn ngửa mặt lên trời gào rống, thân thể hần đã bành trướng đến khoảng vạn trượng.

“Bàn Ngu chân thân?” Mộc đạo nhân tán thưởng từ đáy lòng nói: “Hay lắm, bọn dị tộc năm đó không biết một chiêu này.”

Mang theo một nụ cười thấy cái mình thích là thèm, Mộc đạo nhân chậm rãi gật đầu: “Hay, hay, nơi này không phải Bàn Cổ thế giới, bản đạo cho người đủ thời gian tận tình mà làm, bản đạo thật ra rất muốn xem xem, Bàn Ngu thế giới các người rốt cuộc có nội tình mạnh bao nhiêu.”

Ngẩng đầu lên, Mộc đạo nhân cũng không thừa dịp Huyết Miện thánh tôn ngưng tụ Bàn Ngu chân thân động thủ công kích gã, mà là ngẩng đầu nhìn Hồng Mông hư không vô tận thân nhiên nói: “Năm đó, lúc tộc nhân của người xâm nhập Bàn Cổ thế giới, bản đạo bó tay bó chân, cũng không có tâm tư thật sự bỏ sức ra giáo huấn bọn họ... Giờ này ngày này, lúc này nơi đây, bản đạo cũng không cần kiêng kị gì, vừa lúc kiến thức một chút.”

Động tác của Huyết Miện thánh tôn đột nhiên ngưng lại, hần cúi đầu quan sát Mộc đạo nhân, lạnh lùng vô tình quát: “Người nói cái gì?”

Mộc đạo nhân mang theo một tia biểu cảm kỳ dị cao thâm khó lường, chậm rãi nói: “Bản đạo là nói, lúc này nơi đây, chỉ có người ta hai người, bản đạo có thể tận tình mà làm, mà không cần lo lắng kinh động người nào đó, càng không cần lo lắng một số tính kế nào đó bị người ta nhìn thấu. Cho nên, bản đạo cho người đủ thời gian, cứ việc lấy ra toàn bộ bản lĩnh của người.”

Dứt khoát thu hồi cành cây thất bảo trong tay, Mộc đạo nhân chậm rãi xắn lên tay áo rộng thùng thình, lộ ra hai cánh tay.

Nhẹ nhàng vẫy vẫy bàn tay so với người thường dài hơn gấp đôi có thừa, Mộc đạo nhân trần định tự nhiên nhìn Huyết Miện thánh tôn nói: “Dốc hết toàn lực đi, kể tiếp, bản đạo ra tay người nếu không ngăn được, người tự nhiên là thân tử đạo tiêu, lũ chó săn lâu la kia của người, bản đạo là một người cũng sẽ không lưu lại.”

Thân thể Huyết Miện thánh tôn tiếp tục cấp tốc bành trướng, nhưng lực chú ý của hắn hoàn toàn khóa chết ở trên người Mộc đạo nhân: “Bản Cổ thể giới các người... Người, còn có người lần trước đón đỡ một chỉ của bản tôn, các người rốt cuộc đang tính toán những gì?”

“Vô cực vĩnh hằng chi đạo!” Mộc đạo nhân giơ hai tay, lòng bàn tay mơ hồ có một vầng khí tức kỳ dị không thể dùng ngôn ngữ hình dung lặng yên hiện lên. Hắn ngạo nghễ nhìn Huyết Miện thánh tôn lạnh lùng nói: “Chỉ là, sâu mùa hạ chẳng thể biết về băng tuyết, nói với người, người không hiểu. Bản đạo cũng lười tốn cái sức lực này.”

Sắc mặt Huyết Miện thánh tôn đỏ ửng một trận, hắn hướng về phía Mộc đạo nhân tức giận: “Người sao dám khinh thường bản tôn?”

Khóe miệng Mộc đạo nhân hơi sụp xuống, biểu cảm sâu khổ trên mặt càng thêm nồng đậm, hắn đang muốn nói gì, đột nhiên rùng mình: “Không tốt, sư đệ sao lại bị ma đầu kia lừa gạt? Sư đệ ơi, sư đệ, ‘Diễn’ chi đạo đó của người quá mức pha tạp... Người thực cho rằng ngu huynh không biết, người là cố ý nhập ma để chứng đại đạo? Nhưng quá hung hiểm, quá hung hiểm!”

Bỏ lại Huyết Miện thánh tôn, Mộc đạo nhân xoay người muốn lao về phía Bàn Hành thể giới.

Huyết Miện thánh tôn hét một tiếng giận dữ, hai tay giơ lên quyền trượng quái dị bành trướng đến mấy vạn trượng hung hăng hướng Mộc đạo nhân nện xuống.

Mộc đạo nhân cười lạnh, đỉnh đầu đột nhiên có năm mươi hai đạo kim quang

phóng lên cao, năm mươi hai bóng người màu vàng hình thù kỳ quái, khoác chuỗi ngọc bảo châu, tạo hình cổ quái cùng cất tiếng ngửa mặt lên trời rống to, như đèn kéo quân vòng quanh Huyết Miện thánh tôn xoay loạn một chập, vô số binh khí, bảo bối tạo hình quái dị hướng phía Huyết Miện thánh tôn đánh loạn một trận, Huyết Miện thánh tôn còn chưa thấy rõ rốt cuộc sao lại thế này, đã bị công kích lấy hàng trăm triệu để tính đánh gục xuống đất.

“Người!” Huyết Miện thánh tôn kinh ngạc vạn phần rống to khàn cả giọng.

“Cút!” Mộc đạo nhân khẽ quát một tiếng, tay trái kết ấn nhẹ nhàng búng, một đạo bích quang hiện lên, ngực Bàn Ngu chân thân do Huyết Miện thánh tôn ngưng tụ âm âm phát nổ, ở trên ngực hằn nổ tung một cái lỗ thủng trong suốt đường kính vạn trượng, mảng lớn máu thịt bắn tung tóe. Huyết Miện thánh tôn rống thảm khàn cả giọng, bị một đòn đánh bay đi không biết bao nhiêu vạn dặm, chật vật không chịu nổi bị hỗn độn triều tịch cuốn đi.

“Con kiến hôi! Bàn Ngu thế giới đó của ngươi, không có thánh nhân xuất thế?” Mộc đạo nhân cười lạnh, thân thể nhoáng lên một cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chương 1570: Đàm Phán Tan Vỡ

Bốn phương tám hướng, mấy trăm sợi dây leo màu xanh lục to nhỏ không đồng nhất vô thanh vô tức dựng thẳng lên. Trên dây leo mặt ngoài tràn đầy dịch nhờn vô số lỗ khí to nhỏ hình tròn kịch liệt nhấp nháy, trong lỗ khí răng nanh bén nhọn ma sát va chạm lẫn nhau, không ngừng bắn tung tóe ra đốm lửa, phát ra tiếng ma sát chói tai.

Sợi dây leo nhỏ bé lặng yên hướng Cơ Hạo tới gần, cái đầu thiếu nữ xinh đẹp của Bàn Hành mặt âm trầm nhìn chăm chăm Cơ Hạo: “Cái rìu đó, là của ta, ai cũng đừng nghĩ động vào. Ai dám động vào, ta sẽ liều mạng với hẳn.”

Mái tóc dài màu xanh lục kịch liệt nhấp nháy, như các con rắn nhỏ bé. Bàn Hành nhìn Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Đưa ra chút yêu cầu đáng tin khác, quá phận mà nói, không cần nói ra. Ta tuy trọng thương chưa lành, cũng không phải người loại hậu sinh văn bối này có thể tùy ý có ý đồ lệch lạc.”

Cơ Hạo hết sức chăm chú nhìn chăm chăm cái đầu Bàn Hành, hẳn đang tính toán cái đầu này đối với Bàn Hành mà nói tính là khí quan gì.

Thật là cái đầu khi Bàn Hành hóa thành hình người sao? Dem cái đầu này bỏ một kiếm, sẽ không trực tiếp tổn thương nặng Bàn Hành? Hoặc đây đơn thuần là Bàn Hành huyền hóa ra một cái đầu người, chỉ là thủ đoạn dùng để trao đổi với người ngoài?

Nghiêm túc cân nhắc hồi lâu, Cơ Hạo lắc lắc đầu: “Ta chỉ cần cái rìu đó, Bàn Hành thể giới của người, không có bất cứ thứ gì khác ta để ý. Dem cái rìu đó cho ta, ta xoa người rời đi, tuyệt không thương tổn người một chút nào.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Bàn Hành vắn vẹo hẳn lên, mang theo một tia tàn khốc cười dữ tợn, nàng âm u nói: “Một khi đã như vậy, còn có cái gì phải nói chứ? Hương vị máu thịt, ta đã rất lâu chưa hưởng rồi. Mấy cái cọc gỗ kia, ha ha, mùi vị cũng không có thơm ngọt như thân thể máu thịt. Tiểu gia hỏa, trách người

quá tham lam, chớ có trách ta xuống tay quá độc ác!”

Hư không xung quanh thân thể Cơ Hạo chợt động lại, trên mấy trăm sợi dây leo thật lớn vô số lỗ khí chợt mở ra, từng sợi dây leo màu xanh lục tinh tế gào thét lao ra, nhanh chóng ở bên người Cơ Hạo đan thành một quả cầu đường kính mấy trăm trượng.

Trong không khí có mùi thơm tràn ngập, độc tính đáng sợ theo mùi thơm nhanh chóng khuếch tán, một loại độc tố tê dại thần kinh đáng sợ bao lấy Cơ Hạo, điên cuồng theo lỗ chân lông của hắn hướng trong cơ thể của hắn thẩm thấu.

Rất hiển nhiên, đây là bản năng thần thông săn giết con mồi của bản thể Bàn Hành dây leo ăn thịt người, trước đem con mồi vây khốn, sau đó dùng độc khí có tính tê dại khiến toàn thân con mồi xụi lơ không thể động đậy, rồi đem con mồi bắt sống chậm rãi hưởng thụ.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’ một tiếng, Bàn Cổ Chung từ đỉnh đầu hắn bay ra, hắn hung hăng nện một quyền ở trên Bàn Cổ Chung, mặt ngoài Bàn Cổ Chung đón gió hóa thành kích thước mười mấy trượng hư ảnh một người khổng lồ đội trời đạp đất chợt lóe rồi biến mất, một tiếng chuôn ngân âm âm vang lên, quả cầu do vô số dây leo ở xung quanh đan xen mà thành ‘Phốc phốc’ vỡ nát.

Đầy trời chất lỏng màu xanh lục và mảnh vỡ dây leo bay lả tả, hư không bị động lại bên người Cơ Hạo nứt ra vô số vết nứt tinh mịn như mạng nhện. Hư không Bàn Hành thế giới còn xa mới củng cố như không gian Bàn Cổ thế giới, vết nứt tinh tế nhanh chóng hướng xa xa khuếch tán ra, trong chớp mắt đã kéo dài ra mấy trăm vạn dặm.

Nơi vết nứt không gian đi qua, vô số cảnh của Bàn Hành kịch liệt mấp máy. Từng cái vết rách thật sâu không ngừng lóe lên ở trên cảnh của nàng, từng mảng lớn chất lỏng dinh dưỡng màu xanh lục từ trên cảnh bị thương của nàng phun ra, sau đó các chất lỏng này nhanh chóng bốc cháy.

Thân thể Cơ Hạo không ngừng hướng ra phía ngoài phun ra ngọn lửa màu vàng mãnh liệt, theo một tiếng nổ vang kỳ dị, một đạo kim quang từ đỉnh đầu hần lao ra, Bàn Giả Thái Dương bay ra ngoài cơ thể, vô biên vô hạn kim quang liệt diễm thời quét hư không, đem mấy trăm sợi dây leo của Bàn Hành nhaoáng cái bao vây vào.

“Người dám!” Cái đầu Bàn Hành thét khàn cả giọng, nòng chột há mồm, ba đạo hàn quang màu xanh lục từ trong mồm nòng phun ra, mang theo tiếng rít chói tai hướng Cơ Hạo đâm tới. Cơ Hạo thấy rõ, đó là ba cái gai độc to bằng ngón cái dài hơn một thước, trên gai độc sắc bén dị thường vô số phù văn kỳ dị lóe ra, cách thật xa đã có một luồng sát khí bức người đập vào mặt.

‘Ông’ một tiếng, Bàn Cổ Chung phóng ra các luồng khí hỗn độn đem Cơ Hạo bảo vệ ở chính giữa, ba cái gai độc hung hăng đánh vào trên Bàn Cổ Chung, ở trên hỗn độn khí tung tóe ba làn sóng nhỏ bé, chưa thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Bàn Cổ Chung.

Bàn Hành không thể tin mở to mắt nhìn, nòng lớn tiếng quát: “Đây là chí bảo cộng sinh của ta, từng đánh chết bao nhiêu Hồng Mông dị thú... Người sao có thể chống đỡ được?”

Cơ Hạo không nói một lời rút kiếm lao lên, Bàn Cổ Kiếm kéo lên một đạo hồ quang sắc bén bổ vào đầu. Mấy chục sợi dây leo khổng lồ mang theo ngọn lửa đầy mình kịch liệt mấp máy hướng kiếm quang cản lại, nhưng không đợi những sợi dây leo này tới gần Cơ Hạo, thái dương chân hỏa đã đem những sợi dây leo đốt thành tro tàn.

Trong tiếng ‘Phập’ cái đầu Bàn Hành bị một kiếm chém thành hai đoạn, sợi dây leo tinh tế kia kịch liệt quấy một cái, giống như rắn độc phát cuồng mang theo tiếng kêu chói tai hướng trước ngực Cơ Hạo đâm tới.

Lại một tiếng vang, hỗn độn khí Bàn Cổ Chung phát ra không chút sút mẻ, ngược lại là những cái dây leo nhỏ bé kia bị chấn thành bột phấn.

Cơ Hạo vùng Bàn Cổ Kiếm chém bừa, kiếm khí như cầu vồng quét ngang phạm vi mấy vạn dặm, nơi kiếm quang đi qua vô số sợi dây leo mấp máy bị bổ tan thành mảnh vụn. Cơ Hạo thoát ly mấy trăm sợi dây leo bao vây, gắt gao tập trung một tia dao động kỳ dị xa xa kia, phát động Thiên Địa Kim Kiều lóe lên một cái lao qua.

Vô số sợi dây leo thô to màu đen ở nơi này cuộn thành một quả cầu thật lớn, một khí tức khiến Cơ Hạo không hiểu sao cảm thấy thân thiết từ trong quả cầu dây leo to lớn đường kính mười mấy vạn dặm này không ngừng truyền đến. Cơ Hạo hét dài một tiếng, Bàn Cổ Kiếm kéo theo một đạo hàn quang hung hăng hướng quả cầu khổng lồ đó bổ xuống.

Một bóng người đột ngột từ trước mặt Cơ Hạo lóe ra, một thiếu nữ tuyệt sắc gương mặt cùng cái đầu thiếu nữ vừa rồi Cơ Hạo chém giống hệt nhau, thân hình tinh tế, lồi lõm thú vị vùng một thanh trường mâu bằng gỗ, rộng giận liên tục hướng Cơ Hạo liên tục đâm.

Thiếu nữ ra tay không chút kết cấu, không thể xưng là bất cứ ‘thương pháp’ nào, nhưng nàng ra tay cực nhanh, lấy nhãn lực Cơ Hạo hiện nay cũng chỉ có thể nhìn thấy mấy trăm điểm hàn quang màu xanh lục chợt xuất hiện ở trước mặt hần, sau đó vô số đạo công kích sắc bén hung hăng rơi ở trên Bàn Cổ Chung.

Bàn Cổ Chung phát ra từng tiếng ngân. Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, dứt khoát mặc kệ thiếu nữ công kích nhanh như chớp, hần giật cùi trở một cú mãnh liệt ở trên Bàn Cổ Chung. Một tiếng chuông ngân cao vút phóng lên cao, hư không xung quanh âm âm sụp xuống, từng đạo hỗn độn triều tịch quay cuồng lao ra, chỉ nghe thiếu nữ chửi mắng một tiếng tức giận đến cực điểm, thân thể nhỏ nhắn mảnh khảnh của nàng bị hỗn độn triều tịch cuốn vào.

“Chết đi!” Tay trái Cơ Hạo hướng về Bàn Giả Thái Dương lơ lửng ở đỉnh đầu chỉ một cái, trong thời gian ngắn mấy ngàn khóa thái dương kim lôi to bằng cái sọt đột ngột ngưng hiện, từng đạo kim lôi hóa thành tia chớp kim quang gào thét bổ ra, hung hăng bổ vào trên thân thiếu nữ, mạnh mẽ đem nàng bổ ra lửa đốt đầy

người.

Liệt hỏa màu vàng hùng hực thiêu đốt, thân thể thiếu nữ bị bốc tan thành mảnh vụn, trên mảnh thi thể của nàng vô số cái rễ cây nhỏ bé màu xanh lục sinh trưởng ra, leo trèo lẫn nhau muốn đem thân thể vỡ vụn ghép thành một thể. Nhưng thái dương chân hỏa uy lực quá mạnh, ngọn lửa màu vàng nhanh chóng đem những rễ cây màu xanh lục kia đốt thành tro tàn, ngay sau đó tính cả bản thể thiếu nữ cũng bị đốt thành một làn khói.

“Tiểu bối, người thật sự chọc giận ta rồi! Bất chấp mọi giá ngủ say thêm một ức năm, mười ức năm, trăm ức năm, ta cũng phải đem người đánh cho hồn phi phách tán!”

Chương 1571: Thuộc Tính Áp Chế

Theo tiếng rít bén nhọn, mấy ngàn bóng người màu xanh lục nhạt lóe lên từ hư không, tất cả đều là thiếu nữ tuyệt đẹp bề ngoài giống nhau như đúc. Khí tức các nàng hoàn toàn giống nhau, pháp lực dao động hoàn toàn giống nhau, thậm chí biểu cảm vận vẹo dữ tợn trên mặt cũng giống hệt nhau.

Mấy ngàn phân thân của Bàn Hành rít lên, hoặc quyền đâm cước đá, hoặc mồm phun khói độc, hoặc lòng bàn tay phun lôi, hoặc cuốn lên gió độc màu xanh lục có tính ăn mòn... Các nàng lộn xộn, không có sự phối hợp đáng nói hướng phía Cơ Hạo đánh bừa một phen, lại mãi không thể lay động phòng ngự của Bàn Cổ Chung mảy may.

Được Hồng Mông Linh Nhũ tẩm bổ, Bàn Cổ chân thân của Cơ Hạo tu vi tăng vọt, độ phù hợp với Bàn Cổ Chung càng tiến một bước dài, giờ phút này đã có thể phát huy ra vài phần thần uy của Bàn Cổ Chung. Bàn Hành chỉ vận dụng một ít phân thân, nào có thể thương tổn được Cơ Hạo?

Cơ Hạo chỉ là rất đơn giản vung nắm tay, không ngừng gõ vang Bàn Cổ Chung. Hư không bốn phía vỡ nát, hỗn độn triều tịch thối quết đến, Bàn Hành phân thân không ngừng bị cuốn vào trong hư không tan vỡ hỗn loạn, sau đó bị Cơ Hạo phóng ra thái dương kim lôi nổ thành bột phấn.

Trong mấy nhịp thở gần gũi, mấy ngàn phân thân của Bàn Hành đã bị chém giết gần hết, càng có mấy vạn sợi dây leo thừa dịp loạn để đánh lén bị Bàn Cổ Kiếm chặt đứt, bị Cơ Hạo một môi lửa thiêu đốt sạch sẽ.

Nhìn bốn phía chợt trống trơn, Cơ Hạo không khỏi cười lên: “Bàn Hành, người cũng là thân phận thánh nhân khai thiên tích địa một phương thế giới, người chỉ một chút thủ đoạn như vậy? Các phân thân này của người, muốn nói các nàng là đám ô hợp, cũng quá vũ nhục cái từ ‘đám ô hợp’ này.”

Từ trong bản thể Bàn Hành truyền đến tiếng rống giận dữ cổ quái, rất hiển

nhiên Bàn Hành đã đặc biệt phần nộ rồi.

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, một sợi dây leo cực kỳ to lớn chậm rãi từ trong bóng đêm dựng thẳng lên, mặt ngoài sợi dây leo tràn đầy dịch nhớt thật dày kịch liệt mấp máy, không bao lâu đã biến thành một bóng người khổng lồ cao trăm dặm.

Vẫn như cũ là gương mặt tuyệt đẹp lại dữ tợn, hóa thân này của Bàn Hành cúi đầu nhìn Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Tiểu bối, ngươi cho rằng ý vào một món bảo bối phòng ngự kinh người, thì có thể không kiêng nể gì khiêu khích ta sao?”

Cơ Hạo không nói một lời, nâng tay mấy ngàn đạo thái dương kim lôi kêu vù vù phun ra, từng mảng liệt hỏa kim quang bùng nổ ở trên người hóa thân của Bàn Hành, thái dương chân hỏa giống như lưu ly hòa tan nhanh chóng bao vây Bàn Hành, thiêu đốt thân thể nàng vang lên ‘Xèo xèo’.

Bàn Hành rống giận khàn cả giọng, nàng điên cuồng thúc dục pháp lực muốn dập tắt lửa lớn trên người, nhưng pháp lực của nàng là tiên thiên thuần mộc thuộc tính, vừa lúc bị thái dương chân hỏa của Cơ Hạo khắc chế. Nàng không thúc dục pháp lực còn tốt, càng thúc dục pháp lực, lửa lớn trên người nàng lại càng thêm nóng cháy không chịu nổi.

“Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt, đám phản đồ kia, đám phản nghịch kia, năm đó ta nên không chờ bọn hăn trưởng thành, đã đem bọn hăn ăn sống nuốt tươi!” Bàn Hành thẹn quá hóa giận rít gào: “Ta mở một phương thế giới này, ta sáng tạo bọn hăn, ta giúp bọn hăn ngăn cản Hồng Mông hung thú xâm nhập, ta để bọn hăn vô ưu vô lự sinh sản sinh trưởng ở trong thế giới này.”

Bàn Hành hóa thân nổi trận lôi đình vung đôi tay gào thét khàn cả giọng: “Ta chỉ muốn đem bọn hăn nuôi lớn trưởng thành, sau đó đem bọn hăn coi là điểm tâm... Bọn hăn thế mà lại cấu kết thứ tai họa như người đến đối phó ta? Ta không cam lòng, không cam lòng! Ta vừa mới thức tỉnh, ta còn chưa hồi phục toàn bộ thần thông pháp lực, cho ta thêm một chút thời gian, để ta hồi phục thêm một chút, con kiến như người ta trong nháy mắt có thể diệt.”

Đôi tay Bàn Hành hóa thân cao trăm dặm kịch liệt vung lên, vô số lôi hỏa màu xanh lục chất chứa kịch độc rợp trời rợp đất rải xuống.

Cơ Hạo thúc dục Thiên Địa Kim Kiều, thân thể ở trong hư không nhẹ nhàng xuyên qua, toàn bộ lôi hỏa đều thất bại, không có một đạo lôi hỏa có thể chạm tới Cơ Hạo. Hắn hiện tại xem như đã nhìn ra, khó trách hư ảnh đánh giá đối với Bàn Hành là ‘tiểu nhân vật’, chiến lược của Bàn Hành thật sự là không cường hãn thế nào, không có một thân pháp lực cường đại, năng vận dụng đối với pháp lực cũng cực độ nguyên thủy.

Cái này giống như một người khổng lồ trời sinh lực lượng lớn vô cùng, trừ biết dùng nắm đấm đánh người, không hiểu bất cứ kỹ xảo chiến đấu nào, Bàn Hành chính là tình huống bực này.

Vô luận là mấy ngàn phân thân loại nhỏ vừa này, hay là hóa thân loại lớn giờ phút này, Bàn Hành biểu hiện ra kỹ xảo chiến đấu đều có thể xưng là ‘cận bã’. Lấy thực lực của nàng, thật không biết nàng năm đó làm sao dám gia nhập vây công đối với Bàn Cổ thánh nhân?

Mắt thấy lôi hỏa của mình không thể tổn hại Cơ Hạo mảy may, Bàn Hành điên cuồng lựa chọn man lực.

Vô số sợi dây leo thật lớn phát ra tiếng kêu bén nhọn, từ bốn phương tám hướng không ngừng dựng thẳng lên. Những sợi dây leo to nhỏ không đồng nhất điên cuồng mấp máy, nháy mắt đã chiếm hết tầm nhìn của Cơ Hạo. Vô số sợi dây leo thật lớn giống như điên cuồng, chồng xếp lẫn nhau, đè ép lẫn nhau, hóa thành tường đồng vách sắt kín không kẽ hở hướng vào đầu Cơ Hạo nghiền ép xuống.

Bàn Hành tính toán chính là, thần thông pháp thuật của nàng đã không thể công kích đến Cơ Hạo, như vậy thì dùng thủ đoạn nguyên thủy nhất để Cơ Hạo không thể né tránh.

Nàng đã không cách nào phá vỡ Bàn Cổ Chung tồn hại đến Cơ Hạo, như vậy

nàng sẽ dùng vô cùng vô tận dây leo triệt để phong ấn Cơ Hạo. Nàng thực sự không tin, lấy nội tình của mình, cho dù mình đang ở trạng thái trọng thương khôi phục, lại còn không phong ấn được một hậu sinh văn bối.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, hăng dang hai tay, thân thể chợt nhảy vào trong Bàn Giả Thái Dương lơ lửng ở đỉnh đầu.

Bàn Giả Thái Dương điên cuồng bành trướng, trong chớp mắt đã bành trướng đến đường kính khoảng vạn dặm. Vô số dây leo chồng chất quấn quanh ở trên Bàn Giả Thái Dương, trên mỗi một sợi dây leo đều có phù văn màu xanh lục lóe ra, hư không cũng bị dây leo dã man đè ép ép tới mức co lại biến hình, không ngừng phát ra tiếng nổ nặng nề.

Càng nhiều dây leo từ trong bóng đêm lao ra, từng tầng dây leo không ngừng leo lên trên Bàn Giả Thái Dương, muốn triệt để đem hắc phong ấn lại.

Nhưng Bàn Hành hiển nhiên đã đánh giá sai thuộc tính khắc chế của thái dương chân hỏa của Cơ Hạo đối với nàng, từng tầng dây leo quấn lên, từng tầng dây leo hóa thành tro tàn; từng tầng dây leo phun ra lượng lớn chất lỏng màu xanh lục, chất lỏng dính dính cũng bị thái dương chân hỏa hóa thành khói.

Mặc cho Bàn Hành điều động bao nhiêu dây leo phân nhánh quấn quanh lên, thương tổn của Bàn Giả Thái Dương tạo thành đối với dây leo vượt xa nàng đoán trước.

Khi Cơ Hạo toàn lực thúc giục lực lượng Bàn Giả Thái Dương, vô số luồng kim quang xé rách toàn bộ dây leo Bàn Hành triệu tập tới, chiếu sáng hư không tối như mực. Bàn Hành kinh sợ giận dữ đan xen rít gào, nàng thật lòng không dám tin, nàng dùng hết toàn bộ lực lượng hiện tại nàng có thể điều động, lại thật sự không thể phong ấn Cơ Hạo.

Thái dương chân hỏa khắc chế đối với sinh linh một hệ quá đáng sợ, cho dù Bàn Hành là tiên thiên Hồng Mông linh căn, cũng không cách nào thừa nhận một vầng mặt trời không lúc nào không thiêu đốt.

Dần dần, dây leo ở bốn phương tám hướng càng lúc càng ít, Bàn Hành rút gào, chửi rủa cũng dần dần xen lẫn một tia kinh hoàng bất an —— nàng đột nhiên phát hiện, tựa như nàng thực sự không có biện pháp nào làm gì Cơ Hạo con sâu nhỏ này.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh niệm tụng chú ngữ trầm thấp, trong đôi mắt thần quang màu lam phun ra thật xa, đem toàn bộ thần hồn không gian chiếu xanh hết cả lên.

‘Phập’ một tiếng vang lớn, quả cầu to lớn vô số sợi dây leo của Bàn Hành quần quanh mà thành bị một lực lượng sắc bén không thể đỡ bạo lực bổ ra, một cây rìu lớn cán ngắn khoảng trăm dặm âm u xé rách vô số dây leo, bay vút đến trước mặt Cơ Hạo.

Chương 1572: Một Búa Hai Đoạn

“Không, ta nhiều năm như vậy cạn kiệt tinh huyết, hao hết tinh thần... chứng đạo chí bảo của ta!”

Một sợi dây leo lớn tới ngàn dặm ‘Vù’ một cái dựng thẳng lên, dây leo tràn đầy dịch nhớt kịch liệt mấp máy, lay động vài cái hóa thành một cái Bàn Hành hóa thân thật lớn, nhìn đại phủ không chút bắt mắt trước mặt Cơ Hạo gào thét khàn cả giọng.

Như phi tử đầu bạc bị hoàng đế biếm lãnh cung đêm khuya rên rỉ, tiếng kêu của Bàn Hành bén nhọn mà tê lương, tràn ngập một loại cảm giác tê lương oán độc tới cực điểm. Cơ Hạo nghe được tiếng thét của Bàn Hành, lông tóc toàn thân không khỏi đều dựng thẳng lên.

“Chứng đạo chí bảo?” Trong thần hồn không gian, hư ảnh thân hình có chút mơ hồ cười ‘Ha ha’: “Kẻ ngu xuẩn này đi là con đường cắn nuốt máu thịt người khác, lấy cướp đoạt mà bổ ích bản thân, ả thế mà lại mưu toan dùng Bàn Cổ sát phạt chi phủ chứng đạo? Quả nhiên là một con đàn bà đầu gỗ.”

Cơ Hạo cẩn thận hướng đại phủ lơ lửng ở trước mặt vươn tay.

Thân thể hần dần dần bành trướng, trong mấy nhịp thở đã lớn đến mấy trăm dặm, hần vươn tay, cầm lấy cán đại phủ. Một tiếng ‘Ông’ vang lên, một cảm giác lực lượng cực kỳ hùng hậu xuyên thấu qua cán rìu truyền tới, thân thể Cơ Hạo cũng không khỏi tê dại từng đợt không chịu nổi. Năm cây đại phủ này, trong lòng Cơ Hạo đột nhiên có dũng khí vô biên trào ra.

Một cái rìu trong tay, tựa như trước mặt vô luận có bao nhiêu kẻ địch, Cơ Hạo đều có lòng tin đem chúng một rìu chém rách.

Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi, Cơ Hạo yên lặng ở trong đầu đem năm chiêu hư ảnh truyền thụ nhanh chóng ôn tập

một lần. Hãn cầm đại phủ, ngũ thức hợp nhất hung hăng vung ra một rìu.

Đại phủ động, một lực lượng vô danh cường hãn từ trong đại phủ trào ra, kéo thân thể Cơ Hạo vẽ ra một quỹ tích hoàn mỹ. Hư ảnh truyền thụ năm chiêu hợp nhất, Cơ Hạo bởi vì lĩnh ngộ, bởi vì thực lực, hãn mỗi lần sử dụng trong công kích nhìn như hoàn mỹ luôn có một tia nửa điểm tỳ vết tồn tại.

Nhưng đại phủ mạnh mẽ kéo động tác của Cơ Hạo, đem toàn bộ tỳ vết trong một đòn này của hãn triệt để bù lại.

Một đòn hồn nhiên thiên thành, hoàn mỹ không nứt mẻ xé rách hư không, bổ vào đỉnh đầu hóa thân của Bàn Hành.

Rú thảm một tiếng, hóa thân khổng lồ của Bàn Hành bị một rìu thoải mái phá vỡ, Cơ Hạo chưa cảm nhận được bất cứ lực cản nào, khối hóa thân thực lực kinh người này đã tách ra hai bên. Đại phủ phun ra một đạo hồ quang màu đen, một đường xé rách vô số dây leo quấn quanh đến, hung hăng nhập vào trong bản thể Bàn Hành.

Bản thể khổng lồ của Bàn Hành kéo dài không biết bao nhiêu ức vạn dặm đột nhiên kịch liệt giật giật, không gian phong ấn khổng lồ trong lòng đất kịch liệt run rẩy, Bàn Hành bị Cơ Hạo một rìu chém thành hai đoạn, miệng vết thương trơn bóng như gương, một lực lượng vô danh đang cấp tốc phá hủy bản thể Bàn Hành phụ cận vết thương.

“Năm đó, Bàn Cổ dùng cây rìu này, chạm là chết, cọ là vong. Thật không biết, mục đàn bà ngốc này, là như thế nào thừa dịp cơ hội Bàn Cổ kiệt sức, đại phủ rời tay bay ra đem nó mang về nơi này.” Hư ảnh lặng lẽ cảm khái: “Chẳng qua, ả đã chết.”

Như hư ảnh nói, sinh mệnh khí tức trong bản thể Bàn Hành đang cấp tốc tán loạn, dây leo màu xanh lục nhanh chóng biến thành màu đen, héo rũ, mục, một mùi hư thối khó người phóng lên cao, ở trong từng tiếng tru lên thê lương uể oải, bản thể Bàn Hành bắt đầu cấp tốc sụp đổ mục nát.

Một cái quang ảnh màu xanh lục từ trong bản thể Bàn Hành lao ra, đây là một bóng người nữ tử khuôn mặt vắn vẹo, dữ tợn đáng sợ, nàng vạn phần chặt vật quý gối trước mặt Cơ Hạo, hai tay run run vươn về phía Cơ Hạo: “Tha... Tha mạng... Bàn Hành nguyện làm nô làm phò... Để ngài sai khiến, tha... Tha...”

Còn chưa dứt lời, bóng người màu xanh lục ầm một tiếng sụp đổ tan rã, hóa thành vô số điểm sáng màu xanh lục lặng lẽ bay ra.

Một đòn dọi thường sắc bén bá đạo của đại phủ, trực tiếp đem tất cả sinh cơ của Bàn Hành trọng thương chưa lành triệt để gạt bỏ, lại xuyên thấu qua liên hệ giữa bản thể cùng nguyên linh của nàng, trực tiếp mài mòn linh hồn nàng, lau đi tất cả dấu vết nàng từng tồn tại.

Cơ Hạo một tay cầm kiếm, một tay nắm rìu, hấn trầm ngâm một lát, đem một kiếm một rìu ghé vào chính giữa.

“Kiếm?” Hư ảnh ngồi xếp bằng ở trong thần hồn không gian, rất không cam lòng lẩm bẩm một tiếng: “Thật ra, lấy rìu bổ người, so với dùng kiếm có hương vị nam nhân hơn chút... Nhưng, thôi được, cái rìu này quả thực không nên hiển lộ trước mặt người ta, sẽ có phiền toái.”

Khẽ thở dài một tiếng, hư ảnh từ từ thở dài: “Kiếm cũng tốt, cũng tốt, dù sao thật ra nó vốn không giới hạn trong bất cứ hình thái nào, chỉ là ta thích rìu.”

Một kiếm một rìu ghép cùng một chỗ, đại phủ run nhè nhẹ một cái, sau đó hóa thành một luồng sáng hùng hậu nhập vào trong Bàn Cổ Kiếm. Thân kiếm của Bàn Cổ Kiếm bắt đầu cấp tốc mấp máy, thân kiếm trở nên dài hơn, rộng hơn, dày hơn, trên thân kiếm dần dần có các vòng hoa văn xoáy mây phong cách cổ xưa uyển chuyển không ngừng lóe lên, sau đó lại không ngừng nhập vào trong thân kiếm.

Hoa văn dạng xoáy mây ẩn hiện bất định, lại có đồ án vô số tinh tú ở trong xoáy mây dần dần sáng lên, từng ngôi sao kéo theo luồng sáng thật dài bên ba truy đuổi ở trong thân kiếm, sau đó là hư ảnh vô số Hồng Mông sinh linh chột

lóa, hình ảnh vô số sông ngòi núi đồi, thần thú thần cầm chậm rãi hiện lên.

Tất cả biến hóa hoàn thành ở trong mấy nhịp thở, Bàn Cổ Kiếm biến thành ngăm đen, âm u, thoát nhìn không có bất cứ sự sắc bén nào, giống như một khối sắt dày nặng.

“Cơ Hạo tiểu nhi?” Xa xa địa, một thanh âm thanh linh mơ hồ truyền đến: “Người sao lại ở nơi này? Ủm? Đây là... bản thể Bàn Hành? Người đã chém giết hãn? Thật là đáng giận đến cực điểm, bản đạo đang muốn đem hãn thu làm môn hạ.”

“Hi, bốn bề vắng lặng, sư tôn kia của người có pháp lực thông thiên triệt địa cũng đừng hòng biết chuyện đã xảy ra ở nơi này, một khi đã như vậy, bản đạo hôm nay sẽ siêu độ người, đỡ cho người ngày sau lại làm khó đề tử của bản đạo!” Một cái bóng người hào quang quanh quẩn chạy như bay đến, trong đôi mắt u quang bảy màu lóa lên Hoa đạo nhân vùng tay phải, bỗng dừng móc ra một cây kim cương bảo xử (bảo xử: chày báu) ánh vàng rực rỡ, khuôn mặt vận vẹo hướng vào đầu Cơ Hạo nện một chày.

Cây kim cương bảo xử này là một món tiên thiên chí bảo Hoa đạo nhân có được trong Hồng Mông, cương mãnh bá đạo, sắc bén vô cùng, trừ phi là tiên thiên chí bảo hộ thân cùng cấp bậc, nếu không vạn vật khẽ chạm phải lập tức hóa thành bột phấn. Thời hồng hoang, không biết có bao nhiêu hồng hoang sinh linh ngỗ nghịch Hoa đạo nhân bị hãn dùng bảo bối này đánh cho tan xương nát thịt.

Cơ Hạo theo bản năng tùy tay một kiếm đỡ lấy.

Không có bất cứ kiếm thế nào biến hóa, chỉ là tùy tay chém ra một kiếm.

Bàn Cổ Kiếm âm u không chút hào quang vô thanh vô tức bổ rách hư không, nặng nề va chạm với kim cương bảo xử kim quang vạn trượng, thanh thế sắc bén. Chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, như dao bẽ cắt dưa vàng, kim cương bảo xử hào quang vạn trượng bị Bàn Cổ Kiếm không chút hào quang cắt làm đôi, trên thân Bàn Cổ Kiếm một mảng kiếm quang quét ngang ra, Hoa đạo nhân

sợ tới mức hồn vía lên mây, ‘Ngao’ một tiếng chột na di ra ngoài.

Kiểm quang xuyên thấu hư không, giống như vật còn sống lập tức tìm được Hoa đạo nhân.

Một tiếng ‘Phập’ vang lên, tay phải Hoa đạo nhân còn nắm nửa đoạn kim cương bảo xử cụt ngang cùi trỏ, một mảng lớn máu tươi hương thơm xộc vào mũi mang theo từng luồng hào quang phun mạnh ra. Các giọt máu tươi rơi xuống đất, lập tức hóa thành bảo châu lưu ly năm màu lẫn loạn đầy đất, rất kỳ dị đẹp dễ.

“Cơ Hạo!” Thanh âm Mộc đạo nhân xa xa truyền đến, khuôn mặt nhăn nhó, Mộc đạo nhân lắc mình một cái đã tới trước mặt Cơ Hạo, cầm cành cây thất bảo chặn Cơ Hạo.

Chương 1573: Yêu Nghiệt Chi Tư

“Sư đệ, người quá liều lĩnh rồi.” Cành cây thất bảo của Mộc đạo nhân hướng Cơ Hạo nhoáng lên một cái, ý bảo Cơ Hạo không được động thủ lần nữa, xoay người thở dài một hơi, vẻ mặt cay đắng hướng Hoa đạo nhân lắc lắc đầu.

Trong con người Hoa đạo nhân u quang bảy màu lóe lên một phen, tiếng cười mơ hồ bất định của Đại Tự Tại liên truyền ra: “Liều lĩnh? Mộc đạo nhân, chẳng lẽ người cho rằng, là Hoa đạo nhân cố ý để cho ta...”

Đại Tự Tại còn chưa nói hết lời, bên người Hoa đạo nhân đã có các luồng khí lạnh bốc lên, càng có các đóa hoa sen từ trong khí lạnh đột nhiên nở rộ. U quang bảy màu trong con người Mộc đạo nhân lặng yên thối lui, con người của hắn trở nên trong suốt, linh động, thâm thúy mà không thể nắm lấy.

“Sư huynh, không phải liều lĩnh. Lấy ma đầu này diễn hóa thế gian trăm vẻ, cấu tạo ba ngàn thế giới lớn nhỏ, ở trong khôn cùng ma tướng rèn luyện nguyên linh, tìm hiểu ‘Diễn’ chi đại đạo, cái này chỉ là một môn thủ đoạn tu đạo.” Hoa đạo nhân mỉm cười, mang theo một tia kinh ngạc nhìn thoáng qua cánh tay lơ lửng ở trước người hắn, bị Cơ Hạo một kiếm chặt đứt, không khỏi thở ra một hơi thật dài.

“Cơ Hạo tiểu hữu, thật sự làm bản đạo đặc biệt kinh ngạc. Không ngờ được, kiếm đạo của người, vậy mà đã đến trình độ như thế.”

Đầu ngón tay bay ra một điểm thanh quang, vòng quanh tay cụt xoay một vòng, tay cụt tự tiếp nối, một mùi thơm ngát từ miệng vết thương dập dờn khuếch tán ra, cái tay cụt của Hoa đạo nhân đã khôi phục như lúc ban đầu, không nhìn thấy một tia dấu vết nào nữa.

Cơ Hạo cầm Bàn Cổ Kiếm, trấn định hướng Hoa đạo nhân gật gật đầu: “Tất cả đều là ân đức của sư tôn, so sánh với sư tôn, kiếm đạo của ta nông cạn không đáng nhắc tới.”

Hoa đạo nhân cười ‘Hắc’ một tiếng, hần thâm trầm nhìn Cơ Hạo một cái, sau đó ánh mắt liền ngưng tụ ở trên thân Bàn Cổ Kiếm âm u không có chút hào quang trong tay hần. Cơ Hạo lập tức cảm nhận được một luồng thần thức dao động cường đại dị thường, không chút che dấu từ trong mắt Hoa đạo nhân trào ra, tinh tế dày đặc vòng quanh Bàn Cổ Kiếm bắt đầu tra xét.

Bàn Cổ Kiếm không chút sứt mẻ, thần thức Hoa đạo nhân vòng quanh Bàn Cổ Kiếm cân nhắc hồi lâu, cũng chưa thể nhìn thấu chi tiết của thanh kiếm này.

“Kiếm đạo của người so sánh với Vũ Dư đạo hữu, thật sự nông cạn không đáng nhắc tới. Kiếm đạo của người không chịu nổi, lại có thể một kiếm chặt đứt cánh tay bần đạo, chỉ có thể là thanh kiếm này của người quá tốt, quá tốt, quá tốt.” Hoa đạo nhân nhìn Bàn Cổ Kiếm không dời mắt, lạnh lẽ thờ dài một hơi: “Cho dù vừa rồi khống chế bần đạo hành động không phải là bản ngã của bần đạo, mà là Đại Tự Tại nhập vào làm loạn kia, hần chỉ có thể phát huy khoảng ba thành tu vi của bần đạo...”

Trong con người sáng lên hai điểm tinh quang, Hoa đạo nhân nhìn chăm chăm Bàn Cổ Kiếm nói từng chữ một: “Cho dù chỉ là ba thành tu vi của bần đạo, người có thể một kiếm chặt đứt cánh tay bần đạo, kiếm này...”

Cơ Hạo tươi cười thân thiện hướng Hoa đạo nhân lắc lắc đầu: “Kiếm này, vô duyên với ngài, đừng nói cái câu treo cửa miệng của ngài nữa, mất mặt không?”

Sắc mặt Hoa đạo nhân nhất thời trở nên rất khó coi.

Mất mặt, sao mà không mất mặt? Lấy thân phận của hần, bị một hậu sinh vẫn bồi chặt đứt cánh tay. Từ khi Hoa đạo nhân hần ở trong Hồng Mông, trước khi Bàn Cổ khai thiên tích địa đặc đạo tới nay, hần nào từng chịu thiệt lớn như vậy?

Năm đó cho dù hần và Vũ Dư đạo nhân trong tối ngoài sáng tranh đấu nhiều lần, Vũ Dư đạo nhân cũng chỉ để lại ở trên người hần mấy vết kiếm, tuyệt không có chuyện tàn phá cơ thể xảy ra. Đường đường Hoa đạo nhân, đường đường chủ một giáo, một trong mấy người chí cao vô thượng nhất của Bàn Cổ thế giới, lại

bị đệ tử của Vũ Dư đạo nhân chặt đứt cánh tay.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, Hoa đạo nhân không cần gặp ai nữa.

Nhìn quanh, ánh mắt Hoa đạo nhân tự do, một luồng sát ý chậm rãi từ trong con ngươi của hắn nhộ nhạo ra.

Một đạo nhân dưới chân khẽ động, đột ngột lao đến phía sau Cơ Hạo, cùng Hoa đạo nhân một trước một sau đem Cơ Hạo kẹp vào giữa.

Hoa đạo nhân nhất thời cất tiếng cười to: “Sư huynh tạm ở một bên lược trận, tiểu bối bức này, còn không đáng sư huynh tự mình ra tay!”

Trong tiếng cười lớn, bản thân Hoa đạo nhân cũng chưa ra tay, mà là vỗ một chưởng vào đỉnh đầu mình, chỉ nghe một tiếng khánh ngọc khẽ ngân lên, đỉnh đầu Hoa đạo nhân một đạo thanh quang trắng xoá giống như ngọc đẹp màu mỡ dề lao ra, một hóa thân cao một trượng sáu, ba đầu tám tay, toàn thân trắng óng ánh như ngọc, mặc áo báu do vô số dạ minh châu xâu thành chuỗi ngọc, tám cánh tay đều cầm một thanh kì binh từ trong thanh quang lao ra.

Hoa đạo nhân phóng ra hóa thân lạnh lẽo nhìn Cơ Hạo một cái, không nói một lời từ trên cao đáp xuống, tám cánh tay vung binh khí, giống như mưa rào hướng Cơ Hạo đánh xuống.

Binh khí trong tay hóa thân như bạch ngọc này màu sắc khác nhau, Cơ Hạo từ trong đó cảm nhận được thất tình lục dục nồng đậm, tám món binh khí, thế mà lại là do thất tình lục dục cực kỳ tinh thuần làm nguyên liệu, do niệm lực vô biên ngưng tụ thành. Người thường nếu trúng một đòn của binh khí này, tất nhiên bị dẫn động thất tình lục dục các loại ý niệm trong cơ thể, vô số tâm ma sinh ra từ hư vô, không cần thận sẽ là kết cục âm hỏa đốt tâm thần, hồn phi phách tán.

Bàn Cổ Chung vang lên một tiếng, từng luồng khí hỗn độn trút xuống, binh khí trong tay bạch ngọc hóa thân đánh như mưa rơi vào trên Bàn Cổ Chung, chỉ

nghe tiếng ầm ầm không dứt, không có một binh khí nào có thể chạm tới thân thể Cơ Hạo.

Hoa đạo nhân khẽ biến sắc, hần thấp giọng cười nói: “Tiểu bối có vài phần bản lĩnh, cái chuông này...”

Cơ Hạo ngắt lời Hoa đạo nhân, hần khẽ lắc đầu cười nói: “Cái chuông này, cũng không có chút duyên pháp nào với ngài.”

Hoa đạo nhân nở nụ cười, tay trái hần kéo một làn gió nhẹ chậm rãi hướng Cơ Hạo vỗ xuống: “Có duyên pháp hay không, điều này không phải tiểu bối như người có thể biết. Thiên đạo khó lường, thiên cơ khó lường, duyên pháp này sao...”

Một câu của Hoa đạo nhân còn chưa dứt lời, tay trái hần đã đặt ở trên Bàn Cổ Chung.

Chuông ngân lên ‘Ông’ một tiếng, hư không bên người Cơ Hạo ầm ầm nổ tung, bản thể Bàn Hành bị Cơ Hạo chặt đứt bị nổ tung thành mảnh vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ tàn phá rải rác. Bàn Cổ Chung kịch liệt chấn động, một lực lượng khổng lồ chấn động hư không, muốn lấy thế lôi đình vạn quân phá vỡ phòng ngự của Bàn Cổ Chung.

Nhưng Bàn Cổ Chung cứng rắn chặn được một đòn này của Hoa đạo nhân, Cơ Hạo cố nén chấn động kịch liệt trên Bàn Cổ Chung truyền đến, Bàn Cổ Kiếm kéo một đạo kiếm quang âm u, lặng yên không một tiếng động hướng lòng bàn tay Hoa đạo nhân đâm tới.

Hoa đạo nhân hét lớn một tiếng, bàn tay bị một đòn của Bàn Cổ Kiếm xuyên thủng, lời hần nói tự nhiên cũng không thể nói hết, mà là kéo bàn tay bị thương vội lui về phía sau.

Sắc mặt Hoa đạo nhân đã triệt để thay đổi, thân thể hần khẽ run rẩy nhìn Cơ Hạo, cơn giận trong lòng quả thực có thể đem bầu trời cũng húc ra một lỗ thủng

—— hấn lại một lần nữa bị thương ở dưới kiếm của Cơ Hạo, lại một lần nữa bị môn hạ đệ tử Vũ Dư đạo nhân đánh cho bị thương!

Sắc mặt Hoa đạo nhân cũng thay đổi, một đòn vừa rồi Hoa đạo nhân không nường tay.

Hấn thấy rõ, một chưởng đó của Hoa đạo nhân đã vận dụng toàn lực, hấn không hề nường tay muốn một chiêu gạt bỏ Cơ Hạo.

Nhưng Cơ Hạo mượn dùng Bàn Cổ Chung ngay cả Mộc đạo nhân cũng không rõ lai lịch, cứng rắn đỡ được một đòn kia của Hoa đạo nhân, tuy Cơ Hạo tỏ ra có chút cố hết sức, nhưng hấn đã đỡ được một đòn toàn lực của Hoa đạo nhân.

Mà kiếm trong tay hấn, càng dễ dàng xuyên thấu bàn tay Hoa đạo nhân.

Sắc mặt Mộc đạo nhân trở nên cực độ sầu khổ, trên mặt quả thực sắp nhỏ ra mật đắng. Hấn thâm trầm nhìn Cơ Hạo, lặng lẽ thở dài: “Vũ Dư đạo hữu vận khí tốt, tọa hạ đại đệ tử của hấn Bảo đạo nhân, năm đó từng đón đỡ một chưởng của bản đạo, lại chỉ bị thương mà không chết. Không ngờ được, môn hạ của hấn lại xuất hiện người yêu nghiệt bậc này, tuy là mượn dùng sức chí bảo...”

Cơ Hạo chậm rãi giơ lên Bàn Cổ Kiếm, trong lòng một mảng mát lạnh như nước: “Hai vị, còn muốn tiếp tục không?”

Chương 1574: Quá Sợ Hải

“Vũ Dư đạo hữu phúc khí tốt.” Muôn vàn cảm khái, tất cả cảm thán, thiên ngôn vạn ngữ tất cả đều biến thành một câu này.

Mộc đạo nhân nhìn Cơ Hạo, vẻ mặt sâu khổ tính toán.

Năm đó cũng như hôm nay, A Bảo và Mộc đạo nhân nổi lên xung đột, một lời không hợp lập tức động thủ. Mộc đạo nhân then quá hóa giận, dốc sức đánh ra một chiêu, vốn tưởng rằng có thể thoải mái một chiêu đánh chết A Bảo.

Nào biết A Bảo đạo hạnh cao thâm khó lường, pháp lực dị thường hùng hậu, lấy thân phận đại đệ tử của Vũ Dư đạo nhân, hung hãn tiếp một đòn của Mộc đạo nhân, lại chỉ học máu bị thương nặng, cách tan xương nát thịt, hồn phi phách tán Mộc đạo nhân tưởng tượng quả thực cách xa vạn dặm.

Vén vén văn bối, lại có thể cứng rắn đỡ một đòn toàn lực của Mộc đạo nhân?

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chịu kích thích sâu, lúc này mới có hành vi sau này bọn họ không từ thủ đoạn thu nhận môn đồ, kết duyên với người khắp thiên hạ.

Hôm nay lại là Cơ Hạo đệ tử Vũ Dư đạo nhân, lấy thân phận nhập môn không đủ trăm năm, mượn dùng một món dị bảo, cứng rắn đỡ một đòn toàn lực của Hoa đạo nhân. Cho dù thực lực Hoa đạo nhân so với Mộc đạo nhân kém một đoạn, nhưng Cơ Hạo so với A Bảo cũng không phải có một khoảng cách lớn sao?

A Bảo là dựa vào thiên chất hùng hậu, thiên tư cường đại của mình, lấy tu vi cứng rắn đỡ một đòn toàn lực của Mộc đạo nhân. Cho nên Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bị kích thích, thu nạp môn nhân thiên chất hùng hậu, thiên tư cường đại khắp thiên hạ.

Mà Cơ Hạo hôm nay, là dựa vào chí bảo cứng rắn chịu một đòn của Hoa đạo nhân... Môn nhân có thiên chất, có thiên tư dễ tìm, Bàn Cổ Chung loại chí bảo này lại bảo Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đi đâu để tìm?

“Sư huynh!” Hoa đạo nhân ở một bên băng lạnh hô một tiếng, ở đỉnh đầu hắt một đám mây lành chậm rãi xoay quanh, vô số luồng sáng màu vàng như tơ như dải cuộn xuống, nhiều điểm sáng màu vàng rơi xuống đất, ùn ùn hóa thành hoa sen vàng nở rộ trên đất bằng.

Trong lòng Hoa đạo nhân sát ý đại thịnh, môn hạ Vũ Dư đạo nhân một tên Bảo đạo nhân, đã khiến vô số môn nhân đệ tử môn hạ hai người ảm đạm thất sắc, nay lại có thêm một tên Cơ Hạo, tuy thời gian nhập môn không dài, đạo hạnh pháp lực chưa mạnh mẽ như Bảo đạo nhân, theo biểu hiện hôm nay, môn hạ hai người đã không có một ai có thể chống lại Cơ Hạo.

Lương tài mỹ ngọc như thế, ngại là không phải môn nhân nhà mình, vậy dứt khoát thừa dịp ở Bàn Hành thế giới bốn bề không có ai xuống tay độc ác xử lý Cơ Hạo.

Cho dù có Bàn Cổ Chung hộ thể, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nếu cứng rắn mặc kệ thể diện không biết xấu hổ, sư huynh đệ hai người liên thủ, chẳng lẽ còn không thể phá Bàn Cổ Chung, đem Cơ Hạo đánh cho hồn phi phách tán sao?

Liên thủ đánh chết Cơ Hạo, nhất định có thể hung hăng đả kích khí vận huynh đệ ba người Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, càng có thể cướp lấy Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Kiếm hai kiện chí bảo. Lấy đạo hạnh pháp lực của Cơ Hạo có thể dựa vào Bàn Cổ Chung cứng rắn đỡ một đòn toàn lực của Hoa đạo nhân, như vậy Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân được Bàn Cổ Chung, tuyệt đối có thể đảm đương trấn giáo thần khí trấn áp khí vận tông môn.

Việc nhất cử lưỡng tiện, Hoa đạo nhân là dứt khoát kiên quyết được ăn cả ngã về không.

Mộc đạo nhân trầm ngâm hồi lâu, cảnh cây thất bảo trong tay khẽ lắc lư, từng

luồng tịch diệt chỉ ý từ trên người hắt khuếch tán ra, chỉ thấy cái này một vùng đất phong ấn này lặng yên tan rã, bản thể khổng lồ Bàn Hành lưu lại sau khi bị chém giết cũng dần dần hóa thành tro bụi.

Một mảng kỳ quang tươi đẹp đột nhiên lao vút lên trời, hơn một ngàn món tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo đủ loại màu sắc hình dạng phát ra tiếng kêu thanh thúy phóng lên cao, thoáng ngưng trệ một lát sau đó lần lượt hóa thành các dải cầu vồng muốn phá không bỏ chạy.

Cơ Hạo, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đều bị biến hóa đột ngột này làm cho luống cuống tay chân, vội vàng nhìn chăm chú. Liếc nhìn một cái này, nhất thời thần hồn ba người đều bị chấn động, theo bản năng liền đều tự thi triển thần thông bí pháp mạnh mẽ thu các linh bảo, chí bảo có ý bỏ chạy kia.

Năm đó Bàn Hành tham gia đại chiến ức vạn hỗn độn ma thần vây giết Bàn Cổ, đến cuối cùng, Bàn Hành có thể lấy thân thể bị thương nặng, kéo sát phạt chí bảo của Bàn Cổ trốn về Bàn Hành thế giới, lấy bản tính tham lam của nó, tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua tùy thân chí bảo của các hỗn độn ma thần bị Bàn Cổ đánh chết.

Hơn một ngàn món tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo, chính là thu hoạch của Bàn Hành ở trên chiến trường lén lút nhặt về.

Thật không biết nàng là như thế nào lấy thân thể bị thương nặng, trấn áp nhiều linh bảo, chí bảo cường đại như vậy nhiều năm như vậy, có lẽ chính bởi vì nàng trấn áp nhiều linh bảo, chí bảo như thế, hao phí quá nhiều tinh khí thần của nàng, cho nên nàng mới có thể bị đám người Thanh Tham dùng phong ấn vây khốn nhiều năm như vậy?

Mặc kệ chân tướng năm đó như thế nào, tóm lại hơn một ngàn món linh bảo, chí bảo kỳ quang, tán mát ra dao động cường đại vừa xuất hiện, sát ý đầy trong lòng Hoa đạo nhân không còn sót lại chút gì, một bụng lửa giận của Mộc đạo nhân cũng tan thành mây khói, tâm cảnh trong lành như nước của Cơ Hạo cũng

xuất hiện sơ hở, ba người bất chấp không khí vừa rồi giương cung bạt kiếm toàn lực ra tay.

Mộc đạo nhân võ thiên linh, từng đạo linh quang lao ra, năm mươi hai hóa thân kỳ dị lớn tiếng gào rống, vươn bàn tay to phá nát hư không hướng các món bảo vật chụp lấy.

Thân thể Hoa đạo nhân càng nhoáng lên một cái, ước chừng ba ngàn hóa thân kỳ dị mang theo tiên âm kỳ diệu phóng lên cao. Các hóa thân này số lượng nhiều, tuy khí tức không cường đại, uy nghiêm như hóa thân của Mộc đạo nhân, nhưng lúc ra tay cực kì biến hóa xảo diệu, trong mấy nháy mắt ngăn ngừa đã bắt được hơn trăm món bảo vật.

Cơ Hạo thì không chút hàm hồ dùng hết toàn lực thi triển, Bàn Cổ chân thân cao mười vạn tám ngàn dặm phun trào hỗn độn khí âm âm đi ra, một chưởng của hắn đem ba ngàn hóa thân của Hoa đạo nhân đập bay một ngàn tám trăm cái, một cái chân hung hăng lên gối, năm mươi hai hóa thân của Mộc đạo nhân không kịp trở tay, lại bị một cái chân của hắn đánh bay mười tám cái.

Hai bàn tay lớn vô cùng hướng về hư không chụp lấy, cấm chế trấn áp Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bày ra trong hư không bị mạnh mẽ bóp nát vô số tầng, trơ mắt nhìn ước chừng có hơn năm trăm món linh bảo, chí bảo bị hai bàn tay to của Cơ Hạo mạnh mẽ chụp lấy, nhét vào trong Bàn Cổ Chung trấn áp.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cùng cất tiếng kinh hô, bọn họ tận mắt thấy Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, làm sao mà không nhận ra Bàn Cổ chân thân?

Chỉ là, chỉ là, chỉ là...

Hai người vừa cố nén sự chấn động trong lòng tiếp tục chụp lấy bảo vật bay loạn đầy trời, vừa nghiêng răng nghiêng lợi ở trong lòng cất tiếng rít gào. Cơ Hạo tiểu nhi, hậu sinh văn bối nhập môn không đủ trăm năm, hắn tài gì đức gì, vậy mà có thể tu luyện ra Bàn Cổ chân thân mạnh mẽ như thế?

Khí thể mênh mông, uy áp sâm nghiêm này, quả thực khiến trong lòng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cũng cảm thấy hít thở không thông một phen.

Bàn Cổ chân thân cao mười vạn tám ngàn dặm, hai người bất đắc dĩ phát hiện, trong hàng môn nhân đệ tử của bọn họ, đã không tìm được một ai có thể đón đỡ một đòn của Cơ Hạo. Càng không cần nói trên tay Cơ Hạo còn có thanh trường kiếm khủng bố có thể thoải mái phá vỡ thánh thể của Hoa đạo nhân.

“Cửu Chuyển Huyền Công! Tất nhiên là Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân liên thủ thôi diễn Cửu Chuyển Huyền Công!” Hoa đạo nhân vừa chụp lấy mười mấy món bảo vật bay lung tung, vừa nghiêng răng rống to: “Một đầm Hồng Mông Linh Nhũ kia, là Cơ Hạo người hấp thụ toàn bộ? Khó trách người có thể đem Bàn Cổ chân thân tu luyện đến cảnh giới như thế!”

Nghe được bốn chữ ‘Hồng Mông Linh Nhũ’, khuôn mặt Mộc đạo nhân kịch liệt run rẩy một cái, hắn thâm trầm nhìn Cơ Hạo, âm thầm hạ quyết tâm, tất nhiên cũng phải thôi diễn ra một bộ công pháp luyện thể đủ để đối kháng Cửu Chuyển Huyền Công, nhất định cũng phải khiến trong hàng môn nhân đệ tử xuất hiện một tinh anh ở trên tu vi Bàn Cổ chân thân đủ để chống lại Cơ Hạo.

Nếu không, tương lai còn nói chuyện gì quảng đại tông môn? Lớn mạnh đạo thống?

Chương 1575: Phân Chia Ích Lợi

Có lẽ là cố ý, có lẽ là vô tình.

Hơn một ngàn món bảo vật bay loạn đầy trời, đến cuối cùng chỉ còn lại một tòa bảo tháp trên dưới sáu tầng, hình lục giác, toàn thân màu vàng đất, mây khói lượn lờ. Trên bảo tháp không có cửa ra vào, chỉ có ba mươi sáu cái cửa sổ, từng tia sáng màu vàng trong suốt thấu triệt từ trong cửa sổ phun ra, thúc giục bảo tháp cao mấy trượng cấp tốc xoay tròn như cái cối xay gió.

Cơ Hạo, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đồng thời hướng bảo tháp vươn tay.

Cơ Hạo tất nhiên là duy trì hình thái Bàn Cổ chân thân cao mười vạn tám ngàn dặm, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cũng chưa vận dụng các loại hóa thân, mà là đem thánh thể pháp thể của mình bành trướng đến khoảng mười vạn dặm, ba bàn tay to đồng thời chấn vỡ hư không, nhanh như tia chớp hướng tòa bảo tháp cuối cùng này chớp lấy.

Hoa đạo nhân bấm tay bắn ra, một lực lượng tịch diệt vô thanh vô tức tới trên bàn tay Cơ Hạo.

Một cơn đau ập tới, tay phải Cơ Hạo dưới khuỷu tay lặng yên bốc hơi, bị tịch diệt chi lực nháy mắt hủy diệt, không lưu lại một chút dấu vết nào. Nhưng trong nháy mắt tiếp theo Cơ Hạo rống to một tiếng, từng luồng khí hỗn độn từ trong hư không bị Bàn Cổ chân thân mạnh mẽ rút ra, trong nháy mắt một cánh tay liền hoàn hảo không tổn hao gì một lần nữa ngưng kết thành hình.

Một đạo kiếm quang âm u vô thanh vô tức từ trong tay trái Cơ Hạo bay ra, ở dưới tình huống Mộc đạo nhân không cảm giác được chút nào đột ngột đến trước mặt Mộc đạo nhân. Mộc đạo nhân thét lớn một tiếng, thấy thảm trạng kim cương bảo xứ của Hoa đạo nhân bị một kiếm chặt đứt, hắn không dám dùng cành cây thất bảo của mình đi chặn đạo kiếm quang này, lại càng không dám dùng thánh thể của mình đi thừa nhận một kiếm này, chỉ có thể khiếp sợ lại tức

giận lui về phía sau ba bước.

Liên tục lui ba bước, Mộc đạo nhân bị kiếm quang ép rời ra ngoài trăm vạn dặm, nháy mắt rời xa bảo tháp.

Bàn tay to lớn dày rộng, được hỗn độn khí vờn quanh nhiều tầng của Cơ Hạo mắt thấy sắp bắt được một tòa bảo tháp cuối cùng này, chéo một bên, bàn tay Hoa đạo nhân mang theo tầng tầng tàn ảnh lao lên. ‘Diễn’ chi đại đạo thiên biến vạn hóa của Hoa đạo nhân như ống kính vạn hoa, ngón tay trong lúc run rẩy liền có mấy trăm triệu tầng cấm chế phức tạp, pha tạp sinh ra từ hư không, như các sợi tơ tằm phun ra, quấn quanh nhiều tầng trên tay Cơ Hạo.

Thế đi của bàn tay khổng lồ chợt đình trệ, Cơ Hạo thét dài một tiếng, trên tay các luồng khí hỗn độn như con rồng khổng lồ bay lên không trung, trong thân thể cao lớn phun trào lực lượng khổng lồ, thúc đẩy bàn tay mạnh mẽ đập vỡ vụn mấy trăm triệu tầng cấm chế, mắt thấy bàn tay đã có thể chạm đến bảo tháp.

Hoa đạo nhân mỉm cười, ngón tay điểm một cái, hư không bên người Cơ Hạo đột nhiên bị cắt sập đổ, một lực lượng khổng lồ ập tới, còn chưa chờ Cơ Hạo phản ứng lại, hắn đã bị Hoa đạo nhân lấy vô thượng pháp lực vụn vụn hư không, cả người bị ném ra ngoài hơn trăm triệu dặm.

“Cơ Hạo tiểu nhi, ngươi vẫn quá non nớt một chút!” Tâm tình Hoa đạo nhân đột nhiên tốt lên, một tay hắn đem tòa bảo tháp kia nắm ở trong tay, tùy tay đánh lên một đạo ấn quyết đem bảo tháp trấn áp, vui sướng đem bảo tháp nhét vào trong tay áo.

Mộc đạo nhân đi lên vài bước, sóng vai mà đứng với Hoa đạo nhân, hai người ánh mắt sáng ngời nhìn Cơ Hạo, tâm tình phức tạp đến cực điểm.

Cơ Hạo đầu đội Bàn Cổ Chung, tay cầm Bàn Cổ Kiếm, my tâm Thiên Địa Kim Kiều đột ngột lao ra, từng đạo không gian dao động linh động khó lường vờn quanh thân thể, có thể kéo hắn phá không rời đi bất cứ lúc nào.

“Thiên Địa Kim Kiều!” Mộc đạo nhân thầm thở dài một tiếng, hẳn biết hôm nay muốn mạnh mẽ lưu lại Cơ Hạo là không có khả năng. Có Thiên Địa Kim Kiều, không cần nói ở trong Bàn Hành thế giới Cơ Hạo tung hoành không kiêng kỵ, hẳn thậm chí có thể trực tiếp quay về Bàn Cổ thế giới, đưa tới Vũ Dư đạo nhân đánh nhau to với bọn họ.

Lấy tính tình nóng nảy của Vũ Dư đạo nhân, biết Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân thế mà lại liên thủ ở nơi này bắt nạt đệ tử mình, nói không chừng hẳn sẽ bày ra kiếm trận ác độc muốn đòi mạng người ta kia để liều mạng với bọn họ!

Một Vũ Dư đạo nhân đã đủ hai người tiêu thụ, nay càng có thêm một tiểu quái vật đầu đội Bàn Cổ Chung không sợ hai người công kích, tay cầm Bàn Cổ Kiếm có thể uy hiếp đến thánh thể pháp thể của hai người, tông môn của Vũ Dư đạo nhân sao có thể thịnh vượng phát triển như thế?

“Cơ Hạo, việc hôm nay, từ bỏ ở đây, thế nào?” Mộc đạo nhân trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: “Người chặt đứt kim cương bảo xử của sư đệ, thì lấy ba món chí bảo bồi thường như thế nào?”

Cơ Hạo trầm mặc một phen. Vừa mới cướp đoạt hỗn loạn một phen, dựa vào đột ngột hiển lộ ra Bàn Cổ chân thân mang tới cho hai người sự rung động, Cơ Hạo xuống tay lại đủ nhanh, cho nên hơn một ngàn món linh bảo, chí bảo, Cơ Hạo ước chừng đoạt được khoảng bốn mươi lăm bốn mươi sáu phần trăm, gần một nửa bảo vật bị hắn đoạt được.

Hoa đạo nhân bị Cơ Hạo chặt đứt kim cương bảo xử, nếu có thể lấy ba món chí bảo triệt tiêu nhân quả này...

“Trong thủ lĩnh các đại thị tộc ta mang đến Bàn Hành thế giới, tất nhiên có người hướng các người mật báo, hoặc là, bọn họ đã là môn đồ của các người?” Cơ Hạo tùy tay lấy ra ba món tiên thiên chí bảo hướng về phía Mộc đạo nhân đẩy đi: “Người trong các đại thị tộc ta mang tới nơi này, phạm là môn nhân của các người, mang hết đi, về sau không cho phép quay về nhân tộc, như thế nào?”

Mộc đạo nhân thu hồi ba món chí bảo, còn chưa chờ hẳn nói chuyện, Hoa đạo nhân đã cười lên: “Bần đạo nếu không mang theo bọn họ đi, người có thể như thế nào?”

Cơ Hạo cười càng thêm sáng lạn, hẳn cười nhìn Hoa đạo nhân, chậm rãi nói: “Tiền bối cho rằng, ta dẫn bọn họ đến Bàn Hành thế giới, bọn họ còn có thể trở về sao? Bọn họ, đã định sẵn là phải chết trận ở nơi này.”

Hoa đạo nhân chợt biến sắc, hẳn cầm nửa cây kim cương bảo xử chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Cơ Hạo tiểu nhi, người tâm địa thật độc ác, bọn họ đều là người trong nhân tộc các người.”

Cơ Hạo trợn mắt, lạnh lùng nói: “Ta là thiên đế!”

Hoa đạo nhân há há mồm, rất bất mãn đối với Cơ Hạo ném ra câu trả lời này, lại không biết nên đáp lại như thế nào.

Mộc đạo nhân chậm rãi gật đầu: “Người là thiên đế, cho nên thủ lĩnh các đại thị tộc kia đối với người mà nói, quả thực có thể nắm quyền sinh sát trong tay, mặc cho người xử trí. Thôi, chúng ta sẽ đem môn nhân của chúng ta trong bọn họ mang đi, việc khác, là việc nội bộ nhân tộc các người, chúng ta không quản.”

Dừng một chút, Mộc đạo nhân chỉ vào Hoa đạo nhân nói: “Người chặt đứt một cánh tay của sư đệ ta...”

Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Vừa rồi tiền bối cũng chặt đứt của ta một cánh tay.”

Hoa đạo nhân cả giận nói: “Người chỉ là cánh tay vãn bối, có thể đánh đồng với ta?”

Hoa đạo nhân muốn dùng thân phận chèn ép Cơ Hạo, hẳn chính là người đứng đầu một giáo, hẳn bị Cơ Hạo chặt đứt một cánh tay, cùng Cơ Hạo bị Mộc đạo nhân chặt đứt một cánh tay, cái này có thể tính là cùng một chuyện sao?

Cơ Hạo một lần nữa trợn trắng mắt, lạnh lùng nói: “Ta là thiên đế! Chấp

chưởng thiên địa quyền binh, duy trì pháp kỷ thiên đạo... Các người cho dù siêu thoát thế ngoại, chỉ cần các người còn lặn lội ở Bàn Cổ thế giới, thì phải tôn trọng thiên quy giới luật. Ta thân phận thiên đế, không thể so sánh với các người?”

Hoa đạo nhân một lần nữa há há mồm, hắc thẹn quá hóa giận nhìn Cơ Hạo, tiểu tử này... Tiểu tử này là thiên đế thiên địa tứ phong! Đồ vô liêm sỉ, một thân phận này, đủ để làm Hoa đạo nhân nói không ra lời.

Mộc đạo nhân chậm rãi gật đầu: “Chuyện cắt tay như vậy huề nhau. Bàn Hành thế giới này, có tác dụng với hai người huynh đệ ta, cho nên một phương thế giới này thuộc chúng ta sở hữu, Cơ Hạo đại đế có ý kiến hay không? Nếu thiên đình muốn nhúng tay giới này, vậy buông tay làm? Phân một cái cao thấp?”

Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo gật gật đầu: “Thế giới này quy thuận các người, được! Nhưng đám người mộc tổ Thanh Tham đã đồng ý đầu nhập vào thiên đình, vền vẹn mộc tổ, các người nghĩ hắc không để ở trong lòng? Nếu không đồng ý, ta lập tức quay về Bàn Cổ thế giới, cầu sư tôn làm chủ là xong!”

Thiên Địa Kim Kiều sáng bừng lên, Mộc đạo nhân trầm ngâm hồi lâu, rốt cuộc gật đầu: “Đại thiện!”

Chương 1576: Cường Lệnh Thu Phục

Đám người mộc tổ Thanh Tham đứng ở biên giới vùng đất phong ấn, luống cuống tay chân chỉ huy đám đông mộc cự nhân gia cố phong ấn, sợ Cơ Hạo lỡ tay không thể chém giết Bàn Hành, ngược lại chọc giận Bàn Hành gây ra tai họa không lường được.

Đang bận rộn, xa xa ba dải cầu vòng dài kinh thiên bay vút đến, khóe mắt đám người Thanh Tham kịch liệt nhảy lên, cảm thụ được khí tức khủng bố trong ba dải cầu vòng làm bọn họ không thở nổi, bọn họ đồng thời phát ra tiếng la hoảng sợ.

Nếu một đạo khí tức trong đó là Cơ Hạo, hai đạo khí tức khác là ai?

Nếu trong hai đạo khí tức còn lại có một người là Bàn Hành, một người cuối cùng là ai?

Rất nhanh, đám Thanh Tham đã nghĩ tới chủ nhân hai đạo khí tức khác —— Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, giống bọn họ đều là linh căn có năng lực lớn tới đáng sợ. Nhưng bọn họ sao có thể xuất hiện ở nơi này? Đám người Thanh Tham căn bản không biết Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân len vào vùng đất phong ấn khi nào!

Còn chưa chờ bọn họ làm ra ứng đối quyết định gì, Thiên Địa Kim Kiều ở mi tâm Cơ Hạo chợt lóe, hần chợt vượt qua độn quang của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, lặn mình một cái đến trước mặt bọn Thanh Tham. Không cho bọn Thanh Tham có bất cứ dị nghị gì, Cơ Hạo vung tay áo, một lực lượng khổng lồ không thể kháng cự hóa thành một cơn lốc sừng dê dựng lên từ đất bằng, mạnh mẽ đem bọn Thanh Tham quấn vào trong tay áo.

Tổng cộng ba mươi hai vị mộc tổ, cộng thêm hơn vạn mộc cự nhân đang bận rộn gia cố phong ấn, toàn bộ đều bị Cơ Hạo một lưới bắt hết không sót lại một ai.

“Mang ta đi chỗ bản thể các người.” Ngón tay Cơ Hạo khẽ búng Bàn Cổ Chung, một tiếng chuông cao vút vang lên trong đầu bọn Thanh Tham, chấn động khiến trước mắt bọn Thanh Tham kim tinh loạn thiểm, linh hồn đều coi như yếu sụp đổ vậy.

“Cơ Hạo đạo hữu!” Thanh Tham kinh hoàng hô to: “Lý do là gì? Chúng ta có bất cứ chỗ nào đắc tội mạo phạm hay không?”

Thanh Tham cùng một đám mộc tổ bị Cơ Hạo dọa hồn vía lên mây —— đây là chỗ bi ai của thực vật đặc đạo, bản thể bọn họ là các loại kỳ hoa dị thảo, linh thực linh dược, đối với người tu luyện mà nói, bọn họ các mộc tổ thực vật đặc đạo này là linh dược tốt nhất cố bản bồi nguyên, tăng lên tu vi.

Đụng người tâm tính hiền lành thì thôi, nếu gặp phải người trong ma đạo tâm địa hung ác, nếu bọn Thanh Tham không có sức phản kháng mà nói, bị người ta cắt miếng bỏ lò đĩnh luyện chế thành đan dược, đây là kết cục đáng sợ nhất của bọn họ.

“Ta không có ác ý đối với các người, ngược lại ta đang cứu các người.” Cơ Hạo thông qua Bàn Cổ Chung, trực tiếp đem thanh âm mình đánh vào sâu trong linh hồn bọn Thanh Tham, lại không cần băn khoăn sẽ bị Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân phía sau nghe được: “Cây đại phủ đó quan hệ trọng đại, có chút tin tức lộ ra, các người đều là kết cục tan xương nát thịt. Cho nên, mang ta đi chỗ bản thể của các người, ta cho các người một phần tiền đồ!”

Bọn Thanh Tham trong kinh hoảng lại bình tĩnh đại ngộ, Cơ Hạo và Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đến từ cùng thế giới, nếu cây đại phủ kia Bàn Hành mang về thật sự quan hệ trọng đại, Cơ Hạo chiếm được cây đại phủ đó tuyệt đối sẽ không mạo hiểm để Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân biết mấu chốt trong đó.

Thật sự có bất cứ tin tức nào tiết lộ, Cơ Hạo người đầu tiên muốn giết người diệt khẩu, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân vì độc chiếm tất cả lợi ích, bọn họ cũng sẽ không để đám Thanh Tham sống sót.

Thanh Tham dồn dập nói: “Cơ Hạo đạo hữu, người thề có thể bảo toàn tính mạng chúng ta?”

Cơ Hạo nặng nề nói: “Bớt nói nhảm, ta lấy danh thiên đế Bàn Cổ thế giới, các người nếu nhận ta làm chủ, làm thần tử thiên đình của ta, ta tất nhiên sẽ không tổn hại tính mạng các người mảy may.”

Cơ Hạo không muốn vì giữ bí mật mà đại khai sát giới, thu phục Thanh Tham đám tộc này, là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Thiên đình có thiên thần kim mộc thủy hỏa thổ các bộ, thiên thần mỗi một bộ đều có động thiên phúc địa, giới tử thế giới đặc thù của mình, động thiên phúc địa Mộc bộ thiên thần có được so với Bàn Hành thế giới cũng không kém là bao, càng có thiên đạo ý chí Bàn Cổ thế giới thêm vào, hộ vệ, là nơi tu luyện tốt nhất của đám Thanh Tham các sinh linh thực vật đặc đạo này.

“Ừm? Các người còn do dự cái gì?” Cơ Hạo đem thiên đế ấn tỳ của mình đưa vào Bàn Cổ Chung, trầm giọng quát: “Mau nhận ta làm chủ, nếu không hai vị kia phía sau nhìn ra chút manh mối, các người tất nhiên thần hồn câu diệt.”

Bàn Cổ Kiếm cũng vô thanh vô tức bay vào trong Bàn Cổ Chung, hóa thành một thanh kiếm khổng lồ lơ lửng ở đỉnh đầu đám người Thanh Tham.

Sát ý âm u tràn đầy hư không. Đám người Thanh Tham cảm nhận được Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Kiếm phóng ra sức mạnh to lớn không thể kháng cự, lần lượt phun ra một điểm chân linh đưa vào thiên đế ấn tỳ của Cơ Hạo, từ đây trở thành Mộc bộ chính thần thuộc về thiên đình của Cơ Hạo.

Trong tiếng ‘Răng rắc’, đám người Thanh Tham đồng loạt phun máu tươi. Một tia liên lụy kia trong minh minh của bọn họ cùng Bàn Hành thế giới chột đứt đoạn, lại liên lụy cùng một cái đại thế giới có thể giới bốn nguyên so với Bàn Hành thế giới cường đại hơn ngàn vạn lần.

Bọn họ càng cảm nhận được thần hồn mình được một luồng pháp tắc ý chí

cường đại che chở, càng có một loại lực lượng hùng hậu vô danh xuyên thấu qua vô tận hư không rót vào thân thể bọn họ. Ngoài thân đám người Thanh Tham có các tia phù văn màu xanh lóe lên, đây là một hệ pháp tắc của Bàn Cổ thể giới bắt đầu xâm nhập thân thể bọn họ, tiến hành điều chỉnh, biến hóa nho nhỏ đối với pháp tắc chi lực bọn họ lĩnh ngộ.

“Đại đế, chúng ta còn có mười mấy vị lão hữu chia ra trú đóng bốn phương, phòng bị ngoại ma xâm nhập, mong đại đế vất vả một chút, đi những nơi này đem các vị lão hữu đồng loạt thu phục. Trừ chúng ta bốn mươi tám người này, toàn bộ Bàn Hành thể giới không người nào biết cây đại phù kia tồn tại nữa.” Thanh Tham đứng trong Bàn Cổ Chung, cất tiếng hướng Cơ Hạo lớn tiếng đề nghị.

Thiên Địa Kim Kiều ở mi tâm Cơ Hạo chợt lóe, hần trực tiếp chạy ra khỏi vùng đất phong ấn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Độn quang của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chợt ngừng lại, bọn họ đứng ở nơi vừa nãy đám người Thanh Tham bố trí kết giới phong ấn, cau mày nhìn vị trí Cơ Hạo biến mất. Qua hồi lâu, Hoa đạo nhân đột nhiên cười lạnh: “Tiểu tử thật hấp tấp, những người vừa rồi có chung nguồn gốc với chúng ta, căn cơ cực kỳ hùng hậu, nếu có thể thu vào môn hạ...”

Mộc đạo nhân nhẹ nhàng khoát tay áo, không cho là đúng nói: “Bọn họ tất nhiên căn cơ hùng hậu, đạo của bọn họ lại đã định hình. Cơ Hạo thu phục bọn họ, có thể thu làm thần tử thiên đình, trực tiếp lấy thiên địa ý chí Bàn Cổ thể giới rót vào Mộc thần chi đạo, làm bọn họ trở thành thiên đình chính thần.”

Lắc đầu, Mộc đạo nhân thản nhiên nói: “Nếu chúng ta đem bọn họ thu vào môn hạ, còn cần rửa sạch đạo căn cho bọn họ, đem bọn họ phục bản quy nguyên, tu lại vô thượng đại đạo của chúng ta, hao phí khí lực quá lớn. Còn không bằng...”

Trong con người Hoa đạo nhân lóe ra u quang bảy màu, hần đột nhiên rất thô

bạo mở miệng ngắt lời Mộc đạo nhân: “Cho dù bọn họ không thể trở thành thân truyền đệ tử, đảm đương tông môn hộ pháp cũng đủ tư cách. Xét đến cùng, người đang do dự không ngừng nhỉ?”

Mộc đạo nhân khẽ biến sắc, có chút tức giận nhìn Hoa đạo nhân: “Đại Tự Tại, người muốn chết sao?”

Thanh âm Hoa đạo nhân trở nên biến hoá kỳ lạ mà mơ hồ, hắc âm u cười lạnh nói: “Đại Tự Tại? Chẳng lẽ ta không thể là Hoa đạo nhân? Hì hì, người làm sao biết, đây không phải lời trong lòng Hoa đạo nhân chứ? Xét đến cùng, người là không muốn, không thể, lại càng không dám xé rách da mặt với bọn Vũ Dư đạo nhân nhỉ?”

Hoa đạo nhân lớn tiếng quát: “Hạng co đầu rụt cổ như ngươi, bốn môn ngày nào mới có thể lớn mạnh hưng thịnh?”

Vung tay áo, Hoa đạo nhân dậm chân một cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mộc đạo nhân sắc mặt âm trầm, nheo mắt lâm vào trạng thái trầm tư.

Chương 1577: Khu Trục

Trong bồn địa, Hạo Kiếp Chi Thành đã hạ xuống mặt đất. Toàn bộ trận pháp cấm chế trong thành đóng hết, càn dùng vô số cành cây, cỏ tranh đem thành trì khổng lồ che phủ.

Chiến sĩ nhân tộc, dị tộc trong thành bất động, trên dãy núi ngoài thành, đám đông mộc cự nhân và mộc linh cũng lảng lảng đứng ở nơi đó, chưa có ý tứ phát động tiến công. Chủ lực dân bản xứ Bàn Hành thế giới đang vây công Huyết Miện thánh tôn, cường độ chú ý đối với nơi này tự nhiên giảm đi rất nhiều.

Trên bầu trời có một tiếng vang thanh thúy, Cơ Hạo chân đạp một đám mây lửa hạ xuống. Hấn vung tay áo, cành cây, cỏ tranh bao trùm trên Hạo Kiếp Chi Thành nhanh chóng cháy lên, trong chớp mắt đã hóa thành một đám tro bụi.

Bà La Già, Bà La Diễn... các quý tộc Ngu tộc, còn có Vô Chi Kỳ hóa thân ‘Tự Văn Mệnh’ cùng với thủ lĩnh các đại thị tộc đều đi ra đón. Cơ Hạo sau khi hướng mọi người gật đầu ra hiệu, tay trái nâng Bàn Cổ Chung nổ vang một tiếng, một mộc cự nhân cao khoảng trăm trượng liền từ trong Bàn Cổ Chung bay ra.

Cầm một cây quyền trượng xanh tươi thật lớn, vị mộc cự nhân này sau khi kính cẩn hướng Cơ Hạo quỳ một gối xuống hành lễ, sải bước đi tới trên tường thành Hạo Kiếp Chi Thành. Trên dãy núi xa xa, mộc cự nhân phụ trách giám thị Hạo Kiếp Chi Thành nhất thời xôn xao lên, nhiều mộc cự nhân không biết làm sao chỉ vào mộc cự nhân trên tường thành gào rống khản cả giọng, cũng không biết bọn họ đang kêu la những gì.

Quyền trượng trong tay hướng trên mặt đất đập mạnh một cái, mộc cự nhân Cơ Hạo thả ra ngẩng đầu lên, dùng ngôn ngữ bản tộc mộc tộc Bàn Hành thế giới rống lớn một phen. Tiếng rống của Mộc cự nhân có chút giống ống sáo, cao vút, du dương, lại mang theo một tia âm rung độc đáo.

Vô số mộc cự nhân trên dãy núi xa xa ngấn ngợp, sau đó bọn họ đều thét lớn, mang theo vô số mộc linh, Ảnh Báo như thủy triều hướng Hạo Kiếp Chi Thành tràn lên.

Bà La Diễn cả kinh, ở Bàn Hành thế giới đau khổ thủ vững nhiều năm, hẳn biết lực sát thương của đám dân bản xứ này lớn bao nhiêu, hẳn vội vàng mở cổ họng hò hét: “Chuẩn bị chiến tranh! Chuẩn bị chiến tranh! Cơ Hạo đại đế, chẳng lẽ người cầu kết đám dân bản xứ Bàn Hành này, muốn...”

Bà La Già vỗ một cái vào trên ót Bà La Diễn, hẳn lớn tiếng quát: “Ngu xuẩn, câm miệng! Quả nhiên Diễn Nguyệt nhất mạch chúng ta chỉ có thể xuất hiện trí giả, hơi có chút sức chiến đấu... Đều là ngu xuẩn rõ đầu rõ đuôi. Nhìn xem ánh mắt đám dân bản xứ kia, trong mắt bọn hắn không có nửa điểm sát khí.”

Quý tộc dị tộc trong thành vốn rối như tơ vò đều thò đầu nhìn về phía ngoài thành, quả nhiên như Bà La Già nói, mộc cự nhân, mộc linh cùng Ảnh Báo các sinh linh ngoài thành lao tới con người xanh tươi trong suốt, không có bất cứ sát ý nào tồn tại.

Cách tường thành còn có mấy trăm trượng, mộc cự nhân lấy hàng chục vạn để tính và vô số mộc linh ùn ùn quỳ rạp xuống đất, hướng mộc cự nhân đứng ở trên tường thành, hoặc nói chính xác, là đối với quyền trượng xanh tươi trong tay hắn bái lạy.

Cơ Hạo hài lòng gật gật đầu, hẳn hướng mộc cự nhân kia quát: “Mộc Tồn (xun), mấy ngày nay, các mộc tổ không tiện ra ngoài, bọn họ sẽ ở lại chỗ ta. Chuyện giao tiếp với tộc nhân của người bên ngoài, người một tay phụ trách. Ghi nhớ hiện tại chúng ta là người một nhà, tuyệt đối đừng bùng nổ xung đột.”

Mộc Tồn ồm ồm lên tiếng, hẳn hướng tới ngoài thành trì rống lớn một tiếng, mộc linh lao tới như thủy triều lại cười Ảnh Báo rút lui như thủy triều, chỉ có mộc cự nhân lấy hàng chục vạn để tính lắc lư thân thể, hai chân thông thả hóa thành những cái rẽ cây thật lớn chui vào mặt đất.

Theo tiếng ‘Ken két’ trầm thấp, gương mặt trên thân cây các mộc cự nhân này lặng yên biến mất, bọn họ biến thành đại thụ cành lá rậm rạp lấy hàng chục vạn đống vờn quanh Hạo Kiếp Chi Thành, đem Hạo Kiếp Chi Thành khổng lồ bao phủ ở trong một mảng cây xanh mơn mớn.

Mộc Tồn gật gật đầu, mang theo cây quyền trượng tản mát ra linh khí dao động cường đại kia chậm rãi đi tới phía sau Cơ Hạo, không nói một lời đứng hầu ở một bên.

Cơ Hạo cũng không giải thích cái gì với người ở xung quanh, trực tiếp dứt khoát sáng khoái nhìn các tộc nhân đại thị tộc nhân tộc lạnh giọng nói: “Các vị tộc trưởng, trưởng lão, mọi người đều là trưởng bối nhân tộc, Cơ Hạo là hậu sinh văn bối, cũng không muốn đem sự tình làm tuyệt.”

Một đám tộc nhân đại thị tộc khế biến sắc, tộc trưởng Quỷ Xa nhất tộc mặt âm trầm đi ra, nhìn Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Cơ Hạo, ngươi ù ù cạc cạc đem chúng ta mang tới nơi này, còn nói ra loại lời này, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Không lẽ, ngươi còn muốn đem chúng ta làm hại hết ở nơi này hay sao?”

Cơ Hạo cười ha ha nhìn tộc trưởng Quỷ Xa nhất tộc: “Đem các người bầy ở nơi này? Ngài là nói, bầy chết? Chưa hẳn đã không thể đâu!”

‘Soạt’ một cái, tộc nhân đại thị tộc ở đây đều rút ra binh khí bên mình, từng người hỗn hển nhìn Cơ Hạo.

Bà La Già, Bà La Diễn đám quý tộc Ngu tộc ngấn ngợ, sau đó mặt bọn họ đầy ý cười liên tục lui lại. Cho dù mọi người hiện tại là quan hệ minh hữu, nhưng có thể nhìn thấy nhân tộc nội loạn, đây cũng là chuyện cực kỳ vui tai vui mắt.

Nếu tộc nhân các đại thị tộc này, có thể đem Cơ Hạo thái độ cực kỳ cứng, lực phá hoại thật lớn đối với dị tộc xử ngay tại chỗ, Bà La Già tuyệt đối sẽ vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thậm chí không tiếc viện trợ bọn họ một lô khí giới chiến tranh mạnh mẽ.

Cơ Hạo nhìn nhìn đám người thị tộc giường cung bạt kiếm.

Trên bầu trời truyền đến tiếng kêu bén nhọn của hung cầm, Nghệ Địa Cơ Hạo mang đến đã chỉ huy thuộc hạ tâm phúc của hắn khống chế tọa kỵ bay lên trời, hơn mười vạn Đông Di tiễn thủ tinh nhuệ lượn vòng ở trời cao, trên từng cánh cung lớn lóe lên phù văn, từng luồng sát khí sân nghiêm gắt gao tập trung người của thị tộc.

Lắc đầu, Cơ Hạo lấy ra một cái lá bồ đề cùng một cánh hoa sen.

Trong tộc trưởng cùng trưởng lão thị tộc ở đây, vượt qua ba phần mười người sắc mặt chợt biến đổi, bọn họ kinh sợ thu hồi binh khí, rất cung kính quỳ rạp xuống đất.

Cơ Hạo cũng chợt biến sắc. Hắn biết trong đám cao tăng đại thị tộc có môn nhân Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bí mật thu nhận, biết hắn chuyện lần này đến Bàn Hành thế giới có người mật báo cho Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân. Nhưng hắn năm mơ cũng không ngờ được, trong mấy chục đại thị tộc cường đại nhất nhân tộc, có hơn ba phần mười tộc trưởng cùng trưởng lão là đệ tử của Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân!

Nói như thế, chuyện các đại thị tộc này ngày đó ở trước Quỷ Môn cố ý làm khó Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo, cướp đoạt công lao trị thủy, rốt cuộc là hành vi tự phát của bọn họ, hay là Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân ở sau lưng khống chế?

“Các người, tự đi đi.” Nhìn các tộc trưởng, trưởng lão quỳ rạp xuống đất, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Chương giáo tổ sư của các người ngay tại Bàn Hành thế giới, nghĩ hẳn các người cũng là biết rõ trong lòng. Đi đi, đi đi, bọn họ sắp tấn công Huyết Miện thánh tôn, bọn họ sắp thu phục toàn bộ Bàn Hành thế giới, đang cần đệ tử môn nhân để bọn họ sai sử. Cho nên...”

Cơ Hạo đột nhiên vung tay áo, một luồng gió nóng mãnh liệt gào thét lao ra, đem những người này cuốn lên, lăn lông lốc ném ra khỏi Hạo Kiếp Chi Thành.

“Cho nên, cút cho ta! Các người nếu không thể mọi việc đều bảo vệ nhân tộc, chỉ biết nội đấu, chỉ biết thương phạt nguyên khí nhân tộc mà nói, các người bọn ngu xuẩn này ở lại nhân tộc còn có tác dụng gì? Cút cho ta, cút, cút!”

Gió dữ gào thét, đám tộc trưởng, trưởng lão kia không có sức phản kháng bị ném ra ngoài mấy vạn dặm.

Lá bồ đề, cánh hoa sen hóa thành hai đạo tiên quang phóng lên cao, theo sát đám cao tăng đại thị tộc bị vứt ra bên ngoài.

Chương 1578: Tọa Quan Hồ Đầu

Đuổi đi các tộc trưởng cùng trưởng lão thị tộc thân là cao tăng nhân tộc, lại bái vào môn hạ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, Cơ Hạo đứng ở trên đỉnh núi, hướng về xa xa nhìn hồi lâu.

Cũng không phải nói tâm tình của hắn nặng nề bao nhiêu, hắn có thể hiểu tâm tình của các tộc trưởng, trưởng lão này.

Vinh hoa phú quý hưởng thụ quá nhiều, chỉ muốn vĩnh viễn hưởng thụ tiếp, đời sau để vương tướng đều như thế, mọi người đều là tâm tư giống nhau, ai cũng đừng tưởng rằng mình so với người khác thì chính nghĩa hơn bao nhiêu. Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân lấy trường sinh chi đạo dụ hoặc, thiên hạ có mấy ai có thể giẫy thoát loại dụ - hoặc này?

Bái sư hay không, cũng không phải duyên cớ Cơ Hạo đuổi bọn họ, bản thân Cơ Hạo không phải cũng là đệ tử của Vũ Dư đạo nhân sao? Hắn không phải cũng đã ngưng tụ đạo đài sao? Đạo đài thành tựu, chính là người trường sinh bất tử.

Cơ Hạo đuổi bọn họ, thuần túy là bởi vì bọn họ cản trở việc của Cơ Hạo, cản đường Tự Văn Mệnh, còn cho Cơ Hạo thêm ghê tởm. Cho nên Cơ Hạo ở Bàn Hành thế giới đem bọn họ đuổi đi, càng cần ở Bàn Cổ thế giới đem bọn họ đuổi khỏi nhân tộc.

Nếu không phải Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân ở nơi này tọa trấn, Cơ Hạo thậm chí thật muốn đem những người này vĩnh viễn giữ lại chỗ này. Đây đất đều là cổ mộc che trời thông xanh rậm rạp, bọn họ chắc là không ngại thêm một ít phân bón.

“Cơ Hạo, chúng ta hiện ở trong này làm gì?” Nghê Địa từ trên lưng một con chim ưng to lớn nhảy xuống, tò mò theo ánh mắt Cơ Hạo nhìn qua. Ở bầu trời cực xa bên kia, thành trì màu vàng huy hoàng nguy nga đứng sừng sững ở trên

mặt đất, từng tia sét màu xanh lục không ngừng bổ vào trên thành trì, gió bên kia thổi tới mơ hồ mang đến tiếng rống giận rít gào của vô số mộc cự nhân.

“Chờ, chờ kết quả!” Cơ Hạo bình tĩnh nói: “Ta phải thấy Huyết Miện thánh tôn bị chém giết, nhìn thành trì của hắn bị người ta thu đi rồi, ta mới có thể yên tâm. Chờ Huyết Miện thánh tôn chết, chúng ta sẽ quay về Bàn Cổ thế giới... San bằng Lương Chử.”

Thân thể Nghệ Địa khẽ run lên, san bằng Lương Chử? Là muốn triệt để diệt trừ thế lực Ngu tộc ở Bàn Cổ thế giới sao? Lấy thanh thế nhân tộc hiện nay, không còn Ngu triều uy hiếp, nhân tộc hắn có thể trở thành chủ nhân thật sự đại lục mẹ của Bàn Cổ thế giới nhỉ?

Long tộc ở trong biển, phượng hoàng trên núi lửa, mà cả đại lục, đều sẽ thành bãi chăn thả cùng vườn nhà của nhân tộc.

“Sẽ có ngày lành nhỉ? Không bao giờ cần đánh trận nữa sao?” Nghệ Địa có chút xuất thần thì thào: “Nhưng, nếu không cần đánh trận với Ngu triều, chúng ta vất vả tu luyện tiền thuật còn có tác dụng gì đây?”

“Người nghĩ cái gì vậy? Tiêu diệt Ngu triều, thì thật sự thiên hạ thái bình?” Cơ Hạo bĩu môi, không cho là đúng nói: “Thiên hạ, khi nào có thể thái bình? Hắc.”

“Không còn Ngu triều nữa, đương nhiên sẽ thái bình. Cho dù các bộ tộc có tranh chấp, không phải còn có nhân hoàng điều giải sao!” Nghệ Địa rất khó hiểu nhìn Cơ Hạo: “Nhiều năm như vậy, không phải đều là trải qua như vậy sao?”

Cơ Hạo không nói gì, hắn chớp lấy bả vai Nghệ Địa, Thiên Địa Kim Kiều phát động, mang theo gã trực tiếp na di đến ngoài thành trì Huyết Miện thánh tôn. Hai người đứng ở trên một ngọn núi cao, nhìn vô số mộc cự nhân và mộc linh gào thét lao về phía thành trì của Huyết Miện thánh tôn.

Nghệ Địa không nhìn thấy, nhưng Cơ Hạo mở ra đạo mâu, hắn lại nhìn thấy

rõ ràng, Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân sóng vai ngồi ở trên bầu trời miệng nở hoa sen, vô số đóa hoa sen to nhỏ từ bầu trời bay xuống, không ngừng rơi ở trên người vô số mộc cự nhân cùng mộc linh.

Thình thoảng có mộc cự nhân và mộc linh đột nhiên ngửa mặt lên trời rống to vài tiếng, không tự chủ được hướng bầu trời quỳ bái, sau đó đạo hạnh pháp lực của bọn họ chợt tăng vọt, sau khi một lần nữa gia nhập chiến đoàn, hiệu suất thu gặt tính mạng dị tộc của bọn họ bỗng nhiên tăng lên mấy lần.

Cơ Hạo càng thấy rõ, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân thình thoảng tùy tay chỉ xuống phía dưới, các nơi cấm chế lợi hại trong thành trì của Huyết Miện thánh tôn tùy tay mà phá, đại quân dân bản xứ Bàn Hành thế giới đông nghịt thế như chẻ tre công hãm từng đạo phòng tuyến, đánh cho quân đội dị tộc chật vật không chịu nổi, tan tác ngàn dặm.

Đây là thuần túy chơi xấu, lấy thực lực Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nấp ở phía sau màn ra tay đánh lén, lại không có Huyết Miện thánh tôn ra mặt ứng phó, các quý tộc dị tộc dưới trướng hẳn làm sao ngăn cản được?

Từng tầng phòng tuyến bị phá vỡ, vô số dị tộc vút mũ cỡi giáp chật vật chạy trốn, thành trì kim bích huy hoàng đã có hơn phân nửa bị bóng người màu xanh lục chiếm cứ.

Cơ Hạo khẽ lắc đầu, Huyết Miện thánh tôn đây là làm sao vậy? Nếu hẳn còn không ra tay mà nói, cấp dưới của hẳn sẽ tổn thất hết.

Trong Hồng Mông hỗn độn, mấy chục đợt thủy triều hỗn độn đột nhiên hung hăng va chạm với nhau, lực lượng hủy diệt đáng sợ ở trong hư không xé ra một cái hố đen, Huyết Miện thánh tôn ngực bị phá vỡ một cái lỗ lớn, còn miễn cưỡng duy trì hình thái Bàn Ngu chân thân bị hố đen phun ra.

Bị một đòn của Mộc đạo nhân làm bị thương nặng, Huyết Miện thánh tôn đã lâm vào trạng thái ngất chiều sâu. Trên thân hẳn có một tầng kim quang mờ mờ đang lóe lên, chính là tầng kim quang này che chở hẳn xông qua hỗn độn triều

tịch cực kỳ hỗn loạn, miễn cưỡng duy trì một ngưng sinh cơ chưa tiêu tán.

Một tiếng ‘Ông’ vang thật lớn, một tòa đại thành quy mô so với thành trì của Huyết Miện thánh tôn càng hơn mấy lần, toàn thân hiện ra màu vàng sẫm, mặt ngoài loang lỗ, dày đặc vô số vết nứt vết thương, toàn thân lộ ra cảm giác năm tháng tang thương húc vỡ một mảng lớn hỗn độn, đột ngột xuất hiện ở trước mặt Huyết Miện thánh tôn.

Hai nam tử áo vàng khí tức không kém gì Huyết Miện thánh tôn từ trong thành trì sải bước đi ra, mang theo một tia cười lạnh trêu tức đi tới bên người Huyết Miện thánh tôn. Bọn họ nhìn thoáng qua Huyết Miện thánh tôn hôn mê, không khỏi đồng thời cười lạnh: “Đây là kết cục của muốn ăn mảnh.”

Một người trong đó đặt một bàn tay ở đỉnh đầu Huyết Miện thánh tôn, ngầm tụng bí chú trấn áp nguyên linh của Huyết Miện thánh tôn, không cho hắn có cơ hội thức tỉnh. Một người khác lấy ra một quả cầu thủy tinh màu đen to bằng đầu người, thật cẩn thận đem quả cầu thủy tinh đặt ở bên miệng Huyết Miện thánh tôn.

Ngón tay búng một cái, quả cầu thủy tinh vỡ ra, một giọt huyết tương màu đen tản mát ra đục - vọng giết chóc vô biên từ trong quả cầu thủy tinh chậm rãi nhỏ ra, nhanh chóng chảy vào trong mồm Huyết Miện thánh tôn. Thân thể Huyết Miện thánh tôn chợt nhoáng lên một cái, dưới da hắn bỗng dưng toát ra vô số gân xanh màu đen, thô to.

‘A ~~~ ha ha ha ~~~’!

Huyết Miện thánh tôn phát ra tiếng cười dữ tợn cổ quái, cẩn thận nghe, thanh âm này không phải từ trong miệng của hắn phát ra, mà là từ trong mỗi một tế bào của hắn thân thể truyền đến.

Hai nam tử áo vàng vội vã chụp lấy Huyết Miện thánh tôn, ngậm chuẩn phương hướng, hung hăng đem hắn hướng Bàn Hành thế giới ném đi.

Thân thể cao lớn của Huyết Miện thánh tôn hóa thành một luồng sáng màu máu, lóe lên mấy cái liền biến mất ở trong hỗn độn.

Hai nam tử áo vàng đồng thời cười lạnh: “Một giọt bản mạng tinh huyết của thủy tổ thánh nhân, cũng đủ hấn lặn qua lộn lại rồi.”

“Ừm, thực chờ mong, hấn có thể tăng lên bao nhiêu thực lực? Gấp trăm lần? Ngàn lần? Hay là vạn lần?”

“Mặc kệ tăng lên bao nhiêu, tóm lại là lấy thiêu đốt tinh huyết cùng linh hồn của hấn để trả giá, nhiều nhất ba ngày, hấn sẽ hồn phi phách tán mà chết!”

“Ba ngày thời gian, vậy là đủ, cũng đủ chúng ta thăm dò người nọ đã thương hấn rốt cuộc có bao nhiêu thực lực.”

“Xem đi, chỉ cần chúng ta thăm dò nội tình thật sự của Bàn Cổ thế giới, thế giới này, còn có quần thể đại thế giới xung quanh nó, thật chờ mong!”

Hai người cảm khái vài tiếng, đồng thời xoay người sang chỗ khác, kính sợ vô cùng nhìn về phía tòa thành trì màu vàng sẫm, toàn thân loang lổ kia.

Chương 1579: Một Kích Hủy Diệt

Một ngày, chỉ một ngày, thành trì của Huyết Miện thánh tôn liền thất thủ phần lớn. Đại quân dân bản xứ Bàn Hành thế giới đã xâm chiếm đại bộ phận thành nội, chỉ còn lại có thành nội trung tâm dài rộng khoảng vạn dặm cùng thánh điện trung tâm còn ở trong sự khống chế của dị tộc.

Đám thủ hạ lệ thuộc trực tiếp Huyết Miện thánh tôn, bao gồm đại chấp chính quan địa vị cao nhất, bọn họ đều từng đội mũ mặc giáp, thống lĩnh đội thân vệ của Huyết Miện thánh tôn phát động phản xung phong, nhưng bao gồm thủ tịch chấp chính quan ở bên trong, người lao ra khỏi thánh điện đều đã chết.

Thủ tịch chấp chính quan thực lực chỉ ở dưới Huyết Miện thánh tôn, so với Huyết Miện thánh tôn thua một bậc mặc Hủy Diệt Võ Trang của hắn trong nháy mắt lao ra thánh điện, một đạo thần quang bảy màu từ trên trời giáng xuống, nặng nề quét ở trên thân hắn. Hủy Diệt Võ Trang cao tới một trăm năm mươi trượng, tính cả thủ tịch chấp chính quan trong võ trang trong khoảnh khắc hóa thành bột phấn, ngay cả một luồng tàn hồn cũng chưa thể chạy thoát.

“Chủ nhân ơi, ngài ở nơi nào?” Các quý tộc dị tộc trong thánh điện hoảng sợ nhìn thủ tịch chấp chính quan chết thảm, đây là lực lượng cỡ nào, mới có thể nháy mắt gạt bỏ kẻ cường đại như thế?

Càng có các quý tộc thông minh hoảng sợ nghĩ đến —— lực lượng này đã có thể nháy mắt gạt bỏ thủ tịch chấp chính quan, như vậy Huyết Miện thánh tôn so với thủ tịch chấp chính quan thực lực chỉ mạnh hơn một bậc lại ra sao rồi?

Kẻ địch đã lao tới trước thành khu trung tâm, Huyết Miện thánh tôn lại không thấy xuất hiện, không lẽ, hắn đã bị kẻ địch đánh chết rồi sao?

Nhưng sao có thể? Huyết Miện thánh tôn, người nổi bật trong một trăm lẻ tám thánh tôn của Thánh Vực Bàn Ngu thế giới, tồn tại ở Bàn Ngu thế giới có được quyền binh chí cao, kẻ chinh phục mấy ngàn thế giới lớn nhỏ, từng đánh

chết cường giả vô số thế giới, hãn sao có thể ngã xuống ở trong một cái tiểu thế giới nho nhỏ, do đơn điệu thanh mộc thuộc tính làm chủ thể như vậy?

Tiếng gầm gừ của vô số mộc cự nhân chấn động thiên địa, bởi vì Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cường hành điểm hóa, đám người Cự Khôi thủ vệ Bàn Hành thế giới Cơ Hạo quen biết đã bỏ đi hình thái người khổng lồ gỗ hóa thân làm người. Bọn họ càng học được một ít đạo pháp thần thông thô thiển nhất, vung tay chính là vô số luồng Thanh Mộc Thần Lôi gào thét hạ xuống, từng tia sét giống như cự long, đánh cho phòng ngự kết giới trên thánh điện chấn động không ngừng.

Chợt, một chỗ kết giới bị bạo lực phá vỡ, mấy ngàn Thanh Mộc Thần Lôi rơi ở trên bản thể thánh điện.

Thánh điện huy hoàng tráng lệ, mỗi thời mỗi khắc đều phóng ra vô lượng kim quang âm âm dao động, nhiều phù điêu trang trí tinh mỹ từ chỗ cao rơi xuống. Một ít thủ vệ đóng ở ngoài thánh điện bị phù điêu to lớn mà nặng nề đánh trúng, đội hình vốn chặt chẽ biến thành một đồng hỗn độn.

Cơ Hạo đứng ở trên núi cao, bình tĩnh nhìn thành trì dị tộc lâm vào tuyệt cảnh.

Nếu Huyết Miện thánh tôn còn không xuất hiện, mặc cho Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân ở phía sau màn buông tay làm mà nói, toàn bộ mộc cự nhân và mộc linh ở đây đều sẽ chuyển hóa thành môn nhân của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, mà toàn bộ dị tộc trong tòa thành trì màu vàng này tất cả đều sẽ hồn phi phách tán.

Bị tịch diệt chi lực của Mộc đạo nhân đánh trúng, muốn có một tia tàn hồn bảo lưu lại cũng không có khả năng đâu.

Vô số quý tộc dị tộc điên cuồng thét chói tai, hoảng sợ chạy lung tung ở trong thánh điện—— một lần chinh phục thế giới vốn nước tới thì thuyền lên, vì sao sẽ biến thành tuyệt cảnh trước mắt?

Dựa theo ý kiến của các hạ đẳng gia tộc sa cơ thất thế xâm nhập Bàn Cổ thế giới, Bàn Cổ thế giới không phải chỉ có mỗi vô số tài nguyên, lại vô cùng nhỏ yếu sao? Quần thể đại thế giới xung quanh Bàn Cổ thế giới, hầu như toàn bộ thế giới chỉ chủ đều đã ngã xuống, không tìm được một cường giả có thể trưng ra sao?

Một lần này viễn chinh Bàn Cổ thế giới, không nên là dễ như trở bàn tay sao? Bọn họ không phải nên thoải mái đánh chết toàn bộ dân bản xứ Bàn Cổ thế giới, đem Bàn Cổ thế giới và toàn bộ thế giới vô chủ hư không xung quanh triệt để thu làm của mình sao?

Nhưng vì sao sẽ như vậy? Vén vén một cái Bàn Hành thế giới, một cái Bàn Hành thế giới bọn họ chọn làm lô cốt đầu cầu, thế mà lại công phá thành trì kiên cố không thể phá hủy, đánh tới bên ngoài thánh điện trung tâm?

“Ác mộng, chúng ta nhất định là đang gặp ác mộng!” Một tông sư Tu tộc không có sức chiến đấu gì, đã sớm bị dọa đến ngu ngốc hoa chân múa tay ở bên trong thánh điện chạy loạn: “Các vị, các vị, không cần kinh hoảng, không cần kinh hoảng, chúng ta chỉ là đang gặp ác mộng mà thôi, ha ha, điều đó không có khả năng là thật! Huyết Miện thánh tôn chí cao vô thượng sao có thể thất bại? Ha ha, chúng ta sao có thể chết ở loại địa phương man hoang chưa khai hóa này?”

Đỉnh một ngọn núi lớn cách Cơ Hạo không đến trăm dặm, các tộc trưởng cùng trưởng lão các thị tộc bị Cơ Hạo đuổi đi đột nhiên xuất hiện ở dưới sự bảo vệ của vô số mộc linh, bọn họ đặc ý nhìn Cơ Hạo bên này một cái, sau đó đồng thời hướng trời cao quỳ bái, vô cùng cuồng nhiệt hô to đạo hiệu Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, khàn cả giọng dùng từ ngữ trau chuốt hoa lệ nhất bọn họ có thể nghĩ ra tán tụng công tích của hai người.

Cơ Hạo buồn cười nghe tiếng bọn họ tán tụng, ở trong mồm những kẻ này, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân quả thực đã thành cứu tinh của Bàn Cổ thế giới, nếu không có Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, Bàn Cổ thế giới tất nhiên sẽ lưu

lạc đến tuyệt cảnh không có ánh mặt trời!

“Cứu tinh?” Cơ Hạo lắc lắc đầu: “Nếu bọn họ là cứu tinh mà nói, năm đó Ngu tộc lần đầu tiên xâm nhập, bọn họ nên toàn lực ra tay... Nhưng bọn họ chưa làm như vậy, ngược lại bọn họ... Tá lực đả lực, lật đổ thượng cổ thiên đình!”

Tuy không biết tiên căn hậu quả năm đó, nhưng căn cứ tình báo mấy năm nay nhận được, căn cứ thực lực Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bọn họ biểu hiện ra, Cơ Hạo có thể lớn mật làm ra suy đoán kể trên.

Thậm chí Cơ Hạo hoài nghi, đám Ngu tộc sa cơ thất thế lưu lạc ở trong Hồng Mông hỗn độn, bọn họ có năng lực đến Bàn Cổ thế giới hay không!

Các quý tộc Ngu tộc sa cơ thất thế kia bị ép rời khỏi Bàn Ngu thế giới, bước lên con đường lưu lạc viễn chinh không có hy vọng, bọn họ hay không là vì muốn nhân cơ hội tiếp dẫn, lúc này mới thuận lợi xâm nhập Bàn Cổ thế giới.

“Cứu tinh? Ha ha, bọn họ muốn chỉ là tín ngưỡng của các người.” Cơ Hạo thờ ơ lạnh nhạt, nhìn hành động điên cuồng của các tộc trưởng cùng trưởng lão các thị tộc.

Chợt, bầu trời Bàn Hành thế giới nứt ra, một vầng mặt trời màu xanh nhạt âm âm vỡ nát, vô số ngọn lửa màu xanh nhạt từ trên trời giáng xuống. Theo tiếng âm âm khủng bố, vô số quầng lửa màu xanh to nhỏ rơi xuống mặt đất.

Những quầng lửa màu xanh kia ít nhất cũng có đường kính hơn ngàn dặm, mang theo nhiệt độ cao đáng sợ. Những quầng lửa đó nặng nề rơi xuống đất, nơi chúng tới vạn vật đều thành bột phấn. Rừng rậm rộng lớn bị đốt thành tro tàn, vô số mộc cự nhân cùng mộc linh tan thành mây khói, từng ngọn núi con sông bị hóa thành hư ảo.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đã đem Bàn Hành thế giới coi là vật trong bàn tay, một vầng mặt trời rơi xuống tạo thành thương tổn cực kỳ thảm trọng đối với Bàn Hành thế giới, bọn họ then quá hóa giận đứng dậy, giận quá mà cười nhìn

bóng người thật lớn lao vào từ trong khe hở trên trời.

Huyết Miện thánh tôn toàn thân đen sì, cả người bị sương mù đen tràn ngập, con mắt duy nhất ở mi tâm không ngừng phun ra các đạo thần quang màu đen phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, giống như một con mãnh thú cuồng dã từ trên cao vỗ mạnh xuống.

Hắn không biết từ nơi nào trong hỗn độn đưa đến một tinh thể đường kính trên dưới mười vạn dặm, toàn thân do tiên thiên thần kim tạo thành, hai tay giơ tinh thể sức nặng kinh người này hung hăng ném về phía mặt đất.

Hoa đạo nhân lắc mình đến phía dưới hỗn độn tinh thể kia, hai tay giơ lên muốn nâng tinh thể lên.

Tinh thể to lớn nện mạnh xuống, kéo theo Hoa đạo nhân đồng loạt đánh ở trên đại địa Bàn Hành thế giới. Chợt nghe một tiếng nổ, một cái hố to đường kính thượng ức dặm âm âm xuất hiện, từng vòng ánh lửa màu đen giống như sóng thần, gào thét từ bên cạnh cái hố to thổi quét ra, mang theo khí tức diệt tuyệt tất cả hướng bốn phía khuếch tán.

Chương 1580: Bị Thương Nặng Hoa Đạo

“Cứu mạng!” Hoa đạo nhân rơi xuống, ở trên mặt đất đập vỡ lỗ thủng to lớn, ngọn lửa màu đen hủy diệt tất cả lấy tốc độ gần với hồ quang gào thét lao đi bốn phía, trong chớp mắt đã tới trước mặt các tộc trưởng cùng trưởng lão thị tộc bị Cơ Hạo đuổi đi.

Khóe mắt Cơ Hạo kịch liệt giật giật.

Cứu? Không cứu?

Còn chưa chờ Cơ Hạo nghĩ rõ, một ngọn lửa màu xanh từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào trên người hắn. Bàn Cổ Chung phát ra tiếng nổ vang rung trời, vô số luồng khí hỗn độn bao lấy Cơ Hạo và Nghệ Địa, ngọn lửa màu xanh phát nổ, đem hai người cứng rắn nổ bay mấy vạn dặm.

Ngọn lửa màu đen gào thét cuốn qua đại địa, nơi đi qua từng ngọn núi bị san thành bình địa, vô số sinh linh hóa thành tro bụi, tộc trưởng cùng trưởng lão các thị tộc bị Cơ Hạo khu trục rú thảm liên tục, bọn họ tế ra từng món phòng ngự vu bảo uy lực cực lớn, nhưng không có một món nào có thể ngăn cản ngọn lửa màu đen ăn mòn.

Vu bảo vỡ nát, thân thể mấy trăm tộc trưởng, trưởng lão quyền cao chức trọng ở nội bộ nhân tộc chột run lên, ở trong ngọn lửa màu đen phân giải thành vô số hạt lửa nhỏ bé theo gió phiêu tán.

Thậm chí Mộc đạo nhân cũng không kịp cứu viện bọn họ, Huyết Miện thánh tôn toàn thân đen sì, con mắt duy nhất ở mi tâm tỏa ra hắc quang lớn tiếng thét dài, hoàn toàn đánh mất linh trí hẳn như một ác quỷ từ bầu trời lao xuống, trong nháy mắt đã tới trước mặt Mộc đạo nhân.

Cành cây thất bảo trong tay Mộc đạo nhân hung hăng quét ra, một bàn tay Huyết Miện thánh tôn chắn trước cành cây thất bảo, một bàn tay khác giống như

vuốt ưng nhanh như tia chớp liên tục cào mười tám lần ở trên ngực Mộc đạo nhân.

Vang một tiếng trầm nặng, máu đen văng khắp nơi, cành cây thất bảo đem một cánh tay tính cả bả vai Huyết Miện thánh tôn đánh nát, một mảng lớn máu đen từ trên trời giáng xuống, mỗi một giọt máu đen sau khi rơi xuống đất, trong vạn dặm phụ cận nháy mắt hoàn toàn không còn sinh cơ, toàn bộ cỏ cây đều thành tro bụi, vô số mộc cự nhân và mộc linh gào thét hóa thành tro tàn màu đen.

Trên ngực Mộc đạo nhân lục quang nhộn nhạo, bồ đề thánh thể toàn lực thi triển, giống như mặc vào một tầng giáp trụ ở trên thân hần.

Trong tiếng vỡ vụn ‘răng rắc’, bồ đề thánh thể của Mộc đạo nhân bị một trảo xé rách, mười bảy trảo còn lại của Huyết Miện thánh tôn cào vào trong ngực Mộc đạo nhân. Gương mặt Mộc đạo nhân khẽ co giật, ngực hần bị cào be bét máu thịt, cả mảng lớn máu gào thét phun ra.

Khác với máu đen trong cơ thể Huyết Miện thánh tôn phun ra, thánh huyết trong cơ thể Mộc đạo nhân sau khi rơi xuống đất, trong phạm vi vạn dặm nháy mắt sinh khí dạt dào, vô số cỏ cây đột ngột sinh ra, từng làn hương thơm mát nhanh chóng trung hoà khí tức vô cùng nóng rát do máu đen phát ra, lực lượng hủy diệt phá bại trong máu đen cũng không còn sót lại chút gì.

“Chết!” Huyết Miện thánh tôn đã hoàn toàn đánh mất linh trí, hần rút gào một tiếng trầm thấp, cánh tay bị cành cây thất bảo quét nát ‘Soạt’ một cái giống như điện quang mọc lại, hai tay hần dùng sức ôm lấy Mộc đạo nhân, mở cái mồm rộng hung hăng hướng đầu Mộc đạo nhân cắn xuống.

Mộc đạo nhân hét một tiếng giận dữ, thân thể hần chợt lóe thoát ly Huyết Miện thánh tôn ôm, tay trái điểm một cái, một thanh phi kiếm cấp tiên thiên linh bảo từ vùng đất phong ấn Bàn Hành cướp đoạt được với Cơ Hạo kéo theo một đạo hàn quang bay ra, hóa thành một mảng lớn cơn mưa ánh sáng màu đỏ hồng chém ở trên người Huyết Miện thánh tôn.

Huyết Miện thánh tôn bị cơn mưa ánh sáng đánh cho máu thịt bay tứ tung, máu thịt toàn thân ở trong chớp mắt bị cắt mất hơn bảy thành, lộ ra khung xương đen sì trong cơ thể. Hắn lại hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn, tru lên ‘Ngao ngao’ cầm phi kiếm chém vào đầu, hai tay dùng sức bẻ một cái khiến nó gãy thành hai đoạn.

Rên rỉ ‘keng’ một tiếng, linh bảo phi kiếm bị thương nặng hóa thành hai làn sương khói màu hồng gian nan dị thường bay trở về tay áo Mộc đạo nhân, Mộc đạo nhân đột nhiên biến sắc, nhìn chăm chăm Huyết Miện thánh tôn: “Huyết Miện, ngươi nhập ma rồi phải không?”

Trong hỗn độn hư không nguy hiểm nào cũng có thể tới, càng có Vực Ngoại Thiên Ma loại sinh mệnh thể không thể tưởng tượng này ẩn núp trong đó. Thời điểm Mộc đạo nhân đem Huyết Miện thánh tôn đánh trọng thương đẩy vào hỗn độn, gã này trừ thân chịu trọng thương cũng không có gì khác thường.

Nhưng thời điểm hắn quay về lại hoàn toàn đánh mất linh trí, hơn nữa sức chiến đấu trở nên cực kỳ kinh người, tiên thiên linh bảo cũng có thể tùy tay bẻ gãy, loại biến hóa đáng sợ này, giống như trong cơ thể hắn ẩn giấu một ác ma, đang khống chế thân thể Huyết Miện thánh tôn tác chiến.

Hơn nữa Mộc đạo nhân rõ ràng cảm giác được, tinh huyết và linh hồn trong cơ thể Huyết Miện thánh tôn đang điên cuồng thiêu đốt, lấy tốc độ như vậy, Huyết Miện thánh tôn nhiều nhất còn có hơn hai ngày thời gian sẽ bị hao hết toàn bộ tinh huyết, linh hồn, triệt để hồn phi phách tán.

“Chết đi!” Huyết Miện thánh tôn ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, đôi tay hắn kịch liệt mấp máy, hai cánh tay ‘Soạt’ một cái kéo dài mấy chục lần, biến thành hai xúc tu đen sì bao trùm vô số dịch nhớt. Vang hai tiếng ‘Soạt soạt’, trên vai Huyết Miện thánh tôn một lần nữa mọc ra sáu cái xúc tu thật dài, tổng cộng tám cái xúc tu đen sì mang theo tiếng rít bén nhọn hướng ngực Mộc đạo nhân đâm tới.

“Dã thú vô tri, bản đạo không so đo với người!” Ánh mắt Mộc đạo nhân lóe lên, hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi, lóe lên một cái không thấy bóng dáng nữa.

Hắn đã kết luận Huyết Miện thánh tôn hai ngày sau chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, như vậy hắn cần gì liều mạng với Huyết Miện thánh tôn? Huyết Miện thánh tôn trạng thái hiện nay tất nhiên thực lực tăng vọt, lại không cách nào thật sự tổn hại Mộc đạo nhân, nhiều nhất tạo thành một ít vết thương nhẹ không đáng nhắc tới đối với pháp thể của hắn.

Một khi đã như vậy, cứ để Huyết Miện thánh tôn tự hao hết tinh huyết và linh hồn chết đi cho xong.

Mộc đạo nhân tu tịch diệt chi đạo, một khóa đạo tâm như giếng cổ không cạn sóng, đối mặt Huyết Miện thánh tôn khiêu khích, hắn lựa chọn phương pháp ứng đối bất việc nhất, nhẹ nhàng nhất. Cùng với ở nơi này tử chiến cùng Huyết Miện thánh tôn, còn không bằng đi cứu môn nhân đệ tử của mình.

Vừa rồi mấy trăm tộc trưởng, trưởng lão thị tộc bái vào môn hạ hắn bị đánh cho hồn phi phách tán, Mộc đạo nhân đau lòng...

Trong thành trì phía dưới, còn có tám trăm đệ tử đám Cự Khôi vừa mới điểm hóa, càng có vô số môn đồ các tộc cự nhân, tộc linh kia chuyển hóa. Mộc đạo nhân hóa thành một luồng sáng màu biếc từ trên cao rơi xuống, chỗ tay áo vung, vô số môn nhân đệ tử ùn ùn bị hắn thu vào trong tay áo.

“Giết!” Huyết Miện thánh tôn trong lúc nhất thời chưa thể tìm được Mộc đạo nhân bỏ chạy, nhưng xa xa một tiếng thét dài phóng lên cao, Hoa đạo nhân trong con ngươi lóe ra u quang bảy màu mang theo cảm giận ngút trời cất tiếng thét dài phá không bay lên, nhanh như tia chớp hướng Huyết Miện thánh tôn cấp tốc tới gần.

Hoa đạo nhân bị hỗn độn tinh thể vừa nảy đánh cho chặt vật không chịu nổi, tuy chưa bị thương, lại không tránh khỏi quần áo rách nát, mặt xám mày tro, hơn

nữa hãn vốn là muốn cản khóa tinh thể kia, lại bị Huyết Miện thánh tôn mạnh mẽ từ trên cao đập rơi xuống mặt đất...

Hoa đạo nhân không có tâm cảnh tu vi của Mộc đạo nhân, tự cảm thấy da mặt bị hao tổn hãn then quá hóa giận lao tới trước mặt Huyết Miện thánh tôn, cầm một thanh trường kiếm đâm về phía giữa ngực Huyết Miện thánh tôn.

Trong con người Huyết Miện thánh tôn từng đợt phù văn màu đen giống như thác nước chảy xuống, tuy mất đi toàn bộ linh trí, nhưng bản năng chiến đấu cùng dục - vọng hủy diệt khổng lồ chế thân thể hãn lại rõ ràng phán đoán ra, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bất cứ một người nào, hãn cũng không thắng nổi.

Đã thắng không nổi, Huyết Miện thánh tôn đột nhiên mở ra tám cái xúc tu thật dài bao lấy Hoa đạo nhân.

Bầu trời hiện lên một luồng sáng mạnh mẽ màu đen, một quả cầu ánh sáng màu đen to lớn hơn Bàn Hành Thái Dương gấp trăm lần đột ngột xuất hiện, Huyết Miện thánh tôn nháy mắt phóng thích toàn bộ tinh huyết, linh hồn, đem giọt thánh huyết màu đen kia trong cơ thể nháy mắt dẫn nổ.

Vụ tự bạo khủng bố chấn động thiên địa, Cơ Hạo mang theo Nghệ Địa dùng tốc độ nhanh nhất khổng lồ chế Thiên Địa Kim Kiều chặt vật chạy trốn.

‘Oành’ một tiếng nổ lớn, chính giữa quầng sáng màu đen tứ chi Hoa đạo nhân bị nổ tan thành mây khói.

Chương 1581: Cửu Nhật Diệu Không

Một vầng mặt trời màu đen treo cao trên bầu trời, vô số luồng sáng màu đen nhỏ bé từ trong đó phun ra, giống như vô số ngôi sao băng màu đen rơi ở trên mặt đất Bàn Hành thế giới. Mỗi một luồng hắc quang đều tung tóe ra ánh lửa ngập trời trên mặt đất, vô số dãy núi nháy mắt khí hoá, vô số rừng rậm bị san phẳng, vô số sinh linh dân bản xứ Bàn Hành thế giới vô thanh vô tức bị gạt bỏ.

Các đám mây hình nấm màu đen phóng lên cao, ở trên bầu trời ngưng tụ thành một tầng mây thật dày cuốn theo lực lượng hủy diệt đáng sợ.

Thần thức Cơ Hạo đưa vào trong mây đen, chỉ cảm thấy trong đầu đau đớn từng đợt, thần thức hắc bị tầng mây đen này cấp tốc tan rã. Trong lòng hắc hoảng hốt, lấy thần thức ngưng tụ thành thực chất của hắc hiện nay, cũng không thể ngăn cản tầng mây màu đen này ăn mòn, sinh linh tầm thường sợ là khẽ chạm phải tầng mây sẽ nháy mắt bị đánh chết.

Chộp lấy Nghệ Địa, Thiên Địa Kim Kiều liên tục chớp động, trong nháy mắt quay về Hạo Kiếp Chi Thành, Cơ Hạo bất chấp cái khác, dùng hết toàn lực lớn tiếng rít gào, đem toàn bộ mọi người trong thành ngoài thành đều xua vào Hạo Kiếp Chi Thành.

Ngoài Hạo Kiếp Chi Thành vô số cánh hoa kim loại mỏng manh toàn lực cắn nuốt thiên địa linh khí, từng tầng phòng ngự kết giới dày nặng mở ra. Cơ Hạo gọi Bàn Cổ Chung, phóng ra các luồng khí hỗn độn bảo vệ Hạo Kiếp Chi Thành, thành trì khổng lồ dùng tốc độ nhanh nhất phóng lên cao.

Truyền tống đại trận vượt giới đóng lại phía dưới thành trì phun ra một cột sáng loá mắt, Hạo Kiếp Chi Thành liền ở trong cột sáng mơ hồ một trận, trong chớp mắt không thấy bóng dáng. Ở trong nháy mắt Hạo Kiếp Chi Thành trốn vào hư không, Cơ Hạo từ trong thành lao ra, nhìn về phía Huyết Miện thánh tôn tự bạo.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đồng thời phát ra tiếng gầm gừ kinh ngạc tức giận đan xen, hai người đồng thời thi triển đại thần thông ngăn cản sao băng màu đen từ trên trời giáng xuống, dốc hết toàn lực bảo hộ hoàn cảnh sinh thái của Bàn Hành thế giới.

Bọn họ đã đem thế giới này coi là tài sản riêng nhà mình, Huyết Miện thánh tôn dốc hết toàn lực tự bạo, không chỉ làm Hoa đạo nhân bị thương nặng, lớn hơn nữa có xu thế làm sụp đổ toàn bộ thế giới. Hai người nóng lòng như lửa đốt đồng thời lại phản nộ dị thường, nhưng Huyết Miện thánh tôn đã hóa thành tro bụi, bọn họ muốn tìm người để trút giận cũng không có.

Từng luồng sáng màu đen từ trên trời giáng xuống, một cái cây bồ đề thật lớn, một đóa sen thần bảy màu cực lớn lơ lửng ở trời cao, luồng sáng màu đen bị một cái cây một đóa hoa sen phát ra thanh quang nuốt hết, không cách nào tạo thành nửa điểm nguy hại đối với mặt đất nữa.

Nhưng chính là một đợt phá hủy ngăn ngui vừa rồi, mấy chục vạn luồng sáng màu đen hạ xuống hầu như hủy diệt non nửa Bàn Hành thế giới, vô số dân bản xứ bị đánh chết, trong không khí tràn ngập nhiệt lực nóng bức vô cùng, cơn lốc màu đen nhấc lên ngọn lửa màu đen thổi quét bốn phương tám hướng, nơi đi qua vạn vật đều thành bột phấn.

Cơ Hạo âm thầm may mắn hân hỉ để Hạo Kiếp Chi Thành dời đi mau, nếu không đối mặt những cơn gió đen, lửa đen rợp trời rợp đất mà đến, hân cũng không có lòng tin bảo vệ một tòa Hạo Kiếp Chi Thành to lớn, toàn bộ mọi người trong thành đều có thể ngã xuống.

Người khác còn chưa tính, hân dẫn theo không ít cấp dưới tâm phúc Nghiêu Sơn lĩnh cùng chạy tới nơi này, cũng không thể hao tổn vô ích ở nơi này.

“Mặc kệ như thế nào, Huyết Miện thánh tôn cuối cùng đã chết.” Cơ Hạo âm thầm gật đầu: “Đám cao tăng thị tộc đầu phục Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cũng đã ngã xuống toàn bộ, trở về Bàn Cổ thế giới... Có thể an tâm đối phó

người của Ngu triều rồi, vô luận là giết hay bắt làm nô lệ, lấy lực lượng nhân tộc hiện tại, Ngu triều không còn sức phản kháng.”

Đang lúc suy nghĩ, trên bầu trời bốn cái vết rách màu đen đột nhiên xuất hiện, bốn con hồn độn dị thú hình dạng như sư tử, lại mọc ra chín cái đầu, toàn thân thiêu đốt ngọn lửa màu đen, trong con người cũng phun ra thần quang màu đen, giống như phát điên gào rống từ trong vết rách lao ra.

Bốn con ‘Sư tử’ cao trăm dặm, dài ngàn dặm, chân đạp ngọn lửa màu đen ngưng tụ thành hoa sen, càng có vô số luồng thần quang màu đen chiếu rọi hư không, thân thể nhoáng lên một cái, hư không xung quanh tựa như sắp bị thần quang nhỏ bé kia cắt nát, thoạt nhìn thanh thế làm người ta rất sợ hãi.

Nhìn thấy Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đang ngăn cản luồng sáng màu đen trên bầu trời sụp đổ, bốn con ‘Sư tử’ như gặp được kẻ thù giết cha rít gào một tiếng, há mồm phun ra bốn quả tú cầu cực lớn quay tròn hướng vào đầu hai người nện xuống.

Tuy thần thái điên cuồng như ma, nhưng bốn con ‘Sư tử’ cũng biết tìm quả hồng mềm mà bóp, bốn quả tú cầu trừ một quả kiềm chế Mộc đạo nhân, ba quả tú cầu khác tất cả đều mang theo tiếng gầm đinh tai nhức óc đập về phía Hoa đạo nhân tứ chi sụp đổ đang nhanh chóng mọc lại.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cùng cất tiếng kinh hô, khí tức bốn con ‘Sư tử’ này khí tức hoàn toàn giống trên người Huyết Miện thánh tôn vừa mới nhập ma, đều mang theo một dự - niệm khủng bố hủy diệt tất cả, mà bốn quả tú cầu bọn chúng phun ra càng đều là bảo vật cấp tiên thiên chí bảo, lực sát thương có thể xưng là kinh người.

“Sư đệ cẩn thận!” Cành cây thất bảo trong tay Mộc đạo nhân run lên, quét lên một đạo thần quang bảo vệ ở trước mặt Hoa đạo nhân tứ chi bất tiện.

Trong con người Hoa đạo nhân lóe ra u quang bảy màu, Đại Tự Tại lại đột ngột toát ra: “Hi hi, người để ý không phải ta, mà là người đó!”

Thân thể nhoáng lên một cái, Hoa đạo nhân kéo theo một cơn gió mát vòng qua cành cây thất bảo của Mộc đạo nhân, giơ đầu hướng bốn quả tú cầu nghênh đón.

Vô luận Mộc đạo nhân hay là Cơ Hạo đều nháy mắt đã hiểu dụng ý của Đại Tự Tại, hẳn là cố ý muốn để Hoa đạo nhân pháp thể, nguyên linh bị thương nặng, để hắn nguyên khí đại thương lâm vào giai đoạn đáy vực, sau đó bản thân thuận thể thay thế.

“Đồ chết tiệt! Người còn dám ở lúc này quấy rối, bản đạo tất nhiên khiến người hóa thành tro bụi!” Mộc đạo nhân là thật sự nổi giận rồi, lửa giận của hắn không chỉ có hướng về phía Đại Tự Tại, càng hướng về phía Hoa đạo nhân.

Trong lòng hắn biết rõ, nếu không có Hoa đạo nhân phối hợp, Đại Tự Tại sao có thể nhiều lần nhảy ra quấy rối?

Chính là vừa rồi Huyết Miện thánh tôn tự bạo, nếu không phải Hoa đạo nhân chủ động để Đại Tự Tại khống chế thân thể mình, chủ động đem bản thân lâm vào trạng thái suy yếu nhất, Huyết Miện thánh tôn tự bạo tất nhiên khủng bố, nhiều nhất khiến Hoa đạo nhân phun hai ngụm máu, cũng không có khả năng đến trình độ tứ chi sụp đổ.

Hoa đạo nhân ‘Diễn’ chi đạo ‘Thiên biến vạn hóa’, hẳn đã gần như tấu hòa nhập ma, hoàn toàn là đang đạp lưỡi đao bước đi.

Mắt thấy Hoa đạo nhân lấy mạng ra đùa, Mộc đạo nhân bất đắc dĩ, kiên trì động thân mà lên, cành cây thất bảo trong tay kéo ra thần quang kéo dài, cứng rắn đem bốn quả tú cầu đồng thời cản lại. Chợt nghe một tiếng nổ, trên cành cây thất bảo hào quang âm đạm, Mộc đạo nhân bị cứng rắn đập rơi xuống phía dưới mấy ngàn dặm.

Cơ Hạo lắc đầu, xa xa nhìn thoáng qua Mộc đạo nhân chật vật không chịu nổi, Thiên Địa Kim Kiều nhoáng lên một cái, hắn xuyên qua hư không, nháy mắt đi tới trước ‘Thái Dương Giới’ của Bàn Hành thế giới.

Cùng Bàn Cổ thể giới giống nhau, Bàn Hành thể giới cửu khóa thái dương bên ngoài cũng tự thành nhất giới, người bình thường không rõ này pháp căn bản không thể tiến vào.

Vừa nãy Huyết Miện thánh tôn nổ tung một khóa Bàn Hành Thái Dương, tạo thành sự phá hoại cực lớn đối với Bàn Hành thể giới, ‘Thái Dương Giới’ của Bàn Hành thể giới cũng nứt ra khe hở thật lớn, Cơ Hạo chính là từ trong khe hở này xâm nhập Thái Dương Giới.

“Qua đây cho ta!” Cơ Hạo ngửa mặt lên trời hét dài, đỉnh đầu lao lên một vầng kim quang, Bàn Giả Thái Dương phóng ra ức vạn dặm hào quang chiếu rọi hư không, hô ứng từ xa với tám khóa Bàn Hành Thái Dương.

Bàn Cổ chân thân toàn lực triển khai, thân thể mười vạn tám ngàn dặm, toàn thân hỗn độn khí tức như rồng như biển, Cơ Hạo duỗi đôi tay, từ xa xôi dẫn dắt, dốc hết toàn lực kéo một khóa Bàn Hành Thái Dương nhét vào trong cơ thể.

Ở dưới trợ lực cường đại của Bàn Giả Thái Dương, khóa Bàn Hành Thái Dương này kịch liệt run rẩy, từng bước một bị kéo vào hỗn độn tinh không trong cơ thể Cơ Hạo.

Chương 1582: Đơn Giản Là Ích Lợi

“Chủ nhân vĩ đại!”

Thời điểm Huyết Miện thánh tôn ù ù cạc cạc tự bạo, trong thánh điện trung tâm thành trì của hãn toàn bộ cấp dưới trực hệ, cùng với các quý tộc dị tộc muốn trở thành gia tộc tùy tùng hãn đồng thời khàn cả giọng gào thét lên.

Bọn họ không thể tin Huyết Miện thánh tôn ngã xuống, càng không muốn tin tưởng, Huyết Miện thánh tôn thế mà lại là ù ù cạc cạc tự bạo mà chết!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các quý tộc dị tộc trong thánh điện giống như một đám điên tinh thần thác loạn gào thét, căn bản không làm rõ được rốt cuộc đã xảy ra cái gì. Bọn họ luôn cảm giác, một lần này bọn họ viễn chinh, căn bản chính là một sai lầm, càng tràn ngập vô số khí tức âm mưu.

Thời điểm thủ tịch chấp chính quan lao ra khỏi thánh điện, bị Mộc đạo nhân một đòn gạt bỏ, giờ phút này bên trong thánh điện rối loạn, mọi người lộn xộn gào rống, thậm chí có người điên cuồng vừa khóc vừa quấy phá, càng có người tuyệt vọng rút ra binh khí muốn tự sát...

Ngay trong một mớ hỗn loạn này, hai bóng người mặc áo vàng lặng yên xuất hiện ở trước ngai báu của Huyết Miện thánh tôn.

“Ngậm hết mồm vào! Các ngươi, còn giống hậu duệ Bàn Ngu tôn quý sao?” Một nam tử áo vàng cầm quyền trượng, dùng sức giậm mặt đất. ‘Keng’ vang một tiếng thật lớn, toàn bộ thánh điện đều kịch liệt nhoáng lên một cái.

Toàn bộ quý tộc dị tộc trong đại điện đều ngẩng đầu lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai nam tử áo vàng tuyệt đối không nên xuất hiện ở nơi này.

Tổ chức quyền lực cao nhất Bàn Ngu thế giới ‘Thánh Vực’ có một trăm lẻ tám vị thánh tôn nắm giữ quyền bính cao nhất, ở trong một trăm lẻ tám thánh tôn

này, có mười hai thánh tôn lấy ‘Miện’ làm tôn hào, bọn họ hợp thành hội nghị quyết định cao nhất của Thánh Vực, là tồn tại tôn quý nhất, quyền lực lớn nhất của Bàn Ngu thế giới.

Huyết Miện thánh tôn lấy sự giết chóc vô số của hắc mà có được tôn hào ‘Huyết Miện’, mà nay hai vị nam tử áo vàng đứng ở trước ngai báu, thì là quyền bính ngồi ngang hàng với Huyết Miện thánh tôn, ngày xưa thuộc về trận doanh đối địch với Huyết Miện thánh tôn ‘Ảnh Miện thánh tôn’ cùng ‘Tà Miện thánh tôn’.

Cùng thích đùa bỡn âm mưu, cùng thích đâm sau lưng, Ảnh Miện thánh tôn và Tà Miện thánh tôn bởi vì tính nết hợp nhau mà trở thành minh hữu trời sinh.

Điều khác biệt là, Ảnh Miện thánh tôn lấy cực nhiều tai mắt trải rộng toàn bộ Bàn Ngu thế giới mà trứ danh, ai cũng không dám cam đoan tâm phúc bên người mình là gian tế Ảnh Miện thánh tôn khống chế hay không; mà Tà Miện thánh tôn càng sở trường ám toán ám sát, châm ngòi ly gián, từng có đại gia tộc Ngu tộc lấy hàng ngàn để tính bởi vì Tà Miện thánh tôn tính kế xung đột lẫn nhau, cuối cùng hao hết lực lượng gia tộc mà triệt để trầm luân.

Khi các quý tộc dị tộc trong thánh điện nhìn thấy hai vị tồn tại đáng sợ này đồng thời hiển thân, trong lòng bọn họ biết rõ—— Huyết Miện thánh tôn quả nhiên đã bị người ta tính kế.

Sau sự trầm mặc ngắn ngủi, lấy chấp chính quan thứ năm dưới trướng Huyết Miện thánh tôn địa vị cao nhất ở đây cầm đầu, toàn bộ quý tộc dị tộc đều hướng hai đại thánh tôn quỳ lạy hành lễ: “Chủ nhân tôn quý, chúng ta cần tuân tất cả mệnh lệnh của ngài, ý chí của ngài, sẽ là hướng đi cho linh hồn chúng ta!”

Ảnh Miện thánh tôn, Tà Miện thánh tôn nhìn nhau cười, Tà Miện thánh tôn đưa tay vạch một cái, một tia sáng vàng xé rách hư không, đem quý tộc dị tộc quỳ đầy đất phân chia thành hai nửa trái phải đều nhau: “Thế nào? Gia tộc bọn họ thế lực chinh thế tương đương, chúng ta ai cũng không chịu thiệt?”

Ảnh Miện thánh tôn neho mắt đánh giá một phen các quý tộc dị tộc quý trên mặt đất, tay vạch một cái, nhất tia sáng vàng tương tự bay ra, đem mấy chục quý tộc dị tộc hai bên trái phải trao đổi vị trí một lần: “Dựa theo hiểu biết của ta, như vậy mới là thực lực thật sự tương đương. Hiện tại, hai bên bọn họ chiến lực tổng thể chênh lệch không vượt qua trăm vạn quân đội... Người chọn trước!”

Trong lòng các quý tộc dị tộc trong thánh điện lạnh như băng một phen, mấy vạn gia tộc dị tộc, mỗi gia tộc nắm giữ quân đội khổng lồ lấy hàng trăm triệu để tính, Ảnh Miện thánh tôn có thể ở trong một cái liếc mắt thống kê ra tổng chiến lực các đại gia tộc bọn họ, còn có thể cân đối đem toàn bộ gia tộc ở đây chia làm hai bộ phận chiến lực tương đương... Vị thánh tôn đáng sợ này, hẳn rồi cuộc xếp vào bao nhiêu tai mắt ở các đại gia tộc?

“Người đã nói như vậy, như vậy, người gần ta bên này, về sau sẽ là thuộc hạ của ta.” Tà Miện thánh tôn không để trong lòng gật gật đầu: “Như vậy, từ gia tộc phụ thuộc bắt đầu làm đi, nếu các người biểu hiện đặc sắc, có lẽ sau lần viễn chinh này, ta có thể ban cho các người vinh quang gia tộc lệ thuộc trực tiếp.”

Quý tộc dị tộc lấy hàng vạn để tính tán tụng tôn hào của hai đại thánh tôn, đều phát ra lời thề trọn đời nguyện trung thành, sau đó mặt đầy hồng quang đứng dậy, dựa theo phân chia của mình đứng thành hai đại trận doanh trái phải.

Trong nháy mắt này, Huyết Miện thánh tôn đã ngã xuống hoàn toàn trở thành quá khứ, rất nhiều quý tộc dị tộc ở đây dứt khoát dùng bí pháp, đem toàn bộ ký ức về Huyết Miện thánh tôn trong linh hồn mình triệt để lau đi —— đây là quy tắc ngầm của Bàn Ngu thế giới, những thứ không có giá trị kia, hoàn toàn không cần thiết ghi nhớ hẳn.

Ảnh Miện thánh tôn, Tà Miện thánh tôn cười nhìn về phía Hư Không Thần Kính chính giữa thánh điện, trong con người bọn họ đồng thời hiện lên một mảng tham lam, loại vũ khí chiến lược này ai cũng ngại ít, nhưng bọn hắn đều chưa bày tỏ sự dòm ngó đối với Hư Không Thần Kính.

Xuyên thấu qua Hư Không Thần Kính, bọn họ lẳng lặng quan sát Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân ác chiến với bốn con ‘Sư tử’.

Bốn co ‘Sư tử’ cũng bị rút một giọt thánh huyết, nhưng so với Huyết Miện thánh tôn càng thêm tàn khốc là, Ảnh Miện thánh tôn, Tà Miện thánh tôn vận dụng bí pháp cực kỳ tà ác, đem sinh mệnh lực cùng linh hồn bọn nó tập trung bùng nổ ở trong một canh giờ ngắn ngủn.

Dù là lấy năng lực to lớn của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, bốn con ‘Sư tử’ liên thủ, càng có bốn món tiên thiên chí bảo phối hợp, vẫn đánh cho Mộc đạo nhân chật vật không chịu nổi —— Mộc đạo nhân không chỉ cần đối phó bốn con ‘Sư tử’, càng phải thời khắc cẩn thận Hoa đạo nhân ở sau lưng quấy rối, hẳn là trước mặt sau lưng có địch, dù có pháp lực thông thiên, hẳn cũng không thể ra tay đối với Hoa đạo nhân!

“Tồn tại thú vị, phi thường cường đại, nhưng có điểm yếu.” Tà Miện thánh tôn quan sát biểu hiện của Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân một phen, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Nhưng cũng không thể xác định điểm yếu của bọn họ là điểm yếu của bọn họ. Rất có khả năng, đây là điểm yếu bọn họ cố ý biểu hiện ra? Bọn họ có thể đã đoán ra chúng ta tồn tại, cố ý bại lộ điểm yếu dụ dỗ chúng ta hay không?”

“Có khả năng, nhưng... tiếp tục quan sát. Chưa hoàn toàn nắm chắc, ta tuyệt đối sẽ không động thủ đối với hai tồn tại đáng sợ như thế.” Ảnh Miện thánh tôn mỉm cười nói: “Ta không phải là Huyết Miện tên kia, ta không sở trường chiến đấu. Hơn nữa, cấp độ của hai vị này, không phải chúng ta có thể tùy ý nghiền ngẫm.”

Tà Miện thánh tôn nhẹ nhàng cảm khái nói: “Bàn Cổ thế giới thật đáng sợ, có được tồn tại cấp ‘Thánh’ cường đại như thế, lại để đám người sa cơ thất thế kia chiếm lĩnh nhiều năm như vậy... Có thể bước đầu kết luận, nội bộ bọn họ có kịch liệt ma sát xung đột, xung đột không muốn ai biết, có lẽ chúng ta có thể lợi dụng một phen?”

Ảnh Miện thánh tôn nhất thời cười lên: “Lợi dụng như thế nào? Chẳng lẽ, chúng ta hợp tác cùng hai vị này sao?”

Tà Miện thánh tôn khẽ nhú mày, quay đầu nhìn về phía Ảnh Miện thánh tôn: “Không thể sao?”

Ảnh Miện thánh tôn nhú mày, hăn rất nghiêm túc nhìn Tà Miện thánh tôn: “Có thể sao?”

Tà Miện thánh tôn do dự một phen, sau đó cười lên: “Vì sao không thử một chút chứ?”

Ảnh Miện thánh tôn trầm ngâm một lát, sau đó khẽ gật đầu: “Đơn giản là ích lợi... Đương nhiên có thể thử xem!”

Hai người nhìn nhau cười, đồng thời nhìn về phía Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân trong hư không.

Chương 1583: Ăn Nhip Với Nhau

Trên bầu trời, Cơ Hạo ngửa mặt lên trời cười dài.

Trong hỗn độn hư không trong cơ thể, một vầng mặt trời dữ dội màu vàng phun trào ra vô lượng liệt hỏa kim quang, tám vầng mặt trời thể tích so với vầng mặt trời này còn hơi lớn hơn mấy phần, lại hiện ra màu xanh lục nhạt, lại hoặc là xen lẫn một tia màu vàng làm thành một vòng tròn quay quanh mặt trời dữ dội màu vàng, cũng phun trào ra vô biên ánh sáng với nhiệt độ.

Đạo đài của Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trên không mặt trời nóng rực chính giữa, Bàn Cổ Chung phát ra từng tia từng luồng hỗn độn khí vờn quanh toàn thân, đôi tay biến ảo pháp ấn, kéo theo vô số tàn ảnh.

Vừa rồi hần hầu như đã vắt cạn đạo đài, mới miễn cưỡng ở dưới sự trợ giúp của Bàn Giả Thái Dương đem tám vầng Bàn Hành Thái Dương kéo vào trong cơ thể. Giờ phút này lực lượng thân thể hần dư thừa vô cùng, nhưng đạo đài âm đạm không ánh sáng, lực lượng linh hồn cạn kiệt đến mức tận cùng, ngay cả một ngón tay cũng không thể khống chế.

May mắn có Bàn Cổ Chung trấn trụ đạo đài, càng có tinh huyết khổng lồ trong thân thể đưa ngược lại đạo đài, còn có Bàn Giả Thái Dương chậm rãi chuyển vận từng tia nhiệt lực thuần dương tinh thuần dị thường rót vào trong đạo đài, tinh thần Cơ Hạo lúc này mới khôi phục từng tia một.

Tám vầng Bàn Hành Thái Dương rất không an phận cấp tốc xoay tròn ở trong cơ thể Cơ Hạo, từng luồng ý chí bài xích cường đại không ngừng từ chỗ trung tâm những vầng mặt trời này trào ra. Bản ngã ý chí những vầng mặt trời này tuy ngây thơ mà lại nhỏ yếu, nhưng bọn nó rất rõ ràng cảm nhận được, Cơ Hạo đem bọn nó kéo vào nơi này đối với bọn nó mà nói không phải là chuyện tốt.

Đột nhiên, một vầng Bàn Hành Thái Dương màu xanh lục nhạt phóng lên cao, vô số ngọn lửa ngưng tụ thành các xúc tu to lớn hướng hư không xung

quanh quật tới. Đang khôi phục lực lượng đạo đài Cơ Hạo miễn cưỡng ngẩng đầu lên, tùy tay hướng vầng Bàn Hành Thái Dương xao động bất an đó chỉ một cái.

Bàn Cổ Kiếm phát ra một tiếng nổ vang trầm thấp, chợt hóa thành một luồng ánh sáng mạnh mẽ màu đen xé rách hư không, hung hăng đâm vào chỗ trung tâm vầng Bàn Hành Thái Dương đó. Bản ngã ý thức mỏng manh chưa thức tỉnh của Bàn Hành Thái Dương bị một kiếm chém nát, triệt để tan thành mây khói.

Trong Bàn Giả Thái Dương lao ra một ánh lửa màu vàng, hóa thành một con Tam Túc Kim Ô thật lớn lao vào Bàn Hành Thái Dương màu xanh lục nhạt. Bàn Hành Thái Dương bị Cơ Hạo chém giết bản ngã ý thức chưa có bất cứ hành động phản kháng nào, mặc cho con Tam Túc Kim Ô đó vào đóng ở trung tâm của mình.

‘Oành’ một tiếng, ánh vàng rực rỡ, chỗ trung tâm vầng Bàn Hành Thái Dương màu xanh lục nhạt kia sáng lên một điểm màu vàng, sau đó cấp tốc khuếch tán đến khắp toàn thân. Trong mấy hơi thở ngắn ngủn, Bàn Hành Thái Dương đã biến thành một vầng mặt trời toàn thân tỏa ra tia sáng màu vàng, khí tức của nó cũng trở nên có trên chín phần mười tương tự với Bàn Giả Thái Dương, mơ hồ gần như khí tức của Bàn Cổ Thái Dương.

Bàn Hành thế giới lấy thanh mộc làm cơ sở, thậm chí trong chín vầng mặt trời ban đầu cũng tràn ngập lượng thanh mộc đạo ngân (đạo ngân: dấu vết của đạo) khổng lồ, ở trong thuần dương chi hỏa càng xen lẫn thanh mộc linh khí nồng đậm. Bởi vì thiên đạo của Bàn Hành thế giới mạnh mẽ duy trì, thuần dương chi hỏa trong Bàn Hành Thái Dương cũng chưa đem thanh mộc linh khí dẫn cháy, ngược lại ở trong ngọn lửa thuần dương càng xen lẫn thanh mộc khí tức nồng đậm.

Cơ Hạo lại trực tiếp chém giết bản ngã ý thức của vầng Bàn Hành Thái Dương này, chặt đứt tất cả liên hệ của nó với Bàn Hành thế giới, lấy thái dương đại đạo mình lĩnh ngộ làm môi lửa trực tiếp đánh vào Bàn Hành Thái Dương, cái

này giống như ném một que diêm ở trên một đồng củi, cả đồng củi nháy mắt bị dẫn cháy.

Hỏa khắc mộc, đây là ngũ hành sinh khắc pháp tắc cơ bản nhất, trước kia chỉ vì thiên đạo pháp tắc Bàn Hành thế giới mạnh mẽ duy trì, lúc này mới có chín vàng màu xanh lục tràn ngập lượng khổng lồ thanh mộc linh khí của Bàn Hành thế giới tồn tại quái thai bực này.

Cơ Hạo xem như ‘dẹp yên phản loạn’, khiến vàng Bàn Hành Thái Dương này trở về chính thống.

Một vàng mặt trời, vốn nên tỏa hào quang bốn phía, thuần dương chí cương, toàn thân tràn ngập hỏa diễm lực lượng thuần khiết nhất, nào cần lực lượng thuộc tính khác tồn tại?

Bàn Hành Thái Dương như hỏa phượng hoàng bỏ đi toàn bộ trói buộc trên người, đột nhiên từ trong vỏ trứng một bước lên trời, chột thay đổi một bộ dáng khác, thanh mộc linh khí chất chứa vô biên trong cơ thể nháy mắt bị dẫn nổ, toàn bộ biến thành nguồn năng lượng cường đại của bản thể.

“Đốt, đi!” Hai tay Cơ Hạo liên tục vung pháp ấn, Bàn Cổ Kiếm liên tục lóe lên bảy lần, đem bản ngã ý chí của bảy vàng Bàn Hành Thái Dương đang run rẩy còn lại chém giết toàn bộ.

Bàn Giả Thái Dương kịch liệt run rẩy, bảy con Tam Túc Kim Ô gào thét từ trong cơ thể nó bay ra, nhanh như tia chớp rót vào trong cơ thể bảy vàng Bàn Hành Thái Dương. Trong lúc nhất thời trong cơ thể Cơ Hạo ánh vàng rực rỡ, nhiệt lực ngập trời, cả bảy chín vàng mặt trời màu vàng rùng rùng phun lửa nóng, dựa theo phương vị cửu cung lảng lạng lơ lửng ở trong cơ thể hắn.

Dòng chảy nóng cường đại tràn đi khắp toàn thân, lấy cường độ thân thể Cơ Hạo hiện nay vẫn bị dòng chảy nóng cường đại thái quá nung khiến toàn thân mồ hôi đầm đìa, hân ngâm vận huyền công, lảng lạng hấp thu thuần dương chi khí không chút tạp chất trong chín vàng mặt trời bổ sung đạo đài tiêu hao.

Đạo đài đã có chút quang ảnh lay động, bóng người mỏng manh dần dần trở nên rõ ràng, khí tức suy yếu cũng cường đại từng tia một.

Đúng lúc này, trái tim Cơ Hạo đột nhiên kịch liệt nhảy lên vài cái, thành tựu Bàn Cổ chân thân, tuy chưa mạnh mẽ vô cùng giống Bàn Cổ thánh nhân, thân thể Cơ Hạo đã rất có vài phần thần diệu, tâm huyết hân trào dâng một trận, hẳn là có việc xảy ra, hơn nữa khẳng định là chuyện rất bất lợi đối với hắn.

Vội vàng mở hai mắt, Cơ Hạo cúi đầu hướng về phía Mộc đạo nhân ác chiến bốn con ‘Sư tử’ nhìn tới.

Chín vầng mặt trời của Bàn Hành thế giới một vầng bị triệt để phá hủy, tám vầng bị Cơ Hạo cướp đi, nay toàn bộ thế giới tối tăm không ánh sáng, toàn bộ thế giới đang cấp tốc trở nên âm lạnh ẩm ướt. Bóng tối không thể ngăn cản tầm mắt Cơ Hạo, càng không cần nói Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân đang toàn thân tản mát ra hào quang loá mắt.

Hắn nhìn thấy hai nam tử áo vàng ăn mặc giống với Huyết Miện thánh tôn đột nhiên xuất hiện ở bên người Mộc đạo nhân, hư không bên cạnh mấy người kịch liệt vặn vẹo run lên, trong lòng Cơ Hạo biết rõ, đây là bọn họ đang dùng linh hồn dao động cường đại tới mức vượt xa người thường tưởng tượng tiến hành trao đổi.

Ở dưới loại phương thức trao đổi này, thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ là chuyện có thể hoàn thành trong nháy mắt.

Lấy đạo hạnh Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, bọn họ trong nháy mắt có thể sinh ra ức vạn ý niệm, trong nháy mắt cũng có thể diệt sát ức vạn ý niệm, từ trong vô số ý niệm sinh diệt bất định, bọn họ có thể nắm giữ chuẩn xác ý niệm có lợi nhất kia đối với bọn họ làm quyết sách, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chấp hành.

Chợt, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, còn có hai nam tử áo vàng mới xuất hiện đồng thời hướng Cơ Hạo bên này nhìn tới.

Bốn con ‘Sư tử’ rống giận rít gào, vốn bao vây Mộc đạo nhân điên cuồng tấn công đột nhiên thân thể cứng đờ, bọn nó chậm rãi xoay người lại, con người tỏa ra hung quang gắt gao tập trung thân thể Cơ Hạo. Rống to ‘Ngao ngao’ một trận, bốn quả tú cầu lửa đen lượn lờ mang theo tiếng gầm khủng bố phá không mà đến, một đường phá tan hư không, trong chớp mắt đã tới trước mặt Cơ Hạo.

Bàn Cổ Chung giấu trong cơ thể Cơ Hạo vội vàng phóng ra, một bức tường hỗn độn chi khí dày nặng chặn trước bốn quả tú cầu.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, lực lượng khổng lồ đáng sợ xuyên thấu qua tường khí đánh ở trên người Cơ Hạo, Cơ Hạo bị chấn động tới mức toàn thân phát tê, đạo đài nguyên khí chưa khôi phục, lực lượng thần thức của hắn suy yếu đến cực hạn, giờ phút này hắn chỉ có mỗi thân thể mạnh mẽ, lại không cách nào tự nhiên chỉ huy thân thể tác chiến.

Cơ Hạo không đứng vững chật vật lui lại mấy chục bước, kinh hoàng, sợ hãi nhìn về phía đám Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân.

Chương 1584: Đại Đạo Chí Bảo

Bốn con hỗn độn hung thú ăn vào thánh huyết của khai thiên thánh nhân Bàn Ngu thế giới, thiêu đốt tinh huyết với linh hồn, triệt để phát điên, bốn quả tú cầu tiên thiên chí bảo lửa đen lực sát thương kinh người, hai cái cộng lại một chỗ bộc phát ra uy lực khiến Cơ Hạo cũng kinh hoàng biến sắc.

Bốn con hỗn độn hung thú này nếu là trạng thái bình thường, tu vi bọn chúng so với Cơ Hạo trước khi dung hợp tám vầng Bàn Hành Thái Dương phản phát tương đương, Cơ Hạo bằng vào lực lượng Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Kiếm, đánh giết bọn nó chỉ là chuyện một kiếm có thể giải quyết.

Nhưng, sau khi ăn vào thánh huyết, lâm vào trạng thái phát điên, bốn con hung thú tu luyện vô số năm tích góp lực lượng khổng lồ, tuổi thọ dài đằng đằng còn có thể duy trì vô số năm ở trong một canh giờ ngăn ngừa bộc phát ra, lực lượng mỗi một đòn của bọn nó đều là gấp bọn nó ngày thường ngàn lần!

Như một vầng mặt trời, dựa theo thiên đạo pháp tắc bình thường phát ra ánh sáng cùng nhiệt độ, tuổi thọ của nó có thể duy trì mấy tỷ năm, mấy chục tỷ năm thậm chí thời gian dài hơn nữa, ở trong năm tháng dài đằng đằng này, ánh sáng với nhiệt độ của nó là ôn hòa mà ổn định.

Một khi có ngoại lực kích thích, lực lượng của vầng mặt trời này ở trong một canh giờ ngăn ngừa bộc phát ra, mỗi phút mỗi giây lực lượng nó phóng ra tuyệt đối là vạn ức lần ngày thường, lực sát thương tạo thành có thể xưng ‘Diệt thế’.

Giờ phút này bốn con hung thú chính là như thế, bọn nó điên cuồng gào thét, giống như kẻ thù không đội trời chung hướng Cơ Hạo vồ mạnh tới. Bốn quả tú cầu lửa đen lượn lờ vòng quanh bọn nó xoay tròn bay múa, không ngừng va chạm ở trên Bàn Cổ Chung.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy từng luồng lực lượng to lớn từ bốn phương tám hướng ập tới, hắn thậm chí không thấy rõ động tác của bốn con hung thú, trong mỗi một

nháy mắt ít nhất có mấy trăm triệu công kích tới từ nanh vuốt hung thú đánh lên, vài lần có nanh vuốt đột phá hỗn độn khí lưu Bàn Cổ Chung phun ra, trực tiếp đánh vào trên bản thể Bàn Cổ Chung, đánh cho Bàn Cổ Chung đốm lửa văng tung tóe, tiếng chuông không dứt.

Cơ Hạo đang ở thời kì suy yếu nhất, lực lượng thân thể cùng pháp lực của hắn dư thừa, nhưng đạo đài hắn suy yếu đến cực điểm, hắn căn bản không thể khống chế thân thể cùng pháp lực của mình. Hắn cuộn mình, ở dưới Bàn Cổ Chung che chở giống như một viên bi bị trẻ con đùa nghịch, mang theo tiếng xé gió chói tai bay loạn bắn loạn khắp trời.

Bốn quả tú cầu không ngừng đánh xuống, mỗi một đòn đều ở trên Bàn Cổ Chung nổ ra một mảng lớn ánh lửa màu đen.

Ngọn lửa màu đen uy lực to lớn đến cực điểm, không chỉ có nhiệt độ cực cao, càng có một loại lực lượng ăn mòn, cắn nuốt ác độc chất chứa trong đó. Cũng chính là bản thể Bàn Cổ Chung chắc chắn dị thường, có lực phòng ngự vượt quá tưởng tượng, lúc này mới ở dưới bốn quả tú cầu công kích không tổn hao gì, còn có thể bảo vệ Cơ Hạo chu toàn.

Bàn Cổ Kiếm ở trong cơ thể Cơ Hạo nổ vang ‘Ong ong’, nó sốt ruột không chờ được muốn xung phong ra ngoài uống sảng khoái máu nóng của bốn con hung thú.

Cơ Hạo lại không dám xuất kiếm. Giờ phút này thần thức hắn suy yếu đến mức tận cùng, thần thức phóng ra bên ngoài cơ thể nhiều nhất có thể cảm nhận được động tĩnh phạm vi trăm dặm, nhưng bốn con hung thú bên tàu như bay, động cái lắc mình đến ngoài ức vạn dặm, sau đó nương thế xung phong mãnh liệt hung hăng húc lên Bàn Cổ Chung.

Lúc này xuất kiếm, không có nắm chắc chém giết hung thú, Cơ Hạo càng sợ sẽ để Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đợi được cơ hội, trực tiếp cướp đi Bàn Cổ Kiếm.

‘Keng keng’ mấy tiếng vang, Bàn Cổ Chung kịch liệt chấn động, thân thể bốn con hung thú đã cháy thành bốn quả cầu lửa, hoàn toàn nhìn không ra thân thể ‘Sư tử’ ban đầu. Sinh mệnh bọn nó đã đến thời khắc sáng lạn nhất trong nháy mắt cuối cùng, cũng là thời khắc toàn bộ lực lượng, toàn bộ linh hồn của bọn nó, tất cả dấu ấn quang huy trong tuổi thọ dài đằng đằng quá khứ vô số năm của bọn nó nháy mắt bùng nổ.

Bốn quả cầu lửa màu đen ầm ầm phát nổ, kéo theo bốn quả tú cầu lửa đen lượn lờ, tính cả bốn con hung thú tất cả hoàn toàn nổ tung ra. Bốn quầng lửa đen giống như bốn đóa hoa sen lửa diệt thế to lớn vô cùng bao lấy Bàn Cổ Chung nhiều tầng, chồng chất vô số dòng khí đánh phá khủng bố không ngừng rơi ở trên Bàn Cổ Chung.

Cơ Hạo bị chấn động tới mức choáng váng, thân thể không chịu nổi chế ở trong hỗn độn khí lưu do Bàn Cổ Chung phun ra xoay vòng vòng.

Áp lực khủng bố ép từng tầng một ở trên người, may mà Cơ Hạo hiện nay lực lượng thân thể kinh người, áp lực đó cũng chưa thể tạo thành thương tổn trên thực chất đối với hắn, chỉ khiến làn da hắn nứt ra vết rách rất nhỏ, giống như mạng nhện.

Một tia máu tươi cũng chưa chảy ra, Cơ Hạo nghiêng chặt răng thừa nhận cảm giác chặt vật trời đất xoay chuyển, tinh huyết quanh thân mê mông như thủy triều, tự chữa trị vết rách xuất hiện ngoài thân.

Chút thương tổn trên da thịt này thậm chí không tính là thương thế, Cơ Hạo bất chấp chút vết thương da lông đó, toàn bộ lực chú ý vẫn tập trung ở trên người Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cùng hai nam tử áo vàng.

Nghọn lửa màu đen rốt cuộc tan đi, Bàn Cổ Chung đã tự khuếch trương đến đường kính trăm trượng, gắt gao đem Cơ Hạo chụp vào chính giữa. Thân chuông vốn âm u không chút hào quang bị một tầng huyền quang kỳ dị bao phủ, từng tia huyền quang mơ hồ từ trên thân chuông phát ra, thế mà lại có một loại cảm giác

chiếu rọi khắp trời đất.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chột mở to mắt nhìn, bọn họ chấn động nhìn Bàn Cổ Chung.

Loại cảm giác này —— từng tia huyền quang nhỏ bé, mơ hồ chiếu rọi hư không, mỗi một đạo huyền quang đều như đối ứng một thiên địa pháp tắc của Bàn Hành thế giới, mỗi một tia huyền quang đều như ổ trục bánh xe, tinh xảo vô cùng khảm vào vị trí trung tâm thiên địa pháp tắc Bàn Hành thế giới, làm thiên đạo cả Bàn Hành thế giới vận chuyển hoàn toàn rơi vào trong sự khống chế của Bàn Cổ Chung.

Bởi vì Bàn Cổ Chung trấn áp và khống chế, hư không Bàn Hành thế giới bên người Cơ Hạo trở nên cứng cố vô cùng, bốn con hung thú tự bạo cũng chưa tạo thành hư hao có tính phá hủy đối với Bàn Hành thế giới, chỉ là hư không thoáng nổi lên mấy nếp nhăn.

Biểu hiện thần dị như thế, hoàn toàn vượt qua sự mong đợi lớn nhất của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đối với Bàn Cổ Chung.

“Thế mà lại là, có thể trấn áp thiên đạo... Đại đạo chí bảo!”

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân quả thực sắp phát điên rồi, bọn họ những năm qua luôn nhìn Cơ Hạo trưởng thành, nhìn trên tay hắn có thêm một cái chuông báu vô danh, càng nhìn thấy Cơ Hạo dựa vào cái chuông báu không thể phá vỡ này hoành hành, đem môn đồ đệ tử của bọn họ giáo huấn rơi lệ đầy mặt.

Bọn họ vẫn luôn cho rằng, đây là một món phòng ngự chí bảo lực phòng ngự kinh người.

Vén vén một món phòng ngự chí bảo mà thôi, còn chưa đến mức bởi vì món bảo bối này triệt để xé rách da mặt với Vũ Dư đạo nhân, cho nên Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tuy rất muốn kết duyên với Bàn Cổ Chung, lại ngại Vũ Dư đạo nhân, ‘xấu hổ’ thật sự xuống tay.

Nhưng hôm nay, bốn con hỗn độn cự thú tự bạo bức ra bộ mặt chân thật của Bàn Cổ Chung!

Nó tự tản mát ra huyền quang, lại có thể cố định thiên đạo pháp tắc Bàn Hành thế giới vận chuyển, nếu giờ phút này Cơ Hạo có đủ thực lực thúc dục Bàn Cổ Chung, hẳn có thể hoàn toàn nắm giữ tất cả Bàn Hành thế giới!

Thân thể Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân khẽ run lên, Bàn Cổ Chung đến từ Bàn Cổ thế giới đó! Nó thế mà lại có thể tự phát động cố định thiên đạo pháp tắc Bàn Hành thế giới... Cái này ý nghĩa, cái chuông này hẳn là đại đạo chí bảo của Bàn Cổ thế giới!

“Xương cột sống Bàn Cổ thánh nhân... Trụ trời Bất Chu sơn, là bị tiểu tử này thu!” Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đột nhiên hoàn toàn hiểu ra quá khứ, hiện tại cùng tương lai của Bàn Cổ Chung.

Bóng người nhoáng lên một cái, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đồng thời đến bên người Cơ Hạo.

“Cơ Hạo, buông cái chuông này ra, hôm nay tha cho ngươi không chết!”

Chương 1585: Phong Ấn Thiên Địa

Cơ Hạo rất kinh ngạc khó hiểu nhìn Mộc đạo nhân, nhìn sự sâu khổ đầy khuôn mặt hắn chuyển hóa thành mặt đầy sát khí.

Qua hồi lâu, hồi lâu, hồi lâu, Cơ Hạo mới dùng sức lắc đầu: “Có chút mất giá trị con người nha, lão đạo!”

Mộc đạo nhân ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo, hắn nghe lầm sao? Ngay cả một cái ‘tiền bối’ cũng không có, mà là ‘lão đạo’?

“Cơ Hạo tiểu nhi! Hôm nay...” Trong lòng Mộc đạo nhân bốc lên một ngọn lửa vô danh, thiêu đốt nguyên linh của hắn cũng chấn động bất an từng đợt, nhìn khuôn mặt cười lạnh nhạt của Cơ Hạo, Mộc đạo nhân đột nhiên có một loại xúc động không tên muốn phá hủy chút gì đó.

Loại xúc động này chưa bao giờ xuất hiện ở trong tuổi thọ dài đằng đằng của Mộc đạo nhân. Hắn khổ tu tịch diệt đạo pháp, tâm như gỗ chết, giếng cổ không dao động, cực ít thứ thật sự có thể xúc động tâm cảnh của hắn. Nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy Bàn Cổ Chung, một tiếng ‘lão đạo’ của Cơ Hạo lại khiến hồ tâm của hắn nổi lên vô số gợn sóng, hắn hiện tại rất muốn làm chút gì đó.

Ví dụ như nói, đem Bồ Đề Thần Lô mình luyện chế nhét vào trong mồm Cơ Hạo, đem cái đầu gã tính cả đạo đài của gã cùng nhau nổ thành phần?

“Không sai, là rất mất giá trị con người đó, ‘lão đạo’!” Cơ Hạo rất nghiêm túc hướng Mộc đạo nhân nói: “Vừa gặp mặt, đã giống như sơn phỉ chặn đường đánh cướp, buộc ta giao ra hộ thân chí bảo của ta, vậy chẳng lẽ không mất giá sao?”

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân không hề rằng, Ảnh Miện thánh tôn cùng Tà Miện thánh tôn đã đuổi theo, đứng ở phía sau Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân đánh giá cao thấp Cơ Hạo. Nhìn thấy Bàn Cổ Chung, mắt bọn họ cũng lộ ra sự

tham lam, nhưng bọn họ rất cẩn thận đem một luồng tham lam này nhanh chóng cất chứa ở đáy mắt, ánh mắt trong tích tắc đã khôi phục trong suốt.

“Các người phải nói, chí bảo này quan hệ tính mạng thương sinh thiên hạ, Cơ Hạo ta không tài không đức, không xứng với chí bảo này, mà các người trên ứng thiên mệnh, vì thương sinh ký thác, chí bảo này nên thuộc về các người nắm giữ, bởi vậy mới có thể càn khôn yên ổn, thiên hạ thái bình, như thế mới có thể mỗi người an cư lạc nghiệp, hưởng hết phúc báo vô biên.”

Cơ Hạo rất nham hiểm, rất cay nghiệt nhìn hai lão đạo cười lạnh nói: “Ngay cả một chút lời nói đường hoàng cũng lừa nói ra mồm, trực tiếp giơ tay chuẩn bị cướp, hai vị ‘lão đạo’, các người thật sự quá mất giá!”

Mộc đạo nhân không hé răng, hắn chỉ nghiêm túc đánh giá Bàn Cổ Chung, trong tay cành cây thất bảo không ngừng phát ra thần quang loá mắt. Sắc mặt Hoa đạo nhân trong thời gian ngắn biến hóa vô số lần, trong con ngươi hắn u quang bảy màu phát ra các tia các luồng mây khói bảy màu bay lên, ở đỉnh đầu hắn ngưng tụ thành một đám mây tia bảy màu sáng lạn.

“Cơ Hạo tiểu hữu, như người nói, cái chuông báu này quan hệ trọng đại, không phải người có đức có tài, có đại khí vận không thể nắm giữ. Cái chuông báu này quan hệ tính mạng thương sinh, người đưa trẻ ranh này căn bản không thể phát huy uy năng nó nên có, vẫn là xin đem cái chuông báu này hiến cho bản đạo, giao cho bản đạo nắm giữ đi. Như thế thiên hạ thương sinh rất may mắn, như thế thiên địa vũ trụ rất may mắn.”

Hoa đạo nhân mang theo nụ cười sáng lạn, nhẹ nhàng dựa theo ý kiến của Cơ Hạo nói ra một phen lời nói đường hoàng. Hắn thậm chí còn rất ung dung hướng Cơ Hạo chấp tay hành một lễ, hắn thậm chí còn khom lưng xuống thật sâu, chậm chạp chứa thẳng sống lưng lên.

Thanh âm hắc mị hồ hồ mà mờ mịt, mang theo một luồng ma lực vô danh, làm người ta phải hết sức chăm chú đem toàn bộ lực chú ý tập trung ở trong lời nói

của hắc, mà lời hắc nói thì biến thành một cái hố đen sâu không lường được, một khi đem lực chú ý tập trung ở bên trong, thì toàn bộ linh hồn đều có thể nháy mắt bị hố đen cắn nuốt, từ nay về sau triệt để trầm luân trọn đời không thể siêu sinh.

Cơ Hạo cười cười, không hé răng.

Người nói chuyện rốt cuộc là Hoa đạo nhân? Hay là Đại Tự Tại? Ai biết được? Xem trong cầu vồng bảy màu ở đỉnh đầu Hoa đạo nhân đột nhiên trào ra ảo ảnh vô số thế giới, vô số sinh linh mơ hồ, Cơ Hạo thậm chí hoài nghi Hoa đạo nhân đã cam tâm tình nguyện trầm luân ma đạo, hắc và Đại Tự Tại sớm đã hòa hợp một thể.

Mộc đạo nhân cũng không hé răng, hắc chỉ đang đánh giá cẩn thận, cân nhắc sự thân diệu của Bàn Cổ Chung.

Ảnh Miện thánh tôn, Tà Miện thánh tôn thì chợt biến sắc, thân thể bọn họ nhoáng lên một cái, ba con mắt trên mặt đồng thời tán loạn, ánh mắt trở nên cực kỳ nhu nhược. Bọn họ nghe kỹ lời Hoa đạo nhân nói, kết quả bọn họ thiếu chút nữa bị Hoa đạo nhân dẫn vào trong bẫy, thiếu chút nữa đã triệt để luân hãm.

May mắn một tiếng rống giận dữ nặng nề ngân nga từ sâu trong đầu bọn họ vang lên, mạnh mẽ xua tan ma lực khó lường trong lời nói của Hoa đạo nhân, lúc này mới làm hai người rùng mình, chợt tỉnh táo lại.

Hai người hoảng sợ lui thật xa về phía sau, bọn họ hoảng sợ nhìn Hoa đạo nhân. Bọn họ chính là bậc chí cao nắm giữ quỹ tích thế giới vận chuyển của Bàn Ngu thế giới, trong một trăm lẻ tám vị thánh tôn nắm giữ quyền bính cao nhất, là mười hai vị duy nhất đạt được xưng hào ‘Miện’.

Lấy đạo hạnh tu vi của bọn họ, bọn họ thế mà ngay cả một câu nhẹ nhàng của Hoa đạo nhân cũng không chịu nổi...

Quả nhiên, bọn họ căn bản không có tư cách trở thành đối thủ của Mộc đạo

nhân, Hoa đạo nhân, chỉ có tồn tại đáng sợ kia phía sau bọn họ, mới có tư cách so chiêu với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đại năng cấp ‘thánh nhân’ như vậy.

“Huyết Miện thánh tôn ngu xuẩn, hãn căn bản không biết rõ kẻ địch mình phải đối phó là ai, đã ngu xuẩn đi tới nơi này!” Hai đại thánh tôn vẻ mặt âm u, lại âm thầm vui sướng khi người gặp họa ở trong lòng nói thầm.

Hoa đạo nhân mắt thấy mình nói một phen chưa thể tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với Cơ Hạo, trong con người của hãn một luồng cực độ tham lam không chút che dấu phun trào ra, hung tợn nhìn chăm chăm Bàn Cổ Chung đánh giá cao thấp không ngừng.

Sắc mặt Hoa đạo nhân biến hoá kỳ lạ, không nói một lời, Mộc đạo nhân thì chậm rãi giơ lên cành cây thất bảo, một đạo kỳ quang bảy màu từ trên cành cây ánh lửa loá mắt phun ra, hóa thành một dải cầu vồng bảy màu thật dài thật dài, rộng tới vạn dặm vắt ngang hư không, giống như một cây kim dài màu sắc rực rỡ xuyên thủng toàn bộ Bàn Hành thế giới.

Thiên đạo pháp tắc Bàn Hành thế giới khẽ run rẩy. Mộc đạo nhân hung mãnh lấy vô thượng pháp lực, thần thông khó lường của mình, mạnh mẽ dùng tịch diệt đạo pháp xâm nhiễm thiên đạo pháp tắc của Bàn Hành thế giới.

Đầu mỗi then chốt thiên địa Bàn Hành thế giới đã bị Cơ Hạo cướp đi, Bàn Hành người mở ra Bàn Hành thế giới bị Cơ Hạo chém giết, giờ phút này Bàn Hành thế giới chính là thời khắc suy yếu nhất, ngây ngô mờ mịt nhất. Bản ngã ý thức của thế giới ở trước mặt thần niệm mạnh mẽ vô cùng của Mộc đạo nhân giống như một trang giấy mỏng manh, nháy mắt bị một đòn của Mộc đạo nhân xuyên thủng, nghiền thành phần.

Chậm rãi, toàn bộ bầu trời Bàn Hành thế giới đều có ánh sáng tốt lành bảy màu chui ra, Bàn Hành thế giới màu sắc chủ thể ban đầu là màu xanh lục nhạt, đang hướng tới bảy màu chuyển hóa. Nhưng trong loại bảy màu này ẩn giấu một loại khí tức âm lãnh, thâm trầm vô danh, đây là khí chất đặc hữu của tịch diệt

đạo pháp của Mộc đạo nhân, một loại khí chất làm cả thế giới lâm vào trạng thái tĩnh mịch.

Cơ Hạo nhìn Mộc đạo nhân thi triển thần thông, khẽ thở dài một hơi.

Nếu Mộc đạo nhân nắm giữ toàn bộ Bàn Hành thế giới, thiên đạo pháp tắc của toàn bộ thế giới đều bị hãm khống chế, như vậy Bàn Hành thế giới sẽ hóa thành một cái lồng giam thật lớn, Cơ Hạo sẽ bị giam cầm ở trong lồng giam không thể thoát thân.

Nhưng hiện tại đạo đài của Cơ Hạo chưa khôi phục nguyên khí, hãm muốn mượn dùng lực lượng Thiên Địa Kim Kiều bỏ chạy cũng cực kỳ khó khăn, pháp lực toàn thân hãm căn bản là không điều động được bao nhiêu.

Thở dài một hơi, Cơ Hạo dứt khoát khoanh chân ngồi thẳng, hai tay kết ấn, đem toàn bộ tâm thần đều dùng để câu thông Bàn Cổ Chung.

Huyền quang kỳ dị trên Bàn Cổ Chung phát ra trở nên càng thêm mờ lung, trong vắt, vô số luồng huyền quang chiếu rọi hư không. Cơ Hạo hừ nhẹ nói: “Phong ấn thiên địa, thiên nhân nhất thể!”

Bàn Cổ Chung ầm ầm chấn động, Bàn Hành thế giới khẽ run lên một cái.

Chương 1586: Tịch Diệt Đại Đạo

Bàn Cổ Chung, căn bản là Bất Chu sơn do xương cột sống Bàn Cổ thánh nhân biến thành, đầu mỗi then chốt thiên địa Bàn Cổ thể giới, trấn áp thiên địa vạn vật, ổn định thiên địa pháp tắc.

Nhật nguyệt tinh tú, treo cao trên nó; sông núi địa mạch, ẩn sâu dưới nó; Bàn Cổ vạn tộc, ở dưới chân nó sinh sản sinh lợi; ức vạn pháp tắc, lấy nó làm cột trụ cần khôn. Mỗi một sinh vật trí tuệ, đều để lại khí tức thuộc về mình ở trên Bất Chu sơn; mỗi một thiên địa pháp tắc, đều ở trên Bất Chu sơn khắc xuống đại đạo văn ấn của mình.

Vô số năm thấm nhuần tẩm bổ, trong hạt đất nhỏ bé nhất mỗi một chỗ của Bất Chu sơn, đều để lại đạo vận nồng đậm của thiên địa đại đạo Bàn Cổ thể giới.

Bàn Cổ Chung kế thừa tất cả của Bất Chu sơn, tự nhiên cũng bao gồm đạo vận tất cả thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thể giới. Như chim bay lướt qua mặt nước để lại một mảng bóng hình xinh đẹp, như gia tước đi qua đất tuyết để lại một hàng dấu chân, xuyên thấu qua Bàn Cổ Chung, có thể chạm đến khí tức tất cả đại đạo toàn bộ Bàn Cổ thể giới có được, diễn sinh, biến ảo mà ra.

Từng luồng huyền quang tập trung tất cả thiên địa pháp tắc của Bàn Hành thể giới. Bàn Hành thể giới so với Bàn Cổ thể giới nhỏ yếu hơn trăm ngàn lần, thanh mộc pháp tắc của nó cũng chưa thoát ra khuôn mẫu ‘Thanh mộc đại đạo’ Bàn Cổ thể giới có được, trừ có mấy chỗ biến hóa cực ít, 99% thanh mộc pháp tắc hoàn toàn giống với Bàn Cổ thể giới.

Huyền quang xoay tròn, thiên địa pháp tắc Bàn Hành thể giới bị Bàn Cổ Chung tập trung, toàn bộ thiên địa pháp tắc liền như các bánh răng tinh vi lồng vào nhau, toàn bộ thiên địa pháp tắc dừng vận chuyển, mà là giống như trung tâm đồng hồ đọng lại lù lù bất động.

Pháp tắc bất động, thiên địa phong ấn, thời không đông lại, vạn vật xơ cứng.

Ở trong tiếng kêu trầm thấp của Bàn Cổ Chung, tất cả Bàn Hành thế giới đều dừng vận chuyển, toàn bộ sinh linh đều cứng ngắc đứng ở tại chỗ, ngọn lửa linh hồn trong đầu cũng như núi băng đọng lại, không nhắc lên nổi nửa gợn sóng ý niệm nữa. Không gian tập trung, thời gian đông lại, tất cả tinh tú chuyển động cũng đều đình trệ, gió không thổi, nước không chảy, giọt mưa trì trệ trên không trung không chút nhúc nhích...

Khuôn mặt Ảnh Miện thánh tôn, Tà Miện thánh tôn lộ vẻ kinh hãi, giống như con côn trùng nhỏ trong hố phách, thân thể cũng trở nên không thể nhúc nhích. Trong con người bọn họ lóe ra thần quang, một cái lại một cái ý niệm như bọt khí đáy sông, thông thả lay động thân thể nho nhỏ dâng lên mặt sông, lại trôi nổi ở mặt sông chậm chạp không thể vỡ ra.

Ý niệm bất động, Ảnh Miện thánh tôn, Tà Miện thánh tôn cũng đánh mất tất cả ý chí, bọn họ dùng hết toàn bộ lực lượng điên cuồng giãy dụa, lại mãi không thể nhúc nhích một ngón tay. Gương mặt bọn họ vặn vẹo, theo bản năng toát ra nét tuyệt vọng, hoảng sợ.

Đạo hạnh cùng tu vi đến tầng cấp này của bọn họ, bị kẻ địch dùng dị bảo phong cấm thời gian dài như vậy, đủ bọn họ chết một trăm triệu lần, hồn phi phách tán một tỷ lần!

Trong con người của Hoa đạo nhân lóe ra u quang bảy màu, đôi tay hăn run nhè nhẹ, gương mặt run rẩy giãy dụa từng đợt; xuất phát từ bốn ý của Hoa đạo nhân, hăn muốn mạnh mẽ công phá uy năng khủng bố phong ấn thiên địa của Bàn Cổ Chung, khôi phục năng lực hành động giúp Mộc đạo nhân trấn áp Cơ Hạo.

Nhưng xuất phát từ bốn ý của Đại Tự Tại—— hăn rất thích ý ở bên quan sát Mộc đạo nhân và Cơ Hạo đánh cược sinh tử, vô luận bọn họ ai thua ai thắng, vô luận bọn họ ai sống ai chết, chỉ cần bọn họ đánh nhau to, chỉ cần bọn họ tổn hại nguyên khí, chỉ cần thực lực Mộc đạo nhân bị suy yếu... Đây là cơ hội của Đại Tự Tại.

U quang bảy màu lóe lên hồi lâu, Hoa đạo nhân chưa ra tay. Hắn mang theo một nụ cười kiêu ngạo đắc ý ngồi xếp bằng ở trong hư không, trong con người có hư ảnh vô số núi đồi sông suối, vô số chim bay cá nhảy thoảng qua.

Gương mặt Hoa đạo nhân cũng xảy ra biến hóa rất nhỏ, như có vô số cái mặt nạ không ngừng từ sâu trong da mặt hắn hiện lên, sau đó không ngừng bùng nổ, không ngừng biến hóa diện mạo và khí chất. Đỉnh đầu hắn các luồng kỳ quang phóng lên cao, từng khối hóa thân đeo chuỗi ngọc, khắp cả người trang sức lưu ly, ngọc trai, san hô, kim cương, đá mắt mèo các loại đá quý đứng ở trên kỳ quang, như Hoa đạo nhân, gương mặt bọn họ đều đang cấp tốc biến ảo.

‘Diễn’ chi đạo thiên biến vạn hóa, Hoa đạo nhân ở giờ khắc này tiến vào cảnh giới đốn ngộ nào đó tuyệt không thể tả.

Không chỉ có ‘đạo’ của bản thân đang biến ảo, một khóa ‘đạo tâm’ của Hoa đạo nhân càng chớp mắt biến hóa vạn lần, hoặc trang nghiêm thánh khiết như thánh phật, hoặc dơ bẩn sa đọa như ác ma, hoặc hiền lành như lão ông nhà bên, hoặc dữ tợn hung tàn như ác quỷ địa ngục...

“Đạo của ta... đã thành!” Hoa đạo nhân khẽ mỉm cười, trong cơ thể mấy ngàn hóa thân kỳ dị ở đỉnh đầu hắn đồng thời truyền ra tiếng kêu vui vẻ ù ù như sấm.

Mộc đạo nhân cũng bị đại thần thông phong ấn thiên địa của Bàn Cổ Chung ảnh hưởng, thân thể hắn cứng ngắc đọng lại khó có thể nhúc nhích, nguyên linh hắn cũng bị phong cấm ý niệm khó có thể phát lên. Hắn gian nan quay đầu nhìn Hoa đạo nhân một cái, trên khuôn mặt sầu khổ dị thường nhảy lên một cái mỉm cười khe khẽ, nhưng rất nhanh mỉm cười đã biến thành lo lắng cùng cay đắng càng thêm dày đặc.

“Lấy ma chứng đạo?” Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở dưới Bàn Cổ Chung, nhìn sắc mặt Mộc đạo nhân biến ảo, lặng lẽ cười nói: “Có thể coi là ma đạo hay không?”

“Đại đạo của sư đệ ta, tiểu bối cỡ người hiểu được cái gì? Cho dù lấy ma chứng đạo, vẫn là vô thượng chính đạo!” Trong đôi mắt Mộc đạo nhân sáng lên

một luồng lửa màu hỗn độn lại cho người ta cảm giác dị thường trong suốt, trên người hân cũng có một vòng huyền quang chiếu rọi ra, vô số luồng huyền quang dung nhập cảnh cây thất bảo trong tay, mây tía bảy màu quay cuồng trên trời dần dần biến thành màu sắc hỗn độn.

Ngũ khí hân khô khốc, mang theo một tia gian nan, nói chuyện từng chữ một. Cùng lúc đó, tịch diệt đại đạo của hân bắt đầu điên cuồng ăn mòn Bàn Hành thế giới.

Bởi vì Bàn Cổ Chung phong ấn, Bàn Hành thế giới đã cứng ngắc đọng lại giống như núi băng. Nhưng khi tịch diệt chi đạo của Mộc đạo nhân bắt đầu xâm nhập thiên địa pháp tắc Bàn Hành thế giới, toàn bộ thế giới chợt thay đổi màu sắc.

Xám xịt, trống rỗng, một mảng hỗn độn trong suốt như một giọt mực nhỏ vào trong nước sạch, màu mực nhanh chóng khuếch tán ra.

Màu sắc Bàn Hành thế giới đã xảy ra biến hóa kỳ dị, toàn bộ hoa cỏ cây cối, toàn bộ chim bay cá nhảy, toàn bộ núi đá cát đất, toàn bộ sông núi, màu sắc vạn vật đều đang biến mất, đều đang ảm đạm, như có một bàn tay to thần bí rút lấy toàn bộ màu sắc của bọn chúng, càng rút đi toàn bộ khí tức sinh mệnh trong cơ thể bọn chúng.

“Không!” Ảnh Miện thánh tôn và Tà Miện thánh tôn đồng thời phát ra một tiếng gào thét hoảng sợ—— bọn họ cũng chịu tịch diệt chi đạo ảnh hưởng, trên làn da bọn họ có thêm vô số chú văn, máu thịt trở nên khô quắt mà suy yếu, công năng lục phủ ngũ tạng đang cấp tốc suy yếu, thậm chí ngọn lửa linh hồn bọn họ cũng đang chập chờn, không ngừng trở nên ảm đạm mờ mịt.

Toàn bộ Bàn Hành thế giới đều ở dưới tịch diệt chi đạo của Mộc đạo nhân ảnh hưởng lâm vào quỹ đạo sụp đổ tịch diệt, toàn bộ thế giới đều đang cấp tốc sụp xuống hủy diệt.

Cơ Hạo ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Mộc đạo nhân.

Sau đó, Cơ Hạo liền thông qua Bàn Cổ Chung cảm nhận được khí tức tịch diệt đại đạo của Mộc đạo nhân, một ý chí tịch diệt mờ mịt, làm toàn thân người ta lạnh như băng, làm người ta hoàn toàn vô lực, làm người ta nhìn không được từ bỏ tất cả hy vọng lặng yên ập tới trong lòng.

Xuyên thấu qua Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo đột nhiên thấy được toàn cảnh ‘Tịch diệt đại đạo’ của Mộc đạo nhân.

Chương 1587: Đạo Người Tức Đạo Ta

Hệ thống thiên địa pháp tắc của bất cứ một thế giới nào, giống như một cái con sông chảy xiết. Từng cái thiên địa pháp tắc độc lập, chính là nước tạo thành con sông, dựa theo quy luật vận động hằng cố, ở trong lòng sông cố định chu du không thôi.

Bàn Cổ Chung phát ra huyền quang, giống như các dòng nước tới từ bên ngoài, lặng yên xâm nhập lòng sông thiên đạo của Bàn Hành thế giới, mỗi một đạo huyền quang đều hòa hợp một thể với một dòng ‘nước chảy’ đại biểu thiên địa pháp tắc.

Mộc đạo nhân cũng là như vậy, tịch diệt đạo ý của hắn cũng hóa thành huyền quang màu sắc hỗn độn lại trong suốt dị thường, như các dòng nước chảy, lặng yên quần quanh lên thiên đạo pháp tắc của Bàn Hành thế giới.

Bàn Cổ Chung, Mộc đạo nhân đã thông qua thiên đạo pháp tắc của Bàn Hành thế giới tiếp xúc chặt chẽ, lực lượng kỳ vĩ Bàn Cổ Chung trấn áp chu thiên tràn về phía Mộc đạo nhân, mà tịch diệt đại đạo của Mộc đạo nhân cũng trào về phía Bàn Cổ Chung, xuyên thấu qua Bàn Cổ Chung khiến Cơ Hạo dò xét được toàn cảnh tịch diệt đại đạo của hắn.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy đạo đài của mình dần dần trở nên yên tĩnh không tiếng động, không có bất cứ lực lượng linh hồn nào mới sinh ra nữa.

Sau đó lục phủ ngũ tạng của hắn dần dần nguội đi, sức sống của nội tạng đang lặng yên trôi đi, tốc độ máu chảy trong cơ thể cũng chậm rãi giảm xuống, như nước biển vùng đất cực ngưng tụ thành sông băng, hoạt tính của máu cũng đang nhanh chóng giảm xuống.

Sau đó cốt tủy đông lại, các khớp xương trở nên cứng ngắt mất linh, cơ thịt, làn da cũng đều trở nên chết lặng không chút tri giác.

Cuối cùng, ngay cả ý niệm của bản thân cũng lặng yên uể oải, Cơ Hạo biếng nhác, đột nhiên sinh ra một ý trầm luân cứ như vậy tọa hóa tại chỗ, không đấu tranh bất cứ cái gì nữa, không cố gắng bất cứ điều gì nữa.

Cơ Hạo ‘rất thông thả’ cảm giác, mình chính là một đồng than lửa hừng hực thiêu đốt, bốn phương tám hướng có sự băng lạnh màu sắc hỗn độn từng tia, từng luồng quấn quanh lên, dần dần khiến ngọn lửa sinh mệnh của hắn trở nên nguội đi, âm đậm, dần dần tới bên bờ bị tắt.

Tịch diệt đại đạo của Mộc đạo nhân quá mức khủng bố, chỉ cần là khí tức xuyên thấu qua Bàn Cổ Chung truyền đến lây dính, đã khiến Cơ Hạo lâm vào điểm tới hạn nào đó không thể nói bằng lời.

Tinh khí thần toàn thân theo bản năng hướng trong cơ thể co rút lại, chín vầng mặt trời kim quang lấp lánh trong cơ thể phát ra vô lượng nhiệt lực, bảo vệ tầng tầng quanh toàn bộ tinh khí thần Cơ Hạo, che chở tinh khí thần của hắn không đến mức bị tịch diệt đại đạo loáng cái dập tắt.

Trận Đạo chân giải Vũ Dư đạo nhân truyền thụ đột nhiên hóa thành vô số quyền trục màu vàng tím đạo vận nồng đậm từ trong đạo đài của Cơ Hạo hiện lên, vô số tiên thiên hậu thiên kỳ môn trận pháp trận đồ ở trên những quyền trục đó lặng yên hiện lên, các luồng đạo ý thần kỳ khó có thể hình dung tràn đầy xoay tròn ở trong cơ thể Cơ Hạo.

Chín vầng mặt trời ánh vàng rực rỡ nhất thời dựa theo trận pháp trận đồ ghi lại trên các quyền trục màu vàng tím đó bắt đầu tự hành vận chuyển, nhất nguyên hoá sinh, lưỡng nghi phân giải, tam tài mà lập... Một mà chín, chín mà ngàn vạn, vô cùng vô tận, biến hóa đa đoan. Các vầng kim quang xoay tròn trên không, đạo đài của Cơ Hạo lơ lửng ở trong trận đồ phức tạp vô số kim quang tạo thành, tinh khí thần toàn thân ngưng tụ ở trong đạo đài, mặc cho ý tịch diệt điên cuồng trùng kích, nhưng không cách nào phá tan một tòa lại một tòa đại trận thần kỳ vây đuổi chặn đường.

Có Vũ Dư Trận Đạo tự hộ thân, ý niệm đình trệ của Cơ Hạo lại lặng lẽ sinh ra, như trong cơ thể trai ngọc già nuôi ngọc trai, vô số ý niệm mang theo bảo quang rạng rỡ lặng lẽ phun ra, Cơ Hạo đã khôi phục năng lực tự hỏi nhất định.

Mang theo một nụ cười thần bí, xuyên thấu qua Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo như đứa nhỏ rình coi ở ngoài cửa sổ quả phụ xinh đẹp nhất trong thôn, kinh hỉ nhìn trộm được bảo tàng vô thượng thế gian không có người thứ hai nào có thể nhìn thấy nữa.

Một đạo nhân từ khi Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa tới nay, đau khổ tìm hiểu vô số năm mà thành tịch diệt đại đạo, như một thân thể xinh đẹp, chỗ lỗi chỗ lỗm hứng thú mê người, ở trước mặt Cơ Hạo nhìn không sót gì.

Đạo vận nồng đậm như các bức họa cuộn tròn, lặng lẽ triển khai ở trước mắt Cơ Hạo.

Trên thảo nguyên màu xanh lục vô biên vô hạn, từng chút cỏ xanh lục như phi thúy điêu thành, tràn ngập khí tức sinh mệnh vô cùng vô tận.

Ở trên đồng cỏ xanh vô biên, hai cây bồ đề xa xa đối lập. Một cây bồ đề cành lá um tùm, sinh mệnh tinh hoa xanh ngắt ướt át ngưng tụ ở trong mỗi một chiếc lá cây, mỗi một chiếc lá cây đều mạch lạc rõ ràng, mỗi một mạch lạc đều tràn ngập đạo kỳ diệu khó có thể hình dung.

Mà một cái cây bồ đề khác thì cành lá điêu linh, chỉ có thân cây chính giữa và mấy cành cây chủ yếu miễn cưỡng duy trì hình thái đại thụ. Khác với cây bồ đề sinh cơ bừng bừng kia, cây bồ đề này đang cấp tốc mục nát, cấp tốc sụp đổ.

Cây bồ đề này sụp đổ tốc độ càng lúc càng nhanh, cây bồ đề đối diện kia cành lá lại càng thêm sum xuê, lực lượng sinh mệnh lại càng thêm nồng đậm.

‘Bốp’ một tiếng vang thanh thúy, Cơ Hạo không biết quan sát bao lâu, cây bồ đề héo rũ kia cuối cùng sụp đổ thành tro tàn, từng làn khói bay lên trời, trên thảo nguyên vô biên vô hạn màu xanh lục, vô số cỏ xanh lặng yên héo rũ thành tro.

Một tiếng kêu thanh thúy từ trong cây bồ đề cành lá xum xuê kia truyền đến, tiếng kêu như sấm, chấn động thiên địa quay cuồng từng đợt, vô số đạo vận từ trong thân cây bay ra, hóa thành các làn khói đặc màu xanh biếc quay cuồng hướng vị trí ban đầu của cây bồ đề héo rũ sụp xuống bay đi.

Vị trí ban đầu của cây bồ đề héo rũ sụp xuống, trong một đồng tro tàn, một hạt giống cây bồ đề to bằng ngón cái không chút hào quang, nhiều nếp nhăn như quả thông khô quắt chậm rãi bay lên không trung, uể oải xoay quanh ở không trung.

Trên hạt giống cây bồ đề nho nhỏ dày đặc vô số dấu vết, mỗi một dấu vết đều là một pháp tắc đạo ngân cao thâm khó lường, Cơ Hạo chỉ nhìn hạt giống cây bồ đề nho nhỏ kia, đã như thấy được một cái đại thế giới đại khái thành hình!

Khói đặc màu xanh lục chất chứa sinh mệnh lực vô biên quay cuồng rót vào trong hạt giống cây bồ đề nho nhỏ, hạt giống nhanh chóng trở nên bóng loáng no đủ, một luồng sinh cơ bừng bừng từ chỗ trung tâm hạt giống không ngừng trào ra, ‘Bộp’ một tiếng, một cái chồi nho nhỏ từ trong hạt giống sinh ra.

Hạt giống cây bồ đề sinh ra chồi rơi xuống mặt đất, cắm thật sâu vào trong đất màu mỡ.

‘Vù’ một làn gió khê thổi qua, trên thảo nguyên tràn đầy tro tàn nhấc lên một mảng bão cát bụi mờ mịt, ở trong tro tàn màu xám bay múa đầy trời, vô số mầm cỏ non mịn màu xanh lục lặng lẽ sinh ra.

Khí tức sinh mệnh toàn bộ thế giới chợt gia tăng một tia, Cơ Hạo nhìn thấy rất rõ ràng, nếu ở trước khi cây bồ đề kia hoàn toàn héo rũ, tổng số năng lượng sinh mệnh toàn bộ thế giới là một vạn ức mà nói, giờ phút này theo những cây cỏ non xanh biếc kia sinh ra, tổng số năng lượng sinh mệnh của thế giới này đã biến thành một vạn ức lẻ một điểm!

Trong lòng Cơ Hạo hiểu ra, pháp lực Mộc đạo nhân đã tăng cường một tia!

Càng làm Cơ Hạo kinh ngạc là, dấu vết rậm rạp hắc nhìn thấy bên trên hạt giống cây bồ đề kia lại vô thanh vô tức có thêm một vết nhỏ, linh ngộ của Mộc đạo nhân đối với thiên địa pháp tắc lại bỗng dừng gia tăng một tia.

Theo năng lượng sinh mệnh trên một cây bồ đề khác không ngừng lao tới, hạt giống cây bồ đề dần dần cất cao, dần dần nảy mầm, một luồng sinh cơ bùng bùng tràn đầy toàn bộ hư không, toàn bộ thế giới đều trở nên đặc biệt tươi đẹp kiều diễm.

Cơ Hạo đột nhiên có cảm ngộ ——tịch diệt chi đạo của Mộc đạo nhân, không phải là hủy diệt chi đạo để tất cả hóa thành hư ảo. Tịch diệt đại đạo của hắc mục đích thật sự là ‘trọng sinh’, như ‘Phượng Hoàng niết bàn’, tịch diệt chi đạo của Mộc đạo nhân mục đích cuối cùng là siêu thoát, là siêu việt, là từ trong vô số lần tử vong tích tụ lực lượng, cuối cùng bùng lên một lần đánh vỡ gông xiềng hắc gặp phải, xông lên một cảnh giới mới tinh.

“Đạo của ngươi, ta đã đạt được!” Cơ Hạo cười lên không thành tiếng.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, đạo của hai đại giáo chủ, từ nay về sau ở trước mặt Cơ Hạo không có bất cứ bí mật nào nữa.

Chương 1588: Kim Ô Tịch Diệt

Nhất niệm sinh, nhất niệm diệt.

Giữa sinh diệt, thân thể Cơ Hạo trở nên tử khí nặng nề, như cây khô mục nát ứ đọng năm, không còn chút sinh cơ sức sống nào nữa.

Dị biến như thế lập tức kinh động Mộc đạo nhân, hắc chợt ngẩng đầu lên, trên gương mặt sallow khổ vạn phần lộ ra một tia chấn động cực độ không thể tưởng tượng. Rất nhanh chấn động liền chuyển hóa thành ghen tị, ngay sau đó ghen tị nhanh chóng hóa thành lửa giận ngập trời!

Hắn ghen tị Vũ Dư đạo nhân thế mà có đệ tử như vậy!

Hắn tức giận Cơ Hạo thế mà lại dám lấy thủ đoạn nghịch thiên trộm lấy vô thượng đại đạo của hắn!

Xem một luồng khí tức tịch diệt mơ hồ như có như không kia trên thân thể Cơ Hạo, trong lòng Mộc đạo nhân chìm đắm đạo này vô số năm biết rõ, Cơ Hạo đối với tịch diệt chi đạo đã đăng đường nhập thất, có được trình độ cực kỳ không tệ.

Thậm chí, cảm ngộ của Cơ Hạo đối với tịch diệt chi đạo, so với mấy thân truyền đệ tử Mộc đạo nhân hẳn đích thân giảng, ân cần dạy bảo còn cao hơn một đoạn. Mà tất cả cái này, lại là xảy ra trong vài canh giờ ngắn ngủn. Chính là trong vài canh giờ Mộc đạo nhân lấy tịch diệt đại đạo bản thân xâm nhiễm thiên địa pháp tắc Bàn Hành thế giới, Cơ Hạo đã dùng thủ đoạn trộm trời, đạt được đạo của hắn!

“Đại đạo chí bảo, quả nhiên thần diệu tuyệt luân. Đạo của bản đạo, chung quy chưa thoát ly khuôn mẫu thiên địa đại đạo của Bàn Cổ thế giới, lại bị tiểu tử lấy đại đạo chí bảo này làm trợ lực, đạt được đạo của ta!” Mộc đạo nhân nhân vật cỡ nào, hẳn trong khoảnh khắc đã làm rõ nguồn gốc tịch diệt đại đạo trên

người Cơ Hạo.

“Cơ Hạo, không thể tha cho người nữa.” Mộc đạo nhân chậm rãi giơ hai tay, bàn tay hần dần dần trở nên xanh ngắt ướt át, đồng thời dần dần trong suốt, rất nhanh có thể xuyên thấu qua trong suốt máu thịt màu xanh lục, nhìn thấy xương ngón tay xanh mơn mớn trong bàn tay hần.

Nhìn Cơ Hạo cuộn mình ở dưới Bàn Cổ Chung, Mộc đạo nhân nghiêm nghị hướng Cơ Hạo nhẹ nhàng đánh ra hai chưởng. Phía sau hần có hai cây bồ đề một khô mục một tươi tốt lặng yên hiện lên, trong đó cây bồ đề cành lá um tùm kia điên cuồng múa toàn bộ cành, từng đạo thần quang màu xanh lục phóng lên cao, quấy hư không Bàn Hành thế giới một mảng hỗn loạn.

Ảnh Miện thánh tôn, Tà Miện thánh tôn cách Mộc đạo nhân hơi gần một chút, liên tục mười tám đạo thần quang màu xanh lục quét ở trên thân bọn họ, đường đường hai đại thánh tôn đồng thời hộc máu, xương khớp trong cơ thể nổ tung, phát ra tiếng nứt xương dày đặc như rang đậu, phun từng ngụm từng ngụm máu hướng xa xa bay xuống.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, hai bàn tay lục quang quanh quẩn của Mộc đạo nhân đặt ở trên hỗn độn khí Bàn Cổ Chung phun ra, rất nhanh đã có vài tia hỗn độn khí biến thành màu xanh biếc, hỗn độn khí giống như lục thủy tinh điêu khắc thành ma sát va chạm lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Leng keng’.

Những luồng hỗn độn khí màu xanh biếc đó rất nhanh đã thoát khỏi Bàn Cổ Chung khổng lồ, như rắn độc ác độc nhất, hung mãnh nhất, nhanh chóng nâng nửa thân trên hướng Cơ Hạo lao mạnh tới.

Huyền quang Bàn Cổ Chung phun ra hơi nhoáng lên một cái, hư không bên người Cơ Hạo đột nhiên đọng lại, mắt thường nhìn lại giống như một khối thủy tinh màu xám ảm đạm đem Cơ Hạo bọc hết vào bên trong. Hỗn độn khí tức màu xanh lục hung hăng đâm ở trên khối hư không đọng lại này, chỉ nghe tiếng vỡ

vụn chối tai truyền đến, mấy cột hỗn độn khí màu xanh lục vỡ vụn ra, hóa thành nhiều điểm u quang tán đi.

“Linh vật như thế, người thẳng nhãi này, sao có đức hạnh, có phúc đi năm giữ nó?” Mộc đạo nhân lăm bẫm, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Cơ Hạo, hôm nay bản đạo bất chấp lấy lớn bắt nạt nhỏ, cũng phải đem người nghiền xương thành tro, đánh cho người hồn phi phách tán.”

Trong hai cây bồ đề một khô héo một tốt tươi, cây bồ đề khô mục dị thường kia chậm rãi rung lên vài cái.

Đôi tay Mộc đạo nhân thông thả biến thành màu xám, các luồng khí tức màu xám từ trong bàn tay hắt chảy ra, khí xám chạm đến vạn vật đều hóa thành hư vô, ngay cả hư không Bàn Hành thế giới phụ cận bàn tay hắt cũng kịch liệt mấp máy, thông thả hóa thành hư ảo.

Đôi tay màu xám chậm rãi hướng Bàn Cổ Chung tới gần, ánh mắt Mộc đạo nhân chuyên chú ở trên thân Cơ Hạo, cạnh khối hư không đọng lại kia bên người Cơ Hạo, đột ngột có các luồng sương mù màu xám phân lượng cực kỳ thừa thớt xuất hiện.

Sương mù màu xám quấn quanh ở trên hư không đọng lại, từng khối hư không lặng yên phân giải, hư hóa, dần dần tan rã.

Mộc đạo nhân lộ ra nụ cười đặc ý: “Trụ trời Bất Chu sơn, xương cột sống Bàn Cổ thánh nhân biến thành, khắc thiên địa đại đạo Bàn Cổ thế giới, hoàn mỹ không nứt mẻ, không chê vào đâu được. Ngại là Cơ Hạo tiểu nhi đoạt được Bất Chu sơn không đầy đủ, có một đoạn Bất Chu sơn bị Thanh Vi đạo nhân thu, cái chuồng này tất nhiên uy lực vô cùng tận, chung quy đã có tỳ vết.”

Trong thần hồn không gian Cơ Hạo, hư ảnh lặng yên hiện ra thân hình, hắt xuyên thấu qua thân thể Cơ Hạo lẳng lặng nhìn Mộc đạo nhân, trong đôi mắt thâm thúy thần quang màu lam phun ra xa mấy vạn trượng, như hai luồng lôi quang thật lớn chiếu sáng toàn bộ thần hồn không gian.

“Tiêu đầu gỗ, có tiến bộ, thế mà có thể nhìn thấu một tia bại lộ không nên có kia trên Bàn Cổ Chung.” Hư ảnh khẽ mỉm cười: “Thiên địa vạn vật, há có thứ hoàn mỹ không tỳ vết? Dù là đại đạo Bàn Cổ thế giới, cũng có một cái chạy đi... Bàn Cổ Chung nhất định không thể hoàn mỹ, hoàn mỹ, vậy không phải ‘Bàn Cổ’ chung, mà không biết là cái gì khác.”

Sương mù màu xám dần dần phá hủy hư không đọng lại bên người Cơ Hạo. Thân thể Mộc đạo nhân khẽ run lên, mang theo một nụ cười hưng phấn nhìn chăm chăm Cơ Hạo. Thông thả, thông thả, cực kỳ thông thả, sương mù màu xám đến gần thân thể Cơ Hạo.

“Cơ Hạo tiểu nhi, cứ vô tri giác như vậy ngã xuống đi!” Mộc đạo nhân thoải mái cười lên.

Giờ khắc này, trên mặt Mộc đạo nhân không còn một chút sầu khổ nào nữa, mà là dị thường thơm ngọt, dị thường vui mừng, cười lên phát ra từ trong lòng. Hắc hắc lòng mãn ý cười, ngẩng đầu lên nhìn Bàn Cổ Chung lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo.

Đại đạo chí bảo, đây là kỳ vật hiếm thấy nhất thế gian.

Có đại đạo chí bảo này, Mộc đạo nhân có lòng tin sau khi quay về Bàn Cổ thế giới, trực tiếp khiêu chiến tồn tại đáng sợ vô số năm qua như một ngọn núi lớn, đè nặng trĩu ở trong lòng hắc, ép hắc không thở nổi, ép hắc hầu như tuyệt vọng, ép hắc vạn phần sầu khổ kia.

Hắc có lòng tin đánh ngang tay với tồn tại đáng sợ kia, hắc có lòng tin dựa vào đại đạo chí bảo trấn áp Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân và Vũ Dư đạo nhân huynh đệ ba người, hắc có lòng tin một lần nữa xác định thiên địa đại đạo của Bàn Cổ thế giới, xây dựng lại thượng cổ thiên đình, bồi dưỡng ba năm con rồng đẳng cơ ngai báu thiên đế, từ nay về sau hô mưa gọi gió, nắm giữ tất cả Bàn Cổ thế giới.

Chỉ cần Bàn Cổ Chung rơi vào trong tay hắc, mọi sự đều không lo!

Cho nên Mộc đạo nhân nở nụ cười, cười dị thường sáng lạn, cười dị thường ngọt ngào.

Trong thần hồn không gian, hai tay hư ảnh kết ấn nhẹ nhàng vung lên, từng luồng sương mù màu xám ngay lập tức xâm nhập thân thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo lâm vào cảnh giới ngộ đạo vô danh, hẳn đối với chuyện xảy ra bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả.

Chỉ có hư ảnh thật cẩn thận đem tịch diệt chi lực Mộc đạo nhân phát ra dẫn vào thân thể hắn, lặng yên rót vào trong chín vầng mặt trời ánh vàng rực rỡ. Đột nhiên có tiếng quạ kêu bén nhọn khó nghe truyền đến, chỗ trung tâm chín vầng mặt trời, bộ lông toàn thân chín con Tam Túc Kim Ô đồng thời rụng ra, nhanh chóng hóa thành tro bụi bay đi.

Tam Túc Kim Ô trụ lụi tuyệt vọng, kinh hãi ngửa mặt lên trời kêu dài, thân thể bọn nó cấp tốc khô mục, hư thối, lực lượng toàn thân cấp tốc lột xác, dị biến, cuối cùng chỉ có một điểm sáng cực kỳ nhỏ bé màu vàng lưu lại.

Chương 1589: Nửa Thế Giới

Xuyên thấu qua dòng sông pháp tắc Bàn Hành thế giới, Mộc đạo nhân và Bàn Cổ Chung dây dưa với nhau thật sâu. Thông qua một ít khí tức Bàn Cổ Chung tản mát ra, Mộc đạo nhân rõ ràng cảm nhận được chín vầng mặt trời biến hóa quái dị trong cơ thể Cơ Hạo!

Mộc đạo nhân vừa vội vừa tức đan xen nhìn Cơ Hạo cuộn mình thành một cục, thân hình giống như thai nhi——hậu sinh tiểu bối chết tiệt này, thế mà dùng tịch diệt chi đạo trộm được, mạnh mẽ khiến chín vầng mặt trời lâm vào tịch diệt chi cảnh, mạnh mẽ chuyển hóa bốn nguyên chín vầng mặt trời, tăng lên lực lượng của bọn chúng.

Như cây bồ đề sau khi héo rũ mục nát, một hạt giống bồ đề lưu lại cắn nuốt vô lượng sinh cơ, bỗng nhiên trọng sinh làm một cây bồ đề mới tinh, cường đại hơn, có sức sống hơn, đây là chỗ tinh túy huyền ảo nhất, trung tâm nhất của tịch diệt chi đạo.

Dưới trướng Mộc đạo nhân còn chưa có một môn nhân đệ tử nào có thể lý giải, lĩnh ngộ loại đại đạo tinh túy có công lao tạo hóa vô biên này, Cơ Hạo thế mà đã có thể dùng tịch diệt chi đạo để chín vầng mặt trời cất chứa trong cơ thể lâm vào tịch diệt chi cảnh.

Lương tài mỹ ngọc, tư chất yêu nghiệt, nhưng là môn hạ của lão đối đầu, Mộc đạo nhân một lần này tức giận như cuồng, hận không thể xuyên thấu qua Bàn Cổ Chung một chưởng đem Cơ Hạo đánh thành cặn bã. Sương mù màu xám trên tay hắn phun ra càng thêm nồng đậm, khí tức tịch diệt xuyên thấu qua Bàn Cổ Chung truyền tống đến bên người Cơ Hạo càng thêm nồng hậu, mắt thấy sương mù màu xám hóa thành một cái kén cực lớn, đem Cơ Hạo bao bọc toàn bộ ở bên trong.

Cơ Hạo không biết tâm cảnh Mộc đạo nhân biến hóa, hắn chỉ lẳng lặng cảm

thụ được toàn thân tinh khí thần áp súc thành một cục, cảm giác kỳ dị đạo đài hầu như ngưng tụ thành một điểm hào quang mỏng manh; hẩn lẳng lẳng quan sát dị biến trong chín vầng mặt trời, nếu hẩn biết tâm cảnh Mộc đạo nhân biến hóa, hẩn thật ra rất muốn nói cho Mộc đạo nhân, chín vầng mặt trời lâm vào tịch diệt chi cảnh, cái đó không quan hệ với hẩn đâu!

Cơ Hạo tất nhiên thiên phú không tệ, nhưng cũng chưa đạt tới loại trình độ đó —— vừa mới nhìn thoáng qua đạo vận diễn hóa của tịch diệt đại đạo của Mộc đạo nhân, đã có thể trực tiếp vận dụng loại vô thượng đại đạo này tiến hành tu luyện.

Thể tích chín vầng mặt trời đang co rút lại, đang cấp tốc sụp đổ, theo những tiếng quạ kêu bén nhọn, toàn bộ đạo vận pha tạp trong cơ thể chín vầng mặt trời giống như lá cây điêu linh tự rụng ra, chỉ để lại bốn nguyên trung tâm tinh túy nhất.

Khi thể tích chín vầng mặt trời co lại đến cực hạn, Bàn Cổ Chung phát ra một tiếng nổ vang, từng luồng đạo văn màu vàng ở trên Bàn Cổ Chung cấp tốc lóe lên, đây là xương cột sống Bàn Cổ thánh nhân trấn áp Bàn Cổ thế giới thiên địa vô số năm, Thái Dương Tinh Bàn Cổ thế giới từng lần một từ trên trụ trời Bất Chu sơn mọc lên, từng lần một đem thái dương đạo vận của bản thân khắc ở trên Bất Chu sơn lưu lại dấu ấn đạo ngân.

Trên Bàn Cổ Chung xuất hiện các đạo văn màu vàng này, ghi lại đầy đủ không sót mẻ đại đạo pháp tắc Thái Dương Tinh của Bàn Cổ thế giới.

Bất cứ một người tu luyện nào nếu có may mắn, có thể ở giờ khắc này nhìn thấy các đạo văn màu vàng này, hơn nữa có điều linh ngộ mà nói, hẩn có thể nắm giữ hoàn chỉnh tất cả đại đạo áo nghĩa Thái Dương Tinh Bàn Cổ thế giới, nếu hẩn tương lai có thể đánh bại Cơ Hạo thay thế, hẩn có thể thuận nước dong buồm trưởng thành ‘Thái dương chi chủ’ đời tiếp theo.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, một điểm kim quang mỏng manh nọ chín con Tam Túc

Kim Ô sụp đổ tịch diệt lưu lại giống như bơm hơi khí cầu bành trướng lên, bọn chúng hóa thành một điểm sáng màu vàng, cấp tốc ở trên chín vầng mặt trời lượn trái phải, dùng tốc độ không thể tưởng tượng đem thái dương đạo văn hiện lên mặt ngoài Bàn Cổ Chung ‘điều khắc’ ở trên chín vầng mặt trời.

Từng luồng ánh sáng màu vàng tinh thuần thuần túy đến cực điểm từ trên chín vầng mặt trời ảm đạm không ánh sáng phun trào ra, chín vầng mặt trời lâm vào trạng thái cấp tốc sụp đổ đã xua tan tất cả đạo vận, đạo nghĩa pha tạp trong cơ thể, chỉ có chín điểm sáng màu vàng Kim Ô biến thành đang cấp tốc đem vô thượng đạo vận Thái Dương Tinh Bàn Cổ thể giới khắc lên.

Bàn Giả Thái Dương cũng tốt, tám vầng Bàn Hành Thái Dương cũng thế, bọn chúng ‘Thay đổi triệt để’, đột nhiên thu hoạch được cuộc đời mới. Bọn chúng thoát khỏi tất cả lực lượng pha tạp ban đầu, đang cấp tốc hướng về chín vầng ‘Bàn Cổ Thái Dương’ ‘thuần khiết vô tà’ tiến hóa.

Ánh sáng màu vàng sền sệt giống như vàng hòa tan, mãnh liệt nóng rực dị thường từ trong cơ thể chín vầng mặt trời chậm rãi lớn mạnh, thông thả tân sinh dâng trào ra. Không còn Bàn Giả Thái Dương, không còn Bàn Hành Thái Dương, chỉ có chín vầng ‘mặt trời’ trong cơ thể Cơ Hạo thuần khiết dị thường, lực lượng nhỏ yếu hơn so với Thái Dương Tinh của Bàn Cổ thể giới rất nhiều, nhưng thuộc tính lực lượng thuần khiết vô cùng.

Chín con Tam Túc Kim Ô mới sinh sau khi niết bàn đứng ở trong trung tâm mặt trời, không ngừng phát ra tiếng kêu bén nhọn sinh cơ bùng bùng.

Ánh nắng thuần dương chí cường, chất chứa nhiệt lực vô biên, chất chứa khí tức sinh mệnh vô biên, tắm bổ vạn vật, dựng hóa vạn vật tràn đầy toàn thân Cơ Hạo, nhanh chóng xảy ra xung đột kịch liệt với lực lượng tịch diệt héo rũ tĩnh mịch, tử khí nặng nề.

Chín vầng mặt trời chiếu khắp chu thiên, hóa thành một tòa Cửu Cung Thuần Dương Đại Trận nguyên thủy nhất trấn áp hư không, sương mù màu xám trong

cơ thể Cơ Hạo phát ra tiếng gầm trầm thấp, bị vô lượng kim quang luyện hóa từng tầng một, tan rã vào vô hình từng tầng một.

Khi ánh sáng màu vàng tràn ngập mỗi một khe hở toàn thân Cơ Hạo, Cơ Hạo đột nhiên thức tỉnh.

Một luồng lực lượng sinh mệnh cường đại đến không thể tưởng tượng từ chỗ trung tâm đạo đài của Cơ Hạo âm ỉ bùng nổ, như một hạt giống được chôn ở trong đất phì nhiêu, hưởng thụ được ánh mặt trời mưa móc tẩm bổ, sinh cơ hùng hồn trời sinh đã có bùng bùng bộc phát, không thể ngăn cản phá tan tất cả trở ngại, tận tình lớn tiếng xông xáo, chậm rãi phát tiết, hướng trời đất vũ trụ rít gào ra thanh âm thuộc về mình.

Tuy nhỏ yếu, lại không cách nào ngăn cản.

Đạo đài của Cơ Hạo bộc phát ra từng đạo lực lượng thần hồn hùng hậu, hẳn cảm nhận được thân thể cường đại, cảm nhận được thái dương chi lực tràn đầy trong cơ thể, cảm nhận được pháp lực hùng hậu trong đạo đài, càng cảm nhận được Bàn Cổ Chung tảo mát ra đạo vận nồng đậm.

Từng luồng đạo vận huyền ảo khó có thể nói bằng lời từ trên Bàn Cổ Chung tuôn trào xuống, trên đạo đài của Cơ Hạo không ngừng gia tăng từng mảng đạo văn kỳ dị, rất nhiều đạo vận Cơ Hạo chưa bao giờ tiếp xúc không ngừng dung hợp với đạo đài của hắn, để lại ở trong đạo đài của hắn ‘hạt giống’ đại đạo.

“Thì ra là thế!” Cơ Hạo theo bản năng phun ra bốn chữ, đạo đài vốn suy yếu sau khi trải qua một lần luân hồi ‘Tịch diệt sống lại’, đã khôi phục toàn bộ lực lượng, hơn nữa đạo đài trở nên càng thêm cô đọng, đạo hạnh được tăng lên rất nhiều.

Lực lượng thần hồn cuộn cuộn từ trong đạo đài phun trào ra, Cơ Hạo khẽ hoạt động thân thể, hẳn có thể khống chế thân thể hoàn mỹ, khống chế pháp lực, khống chế toàn bộ lực lượng của chín vầng mặt trời. Hơn nữa hắn rõ ràng cảm nhận được, giờ phút này thần hồn hắn, thân thể hắn, còn có thể thừa nhận nhiều

lực lượng hơn nữa.

Bàn Cổ Chung đã kết nối với toàn bộ Bàn Hành thế giới, Cơ Hạo có thể thông qua Bàn Cổ Chung, cảm nhận được quy luật vận chuyển của toàn bộ Bàn Hành thế giới.

Hắn mỉm cười vươn tay, chín vầng mặt trời hào quang lấp lánh không ai bì nổi trong cơ thể bộc phát ra lực lượng khủng bố, cánh tay hắn nháy mắt biến thành màu vàng, phun trào ra ngọn lửa nhiệt độ cao đáng sợ. Đôi tay hùng hực thiêu đốt tách ra hai bên, chỉ nghe thấy ‘Răng rắc’ một tiếng vang lớn, Bàn Hành thế giới bị xé rách thành hai nửa.

Tất cả của Bàn Hành thế giới, trừ các sinh linh chim bay cá nhảy, vạn vật tự nhiên khác xé rách toàn bộ.

Toàn bộ tinh tú trên trời bị xé ra thành hai nửa, đại lục chính của Bàn Hành thế giới bị xé thành hai nửa, toàn bộ ngọn núi, toàn bộ con sông, toàn bộ thung lũng... Thậm chí là một hạt cát nhỏ bé nhất, đều bị xé thành hai nửa.

“Hóa!” Hai tay Cơ Hạo kết một cái pháp ấn kỳ diệu, trong Bàn Hành thế giới bị xé rách, có nửa Bàn Hành thế giới chột lóe, nháy mắt nhập vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Chương 1590: Trảm Địch Trở Ra

Chín vầng mặt trời treo cao hư không, một đại lục yên lặng nằm bên dưới.

Giữa mặt trời cùng đại lục, trong hư không mênh mông, vô số tinh tú chậm rãi xoay tròn bay múa, ánh sáng mờ nhạt không đủ để tranh huy với mặt trời, lại đủ để trang trí một phương hư không trong cơ thể Cơ Hạo đặc biệt mỹ lệ thần dị.

Chín vầng mặt trời ở trong đó bày thành Cửu Cung Thuần Dương Đại Trận, mà vô số tinh tú thì tự dựa theo quỹ tích vô số tinh thể vận chuyển trong hồng hoang tinh không Bàn Cổ thế giới, hợp thành một tòa Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận không đủ hoàn chỉnh, lại có vài phần khí tượng.

Dù sao cũng là bốn nguyên thể giới không đủ hùng hậu, số lượng tinh thể trong hồng hoang tinh không của Bàn Hành thế giới, chỉ có không đến 5% của hồng hoang tinh không Bàn Cổ thế giới. Nhưng sau khi dựa theo Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bắt đầu vận chuyển, từng luồng ánh sao nồng hậu tinh thuần hóa thành dòng thác ánh sáng từ trên trời giáng xuống, như thiên hà rơi xuống trên đại lục bên dưới, đem nó tắm bổ đất đai màu mỡ, cực kỳ linh tính.

Trừ không có chim bay cá nhảy, cá tôm ba ba trang trí, một phương hư không này trong cơ thể Cơ Hạo đã có vài phần hình thái ban đầu của tiểu thế giới hoàn chỉnh.

Bàn Cổ Chung nhẹ nhàng kêu, bao trùm tiếng gầm gừ then quá hóa giận của Mộc đạo nhân.

Cơ Hạo từ trong tiếng kêu của Bàn Cổ Chung, đột nhiên đã hiểu Bàn Cổ thế giới... Không, là tôn chỉ đỉnh phong đại đạo của Bàn Cổ thánh nhân mở Bàn Cổ thế giới—— lấy bản thân diễn hóa vô lượng hư không, đem Bàn Cổ thế giới chuyên chở ở trong thân thể mạnh mẽ vô cùng, lấy Bàn Cổ chi thể làm chiến thuyền cự hạm trong Hồng Mông hư không mênh mông, dùng toàn bộ thế giới cung cấp động lực, cho cự hạm tùy ý ngao du trong Hồng Mông.

“Con đường tu luyện Đại Vu của nhân tộc... Vu Thần chi đạo Vu Thần nhân tộc nạp tinh tú vào cơ thể... Thậm chí con đường Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân mở thanh tịnh thế giới... Xét đến cùng, chẳng qua là một hình chiếu nhỏ bé vô thượng đại đạo kia của Bàn Cổ thánh nhân, từ trong đó lấy ra một đoạn huyền bí mà thôi.”

Bàn Cổ Chung kêu vang từng tiếng, quanh thân đạo đài của Cơ Hạo nhộn nhạo huyền quang huyền diệu không lường được, ý niệm của hắn trong suốt như nước, nháy mắt đã làm rõ rất nhiều rất nhiều vấn đề từng nghi hoặc khó hiểu.

Hắn, Cơ Hạo, đang hành tẩu ở trên Bàn Cổ đại đạo chính xác nhất. Bàn Cổ đại đạo chân chính, thuần túy nhất, nguyên thủy nhất, to lớn nhất, không thể tưởng tượng nhất. Giờ phút này nửa Bàn Hành thế giới bị Bàn Cổ Chung mạnh mẽ xé rách sau đó nhét vào trong cơ thể, chính là ‘hành động đặt móng’ Bàn Cổ đại đạo của Cơ Hạo.

Đúng vậy, Cơ Hạo hiện tại, mới xem như thật sự đăng đường nhập thất, bước vào ngưỡng cửa Bàn Cổ đại đạo, chính thức định ra căn cơ đại đạo.

Mà người khác, thậm chí bao gồm Vũ Dư đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Đại Xích đạo nhân ba vị sư môn trưởng bối này, bọn họ có lẽ ở trên đại đạo đã có thành tựu không thể tưởng tượng, nhưng chỉ xét ‘Bàn Cổ đại đạo’ thật sự mà nói, bọn họ còn đang mò mẫm ở ngoài bậc cửa.

Một đạo thần quang bảy màu gào thét mà đến, như một dòng sông lớn, cuộn cuộn càn quét ở trên Bàn Cổ Chung. Mộc đạo nhân mặt đỏ tai hồng hỗn hển rít gào, như phát điên liên tục vung cành cây thất bảo gào rống đánh tới. Bàn Cổ Chung kịch liệt lắc lư, ở dưới công kích không hề giữ lại của Mộc đạo nhân, Bàn Cổ Chung cũng có chút tư thế không ngăn được.

Cơ Hạo mở mắt, ngẩng đầu nhìn Bàn Cổ Chung một cái.

Không phải Bàn Cổ Chung không đủ mạnh, mà là tu vi Cơ Hạo so với Mộc đạo nhân vẫn là quá yếu. Cành cây thất bảo trong tay Mộc đạo nhân cũng là vô

thượng chí bảo, càng có vô số diệu dụng. Ở dưới tình huống cấp bậc chí bảo phảng phất tương đương, thì cần so sánh đạo hạnh pháp lực tu vi người cầm chí bảo, rất hiển nhiên Mộc đạo nhân ở phương diện này chiếm ưu thế quá lớn.

Cành cây thất bảo có toàn bộ pháp lực của Mộc đạo nhân thêm vào, Bàn Cổ Chung dựa vào uy năng của mình miễn cưỡng ngăn cản một lúc, mắt thấy đã sắp không chịu nổi.

Cơ Hạo hít sâu một hơi, tâm niệm hẩn khẽ động, trong cơ thể đại lục, tinh tú một nửa Bàn Hành thế giới, còn có chín vầng mặt trời đồng thời sáng lên, Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân căng tràn dị thường, hẩn đột nhiên có một loại cảm giác khó có thể động đậy thân thể —— loại cảm giác đó, giống như một người một bữa có thể ăn ba bát cơm, lại cứng rắn nhét ba nồi cơm vào, thân thể quá mức căng tràn rồi.

Bàn Cổ Chung tính toán thật sự tinh diệu, nửa Bàn Hành thế giới, là cực hạn hiện nay thân thể Cơ Hạo có thể cất chứa, cho dù nhiều thêm một hạt cát nữa, thân thể Cơ Hạo sẽ bị căng nứt ra vô số vết rách. Chỉ có nửa Bàn Hành thế giới, là thích hợp nhất, ổn thỏa nhất.

“Mộc đạo nhân!” Cơ Hạo nhìn Mộc đạo nhân khí thế hùng hổ mỉm cười: “Người phát điên cái gì?”

Vừa dùng lời nói trêu chọc Mộc đạo nhân, Cơ Hạo vừa hướng Bàn Cổ Chung rót vào pháp lực tăng lên uy năng của nó, đồng thời nhanh chóng thích ứng lực lượng quá mức no đủ.

Mộc đạo nhân nghiêng răng không nói một tiếng —— hẩn phát điên cái gì? Nửa Bàn Hành thế giới!

Bàn Hành thế giới đã bị Mộc đạo nhân coi là vật trong bàn tay, bị Cơ Hạo cường hành cướp đi một nửa!

Nếu Cơ Hạo là dựa vào bản lĩnh của mình cướp đi nửa Bàn Hành thế giới,

Mộc đạo nhân còn dễ nghĩ một chút. Nhưng Cơ Hạo hoàn toàn là dựa vào Bàn Cổ Chung phong ấn thiên địa, sau khi mạnh mẽ khóa toàn bộ thiên đạo pháp tắc Bàn Hành thế giới, dựa vào uy lực của thiên đạo chí bảo, mạnh mẽ cướp đi nửa Bàn Hành thế giới được Mộc đạo nhân dự định.

Một cái Bàn Cổ bảo chung, nửa Bàn Hành thế giới, còn có tịch diệt đạo quả Mộc đạo nhân đau khổ tìm hiểu vô số năm!

Tất cả cái này, đủ Mộc đạo nhân liều mạng với Cơ Hạo, không nường tay một chút nào liều mạng với Cơ Hạo!

Bảo quang bảy màu từ dòng sông lớn diễn hóa thành sóng thần cơn lốc, Bàn Cổ Chung bị đánh tới mức xoay ‘Vù vù’. Mộc đạo nhân càng miệng tụng chân ngôn, từng đạo Bồ Đề Diệu Lô sinh ra từ hư vô, lẳng lặng lơ lửng ở trong bảo quang bảy màu. Chỉ đợi Bàn Cổ Chung bị đánh hơi chệch đi một chút, vô số Bồ Đề Diệu Lô sẽ lập tức lao tới bên người Cơ Hạo, đem hấn nổ hồn phi phách tán, tan xương nát thịt.

Nhìn Mộc đạo nhân như phát điện, Cơ Hạo thét dài một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều từ mi tâm hấn bay ra, một đạo thanh quang hiện lên, Cơ Hạo tính cả Bàn Cổ Chung đồng thời biến mất, đồng thời hấn xuất hiện ở bên người Ảnh Miện thánh tôn và Tà Miện thánh tôn bị đánh bay thật xa, đang không ngừng học máu.

Cười to một tiếng, Cơ Hạo chưa xuất kiếm, mà là một chương hướng Ảnh Miện thánh tôn đè ép xuống.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân nhìn thấy một chương này của Cơ Hạo cũng không khỏi thất sắc.

Trong bàn tay Cơ Hạo nháy mắt này đột nhiên biến thành kích thước vạn dặm, bàn tay màu sắc hỗn độn hiện ra dạng bán trong suốt, vô số tinh tú hào quang loá mắt lơ lửng trong tay Cơ Hạo, càng có một khối đại lực cấp tốc xoay tròn ở chính giữa bàn tay hấn. Đầu mỗi ngón tay của hấn đều có một vầng mặt trời vàng rực lóe lên, ở chính giữa bàn tay hấn còn có bốn vầng mặt trời phun

trào ra vô lượng kim quang.

Một chương ấn xuống, lại như một thế giới nhả vào đầu nghiền ép xuống.

Tinh thần Mộc đạo nhân hoảng hốt một trận, hắn đột nhiên nhớ lại, ở quá khứ cực kỳ xa xôi, ở thời kì hắn ‘còn bé’, hắn từng thấy một chương tương tự.

Vị đại năng vô địch kia mở Bàn Cổ thế giới, đối mặt vô số hỗn độn ma thần điên cuồng xung phong, hắn cũng là một chương như thế này đè xuống.

Một chương chính là một thiên địa, một chương chính là một thế giới, một chương liền có vô số nhật nguyệt tinh thần nghiền áp vào đầu, hỗn độn ma thần lấy hàng trăm triệu để tính bị một chương của hắn nghiền nát, ngay cả một tia tàn hồn cũng không chạy thoát.

Rú thảm một tiếng, Ảnh Miện thánh tôn giống như vô số hỗn độn ma thần năm đó, bị một chương này của Cơ Hạo uy thế nhỏ hơn ức vạn lần, lại có chung nguồn với Bàn Cổ thánh nhân năm đó đánh một chương vỡ nát.

Cơ Hạo điên cuồng cười một tiếng, một chương đè chết Ảnh Miện thánh tôn, Thiên Địa Kim Kiều chột lóe, hắn lập tức phá vỡ hỗn độn nghênh ngang rời đi.

Chương 1591: Hỗn Độn Đuối Giết

Hỗn độn như cháo loãng, từng làn thủy triều đáng sợ kéo dài ỨC VẠN DẶM, như sông lớn chảy không ngừng, lộn xộn va chạm, cắn nuốt lẫn nhau, cuộn lên ánh lửa, diệt thế lôi tai liên miên. Nơi ánh mắt có thể đạt được, hoặc là ánh lửa đục ngầu loạn thành một mảng, hoặc là ánh lửa sấm sét chói mắt, lại càng thỉnh thoảng có vòng xoáy hỗn độn cùng hố đen to lớn tùy ý nảy sinh.

Ở trong hỗn độn triều tịch vô biên vô hạn rồi như tơ vò, ngẫu nhiên có thể thấy được ba năm sinh linh thân thể khổng lồ, bộ dáng quái dị vượt quá người thường tưởng tượng như ẩn như hiện. Từng chi, từng cái xúc tu ở trong thủy triều quấy loạn, quấy long trời lở đất, đất rung núi chuyển.

Một luồng thanh quang nhanh vô cùng, như một chiếc thuyền lá nhỏ nhẹ nhàng di thường xuyên qua hỗn độn, trong chớp mắt đã là ỨC VẠN DẶM khoảng cách để lại phía sau. Thiên Địa Kim Kiều trấn áp hỗn độn, bình định địa thủy hỏa phong, ở trong hỗn loạn vô biên mở ra một con đường lớn, Cơ Hạo khổng lồ Thiên Địa Kim Kiều dùng tốc độ nhanh nhất hướng Bàn Cổ thế giới chạy như điên.

So sánh với trước khi tiến vào Bàn Hành thế giới, lực lượng thân thể Cơ Hạo tăng lên đâu chỉ trăm ngàn lần, lại đã cắn nuốt nửa Bàn Hành thế giới cùng tám vầng Bàn Hành Thái Dương, pháp lực càng hùng hậu hơn trăm ngàn lần.

Dựa vào lực lượng mạnh mẽ, tốc độ Cơ Hạo xuyên qua hư không so với lúc trước cũng đã nhanh hơn trăm ngàn lần, thật sự như một mảng hình chiếu thời gian lưu lại trong hỗn độn, các hỗn độn cự thú gây sóng gió ở trong hỗn độn còn chưa thấy rõ bóng người Cơ Hạo, một điểm thanh quang hiện lên, Cơ Hạo đã sát thân thể bọn chúng cấp tốc bay qua, chỉ để lại một chút hương vị máu thịt đối với hỗn độn cự thú có sức hấp dẫn vô cùng.

‘Ngao ngao ~~~ rống’!

Cảm thụ được khí tức món ăn ngon từ bên mồm lướt qua, một con cự thú quái dị hình dạng quả bóng cao su, mọc ra mấy chục vụn xúc tu màu đen đen điên cuồng vung xúc tu bùng nổ. Nó cuốn lên mấy chục làn hỗn độn triều tịch thật lớn, hung hăng đánh ra bốn phía.

Một hơi thở âm u ập tới, một tòa thành trì kim loại dài rộng không biết bao nhiêu dặm, toàn thân màu đồng cổ, mặt ngoài loang lỗ như đã trải qua vô số năm tháng rửa tội, già nua cổ xưa khó có thể hình dung gặt ra địa thủy hỏa phong, phá nát vô số hỗn độn triều tịch, mang theo tiếng vang kinh thiên đình tai nhức óc gào thét mà đến.

Con cự thú xui xẻo này vừa lúc chắn trên đường tiến lên của thành trì cổ xưa đó, thành trì khổng lồ gào thét đi qua, cự thú bị thành trì khế chạm một cái, liền như một ngọn núi lớn nghiền qua một quả trứng gà, thân thể cự thú nổ thành phần, sau đó bị lực lượng hủy diệt đáng sợ bám vào trên tường thành hóa thành một làn khói tiêu tán vào hư vô.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đứng ở đỉnh chóp một tòa thần tháp chỗ cao nhất thành trì, chấp tay sau lưng đứng xa xa nhìn Cơ Hạo ở phía trước cấp tốc chạy trốn.

Mặt bọn họ mang sự kinh hãi, thỉnh thoảng cúi đầu hướng thành trì cổ xưa dưới chân nhìn một cái. Một tòa thành trì thuần túy kim loại chính thể rèn dập thành hình khổng lồ như thế, ở trong hỗn độn tốc độ phi hành so được với Cơ Hạo khổng lồ chế Thiên Địa Kim Kiều chạy trốn.

Uy năng của tòa thành trì kim loại này có thể nghĩ!

Mà nơi pháp nhãn của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đi qua, càng thấy rõ trung tâm động lực của tòa thành trì kim loại này, thế mà lại là một bộ trận pháp cường đại ba trăm sáu mươi món tiên thiên chí bảo tạo thành. Ba trăm sáu mươi món tiên thiên chí bảo điên cuồng rút lấy năng lượng hỗn độn pha tạp trong hỗn độn, đem nó chuyển hóa làm một loại năng lượng đáng sợ cực kỳ dữ dội, so với

lực lượng sấm sét còn dữ dội hơn vạn lần, đưa vào trong pháp trận phi hành của thành trì thúc đẩy thành trì tiến lên.

Vô luận là trận pháp chuyển hóa năng lượng, hay là pháp trận phi hành của tòa thành trì kim loại khổng lồ này, tất cả phù văn kết cấu đều khác với trận pháp phù văn Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân biết.

Nếu nói trận pháp phù văn Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tự tìm hiểu mà ra có thể xưng là ‘Tinh diệu, huyền ảo’, như vậy trận pháp phù văn tòa thành trì kim loại này vận dụng là ‘Cực độ thô bạo, cực độ hung tàn’. Có ba trăm sáu mươi món tiên thiên chí bảo mạnh mẽ trấn áp, chủ nhân tòa thành trì này căn bản không cần lo lắng trận pháp tạo thành gánh nặng cực lớn đối với thành trì, chỉ cần cực lực thúc dục thành trì cấp tốc phi hành là được.

Con người lóe ra u quang bảy màu, Hoa đạo nhân đột nhiên trầm giọng nói: “Long tộc cái gọi là phú giáp thiên hạ, so sánh với vị đạo hữu này, như thế nào?”

Mộc đạo nhân cúi đầu nhìn thành trì khổng lồ dưới chân, trong con người của hắn lóe ra hàn quang, qua hồi lâu, hắn mới dùng linh hồn bí thuật, lặng lẽ hướng Hoa đạo nhân cười lạnh nói: “Thành trì này, rất có duyên pháp với huynh đệ hai người ta. Trong thanh tịnh thế giới của người ta, nếu có thể có tòa thành trì này trấn áp, giáo ta căn cơ vĩnh viễn ổn định rồi.”

Một cái bóng người hiện lên, Tà Miện thánh tôn xuất hiện ở trước mặt hai người.

Mang theo một tia nghi mà sợ, Tà Miện thánh tôn hướng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân hạ thấp người hành một lễ thật sâu: “Hai vị tiền bối, chủ nhân chí cao vô thượng của chúng ta đang từ trong giấc ngủ say vĩnh hằng thức tỉnh, hắn cần thời gian khôi phục lực lượng... Cho nên, xin hai vị tiền bối ra tay, chém giết tiểu tử dùng thủ đoạn vô sỉ, giết chết Ảnh Miện kia.”

Trong con người hiện lên một mảng hào quang phức tạp vui sướng khi người gặp họa đồng thời xen lẫn sợ hãi, Tà Miện thánh tôn đứng thẳng lên, trầm giọng

nói: “Hai vị tiền bối đã đồng ý kết minh với chủ nhân chí cao vô thượng của chúng ta, như vậy, thì dùng đầu tiểu tử này, chứng giám cho minh ước của chúng ta đi!”

Mộc đạo nhân nhú mày, hắt chỉ vào Cơ Hạo cấp tốc bỏ chạy phía trước lạnh lùng nói: “Cơ Hạo tiểu nhi thân mang dị bảo, Thiên Địa Kim Kiều có thể phá vỡ hư không, ngao du chu thiên vạn giới, lấy tu vi hãn hiện nay phối hợp Thiên Địa Kim Kiều, cho dù sư huynh đệ bần đạo toàn lực, cũng khó đuổi kịp hãn.”

Tà Miện thánh tôn mỉm cười, hắt lạnh nhạt nói: “Đương nhiên, chúng ta cũng sẽ cố gắng lực lượng nên có.”

Theo lời Tà Miện thánh tôn nói, hai tay hắt nhẹ nhàng nâng lên, thành trì kim loại to lớn khẽ run, một lực tràn nặng nề dị thường giống như sóng thần, mau lẹ tuyệt luân hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Trong hỗn độn hư không hỗn loạn dị thường đột nhiên xuất hiện một cái động hình cầu khổng lồ, trong cái động này tất cả năng lượng hỗn loạn đều bị trấn áp, biến thành nguyên khí yên tĩnh trong vắt như lưu ly, an tĩnh như xử nữ.

Cơ Hạo vừa lúc ở bên cạnh hang động hình cầu này, thân thể hắt chợt cứng đờ, Thiên Địa Kim Kiều phát ra một tiếng vang thanh thúy, Cơ Hạo cảm thấy một lực hút dinh dính cực kỳ cường đại gắt gao bao lấy thân thể của mình. Từ cấp tốc chạy như bay đến đột nhiên yên lặng, toàn thân Cơ Hạo đau đớn một trận, thiếu chút nữa phun ra máu.

Trên Thiên Địa Kim Kiều vô số phù văn kỳ diệu cấp tốc xoay tròn bay múa, dị bảo này đang cấp tốc phân tích, phá giải lực lượng của lực tràn quý dị bên người, chỉ cần cho hãn một nhịp thở... Không, chỉ cần cho Thiên Địa Kim Kiều thời gian cái búng tay, nó có thể triệt để phân tích ra toàn bộ ý nghĩa thâm ảo của lực tràn, mang theo Cơ Hạo thuận lợi thoát ly hang động hình cầu quái dị, yên tĩnh này.

Hai cái bóng người hiện lên, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân khí thế hùng hổ

đánh đến trước mặt Cơ Hạo, ngay cả thời gian búng ngón tay cũng không để lại cho Cơ Hạo.

Hoa đạo nhân khẽ chà xát hai tay, điểm điểm hoa sen cấp tốc nở rộ ở bên người Cơ Hạo, từng tầng cấm chế giam cầm kỳ diệu lặng yên bao vây Cơ Hạo.

Một đạo nhân thì vươn ra cành cây thất bảo, một đạo thần quang bảy màu mênh mông cuồn cuộn như sông dài biển rộng trút đến, quét Bàn Cổ Chung vang lên ‘Ong ong’ ngay tại chỗ, không ngừng xoay tròn ‘Vù vù’ ở đỉnh đầu Cơ Hạo, một lực lượng khổng lồ ép Cơ Hạo lui về phía sau mấy chục bước.

Trên thành trì phía sau, một con mắt dựng thẳng tối như mực đột nhiên xuất hiện, xa xa lạnh lùng vô tình nhìn về phía Cơ Hạo.

Chương 1592: Pháp Đấu Song Thánh

Lực chú ý của Cơ Hạo đặt hết ở trên người Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, đối với con mắt dựng thẳng màu đen trên không tòa thành trì khổng lồ kia coi như không thấy.

Thần quang bảy màu mênh mông cuộn cuộn gào thét mà đến, Cơ Hạo đột nhiên thét dài một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái mái tóc dài trên đầu âm âm vỡ vụn, chỉ nghe tiếng ‘Bốp bốp bốp’ giống như vô số pháo hoa nổ vang lên, mỗi một sợi tóc rụng đều hóa thân một phân thân của Cơ Hạo, lẫn lộn quay cuồng hướng bốn phương tám hướng chạy trốn.

Bản Cổ Chung đã biến mất ở trong cơ thể bản tôn Cơ Hạo, từng luồng hỗn độn khí tức dung hợp với thân thể Cơ Hạo, càng cung cấp lực phòng ngự càng thêm cường đại. Bản tôn Cơ Hạo xen lẫn trong vô số phân thân, cũng lộn nhào quay cuồng, kéo theo vô số tàn ảnh hướng bốn phía chạy loạn.

Bí thuật lộn nhào này, là Cơ Hạo hướng Viên Lực học được, tuy tư thế không quá lịch sự, lại thay đổi thất thường, biến hoá kỳ lạ khó dò nhất. Mỗi một cú lộn nhào, đều có mấy chục tàn ảnh xê dịch lóe lên, là bí pháp thần thông cực kỳ thượng đẳng mê hoặc kẻ địch, hấp dẫn công kích.

Cộng thêm mái tóc trên đầu đứt hóa thân làm tương tự, chỉ thấy khắp trời đều là bóng người Cơ Hạo nhào lộn, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cũng không khỏi trước mắt hoa lên từng đợt, bị Cơ Hạo làm cho trở tay không kịp.

Hoa đạo nhân bày ra tầng tầng cấm chế hoa sen, từ bốn phương tám hướng phong ấn hư không, theo lý Cơ Hạo không thể từ trong đó chạy thoát. Nhưng hai tay Cơ Hạo liên tục điểm, từng làn sương mù mờ mịt màu xám bay vút đi trên không trung, đánh lên các cấm chế hoa sen kia, từng đóa hoa sen đẹp đẽ ùn ùn điêu linh, trong lúc nhất thời cấm chế đầy trời là một mảng hỗn loạn.

Sắc mặt Mộc đạo nhân chợt trở nên sâu khổ dị thường: “Thiên biến vạn hóa,

Diễn chi đạo quả!”

Vừa nói thầm, Mộc đạo nhân vừa bắt đặc dĩ hương Hoa đạo nhân nhìn một cái. Diễn chi đạo quả thiên biến vạn hóa này, còn là sau khi Hoa đạo nhân bị Đại Tự Tại nhập vào, ngang ngược quán đỉnh cho Cơ Hạo —— Cơ Hạo sao lại nhanh như vậy đã hiểu rõ tinh nghĩa của thiên biến vạn hóa?

Hoa đạo nhân cũng là mặt đầy ngạc nhiên nhìn sương mù màu xám trong tay Cơ Hạo điểm ra: “Sinh tử tiêu tan, tịch diệt đạo quả!”

Hoa đạo nhân nhìn không được quay đầu, trong con người lóe ra u quang bảy màu, dị thường thâm trầm nhìn Mộc đạo nhân một cái: “Sư huynh... Vô thượng đại đạo của người ta hai người, nay lại tập trung trên thân một người. Chỉ từ đạo quả mà nói, kẻ này có thể xưng là tuyệt thế thiên kiêu... Nhưng hẳn lại không phải môn nhân của chúng ta!”

Mộc đạo nhân hít sâu một hơi, ngón tay hẩn nhẹ nhàng búng ra, trong tàn ảnh lẫn lộn đầy trời của Cơ Hạo, bên người mỗi một tàn ảnh đều có một quả Bồ Đề Diệu Lô lặng yên ngưng tụ. Chỉ nghe từng tiếng sét thanh thúy vang lên, Bồ Đề Diệu Lô bùng nổ, vô số tàn ảnh đều thành bột phấn.

Bản tôn Cơ Hạo cũng đánh một quả Bồ Đề Diệu Lô, hẩn thét lớn một tiếng, mượn dùng lực phòng ngự cường hãn của Bàn Cổ Chung cứng rắn đỡ một quả lô hỏa, thân hình như điện kéo theo một đạo thanh quang nháy mắt phá không rời đi. Chính là trong nháy mắt vừa rồi phân thân ngàn vạn, Thiên Địa Kim Kiều đã phá vỡ lực tràng kỳ dị tòa thành trì khổng lồ kia tản mát ra, lập tức mang theo Cơ Hạo chạy ra khỏi không gian hình cầu này.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đồng thời hét một tiếng giận dữ, con mắt dựng thẳng màu đen lơ lửng ở trên không thành trì khổng lồ hơi khép mở một cái, không gian hình cầu vốn đường kính ức vạn dặm đột nhiên cấp tốc kéo dài, theo tiếng gầm chói tai, lực tràng hình cầu có được lực giam cầm rất mạnh này kéo dài thành một sợi xích thật dài, một đầu nối ở trong thành trì, một đầu nối ở trên

thân Cơ Hạo.

Thuộc tính lực tràng lại xảy ra biến hóa kỳ dị, Cơ Hạo vừa mới chạy ra chưa được bao xa, một lực tràng to bằng cánh tay gào thét lao đến, như một con mãng xà to lớn từ mắt cá chân hấn bắt đầu, xoay quanh hướng lên trên quần quanh.

Thân thể Cơ Hạo cứng đờ, một lần nữa không thể động đậy.

Bóng người trước mắt chợt lóe, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đồng thời xuất hiện ở bên người Cơ Hạo, hai người phân biệt rút ra một tiên thiên chí bảo thu hồi ở Bàn Hành thế giới, một cái Thần Thú Ấn, một miếng Âm Dương Lệnh mang theo hào quang cuộn cuộn nhắm vào đầu nện xuống.

Lấy thân phận cùng tu vi Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, hai người không biết xấu hổ liên thủ công kích Cơ Hạo, Thần Thú Ấn, Âm Dương Lệnh lại là kỳ môn chí bảo uy lực cực lớn, chỉ nghe một tiếng chuông ngân trong cơ thể Cơ Hạo, hấn bị đánh cho toàn thân hào quang vạn trượng, ánh lửa lóe ra, thân thể mạnh mẽ kịch liệt chấn động một trận, lực phủ ngũ tạng như đau đớn như đao khoét.

‘Oa’ một tiếng phun ra một ngụm máu lớn, Cơ Hạo hoảng sợ hướng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhìn một cái.

Lấy thân thể mạnh mẽ như hiện nay của hấn, Cơ Hạo thậm chí có thể nhận định, ở Bàn Cổ thế giới hiện nay, không có bất cứ một người nào cường độ thân thể có thể so sánh với hấn. Dù là thân thể cường hấn như thế, dựa vào phòng ngự cường đại của Bàn Cổ Chung, thế mà bị một kích đã thương.

Thương thế không nặng, cũng chỉ là lực phủ ngũ tạng có mấy vết rách rất nhỏ, một dòng máu lao ngược lên, phun ra một ngụm máu mà thôi.

Chỉ một nhịp thở, tinh huyết khổng lồ trong cơ thể quay cuồng một trận, toàn bộ thương thế đã hoàn toàn khép lại, Cơ Hạo há mồm hướng hư không hung hăng hít một hơi, một đạo hỗn độn triều tịch kéo dài ức vạn dặm phân ra một nhánh rộng tới trăm trượng, nổ vang nhập vào trong cơ thể Cơ Hạo, nháy mắt bổ

toàn tinh huyết vừa mới tiêu hao.

“Công pháp nhân tộc, quả nhiên làm người ta phiền chán!” Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đồng thời cảm ứng được thương thế của Cơ Hạo nhắm mắt khép lại, hai người đều tức giận quát lớn một tiếng, một lần nữa liên thủ toàn lực đánh xuống một đòn.

Mộc đạo nhân thời điểm ra tay một lần nữa trong mắt càng đã lộ ra hung quang —— như đã kể ở trên, dưới trường Vũ Dư đạo nhân, đã có A Bảo có thể dựa vào pháp lực bản thân cứng rắn chịu một đòn của hắn mà không chết, nếu lại thêm Cơ Hạo mà nói, trong hàng môn nhân đệ tử của Vũ Dư đạo nhân, thiên tài cũng không tránh khỏi quá nhiều chút.

Một là vì phát tiết lửa giận, một là vì đã kích Vũ Dư đạo nhân, một là vì các loại chí bảo trên người Cơ Hạo, Mộc đạo nhân một lần này đã vận dụng toàn bộ đạo hạnh áo nghĩa, Thần Thú Ấn trong tay bị một tầng sương mù màu xám nồng đậm bao lấy, toàn lực hướng vào đầu Cơ Hạo đánh xuống.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, tay trái hắn nâng lên Bàn Cổ Chung chắn về phía Thần Thú Ấn trong tay Mộc đạo nhân, tay phải vung Bàn Cổ Kiếm, kéo một đạo kiếm quang sắc bén dị thường hướng Âm Dương Lệnh trong tay Hoa đạo nhân cản.

Một tiếng chuông ngân chấn động khiến hỗn độn xung quanh tan vỡ, xiềng xích lực tràng quấn quanh ở trên người Cơ Hạo ầm ầm sụp xuống, Bàn Cổ Chung bị đánh cho bay xa mấy chục trượng, Thần Thú Ấn trong tay Mộc đạo nhân cũng phát ra một tiếng gào thét, bị Bàn Cổ Chung cứng rắn đập nát.

‘Rắc’ một tiếng, cầm Bàn Cổ Chung cứng đối cứng va chạm một đòn với Thần Thú Ấn trong tay Hoa đạo nhân, toàn bộ da thịt tay trái Cơ Hạo vỡ ra, lượng lớn máu tươi phun thật xa, sau đó lại bị một lực lượng vô hình hút về thân thể, vết thương trong một hơi thở đã khép lại toàn bộ.

Bàn Cổ Kiếm xé rách hỗn độn, mang theo tiếng rít chói tai bổ vào trên Âm

Dương Lệnh.

Vang một tiếng thanh thúy, Âm Dương Lệnh có được diệu dụng khó lường bị sự sắc bén không đâu không phá của Bàn Cổ Kiếm xé rách, một kiếm năm chiêu hợp nhất của Cơ Hạo kéo lên một đạo hồ quang, trong khoảnh khắc đã đến trước mặt Hoa đạo nhân.

Trong chớp mắt, Hoa đạo nhân há mồm phun ra một đóa sen thần bảy màu chắn trước lưỡi kiếm. Cổ tay Cơ Hạo chấn động, kiếm quyết ngự kiếm bí pháp ‘Phân Quang Hóa Ảnh’ cực kỳ cao minh trong Vũ Dư kiếm đạo thi triển ra, một thanh Bàn Cổ Kiếm đột nhiên hóa thành bảy thanh kiếm quang thực chất, ba đạo kiếm quang phía trước bổ vào trên sen thần bảy màu, bốn đạo kiếm quang phía sau chém thẳng vào trước ngực Hoa đạo nhân.

Kiếm quang như nước, lại chất chứa rất lớn sát ý.

Sen thần bảy màu bị ba kiếm chém thành hai mảnh, Hoa đạo nhân rú thảm một tiếng, bốn luồng kiếm quang đã đồng thời phá cơ thể mà qua.

Chương 1593: Sư Xuất Hữu Danh

Ngoài Bàn Cổ thế giới, trong Hồng Mông vô biên.

Lão nhân mặc trường bào màu xám, khoanh chân mà ngồi ở trong hỗn độn mênh mê, thân hình như một cái chuông khổng lồ củng cố tròn trịa, quanh thân mơ hồ có vô lượng huyền quang phun trào đột nhiên mở đôi mắt.

Khi hắt nhắm mắt, hỗn độn bên người sôi trào quay cuồng, như biển giận trong cơn lốc; khi hắt mở mắt, Hồng Mông hỗn độn quanh Bàn Cổ thế giới chợt yên tĩnh, như một quả cầu thủy tinh cực lớn, trong suốt thấu triệt không có chút gợn sóng sinh ra.

Bờ ngực vốn không hề phập phồng đột nhiên khẽ động, lão nhân hít một hơi thật sâu, hỗn độn triều tịch ức vạn dặm quanh thân hóa thành hai con rồng khổng lồ bay vào lỗ mũi hắt. Sau đó hắt phun ra một ngụm khí dài, dòng lũ hỗn độn ức vạn dặm vừa mới bị cắn nuốt hóa thành một đạo linh khí thuần túy long lanh trong suốt, vui vẻ nhảy nhót lao vào Bàn Cổ thế giới, bổ sung đến trong thiên địa linh khí của Bàn Cổ thế giới.

Trong một lần hít thở, trong đôi mắt lão nhân mơ hồ có vô số sông ngòi đồi núi chợt lóe qua, khi hắt hít thở, màng ngăn thế giới của Bàn Cổ thế giới cũng theo đó phập phồng, tần suất duy trì hoàn toàn nhất trí với tiết tấu hít thở của lão nhân.

“Đến!” Lão nhân đột nhiên thấp giọng gọi một tiếng.

Trong hỗn độn khí tức phía sau lão nhân, một đồng tử búi tóc sừng trâu lóe ra. Tay trái hắt bưng một cái khánh ngọc, tay phải cầm một cái chày vàng nhỏ hướng trên khánh ngọc gõ một cái, ‘Đinh’ một tiếng vang thanh thúy du dương êm tai, nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng truyền đi.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân đang đóng ở bốn

phương, đánh giết hỗn độn cự thú muốn xâm nhập Bàn Cổ thể giới đồng thời sửng sốt. Bọn họ ngẩng đầu hướng về phía chỗ lão nhân nhìn một cái, dưới chân đột nhiên sinh ra mây lành, mang theo bọn họ nhanh chóng hướng lão nhân bay tới.

Từng đạo thanh khí kéo dài ngàn vạn dặm, lão nhân ngồi xếp bằng ở trên vô lượng thanh khí, quanh thân huyền quang mơ hồ, nối liền làm một thể với khí cơ Bàn Cổ thể giới. Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân đạp mây mà đến, xếp thành hàng chữ Nhất đứng ở trước mặt lão nhân, nghiêm nghị hướng lão nhân chấp tay thi lễ, đồng thời miệng xưng ‘sư phụ’ không ngừng.

Lão nhân chậm rãi gật đầu, khuôn mặt hẩn tường hòa, lại như giếng cổ, biểu cảm trên mặt không thấy chút biến hóa. Trong con người của hắn tràn ngập một thần quang mê ly không có cảm tình, hỗn độn nguyên thủy, từ trái sang phải đảo qua sư huynh đệ ba người Đại Xích đạo nhân, qua hồi lâu mới chậm rãi nói: “Đi... Tùy ý mà làm!”

Tay phải chỉ một cái, một đạo thanh khí bay lên trời, mảng lớn quang ảnh lóe ra, ba người nhìn thấy trong quang ảnh Cơ Hạo tay trái nâng Bàn Cổ Chung, tay phải nắm Bàn Cổ Kiếm, đang lấy thần thông khó lường đau khổ giằng co với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân.

Khi bọn họ nhìn thấy Bàn Cổ Kiếm trong tay Cơ Hạo chém ra bảy luồng kiếm quang thực chất, hung mãnh chém vỡ hộ thể thần liên của Hoa đạo nhân, đục lỗ ngực Hoa đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân là cất tiếng thét dài, mặt đầy ý cười liên tục vỗ tay không ngừng; sắc mặt Đại Xích đạo nhân khẽ động, mang theo một tia cười chậm rãi gật đầu; Thanh Vi đạo nhân thì sắc mặt chợt trầm xuống, hung hăng hướng Cơ Hạo trong quang ảnh trừng mắt nhìn một cái.

Vũ Dư đạo nhân vì Cơ Hạo kiếm đạo có tiến bộ lớn, lại có thể vung kiếm thương tổn được Hoa đạo nhân mà vô cùng vui sướng. Môn đồ của hắn, lại có thể sát thương đỉnh cấp tồn tại ngồi ngang hàng với hắn, đạo hạnh pháp lực cũng phảng phất tương đương, điều này làm Vũ Dư đạo nhân hắn cực có mặt mũi.

Tính cách Vũ Dư đạo nhân chính là như thế, hãn cương mãnh thẳng thắn nhất, Cơ Hạo là môn nhân của hãn, Cơ Hạo làm vẻ vang cho hãn, hãn sẽ tận tình cười to, cất tiếng hét dài, như bảo kiếm ra khỏi vỏ, hào quang tất lộ, không có bất cứ ý tứ che giấu nào.

Đại Xích đạo nhân mọi sự không để ở trong lòng, Vũ Dư đạo nhân, cũng là huynh đệ của hãn, Cơ Hạo, cũng là hậu sinh văn bối của hãn, hậu sinh nhà mình có thể có thần thông pháp lực như thế, Đại Xích đạo nhân cảm thấy cao hứng, lại cũng chỉ là cao hứng, ngoài ra không có bất cứ tâm tư nào khác.

Đạo tâm của Đại Xích đạo nhân giống như một cái giếng cạn sâu không thấy đáy, mặc cho người bầu trời vạn con rồng bay lượn, thái phượng bay loạn, cũng khó lưu lại một tia dấu vết ở trên đạo tâm của hãn, khó có thể ở trong giếng cạn của hãn nổi lên nửa điểm gợn sóng.

Thanh Vi đạo nhân thì trong lòng không vui —— đệ tử yêu nghiệt như thế, nhập môn không đủ trăm năm, lại dựa vào hai kiện chí bảo hậu thiên sinh thành, giằng co hồi lâu với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân? Tuy đã rơi xuống hạ phong, lại có thể tổn hại thánh thể pháp thể của Hoa đạo nhân, đây là chuyện kinh người cỡ nào?

Môn nhân thiên phú tuyệt luân như thế, sao lại không phải đệ tử của Thanh Vi đạo nhân hãn?

Bàn Cổ nguyên linh biến thành huynh đệ ba người, Thanh Vi đạo nhân háo cường nhất, tranh thắng nhất, đồ đệ không bằng người ta, hãn chỉ cảm thấy Cơ Hạo như ở trên mặt hãn hung hăng giẫm một cước, trong lòng hãn cực kỳ mất hứng.

Lão nhân đem vẻ mặt biến hóa của ba người nhìn vào trong mắt, sắc mặt hãn không dao động hướng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chỉ chỉ: “Đi đi, đi đi! Vô số năm qua, ngại bởi tình cảm, chưa động vào bọn họ... Lần này bọn họ tự làm bậy, cấu kết ngoại vực lai khách, mưu toan nhúng chàm Bàn Cổ thế giới, đã là tuyệt

phần tình cảm năm đó... Dù là Bàn Cổ còn sống, cũng tuyệt đối sẽ không bởi vì năm đó hai người làm bạn đi theo tiếp tục buông tha bọn họ.”

Lão nhân ngôn xuất pháp tùy, hắc chỉ tay trong thanh khí một mảng quang âm biến ảo.

Chỉ thấy trong quang ảnh xuất hiện Hồng Mông hỗn độn vô biên, trong hỗn độn triều tịch mãnh liệt mênh mông, trong một cái thai màng thế giới thật lớn một người khổng lồ đội trời đạp đất cuộn mình, nhắm chặt hai mắt ôm một thanh đại phủ ngáy khò khè.

Một cây bồ đề non nớt, một đóa hoa sen trong veo như nước bám vào ở ngoài thai màng thế giới khổng lồ, cành cây phấp phới, lá sen khẽ run, phát ra âm thanh tự nhiên kỳ dị, hô ứng từ xa với tiếng ngáy của người khổng lồ, tấu ra một khúc hợp âm uyển chuyển.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân nhìn thật kỹ cảnh tượng trong thanh khí, bọn họ đồng thời hướng lão nhân chắp tay, tung người hóa thành ba luồng thanh khí lao về phía sâu bên trong Hồng Mông. Khí cơ ba người hô ứng nhau từ xa, pháp lực ba người rót vào một thể, trong mấy hơi thở ngắn ngủn đã nhập vào hỗn độn, không nhìn thấy bóng người bọn họ nữa.

Lão nhân lẳng lẳng nhìn hình ảnh hiện lên trong thanh khí một lát, qua hồi lâu, hắc mới lắc lắc đầu: “Đại đạo vô tình... Lấy cái tâm hữu tình tha thứ các người nhiều năm, cũng đủ để báo phần tình cảm năm đó. Bàn đạo bầu bạn Bàn Cổ mà sinh, lại không phải Bàn Cổ, bàn đạo... Không nợ các người tình cảm.”

Tùy tay lau một cái đem thanh khí nghiền nát, lão nhân chậm rãi nâng tay phải, từ từ ép xuống phía dưới.

Vô số hỗn độn cự thú tới gần Bàn Cổ thế giới, mưu toan thừa dịp Bàn Cổ thế giới cắn nuốt mười hai cái thủy thế giới xâm nhập Bàn Cổ thế giới cướp bóc bừa bãi cùng cất tiếng gào thét, thân thể bọn chúng bị một lực lượng khổng lồ vô hình nghiền áp, trong chớp mắt đã bị nghiền thành phấn.

Bàn Cổ thế giới ‘Mở cái miệng khổng lồ’, một lực hút cực lớn tuôn ra, thi thể hài cốt vô số hồn độn cự thú bị nó nuốt chửng, hóa thành phân bón bay lả tả rải về bốn phương tám hướng của Bàn Cổ mỗ đại lục.

Được thi thể hài cốt của những hồn độn cự thú này, trong lòng đất Bàn Cổ mỗ đại lục bỗng dừng lại có thêm vô số linh mạch trong lòng đất, bỗng dừng ngưng tụ vô số mỏ quặng phì nhiêu, thậm chí đất đai trên mặt đất, cũng bởi vì hài cốt các cự thú tràn ngập năng lượng kỳ dị trở nên phì nhiêu hơn rất nhiều.

“Bàn Cổ... Ngô huynh!” Lão nhân chậm rãi ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Thời gian gần đây, ta tâm huyết sôi trào, ở trong tĩnh ngộ đột nhiên sinh ra cảm giác hết hồn... Đại kiếp nạn buông xuống, ta nên như thế nào?”

Hồn độn yên tĩnh, lặng yên không tiếng động, lão nhân trầm mặc thật lâu, thân hình theo một trận gió mát lặng yên tan đi.

Chương 1594: Một Cái Tát

Trong hỗn độn hư không, kiếm quang của Cơ Hạo phân hoá, một kiếm chém bị thương Hoa đạo nhân.

Hoa đạo nhân kinh hãi cúi đầu, nhìn vết thương do kiếm trên ngực mình bị Bàn Cổ Kiếm xuyên thấu, vẻ mặt tràn đầy sự không thể tưởng tượng.

Lấy đạo hạnh của hắn, lấy pháp lực của hắn, cho dù tinh tú ngã xuống, đại địa sụp đổ, cũng khó tổn hại một cọng tóc của hắn. Trước đó vài ngày không cần thận, bị Cơ Hạo một kiếm chặt đứt một cánh tay, đó quả thật là Hoa đạo nhân sơ ý.

Nhưng hôm nay, Hoa đạo nhân ngay cả hộ thân thần liên của mình cũng đã phun ra, hết sức chăm chú đối phó Cơ Hạo, thế mà lại bị hắn đánh bị thương. Hơn nữa không chỉ có thương thế tứ chi bộ vị râu ria, mà là chỗ yếu hại ở ngực bị xuyên thủng.

“Cơ Hạo tiểu nhi!” Hoa đạo nhân rống giận khàn cả giọng, vừa mở miệng đã phun ra thật xa một ngụm máu tươi.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, hắn đưa lưng về phía Mộc đạo nhân, mặc cho Mộc đạo nhân hung hăng quét một cành cây ở trên lưng mình, đánh cho sau lưng hắn máu thịt tung tóe, tay trái Bàn Cổ Chung, tay phải Bàn Cổ Kiếm hung hăng hướng Hoa đạo nhân đánh xuống.

Không chỉ có thế, thân thể Cơ Hạo càng nhoáng lên một cái, phía sau cổ đột ngột lại sinh ra bốn cánh tay, bốn cánh tay mới sinh kết thành pháp ấn, bốn bàn tay mang theo các luồng hỗn độn khí lưu to lớn, giáp mặt hướng mặt Hoa đạo nhân vỗ xuống.

Bàn Cổ Chung hung hăng đánh vào trên đầu Hoa đạo nhân, đỉnh đầu Hoa đạo nhân lao ra một đóa hoa sen che ở trước Bàn Cổ Chung, bị một tiếng chuông

ngân của Bàn Cổ Chung chấn động vỡ nát. Bàn Cổ Kiếm đâm nhanh vào mi tâm yếu hại của Hoa đạo nhân, Hoa đạo nhân sợ hãi rít khàn cả giọng, từng đạo thanh khí tràn ngập, một đóa Hồng Mông thần liên toàn thân bao phủ ở trong hỗn độn khí lưu, màu sắc thay đổi trong nháy mắt lặng yên nở rộ ở mi tâm hắc đốn đờ về phía Bàn Cổ Kiếm.

Mộc đạo nhân tức giận đến mức rống giận khàn cả giọng: “Đại Tự Tại, nếu không muốn ngã xuống, mau rút đi, để sư đệ nhà ta tự mình ra trận! Người tể ra bản thể thần liên của sư đệ, nếu có chút tổn hại, người cũng chạy trời không khỏi nắng!”

Trong con người của Hoa đạo nhân u quang bảy màu hơi lóe lên, hào quang bảy màu chợt biến mất, con người Hoa đạo nhân trở nên trong suốt như nước, mát lạnh như băng. Hoa đạo nhân khôi phục bình thường thâm trầm nhìn Cơ Hạo một cái, Hồng Mông thần liên vừa mới toát ra ở mi tâm hắc ‘Soạt’ một cái thu về trong cơ thể, hỗn độn hư không giữa hắc cùng Cơ Hạo đột nhiên kịch liệt chấn động lên.

Ban đầu Cơ Hạo và Hoa đạo nhân cách nhau không đến ba trượng, theo hỗn độn hư không kịch liệt chấn động, hư không khoảng ba trượng giữa hai người đột nhiên chong chóng chất mấy trăm triệu tầng, mỗi một tầng đều dày tới vạn dặm!

Bàn Cổ Kiếm của Cơ Hạo đâm vào trong hỗn độn hư không kịch liệt dao động, từng tầng gợn sóng không ngừng khuếch tán ra, đâm thủng mỗi một tầng hỗn độn hư không chong xếp, kiếm quang sắc bén không chịu nổi trên thân Bàn Cổ Kiếm liền suy yếu một tầng. Cơ Hạo chỉ cảm thấy trước mũi kiếm một mảng trống rỗng, mặc cho hắc cố gắng như thế nào, cũng khó xuyên thủng hư không xa ức vạn dặm này, thật sự thương tổn đến thân thể Hoa đạo nhân.

Bản ngã ý thức Đại Tự Tại biến mất, nguyên linh Hoa đạo nhân một lần nữa khống chế pháp thể nhà mình cùng pháp lực vô biên, hắc thi triển ra đạo thiên biến vạn hóa, lập tức tạo thành phiên toái cực lớn cho Cơ Hạo.

Mộc đạo nhân càn thét dài, cành cây thất bảo trong tay mang theo các luồng sáng mạnh mẽ hung hăng quét ở trên lưng Cơ Hạo, sau lưng Cơ Hạo bị đánh cho máu thịt văng khắp nơi, rất nhanh đã lộ ra khung xương lưng, xuyên thấu qua khe hở giữa khung xương, thậm chí có thể nhìn thấy nội tạng Cơ Hạo mấp máy.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, bốn bàn tay Cơ Hạo chông pháp hung hăng đè ở trên hỗn độn hư không Hoa đạo nhân trọng điệp.

Chín pháp trận màu vàng tròn trịa âm âm xuất hiện, pháp trận màu vàng bày ra hình cừu cung phức tạp huyền diệu, từng miếng thái dương đạo văn lấp lánh được khảm ở trong pháp trận hình tròn đường kính trăm trượng, như lưu ly màu vàng điêu khắc mà thành, mỹ lệ đi kèm khí tức dị thường mạnh mẽ.

Hỗn độn hư không Hoa đạo nhân trọng điệp kịch liệt chấn động, một đòn toàn lực này của Cơ Hạo, thế mà lại đem hỗn độn không gian Hoa đạo nhân trọng điệp mấy trăm triệu tầng đục lỗ khoảng ba thành, chín đạo kim quang như thần phạt trời giáng xuống, gào thét xuyên thấu hư không, đem hỗn độn hư không chông chát từng tầng đánh tan thành mảnh vụn.

Mỗi một tầng hỗn độn hư không vỡ nát, đều hóa thành mảng lớn ánh lửa cùng mây khói màu đen hướng bốn phía cấp tốc khuếch tán, hư không giữa Cơ Hạo và Hoa đạo nhân ánh lửa bắn ra bốn phía, các luồng lực lượng hủy diệt như độc long tản ra, hất Cơ Hạo và Hoa đạo nhân bay ngược lên, vô cùng chật vật hướng phía sau bay đi.

Mộc đạo nhân thét dài một tiếng, tay trái hất kết một cái pháp ấn, hung hăng đặt ở trên xương cột sống sau lưng Cơ Hạo.

Vang một tiếng cực lớn, một đạo lôi quang xanh mướt bùng nổ ở trên xương cột sống Cơ Hạo, xương cốt Cơ Hạo bị nổ gãy mười mấy đốt, xương gãy như mưa âm âm hướng bốn phía phun tung toé. Trong đó một mảnh xương vỡ hình tam giác mang theo lực đạo đáng sợ lướt qua gò má Hoa đạo nhân, mạnh mẽ xé rách trên da mặt hằn một vết thương sâu cả tấc.

Mộc đạo nhân kinh hô khan cả giọng: “Thân thể kẻ này sao lại mạnh mẽ như thế? Môn nhân đệ tử chúng ta, không một ai có thể bằng một hai phần vạn của hãn!”

Một đòn thành công, Mộc đạo nhân rút cuộc phát hiện thân thể Cơ Hạo quái dị —— mạnh, mạnh tới mức khó có thể hình dung, lấy một đòn toàn lực của hãn, thế mà không thể đem thân thể Cơ Hạo đánh cho hóa thành tro bụi, chỉ có thể đánh gãy một đoạn xương cột sống của y!

Phải biết rằng, Cơ Hạo một lần này chưa dùng Bàn Cổ Chung thủ hộ bản thân, hãn dùng Bàn Cổ Chung làm chùy đi đập Hoa đạo nhân rồi.

Cho nên Cơ Hạo là hoàn toàn dựa vào thân thể mạnh mẽ vô cùng của mình cứng rắn chịu một đòn của Mộc đạo nhân, Mộc đạo nhân lại chỉ có thể đánh nát một đoạn xương cốt của hãn!

Mộc đạo nhân tự nghĩ, nếu là Vũ Dư đạo nhân không làm bất cứ thủ đoạn phòng ngự nào, đơn thuần dựa vào thánh thể pháp thể cứng rắn chịu một đòn toàn lực của hãn, thánh thể pháp thể vạn pháp bất xâm, vạn kiếp bất diệt của Vũ Dư đạo nhân, ít nhất cũng phải gãy hai cái xương!

Cái này ý nghĩa, Cơ Hạo đơn thuần cường độ thân thể, đã đủ để đánh đồng với ‘Thánh thể’ Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, thậm chí Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bọn họ các giáo chủ đại năng thiên chuy bách luyện, do đại đạo pháp tắc thấm vào rèn luyện vô số năm!

Khiến da đầu Mộc đạo nhân phát tê là, mỗi một tấc thân thể trong thánh thể pháp thể bọn họ đều khắc đại đạo đạo văn rậm rạp nhiều đếm không xuể, thân thể bọn họ tương đương lúc nào cũng được vô số thiên địa pháp tắc che chở, lúc này mới có lực phòng ngự cường hãn như vậy!

Mà Cơ Hạo, hãn thuần túy là dựa vào đơn thuần cường độ thân thể, hãn thuần túy cường độ thân thể đã đủ để chống đỡ với ‘Thánh khu’ của bọn họ các nhân vật cấp giáo chủ.

“Kẻ này không thể giữ lại được!” Mộc đạo nhân nheo đôi mắt lớn tiếng quát: “Nhục thân thành thánh? Lấy lực chứng đạo? Chúng ta cũng không dám có cái mộng đẹp này, người tiểu tử này tài gì đức gì dám có ý niệm cuồng vọng như thế?”

Cơ Hạo thực không còn gì để nói quay đầu nhìn Mộc đạo nhân một cái, nhục thân thành thánh? Lấy lực chứng đạo? Hắn chưa bao giờ nghĩ như vậy đâu!

Nếu không phải hư ảnh sống nhờ ở trong thần hồn không gian của hắn lại không đi điều - giáo lung tung một phen... Nói đến cùng, Cơ Hạo cũng không biết hắn rốt cuộc tu luyện là pháp môn cổ quái nào, dù sao thần thông pháp lực của hắn hiện tại, khác hẳn với đại đạo trên đạo giải Vũ Dư đạo nhân truyền thụ!

Cổ nén đau đớn xé tim xé phổi phía sau lưng, một cánh tay trong bốn cánh tay mới mọc sau cổ Cơ Hạo đột nhiên hung hăng quật một bạt tai.

Mộc đạo nhân đang kinh hô hết giận dữ, cánh tay Cơ Hạo vô cùng kì diệu đột nhiên vươn ra hơn một ngàn trượng, giống như một con linh xà uốn lượn mà ra, một bạt tai hung hăng tát ở trên khuôn mặt già của Mộc đạo nhân!

“Ha ha, đánh hay lắm!” Xa xa truyền đến một tiếng thét dài, Vũ Dư đạo nhân mặc áo đỏ đã đập một đạo tiên quang rải bước chạy tới.

Chương 1595: Tiền Tài Động Lòng Người

“Ha ha ha, lão đầu gỗ, sư tôn ta đến rồi, người có thủ đoạn thông thiên, cứ việc đi khoa tay múa chân với sư tôn nhà ta, tiểu tử ta không phụng bồi nữa!”

Mắt thấy Vũ Dư đạo nhân cầm trường kiếm hung tợn đánh tới, Cơ Hạo cất tiếng cười to, Thiên Địa Kim Kiều thanh quang chọi lóe, mang theo hấn nháy mắt dịch chuyển đến ngoài mấy trăm dặm. Hấn hít sâu một hơi, xương vỡ, thịt nát bị cành cây thất bảo đánh bay liền như chim chóc có linh tính về tổ, ùn ùn bay trở về thân thể Cơ Hạo, nhanh chóng ghép lại với nhau.

Vu Đế nhân tộc đều có đại thần thông nhỏ máu trọng sinh, huống chi Cơ Hạo tồn tại này tu được chân ý của Bàn Cổ chân thân? Mỗi một giọt máu thịt của hấn đều chưa xói mòn, toàn bộ quay về bản thể Cơ Hạo, trong nháy mắt toàn bộ cốt nhục đều khép lại như lúc ban đầu, nhìn không ra một tia vết thương.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhanh chóng sóng vai đứng ở cùng một chỗ, vạn phần kiêng kỵ nhìn về phía Vũ Dư đạo nhân.

Chỉ riêng đạo hạnh cảnh giới Vũ Dư đạo nhân đã có thể ép Hoa đạo nhân một bậc, so với Mộc đạo nhân có lẽ sà sà như nhau, có lẽ có một chút không bằng. Nhưng Vũ Dư đạo nhân kế thừa ý niệm sát phạt chinh chiến trong nguyên linh Bàn Cổ thánh nhân, lực lượng chém giết có một không hai thiên hạ.

Càng đòi mạng hơn là, bộ tiên thiên sát phạt đệ nhất kiếm trận Bàn Cổ thế giới của hấn chính là thứ đòi mạng, kiếm trận vừa thành, thì truy hồn lấy mạng không ai có thể chạy trốn. Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân không sợ Vũ Dư đạo nhân, lại rất chột dạ đối với bộ kiếm trận đó của hấn.

“Mộc đạo hữu, Hoa đạo nhân, các người cần da mặt cũng vô dụng, để bản đạo lột xuống cho các người đi!” Vũ Dư đạo nhân cầm trường kiếm hét dài, quanh thân kiếm quang sắc bén, ở trong hư không vạch ra vô số vết kiếm trong suốt rõ ràng có thể thấy được. Hấn chỉ vào Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân lớn

tiếng quát: “Các người lấy đường đường giáo chủ chi tôn, lấy tu vi thánh nhân, thế mà lại liên thủ khi nhục môn hạ đệ tử bản đạo, các người còn cần mặt mũi làm cái gì?”

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nheo mắt nhìn chăm chăm Vũ Dư đạo nhân không nói một tiếng. Lời Vũ Dư đạo nhân nói tất nhiên khó nghe, nhưng đối với huynh đệ hai người ăn no mưa gió mà nói, chút làm nhục trên ngôn ngữ đó đã tính là gì?

Trường kiếm màu xanh trong tay Vũ Dư đạo nhân rung động, hai luồng kiếm quang cực nhỏ đột ngột lóe lên ở trước mặt Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, như Vũ Dư đạo nhân nói, kiếm quang của hắc hướng về phía da mặt của hai đạo nhân cắt tới.

Mộc đạo nhân tức giận, cành cây thất bảo trong tay kéo lên một đạo thần quang bảy màu đem hai luồng kiếm quang đẩy ra. Đỉnh đầu Hoa đạo nhân phóng lên ba ngàn luồng thanh khí, ba ngàn hóa thân toàn thân chuỗi ngọc, khắp người bảo châu, khí tức hùng hồn như núi, tạo hình quái dị tuyệt luân bay lên trời, cầm các loại pháp khí kỳ dị cổ quái, dùng niệm lực thất tình lục dục ngưng tụ thành hướng vào đầu Vũ Dư đạo nhân đánh xuống.

Vũ Dư đạo nhân kinh ngạc mở to mắt nhìn, hắc nhìn ba ngàn hóa thân của Hoa đạo nhân cảm khái từ đáy lòng: “Hoa đạo hữu, thiên biến vạn hóa thuật này của người quả nhiên thần diệu phi thường... Môn thần thông này, năm đó cũng chưa từng thấy người thi triển!”

Bảo kiếm trong tay nhoáng lên một cái, ba ngàn luồng kiếm quang lao vút lên trời, hóa thành các con thanh long xuyên thủng hư không. Chỉ nghe tiếng vàng ngọc vỡ vụn không dứt bên tai, ba ngàn hóa thân của Hoa đạo nhân đồng loạt bị kiếm quang Vũ Dư đạo nhân xuyên thủng ngực, hóa thành vàng ngọc vỡ vụn ầm ầm bay xuống đầy trời.

Hoa đạo nhân chợt biến sắc, một ngụm máu từ trong miệng phun ra, hắc lại

đột nhiên cất tiếng cười to, hai tay kết ấn, lấy tinh huyết phun ra để dẫn dắt nhanh chóng ở trong hư không vẽ một pháp ấn.

Pháp ấn màu máu bay ra, vô số mảnh hóa thân lấy pháp ấn này làm trung tâm, chọt hướng vào phía trong hợp lại. Chỉ nghe một tiếng rống to như mây vạn tiếng sấm đồng thời bùng nổ ở đỉnh đầu, một hóa thân quái dị cao ngàn dặm, toàn thân màu vàng sẫm, đầu có bốn mặt, bốn chân ba mươi sáu cánh tay từ hư vô ngưng tụ.

Hoa đạo nhân ở nơi Bàn Hành ngã xuống tại Bàn Hành thế giới cướp đoạt mấy trăm món tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo, giờ phút này hóa thân khổng lồ bốn mặt bốn chân ba mươi sáu cánh tay này trên tay phân biệt cầm một kiện tiên thiên chí bảo, kéo ra ức vạn luồng hào quang khí lạnh, thế không thể đỡ hướng Vũ Dư đạo nhân vỗ xuống.

Cùng lúc hóa thân động thủ, Mộc đạo nhân đã lách mình một cái đến phía sau Vũ Dư đạo nhân, cành cây thất bảo trong tay tàn nhẫn dị thường hướng sau lưng Vũ Dư đạo nhân đâm tới, đồng thời tay trái hắn cũng cầm một tiên thiên chí bảo hình dạng ngọc bích, miệng tụng chân ngôn kích phát ngọc bích phun ra kỳ quang bốn màu, như cối xay gió xoay tròn hướng quanh thân Vũ Dư đạo nhân quần quanh.

Hai tay Hoa đạo nhân càng liên tục bùng, từng đạo cấm chế kỳ dị không ngừng hướng Vũ Dư đạo nhân quét xuống, các tia sáng kỳ dị ép thân thể Vũ Dư đạo nhân khẽ lay động, giống như đứng ở trong đầm lầy vũng bùn, khí tức quanh thân hỗn loạn một trận.

Vũ Dư đạo nhân nhìn hóa thân to lớn nhắm vào đầu hạ xuống, đột nhiên cất tiếng cười to: “Ha ha, Hoa đạo nhân, người đây là đi đâu phát tài vậy? Ba mươi sáu món tiên thiên chí bảo? Sư huynh đệ hai người các người cộng lại, có thể có của cải hùng hậu như vậy?”

Cơ Hạo ở một bên thờ dốc vài tiếng, thương thế diệt hết nguyên khí khôi

phục hẳn lớn tiếng quát: “Sư tôn, các tiên thiên chí bảo này, là hai lão gia hỏa này không biết xấu hổ dựa vào thần thông pháp lực, từ trên tay đệ tử cứng rắn cướp lấy.”

Thời gian nói hai ba câu, Cơ Hạo đem sự việc mình ở Bàn Hành thế giới vất vả chém giết Bàn Hành, từ trong bản thể Bàn Hành lưu lại sau khi ngã xuống tìm được hơn một ngàn món linh bảo, chí bảo, lại bị Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân dựa vào thần thông pháp lực cứng rắn đoạt đi một nửa kể ra một lần.

Vũ Dư đạo nhân khẽ nhú mày, vốn ý cười đầy trên mặt hẳn đột nhiên sát ý quay cuồng nổi lên, cả người như bị một tầng mây đen bao phủ, thậm chí ngay cả làn da ngày thường trắng nõn như ngọc cũng trở nên có chút tối như mực.

Tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo, đây là chỗ nội tình của một tông môn, một người tu luyện tu vi bình thường nếu có một kiện linh bảo bên người, ít nhất cũng có thể vượt cấp khiêu chiến cường địch đạo hạnh pháp lực so với mình cao hơn hai ba cảnh giới.

Nếu có một kiện chí bảo mạnh mẽ hộ thể, cho dù là đối mặt đại năng cấp giáo chủ, cũng có thể dựa vào uy lực chí bảo đấu đôi chút, ít nhất không đến mức bị giáo chủ tùy ý một đòn đã thoải mái gạt bỏ.

Mấy trăm món linh bảo, chí bảo? Cái này có thể khiến nội tình một tông môn tăng lên tới trình độ cỡ nào?

Vũ Dư đạo nhân môn nhân đệ tử đông đúc, nhưng trong tay có thể có được vật tiên thiên, trừ mấy đại đệ tử, cũng chỉ có ít ỏi không có mấy người phúc vận thâm hậu, dù sao vật tiên thiên quá mức khó có được, cho dù trong tay Vũ Dư đạo nhân cũng không có bao nhiêu.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân thế mà lại ‘Từ trên tay đồ đệ mình đem mấy trăm món bảo vật cấp tiên thiên vốn thuộc về đồ đệ mình cũng chính là thuộc về mình đoạt đi’!

“Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, hôm nay bản đạo không chết không thôi với các người!” Vũ Dư đạo nhân lớn tiếng quát: “Đại sư huynh, nhị sư huynh, động thủ thôi! Ân oán khác không nói đến, các linh bảo, chí bảo thuộc về chúng ta cướp về mới được!”

Vốn Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân ẩn thân ở một bên xem cuộc chiến, chưa có ý tứ trực tiếp động thủ.

Dù sao Vũ Dư đạo nhân sát phạt lực kinh người, dựa vào lực lượng kiếm trận của hắn, đủ để đấu với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, trừ phi Vũ Dư đạo nhân rơi xuống hạ phong, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân tự giữ thân phận, tự nhiên là không muốn liên thủ đối địch!

Nhưng nghe xong Cơ Hạo nói, trừ Đại Xích đạo nhân vẫn tâm như giếng cổ, chưa có chút gợn sóng, con mắt Thanh Vi đạo nhân cũng đỏ lên.

Môn nhân đệ tử Thanh Vi đạo nhân không có nhiều như Vũ Dư đạo nhân, nhưng môn hạ đệ tử của hắn cũng không ít, có được tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo cũng chỉ ít ỏi mấy người!

Mấy trăm vật tiên thiên, có thể nào để Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chiếm tiện nghi?

Ầm một tiếng, hỗn độn hư không bị một thanh Long Hồ Ngọc Như Ý đánh vỡ ra một cái động lớn, Thanh Vi đạo nhân đột ngột đến phía sau Hoa đạo nhân, một cây như ý hung hăng nện ở trên lưng hắn.

Chương 1596: Một Tay Vỡ Trời

Cơ Hạo đứng ở một bên xem cuộc chiến, mắt thấy Thanh Vi đạo nhân đột ngột ra tay, một đòn đánh cho Hoa đạo nhân thất khiếu phun hỏa, không khỏi vỗ tay cười to.

Chỉ phun máu, lấy căn cơ nội tình của Hoa đạo nhân, cũng chỉ là tổn hại chút nguyên khí, điều dưỡng một chút là có thể khôi phục, cũng không đáng ngại với đạo cơ. Nhưng Long Hồ Ngọc Như Ý trong tay Thanh Vi đạo nhân lại là tiên thiên chí bảo đứng đầu, uy lực to lớn đến cực điểm, trong thất khiếu Hoa đạo nhân phun ra không phải máu tươi, mà là một luồng bản mạng chân hỏa trong đạo đài phát ra.

Một tia bản mạng chân hỏa này ngày thường ẩn sâu trong thần hồn, đã là mệnh hỏa, lại là hồn hỏa, một khi tắt, chính là lúc thân tử đạo tiêu, có thể thấy được sự quan trọng của nó. Hoa đạo nhân bị đánh cho thất khiếu phun hỏa, rõ ràng là bốn nguyên căn cơ bị thương nặng.

“Thanh Vi đạo nhân!” Hoa đạo nhân rất điên cuồng hét khàn cả giọng.

Đường đường Thanh Vi đạo nhân, người ngày thường uy nghiêm đoan trang tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc nhất, thế mà lại học được đánh lén sau lưng, hơn nữa vừa động thủ đã là Long Hồ Ngọc Như Ý lực sát thương lớn nhất trong chí bảo hãn mang theo bên người!

Hoa đạo nhân chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng hỗn loạn một trận, não cũng như đang thiêu đốt, trong cổ họng phun ra từng đạo hỏa khí thật xa, thân thể hãn run nhè nhẹ, trước mắt biến thành màu đen từng đợt, hoàn toàn quên mình thân ở phương nào, đang làm việc gì.

Thanh Vi đạo nhân một đòn thành công, đánh cho Hoa đạo nhân tối tăm mặt mũi không biết bản thân sống chết. Vũ Dư đạo nhân cười dài một tiếng, bảo kiếm màu xanh trong tay nổi lên một mảng kiếm quang rực rỡ, như một dải cầu

vòng bay lên trời, trong khoảnh khắc đâm xuyên qua ngực hóa thân to lớn kia của Hoa đạo nhân.

Cầu vòng kiếm màu xanh xoay tròn bay múa một phen, hóa thân to lớn của Hoa đạo nhân bị cắt thành mảnh nhỏ, ba mươi sáu món tiên thiên chí bảo bị Vũ Dư đạo nhân chụp lấy.

Mộc đạo nhân tức giận thét dài, thân hình hẫch chợt lóe đến phía sau Vũ Dư đạo nhân, cành cây thất bảo trong tay hóa thành một ánh sao bảy màu chói mắt, giống như một thanh kiếm sắc bén một lần nữa hướng sau lưng Vũ Dư đạo nhân đâm tới.

Thân hình Vũ Dư đạo nhân liên tục lóe lên, mang theo tiếng xé rách không gian chói tai không ngừng phá không chạy đi, ánh sao bảy màu trong tay Mộc đạo nhân trong thời gian ngắn đâm xuyên vô số lần, lại từ đầu tới cuối cách thân thể Vũ Dư đạo nhân một chút xíu khoảng cách như vậy.

Chỉ một chút khoảng cách như vậy lại là chân trời góc biển, mặc cho Mộc đạo nhân thúc dục pháp lực thần thông như thế nào, công kích của hẫch từ đầu tới cuối không rơi đến trên người Vũ Dư đạo nhân. Cận thân chém giết bực này, pháp môn vật lộn, thật sự bàn luận tới, ba Mộc đạo nhân cộng lại cũng không lợi hại như Vũ Dư đạo nhân hiểu chiến thành tánh. Lấy sở đoản của mình tấn công sở trường của địch, Mộc đạo nhân cũng là tức quá hồ đồ rồi mới làm ra chuyện như vậy.

Cơ Hạo ở một bên xem mà mặt mày vui vẻ. Vũ Dư đạo nhân trong lúc né tránh, thân hình hẫch như kiếm, mang theo một luồng kiếm ý sắc bén vô cùng xuyên qua hư không, hỗn độn triều tịch yếu ớt như miếng đậu phụ, không tạo thành bất cứ trở ngại nào đối với hẫch.

Bước ra mỗi một bước, mỗi một cái thân hình biến hóa, đều đã trình bày trong Vũ Dư kiếm quyết, nhưng Vũ Dư đạo nhân thi triển ra, mỗi một động tác của hẫch đều liên mạch không vết nối, như nước chảy mây trôi khiến Cơ Hạo cảm

gián được các tia kiếm đạo đạo vận kỳ dị.

Xem Vũ Dư đạo nhân chiến một trận, có thể so với thu hoạch của Cơ Hạo tự tìm hiểu kiếm đạo trăm năm. Cơ Hạo mặt mày vui vẻ, hoa chân múa tay, đột nhiên trong mỗi một lỗ chân lông toàn thân hắt đều có kiếm khí âm u dâng trào ra, hiển nhiên ở dưới bộ pháp cao thâm của Vũ Dư đạo nhân dẫn dắt, hắt đã lâm vào cảnh giới đốn ngộ kỳ dị nào đó.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh ngồi xếp bằng giữa không trung, trong tay thường thức hư ảnh một thanh đại phủ: “Hắc, Vũ Dư thắng nhãi này, chơi kiếm cái gì? Mọi loại binh khí đều là bàng môn tả đạo, chỉ có đại phủ mới là Bàn Cổ chính tông!”

Lắc đầu, hư ảnh rất bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Mình đi sai đường còn chưa tính, còn dẫn dắt làm hỏng đồ đệ, thật sự là... Truyền nọc độc vô cùng!”

Mộc đạo nhân đuổi theo Vũ Dư đạo nhân đập loạn cất tiếng cười to, Vũ Dư đạo nhân tay múa, chân đi, vừa né tránh Mộc đạo nhân công kích, vừa không dừng tay thường thức ba mươi sáu môn tiên thiên chí bảo vừa mới cướp đoạt được.

“Không bằng chí bảo Bàn Cổ thế giới khai thiên tích địa sinh ra, lại thực sự là phẩm giai tiên thiên chí bảo, dù không bằng, uy lực cũng chỉ yếu hơn một hai bậc, đủ để trở thành trọng khí môn nhân đệ tử ký thác nguyên thần, chứng đạo!” Vũ Dư đạo nhân cất tiếng cười to nói: “Bảo bối tốt, các người hai lão già mà không biết xấu hổ này, thế mà lại cướp bảo bối từ trong tay môn nhân của bản đạo!”

Giữa ba huynh đệ Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân có liên hệ linh hồn thần bí mà kỳ dị, cùng lúc Vũ Dư đạo nhân đánh giá ba mươi sáu môn tiên thiên chí bảo, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân đồng thời đã biết công dụng, uy lực, nguồn gốc, nền móng của những chí bảo này.

Thanh Vi đạo nhân khẽ nhú mày, đỉnh đầu một đạo thanh khí lao lên cao

mấy vạn dặm, tay phải vung Long Hồ Ngọc Như Ý hướng phía Hoa đạo nhân công kích mãnh liệt một trận.

Hoa đạo nhân lớn tiếng hét dài, bị Thanh Vi đạo nhân liên tục đánh mười mấy phát như ý ở trên người, đánh cho toàn thân hắc ánh lửa văng khắp nơi, từng tia bản mạng chân hỏa không ngừng từ trong lỗ chân lông toàn thân phun ra, làm thân thể hắc cũng mờ hồ trong suốt như một khối lưu ly thiêu đốt.

Hoa đạo nhân đã đại thương nguyên khí, đánh bừa một trận này, không dốc lòng bề quan một đoạn thời gian, nguyên khí pháp lực, đạo hạnh tu vi hao tổn không thể khôi phục. Theo nguyên khí tổn hại, Hoa đạo nhân lúc né tránh Thanh Vi đạo nhân công kích càng thêm chật vật, vài lần thiếu chút nữa bị Long Hồ Ngọc Như Ý vỗ vào trên ót.

Mộc đạo nhân mắt thấy Hoa đạo nhân chống đỡ hết nổi, hắc đột nhiên tỉnh ngộ —— ‘Diễn’ chi đạo thiên biến vạn hóa của Hoa đạo nhân, lại vừa lúc bị đạo quả của Thanh Vi đạo nhân khắc chế, hơn nữa đạo hạnh của Thanh Vi đạo nhân, so với Hoa đạo nhân mạnh hơn một mảng lớn!

Thét dài một tiếng, Mộc đạo nhân bỏ lại Vũ Dư đạo nhân, lắc mình một cái muốn đi tiếp viện Hoa đạo nhân.

Đại Xích đạo nhân luôn ẩn thân một bên xem cuộc chiến đột nhiên thét dài ra tay, thân hình hắc như hạc dần dần bay lên, sau đó mau lẹ tuyệt luân lao xuống với một góc độ lớn đánh một đòn, một cái chày tử ngọc chế thành trong tay nặng nề đánh ở trên lưng Mộc đạo nhân.

Mộc đạo nhân nằm mơ cũng không ngờ Đại Xích đạo nhân ngày thường khiêm tốn bình hòa nhất cũng sẽ đột nhiên ra tay, hơn nữa là ra tay gần như đánh lén. Đại Xích đạo nhân đạo hạnh cao thâm khó lường, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân tự nhận so với hắc cũng thua kém nhiều.

Mộc đạo nhân từng vô số lần phỏng đoán tiêu chuẩn đạo hạnh của Đại Xích đạo nhân, thẳng tới hôm nay hắc tự mình trúng một lần công kích mãnh liệt như

vậy, hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ —— Đại Xích đạo nhân, thật sự quá khủng bố, quá khủng bố!

Chày tử ngọc trong tay Đại Xích đạo nhân không phải bản mạng chí bảo bên mình hắn thường ngày, mà là một binh khí không biết từ nơi nào tụt tay lấy ra, chỉ một binh khí không thường dùng như vậy, một đòn đã đánh cho Mộc đạo nhân lục phủ ngũ tạng hầu như vỡ nát, Mộc đạo nhân đau đến mức thiếu chút nữa khóc ròng.

“Đại Xích đạo huynh, xuống tay lưu tình!” Mộc đạo nhân há mồm phun ra một mũi tên lửa trộn lẫn lượng lớn máu, nguyên khí đại thương hắn kinh hãi dị thường rống lên: “Xem ở trên phần tình cảm sư huynh đệ ta hai người và Bàn Cổ thánh nhân!”

Đại Xích đạo nhân đang chuẩn bị đánh ra đòn thứ hai chợt dừng lại, trên khuôn mặt giếng cổ không có gợn sóng đã lộ ra một tia chần chờ.

Đúng lúc này, xa xa trong một tòa thành trì to lớn kia một tiếng rống giận lao vút lên trời.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cánh tay đen sì dài đến mấy trăm vạn dặm, bên trên mọc đầy lông đen rậm rạp từ trong thành trì chợt vươn ra, một chưởng vỗ vào trong một mảng hỗn độn hư không mọi người đang ác chiến.

Ầm một tiếng, một mảng hỗn độn hư không này ầm ầm vỡ nát.

Chương 1597: Ngu Man

Một đòn mãnh liệt đánh cho hư không vỡ vụn, Cơ Hạo kinh hô một tiếng, Bàn Cổ Chung phóng ra các luồng hỗn độn khí tức vờn quanh toàn thân, Thiên Địa Kim Kiều phát ra tiếng ầm ầm to rõ, hóa thành một cây cầu vồng màu vàng dài đến mấy vạn dặm vút ngang qua hư không, mạnh mẽ bổ ra một cái thông đạo gió êm sóng lặng, mang theo Cơ Hạo bình yên rời khỏi một mảng không gian vỡ nát này.

Vừa mới xông ra khỏi hư không bị bạo lực phá hủy, bên cạnh Cơ Hạo bóng người chột lóe, Hoa đạo nhân bị thương nặng, toàn thân ánh lửa lượn lờ vô cùng chặt vật học cả đồng máu từ bên người Cơ Hạo xông ra.

Cơ Hạo đứng ở trên cầu vồng màu vàng do Thiên Địa Kim Kiều biến thành, Hoa đạo nhân ngay bên cạnh cầu vồng màu vàng, hai người cách nhau không đến mười trượng.

Bốn mắt nhìn nhau, Cơ Hạo và Hoa đạo nhân đồng thời sửng sốt một chút, trong nháy mắt tiếp theo Cơ Hạo rống to một tiếng, hai tay kéo theo các luồng khí hỗn độn, hóa thành thủ ấn phạm vi trăm dặm hướng vào đầu Hoa đạo nhân vỗ xuống. Lực lượng nửa Bàn Hành thế giới rót vào trong hai bàn tay, bàn tay Cơ Hạo mang theo áp lực nặng nề khiến Hoa đạo nhân cũng không khỏi run sợ!

Đối thành trạng thái toàn thịnh, Hoa đạo nhân hoàn toàn có thể không đặt công kích của Cơ Hạo vào mắt.

Giờ phút này Hoa đạo nhân liên tục bị Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân làm bị thương nặng, thiên biến vạn hóa chi đạo diễn sinh vô số hóa thân bị một kiếm của Vũ Dư đạo nhân chém giết, giờ phút này Hoa đạo nhân nguyên khí suy sụp tới cực điểm, căn bản không có sức cạnh tranh với Cơ Hạo.

Tức giận thở dài một hơi, thân thể Hoa đạo nhân nhoáng lên một cái, đột nhiên hóa thành một làn gió thơm mơ hồ vô tung vô ảnh né ra.

Hai tay Cơ Hạo rơi ở chỗ trống, đánh cho hư không run rẩy một trận, mấy chục hồn độn triều tịch bị một chưởng của hắc đập vỡ nát.

“Hoa đạo nhân, người cũng là tiền bối cấp giáo chủ, người thế mà lại dùng thủ đoạn của Vực Ngoại Thiên Ma đào tẩu? Người còn biết xấu hổ không?” Cơ Hạo lớn tiếng quát, tức giận đến mức khóe mắt giật giật. Hoa đạo nhân thế mà lại dùng ma công của Vực Ngoại Thiên Ma bỏ chạy, Cơ Hạo đã không biết nên đánh giá hành vi bực này của hắc như thế nào.

Xa xa mấy bóng người hiện lên, đám người Vũ Dư đạo nhân có chút chật vật, lại không tổn hao gì từ trong hư không sụp đổ đi ra.

Mộc đạo nhân hít một hơi thật sâu, thân thể nhoáng lên một cái xuất hiện ở ngoài mấy vạn dặm. Bên người hắc một làn gió thơm thoảng qua, Hoa đạo nhân hiện ra thân hình, ở dưới sự yểm hộ của Mộc đạo nhân vội vàng lấy ra một bình ngọc, lấy ra mười tám viên đan hoàn màu vàng to bằng ngón cái nhét vào trong miệng. Hắc nghe được tiếng rống giận dữ của Cơ Hạo, lại coi như chưa nghe thấy, da mặt cũng chưa run rẩy lấy một lần.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân bỏ lại Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nguyên khí bị hao tổn rất nghiêm trọng, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía thành trì kim loại thật lớn xa xa giống như một con hồng hoang cự thú.

“Đạo hữu tới từ đâu? Tới đây như thế nào?” Đại Xích đạo nhân đem cái chày tử ngọc vừa mới tấn công mạnh mẽ Mộc đạo nhân giấu đi, chậm rãi từ trong tay áo lấy ra một cây gậy gỗ nhìn như không chút bắt mắt nằm trong tay, lại lấy ra một cái lá chuối tây xanh ngắt ướt át cắm ở trong vạt áo.

Tựa như là lo lắng hai kiện chí bảo trên tay không thể đối phó cường địch chưa biết, Đại Xích đạo nhân lại lấy ra hai chiếc nhẫn đá quý hào quang lượn lờ đeo ở trên ngón tay trái. Theo động tác ngón tay Đại Xích đạo nhân, hai chiếc nhẫn phun ra hai luồng khí tức một trong một đục, ở trên bàn tay Đại Xích đạo

nhân ngừng tụ thành một cái Thái Cực pháp ấn mờ mờ lung lung.

Trên thành trì kim loại thật lớn, đám đông quý tộc Ngưu tộc, chiến sĩ Già tộc mặc giáp trụ hoa lệ bay lên trời, lằng lằng lơ lửng ở giữa không trung.

Sâu trong thành trì truyền đến tiếng cười trầm thấp, tiếng cười lạnh ‘Ha ha’ trầm thấp mà khàn khàn, như sấm rền đêm mùa hè chậm rãi lăn tới chân trời. Một mảng hỗn độn hư không đục ngầu chợt biến sắc, trong tầm nhìn của Cơ Hạo tất cả đều biến thành màu đen cực độ đẫm xấu.

Hỗn độn màu đen, triều tịch màu đen, vô số năng lượng hỗn loạn màu đen va chạm lẫn nhau, phát ra điện quang cùng lôi đình màu đen, càng có một cái hố đen cực lớn cắn nuốt tất cả lạng yên nảy sinh. Bốn phía trở nên yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng cười lạnh khó nghe ‘Ha ha’ kia như giòi trong xương, không ngừng vang lên trong thần hồn không gian của Cơ Hạo.

Dần dần, tiếng cười ‘Ha ha’ này va chạm quanh quẩn lẫn nhau, trở nên càng lúc càng vang, càng lúc càng ồn ào, như vô số đao kiếm rỉ rách nát hung hăng xé rách thân thể và linh hồn Cơ Hạo, khiến hắn nổ đom đóm mắt, khiến toàn thân hắn khó chịu nói không nên lời.

“Tà ma ngoại đạo, sao dám quấy phá?” Thanh Vi đạo nhân nhíu mày, Long Hồ Ngọc Như Ý trong tay đột nhiên hung hăng hướng hư không đánh một đòn.

Chỉ nghe một tiếng sấm to lớn uy nghiêm ầm ầm vang lên, tiếng cười ồn ào ‘Ha ha’ trong đầu Cơ Hạo đột nhiên bị quét sạch. Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, vội vàng thầm tụng chân ngôn chú ngữ thanh tâm ngưng thần trấn áp tâm ma, lấy bí pháp chấn nhiếp tâm thần.

Bàn Cổ Chung lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, từng tiếng chuông ngân không ngừng truyền đến, tính cả chân ngôn chú ngữ đồng loạt bảo vệ đạo đài nguyên thần của Cơ Hạo.

“Tà ma ngoại đạo?” Chỗ trung tâm thành trì kim loại to lớn kia truyền đến

một tiếng rống cực kỳ thô bạo, bạo ngược khàn khàn: “Đối với ta mà nói, các người mới là tà ma ngoại đạo!”

Theo tiếng rống thật lớn, lại là một cánh tay thật lớn dài đến mấy trăm vạn dặm, đầy lông đen từ trong thành trì kim loại vươn ra, hai cánh tay thật lớn chọt nắm lấy tường thành thành trì kim loại, lực lượng to lớn bóp tường thành màu đồng cổ vang lên ‘Rắc rắc’.

Chậm rãi, một bóng người to lớn thông thả thẳng lên nửa thân trên, xa xa hướng bên này nhìn tới.

Đó là một cái bóng người quái dị cỡ nào, to lớn cỡ nào, cho dù cách nhau ỨC VẠN Dặm, vẫn như gần ngay trước mắt. Mọi người đều có thể rõ ràng nhìn thấy trên gương mặt thô quánh mà dã tính mười phần của hắn mọc rậm rạp lông đen, nhìn thấy ở trán hắn con mắt duy nhất cực lớn tràn ngập ý tứ hủy diệt cuồng bạo kia.

Diện mạo kẻ này thô quánh như thế, giống như một con hắc tinh tinh chưa tiến hóa hoàn toàn, đầu hắn bị tảng đá lớn hung hăng lăn qua lộn lại đập mấy mươi lần, đầu biến hình, bộ dáng trở nên vặn vẹo dữ tợn, sau đó trực tiếp liền từ động vật hoang dại biến thành sinh vật trí tuệ.

Thô quánh mà dã man, thô bạo mà nanh ác, trên gương mặt vặn vẹo không nhìn thấy hào quang nhanh nhạy sinh vật trí tuệ nên có, chỉ có dã tính và ý chí phá hủy rõ ràng rõ ràng đang quay cuồng. Khóe môi hắn treo hai hàng nước dãi thật dài, như chó hung mãnh mắc bệnh chó dại chảy nước miếng. Con mắt duy nhất ở mi tâm hắn cũng đỏ bừng, đó là màu sắc vô số mạch máu nhỏ bé bành trướng khắp cùng một chỗ hình thành.

“Ta là Ngu Man.” Hai cánh tay thật lớn của cự nhân khẽ run lên, cố gắng chống đỡ thân thể chậm rãi đứng lên.

Như đã thời gian rất dài chưa hoạt động thân thể, tốc độ cự nhân đứng dậy rất chậm chạp, rất gian nan. Cách cự nhân thật xa, Cơ Hạo cũng có thể nghe được

các khớp trong cơ thể hẳn phát ra tiếng vang ‘Rắc rắc’.

“Từng thế giới đều có đạo của mình. Kẻ nắm giữ đạo của từng thế giới, đều cho rằng mình mới là chính đạo. Người nắm giữ đạo của từng thế giới, các tồn tại tự xưng là ‘thánh nhân’ đó, đều cho rằng người khác là tà ma ngoại đạo.”

Ngu Man bề ngoài thô lậu mà dã man, nhưng lời hẳn nói ra, lại rất có mấy phần đạo lý.

“Ta từng chinh phục, từng hủy diệt vô số thế giới. Ta cho rằng những kẻ nắm giữ các thế giới bị ta hủy diệt là tà ma ngoại đạo, bọn hẳn cho rằng ta là tà ma ngoại đạo. Mà kết quả cuối cùng thì sao? Người thắng mới là chính đạo, mà toàn bộ người thất bại, tất cả đều là tà ma ngoại đạo.”

“Ta cường đại hơn các người, cho nên các người mới là tà ma ngoại đạo.”

“Đây là đạo tuyệt đối chính xác sinh mệnh dài đằng đẳng của ta lĩnh ngộ ra!”

Chương 1598: Đạo Chính Xác

Quý tộc Ngu tộc, chiến sĩ Già tộc lấy hàng trăm vạn để tính ở trong hư không tối như mực triển khai nghi trượng quy mô lớn, bọn họ dùng ánh mắt thành kính của phàm nhân cúng bái thần linh nhìn chăm chú vào Ngu Man, ở dưới sự dẫn dắt của Tà Miện thánh tôn quỳ mọp xuống đất hướng Ngu Man bái lạy hành lễ.

Ngu Man thân thể khổng lồ dị thường rút gào trầm thấp, hần chậm rãi đứng thẳng dậy, mà hình thể quá mức kinh người của hần theo hần đứng lên không ngừng thu nhỏ lại, sau khi hần hoàn toàn đứng thẳng thân thể, chiều cao của hần cũng áp súc đến khoảng mười trượng.

Khuôn mặt thô quánh mà dữ tợn, lông đen toàn thân như một tầng thảm thật dày bao trùm thân thể, ngoài cái đó ra trên thân thể không có thứ gì. Ngu Man dùng sức lắc lư cái đầu, cái cổ cứng ngắc không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘rắc rắc’, như mấy chục sợi gân trâu già đang không ngừng căng lên, co rút lại.

Cơ Hạo đứng xa xa nhìn Ngu Man, đây là một con đại tinh tinh biết đi đứng thẳng, còn là một con đại tinh tinh lông đen một mắt, bề ngoài đáng ghê tởm dị thường, như từng bị hủy dung. Một vật khổng lồ một mắt xấu xí như vậy, nhưng đạo vận trên người hần quay cuồng mà ra, lại tuyệt đối giống với đám người Vũ Dư đạo nhân, là tồn tại cấp giáo chủ, hoặc là nói cấp ‘thánh nhân’.

Dùng sức hoạt động cổ mình, sau đó là đôi tay, lưng hông, hai chân, hai bàn chân.

Chờ các khớp toàn thân đều hoạt động một phen, Ngu Man cười quái dị vài tiếng ‘hắc hắc’, đằng hắng giọng, lúc này mới chộp về phía sau, một cây gậy xương màu đen cực lớn từ trong thành trì bay ra, mang theo tiếng xé gió trầm thấp bay vào trong tay hần.

Tùy ý vung cây gậy xương dài đến mấy trượng, kéo theo từng đợt tiếng gào

thét làm người ta đầu váng mắt hoa, Ngu Man đem cây gậy xương đặt trên vai, sai bước hướng bên này đi tới. Quý tộc Ngu tộc, chiến sĩ Già tộc lấy hàng trăm vạn để tính ở phía sau hăn giống như điên cuồng ghen đỏ gương mặt, hô khẩu hiệu khàn cả giọng.

Cơ Hạo nghe được rõ ràng, ngôn ngữ đám dị tộc đó hô khẩu hiệu sử dụng là thứ tiếng cổ đại nào đó của Bàn Ngu thế giới, tối nghĩa khó hiểu rất nhiều ngữ điệu càng thêm thô lậu khó nghe, khác hẳn ngôn ngữ ngả ngôn hoa mỹ hiện nay các quý tộc Ngu tộc của Bàn Ngu thế giới thông dụng.

Các quý tộc dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới còn chưa có tư cách học tập hệ thống loại ngôn ngữ nghe nói chất chứa lực lượng thần kỳ này, Cơ Hạo cũng chỉ từ trong điển tịch Tu tộc vơ vét được, học lác đác một ít ký âm đơn giản nhất. Hăn đại khái nhận ra, các quý tộc dị tộc này đang dùng toàn bộ sự nhiệt tình tán tụng công tích của Ngu Man, tán tụng sự nghiệp to lớn phá hủy ba vạn cái thế giới khác nhau của hăn.

Cơ Hạo cảm nhận được linh hồn các quý tộc dị tộc đang sôi trào, từng đạo tín ngưỡng niệm lực nóng cháy giống như nước thép hòa tan, gào thét nhập vào thân thể Ngu Man. Được những tín ngưỡng niệm lực này thêm vào, thân thể còn có chút cứng nhắc, khô khan của Ngu Man ở sau mấy nhịp thở ngắn ngủn đã hoàn toàn hành động tự nhiên, không còn bất cứ trắc trở gì nữa.

Vác cây gậy xương lớn đi tới trước mặt đám người Cơ Hạo, Ngu Man trừng lớn con mắt duy nhất ở mi tâm, thâm trầm đem đám người Cơ Hạo lần lượt đánh giá một phen.

Người khác là cảm thụ như thế nào Cơ Hạo không biết, nhưng thời điểm con mắt duy nhất của Ngu Man nhìn về phía hăn, Cơ Hạo cảm thấy ánh mắt Ngu Man giống như những thanh tiểu đao cực kỳ nhỏ bé, lực xuyên thấu siêu mạnh, lưỡi đao điên cuồng cắt mỗi một tế bào của hăn, như liếc một cái muốn đem toàn bộ bí mật trong cơ thể hăn phân tích rõ ràng toàn bộ.

Ánh mắt cực kỳ có tính xâm lược, Cơ Hạo càng từ trong ánh mắt Ngu Man cảm nhận được ác ý cùng điên cuồng ngập trời.

“Hai vị minh hữu!” Ngu Man đột nhiên nhếch miệng cười lên, hắn không cười còn tốt, vừa cười cái mồm rộng của hắn liền mở ra như một cái lỗ thùng lớn máu chảy đầm đìa, lộ ra ba hàm răng lớn mọc rậm rạp trong mồm.

Hình thái đáng ghê tởm như thế, Cơ Hạo theo bản năng nhìn nhìn xa xa các quý tộc Ngu tộc tuần tú duyên dáng, nhìn nhìn các chiến sĩ Già tộc cường tráng uy vũ. Cơ Hạo không thể tưởng tượng, đám dị tộc từ trên hình thái hầu như hoàn mỹ không có khuyết điểm này, thế mà lại là có chung nguồn gốc với Ngu Man loại sinh vật thô lậu, đáng ghê tởm này!

“Ha ha!” Đại Xích đạo nhân đột nhiên cười khế một tiếng, hai chiếc nhẫn đeo trên ngón tay khê va chạm một cái, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhìn nhau một cái, bọn họ trầm ngâm một lát, sau đó bay người lên, đáp ở bên cạnh Ngu Man. Mộc đạo nhân vẻ mặt sâu khổ chưa hé răng, mà Hoa đạo nhân thì nghiêm nghị hướng Ngu Man chấp tay hành một lễ: “Ngu Man đạo hữu, bản đạo lần này có lễ.”

Ngu Man cười quái dị ‘hắc hắc’ một tiếng, tùy ý hướng Hoa đạo nhân khoát tay áo: “Bớt nói nhảm đi, các lễ tiết vô dụng đó không có bất cứ ý nghĩa nào. Người ta ba người liên thủ... Ừm, trong ba người này, yếu nhất là ai? Ba người liên thủ một đòn, giết chết một tên trước, còn lại thì dễ giải quyết rồi.”

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đồng thời ngậy ra tại chỗ.

Tác phong làm việc của Ngu Man hoàn toàn làm bọn họ không thể tiếp nhận, lời này là nói như thế nào?

Có người nói chuyện đi thẳng vào vấn đề, có người làm việc trực tiếp, nhưng đến loại thân phận này, loại địa vị này của bọn họ, chẳng lẽ phong cách làm việc không phải nên càng thêm ung dung một chút —— hoặc là nói, mọi người làm

việc không nên đường hoàng một chút, dối trá che lấp một chút sao?

Tuy lời Ngu Man nói, là việc Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân vẫn luôn muốn làm, nhưng rất hiển nhiên, lời không thể nói như vậy, việc không thể làm như vậy!

Cho nên, Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân xấu hổ, bọn họ theo bản năng nhìn về phía Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, vẻ mặt rồi rầm, hồi lâu không nói ra được một chữ.

“Cho nên, các người không hiểu đạo thật sự là thế nào. Các người cũng không hiểu cái gì mới là đạo chính xác!” Ngu Man nhìn thấy Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân biểu hiện như vậy, rất khinh thường lắc lắc đầu, rất lớn tiếng rít gào: “Đạo chính xác, chính là làm việc mình muốn làm.”

“Nhìn trúng tài phú, đoạt lấy. Nhìn trúng bảo bối, đoạt lấy. Nhìn trúng khác phái, đoạt lấy. Chỉ cần có thực lực, thế gian vạn vật đều là của ta, đã là của ta, như vậy ta muốn thì nhất định phải có được, ta không muốn thì nhất định phải hủy diệt. Bởi vì ta đủ cường đại, cho nên ta làm theo sở thích. Bởi vì ta cường đại, cho nên ta không gì không làm được!”

“Cho nên ta nhìn thấy ba người này, bọn họ là trở ngại ta chinh phục Bàn Cổ thế giới, mà hai vị là minh hữu ta coi trọng, các người nên toàn lực phối hợp với ta, không tiếc mọi giá, đánh giết một trong ba người bọn họ, chúng ta tự nhiên sẽ chiếm ưu thế.”

Ngu Man rất nghiêm túc nhìn Mộc đạo nhân: “Không cần cân nhắc, không cần suy tư, không cần do dự, bất cứ sự cân nhắc, suy tư cùng do dự nào, cũng là bàng môn tả đạo. Chỉ có theo bản tính mình, tuân theo bản tâm mình, đi giết chóc, đi phá hủy, đi cướp bóc, đi đâm - nhọc, đây mới là đạo chính xác nhất, đây mới là đạo mạnh nhất, đây mới là...”

“Đây mới là đạo gia súc dã thú mới truy tìm!” Cơ Hạo ở một bên lạnh lùng nói: “Không có bất cứ lý tính gì, không có bất cứ suy tư gì, hoàn toàn tuân theo

bản năng đi đốt giết bắt người cướp của, đây là đạo của gia súc không có bất cứ linh trí nào mới có!”

“Ngu Man, người chính là một con đại gia súc kéo xe! Người, chẳng lẽ không hiểu? Còn cứ cần để ta nói ra?” Cơ Hạo rất khinh thường hướng bên chân nhổ ra một ngụm nước bọt: “Chỉ người loại sinh vật nguyên thủy chưa tiến hóa hoàn toàn này, người cũng dám đàm luận xa xôi ‘đạo chính xác’?”

“Đánh rắm! Thối không nói nổi!” Cơ Hạo chỉ vào Ngu Man hung hăng mắng.

Chương 1599: Hình Như Cầm Thú

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân khẽ biến sắc, Cơ Hạo chửi ầm lên đối với Ngu Man, lại nào khác gì ở trên mặt bọn họ hung hăng quạt một bạt tai?

Ngu Man là cái loại như cầm thú, như vậy bọn họ kết minh với Ngu Man lại là cái gì?

Mộc đạo nhân vẻ mặt âm trầm chưa mở miệng, Hoa đạo nhân thì lửa giận ngập trời chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Cơ Hạo tiểu nhi, ngươi sao dám...”

Còn chưa nói xong, Ngu Man đã ngẩng đầu cất tiếng cười to. Tiếng cười như đàn thú gào rống cuộn cuộn lao ra, làm vỡ nát tiếng quát lớn của Hoa đạo nhân, đem toàn bộ lời nói còn lại của hắn tất cả đều nghẹn về trong bụng.

“Cầm thú chi đạo? Hay, cũng đúng, ta làm chính là cầm thú chi đạo, lại như thế nào?” Ngu Man trừng lớn con mắt duy nhất, rất cảm thấy hứng thú nhìn Cơ Hạo: “Muốn ăn, ta liền ăn; muốn uống, ta liền uống; muốn nữ nhân, ta sẽ tùy ý bắt một người, trăm người, ngàn vạn nữ nhân thỏa mãn đại dục; muốn giết người, ta sẽ tùy ý tàn sát vô số sinh linh.”

“Tất cả tùy tâm mà động, tất cả tùy tính mà phát, tuần hoàn dục niệm nguyên thủy nhất thuần phác nhất trong lòng, dùng lực lượng thuần túy nhất trực tiếp nhất thực hiện mọi việc mình muốn làm, đây là đạo, đây là đạo nguyên thủy nhất thuần túy nhất trong thiên địa, đây là đạo căn bản nhất thế gian!”

Ngu Man chợt chỉ hướng về phía Bàn Cổ thế giới xa xa, hắn lớn tiếng quát: “Tiểu nhi, ta hỏi ngươi, khai thiên thánh nhân Bàn Cổ một phương thế giới kia của ngươi, thời điểm hắn mở thiên địa vũ trụ, hắn là phát ra từ bản năng ra sức đánh một đòn... Hay là ở trong thai màng cẩn thận suy tư vô số năm, dốc lòng ngộ đạo ức vạn năm, lúc này mới bổ ra một phương thiên địa đó?”

Cơ Hạo im lặng không nói gì, lời Ngu Man nói rất già mồm át lẽ phải, nhưng

có một điểm Cơ Hạo thật sự không thể phản bác hẳn —— Bàn Cổ khai thiên tích địa, là phát ra từ bản năng, hay là xuất phát từ duyên cớ khác?

Trong thần hồn không gian, hư ảnh ngồi khoanh chân. Hắc cau mày, hai hàng lông mày giống như hai con giao long kịch liệt mấp máy: “Bàn Cổ khai thiên, là vì bản năng muốn làm như vậy, hay là hẳn sau khi cân nhắc kỹ càng cảm thấy nên làm như vậy? Xì... Vấn đề này... Ai có thể lý giải?”

Trầm mặc một lúc lâu, hư ảnh dùng một ngón tay điểm điểm ngực mình: “Ta không được... Các người thì sao?”

Xuyên thấu qua mắt Cơ Hạo, hư ảnh nhìn thoáng qua Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân và Vũ Dư đạo nhân. Ba người đồng thời lâm vào trong sự trầm mặc khác thường nào đó, ánh mắt bọn họ lóe lên, trong đầu trong thời gian ngắn có vô số ý niệm sinh tử tiêu tan, bọn họ đã tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân có chút chật vật nhìn nhau một cái. Bọn họ một người truy tìm tịch diệt chi đạo, muốn từ trong tịch diệt truy tìm sức mạnh to lớn niết bàn, mượn dùng lực lượng niết bàn siêu thoát giam cầm; bọn họ một người diễn hóa thiên biến vạn hóa thần thông, muốn dùng biến hóa khó lường thôi diễn ra các loại thiếu sót của thiên địa đại đạo, từ trong tỳ vết của thiên địa tìm được con đường siêu thoát.

Bọn họ không phải Bàn Cổ chính tông, cho nên đối mặt vấn đề của Ngu Man, bọn họ chỉ cảm thấy ‘buồn cười’, lại chưa thể như Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, đột nhiên tiến vào trạng thái đốn ngộ nào đó không thể giải thích.

Cho nên bọn họ cảm thấy rất chật vật, rất xấu hổ, bọn họ rất tức giận muốn chất vấn thiên địa tạo hóa —— Cùng là ‘Thánh nhân’ cấp giáo chủ, vì sao bọn họ lại không thể so sánh với Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân cùng Vũ Dư đạo nhân?

Ngu Man cười lên rất dữ tợn, bốn cái răng nanh ở khóe miệng hằn lòi ra khỏi

môi, lông dài màu đen ở toàn thân dựng thẳng tắp từng sợi. Hắn đột nhiên rống lớn một tiếng, tay phải xách lên cây gậy xương thật lớn kia, thân thể kéo theo một đạo bão táp màu đen, gào thét lao về phía Cơ Hạo.

“Giết kẻ yếu nhất trước, rồi đánh kẻ tiếp theo!” Ngu Man vừa chạy như điên xung phong, vừa lớn tiếng rít gào: “Bị thương mười ngón, không bằng chặt một ngón; mười con chim trong rừng, không bằng một con trong tay; sát phạt chi đạo, giết chết mới là ‘đạo’!”

Cây gậy xương kéo lên một cơn gió dữ, gào thét đập về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo trong lúc gấp gáp tể lên Bàn Cổ Chung, một tiếng chuông ngân phóng lên cao, cây gậy xương to lớn hung hăng đập ở trên Bàn Cổ Chung, chỉ nghe một tiếng vang khổng lồ, toàn thân Bàn Cổ Chung phun ra vô số ánh lửa chói mắt, từng tiếng chuông ngân chấn động khiến người ta váng đầu hoa mắt, toàn thân Cơ Hạo như bị sét đánh phát tê, lục phủ ngũ tạng đau đớn một trận, quay cuồng tính cả Bàn Cổ Chung cùng nhau bị một gậy đánh bay thật xa.

“Chặt một ngón của hắn, chặt một ngón của hắn, chặt một ngón của hắn...” Ngu Man như phát điên gào lớn, hắn nhảy nhót như sấm, lắc mình một cái đến trước mặt Cơ Hạo, cây gậy xương to lớn liên tục đánh ba lượt ở trên Bàn Cổ Chung.

Cơ Hạo căn bản không đứng vững được, Bàn Cổ Chung bị đập vang loạn ‘Ong ong’, từng luồng man lực đáng sợ xuyên thấu qua Bàn Cổ Chung đánh ở trên người hắn, chấn động khớp xương toàn thân hắn tê dại, lục phủ ngũ tạng đau đớn không chịu nổi, trước mắt càng nổ đom đóm, yết hầu bốc lên từng đợt mùi tanh, một ngụm máu đã đến cổ họng.

Cuối cùng xương sườn Cơ Hạo đồng loạt vỡ vụn, hắn phun một ngụm máu ra thật xa.

Lực lượng của Ngu Man quá mức cường hãn, cây gậy xương to lớn trên tay hắn càng có uy năng khó lường, ít nhất là chí bảo cùng giai với Bàn Cổ Chung.

Cây gậy xương to lớn triệt tiêu hoàn mỹ lực phòng ngự của Bàn Cổ Chung, lực lượng khủng bố của Ngu Man sau khi bị Bàn Cổ Chung suy yếu hơn phân nửa, có hơn một nửa đánh hoàn toàn ở trên người Cơ Hạo. May mắn Bàn Cổ chân thân của Cơ Hạo rất có thành tựu, đổi làm người khác sớm đã bị một chuỗi tấn công này chấn động thành phần.

“Ba thành lực lượng của ta, thế mà đánh không chết người?” Ngu Man khó hiểu nhìn Cơ Hạo, hắn đột nhiên vung cây gậy xương to lớn hung hăng hướng tới đầu mình cho một cú, sau đó cười lên quái dị ‘hắc hắc’: “Đúng rồi, cái chuông này của người, giống binh khí của ta, là dùng thân thể ‘Bàn’ luyện chế thành? Cây binh khí này của ta, là một cái xương đùi của Bàn Ngu luyện chế thành, chuông của người là dùng một khối thân thể nào của Bàn Cổ luyện chế?”

Cơ Hạo tối tăm mặt mũi ngẩng đầu lên, còn chưa chờ hắn trả lời, Ngu Man một lần nữa nhảy tới trước mặt hắn, một gậy đè đầu nện ở trên Bàn Cổ Chung.

“Bốn thành lực đạo, nổ cho ta!” Ngu Man rống to khàn cả giọng, trên cây gậy xương to lớn từng tia lửa màu đen lao vút lên trời, lực đạo so với vừa nãy đáng sợ hơn rất nhiều xuyên thấu qua Bàn Cổ Chung, hung hăng đánh ở trên người Cơ Hạo.

Cơ Hạo hét lớn một tiếng, trong cơ thể nhiều xương khớp vỡ vụn, một lần nữa phun ra một ngụm máu, hắn tính cả Bàn Cổ Chung bị một đòn này đánh bay mấy chục vạn dặm, thiếu chút nữa va đầu vào trên tòa thành trì kim loại kia của Ngu Man.

Khiến Ngu Man thất vọng là, Cơ Hạo tuy bị thương, nhưng thân thể gã chưa nổ tung thành thịt vụn đầy trời như hắn muốn. Không chỉ có thế, theo Cơ Hạo hít thở từng ngụm từng ngụm, thương thế trong cơ thể hắn lấy tốc độ mọi người có thể nhìn rõ cấp tốc khép lại.

“Tiểu tử khốn kiếp, chặt một ngón của hắn, chặt một ngón của hắn, người sao còn chưa chết?” Ngu Man như kẻ điên lâm bẩm lặp lại, sải bước hướng Cơ Hạo

một lần nữa lao tới.

Nhưng một lần này, còn chưa chờ hấn tới gần Cơ Hạo, một đạo kiếm quang màu xanh từ phía sau hấn đến như bão táp, Vũ Dư đạo nhân vẻ mặt giận dữ dốc hết toàn lực đâm một kiếm về phía chỗ yếu hại sau lưng Ngu Man.

“Không thể chặt một ngón của hấn, vậy... Trọng thương mười ngón!” Ngu Man rống lớn một tiếng, hấn chợt xoay người tránh được một kiếm toàn lực của Vũ Dư đạo nhân, mở cái miệng rộng như chó điên lao về phía Vũ Dư đạo nhân, răng trắng như tuyết ở trong mồm hung hăng hướng cổ Vũ Dư đạo nhân cắn xuống.

Phong cách chiến đấu của thằng nhãi này, quả nhiên giống hệt cầm thú.

Chương 1600: Tru Lục Hãm Tuyệt

Vũ Dư đạo nhân kêu một tiếng quái dị đưa ngang người né tránh, vẫn bị Ngu Man cắn một miếng ở trên vai. Hàm răng sáng lóa cắm thật sâu vào trong cơ thịt vai cổ, Vũ Dư đạo nhân đau đến mức gương mặt khẽ giật giật rất chặt vật!

Cơ Hạo há hốc mồm, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân cũng chấn kinh rồi.

Bàn Cổ thế giới Vũ Dư đạo nhân sát phạt chi lực có thể xưng đệ nhất, dạng địch nhân nào cũng từng đánh, vô luận là hồng hoang đại năng, hay là người cấp giáo chủ, luận tới kinh nghiệm chém giết chiến đấu, Bàn Cổ thế giới không một ai có thể vượt qua Vũ Dư đạo nhân.

Động thủ số lần nhiều rồi, Vũ Dư đạo nhân cũng dưỡng thành thói quen chiến đấu của mình, dưỡng thành phán đoán chiến đấu độc đáo của mình.

Nếu chém giết với đám hỗn độn cự thú kia, tự nhiên là các loại thủ đoạn đều có hết, hung ác ác độc như thế nào đến như thế nào, các loại thủ đoạn có thể xưng là hạ lưu Vũ Dư đạo nhân cũng không phải không có. Nhưng động thủ với người cấp giáo chủ, Vũ Dư đạo nhân tự nhiên sẽ theo bản năng rút rè một chút, ra tay cũng sẽ theo bản năng giữ một chút thể diện.

Lấy Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân làm ví dụ, hai người sư huynh đệ này giao thủ với Vũ Dư đạo nhân ở sau lưng người ta cũng có rất nhiều lần, vô luận mọi người trên ngôn ngữ kịch liệt như thế nào, khi động thủ chung quy là một giáo chủ, luôn còn thể diện của ‘Thánh nhân’.

Cho nên Vũ Dư đạo nhân nằm mơ cũng không ngờ được, Ngu Man đến từ Bàn Ngu thế giới, đạo hạnh pháp lực có thể so với ‘thánh nhân’ của Bàn Cổ thế giới, ở Bàn Ngu thế giới thân phận địa vị Ngu Man nghĩ hèn cũng là tương đương, thế mà lại há mồm cắn!

Giống như chó điên há mồm cắn bừa một chập, do đó trực tiếp đánh Vũ Dư đạo nhân không kịp trở tay.

“Rống rống! Trọng thương mười ngón!” Trong bụng Ngu Man truyền đến tiếng âm âm nặng nề, hắc dùng sức lắc đầu, răng đầy trong mồm cắn vai cổ Vũ Dư đạo nhân vang lên ‘Rắc rắc’, mắt thấy từng luồng thánh huyết màu tím vàng, mùi thơm thuần hậu, mơ hồ có thể thấy được vô số hoa văn đại đạo dây dưa trong đó từ trên vai Vũ Dư đạo nhân chảy ra. [kẹo đường tiểu thuyết võng Mianhuatang. cc càng tân mau, trang web trang mặt nhẹ nhàng khoan khoái, quảng cáo thiếu, vô đạn cửa sổ, thích nhất loại này trang web, nhất định phải khen ngợi]

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân xem mà ghen hòng trần trối, một lúc lâu nói không ra lời. Vũ Dư đạo nhân chiến lực đứng đầu Bàn Cổ thế giới, vô số lần đè đầu hai người sư huynh đệ bọn họ đánh bừa một chập, chưa bao giờ chịu thiệt, thế mà lại bị Ngu Man cắn một phát bị thương?

Hoa đạo nhân theo bản năng ‘Rắc, rắc’ hoạt động răng, sớm biết dùng răng cắn có thể đả thương Vũ Dư đạo nhân, có lẽ...

“Sư đệ, người nghĩ người là chó hoang hay sao?” Mộc đạo nhân nghe được tiếng răng Hoa đạo nhân va chạm, không phải không tức giận hung hăng trừng mắt nhìn hắc một cái. Đùa cái gì vậy? Ngu Man có thể không nói thể thống như vậy, nhưng Hoa đạo nhân người...

Lắc đầu, Mộc đạo nhân nhanh chóng đánh mất một tia cảm xúc kỳ dị trong lòng —— tựa như, nếu có thể chiến thắng Vũ Dư đạo nhân mà nói, thủ đoạn thế nào, tựa như cũng không quan trọng nhỉ? Chỉ cần có thể đánh bại Vũ Dư đạo nhân? Chẳng qua, dùng răng cắn? Khuôn mặt Mộc đạo nhân gấp gáp run rẩy một cái, hắc lại nhìn Hoa đạo nhân thêm một cái, hai sư huynh đệ mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau một cái, sắc mặt trở nên cực kỳ cổ quái.

“Nghiệt súc!” Vũ Dư đạo nhân xấu hổ đến mức mặt đỏ tai hồng, tức giận dị

thường chửi ầm lên!

Ngu Man thẳng nhãi này, người như thế nào cũng là nhân vật tôn quý cấp bậc ‘thánh nhân’ một phương đại thế giới, miệng đầy ‘cầm thú chi đạo’ thì thôi, người thế mà lại cần bừa như chó điên? Đường đường chiến đấu cấp bậc ‘thánh nhân’, thế mà bị hấn biến thành chẳng ra cái gì cả, thế này, thế này, mất mặt quá rồi!

Đường đường Vũ Dư đạo nhân, thế mà lại bị người ta cần một phát bị thương!

Vũ Dư đạo nhân tức giận đến mức tròng mắt xám ngắt, hấn giãy mạnh bả vai, muốn đem Ngu Man hất ra. Nhưng răng trong mồm Ngu Man lóe ra các tia đạo văn kỳ dị, hàm răng sáng choang đột nhiên biến thành một mảng đen sì. Chỉ nghe ‘Rắc rắc’ vài tiếng vang, máu thịt trên vai Vũ Dư đạo nhân bị cần thủng, răng Ngu Man cắn ở trên xương cốt của hấn, cần xương cốt hấn vang lên.

Đau thấu tim, lại chặt vật không chịu nổi, Vũ Dư đạo nhân đạo tâm chấn động, trong lúc nhất thời rối loạn đầu trận tuyến.

Ngu Man cần một phát ở trên vai Vũ Dư đạo nhân, cánh tay trái hấn vươn ra, dùng sức ghì chặt thân thể Vũ Dư đạo nhân, hai cái chân lông lá to dài cũng quần mạnh lên, muốn dùng sức kẹp lấy hông Vũ Dư đạo nhân. Tay phải hấn càng vung lên cây gậy xương to lớn, hung hăng hướng thiên linh cái của Vũ Dư đạo nhân đập xuống.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, hai người tức giận đến mức sắc mặt đồng thời kịch liệt run rẩy.

Huynh đệ ba người bọn họ chính là Bàn Cổ nguyên linh biến thành, khai thiên tích địa tới nay huynh đệ ba người như một thể, tuy tính cách khác nhau, nhưng cảm tình thâm hậu nhất, mắt thấy Vũ Dư đạo nhân bị Ngu Man dùng loại thủ đoạn thô bỉ đó đả thương, lại lâm vào hoàn cảnh dị thường chặt vật, cho dù Đại Xích đạo nhân ngày thường dậm bình hòa thông dong nhất, tiêu điều tự tại

nhất, cũng không khỏi tức giận buột mồm nói ra một câu thô tục.

Cơ Hạo đứng ở một bên, coi như chưa nghe thấy một tiếng mắng tức giận đó của Đại Xích đạo nhân.

Đại Xích đạo nhân hóa thành một luồng khí màu tím, Thanh Vi đạo nhân hóa thành một luồng sáng màu vàng, hai người đồng thời lấy ra tùy thân chí bảo đặc ý nhất của bản thân, nghiêng răng nghiêng lợi hướng Vũ Dư lao tới. Một tiên thiên chí bảo hình dạng như đòn gánh, ánh vàng rực rỡ trong tay Đại Xích đạo nhân kéo theo các tia sét nhằm vào đầu nện xuống, trong tay Thanh Vi đạo nhân một cây cờ phướn hỗn độn chi khí quay cuồng liên tục vẩy lên, vô số luồng hỗn độn kiếm khí xé rách hư không đập hỗn loạn về hướng Ngu Man.

“Hai vị đạo hữu, Ngu Man đạo hữu và Vũ Dư đạo hữu chính là luận bàn công bằng, hai vị đạo hữu là người phẩm hạnh cao thượng nhất, sao có thể lấy số đông để thắng?” Thân thể Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhoáng lên một cái, đồng thời đón đầu Đại Xích đạo nhân và Thanh Vi đạo nhân.

Vũ Dư đạo nhân bị Ngu Man làm cho chật vật không chịu nổi, rất có thể sẽ chịu thiệt lớn, càng có thể bị tàn phá thánh thể, tổn hại đạo cơ, hao sự lung linh, cảnh đẹp ý vui như vậy, có thể nào để cho Đại Xích đạo nhân và Thanh Vi đạo nhân làm rồi?

Biết rõ ra tay lần này sẽ thật sự xé rách da mặt với Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, nhưng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân vẫn ‘làm việc nghĩa không hối hận’ lao tới. Bọn họ dốc hết toàn lực cũng phải ngăn cản Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân cứu viện Vũ Dư đạo nhân... Nếu Ngu Man có thể đồng quy vu tận với Vũ Dư đạo nhân, vậy quả thực quá tốt đẹp rồi!

Chỉ cần thiếu Vũ Dư đạo nhân cái gai này, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân liên thủ, thật sự cũng không sợ hãi hai huynh đệ Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân.

Một cây bồ đề, một bông sen bảy màu bay lên trời, Mộc đạo nhân, Hoa đạo

nhân hiển hóa bản thể, hóa thành một đạo kết giới hào quang rạng rỡ chặn Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân. Mặc cho hai người dốc sức công kích, trong một chốc một lát nào có thể công phá bọn họ cản trở?

“Tốt, tốt, tốt!” Gương mặt Đại Xích đạo nhân vốn hiền lành ôn hòa chợt biến thành sát khí đằng đằng.

Người thành thật không dễ phát hỏa, nhưng người thành thật một khi phát hỏa, hậu quả khó có thể đoán. Nhìn thấy sát khí trên mặt Đại Xích đạo nhân, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, theo bản năng ý thức được chuyện lần này sợ là không có cách nào nhẹ nhàng kết thúc.

Còn chưa chờ Đại Xích đạo nhân ra tay, Vũ Dư đạo nhân trên ót đã trúng một gậy đã hết giận dữ thành tiếng.

“Tru lục hãm tuyệt... Các người hôm nay chết hết đi!” Kiếm ý đáng sợ từ trong cơ thể Vũ Dư đạo nhân phun trào ra, một tòa trận đồ cực lớn từ dưới chân hần xoay tròn bay lên, nhanh chóng bao phủ hỗn độn hư không phạm vi triệu ức dặm.

Kiểm quang bốn màu từ trong cơ thể Vũ Dư đạo nhân lao ra, nhanh chóng chiếm cứ tứ tượng phương vị của trận đồ.

Một đạo kiếm ý quét ngang hư không, tòa thành kim loại to lớn kia của Ngưu Man vô thanh vô tức bị cắt thành hai mảnh, vô số dị tộc trong thành nháy mắt thành tro bụi.

Chương 1601: Độc Chương Một Môn

“Ô nha!”

Nghe được Vũ Dư đạo nhân nổi giận quát ra bốn chữ ‘Tru Lục Hâm Tuyệt’, lại nhìn thấy một bộ trận đồ to lớn vô cùng dần dần bao quát hư không, lại thấy kiếm quang bốn màu đội trời đạp đất đứng sừng sững ở trên tứ tượng phương vị của trận đồ, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cùng cất tiếng kinh hô, rung mình, như thiếu nữ xinh đẹp nhất gan đêm khuya hành tẩu ở nghĩa trang hỗn loạn, đột nhiên gặp trăm con quỷ đi đêm tử xoay người đi ngay.

Hoảng sợ như cá lọt lưới, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân thậm chí cắn chót lưỡi kích phát tinh huyết, không tiếc hao tổn nguyên khí, lấy ra bản lĩnh áp đáy hòm, nháy mắt hóa thành một dải cầu vồng hai màu phá vỡ hư không trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bọn họ từng nhiều lần giao thủ với Vũ Dư đạo nhân, vài lần cũng bị Vũ Dư đạo nhân tức giận bày ra kiếm trận nhất quyết cao thấp với bọn họ. Chịu thiệt nhiều rồi, tự nhiên sẽ có kinh nghiệm, thừa dịp thời điểm kiếm trận chưa hoàn toàn thành hình, trên không kiếm trận còn có một đường sinh cơ, sư huynh đệ hai người vội vàng bỏ chạy.

Đạo hữu chết bần đạo không chết, chỉ cần bản thân chạy thoát, Ngu Man chết sống... Ha ha! Ngu Man là ai?

Ngu Man há mồm cắn bả vai Vũ Dư đạo nhân, một cái đầu lưỡi lớn liếm một tia thánh huyết Vũ Dư đạo nhân chảy ra, chỉ cảm thấy miệng đầy ngon ngọt mở to mắt nhìn. Trời sanh tính hung tàn, dữ tợn tuyệt luân, Ngu Man ở trong lịch trình chinh phục thế giới khác, ‘Sách dạy nấu ăn’ là cực kỳ chú ý.

Một giọt thánh huyết của Vũ Dư đạo nhân đã chất chứa vô lượng pháp lực, bên trong ẩn chứa vô thượng đạo vận trong vô số năm tháng cần thận mài ra, đối với Ngu Man tồn tại bậc này mà nói, tuyệt đối là thuốc bổ tốt nhất. Ngu Man

nếm được một tia ngon ngọt, hần nhất thời tru lên ‘Ngao ngao’ dùng sức mút vào, hận không thể một hơi đem thánh huyết trong cơ thể Vũ Dư đạo nhân hút sạch sẽ.

Vũ Dư đạo nhân cực đau cũng cực giận, ở tay phải hần bảo kiếm màu xanh nổi lên một đạo hàn quang, hung hăng cắm ở trên mạng sườn Ngu Man.

Chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, trong cơ thể Ngu Man phun ra một tấm khiên màu đen to bằng bàn tay, bảo kiếm màu xanh cắm ở trên tấm khiên tròn bằng xương tung tóe ra vô số đốm lửa, càng để lại trên tấm khiên tròn một tia dấu vết nhọt nhọt, lại chưa thể thương tổn tới nửa sợi lông của Ngu Man.

Trong cơ thể Ngu Man truyền đến tiếng gầm gừ chấn động: “Đây là thánh thuẫn xương sọ Bàn Ngu thánh nhân luyện chế, kiếm này của người lại có thể tổn hại thánh thuẫn?”

Lời còn chưa dứt, kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân đã thành hình, kiếm quang bốn màu phóng lên cao, một đạo kiếm quang quét ngang hư không, thành trì kim loại của Ngu Man bị chém thành hai mảnh, đại quân dị tộc ở trong thành trì chính quân chuẩn bị chiến tranh bị kiếm quang đảo qua, ước chừng có tinh nhuệ dị tộc lấy hàng tỷ để tính bị kiếm quang hóa thành hư ảo.

“Ồ chết tiệt!” Mắt Ngu Man chợt biến thành một mảng đỏ đậm, sát khí ngập trời từ trong cơ thể hần khuếch tán ra, gương mặt hần mấp máy, mấy sợi gân lớn nổi lên hàm trên hàm dưới căng lên, không ngừng phát ra tiếng vang lớn như rống gầm. Hần dùng hết toàn lực cản mạnh bả vai Vũ Dư đạo nhân, chết sống không chịu nhả miệng.

Cây gậy xương to lớn đen sì một lần nữa vung lên, hung hăng hướng đỉnh đầu Vũ Dư đạo nhân nện xuống.

Cơ Hạo hét dài một tiếng, kéo theo một đạo thanh quang hướng bên này lao tới, Bàn Cổ Chung phát ra một tiếng chuông kêu kinh thiên động địa, tiếng chuông cuồn cuộn chồng chất đánh vào đôi tai Ngu Man, thân thể Ngu Man nhất

thời kịch liệt nhoáng lên một cái, lực đạo trên răng chọt nhẹ đi rất nhiều.

Bàn Cổ Kiếm kéo theo một đạo hàn mang, Cơ Hạo theo bản năng đánh ra một đòn năm chiêu hợp nhất, càn lấy thủ đoạn Phân Quang Hóa Ảnh của Vũ Dư kiếm đạo, một đạo kiếm quang chọt tách thành mười tám đường, giống như bánh xe gió chém về phía Ngu Man.

Vừa lúc tám thánh thuần tinh xảo bằng xương kia nổi lên mấy chục tàn ảnh, mấy chục tám thánh thuần đen sì đồng thời chặn trước kiếm quang của Cơ Hạo.

Trong con người Cơ Hạo lóe ra hàn quang, mười tám kiếm ảnh kiếm quang phân hoá như ảo ảnh lướt qua thánh thuần ngăn chặn, hung hăng chém ở trên lưng Ngu Man, tám thánh thuần nghe nói là dùng xương sọ của Bàn Ngu luyện chế thành, ở trước kiếm quang của Cơ Hạo quả thực vô dụng như bọt biển.

Kiếm quang sắc bén, vô số sợi lông đen bị chém rụng, làn da thật dày của Ngu Man bị một đòn xé rách, lộ ra trong cơ thịt dày nặng màu đồng sẫm được khảm vô số đạo văn màu đen. Mười tám đạo kiếm quang của Cơ Hạo thuận thế hướng phía dưới chém giết, mạnh mẽ xé rách ra ở trên lưng Ngu Man một vết thương dài cả trượng.

Chỉ mỗi da thịt bị hao tổn thì thôi, sau khi dung hợp đại phủ Bàn Hành từ trong tay Bàn Cổ thánh nhân trộm được, sự sắc bén của mũi Bàn Cổ Kiếm của Cơ Hạo đã đến trình độ người thường khó có thể tưởng tượng. Vô số đạo văn màu đen trong cơ thể Ngu Man chông chát lao ra, ở trước kiếm quang không ngừng tạo thành các tầng kết giới lực phòng ngự kinh người, lại đều bị kiếm quang sắc bén vô cùng bổ rách.

Cuối cùng cơ thịt lưng Ngu Man bị triệt để chém rách, Bàn Cổ Kiếm hung hăng bổ vào trên ba cây xương cột sống chính giữa lưng hắn!

Đúng là ba xương cột sống —— kết cấu thân thể Ngu Man khác với nhân tộc, cũng khác hẳn với Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc các quý tộc dị tộc, ở trên lưng hắn, rõ ràng là ba cây xương cột sống thô to đứng song song, giữa ba cây xương

cột sống mọc đầy tẩm xương cùng gân thịt đen sì, vô số gân thịt mấp máy giống như rắn độc, thoát nhìn quả nhiên là làm da đầu người ta phát tê.

Bàn Cổ Kiếm tự phát ra một tiếng kêu, xương cột sống chính giữa của Ngu Man bị Cơ Hạo một kiếm chặt đứt, mảng lớn huyết tương dinh dính màu đen phun ra, thiếu chút nữa phun đầy mặt Cơ Hạo.

Cơ Hạo tránh đi huyết tương màu đen đập vào mặt, mùi gay mũi, chột há mồm hung hăng phun, trong cơ thể chỗ trung tâm chín vàng mặt trời hư ảnh Tam Túc Kim Ô cùng cất tiếng hét dài, thái dương chi lực cuộn cuộn gào thét lao lên, hóa thành một cột sáng màu vàng to thẳng hung hăng đánh ở trên xương cột sống gãy của Ngu Man.

Lửa bốc lên, thái dương chân hỏa dinh dính màu vàng giống như nham thạch nóng chảy hòa tan theo vết thương trong cơ thể Ngu Man chảy vào thân thể hắn.

Thân thể Ngu Man mạnh mẽ dị thường, thái dương chân hỏa của Cơ Hạo đủ để hòa tan vạn vật cũng chưa tạo thành thương thế quá lớn đối với hắn, nhưng ngọn lửa nhiệt độ cao nung lục phủ ngũ tạng, vẫn khiến Ngu Man cảm thấy đau đớn khó có thể chịu được.

Càng không cần nói một cái xương cột sống bị Cơ Hạo chém gãy, lượng lớn kinh lạc bị chặt đứt, thân thể Ngu Man theo bản năng run rẩy lên.

Cái mồm chột nhả ra, Vũ Dư đạo nhân bị Ngu Man gắt gao ngoạm chặt rồi cuộc có thể thoát thân. Vũ Dư đạo nhân tức giận thét dài một tiếng, tùy tay hướng một đạo kiếm quang trong kiếm trận chỉ qua: “Đồ nhi, mau chóng chiếm cứ Tru Tiên kiếm môn, thay vì sư chủ trì một cửa, hôm nay vì sư phải chém chết lão súc sinh này!”

Ngu Man mắt thấy miếng ngon tới tận mồm giãy thoát, hắn giận dữ thét dài, trên vai bỗng dựng mọc ra một cái cánh tay tràn đầy lông đen, hung hăng hướng tới Cơ Hạo giáp mặt đánh xuống một quyền.

Cơ Hạo một kiếm thành công lập tức chạy, liều mạng hướng Tru Tiên kiếm môn Vũ Dư đạo nhân chỉ phóng đi. Thiên Địa Kim Kiều lóe lên một cái, mang theo Cơ Hạo lao vào trong một đạo kiếm quang màu đỏ rực kia, lúc này một kỳ môn sát khí bốc lên gào thét sinh ra từ hư không, đem Cơ Hạo bao phủ ở trong kỳ môn.

Cánh tay màu đen phá không mà đến, theo sát thân thể Cơ Hạo hung hăng nện ở trên kiếm quang màu đỏ rực.

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, kiếm quang màu đỏ rực khẽ cuốn, cánh tay màu đen sinh ra sau lưng Ngu Man đã bị xay thành phần.

Ở bên Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân đồng thời lộ ra nụ cười thấy cái mình thích là thêm vui, bọn họ cùng cất tiếng thét dài nói: “Diệu tai, diệu tai, hôm nay mượn dùng kiếm trận của sư đệ chém giết kẻ này, lập vô lượng công đức cho Bàn Cổ thế giới ta!”

Ba cái bóng người nhoáng lên một cái, huynh đệ ba người Vũ Dư đạo nhân đã phân biệt chiếm cứ kiếm môn dưới ba đạo kiếm quang khác.

Chương 1602: Kiếm Luyện Hung Ngoan

Cơ Hạo ngồi ở trong kiếm môn, chỉ thấy Vũ Dư đạo nhân lấy ra ba khối mỹ ngọc hình thù kỳ lạ, ngón tay phải dựng thành kiếm chấm chấm thánh huyết lưu lại đầu vai, nhanh chóng khắc kiếm phù ở trên mỹ ngọc, trong vài nhịp thở ngắn ngủn đã chế thành ba miếng kiếm phù dài khoảng một thước.

Vũ Dư đạo nhân đẩy hai tay, chỉ nghe một tiếng sét, ba miếng kiếm phù hào quang rực rỡ hóa thành tia sét phân biệt đi tới trước mặt Cơ Hạo, Đại Xích đạo nhân và Thanh Vi đạo nhân. Ba người đồng thời thét dài một tiếng, vươn hai tay lấy kiếm phù, phun một hơi pháp lực ở trên kiếm phù, nhất thời kiếm quang mờ hồ, bọn họ và toàn bộ kiếm trận liền sinh ra một phần liên hệ ăn ý khó có thể hình dung.

Ngu Man rống giận khàn cả giọng, hăn có chút kinh hoảng nhìn bốn phía, hăn đã cảm nhận được tòa kiếm trận này của Vũ Dư đạo nhân bất phàm.

Kiếm trận giết chóc hung ác sắc bén như thế, dù chí cao đại đạo của Bàn Ngu thế giới chính là hủy diệt chi đạo, Ngu Man cũng chưa bao giờ ở Bàn Ngu thế giới kiến thức trận pháp hung ác không để lối thoát như thế.

“Bàn Cổ thế giới...” Ngu Man có chút bất đắc dĩ lẩm bẩm, Bàn Cổ thế giới rốt cuộc là một đại thế giới như thế nào? Vì sao ngay cả kiếm trận hung ác ác độc như thế cũng có thể diễn hóa ra?

Theo tiếng nổ nặng nề, trong tòa thành lớn vừa mới bị một đạo kiếm quang xé thành hai nửa ánh lửa nổi lên bốn phía, vô số cấm chế phòng ngự trong thành bị kiếm quang chém rách, dẫn phát nhiều trận pháp phòng ngự liền hoàn phát nổ, từng tòa cung điện lầu các ở trong ánh lửa hóa thành hư ảo, vô số tinh nhuệ đệ tộc khóc lóc từ trong thành chật vật bỏ chạy.

Ngu Man hít một hơi thật sâu, hăn trấn định đạo tâm, đưa tay hướng tòa thành trì kim loại to lớn kia vẫy một cái. Chỉ thấy từng mảng ánh sao tràn đầy

màu sắc tản mát ra pháp lực dao động cường đại, không ngừng từ các nơi trong thành bay lên, giống như mưa sao sa rơi vào trong tay Ngu Man.

Những quang sáng này đều là tiên thiên chí bảo Ngu Man vô số năm qua thu được, ngày thường hắn đem các bảo vật này luyện vào thành trì mình ở, dựa vào uy lực của các tiên thiên chí bảo này, tòa thành này của hắn có thể xưng là thành đồng vách sắt, tung hoành vô số thế giới chưa từng có ai có thể phá hư mây may.

Không ngờ được kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân tàn nhẫn sắc bén như thế, một kiếm đã đem tòa thành của hắn chém vỡ, Ngu Man chấn động bởi uy lực của kiếm trận, càng vội vàng thu hồi các tiên thiên chí bảo kia hộ thân.

Mất đi các tiên thiên chí bảo đó trấn áp, vô số trận pháp cấm chế cường đại trong thành trì kim loại to lớn đều không khống chế được, càng nhiều quang lửa phóng lên cao, vô số tinh nhuệ dị tộc rú thẳm bị ánh lửa nuốt chửng, bị nổ mất xác.

Từng đại đội tinh nhuệ dị tộc bay lên trời, như các đám mây đen lơ lửng ở không trung. Bọn hắn không biết làm sao kinh hô khàn cả giọng, thẳng đến lúc bọn hắn thấy được trong Ngu Man ‘trấn định tự nhiên’ đứng trên hư không, đám dị tộc đó nhất thời yên tâm. Tà Miện thánh tôn lớn tiếng quát, chỉ huy dị tộc lấy triệu ức để tính ở giữa không trung bày một tòa quân trận khổng lồ.

Cơ Hạo nhắm mắt, lẳng lặng cảm ngộ tin tức trong kiếm phù truyền đến, đại khái thời gian một chén trà nhỏ, hắn đã biết các loại thủ đoạn thao tác Tru Tiên kiếm môn như thế nào, nhìn thấy đám dị tộc kia ở giữa không trung kết trận, Cơ Hạo tùy tay đẩy về phía trước, một đạo Vũ Dư Thần Lô nặng nề đánh ở trên kiếm phù.

Kiểm phù vừa động, Tru Tiên kiếm môn ở đỉnh đầu Cơ Hạo âm âm vang lên, kiếm quang màu đỏ rực kịch liệt chấn động, trên không tòa quân trận dị tộc quy mô khổng lồ kéo dài ức vạn dặm kia đột nhiên có vô số đạo kiếm quang màu đỏ rực to bằng ngón cái dài tầm một thước rải xuống.

Tiếng xé gió ‘Sưu sưu’ kéo dài không dứt, tiếng vang phá không thể lường
chấn động làm màng tai người ta đau đớn.

Kiểm quang màu đỏ rực vô biên vô lượng như mưa rào nện xuống vào đầu,
từng mảng lớn chiến sĩ dị tộc còn chưa kịp giơ tấm khiên đã bị kiểm quang
xuyên thủng thân thể. Nơi kiểm quang màu đỏ rực đi qua vạn vật đều phá hủy,
các chiến sĩ dị tộc kia cho dù bị chém rách một chút da cũng nháy mắt hồn phi
phách tán.

“Chí cao vĩ đại...” Có chiến sĩ dị tộc cao giọng la lên tôn hiệu Tam Nguyệt
Cửu Nhật, đem toàn bộ phòng ngự pháp bảo của mình ném hết ra.

Vô số luồng sáng vờn quanh các chiến sĩ dị tộc này, các loại phòng ngự pháp
khí cổ quái tạo hình tinh xảo đẹp đẽ, rực rỡ muôn màu, tản mát ra khí tức càng
cường đại dị thường.

Trong tiếng ‘Sưu sưu’ vô số kiểm quang màu đỏ rực lá tả rơi xuống, vô luận
là phòng ngự pháp khí cỡ nào, thậm chí là đế miện Tà Miện thánh tôn đội ở trên
đầu do vô số hài cốt vạn vạ ngưng tụ thành cũng bị kiểm quang màu đỏ rực một
đòn đột phá.

“Chủ nhân!” Tà Miện thánh tôn bị một đạo kiểm quang màu đỏ rực đục
thủng đầu, hắc khản cả giọng thét chói tai, gian nan hướng Ngũ Man vươn tay.

Mấy chục đạo kiểm quang màu đỏ rực nổi gót hạ xuống, Tà Miện thánh tôn
không cách nào phát ra thanh âm nào nữa, thần hồn của hắn nháy mắt bị gạt bỏ,
kéo theo thân thể cũng bị kiểm quang luyện thành tro bụi.

Quân trận khổng lồ đông nghìn nghịt kéo dài ức vạn dặm, tinh nhuệ dị tộc lấy
triệu ức để tính ở trong một khắc đồng hồ ngắn ngủn bị chém giết gần hết. Toàn
bộ tinh nhuệ dị tộc đều hồn phi phách tán, mất xác, ngay cả toàn bộ áo giáp binh
khí trên người bọn hắn cũng bị kiểm quang hóa thành hư ảo.

Trong hư không trống trơn, một mảng kiểm quang màu đỏ mờ mờ lóe lên

một cái, mưa kiếm đầy trời tiêu tán. Trong kiếm trận bao quát triệu ức dặm hư không, chỉ có một mình Ngu Man cô đơn đứng ở trong hư không, khuôn mặt tràn đầy lông đen gấp gáp vụn vụn, trong con mắt duy nhất tràn đầy sự kinh hoàng cùng sợ hãi không thể tưởng tượng.

“Con dân... của ta!”

Thân thể Ngu Man kịch liệt nhoáng lên một cái, thân thể hắc khê run lên, khàn cả giọng tru lên một tiếng: “Của ta... Con cháu hậu duệ của ta!”

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân tính cả Cơ Hạo đều ánh mắt lạnh lùng nghiêm túc nhìn Ngu Man, nhìn hắc như phát điên nhảy nhót ở trong hư không, nhìn lông đen toàn thân hắc dựng thẳng lên từng sợi một, trong miệng không ngừng phun ra bọt cùng huyết tương màu đen.

Thằng nhãi này nộ khí quá mạnh, tức giận đến mức chính bản thân tự hộc máu!

“Các người, vốn không nên tới này.” Đại Xích đạo nhân ngồi xếp bằng ở dưới kiếm môn, ánh mắt lạnh buốt nhìn Ngu Man.

“Thế giới bọn hạ đẳng gia tộc sa cơ thất thế kia cũng có thể chinh phục, vì sao có thể có tồn tại cường đại như các người?” Ngu Man hoàn toàn không thể lý giải việc hắc nhìn thấy cũng gặp được. Đây là thế giới mười hai gia tộc sa cơ thất thế đội sổ mười hai cái chấp chính gia tộc Ngu triều ở Bàn Ngu thế giới, tính cả một đám dân đen ti tiện nhất tạo thành quân đoàn viễn chinh cũng có thể chinh phục!

Vì sao có thể có sinh linh mạnh mẽ như Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân tồn tại?

Còn có tòa kiếm trận này của Vũ Dư đạo nhân, quả thực cường hãn đến mức táng tận thiên lương... Ngu Man cảm thấy mình quả thực là lao đầu chìm vào trong một cái hố, nhắm chừng sau một cú ngã này, hắc không còn có cơ hội xoay

người.

Vũ Dư đạo nhân cười lạnh ‘ha ha’: “Chinh phục? Đồ ngu xuẩn, bần đạo lười tranh chấp với lũ ngu xuẩn các người!”

Tay phải điểm nhẹ, kiếm môn ở đỉnh đầu Vũ Dư đạo nhân kịch liệt chấn động lên.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Cơ Hạo đồng thời đánh một đạo thần lôi ở trên kiếm phù, toàn bộ kiếm trận đồng thời phát ra tiếng sét đình tai nhức óc.

Ngu Man rống to một tiếng, mười mấy món phòng ngự chí bảo cấp tiên thiên chí bảo trên người hần lao vút lên không trung, bao bọc nhiều tầng quanh thân thể hần.

Kiểm quang bốn màu chợt lóe qua, hỗn độn vỡ nát, hư không tan rã, hư không trong kiếm trận chợt vặn vẹo, chỉ có kiếm quang bốn màu lấp đầy thiên địa, mấy chục món phòng ngự chí bảo phát ra tiếng rên rỉ chói tai, bị kiếm quang không ngừng mài nhỏ từng tầng một.

Ngu Man ngồi xếp bằng ở trong hư không, không ngừng tế ra từng món phòng ngự chí bảo.

Bốn người bọn Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở dưới kiếm môn, hai tay không ngừng đánh ra các tia sét chấn động kiếm trận, vô số kiếm quang bao vây nhiều tầng quanh Ngu Man.

Chương 1603: Da Ma Thiên Biến

Vực cực sâu dưới lòng đất, theo vách đá dốc đứng nhìn xuống, mơ hồ có thể thấy được nham thạch nóng chảy địa tâm phun ra ánh sáng màu đỏ.

Chính bởi vì nham thạch nóng chảy trong lòng đất bốc lên nhiệt lực, cung cấp cho sinh linh một phương thế giới vực sâu trong lòng đất này năng lượng cần để sinh sản, lượng lớn cây bụi dày đặc quen sinh trưởng hoàn cảnh u ám trong lòng đất, dưới lùm cây xếp rậm rạp lượng khổng lồ nấm khuẩn ánh huỳnh quang.

Động vật gặm nhấm kết đàn kết đội xuyên qua lùm cây, tìm kiếm tất cả thức ăn phù hợp khẩu vị.

Kẻ săn mồi thể tích lớn hơn nấp ở trong bóng tối, lẳng lặng dòm ngó nguồn thịt để ăn số lượng khổng lồ này.

Chợt một tiếng rít gào truyền đến, một con báo răng kiếm toàn thân đen sì bay lên trời, hướng một con chuột khổng lồ dài khoảng hai thước vồ xuống. Con chuột khổng lồ bị dọa tè ra quần, còn chưa kịp chạy trốn, ở bên một thanh đại phủ xoay tròn bay tới, một chiêu đã đem đầu báo răng kiếm chặt xuống.

Máu tươi văng khắp nơi, sinh linh nhỏ bé trong lùm cây bị dọa chạy tán loạn. Vài tên chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp vẻ mặt nghiêm nghị tách bụi cây đi tới, bọn họ cảnh giác nhìn xung quanh một hồi, hơn nữa hướng một hành lang ở đỉnh đầu đi thông thượng tầng thế giới nhìn vài lần, lúc này mới yên tâm xách lên con báo răng kiếm bị chém giết.

Nhanh chóng đem con báo răng kiếm thu thập sạch sẽ, đem toàn bộ vết máu vùi lấp thỏa đáng, mấy chiến sĩ Già tộc mang theo một nụ cười thoải mái, khiêng con mồi bước nhanh quay về.

Trong một cái khe sâu trong lòng đất, mấy ngàn chiến sĩ Già tộc đứng mảnh ra ra vào vào ở trong một số cái hang, trên lửa trại đã gác lên các loại con mồi,

mỡ béo cuồn cuộn rơi, trong không khí tràn ngập mùi thịt nướng nồng đậm.

Đế Thích Sát ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, cau mày nhìn một cái khay thủy tinh màu vàng hình tròn trong tay. Hắn thỉnh thoảng niệm tụng chú ngữ, hướng trên cái khay tròn đánh ra từng đạo pháp ấn, trên khay tròn một phù văn hình pháo đài màu vàng tỏa sáng rạng rỡ, nhưng từ đầu tới cuối chưa có bất cứ động tĩnh gì. [xem quyển sách mới nhất chương và tiết thỉnh đến

“Sao lại thế này? Sao một chút động tĩnh cũng không có? Theo lý, theo lý... Hẳn là đến rồi chứ!” Đế Thích Sát thấp thỏm lo âu nhìn phù văn dạng pháo đài không nhúc nhích trên khay tròn, con mắt dừng thẳng ở mi tâm thỉnh thoảng khép mở, lóe ra từng đạo thần quang sâu thẳm.

Hắn còn không biết Huyết Miện thánh tôn đã ngã xuống, chỉ cho rằng Huyết Miện thánh tôn đang mang theo bộ đội tinh nhuệ quy mô khổng lồ chạy đi Bàn Cổ thế giới. Hắn chờ mong Huyết Miện thánh tôn có thể sớm ngày buông xuống, sớm ngày bình định bát phương, đem Bàn Cổ thế giới cùng với quần thể thế giới xung quanh hoàn toàn nhét vào trong tay.

Có tài nguyên của Bàn Cổ thế giới cùng số đông thế giới xung quanh, Đế Thích Sát cho rằng hẳn sớm hay muộn có thể có được thực lực đáng sợ như Huyết Miện thánh tôn. Mà Huyết Miện thánh tôn sao, tự nhiên mà vậy có thể tiến thêm một bước, có được vô thượng uy lực các tồn tại khủng bố mà vĩ đại trong truyền thuyết của Bàn Ngu thế giới mới có thể nắm giữ.

“Đế Thích nhất tộc, nhất định bởi vì ta mà thành tựu vô thượng vinh quang.” Đế Thích Sát mang theo một tia khát khao thấp giọng lầm bầm: “Có lẽ, một ngày nào đó, ta cũng có thể có được tôn hào ‘Miện’, có lẽ... Còn có thể tiến thêm một bước? Ai biết được?”

Trong hang núi phía sau Đế Thích Sát, trong một cái động quật dùng lượng lớn hoàng kim và thủy tinh trang trí, một cái giường lớn bốn chân cực độ xa hoa đang lắc lư cực kỳ có quy luật vận động. Trên giường đệm da thú mềm mại mà

bóng loáng, Da Ma Thiên đang ôm một thiếu nữ Ngu tộc xinh đẹp dị thường cố gắng công phạt.

Thanh âm da thịt va chạm quanh quẩn ở trong động quật, gương mặt Da Ma Thiên dưới hốc mắt hăm sâu hai cái bóng mắt màu đen nhạt cực kỳ bắt mắt hơi vận vẹo, hai tay sờ bóp lung tung trên thân thiếu nữ Ngu tộc ở trong lòng.

Theo tiếng kêu khe khẽ như khóc của thiếu nữ Ngu tộc, thân thể Da Ma Thiên đột nhiên cứng đờ, đôi mắt trắng dã run rẩy lên. Qua một hồi lâu, Da Ma Thiên chậm rãi thả lỏng thân thể, cả người đầm đìa mồ hôi, ánh mắt vô lực khép kín, bắt đầu thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Thiếu nữ Ngu tộc cẩn thận vuốt ve thái dương Da Ma Thiên, thấp giọng hỏi vài câu.

Da Ma Thiên lắc lắc đầu, hắn chợt mở mắt ra nhìn thiếu nữ một lần, hai tay ở trên giường đệm mò mẫm loạn một chập, không bao lâu móc ra một cái bình thuốc màu đỏ hồng, từ trong đó lấy ra một viên đan hoàn màu đỏ mùi gay mũi nhét vào miệng.

Ngắn ngủn nửa khắc đồng hồ sau, cái giường lớn lại rất có quy luật vận động nhẹ nhàng lay động, tiếng thét chói tai của thiếu nữ lại tràn ngập toàn bộ động quật.

Một lần này, cũng chỉ là thời gian tráng hán bình thường ăn một bát cơm, Da Ma Thiên rầm rì một tiếng thật dài, trợn mắt từ trên người thiếu nữ xoay người mà xuống, hai cái chân mảnh khảnh run nhè nhẹ, run rẩy bò xuống giường, đi tới cạnh một cái bàn tròn mạ vàng, rót cho bản thân một chén rượu.

Nhếch nhếch miệng, uống một ngụm rượu ngon, Da Ma Thiên đột nhiên đem chén rượu ném mạnh xuống đất.

Thiếu nữ Ngu tộc sợ tới mức toàn thân run rẩy, vội vàng thẳng người lên kinh hãi hỏi: “Chủ nhân, ngài làm sao vậy?”

Da Ma Thiên lắc đầu một cái, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu nữ Ngu tộc: “Ta, rất không khỏe, ta phi thường không khỏe, tâm tình của ta rất tệ... Mỗi ngày đều thấy một khuôn mặt giống như đúc đó của ngươi, ngươi cảm thấy tâm tình của ta có thể tốt đến đâu?”

Thiếu nữ cúi đầu không dám lên tiếng, Da Ma Thiên lắc lắc đầu, chợt giơ hai tay nhìn nóc nhà ánh vàng rực rỡ thét khàn cả giọng: “Còn phải đợi tới khi nào? Phụ thân đại nhân tôn kính của con ời, ngài buông xuống nhanh lên đi! Úc... Chết tiệt, chờ ta trở lại Lương Chủ, ta nhất định phải một ngày đổi một ngàn nữ nhân!”

Hung hăng đập một cước ở trên bàn tròn, Da Ma Thiên nằm lên thủy tinh hình lăng trụ treo ở trên cổ, dùng để chịu tải Hủy Diệt Võ Trang lớn tiếng quát: “Ta rất bức bối, ta rất buồn bức, ta rất phẫn nộ, ta rất khó chịu! Ta, Da Ma Thiên, Da Ma Thiên đã định sẵn trở thành chúa tể của thế giới này, ta thế mà lại giống một con chuột nấp ở trong lòng đất!”

“Không thấy ánh mặt trời, không thấy cỏ xanh, không thấy hoa tươi... Thậm chí ngay cả nữ nhân, chỉ có một nữ nhân!”

Da Ma Thiên nghiêng răng nhìn thiếu nữ Ngu tộc: “Nếu không phải bên ngoài đều là nam nhân mà nói, cho dù chỉ cần có một nữ - nô lệ tình quái... Úc, không, đáng sợ quá, bọn tình quái xấu xí đó! Nhưng, bên cạnh ta chỉ có một nữ nhân, ta quả thực không thể nào sống sót!”

Da Ma Thiên dùng sức cầm thủy tinh hình lăng trụ, hăn nghiêng răng cười lạnh nói: “Để Thích Sát... Chờ sau khi phụ thân buông xuống, ta sẽ cho hăn biết tay! Để Thích Sát nhát gan yếu đuối, hăn thế mà lại để ta giống như con chuột tránh ở trong lòng đất không thấy ánh mặt trời này! Phế vật nhát gan yếu đuối như vậy, tương lai trong thần tử bên cạnh ta, không có vị trí của hăn. Ta thề, hăn nhất định sẽ...”

Da Ma Thiên chưa chú ý tới, trong thủy tinh hình lăng trụ trong tay hăn đột

nhiên có quang ảnh một con mắt dựng thẳng sáng lên.

Con mắt dựng thẳng lạnh lùng vô tình khép mở vài cái, thủy tinh hình lăng trụ đột nhiên vỡ vụn, toàn bộ mảnh vỡ hóa thành các điểm u quang, vô thanh vô tức xâm nhập thân thể Da Ma Thiên. Thân thể Da Ma Thiên chợt cứng đờ, hắc chợt mở to mắt nhìn, thân thể kịch liệt run rẩy lên.

Lượng lớn mồ hôi lạnh dính dính không ngừng từ trong cơ thể Da Ma Thiên phun ra, càng có một chút dơ bẩn mùi khó ngửi cấp tốc từ trong cơ thể hắc trào ra.

Qua đại khái một khắc đồng hồ, Da Ma Thiên chợt mở mắt.

Ánh mắt hắc không còn nữa sự suy yếu mà vô lực vừa rồi, ngược lại trở nên âm trầm mà sát khí lạnh lẽo, càng có một loại tang thương cùng lão luyện đã trải qua vô số năm mưa gió tẩy luyện ở bên trong.

Hắc chậm rãi giơ hai tay, nheo mắt nhìn bàn tay mịn màng trắng nõn, khoe miệng chậm rãi nhếch lên, lộ ra một nụ cười quái dị.

“Thật sự là thân thể như cặn bã, chẳng qua... có để dùng là được!”

Chương 1604: Ngu Hoặc Hàng Lâm

Thiếu nữ Ngu tộc trên giường run rẩy nói không ra lời.

Dù sao cũng là quý nữ Ngu tộc được lựa chọn kỹ càng, cái gọi là chưa từng ăn thịt lợn, nhưng cũng từng thấy lợn đi đường. Mắt thấy Da Ma Thiên tác phong như thế, thiếu nữ Ngu tộc nhất thời nghĩ tới một số chuyện cực kỳ đáng sợ nào đó.

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm khẩn trương mở ra, con ngươi co lại bằng mũi kim, thiếu nữ Ngu tộc thấp giọng tán tụng tên Huyết Nguyệt, khẩn cầu Huyết Nguyệt chi lực có thể tiếp dẫn linh hồn của nàng, để nàng trở về trong lòng Huyết Nguyệt.

Da Ma Thiên đi đến trước mặt thiếu nữ, tùy ý một đầu ngón tay đâm xuyên đầu của nàng. Một tiếng rú thảm thê lương từ sâu trong đầu thiếu nữ truyền đến, một bóng người ảm đạm bị Da Ma Thiên nuốt xuống, trên khuôn mặt tái nhợt của hãn nhất thời hiện lên một tia màu máu.

“Ngu xuân chính là ngu xuân. Trở về trong lòng Huyết Nguyệt?” Da Ma Thiên cười rất quái dị: “Các người sao có thể hiểu được, cái gọi là trở về trong lòng Tam Nguyệt Cửu Nhật, chính là đem linh hồn của mình hiến cho bọn họ, không có ý chí của bản thân, trọn đời không thể siêu sinh?”

Lắc đầu, Da Ma Thiên khẽ thở dài: “Nhưng, chuyện bức này, các người bọn ngu xuân hạ lưu lại thấp hèn này, là không cần thiết phải biết.”

Nhẹ nhàng đi đến trước một cái gương lưu ly thật lớn đặt dưới đất ở góc động quật, ở trong gương đánh giá cẩn thận một phen thân thể yếu ớt mà tỏ ra có chút gầy gò của mình, Da Ma Thiên rất tự kỷ, hai tay từng tắc một từ đỉnh đầu một đường vuốt ve đến mũi chân mình. Trên bàn tay của hãn có ngọn lửa kỳ dị sáng lên, nơi bàn tay đi qua, thân thể hãn trở nên không dính một hạt bụi, phủ lên một tầng u quang quái dị.

“Thân thể cũng không tệ lắm, lấy tư chất hần, đại khái cần tiêu chuẩn năm ba ngàn năm trăm bảy mươi hai năm lại ba tháng lẻ mười bảy ngày thêm chín giờ, có thể khiến thân thể này có được bảy thành thực lực của bản thể.” Da Ma Thiên thấp giọng lầm bầm: “Thời gian ngắn ngủi, nhưng hiện tại cũng không có cái thời gian đó. đi đường tắt! Đường tắt! Đường tắt!”

Khóe miệng giật giật, lộ ra hai cái răng khểnh chói lọi trắng như tuyết, Da Ma Thiên hướng cái gương làm một cái động tác ưỡn ngực gập cánh tay, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Con gà con chưa lớn... Huyết Miện tên ngu xuẩn kia, sao lại kiếm đứa con tư sinh như vậy? Nhưng cũng đúng, con tư sinh, dùng để ở Thánh Vực làm ngục trang, cần dựa theo thánh luật, ngục trang hợp lý hợp pháp xâm chiếm Bàn Cổ thế giới, không cần bồi dưỡng quá xuất sắc.”

“Tốt nhất là một tên phế vật, chờ năm giữ xong quyền chiếm hữu hợp pháp Bàn Cổ thế giới, lại dùng con trai trưởng để thay thế. Nếu là ta, cũng sẽ làm như vậy.” Da Ma Thiên cười ‘Xùy xùy’ vài tiếng, hai tay hần kết một pháp ấn quái dị, chỉ thấy trong không khí từng luồng khí tức lóe ra u quang ngưng tụ từ hư vô, rất nhanh bị thân thể gầy gò mà yếu đuối của hần cắn nuốt.

Giống như thổi khí cầu, thân thể gầy yếu của Da Ma Thiên dần dần trở nên đầy đặn, trắng nõn, thậm chí dưới làn da tái nhợt có chút mất tự nhiên, từng khối cơ bắp cường tráng dần dần nhô lên. Theo tiếng ‘Rắc rắc’ nhỏ bé của khớp xương, chiều cao của Da Ma Thiên cũng chột cật cao một thước có thừa, sống lưng vốn hơi còng cũng trở nên đặc biệt thẳng tắp.

Hư ảnh Hủy Diệt Võ Trang nọ thuộc về Da Ma Thiên dần dần hiện lên ở phía sau hần, Hủy Diệt Võ Trang này lặng yên sụp đổ, hóa thành các luồng hào quang nhỏ bé xâm nhập thân thể Da Ma Thiên. Da thịt toàn thân gấp gáp run rẩy, trên trán Da Ma Thiên càng có lượng lớn mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Hủy Diệt Võ Trang biến thành u quang ở trên làn da hần phác họa ra các đường đạo văn quái dị, mỗi một đường đạo văn đều tản mát ra khí tức cực kỳ cường đại mà quý bí. Ở trong những đạo văn vụn vẹo đó, mơ hồ có thể thấy

được vô số gương mặt dữ tợn chợt lóe rồi biến mất, càng có tiếng rú thảm thê lương của vô số sinh linh mơ hồ truyền đến.

Vừa phá hủy Hủy Diệt Võ Trang, dùng thủ đoạn cực kỳ tà dị đem Hủy Diệt Võ Trang chuyển hóa thành lực lượng của bản thân, Da Ma Thiên vừa lầm bầm: “Tốt, hiện tại để ta xem xem, trong đầu Da Ma Thiên tên phế vật này cất chứa những gì nào.”

“Bàn Cổ thế giới, nhân tộc? Lực lượng sinh sản cùng trí tuệ đáng sợ, thật là chủng tộc kỳ dị, lựa chọn phó binh tốt nhất, thật sự không tệ.”

“Long tộc? Thân thể cường đại như thế? Đáng tiếc lực lượng sinh sản quá yếu chút, nếu làm tộc đàn phó binh, lực lượng sinh sản thấp kém đã quyết định bọn hắn không thể nhanh chóng tạo thành quân đội, không có ý nghĩa quá lớn. Ừm? Cấu tứ này rất tinh diệu, nuôi dưỡng lượng lớn long tộc, định kỳ thu gặt tài liệu luyện khí cao cấp, ý tưởng này không tồi.”

“Phượng tộc? A, lực lượng linh hồn tinh thuần hơn nữa cường đại... Lực lượng linh hồn? Lực lượng linh hồn! Một tộc đàn kỳ dị trời sinh có được lực lượng linh hồn cực mạnh! Chết tiệt, lũ ngu xuẩn kia thế mà chưa thăm dò được tin tức này! Phượng tộc, đối với ta mà nói rất quan trọng. Phải trọng điểm bồi dưỡng, hơn nữa phải nghĩ cách gia tăng số lượng chủng quần của bọn hắn mới đúng.”

“Nhiều tộc đàn cổ quái như vậy? Sao có thể có được tộc đàn phong phú như thế? Chúc Long? Kỳ Lân? Côn Bằng? Thanh long? Bạch hổ? Chu Tước? Huyền Vũ? Hải trãi? Tì hưu?... A, tộc đàn sinh vật của thế giới này có được trí tuệ trời sinh lấy hàng trăm vạn để tính... Sao có thể có được số lượng khủng bố như thế? Thế giới bốn nguyên của Bàn Cổ thế giới này, chẳng lẽ so với Bàn Ngu thế giới cường đại hơn gấp trăm lần? Không có khả năng!”

“Nhưng, tộc đàn cường đại có được trí tuệ trời sinh của Bàn Ngu thế giới... Chỉ có không đến một phần ngàn của Bàn Cổ thế giới...”

Trong mắt Da Ma Thiên lóe ra u quang, hắc trầm giọng trầm trầm: “Nói như vậy, Bàn Cổ thế giới này quả nhiên rất kỳ quái. Hơn nữa, thế giới này thế mà còn có được ‘Yêu tộc’! Một ít ngu xuẩn tiên thiên ngu dốt, thế mà lại có thể hấp thu thiên địa nguyên khí mà tu luyện thành yêu!”

“Loại pháp tắc tiến hóa kỳ dị này, Bàn Ngu thế giới không tồn tại, cái này chứng minh, hệ thống pháp tắc của Bàn Cổ thế giới so với Bàn Ngu thế giới càng thêm phức tạp, càng thêm hoàn chỉnh, càng thêm cường đại, càng thêm quỷ dị khó lường... Một cái thế giới như vậy, úc, úc, úc, do một mình ta độc hưởng là được rồi, bọn chết tiệt kia, bọn họ vẫn ngoan ngoãn ngủ say đi!”

Đang lúc nói thầm, Đế Thích Sát đã bước nhanh đến, hắc liếc một cái liền thấy được thiếu nữ Ngu tộc nằm ở trên giường, đầu vỡ vụn máu tươi chảy đầy đất. Gương mặt run rẩy vài cái, Đế Thích Sát mang theo một nụ cười, kính cẩn hướng Da Ma Thiên hành một lễ: “Da Ma Thiên đại nhân, ngài đây là? Chúng ta rút lui vội vàng, chỉ kịp dẫn theo một vị thị nữ như vậy...”

“Nữ nhân?Ồ, nữ nhân không phải vấn đề!” ‘Da Ma Thiên’ xoay người lại, hai tay khoanh ở trước ngực nhìn Đế Thích Sát từ trên xuống dưới: “Ta không có hứng thú đối với thân thể, ta coi trọng là linh hồn. Chỉ cần có được linh hồn mỹ lệ mà cường đại, giới tính thân thể đối với ta mà nói từ trước tới nay không phải vấn đề.”

‘Da Ma Thiên’ cười tà mị, hắc thâm trầm nhìn Đế Thích Sát thần nhiên nói: “Ví dụ như nói, linh hồn của người hào quang phi thường cường đại, phi thường mỹ lệ, cho nên, ta cũng phi thường có hứng thú đối với người.”

Lông tơ toàn thân Đế Thích Sát dựng thẳng, hắc hoảng sợ lui về phía sau vài bước, chỉ vào ‘Da Ma Thiên’ lớn tiếng quát: “Người là?”

‘Da Ma Thiên’ chậm rãi đi về phía trước vài bước, hắc mỉm cười hướng Đế Thích Sát gật gật đầu, trong con ngươi hiện lên một mảng u quang kỳ dị: “Có lẽ người từng nghe nói tên của ta? Ít nhất, ít nhất, ở trên nghi thức lễ trưởng thành

của người, người hẳn là từng cúng bái ta... Ta là Ngu Hoặc, Ngu Hoặc tràn ngập nhiệt tình yêu thương đối với toàn bộ linh hồn mỹ lệ!”

Thân thể Đế Thích Sát cứng đờ, từ sâu trong linh hồn phát ra tiếng thét tuyệt vọng đến cực điểm.

Chương 1605: Ngu Hoặc Tham Lam

Một tia kỳ quang mê ly lặng yên hiện lên ở trong mắt Đế Thích Sát, sự tuyệt vọng trên mặt Đế Thích Sát cũng càng thêm nồng đậm.

Hắn cảm thấy bản ngã ý thức của mình giống như một ngọn nến trong cơn lốc, hắn dùng hết toàn bộ lực lượng thủ hộ một điểm hào quang mỏng manh thuộc về chính hắn, nhưng ở trước mặt cơn lốc hủy diệt thổi quét toàn bộ thần hồn không gian của hắn, sự chống chọi của hắn là mỏng manh như thế.

Ngu Hoặc nhẹ nhàng cười, vạn phần hưởng thụ nhìn sự tuyệt vọng cùng giây dựa trên khuôn mặt Đế Thích Sát.

Hắn cố ý để lại một chút khí lực, để Đế Thích Sát miễn cưỡng duy trì bản ngã ý thức, để hắn thời khắc ở bên bờ sụp đổ. Càng là như thế, Đế Thích Sát càng sợ hãi cùng tuyệt vọng, mà hắn sợ hãi cùng tuyệt vọng, lại thành bữa ăn nhẹ Ngu Hoặc hưởng thụ nhất.

“Ngài... Vì sao...” Thân thể Đế Thích Sát khẽ run rẩy, khàn cả giọng hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng.

“Ta, vì sao sẽ xuất hiện ở trên người Da Ma Thiên?” Ngu Hoặc nhẹ nhàng cười, rất thần kinh hề hề lắc lắc đầu: “Ồ, ồ, ồ, cái này là một bí mật cực lớn, nhưng người đã hỏi ra, như vậy, ta cũng rất nhân từ, giải thích nghi hoặc của người một lần?”

Ngẩng đầu lên, Ngu Hoặc nhẹ giọng cười nói: “Hủy Diệt Võ Trang, người biết, muốn đúc một kiện Hủy Diệt Võ Trang uy lực không tệ lắm, Hồng Mông tài liệu khác đều bình thường, duy chỉ có miếng linh hồn hạch tâm không chế Hủy Diệt Võ Trang kia, toàn bộ Bàn Ngu thế giới, chỉ có Hồn Miện thánh tôn có thể rèn.”

Đế Thích Sát kinh hãi nhìn Ngu Hoặc. Hồn Miện thánh tôn, một trong mười

hai vị thánh tôn ‘Miện’ hào địa vị cao nhất trong Thánh Vực của Bàn Ngu thế giới, hần tinh thông đúc tất cả trang bị có liên quan với linh hồn, rất nhiều trang bị kỳ lạ chỉ có Hồn Miện thánh tôn mới có thể rèn thành công, trong đó tự nhiên bao gồm linh hồn hạch tâm khổng chế Hủy Diệt Võ Trang. mianhuatang. cc [kéo đường tiểu thuyết võng]

Hủy Diệt Võ Trang là mạnh mẽ như thế, thực lực đủ để đối kháng tồn tại cấp Vu Thần, thực lực bản thân Da Ma Thiên lại mỏng manh như thế, muốn để Da Ma Thiên gây yếu khổng chế Hủy Diệt Võ Trang cường đại như thế, nhất định phải thông qua linh hồn hạch tâm để tiến hành chuyển đổi.

“Hồn Miện thánh tôn, là tín đồ thành tín nhất của ta... Hoặc là nói, hần là một khối phân thân hữu dụng nhất của ta.” Ngu Hoặc ôn hòa nhìn Đế Thích Sát, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua gò má Đế Thích Sát, cuối cùng ngón tay đặt ở trên con mắt dựng thẳng ở mi tâm hần: “Cho nên, chỉ cần là trong toàn bộ linh hồn hạch tâm Hồn Miện thánh tôn luyện chế, đều ẩn giấu một tia phân thân của ta.”

“Mỗi một tia phân thân, đều là một cái xúc tu của ta, xúc tu cảm giác lực sâu sắc, sức quan sát siêu mạnh. Nếu không có phát hiện gì có giá trị con mồi, bọn họ có thể sẽ không bị tỉnh lại. Một khi bọn họ phát hiện mồi ta thú vị, có giá trị tồn tại, bọn họ sẽ giống hôm nay như vậy.”

Ngu Hoặc cười rất sáng lạn, từng luồng u quang kỳ dị không ngừng từ đầu ngón tay hần rót vào mi tâm Đế Thích Sát: “Linh hồn Da Ma Thiên, đã bị ta tiêu hóa hấp thu, ta buông xuống thế giới này, ta cảm nhận được sự vĩ đại và thần diệu của thế giới này, cuối cùng ta sẽ có được thế giới này.”

Nhìn ánh mắt Đế Thích Sát dần dần mê ly, Ngu Hoặc thản nhiên nói: “Thuận tiện nói cho người một tin tức bất hạnh, thông qua linh hồn liên hệ giữa Da Ma Thiên và Huyết Miện, ta có thể cảm nhận được, Huyết Miện đã ngã xuống. Nói như vậy, hần là không có hạng người không liên quan nào khác biết Bàn Cổ thế giới tồn tại nhỉ? Ta hần là có đủ thời gian, cắn nuốt và tiêu hóa tất cả lợi ích của thế giới này.”

Đế Thích Sát tuyệt vọng thở dài một hơi, từ bỏ tất cả sự chống cự.

Thì ra, khi hắn đem Hủy Diệt Võ Trang từ Bàn Ngu thế giới mang tới cho Da Ma Thiên, bọn họ đã hoàn toàn chìm đắm vào trong cạm bẫy của Ngu Hoặc. Như vậy, cho dù hoàn toàn thất bại cũng không có gì phải tiếc nuối, Huyết Miện thánh tôn dù sao chỉ là một trong mười hai vị thánh tôn ‘Miện’ hào, mà Ngu Hoặc, đó là thành viên của ‘Ngu’ cao cao tại thượng.

Hơn nữa, hắn là ‘Ngu’ khiến người ta kinh hãi, nắm giữ bí thuật khống chế linh hồn.

Ánh lửa trí tuệ trong con người Đế Thích Sát chợt tắt, thay thế vào đó là một mảng u quang đục ngầu mờ mịt. Qua thời gian đại khái một chén trà nhỏ, một ngọn lửa trí tuệ lóe lên hiện ra từ sâu trong con người Đế Thích Sát, Đế Thích Sát cười vài tiếng rất quý bí, vươn đầu lưỡi đỏ bừng liếm liếm khóe miệng, rất cung kính quỳ rạp xuống đất, dùng sức hôn bàn chân trần của Ngu Hoặc.

“Cút ngay!” Ngu Hoặc một cước đem Đế Thích Sát đạp bay ra ngoài, hắn chỉ tay một cái, góc động quạt tủ quần áo mở ra, một bộ lễ phục hoa mỹ bay ra. Từng món quần áo mềm nhẹ bằng tơ lần lượt tự mặc ở trên người Ngu Hoặc, rất nhanh hắn đã đổi mới hoàn toàn trang phục.

“Ta thích dùng thân thể người khác buông xuống một thế giới mới, bởi vì như vậy ta có thể tránh đi bản ngã ý thức của thế giới áp chế, lại càng sẽ không bị bốn nguyên chi lực của thế giới đả kích.” Ngu Hoặc ở trong gương đặt dưới đất hài lòng đánh giá một phen dáng người của mình, cười xoay người, chậm rãi đi về phía ngoài động quạt.

Đế Thích Sát kinh sợ theo phía sau Ngu Hoặc, lưng của hắn lúc nào cũng duy trì tư thế cúi đầu chín mươi độ, hai tay vô cùng cẩn thận kề sát thân thể, ánh mắt không rời gót chân Ngu Hoặc một tấc.

“Ở trong toàn bộ ‘Ngu’ của toàn bộ Bàn Ngu thế giới, có lẽ ta là một người có được kinh nghiệm chinh phục thế giới phong phú nhất. Khác với Ngu Man,

Ngu Chiến bọn lỗ mãng ngu xuẩn đó, bọn hăn mỗi lần đều dựa vào bạo lực mạnh mẽ xâm nhập một thế giới, mỗi một lần bọn hăn đều sẽ chịu bốn nguyên lực của thế giới đả kích nặng nề, mỗi một lần trọng thương bọn hăn đều cần ngủ say dài đằng đằng để khôi phục thương thế.”

“Cho dù bọn hăn dựa vào bạo lực chinh phục một cái lại một cái thế giới, nhưng bọn hăn nào có đủ thời gian đi thưởng thức sự mỹ lệ của các thế giới đó? Hưởng thụ vô số ích lợi của những thế giới đó mang tới cho bọn hăn?”

“Chỉ có ta, trực tiếp buông xuống thân thể những người may mắn sinh ra, sinh trưởng ở thế giới mục tiêu, được khí tức pháp tắc thế giới mục tiêu ăn mòn nhiều năm, dùng thể xác bọn họ làm yếm hộ, ta có thể hoàn mỹ tránh đi thiên đạo pháp tắc của thế giới mục tiêu chú ý, tùy theo ý muốn làm việc ta muốn làm.”

“Cho nên nhiều năm qua như vậy, ta cũng đã chinh phục rất nhiều thế giới, nhưng ta không bị thương chút nào, thực lực của ta càng ngày càng mạnh. Về phần bọn lỗ mãng ngu xuẩn kia, ừ, ngắm xem, nếu có một ngày, đám người Ngu Man, Ngu Chiến đều trở thành một khối phân thân của ta...”

Một mảng u quang hung hiểm lóe ra ở đáy mắt Ngu Hoặc: “Có lẽ có một ngày, ta có thể xâm nhập bản ngã ý thức của Bàn Ngu thế giới. Đó là mục tiêu chí cao của ta, ta sẽ thay thế bản ngã của Bàn Ngu thế giới, để ta trở thành hóa thân thiên đạo chí cao của Bàn Ngu thế giới, ta có thể thật sự vĩnh hằng bất diệt.”

Đế Thích Sát không hé răng, mà vẫn duy trì tư thế cúi đầu chín mươi độ, nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau Ngu Hoặc.

Ngu Hoặc đi ra khỏi động quật, mấy ngàn chiến sĩ Già tộc lưu lại ở trong khe núi đồng thời hướng hăn nhìn tới, các chiến sĩ Già tộc đó cũng đồng thời thấy được Đế Thích Sát đi theo phía sau Ngu Hoặc, duy trì tư thế quái dị.

Nhiều chiến sĩ Già tộc không biết làm sao đứng dậy, bọn họ đang muốn hỏi chút gì đó, Ngu Hoặc búng ngón tay, đầu mấy ngàn chiến sĩ Già tộc đồng thời

phát nổ, từng cái bóng người mơ hồ không ngừng từ trong cơ thể bọn họ bay ra, ùn ùn rót vào trong mồm Ngu Hoặc.

Một hơi cắn nuốt linh hồn mấy ngàn chiến sĩ Già tộc, trên mặt Ngu Hoặc một lần nữa nổi lên ráng đỏ.

“Nhiều thêm chút nữa, nhiều thêm chút nữa, ta cần càng nhiều linh hồn và tinh huyết hơn nữa. Để Thích Sát, người hầu trung thành nhất của ta, người nhất định có thể thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ này của ta nhỉ? Mang ta đi Lương Chử, mau, ta đã sốt ruột không đợi được nữa!”

Chương 1606: Đột Phát Sát Ý

Ngoài thành Lương Chử, trang viên tiểu lĩnh chủ không bắt mắt nào đó.

Ngoài cổ bảo đá trắng cao ba tầng tinh xảo đến mức có chút dung tục, trong vườn hoa trồng đầy hoa hồng màu đen. Cành hoa rậm rạp quấn quanh, gai độc so với kim lông trâu còn mảnh khảnh hơn đan xen lẫn nhau, ở trong đêm đen gai độc còn lóng lánh tia sáng lạnh mờ mờ.

Hoa hồng màu đen to bằng nắm tay nở vô cùng sáng lạn, gió khẽ thổi qua, phấn hoa màu đen hóa thành một tầng sương mù di động bao phủ toàn bộ trang viên. Nhiều côn trùng ban đêm vô thanh vô tức bay qua vườn hoa, vô thanh vô tức rơi xuống, vô thanh vô tức bị phấn hoa màu đen ăn mòn hết, ngay cả một chút cặn bã cũng không sót lại.

Ngẫu nhiên theo gió bay tới mấy yêu ma quỷ quái trong núi rừng tự nhiên sinh ra, các linh thể vô hình vô tích đó lướt qua trên không trang viên, lập tức có mảng lớn phấn hoa màu đen bay lên trời, như vật còn sống đem các yêu quái quỷ quái đó bao vây nhiều tầng.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, giữa không trung hiện lên mấy điểm hào quang màu đen, yêu ma quỷ quái bị phấn hoa màu đen ăn mòn hết, cũng không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Ở trong lòng đất, rễ cây dài nhỏ của hoa hồng màu đen giống như mạng nhện xoay tròn đan xen, ở trong lòng đất dẹt ra một tấm lưới cực lớn đường kính vài dặm. Một tòa điện phủ trùm cả một khối vu tinh điêu khắc thành ở chỗ trung tâm tấm lưới này, bị vô số rễ cây màu đen chất chứa tuyệt độc bao bọc nhiều vòng.

Trong điện phủ hình vuông dài rộng cao đều ở khoảng một dặm, mười hai vị chấp chính đại đế Ngụ triều vẽ mặt nghiêm nghị ngồi quây quanh một cái bàn tròn.

Bà La Già vừa mới từ Bàn Hành thế giới quay về mặt âm trầm nhìn mười một người khác, trong tay theo bản năng thường thức một con dao nhỏ xương cốt màu đen chế thành. Trên lưỡi dao một mảng u quang màu xám lóe lên, ngẫu nhiên cắt rách không khí phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Da Ma La Gia dung mạo tuyệt đẹp mỉm cười nhìn Bà La Già, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, Bà La Già, chúng ta mới là người một nhà, lúc trước mặc dù có chút hiểu lầm, nhưng ta hy vọng mọi người đều có thể hiểu, lợi ích của chúng ta là một thể.”

“Bao gồm để ta đi chịu chết?” Bà La Già trầm mặt nhìn mọi người: “Các người nên biết, ta mấy ngày nay vì sao đi lại gần gũi với Cơ Hạo. Không phải lỗi của ta, mà là các người phạm sai lầm. Trong nháy mắt các người vứt bỏ ta, ta...”

Bì Thi Nu ngắt lời Bà La Già: “Nói cái con số, người cần cái giá bao nhiêu, mới có thể một lần nữa trở thành bằng hữu của chúng ta, đồng bạn của chúng ta, chiến hữu kiên định của chúng ta. Đừng nói cho ta, người là khẳng khẳng một mực kết minh với nhân tộc, quá buồn cười.”

Bà La Già trầm mặc một phen, hần lần lượt nhìn đám người Da Ma La Gia, Bì Thi Nu, Đế Thích Diêm La, từ trong tay áo lấy ra một quyển trục da thú, dùng một cây bút than ở bên trên nhanh chóng viết một hàng chữ. Bàn tay khê đấy, quyển trục da thú theo bàn tròn trượt ra ngoài, vừa lúc dừng ở vị trí trung tâm bàn tròn.

Mười một đạo thần thức tối nghĩa nhanh chóng đảo qua quyển trục, đoàn người nhìn nhau một cái, do dự một phen, sau đó đều nhip gật gật đầu.

Da Ma La Gia nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, trong cửa ngăm ở một góc điện phủ còn có một hàng thiếu nữ Ngu tộc xinh đẹp đi ra, bưng khay dâng rượu ngon cho mười hai vị chấp chính đại đế ở đây. Một đám người bưng chén rượu, mang theo nụ cười ‘phát ra từ trong lòng’, dùng lễ tiết rườm rà đặc hữu của Ngu tộc chúc phúc lẫn nhau một phen, đem rượu ngon uống một hơi cạn sạch.

Lau lau một chút vết rượu khoe miệng, Bà La Già ưỡn ngực, thản nhiên nói: “Ta biết mọi người muốn biết điều gì... Ở Bàn Hành thế giới, ta đã tận mắt thấy Huyết Miện thánh tôn buông xuống. Chiến tranh đáng sợ, lực lượng phi thường đáng sợ, nhưng chiến quả cuối cùng...”

Dang hai tay, Bà La Già mang theo một tia hồ nghi, một tia kinh sợ, có chút chần chờ nói: “Ta cũng không biết cuối cùng đã xảy ra cái gì. Nhưng mọi người đã biểu hiện ra đủ thành ý, như vậy ta cần thiết lấy một thân phận trí tuệ giả của Diễn Nguyệt nhất mạch hướng mọi người đưa ra lời khuyên phát ra từ trong lòng...”

Ngẩng đầu lên, cẩn thận tổ chức từ ngữ chốc lát, Bà La Già chậm rãi nói ra từng chữ một: “Ta đã nhìn thấy Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân... Lúc trước tổ tiên chúng ta, nhóm tổ tiên đầu tiên xâm nhập Bàn Cổ thế giới, bọn họ từng thoải mái đánh bại Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân. Tuy bọn họ từng tạo thành chiến tổn thật lớn cho tổ tiên chúng ta, nhưng sau khi tổ tiên chúng ta bắt đầu coi trọng bọn họ, bọn họ liền nhanh chóng bị thua, hơn nữa chẳng biết đi đâu.”

Bì Thi Nu nhúu mày: “Đây là ghi chép trong《chinh phục sử thi》tổ tiên chúng ta lưu lại, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, hai thực vật sinh mệnh thể thực lực không được tốt lắm mà thôi, bọn họ có một chút lực lượng, lại không đủ để phản kháng chúng ta.”

Bà La Già nhúu nhúu mày: “Hoặc là tổ tiên chúng ta nói dối... Đương nhiên, loại chuyện này thường xuyên xảy ra, trong lịch sử Ngu tộc chúng ta tràn ngập nói dối cùng dối trá, loại chuyện này là khó tránh khỏi... Hoặc là, chúng ta mắc mưu bị lừa rồi.”

“Lời khuyên, chúng ta phải nhìn thẳng vào lực lượng của Bàn Cổ thế giới. Thế giới này, không đơn giản như chúng ta tưởng tượng.” Bà La Già thâm trầm nhìn Da Ma La Gia ngồi ở đối diện hẳn, thường thức khuôn mặt tuyệt đẹp kia: “Ta đã tận mắt thấy Huyết Miện thánh tôn bị bọn họ tùy ý chà đạp ấu đả... Ta càng thấy được, hai vị thánh tôn ‘Miện’ hào buông xuống.”

Sắc mặt tất cả mọi người trong điện phủ đều trở nên cực kỳ quái dị.

Qua hồi lâu, Da Ma La Gia mới thật cẩn thận nói: “Ba vị thánh tôn ‘Miện’ hào? Đồng thời buông xuống Bàn Hành thế giới?”

Bà La Già gật gật đầu.

Tiếp tục qua hồi lâu, Tịch Nguyệt nhất mạch Bà Đà Nguyên lúc này mới đánh mạnh một quyền ở trên bàn tròn, hắc trừng lớn con mắt dựng thẳng ở mi tâm lớn tiếng quát: “Chết tiệt, Huyết Miện thánh tôn đã bị theo dõi. Hai vị thánh tôn ‘Miện’ hào tới sau, bọn họ là một đường bám đuôi truy tung Huyết Miện thánh tôn mà đến. Ba vị thánh tôn ‘Miện’ hào hành động, không thể gạt được Thánh Vực, không thể gạt được các thánh tôn kia, chúng ta có phiền toái rồi.”

Bà La Già lạnh lùng nhìn mọi người, hắc lạnh giọng nói: “Phiền toái? Không sai, phiền toái cực lớn. Không chỉ có ba vị thánh tôn ‘Miện’ hào, ta còn kiến thức được thực lực đáng sợ của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, thực lực vượt quá chúng ta tưởng tượng, ta thậm chí căn bản không thể lý giải thực lực... Càng nói cho mọi người một tin tức không tuyệt vời thế nào, Cơ Hạo... thực lực hẳn có được, tuyệt đối vượt qua thánh tôn ‘Miện’ hào.”

Một đám chấp chính đại đế còn chưa từ trong chấn động liên tục Bà La Già mang đến phục hồi tinh thần, trang viên phía trên điện phủ đã đột nhiên bị lửa lớn bao phủ.

Vô số chiến sĩ Ngu tộc, Già tộc thống lĩnh từng đám đông phó binh Âm tộc, tinh quái nô lệ rống giận khàn cả giọng, từ bốn phương tám hướng hướng trang viên phát động tiến công. Mũi tên dày đặc như mưa ‘Vù vù’ phá không hạ xuống, rìu bay, chùy bay nặng nề gào thét lướt qua hư không, các loại pháp thuật sóng thần hạ xuống, đem hộ vệ xung quanh trang viên triệt để bao phủ.

Mười hai chấp chính đại đế lén lút mang tới nơi này tất cả đều là tinh nhuệ gia tộc của mình, là chiến sĩ trung thành nhất, đối mặt đả kích thành linh xảy ra, bọn họ bùng lên phản kháng, lại nhanh chóng bại vong ở dưới kẻ địch vây công

gấp trăm lần trở lên.

Ầm một tiếng, đất rung núi chuyển, cổ bảo nhỏ ba tầng trên mặt đất ở trong ánh lửa hóa thành tro bụi, mảng lớn hoa hồng màu đen bị ánh lửa bao trùm, nhanh chóng đốt thành tro tàn.

Chương 1607: Lược Hồn Tai Ương

Ngoài trang viên bị tập kích, một chiếc kiệu liên (liễn: xe kéo) dùng hoàng kim đúc thành, tạo hình cực độ khoa trương hoa lệ, giống như nhất ngọn núi nhỏ chậm rãi hướng trang viên đi tới.

Cả thấy một vạn tám ngàn chiến sĩ Già tộc giống như gia súc đi bằng bốn chân, công kiệu liên to lớn hướng phía trước tiến lên từng bước một. Miệng, mắt bọn họ đều bị tơ vàng khâu vào, miệng không thể nói, mắt không thể thấy, như cái xác không hồn bị lực lượng vô hình nào đó điều khiển chậm rãi bò về phía trước.

Ngu Hoắc ngồi ở đỉnh chóp kiệu liên to lớn, một vòng thiếu nữ Ngu tộc dung mạo xinh đẹp quỳ bên người, tay trái tựa chéo vào trên đệm mềm, tay phải bưng một chén rượu cực lớn, năm ngón tay nhẹ nhàng lắc chén rượu, thỉnh thoảng cúi đầu nhấp một ngụm rượu hương thuần.

Khóe miệng Đế Thích Sát nhếch lên cao cao, trên mặt treo nụ cười khoa trương, vẫn duy trì tư thế cúi đầu sâu chín mươi độ đứng hầu một bên. Trừ Đế Thích Sát, còn có mấy chục nhân vật thủ lĩnh các đại gia tộc khác của Lương Chử thành treo nụ cười cứng ngắt như tượng gỗ, khom lưng thật sâu đứng ở trên kiệu liên.

Vô số chiến sĩ mặc trọng giáp lặng yên không tiếng động lướt qua kiệu liên, nhanh chóng hướng phía trang viên áp sát. Bọn họ cầm cung mạnh, cách rất xa đã vừa tiến lên vừa hướng trang viên kéo cung bắn tên, tên phá giáp đặc chế mang theo phù văn chói mắt loang loáng cắt qua không khí, vô số mũi tên hóa thành màn mưa dày đặc rợp trời rợp đất bao phủ trang viên nho nhỏ phía trước diện tích chỉ năm sáu dặm.

Càng có từng đám đông quý tộc Ngu tộc lơ lửng ở giữa không trung, trong ba con mắt của bọn họ không thấy bất cứ thần thái nào, chỉ có pháp lực dao động

khủng bố dâng trào không ngớt. Bọn họ niệm tụng chú ngữ trầm thấp, cao giọng hô hoán tôn hiệu Tam Nguyệt Cửu Nhật bọn họ cung phụng, đem từng đạo pháp thuật uy lực kinh người không ngừng trút vào trong trang viên.

Ánh lửa và máu tươi bao phủ toàn bộ trang viên, từng đám đông Âm tộc phó binh cùng tinh quái nô lệ làm vật hi sinh đã công phá tường vây của trang viên, rít lên xâm nhập trong trang viên.

Hộ vệ trong trang viên đang liều mạng phản kích, vô số Âm tộc phó binh và tinh quái nô lệ xâm nhập trang viên như rau hẹ bị đánh ngã từng cụm, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, mảnh thi thể rải đầy đất. Không ít rễ cây hoa hồng đen chưa bị lửa lan đến từ trong lòng đất chui ra, giống như quái mãng quét loạn chung quanh, đem vô số máu thịt cắn nuốt hết.

Theo lượng lớn máu thịt bị cắn nuốt, hoa hồng đen bị ánh lửa đốt thành tro mọc lại từng mảng lớn, vô số cành hoa vụn vẹo hướng bầu trời sinh trưởng, càng có từng đóa hoa hồng đen to lớn nở rộ ở trong lửa nóng.

Dưới máu thịt của vô số phó binh và nô lệ tẩm bổ, những bông hoa hồng đen kia đã xảy ra biến dị đáng sợ, cây hoa hồng vốn chỉ cao tới cổ người ta giống như cỏ dại tùy ý sinh trưởng, thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ đã có vài cây hoa hồng cao lớn nhất cao tới trên dưới trăm trượng, rễ cây trong lòng đất càng giống như các con rồng khổng lồ vươn ra mặt đất quăng quật bừa bãi.

Cành rễ cây hoa hồng tàn sát bừa bãi điên cuồng càn quét kẻ xâm nhập tới gần trang viên, Âm tộc phó binh cùng tinh quái nô lệ đảm đương tiên phong bị tiêu diệt từng mảng lớn. Theo tiếng rú thảm thê lương, trong hư không một vòng xoáy linh hồn vô hình lặng yên xuất hiện, linh hồn toàn bộ kẻ chết trận đều bị vòng xoáy này nuốt vào.

Ngu Hoắc tựa chéo ở trên kiệu liễn, thân thể hắc khê run rẩy, da mặt đỏ ửng từng đợt. Hắc mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, từng luồng hàn quang kỳ dị làm người ta kinh hãi sợ lạnh yên hiện lên, từng luồng đạo ngân nhỏ bé không

ngừng ngừng tụ lóe ra ở trong hàn quang, khí tức Ngu Hoặc tản mát ra càng thêm hùng hồn thâm thúy.

Càng lúc càng nhiều chiến sĩ lâm vào trạng thái điên cuồng, theo tiếng kèn chiến tranh trầm thấp, chiến sĩ Già tộc tinh nhuệ kết đàn kết đội lao vào trang viên, bọn họ giống như dã thú điên cuồng đem thủ vệ trang viên dựa vào nơi hiểm yếu chống lại bằm thành thịt vụn, điên cuồng đem mặt đất trang viên lật cái đáy hướng lên trời, rất nhanh bọn họ đã tìm được con đường bí mật đi thông điện phủ trong lòng đất.

Bọn họ xâm nhập con đường bí mật, lao vào trong lòng đất nguy cơ trùng trùng.

Đóng ở trong hành lang trong lòng đất, là cận thân thị vệ tâm phúc nhất, cường hân nhất của mười hai vị chấp chính đại đế, càng có một số cao thủ thân phận tương đương Da Ma Sát Nhất đóng ở trong. Từng đại đội chiến sĩ ồa vào hành lang, chỉ thấy lối vào hành lang phun ra một mảng lớn máu tươi, vô số mảnh thi thể giống như núi lửa bùng nổ phun lên cao mấy trăm trượng.

Phàm là xâm nhập hành lang đều bị đánh chết, không có một ai ngoại lệ. Càng nhiều linh hồn phóng lên cao, khốc lóc bị vòng xoáy linh hồn vô hình kia cắn nuốt.

Sắc mặt Ngu Hoặc biến thành một mảng đỏ đậm, lực lượng linh hồn càng lúc càng nhiều, càng lúc càng mạnh đại rót vào thân thể hắc, khối thân thể đến từ Da Ma Thiên, được hắc thoáng cường hóa qua một phen đã đạt tới cực hạn chuyển hóa hấp thu.

Xuất phát từ sự tham lam khắc cốt ghi tâm trong bản tính, Ngu Hoặc mặc kệ áp lực của thân thể, gần như điên cuồng tiếp tục cắn nuốt lực lượng linh hồn cuồn cuộn không ngừng.

Từng tia u quang màu đen long lanh trong suốt từ trong cơ thể Ngu Hoặc dài ra, như vô số sợi lông dài màu đen dập dờn ở mặt ngoài thân thể hắc. Những u

quang màu đen này chính là lực lượng linh hồn thân thể hắc trong lúc nhất thời không thể hấp thu, bị Ngu Hoắc chuyển hóa thành loại hình thái kỳ dị này chứa đựng ở ngoài cơ thể.

Từ cốt tủy đến cốt cách, từ nội tạng đến cơ nhục, từ bộ lông đến làn da, thân thể Ngu Hoắc được lực lượng linh hồn cuộn cuộn đến không ngừng cường hóa, khí tức của hắc trở nên càng lúc càng thâm thúy, càng lúc càng tà dị, lực lượng của hắc cũng nhanh chóng tăng vọt, rất nhanh đã đạt tới cảnh giới có thể so với Vu Thần nhân tộc.

Trong điện phủ trong lòng đất, mười hai vị chấp chính đại đế trước dùng ánh mắt hồ nghi đánh giá lẫn nhau một phen, sau đó bọn họ đều giơ tay, dùng linh hồn tổ tiên mình thể tập kích đột nhiên ở bên ngoài không quan hệ với mình.

Rất nhanh bọn họ đã đạt thành ăn ý, tiếp nhận lời thề của mọi người —— không có một chấp chính đại đế nào sẽ ngu đến mức ở thời điểm mình cũng có mặt phát động tập kích như vậy, lấy bản tính quý tộc Ngu tộc, bọn họ muốn có bất cứ âm mưu quỷ kế nào, chuyện thứ nhất chính là rời khỏi hiện trường thật xa.

“Là ai?” Da Ma La Gia buồn bực thét lên: “Là ai? Phát động tiến công là người của chúng ta! Là tộc nhân của chúng ta! Rốt cuộc là ai?”

‘Thùng thùng’ vài tiếng vang, cửa chính điện phủ bị phá vỡ, ba năm cái đầu lẫn lông lốc theo cầu thang ngoài cửa lăn vào. Xem những cái đầu cực lớn mà dữ tợn này, bốn con mắt tròn xoe, trong mắt mơ hồ có ánh sáng lóe ra, rõ ràng đều là chiến sĩ Già tộc tinh nhuệ nhất.

“Đây là Xích Nhật nhất mạch ta... mấy thống lĩnh của Xích Nhật cầm quân!” Bì Thi Nu giống như gặp quỷ nhảy dựng lên, chỉ vào mấy cái đầu trên mặt đất lớn tiếng quát: “Bọn họ vì sao sẽ đến tiến công chúng ta? Phản loạn sao? Là ai? Chết tiệt, là các huynh đệ không an phận kia của ta? Ta đã sớm nên thừa dịp loạn giết chết bọn họ!”

‘Keng keng keng’ vài tiếng vang, một thanh niên Ngu tộc nắm chặt một cây pháp trượng ngã vào cửa, mắt hấn trợn tròn xoe, thân thể không trọn vẹn nhanh chóng hướng ra phía ngoài chảy máu tươi. Nguyên Nguyệt nhất mạch Ma Hầu Huyền quát khàn cả giọng: “Ma Hầu Mạc Đa... Cháu của ta... Hấn, hấn sao có thể tới nơi này?”

Tình hình chiến đấu càng lúc càng thảm thiết, thi thể theo cầu thang chảy vào điện phủ càng lúc càng nhiều, sắc mặt mười hai vị chấp chính đại đế dần dần trở nên đen sì khó coi.

Bọn họ từ trong các thi thể đều đã tìm được tộc nhân mình quen thuộc, thành viên trung tâm của mười hai chấp chính gia tộc đều xuất hiện ở nơi này.

Tịch Nguyệt nhất mạch Bà Đà Nguyên miễn cảm nhất đối với lực lượng linh hồn lạnh lùng nói: “Linh hồn bọn họ... Toàn bộ đã mất tích. Có người, có người đang thu thập linh hồn... Không chỉ có như thế, bọn họ, bọn họ đều bị khống chế.”

Chương 1608: Đều Thành Kẻ Tù Tội

Huyết chiến vẫn đang tiếp tục.

Chiến sĩ dị tộc kết đàn kết đội điên cuồng gào thét lao vào hành lang trong lòng đất, kết đàn kết đội bị cao thủ hộ vệ đóng ở hành lang chém giết. Máu tươi theo bậc thang trong hành lang hướng phía dưới chảy đi, dần dần hội tụ thành dòng sông nhỏ không ngừng rót vào điện phủ.

Trong điện phủ đã đọng huyết tương sâu hơn một thước, có thể thấy được bên ngoài rốt cuộc đã chém giết bao nhiêu người. Quyền lực trưởng lão đi theo hộ vệ đám Da Ma La Gia đã phát ra tiếng gầm gừ kinh ngạc dữ dội đan xen, chiến sĩ điên cuồng lao tới quá nhiều, khi xung phong quá mức điên cuồng, cho dù bọn họ ở trên chiến lực cá nhân chiếm ưu thế tuyệt đối, bọn họ cũng ‘mệt’ rồi.

Chém giết đều là tinh nhuệ nhà mình, trong đó không thiếu một số gương mặt quen thuộc, đó là con cháu hậu bối của họ.

Mấy quyền lực trưởng lão đột nhiên từ trong kẻ địch đập vào mặt đánh tới thấy được con cháu của mình, bọn họ ra tay chỉ hơi do dự một chút, sẽ có đao kiếm chọi lợi không lưu tình chút nào đâm ở trên người bọn họ.

Sau năm lần bảy lượt, các quyền lực trưởng lão này chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi đem toàn bộ người đột kích chém giết hết. Bọn họ đã giết tới mức chết lặng, giết tới mức mệt mỏi, giết tới mức tay chân cũng có chút run rẩy.

Bọn họ sống an nhàn sung sướng, thật sự không thể thích ứng chiến trường như địa ngục trước mắt, không thể tiếp tục chiến đấu với các hậu sinh văn bối giống như ác quỷ xung phong lên tiếp nữa. mấy quyền lực trưởng lão đã trở nên tinh thần hoảng hốt, nếu không phải nghĩ tới đám người Da Ma La Gia trong điện phủ, bọn họ đã sớm lao ra khỏi vòng vây chạy trốn.

“Rút lui!” Bà La Già lắng nghe tiếng hô giết rung trời bên ngoài, cuối cùng

bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Rút lui đi, các trưởng lão... Chịu không nổi nữa.”

Không phải không chống đỡ được, mà là chịu không nổi, Bà La Già biết rõ đặc tính chủng tộc Ngu tộc, bọn họ không phải một tộc đàn sở trường chiến đấu, chiến đấu hăng hái đẫm máu loại chuyện này trước nay do các chiến sĩ Già tộc tinh nhuệ hoàn thành. Thời điểm vô số chiến sĩ Già tộc tạo thành quân trận phát động tấn công liều mạng, các quyền lực trưởng lão của Ngu tộc căn bản không thể chống đỡ quá lâu.

Da Ma La Gia tức giận hừ một tiếng: “Rút lui... May mắn đây là cứ điểm bí mật thuộc về tộc ta, nơi này có một cái truyền tống trận đi thông tòa thành ta ở. Bảo các trưởng lão lui về đây đi, rút về tòa thành ta cư trú trước rồi nói cái khác sau.”

Lơ lửng ở giữa không trung, Da Ma La Gia đi tới góc điện phủ, nàng nhẹ giọng ngâm xướng vài tiếng chú ngữ, máu trên mặt đất nhất thời sôi trào lên. Một ánh sáng mạnh mẽ từ mặt đất dâng lên, một tòa truyền tống trận chậm rãi xoay tròn từ mặt đất bay lên. Da Ma La Gia liên tục đánh vài đạo thủ ấn ở trên truyền tống trận, sau khi xác định tất cả công năng truyền tống trận đều bảo trì hoàn hảo, nàng hài lòng gật gật đầu.

“Đến đi, bảo các trưởng lão...” Da Ma La Gia quay đầu gọi các chấp chính đại đế ở đây, đột nhiên ầm một tiếng, mấy chỗ không gian phù văn cực kỳ quan trọng của truyền tống trận chợt vỡ ra, truyền tống trận hào quang loá mắt nhanh chóng ảm đạm xuống.

“Điều này... Sao có thể?” Da Ma La Gia kinh hãi mở to mắt nhìn, nàng nhìn truyền tống trận ảm đạm khàn khàn nói: “Có người ở tòa thành ta cư trú đã phá hủy truyền tống trận. Nhưng truyền tống trận bí mật này, trừ ta, toàn bộ Âm Nhật nhất mạch người biết đến không vượt qua mười người.”

Sắc mặt tất cả mọi người trong điện phủ chợt biến hóa. Thành trì Da Ma La Gia cư trú ở phía cực bắc Lương Chử, làm chấp chính đại đế Âm Nhật nhất

mạch, thành trì nàng cư trú cấm vệ nghiêm ngặt, người thường căn bản không thể dễ dàng bước vào nửa bước.

Truyền tống trận bí mật như vậy thế mà cũng bị người ta phá hủy, có thể thấy được xúc tu của kẻ địch đã thẩm thấu mỗi ngõ ngách của Âm Nhật nhất mạch, thậm chí cơ mật tầng sâu nhất của Da Ma La Gia cũng đã bị kẻ địch chạm đến.

Âm Nhật nhất mạch như thế, như vậy mười một chấp chính gia tộc khác thì sao?

Kiếp liên to lớn đã được chiến sĩ Già tộc quỳ xuống đất bò sát công đến ngoài trang viên. Ngu Hoặc lạnh lùng nhìn trang viên máu chảy đầy đất, đột nhiên thấp giọng cười lên: “Ồ, ồ, muốn đào tẩu? Đã hỏi ta chưa? Chưa có ta cho phép, muốn đào tẩu cũng không được.”

Cười ‘Hì hì’ vài tiếng, Ngu Hoặc từ trong u quang màu đen thật dài trên người nhổ xuống một bó to, hai tay hẩn xoa nắn những sợi tơ nhện lực lượng linh hồn ngưng tụ thành, đem nó nặn thành một quầng màu đen cực lớn, tùy tay hướng cửa vào hành lang đi thông điện phủ trong lòng đất trong trang viên ném tới.

Quầng màu đen nhanh như tia chớp bay đến cửa vào hành lang, chỉ nghe một tiếng ‘Ông’ vang lên, quầng sáng phát nổ, một đợt linh hồn trùng kích đáng sợ hóa thành làn sóng màu đen mắt thường có thể thấy được đánh vào hành lang, theo hành lang cấp tốc hướng trong lòng đất lan tràn.

Nơi linh hồn trùng kích đi qua, các quyền lực trường lão vốn đã bị chiến đấu tanh máu làm cho thần hồn bất ổn cùng cất tiếng gào thét, hai tay ôm đầu quay cuồng ngã xuống đất, thân thể run rẩy vài cái sau đó lần lượt ngất đi.

Mười hai vị chấp chính đại đế trong điện phủ trong lòng đất không kịp trở tay, bị linh hồn trùng kích màu đen đánh trúng. Trên người bọn họ sáng lên từng đợt ánh chớp chói mắt, bị linh hồn trùng kích một đợt sau đó ùn ùn vỡ nát. Đám người Da Ma La Gia đều kinh hô, ngay sau đó thần hồn chấn động, trợn mắt rơi

xuống mặt đất.

Máu nhộn nhạo vài cái, các chấp chính đại đế nắm giữ quyền bính cao nhất của Ngu triều sắc mặt trắng bệch trôi nổi ở trong máu, không có gì khác với những xác chết tàn phá kia bên cạnh bọn họ.

Một lát sau, một đội chiến sĩ Già tộc xâm nhập điện phủ, bọn họ cực kỳ thô bạo túm mái tóc dài của đám người Da Ma La Gia, đã man lôi kéo bọn họ, đem bọn họ kéo thô bạo lên mặt đất.

Mười hai chấp chính đại đế, mười tám quyền lực trưởng lão, hơn hai trăm chiến sĩ dị tộc tinh nhuệ nhất, mọi người xếp thành hàng chữ Nhất nằm dưới đất, trên người tràn đầy máu, trên thân nhiều người còn che kín vết thương to nhỏ rậm rạp.

Mi tâm tất cả mọi người đều có một quầng khí đen ngưng tụ thành gông xiềng, ngọn lửa linh hồn bọn họ bị gông xiềng giam cầm, mọi người đều ở trạng thái vô tri vô giác giống như người thực vật.

“Úc, tiểu cô nương xinh đẹp, là tỷ tỷ của chủ nhân thân thể ngu xuẩn lúc ban đầu này của ta sao?” Ngu Hoặc đứng dậy, chậm rãi đi xuống khỏi kiệu liễn, đạp lưng một lại một chiến sĩ Già tộc, chậm rãi đi xuống đất.

Hắn tới trước mặt Da Ma La Gia, cúi đầu đánh giá khuôn mặt tuyệt đẹp của Da Ma La Gia. Cẩn thận đánh giá hồi lâu, khóe miệng Ngu Hoặc cong lên, cười lên cực kỳ tà dị: “Thật sự là kiệt tác, linh hồn đẹp như vậy, khiến ta cũng không đành lòng dùng ăn nàng. Có một số linh hồn chính là tác phẩm nghệ thuật, nên bảo tồn lại thật tốt để làm vật sưu tầm, ngẫu nhiên lấy ra thưởng thức đôi chút, mà không phải thô bạo đem làm thức ăn.”

Ngu Hoặc ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mi tâm Da Ma La Gia.

Gông xiềng khí đen ngưng tụ thành tan đi, thân thể Da Ma La Gia khẽ run lên, nàng chợt mở bừng đôi mắt, kinh hãi nhìn Ngu Hoặc gần trong gang tấc.

“Da Ma Thiên... Người tên phản đồ chết tiệt này, người... lực lượng từ đâu mà có?” Da Ma La Gia không gào rống, cũng không lớn tiếng mắng, mà là hỏi ra sự nghi hoặc trong lòng nàng—— loại lực lượng này, lực lượng nháy mắt khống chế nhiều người như vậy, không phải lực lượng Da Ma Thiên nên có.

“Da Ma... La Gia, cái tên đẹp, linh hồn xinh đẹp, cô bé xinh đẹp...” Ngu Hoắc mỉm cười nhìn Da Ma La Gia, tùy tay hướng mười một vị chấp chính đại đế bên người hắn chỉ chỉ: “Ta không phải Da Ma Thiên, tuy cái thân thể này của ta quả thực đến từ hắn.”

Cười cười, Ngu Hoắc lạnh nhạt nói: “Rất xin lỗi, các người hiện tại đều là tù binh của ta rồi.”

Chương 1609: Huyết Tinh Bất Ngờ

Khi đám người Da Ma La Gia bị Ngu Hoắc bắt được, trong thành Lương Chử, Nghệ Địa và Viên Lực đang đấu tửu lượng bên lửa trại.

Xung quanh đều là điện phủ hoa mỹ cao lớn chỉ dị tộc có, các điện phủ này ở trong đêm tối đều rạng rỡ sáng lên, nhưng chưa được Nghệ Địa đám chiến sĩ nhân tộc ưu ái. Bọn họ ở trên quảng trường bằng phẳng đốt lửa trại, dựng lên con mồi tẩy rửa xử lý sạch sẽ, mùi thịt nướng tràn ngập bốn phương, hương vị rượu nguyên chất càng hun người ta muốn say.

Màn trời chiếu đất, đấu rượu hát vang, có rượu ngon, có thịt ngon, đám đông huynh đệ trong tộc đoàn tụ, ngẩng đầu có thể nhìn thấy tinh không lấp lánh, gió mát vờn quanh bên người, đây mới là cảnh tượng chiến sĩ nhân tộc thích nhất.

Điện phủ cao lớn, trang trí hoa mỹ, thị nữ xinh đẹp, ung dung hưởng thụ... Thứ đám dị tộc kia thích nhất, các chiến sĩ nhân tộc thuần phác mà chân chất, tạm thời còn chưa học được hưởng thụ những cái này.

“Đáng tiếc, đáng tiếc, chúng ta thực lực thấp kém, không thể giúp Cơ Hạo.” Giơ lên một vò rượu lớn, hướng trong bụng trút mấy ngụm rượu mạnh, Nghệ Địa có chút suy sụp thở dài một tiếng: “Cơ Hạo, Vu Thần cảnh, lại được thiên địa tứ phong, hưởng thiên đế tôn hào, thực lực càng thêm cao thâm khó lường. Chúng ta, đều đã bị bỏ lại xa xa rồi.”

Viên Lực nhíu mày, khuôn mặt khỉ nhăn lại rất khó coi: “Bàng hoàng lắm sao, bàng hoàng lắm sao? Đều là cha mẹ nuôi, ai có thể kém hơn ai? Cơ Hạo có thể có thực lực hiện nay, cũng là trong núi thâm biến máu chém giết mà có. Chúng ta toàn tâm toàn ý cố gắng tu luyện là được, chẳng lẽ tạo hóa của chúng ta hiện tại còn kém? Nhị Thập Tứ Tiết Khí Tiên của người, người đã tìm hiểu được mấy phần?”

Nghệ Địa liền có chút xấu hổ cúi đầu, hắc cười khan vài tiếng lắc đầu không

nói.

Vũ Dư đạo nhân truyền thụ Nhị Thập Tứ Tiết Khí Tiên uy lực cường đại, tinh diệu vô cùng, hẳn chỉ vừa mới được một ít da lông, cách đăng đường nhập thất còn không ít. Nếu thật có thể hoàn toàn lĩnh ngộ môn tiên đạo thần thông kinh thiên động địa này, Nghệ Địa tuyệt đối có thể thoải mái bước vào cảnh giới Vu Thần.

Chẳng qua, hẳn có được môn truyền thừa này mới được mấy năm? Hẳn không quá như Cơ Hạo, tiến độ nào có nhanh như vậy?

Vô Chi Kỳ vẫn duy trì hình tượng Tự Văn Mệnh, mặt âm trầm ngồi ở trong góc không hé răng. Chiến sĩ nhân tộc xung quanh mỗi người uống tới mức mặt đỏ tai hồng, theo bản năng phát hiện ‘Tự Văn Mệnh’ do Vô Chi Kỳ đóng giả rất khác biệt với ngày thường, mọi người theo bản năng không muốn thân cận hẳn, cho nên cũng không có ai tới trêu chọc hẳn.

Một mình ngồi ở góc tối, Vô Chi Kỳ cau mày lăn qua lộn lại cân nhắc đường ra tương lai của mình.

Viên Lực là không cần lo lắng, nó giao hảo với Cơ Hạo, đã vào môn hạ Vũ Dư đạo nhân, có một chỗ dựa lớn như vậy, ai có thể tổn thương Viên Lực một sợi lông chứ? Nhưng bản thân Vô Chi Kỳ sao... Làm một trong tám đại trọng thần của Cộng Công thị, Cộng Công thị nhắc lên đại hồng thủy gây họa thiên hạ, Vô Chi Kỳ hẳn tùy tùng Cộng Công thị đã làm không ít việc thương thiên hại lí.

Phần thù hận này, nhân tộc có thể đặt xuống? Cho dù có Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh cam đoan, Vô Chi Kỳ cũng đang phát sầu vì tiền đồ của mình. Có lẽ, hẳn nên nhanh chân chạy lấy người ngay bây giờ? Nhưng cho dù trốn đi, hẳn có thể trốn đi đâu?

Nghĩ đến chỗ căm tức, Vô Chi Kỳ bưng lên một cái bát rượu cực lớn, một ngụm uống hết ba năm cân rượu mạnh, nghiêng răng bắt đầu mắng: “Cộng Công thị chết tiệt, đáng đời đoạn tử tuyệt tôn. Ta êm đẹp làm thủy thần sông Hoài của

ta, hưởng thụ vô tận, người cứ ép bức kéo lão tử đi theo tạo phản. Nếu thành thì thôi, nhaoáng cái đã bị mấy đứa nhỏ vung tay hóa giải, người đây là chơi xỏ người ta!”

Trong mồm hùng hùng hổ hổ, Vô Chi Kỳ lại hướng bốn phía nhìn một cái, trong con người mơ hồ mang theo một tầng màu máu, hắc phát tán ra hung sát chi khí, hiện tại rất muốn tìm mấy tên xui xẻo đánh đau một trận, nếu có thể đem bọn họ đập thành bánh thịt thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng nhìn bốn phía, cạnh các đồng lứa trại đang uống rượu say sưa là chiến sĩ nhân tộc được Cơ Hạo chọn phái đi Bàn Hành thế giới, chiến sĩ nhân tộc vừa mới theo Hạo Kiếp Chi Thành quay về Bàn Cổ thế giới. Trong lòng Vô Chi Kỳ sát ý như cuồng, nhưng cũng biết không thể xuống tay lung tung đối với các chiến sĩ nhân tộc này, nếu không cho dù hắc có hành vi lập công chuộc tội, sau chuyện cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

“Nửa đêm canh ba, trăng mờ gió lớn, đi trong thành Lương Chử tìm mấy tên xui xẻo xả giận?” Người bên cạnh không thể xuống tay, Vô Chi Kỳ liền nổi lên một số tâm tư hắc ám bất lương nào đó. Hắc nheo mắt, tròng mắt đã biến thành một mảng đỏ bừng, hắc hiện tại sốt ruột không đành nổi muốn tìm chút việc vui.

“Đều là Đế Thích Sát tên lỗ mãng kia lừa gạt Cộng Công thị lão ngu xuẩn đó, điên điên khùng khùng muốn dùng đại hồng thủy chinh phục Bàn Cổ thế giới, kết quả lại thành một câu chuyện cười lớn.” Vô Chi Kỳ nghiêng rằng lạnh lùng nói: “Đế Thích Sát, Đế Thích nhất tộc? Ừm, nhà hắc trú ở chỗ nào của Lương Chử thành? Lần trước tựa như từng đi ngang qua? Hắc, không biết trong nhà hắc hiện tại có mấy người sống.”

Ánh mắt lóe lên tự do hướng bốn phía nhìn quanh một trận, Vô Chi Kỳ chậm rãi đứng dậy, đeo khuôn mặt Tự Văn Mệnh muốn đi ra ngoài.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Bà La Già mặt mỉm cười xách một cái bình rượu cực lớn, mang theo mười mấy thị vệ bước nhanh đi tới. Vừa đi, Bà

La Già vừa mỉm cười nói: “Nghệ Địa đại nhân, ném thử ‘Tuyệt Thần Tửu’ Diễn Nguyệt nhất mạch ta dùng bí pháp sản xuất, rượu này lạnh buốt không chịu nổi, bên trong lại ẩn chứa một luồng hậu thiên thuần dương chi khí, là có thể ôn dưỡng thần hồn nhất.”

Lắc lắc vò rượu trong tay, Bà La Già thần bí nói: “Rượu này sản xuất khó khăn, tài liệu khó thu thập nhất, trong tộc ta tổng cộng không có mấy vò đâu.”

Khi nói chuyện, Bà La Già xách bình rượu, mang theo hộ vệ đi tới trước mặt Nghệ Địa cùng Viên Lực.

Nghệ Địa và Viên Lực đều là người mê rượu, nghe được Bà La Già ra vẻ thần bí giới thiệu, đã có năm sáu phần men say hai người rõ nước miếng nhìn về phía vò rượu trong tay hẳn.

Bà La Già cười ‘ha ha’, đem bình rượu đưa đến trước mặt hai người, vò sứ men đen dày nặng âm âm vỡ nát, một mảng lớn rượu trắng xoá hóa thành các cây kim rất nhỏ gào thét hướng toàn thân trên dưới Nghệ Địa và Viên Lực đâm bừa tới.

Hồng Hạo Y trên người Nghệ Địa chột sáng lên, từng cái lông vũ cứng cỏi phun ra hào quang, gắt gao ngăn cản cây kim dài bằng rượu đâm.

Thân thể Viên Lực nhoáng lên một cái, thân thể hóa thành một luồng hàn quang màu bạc nhảy mắt chạy ra thật xa, thi triển ra Thái Âm độn pháp, những cây kim dài kia không có một cây nào có thể chạm đến thân thể hẳn.

Bà La Già cũng mặc kệ mình công kích thương tổn được Nghệ Địa và Viên Lực hay không, hần khàn cả giọng hét rầm lên: “Giết! Giết sạch bọn dân bản xứ ti tiện ngu xuẩn này! Đem linh hồn bọn chúng hiến cho chúa tể chí cao vô thượng!”

Làm trí giả dị tộc, Bà La Già hung hăng rút ra một thanh đại khảm đao răng cửa nanh sói nặng nề, hung tợn bổ một đao vào trên thân một chiến sĩ nhân tộc

say khướt. Chiến sĩ Đông Di đáng thương này còn chưa làm rõ đã xảy ra cái gì, đã bị Bà La Già phát điên chặt một đao thành hai đoạn.

Vô số chiến sĩ dị tộc trong con người lóng lánh u quang đục ngầu, thần trí hoàn toàn không chịu bản thân khống chế điên điên khùng khùng từ trong bóng đêm lao ra, như thủy triều lao về phía chiến sĩ nhân tộc không biết làm sao.

Đao thương kiếm kích bổ loạn xuống, chiến sĩ nhân tộc không hề phòng bị bị đánh ngã ngay tại chỗ mấy nghìn người, máu tươi rải đầy đất.

Chương 1610: Gương Mặt Yêu Ma

Giết chóc thành linh xảy ra, đánh cho Nghệ Địa, Viên Lực không kịp trở tay.

Nhìn Bà La Già xu thế như nổi điên, bọn họ còn chưa kịp phản kích, trong cung điện lầu các xung quanh đồng thời xông ra đám đông quý tộc Ngu tộc. Bọn họ cầm quyền trượng, cao giọng ngâm xướng tên Tam Nguyệt Cửu Nhật, từng đạo lực lượng kỳ dị từ trong cơ thể bọn họ dâng trào ra, hóa thành dòng lũ pháp thuật rợp trời rợp đất bao trùm quảng trường chiến sĩ nhân tộc nghỉ ngơi.

Mấy chục tòa pháo đài bay cùng ngọn núi bay nhanh chóng từ xa xa chạy như bay đến, từng đám đông chiến sĩ Già tộc đứng ở trên pháo đài cùng ngọn núi, trường cung trong tay vãi ra trọng tiễn phá giáp như mưa rơi.

Càng có chiến sĩ Già tộc dùng lực siêu quần cười lớn đem các cây lao nặng nề, rìu bay sắc bén từ trên cao ném mạnh xuống, mượn dùng ưu thế độ cao, cây lao cùng rìu bay thoải mái phá vỡ thân thể chiến sĩ nhân tộc, đem bọn họ đóng đinh trên mặt đất, hoặc là đem bọn họ chém thành hai mảnh.

Chiến sĩ nhân tộc Nghệ Địa và Viên Lực thống lĩnh vừa mới từ Bàn Hành thế giới quay về, ở thời điểm mấu chốt Ngu triều và nhân tộc kết thành liên minh, chuẩn bị cùng nhau nghênh chiến Huyết Miện thánh tôn, ai có thể ngờ được bọn dị tộc này sẽ đột nhiên trở mặt?

Chiến sĩ nhân tộc vui vẻ ăn thịt uống rượu cạnh lửa trại, chỉ có không đến một phần trăm số chiến sĩ mặc giáp da đơn giản, toàn bộ trọng giáp đều đặt ở trong doanh địa xa xa. Đối mặt kẻ địch võ trang hạng nặng đột ngột đánh tới, chiến sĩ nhân tộc rống giận phát động phản kích, dùng khí lại không cách nào bù lại sự thua thiệt trên trang bị, từng đám đông chiến sĩ nhân tộc không ngừng ngã xuống.

Từng mảng lớn khói đặc từ trong đội ngũ chiến sĩ nhân tộc phun ra, độc vụ nấp ở trong đội ngũ nhân tộc toàn lực phóng ra vụ độc vô cùng tàn độc trên tay.

Khói độc đủ mọi màu sắc nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán, mây vạn chiến sĩ Già tộc xung phong ở tận cùng phía trước lập tức rú thảm ngã xuống đất, thân thể kịch liệt run rẩy.

Phía sau cung điện bốn phía, từng tòa Ngu tộc thần tháp lặng lẽ bay lên trời, ở dưới sự khống chế của đám đông quý tộc Ngu tộc, con mắt dựng thẳng lơ lửng phía trên thần tháp mở ra, từng đạo thần quang lực sát thương đáng sợ gào thét hạ xuống.

Mỗi một đạo thần quang đều dẫn phát vụ nổ, lửa cháy kịch liệt, ánh lửa nhanh chóng bao trùm toàn bộ quảng trường. Độc vu nhân tộc thân thể gầy yếu không kịp phát ra một tiếng rú thảm, đã bị thần quang nổ cho chia năm xẻ bảy.

Càng có một số thần quang hóa thành mảng lớn sương mù ánh sáng quanh quẩn bốn phía, nhanh chóng trộn lẫn với khói độc do vu độc tạo thành, trong mây nháy mắt đã trung hòa vu độc đáng sợ, càng nhiều chiến sĩ dị tộc gào thét lao vào quảng trường, nhanh chóng xông vào giữa chiến sĩ nhân tộc đang hỗn loạn.

Chiến sĩ nhân tộc ở đây phần nhiều là Đông Di tiền thủ Nghệ Địa suất lĩnh, khi bọn họ duy trì đủ khoảng cách với kẻ địch, Đông Di tiền thủ là máy thu gặt mạng người đáng sợ nhất trên chiến trường. Nhưng hiện tại chiến sĩ dị tộc gần trong gang tấc, bọn hắn lao tới bên cạnh các Đông Di tiền thủ cận thân chém giết với họ.

Đám đông Đông Di tiền thủ thân hình cao gầy, đôi tay thon dài chặt vật vung đoản kiếm hộ thân chém giết đầm máu với chiến sĩ dị tộc, đôi mắt trường thương đại kích, trọng phủ chùy xích ... binh khí dài trong tay chiến sĩ dị tộc, đoản kiếm tinh xảo sắc bén loáng cái đã bị đánh vỡ nát, Đông Di tiền thủ lấy hàng vạn để tính không thể bắn ra một mũi tên đã bị kẻ địch chém giết ngay chỗ.

Máu tươi đã nhuộm đỏ toàn bộ quảng trường, vô số lửa trại bị giẫm đạp hỗn loạn, vô số mảng than lửa hừng hực thiêu đốt lẫn loạn trên mặt đất, trên mặt đất

tràn đầy lửa, ánh lửa lập lòe hỗn loạn chiếu sáng thi thể hỗn độn trên mặt đất cùng người bị thương gào khóc thảm thiết.

“Bà La Già, người đáng chết!” Sau lưng Nghệ Địa mở ra một đôi cánh chim năm màu, hắt nhìn tộc nhân phía dưới chịu khổ tàn sát, khàn cả giọng hướng tới Bà La Già thét lớn: “Ngu triều các người, muốn bị diệt tộc sao?”

Một đóa hoa hồng màu đen vô thanh vô tức từ trong đêm đen bay nhanh đến, cuống hoa sắc bén giống như mũi tên, hung hăng đâm về phía ngực Nghệ Địa.

Viên Lực phản ứng nhanh, trường côn trong tay kéo ra một đạo phong lôi, hung hăng đánh ở trên hoa hồng màu đen. Ầm một tiếng hoa hồng màu đen nổ thành phấn, thân thể Viên Lực khẽ loạn choạng, bị chấn động lui lại mấy bước.

Hoa hồng màu đen chợt hóa thành một mảng lớn phấn hoa màu đen bao lấy Nghệ Địa và Viên Lực, hai người chỉ cảm thấy từng đợt mùi thơm thoang thoang ập tới đầu mũi, đột nhiên toàn thân mềm nhũn một phen, vu lực mệnh mệnh như sóng triều trong cơ thể giống như thủy triều lui cấp tốc tán loạn, đôi tay mềm nhũn ngay cả binh khí cũng cầm không chắc.

Trong con người Da Ma La Gia lóng lánh ngọn lửa điên cuồng, quanh thân bốc lên khí đen, khuôn mặt tuyệt đẹp như u linh gần như bán trong suốt, bên người trôi nổi vô số hoa hồng màu đen, bước chân không phát ra tiếng động đi vào quảng trường.

Toàn bộ chiến sĩ nhân tộc có gan tới gần nàng đều vô thanh vô tức ngã xuống đất, trong mảng lớn thi thể trên mặt đất nhanh chóng nảy sinh ra cành hoa màu đen, từng hoa hồng màu đen mị hoặc mà âm trầm nhanh chóng nở rộ ra ở trên cành hoa màu đen. Mảng lớn phấn hoa màu đen biến thành một mảng ánh sáng sương mù long lanh, bao phủ toàn bộ quảng trường, bao phủ toàn bộ chiến sĩ di tộc cùng chiến sĩ nhân tộc đang điên cuồng chém giết.

“Diệt tộc?” Da Ma La Gia ngẩng đầu, như một con gà thiến bị đốt cái đuôi cười lên bèn nhọn: “Chỉ dựa vào các người? Khi chủ nhân vĩ đại buông xuống...

Bị hủy diệt chỉ có thể là các người, chỉ có thể là các người!”

Mười ngón tay khê nhắc, vô số tia sáng màu đen từ đầu ngón tay Da Ma La Gia bay ra, như vô số thanh đao sắc bén cắt qua hư không, phát ra tiếng xé gió bén nhọn khó nghe. Toàn bộ người tới gần nòng, vô luận là chiến sĩ dị tộc hay chiến sĩ nhân tộc đồng loạt phát ra tiếng rú thảm bén nhọn, tia sáng màu đen cắt qua thân thể bọn họ, thoải mái đem bọn họ cắt thành từng khối thịt nát.

Có một số ‘người may mắn’ thân thể chỉ bị cắt thành hai đoạn, trong lúc nhất thời không chết được, toàn thân run rẩy ở trên mặt đất giãy dụa quay cuồng, không ngừng phát ra tiếng tru lên thê lương khó nghe.

Mảng lớn tia sáng màu đen hóa thành một tấm lưới lớn hướng vào đầu Nghệ Địa và Viên Lực cả người bủn rủn bao phủ xuống, hai người mặt lộ vẻ tuyệt vọng nhìn công kích quý dị đáng sợ này của Da Ma La Gia, muốn né tránh lại nào có sức?

Một tiếng rít gào trầm thấp phóng lên cao, tiếng kêu nặng nề giống như ban đêm mùa hè đột nhiên vang lên tiếng sấm cuồn cuộn, đột nhiên bùng nổ trong đầu ở toàn bộ dị tộc. Trong mắt, trong miệng, trong lỗ mũi toàn bộ chiến sĩ dị tộc trên quảng trường đồng thời phun ra máu tươi chảy xiết, thân thể bọn họ loạng choạng, đứng không vững lao đảo lui về phía sau, nhiều người đột nhiên đặt mông ngồi xuống đất không thể động đậy.

Một tiếng rống trầm trầm, phá nát đầu óc chiến sĩ dị tộc lấy hàng vạn để tính, càng đem hơn phân nửa số người chấn động tới mức hồn phi phách tán.

Một đạo khí tức đáng sợ, như ác mộng làm toàn thân người ta cứng ngắc, mang theo mùi gay mũi nào đó, mang theo tuyệt đại sợ hãi người ta phát ra từ sâu trong linh hồn phóng lên cao. Yêu khí màu lam bạc như thủy triều hướng bốn phía khuếch tán ra, phàm là chiến sĩ dị tộc bị yêu khí chạm phải, thân thể bọn họ nhanh chóng ngưng kết thành băng, sau đó vô thanh vô tức vỡ thành bột phấn.

‘Tự Văn Mệnh’ luôn ngồi ở cạnh lửa trại không chút sút mẻ chậm rãi đứng lên, bộ da người kia của đột nhiên nứt vỡ, lộ ra khuôn mặt thủy viên dữ tợn phía dưới da người. Bộ lông toàn thân tản mát ra u quang màu lam bạc, Vô Chi Kỳ vác một cây gậy cực lớn huyền băng ngưng tụ thành, thân thể nhoáng lên một cái đã tới trước mặt Nghê Địa và Viên Lực, tùy tay một chưởng đem tia sáng màu đen của Da Ma La Gia đập vỡ nát.

“Giết người, thì được... Giết con ta... Con bé, người muốn chết như thế nào?” Trong đôi mắt Vô Chi Kỳ yêu hỏa phun trào, răng nanh trong mồm lộ xôn từ trong môi chìa ra.

Chương 1611: Giải Phong Vô Chi Kỳ

Thân hình cao tới mười mấy trượng, Vô Chi Kỳ giống như một ngọn núi nhỏ chắn trước mặt Da Ma La Gia và Bà La Già.

Lông dài màu lam bạc ở toàn thân như rong trong nước nhẹ nhàng tới lui, trong u quang màu lam bạc mỹ lệ tràn ngập hơi thở nguy hiểm làm người ta hít thở không thông. Yêu khí khủng bố như bùn lầy trong đầm lầy, từ từng cái lỗ chân lông xâm nhập thân thể chiến sĩ dị tộc xung quanh, làm bọn họ phải há mồm, mới có thể miễn cưỡng đạt được một chút không khí duy trì sinh mệnh.

Tiếng xương nứt ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, Vô Chi Kỳ tận tình phóng thích yêu khí của mình, sự khủng bố thật sự của hồng hoang cự yêu không chút che dấu triển lộ trước mặt người ta. Yêu khí của hắn mang đến áp lực cực lớn, xương khớp toàn bộ chiến sĩ dị tộc trong trăm dặm bên người hắn đều bị nghiền vang lên ‘Rắc rắc’, chiến sĩ dị tộc thực lực hơi yếu một chút khớp xương toàn thân đã sụp đổ ngã bệt xuống đất.

Vô Chi Kỳ nhe răng trợn mắt cười, đôi tay trắng kiện nhẹ nhàng vung cây gậy lớn ngưng tụ từ huyền băng.

Vừa rồi chiến sĩ dị tộc điên cuồng giết hại chiến sĩ nhân tộc dưới trướng Nghệ Địa, Vô Chi Kỳ coi như không thấy —— hắn chính là đang ‘trung thành’ theo yêu cầu của Cơ Hạo, sắm vai Tự Văn Mệnh không biết chạy đi đâu đang làm gì, hắn tận trung cương vị công tác, hắn cũng lười ra tay cứu các tiểu tử nhân tộc.

Hắn chính là thủy thần sông Hoài, yêu ma cự phách sót lại từ thời đại hồng hoang, người chết hắn gặp nhiều rồi, chết mấy chục vạn tiểu tử nhân tộc đã tính là gì? Vô số năm qua, tộc nhân nhân tộc từng bị Vô Chi Kỳ tự mình gây hại hắn đã có bao nhiêu?

Nhưng Da Ma La Gia muốn đánh chết Viên Lực, Vô Chi Kỳ nhất thời đứng

dậy.

Mặc dù có rất nhiều rất nhiều con cháu hậu duệ, nhưng Viên Lực là một đứa có tiền đồ nhất trong toàn bộ con cái của Vô Chi Kỳ—— ai bảo Viên Lực đầu nhập vào môn hạ Vũ Dư đạo nhân chứ? Chỉ có các sinh linh cường đại từng trải qua thời đại hồng hoang mới thật sự hiểu, Vũ Dư đạo nhân ý nghĩa cái gì.

“Cô bé, con nhà ta trêu chọc người như thế nào, đáng để các người đêm hôm canh ba chạy tới giết người?” Vô Chi Kỳ đem cây gậy lớn chống thật mạnh trên mặt đất, nhất thời xung quanh đất rung núi chuyển một trận, từng luồng khí lạnh màu lam bạc gào thét như đao hướng bốn phía lao đi, đem từng tòa cung điện lâu các xé vụn.

Da Ma La Gia và Bà La Già mang theo sự xem thường quái dị nhìn Vô Chi Kỳ.

Nếu bọn họ còn là chính bọn họ, bọn họ tất nhiên đã bị lực lượng khủng bố Vô Chi Kỳ triển lãm ra dọa xoay người bỏ chạy. Nhưng hiện tại, bọn họ không biết nên không sợ nhìn Vô Chi Kỳ, kiêu căng hất cằm, khinh miệt mà không ngừng hừ lạnh một tiếng.

Tư liệu Vô Chi Kỳ chảy qua ở trong lòng Da Ma La Gia và Bà La Già, theo liên hệ kỳ dị nào đó trong linh hồn, Ngu Hoặc ngoài mấy trăm dặm trên kiệu liễn vàng ròng to lớn kia nhanh chóng biết được toàn bộ tư liệu của Da Ma La Gia và Bà La Già đối với Vô Chi Kỳ.

“Nguyên thủy thần tộc thủy thuộc tính thế giới này, một thần tử dưới trưởng thủy thần?” Con mắt Ngu Hoặc theo bản năng ngưng trệ một chút, hắc chột ngẩng đầu lên, cẩn thận cảm thụ một phen yêu khí không kiêng nể gì, ngưng cuồng dữ dội Vô Chi Kỳ phóng ra, gương mặt trắng nõn hung hăng run rẩy lên: “Bọn hạ đẳng gia tộc sa cơ thất thế này, bọn hắc thật sự là... Vận khí tốt mà!”

Ngu Hoặc rất khó hiểu nhìn bầu trời bị yêu khí Vô Chi Kỳ phóng ra chiếu thành màu lam bạc.

Yêu khí mạnh mẽ như thế, ở trong cảm giác của Ngu Hoặc, khí tức mạnh mẽ tuyệt đối không kém thánh tôn ‘Miện’ hào của Bàn Ngu thế giới một chút nào, chỉ thuộc về một trong tám đại trọng thần dưới trướng thủy thần Cộng Công? Đùa cái quái gì thế? Hoặc là bọn ngu xuẩn xâm nhập Bàn Cổ thế giới lầm rồi, hoặc chính là... Đám sinh vật dân bản xứ Bàn Cổ thế giới, bọn họ che dấu cũng quá tốt rồi.

“Hoặc là, một số mâu thuẫn nội bộ nào đó không muốn người ta biết?” Ngu Hoặc như có hứng thú cười: “Ở thời điểm bọn sa cơ thất thế may mắn kia xâm nhập thế giới này, các tồn tại có được lực lượng cường đại kia... Bọn họ muốn mượn cơ hội suy yếu đối thủ cạnh tranh của mình? Thú vị, rất thú vị. Ta thích loại kẻ địch chơi tâm cơ này, quá thú vị rồi.”

Vô Chi Kỳ tùy ý phóng thích yêu khí đánh chết đám đông chiến sĩ dị tộc, khí lạnh khủng bố đem linh hồn bọn họ đều xay thành mảnh vụn.

Vô số mảnh vỡ linh hồn hóa thành điểm sáng màu bạc phóng lên cao, nhanh chóng bị vòng xoáy linh hồn Ngu Hoặc chế tạo cắn nuốt. Mảnh vỡ linh hồn mang theo khí lạnh thấu xương bị Ngu Hoặc há mồm cắn nuốt, dần dần, trong vô số sợi tơ ánh sáng màu đen trên thân Ngu Hoặc đã mơ hồ mang theo một tầng màu bạc mờ nhạt.

“Đây là thiên đạo pháp tắc về thủy cùng hàn băng của thế giới này sao?” Ngu Hoặc lẳng lặng cảm ngộ khí tức kỳ dị chất chứa trong yêu khí rét lạnh các mảnh vỡ linh hồn kia mang đến: “Tuy loãng, nhưng rất có lợi cho ta lý giải thiên địa pháp tắc của thế giới này.”

“Như vậy, các nô lệ của ta, giết chết con khi to xác đó!” Ngu Hoặc mỉm cười lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Da Ma La Gia, vật sưu tầm xinh đẹp nhất của ta, trở về đi, gò má hoàn mỹ của người nếu có một chút vết xước, cũng sẽ khiến ta đau lòng đó!”

Vô Chi Kỳ cúi đầu, lạnh lùng nhìn Da Ma La Gia và Bà La Già không nói

một lời: “Nói đi, các người đám tiểu quỷ ba mắt đáng ghét, đầu óc các người hỏng rồi sao? Hoặc là nói, các người kết minh với nhân tộc, vốn chính là một cái âm mưu?”

Da Ma La Gia cười thần bí, hai tay nàng khẽ kéo làn váy, hướng Vô Chi Kỳ quỳ gối hành một lễ, sau đó xoay người vô thanh vô tức nhập vào trong bóng đêm.

Bà La Già cầm đại đao răng cửa gương mặt vặn vẹo, mang theo một tia điên cuồng chột hướng Vô Chi Kỳ lao tới: “Các chiến sĩ Bàn Ngu anh dũng, theo ta, tiến công!”

Đương đại chấp chính đại đế Bà La Già Diễn Nguyệt nhất mạch lấy trí tuệ trứ danh, như một dũng sĩ anh dũng thiện chiến nhất, mang theo vô số chiến sĩ dị tộc điên cuồng lao về phía Vô Chi Kỳ. Chiến sĩ dị tộc kéo đàn kết đội biến thành thủy triều màu đen, đập tầng băng mỏng màu lam trên mặt đất do yêu khí của Vô Chi Kỳ biến thành, không chút sợ hãi xung phong lên.

Vô Chi Kỳ cười lên ‘ha ha’, yêu khí trên thân hân phóng thích càng thêm nồng đậm, thuần hậu, cuối cùng hóa thành một cột khí màu lam bạc lao thẳng lên trời. Cột khí lớn tới trăm trượng cấp tốc xoay tròn, ở trong mây đen trên bầu trời quấy ra một xoáy mây cực lớn đường kính ngàn dặm.

“Cảm giác không bị gò bó không tệ, cảm giác có thể thật sự chiến đấu vì bản thân, thật sự đã quá quá lâu chưa cảm nhận được.”

“Sau khi trở thành gia thần của Cộng Công thị, mỗ... Không... Lão tử Vô Chi Kỳ, đã rất nhiều năm chưa có loại cảm giác nhiệt huyết dâng trào này!”

“Âm mưu không ngừng nghỉ, tính kế không có chừng mực, một cái lại một cái âm mưu, một lần lại một lần ám toán, nhiệt huyết lão tử tung hoành hồng hoang, hào hùng lão tử quét ngang ức vạn thủy yêu, tất cả cmn bị Cộng Công thị đám trứng mềm kia hoạn mất rồi!”

Hai tay giơ lên cây gậy huyền băng thật lớn, Vô Chi Kỳ kích động tới mức toàn thân đều đang run rẩy: “Cho nên, cảm tạ Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo hai tiểu tử này, Cộng Công thị diệt tộc rồi? Ha ha ha, đại khoái nhân tâm, lão tử Vô Chi Kỳ... Đã trở lại!”

Rống to ‘Ngao ô’ một tiếng, Vô Chi Kỳ chột há mồm, răng nanh lởm chởm đầy trong mồm lóe ra hàn quang chói mắt, hất giơ lên cây gậy huyền băng to lớn hung hăng đánh một phát ở trên mặt đất. Mặt đất phạm vi ba trăm dặm kịch liệt chấn động, đại địa nứt ra vô số vết nứt to nhỏ, từng luồng khí lạnh từ trong vết rách phóng lên cao, vô số băng đao xen lẫn ở trong khí lạnh gào thét mà ra, đem toàn bộ chiến sĩ dị tộc trong khu vực này một đòn đánh chết!

“Đây mới là lão tử Vô Chi Kỳ, Vô Chi Kỳ chân chính!” Vô Chi Kỳ cười dữ tợn, trong yêu khí màu lam bạc ở đỉnh đầu đột nhiên có ba vòng xoáy thật lớn màu lam âm âm khuếch tán.

Chương 1612: Chuyện Của Ta Năm Đó

Vô Chi Kỳ tùy ý bùng nổ yêu khí, yêu khí cuộn cuộn xông lên bầu trời, mười hai cái thủy thể giới chưa hoàn toàn dung hợp với Bàn Cổ thể giới như cảm ứng được cái gì, chợt phun trào ra vô cùng vô tận thủy nguyên lực, ở dưới yêu lực của Vô Chi Kỳ cảm nhiễm, thủy nguyên lực hóa thành tuyết lớn đầy trời, lả tả từ trên trời giáng xuống.

Tuyết to bằng bàn tay, dày nặng rắn chắc rơi xuống xoay tròn, mang theo tiếng xé gió chói tai từ trên cao rơi xuống.

Hư không phạm vi mấy trăm triệu dặm một mảng trắng xóa, trên mỗi một bông tuyết đều có một luồng yêu khí màu lam bạc mờ nhạt lóe lên như ánh lửa. Vô Chi Kỳ tận tình phóng thích yêu khí, mà mười hai cái thủy thể giới phóng thích thủy nguyên lực cho hẳn sự ủng hộ cường đại nhất, để yêu lực của hẳn ở giờ khắc này không ngừng nâng cao, không ngừng tăng vọt.

“Lão tử đã bao nhiêu năm chưa làm như vậy rồi?” Tiếng fid điên cuồng của Vô Chi Kỳ chấn động toàn bộ Lương Chử, chấn động vô số cung điện lầu các mới tinh trong thành Lương Chử vừa mới tu sửa hơn phân nửa ùn ùn sụp đổ, vô số phòng thành cấm chế âm âm vỡ nát.

Gió lạnh cuốn theo vô số băng đao bao trùm Lương Chử, Vô Chi Kỳ như tử thần chuyên môn thu gặt sinh mệnh, cười điên cuồng vùng cây gậy thật lớn kia của hẳn, chạy nhảy như bay dịch chuyển chạy vội ở khắp nơi trong thành Lương Chử, điên cuồng đánh chết tất cả sinh linh trong tầm mắt.

Bà La Già và mấy quyền lực trưởng lão Diễn Nguyệt nhất mạch ngã xuống ngay tại chỗ, bọn họ biến thành một bãi máu thịt hỗn độn, bị hàn băng gắt gao đông lại ở trên mặt đất. Bọn họ ngay cả một gậy của Vô Chi Kỳ cũng không ngăn được, bị hẳn thoải mái đánh một gậy thành bánh thịt.

“Hoàn toàn không nên, thực không nên là như thế.” Ngu Hoặc ngồi ở đỉnh

chóp kiệu liền, vừa vui vẻ căn nuốt linh hồn chiến sĩ dị tộc bị Vô Chi Kỳ đánh chết, vừa không ngừng lắc đầu lẩm bẩm: “Chiến lực của Vô Chi Kỳ không nên mạnh như vậy, hẳn đã hoàn toàn đạt tới chiến lực cấp thánh tôn ‘Miện’ hào, thậm chí ở trên lực sát thương còn hơn nữa. mianhuatang. cc [kẹo đường tiểu thuyết võng] “

“Bọn sa cơ thất thế may mắn này, bọn hãn thế mà dám nói bọn hãn đã chinh phục Bàn Cổ thế giới?” Ngu Hoặc mang theo một nụ cười xấu hổ không thể tưởng tượng, đứng xa xa nhìn Vô Chi Kỳ giết chóc khắp nơi: “Cái này gọi là chinh phục? Một đám quyền lực trường lão cũng không ngăn được một Vô Chi Kỳ... Tồn tại ngang với hãn, chỉ riêng Cộng Công thần tộc đã có tám, càng không cần nói Chúc Dung thần tộc vạn năm đối địch với Cộng Công thần tộc!”

Ngoài thành Lương Chử, trong gió tuyết đầy trời, đỉnh một ngọn núi cao, Chúc Dung thị toàn thân áo đỏ, cả người bao phủ ở dưới một tầng ánh lửa mờ mờ xách một cái hồ lô rượu cực lớn, vừa say sưa uống rượu ngon, vừa lẳng lặng nhìn điên cuồng giết chóc trong thành Lương Chử.

Hắn nhìn Vô Chi Kỳ gào rống, nhìn Vô Chi Kỳ chạy nhảy như bay, nhìn Vô Chi Kỳ vung cây gậy lớn nọ ở thời đại hồng hoang đã hung danh hiển hách của gã, đem một lại một quyền lực trường dị tộc lão chặn đường đánh thành phần. Hắn rõ ràng cảm nhận được, trong cơ thể Vô Chi Kỳ làm gia thần của Cộng Công thần tộc, phần khí tức thần lực thuộc về Cộng Công thần tộc đang tiêu tán, khí tức yêu ma thuộc về bản thân Vô Chi Kỳ đang khôi phục.

“Vô Chi Kỳ, xem như giải thoát rồi.” Chúc Dung thị bình tĩnh nói: “Đồng Cung, chờ sau khi con tiếp quản Chúc Dung chi vị của vi phụ, chuyện thứ nhất, chính là triệt để tru sát toàn bộ thế lực Cộng Công nhất mạch lưu lại. Một người không lưu, giết chết toàn bộ.”

Chúc Dung Đồng Cung đã lâu không gặp mặc một cái trường bào màu lửa đỏ, quanh thân quanh quần một tầng ánh lửa mờ mờ, mang theo một nụ cười sâu không lường được đứng ở bên người Chúc Dung thị. Hắn nheo mắt, trong đôi

mắt ánh lửa mơ hồ, lẳng lặng nhìn Vô Chi Kỳ tàn sát bữa bãi trong thành Lương Chử.

“Vô Chi Kỳ triệt để giải phóng, quả nhiên hung uy cái thế, tồn tại như vậy, quả thực nên gạt bỏ.” Chúc Dung Đồng Cung mỉm cười, kính cẩn hướng Chúc Dung thị hỏi: “A cha, con mãi không hiểu...”

Chúc Dung thị cười cười, quay đầu hướng một đám bóng người đứng ở phía sau nhìn qua.

Một tráng hán đầu rồng mà thân người, cao hơn ba trượng, dưới làn da khảm rậm rạp vô số vảy màu đỏ, toàn thân mây lửa quanh quần cười lên trầm thấp.

Nhìn kỹ, đầu tráng hán này và đầu rồng của long tộc có trên chín phần mười độ tương tự, nhưng tiếp tục nhìn nghiêm túc, sẽ phát hiện đầu của tráng hán này, nói chính xác hơn nên là đầu Kỳ Lân. Đây là một cường giả Kỳ Lân nhất tộc, một con Hỏa Kỳ Lân khí tức cổ lão mà xa xưa.

“Hỏa Nguyên trưởng lão? Ngài nói cho Đồng Cung một chút?” Trong ánh mắt Chúc Dung thị nhìn về phía con Hỏa Kỳ Lân kia tràn ngập kính ý, rất hiển nhiên, con Hỏa Kỳ Lân này địa vị phi thường đặc thù ở trong Chúc Dung nhất tộc.

Hỏa Kỳ Lân Hỏa Nguyên đoạt lấy hồ lô rượu trong tay Chúc Dung thị, dốc ngược hướng trong mồm đổ một cái, sau khi một hơi đem rượu trong hồ lô uống sạch sẽ, lúc này mới ồm ồm nói: “Thật ra, sự tình trước nay rất rõ ràng.”

“Một, Chúc Dung nhất tộc chúng ta và Cộng Công nhất tộc là tử thù, đây còn là thù sâu hận máu thời điểm thượng cổ thiên đình kim mộc thủy hỏa thổ ngũ phương nguyên thủy thiên đế cùng tồn tại đã kết... Cho dù Cộng Công thị ở trên bề ngoài đã đoạn tuyệt dòng dõi, chúng ta vẫn phải đem Cộng Công thị đuổi giết đến cùng.”

Hỏa Nguyên mặt âm trầm nhìn Vô Chi Kỳ, nói từng chữ một: “Cộng Công

thị thật sự huyết mạch đoạn tuyệt rồi sao? Chưa chắc. Cho nên, bất cứ thứ gì có khả năng ngầm che chở dòng dõi huyết mạch Cộng Công nhất tộc, như Vô Chi Kỳ, như Côn Bằng, như Bắc Minh giao vương, nhất định phải chém tận giết tuyệt, không thể giết, cũng phải đem bọn họ gắt gao nắm ở trong tay, không cho bọn họ có cơ hội xuất thế nữa.”

“Hai, các người bọn nhỏ này luôn cảm thấy, mấy năm nay, chúng ta bị bọn dị tộc kia áp chế quá khó coi.” Hỏa Nguyên khinh miệt lắc lắc ngón tay, ngẩng mặt lên nói: “Thật ra, năm đó khi bọn dị tộc lần đầu xâm nhập, vô luận là Chúc Dung nhất tộc, Cộng Công nhất tộc khi đó, thậm chí thanh đế Mộc thần nhất mạch, bạch đế kim thần nhất hệ... đã cực kỳ suy bại. Một chút người sa cơ thất thế, ức hiếp nhân tộc khi đó là năm chắc chín phần mười, nhưng chúng ta bất cứ một tộc nào cũng có thể thoải mái tiêu diệt hết bọn hèn.”

“Không thể, không muốn, không dám!” Hỏa Nguyên thâm trầm nhìn Chúc Dung Đồng Cung: “Đồng Cung thái tử, người đã sắp trở thành Chúc Dung, như vậy người hiện tại nhất định phải làm rõ, Bàn Cổ thế giới rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm.”

“Toàn bộ Bàn Cổ thế giới, là một cái bàn cờ thật lớn. Chúng sinh, chỉ là quân cờ trên bàn cờ.” Hỏa Nguyên trầm giọng nói: “Nguyên thủy thần linh nhất mạch chúng ta, từng là kỳ thủ trên bàn cờ này, nhưng thời gian chuyển dời, thiên đạo diễn biến, chúng ta hiện tại rơi xuống thành quân cờ.”

“Nhưng chúng ta dù sao từng thân là kỳ thủ, cho nên tuy chúng ta rơi xuống làm quân cờ, ai có thể cam đoan chúng ta không thể một ngày nào đó lại hồi phục nguyên khí, một lần nữa trở thành kỳ thủ?” Hỏa Nguyên thâm trầm nhìn Chúc Dung Đồng Cung nói: “Cho nên, các kỳ thủ hiện tại, muốn mật sát chúng ta, hoàn toàn khiến chúng ta đoạn tử tuyệt tôn, đoạn tuyệt dòng dõi.”

“Các kỳ thủ đó, ngay cả thiên đình cũng có thể bị bọn họ tính kế triệt để tiêu vong, huống chi là chúng ta vèn vèn hai chi thần duệ?”

“Cho nên, vì tranh đoạt một đường sinh cơ kia, Chúc Dung nhất tộc, Cộng Công nhất tộc, cạnh tranh trở thành phụ thuộc nhân tộc, cạnh tranh chức nhân tộc đại tế tửu, vắt hết óc mặ cho nhân tộc ra roi, chỉ cầu huyết mạch có thể sinh sản bảo tồn.”

“Vì chức vị nhân tộc đại tế tửu, Cộng Công nhất tộc, Chúc Dung nhất tộc lại luân phiên tranh đấu, phần thù hận này cũng càng thêm thâm hậu. Đến cuối cùng, Chúc Dung nhất tộc ta vẫn chiếm vững chức ti này, Cộng Công nhất tộc chỉ có thể lui mà cầu thứ yếu.”Hỏa Nguyên rủ rỉ kể ra, mắt Chúc Dung Đồng Cung là càng trừng càng lớn.

Chương 1613: Chúc Dung Thị Khuyên Bảo

Hỏa Nguyên rủ rỉ kể ra, đem mọi thứ hẳn biết đều nói cho Chúc Dung Đồng Cung.

Chuyện Hỏa Nguyên kể, là lịch sử từng thật sự xảy ra, là vết thương loang lỗ, là vết máu đầm đìa, là hỉ nộ ái ố các đời tổ tiên Chúc Dung nhất tộc đích thân trải qua.

Mà đối với Chúc Dung Đồng Cung mà nói, tuy hẳn thân là hậu duệ thần linh, hẳn lại cảm thấy mình đang nghe thần thoại.

Chúc Dung thần tộc và Cộng Công thần tộc cường đại, vì không bị lực lượng không thể chống lại trong minh minh triệt để gạt bỏ, hoàn toàn điêu linh như thần tộc khác, bọn họ thế mà lại cam tâm tình nguyện mặc cho nhân tộc ra roi. Thậm chí vì đem nhà mình buộc lên chiến xa nhân tộc, bọn họ không tiếc bùng nổ xung đột kịch liệt?

Sự thật chứng minh, Chúc Dung thần tộc thuận lợi đoạt được chức đại tể tửu nhân tộc, các đời con cháu sum xuê, huyết mạch kéo dài không dứt, như Chúc Dung thị đã rất đông con cái.

Mà Cộng Công nhất mạch thì sao? Bọn họ chưa đạt được chức vị nhân tộc đại tể tửu, bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng nương nhờ nhân tộc, cho nên năm đời gần đây tới nay, con cháu hậu duệ Cộng Công nhất mạch càng thêm thưa thớt, Cộng Công thị đã ngã xuống thậm chí chỉ có một đứa con nối dõi là Cộng Công Vô Ưu!

Càng làm Chúc Dung Đồng Cung không biết nói gì là, vì không dẫn phát lực lượng không thể đối kháng trong minh minh gạt bỏ, Cộng Công nhất tộc cũng thế, Chúc Dung nhất tộc cũng thế, sau khi tộc nhân bọn họ trưởng thành đến thực lực nhất định, liền chủ động trốn vào Hồng Mông hỗn độn. Bọn họ cũng không phải vì tìm kiếm vị trí Bàn Ngu thế giới, cũng không phải vì triệt để tiêu

diệt diệt tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới...

Bọn họ cầu, chỉ là có thể tiếp tục sống sót?

Càng khoa trương hơn là, Chúc Dung Đồng Cung mở to hai mắt nhìn, mang theo đầy bụng không thể tưởng tượng cùng chấn động, đại ra nhìn Hỏa Nguyên —— thậm chí các đời Nhân Hoàng, đại hiền nhân tộc, các đại năng nhân tộc thuận lợi chen thân Vu Thần chi cảnh kia, số lượng cũng không phải là trong điển tịch công khai ghi lại chút nhân số đó... Mà là số lượng gấp trăm lần, ngàn lần?

Các cường giả Vu Thần nhân tộc đó, bọn họ hoặc là tự mình nhốt ở trong hồng hoang tinh thần lâm vào trạng thái chết giả, hoặc chính là chủ động trốn vào Hồng Mông hỗn độn, như các tiền bối cường giả Cộng Công nhất tộc và Chúc Dung nhất tộc, cũng chỉ là vì tránh đi lực lượng trong minh minh gạt bỏ?

“A cha!” Chúc Dung Đồng Cung quay đầu lại, mang theo vẻ mặt không thể tưởng tượng nhìn Chúc Dung thị: “Việc này, là thật sao?”

Chúc Dung thị từ trong tay áo lấy ra một cái hồ lô rượu mới tinh ném cho Hỏa Nguyên, lại rút ra một cái hồ lô rượu hương trong miệng mình trút mấy ngụm rượu, sau đó chậm rãi gật gật đầu: “Phản ứng của người, tựa như a công người năm đó trước khi truyền ngôi cho a cha, a cha năm đó cũng hỏi a công của người như vậy.”

“A cha khi đó cũng cảm thấy, Chúc Dung nhất tộc chúng ta cường đại cỡ nào chứ, thần tướng trăm vạn, thần binh vô số, toàn bộ con dân ở địa giới Nam Hoang đều là Chúc Dung nhất tộc ta bố trí, chúng ta nắm giữ lực lượng cường đại cỡ nào!”

“Càng không cần nói, Chúc Dung nhất tộc chúng ta đảm nhiệm chức vị nhân tộc đại tể tửu, chúng ta và nhân tộc cùng vinh nhục, chúng ta liên thủ với nhân tộc, là một lực lượng hết sức quan trọng của Bàn Cổ thế giới, chúng ta căn bản không phải sợ gì.”

“A cha lúc trẻ tuổi cũng tâm cao khí ngạo cho rằng, Cộng Công nhất tộc mới là sinh tử đại địch của Chúc Dung nhất tộc ta, cái gọi là dị tộc sao... Bọn dị tộc kia, chỉ là Đế Nghiêu vô năng, nếu đổi thành a cha làm Nhân Hoàng, đã sớm thống lĩnh đại quân đem dị tộc chém tận giết tuyệt, đã sớm...”

Lắc đầu, Chúc Dung thị lại uống mấy ngụm rượu, hần thản nhiên nói: “Ai có thể ngờ được chứ? Nếu không phải chúng ta cam tâm tình nguyện cho nhân tộc ra roi, đem khí vận bản tộc và nhân tộc mạnh mẽ kết hợp lại, đem bản tộc nấp dưới nhân tộc, chúng ta có lẽ sớm đã hóa thành tro bụi?”

“Như vậy, rốt cuộc là ai?” Chúc Dung Đồng Cung không thuận theo không buông tha tiếp tục hỏi Chúc Dung thị.

“Rốt cuộc là ai?” Chúc Dung thị trầm mặc hồi lâu.

Qua một hồi lâu, Chúc Dung thị ngồi xuống, vươn tay ở trên tuyết đọng vẽ một cái Thái Cực đồ, một cây như ý, một thanh trường kiếm, một cây đại thụ, một đóa hoa sen... Trầm ngâm một lát, Chúc Dung thị lại vẽ hai thanh trường kiếm đan xen, cuối cùng hần vẽ hai con rắn dài hình thể thon dài thành dạng xoắn ốc quay quanh mà thành.

Ở bên cạnh hai con rắn dài, Chúc Dung thị vẽ một lão nhân khuôn mặt phong cách cổ xưa, lại vẽ một mỹ phụ khí thế uy mãnh.

“Không thể nói, không thể nói, thời điểm a cha rời khỏi Chúc Dung nhất tộc, sẽ dùng bí pháp đem mấy thứ này in vào thần hồn của con.” Chúc Dung thị thản nhiên nói: “Con hiện nay, tạm ghi nhớ những cái này... Bàn Cổ thế giới... Sẽ là của bọn họ sao? Có lẽ phải, có lẽ không phải... Nếu là thủy tổ Hỏa Thần nhất mạch ta, còn có tư cách nói chuyện ở trước mặt bọn họ, chúng ta hiện nay, lại đã là... Không đủ trình độ.”

“Nhưng, con không hiểu.” Chúc Dung Đồng Cung rất thành thật hướng Chúc Dung thị nói.

“Thật ra, a cha cũng không hiểu.” Chúc Dung thị thâm trầm nhìn các hình vẽ chính hắc vẽ ra ở trên tuyết đọng, nặng nề thở dài một hơi, hắc vung tay lên, tuyết đọng bị hòa tan, hóa thành một đám hơi nước nồng đậm biến mất không dấu vết.

“Lời năm đó a công con nói với a cha, nay con cũng nhớ kỹ chính là —— muốn khiến huyết mạch Chúc Dung thị ta vĩnh viễn sinh sản tiếp, thứ nhất chính là, chúc vị nhân tộc đại tể tửu không thể mất, Chúc Dung nhất mạch ta phải được che chở bên dưới nhân tộc.”

“Thứ hai chính là, nếu lại phát hiện hậu duệ thái cổ thần tộc, như tộc nhân Cộng Công nhất mạch, phải chém tận giết tuyệt. Chỉ có diệt sạch khí vận các thần tộc này, mới có thể gia tăng khí vận Chúc Dung nhất mạch ta, mới có thể khiến Chúc Dung nhất mạch ta tiếp tục hưng thịnh.”

“Thứ ba, đây là lời khuyên của a cha đối với con.” Chúc Dung thị cười nhìn Chúc Dung Đồng Cung, rất ôn hòa nói: “Man Man đã tìm được nam nhân tốt, a cha cũng không ngờ, tiểu tử không bắt mắt năm đó, sẽ có tạo hóa hiện nay. Man Man sẽ thành thân với hắc, sẽ cùng hắc sinh con đẻ cái... Nhưng, về sau Chúc Dung nhất mạch chính là Chúc Dung nhất mạch, Man Man sau khi lập gia đình, thì không thể tính là con gái Chúc Dung nhất tộc, về sau, không được có bất cứ sự liên lụy nào với nó nữa.”

Chúc Dung Đồng Cung kinh hãi nhìn Chúc Dung thị: “Man Man... Cơ Hạo có gì không ổn sao?”

Chúc Dung thị nhú mày, hắc nặng nề nói: “Không có gì không ổn, chỉ là quá ổn một chút... Một đứa nhỏ chưa tới trăm tuổi, tấn thăng Vu Thần, thành thiên đế, ở nhân tộc được hưởng địa vị cao... Quá thuận lợi rồi, quá thuận rồi, thuận lợi tới mức a cha cũng sợ hãi.”

“Những năm gần đây, con cứ nhìn kỹ, Cơ Hạo đứa nhỏ kia, có một tia nửa điểm nào không thuận? Một chút suy sụp, lại luôn được hắc bình an vượt qua.

Phàm là người đối nghịch với hãn, năm đó những người có thể thoải mái với một đầu ngón tay đem hãn cùng Kim Ô bộ của hãn đè chết, nay đều đi đâu rồi?”

“Quá thuận lợi rồi, khí vận quá thịnh rồi. A cha sợ hãi, sợ cái đằng sau cái này... đằng sau cái àn ỷ ẩn dấu rất nhiều thứ.” Chúc Dung thị đứng dậy, rất nghiêm túc nhìn Chúc Dung thị: “Nhớ kỹ những lời vừa rồi Hỏa Nguyên trưởng lão nói, Chúc Dung nhất tộc có thể bảo tồn đến nay, không dễ dàng gì.”

“Đừng giống Cộng Công nhất mạch có suy nghĩ không an phận như vậy, sống cho tốt, đừng mong đạt được quá nhiều thứ không nên có.”

“Có thể con cháu huyết mạch không ngừng sống sót, so với cái gì cũng tốt hơn.”

Trong gió lạnh rợp trời rợp đất, Chúc Dung thị liên miên hít thở hương Chúc Dung Đồng Cung dạn dò rất nhiều thứ, cuối cùng hãn chỉ về phía Lương Chủ thành cười lên: “Hiện tại, để cho chúng ta dọn dẹp Vô Chi Kỳ con khi già này trước rồi nói sau.”

Chương 1614: Tự Sa Lưới

Từng mảng ánh lửa phóng lên cao.

Chúc Dung thị, Chúc Dung Đồng Cung, Hỏa Kỳ Lân Hỏa Nguyên, còn có mười mấy bóng người khí tức cổ xưa, thâm thúy phi phàm lao vút lên trời, hóa thành các tia hỏa quang nhỏ bé nhanh chóng lao vào Lương Chử thành.

Vô luận Vô Chi Kỳ vì sao nổi điên, vô luận đám dị tộc kia vì sao đột nhiên vây công Vô Chi Kỳ cùng với chiến sĩ nhân tộc trong thành, đối với đám Chúc Dung thị mà nói, hiện tại là cơ hội tốt nhất.

Xen lẫn ở trong bão gió tuyết đầy trời, ánh lửa lặng yên lên vào Lương Chử vừa mới đáp xuống đất, Ngu Hoặc ngồi ở đỉnh chóp kiệu liền cao lớn lại đột nhiên cười. Hắn xoay người, bùng bùng hứng thú nhìn về phía đám người Chúc Dung thị lên vào Lương Chử, nheo mắt nhẹ nhàng nói: “Quả nhiên có ‘người’ đến rồi.”

Một lát sau, Ngu Hoặc dùng sức khụt khịt mũi, đưa tay hướng trong gió lạnh bắt một làn gió mát ghé đến trước mũi. Lắc đầu, Ngu Hoặc trầm giọng nói: “Không phải ‘người’, mà là một loại sinh mệnh thể khác, mặc dù có ngoại hình nhân tộc... Loại cảm giác này, cảm giác năng lượng trong cơ thể và thiên địa pháp tắc thế giới này hô ứng nhau từ xa?”

“Giống với Bàn Ngu thế giới, hủy diệt thần tộc sinh ra thời điểm khai thiên tích địa sao? Thần tộc dân bản xứ Bàn Cổ thế giới? Tồn tại được ‘nhân’ xưng là nguyên thủy thần tộc?” Ngu Hoặc cười rất sáng lạn: “Hủy diệt thần tộc năm đó, chính là sinh linh khủng bố thiếu chút nữa ngay cả các ‘Ngu’ cũng bị tiêu diệt, đám hậu duệ nguyên thủy thần tộc, hỏa thuộc tính? Chúc Dung thị sao?”

Trong ba con mắt, từng tia u quang biến hoá kỳ lạ lóe lên, Ngu Hoặc vươn tay, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Da Ma La Gia vừa mới trở lại bên người hắn: “Da Ma La Gia thân ái, đi, đem những người đó dẫn tới nơi này. Cầu phẩm tiểu

thuyết qiushu. cc Lĩnh chủ Nam Hoang, thủ lĩnh Hỏa Thần bộ lạc, khách nhân tôn quý như vậy, ta cũng có chút lo lắng, ta có thể đem bọn họ lưu lại hay không.”

Cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, Ngu Hoặc ngẩng đầu lên, thâm trầm lẩm bẩm: “Nếu có thể triệt để nắm giữ Chúc Dung nhất tộc, như vậy...”

Chậm rãi gật gật đầu, Ngu Hoặc hướng Đế Thích Sát vươn tay: “Đế Thích Sát, lão bộc nhân Đế Ma(mo) người từ Thánh Vực mang về đâu? Dẫn hãn đến chỗ ta, ta đột nhiên vô cùng hoài niệm hãn, thật sự đã rất lâu không gặp rồi.”

Đế Thích Sát kính cẩn quỳ rạp xuống đất, hướng Ngu Hoặc dập đầu hành một lễ: “Chủ nhân tôn kính, ta đem Đế Ma lưu tại...”

Ngu Hoặc phát phát tay: “Không cần nói cho ta thứ vô dụng, mặc kệ hãn ở nơi nào, đang làm gì, đem hãn mang tới nơi này. Người nhất định sẽ không biết, Đế Mangười từ Thánh Vực mang về quan trọng cỡ nào đối với ta.”

Tựa như nghĩ tới một số chuyện nào đó rất thú vị, Ngu Hoặc đột nhiên che miệng cười lên ‘hì hì’. Hãn cười đặc biệt... Quyến rũ? Trong tiếng cười càng mang theo vài phần ý quyến rũ kỳ dị.

Bản thân Ngu Hoặc bị tiếng cười ‘quyến rũ’ mình đột nhiên phát ra dọa nhảy dựng, hãn vội vàng niệm tụng một tiếng chú ngữ quái dị, trên mười ngón tay phun ra các tia u quang màu đen, nhanh chóng ở mi tâm hãn phác họa ra một cái phù văn màu đen quái dị, thanh âm hãn lúc này mới khôi phục bình thường.

“Chết tiệt, hấp thu quá nhiều mảnh vỡ linh hồn pha tạp, khối phân thân nhỏ yếu này còn không trấn áp được!” Ngu Hoặc có chút lo lắng ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời: “Lập tức đem Đế Ma mang đến, thời gian không nhiều nữa. Trừ những người này, còn có nhiều khách nhân hơn tới chơi. Ta phải chuẩn bị cho bọn hãn một phần đại tiệc, một phần đại tiệc làm bọn hãn ngay cả cơ hội hối hận cũng không thể có.”

Gió lạnh cuốn qua, thân hình Đế Thích Sát chợt biến mất, mười ngón tay Ngu Hoắc đặt ở trên đầu gối, hưng phấn mà mang theo một chút chờ mong gõ gõ ngón tay: “Ồ, có chút sốt ruột không chờ nổi rồi, nhiều năm sống chán nản mà nhàm chán như vậy, rốt cuộc đã có chút kích thích nho nhỏ. Bàn Cổ thế giới, thế giới này rốt cuộc có bí mật gì đây? Thật sự là sốt ruột không chờ được muốn chạm mặt với chủ nhân thế giới này.”

Ngoài thành Lương Chử, trong vài toà trang viên thuộc về tiểu lĩnh chủ dị tộc, trong vườn hoa bị bão tuyết thành linh xảy ra đóng băng đột nhiên có hào quang loá mắt sáng lên. Bùn đất cùng tầng băng thật dày bị ánh sáng mạnh mẽ chấn động vỡ nát, cục đất cùng khối băng vụn to nhỏ vô thanh vô tức lơ lửng lên, từng tòa truyền tống trận cự ly siêu xa cỡ lớn hiện ra ở trong cường quang.

Cột sáng lao lên cao mấy chục trượng, sau đó liền ở dưới kết giới áp chế kín đáo bố trí phụ cận trang viên cuốn ngược quay về. Không gian kịch liệt run rẩy, theo cường quang lóe lên, một cái lại một cái bóng người nhanh chóng từ trong truyền tống trận đi ra.

Đám đông chiến sĩ nhân tộc võ trang hạng nặng bước nhanh từ trong truyền tống trận đi ra, huấn luyện có bài bản hướng bốn phía khuếch tán, nhanh chóng chiếm lĩnh yếu địa chiến thuật bốn phía. Trong pháo đài loại nhỏ phụ cận truyền tống trận, chủ nhân trang viên thần thái khiêm tốn đi ra, kinh sợ không ngừng hướng chiến sĩ nhân tộc đi ra từ trong truyền tống trận hành lễ không ngừng.

Mặt đất khẽ run rẩy một phen, một gã Khoa Phụ tộc nhân cao mười trượng có thừa bước ra khỏi truyền tống trận. Tay phải hẩn cầm một cây lang nha bổng cực lớn, tay trái xách một cái chân trâu rừng to béo xé rách từng miếng từng miếng. Ngẩng cái cổ cứng lên nuốt một miếng thịt trâu không chín không sống dính máu, Khoa Phụ tộc nhân sải bước đến trước mặt chủ nhân trang viên.

Ở cao nhìn xuống quan sát tiểu lĩnh chủ Ngu tộc thần thái khiêm tốn, Khoa Phụ tộc nhân trầm giọng nói: “Đế Thuấn thu được quân tình các người truyền qua... Chiến sĩ tộc ta tùy tùng Cơ Hạo hướng tới Bàn Hành thế giới, đang bị tộc

nhân của các người vây công?”

Khoa Phụ tộc nhân có chút hồ nghi nhìn tiểu lĩnh chủ: “Tiểu gia hỏa ba mắt, các người... Sẽ không là đang nghĩ cách ám toán chúng ta chứ? Phụ cận trang viên của người, có mai phục? Các người chuẩn bị bao nhiêu phục binh? Ủm? Các người lừa ác quỷ nhiều mắt này chính là gian trá nhất.”

Như phát hiện bí mật gì ghê gớm, thân thể Khoa Phụ tộc nhân chợt cất cao đến khoảng trăm trượng, hần lắc lắc cái đầu cực lớn hướng bốn phía nhìn quanh một phen, hài lòng gật gật đầu: “Ủm, không có mai phục? Nói như vậy, Nghệ Địa tiểu quỷ kia, thật sự đang bị người của các người vây công?”

Tiểu lĩnh chủ Ngu tộc mang theo một tia kinh hoàng vội vã nói: “Đại nhân tôn kính ời, ta đã đầu phục nhân tộc vĩ đại, như vậy ta đương nhiên không có bất cứ dị tâm nào. Không chỉ có Nghệ Địa đại nhân đang bị người ta vây công, ta nhớ rõ trong phần quân tình đầu tiên ta truyền qua có nói, tựa như có phản quân tập kích mười hai vị chấp chính đại đế!”

Khoa Phụ tộc nhân ngây dại, tuy thân thể cao lớn khôi ngô, nhưng rất hiển nhiên thức ăn hần ăn dùng hết để phát triển thịt, trong cái đầu như ngọn núi nhỏ của hần cũng không có bao nhiêu não hữu dụng, hần nghe rõ mỗi một chữ của tiểu lĩnh chủ Ngu tộc, lại chưa thể làm rõ gã rốt cuộc đã nói gì.

Trong truyền tống trện lóe ra từng cái bóng người, mười mấy vị đế tử giao hảo với Tự Văn Mệnh mang theo đám đông cấp dưới tình nhuệ nối đuôi nhau mà ra, rất nhanh đến trước mặt tiểu lĩnh chủ Ngu tộc: “Bớt nói nhảm, không chỉ có Nghệ Địa, còn có Văn Mệnh đại huynh cũng theo Cơ Hạo cùng đi Bàn Hành thế giới. Nghệ Địa đã trở lại, Văn Mệnh đại huynh khẳng định cũng ở trong thành Lương Chử.”

“Các huynh đệ, xuất phát!” Một vị đế tử lớn tiếng quát: “Bọn dị tộc không đáng tin cậy này, thực lực của bọn hần không mạnh như xưa, bọn hần thế mà còn dám phản bội minh ước, vây công huynh đệ của chúng ta, như vậy... giáo huấn

bọn hăn thật kỹ!”

Từng đại đội chiến sĩ nhân tộc dạ một tiếng trầm thấp, ùn ùn xâm nhập trong bão tuyết quay cuồng.

Chương 1615: Đạo Chân Lý

Chiến sĩ dị tộc kết đàn kết đội lớn tiếng thối kèn chiến tranh lao về phía Vô Chi Kỳ, binh khí lóe ra phù văn tạo thành núi đao rừng kiếm hướng vào đầu Vô Chi Kỳ chém xuống. Từ trên pháo đài bay và ngọn núi lơ lửng, các sợi xích thật lớn kéo mở neo sắt nặng nề gào thét đánh xuống, trên mỏ neo sắt bén nhọn điện quang chớp động, đại quân dị tộc muốn dùng những sợi xích đó cố định thân thể Vô Chi Kỳ.

Vô Chi Kỳ điên cuồng cười, trong ba cái vòng xoáy màu lam cực lớn ở đỉnh đầu hắt mơ hồ có hào quang nhật nguyệt tinh tú hiện lên. Đỏ vàng, bạc lam, ngũ sắc, ba loại hào quang của nhật, nguyệt, tinh cấp tốc lóe lên, mắt thấy ở trong vòng xoáy màu lam ngưng tụ ra hư ảnh ba con thủy viên.

Người có tam bảo tinh khí thần, thiên có tam bảo nhật nguyệt tinh.

Người tu luyện chính thống, như các môn đồ của Vũ Dư đạo nhân, bọn họ lấy vô thượng đạo pháp rèn luyện tinh khí thần bản thân, rèn luyện nguyên thần, ngưng tụ đạo đài, sau khi đạo hạnh tới cảnh giới nào đó tiêu chuẩn rõ rệt nhất chính là đỉnh đầu ngưng tụ tam hoa.

Vô Chi Kỳ là yêu ma, là hồng hoang cự yêu, đạo hạnh của hắn cũng đã đến cảnh giới nào đó sâu không lường được. Khác với người tu luyện chính thống, yêu ma hấp thu nhật nguyệt tinh thần lực rèn luyện thân thể, ma luyện yêu hồn, dẫn tới Vô Chi Kỳ toàn lực kích phát yêu khí hiển lộ ra ngoài dị triệu, chính là ba cái vòng xoáy cực lớn màu lam ở đỉnh đầu, cái này đại biểu bốn nguyên lực của hắn là ‘Thủy’.

Trong vòng xoáy, hào quang nhật nguyệt tinh thần ngưng tụ thành hư ảnh thủy viên, như người tu luyện chính thống trăm tam thi mà được đại đạo, đây cũng là sau khi đạo hạnh của Vô Chi Kỳ đến mức nhất định, hắn lấy nhật nguyệt tinh thần lực hiển hóa hóa thân.

Ba cái hư ảnh thủy viên ở đỉnh đầu Vô Chi Kỳ rống giận rít gào khàn cả giọng, ở dưới bọn nó tăng phúc, lực lượng thân thể Vô Chi Kỳ vốn đã mạnh mẽ khủng bố trở nên càng thêm khủng bố. Hắn nhìn chiến sĩ dị tộc bốn phương tám hướng xung phong liều chết đi lên, chỉ ưỡn ngực hừ một tiếng trầm thấp, chỉ thấy vô số chiến sĩ dị tộc mắt tai mũi phun ra mảng lớn máu tươi, thân thể như lá rụng trong gió bị đánh bay ra ngoài.

Kêu một tiếng đau đớn, ít nhất chấn động chết mấy vạn tinh nhuệ dị tộc, nhiều chiến sĩ dị tộc khi rơi xuống đất thân thể mềm nhũn nằm bẹp xuống đất, lục phủ ngũ tạng và xương khớp bọn hắn đều bị chấn động tới mức vỡ nát, thân thể hoàn toàn đã là một cái túi da lộn rách nát.

Sợi xích thật lớn trên trời hạ xuống bị Vô Chi Kỳ tùy tay cầm lấy, hắn điên cuồng cười một tiếng dùng sức kéo, trên một sợi xích cấp tốc kết đông huyền băng thật dày, hàn khí âm u phóng lên cao, mấy chục tòa pháo đài bay, mấy chục ngọn núi bay đồng thời bị băng sương thật dày đông lại.

Chiến sĩ dị tộc trong pháo đài, trên ngọn núi không kịp né tránh, bị hàn khí khủng bố trong huyền băng nháy mắt đông lạnh chết, không có một ai có thể chạy ra.

Vô Chi Kỳ hét lớn một tiếng, hai tay kéo sợi xích thật dài dùng sức lay động, các pháo đài bay, ngọn núi bay kia bắt đầu cấp tốc lượn vòng ngay trên không trung. Theo Vô Chi Kỳ rống to một tiếng, mấy chục tòa pháo đài bay, ngọn núi bay từ trên cao rơi xuống, hung hăng nện ở trong thành Lương Chủ vừa mới tu sửa hơn phân nửa.

Vô số tiếng rú thảm truyền đến, mảng lớn phủ đệ, pháo đài của quý tộc dị tộc bị các pháo đài, ngọn núi cực lớn kia đập nát, trong lúc nhất thời không biết có bao nhiêu quý tộc dị tộc chết thảm ở dưới thủ đoạn bạo ngược của Vô Chi Kỳ.

Một cơn gió nóng đột nhiên bức lui hàn khí lạnh thấu xương trên thân Vô Chi Kỳ khuếch tán ra, ánh lửa hừng hực phóng lên cao, Hỏa Nguyên mang theo ba

con Hỏa Kỳ Lân thân hình cao lớn, tính cả bốn trảng hán cường trảng khác lưng mọc cánh chim toàn thân lửa quấn quanh, từ bốn phương tám hướng bao vây Vô Chi Kỳ.

“Lão bằng hữu, đã lâu không gặp.” Hỏa Nguyên cầm hai cây long giác kim giản (roi vàng sừng rồng) nặng nề, mặt nở nụ cười chặn Vô Chi Kỳ.

“Đã lâu không gặp, bao nhiêu năm rồi?” Hai tay Vô Chi Kỳ nắm chặt cây gậy huyền băng to lớn, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Hỏa Nguyên: “Sau trận chiến Trác Lộc, người lão bắt tử này chẳng biết đi đâu, những năm qua, người rốt cuộc đã đi làm gì?”

Hỏa Nguyên ưỡn ngực lên, cười ha ha nhìn Vô Chi Kỳ: “Sinh con. Trong núi lửa phía nam, hiện tại có chín đứa con ruột của ta.”

Vô Chi Kỳ mở to mắt nhìn, hẩn theo bản năng liếc giữa hai chân Hỏa Nguyên một cái: “Lão bắt tử, người... Là Kỳ Lân đực à?”

Khuôn mặt Hỏa Nguyên giật giật, hẩn trầm giọng nói: “Hừ, Kỳ Lân nhất tộc ta tuy thừa người, tìm hai con Kỳ Lân cái vừa độ tuổi vẫn tìm được. Con của ta, tuyệt đối là Hỏa Kỳ Lân huyết mạch thuần khiết... Trái lại là người, Vô Chi Kỳ...”

Vô Chi Kỳ quơ quơ cây gậy lớn trong tay, nhe răng trợn mắt cười quái dị nói: “Lão tử không để ý cái gì huyết mạch thuần khiết linh tinh cái rắm, có con là được, về phần một nửa huyết mạch khác trên thân đứa nhỏ đó là cái gì, ai quản được nhiều như vậy?”

Vô Chi Kỳ và Hỏa Nguyên đồng thời nhếch miệng cười to, cười một lúc, Hỏa Nguyên đột nhiên xoay người, long giác kim giản đập loạn một chập, ‘Bốp bốp bốp’ đem mấy trăm chiến sĩ dị tộc gào thét lớn xông lên đánh thành thịt nát văng khắp nơi, lúc này mới quay đầu hướng Vô Chi Kỳ cười nói: “Đúng vậy, chỉ cần có con, quản nhiều như vậy? Chẳng qua, con vẫn là của mình thì tốt hơn.”

Mắt Vô Chi Kỳ dần dần nheo thành một đường chỉ, hắn rất nghiêm nghị nói: “Chín đứa con đó của người có phải của người hay không, lão tử không biết. Nhưng đám khỉ con kia của lão tử, khẳng định đều là giống của lão tử.”

Hỏa Nguyên tiến lên một bước, lớn tiếng quát: “Vô Chi Kỳ, bớt dong dài, người hiểu ta nói cái gì.”

Vô Chi Kỳ chậm rãi giơ lên cây gậy lớn trong tay, trầm mặt lạnh lùng nói: “Như vậy, chỉ có thể đánh một trận nhỉ? Ta nói cái gì các người cũng sẽ không tin, ta cũng lười nói... Chẳng qua, các người nghĩ xem, lấy thiên tính đa nghi của Cộng Công nhất tộc, bọn hăn cho dù có huyết mạch hậu duệ ẩn nấp, bọn hăn dám để Vô Chi Kỳ ta giúp bọn hăn chiếu cố sao?”

Trầm mặc hồi lâu, Hỏa Nguyên thản nhiên nói: “Chúc Dung đại nhân, muốn mời người đi Nam Hoang một chuyến.”

Vô Chi Kỳ lắc lắc đầu, hắn cười dữ tợn quái dị nói: “Không cần nói Chúc Dung thị, dù là thiên đế hiện tại, cũng đừng hòng bảo lão tử làm việc lão tử không tình nguyện nữa. Ta là Vô Chi Kỳ, Hỏa Nguyên, người hăn là biết tính tình Vô Chi Kỳ!”

Hai người liếc nhau, đồng thời hét lớn một tiếng, cây gậy huyền băng và hai chiếc long giác kim giản hầu như không có bất cứ sự quá độ nào hung hăng va chạm với nhau, lực lượng băng hỏa kịch liệt đánh phá, từng mảng hào quang màu lam bạc cùng màu đỏ rực đan xen đánh phá xung quanh. Chỉ nghe một tiếng vang lớn, mặt đất dưới chân hai người ầm ầm vỡ vụn, bị mạnh mẽ đánh nổ một cái hố to tròn trịa đường kính trăm dặm.

Vô số chiến sĩ dị tộc tan xương nát thịt, nháy mắt bị lau đi tất cả dấu vết từng tồn tại.

Ngu Hoặc ngồi ở đỉnh chớp kiệu liễn thật lớn, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn mấy cái bóng người lặng yên hạ xuống trước mặt.

Chúc Dung thị toàn thân ánh lửa hừng hực, toàn bộ thân thể hần biến thành hình thái ngọn lửa, trong thân thể bán trong suốt có thể nhìn thấy vô số vòng xoáy lửa to nhỏ đang điên cuồng xoay tròn lẫn lộn. Nhiệt độ cao đáng sợ bốc lên, nửa Lương Chủ thành cũng bị nướng thành màu đỏ rực, không ít cung điện dùng vàng, bạc trắng... các kim loại nặng quý đúc thành bị nung đỏ bừng, bên trong không ngừng truyền đến thiết tiếng vang đáng sợ của thịt nướng trên tấm sắt.

Tiếng rú thảm kéo dài không dứt, vô số con dân dị tộc không thể từ trong các cung điện màu đỏ rực kia chạy ra, ở giữa đường đã bị nướng thành tro bụi.

Ngu Hoắc giơ hai tay, dùng sức vỗ tay một cái, một cái, một cái.

“Lực lượng thật cường đại... Chúc Dung thị, thật không ngờ, người vậy mà đã chạm đến một tia... chân lý của đạo.”

Chương 1616: Khí Vận Chi Diệu

Hai luồng Nghiệp Hỏa Hồng Liên vô thanh vô tức từ dưới chân Chúc Dung thị toát ra, từng tia nghiệp hỏa bốc lên, hóa thành vô số con rắn lửa nhỏ bé quét loạn chung quanh. Phàm là chiến sĩ dị tộc bị Nghiệp Hỏa Hồng Liên phun ra nghiệp hỏa chạm đến, đều bị nháy mắt hóa thành một đám tro tàn, ngay cả linh hồn cũng bị nghiệp hỏa cắn nuốt hết, không còn chút cặn bã sót lại.

Ngu Hoặc giận tím mặt, trước mặt hắc mặt đem linh hồn chiến sĩ dị tộc chết trận triệt để hủy diệt, hành vi của Chúc Dung thị không thể nghi ngờ là đang cướp thịt trong bát của hắn!

Cướp thịt ăn thì thôi, nếu Chúc Dung thị cắn nuốt các linh hồn đó, Ngu Hoặc còn có thể cảm thấy vài phần mừng thầm ‘tri âm’. Nhưng Chúc Dung thị lại là khiến linh hồn triệt để hủy diệt, loại hành vi ‘lãng phí thức ăn’ này làm Ngu Hoặc cảm thấy đặc biệt phẫn nộ.

“Chúc Dung thị, người không đủ tôn trọng đối với linh hồn.” Ngu Hoặc thâm trầm nhìn Chúc Dung thị, lạnh giọng nói: “Người phải biết rằng, thân thể chỉ là biểu tượng, là rác rưởi không quan trọng nhất. Chỉ có linh hồn, mới là tác phẩm hoàn mỹ nhất của tạo vật, mỗi một linh hồn đều có một không hai, mỗi một linh hồn đều hoàn mỹ không tỳ vết, người không nên dùng thủ đoạn độc ác như vậy trực tiếp phá hủy bọn họ.”

Chúc Dung thị vẻ mặt quái dị nhìn Ngu Hoặc, gương mặt hắc cấp tốc run rẩy vài cái, hốc mắt màu đỏ thâm thúy của hắn giống như hai dòng suối nho nhỏ, đột nhiên có hai cái rễ cây màu đỏ từ trong hốc mắt hắc chui ra, hai đóa hoa sen lửa to bằng nắm tay lặng yên nở rộ ở trên rễ cây, trong nhụy hoa sen có thể thấy được hai con mắt tán xạ thần quang xoay loạn.

Rễ dài nhỏ của hoa sen xoay trái xoay phải một phen, hai con mắt trong nhụy hoa xoay tròn một trận, Chúc Dung thị đột nhiên cười: “Thì ra là như thế... A

cha, a công bọn họ lưu lại, là chuyện thú vị như vậy? Lại không trực tiếp nói cho ta biết, mà là phải đợi thời cơ đến, mới có thể thức tỉnh trong thần hồn của ta.”

Ngu Hoặc cảm thấy một tia không thích hợp, hẩn nhìn hai đóa hoa sen mọc ra trong hốc mắt Chúc Dung thị, trầm giọng hỏi: “Chúc Dung thị, người biết cái gì?”

Chúc Dung thị cười cười, quần áo toàn thân hẩn đều đã hóa thành một mảng ánh lửa to lớn bao lấy thân thể, hẩn mỉm cười hướng Ngu Hoặc hạ thấp người hành một lễ, ôn hòa nói: “Ngu Hoặc thánh nhân đường xa mà đến, Chúc Dung thị chưa tiếp đón từ xa, thật sự thất lễ.”

Hít một hơi thật sâu, thật sâu, thật sâu, Chúc Dung thị mang theo một tia điên cuồng nhìn chăm chăm Ngu Hoặc bắt đầu đánh giá cao thấp: “Ngu Hoặc thánh nhân thân phận cỡ nào, như rồng bay trên trời, lại hóa thân làm cá bơi ở trong mương máng chơi đùa với cá tôm, nếu đừng phải ngư nhân, lại nên làm thế nào cho phải?”

Ngu Hoặc đứng bật dậy, trong con người của hẩn vô số đạo u quang kỳ dị cấp tốc lóe lên một phen, hẩn lạnh giọng quát: “Người là ai? Sao lại biết lai lịch của ta? Ta sau khi buông xuống giới này, khổng chế mười hai ức bảy ngàn ba trăm tám mươi chín vạn bốn ngàn ba trăm mười một (1.273.894.311) sinh linh, chưa một ai từng tiếp xúc cùng người, người sao có thể biết được danh hiệu của ta?”

Chúc Dung Đồng Cung, cùng với vài tên trọng thần Chúc Dung nhất tộc phía sau Chúc Dung Đồng Cung càng kinh hãi hơn nhìn về phía Chúc Dung thị.

Làm nhân vật cao tầng trung tâm nhất của Chúc Dung thần tộc, trong lòng bọn họ biết rõ nội tình Chúc Dung nhất tộc, Chúc Dung nhất tộc có bao nhiêu thần tướng, có bao nhiêu thần binh, nuôi dưỡng bao nhiêu thần thú thần cầm, ẩn giấu bao nhiêu chiến lực mạnh mẽ, ở trong các bộ lạc nhân tộc có bao nhiêu nội ứng giao hảo vân vân, phàm là Chúc Dung thị biết, bọn họ đại để đều biết.

Nhưng Chúc Dung thị thế mà lại liếc một cái đã nhận ra đầu sỏ gây nên đại

loạn trước mắt của Lương Chử?

Đặc biệt là, ‘thánh nhân’?

Ở Bàn Cổ thế giới, ‘thánh nhân’ từ này không thể dùng bừa bãi, chỉ có các tồn tại khủng bố đã siêu thoát thiên địa pháp tắc ước thúc, có được thần lực thay trời đổi đất, mới có thể được người ta kính sợ xưng là ‘thánh nhân’.

Có lẽ một ít tiểu dân tầng dưới chót trong nhân tộc, cũng tôn xưng đối với một số đại năng tiên hiền trong lịch sử nhân tộc là ‘thánh nhân’, nhưng thánh nhân trên ý nghĩa thường quy của nhân tộc, cùng hai chữ ‘thánh nhân’ trong ‘Ngu Hoặc thánh nhân’ trong miệng Chúc Dung thị, hiển nhiên không phải cùng khái niệm.

Chúc Dung thị biết đến những việc này, bọn họ sao lại không biết? Thậm chí một chữ cũng chưa từng nghe nói?

Chúc Dung Đồng Cung ngơ ngác nhìn Ngu Hoặc, ngày thường thường xuyên phụ trách công văn lui tới trong tộc, toàn bộ tình báo Chúc Dung nhất tộc nhận được đều phải qua một lần ở trước mặt hắn, Chúc Dung Đồng Cung thấp giọng nói: “Đây là Da Ma Thiên mà, nào phải Ngu Hoặc thánh nhân nào đó?”

Ngu Hoặc cũng cười lên, hắn rất nghiêm túc nhìn Chúc Dung thị nói: “Chúc Dung thị, ta là Da Ma Thiên, hắc hắc, không phải Ngu Hoặc thánh nhân gì đó?”

Vừa rồi đã lớn tiếng nói ra số lượng sinh linh mình khống chế, thừa nhận mình là Ngu Hoặc, nhưng theo giọng của Chúc Dung Đồng Cung, Ngu Hoặc lập tức không thừa nhận mình là Ngu Hoặc, cười ha ha nói với Chúc Dung thị hắn là ‘Da Ma Thiên’.

“Chúc Dung nhất tộc ta, ở lúc thượng cổ thần tộc suy vong, lập tức quy phụ nhân tộc chưa quật khởi, thành nhân tộc đại tế tửu.” Chúc Dung thị nhìn Ngu Hoặc thản nhiên nói: “Từ đó về sau, khí vận Chúc Dung nhất tộc ta vốn nên đoạn tuyệt được khí vận nhân tộc bảo vệ, miễn cưỡng duy trì, hơn nữa được lời

nhiều, cho nên Chúc Dung nhất tộc ta con đàn cháu đống, kéo dài mãi đến hôm nay.”

Hít sâu một hơi, Chúc Dung thị mỉm cười nói: “Chức đại tể tửu, tể thiên, tể địa, hiến tể quỷ thần, hiến tể tổ tiên, chuyên vì hiến tể đại diện trong minh minh của nhân tộc mà làm lụng vất vả. Chúc Dung nhất tộc ta hàng năm năm giữ chức đại tể tửu, tự nhiên cũng có vài phần thần dị biết trước.”

Thâm trầm nhìn Ngu Hoặc, Chúc Dung thị rất nghiêm túc nói: “Nhân tộc khí vận cường đại mà thần kỳ, được thiên địa đại đạo Bàn Cổ thế giới che chở, người được khí vận nhân tộc nên hưởng các loại phúc báo không thể tưởng tượng. Các đời gia chủ Chúc Dung thị ta...”

Ngậm miệng, tổ chức từ ngữ trong chốc lát, Chúc Dung thị thâm trầm nói: “Ta hôm nay tới đây, gặp được Ngu Hoặc thánh nhân, chính là lựa chọn tốt nhất các đời tổ tiên nhiều lần ở trong minh minh trong vận mệnh không lường được làm ra. Hôm nay ta tới gặp người, đối với ta Chúc Dung thị là lựa chọn có lợi nhất. Nếu ta hôm nay không đến Lương Chủ, không vì đuổi giết dư nghiệt Cộng Công thị mà đến Lương Chủ, ta ở lại Nam Hoang, tộc ta tất có đại nạn.”

“Vận mệnh?” Ngu Hoặc có chút mờ mịt gãi gãi đầu. Hắn lắc lắc đầu, mang theo một tia biểu cảm khó có thể tin thì thào: “Ngay cả ta, cũng không thể nhìn thấu vận mệnh chi mê, huống chi là các người? Chúc Dung thị, tuy người nắm giữ các tia chân lý của đạo, nhưng cái đó cũng là đạo vận của hỏa diễm nhất hệ, có gì quan hệ với vận mệnh?”

Lắc đầu, Ngu Hoặc đột nhiên nhếch miệng cười lên: “Nhưng không liên quan, chờ ta nắm giữ linh hồn của người, toàn bộ huyền bí cất giấu trong đầu người, tự nhiên sẽ là của ta. Nếu thật có thể từ chỗ người đạt được một chút huyền bí về vận mệnh, Bàn Ngu thánh nhân tại thượng của ta ời!”

Ngu Hoặc hưng phấn đến mức thân thể khẽ run lên, các tia u quang màu đen trong mắt không ngừng hướng Chúc Dung thị quần quanh lên.

Chúc Dung thị cười lắc lắc đầu, hần thản nhiên nói: “Ta nói rồi, thánh nhân là phi long tại thiên, vì sao hóa thân con cá vào mương máng? Nếu là bản tôn thánh nhân ở đây, ta tự nhiên không thể ngăn cản. Nhưng thánh nhân đã là phân thân buông xuống Bàn Cổ thế giới, như vậy, mời thánh nhân chết đi!”

Lửa quanh thân càng thêm mãnh liệt, Chúc Dung thị cuộn mình hướng Ngu Hoắc lao lên.

“Tuy tổ tiên cũng chưa chỉ rõ nên đối phó người như thế nào, nhưng giết người, tóm lại không sai.” Tiếng cười của Chúc Dung thị đặc biệt cao vút, văng vẳng.

Chương 1617: Bàn Ngu Chi Não

Tiếng gầm gừ bạo ngược phóng lên cao, Vô Chi Kỳ và Hỏa Nguyên hóa thân nguyên hình, một con thủy viên thật lớn chân đạp vạn khoảnh sóng biển cùng một con Hỏa Kỳ Lân bên người quay cuồng vạn khoảnh nham thạch nóng chảy dây dưa với nhau, điên cuồng lăn qua lăn lại ở trong thành Lương Chử.

Nước lửa đánh phá, cung điện lâu các xa hoa trong thành Lương Chử đầu tiên là bị nham thạch nóng chảy nung nóng bỏng đỏ bừng, sau đó bị khí lạnh thấu xương cuốn một cái, lập tức tan rã vỡ nát, không có một tòa cung điện nào có thể bảo lưu lại.

Vô số con dân dị tộc khóc trời kêu đất chạy khắp nơi, kéo vợ dẫn con hướng bốn phương tám hướng chạy trốn.

Nguyên hình của Vô Chi Kỳ và Hỏa Nguyên quá khổng lồ, bọn họ quay cuồng một cái đã là mấy chục dặm, không có một con dân dị tộc nào ở sau khi nhìn thấy yêu khí cuộn cuộn trên người bọn họ bộc phát ra còn có thể chạy thoát, toàn bộ mọi người hoặc là bị đông lạnh thành vụn băng, hoặc là bị đốt thành tro tàn.

Từ vô số năm trước, sau khi mũi quân viễn chinh đầu tiên của dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, Lương Chử thành nghênh đón tai ương ngập đầu thật sự.

Kiếp liên màu vàng của Ngu Hoặc cũng vô thanh vô tức tan thành nước vàng, vàng lỏng nóng bỏng hắt ra, chiến sĩ Già tộc quỳ ở trên mặt đất cũng kiếp liên cho Ngu Hoặc không nhúc nhích. Da thịt bọn họ bị vàng lỏng đốt cháy khét, toàn thân đều bị kín một tầng nước vàng thật dày, bọn họ vẫn không nhúc nhích quỳ rạp dưới đất.

Hai đóa hoa sen màu đỏ nâng thân thể lửa cao tới trăm trượng của Chúc Dung thị, hai đóa hoa sen lửa trong con người hẩn mọc ra cấp tốc xoay tròn, con mắt trong nhụy hoa lan tỏa thần quang, gắt gao tập trung thân thể Ngu Hoặc.

Thân thể Ngu Hoặc bị thiêu hủy hơn phân nửa, thân thể từ bụng trở xuống đã hoàn toàn biến mất, nửa thân trên cũng chỉ có cánh tay phải còn bảo trì hoàn hảo, tay trái chỉ để lại một đoạn xương khô dài nửa thước, đang tàn mát ra khói đen sì.

Càng thêm thê thảm là khuôn mặt hắc bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa liếm một phát khá nông, da cả khuôn mặt đều đã thành tro bụi, lộ ra xương khớp màu đen bán trong suốt, ở dưới ánh lửa chiếu rọi tỏ ra đặc biệt dữ tợn khủng bố.

“Có lẽ, đây là lời tổ tiên nói, cơ hội của Chúc Dung nhất mạch ta!” Chúc Dung thị tập trung nhìn Ngu Hoặc, thản nhiên nói: “Một ‘thánh nhân’ phân thân đến từ Bàn Ngu thế giới? Nếu có thể đoạt đại đạo lạc ấn trong cơ thể người, có lẽ...”

Chúc Dung thị ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, nhìn về phía tầng mây thật dày bởi vì Vô Chi Kỳ và Hỏa Nguyên đại chiến mà xao động bất an. Từng tia chớp thật lớn không ngừng từ đằng sau đám mây dày quay cuồng phun ra, hung hăng xẹt qua bầu trời, mang đến ánh sáng chói mắt và tiếng vang lớn đinh tai nhức óc.

“Người, cũng là kẻ không an phận.” Ngu Hoặc ‘hỗn hển, hỗn hển’ thở phì phò, khi hắc nói chuyện xương cằm lõa lồ hoạt động lên xuống, bởi vì gió lửa kẻ rằng, cho nên thanh âm rất cổ quái: “Đoạt đại đạo lạc ấn của ta, dùng đại đạo pháp tắc thế giới khác, tránh đi thiên đạo công xiềng thế giới của mình? Siêu thoát... Hoặc là nói, tiêu dao!”

Mí mắt, bông mí bị đốt sạch sẽ, chỉ có ba con mắt quay tròn hỗn loạn, tròng mắt Ngu Hoặc nhìn chăm chăm Chúc Dung thị, quái thanh quái khí cười nói: “Nhưng... Hoắc hoắc, có một số việc, nói ra, có lẽ người sẽ tuyệt vọng. Cho nên, ta sẽ không nói. Nếu người có cái năng lực này, có thể thật sự diệt sát phân thân của ta, cướp đi đại đạo lạc ấn phân thân của ta, vậy thì đến đi!”

Chúc Dung thị cười lên ‘ha ha’, hắc nhìn Ngu Hoặc lắc lắc đầu: “Đến tình

huống này rồi, người còn có hậu thủ nào nữa sao? Người đã bị thiên đạo Bàn Cổ thế giới áp chế, hiện tại phân thân này lại có thể phát huy mấy thành lực lượng?”

Vừa cười, Chúc Dung thị vừa vươn hai cánh tay lửa quấn quanh, chậm rãi hướng Ngu Hoặc chộp xuống.

Ngu Hoặc nhìn hai tay Chúc Dung thị càng ép càng gần, nhẹ nhàng cười nói: “Thiên đạo Bàn Cổ thế giới áp chế? Nhưng ta là mượn thân thể Da Ma Thiên buông xuống, thân thể này của hắc ở Bàn Cổ thế giới nhiều năm như vậy, đủ để khiến ta tránh đi bảy tám phần đại đạo áp chế, cho nên lực lượng ta có thể phát huy ra, vẫn không phải các người có thể tưởng tượng đâu.”

Ngu Hoặc cất tiếng cười to, hắc không nhìn cánh tay Chúc Dung thị càng lúc càng gần, mà là hướng góc âm u xa xa nhìn tới.

“Nô lệ, người đến rồi?”

Đế Thích Sát phát ra tiếng kêu kéo dài bén nhọn, mang theo một lão nhân Ngu tộc tóc trắng xoá phá tan mảng lớn ánh lửa phong tỏa, đi tới trước mặt Ngu Hoặc. Hắc đem lão nhân Ngu tộc đang mù mịt ném xuống đất, rất cung kính hướng Ngu Hoặc quỳ lạy hành lễ.

“Chủ nhân chí cao, vâng theo ý chí ngài, Đế Ma đến rồi.”

Trong con người lóe ra u quang, Đế Thích Sát nhìn Đế Ma trầm giọng nói: “Chủ nhân chí cao, Đế Ma tuy trung thành và tận tâm, nhưng hắc không có đủ lực lượng góp sức cho ngài, ngài...”

Ngu Hoặc khoát tay áo, ngắt lời Đế Thích Sát. Giọng hắc quái dị cười nói: “Ta cần không phải sự trung thành của hắc, cũng không phải lực lượng của hắc, mà là con người hắc mà thôi.”

“Các người dù sao tầng cấp quá thấp, các người căn bản không thể phỏng đoán mọi điều ta làm. Khi Huyết Miện thánh tôn quanh co lòng vòng từ chỗ ta

lấy đi một viên linh hồn hạch tâm, ta đã làm sẵn chuẩn bị. Đoán xem, ở trong cơ thể Đế Ma, có cái gì?”

Chúc Dung thị bàn tay to khoảng cách Ngu Hoặc chỉ có không đến mười trượng khoảng cách, Ngu Hoặc chút không đem Chúc Dung thị lửa cháy thiêu đốt bàn tay to để ở trong lòng, hẳn hoàn hảo không tổn hao gì tay phải nhất chỉ, thương lão Đế Ma thân thể chợt bay lên, cả người cứng ngắc đi tới Ngu Hoặc trước mặt.

“Tiểu gi hỏa, ngươi còn nhớ ta không?” Ngu Hoặc cười ‘Xẹt xẹt’, nghiêng đầu nhìn Đế Ma vẻ mặt trắng bệch.

Đế Magià nua, mặt đầy nếp nhăn không biết làm sao nhìn Ngu Hoặc. Qua hồi lâu, hẳn đột nhiên kinh hô lên khàn cả giọng: “Là ngươi, ngươi... Ngươi đã làm gì ở trên người ta? Ngươi, xóa mất ký ức của ta, ngươi...”

“Ta xóa mất ký ức của ngươi, nhưng ngươi hiện tại không phải đã nhớ ra rồi sao?” Thân thể Ngu Hoặc khẽ run rẩy, hưng phấn muốn điên cười lớn: “Ta thích nhất như vậy, lau đi một số ký ức đặc biệt của người nào đó, sau đó ở trong hoàn cảnh đặc biệt nào đó đột nhiên bùng nổ. Trong linh hồn các sinh mệnh nhỏ yếu này bùng nổ ra sợ hãi cùng tuyệt vọng, quá tươi ngon, quá tươi ngon.”

‘Bốp’ một tiếng, trên da mặt Đế Ma nứt ra vô số vết nứt như đồ sứ vỡ vụn, trong ánh mắt hoảng sợ tuyệt vọng của Đế Ma, đầu của hắn hóa thành vô số mảnh vỡ, chậm rãi hướng bốn phía bay ra.

Ở chỗ trung tâm đầu của Đế Ma, ở chính giữa đầu óc hắn, một vật dạng bộ não to bằng nắm tay, như thủy tinh điêu khắc thành, bên trên phân bố mấy cái nếp nhăn khá nông từ từ bay lên, chậm rãi rơi vào trong tay Ngu Hoặc.

Vật quái dị to bằng nắm tay này ở trong tay Ngu Hoặc khẽ nhúc nhích, có hào quang như thủy tinh nó tản mát ra khí tức linh hồn mãnh liệt, từng cái mạch máu rất nhỏ từ trong nó lao ra, chui thật sâu vào bàn tay Ngu Hoặc.

Thân thể Ngu Hoặc chợt cứng đờ, một luồng linh hồn uy áp kinh thiên động địa từ trong cơ thể hần diên cuồng trào ra.

Chúc Dung thị giống như gặp quỷ, đột nhiên thu hồi hai tay, thân thể hướng phía sau thuần di một cái lao ra mấy trăm dặm, túm lấy Chúc Dung Đồng Cung đang xem cuộc chiến, hóa thành một ánh lửa phóng lên cao.

“Không còn kịp nữa!” Ngu Hoặc trừng lớn mắt thì thào: “Ai dám tin tưởng, ta đem đại não Bàn Ngu chế thành thánh khí đặt ở trong đầu một lão đầu thối phế vật như vậy, đưa vào Bàn Cổ thế giới? Ai dám tin tưởng? Ai dám?”

Diên cuồng cười vài tiếng, Ngu Hoặc đột nhiên trừng mắt nhìn bóng lưng Chúc Dung thị.

Thân thể Chúc Dung thị chợt cứng đờ, hần chậm rãi xoay người, mặt không biểu cảm hướng Ngu Hoặc bay đi.

Chương 1618: Đế Thuấn Luân Hãm

Bồ Phán, phía sau đại diện thảo luận chính sự của nhân tộc, trong rừng cây thừa thớt, Đế Thuấn ngồi trên chiếu, trên đầu gối đặt một cây đàn gỗ. Ngón tay khê dè dây đàn, một khúc đàn quy luật cổ sơ lưu loát toát ra, theo gió mát chậm rãi khuếch tán.

Một đám mây mờ mờ lơ lửng ở trên không rừng cây, hạt mưa nhỏ bé nhẹ nhàng bay xuống, làm ướt quần áo vải thô trên người Đế Thuấn. Đế Thuấn mang theo nụ cười mỉm, ngón tay nhảy nhót hỗn loạn ở trên dây đàn, không dao động chút nào vì mưa phùn.

Ngũ Long Nghiêu ngồi ở dưới đại thụ đối diện Đế Thuấn, hai tay vỗ phách, đầu lắc qua lắc lại lắng nghe khúc đàn của Đế Thuấn.

Qua một hồi lâu, Ngũ Long Nghiêu đột nhiên mở mắt, trầm giọng hỏi: “Thực không lo lắng chuyện Lương Chủ?”

Ngón tay Đế Thuấn chợt dừng lại, tiếng đàn đột ngột dừng, hắn mở mắt ra nhìn Ngũ Long Nghiêu, rất nhẹ nhàng cười nói: “Có thể có chuyện gì? Ban đêm lửa lớn, tiếng giết rung trời. Lấy hiểu biết của ta đối với dị tộc, có lẽ là vì chuyện đầu hàng Huyết Miện thánh tôn hoặc là không đầu hàng, bọn họ chia làm hai phái đang thanh tẩy dị kỷ khắp nơi nhỉ?”

Đem đàn gỗ cẩn thận đặt ở trên bàn thấp một bên, Đế Thuấn vẫy vẫy tay áo, nhẹ nhàng nói: “Như vậy cũng tốt, dị tộc tự hao tổn tính mạng, đối với nhân tộc ta chung quy là có lợi. Nếu đám dị tộc trong thành Lương Chủ có thể tự giết lẫn nhau chết hết, về sau Tự Văn Mệnh thống trị nhân tộc cũng càng thêm thoải mái, chúng ta cũng có thể càng thêm yên tâm.”

Ngũ Long Nghiêu nheo nheo mắt, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời: “Người không lo lắng Huyết Miện thánh tôn kia?”

Đế Thuấn nhất thời cười càng thêm sáng lạn, hân hưởng đông, nam, tây, bắc bốn phương hướng phân biệt nhìn một cái, cười lắc lắc đầu: “Nếu dám dị tộc trong thành Lương Chủ từ Bàn Ngu thế giới tăng binh, ta tự nhiên sẽ thấp thỏm lo âu, đêm không ngủ được.”

“Nhưng nếu các đại năng có thể uy hiếp đến sinh tử tồn vong của nhân tộc ta từ trên trời hạ xuống... Ta có gì phải lo lắng? Nhân tộc không ngăn được, tự nhiên có người đến ngăn! Bọn họ chỉ là muốn suy yếu nhân tộc ta, khống chế nhân tộc ta, nhưng không dám ngồi nhìn nhân tộc ta thật sự triệt để lưu lạc.”

Ngũ Long Nghiêu bĩu môi, thầm mắng một câu ‘Lão dối trá’, cũng rất nhẹ nhõm cười lên.

Đế Thuấn tùy tay hướng dưới rễ cây phía sau mò mẫm một phen, không biết từ nơi nào lấy ra một cái vỏ rượu tùy tay ném cho Ngũ Long Nghiêu. Đổi một tay khác, ở một bên khác của rễ cây mò mẫm một phen, lấy ra lại một vỏ rượu, đập vỡ nắp bần uống hai ngụm rượu thật lớn.

Nheo mắt, Đế Thuấn từ từ nói: “Chờ Tự Văn Mệnh làm xong, ta cũng nên thoái vị. Ừm, thứ hân nên biết, sửa sang lại một phen cẩn thận, giao hết cho hân.”

Phun mạnh ra một ngụm hương rượu, Đế Thuấn khẽ cười nói: “Nhiều năm như vậy, có đôi khi lúc ngủ cũng sợ nói lỡ mồm... Một chết người ta mà.”

Ngũ Long Nghiêu hướng về phía bắc nhìn một cái, cau mày trầm giọng nói: “Cơ Hạo dẫn người đi Bàn Hành thế giới, cũng không biết sự tình như thế nào. Loại chuyện này, Tự Văn Mệnh đi xen vào làm cái gì? Hân về sau là thân phận Nhân Hoàng, chuyện đánh đánh giết giết...”

Đế Thuấn ngắt lời Ngũ Long Nghiêu, hân neho mắt cười nói: “Nhưng Cơ Hạo cũng là thân phận thiên đế đó. Hai người bọn họ có thể đồng lòng hợp sức, đó là phúc của nhân tộc ta, cho nên Tự Văn Mệnh lần này đi Bàn Hành thế giới, ta đã đáp ứng.”

Đàm tiếu nhân gian, hai vò rượu ngon rất nhanh đã bị uống không còn sót một giọt.

Rất hiển nhiên, Đế Thuấn hứng thú rất cao, hân hoan ngược vò rượu, bàn tay nhẹ nhàng vỗ đáy vò, theo tiếng vang ‘Bum bum’, hát lên một khúc sơn ca ngân tiết tấu vui, tiếng ca của Đế Thuấn gương mặt đỏ bừng rất to rõ, ngay cả một đám mây mỏng manh kia ở đỉnh đầu, cũng bị tiếng ca của hân quét vờ vụn, mưa nhỏ tinh tế cũng đã tạnh.

Ngũ Long Nghiêu xuất thần nhìn Đế Thuấn, chờ Đế Thuấn ca xong một khúc, hân mới nghiêm túc hỏi: “Như vậy, sau khi thoái vị thì sao? Người chuẩn bị như thế nào? Tùy tùng bước chân các đời Nhân Hoàng trốn vào Hồng Mông, hay là... Tự phong ở trong hồng hoang tinh thần? Người biết, nếu...”

“Cấm nói!” Đế Thuấn chỉ chỉ Ngũ Long Nghiêu, nhẹ nhàng nói: “Có một số việc, làm được, nhưng không nói được. Ngũ Long trưởng lão, người say rồi?”

Ngũ Long Nghiêu rung mình, hân cười gật gật đầu: “Đúng vậy, có chút say rồi. Xem ra vẫn là biện pháp của mấy lão gia hỏa kia hữu dụng, một số thứ không nên nói ra miệng, dứt khoát dùng cấm pháp phong cấm đi, nếu là thời điểm muốn mở mồm, trực tiếp hồn phi phách tán đi, trái lại thỏa đáng.”

Đế Thuấn cười cười, hân ngẩng đầu nhìn bầu trời, có chút xuất thần nói: “Hiên Viên thánh hoàng nói, ta là vị vua gìn giữ cái đã có, quá mức rộng lượng thân thiện, nếu trốn vào trong Hồng Mông, sợ là không sống được mấy năm đã có nguy cơ ngã xuống. Như thế, trước hao phí vài năm thời gian, đi khắp Bàn Cổ đại lục, tận tình ngâm nga thưởng thức nước non tươi đẹp, sau đó tự phong ở trong Hồng Mông tinh thần đi.”

Ngũ Long Nghiêu trầm mặc một phen, chậm rãi gật gật đầu.

Tự phong ở trong hồng hoang tinh thần, một câu vô cùng đơn giản, lại đại biểu vô số năm tịch mịch hư không, vô số năm tự cầm tù. Có lẽ một ngày nào đó, Đế Thuấn còn có thể từ trong hồng hoang tinh thần phá cấm mà ra, có lẽ

vĩnh viễn sẽ không có một ngày như vậy.

Ngũ Long Nghiêu thâm trầm nhìn Đế Thuấn, giống như hắc từng thấy, những người quen thuộc, tài năng kia, bọn họ chưa lưu lại bất cứ dấu vết nào ở trên di sản của nhân tộc, thậm chí ngay cả một cái tên cũng không lưu lại, bọn họ cứ như vậy yên lặng biến mất.

“Thiên tâm khó dò.” Ngũ Long Nghiêu thở dài một hơi.

“Thiên tâm là nhân hòa nhất, khó dò, là lòng người.” Đế Thuấn nhẹ nhàng cười, đem vò rượu cạn ném vào trong lòng Ngũ Long Nghiêu: “Ngũ Long trưởng lão, người phải hiểu...”

Còn chưa dứt lời, Đế Thuấn và Ngũ Long Nghiêu đồng thời quay đầu nhìn về phía đại điện thảo luận chính sự. Từng luồng khí tức nóng rực đang từ trong cửa sau của đại điện thảo luận chính sự bay ra, mặt đất vừa mới mưa nhỏ ẩm ướt bốc lên sương mù màu trắng, rất nhanh sương mù đã biến mất không thấy nữa, lá cây trong rừng cây cấp tốc héo rũ, khô vàng, ‘Vù’ một cái, mấy cái cây nhỏ tự dưng bốc cháy.

“Chúc Dung đại tể tửu, đã xảy ra chuyện gì, có ai mạo phạm người hay sao?” Gương mặt Đế Thuấn bởi vì cồn mà đỏ lên nhanh chóng khôi phục bình thường, hắc duỗi thẳng lưng, nghiêm nghị nhìn Chúc Dung thị từ trong đại điện thảo luận chính sự đi ra từng bước một.

Chúc Dung thị toàn thân ánh lửa quanh quẩn mỉm cười lắc lắc đầu: “Không, Đế Thuấn, không có ai mạo phạm ta. Chỉ là, ta nơi này có một món bảo bối quý hiếm, mời người... Còn có Ngũ Long trưởng lão thưởng thức đôi chút.”

Chúc Dung thị vung bàn tay, não Bàn Ngu to bằng nắm tay bị một tầng u quang kỳ dị vòng quanh, chậm rãi từ trong tay hắc bay ra. Từng luồng linh hồn dao động cường đại đến không thể phản kháng tràn ngập toàn bộ rừng cây, Đế Thuấn và Ngũ Long Nghiêu đột nhiên biến sắc, bọn họ chợt nhảy dựng lên, trong đôi mắt phun ra ánh lửa phẫn nộ.

Nhưng rất nhanh, ánh lửa trong con người bọn họ liền nhanh chóng âm đạm xuống.

Giống như Chúc Dung thị, trong con người Đế Thuấn hiện ra u quang kỳ dị.

Đế Thuấn phát ra một tiếng rên rỉ tuyệt vọng, nhưng rất nhanh hắn đã vui sướng khi người gặp họa cười lên: “Ta, là sắp thoái vị rồi. Lực lượng như thế... Luôn thích giấu ở sau lịch sử truyền thuyết các người... Nên ra tay rồi chứ?”

“Ồ? Ta rất chờ mong người theo như lời người xuất hiện.” Ngu Hoắc lặng lẽ hiện lên trước mặt Đế Thuấn, hắn thấp giọng cười nói: “Nhưng ở trước đó, quyền lớn của nhân tộc, vẫn là giao cho ta đến chấp chương đi.”

Chương 1619: Nhường Ngôi

‘Keng ~’!

Tiếng chuông ngân nga phá vỡ sáng sớm yên tĩnh của Bồ Phán, nhiều con dân nhân tộc đã ở trên ruộng, trong vườn trái cây bận rộn cười ngất đầu lên, nhìn về phía đại điện thảo luận chính sự của nhân tộc.

“Đế Thuấn triệu tập các đại nhân thảo luận công việc rồi, là có chuyện tốt nhỉ? Cuộc sống của nhân tộc chúng ta, là càng ngày càng tốt.” Nhiều lão nhân nếp nhăn đầy mặt cười ha ha liên tục gật đầu, vui vẻ xoa đầu trẻ con bên người.

Đúng vậy, cuộc sống của nhân tộc, hẳn là càng ngày càng tốt rồi.

Cộng Công nhất tộc gây sóng gió không phải sớm bị diệt trừ rồi sao!

Ác quỷ dị tộc cùng hung cực ác không phải bị ép kết minh rồi thôi!

Nghe nói năm khối đại lục của Bàn Cổ thế giới đã xác nhập một thể, về sau tất cả bộ lạc nhân tộc sẽ sinh hoạt ở trên cùng khối đại lục, cùng nhau tiến thoái, dắt tay hỗ trợ, thực lực chinh thể nhân tộc là đột ngột tăng vọt một mảng lớn.

Ngày tháng của nhân tộc, khẳng định sẽ càng ngày càng tốt. Không lo ăn, không lo mặc, không lo kẻ thù bên ngoài xâm nhập, ngày lành như vậy, nghĩ tới đã khiến toàn thân người ta nổi da gà. Không cần tới vài năm, trên mặt đất Bồ Phán sẽ tràn đầy bọn trẻ con ồn ào kêu loạn nhỉ? Nhân khẩu đông đúc, nhân tộc cũng sẽ càng ngày càng cường thịnh.

Phụ cận đại điện thảo luận chính sự, một ít cư dân Bồ Phán hiện không có việc gì cười ha ha tụ tập lại, nhìn từng vị nhân tộc bá hậu, tộc trưởng cùng trưởng lão đại thị tộc áo mũ thẳng tắp bước vào đại điện thảo luận chính sự. Thường thường, sẽ có một số cư dân Bồ Phán hướng trưởng lão nhà mình lớn tiếng ân cần thăm hỏi.

Trong đám người thỉnh thoảng còn có người ngạc nhiên chỉ vào một số gương mặt mới lạ lú lú hỏi không ngừng, bên cạnh lập tức sẽ có người tin tức linh thông đặc ý hướng dẫn giải thích đây là đến từ nơi nào đó bộ tộc nào đó, vị kia lại là người bộ lạc nào đó, thân phận lai lịch bọn họ, bộ tộc phía sau cường thịnh bao nhiêu vân vân.

Năm khối đại lục của Bàn Cổ thế giới kết hợp một thể, hình thành Bàn Cổ mỗ đại lục. Các đại bộ lạc vốn ở Đông Hoang, Tây Hoang, Nam Hoang, Bắc Hoang, tộc trưởng, trưởng lão của bọn họ lại không cần vượt qua hư không mênh mông mới có thể tới Bồ Phán, cho nên hầu như tộc trưởng và trưởng lão toàn bộ đại bộ tộc đều dừng chân ở Bồ Phán.

Tiếng chuông triệu tập nhân tộc đại thần của Đế Thuấn vừa vang, cao tầng các đại bộ tộc từng bởi đường xá xa xôi cực ít xuất hiện ở Bồ Phán, cũng đều vui vẻ tề tụ đại điện thảo luận chính sự.

Cho nên hôm nay cao tầng nhân tộc xuất hiện ở trước đại điện thảo luận chính sự so với ngày xưa nhiều hơn mấy lần, bá hộ các bộ, tộc trưởng cùng trưởng lão các bộ cộng lại số lượng vượt qua hai mươi vạn người. Bọn họ mang theo nụ cười thoải mái đi vào đại điện thảo luận chính sự, tùy tùng và hộ vệ của bọn họ thì ở lại bên ngoài đại điện thảo luận chính sự, một mảng đông nghìn nghịt như thủy triều.

Trong đại điện thảo luận chính sự, Đế Thuấn mặt không biểu cảm ngồi xếp bằng ở trên một cái nệm rơm, mấy vị Vu Điện trưởng lão đám người Ngũ Long Nghiêu đứng bên cạnh Đế Thuấn, càng có mười mấy tộc trưởng đại thị tộc như là Công Tôn thị, Vân Dương thị, Cao Dương thị, Phục Hy thị kính cẩn đứng ở một bên.

Người trong đại điện dần dần nhiều hẳn lên, đám đông tộc trưởng, trưởng lão, bá hộ nhân tộc lục tục đi vào đại điện, trên sàn, nóc nhà, các nơi kèo cột của đại điện thảo luận chính sự lóe ra từng làn mây khói, vu lực dao động cường đại khuếch tán ra, đại điện thảo luận chính sự vốn chỉ có thể chứa mấy vạn người

thảo luận công việc nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng khuếch trương, rất nhanh không gian trong đại điện đã khổng lồ đủ để cất chứa trăm vạn người.

Từng vị cao tăng đi vào đại điện thảo luận chính sự nhân tộc đều nghiêm nghị hướng Đế Thuấn cúi đầu hành lễ, sau đó lặng lẽ đứng ở trên vị trí mình nên có mặt.

Không bao lâu, một ít thế lực bí ẩn bên trong nhân tộc, ví dụ như nói Vu Điện, ví dụ như nói Âm vệ, ví dụ như nói một số cung phụng bí mật của nhân tộc, còn có đại biểu long tộc, phượng tộc, cùng với một ít tộc đàn cường đại khác cũng đều đi vào đại điện thảo luận chính sự.

Đại biểu long tộc, một vị thượng cổ long vương tính cách tùy tiện không đáng tin nhất, vừa ngáp đi vào đại điện, hắt vừa qua loa hướng Đế Thuấn ôm quyền hành một lễ, mở cổ họng hét lớn: “Đế Thuấn, sáng sớm đã gõ chuông cái gì? Ta tối hôm qua đại chiến ba vạn hiệp với mười mấy cô bé, tờ mờ sáng vừa mới ngủ, người sáng sớm triệu người làm gì?”

Bóng người đằng sau bình phong sau lưng Đế Thuấn lóe ra, Ngu Hoặc mang theo Da Ma La Gia bọn mười hai vị chấp chính đại đế dị tộc, đám đông tộc trưởng trưởng lão đại gia tộc đi vòng ra, cười ha ha ngồi xuống ở trên một chỗ địa bàn chuyên môn để lại cho bọn hắn.

Nhìn thấy đám dị tộc này, sắc mặt cao tăng nhân tộc ở đây đồng thời trở nên âm lạnh khó coi.

Cho dù hiện tại nhân tộc và dị tộc kết minh, ký kết minh ước cùng nhau ứng phó đại địch ‘Huyết Miện thánh tôn’ sắp xâm nhập, nhưng giữa dị tộc cùng nhân tộc có quá nhiều huyết hải thâm cừu quá mức, bọn Ngu Hoặc vừa xuất hiện, không khí trong toàn bộ đại điện đều trở nên cực kỳ cứng nhắc với quái dị.

Ngay cả vị thái cổ long vương kia của long tộc cũng không nói, hắn đứng ở chỗ cách Đế Thuấn gần nhất, hai tay khoanh ở ngực, nghiêng đầu hung tợn nhìn chằm chằm Ngu Hoặc. Đương nhiên, ánh mắt hắn dừng nhiều hơn ở trên khuôn

mặt Da Ma La Gia, khoe miệng hăn thỉnh thoảng có một tia nước dãi chảy xuống, ‘Soap’ một cái lại chọt bị hăn hút về trong mồm.

Qua đại khái hơn nửa canh giờ, toàn bộ cao tăng nhân tộc ở Bồ Phán tề tụ một chỗ, mọi người đều lắng lắng nhìn Đế Thuấn.

Đế Thuấn cười lên, hăn duỗi thẳng lưng, thản nhiên nói: “Đế Nghiêu ân đức, không chê tài đức của Trọng Hoa, nhường ngôi cho ta, đã rất lâu rồi. Trọng Hoa chính là người gìn giữ cái đã có, kể vì tới nay, cần cần trọng trọng, như đi trên băng mỏng, chỉ cần nhắc cho cơ nghiệp nhân tộc, thường tới bữa quên ăn, nửa đêm quên ngủ, một bầu tâm huyết, hầu như đã vắt khô kiệt, tới lúc đi rồi.”

Toàn bộ cao tăng nhân tộc ở đây động dung, Đế Thuấn nói lời này là có ý tứ gì?

Hăn là muốn học Đế Thuấn, chuẩn bị nhường ngôi để vị Nhân Hoàng sao? Nhưng, Tự Văn Mệnh đâu?

Trong đại điện mấy chục vạn cao tăng nhân tộc đồng loạt nhìn xung quanh, càng có người vung trộm thi triển vu pháp tuần tra toàn bộ đại điện, muốn tìm được Tự Văn Mệnh.

Hiên Viên Kiếm hiện tại cũng được Tự Văn Mệnh chưởng quản, hăn lại lập vô số công lao, lấy công lao, đức hạnh để tính, nhân tộc không ai có thể vượt được Tự Văn Mệnh.

Càng không cần nói Tự Văn Mệnh được số đông đế tử đại thị tộc ra sức ủng hộ, còn có Cơ Hạo quái thai này là người ủng hộ đáng tin của hăn, không nói công lao và đức hạnh, chỉ cần nói lực lượng những người ủng hộ bên cạnh Tự Văn Mệnh hội tụ lại, tuyệt đối chiếm hơn phân nửa lực lượng của nhân tộc.

Tự Văn Mệnh đã định sẵn là đời Nhân Hoàng tiếp theo, nhưng Đế Thuấn cũng nói muốn nhường ngôi rồi... Tự Văn Mệnh đâu? Hăn sao lại không có mặt? Đây là chơi trò gì?

“Ngai báu Nhân Hoàng, dành cho người có đức. Ta biết Hữu Hùng nhất tộc Công Tôn thị đế tử Công Tôn Tự Tự đức tài vô song, chính là anh kiệt hơn đời của nhân tộc ta, vị trí Nhân Hoàng giao cho hă, ta yên tâm... Các vị nghĩ như thế nào?”

Trong đại điện tử yên tĩnh như chết, toàn bộ cao tầng nhân tộc giống như gặp quỷ nhìn Đế Thuấn.

Công Tôn Tự Tự? Đây là ai nhỉ?

Có một số trưởng lão Công Tôn thị thì sắc mặt quái dị vô cùng. Công Tôn Tự Tự tựa như thật đúng là đế tử Công Tôn thị, nhưng hă từng liên tục phạm vài lần sai lầm lớn, nhất là ở lúc nhân tộc trị thủy, Công Tôn Tự Tự thế mà không biết từ nơi nào kiếm mấy thiếu nữ Ngu tộc ngày đêm dâm loạn, Công Tôn thị đã sớm phế truất thân phận đế tử của hă, hiện tại hă chỉ là một con em Công Tôn thị bình thường.

Đế Thuấn muốn đem ngai báu Nhân Hoàng nhường ngôi cho Công Tôn Tự Tự?

Các trưởng lão Công Tôn thị ánh mắt lóe lên, gắt gao ngậm miệng.

Đây là chuyện tốt... Cho dù Công Tôn Tự Tự nhân phẩm kém nữa, đây chính là Đế Thuấn người chủ động nhường ngôi cho gă, không phải Công Tôn thị chúng ta ép người!

Chương 1620: Tân Hoàng

Hữu Hùng Chi Khư, vùng biên duyên, trong một ngôi lầu gỗ bình thường ở dưới non xanh, Công Tôn Tự Tự quần áo hỗn độn lười biếng ngồi ở cạnh một cái hồ nước, trợn mắt nhìn mấy con liên ngư to béo bơi qua bơi lại trong hồ nước.

Mấy vò rượu đất thó thủ pháp cực độ thô lậu vút lung tung ở một bên, rượu nhạt như nước lã không ngừng từ miệng vò chảy xuống, trong không khí mơ hồ có một tia mùi rượu thô mạnh. Công Tôn Tự Tự ngồi yên một lúc lâu, đột nhiên cười lên quái dị ‘khì khì’.

“Một đám lão bất tử... Lão bất tử.” Nghiến răng, Công Tôn Tự Tự thấp giọng mắng: “Không phải là thời điểm trị thủy, tìm mấy người phụ nữ sao? Không phải là tìm mấy cô bé Ngu tộc sao? Cái này tính là tội lớn nghịch thiên gì hay sao?”

“Phế truất thân phận đế tử, cướp đoạt tất cả quyền bính trong tộc, toàn bộ sản nghiệp danh nghĩa ta tất cả đều bị thu vào của công, chỉ để lại một ngàn mẫu ruộng đất ngoài Hữu Hùng Chi Khư. Công Tôn Tự Tự ta, về sau phải nhờ vào trồng trọt để sống? Một ngàn mẫu đất, một năm có thể được mấy hạt lương thực? Có thể nuôi sống mấy người?”

Giơ lên tay phải, trong kẽ ngón tay một tia kiếm ý sắc bén bắn ra bốn phía, Công Tôn Tự Tự gào thét trầm thấp, rất muốn hung hăng nện xuống đất một quyền.

Bị phế truất thân phận đế tử, nhưng thực lực Công Tôn Tự Tự lại được bảo tồn, thực lực cấp cao tiếp cận đỉnh phong Vu Đế, chín khóa bản mạng vu tinh trong cơ thể thuần một sắc đều là hồng hoang tinh thần canh kim thuộc tính, bản mạng vu lực sắc bén như đao, sắc bén khó cản, một quyền đánh xuống, có thể thoải mái đem địa vực phạm vi trăm dặm san thành bình địa.

Chần chờ hồi lâu, Công Tôn Tự Tự chậm rãi buông lỏng nắm tay.

Hiện tại có rất nhiều đường bá huynh đệ lén lút theo dõi hãn nhi? Khi hãn còn là đệ tử, đã rất vô tình từng giáo huấn rất nhiều tộc nhân huynh đệ, những người đó hận không thể một cước giẫm chết hãn nhi? Nếu ở lúc này làm ra chuyện gì không thỏa đáng, trong tộc thuận nước dòng thuyền lại cho hãn vài cái xử phạt...

“Vĩnh viễn không có ngày xoay người mà!” Công Tôn Tự Tự giống như bệnh thần kinh cười lên ‘Ha ha’, đã uống lượng lớn rượu mạnh, đôi mắt hãn bị cồn nung nóng đỏ bừng, hãn quái thanh quái khí cười, khoe miệng có một tia nước dãi treo xuống, giống như một con chó hoang nổi điên, cả người đều tràn ngập một luồng hơi thở hung ác, mãnh liệt.

Đột nhiên lỗ tai Công Tôn Tự Tự giật giật, hãn nghe được tiếng xé gió dồn dập hướng bên này bay tới.

Thông qua không khí bị xô đẩy phát ra tiếng vang, hãn theo bản năng phán đoán ra người tới là cao thủ, cao thủ thực lực so với hãn còn cao hơn một mảng lớn, hơn nữa càng là số lượng rất đông, ít nhất đông tới mấy trăm người!

Mấy trăm cao thủ thực lực đạt đến đỉnh phong Vu Đế càng mạnh hơn một bậc, kết đội phi hành ở trên không Hữu Hùng Chi Khư?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hữu Hùng Chi Khư có kẻ thù bên ngoài xâm nhập sao? Nhưng hiện tại cục diện nhân tộc cực tốt, ngay cả dị tộc cũng khúm núm nịnh bợ kết làm minh hữu với nhân tộc, Hữu Hùng Chi Khư là sào huyệt của Hữu Hùng nhất tộc Công Tôn thị, chỗ tổ miếu của Hiên Viên thánh hoàng, ai có thể tới nơi này quấy rối?

Không đợi Công Tôn Tự Tự làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mấy trăm bóng người cấp tốc từ bầu trời hạ xuống, mười mấy thái thượng trưởng lão Công Tôn thị đã vẻ mặt vui sướng lao tới bên người hãn, mấy chục cánh tay đồng thời vỗ đến trên người hãn.

Công Tôn Tự Tự dám thề, hãn lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt đám thái

thượng trưởng lão tay nắm quyền to này của Công Tôn thị xuất hiện nụ cười ‘nịnh nọt’ như thế!

Không sai, đám thái thượng trưởng lão quyền cao chức trọng, nắm giữ sinh sát vinh nhục toàn bộ tộc nhân toàn bộ Công Tôn thị, ‘đại nghĩa lăng nhiên’, ‘uy nghiêm trang túc’ bọn họ ngày thường bưng ở trên mặt đều không thấy nữa, nụ cười treo ở trên mặt bọn họ, chỉ có một từ ‘nịnh nọt’ có thể hình dung.

Bọn họ mồm năm miệng mười khích lệ Công Tôn Tự Tự, đem hân khen như một đóa hoa.

Ở trong mồm đám thái thượng trưởng lão này, Công Tôn Tự Tự quả thực chính là một ‘con người toàn vẹn’, đức hạnh của hân, hạnh kiểm của hân, mỗi một sợi lông trên người hân, đều chỉ có thể dùng ‘hoàn mỹ’ để hình dung. Hân chính là hy vọng tương lai của nhân tộc, hân chính là mô phạm đạo đức của nhân tộc, hân chính là hải đăng của nhân tộc ở trong đêm đen dài đằng đằng!

Bởi vì có Công Tôn Tự Tự, cho nên thiên địa mới có bốn mùa luân hồi, bởi vì có Công Tôn Tự Tự, cho nên tự nhiên mới có hoa nở hoa tàn, bởi vì có Công Tôn Tự Tự, trên Bàn Cổ đại lục này gia súc mới có thể sinh sản sinh lợi!

Công Tôn Tự Tự bị các thái thượng trưởng lão nhiệt tình vô cùng dọa hồn vía lên mây.

Đúng vậy, hân bị dọa rồi. Trước đó vài ngày cũng là các thái thượng trưởng lão này nét mặt giọng nói đều hung dữ tước đoạt tất cả của hân, đem hân từ đỉnh phong quyền bính đánh rơi xuống đất, để hân trải qua vô số tộc nhân xem thường, nghe được vô số tin đồn châm chọc, khiến hân nếm hết chua xót trong cuộc sống.

Hiện tại các thái thượng trưởng lão này giống như phát điên, dùng hết từ ngữ tốt đẹp nhất để tán tụng hân...

“Các người muốn đem ta đi hiến tế thiên địa? Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Công

Tôn Tự Tự sợ tới mức mồ hôi lạnh toàn thân chảy ròng ròng, hăn đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ tuổi, từ trong tàng kinh lâu của Công Tôn thị đọc được thượng cổ tàn thiên —— thời thượng cổ, các đại bộ lạc nhân tộc vì khẩn cầu thiên địa che chở, tựa như là có cách làm hiến tế người sống. Chẳng lẽ đám lão bất tử này muốn đem hăn làm tế phẩm?

Sợ tới mức lông tơ toàn thân dựng thẳng Công Tôn Tự Tự giãy dựa khăn cả giọng, hăn đột nhiên há mồm phun ra bản mạng vu bảo, tùy tay cầm trường kiếm tỏa ra kim quang muốn hướng tới các thái thượng trưởng lão chém lung tung.

Đầu ngón tay mười mấy thái thượng trưởng lão lóe ra từng điểm u quang, mấy chục đạo cấm chế mạnh mẽ dị thường nháy mắt giam cầm Công Tôn Tự Tự.

Sau đó vô số thị nữ xinh đẹp tràn lên, các nàng loáng cái đoạt lấy trường kiếm trên tay Công Tôn Tự Tự, lột hết quần áo trên người hăn, nhanh chóng dùng nước sạch trộn lẫn cánh hoa đem hăn từ đầu đến chân tắm rửa sạch sẽ, sau đó mặc vào cho hăn một bộ miện phục hoa mỹ đến cực điểm!

Công Tôn Tự Tự há hốc mồm, ngơ ngác nhìn miện phục dày nặng, công kênh, phức tạp mà hoa mỹ trên người mình!

Hăn từng thấy bộ miện phục này, hăn từng ở lúc nhân tộc cử hành điển lễ tế trời long trọng nhất, từng thấy Đế Thuấn mặc bộ miện phục này —— đây là nhân tộc mô phỏng miện phục của thiên đế thượng cổ thiên đình, chế tạo đại lễ phục cho Nhân Hoàng, Đế Thuấn cũng chỉ có ở trường hợp long trọng nhất, thần thánh nhất, mới sẽ ngẫu nhiên mặc một lần.

Đế Thuấn đảm nhiệm Nhân Hoàng nhiều năm như vậy, số lần hăn mặc bộ miện phục này không vượt qua mười lần!

Mà hôm nay, bộ miện phục này mặc ở trên người Công Tôn Tự Tự —— mới tinh, thẳng, toàn bộ linh kiện đều là vừa mới ra lò, còn mang theo nhiệt lực của vu hỏa nung. Tâm cảnh hỗn loạn của Công Tôn Tự Tự ở nháy mắt hăn mặc vào

bộ miện phục này liền trở nên bình định, hẳn biết, là chuyện tốt.

Cho dù là thái thượng trưởng lão Công Tôn thị, bọn họ cũng không dám lấy bộ miện phục này nói giỡn!

Như vậy... Là trên trời đột nhiên có bánh rơi xuống?

Công Tôn Tự Tự cảm thấy rất hoang đường —— Đế Thuấn sẽ không là đột nhiên đầu óc bị hỏng rồi chứ? Hoặc là Tự Văn Mệnh bên kia có sai sót gì lớn? Nhưng, cho dù là Đế Thuấn đầu óc hỏng, vì sao sẽ là mình?

“Thật sự là oai hùng vô cùng, đoan trang uy nghiêm... Không hổ là tân nhậm Nhân Hoàng, không hổ là đế tử kiệt xuất nhất của Công Tôn thị ta!” Một đám thái thượng trưởng lão nhìn Công Tôn Tự Tự trang sức đổi mới hoàn toàn, tán thưởng từ đáy lòng.

Một đạo lại một đạo cường quang cắt qua bầu trời, vô số cao tăng nhân tộc từ trên trời giáng xuống, bọn họ đều nhịp hưởng Công Tôn Tự Tự hành lễ, thúc giục hẳn mau đi Bồ Phán. Đế Thuấn đã chuẩn bị sẵn tế đàn nhường ngôi, toàn bộ đại nhân vật nhân tộc đều chuẩn bị xong rồi, bọn họ đang chờ đợi tân hoàng đến.

Chương 1621: Đại Diễn

Bồ Phán, muôn người đều đổ xô ra đường, dòng người cuộn cuộn.

Các con dân nhân tộc tràn đầy nhiệt tình thảo luận Nhân Hoàng mới rốt cuộc là một người như thế nào. Công Tôn Tự Tự cái tên này, đối với hơn 99% con dân nhân tộc mà nói rất xa lạ, bọn họ chưa bao giờ nghe nói về Công Tôn Tự Tự.

Ở Bồ Phán, ở toàn bộ nhân tộc, luận tới nổi tiếng mà nói, danh vọng Tự Văn Mệnh ít nhất gấp Công Tôn Tự Tự mười vạn lần trở lên.

Các con dân nhân tộc ôm sự nhiệt tình cùng khát khao mọc mọc nhất, nguyên thủy nhất, thảo luận tất cả có liên quan với Công Tôn Tự Tự. Bọn họ hy vọng có thể có một Nhân Hoàng mới ‘tốt’, dẫn dắt con dân nhân tộc trải qua ngày lành.

Có rất nhiều con dân nhân tộc buồn bực trong lòng, Nhân Hoàng mới, không phải là Tự Văn Mệnh sao?

Nhưng Công Tôn Tự Tự xuất thân Công Tôn thị, điều này đã thêm rất nhiều điểm cho hắn, hậu nhân Hiên Viên thánh hoàng xuất hiện Nhân Hoàng mới, vậy hắn là không có vấn đề gì nhỉ? Lại nói, Đế Thuấn ở trong lòng con dân nhân tộc uy vọng cực cao, hắn muốn đem ngai báu Nhân Hoàng nhường ngôi cho Công Tôn Tự Tự, theo con dân nhân tộc bình thường, cái này tất nhiên là trải qua cân nhắc kỹ càng.

Công Tôn Tự Tự, khẳng định so với Tự Văn Mệnh càng thêm thích hợp trở thành Nhân Hoàng mới, nếu không, vì sao Đế Thuấn phải lựa chọn hắn chứ?

Ở ngoài thành Bồ Phán, một tòa tế đàn lớn vô cùng đã làm xong ngay trong đêm. Từng đồng lửa trại hiến tế hừng hực thiêu đốt, các vu tế Vu Điện ở cạnh lửa trại giết tế phẩm, hướng thiên địa thần linh hiến tế, khẩn cầu mưa thuận gió hoà, khẩn cầu nhân tộc phúc vận lâu dài.

Vô số con dân nhân tộc vờn quanh tế đàn, hợp thành một mảng đại dương mênh mông đông nghìn nghịt thoát nhìn không thấy được giới hạn.

Bọn họ lớn tiếng hô hào danh hiệu Đế Thuấn đứng ở đỉnh chóp tế đàn, trong tiếng hô hào như sóng thần, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng hô to danh hiệu Công Tôn Tự Tự. Dần dần, tên Công Tôn Tự Tự đã vang lên ở trong đám người, nhiều người nhìn trái nhìn phải, muốn ngay lập tức nhìn thấy Công Tôn Tự Tự.

Đám đông trưởng lão cùng tộc nhân trung tâm Công Tôn thị lui tới qua lại ở trong đám người, bọn họ vui sướng, đồng thời lại mang theo một tia lo âu, sốt ruột, không ngừng trao đổi ý kiến cùng thủ lĩnh các đại thị tộc.

Trong lòng bọn họ biết rõ Công Tôn Tự Tự căn bản không nên trở thành Nhân Hoàng, nhưng vì lợi ích của Công Tôn thị, Đế Thuấn đã đề xuất Công Tôn Tự Tự là nhân tuyển Nhân Hoàng đời tiếp theo, như vậy Công Tôn thị tự nhiên mừng rỡ thuận dốc thả lừa.

Nhưng chính bởi vì nhân tuyển là Công Tôn Tự Tự, hằm ở trong nhân tộc uy vọng rất thấp, trên cơ bản không có bất cứ uy vọng gì đáng nói, cho nên Công Tôn thị phải tiến hành trao đổi đủ lợi ích với các đại thị tộc, ưng thuận các loại lời hứa đối với các đại thị tộc, như vậy mới có thể bảo đảm Công Tôn Tự Tự bình an thượng vị.

Nếu đổi làm Tự Văn Mệnh, hằm nếu là tiếp chương ngai báu Nhân Hoàng, căn bản không cần lao lực như vậy.

Trong đám đông vô biên vô hạn, các thủ lĩnh bộ tộc cùng đám đế tử các đại thị tộc giao hảo với Tự Văn Mệnh, dốc hết sức ủng hộ Tự Văn Mệnh tiếp quản ngai báu Nhân Hoàng sắc mặt âm trầm, lúc nào cũng có thể bộc phát ra lửa giận sấm sét.

Đế Thuấn thế mà lại từ bỏ Tự Văn Mệnh, thế mà muốn đem ngai báu Nhân Hoàng giao cho Công Tôn Tự Tự không đức không tài, phẩm cách phóng đãng không chịu nổi. Đám thủ lĩnh bộ tộc cùng các đế tử đại thị tộc tràn ngập lửa

giận, chỉ cần có một chút kích thích tới từ bên ngoài, bọn họ sẽ lập tức bùng nổ.

Nhưng bọn họ chỉ có mỗi cơn giận đầy bụng, lại như thế nào cũng không thể bộc phát ra.

Tự Văn Mệnh đâu?

Tự Văn Mệnh ở nơi nào?

Nếu Tự Văn Mệnh không có mặt mà nói, Cơ Hạo nay đã nhập chủ thiên đình, quyền cao chức trọng cũng đủ để chủ trì thế cục.

Nhưng Cơ Hạo cũng không có mặt! Tự Văn Mệnh không biết đi đâu rồi, Cơ Hạo cũng không ở Bồ Phán, thậm chí các tướng lĩnh, gia thần quan trọng bên người Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo, cũng đều không biết động hướng.

Quần long vô thủ, các thủ lĩnh bộ tộc và đế tử ủng hộ Tự Văn Mệnh mờ mịt không biết làm sao, không biết nên ứng phó thế cục trước mắt như thế nào. Trong lòng bọn họ biết rõ, Công Tôn thị đang hợp tung liên hoành, thời gian qua đi mỗi một khắc đồng hồ, cường độ ủng hộ Công Tôn thị kéo đến sẽ càng lớn.

Tự Văn Mệnh ở nội bộ nhân tộc không phải không có kẻ địch, vừa vặn trái ngược ở hậu kỳ trị đại hồng thủy, Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo đắc tội rất nhiều người, vô số đại thị tộc, đại bộ tộc đều thành kẻ địch của bọn họ.

Lúc trước là có Hiên Viên thánh hoàng, Thần Nông thị các Nhân Hoàng đòi trước xuất hiện, mạnh mẽ trấn áp các thế lực bộ tộc phản đối Tự Văn Mệnh.

Nhưng hiện tại đám người Hiên Viên thánh hoàng, Thần Nông thị chẳng biết đi đâu, Đế Thuấn đã công khai thanh minh hẳn muốn nhường ngôi cho Công Tôn Tự Tự, những người phản đối Tự Văn Mệnh, phản đối Cơ Hạo, chỉ cần cho bọn họ một chút ích lợi, bọn họ khẳng định vui vẻ xem điều này xảy ra.

Nếu Công Tôn Tự Tự ngồi lên ngai báu Nhân Hoàng... Cho dù Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo trở lại lại có ích lợi gì?

Tự Văn Mệnh những năm gần đây vì nhân tộc dài nắng dầm mưa, mang theo vô số huynh đệ bạn bè vì nhân tộc rơi đầu đổ máu nóng, các công lao đó tất cả đều uống phí hay sao? Hẳn vì nhân tộc lập nhiều công huân như vậy, tất cả đều thành một tờ giấy trắng sao? Vô số chiến sĩ nhân tộc, hào kiệt nhân tộc hy sinh, bọn họ chết cũng đều vô duyên cớ tan thành mây khói như vậy sao?

“Đây là làm cái quỷ gì vậy?” Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng bọn mấy để tử tức giận liên tục dậm chân, bọn họ và rất nhiều minh hữu sốt ruột nhìn trái nhìn phải: “Văn Mệnh đại huynh ơi Văn Mệnh đại huynh, người sao lại ở thời điểm đòi mạng như vậy đột nhiên có vấn đề? Cơ Hạo người tiểu tử này, đi đâu rồi? Người và Văn Mệnh đại huynh rốt cuộc đã đi đâu?”

Không có Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo ra mặt, bọn Hoa Tư Liệt căn bản không có cái cớ, không có lý do, càng không đủ quyền lực đi cắt ngang đại điển nhường ngôi.

Nhiều thủ lĩnh bộ tộc, bá hủ nhân tộc giao hảo với Tự Văn Mệnh ghen đến mức gương mặt đỏ tím, ngực nghẹn hơi, nghẹn đến mức bọn họ thiếu chút nữa muốn hộc máu.

Đột ngột, một trưởng lão Hữu Sùng bộ thấp giọng quát: “Phái nhân thủ, mau đi thiên đình tìm người. Văn Mệnh đại nhân không có mặt, Cơ Hạo đại đế không có mặt, trong thiên đình khẳng định có tâm phúc thân tín Cơ Hạo đại nhân lưu lại. Dùng danh nghĩa thiên đình, mạnh mẽ cắt ngang nhường ngôi đại điển!”

Mắt mọi người chột sáng ngời, lập tức có mấy chục bóng người lao ra khỏi đám người.

Trưởng lão Hữu Sùng bộ nói không sai, thiên đình chính là thiên địa chính thống, chấp chương quyền bính thiên địa Bàn Cổ thế giới, dùng quyền uy thiên đình để nhiều loạn nhường ngôi đại điển của nhân tộc tất nhiên có chút không ổn, nhưng từ trên đạo lý là nói xuôi được.

Chỉ cần thiên đình ra mặt nghi ngờ tư cách Công Tôn Tự Tự kế thừa ngai báu Nhân Hoàng, chỉ cần thiên đình bày tỏ thái độ cứng rắn một chút, Công Tôn Tự muốn tiếp nhận ngai báu Nhân Hoàng đó sẽ là chuyện muôn vàn khó khăn, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Đế Thuấn đứng ở đỉnh chớp tế đàn, tiếp nhận một quyển văn cầu nguyện Ngũ Long Nghiêu đưa qua.

Hắn mở ra quyển trục, giọng vang dội như chuông bắt đầu niệm tụng văn cầu nguyện tế trời, khẩn cầu thiên địa thần linh che chở nhân tộc, phù hộ nhân tộc dân cư đông đúc, mưa thuận gió hoà, phù hộ mọi bộ lạc nhân tộc đều có thể cơm no áo ấm, an cư lạc nghiệp.

Văn cầu nguyện như vậy ở trước đại điện nhường ngôi chính thức còn cần niệm rất nhiều lần, đại điện nhường ngôi này ít nhất phải duy trì lâu tới nửa tháng.

Phía bắc Bồ Phản, cách xa Bồ Phản trăm vạn dặm, Vô Chi Kỳ rống giận khàn cả giọng vung huyền băng đại bổng, ở dưới Hỏa Nguyên và mười mấy bóng người vây công điên cuồng chém giết. Máu tươi không ngừng từ trong cơ thể Vô Chi Kỳ mình đầy thương tích phun ra, trên mặt đất tràn đầy núi băng do máu tươi của Vô Chi Kỳ đọng lại hình thành.

Trong mắt Hỏa Nguyên lóe ra u quang biến hoá kỳ lạ, hắn thản nhiên nói: “Vô Chi Kỳ, không ngờ được yêu hồn của ngươi đã hòa hợp một thể với yêu thân của ngươi... Chẳng qua, ngươi muốn đi về Bồ Phản báo tin, thì không thể được.”

Đáp lại Hỏa Nguyên, là Vô Chi Kỳ dốc hết toàn lực đánh ra một gậy.

Chương 1622: Tiếp Ứng

Trên không Bồ Phán, phía trên các tầng mây cao, mấy chục bóng người dốc hết năng lực xuyên qua hư không.

Từng tầng mây trôi bị đột phá, từng đạo cương phong bị đục lỗ, nguyên cực từ quang, thương khung thiên hỏa, toái hồn băng phách, tán hình tí phong... Các nơi hiểm yếu đáng sợ bị những bóng người này bỏ lại phía sau, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất hướng về phía thiên đình tiến lên.

Một tiếng trầm nặng ‘Ông’ truyền đến, một luồng cực quang màu tím kéo dài mấy trăm triệu dặm, minh mông cuộn cuộn vô cùng vô tận đột nhiên từ phía chân trời cực xa gào thét mà đến, nháy mắt đảo qua các bóng người bay nhanh này. Hộ thân vu bảo của mấy chục bóng người bộc phát ra hào quang chói mắt, ở dưới cực quang lực sát thương kinh người trùng kích, vài người hộ thân vu bảo phát ra tiếng vỡ vụn không chịu nổi gánh nặng.

“Để ý một chút, có thể đi vào thì đi, không thể vào thì lui!” Một thanh âm già nua quát trầm thấp: “Dốc hết khả năng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới thiên đình. Cơ Hạo không có mặt, thiên đình hẳn có trọng thần Nghiêu Sơn lĩnh lưu lại, trưởng lão Kim Ô bộ cũng được, bọn họ nay đã nhận thần lục, là thần linh thiên đình, có đủ quyền lực can thiệp việc nhân tộc ta.”

Mấy chục bóng người đồng thời khẽ thở dài một tiếng.

Từ có lúc, tổ tiên nhân tộc dùng vô số năm thời gian, mới thoát khỏi ảnh hưởng và xiềng xích của thiên đình đối với nhân tộc. Cho đến ngày nay, bọn họ lại cần chủ động đi khẩn cầu thiên đình nhúng tay việc nội bộ nhân tộc. May mắn thiên đế duy nhất của thiên đình hiện nay là Cơ Hạo xuất thân nhân tộc, nếu không, chuyện bức này thật sự bảo bọn họ làm sao mà chịu nổi?

“Khẩn cầu thiên đình, can thiệp việc nhân tộc?” Một thanh âm khàn khàn khó nghe ở xa xa truyền đến: “Ha ha, các người, đều là phản đồ nhân tộc, phạm là

con dân nhân tộc ta, mỗi người đều phải giết chúng!”

Theo tiếng cười khàn khàn, mấy chục luồng sáng nhỏ bé dài đến nghìn trượng xen lẫn trong cực quang lao vút đến, chỉ nghe tiếng rú thảm không ngừng, mấy chục bóng người bị tiền quang xuyên thấu chỗ yếu hại ở ngực, máu tươi bắn tung tóe từ trên cao cấp tốc rơi xuống.

Mấy trăm con Thiên Bằng hình thể to lớn gào thét từ bầu trời vồ xuống, những con Thiên Bằng màu xanh nhạt này quanh thân vờn quanh cương phong chảy xiết, trên lưng Thiên Bằng cánh dang ra vượt qua ba trăm trượng đám đông Đông Di tiền thủ cầm cung mạnh đứng chỉnh tề.

Trong mắt các Đông Di tiền thủ này lóe ra u quang, vô luận tròn trắng mắt hay là con người, tất cả đều phủ một tầng khí xám mờ nhạt đầm không lạnh.

Ở đầu một con Thiên Bằng tận cùng phía trước, một nam tử trung niên cao một trượng rưỡi, loã lồ nửa thân trên, trên làn da rậm rạp đầy hình xăm cuồng phong thổi quét mây tàn rồi tung tóc dài, cầm một cây cung lớn ngạo nghễ đứng sừng sững.

“Có Phòng Phong thị ta ở đây, các người đừng hòng tới gần thiên đình một bước.” Khuôn mặt ngựa thô kệch của nam tử trung niên run rẩy một cái, cười rất khó coi: “Muốn để thiên đình nhúng tay việc nội bộ nhân tộc ta? Hắc hắc, để ta đem các người bắt sống, hiến đi Công Tôn Tự Tự... Không, hiến đi trước mặt Công Tôn đại đế, những người sau lưng các người, ai cũng phải chết!”

Theo tiếng cười to của Phòng Phong thị, trong cương phong thiên hỏa phía dưới đột nhiên có mấy vạn mâm kim loại hình tròn phóng lên cao. Trên mâm kim loại hình tròn đường kính một trượng đứng đây chiến sĩ Già tộc võ trang hạng nặng, bọn họ cũng cầm cung mạnh đặc chế, mặt cười dữ tợn nhìn mấy chục bóng người bị Thiên Bằng bao vây.

“Các người...” Trong đám người bị bao vây nhiều tầng, một lão nhân tóc trắng xoá lớn tiếng quát: “Phòng Phong thị, người chẳng lẽ không biết, Công

Tôn Tự Tự căn bản vô đức vô năng kế thừa địa vị Nhân Hoàng? Lấy đức hạnh của hãn, hãn nếu thành Nhân Hoàng, quả thực chính là tai nạn của nhân tộc ta.”

Phòng Phong thị nhe răng trợn mắt cười, chậm rãi rút ra một mũi tên lôi quang lóng lánh đặt lên trên dây cung: “Ta biết Công Tôn Tự Tự chẳng ra làm sao, ở trên đường trị thủy hành quân, vậy mà cũng có thể lẫn lộn cùng với nữ nhân dị tộc, đây là một tên khốn rõ đầu rõ đuôi.”

“Nhưng Nhân Hoàng có phải tên khốn hay không, quan hệ gì với Phòng Phong thị ta?” Phòng Phong thị cười đắc ý: “Phòng Phong thị ta ở Đông Di có một tỷ dặm đất màu mỡ, đủ toàn bộ tộc nhân của ta an cư lạc nghiệp, nhân tộc chết sống, liên quan gì tới ta?”

“Hơn nữa, vì để Công Tôn Tự Tự thuận lợi tiếp quản ngai báu Nhân Hoàng, mấy lão già của Công Tôn thị hứa cho ta rất nhiều lợi ích, lãnh địa Phòng Phong thị ta có thể gia tăng gấp đôi có thừa, càng có lượng lớn nô lệ, gia súc, ngọc tể, ngọc bích, vu tinh, binh khí giáp trụ..., ta vì sao không ủng hộ hãn?”

Phòng Phong thị cười lạnh nói: “Đế Thuấn cũng không cho ta nhiều lợi ích như vậy... Tự Văn Mệnh sao, lấy tính tình hãn, hãn há có thể vì tư lợi cá nhân mà thu mua ta? Cùng với để một người hiền đức trở thành Nhân Hoàng, lại không có bất cứ lợi ích gì, còn không bằng để một tên khốn kiếp thượng vị, ta chỉ để ý nhà mình có đủ lợi ích là được!”

Lão nhân đầu bạc cùng một đám đồng bạn hồi lâu không nói nên lời, Phòng Phong thị sắc mặt tiểu nhân trần trụi như thế, làm bọn họ thật sự chẳng còn gì để nói nữa.

Phòng Phong thị đắc ý cười cười, hãn trầm giọng nói: “Hơn nữa, để Công Tôn Tự Tự thượng vị, cũng không phải là ý tứ của Đế Thuấn, mà là ý của thánh nhân... Các người mưu toan châu chấu đá xe, hắc hắc, sau này các người biết tay.”

‘Ý của thánh nhân’?

Lão nhân đầu bạc và các đồng bạn kinh hãi nhìn Phòng Phong thị.

Thánh nhân nào? Thánh nhân ở đâu ra? Thánh nhân nhân tộc sao? Nhân tộc có thể được tôn xưng là thánh nhân, có thể có mấy ai? Mấy vị đó, đã sớm mặc kệ việc nội bộ của nhân tộc. Như vị Nhân Hoàng nhân tộc đầu tiên Phục Hy thị, hẳn sao lại lựa chọn Công Tôn Tự Tự người như vậy trở thành Nhân Hoàng?

“Lên cho ta!” Phòng Phong thị kéo trường cung lớn tiếng quát: “Bắt sống, đây đều là nhân chứng sống sờ sờ! Hắc hắc, cấu kết thiên đình, can thiệp việc nội bộ nhân tộc, tội danh này cũng đủ cả tộc bọn hắc trên dưới đều bị biếm làm nô lệ!”

Đông Di tiến thủ trên lưng Thiên Bằng, cường cung thủ Già tộc trên đĩa kim loại hình tròn đồng thời kéo trường cung, vô số mũi tên gào thét bao trùm lão nhân đầu bạc cùng một đám đồng bạn, phòng ngự vu bảo trên người bọn họ phát ra hào quang chói mắt.

Chợt nghe ‘Đang đang’ một đợt tiếng vang lớn không ngừng, phòng ngự vu bảo trên thân đám người lão nhân đầu bạc ở trong khoảng thời gian cực ngắn bị đục lỗ, mũi tên xuyên thấu cơ thể bọn họ, càng có người tứ chi bị tên bắn đứt, mảng lớn máu tươi bay tán loạn trên không.

“Phòng Phong thị!” Hai cánh tay lão nhân đầu bạc đồng thời bị đánh cụt ngang vai, hẳn nhìn Phòng Phong thị lớn tiếng hét giận dữ.

“Ta đây.” Phòng Phong thị đắc ý cười: “Gào khóc thảm thiết làm gì? Ngoan ngoan bó tay chịu trói, tóm lại các ngươi là không có khả năng tới gần thiên đình nửa bước. Có ta thủ ở đây, thiên đình đám ngu xuẩn kia một chút tin tức cũng đừng nghĩ thu được.”

Tiếng cười đắc ý của Phòng Phong thị còn chưa ngừng lại, trên bầu trời đột nhiên có một mảng lớn lửa nóng lao xuống.

Tiếng kêu ‘Quạ quạ’ đình tai nhức óc, chấn động lục phủ ngũ tạng người ta

run rẩy, Kim Ô kêu khó nghe như ác mộng thối quét đến, dọa Phòng Phong thị cùng toàn bộ thủ hạ của hãn, dọa đám trọng cung thủ Già tộc đều bịt kín lỗ tai.

Nhưng vô dụng, tiếng kêu của Kim Ô lực xuyên thấu quá mạnh mẽ, Tam Túc Kim Ô từ trên cao lao xuống ít nhất có mấy ngàn vạn con, nhiều Kim Ô như vậy cùng cất tiếng kêu chói tai, thanh âm đó trực tiếp xuyên thấu thân thể bọn hãn đánh ở trên linh hồn bọn hãn, chấn động khiến bọn hãn phun từng ngụm từng ngụm máu, chấn động linh hồn bọn hãn cũng sắp vỡ vụn.

Cơ Hạ cười một con Tam Túc Kim Ô, đi trước làm gương từ trên trời giáng xuống.

“Lão tử là ngu xuẩn? Hắc, Phòng Phong thị, xem đầu của ngươi!” Cơ Hạ hét lớn một tiếng, trường kích trong tay hướng vào đầu Phòng Phong thị chém xuống.

Chương 1623: Vây Cầm

‘Keng’ thật lớn, đại bồng ngưng tụ từ huyền băng và long giác kim giản hung hăng va vào nhau, thủy hỏa huyền quang tản ra, một ngọn núi lớn phía dưới ầm ầm phát nổ, vô số chim thú trên núi nháy mắt hóa thành máu thịt tàn phá bắn tung tóe.

Đại bồng và long giác kim giản gấp gáp ma sát, tung tóe ra cả mảng lớn ánh lửa, sau cổ Vô Chi Kỳ đột nhiên thò ra một cái cánh tay thô to lông xù, hướng vào đầu Hỏa Nguyên đánh xuống một quyền.

Hỏa Nguyên rống to một tiếng, nửa người dưới của hắn hóa thành hình thái Kỳ lân, cái đuôi thật dài kéo lên một ánh lửa, hung hăng quật ở trên cánh tay Vô Chi Kỳ đột ngột toát ra. Vô Chi Kỳ rên một tiếng, cánh tay sinh ra sau đầu tự gãy, hóa thành một mảng lớn sóng nước cấp tốc xoay tròn, trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một viên thủy lôi to bằng vại nước, phát nổ ngay tại bên người Hỏa Nguyên.

Tầng tầng sóng đen quay cuồng, từng đợt lôi kinh âm nhu lại không thể ngăn cản đánh ở trên xương sườn Hỏa Nguyên, một mảng lớn lân giáp trên người Hỏa Nguyên bị nổ vỡ nát, cơ thịt thật dày bị nổ tung, mấy cái xương sườn gãy, từ một bên khác của thân thể chui ra.

“Vô Chi Kỳ!” Hỏa Nguyên đau đến mức lắc đầu rống to: “Tu vi của ngươi có tiến bộ, nhưng hôm nay ngươi chạy không thoát đâu!”

Mười mấy cái bóng người khác đồng thời hướng Vô Chi Kỳ lao lên, đao thương kiếm kích các loại binh khí phun ra mảng lớn ánh lửa, hung hăng chém vào trên người Vô Chi Kỳ. Lông rậm màu lam bạc khắp toàn thân Vô Chi Kỳ kịch liệt lay động, như các cây kim thép hung hăng đâm vào trên những binh khí này. Chỉ nghe từng đợt tiếng va đập thanh thúy không dứt bên tai, trên người Vô Chi Kỳ lập tức có thêm mấy chục vết thương sâu tới tận xương.

“Hỏa Nguyên... Các người cũng thật đủ mất mặt.” Khuôn mặt lông xù của Vô Chi Kỳ âm trầm dị thường, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành một đạo thủy quang lao ra khỏi vòng vây cấp tốc hướng Bồ Phản chạy trốn. Hắn hiện tại quả thực có tư cách khinh thường Hỏa Nguyên, đường đường một trong các trọng thần Chúc Dung thần tộc, thế mà lại bị Ngu Hoặc khống chế thần hồn, còn có gì so với thế này mất mặt hơn nữa?

Nhưng Vô Chi Kỳ cùng lúc mở mồm châm chọc Hỏa Nguyên, trong lòng hắn cũng nghĩ mà sợ từng đợt. [xem quyển sách mới nhất chương và tiết thỉnh đến

Nếu không phải mấy năm nay hắn rất có kỳ ngộ, đạo hạnh liên tục đột phá mấy cấp độ lớn, tiên thiên yêu hồn đã hòa hợp một thể với yêu thân cường đại, đối với linh hồn công kích có sức miễn dịch rất mạnh mà nói, có lẽ hắn cũng đã giống như Hỏa Nguyên, rơi xuống thành nanh vuốt của người khác.

Dùng hết toàn lực, Vô Chi Kỳ hóa thành một đạo hàn quang hướng Bồ Phản toàn lực chạy trốn. Mặc kệ như thế nào, Lương Chử đã xảy ra chuyện chung quy phải thông báo cho nhân tộc một tiếng... Vô Chi Kỳ thầm nghĩ, nếu là Ngu Hoặc lặng yên không một tiếng động khống chế nhân tộc, vậy Bàn Cổ thế giới sẽ vui rồi.

Liên tục mấy chục viên hỏa lôi chất chứa Kỳ Lân chân hỏa đuổi theo Vô Chi Kỳ, hỏa lôi to bằng đầu người ầm ầm phát nổ ở trên lưng Vô Chi Kỳ, từng quãng ánh lửa gào thét thổi quét địa vực phạm vi ngàn dặm, nơi đi qua núi gãy, cỏ cây thành tro, từng ngọn núi giống như lá rụng trong gió bị nhổ tận gốc, theo gió bay ra thật xa.

Xương cốt sau lưng Vô Chi Kỳ phát ra một chuỗi tiếng nổ, lục phủ ngũ tạng đều bị hỏa độc đáng sợ xâm nhập, hắn đau đến mức rú thảm khàn cả giọng, trong miệng không ngừng phun ra lửa.

Đây là tinh hoa thái cổ độc diễm Chúc Dung thần tộc từ trong núi lửa lớn nhất Nam Hoang tinh luyện, dung hợp bản mạng chân hỏa Hỏa Kỳ Lân nhất tộc

quy phụ Chúc Dung thần tộc, ở trong thái cổ hỏa phế trong lòng đất Nam Hoang ngao luyện ngàn năm mà thành Kỳ Lân Hỏa Lôi.

Loại hỏa lôi này uy lực to lớn, vốn là binh khí chiến lược dùng để công thành, nhưng Hỏa Nguyên lại dùng để công kích Vô Chi Kỳ. Một viên hỏa lôi có thể phá hủy tất cả trong phạm vi ngàn dặm, mấy chục viên hỏa lôi liên miên bùng nổ, dãy núi trong vạn dặm xung quanh Vô Chi Kỳ hóa thành bột phấn, Vô Chi Kỳ cũng bị nổ đứt gân gãy xương, lục phủ ngũ tạng cũng sắp cháy lên.

“Hỏa Nguyên! Các người điên rồi?” Vô Chi Kỳ điên cuồng gào thét, mỗi một sợi lông dài ở toàn thân hẳn đều đang thiêu đốt, trong mấy nhịp thở ngắn ngủn hẳn đã bị đốt thành một con khi trụi lông!

“A cha, a cha, đây là Thái Âm bí pháp, người mau mau ghi nhớ!” Bên hông Vô Chi Kỳ cao trăm trượng quần một cái túi gấm da thú, Nghê Địa cùng Viên Lực bị thương nặng, khoảng một nửa cơ thể bị nướng chín uế oải nằm ở trong túi gấm giã dụn.

Bọn họ là bị Hỏa Nguyên phun ra Kỳ Lân chân hỏa gây thương tích, dù là sinh mệnh lực bọn họ cực kỳ cứng cỏi, lực khôi phục cực kỳ cường hãn, bọn họ cũng không cách nào xua tan Kỳ Lân chân hỏa trong cơ thể, chỉ có thể mặc cho hỏa độc tàn sát bừa bãi ở trong cơ thể.

Nghe được tiếng rú thảm đau thấu nội tâm của Vô Chi Kỳ, Viên Lực bất chấp sư môn cấm kỵ, vội vàng đem Thái Âm bí pháp Cơ Hạo truyền thụ dùng linh hồn truyền âm đưa vào trong đầu Vô Chi Kỳ.

Đang cấp tốc chạy trốn Vô Chi Kỳ chợt chiếm được Thái Âm cấm pháp, thân thể hẳn rung mình, yêu khí màu lam bạc ở toàn thân chợt hướng về màu bạc thuần túy chuyển hóa. Thân hình hẳn trở nên mông mông lung lung như mảng lớn nguyệt hoa u ảnh, tốc độ chạy trốn về phía trước càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt đã kéo ra một chuỗi tàn ảnh thật dài.

Sinh ở thái cổ hồng hoang, làm con thủy viên đầu tiên của Bàn Cổ thế giới,

Vô Chi Kỳ từng ở vô lượng quang huy của Thái Âm tinh tận tình chơi đùa, tu luyện. Hẳn hiểu rất rõ lợi ích của Thái Âm tinh lực đối với yêu tộc, ngại là thời hồng hoang Vô Chi Kỳ mới mở linh trí, trí tuệ hẳn thua xa hiện tại, càng không có đạo hạnh cao thâm khó lường hiện nay, hẳn đắm chìm ở trong Thái Âm tinh lực, lại không cách nào hiểu ảo diệu của Thái Âm tinh.

Được Viên Lực truyền thụ Thái Âm bí pháp, một tầng vách ngăn vô hình trong thần hồn Vô Chi Kỳ đột nhiên bị đánh thủng, pháp lực của hắn chưa có nửa điểm tăng phúc, nhưng đạo hạnh cảnh giới đột nhiên tăng vọt một mảng lớn.

“Hắc hắc, hắc hắc, hắc hắc hắc hắc!” Vô Chi Kỳ vừa chạy trốn, vừa cất tiếng cười dài chói tai: “Hỏa Nguyên, đợi lát nữa lão tử sẽ đánh vỡ đầu của ngươi! Các ngươi dám vô liêm sỉ không chịu cố gắng này, ngu xuẩn cam tâm tình nguyện bán mạng cho ác quỷ dị tộc!”

“Vô Chi Kỳ, lát nữa ta sẽ chặt cái đầu khỉ của ngươi!” Hỏa Nguyên cũng dốc hết toàn lực bán mạng đuổi theo, trong miệng hắn học từng ngậm từng ngậm máu, hắn đang không ngừng thiêu đốt tinh huyết để cầu tốc độ đuổi theo càng lúc càng nhanh Vô Chi Kỳ.

Chợt trên trời có một tiếng nổ, một đạo thần quang màu vàng từ trên trời giáng xuống, một Thiên môn đột nhiên xuất hiện ở trên không nơi cực cao, vô số Kim Ô đạo binh mặc kim giáp kêu ‘Quạ quạ’ chói tai từ trên trời lao mạnh xuống. Các Kim Ô đạo binh cách mặt đất còn xa mấy chục vạn dặm, vô số phi kiếm màu vàng đã đập loạn như một cơn bão cấp tốc xoay tròn, mang theo tiếng xé gió bén nhọn cực kỳ chói tai chém xuống.

“Ta... Đệch!” Vô Chi Kỳ ngoác mồm chửi, phi kiếm màu vàng trên trời đập loạn xuống tất nhiên là đem đám người Hỏa Nguyên coi là mục tiêu chủ yếu, nhưng vẫn có một số Kim Ô đạo binh điên điên khùng khùng không đáng tin chưa thấy rõ người đến là ai, mấy trăm thanh phi kiếm đem Vô Chi Kỳ coi là kẻ địch đâm nhanh xuống.

Vô Chi Kỳ hỗn hển hùng hù hống hổ hống, trong túi gấm bên hông hắt, Viên Lực thò ra một cái đầu, hướng tới một đám người quen trên trời uể oải hừ hừ: “Cứu mạng! Cứu mạng! Chín rồi, chín rồi, tay chân, còn có mệnh căn của ta, chín hết rồi! Cơ Hạ đại thúc, Cơ Hạ đại gia, Cơ Hạ tổ tông, ngài cứu mạng nhanh lên!”

Đám người Hỏa Nguyên bị thiên đình đại quân đột ngột xuất hiện dọa giật mình, bọn họ rống giận khàn cả giọng giờ lên từng món phòng ngự chí bảo, mưa kiếm màu vàng đầy trời gào thét hạ xuống, chỉ nghe tiếng nổ chói tai kéo dài không dứt, phòng ngự chí bảo của bọn họ đồng thời sụp đổ.

Thân thể Hỏa Nguyên bị mấy trăm thanh phi kiếm xuyên thủng, thân thể cao lớn bị lực xuyên thấu cường đại mạnh mẽ đánh ngã xuống đất, ngã vào bụi bặm không thể động đậy.

Chương 1624: Cắt Ngang“Phi, Phi!”

Hỏa Nguyên ngã sấp mặt hộc cả đống máu lớn, hãn hung hăng lắc đầu một cái, đem cát bùn trong mồm hung hăng nhổ ra. Một đám lửa theo bùn cát phun ra, cát bụi trong mồm còn chưa rơi xuống đất đã biến thành nham thạch nóng chảy nhỏ bé.

Ngẩng đầu lên, Hỏa Nguyên có chút mờ mịt nhìn Vô Chi Kỳ. Ngón tay lau một cái ở trên mấy chục vết thương bởi kiếm nhỏ bé xuyên thấu thân thể, chỗ tay chạm vào nóng cháy không chịu nổi, lấy cơ thể Hỏa Kỳ Lân của Hỏa Nguyên, cũng không thể thừa nhận hỏa lực đáng sợ trong vết thương, lân giáp trên người hãn đều bị nướng đến mức mềm nhũn.

Đây là một loại lửa khủng bố so với Kỳ Lân chân hỏa còn bá đạo hơn rất nhiều, loại lửa cấp độ này có thể đếm được trên đầu ngón tay, Hỏa Nguyên nghiêng răng nặng nề nói: “Kim Ô chân hỏa? Không, là Kim Ô chân hỏa tiến hóa mà thành thái dương chân hỏa, có lực lượng chí dương của Thái Dương tinh, càng có một tia bá đạo mãnh liệt của Kim Ô chân hỏa. Hắc!”

Nhe răng trợn mắt đứng dậy, Hỏa Nguyên vút hai chiếc long giác kim giản, giơ hai tay cao cao: “Cơ Hạ đại nhân, bảo đám quạ đen nhà người cầm miệng, tạm thời đừng động thủ, ta tỉnh rồi, chết tiệt, ta thế mà lại bị người ta mê hoặc thần trí, đáng chết!”

Hỏa Nguyên dùng sức lắc đầu, phi kiếm của Kim Ô đạo binh xuyên thấu thân thể hãn, thái dương chân hỏa thuần dương có được lực lượng phá tà rất mạnh, lại thêm thần hồn bản thân Hỏa Nguyên điên cuồng giãy dụa, trong nháy mắt ngã sấp mặt, Hỏa Nguyên đã từ trong sự mê hoặc của Ngu Hoặc thức tỉnh. Hãn khôi phục bản ngã ý thức, chỉ là đầu óc còn có chút hỗn độn, trong đầu cực kỳ đau đớn.

Vô Chi Kỳ âm trầm nhìn Hỏa Nguyên, bàn tay dùng sức vỗ vỗ ở trên mấy

chỗ vết thương hừng hực thiêu đốt trên người: “Cơ Hạ tiểu nhi, đừng nghe lão gia hỏa này nói hươu nói vượn, hắc hắc định đang có ý đồ lệch lạc, trực tiếp hạ lệnh, giết chết hắn là được!”

Hỏa Nguyên tức đến mức cái mũi cũng lệch, hắn nổi trận lôi đình chỉ vào Vô Chi Kỳ chửi ầm lên: “Vô Chi Kỳ, ngươi ta có thù riêng không giả, nay thời điểm đòi mạng, ngươi đừng lấy việc công báo thù riêng! Ngươi biết Ngu Hoặc kia khủng bố bao nhiêu không, nếu để cho làm được việc, ngươi có thể có kết cục tốt?”

Vô Chi Kỳ thâm trầm nhìn Hỏa Nguyên một cái, phần nộ không lên tiếng nữa.

Cơ Hạ gật gật đầu, chỉ vào các thần tử Chúc Dung thị cũng bị đánh ngã sấp mặt kia lạnh lùng nói: “Hỏa Nguyên đại nhân, ngươi có thể cứu tình bọn họ không? Nếu là không thể, ta nơi này có gông ngũ hành chỉ thiên đình có, bọn họ vẫn là bị khóa lại thì tốt hơn.”

Mười mấy thần tử Chúc Dung thị, trong đó bao gồm ba tộc nhân của Hỏa Nguyên cũng bị vô số phi kiếm xuyên thấu thân thể, tu vi bọn họ so với Hỏa Nguyên kém một đường, trình độ bọn họ bị Ngu Hoặc khống chế sâu hơn một chút, trong đó có mấy người trong mắt toát ra một tia ngậy ngô cùng mờ mịt, trong mắt người còn lại vẫn tràn ngập u quang đục ngầu như cũ.

Rất hiển nhiên, bọn họ chưa thể từ dưới sự khống chế của Ngu Hoặc giẫy dụa ra. Hỏa Nguyên nghiến răng tức giận nhìn thoáng qua các đồng bạn đó, hung hăng chà chà chân: “Trói lại... Khốn kiếp, chuyện này, không để yên!”

Vô Chi Kỳ đứng ở một bên, vừa vận lực đem ánh lửa trên vết thương của mình dập tắt, vừa lạnh lùng nói: “Không sai, việc này chưa xong đâu... Các ngươi muốn đuổi giết dư nghiệt Cộng Công thị, tìm người khác là được, cần gì tìm tới lão tử? May mắn lão tử chạy nhanh, nếu không bị các ngươi đám lão khốn kiếp này vây công một trận, xương cốt cũng bị đánh thành cặn rồi.”

Cười lạnh một tiếng, Vô Chi Kỳ hung hăng nói: “Việc này, chưa xong đâu. Chúc Dung thị, chúng ta chờ xem.”

Hỏa Nguyên hừ lạnh vài tiếng, trợn mắt hướng Vô Chi Kỳ liếc xéo một cái, hăn hếch mũi lên, khinh thường lắc lắc đầu.

Cộng Công thị đã là hoa cúc hôm qua, đã sớm bị bão tố đánh cho điêu linh tàn phá, tám đại trọng thần uy chấn thiên hạ của Cộng Công thị, nay còn dám lộ mặt trước mặt người khác, cũng chỉ có một mình Vô Chi Kỳ. Muốn tìm Chúc Dung thị làm phiền? Hỏa Nguyên nhặt lên hai chiếc long giác kim giản mình vừa mới vứt xuống, hung hăng va chạm lẫn nhau một cái.

Đám đông thần tướng, thần binh thiên đình chen chúc mà xuống, bọn họ cầm gông xiềng huyền băng khí lạnh bức người, thuần thực đem một đám đồng bạn của Hỏa Nguyên rất chặt chẽ. Gông xiềng ngũ hành là trọng bảo thiên đình, tuân theo ngũ hành đại đạo mà sinh, là linh vật thiên đình sinh thành, phàm là sinh linh thân ở trong ngũ hành, thì tuyệt không có khả năng chạy thoát gông xiềng ngũ hành giam cầm.

Các khớp quan trọng toàn thân mười mấy cường giả Chúc Dung thị bị gông xiềng huyền băng trắng tới trong suốt trói chặt chẽ, từng cây kim huyền băng dài dài nhỏ nhỏ từ trong gông xiềng đâm ra, hung hăng chui vào thân thể bọn họ. Hàn khí đáng sợ xâm nhập lục phủ ngũ tạng của bọn họ, hỏa diễm bốn nguyên trong cơ thể bọn họ bị mạnh mẽ đóng băng, rất nhanh trên thân đoàn người đã kết tầng băng thật dày.

Vô Chi Kỳ ở một bên nhìn mà lòng tràn đầy thoải mái, hăn lớn tiếng cười nói: “Các người cũng có hôm nay?”

Hỏa Nguyên có chút tức giận hướng tới Vô Chi Kỳ rống lớn một tiếng: “Vô Chi Kỳ, nếu không phải chúng ta vừa mới bị người ta mê hoặc thần trí, một thân thần thông chỉ có thể phát huy ra không đến ba thành, chúng ta há có dễ dàng như vậy bị đánh ngã?”

Cơ Hạ ở một bên cười hắc hắc vài tiếng, nghiêng đầu hướng Hỏa Nguyên nhìn tới.

Ngữ khí Hỏa Nguyên bị kiềm hãm, hần ngấn ngợ, tức giận nói: “Tốt, Cơ Hạ đại nhân, ta thừa nhận thiên đình thần tướng thần binh tinh nhuệ phi phạm... Chỉ là một mũi Kim Ô thiên binh này của các người vừa mới luyện thành? Nếu là chúng ta...”

Cơ Hạ rung lên áo choàng đỏ thắm phía sau xoay người rời đi, Vô Chi Kỳ cố ý quái thanh quái khí cười lớn, theo sát sau Cơ Hạ rời khỏi.

Hỏa Nguyên mặt đỏ bừng đuổi theo phía sau Cơ Hạ, lớn tiếng lải nhải: “Này, này, Cơ Hạ, người chính là người xuất thân Nam Hoang chúng ta, ta và Hỏa Nha bộ các người... Không, ta và tổ tiên Kim Ô bộ các người là lão bằng hữu, tiểu tử người nghe rõ cho ta, chuyện lão tử hôm nay bị các người đánh ngã xuống đất, ai dám lột ra ngoài nửa câu, lão tử trở mặt với các người!”

Kim Ô đạo binh cuộn cuộn xen lẫn đại đội thần tướng, thần binh thiên đình, khống chế các loại tọa kỵ, hóa thành một mảng lớn ánh lửa bay lên trời, nhanh chóng hướng phía Bồ Phán bay đi. Ở trong đại đội chiến sĩ thiên đình, một đám Đông Di tiễn thủ Phòng Phong thị, mấy vạn cường cung thủ Già tộc mình đầy thương tích nằm ở trên mây lửa, trên thân mỗi người đều buộc một khối hậu thổ gông xiềng nặng trĩu.

Bồ Phán, Ngu Hoặc vẫn mặt đầy nụ cười ngồi ở phía dưới tế đàn đột nhiên khẽ biến sắc.

Hần ngẩng đầu lên, thấp giọng lẩm bẩm: “Lực cản trả của thế giới này cường đại như thế? Con Hỏa Kỳ Lân cường đại nhất kia, vậy mà đã gãy thoát sự khống chế của ta? Đế Thuấn chết tiệt, hần sao có thể có thiên địa công đức hộ thể cường đại như vậy? Vì khống chế Đế Thuấn, 93% lực lượng não của Bàn Ngu ta hiện tại có thể nắm giữ đều đặt ở trên người hần.”

Hít sâu một hơi, Ngu Hoặc cắn răng nói: “Chờ ta hấp thụ thêm một chút linh

hồn, lực lượng khối phân thân này mạnh lớn một chút, lực lượng não của Bàn Ngu ta có thể kích hoạt có thể cường đại hơn... Đến lúc đó, người bị ta khống chế, một tên cũng đừng hòng chạy thoát nữa!”

Trên tế đàn, Đế Thuấn cầm quyền trục tỏa ra kim quang, lớn tiếng ngâm xướng tế thiên đảo vận.

Mấy trưởng lão Công Tôn thị bầu bạn Công Tôn Tự Tự, theo bậc thang một bên tế đàn chậm rãi đi lên. Công Tôn Tự Tự mặt mày hớn hở nhìn Đế Thuấn. Thằng tới hiện tại, hẳn cũng không thể tin được Đế Thuấn thật sự già hồ đồ rồi? Sẽ đem ngai báu Nhân Hoàng nhường cho hẳn?

Đang lúc đi, chân trời một đám mây lửa quay cuồng mà đến.

Cơ Hạ nâng tay, một đạo hỏa lôi nổ vang ở giữa không trung, hẳn lớn tiếng quát: “Tiểu tử kia, cút xuống khỏi tế đàn, người nào có tư cách đi lên?”

Chương 1625: Tư Cách Chi Biện

Nếu là ở thời đại hồng hoang, thời điểm nhân tộc còn chưa tụ cư mà thành đại bộ lạc, một gã thần lại thiên đình địa vị ti tiện nhất hiện thân trước mặt người ta, cũng có thể khiến tổ tiên nhân tộc quỳ bái, quỳ rạp xuống đất không dám phát ra đôi câu vài lời.

Cho dù là thời đại Phục Hy thánh hoàng, nhân tộc từ bộ lạc nguyên thủy tụ cư ở hốc cây, hang núi, dần dần phát triển đến đại bộ lạc xây dựng thôn xóm, lán giềng mà ở, thiên đình thần chúng một khi hiện thân trước mặt người ta, cho dù Nhân Hoàng thậm chí thủ lĩnh các bộ vẫn rất cung kính đối với thiên đình chúng thần, không dám có điều gì làm trái.

Đợi đến thời Hiên Viên thánh hoàng, Hiên Viên thánh hoàng tính cách kiên cường, dũng mãnh, thực lực bản thân lại cường đại kinh người, thực lực nhân tộc tiến một bước dài, thiên đình lại dần dần điều linh suy bại, cuối cùng thiên đình thế mà lại tôn Hiên Viên thánh hoàng làm Trung ương thiên đế, là Hiên Viên hoàng đế.

Sau đó uy vọng của thiên đình chư thần liền năm sau không bằng năm trước, thế hệ sau không bằng một thế trước, đợi tới thời kì Đế Nghiêu, Đế Thuấn, thiên đình chỉ còn lại có mèo lớn mèo nhỏ ba năm con, các hậu duệ thần linh dựa vào dựng cung điện lầu các cho nhân tộc mà kiếm cơm thịt rượu ngon, lòng kính sợ của nhân tộc đối với thiên đình không còn sót lại chút gì, thậm chí có con dân nhân tộc mới sinh, đã sớm quên đi thiên đình từng huy hoàng với cao cao tại thượng.

Cơ Hạ thống lĩnh đám đông thần tướng thần binh bày đại trận ở bầu trời, vô số Kim Ô đạo binh kêu ‘quạ quạ’ xoay tròn bay múa ở trời cao, mơ hồ bày ra Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận, dày đặc sát ý bao phủ toàn bộ Bồ Phán.

Trên bầu trời càng có một thiên môn như ẩn như hiện, mơ hồ có thể thấy

được phía sau thiên môn một tòa tháp cao đồ sộ cực kỳ hùng vĩ đứng sừng sững, trong tháp cao phát ra vô số tia sáng xuyên qua hư không, tựa như hòa hợp một thể với toàn bộ thiên địa, một uy áp khí tức đáng sợ nhằm vào đầu hạ xuống, ép toàn bộ con dân Bồ Phán đều không thở nổi.

Sau vô mấy năm, Thiên Địa Đại Trận thiên đình trấn áp tam giới một lần nữa xuất hiện trước mặt người ta, thiên địa uy áp khổng lồ như một ngọn núi lớn đè ở đỉnh đầu tất cả mọi người, nhiều con dân nhân tộc thực lực thấp kém thân thể khẽ run lên, thiếu chút nữa đã quỳ rạp xuống đất quỳ bái.

‘Keng’ một tiếng vang lớn, hư ảnh một cái chuông cổ thật lớn từ trên không Bồ Phán đột nhiên hiện lên, sóng âm cuộn cuộn hóa thành từng cơn sóng triều hai màu vàng tím xen lẫn sương mù ánh sáng hướng bốn phía khuếch tán ra, cứng rắn đem uy áp khổng lồ thiên đình đại quân Cơ Hạ thống lĩnh xây dựng ra triệt tiêu bảy tám phần.

Mấy trăm Đại Vu Vu Điện khí tức mạnh mẽ dị thường phóng lên cao, Ngũ Long Nghiêu, Chúc Long Quỹ, Phòng Phong Ác các trưởng lão Vu Điện quanh thân tản mát ra khí tức đáng sợ, phía sau sương mù quanh quẩn, mơ hồ có thể thấy được hư ảnh khổng lồ như ẩn như hiện ở trong sương mù. Các hư ảnh to lớn đó như lẫn làm một thể với thân thể đám người Ngũ Long Nghiêu, làm thân hình bọn họ nhìn qua cũng trở nên như các ngọn núi lớn nguy nga.

“Cơ Hạ, đây là trọng địa nhân tộc ta tế trời, thối lui!” Phía sau Chúc Long Quỹ một hư ảnh Chúc Long lớn vô cùng ẩn hiện, Chúc Long hai mắt ép sát mỗi một lần hít thở, đều tạo ra một cơn lốc chảy xiết ở bên người Chúc Long Quỹ. Cơn lốc gào thét xoay tròn, mơ hồ đem hư không cũng xé ra các vết rách màu đen nhỏ bé.

“Ta cũng là nhân tộc!” Cơ Hạ từ trên lưng tọa kỵ Kim Ô nhảy xuống, đập một đám mây lửa từ trên cao cấp tốc hạ xuống, lóe lên vài cái đã tới trước mặt Chúc Long Quỹ. Cách nhau không đến ba trượng, ánh mắt Cơ Hạ lạnh lùng nhìn Chúc Long Quỹ con người một mảng đục ngầu: “Ta, cũng là nhân tộc, chẳng

qua, ta tạm nắm một ít quyền bính thiên đình mà thôi.”

“Người đã chấp chưởng quyền bính thiên đình, thì không nên nhúng tay việc nhân tộc nữa.” Ngũ Long Nghiêu lớn tiếng quát: “Rút lui, nếu không, đại quân người thống soái khí thế hùng hổ mà đến, là muốn đại chiến một trận với nhân tộc ta?”

“Thiên đình là thiên đình của thiên địa chúng sinh, ta thân là đứng đầu Chiến bộ thiên đình, nên giám sát thiên địa, tu chỉnh tam giới, phạm là có người có hành vi gây họa thiên hạ, ta tự nhiên toàn lực ngăn lại.” Cơ Hạ không chút hàm hồ nói: “Nhân tộc cũng là một thành viên của thiên địa chúng sinh, nên chịu thiên đình ta giám sát.”

“Thiên đình không quản được việc nhân tộc ta.” Phòng Phong Ác giọng the thé thét dài: “Đã bao nhiêu năm, thiên đình, không quản đến nhân tộc ta rồi!”

“Việc nhân tộc nếu không cần thiên đình nhúng tay, các người tể trời làm gì?” Cơ Hạ cất tiếng cười to, hắc hắc đôi tay, hướng vô số con dân nhân tộc ở bốn phương tám hướng lớn tiếng quát: “Nếu nhân tộc không cần thiên đình giám sát, các người hiến tể thiên địa làm cái gì?”

Trong đầu vô số con dân nhân tộc một mảng hỗn loạn, lời Cơ Hạ nói tựa như rất có đạo lý.

Nếu dựa theo cách nói của mấy vị trưởng lão Vu Điện, việc nội bộ nhân tộc không cần thiên đình nhúng tay, như vậy nhân tộc hiến tể thiên địa làm cái gì?

Trong con người Đế Thuấn lóe ra hàn quang, hắc ngẩng đầu lên cao giọng quát: “Cơ Hạ, nhân tộc ta hiến tể là trời cao đất dày, mà không phải thiên đình người!”

Thân thể Cơ Hạ nhoáng lên một cái, một mảng ánh lửa quay cuồng, hắc trực tiếp thuận di đến trước mặt Đế Thuấn, nhìn Đế Thuấn lớn tiếng quát: “Thiên đình ta đại biểu trời cao đất dày! Thiên đình ta chính là người chấp hành ý chí

thiên địa này! Nhân tộc các người đã vẫn muốn hiến tế thiên địa, như vậy chuyện của các người, thiên đình ta nhất định phải nhúng tay!”

Không đợi Đế Thuấn mở miệng, Cơ Hạ xoay người, từ trong tay áo loáng cái lấy ra mấy chục phần quyển trục toàn thân khí tím quanh quẩn, tản mát ra uy áp cường đại: “Nếu nhân tộc các người không cần thiên đình ta nhúng tay việc nội bộ, vì sao nhân tộc các người có rất nhiều con dân khẩn cầu trời, muốn thiên đình ta ngăn cản Công Tôn Tự Tự đi lên ngai báu Nhân Hoàng? Hả? Nhìn xem những công văn thông báo với trời này, không phải là Cơ Hạ ta ngụy tạo!”

Trong thiên đình có thông linh bảo đỉnh câu thông thiên địa, phàm là sinh linh có trí tuệ của Bàn Cổ thế giới, chỉ cần cầu nguyện đối với thiên địa, chỉ cần niệm lực bọn họ cầu nguyện đủ cường đại, thì có thể ngưng tụ thành công văn thông báo với trời thực chất, trực tiếp đưa tới trước chỗ thiên đế.

Cơ Hạ vì cuồn cuộn không dứt đủ loại chuyện lông gà vỏ tỏi phiền toái, đã làm chướng quây phải tay chuồn khỏi thiên đình.

Nay Cơ Hạ lấy ra những công văn này, lập tức chứng minh là có con dân nhân tộc không phục Công Tôn Tự Tự đi lên ngai báu Nhân Hoàng, lúc này mới hướng thiên địa cầu nguyện, yêu cầu thiên địa ngăn cản Công Tôn Tự Tự đi lên ngôi vị hoàng đế.

Trong đám người, đám người Hoa Tư Liệt, Liệt Sơn Kháng đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, bọn họ nhìn nhau một cái, khóe miệng mang theo nụ cười mỉm.

Bọn họ phái tâm phúc thần thuộc đi thiên đình, nhưng bọn họ cũng sợ nửa đường có người chặn lại, cho nên lại điều khiển tâm phúc hướng thiên địa cầu nguyện, trực tiếp đem tâm nguyện của bọn họ đưa đến trong thiên đình.

Cơ Hạ không phụ kỳ vọng, hăn quả nhiên đã kịp thời chạy tới.

Quyền uy thiên đình tất nhiên không lớn như trước đây, nhưng hiện nay thực

lực thiên đình không thể khinh thường, hơn nữa Cơ Hạ dù sao chiếm danh phận đại nghĩa, lại có sự giúp đỡ to lớn của các cao tăng nhân tộc giao hảo với Tự Văn Mệnh, có lẽ vẫn không thể thay đổi chủ ý của Đế Thuấn, lại đủ để phá hư lần đại điển nhường ngôi này!

Đế Thuấn ngơ ngác nhìn công văn bốc lên khí tím trong tay Cơ Hạ, làm Nhân Hoàng, hẳn đương nhiên biết đây là cái gì.

Trầm ngâm một lát, Đế Thuấn nhìn Cơ Hạ chậm rãi nói: “Cơ Hạ, người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Trong con người Cơ Hạ hàn quang chột lóe, hẳn chỉ vào Công Tôn Tự Tự cười lạnh nói: “Hắn không xứng trở thành Nhân Hoàng!”

Đế Thuấn khẽ nhíu mày, hẳn trầm giọng nói: “Kẻ ta tự mình chọn lựa, vì sao không thể trở thành Nhân Hoàng?”

Cơ Hạ khẽ đảo mắt, hẳn quyết định không biết xấu hổ, hẳn chỉ vào Công Tôn Tự Tự cười lạnh nói: “Hắn liên lụy vào mấy chục vụ án cường hiếp giết người vút xác, thiên đình đang muốn truy bắt hắn và nanh vuốt của hắn, người phẩm đức bại hoại như thế, tài gì đức gì trở thành Nhân Hoàng chứ?”

Lời của Cơ Hạ vừa ra khỏi miệng, cả nơi đây tĩnh mịch, không có ai nói được thành lời.

Chương 1626: Cơ Hạ Vô Lại

Vô số người ánh mắt sáng ngời nhìn Cơ Hạ, vô số người đều ở trong lòng cảm khái, lời này của Cơ Hạ thật sự là không biết xấu hổ.

Cái tội danh này một khi chụp lên, thanh danh Công Tôn Tự Tự coi như triệt để bị hủy, cho dù... Cho dù hãn trong sạch như tuyết, bởi vì phen lời này của Cơ Hạ vừa ra, bởi vì Cơ Hạ là phụ thân của Cơ Hạo, chỉ cần nhân tộc phạm là còn cần bận tâm tôn nghiêm và thể diện thiên đình, Công Tôn Tự Tự ở nhân tộc khó có ngày mở mày mở mặt nữa.

Càng không cần nói, Công Tôn Tự Tự cũng không trong sạch thế nào cả, kẻ này thật sự không phải thứ tốt đẹp gì.

Đế Thuấn ánh mắt cực thâm trầm nhìn Cơ Hạ: “Công Tôn Tự Tự đức hạnh có lỗi? Không xứng đảm nhiệm địa vị Nhân Hoàng?”

Cơ Hạ nghiêm trang nhìn Đế Thuấn: “Công Tôn Tự Tự đức hạnh có lỗi, nếu hãn thành Nhân Hoàng, cái khác ta không dám nói, cảnh nội nhân tộc ba năm một nạn lũ, ba năm hạn hán, ba năm một nạn châu chấu, đây là chuyện chắc chắn! Cái này, đều vì Công Tôn Tự Tự kẻ này thật sự quá xấu xa rồi, giống như một bãi phân Chu La thú ném vào trong một nồi nước, nồi nước này xác định vững chắc xui xẻo tao ương!”

Đám đế tử Hoa Tư Liệt đều cúi đầu, cười không phát ra tiếng.

Thủ đoạn của Cơ Hạ quá vô sỉ, phen lời này của hãn đối với Đế Thuấn, người có thể nói là bình định đối với Công Tôn Tự Tự, cũng có thể nói là uy hiếp nào đó của Cơ Hạ. Lấy lực lượng thiên đình, muốn tạo thành nạn lũ diệt thế như Cộng Công thị là không dễ dàng, nhưng hàng năm chọn mấy khối lãnh địa nhân tộc phát mấy trận đại hồng thủy, chọn mấy nơi làm chút nạn hạn hán, nạn châu chấu..., thì quá thoải mái.

Trước mặt vô số cao tăng nhân tộc, trước mặt vô số con dân nhân tộc, Cơ Hạ đã nói rành mạch, thấu triệt rõ ràng —— Công Tôn Tự Tự chính là một bãi cứt thối, hễ nếu làm Nhân Hoàng, nhân tộc nếu gặp họa... Đây là điều Cơ Hạ đã sớm đã cảnh cáo mọi người rồi đó!

Đế Thuấn mặt âm trầm một lúc lâu không hé răng, Công Tôn Tự Tự ở bên đã tức giận đến mức da mặt phát xanh.

Đoạn lời này của Cơ Hạ vừa ra, danh vọng của hễ đã hoàn toàn bị hủy. Tuy hễ quả thực không phải loại tốt đẹp gì, nhưng các tội trạng Cơ Hạ nói, hễ dám hướng trời thề hễ thực sự chưa làm. Cơ Hạ đây là chụp mũ lung tung, cài cắm tội danh lung tung, đây là cố ý bại hoại phẩm đức Công Tôn Tự Tự hễ!

Ngai báu Nhân Hoàng đang hướng Công Tôn Tự Tự vẫy tay, vô hạn vinh quang, vô thượng quyền bính đưa tay có thể chạm tới, ở thời điểm đòi mạng này, Cơ Hạ đột nhiên đi ra quấy rối, thế này quả thực so với giết cha ruột của Công Tôn Tự Tự còn khiến hễ khó chịu hơn.

Một tiếng rống giận dữ bén nhọn từ chỗ cực sâu của thân thể Công Tôn Tự Tự truyền đến, Công Tôn Tự Tự xắn lên tay áo miện phục rộng thùng thình trói buộc, rút ra bội kiếm ánh vàng rực rỡ bên hông, rống giận khàn cả giọng hướng Cơ Hạ lao lên: “Đồ vô liêm sỉ, người sao dám hủy danh vọng của ta?”

Tộc nhân Hữu Hùng nhất tộc Công Tôn thị, mỗi người đều truyền thừa kiếm đạo của Hiên Viên thánh hoàng. Công Tôn Tự Tự dù sao cũng từng là đế tử, tu vi kiếm đạo cực cao. Trên bảo kiếm ánh vàng rực rỡ một đạo kiếm khí dài đến trăm trượng tuôn ra, tàn nhẫn vô cùng hướng ngực Cơ Hạ đâm nhanh tới.

Cơ Hạ cười, hễ âm trầm cười nói: “Các vị, nhìn đi, không phải là ta nói bừa. Thằng nhãi này then quá hóa giận, muốn giết người diệt khẩu rồi! Hắc hắc, thân là con dân nhân tộc, lại mưu toan ám sát trọng thần thiên đình, cái này đã xúc phạm các thiên quy giới luật nào?”

Đế Thuấn không hé răng, mấy đại trưởng lão Vu Điện cũng chưa nói gì, mấy

trưởng lão Công Tôn thị thì hỗn hển xông lên, bọn họ rút kiếm chắn trước mặt Công Tôn Tự Tự.

Kiểm khí tung hoành, kiếm quang lóe lên, bảy tám trưởng lão Công Tôn thị liên thủ tạo thành một tấm lưới kiếm, mạnh mẽ đem kiếm quang của Công Tôn Tự Tự áp chế xuống. Một tiếng vang thanh thúy ‘Keng’ truyền đến, một trưởng lão Công Tôn thị tu vi sâu nhất vung lên thanh kiếm sắc bén trong tay, bội kiếm của Công Tôn Tự Tự bị chém thành hai đoạn, mấy thanh kiếm sắc bén lập tức để ở chỗ yếu hại quanh thân Công Tôn Tự Tự, làm hãn không dám nhúc nhích nữa.

Một đợt tiếng kim loại va chạm truyền đến, mấy chục thần tượng thiên đình ra tay, một bộ gõng xiềng ngũ hành xoay tròn rơi xuống, mấy chục món hình cụ dùng xiềng xích năm màu nhỏ bé xâu chuỗi lại với nhau, gõng xiềng ngũ hành nhanh chóng chụp trên người Công Tôn Tự Tự, vô số cây kim nhỏ năm màu đâm vào thân thể hãn, ngũ hành cấm chế phong ấn lực phủ ngũ tạng toàn thân vu lực của hãn, khiến hãn khó có thể nhúc nhích nữa.

Mấy vị thần tượng xách Công Tôn Tự Tự lên, nhanh chóng bay vào trong đại trận của thiên đình.

Trong con người Đế Thuấn hàn quang lóe lên một đợt. Hãn nhìn nhìn bốn phía vô số con dân nhân tộc bên cạnh tế đàn, lại nhìn nhìn mấy vị trưởng lão Công Tôn thị vẻ mặt chật vật, đột nhiên chậm rãi cười lên: “Ta sai rồi. Cũng là mấy vị trưởng lão sai rồi. Ta trước đó vài ngày đã nói, nhân tuyển muốn nhường ngôi Nhân Hoàng là Công Tôn Húc, mấy vị trưởng lão sao lại đem Công Tôn Tự Tự tên bại hoại này dẫn tới?”

Đế Thuấn chỉ tay, một tia sáng màu vàng xen lẫn khí tím từ đầu ngón tay hãn phun ra, vừa lúc rơi ở trên người một thanh niên oai hùng phi phàm trong đội ngũ tộc nhân Công Tôn thị: “Công Tôn Húc, lên tế đàn, sau nhường ngôi đại đế hôm nay, ngươi đã là Nhân Hoàng mới!”

Công Tôn Húc ngay cả đế tử cũng không phải, chỉ có thể tính là thanh niên

tuần ngàn tương đối tình nhuệ của Công Tôn thị mờ mịt nhìn Đế Thuấn.

Hắn cái gì cũng không phải, hắn ở trong Công Tôn thị tộc, chỉ là một gã thiên phu trưởng đội ngàn người không bắt mắt, lấy tài nguyên khổng lồ Công Tôn thị có được, Công Tôn Húc hiện nay thực lực cũng chỉ là cao giai Vu Vương bình thường, ngay cả ngưỡng cửa Vu Đế cũng chưa đụng đến.

Bởi vì tên của hắn âm đọc giống với Công Tôn Tự Tự, cho nên Đế Thuấn chỉ định hắn trở thành nhân tuyển Nhân Hoàng?

Da đầu Công Tôn Húc phát tê từng đợt, hắn không cảm thấy kích động một chút nào, không cảm thấy kinh hãi một chút nào, nhìn thấy kết cục của Công Tôn Tự Tự, lông tóc toàn thân hắn dựng thẳng lên từng sợi một, một loại sợ hãi cực độ khủng bố đã khống chế thân thể hắn, toàn thân hắn cứng ngắc, một câu cũng nói không nên lời.

“Xem đứa nhỏ này chính là quá mức thuần hậu lương thiện, cao hứng ngay cả lời cũng không thể nói nữa.” Đế Thuấn mỉm cười nhìn Công Tôn Húc, ôn hòa nói: “Ta từ lúc hắn nhỏ tuổi, đã luôn chú ý đứa nhỏ này. Những năm gần đây, đứa nhỏ này xử sự cực kỳ thích đáng, ở lúc trị thủy cũng lập được rất nhiều công huân, tích góp vô số công đức, càng kiêm hắn phẩm tính rộng lượng, thân thiện có đức, cho nên do hắn tiếp quản địa vị Nhân Hoàng, ta là yên tâm!”

Trong mắt Đế Thuấn lóe ra hàn quang, hắn quay đầu nhìn Cơ Hạ, hỏi từng chữ một: “Cơ Hạ đại thần, Công Tôn Húc có chỗ nào không ổn hay không?”

Công Tôn Húc chỉ là một tiểu nhân vật, ở trong vô số con em thanh niên của Công Tôn thị không chút bắt mắt, Đế Thuấn rất muốn biết, Cơ Hạ có thể chụp tội danh gì cho Công Tôn Húc.

“Hắn, không tôn thiên địa, bất kính tổ linh!” Cơ Hạ cười lạnh một tiếng, nhìn Công Tôn Húc cười lạnh nói: “Ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, hắn từng đánh đổ tế đàn tế trời, chà đạp tế phẩm tế trời, nói lời bất kính đối với thiên địa thần linh, người cuồng vọng như thế, nên đưa vào thiên lao, nhốt ngàn năm, để

chuộc tội của hắn.”

Công Tôn Húc sợ tới mức toàn thân run lên, hắn thét to khàn cả giọng:
“Không, ta không có, ta không đánh đổ tế đàn, ta không bất kính đối với thiên địa thần linh!”

Cơ Hạ nhất thời nhếch miệng cười lên, hắn chỉ vào Công Tôn Húc cười nói:
“Các người xem, mọi người xem, ai phạm tội sẽ thành thật thẳng thắn? Thằng nhãi này đến lúc này, còn không quên đùn đẩy tội lỗi, người gian trá không thành thật như thế, hắn cũng có tư cách đảm nhiệm Nhân Hoàng?”

Toàn bộ hội trường tiếp tục tĩnh mịch, mọi người nhìn khuôn mặt tươi cười của Cơ Hạ, thật sự nói không ra lời.

Chương 1627: Đồ Cùng Chủy Kiến

‘Rắc’ một tiếng, một cái gong xiềng huyền băng gắt gao chế trụ Công Tôn Húc, mấy vị thần tướng xâm nhập trong đội ngũ tộc nhân Công Tôn thị, đem Công Tôn Húc hung hăng lôi lên bầu trời.

Cơ Hạ xoay người, đưa lưng về phía Đế Thuấn, mặt hướng tới vô số con dân nhân tộc ngay phía trước tế đàn, thần nhiên nói: “Các vị phụ lão, nghĩ hẳn là không muốn để một người không tôn kính thiên địa, cuồng vọng tà đạo đảm nhiệm Nhân Hoàng nhỉ?”

Không ai hé răng, cho dù là người ngày thường ngu dốt nhất, giờ phút này cũng phát hiện sự tình rất không ổn.

Trước kia chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, nhường ngôi đại điển, đây là quy củ cũ từ thời đại Phục Hy thánh hoàng đã truyền xuống, một thế hệ lại một thế hệ Nhân Hoàng, ở trong vô số con em nhân tộc chọn lựa tinh anh đức hạnh cao nhất, năng lực mạnh nhất, đem địa vị Nhân Hoàng truyền cho hẳn.

Chúng sinh, vô số người đều có mắt, ai tốt, ai xấu, ai có đức hạnh, ai không có đức, người trong thiên hạ thấy ở trong mắt, nhớ ở trong lòng. Cho nên các đời Nhân Hoàng nhường ngôi, người tiếp quản ngai báu Nhân Hoàng là ai, trong lòng mọi người trước đó đều có chuẩn bị.

Một lần này Đế Thuấn đột nhiên muốn truyền ngôi cho Công Tôn Tự Tự, ai là Công Tôn Tự Tự? Hơn 99,999% số người không biết Công Tôn Tự Tự là ai. Mọi người đều cho rằng Đế Thuấn sẽ truyền ngôi cho Tự Văn Mệnh, mọi người đều chờ mong sau khi Tự Văn Mệnh lên ngôi, có thể dẫn dắt nhân tộc dũng mãnh tinh tiến, để nhân tộc thu được hoàn cảnh sinh tồn tốt hơn, khiến nhân tộc càng thêm lớn mạnh, phồn thịnh.

Bởi vì uy vọng Đế Thuấn nhiều năm qua tích lũy, vô số con dân nhân tộc tự thôi miên cho rằng, gã Công Tôn Tự Tự không biết tên này sẽ là một nhân tuyển

Nhân Hoàng tốt, mọi người cố nén sự bất an trong lòng, tiến tới tham gia đại điển nhường ngôi.

Sau đó Cơ Hạ xuất hiện, hẳn chỉ chứng Công Tôn Tự Tự phạm trọng tội không thể tha thứ, hơn nữa bảo thần tướng thiên đình đem gã bắt quy án.

Ngay sau đó Đế Thuấn liền đề xuất để cho Công Tôn Húc tiếp quản địa vị Nhân Hoàng, mà Cơ Hạ lập tức chỉ ra tội danh Công Tôn Húc mắc, cũng đem gã bắt giam. Mọi người nhất thời hiểu, sự tình không đúng, Đế Thuấn không thích hợp, cực kỳ không thích hợp!

Lấy tài đức sáng suốt của Đế Thuấn, hẳn sao có thể làm ra chuyện hoang đường như vậy? Nhân tuyển Nhân Hoàng là rau cải trắng trên mặt đất sao? Một củ hỏng thì tiếp tục chọn một củ khác? Không có bất cứ sự chuẩn bị nào, không có bất cứ sự báo trước nào, người tùy ý chỉ điểm một người thì là nhân tuyển Nhân Hoàng?

Cho dù Phục Hy thánh hoàng, cho dù Hiên Viên thánh hoàng, khi bọn họ nhường ngôi, người tiếp quản ngai báu Nhân Hoàng, người nào không phải được lựa chọn kỹ càng? Người nào không phải trải qua nhiều năm khảo sát? Người nào không phải lập vô số công lao cho nhân tộc, con dân nhân tộc trong thiên hạ ít nhất có bảy tám phần mười số người từng nghe nói uy danh của hẳn?

Người tùy ý chỉ điểm hai người trẻ tuổi của Công Tôn thị, liền dám đem đại vị Nhân Hoàng nhường ngôi cho bọn họ?

Người đầu tiên Công Tôn Tự Tự, người còn có thể nói người bí mật bồi dưỡng bao nhiêu năm, người vụng trộm quan sát hẳn bao nhiêu năm, Công Tôn Tự Tự lại ở chỗ tối lập bao nhiêu công lao cho nhân tộc vân vân, bởi vì người là Đế Thuấn, cho nên mọi người còn có thể miễn cưỡng thuyết phục bản thân, tin tưởng lời của người.

Nhưng người thứ hai Công Tôn Húc, người Đế Thuấn là đang nói giỡn sao? Tùy tay chỉ một người như vậy, không biết từ nơi nào toát ra, người dám đem đại

vị Nhân Hoàng truyền thừa cho gã? Loại chuyện này, Đế Thuấn người làm sao dám nói ra khỏi mồm? Người sao lại dám làm như thế?

Đám người im lặng không phát ra tiếng, nhưng trên mặt nhiều lão nhân đã hiện ra sự tức giận.

Nhưng ngoài tức giận, nhiều người càng nghi hoặc không hiểu nhìn Đế Thuấn —— lấy tài đức sáng suốt, hiền đức của Đế Thuấn, hã sao có thể làm ra chuyện hoang đường như vậy? Hã sao có thể qua loa quyết định nhân tuyển Nhân Hoàng như vậy?

“Giải tán đi!” Cơ Hạ cười rất hòa ái hướng con dân nhân tộc xung quanh tế đàn cúi đầu hành lễ thật sâu, hã vừa cúi đầu, vừa lớn tiếng cười nói: “Các vị phụ lão, giải tán đi... Đế Thuấn gần đây đầu óc phát sốt, làm ra quyết định hơi có chút không ổn, tương lai Nhân Hoàng mới tốt cuộc sẽ là ai, còn cần chúng ta thương lượng nhiều hơn mới được.”

Cơ Hạ hít sâu một hơi, quát lớn: “Hôm nay, mời mọi người tó tó trở về nhà... Nếu là ở ngoài Bồ Phán, có thân quyến bạn cũ, mọi người không ngại đi thăm người thân bạn bè, nán lại ở nhà người thân bạn bè thêm vài ngày.”

Lời này vừa ra, nhiều lão nhân nhân tộc lão thành ổn trọng, đã trải qua vô số mưa gió chợt biến sắc, bọn họ lẳng lẳng không lên tiếng hướng Cơ Hạ trên tế đàn ôm quyền thi lễ thật sâu, không chút do dự kéo tay áo con cháu nhà mình xoay người rời đi.

Đám đông vô biên vô hạn chợt hành động, có trên sáu phần mười con dân Bồ Phán đang nhanh chóng rời khỏi tế đàn. Trong những con dân này không thiếu tinh nhuệ thực lực Đại Vu, cũng không thiếu hảo thủ cấp Tiểu Vu, bọn họ phân biệt thi triển toàn bộ lực lượng, mang theo thân quyến của nhà mình dùng hết tốc độ rời khỏi tế đàn nhường ngôi.

Đế Thuấn vẻ mặt tối tăm nhìn con dân nhân tộc rời đi, hã lẳng lẽ thờ dài một hơi, lạnh như băng quát: “Toàn bộ con dân nhân tộc, dừng lại cho ta. Các

người hoảng hốt cái gì? Loạn cái gì? Dừng lại, đại diện nhường ngôi, phải tiếp tục! Tất cả mọi người dừng hết lại, nếu có ai chống đối, lấy lý do cấu kết ác quỷ dị tộc, chém giết toàn bộ ngay tại chỗ!”

‘Oành’ một tiếng, lời nói của Đế Thuần khiến tất cả mọi người hoàn toàn loạn lên.

Nhiều con dân nhân tộc còn chưa hạ quyết tâm kinh hãi nhìn Đế Thuần gương mặt vắn vẹo, đỉnh đầu mơ hồ có các tia khí đen trào ra. Toàn bộ mọi người biết rõ, Đế Thuần là rất không thích hợp, ngày thường Đế Thuần là nhân đức hòa ái như vậy, hãn sao có thể nói ra lời như vậy?

Càng nhiều con dân nhân tộc bắt đầu nhanh chóng rút lui, may mà lúc này con dân nhân tộc phần nhiều gân cốt cường tráng, đi lại nhanh hơn tuần mã, càng có đám đông Đại Vu, Vu Vương xen lẫn trong đó, bọn họ thi triển vu pháp, dẫn vợ kéo con rời mặt đất chạy vội, mắt thấy con dân nhân tộc xung quanh tế đàn đang cấp tốc giảm bớt.

Chỉ có thủ lĩnh các đại bộ tộc tính cả lượng lớn tộc nhân tình nguyện ở lại hiện trường. Về mặt thủ lĩnh các bộ tộc đó lạnh lùng nhìn Đế Thuần, nhìn tộc nhân Công Tôn thị. Nhiều thủ lĩnh bộ tộc trong lòng rối rắm như cháy—— Đế Thuần đã trúng tà? Hay là Công Tôn thị đã giở trò? Hoặc là, còn có đại thị tộc khác xen vào bên trong?

Bọn họ ngay cả chuyện chỉ định lung tung nhân tuyển Nhân Hoàng cũng làm ra được, bọn họ còn có cái gì không dám làm?

Một tia vết nứt không tiếng động sinh ra ở giữa thủ lĩnh toàn bộ bộ tộc, trong ánh mắt mọi người nhìn nhau đã tràn ngập nghi kỵ cùng hoài nghi.

Đế Thuần đột nhiên hung hăng dậm chân, hãn lớn tiếng quát: “Nghe mệnh lệnh ta, bất luận kẻ nào dám rời khỏi nơi đại diện, đều chém giết hết!”

Một tiếng rống to ‘Hô’ ở xa xa truyền đến, vô số cấm quân nhân tộc mặc

trọng giáp, cầm trường thương đại kích từ bốn phương tám hướng xuất hiện, xa xa hướng con dân nhân tộc rời khỏi đại điển hiện trường bao vây lại.

Cơ Hạ lập tức khoát tay lớn tiếng quát: “Toàn bộ mọi người của thiên đình nghe lệnh ta, ai dám cản trở các phụ lão rời khỏi, đều chém tận giết tuyệt, không cần nương tay!”

Xoay người, Cơ Hạ vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Đế Thuấn lớn tiếng quát: “Đế Thuấn, còn không mau mau tỉnh lại? Người chính là Nhân Hoàng của nhân tộc, có thể nào dễ dàng bị ngoại ma khống chế như thế? Mau mau tỉnh lại!”

Con người của Đế Thuấn chợt biến thành màu đen, hắc lạnh lòng vô tình nhìn Cơ Hạ một cái, chậm rãi rút ra bội kiếm bên hông.

Chương 1628: Vô Kế Khả Thi

Tiếng xé lụa lao vút lên trời, Đế Thuấn vạch ra một kiếm, một đạo kiếm quang kéo dài nặng nề, hùng hậu, như núi non trùng điệp nghiền ép tới trước mặt, ép mái tóc dài của Cơ Hạ hất về phía sau, trong tai mũi miệng kinh phong kích động, thân thể càng theo bản năng trượt về phía sau.

Kiếm của Đế Thuấn, cực kỳ đáng sợ, Cơ Hạ dám dùng đầu toàn bộ tổ tiên Kim Ô bộ thề, hãn chưa bao giờ gặp kiếm ý đáng sợ như thế.

Chỉ cần một kiếm vạch ra, Cơ Hạ như thấy được toàn bộ núi cao ở toàn bộ Bàn Cổ mỗi đại lục xếp đội hướng vào đầu hãn đập xuống, kiếm ý vốn nên sắc bén, bị Đế Thuấn mạnh mẽ diễn biến trầm trọng dị thường.

Cơ Hạ từng chiến đấu với rất nhiều tinh nhuệ dị tộc, khi trị thủy cũng từng chém giết với rất nhiều sơn tinh thủy quái, tuyệt không một ai có thể như Đế Thuấn, chỉ một kiếm vạch ra, đã ép Cơ Hạ xuất phát từ cho bản năng lui lại.

Chưa chiến, Cơ Hạ thừa nhận, hãn đã có chút khiếp đảm.

Chưa chiến, Cơ Hạ tức giận, hãn phát hiện mình căn bản không nhắc lên nổi nửa điểm chiến ý đối với Đế Thuấn!

Đế Thuấn uy vọng quá cao, hãn đã làm quá nhiều cho nhân tộc, cho dù hãn giờ phút này hạ lệnh lung tung đem ngai báu Nhân Hoàng nhường ngôi cho một số người đáng tin, cái đó cũng không phải lỗi của Đế Thuấn. Đối mặt Đế Thuấn, Cơ Hạ không thể ra tay, vô lực ra tay, lại càng không dám ra tay.

Cho dù cắt rách một chút da của Đế Thuấn, Cơ Hạ cũng cảm thấy mình tội không thể tha, tội ác chồng chất. Càng không cần nói, thực lực bản thân Đế Thuấn thật sự mạnh đến dọa người, rõ ràng là cảnh giới Vu Đế đỉnh phong, nhưng một kiếm hãn vạch ra kích phát ra lực lượng không thua gì đại năng cấp Vu Thần.

Cơ Hạ vội lui lại, kiếm ý của Đế Thuấn đã từ xa đánh trúng ngực hần. Giáp nửa người màu đỏ rực ánh lửa quanh quần trên người Cơ Hạ nổi lên nhiều tầng thần quang, một cái đầu hỏa long khuôn mặt dữ tợn từ trên giáp nửa thân của Cơ Hạ lao ra, lớn tiếng gào thét hướng kiếm quang của Đế Thuấn phun ra một ánh lửa thật dài.

Trong tiếng ‘Răng rắc’, cái đầu hỏa long bị một kiếm chém vỡ, kiếm ý của Đế Thuấn hoàn toàn rơi ở trên giáp nửa thân của Cơ Hạ, thần khí giáp trụ cất chứa trong kho báu thiên đình này phát ra một tiếng rên rỉ thê lương, bị kiếm ý hung mãnh phá vỡ ra một vết rách thật dài.

Cơ Hạ khóc không ra nước mắt nhìn thần giáp bị chém rách, thật sự luận tới lực phòng ngự, một đạo kiếm quang của Đế Thuấn lợi hại nữa, cũng không có khả năng thoải mái như thế chém rách thần giáp dùng vải thái cổ hỏa long rèn thành này. Nhưng Đế Thuấn thân mang vô lượng công đức, nhất cử nhất động đều có thiên địa đại thế phụ họa, kiếm ý của hần còn chưa đụng tới giáp trụ của Cơ Hạ, thiên địa đại thế đã phá hủy toàn bộ phòng ngự cấm chế trong thần giáp.

Lấy thực lực Đế Thuấn, một kiếm bổ ra một tầng hỏa long lân giáp thuần túy, đó tự nhiên không phải chuyện gì khó khăn.

Đế Thuấn cười lạnh một tiếng trầm thấp, quanh thân hần có các tia khí đen quanh quần, nâng tay lại là một kiếm hướng Cơ Hạ bổ xuống. Cơ Hạ giận dữ mắng một tiếng, hần rút ra bội kiếm bên hông, một kiếm kéo lên một ánh lửa hướng kiếm của Đế Thuấn nghênh đón.

Chợt, trên lưỡi kiếm của Đế Thuấn một đạo huyền hoàng khí hiện lên, hoá quang trên lưỡi kiếm của Cơ Hạ tan thành mây khói, kiếm Đế Thuấn bổ hoàn toàn vào trên bội kiếm của hần, tùy tay đem bội kiếm của hần chém thành hai đoạn. Kiếm quang thuận thế trượt xuống dưới, trên giáp ngực Cơ Hạ lại nứt ra một vết, kiếm quang xuyên thấu qua vết rách xé rách cơ thịt Cơ Hạ, để lại trên ngực hần vết kiếm sâu ba tấc.

Lượng lớn máu tươi phun ra, Cơ Hạ hít sâu một hơi, máu tươi nóng rực, còn mang theo các tia ánh lửa chảy ngược về trong cơ thể. Gương mặt Cơ Hạ vặn vẹo nhìn Đế Thuần, thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời rên rỉ thành tiếng: “Lão thiên gia, người mở mắt đi, Đế Thuần cũng bị ngoại ma khống chế thần trí rồi, người sao còn dùng thiên địa đại thế để giúp hắn?”

Bội kiếm của Cơ Hạ, cũng là vật tốt hạng nhất trong kho báu của thiên đình, dùng là chân thái cổ Kỳ Lân hỗn hợp đồng Thủ Dương sơn, phèn Ô giang... các chí bảo rèn thành, sắc bén dị thường, càng có một luồng Kỳ Lân chân hỏa dấu điểm ở bên trong, là đứng đầu thần khí thiên đình.

Chí bảo như thế, bị Đế Thuần dùng một món bội kiếm lễ nghi thuần túy dùng để trang trí thoải mái chặt đứt, thế này còn có thiên lý sao?

Đế Thuần là Nhân Hoàng, Cơ Hạ hắn mới là chính thần Chiến bộ của thiên đình, thiên đình tôn thần quản lý toàn bộ thần binh thần tướng thiên đình, phụ trách chinh phạt tam giới, trấn áp tất cả tà ma ngoại đạo đó!

Đế Thuần bổ xuống kiếm thứ ba, kiếm thế của hắn cực kỳ trầm trọng, nhưng kiếm chiêu mau lẹ dị thường, quả thực giống như một làn gió mát nhanh tới mức khiến người ta không thấy rõ quỹ tích xuất kiếm của hắn.

Cơ Hạ không kịp né tránh, cũng không kịp rút ra binh khí ngăn cản, hắn chỉ có thể hai tay trọng quyền hướng ngực Đế Thuần đánh tới. Hắn không muốn thương tổn Đế Thuần, nhưng sống chết trước mắt, hắn chỉ cầu có thể bức lui Đế Thuần là được.

Đế Thuần ưỡn ngực, mãnh liệt dị thường hướng năm đấm của Cơ Hạ lao lên.

Cơ Hạ chột nường tay, hắn theo bản năng thu hồi năm tay, chặt vật lui về phía sau. Kiếm quang hiện lên, một kiếm của Đế Thuần đem giáp nửa thân của Cơ Hạ bổ vỡ nát, kiếm ý trầm trọng như núi đánh ở trên người Cơ Hạ, chỉ nghe một tiếng trầm nặng, chiến bào màu đỏ rực trên người Cơ Hạ vỡ nát, cơ bắp trên bộ ngực hắn giống như bị vô số con dao nhỏ điên cuồng cắt qua, máu thịt be bét

bắn tung tóe ra, một kiếm ý trầm trọng dị thường nghiền ép xuống, toàn bộ máu thịt đều thành phấn.

Xương sườn Cơ Hạ lộ ra ngoài, trong xương sườn thuần trong suốt ánh vàng rực rỡ vô số hỏa diễm thân văn màu đỏ xoay tròn bay múa, trên mỗi một cái xương đều phun ra ánh lửa chói mắt. ‘Răng rắc’ vài tiếng vang, toàn bộ xương sườn của Cơ Hạ chợt gãy, vết nứt dày đặc như mạng nhện theo xương sườn hằn hướng xương khớp toàn thân hằn lan tràn, trong chớp mắt xương khớp toàn thân Cơ Hạ nát hết!

Hít một hơi thật sâu, Cơ Hạ đau đến mức gào lên dữ tợn, nhưng hăn lại không dám nói lời cay độc đối với Đế Thuấn, chỉ có thể bất đắc dĩ cao giọng kêu đau.

Ánh lửa cuộn cuộn từ trong cơ thể Cơ Hạ phun ra, vết nứt ở xương khớp toàn thân cấp tốc chữa trị, máu thịt vỡ nát ở ngực nhanh chóng trọng sinh, hăn sải bước liên tục lui về phía sau, lóe lên mấy cái đã lui đến trong hàng ngũ đại quân thiên đình.

“Đế Thuấn, tỉnh lại đi! Đừng để bị ngoại ma khống chế! Người thực cho rằng ta, thực cho rằng ta không dám xuống tay với người sao?” Cơ Hạ rất có chút ngoài mạnh trong yếu lớn tiếng rít gào: “Mau tỉnh lại đi, binh khí của ta, không muốn nhuộm máu của người!”

Đế Thuấn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười: “Ta, rất muốn xem xem binh khí của người là dính máu ta như thế nào!”

Cười to một tiếng, Đế Thuấn rút kiếm lao lên, chân đạp một đám mây vàng bay lên trời, lẻ loi một mình hướng đại quân thiên đình lao đi.

Cơ Hạ từ trong tay cấp dưới tiếp nhận một thanh trường kích tỏa ra ánh lửa, hăn rung lên đầu trường kích nhìn chăm chăm Đế Thuấn, mắt thấy Đế Thuấn lao lên càng lúc càng gần, Cơ Hạ bất đắc dĩ hét to một tiếng ‘Lão - nương cũng’, bất đắc dĩ xoay người rời đi.

Cơ Hạ chậ vật lui về phía sau, đám đông chiến sĩ Kim Ô bộ bên người hấn nhìn nhau một cái, không có một ai dám ra tay đối với Đế Thuấn, người nào cũng chậ vật kéo binh khí xoay người rời đi.

Bọn họ vừa đi, các thần tướng thần binh kia không có chỉ huy, dứt khoát lưu loát sắp xếp đội ngũ chỉnh tề theo sát Cơ Hạ lui về phía sau.

Ngay sau đó, vô số Kim Ô đạo binh kêu lên ‘quạ quạ’, mờ mịt nhìn Đế Thuấn lẻ loi một mình phát động xung phong, hỗn loạn bỏ lại lông quạ đầy trời, giống như lửa đốt mông đuổi theo Cơ Hạ chậ vật chạy về phía sau.

Đế Thuấn đuổi giết mấy chục dặm liền ngừng lại, hấn đứng ở không trung, lớn tiếng quát: “Toàn bộ con dân nhân tộc, mau mau quay về quan sát đại điển nhường ngôi. Bất luận kẻ nào dám rời đi, đều coi là phản đồ của nhân tộc ta, hại tới người nhà!”

Cơ Hạ đứng xa xa nhìn Đế Thuấn uy phong bát diện, gương mặt run rẩy, một lúc lâu nói không ra lời.

Chương 1629: Tân Hoàng Đăng Cơ

Trong đám đông tình nhuệ dị tộc bảo vệ xung quanh, Ngu Hoặc đắc ý cười.

Như hẳn dự liệu, một khi Đế Thuấn bắt đầu chơi xấu, Cơ Hạ quả nhiên không thể làm gì được gã. Vô lượng công đức, chứng minh Đế Thuấn là một Nhân Hoàng tốt, mà một lãnh tụ tốt cực được tộc nhân ủng hộ, trừ phi là một số kẻ phát rồ nào đó, người khác nào dám rút đao hướng về phía gã.

Đế Thuấn có vô lượng công đức hộ thể, tất nhiên tạo thành phiền toái thật lớn đối với Ngu Hoặc khổng chế gã, chiếm dụng đại bộ phận uy năng bộ não của Bàn Ngu, nhưng đáng giá. Ngu Hoặc cười rất vui vẻ, Đế Thuấn có vô lượng công đức hộ thể, đây chính là một tấm vương bài, ai dám có điều bất kính đối với gã?

Giữa không trung bóng người Đế Thuấn lóe lên khắp nơi, từng đạo kiếm ý âm trầm nghiền áp hư không, ép đám đông thần binh thần tướng chật vật chạy trốn, ở dưới Cơ Hạ quát lớn, không ai dám thật sự giao thủ với Đế Thuấn. Cấm vệ nhân tộc cũng bị Ngu Hoặc khổng chế, kiên định chấp hành mệnh lệnh của Đế Thuấn sắp xếp đội ngũ chinh tề, từ bốn phương tám hướng đem toàn bộ con dân nhân tộc muốn rút lui khỏi một lần nữa ép trở về.

Con dân nhân tộc kinh hãi không biết làm sao, bọn họ kinh ngạc sợ hãi đen xen nhìn Đế Thuấn.

Đế Thuấn quả nhiên đã bị người ta khổng chế, người khổng chế hẳn, thế mà còn muốn nhúng chàm ngai báu Nhân Hoàng. Nhưng hiện tại nên làm gì bây giờ? Vậy công bắt Đế Thuấn? Ai dám dẫn đầu? Ai dám ra tay? Ai muốn dẫn đầu? Ai muốn ra tay?

Nhiều thủ lĩnh bộ tộc, đế tử các bộ thân cận với Tự Văn Mệnh gian nan nuốt nước miếng, ánh mắt bọn họ đều tập trung ở trên người Cơ Hạ xa xa—— nhiều người hận không thể há mồm kêu to, ‘Cơ Hạ, người động thủ đi chứ? Người sợ

cái gì? Lẽ mà thế người còn là một người nam nhân sao’?

Nhưng những người này cũng đều biết, cho dù bọn họ kêu rách cổ họng, Cơ Hạ cũng không dám thật sự động thủ liều mạng với Đế Thuấn. Bởi vì trong lòng bọn họ biết rõ, chính bọn họ không dám động thủ, bọn họ nào có năng lực cưỡng cầu Cơ Hạ ra tay?

Tiếng bước chân ướt át bắn thủ như sấm rền, vô số con dân nhân tộc ở bốn phía mặt âm trầm bị ép trở về. Bốn phương tám hướng khắp nơi truyền đến tiếng quát mắng của cấm vệ đồ đen, bọn họ lớn tiếng lặp lại mệnh lệnh của Đế Thuấn, ai dám tự tiện rời khỏi đại điện nhường ngôi, chính là phản nghịch của nhân tộc, sẽ gây họa tới người nhà, cả nhà đều phải chịu truy cứu nghiêm khắc.

Dần dần, đám người xung quanh tế đàn lại trở nên dày đặc hẳn lên, liếc một cái, đầu người đông nghìn nghịt không nhìn thấy giới hạn, vô số ánh mắt tập trung ở trên người Đế Thuấn, trong đám người nhiều người đang khe khẽ nói nhỏ, tiến nói nhỏ hóa thành một mảng sóng âm thanh ‘Ong ong’, chấn động mặt đất cũng hơi nhoáng lên.

Người, quá nhiều rồi, toàn bộ con dân toàn bộ Bồ Phán đều tụ tập ở đây, cộng thêm các thủ lĩnh bộ lạc từ trong bộ tộc nhân tộc bốn phương tám hướng, người nơi này quá nhiều rồi.

Cơ Hạ dùng sức siết chặt năm tay, vừa rồi hần kéo đông kéo tây, mạnh mẽ đem Công Tôn Tự Tự và Công Tôn Húc chụp mũ tội danh nào đó đem bọn họ giam cầm, chính là bởi vì nơi này quá nhiều người. Cho dù hần có tâm tư trở mặt với Đế Thuấn, mượn dùng Thiên Địa Đại Trận trấn áp Đế Thuấn, một khi động thủ mà nói, con dân nhân tộc ở đây khẳng định tử thương hỗn độn.

Con dân nhân tộc lấy hàng tỷ để tính tụ tập ở đây, một khi khai chiến, chiến lực cấp bậc Vu Thần đủ để thoải mái đem toàn bộ sinh linh ở một khoảng địa vực này gạt bỏ. Cơ Hạ thật không dễ gì khiến các con dân tụ tập lại rút lui đi bốn phía, nhưng bọn họ lại bị người của Đế Thuấn bức trở về.

Lần này, càng không có biện pháp.

Đánh, hãn không tự tin thật sự giao thủ với Đế Thuấn.

Không đánh, không đánh mà nói Đế Thuấn sẽ thực sự đem ngai báu Nhân Hoàng giao cho một ai đó không biết.

Đánh, ở đây nhiều người như vậy, một khi động thủ ai biết sẽ có bao nhiêu con dân vô tội tử thương?

Không đánh, người nọ bị Đế Thuấn đẩy lên ngai báu Nhân Hoàng... Trời biết hãn sẽ làm chuyện gì?

Đánh, không đánh, đánh, không đánh... ngực Cơ Hạ nghẹn một quãng lửa đến mức khó chịu, hãn cầm trường kích, đứng xa xa nhìn Đế Thuấn lơ lửng ở giữa không trung, đột nhiên lửa giận công tâm hãn há mồm phun ra một ngụm máu đi thật xa, máu tươi hóa thành mảng lớn lửa cháy phun trên mặt đất, ‘Rầm’ một tiếng một đỉnh núi nhỏ cao trăm trượng bị một ngụm tâm huyết của Cơ Hạ đốt thành tro tàn, ở chỗ ban đầu còn bị đốt ra một cái hố to đường kính vài dặm, đáy hố tràn đầy nham thạch nóng chảy quay cuồng.

Cơ Hạ hít một hơi thật sâu, thân thể không ngừng run rẩy chợt bình tĩnh trở lại.

Nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh hơn nữa. Nhìn xem sự phá hoại tạo thành sau khi mình phun ra một ngụm máu đi, mình hiện tại, không phải là chiến sĩ thủ lĩnh Hỏa Nha bộ nho nhỏ ở Nam Hoang, khi đó làm sai quyết sách, cùng lắm là chết ba năm trăm tộc nhân.

Hiện tại mình là chính thần thiên đình Chiến bộ, thống soái quản lý toàn bộ thần binh thần tướng của thiên đình, một khi làm ra quyết sách, đó sẽ là thảm kịch thiên địa biến sắc, lê dân đồ thán. Nhất định phải tĩnh tâm, cẩn thận cẩn thận hơn nữa suy nghĩ xem, xem xem rốt cuộc có biện pháp nào.

“Mọi người giúp ta nghĩ xem, có cách nào ngăn cản Đế Thuấn.” Cơ Hạ quay đầu, hướng đám đông trưởng lão Kim Ô bộ, còn có đám tổ linh, thánh linh các tộc Cơ Hạo thu phục, đến từ Bàn Hi thế giới phía sau mở miệng hỏi.

Một đám người đồng thời lắc đầu không nói gì, một thánh linh Bàn Hi thế giới lẩm bẩm: “Nếu Thiên Cơ trưởng lão ở đây, lão nhân gia trí tuệ vô song, có lẽ có thể có một chút biện pháp, nhưng lão nhân gia bị người ta mượn đi không biết đi đâu rồi, chúng ta không am hiểu mưu kế.”

Con mắt Cơ Hạ cũng sắp lồi ra rồi, hắn cũng không am hiểu âm mưu quỷ kế, muốn nói vung năm đám đánh người, đây là việc hăn sở trường nhất. Nhưng đối mặt Đế Thuấn loại tình huống này, hăn có thể dùng võ lực sao? Hăn dám dùng võ lực sao?

Đế Thuấn chân đạp mây vàng, về lại trên tế đàn, trong muôn ánh mắt dõi theo, hăn mỉm cười, lại hướng tộc nhân Công Tôn thị điểm một cái, một đạo huyền hoàng chi khí rơi ở trên người một thiếu niên da mặt trắng nõn, diện mạo âm nhu tuấn tú: “Công Tôn Úc, thật ra người mới là người thừa kế Nhân Hoàng tốt nhất, đến, lên đài, để thiên địa thần linh làm chứng kiến, hôm nay ta đem địa vị Nhân Hoàng nhường ngôi cho người, về sau người sẽ là Nhân Hoàng nhân tộc ta!”

Công Tôn Úc ngơ ngác nhìn Đế Thuấn, trên trán hăn toát ra vô số mồ hôi lạnh, sau đó hăn mừng như điên cười to, hoa chân múa tay, vừa lăn vừa bò hướng tế đàn lao đi: “Ha ha, ta là Nhân Hoàng? Đế Thuấn chỉ định ta làm Nhân Hoàng? Ha ha, bà nội bọn mi, các người đám tạp – chúng này nhớ đấy, chờ ông đây làm Nhân Hoàng, lão tử chính chết từng người các người! Ha ha, không đem các thị nữ bọn người thích nhất đưa tới cho ta nhận lỗi, ta chính chết các người!”

Vô số con dân nhân tộc thần trí còn tốt, còn giữ lại bản ngã ý thức nghe được lời Công Tôn Úc nói, từng người tức giận đến lỗ mũi bốc khói.

Đây là kiểu người gì vậy!

Đế Thuấn chọn người ra sao thế này?

Nghe lời Công Tôn Úc nói, đây là một cục bùn nhão không đắp được tường!

Đế Thuấn sao có thể chọn lựa người như vậy kế thừa đại vị Nhân Hoàng? Đế Thuấn ơi Đế Thuấn, biết người là bị ngoại ma xâm hại, người cũng mau tỉnh lại đi chứ!

Một đám trọng thần bên người Đế Thuấn, một đám trưởng lão Vu Điện lần lượt đi lên tế đàn, dựa theo nhường ngôi đại điển hằng cổ tới nay nhân tộc truyền thừa, phối hợp Đế Thuấn hoàn thành nghi thức.

Chỉ nghe từ hư vô có một tiếng chuông kêu, da mặt Công Tôn Úc đột nhiên bị một tầng khí tím tràn đầy, trên bầu trời một hồng hoang tinh thần đại biểu địa vị Nhân Hoàng nhân tộc đột nhiên rạng rỡ tỏa sáng, phát ra từng tia khí màu tím rót vào trong cơ thể Công Tôn Úc.

Thân thể Đế Thuấn hơi nhoáng lên một cái, từng tia huyền hoàng chi khí không ngừng từ trong cơ thể hân trào ra, nhanh chóng trở về thiên địa.

Chương 1630: Loạn Mệnh

Khóe mắt Cơ Hạ nhảy lên, nhìn chăm chăm huyền hoàng chi khí không ngừng xì ra trên thân Đế Thuấn.

Đây là công đức chi lực, công đức chi lực trong cơ thể Đế Thuấn đang không ngừng tản mạn khắp nơi, đây là làm sao vậy? Là hắn tùy ý làm bừa chỉ định nhân tuyển Nhân Hoàng, đem đại vị Nhân Hoàng nhường ngôi cho Công Tôn Úc không đáng tin cậy, dẫn tới thiên địa cảm nhận được, tiến hành trừng phạt với hắn?

“Mặc giáp cho ta!” Cơ Hạ quát một tiếng trầm thấp, lập tức có mấy tướng lĩnh Kim Ô bộ nâng một cái rương kim loại màu đỏ rực đi lên, bọn họ mở ra cái rương kim loại dày nặng, từ trong đó lấy ra một bộ trọng giáp toàn thân hừng hực bốc lửa.

Thân thể Cơ Hạ nhoáng lên một cái, giáp trụ toàn thân màu đỏ rực giống như vật còn sống bay lên, mũ giáp, bảo vệ cổ, miếng lót vai, bảo vệ tay, bảo vệ bàn tay, giáp ngực, miếng hộ tâm, giáp bụng, váy chiến, bảo vệ đùi, giày chiến, từng món giáp trụ phát ra tiếng leng keng ghép vào nhau, hành mặc ở trên người Cơ Hạ.

Đây là thần giáp chuyên vì chính thần Chiến bộ của thiên đình mà sinh, sau khi mặc vào bộ giáp trụ này, toàn thân cao thấp Cơ Hạ không thấy chút khe hở, một chút da thịt cũng chưa hiển lộ ra, giáp trụ dày nặng dị thường, càng khiến chiều cao của hắn tăng thêm một thước có thừa.

Hoạt động thân thể một lần, Cơ Hạ nằm lên trường kích, sải bước hướng Đế Thuấn tới gần.

“Đại huynh cẩn thận...” Một đám tộc nhân Kim Ô bộ nhìn Cơ Hạ lớn tiếng dặn dò, cảnh tượng vừa rồi Đế Thuấn tùy ý ba kiếm đã đánh cho Cơ Hạ chật vật không chịu nổi, bọn họ đã tận mắt thấy. Cho dù Cơ Hạ thay nguyên bộ trọng

giáp chuyên chuẩn bị cho chém giết chiến trường này, mọi người vẫn lo lắng đề phòng, dù sao ba kiếm vừa nảy của Đế Thuấn làm người ta quá kinh diễm.

“Không sao, cùng lắm chịu thêm mấy kiếm!” Cơ Hạ giờ trường kích, nhanh chóng hướng tể đàn tới gần.

Trong thiên môn như ẩn như hiện trên bầu trời từng đạo thần quang bảy màu đổ xuống, Thiên Địa Đại Trận đã động, đem từng luồng sức mạnh to lớn của thiên địa thêm vào ở trên người Cơ Hạ. Trên bầu trời vô số tinh thể chợt phun ra vô số ánh sao lấp lánh, tinh tú tối nay so với ngày thường ít nhất sáng hơn gấp trăm lần.

Từng luồng lực lượng tinh tú tinh thuần cường đại rót vào trong cơ thể Cơ Hạ, Cơ Hạ quát trầm thấp, thân thể hần chậm rãi cất cao, trọng giáp trên người cũng theo đó biến hóa, trong chớp mắt hần đã cất cao đến khoảng ba trượng, toàn thân đều được một quầng sáng bảy màu loá mắt bao phủ.

“Đế Thuấn à, ta không thể giữ người ở Bồ Phán, người, còn có Công Tôn Úc, đều theo ta đi một chuyến đi!” Cơ Hạ suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc vẫn làm ra quyết định: “Còn có các người, Bá Phấn, Trọng Kham, Thúc Hiến, Quý Trọng, Bá Hổ, Trọng Hùng, Thúc Báo, Quý Ly, các người đều là trọng thần nhân tộc, đức cao vọng trọng, ta không muốn ra tay đối với các người, đều theo ta đi thiên đình ở tạm mấy ngày.”

Đám người Bá Phấn, nổi danh ngang Cao Đào, là thần tử quan trọng nhất dưới trướng Đế Thuấn, công việc nhân tộc phần nhiều do một tay bọn họ xử lý. Đế Thuấn bị Ngu Hoặc khống chế, các thần tử thân cận nhất, quan trọng nhất của Đế Thuấn tự nhiên cũng đồng loạt gặp nạn.

Cơ Hạ muốn đem đám người Đế Thuấn mang hết về thiên đình, chỉ cần khiến bọn họ rời khỏi Bồ Phán, rời khỏi trung tâm quyền lực nhân tộc, vô luận Ngu Hoặc có bất cứ âm mưu thủ đoạn nào, chỉ cần đám người Đế Thuấn không ở Bồ Phán, Ngu Hoặc có thể thế nào?

Hắn lại đẩy ra một Nhân Hoàng mới, như vậy Cơ Hạ sẽ đem hắn cưỡng hành mang đi thiên đình là được.

Còn nữa, Đế Thuấn và Công Tôn Úc đều không có mặt, đại diện nhường ngôi căn bản không thể cử hành, Cơ Hạ thật ra rất tò mò, Ngu Hoắc còn có thể có thủ đoạn gì.

“Cơ Hạ, người thân là thiên đình chính thần, lại cứ muốn nhúng tay việc nội bộ nhân tộc ta!” Đế Thuấn tựa cười mà không cười xoay người lại, cầm chuỗi kiếm hướng Cơ Hạ lắc lắc đầu: “Vừa rồi người nếu cứ như vậy dẫn quân thối lui, như vậy tự nhiên tất cả đều khỏe, nhưng người đã khiêu khích một lần nữa... Binh sĩ nhân tộc ta đâu?”

Đế Thuấn còn chưa nói hết lời, Công Tôn Úc ở bên vừa mới thay miện phục Nhân Hoàng đã tức giận hướng tới Đế Thuấn rống lớn lên: “Thuấn! Hiện tại ta mới là Nhân Hoàng, ta là Nhân Hoàng Đế Úc! Nên xử lý chuyện này như thế nào, do ta định đoạt! Người già rồi, người có thể rút đi rồi!”

Cơ Hạ ngạc nhiên nhìn Công Tôn Úc, hắn từng gặp vô số tên khốn kiếp, nhưng không hề nghi ngờ, Công Tôn Úc tên khốn kiếp này là một kẻ khốn kiếp nhất trong toàn bộ khốn kiếp Cơ Hạ đời này từng gặp!

Tiểu tử này còn chưa bị Ngu Hoắc khống chế thần trí chứ? Hắn hiện tại là hoàn toàn tỉnh táo chứ?

Đế Thuấn vừa mới từ trên nghi thức đem Nhân Hoàng đại vị nhường ngôi cho hắn, tiểu tử này đã lập tức trở mặt? Hắn dám mở miệng như vậy đối với Đế Thuấn vừa mới thoái vị? Trời cao tại thượng, vô số lần đại diện nhường ngôi trong lịch sử nhân tộc, nào từng có một tân nhậm Nhân Hoàng nào mở mồm mắng chửi đối với Nhân Hoàng thoái vị!

Đây là cái thứ vô liêm sỉ gì vậy? Hắn nếu thật sự ngồi vững ngai báu Nhân Hoàng, vậy nhân tộc còn có tiền đồ sao?

Một đám trưởng lão Công Tôn thị vờn quanh bên người Công Tôn Úc, trên mặt bọn họ đều mười phần chật vật, ánh mắt lóe ra cực kỳ bất định.

Công Tôn Úc, ha ha, Công Tôn Úc này, trong lòng các trưởng lão Công Tôn thị biết rõ tiểu tử này là loại khốn kiếp vô liêm sỉ, nhưng mặc kệ như thế nào, tiểu tử này hiện tại là Nhân Hoàng, là Nhân Hoàng của Công Tôn thị! Công Tôn Úc có khốn kiếp nữa, trên người hắn cũng chảy huyết mạch Hữu Hùng nhất tộc Công Tôn thị thuần khiết nhất, như vậy Công Tôn thị nhất định phải toàn lực bảo vệ quyền uy của hắn.

Mặc kệ Đế Thuấn là nhập ma hay trúng tà, dù sao Nhân Hoàng chi vị đã tới tay, ai cũng đừng hòng cướp đi!

Một trưởng lão Công Tôn thị khẽ cắn môi, sai bước tiến lên, hướng Đế Thuấn trầm giọng nói: “Mong Đại Thuấn lui ra phía sau, việc nơi đây, quan hệ nhân tộc, quan hệ thiên đình, nên có Nhân Hoàng ra mặt xử trí, không cần Đại Thuấn phí tâm huyết nữa!”

Trong con người Đế Thuấn hiện lên một mảng u quang kỳ dị. Hắn mỉm cười, hướng Công Tôn Úc cùng với đám đông trưởng lão Công Tôn thị bên cạnh gã chậm rãi gật đầu: “Như thế, rất tốt, tuyệt diệu! Như thế, tất cả đều giao cho Đế Úc!”

Mang theo nụ cười quỷ bí, thân thể Đế Thuấn nhoáng lên một cái, nhanh chóng lui xuống tể đàn, bên người hắn lập tức vây đám đông trọng giáp thân vệ. Các trọng giáp thân vệ này đều là hãn tướng tinh nhuệ Hữu Ngu bộ của Đế Thuấn, là tư binh nhà Đế Thuấn, tuyệt không có nửa điểm quan hệ với cấm vệ nhân tộc.

Ngu Hoắc ở dưới vô số dị tộc tinh nhuệ bảo vệ xung quanh, cười rất sáng lạn.

Đế Úc khốn kiếp? Hắn muốn chính là loại hiệu quả này, một tên khốn kiếp lựa chọn kỹ càng như vậy thành Nhân Hoàng nhân tộc, nhân tộc nhất định chia năm xẻ bảy nhỉ? Hắn không cần hao phí khí lực, đã có thể khiến nhân tộc bình

đao ngấp trời, huyết chiến không dừng. Vô số linh hồn nhân tộc sẽ trở thành con mồi của hắn, loại cảm giác này thật tốt.

Như một con khỉ lần đầu tiên mặc quần áo nhân loại, Công Tôn Úc lắc lắc bả vai, vắn vẹo đại khố, mang theo nụ cười càn rỡ không thể che dấu, mỗi một cơ bắp khuôn mặt đều như chó điên say rượu nhảy lên lung tung, vênh váo tự đắc, đắc ý đi về phía Cơ Hạ.

Thằng nhãi này thực lực ngay cả Vu Vương cảnh cũng là miễn cưỡng, cho nên hắn ngay cả năng lực phi hành cũng chưa có, vừa vắn đi tới mép tế đàn, đã hướng về Cơ Hạ cười lên: “Cơ Hạ phải không? Người muốn đối nghịch với ta? Người có tư cách này sao?”

Hít sâu một hơi, Công Tôn Úc xoay người, chỉ vào vị trí đám đông cao tầng bộ tộc phía dưới, khàn cả giọng hô lên một đồng lớn cái tên.

Những cái tên này, đem một đám người quan trọng nhất các đầu não nhân tộc ngày thường giao hảo với Tự Văn Mệnh một lưới bắt hết.

“Người đâu, đem đám phản đồ nhân tộc cấu kết thiên đình này bắt hết lại cho ta, nghiêm hình tra tấn!”

“Con mẹ nó, dám gây chuyện với Đế Úc ta? Các người to gan lắm! Các người cũng xứng?”

Chương 1631: Xé Rách Nhân Tộc

Trong đám người, Ngu Hoắc đang cười, hắc cười thông dong mà ung dung, rất có một loại tôn quý cùng tiêu sái thiên địa vũ trụ đều ở lòng bàn tay.

Trong đám người, Đế Thuấn đang cười, nụ cười của hắn đại ra cứng nhắc, trong đôi mắt màu đen tràn ngập u quang mờ mịt. Ngẫu nhiên ở chỗ cực sâu của con người hắn, có một mảng ánh lửa trí tuệ chột sáng lên, lại ở trong màu đen vô biên vô hạn nhanh chóng tắt.

Trong đám người, mấy đại trọng thần dưới trướng Đế Thuấn đang cười, nụ cười của bọn họ khô khan mà cứng nhắc, giống như những cái xác không hồn. Xa xa đám người Hoa Tư Liệt nhìn thấy bọn họ cười như vậy, chỉ cảm thấy tim khó chịu như bị đao cắt.

Công Tôn Úc đứng ở đỉnh chớp tế đàn, hoa chân múa tay hét khàn cả giọng: “Bắt lại, bắt hết lại, bọn hắn dám cấu kết thần linh thiên đình nhúng tay việc nội bộ nhân tộc ta, tất cả đều là phản đồ, phản đồ phải chết! Bắt lại, ngay cả thân quyến người nhà của bọn hắn cũng bắt cùng... Còn có, Tự Văn Mệnh đâu? Tự Văn Mệnh ở đâu? Bắt lại, bắt toàn bộ!”

Hết một chập, một trưởng lão Công Tôn thị phía sau Công Tôn Úc thấp giọng lầm bầm vài câu, Công Tôn Úc chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thái Dương Tinh: “A, còn có Cao Đào, hắn ở trên Thái Dương Tinh đúc binh khí giáp trụ? Ha ha, nhất định là hắn giúp Tự Văn Mệnh cấu kết thiên đình, nhiễu loạn việc nội bộ nhân tộc ta! Người đâu, người đâu, vài người đi Thái Dương Giới, bắt sống Cao Đào!”

Giờ cao cao Nhân Hoàng ẩn tỳ vừa rồi Đế Thuấn chuyển giao cho hắn, Công Tôn Úc lớn tiếng quát: “Đi, đi nhanh, đi đủ người, đem Cao Đào bắt sống, còn có những kẻ giúp hắn đúc binh khí giáp trụ, tất cả đều là phản đồ nhân tộc, bắt hết lại.”

Điên hùng tuyên bố một chuỗi mệnh lệnh, Công Tôn Úc càng thêm ngông nghênh kêu lên: “Còn có, triệu tập đại quân, đem Hữu Sùng bộ hoàn toàn vây lại cho ta, toàn bộ tộc nhân Hữu Sùng bộ, đều là nanh vuốt của Tự Văn Mệnh, bọn chúng mưu toan đảo điên nhân tộc, bắt lại, bắt lại! Toàn bộ nam đinh đưa vào quặng mỏ làm nô lệ, toàn bộ nữ nhân... Trẻ tuổi xinh đẹp, đều đưa đi tắm cung của ta đi!”

Bốn phương tám hướng vô số con dân nhân tộc xông xao lên. Hữu Sùng bộ, đó là bốn gia Tự Văn Mệnh, Tự Văn Mệnh chính là tộc trưởng Hữu Sùng bộ đời này. Tự Hi phụ thân Tự Văn Mệnh, chính là tộc trưởng đời trước của Hữu Sùng bộ.

Công Tôn Úc tuyên bố mệnh lệnh bắt nhiều cao tầng nhân tộc như vậy, hẳn còn muốn đem bốn gia Tự Văn Mệnh đuổi tận giết tuyệt... Nếu Tự Văn Mệnh là một người tội ác tày trời thì thôi, chuyện một người phạm tội, liên lụy toàn tộc, ở thời đại này rất thông thường.

Nhưng Tự Văn Mệnh có công lớn đối với nhân tộc, hẳn lập vô số công lao, hẳn càng tích góp vô lượng công đức!

Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh cùng nhau lập công lao, đã được thiên địa tứ phong, trở thành lại một vị thiên đế trong vô số năm qua; lấy cái này loại suy, Tự Văn Mệnh tuyệt đối nên tiếp quản ngai báu Nhân Hoàng, Công Tôn Úc chiếm đoạt Nhân Hoàng đại vị, còn muốn đuổi tận giết tuyệt đối với gia tộc Tự Văn Mệnh xuất thân, việc này đã dẫn phát nhiều người tức giận!

“Công Tôn Úc, người làm xằng làm bậy!” Trong đám người, một lão nhân tóc trắng xoá lớn tiếng hô to.

Một cấm vệ đồ đen thét dài một tiếng, tùy tay ném mạnh ra một cây lao, cây lao ba cạnh nặng nề hướng về phía trái tim lão nhân lao tới. Hàn quang chột lóe, mắt thấy cây lao đã sắp xuyên thủng ngực lão nhân, phía sau lão nhân một người trẻ tuổi chột ra tay, chớp lấy cây lao.

Người trẻ tuổi này cầm lấy cây lao, rất có xúc động đem cây lao theo đường cũ ném mạnh về, nhưng hần nhìn nhìn áo đen giáp đen trên thân cầm vệ kia, tức giận đem cây lao hung hăng nện xuống đất —— Quyền uy của Đế Thuấn vẫn đang ảnh hưởng mỗi người, không ai dám ra tay đối với các cầm vệ nhân tộc này.

“Công Tôn Úc, tiểu nhân vô sỉ! Người có tư cách gì trở thành Nhân Hoàng?” Lại một trung niên tráng hán mặt đầy râu từ trong đám người nhảy ra, hần chỉ vào Công Tôn Úc trên tế đàn lớn tiếng điên cuồng hô.

Hai cầm vệ đồ đen hét lớn một tiếng, chân đạp mây nước lao tới đỉnh đầu trung niên tráng hán, trường đao trong tay hung hăng hướng đầu đại hán bổ xuống.

Trong đám người hai cây giáo đồng xanh gào thét đâm ra, ‘Keng keng’ vài tiếng vang lớn, giáo đồng xanh và trường đao kịch liệt va chạm, hai cầm vệ đồ đen rống to liên tục điên cuồng bổ, lại như thế nào cũng không thể đột phá giáo đồng xanh cản trở chém giết trung niên đại hán kia!

“Ta, đại vương Hỏa Thổ Cốc Hỏa Vân động Bạch Cốt giản (giản: khe) Nam Hoang!” Râu ria xồm xoàm trên mặt trung niên tráng hán chợt biến thành từng sợi đỏ rực, không ngừng có mây lửa từ trong chòm râu phun ra, hần chỉ vào Công Tôn Úc lớn tiếng quát: “Lão tử đến Bồ Phán xem náo nhiệt, không phải là tới làm trâu làm ngựa cho người loại tiểu nhân vô sỉ này! Ta nhổ vào, người nếu làm Nhân Hoàng, Hỏa Vân động của lão tử không phục!”

Hỏa Thổ Cốc hét lớn một tiếng, mang theo mười mấy tráng hán khoác da thú chân đạp mây lửa bay lên trời, nhanh chóng hướng phía Cơ Hạ bay tới.

“Ha ha, Bạch Cốt giản? Hỏa Vân động?” Cơ Hạ mở to mắt nhìn cười nói: “Là Bạch Cốt giản Thập Vạn Dã Nhân sơn? Hỏa Vân động? Chắc chắn, nghe đại danh đã lâu! Huynh đệ Hỏa Thổ Cốc, đến, đến, đến, lão tử cũng muốn xem, ai có thể tổn thương người!”

Mười mấy cấm vệ đồ đen bay lên trời, hướng Hỏa Thổ Cốc chặn lại.

Mấy trăm con Kim Ô kêu ầm ỹ ‘Quạ quạ’, bọn họ hóa thành bản thể quạ đen, cánh vung lên vô số chiếc lông vũ màu vàng bay vút qua không trung, từng ánh lửa màu vàng xé rách hư không, lộn xộn đập vào trên thân cấm vệ đồ đen, đánh cho bọn họ chật vật không chịu nổi, toàn thân bốc lên lửa lớn hùng hực.

Trong tộc nhân Công Tôn thị, mấy trăm giáp sĩ võ trang hạng nặng hoàn mỹ bay lên không trung, mặt không biểu cảm hướng Hỏa Thổ Cốc bọc đánh đi lên.

Trong những giáp sĩ này, có nhiều người ánh mắt nhìn về phía Công Tôn Úc đều rất bất thiện, bọn họ phi thường không phục vì sao Công Tôn Úc có thể trở thành Nhân Hoàng mới —— nhưng đại thị tộc chính là điểm tốt này, vì ích lợi chính thể của thị tộc, cho dù bọn họ không vừa mắt Công Tôn Úc tên phế vật này đến đâu nữa, bọn họ vẫn sẽ vì lợi ích của thị tộc hung hãn ra tay!

Vô luận đúng sai, ích lợi thị tộc cao hơn tất cả mà!

“Huynh đệ Hỏa Thổ Cốc nói không sai!” Lại một tráng hán toàn thân sát khí lạnh lẽo đại thịnh, cao khoảng hai trượng từ trong đám người nhảy lên: “Công Tôn Úc, người chính là một bao cỏ phế vật, người làm Nhân Hoàng? Lão tử không phục! Lão tử Tây Hoang Đả Kiếm lô Bát Kiếm sơn Hồ Bạch Nha, lão tử cũng không phục người, có chim người tới cản cu ta đi?”

Hồ Bạch Nha lấy Hồ làm họ, lại nhìn thể trạng hãn dũng mãnh quá mức, liền biết hãn khẳng định có được Bạch Hồ huyết mạch nhất định. Mà Bạch Hồ nhất tộc ở Tây Hoang, đó là thế lực lớn hàng đầu.

Hồ Bạch Nha lớn tiếng hô to, chửi ầm lên, lúc này trong đám người liền có đám đông tráng hán quần áo tả tơi, nhưng khí tức sắc bén miệng đầy lời thô tục bắt đầu lớn tiếng mắng. Bọn họ ùn ùn bay lên trời, nhanh chóng lướt qua đám người hướng trận doanh thiên đình bay đi, dọc theo đường đi không ngừng có cấm vệ đồ đen bùng nổ chặn lại, nhưng tất cả đều bị bọn họ bạo lực đánh ngã.

Đám người Hoa Tư Liệt mắt thấy thế cục hiện trường càng lúc càng loạn, bọn họ đột nhiên cùng cất tiếng rống to, đám đông bá hộ nhân tộc, thủ lĩnh thị tộc giao hảo với Tự Văn Mệnh, một lòng dốc sức nâng hân thưởng vị cùng cất tiếng rống to: “Không phục, không phục! Công Tôn Úc, cút đi, cút đi!”

Theo tiếng rống to như trời long đất lở, hơn một nửa cao tầng nhân tộc ở đây bùng nổ, bọn họ mang theo đám đông hộ vệ bay lên trời, đem cấm vệ Công Tôn Úc phái tới bắt bọn họ đánh cho học máu rơi xuống, đại đội nhân mã đạp mây lao vào trong trận doanh thiên đình.

Trên mặt đất, sắc mặt đại thủ lĩnh vô số thị tộc đột nhiên thay đổi, bọn họ do dự một phen, ùn ùn điều binh khiển tướng, hướng về chỗ Công Tôn Úc áp sát.

Chương 1632: Mỗi Người Đi Một Ngả

Con dân nhân tộc xung quanh tế đàn lập tức chia làm vài bộ phận lớn.

Nhân số nhiều nhất, là dân chúng bình thường của Bồ Phán, bọn họ không biết làm sao nước chảy bèo trôi, lui tới bên tầu ở phụ cận tế đàn.

Thường thường bọn họ hướng một phương hướng chạy ra vài bước, liền có một đội cấm vệ đồ đen đột nhiên toát ra, vung đao thương quát vài tiếng, thế là họ liền hướng một phương hướng khác bỏ chạy. Nhưng một phương hướng khác cũng có cấm vệ đồ đen lao ra, bọn họ bất đắc dĩ liền tiếp tục chọn phương hướng rời khỏi.

Trong lòng những người dân bình thường này rõ ràng, không cần nói đại chiến cấp bậc Vu Vương, Vu Đế, cho dù là hai ba Đại Vu chém giết với nhau, dư âm chiến đấu cũng có thể đem thân thể bọn họ xé thành phần. Nay xung quanh tế đàn đã thành nơi hung hiểm nhất thế gian, nếu không sớm rời khỏi, mỗi người đều có họa sát thân.

Cho nên vô số dân chúng bên tầu khắp nơi, dù là cấm vệ đồ đen vừa rời Đế Thuần điều đến số lượng đông đúc, cũng chỉ là số lượng không đến một phần vạn dân chúng bình thường, dần dần bọn họ cũng không thể ngăn trở dân chúng, nhiều người nhanh chóng phân tán vào cánh đồng bát ngát.

Trừ dân chúng bình thường, số lượng đứng thứ hai, là tộc trưởng và trưởng lão các bộ tộc cỡ trung, bộ tộc loại nhỏ.

Bởi vì thực lực bộ tộc, cao tầng các bộ tộc này cũng không có bao nhiêu dã tâm, bọn họ cũng không có hứng thú xen vào việc Nhân Hoàng nhường ngôi. Bọn họ đến nơi đây, chỉ là để con em hậu bối tăng trưởng kiến thức, mọi người đều vô giúp vui, chờ già đi cũng có một đề tài câu chuyện hướng người trẻ tuổi trong tộc khoác lác.

Dù sao đại diện nhường ngôi của Nhân Hoàng, loại chuyện này người thường cả đời cũng khó nhìn thấy một lần —— Nhân Hoàng thực lực cường hãn, tuổi thọ dài đằng đằng, năm tháng một vị Nhân Hoàng tại vị, thường thường tương đương với tuổi thọ vài thế hệ con dân bình thường.

Chính bởi vì không có dã tâm, cho nên vừa thấy các đại thị tộc nhân tộc rục rịch, tộc trưởng, trưởng lão các tiểu bộ tộc này lập tức kéo dài tiếng huýt gió, mang theo tộc nhân tinh anh dưới trướng xoay người rời đi.

Tuy thế lực bộ tộc không mạnh, tộc trưởng, trưởng lão bộ tộc có thể đến Bồ Phản xem náo nhiệt, còn có hộ vệ bên cạnh bọn họ, tất cả đều là tinh anh các tộc, trong đó Vu Vương có không ít, cao thủ cấp Vu Đế cũng có một hai người áp trận. Từng bộ tộc số lượng Vu Vương, Vu Đế không nhiều, nhưng các tiểu bộ tộc này số lượng quá nhiều.

Bởi vì bộ tộc thực lực nhỏ yếu, cho nên các tiểu bộ tộc này phần nhiều lấy phương thức thông gia tăng cường sức tụ hợp. Bọn họ động cái là mấy chục, trên trăm bộ tộc cuộn thành một đoàn, bốn phía đều có cao thủ tọa trấn, hợp thành quân trận chém giết xung phong đâm xuyên về phía trước, rất nhẹ nhàng tránh được cấm vệ đồ đen chặn lại, lớn tiếng huýt gió nghênh ngang bỏ đi.

Xa xa, còn có thể nghe được tiếng cười điên cuồng của tộc trưởng nhiều tiểu bộ tộc—— Công Tôn Úc phế vật như thế, vô năng như thế, về sau hàng năm các bộ tộc đều phải hướng Bồ Phản tiến cống vật tư, có phải có thể cắt xén một bộ phận hay không?

Ngày đầu tiên Công Tôn Úc đi lên ngai báu Nhân Hoàng, uy vọng của hắn đã bắt đầu suy sụp. Hắn vốn đã không có uy vọng gì, đám tộc trưởng các tiểu bộ tộc kia lớn tiếng xôn xao sau khi bị dân chúng xung quanh nghe được, uy vọng của hắn trực tiếp hướng về vực sâu trượt xuống.

Trừ dân chúng bình thường với đám thủ lĩnh bộ tộc cỡ vừa và nhỏ, người các đại thị tộc, các đại bộ tộc, các thế lực đỉnh cấp của nhân tộc đều đã chọn trận

doanh, hình thành ba bộ phận lớn phân biệt rõ ràng.

Trong ba bộ phận lớn này, càng nhiều đại thị tộc, đại bộ tộc lựa chọn trung lập.

Trong đó bao gồm thế lực lớn đến từ Tây Hoang, Đông Hoang, đại bộ phận đại thị tộc, đại bộ tộc Tây Hoang, Đông Hoang kết trận tự bảo vệ mình, bọn họ xâu chuỗi một mạch, ở phía bắc tế đàn kết thành đại trận dày nặng không giúp ai, bày rõ một tư thế ta chỉ là xem náo nhiệt.

Một bộ phận đại thị tộc, nhất là đại thị tộc lúc trước xen vào chuyện chín đại long môn, như là Cao Dương thị, Vân Dương thị, Toại Nhân thị, Quỷ Xa nhất tộc, sơ vu nhất mạch... các thế lực lớn, bọn họ dứt khoát kiên quyết đứng ở bên người Công Tôn thị.

Trong lòng bọn họ biết rõ Đế Thuấn không thích hợp, Đế Thuấn đã bị ngoại lực ảnh hưởng, lúc này mới đem ngai báu Nhân Hoàng truyền cho Công Tôn Úc không đáng tin.

Nhưng Đế Thuấn thích hợp hay không, có gì quan hệ với bọn họ?

Ngai báu Nhân Hoàng của Công Tôn Úc lai lịch bất chính, đây là việc tốt, đây chính là cơ hội tốt thiên cổ khó gặp gỡ.

Ngai báu Nhân Hoàng của Công Tôn thị người lai lịch bất chính, là thông qua đường ngang ngõ tắt có được, mặc kệ đường ngang ngõ tắt này từ đâu mà đến, đại thủ lĩnh các thị tộc này không quan tâm một điểm đó. Chuyện này sẽ tạo thành bao nhiêu tác hại đối với nhân tộc, bọn họ càng không để ở trong lòng một chút nào!

Ích lợi, Công Tôn thị người chuẩn bị trả giá bao nhiêu ích lợi?

Ích lợi, Công Tôn Úc người chuẩn bị đưa ra bao nhiêu ích lợi?

Công Tôn Úc người muốn ngồi vững ngai báu Nhân Hoàng, Công Tôn thị

người muốn nắm quyền bính nhân tộc, vậy dùng ích lợi để trao đổi đi! Chỉ cần đem các đại thị tộc không có giới hạn tiết tháo này cho ăn no, bọn họ sẽ nguyện ý vận dụng lực lượng cả tộc, ra sức nâng đỡ Công Tôn Úc ngồi vững ngai báu Nhân Hoàng.

Một bộ phận thị tộc, bộ tộc còn lại, bọn họ đã hội hợp cùng đại quân thiên đình Cơ Hạ thống lĩnh.

Những người này đều là người ủng hộ kiên định của Tự Văn Mệnh, trong bọn họ bao gồm mấy vạn bá hầu nhân tộc, bao gồm tộc trưởng cùng trưởng lão mấy vạn thị tộc, bộ tộc, bao gồm mấy ngàn đế tử tinh anh đến từ mấy chục siêu cấp đại thị tộc.

Bọn họ dẫn dắt thân binh hộ vệ của mình hợp thành quân trận liên hợp với đại quân thiên đình, quân trận khí độ thâm nghiêm được từ luồng ánh sao từ trên trời giáng xuống bao phủ, gương mặt vô số người đều căng thẳng, nổi giận dùng dùng nhìn chăm chăm Công Tôn Úc trên tế đàn, nhìn chăm chăm tộc trưởng và trưởng lão các đại thị tộc không ngừng hướng bên người hấn hội tụ lại.

Đám trưởng lão Công Tôn thị nước miếng tung bay thấp giọng tranh cãi cùng với tộc trưởng, trưởng lão các thị tộc đó, ngón tay bọn họ biến hóa các loại thủ thế, mỗi thủ thế đều đại biểu từng con số thật lớn.

Thậm chí, bọn họ trực tiếp ở trên tế đàn trải ra một tòa vu pháp sa bàn, bản đồ địa thế địa lý toàn bộ Bàn Cổ Trung Lục thế giới nhìn không sót gì, đám trưởng lão Công Tôn thị chỉ trỏ, vòng ra từng khối địa bàn với đám đông tộc trưởng cùng trưởng lão thị tộc ở trên sa bàn.

Công Tôn Úc vừa mới thượng vị, bọn họ đã sốt ruột không chờ được bắt đầu phân chia địa bàn.

Công Tôn Úc thì ở dưới đám đông hộ vệ vây quanh, đứng ở mép tế đàn hướng tới Cơ Hạ toàn thân ánh lửa hừng hực lớn tiếng rống to: “Người đâu, đem Cơ Hạ dám đối nghịch với ta bắt lại! Ta nhốt vào, cái gì thiên đình chính thần? Ở

trong mắt Công Tôn Úc ta, ngay cả cút trâu cũng không bằng! Bắt hăn, ta phải tự tay chinh đốn hăn!”

Sự trật tự ở xung quanh đại loạn, càng lúc càng nhiều con dân nhân tộc bắt đầu chạy tứ tán. Đế Thuấn cố ý phóng túng, các cấm vệ đồ đen chỉ nghe theo lệnh hăn bắt đầu tụ tập, bắt đầu hội hợp với nhân mã Hữu Ngu bộ bốn gia Đế Thuấn.

Đám tư binh của Công Tôn thị nhanh chóng từ Bồ Phán trào ra, từng đại đội kiêu binh hăn tướng Công Tôn thị cười phi hùng lớn tiếng rít gào, phun khí mây cuồn cuộn hướng tể đàn lao đi.

Phi hùng hình thể như ngọn núi nhỏ vỗ cái cánh to lớn bay vút đến, mười mấy con phi hùng lao về phía Cơ Hạ, kỵ sĩ Công Tôn thị trên lưng phi hùng cầm giáo đặc chế, ở trên không hướng Cơ Hạ hung hăng đâm tới.

Cơ Hạ lạnh lùng nhìn Công Tôn Úc một cái, bất đắc dĩ vung nắm đấm: “Công Tôn Úc, về sau hai chúng ta không liên quan gì nhau, người làm Nhân Hoàng của người, nhưng đừng hòng điều động được một tộc nhân của bọn ta!”

‘Oành’ một tiếng, đại quân thiên đình dù sao chưa bùng nổ xung đột với người của Công Tôn thị, cuồn cuộn dùng tốc độ nhanh nhất quay về thiên đình.

Chương 1633: Đế Úc Hoang Đường

Bồ Phán trở nên tiêu điều đi rất nhiều.

Các đại thị tộc, các đại bộ tộc ở Bồ Phán thành lập cứ điểm và chợ, còn có doanh địa vân vân chuyên cho người trong bộ tộc đi tới đi lui Bồ Phán mà bố trí, trong một đêm đã có sáu bảy phần mười trở nên trống trơn.

Trừ các thị tộc, bộ tộc tới từ bên ngoài, con dân bản địa Bồ Phán cũng có khoảng ba bốn phần mười dọn đi ngay trong đêm, hoặc là đầu nhập vào người thân bạn bè, hoặc là rải ra vào hoang dã đi cạy nhờ đội ngũ bộ tộc rút khỏi Bồ Phán.

Sáng sớm hôm sau, khói bếp dâng lên ở các nơi của Bồ Phán bớt đi hơn phân nửa, tiếng gà gáy chó sủa lúc trầm lúc bổng sáng sớm mỗi ngày cũng trở nên thưa thớt, càng có một số con chó giữ nhà ngồi xõm cửa nhà mình, kêu buồn ‘Ô ô’ giống như khóc.

Ngay cả đám gia cầm gia súc, cũng đều cảm nhận được một tia khí lạnh trôi nổi trong không khí Bồ Phán, tựa như thấy được dấu hiệu suy bại của Bồ Phán.

Tiếng chuông kêu ‘Keng, keng’ truyền khắp bốn phương, trong đại điện thảo luận chính sự mấy trăm sứ giả truyền lệnh chạy ra vội vàng. Đế Úc sau khi lên đài mệnh lệnh chính thức thứ nhất Nhân Hoàng đời trước Đế Thuấn đã xuống đài, được Đế Úc sắc phong làm đại trưởng thượng của ‘Trưởng Thượng hội’, chuyên trách giám sát tất cả thần tử nhân tộc, có đại quyền tiền trăm hậu tấu!

Một số thị tộc còn ở lại Bồ Phán không khỏi khịt mũi cười, tiểu tử Công Tôn Úc này chưa ngu xuẩn tới cực điểm đâu, hẳn biết vị trí của mình không vững, không chỉ có các bộ tộc nhân tộc, thậm chí ngay cả nội bộ Công Tôn thị cũng chưa chắc sẽ mỗi người đều tuân theo mệnh lệnh của hắn. Tiểu tử này nâng ra Đế Thuấn làm nguy trang, dùng Đế Thuấn để đe dọa thần tử nhân tộc, thật ra cũng là một nước cờ hay.

Chẳng qua, Đế Thuấn dù sao cũng là Nhân Hoàng đã thoái vị, dựa theo quy củ nhân tộc, Đế Thuấn hiện tại nên rời xa Bồ Phán, chuẩn bị các loại công việc chính thức tấn thăng Vu Thần cảnh, hẳn căn bản không nên nhúng tay công việc nhân tộc nữa.

Công Tôn Úc người đem Đế Thuấn phong làm đại trưởng thượng của ‘Trưởng Thượng hội’, nhân tộc chưa từng có cái cơ cấu ‘Trưởng Thượng hội’ này, ‘Đại trưởng thượng’ chức vị này cũng là trước đó chưa từng có. Đế Nhân Hoàng đời trước đã thoái vị giám sát thần tử nhân tộc, hương vị này chung quy cảm giác quái dị.

Chẳng qua uy vọng của Đế Thuấn đặt ở nơi đó, nhiều người đối với một mệnh lệnh này của Công Tôn Úc chỉ ngậm bàn tán không thôi, ở bề ngoài mọi người chưa có bất cứ sự nghi ngờ nào đối với mệnh lệnh này.

Đế Thuấn làm đại trưởng thượng, hẳn đem tinh binh cường tướng Hữu Ngu bộ điều vào Bồ Phán, cấm vệ đồ đen của nhân tộc đều thuộc về hắn thống lĩnh, cộng thêm Công Tôn thị điều phối một bộ phận tư binh cho Công Tôn Úc, dưới trướng Công Tôn Úc nhất thời có một mũi quân đội có thể sử dụng.

Ngay sau đó, mệnh lệnh thứ hai của Công Tôn Úc lại nhanh chóng truyền khắp toàn bộ nhân tộc, mà mệnh lệnh này làm cao thấp nhân tộc ồ lên, khiến càng nhiều bộ tộc nhân tộc kiên định rút khỏi Bồ Phán, rời xa tâm tư của Công Tôn Úc. Công Tôn Úc phong dị tộc tuần ngạn Ngu Hoắc làm soái, quản lý một mũi quân đội khổng lồ hoàn toàn do dị tộc tinh nhuệ tạo thành, chuyên môn phụ trách chinh phạt ai không nghe lời!

Mệnh lệnh này chính là hướng người trong thiên hạ tuyên bố đừng tưởng Công Tôn Úc ta mới đến thì dễ bắt nạt, dám thủ lĩnh các bộ lạc to nhỏ, dám đông bá hậu nhân tộc đều nghe rõ cho ta, nếu không nghe lời, ta sẽ để Da Ma Thiên dẫn dắt đại quân đến đánh các người!

Đến cùng lúc với mệnh lệnh sắc phong này, còn có một tờ điều lệnh của

Công Tôn Úc.

Hắn hạ lệnh triệt bỏ phòng tuyến Xích Phản sơn, ngay cả phòng tuyến Xích Phản sơn ở lúc đại hồng thủy cũng chưa buông lỏng nửa phần bị hắn hạ lệnh triệt bỏ, toàn bộ tướng sĩ trở về Bồ Phản tiếp nhận chinh biên.

Theo phòng tuyến Xích Phản sơn rút đi, một mũi quân đội quy mô cực kỳ khổng lồ dưới trướng Ngu Hoắc tiến quân thần tốc, không có bất cứ lực cản nào đến thẳng Bồ Phản. Vô số năm qua, phòng tuyến Xích Phản sơn các đời chấp chính đại đế Ngu triều hao phí không ít khí lực cũng chưa thể đột phá, bị Công Tôn Úc cường hành tự phế vô công.

Đại quân dị tộc tới Bồ Phản, tiến vào Bồ Phản, vào đóng ở Bồ Phản.

Lực lượng các bộ tộc rút khỏi Bồ Phản lưu lại phòng ốc, doanh địa, vừa lúc thành quân doanh của đại quân dị tộc. Vô số tướng sĩ dị tộc vênh váo tự đắc kết đội lui tới ở phố lớn ngõ nhỏ của Bồ Phản, từng tòa pháo đài bay cùng ngọn núi bay của dị tộc gào thét lướt qua đỉnh đầu, trên bầu trời tùy ý có thể thấy được chiến sĩ Già tộc chân đạp đĩa kim loại hình tròn bay nhanh qua.

Càng làm người ta bất an là, đám thợ Tu tộc đập hết mỗi một tấc đất của Bồ Phản, bọn họ không kiêng nể gì nghiên cứu cấm chế phòng thành Bồ Phản, đem vụ trận phòng ngự Bồ Phản nhìn thông thấu. Bọn họ thậm chí bắt đầu ở trên các điểm cao của Bồ Phản xây dựng thần tháp Ngu tộc, từng tòa thần tháp Ngu tộc nhanh chóng đội đất mọc lên, con mắt dựng thẳng lạnh lẽo ở cao nhìn xuống quan sát các nơi của Bồ Phản, ngày đêm phát ra hàn quang lạnh lẽo.

Đại quân dị tộc sau khi vào đóng ở Bồ Phản, con dân Bồ Phản muốn tự do ra vào Bồ Phản đã không dễ dàng nữa.

Cấm vệ đồ đen dưới trướng Đế Thuấn phối hợp đại quân dị tộc phong tỏa con đường chủ yếu ra vào Bồ Phản, muốn đi vào Bồ Phản rất đơn giản, nhưng muốn rời khỏi mà nói, không có lệnh bài Đế Thuấn ban, trừ phi người có thể cứng rắn xung phong ra ngoài, nếu không người đừng hòng rời khỏi Bồ Phản nửa bước.

Còn chưa chờ con dân Bồ Phán tử trong kinh hoảng đại quân dị tộc mang đến khôi phục, mệnh lệnh thứ ba của Công Tôn Úc đã truyền khắp toàn bộ nhân tộc.

Mà mệnh lệnh này triệt để khiến nhân tộc rối như canh hẹ, vô số danh nhân già trưởng lão nổi trận lôi đình chửi ầm lên, đầu não vô số bộ tộc mở ra tông miếu tế tổ hướng thiên địa tổ linh hiến tế cầu nguyện, cầu nguyện thiên địa tổ linh mau khiến Công Tôn Úc chết bất đắc kỳ tử đi, nếu không nhân tộc sẽ thực sự không còn tiền đồ!

Mệnh lệnh thứ ba của Công Tôn Úc thế mà lại là, ở xung quanh Bồ Phán khâm định ba mươi sáu chỗ phong cảnh tự nhiên tuyệt hảo, hăn hạ lệnh phải ở ba mươi sáu chỗ này xây dựng ba mươi sáu tòa hành cung lâm viên, mỗi một chỗ hành cung lâm viên diện tích đều ở trăm dặm trở lên, trong mỗi một chỗ lâm viên phải có ba mươi sáu tòa cung điện, có một trăm lẻ tám tòa ban công cao trăm trượng trở lên.

Trong mệnh lệnh của Công Tôn Úc nói rất rõ ràng, toàn bộ cung điện lầu các phải dùng tài liệu trân quý nhất đúc thành, hoàng kim, mỹ ngọc, san hô, đồi mồi, ngọc trai, hổ phách, mã não, phỉ thúy phải dựa theo ý nguyện của Công Tôn Úc xây ra các hành cung lâm viên đó, tài liệu quý hiếm cần hao phí là một con số thiên văn.

Chỉ riêng hành cung lâm viên thì thôi, Công Tôn Úc lại hạ lệnh trong mỗi một tòa hành cung lâm viên, phải dự trữ ba vạn mỹ nhân cho hăn hưởng dụng.

Hăn còn quy định rõ ràng, ba vạn mỹ nhân trong mỗi một tòa hành cung, phải xuất thân cao quý ít nhất cũng là hậu duệ ruột thịt tộc trưởng bộ tộc, trưởng lão bộ tộc, các thiếu nữ xuất thân gia đình bình dân, cho dù vẻ ngoài quốc sắc thiên hương, cũng không có tư cách xếp vào hàng ngũ mỹ nhân.

Đương nhiên, Công Tôn Úc làm Nhân Hoàng, hăn tuyệt đối không có khả năng phí phạm của trời, để các thiếu nữ bình dân quốc sắc thiên hương kia lạc vào dân gian. Hăn quy định, mỗi mỹ nhân đều cần phải có mấy thị nữ bề ngoài

xinh đẹp đáng yêu hầu hạ, các thị nữ đó là có thể lựa chọn các thiếu nữ mỹ mạo sinh ra ở gia đình bình dân đảm nhiệm!

Công Tôn Úc càng hưởng bộ tộc nhân tộc thiên hạ hạ lệnh, vì lấp đầy phòng kho của các hành cung lâm viên đó, mỗi bộ tộc đều phải cống hiến lượng lớn da lông quý hiếm, tiến cống lượng lớn kỳ trân dị bảo, cống hiến các loại kỳ hoa dị thảo, các loại trái cây quý hiếm, các loại rượu đất đỏ...

Công Tôn Úc nói một câu rất hay: “Ta là Nhân Hoàng, là cha của nhân tộc trong thiên hạ, lê dân các người, nên phụng dưỡng ta như phụng dưỡng phụ thân, con cái các người, tài phú, nên thuộc hết về ta.”

Ngay sau đó, Công Tôn Úc lại ban xuống một chuỗi mệnh lệnh.

Trong này, khiến người ta chú ý nhất chính là:

Thứ nhất, toàn bộ mỏ quặng cung cấp khoáng thạch cho Cao Đào, toàn bộ đình công.

Thứ hai, đại quân nhân tộc thảo phạt Nghiêu Sơn thành!

Chương 1634: Chinh Phạt Không Phù Hợp Quy Tắc

Bàn Cổ đại lục, một vùng núi lớn mênh mông.

Mấy trăm vị Khoa Phụ tộc nhân cực lực vươn thân thể, trên thân hình khô vĩ cao tới mấy trăm trượng từng sợi cơ bắp cuộn cuộn như rồng, tinh huyết chi khí ở trong cơ thể quay cuồng va chạm như cuồng long, đỉnh đầu bốc lên các luồng khí trắng cao mấy ngàn trượng, mỗi một bước đạp ở trên đất đều chấn động đất rung núi chuyển.

Tư chất thân thể Khoa Phụ tộc nhân được trời ưu ái, tuy không bằng người nước Long Bá, ở trong nhân tộc cũng là tồn tại có thể xưng như thần ma.

Các Khoa Phụ tộc nhân này tu vi bản thân chỉ là cảnh giới Vu Vương, nhưng dựa vào thân thể cao lớn, lực lượng khủng bố, bọn họ đủ để chống lại Vu Đế nhân tộc bình thường đôi chút. Mà ba vị thủ lĩnh trong bọn họ, càng đã đột phá đến cảnh giới Vu Đế, đủ để đối kháng Vu Đế đỉnh phong bình thường.

Bọn họ nắm chặt mai sắt, xẻng sắt to lớn đặc chế, lớn tiếng rít gào đem từng ngọn núi lớn đập hai ba cái cho vỡ nát, tảng đá bị ném đi xa xa, lộ ra mỏ quặng thật dày phía dưới. Trong mỏ quặng kim loại kỳ quang lóng lánh từng tia canh kim chi khí tinh thuần bốc lên cao mấy chục dặm, canh kim chi khí vô số năm qua trong mỏ quặng tích tụ giống như lưỡi đao, đánh vào ở trên làn da Khoa Phụ tộc nhân vang lên ‘Leng keng’.

Mấy ngàn vu tể đứng ở xa xa, bọn họ đồng thời tụng xướng chú ngữ, vu lực khổng lồ ngưng tụ thành một thể, thúc dục một cái hồ lô bạch ngọc cực lớn lơ lửng ở trên không mỏ quặng, canh kim chi khí không biết tích tụ bao nhiêu năm ở trong mỏ quặng bị bạch ngọc hồ lô hút vào từng luồng, dần dần mặt ngoài bạch ngọc hồ lô cũng tràn ngập một tầng hào quang kim loại chói mắt.

Chờ canh kim chi khí trong mỏ quặng phun ra dần dần thừa thốt, liền có tráng hán nhân tộc lấy hàng chục vạn để tính lớn tiếng cười vui, sải bước xâm

nhập mỏ quặng, ‘Đỉnh đỉnh đang đang’ khai thác khoáng thạch, không ngừng đem khoáng thạch đưa đi lò luyện thô phía sau.

Ở trong một vùng núi lớn mênh mông này, mỏ quặng như vậy lấy hàng ngàn để tính, mỗi thời mỗi khắc đều có khoáng thạch chồng chất như núi bị người nước Long Bá thân hình khổng lồ vác ở trên vai, chân đạp làn mây dày đặc bay lên trời, thông qua truyền tống trận bố trí ở trong ngọn núi bay trên bầu trời đưa đi Thái Dương Giới.

Cao Đào quản lý đại quân rèn đúc đang ở trong Thái Dương Giới rèn lượng lớn binh khí giáp trụ, chuẩn bị đổi mới trang bị cho toàn bộ chiến sĩ nhân tộc.

Ở chỗ trung tâm Thái Dương Giới, Tự Văn Mệnh đang mượn dùng Vạn Linh Tạo Hóa Đỉnh rèn cửu đỉnh, trong các khoáng thạch chồng chất như núi, trên chín phần mười tinh hoa đều sẽ dung nhập cửu đỉnh.

Tiếng trống trận ‘Thùng thùng’ xa xa truyền đến, các Khoa Phụ tộc nhân đang cố gắng lao động kinh ngạc quay đầu hướng xa xa nhìn tới. Bọn họ nhìn thấy có một trăm tòa pháo đài kim loại của dị tộc xếp thành hàng chữ Nhất, phía sau pháo đài kim loại kéo dài ngàn dặm mây đen cuộn cuộn, vô số chiến sĩ nhân tộc đạp đụn mây cuộn cuộn mà đến.

Ở phía trước các pháo đài kim loại đó, mấy trăm con phi hùng thân thể cường tráng to lớn khiêng trống trận da rồng cực lớn lao như bay, hán tử cường tráng lỗ lổ nửa thân trên mang theo chùy gõ trống làm từ xương rồng, dốc hết toàn lực gõ trống trận, không ngừng phát ra tiếng vang to lớn nặng nề.

“Sao vậy, sao vậy? Làm cái gì vậy? Sao nhiều người đến đây như vậy?” Các Khoa Phụ tộc nhân mờ mịt không biết làm sao hỏi lẫn nhau, cả thấy một trăm tòa pháo đài kim loại, dựa theo mỗi tòa pháo đài ít nhất có thể chứa mấy vạn chiến sĩ tinh nhuệ, nơi này có gần ngàn vạn tinh binh hãn tướng.

Mà trên đám mây cuộn cuộn đằng sau, phương trận vạn người rậm rạp thoát nhìn không thấy giới hạn, đầu óc các Khoa Phụ tộc nhân bình thường đều không

tốt cho lắm, bọn họ dùng sức dụi dụi mắt, vẫn không thể làm rõ rốt cuộc có bao nhiêu người tới.

Một nam tử trung niên mặc trường bào màu đỏ, bên hông thắt đai lưng da măng xà màu đen, cầm sách ngọc hóa thành một luồng sáng bay nhanh đến, nháy mắt đã đến trên không mỗ quặng.

Nam tử trung niên mặt như quan ngọc ngạo nghễ nhìn thoáng qua các Khoa Phụ tộc nhân trợn mắt há hốc mồm, chậm rãi mở ra sách ngọc: “Phụng dụ lệnh Đế Úc, các người cấu kết phản nghịch, hưởng phản nghịch cung cấp tài nguyên, bí mật tích trữ quân giới giáp trụ, mưu toan làm phản. Do đó... Chúc mừng các vị, các người hiện tại đều là nô lệ rồi!”

Vị nam tử trung niên này tên là Công Tôn Dương, là chú ruột của Công Tôn Úc, cái gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, Công Tôn Úc có thể biến thành một tên cặn bã rõ đầu rõ đuôi, có quan hệ không tách rời với đám bá phụ, thúc phụ ruột thịt của hắn.

Công Tôn Dương cũng là một phường tửu sắc rõ đầu rõ đuôi, ngay tại thời điểm trước đại điển nhường ngôi hai tháng, hắn bởi vì tham ô tiền công quỹ một hiệu buôn Công Tôn thị bản thân phụ trách, vừa mới bị trưởng lão hội Công Tôn thị phạt nặng đánh ba trăm đại bổng, tước đoạt tất cả chức tước của hắn ở trong tộc, thành một tên vô công rồi nghề rõ đầu rõ đuôi.

Công Tôn Úc vừa lên đài, Công Tôn Dương lập tức được trọng dụng, nay Công Tôn Dương tiếp quản chức tước của Cao Đào, chuyên trách việc giám sát, hình pháp của nhân tộc.

“Chúng ta sao lại trở thành nô lệ?” Thủ lĩnh mấy Khoa Phụ tộc nhân ngơ ngác nhìn Công Tôn Dương: “Chúng ta là phụng mệnh làm việc, chúng ta những ngày qua vất vả đào mỗ quặng, chúng ta là có công, chúng ta sao lại thành nô lệ?”

“Bớt nói nhảm, nói các người là nô lệ, thì là nô lệ!” Công Tôn Dương đôi

mắt tỏa sáng nhìn đáng người khô ngô của các Khoa Phụ tộc nhân, say sưa tính toán đám nô lệ thân hình cường tráng, khỏe mạnh vô cùng này có thể mang đến cho hãn bao nhiêu ích lợi.

“Cút cmm!” Một Khoa Phụ tộc nhân bùng nổ phát tác, vung lên xẻng sắt trong tay hung hăng cho Công Tôn Dương một đòn.

Công Tôn Dương tu vi thấp kém, vừa đến Vu Vương cảnh rú thảm một tiếng, bị một xẻng sắt đánh nát nửa bên thân thể, hộc cả đồng máu bay ra xa mấy chục dặm, va đầu vào trên một ngọn núi lớn bị sụp đổ.

“Xử lý bọn hãn, giết sạch bọn hãn... Không, không, đánh trọng thương bọn hãn, bắt sống toàn bộ, bọn phản nghịch chết tiệt này, bọn hãn đều là nô lệ, nô lệ, tiền đó, bọn hãn đều là ngọc tề đó! Bắt sống, một tên cũng không được giết chết!” Công Tôn Dương nằm nghiêng ở trên sườn núi, vừa ăn vào vu được cứu mạng, vừa thét khàn cả giọng.

Từng đại đội tinh nhuệ Công Tôn thị xông lên, phối hợp lượng lớn tinh binh dị tộc hướng mở rộng phát động tiến công.

Các Khoa Phụ tộc nhân tính cách ngay thẳng, chân chất, dữ dằn như lửa bùng lên phản kích, nhanh chóng chém giết lẫn lộn với những người này. Nhưng bọn họ ít không địch được nhiều, không bao lâu đã có hơn phân nửa số Khoa Phụ tộc nhân bị đánh ngã xuống đất, Khoa Phụ tộc nhân còn lại tức giận quát mắng, sải đôi chân dài xoay người bỏ chạy, nhanh chóng hướng ngọn núi bay trên bầu trời chạy đi.

Nhiều Khoa Phụ tộc nhân thông qua truyền tống trận trong ngọn núi bay chạy đi Thái Dương Giới, ngay sau đó Công Tôn Dương nắm giữ ‘Thảo nghịch đại quân’ cuộn cuộn chạy đến trên ngọn núi bay. Bọn họ nắm giữ truyền tống đại trận bố trí bên trên, một mũi lại một mũi đại quân không ngừng thông qua truyền tống trận đi đuổi giết.

Ngoài Thái Dương Giới ánh lửa ngập trời, nhiệt lực bức người, vô số Khoa

Phụ tộc nhân và thợ mỏ nhân tộc bình thường từ trong truyền tống trận chạy ra, từng cái linh phù màu đỏ rực bên hông bọn họ lóng lánh hỏa quang, hộ tống bọn họ nhanh chóng trốn vào trong Thái Dương Giới.

Ở phía sau bọn họ, vô số tư binh Công Tôn thị và tinh nhuệ đệ tộc lớn tiếng hò hét đuổi tới, bọn hãn vui sướng hưởng Thái Dương Giới xung phong đến, kết quả mấy cái ‘quầng mặt trời’ trong Thái Dương Giới gào thét lao lên, tinh binh hãn tướng lấy hàng trăm vạn để tính chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một đám tro bụi.

“Ta... Đệch!” Công Tôn Dương run rẩy đứng ở trong truyền tống trận trên ngọn núi bay, nhìn đại quân nháy mắt bị diệt, bụng khê giật giật, trực tiếp tè ra quần.

Chương 1635: Binh Vây Nghiêu Sơn

Lúc Công Tôn Dương dẫn quân chinh phạt Cao Đào, Công Tôn Lang một vị thúc phụ khác của Công Tôn Úc cũng thống lĩnh đại quân, cuốn cuộn đi Nghiêu Sơn lĩnh.

Giống Công Tôn Dương, Công Tôn Lang cũng háo sắc mê rượu, là một vị điển hình nhất trong rất nhiều ‘gỗ mục’, ‘bùn nhão’ của đích hệ hậu duệ Công Tôn thị. Công Tôn Dương là hai thág trước bởi vì tham ô khoản tiền của hiệu buôn, bị tước đoạt tất cả chức ti trong tộc, mà Công Tôn Lang thì sớm ở hai mươi năm trước, bởi vì câu thông tiểu thiếp của trưởng lão trong tộc, bị trưởng lão hội phạt nặng, suýt nữa bị xoá tên khỏi gia phả.

Không có bất cứ chức ti gì, không có bất cứ khoản thu nào, Công Tôn Lang ở Công Tôn thị lang thang hai mươi năm, mỗi ngày ân cần dạy bảo đối với Công Tôn Úc, dạy hăn như thế nào làm một ‘con sâu ăn thóc’, ‘phế vật’.

Ông trời không có mắt, một lần này Công Tôn Úc ù ù cạc cạc đi lên ngai báu Nhân Hoàng. Công Tôn Lang tình cảm thâm hậu với Công Tôn Úc, càng có chung sở thích lập tức được đề bạt trọng dụng. Hăn được Công Tôn Úc sắc phong làm thống lĩnh cấm quân Nhân Hoàng, thống lĩnh đại quân, chinh phạt Nghiêu Sơn.

Người trong thiên hạ đều biết, Nghiêu Hầu Cơ Hạo chính là thiên đế duy nhất trong thiên địa hiện nay, bởi vô lượng công đức mà được thiên địa tứ phong. Nghiêu Sơn lĩnh chính là nơi Nghiêu Hầu Cơ Hạo lập nghiệp, phái binh tấn công Nghiêu Sơn lĩnh, chính là tấn công Nghiêu Hầu Cơ Hạo, chính là công kích thiên đế, chính là tấn công thiên đình!

“Thiên đế thì sao?” Trên một tòa pháo đài bay của dị tộc, Công Tôn Lang nằm ở trong giường đệm da thú thật dày, vừa vuốt ve thiếu nữ trần truồng bên người, vừa trút từng ngụm từng ngụm rượu ngon.

Tửu - sắc - mê người, gò má Công Tôn Lang đỏ bừng nhìn Bì Thi Nu ngồi ở một bên, đắc ý cười nói: “Ta không đề cập tới thân phận thiên đế của hã, phải không? Dù sao tấn công thiên đế, ta cũng cảm thấy có chút kinh hồn táng đảm, lời này nói ra quá dọa người một chút.”

Ợ no, ôm chầm thiếu nữ bên người dùng sức hôn, Công Tôn Lang lén lút hướng Bì Thi Nu nói: “Chúng ta không phải đi tấn công thiên đế, chúng ta là đi thảo phạt Nghiêu Hạo Cơ Hạo bất kính đối với Nhân Hoàng! Hắc, chúng ta chỉ là thảo phạt Nghiêu Hạo thôi, không phải là đi tấn công thiên đế.”

Dùng sức bóp bừa hai cái ở trên người thiếu nữ, Công Tôn Lang nheo mắt cười ‘Hì hì’ nói: “Nghiêu Hạo Cơ Hạo đại nghịch bất đạo, đại điển nhường ngôi của Nhân Hoàng, hã cũng chưa xuất hiện, đây là không tôn trọng đối với Nhân Hoàng, bất kính đối với Nhân Hoàng, đây là bất trung đối với toàn bộ nhân tộc! Thần tử nhân tộc bất trung bất nghĩa, đại nghịch bất đạo như thế, nhất định phải dạy dỗ hã hã hoi mới đúng!”

Ba con mắt Bì Thi Nu một mảng đen sì, ánh mắt hã âm u nhìn Công Tôn Lang, khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh trào phúng.

“Ngu Hoặc thánh nhân vĩ đại nói đúng, dùng võ lực đi chinh phục một chủng tộc, đây là thủ đoạn hạ đẳng nhất. Chúng ta không cần chinh phục thân thể một chủng tộc, chúng ta chỉ cần chinh phục linh hồn bọn hã, hủy diệt tinh thần bọn hã, diệt nền văn minh của bọn hã, vụn vụn ý chí của bọn hã... Khi chúng ta có thể đảo điên văn hóa và tinh thần truyền thừa của bọn hã, chủng tộc này liền không còn có bất cứ sự uy hiếp nào nữa.”

“Công Tôn Úc, Công Tôn Dương, Công Tôn Lang, còn có Công Tôn thị đám trưởng lão bị ích lợi che lòng này, đám tộc trưởng cùng trưởng lão các đại thị tộc kia... Những người này càng nhiều càng tốt!” Bì Thi Nu cảm khái từ đáy lòng: “Chúng ta căn bản không cần tiêu phí quá nhiều sức lực, chúng ta căn bản không cần để chiến sĩ bản tộc đi chịu chết, chúng ta chỉ cần dùng một chút âm mưu thúc đẩy, nhân tộc sẽ không đáng lo nữa.”

Cười lạnh trào phúng nhanh chóng biến thành tươi cười sáng lạn, Bì Thi Nu cười cứng ngắc, hướng Công Tôn Lang khen tặng: “Ngài nói quá chính xác, chúng ta thảo phạt không phải thiên đế Cơ Hạo, chúng ta thảo phạt là Nghiêu Hầu Cơ Hạo không tôn trọng Nhân Hoàng. Ừm, ta nơi này có Tam Hoa Tửu dùng để trợ tình, ngài thêm một chút nữa?”

Bì Thi Nu lấy ra một cái bầu rượu toàn thân màu đỏ hồng, trang trí hoa văn ba loại hoa cỏ kỳ dị.

Công Tôn Lang cười gật gật đầu, vội vàng chộp lấy bầu rượu, sốt ruột không chờ nổi đem rượu dinh dính, mùi kiều diễm mà ái - muội trong bầu uống một hơi cạn sạch. Gương mặt hắc rất nhanh đã trở nên càng thêm hồng nhuận, trong mắt cũng mơ hồ lộ ra một tia khí tức màu đỏ hồng.

Một tay hắc đem mấy thiếu nữ bên người đè ngã xuống đất, xé rách quần áo của mình lao lên.

Bì Thi Nu không nhúc nhích ngồi ở một bên, lẳng lặng nhìn Công Tôn Lang động tác lộn xộn giống như mèo đực đêm xuân, lẳng lẽ cảm khái: “Nếu lãnh tụ nhân tộc, đều là... cạn bã kiểu Công Tôn Lang, chúng ta căn bản không cần một đao một kiếm, chúng ta đã có thể san bằng toàn bộ Bàn Cổ thế giới.”

Ở trong tiếng thở dốc cùng thấp giọng rít gào của Công Tôn Lang, thảo phạt đại quân vốn nửa tháng có thể chạy tới Nghiêu Sơn lĩnh, cường hành đem lộ trình kéo dài tới một tháng. Khi quân đoàn khổng lồ chậm rãi chạy tới Nghiêu Sơn lĩnh, Nghiêu Sơn thành đã vườn không nhà trống, toàn bộ con dân lãnh địa đều đã vào ở trong Nghiêu Sơn thành, ruộng đất ngoài thành, một hạt lương thực cũng không lưu lại.

Thiên Địa Đại Trận của Nghiêu Sơn thành đã phát động, cấm chế vô hình bao phủ thiên địa.

Công Tôn Lang chưa phái ra bất cứ thám báo nào, càng chưa làm bất cứ sự trinh sát nào đối với địa lý địa thế xung quanh Nghiêu Sơn thành, thảo phạt đại

quân cuộn cuộn cứ thế xông thẳng về phía tường thành Nghiêu Sơn thành, cách tường thành dựng sừng sững cao cao còn có xa một ngàn dặm, trong không khí đột nhiên có từng mảng lôi quang màu tím lóe ra, vô số lôi quang như sóng nước, rất yên lặng rơi ở trên thân đại quân tiên phong.

Bì Thi Nu thống lĩnh tinh nhuệ dị tộc tụt lại đằng sau cùng của đại quân, xung phong ở trước nhất là quân đội riêng Công Tôn thị và mười mấy đại thị tộc khác liên hợp điều động. Từng luồng lôi quang màu tím to bằng cánh tay vô thanh vô tức quần quanh ở trên thân mấy vạn đại quân tiên phong, những lôi quang đó nhanh chóng đan xen lui tới giữa các chiến sĩ mặc giáp sắt, vô thanh vô tức ước chừng mười mấy vạn binh sĩ nhanh chóng bị lôi quang tạo thành tấm lưới lớn bao trùm.

Sau đó trong hư không một thần văn màu tím cực lớn lặng yên hiện lên, thần văn này đại biểu lôi đình bốn nguyên chi ý âm âm bùng nổ, trong thiên địa đột ngột vang lên một tiếng sét đình tai nhức óc, mười tám vạn chiến sĩ tiên phong của thảo phạt đại quân ở trong lôi quang âm âm vỡ nát, giáp trụ, binh khí của bọn họ đồng thời bị lôi quang đáng sợ hòa tan thành nước thép.

Vô số nước thép màu đỏ rực hướng bốn phương tám hướng bắn tung tóe, đám đông sĩ tốt phía sau tiên phong quân bị nước thép hắt đầy người đều, nhiều chiến sĩ kêu đau khàn cả giọng liên tục lui về phía sau, nước thép nhiệt độ cao đốt bọn họ da tróc thịt bong, cánh tay, chân nhiều người đều bị nước thép nháy mắt hòa tan.

Công Tôn Lang đang ở trong pháo đài bay hưởng dụng thân thể thanh xuân của một thiếu nữ Ngu tộc đột nhiên nghe được một tiếng sét đáng sợ kia, thân thể hần rùng mình, chợt ừn ừn tiết ra, trái tim kịch liệt nhảy lên, thiếu chút nữa đã phun ra máu.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Nghiêu Sơn thành bị chúng ta công phá rồi sao? Là chúng ta phá thành rồi sao?” Công Tôn Lang có thể xưng là phế vật rõ đầu rõ đuôi, trừ công lực thâm hậu ở trên người nữ nhân,

ngoài ra bất cứ chuyện gì cũng mù tịt mờ mịt lớn tiếng rít gào truy hỏi.

Một cự thạch quái cao trăm trượng không phát ra tiếng động từ trong lòng đất trượt ra, hần cầm một cột cờ cực lớn, đem cột cờ cắm thật mạnh trên mặt đất.

Hần nhìn thảo phạt đại quân rồi như canh hẹ, ồm ồm nói: “Nơi này là địa bàn của Nghiêu Sơn lĩnh, đại ca của chúng ta nói, ai dám vào một bước, tất cả đều phải chết! Hừ, Cơ Hạo huynh đệ không ở nhà, chúng ta giúp hần trông coi gia nghiệp mới được!”

Lắc đầu một cái, cự thạch quái xoa xoa móng, sải bước hướng Nghiêu Sơn thành rút lui.

Chương 1636: Vãng Tử Lý Đà

Công Tôn Lang xấu hổ.

Bì Thi Nu cũng rất xấu hổ.

Nghiêu Sơn lĩnh là cái gai, rất khó chạm vào, nhưng bọn hãn không ngờ, Nghiêu Sơn thành khó dây đến trình độ này. Cách tường thành Nghiêu Sơn thành vừa vặn một ngàn dặm, bọn hãn cũng không thể tiến lên thêm một bước.

Đại quân đông nghìn nghịt không thể tiến thêm, đương nhiên không phải vì đại thạch quái kia cảnh cáo, cũng không phải bởi vì đồ đằng chiến kỳ treo trên cột cờ hãn cắm trên mặt đất, thuần túy là Thiên Địa Đại Trận khiến người ta quá hiểu lầm rồi.

Thiên Địa Đại Trận Nghiêu Sơn thành khổng lồ, vừa lúc bao trùm phạm vi ngàn dặm của Nghiêu Sơn thành. Lấy mặt ngoài một bức tường thành ngoài cùng của Nghiêu Sơn thành bắt đầu, khoảng cách một ngàn dặm đường thẳng vừa vặn bị Thiên Địa Đại Trận bao trùm. Xa thêm một tấc, sẽ không bị Thiên Địa Đại Trận ảnh hưởng; bước vào một tấc, lập tức chịu Thiên Địa Đại Trận toàn lực công kích.

Lãng phí ba ngày thời gian, tướng sĩ dưới trướng Công Tôn Lang tử thương không ít, lại chưa một ai có thể xâm nhập Thiên Địa Đại Trận vượt qua một trượng.

Đợt thứ nhất mười tám vạn tiên phong đại quân là bị sấm sét đánh thành phần, Công Tôn Lang liền bắt đầu sai một lại một đội ngàn người từ bốn phương tám hướng thử xâm nhập Thiên Địa Đại Trận. Cấm chế Thiên Địa Đại Trận biến hóa đa đoan, đám đông tướng sĩ đội ngàn người có bị cây gỗ lớn đập chết, có bị vắn thạch đánh chết, có bị nước độc dìm chết đuối, có bị cát đỏ đè chết, càng có cực quang, mưa to, sông băng, nhược thủy các loại cấm chế cổ quái, đánh cho tướng sĩ dưới trướng Công Tôn Lang khổ không nói nổi.

Ba ngày thời gian, Công Tôn Lang lại tổn hại thêm bảy tám vạn nhân mã, lúc này mới ở dưới đề nghị của Bì Thi Nu đình chỉ loại thăm dò lãng phí nhân thủ vô ích này.

“Phen này không dễ xử lý đâu!” Công Tôn Lang đứng ở trên tường thành pháo đài, ngơ ngác nhìn tường thành cao ngất của Nghiêu Sơn thành ngoài ngàn dặm. Cách xa ngàn dặm, tường thành cao cao của Nghiêu Sơn thành thoát nhìn chính là một đường màu đen trên đường chân trời, ngẫu nhiên trong đường màu đen có linh quang cực nhỏ lóe lên, đây là Thiên Địa Đại Trận đang biến ảo trận pháp cấm chế.

Trên bầu trời, vô số tinh tú hiện hình ban ngày, từng luồng hồng hoang tinh lực tinh thuần đến cực điểm, cường đại vô cùng cuộn xuống, không ngừng rót vào Nghiêu Sơn thành.

Càng thêm ghê tởm là, trên không Nghiêu Sơn thành có một tòa thiên môn mở rộng, Thiên Địa Đại Trận của thiên đình cùng Thiên Địa Đại Trận trên mặt đất Nghiêu Sơn thành tự thành lập hô ứng nhau từ xa. Nghiêu Sơn thành tự xây dựng Thiên Địa Đại Trận bởi vì tài liệu và người kiến tạo, uy lực đại khái chỉ có một phần mười đại trận nguyên trang của thiên đình.

Nhưng được uy lực của Thiên Địa Đại Trận thiên đình thêm vào, trận pháp phòng thành của Nghiêu Sơn thành đã có trên bảy phần uy năng đại trận nguyên trang ở thiên đình. Đây chính là chinh phạt đại trận thời thái cổ hồng hoang, thiên đình trấn áp tam giới, đe dọa ức vạn sinh linh khắp trời đất, không phải Công Tôn Lang hiện nay mang theo một đám quân đội riêng của Công Tôn thì có thể công phá.

“Khoảng cách này, có chút ghê tởm!” Bì Thi Nu đứng ở bên người Công Tôn Lang, rất bất đắc dĩ lắc đầu.

Vừa vặn cách một ngàn dặm, trừ số rất ít Vu Đế Đông Di tinh thông tiên thuật, không ai có thể đem mũi tên bắn ra xa như vậy. Khoảng cách một ngàn

dậm, trong máy móc công thành của dị tộc, các máy ném đá khổng lồ cùng với các loại vũ khí năng lượng tinh diệu, không có một món nào có thể công kích đến Nghiêu Sơn thành.

Lấy nội tình Ngu triều, nay có thể cách xa ngàn dặm công kích Nghiêu Sơn thành, chỉ có Hạo Kiếp Chi Thành.

Nhưng Hạo Kiếp Chi Thành hiện tại nắm giữ chặt chẽ ở trong tay Ngu Hoặc, muốn để Ngu Hoặc xuất động Hạo Kiếp Chi Thành giúp Công Tôn Lang đánh trận, ha ha, Ngu Hoặc ước gì Công Tôn Lang tổn binh hao tướng ở Nghiêu Sơn lĩnh, nhân số tử thương càng nhiều càng tốt, hử sao có thể phái binh giúp gã?

Dùng thêm ba ngày thời gian không thể tiến một bước, Công Tôn Lang then quá hóa giận, lập tức gọi tới toàn bộ cao thủ cấp Vu Đế dưới trướng, lệnh bọn họ ngấm chuẩn một góc Thiên Địa Đại Trận, liên thủ chính là điên cuồng oanh tạc một trận.

Hơn một ngàn Vu Đế đồng loạt phát uy, trong đó đại năng cấp Vu Đế của Công Tôn thị đã có hơn sáu trăm người, bọn họ ai cũng tinh tu kiếm đạo, cầm bảo kiếm chém lung tung trên không trung, từng đạo kiếm quang như vô số tia sét hạ xuống, hung hăng rơi ở trên Thiên Địa Đại Trận.

Tiếng ‘Ong ong’ trầm đục kéo dài không dứt, trong Thiên Địa Đại Trận tia sáng kỳ dị lóe lên một trận, hào quang khí lạnh phóng lên cao, chỉ thấy vô số dải mây trôi mờ mờ từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, nhanh chóng ở trước mặt hơn một ngàn Vu Đế công kích ngưng tụ thành một tấm khiên thật lớn.

Mặt ngoài tấm khiên trắng xoá cao tới vạn trượng rộng ba ngàn sáu trăm trượng một cái đầu hình Nhai Tí trợn mắt trừng trừng, há to mồm phun ra vô số lưỡi đao gió bén nhọn gào thét, lưỡi đao gió dạng trắng lưỡi liềm dài khoảng trăm trượng, ‘Vù vù’ tán loạn đầy trời, cắt ở trên thân các Vu Đế, không ngừng kéo theo các dòng máu tươi nhỏ bé.

Công kích của các Vu Đế rơi ở trên khiên mây to lớn, chỉ đánh tấm khiên

mây chấn động không thôi, không ngừng nổi lên từng cái xoáy mây cực lớn, ngoài ra chưa thể tạo thành bất cứ thương tổn nào mang tính thực chất đối với khiên mây. Giăng co như thế hồi lâu, khiên mây lù lù bất động, hơn một ngàn Vu Đế bị lưỡi đao gió bổ mình đầy thương tích, tinh huyết hao tổn quá lớn bọn họ không làm sao được đành rút lui.

Một đại tướng Vu Đế của Công Tôn thị hỗn hển lao tới trước mặt Công Tôn Lang, đem bội kiếm ném mạnh xuống đất: “Công Tôn Lang, ta nói cho người, đây là Thiên Địa Đại Trận! Người biết không? Nghiêu Hạo ở hang ổ nhà mình bày ra là Thiên Địa Đại Trận, chuyện này, chỉ cần là người có tai đều biết! Năm đó Nghiêu Hạo xây thành, là mời Khoa Nga Thị huynh đệ của thiên đình, mang theo mấy ngàn thần nhân còn sót lại kiến tạo Thiên Địa Đại Trận cho hản!”

Dùng sức dậm chân, đại tướng Công Tôn thị cả giận nói: “Từ cổ đến nay, Thiên Địa Đại Trận của thiên đình chưa bao giờ bị công phá, chúng ta chỉ là phạm nhân, không phải thượng cổ thiên thần, bọn họ cũng không phá nổi Thiên Địa Đại Trận, chúng ta không có khả năng thành công!”

Ngón tay cũng sắp chỉ đến trên mũi Công Tôn Lang, đại tướng Công Tôn thị lớn tiếng quát: “Không công phá được, đánh không vào được, không bằng rút quân, đừng lãng phí vô ích tính mạng của các huynh đệ!”

Công Tôn Lang ngây người một lúc lâu, đột nhiên một bàn tay đem ngón tay trên cái mũi vỗ lệch ra, hản lớn tiếng quát: “Câm miệng, hiện tại ta mới là thống lĩnh cấm vệ nhân tộc, các người đều phải nghe ta! Công Tôn Mạch (mò), đừng tưởng rằng người là thúc tổ phụ của ta thì có thể phồng mồm trợn má đối với ta! Ta nhớ vào, người còn hung hăng với ta, trở về ta sẽ đi câu dẫn cháu dâu của người!”

Công Tôn Mạch im lặng, nghiêng răng lui ra phía sau vài bước. Khóe mắt hản kịch liệt run rẩy, bất đắc dĩ ngửa mặt nhìn bầu trời.

Trời ơi, một tia sét đánh chết tên súc sinh này đi, sao lại để Công Tôn Úc làm Nhân Hoàng, sao lại để Công Tôn Lang loại súc sinh này thượng vị? Công Tôn thị có bao nhiêu đứa nhỏ ngoan, Đế Thuấn sao lại mù mắt chọn trúng Công Tôn Úc?

Cười lạnh vài tiếng, Công Tôn Lang chậm rãi nói: “Đi mười vạn người, ở ngoài đại trận xếp đội hình, theo ta cùng nhau mạng. Cơ Hạo không phải xuất thân Kim Ô bộ sao? Hãn không phải kế thừa vị trí thiên đế của Đông Hoàng Thái Nhất sao? Chúng ta mạng từ Đông Hoàng Thái Nhất trở đi, mạng từ thủy tổ Kim Ô bộ, theo ta, cùng nhau mạng!”

Qua một khắc đồng hồ, tiếng mạng ngập trời vang thấu đại địa, Công Tôn Lang đứng ở phía trước mười vạn người, ô ngôn uế ngữ thao thao bất tuyệt, đem các đời tổ tiên Kim Ô bộ mạng máu chó ngập đầu, hỗn độn không chịu nổi.

Trên tường thành Nghiêu Sơn lĩnh, trên gân xanh trán Cơ Hạ chợt hằn lên, hãn khàn cả giọng quát: “Áp súc đại trận, thả bọn khốn kiếp này đến dưới tường thành, đánh tới chết cho ta! Đánh bọn hãn tới chết cho ta!”

‘Thùng’ một tiếng, Cơ Hạ hung hăng đạp tường thành một cước, năm ngón chân phát nổ ngay tại chỗ.

Chương 1637: Nghiêu Sơn Chiến Khải

Ngón chân phát nổ của Cơ Hạ đang cấp tốc khép lại, hần nhìn nhìn ụ tường thành dính máu, thì thào mắng một câu: “Đủ chắc chắn.”

Trên bầu trời mây trôi năm màu lóe lên, mắt thường có thể nhìn thấy một cái kết giới bảy màu thật lớn đang nhanh chóng hướng Nghiêu Sơn thành co rút lại, theo tiếng sấm trầm thấp, kết giới dày nặng dần dần hóa thành một cột sáng bảy màu đội trời đạp đất, hoàn toàn đem Nghiêu Sơn thành bao phủ ở trong.

Thiên Địa Đại Trận áp súc phạm vi bao trùm, Công Tôn Lang lập tức đặc ý dẫn đại quân hướng Nghiêu Sơn thành xuất phát.

Chỉ có Bì Thi Nu dẫn đại quân dị tộc không nhúc nhích, hần ngồi ở trên tường thành pháo đài cao cao, trào phúng nhìn Công Tôn Lang: “Muốn ta tới gần tòa thành trì chết tiệt này? Không, ta sẽ không đem tính mạng mình đặt ở dưới lưỡi dao mổ của kẻ địch!”

Bì Thi Nu không thể lý giải tư duy của Công Tôn Lang, chỉ mắng vài câu thô tục như vậy, Nghiêu Sơn thành co rút lại phòng thành đại trận, hần thế mà dám mang theo vô số binh sĩ lao về phía Nghiêu Sơn thành? Chết tiệt, nếu bây giờ Nghiêu Sơn thành đột nhiên mở lại đại trận, Công Tôn Lang dẫn đại quân đã xâm nhập toàn bộ phạm vi đại trận bao trùm vừa nãy, chỉ cần thời gian mấy hơi thở, toàn bộ tướng sĩ dưới trướng hần đều sẽ chết hết.

Trên Nghiêu Sơn thành, Cơ Hạ rút ra một thanh đao tể làm từ hỏa ngọc, lưỡi đao nhắm ngay mi tâm mình, hung hăng ở trên mặt rạch chéo ra một vết thương thật sâu. Toàn bộ chiến sĩ Kim Ô bộ bên người hần đều làm ra động tác tương tự, bọn họ không nói không rằng rút binh khí, ở trên mặt mình hung hăng bầm một đao.

Công Tôn Lang vũ nhục tổ tiên Kim Ô bộ, đây là chuyện cực kỳ nghiêm túc.

Ở Nam Hoang, tộc nhân bộ tộc khác nhau gặp mặt nhau, nếu người vũ nhục đối phương, man nhân Nam Hoang trời sanh tính dũng mãnh gan dạ, thậm chí có thể nói là đã man sẽ lập tức bùng nổ một hồi xung đột kịch liệt.

Nếu người không biết lựa lời, vũ nhục đồ đẳng, tổ tiên đối phương, thiên địa thần linh cúng bái... các tồn tại huyền ảo, vậy chuyện không phải xung đột giữa ba năm cá nhân có thể giải quyết. Chấn chấn việc này sẽ diễn biến thành một cuộc chiến tranh, một cuộc huyết chiến đem hai bộ lạc, thậm chí là bộ lạc quan hệ thông gia cùng bộ lạc minh hữu của hai bên liên lụy hết vào.

Cơ Hạo không có mặt, Cơ Hạ chính là người cầm quyền cao nhất Kim Ô bộ hiện nay.

Có người trước mặt Cơ Hạ ân cần thăm hỏi tổ tiên Kim Ô bộ, Cơ Hạ nếu không mang theo chiến sĩ dưới trướng đem kẻ địch chém tận giết tuyệt, như vậy hãn lập tức sẽ bị tộc nhân khinh bỉ, vứt bỏ. Vô luận Cơ Hạ hiện nay có được thực lực mạnh bao nhiêu, địa vị tôn quý bao nhiêu, hãn đời này vĩnh viễn đừng nghĩ ngẩng đầu lên ở trước mặt tộc nhân.

Gương mặt đỏ bừng, trên trán lồi lên từng sợi gân xanh, trong lỗ mũi không ngừng phun ra khí nóng màu trắng, Cơ Hạ giống như trâu đực phát cuồng con mắt sung máu vút tể đao, đầu lưỡi liếm liếm máu tươi chảy xuống khóe miệng, trầm giọng nói: “Buông tay giết, giết sạch bọn hãn! Chỉ có máu, mới có thể rửa sạch sỉ nhục của chúng ta!”

Vô số chiến sĩ Kim Ô bộ thở hỗn hển trầm thấp, ngay cả các trưởng lão tóc trắng xóa kia ai cũng mặt đỏ tai hồng, cơ bắp toàn thân bành trướng nhìn kẻ địch ngoài thành không ngừng lao tới.

Chỉ có máu tươi mới có thể rửa sạch sự sỉ nhục thật lớn Công Tôn Lang tạo thành đối với bọn họ, phải dùng đao kiếm bổ ra thân thể kẻ địch, để máu tươi rải xuống đại địa, dùng máu tươi và đầu kẻ địch hiến tế thiên địa, mới có thể an ủi tổ linh bởi vì chịu nhục mà xao động bất an.

Dùng Thiên Địa Đại Trận nghiền áp kẻ địch?

Chiến sĩ Nam Hoang bị vũ nhục, phải dùng đao kiếm cùng máu tươi của mình rửa sạch, dùng Thiên Địa Đại Trận tiêu diệt kẻ địch... Về sau toàn bộ Kim Ô bộ đều sẽ bị bộ tộc lớn nhỏ ở Nam Hoang coi là ‘người nhu nhược’, một dũng sĩ Nam Hoang chân chính, không chịu nổi loại khuất nhục này.

Trên không Nghiêu Sơn thành, vô số Tam Túc Kim Ô hóa thành hình người cũng giơ binh khí trong tay, hung hăng chém một đao ở trên mặt mình, mặc cho máu tươi nóng chảy như hạt mưa bay xuống rải khắp đại địa.

Đám người Công Tôn Lang không chỉ nhục mạ tổ tiên Kim Ô bộ, càng đem thương cổ Tam Túc Kim Ô nhất tộc mạng máu chó ngập đầu, các loại ô ngôn uế ngữ khiến các Kim Ô đạo binh này nổi trận lôi đình, con mắt mỗi người đều sắp từ trong hốc mắt nhảy ra.

Cộng sinh với Kim Ô bộ vô số năm, quy tắc giữa bộ tộc Nam Hoang cũng khắc thật sâu ở trong xương tủy Kim Ô nhất tộc. Đám Tam Túc Kim Ô này làm ra động tác giống với Cơ Hạ, bọn họ hung hăng nghiêng răng, kêu ‘Quạ quạ’, thề nhất định phải dùng đầu Công Tôn Lang hiến tế tổ tiên mình, dùng máu tươi cùng tính mạng vô số chiến sĩ dưới trướng Công Tôn Lang rửa sạch sỉ nhục tổ tiên mình phải chịu.

Gần nữa, gần nữa, lại gần nữa.

Công Tôn Lang thống lĩnh đại quân ở ngay phía trước Cơ Hạ xếp ra quân trận khổng lồ kéo dài ba trăm dặm, đại quân đông nghịt xếp thành từng cái trận hình vuông vạn người chỉnh tề, trên tay toàn bộ chiến sĩ một hàng quân trận dẫn đầu phía trước đều khiêng khiên tháp nặng nề, trên khiên tháp dày nặng phù văn màu đen lóe ra u quang, hơn trăm vạn khối khiên tháp tổ hợp lại, ở đỉnh đầu bọn họ ngưng tụ thành một quang sáng màu đen dày nặng.

Trong quang sáng mơ hồ có thể thấy được hư ảnh một con long quy hình thù kỳ lạ lóe lên bất định, nó ở trong quang sáng màu đen rít gào khàn cả giọng,

quầng sáng màu đen dày nặng cho người ta một loại cảm giác không thể phá vỡ.

“Phá!” Cơ Hạ hướng kẻ địch tới gần đến ngoài thành không đủ mười dặm dùng sức chỉ.

Mấy ngàn thạch quái thân hình cực lớn, mấy vạn thụ yêu hình thể cực lớn đồng thời từ trên tường thành Nghiêu Sơn thành xông ra, bọn họ giơ lên tảng đá thật lớn cùng cọc gỗ thô to trong tay, dùng hết toàn lực đem những đại gia hỏa nặng nề này ném mạnh ra ngoài.

Vô số vu tể Kim Ô bộ đồng thời niệm tụng chú ngữ, bọn họ cầm mộc trượng làm từ gỗ Phù Tang, trong tiếng chú ngữ từng ánh lửa bám vào ở bên trên các tảng đá cùng cọc gỗ kia, tảng đá và cọc gỗ lập tức biến thành một mảng đỏ bừng, giống như các ngôi sao băng nhanh chóng mãnh liệt dị thường nện ở trên không quân trận kẻ địch.

Quầng sáng màu đen kịch liệt chấn động, trong quầng sáng long quy hình thù kỳ lạ phát ra tiếng rống dài trầm thấp. Tảng đá cùng cọc gỗ bùng nổ mãnh liệt, từng quầng lửa đường kính mấy trăm trượng bay lên trời, quầng sáng màu đen bị nổ tan thành mảnh nhỏ, khiến tháp trên tay vô số binh sĩ bị chấn động tới mức vỡ vụn ra, mảnh vỡ tẩm khiên bắn tung tóe, đáng cho không ít binh sĩ vỡ óc chết thảm ngay tại chỗ.

Càng có binh lính lấy hàng vạn để tính bị đánh gãy tay, chân, đánh xuyên qua ngực bụng, mỗi người đau đến mức rú thảm khàn cả giọng run rẩy giãy dựa trên mặt đất, trên mặt đất lập tức có thêm từng mảng lớn vết máu đỏ tươi.

“Tẩm khiên thật nát, đây là... đây còn là trọng thuẫn vừa mới ra lò đó!” Công Tôn Lang xa xa phía sau đốc chiến ngậy đại.

Đây là tinh phẩm trọng thuẫn vừa mới từ trong xưởng của nhân tộc Bồ Phán sản xuất đó, nói theo đạo lý, không nên dễ sụp đổ chứ. Loại bí pháp rèn từ tẩm khiên phân tán tổ hợp khảm mà thành phòng ngự đại trận này, còn là vừa mới từ trong tay dị tộc đoạt được, sao có thể yếu như vậy?

“Lang đại nhân...” Một chấp sự cao cấp của Công Tôn thị thấp giọng lầm bầm: “Phụ thân Đế Úc, huynh trưởng ngài, Hùng đại nhân ông ấy, trước đó vài ngày vừa mới tiếp quản toàn bộ xưởng công trường của Bồ Phán. Các quân giới rèn hoàn mỹ, đều bị Hùng đại nhân chuyển đi phòng kho nhà mình. Đưa tới cho ngài những cái này, là Hùng đại nhân bảo dám thợ đẩy nhanh tốc độ rèn ra.”

Cười khan vài tiếng, chấp sự Công Tôn thị một lần nữa đề thấp thanh âm: “Hùng đại nhân... Rất chú trọng khổng chế phí tổn... Hơn nữa, tấm khiên này là gì, đánh trận, vẫn phải dựa vào các huynh đệ dám đánh dám liều, quân giới giáp trụ cái gì, thật ra cũng không có tác dụng lớn phải không?”

Công Tôn Lang ngẩn ngơ, dùng sức gật gật đầu.

Hung hăng chỉ Nghiêu Sơn thành, Công Tôn Lang lớn tiếng quát: “Tiến công, tiến công, mau!”

Chương 1638: Thương Vong Không Sao Cả

“Tiến lên, tiến lên, tiến lên!”

Cứng rắn chống đỡ đám đông thạch quái và thụ yêu trên tường thành oanh kích cuồng mãnh, chiến sĩ dưới trướng Công Tôn Lang vẫn xếp đội ngũ chỉnh tề, sai bước hướng tường thành Nghiêu Sơn tới gần. Từng tấm khiên thép bị chấn động vỡ nát, vô số sĩ tốt người đầy máu quay cuồng dưới đất, các chiến sĩ bước qua thân thể chiến hữu bị thương, không ngừng chút nào tiếp tục tới gần.

Đây là liên quân Công Tôn thị và mười mấy đại thị tộc khác, là chiến sĩ tinh nhuệ nhất bộ tộc bọn họ, một chút thương vong không dọa được bọn họ.

Cả mảng lớn đá tảng gào thét rơi xuống, vô số cây gỗ lớn lăn lung tung đầy đất, đá tảng, cây gỗ đổ bừa toàn thân, không ngừng phun trào ra mảng lớn ánh lửa, rất nhanh đã phát nổ mãnh liệt. Đã có Vu Vương, Vu Đế tu vi cường đại lao tới phía trước, bọn họ tế lên các loại phòng ngự vu khí, cứng rắn chống đỡ công kích hạ xuống như mưa trên tường thành.

Đại đội nhân mã đi tới cách tường thành không đến năm dặm, Nghệ Địa đứng ở trên tường thành giơ cao tay phải, sau đó chột vung xuống phía dưới.

Vô số Đông Di tiễn thủ từ sau tường thành thò đầu ra, bọn họ kéo trường cung, phù văn tiễn được rèn hoàn mỹ phát ra tiếng xé gió bén nhọn, kéo theo từng luồng sáng chói mắt, giống như cơn lốc từ trên tường thành gào thét rơi xuống.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, trong liên quân Công Tôn thị vô số chiến sĩ xung phong dẫn đầu hoặc yếu hèn, hoặc hốc mắt bị mũi tên bắn trúng, mũi tên lực xuyên thấu kinh người cắm thật sâu vào đầu bọn họ, phù văn bạo phá trên đầu mũi tên nổ tung, ‘Oành’ một tiếng đem nửa thân thể bọn họ nổ vỡ nát.

Từng cái thi thể tàn phá nặng nề ngã xuống đất, trong đó bao gồm mấy trăm

Vu Vương xung phong ở phía trước, thậm chí có ba Vu Đế cũng bị tiên thủ cấp Vu Đế dưới trướng Nghệ Địa dùng một đòn mai phục giết chết.

Các tiên thủ cấp Vu Đế này sử dụng, là mũi tên cường đại Cơ Hạo dùng Vạn Linh Tạo Hóa Đình làm riêng cho bọn họ, phối hợp tiên thuật sắc bén của bọn họ, ba vị Vu Đế của Công Tôn thị bị mũi tên xuyên thủng cổ, còn chưa chờ bọn họ rút mũi tên khỏi phục thương thể, đầu mũi tên đã bùng nổ, lực sát thương khủng bố trực tiếp phá nát linh hồn bọn họ, làm bọn họ không còn cơ hội khôi phục nữa.

Thi thể Vu Đế nặng nề ngã xuống đất, trái tim sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh của bọn họ còn đang kịch liệt nhảy lên, lượng lớn máu tươi không ngừng từ trong mạch máu vỡ vụn của bọn họ phun tung toé. Thân thể Vu Đế quá cường đại, huyết tương trong mạch máu của bọn họ phun ra mang theo tiếng xé gió ‘Xẹt xẹt’, giống như vô số bánh xe đao hướng bốn phía quét loạn, trong vài dặm quanh thân thể bọn họ đám đông chiến sĩ thân thể bị huyết tương xuyên thủng, sau đó nhanh chóng nổ thành bột phấn.

Chiến sĩ bình thường, ngay cả lực lượng chất chứa trong một giọt máu tươi của Vu Đế cũng không thể thừa nhận, khẽ chạm sẽ bị sinh mệnh tinh nguyên khổng lồ làm phát nổ thân thể.

“Chết tiệt, công thành, công thành!” Công Tôn Lang đứng xa xa ở phía sau đốc chiến, nghe nói có ba vị Vu Đế nhà mình bị xử lý, hân hoan hướng trên mặt đất nhổ ra mấy ngụm nước bọt, sau đó suy yếu vô lực tuyên bố mệnh lệnh công thành.

Đảo tròn mắt, Công Tôn Lang dè thấp thanh âm, hạ đạt một cái mệnh lệnh có thể xưng là xấu xa: “Bảo các huynh đệ thông minh một chút, đừng ngu ngốc xông lên đằng trước nhất. Để người của Cao Tân thị, Vân Dương thị, Hoa Tư thị bọn họ lên trước, phải chết chết người của bọn họ trước!”

Cầm lên một vò rượu nhỏ đặc ý uống một ngụm rượu, Công Tôn Lang cười

‘Hì hì’ nói: “Tộc nhân của bọn họ, chết bao nhiêu, ta cũng không sao cả. Đi, mau nói cho các huynh đệ tộc ta biết, phải thông minh một chút, đánh trận loại chuyện này... Tốt nhất chính là người khác đi chịu chết!”

Mấy tướng lĩnh Công Tôn thị ngẫm hiểu gật gật đầu, bọn họ nhanh chóng hướng đại quân công thành phía trước chạy tới.

Đại quân tiên phong đã tới dưới thành Nghiêu Sơn, vu tế đi theo quân đội niệm tụng chú ngữ, muốn ở trên sông đào bảo vệ thành rộng lớn mà chảy xiết bắc cầu từ hư không. Nhưng mặc cho bọn họ niệm rách mép, hao hết toàn bộ vu lực, bọn họ không thể ở ngoài thành Nghiêu Sơn điều động cho dù một chút thiên địa nguyên khí nào, căn bản không thể thúc dục vu thuật, không thể dựng cầu ở trên sông đào bảo vệ thành.

Trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm quanh Nghiêu Sơn thành, toàn bộ thiên địa nguyên khí đều bị Thiên Địa Đại Trận khóa chết, người ngoài đừng hòng ở nơi này điều động một chút lực lượng thiên địa, trừ phi bọn họ có thể lấy sức một người đè ép toàn bộ Thiên Địa Đại Trận.

Một đám vu tế trợn tròn mắt, nhiều tướng lĩnh thị tộc sốt ruột lập công đã mang theo các thị tộc lớn tiếng gào thét, không để ý tất cả nhảy xuống sông đào bảo vệ thành, nhanh chóng hướng tường thành bơi đi.

Cùng là Thiên Địa Đại Trận áp chế, ở trong phạm vi Nghiêu Sơn lĩnh, chỉ cần là kẻ địch của Nghiêu Sơn lĩnh, cho dù là Vu Đế cũng không thể bay lên phi hành. Bọn họ cực lực nhảy nhót, nhiều nhất có thể nhảy lên cao mười mấy trượng, đừng mơ nhảy lên tường thành cao tới mấy trăm trượng.

Bọn họ chỉ có thể dùng phương thức truyền thống nhất tấn công Nghiêu Sơn thành, trong đó tự nhiên bao gồm bơi qua sông đào bảo vệ thành!

Rất nhanh trong sông đã có ngọn sóng thật lớn nổi lên, đại đệ tử Hạ Mễ của Cơ Hạo thống lĩnh thủy quân ẩn thân ở đáy sông đào bảo vệ thành, các loại cung nỏ chuyên môn vì thủy chiến đặc chế vô thanh vô tức kích phát, mũi tên nỏ tinh

tế rậm rạp xuyên thấu sóng nước, vừa nhanh vừa hiểm cầm ở trên thân các chiến sĩ muốn mạnh mẽ qua sông.

Bên trên những mũi tên nổ đã bơi nọc độc hỗn hợp của mấy chục loại thủy tộc kịch độc. Các độc vu Bàn Cổ thế giới đều biết, kịch độc trong cơ thể độc trùng cổ quái trong biển, động cái là độc tính gấp mười, gấp trên trăm lần nọc độc trong cơ thể các loại độc trùng độc thú trên đất liền. Các nọc độc Hạ Mễ điều phối, độc tính càng thêm kinh người, một giọt nọc độc nho nhỏ, ngay cả người nước Long Bá thân thể khổng lồ cũng khó thừa nhận.

Chiến sĩ mạnh mẽ qua sông lấy hàng vạn để tính thân thể cứng ngắc trôi nổi ở trên sông đào bảo vệ thành, vô số cự ma bạch tộc dưới trướng Hạ Mễ vươn xúc tu thật dài, đem thi thể các chiến sĩ đó kéo xuống đáy nước.

Sông đào bảo vệ thành vẫn là sóng nước trong suốt, trong sóng trắng cuộn cuộn lại ẩn chứa sát ý âm u không nói rõ được.

“Ngu xuẩn, đừng thang trời, trực tiếp vượt qua sông đào bảo vệ thành, không được xuống nước, không được xuống nước!” Tướng lĩnh các bộ phụ trách chỉ huy chiến đấu rống giận khàn cả giọng, đem đám tướng sĩ các bộ lạc sau khi xuống nước bị mũi tên độc giết chết mạng máu chó ngập đầu.

Mấy ngàn chiếc xe có bánh thể tích cực lớn ‘Ù ù’ từ phía sau đưa lên, xung quanh những chiếc xe có bánh này đều có giáp sĩ tinh nhuệ giờ trọng thuận bảo vệ xung quanh. Xe có bánh dừng ở cạnh sông đào bảo vệ thành, vô số phù văn kỳ dị sáng lên ở trên xe có bánh dài rộng mười mấy trượng, chợt nghe tiếng cơ quan vang ‘Rắc rắc’, từng đoạn thang rộng rãi làm từ kim loại nhanh chóng từ trong xe có bánh vươn ra, từng đoạn hướng trên tường thành kéo dài.

Trên tường thành, Cơ Hạ cười lớn giờ lên trường kích trong tay: “Các huynh đệ, chuẩn bị sẵn sàng, để đầu những kẻ này lấp đầy sông đào bảo vệ thành, để máu những kẻ này nhuộm đỏ Nghiêu Sơn lĩnh, dùng thi thể bọn hăn bón phân một lần cho Nghiêu Sơn lĩnh chúng ta, dùng tính mạng bọn hăn rửa sạch sự sỉ

nhục bọn hăn mang cho chúng ta, chuẩn bị chém giết!”

Vô số chiến sĩ Kim Ô bộ cùng cất tiếng hò hét, đều đã làm sẵn chuẩn bị cận thân chém giết!

Nhưng, rất nhanh, chuyện xấu hổ đã xuất hiện!

Thang trời kéo dài ra từng đoạn một, chiến sĩ các bộ lạc đứng ở đỉnh chóp thang trời mắt thấy đã có thể tới gần tường thành Nghiêu Sơn, nhưng cách tường thành còn có mười mấy trượng—— thang trời đột nhiên dừng, không cách nào kéo dài về phía trước một chút nào nữa!

Cách khoảng cách xấu hổ mười mấy trượng, chiến sĩ các bộ lạc trên thang trời xấu hổ nhìn chiến sĩ Kim Ô bộ nghiêm chỉnh đối đãi trên tường thành!

Chương 1639: Tồn Binh Hao Tướng

“Ha, ha ha, ha ha ha!” Cơ Hạ xách trường kích nặng nề, toàn thân có lửa vờn quanh, đã làm sẵn chuẩn bị buông tay chém giết.

Nhưng đột ngột nhìn thấy chiến sĩ liên quân ngơ ngác đứng ở trên thang trời, nhìn khoảng cách mười mấy trượng giữa thang trời cùng đầu tường, hẳn không khỏi cất tiếng cười to. Tay trái hướng về không khí chụp một cái, từng tia khí tức nhanh chóng hướng lòng bàn tay Cơ Hạ ngưng tụ, trong chớp mắt một viên hỏa lôi màu đỏ rực to bằng miệng bát đã theo tiếng gầm rú trầm thấp ngưng kết thành hình.

Năm ngón tay khẽ bung khẽ phóng, nổ ‘Oành’ một tiếng, hỏa lôi bị chín cái long ảnh nhỏ bé quần quanh, nhanh như tia chớp đánh vào trên một chiếc thang trời. Lửa cuộn bùng nổ, vô số luồng lôi quang nhỏ bé cấp tốc nhảy lên chiếu xạ ở trong lửa, mấy chục chiến sĩ liên quân đỉnh chóp thang trời bị lôi hỏa đánh cho cả người cháy khét, kêu thảm khàn cả giọng từ trên thang trời cao cao rơi xuống mặt đất.

Đám người Nghệ Địa cũng cất tiếng cười, bọn họ kéo cung tên, hướng về phía chiến sĩ liên quân trên thang trời tiến thối không được bắn bừa một chập.

Khoảng cách mười mấy trượng, không cần nói các Đông Di tiền thủ tiền thuật kinh người, dù là Vũ Mục ngày thường động tác chặt vật nhất cũng cười ha hả cầm một cây cung mạnh, tinh chuẩn dị thường liên tục bắn trúng kẻ địch trên thang trời.

Mảng lớn mũi tên từ trên tường thành bay xuống, chiến sĩ liên quân trên thang trời giống như hạt mưa rơi xuống, trong sông đào bảo vệ thành phía dưới nhanh chóng nổi lên mảng lớn gợn sóng, xúc tu của các con cự ma bạch tuộc từ dưới nước uốn lượn lên, đem chiến sĩ liên quân rơi xuống kéo xuống đáy sông thật sâu.

Rốt cuộc có chiến sĩ liên quân không kiềm chế được sợ hãi cùng phần nộ trong lòng, tay trái bọn họ cầm khiên, tay phải cầm trường đao, gào thét cứng rắn đội mưa tên trên đầu tường, dùng hết toàn lực nhảy nhót ở trên thang trời, muốn nhảy lên đầu thành.

Thang trời còn thiếu mười mấy trượng khoảng cách là có thể chạm tới đầu tường Nghiêu Sơn thành, giờ phút này đoạn trên cùng của thang trời so với đỉnh chóp tường thành Nghiêu Sơn thành còn thấp hơn mấy trượng.

Đặt ở ngày thường, cho dù là một vị chiến sĩ nhân tộc hơi cường đại chút, cũng có thể thoải mái vượt qua chút khoảng cách này, nhưng ở dưới Thiên Địa Đại Trận trấn áp, cho dù là cao thủ cấp bậc Vu Đế, cũng rất khó dưới tình huống như vậy nhảy lên đầu tường Nghiêu Sơn thành.

Từng đám đông chiến sĩ nhảy lên không trung, bọn họ lớn tiếng gào thét nhảy vọt qua khoảng cách xa bảy tám trượng, mắt thấy cách đầu tường còn có độ cao ba năm trượng, còn có khoảng cách khoảng mười trượng, thể nhảy lên của bọn họ tiêu hao hết, hoa chân múa tay hướng phía dưới rơi xuống.

Trong sông đào bảo vệ thành, vô số xúc tu cự ma bạch tuộc mập mạp vui sướng vung vẩy, còn chưa chờ bọn hắc rơi vào sông đào bảo vệ thành, đã sốt ruột không chờ nổi quần quanh ở trên thân bọn hắc.

Công Tôn Lang phía sau đốc chiến ngơ ngác nhìn thang trời kia không hiểu sao gần mất một mảng lớn, một lúc lâu không nói nên lời.

Loại thang trời này, thiết kế ban đầu là chuyên môn dùng ở phòng tuyến Xích Phán sơn, thiết kế ước nguyện ban đầu chính là ở sau khi dị tộc công chiếm doanh địa cùng thành lũy nhân tộc, ở dưới pháp trận cấm không của dị tộc ảnh hưởng, phản công các doanh địa và thành lũy bố trí ở đỉnh núi.

Xích Phán sơn thế núi dốc đứng mà hùng vĩ, tùy ý một vách núi động cái cũng cao tới ba năm nghìn trượng trở lên, cho nên thang trong những thang trời này, ít nhất cũng có thể dài năm ngàn trượng, đủ để thoải mái vượt qua sông đào

bảo vệ thành, thoải mái đến đầu tường Nghiêu Sơn thành.

“Sao lại ngắn như vậy? Cái này... Thang trong thang trời này, nhiều nhất chỉ dài năm trăm trượng!” Công Tôn Lang điên cuồng thét: “Ngắn mất nhiều như vậy? Sao có thể ngắn mất nhiều như vậy? Thế này bảo ta công thành như thế nào? Thế này bảo ta làm sao bây giờ?”

Vẫn là chấp sự cao cấp của Công Tôn thị vừa rồi lén lút ghé đến bên tai Công Tôn Lang, hẩn thấp giọng lẩm bẩm: “Lang đại nhân, những cái thang trời này, cũng là trước khi xuất chinh, Hùng đại nhân từng cố ý ‘Gia công’... Ài, những cái thang trời này sử dụng đều là bách kim tinh hoa, trải qua hơn vạn lần bí pháp rèn thành, cứng rắn vô cùng, tính dẻo dai cực tốt, càng có tính kháng pháp lực rất mạnh, giá trị chế tạo cực kỳ xa xỉ đó!”

Liếm liếm môi, vị chấp sự cao cấp này cười ‘hì hì’ nói: “Hùng đại nhân đem thang trong những cái thang trời này lấy đi hơn phân nửa... Cái này không phải tiết kiệm phí tổn sao? Những cái thang trời này, Hùng đại nhân về sau là chuẩn bị bán cho các đại thị tộc... Bọn họ mua thang trời, phát hiện thang bên trong không đủ dài, sau này Hùng đại nhân có thể hướng bọn họ thu thêm một khoản tiền!”

“Ca ca của ta ời... Người không phải huynh trưởng ta, người là cha đẻ ta!” Công Tôn Lang bất đắc dĩ ngửa mặt thở dài, hẩn nhìn nửa đoạn kia của mấy ngàn cái thang trời ở giữa không trung, nhìn binh sĩ các bộ như hạt mưa từ trên thang trời rơi xuống, đột nhiên túm lấy chấp sự cao cấp này: “Nói cho đại huynh của ta, lợi nhuận trong đó, lão tử ít nhất phải ba thành!”

“Nhiều nhất một thành!” Chấp sự cao cấp rất nghiêm túc nhìn Công Tôn Lang: “Lang đại nhân, Hùng đại nhân cũng không chỉ có một huynh đệ là người, lợi ích này, dù sao cũng phải chia lải cho mọi người mới được, nếu không loại làm ăn này không bền! Hơn nữa Hùng đại nhân nói, hiện tại Đế Úc mới là chỗ dựa của mọi người, phần lời lợi nhuận này, phải cho Đế Úc mới đúng.”

“Đệch, cho Để Úc, không phải là tương đương cho chính hần?” Công Tôn Lang vẻ mặt u ám nhìn chấp sự cao cấp: “Được rồi, chuyện chia phần về sau nói sau, người nói cho ta biết, chúng ta thế nào, mới có thể đánh lên được tường thành?”

Chấp sự cao cấp nhìn thoáng qua sĩ tốt các bộ bị mưa tên đầu tường đánh cho chật vật không chịu nổi, tổn hại nghiêm trọng, hần trầm mặc chốc lát, đột nhiên cười lên: “Cái này còn không đơn giản? Không phải khoảng cách mười mấy người sao? Dựng thang người đi, mấy thằng cha kia, thật sự là quá ngu xuẩn!”

‘Dát’, Công Tôn Lang ngơ ngác kêu một tiếng quái dị, hần nhìn nhìn quân trận phía trước rồi như canh hẹ, đột nhiên cười lên: “Ai u, thật thông minh? Không ngờ, Công Tôn thị ta còn có đại tài như người! Hắc, người tên gì? Về sau an tâm làm việc cho Lang lão gia, không bạc đãi người!”

Chấp sự cao cấp vội vàng cười lên: “Lang đại nhân, ta là cháu ruột của ngài Công Tôn Lương! Ngài nhất định phải nhớ ta... Năm đó Dương đại nhân làm giả sổ sách bị trưởng lão hội hạ lệnh tra rõ, hì hì, mấy phần kia của tiểu tử, chưa bị tra ra chút lỗi nào!”

Công Tôn Lang như bừng tỉnh đại ngộ cười lên, hần dùng sức vỗ bả vai Công Tôn Lương một phát, vui vẻ nói: “Thì ra là người, ta nhớ ra rồi. Được, hảo hảo đi theo Lang lão gia làm, không thiếu chỗ tốt cho người!”

Trên tường thành, đám người Cơ Hạ trợn mắt há hốc mồm nhìn sĩ tốt liên quân trên thang trời đột nhiên gào lớn khàn cả giọng, bọn họ vút binh khí và tấm khiên, người đứng lên người. Đám đông sĩ tốt liên quân tay chân gắt gao dây dưa với nhau, dần dần đứng lên cao mấy chục trượng, sau đó bọn họ hướng phía trước đổ ập xuống, theo tiếng va đập nặng nề, bọn họ thế mà ở giữa đỉnh chớp thang trời cùng tường thành dựng lên các cây thang người.

Từng đám đông chiến sĩ liên quân phát ra tiếng kêu vui vẻ trầm thấp, bọn họ xếp đội ngũ chỉnh tề, đập thân thể đồng bào, nhanh chóng hướng Nghiêu Sơn

thành lao lên.

“Là ai chỉ huy đám chiến sĩ này tác chiến? Lão tử nhất định phải đánh gãy chân chó của hắn, sau đó chém đầu hắn!” Cơ Hạ nhìn các chiến sĩ nhân tộc kia gắt gao nghiêng răng dựng thang người, khóe mắt kịch liệt nhảy lên, lớn tiếng gào thét.

Trường kích trong tay vung lên, một ánh lửa thối quét ra, ba cái thang người trước mặt Cơ Hạ ầm ầm vỡ nát, mấy ngàn chiến sĩ nhân tộc dựng thang người hóa thành tro bụi.

Cơ Hạ giơ trường kích, lớn tiếng quát: “Các huynh đệ, giết!”

Từng cái thang người bị phá hủy, vô số thân người rơi xuống sông đào bảo vệ thành.

Chương 1640: Đây Là Mưu Sát

Công Tôn Lương đề nghị thang người, quả nhiên nổi lên tác dụng không nhỏ.

Dùng thân thể đồng bào làm thang, đám đông chiến sĩ liên quân đứng ở vị trí cao ngang với đầu tường Nghiêu Sơn, bắt đầu buông tay chém giết.

Chiến sĩ Kim Ô bộ trên đầu tường, binh sĩ liên quân trên thang người, mọi người đều kết thành quân trận chỉnh tề, giống như hai bức tường đồng vách sắt, hung hăng va chạm với nhau. Trường thương đại kích đâm nhau, đại đao trọng kiếm chém nhau, rìu nặng chùy xích hung hăng va chạm với nhau, khiến tháp nặng nề đè ép lẫn nhau, không ngừng phát ra đống lửa chói mắt.

Binh khí hung hăng đâm vào trên tấm khiên, trên giáp trụ, mặt ngoài tấm khiên và giáp trụ sáng lên từng đạo phù văn phòng ngự, thân thể mỗi chiến sĩ đều được một tầng quang sáng mờ hồ bao phủ. Trên binh khí cũng sáng lên hào quang chói mắt, binh khí phụ gia các loại phù văn mang tính sát thương và chạm kết giới phòng ngự, không ngừng phát ra tiếng vang chói tai.

Chiến sĩ hai bên trình độ tinh nhuệ tương đương, thực lực tu vi cũng ngang nhau, nhưng rất nhanh mọi người đều đã phát hiện chỗ không thích hợp!

Binh khí binh sĩ liên quân hung hăng chém vào trên người chiến sĩ Kim Ô bộ, khiên và giáp trụ của chiến sĩ Kim Ô bộ vững vàng như núi, mặc cho binh sĩ liên quân toàn lực chém, bọn họ nhiều nhất bởi vì lực đánh nặng nề thân thể hơi chộp lên vài cái, giáp trụ trên người, khiên trong tay không tổn hao gì.

Thời điểm binh khí trong tay chiến sĩ Kim Ô bộ chém vào trên thân binh sĩ liên quân, tung tóe ra ánh lửa, phát ra tiếng vang to hơn rất nhiều, từng ánh lửa phụt ra, mắt thấy khiên trên tay liên quân rạn nứt lượng lớn, giáp trụ trên thân không ngừng vỡ ra, chiến sĩ hai bên vừa mới đánh giáp lá cà, đã có đám đông binh sĩ liên quân khiên vỡ nát, giáp trụ thủng, bị chiến sĩ Kim Ô bộ sát thương

lượng lớn.

Từng cái thân thể tàn phá từ đỉnh chớp thang trời rơi xuống, nhiều tướng lĩnh liên quân phát ra tiếng gầm gừ kinh ngạc giận dữ đan xen.

Rất hiển nhiên, khiên cùng giáp trụ trên người binh sĩ liên quân, so với quân giới trên người chiến sĩ Kim Ô bộ thua không chỉ một cấp bậc. So sánh với quân giới trên người chiến sĩ Kim Ô bộ, phòng cụ, binh khí trên người binh sĩ liên quân quả thực yếu ớt giống như làm từ tấm ván gỗ.

Càng có vụ tế tinh mắt phát hiện, phù văn lóe ra trên phòng cụ, binh khí trang bị của binh sĩ liên quân không đúng. Ví dụ như nói một bộ phù văn phòng ngự cơ bản nhất nên do ba mươi sáu đạo phù văn cấm chế liên hoàn khảm tạo thành, giáp trụ trên người binh sĩ liên quân khi bị công kích, số lượng phù văn phòng ngự sáng lên hiển nhiên không đủ!

Số lượng phù văn cấm chế phòng ngự không đúng, căn bản không thể hình thành phù văn khảm bộ đầy đủ, không thể tạo thành phù văn pháp trận hữu hiệu, lực phòng ngự của giáp trụ tất nhiên sẽ bị suy yếu đi rất nhiều.

Số lượng phù văn cấm chế phòng ngự không đủ thì thôi, khiến các vụ tế há hốc mồm là, bọn họ ở trong quân giới trên người binh sĩ liên quân, phát hiện nhiều dấu vết phù văn trọng lực —— mà tác dụng duy nhất của các phù văn trọng lực này, chính là gia tăng sức nặng của quân giới!

Nói cách khác, vốn một bộ giáp trụ chỉ nặng ba trăm cân, sau khi phụ gia thêm phù văn trọng lực, có thể khiến sức nặng của giáp trụ biến thành một ngàn cân!

Không có ai sẽ ngu ngốc đến mức ở trên giáp trụ của các chiến sĩ gia tăng trọng lực phù văn, cho dù có, vậy cũng nhất định là phù văn phản trọng lực, giúp giáp trụ giảm bớt trọng lượng, để binh sĩ có thể mặc giáp trụ càng thêm dày nặng, cung cấp lực phòng ngự càng thêm cường đại!

Vốn một binh sĩ bình thường chỉ có thể mặc trọng giáp dày một tấc, sau khi thêm phù văn phản trọng lực, một số bộ vị phòng ngự quan trọng nào đó của giáp trụ trên người hẳn liền có thể dày lên đến nửa thước trở lên, như thế lực phòng ngự của trọng giáp ít nhất có thể tăng lên mấy chục lần!

Không có ai ngu xuẩn đến mức ở trên giáp trụ làm phù văn trọng lực, khiến giáp trụ trở nên càng thêm nặng nề, điều này không có bất cứ chỗ tốt nào đối với chiến sĩ, sẽ chỉ làm bọn họ hành động chậm chạp, làm sức chiến đấu của bọn họ bị suy yếu rất nhiều!

“Đây là chuyện gì?” Một tướng lĩnh Cao Dương thị đột nhiên túm lấy một tộc nhân bên người, một tay đem giáp trụ trên người hắn dỡ ra. Cầm lên giáp ngực dày nặng nhất, tướng lĩnh Cao Dương thị nhắc bội kiếm hung hăng chém xuống, chỉ nghe ‘Rắc’ một tiếng, giáp ngực dày tới năm tấc bị thoải mái chém rách, giáp ngực thoát nhìn dày nặng dị thường này, bên trong thế mà rỗng bốn tấc!

Giáp ngực nhìn như năm tấc, thực ra độ dày chỉ có một tấc!

Giáp ngực mỏng nhẹ như thế, phối hợp phù văn phòng ngự ăn bớt ăn xén, giáp trụ này nào có lực phòng ngự gì đáng nói?

Những trọng lực phù văn kia tồn tại, chính là tăng trọng lượng giáp trụ, để các binh sĩ mặc những giáp trụ kia cảm thấy, đây là một bộ trọng giáp thật sự dùng thuần túy hợp kim rèn thành! Không đến mức làm người ta phát hiện, những giáp trụ này thế mà toàn bộ là rỗng!

“Ta dm các ngươi!” Mắt thấy bộ giáp ngực rỗng ruột này, đám tướng lĩnh liên quân các tộc đều chấn kinh.

Bọn họ chợt ngẩng đầu lên, nhìn binh sĩ trong tộc trên không đỉnh chớp thang người đang giao thủ với chiến sĩ Kim Ô bộ, binh khí trong tay bọn họ không thể phá vỡ giáp trụ của chiến sĩ Kim Ô bộ, mà trường thương trong tay chiến sĩ Kim Ô bộ nhẹ nhàng chọc một cái, động cái có thể xuyên qua thân thể năm sáu chiến

sĩ liên quân!

“Cái này con mẹ nó là chuyện gì xảy ra?” Tướng lĩnh các tộc dị thường tức giận, bọn họ đều từ trên người tộc nhân của mình đoạt lấy từng bộ giáp trụ, dùng binh khí bổ ra ngay tại chỗ, không ngoài dự liệu, các giáp trụ này bề ngoài tươi sáng, bên trong đều rỗng ruột!

Rỗng ruột, rỗng ruột!

Giáp ngực dày tới năm tấc rỗng bốn tấc, cái này còn là tương đối có lương tâm.

Những miếng lót vai, bảo vệ tay, bao đầu gối, giày chiến vân vân không quan trọng cho lắm, dứt khoát là toàn bộ đúc kim loại thành hình vỏ kim loại, trong ngoài hai tầng sắt lá mỏng manh, căn bản không có bất cứ lực phòng ngự nào đáng nói.

“Những giáp trụ này, để tộc nhân của chúng ta, mặc giáp trụ như vậy lên chiến trường?” Tướng lĩnh các tộc điên cuồng, bọn họ đều lớn tiếng rít gào lên.

Những giáp trụ này, đều là ‘Tinh phẩm’ Đế Úc vừa lên ngôi từ trong kho của nhân tộc điều phối ra, cái gọi là tinh phẩm, thế mà lại là loại mặt hàng này?

Đế Úc lên ngôi, không tách rời các đại thị tộc ủng hộ, cho nên Công Tôn thị hứa hẹn, do Đế Úc từ trong kho công của liên minh bộ lạc nhân tộc đưa ra một lô quân giới đồ quân nhu, vũ trang tư binh cho các đại bộ lạc ủng hộ Đế Úc!

Liên quân bộ tộc lần này viễn chinh Nghiêu Sơn lĩnh, toàn bộ quân giới đều do Đế Úc cung cấp, toàn bộ là tinh phẩm từ trong kho công của liên minh bộ lạc nhân tộc đưa ra! Nhưng cái gọi là tinh phẩm, thế mà toàn bộ là rỗng ruột!

“Đế Thuấn sẽ không làm chuyện như vậy... Trước kia chưa bao giờ xuất hiện chuyện như vậy... Những quân giới này...” Tướng lĩnh các tộc ánh mắt phun lửa nhìn về phía Công Tôn Lang đốc chiến phía sau.

Công Tôn Lang đang cực kỳ chật vật tóm lấy Công Tôn Lương: “Ca ca của ta, người hại chết ta rồi, Công Tôn Hùng, con mẹ nó, hắc không phải huynh trưởng của ta, hắc là kẻ thù của ta! Những giáp trụ này là ở đâu ra? Ở đâu ra?”

Công Tôn Lương nghe rằng trợn mắt nhìn Công Tôn Lang: “Trước khi viễn chinh Nghiêu Sơn, Hùng đại nhân hạ lệnh các đại công trường, xưởng nhân tộc làm không nghỉ đêm... Bởi vì là mặt hàng rỗng ruột, cho nên, rèn rất đơn giản, một ngày hai đêm thời gian đã xong hết!”

Tiếng vang trầm trầm ‘Thùng thùng’ truyền tới, đám đông tướng lĩnh bộ tộc sai bước lao tới bên người Công Tôn Lang, đem hắc bao vây nhiều tầng.

“Công Tôn Lang, những giáp trụ, tấm khiên này là thế nào?”

“Người dùng những mặt hàng rách nát này lừa gạt chúng ta?”

“Người đây là mưu sát, người muốn hại chết toàn bộ tộc nhân của chúng ta sao?”

“Người cho chúng ta một câu giải thích, người phải giải thích cho chúng ta!”

Công Tôn Lang trợn mắt, hắc đột nhiên rú thảm một tiếng, hộc cả đống máu ngã xuống đất.

Chương 1641: Liên Quân Sụp Đổ

Trên thang trời, vô số binh sĩ liên quân hốt hoảng rút lui, bọn họ vứt tấm khiên không có trọng lượng hoàn toàn không có lực phòng ngự, vứt giáp trụ cũng chỉ có thể liên lụy họ lại không cách nào cung cấp đủ phòng hộ, vứt binh khí nặng trĩu liên lụy mệt mỏi lại không cách nào phá vỡ giáp trụ của kẻ địch, dùng tốc độ nhanh nhất hướng xa xa chạy trốn.

Bọn họ nghe được tướng lĩnh nhà mình rống giận cùng rít gào, càng có tộc nhân giao hảo ở phía dưới lớn tiếng gào rống, đem phát hiện của bọn họ truyền khắp toàn bộ chiến trường. Sĩ khí các tướng sĩ liên quân thị tộc chợt rớt xuống bằng không, bọn họ không có chiến ý xoay người chạy trốn, mỗi người dùng hết lời lẽ ác độc nhất ân cần thăm hỏi tổ tiên Công Tôn thị.

Trừ không dám khinh nhờn Hiên Viên thánh hoàng, cùng với vài vị Nhân Hoàng, tiên hiền một mũi đích hệ tông mạch này của Hiên Viên thánh hoàng, tổ tiên các chi các mạch khác của Công Tôn thị, nhất là tổ tiên trực hệ Đế Úc bị vô số chiến sĩ mắng thương tích đầy mình.

Nếu các tổ tiên Công Tôn thị bị mắng kia ở dưới đất có linh, bọn họ tuyệt đối sẽ nhảy dựng lên, rút kiếm đem Công Tôn Úc còn có đám thân quyến ‘Khôn khéo có khả năng’ đó của hắc hắc thành thị vụn.

Không chỉ có binh sĩ liên quân trên thang trời đang rút lui, quân trận vô biên vô hạn phía sau bọn họ cũng rối như canh hẹ, vô số binh sĩ quăng mũ cưỡi giáp, vứt bỏ toàn bộ quân giới trên người, như ong vỡ tổ hướng bốn phương tám hướng chạt vật chạy trốn.

Trong quân trận khổng lồ thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu đau thê lương, không biết là cố ý hay ngộ thương, nhiều chiến sĩ đại thị tộc lúc vứt binh khí, binh khí nặng nề bị bọn họ dốc hết toàn lực ném thật xa, mang theo tiếng xé gió thê lương đập vào trong quân trận của Công Tôn thị.

Mấy ngàn món binh khí nặng nề rơi xuống, hơn một ngàn chiến sĩ Công Tôn thị bị đập chết, mấy ngàn chiến sĩ bị đánh cho đứt gân gãy xương. Các chiến sĩ Công Tôn thị kêu đau tức giận mắng chửi, càng có một số tướng lĩnh Công Tôn thị lửa giận ngút trời hướng phía binh khí bay tới lao đi, muốn tìm được các đầu sỏ vứt ‘rác’ bừa bãi.

Không biết nơi nào truyền đến một tiếng hét, trên trời đột nhiên tối sầm.

Mấy chục vạn binh khí, mấy chục vạn khiên tháp, mấy chục vạn bộ giáp trụ như mũi tên rời cung bay hỗn loạn lên bầu trời, kéo ra từng cái đường cong duyên dáng, hung tợn hướng quân trận của Công Tôn thị đập xuống.

Phàm là binh sĩ liên quân ở gần quân trận Công Tôn thị, toàn bộ học theo đem quân giới trên người mình trói buộc mà nặng nề lại không có nửa điểm tác dụng ném ra, bọn họ dùng hết toàn lực ném ra quân giới của mình, đồng thời lớn tiếng hướng tới tổ tiên Công Tôn thị mắng một tiếng.

Trên ba cái trận hình vuông vạn người của Công Tôn thị hầu như nháy mắt bị quân giới đầy trời đánh tan, trên một nửa chiến sĩ Công Tôn thị bị đánh cho tan xương nát thịt, chiến sĩ khác cũng đều đứt tay gãy chân chịu thương thế nặng nhẹ không đồng nhất.

Các tướng sĩ Công Tôn thị vỡ tổ, ỷ vào tân nhậm Nhân Hoàng là tộc nhân Công Tôn thị bọn hăn, đám tướng sĩ Công Tôn thị hỗn hển rút gào, vùng binh khí mang tính trả thù bổ về phía chiến sĩ liên quân ở xung quanh.

Ánh đao lóe lên, mảnh thi thể rải đầy đất. Tướng sĩ Công Tôn thị nổi giận dùng dùi trả thù khắp nơi số lượng cũng không nhiều, chỉ có vền vện hơn vạn người mà thôi, ở trong liên quân lấy hàng trăm vạn để tính ngay cả số lẻ cũng không đến. Nhưng hành động trả thù của bọn hăn lập tức dẫn phát lửa giận của toàn bộ chiến sĩ liên quân, nhiều binh sĩ liên quân phản chiến, binh khí trong tay hung hăng đâm về phía tộc nhân Công Tôn thị bên người.

Loạn rồi, liên quân rối như tơ vò, không cần chiến sĩ Kim Ô bộ trong thành

Nghiêu Sơn tiếp tục đả kích, bọn họ đã loạn thành một đám ô hợp, bọn họ nội đấu chém giết lẫn nhau, trong quân trận không lồ khắp nơi nổi lên tiếng giết, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ mặt đất.

Trên đầu tường, đám người Cơ Hạ kinh hãi nhìn kẻ địch rồi như tơ vò ngoài thành.

Đám người Thiệu Ti, Man Man phụ trách điều động binh lực dự bị trong thành, tùy thời chuẩn bị tiếp viện tiền tuyến nhanh chóng đi lên tường thành, các nàng ngạc nhiên nhìn liên quân một mảng hỗn loạn ngoài thành, hàng lông mày mảnh dài của Thiệu Ti gắt gao nhú lại: “Chúng ta cần tiến công không?”

Cơ Hạ cầm trường kích hung gõ hăng ở trên tường thành một cái, ‘Thùng’ một tiếng vang lớn, toàn bộ con dân cả Nghiêu Sơn thành đều nghe được một tiếng va chạm nặng nề này: “Tiến công, mở một bên cửa thành, để binh sĩ bản tộc xung phong một đợt... Nghê Địa chỉ huy tiền thủ ở phía sau phối hợp tác chiến, Kim Ô thiên binh ở trời cao theo đuôi đuổi giết. Thiên Địa Đại Trận tùy thời chuẩn bị phát động, nếu ngoài thành là cạm bẫy, liền phát động đại trận chém giết toàn bộ!”

Giơ cao trường kích, Cơ Hạ lớn tiếng quát: “Các huynh đệ Kim Ô bộ, theo ta giết... Thiệu Ti, Man Man, các người ngoan ngoãn ở lại trong thành, không được...”

Cơ Hạ còn chưa nói hết một câu, Man Man đã xách hai thanh liên hoa chùy nặng nề vui sướng nhảy ra khỏi tường thành: “Các huynh đệ Kim Ô bộ, theo Man Man xông pha! Yahoo... Man Man cũng là con dân Kim Ô bộ, giết sạch bọn hăn!”

Man Man cũng được thần phong, thực lực tiến một bước dài phun một ngụm lửa ở trên hai thanh liên hoa chùy, chỉ nghe ‘Oành’ một tiếng sấm vang lên, hai thanh liên hoa chùy chọt bành trướng đến đường kính mười mấy trượng, Man Man hai tay vung đại chùy hung hăng ném ra ngoài, chỉ thấy hai quầng lửa to

lớn gào thét xông lên trời, vẽ ra một đường cong sau đó hung hăng nện trên mặt đất.

Hai thanh đại chuỳ vừa lúc rơi ở chỗ sĩ tốt liên quân dày đặc nhất, chỉ nghe hai tiếng vang lớn truyền đến, hai đám mây hình nấm dần dần bay lên trời, nhanh chóng hội tụ thành một đám mây nấm thật lớn xông lên cao vạn trượng. Từng đợt ánh lửa chói mắt từ chỗ liên hoa chuỳ rơi xuống đất khuếch tán ra, nơi đi qua vạn vật đều thành bột phấn.

Thiếu Ti đứng ở trên tường thành, nàng thì chưa lao ra khỏi thành đi chém giết, nàng chỉ miệng tụng chú ngữ, liền thấy trên người vô số binh sĩ liên quân ngoài thành dần dần toát ra lực lượng khí vận của bọn họ. Khí vận của mấy trăm vạn binh sĩ liên quân không ngừng rót vào thân thể Man Man, mắt thấy thân thể Man Man liền sáng lên tựa như mặt trời mới mọc.

Man Man bật một cái nhảy tới bên cạnh hai thanh đại chuỳ, cầm lên trọng chuỳ khôi phục kích cỡ ban đầu, ‘Thùng thùng’ hai tiếng đem hai vị đại tướng Công Tôn thị cấp tốc xông lên đánh bay ra ngoài.

Cửa thành Nghiêu Sơn thành mặt hướng quân trận liên quân dần dần mở ra, Cơ Hạ cười một con hỏa sư, đám đông chiến sĩ Kim Ô bộ cười hỏa sư, hỏa hổ, hỏa báo, hỏa hùng... các loại tọa kỵ phía sau, mặc tình phẩm thần giáp trong kho báu thiên đình, cuồn cuộn chạy ra ngoài thành.

Vô số Tam Túc Kim Ô khôi phục bốn tướng Kim Ô, rút lên ‘Quạ quạ’ xoay tròn ở đỉnh đầu đám người Cơ Hạ, bọn họ đã hợp thành Thuần Dương Tru Tuyệt Đại Trận, sát ý hùng hực quét ngang hư không, trong vạn dặm hư không không thấy một đám mây.

Cực xa xa phía sau, Bì Thi Nu nhìn liên quân thị tộc rồi như tơ vò, không khỏi lặng lẽ thở dài một hơi.

“Đế Úc... Thật sự là nhân tuyển Nhân Hoàng lý tưởng nhất. Năm đó chúng ta đụng tới, vì sao không phải Đế Úc?”

“Ngu Hoặc thánh nhân vĩ đại, quá không thể tưởng tượng, nhân tộc tương tự, chiến sĩ tương tự, vì sao chỉ đổi một Nhân Hoàng, đám nhân tộc này liền trở nên gầy yếu như thế? Vô năng như thế? Các anh hùng nhân tộc dũng mãnh, không sợ, đừng nghi, uy nghiêm chúng ta từng gặp được, chẳng lẽ là cùng một chủng tộc với bọn hăn sao?”

“Lũ rác rưởi!” Bì Thỉ Nu chỉ chỉ binh sĩ liên quân chạy tán loạn, không thể tưởng tượng nói: “Bọn hăn cùng các anh hùng nhân tộc chúng ta biết, thật sự là sinh vật cùng một chủng tộc?”

Chưa ai trả lời Bì Thỉ Nu. Bì Thỉ Nu lắc lắc đầu, tùy ý vung tay lên: “Vây lại, trừ Công Tôn Lang cùng đám ‘tinh anh nhân tộc’ ‘ưu tú mà kiệt xuất’ kia của hăn, người khác, giết chết toàn bộ!”

Chương 1642: Quần Ma Khởi Vũ

Trên chiến trường, tướng sĩ liên quân loạn hết cả lên.

Ở dưới ảnh hưởng của Thiên Địa Đại Trận, cường giả Vu Đế trong liên quân cũng chỉ có thể dựa vào hai cái chân chạy như điên trên mặt đất, đám vu tể có được vu pháp thần kỳ mà quý bí cũng không cách nào thi triển vu thuật chạy khỏi chiến trường.

Phía sau là binh sĩ Kim Ô bộ theo đuôi đuổi giết, lửa cuộn cuộn nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Phía trước là chiến sĩ dị tộc ngang ngược chặn lại, chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp, cầm trường đao đặc chế như tường đồng vách sắt chắn trước mặt chiến sĩ liên quân, phàm là người tới gần bọn họ đều bị một đao biến thành hai nửa.

Trên chiến trường kéo dài gần ngàn dặm, khắp nơi đều có thể nhìn thấy chiến sĩ liên quân khóc trời kêu đất, chiến sĩ liên quân thân thể hoàn hảo không tổn hao gì hoặc vội vàng chạy tán loạn, hoặc là bận đấu đá nội bộ đâm đao nhau, chiến sĩ bị thương nặng không thể hành tẩu thì khàn cả giọng vờn hai tay, lớn tiếng khóc lóc khẩn cầu tộc nhân đem mình mang ra khỏi nơi chết tiệt này.

Tiếng bước chân lộn xộn chấn động khiến mặt đất vang lên ‘Ong ong’, máu tươi nhuộm thắm đất, ở trên mặt đất ngưng tụ thành bùn lầy màu máu dày tới cả thước. Vô số chiến sĩ đang gào rống, đang khóc, đang chửi rủa, đang cầu xin, đang phẫn nộ gào rống, cảm xúc thất tình lục dục quay cuồng ở trong lòng bọn họ, hóa thành khí tức u ám người thường không nhìn thấy từ đỉnh đầu bọn họ dần dần bay ra.

“Thật sự là thức ăn đẹp dễ ngon miệng.” Trên sườn núi nhỏ cách biên giới chiến trường không xa, một đạo nhân thân hình cao lớn, mặt trong suốt trơn bóng như bạch ngọc, giơ tay nhắc chân mơ hồ có một phong phạm đế vương đứng sừng sững, hắc cao ba trượng có thừa, thân thể cường tráng như rồng như

voi, hai tay chống một chiếc chày kim cương nặng nề dị thường, khám lượng lớn trên châu bảo ngọc, cười ha ha nhìn chiến trường lộn xộn.

Thất tình lục dục khí trên người binh sĩ liên quân lấy hàng trăm vạn để tính bay ra không ngừng hướng đạo nhân này bay tới, một tầng ánh huỳnh quang tròn bóng mặt ngoài làn da đạo nhân hơi lóe lên, toàn bộ thất tình lục dục đều bị hắt nháy mắt hấp thu, từng mảng quang ảnh phù văn kỳ dị ở dưới làn da hắt giống như con cá linh hoạt lui tới lên xuống, khí tức của hắc đang không ngừng tăng lên.

Mấy trăm đạo nhân mặc trường bào hoa mỹ vây quanh đạo nhân uy mãnh dị thường này, trong con ngươi lóe ra u quang bảy màu, cũng mỉm cười nhìn chiến sĩ liên quân chạy hỗn loạn khắp mặt đất.

“Phẫn nộ, bi ai, hoảng sợ, sợ hãi, tiến tới là tuyệt vọng thật sâu!” Đạo nhân uy mãnh cười ha ha liên tục gật đầu: “Lực lượng tuyệt vọng, các người cảm nhận được tư vị thơm ngọt trong các linh hồn vạn vẹo kia tản mát ra không? Đây là thuốc bổ ngon nhất của tộc ta.”

Một đám đạo nhân đồng thời cười lên, bọn họ không cười thì thôi, một khi cười ra tiếng, thân thể bọn họ lập tức trở nên long lanh trong suốt như châu bảo ngọc, càng có hào quang mờ mờ từ dưới làn da bọn họ khuếch tán ra, một hương thơm kỳ dị thoang thoảng quay quanh thân thể bọn họ, phía sau bọn họ có các luồng hào quang quanh quẩn, trong hào quang có vô số cảnh tượng kỳ diệu như tiên cảnh như ẩn như hiện.

Nếu Cơ Hạo ở đây, hắc nhất định có thể nhìn ra những người này tất cả đều là Vực Ngoại Thiên Ma, hơn nữa mỗi một kẻ đều là loại đại năng cấp số ma tôn nọ cỡ Đại Tự Tại, Đại Tiêu Dao. Đạo nhân dẫn đầu cao ba trượng có thừa, uy nghiêm nghiêm túc như đế vương, thực lực, thân phận, địa vị của hắc, hiển nhiên vượt qua các ma tôn trong tộc đàn Thiên Ma.

“Thật sự là chủng tộc kỳ quái, ‘nhân tính’ phức tạp như vậy.” Đạo nhân uy

mãnh bừa bừa hứng thú vừa cắn nuốt năng lượng thất tình lục dục nồng đậm trong không khí, vừa cười nói: “Ở trong cơ thể đám nhân tộc giống như tiểu súc chạy lung tung này, ta có thể cảm nhận được một mặt linh hồn cực kỳ quang minh, cực kỳ cương liệt, cực kỳ vũ dũng, cực kỳ uy nghiêm... Nhưng ở trong linh hồn bọn hã, cũng tràn ngập một mặt âm u, yếu đuối, khiếp đảm, ích kỷ.”

“Linh hồn bọn hã, lúc nào cũng giãy dựa bồi hồi trên biên giới quang minh cùng hắc ám, bọn hã lúc nào cũng ở điểm giao giới thiện cùng ác, bọn hã có thể nhất niệm thành thánh, cũng có thể nhất niệm thành ma!”

Đạo nhân uy mãnh càng nói càng hưng phấn, trong con người của hã phun trào thần quang bảy màu, bừa bừa hứng thú lớn tiếng nói: “Thật sự là một địa phương tốt, là ai phát hiện thế giới này đầu tiên? Là ai, trong tộc nhân của chúng ta, là ai phát hiện Bàn Cổ thế giới đầu tiên? Ta muốn ngợi khen hã, ta sẽ tăng lên lực lượng cùng quyền lực của hã, ta sẽ cho hã vinh quang chí cao!”

Một ma tôn bên người mơ hồ có vô số hoa sen sắc sỡ xoay tròn bay múa cười có chút xấu hổ: “Tôn chủ... Nhóm tộc nhân đầu tiên của chúng ta xâm nhập thế giới này, tất cả đều tan thành mây khói rồi. Chúng ta đến bây giờ còn chưa làm rõ, bọn họ rốt cuộc là bị ai tiêu diệt, bị phương pháp gì tiêu diệt...”

Đạo nhân uy mãnh gằn giọng, cười ‘ha ha’ vài tiếng, ánh mắt hã thâm thúy nhìn binh sĩ liên quân chạy hỗn loạn trên chiến trường, trầm thấp nói: “Hứng thú của ta đối với Bàn Cổ thế giới càng thêm nồng đậm rồi... Những nhân loại này, trong linh hồn bọn họ trời sinh tràn ngập lực lượng quang cùng ám, cái này chứng minh, người mở ra Bàn Cổ thế giới, trong linh hồn của hã, cũng tồn tại lực lượng đối lập.”

Hai tay buông ra chày kim cương nặng nề, hai tay đạo nhân uy mãnh kết ấn, âm u nói: “Bàn Cổ? Ta đối với thế giới này càng ngày càng có hứng thú. Đi thôi, đi thôi, đi chiếm lĩnh thân thể bọn họ, ăn mòn linh hồn bọn họ... Các người không cần làm động tác quá lớn, các người chỉ cần dẫn đường, cẩn thận dẫn đường bọn họ lâm vào cảm xúc điên cuồng và hỗn loạn, vụn vụn linh hồn bọn

họ, hỗn loạn linh trí bọn họ, trong bọn họ, tự nhiên mà vậy sẽ chuyển hóa ra tộc nhân mới của chúng ta.”

Nhẹ nhàng vung tay lên, đạo nhân uy mãnh cười nói: “Đi đi, dẫn dắt bọn họ, chế tạo hỗn loạn. Càng hỗn loạn, càng tốt.”

Hắn ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn vòng xoáy linh hồn vô hình kia trên bầu trời, chỉ có số rất ít tồn tại cường đại tinh thông lực lượng linh hồn mới có thể cảm nhận được: “Có người đang thu gặt linh hồn các nhân tộc chết trận?Ồ, không, những linh hồn này là thuộc về ta. Mặc kệ người là ai, chưa ai có thể cướp đi con mồi ta nhìn trúng.”

“Người, rốt cuộc là ai? Nhân tộc hiện tại loạn cực, có liên quan với người sao?Ồ, ồ, người nhất định không thể ngờ được, người đã bị ta theo dõi nhỉ? Người nhất định sẽ trở thành con mồi của ta, người trốn không thoát đâu.”

Mấy trăm đạo nhân bên cạnh đạo nhân uy mãnh đồng thời cười vui vẻ vung tay áo, từ trong tay áo bọn họ không ngừng bay ra các làn gió mát, từng làn hương kỳ lạ, từng tiếng diêu âm, từng vầng sáng kỳ lạ... Mỗi một loại dị triệu đều là một Vực Ngoại Thiên Ma, càng có một số Vực Ngoại Thiên Ma đến vô ảnh đi vô tung, ngay cả một chút gió mát, kỳ hương các loại dấu hiệu cũng không có.

Không đếm được có bao nhiêu Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập chiến trường, ánh mắt vô số chiến sĩ nhân tộc hơi thác loạn một cái, sau đó bọn họ rống giận khàn cả giọng, dùng hết toàn lực hướng bốn phía điên cuồng chạy, trong mắt bọn họ mơ hồ có hào quang kỳ dị lóe lên.

Nhiều chiến sĩ Già tộc ở chung quanh chặn lại cũng là thân thể hơi nhoáng lên một cái, trận thế của bọn họ chợt trở nên thác loạn, binh sĩ liên quân vốn đã bị bọn họ gắt gao vây khốn rất nhẹ nhàng xông ra khỏi vòng vây.

Vô số chiến sĩ liên quân phát ra tiếng cười ‘vui mừng’ như dã thú, hỗn loạn trốn vào núi rừng mênh mông của Nghiêu Sơn lĩnh, nhanh chóng biến mất ở trên

mặt đất vô biên.

Chương 1643: Song Ma

Bồ Phán, trong một tòa cung điện khổng lồ toàn bộ dùng vàng đúc thành, xa hoa đến mức tận cùng, trong mắt Ngu Hoắc đang cùng Đế Úc uống rượu mua vui, thường thức đám đông thiếu nữ xinh đẹp ca múa lóa ra u quang.

Hắn ngẩng đầu lên, xuyên thấu qua khoảng cách xa xôi, thấy được chiến trường ngoài thành Nghiêu Sơn.

Hắn nhìn thấy liên quân thị tộc vốn đã trở thành con cá trong lưới của hắn thế mà lại bình an thoát ly, trên chín phần mười số chiến sĩ chưa chết trận, mà là nhập vào hoang dã mênh mông. Càng làm hắn tức giận là, đám đông chiến sĩ Già tộc vốn bị hắn nắm giữ tâm trí, nhất cử nhất động đều chịu ảnh hưởng, bọn họ đã bị một lực lượng khó lường mê hoặc, thoát ly hắn khống chế.

“Đáng chết, nếu không phải công đức chi lực trên người Đế Thuấn triệt tiêu quá nhiều lực lượng của bộ não Bàn Ngu...” Chén rượu mỹ ngọc trong tay Ngu Hoắc ‘Phốc’ một tiếng hóa thành một làn khói, hắn chậm rãi đứng dậy, một lực lượng quý dị làm thần hồn người ta nhộn nhạo từ trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn khuếch tán ra, bộ não Bàn Ngu cả vật thể tản ra u quang từ trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn gian nan chui ra.

Đế Thuấn đang ngồi ở bên người Đế Úc thân thể nhoáng lên một cái, hắn kinh hãi mở to hai mắt nhìn, chợt ngã xuống đất. Thần hồn hắn đã bị phong ấn, trong một chốc một lát khó có thể thức tỉnh, Ngu Hoắc lập tức đem lực lượng bộ não Bàn Ngu khống chế Đế Thuấn rút về hơn phân nửa, xé rách hư không hướng chiến trường ngoài thành Nghiêu Sơn lao đi.

Đạo nhân uy mãnh đặt hai tay ở trên chày kim cương thật lớn, nụ cười đầy mặt nhìn chiến sĩ liên quân bỏ chạy ở xung quanh.

“Đào tẩu đi, rời khỏi đi, khuếch tán xa xa đi, các người chính là hạt giống của tộc ta, thất tình lục dục, các loại tà niệm chính là phân bón của các người. Tận

tình khuếch tán đi, cắm rễ ở đáy lòng nhân tộc, dùng linh hồn bọn họ làm cơ thể mẹ, thai nghén đi, ấp trứng đi, sau đó chấn kinh thế giới này.”

Bên cạnh đạo nhân uy mãnh có hương thơm kỳ dị khuếch tán ra, cỏ non cao khoảng một thước dưới chân hắn bị mùi thơm lạ lùng hun, cỏ non xanh biếc nhanh chóng hóa thành màu vàng tím, cỏ non ánh vàng rực rỡ lay động thân thể dài tới khoảng một trượng, theo tiếng vang ‘Phốc phốc’ nhỏ bé, lá, nhánh cỏ non đều đã xảy ra biến hóa kỳ dị.

Từng cái cuống hoa tinh tế như bạch ngọc từ trong tâm cỏ non lay động mọc ra, trên cuống hoa nhiều điểm sáng màu vàng lóe lên, từng đóa hoa màu vàng to bằng đầu người đột nhiên nở rộ ra.

Các đóa hoa màu vàng này mỹ lệ dị thường, cánh hoa như vàng ròng rèn thành, trong kiều diễm lộ ra một ý chí cứng cỏi nồng đậm, như lạc đà già trên sa mạc, trong mỗi một cánh hoa đều lộ ra một luồng sinh mệnh lực quật cường ưỡn ngạnh.

Hai tay đạo nhân uy mãnh kết ấn, nhẹ nhàng ngâm xướng một tiếng, chỉ nghe thấy trời cao có ước vạn thần linh cùng cất tiếng hát lên thơ ca tụng uyển chuyển, từng luồng hào quang màu bạch kim tựa như thực chất từ bầu trời hạ xuống, nhẹ nhàng rơi ở trên các đóa hoa màu vàng này. Đóa hoa màu vàng cực lực sinh trưởng ra, chính giữa nhụy hoa kim quang nhộn nhạo, các kim giáp thần nhân thần thái uy nghiêm dần dần thò đầu ra.

“Tôn chủ!” Ước vạn kim giáp thần nhân cầm hàng ma bảo kiếm ngọn lửa màu vàng quấn quanh, giọng như sấm sét hướng đạo nhân uy mãnh đồng loạt hành lễ cúng bái.

Đạo nhân uy mãnh mỉm cười, ngẩng đầu lên hướng vòng xoáy linh hồn vô hình kia trên bầu trời cười nói: “Đạo hữu, thần thông của ta đồ sộ không?”

Trong vòng xoáy linh hồn một luồng linh hồn dao động quỷ dị mà mạnh mẽ dần dần lộ ra, một bóng người Ngu Hoắc bán trong suốt chậm rãi từ trên cao hạ

xuống. Nhiều chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp giống như phát điên vung binh khí hướng thân thể Ngu Hoặc chém tới, binh khí bọn họ còn chưa thể chạm tới thân thể Ngu Hoặc, đầu bọn họ đã phát nổ như trứng gà bị tảng đá đè.

Máu tươi, óc rải đầy đất. Ngu Hoặc nhìn lướt qua các chiến sĩ Già tộc trong mắt mơ hồ lộ ra hào quang năm màu trên chiến trường một cái, khe khẽ thở dài: “Ta có bệnh thích sạch sẽ, phàm là món đồ chơi từng bị người ngoài chạm vào, phải tiêu hủy!”

Ngón tay khẽ búng, trên chiến trường toàn bộ chiến sĩ Già tộc bị Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập thân thể, bị Vực Ngoại Thiên Ma khống chế hành động cùng cất tiếng kêu đau đớn, đầu bọn họ liên tiếp phát nổ, các loại mùi thơm lạ lùng, gió mát, hào quang, khí lạnh không ngừng từ trong cơ thể các chiến sĩ Già tộc này bay ra, nhanh như tia chớp hướng xa xa chạy trốn.

“Dám nhúng chàm món đồ chơi của ta, các người phải hồn phi phách tán, sau đó trở thành một bộ phận của ta.” Ngu Hoặc cười lạnh một tiếng, kiêu căng nhìn đạo nhân uy mãnh, ngón tay nhẹ nhàng búng ra một lần nữa.

“Con Dan của ta, không ai có thể thương tổn!” Đạo nhân uy mãnh cười to, hai tay hãn kết ấn dùng sức vỗ một phát, kim giáp thần nhân đồ sộ đứng sừng sững trong vô số đóa hoa màu vàng bên người hãn đồng thời kết ấn, đồng thời rống lớn một tiếng chú ngữ không hiểu.

Một luồng linh hồn dao động cuồn cuộn uy mãnh kiên cường gào thét hướng bốn phía khuếch tán ra, từng đợt hào quang khí lạnh màu vàng thổi quét toàn bộ Nghiêu Sơn lĩnh, trong thiên địa diệu âm quanh quẩn, kỳ hương xộc vào mũi, toàn bộ sinh linh đều cảm thấy các luồng lực lượng nóng bỏng ủa vào thân thể, không chỉ có khiến thân thể thoải mái tới mức run rẩy, linh hồn càng như rơi vào thiên đường diệu cảnh, căn bản không cách nào hình dung loại tuyệt vời khoái hoạt không có giới hạn đó.

Lực lượng quỷ dị Ngu Hoặc dùng để công kích Vực Ngoại Thiên Ma bị đột

nhiên triệt tiêu, kim quang thụ khí cuộn cuộn hoá thành mấy trăm bảo tràng màu vàng cao chín tầng, chồng chất vờn quanh Ngu Hoặc.

Đạo nhân uy mãnh mỉm cười hướng Ngu Hoặc gật gật đầu: “Đạo hữu, ta nói rồi, con dân của ta, không ai có thể thương tổn!”

Vô số kim giáp thần nhân bay lên trời, bọn họ cầm hàng ma kiếm, mang theo nụ cười vi diệu mà cao ngạo, từ bốn phương tám hướng hướng Ngu Hoặc bao vây. Trận hình của bọn họ đan xen thú vị, giữa mỗi một vị kim giáp thần nhân cùng đồng bạn khác đều hô ứng nhau từ xa, mơ hồ bày thành một tòa đại trận cực kỳ vi diệu.

Cơ Hạ đang dẫn đại quân ra khỏi thành đuổi giết liên quân hít sâu một hơi, hăn kiêng kị nhìn thoáng qua Ngu Hoặc thân thể bán trong suốt cùng đạo nhân uy mãnh quanh thân kim quang phun trào, giơ lên tay phải dùng sức siết chặt nắm tay.

Đại quân Nghiêu Sơn lĩnh đuổi giết khắp nơi nhanh chóng ngừng lại, theo từng tiếng mệnh lệnh vang dội, đám đông chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh ùn ùn chỉnh đội hướng trong thành rút lui.

Bốn phía có vô số kỳ hương, gió mát các loại dị tượng hướng chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh nhanh chóng tới gần, đám đông Tam Túc Kim Ô đồng thời phát ra tiếng kêu bén nhọn, bọn chúng há mồm phun ra ánh lửa màu vàng chói mắt, thái dương chân hỏa thuần dương chí cương, có được vô thượng thần uy phá ma hóa thành một bức tường lửa thật dày chắn phía sau chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh, đem vô số Vực Ngoại Thiên Ma tới tấn công ùn ùn bức lui.

Đạo nhân uy mãnh và Ngu Hoặc đồng thời nhìn thoáng qua chiến sĩ Nghiêu Sơn lĩnh nhanh chóng rút lui, hai người đồng thời cười lên.

Nụ cười của hai người đều cực kỳ vi diệu, giống như bọn họ là thợ săn, mà chúng sinh khác đều chỉ là con mồi của bọn họ mặc cho bọn họ định đoạt sinh tử.

“Ta đã nhìn thấy người!” Ngu Hoặc đột nhiên hướng đạo nhân uy mãnh cười cười.

“Ta cũng đã thấy người!” Đạo nhân uy mãnh nheo mắt, hòa ái hướng Ngu Hoặc cười nói: “Vô số năm rồi, người ở trong toàn bộ con mồi của ta, có thể xếp trong ba người đứng đầu!”

Ngu Hoặc mang theo một tia nghiêm nghị, lại cố ý lộ ra một nụ cười khinh thường trào phúng: “Chỉ bằng người?”

Hai người nhìn nhau một cái, đột nhiên đồng thời hóa thành một làn gió mát hướng đối phương bay đi.

Hai làn gió mát dây dưa cùng một chỗ, rất nhanh đã trở nên thân mật không thể tách rời, như hai làn nước sạch lẫn vào thành một mảng.

Chương 1644: Tầm Ăn Lên Nuốt Trôi

Trong đại điện vàng ròng, Ngu Hoắc linh hồn tà lực như sóng thần, một đợt lại một đợt bao trùm toàn bộ đại điện, tiến tới căn nuốt toàn bộ lâm viên ngoài đại điện. Toàn bộ sinh linh đều run rẩy ở trong tà lực khủng bố bộ não Bàn Ngu phóng ra, thân thể giống như chiếc lá trong vòng xoáy loạn choạng không tự chủ được.

“Thật cường đại!” Đế Úc mở to mắt nhìn, hai mắt tỏa sáng nhìn Ngu Hoắc. Tà lực cường đại như thế, ở trong cuộc đời cũng không dài của Đế Úc chưa bao giờ tiếp xúc, theo hắc thấy, lực lượng của Ngu Hoắc còn hơn tất cả tồn tại hắc biết đến.

“Vô cùng cường đại.” Da Ma La Gia đến gần Đế Úc, trong con mắt màu đen thâm thúy của nàng lóe ra u quang kỳ dị, móng tay nhuộm thành màu đen nhẹ nhàng vờ vành tai Đế Úc, môi cũng đã nhuộm thành màu đen ghé đến bên tai hắc, thấp giọng nói: “Ngài rất nhanh sẽ biết, hắc rốt cuộc có được lực lượng cường đại cỡ nào.”

Mùi hương hoa hồng nồng đậm bao phủ Đế Úc, hắc tham lam ngửi một làn hương nồng đậm từ trên người Da Ma La Gia truyền đến, chỉ cảm thấy nữ nhân này như một ngọn lửa nóng màu đen trong đêm đen, lúc nào cũng có thể cắn nuốt lý trí của hắc.

Đương nhiên, Đế Úc vốn không có bao nhiêu lý trí đáng nói, hắc túm lấy cánh tay Da Ma La Gia, cười to ‘ha ha’ nói: “Da Ma La Gia bệ hạ, ngài là cô nương xinh đẹp nhất ta từng gặp, nàng đồng ý thành chủ mẫu nhân tộc không?”

Trong con người Da Ma La Gia lóe ra u quang một phen, vô cùng ngạc nhiên nhìn Đế Úc —— tên ngu xuẩn này đang nói cái gì? Hắc thể mà lại muốn để một nữ tử dị tộc, trở thành chủ mẫu nhân tộc dân bản xứ Bàn Cổ thế giới? Có được lãnh tụ chủng tộc ngu xuẩn như vậy, tiền đồ nhân tộc thật sự là ảm đạm không

ánh sáng, Ngu Hoắc thật sự đã chọn lựa một nhân tuyển Nhân Hoàng quá tuyệt diệu.

“Ta, đương nhiên không được, ta là nô bộc thành kính nhất của Ngu Hoắc đại nhân tôn quý.” Da Ma La Gia nhẹ nhàng cười, môi ghé đến bên tai Đế Úc nhẹ nhàng nói: “Nhưng ta có một muội muội Da Ma Sam Gia, nàng so với ta càng thêm xinh đẹp hơn gấp mười, gấp trăm lần, nàng là đóa hoa kiều diễm nhất của Âm Nhật nhất mạch, ta có thể để nàng trở thành nữ nhân của người.”

Khẽ cười, móng tay Da Ma La Gia nhẹ nhàng lướt qua mũi Đế Úc, thấp giọng nói: “Đương nhiên, muốn có được Da Ma Sam Gia, ngài phải trả giá bé nhỏ không đáng kể...”

Ngu Hoắc đang toàn lực cạnh tranh với tôn chủ Vực Ngoại Thiên Ma, hãn tạm thời không có sức khống chế nhất cử nhất động của đám người Da Ma La Gia, Da Ma La Gia đã bị hãn khống chế thần trí, tự nhiên mà vậy dựa theo bản tính của nàng quyết định quyết sách của mình.

Đôi mắt Đế Úc tỏa sáng, hãn đã sốt ruột không chịu được muốn nhìn thấy Da Ma Sam Gia mà Da Ma La Gia nói là xinh đẹp gấp mười, gấp trăm lần hơn nàng, ở dưới Da Ma La Gia hướng dẫn, hoàn toàn không biết ‘nhân tộc đại nghĩa’ là khái niệm gì, Đế Úc liên tiếp hạ đặt một cái lại một cái mệnh lệnh khiến thủ lĩnh toàn bộ bộ tộc ở Bồ Phản chấn động không thôi.

Xích Phản sơn, bởi vì mệnh lệnh của Đế Úc, phòng tuyến Xích Phản sơn của nhân tộc đã toàn diện mở ra, đại quân dị tộc sớm đã tiến quân thần tốc tiến vào Bồ Phản. Chỉ có trong một số yếu điểm chiến lược cực kỳ quan trọng, có thể xưng là cứ điểm trụ cột của phòng tuyến Xích Phản sơn vẫn đồn trú lượng khổng lồ tinh nhuệ nhân tộc.

Mấy chục chiến sĩ Già tộc chân đạp đĩa kim loại hình tròn không ngừng tản mát ra điện quang âm u, mang theo tiếng xé gió chói tai bay tới trên không một chỗ pháo đài nhân tộc xây dựng ở đỉnh núi cao, quy mô cực kỳ to lớn của Xích

Phản sơn.

Chiến sĩ Già tộc mặt không biểu cảm sải bước đi tới trước mặt thống lĩnh pháo đài nhân tộc, để tử Hoa Tư Thiến đến từ Hoa Tư thị, đem một phần quyền trục da rồng đưa cho Hoa Tư Thiến: “Hoa Tư thống lĩnh? Đây là mệnh lệnh của Nhân Hoàng các người, về sau nhân tộc và chúng ta đã là thân huynh đệ, phòng tuyến Xích Phản sơn không cần thiết tồn tại nữa, tòa pháo đài này, các người lập tức chuyển giao cho chúng ta.”

Chiến sĩ Già tộc nhìn Hoa Tư Thiến vẻ mặt chấn động cùng mờ mịt, rất vui sướng cười lên: “Ta nhớ không lầm mà nói, trong ba trăm năm thời gian quá khứ, ta từng dẫn tộc nhân bảy lần tấn công pháo đài ngài tọa trấn chỗ này, ta đã thất bại, bảy lần, ta đều thất bại. Nhưng một lần này, là Nhân Hoàng của các người bảo các người rút lui, hơn nữa không được mang đi bất cứ cành cây ngọn cỏ nào của nơi này!”

“Người... Ta!” Hoa Tư Thiến tiếp nhận quyền trục da rồng, nhìn thoáng qua mệnh lệnh bên trên, lại nhìn nhìn Nhân Hoàng ẩn tàng tàn mát ra vu lực dao động độc đáo rõ ràng kia, hẳn không biết làm sao nhìn đối thủ cũ trước mặt.

“Người muốn cải mệnh lệnh?” Chiến sĩ Già tộc cười lên ‘ha ha’, từ phía sau hẳn, đột nhiên đứng ra mười mấy tên nhân tộc hình vệ mặc đồ đen, bên hông thắt đai lưng màu máu, bọn họ cả lơ phất phơ cười, nhẹ nhàng rung rung xích sắt cùng hình bóng trong tay.

“Không rút lui, như vậy người sẽ bởi vì tội nặng cải mệnh lệnh Nhân Hoàng, bị bắt.” Trong mắt chiến sĩ Già tộc hiện lên một mảng hào quang kỳ dị: “Ngài là một đối thủ đáng tôn trọng, nếu không ngã xuống trên chiến trường, mà là vì loại nguyên nhân này ngã xuống, ta cũng sẽ cảm thấy phi thường tiếc nuối. Cho nên, mong ngài rút lui đi!”

Hoa Tư Thiến và một đám tướng lĩnh nhân tộc phía sau hẳn thân thể căng thẳng, bàn tay nắm chặt binh khí.

Sau khi trầm mặc thật lâu, Hoa Tư Thiển không nói năng gì vung tay lên, chiến sĩ Hoa Tư bộ trú đóng trong pháo đài như nước chảy rút ra khỏi thành bảo. Dựa theo mệnh lệnh của Đế Úc, bọn họ chưa mang đi bất cứ cành cây ngọn cỏ nào trong pháo đài, lương thảo chồng chất như núi, vu tinh như ngọn núi nhỏ, các loại khí giới phòng thành lực sát thương cực lớn, khi chế tạo hao phí kinh người để lại hết cho đại quân dị tộc tiếp quản pháo đài.

Một tòa lại một tòa cứ điểm quan trọng ở Xích Phấn sơn bị dị tộc tiếp quản, rất nhanh cả phòng tuyến Xích Phấn sơn đã triệt để rơi vào tay dị tộc.

Giữa Bồ Phấn và đại quân dị tộc không có bất cứ trở ngại nào nữa, cho dù nhân tộc có thể tiêu diệt đại quân dị tộc đã vào ở Bồ Phấn, quân đội Ngu triều cũng có thể từ phương Bắc tiến quân thần tốc, không có bất cứ lực cản nào đến thẳng nội địa nhân tộc.

Tây nam Bồ Phấn, một bãi chăn nuôi cực kỳ quan trọng, bãi chăn nuôi chuyên môn cung cấp cho quân đội nhân tộc các loại vật cưỡi hùng mạnh, bởi vì mệnh lệnh của Đế Úc, bị tộc nhân Công Tôn thị tiếp quản, sau đó nhanh chóng chuyển giao cho dị tộc.

Đông nam Bồ Phấn, một mỏ quặng vu tinh to lớn, nơi này chuyên cung cấp vu tinh cho phòng thành cấm chế, phòng thành đại trận Bồ Phấn cần, phẩm chất vu tinh nơi này sản xuất cực kỳ tinh thuần, hơn nữa số lượng dự trữ cực kỳ lớn, đủ Bồ Phấn tiêu dùng mấy vạn năm. Cũng bởi vì một tờ công văn của Đế Úc, một đám tộc nhân Công Tôn thị tiếp quản nơi này, sau đó toàn bộ mỏ quặng chuyển giao cho dị tộc.

Phía nam Bồ Phấn, cách Bồ Phấn xa vạn dặm, một mảnh đồng bằng cực kỳ rộng lớn phì nhiêu tên gọi Thần Nông chi dã, nơi này hàng năm cung cấp cho Bồ Phấn các loại lương thực, Bồ Phấn thậm chí mấy ngàn cái bộ tộc lớn nhỏ quanh Bồ Phấn đều dựa vào Thần Nông chi dã sản xuất duy trì tiêu hao hằng ngày. Tộc nhân Công Tôn thị cường hành ‘trưng thu’ Thần Nông chi dã, sau đó đem mảnh đất rộng lớn phì nhiêu đến cực điểm này giao cho dị tộc.

Từng chỗ yếu địa chiến lược quanh Bồ Phán bị dị tộc xâm chiếm, từng chỗ phương tiện quan trọng bị dị tộc tiếp quản.

Thậm chí ngay cả một số điện phủ quan trọng của Vu Điện, cũng đều bị tộc nhân Công Tôn thị nhúng chàm, sau đó nhân mã dị tộc công khai vào trú đóng Vu Điện.

Chương 1645: Lòng Người Ly Tán

Cảnh nội Bồ Phán, một khe núi nhỏ u tĩnh.

Vô số kim quế phun nhị, trong u hương lan tỏa, mấy dòng suối nhỏ màu bạc trắng uốn lượn chảy qua khe núi, mấy trăm căn nhà gỗ tinh xảo điểm xuyết ở cạnh dòng suối, có thị nữ dùng hũ sứ ở trong dòng suối mức nước, mấy chục con chiến hồ thân thể khổng lồ cuộn mình ở dưới tảng đá cạnh dòng suối, khò khè giống như mèo con.

Đây là tổng bộ Hoa Tư thị ở Bồ Phán, bởi vì thánh hoàng Phục Hy xuất phát từ Hoa Tư thị, địa vị Hoa Tư thị ở nhân tộc cực tôn quý, u cốc này tự nhiên cũng trở nên đặc biệt khác thường, xung quanh tuyệt đối không có người ngoài ra vào.

Hoa Tư Thiển vừa mới từ Xích Phán sơn rút lui nổi giận dùng dùng xâm nhập khe núi, theo đường nhỏ phiến đá trải thành, đi thẳng tới ngoài một ngôi lầu gỗ cuối khe núi. Hắn đá một cước vào trên cửa gỗ thật dày, sỏi bước xâm nhập lầu gỗ.

Cạnh hồ lửa trong lầu, hai nam tử trung niên đang pha trà uống trà ngẩng đầu nhìn Hoa Tư Thiển một cái, đồng thời lắc đầu thờ dài một hơi.

“Hoa Tư Liệt tiểu tử đó đâu?” Hoa Tư Thiển hướng về phía hai đường huynh có thân phận trưởng lão Hoa Tư thị, ngày thường quan hệ gần gũi nhất với hắn lớn tiếng quát: “Quả thực là buồn cười, Tự Văn Mệnh đâu? Cơ Hạo đâu? Hoa Tư Liệt đám tiểu tử kia, sao một chút tin tức cũng không có sao?”

“Ngồi!” Một nam tử trung niên cười khổ hướng Hoa Tư Thiển vẫy vẫy tay.

“Ngồi cái rắm! Giống như các ngươi, ngồi ở chỗ này hốc cho no, cái gì cũng không làm?” Hoa Tư Thiển hung hăng dậm chân, ‘Thùng’ một tiếng vang lớn, trên sàn bằng gỗ vô số phù văn màu xanh gấp gáp lóe lên, từng tia điện tán loạn, phòng ngự cấm chế của lầu gỗ toàn lực phát động, vẫn bị một cước của Hoa Tư

Thiến giẫm ra trên sàn một cái dấu chân sâu tới nửa thước.

Ngôi lầu gỗ phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Răng rắc’, cột chống ngoài lầu bị Hoa Tư Thiến hung hân chấn gãy một cây.

“Người ồn ào, có ích lợi gì?” Hoa Tư Lưu(nhục) có chút đau đầu nhìn Hoa Tư Thiến tính tình nóng nảy, cười khổ nói: “Đây là mệnh lệnh của Đế Úc... Ta biết người căm giận, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Các người cái gì cũng không làm, chỉ ở nơi này ** tử?” Hoa Tư Thiến tiến đến bên hồ lửa, xách lên hũ sứ nóng bỏng, đem nước trà sôi sùng sục bên trong uống một ngụm sạch sẽ. Hộc mạnh ra một luồng khí nóng, đem hũ sứ ném trong hồ lửa, Hoa Tư Thiến nghiêng răng vòng quanh hồ lửa hai vòng, lúc này mới đặt móng ngồi mạnh xuống.

“Chúng ta có thể làm gì? Đi giết Đế Úc?” Hoa Tư Ương ngồi ở đối diện Hoa Tư Lưukhẽ thở dài một hơi: “Chúng ta đều biết Đế Thuấn đã có vấn đề... Nhưng các đại thị tộc đều ủng hộ Đế Úc lên ngôi, chúng ta người nhỏ, lời nhẹ, vô dụng.”

“Đế Thuấn xảy ra vấn đề, nên...” Hoa Tư Thiến há mồm, rống lớn một tiếng, sau đó hắt há há mồm, lại không nói ra nổi một chữ.

Đế Thuấn xảy ra vấn đề, có thể như thế nào đây? Trước kia chưa từng có chuyện như vậy xảy ra, mọi người đều biết Đế Thuấn có điều không ổn, nhưng trên người Đế Thuấn rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì? Hoặc là, tâm lý càng thêm âm u một chút phỏng đoán một phen, trên người Đế Thuấn thật sự có vấn đề sao?

Hoa Tư Thiến rùng mình.

Hoa Tư Lưu, Hoa Tư Ương đồng thời nhìn Hoa Tư Thiến một cái, hai người đồng thời thở dài một hơi. Hoa Tư Lưu vỗ vỗ tay, một thị nữ đi đến, đem một hũ nước sạch đặt ở cạnh hồ lửa. Hai người tách bánh trà, vò nát lá trà ném vào trong hũ sứ, rót nước sạch đặt ở trên hồ lửa đun nấu, một lát sau, liền có một mùi trà

thơm nồng đậm lan tỏa ở trong phòng.

“Chúng ta đều ủng hộ Tự Văn Mệnh, nhưng trước mắt đại sự xảy ra, hãn không có mặt, chúng ta có thể làm gì?” Hoa Tư Lưu nặng nề nói: “A Thiến, hiện tại vấn đề lớn nhất là, người trẻ tuổi các tộc chúng ta, phàm là có chút tiền đồ, đều ủng hộ Tự Văn Mệnh, nhưng tộc trưởng, trưởng lão các đại thị tộc, danh nhân già các tộc, bọn họ ủng hộ là Đế Úc!”

Hoa Tư Thiến há há mồm, hãn muốn nói chút gì đó, nhưng suy nghĩ hồi lâu, hãn nói không thành một câu.

“Đế Úc hứa hẹn cho các đại thị tộc lợi ích cực lớn, Toại Nhân thị, Phục Hy thị, Hữu Hùng thị, Thần Nông thị... Đám tộc trưởng, trưởng lão các đại thị tộc rất hài lòng đối với Đế Úc.” Hoa Tư Ương bất đắc dĩ nói: “Có bọn họ ủng hộ, cho dù Đế Thuấn xảy ra vấn đề, Đế Úc cũng là trải qua đại điển nhường ngôi chính thức để lên ngôi, như vậy Đế Úc... Chính là Nhân Hoàng.”

“Nhưng mà Đế Úc làm xằng làm bậy, hãn quả thực là đang bán toàn bộ nhân tộc!” Hoa Tư Thiến rốt cuộc tìm được đề tài.

“Hãn là Nhân Hoàng, hãn có quyền lực làm tất cả sự tình hãn muốn làm...” Hai tay Hoa Tư Lưu dùng sức xoa nắn huyệt Thái Dương, có chút bất đắc dĩ nói: “Hãn đang bán đứng nhân tộc? Hãn nói cho người trong thiên hạ, nhân tộc và Ngu triều nên kết thành huynh đệ chi bang, hãn là đang giành vạn thế thái bình cho nhân tộc.”

“Chúng ta quả thực biết, hành vi của Đế Úc mấy ngày nay, hãn là đang bán đứng nhân tộc, nhưng con dân nhân tộc trong thiên hạ không biết.” Hoa Tư Ương cười khổ nói: “Đám tộc trưởng, trưởng lão các đại thị tộc sẽ không nói Đế Úc đang bán đứng nhân tộc, bọn họ sẽ chỉ vỗ tay trầm trồ khen ngợi đối với mệnh lệnh của Đế Úc.”

“Vỗ tay trầm trồ khen ngợi?” Hoa Tư Thiến kinh hãi nhìn Hoa Tư Ương: “Hãn đem cơ nghiệp nhân tộc giao cho dị tộc, thủ lĩnh các đại thị tộc còn trầm

trồ khen ngợi hẳn?”

“Người cho rằng, những cơ nghiệp kia, những mỏ quặng kia, những bãi chăn nuôi kia, các mảnh đất màu mỡ kia, chỉ là giao cho dị tộc?” Hoa Tư Ương vươn hai ngón tay: “Theo chúng ta mấy ngày nay nghe được, cơ nghiệp dị tộc chiếm chỉ có hai thành... Tám phần khác, đều thuộc về các đại thị tộc.”

“Đế Úc đem một ít gia sản liên minh bộ lạc nhân tộc mấy năm nay đau khổ tích góp, phân chia cho dị tộc và các đại thị tộc chia lải.” Hoa Tư Lưu cười khố nói: “Cho nên, các đại thị tộc sẽ nói tốt cho hẳn. Mà thủ lĩnh các đại thị tộc nói hẳn tốt, người trong thiên hạ sẽ khẳng định nói hẳn tốt! Đế Úc, là một Nhân Hoàng rất tốt!”

“Nếu một khi có biến cố, bọn dị tộc kia đã vào trú đóng ở nơi tim gan của Bồ Phản, một khi có biến...” Hoa Tư Thiến hét lớn.

“Một khi có biến, không tổn hao gì với các đại thị tộc chúng ta... Một khi có biến, tổ chức tộc nhân các tiểu bộ tộc kia bán mạng chống lại là được... Được lợi ích thực tế là các đại thị tộc chúng ta, chỉ cần lợi ích của các đại thị tộc không chịu tổn hại... Chết bao nhiêu con dân nhân tộc...” Hoa Tư Lưu, Hoa Tư Ương đồng thời lắc đầu cười thảm, nụ cười vô cùng dữ tợn, thảm thiết.

“Không tiếc gây hại toàn bộ nhân tộc, chỉ lo lợi riêng của các đại thị tộc!” Hoa Tư Thiến nghiêng rằng, chỉ phương hướng Xích Phản sơn phía bắc: “Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu hảo nam nhi chết trận ở Xích Phản sơn, hiện tại...”

Lời của Hoa Tư Thiến chưa thể nói hết, hẳn đã phun mạnh ra một ngụm máu ở trên mặt đất.

Cùng loại cảnh tượng, cùng loại đối thoại, xảy ra ở Bồ Phản, ở Trung Lục thế giới rất nhiều bộ tộc rất nhiều nơi, vô số binh sĩ nhân tộc giống với Hoa Tư Thiến, lo lắng tiền đồ nhân tộc hộc máu tức giận mắng, mà vô số thủ lĩnh, trưởng lão đại thị tộc, thì nâng chén mở tiệc vui vẻ, đặc ý chúc mừng nhà mình lại từ trên người nhân tộc đớp được một miếng thịt béo thật lớn.

Trong vô hình, nội bộ nhân tộc oán khí sôi trào, lòng người vốn ngưng kết thành một sợi dây thừng chột trở nên chia năm xẻ bảy.

Chương 1646: Bộ Tộc Di Chuyển

A Tang đứng ở cửa thôn, cau mày nhìn dòng sông lớn uốn lượn chảy qua trước thôn.

A Tang là chiến sĩ thủ lĩnh Bạch Lộc bộ, là chiến sĩ cường đại nhất Bạch Lộc bộ có được gần năm mươi vạn người, hãn cách ngưng tụ bản mạng vu tinh chỉ có nửa bước, cho hãn thêm vài năm thời gian, hãn nhất định có thể ngưng tụ bản mạng vu tinh, trở thành Vu Đế, trở thành chiến sĩ cường đại nhất trong lịch sử bộ lạc.

Mấy chục năm trước, Bạch Lộc bộ còn là một bộ tộc lưu lạc nhỏ yếu, bộ lạc ban đầu của bọn họ trú ở phương tây xa xôi, sau khi bị bộ lạc kẻ thù truyền kiếp đánh bại, tộc nhân còn sót lại của Bạch Lộc bộ bị ép di chuyển lưu lạc, xóc nảy lưu ly đến Bồ Phản.

Ân đức Đế Thuấn, chia cho Bạch Lộc bộ một lãnh địa tốt tươi để bọn họ chăn thả sinh sống, mấy chục năm sinh sản, Bạch Lộc bộ dần dần khôi phục nguyên khí, còn được phát triển lớn hơn nữa.

Có lẽ Bồ Phản thật sự là một khối phong thủy bảo địa, trong một thế hệ trẻ của Bạch Lộc bộ tuôn ra không ít tuấn ngạn tài như A Tang, chiến sĩ cường đại không ngừng xuất hiện, các chiến sĩ nhiều lần hưởng ứng liên minh bộ lạc nhân tộc kêu gọi đi phương Bắc tác chiến, có một số chiến sĩ ngã xuống ở phòng tuyến Xích Phản sơn, có một số chiến sĩ thì mang theo vinh quang và chiến công quay về.

Chiến công khiến lãnh địa Bạch Lộc bộ không ngừng mở rộng, Bạch Lộc bộ cường đại cũng dần dần hấp dẫn càng nhiều tiểu bộ tộc tản mạn khắp nơi gia nhập. Ở sau khi vượt qua tai ương nước lũ, Bạch Lộc bộ trở về lãnh địa nhà mình, khôi phục đồng cỏ, khôi phục đàn súc vật lớn mạnh, mắt thấy ngày lành ngay trước mắt.

“Đế Úc sao có thể đem đồng cỏ của Bạch Lộc bộ chúng ta, ngang ngược chia một nửa cho bọn ác quỷ dị tộc đó chứ?”

A Tang khoanh hai tay trước ngực, cau mày nhìn một khối mặt cỏ xanh mượt đối diện sông lớn. Đó là một mảng đồng cỏ màu mỡ nhất trong lãnh địa Bạch Lộc bộ, trong đàn súc vật hơn ngàn vạn của Bạch Lộc bộ, có hơn phân nửa đều dựa vào mảnh đồng cỏ này để sống.

Nhưng mấy ngày hôm trước, ừ ừ cạc cạc, một đám ác quỷ dị tộc mang theo dụ lệnh của Đế Úc tới Bạch Lộc bộ, ngang ngược cắt đi rồi đồng cỏ màu mỡ này. Có chiến sĩ Bạch Lộc bộ nuốt không trôi cơn giận tranh chấp với bọn họ, kết quả bị ác quỷ dị tộc đánh thành trọng thương.

A Tang thật sự không rõ, đây rõ ràng là đồng cỏ Đế Thuấn chia cho Bạch Lộc bộ, một khu vực chăn thả rộng lớn xung quanh càn là chiến sĩ trong tộc dựa vào chém giết đầm máu với ác quỷ dị tộc đạt được chiến công đổi mà có. Đây là sản nghiệp Bạch Lộc bộ, Đế Úc sao có thể ngang ngược đem đồng cỏ màu mỡ nhất này tặng cho ác quỷ dị tộc chứ?

Là Bạch Lộc bộ mạo phạm Đế Úc sao? Đế Úc cố ý trừng phạt Bạch Lộc bộ sao?

Dùng sức gãi gãi đầu, A Tang rất mê hoặc lắc đầu, Bạch Lộc bộ chẳng qua là một tiểu bộ lạc năm mươi vạn người, làm chiến sĩ thủ lĩnh của bộ lạc, A Tang còn chưa bao giờ bước vào đại diện thảo luận chính sự của nhân tộc, hẳn muốn mạo phạm Đế Úc cũng không có cơ hội này nha?

“Đi phái người tìm hiểu một chút, là Bạch Lộc bộ chúng ta đụng phải loại chuyện này, hay là mọi người đều đụng phải loại phiền toái này?” A Tang cau mày, hướng mấy huynh đệ bên người thấp giọng dặn dò.

Mấy chiến sĩ Bạch Lộc bộ còn chưa kịp xuất phát, tiếng vó nặng nề vang lên, đại đội chiến sĩ dị tộc cười chiến thú dữ tợn, huyết gió vượt qua sông lớn phía trước, nhanh chóng tới gần Bạch Lộc bộ.

Không chỉ có bờ bên kia đối diện sông lớn có kỵ binh dị tộc đến, ba phương hướng khác của Bạch Lộc bộ cũng có đại đội chiến sĩ dị tộc nhanh chóng tới gần. Kỵ binh dị tộc kết đội thì thôi, thế mà còn có một tòa pháo đài bay lơ lửng gần mặt đất chậm rãi lại gần.

Trên pháo đài bay mười mấy tòa thần tháp Ngu tộc lóng lánh hào quang loá mắt, con mắt dựng thẳng màu đỏ tươi ở đỉnh chóp thần tháp hơi mở ra, thần quang lạnh lẽo tập trung A Tang và đồng bạn bên cạnh hắn. Theo bản năng A Tang cảm giác được một sự nguy hiểm rất lớn, hắn vội vàng thấp giọng quát: “Bảo các tộc nhân không được lộn xộn, cẩn thận một chút, bọn ác quỷ này không dễ đối phó!”

Lời còn chưa dứt, một chiến sĩ Già tộc cao lớn, so với A Tang cao hơn một nửa người đã lặn mình đến trước mặt A Tang.

Chiến sĩ Già tộc thực lực đạt tới tiêu chuẩn Vu Đế cao cấp cười dữ tợn, hắn tóm đầu A Tang, đầu gối bên phải hướng lên trên thúc lên, tay phải hướng phía dưới hung hăng nhấn một cái, đầu A Tang hung hăng va vào trên đầu gối hắn.

Chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp, trên bảo vệ đầu gối của hắn một cái gai nhọn dài nửa thước xuyên thủng đầu A Tang. A Tang hét lớn một tiếng, óc sụp đổ chết thảm ngay tại chỗ.

“Bạch Lộc bộ, chiến sĩ thủ lĩnh A Tang? Người ở Xích Phán sơn lập không ít công lao? Hắc, chiến sĩ nhân tộc có công lao, đều đáng chết!” Chiến sĩ Già tộc cười dữ tợn, tùy tay đem thi thể A Tang vứt xuống đất.

Cũng không lau đi máu tươi trên bàn tay, hai tay chiến sĩ Già tộc dùng sức vỗ ra tiếng vỗ tay nặng nề, hắn nhìn tộc nhân Bạch Lộc bộ rồi như canh hẹ trong thôn cất tiếng cười nói: “Các con dân Bạch Lộc bộ, ta mang đến mệnh lệnh của Đế Úc. Bạch Lộc bộ các người thật có phúc, chúng ta ở phía bắc Xích Phán sơn, ở trên lãnh địa Ngu triều, đã quây cho các người một mảnh đất phì nhiêu so với bãi chăn thả của các người hiện tại lớn hơn mười lần!”

“Các người thật có phúc, Đế Úc và Đế Thích Diêm La bệ hạ của chúng ta đã đặt thành hiệp nghị, dùng bãi chăn nuôi các người hiện tại có được, đổi bãi chăn nuôi gấp mười trên lãnh địa của chúng ta! Hiện tại, ta mệnh lệnh, tất cả các người, lập tức xuất phát!”

Chiến sĩ Già tộc hướng phía bắc chỉ chỉ, ngoài cười nhưng trong không cười hung tợn nói: “Ngày lành, chờ các người đó!”

Lão tộc trưởng Bạch Lộc bộ tức giận đến mức toàn thân run rẩy đi ra, hân hân cả giọng cả giận nói: “Các người là muốn chúng ta di chuyển đi phương Bắc? Như vậy vì sao phải giết chết A Tang?”

Chiến sĩ Già tộc ngẩn ngơ, hân cau mày nghĩ nghĩ, sau đó gật gật đầu: “Tộc trưởng Bạch Lộc bộ, Lộc Cửu? Ừm, ta nhớ không lầm tư liệu chứ? Lộc Cửu lão đầu nhi, ta muốn nói, đây là ân oán cá nhân của ta với A Tang... Nhưng ta vì sao phải nói dối đối với con kiến chứ?”

Dang hai tay, chiến sĩ Già tộc cười dữ tợn nói: “A Tang ở Xích Phán sơn lập rất nhiều công lao, hân giết đã chết rất nhiều tộc nhân của chúng ta, cho nên ta liền giết hân, chỉ đơn giản như vậy... Người còn có bất cứ nghi vấn nào nữa không?”

Không đợi Lộc Cửu mở miệng, Già tộc chiến sĩ rút ra bội đao bên hông, một đao nhắm vào đầu đem Lộc Cửu chém thành hai mảnh.

Ở trong tiếng la khóc của vô số tộc nhân Bạch Lộc bộ, chiến sĩ Già tộc cất tiếng cười to lên: “A ha, tộc trưởng Lộc Cửu của Bạch Lộc bộ cãi mệnh lệnh Đế Úc, tội đáng chết vạn lần, ta rất nhân từ ban cho hân một lần tử vong sạch sẽ lưu loát... Toàn bộ mọi người, mau xuất phát, mau, mau, mau!”

Đám đông chiến sĩ dị tộc xâm nhập thôn xóm Bạch Lộc bộ, bọn họ điên cuồng vơ vét toàn bộ tộc nhân Bạch Lộc bộ, giết chết toàn bộ chiến sĩ Bạch Lộc bộ có gan phản kháng. Từng đám đông con dân Bạch Lộc bộ khóc trời kêu đất bỏ lại tất cả tài sản, biên thành đại đội hướng phía bắc tiến lên.

Không chỉ có Bạch Lộc bộ, trong lượng lớn bộ lạc nhân tộc ở vùng biên duyên Bồ Phán đã xảy ra chuyện tương tự.

Đám đông chiến sĩ dị tộc xâm nhập các bộ tộc này, bức bách từng đại đội con dân nhân tộc không ngừng hướng bắc di chuyển.

Trừ xung quanh Bồ Phán, còn có vô số quân đội dị tộc ở dưới sự phối hợp của quân đội riêng các đại thị tộc quét ngang bốn phương, từng bộ tộc cỡ nhỏ và trung bình bị cưỡng hành dời đi, mà lãnh địa ban đầu của bọn họ, thì bị các đại thị tộc rất ăn ý chia cắt hết.

Ngắn ngủn một tháng thời gian, bộ tộc nhân tộc bị mạnh mẽ di chuyển đi phương Bắc đã đạt tới một con số cực kỳ kinh người!

Nội bộ nhân tộc lời đồn đãi nổi lên bốn phía, lại đều bị các đại thị tộc liên thủ áp chế xuống.

Chương 1647: Cướp Đoạt Quyền Bính

Một con sông lớn cuộn cuộn dâng trào qua, sóng đục ngầu cuộn cuộn, phát ra tiếng sôi sục như sét nổ.

Bờ sông, trên một ngọn núi hiểm trở, Hoa Tư Thiến, Hoa Tư Liệt mang theo mấy trăm thân binh đứng ở đỉnh núi, mặt đỏ tai hồng nhìn đám đông con dân nhân tộc dưới núi cuộn cuộn khóc trời kêu đất di chuyển hướng về phía bắc.

Từng đại đội con dân nhân tộc thoát nhìn không thấy giới hạn, bọn họ xếp đội ngũ thật dài, một bước một cái quay đầu hướng phía bắc ùn ùn xuất phát. Trong đội ngũ thỉnh thoảng có lão nhân thân thể suy yếu ngã xuống, càng có tiếng lượng lớn trẻ con, phụ nữ la khóc không ngừng truyền đến.

Vô số chiến sĩ dị tộc, chiến sĩ nhân tộc quát ngựa chạy như điên, cầm cái roi thật dài hung hăng hướng tới tất cả con dân nhân tộc không vừa mắt vụt bừa vụt bãi. Bọn hãn lớn tiếng quát, lệnh cưỡng chế toàn bộ mọi người đẩy nhanh tốc độ đi về hướng bắc, thỉnh thoảng có người bị cái roi nặng nề của bọn hãn đánh đứt gân gãy xương ngã xuống đất, miệng phun máu tươi giãy dụa kêu rên.

Khói bụi cuộn cuộn, tiếng khóc rung trời, chiến thú lui tới trên đường không kiêng nể gì xuyên qua trong đội ngũ. Các lão nhân kiệt lực ngã xuống đất bị chiến thú nhẹ nhàng một cước giẫm thành thịt vụn, con dân nhân tộc bị đánh ngã xuống đất cũng bị chiến thú giẫm be bét máu thịt, rất nhanh không còn chút động tĩnh nào nữa.

Đám chiến sĩ dị tộc, chiến sĩ nhân tộc kia ai cũng giống như ác quỷ cười khàn cả giọng, bọn hãn tận tình vụt tất cả mọi người bọn hãn muốn vụt, không kiêng nể gì, không chút thương hại. Ở giờ khắc này, vô luận là dị tộc hay nhân tộc, gương mặt bọn hãn đều là dữ tợn, vằn vẹo giống như ác quỷ.

“Đế Úc tên tạp chủng này!” Hai tay Hoa Tư Liệt siết chặt năm đấm, khoe mắt nứt ra không ngừng phun ra lượng lớn máu: “Hãn rốt cuộc muốn làm gì?”

“Đế Úc là tên tạp chủng, bọn tộc trưởng, trưởng lão kia cũng thế!” Hoa Tư Thiển lớn tiếng quát: “Nhưng ta không hiểu, bọn họ...”

Hoa Tư Thiển hung hăng chỉ các chiến sĩ nhân tộc ở trong đội ngũ di chuyển giục vật cưỡi chạy như điên: “Bọn họ cũng là nhân tộc, bọn họ chảy dòng máu tương tự với chúng ta, bọn họ sao có thể đối đãi với tộc nhân của chúng ta như vậy?”

Hoa Tư Liệt nói không ra lời, hai tay hắn siết chặt năm đấm, hắn dùng sức quá mạnh, lực lượng đáng sợ bóp nát xương ngón tay, kinh lạc của hắn, năm tay hắn sụp đổ, lượng lớn máu tươi không ngừng nhỏ xuống. Hắn rít gào trầm thấp, khớp mắt nứt ra càng lúc càng lớn, con mắt cũng thiếu chút nữa từ trong hốc mắt nhảy ra.

“Có một số người, phải vì những việc này làm ra một lời giải thích!” Hoa Tư Thiển xoay người, nhìn Hoa Tư Liệt toàn thân đầy máu trầm giọng nói: “Cùng đi?”

“Cùng đi!” Hoa Tư Liệt gật gật đầu thật sâu, hắn nhìn thoáng qua đội ngũ di chuyển vô biên vô hạn phía dưới, thân thể hóa thành một đạo hào quang mãnh liệt phóng lên cao, mở hết tốc độ hướng đất tổ Hoa Tư thị chạy như bay.

Mượn dùng truyền tống đại trận Hoa Tư thị thiết lập, hai canh giờ sau, Hoa Tư Thiển, Hoa Tư Liệt một già, một trẻ hai đại đế tử quay về đất tổ Hoa Tư thị —— ở cạnh đầm lầy lớn phía nam Bồ Phán, do mấy trăm ngọn núi lớn hiểm trở tạo thành sơn thành to lớn.

Từng cây cột đồ đằng to lớn đứng sừng sững ở trên quảng trường thật lớn, trong quần thể cột đồ đằng tràn ngập vu lực cường đại, một tòa điện đường đá đen to lớn đồ sộ sừng sững. Mấy vạn tinh nhuệ Hoa Tư thị mặc trọng giáp bảo vệ xung quanh điện phủ, khi bọn họ nhìn thấy Hoa Tư Thiển, Hoa Tư Liệt nổi giận dùng dùng sai bước đi tới, mấy chục giáp sĩ tinh nhuệ theo bản năng chặn trước mặt hai người.

“Cút ngay!” Hoa Tư Thiến trợn mắt nhìn, hướng các giáp sĩ chặn đường đó tức giận rít gào.

Thân thể đám đông giáp sĩ khễ run lên, bọn họ theo bản năng hướng đại điện phía sau nhìn một cái, lắc mình nhường đường. Hoa Tư Thiến, Hoa Tư Liệt trực tiếp đến trước cửa đại điện, hai người đồng thời tung năm nắm đấm đánh thật mạnh ở trên cửa điện dày nặng làm từ đồng xanh.

Cửa điện nặng nề ầm ầm mở ra, tiếng đánh nặng nề kinh động đám đông cao tầng Hoa Tư thị trong đại điện đang mở tiệc vui vẻ, bọn họ đều liếc hướng cửa chính, nhạc khúc vui vẻ trong đại điện cũng im bật, đám đông nhạc sĩ kinh sợ nhìn về phía hai người.

Hoa Tư thị đương đại tộc trưởng Hoa Tư Thanh Diệp cười giơ lên cốc rượu đồng xanh hoa văn trang trí tinh xảo đẹp đẽ trong tay, hướng Hoa Tư Thiến, Hoa Tư Liệt cười nói: “Anh tài tộc ta đến rồi, A Thiến, A Liệt, vào ngồi uống vui vẻ! Ha ha ha, các người tới vừa lúc, ta đang có tin tức tốt muốn tuyên bố đối với số đông tộc nhân.”

Các trưởng lão Hoa Tư thị ở đây đều cười lên, bọn họ cười rất khuây khoả, bọn họ đầy mặt hồng quang tâm tình vô cùng tốt, tốt tốt đỉnh.

Lợi ích Đế Úc hứa cho Hoa Tư thị, bọn họ đã lấy đến tay, mỗi người đều thu hoạch rất hậu hĩnh.

Lợi ích Đế Úc chưa hứa cho bọn họ, bọn họ mấy ngày nay cũng lấy được không ít. Hơn một tháng qua, đám đông bộ tộc nhân tộc bị ép di chuyển về hướng Bắc—— mặc kệ bọn họ sau khi di chuyển đi phương Bắc sẽ gặp phải cái gì, dù sao lãnh địa lệ thuộc trực tiếp Hoa Tư thị mở rộng gấp ba, vô số mỏ quặng, bãi chăn thả, lâm trường, ngư trường thuộc về Hoa Tư thị, tài phú cá nhân thân quyến lệ thuộc trực tiếp từng trưởng lão đều gia tăng mấy chục lần.

Lãnh địa lớn hơn, nhiều tài phú hơn, Hoa Tư thị có thể sinh sản nhiều tộc nhân hơn, vũ trang nhiều quân đội hơn.

Càng nhiều quân đội, càng nhiều cao thủ, năm đấm Hoa Tư thị càng lúc càng lớn, ở trong nhân tộc có thể có quyền lên tiếng lớn hơn nữa! Một lần này Công Tôn thị chiếm tiện nghi, được địa vị Nhân Hoàng, một lần sau sao, không nhất định là ai!

Nếu bàn về huyết mạch tôn quý, vị Nhân Hoàng đầu tiên của nhân tộc Phục Hy là ra từ Hoa Tư thị, đây là thánh hoàng đích hệ so với Hữu Hùng thị càng thêm tôn quý, chỉ cần Hoa Tư thị có đủ thực lực, tất cả đều có khả năng!

Hoa Tư Thanh Diệp rất vui vẻ hướng Hoa Tư Thiến, Hoa Tư Liệt cười, dù sao Hoa Tư Thiến và Hoa Tư Liệt đều là thân phận đế tử của Hoa Tư thị, mà đế tử sao, bất cứ một siêu cấp đại thị tộc nào, siêu cấp thị tộc như là Hoa Tư thị, số lượng đế tử cùng thế hệ nhiều nhất mười mấy người mà thôi.

Lấy lực lượng cả tộc, trong người thuộc một thế hệ cũng chỉ có thể bồi dưỡng ra nhiều nhất mười mấy vị đế tử, có thể nghĩ thân phận Hoa Tư Thiến và Hoa Tư Liệt ở Hoa Tư thị quan trọng bao nhiêu.

Hoa Tư Thiến, Hoa Tư Liệt đi tới trước mặt Hoa Tư Thanh Diệp, Hoa Tư Thanh Diệp cầm lên hai chén rượu sạch sẽ, tự mình rót đầy rượu ngon bưng đến trước mặt hai người: “A Thiến, A Liệt, đến, cùng uống vui vẻ. Máy ngày nay, Hoa Tư thị chúng ta đã thu hoạch rất nhiều!”

Một tay Hoa Tư Liệt đem chén rượu trong tay Hoa Tư Thanh Diệp đánh bay, vết thương khoe mắt hấn một lần nữa nứt vỡ, máu chảy đầy mặt hấn quát khàn cả giọng: “Các người không sợ đế tiếng xấu muôn đời sao?”

Nụ cười vui vẻ của trưởng lão Hoa Tư thị trong cả cung điện đồng thời đông lại, ánh mắt bọn họ như đao, hung hăng cắm ở trên người Hoa Tư Thiến, Hoa Tư Liệt.

Hoa Tư Thanh Diệp buông tay, nụ cười trên mặt dần dần trở nên băng lạnh vô tình như núi băng: “Chúng ta, đang tranh thủ cơ nghiệp vạn năm cho Hoa Tư thị ta. Các người bọn tiểu bối này, biết cái gì?”

Hoa Tư Thiến chột tiến lên một bước, hần đang muốn mở miệng, Hoa Tư Thanh Diệp đã quát lớn: “Đồ không biết điều, người đâu, truyền mệnh lệnh ta, tước đoạt danh hiệu đế tử của Hoa Tư Thiến, Hoa Tư Liệt, phế truất tất cả quyền bính trong tộc của bọn hần... Đem bọn hần nhốt vào Âm Phong quật phía sau núi, diện bích suy nghĩ trăm năm!”

Đám đông giáp sĩ Hoa Tư thị như sói như hổ xâm nhập đại điện, bao vây nhiều vòng quanh Hoa Tư Thiến, Hoa Tư Liệt.

Chuyện tương tự, ở các đại thị tộc khác hầu như trình diễn tương tự.

Phục Hy thị, Thần Nông thị, Toại Nhân thị...

Các đế tử giao hảo với Tự Văn Mệnh, những người trẻ tuổi tràn ngập nhiệt huyết đó, đều bị cướp đoạt quyền vị, đại bộ phận bị nhà mình nhốt.

Chương 1648: Sợ Hãi Lạnh Vô Cùng

Phía sau núi Hoa Tư thị, trong Âm Phong quật.

Trong hang núi dày đặc như tổ ong gió âm gào thét, gió lạnh thấu xương bởi vì địa thế đặc thù ngưng tụ thành các thanh đao nhỏ, hung hăng lướt qua đá núi đen sì, tung tóe ra các chuỗi lửa thật dài.

Hoa Tư Liệt và Hoa Tư Thiến phân biệt ngồi xếp bằng ở trong một cái động quật nho nhỏ chỉ có thể chứa được thân thể, từng trận gió âm vờn quanh thân thể bọn họ, thông thả ăn mòn máu thịt bọn họ, dù thân thể bọn họ cường đại vô cùng, ở dưới gió âm ăn mòn không gián đoạn, làn da bọn họ cũng biến thành màu xanh tím, thân thể cứng ngắc, tê dại, khó có thể nhúc nhích.

Nơi này là nhà giam Hoa Tư thị dùng để trừng phạt tội nhân trong tộc, gió âm rèn cơ thể, gió âm luyện hồn, nếu ai tu vi không đủ ở nơi này chỉ cần ngần ngừ ba năm tháng, ngay cả cốt tủy cũng sẽ bị gió âm thổi hóa thành tro bụi.

Cổ nén đau đớn trên thân thể và linh hồn, giọng Hoa Tư Thiến mang theo chút run rẩy thấp giọng lầm bầm: “Có chút không đúng, tộc trưởng cùng các vị trưởng lão...”

Hoa Tư Liệt tính nóng như lửa, hắt rít gào khàn cả giọng: “Có cái gì không đúng? Đám lão già đó, trong lòng bọn họ vĩnh viễn nghĩ là thị tộc, là thị tộc, là lợi ích thị tộc! Bọn họ chỉ biết bảo vệ Hoa Tư thị, trừ Hoa Tư thị, thiên hạ này con dân nhân tộc khác cho dù chết sạch, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không để ý!”

‘Xoẹt’ một tiếng, một luồng gió âm từ trán Hoa Tư Thiến lướt qua, một mảng da thịt nhỏ của hắn bị gió âm xé rách, còn chưa chờ máu tươi chảy ra, gió âm thấu xương đã đem vết thương của hắn đông lạnh ra vụn băng nhỏ bé.

“Không, A Liệt, có lẽ có một bộ phận trưởng lão là như thế.” Hoa Tư Thiến cau mày, rất nghiêm túc nhìn Hoa Tư Liệt nói: “Ta thừa nhận, Hoa Tư thị chúng

ta, còn có thị tộc khác, có một bộ phận trưởng lão, bọn họ tử thủ quy củ thời thái cổ, một lòng bảo vệ lợi ích thị tộc nhà mình, chưa từng để ý thị tộc khác sống chết. Nhưng Thanh Diệp tộc trưởng không phải là người như thế.”

Ngẩng đầu, Hoa Tư Thiển chậm rãi nói: “Nhớ không? Ba trăm năm trước, Minh Nguyệt nhất mạch, Xích Nhật nhất mạch liên thủ tấn công Xích Phản sơn, ngay lập tức phái ra viện binh, đem chúng ta từ trong tuyệt cảnh hãn phải chết không thể nghi ngờ cứu ra, là Thanh Diệp tộc trưởng.”

“Một trăm ba mươi năm trước, cực lực ủng hộ Đế Thuấn, từ các đại thị tộc điều động tinh binh cường tướng, tăng mạnh quân lực lệ thuộc trực tiếp liên minh bộ lạc nhân tộc, cũng là Thanh Diệp tổ trưởng. Vì thúc đẩy chuyện này, Thanh Diệp tộc trưởng lần lượt bãi phỏng các đại thị tộc, chịu bao nhiêu xem thường, bị bao nhiêu lời đồn nhảm?”

“Thậm chí hai mươi năm trước, Tự Văn Mệnh muốn tăng mạnh nội tình Vu Điện, cũng là Thanh Diệp tộc trưởng mở miệng, đem toàn bộ điển tịch bí truyền của Hoa Tư thị đều phục chế một phần đưa cho Vu Điện. Vì chuyện này, Thanh Diệp tộc trưởng bị mấy vị thái thượng trưởng lão buộc tội, thiếu chút nữa bị ép thoái vị.”

Hoa Tư Liệt lửa giận ngập trời dần dần bình tĩnh trở lại, hãn lần lượt nhớ lại các loại hành vi của Hoa Tư Thanh Diệp những năm gần đây, sắc mặt dần dần trở nên cực kỳ khó coi.

“Nhất là, Thanh Diệp tộc trưởng từ sau khi lão mẫu chết, hãn chưa bao giờ chạm vào nữ nhân.” Sắc mặt Hoa Tư Thiển trở nên cực kỳ quái dị: “Nhưng chúng ta ở trong đại điện nhìn thấy, bên cạnh Thanh Diệp tộc trưởng có nhiều vũ cơ như vậy, trên mặt hãn, thế mà còn có dấu môi son của nữ nhân!”

“Cái đó, cây già nảy mầm nhĩ!” Hoa Tư Liệt liếm liếm môi, khô cần nói một câu.

“Người cảm thấy có thể sao?” Hoa Tư Thiển cau mày, nhìn Hoa Tư Liệt ngồi

xếp bằng trong hang núi đối diện: “Nhiều năm như vậy, bao nhiêu nữ nhân tới trước mặt hã, hã có bao giờ động tâm, thậm chí tộc trưởng mấy đại thị tộc khác muốn đem tỷ muội nhà mình gả cho tộc trưởng, hã cũng chưa từng buông lỏng. Hã sẽ đột nhiên động tâm đối với các vũ cơ kia?”

Hoa Tư Liệt trầm mặc một phen, hã ngẩng đầu nhìn Hoa Tư Thiến, rất nghiêm túc hỏi hã: “Người muốn nói gì?”

Hoa Tư Thiến cau mày suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới chậm rãi nói ra từng chữ một: “Quá hấp tấp rồi, chúng ta quá hấp tấp rồi. Đế Thuấn đã có thể xảy ra vấn đề... Tự Văn Mệnh và Cơ Hạ không có mặt, chúng ta nên hướng Cơ Hạ đại nhân hỏi rõ ràng tiền căn hậu quả sự tình.”

“Cơ Hạ đại nhân có thể dẫn dắt đại quân thiên đình xuất hiện ở trên đại điện nhường ngôi, hã có lẽ biết một số điều gì đó.” Hoa Tư Thiến chậm rãi nói: “Thực lực chúng ta không yếu, chúng ta có nhiều hảo huynh đệ cùng chung chí hướng như vậy, chúng ta nắm giữ lực lượng cực kỳ cường đại, thậm chí có thể nói như vậy, các huynh đệ ủng hộ Tự Văn Mệnh liên thủ, chúng ta hầu như nắm giữ hơn phân nửa thực lực của nhân tộc.”

“Nhưng chúng ta có từng thương lượng không? Từng có kế hoạch không? Người và các huynh đệ giao hảo khác ngày thường có từng liên lạc không? Không, chúng ta không ai làm chuyện này! Tự Văn Mệnh không có mặt, chúng ta liền biến thành một nắm cát rời rạc, chúng ta không có bất cứ sự cân nhắc nào, hấp tấp, cô đơn ra trận.”

Hoa Tư Thiến cười khố nói: “Người ngẫm xem, nếu xâm nhập nghị sự đại điện không phải hai tên ngu xuẩn lẻ loi chúng ta, mà là có một đoàn huynh đệ thị tộc khác ở bên ngoài lên tiếng ủng hộ, chúng ta sẽ nhẹ nhàng bị áp giải vào nơi này như vậy sao?”

Khuôn mặt Hoa Tư Liệt trở nên đỏ bừng, hã ồm ồm nói: “Ít nhất những việc này để nói sau, nói chuyện Hoa Tư Thanh Diệp... Không, Thanh Diệp tộc

trưởng.”

Hoa Tư Thiến gật gật đầu, hắc mứa má một cái thủ thế, trầm giọng nói: “Còn nhớ chuyện chín đại long môn không? Chuyện các đại thị tộc phái ra tư binh tinh nhuệ cướp đoạt công lao của Tư Văn Mệnh. Lúc ban đầu trưởng lão các tộc ủng hộ làm như vậy, có thể chiếm ba thành trong tộc không?”

Hoa Tư Liệt nheo mắt, hắc trầm giọng nói: “Nhà khác ta không biết, nhưng Hoa Tư thị chúng ta, trưởng lão kiên trì phái người cướp đoạt công lao, chỉ có khoảng hai thành, Thanh Diệp tộc trưởng cấm bọn họ làm việc như thế, cuối cùng phái đi Quỷ Môn, là nhân mã các trưởng lão đó một mình điều động, không phải là ý tứ Hoa Tư thị ta. Mà các trưởng lão này, sau chuyện cũng bị tộc trưởng răn dạy nhiều ngày.”

Hoa Tư Thiến trầm giọng nói: “Vậy thì đúng rồi, thời điểm xảy ra việc chín đại long môn, Thanh Diệp tộc trưởng còn có đại bộ phận trưởng lão, bọn họ cũng chưa điên cuồng như bây giờ.”

Nheo mắt, Hoa Tư Thiến cười lạnh nói: “Di chuyển các tiểu bộ tộc đó? Cướp đoạt lãnh địa của bọn họ? Xâm chiếm tài phú của bọn họ? Nếu Hoa Tư thị chúng ta muốn làm như vậy, bao nhiêu năm trước đã làm như vậy rồi! Cần phải chờ tới hôm nay sao? Cần chờ tới bây giờ sao? Hoa Tư thị chúng ta nội tình như thế nào, trong lòng người biết rõ, nếu chúng ta thiếu những tài phú đó của bọn họ, chúng ta thật sự xuống tay mà nói, các tiểu bộ tộc đó đã sớm bị bọn họ triệt để thôn tóm, không giữ được tới hôm nay!”

“Giờ này ngày này, Thanh Diệp tộc trưởng còn có toàn bộ trưởng lão, bao gồm các thái thượng bề quan không ra nhiều năm, bọn họ đều như điên rồi, như quỷ đói cướp đoạt tất cả lợi ích bọn họ có thể nhìn thấy...”

Hoa Tư Thiến rung mình, hắc nghiêng răng, mang theo một tia biểu cảm kinh sợ hỏi Hoa Tư Liệt: “Người không cảm thấy, bọn họ giống với Đế Thuấn, bọn họ đã không là bọn họ nữa sao?”

“Có lẽ Thanh Diệp tộc trưởng và đại bộ phận trưởng lão đều đã thay đổi... Các trưởng lão ẩn cư bế quan vô số năm, các thái thượng tâm như nước lạnh chỉ cầu đột phá Vu Thần cảnh, bọn họ vì sao cũng xuất hiện ở nghị sự đại diện, bọn họ vì sao cũng quấn lấy bọn vũ cơ kia?”

“Nghị sự đại diện của Hoa Tư thị chúng ta, từ bao giờ ngay cả đám nhạc sĩ cùng vũ cơ ti tiện kia cũng có thể tùy ý ra vào?”

“Nghị sự đại diện Hoa Tư thị chúng ta, từ bao giờ có thể tận tình mở tiệc?”

“Vô số năm qua, ai dám uống rượu ở trước bài vị tiên tổ? Ai dám ở nơi đó câu dẫn tán tỉnh nữ nhân?”

Hoa Tư Thiển không ngừng đưa ra từng cái vấn đề, hắc và Hoa Tư Liệt giống nhau, toàn thân hai người mồ hôi lạnh như mưa, trong lòng lạnh như băng.

Sự sợ hãi không lồ bao phủ tâm trí bọn họ.

Chương 1649: Nguyên Thủy Ma Chủng

Nghị sự đại diện Hoa Tư thị, tương tự cũng là hiến tế đại điển Hoa Tư thị hiến tế các đời tổ tiên.

Trong đại diện vốn uy nghiêm thần thánh, đoan trang nghiêm túc chướng khí mù mịt, một mảng hỗn độn, vò rượu lẫn lung tung đầy đất, cốc rượu tinh xảo đẹp đẽ dị thường, chén rượu rải khắp bốn phương, mùi rượu, mùi thịt hun người ta muốn say, xen lẫn các loại bãi nôn cùng khí tức vật hỗn độn không tê, toàn bộ đại diện quả thực so với chuồng súc vật nuôi dưỡng Chu La thú còn khó ngửi hơn.

Mấy ngàn thái thượng, trưởng lão Hoa Tư thị, gia chủ tông mạch các đại chi nhánh cùng trưởng lão chi nhánh Hoa Tư thị trần như cá chết nằm ở trên sàn hỗn độn, bên người bọn họ rải bừa bãi lượng lớn thân thể trắng như tuyết, tất cả đều là những thiếu nữ tuổi thanh xuân dung mạo kiều diễm.

Cho dù là đang ngủ, trên mặt các trưởng lão và gia chủ chi nhánh vẫn treo nụ cười tà dị, khoe miệng bọn họ cong lên độ cong thật lớn, đường nét trên gương mặt trở nên cực kỳ thâm thúy, giống như hoa văn đao rìu điêu khắc ra làm gương mặt bọn họ trở nên không chân thực tựa như mặt nạ.

Hoa Tư Thanh Diệp chấp chưởng Hoa Tư thị mấy trăm năm, uy nghiêm công chính, khoan hậu thân thiện, được tộc nhân tôn kính, kính sợ đang ngã chổng vó nằm ở dưới bài vị tổ tiên Hoa Tư thị, trên người quần quýt mười mấy thiếu nữ không một mảnh vải quần thân.

Ngoài đại diện đột nhiên vang lên tiếng sấm rền, tiếng sấm cuồn cuộn một đợt tiếp một đợt từ bầu trời lẫn qua, tiếng sấm thật lớn chấn động làm đại diện khê run lên, mưa to tầm tã không có chút điềm báo đã trút xuống, cuồng phong điên cuồng thổi đại địa, cuốn lên các sợi roi nước mưa gần như điên cuồng vút vào đại diện.

Đại điện rần chắc dựng từ hắc thạch, được vô số vu pháp cấm chế bao bọc khẽ run lên, như lúc nào cũng có thể đổ sập.

Chợt trên bài vị tổ tiên Hoa Tư thị một luồng khí tím chói mắt hiện lên, một đạo lôi quang từ trên một tấm bài vị đá chỗ cao nhất phun ra, hung hăng đánh về phía mi tâm Hoa Tư Thanh Diệp.

Một tiếng cười lạnh ‘Hắc hắc’ từ trong mồm Hoa Tư Thanh Diệp say rượu ngủ say truyền đến, mi tâm hắn có thêm một phù ấn dạng đĩa hình tròn nho nhỏ, một cuống hoa màu đen nhỏ bé từ trong phù ấn dạng cái đĩa lặng yên sinh trưởng ra, một đóa hoa sen ba mươi sáu cánh màu đen to bằng bàn tay lặng lẽ nở rộ.

Cuống hoa sinh trưởng, hoa sen nở rộ, tốc độ tất cả cái này đều cực kỳ thông thả, tốc độ tia sét tím trong bài vị đá phun ra lại nhanh đến kinh người.

Nhưng lôi hỏa cấp tốc phun trào chậm chạp không thể tới gần Hoa Tư Thanh Diệp, thẳng đến sau khi đóa hoa sen màu đen ba mươi sáu cánh hoa kia dần dần nở rộ ra, tia sét tím mới nhẹ nhàng rơi ở trên hoa sen đen.

Tiếng dòng điện ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, sét tím bao trùm cả đóa hoa sen màu đen, một lực lượng khổng lồ cương liệt ngay thẳng, tràn ngập chính khí đánh từng đợt vào hoa sen màu đen, thể tích hoa sen màu đen không ngừng thu nhỏ, dần dần bị áp súc thu về mi tâm Hoa Tư Thanh Diệp, thể tích tia sét tím cũng không ngừng thu nhỏ lại, luồng lực lượng khổng lồ chính khí nghiêm nghị kia cũng không ngừng thu nhỏ lại.

Cuối cùng chỉ có một tia lôi quang màu tím cực kỳ âm đạm nhập vào mi tâm Hoa Tư Thanh Diệp, thân thể Hoa Tư Thanh Diệp kịch liệt run rẩy một cái, lượng lớn mồ hôi lạnh màu đen nhạt dính dính không ngừng từ trong lỗ chân lông hắt phun ra, hắn mở choàng mắt, phát ra một tiếng rống to hoảng sợ nhảy dựng lên.

“Ta... Đây là... Thương thiên... Tổ tiên... Ta đây là...”

Hoa Tư Thanh Diệp kinh hãi nhìn đại diện hỗn độn, sau đó chột quay đầu nhìn về phía các tấm bài vị đại biểu các đời tổ tiên Hoa Tư thị phía sau. Ngoài phòng cuồng phong tia chớp gào thét, tiếng sét, tiếng mưa rơi nặng nề thay thế tất cả động tĩnh trong thiên địa, Hoa Tư Thanh Diệp kinh hãi muốn chết chuyển động thân thể nhìn bốn phía, mồ hôi lạnh như nước không ngừng toát ra.

“Trời cao đất dày, các đời tổ tiên... Đây là... Ta đây là... Các vị thái thượng xuất quan khi nào? Các vị trưởng lão đây là...”

Trong mắt Hoa Tư Thanh Diệp che kín tơ máu màu đỏ rực, hăn giống như dã thú phát cuồng gầm rú khàn cả giọng, phát ra tiếng rống chát vật không biết làm sao không có bất cứ ý nghĩa gì.

Nơi này là cấm địa thần thánh nhất của Hoa Tư thị, địa phương không đến đại sự liên quan thị tộc sinh tử tồn vong, ngay cả trưởng lão tầm thường cũng không có tư cách bước vào.

Nhưng hôm nay, nơi này lại biến thành sân bãi mở tiệc vui vẻ rượu thịt, đám đông cao tăng Hoa Tư thị ở nơi này tận tình ăn tiệc, không chỉ có thế, bọn họ còn ở nơi này tận tình – dâm - nhạc, đem cấm địa thần thánh biến thành nơi hoan lạc hạ lưu xấu xa.

‘Thùng’ một tiếng, Hoa Tư Thanh Diệp nặng nề quỳ rạp xuống đất, hăn chột nâng hai tay, khàn cả giọng gầm rú: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

‘Hắc hắc’, một tiếng cười trầm thấp mà khàn khàn vang lên ở trong đầu Hoa Tư Thanh Diệp: “Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ ngươi không phải nhớ rất rõ sao? Cần thận nghĩ xem, mỗi sự kiện ngươi đều nhớ rõ, mỗi sự kiện đều là ngươi tự mình tham dự, nhiều sự tình, cũng là sau khi ngươi hạ lệnh mới được Hoa Tư thị toàn lực chấp hành, những việc này, ngươi đều nhớ rõ nha!”

Không hổ là lão tộc trưởng chấp chương Hoa Tư thị mấy trăm năm, Hoa Tư Thanh Diệp nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, hăn bình tĩnh hỏi: “Ngươi là ai? Tất cả đều là vì ngươi?”

“Đừng đem tội lỗi của mình đẩy cho người khác, những việc này, chẳng lẽ không phải người tự mình gây nên sao?” Thanh âm kia mỉm cười: “Người xem, mỗi một việc, từ chỉ lo lợi ích Hoa Tư thị, không ngại phái binh tham gia trị thủy bắt đầu, đến làm như không thấy đối với chuyện trưởng lão trong tộc một mình sai binh mã tranh đoạt công lao của Tự Văn Mệnh, lại đến cấu kết Công Tôn thị ra sức nâng đỡ Công Tôn Úc lên ngôi, lại đến toàn lực phối hợp các mệnh lệnh bừa bãi của Đế Úc...”

“Hi hi, còn có ở trong đại điện cung phụng hiến tế tổ tiên tận tình hoan lạc, vui vẻ đầm đìa đại chiến một trận với các tiểu yêu tinh mê người kia, đây đều là việc người tự mình làm.” Thanh âm kia nhẹ nhàng cười nói: “Mỗi một việc, người đều nhớ rõ, bao gồm mỗi một lần tiếp xúc với đám tiểu yêu tinh này, mỗi một động tác, mỗi một tiếng hỗn hển của các nàng, người đều nhớ rõ... Tư vị quá mỹ diệu, chẳng lẽ không đúng sao?”

“Đây là dục vọng của bản thân Hoa Tư Thanh Diệp người, đây là việc Hoa Tư Thanh Diệp người tự mình làm... Không phải sao?”

Hoa Tư Thanh Diệp trầm mặc chốc lát, sau đó hần nói từng chữ một: “Không sai, những việc này, quả thực phát ra từ dục vọng đáy lòng ta, bao gồm gây hại bộ tộc cỡ trung bình và nhỏ khác, thôn tóm lãnh địa của bọn họ, xâm chiếm tài phú của bọn họ, những cái này đều là ý niệm chỗ sâu nhất đáy lòng ta không muốn để ai biết nhất. Nhưng ta có đủ tâm trí áp chế các ý niệm không tốt này, ta từng nghĩ, nhưng sẽ không làm ra những việc này!”

“Người có thể nói cho ta biết, vì sao ta sẽ thật sự đem một ít ý niệm bí ẩn nhất không thể nói với ai trong lòng ta đi thực thi?”

“Thậm chí có một số việc ta tuyệt đối sẽ không đi làm, một số chuyện đại nghịch bất đạo, ta cũng đã làm... Không chỉ có ta làm, còn có nhiều trưởng lão như vậy của Hoa Tư thị, ngay cả các thái thượng trưởng lão cơ trí nhất kia cũng không có bất cứ sự dị nghị nào, phối hợp ta làm?”

Thanh âm kia cười ‘Hì hì’ trong chốc lát.

Qua một lúc, hắc mới lặng lẽ nói: “Ta là ai? Hoặc là, ta là cái gì? Bàn Cổ thế giới trước kia chưa bao giờ có ta, cho nên, ta còn thật không biết nên xưng hô mình là cái gì.”

“Nếu cứ cố muốn cho ta một cái tên... Người có thể xưng ta là, ‘Nguyên thủy...’, ‘Nguyên thủy ma chủng’...”

Chương 1650: Ma Chi Thủy

Trong tông miếu Phục Hy thị, pho tượng thánh hoàng Phục Hy đứng sừng sững ở trên tế đàn cao cao, ở cao nhìn xuống quan sát đương đại tộc trưởng Phục Hy thị sắc mặt như màu đất.

Trong cơ thể tộc trưởng Phục Hy thị khuôn mặt như lệ quỷ không ngừng biến hóa không ngừng truyền đến tiếng cười điên cuồng trầm thấp khàn khàn: “Đúng vậy, ta chính là nguyên thủy ma chủng. Ta tất nhiên chưa ấp ra, nhưng khi ta sinh ra, các người không thể làm gì ta nữa.”

Thân thể tộc trưởng Phục Hy thị kịch liệt loạn choạng, hai tay hằn khê dẫn, bên người đột nhiên có thanh quang hai màu một đen một trắng nổi lên, ở bên người hằn hợp thành một Phục Hy tiên thiên bát quái đồ thật lớn. Lực phong ấn cường đại hướng trong cơ thể hằn nghiền ép tới, hằn gào thét trầm thấp, muốn đem ác ma không thể khống chế kia trong cơ thể triệt để phong ấn.

“Cái gì là ma?” Thanh âm trong cơ thể tộc trưởng Phục Hy thị đang cười điên cuồng khàn cả giọng: “Bàn Cổ thế giới, có người, có rồng, có phượng hoàng, có đại bàng, có kỳ lân, có Bạch Hổ, có yêu, có quái, có tinh, có linh, có yêu quái quỷ quái các loại sinh linh... Các người, từng nghe nói ‘ma’ tồn tại hay không?”

Một ngụm máu phun ra thật xa, đôi mắt tộc trưởng Phục Hy thị chợt trở nên tà dị mà sắc bén, Phục Hy tiên thiên bát quái đồ bên người đã thành hình âm âm vỡ nát, hằn chậm rãi đứng thẳng dậy, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng cười điên cuồng khàn cả giọng.

Trong tông miếu Thần Nông thị, mấy chục trưởng lão Thần Nông thị địa vị cao nhất, quyền lực lớn nhất, cũng là mấy ngày nay phối hợp Đế Úc tích cực nhất toàn thân run rẩy cuộn mình dưới đất, tuyệt vọng lại mừng như điên nhìn tộc trưởng Thần Nông thị đứng ở dưới pho tượng Thần Nông thị, đỉnh đầu không ngừng có lượng lớn khí đen phun ra.

“Cái gọi là ma, là tà niệm trong lòng tất cả sinh linh các người góp lại, hội tụ lực lượng tiên thiên cực ác Bàn Cổ thế giới từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa tới nay ấp ủ mà thành. Vô hình vô ảnh, vô tung vô tích, tùy niệm mà sinh, tùy niệm mà diệt, bất sinh bất diệt, bất diệt bất sinh. Không thể chặn, không thể phòng ngự, dù là thánh nhân chí thánh chí hiền, nếu không thể đoạn tình tuyệt tính, trong lòng phải có ma niệm.”

Tộc trưởng Thần Nông thị giơ lên một con dao cắt thuốc Thần Nông thị năm đó nếm hết bách thảo sử dụng, run rẩy muốn đâm vào ngực mình, trên dao cắt thuốc làm từ ngọc bích lóe lên u quang, một luồng chính khí hùng hồn to lớn vận sức chờ phát động.

“Các người đã hóa ma chủng, sao có thể trừ được ma?”

Trong thất khiếu tộc trưởng Thần Nông thị không ngừng chảy ra máu tươi róc rách, dao cắt thuốc trong tay hẫng rơi xuống đất, thân thể hẫng nhoáng lên một cái, đôi mắt hoàn toàn biến thành một mảng đen sì, một nụ cười dữ tợn mà tà dị nở rộ ra ở trên mặt hẫng, hẫng nhẹ nhàng cười nói: “Người đâu, chuẩn bị rượu, tấu nhạc, nhảy múa, ta cần cùng vui với các vị trưởng lão!”

Trong đất tổ Toại Nhân thị, dưới một cái cây khổng lồ cao ngất trong mây toàn thân ánh lửa quẩn quanh, đương đại tộc trưởng Toại Nhân thị toàn thân mồ hôi như mưa rơi, hẫng ngồi xếp bằng ở dưới cái cây to, kinh hãi vạn phần nhìn hai thiếu nữ bất tỉnh, không một mảnh vải trước mặt.

“Các đời tổ tiên Toại Nhân thị tại thượng...” Tộc trưởng Toại Nhân thị thì thào niệm tụng văn cầu nguyện hiến tế tổ tiên, toàn thân không ngừng phát ra ánh lửa màu đỏ rực. Từng tia khí đen xen lẫn ở trong ánh lửa, không ngừng từ trong cơ thể hẫng khuếch tán ra, giống như một tấm lưới lớn nhanh chóng bao phủ đất tổ Toại Nhân thị.

“Sinh linh các người, phạm là có dục niệm, chắc chắn có hỉ nộ ái ố, bi hoan ly hợp các loại tình cảm. Tình đến chỗ sâu nhất, như âm cực dương sinh, dương

cực âm sinh, tất cả cảm xúc tất nhiên hóa thành ma niệm.”

Ở lúc tộc trưởng Toại Nhân thị thì trào niệm văn cầu nguyện tế tổ, trong cơ thể hân cũng có thanh âm một khàn khàn đang lớn tiếng ngâm xướng.

“Đã có một lần thu hoạch, người chắc chắn muốn một lần thu hoạch tiếp theo, đây là khởi nguồn của ma niệm.”

“Con trâu trong nhà sinh một con nghé, người tất nhiên muốn một con nghé tiếp theo, đây là khởi nguồn của ma niệm.”

“Người cười một nương tử xinh đẹp, lại nhớ tới nữ nhân tộc nhân cách vách đẹp hơn ba phần, đây là khởi nguồn của ma niệm.”

“Tất cả cảm xúc như mây bay trên trời, tâm linh các người như một cái hồ nước, mây bay lướt qua hồ nước, chắc chắn có bóng ma chiếu vào tâm hồ, đây là khởi điểm của ma niệm. Trừ phi tâm hồ khô kiệt, hoặc không có chút cảm xúc, nếu không tất cả ý niệm biến hóa, đây là khởi điểm của ma niệm.”

Mi tâm tộc trưởng Toại Nhân thị phun ra một mảng ánh lửa, hân rống to khàn cả giọng, ánh lửa mi tâm lại nhanh chóng biến thành tối đen như mực, từng tia lửa màu đen như tơ nhện cấp tốc xuyên qua khuếch tán ở trong cơ thể tộc trưởng Toại Nhân thị, dần dần toàn bộ thân thể hân đều bị ánh lửa màu đen bao phủ, ở phía dưới thân thể hân, một đài sen màu đen ba mươi sáu cánh lặng yên thành hình.

“Các đời tổ tiên ơi...” Khóe mắt tộc trưởng Toại Nhân thị trào ra hai giọt lệ nóng, còn chưa chờ nước mắt chảy xuống gò má, ánh lửa màu đen đã đem hai giọt nước mắt nháy mắt bốc hơi, khóe miệng tộc trưởng Toại Nhân thị hơi cong lên, cười lên ‘hì hì’: “Người đâu, chuẩn bị vật cưới, ta phải tự mình chạy tới Bồ Phán, đòi một lời giải thích từ Đế Úc... Một tỷ bộ trọng giáp hân đáp ứng tộc ta, rốt cuộc khi nào đưa tới?”

Trong cấm địa tuyệt mật của sơ vu nhất mạch, đương đại vu chủ sơ vu nhất

mạch Vu Bật điên điên khùng khùng vòng quanh một ngọn lửa trại màu xanh biếc nhảy nhót, trong tay vung một cây cốt trượng trắng bệch, miệng niệm tụng lung tung các loại chú ngữ khu quỷ.

Ở trên vách tường bốn phía cấm địa, những cái bóng đen vằn vẹo điên cuồng múa máy, một thanh âm khàn khàn tràn ngập toàn bộ cấm địa.

“Vu chú khu quỷ? Người đem bản ma coi là cái gì? Những phế vật suy yếu, vô năng, so với con kiến còn cặn bã hơn này sao? Ta là ma, mà ma, chính là người... Người chính là ma, ma chính là người... Trừ phi người có thể chém chính mình, nếu không người sao có thể diệt sát bản ma?”

“Bản ma chính là bản tâm của người, bản tâm của người chính là bản ma, ma tức là tâm, tâm tức là ma!”

“Trừ phi người có thể móc ra tâm bản thân, trừ phi người có thể diệt hồn chính mình, nếu không người niệm một vạn lần, một trăm triệu lần vu chú khu quỷ, lại có ích lợi gì?”

Vu Bật ngửa mặt lên trời hét dài, trong mồm hắt không ngừng phun ra ngọn lửa màu xanh lục, ánh lửa cuộn cuộn bao trùm toàn bộ cấm địa, lại không cách nào xua tan các bóng đen vằn vẹo trên vách tường.

Đột nhiên, Vu Bật dừng vu pháp khu quỷ, hắt cười ‘Xùy xùy’ nói: “Ma hay không ma, bản vu chủ không để ý... Người có thể mang đến cái gì cho bản vu chủ? Chỉ cần có đủ lợi, bản vu chủ hóa ma lại như thế nào?”

Thanh âm khàn khàn kia nhất thời cất tiếng cười lên: “Nhân tộc các người chính là hậu duệ của Bàn Cổ, nhưng vu thuật của các người, lại chỉ đạt được da lông của Bàn Cổ đại đạo... Không, ngay cả da lông cũng không tính. Ta nơi này có vô thượng Bàn Cổ đại đạo, tinh tâm tìm hiểu, dựng hóa ma chúng, người sẽ đạt được vô thượng ma đạo.”

Vu Bật vút cốt trượng trong tay, hít một hơi thật sâu.

Vô số phù văn màu đen chột tràn ra ở khuôn mặt Vu Bật, từng mảng lớn dính dính như nước sơn hắc khí từ trong cơ thể hắt trào ra, từng đóa hoa sen màu đen to bằng đầu người không ngừng tràn ra ở bên thân hắt.

“Đây là... Lực lượng chân chính! Sơ vu nhất mạch ta, nên vĩnh cửu có được loại lực lượng này!” Vu Bật cất tiếng cười điên cuồng, mỗi một tiếng cười to của hắt đều hóa thành một đóa hoa sen màu đen từ trong miệng của hắt phun ra.

Trong cấm địa của từng cái siêu cấp đại thị tộc nhân tộc, tiếng cười của nguyên thủy ma chủng cao vút trong mây.

“Bản ma nên cảm kích bọn Vực Ngoại Thiên Ma kia, nên cảm kích Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, nên cảm kích ác quỷ dị tộc kia.”

“Nếu không phải bọn họ liên thủ hợp sức, bản ma làm suốt đời bị trấn áp ở trong lòng nhân tộc, sao có thể xuất thế gặp người?”

“Hi hi, Bàn Cổ thế giới ức vạn tộc đàn, từ hôm nay trở đi, phải lấy ‘Ma’ ta vi tôn!”

Chương 1651: Hủy Diệt Đại Đạo

Hồng Mông hư không, chỗ không thể đo đếm.

Tru Lục Hãm Tuyệt kiểm trận kiểm quang bốn màu mở ra một không gian rộng lớn đằng đẵng sát khí, trong hư không trong vắt vạn vật không tồn tại, chỉ có kiếm ý sát ý nồng đậm tới cực điểm lui tới xuyên qua. Kiểm quang hóa thành sông ngòi núi non, chim bay cá nhảy, hoa điều trùng ngư, thái dương tinh thần các sự vật bay múa trên không trung, nghiễm nhiên là một đại thế giới hoàn chỉnh.

Lấy kiểm quang có được ý chí giết chóc vô cùng, ngưng tụ thành một đại thế giới!

Cơ Hạo ngồi xếp bằng dưới kiếm môn, hai tay kết ấn, không ngừng chấn động kỳ môn, từ bên người hắn không ngừng có từng đạo kiếm ý khủng bố đến cực điểm bùng nổ, mang theo tiếng xé gió chói tai hướng hư không phía trước vùn vụt tràn ra.

Từng luồng kiếm ý nhỏ bé tràn ngập thân thể hắn, giống như máu chảy cấp tốc lướt qua ở trong cơ thể hắn. Lúc ban đầu Cơ Hạo vừa mới chủ trì kiếm môn, mỗi một luồng kiếm ý xẹt qua thân thể, thân thể và linh hồn hắn đều có thể cảm nhận được một tia đau đớn bén nhọn, trên người thỉnh thoảng còn có thể có các chuỗi đốm lửa bắn tung tóe ra.

Theo thời gian qua đi từng chút một, thân thể Cơ Hạo đã thích ứng kiếm ý tung hoành bay múa trong kiếm trận, kiếm ý sắc bén nữa, sát khí lạnh lẽo nữa từ trong cơ thể hắn xẹt qua, cũng như gió mát thổi vào mặt, trừ để lại ở trong cơ thể hắn một vết kiếm mờ nhạt, không có bất cứ thương tổn nào với hắn nữa.

Vết kiếm mờ nhạt hồn nhiên thiên thành, như vết chân chim nhận trên đất tuyết, rõ ràng linh động lại mang theo ý nhị huyền diệu không tên.

Từng luồng vết kiếm mờ mờ đan xen tổ chức cùng một chỗ, dần dần hóa thành một bộ đồ quyền vết kiếm thật lớn, một môn kiếm pháp kinh thiên động địa, hoặc nói là một môn kiếm đạo làm người ta kinh sợ, theo từng luồng kiếm ý không ngừng xẹt qua trực tiếp khắc ở trên thân Cơ Hạo.

Thần thức Cơ Hạo như thực chất gắt gao bao lấy toàn thân, hẩn yên lặng tìm hiểu vết kiếm lưu lại trên người, lĩnh ngộ của hẩn đối với Vũ Dư kiếm đạo đang cấp tốc tăng lên, vô luận là ý chí giết chóc chất chứa trong kiếm ý, hay là lực lượng giết chóc chất chứa trong kiếm quang, thậm chí kiếm linh, kiếm hồn, kiếm khí... tất cả lĩnh ngộ có liên quan với kiếm, hẩn cũng đã dần dần đi vào một cái thiên địa mới tinh.

Nếu nói ở trước khi chủ trì Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận, kiếm đạo của Cơ Hạo là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi cầm kiếm sắt vung lung tung, giờ phút này kiếm đạo của Cơ Hạo đã là một kiếm khách thân trải trăm trận, cầm một thanh kiếm sắc bén thiên chuy bách luyện, có thể ở trên chiến trường thoải mái chém giết ngàn người, vạn người.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, Cơ Hạo mỗi một lần hít thở, trong lỗ mũi hẩn đều là hai luồng kiếm khí chói lọi co duỗi bất định, kiếm khí trắng xoá chói lọi hướng ra phía ngoài phun sẽ là xa mấy ngàn trượng, hàn quang bắn ra bốn phía sát ý dọa người; kiếm khí sát khí ngút trời mạnh mẽ như rồng hướng vào phía trong thu lại thì vô hình vô tích, như rồng ở vực thu liễm nhanh vuốt.

Trong mỗi một lần hít thở, vết kiếm trong cơ thể Cơ Hạo sẽ có thêm vài đạo, kiếm đạo của hẩn liên vừng vàng hướng lên trên kéo lên vài bước, uy lực kiếm khí kiếm môn hẩn chủ trì phun trào ra sẽ cường đại thêm vài phần.

Cơ Hạo lạnh nhạt mỉm cười, hẩn hiểu nỗi khổ tâm Vũ Dư đạo nhân để hẩn chủ trì một kiếm môn. Điều này tương đương Vũ Dư đạo nhân mượn dùng Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận, trực tiếp thể hồ quán đỉnh cho hẩn, đem vô thượng kiếm đạo khắc ở trên người Cơ Hạo, khắc ở trong đạo đài của hẩn.

Bàn Cổ Kiếm lơ lửng ở trước mặt Cơ Hạo, theo hơi thở ngân nga mà sát ý hùng hồn của Cơ Hạo, Bàn Cổ Kiếm dần dần hóa thành một luồng kiếm quang màu đen cấp tốc nhảy lên kêu gào. Kiếm quang mới đầu chỉ dài sáu thước, theo kiếm đạo của Cơ Hạo không ngừng kéo lên, kiếm quang màu đen dần dần kéo dài tới mười trượng, trên trăm trượng...

Chợt mi tâm Cơ Hạo phun ra một đạo kiếm khí, một đóa hỗn độn kiếm liên thuần túy do kiếm ý ngưng tụ thành dần dần nở rộ ra ở trên kiếm khí, hắc lĩnh ngộ đối với Vũ Dư kiếm đạo đã đến cảnh giới tiểu thành, Bàn Cổ Kiếm biến thành kiếm quang màu đen ‘keng’ một tiếng hóa thành dài vạn trượng, kiếm quang màu đen bắn đi trên không trung, xen lẫn trong kiếm quang kiếm môn phun ra hung hăng chém ở trên thân Ngu Man gãy dựa rỗng giập.

Ngu Man bị nhốt ở trung tâm Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận, vô số kiếm quang ngưng tụ thành nhật nguyệt tinh thần quay quanh hắc, vô số kiếm quang ngưng tụ thành mưa gió sấm sét cọ rửa hắc, vô số kiếm quang biến hóa chim bay cá nhảy công kích tới hắc.

Trên người Ngu Man không ngừng có lượng lớn vết thương xuất hiện, trong vết thương nho nhỏ kiếm quang lóe lên, một mảng lớn huyết tương màu đen bay vút lên trời, toàn bộ huyết tương từ trong vết thương phun ra nháy mắt lập tức bị gạt bỏ tất cả sinh cơ sinh khí.

Trong tiếng cười thâm trầm ‘hắc hắc’, Ngu Man không ngừng cất tiếng mắng, điên cuồng nguyên rửa Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân và Vũ Dư đạo nhân, hắc dùng tất cả từ ngữ dơ bẩn, hạ lưu ân cần thăm hỏi huynh đệ ba người, đem tất cả chú ngữ tà ác có thể nguyên rửa linh hồn người ta hắc biết đến sử dụng ra toàn bộ.

Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận không dao động, mặc cho Ngu Man cất tiếng mắng to, mặc cho hắc nguyên rửa như thế nào, kiếm quang rợp trời rợp đất bao phủ tất cả, trên người hắc không ngừng có vết thương mới xuất hiện, mỗi một vết thương đều chém giết một luồng sinh cơ của hắc, chậm rãi mài mòn bốn

nguyên của hãn, chậm rãi lau đi dấu ấn tồn tại của hãn.

Ngu Man hoành hành vô số thế giới, chinh phục, phá hủy vô số thế giới đạt được vô số tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo không ngừng bay ra, đau khổ ngăn cản kiếm trận xâm nhập. Nhưng Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận chính là căn bản để Vũ Dư đạo nhân trấn áp khí vận giáo môn, luyện ma hộ thần, uy lực to lớn làm người nghe kinh sợ, chính là sát phạt trọng bảo cường đại nhất Bàn Cổ thế giới.

Đối mặt kiếm trận xay xát, vô số tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo đều bị kiếm quang chém vỡ, tiên thiên bốn nguyên của chí bảo, linh bảo như mưa rào rải rác hư không, hóa thành vô số bảo quang thụ khí kỳ quái bay loạn đầy trời.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân mỉm cười, đỉnh đầu phân biệt có một cái tử kim hồ lô phun ra mảng lớn khí trắng, đem tiên thiên bốn nguyên của những chí bảo, linh bảo đó đều rút vào.

Những tiên thiên bốn nguyên này chính là thứ tốt, có được lực lượng tạo hóa vô cùng, càng chứa các loại đại đạo pháp tắc có sẵn. Nếu có thể có phôi thai chí bảo, linh bảo, đem những tiên thiên bốn nguyên này rót vào trong đó, tự nhiên có thể đạt được chí bảo, linh bảo mới; cho dù không có phôi thai chí bảo, linh bảo có sẵn, nếu đem những tiên thiên bốn nguyên này rót vào trong chí bảo, linh bảo có sẵn, cũng có thể gia tăng rất nhiều uy năng của những chí bảo, linh bảo đó.

Khi tất cả đều đang từng bước vận chuyển, Bàn Cổ Kiếm biến thành kiếm quang vạn trượng mang theo sát ý nồng đậm khủng bố đến cực điểm gào thét đánh tới, phía sau kiếm quang đen sì là một mảng kiếm quang lấp lánh kéo dài mười mấy vạn dặm, Bàn Cổ Kiếm kéo một phần tư kiếm trận, bộc phát ra một đòn uy lực lớn nhất từ khi Cơ Hạo chủ trì kiếm trận tới nay.

Toàn bộ lực chú ý của Ngu Man đều đặt ở trên thân ba huynh đệ Vũ Dư đạo nhân, hãn nằm mơ cũng không ngờ Cơ Hạo có thể có một đòn sắc bén như thế.

Không đợi Ngu Man phục hồi tinh thần, Bàn Cổ Kiếm ‘Phốc’ một tiếng đảo qua đầu của hắn, đem đầu của hắn cứng rắn từ giữa tách ra. trong cơ thể Ngu Man truyền đến tiếng gào rống thê thảm kinh thiên động địa, mảng lớn huyết tương màu đen bọc một quầng huyền quang sát khí ngập trời từ trong đầu hắn lao ra.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân đồng thời kinh hô một tiếng, ánh mắt ba người chợt sáng ngời nhìn về phía một quầng huyền quang kia.

Vũ Dư đạo nhân đột nhiên cười to: “Đại huynh, nhị ca, đây chính là bảo bối Cơ Hạo tự tay thu hoạch.”

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân thần quang chợt ảm đạm, không làm sao được lắc lắc đầu.

Vũ Dư đạo nhân cười lớn vẫy tay một cái, mảng lớn kiếm quang bọc quầng huyền quang kia, hung hăng kéo đến trước mặt hắn. Thần thức đảo qua quầng huyền quang này, Vũ Dư đạo nhân động dung, hắn vội vàng rời khỏi kiếm môn, tự tay nâng huyền quang đến trước mặt Cơ Hạo, đem huyền quang tự mình đưa vào mi tâm Cơ Hạo.

“Vi sư hộ pháp, mau chóng luyện hóa... Đây thế mà lại là một đạo bốn nguyên đại đạo hoàn chỉnh đến từ Bàn Ngu thế giới!”

“Hơn nữa là hủy diệt đại đạo lực sát thương chí cường!”

Chương 1652: Hủy Diệt Thánh Thế

“Trả ta... Đạo!”

Ngu Man thật sự phát điên rồi!

Đó là hủy diệt đại đạo, hủy diệt đại đạo của Bàn Ngu thế giới, mà hủy diệt, là căn bản của Bàn Ngu thế giới.

Hủy diệt đại đạo có thể xưng là chí cao đại đạo của Bàn Ngu thế giới, Ngu Man bắt đầu từ lúc thiên địa mở, trải qua vô số tai kiếp ngã xuống, tiêu phí vô lượng lượng kiếp năm tháng, suýt chết vô số lần, ở trong vô số chém giết chiến đấu, rốt cuộc ngưng tụ hủy diệt đại đạo, đem nó hòa hợp với thần hồn của mình, mượn nó đạt tới cảnh giới chí cao vạn kiếp bất diệt, càng có được hủy diệt chi lực vô cùng vô tận.

Trời biết Bàn Cổ Kiếm của Cơ Hạo là quái thai cỡ nào, một kiếm bố toác đầu Ngu Man không đề cập tới, càng cứng rắn đem hủy diệt đại đạo trong cơ thể Ngu Man, đã hoàn toàn dung hợp với thần hồn hắn chém ra.

Cơ Hạo thế mà một kiếm đem hủy diệt đại đạo hắn đã dung nhập thần hồn chém ra!

Đạo hạnh tu vi của Ngu Man sụt giảm trên bảy phần mười ngay tại chỗ, thần hồn bị thương nặng, thần hồn chi lực bị hao tổn chín thành, thân thể cường hãn vạn kiếp không hỏng thì càng khí huyết sụp đổ, mảng lớn thân thể cấp tốc tiêu tụy khô mục. Nếu không phải trong thần hồn của hắn còn có ‘Chém giết’, ‘Giết hại’, ‘Cướp bóc’... các đại đạo chi ý hãn những năm qua lĩnh ngộ gắng gượng chống đỡ, hắn đã sớm bị Cơ Hạo trăm phá thần hồn triệt để ngã xuống.

“Trả ta... Đạo! Các người bọn cường đạo này!” Cái đầu vỡ tan của Ngu Man cấp tốc ghép lại, vết thương cấp tốc khép lại, trong hốc mắt to của hắn nước mắt phun trào, giống như tiểu cô nương bị khi nhục khàn cả giọng chỉ vào Vũ Dư

đạo nhân gào thét.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân cất tiếng cười dài, bàn tay bọn họ kết ấn hướng kỳ môn chấn động, từng đạo kiếm quang như nước trút xuống, nháy mắt đem Ngu Man chém mình đầy thương tích, trên tuyết thêm sương đánh cho hấn thương thể càng thêm thâm nặng nề hơn mấy thành.

Ở dưới kiếm trận áp chế, thân thể Ngu Man không thể động đậy, hấn chỉ có thể trơ mắt nhìn Vũ Dư đạo nhân đem căn bản đại đạo mình tính mạng giao tu cầm đến bên người Cơ Hạo, một tay đem huyền quang hòa tan dung hợp vô cùng đại đạo áo nghĩa kia vỗ vào thân thể Cơ Hạo.

“Của ta... Đạo!” Ngu Man ‘ngao ngao’ khóc lớn, thân thể khổng lồ, người đầy lông đen kịch liệt run rẩy.

Mồ hôi lạnh toàn thân Cơ Hạo không ngừng từ trong lỗ chân lông phun ra, thân thể hấn cũng kịch liệt run rẩy, dần dần trên từng cái lỗ chân lông đều treo một giọt máu thật nhỏ. Nhiều giọt máu tươi giống như vết rỗ treo đầy thân thể Cơ Hạo, máu tươi đen như mực, ở ngoài cơ thể nhanh chóng đọng lại, sau đó phát ra tiếng ‘Tí tách’ theo làn da chảy xuống.

Hủy diệt đại đạo vào cơ thể, máu tươi trong cơ thể Cơ Hạo không ngừng bị hủy diệt chi lực ăn mòn, lượng lớn máu tươi cấp tốc đánh mất hoạt tính, hóa thành vật chết mục nát bị thân thể cường đại mạnh mẽ đẩy ra bên ngoài cơ thể. Cơ Hạo chỉ cảm thấy cả người khó chịu như đao chém lửa đốt, loại thống khổ thân ở núi đao địa ngục, biến lửa địa ngục đó khiến hấn thiếu chút nữa đã khóc lên.

“Ngưng thần tụ khí, vi sư giúp ngươi một tay!” Vũ Dư đạo nhân đặt hai tay ở trên huyệt Thái Dương trái phải của Cơ Hạo, từng đạo thanh quang chảy xiết từ lòng bàn tay hấn không ngừng trào ra, ùn ùn rót vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Mỗi một luồng thanh quang đều chất chứa tuyệt đại pháp lực, mỗi một luồng thanh quang đều cần A Bảo hồng hoang đại năng thiên tư trác tuyệt như vậy khổ

tu vạn năm. Giờ phút này ở trong tay Vũ Dư đạo nhân, từng luồng thanh quang này đã như nước suối không đáng tiền nơi sơn dã, cuộn cuộn như thủy triều rót vào trong cơ thể Cơ Hạo, giúp hãn trấn áp, phân tích, hấp thu hủy diệt đại đạo trong cơ thể Ngu Man.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy thân thể và đạo đài của mình đang cấp tốc bành trướng, dùng một loại tốc độ so với tốc độ ánh sáng còn nhanh hơn vạn ức lần hướng bốn phương tám hướng bành trướng. Thân thể hãn ở trong nháy mắt ngắn ngủn đã trở nên khổng lồ vô cùng, đủ để cất chứa mấy chục cái, mấy ngàn cái, mấy trăm vạn cái đại thế giới hoàn chỉnh.

Từng đạo hủy diệt chi ý giống như dòng lũ không ngừng rót vào đạo đài của Cơ Hạo, trong đạo đài hãn sát ý tràn ngập, nồng đậm, hủy diệt đạo vận vượt qua cực hạn Cơ Hạo tưởng tượng bơm căng đạo đài của Cơ Hạo tới mức mắt trợn trắng, đạo đài không ngừng hướng bốn phía phóng xạ ra vô số luồng u quang màu đen.

Đạo đài và thân thể Cơ Hạo giống như một đứa bé ba tuổi, mỗi ngày chỉ cần ba bát cháo loãng nhỏ thêm thịt băm là có thể sống rất dễ chịu, rất cường tráng. Mà hủy diệt đại đạo Vũ Dư đạo nhân cường hành rót vào trong cơ thể hãn, lại là nguyên hình một con Côn Bằng dài ba trăm triệu dặm, nháy mắt bơm căng Cơ Hạo đến bên bờ sụp đổ.

Trong cơ thể đứa bé ba tuổi cố nhét vào một con Côn Bằng dài khoảng ba trăm triệu dặm thì thôi, lòng bàn tay Vũ Dư đạo nhân không ngừng rót vào pháp lực tinh thuần, là Vũ Dư đạo nhân cường hành đem một cái ao trời Bắc Minh đủ để cất chứa nguyên hình Côn Bằng rót vào thân thể Cơ Hạo.

Cơ Hạo đã mất đi tất cả cảm giác đối với bên ngoài, hãn chỉ có thể cố gắng ở dưới sự trợ giúp của Vũ Dư đạo nhân cắn nuốt, hấp thu hủy diệt đại đạo này. Một khi dung hợp thành công, hãn có thể một bước lên trời, có được đại đạo cảnh giới thậm chí so với A Bảo còn cường hoành hơn.

Nếu là thất bại sao, Cơ Hạo rất có thể sẽ phải duy trì loại trạng thái ‘người thực vật’ này không biết bao nhiêu năm. Trừ phi hắn có thể đem đại đạo này triệt để dung hợp hấp thu, nếu không hắn vĩnh viễn không thể thức tỉnh, chỉ có thể vĩnh hằng đắm chìm ở trong hủy diệt đạo vận vô cùng vô tận.

Vũ Dư đạo nhân miệng tụng chân ngôn, từng thanh âm hùng hậu quanh quẩn ở trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, từng đóa hoa sen màu xanh lặng yên nở rộ, từng luồng thanh quang không ngừng dung nhập đạo đài của Cơ Hạo, giúp hắn nhanh chóng lý giải, dung hợp hủy diệt đại đạo.

Trong đạo đài của Cơ Hạo lóe ra u quang, vô số phù ấn màu đen lặng lẽ hiện lên lại nhanh chóng biến mất, đạo đài của hắn bắt đầu thông thả sinh trưởng, từng tia, từng điểm, từng ly sinh trưởng. Đạo đài dần dần trở nên cô đọng mà ngưng thực, khí tức của Cơ Hạo cũng bắt đầu thông thả chuyển biến.

Hư ảnh lặng yên hiện lên, hắn nhìn thoáng qua hoa sen màu xanh trong thần hồn không gian của Cơ Hạo, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Hắc, hủy diệt đại đạo của Bàn Ngưu thế giới? Thứ tốt, nếu là năm đó có thể có bảo bối này... Một chốc một lát, Cơ Hạo nào có thể thừa nhận một cái chí cao đại đạo như vậy? Vũ Dư tiểu tử này, bảo hộ con cái là thói quen rất tốt, cũng cần đứa nhỏ chịu đựng được mới ổn!”

Hai tay kết ấn, hư ảnh không tiếng động xướng tụng một tiếng chú ngữ.

Bàn Cổ Chung chấn động ‘Oành’ một tiếng, hóa thành cái chuông khổng lồ cao trăm trượng lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo. Từng đạo hỗn độn khí cuộn xuống, nhanh chóng ôm vào thân thể Cơ Hạo. Hỗn độn khí điên cuồng cọ rửa một quãng huyền quang Vũ Dư đạo nhân đưa vào trong cơ thể Cơ Hạo, không ngừng bóc ra hủy diệt đạo vận chất chứa trong huyền quang, đem hủy diệt đạo vận hóa thành các phù văn kỳ dị dung nhập thân thể Cơ Hạo.

Trên làn da Cơ Hạo dần dần có đạo văn màu đen phức tạp mà hoa mỹ hiện lên, thân thể hắn như một thanh tuyệt thế hung binh, bắt đầu tản mát ra khí tức

hủy diệt làm người ta kinh hãi. Lượng khổng lồ hỗn độn khí xen lẫn hủy diệt đạo vận không ngừng dung nhập thân thể Cơ Hạo, thân thể hắc dần dần trở nên càng thêm cường hãn, càng thêm rắn chắc, trong mỗi một tế bào đều bắt đầu tràn ngập năng lượng hủy diệt nồng đậm.

“Bàn Cổ chi thể chân chính, phải có thể cất chứa vô số đại đạo pháp tắc, trong cái giờ tay nhắc chân có lực lượng khổng lồ vô tận tùy tâm mà phát, đây mới là bộ mặt thật sự của ‘Lấy lực chứng đạo’.” Hư ảnh lăm bẫm: “Chỉ là một cái hủy diệt đại đạo, mỏng manh một chút, tạm thời cũng đủ dùng.”

Cơ Hạo đột nhiên mở hai mắt, hai đạo thần quang màu đen từ trong mắt hắc phun ra xa hơn ngàn dặm, hai tay hắc khê chà sát, một đạo lôi quang màu đen chọt thành hình, tùy tay vung lên lôi quang màu đen nháy mắt chấn vỡ hư không tới trước mặt Ngu Man, hung hăng đánh vào trên vai trái Ngu Man.

Oành một tiếng, vai trái Ngu Man bị lôi hỏa nổ vỡ nát, không thể nào khép lại nữa.

“Của ta... Đạo!” Ngu Man khóc ròng ròng, khóc lóc khàn cả giọng.

Chương 1653: Hoả Tốc Trả Lại

Cơ Hạo đánh ra một đạo thần lôi đen sì, thế mà đem vai trái Ngu Man nổ thành phần, một cánh tay to lớn kia gào thét sụp đổ rụng ra, lại không cách nào nối với thân thể nữa.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân thấy được uy lực một tia sét này của Cơ Hạo, dù là đạo hạnh bọn họ đã đến cảnh giới không thể phỏng đoán, đạo tâm vẫn chấn động một cái, da mặt như giếng cổ không gợn sóng khẽ run rẩy một cái.

Cho dù Ngu Man đã bị Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận mài mòn hơn phân nửa tinh khí, thân thể hắc vẫn là thân thể thánh nhân. So sánh với Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Ngu Man tính cách lỗ mãng, thô bạo làm càn, thánh thể của hắn có lẽ còn chắc chắn hơn một hai phần tiêu chuẩn, cho dù bị mài mòn hơn phân nửa tinh khí, trừ phi là Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân đại năng bậc này, người bình thường đừng hòng sát thương thân thể hắn một chút nào.

Cơ Hạo tùy tay một tia sét có thể nổ nát cả vai Ngu Man, nếu là Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân ở dưới tình huống không có phòng bị bị Cơ Hạo đánh trúng một tia sét, ít nhiều cũng phải thương tổn một chút da thịt, tổn hại lượng lớn da mặt.

Hai người không khỏi âm thầm chấn động, cho dù có Vũ Dư đạo nhân toàn lực ra tay giúp đỡ, Cơ Hạo tựa như cũng không nên nhanh như vậy đã có được uy năng như thế?

“Cái chuông báu này, thế mà lại có uy lực như vậy!” Trong đầu mấy vạn ức ý niệm tùy sinh tùy diệt, trong thời gian ngắn trong đầu Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân lóe ra vô số khả năng, sau khi lấy vô thượng tuệ kiếm đem những ý niệm không có khả năng kia lần lượt chém giết, bọn họ nhất thời xác định khả năng duy nhất cuối cùng.

Cơ Hạo có thể ở trong thời gian nhanh như vậy, nhanh chóng như vậy dung hợp hủy diệt đại đạo, có được thần thông uy năng khó lường như thế, thậm chí có thể tạo thành uy hiếp đối với cơ thể thánh nhân của bọn họ, khả năng duy nhất chính là Cơ Hạo rút lấy toàn bộ Bất Chu sơn luyện chế mà thành Bàn Cổ Chung mang đến lợi ích.

“Đáng tiếc!” Da mặt Thanh Vi đạo nhân giật giật, hai tay theo bản năng vỗ đầu gối một phát.

Ngày đó Cộng Công mượn dùng áp lực Thiên Địa Đại Trận của thiên đình, một đòn húc gãy Bất Chu sơn, hấn ngại bởi da mặt, ngại bởi xuất thân của mình, chỉ lấy một khúc nhỏ bộ vị đỉnh núi Bất Chu sơn bị húc gãy, tự mình ra tay luyện chế một khối ấn tỳ ban cho Nghiễm Thành đạo nhân làm chỉ bảo luyện ma hộ đạo.

Nhưng về sau thời điểm Cơ Hạo thu hơn phân nửa đoạn Bất Chu sơn còn lại, chân núi kéo dài thật dài không ngừng từ Bàn Cổ đại lục rút ra, Thanh Vi đạo nhân cũng không khỏi thất thần một trận ——một đoạn đỉnh núi bị húc gãy hấn thu, ngay cả một phần trăm của toàn bộ Bất Chu sơn cũng không đến!

Ngại bởi da mặt, Thanh Vi đạo nhân chỉ lấy một đoạn nhỏ đỉnh núi, mà Cơ Hạo hậu bối không biết xấu hổ này, hấn lại thu toàn bộ Bất Chu sơn, sau đó luyện thành Bàn Cổ Chung, còn có Thanh Vi đạo nhân cống hiến một phần ở trong!

Hậu thiên chí bảo bực này, hậu thiên chí bảo dùng xương cột sống Bàn Cổ luyện chế mà thành tất nhiên uy lực tuyệt đại, Thanh Vi đạo nhân lại không động lòng.

Nhưng mắt thấy hôm nay Bàn Cổ Chung chủ động phóng ra vô lượng hỗn độn khí, phụ trợ Cơ Hạo luyện hóa hủy diệt đại đạo, khiến Cơ Hạo nhanh như vậy đã có được thần thông uy năng khó lường như thế, chỉ từ trên uy lực lôi pháp mà nói, thì đã thắng toàn bộ môn nhân đệ tử môn hạ Thanh Vi đạo nhân,

điều này làm trong lòng Thanh Vi đạo nhân hơi ghen tị từng đợt!

Nếu là Cơ Hạo là môn hạ đệ tử của mình, đây là mỹ sự cỡ nào?

Nhưng lại là môn nhân của Vũ Dư đạo nhân, môn hạ Vũ Dư đạo nhân tinh anh nhiều cỡ nào? A Bảo trở xuống, Quy Linh, Vô Dương, Kim Linh, người người kinh tài tuyệt diệu, nay lại có thêm Cơ Hạo quái thai biến thái này...

Trái tim Thanh Vi đạo nhân đột nhiên khẽ giật giật —— Cơ Hạo nhập đạo, sợ là ngay cả trăm năm cũng chưa tới nhỉ?

Dù là Thanh Vi đạo nhân đạo hạnh thâm hậu, đạo tâm kiên cố không thể dao động, giờ phút này cũng không khỏi nổi lên một tia gợn sóng, đây là yêu nghiệt cỡ nào? Tu hành chỉ trăm năm, thế mà đã đuổi kịp, thậm chí vượt qua các môn đồ đặc ý nhất môn hạ mình!

“Ừm? Cái chuông này cũng có ý tứ, hủy diệt đại đạo đạo đài của Cơ Hạo không thể nạp thêm nữa, lại bị nó cưỡng hành dung nhập toàn thân Cơ Hạo?” Đại Xích đạo nhân nhẹ nhàng vỗ tay cười nói: “Có chút ý tứ, có chút ý tứ, cái này... Tựa như thực có chút bộ mặt nguyên thủy của Bàn Cổ đại đạo.”

Đại Xích đạo nhân cười thong dong lạnh nhạt, nhưng một mảng kinh hãi trong con người lại vẫn chậm chạp chưa tiêu tan.

Hắn liếc một cái có thể thấy rõ tu vi của bản thân Cơ Hạo, hẳn ngay cả thái dương, thái âm đại đạo của Bàn Cổ thế giới đều còn chưa thể lĩnh ngộ thấu triệt, đã trực tiếp bị Vũ Dư đạo nhân rót vào chí cao đại đạo đến từ Bàn Ngu thế giới. Lấy ‘đạo hạnh nông cạn’ của Cơ Hạo, muốn dung hợp lĩnh ngộ hủy diệt đại đạo hầu như là chuyện không có khả năng, nhưng ở dưới sự trợ giúp của Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo thế mà lại lấy thân thể mình, mạnh mẽ đem hủy diệt đại đạo cất chứa.

Cảm ứng trong từng cái tế bào của Cơ Hạo đều đang quay cuồng hủy diệt chi ý tàn sát bừa bãi, Đại Xích đạo nhân cũng không khỏi sợ hãi động dung.

Cái này... Hẳn là tướng mạo sẵn có nguyên thủy đại đạo của Bàn Cổ thánh nhân nhỉ?

Chỉ tiếc, con đường nguyên thủy đại đạo này quá khó đi, lấy nền móng, đạo tâm của Đại Xích đạo nhân, hẳn cũng không có cái lòng tin này, không có cái đảm lượng này để đi tiếp.

Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trong kiếm môn, Vũ Dư đạo nhân còn đang không ngừng đem vô cùng vô tận Vũ Dư đạo khí rót vào trong cơ thể hắn, cả một cái hủy diệt đại đạo đã bị Bàn Cổ Chung nghiên nát sau đó triệt để dung nhập đạo đài và thân thể Cơ Hạo.

Hủy diệt đại đạo khủng bố quay cuồng sôi trào ở trong cơ thể Cơ Hạo, tất cả đạo ý, đạo vận Cơ Hạo quá khứ linh ngộ, bao gồm thái dương đại đạo, thái âm đại đạo của hắn, nay đều bị kín một tầng khí đen nồng đậm.

Ở Cơ Hạo trong cơ thể, cửu khóa nguyên bản kim quang chói mắt cực đại thái dương, nay đã muốn biến thành tối đen một mảng, thái dương hạch trong lòng Tam Túc Kim Ô, cũng biến thành tam chùng hắc quạ đen, màu đỏ tươi trong ánh mắt lộ ra là vô cùng vô tận giết chóc bạo ngược khí.

Đổi thành người thường, đại đạo vượt quá cực hạn đạo đài của mình thừa nhận như thế, sớm đã vận vẹo đạo tâm của hắn, đục ngầu linh trí của hắn, đem hắn biến thành một ma đầu tà ác chỉ biết hủy diệt cùng giết chóc.

Nhưng hủy diệt đại đạo của Ngu Man, 99% đạo ý đạo vận đều bị thân thể Cơ Hạo hấp thu, càng có Bàn Cổ Chung trấn áp, không có một chút nào có thể ảnh hưởng đến đạo tâm của Cơ Hạo. Mặc cho hủy diệt đạo vận tàn sát bừa bãi quay cuồng ở trong cơ thể, lại không tổn hao, không thương tích, không trở ngại Cơ Hạo mảy may.

“Có chút ý tứ!” Vũ Dư đạo nhân cảm nhận được biến hóa kỳ dị trong cơ thể Cơ Hạo, hắn không khỏi cười thu tay lại.

Nếu như một cái chí cao đại đạo, lại có thể ở trong thời gian ngắn như thế, hoàn mỹ như vậy dung hợp với thân thể, đạo đài Cơ Hạo, đã xảy ra biến hóa kỳ dị như thế. Vũ Dư đạo nhân nhìn Bàn Cổ Chung, cũng không khỏi gật đầu tán thưởng, đây quả thật là một món bảo bối tốt.

Đột nhiên, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân đồng thời nhíu mày, bọn họ hướng phía Bàn Cổ thế giới nhìn một cái, vô số đạo ý niệm nháy mắt trao đổi mấy vạn lần với nhau, Vũ Dư đạo nhân lớn tiếng quát: “Đồ nhi ngoan, mau mau quay lại Bồ Phản, làm việc người cần làm đi! Nơi này, đối A Bảo sư huynh của người đến trấn áp kiếm môn là được.”

Trong Hồng Mông một luồng sáng cấp tốc bay vút đi, A Bảo chân đạp một đóa hoa sen hương kiếm trận bên này chạy tới.

Hai tay Vũ Dư đạo nhân đẩy một cái, Cơ Hạo không tự chủ được bay ra khỏi kiếm trận, kéo theo một đạo cuồng phong đột phá tầng tầng hỗn độn triều tịch, nhanh như tia chớp bay về phía Bàn Cổ thế giới.

Chương 1654: Thái Dương Giới Ngoại

Bị hai tay Vũ Dư đạo nhân đẩy một cái, Cơ Hạo phiêu phiêu dang dang giống như con diều, sau khi lóe lên mấy cái đã tới ngoài Bàn Cổ thế giới.

Thiên Địa Kim Kiều chợt lóe, Cơ Hạo xuyên qua tấm màn ngăn thế giới, tiến vào Bàn Cổ thế giới. Vừa mới đặt chân hồng hoang tinh không, Cơ Hạo đã chợt cảm nhận được một luồng khí tối tăm nồng đậm tràn ngập trong hư không, điều này làm Cơ Hạo có được thiên đế tôn vị theo bản năng cảm thấy thần hồn hơi chấn động, toàn thân cực kỳ khó chịu.

“Ừm?” Khẽ hừ một tiếng, Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, nháy mắt dẫn động thái dương đại đạo của Bàn Cổ thế giới, nhất thời nơi ánh mặt trời chiếu tới, tất cả cảnh tượng nhìn một cái không sót gì ở trong tầm nhìn đạo mâu của Cơ Hạo.

Còn chưa chờ Cơ Hạo thấy rõ trên Bàn Cổ đại lục đã xảy ra cái gì, dị động trong hồng hoang tinh không đã khiến Cơ Hạo nhíu lông mày. Thân thể hần nhoáng lên một cái, Thiên Địa Kim Kiều liên tục lóe lên, trong hư không quang ảnh dập dờn, Cơ Hạo dùng một loại tốc độ nhanh đến không cách nào hình dung xuyên qua hư không, nháy mắt đến bên ngoài Thái Dương Giới.

Đạo đài, thân thể dung hợp hủy diệt đại đạo, đặc biệt là 99% đạo vận đạo ấn bị thân thể dung hợp, thân thể Cơ Hạo hóa thành hủy diệt thánh thể, đã là thân thể pháp tắc hóa, khi Cơ Hạo đột nhiên xuất hiện ở ngoài Thái Dương Giới, hủy diệt đạo vận cuộn cuộn hóa thành mảng lớn sương mù đen khuếch tán ra, nháy mắt đem toàn bộ Thái Dương Giới và mấy vạn hồng hoang tinh thần bốn phương tám hướng chứa ở bên trong.

Khí đen ngập trời, sát khí bốc lên, hủy diệt chi ý nồng đậm như một ngọn núi lớn đè ở trong lòng toàn bộ sinh linh, trong một tòa quân trận quy mô khổng lồ ngoài Thái Dương Giới vô số chiến sĩ tinh nhuệ mặc trọng giáp cùng cất tiếng

gào thét, linh hồn mỗi người hầu như bị đạo vận Cơ Hạo tản mát ra nghiền nát, tè ra quần ngã cắm xuống đất không thể động đậy.

Đây là một mảng quân trận do cả thấy một ngàn tòa pháo đài bay dị tộc, mười vạn chiếc phi thiên cự hạm (chiến hạm khổng lồ biết bay) to lớn tạo thành, tinh nhuệ dị tộc, giáp sĩ nhân tộc lấy ngàn vạn để tính tụ tập ở trong, triển khai đại trận đẳng đẳng sát khí ngăn chặn một cái hành lang đối ngoại duy nhất của Thái Dương Giới.

Cao Đào mặc trọng giáp, cười trên thân Hải Trãi mang theo mấy vạn chiến sĩ nhân tộc trấn giữ ở trong lối vào thông đạo, xung quanh lơ lửng vô số thi thể, thỉnh thoảng có xác chết rơi vào Thái Dương Giới, chỉ chợt lóe đã bị đốt thành một làn khói.

Giáp trụ trên thân Cao Đào tàn phá không chịu nổi, cái sừng duy nhất trên đầu tọa kỵ Hải Trãi đã gãy, một con mắt to không biết bị binh khí nào chọc mù, trong vết thương thật sâu không ngừng chảy ra máu đen, lấy thần lực của Hải Trãi cũng chậm chạp không thể khôi phục.

Mấy vạn chiến sĩ nhân tộc phía sau Cao Đào cũng đều là tinh huyết tiêu tụy, thân thể hầu như tới bên bờ sụp đổ, nhất là mấy vị đại năng cấp Vu Đế cầm đầu, trên thân bọn họ khắp nơi đều là vết thương sâu thấu xương, bọn họ đã tiêu hao quá nhiều bản mạng tinh huyết, trong cơ thể lại không có tinh huyết dư thừa có thể chữa trị vết thương, dẫn tới các vết thương dữ tợn kia cứ loã lồ bên ngoài như vậy, không ngừng chảy ra máu tươi róc rách.

Cơ Hạo chân đạp mây đen, chậm rãi từ trên cao hạ xuống.

“Ha ha, Cơ Hạo... Người đã trở lại!” Cao Đào hít một hơi thật sâu, há mồm phun ra một khối máu bầm trộn lẫn lượng lớn mảnh máu thịt vỡ, nặng nề nói: “Mau, Tự Văn Mệnh nơi đó tài liệu hầu như đã cạn kiệt, nhanh tìm người vận chuyển các loại tài liệu cần thiết tới.”

Cơ Hạo gật gật đầu, hắn không kịp hỏi rốt cuộc đã xảy ra cái gì, trong nửa cái

Bàn Hành thế giới trong cơ thể, mấy chục tinh thể khổng lồ gào thét phá thế bay ra, trong chớp mắt đã triển lộ ra hình thái ban đầu trong hồng hoang tinh không của Bàn Cổ thế giới.

Mấy chục tinh thể khổng lồ đường kính trăm vạn dặm trở lên chậm rãi xoay tròn, phát ra tiếng gầm trầm thấp, tinh lực trầm trọng hóa thành các quang sáng xoắn ốc mắt thường có thể thấy được, không ngừng hướng bốn phía dâng trào, gấp gáp va chạm với hồng hoang tinh không Bàn Cổ thế giới.

Hồng hoang tinh không khẽ run lên, vô số ngôi sao sáng lên hào quang lấp lánh, số đông hồng hoang tinh thần liên thủ, muốn phóng thích tinh thần chi lực cho các vị khách không mới tới từ thiên ngoại này biết tay một phen.

Đỉnh đầu Cơ Hạo một con Tam Túc Kim Ô toàn thân đen sì, chỉ có hốc mắt màu đỏ tươi đột ngột xông ra, khí tức hủy diệt cuộn cuộn lan ra. Tam Túc Kim Ô ngửa mặt lên trời thét dài, dao động kỳ dị thuộc về Thái Dương Tinh chủ của Bàn Cổ thế giới nháy mắt truyền khắp toàn bộ tinh không, vô số hồng hoang tinh thần xao động chột bình tĩnh trở lại, ánh sao lóng lánh cũng nhanh chóng tiêu tán không dấu vết.

Cơ Hạo tế ra Bàn Cổ Chung, một tiếng chuông kêu cao vút trong mây, mấy chục tinh thể ầm ầm tan vỡ, toàn bộ tạp chất nháy mắt bị dọn sạch. Cơ Hạo chỉ tay, các khoáng thạch kim loại trong mấy chục ngôi sao của Bàn Hành thế giới hóa thành một con rồng dài, nháy mắt ủa vào Thái Dương Giới.

Tiếng cười của Tự Văn Mệnh khàn khàn, mang theo ý mệt mỏi nồng đậm truyền ra: “Cuối cùng đã kịp thời chạy tới. Cơ Hạo, có những tài liệu này, ta nơi này ít ngày nữa có thể xong việc... Người mau chóng quay về Bồ Phản, bên kia sợ là có hỗn loạn lớn rồi!”

“Văn Mệnh a thúc yên tâm, người cứ việc toàn tâm tể luyện, Bồ Phản có ta, cho dù có một số việc ta không xử trí được, trấn áp xuống chung quy vẫn có thể.” Cơ Hạo còn chưa biết Bồ Phản rốt cuộc đã có vấn đề gì, nhưng hiện tại

thực lực hẳn tăng vọt, ngưng tụ hủy diệt thánh thể hẳn có được lực sát thương cực kỳ đáng sợ, có thể nói Bàn Cổ thế giới có thể đè ép hẳn một đầu, nhằm chừng còn chưa đến con số hai bàn tay.

Có sự tự tin này, Cơ Hạo lập tức nói ra lời trấn an Tự Văn Mệnh.

Từ trong tay áo mò mẫm một trận, Cơ Hạo lấy ra một đồng lớn linh dược đan hoàn khôi phục nguyên khí, đại bổ huyết khí đưa cho Cao Đào, xoay người lạnh lùng hướng đám người trong tòa quân trận khổng lồ ngã xuống đất không dậy nổi kia nhìn một cái.

“Nơi này ai là thống lĩnh? Lăn ra đây cho ta!” Cơ Hạo quát một tiếng trầm thấp, chỗi tay chỉ, toàn bộ chiến sĩ dị tộc trong một trăm tòa pháo đài dị tộc đồng thời nổ đầu, hủy diệt đạo ý khê cuốn qua, mấy trăm vạn chiến sĩ dị tộc hồn phi phách tán ngay tại chỗ.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, chiến sĩ dị tộc bị Cơ Hạo một chỉ đánh chết linh hồn sụp đổ nháy mắt, thân thể bọn hắn cũng giống như bị năm tháng ăn mòn ức vạn năm hóa thành mảng lớn tro bụi. Cơ Hạo chỉ cảm thấy một tia hủy diệt chi khí từ trong cơ thể các chiến sĩ dị tộc sụp đổ trào ra, nhanh chóng bị thân thể hắn hấp thu, pháp lực toàn thân hắn chợt tăng lên một đoạn nhỏ.

Cơ Hạo không khỏi kinh hãi, khó trách Ngu Man bị kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân bào chế lâu như vậy, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân liên thủ, thế mà còn chưa thể triệt để luyện hóa hẳn. Thằng nhãi này chỉ cần làm càn giết chóc, là có thể không ngừng gia tăng đạo hạnh, pháp lực, hủy diệt đại đạo này cũng quá khủng bố một chút.

Cơ Hạo lập tức nói cho chính mình, nhất định phải khống chế được đạo tâm của mình, nếu đắm chìm ở trong dục vọng dựa vào giết chóc, hủy diệt, dựa vào loại thủ đoạn này không ngừng nâng cao bản thân, làm không tốt hẳn sẽ bị hủy diệt đại đạo cắn nuốt linh trí, trở thành ma vật chỉ biết giết chóc cùng hủy diệt.

“Ai là thống lĩnh? Lăn ra đây!” Một đòn diệt sát mấy trăm vạn giáp sĩ dị tộc,

Cơ Hạo hướng về quân trận đối diện quát một tiếng nữa.

Hất tay áo, Cơ Hạo phóng ra Cửu Long Xa Liễn, hấn đứng ở trên Cửu Long Xa Liễn, vô lượng ánh mặt trời màu đen bao phủ toàn bộ quân trận.

Toàn bộ mọi người trong quân trận đều cảm thấy tai ương ngập đầu ngay tại trước mắt, giáp trụ, binh khí của bọn họ cấp tốc tan rã, mục nát, trong vài nhịp thở ngắn ngủn, toàn bộ quân giới của bọn họ đều bị hủy diệt tức ăn mòn, nhanh chóng biến thành một đồng phế liệu.

Ngay sau đó pháo đài, cự hạm của bọn họ cũng đều nhanh chóng sụp đổ mục nát, không bao lâu đã biến thành cặn bã không dùng được.

“Cơ Hạo, ngươi có thể làm khó dễ được ta?” Một thanh âm bén nhọn từ trong quân trận truyền đến, một lão nhân gầy yếu, điên cuồng cười ‘Cạc cạc’, cầm đầu từ trong đám người đứng dậy.

Chương 1655: Chiến Hỏa Khắp Cả

Thống lĩnh đại quân nhân tộc, liên thủ dị tộc vây chặn Thái Dương Giới, vậy mà lại là sơ vu nhất mạch trường lão Vu Cốc.

Khiến sắc mặt Cơ Hạo và Cao Đào khó coi là, vô luận Vu Cốc, hay là sĩ tốt nhân tộc hẳn thống lĩnh, mỗi người như điên như ma, mặc cho Cơ Hạo vận dụng một số thủ đoạn rất tàn khốc, sửa Vu Cốc kêu đau liên tục, bọn họ chỉ là khuôn mặt vắn vẹo như ác quỷ hưởng tới Cơ Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rủa, hoàn toàn không đem cái mạng của mình coi là chuyện gì quan trọng cả.

Cơ Hạo xuống tay hơi không chú ý một chút, dùng sức hơi mạnh một chút, ngay tại chỗ đã có vài tên Đại Vu sơ vu nhất mạch máu thịt sụp đổ, linh hồn phát nổ mà chết, máu thịt Đại Vu chết đi hỗn hợp mảnh vỡ linh hồn, lập tức hóa thành một loại nguyên rủa cực kỳ ác độc tà dị đánh về phía đám người Cơ Hạo và Cao Đào, nếu không phải Cơ Hạo chặn nhanh, Cao Đào nguyên khí đại thương đã thiếu chút nữa trúng chiêu.

Hung hãn không sợ chết, hung hãn vô cùng, Cơ Hạo nhìn các sĩ tốt nhân tộc này, hoàn toàn không rõ bọn họ rốt cuộc là đã uống lầm thuốc hay là xảy ra vấn đề gì khác. Đặc biệt là bọn họ toàn thân khí đen quay cuồng, lực lượng trong cơ thể tà dị dị thường, Cơ Hạo cũng không rõ lực lượng của bọn họ rốt cuộc có lai lịch gì.

Nói tóm lại, Cơ Hạo từng đọc vô số bí điển Vu Điện, nhưng cũng không rõ loại khí đen này rốt cuộc bắt nguồn từ phương nào, chỉ biết loại khí tức này tà ác dị thường, hơn nữa có được sức lây nhiễm, sức ăn mòn rất mạnh, có thể làm người ta điên điên khùng khùng, vắn vẹo tâm tính hơn nữa linh hồn trầm luân.

Truy tra một phen, hỏi không ra bất cứ tin tức hữu dụng nào, Cơ Hạo chỉ có thể đem các chiến sĩ nhân tộc cùng sĩ tốt dị tộc đó giao cho Cao Đào, đưa bọn họ trấn áp ở trong nhà giam của Thái Dương Giới, Cơ Hạo tự ngồi Cửu Long Xa

Liễn, hóa thành một đạo cường quang màu đen từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng bay trở về Bàn Cổ đại lục.

Càng tới gần Bàn Cổ đại lục, Cơ Hạo lại càng có thể cảm nhận được tim đập nhanh từng đợt.

Ánh mặt trời chiếu khắp Bàn Cổ mỗ đại lục, Cơ Hạo mượn dùng ánh nắng, thấy rõ mọi việc xảy ra trên Bàn Cổ mỗ đại lục, tâm tình của hắn càng thêm trầm trọng, đạo đài cũng mơ hồ chấn động hắn lên.

Ngoài thành Nghiêu Sơn, vô số cái xác không hồn dọc theo ven Thiên Địa Đại Trận đứng sừng sững rậm rạp, đám cương thi toàn thân tà khí dâng trào đỏ đem Nghiêu Sơn lĩnh bao vây hết lại, khí đen cuộn cuộn hóa thành đao thương kiếm kích, các loại cờ phướn, làm thành một tòa đại trận to lớn vô cùng tà ác, mỗi thời mỗi khắc đều có vô lượng khí đen hướng Nghiêu Sơn lĩnh không ngừng đánh phá.

May mà Nghiêu Sơn lĩnh có Thiên Địa Đại Trận che chở, Thiên Địa Đại Trận toàn lực mở ra, ức vạn dặm hư không quanh Nghiêu Sơn lĩnh đều được đại trận bao phủ. Ở trong một phương thiên địa rộng lớn này, con dân Nghiêu Sơn lĩnh có thể an cư lạc nghiệp, vô luận chặn thả, trồng trọt đều tự thành một thể, không chịu đại trận bên ngoài ảnh hưởng.

Lãnh địa của mấy trăm bá hộ nhân tộc quanh Nghiêu Sơn lĩnh, thì bị những cái xác không hồn kia tạo thành đại trận gây họa thành một khu vực dơ bẩn căn cỗi. Núi rừng vốn phì nhiêu biến thành sa mạc đen sì, từng tia tà khí không ngừng từ trong cát đất phun ra, nơi khí tức màu đen đến không có một ngọn cỏ, từ trên cao nhìn lại, Nghiêu Sơn lĩnh to lớn đã bị một mảng sa mạc màu đen diện tích gấp trăm lần trở lên triệt để bao vây.

Cơ Hạo nhìn thấy trên tường thành Nghiêu Sơn thành, Man Man đang thống lĩnh quân đội lui tới tuần tra; ở trong ruộng đất quanh Nghiêu Sơn thành, đám người Thiểu Ti đang dẫn dắt con dân cố gắng canh tác, tích trữ lương thảo cùng

tất cả đồ quân nhu; ở vùng ven Thiên Địa Đại Trận, Phong Hành, Vũ Mục thống lĩnh đại quân cảnh giác đi tuần bốn phương, một khi có cái xác không hồn xâm nhập Thiên Địa Đại Trận, lập tức bị bọn họ đón đầu đánh đau.

Trong khoảng thời gian ngắn, Nghiêu Sơn lĩnh chưa có bất cứ vấn đề gì, Cơ Hạo có chút đau lòng nhìn thoáng qua hoang mạc màu đen quanh Nghiêu Sơn lĩnh, đáng tiếc đất đai vốn màu mỡ, sau khi bị loại tà khí màu đen kia ăn mòn, muốn khôi phục bộ dáng ban đầu, còn không biết cần trả giá đắt bao nhiêu, tiêu phí bao nhiêu năm tháng.

Khiến Cơ Hạo càng thêm kinh hãi là, Hữu Sùng bộ Tự Văn Mệnh xuất thân đang bị vô số đại quân tấn công.

Nhân tộc và dị tộc trong mắt tỏa ra tà khí tạo thành liên quân vô biên vô hạn, khống chế vô số quân giới to lớn, thống lĩnh ức vạn chiến thú, chiến cầm, như một mảng sóng triều đen sì không ngừng tấn công phòng tuyến của Hữu Sùng bộ.

Hữu Sùng bộ thực lực hùng hậu, ở trong đại thị tộc của nhân tộc cũng có thể xếp trong một trăm hạng đầu, nhưng liên quân đại thị tộc vây công Hữu Sùng bộ quy mô lớn, thực lực mạnh mẽ, Cơ Hạo đứng ở bầu trời nhìn tới, địa bàn Hữu Sùng bộ đã bị liên quân công chiếm hơn sáu phần mười, liên quân hầu như đã sắp đánh vào cấm địa tổ miếu của Hữu Sùng bộ.

May mắn có Cơ Hạ dẫn đại quân thiên đình, không tiếc sức giúp Hữu Sùng bộ ngăn cản liên quân tấn công, càng có vô số Kim Ô đạo binh ở khu vực trung tâm Hữu Sùng bộ hợp thành Thuận Dương Tru Tuyệt Đại Trận buông tay giết chóc, lúc này mới miễn cưỡng chặn được thế công của liên quân.

Thời điểm Cơ Hạo từ trên cao nhìn xuống, vừa lúc nhìn thấy Cơ Hạ tự mình dẫn quân ra trận bị một vu tể nhân tộc dùng vu chú đánh trúng, Cơ Hạ ‘Hự’ bị đánh bay, trong miệng không ngừng phun ra máu. Mấy chục chiến tướng Kim Ô bộ vội vàng chặn trước người Cơ Hạ, phía sau vu tể nhân tộc kia vô số Đông Di

tiền thủ đồng thời thét dài, mấy ngàn mũi tên phù văn kéo theo luồng sáng chói mắt hướng các chiến tướng Kim Ô bộ đó bao trùm xuống.

“Đồ chết tiệt!” Cơ Hạo hét giận dữ một tiếng, hần khoát tay, Bàn Cổ Chung phát ra tiếng vang lớn âm âm, chợt bành trướng thành kích cỡ vạn dặm, toàn thân Bàn Cổ Chung hỗn độn khí âm u bắn ra bốn phía xoay tròn từ trên cao rơi xuống, vang ‘Oành’ một tiếng lớn đem cấm địa tổ miếu Hữu Sùng bộ tính cả một mảng lãnh địa lớn xung quanh bao trùm ở bên trong.

Mũi tên trong hư không còn chưa rơi xuống, đã thấy các tia khí tức màu đen từ trong Bàn Cổ Chung phun ra, đem toàn bộ mũi tên vạn nát thành bột phấn.

Cơ Hạo ở trên không vỗ xuống một chưởng, Bàn Cổ Chung phát ra tiếng kêu đáng sợ, từng đợt sóng khí màu đen tản ra bốn phía, tộc nhân Hữu Sùng bộ và chiến sĩ thiên đình Cơ Hạ quân hạt không tổn hao gì, trong phạm vi mười vạn dặm toàn bộ binh sĩ liên quân rú thảm một tiếng, toàn bộ chiến sĩ bị dòng khí màu đen cuốn qua cơ thể đồng thời bốc cháy, ở trong từng đợt từng đợt lửa màu đen hóa thành hư ảo.

Ngay cả hơn một ngàn Vu Đế nhân tộc cầm quân tấn công Hữu Sùng bộ, Vu Đế có khả năng nhỏ máu trọng sinh cũng bị đốt trụi cơ thể.

Từng tia lửa màu đen bám vào trên vết thương của các Vu Đế đó, mặc cho bọn họ thúc dục tinh huyết khí tức trong cơ thể như thế nào, ngọn lửa màu đen đem tinh huyết khí của bọn họ cắn nuốt toàn bộ, không có một ai có thể khiến vết thương khép lại được một chút nào.

“Đợi lát nữa đấu với các người tiếp!” Cơ Hạo hạ Cửu Long Xa Liễn xuống, lơ lửng ở trên không Bàn Cổ Chung đánh tiếng với Cơ Hạ, Cửu Long Xa Liễn kéo theo một đạo cường quang màu đen phóng lên cao, nhanh chóng hướng về phía thiên đình bay đi.

Vô số tộc nhân Hữu Sùng bộ cùng chiến sĩ thiên đình nhìn thấy Cơ Hạo, bọn họ trầm mặc một lúc, sau đó chợt bộc phát ra tiếng kêu vui sướng kinh thiên

động địa.

Cơ Hạ nhìn Bàn Cổ Chung đứng sừng sững ở trên không Hữu Sùng bộ, chặt vật đặt mộng ngồi xuống đất, dùng sức lau mồ hôi trên trán: “Tiểu tử khốn kiếp, cuối cùng bỏ chịu về rồi? Sao mà... Mấy tháng không gặp, tiểu tử này trở nên càng thêm dọa người? Lão tử là cha ruột nó, nhìn thấy nó cũng cảm thấy cả người như nhũn ra? Tiểu tử này vốn ra tay đều là lửa màu vàng đầy trời, hiện tại là đầy trời lửa đen, nó sẽ không nhập tà rồi chứ?”

Lúc Cơ Hạ lăm bằm, Cơ Hạo đã lao tới trước cửa thiên đình.

Vô số liên quân long tộc, phượng tộc, tính cả đám đông quân đội dị tộc, nhân tộc đang điên cuồng tấn công cửa chính thiên đình.

Bí Hý Ngao Bạch thống lĩnh đám đông tinh binh hãn tướng thiên đình, phát động Thiên Địa Đại Trận, mặc cho vô số binh tướng ngoài thiên đình tấn công, mặc cho vô số người điên cuồng mạng, hãn thoải mái tự tại ngồi ở trên bậc cửa chính thiên đình không dao động.

Chương 1656: Trực Diện Đế Úc

Dù sao cũng là chỗ căn bản của thiên đình.

Thiên Địa Thần Thập bởi vì Cơ Hạo không có mặt cũng chưa phát động, mất đi đầu mối then chốt khống chế Thiên Địa Đại Trận cũng chưa toàn lực vận chuyển, mười tòa thần trận tạo thành Thiên Địa Đại Trận chỉ làm theo ý mình phát huy ra công hiệu cơ bản nhất.

Chỉ phóng thích uy năng hạn độ thấp nhất này, thiên đình nghiêm nhiên đã là thành đồng vách sắt, mặc cho vô số liên quân long, phượng, nhân, dị tộc điên cuồng tấn công, nhưng như thế nào cũng không thể chạm đến cửa chính thiên đình.

Ngao Bạch ngồi ở trên bậc cửa thiên đình, cười nói tủm tỉm nhìn chiến sĩ liên quân ngoài kết giới đủ mọi màu sắc lửa giận ngập trời, không biết từ nơi nào kiếm được một cái bánh mì thật lớn bắt đầu bẻ, phết ở giữa một tầng mật ong đại thật dày, gặm ngon lành từng miếng nho nhỏ.

Vừa gặm bánh, Ngao Bạch vừa cột nhả hương sĩ tốt liên quân cười nói: “Các vị đại gia, thật có hứng thú mà, sáng sớm đã lăn lộn đến bây giờ. Cố gắng, thêm chút sức nữa, mọi người không cố gắng, muốn vào cửa chính thiên đình cũng không dễ dàng đâu! Hắc, nghe hiệu lệnh của ta, một hai, một hai, tăng sức chút!”

Ngao Bạch không đứng đắn chọc giận đám đông sĩ tốt liên quân ngoài cửa thiên đình lỗ mũi bốc khói, bọn hắn rống giận khàn cả giọng, dốc hết toàn lực điên cuồng công kích cửa chính thiên đình.

Long tộc miệng phun nước lửa sấm sét, phượng hoàng nhấc lên lửa ngập trời, trong trận doanh nhân tộc vô số mũi tên như dòng thác ánh sáng hung hăng đánh phá kết giới thiên đình, càng có các loại vu thuật mạnh mẽ rơi xuống như mưa, đánh cho kết giới thiên đình nổ vang không ngừng.

Trên không đại doanh dị tộc, một hàng pháo đài bay toàn thân lóe ra ánh huỳnh quang, vô số phù văn ở trong tường thành lóe lên bất định, từng tòa thần tháp Ngu tộc phun ra các tia sáng kỳ dị, đánh cho kết giới thiên đình trên đầu Ngao Bạch nổi lên vô số gợn sóng, lại mãi không thể chạm tới một sợi lông của Ngao Bạch.

Ngao Bạch gặm hơn phân nửa cái bánh mỳ, nghe răng trộn mắt dùng tay áo lau lau mặt khoe miệng, đột nhiên nắm lên một cây bát lăng kim qua chùy cực lớn dưới chân, ‘Ông’ một cái tùy tay đánh ra, đem một chiến sĩ Già tộc không cẩn thận ghé đến trước cổng thiên đình đánh hộc máu bay lên.

Bản thể Ngao Bạch là Bí Hỷ trong chín con của tổ long, tồn tại lực lượng mạnh nhất trong long tộc, bát lăng kim qua chùy trong tay hẳn là chí bảo trân quý trong bí mật của thiên đình, là tinh hạch một hồng hoang tinh thần chết đi luyện chế thành, nặng nề dị thường, ngay cả Vu Đế nhân tộc cũng không có mấy người có thể nhắc được.

Đại chùy nặng nề như thế rơi vào trong tay Ngao Bạch, lại như được làm từ cỏ bện, bị hắn tùy tay vung nổi lên các đạo tàn ảnh, thân thể chiến sĩ Già tộc khi bị kim qua chùy oanh kích bay lên còn duy trì hình người hoàn chỉnh, chờ lúc hắn rơi xuống đất, thân thể hắn chợt tản ra, đã hóa thành một làn khói bụi nhỏ bé theo gió bay đi, ngay cả một chút cặn cũng không còn lại.

Đây chính là một vị chiến vương Già tộc thực lực tương đương với cao giai Vu Đế, ở trong tay Ngao Bạch lại yếu ớt như miếng đậu phụ.

“Mọi người bỏ chút sức đi chứ, mềm nhũn như vậy chẳng khác gì đàn bà, đừng hòng bước vào thiên đình nửa bước.” Ngao Bạch cợt nhả không đứng đắn nhìn các binh sĩ liên quân cất tiếng cười to: “Nhất là mấy thằng nhãi long tộc, lão tử là tổ tiên bao nhiêu đời trước của các ngươi, các ngươi dám lấy nhỏ phạm thượng, hắc hắc, rửa mông sạch sẽ, đi lên ngoan ngoãn ăn một vụn chùy của lão tử!”

Ngao Bạch đang mắng vui vẻ, đột nhiên một mảng lớn hào quang màu đen nóng cháy bao phủ toàn bộ thiên địa.

Ở trên không thiên đình, ngoài Thái Dương Tinh ban đầu, một vầng cường quang màu đen ánh lửa hào quang vạn trượng, làm người ta sinh lòng sợ hãi bao trùm bốn phương, một ý chí hủy diệt làm người ta hít thở không thông như ngọn núi lớn ở đỉnh đầu gào thét hạ xuống, vô số binh sĩ liên quân cùng cất tiếng gào thét, ở ngay tại chỗ có trên 99% chiến sĩ miệng phun máu tươi, bị áp lực vô hình nghiền ép quỳ rạp xuống đất không thể động đậy.

“Cơ Hạo đại đế!” Ngao Bạch đang không nghiêm túc con người chột co lại bằng mũi kim, hần chột siết chặt kim qua chùy trong tay, mang theo mười vạn phần cẩn thận dè dặt, đem bánh mì phết mật trong tay nuốt một miếng hết vào mồm, thật cẩn thận đứng dậy.

Từng tia chiến ý cuồng nhiệt từ trong cơ thể Ngao Bạch khuếch tán ra, hóa thành sát khí hữu hình hữu chất mắt thường có thể thấy được quanh quẩn ở bên người Ngao Bạch, hai mắt hần nhìn chăm chăm Cơ Hạo, kim qua chùy trong tay khê chấn động, không ngừng phát ra tiếng kêu ‘Ong ong’.

“Bạch đại nhân!” Cơ Hạo hướng Ngao Bạch gật gật đầu, cúi đầu nhìn về phía trong doanh địa liên quân khổng lồ, đám tướng lĩnh các tộc miễn cưỡng thẳng thân thể, vẫn ương ngạnh đứng thẳng ở giữa vô số thân thể đã ngã xuống: “Lấy lực lượng Bạch đại nhân, vì sao không ra tay tiêu diệt bọn hần?”

U quang lóe lên trong mắt Cơ Hạo, Nha Công đột nhiên ở trong một quầng lửa màu vàng nổ tung bay ra, hần dang cánh thật lớn quan sát Ngao Bạch, gào khàn cả giọng: “Quạ quạ, không sai, vì sao... A nha, đây là...”

Một câu của Nha Công còn chưa thể nói hết, hủy diệt đạo vận khủng bố trong cơ thể Cơ Hạo đã từng tia, từng luồng xâm nhập thân thể Nha Công. Long vũ của Nha Công chột bịt kín một tầng khí đen nồng đậm, thân thể hần kịch liệt run rẩy, ở dưới Cơ Hạo thật cẩn thận khống chế, Nha Công cũng bắt đầu tiếp nhận

hủy diệt đạo vận chuyển hóa, thân thể hắc đang cấp tốc ‘Hắc hóa’.

“Sao có thể xuống tay chứ?” Ngao Bạch bắt đắ dĩ chỉ vào vô số chiến sĩ long tộc ngã vật trên mặt đất ngoài cổng trời: “Bao nhiêu con cháu ở nơi này, không đành lòng giết chết. Còn có nhiều nhãi con phượng hoàng nhất tộc như vậy ở nơi này điều võ dương oai, thật sự giết chết mấy con súc sinh lông bẹp, Thanh Tường không liều mạng với ta mới lạ.”

Bắt đắ dĩ dang hai tay, Ngao Bạch lại hướng chiến sĩ nhân tộc rậm rạp ngã vật xuống đất không ngừng học máu kia chỉ chỉ: “Còn có đám nhãi con nhân tộc này, ta nếu thật sự ra tay, một chùy đập chết bọn hắc thật ra dễ dàng... Đều là cha mẹ sinh cha mẹ nuôi, nuôi lớn thành các hán tử cường tráng như vậy không dễ dàng, ta không hạ thủ được... Dù sao mọi người cũng là dòng dõi Bàn Cổ nhỉ?”

Nhún nhún vai, Ngao Bạch nheo mắt, đôi mắt sát khí quanh quẩn hướng đám chiến sĩ dị tộc kia nhìn qua: “Bọn ác quỷ dị tộc kia xen lẫn trong chiến sĩ long, phượng, nhân tam tộc, chẳng lẽ còn cần đem từng người bọn hắc lấy ra nghiền chết? Thế này cũng quá phiền toái.”

Thở dài một hơi, Ngao Bạch thâm trầm nhìn Cơ Hạo nói: “Cơ Hạo đại đế đã trở lại, ta và Thanh Tường an tâm rồi. Thiên đình có chúng ta trấn thủ, đại đế cứ việc yên tâm là được... Hiện tại phiền toái nhất, là Bồ Phản, là Nhân Hoàng, là các đại thị tộc nhân tộc đám tộc trưởng cùng trưởng lão điên điên khùng khùng... Có một số việc, chúng ta không dám nghĩ, không dám nói, không dám làm, càng không thể làm.”

Hít một hơi thật sâu, Ngao Bạch cợt nhả hướng Cơ Hạo chớp tay: “Cơ Hạo đại đế là thân phận thiên đế, hắc hắc, tu vi lại đột nhiên tăng vọt tiến mạnh, hay là Cơ Hạo đại đế đi xử trí những việc này đi? Thuận tiện, giúp chúng ta đem hai tên ngu xuẩn long hoàng, phượng đế dạy dỗ một trận?”

Dang hai tay, Ngao Bạch cười khố nói: “Hai tên ngu xuẩn đó, thế mà lại dám điều binh đến giáo huấn tổ tông của bọn chúng? Thật sự là không có lòng hiếu

thảo mà!”

Cơ Hạo cười nhìn Ngao Bạch một cái: “Bạch đại nhân đã nói như thế, chuyện nơi này sẽ giao cho Bạch đại nhân!”

Chín con hỏa long kéo Cửu Long Xa Liễn ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, xe kéo khổng lồ hóa thành một ánh lửa màu đen chọt từ bầu trời hạ xuống thẳng tắp, gào thét hướng Bồ Phán bay xuống.

Từ trên cao rơi xuống thẳng tắp, cách Bồ Phán còn xa mấy trăm vạn dặm, tiếng rống cực lớn của Cơ Hạo đã như sấm sét chấn động Bồ Phán lắc lư hỗn loạn:

“Nhân Hoàng Đế Úc ở đâu? Lăn ra đây cho ta!”

Chương 1657: Xi Vưu Ma Quân

Mười mấy ngày trước, Đế Úc cảm thấy hoàng kim rất tốt, cho nên Bồ Phán đã có thêm một tòa cung điện toàn thân dùng hoàng kim đúc thành, to như ngọn núi.

Bảy tám ngày trước, Đế Úc cảm thấy mỹ ngọc tốt, một đám Khoa Phụ tộc nhân liền chạy đi đào rỗng ba mỏ quặng bạch ngọc đúc thành một tòa đại điện.

Ngay hai ngày trước, Đế Úc cho rằng đồi mồi thật tốt, tám vị thái cổ long vương nghe tin lập tức hành động, săn giết trăm vạn đồi mồi lấy xác luyện thành lầu các.

Lúc Cơ Hạo từ trên cao lao xuống, Đế Úc đang ở trong ‘Thần Quy lâu’ dùng tiệc. Cái gọi là ‘Thần Quy lâu’, chính là dùng trăm vạn xác đồi mồi chế thành một tòa lầu các ba ngàn ba trăm ba mươi ba trượng, toàn thân nét cổ sắc sỡ, phong cách cổ xưa, lại lấy bí pháp khắc vô số vu văn đạo ngân dày đặc trên đó, lầu các cao lớn càng tỏ nguy nga bất phàm hơn, giống như chỗ ở của thiên đế.

Khi Cơ Hạo rỗng to quát mắng, vô số thị nữ mặc áo trắng, khuôn mặt thanh tú đang bưng chậu ngọc, mâm vàng, đĩa bạc cực lớn, theo đường mòn cố ý làm gập ghềnh hiểm trở ngoài Thần Quy lâu nhẹ nhàng xuyên qua hành tẩu, mây tía mờ mờ lướt qua ở bên người các nàng, váy dài màu trắng bay múa, Thần Quy lâu phát ra hào quang mờ mờ, phụ trợ các thị nữ đó như tiên tử lãng không, càng tỏ ra thanh tục thoát trần hơn nữa.

Tiếng rỗng to dọa các thiếu nữ đó cùng cất tiếng kinh hô, tay nhiều thiếu nữ run lên, đồ đựng đầy vô số món ăn quý, trái cây quý hiếm ùn ùn rời tay rơi xuống, nhiều chậu ngọc, mâm vàng cực lớn từ bên cạnh lan can rơi xuống mặt đất, trong lúc nhất thời hào quang từ không trung rơi xuống từng điểm một, bốn phương tám hướng đồng thời truyền đến tiếng quát mắng kinh ngạc giận dữ đan xen.

Nhạc khúc du dương cao vút trong Thần Quy lâu im bật, tiếng chuông nhạc thanh thúy êm tai hoặc trầm thấp hùng hậu cũng đột nhiên ngừng lại, thanh âm Đế Úc uể oải từ trong lầu truyền ra, bởi vì vu pháp cấm chế đặc thù trong Thần Quy lâu, thanh âm hẳn chột phóng đại trăm vạn lần, giống như sấm sét vang vọng hơn phân nửa Bồ Phản.

“Là ai dám có gan bất kính đối với Nhân Hoàng? Người đâu, đem hắc đánh gãy tứ chi, mang tới đây để ta nhìn xem.” Đế Úc hừ lạnh một tiếng, tùy ý hạ một cái mệnh lệnh, sau đó tiếng cười đùa của hắc cũng truyền khắp hơn phân nửa Bồ Phản: “Không cần để ý tới những kẻ ngu xuẩn một lòng muốn chết đó. Lại đây, mỹ nhân ơi, bộ quần áo này của nàng chương mắt quá, mau lấy đi...”

Cơ Hạo nghe được thanh âm Đế Úc, hắc cũng thấy được Thần Quy lâu giống như một cái ngà voi gấp khúc giơ thẳng lên bầu trời, thần thức giống như sóng nước từng tia đảo qua Thần Quy lâu, Cơ Hạo vì tác phẩm to lớn là tòa lầu cao này mà kinh ngạc không thôi.

Vô số cấm chế phòng ngự rậm rạp thì thôi, tòa Thần Quy lâu này thế mà là chém giết trên trăm vạn con đòi mỗi to lớn, lấy giáp xác đúc thành. Trong xác những con đòi mỗi đó chất chứa tinh khí khổng lồ như thủy triều, phần nhiều hiển nhiên đã sinh trưởng vạn năm trở lên!

Thần quy có linh, con đòi mỗi sinh tồn vạn năm trở lên càng là vật thông linh có đại trí tuệ, lại ngang ngược vì một tòa cung điện bầy giết, lấy xác, Cơ Hạo cũng cảm nhận được oán khí ngập trời trong xác các con đòi mỗi đó, cho dù có vu pháp xua tan, cũng không thể đuổi đi dây dưa các luồng khí tối tăm trung tâm xác con đòi mỗi.

“Đế Úc, người ở trong ngôi lầu này, không sợ ác mộng?” Nhìn tòa Thần Quy lâu này, Cơ Hạo tiếp tục giận dữ quát một tiếng.

Hai con hỏa long Qquần quanh ở trên vai Cơ Hạo cùng cất tiếng rống dài, lân giáp ở dưới hủy diệt chi đạo thấm vào hơi đen đi chút, trên người cũng dần dần

mang theo một tầng lửa màu đen bọn nó đồng thời há mồm, hướng tới Thần Quy lâu phun ra hai luồng lửa thật dài.

Đi theo Cơ Hạo nhiều năm như vậy, tài nguyên hai con hỏa long nhận được không ít, đặc biệt sau khi Cơ Hạo nhập chủ thiên đình, được thiên địa khí vận thêm vào, tu vi hai con hỏa long càng tiến triển cực nhanh, tốc độ thực lực gia tăng kinh người.

Dù sao cũng là cận vệ bên người một vị thiên đế duy nhất hiện nay, hai con hỏa long hiện nay thực lực đã đạt tới tiêu chuẩn Vu Đế đỉnh phong, nếu để bọn nó ở thiên đình Hoạn Long trì sinh dưỡng nghỉ ngơi thêm một đoạn thời gian, không cần bao lâu bọn nó có thể đạt tới thực lực có thể so với Vu Thần nhân tộc.

Thực lực tăng vọt, hỏa quang hai con hai con hỏa long phun ra uy lực càng thêm kinh người.

Một luồng lửa to bằng nắm tay từ trên trời giáng xuống, từng luồng nhỏ bé kéo dài hơn trăm vạn dặm, giống như hai cây kim dài nhỏ hung hăng đâm về phía hai nơi phòng ngự cấm chế đầu mỗi then chốt trung tâm mẫu chốt nhất của Thần Quy lâu.

Hai con hỏa long theo bên người Cơ Hạo lâu, thời điểm Cơ Hạo tìm hiểu Vũ Dư Trận Đạo, bọn nó cũng ít nhiều được một mấy thứ. Ánh mắt bọn nó không thua Trận Đạo đại gia tầm thường, nơi công kích vừa vặn là chỗ yếu hại của Thần Quy lâu, một khi thành công cấm chế phòng ngự của Thần Quy lâu rất có khả năng sụp đổ toàn bộ.

Hai tiếng gầm khàn khàn, thô thô từ trong Thần Quy lâu truyền đến, hai bóng người cao lớn đập khí đen cuồn cuộn phóng lên cao, lắc mình chặn trước ánh lửa. Có tiếng vang ‘Thùng thùng’, hai tấm khiên vuông mặt quý làm từ đồng xanh lóe lên, ánh lửa nện thật mạnh ở trên tấm khiên, tung tóe ra cả mảng lớn ánh lửa.

Hơi thở hỏa long mang theo các tia khí đen mơ hồ điên cuồng ăn mòn tấm

khiên vuông hình mặt quỷ, hai tấm khiên vuông đồng xanh dày nặng phát ra tiếng gầm trầm thấp, nhiệt độ tấm khiên nhanh chóng tăng lên, vô số vu văn cổ xưa lóe lên bất định trên tấm khiên, rất nhanh hai tấm khiên hình vuông đã bị nung tới mức toàn thân đỏ rực, trong tấm khiên mơ hồ truyền đến tiếng gầm gừ xao động bất an của mãnh thú.

‘Thùng’ một tiếng nổ lớn, mặt ngoài hai tấm khiên vuông hình mặt quỷ bùng nổ một mảng lớn mưa ánh sáng, vô số phù văn vỡ vụn ra, hai tấm khiên theo đó cấp tốc nóng chảy, kim loại lỏng nóng bỏng nổ tung, hất đẩy người hai bóng người cao lớn.

Vang ‘Xẹt xẹt’ hai tiếng, hai dải lửa to bằng nắm tay phân biệt xuyên thủng ngực của một bóng người.

Tiếng gầm gừ giống như mãnh thú vang lên, hai bóng người dùng sức lắc thân thể, đem kim loại lỏng đầy người hất ra thật xa. Bọn họ hỗn hển ngẩng đầu lên, giơ lên giáo đồng xanh hình thức cực cổ trong tay hướng về Cơ Hạo lớn tiếng rít gào.

Cơ Hạo cúi đầu nhìn, hai bóng người cao khoảng một trượng bảy tám thước, cây giáo trong tay tạo hình cổ xưa thô lậu, dài ba trượng có thừa. Trên đầu giáo có một đạo huyết quang đầm đìa, hiển nhiên là vũ khí hung sát giết người vô số.

Khiến Cơ Hạo lú lười là, bộ dạng hai người này cũng quá khó coi chút.

Nói từ chinh thể, bọn họ thân thể cao lớn, cơ bắp cuộn cuộn, bên hông quần lung tung một cái váy da thú rách nát, ngoài ra toàn thân lông đen không chút che chắn. Khuôn mặt bọn họ càng thêm thô lậu, xương lông mày và miệng cao ngất, mũi lõm xuống, thoát nhìn giống như hai con đại tinh tinh lông xù.

Đặc biệt khiến người ta chú ý là, đỉnh đầu hai kẻ này có một đôi sừng trâu gập khúc ngăm đen tỏa sáng, sừng trâu nho nhỏ rất tinh xảo, sừng trâu đoạn đầu hơi đỏ, tựa như cũng từng dính vô số máu tươi cùng sinh mệnh.

Hơi thở hỏa long xuyên thấu thân thể bọn họ, hai người đang ôm vết thương lớn tiếng rống giận. Máu thịt trong vết thương của bọn họ mấp máy, trong vài nhịp thở ngắn ngủn vết thương đã khép lại. Bọn họ tức giận nhìn Cơ Hạo, hai tay nắm chặt cây giáo, một đạo huyết quang dài mấy trượng từ trên đầu giáo phun ra, gắt gao tập trung chỗ yếu hại ở ngực bụng Cơ Hạo.

“Các người là ai?” Cơ Hạo nhìn hai kẻ này, cảm giác khí tức trên người bọn họ có chút quen thuộc.

“Xi Vưu!” Hai gia hỏa hiển nhiên chỉ số thông minh không cao lắm rít gào trầm thấp, nói ra đáp án hoàn toàn ra ngoài Cơ Hạo dự liệu!

Xi Vưu ma quân?

Bọn hãn là chiến sĩ của Xi Vưu ma quân!

Hơn nữa xem sừng trâu đỉnh đầu bọn hãn, bọn hãn rất có thể, là thành viên Xi Vưu quân đoàn thượng cổ thứ thiệt kia!

Bên cạnh Đế Úc, thế mà ngay cả người của thượng cổ Xi Vưu quân cũng toát ra rồi!

Đây đều là yêu ma quỷ quái lộn xộn gì vậy?

Chương 1658: Không Thể Thương Lượng

“Nhân tộc, diệt sát!”

Trên vết thương khép lại còn đầm đìa vết máu, hai chiến sĩ Xi Vưu ma quân đã vung giáo, hung hãn không sợ chết hướng Cơ Hạo phát động xung phong.

Bọn hãn cao một trượng tám, ở trước Cửu Long Xa Liễn thể tích khổng lồ chỉ nhỏ bé như con kiến. Chín con cự long kéo xe, Cửu Long Xa Liễn khổng lồ, còn có trên xe kéo phun trào ngọn lửa màu đen mờ hồ, khí tức khủng bố giống như sóng thần không ngừng càn quét hai chiến sĩ. Lông đen toàn thân bọn hãn đập dờn giống như sóng nước, trong mắt lóe ra hung quang chưa khai hóa vô cùng hung ác, dã man, như đá hoa cương.

Khóe mắt Cơ Hạo nhìn lướt qua hai chiến sĩ, tức giận nhìn Thần Quy lâu lớn tiếng quát: “Đế Úc? Người không ra?”

Tiếng nhạc khúc du dương trong Thần Quy lâu một lần nữa vang lên, theo tiếng sóng cuộn cuộn, một làn sóng màu xanh thẫm dày tới nghìn trượng gào thét từ đỉnh chớp Thần Quy lâu xoay tròn quần quanh lên, như một con mãng xà khổng lồ đem Thần Quy lâu gắt gao bọc lại bên trong.

Trong sóng nước màu lam có thân hình vô số con đồi mồi bảy màu như ẩn như hiện lóe lên, hư ảnh các con đồi mồi đó há mồm phát ra tiếng kêu thê lương thống khổ, trong mồm phun ra các viên bảo châu đẹp đẽ to bằng nắm tay, thủy nguyên lực trong thiên địa nhất thời nồng đậm đến cực điểm, mờ hồ có tiếng sấm nặng nề truyền đến, các viên lôi châu màu lam đậm to bằng vại nước từ trong lam quang không ngừng trôi lên.

Quý Thủy Lôi Châu lấy hàng trăm vạn để tính quay quanh Thần Quy lâu thong thả xoay tròn, mỗi một viên lôi châu đều thông qua một luồng thủy quang to bằng ngón cái gắt gao liên hệ cùng một chỗ với sóng nước màu lam đậm mặt ngoài Thần Quy lâu. Từng đạo thủy lực hùng hồn cường đại không ngừng thông

qua thủy quang rót vào trong Quý Thủy Lô Châu, mắt thấy lô châu màu lam đậm dần dần biến thành màu đen sì.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt, lô kinh khổng lồ trong lô châu màu đen áp súc đến cực hạn, vô số lô kinh không ngừng tiết ra, từng tia lô quang nhỏ bé từ trong lô châu phun ra, hóa thành một tấm lưới điện dày đặc đem toàn bộ Thần Quy lâu bọc lại.

Trong Thần Quy lâu truyền đến tiếng cười càn rỡ mà phóng đảng, mấy thiếu niên tuấn tú phanh ngực để chân trần, cầm bầu rượu, cốc rượu chạm rãi từ mái nhà trong một chỗ điện phủ cực lớn đi ra, cười ‘Hì hì’ đứng ở trên đài hứng sương ngắm cảnh ngoài điện, hướng tới Cơ Hạo lơ lửng trên bầu trời chỉ tỏ cười nói.

Các thị nữ vừa mới bị tiếng rống to của Cơ Hạo dọa lỡ tay đem chậu ngọc, mâm vàng tuột tay rơi xuống cũng cười quyến rũ, các nàng cũng không biết Cơ Hạo là ai, các nàng cũng không hiểu thế cục trước mắt, các nàng cười quyến rũ, kiều mỵ hướng mấy thiếu niên tuấn tú nháy mắt, ở dưới mấy nữ chủ quản trung niên kêu gọi, nhẹ nhàng giống như bướm lượn xuyên hoa theo cầu thang dốc chạy xuống khỏi Thần Quy lâu.

Chỉ một lát sau, các thị nữ này mang theo nụ cười sáng lạn, thỉnh thoảng ngẩng đầu hướng Cơ Hạo nhìn một cái, cười rất nhẹ nhàng, rất quyến rũ, cố ý tăng thêm biên độ lắc eo môm, nhẹ nhàng theo tiếng nhạc khúc du dương nóc Thần Quy lâu truyền đến, hát lên tiểu khúc sơn ca nhẹ nhàng mà mềm mại đáng yêu, rất nhanh theo cầu thang hướng mái nhà điện phủ mở tiệc vui vẻ đi đến.

Hai chiến sĩ Xi Vưu ma quân đã lao tới trước Cửu Long Xa Liễn, bọn hăn gào khàn cả giọng, giơ lên cây giáo trong tay dùng sức đâm về phía Cơ Hạo đứng ở đỉnh chóp xe kéo. Cây giáo đồng xanh loang lỗ nét cổ xưa phun ra hàn quang dài đến mấy trượng, mang tiếng kêu thê lương hung hăng va chạm ở trên phòng ngự cấm chế của Cửu Long Xa Liễn.

Từng đợt lửa màu đen phóng lên cao, ánh lửa triệt tiêu hàn quang cây giáo phun ra, theo cây giáo uốn lượn quấn quanh lên. Cây giáo đồng xanh nháy mắt bị đốt nóng đỏ rực, đốt bàn tay hai chiến sĩ bốc khói, không ngừng phát ra tiếng vang ‘Xèo xèo’.

Hai chiến sĩ lớn tiếng gào thét tử chiến không lùi, bọn hắc diện cuồng vung cây giáo đồng xanh lửa đen lượn lờ bị đốt hầu như hòa tan, dùng hết toàn lực hướng tới Cửu Long Xa Liễn hung băng bổ tới. Trong cơ thể bọn hắc diện có một luồng khí hung hãn man rợ giống như hồng hoang dã thú không ngừng trào ra, hóa thành hai cái đầu dã thú rất sống động lơ lửng ở phía sau bọn hắc diện không ngừng lớn tiếng gào rống.

“Nhân tộc, chết đi!” Trong con mắt hai người dày đặc tơ máu, con mắt hầu như từ trong hốc mắt nhảy ra, dưới làn da bọn hắc diện lồi lên từng sợi gân xanh, từng sợi mạch máu bành trướng to bằng nắm tay, giống như mãng xà quái dị quấn quanh thân thể bọn hắc diện cuồng xoay tròn vặn vẹo. Từng luồng khí máu trắng từ trong lỗ chân lông bọn hắc diện phun ra, bọn hắc diện bắt đầu hung hăng thiêu đốt tinh huyết hướng Cơ Hạo điên cuồng tiến công.

Cây giáo đồng xanh vạch ra các luồng hàn quang chói mắt xé rách hư không, mang theo tiếng kêu chói tai hung hăng va chạm ở trên cấm chế phòng hộ của Cửu Long Xa Liễn. Từng ngọn lửa màu đen không ngừng bốc lên, triệt tiêu lực đánh cuồng dã trên cây giáo, dần dần đầu giáo bắt đầu hòa tan, từng giọt đồng xanh lỏng không ngừng hướng xung quanh rải xuống.

Cơ Hạo nhìn Thần Quy lâu lớn tiếng quát: “Đế Úc, ngươi không ra gặp ta, cho rằng ta không có cách nào bắt được ngươi sao?”

Nha Công gào thét phóng lên cao, hắc hóa thành hình người, hai tay lại duy trì móng vuốt bản thể quạ đen, kéo theo một đạo hàn quang hung hăng hướng đầu hai chiến sĩ chộp xuống. Trên móng vuốt của Nha Công thiêu đốt ánh lửa màu đen chói mắt, ánh lửa này tuy là màu đen, lại cho người ta một loại cảm giác giống như các cây kim dài, quả thực so với Bàn Cổ Thái Dương trên trời

còn chói mắt hơn gấp trăm lần.

Bởi vì trong ngọn lửa màu đen chất chứa hủy diệt đại đạo, khi móng vuốt Nha Công cào qua hư không, để lại ở trong hư không Bàn Cổ thể giới vết rách màu đen rõ ràng có thể thấy được.

Vết rách nhỏ bé giống như lưỡi dao, tản mát ra sự sắc bén làm người ta không rét mà run, càng ở sau khi thân thể Nha Công bay qua chậm chạp chưa khép lại được.

Hai chiến sĩ chưa thể kịp giơ lên cây giáo trong tay ngăn cản, Nha Công phi hành tuyệt tích đã lướt qua thân thể bọn hắn, đầu hai người vô thanh vô tức bốc hơi biến mất, thân thể cao lớn khô ngô nặng trĩu ngã xuống đất, nện thật mạnh trên mặt đất.

Khí tức hủy diệt đại đạo lưu lại ở trên thân hai chiến sĩ, thân thể bọn hắn rất nhanh bị hủy diệt đại đạo phá hủy, ở trong một trận gió mát hóa thành các làn khói bụi màu đen tiêu tán, cuối cùng hóa thành các làn sương khói vô sắc vô vị triệt để biến mất.

Mấy thiếu niên tuần tú đứng ở trên đài hứng sương ngắm cảnh ngơ ngác nhìn Cơ Hạo một cái, sau đó bọn họ như nhìn thấy chuyện gì buồn cười hướng tới vị trí hai chiến sĩ rơi xuống khoa tay múa chân vài cái, một thiếu niên đem vò rượu trong tay nện mạnh xuống đất, ngón tay thò vào miệng, dùng sức huýt một tiếng bèn nhọn.

Rống to ‘Hây’ một tiếng, hung sát chi khí hóa thành các cột khói báo động lao thẳng lên trời, mấy trăm chiến sĩ Xi Vương ma quân chỉ quần ở bên hông một miếng da thú, người đầy lông đen, đầu mọc sừng trâu từ trong Thần Quy lâu lao ra, xếp thành một trận hình kỳ dị cổ quái, giống như hai cái kéo ghép lại với nhau hướng Cửu Long Xa Liễn bọc đánh tới.

Cơ Hạo nhìn các chiến sĩ Xi Vương ma quân đột ngột toát ra, hần tức giận rít gào một tiếng: “Đế Úc, ngươi là một chút đạo lý cũng không chuẩn bị giảng?”

Người là một chút cũng không chuẩn bị thương lượng?”

Trong Thần Quy lâu, thanh âm Đế Úc nhả nhót mà men say mười phần bay ra: “Thương lượng cái rắm! Giết chết thằng khốn bên ngoài!”

Chương 1659: Thoát Gia Xi Vưu

Mấy trăm chiến sĩ Xi Vưu ma quân mặt không biểu cảm hưởng Cơ Hạo áp sát, quân trận hình dạng cái kéo giữ hai bên trái phải, lưỡi đao sắc bén nhất xa xa tập trung Cửu Long Xa Liễn. Chiến sĩ ma quân xung phong ở đằng trước tay trái cầm khiên, tay phải nắm đao, thân hình lóe lên như quỷ mỹ nháy mắt xuyên thấu hư không đến ngoài xe kéo.

Thượng trăm thanh đại đao răng cửa rền từ đồng đỏ vô thanh vô tức xé gió mà tới, hung hăng bổ vào trên Cửu Long Xa Liễn.

Ánh lửa màu đen bay lên trời, vô số phù văn mặt ngoài đại đao đồng đỏ lóe lên lay động, trong chớp mắt phù văn tan vỡ, ngọn lửa màu đen quấn quanh ở trên đại đao đồng đỏ, đem thân đao đốt đỏ bừng. Tiếng ‘Xẹt xẹt’ da thịt cháy không dứt bên tai, trên trăm chiến sĩ ma quân tay phải bốc khói ngùn ngụt, bọn hắn đồng thời lộ ra răng nanh, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Thân thể Nha Công ở trên bầu trời lượn một vòng, rút lên hướng các chiến sĩ ma quân kia xung phong.

Phía sau chiến sĩ ma quân cầm đao, trong mấy trăm chiến sĩ tay cầm giáo, trọng nỏ, có mười mấy chiến sĩ đột nhiên nhảy dựng lên, bọn họ giơ tay phải, tấm lưới lớn dùng gân thú trộn lẫn tài liệu kỳ dị khác bện thành gào thét bay ra, hóa thành đám mây đen lớn hướng Nha Công bao phủ xuống.

Lông vũ toàn thân Nha Công dựng thẳng lên từng chiếc, từng tia lửa màu đen cấp tốc lóe lên ở trên lông chim giống như lưỡi đao chém, mười mấy tấm lưới lớn còn chưa chạm tới thân thể hắn, đã bị ánh lửa màu đen thoải mái xé thành mảnh vụn, nháy mắt ở trong ánh lửa hóa thành các làn khí đen bay đi.

“Giết!” Quân trận chiến sĩ ma quân tạo thành chợt biến hóa, chiến sĩ cầm đao xông về phía xe kéo xoay người một cái vòng ngược quay về, đại đao trong tay mang theo ánh đao như núi tuyết, chồng chất hướng Nha Công chém xuống.

Mấy trăm chiến sĩ ma quân tay cầm giáo cùng cất tiếng hò hét, theo trận thể biến hóa, cây giáo bọn họ trong tay nổi lên các vòng hào quang chói mắt, từ bốn phương tám hướng không chút khe hở hướng Nha Công chém tới.

Trong chớp mắt ngắn ngủn, Nha Công đã thân ở trên đầu sóng ngọn gió, vô số đao quang, hàn quang hầu như đã sắp chạm tới trên lông vũ của hắn.

Khuôn mặt nhọn của Nha Công giật giật, cười ‘hắc hắc’ một tiếng, móng vuốt bén nhọn xé rách hư không, ở bên người hắn kéo lên một quang sáng màu đen. Đại đao, cây giáo bổ vào trên quang sáng, không có bất cứ tiếng vang nào truyền ra, các binh khí đó ùn ùn gãy rời, càng có mấy chục chiến sĩ ma quân xông lên dẫn đầu cánh tay chạm vào quang sáng màu đen, cánh tay bọn hắn cũng vô thanh vô tức hóa thành hư ảo.

Uy năng của hủy diệt đại đao, cho dù ở trên người Nha Công chỉ triển lãm ra một phần nhỏ, nhưng đã đem lực lượng phá hoại cực kỳ khủng bố của nó lộ rõ.

Cơ Hạo đứng ở trên Cửu Long Xa Liễn, hắn nhìn Thần Quy lâu được thủy lôi chồng chất cùng sóng nước màu lam sẫm bao phủ, cười lên lạnh lùng: “Một khi đã như vậy, Đế Úc người không đến gặp ta, ta sẽ gặp người!”

Nha Công thét dài một tiếng, vô số lông vũ trên người hắn kịch liệt rung lên một cái, các luồng hỏa quang màu đen phun ra, mi tâm mấy trăm chiến sĩ ma quân bị hỏa quang màu đen xuyên thủng, ngay cả một tiếng rú thảm cũng không có, đầu các chiến sĩ ma quân này vô thanh vô tức hóa thành hư ảo, như cảnh tượng trong ác mộng mới có. Thân thể không đầu của các chiến sĩ ma quân thân hình cao lớn kia từ trên cao cấp tốc rơi xuống, ở trong quá trình rơi xuống đất, thân thể bọn hắn đã vô thanh vô tức hóa thành các làn khói bụi phiêu tán.

Cơ Hạo cười cười, dùng sức vỗ một chút hai con hỏa long quấn trên cánh tay.

Tiếng rống gầm cao vút phóng lên cao, hai con hỏa long uốn lượn bay lên, lắc lư lân giáp toàn thân tới bên người Nha Công, cúi đầu quan sát Thần Quy lâu. Trong mồm bọn nó thỉnh thoảng có hỏa tượng màu đen nhạt tí tách rơi

xuống, hai con hỏa long nóng lòng muốn thử há mồm, một mảng lớn khói đặc từ trong mồm bọn nó phun ra. Bọn nó gào thét trầm thấp, ánh lửa trong mồm như ẩn như hiện, lúc nào cũng có thể phun ra.

“Đế Úc!” Cơ Hạo quát to một tiếng, tay phải hắt hướng phía dưới chộp một cái, mảng lớn lửa màu đen dinh dính xé rách hư không, hóa thành một bàn tay màu đen phạm vi mấy trăm trượng hướng Thần Quy lâu đè ép xuống.

Bàn tay màu đen chậm rãi lướt qua hư không, nơi đi qua hư không tan rã, thiên địa linh khí đều bị ngọn lửa màu đen triệt để hòa tan thiêu hủy, biến thành hủy diệt chi lực làm tim người ta đập nhanh, làm người ta tuyệt vọng, làm oàn thân người ta cứng ngắc khó có thể hít thở không ngừng dung nhập trong bàn tay.

Bàn tay màu đen trượt xuống mấy ngàn dặm, thời điểm tới trên không Thần Quy lâu, bàn tay kích thước mấy trăm trượng cắn nuốt hư không và thiên địa linh khí ven đường, đã bành trướng đến phạm vi vạn trượng.

Từng tia từng luồng hỏa quang màu đen không ngừng từ trong kẽ ngón tay phun ra, bàn tay màu đen to lớn chộp lấy đoạn trên Thần Quy lâu. Chỉ nghe vô số tiếng sấm sét chột vang lên, vô số thủy lôi châu màu đen ầm ầm phát nổ, từng mảng thủy lôi kinh lực âm nhu lại nặng nề đến cực điểm không ngừng bùng nổ ra ở lòng bàn tay, lôi quang chói mắt nháy mắt chọc mù đôi mắt toàn bộ sinh linh nhìn thẳng phương hướng này.

Nhiều thị nữ không biết nặng nhẹ tốt xấu, các nàng cười hì hì nhìn bàn tay to màu đen thông thả ép xuống.

Nháy mắt lôi quang phát nổ, mắt các nàng bị lôi quang chói mắt nháy mắt bốc hơi hoá khí, chỉ để lại hai cái lỗ máu thật sâu. Đám thị nữ phát ra tiếng thét chói tai hoảng sợ, thống khổ điên cuồng tru lên. Các nàng vút mâm ngọc, chậu vàng trên tay chạy loạn chung quanh, vô số thị nữ trượt chân theo cầu thang dốc đứng quay cuồng lăn xuống.

Bàn tay khổng lồ màu đen chưa chịu bất cứ thương tổn nào, lôi kinh trong toàn bộ lôi châu bùng nổ phun ra bị bàn tay khổng lồ nháy mắt cắn nuốt, bàn tay trở nên càng thêm ngưng luyện rắn chắc. Sóng nước màu lam đậm mặt ngoài Thần Quy lâu phát ra tiếng gầm trầm thấp, bị bàn tay to lớn nghiền ép tới mức vang lên ‘Ken két’, trong chớp mắt ngăn ngụt sóng nước thật dày liền ầm ầm tan rã.

Vô số hư ảnh con đồi mồi bảy màu nắp ở trong sóng nước đều gào thét hóa thành bọt biển vỡ nát, bảo châu bảy màu trong mồm bọn nó phun ra cũng bị bàn tay màu đen nuốt sạch, sóng nước cuộn cuộn không ngừng hoá khí, bàn tay khổng lồ màu đen nghiền ép Thần Quy lâu, tiếng vỡ vụn không dứt bên tai, nóc điện phủ Thần Quy lâu vô thanh vô tức biến mất vào hư không.

Trong đại điện, tiếng nhạc khúc du dương im bật, thanh âm Đế Úc ngà ngà say mang theo vài phần hoảng sợ truyền ra: “Các người dám phế vật này, nuôi các người có ích lợi gì? Đây, người, đi, đem bên ngoài... tên kia... làm thịt cho ta!”

Một khí tức vô danh từ trong đại điện ầm ầm lao ra, sát khí vô hình như cột chống trời hung hăng đẩy lên bàn tay to màu đen trên trời. Chỉ nghe một tiếng vang lớn, bàn tay to màu đen Cơ Hạo lấy huy diệt đại đạo ngưng tụ bị lực lượng thật lớn cứng rắn ghìm lại, từng làn khói màu máu từ trong đại điện phun trào ra, hóa thành một cột cờ thô to đứng vững bàn tay khổng lồ màu đen.

Một lá cờ màu máu từ trên cột cờ ‘Phần phật phần phật’ phấp phới mở ra, trên lá cờ màu máu từng cái vòng xoáy màu đỏ đen dinh dính cấp tốc xoay quanh, vô số sinh linh gương mặt vặn vẹo không ngừng từ trong vòng xoáy hiện lên, mơ hồ có tiếng rú thảm kinh thiên động địa từ trong lá cờ bay ra, tiếng rú thảm thê lương làm Cơ Hạo cũng không khỏi méo méo miệng, đôi tai đau đớn từng đợt.

Một thanh niên khuôn mặt thanh tú tuấn mỹ, đầu mọc một đôi sừng trâu cực lớn, thân hình cao lớn đẹp khỏe mạnh chậm rãi từ trong đại điện phi thân ra. Hắn

đứng ở trên một mảng huyết quang, tươi cười nhìn Cơ Hạo chậm rãi gật đầu.

“Người!”

Lông tóc toàn thân Cơ Hạo dựng thẳng lên từng sợi một.

Thằng nhãi này, thế mà lại là Xi Vưu đời đầu bị trấn áp ở trong thánh điện
biển lửa Nam Hoang!

Chương 1660: Xi Vưu Nghi Hoặc

Một năm đó, một ngày đó, ở trong trấn ma thánh điện trong biển lửa vô biên ở Nam Hoang, Cơ Hạo gặp được Xi Vưu đòi đầu bắt tử bắt diệt, ngay cả thượng cổ Hiên Viên thánh hoàng cũng không thể đem hãn triệt để chém giết.

Vực Ngoại Thiên Ma mưu toan cắn nuốt nguyên thần Xi Vưu, thay thế hãn ngược lại bị hãn cắn nuốt, Xi Vưu ma uy ngập trời, cho Cơ Hạo ấn tượng cực kỳ khắc sâu. Đây là một thanh dao mổ cường hãn nhất trong tay dị tộc thời đại thượng cổ lúc dị tộc xâm nhập, một mình hãn chỉ thiếu chút nữa đã đem liên quân nhân tộc dưới trướng Hiên Viên thánh hoàng đánh cho hóa thành tro bụi.

Nếu không phải thượng cổ thiên đình khẩn cấp phái ra viện binh mạnh mẽ, sợ là Hiên Viên thánh hoàng cũng không làm gì được thẳng nhãi này, càng không cần nói đem thân thể hãn bỏ ra, đem hãn trấn áp ở tứ cực bát hoang của Bàn Cổ thế giới.

“Người, sao lại đi ra rồi?” Nhìn Xi Vưu thần thái ung dung, cử chỉ giống như văn sĩ uyên bác, không có chút bạo ngược, Cơ Hạo dị thường cảnh giác hỏi hãn.

Xi Vưu bộ dạng thanh tú tuấn mỹ, trong cái giơ tay nhắc chân phong lưu tiêu sái, khí tức ôn hòa thuần phác, như đại thúc hiền lành nhất nhà hàng xóm toàn thân phun ra các tia sát khí màu máu mơ hồ, sát khí màu máu long lanh trong suốt ở đỉnh đầu hãn ngưng tụ thành một cái đầu ma thú như thật, lơ lửng ở trên lá tinh kỳ màu máu kia chặn bàn tay to màu đen Cơ Hạo phóng ra.

Sát khí màu máu tràn ngập đục niệm giết chóc hình thành đối lập rõ rệt với khí chất thông dong lạnh nhạt của bản thân Xi Vưu. Xi Vưu sờ sờ đôi sừng trâu thon dài mà độ cong thật lớn kia trên đầu, cười ha ha hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Người là Cơ Hạo? Ta nhớ rõ người! Người hãn là biết, là Chúc Dung nhất mạch đời đời kiếp kiếp phụ trách ở Nam Hoang trấn áp đầu của ta.”

Chậm rãi từ trong tay áo lấy ra một thanh đoản kiếm màu máu nằm trong tay,

Xi Vưu mang theo một tia kinh hãi nhìn thoáng qua sát khí màu máu ở đỉnh đầu.

Tinh kỳ và sát khí màu máu ngưng tụ thành đầu ma thú đang run rẩy ở trong bàn tay màu đen, từng tia sát khí bị nhanh chóng mài mòn, trong vòng xoáy màu máu trên tinh kỳ, vô số gương mặt vặn vẹo lộ ra nụ cười mỉa mai, theo từng cái vòng xoáy màu máu không ngừng bị lực lượng hủy diệt phá hủy, các gương mặt vặn vẹo kia hóa thành bóng người mờ lung bán trong suốt dần dần bay ra, hướng Cơ Hạo cúi người hành lễ sau đó nhập vào hư không.

“Chúc Dung đem người thả ra?” Cơ Hạo cũng không nhanh không chậm tăng lực lượng.

Lá tinh kỳ màu máu này của Xi Vưu không biết đã cắn nuốt linh hồn bao nhiêu sinh linh, đem bọn họ giam cầm ở trong tinh kỳ trợ Trụ vi ngược. Người thường hơi ngửi phải khí tức tinh kỳ này tán mát ra, liền có thể tâm trí mê loạn rơi vào trong đó, suốt đời bị tinh kỳ khống chế.

Cơ Hạo thật cẩn thận dùng hủy diệt chi lực phá hủy các loại cấm chế giam cầm trong tinh kỳ, dùng bí pháp trừ tà trong Vũ Dư đạo pháp đem tà khí trong cơ thể linh hồn các sinh linh đó chém giết hết, để các linh hồn đó trở về bản nguyên hồi phục linh trí, mặc cho bọn họ theo thiên đạo Bàn Cổ thế giới vận chuyển đi nơi bọn họ nên đi.

Hủy diệt chi lực sắc bén cỡ nào, thời gian ngắn ngủn nói mấy câu, tinh kỳ màu máu Xi Vưu tiêu phí vô số năm khổ công luyện chế đã bị luyện hóa non nửa, gương mặt Xi Vưu ra vẻ ung dung từng đợt vặn vẹo, trong ánh mắt nhìn về phía Cơ Hạo tràn ngập phần nộ.

“Không sai, là Chúc Dung đem ta thả ra!” Xi Vưu nghiến răng, từ trong kẽ răng bật ra từng âm tự hung hăng sát khí lạnh lẽo: “Không chỉ có thế, hắn còn giúp ta đi năm đại trấn ma chi địa khác, đem thân thể cùng tứ chi ta lần lượt phóng thích... Chết tiệt, người đây là pháp lực tà môn gì?”

‘Roẹt...’ một tiếng xé rách vang lên, tinh kỳ màu máu đỉnh đầu Xi Vưu đột

nhiên nứt ra một khe hở thật lớn, mấy chục vòng xoáy màu máu âm âm tan rã, bóng người ảm đạm lấy hàng trăm triệu để tính từ trong tinh kỳ màu máu sốt ruột không chờ nổi bay ra.

Những bóng người này có hơi ngưng thực một chút, có hơi ảm đạm một chút, có khuôn mặt tương đối sinh động, có thất khiếu đều đã mơ hồ, hiển nhiên ở trong tinh kỳ màu máu bị lau đi tuyệt đại bộ phận linh trí và ký ức, chỉ còn lại có linh thể trống rỗng.

Cơ Hạo miệng tụng chân ngôn, tay áo vung lên, một cánh cửa đồng xanh phía sau hắt lạng lẽ mở ra, từng cơn gió xoáy âm hàn thấu xương từ trong cánh cửa lao ra, cuốn lên các hồn thể đó nhập vào U Minh thế giới.

Kiểm ngân lên ‘Keng’ một tiếng, hai đạo kiếm quang màu máu sắc thái cực kỳ mãnh liệt từ trong cánh cửa đồng xanh bay nhanh ra, U Minh giáo chủ sải bước đi ra khỏi cánh cửa đồng xanh: “Cơ Hạo đại đế, yêu ma như thế, là ai đem hắc thủ ra? Nếu không phải đại đế hôm nay triệu hồi, bốn tọa còn thật không biết, thăng nhải này thế mà lại tái hiện nhân gian!”

Cơ Hạo cười cười, chỉ vào Xi Vưu nói: “Làm vụ mua bán, vô số chiến sĩ ma quân dưới trướng thăng nhải này, là hàng của giáo chủ ngài. Sau đó thời điểm ta cùng thăng nhải này đánh nhau, mong giáo chủ quây lại một khoảng lâm viên này, đừng để một người nào chạy ra ngoài.”

Xi Vưu thâm trầm nhìn U Minh giáo chủ một cái, nặng nề nói: “U Minh khí tức? Là Thi đạo nhân à? Năm đó vạn thi đại quân của ngươi, đánh cho Xi Vưu quân đoàn của ta chật vật, cuối cùng như thế nào? Ngươi, vẫn đã thua.”

U Minh giáo chủ tựa cười mà không cười nhìn Xi Vưu, hắt lạng lẽ nói: “Ta đã thua, Đại Xích đạo hữu, Thanh Vi đạo hữu, Vũ Dư đạo hữu cũng đã thua, nhưng chúng ta thua ai, ngươi không biết sao? Ngươi da mặt thật dày, đem công lao này dính lên trên mặt mình?”

Xi Vưu không hé răng, chỉ thâm trầm nhìn Cơ Hạo.

Cơ Hạo cũng không hé răng, hắn từng bước một từ trên cao đi xuống, nghiêm nghị đứng ở đối diện Xi Vưu.

Trong Thần Quy lâu không ngừng truyền ra tiếng rống trầm thấp, từng đám đông chiến sĩ Xi Vưu ma quân cầm cây giáo, chân đạp gió đen mây máu, không ngừng từ trong Thần Quy lâu lao ra, kết thành trận thế dày nặng hướng đám người Cơ Hạo vây khốn lên.

Hai con hỏa long ở trên không xoay tròn vùn vèo, phát ra tiếng kêu mừng rỡ như điên.

Nha Công kêu khàn khàn thật dài, hai tay hắn hướng trời cao vẫy một cái, nhất thời trên trời nổ vang một tiếng, một cái cổng trời đột nhiên xuất hiện, cổng trời rực rỡ âm âm mở ra, vô số Kim Ô đạo binh cầm trường kiếm, toàn thân kim quang lập lòe, hóa thành một dòng sông lửa sôi trào từ trong cổng trời đổ xuống, hướng vô số chiến sĩ ma quân lao xuống.

U Minh giáo chủ cất tiếng cười to, thân thể hắn nhoáng lên một cái hóa thành mười tám bóng người, cầm các loại cờ phướn bao vây nhiều vòng quanh một mảng hư không này. Vô số làn gió âm khí đen từ trong cờ phướn phun ra, nhanh chóng đem Thần Quy lâu tính cả mảng lớn lâm viên phụ cận vây rất chặt chẽ.

Thanh âm nổi giận của Đế Úc từ trong lầu truyền đến: “Cơ Hạo, người dám cấu kết người ngoài, vây hãm Nhân Hoàng?”

Cơ Hạo không hé răng, cũng không nhìn Kim Ô đạo binh và Xi Vưu ma quân đã chiến đấu bám lấy nhau, hắn dùng sức siết chặt năm tay, năm tay phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’. Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể hắn nhoáng lên một cái, nháy mắt lóe lên đến trước mặt Xi Vưu, một quyền đập vào mặt đánh về phía gương mặt thanh tú của Xi Vưu.

Xi Vưu hét lớn một tiếng tương tự, hắn quát to một tiếng ‘Tốt’, tùy tay đem áo dài trên người xé nát, lộ ra thân thể cường tráng.

Trên nắm tay to như vò rượu lồi lên các sợi gân xanh, Xi Vưu thét lớn đánh một quyền ở trên nắm tay Cơ Hạo.

Nổ vang một tiếng, nửa Bàn Hành thế giới trong cơ thể Cơ Hạo khẽ động, chín đại thái dương đồng thời phóng ra hắc quang cuồn cuộn. Xi Vưu phát ra tiếng hô kinh sợ giận dữ đan xen, hắn chỉ cảm thấy một lực lượng to lớn ập vào mặt, cánh tay phải hắn đau đớn không chịu nổi, bị một quyền của Cơ Hạo đánh cho lui về phía sau mấy chục trượng!

“Người!” Xi Vưu rống giận khàn cả giọng: “Năm đó cho dù trong những người đó, Vũ Dư đạo nhân sở trường chém giết chiến trường nhất, khí lực của hắn cũng không lớn như ngươi!”

Xi Vưu mê hoặc không hiểu nhìn Cơ Hạo, Cơ Hạo cười to ‘ha ha’ một tiếng, lại cuộn người mà lên hướng gã lao đi.

Chương 1661: Quyền Chấn Xi Vưu

Xi Vưu một lần nữa lui bước.

Lực lượng của Xi Vưu dinh dính mà tanh máu, giống như vô số chiếc răng nanh ma thú dính máu, pháp lực, vu lực của người thường khê chạm, sẽ bị vô số chiếc răng nanh tanh máu cấp tốc xoay tròn nghiền nát thành mảnh vụn, kéo theo thân thể bị thương nặng.

Lực lượng Cơ Hạo hiện nay lại lấy nửa cái Bàn Hành thế giới làm căn bản, dung nhập hủy diệt đại đạo đến từ Ngu Man, lực lượng của hắn giống như một cái cối xay to lớn, tràn ngập khí tức hủy diệt, mặc cho lực lượng của Xi Vưu người là hung tàn dữ tợn như thế nào, vô số răng nanh dính máu sau khi bị cối xay đen sì cuốn vào, cũng chỉ có thể mặc cho cối xay nghiền ép mãi nhỏ.

Thân thể Xi Vưu kịch liệt chấn động, bị một quyền của Cơ Hạo chấn động lui lại mấy trăm trượng.

Không đợi Xi Vưu đứng vững thân thể, Cơ Hạo bước dài một cái một lần nữa đến trước mặt hắn, hai nắm đấm như búa tạ, kéo theo hai đường quyền thẳng tắp đánh xuống.

Chưa sử dụng năm chiêu hợp nhất hư ảnh truyền thụ, Cơ Hạo cứng đối cứng, đã man vô cùng dùng bạo lực thuần túy nhất đánh về phía Xi Vưu.

Xi Vưu then quá hóa giận không cam lòng mình bị Cơ Hạo hậu sinh văn bối như vậy áp chế, hắn tức giận rít gào, toàn thân huyết quang phun trào, quay quanh hắn xoay tròn như biển động, hai cánh tay mấp máy từng đợt, dưới da mọc ra lân giáp màu máu thật dày, hai tay như quái long xé rách không khí, mang theo tiếng xé rách không gian đình tai nhức óc đón đầu về phía nắm tay của Cơ Hạo.

Bốn nắm tay một lần nữa hung hăng va chạm với nhau, vang một tiếng trầm

nặng, cả mảng lớn huyết quang hướng bốn phía khuếch tán ra. Ánh lửa tanh máu trên người Xi Vưu tự dừng tiêu tán đi rất nhiều, một quầng khí đen nồng đậm phía sau Cơ Hạo giống như cái cối khổng lồ xoay tròn, đem ánh lửa tanh máu của Xi Vưu xay nát hơn phân nửa.

Nắm tay va chạm với nhau, cả người Cơ Hạo khẽ chấn động, từ nắm tay đến bả vai, xương khớp, cơ hai cánh tay đau đớn một trận, như bị vô số răng nanh bén nhọn điên cuồng xé rách nhai nuốt, hắc đau đến mức trước mắt chột tối sầm, đôi tay cũng phát ra tiếng xé rách khe khẽ.

Xi Vưu càng thét lớn một tiếng, lân giáp màu máu trên đôi tay hắc sinh trường ra ùn ùn vỡ vụn, vô số mảnh giáp phân giải, mảnh vỡ lân giáp nhỏ bé kéo theo từng tia máu thịt bắn tung tóe khắp nơi, cánh tay Xi Vưu biến thành một mảng máu thịt be bét rất chặt vật.

Càng làm Xi Vưu hoảng sợ là, xương đôi tay hắc phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’, một cú đâm mạnh này của Cơ Hạo đã hung hãn chấn gãy xương cốt hắc. Xi Vưu chột ngẩng đầu lên, một đôi mắt to trên gương mặt vằn vẹo tròn xoe, nhìn chăm chăm lớn tiếng quát: “Thằng nhãi Cơ Hạo, ngươi tu là loại bí pháp thần thông nào? Sinh linh dân bản xứ Bàn Cổ thế giới, trừ long tộc, không nên có thân thể cường hãn như vậy!”

Xi Vưu có câu nói chưa nói hết, cho dù là sinh linh long tộc, thời điểm năm đó dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, các thái cổ long hoàng của long tộc, cường độ thân thể bọn họ cũng không bằng Cơ Hạo hiện nay.

Thân thể long tộc, đây là thân thể mạnh nhất Bàn Cổ thế giới; Cơ Hạo chỉ là nhân tộc, hắc cho dù được vô số tinh huyết long tộc rèn luyện thân thể, cường độ thân thể hãn nhiên nhất bảo trì tiêu chuẩn tương đương với thái cổ long hoàng, cũng không nên nghiền áp Xi Vưu như thế mới đúng.

“Ngươi đoán xem?” Cơ Hạo cất tiếng cười to, chân hắc đạp phương vị cửu cung bát quái, thân hình như gió kéo theo mấy chục tàn ảnh, quay quanh Xi Vưu

‘Vù vù’ xoay loạn, hai nắm đấm như sao bang, không ngừng hướng toàn thân Xi Vưu hung hăng nện xuống.

Xi Vưu rất chặt vật vung đôi tay muốn ngăn trở đòn đánh nặng nề của Cơ Hạo, hai cánh tay dài của hắn mang theo vạn tàn ảnh, hóa thành một quang sáng màu máu dày nặng bảo vệ nhiều tầng quanh bản thể.

Nắm tay của Cơ Hạo mang theo tiếng rít chói tai, mãnh liệt đập nát phòng tuyến đôi tay Xi Vưu tạo thành, từng lần một rơi ở trên người hắn. Trọng quyền của Cơ Hạo và cánh tay Xi Vưu kịch liệt va chạm, không ngừng phát ra tiếng va chạm nặng nề như sấm, cánh tay Xi Vưu bị đánh bật ra từng lần một, nắm tay Cơ Hạo như chùy công thành, mang theo lực đạo đáng sợ hung hăng rơi ở trên người Xi Vưu.

Trọng quyền bị ngọn lửa đen sì bao lấy, mỗi một đòn đều lún thật sâu vào thân thể Xi Vưu, để lại ở trên người hắn vết nắm đấm sâu nửa tấc. Khi nắm tay Cơ Hạo từ trong cơ thể Xi Vưu rút ra, luôn mang theo cả mảng lớn máu thịt, ngọn lửa màu đen chất chứa hủy diệt đại đạo luôn ở trong nháy mắt cực ngắn đem máu thịt Xi Vưu đốt thành tro tàn.

Trên người Xi Vưu tự dưng có thêm những lỗ thủng to khoảng một thước. Những lỗ thủng này xuyên qua thân thể hắn, đến thẳng lục phủ ngũ tạng của hắn, đục lỗ cốt cách kinh lạc của hắn, làm Xi Vưu thống khổ, không ngừng phát ra tiếng gào thét điên cuồng.

Sương mù máu tràn ngập trên thân hắn, sương mù máu cuộn cuộn không ngừng ủa vào vết thương của hắn, không ngừng nảy sinh ra máu thịt mới muốn lấp đầy các vết nắm tay dữ tợn. Hủy diệt chi lực màu đen cùng huyết nhục chi lực kịch liệt ma sát va chạm, ở trong vết thương trên người Xi Vưu không ngừng có tia chớp nhỏ bé màu đen và màu máu phun ra.

Nhưng mỗi khi tia chớp màu máu bị điện quang màu đen cắn nuốt, vết thương của Xi Vưu chậm chạp không thể khép lại, không bao lâu hắn đã bị Cơ

Hạo đánh thành cái tổ ong.

“Dừng tay, dừng tay, tạm thời dừng tay!” Dù là Xi Vưu hung tàn cái thế, hãn cũng bị một trận đánh tươi bởi vầng đầu này đánh cho tối tăm trời đất, một lúc lâu chưa phục hồi tinh thần lại. Vĩnh hằng ma thể bất tử bất diệt của hãn vậy mà không chịu nổi Cơ Hạo công kích, thân thể hãn đang bị hủy diệt chỉ lực luyện hóa từng tia một. Xi Vưu rõ ràng cảm giác được, lực lượng của Cơ Hạo có thể trực tiếp uy hiếp đến căn bản tồn tại của hãn.

Xi Vưu có chút hoảng hốt rồi, hãn vội rống lớn không ngừng.

Cơ Hạo cười to ‘khà khà’ một tiếng, thân thể hãn giống như Nha Công bay lên không trung, kéo một đường cong màu đen lướt qua thân thể Xi Vưu. Hai tay hãn ôm lấy cái đầu cực lớn của Xi Vưu, bàn tay nắm lấy sừng trâu trên đầu Xi Vưu, một đòn vận chữ Thập dùng sức bẻ, chỉ nghe một tiếng vang lớn như núi sập đất nứt, xương cổ Xi Vưu bị Cơ Hạo hung hăng bẻ gãy.

Xi Vưu đau đớn kêu một tiếng, hai tay ôm cái cổ gãy từ trên cao rơi xuống, thân thể cường tráng nặng nề ngã xuống đất, trong mồm không ngừng phun máu.

Xương cổ gãy đâm xuyên qua mạch máu lớn phụ cận cổ Xi Vưu, lượng lớn máu tươi không ngừng từ trong mồm hãn phun ra. Thân thể Xi Vưu điên cuồng giãy dụa, hai tay dùng sức vặn vẹo đầu, mạnh mẽ đem đầu mình lật về vị trí ban đầu.

Huyết vụ quay quanh cổ Xi Vưu điên cuồng xoay tròn quẩn quýt, Xi Vưu chột ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo, trong đôi mắt phun ra huyết quang dài đến nghìn trượng: “Thằng nhãi Cơ Hạo! Người đừng vội càn rỡ, ta hôm nay, không phải ta năm đó bị thiên đạo Bàn Cổ thế giới áp chế!”

‘Rắc rắc’ vài tiếng vang thanh thúy, xương cổ Xi Vưu một lần nữa tiếp nối. Hãn chậm rãi đứng dậy, chỉ vào Cơ Hạo muốn nói chút gì đó.

Cơ Hạo cười lắc lắc đầu, hãn hít một hơi thật sâu, triệu tập lực lượng toàn

thân, thân thể kéo một đường cong tuyệt vời, Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi năm chiêu hợp nhất, trên năm tay hắc mớ hồ có một hư ảnh đại phủ chợt lóe rồi biến mất, một cú đấm mạnh xé rách không gian mà đến, hung hăng đánh ở trên ngực Xi Vưu.

Xi Vưu tru lên một tiếng thê lương, thân thể hắc bật ra hơn vạn điểm huyết quang, thân thể to lớn bị một quyền của Cơ Hạo mạnh mẽ đánh thành hai bộ phận!

Gân cốt và nội tạng Xi Vưu bốc khí nóng hôi hổi còn ở lại tại chỗ, máu thịt toàn thân hắc lại bị một quyền của Cơ Hạo đánh cho rời cơ thể bay ra, hóa thành từng tia huyết khí biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Ở tại chỗ chỉ còn lại một khung xương đầm đìa máu của Xi Vưu, hắc còn mở to hai mắt nhìn không biết làm sao nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Chương 1662: Bàn Hi Thánh Thể

Trong Thần Quy lâu, Đế Úc sắc mặt như đất nhìn Xi Vưu toàn thân chỉ còn một bộ khung xương và lục phủ ngũ tạng, hai tròng mắt trên gương mặt hỗn độn quay tròn vù vù.

Hắn đột nhiên dùng sức giơ lên chén rượu mỹ ngọc chạm thành trong tay, hung hăng nện ở trên sàn giáp xác con đồi mồi năm màu chế thành, chén rượu rơi vỡ nát, Đế Úc điên cuồng tức giận mắng: “Chúc Dung lão phế vật này, hẳn đề cử đều là thứ ‘nhân tài’ nát bét gì vậy? Cái gì thượng cổ đệ nhất chiến sĩ, thế mà bị người ta một quyền phế đi.”

Đế Úc dậm chân mắng: “Phế vật, thật sự là phế vật, còn được xưng cơ thể bất tử bất diệt, nhìn xem bộ dáng chật vật này, đây là cái thứ rách nát gì vậy?”

Một tòa truyền tống trận trong Thần Quy lâu không ngừng lóe ra ánh sáng chói lóa, từng đám đông chiến sĩ Xi Vưu ma quân khuôn mặt thô lậu hung mãnh gào thét từ trong truyền tống trận lao ra, vung binh khí hội tụ vào trong quân trận không lồ ngoài lầu.

Mấy chục quân trận hình dạng cái kéo đan xen lẫn nhau, tản mát ra huyết ** khí ngập trời, quần lầy chém giết với vô số Kim Ô đạo binh tạo thành Thuần Dương Tru Tuyệt Kiếm Trận. Từng luồng sát khí màu máu phóng lên cao, cùng kiếm quang màu vàng như vô số hạt mưa hạ xuống đâm chém lẫn nhau, trên không trung tràn đầy tiếng va chạm bén nhọn, không ngừng có nhuệ khí sắc bén tản ra.

Không trung thỉnh thoảng có từng mảng lớn thi thể rơi xuống, trên thân thể nhiều chiến sĩ ma quân rơi xuống quần quanh Kim Ô chân hỏa màu vàng, thân thể bọn họ đang nhanh chóng cháy thành tro, từng làn khói phóng lên cao, như các cột khói báo động đứng sừng sững ở giữa thiên địa, tuyên bố sự tàn khốc của chiến tranh cùng giết chóc.

Các chiến sĩ ma quân điên cuồng chém giết này nghe được Đế Úc đánh giá đối với Xi Vưu, vốn đã lâm vào trạng thái điên cuồng bọn hắn càng thêm phát điên, trừ đám đông chiến sĩ không ngừng hội tụ vào quân trận giằng co với Kim Ô đạo binh, càng có đám đông chiến sĩ ma quân rít gào khàn cả giọng hướng Cơ Hạo xung phong.

Cơ Hạo cất tiếng cười to, hắn gọi ra Bàn Cổ Kiếm, tùy tay một kiếm đem đầu Xi Vưu chém xuống, hai tay cầm kiếm chém ngang một đòn, cả mảng lớn kiếm quang màu đen giống như sóng to quay cuồng, đem toàn bộ chiến sĩ ma quân hướng hắn phóng đi nháy mắt nuốt hết.

Kiếm quang màu đen chất chứa vô số hủy diệt chi lực, toàn bộ sự vật chạm tới đều hóa thành hư ảo. Chỉ có khung xương Xi Vưu bị kiếm quang không ngừng tấn công, khung xương hắn miễn cưỡng duy trì hoàn chỉnh, mặt ngoài khung xương quanh quẩn các tia huyết quang mờ hồ, đau khổ ngăn cản hủy diệt chi lực ăn mòn.

Trong đầu lâu Xi Vưu càng phát ra tiếng điên cuồng hét lên bén nhọn: “Cơ Hạo tiểu nhi, ngươi đừng vội càn rỡ, năm đó ta bị thiên đạo Bàn Cổ thế giới áp chế, một thân ma công chỉ có thể phát huy một hai phần mười, cũng có thể đánh cho nhân tộc người không tụ được thành quân! Hôm nay ta đã là đại tướng quân nhân tộc người, chấp chương quân quyền nhân tộc, phụ trách chém giết chinh chiến khắp nơi, đây là chức tì Nhân Hoàng nhân tộc người khâm phong.”

Xi Vưu cười đặc biệt dữ tợn: “Có Nhân Hoàng người sắc phong chức tì, thiên đạo Bàn Cổ thế giới đã không thể thương tổn ta, ngươi cứ chờ ta khôi phục toàn bộ ma lực, lại đến phân cao thấp sinh tử với ngươi!”

Cơ Hạo một kiếm đánh chết mấy ngàn chiến sĩ ma quân, nghe được tiếng gầm của Xi Vưu hắn không khỏi ngẩn ngơ —— Đế Úc tên ngu xuẩn này, hắn thế mà lại dùng đặc quyền Nhân Hoàng, sắc phong Xi Vưu làm đại tướng nhân tộc?

Thời thượng cổ, Xi Vưu ma uy ngấp trời, Hiên Viên thánh hoàng cũng nhiều lần chịu thiệt dưới tay hắn. Nếu không phải Xi Vưu lúc nào cũng bị thiên địa ý chí Bàn Cổ thế giới áp chế, Hiên Viên thánh hoàng thống lĩnh liên minh bộ lạc nhân tộc có lẽ không đợi được tới một ngày thắng lợi, đã sớm bị Xi Vưu tiêu diệt.

Đại địch hung tàn như thế, Đế Úc thế mà lại sắc phong Xi Vưu làm đại tướng nhân tộc, dùng khí vận nhân tộc giúp hắn che giấu thiên địa ý chí chú ý, giúp hắn tránh được thiên đạo Bàn Cổ thế giới áp chế?

“Đế Úc, người tên ngu xuẩn từ đầu tới chân này!” Cơ Hạo lại vạch ra một kiếm, kiếm quang màu đen như vô số ngôi sao băng cấp tốc xuyên qua trong hư không, hung hăng đánh ở trên khung xương Xi Vưu. Từng cái xương của Xi Vưu bị đánh thủng, bị đánh nát, sương mù máu nồng đậm không ngừng từ trong hư không trào ra, không ngừng bám vào ở trên khung xương của hắn, gần như điên cuồng chữa trị thân thể vỡ nát của hắn.

Càng làm người ta kinh ngạc hơn là, theo số lượng chiến sĩ ma quân bị Kim Ô đạo binh đánh chết càng lúc càng nhiều, huyết vụ trong hư không trào ra lại càng thêm nồng đậm, mắt thấy trên khung xương đầm đìa máu của Xi Vưu dần dần có các tia máu thịt sinh trưởng ra, hơn nữa trên các khớp xương của hắn có gai xương dày đặc nhỏ bé bén nhọn sinh ra, tự động khiến thân thể hắn gia tăng thêm vài phần dữ tợn.

Cơ Hạo thâm trầm nhìn Xi Vưu một cái, tay phải hắn giơ lên Bàn Cổ Kiếm, tay trái mở ra, lòng bàn tay ngấm chuẩn khung xương Xi Vưu, thấp giọng ngâm xương một tiếng.

Trong hồng hoang tinh không Bàn Cổ thế giới, Thái Dương Tinh đột nhiên bộc phát ra hào quang loá mắt trước nay chưa từng có, vô số hồng hoang tinh thần trong tinh không đồng thời khẽ run lên. Thái Dương Tinh chính là ngôi sao đứng đầu, bọn chúng đều hưởng ứng Thái Dương Tinh kêu gọi, toàn lực phóng ra ánh sao.

Trên không Bàn Cổ mỗ đại lục, vô số tinh tú hiện hình ban ngày, ánh sao bảy màu đêm bầu trời chiếu rọi màu sắc rực rỡ, khiến người ta không thể mở hai mắt.

Trong thiên địa có một tiếng nổ lớn vang lên ở trong linh hồn tất cả mọi người, lòng bàn tay Cơ Hạo hiện ra một vầng mặt trời màu đen, vô lượng ánh sao ùn ùn rót vào trong vầng mặt trời này, một áp lực khủng bố khiến Xi Vưu hoàn toàn không thể nhúc nhích từ trên trời giáng xuống.

Cảm giác tuyệt vọng trước nay chưa từng có khiến Xi Vưu thét khàn cả giọng, hắn cảm giác được sự hủy diệt ngay tại trước mắt!

Xi Vưu từng ngay cả Hiên Viên Kiếm của Hiên Viên thánh hoàng cũng không thể triệt để tru sát, chỉ có thể mượn dùng các nơi tuyệt vực của tứ hoang đại lục đem mảnh thân thể trấn áp, được xưng bất tử bất diệt đã cảm giác được ngập đầu tai ương buông xuống. Cơ Hạo tìm hiểu dung hợp hủy diệt đại đạo, phối hợp lực lượng tinh tú khắp tinh không Bàn Cổ thế giới, quả thực có được năng lượng triệt để phá diệt hắn.

Khung xương Xi Vưu kịch liệt run rẩy, hắn theo bản năng phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Vô số chiến sĩ ma quân đang giằng co với Kim Ô đạo binh đều gào thét bỏ lại đối thủ, liều mạng hướng Cơ Hạo xung phong.

Mấy chục quân trận giống như cái kéo từ trong hư không hướng vào đầu Cơ Hạo xay sát, ma khí cuộn cuộn hóa thành tinh quang màu máu bộc lộ sắc bén, mang theo tiếng kêu chói tai trái phải đan xen chém giết hướng về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, Bàn Cổ Kiếm ở tay phải tùy tay đảo qua, mười hai quân trận cái kéo âm âm vỡ nát, chiến sĩ ma quân lấy hàng chục vạn để tính hóa thành tro bụi.

Hắn đang muốn vùng kiếm đem chiến sĩ ma quân còn lại chém giết toàn bộ,

đột nhiên một cái tay nhỏ trắng trẻo non mịn vô thanh vô tức từ phía sau Cơ Hạo thò ra, cái tay nhìn như non mịn mảnh mai nhẹ nhàng đặt ở trên lưng Cơ Hạo, chỉ nghe một tiếng nổ vang, Cơ Hạo chỉ cảm thấy phía sau có một lực đạo đáng sợ đánh tới, mấy cái xương sau lưng hắn phát ra tiếng vỡ vụn ‘Răng rắc’, một cơn đau ập tới, hắn bị một chưởng đánh bay xa mấy chục dặm.

“Y?” U Minh giáo chủ đột nhiên kinh hô thành tiếng, trong U Minh chi khí xa xa vây quanh toàn bộ lâm viên truyền đến tiếng kinh ngạc của hắn: “Cơ Hạo đại đệ đệ ý chút, Bàn Hi thánh thể... Sao lại biến thành bộ dáng như thế?”

Cơ Hạo bị đánh bay chợt quay đầu, quả nhiên, đánh lén ở phía sau hắn, chính là Bàn Hi năm đó hắn từ Bàn Hi thế giới mang về.

Bản ngã thần hồn Bàn Hi đã sớm hủy diệt, chỉ còn lại có một thánh thể không thể phá vỡ hình dạng như thiếu nữ mười sáu, đang lẳng lặng lơ lửng ở hư không, mặt không biểu cảm nhìn Cơ Hạo. Trong con ngươi của nàng lóe ra u quang bảy màu, dưới làn da trắng nõn có vô số phù văn kỳ dị như ẩn như hiện.

“Hi Cơ, giết Cơ Hạo!” Tiếng cười điên cuồng của Đế Úc không ngừng từ trong Thần Quy lâu truyền đến.

Chương 1663: Đối Thủ Khó Chơi

“Bàn Hi!” Cơ Hạo cũng lẩm bẩm một tiếng trầm thấp.

Năm đó sau khi đánh cược với dị tộc ở Bàn Hi thế giới, Bàn Hi thánh thể bị thánh điện thu đi. Hôm nay gặp lại, Bàn Hi bản ngã thần hồn đã sớm hủy diệt lại khôi phục năng lực hành động, xem gương mặt cứng nhắc của nàng, nàng hẳn là vật chết; nhưng trong con người của nàng lại lóe ra u quang bảy màu, tràn ngập khí tức thâm thúy tà dị khó có thể hình dung, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Một trong mười tám ngục thiên hóa thân của U Minh giáo chủ là Huyết Trì đạo nhân vô thanh vô tức từ bên người Cơ Hạo xông ra, hẩn nhìn Bàn Hi thấp giọng lẩm bẩm: “Bần đạo và nhân tộc rất có mấy phần giao tình, Bàn Hi thánh thể này, bần đạo và mấy vị đại vu tể của Vu Điện đã từng liên thủ tìm hiểu, thu hoạch rất hậu hĩnh, nhưng lấy năng lực của bần đạo, cũng không cách nào ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy đem nàng luyện chế hoàn toàn!”

Bản tôn Thi đạo nhân của U Minh giáo chủ là đại hành gia luyện chế cường thi con rối, Bán Long Tu La, Huyết Trì Âm Quỷ hẳn luyện chế, đều là con rối chiến sĩ lợi hại hàng đầu. Hẩn cũng không thể đem Bàn Hi thánh thể ở trong khoảng thời gian ngắn luyện chế thành công, như vậy Bàn Hi trước mắt có thể tự nhiên hành động, hơn nữa cho Cơ Hạo một chương đánh lén, hiển nhiên không phải bút tích xuất phát từ nhân tộc.

“Bàn Hi!” Xi Vưu nghiêng rằng, vạn phần gian nan chống đỡ kiếm quang của Cơ Hạo tấn công, toàn thân nát bươm hẳn nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Bàn Hi, trong ánh mắt hung ác lại tràn ngập sự tham lam.

Bàn Hi, di thể sót lại của thánh nhân mở Bàn Hi thế giới, bị lực lượng chưa biết cải tạo thành đả thủ cường hãn có thể tự nhiên hành tẩu. Khung xương Xi Vưu run nhè nhẹ, nếu hẳn có thể cắn nuốt thứ Bàn Hi để lại, như vậy lực lượng

của hắn có thể tăng trưởng đến cấp độ nào?

Tiếng thét chói tai của Đế Úc không ngừng từ trong Thần Quy lâu truyền đến, hắn bệnh tâm thần tru lên, lệnh cường chế Bàn Hi đánh chết Cơ Hạo.

Khuôn mặt xinh đẹp cứng ngắc của Bàn Hi khẽ động, một nụ cười cực kỳ quỷ dị, lại xinh đẹp tuyệt luân lặng lẽ hiện lên, trong nháy mắt tiếp theo nàng đột nhiên đến trước mặt Cơ Hạo, hai cái tay nhỏ nhắn mang hào quang rực rỡ đủ mọi màu sắc, theo tiếng sét mơ hồ không ngừng hướng ngực Cơ Hạo nện xuống.

Cơ Hạo hét lớn một tiếng, trong cơ thể nửa Bàn Hành thế giới kịch liệt chấn động, thế giới lực dung hợp hủy diệt đại đạo, hóa thành một mảng ánh lửa màu đen dinh dính vụn vụn từ lòng bàn tay hắn phun ra, ẩn ký mặt trời màu đen ở lòng bàn tay trái chưa thể kịp đánh về phía Xi Vưu ầm ầm bùng nổ, hung hăng đánh vào trên bàn tay màu sắc rực rỡ của Bàn Hi.

‘Ông’ một tiếng nổ lớn, ngay cả Huyết Trì đạo nhân ở bên người Cơ Hạo sắc mặt cũng trở nên kinh hãi, theo bản năng hóa thân thành các đạo huyết ảnh cấp tốc chạy trốn, Xi Vưu thấp giọng rít gào muốn hướng Cơ Hạo bên này lao tới thân thể càng nhoáng lên một cái, hai cánh tay đầm đìa máu ôm chặt cái đầu bị Cơ Hạo một kiếm chém rụng, sải bước hướng Thần Quy lâu chạy đi.

Bàn tay Cơ Hạo và bàn tay Bàn Hi hung hăng va chạm với nhau, Bàn Cổ chi thể tiêu thành và Bàn Hi thánh thể trạng thái hoàn toàn va chạm chính diện. Cơ Hạo chỉ cảm thấy một lực lượng khổng lồ đáng sợ giáp mặt đánh tới, toàn bộ xương cốt tay trái hắn đồng thời nứt ra vô số vết.

“Tốt! Thân thể thánh nhân khai thiên tích địa, quả nhiên uy lực vô cùng!” Cơ Hạo rống to, lực phủ ngũ tạng đều bị lực lượng khổng lồ trên bàn tay Bàn Hi chấn động thiếu chút nữa lộn lại từng cái, một dòng máu trào ngược tới trong cổ họng. Hắn há mồm, từng tia khí nóng không ngừng từ trong miệng phun ra, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

Thân thể Bàn Hi cũng kịch liệt run rẩy một trận, trong con mắt lóe ra u quang

bảy màu không phải không có kinh ngạc nhìn quét Cơ Hạo một cái. Con người bảy màu thâm thúy mà tà dị ở trong một cái nhìn quét này đột nhiên trở nên linh động dị thường, trong cơ thể Bàn Hi rõ ràng tồn tại một thần hồn cực kỳ cường đại, linh trí no đủ!

“Vực Ngoại Thiên Ma?” Cơ Hạo tức giận nhìn Bàn Hi.

Khóe miệng Bàn Hi hơi cong lên, cười ngọt ngào dị thường, trong hai cánh tay trắng nõn so với cánh tay Cơ Hạo tinh tế hơn rất nhiều cũng truyền đến tiếng xương nứt khe khẽ, ánh sáng cầu vồng đủ mọi màu sắc ở lòng bàn tay nàng trở nên đặc biệt lấp lánh hoa lệ, ánh sáng sắc sỡ xoay tròn, lòng bàn tay nàng trào ra lực lượng hùng hồn dị thường cứng cỏi, dị thường dính người, giống như hai vòng xoáy thật lớn gắt gao hấp thụ bàn tay Cơ Hạo.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, quang, điện, ám...

Lực lượng các loại thiên địa pháp tắc Bàn Hi thế giới có được ở trong cơ thể Bàn Hi cấu thành một cái luân hồi lực lượng to lớn mà hoàn mỹ, hóa thành hai vòng xoáy to lớn hấp thụ thân thể Cơ Hạo khiến hắn không thể động đậy, càng giống như hai cái cối xay to lớn không ngừng nghiền mài pháp lực của Cơ Hạo.

Ngọn lửa màu đen cấp tốc dâng trào ở lòng bàn tay Cơ Hạo, lực lượng hủy diệt gào thét rống giận, từ lòng bàn tay Cơ Hạo không ngừng phun ra, cũng hóa thành một dòng suối ánh sáng màu đen đường kính nghìn trượng, gắt gao hấp thụ bàn tay Bàn Hi, lực lượng hủy diệt cũng giống như một cái cối xay thật lớn, điên cuồng nghiền mài nguyên khí của Bàn Hi.

Từng đợt lực lượng to lớn không ngừng từ trong cơ thể Cơ Hạo và Bàn Hi hướng đối phương trào ra, từng đợt lực đánh mạnh mẽ dị thường va chạm lẫn nhau, không ngừng phát ra tiếng vang trầm đình tai nhức óc. Tòa lâm viên này của Đế Úc ở trong tiếng nổ lớn khe khẽ run rẩy, từng ngọn núi không ngừng tan rã, từng tòa cung điện không ngừng sụp đổ, Thần Quy lâu cao lớn hoa mỹ cũng cấp tốc sụp đổ, từng khối giáp xác đồi mồi đẹp đẽ không ngừng vỡ vụn rơi xuống.

“Hi Cơ, giết hẳn!” Đế Úc đứng ở nóc Thần Quy lâu sắp sụp đổ, hoa chân múa tay lớn tiếng tru lên: “Ha ha, giết hẳn... Ta thậm chí có thể cân nhắc, sắc phong người làm chính phi của ta! Ha ha, cho dù người là một người chết!”

Trong mắt Đế Úc lóe ra âm quang tà dị, hắn nhìn khuôn mặt xinh đẹp vô hạn của Bàn Hi, còn có thân hình lồi lõm linh lung kia, thân thể khẽ run rẩy: “Hi hi, cô bé sống sờ sờ hoạt sắc sinh hương chơi nhiều rồi, người chết... Còn là thánh nhân khai thiên tích địa đã chết, có chút ý tứ đó!”

Mấy thiếu niên phù hoa quần áo hở hang đứng ở phía sau Đế Úc, bọn hắn đồng thời phát ra tiếng cười to phóng đảng.

Tay trái Cơ Hạo đứng vững áp lực to lớn Bàn Hi đưa tới, tay phải giơ lên Bàn Cổ Kiếm, hướng ngực Bàn Hi đâm tới từng tắc một. Trong Bàn Cổ Kiếm một mảng hào quang đại khái giống như cự phủ chột lóe, trên mũi kiếm lóe ra một điểm sáng lạnh lẽo, mũi kiếm cách ngực Bàn Hi còn khoảng một thước, kiếm ý vô hình đã xé rách quần áo của nàng, để lại trên ngực nàng một tia vết máu rõ ràng có thể thấy được.

Bàn Cổ Kiếm sắc bén vô cùng, đặc biệt sau khi dung hợp thanh Bàn Cổ Đại Phủ kia đạt được ở Bàn Hành thế giới, sự sắc bén của Bàn Cổ Kiếm càng tăng vọt lên tới trình độ khiến Cơ Hạo cũng không thể lý giải. Bàn Hi thánh thể ở dưới sự sắc bén của Bàn Cổ Kiếm bị kiếm ý xé rách từng tia một, từng dòng máu tươi bảy màu không ngừng từ trong vết thương chảy ra, sau khi đụng tới không khí không ngừng hóa thành bảo châu lưu ly bảy màu to nhỏ rơi xuống mặt đất.

“Ta biết là các người đã khống chế thân thể Bàn Hi.” Cơ Hạo nhìn đôi mắt lóng lánh u quang bảy màu của Bàn Hi: “Chỉ là ta không rõ, Vực Ngoại Thiên Ma các người hung ác thành tánh, vì sao sẽ cấu kết với Đế Úc phế vật này?”

Trong mắt Bàn Hi một luồng hung quang chột lóe rồi biến mất, nàng cúi đầu nhìn vết thương không ngừng sâu thêm trên ngực, đột nhiên thấp giọng cười: “Nhân tộc các người không phải có thói quen nuôi dưỡng súc vật cung cấp

thịt để ăn sao? Tộc ta chuẩn bị đem nhân tộc coi là súc vật nuôi dưỡng, đầu mục nhân tộc đã muốn phối hợp chúng ta, làm giảm đi sức chống cự của lũ súc vật, cứ sao mà không làm?”

Cười ‘Hì hì’, đôi tay Bàn Hi đột nhiên rung lên, xương khớp tay trái Cơ Hạo phát ra một tiếng vang thanh thúy, cánh tay hăn chọt gãy gập chín mươi độ.

Chương 1664: Cửu Châu Chi Binh

Gãy xương?

Cơ Hạo chột nhìn về phía cánh tay gãy gập, đồng thời trong lòng chột lóe một điểm linh quang.

Cánh tay bị lực lượng khổng lồ của Bàn Hi chấn gãy, cái này coi như là một loại hủy diệt nhỉ? Cơ Hạo cười ‘Ha ha’ một tiếng, tay trái hắt đột nhiên vô thanh vô tức phân giải thành một mảng hạt tối màu đen, hai cánh tay của Bàn Hi mang theo ánh sáng hư ảo bảy màu tiến quân thần tốc, hướng tới ngực hắt đánh xuống.

Trong nháy mắt tiếp theo, sự linh ngộ của Cơ Hạo đối với hủy diệt đại đạo dung hợp bỗng gia tăng một tia, cánh tay phân giải của hắt tự dừng sinh trưởng ra, bộ dạng không khác cánh tay ban đầu một chút nào, chỉ có lực lượng cánh tay còn có hủy diệt lực chất chứa trong đó đồng thời tăng trưởng ba thành.

Hủy diệt chính là nguồn gốc của lực lượng!

Vô luận là hủy diệt vật khác, hay là hủy diệt bản thân.

Cánh tay gãy mang tới cho Cơ Hạo đồn ngộ khiến hắt thi triển ra thần thông khó lường, cánh tay mới sinh nhẹ nhàng băng quơ chớp đôi tay Bàn Hi, ngọn lửa màu đen cùng ánh sáng hư ảo bảy màu kịch liệt va chạm, một lần này cánh tay Cơ Hạo chỉ khẽ chấn động một chút, trong cánh tay trắng nõn của Bàn Hi lại truyền đến tiếng xương khớp nứt vỡ đáng sợ.

“Cơ Hạo!” Trong con người của Bàn Hi u quang bảy màu chột mãnh liệt, nàng nhìn Cơ Hạo âm trầm nói: “Tôn chủ tộc ta có lệnh, người chính là đại địch của tộc ta, tộc nhân tộc ta...”

“Ồn ào, tộc nhân tộc người có thể làm khó dễ được ta?” Cơ Hạo cười dài một

tiếng, cánh tay trái đưa đẩy, lửa màu đen biến thành dòng suối ánh sáng to lớn căn nát ánh sáng hư ảo bảy màu đôi tay Bàn Hi phun trào, cứng rắn ở trên cánh tay trắng nõn non mịn của Bàn Hi giật xuống mảng lớn da thịt, lộ ra xương cánh tay trong suốt long lanh, dày đặc vết nứt của nàng.

Cơ Hạo dùng sức đem Bàn Hi chấn động lui về phía sau mấy chục bước, hai tay cầm kiếm hướng vào đầu nàng bổ xuống.

Bàn Cổ Kiếm phát ra một tiếng kiếm ngân cao vút, nháy mắt Cơ Hạo vùng kiếm, vô số ngôi sao trên trời đồng thời sáng lên, từng ánh sao xuyên thấu qua tinh không xa xôi rót vào trong Bàn Cổ Kiếm, toàn thân trường kiếm tản mát ra hào quang bảy màu loá mắt, ở trong thiên địa kéo ra một quãng sáng bảy màu to lớn rực rỡ, giống như trên trời buông xuống một cái thác nước màu sắc rực rỡ, thế không thể đỡ, cuồn cuộn hướng Bàn Hi chém xuống.

Sắc mặt Bàn Hi kịch liệt run rẩy một cái, thân thể của nàng hơi cứng ngắc trong nháy mắt, nàng đột nhiên vỗ hai tay, mùi thơm thoang thoảng từ lòng bàn tay nàng phun ra, từng tia hào quang hóa thành một đàn tràng ánh sáng bảy màu huy hoàng loá mắt đứng sừng sững ở đỉnh đầu nàng, đàn tràng ánh sáng toàn thân ba mươi sáu tầng, trong mỗi một tầng đều có sáu tòa bảo tháp rạng rỡ tỏa sáng, trên bảo tháp có vô số kim giáp thần nhân chạy lui tới, tản mát ra khí tức thần thánh làm người ta nhìn không được quỳ bái.

Đối mặt một kiếm kinh người của Cơ Hạo, Vực Ngoại Thiên Ma đã không chế thân thể Bàn Hi theo bản năng từ bỏ cứng đối cứng với Cơ Hạo, lựa chọn dùng thần thông chủng tộc mình sở trường nhất đối địch.

Cơ Hạo cười. Bọn Vực Ngoại Thiên Ma tất nhiên khó chơi, lại có điểm yếu trong xương tủy bọn họ. Bọn họ theo bản năng tin tưởng lực lượng bản tộc, lại không tin tưởng lực lượng của Bàn Hi khai thiên thánh nhân này. Nếu Vực Ngoại Thiên Ma không chế Bàn Hi thánh thể có thể triệt để phát huy toàn bộ lực lượng của Bàn Hi, Cơ Hạo hiện nay cũng khó làm gì được nàng.

Nhưng đối mặt Cơ Hạo uy hiếp, Vực Ngoại Thiên Ma này lựa chọn dùng ma công bản thân đối kháng, từ bỏ sức mạnh to lớn của Bàn Hi thánh nhân, đây là tự mình muốn chết!

Bàn Cổ Kiếm nhắm vào đầu hạ xuống, ba mươi sáu tầng đàn tràng ánh sáng bảy màu vô thanh vô tức vỡ vụn, mỗi một tầng sáu tòa bảo tháp đều bị kiếm quang xé nát, vô số kim giáp thần nhân phát ra tiếng tru thê lương bị một kiếm của Cơ Hạo chém giết. Kiếm quang hiện lên, Bàn Cổ Kiếm bổ mạnh vào trên người Bàn Hi, mũi kiếm từ mi tâm nàng bổ xuống, từ bụng nàng bổ ra, thiếu chút nữa đem nàng một kiếm chém thành hai mảnh.

“Xuống tay lưu tình!” Nháy mắt Cơ Hạo vùng kiếm, U Minh giáo chủ ở một bên cuống quýt rống to.

Chính là U Minh giáo chủ kêu to một tiếng, cổ tay Cơ Hạo hơi nâng lên, lúc này mới miễn đi đại họa Bàn Hi bị một kiếm chém thành hai mảnh. Dù là như thế, thân thể Bàn Hi cũng bị cắt rách hơn phân nửa, vô số máu tươi bảy màu phun ra, sau khi đụng tới không khí liền lập tức hóa thành bảo châu bảy màu ‘Đình đình đang đang’ rơi xuống mặt đất.

Vực Ngoại Thiên Ma nấp ở trong cơ thể Bàn Hi phát ra tiếng thét chói tai thê lương, hóa thành một quầng sáng bảy màu vội vàng bay vút lên trời.

Bàn Cổ Chung phát ra tiếng nổ vang trầm thấp từ đỉnh đầu Cơ Hạo bay lên, từng đạo hỗn độn khí phun trào, hóa thành một cái lồng khí hình chuông cực lớn đem luồng hào quang bảy màu kia gắt gao khóa lại bên trong. Cơ Hạo há mồm, một ánh lửa màu đen phun ra, ánh lửa dạng cỏ linh chi nháy mắt đem hào quang bảy màu cuốn vào, hủy diệt chi lực đột nhiên bùng nổ, trong mấy nhịp thở đã đem Vực Ngoại Thiên Ma này hóa thành hư ảo.

Từng đạo linh hồn bốn nguyên lực hùng hồn không ngừng từ trong ánh lửa màu đen chảy ra. Đạo đài của Cơ Hạo toàn lực phát động, đem linh hồn bốn nguyên thiên ma sau khi bị luyện hóa thổ nạp vào thân mình. Cơ Hạo tóm cái cổ

phun máu của Bàn Hi, quay đầu hướng Huyết Trì đạo nhân cười nói: “Tiền bối muốn nàng? Nhưng, cái này thuộc về Vu Điện nhân tộc ta!”

Huyết Trì đạo nhân hung hăng trừng mắt nhìn Cơ Hạo một cái, quát lớn: “Bớt dong dài, Bàn Hi này là bản đạo và nhân tộc sở hữu chung, mau mau đem nàng đưa tới, xem một kiếm này của người...”

Huyết Trì đạo nhân đột nhiên rùng mình, giống như gặp quỷ nhìn Bàn Cổ Kiếm trong tay Cơ Hạo.

Hắn lúc này mới tỉnh ngộ, vô luận Bàn Hi là bị ai khống chế thân thể, thánh thể của nàng chính là thân thể khai thiên thánh nhân không hơn không kém. Cho dù thế giới bốn nguyên của Bàn Hi thế giới không cường đại như Bàn Cổ thế giới, đường đường thánh thể của khai thiên thánh nhân, cũng không phải bình khí tầm thường có thể tổn hại.

Một kiếm của Cơ Hạo thiếu chút nữa đem Bàn Hi chém thành hai mảnh, Bàn Cổ Kiếm trong tay hắn nhìn như đen sì không bắt mắt, rốt cuộc là chí bảo cỡ nào?

Trái tim Huyết Trì đạo nhân cũng đang run rẩy —— sợ là hai thanh sát phạt chí bảo cộng sinh kia của bản tôn nhà mình, cũng không sắc bén bằng Bàn Cổ Kiếm? Hừ hừ, Cơ Hạo tiểu tử này càng ngày càng làm người ta cảm thấy khủng bố!

Trong Thần Quy lâu phía dưới, Đế Úc phát ra tiếng thét chói tai không thể tin được, hắn nhảy dựng lên gào thét: “Sao có thể? Hi Cơ, Hi Cơ của ta! Cơ Hạo, người dám thương tổn Hi Cơ của ta? Mau mau đem Hi Cơ đưa ta, nếu không người chính là sinh tử đại địch của nhân tộc ta!”

Cơ Hạo lạnh lùng nhìn Đế Úc: “Sinh tử đại địch? Người cũng có tư cách nói điều này?”

Giơ lên Bàn Cổ Kiếm, Cơ Hạo đang muốn đã làm thì làm cho trót chém giết

Đế Úc, trên bầu trời một luồng sáng cấp tốc hạ xuống, Cao Đào cười ở trên lưng Hải Trãi, vô cùng sốt sắng từ bầu trời hạ xuống: “Cơ Hạo, Cơ Hạo, tạm thời đừng quản chuyện nơi này nữa, bên kia... Cần Cửu Châu chi binh!”

Cơ Hạo ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Cao Đào: “Cửu Châu chi binh? Giải thích thế nào?”

Cao Đào trầm giọng nói: “Thu Cửu Châu binh khí, tốt nhất là các Cửu Châu binh khí từng giết chóc sinh linh, dung nhập trong lô đỉnh, mượn khí chinh chiến giết chóc của dũng sĩ nhân tộc ta, trấn áp bốn phương.”

Cơ Hạo liếc mắt chớp mắt nhìn Cao Đào, Tự Văn Mệnh đúc cửu đỉnh, cần Cửu Châu chi binh?

Hắc, cửu đỉnh này còn chưa thành tựu, Tự Văn Mệnh đã đem cái khái niệm ‘Cửu Châu’ này đưa ra rồi? Xem ra, Cao Đào cũng đã tiếp nhận ý kiến này.

“VẬY, THẰNG NHÃI NÀY?” CƠ HẠO CHỈ VÀO ĐẾ ÚC.

“Tạm lưu hẩn lại.” Cao Đào thâm trầm nhìn Đế Úc một cái.

Chương 1665: Hoa Tư Bi Ca

Lúc Cơ Hạo tấn công Thần Quy lâu, đất tổ Hoa Tư thị, trong lôi trạch hắc sơn, tiếng hô giết như sấm sét, chấn động lôi trạch phạm vi ức vạn dặm chấn động bất an. Vô số lôi vân ở trên bầu trời đan thành lôi điện hải dương kéo dài vô biên, gắt gao dây dưa cùng một chỗ với một mảng lớn ma vân màu đỏ đen.

Trong tông miếu cấm địa Hoa Tư thị, Hoa Tư thị đương đại tộc trưởng Hoa Tư Thanh Diệp mái tóc dài bay múa, lỗ lỗ thân trên, gân xanh toàn thân lồi lên, một tầng điện quang mơ hồ vờn quanh toàn thân, khí thế hùng hồn như thiên thần, đang sải bước vòng quanh tông miếu bước nhanh hành tẩu.

Tay trái hắn cầm một tấm khiên tam giác màu bạc, trong cái phất tay trên tấm khiên một khuôn mặt lôi thú không ngừng phun ra mảng lớn điện quang, đánh cho ma vân màu đỏ đen xung quanh vỡ vụn từng tắc một; tay phải hắn cầm một cây giáo so với thân thể hắn còn dài hơn một nửa, trên đầu giáo làm từ đồng xanh lại là một khối lôi tinh màu tím, trên đầu mâu bén nhọn chín cái lôi phù lóe lên chói mắt, không ngừng phun ra sấm sét cuồn cuộn.

Lôi hỏa màu tím to bằng nắm tay từ trên giáo phát ra, ngẫu nhiên trong ma vân có ‘ma đầu’ khuôn mặt vặn vẹo gào thét lao ra, mở cái mồm rộng hướng Hoa Tư Thanh Diệp vỗ tới, lôi hỏa màu tím đánh ở trên thân các ma đầu này, chỉ nghe một tiếng sét đánh, đám ma đầu đó đều nổ tung hết thành phần.

‘Ma đầu’, đúng vậy, nguyên thủy ma chủng là xưng hô như thế các sự vật khủng bố khuôn mặt vặn vẹo, chỉ có một đầu hoặc là hơn phân nửa cái thân thể, vô hình vô chất lại có thể xâm nhiễm linh hồn, làm người ta lâm vào ma chương vô biên.

Phàm là nhân tộc bị nguyên thủy ma chủng lây dính, trong lòng một khi có ma niệm sinh thành, ma niệm rời cơ thể bay ra, nếu là phụ cận vừa lúc có các loại cảm xúc mặt trái thất tình lục dục, những ma niệm này sẽ cắn nuốt các cảm

xúc mặt trái đỏ cấp tốc sinh trưởng lớn mạnh, nếu cảm xúc tiêu cực đủ, bọn chúng sẽ thuận lợi trưởng thành trở thành ma đầu ăn mòn linh hồn nhân tộc khắp nơi.

Chỉ cần bị ma đầu xâm nhập trong cơ thể, nếu nội tâm không đủ cường đại, không đủ chính khí trấn áp ma đầu, thì sẽ có ma chủng nảy sinh, dần dần mọc rễ nảy mầm trong lòng, đem ma niệm vô biên rót vào linh hồn. Theo các loại ý niệm mặt trái trong linh hồn không ngừng nảy sinh, linh hồn người này sẽ dần dần vận vẹo, sa đọa, cuối cùng luân hãm thành tù binh của nguyên thủy ma chủng, trọn đời không thể siêu sinh.

“Cút ngay, các người... Các người...” Hoa Tư Thanh Diệp thở hỗn hển kích phát cây giáo trong tay, từng đạo lôi hỏa màu tím gào thét đánh ra bốn phương tám hướng, đem vô số ma đầu mới sinh, còn chưa quá cường đại đánh nát nát. Khí tức ma niệm màu đen từ trong cơ thể ma đầu sụp đổ nhộn nhạo ra, trên tấm khiên ở tay trái Hoa Tư Thanh Diệp điện quang lưu chuyển, đem những làn khí màu đen đó không ngừng triệt để nghiền nát.

Trên gương mặt Hoa Tư Thanh Diệp các mạch máu màu xanh đen nhô lên, vô số mạch máu vận vẹo ở trên mặt hằn uồn lượn đan xen, vừa vận cấu thành một chữ ‘Ma’. Bàn Cổ thể giới vốn không có chữ ‘Ma’ này, chữ này Hoa Tư Thanh Diệp trên mặt, là chữ ‘Ma’ đầu tiên của Bàn Cổ thể giới, có được ma uy khó lường, người thường nếu nhìn thoáng qua mặt hằn cũng sẽ lập tức nhập ma.

Theo lý thuyết, Hoa Tư Thanh Diệp sớm nên luân hãm thành nanh vuốt của nguyên thủy ma chủng, đã sớm triệt để mất hết linh trí.

Nhưng mi tâm hằn lóe ra một mảng điện quang, phía sau hằn càng có vô số hào quang lôi điện nhỏ bé dây dưa mà thành một bóng dáng lôi long cấp tốc uồn lượn bay múa. Lôi long thỉnh thoảng mở ra cái mồm rộng phát ra tiếng sét thật lớn, càng có các tia sét màu tím tràn ngập thiên địa chính khí từ trong mồm lôi long phun ra, hung hăng đánh ở trên người Hoa Tư Thanh Diệp.

Thiên địa chính lôi mạnh mẽ áp chế ma chủng trong cơ thể Hoa Tư Thanh Diệp, khiến hắc miễn cưỡng duy trì sự tỉnh táo. Hắc cầm một tấm khiên một cây giáo vòng quanh cấm địa tổ miếu bồn tẩu nhanh chóng, điên cuồng đánh chết toàn bộ ma đầu từ trong cấm địa tổ miếu lao tới.

Trong cấm địa tổ miếu, mấy ngàn cây cột đồ đằng lôi đình to bằng đùi người đứng sừng sững ở dưới bài vị tổ tiên Hoa Tư thị, cấu thành một tòa lôi đình phong ấn đại trận phong cách cổ xưa to lớn.

Tòa đại trận này không đẹp dễ, cũng không tinh diệu, thậm chí có thể xưng là cực kỳ thô lậu đơn giản, công hiệu duy nhất của nó chính là từ trong thiên địa hấp thụ lôi đình năng lượng tự do, hóa thành trấn tà thần lôi uy lực cực lớn đánh loạn khắp nơi.

Mấy ngàn nhân vật thực quyền của Hoa Tư thị, bao gồm trưởng lão tông mạch Hoa Tư thị, gia chủ chi nhánh, chiến sĩ thủ lĩnh cường đại nhất tinh nhuệ nhất, để tử tông mạch phân mạch..., bọn họ mắt ai cũng ‘đỏ như máu’ đứng ở trong đại trận cột đồ đằng tạo thành, giống như kẻ điên rồ giận rít gào khàn cả giọng, dốc hết toàn lực muốn phá tan đại trận giam cầm.

Vô số quang lôi quang màu tím đập phá bừa bãi ở trong đại trận, vô số điện quang hóa thành các tầng lưới lớn đem bọn họ gắt gao áp chế ở trong đại trận, chỉ nghe tiếng sấm sét không dứt bên tai, vô số nhân vật thực quyền nhập ma của Hoa Tư thị bị điện quang đánh cho cơ thể cháy khét, chật vật rú thảm giãy dụa tru lên ở trong đại trận.

“Hoa Tư Thanh Diệp, ngươi tên tạp chủng chết tiệt này, thả chúng ta ra!” Một đố tử bối phận là hàng chắt trai của Hoa Tư Thanh Diệp rống giận khàn cả giọng: “Trong nhà bản đố tử còn có mấy ngàn mỹ nữ chờ bản đố tử sung hạnh, người sao dám dùng sấm sét chết tiệt này vây khốn ta?”

“Thanh Diệp à, ta là tam thúc công của ngươi mà!” Một lão nhân đôi mắt đỏ bừng, toàn thân ma khí ngập trời mãnh liệt như lửa cười ha ha đứng ở nơi sấm

sét dày đặc nhất: “Ngoan ngoãn thả tam thúc đi ra đi, đều là người trong nhà, cần gì dùng tổ truyền đại trận này nhốt chúng ta? Cái gì cũng dễ thương lượng mà!”

“Tộc trưởng ơi, con là Tiểu Ngũ đây, Tiểu Ngũ cháu ruột ngài đây.” Một nam tử trung niên tuấn lãng, oai hùng đứng ở trong đại trận, ma vân ở đỉnh đầu hắn đã ngưng tụ thành một ma đầu tựa như thực chất. Hắn cười ha ha vừa ngăn cản sấm sét oanh kích, vừa cười nói: “Ngài không phải nói mời chúng ta mở tiệc vui vẻ, chơi mấy em gái sao? Sao có thể dùng đại trận này vây khốn chúng ta? Đừng quấy nữa, rút bỏ đại trận, mọi người tận tình sung sướng được không?”

Gương mặt Hoa Tư Thanh Diệp vặn vẹo, hắn vô cùng thống khổ nhìn đám đông nhân vật thực quyền của thị tộc bị nhốt trong đại trận, giọng khàn khàn cười thảm nói: “Là Thanh Diệp có lỗi với mọi người... Nhưng Hoa Tư thị ta một thị tộc khóc, vẫn tốt hơn toàn bộ nhân tộc khóc!”

“Tổ tiên hiền linh, giúp ta áp chế ma niệm trong lòng, để ta tỉnh táo lại... Ta có thể nào cho phép binh sĩ Hoa Tư thị ta trở thành nanh vuốt của ma đầu, gây họa toàn bộ nhân tộc?” Hoa Tư Thanh Diệp giọng khàn khàn quát: “Thà để Hoa Tư thị ta nguyên khí đại thương... Ma đầu trong Hoa Tư thị, không thể tản mạn đi ra khắp nơi!”

Lấy cấm địa tổ miếu Hoa Tư thị làm trung tâm, vô số chiến sĩ tinh nhuệ Hoa Tư thị mặc trọng giáp cả người bao phủ lôi đình điện quang, khàn cả giọng lui tới va chạm với từng đám đông tộc nhân đồng tộc toàn thân tản mát ra khí đen cuồn cuộn, đôi mắt đỏ rực.

Trọng thuẫn điên cuồng đập nhau, đại đao điên cuồng chém nhau, trường thương điên cuồng đâm nhau, đều là chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Hoa Tư thị, yếu nhất cũng là tồn tại cấp Vu Vương, một đám người chưa nhập ma, một đám người đã bị nguyên thủy ma chủng thẩm khổng chế, vì mục tiêu khác nhau, lý niệm khác nhau, bọn họ giống như có thù giết cha, liều mạng chém giết.

Ngon núi đổ sập, mặt đất lồm xồm, tinh nhuệ cấp Vu Vương trở lên kéo

đàn kết đội chém giết với nhau, máu tươi hội tụ thành dòng sông trên mặt đất, linh hồn chiến sĩ chết trận lơ lửng ở giữa lôi vân cùng ma vân, không ngừng phát ra tiếng rống chiến đấu bén nhọn.

Hoa Tư Thanh Diệp đột nhiên ngửa mặt lên trời nhìn hư không, gầm rú lên khàn cả giọng: “Ông trời, mở mắt đi! Nhân tộc ta, đây là làm sao vậy?”

Thương thiên không nói gì, vô số lôi đình hạ xuống giống như mưa rơi.

Chương 1666: Thị Tộc Truyền Thừa

Lãnh địa Hoa Tư thị, chỗ cực sâu của lôi trạch.

Đầm lầy lớn mênh mông, rỗng rảnh ẩn phục, trong một khoảng nước rộng lớn trắng xoá, mơ hồ có thể thấy được vô số lôi quang màu tím nhỏ bé uốn lượn mà qua. Từ trên cao quan sát xuống, có thể thấy được những lôi quang tinh tế này phác họa ra các thần phù cực lớn diện tích vài dặm, một luồng thiên địa chính khí từ trong những thần phù này dâng trào muốn toát ra, lôi trạch phạm vi gần trăm vạn dặm đã thành cấm địa của tất cả tai hoạ ma vật.

Nếu đủ thị lực, vận khí đủ tốt, còn có thể xuyên thấu qua làn nước trắng xoá, nhìn thấy trên phiến ngọc thạch chắc chắn mà to lớn dưới nước thừa thốt rải rác mấy cái dấu chân thật lớn. Các dấu chân này dài đến trăm trượng, lún vào phiến đá mấy trượng, trên dấu chân vân ngón chân rõ ràng có thể thấy được, các vân ngón chân này uốn lượn khúc chiết, cũng phác họa ra hoa văn thần phù phong cách cổ xưa, thâm nghiêm.

Thần phù trên những dấu chân này, đại biểu là tất cả lôi đình áo nghĩa trong thiên địa, nếu có ai có thể tìm hiểu thấu triệt các phù văn này, tự nhiên có thể nắm giữ lôi đình pháp tắc, trở thành chúa tể lôi đình chí cao trong thiên địa.

Trong một vùng đầm lầy to lớn bị thần lôi phong ấn này, một hòn đảo nhỏ phạm vi gần trăm dặm bị cây rừng xanh um bao trùm, trong cây rừng xanh um tươi tốt dựng sừng sững mấy trăm căn nhà gỗ to nhỏ, toàn bộ nhà gỗ đều loang lỗ nét cổ xưa, hiển nhiên đã trải qua vô số năm tháng rửa tội. Như trường giả trí tuệ, mỗi một cây cỏ tranh ở toàn thân đều lộ ra một hơi thở phong cách cổ xưa ồm trọng.

“Các người nhớ kỹ, các người là ta Hoa Tư thị con cháu.”

Trong một căn nhà gỗ tinh xảo, một lão nhân râu bạc trắng cầm thước bằng gỗ, toàn thân mơ hồ có lôi quang lóe lên run rẩy hướng mấy chục thanh niên quý

xuống trước mặt tha thiết dặn dò.

“Hoa Tư thị chúng ta, xuất thân cổ xưa mà tôn quý. Hoa Tư quốc, đây chính là nơi khởi nguyên của nhân tộc chúng ta.” Thước trong tay lão nhân lóe ra lời quang mờ hồ, một sự uy nghiêm vô danh từ trong thước không ngừng khuếch tán ra.

“Phục Hy thị, chính là từ Hoa Tư thị chúng ta phân tán ra; Viêm đế cũng thế, hoàng đế cũng vậy, bọn họ đều là chi mạch của Hoa Tư thị ta. Cho nên nói, Hoa Tư thị chúng ta là nhân tộc chính thống chân chính.” Lão nhân ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đục ngầu lóe ra lời quang trong suốt, như hắt tận mắt thấy cảnh tượng điển tịch trong tộc ghi lại, tiên dân thượng cổ Hoa Tư quốc ở hồng hoang đại lục giãy dụa cầu sinh.

“Không dễ dàng gì.” Lão nhân thở một hơi thật dài: “Hoa Tư quốc khi đó, tiên dân Hoa Tư thị chúng ta, sống không dễ dàng. Bị mãnh thú cắn nuốt, bị hung cầm truy đuổi, yêu ma quỷ quái đều có thể cắn xuống một miếng thịt trên thân tiên dân. Bộ tộc cùng thời đại Hoa Tư quốc chúng ta, có bao nhiêu bộ tộc cứ thế vô thanh vô tức tiêu tán, hủy diệt, ngay cả danh hiệu thị tộc cũng chưa truyền xuống được?”

“Có thể truyền thừa đến bây giờ, Hoa Tư thị chúng ta không dễ dàng gì.” Lão nhân cúi đầu nhìn các thanh niên quỳ trên mặt đất, gương mặt đoan chính, con người trong suốt: “Ngay cả chuyện xưa lão nhân trong tộc truyền xuống, vì sống sót, các tiên dân từ phía đông Bàn Cổ Trung Lục, đi đến phía tây; từ phía nam Bàn Cổ Trung Lục, đi đến phương bắc; đi rồi đi, chết lại chết, thật không dễ gì mới được lời thần che chở, định cư ở lời trạch.”

“Thật sự không dễ dàng.” Lão nhân thở dài nặng nề: “Tộc nhân thật không dễ gì sinh sản sinh lợi, dần dần tăng trưởng nhân khẩu; tộc nhân tìm hiểu thiên địa, học được vu pháp thần thông, dần dần cường thịnh lên. Lão thiên gia phù hộ, Hoa Tư thị nhất mạch chúng ta, liên tục xuất hiện mấy thánh hoàng nhân tộc, chúng ta một tộc này, liền thành thủy tổ tông duệ của nhân tộc, được vô số thị

tộc toàn bộ nhân tộc tôn sùng.”

“Sự tình từ khi nào bắt đầu biến hóa?” Lão nhân nheo mắt, trong con mắt đục ngầu hiện lên một mảng lồi quang, hai hàng lệ già róc rách rơi xuống: “Lương thực trong phòng kho đủ rồi, còn muốn nhiều lương thực hơn; gia súc trong chuồng cũng ăn không hết nữa, còn muốn nhiều gia súc hơn; trong nhà đã có nữ nương sinh con đẻ cái, lại còn mơ tưởng nữ nương xinh đẹp hơn bên ngoài, luôn muốn đem nàng lấy về trong nhà; danh nghĩa đã có nhiều đất đai, núi rừng như vậy, còn muốn từ chỗ thị tộc khác kiếm được nhiều lãnh địa hơn.”

“Lương thực nhiều nữa có tác dụng gì? Mỗi ngày chỉ ba bát cơm.”

“Gia súc nhiều nữa có tác dụng gì? Một ngày có thể ăn mấy con trâu?”

“Nữ nương muốn nhiều nữa làm gì? Tiều tụy tinh huyết chết sớm?”

“Lãnh địa nhiều nữa có tác dụng gì? Sau khi chết cũng chỉ sáu thước đất!”

Lão nhân lắc đầu cười thảm nói: “Nhưng, tâm của tộc nhân chính là chậm rãi biến hóa như vậy... Lòng người thay đổi, liền biến thành ma tâm. Ma tâm vừa nổi lên, Hoa Tư thị chúng ta...”

Thước trong tay chỉ về phía cấm địa tổ miếu, khóe miệng lão nhân mơ hồ có vết máu trào ra: “Nhìn xem các gia chủ, trưởng lão ngày thường uy phong bát diện kia, nhìn xem các chấp sự, thống lĩnh hò hét quát tháo kia, nhìn xem, nhìn xem, bọn họ hiện tại trở nên giống như gia súc, ăn, uống, chơi, vui, vĩnh viễn tìm nữ nương, mất đi linh trí, dần dần, đây là một đám gia súc hình người!”

“Liệt tổ liệt tông Hoa Tư thị ơi, nhân tộc ta đây là làm sao vậy?” Lão nhân cười thảm, giơ thước, hung hăng hướng trán đám thanh niên quỳ trước mặt đánh xuống: “Đi đi, đi đi, mang theo những đứa nhỏ kia đi đi. Đi càng xa càng tốt, tìm nơi ai cũng không tìm thấy, trốn đi, sống yên ổn, chuyện gì cũng đừng xen vào.”

“Đừng dùng dòng họ Hoa Tư thị này nữa, những năm qua, đám tiểu gia hỏa

không nên thân kia, bọn chúng đã ở bên ngoài đả tội bao nhiêu người? Gây ra bao nhiêu thị phi? Nếu lần này Hoa Tư thị chúng ta không chịu đựng được, sẽ có bao nhiêu thị tộc bỏ đá xuống giếng, muốn tiêu diệt huyết duệ của chúng ta?”

“Đi đi, đi tới nơi thật xa, đừng dùng dòng họ Hoa Tư thị này, dùng họ ‘Phong’, về sau các người đều họ ‘Phong’.” Lão nhân trầm giọng nói: “Tựa như cơn gió, đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi, đi càng xa càng tốt.”

“Nhưng các người, còn có những đứa nhỏ này nhất định phải nhớ, các người là con cháu Hoa Tư thị, trên người các người chảy huyết mạch cổ xưa nhất, tôn quý nhất nhân tộc. Thời điểm hiến tế thiên địa tổ tiên, nhất định không thể quên hiến tế tổ tiên chúng ta.” Lão nhân ngẩng đầu, cười nhìn bầu trời: “Phải có tổ tiên che chở, huyết mạch chúng ta mới có thể bắt nguồn xa, dòng chảy dài, mới có thể cắm rễ nảy mầm trên mảnh đất này!”

Đám thanh niên trình trọng hướng lão nhân dập đầu hành lễ, lặng lẽ rời khỏi nhà gỗ.

Một lại một đội ngũ di chuyển số lượng khác nhau, bảy tám ngàn người cũng có, ba năm vạn người cũng có, mười mấy vạn người cũng có vô thanh vô tức rời khỏi lôi trạch. Trong lòng bọn họ khắc dòng họ cùng đồ đẳng tổ tiên, mang theo bản sao điển tịch từ trong tộc, mang theo trẻ con đáy lòng thuần thiện nhất, có sinh mệnh lực nhất trong tộc, rời xa lôi trạch, đi về bốn phương tám hướng của Bàn Cổ mỗ đại lục.

Từng mảng khí đen từ phương hướng cấm địa tổ miếu Hoa Tư thị không ngừng hướng lôi trạch rót vào, từng tia sét tím từ trong đại trạch bay lên, hung hăng đánh vào khí đen.

Thanh âm tang thương của nhiều lão nhân từ trong đại trạch truyền đến: “Đi đi, đi đi, đi tới nơi thật xa.”

“Vô luận về sau Hoa Tư thị là tốt hay xấu, đừng về nữa.”

“Tổ tiên thương hại, che chở huyết mạch Hoa Tư thị ta bắt nguồn xa, dòng chảy dài, vĩnh viễn không đoạn tuyệt!”

Chương 1667: Gặp Ma

Thu Cửu Châu chi binh, đúc Cửu Châu chi đỉnh.

Cơ Hạo hóa thân một luồng sáng, xé rách hư không hướng lôi trạch của Hoa Tư thị chạy đi.

Hắn rất muốn tán gẫu, tâm sự cuộc đời với Đế Úc, thuận tiện dùng năm đấm hướng hắn tiến hành một đợt giáo trình sinh lý học cơ thể người, nhất là cốt cách học nam giới nhân loại. Nhưng Cao Đào vội vàng yêu cầu, làm hắn không thể không tạm thời tha cho tiểu tử này.

U Minh giáo chủ rất chủ động giữ lại, đối phó Xi Vưu bị thương nặng và Bàn Hi thánh thể. Đối với điều này Cơ Hạo vui vẻ nhìn thấy, đám lão quái vật nấp nấp ở phía sau tấm màn đen năm tháng thật dày, rụt đầu rụt đuôi không chịu đi ra làm việc, Cơ Hạo ước gì bọn họ cảm thấy hứng thú thêm đối với vài thứ, tóm lại có thể đối lấy bọn họ ra tay là tốt rồi.

Dung hợp hủy diệt đại đạo, đạo hạnh pháp lực của Cơ Hạo đều được đột phá rất lớn, thúc giục Thiên Địa Kim Kiền phá vỡ hư không, Cơ Hạo để lại phía sau một vết rách hư không chậm chạp không thể khép lại, một đường thẳng tắp từ Bồ Phán kéo dài hướng về phía đất tổ Hoa Tư thị.

Thần niệm như thực chất hóa thành sóng nước kéo dài bao phủ thiên địa, Cơ Hạo thấy được từng cái đội ngũ hành tích quý bí từ các nơi của lôi trạch lặng yên rút lui. Các đội ngũ này lấy thanh thiếu niên làm chủ, thanh niên dẫn đầu yếu nhất cũng có thực lực Vu Đế cao giai. Tuổi như thế, thực lực như thế, đặt ở bất cứ một thị tộc nào cũng có thể xưng là người cạnh tranh ‘Đế tử’ mạnh mẽ.

Các thanh niên thực lực kinh người này mặc áo vải thô đơn sơ nhất, mang theo đám đông tộc nhân cũng mặc quần áo thô lậu, uốn lượn rời khỏi lôi trạch. Bọn họ không quay đầu lại chạy vào nơi hoang dã mênh mông, trong mắt mang theo đau đớn cay đắng, sai bước hướng bốn phương tám hướng của Bàn Cổ mỗ

đại lục bước đi.

Thần thức Cơ Hạo lướt qua những đội ngũ đó, nghe được đám trẻ con trong đội ngũ hỏi đáp.

“Đại thị tộc... Dù sao cũng là đại thị tộc!” Cơ Hạo nháy mắt đã hiểu Hoa Tư thị rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn nhìn các đội ngũ đi xa, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc phức tạp nói không nên lời.

Mỗi lửa truyền thừa, bắt nguồn xa, dòng chảy dài. Vô luận đã gặp phải bao nhiêu sóng gió hiểm trở, văn minh nhân tộc là như thế, ở dưới sự thủ hộ cẩn thận của từng thế hệ tộc nhân, ở Bàn Cổ thế giới đậm chồi nảy lộc, dần dần phát triển lớn mạnh.

Ở trong vô số năm đã qua, Hoa Tư thị có lẽ cũng từng gặp phải hiểm cảnh như vậy, có lẽ bọn họ từng gặp phải cục diện so với hiện tại càng thêm hung hiểm hơn. Chính bởi vì trong tiên dân Hoa Tư thị không thiếu người đại trí tuệ, Hoa Tư thị duy trì sinh sản đến nay.

Hôm nay Hoa Tư thị chủ động phân tán đi các tộc nhân này, bọn họ giống như các hạt giống, có lẽ trong đó sẽ có điều linh bại vong, có lẽ trong đó sẽ có mấy hạt giống có thể sinh trưởng thành đại thụ che trời. Có lẽ, tương lai ở trong các đội ngũ di chuyển rời khỏi này, hậu nhân bọn họ sẽ thành lập ra thị tộc huy hoàng, ví dụ như Phục Hy thị, Thần Nông thị, Hữu Hùng thị hiện nay các thị tộc cường đại mà huy hoàng.

Trong mỗi một tế bào thân thể đều tràn ngập uy năng khủng bố diệt sạch tất cả của hủy diệt đại đạo, nhưng cảm ứng trong các đội ngũ di chuyển, đám trẻ con ngây thơ hồn nhiên kia đối thoại, trong lòng Cơ Hạo bỗng dưng sinh ra vô hạn cảm động lại mang tới cho hắn bừng bừng sinh cơ. Vô cùng vô tận sinh mệnh khí tức tràn đầy toàn thân, Cơ Hạo đột nhiên cất tiếng cười to.

Một loại minh ngộ quanh quẩn trong lòng, trong hủy diệt đạo vận tràn đầy trong cơ thể Cơ Hạo, một luồng sinh chi đạo vận nhỏ yếu nhưng cứng cỏi vô

cùng lặng lẽ bộc phát. Cơ Hạo nhắm mắt, lặng lặng cảm thụ loại biến hóa kỳ dị này —— hẳn rõ ràng thấy được, ở trên một mảnh đất đen hủy diệt tất cả, một cái chồi tươi sống lặng yên sinh trưởng ra.

Đây là ‘Sinh chi đại đạo’ nảy sinh, nhỏ yếu lại tràn ngập vô hạn khả năng.

Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, thiên địa linh khí trong phạm vi ngàn vạn dặm gào thét hóa thành các dòng sông chảy xiết nhập vào thân thể hắn. Nửa cái Bàn Hành thể giới trong cơ thể cấp tốc xoay tròn vận chuyển, các hạt cát nhỏ bé nhất trong Bàn Hành thể giới đột nhiên một tách thành hai, hai tách thành bốn, bốn tách thành tám...

Ở trong vô thanh vô tức, nửa cái Bàn Hành thể giới đột nhiên lớn thêm khoảng ba thành.

Xương khớp toàn thân Cơ Hạo phát ra một đợt tiếng nổ thanh thúy, hắn dùng sức siết chặt năm tay, quay đầu hướng phía Bồ Phán nhìn một cái: “U Minh giáo chủ, tạm chờ chút khí lực, đem Bàn Hi, Xi Vưu để lại cho ta đi... Ta hiện tại, có thể dùng man lực trực tiếp đánh nổ bọn họ!”

Hủy diệt đại đạo ở trong cơ thể Cơ Hạo hóa thành bóng tối vô biên, một luồng sinh chi đại đạo nhỏ bé này nảy sinh, lại như một ánh nến ảm đạm, ở trong bóng đêm vô biên mở ra vô hạn khả năng. Trong cơ thể Cơ Hạo bắt đầu xảy ra biến hóa kỳ dị, ‘Diễn’ chi đạo quả Cơ Hạo từ chỗ Hoa đạo nhân đạt được bắt đầu bồng bồng vận chuyển, các loại hào quang sắc sỡ kỳ dị, ở dưới hào quang mỏng manh của sinh chi đại đạo bao phủ lặng lẽ ập ụp.

“Hay!” Trong thần hồn không gian, hư ảnh mở đôi mắt, cảm khái một tiếng từ đáy lòng: “Đây là đi đúng đường rồi. Hắc... Ta cũng thật không ngờ, Bàn Cổ đại đạo lại còn có thể biến hóa như thế? Hắc, thú vị, thú vị, năm đó ta sao lại chưa nghĩ tới?”

Giơ lên tay phải, hư ảnh hung hăng cho đầu mình một cái tát: “Năm đó... Ta sao lại ngu ngốc như vậy chứ?”

Lơ lửng ở trong hư không, yên lặng hướng các tộc nhân Hoa Tư thị di chuyển ra ngoài kia cầu phúc một phen, thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, lập tức tới bên ngoài lôi trạch. Xa xa hẳn thấy được trên không tổ miếu Hoa Tư thị ma vân cuộn cuộn gào thét cùng sấm sét vô biên dây dưa với nhau, trong ma vân không ngừng có ma đầu nảy sinh, cũng không ngừng có sấm sét hạ xuống, đem những ma đầu kia đánh hóa thành tro bụi.

“Nhưng, không có ý nghĩa.” Một thanh âm nhẹ nhàng, ngọt ngào, mang theo sức mị hoặc kỳ dị đột nhiên từ bên người Cơ Hạo truyền đến: “Ngoại ma có thể dùng sấm sét đánh chết, nội ma thì sao?”

Cơ Hạo nghiêng đầu, chỉ thấy một thiếu nữ thân hình cao gầy, khuôn mặt thanh tú, tóc dài hầu như buông đến mắt cá chân, đang cực kỳ thông thả từ trong không khí lơ lửng đi ra. Lúc ban đầu nàng chỉ là một bóng người mờ mờ, chờ lúc Cơ Hạo nhìn tới, nàng đã hoàn toàn hiện lên, trên người một cái váy trắng lụa mỏng chế thành theo gió bay múa, một hương thơm thoang thoảng tự nhiên mà vậy lan ra.

Xinh đẹp, điềm tĩnh, khí tức của thiếu nữ như một dòng suối trong veo, làm người ta nhìn mà vui vẻ.

Nhưng Cơ Hạo nhìn thấy con người màu đỏ tươi của thiếu nữ, nhìn thấy trong mắt nàng trong huyết quang chất chứa dục niệm và điên cuồng vô biên, hẳn giật mình: “Ngoại ma có thể tru sát, nội ma vì sao không thể?”

Thiếu nữ cười lên ‘Hì hì’: “Ngoại ma có thể tru sát, đó là bởi vì các người có thể tận mắt thấy ngoại ma... Nhưng nội ma ngay tại đáy lòng các người, nội ma là bản thân các người, các người trừ phi có thể chém giết bản thân, nếu không làm sao có thể tiêu diệt nội ma?”

Ngón tay dài nhỏ trắng nõn nhẹ nhàng điểm ra, thiếu nữ nhấn một cái ở ngực Cơ Hạo, dịu dàng nói: “Không bằng, người cũng nảy sinh một ý nghĩ nội ma, sau đó thử xem có thể chém giết nó hay không?”

Cơ Hạo rút kiếm, một kiếm hướng đầu thiếu nữ chém xuống: “Ta cho rằng, vẫn là chém giết người ma đầu này trước tốt hơn!”

Bàn Cổ Kiếm vang leng keng, kéo lên một đạo hàn quang bổ tới trước mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ lặng lẽ thở dài, đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một đứa trẻ nhân tộc, cười ha ha chặn trước kiếm.

Cơ Hạo vội vàng thu kiếm, thân hình lui lại ba bước. Thiếu nữ cười một tiếng quái dị, tùy tay đem đứa trẻ ném về phía Cơ Hạo, hai tay giống như tia chớp vung ra, mang theo hai luồng khí màu đỏ đen hung hăng vỗ vào trên ngực Cơ Hạo.

Chương 1668: Hiểu Rõ Nhược Điểm

Thiếu nữ động tác cực nhanh, trong nháy mắt, nàng đã ở trên ngực Cơ Hạo liên tục đánh ra mấy trăm chưởng.

Cơ Hạo chớp lấy đứa trẻ thiếu nữ ném tới, cẩn thận đem nó bảo vệ ở phía sau. Bàn tay trắng nõn non mịn của thiếu nữ vỗ ở trên người hắn, giống như một con ruồi bọ dùng cánh vỗ một ngọn núi lớn, chưa mang đến cho Cơ Hạo một chút nào không khỏe.

Thiếu nữ tuy nhập ma, nhưng thực lực bản thể của nàng chỉ là tiêu chuẩn Đại Vu, đối mặt Cơ Hạo cấp Vu Thần, chút lực lượng này của nàng hoàn toàn không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Cơ Hạo. Cơ Hạo cúi đầu nhìn thiếu nữ vỗ loạn trên ngực mình một trận, lật tay một kiếm hướng ngực nàng đâm tới.

“Hi hi! Người đã thương nỗi ta?” Thiếu nữ cười một tiếng quái dị, nàng vung tay áo, ba đứa trẻ từ trong tay áo nàng bay ra, xếp thành hàng chữ Nhất chắn trước Bàn Cổ Kiếm. Mũi kiếm đen nhánh của Bàn Cổ Kiếm thiếu chút nữa đụng phải thân thể một đứa trẻ, Cơ Hạo bị dọa giật cánh tay, vội vàng thu hồi kiếm thế.

Tay áo khẽ cuốn, Cơ Hạo đem ba đứa trẻ quần vào trong tay áo, nhưng còn chưa chờ Cơ Hạo ra tay một lần nữa, thiếu nữ cũng vung tay áo, một bé gái bảy tám tuổi mắt ngọc mày ngài rất xinh đẹp bị nàng từ trong tay áo Chop ra.

“Hiện tại thì sao?” Trong mắt thiếu nữ lóe lên huyết quang, móng tay nàng quét một tầng dịch hoa tươi mờ mờ nhanh chóng cắt một cái ở trên gáy bé gái khuôn mặt hoảng sợ, ở trên làn da non mịn của nó rạch ra một vết thương nhỏ bé. Một mảng màu đỏ hồng nhợt nhạt nhanh chóng từ trên vết thương của bé gái khuếch tán ra, trong chớp mắt đã dày đặc toàn thân cô bé.

“Đây là dịch cỏ độc Âm Dương Thảo!” Thiếu nữ cười tà ác dị thường, vung tay đem bé gái ném cho Cơ Hạo: “Người biết hiệu quả lớn nhất của Âm Dương

Thảo không? Mùa xuân, vì để gia súc giống cái nhanh chóng mang thai, người chăn nuôi luôn đem Âm Dương Thảo trộn lẫn trong thức ăn gia súc cho bọn chúng ăn!”

Thiếu nữ nhanh chóng hướng phía sau rút lui, nàng vừa lui vừa cười nói: “Đây còn là nhựa Âm Dương Thảo ta tỉ mỉ điều phối áp súc. Hì hì, con bé nhỏ như vậy, trúng loại độc này, người phải thế nào mới có thể cứu nó nhỉ?”

Cơ Hạo luống cuống tay chân bắt lấy bé gái bị ném tới, mắt thấy làn da của nó nhanh chóng biến thành màu đỏ hồng, càng có mồ hôi dính dính không ngừng toát ra. Hơi thở của bé gái trở nên cực kỳ dồn dập, đôi mắt ánh mắt tán loạn, con người đã mở rộng ra rất nhiều.

“Tà ma ngoại đạo, người đáng chết!” Cơ Hạo điểm một đầu ngón tay ở mi tâm bé gái, một luồng hủy diệt đạo vận cực kỳ nhỏ bé rót vào thân thể bé gái, trong khoảnh khắc đem toàn bộ độc tố của nhựa Âm Dương Thảo tiêu diệt sạch sẽ. Hủy diệt đại đạo có thể hủy diệt thiên địa vạn vật, tất cả độc tố trong thiên địa này, tự nhiên cũng là một trong các đối tượng nó hủy diệt.

Cơ Hạo trong lúc gấp gáp kinh hi phát hiện, tựa như lực lượng hủy diệt đại đạo này, là thuốc giải độc vạn linh hữu hiệu nhất trên thế giới?

Trong đầu hiện lên ý niệm hoang đường, tùy tay đem bé gái đã ngất nhét vào trong tay áo, Cơ Hạo búng ngón tay, một đạo điện quang gào thét hướng thiếu nữ đang rút lui đánh tới. Điện quang nhỏ như sợi tóc nhìn như không bắt mắt, trong hồ quang màu đen lại chất chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ, cho dù là một ngọn núi lớn, cũng sẽ bị đạo điện quang này nhẹ nhàng phá hủy.

Trong con mắt màu máu của thiếu nữ con người đen nhánh đột nhiên co lại bằng đầu mũi kim, một luồng ma quang cực kỳ nanh ác nhọn nhọn, thiếu nữ vùng hai tay áo, chột mấy trăm tộc nhân Hoa Tư thị kêu thảm khàn cả giọng từ trong tay áo nàng bay ra. Thân thể bọn họ bị ma lực tà dị vạn vạo kéo dài, thân thể bọn họ giống như cành trúc non, bện thành một tấm khiên cực lớn.

Tấm khiên do mấy trăm cơ thể người kéo dài tạo thành đón về phía hồ quang Cơ Hạo trong nháy mắt điểm ra, Cơ Hạo kinh hãi hét lớn một tiếng, thân thể hẫnhoảng lên một cái, xé rách hư không xuất hiện ở trước hồ quang màu đen bay vút đi, dùng lưng mình chặn điện quang tinh tế.

‘Rắc bốp’ một tiếng vang thanh thúy, điện quang tinh tế nổ thành một vòng lôi hỏa màu đen phạm vi mấy chục trượng, thân thể Cơ Hạo khẽ run rẩy, hẫnh bị một đạo điện quang mình ném ra này đánh cho sau lưng tê dại một trận, cơ thịt sau lưng theo bản năng run rẩy vài cái.

“Đáng chết!” Cơ Hạo tức giận nhìn thiếu nữ, hẫnh vung tay áo, đem mấy trăm tộc nhân Hoa Tư thị biến thành tấm khiên cuốn lấy. Tay áo run lên, các tộc nhân Hoa Tư thị thân thể bị kéo ra thật dài lần lượt thoát ly lẫn nhau, hào quang màu đen ở lòng bàn tay Cơ Hạo lóe lên, tràn ngập ở trong cơ thể những người này, đem thân thể bọn họ biến thành mềm mại như bột mì, tà lực làm thân thể bọn họ bị thô bạo kéo dài nháy mắt bị hủy.

Mấy trăm tộc nhân Hoa Tư thị kêu đau khàn cả giọng. Thân thể bọn họ chợt khôi phục bình thường, thân hình đột ngột kéo dài cùng ngăn lại, làm trên xương của bọn họ dày đặc vô số vết nứt, Cơ Hạo chỉ có thể đem bọn họ nhẹ nhàng chấn động ngất đi, đem bọn họ thu toàn bộ vào trong tay áo.

“Ai u, ta biết mà, người không nỡ để bọn hẫnh chết!” Thiếu nữ cười cợt nhả gật gật đầu, nàng chậm rãi từ trong tay áo lôi ra một thiếu nữ xinh đẹp bề ngoài giống nàng như đúc, tay trái dùng sức bóp chặt cái cổ thon dài non mịn của thiếu nữ.

Cơ Hạo ngẩn ngơ, hẫnh nhìn nhìn thiếu nữ đôi mắt màu đỏ tươi, lại nhìn nhìn thiếu nữ trong tay nàng bề ngoài giống nàng như đúc, con người trong suốt như nước, sắc mặt thống khổ không chịu nổi, trầm giọng quát: “Nàng là...”

Thiếu nữ nheo mắt, thấp giọng cợt nhả cười lên: “Em gái ruột của ta đó, ta chào đời sớm hơn nó một khắc đồng hồ... Nhưng từ nhỏ, toàn bộ tộc nhân đều

thích nó, không thích ta. Toàn bộ tiểu tử trong tộc đều thích nó, không thích ta. Rõ ràng chúng ta bề ngoài giống nhau như đúc, nhưng mọi người đều thích nó, không thích ta!”

Khẽ thở dài một hơi, thiếu nữ mềm mại vô hạn hưởng Cơ Hạo nháy mắt: “Nhưng bây giờ, ta chỉ cần ngón tay khẽ động, là có thể đem nó bóp chết... Nếu người không muốn nó chết mà nói!”

Cơ Hạo đem đứa trẻ cầm trong tay trái cũng bỏ vào trong tay áo, hẩn nhìn thoáng qua tay áo màu trắng của thiếu nữ, trầm giọng nói: “Ta tất nhiên không muốn cô ấy chết... Tay áo này của người, tựa như cũng có chút ý tứ?”

Thiếu nữ nhẹ nhàng uốn éo eo lưng mềm dẻo, cười nũng nịu nói: “Chẳng lẽ không phải thế sao? Đây là đại đạo Nguyên Thủy Ma Tôn truyền xuống, tên là Đại La Ma Tự. Hì hì, không nên thấy ta tu vi thấp kém, trong tay áo này có thể cất người của một thành trì!”

“Nguyên Thủy... Ma Tôn?” Ánh mắt Cơ Hạo lạnh lẽo nhìn thiếu nữ: “Đó là người nào?”

Cùng lúc hỏi, Thiên Địa Kim Kiều ở mi tâm Cơ Hạo chợt nhảy lên, hẩn lắc mình một cái đã tới phía sau thiếu nữ, tay trái bóp chặt cổ thiếu nữ: “Hiện tại, ta không muốn muội muội của người chết... Người cũng ngoan một chút, nghe lời một chút, được không?”

Thân thể thiếu nữ hơi cứng đờ, sau đó nàng giống như không có xương cốt hưởng trong lòng Cơ Hạo mềm nhũn ra: “Ai u, thật là... Nhưng mà, giữa ta và muội muội đã hạ đồng mệnh ma chú, nó nếu chết rồi, ta sẽ đau lòng một thời gian... Ta nếu chết, nó sẽ hồn phi phách tán! Cho nên, người vẫn không thể giết ta!”

Lông mày Cơ Hạo chợt nhảy dựng, tiểu nha đầu này sao mà lại nhiều thủ đoạn cổ quái như vậy?

Thiếu nữ đắc ý cười lên: “Cho nên, Cơ Hạo đại đế, ta hiểu rõ tất cả điểm yếu của ngươi. Hì hì, cho dù ngươi là thiên đế, có Vu Thần chi uy, ngươi cũng không có bất cứ biện pháp nào làm gì ta tiểu nữ tử này!”

Chương 1669: Nguyên Thủy Chi Ma

Cơ Hạo mang theo hai tỷ muội tên là Hoa Tư Bạch, Hoa Tư Thanh từ trên cao rớt xuống.

Mang theo một tia thô bạo đem Hoa Tư Bạch nhập ma ném xuống đất, Cơ Hạo cẩn thận đem Hoa Tư Thanh đặt ở bên người nàng.

Hoa Tư Bạch cười ‘hì hì’, trong đôi mắt màu đỏ tươi đập dờn sóng ánh sáng, không ngừng hướng Cơ Hạo nháy mắt. Hoa Tư Thanh thì mang theo sự kinh sợ cực độ nhìn Hoa Tư Bạch, thân thể mảnh mai khẽ run rẩy, Cơ Hạo có thể rõ ràng cảm nhận được trong lòng Hoa Tư Thanh tràn ngập sợ hãi.

Hoa Tư Bạch đột nhiên quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Tư Thanh một cái: “Thật là phế vật vô dụng... Thật không biết, bọn tộc nhân mắt mù kia, sao có thể thích người phế vật nhất gan sợ phiền phức, không có bất cứ tác dụng nào này!”

Hoa Tư Thanh bị dọa hướng phía sau co người lại, Hoa Tư Bạch giơ bàn tay, một bạt tai hung hăng hướng nàng tát tới.

Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, Bàn Cổ Kiếm cắm mạnh xuống đất, lưỡi kiếm hướng tới bàn tay Hoa Tư Bạch, nếu một bạt tai này của nàng tiếp tục tát xuống, chắc chắn sẽ ở trên lưỡi kiếm chặt đứt bàn tay của mình. Hoa Tư Bạch kinh hô một tiếng, vội vàng thu hồi bàn tay, nhưng nàng dùng sức quá mãnh liệt, ngón tay nhẹ nhàng cọ một cái ở trên lưỡi kiếm, một mảng da thịt mỏng manh bay lên, mảng lớn máu tươi từ đầu ngón tay nàng phun ra.

“Thật sự là... Thô bạo.” Hoa Tư Bạch cười ‘Hì hì’ nhìn về phía Cơ Hạo: “Nhưng, ta có thể cảm nhận được cơn giận trong lòng ngươi. Ngươi không có cách nào làm gì ta, không phải sao? Hì hì, Cơ Hạo đại đế, thiên đế duy nhất của thiên đình hiện nay, tên mọi rợ Nam Hoang lấy vô lượng công đức được thiên địa sắc phong mà tấn thăng thiên đế. Hắc hắc!”

Giọng của Hoa Tư Bạch đột nhiên trở nên khàn khàn mà trầm thấp, khí tức của nàng cũng từ thiếu nữ nhẹ nhàng ngọt ngào biến thành tựa như gỗ mục trong cổ mộ vạn năm bị nước xác chết ngâm vô số năm. Một hơi thở khô bại nồng đậm, tử khí nặng nề từ trong cơ thể Hoa Tư Bạch khuếch tán ra, ánh mắt nàng thâm trầm nhìn Cơ Hạo, cười ‘Hắc hắc’ một tiếng.

“Ta biết mọi điều về nhân tộc.” Hoa Tư Bạch lạnh nhạt nói: “Cho nên, ta hiểu rõ tất cả điểm yếu của nhân tính. Trong đó bao gồm, như thế nào dùng một sinh mệnh phế vật, khiến người cường giả như vậy vô duyên vô cớ căm tức, lại như thế nào cũng không thể làm được.”

“Ta có thể cảm nhận được người tức giận, người phẫn nộ, ta thậm chí có thể cảm nhận được sát ý của người đối với Hoa Tư Bạch.” Hoa Tư Bạch thản nhiên nói: “Nhưng người có thể làm gì đối với cô ta? Người nếu giết cô ta, Hoa Tư Thanh cũng sẽ chết. Lấy tính cách của người, người sẽ không bởi vì muốn giết Hoa Tư Bạch, mà hại tính mạng Hoa Tư Thanh, không phải sao?”

“Người, rất hiểu ta?” Cơ Hạo nghiêm túc nhìn Hoa Tư Bạch.

Từ Hoa Tư Bạch đột nhiên biến hóa khí tức, Cơ Hạo biết nay không chế cái thân thể này, đã không là Hoa Tư Bạch nữa, mà là biến thành tồn tại nào đó cực kỳ đáng sợ. Khí tức xa xưa mà khô bại đó, thậm chí so với khí tức của Ngu Man càng làm cho Cơ Hạo cảm thấy kinh sợ hơn.

Khí tức của tồn tại đáng sợ này rất mỏng manh, nhưng bản chất khí tức của hãn cực kỳ đáng sợ, càng thêm đáng sợ hơn xa so với Ngu Man tới từ Bàn Ngu thế giới, hơn xa so với Ngu Man cấp bậc thánh nhân có được bốn nguyên lực lượng. Cơ Hạo chỉ là nói chuyện với Hoa Tư Bạch lúc này hai câu, hãn đã cảm thấy lông tóc toàn thân dựng thẳng lên, một loại cảm giác nguy cơ rất lớn khiến toàn thân hãn phát lạnh.

Càng làm Cơ Hạo kinh sợ hơn là, hãn cảm thấy tâm cảnh mình đang kịch liệt chấn động, một cảm xúc tà dị không tên đang lay động tâm cảnh hãn, dẫn phát

nhiều ý niệm mặt trái trong lòng hẳn không ngừng nảy sinh, không ngừng lớn mạnh, khiến toàn thân hẳn đều khó chịu như bị thiêu đốt.

Ma uy như thế, so với các Vực Ngoại Thiên Ma Cơ Hạo đựng phải càng thêm đáng sợ hơn xa.

“Ta, đương nhiên biết người!” Hoa Tư Bạch nhẹ nhàng cười, Hoa Tư Bạch bề ngoài thanh tú xinh đẹp giờ phút này cười vô cùng dữ tợn, vặn vẹo, như cương thi vặn năm trong cổ mộ nhếch miệng mà cười, trên mặt của nàng như đeo một cái mặt nạ thật dày, nụ cười cứng nhắc mà vặn vẹo làm Cơ Hạo cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Trái tim đột nhiên kịch liệt chấn động một cái, cổ họng Cơ Hạo hơi ngọt, một ngụm máu đã đến cổ họng, hẳn lại mạnh mẽ đem ngụm máu trào ngược này nuốt xuống. Cơ Hạo kinh hãi nhìn Hoa Tư Bạch, chỉ một nụ cười cổ quái, thế mà đã khiến Cơ Hạo hiện nay thực lực tiến nhanh bị thương?

Cơ Hạo thậm chí không thể cảm thụ tồn tại đáng sợ này trong cơ thể Hoa Tư Bạch vận dụng bất cứ lực lượng nào, nàng chỉ cười khế như vậy, Cơ Hạo đã ù ù cạc cạc bị thương tổn.

Hít sâu một hơi bình ổn huyết khí, Cơ Hạo chỉ tay, Bàn Cổ Chung lặng lẽ bay ra, từng tia từng luồng hỗn độn khí cuộn xuống, đem Cơ Hạo bao phủ toàn bộ ở trong. Hỗn độn khí buông xuống đất, khí tức cuồn cuộn hướng vào phía trong hội tụ, ở phía dưới thân thể Cơ Hạo ngưng tụ thành một đài sen hỗn độn, đem thân thể hẳn nâng ở độ cao cách mặt đất khoảng một thước.

“Ta, đương nhiên biết người.” Hoa Tư Bạch một lần nữa cường điệu một câu: “Ta, càng biết toàn bộ nhân tộc. Ai bảo ta bị trấn áp ở trong lòng nhân tộc nhiều năm như vậy chứ? Trong lòng mỗi nhân tộc, đều có ta. Ta có thể cảm thụ mỗi một ý niệm, mỗi một phần cảm xúc của toàn bộ nhân tộc. Còn có ai, có thể so với ta càng hiểu nhân tộc hơn... Càng hiểu người hơn chs?”

Hoa Tư Bạch cười càng thêm ‘vặn vẹo’, nàng nhìn Cơ Hạo lạnh lùng cười

nói: “Cho nên, ta biết được tất cả điểm yếu của các người. Cho nên, cho dù là kẻ yếu nhỏ yếu như Hoa Tư Bạch, người trong nháy mắt có thể đánh chết ức vạn, người cũng không có nửa biện pháp làm gì được cô ta!”

Ánh mắt đảo qua ở trên Bàn Cổ Chung, Hoa Tư Bạch thản nhiên nói: “Thậm chí, đối mặt Hoa Tư Bạch nhỏ yếu như thế, người còn phải tế ra trọng bảo bực này mới có cảm giác an toàn... Con người, đối mặt tồn tại chưa biết, ngay cả Cơ Hạo người, đường đường thiên đế Cơ Hạo, cũng sẽ sợ hãi, sẽ kinh hoàng sao?”

Cơ Hạo có chút xấu hổ nhìn Hoa Tư Bạch, hấn ngẩng đầu nhìn Bàn Cổ Chung, trầm mặc một phen, vẫn chưa đem nó thu hồi. Kẻ nọ trong cơ thể Hoa Tư Bạch quá tà dị, Cơ Hạo cũng không muốn không minh bạch trúng thủ đoạn của y.

“Nói xem, người rốt cuộc là...” Cơ Hạo thâm trầm nhìn Hoa Tư Bạch.

“Nguyên thủy ma chủng... Không, nói chính xác, hiện tại, ta là một khối phân thân trong ức vạn phân thân của Nguyên Thủy Ma Tôn.” Hoa Tư Bạch nhẹ nhàng cười nói: “Ức vạn phân thân của bản tôn đều đang ngủ say, chỉ có số rất ít phân thân đã thức tỉnh ký ức năm đó. Ta chính là Nguyên Thủy Ma Tôn, ta chính là Hoa Tư Bạch, ta chính là Nguyên Thủy Ma Tôn, ta chính là... Toàn bộ nhân tộc!”

Khẽ cười, Hoa Tư Bạch nhẹ nhàng nói: “Ta biết người đã đến, cho nên ta tới gặp người, là vì, ta muốn xem xem, có thể đánh thức ma niệm trong lòng người, để ma chủng ngủ say ở trong lòng người thức tỉnh hay không.”

Mang theo vạn phần chờ mong, Hoa Tư Bạch nhìn chăm chăm Cơ Hạo cười nói: “Nếu là đường đường thiên đế, thiên đế duy nhất của thiên đình hiện nay cũng thức tỉnh ma chủng, trở thành phân thân của bản tôn... Đây là chuyện thú vị cỡ nào, phấn khích cỡ nào?”

Cơ Hạo cau mày nhìn Hoa Tư Bạch, hấn suy tư hồi lâu, thần thức ở trong ngoài cơ thể mình cẩn thận xem xét một lần lại một lần, qua hồi lâu, hấn mới

hướng Hoa Tư Bạch im miệng không nói gì nói: “Không, lòng ta, không có thứ người gọi là nguyên thủy ma chủng. Người muốn đánh thức ta? Sao có thể?”

Hoa Tư Bạch đột nhiên cười phá lên ‘Ha ha’, nàng cất tiếng cười nói: “Người biết cái gì? Cơ Hạo, trong lòng mỗi nhân tộc đều có nguyên thủy ma chủng tồn tại... Người không biết, cũng không có nghĩa là nó sẽ không có!”

Từng tia khí đen từ đỉnh đầu Hoa Tư Bạch phun ra, ở phía sau nàng ngưng tụ thành một thân thể khô ngô mông mông lung lung.

Chương 1670: Thái Cổ Bí Văn

Mơ hồ, mông lung, bóng người khôi ngô màu đen mang theo các tia khí tức hồng hoang thái cổ, mang theo các tia ý nhị hỗn độn, cứ như vậy lơ lửng ở phía sau Hoa Tư Bạch.

Trên gò má bóng đen, trong hốc mắt thâm thúy hai điểm hào quang màu đỏ tươi lóe lên. Cơ Hạo cảm thấy thẳng nhãi này đang nhìn mình, ánh mắt hằn như hai cái bàn ủi đốt đỏ hồng, thiêu đốt gương mặt Cơ Hạo mơ hồ phát đau, thậm chí có một loại ảo giác xương cốt cũng bị tổn thương.

Ở trong ánh mắt kẻ này, Cơ Hạo thấy được tất cả cảm xúc mặt trái. Phẫn nộ, tham lam, điên cuồng, tàn bạo thâm đặng, đáng khinh... Cuối cùng tất cả cảm xúc mặt trái ngưng tụ thành một thứ làm người ta hít thở không thông... Ích kỷ!

Lạnh lùng, vô tình, như một ngọn núi băng vạn năm không tan, Cơ Hạo ở trong nháy mắt đối diện với ánh mắt bóng đen, đã hiểu nguồn gốc cuối cùng toàn bộ cảm xúc mặt trái của hắn, đến từ sự cực độ ích kỷ của chính hắn, cực độ ích kỷ tất cả lấy bản thân làm điểm xuất phát.

“Người là ai?” Cơ Hạo thở ra một hơi nặng nề, ngồi ở trên đài sen hỗn độn khí ngưng tụ. Hai tay Cơ Hạo đặt lên trên đầu gối, bình tĩnh nhìn bóng đen. Về phần Hoa Tư Bạch hai mắt trắng dã phía dưới thân thể bóng đen, Cơ Hạo đã hoàn toàn không để ở trong lòng.

“Nguyên Thủy Ma Tôn, đây là đáp án trong lòng ngươi, vì sao còn phải lãng phí thêm một chút khí lực, hỏi ra vấn đề vô dụng như vậy?” Bóng đen cười trầm thấp mà khàn khàn: “Đây là điểm yếu của con người, đối với chuyện mình đã có đáp án, cứ muốn trăm phương nghìn kế xác định thêm một lần. Hằng cổ đến nay, rất nhiều người đều là như thế, bao gồm một số kẻ nhân tộc gọi là tiên hiền, cũng có điểm yếu như vậy.”

“Như vậy, ngươi đến từ nơi nào?” Cơ Hạo nhìn bóng đen Nguyên Thủy Ma

Tôn: “Người khác với bọn Vực Ngoại Thiên Ma kia, bọn chúng bắt nguồn từ thiên ngoại, mà người trực tiếp phát ra từ lòng người, người nguy hại lớn hơn so với bọn chúng.”

Thần thức như nước, bao phủ toàn bộ lôi trạch, Cơ Hạo rõ ràng thấy được nội bộ Hoa Tư thị đang bùng nổ nội loạn. Các tộc nhân Hoa Tư thị nhập ma kia đang trăm phương nghìn kế muốn cướp lấy quyền thống trị cao nhất của Hoa Tư thị. Mà Hoa Tư thị đương đại tộc trưởng Hoa Tư Thanh Diệp, lại không biết mượn dùng loại lực lượng nào, thoát khỏi nguyên thủy ma chủng khống chế, đang mượn dùng đồ đẳng đại trận trong cấm địa tổ miếu vây khốn các tộc nhân nhập ma.

Ngoài cấm địa tổ miếu Hoa Tư thị ma vân quay cuồng bừa bãi, còn có những tia sét đình tai nhức óc không ngừng rơi xuống, hai loại lực lượng chính tà khác biệt khiến Cơ Hạo cũng vì thế mà chấn động. Hắn tính toán một phen, quyết định tạm hoãn nhúng tay nội loạn của Hoa Tư thị, hắn muốn từ chỗ bóng đen Nguyên Thủy Ma Tôn đạt được một ít tư liệu hữu dụng trước.

“Ta tới từ đâu?” Nguyên Thủy Ma Tôn cười ‘khì khì’ vài tiếng, tiếng cười của hắn rất khàn khàn, băng lạnh, giống như một cây sắt thô ráp mài lộn xộn bên tai, khiến Cơ Hạo theo bản năng nhú mào.

“Ta đến từ trong lòng các ngươi.” Nguyên Thủy Ma Tôn sau khi cười vài tiếng, rất nghiêm túc gật gật đầu, hào quang màu đỏ tươi trong mắt hắn sáng lên một chút, đánh giá cao thấp Cơ Hạo một phen: “Lực lượng thật cường đại, hơn nữa là một loại lực lượng hủy diệt tất cả? Hủy diệt chi lực, cái này không phù hợp bản tính của ta... Hủy diệt, đối với ta cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.”

Cười cười ‘Hắc hắc’, Nguyên Thủy Ma Tôn lạnh nhạt nói: “Nhưng, hủy diệt chi lực ở rất nhiều thời điểm, có thể giúp ta xử lý rất nhiều chuyện. Cho nên lực lượng của ngươi, còn có thân thể ngươi hoàn mỹ như vậy, ta phi thường hài lòng. Ngươi nguyện ý tiêu phí chút thời gian, nghe ta dong dài một phen lai lịch của ta không?”

Cơ Hạo trầm mặc gật gật đầu, Nguyên Thủy Ma Tôn nhất thời vui vẻ cười lên: “Nếu lúc người nghe ta kể, trong lòng của người có bất cứ ý niệm nào nảy sinh, đừng áp chế bọn chúng, tận tình mở rộng tâm linh của người, để bọn chúng tự do tự tại sinh trưởng đi, người rất nhanh có thể lĩnh ngộ được, sau khi tiến vào ma đạo sẽ mang tới cho người bao nhiêu khoái hoạt.”

Sắc mặt Cơ Hạo âm trầm hẳn lên: “Bớt nói nhảm, nói đi, ta thật ra rất muốn biết, người từ đâu mà đến!”

Thân thể Nguyên Thủy Ma Tôn khẽ run rẩy một cái. Cơ Hạo cảm nhận được, hẳn tựa như cười cười rất nanh ác. Sau đó, thanh âm khàn khàn của Nguyên Thủy Ma Tôn lặng lẽ vang lên: “Như vậy, ta sẽ bắt đầu nói... Thật ra, ta là Bàn Cổ!”

Bốn chữ ‘Ta là Bàn Cổ’ vô cùng đơn giản, lại như một cơn lốc thành hình xảy ra, ở trong lòng Cơ Hạo nhắc lên sóng gió vô biên. Hẳn chấn động nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn, kiềm chế không được kinh động và phản nộ trong lòng, theo bản năng từ trong cổ họng phát ra một tiếng kinh hô.

Trong lòng có vô số ý niệm kỳ dị chợt lóe qua, Cơ Hạo muốn nổi giận quát Nguyên Thủy Ma Tôn nói dối, nhưng hẳn lại mơ hồ cảm thấy, tựa như hẳn chạm đến đến một số chân tướng thượng cổ nào đó sớm đã hủy diệt, hoặc là nói bị người ta cố ý che giấu.

“Kinh ngạc, phản nộ, sau đó bắt đầu hoài nghi thế giới này.” Nguyên Thủy Ma Tôn một lần nữa đắc ý cười lên: “Khởi đầu phi thường tốt, không phải vậy sao? Ta có thể dự cảm được một ngày kia nguyên thủy ma chủng trong lòng người thức tỉnh, ta chờ mong người trở thành một bộ phận của ta.”

Lại cười quái dị vài tiếng, Nguyên Thủy Ma Tôn trầm giọng nói: “Đương nhiên, ta không phải Bàn Cổ hoàn chỉnh, ta chỉ là một bộ phận của Bàn Cổ. Nói chính xác, ta là một bộ phận chính xác nhất, bản ngã nhất kia trong lòng Bàn Cổ. Người biết không, nếu lúc Bàn Cổ khai thiên tích địa, hẳn có thể theo bản ngã

làm việc, như vậy hẳn nhất định có thể sống tới ngày nay, hẳn nhất định sẽ không ngã xuống.”

“Chính xác? Bản ngã?” Cơ Hạo lẩm bẩm một tiếng.

“Bàn Cổ khai thiên tích địa, nguồn gốc thiên địa, là thế giới nguyên thai cộng sinh với hẳn.” Nguyên Thủy Ma Tôn trầm giọng nói: “Theo bản ngã, hẳn không nên đem thế giới nguyên thai bổ ra, đem nó diễn biến làm một cái đại thế giới. Hẳn nên xé nát thế giới nguyên thai, cắn nuốt toàn bộ lực lượng của nguyên thai, mượn dùng tạo hóa chi lực vô tận nguyên thai chất chứa kích thích bản thể sinh trưởng, để hẳn trực tiếp trở thành Bàn Cổ trưởng thành nhất, cường đại nhất!”

“Nếu hẳn cắn nuốt nguyên thai của Bàn Cổ thế giới, ức vạn hỗn độn ma thần đồng thời đột kích thì sao? Hẳn sẽ có được lực lượng cuộn cuộn không hết, không có bất cứ ma vật nào có thể tổn hại hẳn một chút nào.” Nguyên Thủy Ma Tôn cười ‘khanh khách’: “Nhưng Bàn Cổ hẳn thế mà lại ngu xuẩn đến mức dùng Bàn Cổ Phủ đem bản ngã từ trong cơ thể chém ra, hẳn từ bỏ bản ngã chính xác có lợi nhất, đem ta chém ra hóa thành ma nguyên thủy.”

Dang hai tay, Nguyên Thủy Ma Tôn lạnh nhạt nói: “Cho nên, hẳn đã ngã xuống. Mà ta, ta vẫn tồn tại. Cho nên hẳn là tên ngu xuẩn, nếu hẳn có thể làm việc theo bản ngã, hẳn bây giờ vẫn sống tiêu dao khoái hoạt, sao có thể ngã xuống chứ?”

Cơ Hạo nhú mày, hẳn ngẩng đầu nhìn bầu trời ma vân dày đặc, lôi vân lóe lên, trầm giọng nói: “Bàn Cổ ngã xuống, nhưng hẳn để lại một cái thế giới đặc sắc khổng lồ.”

Nguyên Thủy Ma Tôn cười lên ‘khì khì’: “Nếu hẳn cắn nuốt thế giới nguyên thai cộng sinh, thuận lợi sống sót, lấy nền móng, thiên phú của hẳn, hẳn có thể trở thành sinh linh cường đại nhất trong Hồng Mông... Thế giới nguyên thai cái thứ này, đi nơi nào không thể cướp được một đồng lớn? Dem thế giới nguyên thai cướp được một lần nữa dung hợp luyện hóa, vẫn có thể mở ra một cái đại

thế giới hoàn toàn mới!”

Cơ Hạo ngạc nhiên không biết nói gì nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn, lời này, tựa như rất có đạo lý?

“Người có phải cảm thấy, lời ta rất có đạo lý hay không?” Nguyên Thủy Ma Tôn cười rất sáng lạn.

Trong lòng Cơ Hạo đột nhiên đau đớn, vài cái ý niệm kỳ dị trào ra, nháy mắt bị hủy diệt chỉ lực hủy diệt, tâm mạch Cơ Hạo lại đã bị hao tổn, phun một ngụm máu ra thật xa.

Chương 1671: Nhân Tộc Là Nhà Giam

“Người xem, người quả nhiên tán đồng cách nghĩ của ta.” Ánh mắt Nguyên Thủy Ma Tôn sâu thẳm nhìn Cơ Hạo, bộ vị đôi mắt u quang màu đỏ tươi lóe lên bất định, trong thanh âm khàn khàn tràn ngập ma lực tà dị làm tim người ta đập nhanh.

Cơ Hạo không hé răng, hần bần chữa trị tâm mạch bị hao tổn, bần dùng hủy diệt chi lực phá hủy các loại ý tưởng quái dị đột nhiên toát ra trong lòng, càng miệng tụng chân ngôn bí chú Vũ Dư đạo nhân truyền thụ, mạnh mẽ trấn định tâm thần.

“Cách nghĩ của ta, thuộc về bản ngã của Bàn Cổ, cũng tức là bản thân hần.” Nguyên Thủy Ma Tôn ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời ma vân cuộn cuộn thản nhiên nói: “Đây là lựa chọn có lợi nhất đối với Bàn Cổ... Làm tộc đàn kế thừa huyết mạch Bàn Cổ, con người nhân tộc ời, bản ngã trong lòng các người, trong lòng chính mình, nên giống với ta.”

“Cho nên tuy trong lòng người tràn ngập kiêng kỵ, tràn ngập phòng bị đối với ta, nhưng ý nghĩ của ta lại có cùng nguồn gốc với ý tưởng chỗ sâu nhất đáy lòng người. Cho dù người kháng cự ý nghĩ của ta nữa, ý niệm chỗ sâu nhất của người lại phù hợp ý nghĩ của ta.” Nguyên Thủy Ma Tôn nhẹ nhàng nói: “Bản ngã của người đồng ý ý nghĩ của ta, mà ý niệm đối trá người hậu thiên dưỡng thành lại từ chối cách nghĩ của ta.”

“Cái gọi là nhân từ, cái gọi là đạo nghĩa, cái gọi là công bằng, cái gọi là chính nghĩa... Những ý niệm hậu thiên đối trá này muốn hủy diệt ý niệm trực tiếp nhất của bản ngã người, cho nên người bị thương.” Nguyên Thủy Ma Tôn cười ‘khì khì’: “Nếu ma chủng của người có thể thức tỉnh, bản ngã thâm trầm nhất trong lòng người và ‘ngã’ bề ngoài của người hiện tại có thể dung hợp hoàn mỹ, người sẽ không khổn nhiều như vậy.”

“Vì sao phải có nhiều suy nghĩ rối rắm như vậy? Vì sao phải có nhiều cân nhắc vô vị như vậy? Vì sao không hoàn toàn dựa theo bản ngã xúc động đi làm việc?” Nguyên Thủy Ma Tôn mang theo một tia cảm khái lặng lẽ thở dài nói: “Đói bụng, thì ăn; khát, thì uống; muốn sinh con đẻ cái, tìm người khác phái thuận mắt dè ngã xuống đất là có thể thành tựu chuyện tốt; nếu tâm tình không tốt, toàn bộ sinh linh không vừa mắt đều có thể tùy tâm giết chóc.”

“Đây là bản ngã, đây là thiên tính, đây là dục nguyên thủy nhất, tâm niệm thuần túy nhất.” Nguyên Thủy Ma Tôn tùy tay hướng tổ miếu Hoa Tư thị loi vân, ma vân bao phủ phía sau chỉ chỉ, cười ‘khà khà’ nói: “Người xem xem, các tộc nhân Hoa Tư thị ma chủng này mầm kia, bọn họ dựa theo bản tâm tự do tự tại sống, đó là cỡ nào...”

“Không khác cầm thú cỡ nào?” Cơ Hạo ngắt lời Nguyên Thủy Ma Tôn: “Tất cả đều hành động đều bắt nguồn từ dục vọng, đối với dục niệm của bản thân không làm bất cứ sự ước thúc nào, tùy tâm sở dục, cá lớn nuốt cá bé, hành vi như thế, lại có gì khác với cầm thú?”

“Bàn Cổ thánh nhân thật sự phi phạm, hẳn có thể đem người tên cầm thú này từ trong cơ thể chém ra, đây mới là đại trí tuệ, đại dũng khí.” Cơ Hạo nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn cười lạnh nói: “Thà rằng thông minh, cơ trí sống một ngày, mà không phải đần độn sống vô số năm như dã thú, đây mới là...”

“Nhưng hẳn đã chết!” Nguyên Thủy Ma Tôn cũng ngắt lời Cơ Hạo, hẳn cười chói tai nói: “Hẳn đã chết, đã ngã xuống, hồn phi phách tán. Mà ta, ta tuy bị trấn áp, bị phong ấn, nhưng ta đã thức tỉnh, ta đã sống lại. Chỉ cần có một cái ta sống, như vậy ta sẽ không ngừng thức tỉnh, không ngừng sinh trưởng lớn mạnh... Càng ngày càng cường đại, thẳng đến lúc so với Bàn Cổ còn cường đại hơn!”

Cơ Hạo cười nhạt đối với lời nói của Nguyên Thủy Ma Tôn: “So với Bàn Cổ còn cường đại hơn? Nếu người thật có thể làm được, người sao có thể bị phong ấn chứ?”

Trên gò má Nguyên Thủy Ma Tôn, hai ánh mắt màu đỏ tươi mãnh liệt như lửa. Hắn thâm trầm nhìn Cơ Hạo một cái, ánh mắt như bàn ủi, thiêu đốt da mặt Cơ Hạo cũng phát ra tiếng vang ‘Xẹt xẹt’ khe khẽ. Qua hồi lâu, hắn đột nhiên cười ‘khà khà’ một tiếng, tùy tay chỉ hướng bầu trời.

“Đổi cái đề tài đi, không nói Bàn Cổ. Người không tò mò, vì sao nhân tộc sẽ ở sau hồng hoang thái cổ, trở thành chủ nhân khí vận thiên địa Bàn Cổ thế giới?” Nguyên Thủy Ma Tôn khẽ cười ‘Khanh khách’ nói: “Không phải long tộc, không phải phượng tộc, cũng không phải kỳ lân nhất tộc đại biểu điềm lành, khí vận, mà là nhân tộc các người sao?”

“Ngẫm xem, long tộc có được thân thể mạnh nhất, phượng tộc có được linh hồn bất diệt, kỳ lân hầu như là cát thú có thể xưng điềm lành hoàn mỹ, kẻ khác cho dù Chúc Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ vân vân, các thượng cổ thần thú này, đều có đại thần thông, đại lực lượng quý thần khó dò, vì sao lại là nhân tộc các người trở thành chủ khí vận thiên địa?”

Nguyên Thủy Ma Tôn ánh mắt thâm thúy nhìn Cơ Hạo, trong giọng nói khàn khàn tràn ngập một loại không khí quái dị nói không nên lời.

“Ừm? Chẳng lẽ người biết nhân quả trong đó?” Cơ Hạo cũng rất tò mò. Từ khi hắn sinh ra ở Bàn Cổ thế giới, thế giới này đều quay quanh nhân tộc. Nhân tộc là chủ khí vận thiên địa, các đại tộc đàn khác, cho dù là long tộc, phượng tộc cùng nguồn gốc mà sinh với nhân tộc, bọn họ tất nhiên cao ngạo, tất nhiên cao cao tại thượng, tất nhiên xa cách đối với nhân tộc.

Nhưng phải thừa nhận, cho dù là long tộc, phượng tộc cao cao tại thượng nhất, bọn họ cũng không tự giác quay quanh nhân tộc để hành động.

Nhân tộc nhỏ yếu nhất trong Bàn Cổ tam tộc tạo thành liên minh bộ lạc, lấy Nhân Hoàng làm đại biểu liên minh bộ lạc nhân tộc, nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động, đều ảnh hưởng rất sâu đến toàn bộ tộc đàn của Bàn Cổ thế giới. Vô luận các tộc đàn thái cổ cường thịnh nhất kia không muốn cỡ nào, bọn

họ điêu linh, bại vong, mà nhân tộc lại là càng ngày càng hưng thịnh, càng lấy một loại trạng thái mãnh liệt không phân rõ phải trái cấp tốc quật khởi, cường đại.

“Ta đương nhiên biết nhân quả trong đó.” Nguyên Thủy Ma Tôn cười ‘khì khì’. Hắn thâm trầm nhìn Cơ Hạo, lặng lẽ thở dài: “Tất cả nguyên nhân, là ta đó!”

Tuy không thấy rõ gương mặt Nguyên Thủy Ma Tôn, nhưng Cơ Hạo có thể rõ ràng cảm nhận được, thằng cha này liếm liếm môi.

Rung đùi đắc ý, Nguyên Thủy Ma Tôn trầm giọng nói: “Cũng không cần ta nhiều lời nhỉ? Thời thái cổ, nhân tộc lẫn lộn thê thảm bao nhiêu, phải sống dưới sự che chở của những phi cầm mãnh thú, đoạn lịch sử này, trong điển tịch nhân tộc các người có ghi lại.”

“Nhưng từ khi nào, nhân tộc các người bắt đầu thoát ly sự che chở của các thượng cổ thần thú cầm kia?” Nguyên Thủy Ma Tôn cười: “Từ bao giờ, các người bắt đầu suy diễn văn minh của mình, trở nên càng ngày càng cường đại?”

“Đương nhiên, là bắt đầu từ khi ta bị bắt sống, bản ngã nguyên linh của ta bị cắt thành mười ức tám ngàn vạn (1 tỷ 80 triệu) khối, bị phong ấn ở trong lòng mười ức tám ngàn vạn ‘Nhân chủng’.” Nguyên Thủy Ma Tôn lạnh nhạt nói: “Lấy lòng người làm lao tù, đem ta đời đời kiếp kiếp trấn áp phong ấn.”

“Ta bị nhốt ở trong lòng nhân tộc, không chiếm được bất cứ sự bố sung nào, nhân tộc sinh sản con cháu một lần, bản ngã nguyên linh của ta liền bị phân liệt một lần.” Nguyên Thủy Ma Tôn mang theo hận ý khắc cốt ghi tâm lâm bẩm: “Lúc ban đầu bản ngã nguyên linh bị cắt thành mười ức tám ngàn vạn khối, theo nhân tộc lớn mạnh, theo nhân tộc không ngừng sinh con đẻ cái, hiện tại nhân tộc có bao nhiêu người? Mười vạn ức? Trăm vạn ức? Triệu vạn ức?”

“Ta theo nhân tộc sinh sản lớn mạnh, bản ngã nguyên linh không ngừng bị phân liệt, không ngừng bị suy yếu... Người có thể cảm thụ loại khủng bố to lớn

tuyệt không có hy vọng đó sao?” Thân thể Nguyên Thủy Ma Tôn khẽ run rẩy.

Cơ Hạo cũng khẽ run rẩy —— dùng toàn bộ nhân tộc làm lao tù, dùng nhân tộc không ngừng sinh con đẻ cái để không ngừng phân liệt suy yếu Nguyên Thủy Ma Tôn, đây là thủ đoạn kinh thiên động địa cỡ nào?

Chương 1672: Mầm Tai Hoạ

Long tộc không có khả năng hưởng thụ thiên địa ưu ái nhân tộc đạt được, bởi vì long tộc năng lực sinh sản quá mỏng yếu.

Phượng tộc không có khả năng được thiên địa khí vận nhân tộc đạt được, cũng bởi vì phượng tộc sinh sản quá chậm chạp.

Chỉ có nhân tộc, nhân tộc kế thừa lực sinh sản huyết mạch của Bàn Cổ thánh nhân, tốc độ sinh sản nhanh chóng mà kinh người, càng là Bàn Cổ tông duệ, trời sinh được thiện ý của Bàn Cổ thế giới, đem tộc nhân hóa thành lao tù, phân liệt không hạn chế bản ngã nguyên linh của Nguyên Thủy Ma Tôn, khiến hãn suy yếu không có hạn chế, nhốt lại vĩnh viễn không thôi, đây mới là lựa chọn tốt nhất.

“Lợi hại, lợi hại.” Nguyên Thủy Ma Tôn nhìn Cơ Hạo thật sâu, lăm bằm: “Chí cường chí đại gọi là ‘Bàn’, tạo hóa vô cực đó là ‘Hồng’. Bàn Cổ tất nhiên đã ngã xuống, thế giới nguyên thai cộng sinh với hãn thai nghén chân linh ‘Quân đạo nhân’, lại tính cả ba vị đệ tử, mạnh mẽ đem ta bắt sống.”

Nguyên Thủy Ma Tôn nghiêng răng vang lên ‘ken két’, hãn âm trầm cười lạnh nói: “Lợi hại, lợi hại. Tuy bọn họ không tiêu diệt được ta, dù sao khi đó ‘Quân đạo nhân’ chỉ là tạo hóa đại năng, muốn nói chiến lực, sợ là ngay cả ba vị đệ tử đó của hãn cũng không bằng. Bọn họ không tiêu diệt được ta, liền dùng thủ đoạn vô sỉ như vậy đem ta phân liệt, phong ấn!”

Cơ Hạo trầm mặc nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn, trầm mặc hồi lâu, suy nghĩ hồi lâu, hãn mới cẩn thận hỏi: “Sư tôn ta...”

“Vậy, nếu không phải Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân ba thằng nhãi vô tri... Quân đạo nhân sao có thể bắt sống ta?” Nguyên Thủy Ma Tôn nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng rít gào: “Ba tên ngu xuẩn bọn hãn liên thủ, vậy mà lại có thể phục hồi như cũ khoảng năm thành chiến lực của

Bàn Cổ, đáng hận ta bị Bàn Cổ dùng Bàn Cổ Phủ chém ra, thực lực tổn hao nhiều, nguyên khí chưa khôi phục, lại trúng thủ đoạn của bọn hắn.”

Cơ Hạo chậm rãi gật đầu. Xem ra năm đó ở trong đạo cung của Đại Xích đạo nhân, tồn tại khí tức khó lường kia, chính là người Nguyên Thủy Ma Tôn gọi là từ thế giới nguyên thai cộng sinh với Bàn Cổ thai nghén chân linh: Quân đạo nhân.

“Một khi đã như vậy, người lại là thức tỉnh như thế nào?” Cơ Hạo rất tò mò nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn.

Hai điểm ánh mắt màu đỏ tươi trên gương mặt Nguyên Thủy Ma Tôn lóe lên một phen, hắn trầm giọng trầm trầm: “Thượng cổ nhân tộc chết tiệt.”

Hắn từ từ kể, Cơ Hạo nghiêng tai lắng nghe, không khỏi vì sự vĩ đại của thượng cổ nhân tộc mà than thở —— Nhân tộc thời thượng cổ hồng hoang, thật sự mỗi người đều là thánh nhân, tâm cảnh bọn họ so với tuyết còn trắng hơn, so với thủy tinh còn sáng hơn, công nghĩa, công chính, vô tư, khoan dung độ lượng.

Nhân tộc thời đại thượng cổ hồng hoang, trong lòng bọn họ không có bất cứ tạp niệm nào, bọn họ hiếu thuận lão nhân, yêu thương thiếu nhi, cho dù là người bộ tộc không quen biết, chỉ cần gặp được ở dã ngoại, mọi người có thể giúp thì giúp, cho dù người xa lạ chưa bao giờ gặp mặt, mọi người sau khi chạm mặt cũng có thể hòa thuận ở chung giống như huyết mạch huynh đệ.

Vì chủng tộc sinh sản, vì tộc nhân sinh tồn, nhân tộc thời đại thượng cổ hồng hoang giống như các viên than lửa, tận tình thiêu đốt sinh mệnh lực mỏng manh của mình, phóng ra hào quang lấp lánh chiếu sáng lên toàn bộ hồng hoang.

Hồng hoang nhân tộc khi đó, tâm linh bọn họ là hoàn mỹ không tỳ vết như thế, nguyên linh Nguyên Thủy Ma Tôn sau khi bị phân cắt nhốt ở trong lòng bọn họ, tuyệt không có cơ hội gây sóng gió. Bởi vì trong lòng hồng hoang nhân tộc không có bất cứ tạp niệm nào, cho nên không dính một hạt bụi, mặc cho mảnh vỡ nguyên linh của Nguyên Thủy Ma Tôn dốc hết toàn lực, cũng không cách nào

nhắc lên nửa gợn sóng ở trong tấm lòng không tỳ vết.

“Nhưng người, chung quy đã được thả ra!” Cơ Hạo ánh mắt thâm trầm nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn.

“Ngoại ma bất xâm, nội ma bất sinh.” Nguyên Thủy Ma Tôn như động kinh cười ‘khà khà’, bóng người màu đen mông lung kịch liệt lắc lư, không ngừng hướng bốn phía khuếch tán ra các gợn sóng màu đen.

Gợn sóng màu đen va chạm ở trên hỗn độn khí tức Bàn Cổ Chung phát ra, chỉ nghe tiếng ngân khê ‘Ong ong’ không ngừng, từng tầng gợn sóng màu đen vỡ vụn, trên Bàn Cổ Chung từng đạo hỗn độn thần quang nhộn nhạo ra như gợn sóng, Cơ Hạo tâm tĩnh như nước, chưa chịu bất cứ ảnh hưởng nào không tốt.

“Bảo bối tốt!” Nguyên Thủy Ma Tôn ngẩng đầu lên nhìn Bàn Cổ Chung, hắc hắc cười: “Đây là vật của ta, đã định sẵn là thuộc về ta. Hiện tại, tạm thời đặt ở trên tay người bảo quản, chỉ cần có thêm một ít ma chủng nữa thức tỉnh, khi ma lực của ta hồi phục một chút, ta tất nhiên có thể đem nó cầm về.”

Cơ Hạo không hé răng, hắc hắc cười không nói một lời ngồi xếp bằng ở trên đài sen hỗn độn.

Trong thần hồn không gian, hư ảnh cao mấy vạn dặm cũng không nói một lời, hắc hắc cười ngồi xếp bằng ở trong sương mù đen mênh mang hủy diệt đại đạo nảy sinh, trong đôi mắt thần quang màu lam như sấm sét, vô thanh vô tức xuyên thấu sương mù đen nồng đậm.

Xuyên thấu qua mắt Cơ Hạo, ánh mắt hư ảnh thâm trầm nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn, mà Nguyên Thủy Ma Tôn đối với hư ảnh nhìn trộm hoàn toàn không biết gì cả, hắc hắc cười điên cuồng ‘khà khà’, đem tình huống hắc hắc cười qua tỉ mỉ hướng Cơ Hạo kể ra.

Tâm linh nhân tộc thái cổ hồng hoang sạch sẽ không tỳ vết, không dính một hạt bụi, mảnh vỡ bản ngã nguyên linh Nguyên Thủy Ma Tôn bị nhốt ở trong

lòng nhân tộc không thể gây sóng gió, chỉ có thể trở mắt nhìn theo nhân tộc sinh sản từng thế hệ, mảnh vỡ nguyên linh của hắc phân liệt, suy yếu không có hạn chế.

Nhưng theo nhân tộc phát triển lớn mạnh, theo bộ lạc nhân tộc sinh sản di chuyển, nhiều sự tình đã có biến hóa.

Ban đầu tất cả nhân tộc thời điểm tự xưng, chỉ có từ ‘Nhân’ này, một cái ‘Nhân’, đã đại biểu toàn bộ cộng thể và cá thể nhân tộc. ‘Nhân’ hoàn chỉnh, vô tư, nhân tộc như vậy không chệ vào đâu được.

Nhưng dần dần, trong nhân tộc xuất hiện phân biệt ‘tộc ta’ cùng ‘tộc khác’, tự xưng nhân tộc đã xảy ra biến hóa, từ ‘Nhân’ dần dần diễn biến ra ‘Người’, ‘Ta’, ‘Hắc’!

Khi những khái niệm này xuất hiện, nhân tâm đã không tinh thuần như vậy nữa. Nhưng khi đó nhân tộc vẫn tâm cảnh sạch sẽ, bọn họ tất nhiên có ý thức phân chia cá thể, Nguyên Thủy Ma Tôn đã bị suy yếu đến cực hạn vẫn không thể đánh thức ma chủng.

Thẳng đến một ngày nọ...

“Dục niệm là một thứ cực tốt!” Nguyên Thủy Ma Tôn thâm trầm nhìn Cơ Hạo: “Khác bản năng dục niệm, như ăn cơm, uống nước, sinh sản đời sau, các bản năng dục niệm này, không đủ năng lực đánh thức ma chủng của ta.”

“Nhưng sau khi một số dục niệm vượt qua cực hạn của bản năng sinh tồn sinh ra, trong lòng người ta liền có dục vọng quá mãnh liệt, những dục vọng này, đủ để đánh thức ta.” Nguyên Thủy Ma Tôn cười ha ha nhìn Cơ Hạo: “Muốn biết, là cái gì dục vọng không?”

Cơ Hạo nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn, dục niệm vượt qua bản năng sinh tồn của nhân tộc? Nhìn chung thái cổ nhân tộc và nhân tộc hiện tại, dục niệm vượt qua cực hạn như vậy có thể có cái gì?

Trong lòng vô số ý niệm nào nháy mắt lướt qua. Qua hồi lâu, Cơ Hạo do dự nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn: “Trường sinh?”

Nguyên Thủy Ma Tôn ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo, cũng qua rất lâu sau đó, hắn mới đột nhiên dùng sức vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Hay, hay, người thật sự là rất có duyên pháp với ma đạo của ta! Không sai, trường sinh... Khi một số người của nhân tộc, đột nhiên biết được ý niệm ‘Trường sinh’ này, thất tình lục dục trong lòng bọn họ đã không khống chế được nữa.”

“Trường sinh là lời dẫn, thất tình lục dục là ánh mặt trời mưa móc, lòng người chính là đất đai màu mỡ nhất.”

Nguyên Thủy Ma Tôn đắc ý cười nói: “Có lời dẫn, có ánh mặt trời mưa móc, có đất đai, nguyên thủy ma chủng của ta nếu còn không thể mọc rễ nảy mầm, ta cũng quá vô dụng phế vật một chút rồi.”

Ma xuất hiện, bắt nguồn từ ‘trường sinh’!

Chương 1673: Trảm Ma

“Trường sinh! Trường sinh!! Trường sinh!!!”

Cơ Hạo liên tục cảm khái vài tiếng, hần đột ngột đứng lên từ trên đài sen hỗn độn, cầm Bàn Cổ Kiếm, lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn: “Sự thể này, rốt cuộc là ai gây ra? Nhân tộc cầu trường sinh, hắc!”

“Trường sinh chính là đại dục chí cao!” Nguyên Thủy Ma Tôn sắc mặt tà dị nhìn Cơ Hạo: “So sánh với trường sinh, thức ăn ngon như cặn bã, áo hoa như gỗ mục, giai nhân xinh đẹp cũng chỉ là phấn hồng khô lâu! Trường sinh, chỉ có trường sinh, mới có thể dẫn động thất tình lục dục thâm trầm nhất đáy lòng người ta, dẫn động nguyên thủy ma chủng của ta, kinh động ma chủng của ta bị phân liệt vô số lần, suy yếu đến mức tận cùng!”

“Trường sinh!” Nguyên Thủy Ma Tôn cười lên ‘khà khà’, đôi tay hần vươn hướng bầu trời lẫm lẫm: “Thật sự là một đề xuất quá mỹ diệu! Trường sinh bất tử, vĩnh hằng bất hủ, hắc hắc, Bàn Cổ thế giới hiện nay, ngay cả Quân đạo nhân cũng không dám nói mình có thể vĩnh hằng bất diệt, dùng trường sinh để hấp dẫn nhân tộc, thật sự là một ý tưởng thiên tài!”

“Là ai?” Cơ Hạo nghiêng đầu, nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn.

“Mộc đạo nhân. Hoa đạo nhân. Trừ một đôi sư huynh đệ này mưu toan mượn dùng thiên địa khí vận nhân tộc hưởng thụ, lớn mạnh tông môn nhà mình, còn có thể có ai?” Nguyên Thủy Ma Tôn không chút do dự đem bán Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, so với nông dân ở chợ bán lợn con còn sạch sẽ hơn: “Ta làm chứng, là bọn hần làm, là bọn hần dẫn động ma chủng của ta!”

Cười quái dị ‘Khắc khắc’ vài tiếng, Nguyên Thủy Ma Tôn thâm trầm nhìn Cơ Hạo cười nói: “Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, bọn họ chưa bao giờ phát triển môn đồ ở trong nhân tộc. Đại Xích đạo nhân dứt khoát cực ít thu đồ đệ, Thanh Vi đạo nhân chỉ lấy đại năng có nền móng phi phạm

trong hồng hoang, Vũ Dư đạo nhân gặp ai cũng dạy, cũng phần nhiều thu phí nhân loại. Người thấy sao?”

Cơ Hạo trầm mặc, hần cầm Bàn Cổ Kiếm lâm vào trong trầm tư.

Càng nghĩ, trong lòng càng có vô số ý niệm diễn sinh, ý niệm vừa nhiều lên, thất tình lục dục nhất thời như núi lửa bộc phát. Thất tình lục dục vừa động, trong lòng Cơ Hạo đột nhiên thấy ngọt, vô số ý niệm mặt trái như thủy triều gào thét bùng lên, nhất thời cổ họng hần hơi ngọt, lại phun ra một ngụm máu.

“Đáng chết!” Cơ Hạo kinh hãi nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn. Thằng nhãi này căn bản cái gì cũng chưa làm, chỉ nói hai ba câu, lại có thể dẫn động ý niệm của Cơ Hạo, dùng thủ đoạn chưa biết làm trọng thương hần.

Không, không phải cái gì cũng chưa làm, Nguyên Thủy Ma Tôn chỉ cần khua ba tấc lưỡi của hần, lấy nguyên thủy ma chủng hần ẩn nấp ở trong lòng tộc nhân toàn bộ nhân tộc, hơi có cảm ứng, sẽ bị thủ đoạn không thể tưởng tượng của hần ngầm khống chế. Hần hiểu rõ lòng người, hiểu điểm yếu tất cả cảm xúc của nhân loại, hần biết như thế nào mới có thể dẫn động ma chủng giấu kín trong lòng người ta, như thế nào dễ kích thích ma chủng hơn.

“Tốt, tốt, tốt, Nguyên Thủy Ma Tôn, lời người nói, rốt cuộc có mấy phần thực, mấy phần giả?” Trong lòng ngầm tụng chân ngôn chú văn thanh tâm ngưng thần xua tan tai họa, Cơ Hạo chậm rãi giơ lên Bàn Cổ Kiếm trong tay, từ từ nhắm vào Nguyên Thủy Ma Tôn.

“Mấy phần thực? Đương nhiên là 99% thực! Mấy phần giả? Nhiều nhất có 1% giả dối. Rốt cuộc có mấy phần thật giả, cái này thật ra quan trọng sao?” Nguyên Thủy Ma Tôn cười gian trá: “Ta còn có thể nói cho người nhiều việc thượng cổ hơn... Thậm chí, ta có thể truyền thụ người Bàn Cổ đại đạo chân chính! Người, không tò mò sao? Bàn Cổ đại đạo lấy lực chứng đạo chân chính, đại đạo chí cao vô thượng, thật sự vĩnh hằng bất diệt...”

Bàn Cổ Kiếm phát ra một tiếng rung động leng keng, kiếm quang chột lóe,

nháy mắt xuyên thủng đầu Nguyên Thủy Ma Tôn.

Rú thảm một tiếng, mi tâm Hoa Tư Bạch xuất hiện một vết kiếm rất nông, nàng phun một ngụm máu ra thật xa. Cơ Hạo kinh hãi thu kiếm, vội vàng đem một viên thuốc chữa thương bóp nát sau đó bôi ở trên vết kiếm mi tâm Hoa Tư Bạch.

Hắn tức giận nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn: “Người đã...”

Nguyên Thủy Ma Tôn vui vẻ nhìn Cơ Hạo: “Ta đã là một thể với cô ta. Hì hì, người đã thương ta một kiếm, chính là đã thương cô ta một kiếm. Chờ thực lực ta tăng cường thêm vài phần, dần dần tăng mạnh dung hợp với cô ta, tương lai người tạo thành bao nhiêu thương tổn đối với ta, sẽ một năm một mười trả lại ở trên thân cô ta. Muốn giết ta, giết cô ta trước... Chuyện đã không phải một vết thương nho nhỏ như vậy có thể giải quyết.”

Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, lực lượng hủy diệt đại đạo sôi trào như thủy triều ở trong cơ thể hắn, hủy diệt đạo vận đen sì hóa thành các cơn lốc màu đen thối quét thiên địa, gào thét xoay tròn ở trong cơ thể hắn.

Tất cả ý niệm trong lòng đều bị hủy diệt đại đạo nháy mắt xóa đi, tâm cảnh Cơ Hạo bình tĩnh như nước, tất cả tạp chất, tất cả tồn tại hữu hình vô hình đều bị hủy diệt đại đạo triệt để tiêu hủy. Lòng hắn không có tạp niệm nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn, tính toán biện pháp chém giết y.

Sắc mặt Nguyên Thủy Ma Tôn trở nên vắn vẹo mà dữ tợn, khí tức tà dị hắn tản mát ra trở nên đặc biệt nghiêm túc mà lạnh lẽo —— hắn đã không thể cảm nhận được tâm tình dao động của Cơ Hạo, mặc kệ Cơ Hạo là như thế nào làm được một điểm này, hắn đã lâm vào loại trạng thái giẩn cổ không gợn sóng đó, như vậy Nguyên Thủy Ma Tôn không có một chút biện pháp nào làm gì Cơ Hạo.

Trầm mặc một lát, Nguyên Thủy Ma Tôn nói từng chữ một: “Ta là vạn ma chi tổ của Bàn Cổ thế giới, người nếu vào môn ta, sẽ được truyền thừa chính tông Bàn Cổ đại đạo. Bất sinh bất diệt, vĩnh hằng bất hủ, đây là cơ duyên của

người! Cơ Hạo, người còn do dự gì?”

Cơ Hạo không quan tâm Nguyên Thủy Ma Tôn, Bàn Cổ Chung lơ lửng ở đỉnh đầu hắn, từng tia từng luồng hỗn độn khí tức bảo vệ toàn thân, Cơ Hạo vòng quanh Hoa Tư Bạch ngồi xếp bằng dưới đất chậm rãi trượt đi. Như con chồn linh hoạt vòng quanh một con rắn độc kịch độc, chỉ cần đổi phương lộ ra chút sơ hở, Cơ Hạo có thể cuộn mình lao lên săn giết nó.

Mà đối thủ của con chồn cũng không phải là không chút sức hoàn thủ, tương tự, Cơ Hạo chỉ cần lộ ra chút sơ hở, đối phương phản lại một đòn cũng có thể khiến hắn bị thương nặng.

Vết máu khóe miệng chưa khô, Cơ Hạo biết rõ sự khủng bố của Nguyên Thủy Ma Tôn.

Nếu có thể chém giết nguyên linh phân thân của Nguyên Thủy Ma Tôn trong cơ thể Hoa Tư Bạch, Cơ Hạo liền có thể chém giết phân thân Nguyên Thủy Ma Tôn trong lòng người khác, ma tai lần này Nguyên Thủy Ma Tôn mang đến có thể bị áp chế.

Nếu không thể chém giết mà nói... Cơ Hạo phải làm ra chuẩn bị tệ nhất, một hồi họa kiếp của nhân tộc ngay tại trước mắt.

“Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân... Sao mà chuyện gì xấu cũng không thoát được quan hệ với các người?” Cơ Hạo lặng lẽ thở dài một tiếng: “Trường sinh, trường sinh, các người bắt đầu từ khi nào, dùng trường sinh để dụ hoặc nhân tộc? Dụ hoặc bọn họ bái vào môn hạ các người?”

Trong thần hồn không gian, hư ảnh chậm rãi đứng dậy, trong tay hắn xuất hiện hư ảnh một thanh đại phủ. Hắn giơ đại phủ, cử trọng nhược khinh hướng phía dưới nhẹ nhàng vung một cái. Một lần này quỹ tích hắn vung đại phủ, so với Khai Thiên Nhất Kích tự dưng có thêm một tia biến hóa kỳ dị, xem tư thế đó, quả thực là muốn đem đầu mình bổ ra.

Cơ Hạo khẽ ồ một tiếng, hắt giơ Bàn Cổ Kiếm, nhẹ nhàng băng quơ theo quỹ tích hư ảnh bổ ra một rìu đỏ, nhẹ nhàng khéo léo hướng Nguyên Thủy Ma Tôn chém ra một kiếm.

Nguyên Thủy Ma Tôn rống to khàn cả giọng, hắt kinh sợ giận dữ đan xen rít gào một tiếng, trong mồm Hoa Tư Bạch phun ra một ngụm máu tươi, Nguyên Thủy Ma Tôn phía sau nàng đã bị Cơ Hạo một kiếm chém mất.

“Người có thể diệt ma thể của ta, lại không trả được nguyên linh của ta!” Trong cơ thể Hoa Tư Bạch, có tiếng hò hét khàn khàn dần dần đi xa: “Khi nha đầu này động ma niệm một lần nữa, ta vẫn sẽ trở về, ta sẽ đòi đòi kiếp kiếp, vĩnh viễn dây dưa đến cùng với nhân tộc người!”

Chương 1674: Nguyên Thủy Ma Điển

Hoa Tư Bạch phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cao gầy ngã mạnh xuống đất.

Cơ Hạo búng ngón tay, xa xa trong một cây cổ thụ che trời một luồng lục quang bay ra, hóa thành các giọt chất lỏng trong suốt màu xanh biếc rót vào thân thể của nàng. Thân thể Hoa Tư Bạch khẽ run lên, một luồng khí tức sinh mệnh nồng đậm từ trong cơ thể nàng mơ hồ tràn ra, theo một tiếng thở dốc trầm thấp, nàng đột nhiên mở mắt, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo ngồi xổm trước mặt Hoa Tư Bạch, vươn tay trái bóp bóp khuôn mặt của nàng dùng sức lắc lắc: “Tiểu nha đầu, người trần ngập đổ kị đối với em gái ruột của người? Ủm? Người đổ kị cô ấy được toàn bộ tộc nhân yêu thích, lại chưa từng suy nghĩ vì sao các tộc nhân không thích người?”

Hoa Tư Bạch mang theo một tia trấn định bạn cùng lứa tuổi khó có thể có được, mặc cho Cơ Hạo nhào nặn khuôn mặt trứng của mình, rất nhẹ nhàng hướng Cơ Hạo cười cười: “Cơ Hạo đại đế? Chẳng lẽ thông minh cũng là một loại sai lầm? Ta chỉ là thông minh hơn Thanh Nhi rất nhiều, nhưng rất hiển nhiên, các tộc nhân không thích nữ nhân quá thông minh. Nhất là đám mao đầu tiểu tử tự cho là đúng kia, bọn hắn thích thoát nhìn ngó ngẩn...”

Cau mày suy tư một hồi, Hoa Tư Bạch khẽ thở dài: “Nữ nhân ngớ ngẩn, chỉ cần bộ dạng đủ đẹp, đây mới là thứ bọn hắn thích.”

Cơ Hạo nhìn thoáng qua Hoa Tư Thanh ngất nằm ở một bên.

Đám thanh niên Hoa Tư thị, bọn họ chỉ thích Hoa Tư Thanh ngây ngô, có mỗi bề ngoài đẹp? Đối với Hoa Tư Bạch thông minh, có chủ kiến, không cam lòng yếu hơn nam tử, bọn họ không ưu ái? Tựa như có chút đạo lý, ngẫm lại câu nói kinh điển kia đi —— ‘Nữ tử vô tài đó là đức’, đây là bao nhiêu năm sau, các nam nhân cao cao tại thượng kia phát ra cảm khái từ đáy lòng?

“Cho nên người ghen tị muội muội của người. Tuy người khinh thường cô ấy phát ra từ đáy lòng, nhưng người ghen tị cô ấy, cho nên bất tri bất giác, người liền lựa chọn...” Cơ Hạo dùng sức lắc lắc đầu Hoa Tư Bạch: “Nghe theo thanh âm đáy lòng người, tiến tới có được lực lượng vượt xa muội muội nhà mình? Người cảm thấy, như vậy là chính xác?”

Hoa Tư Bạch nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, nàng cau mày suy tư một lúc, sau đó rất thản nhiên gật gật đầu: “Ngài tựa như đã làm một số chuyện kỳ dị đối với ta, lấy cảnh giới của ta hiện nay không thể lý giải, ngài xua tan thanh âm không ngừng gào rống trong lòng ta, không ngừng dạy ta nên làm như thế nào. Nhưng mọi thứ hăn dạy ta, ta đều nhớ rồi.”

Hai tay khẽ nhoáng lên một cái, mười ngón nhẹ nhàng run rẩy như nước chảy, từng điểm u quang màu đen nhảy lên ở đầu ngón tay Hoa Tư Bạch, rất nhanh u quang màu đen bốc cháy lên, sương mù đen nhàn nhạt ngưng tụ thành một đóa hoa sen màu đen một thước vuông.

Khẽ quát ‘Thái!’ một tiếng, Hoa Tư Bạch búng ngón tay, một đạo điện quang màu đen từ trong hoa sen màu đen bắn nhanh ra, đánh mạnh trên một khối đá núi ở một bên. Đá núi lớn khoảng một trượng vuông bị lôi quang một đòn đánh nát, mặt đất vô thanh vô tức bị lôi kinh màu đen ăn mòn ra một cái hố to đường kính mười mấy trượng.

Nơi này là đất tổ của Hoa Tư thị, đá núi màu đen hàng năm bị lực lượng sấm sét của lôi trạch rèn luyện, mỗi một khối đá núi đều cứng hơn kim cương, hơn nữa có sức chống cự rất mạnh đối với lực lượng sấm sét. Lấy thực lực Hoa Tư Bạch chỉ tương đương với sơ giai Đại Vu, tùy tay phóng ra lôi đình đã có lực sát thương cường đại như thế, có thể thấy được lôi pháp nàng thúc giục thật sự bất phàm.

“Ma công lôi pháp?” Cơ Hạo hít một hơi nặng nề: “Thật sự là Nguyên Thủy Ma Tôn truyền thụ cho người?”

“Nguyên Thủy Ma Điện!” Hoa Tư Bạch rất kiêu căng ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Cơ Hạo. Huyết quang trong con người nàng theo nguyên linh phân thân của Nguyên Thủy Ma Tôn sau khi bị Cơ Hạo chém giết phong ấn một lần nữa đã triệt để tiêu tán, nhưng đôi mắt đen trắng rõ ràng của nàng càng thêm tỏ ra lạnh lẽo như nước, mang theo một tia kiên định khiến Cơ Hạo cũng không còn lời nào để đối đáp nữa.

Hoa Tư Bạch giờ phút này, nàng chưa bị Nguyên Thủy Ma Tôn trực tiếp khống chế.

Nhưng nàng đã lựa chọn Nguyên Thủy Ma Tôn ma đạo, nàng cam tâm tình nguyện tiếp nhận Nguyên Thủy Ma Điện do Nguyên Thủy Ma Tôn truyền thụ.

Nàng chưa nhập ma, nhưng ma đã ở trong lòng nàng, hoặc là nói càng xác thực hơn, sau khi nàng ‘tỉnh táo’, khi nàng dứt khoát kiên quyết trước mặt Cơ Hạo phát ra một đạo ma lôi này, nàng đã tự thân hóa thành ma đầu.

Nàng hiện tại rất tỉnh táo, nàng biết mình đang làm gì, nàng biết con đường mình chọn, nàng lựa chọn tuần hoàn ma đạo Nguyên Thủy Ma Tôn chỉ ra, tu luyện Nguyên Thủy Ma Điện Nguyên Thủy Ma Tôn truyền thụ. Nguyên Thủy Ma Điện có thể khiến nàng càng thêm nhanh chóng có được lực lượng mạnh hơn, khiến nàng vượt xa mọi người mình Hoa Tư Thanh, để nàng vượt qua các tộc nhân trẻ tuổi ngày thường kiêu ngạo, để nàng hóa thân bất phàm.

Nguyên linh phân thân của Nguyên Thủy Ma Tôn giờ phút này chưa ảnh hưởng nàng, nàng đã lựa chọn con đường Nguyên Thủy Ma Tôn chỉ rõ.

Cơ Hạo bất đắc dĩ nhìn Hoa Tư Bạch, đây là bản ngã của nàng lựa chọn, Cơ Hạo có đủ lực lượng đem nàng nháy mắt đánh cho hồn phi phách tán, khiến nàng trọn đời không thể siêu sinh. Nhưng vậy lại có thể thế nào đây?

Nhìn mắt Hoa Tư Bạch trong suốt mà kiên định, Cơ Hạo bất đắc dĩ cười khổ.

Nguyên Thủy Ma Tôn đáng sợ, không ở cho hấn mê hoặc lòng người làm

người ta trở thành ‘ma’, càng đáng sợ hơn là ở chỗ sau khi Cơ Hạo đem hắc chém giết, đem hắc một lần nữa phong cấm, hắc lại để lại ma đạo, để một số ‘Nhân’ nào đó tự nguyện bước lên con đường này.

Bàn Cổ thế giới từ khi khai thiên tích địa tới nay, có người, có thần, có yêu, có yêu ma quỷ quái, có các loại tộc đàn cổ quái. Lần này chuyện Nguyên Thủy Ma Tôn qua đi, thế giới này lại sẽ có thêm một đám ‘ma’! Yêu ma quỷ quái, lần này xem như cùng tồn tại rồi!

“Nguyên Thủy Ma Đế, cho ta một phần, được không?” Cơ Hạo nhìn Hoa Tư Bạch, rất nghiêm túc hỏi nàng.

“Mỗi người đều có thể nhập ma, cho người một phần, đương nhiên có thể!” Hoa Tư Bạch cười nhìn Cơ Hạo, không có chút cảm giác kính sợ nhân tộc tầm thường sau khi nhìn thấy thiên đế. Hai tay nàng kết ấn, tùy tay vung lên, một mảng khí đen tràn ngập, từng tia tử khí ở trong khí đen ngưng tụ thành mảng lớn chữ phù, một thiên điển tịch tu luyện dài khoảng vạn chữ xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

Nguyên Thủy Ma Đế còn rất thô lậu, so sánh với đại đạo điển tịch Vũ Dư đạo nhân truyền thụ thì phi thường thô lậu, trong đó có hơn ba ngàn chữ, trình bày một đoạn công pháp luyện khí căn cốt thiên địa linh khí, lấy lòng người làm lò luyện, diễn sinh nguyên thủy ma khí.

Nguyên Thủy Ma Đế tu luyện ra nguyên thủy ma khí tham lam mà ích kỷ, tính chất ma khí quỷ bí khó lường, biến hóa đa đoan, có thể ăn mòn thiên địa vạn vật, càng có thể ăn mòn lòng người, có được tà lực khó lường.

Mấy ngàn chữ khác, thì là một môn bí pháp rèn luyện cơ thể thô lậu, mấy môn thủ đoạn vận dụng tinh xảo ma lực, môn ma lôi bí thuật kia Hoa Tư Bạch vừa mới sử dụng cũng ở bên trong. Toàn bộ bí pháp đều rất thô lậu, hiển nhiên là vừa thành hình không lâu, nhưng lấy thực lực của Nguyên Thủy Ma Tôn, lấy xuất thân nền tảng của hắc, hoàn thiện môn Nguyên Thủy Ma Đế này với hắc

mà nói cũng không phải nan đề gì.

“Tập hợp tất cả lực lượng âm u của Bàn Cổ thế giới đại thành, Nguyên Thủy Ma Đế quả nhiên lợi hại.” Cơ Hạo cười khổ một tiếng, hướng Hoa Tư Bạch lắc đầu.

“Thanh Nhi ở nơi này, làm phiền đại đế đưa nó về Hoa Tư thị đi.” Hoa Tư Bạch dần dần đứng dậy, nghiêm nghị hướng Cơ Hạo hành một lễ: “Nếu đại đế không giết tiểu nữ, cũng không bắt tiểu nữ nhốt lại, vậy... Tiểu nữ cáo từ!”

Hoa Tư Bạch hướng Cơ Hạo hạ thấp người hành một lễ, dưới chân một đám mây đen bay lên trời, nâng nàng chậm rãi hướng xa xa bay đi.

Cơ Hạo vài lần nắm chặt chuôi kiếm, nhưng hắc chung quy chưa chém ra một kiếm đó.

Chương 1675: Phá Ma Thực Chú

Nhìn nhìn Hoa Tư Bạch đi xa, lại nhìn nhìn Hoa Tư Thanh ngất ở dưới đất, Cơ Hạo đột nhiên cười lên: “Tiết mục tử muội sinh đôi, yêu nhau giết nhau sao? Nha đầu, nếu ta thu người nhập môn, chuyên môn chống đối với tử tử người...”

Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo ngửa mặt lên trời cười phá lên: “Khó được một lần làm theo ý mình, về sau người sẽ là thân truyền đệ tử môn hạ ta.”

Chỉ tay, Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, hắc quang âm u lóe lên, đầu ngón tay hắt một đóa hoa sen to bằng nắm tay màu sắc tươi đẹp, như dung hợp tất cả sắc thái trong thiên địa lặng yên nở rộ, mang theo một luồng hào quang rực rỡ rót vào mi tâm Hoa Tư Thanh.

Thân thể Hoa Tư Thanh khẽ co giật, trên khuôn mặt nhỏ căng thẳng lộ ra một nụ cười mỉm. Rất nhanh hai hàng lông mày dài của nàng nhú lại, tựa như cảm ứng được một số chuyện khiến nàng do dự, khiến nàng khó xử trong tương lai. Cơ Hạo nhìn nàng, thấp giọng thở dài: “Một môn kiếm quyết, giúp người trừ ma vệ đạo, một môn công pháp, giúp người ngưng tụ đạo đài... Về sau tạo hóa như thế nào, xem bản tâm người mà luận.”

Tiên cũng tốt, ma cũng tốt, tiêu dao xuất trần, giết người doanh dã, đây đều là Hoa Tư Thanh tự mình lựa chọn. Cơ Hạo ở nơi này để lại nhất mạch truyền thừa, chỉ là đơn thuần cảm thấy khó chịu đối với Nguyên Thủy Ma Tôn chỉ để ý phóng hỏa, mặc kệ kết thúc, cho nên hắn cũng rất bức bối để lại nhất mạch truyền thừa.

“Chỉ để ý phóng hỏa không cứu hỏa, chỉ để ý giết người không chôn người!” Cơ Hạo hát lên điệu hát dân gian làn điệu quái dị, đầu treo Bàn Cổ Chung, tay cầm Bàn Cổ Kiếm, mỗi một bước bước ra đều để lại ở trên mặt đất một đóa hoa sen hỗn độn dần dần tiêu tán, một bước một đóa sen hướng tổ miếu Hoa Tư thị đi đến.

Từng đám đông chiến sĩ Hoa Tư thị mặc trọng giáp từ bốn phương tám hướng hướng Cơ Hạo lao tới.

Một số chiến sĩ trên thân quấn quanh tia sét màu tím, hai mắt bọn họ như lửa, khàn khàn rống giận muốn Cơ Hạo nhanh chóng tránh đi; một số chiến sĩ đôi mắt như máu, bọn họ mang theo nụ cười dữ tợn, cười ‘khà khà’ tùy tay hướng Cơ Hạo vung binh khí, đem hắc coi là con kiến nhỏ yếu cò đại ven đường có thể tùy ý thu gặt.

Cơ Hạo giơ Bàn Cổ Kiếm, lẳng lặng không lên tiếng cảm ngộ vừa nãy hư ảnh ở trong thần hồn không gian của hắc bồ ra một rìu đỏ. Hắc nhìn các chiến sĩ nhập ma trong đôi mắt lóe ra huyết quang, Bàn Cổ Kiếm rất thông thả, trầm trọng, như bị mấy chục ngọn núi lớn đè ở trên lưỡi kiếm, chậm rãi hướng các chiến sĩ nhập ma đó bồ ra một kiếm lại một kiếm.

Nhìn như thông thả xuất kiếm, vô luận bao nhiêu chiến sĩ nhập ma hướng hắc lao tới, không đợi tới gần một trượng quanh thân Cơ Hạo, các chiến sĩ nhập ma đó đều cùng cất tiếng gào thét, phun ra từng ngụm từng ngụm máu. Kiếm thế của Cơ Hạo chưa rơi ở trên người bọn họ, mà là rơi ở trên tâm của bọn họ.

Nếu có ai có thể nhìn thấu tâm cảnh các chiến sĩ nhập ma này, thì có thể nhìn thấy trong lòng từng chiến sĩ nhập ma đều có một vị Nguyên Thủy Ma Tôn cao thấp, mạnh yếu không đồng nhất ở trong sương mù đen cuộn cuộn vờn quanh rít gào. Kiếm quang của Cơ Hạo xuyên thấu thân thể các chiến sĩ này, lập tức bồ vào trên người Nguyên Thủy Ma Tôn trong lòng bọn họ.

Kiếm thế của Cơ Hạo không ổn định, có một số kiếm thế bồ vào trên thân Nguyên Thủy Ma Tôn, lập tức đem nguyên linh phân thân của bọn họ triệt để chém giết, làm bọn họ phản bản quy nguyên, hóa thành nguyên thủy ma chủng lại ẩn nấp thật sâu ở trong lòng chiến sĩ nhập ma. Cũng có một số kiếm thế chỉ đem sương mù đen bên người bọn họ đánh tan, trên người Nguyên Thủy Ma Tôn nứt ra từng cái vết thương dữ tợn, tiếng rống giận dữ của bọn họ càng thêm điên cuồng.

Chỉ thấy các chiến sĩ nhập ma này có vừa mới tới gần Cơ Hạo lại đột nhiên hộc máu ngã xuống đất, thân thể kịch liệt run rẩy một lúc, đôi mắt bọn họ liền khô phục trong suốt. Cũng có một số chiến sĩ sau khi nhập ma cũng hộc máu, huyết quang trong bọn họ càng thêm nồng đậm, thậm chí ngay cả trên má bọn họ cũng có ma văn màu đỏ đen không ngừng khuếch tán ra.

Từng thanh đao kiếm hung hăng bám ở trên thân Cơ Hạo, các chiến sĩ Hoa Tư thị nhập ma sâu hơn lớn tiếng gào thét, binh khí cuốn theo ma lôi màu đỏ đen đánh xuống.

Bàn Cổ Chung khê ngân lên, từng tia từng luồng hỗn độn khí tức nhìn như nhỏ bé mỏng yếu, lại mặc cho các chiến sĩ nhập ma kia toàn lực chặt chém, cũng không cách nào xuyên thấu hỗn độn khí tổn hại Cơ Hạo mấy may. Ngược lại là hỗn độn khí tức nổi lên gợn sóng nhỏ bé, trong gợn sóng nho nhỏ chất chứa lực phản chấn cực kỳ đáng sợ, gấp mười, gấp trăm lần đem lực đạo bắn trở về.

Đao kiếm lôi quang màu đỏ đen quần quanh phát ra tiếng kêu không chịu nổi gánh nặng, trên đao kiếm nứt ra vô số vết nứt như mạng nhện, các chiến sĩ Hoa Tư thị nhập ma rút gào, đao kiếm trong tay bật mạnh trở lại, hung hăng đánh vào trên mặt bọn họ, nổ vỡ nát ở trên mặt bọn họ.

Khuôn mặt nhiều chiến sĩ bị nổ be bét máu thịt, bọn họ khàn giọng kêu đau ôm kín mặt, thân thể kịch liệt run rẩy.

Trong lòng bọn họ có tiếng gầm gừ trầm thấp truyền đến, đau đớn kích thích ma tính của bọn họ, làm bọn họ càng thêm cuồng bạo, ma khí trên người bọn họ càng thêm nồng đậm, lực lượng cũng càng lúc càng cường hoành. Bọn họ buông tay, không để ý vết thương máu tươi giàn giụa, dang hai tay hướng Cơ Hạo chớp tới.

Cơ Hạo vẫn thong thả vung Bàn Cổ Kiếm, ‘thong thả’ chém xuống từng kiếm một, Nguyên Thủy Ma Tôn trong lòng một lại một chiến sĩ nhập ma bị chém phá, một lại một chiến sĩ nhập ma ngã xuống đất gào thét, mắt của bọn họ nhanh

chóng khôi phục sự tỉnh táo.

Các chiến sĩ Hoa Tư thị quanh thân quần quanh tia sét màu tím, chưa lâm vào ma chương của Nguyên Thủy Ma Tôn kinh ngạc dừng bước chân xung phong, bọn họ nhìn Cơ Hạo ùn ùn kinh hô. Có người nhận ra Cơ Hạo, nhanh chóng đem thân phận Cơ Hạo lan truyền ra.

“Thiên đế, thiên đế Cơ Hạo!”

“Cơ Hạo đại đế, Cơ Hạo đại đế!”

“Là thiên đế đích thân tới! Hẳn đã dùng thủ đoạn gì? Chúng ta dốc hết toàn lực cũng không thể đánh thức tộc nhân, nhẹ nhàng như vậy đã bị hãm thu phục?”

Càng lúc càng nhiều chiến sĩ Hoa Tư thị tụ tập lại, bọn họ đầu tiên là kinh ngạc nhìn Cơ Hạo ra tay, dần dần bọn họ bắt đầu giúp Cơ Hạo đem các chiến sĩ Hoa Tư thị được đánh thức kéo đến một bên nghỉ ngơi.

Tuyệt đại bộ phận chiến sĩ Hoa Tư thị sau khi tỉnh dậy từ trong ma chương, bọn họ đều ôm tộc nhân bên người gào khóc! Tuy nhập ma, bọn họ lại nhớ rõ hành vi của mình ở trong một đoạn thời gian quá khứ, bọn họ làm ra chuyện chính bọn họ cũng không thể tha thứ, cảm giác tội ác mãnh liệt làm bọn họ hận không thể chết ngay tại chỗ.

Cũng có một số chiến sĩ Hoa Tư thị trong mắt lóe ra tinh quang, bọn họ cũng nhớ rõ mỗi tiếng nói cử động của mình sau khi nhập ma, bọn họ giống với Hoa Tư Bạch, cũng không cảm thấy mình lựa chọn có gì sai! Bọn họ đã tiếp nhận ý kiến của Nguyên Thủy Ma Tôn, bọn họ cảm thấy —— bọn họ nên ‘Vì bản thân, vì bản ngã mà sống’!

Bọn họ trao đổi ánh mắt với nhau, lẳng lặng không lên tiếng thoát ly đám người.

Cơ Hạo chưa để ý tới những người này, hẳn vẫn thông thả vung kiếm, theo số

lần hấn vung kiếm càng lúc càng nhiều, dần dần có một bộ mười hai phù văn kỳ dị sáng lên ở trên lưỡi kiếm của Bàn Cổ Kiếm. Theo các phù văn đó dần dần rõ ràng, Cơ Hạo mỗi một lần vung kiếm, đều có thể tinh chuẩn chém giết nguyên linh phân thân Nguyên Thủy Ma Tôn trong lòng chiến sĩ nhập ma.

Thời điểm mười hai miếng phù văn trên lưỡi kiếm triệt để ngưng tụ thành thực thể, Cơ Hạo đột nhiên hét to một tiếng ‘Phá ma’. Hấn thu hồi Bàn Cổ Kiếm, hai tay kết ấn đẩy ra phía ngoài, mấy ngàn luồng tinh quang từ lòng bàn tay hấn phun ra, ùn ùn đánh vào trên người chiến sĩ Hoa Tư thị nhập ma lao tới như thủy triều.

Mấy ngàn chiến sĩ nhập ma đồng thời hộc máu, con mắt trong tích tắc khôi phục trong suốt.

Chương 1676: Ma Tụ

Ngoài thành Lương Chử, vô số nô lệ nhân tộc quần áo tả tơi lớn tiếng gào thét.

Từ trên cao nhìn xuống, một cái hố dài rộng trăm dặm hình vuông bốn phía tràn đầy rậm rạp đám người nhỏ bé như con kiến, mấy chục con đường thẳng rộng tới một dặm từ phương bắc cực kỳ xa xôi, kéo dài thẳng tắp đến cạnh hố.

Xe ngựa thuần kim loại đặc chế, bánh xe lún thật sâu vào mặt đất, từng sợi xích sắt đâm đương dây thừng, vô số nô lệ nhân tộc đem xích sắt thô to cột vào trên hông lưng, thân thể hầu như song song với mặt đất, dốc hết toàn lực hướng phía trước kéo xe ngựa nặng nề.

Từng khối Hắc Diệu Thạch to lớn ép xe ngựa vang lên ‘Ken két’, Hắc Diệu Thạch mài tới mức bóng loáng kiểu cách hợp quy tắc, từ dài rộng mười trượng đến kích cỡ trăm trượng, khối Hắc Diệu Thạch dày đặc vô số phù văn ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi vẫn tản mát ra hàn khí âm u, khí tức tà dị không tên khiến nô lệ nhân tộc kéo xe ngựa thỉnh thoảng rùng mình.

Chiến sĩ Già tộc không đếm xuể mặc trọng giáp màu đen, chân đạp đĩa kim loại hình tròn điện quang vờn quanh lui tới tuần tra ở trời cao. Bọn hắc cầm roi kim loại dài điện quang dày đặc, thỉnh thoảng hung hăng vung roi, tùy ý quất nô lệ nhân tộc vất vả lao động trên mặt đất.

“Nô lệ ti tiện, đẩy nhanh tốc độ! Chậm trễ kỳ hạn công trình, các người đều phải chết!”

Trong con người lóng lánh u quang thâm thúy, các chiến sĩ Già tộc điên cuồng cười, tiếng cười của bọn hắc giống như quạ đen báo cái chết kêu ‘quạ quạ’, theo gió truyền ra thật xa.

Nô lệ nhân tộc hô khẩu hiệu, tiếng kêu khóc trầm thấp giống như sóng triều

quay cuồng truyền ra bốn phương tám hướng, bọn họ đem một khối Hắc Diệu Thạch thật lớn vận chuyển đến cạnh cái hố khổng lồ, ở dưới sự chỉ điểm của đám thợ thủ công Tu tộc, đem từng khối đá khổng lồ ghép lại.

Toàn bộ khối đá khổng lồ đều là thợ thủ công Tu tộc tự tay gia công mà thành, tảng đá to lớn ghép lại hoàn mỹ, giữa tảng đá với nhau ngay cả một khe hở cũng không thấy, cho dù dùng bảo kiếm sắc bén nhất đi chém, cũng đừng hòng cắm vào khe đá một chút nào.

Mấy con kên kên hình thể to lớn kêu chói tai lướt qua trên không trung, cái cánh rộng lớn của bọn chúng dang ra hắt xuống trên mặt đất bóng đen mờ nhạt. Bóng đen chợt lóe lướt qua đại địa, hố dài rộng trăm dặm tương tự ở ngoài thành Lương Chử tổng cộng có ba mươi sáu cái, xếp thành một cái hình vuông 6x6 hoàn mỹ.

Trên xe kéo toàn thân dùng hoàng kim đúc thành, so với một ngọn núi nhỏ còn to lớn hơn rất nhiều, bên hông Ngu Hoắc quấn một cái váy dài dùng lông vũ chim seo cò thật dài màu trắng chế thành, lỗ lỗ thân trên, tay trái nâng một quả cầu thủy tinh màu đen, tay phải nắm một cây hoàng kim quyền trượng thật dài, cười ha ha nhìn Quy Ấp đứng ở trước mặt.

Quy Ấp, trưởng lão Hữu Ngu tộc, đường thúc ruột thịt của Đế Thuấn, chuyên trách nội chính Hữu Ngu nhất tộc, là đại tổng quản Hữu Ngu tộc, quyền cao chức trọng, không tầm thường chút nào. Hắn ngày thường không nhúng tay việc nội bộ nhân tộc, nhưng ở trong lúc Đế Thuấn đảm nhiệm Nhân Hoàng, Quy Ấp ở nhân tộc vẫn có lực ảnh hưởng rất lớn.

Đôi mắt như máu, con ngươi ngưng tụ thành hai đóa hoa sen màu đen chậm rãi xoay tròn, Quy Ấp nheo mắt nhìn Ngu Hoắc từ trên xuống dưới.

Ngu Hoắc bất động thanh sắc nhìn Quy Ấp, trên người hắn có vô số luồng u quang màu đen nhỏ bé, mắt thường rất khó phân biệt phun ra, hắn giống như một vầng mặt trời hình người, cuộn mình ở đỉnh chóp xe kéo phóng xạ ra vô lượng

hắc quang. Hắc quang xuyên thấu xe kéo, xuyên thấu hư không, xuyên qua trên người vô số nô lệ nhân tộc và chiến sĩ Già tộc trên công trường xa xa, chỉ có ở lúc tới gần thân thể Quy Ấp, toàn bộ hắc quang đều sẽ xảy ra vạn vạo kỳ dị.

Một khối hư không kia chỗ Quy Ấp giống như đá ngầm trong nước chảy xiết, toàn bộ u quang màu đen lúc tới gần hắc đều vòng ra, vòng đến phía sau thân thể hắc sau lúc này mới một lần nữa trở về quỹ tích ban đầu, hướng về chân trời cực xa bắn đi.

Hai người không nói một lời giằng co hồi lâu, quả cầu thủy tinh màu đen ở lòng bàn tay Ngu Hoắc đột nhiên cấp tốc xoay tròn lên, vô số phù văn màu đen quái dị ở trong quả cầu thủy tinh cấp tốc lóe lên, từng đợt hào quang hư ảo màu đen mắt thường có thể thấy được không ngừng từ trong quả cầu thủy tinh phun ra, lần lượt hóa thành con rắn lớn màu đen to bằng cánh tay, mở cái miệng rộng hướng Quy Ấp cắn nuốt tới.

Quy Ấp vẫn không nhúc nhích, khoe miệng hắc hơi cong lên, từng làn khói đen nhỏ bé từ đỉnh đầu hắc toát ra, ở phía sau hắc ngưng tụ thành thân hình cao lớn khôi ngô của Nguyên Thủy Ma Tôn. So sánh với Nguyên Thủy Ma Tôn trong cơ thể Hoa Tư Bạch, vị Nguyên Thủy Ma Tôn trong cơ thể Quy Ấp cao trăm trượng có thừa, hơn nữa bóng người ngưng thực dày nặng, quả thực đã như thực chất.

Vô số con rắn lớn màu đen trong quả cầu thủy tinh màu đen phóng ra còn chưa tới gần thân thể Quy Ấp, Nguyên Thủy Ma Tôn nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, trong tay hắc đã có thêm một thanh đại phủ khói đen lượn lờ, tùy tay một rìu chém xuống, đã đem toàn bộ con rắn lớn chém thành vô số đoạn.

Con rắn lớn gào thét hóa thành các làn khí đen tản ra. Ngu Hoắc hừ lạnh một tiếng, hoàng kim quyền trượng ở tay phải hắc dậm mạnh xuống đất, viên đá quý màu đen cực lớn trên đầu trượng phóng ra vô số luồng u quang kỳ dị mê hoặc lòng người đánh về phía Quy Ấp.

Quy Ấp nâng tay phải, hần mỉm cười, một luồng khí đen từ đầu ngón tay hần phun ra, khí đen nhanh chóng ngưng tụ thành một đóa hoa sen màu đen cực lớn, hơn một ngàn cánh hoa cấp tốc xoay tròn, u quang màu đen Ngu Hoặc đánh ra ùn ùn phân giải. Chỉ nghe tiếng vỡ ‘Đình đình đang đang’ vang lên không ngừng, u quang màu đen phân giải thể mà lại ngưng tụ thành vô số mảnh thủy tinh màu đen to nhỏ rơi ở trên xe kéo.

“Lực lượng quý dị!” Ngu Hoặc thần thái ngưng trọng nhìn Quy Ấp: “Người là tộc nhân của Đế Thuấn... Hần ở ba ngày trước đã thoát ly sự khống chế của ta, tính cả rất nhiều trưởng lão của Hữu Ngu tộc, đều đã thoát ly ta khống chế. Có thể nói cho ta biết, bóng đen phía sau người là ai hay không?”

Ngu Hoặc đối với con rối linh hồn mình khống chế là miễn cảm nhất, vốn Đế Thuấn bị hần mượn dùng lực lượng bộ não Bàn Ngu gắt gao khống chế ở trong tay, nhưng ngay tại ba ngày trước, bộ não Bàn Ngu đột nhiên kịch liệt chấn động, một tà lực đáng sợ cản ngược đến, Đế Thuấn đã thoát ly sự khống chế của hần.

Không chỉ có thể, một số thực quyền trưởng lão Hữu Ngu tộc bên người Đế Thuấn cũng đều đã thoát ly hần khống chế, điều này làm Ngu Hoặc cảm thấy sự bất an cùng hoang mang thật lớn.

Còn chưa chờ hần phái người đi điều tra rốt cuộc đã xảy ra cái gì, Quy Ấp đã lấy tư thái cường thể như thể đột nhiên buông xuống. Ngu Hoặc dùng tới toàn bộ lực lượng hần cường hành nhập vào khối thân thể này, lại còn chưa thể đánh bại Quy Ấp, điều này làm hần càng thêm kinh sợ.

“Người có thể xưng ta Ma tôn!” Nguyên linh phân thân Nguyên Thủy Ma Tôn cao trăm trượng cúi đầu, neho mắt đánh giá cẩn thận Ngu Hoặc: “Người ngoại giới cường hành nhập vào buông xuống... Vén vén một phân thân, người có thể liên hệ bản tôn của người không?”

Ngu Hoặc cố gắng trấn định tâm thần, nhúu mày nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn:

“Người, muốn như thế nào?”

Nguyên Thủy Ma Tôn trầm ngâm một lát, dùng sức gật gật đầu: “Nói cho bản tôn của người, ta có thể cho hắc đẩu lợi ích, nhưng hắc phải giúp ta làm một số chuyện. Lực lượng của người có thể mê hoặc lòng người, mê hoặc linh hồn người ta, đây đúng là lực lượng ta cần.”

Ngu Hoắc cười lạnh: “Nhưng, ta vì sao phải giúp người?”

Xa xa một làn gió thơm bay tới, một đại hán cao ba trượng sáu thước, làn da toàn thân vàng óng ánh như hoàng kim đúc thành, hình thể cao lớn uy mãnh như kim cương thần linh chân đạp một đóa Mạn Đà La Hoa màu vàng trong suốt, mỉm cười hướng về phía xe kéo bay tới.

Nơi đại hán đi qua, toàn bộ chiến sĩ Già tộc đều quỳ lạy.

Quy Ấp chỉ vào đại hán lạnh lùng nói: “Vực Ngoại Thiên Ma chi chủ cũng ở nơi này, ta cũng hẹn hắc hỗ trợ. Người nếu không đáp ứng, chúng ta sẽ liên thủ diệt người trước.”

Chương 1677: Ma Minh

Trên xe kéo to lớn ánh vàng rực rỡ, ba người giăng co.

Quy Ấp mang theo nụ cười quái dị, trong đôi mắt sung huyết hoa sen đen xoay tròn, nhìn Ngu Hoặc không dời mắt. Nguyên Thủy Ma Tôn lơ lửng ở phía sau hắn, vị tồn tại khủng bố tự xưng từng là một bộ phận nguyên thần Bàn Cổ, đại biểu ác niệm của Bàn Cổ này, đang ở cao nhìn xuống quan sát chúng sinh.

Tráng hán uy mãnh mới tới cầm một cây pháp trượng to lớn, cao ba trượng sáu thước hắn được các vòng thần quang bảy màu vờn quanh, phía sau hắn có một mảng lớn ánh sáng lóe lên, trong ánh sáng có thể thấy được núi cao nước chảy, cây xanh hoa tươi, có vô số thần thú ở trong núi rừng thích ý hành tẩu, trên trời có vô số tiên hạc xoay tròn bay múa.

Làm ‘tôn chủ’ của số đông Vực Ngoại Thiên Ma trong miệng Ma tôn, tráng hán uy mãnh hoàn toàn không giống như ma đầu, ngược lại như là thiên đình chính thần chính thống nhất.

Ngu Hoặc ngồi ở trên ngai báu cao cao, hắn đến từ Bàn Ngu thế giới, tinh thông bí thuật linh hồn, am hiểu khống chế con rối linh hồn về mặt âm trầm, gương mặt hơi run rẩy, rất cảnh giác, càng mang theo một tia kinh hãi nhìn hai đại ma đầu.

Nguyên Thủy Ma Tôn tạm không đề cập tới hắn, bị phong ấn ở đáy lòng nhân tộc, nguyên linh bị phân tán thành ức vạn phân thực lực hắn yếu nhất. Tuy hắn lai lịch quý bí, tựa như biết được một số bí ẩn nào đó không muốn để ai biết của Bàn Cổ thế giới, lực lượng của hắn hiện tại cũng không cường đại, Ngu Hoặc tự nghĩ, chỉ cần phân thân hắn buông xuống này đồng ý trả giá đắt, hắn có thể chém giết Nguyên Thủy Ma Tôn trước mắt này.

Khiến Ngu Hoặc kiêng kị là Thiên Ma tôn chủ, thăng nhãi này khí tức mơ hồ khó lường, ngay cả Ngu Hoặc cũng khó nắm lấy. Hắn thậm chí không thể nhìn

thấu Thiên Ma tôn chủ rốt cuộc có thực lực mạnh bao nhiêu, ngược lại hấn từ trên người Thiên Ma tôn chủ cảm nhận được sự uy hiếp nồng đậm.

Loại cảm giác này, giống như một con sài cẩu hung tàn thành tánh, ở nơi hoang dã đột nhiên gặp một con linh cẩu hung tàn tương tự. Ngu Hoặc từ trên người Thiên Ma tôn chủ cảm nhận được khí tức cùng là kẻ săn giết linh hồn đỉnh cấp, cảm giác này khiến hấn rất khó chịu.

“Đạo hữu xưng hô như thế nào?” Trầm ngâm hồi lâu, Ngu Hoặc cố nặn ra một nụ cười, hướng Thiên Ma tôn chủ nhẹ nhàng hỏi.

Loại cảm giác hận không thể đem Thiên Ma tôn chủ bầm thây vụn đoạn, đánh cho hấn hồn phi phách tán, lại bị ép hướng hấn nói chuyện nhỏ nhẹ đặt câu hỏi cực kỳ bất ổn. Ngu Hoặc là cố nén lửa giận trong lòng, lúc này mới cố gắng làm ra vẻ mặt ôn hòa.

Nếu bản tôn hấn ở đây, hấn tuyệt đối sẽ không hướng Thiên Ma tôn chủ ‘ăn nói khép nép’ như vậy. Ngu Hoặc âm thầm nghĩ rằng, hấn rất tức giận, một lần buông xuống vốn rất thuận lợi, vốn nhân tộc đã rơi vào trong tay hấn, vốn tất cả đều nắm chắc, vì sao sẽ xuất hiện nhiều biến số như vậy?

Nguyên Thủy Ma Tôn cũng tốt, Thiên Ma tôn chủ cũng tốt, hai kẻ này vì sao phải xuất hiện? Không thể để Ngu Hoặc hấn yên tĩnh đem Bàn Cổ thể giới nhét vào trong túi, đem Bàn Cổ thể giới quần thể đại thế giới này hoàn toàn chiếm làm của mình sao?

“Ta vốn vô danh.” Thiên Ma tôn chủ tựa cười mà không cười nhìn Ngu Hoặc, trên da mặt ánh vàng rực rỡ của hấn có bảo quang lưu ly bảy màu lóe lên, thần quang sáng ngời mà ấm áp từ trong đôi mắt hấn phun trào ra, trong ánh mắt hấn tràn ngập năng lượng tích cực hướng về phía trước, nhiệt tình dào dạt: “Chỉ là, nhân tộc của ta thấy ta làm việc, lâu ngày, xưng ta là... Đồ Linh.”

Mỉm cười, Đồ Linh tôn chủ khẽ thở dài: “Đồ Linh, Đồ Linh... Bất nhã, bất nhã. Ngu Hoặc thánh nhân xưng ta Linh chủ là được.”

“Người biết danh hiệu của ta?” Ngu Hoặc cười ha ha nhìn Đồ Linh tôn chủ.

“Dưới trướng thánh nhân có vô số chó săn, bắt mấy tên tâm phúc dùng thuật ngàn dặm gọi hồn, đem chân linh bọn họ dẫn ra, sau khi cẩn thận nhai nuốt nhấm nháp, thì có thể đạt được tất cả ký ức của bọn họ, biết lai lịch thánh nhân, không phải việc khó.” Đồ Linh tôn chủ vẫn cười ha ha nói: “Chân linh bọn chó săn kia dưới trướng Ngu Hoặc thánh nhân, mùi vị cực kỳ phức tạp mà biến hóa nhiều, ăn vào rất sáng khoái đã ghiền!”

Ngu Hoặc không cho là đúng cười cười: “Đã ghiền rồi, không ngại ăn nhiều một chút... Chỉ là Linh chủ nhất định phải cẩn thận, đừng ăn hỏng dạ dày.”

Đồ Linh tôn chủ nở nụ cười, ở bên thanh âm khàn khàn của Nguyên Thủy Ma Tôn vang lên: “Ăn hỏng dạ dày cũng không sao. Linh chủ nói, linh hồn nhân tộc Bàn Cổ thế giới mãnh liệt âm áp nhất, đối với bọn họ là đại bổ đan linh nghiệm nhất, cho dù ăn hỏng dạ dày, ăn thêm linh hồn của mấy tên nhân tộc, cũng đã bổ sung lại nguyên khí.”

Ngu Hoặc quay đầu nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn: “Ma tôn tựa như là dân bản xứ Bàn Cổ thế giới? Nhân tộc Bàn Cổ thế giới, đã bị Ma tôn hứa hẹn cho Linh chủ hay sao?”

Đồ Linh tôn chủ ở một bên cười quái dị ‘Khanh khách’, quanh thân Nguyên Thủy Ma Tôn trôi nổi sương mù đen, hắc nhệ nhàn nói: “Ta cũng không tính là dân bản xứ Bàn Cổ thế giới... nhân tộc sống chết liên quan gì tới ta? Nếu hai vị có thể tàn sát toàn bộ nhân tộc Bàn Cổ thế giới, ta cầu còn không được.”

Nguyên Thủy Ma Tôn vừa nói ra lời này, ba đại ma đầu đều không hé răng nữa.

Tròng mắt bọn họ quay tròn hỗn loạn, hai con mắt trên gò má Nguyên Thủy Ma Tôn tản ra huyết quang, thần quang bảy màu quanh thân Đồ Linh tôn chủ hào quang rạng rỡ, tay trái Ngu Hoặc nâng quả cầu thủy tinh màu đen bắt đầu xoay tròn ‘Vù vù’, tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, dần dần quả cầu thủy

ting màu đen gấp gáp ma sát không khí, phát ra tiếng vang chói tai ‘Xẹt xẹt’.

Khi tốc độ xoay tròn của quả cầu thủy tinh màu đen đạt tới cái cực hạn nào đó, hư không phụ cận cũng bắt đầu bị xé rách từng cái vết rách nhỏ bé màu đen, Ngu Hoặc nhẹ nhàng mở miệng: “Nhân tộc là một tộc đàn cực kỳ có tiềm lực, ta nhìn trúng lực lượng sinh sản khổng lồ của bọn họ, bọn họ chính là nô lệ tốt nhất, chiến sĩ cảm tử tốt nhất, ta cần bọn họ bán mạng cho ta, khai thác tài nguyên Bàn Cổ thế giới cùng thế giới xung quanh cho ta.”

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Ngu Hoặc lạnh nhạt nói: “Cho nên, diệt nhân tộc, đây là không được.”

Đồ Linh tôn chủ trầm ngâm một lát, hắc nhẹ nhàng nói: “Trong linh hồn nhân tộc chất chứa lực lượng cực kỳ thần diệu, loại lực lượng này rất có lợi đối với tộc ta. Tuyệt vời nhất là, chúng ta từng phá hủy vô số thế giới, trong những thế giới đó, tộc đàn trong linh hồn có được hiệu quả kỳ dị tương tự, lực lượng sinh sản của bọn họ không bằng một phần vạn nhân tộc.”

Ôn hòa cười cười, Đồ Linh tôn chủ thản nhiên nói: “Cho nên, tộc ta hy vọng nuôi dưỡng nhân tộc, đúng hạn thu gặt linh hồn nhân tộc... Đối với tộc khác cũng không hi vọng xa xôi quá nhiều.”

Ngu Hoặc liền nở nụ cười, hắc cười nhìn Đồ Linh tôn chủ nói: “Linh hồn thuộc về người, thân thể thuộc về ta... Như vậy, Linh chủ còn có gì cần thiết hợp tác với vị này chứ? Không bằng, người ta liên thủ, đem hắc tiêu diệt?”

Ngu Hoặc thoải mái cười nói: “Dù sao, người ta hoàn toàn không có xung đột, mà vị này... Ta lại phi thường hoài nghi động cơ của hắc?”

Ngu Hoặc, Đồ Linh tôn chủ đồng thời nhìn về phía Nguyên Thủy Ma Tôn.

Bởi vì Nguyên Thủy Ma Tôn trong lòng Quy Ấp, bọn họ lúc này mới tụ tập ở đây. Ngu Hoặc và Đồ Linh tôn chủ không có mâu thuẫn, bọn họ có thể hòa bình chia sẻ ích lợi to lớn nhân tộc mang cho bọn hắc.

Nhưng Nguyên Thủy Ma Tôn hẳn muốn làm gì? Nếu câu trả lời của Nguyên Thủy Ma Tôn không thể làm bọn họ hài lòng mà nói, lập tức trở mặt diệt sát Nguyên Thủy Ma Tôn, loại chuyện này bọn họ cũng không phải không làm được.

“Kết minh với ta, ta giúp các người miễn đi tai ương ngã xuống!” Nguyên Thủy Ma Tôn ác ý cười: “Các người bọn ngu xuẩn này, các người luôn luôn muốn chết... Các người vĩnh viễn không biết, nội tình Bàn Cổ thế giới rốt cuộc như thế nào.”

Ngu Hoặc, Đồ Linh tôn chủ đồng thời lâm vào trầm tư..

Chương 1678: Đăng Thanh Ma Vân

Thềm đá rộng lớn điêu khắc từ đá đen, vô số chiến sĩ nhập ma hai mắt đỏ bừng rít gào như dã thú, như thủy triều hướng Cơ Hạo xung phong. Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, hai tay vung lên, vô số phù văn màu đen, màu vàng hỗn tạp giống như các tia chớp từ đầu ngón tay hất bay ra, đánh trúng ngực chiến sĩ nhập ma.

Lấy thái dương chân hỏa màu vàng làm biểu tượng, lấy hủy diệt đại đạo làm trung tâm, lấy hư ảnh trong thần hồn không gian vừa mới bố ra một rìu kia cắt qua hư không vụn vẹo quang ảnh làm căn cơ, lấy kinh chú thanh tâm trừ tà Vũ Dư đạo nhân truyền thụ làm khuôn mẫu, Cơ Hạo ở trong thời gian cực ngắn, đã sáng tạo ra phá ma ấn pháp, phá ma phù văn thuộc riêng về hắn.

Vô số chiến sĩ nhập ma học từng ngậm từng ngậm máu, thái dương chân hỏa thuần dương hùng hồn, uy nghiêm nóng rực, có được vô thượng phá ma lực. Thái dương chân hỏa đục lỗ ma khí, ma niệm trong lòng bọn họ, hủy diệt chi lực xâm nhập trung tâm nguyên thủy ma chủng, nháy mắt đem lực lượng của nguyên thủy ma chủng triệt để phá hủy.

Nguyên linh phân thân của Nguyên Thủy Ma Tôn muốn tiếp tục kích động thất tình lục dục của chiến sĩ nhập ma, muốn tiếp tục hấp thu ý niệm mặt trái của bọn họ sinh trưởng khỏe mạnh, áo nghĩa một rìu kia của hư ảnh trong phá ma chú của Cơ Hạo lại cứng rắn chặt đứt liên hệ tâm linh của bọn hắn cùng chiến sĩ nhập ma.

Chú văn trừ tà mạnh mẽ của Vũ Dư đạo nhân làm khuôn mẫu, phối hợp kinh chú độc môn Cơ Hạo sáng tạo, cứng rắn đem nguyên linh phân thân Nguyên Thủy Ma Tôn cô lập mạnh mẽ trấn áp, bức bách bọn chúng lặn vào sâu trong nhân tâm của chiến sĩ nhập ma, tiếp tục ngủ say, tiếp tục phong ấn.

Nhìn như trong nháy mắt đã có mảng lớn chiến sĩ nhập ma học máu ngã xuống đất, đôi mắt hồi phục trong suốt, thực ra trong một vùng thiên địa này, chỉ

có Cơ Hạo có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, châm chích sáng tạo ra phá ma pháp ứng phó Nguyên Thủy Ma Tôn, thoải mái đem y tiếp tục trấn áp, phong ấn như thế.

Tất cả đều bắt nguồn từ một rìu kia của hư ảnh!

Một rìu đó kinh thiên động địa lại thần diệu vô cùng, không phải Khai Thiên, không phải Ích Địa, mà là trăm bản thân. Một rìu chém xuống, đem ác niệm của bản thân chém ra toàn bộ, hóa ác niệm thành Nguyên Thủy Ma Tôn, cũng chỉ có một rìu tinh diệu tuyệt luân như thế, mới có thể ở sau khi diễn hóa thành phá ma chú, có được lực lượng thần kỳ chặt đứt liên hệ tâm linh nguyên thủy ma chủng và chiến sĩ nhập ma.

“Này, lão gia hỏa, một rìu này thật tuyệt!” Đạo đài Cơ Hạo ở trong thần hồn không gian nhìn hư ảnh to lớn vô cùng ở đỉnh đầu lớn tiếng hỏi: “Trước kia không thấy người sử dụng? Còn có, rìu trong tay người vừa rồi ở đâu ra?”

Hư ảnh không hé răng, cây rìu lưỡi to đen sì nặng trĩu kia trong tay hắn đột nhiên mấp máy một trận, cuối cùng hóa thành một mảnh thanh quang linh động to bằng đầu người. Hắn búng ngón tay, một mảnh thanh quang nho nhỏ bắn nhanh ra, nháy mắt nhập vào trong Bàn Cổ Kiếm lơ lửng cạnh đạo đài của Cơ Hạo.

Bàn Cổ Kiếm khẽ run rẩy một cái, từng đợt tiếng kiếm ngân nhẹ nhàng vang lên. Một mảnh thanh quang nho nhỏ mà thôi, Cơ Hạo lại đột nhiên có một loại cảm giác kỳ dị toàn bộ Bàn Cổ Kiếm sống lại. Không sai, chính là một loại cảm giác ‘Sống’. Bàn Cổ Kiếm như đột nhiên đã có nguyên linh, có được linh tính kỳ dị nào đó mất đi đã lâu.

“Đây là một điểm chân linh của Bàn Cổ Phủ.” Hư ảnh giọng ù ù nói: “Năm đó... Bàn Cổ ngã xuống, Bàn Hành trộm đi Bàn Cổ Phủ, chút chân linh này của Bàn Cổ Phủ lại bị ta tùy tay đoạt lấy. Làm bạn ta nhiều năm như vậy, tặng người đi... Dù sao, rìu đã ở trên tay người.”

Ngón tay khê búng, vô số đạo phá ma chú phun ra, từng mảng lớn chiến sĩ nhập ma gào thét hộc máu ngã xuống đất, thân thể kịch liệt run rẩy. Cơ Hạo vừa theo thêm đá màu đen hướng cấm địa tổ miếu của Hoa Tư thị bước đi, vừa hỏi: “Chân linh Bàn Cổ Phủ? Loại đồ tốt này người cũng có thể kiếm được? Nhưng cũng thực đúng dịp, người ngay cả thủ đoạn Nguyên Thủy Ma Tôn do Bàn Cổ chém ra cũng biết?”

Hư ảnh cúi đầu, trong đôi mắt thần quang màu lam hơi lóe lên: “Có cái gì đúng dịp? Đơn giản là thủ đoạn trăm tam thi của Đại Xích, Thanh Vi, Vũ Dư ba người, thủ đoạn không có gì ngoài đầu cơ trục lợi để chứng đạo, không tính là vô thượng đại đạo chân chính.”

Trăm tam thi đó!

Thủ đoạn trăm tam thi của Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, là bắt nguồn từ một rìu này? Bắt nguồn từ một rìu Bàn Cổ chém ra hỗn độn Ma tôn?

“Chỉ đem bọn họ phong ấn ở trong lòng nhân tộc, cũng không tính là một việc hoàn chỉnh.” Cơ Hạo vừa dọn dẹp chiến sĩ nhập ma đột kích, vừa lẩm bẩm: “Có cách nào, đem Nguyên Thủy Ma Tôn triệt để phá hủy không? Để hấn nấp trong lòng người ta, sớm hay muộn hấn còn có thể gây sóng gió.”

“Không còn nguyên thủy ma chủng, lòng người sẽ không gây sóng gió nữa sao?” Hư ảnh như có chút đăm chiêu nhìn Cơ Hạo: “Cho dù không có nguyên thủy ma chủng, nhân hiện nay, còn là các nhân thượng cổ thuần túy, thuần hậu sao? Thế thái thay đổi, lòng người cũng thay đổi, lòng người thay đổi, như vậy... Có nguyên thủy ma chủng hay không, Nguyên Thủy Ma Tôn bị tiêu diệt hay không, lòng người nên biến hóa, vẫn sẽ biến.”

“Ít nhất chậm đi một chút.” Cơ Hạo lẩm bẩm một tiếng, một cước đem một chiến sĩ nhập ma đến trước mặt hấn, muốn há mồm cắn hấn đạp bay ra ngoài. Liên tục mười mấy đạo phá ma chú hung hăng đánh ở trên ngực chiến sĩ nhập

ma này, hư ảnh Nguyên Thủy Ma Tôn cao khoảng mười trượng phía sau chiến sĩ này ầm ầm sụp đổ, cả mảng lớn khí đen hóa thành gió đen cuồn cuộn tản ra.

Nguyên linh phân thân Nguyên Thủy Ma Tôn cao mười trượng, Cơ Hạo cũng không khỏi kinh hãi, trong lòng chiến sĩ nhập ma này rốt cuộc có dự niệm mặt trái mãnh liệt bao nhiêu, mới có thể tẩm bổ ra một vị Nguyên Thủy Ma Tôn to lớn như vậy?

Một đường tiến lên, vô số chiến sĩ nhập ma bị Cơ Hạo đánh ngã, nguyên thủy ma chủng trong lòng bọn họ bị một lần nữa phong ấn, tuyệt đại bộ phận mọi người đều khóc rống một lúc, hoảng hốt gia nhập đội ngũ tộc nhân, đem cấm địa tổ miếu bao vây lên vòng trong vòng ngoài.

Nhưng như Hoa Tư Bạch, cũng có số rất ít tộc nhân Hoa Tư thị vẻ mặt phức tạp nhìn xung quanh một lúc, nhất là nghiêm túc hướng bóng lưng Cơ Hạo quan sát một phen, khi bọn hắn phát hiện lực chú ý của Cơ Hạo và tộc nhân khác cũng không đặt ở trên người bọn họ, bọn họ lén lút thi triển ma công, lặng yên rời khỏi đất tổ lôi trạch.

Nguyên thủy ma chủng bị phong ấn, tâm của các tộc nhân Hoa Tư thị này lại biến thành ma chủng mới. Phá ma chú của Cơ Hạo có thể giúp bọn họ trấn áp Nguyên Thủy Ma Tôn, nhưng không cách nào áp chế bản thân bọn họ sinh ra ma niệm.

Trên không cấm địa tổ miếu Hoa Tư thị ma vân dày đặc, lôi vân màu tím đã dần dần không áp chế được ma vân ăn mòn, từng tia sét uể oải đánh khắp nơi, từng đám ma vân hơi vỡ ra, liền lập tức hướng tổ miếu cuộn ngược quay về.

Cơ Hạo đi tới trên quảng trường ngoài cấm địa tổ miếu, hần thét dài một tiếng, hai tay kết ấn dùng sức vỗ vào trên Bàn Cổ Chung.

Mặt ngoài Bàn Cổ Chung lóe ra vô số phá ma chú văn, ‘Oành’ một tiếng chuông ngân lao vút lên trời, vô số hình ảnh ánh sáng tựa như cây rìu lớn gào thét hướng bốn phương tám hướng quét ngang ra. Nơi hình ảnh ánh sáng màu

đen hỗn tạp màu vàng đi qua, từng đám ma vân cấp tốc thiêu đốt lên, khí đen ở trong ánh lửa nhanh chóng tiêu tán, mơ hồ có thể thấy được các tia khói theo gió biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ma vân trên trời ở trong mấy nhịp thở ngắn ngủn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, lôi vân đầy trời cũng chợt biến mất.

Mặt trời màu vàng lơ lửng ở không trung, ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng lôi trạch to lớn, giống như chuyện vừa rồi ma vân vây thành chưa bao giờ xảy ra.

Chương 1679: Hoa Tư Chi Binh

Ven đường vô số chiến sĩ nhập ma được phá ma chú đánh thức, Cơ Hạo không thể ngăn cản thoải mái đi tới quảng trường trước cửa tổ miếu Hoa Tư thị.

Vô số cây cột đồ đằng lôi đình quần quanh phát ra tiếng gầm đình tai nhức óc, trong nháy mắt Cơ Hạo bước lên quảng trường, toàn bộ cột đồ đằng giống như cây đuốc phun ra ánh sáng chói mắt, toàn bộ cột đồ đằng nháy mắt biến thành dạng bán trong suốt, phun ra vô số lôi hỏa cường mãnh bá đạo đánh về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo không phải tộc nhân Hoa Tư thị, các cột đồ đằng này chưa thể ở trên người Cơ Hạo cảm nhận được bí pháp phù ấn chỉ Hoa Tư thị có, trên người hắn cũng không mang theo thông hành phù lệnh Hoa Tư thị ban phát, cấm chế phòng ngự tổ miếu Hoa Tư thị lập tức đem hắn coi là kẻ xâm nhập, phát động toàn lực phản kích.

“Cơ Hạo đại đế ể ể ý!” Hoa Tư Thanh Diệp đang vòng quanh tổ miếu đi nhanh đột ngột nhìn thấy Cơ Hạo bị cột đồ đằng công kích, hắn nhất thời rống to: “Mau lui, lui, lui, đây là tổ tiên Hoa Tư thị ta mời thiên đình thái cổ lôi thần nhất tộc liên thủ bày ra...”

Chưa nói xong, Hoa Tư Thanh Diệp đã chợt há hốc mồm, một câu cũng nói không nên lời.

Cơ Hạo vươn một bàn tay, bàn tay thò ra từ trong hỗn độn khí tức Bàn Cổ Chung phát ra, đón đầu chính diện tia sét do vô số cột đồ đằng toàn lực đánh ra. Lôi đình đại trận do tổ tiên Hoa Tư thị, tính cả ba mươi sáu vị lôi vương thượng cổ lôi thần nhất tộc liên thủ bày ra toàn lực phóng ra tia sét hung hăng rơi ở lòng bàn tay Cơ Hạo.

Từng đạo điện quang lôi đình chói mắt bị bàn tay Cơ Hạo hấp thu, ngay cả nửa tia lửa điện cũng chưa thể tung tóe lên. Trên bàn tay trắng nõn của Cơ Hạo

chưa có chút vết thương, tia sét cuồng bạo đủ để làm bị thương nặng Vu Thần kia giống như ảo ảnh, chưa thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với hắn.

“Liệt tổ liệt tông tại thượng!” Hoa Tư Thanh Diệp và một đám trưởng lão Hoa Tư thị đều trợn tròn mắt. Cơ Hạo có thể cứng rắn chống đỡ phòng ngự đại trận tổ miếu Hoa Tư thị, thân thể hắn rốt cuộc đã cường hãn đến trình độ nào? Tòa đại trận này của Hoa Tư thị, chính là sát trận khủng bố Vu Thần tâm thường cũng không dám xông bừa, Cơ Hạo thoải mái tiếp được tia sét đại trận toàn lực phóng thích như thế, vậy chẳng phải là ý nghĩa...

Cái này ý nghĩa thực lực Cơ Hạo đã đứng ở đỉnh phong của thế giới này, cái này ý nghĩa Hoa Tư thị không có con bài chưa lật khắc chế Cơ Hạo nữa, dụng tâm hiểm ác một chút mà nói —— Cơ Hạo nếu muốn, lấy sức một mình hắn, đã có thể phá hủy tổ miếu Hoa Tư thị, san bằng cả lôi trạch, hủy diệt căn cơ toàn bộ Hoa Tư thị.

Thân thể Hoa Tư Thanh Diệp khẽ run, nhìn từng tia sét giống như cuồng long không ngừng rơi ở lòng bàn tay Cơ Hạo, Cơ Hạo mặc cho cuồng lôi hạ xuống, lòng bàn tay hắn giống như có một vực sâu không đáy, vô số tia sét ùn ùn nhập vào lòng bàn tay hắn, chưa thể tung tóe lên nửa điểm hào quang. Cơ Hạo chỉ vươn một bàn tay như vậy, hướng cửa chính tổ miếu Hoa Tư thị đi từng bước một.

Tay trái nắm lôi thuận tam giác, tay phải cầm lôi đình giáo, Hoa Tư Thanh Diệp vẻ mặt phức tạp nhìn Cơ Hạo đi từng bước một tới gần.

Thẳng đến khi Cơ Hạo đứng ở trước mặt Hoa Tư Thanh Diệp, Hoa Tư Thanh Diệp lúc này mới cười gượng một tiếng, buông xuống tấm khiên, giáo, nghiêm nghị hướng Cơ Hạo chấp tay hành một lễ: “Hoa Tư Thanh Diệp ra mắt Cơ Hạo đại đế... Không hổ là thiên đế duy nhất thiên địa sắc phong hiện nay, thực lực của đại đế có thể xưng là khủng bố.”

Cơ Hạo nghiêm nghị hướng Hoa Tư Thanh Diệp chấp tay trả lễ, ánh mắt hắn

như điện, nhanh chóng đảo các trường lão Hoa Tư thị nhập ma bị lôi quang lưới điện cột đồ đằng thả ra vây khốn qua trong tổ miếu đại điện, rất thành khẩn nói: “Hoa Tư tộc trường khách khí rồi, Cơ Hạo chỉ là hậu sinh văn bối, chỉ là may mắn, mới có tu vi nông cạn hôm nay, thật không đáng nhắc tới.”

Chỉ chỉ các trường lão nhập ma bị nhốt trong tổ miếu, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Tộc trường nghĩ hẳn cũng phát hiện sự tình không đúng?”

Sắc mặt Hoa Tư Thanh Diệp chợt biến thành một mảng trắng bệch, sau đó gương mặt tái nhợt của hắn biến thành một mảng xanh mét, tinh khí thần toàn thân nháy mắt tán mạn khắp nơi bảy tám phần, giống như một cái cây cổ thụ sắp tiêu tụy, cho người ta một loại cảm giác tử khí nặng nề.

“Đâu chỉ là sự tình không đúng? Loạn rồi, loạn hết rồi; không chỉ có những người trẻ tuổi trong tộc, còn có các trường lão, các gia chủ chi nhánh tông mạch, thậm chí bản thân ta... Trời ơi, Hoa Tư Thanh Diệp ta làm ra những việc đó rồi, còn có mặt mũi nào đi gặp các đời tổ tiên?”

Đôi mắt Hoa Tư Thanh Diệp đỏ bừng, hàng lệ nóng cuồn cuộn rơi xuống, hắn tội nghiệp nhìn Cơ Hạo, có ý nói ra việc sai lầm, việc xấu xa của bản thân thời gian qua, nhưng ngẫm lại Cơ Hạo chỉ là một hậu sinh văn bối, hắn lại là lão tộc trưởng chấp chương Hoa Tư thị mấy trăm năm, lời đến bên miệng, lại như thế nào cũng không thể nói ra miệng được.

Hắn có thể nói như thế nào đây?

Hắn có thể nói hẳn thế mà xuống tay làm hại rất nhiều thiếu nữ trong tộc?

Hắn có thể nói hẳn ao rượu rừng thịt xa hoa dâm dật thật lâu?

Hắn có thể nói hẳn ban phát rất nhiều mệnh lệnh lung tung quấy tộc nhân không yên?

Nguyên thủy ma chủng bộc phát, Nguyên Thủy Ma Tôn ở trong lòng nhanh

chóng sinh trưởng lớn mạnh, Hoa Tư Thanh Diệp ở dưới Nguyên Thủy Ma Tôn hướng dẫn phạm phải rất nhiều sai lầm, nhiều sự việc căn bản không có cách nào nói ra mồm được. Hắn vừa rơi lệ đầy mặt, vừa cười khổ thê thảm, vừa khóc vừa cười toàn thân rối loạn đầu trận tuyến.

“Liệt tổ liệt tông phù hộ!” Hoa Tư Thanh Diệp thì thào khóc kể: “Nếu không phải cấm chế của tổ miếu đánh tan ma chướng trong lòng lão phu, để lão phu hồi phục linh trí, sợ là lão phu đã phụ họa các trưởng lão, hạ lệnh để đại quân Hoa Tư thị ta chinh phạt bốn phương, bắt người cướp của tộc nhân thị tộc khác, đi trao đổi các loại chỗ tốt với dị tộc ác quỷ Ngu triều rồi.”

Mắt thấy Hoa Tư Thanh Diệp đã sắp lâm vào trạng thái mê loạn, Cơ Hạo vội vàng hướng mi tâm hắn hung hăng búng một đầu ngón tay, một đạo chấn thần (chấn động tâm thần) bí chú Vũ Dư đạo nhân truyền thụ bật khỏi miệng. Giống như một tia sét đánh lên đỉnh đầu, thân thể Hoa Tư Thanh Diệp giật mình run lên, hắn nhanh chóng hồi phục sự tỉnh táo, sau khi hít một hơi thật sâu, không hổ là lão tộc trưởng chấp chưởng Hoa Tư thị mấy trăm năm, Hoa Tư Thanh Diệp rất nhanh đã ổn định tâm thần.

“Cơ Hạo đại đế lần này đến, nghĩ hắn không phải bắn tên không đích?” Hoa Tư Thanh Diệp nghiêm nghị hướng Cơ Hạo chấp tay hành lễ: “Vì kế của nhân tộc ta, phạm là Hoa Tư thị ta có thể làm được, Cơ Hạo đại đế cứ việc mở miệng là được.”

Trong tổ miếu, một trưởng lão đầu bạc đột nhiên cười lên quái thanh quái khí: “Thanh Diệp ời, người kẻ làm tộc trưởng này, cũng không thể quá hào phóng. Thăng nhãi Cơ Hạo đến Hoa Tư thị chúng ta, khẳng định không có chuyện tốt, người cũng không nên đáp ứng quá nhanh. Mỗi cành cây ngọn cỏ của Hoa Tư thị, đều là của Hoa Tư thị chúng ta, cho dù là vì kế của nhân tộc, cũng đừng hòng từ trên tay chúng ta moi đi nửa xu!”

“Hoa Tư thị, là Hoa Tư thị, nhân tộc, mới là nhân tộc!” Trưởng lão đầu bạc cười lạnh nói: “Người nên phân rõ, người là tộc trưởng Hoa Tư thị chúng ta,

không phải là thần tử nhân tộc!”

Hoa Tư Thanh Diệp quay đầu nhìn trưởng lão đầu bạc một cái, thở dài một hơi nặng nề, lắc đầu không hé răng.

Cơ Hạo nhìn nhìn các trưởng lão Hoa Tư thị cùng gia chủ chỉ nhánh hai mắt sung huyết, quanh thân ma khí quay cuồng, thản nhiên nói: “Hoa Tư tộc trưởng, ta cần Hoa Tư thị trợ giúp ta một lô quân giới. Phàm là binh khí chiến sĩ Hoa Tư thị từng sử dụng, từng giết người ở trên chiến trường, từng dính máu, ta lấy hết!”

Hoa Tư Thanh Diệp còn chưa mở miệng, hầu như toàn bộ trưởng lão Hoa Tư thị trong đại điện tổ miếu cùng cất tiếng quát mắng, càng có người cưỡi giày, xa xa hướng Cơ Hạo và Hoa Tư Thanh Diệp ném tới.

“Muốn kiếm chác từ trong tay Hoa Tư thị chúng ta? Cút, cút, cút!”

“Cút đi, thẳng ranh Cơ Hạo, Hoa Tư thị ta ngay cả một con dao làm bếp cũng sẽ không cho ngươi!”

“Cút xa một chút, Hoa Tư Thanh Diệp, ngươi dám cho Cơ Hạo một thanh binh khí, chúng ta liền liên danh phế đi ngươi tộc trưởng này!”

Chương 1680: Nguyên Ma Bát Pháp

Các trưởng lão Hoa Tư thị, các gia chủ chi mạch ‘tình cảm quần chúng phần nộ’, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm Hoa Tư Thanh Diệp, giống như hấn chính là tội nhân thị tộc tội ác ngập trời, tội không thể tha, ánh mắt mọi người quả thực như các thanh đao nhỏ, hận không thể đem hấn lăng trì xử tử.

Các trưởng lão, gia chủ này đều đã nhập ma, trong lòng bọn họ dục niệm sôi trào, thất tình lục dục hóa thân ma đầu rống giận rít gào, tâm tư bọn họ đã ở hoàn cảnh không thể nói lý. Lúc này bọn họ hóa thân kẻ điên, bất luận kẻ nào muốn từ trên người bọn họ chiếm lợi một hạt gạo, bọn họ cũng có thể xấn tay áo lên liều mạng với đối phương.

Càng không cần nói, Cơ Hạo hướng Hoa Tư Thanh Diệp đòi quân giới của Hoa Tư thị—— hấn thế mà lại đòi Hoa Tư Thanh Diệp giao ra toàn bộ binh khí chiến sĩ Hoa Tư thị sử dụng, từng lên chiến trường, từng dính máu tươi!

Đó phải là bao nhiêu món vũ khí sắc bén? Đó là bao nhiêu... Tiền đó!

“Hoa Tư Thanh Diệp, người dám đáp ứng yêu cầu của thằng nhãi Cơ Hạo, chúng ta sẽ không có người tên tộc trưởng này nữa!”

“Thằng nhãi Thanh Diệp, người đáng chết! Sớm biết người là tên tiện chủng chân ngoài dài hơn chân trong như vậy, lúc người sinh ra, ta nên đem người ném vào trong hũ nấu canh cho gia súc ăn!”

“Thanh Diệp vô liêm sỉ, ta là thái thúc công của người, người dám đem bảo bối của Hoa Tư thị chúng ta giao cho Cơ Hạo, ta và người không chết không thôi!”

Trong tiếng chửi mắng lộn xộn, thái thúc công của Hoa Tư Thanh Diệp đột nhiên hét lớn một tiếng, hấn cắn một miếng rụng ngón út tay trái của mình, nhai bừa vài cái đem ngón tay nhai nát phun ra một ngụm. Huyết quang đầm đìa,

ngón tay út bị nhai nát hóa thành một bóng người màu máu ở trong lao tù sấm sét tia chớp ngưng tụ thành lóe lên, thái thúc công tóc trắng xóa bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Hoa Tư Thanh Diệp.

Tùy tay rút ra một cây roi vuông đồng xanh loang lỗ nét cổ xưa, thái thúc công gào rống đánh về phía mặt Hoa Tư Thanh Diệp. Trên cây roi đồng xanh vuông nặng trĩch to bằng cánh tay từng đạo lôi quang vỡ toang, cây roi đồng xanh còn chưa đụng tới thân thể Hoa Tư Thanh Diệp, mấy chục luồng điện quang to bằng cánh tay đã đánh cho thân thể hấn vang lên ‘Ừ ừ’.

Hoa Tư Thanh Diệp thét dài một tiếng chật vật lui lại. Lúc trước hấn mượn dùng đồ đẳng đại trận của cấm địa tổ miếu giam cầm trưởng lão cùng các chi gia chủ nhập ma, hấn cũng chỉ vây khốn bọn họ mà thôi. Đối mặt thái thúc công đột nhiên dùng đòn pháp chưa biết thoát ly sấm sét giam cầm, Hoa Tư Thanh Diệp chỉ có thể cười khổ chật vật chạy trốn.

Vô luận là từ trên bối phận, trên tuổi, trên cảm tình, Hoa Tư Thanh Diệp đều không thể ra tay đối với thái thúc công.

Thái thúc công chòm râu hầu như buông đến bụng vùng cây roi đồng xanh cười dữ tợn ‘hắc hắc’, đuổi theo Hoa Tư Thanh Diệp đổ ập xuống đánh mạnh một trận. Luận thực lực, thái thúc công so với Hoa Tư Thanh Diệp còn mạnh hơn một chút, hai ba cái chớp mắt hấn đã đuổi tới phía sau Hoa Tư Thanh Diệp, cây roi đồng xanh liên tục nện ba cú ở trên lưng Hoa Tư Thanh Diệp.

Mi tâm đạo mâu Cơ Hạo nhảy dựng, một đạo thần quang phun ra, rơi ở trên thân thái thúc công.

Vừa rồi thái thúc công nhìn như tùy tay đánh bừa ba roi, thực ra ở trong nháy mắt đó, hắc khí quay cuồng trong cơ thể thái thúc công rất quỷ dị dao động một lần, hư không bên người hấn như bị mấy chục vòng xoáy hố đen vô hình hấp thụ, trong phạm vi trăm trượng không gian vặn vẹo, thời gian cũng đã xảy ra sự nhảy nhót kỳ dị.

Trong nháy mắt đó, Hoa Tư Thanh Diệp không phải đã trúng ba roi, mà là ước chừng trúng một vạn hai ngàn roi.

‘Thùng thùng thùng’ ba tiếng nổ lớn, nửa đoạn thân trên của Hoa Tư Thanh Diệp bị đánh cho máu thịt bay tứ tung, lượng lớn máu xen lẫn cặn xương thịt tàn phá bắn tung tóe, hắt phun từng ngụm từng ngụm máu, không dám tin quay đầu nhìn thái thúc công một cái: “Thái thúc công, người...”

Cơ Hạo cũng bị dọa giật mình, nhìn như vô cùng đơn giản công kích ba roi, lại diễn biến thành một vạn hai ngàn lần trọng kích, thái thúc công ra tay cho người ta một loại cảm giác quái dị không hiểu. Giống như ở trong nháy mắt hắt ra tay, thời không bên người hắt chợt trở nên dị dạng.

Một loại ma lực khó lường thay đổi cấu tạo thời không bên người nháy mắt thái thúc công ra tay, ngay cả thiên địa pháp tắc cũng theo đó chấn động thay đổi. Tuy biên độ thay đổi rất nhỏ, nhưng Cơ Hạo rõ ràng cảm nhận được, thái thúc công nhìn như đơn giản công kích ba lượt, quả thực có được lực lượng pháp tắc trên trình độ nhất định.

Đại Vu nhân tộc không tu nguyên thần, chỉ tu thuần túy thân thể và vu lực, bọn họ đi là con đường gần như Bàn Cổ lấy lực chứng đạo, dựa vào lực lượng thuần túy đã man chông chắt để công kích kẻ địch. Lực lượng pháp tắc sao... Vu Thần nhân tộc mượn dùng lực lượng bản mạng tinh thần, có lẽ bắt đầu tiếp xúc pháp tắc chi lực, nhưng thái thúc công loại đỉnh phong Vu Đế mức độ này, hoặc là nói đại năng cấp độ nửa bước Vu Thần, bọn họ cách chạm đến pháp tắc chi lực còn xa.

“Thái thúc công bột nóng!” Cơ Hạo nhìn thấy Hoa Tư Thanh Diệp bị đánh cho miệng phun máu tươi, càng có nửa lá phổi nhét ở trong mồm hắt, nuốt lại nuốt không trôi, phun lại phun không được, Hoa Tư Thanh Diệp bị ba roi này đánh rất chặt vật. Hắt vội vàng lắc mình một cái lao tới bên người Hoa Tư Thanh Diệp, tùy tay nhét vào trong mồm hắt một viên đan dược cứu mạng, lật tay một kiếm hướng ngược thái thúc công bổ tới.

Một kiếm này của Cơ Hạo hư thật bất định, hẵn thật ra không muốn giết người, chỉ muốn bức lui thái thúc công.

Nhưng nếu lão gia hỏa này không biết điều, còn muốn cứng đầu xông lên, như vậy Cơ Hạo cũng nói không chừng chỉ có thể ‘không cần thận lỗ tay’ một cái chém giết hẵn.

Khác với các chiến sĩ nhập ma bên ngoài, phá ma chú của Cơ Hạo có thể đánh thức các chiến sĩ nhập ma đó, điều dưỡng thêm chút bọn họ rất nhanh có thể khôi phục bình thường. Nhưng từ trong mắt thái thúc công, Cơ Hạo thấy được thứ gì đó khác biệt.

Thái thúc công quả thật bị nguyên thủy ma chủng dẫn tới nhập ma, trong lòng hẵn thật sự có nguyên linh phân thân của Nguyên Thủy Ma Tôn chiếm cứ. Nhưng khác với các chiến sĩ nhập ma bị động bị Nguyên Thủy Ma Tôn khống chế, linh trí của thái thúc công hẵn bảo trì bảy tám phần tỉnh táo!

Lão gia hỏa này, hẵn đã tiếp nhận bộ lí do kia của Nguyên Thủy Ma Tôn, hẵn đã tiếp nhận ‘quan điểm ích lợi’ ‘Lấy cực độ tự ngã, cực độ bản ngã làm trung tâm’ của Nguyên Thủy Ma Tôn, hẵn phi thường tán đồng lý niệm ma đạo của Nguyên Thủy Ma Tôn, hẵn là cam tâm tình nguyện nhập ma —— mà vừa rồi hẵn đánh ra ba roi kia, hiển nhiên là lợi ích hẵn sau khi nhập ma từ chỗ Nguyên Thủy Ma Tôn đạt được.

Cơ Hạo không tin, chỉ bằng bản thân thái thúc công, có thể lĩnh ngộ ra kỹ xảo vận dụng thời không pháp tắc cao thâm khó lường như thế.

Bàn Cổ Kiếm lóe lên hàn quang, một đạo kiếm quang phun ra xa mấy chục trượng.

Thái thúc công cười quái dị ‘Khanh khách’, dưới chân hẵn xoay tròn một cái, thân thể rất uyển chuyển đột nhiên biến mất từ trước mặt Cơ Hạo, trong nháy mắt tiếp theo, thái thúc công mang theo tầng tầng tàn ảnh xuất hiện ở phía sau Cơ Hạo, cây coi vuông đồng xanh trong tay phun ra vô số tia sét, hung hăng liên

tục đánh chín đòn ở trên lưng Cơ Hạo.

Ba vạn sáu ngàn lần trọng kích nháy mắt đột kích, bóng roi gào thét mang theo lực lượng sấm sét khổng lồ đáng sợ đánh giết tới.

Bàn Cổ Chung âm âm ngân lên, từng quầng sáng màu đen hướng bốn phía cấp tốc khuếch tán ra, mặt đất tổ miếu Hoa Tư thị cũng bị quang ảnh cứng rắn cạo đi một tầng dày hơn một thước.

Thái thúc công cười lớn một tiếng, hấn dậm chân đột nhiên hóa thành một bóng đen tiêu tán, trong nháy mắt tiếp theo hấn lại xuất hiện ở chỗ trước người Cơ Hạo hơn trăm trượng.

“Thằng nhãi Cơ Hạo, đây là Nguyên Ma Bát Pháp Ma tôn truyền thụ. Tám loại vô thượng ma công, so với vu pháp nhân tộc ta cường đại hơn ức vạn lần, tinh diệu hơn ức vạn lần, người sao có thể là đối thủ của ta?”

“Mau chóng quỳ xuống đất đầu hàng, lão phu xem ở trên phần ngươi là thiên đế, toàn bộ cháu gái, chặt gái dưới gối lão phu, tùy ý người chọn lựa!”

Chương 1681: Tinh Huyết Hóa Thần

Cơ Hạo thu hồi Bàn Cổ Kiếm, chân đạp Thất Tinh Bộ, nhoáng hai năm đắm hương thái thúc công áp sát.

Bàn Cổ Kiếm lực sát thương quá lớn, Cơ Hạo sợ một kiếm đánh chết thái thúc công, hẳn muốn dùng năm năm tỷ thí một chút với thái thúc công, xem xem cái gọi là Nguyên Ma Bát Pháp rốt cuộc lợi hại bao nhiêu. Vừa rồi hai người giao thủ một chút, Cơ Hạo ngạc nhiên đồng thời kinh hãi phát hiện, tựa như Nguyên Ma Bát Pháp Nguyên Thủy Ma Tôn truyền thừa thật sự có chút huyền ảo.

Không nói cái khác, chỉ riêng thái thúc công từ trong lôi đình lao tù cột đồ đằng tạo thành thuận lợi thoát thân, dùng một ngón tay út nát đã khiến bản thể của mình thoát ly lôi đình giam cầm, môn độn pháp này đã rất huyền diệu.

Vu Đế nhân tộc có khả năng nhỏ máu trọng sinh, thái thúc công một ngón tay có thể đổi lấy hẳn tùy ý độn đi, tổ miếu đồ đằng đại trận của Hoa Tư thị cũng không phải là cấm chế tầm thường, hẳn có thể ở trong đồ đằng đại trận thoải mái quay lại, chẳng phải là tuyệt đại bộ phận cấm chế trong thiên hạ đều như không có tác dụng đối với hẳn?

Hai năm đắm như sao băng, một trước một sau kéo theo hai cơn gió dữ hướng giáp mặt thái thúc công bổ tới.

Hoa Tư Thanh Diệp ăn vào đan dược cứu mạng Cơ Hạo đưa cho hẳn, thương thế đã bình phục như lúc ban đầu, nhìn thấy hai quyền trọng kích của Cơ Hạo giống như ác long, hẳn vội vã kêu to lên: “Thái thúc công, lạc đường biết quay lại, còn chưa muộn... Cơ Hạo đại đế xuống tay lưu tình, thái thúc công lớn tuổi người yếu, không chịu nổi trọng quyền của người!”

Hoa Tư Thanh Diệp nhớ tới cảnh tượng vừa nãy Cơ Hạo mặc cho tia sét của đồ đằng đại trận đánh phá, bàn tay không tổn hao gì. Cơ Hạo cường độ thân thể

kinh người, lực lượng của hắn tất nhiên cũng cực kỳ khủng bố, thái thúc công cao tuổi rồi, thực bị hắn đánh cho hai đấm, sẽ có người phải chết đó.

Cơ Hạo cười lạnh ‘Hắc hắc’, trên năm tay càng bỏ thêm một phần sức lực nữa.

Thái thúc công cũng cười quái dị ‘khà khà’, hai cái chân hắn kéo ra tàn ảnh kéo dài, thân thể gầy gò dong dỏng giống như cành liễu trong gió nhẹ nhàng lắc trái lắc phải, thân hình hắn chột ở phía trước, chột ở phía sau, không gian và khoảng cách tựa như hoàn toàn mất đi ý nghĩa đối với hắn, hắn có thể tùy theo ý muốn xuất hiện ở bất cứ nơi nào hắn muốn xuất hiện.

Thần niệm Cơ Hạo như thực chất khuếch tán ra, hắn thậm chí phát hiện, thời gian phụ cận thân thể thái thúc công cũng đã xảy ra vận vẹo kỳ dị, thái thúc công không chỉ có ở trên không gian có được không gian chênh lệch thật lớn với Cơ Hạo, thời gian bên cạnh lão cũng không đúng.

Trong nháy mắt trước, thái thúc công tựa như ở thời gian chớp mắt trong quá khứ, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thân thể thái thúc công đã đột phá thời gian ước thúc, sớm xâm nhập trong thời gian nháy mắt tiếp theo. Thời gian và không gian đã xảy ra biến hóa kỳ dị ở bên người thái thúc công, hắn và Cơ Hạo cách nhau thời không vận vẹo nhất định, điều này làm thân hình hắn càng thêm khó có thể nắm lấy.

“Nguyên Ma Huyền Thế!” Thái thúc công vừa trốn tránh cú đấm nặng nề của Cơ Hạo, vừa cười quái dị ‘khì khì’ nói: “Như thế nào? Người có thể chạm tới một ngón tay của lão phu không?”

Sắc mặt Hoa Tư Thanh Diệp biến ảo khó dò từng đợt. Cơ Hạo còn chưa đáp lại, nhưng Hoa Tư Thanh Diệp dựa theo sở học của mình lại phán đoán ra chuẩn xác, toàn bộ vu pháp bí chú của hắn, cầm toàn bộ vu khí trọng bảo Hoa Tư thị, không có một vật có thể tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với thái thúc công dưới loại trạng thái này.

Hắn căn bản không công kích được thái thúc công, giữa hắn và thái thúc công không chỉ cách nhau không gian, càng cách nhau thời gian.

Phải có được lĩnh ngộ nhất định đối với không gian đại đạo cùng thời gian đại đạo, mới có thể công kích đến thái thúc công, nhưng bốn nguyên lực lượng Hoa Tư thị tổ truyền là lời đình chỉ lực, trừ phi Hoa Tư Thanh Diệp đột phá Vu Thần cảnh, mượn dùng lực lượng pháp tắc của bản mạng vu tinh, nếu không hắn nào có thể làm gì được thái thúc công?

Đám trưởng lão Hoa Tư thị bị lao tù tia sét giam cầm và gia chủ các nhà đều cười lên. Bọn họ vỗ tay cười to, đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi đối với thái thúc công triển lãm ra vô thượng ma công. Ma công quý bí khó lường như thế, cường đại hơn xa so với vu pháp bí thuật nhân tộc truyền lưu gấp trăm lần, vạn lần, vạn ức lần. Nhiều người âm thầm vui vẻ tính toán, tiếp nhận Nguyên Thủy Ma Tôn truyền thừa, hiển nhiên là một chuyện tốt đẹp.

“Phá!” Cơ Hạo đột nhiên rống to một tiếng, hai nắm tay hắn dùng sức chấn động, hai luồng lửa đen sì từ trong kẽ ngón tay của hắn phun ra, chợt nghe tiếng vang lớn ù ù không ngừng, từng vòng lửa từ chỗ nắm tay của hắn va chạm khuếch tán ra, nháy mắt đem thời không bên người hắn quét sạch.

Hư không vỡ nát, thời gian vạn vạo, thái thúc công thi triển Nguyên Ma Huyền Thể ẩn thân ở trong thời không vạn vạo thét lớn một tiếng, chặt vật từ trong thời không tan rã chạy ra. Thân thể hắn nhoáng lên một cái, liên tục nhảy nhót hướng về phía sau lui mấy chục trượng, thở hổn hển đi tới dưới một cây cột đồ đằng.

Thời không tan vỡ để lại mấy vết thương sâu thấu xương trên người thái thúc công, máu thịt trên vết thương biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, vết thương trơn nhẵn như gương, mơ hồ có thể thấy được ánh lửa màu đen như ẩn như hiện ở trong vết thương.

“Vạn vạo thời không, làm người ta không thể chạm thân thể của người,

Nguyên Ma Huyền Thế này quả thực huyền diệu.” Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Chỉ là ta gần đây tìm hiểu hủy diệt đại đạo có thành tựu... Mặc kệ người vạn loại diệu pháp, ta chỉ để ý lật cái bàn, đập cái sập là được, thời không che chở người, ta liền phá nát thời không, người còn có biện pháp nào?”

“Nguyên Ma Bí Quyền!” Thái thúc công mặt âm trầm nhìn Cơ Hạo, hắn lấy ra một liều vu dược nhét vào trong miệng, gian nan đem vu dược nuốt xuống, trên thân hắn khuếch tán ra một luồng huyết khí nồng đậm, máu thịt bị hủy diệt chỉ lực phá hủy bắt đầu thông thả trọng sinh.

Hai tay hắn nắm đấm lại, từng tia ma khí từ trong kẽ ngón tay trào ra, nắm tay thái thúc công biến thành màu đen, sau đó trở nên trong suốt như thủy tinh. Từng miếng phù văn vụn vụn kỳ dị như ẩn như hiện ở trong nắm tay của hắn, hai nắm tay thái thúc công đan xen, chỉ nghe tiếng ‘Răng rắc’ không dứt bên tai, hư không phụ cận nắm tay hắn như miếng băng nhỏ bé bị quyền kinh của hắn chấn vỡ.

“Nguyên Ma Huyền Thế, khiến địch nhân không thể công kích ta; Nguyên Ma Bí Quyền, lại có thể khiến ta giết chết tất cả kẻ địch!” Thái thúc công tràn đầy tự tin nhìn Cơ Hạo, đột nhiên hắn ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, hai nắm tay của hắn đánh ra, trong chớp mắt bên người Cơ Hạo còn có mấy vạn cái quyền ẩn màu đen phá rách không gian bay ra, hung hăng nện ở trên người Cơ Hạo.

Cơ Hạo thu hồi Bàn Cổ Chung, dùng thân thể mình cứng đối cứng chịu của thái thúc công mấy vạn quyền.

Chỉ nghe tiếng nổ nặng nề không dứt, thân thể Cơ Hạo bất động, quyền ẩn của thái thúc công đánh ở trên người Cơ Hạo ùn ùn tan vỡ, lại chưa thể lưu lại ở trên làn da Cơ Hạo nửa dấu vết.

“Người gãy ngửa cho ta sao?” Cơ Hạo nhìn thái thúc công cười lạnh nói: “Cho dù gãy ngửa, người cũng cần dùng sức một chút mới đúng.”

Hư không bên người Cơ Hạo không ngừng tan rã, không ngừng khép lại, mỗi một quyền ấn nổ tung, đều để lại ở bên người hắc lỗ hư không bị phá vỡ khoảng một thước vuông, nhưng hư không tan rã cũng không cách nào tổn hại Cơ Hạo mấy may.

Thái thúc công nhíu mày, hắc chậm rãi gật đầu nói: “Ô, thân thể lão phu quá yếu mà, so sánh với người tiểu tử này, lực lượng Vu Đế đỉnh phong này của lão phu, căn bản không làm gì nổi người.”

Lắc đầu, thái thúc công cười lạnh: “Thân thể đã không được, vậy thì dựa vào nguyên thần pháp lực!”

Hít sâu một hơi, thân hình thái thúc công tuy cao gầy dong dỏng, nhưng tinh tráng mạnh mẽ chột khô quắt đi, khí tức tinh huyết hùng hồn như biển như vực trong cơ thể hắc chột khô quắt héo rút, rất nhanh khí tức tinh huyết của hắc liền từ Vu Đế đỉnh phong suy bại đến mức độ Đại Vu bình thường cũng không bằng.

Nhưng thần niệm dao động của hắc lại nước lên thì thuyền lên, chột tới một cái cảnh giới không thể tưởng tượng.

Hắc thể mà dùng ma công bí pháp, đem toàn thân tinh huyết khí tức của mình chuyển hóa lớn mạnh thành tu vi nguyên thần của mình.

Chương 1682: Nguyên Ma Ngự Linh

Nhân tộc Đại Vu không tu nguyên thần, linh hồn đại năng nhân tộc, chỉ là bị động theo thân thể không ngừng lớn mạnh, được tinh huyết thân thể tẩm bổ tự nhiên mà vậy sinh trưởng.

Nói chung, cường độ linh hồn đỉnh phong Vu Đế nhân tộc, đại khái chỉ tương đương đệ tử tầng dưới chót môn hạ Vũ Dư đạo nhân, vừa mới bước vào ngưỡng cửa luyện khí, tu vi không đến một giáp. Nếu không phải có hai tầng thủ hộ thân thể mạnh mẽ vô cùng với tinh huyết khí tức mệnh môn như biển, càng có vu khí trọng bảo chuyên môn trấn áp, yêu ma quỷ quái tầm thường cũng có thể dựa vào linh hồn bí pháp đánh trọng thương đại năng Vu Đế của nhân tộc.

Thái thúc công cũng là như thế, hắc cũng đã bước nửa chân vào Vu Thần cảnh, nhưng cường độ linh hồn của hắc cũng chỉ mạnh hơn tộc nhân tầm thường mấy lần, so sánh với Cơ Hạo ngưng tụ đạo đài, lực lượng thần hồn của Cơ Hạo là một mảng đại dương mệnh môn, linh hồn thái thúc công chỉ là một giọt nước bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng theo thái thúc công vận chuyển ma công bí pháp khó lường, tinh huyết khí tức của hắc đang cấp tốc sụp đổ héo rút, thần hồn khí tức của hắc lại như trời long đất lở điên cuồng tiến một bước dài.

Một giọt nước hóa thành một dòng suối nhỏ, dòng suối nhỏ nháy mắt bành trướng thành sông lớn, trong chớp mắt sông lớn cỏ dại lan tràn, thần hồn chi lực của thái thúc công giống như nước lũ vỡ đê chậm rãi hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Thời không xung quanh thân thể thái thúc công đã xảy ra vặn vẹo gấp gáp, thân thể hắc biến thành một tầng hư ảnh mỏng manh hình người trong quang ảnh, địa thủy hỏa phong ở bên người hắc sôi trào rít gào, toàn bộ thiên địa nguyên lực phụ cận lôi trạch đất tổ Hoa Tư thị cũng bởi vì lực lượng thần hồn

không lồ của thái thúc công đột ngột gia nhập mà trở nên xao động bất an.

Từng đợt thủy triều năng lượng chảy xiết dâng trào hóa thành vô số luồng to bằng đầu nước gào thét hướng bốn phía phun trào bắn phá, lưu tinh bảy màu mang theo tiếng xé gió chói tai hướng bốn phương tám hướng bắn rải rác, trên vách tường tổ miếu Hoa Tư thị bộc phát ra hào quang tia sét loá mắt, trên vô số cột đồ đằng âm âm xuất hiện từng đạo thượng cổ lôi văn to lớn hùng hồn, lực cấm chế cường đại thủ hộ cả tòa tổ miếu, đau khổ ngăn cản thiên địa nguyên lực xao động đánh vào.

Từng ngôi sao băng chói mắt va chạm ở trên vách tường, trên trần tổ miếu, theo tiếng nổ đáng sợ, thượng cổ lôi văn trên cột đồ đằng kịch liệt lóe lên, lôi quang chói mắt tan rã héo rút từng tầng một, đại điện tổ miếu to lớn điên cuồng lắc lư, trên vách tường đá đen dày nặng bắt đầu vỡ ra vô số vết nứt như mạng nhện.

Thái thúc công hít thở thật sâu, hãn dang đôi tay, lực lượng thần hồn của hắn đã ở trong vài nhịp thở ngắn ngủn hội tụ thành một vùng biển rất khả quan. Tuy vẫn so ra kém Cơ Hạo thành tựu đạo thai, hơn nữa lĩnh ngộ nhiều môn đại đạo pháp tắc, giờ phút này thần hồn chi lực thái thúc công có được, ít nhất đã gấp trên mười vạn lần thần hồn chi lực của bản thân hắn vừa nãy.

“Nhân tộc ta không tu nguyên thần, thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm.” Thái thúc công cười to lên ‘Ha ha’, hãn lớn tiếng quát: “Hôm nay hóa tinh huyết thành nguyên thần, lão phu mới chính thức thấy được một phương thiên địa này đặc sắc, đại đạo pháp tắc giữa thiên địa này, thì ra là thần diệu như thế, đặc sắc tuyệt luân như thế!”

Trong tiếng ‘Rắc rắc’, làn da khô quắt héo rũ của thái thúc công gắt gao cuốn lấy xương khớp khô quắt tương tự, thân thể hắn đã biến thành một bộ xương kho có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Lực lượng thần hồn của hắn đang điên cuồng rít gào sôi trào, nhưng thân thể hắn không chịu nổi lực lượng thần hồn càn quét, trên xương khớp không ngừng vỡ ra các vết nứt nhỏ bé.

Thái thúc công không chút để ý thân thể mình lúc nào cũng có thể triệt để sụp đổ, hần nhìn Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Thằng nhãi Cơ Hạo, lão phu vừa rồi hứa hẹn vẫn hữu hiệu, người nếu đồng ý đầu thuận lão phu, toàn bộ cháu gái, chặt gái, toàn bộ nữ tử trong văn bối của lão phu, mặc cho người lấy dùng!”

Đôi mắt Thái thúc công lồm xuống, trong mắt hai điểm huyết quang lóe lên, giống như hai ngôi sao màu máu nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

“Lực lượng lão phu giờ phút này có được, là lực lượng khủng bố các người vĩnh viễn không thể tưởng tượng! Cơ Hạo à, người đi cũng là con đường của Đại Vu nhân tộc ta, người không tu nguyên thần, người sẽ không thể sáng tỏ sự cường đại của lão phu lúc này...”

Thái thúc công đang muốn thuyết giáo cho Cơ Hạo một phen hăn hoi, Cơ Hạo đột nhiên cười lên. Hăn mở ra mi tâm đạo mâu, bên người đột nhiên có các đóa hủy diệt hỏa liên màu đen, nhụy hoa là màu vàng sáng lạn lạng lẽ nở rộ.

Thần niệm so với thần hồn chi lực của thái thúc công giờ phút này cường đại hơn trăm ngàn lần, tinh thuần hơn trăm ngàn lần, càng đã ngưng tụ thành thực chất từ mi tâm Cơ Hạo khuếch tán ra. Như một khối ngọc bích lưu ly trong vắt bao phủ toàn bộ lôị trạch, thần niệm của Cơ Hạo kéo dài dày đặc bao trùm hư không phạm vi ước vạn dặm, hư không bị thần niệm của hăn triệt để bao bọc, không có chút tỳ vết nào.

Thái thúc công đang đặc ý phun ra một ngụm máu, hai con mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt hăm sâu nhảy ra.

Một ngụm máu này của hăn thiếu chút nữa hao hết một chút nguyên khí cuối cùng trong cơ thể hăn, một ngụm máu này trực tiếp khiến tứ chi thái thúc công hóa thành khói bụi màu xám, sột soạt không ngừng rụng ra, trong chớp mắt tứ chi hăn đã vô thanh vô tức hóa thành hư ảo.

“Các vị, giúp ta một tay?” Thái thúc công xoay người sang chỗ khác, gian nan hướng các trưởng lão, gia chủ Hoa Tư thị mở miệng thỉnh cầu.

“Các người, chẳng lẽ muốn ngồi xem lão phu bại vong?” Trong đôi mắt thái thúc công huyết quang đại thịnh, hăn lớn tiếng quát: “Đừng vội quên, nếu lão phu thua, các người sẽ có kết cục thế nào? Giờ phút này các người giúp lão phu, không chỉ có là giúp lão phu, cũng là đang giúp các người!”

Trong tiếng ‘Răng rắc’, mấy trăm cột đồ đằng bị nguyên lực thái thúc công cuốn lên lưu tinh đánh ra vô số vết nứt, trở nên không chịu nổi gánh nặng âm âm sụp xuống, nhiều trưởng lão và gia chủ Hoa Tư thị đều thoát ly giam cầm.

Nghe được tiếng thái thúc công rống to, trong mắt đám trưởng lão, gia chủ đó lóe ra hào quang kỳ dị, đại khái có khoảng sáu phần mười trưởng lão, gia chủ đồng thời hét dài một tiếng, bọn họ há mồm, khí tức tinh huyết mệnh môn như biển trong cơ thể gào thét hóa thành các cột sáng màu máu hướng thái thúc công đánh tới.

Cơ Hạo khẽ nhíu mày —— Đám trưởng lão, gia chủ này, lại có thể đem khí tức tinh huyết của mình trực tiếp dờn đi cho thái thúc công? Đây là thủ đoạn nhân tộc Đại Vu trước nay chưa từng có. Có chút ý tứ, Nguyên Thủy Ma Tôn xem ra rất khẳng khái, Nguyên Ma Bát Pháp cho bọn hăn quả thực có chút thần diệu.

Thái thúc công cất tiếng cười to, thân thể đang tan rã của hăn cấp tốc đầy đặn lên, tứ chi sụp đổ cũng đang nhanh chóng mọc lại, khí tức tinh huyết của hăn đang cấp tốc khôi phục, ở dưới tinh huyết của mấy ngàn trưởng lão, gia chủ ủng hộ, tinh huyết khí tức của hăn ở trong mấy nhịp thở ngắn ngủn đã khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa tăng cường gấp trăm lần, hơn một ngàn lần.

Tuy trên chất lượng chưa đạt tới, nhưng ở trên số lượng, năng lượng tinh huyết thái thúc công giờ phút này có được thậm chí có thể so với sơ giai Vu Thần vừa mới bước vào Vu Thần cảnh!

Thái thúc công lớn tiếng rít gào, tinh huyết khí tức tràn ra bốn phía của hăn cấp tốc chuyển hóa, nhanh chóng ulla vào linh hồn hăn, chuyển hóa thành thần

hồn chi lực cường đại.

Từng luồng lực lượng thần hồn màu đen ngưng tụ thành điện quang phun ra từ trong đôi mắt thái thúc công, giống như vô số thanh kiếm sắc bén hung hăng bổ vào trên lưu ly ngọc bích thần niệm của Cơ Hạo biến thành. Chỉ nghe tiếng vang lớn ‘Leng keng’ không dứt bên tai, lực lượng thần hồn của thái thúc công và thần niệm của Cơ Hạo trực tiếp giao thủ va chạm, thân thể thái thúc công hơi loạng choạng, trong thất khiếu không ngừng có máu tươi chảy ra.

“Nguyên ma ngự linh, lôi đồ thương sinh!” Thái thúc công đột nhiên hét lớn một tiếng, hắc tùy tay chỉ một cái, trên bầu trời một đạo cuồng lôi màu đen đường kính ngàn dặm gào thét hạ xuống.

Chương 1683: Ma Diễm Tăng Vọt

Hắc lôi lớn tới ngàn dặm nhằm vào đầu nện xuống, Cơ Hạo cũng không khỏi vì uy thế kinh người này mà kinh hãi ngẩng đầu.

Thái thúc công cất tiếng cười điên cuồng, chòm râu, mái tóc dài của hắn tất cả đều biến thành màu đen, ở trong màu đen lại nhuộm lên một tầng màu máu mơ hồ. Phía sau hắn có một bóng người màu đen cao tới vạn trượng như ẩn như hiện, bóng người màu đen đôi mắt đỏ bừng cúi đầu quan sát Cơ Hạo. Hắn ngồi xếp bằng ở phía sau thái thúc công, phía dưới thân thể là một quãng huyết viêm màu đỏ ngưng tụ thành đài sen.

Ma lôi từ trên cao giáng xuống, sau khi hạ xuống trăm dặm, ma lôi áp súc đến đường kính trăm dặm.

Sau khi giáng xuống ngàn dặm, ma lôi chỉ có đường kính trăm trượng.

Cách mặt đất còn có mười mấy dặm, ma lôi màu đen đã áp súc đến so với tơ tóc còn nhỏ bé hơn chút, chỉ thấy một tia lôi quang màu đen rất nhỏ chợt lóe qua, nháy mắt rơi ở đỉnh đầu Cơ Hạo.

Cơ Hạo trong lúc gấp gáp giơ lên tay trái, toàn lực hướng ma lôi đánh ra một quyền. Ngọn lửa màu đen hùng hực thiêu đốt ở trên nắm tay Cơ Hạo, lực lượng hủy diệt phát ra thủy triều năng lượng đáng sợ, từng đợt hủy diệt đạo vận dinh dính hướng bốn phía khuếch tán ra, đem hư không khoảng trăm trượng ở đỉnh đầu Cơ Hạo triệt để hóa thành hư ảo.

Trong nháy mắt tiếp theo, hư không hư ảo bị Cơ Hạo phá hủy vụn vụn, biến hóa.

Ngay cả Cơ Hạo cũng nhất thời không thể lý giải, không thể hiểu ra vì sao ‘hư ảo’ trống rỗng còn có thể bị vụn vụn, còn có thể xảy ra biến hóa, đại đạo pháp tắc chất chứa trong một đạo ma lôi này, hiển nhiên đã vượt qua pháp tắc

cực hạn Cơ Hạo giờ phút này nắm giữ.

Hư không hư ảo vụn vẹo, một đạo ma lôi hạ xuống, hung hăng bổ vào trên năm tay của Cơ Hạo. Ngọn lửa màu đen trên năm tay Cơ Hạo nổ tung, vô số ánh lửa nhỏ bé tản ra, năm tay Cơ Hạo đau đớn một trận, vô số ánh điện nhỏ bé xông vào lỗ chân lông của hắn, hóa thành các đạo lôi kinh lạnh như băng tàn sát bừa bãi.

Thần niệm Cơ Hạo nhanh chóng bao lấy năm tay bị thương của mình, tâm thần cường đại đang cấp tốc phân tích, lĩnh ngộ thuộc tính của ma lôi.

Hắn kiên tu nhiều môn đại đạo, càng tu được nhiều môn lôi pháp. Ví dụ như nói một môn lôi pháp thanh tịnh kỳ ảo này của Đại Xích đạo nhân, nếu nói thiên địa là một khối bạch ngọc bích tinh thuần không tỳ vết, Đại Xích lôi pháp chính là một dòng suốt trong suốt nhất, vô vi nhất trong thiên địa. Bất cứ tồn tại ngoại tộc nào ô nhiễm thiên địa ngọc bích, đều sẽ bị dòng suối của Đại Xích đạo nhân nhìn như tinh thuần, nhu nhược không có bất cứ lực thương tổn nào triệt để rửa sạch sẽ.

Lôi pháp của Thanh Vi đạo nhân uy nghiêm mà hà khắc, như thiên địa pháp lệnh, bất cứ tồn tại nào làm trái ý nguyện hắn, làm trái đạo nghĩa với hắn, đều sẽ bị Thanh Vi lôi pháp lấy thể Thái Sơn áp đỉnh triệt để nghiền nát. Mệnh mệnh cuốn cuộn, to lớn uy nghiêm, lấy đại thế mà đả thương người, hùng hậu ngưng trọng, bắt buộc tất cả tồn tại tuần hoàn hoàn mỹ đại đạo pháp lệnh chất chứa trong lôi pháp của hắn, đây là Thanh Vi lôi pháp.

Mà lôi pháp Vũ Dư đạo nhân truyền thụ thì cương mãnh, cương liệt, như một thanh kiếm sắc bén thà gãy chứ không cong, lấy thể lôi đình vạn quân ‘chém giết’ tai họa. Lôi pháp của hắn thật giống như một thanh đao sắc bén vô hạn, loại bỏ, phá vỡ tất cả ngoại vật hắn cho rằng không đúng, đây là Vũ Dư lôi pháp.

Lôi pháp của Đại Xích đạo nhân là ‘tinh lọc, duy trì’, lôi pháp của Thanh Vi đạo nhân là ‘uy nghiêm, pháp lệnh’, mà lôi pháp của Vũ Dư đạo nhân thì là

‘chỉnh sửa, loại bỏ’. Ba loại lời pháp mỗi người mỗi vẻ, lại đều có uy lực khổng lồ, hơn nữa tất cả đều phù hợp thiên địa đại đạo của Bàn Cổ thế giới.

Ma lời xâm nhập trong cơ thể Cơ Hạo lại hoàn toàn không phải như vậy.

Nó vận vẹo mà hung bạo, nó dị dạng mà tàn sát bừa bãi, nó xâm nhập Cơ Hạo thân thể, điên cuồng cắn nuốt và đồng hóa mọi thứ nó đụng tới. Cơ Hạo cảm thấy ma lời này thật giống như vô số xúc tu sinh ra cái miệng thật nhỏ, ở trong cơ thể của hắn điên cuồng cắn nuốt tất cả, đồng hóa tất cả, vận vẹo tất cả, biến dị tất cả.

Nếu nói nắm tay Cơ Hạo là một bức tường trắng bóc, ma lời xâm nhập trong cơ thể hắn hiển nhiên chính là một con ma nhỏ điên cuồng, nó dùng bút mực dơ bẩn nhất ở trên tường trắng viết bừa vẽ bậy thì thôi, nó còn cầm đao búa, cái đục, điên cuồng chặt chém bừa ở bức tường, đem tức mảng tường bổ xuống, nhuộm thành vật ô uế đen sì sau đó nuốt vào.

Vô số luồng lời quang màu đen nhỏ bé không ngừng từ trong kẽ nắm tay của Cơ Hạo lao ra, Cơ Hạo thậm chí có thể cảm nhận được ý chí tham lam mà điên cuồng của ma lời. Kẻ này hận thấu xương đối với thân thể kiên cố của Cơ Hạo, nó đang điên cuồng nguyện rửa Cơ Hạo, nguyện rửa Cơ Hạo vì sao có thân thể mạnh mẽ như vậy, khiến nó không có cách nào cắn ăn thoải mái, mau chóng cắn nuốt Cơ Hạo, mau chóng vận vẹo Cơ Hạo.

Đây là bản tính của ma lời, tham lam mà dơ bẩn, dị dạng mà bạo lực.

‘Bộp bộp’ vài tiếng vang, làn da nắm tay trái của Cơ Hạo nổ toác, nhiều giọt máu màu đen phun ra.

Hủy diệt đại đạo toàn lực phát động, toàn thân Cơ Hạo đều cháy lên ngọn lửa màu đen, ma lời tham lam mà vận vẹo cùng ngọn lửa hủy diệt phá hủy vạn vật va chạm với nhau, chỉ nghe tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, từng tia ma lời bị hủy diệt, bị hóa thành hư ảo, vết thương nhỏ bé trong nắm tay trái của Cơ Hạo đang cấp tốc khép lại.

“Ma lời rất đáng sợ, quả thực là...” Cơ Hạo tạm thời không thể nghĩ ra từ ngữ thỏa đáng định nghĩa xác thực bản tính của ‘ma lời’, hẳn chỉ biết, vu pháp vu thuật hiện nay nhân tộc thông dụng, căn bản không ngăn được ma lực ăn mòn.

Thậm chí có thể nói, ma lời đại biểu ma lực, từ trên căn bản chính là khắc tinh của hệ thống vu pháp vu thuật nhân tộc hiện nay, nhân tộc hoàn toàn không thể ứng phó Nguyên Ma Bát Pháp Nguyên Thủy Ma Tôn truyền thừa công kích.

“Người biết lão phu lợi hại chưa?” Trong mắt thái thúc công lóe ra huyết quang, hẳn nhìn Cơ Hạo mỉm cười nói: “Vẫn là câu kia, làm cháu rể hoặc là cháu rể của lão phu đều được... Hoặc là, người nhìn trúng những đứa con gái của lão phu đã xuất giá, đã sinh con đẻ cái cũng được. Nói tóm lại, chỉ cần người đầu thuận lão phu, tộc nữ hậu duệ một chi này của lão phu mặc cho người lấy dùng.”

Cười ‘Ha ha’ vài tiếng, thái thúc công ôn hòa hướng Cơ Hạo liên tục gật đầu: “Mọi người đều là người một nhà... Về sau lão phu chính là chí cao Nhân Hoàng vạn kiếp không đổi của nhân tộc, mà người tuy là thiên đế của thiên đình, lại là văn bối của lão phu, người ta nắm tay, Bàn Cổ thế giới này đều là của chúng ta!”

Cực độ bản ngã, cực độ ích kỷ, cực độ tham lam!

Ma tính bắt nguồn từ ích kỷ, đoạn lời nói này của thái thúc công suy diễn hoàn mỹ bốn nguyên trung tâm của ma tính.

Cơ Hạo nhìn thái thúc công cười lạnh, hẳn đột nhiên vùng tay lên, vô số pháp ma chú như bão tố hướng đám trưởng lão, gia chủ Hoa Tư thị rải xuống. Đám đông trưởng lão, gia chủ Hoa Tư thị thân thể khẽ run lên, đôi mắt màu đỏ tươi chột hồi phục trong suốt.

Lập tức có khoảng một nửa trưởng lão, gia chủ Hoa Tư thị cùng cất giọng hét lớn một tiếng, ùn ùn hướng bên người Hoa Tư Thanh Diệp tụ lại.

Mà gần một nửa trưởng lão, gia chủ còn lại tuy trong mắt khôi phục trong suốt, nhưng tâm bọn họ lại đã triệt để ma hóa. Lập tức có mấy trăm tên trưởng

lão, gia chủ cung cấp tinh huyết năng lượng cho thái thúc công dừng động tác, bọn họ lớn tiếng quát: “Đánh rắm, nhân tộc này, thiên địa này, phải thuộc về chúng ta!”

Còn chưa chờ Cơ Hạo và thái thúc công mở miệng, một nửa trường lão, gia chủ còn lại này ùn ùn hướng bốn phương tám hướng chạy trốn với tốc độ cao nhất, ở cùng lúc bỏ chạy, trên thân bọn họ cũng có ma lực dao động càng lúc càng cường đại khuếch tán ra, lực lượng thần hồn của bọn họ cũng đang cấp tốc tăng vọt.

Trong lúc nhất thời trên không tổ miếu Hoa Tư thị ma diễm tăng vọt, từng tiếng hú thê lương kéo dài làm trong lòng người ta phát run từng đợt.

Chương 1684: Kế Hoạch Diệt Tuyệt Nhân Tộc

Ngoài thành Lương Chử, trên cái xe kéo thật lớn như ngọn núi vàng, Nguyên Thủy Ma Tôn, Đồ Linh tôn chủ, Ngu Hoặc ba người bày ra hình tam giác, phân biệt ngồi ở trên một cái ngai báu to lớn vàng ròng điêu khắc.

Quanh thân ba người đều quanh quẩn lực lượng tà dị khiến người ngoài run sợ, linh hồn tà lực vô hình vô tích ở trong hư không đan xen ma sát lẫn nhau, ngẫu nhiên ở bên người bọn họ sẽ đột ngột có lửa màu đen, vòng xoáy bảy màu, các loại đóa hoa trong suốt... các loại dị tượng xuất hiện.

Một khắc đồng hồ trước, lúc mấy thị nữ bên người Ngu Hoặc đi lên dâng trà, một thị nữ không cẩn thận bị một vòng xoáy lửa màu đen đột nhiên xuất hiện cuốn vào, trong lỗ xoáy một đóa Mạn Đà La Hoa màu vàng nhẹ nhàng cuốn một cái, thị nữ này lập tức chia năm xẻ bảy, sau đó nổ thành đốm lửa màu đen tan đi khắp nơi.

Từ đó không ai dám tới gần cái xe kéo này nữa, toàn bộ dị tộc trong phạm vi trăm dặm đều rút lui, cách thật xa thở mạnh cũng không dám thở một tiếng nhìn ba vị cự phách trên xe kéo.

Ba người không nói một lời, lặng lẽ vận chuyển lực lượng của bản thân.

Nguyên Thủy Ma Tôn và Ngu Hoặc đều chỉ là một phân thân ở đây, lực lượng bản thân bọn họ hiển nhiên không bằng Đồ Linh tôn chủ. Nhưng Nguyên Thủy Ma Tôn mơ hồ nắm chắc quỹ tích đại đạo vận hành của Bàn Cổ thế giới, dự định đạt được lực lượng thêm vào vô biên; Ngu Hoặc nắm giữ bộ não Bàn Ngu, càng có vô số con rối linh hồn cung cấp linh hồn niệm lực cho hắn.

Hai người ở dưới ngoại lực thêm vào, thực lực tất nhiên không bằng Đồ Linh tôn chủ, nhưng cũng không tụt xuống thế yếu.

Bên người Đồ Linh tôn chủ từng đạo Thiên Ma tà lực vô hình như bão táp

như hướng hai người điên cuồng tấn công mãnh liệt một trận. Sau khi thật sự vô ích, hắc lập tức phối hợp Ngu Hoặc hướng Nguyên Thủy Ma Tôn phát động tiến công, không bao lâu sau lại phối hợp Nguyên Thủy Ma Tôn phản công Ngu Hoặc.

Ba lão ma đầu công phạt thăm dò lẫn nhau hồi lâu, cuối cùng bọn họ bất đắc dĩ phát hiện, ba người ai cũng không thể làm gì được ai. Tuy tà lực dâng trào bên người vẫn chưa ngừng lại, nhưng khí tức giương cung bạt kiếm nóng bỏng giữa ba người lại dần dần bình ổn lại.

Sắc mặt Đồ Linh tôn chủ có chút khó coi. Làm người mạnh nhất của Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới, hắc lại không thể hoàn toàn áp chế Nguyên Thủy Ma Tôn và Ngu Hoặc thực lực chưa đạt đến mức tận cùng, điều này làm hắc cảm thấy cảm giác thất bại cực lớn, trong lòng càng trào ra nguy cơ nồng đậm. Trong mắt hắc lóe ra thần quang màu sắc rực rỡ, trong lòng có vô số tà thuật ác độc nhanh chóng nâng cao thực lực xông ra.

Ngu Hoặc mặt âm trầm nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn và Đồ Linh tôn chủ. Hắc vốn đã đem Bàn Cổ thế giới coi là vật trong túi, xem là vật sưu tầm của cá nhân hắc. Đột nhiên toát ra hai người phân chia ích lợi với mình, cho dù giữa hắc cùng Đồ Linh tôn chủ không có xung đột lợi ích trực tiếp, hắc vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nguyên Thủy Ma Tôn thì tựa cười mà không cười nhìn Ngu Hoặc và Đồ Linh tôn chủ. Hắc chính là thể ác niệm tụ tập từ trong nguyên linh Bàn Cổ chém ra, là tất cả tà ác của Bàn Cổ thế giới gộp lại. Nền tảng của hắc so với Ngu Hoặc và Đồ Linh tôn giả cao hơn rất nhiều, ở trên tâm thái hắc cao cao tại thượng, Ngu Hoặc và Đồ Linh tôn giả chỉ là hai hậu sinh văn bối, theo hắc thấy không đáng nhắc tới.

Nếu không phải hắc còn bị phân cắt, phong ấn ở đáy lòng vô số nhân tộc, thực lực bản thân ngay cả một phần vạn ức cũng chưa hồi phục, hắc đã sớm hạ độc thủ đối với hai kẻ này. Theo Nguyên Thủy Ma Tôn thấy, vô luận là dị tộc

Bàn Ngu thế giới hay là Vực Ngoại Thiên Ma, đây đều là con mồi tốt nhất, hẳn có đạo lý gì buông tha cho bọn họ?

Ba người giảng co hồi lâu, Nguyên Thủy Ma Tôn cười lên ‘khì khì’: “Các người đối với lời của ta, tựa như có chút nửa tin nửa ngờ.”

Dang hai tay, Nguyên Thủy Ma Tôn nheo mắt cười lạnh nói: “Đồ Linh tôn chủ tàm không đề cập tới, người mới đến, hẳn là không biết bí ẩn năm đó. Nhưng Ngu Hoặc đạo hữu, con dân dưới trướng người xâm nhập Bàn Cổ thế giới, không cảm thấy quá thoải mái dễ dàng một chút sao?”

Ngu Hoặc nheo mắt, hẳn thân nhiên nói: “Có lẽ, bản thân Bàn Cổ thế giới yếu như vậy?”

Nguyên Thủy Ma Tôn nhất thời phát ra tiếng cười nhạo không chút che dấu: “Nếu Ngu Hoặc đạo hữu thật sự ngu xuẩn đến loại trình độ này, Đồ Linh đạo hữu, chúng ta liên thủ xử hẳn, xé rách linh hồn chân linh của hẳn ăn cho no bụng, thế nào?”

Đồ Linh tôn chủ cũng rất phối hợp nở nụ cười: “Ta không sao cả, chỉ cần là linh hồn, vô luận là thiên đế thánh nhân cao cao tại thượng, hay là con kiến súc vật, ta ai đến cũng không từ chối. Đương nhiên, linh hồn sinh linh cường đại như Ngu Hoặc đạo hữu, nghĩ hẳn đặc biệt thơm ngon?”

Ngu Hoặc nhất thời nở nụ cười, hẳn ‘hữu hảo’ hướng Nguyên Thủy Ma Tôn gật gật đầu, ôn hòa nói: “Nguyên thủy đạo hữu có gì để dạy ta?”

Nguyên Thủy Ma Tôn khô khốc nói: “Bàn Cổ thế giới có đại năng ẩn nấp. Năm đó Bàn Ngu nhất mạch người xâm nhập Bàn Cổ thế giới, thật sự trở mặt động thủ với các người, không có... Có hai tên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, có mấy kẻ bo bo giữ mình, còn có mấy kẻ nóng lòng muốn thử, muốn thật sự hạ độc thủ đem các người triệt để tiêu diệt, lại bởi vì phải phong ấn ta, cho nên bị thương nặng, khi đó nguyên khí của bọn họ còn chưa hồi phục đâu.”

Ngu Hoặc, Đồ Linh tôn chủ đồng thời nhìn về phía Nguyên Thủy Ma Tôn: “Vậy mấy kẻ thật sự muốn hạ độc thủ, xin hỏi là ai?”

Nguyên Thủy Ma Tôn cũng không mở miệng, hắn vươn một ngón tay, nghiêm nghị ở trong không khí dùng hắc ** khí để lại một cái Hồng Mông văn tự cấu tạo phức tạp, chất chứa vô số huyền diệu—— ‘Hồng’!

Chí cường chí đại giả viết ‘Bàn’, tạo hóa vô cực giả viết ‘Hồng’.

Như Bàn Cổ thế giới, Bàn Cổ khai thiên tích địa chính là một thành viên của ‘Bàn’; mà nguyên thai chân linh Bàn Cổ thế giới thai nghén mà sinh ‘Quân đạo nhân’, chính là ‘Hồng’! Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, mở ra cho ức vạn sinh linh Bàn Cổ thế giới một cái không gian sinh tồn, nhưng cơ sở của toàn bộ thế giới, nguồn tạo hóa chi lực vô hạn, lại là Quân đạo nhân.

“Hắn, chưa ngã xuống?” Ngu Hoặc nhíu mày, con người co lại bằng đầu mũi cây kim, trong lòng hắn tràn đầy sợ hãi: “Bàn Ngu thế giới ta, cũng có ‘Hồng’ xuất thế, chỉ là hắn bị Bàn Ngu thủy tổ chém giết ngã xuống, ngay cả chân linh cũng bị Bàn Ngu thủy tổ cắn nuốt... ‘Hồng’, thực sự lợi hại như vậy?”

Nguyên Thủy Ma Tôn khinh miệt nhìn Ngu Hoặc một cái: “Ta cũng bị hắn tính kế phong ấn, người nói hắn lợi hại hay không?”

Cười lạnh vài tiếng, Nguyên Thủy Ma Tôn lạnh nhạt nói: “Ta sợ dĩ vãng hai vị tới kết minh, vì chính là cái này. Quân đạo nhân không ra tay thì thôi, thời điểm hắn thật sự muốn ra tay, đó sẽ là thời điểm tuyệt đối không có chút sơ hở, chúng ta không phải có khả năng, mà là thật sự xui xẻo.”

Dang hai tay, Nguyên Thủy Ma Tôn gần như vô lại nói: “Ta không sao cả, hắn sẽ không thật sự tiêu diệt ta, nhưng các người sao...”

Ngu Hoặc và Đồ Linh Ma tôn không thêm để ý ý cười ác liệt của Nguyên Thủy Ma Tôn, bọn họ cùng lên tiếng hỏi: “Như vậy, người có biện pháp nào để ứng phó?”

Nguyên Thủy Ma Tôn liếm liếm môi, mỉm cười nói: “VẬY là đúng rồi, chỉ có liên thủ, mới có thể đối phó thẳng nhãi đó. Hắc hắc, thật ra, muốn đối phó hẳn cũng không khó... Ta nơi này có cái kế hoạch, gọi là kế hoạch diệt tuyệt nhân tộc, chỉ cần hai vị giúp ta diệt sát 99% nhân tộc trở lên...”

Ngu Hoắc và Đồ Linh Ma tôn đồng thời tức giận mắg: “Tuyệt đối không được, người cho rằng chúng ta là ngu sao?”

Chương 1685: Thu Thiên Hạ Chi Bình

Ích kỷ, đại thế là không tốt.

Cho nên thái thúc công đã ngã xuống đất, bản thân hãn tu vi chung quy có hạn, tinh huyết bản thân cũng chỉ là tiêu chuẩn Vu Đế đỉnh phong, thiêu hết tinh huyết toàn thân, cường độ thần hồn hãn có thể tăng lên chung quy cũng chỉ như vậy.

Khi đám trưởng lão, gia chủ Hoa Tư thị cung cấp tinh huyết thêm vào cho hãn chạy tán loạn, thái thúc công điên cuồng thiêu đốt pháp lực, tận tình thúc dục thiên địa nguyên khí hóa thành ma lôi chợt hao hết lực lượng toàn thân, uể oải cắm đầu ngã quy, hỗn hển hướng tới đám trưởng lão, gia chủ trong mắt lóe ra ánh sáng khác lạ lớn tiếng hét lên.

“Trở về, trở về, ngu xuẩn! Các người phân tán khí lực, nào phải đối thủ của Hoa Tư Thanh Diệp cùng thẳng nhãi Cơ Hạo?”

Các trưởng lão, gia chủ Hoa Tư thị trong lòng ôm ý niệm riêng, muốn bản thân trở thành chủ nhân Hoa Tư thị, trở thành chủ thiên địa Bàn Cổ thế giới nào chịu quay đầu? Bọn họ mỗi người cười ha ha sải bước bồn tẩu, dốc hết tốc độ hướng thị tộc bộ lạc trung thành với mình chạy đi.

Nguyên Thủy Ma Tôn xuất hiện, lại vạch ra ở trong lòng các trưởng lão, gia chủ vốn còn có chút ngây thơ này một cái khái niệm rõ ràng —— thị tộc dù sao cũng là thị tộc, chỉ có mình mới là mình. ‘Người không vì mình trời tru đất diệt’, ý niệm này đại để cũng là Nguyên Thủy Ma Tôn ở trong lòng bọn họ hung hăng cắt một đao, chôn thật sâu ở trong lòng bọn họ.

Cho nên thanh âm thái thúc công kêu cực kỳ vang dội, thật sự quay đầu đứng ở bên người hãn, cũng chỉ có ba năm hậu duệ trực hệ của hãn, trưởng lão, gia chủ khác quan hệ huyết thống không quá thân cận với hãn, vẫn là có nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu rời khỏi.

Sắc mặt Hoa Tư Thanh Diệp rất khó coi. Hắn nhìn các trưởng lão, gia chủ kia như ong vỡ tổ bỏ chạy tán loạn, đột nhiên cười lên thê thảm phát ra từ đáy lòng. Hoa Tư thị vốn không nói bèn chắc như thép, ít nhất cũng là lòng người chính tề, sau ngày hôm nay, lại là chia năm xẻ bảy, đừng mơ khôi phục cảnh tượng ngày xưa.

Mỗi người đều có tư tâm, hơn nữa tất cả bọn họ đều hiểu rõ tư tâm của mình, biết tương lai mình nên lựa chọn như thế nào.

“Từ hôm nay trở đi, Hoa Tư thị ta... Thật sự chỉ là một cái dòng họ.” Hoa Tư Thanh Diệp uể oải thì thào một tiếng, hắn như thấy được vô số bộ lạc, bộ tộc vốn tụ tập ở dưới cờ đảng chiến kỳ của Hoa Tư thị, bọn họ đều có được chiến kỳ nhà mình, bọn họ nhắc lên khói thuốc súng và chiến hỏa ngập trời, vì quyền lực, vì tài phú, vì giang sơn mỹ nhân triển khai điên cuồng chém giết!

Bởi vì Nguyên Thủy Ma Tôn xuất hiện, thị tộc huyết thân huynh đệ từng thân như một nhà rớt cuộc trưởng thành, bọn họ bắt đầu phân cắt gia sản gia nghiệp tổ tiên lưu lại, bắt đầu dốc sức mà làm cho ngôi nhà nhỏ của mình.

Không chỉ có Hoa Tư thị, các đại thị tộc, đại bộ tộc khác, như đám người Hữu Hùng thị, Phục Hy thị, Toại Nhân thị, bọn họ cuối cùng sẽ bởi vì dục vọng cá nhân mà chia năm xẻ bảy, bọn họ cuối cùng sẽ từ siêu cấp đại thị tộc, siêu cấp thế lực đủ để ảnh hưởng tiền đồ toàn bộ nhân tộc phân liệt thành vô số tiểu bộ tộc, tiểu bộ lạc. Bọn họ cũng không cách nào bện lại thành một sợi dây thừng nữa, lực ảnh hưởng của bọn họ đối với nhân tộc sẽ suy yếu vô hạn.

Chỉ cần nhân tộc có một vị Nhân Hoàng anh minh thần võ xuất hiện, chỉ cần hắn có được đủ sức ủng hộ, hắn sẽ lấy tư thái cường thế trước nay chưa từng có quét ngang bát phương, trở thành đế vương chân chính của toàn bộ nhân tộc!

“Ta nhìn thấy, lại không có sức ngăn cản.” Hoa Tư Thanh Diệp thản nhiên nói: “Đây là ý chỉ của trời sao? Nếu đúng, ta không có gì để nói... Nếu không phải, ta lại có thể nói gì đây? Công Tôn Úc, người nhất định là một câu chuyện

cười... Tự Văn Mệnh, người thật sự là vận khí tốt, mệnh tốt mà!”

Hoa Tư Thanh Diệp hít một tiếng thật dài, hắt kéo bước chân nặng nề, đi từng bước một về phía thái thúc công.

Cơ Hạo đứng ở trước mặt thái thúc công, mấy trưởng lão, gia chủ Hoa Tư thị phòng mồm trợn má tức giận nhìn hắt.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, hắt hướng thái thúc công vươn tay: “Thái thúc công? Mời người giao ra toàn bộ vũ khí tùy thân của người. Giáp trụ, binh khí, các loại kỳ môn vũ bảo, ta lấy hết.”

Thái thúc công nghe rằng trợn mắt cười thảm vài tiếng, hắt nheo mắt, nghiêng đầu đánh giá cao thấp Cơ Hạo vài lần: “Người lấy hết? Khẩu vị người thật lớn! Người dám nói với ta, người muốn toàn bộ gia sản của ta? Các giáp trụ, các binh khí, các đao kiếm, giáo, các trường cung trọng nỏ, các vũ trượng, mệnh bàn... các vũ bảo tổ truyền của ta, người dám nói, người cần hết?”

“Không cần, người sẽ chết!” Cơ Hạo cười khê rút ra Bàn Cổ Kiếm. Hắt vung vẩy tay trái đã chữa trị như lúc ban đầu, không có bất cứ vết thương nào, khê cười nói: “Giết người, ta tự mình đi lấy cũng thể thôi. Hơi phiền toái chút, nhưng bớt được nhiều nhân quả liên lụy đến tiếp sau, trái lại cũng đáng giá.”

“Giết người, ta tự mình đi lấy, nhưng ở trong quá trình này, nếu không có người phối hợp, ta sẽ ‘lỡ tay’ giết chết bao nhiêu tộc nhân hậu duệ của người, cái này trời biết.” Cơ Hạo nhún nhún vai, bên người có các đóa hoa sen cánh hoa màu đen, nhụy hoa màu vàng lặn lẽ nở rộ. Hoa sen lửa màu đen vờn quanh Cơ Hạo, đem hắt phụ trợ như ma thần trong đêm tối, tự dưng cho người ta một loại cảm giác uy hiếp sát khí lạnh lẽo không tên.

“Cơ Hạo đại đế, trong phòng kho của Hoa Tư thị ta, toàn bộ binh khí, giáp trụ nhuộm máu, mặc cho người cầm đi là được.” Hoa Tư Thanh Diệp đi lên, thật cẩn thận đưa tay đặt ở trên tay phải cầm kiếm của Cơ Hạo, thật cẩn thận tránh các đóa hoa sen lửa màu đen chậm rãi xoay tròn bên người hắt. Hắt nhìn Cơ

Hạo sắc mặt lạnh nhạt, nhẹ nhàng nói: “Hoa Tư thị ta... Hôm nay không thể đổ máu nữa.”

Cười thảm vài tiếng, Hoa Tư Thanh Diệp nhẹ nhàng nói: “Máu Hoa Tư thị ta hôm nay chảy, nguyên khí mất đi, so với mười vạn năm, trăm vạn năm, ngàn vạn ức năm quá khứ cộng lại còn thê thảm hơn. Hôm nay cho dù tổn thương thêm một tộc nhân, Hoa Tư thị ta cũng không tổn thất nổi.”

Cơ Hạo im lặng nhìn Hoa Tư Thanh Diệp, nói đến cùng, hôm nay Hoa Tư thị chưa chết mất một tộc nhân nào.

Nhưng như Hoa Tư Thanh Diệp nói, Hoa Tư thị hôm nay chảy mất máu tươi, hao tổn nguyên khí quá nhiều quá nhiều. Khi đám trưởng lão, gia chủ kia mang theo tư tâm bỏ chạy tán loạn, Hoa Tư thị người khổng lồ này, trên người hằn ít nhất bị bổ ra mấy trăm vết thương thật lớn sâu thấu xương, có thể nhìn thấy nội tạng, máu tươi, nguyên khí đang không ngừng từ trên người hằn trôi đi.

“Còn mời Thanh Diệp tộc trưởng phối hợp nhiều hơn. Cái này cũng là vì kế hoạch của nhân tộc ta!” Cơ Hạo thu hồi Bàn Cổ Kiếm, nghiêm nghị hướng Hoa Tư Thanh Diệp chấp tay hành một lễ.

“Vì kế hoạch của nhân tộc ta, nhưng Hoa Tư thị ta...” Hoa Tư Thanh Diệp đột nhiên đã hiểu ra một số thứ, trải qua ma kiếp một lần này Nguyên Thủy Ma Tôn mang đến, hẳn cũng có khái niệm càng thêm rõ ràng đối với ‘nhân tộc’ và ‘Hoa Tư thị’.

Cơ Hạo luôn mồm vì nhân tộc, như vậy hẳn tự nhiên sẽ không vì Hoa Tư thị tính toán nhiều cái gì cả.

“Vì nhân tộc mà!” Hoa Tư Thanh Diệp khẽ thở dài một tiếng, dùng sức gật gật đầu: “Binh khí toàn bộ tộc nhân đang sử dụng đều phải nộp lên... Mở ra toàn bộ phòng kho, mặc cho Cơ Hạo đại đế lấy dùng tất cả quân giới, binh khí.”

Cơ Hạo hướng Hoa Tư Thanh Diệp hạ thấp người hành một lễ thật sâu. Vô

luận như thế nào, Hoa Tư Thanh Diệp là một người cầm lái thị tộc đủ tư cách.

Một canh giờ sau, Cơ Hạo rời khỏi đất tổ lô trạch của Hoa Tư thị, mang theo bên mình bảy phần mười binh khí tồn kho của Hoa Tư thị.

Chương 1686: Sơ Vu Chi Ma

Sau khi thu đi toàn bộ quân giới, binh khí từng dính máu tươi của Hoa Tư thị, Cơ Hạo liên tục bái phỏng mười mấy cái đình cấp đại thị tộc.

Tộc trưởng, trưởng lão, đám gia chủ chi nhánh các đại thị tộc này cũng đều nhập ma, nhưng giống với Hoa Tư thị, đình cấp đại thị tộc dù sao có đủ nội tình, sau khi nhập ma không lâu, tộc trưởng các đại thị tộc đã ở dưới lực lượng tổ tiên che chở khôi phục linh trí.

Thời điểm Cơ Hạo chạy đến, mười mấy cái đình cấp đại thị tộc đang như Hoa Tư thị người trong nhà đánh đến mức bay loạn khắp trời, đất tổ hầu như bị san thành bình địa, tộc nhân thương vong thảm trọng, giữa các đại bộ tộc, bộ lạc chi nhánh đã kết huyết hải thâm cừu.

Cơ Hạo lấy phá ma chú đánh tan Nguyên Thủy Ma Tôn đã thành hình trong lòng đám tộc trưởng, trưởng lão, gia chủ, phong ấn nguyên thủy ma chủng trong lòng bọn họ, làm bọn họ hồi phục bản ngã linh trí. Một bộ phận nhỏ tộc trưởng, trưởng lão, gia chủ đã hồi phục bản tính, nhưng đại bộ phận tộc trưởng, trưởng lão cùng gia chủ chi nhánh, bọn họ đã không thể quay đầu.

Ở dưới dụ hoặc của Nguyên Thủy Ma Tôn, bọn họ đã hiểu sự đáng quý của quyền thế, hiểu vị ngọt của quyền thế, bọn họ hưởng thụ thật sâu tài phú quyền thế mang cho bọn họ và con cái hưởng thụ..., bọn họ không vì Nguyên Thủy Ma Tôn khống chế nữa, bọn họ đã tự mình hóa thân thành ma.

Cơ Hạo hiểu tâm lý biến hóa của những người này, tộc trưởng các đại thị tộc cũng thấy rõ các trưởng lão, gia chủ kia tâm linh biến đổi. Nhưng bọn họ không có cách nào, Cơ Hạo khẳng định không thể nhúng tay việc nội bộ của các đại thị tộc, các tộc trưởng kia cũng không có khả năng hạ được quyết tâm để đem các trưởng lão, gia chủ tâm thần dị biến kia chém giết hết...

Yên lặng không nói gì đem quân giới, binh khí của một đại thị tộc, lại một

đại thị tộc thu lấy, Cơ Hạo yên lặng xoay người rời khỏi. Hắn tựa như rõ ràng nghe được tiếng vỡ vụn chói tai, như núi băng vạn năm không tan nơi Bắc Minh cực bắc đột nhiên sụp đổ, nội bộ các đại thị tộc này đã xuất hiện vô số vết rách mắt thường không nhìn thấy, toàn bộ mọi người đều có thể rõ ràng cảm nhận được.

“Thị tộc...” Lúc rời khỏi đất tổ Toại Nhân thị, cảm thụ được nhiệt lực ngập trời tràn ra trong đất tổ Toại Nhân thị, Cơ Hạo dùng sức lắc lắc đầu.

Ở phía sau hắn, đám trưởng lão, gia chủ Toại Nhân thị ùn ùn hạ lệnh, chiến sĩ các chi mạch lớn, các đại bộ tộc dưới Toại Nhân thị thối lên tiếng kèn bén nhọn. Các trưởng lão, gia chủ kia không đoàn kết ở bên người đương đại tộc trưởng Toại Nhân thị nữa, mà là tự thành một thể, mang theo các huynh đệ dưới trưởng bày trận giăng co.

Lòng đã ly tán, thị tộc sẽ phải phân liệt. Cơ Hạo nơi này vừa rời khỏi, đã có trưởng lão, gia chủ hướng tộc trưởng Toại Nhân thị lớn tiếng nghị ngờ, yêu cầu hắn mở ra kho chứa bảo vật của thị tộc, ‘công bằng mà chia đều’ đem bảo vật cất chứa của thị tộc phân phối cho ‘đại nhân vật cao tầng’ ‘Có đủ tư cách nắm giữ’!

Cơ Hạo càng đi càng xa, phân tranh nội bộ của Toại Nhân thị và đại thị tộc khác cũng càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng không thể ngăn cản.

Ở góc tây nam Bàn Cổ Trung Lục, trong vùng núi lớn mênh mông, hai ngọn núi lớn toàn thân đen sì giống như hai bức bình phong cách một cái khe sâu xa xa đối mặt nhau. Trên thân hai ngọn núi lớn, bị người ta dùng chữ viết đậm đà máu khắc bốn chữ to ‘Đại Vu’, ‘Tiểu Vu’.

Đây là Đại Vu sơn và Tiểu Vu sơn, giữa hai ngọn núi cao tới gần ngàn dặm đứng sừng sững một cánh cửa đá to lớn rộng nghìn trượng, cao vạn trượng. Trên cửa đá đen sì dùng máu người trộn lẫn máu các loại hung cầm mãnh thú, cộng thêm các loại bột phấn khoáng vật thiên nhiên màu máu, điêu khắc một gương mặt ác quỷ vặn vẹo trông rất sống động.

Mấy trăm vu sư sơ vu nhất mạch mặc giáp da thú mềm, đầu đội mũ giáp xương sọ thú chế thành, cầm cốt trượng, khuôn mặt dữ tợn đứng ở phía dưới cửa đá thật lớn, cười quái dị ‘khà khà’ búng ngón tay, bắn ra từng điểm ma trời màu xanh lục, không ngừng thiêu đốt mấy con hươu trắng cuộn mình trên mặt đất không thể động đậy.

Hươu trắng thân thể cực lớn bị vu pháp giam cầm không thể động đậy, ma trời rơi ở trên thân bọn chúng, đốt bọn chúng da tróc thịt bong, ma trời đốt xuyên thấu mãi đến trong xương cốt cùng nội tạng bọn chúng, đám hươu trắng đỏ đau đến mức gào rống thảm thiết, tiếng tru lên ‘U u’ truyền ra thật xa thật xa.

Phía sau mỗi một vị vu sư, đều có một phân thân Nguyên Thủy Ma Tôn khói đen lượn lờ, cao từ mấy trượng đến mấy chục trượng như ẩn như hiện. Trong mắt các vu sư này lóe ra huyết quang mờ mờ, không khác gì huyết quang trong mắt phân thân Nguyên Thủy Ma Tôn phía sau bọn họ.

“Kêu đi, kêu đi... Kêu càng đau, khí tức linh hồn càng thơm ngọt.” Một vu sư khuôn mặt dữ tợn như bộ xương khô cười quái dị ‘khì khì’: “Kêu thê thảm thêm chút, hì hì, thảm thêm một chút nữa!”

Dưới vu pháp bao phủ, đỉnh đầu mấy con hươu trắng có hư ảnh hình hươu mờ mờ lóe lên. Linh hồn đám hươu trắng này điên cuồng giãy dụa gào thét, không ngừng hướng bốn phía khuếch tán ra linh hồn dao động thống khổ mà vụn vụn. Mấy trăm vu sư tham lam hấp thu một ngậm lớn dao động thống khổ hươu trắng tràn ra, thần thái mỗi kẻ điên cuồng giống như say rượu.

Đây là Đại Tiểu Vu sơn, cửa đá thật lớn giữa hai ngọn núi xưng là ‘Vu Môn’, xuyên qua Vu Môn, đi qua một khe núi to lớn kéo dài ba ngàn dặm, chính là ‘Vu nguyên’ nơi trú đóng trung tâm của sơ vu nhất mạch. Vô số gia tộc vu sư của sơ vu nhất mạch đời đời kiếp kiếp ở nơi này, bọn họ giữ lại vu pháp truyền thừa nguyên thủy nhất, man hoang nhất, dã man nhất, hung tàn nhất của thượng cổ nhân tộc, bọn họ càng giữ lại tập tính dã man, hung tàn nhất của bộ tộc nguyên thủy thượng cổ.

Cá lớn nuốt cá bé, cạnh tranh để sinh tồn, các vu sư của sơ vu nhất mạch đem pháp tắc rừng rậm suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn, sau khi trải qua bọn họ tiêu phí tâm huyết vận vẹo diễn biến, cạnh tranh tàn khốc nội bộ sơ vu nhất mạch có thể so với ‘nuôi cõ’.

Vô số vu sư quanh thân khói đen lượn lờ xuyên qua ở trong khe núi to lớn phía sau Vu Môn, bọn họ mang theo nụ cười vận vẹo, thật cẩn thận bắt giữ vô số độc trùng, rắn độc trong khe núi. Lại hoặc có vu sư ở trong Đại Tiểu Vu sơn lui tới, cẩn thận hái được thảo hữu dụng.

Ở rất nhiều nơi của Đại Tiểu Vu sơn, hoặc dưới tảng đá lớn, hoặc cạnh cây cổ thụ, có vu sư đốt lên từng đống lớn vu hỏa màu lam, màu xanh lục, hũ lớn không biết đang điều chế những dược tề cổ quái nào. Từng làn khói đặc phóng lên cao, khói đặc mang theo vị thuốc gay mũi trộn lẫn với nhau, hóa thành một dải cầu vồng đủ mọi màu sắc phong tỏa toàn bộ vùng trời Đại Tiểu Vu sơn.

Đỉnh chóp Vu Môn, trên kè đá rộng lớn, mười mấy trưởng lão sơ vu nhất mạch quần áo hoa mỹ, hư ảnh Nguyên Thủy Ma Tôn phía sau cao tới gần vạn trượng lẳng lặng ngồi ở trên ghế dựa lớn làm từ đá đen. Bọn họ nheo mắt nhìn phương xa, nhìn Nha Công toàn thân quần quýt ngọn lửa màu đen và màu vàng đang cánh, nâng Cơ Hạo hướng Đại Tiểu Vu sơn bay nhanh tới.

“Thằng nhãi Cơ Hạo đến rồi!” Một vị sơ vu trưởng lão đột nhiên cười lạnh.

“Hắn đã đi mười mấy đại thị tộc, cường hành thu quân giới binh khí của bọn họ!” Lại một trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

“Sơ vu nhất mạch chúng ta... Không phải dễ bắt nạt. Ai cũng đừng nghĩ lấy không được một cây cỏ từ trên tay chúng ta!” Một vị trưởng lão nhe răng trợn mắt làm cái mặt quỷ: “Trừ phi, hắn lấy thứ tốt hơn để đổi.”

“Ta nhõ vào, đổi cũng không được. Chưa nghe nói sao? Hắn ở những đại thị tộc kia, chính là đem phân thân của Ma tôn lão tổ đều xua tan rồi!” Một trưởng lão xoay người, nhìn hư ảnh Ma tôn phía sau khí tức ngưng thực, lạnh lùng nói:

“Ma tôn mang tới cho chúng ta lực lượng, mang tới cho chúng ta hy vọng thống nhất Bàn Cổ thế giới... Ai cũng đừng hòng đem chúng ta và Ma tôn tách ra!”

Trong mắt mười mấy sơ vu trưởng lão huyết quang đại thịnh, đặc biệt bất thiện nhìn về phía Cơ Hạo.

Chương 1687: Hóa Ma

Vu nguyên, vu đàm (đầm), nước đầm màu đỏ nhạt như quanh quần vô số oan hồn, vô số làn sóng màu máu mắt thường có thể thấy được ở trong đầm nước cấp tốc quay cuồng bơi đi. Mùi máu tươi nồng đậm hun người ta muốn say, vô số vu sư của sơ vu nhất mạch ở cạnh vu đàm tĩnh tọa, lại vô cùng say mê hít thở từng ngụm từng ngụm mùi máu tươi như thực chất.

Một pho tượng dữ tợn dùng xương thú khổng lồ cùng nham thạch màu đỏ đen chế thành đứng sừng sững ở cạnh vu đàm, vô số đại nhân vật của sơ vu nhất mạch hướng pho tượng quỳ bái, lớn tiếng, khàn khàn ngâm xướng chú ngữ cổ quái.

Pho tượng cao nghìn trượng, mọc mười ba đầu, ba mươi sáu cánh tay, mười ba cái đầu trên cổ khuôn mặt vặn vẹo mà dữ tợn, chính là nhân loại thất tình lục dục hiển lộ vẻ mặt ra bên ngoài. Ba mươi sáu cánh tay cường tráng mà mạnh mẽ, trên mỗi một cánh tay đều nắm chặt một thanh vu khí tạo hình thô sơ, dữ tợn, tà khí lạnh lẽo không ngừng từ trong vu khí thật lớn tiết ra.

Đây là pho tượng Ma tôn sơ vu nhất mạch chuyên môn chế tác cho Nguyên Thủy Ma Tôn, ở trong tưởng tượng của lũ điên sơ vu nhất mạch, dòng Nguyên Thủy Ma Tôn nên là bộ dáng như vậy. Mười ba cái đầu hiển lộ ra gương mặt thất tình lục dục khác nhau, vừa lúc đại biểu hãn ma uy vô hạn khổng lồ chế lòng người, nắm giữ dục vọng.

Ba mươi sáu cánh tay tráng kiện, thì đại biểu Nguyên Thủy Ma Tôn có được ‘Lực’ cường đại nhất!

Các vu sư sơ vu nhất mạch kiên định tin tưởng Nguyên Thủy Ma Tôn chính là Bàn Cổ hóa thân, là tồn tại tôn quý nhất trong thiên địa. Bàn Cổ có thể khai thiên tích địa, như vậy Nguyên Thủy Ma Tôn hẳn có được lực lượng không kém gì Bàn Cổ!

Cánh tay càng nhiều, lực lượng càng mạnh! Ba mươi sáu cánh tay, chính đại biểu lực lượng tuyệt đối chí cao vô thượng của Nguyên Thủy Ma Tôn! Đây là quan điểm lực lượng thuần phác nhất, nguyên thủy nhất của các vụ sơ vụ nhất mạch.

Vô số vụ sơ hướng về pho tượng Nguyên Thủy Ma Tôn quỳ bái, phía sau bọn họ đứng sừng sững một bóng người màu đen to lớn, các nguyên linh phân thân này của Nguyên Thủy Ma Tôn đắc ý cười, từng tia từng luồng khí tức hai màu đen đỏ không ngừng từ trong thất khiếu các vụ sơ này phun ra, không ngừng rót vào pho tượng to lớn.

Một khí tức sinh mệnh nồng đậm từ trong pho tượng khuếch tán ra, pho tượng vị Nguyên Thủy Ma Tôn này sau khi nhận được niệm lực thành kính của vô số vụ sơ vụ nhất mạch, được bọn họ cung phụng tinh huyết, nhất là sau khi sơ vụ nhất mạch tiến hành hiến tế lượng lớn người sống đối với hắn, trong pho tượng này đã sắp ngưng tụ ra một phân thân Ma tôn cường đại phi phàm.

Do niệm lực ước vạn vụ sơ của sơ vụ nhất mạch ngưng tụ thành, càng hấp thu nguyên thủy ma che dấu trong linh hồn người sống hiến tế này mầm thành hình, Ma tôn phân thân này một khi thành hình, hắn có thể hành tẩu ở đại địa giống như người sống.

Dưới pho tượng to lớn, trên một tòa tế đàn đen sì bôi đầy máu tươi thờ phụng một thanh kiếm nhỏ màu đen, một lá cờ nhỏ màu đen, một cái trống da người to bằng đầu người. Ba đại vụ sơ vụ nhất mạch khuôn mặt dữ tợn như bộ xương biết đi quay quanh tế đàn điên cuồng xoay tròn nhảy múa, bọn họ đạp mỗi một bước ở trên mặt đất, đều sẽ dẫn tới mặt đất khẽ run rẩy một trận.

Ma khí cuộn cuộn không ngừng từ trong ba mươi sáu cánh tay của pho tượng to lớn phun ra, như các con rắn sống không ngừng chui vào thân thể ba đại vụ sơ. Máu thịt dưới làn da ba đại vụ sơ kịch liệt mấp máy, ngẫu nhiên dưới làn da bọn họ sẽ chột lồm xuống một cái hố lớn, có đôi khi lại sẽ ở bộ vị nào đó của thân thể rất quái dị bành trướng ra một cái bướu thịt thật lớn.

“Ma tôn chí cao vô thượng, ban cho chúng ta sinh mệnh vĩnh hằng, lực lượng vô địch!” Bốn phương tám hướng vô số vu sư sơ vu nhất mạch quỳ lạy hành lễ lớn tiếng rít gào, bọn họ dùng bí pháp thiêu đốt tinh huyết và linh hồn của mình, đem mình coi là tế phẩm hiến cho Ma tôn phân thân đang ngưng tụ trong Ma tượng.

Thân thể ba đại vu sư kịch liệt mấp máy, bọn họ không ngừng phát ra tiếng gầm gừ đau đến mức tận cùng, lại thoải mái đến mức tận cùng.

Trong cơ thể bọn họ, giới hạn kinh lạc và mạch máu đang mơ hồ, màu sắc lục phủ ngũ tạng bọn họ dần dần xảy ra biến hóa, lục phủ ngũ tạng trở nên đen sì, tựa như thủy tinh màu đen điêu thành. Khác với hình thái tạng phủ người thường, lục phủ ngũ tạng của ba đại vu sư dần dần áp súc, biến thành kết cấu cùng loại lô đỉnh.

Máu của bọn họ cũng đang nhanh chóng bốc hơi, trong cơ thể bọn họ không có máu bình thường nữa, thay thế vào đó là chất lỏng dinh dính màu đen, đây là ma khí tinh thuần ngưng tụ thành chất lỏng. Ba hồn bảy vía trong linh hồn bọn họ cũng đang phân giải, từ ba hồn bảy vía độc lập dần dần nhào nặn thành một cái chỉnh thể.

Linh hồn bọn họ đang xảy ra biến hóa nghĩa khác, linh hồn mới sinh biến thành quang ảnh màu đen, từng tắc một, từng phân một dung hợp với thân thể bọn họ.

Linh hồn thân thể hợp nhất, thân thể chuyển hóa thành kết cấu quái dị bán năng lượng bán vật chất hóa. Não bọn họ đang tan rã, não bình thường của bọn họ dần dần hòa tan, trong xương sọ cực lớn chỉ có một quầng u quang màu đen tồn lưu lại, u quang màu đen cấp tốc lóe lên, thần hồn dao động cường đại mà âm lạnh như cơn gió lớn hướng về bốn phương tám hướng cấp tốc khuếch tán.

‘Ma hóa’!

Không phải nhập ma, mà là đem thân thể của mình, đem linh hồn của mình,

hoàn toàn dựa theo tư tưởng Nguyên Thủy Ma Tôn, chuyển hóa thành một loại sinh mệnh thể ‘phi nhân loại’ khác. Linh hồn thân thể hợp nhất, thân thể lúc nào cũng có thể chuyển hóa ở giữa thực thể cùng năng lượng thể, thân thể cường đại và linh hồn dung hợp, toàn thân tràn ngập uy năng của ma lực mặt trái.

Đây là ‘Ma’, đây là ‘Ma’ hình thái hoàn mỹ nhất trong tư tưởng của Nguyên Thủy Ma Tôn!

Khác với Vực Ngoại Thiên Ma vô hình vô chất, tính thích cắn nuốt linh hồn sinh linh, Nguyên Thủy Ma Tôn lấy Bàn Cổ đại đạo của Bàn Cổ thánh nhân hấn nắm giữ làm khuôn mẫu nguyên thủy, ngưng tụ tất cả lực lượng mặt trái của Bàn Cổ thế giới, ‘ngiên cứu phát triển’ ra loại ‘Ma’ tộc kỳ dị này!

Bọn điên sơ vu nhất mạch, sự điên cuồng cùng cố chấp của bọn họ đối với lực lượng ở hôm nay đạt đến đỉnh phong.

Vì sinh mệnh vĩnh hằng, vì lực lượng vô địch, bọn họ dứt khoát từ bỏ thân phận nhân loại, lựa chọn trở thành ‘Ma’ chân chính!

Một loại sinh mệnh hoàn toàn mới, lấy thân thể nhân tộc làm khuôn mẫu ban đầu, ‘Ma tộc’ linh hồn thân thể hợp nhất, cường đại mà tà ác! Lực sinh sản huyết mạch của Bàn Cổ thánh nhân sáng tạo ‘Nhân tộc’, từ trong nguyên linh Bàn Cổ thánh nhân chém ra ác niệm ‘Nguyên Thủy Ma Tôn’, thì lấy thủ đoạn nghịch thiên tương tự, hậu thiên sáng tạo ra sinh mệnh thể hoàn mỹ ‘Ma tộc’ trong lòng hấn.

Lúc Cơ Hạo sắp đến Vu Môn giữa Đại Tiểu Vu sơn, ba vị đại vu sư chuyển hóa đã triệt để thành hình.

Thân thể dạng bán vật chất bán năng lượng của bọn họ nhẹ nhàng bay lên, bọn họ nhẹ nhàng lơ lửng ở giữa không trung, quanh thân vờn quanh lửa ma màu đen. Thân thể bọn họ trở nên cao lớn mà khô ngô, chiều cao một trượng tám thước làm bọn họ tràn ngập sức uy hiếp khó có thể miêu tả.

Trong mắt bọn họ lóe ra u quang màu máu, thất tình lục dục các loại cảm xúc mặt trái không ngừng từ trong mắt bọn họ phun ra, bốn phương tám hướng vô số vu sư sơ vu nhất mạch đều mừng rỡ như điên lớn tiếng kêu khóc, vì ba vị ma tộc đầu tiên trong thiên địa xuất hiện mà điên cuồng kêu gào.

“Các con, mở rộng tâm của các người... Ma tôn, sẽ cho các người có được sinh mệnh vô hạn, lực lượng vô hạn.”

Ba vị đại vu sư triệt để hóa thành ma tộc điên cuồng cười, sau đó tay bọn họ chộp một cái, đem ba món vu khí đen sì trên tế đàn chộp lấy.

Chương 1688: Sơ Kiến Ma Tộc

“Trọng địa Vu Môn, người tới quỳ xuống đất! Nếu không quỳ, hắc hắc!”

Cơ Hạo cách Vu Môn giữa Đại Tiểu Vu sơn còn xa mấy chục dặm, một trường lão sơ vu nhất mạch đã từ trong ghế dựa lớn trên kèo đá đỉnh chóp Vu Môn đứng dậy, âm trầm hướng Cơ Hạo gào to một tiếng.

Theo hắc gào to, da mềnh xà khoác trên người vị sơ vu trường lão này giật giật, một làn sương mù màu đen từ trong cơ thể hắc phun ra, hóa thành một con mềnh xà khổng lồ ba đầu trông rất sống động quần quanh ở trên Ma tôn phân thân phía sau hắc. Ma tôn phân thân màu đen, phối hợp gương mặt dữ tợn của mềnh xà khổng lồ ba đầu màu đen, sơ vu trường lão nhất thời trở nên dữ tợn như ác quỷ.

Nha Công kêu một tiếng chói tai, cũng Cơ Hạo tiếp tục hướng về phía trước, cách Vu Môn còn khoảng mười dặm, Nha Công lúc này mới ngừng lại.

Ngọn lửa toàn thân hơi mang theo một tầng khí đen chột sáng ngời, lông vũ toàn thân Nha Công rung rung sột soạt rụt về trong cơ thể, hắc hóa thành hình người mỗ nhọn cao gầy, trợn tròn mắt đứng ở bên người Cơ Hạo kêu lên ‘Quạ quạ!’: “Không quỳ thì sao? Bọn trẻ con còn dám động thủ với Nha Công tổ tông nhà ngươi hay sao?”

Trong mắt mơ hồ có ánh lửa xoay tròn, Nha Công phát huy đầy đủ bản năng thiên phú của Hỏa Nha nhất tộc, bắt đầu ‘quạ quạ quạ quạ’ hướng về phía đám trường lão sơ vu nhất mạch lái nhái. Hắc bắt đầu từ diện mạo đám sơ vu trường lão này, rất nhanh đã dẫn dắt đến vấn đề con cái bọn họ bất hiếu, sau đó từ con cái bọn họ bất hiếu, nhanh chóng dẫn thân đến là phần mộ tổ tiên của sơ vu nhất mạch phong thủy không tốt...

Thời gian bảy tám nhịp thở ngắn ngủn, tiếng lái nhái của Nha Công khiến lão sắc mười mấy sơ vu trường mặt trở nên cực kỳ khó coi. Vốn bọn hắc còn muốn

lá mặt lá trái một phen với Cơ Hạo, nhưng bọn hăn thật sự chịu không nổi tiếng lá nhải ‘Quạ quạ’ của Nha Công!

“Súc sinh bẹp lông, câm miệng!” Sơ vu trưởng lão phía sau có măng xà quái dị ba đầu quấn quanh thét dài một tiếng, măng xà quái dị ba đầu dài nghìn trượng phát ra tiếng rít bén nhọn, thân thể nhoáng lên một cái, chột nổ tung hóa thành vô số con rắn đen to bằng ngón cái dài khoảng một trượng, như vô số mũi tên hướng Cơ Hạo và Nha Công bắn qua.

“Linh Xà Hồn Cổ!” Cơ Hạo hừ một tiếng. Vu pháp sơ vu nhất mạch quỷ dị hung tàn, nghiên cứu đối với các loại độc cổ có thể xưng là đứng đầu nhân tộc. Trong bộ lạc lớn nhỏ ở Nam Hoang cũng có Linh Xà Hồn Cổ truyền lưu, nhưng không có một bộ tộc nào Linh Xà Hồn Cổ có thể có thanh thể của sơ vu trưởng lão trước mắt này.

Khắp trời đều là xà ảnh màu đen bắn nhanh đến, mỗi một xà ảnh lực xuyên thấu đều có thể so với mũi tên đỉnh phong Vu Đế toàn lực bắn ra.

Cơ Hạo ngẩng đầu ưỡn ngực đi vài bước về phía trước, mặc cho vô số xà ảnh hung hăng đánh ở trên thân hăn. Tiếng vang lớn ‘Thùng thùng’ kéo dài không dứt, vô số xà ảnh lực sát thương cực lớn nổ tung ở mặt ngoài thân thể Cơ Hạo, khí đen mờ mờ xen lẫn kịch độc đáng sợ tràn ra bốn phía.

Cơ Hạo khẽ động ý niệm, trên người một quầng lửa màu đen hùng hực thiêu đốt, khí đen kịch độc bị lửa cuốn lấy, nhất thời cháy thành các làn khói mỏng mà tan đi. Tay phải hăn đưa về phía trước, năm ngón tay xé rách hư không, từ trong vết rách không gian đem bản thể Linh Xà Hồn Cổ của sơ vu trưởng lão kia bắt ra.

Thân thể măng xà quái dị ba đầu dài nghìn trượng thu nhỏ lại đến khoảng ba năm trượng, Cơ Hạo gắt gao chế trụ chỗ bảy tắc của nó. Măng xà quái dị điên cuồng giãy dụa, trong mồm không ngừng có nọc độc màu đen phun ra. Cơ Hạo hướng sơ vu trưởng lão trợn mắt há hốc mồm kia cười cười, lòng bàn tay bốc lên

một ngọn lửa màu đen, mãng xà quái dị ba đầu rú thảm một tiếng, trong chớp mắt đã bị hóa thành hư ảo.

Sơ vu trưởng lão ra tay rú thảm một tiếng, trong thất khiếu đồng thời phun ra lượng lớn máu đen, thân thể loạng choạng liên tục lui về phía sau, thiếu chút nữa cắm đầu từ đỉnh Vu Môn ngã xuống. Linh Xà Hồn Cổ và hắc bản mạng linh hồn nối liền, hồn cổ bị phá, linh hồn hắc cũng bị thương nặng, sơ vu trưởng lão gào thét trầm thấp, vạn phần oán độc nhìn Cơ Hạo liên tục nghiêng rằng không thôi.

Mười mấy sơ vu trưởng lão nhìn nhau một cái, mang theo một tia phần nộ tỏ chết cáo thương, lại mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa nhìn thấy ‘đối thủ cạnh tranh’ của mình bị thương, các sơ vu trưởng lão này tâm tình phức tạp đồng thời thét dài một tiếng, vung cốt trượng trong tay, các loại vu chú ác độc như mưa rơi hướng Cơ Hạo bay tới.

Các vu sư sơ vu nhất mạch xưa nay theo đuổi vu pháp lực sát thương cường đại nhất, vì chán nhiep kẻ địch, bọn họ thậm chí chuyên môn chọn lựa tu luyện các vu pháp quái dị nhất, dữ tợn nhất.

Mười mấy sơ vu trưởng lão vừa ra tay, nhất thời khắp trời đều là quỷ hỏa, gió âm, xương sọ bay loạn, vô số độc trùng độc xà tán loạn, càng có các loại hư ảnh yêu quái quỷ quái xám trắng trong suốt, không trong suốt lóe loạn lên, trong không khí càng có một hơi thở hư thối gay mũi làm người ta không thể chịu đựng được nhanh chóng khuếch tán ra.

Mấy trăm thi thể toàn thân hư thối đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, các thi thể bụng sưng vù đó mở cái mồm rộng, ‘Oa oa’ vài tiếng đem lượng lớn chất lỏng sền sệt màu xanh lục phun đầy trời. Trong chất lỏng sền sệt phun ra lượng lớn sương khói bảy màu, trong sương khói có vô số côn trùng nhỏ bé đang mấp máy.

Vu pháp ác độc như thế, Cơ Hạo cũng không khỏi khẽ biến sắc.

Ở trong rừng rậm Nam Hoang, Cơ Hạo chưa bao giờ gặp vu pháp vu thuật

độc ác như thế, cho dù là bộ tộc cùng hung cực ác nhất của Nam Hoang, cũng chưa bao giờ có được lực lượng đáng sợ mà tà ác như thế.

“Tất cả đều phá cho ta!” Cơ Hạo hét dài một tiếng, hai tay hắt kết ấn, một đạo Vũ Dư thần lôi gào hét đánh ra.

Cường mãnh bá đạo, sắc bén quyết tuyệt, Vũ Dư thần lôi như vô số thanh kiếm sắc bén tỏa ánh sáng lạnh khắp Cửu Châu xé rách hư không, nháy mắt đem toàn bộ vu pháp chém thành phần. Điện quang cấp tốc lóe lên nháy nhót trên bầu trời, trong nháy mắt tiếp theo liền đánh ở trên Vu Môn.

Trên Vu Môn dày nặng gương mặt quỷ thần đầm đìa máu kia đột nhiên sáng lên, mấy chục vòng xoáy màu máu cấp tốc xoay tròn từ trước Vu Môn phun trào ra, từng đạo huyết khí sền sệt chặn Vũ Dư thần lôi, mặc cho thần lôi đem từng đạo huyết khí đánh tan thành mây khói, lại có càng nhiều huyết khí không ngừng từ trong Vu Môn phun ra.

“Các người vì Vu Môn này, rốt cuộc đã hiến tế bao nhiêu người sống?” Cơ Hạo thấy rõ, tất cả những huyết khí này đều là từ linh hồn huyết khí nhân tộc dị hoá mà thành. Muốn ngưng tụ thành huyết khí sền sệt như thế, dày nặng như thế, chỉ có không ngừng dùng người sống hiến tế, lấy khí oán độc trước khi chết của họ mới có thể luyện chế thành cấm chế ác độc đủ để ngăn cản Vũ Dư thần lôi.

“Hiến tế bao nhiêu người sống, có gì quan hệ với người?” Một thanh âm trầm thấp, khàn khàn xa xa truyền đến, ba bóng người màu đen đột ngột xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo.

Cao một trượng tám thước, thân thể cường tráng cao lớn, ngọn lửa màu đen quấn quanh thân thể bọn họ, trong lửa dập dờn, thân thể ba người mơ hồ thành dạng bán trong suốt, Thần thức Cơ Hạo đảo qua thân thể ba người, thần thức hắt chột cảm thấy hơi đau đớn!

Thân thể ba người này rất quái dị, trong cơ thể bọn họ tràn ngập ma lực cực kỳ tà ác, khi thần thức Cơ Hạo đảo qua bọn họ, giống như lấy ngón tay chủ động

lướt qua lưỡi đao, dù là Cơ Hạo thần hồn cường đại, thần thức đã ngưng tụ thành thực chất, vẫn chịu thương tổn nhỏ bé.

“Các người...” Cơ Hạo kinh hãi nhìn ba người.

Tuy thần thức hơi bị thương, nhưng Cơ Hạo đã điều tra rõ dị trạng trong cơ thể ba người.

Bọn họ bề ngoài nhìn như hình người, nhưng kết cấu thân thể bọn họ hoàn toàn khác với con người. Trong cơ thể bọn họ không có kinh lạc, không có mạch máu, chỉ có từng đạo hắc khí sền sệt xoắn xuyên qua toàn thể, như dòng sông lớn chảy xiết.

Chương 1689: Có Thể So Với Vu Thần

‘Khắc khắc’ vài tiếng, ba lão vu sư hóa ma hướng tới Cơ Hạo nghe răng trợn mắt cười lên.

“Cơ Hạo đại đế đường xa mà đến, chẳng lẽ là muốn cướp đồ từ sơ vu nhất mạch chúng ta?” Sơ vu nhất mạch đương đại vu chủ Vu Bất sửa đổi sự điên điên khùng khùng ngày xưa, rất hào sảng cười nhìn Cơ Hạo: “Chỉ là, trong phòng kho của sơ vu nhất mạch ta tất nhiên có vô số binh khí, quân giới, nhưng không có một món nào là dư thừa.”

Quơ quơ lá cờ nhỏ màu đen nắm chặt trong tay, Vu Bất nhẹ nhàng nói: “Cho nên, Cơ Hạo đại đế... Không, thẳng nhãi Cơ Hạo, người đừng hòng từ trong tay sơ vu nhất mạch chúng ta lấy đi được một đầu mũi tên!”

Cơ Hạo lắc lắc đầu: “Ta muốn không phải một đầu mũi tên, mà là toàn bộ binh khí, từng dính máu của các người. Những binh khí mới ra lò, mới tinh, ta không cần. Nhưng từng dính máu, từng lên chiến trường, toàn bộ binh khí, các người phải cho ta.”

Vu Bất nheo mắt nhìn Cơ Hạo, qua một hồi lâu, hẳn lúc này mới cười lên ‘Khắc khắc’: “Nếu ta nói không thì sao? Người xem, chúng ta biết trước người đã làm gì ở chỗ mười mấy phế vật yếu đuối vô năng kia, nhưng chúng ta... Không phải lũ phế vật đó.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, Vu Bất đã bắt đầu quở trách: “Người xem, Hoa Tư thị, Phục Hy thị, Hữu Hùng thị, Thần Nông thị... Từng cái đại thị tộc uy phong hiển hách, thế mà lại kinh sợ đối với người thẳng nhãi này, không chút cốt khí đem tài phú trong tộc giao cho người... Sơ vu nhất mạch chúng ta, hì hì, người đừng hòng từ trên tay chúng ta cầm đi được một đầu mũi tên nào.”

Vu Bất một lần nữa nhắc lại thái độ của sơ vu nhất mạch bọn họ, mấy trăm chiến sĩ sơ vu nhất mạch đóng ở trước Vu Môn chân đạp mây đen dần dần bay

lên không trung, bọn họ ở trên Vu Môn chinh đồn hàng ngũ, mắt ai cũng chứa hung quang nhìn chăm chăm Cơ Hạo.

Trong các chỗ núi rừng xa gần của Đại Tiểu Vu sơn, một lại một vu sư của sơ vu nhất mạch bay lên trời, thân thể bị khí đen hoặc đậm hoặc nhạt bao lấy, trong đôi mắt mơ hồ lóe ra huyết quang, vô thanh vô tức hướng bên này bay tới.

Cơ Hạo nhìn các vu sư đó, hần đột nhiên khẽ quát một tiếng, hai tay kết ấn đẩy ra ngoài, một mảng lớn phá ma chú hóa thành hoa sen màu đen, màu vàng hỗn hợp, như một cơn mưa to hướng toàn bộ sự vật của sơ vu nhất mạch ở đây đánh tới. Ba người bọn Vu Bất cũng chưa ra tay chặn lại, vô số phá ma chú trúng các vu sư sơ vu nhất mạch ngay tại trận.

Tiếng cười quái dị ‘Hắc hắc’ không ngừng truyền đến, thân thể một lại một vu sư của sơ vu nhất mạch khẽ run lên một cái, nguyên linh phân thân Nguyên Thủy Ma Tôn phía sau bọn họ như sóng nước nhận nhạo vài vòng gợn sóng... Không có bất cứ biến hóa nào, trong mắt các vu sư đó huyết quang mơ hồ như trước, trên người bọn họ vẫn quấn quanh khí đen mờ mờ.

Cơ Hạo nhất thời biến sắc: “Các người cam tâm tình nguyện, nhập ma?”

Giống với Hoa Tư Bạch của Hoa Tư thị, các vu sư này đã trúng phá ma chú của Cơ Hạo, ma niệm trong lòng bọn họ nên bị xua tan, nhưng bọn họ vẫn duy trì trạng thái nhập ma, chỉ có thể là bọn họ cam tâm tình nguyện sa ngã ma đạo. Bọn họ không phải bởi Nguyên Thủy Ma Tôn dụ hoặc và khống chế mà bị động bảo trì ở trạng thái ma tính, bọn họ là cam tâm tình nguyện trầm luân làm ma.

“Nhập ma?” Vu Bất nhẹ nhàng lắc lắc đầu, hần thản nhiên nói: “Cái từ này, tràn ngập quá nhiều ác ý. Thẳng nhãi Cơ Hạo, thật ra chúng ta càng nguyện ý lý giải là, chúng ta đã tìm được ‘đạo’ bản thân muốn theo đuổi. Ma tôn đem một cái đại đạo chí cao vô thượng bày ở trước mặt chúng ta, đây là con đường sơ vu nhất mạch chúng ta theo đuổi vô số năm.”

“Chúng ta đi ở trên con đường chính xác.” Vu Bất rất nghiêm túc nhìn Cơ

Hạo, hấn dùng sức vỗ vỗ cơ bắp cuồn cuộn, tám khối cơ bụng hình dáng rõ rệt giống như pho tượng của mình: “Người vừa rồi dùng thần niệm nhìn trộm thân thể chúng ta, chẳng lẽ, người chưa phát hiện thân thể chúng ta đã trở nên hoàn mỹ như thế, cường đại như thế?”

Toàn bộ vu sư của sơ vu nhất mạch đồng thời cười lên, bọn họ hâm mộ mà lại ghen tị nhìn ba người bọn Vu Bật.

Vu Bật, còn có hai vị thái thượng trưởng lão, đây là ba vị ma tộc đầu tiên của sơ vu nhất mạch. Sơ vu nhất mạch đã cực lực hiển tế, pho tượng vị Ma tôn kia lại tạm thời chỉ có năng lực khiến ba người bọn Vu Bật triệt để chuyển hóa thành ma.

Nhưng không quan trọng, chỉ cần ba người nhóm đầu tiên thành công, chỉ cần hiến cho Nguyên Thủy Ma Tôn đủ tế phẩm, để thực lực của hấn không ngừng tăng trưởng, toàn bộ vu sư của sơ vu nhất mạch đều có thể chuyển hóa thành ma tộc. Ma tộc hoàn mỹ, cường đại, có được sinh mệnh vô cùng vô tận, vĩnh viễn sẽ không mục nát!

Cơ Hạo nghiêm túc nhìn Vu Bật cùng hai vị thái thượng trưởng lão sơ vu nhất mạch.

Ba kẻ này, thực lực bản thân bọn họ vốn đã đạt tới nửa bước Vu Thần cảnh, thậm chí bọn họ có năng lực xông lên Vu Thần cảnh. Chỉ là ngại bởi mỗi số nguyên nhân, bọn họ chậm chạp không dám bước ra một bước kia mà thôi.

Sau khi chuyển hóa thành ma, thực lực ba người đạt được sự đột phá thật lớn, Cơ Hạo ở trên người bọn họ đã cảm nhận được cảm giác áp bách có thể so với phân thân của Hiên Viên thánh hoàng. Cảnh giới bọn họ không thể biết, nhưng thực lực cá nhân của bọn họ, hấn là vững vàng đạt tới tiêu chuẩn có thể so với Vu Thần nhân tộc.

Càng làm tâm tình Cơ Hạo nặng nề hơn là, các biến hóa cổ quái kia trong cơ thể ba vị ma này.

Lục phủ ngũ tạng bọn họ đã biến thành lò luyện đen sì, nặng trĩu, long lanh như thủy tinh màu đen đúc thành. Cơ Hạo có thể rõ ràng cảm ứng được thiên địa linh khí không ngừng bị mấy cái lò luyện trong cơ thể bọn họ cắn nuốt, nháy mắt chuyển hóa thành hắc khí ủa vào thân thể bọn họ.

Thiên địa linh khí sau khi bị cắn nuốt, liền không còn sót lại chút gì, hoàn toàn biến mất, mà lục phủ ngũ tạng trong cơ thể bọn họ biến thành lò luyện chuyển hóa ra ma khí, lại không hòa hợp với Bàn Cổ thể giới như vậy.

Vận vẹo, dị dạng, tràn ngập lực lượng ăn mòn, có sức lây nhiễm rất mạnh, ba vị ma giống như ba khối u cực lớn, Cơ Hạo thậm chí có thể cảm nhận được thiên địa ý chí Bàn Cổ thể giới bài xích đối với bọn họ, đồng thời Cơ Hạo càng cảm nhận được thiên địa ý chí bất lực đối với bọn họ!

Bọn họ là dị dạng, đáng ghê tởm, so với dị tộc ác quỷ càng thêm dị dạng và đáng ghê tởm hơn, nhưng thiên đạo Bàn Cổ thể giới lại không cách nào ra tay trừng trị bọn họ. Bọn họ không được thiên đạo chứa chấp, nhưng thiên đạo lại không có cách nào làm gì bọn họ!

Bọn họ bắt nguồn từ Nguyên Thủy Ma Tôn, mà Nguyên Thủy Ma Tôn bắt nguồn từ Bàn Cổ nguyên linh... Làm hệ thống miễn dịch tự phát của Bàn Cổ thể giới, thiên địa ý chí Bàn Cổ thể giới không có bất cứ biện pháp nào đối với ba khối u này.

“Có lẽ, thần niệm không thể cảm thụ sự cường đại của chúng ta!” Vu Bật nhẹ nhàng cười cười, thân thể hắc đột nhiên biến mất.

Rất quý dị, thân thể Vu Bật biến mất ở tại chỗ, sau đó xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, Cơ Hạo cảm nhận được không gian Bàn Cổ thể giới đã xảy ra một loại vận vẹo, chiết xạ không hiểu, Vu Bật thông qua loại vận vẹo chiết xạ quái dị này nháy mắt đến trước mặt mình, một quyền nhẹ nhàng hướng ngực mình vỗ xuống.

Chưa sử dụng Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo giờ nắm tay trái nghênh đón, cứng đối

cứng va chạm với năm tay của Vu Bất.

Hai năm tay va chạm mạnh với nhau, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, một lực lượng khổng lồ giáp mặt ép xuống, hắc lão đảo bị đánh lùi mấy trăm bước, lui ra hơn trăm dặm lúc này mới miễn cưỡng ổn định được thân thể.

Cánh tay phải của Vu Bất vắn vẹo quái dị, hắc giống như uống say lão đảo chật vật lui lại, thân hình lóe lên hắc lui hơn ba trăm dặm, khoảng cách lui ước chừng so với Cơ Hạo nhiều hơn gấp đôi.

Chương 1690: Thực Lực Đáng Sợ

Lắc lắc cánh tay có chút bủn rủn, Cơ Hạo nhíu mày.

Xương ngón tay tay trái có chút rạn nứt, vết thương nhỏ mà thôi. Phiên toái là hắc lực dây dưa trong vết thương, hắc lực đang đấu đá với hủy diệt chi lực. Hắc lực như giòi trong xương, quẩn quanh ở trên vết thương gắt gao không lùi, như một đàn chó điên điên cuồng cắn xé vô vấp với hủy diệt chi lực trong cơ thể Cơ Hạo.

“Đồ chết tiệt, khí lực người không nhỏ.” Cơ Hạo dùng sức lắc lắc cánh tay một phen, trong ngọn lửa màu đen hủy diệt đại đạo biến thành chột mang theo một tầng vàng rực. Chín vàng mặt trời trong cơ thể đồng thời phun ra vô lượng hào quang, hủy diệt chi lực cùng thái dương chân hỏa liên hợp phát động, hắc khí quẩn quanh phụ cận vết thương kịch liệt mấp máy, bị luyện hóa từng chút một.

Hủy diệt chi lực tất nhiên uy lực cực lớn, trong ma khí đến từ Nguyên Thủy Ma Tôn cũng chứa một tia hủy diệt chân ý, cho nên hủy diệt chi lực muốn mài mòn ma khí cũng không dễ dàng. Ngược lại là thái dương chân hỏa thuần dương thuần cương, chính là thiên địch của hắc khí, hai loại lực lượng liên thủ, lúc này mới đem ma khí xâm nhập trong cơ thể Cơ Hạo dần dần mài mòn.

“Chỉ là thân thể xương giòn một chút!” Một tia ma khí cuối cùng bị triệt để xua tan, vết rạn trên xương ngón tay chớp mắt được chữa lành, Cơ Hạo cười lạnh nhìn Vu Bất, khinh miệt lắc lắc đầu. Tay phải Vu Bất vận vẹo quỷ dị, cánh tay hăn ít nhất bị Cơ Hạo đánh thành mười bảy mười tám đoạn.

“Thân thể của ta xương giòn một chút?” Vu Bất kiêu căng nhìn Cơ Hạo, khinh miệt lắc lắc đầu tương tự. Về mặt hăn rất quái dị, giống như thấy được một con ếch ngồi ở đáy giếng, nghe được hăn đang tự tiện đàm luận bầu trời chỉ rộng lớn bằng miệng giếng.

Cánh tay rung lên, ‘Rắc rắc’ vài tiếng, cánh tay Vu Bật nháy mắt khôi phục. Từng luồng hắc khí giống như lửa, như nước chảy vờn quanh thân thể hắc sôi sục lên, phía sau hắc một bức tượng đen mười ba đầu, ba mươi sáu cánh tay vô thanh vô tức hiện lên, khí tức của Vu Bật nhất thời lại dày nặng thêm vài phần.

Hư không bên người Vu Bật khẽ run rẩy, hắc khí đang ăn mòn hư không, phạm là không gian bị ăn mòn đều hóa thành hạt nhỏ bé màu đen bị thân thể Vu Bật cắn nuốt, ở trong lò luyện màu đen lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hắc chuyển hóa thành rèn luyện một phen, sau đó hóa thành ma khí màu đen tràn đầy toàn thân.

Vậy vậy lá cờ nhỏ trong tay, Vu Bật có chút hưng phấn nhìn Cơ Hạo liên thanh cười dữ tợn: “Thằng nhãi Cơ Hạo, hôm nay nếu dùng thuật pháp đối phó ngươi, đây là bắt nạt ngươi. Hôm nay, cho ngươi kiến thức một chút vô thượng ma thể của chúng ta lợi hại. Đánh gãy xương cốt toàn thân ngươi từng tắc một, thanh âm đó nhất định đặc biệt mê người êm tai.”

Cười ‘hắc hắc’ vài tiếng, thân thể Vu Bật nhoáng lên một cái, hư không lại xảy ra vặn vẹo, chiết xạ kỳ dị, Vu Bật chợt xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, tay phải hắc nhoáng lên một cái, cánh tay như nhựa cao su dinh dính mấp máy, nháy mắt liền biến thành một thanh trường kiếm dài đến sáu thước, hai bên dày đặc răng cưa, mang theo tiếng rít chói tai hướng cánh tay Cơ Hạo chém xuống.

Cơ Hạo cất tiếng thét dài, hắc thu hồi Bàn Cổ Kiếm, hai nắm tay như sao băng hướng tay phải dị biến của Vu Bật nghênh đón.

Không dùng thuật pháp, mà là dùng lực lượng thân thể cứng đối cứng sao? Đối làm Vu Bật trước kia, hắc khẳng định sẽ không làm ra lựa chọn như vậy ngu xuẩn, dù sao Vu Bật là vu sư thân thể yếu yếu, mà không phải chiến sĩ tung hoành như gió ở trên chiến trường. Hiện tại Vu Bật có tự tin dùng thân thể cứng đối cứng tác chiến với Cơ Hạo, Cơ Hạo mừng rỡ làm bạn với gã chơi đùa chút, thuận tiện kiến thức một chút uy lực của cái gọi là vô thượng ma thể.

Một tiếng ‘Đang’ vang lên, hai nắm tay Cơ Hạo nháy mắt cùng trường kiếm cánh tay Vu Bất biến thành va chạm mấy vạn lần.

Tay phải Vu Bất hóa thành vô số kiếm ảnh màu đen rợp trời rợp đất hướng Cơ Hạo đâm xuống, hai nắm tay Cơ Hạo mang theo một mảng quyền ảnh màu đen hung hãn nghênh đón. Kiếm ảnh cùng trọng quyền va chạm lẫn nhau, tiếng va đập dày đặc nối liền một mạch, trên nắm tay Cơ Hạo có các đốm lửa không ngừng phun ra.

Chợt Cơ Hạo rống to một tiếng, nắm tay phải của hắn kéo một đường cong, Ích Địa Nhất Kích mang theo sức bạo phát nháy mắt gấp ngàn vạn lần gào thét đánh ra.

Một tiếng nổ lớn truyền đến, trường kiếm cánh tay phải Vu Bất biến thành âm âm tan rã, mảng lớn dịch đặc màu đen bắn tung tóe. Vu Bất hự một tiếng, trên mặt hiện ra một tia biểu cảm cực độ thống khổ vặn vẹo, thân thể như đạn pháo rời khỏi nòng bị lực lượng cực lớn chấn động hướng về phía sau gào thét bay ra, đầu đập thật mạnh vào trên Vu Môn dày nặng.

Trên Vu Môn to lớn, cái đầu quỷ thần đầm đìa máu kia bộc phát ra huyết quang loá mắt, một quầng sáng thật dày chặn thân thể Vu Bất. Vu Bất ‘Bốp’ một phát va vào trên quầng sáng, tứ chi dính phẳng ở trên quầng sáng, cả mảng lớn nước tương dính dính màu đen không ngừng từ trong cơ thể hắn phun tung toé.

“Đáng chết!” Vu Bất phẫn nộ rít gào một tiếng, cánh tay phải của hắn bị Cơ Hạo bạo kích ra ngoài dự liệu đánh cho vỡ nát tận vai, hung hăng va chạm một lần với Vu Môn, xương trong người Vu Bất gãy mất bảy tám phần, toàn bộ như một vũng bùn nhão chậm rãi từ quầng sáng hướng mặt đất trượt xuống.

“Đồ chết tiệt!” Vu Bất rít gào một tiếng nữa, chất lỏng sền sệt màu đen hắn phun tung toé ở trong không khí nhanh chóng hướng hắn bay trở về, không ngừng hòa tan về thân thể. Cánh tay phải vỡ nát của hắn nhanh chóng trọng sinh, mấy nhịp thở ngắn ngủn cánh tay phải của hắn đã một lần nữa mọc ra.

Cơ Hạo lắc lắc đầu, hẳn đang muốn mở miệng, hai vị thái thượng trưởng lão cũng hóa thân thành ma bên người Vu Bật cùng cất tiếng hét dài, phía sau bọn họ có hư ảnh Nguyên Thủy Ma Tôn mười ba đầu ba mươi sáu cánh tay dần dần hiện lên. Thân thể bọn họ nhoáng lên một cái, hư không xảy ra vụn vụn, chiết xạ kỳ dị, bọn họ nháy mắt đến phía sau Cơ Hạo, cánh tay phải một người hóa thành cây rìu lớn, cánh tay phải một người hóa thành búa tạ, kéo quang ảnh đầy trời hướng Cơ Hạo đánh xuống.

Cơ Hạo ngửa mặt lên trời hét dài, xoay người lại hai năm dặm đồng thời đánh ra.

Hai năm tay mang theo hai đường cong bạo ngược mà cương mãnh, Ích Địa Nhất Kích toàn lực đánh ra, cánh tay Cơ Hạo bành trướng quái dị, cánh tay chợt biến thành to gấp ba ngày thường. Hư không phía trước năm tay của hắn hoàn toàn vỡ nát, năm tay và hư không gấp gáp ma sát, ở mặt ngoài năm tay của hắn thậm chí nảy sinh ra ngọn lửa màu đen.

Vang ‘Thùng thùng’ hai tiếng, hai vị sơ vu thái thượng trưởng lão rú thắm thiết, bọn họ giống như Vu Bật cánh tay phải vỡ nát, rú thê thảm bị một quyền của Cơ Hạo đánh bay. Nhưng ma thể của bọn họ quả nhiên kiên cố dị thường, cùng lúc bọn họ bị đánh bay cánh tay phải đã mấp máy mọc lại, khi bọn họ ở ngoài năm sáu trăm dặm ổn định thân thể, toàn bộ thương thế của bọn họ đều đã triệt để khôi phục.

Vu Bật cất tiếng hét dài, hai vị thái thượng trưởng lão hô ứng nhau từ xa, ba cái bóng người kéo theo vô số tàn ảnh, giống như dã thú phát cuồng hung hãn không sợ chết hướng Cơ Hạo xông lên.

Bóng kiếm, bóng rìu, bóng chùy bay loạn đầy trời, tần suất công kích của ba người nhanh đến cực điểm, vòng quanh Cơ Hạo điên cuồng oanh tạc một trận.

Cơ Hạo dốc hết toàn lực vùng hai năm dặm ngăn cản ba người công kích, nhưng dần dần, hiệu suất ngăn cản của Cơ Hạo không theo kịp tần suất công

kích của ba người, dần dần có công kích đột phá phòng ngự của hắn, rơi ở trên người hắn.

Ba người công kích càng lúc càng mơ hồ, càng lúc càng quý dị, đột nhiên Cơ Hạo không kịp đề phòng một cái, công kích của Vu Bất vô cùng tà quỷ vòng qua công kích của hắn đánh ở trên ngực hắn. ‘Thùng thùng’ mấy ngàn lần tiếng vang trầm nổi liền một mảng, xương ngực Cơ Hạo phát ra tiếng vỡ vụn ‘Răng rắc’, bị Vu Bất đánh mạnh một trận bay xa mấy trăm dặm.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, thân thể Cơ Hạo đập nát một ngọn núi lớn, chập vạt nằm ở trong hố to thân núi sụp đổ lưu lại.

Chương 1691: Cơ Hạo Lui Bước

“Nguyên Ma Khai Thiên Thức!” Vu Bất mang theo một nụ cười quái dị, lơ lửng ở trên trời, quan sát Cơ Hạo lún sâu trong cái hố to.

Nguyên Thủy Ma Tôn là ác niệm Bàn Cổ thánh nhân từ trong nguyên linh của mình chém ra, trên người hắn tự nhiên khắc vài phần đại đạo áo nghĩa của Bàn Cổ thánh nhân. Trong ma công Nguyên Ma Bát Pháp hắn truyền thừa ra, cường đại nhất, khó lường nhất chính là Nguyên Ma Khai Thiên Thức này.

Khác với Khai Thiên Nhất Kích tìm kẻ hở mà vào, Ích Địa Nhất Kích uy mãnh bá đạo của Cơ Hạo, Nguyên Thủy Ma Tôn truyền thừa Nguyên Ma Khai Thiên Thức quý bí khó lường, như vô số con rắn độc toàn thân phủ kín nọc độc, điên cuồng tìm kiếm tất cả sơ hở trên người kẻ địch, lặng yên dùng độc dịch ăn mòn kẻ địch, sau khi cường độ ăn mòn chồng chất đến cực hạn nhất định, lúc này mới bùng nổ một đòn đột ngột.

Như con dê ngàn dặm bị hủy bởi hang kiến, Nguyên Ma Khai Thiên Thức dựa vào chính là loại chậm rãi ăn mòn, chậm rãi xâm thực, nước chảy đá mòn tích trữ lực lượng này, cuối cùng hóa lượng biến thành chất biến, một chiêu phá hủy kẻ địch.

Cái này chỉ là giới thiệu đơn giản nhất, thực ra Nguyên Ma Khai Thiên Thức so với cái này phức tạp ảo diệu hơn vạn ức lần, lấy thần thông Cơ Hạo hiện nay cũng bất tri bất giác chịu đau khổ, trước ngực trúng một lượt trọng kích, xương ngực và mười mấy cái xương sườn phụ cận tất cả đều bị đánh ra vô số vết nứt.

Nứt xương chỉ là việc nhỏ, khiến Cơ Hạo nổi giận là các luồng ma khí màu đen như giòi trong xương, quần quanh ở trên vết thương nứt xương chậm chạp không chịu tiêu tán. Những hắc khí đó giống như tế bào ung thư ác tính nhất, điên cuồng ăn mòn, xâm nhiễm cơ thể Cơ Hạo và lực lượng của hắn, thậm chí hủy diệt đại đạo cũng bởi vì những hắc khí này mà chấn động bất an.

Sự đáng sợ của Nguyên Thủy Ma Tôn bởi vậy có thể thấy được phần nào, bọn Vu Bất chỉ truyền thừa ma công bí pháp của hắc, chỉ vừa mới chuyển hóa thành ma tộc, lực lượng của bọn họ đã đủ để uy hiếp đến chí cao đại đạo tới từ Bàn Ngu thế giới!

“Không hổ là ác niệm trong nguyên linh Bàn Cổ thánh nhân chém ra, cảnh giới của thăng nhĩ này, quả thật là cấp bậc kia của Bàn Cổ thánh nhân.” Cơ Hạo chậm rãi đứng dậy, quanh thân một mảng lửa trong màu đen xen lẫn màu vàng hừng hực thiêu đốt, theo tiếng ‘Xẹt xẹt’ chói tai, ma khí xâm nhập trong cơ thể hắc bị thái dương chân hỏa dung hợp hủy diệt chi lực liên thủ phá hủy.

Hắc nghiêm túc nhìn Vu Bất, đây còn là Vu Bất ra tay, nếu là phân thân Nguyên Thủy Ma Tôn thật sự thành hình, có thành tựu ra tay mà nói, một đòn vừa rồi sợ là không dễ tiếp như vậy. Vừa rồi trong một lượt công kích đó, quả thực mang theo ba phần thần diệu của Khai Thiên Nhất Kích và Ích Địa Nhất Kích của Cơ Hạo, nhưng càng thêm bảy phần quỷ dị cùng ác độc.

Không cường mãnh bá đạo, thần diệu tuyệt luân như Khai Thiên Nhất Kích và Ích Địa Nhất Kích của Cơ Hạo, nhưng luận tới chỗ quỷ bí khó lường và âm ngoan hiểm độc thì chỉ có hơn chứ không kém. Cơ Hạo từ hư ảnh nơi đó truyền thừa hai chiêu Khai Thiên, Ích Địa là quân đội chính nghĩa đường đường chính chính, như vậy Nguyên Thủy Ma Tôn truyền thừa Nguyên Ma Khai Thiên Thức lại là vô số sát thủ âm hiểm giả dối, chuyên môn đâm dao sau lưng, sử dụng còn là dao găm tâm độc.

“Vu Bất, lợi hại!” Quanh thân Cơ Hạo hừng hực lửa, chân đạp hoa sen ngưng tụ từ lửa bay lên bầu trời, sau khi lóe lên mấy cái đi tới trước mặt Vu Bất. Hắc hét lớn một tiếng, bàn tay phải dựng thẳng lên như cây rìu lớn, Khai Thiên Nhất Kích kéo một đường cong bổ rách hư không, mang theo cơn lốc dữ dội hướng vào đầu Vu Bất bổ xuống.

Vu Bất thét dài, hắc vung hai tay, cũng mang theo các đường cong âm nhu màu đen, như một mảng sóng nước kéo dài dày đặc hướng bàn tay Cơ Hạo đón

đờ. Cơ Hạo truyền thừa Khai Thiên Nhất Kích chính diện đối đầu Nguyên Ma Khai Thiên Thức, chỉ nghe tiếng nổ chói tai không dứt bên tai, hư không phạm vi trăm dặm giữa Cơ Hạo và Vu Bật bị triệt để đánh nát, hai cái bóng người ngay tại trong hư không màu đen sụp đổ cấp tốc đan xen va chạm.

Thời gian một chén trà nhỏ qua đi, Cơ Hạo đột nhiên hét lớn một tiếng, trên người hắn lại trúng mấy trăm quyền, bị chặt vật đánh bay về phía sau mấy chục dặm.

Vu Bật cũng kêu một tiếng đau đớn, bàn tay phải Cơ Hạo dựng thẳng lên chung quy đã xuyên thấu công kích kéo dài dài đặc của hắn, từ trong khe hở không có khả năng tồn tại xuyên thấu, hung hăng bổ vào trên ngực hắn.

Một vết thương thê lương xuyên thấu ngực Vu Bật, đánh xuyên qua thân thể hắn. Cả mảng lớn chất lỏng sền sệt màu đen không ngừng từ trong vết thương phun ra, Vu Bật hộc từng ngụm từng ngụm ma khí màu đen, hắn khàn cả giọng tru lên một tiếng, trong vết thương của hắn phun ra một ánh lửa màu đen, trước sau thân thể đồng thời ở trong ánh lửa ngưng tụ ra một đóa hoa sen màu đen.

Hoa sen đen chậm rãi quần quýt một trận, thân thể Vu Bật như hố đen, hư không phạm vi mười vạn dặm âm âm hướng hắn sụp xuống, thiên địa linh khí trong mười vạn dặm chợt biến mất, nháy mắt bị lò luyện ma khí trong cơ thể hắn cắn nuốt.

Ma khí cuộn cuộn không ngừng nảy sinh, nhanh chóng bù lại tiêu hao của Vu Bật. Trong mấy chớp mắt ngắn ngủn, vết thương của Vu Bật đã lặng yên khép lại. Hắn dùng sức vỗ ngực không thấy chút vết thương, nhìn Cơ Hạo cất tiếng cười lên chói tai: “Thằng nhãi Cơ Hạo, người có thể làm khó dễ được ta? Ta thừa nhận, người rất mạnh, người mạnh tới mức thái quá, ta không phải đối thủ, nhưng người có thể giết ta?”

Hai vị thái thượng trưởng lão sơ vu nhất mạch một trái một phải đứng ở phía sau Vu Bật, hắc khí trên thân ba người hòa hợp một thể, hóa thành một ma tượng

to lớn như ẩn như hiện ở phía sau bọn họ. Thiên địa linh khí bốn phương tám hướng không ngừng bị bọn họ cắn nuốt, không ngừng chuyển hóa thành ma khí cuộn cuộn tăng cường tu vi của bọn họ.

Từng tia khí tức màu đen khuếch tán ra, không ngừng lây dính ở trên núi rừng xung quanh, Đại Tiểu Vu sơn đã bịt kín một tầng khí đen mờ mờ, vô luận là cát đá đất đai hay là lạch nhỏ, dòng suối trong núi, tất cả đều bịt kín một tầng hắc quang âm đạm diêm xấu.

Ở trong dòng suối cùng lạch nhỏ trên núi, vảy của cá đột nhiên trở nên sắc bén mà lởm chởm, trong mồm cũng bắt đầu mọc ra răng nhọn đáng sợ, các sinh linh nhỏ bé trong nước đã bị ma khí ô nhiễm, bắt đầu xảy ra ma hóa không thể ngược lại.

Cơ Hạo mặt âm trầm rút ra Bàn Cổ Kiếm, tế lên Bàn Cổ Chung.

Ma tộc, bọn họ không chỉ có đem thân thể của mình chuyển hóa thành ma, bọn họ càng là từng cái nguồn ô nhiễm biết đi, bọn họ chỉ cần tồn tại, bọn họ sẽ không ngừng ô nhiễm Bàn Cổ thế giới. Ma khí trên người bọn họ tản mát ra, thậm chí đang ô nhiễm thiên địa linh khí của Bàn Cổ thế giới.

Những kẻ vượn vẹo mà dị dạng này nếu không mau mau tiêu diệt, bọn họ chắc chắn tạo thành thương tổn cực lớn đối với Bàn Cổ thế giới.

Bàn Cổ Kiếm vừa mới giơ lên, trên không Vu Nguyên từng đám mây đen gào thét hướng bên này quay cuồng mà đến, theo tiếng rít chói tai làm người ta tâm phiền ý loạn, mười tám tên ma tộc toàn thân khí đen lượn lờ điên cuồng gào thét kéo theo một chuỗi tàn ảnh, lóe lên vài cái đã đến phía sau ba người bọn Vu Bật.

Ma tộc trước mặt Cơ Hạo, lại có thêm mười tám tên.

Cơ Hạo khẽ cắn môi, hắn đang muốn rút kiếm lao lên chém giết đám người Vu Bật, Vu Bật đột nhiên cười lên: “Cơ Hạo, trong sơ vu nhất mạch ta, còn có ước vạn bình dân chưa nhập ma... Người nếu dám cậy thế giết chúng ta, tất cả bọn họ

đều phải chết! Bọn họ, tất cả đều là chết ở trong tay ngươi!”

Kiến thức thực lực đáng sợ của Cơ Hạo, Vu Bất tự nghĩ hiện tại sơ vu nhất mạch thực sự không ngăn được Cơ Hạo nổi bão.

Tộc nhân ma tộc chính thức hiện tại mới hai mươi mốt, căn bản không có khả năng là đối thủ của Cơ Hạo. Cho nên hắn rất vô sỉ, vô lại, dùng tộc nhân của mình làm con tin.

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, Vu Bất lại cười nói: “Đừng hòng từ trong tay chúng ta lấy đi một món binh khí, ngươi dám cướp, ta sẽ giết sạch tộc nhân bình thường của chúng ta! Dù sao đám phế vật đó sống, cũng chỉ là lãng phí lương thực.”

Cơ Hạo im lặng, hắn nhìn Vu Bất một cái thật sâu, gọi Nha Công một tiếng xoay người bỏ đi.

Chương 1692: Cửu Đỉnh Sắp Thành

Chín tháng sau, Cơ Hạo phong trần mệt mỏi về tới ngoài Thái Dương Giới.

Năm khối đại lục hợp nhất, Bàn Cổ mỗi đại lục trở nên vô cùng rộng lớn, lấy thần thông pháp lực Cơ Hạo hiện nay, càng mượn dùng Thiên Địa Kim Kiều xuyên qua hư không, hẳn vẫn hao phí chín tháng thời gian, lúc này mới miễn cưỡng bái phỏng đất tổ mấy chục siêu cấp thị tộc xếp hạng hàng đầu của nhân tộc, miễn cưỡng thanh tẩy phân thân Nguyên Thủy Ma Tôn trong lòng tộc nhân của bọn họ, lấy đi binh khí Tự Văn Mệnh cần.

Thời gian quá gấp, nhiệm vụ quá nặng, đây cũng là nguyên nhân Cơ Hạo trước đó vài ngày ép bản thân bỏ qua cho sơ vu nhất mạch.

Chỉ cần cửu đỉnh vừa xuất hiện, Cơ Hạo sẽ lập tức giết về Đại Tiểu Vu sơn, triệt để san bằng sơ vu nhất mạch —— Đám Vu Bất dùng tính mạng tộc nhân mình để uy hiếp Cơ Hạo, lại không nghĩ rằng, Cơ Hạo đã sớm đem toàn bộ tộc nhân của sơ vu nhất mạch coi là người chết.

Đám vu sư sơ vu nhất mạch phát khùng, điên cuồng, vì lực lượng không tiếc mọi thủ đoạn, thậm chí điên cuồng đến nhiều lần ám sát Nhân Hoàng, bọn họ chính là một khối u ác tính lớn giấu ở trong nhân tộc, chỉ cần cho Cơ Hạo cơ hội, hẳn sẽ không chút do dự thanh tẩy sạch bọn họ. Nhân tộc tương lai, không cần sơ vu nhất mạch không thể khống chế, căn bản không cần bọn họ!

Quơ quơ cổ tay áo nặng trĩu, Cơ Hạo hít sâu một hơi, sải bước đi về phía Thái Dương Giới.

Một vòng xoáy lửa thật lớn gào thét xuất hiện ở mặt ngoài Thái Dương Giới, vòng xoáy dần dần khuếch tán ra, một hành lang thẳng tắp xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo. Theo hành lang, Cơ Hạo tế ra Thiên Địa Kim Kiều, rất nhanh đã đi tới Thái Dương Thần Cung.

‘Oành’ một tiếng nổ lớn, một quảng trường chính giữa Thái Dương Thần Cung khẽ run rẩy, một vết nứt cực lớn xuất hiện, một mảng nhiệt lực đáng sợ bị làn khói màu xanh tím bao bọc lao ra, vô số thợ thủ công nhân tộc đang ở trên quảng trường rèn các loại quân giới, giáp trụ hò hét, dùng hết toàn lực hướng chung quanh chạy tứ tán.

Luồng nhiệt lực này trong lòng đất lao ra quá đáng sợ, quần áo, lông mày, tóc bọn họ nháy mắt cháy lên, nhiều thợ thủ công không kịp né tránh, toàn thân bị đốt tới mức tro trọi một sợi lông cũng không lưu lại. Thậm chí ngay cả Cao Đào cũng bị đánh trở tay không kịp, quần áo toàn thân đột nhiên sáng lên mấy chục chỗ ánh lửa, đốt ra vô số lỗ thủng lớn nhỏ.

“Cơ Hạo đại đế!” Cao Đào nhìn thấy Cơ Hạo, vội vàng hướng Cơ Hạo hành một lễ: “Tự Văn Mệnh đại nhân ở ngay bên dưới!”

Cơ Hạo gật gật đầu, cũng không dong dài nhiều, mang theo Nha Công sai bước đi về phía vết nứt xuất hiện trên quảng trường. Một cầu thang hướng phía dưới sáu mươi độ xuất hiện ở trong vết nứt, một đường hướng phía dưới đi thông địa cung Tự Văn Mệnh bí mật đục cửa đỉnh.

Theo cầu thang nhanh chóng xuống dưới, trong địa cung to lớn, bị lửa bao bọc, Cơ Hạo rốt cuộc gặp được Tự Văn Mệnh toàn thân cũng đã gầy đi vài vòng. Tự Văn Mệnh trên làn da mơ hồ có hào quang quanh quẩn đang ngồi xếp bằng ở chính giữa chín cái đỉnh hình tròn thể tích cực lớn, từng tia lực lượng công đức không ngừng từ trong cơ thể hắt trào ra, hóa thành sương mù hai màu vàng tím không ngừng rót vào chín cái đỉnh hình tròn.

Cơ Hạo chợt hít ngược một ngụm khí lạnh. Hắc và Tự Văn Mệnh tham dự trị thủy, hai người đồng thời chiếm được vô lượng công đức.

Cơ Hạo bởi vì phần công đức đó, được thiên địa sắc phong tấn thăng làm thiên đế duy nhất của thiên đình hiện nay, Tự Văn Mệnh lại bảo lưu lại phần công đức đó, trước nay chưa sử dụng. Gặp lại Tự Văn Mệnh, hắc lại đang đem

vô lượng công đức mình nhận được rót vào cửu đỉnh chưa thành hình!

Đối với cửu đỉnh mà nói, được vô lượng công đức rót vào, cửu đỉnh sẽ trở thành hậu thiên công đức chí bảo, có được vô số diệu dụng.

Nhưng cảm thụ được công đức lực không còn dư lại là mấy trong cơ thể Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo một lúc lâu không nói nên lời —— vô lượng công đức Tự Văn Mệnh vì nhân tộc lập vô số công lao mà có được đã hiển ra toàn bộ, cái này đối với cá nhân hắn mà nói là tổn thất to lớn!

Không đề cập tới cái khác, có phần vô lượng công đức này, tương lai Tự Văn Mệnh hoàn toàn có thể không có phiêu lưu đặt chân cảnh giới Vu Thần. Cho dù hắn lựa chọn một trong mấy ngôi sao cường đại nhất trong vũ trụ hồng hoang trở thành bản mạng vu tinh của mình, vô lượng công đức cũng đủ cam đoan thần hồn của hắn thuận lợi luyện hóa hồng hoang tinh thần, cam đoan hắn thuận lợi đem hồng hoang tinh thần nhét vào trong cơ thể.

Mười hai vị cường giả Vu Thần nhân tộc đặt ở trên bề ngoài tất cả đều là thân phận Nhân Hoàng đời trước, tất cả bọn họ đều là dựa vào công đức mà thành tựu Vu Thần.

Bỏ đi những công đức này, Tự Văn Mệnh tương đương từ bỏ con đường lớn sáng sủa đi thông Vu Thần cảnh.

“Văn Mệnh a thúc!” Cơ Hạo trầm mặc một phen, hắn trầm giọng nói: “Bình khí người cần, ta đã mang đến. Thời gian quá khẩn trương, nhân tộc biến đổi lớn, ta không tiện xuống tay nặng, cho nên ta đại khái chỉ lấy khoảng bảy phần mười số binh khí của các đại thị tộc kia, còn lại thật sự là không kịp.”

Tự Văn Mệnh mở mắt, bởi vì gầy đi rất nhiều, hốc mắt hắn trở nên lõm xuống, hai con mắt lại trở nên vừa to vừa sáng, giống như hai vầng mặt trời nhỏ rạng rỡ sáng lên. Tuy gầy nhiều như vậy, tinh khí thần của hắn lại trở nên cực kỳ no đủ sung túc, hai ánh mắt đánh vào trên mặt Cơ Hạo, cho dù Cơ Hạo thực lực, cảnh giới đã vượt xa hắn cũng cảm thấy da mặt đau đớn từng đợt.

“Vậy là đủ rồi!” Tự Văn Mệnh mỉm cười hướng Cơ Hạo gật gật đầu, trong thanh âm của hắn mang theo một tia mệt mỏi, lại lộ ra một khí tức uy nghiêm cùng trang trọng làm người ta khó có thể miêu tả. Khi hắn mở miệng nói chuyện, chín cái đỉnh lớn đều đang cộng hưởng ‘Ong ong’, dẫn động toàn bộ địa cung cũng như rung lên, một uy thế rất lớn ập vào mặt, làm toàn thân Cơ Hạo căng thẳng, thân thể hầu như khó có thể nhúc nhích.

“Thực sự đủ rồi!” Cơ Hạo kinh hãi nhìn cửu đỉnh vẫn chưa xong đã có uy thế như vậy.

Thật sự đủ rồi, cửu đỉnh uy mãnh như thế, sau khi tiếp tục dung nhập hầu như bảy phần mười quân giới, binh khí dính máu tươi của nhân tộc, trong đó càng có lượng lớn vũ khí vũ bảo nhuộm máu, thật sự khó có thể tưởng tượng cửu đỉnh sẽ có uy năng đáng sợ cỡ nào.

Không cần nói dùng để trấn áp khí vận nhân tộc tương lai, cửu đỉnh này thậm chí còn có thể làm được nhiều việc hơn!

“Nhưng!” Cơ Hạo liếm liếm môi, hắn bưng bưng hứng thú cười nói: “Thêm chút sức?”

Vung tay áo lên, Cơ Hạo đem vô số binh khí từ các đại thị tộc nhân tộc thu được ném ra, hắn càng đem vô số tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo hắn ở Bàn Hành thế giới đoạt được, trừ mười mấy món đỉnh cấp tinh phẩm hắn chuẩn bị dùng để võ trang cho người bên cạnh mình, toàn bộ bảo bối khác hắn ném hết ra!

“Đem các bảo bối này thêm vào đi, xem xem dung nhập các bảo bối đó, cửu đỉnh này có thể có uy năng mạnh bao nhiêu!”

Cơ Hạo bưng bưng hứng thú nhìn Tự Văn Mệnh, không đợi Tự Văn Mệnh mở miệng, Cơ Hạo nghe được một thanh âm cực kỳ ngọt ngào, đoan trang, ở trong uy nghiêm vô hạn lại lộ ra hiền hoà vô cùng: “Nhiều bảo bối như vậy? Cơ Hạo, người thực sự bỏ được sao?”

Mình người đuôi rắn, hai tay bưng Vạn Linh Tọa Hóa Đỉnh hào quang tỏa ra bốn phía, Oa Linh từ trong không khí dần dần hiện ra thân hình.

Khi Cơ Hạo tiến vào địa cung, hoàn toàn chưa thể phát hiện khí tức của Oa Linh. Thẳng đến khi Oa Linh chủ động hiện thân, Cơ Hạo mới giật mình tỉnh lại —— thì ra Oa Linh vẫn luôn ở trong địa cung, vẫn luôn đứng ở phía sau Tự Văn Mệnh, nhưng Cơ Hạo sau khi tiến vào địa cung, trước sau chưa chú ý tới nàng!

“Ngài...” Nhìn hình tượng kỳ lạ như thế, Cơ Hạo đã biết nàng là ai.

“Người, tốt lắm!” Oa Linh rất có thâm ý nhìn Cơ Hạo một cái, nàng nhẹ nhàng nói: “Vượt qua ta dự tính, có các tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo này, uy năng của cửu đỉnh ít nhất có thể tăng lên gấp mười. Tốt lắm!”

Oa Linh vung tay, toàn bộ binh khí, toàn bộ chí bảo linh bảo Cơ Hạo lấy ra ùn ùn nhập vào trong cửu đỉnh.

Chương 1693: Khí Đạo Chí Cao

Thời điểm nhìn thấy Oa Linh lần đầu tiên, tâm thần Cơ Hạo hoảng hốt trong nháy mắt.

Thần thoại truyền thuyết kiếp trước về Oa Linh trào lên trong lòng, trong lòng Cơ Hạo nhắc lên sóng triều ngập trời, thiếu chút nữa đã chỉ vào Oa Linh thất thanh hét chói tai ra tiếng. Nhưng tu vi đạo tâm cường đại khiến hắn nhanh chóng hồi phục bình tĩnh, đạo đài ổn định như giếng khô. Cơ Hạo nghiêm nghị buông hai tay, hướng Oa Linh cúi đầu hành một lễ thật sâu.

“Tiền bối!” Cơ Hạo hướng Oa Linh thi lễ thật sâu, miệng nói ‘tiền bối’, hắn là lấy thân phận thân truyền đệ tử của Vũ Dư đạo nhân bá kiến đại năng tiền bối.

“Tốt lắm!” Oa Linh vui vẻ nhìn Cơ Hạo, trong mắt nàng hiện lên một mảng u quang kỳ dị như có thâm ý, mỉm cười gật gật đầu: “Cơ Hạo đại đế không cần khách khí, ta chính là người thế ngoại, đại đế là thiên đình chí tôn, không cần đa lễ.”

Cơ Hạo thẳng người lên, rất nghiêm túc nhìn Oa Linh một cái.

Oa Linh nheo mắt, tươi cười thân thiện nhìn nhau với Cơ Hạo một cái. Mắt của nàng trong suốt đến cực điểm, nhưng ở trong sự vô cùng trong suốt đó đã ẩn giấu vô số cổ xưa thần bí. Cơ Hạo sụp mí mắt xuống, không dám đối diện với Oa Linh nữa. Chỉ nhẹ nhàng nhìn nhau một cái, Cơ Hạo kinh hãi phát hiện, cường độ thần hồn của Oa Linh ít nhất gấp hẳn trăm vạn lần trở lên!

Một trời một vực, chênh lệch không thể tính toán, sự cường đại của Oa Linh quả thực khiến Cơ Hạo tuyệt vọng.

Trong đầu linh quang đột nhiên chợt lóe, toàn thân Cơ Hạo không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh, mồ hôi nháy mắt ướt đầm quần áo hắn. Hắn đột nhiên nghĩ,

Oa Linh đã cường đại thế này, như vậy Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân bọn họ lại mạnh bao nhiêu?

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân... Cơ Hạo nhớ tới tình hình ở Bàn Hành thế giới giao thủ với một đôi sư huynh đệ kia, hẳn không khỏi thần hồn mê muội một trận, hoặc là thực lực Oa Linh vượt xa Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, hoặc chính là, thời điểm bọn họ ở Bàn Hành thế giới, cũng chưa vận dụng lực lượng thật sự?

“Chớ có nghĩ nhiều.” Trong mắt Oa Linh lóng lánh linh tính khó có thể hình dung, nàng liếc một cái nhìn thấu nghi ngờ trong lòng Cơ Hạo, mỉm cười gật đầu nói: “Một bông hoa một cái cây đó, xưa nay nhiều cơ biến, người nhìn thấy bọn họ, có lẽ không phải là bản thể của bọn họ... Về phần bản tôn bọn họ rốt cuộc làm gì, bản tôn bọn họ rốt cuộc ở phương nào... Sẽ có một ngày người có thể biết được.”

“Vậy, sư tôn ta còn có hai vị sư bá, bọn họ...” Cơ Hạo trấn định tâm thần một phen, theo bản năng hỏi Oa Linh.

“Ừm, bọn họ cũng có việc cần hoàn thành.” Oa Linh thông dong cười: “Sư tôn người, có thể lấy một phân thân hành tẩu thiên hạ, cũng không dễ dàng.”

Nụ cười của Oa Linh rất bình thản, trong lòng Cơ Hạo thì có vô số tia sét hiện lên, nhiều năm qua như vậy, Vũ Dư đạo nhân xuất hiện ở trước mặt hắn, còn có Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân hẳn từng gặp, bọn họ đều chỉ là lấy phân thân xuất hiện?

Lại nghiêm túc nhìn thêm một cái, lại nhìn thấy linh lực trong vắt trong mắt Oa Linh khiến trong lòng Cơ Hạo run sợ, Cơ Hạo rốt cuộc xác định chắc chắn, Oa Linh trong Thái Dương Giới, hẳn là bản tôn của nàng. Oa Linh trước mắt nhẹ nhàng liếc một cái mang tới cho Cơ Hạo áp lực, so với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân ngày đó từng ác chiến ở Bàn Hành thế giới mạnh hơn rất nhiều.

“Thật sự là...” Trong lòng Cơ Hạo đột nhiên toát ra cảm giác suy sụp rất

mãnh liệt, nhưng rất nhanh hấn đã bình phục nỗi lòng, mặt mang nụ cười hướng Oa Linh cười nói: “Thật sự không thể ngờ được, là tiền bối ngài tự mình ra tay giúp nhân tộc ta!”

Oa Linh rất nghiêm túc gật gật đầu, nàng cười nhìn Cơ Hạo dịu dàng nói: “Ta và Bàn Cổ tam tộc có quá nhiều liên lụy, long tộc cuồng, phượng tộc ngạo, cánh bọn họ đã cứng, không cần ta đi che chở, chỉ có nhân tộc nhiều thế hệ kính cẩn cẩn thận, ta và nhân tộc tự nhiên giao hảo.”

Oa Linh nói như vậy, Cơ Hạo chưa tiếp lời.

Hắn thật ra rất muốn hỏi, Oa Linh có lực lượng sâu không lường được như thế, nàng trong cái lật tay có thể diệt Ngu triều, diệt toàn bộ dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới. Nhưng nàng vì sao không động thủ?

Nhưng nhìn thấy đôi mắt trong veo dị thường của Oa Linh, nhìn thấy vô thượng linh tính kia trong mắt nàng, Cơ Hạo đột nhiên ngậm miệng. Mặc kệ Oa Linh nghĩ như thế nào, làm như thế nào, cũng có nguyên nhân nhỉ?

Chín cái đỉnh lớn toàn thân màu đỏ rực không ngừng tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ.

Tự Văn Mệnh ngồi xếp bằng ở trong chín cái đỉnh lớn, mồ hôi không ngừng chảy ra, trong cơ thể hắn không ngừng chảy ra từng tia lực lượng công đức rót vào cửu đỉnh. Theo tiếng vang lớn ‘Ong ong’, binh khí nhân tộc trong chín cái đỉnh lớn ở trong khoảng thời gian cực ngắn đã hóa thành chất lỏng, chỉ có các tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo kia vẫn duy trì bộ dáng ban đầu, ở trong ánh lửa cuộn cuộn không ngừng gào rống chấn động, không ngừng đánh vào thân đỉnh của cửu đỉnh.

“Cơ Hạo à, người hôm nay đã đến đây, cũng không thể một chút chỗ tốt cũng không cho người.” Oa Linh lay động dáng người, vòng quanh chín cái đỉnh lớn cấp tốc đi một vòng, đột nhiên về tới trước mặt Cơ Hạo, cười vỗ vỗ đầu Cơ Hạo.

Cơ Hạo cao hơn một trượng, Oa Linh chỉ riêng nửa thân trên đã trên dưới năm sáu trượng, hạ thân thân rắn càng dài đến trăm trượng. Nàng đưa tay vỗ đầu Cơ Hạo, giống như một người trưởng thành xoa đầu một đứa trẻ, động tác nhẹ nhàng tràn ngập hiền hoà, trù mến.

Cơ Hạo không chút do dự cười gật gật đầu: “Trưởng giả ban thưởng, không dám từ...”

Còn chưa dứt lời, Oa Linh gõ một đầu ngón tay ở trên ót Cơ Hạo, Oa Linh cười ‘hì hì’ nói: “Trưởng giả ban thưởng? Ta già lắm sao?”

Khuôn mặt Cơ Hạo chợt giật giật, hấn nhe răng trợn mắt nhìn Oa Linh, cũng không dám nói thêm một chữ nào nữa. Oa Linh tất nhiên là thánh nhân chi tôn, nhưng Cơ Hạo đột nhiên tỉnh ngộ, cho dù là thánh nhân, nàng cũng là vị nữ thánh nhân! Chuyện tuổi tác, ha ha!

“Ba gia hỏa kia, cũng đã bỏ sức ở trên người người.” Oa Linh nhẹ nhàng nói: “Muốn nói thích tranh đấu, chém giết đánh nhau, ta khẳng định không phải đối thủ của bọn họ. Nhưng ta cũng có một môn bản lĩnh, là bọn họ cộng lại cũng không bằng ta.”

Cơ Hạo tò mò mở to mắt nhìn Oa Linh.

Oa Linh có bản lĩnh, là Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân cộng lại cũng không bằng? Sẽ là cái gì?

“Muốn nói luyện khí, ta mới là số một Bàn Cổ thế giới.” Oa Linh cười nói: “Nhưng, ta ngày thường lười nhác, cũng không có nhiều môn nhân đệ tử như vậy, cơ hội cần ta ra tay không nhiều. Lần này đúc cửu đỉnh, Tự Văn Mệnh là học không được thủ đoạn luyện khí của ta, người xem cho kỹ, một bộ ‘Tạo Hóa Linh Quyết’ này của ta, người có thể học được bao nhiêu, đều trông vào lực lĩnh ngộ của người!”

Tự Văn Mệnh cười khan vài tiếng, gật đầu bất đắc dĩ: “Cơ Hạo, đây là Oa

Linh lão tổ ban ân... Đáng tiếc ta ngu dốt, không nhớ nổi Tạo Hóa Linh Quyết...”

“Lão tổ!” Oa Linh vung lên cái đuôi dài, lật một đầu ngón tay búng ở trên ót Tự Văn Mệnh, phát ra một tiếng vang lớn ‘Phành’: “Ta già lắm?”

Tự Văn Mệnh cười gượng không dám hé răng, Cơ Hạo ở một bên ngoan ngoãn đứng bất động.

Oa Linh cười lắc đầu, nàng nghiêm nghị đứng ở vị trí chính giữa cửu đỉnh vờn quanh, khẽ thét dài một tiếng, mười ngón tay Oa Linh như bướm vờn hoa nhẹ nhàng rung động, thi triển ra một bộ ấn quyết tinh diệu tuyệt luân.

Thiên địa linh khí trong địa cung bắt đầu xảy ra biến hóa cực kỳ huyền diệu.

Ấn quyết của Oa Linh chỉ khẽ phá hủy, tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo điên cuồng chấn động trong cửu đỉnh chợt biến thành toàn thân đỏ rực, mơ hồ có dấu hiệu hòa tan.

Cơ Hạo mở ra toàn bộ thần niệm, đôi mắt phun ra ngọn lửa màu đen cuộn cuộn nhìn chăm chăm Oa Linh, không dám có chút sơ ý theo dõi ấn quyết biến hóa trong tay nàng.

Chương 1694: Oa Linh Ban Thường

Chỉ liếc một cái, liền trầm luân.

Trong một cái nhìn, ruộng bể nương dâu.

Thủ thế của Oa Linh rất chậm, rất mềm, rất nhẹ, rất linh động, như giọt sương trên cánh con bướm rơi xuống, như ngọn cỏ xanh quăn quanh một làn sương mù, như trên lông tơ ong mật treo một mảnh tuyết phấn.

Nhẹ nhàng ôn nhu, không có chút khói lửa, ngón tay Oa Linh ở trong không khí kéo theo các luồng u quang không bắt mắt, từng luồng thiên địa đại thế không tên theo tay mà sinh, trong giây lát đã dung nhập trong cửu đỉnh. Cửu đỉnh toàn thân đỏ rực chột trở nên linh động phi phàm, tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo trong đỉnh đồng thời run lên, Cơ Hạo rõ ràng nghe được các bảo vật quý hiếm đó phát ra một tiếng than khẽ.

Đó là một loại cảm thán buổi sớm được nghe đạo, chiều chết cũng an lòng. Các chí bảo, linh bảo này, cũng vì một chiêu ẩn quyết này của Oa Linh mà chấn động thuần phục, cho nên bọn họ cam tâm tình nguyện từ bỏ sự chống cự, mang theo ‘ý cười thản nhiên’ nhắm mắt chờ chết.

Mấy trăm món tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo hầu như là đồng thời hòa tan, từng tia linh tụy từ trong chí bảo hòa tan phun ra, lặng lẽ dung nhập cửu đỉnh.

Oa Linh nở nụ cười, mái tóc dài rủ xuống đất trên đầu nàng không gió mà bay múa, trong không khí liền có từng vầng hào quang kỳ dị to bằng ngón cái, như cây bồ công anh hiện lên. Vô số thiên địa tinh linh tự dựng sinh ra, vui vẻ nhảy nhót dung nhập cửu đỉnh. Vì thế mặt ngoài cửu đỉnh liền có đồ án núi đồi sông suối xuất hiện, liền có hình ảnh hoa cỏ cây cối hiện lên, liền có bóng dáng chim bay cá nhảy lóe lên, liền có hoa văn nhật nguyệt tinh thần lồi lên.

Cơ Hạo mang theo nụ cười thông dong, lẳng lẳng nhìn động tác trong tay Oa Linh.

Tạo Hóa Linh Quyết sao? Lai lịch thế mà lại không tầm thường như thế —— Cơ Hạo nhìn thấy, ở sau khi một người khổng lồ đội trời đạp đất cao lớn không thể tưởng tượng vung cây rìu lớn chém ra một mảng thế giới hỗn độn, trong thiên địa tràn ra là địa thủy hỏa phong giống như cháo loãng. Địa thủy hỏa phong ở trạng thái hỗn độn nhất, nguyên thủy nhất gào thét thổi quét toàn bộ thiên địa, cắn nuốt tất cả, hủy diệt tất cả.

Ở trong những địa thủy hỏa phong trạng thái hỗn độn này, nhiệt độ đạt tới độ cao không thể tưởng tượng, áp suất không khí lớn không thể tưởng tượng, trọng lực trầm không thể tưởng tượng, các loại lực lượng có tính hủy diệt hóa thành vô số cương phong chảy xiết xé rách tất cả vật hữu hình vô hình.

Thế giới vạn vật đều thiêu đốt như vậy, căn bản không có khả năng sinh ra sinh mệnh, Hồng Mông sinh vật tầm thường cũng khó sinh tồn ở trong thế giới như vậy.

Người khổng lồ to lớn vô cùng kia chỉ lo vung cái rìu lớn điên cuồng chém hỗn độn ma thần từ bốn phương tám hướng đánh tới, hắc cười điên cuồng ‘ha ha’ đem một đám lại một đám hỗn độn ma thần băm thành thịt vụn, đem thi thể hình thù kỳ quái của bọn họ không ngừng ném vào trong địa thủy hỏa phong hỗn độn.

Địa thủy hỏa phong đục ngầu chất chứa năng lượng hủy diệt đáng sợ, toàn bộ thi thể hỗn độn ma thần bị ném vào đều bị xay thành hạt nhỏ bé lúc ban đầu, trong những hạt nhỏ bé này chất chứa mật mã huyết mạch của các Hồng Mông ma thần kia, vô số hạt nhỏ bé cấp tốc dung hợp, ghép với nhau, muốn trọng sinh thành sinh mệnh thể hoàn chỉnh.

Nhưng thế giới sơ khai này hung bạo mà tàn phá bừa bãi, địa thủy hỏa phong có tính hủy diệt điên cuồng cần quét tất cả những mảng hạt nhỏ bé muốn ghép

lại với nhau. Mật mã huyết mạch trong những hạt nhỏ bé này bị đánh nát, bị thanh tẩy, bị tinh lọc, cuối cùng hóa thành một loại dấu vết huyết mạch không thể diễn tả in trong địa thủy hỏa phong tàn phá bừa bãi dâng trào trong toàn bộ thế giới.

Ở trong địa thủy hỏa phong điên cuồng mà hỗn loạn này, Oa Linh đã xuất hiện.

Quanh thân nàng lóe ra hào quang kỳ dị, nơi kỳ quang chiếu rọi, địa thủy hỏa phong nhất thời bình ổn. Ở trong thiên địa hỗn độn liên có ngọn núi âm âm xuất hiện, cao nguyên khổng lồ, dãy núi lởm chởm, ngọn núi hình thù kỳ quái rất bốc đồng trải ra hỗn loạn ở trong thiên địa.

Oa Linh lơ lửng ở trên không, đôi mắt nàng chăm chú nhìn người khổng lồ kia đang ở trong hư không điên cuồng chém giết, mười ngón tay linh hoạt nhảy lên.

Dấu vết các mật mã huyết mạch dung nhập hỗn độn địa thủy hỏa phong bị nàng tinh luyện ra, hạt nhỏ bé trong thân thể tan rã của vô số hỗn độn ma thần chảy ra hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bé từ trên mặt đất vừa mới bình tĩnh bay lên trời, theo linh quyết của Oa Linh nhẹ nhàng nhảy lên.

Người khổng lồ đang điên cuồng chém hỗn độn ma thần, trong nháy mắt có thể hủy diệt trăm vạn sinh linh kia đột nhiên quay đầu, trong hốc mắt hăm sâu của hắn hai đạo thần quang màu lam phun ra xa mấy trăm triệu dặm, hầu như chiếu sáng toàn bộ thế giới mới sinh.

Hắn nhìn Oa Linh cất tiếng cười to: “Ha ha ha, Oa Linh muội tử, sự tình không khó khăn như ngươi nói! Chỉ cần đem lũ ngu xuẩn này giết sạch, sẽ không ai tới tìm chúng ta làm phiền nữa. Người nói những tạo hóa, linh quyết mấy thứ kia, quá phiền toái!”

Người khổng lồ lật tay một rìu đem mấy ngàn hỗn độn ma thần ủa lên chém đứt ngang hông, sau đó nắm lên thi thể của bọn họ hung hăng ném vào trong địa

thủy hỏa phong tàn phá bừa bãi của thế giới mới sinh: “Ta là người thô lỗ, biết giết người là được! Hắc hắc, xem rìu của ta!”

Mang theo nụ cười hàm hậu, thô mà thẳng, cự nhân ưỡn ngực, hướng vô số hỗn độn ma thần xông lên đánh ngược trở lại.

Oa Linh đứng ở trong địa thủy hỏa phong tàn phá bừa bãi, linh quyết trong tay nàng cấp tốc biến hóa, theo từng đạo linh quyết không ngừng đánh vào trong các điểm sáng lượn vòng khắp trời, chỉ nghe từng đợt rít gào rung trời lao vút lên.

Phía đông thế giới mới sinh, theo linh quyết của Oa Linh biến hóa có vô số điểm sáng màu xanh hội tụ, một con thanh long dài ba ức sáu ngàn vạn dặm (360 triệu dặm) từ trong thanh quang trào ra, lớn tiếng gào thét đi tới bên cạnh người khổng lồ xung phong, hướng tới các hỗn độn ma thần kia phun ra các cơn lốc ăn mòn màu xanh.

Phía nam thế giới, trong vô số điểm sáng màu đỏ rực một con Chu Tước toàn thân hùng hực thiêu đốt bay lên trời; phía tây thế giới, trong vô số điểm sáng màu vàng trắng một con bạch hổ hung mãnh dữ tợn nhảy ra; phía bắc thế giới, trong vô số điểm sáng màu đen, một con Huyền Vũ thân thể khổng lồ, giáp xác dày nặng giống như một khối đại lục chậm rãi bò ra.

Tứ phương linh thú theo sát ở bên cạnh người khổng lồ, bảo vệ xung quanh hãn, làm bạn hãn, giết chết vô số hỗn độn ma thần.

Oa Linh ở trong hư không cấp tốc biến hóa ẩn quyết, vô số thần thú thần cầm cổ quái lao vút lên trời, lớn tiếng gào rống gia nhập trận doanh của người khổng lồ, điên cuồng công kích các hỗn độn ma thần đột kích. Cơ Hạo ở trong các thần thú thần cầm kỳ quái đó đã thấy Kim Ô năm chân, Chúc Long ba đầu, Côn Bằng trên bụng mọc một cái mồm rộng, Hàn Ly chín trảo...

Cơ Hạo nhìn mà toàn thân mồ hôi như mưa rơi, thân thể kịch liệt run rẩy.

Khó trách Oa Linh nói thủ pháp luyện khí của nàng thiên hạ đệ nhất, bộ Tạo Hóa Linh Quyết này của nàng, không chỉ dùng để luyện khí, càng là thần thông ‘tạo hóa’ thời thượng cổ Bàn Cổ thế giới vừa mới khai thiên tích địa dùng để sáng tạo một đám sinh linh nguyên thủy nhất trong thiên địa!

Từ trong cơ thể các hồn độn ma thần bị đánh giết kia tinh luyện ra mật mã huyết mạch của bọn họ, đem bọn họ ghép lại, chế tạo ra tộc đàn mới tinh để sai sử, thủ đoạn như thế... Đạo đài của Cơ Hạo kịch liệt chấn động, hắc tham lam đem Tạo Hóa Linh Quyết Oa Linh triển lãm ra không bỏ sót một chút nào ghi tạc ở sâu trong linh hồn.

Não Cơ Hạo dần dần động lại, bộ Tạo Hóa Linh Quyết này tinh diệu tuyệt luân, bác đại tinh thâm, đạo đài của hắn cũng mơ hồ không chịu nổi vô số linh quyết trùng kích.

Khó trách Tự Văn Mệnh không thể học tập bộ linh quyết này, linh hồn Tự Văn Mệnh chỉ là tiêu chuẩn nhân loại bình thường, hắn căn bản không có khả năng ghi nhớ linh quyết khổng lồ phức tạp như vậy.

Chương 1695: Tạo Hóa Cực Hạn

“Hắc, đây là đánh vào mặt!” Trong thần hồn không gian, hư ảnh xuyên thấu qua mắt Cơ Hạo nhìn Oa Linh suy diễn Tạo Hóa Linh Quyết. Từng tia sương mù kỳ dị phiêu đảng ở trong địa cung, cảnh tượng khi Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa ở trước mặt Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh nhìn không sót gì, thần quang màu lam trong mắt hư ảnh lóe lên, rất bất đắc dĩ vỗ một cái vào trên ót mình.

Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, thế gian có mấy người có thể tận mắt thấy một màn này?

Tự Văn Mệnh thất khiếu đổ máu, đã triệt để ngất đi. Hắn đem vô lượng công đức của mình rót vào cửu đỉnh, linh hồn hắn mất đi vô lượng công đức bảo vệ, so với Đại Vu nhân tộc bình thường cũng chỉ cường đại hơn mấy lần, hắn xét đến cùng vẫn là trụ cột cơ thể phàm nhân, căn bản không ngăn được vô cùng vô tận đạo vận huyền diệu trùng kích.

Chỉ có Cơ Hạo toàn thân run rẩy, hắn trợn to mắt, mi tâm đạo mâu cũng toàn lực mở ra, từng tia thần quang từ trong ba con mắt không ngừng trào ra, hắn dốc hết toàn lực ghi nhớ mọi thứ hắn nhìn thấy, đem những thứ đó không ngừng khắc ở trong đạo đài của hắn.

Bàn Cổ thế giới vốn là một nguyên thai trong Hồng Mông, hình dạng như con gà, hỗn độn đục ngầu, vạn vật không sinh, vắng lặng yên tĩnh. Sau khi Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, Bàn Cổ thế giới hỗn độn ầm ầm mở ra, vô lượng đại đạo ầm ầm sinh thành.

Đại đạo thời khắc đó hỗn độn mà nguyên thủy, vô số đạo vận hóa thành mảnh vỡ đại đạo đơn lẻ bay loạn khắp trời, ở trong địa thủy hỏa phong điên cuồng va chạm, tung tóe ra vô số gợn sóng đại đạo khiến đạo đài của Cơ Hạo cũng chấn động không thôi.

Nếu nói hiện tại đại đạo pháp tắc của Bàn Cổ thế giới là một cỗ máy khổng lồ

do vô số linh bộ kiện tinh diệu cấu thành, vận chuyển tinh vi, ở buổi đầu Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, đại đạo Bàn Cổ thế giới hiện nay chỉ là vô số mảnh vỡ linh kiện bay loạn va đập loạn, hoàn toàn dựa vào lực lượng tạo hóa lồng ghép kết hợp lẫn nhau, lúc này mới hình thành Bàn Cổ đại đạo về sau.

Cơ Hạo giờ phút này chứng kiến, không chỉ có Tạo Hóa Linh Quyết của Oa Linh, càng có đại đạo bốn nguyên thủy nhất, thuần túy nhất của Bàn Cổ thế giới.

Như hỏa chi đại đạo hiện nay, ở chỗ khai thiên tích địa, chỉ là các luồng lửa nhỏ nhỏ so với tơ tóc còn nhỏ bé hơn, ở trong địa thủy hỏa phong bay loạn va đập loạn; như thổ chi đại đạo hiện nay, cũng chỉ là vô số hạt tro bụi nhỏ bé bay loạn trong địa thủy hỏa phong; mộc chi đại đạo, càng chỉ là vô số điểm sáng màu xanh lục nhỏ bé, tùy sinh tùy diệt, nước chảy bèo trôi...

Bàn Cổ thế giới hiện nay, đại đạo giấu ở trong hư không, không phải đại năng không thể chạm tới quỹ tích đại đạo, không phải đại năng không thể tìm hiểu đạo vận của đại đạo.

Nhưng giờ phút này Cơ Hạo lại đối mặt đại đạo nguyên thủy nhất, bộ mặt nguyên thủy nhất của vô số đại đạo Bàn Cổ thế giới ở trước mặt Cơ Hạo nhìn không sót gì, hẳn ghi nhớ rõ trạng thái nguyên thủy nhất của toàn bộ đại đạo, thấy được các đại đạo đó là sinh ra trong hư vô như thế nào, như thế nào ở trong hỗn độn lắp ghép, dung hợp lẫn nhau, như thế nào hình thành các luồng đạo vận đầy đủ, đạo vận ghép thành đạo ngân như thế nào, đạo ngân lại như thế nào tổ hợp thành đại đạo...

Oa Linh vẫn đang thi triển Tạo Hóa Linh Quyết, trong cửu đỉnh dần dần có vô số luồng khí lành phóng lên cao, từng luồng ánh sáng tốt lành bao phủ cửu đỉnh, từng tầng hào quang thấu triệt như sóng nước lui tới lưu chuyển ở trên cửu đỉnh, vô số hoa văn kỳ dị ở trên cửu đỉnh xoay tròn bay múa, khí tức uy nghiêm hùng hồn tràn ngập địa cung, dần dần hòa tan vào bản thể Tự Văn Mệnh.

Cơ Hạo thấy được Oa Linh chế tạo ra các sinh linh kỳ dị mà cường hãn kia, bọn chúng lấy các hồn độn ma thần thiên kì bách quái kia làm khuôn mẫu, dưới Oa Linh khéo tay tạo hóa trở nên cường đại hơn, càng thêm hợp ‘đạo lý’ hơn.

Địa thủy hỏa phong dần dần bình ổn, từng dấu vết đại đạo dần dần rõ ràng dần dần khắc ở trong thiên địa Bàn Cổ thế giới. Trong cơ thể các sinh linh Oa Linh chế tạo ra cũng dần dần khắc lên dấu vết thuộc về đại đạo Bàn Cổ thế giới.

Các dấu vết đại đạo này, chính là sự kỳ diệu của thiên địa vận chuyển, chính là cực điểm của thiên địa tạo hóa.

Cơ Hạo ở trong cơ thể các tạo hóa sinh linh đó thấy được vô số dấu vết quen thuộc, bao gồm kiếm đạo của Vũ Dư đạo nhân, bao gồm trận đạo của Vũ Dư đạo nhân... Thậm chí cái gọi là thiên biến vạn hóa, diễn biến vô cùng ‘Diễn chi đạo quả’ của Hoa đạo nhân, cũng chỉ là một bộ phận nhỏ trong vô lượng đại đạo của Bàn Cổ thế giới mà thôi.

Cơ Hạo thậm chí ở trong vô vàn cảnh tượng Tạo Hóa Linh Quyết của Oa Linh diễn hóa ra, ở vùng biên duyên của Bàn Cổ thế giới sôi trào tàn phá bừa bãi, thấy được bóng dáng một cây bồ đề xanh biếc và một cây hoa sen thần bảy màu. Hai gốc Hồng Mông linh căn chưa biến hóa, mà là lấy hình thái ban đầu nơm nớp lo sợ bám vào vùng biên duyên hỗn loạn của Bàn Cổ thế giới, hoảng sợ ‘nhìn’ cảnh tượng Bàn Cổ thánh nhân điên cuồng chém giết với vô số hồn độn ma thần.

Bàn Cổ thánh nhân ngẫu nhiên bị các hồn độn ma thần kia đánh bị thương, máu huyền hoàng trong cơ thể hắt phun ra, ngẫu nhiên có chút máu nhỏ xuống trên thân cây bồ đề cùng thần liên, mặt ngoài hai gốc Hồng Mông linh căn lóe ra thần quang, đem những Bàn Cổ thánh huyết đó hút vào trong cơ thể, khí tức của bọn họ liền dần dần trở nên cường đại hơn một chút.

Càng nhiều thời điểm, là máu các hồn độn ma thần Bàn Cổ thánh nhân chém giết rải khắp trời, rất nhiều thời điểm cây bồ đề và thần liên cũng bị huyết tương

của hỗn độn ma thần bao phủ. Bọn họ cũng không chê bai gì đem huyết tương của các hỗn độn sinh linh đó hút vào trong cơ thể, khí tức của bọn họ trở nên cường đại, đồng thời cũng không khỏi trở nên pha tạp hơn một chút.

Cơ Hạo nhất thời cười. Trong diễn chi đạo quả của Hoa đạo nhân, có nhiều thần thông bí pháp không hợp với đại đạo pháp tắc của Bàn Cổ thế giới, tỏ ra có vài phần khí tức tới từ bên ngoài, nói không chừng chính là lúc trước hấp thu quá nhiều huyết tương của hỗn độn ma thần mang đến hậu họa.

Theo Tọa Hóa Linh Quyết của Oa Linh diễn biến, ngón tay Cơ Hạo cũng theo đó bắt đầu hành động.

Vô số mảnh vỡ nguyên thủy đại đạo của Bàn Cổ thế giới bị hắc khắc ở trên đạo đài, các mảnh vỡ đại đạo đó dị thường rõ ràng, hơn nữa dễ lĩnh ngộ, Cơ Hạo chỉ cảm thấy mình giống như một đứa nhỏ, chiếm được vô số mảnh gỗ xếp hình, hắc biết rõ ràng mỗi một mảnh gỗ xếp hình là làm gì, hắc có thể thoải mái ứng dụng những mảnh gỗ xếp hình này dựng ra bất cứ thứ gì hắc muốn!

Cơ Hạo ở phương diện luyện khí cũng không có thiên phú gì, nếu thật sự phải nói, trước đây hắc có thể dùng đỉnh cấp thần liệu, luyện chế ra hậu thiên linh bảo không tệ.

Nhưng sau khi được Oa Linh toàn lực biểu thị Tọa Hóa Linh Quyết, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, chỉ cần cho hắc đủ thời gian lĩnh ngộ, hắc thậm chí có thể dùng một cục sắt bình thường nhất, luyện chế ra thần binh lợi khí cấp bậc tiên thiên!

Nhiều nhất hao phí thời gian dài một chút, nhưng Cơ Hạo tin tưởng vững chắc hắc nhất định có thể làm được.

‘Tọa Hóa Linh Quyết’, tất cả huyền diệu đều ở trên hai chữ ‘tạo hóa’. Đem khoáng thạch mỏ vàng tinh luyện thành vàng, không tính là tạo hóa; đem bùn đất biến thành vàng, cái này mới là sự kỳ diệu chân chính của ‘tạo hóa’.

Cơ Hạo cười lên ‘ha ha’, hai tay hắc nhẹ nhàng chộp lên, vô số trận pháp đồ

văn kỳ dị không ngừng hiện lên ở bên người hắn. Từng cái trận đồ tròn, vuông, hình tam giác, hình đa giác, lập thể tựa như pháo hoa lóe lên ở bên người hắn, trong mười mấy nhịp thở ngắn ngủn, trận đồ bên người Cơ Hạo diễn hóa ra đã vượt qua số lượng trận đồ ghi lại trong Vũ Dư Trận Đạo.

‘Đốt’!

Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, bàn tay hắn hướng trước mặt đẩy đi, chỉ thấy các luồng thiên địa linh khí tự dừng ngưng tụ ở trước mặt hắn, tự dừng có một khối thép rèn hoàn mỹ ‘tạo hóa’ ra!

Từ hư vô sinh vật, lực lượng tạo hóa.

Cơ Hạo đã đặt chân vào cửa ở trên đạo tạo hóa.

Chương 1696: Đại Đạo Ma Bàn

Hủy diệt đại đạo như một biển lửa màu đen vô biên vô hạn hùng hực thiêu đốt ở trong cơ thể Cơ Hạo.

Tạo hóa chi diệu hóa thành linh quang vô biên chiếu rọi biển lửa màu đen, cứng rắn phủ lên cho biển lửa màu đen một tầng viền ánh sáng linh động. Mặc cho hủy diệt chi lực rộng giập rít gào như thế nào, từ đầu tới cuối không thể lay động tạo hóa chi diệu một chút nào.

Hủy diệt và tạo hóa, bản thân cái này đã là hai loại lực lượng đỉnh cao cực độ đối lập.

Thủy hỏa bất dung, quang ám đối lập, khô héo tương sinh, sinh tử luân hồi, tất cả đại đạo đối lập đều chứa vô số huyền bí, nhưng luận tới tầng cấp của đại đạo mà nói, hủy diệt với tạo hóa, mới là đối lập đỉnh cao nhất, cực đoan nhất, cao thâm nhất, kỳ diệu nhất trong Hồng Mông hư không!

Sau khi Cơ Hạo tìm hiểu một phần Tạo Hóa Linh Quyết do Oa Linh truyền thụ, hẳn đối với tạo hóa đại đạo đã đăng môn nhập thất, hẳn đã nắm giữ một bộ phận lực lượng tạo hóa. Một mảng hủy diệt đại đạo tối như mực trong cơ thể hẳn tất nhiên không tình nguyện, lại bị ép dần dần từ trong cơ thể Cơ Hạo dịch chuyển vị trí, thông thả nhường ra địa bàn mình ban đầu hoàn toàn chiếm cứ.

Vươn tay trái, ngọn lửa hủy diệt tối đen như mực lóe lên ở lòng bàn tay, thổi thép Cơ Hạo vừa rồi tự hư không tạo hóa ra bay vào trong ngọn lửa hủy diệt, vang lên ‘Phập’ một tiếng, thổi thép vuông vức to bằng đầu người lạng lẽ hủy diệt.

Từng tia lực lượng kỳ dị từ trong thổi thép bị hủy diệt lạng yên sinh ra, luồng lực lượng không nói rõ được này rót vào thân thể Cơ Hạo, Cơ Hạo rõ ràng cảm nhận được lực lượng cơ thể, cường độ thân thể của mình lạng lẽ tăng trưởng một tia.

Lấy cảnh giới Bàn Cổ thánh thể tiểu thành của hân hiện nay, có thể khiến hân rõ ràng cảm nhận được lực lượng cơ thể và cường độ thân thể của mình được tăng lên, sự nhảy vọt trong đó, không thua gì một vị Vu Vương nhân tộc bình thường đột phá trở thành Vu Đế.

Cơ Hạo còn đang tiếp tục tìm hiểu tạo hóa chi đạo khẽ ồ một tiếng, tay phải hân bùng ra, lại một khối thép tạo hóa ra, sau đó thổi thép nhập vào ngọn lửa hủy diệt nháy mắt hủy diệt, trong quá trình tạo hóa và hủy diệt này, tự dừng một lực lượng kỳ dị nảy sinh ra, nhanh chóng dung nhập thân thể của Cơ Hạo, lại tăng lên lực lượng và cường độ cơ thể hân.

Toàn bộ tâm thần đắm chìm ở trong sự linh ngộ đối với tạo hóa đại đạo, Cơ Hạo lại phúc chí tâm linh hai tay nhẹ nhàng vung lên.

Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi, lực lượng năm chiêu hợp nhất lạng lẽ đánh ra, ở trước người Cơ Hạo ngưng tụ thành một căn trục ánh sáng tròn trịa. Trục ánh sáng xám xịt không có bất cứ hào quang nào đáng nói, chỉ có một loại cảm giác áp bách của lực lượng man hoang làm người ta hít thở không thông phả vào mặt.

Năm chiêu hợp nhất đại biểu cho lực lượng cực độ mà thuần túy, đại biểu cho lực lượng chi đạo nguyên thủy nhất, dã man nhất, đại biểu một rìu nhằm vào đầu khi Bàn Cổ thánh nhân mở hư không, đại biểu sự cuồng dã và cuồng bạo chí cao, lấy lực chứng đạo.

Loại lực lượng thuần túy này chất chứa ở trong tất cả thiên địa đại đạo, vô luận là hỏa diễm đại đạo thiêu hủy vạn vật, hồng thủy đại đạo bao phủ tất cả, hoặc là Thái Dương Tinh chiếu khắp bốn phương, thai nghén vạn vật, Thái Âm Tinh tắm bổ linh thần, quản lý các ngôi sao, trong vô số đại đạo thế gian, cuối cùng đều chất chứa loại lực lượng đạo vận thuần túy nhất, nguyên thủy nhất, không chút tạp chất, duy lực tối thượng này.

Đây là Bàn Cổ thánh nhân mở Bàn Cổ thế giới, trong toàn bộ thiên địa đại

đạo của thế giới này, đều khắc thật sâu dấu vết lực lượng đại đạo của Bàn Cổ thánh nhân. Vô số đại đạo trong thiên địa, cuối cùng đều mơ hồ chỉ về phía lực lượng đỉnh cao lấy lực chứng đạo, nhất lực phá vạn pháp.

Năm chiêu hợp nhất của Cơ Hạo ngưng tụ ra một trục ánh sáng này, có thể xưng là trục lực lượng của Bàn Cổ thế giới, đại biểu tất cả thiên địa đại đạo bốn nguyên sơ khai nhất, kết thúc cuối cùng nhất.

“Hủy diệt!” Cơ Hạo khẽ quát, hủy diệt đại đạo ở dưới sự trợ giúp của Vũ Dư đạo nhân lĩnh ngộ tuôn trào ra, hóa thành một cái mâm tròn màu đen đường kính nghìn trượng bám vào trên trục ánh sáng chậm rãi xoay tròn.

Hủy diệt đại đạo đến từ Bàn Ngu thế giới chậm rãi xoay tròn, vô số phù văn đen sì to lớn ở trên vòng tròn màu đen như ẩn như hiện, hủy diệt đại đạo của bản thân Bàn Cổ thế giới chịu khí tức đại đạo dẫn dắt, không ngừng có các tia u quang màu đen từ bốn phương tám hướng cấp tốc lao tới, chậm rãi rót vào trong mâm tròn màu đen.

“Tạo hóa!” Cơ Hạo lại quát khẽ một tiếng, tạo hóa chi đạo vừa mới lĩnh ngộ hóa thành một vòng linh quang trào ra, ở trên trục ánh sáng hóa thành một mâm tròn đường kính khoảng ba trăm trượng khẽ xoay tròn. Mâm tròn linh quang này và mâm tròn màu đen phương hướng xoay tròn trái ngược, hai cái buộc vào trên trục ánh sáng chậm rãi chuyển động, chỗ tiếp xúc không ngừng có các tia ánh lửa phun ra.

“Không đủ!” Cơ Hạo nhíu mày, tạo hóa chi đạo hãn lĩnh ngộ so với hủy diệt chi đạo thì yếu hơn rất nhiều, hủy diệt chi đạo ngưng tụ thành mâm tròn đạt tới đường kính nghìn trượng, mà mâm tròn linh quang chỉ có ba trăm trượng, hai bên lực lượng chênh lệch khổng lồ, không thể hình thành hệ thống cân bằng.

“Đứa nhỏ thú vị!” Oa Linh đang diễn biến Tạo Hóa Linh Quyết, đột nhiên nhìn thấy trước mặt Cơ Hạo đột nhiên xuất hiện một trục ánh sáng cùng hai cái mâm tròn cực lớn, trong đôi mắt kỳ ảo trong suốt của nàng hiện lên một tia ý

cười cực kỳ giao hoạt.

“Đây là, lực lượng chi đạo của Bàn Cổ... Lấy lực lượng chi đạo thuần túy nắm giữ tạo hóa và hủy diệt, thật sự là tư tưởng kỳ diệu. Chỉ là hai cái mâm tròn này ghép ở trên một trục ánh sáng... Đây là cối xay?” Oa Linh chớp mắt, nhẹ nhàng cười lên: “Cối xay cũng không thể một mặt cối lớn, một mặt cối nhỏ, thoạt nhìn không hợp quy tắc!”

Theo tiếng cười của Oa Linh, ngón tay nàng khê móc, trong cửu đỉnh lượng lớn điểm sáng tự do phun trào ra, ùn ùn rót vào thân thể Cơ Hạo.

Những điểm sáng này là tạo hóa chi lực trong các tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo hòa tan, là các bảo vật đó ở trong Hồng Mông hư không trải qua hỗn độn triều tịch rửa tội vô số năm tháng, cuối cùng tạo hóa thành hình ký ức.

Trong những lực lượng tạo hóa này chất chứa cơ hội Hồng Mông tạo hóa nguyên thủy nhất, mộc mạc nhất. Từng tia lực lượng tạo hóa dung nhập thân thể và linh hồn Cơ Hạo, thúc đẩy tạo hóa đại đạo hần lĩnh ngộ tiến một bước dài, mâm tròn tạo hóa linh quang trong cái cối xay to lớn trước mặt hần nhanh chóng bành trướng, từng luồng sáng kỳ lạ lưu chuyển, vô số tạo hóa phù văn không ngừng từ mâm tròn linh quang tuôn ra.

Ở dưới sự trợ giúp trực tiếp quán đỉnh của Oa Linh, tạo hóa chi đạo Cơ Hạo lĩnh ngộ tiến một bước dài, rất nhanh mâm linh quang tròn đã đạt tới đường kính một ngàn hai trăm trượng.

“A nha, lại không đủ hợp quy tắc rồi!” Oa Linh có chút bực bội nhú nhú mày: “Vạn vật thế gian này, vẫn là phải tinh tế chút mới dễ coi, bằng không nhìn sẽ rất bực bội.”

Ngón tay khê kéo, trong cửu đỉnh, trong vô số binh khí nhân tộc dính máu mang theo giết chóc hủy diệt chi khí gào thét lao ra, từng điểm hủy diệt linh quang không ngừng rót vào thân thể Cơ Hạo, cảm ngộ của Cơ Hạo đối với hủy diệt chi đạo chợt gia tăng, mâm màu đen tròn trong cối xay trước mặt hần nhất

thời nhanh chóng tăng trưởng lên.

Không bao lâu, đường kính mâm tròn màu đen tăng trưởng đến khoảng một ngàn năm trăm trượng.

Oa Linh hầu như là nghiêng rãng nghiêng lợi nhìn cái cối xay đường kính lớn nhỏ lại không xứng đôi thế nào, khẽ cắn môi lại từ trong cửu đỉnh rút lấy một bộ phận tạo hóa chi cơ rót vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Bất tri bất giác, khi cái cối xay trước mặt Cơ Hạo lấy hai môn đại đạo hủy diệt và tạo hóa cấu thành đạt tới cân bằng hoàn mỹ, đường kính cái cối xay này đã đạt tới chín ngàn trượng!

Cối xay hủy diệt đen sì âm u và cối xay tạo hóa lóe ra hào quang khí lành bốc lên xoay tròn ngược hướng, từng tia lực lượng kỳ dị lặng yên từ trong cối xay trào ra, không ngừng rót vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Oa Linh tò mò nhìn cái cối xay Cơ Hạo đột phát ra ý nghĩ kỳ lạ ngưng tụ thành, nàng chớp mắt một cái, lấy ra một món tiên thiên linh bảo ngày thường không dùng tới ném vào trong cối xay.

Chỉ nghe một tiếng ‘Xẹt’ vang lên, một món đỉnh cấp tiên thiên linh bảo mang tính phụ trợ chỉ kiên trì không đến nửa khắc đồng hồ, đã bị cái cối xay triệt để mài nát.

Chương 1697: Thế Giới Tế Chi

“Ô!” Oa Linh kinh hãi nhìn cối xay đại đạo Cơ Hạo ngưng tụ thành, thậm chí Tạo Hóa Linh Quyết biến ảo khó dò cũng đình trệ trong nháy mắt.

Đây chính là tiên thiên linh bảo, ở trong Hồng Mông hư không bị hỗn độn triều tịch mài vô số năm, được vô lượng tạo hóa chi cơ mới thai nghén mà thành tiên thiên linh bảo. Trừ phi là Oa Linh tồn tại cấp bậc này, người thường đừng hòng lưu lại được nửa điểm dấu vết trên tiên thiên chi vật.

Đạo hạnh pháp lực của Cơ Hạo theo Oa Linh thấy cũng chỉ là bình thường, so với mấy thân truyền đại đệ tử môn hạ Vũ Dư đạo nhân, ví dụ như đám A Bảo, Quy Linh, còn có sự chênh lệch rất lớn.

Nhưng hẳn là ừ ừ cạc cạc ngưng tụ thành cái cối xay này, thế mà chỉ dùng một chút thời gian như vậy, đã mạnh mẽ hủy diệt một món tiên thiên linh bảo!

Cái này giống như một con thỏ trắng ngoan ngoãn đột nhiên lộ ra răng nanh đầy mồm, từ trên thân một con thái cổ cự long cả da thịt lẫn xương cốt xé rách xuống một khối lớn. Loại tương phản đối lập mãnh liệt này, khiến Oa Linh cũng có chút chấn kinh nho nhỏ.

“Vũ Dư đạo nhân thu được đồ đệ tốt... Nhưng, cũng là ánh mắt của ta...” Oa Linh nheo mắt, câu khen ngợi Vũ Dư đạo nhân thu đồ đệ tốt nàng nói tuy rất nhỏ, lại rất rõ ràng. Nhưng câu nói kế tiếp kia, chỉ ở trong cổ họng của nàng xoay một vòng, không có một chữ nào truyền ra.

Trong con mắt thâm thúy lóe lên một mảng linh quang, Oa Linh nhìn cái cối xay của Cơ Hạo đột nhiên tăng trưởng mấy trượng, mang theo một tia nghịch ngợm cười lên: “Xem xem cái cối xay này của ngươi, có thể tăng trưởng đến trình độ nào? Hủy diệt đại đạo đến từ thế giới khác, cùng tạo hóa chi đạo của ta, lại có thể ngưng ra một môn thần thông dọa người như vậy? Thú vị, thú vị!”

Vung tay lên, trong tay áo Oa Linh bay ra mấy chục món tiên thiên chi vật ngày thường nàng sưu tầm, đối với nàng cũng không có tác dụng lớn, chỉ dùng để thưởng thức. Các tiên thiên chi vật này đều là những bình, bát, chén, đèn, đài, lò, bút..., dùng để chém giết chinh chiến uy năng sẽ không quá lớn, phần nhiều là một số kỳ vật có tính phụ trợ.

Tuy không phải chí bảo cường đại gì, nhưng mỗi món đều là tiên thiên chi vật, từ trên chất liệu mà nói rất bất phàm.

Oa Linh mang theo một tia tò mò, đem các kỳ môn bảo bối nàng thu thập này ném hết vào trong cối xay đại đạo của Cơ Hạo, chỉ nghe tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, mấy chục món tiên thiên chi vật chỉ dùng thời gian một khắc đồng hồ, đã bị hai mảnh cối xay xoay tròn ngược hướng nghiền thành phần.

Dù sao cũng là tiên thiên trọng bảo, bên trong ẩn chứa uy năng vô cùng, mấy chục món tiên thiên chi vật sau khi bị nghiền nát, từng tia lực lượng kỳ dị đột nhiên sinh ra, giống như một dòng sông lớn gào thét rót vào thân thể Cơ Hạo.

Trong tiếng ‘Ong ong’, trực ánh sáng chính giữa cối xay trở nên càng thêm dày nặng chắc chắn, từng cái phù văn phong cách cổ xưa tràn ngập lực lượng khí tức nguyên thủy hồng hoang không ngừng lóe lên trong trực ánh sáng, khi cối xay to lớn chậm rãi xoay tròn nổ vang ‘Ừ ừ’ không ngớt, hư không bên người Cơ Hạo đã xảy ra sự vận vẹo kỳ dị, một cái cối xay đại đạo do lực tạo hóa và lực hủy diệt ngưng tụ thành này thế mà lại bắt đầu cắn nuốt tiêu hóa không gian bên người Cơ Hạo.

Kết cấu không gian Bàn Cổ thể giới kiên cố dị thường, người thường muốn đánh vỡ hư không cũng cực kỳ khó khăn.

Cơ Hạo đột nhiên có ý tưởng kỳ lạ ngưng tụ thành cối xay đại đạo lại là một quái thai thể giới này trước nay chưa từng có, hư không Bàn Cổ thể giới bị nó cắn nát từng tia một, luyện hóa từng tia một, mắt thấy trong hư không bên người Cơ Hạo nổi lên gợn sóng giống như sóng nước, từng vòng gợn sóng hư không

hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, mặt đất địa cung dị thường kiên cố cũng bị rạch ra vô số vết nứt.

Mấy chục món tiên thiên trọng bảo bị cối xay luyện hóa, cối xay ban đầu đường kính chín ngàn trượng nhanh chóng sinh trưởng, trong chớp mắt đã tới khoảng một vạn hai ngàn trượng. Các luồng lực lượng kỳ dị không ngừng rót vào thân thể Cơ Hạo, trong thân thể hần phát ra tiếng gầm nặng nề, lực lượng cơ thể và cường độ thân thể đang lấy tốc độ làm người ta sợ hãi nhanh chóng tăng lên.

Lực tạo hóa và lực hủy diệt sau khi nghiền nát các vật tiên thiên này, ulla vào trong cơ thể Cơ Hạo, là ‘lực lượng’ thuần túy nhất, nguyên thủy nhất. Đây là một loại ‘lực’ không thể dùng ngôn ngữ xác thực định tính, nó tồn tại trong Hồng Mông hỗn độn, là căn nguyên tất cả lực lượng hữu hình vô hình, hữu chất vô chất, có thể thấy không thể thấy, nhưng cảm giác không thể cảm giác.

Hoặc là nói, nó chính là ‘lực’ Bàn Cổ thánh nhân theo đuổi ‘lấy lực chứng đạo’ kia.

Từng tia lực lượng kỳ dị không ngừng rót vào thân thể Cơ Hạo, da thịt Cơ Hạo hơi phập phồng, hần có thể cảm nhận được mình cường đại, có thể cảm nhận được trong cơ thể mình xảy ra biến hóa long trời lở đất. Loại lực lượng này bao dung tất cả, nâng đỡ tất cả, có thể phá hủy tất cả, lại có thể tạo hóa tất cả!

Loại lực lượng này tầng cấp cực cao, cao đến mức Cơ Hạo chỉ có thể bị động thừa nhận nó, lại không cách nào phân tích mặt mũi thật của nó.

Cơ Hạo đã có thể chạm tới hủy diệt đại đạo và tạo hóa đại đạo loại đại đạo diệu lý cao thâm đến cực điểm này, nhưng đối với loại ‘lực’ này, hần lại không cách nào nắm chắc cho dù một tia nửa điểm huyền ảo cơ bản nhất.

Ở giữa hần cùng loại ‘lực’ này ngăn cách một cánh cửa lớn dày nặng đáng sợ, nay Cơ Hạo chỉ có thể bị động thừa nhận nó, căn bản không có tư cách đẩy cánh cửa này, nhìn thấy phía sau cánh cửa rốt cuộc cất giấu sự đặc sắc như thế nào.

Cơ Hạo chỉ theo bản năng biết, loại lực này cực có lợi đối với hắn, bởi vì hấp thu loại lực này, tu vi Bàn Cổ chân thân của hắn đang nhanh chóng tăng lên, rất nhanh đã đột phá cảnh giới tiểu thành, hướng về cảnh giới đại thành không ngừng kéo lên.

Mấy chục món tiên thiên trọng bảo Oa Linh ném xuống nhanh chóng bị tiêu hóa, trong cối xay trào ra lực lượng kỳ dị trở nên cực kỳ loãng. Cơ Hạo nhắm mắt, hắn đột nhiên quát khẽ một tiếng, trong cơ thể hắn kịch liệt quay cuồng một trận, bị nửa Bàn Hành thể giới nấp trong cơ thể hắn chột rời cơ thể bay ra.

Vô số tinh tú, nửa khối đại lục, tính cả vô số núi non sông suối, hoa cỏ cây cối trên đại lục, toàn bộ bị Cơ Hạo đưa vào cối xay đại đạo.

Đây là nửa cái Bàn Hành thể giới kéo dài ức vạn dặm, lại bị cối xay đại đạo đường kính chỉ một vạn hai ngàn trượng một ngậm nuốt trôi. Theo tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’, nửa Bàn Hành thể giới nhanh chóng bị nghiền, bị mài nhỏ, hóa thành các tia lực lượng kỳ dị không ngừng rót vào thân thể Cơ Hạo.

Nửa cái Bàn Hành thể giới nấp trong cơ thể Cơ Hạo, Cơ Hạo lúc nào cũng có thể mượn dùng lực lượng nửa cái Bàn Hành thể giới phát động công kích cường hãn.

Nhưng nấp trong cơ thể, chỉ có thể mượn luồng lực lượng này, làm sao so được với sau khi đem nó triệt để nghiền nát tiêu hóa, đem nó trực tiếp chuyển hóa thành lực lượng bản thể mình có được?

Khóe miệng Cơ Hạo hơi cong lên, hắn mang theo một nụ cười kỳ dị, lẳng lặng cảm ngộ quá trình Bàn Hành thể giới bị triệt để phá hủy.

Mắt thấy từng ngôi sao sụp đổ, mắt thấy nửa cái đại lục sụp xuống, cảm ngộ của Cơ Hạo đối với hủy diệt đại đạo không ngừng tăng lên. Cùng lúc đó, hắn lẳng lặng quan sát Oa Linh suy diễn Tạo Hóa Linh Quyết, hắn lĩnh ngộ đối với tạo hóa đại đạo cũng đang theo đó tăng lên.

Đường kính cối xay đại đạo đang tiếp tục bành trướng, một vạn hai ngàn trượng... Một vạn năm ngàn trượng... Một vạn tám ngàn trượng...

Thời gian trôi qua từng ngày một. Sau khi Cơ Hạo triệt để tiêu hóa nửa Bàn Hành thế giới, cối xay đại đạo đã bành trướng đến đường kính ba vạn sáu ngàn trượng, hư không bên người hắn đã bị lôi kéo ra một cái lỗ đen đáng sợ.

Chương 1698: Khóa Giới Hàng Lâm

Chuyện xảy ra trong Thái Dương Giới không ai biết, tự nhiên cũng không cách nào ảnh hưởng đến Bàn Cổ mỗ đại lục.

Sau một trận đại chiến, bản tôn Thi đạo nhân buông xuống Bàn Cổ thể giới, thi triển đại thần thông cứng rắn bắt đi Bàn Hi và Xi Vưu. Thi đạo nhân xuống tay tàn nhẫn không lưu tình chút nào càng đem Xi Vưu ma quân dưới trướng Xi Vưu tiêu diệt toàn bộ, vô số chiến sĩ ma quân bị chém giết, thành nguyên vật liệu để Thi đạo nhân luyện chế con rối chiến sĩ.

Đế Úc bị dọa tới mức hồn vía lên mây vội vàng triệu tập tộc nhân thân tín Công Tôn thị đến ‘hộ giá’, lại triệt để dẫn ra hỗn loạn bên trong Công Tôn thị.

Tộc nhân Công Tôn thị tâm hướng ma đạo là một phái, tộc nhân Công Tôn thị bị Ngu Hoắc khống chế là một phái, tộc nhân Công Tôn thị được phá ma chú của Cơ Hạo đánh thức, đã khôi phục toàn bộ linh trí là một phái, còn có một bộ phận tộc nhân Công Tôn thị đứng ngoài sự việc, tọa sơn quan hổ đấu tự do bên ngoài, Công Tôn thị đã phân liệt thành mấy cái thế lực lớn nhỏ, quay quanh Đế Úc náo loạn túi bụi.

Không chỉ có Công Tôn thị, các đại thị tộc khác cũng đều đấu đá nội bộ tới mức đốm lửa văng tung tóe, đại thị tộc như là Hoa Tư thị, đã có số đông trưởng lão, gia chủ liên thủ, ngang nhiên hướng Hoa Tư Thanh Diệp là thực lực chính thống phát động tiến công.

Nội bộ nhân tộc náo loạn không thể dẹp yên, trên Bàn Cổ mỗ đại lục khói thuốc súng nổi lên bốn phía.

Ngay trong một mảng hỗn loạn này, sơ vu nhất mạch đã có đám đông tộc nhân chuyển hóa thành ma tộc thuần túy, bọn họ cờ xí tươi sáng đánh ra cờ hiệu chiêu binh mãi mã, số đông bộ tộc nhân tộc tâm hướng ma đạo gia nhập trận doanh sơ vu nhất mạch, giống như u ám tính khuếch tán hướng lãnh địa toàn bộ

nhân tộc phát động chiến tranh.

Đại quân Ngu triều cũng rục rịch, nhiều đại quân dị tộc bắt đầu xâm nhập lãnh địa nhân tộc, công khai đi săn nô lệ nhân tộc khắp mọi nơi. Mỗi ngày đều có nô lệ nhân tộc lấy ngàn vạn để tính bị vận chuyển đi Lương Chử, ven đường không biết đã ngã xuống bao nhiêu thi thể những người yếu ớt nhỏ tuổi.

Ngoài thành Lương Chử, ba mươi sáu tòa Kim Tự Tháp quy mô cực lớn đã thành hình.

Ở dưới vô số nô lệ nhân tộc liều mình làm việc, chỉ dùng thời gian gần gần hơn một năm, những Kim Tự Tháp cái bệ dài rộng đều ở khoảng trăm dặm đó rồi cuộc lấp một khối đá lớn cuối cùng, theo tiếng gầm ‘Ong ong’, từng cái phù văn to lớn tà quý, vụn vụn không ngừng sáng lên ở mặt ngoài Kim Tự Tháp.

Trong lòng đất phụ cận Lương Chử, vô số linh mạch khổng lồ bị các Kim Tự Tháp đó phát ra tà lực giam cầm, bàn tay to vô hình tóm chặt các linh mạch to lớn động cái kéo dài mười mấy ức dặm này, không ngừng kéo bọn chúng hưởng pháp trận trung tâm cái đáy Kim Tự Tháp tới gần.

Tiếng vang khổng lồ trầm thấp như rống gầm không ngừng từ trong lòng đất truyền đến, một lại một linh mạch to lớn bị mạnh mẽ tiếp nối ở trên trung tâm năng lượng của Kim Tự Tháp. Đại địa kịch liệt nổ vang, các Kim Tự Tháp này tham lam rút lấy linh khí vô cùng vô tận của linh mạch trong lòng đất, ba mươi sáu tòa Kim Tự Tháp đồng thời động, trong hư không nhất thời sinh thiên triệu kỳ dị.

Trên không mỗi một tòa Kim Tự Tháp đều có một cái xoáy mây lôi kiếp tối như mực lạng lẽ thành hình, ba mươi sáu cái xoáy mây lôi kiếp lơ lửng ở ngoài thành Lương Chử, từng tia sét như con rồng khổng lồ lui tới bốn tấu trong xoáy mây, áp ủ lực hủy diệt đáng sợ.

Đồng bằng đất đai màu mỡ xung quanh Lương Chử, bởi vì địa mạch bị rút đi, mặt đất kịch liệt chấn động, đồng bằng bằng phẳng run rẩy, dần dần có các nếp

nhấn khúc chiết không ngừng xuất hiện trên mặt đất.

Lấy ba mươi sáu tòa Kim Tự Tháp làm trung tâm, các nếp nhấn khúc chiết đó tựa như sóng nước, hình thành trên mặt đất từng cái vòng tròn đồng tâm khổng lồ không hợp quy tắc thế nào cả. Theo địa mạch linh khí không ngừng bị rút lấy, các nếp nhấn đó dần dần hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, ảnh hưởng đến địa vực càng thêm xa xôi.

Trên xe kéo hoàng kim khổng lồ như núi, ba người Nguyên Thủy Ma Tôn, Đồ Linh tôn chủ, Ngu Hoặc sóng vai đứng chung một chỗ, ngẩng đầu ngắm nhìn xoáy mây lôi kiếp khổng lồ trên bầu trời.

Đồ Linh tôn chủ mang theo một nụ cười mất tự nhiên khô khan nói: “Lôi kiếp! Thứ này thật đáng ghét! Hai vị cũng biết, ta ghét nhất chính là lôi kiếp. Những năm gần đây, ta bị lôi kiếp của các thế giới không biết bao nhiêu lượt rồi!”

Ngu Hoặc mang theo sự kiêu ngạo đặc hữu của dị tộc, kiêu ngạo lạnh lùng nhìn xoáy mây lôi kiếp trên trời: “Lôi kiếp? Không đáng giá nhắc tới, ta đã thấy được tương lai của thế giới này, đây là một tiếng gào thét cuối cùng trước khi triệt để luân hãm của thế giới này! Vén vén lôi kiếp, không thể ngăn cản bước chân của ta, khi bản tôn ta thật sự bước vào thế giới này, sự luân hãm của thế giới này sẽ không ai có thể ngăn cản!”

Mỉm cười, Ngu Hoặc quay sang Nguyên Thủy Ma Tôn cười nói: “Đương nhiên, nếu không phải Ma tôn đại nhân, ta là không có khả năng mạo hiểm ở lúc này để bản tôn của ta bước vào thế giới này. Chính bởi vì có Ma tôn đại nhân, cho nên...”

Nguyên Thủy Ma Tôn kiêu căng ngẩng đầu, trong mắt hắt phun ra hai luồng thần quang màu đen, tùy tay một đạo lôi quang màu đen hướng xoáy mây lôi kiếp trên trời đánh tới: “Chỉ cần các người phối hợp ta cho tốt, các người chung sẽ đạt được thứ các người khát vọng. Mà ta, cũng sẽ có được sự tự do!”

Lôi quang màu đen nhập vào vị trí trung tâm ba mươi sáu cái xoáy mây to lớn, Nguyên Thủy Ma Tôn nhẹ nhàng vung tay lên, lạnh nhạt nói: “Tan đi!”

Một ý chí mạnh mẽ cao cao tại thượng không thể làm trái từ trong cơ thể Nguyên Thủy Ma Tôn khuếch tán ra, lôi vân màu đen đầy trời đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, giống như bọn chúng chưa từng tồn tại. Ba mươi sáu xoáy mây lôi kiếp lặng lẽ tan đi, không lưu lại nửa điểm dấu vết.

Trời xanh mây trắng, một vầng mặt trời chói chang tỏa nắng, ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng ba mươi sáu tòa Kim Tự Tháp to lớn, cũng chiếu sáng thi thể nô lệ nhân tộc chồng chất như núi phía dưới Kim Tự Tháp.

Từng đại đội chiến sĩ dị tộc điên cuồng xua vô số nô lệ nhân tộc đi về phía các Kim Tự Tháp đó, ở cạnh nương rãnh, hố trời to lớn xung quanh Kim Tự Tháp, đám chiến sĩ dị tộc đó không lưu tình chút nào đem nô lệ nhân tộc chém giết ngay tại chỗ, máu tươi rót vào nương máng và hố trời, mùi máu tươi nồng đậm theo gió bay ra thật xa, thật xa.

Từ trên cao nhìn tới, ở xung quanh ba mươi sáu tòa Kim Tự Tháp khổng lồ, nương máng, hố trời rót đầy máu người phác họa ra một pháp trận lớn vô cùng, pháp trận đầm đìa máu đỏ thoát nhìn giống như một cái đầu lâu ma thần khuôn mặt dữ tợn.

“Ngu Hoặc đạo hữu, động thủ đi! Có ta giúp, bản tôn của người có thể trực tiếp buông xuống Bàn Cổ thế giới!” Nguyên Thủy Ma Tôn hưng phấn không ngừng siết chặt nắm tay sau đó buông ra, hắc cười quái dị ‘khắc khắc’ nói: “Sau đó, các lão bằng hữu ‘thân ái’ kia của người, bọn họ sẽ sốt ruột không chờ được theo người đuổi giết tới nhỉ? Ta rất chờ mong nhìn thấy vẻ mặt của những người đó!”

Ngu Hoặc có chút khẩn trương cười. Hắn gật gật đầu, cũng không dong dài, tùy tay hướng hư không vạch một cái, nhất thời ba mươi sáu tòa Kim Tự Tháp đồng thời sáng lên, ba mươi sáu đạo huyết quang chói mắt từ đỉnh tháp phun ra,

sau khi nhập vào trong hư không, mạnh mẽ xé ra trên bầu trời một cánh cửa to lớn vuông vắn.

Một tiếng linh hồn nổ vang trầm thấp từ trong cánh cửa lao ra, một bàn chân lớn khoảng hơn vạn dặm đột ngột từ trong cánh cửa đó đập vào.

Hư không Bàn Cổ thế giới khẽ chấn động một cái, bản ngã ý chí Bàn Cổ thế giới vì cường giả tới từ bên ngoài xâm nhập này mà chợt thức tỉnh.

Chương 1699: Bàn Ngu Thế Giới

Nơi xa xôi cách Bàn Cổ thế giới không thể tính toán được, chỗ cực sâu của Hồng Mông hỗn độn, một thế giới loại khổng lồ không tiếng động lơ lửng ở trong hỗn độn triều tịch cuộn cuộn. Màng ngăn thế giới hình dạng như vỏ trứng gắt gao bao lấy thế giới này, xa xa nhìn lại, màng ngăn thế giới màu đen nhạt khiến thế giới to lớn này giống như một quả trứng vịt hư thối, đang không ngừng hướng ra phía ngoài phun trào ra khí đen mờ mờ.

Nơi này là Bàn Ngu thế giới, quê hương của đám ác quỷ dị tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới.

Xuyên qua màng ngăn thế giới dày nặng vô cùng, tràn ngập khí tức hỗn loạn, ba vầng mặt trời khổng lồ màu sắc khác nhau lơ lửng ở không trung, như ba con mắt thật lớn thâm nghiêm quan sát đại địa.

Trong hồng hoang tinh không của Bàn Ngu thế giới, hồng hoang tinh thần không thể đếm hết tử khí nặng nề lơ lửng trong hư không, bên trên toàn bộ tinh thể đều gồ ghề dày đặc hố động to nhỏ hình tròn. Có một số hố to không hợp quy tắc hãm sâu tầng nham thạch mấy chục vạn dặm, mấy trăm vạn dặm hiển nhiên là bị dư âm chiến đấu của đại năng đánh ra.

Nhưng càng nhiều hố động hình tròn to lớn, hợp quy tắc, thì rõ ràng là quặng mỏ quanh năm suốt tháng khai thác khoáng thạch lưu lại.

Tinh thể đầy trời đều bị đào nát nát, tinh hạch trong tinh thể đều bị bạo lực lấy đi, các hồng hoang tinh thần này vô luận thể tích lớn nhỏ, tất cả đều tử khí nặng nề như mộ địa, mặt ngoài tinh thể đều là sa mạc, không tìm thấy một giọt nước, cũng không tìm thấy một điểm màu xanh lục.

Xung quanh Âm Nhật toàn thân tối đen vờn quanh các vòng gợn sóng màu đen giống như lốc xoáy, mặt ngoài Xích Nhật toàn thân màu máu nhiều mũi nhọn sắc bén, U Nhật xám xịt lóe lên bất định thì bị sương mù màu xám mờ mờ

khó lường che phủ dày đặc. Ba vầng mặt trời phát ra hào quang băng lạnh vô tình chiếu khắp trời, ở dưới ba loại u quang băng lạnh chiếu rọi, các tinh thể tử khí nặng nề kia càng làm tim người ta đập nhanh hơn.

Ở giữa vô số hồng hoang tinh thần vờn quanh, là cao thấp chín tầng, chín khối lục địa khổng lồ không gì sánh được.

Chín khối lục địa mỗi một khối diện tích đều có thể so với Bàn Cổ mỗ đại lục, diện tích khối lục địa phía trên cùng càng so với Bàn Cổ mỗ đại lục lớn gấp đôi có thừa. Nhưng khác với Bàn Cổ mỗ đại lục sinh cơ bừng bừng, tràn ngập lực tạo hóa, chín khối đại lục này rõ ràng không đủ sinh khí.

Khối lục địa lớn nhất phía trên cùng, còn có hai tầng lục địa phía dưới nó vẫn duy trì hoàn cảnh sinh thái bình thường, ở trên ba khối lục địa này có núi non sông ngòi, có biển cả hồ nước, đại khái có khoảng bảy phần mười lục địa bị thảo nguyên, rừng rậm bao trùm.

Vô số tộc đàn dựa theo dòng họ, huyết thống quan hệ sinh sản sinh lợi ở trên ba khối lục địa này, bọn họ xây lên thành bang quy mô khổng lồ, xây dựng thần điện mỹ lệ hùng hồn, vô số pháo đài bay và thánh điện bay lơ lửng trên bầu trời, ở dưới ba vầng mặt trời chiếu rọi rạng rỡ tỏa sáng.

Ba khối lục địa ở giữa thâm trầm hơn chút, trên ba khối lục địa này khoảng tám phần đất đai đã sa hóa, khắp nơi đều có hoang mạc, sa mạc, trong đó rải rác điểm xuyết một số ốc đảo to nhỏ. Vô số dị tộc quay quanh các ốc đảo này triển khai giết chóc, mỗi thời mỗi khắc điên cuồng đều có vô số âm mưu và tội ác bởi vì các ốc đảo này mà nảy sinh.

Thâm trầm nhất, đáng sợ nhất là ba khối lục địa phía dưới cùng, ba khối lục địa này không chỉ có toàn bộ bề mặt diễn biến thành hoang mạc sa mạc cằn cỗi, linh mạch trong lòng đất càng triệt để tan vỡ. Trên ba khối lục địa khắp nơi có thể thấy được núi lửa đen sì thỉnh thoảng phun ra khói đen cuộn cuộn, lượng lớn nham thạch nóng chảy hai màu đen đỏ đan xen uể oải từ trong núi lửa chảy ra,

nơi đi qua vạn vật đều thiêu đốt.

Ở trong ba khối lục địa này cũng có một số sinh linh sinh mệnh lực cực kỳ ương ngành giẫy dựa cầu sinh, các sinh linh này hình thể quái dị mà khổng lồ, bọn chúng lấy lửa cùng cát đá làm thức ăn, trời sanh tính bạo ngược mà hung tàn. Bọn chúng không có mục tiêu bồn tẩu ở trên đại lục, điên cuồng công kích tất cả sinh linh bọn chúng nhìn thấy.

Ngẫu nhiên sẽ có chiến sĩ dị tộc đến từ ba khối đại lục phía trên không chế chiến xa ánh vàng rực rỡ, giống như tia sét từ trên cao xẹt qua, bọn họ cười cợt sẵn giết các sinh linh ngoại tộc hung mãnh đó để tìm vui, hoặc là bắt sống sau đó cấm chế linh hồn bọn chúng, đưa vào trong nô lệ doanh ba khối đại lục phía trên tùy ý sai sử.

Ở trên không một khối đại lục diện tích lớn nhất, sinh mệnh khí tức nồng đậm nhất phía trên cùng, vô số truyền tống trận vượt giới thời khắc lóng lánh hào quang chói mắt. Vô số cột sáng từ trong truyền tống trận vượt giới trào ra như các cái cây khổng lồ che trời chui thật sâu vào trong bầu trời, ở trên không khối đại lục này ít nhất có xoáy mây lớn nhỏ lấy hàng trăm vạn để tính đang cấp tốc xoay tròn.

Theo tiếng nổ đình tai nhức óc, thỉnh thoảng có các bàn tay to lớn pháp lực biến thành từ trong xoáy mây lấy ra các loại tài nguyên đóng gói thỏa đáng, như ngọn núi nhỏ. Linh thạch, vu tinh, linh dược, linh căn, ngẫu nhiên cũng có các đám đông nô lệ dị tộc bị nhốt ở trong lồng sắt đặc chế bị bàn tay to cầm ra.

Có đôi khi từ trong các xoáy mây này không ngừng phun ra lượng nước biển, nước ngọt khổng lồ, trong đó xen lẫn lượng khổng lồ động vật biển, cá bơi.

Nước cuộn cuộn mà đến ở dưới pháp lực khổng lồ tác động, không ngừng rót vào biển cùng hồ nước phụ cận các tòa thành bang, bổ sung hơi nước bị bốc hơi mất của các biển, hồ nước đó.

Càng nhiều thời điểm, nước ngọt thông qua truyền tống trận vượt giới đưa tới

trực tiếp bị đại năng hóa thành mưa tầm tã, gào thét rải ở trong hoang mạc cùng sa mạc trên đại lục. Mỗi lúc đó, sẽ có từng đám đông quý tộc Ngu tộc khổng lồ chế chiến xa lướt qua hoang mạc và sa mạc, thi triển thuật pháp mạnh mẽ nghiền nát cát đá, đem bọn chúng hóa thành bùn đất, đồng thời rắc ở trong bùn đất vô số hạt giống.

Càng có một số đại năng bọn họ từ trong xoáy mây lôi ra các cái cây khổng lồ che trời cao tới mấy ngàn trượng, bọn họ trực tiếp đem những cái cây khổng lồ sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh đó gieo trồng ở trong hoang mạc, sa mạc, kỳ vọng những cái cây khổng lồ này có thể cải thiện hoàn cảnh sinh thái của các hoang mạc, sa mạc đó.

Ngẫu nhiên sẽ nghe được tiếng rống gầm kinh thiên động địa truyền đến, mỗi lúc đó sẽ có mấy trăm bàn tay khổng lồ do pháp lực ngưng tụ thành lao vào xoáy mây, đem từng cái linh mạch mạnh mẽ dài đến ức vạn dặm, triệu ức dặm từ trong xoáy mây lôi ra.

Mỗi khi có linh mạch từ trong xoáy mây lao ra, truyền tống trận vượt giới phía dưới xoáy mây thường thường bởi vì gánh nặng quá mức mà ầm ầm phân giải, xoáy mây sẽ tán loạn ngay tại chỗ.

Mà các bàn tay to do pháp lực biến thành thì khẩn cấp đem linh mạch vượt giới truyền đến đánh vào trong lòng đất đại lục, dùng pháp lực to lớn vô biên đem chúng giam cầm ở trong lòng đất, ép bọn chúng dung hợp với địa mạch rải rác phía dưới đại lục.

Mỗi khi có một linh mạch bị đánh vào trong lòng đất giam cầm lại, đồi núi sông ngòi bề mặt bỗng có thêm một phần sinh cơ bừng bừng, trong núi rừng sẽ tự nhiên mà vậy có linh khí dư thừa nhanh chóng nảy sinh.

Nơi này là Bàn Ngu thế giới, một thế giới khổng lồ tài nguyên của bản thân đã triệt để cạn kiệt, lâm vào kề cận cái chết.

Trừ Tam Nhật Cứu Nguyệt đại biểu bốn nguyên pháp tắc thế giới này, tài

nguyên trên toàn bộ tinh thể của thế giới này đều đã bị khai quật hết, ở trên những tinh thể kia không tìm thấy một viên khoáng thạch có giá trị nữa.

Trên chín đại lục khổng lồ vô cùng cũng không tìm ra một khối linh thạch, không tìm thấy một gốc linh dược vạn năm tự nhiên sinh trưởng.

Đám dị tộc Bàn Ngu thế giới cường đại, bọn họ dựa vào cướp đoạt, dựa vào cắn nuốt như châu chấu, không ngừng từ dị giới đoạt lấy vô số tài nguyên bổ sung vào Bàn Ngu thế giới, do đó mới miễn cưỡng duy trì một tia sinh cơ sức sống cuối cùng của Bàn Ngu thế giới.

Chương 1700: Theo Đuôi Mà Đi

Trên không chín tầng đại lục của Bàn Ngu thế giới, chỗ tầm mắt phàm nhân không thể chạm tới, nơi cực sâu của hồng hoang tinh không, một tòa pháo đài sắt đen toàn thân màu hắc ám, như bị năm tháng tẩy luyện vô số năm lẫn lộn lơ lửng.

Trên tường thành dài rộng ức vạn dặm, tường thành thành trì kim loại cao ngàn dặm trang trí vô số hoa văn cổ xưa mà hoa lệ, ở dưới dấu vết năm tháng loang lổ che dấu, từng pho tượng to lớn mà tinh xảo lặng lẽ đứng sừng sững, trong con mắt hơi nheo lại của bọn chúng lóe ra u quang làm tim người ta đập nhanh.

Vô số thuyền kim loại to nhỏ lui tới tuần tra ở bốn phía thành trì, từng đám đông chiến sĩ Già tộc mặt không biểu cảm chân đạp đĩa kim loại hình tròn lóe ra ánh điện màu đen lui tới qua lại ở trên không thành trì.

Mấy vạn cái truyền tống trận vượt giới đi thông thế giới khác ở trong thành trì lóe lên không dừng, từng cột sáng đâm vào hư không, ở trên không thành trì xé ra mấy vạn cái vòng xoáy hư không lớn nhỏ không đồng nhất. Từ xa nhìn lại, tòa thành trì kim loại màu hắc ám này giống như một miếng pho mát mốc meo, khắp nơi đều dày đặc lỗ thủng to nhỏ.

Tài nguyên chồng chất như núi không ngừng từ trong truyền tống trận vượt giới vận chuyển tới, đột ngột nghe thấy một tiếng vang khổng lồ, một tòa truyền tống trận vượt giới ầm ầm sụp đổ, trận cơ sụp đổ nổ tung, đem thợ thủ công Tu tộc ở phụ cận duy trì đại trận vận chuyển nổ tử thương một mảng lớn.

Rất nhanh một quý tộc Ngu tộc mặc quần áo hoa lệ thở hổn hển cầm một phần quyển trục, chật vật chạy vào một tòa thánh điện to lớn cao vạn dặm chính giữa thành trì. Như một trận gió mát theo bậc thang dốc liên tục chạy như điên mà lên, cuối cùng quý tộc Ngu tộc quỳ gối trước cánh cổng kim loại dày nặng,

trang trí vô số hoa văn hoa hồng hắc ám khát máu.

“Ngu Phần chí cao vô thượng ời, ý chí ngài chúa tể tất cả, ánh mắt ngài thiêu hủy thiên địa, ngài là vĩ đại nhất của vĩ đại, ngài là chí cao nhất của chí cao... Một cái linh mạch loại khổng lồ cuối cùng của Bàn Đaoái thế giới bị chúng ta mạnh mẽ lấy đi, Bàn Đaoái thế giới đã triệt để sụp đổ.”

Một thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm từ sau cánh cổng kim loại truyền đến: “Nhanh như vậy? Nói cách khác... Một đám nô lệ Bàn Đaoái thế giới vốn chuẩn bị vận chuyển đến, cũng theo đó hóa thành tro bụi rồi? Ngay cả mấy vũ cơ ta nhìn trúng cũng đều chết rồi?”

Quỳ ở trên đất Ngu tộc quý tộc trên trán mồ hôi lạnh giống như dòng suối nhỏ giống nhau chảy xuôi xuống dưới, hắc đồn dập nói: “Không, không, người xem trong vũ cơ, chúng ta trước tiên vận đưa tới, nhưng mà nọ vậy một đám dũng mãnh thiện chiến nô lệ, bọn họ xác thực...”

Trầm mặc hồi lâu, Ngu Phần thản nhiên nói: “Đáng tiếc.”

Quý tộc Ngu tộc thật cẩn thận ngẩng đầu lên, khàn khàn cười nói: “Quả thực đáng tiếc, một đám nô lệ đó có thể sinh tồn ở trong Bàn Đaoái thế giới bên bờ sụp đổ, sinh mệnh lực, sức chiến đấu của bọn họ đều vượt qua nô lệ tầm thường rất nhiều, bọn họ sẽ là phó binh cường đại nhất, thật đáng tiếc.”

“Không phải nói đám nô lệ đó.” Ngu Phần thản nhiên nói: “Là người, thực đáng tiếc... Tuy là phế vật, người cũng là một kẻ có chút tác dụng trong phế vật, mấy năm nay, người cũng lập một chút công lao bé nhỏ không đáng kể, nhưng chút công lao đó không thể triệt tiêu sự vô năng của người. Cho nên, thật sự quá đáng tiếc.”

Gương mặt quý tộc Ngu tộc chợt vận vẹo, hắc đang muốn mở miệng lớn tiếng khóc lóc cầu xin tha thứ, trong khe cánh cổng kim loại dày nặng phía trước phun ra một tia lửa nhỏ bé, nhẹ nhàng điểm một cái ở trên con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắc, trong mỗi lỗ chân lông của tên quý tộc Ngu tộc kia đều phun ra ánh

lửa nhỏ bé, trong chớp mắt hắc đã triệt để biến mất ở trong ánh lửa màu đen.

Trong thánh điện khổng lồ, thâm thúy, trên ngai báu như ngọn núi nhỏ, Ngu Phần lơ lơ nửa thân trên thường thức một thanh quyền trượng hoàng kim nho nhỏ, cau mày ngồi ở nơi đó. Một tên nô bộc vô năng chết không thể tạo thành bất cứ dao động nào đối với đạo tâm của hắc, hắc chỉ là đang sâu, tình huống càng ngày càng tệ rồi.

Toàn bộ Bàn Ngu thế giới, từ ba lượng kiếp trước, dân bản xứ Bàn Ngu lãng phí vô độ đã hao hết một tia sinh cơ cuối cùng của Bàn Ngu thế giới, năm tháng dài lâu của ba lượng kiếp qua, Bàn Ngu thế giới đều dựa vào xâm lược, cướp bóc thế giới khác, từ thế giới khác vận chuyển tài nguyên đến bù lại bản thân Bàn Ngu thế giới tiêu hao.

Theo thời gian trôi qua, loại con đường cướp đoạt thế giới khác để kéo dài sinh mệnh Bàn Ngu thế giới hiển nhiên là sắp đi đến điểm cuối rồi.

Đám dân bản xứ Bàn Ngu thế giới vẫn đang điên cuồng tiêu xài, điên cuồng ăn chơi đàng điếm, điên cuồng tìm hoan mua vui, bọn họ chưa thể nhìn thấy nguy cơ lửa sém lông mày phía sau phù hoa giả dối —— Những năm gần đây, Bàn Ngu thế giới cướp đoạt đối với thế giới xung quanh quá mức nghiêm trọng, đã có hơn phân nửa thế giới khác bị Bàn Ngu thế giới chinh phục tiếp cận tử vong, hoặc là đã tử vong.

“Bàn Đoái thế giới, ta nhớ rõ...” Ngu Phần lẩm bẩm trầm thấp: “Đây là thế giới một lượng kiếp rưỡi trước, ta tự mình ra tay chinh phục. Một cái thế giới trung đẳng, thai nghén hệ thống ngũ hành pháp tắc luân chuyển tương đối hoàn thiện. Chỉ chống đỡ một cái lượng kiếp rưỡi, đã không được nữa sao?”

Thần niệm khổng lồ như thủy triều màu đen từ trong thánh điện chen chúc ủa ra, theo mấy trăm cái truyền tống trận vượt giới nháy mắt chui tới thế giới khác đối diện đạo qua một vòng. Một canh giờ sau, thần niệm Ngu Phần cuộn ngược mà quay về như thủy triều xuống, hắc nhú chặt lông mày.

“Những thế giới này, cũng không chống đỡ được bao lâu nữa... Bọn ngu xuẩn kia, bọn hăn lãng phí quá nhiều tài nguyên, bọn hăn sinh sản quá nhiều con cháu, bọn hăn vật cạn đối với tài nguyên quả thực phát rồ... Nếu không phải bởi vì bọn hăn là con cháu của ta, ta thực sự sẽ đích thân thiêu chết bọn hăn.”

Sau khi oán giận vô dụng một phen, Ngu Phần đột nhiên nhú mày.

“Nhưng vừa rồi nhìn thấy là cái gì? Ngu Hoặc muốn làm gì? Thông đạo vượt giới quy mô lớn như thế... Hơn nữa, khí tức tựa như có chút xa lạ?”

“Ủm hừ, Ngu Hoặc, người tên tiểu nhân chỉ biết đùa bỡn lòng người, người và ta chính là hàng xóm thân mật nhất, người có thể giấu người khác, nhưng tuyệt đối không thể giấu được ta. Người... Phát hiện thứ gì tốt sao? Loại khí tức này,... Khí tức đại thế giới hoàn chỉnh?”

“Người phát hiện một đại thế giới mới? Thế này không thể được, thế này tuyệt đối không được. Người cũng không thể độc chiếm chỗ tốt như vậy, một đại thế giới mới, đây là tài phú trân quý thuộc về Bàn Ngu thế giới chúng ta... Ít nhất, cũng nên do người và ta chia sẻ mới đúng. Một đại thế giới mới tinh, ồ, ồ, quá mỹ diệu, không sai, chính là loại khí tức này.”

“Người phải gian nan như thế mới có thể xâm nhập? Cái thế giới đó hẳn ngược và áp chế đối với người cường đến loại trình độ này? Thật sự là một đại thế giới không tồi đâu!”

“Không giỏi cận thân chém giết, người thế mà lại dám lẻ loi một mình buông xuống? Có thể thấy được trình độ nguy hiểm của thế giới này cũng không cao. Nếu ngay cả người cũng dám lẻ loi một mình buông xuống, huống chi là ta?”

Ngu Phần bưng bưng hứng thú đứng dậy, vung hoàng kim quyền trượng trong tay lớn tiếng rít gào: “Chuẩn bị tốt, các con của ta, triệu tập toàn bộ quân đội chuẩn bị lập tức xuất phát. Ta phát hiện một thứ thú vị, con mồi tuyệt vời như vậy, tuyệt đối không thể để người khác phát hiện.”

Hầu như cùng lúc đó, ở trong vài toà thành trì kim loại khác quy mô tương đương với nơi Ngu Phần ở cũng truyền đến tiếng gầm gừ to lớn.

Trên không thành trì Ngu Hoặc ở, bóng người khổng lồ của Ngu Hoặc giãy dụa chen vào một cột sáng truyền tống, ở trong nháy mắt thân hình hẫng biến mất, chín cái bóng người tản mát ra khí tức khủng bố hầu như là đồng thời xuất hiện ở trên không thành trì Ngu Hoặc ở.

Chương 1701: Nối Gót Hàng Lâm

Ngoài thành Lương Chử, ba mươi sáu cái thông đạo vượt giới không lồ kết hợp một thể, thông đạo to lớn đường kính trăm vạn dặm gấp gấp xoay tròn, vô số tia điện màu đen từ trong thông đạo phun ra, tận tình phá hủy, nhiễu loạn thiên đạo một phương hư không này vận hành.

Chí cường giả của một thế giới muốn thông qua thông đạo vượt giới buông xuống một thế giới khác, không đề cập tới hao phí năng lượng và tài nguyên khổng lồ, một cửa ải gian nan nhất là ở bị thế giới buông xuống chủ động phản kích. Dù là có Nguyên Thủy Ma Tôn giúp Ngu Hoặc xua tan thiên đạo ý chí phụ cận, bản tôn Ngu Hoặc vẫn theo bản năng phát động toàn lực, dốc sức mở rộng thông đạo truyền tống.

Đại đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới cùng khí tức thế giới đến từ Bàn Ngu thế giới kịch liệt va chạm, tia sét màu đen cùng từng mảng ánh sáng tốt lành bảy màu kịch liệt va chạm, chỗ hai bên va chạm hư không vỡ nát, vô số vết rách hư không chói mắt không ngừng xuất hiện.

Ngẫu nhiên một vết rách hư không nên thật mạnh trên mặt đất, mặt đất lập tức bị xé ra những cái chiến hào khổng lồ dài đến trăm vạn dặm.

Đột nhiên mấy chục vết rách hư không hầu như là đồng thời hướng tới Lương Chử thành quét qua, vô số quý tộc dị tộc trong thành gào thét khàn cả giọng, chân tay luống cuống bỏ chạy tán loạn. Vô số tòa thần tháp Ngu tộc trong thành Lương Chử đồng thời sáng lên thần quang loá mắt, một kết giới phòng ngự to lớn gào thét trào ra, đem toàn bộ Lương Chử bao phủ ở bên trong.

Trong tiếng ‘Răng rắc’, cấm chế phòng thành của Lương Chử thành ầm ầm vỡ nát, mấy chục vết rách hư không quét ngang toàn bộ thành trì, vô số cung điện lầu các hoa mỹ ụp sụp xuống, Lương Chử thành vừa mới từ trong đám người Cơ Hạo tàn phá bữa bãi hồi phục một chút khí tượng đồ sộ một lần nữa

biến thành chi chít vết thương.

“Thật sự là... Quá tệ!” Phân thân Ngu Hoặc mỉm cười hướng Lương Chủ nhìn một cái, rất bất đắc dĩ dang hai tay lắc lắc đầu: “Các đồng bạn thân ái của ta, bọn họ quả nhiên đã phát hiện bản tôn ta hành động. Chín người, cả thầy chín người, trời ạ, cả thầy chín ông bạn già chuẩn bị mạnh mẽ tiến vào thế giới này.”

Quay đầu nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn, Ngu Hoặc rất nghiêm túc hỏi: “Ma tôn đại nhân tôn kính, ngài xác định, đám dân bản xứ thế giới này, có thể ngăn cản chín đồng bạn của ta liên thủ công kích sao? Ta cũng không muốn để thế giới dồi dào, sinh cơ bừng bừng này rơi vào tay bọn khốn kiếp đó!”

Nguyên Thủy Ma Tôn thâm trầm nhìn Ngu Hoặc một cái, trong mắt hẩn hiện lên một mảng u quang màu máu, thản nhiên nói: “Chín? Nếu thực lực đều tương đương với người mà nói, nếu bọn họ nguyện ý liều mạng, có lẽ có thể liều một cái lưỡng bại câu thương? Ta hy vọng bọn họ dẫn theo đủ nhân thủ tới, nếu không...”

Cười quái dị ‘Hắc hắc’ vài tiếng, Nguyên Thủy Ma Tôn hóa thành một đạo u quang màu đen lao vút lên trời, hẩn hướng về phía Đại Tiểu Vu sơn bay đi: “Ngu Hoặc... Kế hoạch. Để các tộc nhân tham lam kia của người, giúp chúng ta suy yếu những kẻ địch đáng sợ kia. Trong quá trình này, cho dù người chịu chút ủy khuất, người cũng cần nhẫn nại!”

Đồ Linh tôn chủ cười ‘Ha ha’ vài tiếng, hẩn ôn hòa hướng Ngu Hoặc cười nói: “Như vậy, Ngu Hoặc đại nhân tôn kính, từ hôm nay trở đi, ta chính là một thành viên dân bản xứ bị ngài thu phục. Ta sẽ toàn lực phối hợp tất cả hành động của ngài!”

Nhún nhún vai, Đồ Linh tôn chủ mang theo một tia cười tà dị âm u nói: “Nguyên Thủy Ma Tôn không muốn khúm núm nịnh bợ, nhưng với ta mà nói, cái gì tôn nghiêm, cái gì mặt mũi đều là hư vô... Ta chỉ cần lợi ích thực tế! Cho dù người muốn ta quỳ gối trước mặt bọn họ khẩn cầu bọn họ cũng được... Ta đã

sốt ruột không chờ nổi nữa, muốn nuốt gọn linh hồn bọn họ!”

Ngu Hoắc hít một hơi thật sâu, hắc thần nhiên cười nói: “Nhớ, từ giờ trở đi, ta không phải Ngu Hoắc phân thân. Ta là Da Ma Thiên, ta là người thừa kế chính thống nhất Da Ma nhất tộc gia tộc chinh phục thế giới này. Dựa theo pháp điển chí cao của Bàn Ngu thế giới, ta có được quyền chi phối đương nhiên đối với thế giới này.”

Đồ Linh tôn chủ cười, hắc nghiêm túc hướng Ngu Hoắc quỳ lạy, quỳ mọp xuống đất hướng hắc bá lạy hành lễ: “Da Ma Thiên bệ hạ tôn kính, Đồ Linh người hầu thành tín nhất của ngài hướng ngài bày tỏ sự kính trọng...”

Trong mắt hiện lên một mảng tà quang thâm thúy, Đồ Linh tôn chủ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Ngu Hoắc cười lạnh nói: “Nếu người không thể khiến ta nhắm nháp được linh hồn ngọt ngào, cường đại của tộc nhân người, như vậy ta không ngại dùng linh hồn của người để đủ số! Cho nên, Ngu Hoắc đạo hữu, hy vọng chúng ta phối hợp đủ hoàn mỹ không tỳ vết!”

Ngu Hoắc thâm trầm nhìn Đồ Linh tôn chủ một cái, hắc chậm rãi gật đầu nói: “Vì quần thể đại thế giới dồi dào dị thường này... Chúng ta phải liên thủ. Cho nên, chúng ta phối hợp phải hoàn mỹ không tỳ vết.”

Đồ Linh tôn chủ cười. Hắc cười ha ha quỳ gối dưới chân Ngu Hoắc, neho mắt nhìn về phía truyền tống thông đạo càng lúc càng lớn.

Một bàn chân khổng lồ gian nan xuyên thấu truyền tống thông đạo mạnh mẽ xâm nhập Bàn Cổ thế giới, sau là một cẳng chân, một cái đùi, ngay sau đó hơn phân nửa thân thể. Trong truyền tống thông đạo trào ra uy áp cường đại làm người ta hít thở không thông, bản tôn Ngu Hoắc điên cuồng rít gào, hắc rống lên một tiếng hóa thành sét cuồn cuộn, nháy mắt truyền khắp toàn bộ Bàn Cổ mỗ đại lục, chấn động hơn phân nửa hồng hoang tinh không khẽ run rẩy.

Nơi cực tây, trong thanh tịnh thế giới Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân mở ra, hai vị thánh nhân đang ngồi xếp bằng ở dưới cây bồ đề dùng tâm thân giao lưu đột

nhiên nhảy dựng lên, bọn họ kinh hãi kêu: “Thánh nhân? Thánh nhân đến từ Bàn Cổ thế giới? Bọn hắc thật sự không sợ chết, dám xâm nhập Bàn Cổ thế giới?”

Hai người liếc nhau, sau đó cùng cất tiếng cười to, bọn họ hóa thành hai luồng ánh sáng phóng lên cao, nhanh như tia chớp hướng Lương Chữ thành bay tới.

Một vị thánh nhân xâm nhập Bàn Cổ thế giới, đã bị thiên đạo Bàn Cổ thế giới áp chế... Đây quả thực chính là dê con non nớt đưa lên cửa, chỉ cần đem hắc làm thịt, vô luận là cướp đoạt cảm ngộ đại đạo của hắc, hoặc là cướp lấy tiên thiên chí bảo của hắc, đối với Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân mà nói, đây đều là tài phú đưa lên tận cửa!

Nhanh chóng vượt lên trước Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, xử lý bọn ngu xuẩn cầm đầu xông vào đó.

Người ngoài không biết, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân còn không biết chi tiết Bàn Cổ thế giới sao? Vén vén một thánh nhân tới từ bên ngoài, thế này căn bản là đưa đồ ăn tới tận cửa, mau mau xuống tay, vượt ở trước người khác chiếm đi chỗ tốt lớn nhất chứ!

Hao phí hồi lâu, hồi lâu, trong thông đạo vượt giới truyền đến một tiếng linh hồn gàoร้อง thật lớn, bản tôn Ngu Hoắc thở hổn hển được một tầng vàng sáng linh hồn dày nặng bao lấy, gian nan từ trong thông đạo vượt giới chui vào.

Hắc nhìn thoáng qua phân thân đứng ở trên xe kéo, cười lên ‘khà khà’: “Da Ma Thiên, người làm rất tốt. Người đã chuẩn bị mang theo Da Ma gia tộc đầu nhập vào ta, như vậy từ hôm nay trở đi, người chính là thân truyền đệ tử nhỏ nhất của ta, tất cả Da Ma gia tộc người, đều sẽ được ta che chở!”

Phân thân Ngu Hoắc làm bộ làm tịch hướng bản tôn nhà mình lễ bái: “Ngu Hoắc thánh tổ chí cao vô thượng, ta...”

Một câu còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy liên tục chín tiếng nổ vang thật lớn

truyền đến, trong thông đạo vượt giới trên bầu trời đột nhiên thò ra chín bàn tay khổng lồ màu đen, bọn họ tóm lấy mép thông đạo vượt giới dùng sức xé, chỉ nghe tiếng vang ‘Rắc rắc’ không ngừng, chín cánh tay đen sì gian nan thò vào Bàn Cổ thế giới.

Sau đó, liên tục chín tiếng rống mừng rỡ như điên chấn động tới mức trời sụp đất nứt.

Chương 1702: Liên Thủ Cường Bức

Khi Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân cách Lương Chủ thành còn hơn ức dặm, sắc mặt sư huynh đệ hai người chợt biến đổi, không nói hai lời xoay người bỏ đi.

Chỉ bản tôn Ngu Hoặc buông xuống, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân có thể dạy dạy hẩn cẩn thận, để hẩn hiểu chân lý bảo mệnh tuyệt đối đừng lẻ loi một mình đi ‘nơi xa lạ’. Nhưng trừ Ngu Hoặc, thế mà còn có chín hơi thở cấp thánh nhân đồng thời xuất hiện, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân bị dọa tới mức đạo tâm co lại thành một cục, bất chấp mặt mũi hốt hoảng chạy trốn.

“Bàn Ngu thế giới, sao có thể như thế...” Hoa đạo nhân lông mày giật giật, trong mắt lóe lên u quang bảy màu, hẩn thiếu chút nữa lại không khống chế được Vực Ngoại Thiên Ma trong cơ thể, thiếu chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma.

“Bàn Ngu thế giới, phải như thế...” Một gương mặt sầu khổ của Mộc đạo nhân trở nên càng thêm đau khổ, khóe mắt hẩn sụp xuống, khóe miệng hầu như buông đến trên cằm, vẻ mặt cay đắng hẩn lẩm bẩm trầm thấp: “Dựa theo những năm gần đây các đồ nhi của chúng ta khai ra, thế giới Bàn Ngu thế giới chinh phục đã lấy hàng trăm vạn để tính, tài nguyên khổng lồ như thế, cung cấp nuôi dưỡng trăm thánh nhân cũng đủ.”

Hoa đạo nhân không hé răng nữa. So sánh với Bàn Ngu thế giới, Bàn Cổ thế giới coi như đại thế giới ‘thanh xuân non nớt’, Bàn Cổ thế giới càng chưa có thói quen hướng ra phía ngoài điên cuồng mở rộng, cướp đoạt. Bàn Ngu thế giới có thể cướp đoạt tài nguyên mấy trăm vạn thế giới cung cấp nuôi dưỡng bản thân, đại năng cấp bậc thánh nhân trong bọn họ số lượng nhiều một chút cũng là chuyện đương nhiên.

Chỉ là loại cảm giác này thực sự không đủ tốt. Hoa đạo nhân sắc mặt âm u, không dám giao thủ, chỉ cảm ứng được hơi thở của đối phương đã bị dọa đến mức bỏ trốn mất dạng, làm một trong mấy đại năng tồn tại đứng đầu Bàn Cổ thế

giới, Hoa đạo nhân cảm thấy da mặt nóng rát rất khó chịu.

Ngoài thành Lương Chử, Ngu Hoặc phân thân ‘sợ tới mức’ kêu một tiếng quái dị, chập vật vụn phần quỳ rạp xuống đất.

Đồ Linh tôn chủ thì bày ra một tư thế trung thành bảo vệ chủ nhảy dựng lên, hấn cầm hoàng kim quyền trượng cực lớn chắn trước mặt Ngu Hoặc phân thân, hướng tới thông đạo vượt giới càng lúc càng lớn trên trời lớn tiếng quát: “Da Ma Thiên bệ hạ chớ hoảng, có nô tỳ ở đây, không ai có thể thương tổn người mày may!”

Trong mồm hò hét khẩu hiệu chính nghĩa lăm liết, Đồ Linh tôn chủ ánh mắt sáng ngời nhìn chín cái bàn tay to dần dần xâm nhập Bàn Cổ thế giới.

Mỗi một cái bàn tay to khí tức đều khác biệt, hiển nhiên chia ra thuộc về chín vị đại năng chí cao, chín vị đại năng cấp thánh nhân. Đồ Linh tôn chủ kích động tới mức thân thể cũng đang kịch liệt run rẩy, nếu có thể cắn nuốt chín vị này... Không, cho dù chỉ là linh hồn một nửa số người trong đó, hẳn có thể trở nên mạnh bao nhiêu?

Nếu có thể cắn nuốt linh hồn một nửa số người trong đó, trong mắt Đồ Linh tôn chủ chợt lóe một mảng ma quang hung tàn, gian trá—— tới lúc đó, cái gọi là mình ước với Nguyên Thủy Ma Tôn, với Ngu Hoặc tất cả đều là thứ không bằng rầm chó, hẳn sẽ lập tức trở mặt cắn nuốt Nguyên Thủy Ma Tôn và Ngu Hoặc, đem Bàn Cổ thế giới biến thành một cái chuồng gia súc thật lớn, nuôi dưỡng nhân tộc coi là đồ ăn!

Linh hồn tuyệt vời, lực lượng cường đại, hai tay Đồ Linh tôn giả nắm chặt quyền trượng hoàng kim, mười ngón bóp ra dấu tay thật sâu trên quyền trượng.

“Ngu Hoặc, bằng hữu của ta, người thế mà lại hướng chúng ta che giấu tin tức về thế giới này, điều này thật sự làm chúng ta quá đau lòng.”

“Đúng vậy, thế giới sinh cơ bừng bừng như thế, thế giới này mở mới bao lâu?

Chưa bao lâu nhi? Thế giới phi thường trẻ tuổi! Đặc biệt là rộng lớn như thế, khổng lồ như thế, thế giới bốn nguyên của nó... Ồ, thế mà lại là thế giới nguyên thai so với Bàn Ngu thế giới càng cường đại hơn diễn hóa mà thành!”

“Chết tiệt, thế giới tuyệt vời như vậy, ai cũng đừng nghĩ độc chiếm! Ta phải chiếm một phần! Ai nếu không phục, thì phân một cái cao thấp với Ngu Tê (kích) ta!”

Chín thanh âm to lớn mà lại cường đại đang điên cuồng rống giận rít gào.

Bọn họ chỉ có một cái tay chính thức xâm nhập Bàn Cổ thế giới, nhưng bọn họ có thể rõ ràng cảm nhận được Bàn Cổ thế giới chất chứa linh lực vô biên, chất chứa sinh cơ vô tận. Càng làm bọn họ kinh ngạc than thở là, bọn họ từ Bàn Cổ thế giới cảm nhận được tạo hóa chi cơ mệnh mông như biển!

Tạo hóa lực, lực lượng trân quý nhất, lực lượng thần kỳ nhất trong Hồng Mông hỗn độn, tất cả tồn tại hữu hình vô hình có thể bị người ta cảm giác, đều bởi vì tạo hóa lực mà sinh, đây là bốn nguyên của vô số thế giới, đây là căn nguyên của vô số sinh linh. Tạo hóa lực một thế giới có được càng nồng hậu, thì chứng minh thế giới này có được tương lai càng thêm sáng sủa, có thể có được tương lai càng thêm rộng lớn phức tạp.

Tạo hóa lực của Bàn Cổ thế giới, ít nhất gấp Bàn Ngu thế giới vạn lần trở lên!

Chí cao đại đạo của Bàn Ngu thế giới là hủy diệt, là giết chóc, là các loại âm mưu quỷ kế, các loại năng lượng mặt trái diễn sinh mà thành đạo. Các đạo tiêu cực đến cực điểm này ở ngày thường cho dù là đối với tồn tại cấp thánh nhân như Ngu Tê, cũng là một loại gánh nặng cực lớn.

Tạo hóa lực có thể khiến thánh nhân đỏ mắt, chỉ cần cắn nuốt đủ tạo hóa chi cơ, tu vi đạo hạnh của bọn họ, tu vi thánh thể của bọn họ, tất cả của bọn họ đều sẽ xảy ra biến hóa long trời lở đất, có được vô số khả năng biến hóa.

Cảm nhận được tạo hóa lực gần như vô cùng vô tận của Bàn Cổ thế giới, Ngu Tê cầm đầu chín đại Bàn Ngu thánh nhân thật sự điên cuồng rồi.

Bọn họ không tiếc trả giá thúc dục pháp lực, điên cuồng xé rách thông đạo vượt giới, không tiếc phí tổn mở rộng thông đạo vượt giới, hao phí hồi lâu, bọn họ rốt cuộc mạnh mẽ đem thân thể của mình chen vào Bàn Cổ thế giới, khiến bản tôn của mình triệt để buông xuống.

Chín đại thánh nhân đồng thời buông xuống, thiên đạo ý thức của Bàn Cổ thế giới nhất thời điên cuồng.

Vô số tia sét giống như mưa sao băng đầy trời gào thét rơi xuống, mang theo khí tức khủng bố hủy thiên diệt địa hướng chín đại thánh nhân nghiền ép xuống.

Chín đại thánh nhân mặt âm trầm liên thủ ngăn địch, bọn họ tế ra tiên thiên chí bảo áp đáy hòm của mình, lực lượng chín người nối liền làm một thể, đau khổ ngăn cản thiên đạo ý thức của Bàn Cổ thế giới cản trở.

Lôi kiếp giăng co một ngày một đêm, khí tức chín đại thánh nhân càng lúc càng mỏng manh, thời điểm cuối cùng mây tan mưa tạnh, chín đại thánh nhân mang theo nụ cười quỷ dị đáp ở bên người Ngu Hoặc, đem hắc bao vây lại. Khí tức của bọn họ trở nên nhỏ yếu đi nhiều, thực lực bọn họ hiện nay giữ lại nhiều nhất là không đến một phần mười thực lực đỉnh phong của mình, đây là thiên đạo ý thức Bàn Cổ thế giới áp chế đối với bọn họ.

Chín đại thánh nhân cũng chưa để tâm khôi phục thực lực, bọn họ vây quanh Ngu Hoặc, đồng thời cười lên quái dị ‘ha ha’.

“Ngu Hoặc, ngươi phải cho chúng ta một câu trả lời!”

“Ngu Hoặc, ngươi biết Bàn Ngu thế giới lâm vào nguy cơ sinh tử hay không, ngươi thế mà lại muốn độc chiếm một cái đại thế giới tuyệt vời như vậy!”

“Ngu Hoặc, thế giới này ngươi là độc chiếm không trôi dẫu, chúng ta tuyệt

đôi không cho phép người độc chiếm lợi ích của thế giới này.”

“Ngu Hoặc... Trời ạ!”

Ngu Phần đột nhiên rống lớn lên, một cái bánh xe lửa trong ngoài chín tầng ở đỉnh đầu hắt phóng lên cao, trong bánh xe lửa cả mảng lớn ánh lửa phun trào ra, trong ánh lửa hừng hực một bộ quang ảnh Hồng Mông hỗn độn thật lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lấy Bàn Cổ thế giới làm trung tâm, bốn phương tám hướng, cao thấp trái phải, thế giới lớn nhỏ nhiều như sao trời lẳng lẳng lơ lơ ở trong hỗn độn, các thế giới này đều rạng rỡ tỏa sáng, tràn ngập hơi thở sinh mệnh, tràn ngập sức sống sinh mệnh!

Nhìn thoáng qua, tổng lượng thế giới quần thể đại thế giới quanh Bàn Cổ thế giới có được đâu chỉ trăm vạn?

“Ngu Hoặc, người nếu không cùng hưởng lợi ích nơi này với chúng ta, chúng ta hôm nay sẽ khiến người triệt để ngã xuống!”

Trong mắt chín đại thánh nhân lóng lánh hào quang hung tàn, hung tợn hướng Ngu Hoặc ép sát một bước lớn.

Chương 1703: Oa Linh Nhân Tình

Thái Dương Giới, một bộ Tạo Hóa Linh Quyết biến ảo khó dò, thần diệu vô cùng trong tay Oa Linh rốt cuộc thi triển hoàn thành.

Cửu đỉnh nóng hôi hổi, toàn thân phóng ra sóng nhiệt cuộn cuộn, mặt ngoài đại đỉnh đồi núi sông suối, thần thú thần cầm, thiên thần thủy quỷ, hoa diêu trùng ngư các loại hình vẽ hoa văn lóe lên bất định, trong uy nghiêm hào phóng càng mang theo thần bí thần thánh gấp trăm lần.

Áp lực cuộn cuộn khiến người ta không thở nổi, ngay cả Oa Linh đối mặt uy áp khủng bố cửu đỉnh tự nhiên tản mát ra, cũng không khỏi tùy tay bắt một cái pháp ấn phát ra một đạo cấm chế, lúc này mới chặn được lực lượng khổng lồ của cửu đỉnh.

Tự Văn Mệnh khoanh chân ngồi ở trong cửu đỉnh, khí tức chín cái đỉnh lớn hòa hợp một thể hoàn mỹ với hắc, bản mạng vu tinh lực của hắc sau khi trải qua cửu đỉnh tăng phúc phóng ra, hóa thành một ngọn núi lớn vạn trượng nguy nga dị thường lơ lửng ở đỉnh đầu hắc. Toàn thân ngọn núi lớn bốc lên thổ khí, từng luồng khí màu vàng đất như con rồng khổng lồ gào thét ra ra vào vào trên ngọn núi lớn, dẫn tới hư không xung quanh chấn động không thôi.

‘Thùng thùng thùng’ liên tục chín tiếng vang lớn truyền đến, hư không Thái Dương Giới bị cửu đỉnh đánh ra chín lỗ thủng thật lớn, chín luồng thổ khí nồng đậm đến từ Bàn Cổ mỗi đại lục giống như trời long đất lở quay cuồng mà đến, không ngừng rót vào thân thể Tự Văn Mệnh.

Thân thể Tự Văn Mệnh khẽ run lên, chín luồng thổ khí không ngừng dung nhập thân thể hắc, thúc đẩy thân thể hắc cấp tốc cường đại, cường hóa.

Cơ Hạo từng đem bản vẽ toàn bộ kinh lạc, khí huyết kinh lạc cơ thể người giao cho Tự Văn Mệnh, giờ phút này được luồng thổ khí cuộn cuộn đó tăng viện, Tự Văn Mệnh tự nhiên mà vậy bắt đầu trùng kích mạch lạc, khí huyết

quanh thân, trong cơ thể hần từng cái mạch lạc nhỏ bé nhất được mở ra, từng cái khí huyết nhỏ bé nhất được mở ra.

Nhiều điểm tinh quang màu vàng đất lóe lên bất định ở trong cơ thể Tự Văn Mệnh, kinh lạc, khí huyết toàn thân hần hoàn toàn mở ra, thân thể hần được vô cùng vô tận thổ khí tẩm bổ, dần dần trở nên long lanh trong suốt như đá quý màu vàng rạng rỡ tỏa sáng.

Tự Văn Mệnh càng vận động bí pháp rèn luyện thần hồn Cơ Hạo truyền thụ, thần hồn lực của hần được lực hậu thổ rèn luyện, tẩm bổ, lực lượng linh hồn đang cấp tốc tăng lên, trong chớp mắt đã trở nên cường đại hơn Đại Vu nhân tộc bình thường vạn lần có thừa.

Đổi thành Vu Đế nhân tộc khác, giờ phút này sớm có thể thuận nước dong thuyền dẫn dắt bản mạng vu tinh, đem bản mạng vu tinh phong ấn ở trong cơ thể, xuôi chèo mát mái tấn thăng Vu Thần. Nhưng Tự Văn Mệnh chưa tác động bản mạng vu tinh, mà là tiếp tục đầm trụ cột, cường hóa thân thể từng tầng một, cường hóa nguyên thần từng tầng một.

Cảnh giới của hần vẫn bảo trì ở Vu Đế đỉnh phong không chút dao động, nhưng thực lực của hần lại ở dưới vô cùng vô tận thổ khí tẩm bổ nhanh chóng tăng lên, dần dần tới gần cảnh giới Vu Thần.

Người ngoài tuyệt đối không có khả năng làm được như vậy, chỉ có Tự Văn Mệnh mượn dùng lực lượng cửu đỉnh phong tỏa quanh thân, trấn áp lực lượng hùng hồn muốn trào ra trong cơ thể, lúc này mới có thể ở cùng lúc duy trì cảnh giới không thay đổi, gần như vĩnh viễn tăng lên lực lượng của mình.

Cảnh giới Vu Đế, thực lực Vu Thần, phối hợp cửu đỉnh uy năng vô biên, trừ Cơ Hạo cũng nắm giữ trọng bảo không dễ cập tới, nay Tự Văn Mệnh có thể xưng là cao thủ số một nhân tộc, trừ phi các Nhân Hoàng đời trước thăng cấp cảnh giới Vu Thần nhiều năm ra tay, trừ phi bản tôn bọn họ quay về Bàn Cổ thế giới, nếu không trong nhân tộc Bàn Cổ... Thậm chí là trong Bàn Cổ tam tộc,

cũng khó tìm được địch thủ cho Tụ Văn Mệnh.

Không còn vô lượng công đức, chưa đột phá trở thành Vu Thần ‘phi nhân loại’, Tụ Văn Mệnh thực lực được tăng lên cực nhiều quanh thân quay cuồng khí tức lực lượng mệnh môn, nhưng khí tức của hắn lại là tự nhiên, đạm bạc như thế, khí tức của hắn tuy cường đại, lại cho người ta một loại cảm giác thật sự, chân thực.

Hắn chính là một ‘nhân tộc’ thuần túy, so với Vu Đế nhân tộc tầm thường cường đại hơn rất nhiều, nhưng hắn vẫn là một con người thuần túy.

Từ thân thể đến linh hồn, từ linh trí đến lục phủ ngũ tạng, Tụ Văn Mệnh vẫn là một con người thuần túy, đại nam nhân không chút tạp chất.

“Cuối cùng đã thành công!” Tụ Văn Mệnh tua tủa râu cười ha ha mở mắt, trong mắt hắn hai luồng thần quang màu vàng đất phun ra xa mười mấy trượng, hư không ven đường run rẩy ‘Rắc rắc’, chỗ thần quang chiếu rọi, trọng lực tự dừng gia tăng trăm vạn lần có thừa.

Chỉ riêng trọng lực thần thông này, Tụ Văn Mệnh liếc mắt một cái có thể trừng mắt chết vô số kẻ địch không chịu nổi trăm vạn lần trọng lực.

“Cuối cùng đã xong việc.” Oa Linh vỗ vỗ bàn tay, vẩy vẩy mồ hôi và tro bụi không tồn tại trên tay, lấy ra một cái khăn tay trắng bóc tỉ mỉ lau lau kẽ ngón tay của mình, nghiêm túc đem ngón tay lau sáng tới mức có thể soi gương.

Buông khăn tay xuống, Oa Linh vung lên cái đuôi thật dài, ở bên người nàng khoanh thành một vòng tròn chất chứa vô số ý nghĩa thâm ảo. Nàng khom lưng, nheo mắt nhìn Cơ Hạo cười hỏi: “Tiểu gia hỏa, nhớ kỹ một bộ Tọa Hóa Linh Quyết này chưa?”

Cối xay đại đạo lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, mâm hủy diệt tối như mực và mâm tọa hóa tỏa ra linh quang xoay tròn ngược hướng, trong thông thả xoay tròn ẩn chứa đại đạo diệu lý cực kỳ huyền diệu, thỉnh thoảng có từng đạo khí tức lực

lượng thuần hậu làm người ta kinh hồn táng đảm từ giữa hai cái mâm tròn khuếch tán ra.

“Ghi nhớ toàn bộ, lĩnh ngộ hai thành rười.” Cơ Hạo mở mắt, một mắt hấn tối đen như mực, một mắt tản ra linh quang, đạo mâu chính giữa mi tâm thì tỏa ra kim quang, chín vầng mặt trời tề tụ mi tâm đạo mâu của hấn, phát ra ánh sáng mạnh mẽ khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Cối xay đại đạo dần dần lệch đi, dần dần từ đỉnh đầu Cơ Hạo đổ nghiêng về phía sau lưng hấn, cuối cùng cối xay to lớn lảng lạng lơ lửng ở phía sau hấn, như bánh xe ánh sáng công đức sau đầu thần phật, huyền ảo vô cùng, tràn ngập vô số sự huyền diệu và uy nghiêm.

“Ghi nhớ hết không tính là gì... Lĩnh ngộ hai thành rười?” Khuôn mặt tuyệt đẹp của Oa Linh cứng ngắc trong nháy mắt, nàng giống như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo một cái, vươn ngón tay hung hăng búng một phát trên đầu hấn: “Ai u, thực sự thông minh như vậy? Vũ Dư đạo nhân gặp vận may rồi... Tọa Hóa Linh Quyết của ta...”

Oa Linh muốn nói chút gì đó, nhưng nàng lắc đầu, không hé răng.

Cái gọi là Tọa Hóa Linh Quyết của nàng, thực ra chính là tọa hóa chi đạo của Bàn Cổ thế giới, là đại đạo căn bản vô số sinh linh Bàn Cổ thế giới sinh sản sinh lợi, lại đại đạo căn nguyên Hồng Mông hỗn độn hư không có thể muôn sắc muôn vẻ như vậy. Cơ Hạo ở trong thời gian như thế, thế mà thông qua đối chiếu với hủy diệt đại đạo, đã lĩnh ngộ hai thành rười tọa hóa đại đạo...

Dưới Oa Linh, Cơ Hạo tuyệt đối là người lĩnh ngộ tọa hóa đại đạo số một Bàn Cổ thế giới!

Đôi môi hồng nhuận mấp máy hồi lâu, Oa Linh nghiêng đầu liếc Cơ Hạo hồi lâu, rốt cuộc nàng hung hăng vươn tay, véo tai Cơ Hạo ba cái, búng đầu hấn bảy lần, hung hăng giựt tóc của hấn năm lần. Vốn nàng còn muốn véo khuôn mặt Cơ Hạo để hấn nhăn mặt, nhưng đột nhiên quay đầu thấy được Tự Văn Mệnh còn

đó, Oa Linh lúc này mới phẫn nộ dừng tay.

“Ài, tiện nghi Vũ Dư đạo nhân rồi.” Oa Linh đứng thẳng, dùng một cái khăn lụa buộc lại mái tóc dài trên đầu, thản nhiên cười nói: “Vậy, người nợ ta một cái nhân tình, mau trả... Hì hì, thừa dịp ta còn nhớ rõ chuyện lúc này, người mau đem nhân tình trả ta.”

Cơ Hạo khẽ nhú mày, đứng dậy bất đắc dĩ hướng Oa Linh cúi đầu hành một lễ: “Ngài muốn?”

Oa Linh khẽ bĩu đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng dịu dàng nói: “Đông công thành một phương thiên đế, Tây mỗ thành Dao Trì Kim Mẫu, ta hạ chiếu lệnh, người lấy danh thiên đế phụ họa một tiếng là xong việc.”

Chương 1704: Nhân Tình Khó Chịu

Theo lời Oa Linh nói, hai cái bóng người lặng yên từ phía sau nàng hiện lên.

Đông công, hình dạng gốc cổ tùng, khí chất cổ sơ, mặc áo rực rỡ, tay cầm hai cái thước, quanh thân đạo khí quanh quẩn, đỉnh đầu một luồng thanh khí bốc lên cao mấy chục trượng, ở đỉnh đầu hóa thành vân tràng dạng cỏ linh chi, bên trên nâng mấy chục món tiên thiên linh vật kỳ quang mơ hồ, mỗi một món bảo vật đều tản mát ra pháp lực dao động dị thường cường đại.

Tây mẫu, mạnh mẽ xinh đẹp, khí tức linh động, khác với Đông công nhàn tản đạm bạc, quanh thân Tây mẫu đều tràn đầy sinh mệnh lực mệnh môn sôi trào. Nàng đứng ở bên người Đông công, nheo mắt tò mò nhìn Cơ Hạo, mái tóc dài trên đầu không gió tự động, ở sau đầu nàng nhẹ nhàng đong đưa, thỉnh thoảng phát ra tiếng xé gió ‘Bốp bốp’.

Khác với Đông công bộ dáng tiên phong đạo cốt, trên người Tây mẫu không có quá nhiều dị triệu loá mắt.

Nhưng Cơ Hạo có thể mơ hồ cảm nhận được, ở phía sau Tây mẫu có một cánh cửa vô hình tồn tại. Cánh cửa đó cho Cơ Hạo cảm giác phong cách cổ xưa mà thâm thúy, tràn ngập cảm giác thần bí khó lường, thần niệm hơi tới gần một chút, liền cảm nhận được lực lượng căn nuốt như vòng xoáy.

Ở phía sau cánh cửa đó cất giấu lực lượng đáng sợ mãnh liệt như núi lửa, cương mãnh tựa sao băng. Cơ Hạo mơ hồ cảm giác, nếu cánh cửa kia phía sau Tây mẫu mở ra, lực lượng từ trong đó bộc phát ra, tuyệt đối sẽ vượt qua uy năng của mấy chục món tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo ở đỉnh đầu Đông công có được.

Đông công, Tây mẫu cho người ta cảm giác cực kỳ cường đại, thậm chí Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, bọn họ tuyệt đối là đại năng ở cấp độ của Oa Linh.

Nhưng bọn họ trên khí tức tựa như lại có một số tỳ vết nào đó tồn tại, giống như đồ sứ tinh xảo đẹp đẽ nhất bị người ta không cẩn thận va đập ra vết nứt, tuy thoạt nhìn vẫn là tuyệt phẩm bảo quang mơ hồ, xa hoa cái thế, nhưng cẩn thận nhìn kỹ, mới phát hiện các tia vết rạn như có như không, đã làm tổn hại thật lớn giá trị của nó.

“Hai vị tiền bối, tiểu tử Cơ Hạo ở đây có lễ!” Cơ Hạo nghiêm nghị hướng Đông công, Tây mỗ hành một lễ.

Cảm xúc hân hoan trào. Yêu cầu Oa Linh đưa ra như một tia sét, hung hăng đánh ở đỉnh đầu của hắn. Đông công là thiên đế, Tây mỗ là Dao Trì Kim Mẫu, điều này làm Cơ Hạo chợt nhớ tới rất nhiều thứ, rất nhiều thứ hắn sớm đã cố ý quên đi.

Thiên đế thì thôi, nay thiên đình trống trơn, ngũ phương thiên đế cũng chỉ có một mình Cơ Hạo. Cho dù có long tộc Ngao Bạch, phượng tộc Thanh Tường các dự khuyết, số lượng thiên đế vẫn không đủ. Để Đông công tấn vị thiên đế, Cơ Hạo cũng không có bất cứ ý kiến gì.

Trái lại là cái Dao Trì này.

Trong đầu Cơ Hạo nhanh chóng hiện lên bản đồ địa lý địa hình khổng lồ của thiên đình. Dao Trì, Dao Trì kéo dài ức vạn dặm, có thể xưng là thiên đình linh huyết, là nơi tập trung mấu chốt nhất vô số linh mạch lớn nhỏ của thiên đình. Năm giữ Dao Trì, liền nắm giữ trên sáu phần mười linh khí của thiên đình, tầm quan trọng của nó có thể nghĩ mà biết.

Trong đầu chợt phát lên, chợt tan biến vô số ý niệm, Cơ Hạo tươi cười thân thiện hướng Đông công, Tây mỗ hành lễ nói: “Có hai vị tiền bối nhập chủ thiên đình, đó là chuyện may mắn.”

Đông công mỉm cười, hướng Cơ Hạo khẽ gật đầu: “Cơ Hạo đại đế khách khí rồi.”

Đông công còn chưa dứt lời, Tây mỗ đã hào sảng ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, địa cung khổng lồ bị chấn động tới mức kịch liệt lay động, tiếng gầm gừ như sét đánh, chấn động tới mức lỗ tai Cơ Hạo nổ vang một trận. Tây mỗ lắc đầu, cười ‘hì hì’ nói: “Bớt làm bộ làm tịch. Chúng ta bị thương nặng, bị mạnh mẽ đánh tụt cảnh giới, nhiều năm chưa thể khôi phục, tiếp tục kéo dài thêm, sợ là đạo cơ cũng phải bị hao tổn.”

Thở dài một tiếng, Tây mỗ vỗ một chưởng vào trên vai Cơ Hạo.

‘Oành’ một tiếng trầm nặng, một lực lượng khổng lồ ép xuống, Cơ Hạo vững vàng thừa nhận một đòn nặng nề có thể so với tinh thể rơi rụng đó, thân thể không dao động. Bàn tay Tây mỗ đặt ở trên vai Cơ Hạo, kinh ngạc nhìn thoáng qua Cơ Hạo như không có việc gì, không khỏi kinh hãi nói: “Thân thể thật cứng. Cơ Hạo à, cái gọi là thiên đế, cái gọi là Dao Trì Kim Mẫu, nói trắng ra là, chúng ta mượn dùng khí vận thiên đình chữa thương.”

Lắc lắc đầu, Tây mỗ hướng Đông công chỉ chỉ, cười ‘khà khà’ một tiếng: “Lão gia hỏa này da mặt mỏng, cảm thấy việc này mất mặt, không muốn nói ra khỏi miệng. Ta lại không kiêng kị những cái này, Dao Trì chính là nơi thiên đình linh khí nồng đậm nhất, ta chính là đi chữa thương!”

Cơ Hạo liền cười. Hắn nhìn nhìn Đông công, vị lão nhân gia này vẻ mặt có chút mất tự nhiên, rất hiển nhiên lời Tây mỗ nói khiến hắn có chút mất tự nhiên.

“Đã là chữa thương, thiên đình nhiều năm trống rỗng vô chủ, lấy thực lực của hai vị tiền bối, lúc nào đi vào chữa thương cũng được, vì sao phải đợi tới hôm nay?” Cơ Hạo rất khó hiểu hỏi Tây mỗ.

Oa Linh thở một hơi thật dài, nàng hướng ngoài địa cung nhìn một cái, thần nhiên nói: “Chỉ Dao Trì linh khí, sao có thể trị khỏi thương thế của hai vị đạo hữu chứ? Muốn chữa thương, nhất định phải đem khí vận bản thân hòa hợp một thể với thiên đình. Nhưng hai vị đạo hữu đều là người thanh tịnh, hì hì, không bị ép đến cực hạn, bọn họ làm sao nguyện ý trêu vào một thân thị phi phiền toái?”

Cơ Hạo gật gật đầu, một thân thị phi phiền toái? Tuy không phải quá rõ ràng, nhưng tựa như có chút đạo lý.

Tuy không hiểu trong đó rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật không thể giải thích, nhưng lấy thần thoại truyền thuyết Cơ Hạo kiếp trước biết đến xem, cái này thật đúng là một vòng xoáy phiền toái to lớn, người đứng đắn ai muốn xen vào chứ?

Trong lòng khê giật giật, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Đã như vậy, nên sớm không nên muộn, không bằng lập tức động thủ?”

Từ chỗ Oa Linh học được Tạo Hóa Linh Quyết, thiếu nhân tình cực lớn, nhân tình này là nhất định phải trả. Cho nên Oa Linh muốn đưa Đông công, Tây mỗ vào thiên đình, Cơ Hạo hoàn toàn không có tư cách ngăn cản, cũng không có lý do ngăn cản, càng không có cái cớ ngăn cản.

“Không vội, không vội!” Oa Linh cười đến mức nheo mắt, trong mắt lóe lên một chút thần quang thâm thúy. Nàng hướng Tự Văn Mệnh dặn dò hai câu, để hần mau chóng làm quen lực lượng cửu đỉnh, sau đó vung tay phải, trực tiếp xé rách hư không mang theo Cơ Hạo, Đông công, Tây mỗ đi tới thiên đình.

Vung tay lên một lần nữa, Ngao Bạch, Thanh Tường bị Oa Linh trực tiếp lôi ra.

Thời điểm hai người bị ù ù cạc cạc lôi ra, trên mặt đều mang theo một tia kinh hãi, nhưng thấy được Oa Linh, Đông công, Tây mỗ, khuôn mặt hai người đồng thời kịch liệt giật giật, không làm sao được hướng Oa Linh cúi đầu hành lễ thật sâu.

“Được rồi, không nói nhảm nữa.” Oa Linh tươi cười hướng dùng mũi nhọn cái đuôi dài điểm điểm ngực Ngao Bạch và Thanh Tường: “Các người muốn trở thành thiên đế, giúp long phượng hai tộc nắm giữ thiên đạo vận chuyển, không phải vậy sao! Nhưng công đức lực của các người không đầy đủ, muốn trở thành thiên đế, cũng không đơn giản như vậy.”

Ngao Bạch khẽ biến sắc, hần cười khổ nói: “Oa Linh tiền bối xin nói thẳng!”

“Vậy, vậy, vậy cứ việc nói thẳng?” Oa Linh nheo mắt khẽ cười nói: “Ta dẫn động thiên đạo, sắc phong hai tiểu gia hỏa các người làm thiên đế, nhân tình này... Các người chuẩn bị trả thế nào đây?”

Sắc mặt Ngao Bạch, Thanh Tường trở nên cực kỳ quái dị.

Nhân tình của Oa Linh, cái này không dễ nợ đâu. Bọn họ thà rằng giao tiếp với Cơ Hạo, thà rằng Cơ Hạo từ trên tay bọn họ bắt chẹt sức người, sức của nhiều hơn, bọn họ thực không muốn giao tiếp với Oa Linh!

Bọn họ thậm chí thà rằng trêu chọc Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân mấy vị đại năng này, bọn họ tuyệt không muốn giao tiếp với Oa Linh! Không thể trêu chọc, không đắc tội nổi.

Nhưng khi Oa Linh tự mình tìm tới cửa... Ngao Bạch, Thanh Tường cười khổ cúi đầu xuống thật sâu: “Ngài làm chủ tất cả là được.”

Chương 1705: Chúc Dung Lên Trời

Cơ Hạo cấp tốc xuyên qua ở trong hư không.

Mặt trời chiếu khắp đại địa, trong ánh mặt trời tràn ngập mơ hồ có thể thấy được các tia sợi tơ màu vàng như thực chất như ẩn như hiện. Trên Bàn Cổ mỗ đại lục, phàm là sinh linh tắm rửa ánh mặt trời, không một ai có thể chạy thoát các sợi tơ màu vàng đó tập trung.

Từng tia sáng màu vàng tự nhiên cũng chiếu rọi ở trên đại lục Nam Hoang ngày xưa, trong rừng rậm nguyên thủy rậm rạp, cành lá thật dày chặn ánh mặt trời bình thường, nhưng không cách nào ngăn trở các sợi tơ màu vàng kỳ dị, chất chứa đại đạo pháp tắc trong ánh mặt trời. Từng sợi tơ vàng xuyên thấu cành lá thật dày, không muốn để ai biết rơi ở trên người vô số sinh linh.

Trong mi tâm đạo mâu của Cơ Hạo chín vầng mặt trời chói chang lóe lên, thần niệm khổng lồ theo vô số sợi tơ vàng trong hư không kéo dài đi, nhất cử nhất động của vô số sinh linh trên đại lục Nam Hoang đều ở trong sự nắm giữ của hắn.

Hắn nhìn thấy trên đỉnh Chúc Dung, Chúc Dung thị ngời ngay ngắn ở trên ngai báu ngưng tụ từ lửa, ở cao nhìn xuống quan sát thủ lĩnh vô số bộ tộc Nam Hoang.

Hắn nhìn thấy vô số con dân bộ tộc Nam Hoang đang điên cuồng khai thác mỏ quặng trong lòng đất, khoáng thạch quý hiếm chồng chất như núi không ngừng đưa đi đỉnh Chúc Dung.

Hắn nhìn thấy từng đám đông quân đội dị tộc xuyên qua ở trong rừng rậm Nam Hoang, không kiêng nể gì săn bắt con dân bộ tộc, đem bọn họ đưa vào chiếc thuyền bay khổng lồ. Thuyền chở đầy nô lệ nhân tộc không ngừng cất cánh, đem vô số nô lệ nhân tộc vận chuyển đi phương bắc.

Thiên Địa Kim Kiều phát ra thần quang loá mắt, thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, chợt xuyên đến trên không rừng rậm Nam Hoang. Hắn nhìn hơn vạn chiếc thuyền to lớn phía dưới đang từ từ cất cánh, tay phải hướng về vầng mặt trời trên không nắm chặt, hơn vạn cột sáng mãnh liệt to bằng vại nước gào thét từ trên cao hạ xuống, chuẩn xác xuyên thủng pháp trận trung tâm trên chiếc thuyền bay.

Vô số trận pháp cấm chế mặt ngoài con thuyền vừa mới cất cánh ầm ầm phát nổ, khói đặc cuồn cuộn bao lấy con thuyền từ không trung rơi xuống, vô số chiến sĩ dị tộc rống giận từ trong con thuyền chạy ra. Một vạn chiến sĩ Già tộc chân đạp mâm kim loại hình tròn lóe ra ánh điện phóng lên cao, khí thế hùng hổ lao về phía Cơ Hạo.

Cối xay đại đạo đường kính tam vạn sáu ngàn trượng phía sau Cơ Hạo vô thanh vô tức xuất hiện, một lực cắn nuốt đáng sợ từ trong cối xay trào ra, hư không xung quanh chợt co lại sụp đổ, một vạn chiến sĩ Già tộc không làm chủ được bản thân hướng về cối xay đại đạo rơi xuống. Theo tiếng gào thê lương, một vạn tinh nhuệ Già tộc thực lực yếu nhất cũng đạt tới Vu Vương cảnh ở trong một nhịp thở ngắn ngủn bị triệt để mài nát.

“Cơ Hạo!” Một tên quý tộc Ngu tộc chỉ vào Cơ Hạo trên bầu trời hét khàn cả giọng.

Trải qua vô số lần đại chiến, trải qua các loại sóng gió, Cơ Hạo ở trong lòng quý tộc dị tộc đã đáng sợ như ác ma. Những ngày qua Cơ Hạo không thấy bóng dáng, sự sợ hãi của đám quý tộc dị tộc này đối với hắn dần dần bình ổn, nhưng khi Cơ Hạo đột ngột một lần nữa xuất hiện ở trước mặt bọn họ, sự sợ hãi xưa kia đột nhiên trào lên trong lòng.

“Quỳ xuống, ở tại chỗ này chờ đợi xử trí. Ai dám bỏ chạy, ta giết cả nhà hắn!” Trong mắt Cơ Hạo lóe ra hàn quang băng lạnh vô tình, hắn tùy tay điểm ra một chỉ, mười mấy vạn tinh nhuệ quái nô lệ nhẹ nhàng trợn mắt vung binh khí hướng hắn gào hét cùng cất tiếng rú thảm, bọn hắn bị một lực lượng khổng lồ vô hình

nghiền áp, hai chân ‘Rắc rắc’ nứt gãy, không tự chủ được quỳ gối trên mặt đất khóc lóc.

Tiếng ‘Thùng thùng’ không dứt, vô số quý tộc dị tộc không có lòng phản kháng nữa, run rẩy quỳ gối trên mặt đất.

Cơ Hạo vung tay, hơn vạn chiếc thuyền âm âm vỡ nát, con dân Nam Hoang bị ép tiến vào thuyền ùn ùn thoát thân, bọn họ nhìn Cơ Hạo lơ lửng ở bầu trời cùng cất tiếng hoan hô, chủ động đoạt lấy binh khí của chiến sĩ dị tộc bên cạnh, đem bọn hắc trùng giữ nghiêm mật.

Thiên Địa Kim Kiều nhảy lên một cái, Cơ Hạo chân đạp kim quang tới trước đỉnh Chúc Dung.

Trong mắt Chúc Dung thị lóng lánh u quang màu đen mờ mờ. Bị Ngu Hoặc mượn dùng bộ não Bàn Ngu khống chế linh trí, hắc đột nhiên nhìn thấy Cơ Hạo, trong ánh mắt hắc hiện lên một tia giãy dụa. Nhưng rất nhanh thân thể hắc nhoáng lên một cái, thanh âm Ngu Hoặc từ trong miệng Chúc Dung thị truyền ra.

“Cơ Hạo? Ta ở trong trí nhớ của Chúc Dung thị, đọc được tin tức có liên quan với ngươi!” Ngu Hoặc cười ‘Khì khì’: “Thật thú vị, ngươi tới nơi này, là muốn làm gì? Hoặc là nói, ngươi có thể làm gì? Chúc Dung thị đã là nô lệ của ta, là con rối của ta, ta lúc nào cũng có thể triệt để...”

Thấy Chúc Dung thị khuôn mặt đại ra, Cơ Hạo cất tiếng thét dài, cối xay đại đạo thật lớn phía sau hắc cấp tốc xoay tròn, một lực cản nuốt đáng sợ mà tà dị từ trong cối xay đại đạo trào ra.

Thân thể Chúc Dung thị chợt cứng đờ, trong mắt hắc từng tia tà quang màu đen không ngừng bay ra, trong hào quang màu đen mơ hồ có thể thấy được vô số gương mặt vặn vẹo, theo tiếng linh hồn gào rống thê lương, linh hồn tà lực Ngu Hoặc để lại trong cơ thể Chúc Dung thị ở chớp mắt ngăn ngừa bị cắn nuốt sạch sẽ.

“Đồ chết tiệt!” Trong mắt Chúc Dung thị lóe lên ngọn lửa, hăn chọt khôi phục linh trí, lửa cuộn cuộn từ trong cơ thể hăn phun trào ra, hóa thành các đóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên dinh dính không ngừng rơi xuống. Lửa bốc lên trên đỉnh Chúc Dung, núi đá bị ngọn lửa Chúc Dung thị toàn lực phóng ra đốt thành nham thạch nóng chảy, nham thạch nóng chảy màu đỏ rực dâng trào khắp nơi, thanh thế rất kinh người.

“Cơ Hạo, lần này... Mất mặt đến cực điểm, không còn mặt mũi gặp ai nữa.” Chúc Dung thị thở hỗn hển, nghiêng răng rít gào: “Ngu Hoặc chết tiệt, Xi Vưu trong cấm địa được thả ra rồi, Bàn Cổ thế giới ta...”

Cơ Hạo cười lắc lắc đầu: “Việc này không trách được ngài, Ngu Hoặc? Chúng ta về sau chậm rãi thu thập hăn là được. Về phần Xi Vưu... Hắc.”

Cơ Hạo đem Xi Vưu và Bàn Hi để lại cho Thi đạo nhân đối phó, lấy thủ đoạn của Thi đạo nhân, hy vọng Xi Vưu hiện tại chưa bị tháo rời thành linh kiện nhỉ?

Cho dù Xi Vưu có bản lãnh nghịch thiên, Cơ Hạo cũng không tin Thi đạo nhân có được toàn bộ U Minh thế giới làm hậu thuẫn còn không bào chế được gã, hiện tại Xi Vưu nói không chừng đã thành con rối đả thủ mạnh nhất dưới trướng Thi đạo nhân, đang tiếp nhận Thi đạo nhân cải tạo cổ quái.

“Việc khác tạm thời khoan nói, hiện tại chính sự quan trọng hơn.” Cơ Hạo nghiêm nghị nhìn Chúc Dung thị: “Ngài cảm thấy hứng thú đối với trở thành thiên đế không? Nếu không phản đối mà nói, chúng ta bây giờ đi thiên đình. Oa Linh muốn dẫn động thiên đạo đại thế sắc phong thiên đế, bỏ qua cơ hội lần này, không biết lần sau phải đợi tới khi nào.”

Sắc mặt Chúc Dung thị chọt biến ảo vô số lần, hăn kinh hãi lại kinh hỉ nhìn Cơ Hạo: “Sắc phong thiên địa? Oa Linh? Nàng đây là... Tốt, tốt, tốt, ta vì sao phải phản đối? Chúc Dung thị ta chính là chính thống Hỏa Thần nhất mạch nam phương thiên đế, nếu muốn sắc phong thiên đế, nên có một chỗ của Chúc Dung thị ta.”

Quanh thân lóng lánh ánh lửa nồng đậm, Chúc Dung thị không chút khách khí tiến lên hai bước: “Đi, đương nhiên đi. Đồng Cung sau này sẽ là tộc trưởng Chúc Dung thị, ta lập tức mang theo binh mã Chúc Dung thị đi thiên đình!”

Cơ Hạo gật gật đầu, hăn lớn tiếng quát: “Đồng Cung đại huynh, việc Nam Hoang sẽ giao cho ngươi. Mau triệu tập tinh nhuệ các bộ lạc Nam Hoang, quét sạch tất cả dị tộc trên đất Nam Hoang, thà giết lầm, đừng bỏ sót.”

Cối xay đại đạo cấp tốc xoay tròn, một lại một cao tầng Chúc Dung nhất tộc bị Ngu Hoắc khống chế tà quang màu đen trong mắt lóe lên, không ngừng bị cối xay đại đạo rút ra.

Chúc Dung thị tự mình thối lên kèn sừng rồng triệu tập binh mã thân tín, theo tiếng kèn cao vút, từng chi Chúc Dung thần quân tinh nhuệ từ bốn phương tám hướng hội tụ đến. Một tòa lại một tòa núi lửa to lớn của Nam Hoang không ngừng phun trào, từ trong đó không ngừng lao ra đám đông hỏa long, hỏa giao, hỏa xà, hỏa mã các vật.

Lửa cháy ngập trời, Cơ Hạo mang theo Chúc Dung thị mở hết tốc độ hướng thiên đình bay đi.

Chương 1706: Oa Linh Phong Thiên

Trở thành thiên đế, khó sao?

Tựa như cũng không cực khổ, nhìn xem Cơ Hạo, ù ù cạc cạc tích góp vô lượng công đức, được thiên địa thừa nhận, được thiên địa sắc phong tấn thăng thành thiên đế. Như thế xem ra, trở thành thiên đế thật sự không khó.

Nhưng trở thành thiên đế, dễ dàng sao?

Nếu không phải Cơ Hạo chém giết vô số ác quỷ dị tộc, tích góp vô số công đức; lại tham dự nghiệp lớn trị thủy, mượn dùng Vạn Lưu Quy Hư Đại Trận dẫn dắt tứ hoang đại lực dung hợp Bàn Cổ Trung Lục, cuối cùng khiến Bàn Cổ mở đại lực thành hình, dẫn động thiên địa biến đổi lớn, trực tiếp gọi tới thiên địa ý thức của Bàn Cổ thế giới chú ý, Cơ Hạo sao có thể trở thành thiên đế?

Từ khi thượng cổ thiên đình điêu linh tới nay, thiên đình trống trơn vô số năm, Khoa Nga Thị huynh đệ một đám hậu duệ thần linh khô thủ thiên đình vô số năm, cũng chưa thấy có bất cứ một người nào được thiên địa thừa nhận tấn thăng làm thiên đế, bởi vậy có thể thấy được muốn trở thành thiên đế khó khăn bao nhiêu.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, còn có khí vận vô biên trong mình mình, thiếu một cái nào, không cần nói trở thành thiên đế, người muốn tới gần cổng thiên đình cũng không dễ dàng như vậy.

Không thấy Ngao Bạch, Thanh Tường. Là đồ cổ bối phận cao nhất, từng trải nhiều nhất của long tộc, phượng tộc hiện nay, bọn họ nói tốt nói xấu quần quít lấy Cơ Hạo, không tiếc đem tinh nhuệ gia tộc mình tặng vô số cho Cơ Hạo mặc sức sai sử, chính là vì muốn trở thành thiên đế, chấp chương đầu mỗi then chốt thiên địa, nắm giữ thiên địa quyền bính sao?

Trả giá lớn như vậy, Ngao Bạch, Thanh Tường ở thiên đình nhiều thời gian

như vậy, bọn họ đã chạm tới một sợi lông chân của thiên đế?

Ngao Bạch, Thanh Tường trả giá lớn như vậy, vừa uy hiếp, vừa thu mua, cường bức lợi dụ các loại thủ đoạn cùng sử dụng, cũng chỉ đổi lấy Cơ Hạo hứa hẹn khi thời cơ chín muồi, Cơ Hạo sẽ lấy thân phận thiên đế tấu xin thiên địa, sắc phong hai người bọn họ làm thiên đế!

Cơ Hạo là thiên đế, thiên đế lại chỉ là thay thiên đạo chấp chương quyền bính tam giới, cho nên nói chính xác, Cơ Hạo là cấp dưới của thiên địa, hẳn chỉ có thể tấu xin thiên địa, cũng chính là hướng thiên địa đâm thọc ta cảm thấy Ngao Bạch, Thanh Tường hai vị này nhân phẩm không tệ, đối với thiên đình cũng rất có cống hiến, cần nhắc một chút, để bọn họ từ làm thêm chuyển chính thức, để bọn họ tấn thăng thiên đế hay không?

Tác dụng Cơ Hạo có thể tạo ra, là một nhân vật truyền lời như thế, thiên đạo ý thức của Bàn Cổ thế giới tán thành hẳn tấu xin hay không, sẽ đồng ý ý kiến của hẳn hay không, đây đều là con số chưa biết. Có lẽ hẳn có thể thành công, có lẽ hẳn sẽ thất bại, ai cũng vô pháp cam đoan.

Nhưng Oa Linh một khi dẫn động thiên địa ý thức, do nàng hạ chiếu lệnh sắc phong thiên đế, vậy tính chất đã khác.

Oa Linh là thánh nhân chi tôn, là tồn tại chí cao nắm giữ một bộ phận thiên đạo quyền bính. Đặc biệt nàng càng là quan hệ ‘người quen cũ’ với Bàn Cổ thánh nhân mở Bàn Cổ thế giới, thân phận đặc thù, quyền bính cực nặng, thật sự luận tới, thiên đạo ý thức Bàn Cổ thế giới, cũng là ở sau khi Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa mới sinh ra, là chào đời muộn hơn Oa Linh.

Nói không thỏa đáng, Oa Linh là đại tỷ, thiên địa ý thức Bàn Cổ thế giới là ‘tiểu đệ’, đại tỷ đối với ‘Ta cảm thấy có mấy người không tệ, người đề bạt một chút, dẫn dắt một chút hay không?’

Đối thành người khác nói như thế đối với thiên đạo ý thức của Bàn Cổ thế giới, đã sớm một trận lôi kiếp bùng xuống bổ hẳn tan xương nát thịt. Nhưng Oa

Linh lấy thánh vị bản thân nghiêm túc ban chiếu lệnh sắc phong thiên đế, thiên đạo ý thức cũng phải nghiêm túc đối đãi vấn đề này.

99% khả năng, thiên đạo ý thức phải nể mặt Oa Linh, để người nàng đề cử trở thành thiên đế!

Đây là uy nghiêm thánh nhân, đây là quyền lực thánh nhân, đây là đặc quyền của Oa Linh Hồng Mông thánh nhân sinh ra ở trước thiên đạo Bàn Cổ thế giới. Từ tầng diện đặc thù nào đó mà nói, sức ảnh hưởng của Oa Linh đối với thiên đạo ý thức Bàn Cổ thế giới, thậm chí còn hơn xa Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân cùng Vũ Dư đạo nhân.

Cơ Hạo sốt sắng như vậy chạy tới Nam Hoang, cấp tốc đánh thức Chúc Dung thị, ngựa không dừng vó quay về thiên đình, thậm chí bất chấp triệt để dẹp yên thế cục Nam Hoang đang rối như canh hẹ, chính là vì để Chúc Dung thị lên con thuyền xuôi gió lần này!

Nếu Cơ Hạo tiến cử Chúc Dung thị trở thành thiên đế, chuyện này nói không chừng sẽ thất bại.

Nhưng đối làm Oa Linh ban dụ lệnh hăn hỏi, chuyện này đã nắm chắc tám chín phần mười rồi. Cơ Hạo cần minh hữu ở thiên đình, hăn cần một đối tượng tin cậy, yên tâm giúp hăn ổn định quyền vị thiên đình, người này ai khác cũng không thích hợp, chỉ có Chúc Dung thị là nhân tuyển thỏa đáng nhất!

Chúc Dung thị dù sao cũng là hậu duệ nam phương thiên đế Xích Đế nhất mạch thuần khiết, gia chủ Hỏa Thần nhất hệ hiện nay, nhiều thế hệ quản lý ức vạn bộ tộc của Nam Hoang đại lục, càng là thân phận nhân tộc đại tể tửu, hưởng khí vận vô biên của nhân tộc. Chúc Dung thị trở thành thiên đế, ai cũng không nói ra nói vào được, dù sao lão tổ tông người ta, năm đó chính là một trong các chủ nhân của thiên đình!

Dùng hết toàn lực thúc dục Thiên Địa Kim Kiều, thở hắt hển mang theo Chúc Dung thị và ba ngàn vạn Chúc Dung thần quân chạy về thiên đình. Trong

nhảy mắt xâm nhập cánh cổng thiên đình, lấy năng lực của Cơ Hạo cũng thiếu chút nữa hao hết toàn bộ pháp lực.

Cười khan vài tiếng, lau lau mồ hôi trên trán, Cơ Hạo hướng Oa Linh đứng ở trên quảng trường mây khói lượn lờ, đã chờ có chút không kiên nhẫn rồi liên tục làm lễ bồi tội: “Để Oa Linh chờ lâu, đáng chết, đáng chết! Oa Linh cho rằng, trong ngũ phương thiên đế, Chúc Dung tộc trưởng có tư cách được một ngai báu hay không?”

Trái tim Chúc Dung thị nhảy loạn nhịp một trận, hấn cố gắng tự trấn định tiến lên hai bước, không nói một lời nghiêm nghị hướng Oa Linh hành một lễ.

Có được truyền thừa bí mật của Hỏa Thần nhất tộc, trong lòng Chúc Dung thị biết rõ lai lịch Oa Linh, đây là thượng cổ thánh linh trước khi khai thiên tích địa đã giao hảo với Bàn Cổ thánh nhân, thế giới thủ hộ của Bàn Cổ thế giới, luận thân phận có thể xưng tôn tại tôn quý nhất của Bàn Cổ thế giới. Dù là Chúc Dung thị cả đời đã trải qua vô số sóng to gió lớn, thời điểm thật sự đối mặt Oa Linh, hấn cũng mơ hồ cảm thấy hai chân mềm nhũn.

“Tiểu gia hỏa Chúc Dung gia à!” Oa Linh nhẹ nhàng vung lên cái đuôi dài, cúi thân thể xuống ghé đến trước mặt Chúc Dung thị đánh giá cẩn thận một phen đôi mắt hấn: “Ừm? Từng bị người ta khống chế linh trí? Tà lực Bàn Ngu thế giới... Nhưng, cũng thanh trừ sạch sẽ rồi.”

Trong mắt hiện lên một mảng thần quang bảy màu, Oa Linh đánh giá cẩn thận Chúc Dung thị: “Công đức tích góp không ít, so với hai gia hỏa này còn nhiều hơn mấy chục lần. Nhìn xem, nhìn xem, long tộc, phượng tộc các người những năm qua đang làm gì? Thân là dòng dõi Bàn Cổ, công đức của các người còn không bằng tiểu gia hỏa thái cổ thần linh di tộc, các người... Không cảm thấy mất mặt sao?”

Ngao Bạch, Thanh Tường chật vật dị thường đứng ở một bên, ấp úng nói không ra lời.

Oa Linh nhẹ nhàng thở dài một hơi, ngón tay điểm một cái ở mi tâm Chúc Dung thị, một luồng lực tạo hóa tinh thuần vô cùng quét qua thân thể Chúc Dung thị, nháy mắt đem một chút tà lực cuối cùng bộ não Bàn Ngụ lưu lại trong cơ thể hắt xua tan không còn dấu vết.

Chậm rãi thẳng người lên, Oa Linh không lãng phí thời gian nữa, nàng hướng về bầu trời giơ hai tay, thì thào niệm tụng chú văn huyền diệu khó hiểu.

Thiên đình to lớn kịch liệt chấn động một lần, toàn bộ mọi người đột nhiên cảm thấy, ở trên bầu trời cực cao, tựa như có hai con mắt cực lớn mở ra, đang dùng một loại ánh mắt uy nghiêm chí cao, công chính vô tư đánh giá bọn họ.

Ánh mắt này như đao, thoải mái xuyên thấu thân thể Đông công, Chúc Dung thị, Ngao Bạch, Thanh Tường, nhìn thấu quá khứ cùng tương lai của bọn họ.

Tây phương, trong thanh tịnh thế giới, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân vừa mới ngồi xuống, lại kinh hãi nhảy dựng lên.

“Oa Linh... Nàng ta muốn làm gì? Nàng ta sao dám... Sao dám lấy danh một người, sắc phong thiên đế?”

Hai đạo thần quang phóng vút lên trời, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân then quá hóa giận hướng tới thiên đình chạy vội đến.

Chương 1707: Cơ Hạo Lấy Hổ To

Thiên đạo ý thức của một thế giới, nói nó là thiên đạo ý thức, thực ra chỉ là một loại bản năng của thế giới, không phải thật sự như linh trí con người. Nó cô độc, tịch liêu, cao xa, không thể chạm tới, trừ phi gặp phải thiên địa đại biến, thiên đạo ý thức sẽ không dễ dàng kinh động.

Oa Linh lấy lực lượng thánh nhân, lấy thân phận đặc thù tạo hóa ước vạn sinh linh Bàn Cổ thế giới, câu thông thiên đạo ý thức, đem nó từ trong cảnh giới huyền diệu không lường được đánh thức. Trong thiên đạo ý thức khổng lồ khó lường, không thể nắm lấy nổi lên một gợn sóng nho nhỏ, sau đó gợn sóng này dần dần khuếch tán ra, nơi gợn sóng đi qua, thiên đạo ý thức dần dần từ trạng thái ‘đóng băng’ sống lại.

Lực lượng khổng lồ không thể giải thích ngưng tụ ở trên không thiên đình.

Đôi mắt vô hình lạnh lùng nhìn chăm chú vào năm người Đông công, Tây mỗ, Chúc Dung thị, Ngao Bạch, Thanh Tường.

Oa Linh xin cho Tây mỗ là thân phận Dao Trì Kim Mẫu, cái này chỉ là vị trí một phương thống lĩnh của thiên đình, thiên đạo áp lực Tây mỗ nhận còn hơi nhỏ một chút, lấy thực lực của nàng còn có thể vững vàng đứng thẳng tại chỗ.

Đông công dù sao cũng từng là tồn tại cùng cấp bậc với Oa Linh, là thế giới thủ hộ Bàn Cổ thế giới mời đến trước khi khai thiên tích địa. Tuy trọng thương tụt cảnh giới, đạo cơ của hắn bày ở nơi đó, công đức hắn tích góp đặt ở nơi đó, đôi mắt thiên đạo ý thức chăm chú nhìn, hắn như bị ngọn núi lớn đè ở trên vai, gân cốt toàn thân căng cứng, nhưng cũng thẳng lưng không nhúc nhích.

Thực lực Chúc Dung thị không bằng Đông công, Tây mỗ, hắn cũng có nền tảng của mình. Hắn là truyền nhân chính thống Hỏa Thần nhất mạch của Bàn Cổ thế giới, hắn là hậu duệ nguyên thủy thần linh chính thức của Bàn Cổ thế giới, tổ tiên hắn từng là thiên đình Xích Đế, bởi vì thân phận này, áp lực đánh giá của

thiên đạo ý thức đối với hần so sánh đối với Đông công và Tây mỗ còn nhỏ hơn nhiều.

Càng mấu chốt hơn là, Chúc Dung nhất mạch sau khi thoát ly thiên đình, nhiều thể hệ đảm nhiệm chức nhân tộc đại tể tửu. Làm phụ thuộc nhân tộc, Chúc Dung nhất tộc vì nhân tộc quật khởi và cường thịnh đã làm rất nhiều cống hiến, khí vận nhân tộc che chở Chúc Dung nhất tộc, trên người Chúc Dung thị càng có không ít công đức nhân tộc.

Thiên ý như đao, con mắt vô hình sau khi ‘Đâm mấy đao’ thật sâu ở trên thân Chúc Dung thị, chỉ nghe bầu trời nổ vang một tiếng, một quầng kim quang tử khí từ trên trời giáng xuống, một cái thiên địa ẩn tỳ cùng một bộ thiên đế miện phục bị kim quang tử khí bao lấy, chậm rãi rơi ở trước mặt Chúc Dung thị.

Chúc Dung thị thể mà so với Đông công thu được thiên địa ý thức tán thành sớm hơn, thuận lợi đạt được vị trí thiên đế.

Khóe lông mày Chúc Dung thị nhảy dựng, hần theo bản năng hướng Cơ Hạo nhìn một cái —— có lẽ, cái đó có liên quan với quan hệ giữa hần cùng Cơ Hạo? Cơ Hạo cùng Chúc Dung nhất tộc khí vận dây dưa cùng một chỗ, Cơ Hạo càng là con rể Chúc Dung thị dự định, có Cơ Hạo liên lụy, thiên địa ý thức cũng đặc biệt xem trọng đối với Chúc Dung thị?

Trên người Oa Linh lóe ra thần quang bảy màu, hào quang như sóng nước, không ngừng hướng trời cao ủa đi. Thần hồn dao động khổng lồ như thủy triều sóng biển thổi quét toàn bộ thiên đình, Oa Linh đang dùng toàn bộ lực lượng câu thông thiên đạo ý thức, hướng nó kể rõ yêu cầu của mình.

Thiên ý khó lường, cho dù là Oa Linh, nàng có thể đánh thức thiên đạo ý thức, lại không cách nào khống chế hành vi của thiên đạo ý thức. Nàng chỉ có thể dốc hết toàn lực câu thông thiên địa, dốc sức thuyết phục thiên địa, để thiên địa tán thành nhân tuyển nàng đưa ra.

Qua thêm một lát, hai đạo kim quang tử khí từ trên trời giáng xuống, chậm

rãi rơi ở trước mặt Đông công và Tây mẫu.

Bầu trời lướt qua một tiếng sấm nặng nề, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy thiên đạo ý thức do dự. Rất hiển nhiên, để Đông công và Tây mẫu phân biệt đảm nhiệm thiên đế và Dao Trì Kim Mẫu, trong đó có không ít liên lụy liên hệ, nếu không phải Oa Linh ra mặt, Đông công, Tây mẫu tuyệt đối không có cơ hội này.

Miệng phục tự mặc ở trên thân Đông công, Tây mẫu, quanh thân hai người hào quang chói mắt, thiên địa linh khí trong thiên đình ngưng kết như thực chất nhất thời hóa thành các con rồng khổng lồ mắt thường có thể thấy được không ngừng rót vào thân thể hai người.

Cơ Hạo rõ ràng cảm nhận được, khí vận toàn bộ thiên đình không ngừng hướng Đông công, Tây mẫu ngưng tụ, dần dần hóa thành một vầng lực lượng thần bí dị thường đem hai người bọn họ bao bọc. Khí tức hai người từng cho Cơ Hạo cảm giác giống như đồ sứ tinh xảo đẹp dễ nứt vỡ, nay bởi vì khí vận thiên đình bao bọc, các vết rạn đó đang vô thanh vô tức biến mất không thấy nữa.

Rất hiển nhiên, cho bọn họ đủ thời gian, Đông công, Tây mẫu thật sự có thể dựa vào lực lượng thiên đình chữa trị đạo cơ.

“Thiện!” Từng tiếng cười dài xa xa truyền đến, mấy trăm nam tu mặc áo lông vũ, quanh thân đạo khí dạt dào hoặc cười rồng, hoặc cười hạc, tươi cười từ trên trời giáng xuống, ùn ùn đáp ở bên người Đông công hướng hắc khen ngợi không thôi.

“Diệu!” Có tiếng cười khê tương tự từ trên trời giáng xuống, gần ngàn nữ tu đoan trang mặc các loại áo rực rỡ hoa mỹ, vẻ ngoài xinh đẹp cười các loại chim quý hiếm hạ xuống, các nàng tới bên người Tây mẫu, cười ha ha hướng Tây mẫu liên tục chúc mừng không thôi.

Cơ Hạo khê nhú mày, nhất thời đã hiểu, đám nam tu, nữ tu này, nhằm chừa chính là mạng lưới tâm phúc thủ hạ của Đông công, Tây mẫu những năm gần đây. Chỉ là, những người này tất nhiên cường đại, cách đám người A Bảo, Quy Linh

vẫn khiếm khuyết một bậc, hai bậc, hơn nữa nhân số cũng quá ít chút. Tâm phúc của Đông công chỉ có năm sáu trăm người, thân tín của Tây mỗ cũng chỉ có không đến ngàn người.

Một ít người như vậy... Ngay cả một tòa cung điện của Đông công cũng không lấp đầy được nhỉ?

So sánh, không đề cập tới dưới trướng Cơ Hạo ức vạn tinh binh cường tướng, Chúc Dung thần quân Chúc Dung thị trong lúc gấp gáp mang đến thiên đình cũng có tận ba ngàn vạn!

“Có chút ý tứ!” Cơ Hạo nở nụ cười.

Cơ Hạo cười vui vẻ, ở bên cạnh Ngao Bạch, Thanh Tường lại đã run rẩy quỳ gối trên mặt đất. Dưới làn da Ngao Bạch không ngừng sinh ra từng miếng vảy rồng, sau lưng Thanh Tường có lông vũ màu xanh không ngừng mọc ra, hai người thiếu chút nữa đã bị thiên đạo ý thức ép hiện ra hình người.

Bọn họ là hồng hoang long tộc, hồng hoang phượng tộc, là thái thượng trưởng lão long phượng hai tộc đề cử ra đảm nhiệm thiên đế, từng chết một lần, mượn dùng lực lượng thiên địa linh vật một lần nữa ngưng tụ thân thể, lúc này mới có thể khởi tử hồi sinh.

Bọn họ tất nhiên cường đại, nhưng bọn họ đối với toàn bộ Bàn Cổ thế giới cũng không có nhiều cống hiến, trên người bọn họ cũng không có bao nhiêu công đức. Cho dù có Oa Linh đề cử, thiên đạo ý thức vẫn chậm chạp chưa có động tĩnh, chỉ bằng lạnh vô tình đánh giá bọn họ.

Oa Linh đề cao âm điệu, nàng cao giọng ngâm xướng chú ngữ, mỗi một tiếng chú ngữ đều chấn động thiên đình kịch liệt lay động.

Cơ Hạo trầm ngâm một lát, đột nhiên nở nụ cười, hắn lấy ra thiên địa ấn tỳ của mình, hướng tồn tại không thể giải thích kia ở trên cao lớn tiếng cười nói: “Lão thiên, không bằng như vậy, hai vị Ngao Bạch, Thanh Tường, bọn họ quả

thật khiếm khuyết chút công đức... Hôm nay để bọn họ trở thành thiên đế, trong trăm năm tương lai, để bọn họ tích góp vô lượng công đức trả lại cho người như thế nào?”

Cười cổ quái, Cơ Hạo từ từ nói: “Trăm năm sau, nếu công đức bọn họ tích góp khiến ngài bất mãn... Ngài giáng sét loạn một trận đánh chết bọn họ, lại tìm hai thiên đế nữa là được. Bàn Cổ thế giới ức vạn sinh linh, người để làm thiên đế nhiều mà, cũng không thiếu hai người bọn họ phải không?”

Nói xong phen lời khiến Ngao Bạch, Thanh Tường tức giận đến thất khiếu bốc khói này, Cơ Hạo dùng thiên địa ẩn tàng của mình dùng sức hướng hư không đập một cái.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, trên bầu trời hoa rơi loạn, hai bộ thiên đế miện phục (mũ miện và trang phục) dần dần từ trên trời giáng xuống.

Miện phục tự mặc ở trên người Ngao Bạch, Thanh Tường, hai người nhảy dựng lên, xoay người nhìn Cơ Hạo, trong mắt hầu như có thể phun ra lửa.

Chương 1708: Hoa Mộc Vấn Tội

Tâm tình Ngao Bạch, Thanh Tường gần như sụp đổ.

Bọn họ muốn ngồi lên ngai báu thiên đế, cho nên bọn họ đem rất nhiều tộc nhân tinh nhuệ tặng cho Cơ Hạo mặc hăn sai sử.

Nhưng bọn họ tuyệt đối không muốn dùng phương thức như vậy trở thành thiên đế. Cơ Hạo người đùa cái gì thế? Có Oa Linh ra mặt, bọn họ trở thành thiên đế hẳn là chuyện năm chắc tám chín phần mười rồi, căn bản không cần trả giá quá mức lớn!

Nhưng Cơ Hạo người tốt quá rồi, một câu thật nhẹ nhàng, liền đem Ngao Bạch, Thanh Tường cả xương lẫn thịt đều bán cho thiên đạo!

Trở thành thiên đế cần bao nhiêu công đức? Ít nhất một cái vô lượng công đức là cần có. Nhưng bản thân từ ‘vô lượng’ này chính là hư ảo, người tích góp bao nhiêu công đức mới là ‘vô lượng’? Cái này không phải vẫn do thiên đạo ý thức ‘tự do chứng nhận trong lòng’ sao?

Người tích góp nhiều công đức nữa, thiên đạo ý thức nói người không đủ công đức, trăm năm sau điên cuồng đánh sét một trận đem người đánh nát... Oan khuất bức này, bọn họ cần đi kể ra với ai?

Vốn, bọn họ là không cần trả giá đắt như vậy, trả giá sự hứa hẹn như vậy! Đều là Cơ Hạo, hăn sao lại nghĩ ra chủ ý xấu xa như vậy? Lẳng lặng chờ đợi Oa Linh và thiên đạo câu thông là được, bọn họ thà rằng nợ Oa Linh nhân tình, bọn họ cũng không muốn nợ thiên đạo ‘công đức’ đâu!

Oa Linh là thánh nhân, thánh nhân cũng mang theo một chữ ‘nhân’, chỉ cần là ‘nhân’, thì có thể nói nhân tình, ban ơn lấy lòng, các loại thủ đoạn nhân tình vẫn có thể dùng. Nhưng thiên đạo vô tư, đó là một tên ‘khốn kiếp’ trở mặt, người có thể nợ Oa Linh nhân tình, người nợ thiên đạo một chút xem? Nói gạt bỏ

người vậy tuyệt đối sẽ không khách khí!

“Cơ... Cơ Hạo!” Thân thể Thanh Tường kịch liệt run rẩy, mắt cũng xanh lên rồi. Trăm năm thời gian, tích góp vô lượng công đức, đổi lấy vị trí thiên đế. Nếu là trong trăm năm tích góp không đủ công đức, như vậy sẽ bị thiên lôi đánh! Thấy thế nào, bọn họ cũng là bị Cơ Hạo bắt rồi!

“Cơ Hạo đại đế!” Ngao Bạch nghiêng răng vang lên ‘ken két’, ở phía sau hẳn có một mảng vân khí nồng đậm quay cuồng, một con Bí Hỷ cũng tấm bia đá màu vàng thật lớn ở trong vân khí như ẩn như hiện, một khí tức lực lượng thuần hậu khổng lồ quay cuồng mà đến, như một ngọn núi lớn lao về phía Cơ Hạo.

Ngao Bạch mồm miệng đắng ngắt, tâm tình giống với Thanh Tường, bọn họ cảm thấy mình đều bị một con chó lừa rồi. Cơ Hạo thẳng cha này, bắt người ta, thật sự đang bắt người ta! Tuy vừa rồi thiên đạo quả thật đang do dự, quả thật đang tính toán thật lâu, nhưng có Oa Linh ra mặt, căn bản không cần trả giá đắt như vậy, bọn họ vẫn có nắm chắc trở thành thiên đế!

Căn bản không cần Cơ Hạo người ở nơi này lắm mồm cho một câu như vậy đâu! Người tốt cuộc muốn làm gì? Trăm năm thời gian, tích góp vô lượng công đức! Long tộc, phượng tộc nào có tâm tình đi tích góp công đức? Bọn họ bận tiêu dao khoái hoạt cũng không kịp!

Oa Linh cười đến mức mắt cũng nheo lại thành một sợi chỉ. Tuy đều là dòng dõi Bàn Cổ, nhưng nói thật, hành vi của long tộc, phượng tộc những năm qua, thật sự đã có chút quá phận. Là dòng dõi Bàn Cổ, bọn họ thậm chí ở trong quá trình chống cự ác quỷ dị tộc xâm nhập cũng bỏ người không bỏ sức, nhìn như phải một ít tình nhuệ gia nhập liên quân nhân tộc, thực ra bọn họ có mấy ai từng thật sự chiến đấu hăng hái dẫm máu?

Trong lơ đãng, Cơ Hạo nhẹ nhàng chơi Ngao Bạch và Thanh Tường một vố, Oa Linh mơ hồ cảm thấy rất vui sướng!

Đương nhiên, lấy thân phận địa vị Oa Linh, lấy quan hệ của nàng và Bàn Cổ

tam tộc, nàng hiện tại khẳng định không thể cười ra tiếng!

Cho nên, thận trọng, thận trọng, nhất định phải thận trọng!

Cố nén cười, lại không kiềm chế được vẫn muốn cười ra tiếng Oa Linh nghẹn tới mức gương mặt đỏ bừng, tay phải nàng nhẹ nhàng đặt ở sau người, đuôi răn nhẹ nhàng nhếch lên, ngón tay ở trên đoạn cuối đuôi dùng sức véo một cái, một cơn đau thấu tim ập tới, ý cười trên mặt Oa Linh lúc này mới chợt tiêu tán, biến thành giềng cổ không gọn sóng, trở nên gió nhẹ mây nhạt, trở nên đoan trang nghiêm túc, trở nên thần thánh uy nghiêm.

Khẽ ho khan một tiếng, đoạn cuối đuôi đau đến mức khóe miệng cũng đang run rẩy, Oa Linh nhẹ nhàng nói: “Ngao Bạch, Thanh Tường, các người nợ ta nhân tình, cũng đừng quên. Phần nhân tình này, phải đặt ở trên thân long tộc, phượng tộc các người!”

Không đợi Ngao Bạch, Thanh Tường mở miệng, Oa Linh đã vội vàng ván đã đóng thuyền đem chuyện này quyết định: “Về sau cho dù hai người các người ngã xuống, bị người ta đánh cho hồn phi phách tán, bọn hậu bối long tộc, phượng tộc các người cũng phải nhớ kỹ chuyện nhân tình của ta, không phải dễ xù như thế! Các người chết rồi, món nợ không thể chết!”

Cơ Hạo, Chúc Dung thị, Đông công, Tây mẫu hầu như là đồng thời kịch liệt ho khan một tiếng.

Oa Linh lời này nói rất hay, rất có hương vị năm mới tới địa chủ tới nhà đòi nợ, thật không biết, nàng từ đâu học được!

Ngao Bạch, Thanh Tường đột nhiên biến sắc, bọn họ lúc này mới tỉnh ngộ, bọn họ không chỉ nợ thiên đạo ý thức một con số thiên văn, ai cũng nói không rõ rốt cuộc có bao nhiêu ‘vô lượng công đức’ phải trả, bọn họ còn nợ Oa Linh một cái nhân tình cực lớn!

Oa Linh hướng thiên đạo cầu nguyện, hướng thiên đạo đề cử bọn họ trở

thành thiên đế, nhân tình này lớn bao nhiêu đây?

Hai người khổ sở nhìn nhau một cái, đồng thời hướng Oa Linh hành một lễ, luôn mồm tuyệt đối không dám quên nhân tình của Oa Linh.

Bọn họ thà rằng lừa gạt thiên đạo, cũng không dám lừa gạt Oa Linh. Thiên đạo chí công, chỉ cần thành lập đủ công đức, thực hiện hứa hẹn đối với thiên đạo, thì tuyệt đối không có bất cứ nỗi lo ở sau nào. Nhưng Oa Linh, Oa Linh tính tình hay thay đổi, trời biết nợ nhân tình của nàng sẽ là hậu quả gì?

Nợ thiên đạo, chỉ cần chịu một trận sét đánh; nợ Oa Linh, có thể mỗi ngày ra khỏi cửa đều có nguy hiểm bị sét đánh! Một điểm này, trong lòng Ngao Bạch và Thanh Tường đều hiểu rõ.

“Được rồi, được rồi, các người cũng không nên trách Cơ Hạo, cái này cũng là tốt cho các người!” Long mày Oa Linh đột nhiên khẽ nhướng, nàng nhú mày nói: “Nếu không phải Cơ Hạo hướng thiên địa tiến cử, giúp các người đáp ứng hứa hẹn, sợ là... Các người trở thành thiên đế, sẽ có chút không nắm chắc!”

Oa Linh còn chưa dứt lời, hai đạo thần quang đã lao tới ngoài cửa lớn thiên đình, một đạo lôi hỏa bảy màu chứa vô số huyền diệu của biến hóa hung hăng đánh ở trên cửa chính thiên đình, ầm một tiếng, cửa chính thiên đình bị đánh tan thành mảnh vụn, một luồng pháp lực dao động đáng sợ quay cuồng ập tới, ba ngàn vạn thần binh thần tướng Chúc Dung thị mang đến thiên đình bị luồng pháp lực đó quét qua, ngã quỵ ngay tại chỗ mấy chục vạn người.

Hoa đạo nhân sỏi bước xâm nhập thiên đình, hần lớn tiếng quát: “Oa Linh, ai cho phép người tự tiện sắc phong thiên đế?”

Một đạo nhân vẽ mặt tối tăm theo sau Hoa đạo nhân, vẽ mặt hần sâu khó nhìn Oa Linh, một áp lực vô hình vô thanh vô tức xuyên thấu qua hư không, hướng về Oa Linh còn có Cơ Hạo toàn bộ mọi người nghiền ép tới.

Oa Linh cười lạnh, nàng lạnh giọng nói: “Ta làm gì, chẳng lẽ còn cần hai

người các người đồng ý mới được?”

Hoa đạo nhân lớn tiếng quát: “Năm đó chúng ta cùng ký phần khế ước kia, ai cũng không được nhúng tay việc Bàn Cổ thế giới, Oa Linh, người sao dám!”

Oa Linh từ từ cười, thân thể hóa thành một làn ánh sáng sắc sỡ chợt tiêu tán, trong không khí chỉ để lại thanh âm văng vẳng của nàng: “Ta dám, người thì sao? Năm đó phần khế ước đó... Ha ha, các người còn có dựa theo nó làm việc sao? Các người phá quy củ, ta thì không thể phá?”

Oa Linh chẳng biết đi đâu, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân một bụng lửa giận không chỗ phát tiết, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía đám người Cơ Hạo.

Chương 1709: Tái Chiến Hoa Mộc

Đông công, Tây mỗ cười ha ha đứng ở một bên không hé răng, đám đông nam tu, nữ tu bên người bọn họ cũng đều thần thái tự nhiên nhìn Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân. Bọn họ từng trải qua vô số phân tranh ở hồng hoang thái cổ, một chút tranh chấp trước mắt, căn bản không dẫn dậy nổi sự chú ý của bọn họ.

Chúc Dung thị hừ một tiếng trầm thấp, toàn thân miện phục đều là màu đỏ rực hắc chậm rãi giơ tay phải, ba ngàn vạn Chúc Dung thần quân cùng cất tiếng hò hét, trái một đám phải một nhóm phân tán ra, nhanh chóng ở không trung kết thành một tòa quân trận khổng lồ.

Trên không thiên đình từng dải cầu vồng màu lửa đỏ đột ngột xuất hiện, vô số ánh lửa từ trên cao rơi xuống, ùn ùn rót vào trong cơ thể Chúc Dung thần quân. Đây Chúc Dung thần quân tướng sĩ đều trầm thấp hò hét, trong cơ thể bọn họ ánh lửa bắn ra bốn phía, thân hình chột cất cao gấp đôi có thừa, khí tức càng tăng trưởng mười lần trở lên.

Chúc Dung nhất tộc dù sao cũng là hậu duệ Xích Đế, bọn họ ngày thường diễn luyện quân trận đều là đại trận chém giết của thượng cổ thiên đình, ba ngàn vạn Chúc Dung thần quân đem tòa đại trận này bày ra, lập tức dẫn động vô số cấm chế trong thiên đình hòa theo, hỏa diễm lực của toàn bộ thiên đình nhanh chóng hướng tòa quân trận này hội tụ đến, khiến tòa đại trận này trở nên đặng đặng sát khí, uy năng bỗng dưng tăng vọt.

Cơ Hạo cười ha ha đi về phía trước hai bước, hắc nhìn nhìn Hoa đạo nhân, lại nhìn nhìn Mộc đạo nhân, đột nhiên cười ‘hắc hắc’: “Hai vị tiền bối chạy thật nhanh, sư tôn nhà ta bày ra Tru Lục Hãm Tuyệt đại trận, muốn cùng hai vị tiền bối phân ra một cái sinh tử, đánh giá một cái cao thấp, không ngờ được hai vị tiền bối thế mà lại vứt bỏ ‘đạo hữu’ ‘đồng tâm đồng đức’, rất không có nghĩa khí chạy mất!”

Cơ Hạo lặng lẽ thở dài nói: “Đáng thương ngu...”

Mộc đạo nhân đột nhiên mở mồm, một tiếng ‘câm miệng’ đem lời nói của Cơ Hạo chặn trở về. Cơ Hạo muốn nói ra chuyện Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân cầu kết Ngu Man, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân là cần mặt mũi, bọn họ sao có thể để cho Cơ Hạo đem chuyện mất mặt xấu hổ bức này nói ra?

Hoa đạo nhân mặt âm trầm, cầm một cái chày bấu toàn thân tỏa sáng tiến lên hai bước. Hắn nhìn nhìn Cơ Hạo, lại nhìn nhìn Đông công, Tây mẫu, cuối cùng nhìn nhìn Chúc Dung thị, trong mắt hắn lóe u quang một phen, cuối cùng chỉ vào Ngao Bạch và Thanh Tường lớn tiếng quát: “Các người tài gì đức gì, sao dám chiếm đoạt ngai báu thiên đế? Cởi thiên đế miện phục, tự bỏ quyền bính thiên đế, tự đoạn thiên đế khí vận, cút khỏi thiên đình!”

Hung hăng dặm chân, Hoa đạo nhân lớn tiếng quát: “Nếu không, hôm nay khiến các người trắng khuyết khó tròn!”

Đông công, Tây mẫu ở một bên cười. Thân phận, sự từng trải của bọn họ so với Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân không kém chút nào, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân rất thông minh chưa tìm bọn họ phát hỏa. Căn cơ Chúc Dung thị bày ở nơi đó, lại có Cơ Hạo hô ứng từ xa, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân cũng sẽ không tìm loại xương cứng này để gặm.

Chỉ có Ngao Bạch, Thanh Tường tuy là thái thượng trưởng lão long tộc, phượng tộc, nhưng trên người bọn họ ngưng tụ thiên đình khí vận yếu nhất, trên người bọn họ đây dựa nhân quả thiên đình loãng nhất, bọn họ hiển nhiên là vì nhân tố bên ngoài mạnh mẽ leo lên ngai báu thiên đế.

Xuống tay với bọn họ, không cần lo lắng khí vận thiên đình, nhân quả thiên địa cản trở, đây là lựa chọn thỏa đáng nhất.

Sắc mặt Ngao Bạch trở nên cực kỳ khó coi, bị Cơ Hạo chơi một vố, nợ thiên đạo ý thức vô lượng công đức, lúc này mới được địa vị thiên đế, chưa đợi hắn nhắm nháp vị thơm ngọt của quyền bính thiên đế, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân

đã khí thế hùng hổ đánh tới tận cửa.

Không tìm Đông công, không tìm Tây mẫu, không tìm Chúc Dung thị, lại tìm tới Ngao Bạch hãn và Thanh Tường, đây là tỏ rõ sự khinh thường bọn họ!

“Các người người rảnh rồi thế ngoại, sao dám nhúng tay quyền bính thiên địa?” Ngao Bạch chấp tay sau lưng, chậm rãi bày ra miệng lưỡi quan lại: “Thiên đình trọng địa, há là thế ngoại nhàn... Đã nhân các người có thể đặt chân lung tung? Mau chóng rời đi, nếu không dưới thiên phạt, các người đều có tai ương hóa thành tro bụi.”

Trong mắt phượng hẹp dài của Thanh Tường cũng lóe ra ánh sáng lạnh. Long tộc cuồng ngạo, phượng tộc kiêu ngạo, từ thái cổ hồng hoang tới nay, long phượng hai tộc đã quen bắt nạt người khác, cực ít có ai dám bắt nạt bọn họ.

Hôm nay Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân tỏ rõ đem Ngao Bạch và Thanh Tường nàng coi là quả hồng mềm dễ nắm bóp, Thanh Tường nhân vật cỡ nào, sao có thể để Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân làm càn ở trước mặt nàng? Cho dù trong lòng nàng biết rõ lai lịch Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, nhưng sự tự tin của phượng tộc nàng cũng không yếu đâu!

Càng quan trọng hơn là, nàng vừa mới đăng cơ thiên đế, nơi này là thiên đình, là nơi thống trị quyền bính chí cao của tam giới, nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói hành vi của nàng ở nơi này đều có thiên địa lực vô biên hô ứng từ xa, cho dù là bản tôn thánh nhân ở đây, nàng cũng dám phân một cái cao thấp với đối phương.

Kiều ngạo như Thanh Tường, nàng thậm chí cũng lưỡi mở miệng ồn ào, mà là tay phải nhoáng lên một cái, một thanh trường kiếm tỏa ra thanh quang như ngọc bích bảo thạch đột nhiên xuất hiện. Nàng thét dài một tiếng, thiên đế miện phục rộng thùng thình phiêu đăng, như hai cái cánh chim thật lớn phiêu đăng ở sau người. Thân thể Thanh Tường nhoáng lên một cái, nháy mắt đến trước mặt Hoa đạo nhân, phát tay hướng Hoa đạo nhân liên tục bổ vô số kiếm.

Nơi này là thiên đình, Thanh Tường là thiên đế mới ra lò, nàng vừa ra tay, tự nhiên có lực thiên địa khổng lồ hòa theo.

Tinh tú đầy trời hiện hình ban ngày, ánh sáng vô số tinh tú hóa thành các cột sáng buông xuống, ùn ùn rót vào trong cơ thể Thanh Tường. Thanh Tường chỉ dùng một phần pháp lực, lại tự dừng được lực lượng tinh tú tăng cường mấy vạn lần. Kiểm quang của nàng như mưa, nháy mắt bao phủ Hoa đạo nhân.

Hoa đạo nhân lớn tiếng hét, chày búa trong tay vung vẩy muốn ngăn trở kiểm quang của Thanh Tường.

Nhưng hắc bất động còn tốt, thân thể hắc vừa động, cấm chế thiên đình âm âm phát động, chỉ nghe thấy tiếng vang ‘Rắc rắc’, không khí bên cạnh Hoa đạo nhân ngưng tụ thành vô số tầng cấm chế trong suốt mỏng như cánh ve, chắc chắn dị thường, cứng rắn đem hắc giam cầm ở trong màn hào quang như thủy tinh lưu ly.

Động tác của Hoa đạo nhân chợt bị kiềm hãm, kiểm quang của Thanh Tường nhanh chóng chém ở trên thân hắc.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’ trường bào vải thô trên người Hoa đạo nhân hóa thành vô số bột phấn nhỏ bé, từng cái vết kiếm nhỏ không ngừng xuất hiện ở trên người hắc.

Hoa đạo nhân tức giận đến mức rống giận liên tục, Mộc đạo nhân ở một bên vẻ mặt âm u nhìn Thanh Tường, tay phải nhoáng lên một cái, một cái thủ ấn to lớn gào thét đánh ra, như một ngọn núi lớn hướng Thanh Tường đập xuống.

Ngao Bạch thét dài một tiếng, hình ảnh Bí Hỷ quay cuồng trong vân khí phía sau hắc nhoáng lên một cái, hắc cuộn mình xông lên, trực diện đánh một quyền về phía đại thủ ấn Mộc đạo nhân đánh xuống. Chỉ nghe một tiếng vang lớn, thân thể Ngao Bạch hơi nhoáng lên một cái, dưới làn da hắc vô số sợi gân xanh lồi lên giống như măng xà quái vị vụn vụn, một lực lượng cơ thể thuần túy đáng sợ đến cực điểm từ trên nắm tay của hắc đánh ra, cứng rắn đem đại thủ ấn của Mộc

đạo nhân nâng ở giữa không trung không thể động đậy.

Ánh mắt Mộc đạo nhân khẽ động nhìn về phía Ngao Bạch: “Bí Hý! Trong chín đứa con của tổ long, lực lượng thân thể người lớn nhất, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Ngao Bạch nghe răng trợn mắt nhìn Mộc đạo nhân, hãnh cười lạnh ‘xùy xùy’ nói: “Năm đó ở trong hồng hoang, mấy huynh đệ chúng ta nên liên thủ xử lý hai huynh đệ các người! Hắc hắc, nếu không phải xem ở trên một phần tình cảm các người cùng Bàn Cổ thánh nhân, các người sớm đã thành lương khô trong bụng chín huynh đệ chúng ta!”

Mộc đạo nhân mặt âm trầm không hé răng, đột nhiên hãnh hét một tiếng giận dữ, xoay người bỏ ra một đạo lôi quang.

Thừa dịp Ngao Bạch và Mộc đạo nhân giữ lẫn nhau, Cơ Hạo đã đến phía sau Mộc đạo nhân, hãnh vô thanh vô tức hướng sau lưng Mộc đạo nhân đâm một kiếm, dù là Mộc đạo nhân phản ứng kịp thời, Bàn Cổ Kiếm vẫn đâm xuyên qua lưng hãnh.

Mộc đạo nhân đánh tới một quyền, Cơ Hạo cũng một quyền nghênh đón.

Ầm một tiếng, thân thể Cơ Hạo không nhúc nhích, thân thể Mộc đạo nhân lao đảo lao về phía trước bảy tám bước, bị Ngao Bạch đánh một quyền vào trên mặt.

Chương 1710: Đánh Vỡ Thanh Tịnh

Ngoài thành Lương Chử, Ngu Hoặc ‘nghiến răng nghiền lợi’, ‘thẹn quá hóa giận’ cầm lấy một cây bút lớn dính máu, chậm rãi ở trên một quyển trục màu đen ký tên mình.

Quyển trục màu đen bằng da này, là dùng làn da khai thiên thánh nhân Bàn Ngu của Bàn Ngu thế giới tuột ra chế thành, chất chứa ma lực vô biên. Dùng quyển trục này chế thành khế ước quyển trục, đối với toàn bộ sinh linh của Bàn Ngu thế giới có được lực ước thúc chí cao, cho dù là thánh nhân Bàn Ngu thế giới như đám người Ngu Hoặc, cũng không cách nào thoát khỏi quyển trục chế ước.

Ngu Phần, Ngu Tê bọn chín đại thánh nhân liên thủ xâm nhập Bàn Cổ thế giới, ép Ngu Hoặc nhường ra lợi ích của Bàn Cổ thế giới, Ngu Hoặc biểu diễn như thực một tiết mục ‘bị ép bất đắc dĩ’, ‘chịu nhục’, cuối cùng tâm không cam tình không nguyện ký tên mình ở trên quyển trục khế ước.

Ngu Phần, Ngu Tê bọn chín đại thánh nhân dựa vào liên thủ cường thế, không cho Ngu Hoặc chút mặt mũi nào. Bọn họ ngang ngược ép Ngu Hoặc hứa hẹn, đem toàn bộ lợi ích Bàn Cổ thế giới cùng quần thể thế giới xung quanh chia làm mười phần, Ngu Phần, Ngu Tê đám chín người tính cả Ngu Hoặc tổng cộng mười thánh nhân đến từ Bàn Ngu thế giới, mỗi người đều có thể chiếm một phần lợi ích.

Nhìn thấy Ngu Hoặc thở phì phì viết xuống tên mình ở trên quyển trục khế ước, Ngu Tê nhất thời cười tươi như hoa. Hẩn nhiệt tình vỗ tay cười nói: “Vậy là được rồi, khế ước này hợp lý nhất, mọi người nói đúng không?”

Ngu Phần lại cười nói: “Chẳng phải vậy sao? Toàn bộ lợi ích mọi người cùng hưởng, mười người chúng ta liên thủ cam đoan phần lợi ích này không cho người khác nhúng chàm nữa, còn có khế ước so với cái này công bằng hơn, hợp

lý hợp, an toàn hơn, thỏa đáng hơn sao? Mang rượu tới, mọi người hảo hảo ăn mừng một phen!”

Ngu Phần còn chưa dứt lời, một vị Bàn Ngu thánh nhân ở bên so với người khác cao hơn một mẩu lớn, mặc trọng giáp, khí tức quanh thân sắc bén như đao lớn tiếng quát: “Khế ước đã ký kết, như vậy tòa thành này... Tên là Lương Chử sao? Mọi thứ trong tòa thành này, cũng nên có một phần của chúng ta. Thế nào, Ngu Đồ ta không phải người keo kiệt, từ trong rượu cất chứa một phần thuộc về ta, lấy một trăm vò rượu ngon đỉnh cấp ra!”

Ngu Đồ ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, Ngu Phần, Ngu Tê cười đến mức mắt cũng nheo thành một sợi chỉ.

Khóe miệng Ngu Hoặc liêu mạng run rẩy, có chút hỗn hển nhìn chằm chằm Ngu Đồ —— vô sỉ, thật sự vô sỉ đến cực điểm rồi, vừa mới ký khế ước, Lương Chử thành này các người cũng muốn chiếm đi chín thành?

Cười ‘Hắc hắc’, da mặt Ngu Hoặc giật giật, mang theo một tia ngoài cười nhưng trong không cười kỳ quái chậm rãi nói: “Muốn uống rượu cũng không sao, nhưng dân bản xứ thế giới này, chúng ta phải nghĩ cách, như thế nào mới có thể triệt để thu phục bọn hăn.”

Khẽ thở dài, Ngu Hoặc hướng phân thân của mình chỉ chỉ, lạnh nhạt nói: “Hăn là Da Ma Thiên, chấp chính quan cao nhất của tộc ta ở thế giới này. Bọn họ hao phí khí lực vô số năm, cũng chưa thể chinh phục thế giới này. Dân bản xứ thế giới này, không yếu như trong tưởng tượng của chúng ta.”

Đề tài chuyển dời đến trên vấn đề thực lực dân bản xứ Bàn Cổ thế giới, mấy thánh nhân theo sát Ngu Hoặc xâm nhập Bàn Cổ thế giới đồng loạt hừ lạnh một tiếng. Một nữ thánh thân hình yếu điệu, quanh thân bị sương mù đen quấn quanh, không thấy rõ diện mạo lạnh giọng quát: “Dân bản xứ thế giới này, bọn hăn có thể mạnh bao nhiêu? Ngu Hoặc, là người phát ngôn người chọn lựa vô năng, không phải dân bản xứ thế giới này quá mạnh đấy chứ?”

Ngu Hoặc phân thân chiếm cứ thân thể Da Ma Thiên liên rất phối hợp cúi đầu, bày ra một bộ dáng ngượng ngùng, xấu hổ.

Ngu Hoặc hỗn hển nhìn nữ thánh lớn tiếng quát: “Ngu Linh (ling), người của ta vô năng, như vậy để người của người lên nhé?”

Khi mấy thánh nhân đang khắc khẩu, trong thông đạo vượt giới bị bọn họ hung bạo xé rách đang không ngừng trào ra từng đám đông chiến sĩ dị tộc mặc trọng giáp. Tinh nhuệ dị tộc lấy hàng trăm ức để tính cười điên cuồng như dã thú xâm nhập Bàn Cổ thế giới, vô số tia sét nổ tung ở bên người bọn họ, lại bị lực lượng khổng lồ quanh quần trên người bọn họ đẩy hết ra.

Ngu Linh cười lạnh. Nàng chỉ tay một cái, một tấm gương tròn toàn thân tối đen, đường kính ba trăm sáu mươi trượng, dày khoảng trăm trượng, toàn thân quần quanh vô số hoa văn con mắt dựng thẳng theo tiếng vù vù kỳ dị từ đầu ngón tay nàng bay ra.

Tấm gương tròn phát ra một đạo thần quang âm đạm màu đen hướng bầu trời đảo qua, đại chiến đang bùng nổ trong thiên đình nhất thời xuất hiện trong tấm gương tròn.

Bọn họ nhìn thấy Hoa đạo nhân bị kiếm quang của Thanh Tường đánh cho chặt vật không chịu nổi, bọn họ nhìn thấy Mộc đạo nhân thể mà bị lực lượng Bí Hỷ khổng lồ của Ngao Bạch đẩy lui, bọn họ càng thấy được Mộc đạo nhân lại bị một kiếm của Cơ Hạo từ sau lưng xuyên thủng thân thể, còn bị Cơ Hạo trọng quyền đánh cho lao đảo lao về phía trước vài bước.

‘Hả!’?

Mười vị thánh nhân, tính cả Ngu Hoặc ở trong đều kinh ngạc vạn phần kêu một tiếng.

Xuyên thấu qua tấm gương tròn trong tay Ngu Linh, bọn họ không chỉ có thể nhìn thấy trong thiên đình đang bùng nổ chiến tranh, bọn họ càng có thể cảm

nhận được khí tức hiện trường.

Khí tức ba người Cơ Hạo, Ngao Bạch, Thanh Tường nổi lên chặt chẽ với thiên đình, bọn họ giơ tay nhắc chân liền có thiên địa đại thế hòa theo từ xa. Rất hiển nhiên, bọn họ là người chấp chương thiên địa của quyền bính Bàn Cổ thế giới, đối thành khái niệm của Bàn Ngu thế giới—— bọn họ chính là thánh tôn ‘Miện hào’ của Bàn Ngu thế giới!

Mà Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, trên người bọn họ mang theo khí tức thiên đạo pháp tắc nồng đậm, bọn họ giơ tay nhắc chân đều có thể ở trong thiên đạo quỹ tích kéo ra gợn sóng rõ ràng có thể thấy được. Loại gợn sóng đại đạo này sinh linh tầm thường không cảm thụ được, nhưng trong mắt đám người Ngu Hoặc, gợn sóng đại đạo này là rõ ràng như thế, chói mắt như thế.

“Hai vị thánh nhân, thế mà lại bị ba vị miện hào thánh tôn đánh cho chặt vật không chịu nổi?” Ngu Linh há hốc mồm, mang theo một tia kinh ngạc không thể tin lẫn bầm: “Đây là ta nằm mơ, hay là Bàn Cổ thế giới này, đại đạo pháp tắc của nó chính là quy định như thế? ‘Người phát ngôn của thiên địa’ nắm giữ thiên địa quyền bính, thế mà có thể so với ‘thánh nhân’ nắm giữ thiên đạo vận hành còn mạnh hơn?”

“Đây là ‘Bàn Ngu khung kính’ xương sọ Bàn Ngu thánh nhân biến thành.” Ngu Hoặc trầm giọng nói: “Cho nên, thứ chúng ta nhìn thấy, chúng ta cảm nhận được, là sẽ không sai. Trừ phi cường đại hơn Bàn Ngu thánh nhân mười lần trở lên, nếu không chưa ai có thể che giấu được Bàn Ngu khung kính.”

Ngu Đồ khoanh hai tay trước ngực, hắc cười trầm thấp nói: “Thánh nhân thế giới này cũng không mạnh. Hơn nữa, chỉ có hai vị này sao?”

Ngu Linh trầm ngâm một lát, nàng niệm tụng một tiếng chú ngữ, ngón tay hướng Bàn Ngu khung kính nhấn một cái, trong mặt gương lóe ra hình ảnh ánh sáng, rất nhanh một mảnh thanh tịnh thế giới tuyệt đẹp xuất hiện trong mặt gương: “Bên kia, căn cơ của hai vị thánh nhân này ở nơi đó, ta có thể cảm nhận

được khí tức trong thứ nguyên thể giới nhỏ nhỏ này do bọn họ mà tồn tại.”

Ngu Hoắc cười rất rạng rỡ. Hắn chỉ chỉ bầu trời, thấp giọng cười nói: “Chúng ta đánh tới cửa đi, trực tiếp công kích thiên đình thể giới này, công kích đầu mỗi then chốt thiên địa thể giới này, hay là đi công kích nơi căn cơ của hai thánh nhân ‘nhỏ yếu’ kia đây?”

Mọi người đều trầm mặc trong chốc lát, Ngu Tê đột nhiên cười lên: “Mọi người cùng nhau động thủ, thừa dịp hai vị ‘đạo hữu’ kia không có mặt, chúng ta phá hủy nơi căn cơ của bọn họ trước, rồi đi liên thủ tiêu diệt diệt bọn họ thôi. Mau, mau, mau, mọi người liên thủ, sợ hãi sao?”

Mười người lẫn nhìn nhau, đồng thời hướng trong Bàn Ngu khung kính nhảy lên.

Bàn Ngu khung kính chợt lóe, một đạo thần quang màu đen xé rách hư không, nháy mắt đến ngoài cửa cực lạc thanh tịnh thể giới nơi cực tây Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân mở ra.

Ầm một tiếng, mười cánh tay to lớn màu đen che trời rợp đất thò ra, một đòn đem cửa vào cực lạc thanh tịnh thể giới đánh nát nát.

Chương 1711: Đều Ngã Xuống

Vùng cực tây, trong cực lạc thanh tịnh thế giới Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân hao phí vô số pháp lực mở, cây bồ đề theo gió lay động, hoa sen đập làn sóng dập dờn, trong mặt cỏ nở đầy đóa hoa màu vàng, vô số đạo nhân mặc trường bào, thần thái ung dung hoặc ngồi luận đạo, hoặc thích ý lui tới, ở trong phương thiên địa này vô ưu vô lự, tự tại tu hành.

Chợt chỉ nghe được một tiếng nổ, bầu trời thanh tịnh thế giới âm ầm sụp đổ, lộ ra một cái lỗ thủng thật lớn.

Khí đen cuộn cuộn từ trên trời xâm nhập, mười tám tòa phù đồ bảo tháp Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân dùng để trấn áp thanh tịnh thế giới, đảm đương cột chống thiên địa thế giới chợt phóng ra vô lượng thần quang đón đầu khí đen, vô số hoa sen điêu khắc trên phù đồ bảo tháp xoay tròn nhanh chóng, phát ra tiếng vang lớn ‘keng keng keng keng’, các luồng thanh quang từ trong hoa sen phun ra, hóa thành thiên la to lớn đem toàn bộ thanh tịnh thế giới bao phủ.

Những bảo tháp này càng theo gió nhoáng lên một cái chợt cất cao, bảo tháp vốn chỉ trên dưới nghìn trượng bành trướng nhanh chóng đến vạn dặm, vô số bảo châu khảm ở đỉnh tháp cũng phát ra hào quang chói mắt, như vô số đao thương kiếm kích hung hăng hướng khí đen trên bầu trời hạ xuống nghênh đón.

Có thể nghe được tiếng rống giận dữ không dứt bên tai, trong mỗi một tòa phù đồ bảo tháp đều có lượng lớn tín ngưỡng niệm lực tự dừng ngưng tụ, trong chớp mắt đã có một trăm lẻ tám vị kim giáp thần nhân ba đầu sáu tay, chân đạp đài sen nghiệp hỏa từ trong phù đồ bảo tháp nhảy ra, cầm Liệt Hỏa Trảm Yêu Kiếm hỗn loạn xông lên trời cao.

“Giết!” Các kim giáp thần nhân này là Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân dùng vô thượng pháp lực, lấy môn nhân đệ tử truyền đạo nhân gian, từ vô số môn đồ, tín chúng nơi đó thu tín ngưỡng niệm lực ngưng tụ thành. Nhân tộc chính là nhân

vật chính của khí vận Bàn Cổ thế giới, trong chỗ tín ngưỡng lực đó ngưng tụ thiên địa khí vận nồng đậm, thật sự vận tà bất xâm, vận pháp không dính, quả nhiên lợi hại phi thường.

Nhưng người đột kích lần này quá mạnh, vượt xa sự tưởng tượng của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân khi luyện chế một bộ cấm chế phòng ngự này.

Ba cái tay thật lớn màu đen từ trên cao vỗ mạnh xuống, chỉ nghe một tiếng vang khổng lồ, một trăm lẻ tám kim giáp thần nhân ba đầu sáu tay bị một chưởng vỗ dính xuống đất, ba cái tay màu đen vỗ mạnh lên mặt đất, ba đám mây hình nấm màu đen bọc ánh lửa hùng hực lao vút lên trời, để lại trên mặt đất ba vết bàn tay khổng lồ sâu tới trăm dặm, ít nhất có vài vạn đạo nhân bất hạnh ở phụ cận bị một chưởng vỗ chết.

“Giết!” Kim giáp thần nhân bị vết bàn tay khổng lồ nghiền vào trong lòng đất rống giận khàn cả giọng, giáp trụ màu vàng niệm lực ngưng tụ trên người bọn họ tan rã vô số, nhưng theo tín ngưỡng niệm lực mới trong phù đồ bảo tháp không ngừng lao tới, giáp trụ của bọn họ mau chóng chữa trị, thân thể đã hào quang ảm đạm hầu như tan rã cũng nháy mắt hoàn thành chữa trị.

Bọn họ chân đạp đài sen màu đỏ, lớn tiếng gào thét lao vút lên trời một lần nữa.

Một đao quang màu đen gào thét từ trên cao hạ xuống, trong mười đại thánh nhân Bàn Ngu thế giới đột kích, Ngu Đồ sở trường nhất cận thân chém giết cầm một thanh chí bảo đại đao tạo hình dữ tợn, không chút để ý tùy tay chém ra một đao.

Thanh quang thiên la mười tám tòa phù đồ bảo tháp ngưng tụ thành bị một đao bổ vỡ, một trăm lẻ tám vị kim giáp thần nhân bị một đao chém đứt ngang hông. Trong đại đao sương mù đen lượn lờ một lực lượng cắn nuốt cực mạnh trào ra, thanh quang thiên la cũng tốt, kim giáp thần nhân cũng tốt, tất cả đều bị đại đao nuốt chửng.

“Bảo bối không tệ!” Ánh mắt Ngu Phần, Ngu Tê lóe lên, đồng thời nhìn trúng mười tám tòa phù đồ bảo tháp Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân dùng để trấn áp thanh tịnh thế giới, đây chính là kỳ trân phi thường khá, tự mang thuộc tính giới thiên (chứa đựng thiên địa không gian).

Các phù đồ bảo tháp này từ trên phẩm giai mà nói chỉ là tiên thiên linh bảo bình thường, nhưng bọn nó tự mang thuộc tính giới thiên, bên trong tự thành một giới, thuộc tính này phi thường hiếm có. Chỉ cần kinh doanh thích đáng, mười tám tòa phù đồ bảo tháp này có thể hóa thành mười tám cái tiểu thế giới tự cấp tự túc, tự có thiên đạo pháp tắc vận chuyển.

Bảo bối có thể tự thành một phương thế giới bậc này là phi thường phi thường bỏng tay, vô luận là dùng để nuôi dưỡng quân đội riêng, hay là dùng để bảo hộ môn nhân đệ tử, tộc nhân hậu duệ, hoặc dứt khoát dùng để tích trữ binh mã, đồ quân nhu, lương thảo khi viễn chinh thế giới khác, đây đều là trọng bảo cực có giá trị chiến lược.

Ngư Phần, Ngu Tê cùng cất tiếng cười to, đều mở ra bàn tay to hướng mười tám tòa phù đồ bảo tháp chụp xuống.

Bọn họ không động thủ còn tốt, bọn họ vừa động thủ, mắt đám người Ngu Hoạch, Ngu Đồ, Ngu Linh đồng thời sáng ngời, đều nhìn trúng mười tám tòa phù đồ bảo tháp kia xuống tay cướp đoạt. Chỉ thấy khắp trời đều là đại thủ ấn màu đen chụp lung tung, phù đồ bảo tháp phóng ra vô lượng hào quang muốn ngăn cản những cái tay màu đen đó xâm nhập, lại đều bị đánh tan thành mảnh nhỏ, căn bản không ngăn cản được các cái tay đó tới gần.

“Yêu nghiệt phương nào, dám đến quấy rầy đàn tràng thánh nhân? Không biết chữ ‘chết’ viết như thế nào sao?” Tiếng gầm gừ trầm thấp xa xa truyền đến, long hổ sư tượng bốn đại tôn giả chân đạp làn gió, mang theo đám đông sư huynh đệ sốt ruột chạy tới.

“Chữ ‘chết’ của Bàn Cổ thế giới các người, ta thật không biết nên viết như

thế nào!” Ngu Đồ cất tiếng cười to, hắt tung người nhảy từ trong Bàn Ngu khung kính lao ra, mạnh mẽ áp chế lực lượng của mình, đem hình thể bản thân áp súc đến kích cỡ người bình thường, mặc nguyên bộ trọng giáp xâm nhập thanh tịnh thế giới.

“Nhớ kỹ, toàn bộ bảo bối đều phải chia làm mười phần, mỗi người một phần! Ai cũng không thể chiếm thêm, nếu không tự nhiên có khế ước cản trở!” Ngu Đồ vừa ngang ngược xâm nhập thanh tịnh thế giới, vừa hướng về đồng bạn ra tay cướp đoạt phù đồ bảo tháp lớn tiếng rống to.

Động lực ra tay của đám người Ngu Hoắc, Ngu Phần, Ngu Tê chợt yếu đi rất nhiều, bọn họ nhìn nhìn nhau, đồng thời lắc đầu, tạm thời từ bỏ ra tay đối với phù đồ bảo tháp. Như nhau Đồ nói, bảo bối cướp tới tay cũng phải chia làm mười phần đều nhau, hiện tại sốt ruột xuống tay cướp đoạt bảo vật như vậy làm gì?

Giết sạch toàn bộ người trong thanh tịnh thế giới, toàn bộ bảo bối trong tiểu thế giới này đều là của bọn họ!

“Trảm!” Ngu Đồ xâm nhập thanh tịnh thế giới, trường đao trong tay hắt đưa ngang, thân thể kéo một tàn ảnh thật dài nháy mắt lướt qua long hổ sư tượng bốn đại tôn giả. Ở trong nháy mắt đó, Ngu Đồ lấy tần suất người bình thường không thể tưởng tượng, nháy mắt chém ra cả thảy mười tỷ đao!

Trường đao xé rách hư không, chặt đứt thời gian, đoạn tuyệt nhân quả, xé rách tất cả pháp tắc hữu hình vô hình ước thúc.

Thân thể long hổ sư tượng bốn đại tôn giả chợt cứng đờ, bọn họ hoảng sợ muốn chết nhìn Ngu Đồ ‘thánh nhân’, hướng bọn họ ra tay, là một vị ‘thánh nhân’ hắt hoi, bọn họ ở trên người Ngu Đồ, cảm nhận được cảm giác áp bách khủng bố giống hệt sư tôn nhà mình.

Trong nháy mắt tiếp theo, long hổ sư tượng cùng hơn vạn đệ tử tinh nhuệ bọn họ mang đến biến mất.

Tất cả dấu vết bọn họ từng tồn tại, bao gồm bản mạng chân linh lạc ấn của bọn họ đều bị một đao của Ngu Đồ chém thành phần. Trừ phi đại năng tồn tại đạo hạnh pháp lực tương đương với Ngu Đồ, sinh linh khác của Bàn Cổ thế giới thậm chí bắt đầu quên đi long hổ sư tượng, quên thế giới này từng có bốn tu sĩ đại năng như vậy từng tồn tại.

“Những người tu luyện này, quá yếu!”

Ngu Linh cười ‘khì khì’, trong Bàn Ngu khung kính trong tay phun ra thần quang màu đen lấy hàng trăm vạn để tính, hóa thành các đạo kiếm quang màu đen đem vô số đạo nhân chém giết ngay tại chỗ.

Môn nhân tinh anh Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tổn vô số năm tâm tư, vận dụng vô số tâm cơ thật không dễ gì thu nạp được ngã xuống như mưa, thân thể bọn họ bị nháy mắt hủy diệt, linh hồn bọn họ bay lả tả, không chịu khống chế hướng Ngu Hoắc đang cất tiếng cười to bay qua.

Chương 1712: Bảo Tàng Đầy Đất

“Linh hồn, linh hồn mỹ vị mà bổ dưỡng!”

Trong tay Ngu Hoặc nâng bộ não Bàn Ngu, cười quái dị ‘khắc khắc’ nhìn linh hồn vô số môn đồ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bị đánh chết bay lá tả bị bộ não Bàn Ngu cắn nuốt. Vô luận là đại năng ngưng tụ thành đạo đài, hay là đạo nhân tu thành nguyên thần, hoặc là vừa mới bước vào con đường luyện khí sĩ, linh hồn bọn họ sau khi bị bộ não Bàn Ngu cắn nuốt, trong một nhíp thở đã bị mài mòn toàn bộ linh trí.

Đạo đài chất chứa đại đạo ảo nghĩa cũng tốt, nguyên thần ngưng luyện mà cường đại cũng thế, sau khi linh trí bị mài mòn, trong bộ não Bàn Ngu ma quang màu đen lóe lên, nháy mắt đem bọn họ nghiền thành mảnh vụn, cuối cùng hóa thành linh hồn bốn nguyên tinh thuần nhất, cô đọng nhất, chứa đựng ở trong bộ não Bàn Ngu.

Ngu Hoặc cười đến mức mắt cũng nheo lại bằng một sợi chỉ, trong thời gian ngắn ngủn mấy cái chớp mắt, môn đồ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bị đánh chết đã vượt qua mười vạn, nhiều đạo nhân như vậy đạo đài, nguyên thần cùng linh hồn biến thành linh hồn bốn nguyên, hầu như vượt qua một phần mười linh hồn bốn nguyên của bản thân Ngu Hoặc.

Chỉ cần tiếp tục đánh chết đạo nhân số lượng gấp mười, sau khi đem đạo đài, nguyên thần cùng linh hồn của bọn họ cắn nuốt toàn bộ, linh hồn bốn nguyên lực của Ngu Hoặc có thể tăng cường gấp đôi. Trong năm tháng tương lai ngắn ngủi, thực lực của hắn chắc chắn tiến một bước dài!

“Ha ha, mặc dù có kế ước kia!” Ngu Hoặc vẻ mặt quỷ bí hướng các đồng bạn bên người nhìn một cái. Nhiều linh hồn bốn nguyên tuyệt vời tuyệt luân như vậy, thế mà lại phải bởi vì kế ước nọ, chia ra chín phần mười cho những kẻ này! Kế ước chết tiệt, chẳng qua... Ngu Hoặc nghĩ đến những việc Nguyên

Thủy Ma Tôn từng nói, hắc không khỏi cất tiếng cười to lên.

“Ha ha ha, màu mỡ, quá màu mỡ rồi!” Thời điểm Ngu Hoắc đắc ý cười to, ba vị thánh nhân khác Ngu Khôi, Ngu Ly, Ngu Luyện cũng sốt ruột không chờ nổi lao vào thanh tịnh thế giới Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân mở.

Bọn họ lại chưa buông tay giết người, mà là sốt ruột không dần nổi bắt đầu cướp bóc khắp nơi.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bởi vì một số duyên cớ nào đó, đàn tràng của bọn họ bị ép phải mở nơi Tây Hoang cực hoang vắng. Tây Hoang, là đại lục hoang vu nhất, căn cỗi nhất trong tứ hoang đại lục của Bàn Cổ thế giới, người thừa thốt, sản vật loãng, số lượng thiên địa kỳ trân càng thua xa tam hoang đại lục kia và Bàn Cổ Trung Lục.

Nhưng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân kinh doanh ở Tây Hoang nhiều năm, lấy tính cách của họ, đã sớm đào ba thước đất Tây Hoang đại lục để vơ vét rồi. Trong cực lạc thanh tịnh thế giới, dãy núi cũng là bảo vật loại thủy tinh, lưu ly xây mà thành, mặt đất rừng bồ đề trải một tầng trên châu bảo ngọc thật dày, bên cạnh hồ nước càng dùng ngũ kim tinh anh, các loại thần tài đúc gạch trải đất...

Toàn bộ thanh tịnh thế giới châu quang bảo khí, thế mà không nhìn thấy được một chút bùn đất, cát đá bình thường nào, ngay cả bùn trong hồ hoa sen, cũng là Bát Bảo Công Đức Thần Nê chất chứa vô lượng tạo hóa lực, đây là tiên thiên linh vật sự thần diệu có thể so với Tức Nhưỡng, nếu bàn về giá trị thực dụng so với Tức Nhưỡng còn vượt qua gấp trăm lần.

Càng không cần nói nổi bát xoong chậu các loại bài trí trong các bảo tháp, cung điện, lầu các kia, mỗi một món đều là bảo bối đỉnh cấp; trong đại điện ngày thường Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân giảng kinh, tùy tiện một cái bồ đoàn trên mặt đất cũng là dùng tiên thiên thần thảo bện thành, có được đủ loại diệu dụng không thể tưởng tượng.

Những chiếc đèn trường minh treo ở trong cung điện lầu các, mỗi một ngọn

đèn đều có tên tuổi ở trong hồng hoang, tùy tiện một ngọn đèn đặt ở bên ngoài cũng là kỳ trân dị bảo uy năng vô cùng.

Bất cứ một tòa phù đồ bảo tháp nào chuông treo dưới mái hiên màu vàng, màu bạc, màu đồng, màu sắt, cũng đều là chí bảo có nền tảng có lai lịch, tùy ý một cái chuông không bắt mắt nhất, cũng có các loại uy năng thần kỳ nói không nên lời.

Đặc biệt Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân là Hồng Mông linh căn đặc đạo, bọn họ trời sinh có lực hấp dẫn rất mạnh đối với tất cả giáp mộc, ất mộc linh căn. Bọn họ đi khắp thiên hạ, các loại kỳ hoa dị thảo, hoa mộc, linh dược linh thực, linh căn linh thảo quý hiếm người được khí tức trên người bọn họ thường thường chủ động đến đầu nhập.

Cho nên trong thanh tịnh thế giới tùy ý có thể thấy được linh chi thần thảo mọc hơn vạn phiến lá, khắp nơi có thể thấy được nhân sâm oa nhi, chi nhân chi mã hóa thành hình người nhảy nhót khắp nơi, còn có hoàng tinh vạn năm rễ cây kéo dài mấy trăm dặm, thủ ô vạn năm bản thể to bằng một ngọn núi nhỏ, thậm chí các loại linh dược hiếm thấy có thể dựng người chết dậy, mọc thịt từ xương trắng, ở nơi này thế mà lại giống như cỏ dại tùy ý có thể thấy được.

Càng không cần nói trong thanh tịnh thế giới, trong các điện phủ quan trọng ở trên không linh mạch linh huyết trung tâm, trong mỗi một tòa điện phủ đều có một kiện trấn điện chí bảo cung phụng. Các trấn điện chí bảo này ít nhất cũng là bảo bối cấp tiên thiên linh bảo, khí tức trấn điện chí bảo trong vô số tòa điện phủ thông qua địa mạch nối liền một thể, lúc này mới che chở thanh tịnh thế giới này củng cố như Thái Sơn, linh khí dư thừa vượt xa thế giới phàm tục.

Nơi này dù sao cũng là đàn tràng sơn môn Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân khai tông lập phái, Tây Hoang căn cỗi nữa, hai vị thánh nhân rất thích ‘kết duyên’ quanh năm suốt tháng cướp đoạt không biết bao nhiêu năm tháng, thanh tịnh thế giới này quả nhiên là một miếng thịt béo to lớn màu mỡ mê người!

Đám người Ngu Khôi, Ngu Ly, Ngu Luyện đến từ Bàn Ngu thế giới, Bàn Ngu thế giới đã lâm vào bên bờ sụp đổ, chỉ là dựa vào vô số thế giới khác bị chinh phục không ngừng hưởng Bàn Ngu thế giới truyền máu, vậy mới miễn cưỡng duy trì một tia sức sống của Bàn Ngu thế giới.

Nhưng các thế giới khác bị chinh phục cũng đã bị vắt cạn kiệt, không ép ra được quá nhiều nước béo nữa.

Cho dù bọn họ đường đường thánh nhân chi tôn, bọn họ thật sự cũng đã nghèo tới mức có chút tội nghiệp, trừ tiền vốn bảo mệnh áp đáy hòm, trên người bọn họ thực sự không có bao nhiêu nước béo.

Đột nhiên xâm nhập đàn tràng của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, nhìn thấy kỳ trân dị bảo rực rỡ muôn màu trong thanh tịnh thế giới này, cảm thụ được thiên địa linh khí nồng đậm, cuồn cuộn không dứt bám vào trên các kỳ trân đó, đám người Ngu Khôi đã điên cuồng.

Một đòn tùy tay đem một tòa đại điện ánh vàng rực rỡ phá hủy, cầm lên đại điện ** phụng một cái lưu ly bảo bình cao một trượng hai thước, Ngu Ly tùy tay từ trong bảo bình đổ ra một dòng Tam Quang Thần Thủy, hân không khỏi ngửa mặt lên trời cười điên cuồng!

“Một cái lượng kiếp trước, trong cung điện kia của ta còn có một con suối, hàng năm có thể phun ra tám ngàn vạn cân Tam Quang Thần Thủy! Về sau con suối khô cạn, ta ngay cả tài liệu luyện chế Tam Quang Thần Đan ban cho bọn nhỏ cũng không gom đủ. Nơi này, bọn họ thế mà lại ở trong cái bình rách nát này, giấu cả bảy mươi tám con suối Tam Quang Thần Thủy! Hơn nữa thao thao bất tuyệt, cuồn cuộn không dứt, đây quả thực là phí phạm của trời!”

Ngu Ly còn chưa dứt lời, Ngu Luyện đã xách lên một lão nhân râu bạc trắng khóc trời kêu đất muốn chui vào trong lòng đất chạy trốn, há mồm nhét vào bắt đầu nhai nuốt. Thân thể lão nhân râu bạc trắng bị nhai nát, máu tươi trong cơ thể chảy ra lại là màu xanh mờ mờ, tản mát ra mùi thơm say lòng người.

“Ít nhất là linh thảo một lượng kiếp biến thành, hay, ngay cả ta cũng có thể cảm nhận được pháp lực tăng trưởng một đoạn, nơi này... Nơi này... Có nhiều như vậy!”

Ngu Luyến tham lam nhìn dưới một ngọn núi lớn tỏa ra thần quang, mấy ngàn nam nữ già trẻ run rẩy trong một cái hang động sâu thẳm. Bọn họ đều không phải thân thể máu thịt, mà là các loại linh dược linh căn đủ năm tháng biến thành hình người.

Đối với đám người Ngu Luyến mà nói, đây đều là thuốc đại bổ, lấy tu vi bọn họ cũng có thể tăng tiến pháp lực, đạo hạnh của bọn họ thật lớn!

Đây tất cả đều là bảo bối, đây tất cả đều là kỳ trân dị bảo khiến đám người Ngu Hoặc không kịp nhìn, mười đại thánh nhân gào thét xâm nhập thanh tịnh thế giới, sốt ruột không chờ nổi bắt đầu buông tay cướp bóc.

Chương 1713: Thiên Đình Kiếm Vực

Thiên đình, Mộc đạo nhân bị Cơ Hạo một kiếm xuyên thấu thân thể, lại bị hấn đánh một quyền lão đảo không vững chạy vài bước về phía trước.

Mộc đạo nhân tức giận khoe miệng sụp xuống, vẻ mặt sầu khổ chậm rãi xoay người, không thèm để ý Ngao Bạch hướng về phía hấn lớn tiếng kêu gào, hai tay kết ấn dị thường thông thả hướng Cơ Hạo đẩy xuống.

Ở giữa đôi tay ấn quyết của hấn, mơ hồ có một luồng lực tịch diệt tối nghĩa tĩnh mịch và một luồng sinh cơ linh động bùng bùng ấp ủ, lực lượng khô héo tươi tốt hóa thành một cái luân hồi nối đuôi nhau không ngừng chuyển đổi, mang theo vô số ảo diệu bổ về phía Cơ Hạo.

Cơ Hạo nở nụ cười, hấn từng ở Bàn Hành thế giới nhìn lên được bộ mặt thật sự tịch diệt đại đạo của Mộc đạo nhân, đối với tịch diệt đại đạo hấn có chút linh ngộ tâm đắc. Đối mặt một đòn thông thả vỗ xuống như thế, hấn giơ lên Bàn Cổ Kiếm, một kiếm thông thả tương tự đâm lên.

Một kiếm ra, thiên địa đều thành kiếm vực.

Thiên địa linh khí của toàn bộ thiên đình đang sôi trào, đang rống giận, đang rít gào, đang hưng phấn không thôi hoan hô nhảy nhót. Vô số tòa cung điện, vô số tòa lầu các, vô số hành lang thủy tạ, vô số bảo tháp tinh xá đều phát ra ánh sáng loá mắt, sau đó hào quang ừn ừn ngưng tụ thành các thanh kiếm sắc bén đội trời đạp đất.

Khí tức thiên đình trở nên thâm nghiêm mà băng lạnh, thiên địa linh khí cũng ngưng tụ thành các kiếm quang sắc bén dị thường, theo Bàn Cổ Kiếm trong tay Cơ Hạo chậm rãi đâm ra, vô số kiếm quang ừn ừn tập trung Mộc đạo nhân. Vô cùng vô tận kiếm ý chấn động trong hư không, trong nháy mắt này, trong toàn bộ thiên đình không có đường sống cho đại đạo pháp tắc khác tồn tại nữa, vạn vật thành kiếm, vạn vật hóa kiếm, không phải kiếm thì đều là kẻ địch của thiên đình.

Ngao Bạch sắc mặt xanh mét vội lui về phía sau: “Vũ Dư kiếm đạo... Vẫn là bá đạo, không giảng đạo lý như vậy!”

Thanh Trường hừ lạnh một tiếng, nàng cũng vội lui về phía sau, cùng lúc lui bước, nàng càng tức giận đem trường kiếm trong tay mình ném mạnh xuống đất. Vô luận là bản thân trường kiếm, hay là trình độ kiếm đạo Thanh Trường đều không thể so sánh với Cơ Hạo. Thanh Trường kiên quyết định, về sau nàng tuyệt đối sẽ không chạm vào bất cứ binh khí nào loại kiếm nữa.

Hoa đạo nhân kinh hãi xoay người lại, mười ngón tay của hắn giống như đóa hoa nở rộ nhẹ nhàng run rẩy. Hắn thấp giọng ngâm xướng chú ngữ, từng luồng sáng rực rỡ sôi sục ở bên người hắn, nhưng hắn chưa thể phóng ra một đạo pháp thuật nào.

Bởi vì kiếm đạo của Cơ Hạo, bởi vì thân phận thiên đế của Cơ Hạo, toàn bộ thiên đình hóa thành kiếm vực, trừ kiếm, không có lực lượng khác có thể tồn tại. Hoa đạo nhân tất nhiên là thánh nhân chi tôn, có được lực lượng xoay chuyển càn khôn, lật lại thiên đạo, ở thiên đình lúc này, hắn thế mà lại bị Cơ Hạo áp chế không thể thi triển bất cứ thuật pháp nào.

Tiếng ‘Leng keng’ đình tai nhức óc, giữa không trung vô số kiếm quang đều đang kịch liệt run rẩy, đều đang điên cuồng kêu gào, đều đang điên cuồng hướng tất cả sinh linh trong thiên đình biểu thị công khai ‘kiếm’ bén nhọn, ‘kiếm’ sắc bén.

Vang vài tiếng ‘Xẹt xẹt’, thân thể Mộc đạo nhân bị kiếm quang vô hình cắt ra, mấy chục vết thương nhỏ bé sâu tới tận xương tự động xuất hiện ở trên người hắn. Trên người Mộc đạo nhân có lưu ly bảo quang màu xanh chợt lóe, vết thương nháy mắt khép lại, nhưng trong giây lát, trên người hắn càng có thêm số vết kiếm nhiều gấp cả chục lần.

Cơ Hạo đã vung ra một kiếm mạnh nhất từ khi hắn bá Vũ Dư đạo nhân làm thầy tới nay, trong một kiếm đây, hắn dung nhập tất cả cảm ngộ của hắn đối với

Vũ Dư kiếm đạo, càng đem linh ngộ của hắc đối với các loại đại đạo khác nhau trong thiên địa cũng dung nhập vào.

Càng quan trọng hơn là, hắc dung nhập năm chiêu Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi hư ảnh truyền thụ, bởi vì một đòn năm chiêu hợp nhất này, lực lượng Bàn Cổ Phủ dung hợp hoàn mỹ với Bàn Cổ Kiếm cũng được hắc kích thích ra một chút.

Vô số kiếm quang ùn ùn hội tụ vào Bàn Cổ Kiếm, trên thân Bàn Cổ Kiếm đen sì không chút bắt mắt mơ hồ có hư ảnh vô số cung điện lầu các, tiên cung thần điện hiện lên. Giống như toàn bộ thiên đình đều ký thác ở trên thân Bàn Cổ Kiếm, khiến Cơ Hạo vùng Bàn Cổ Kiếm ra một đòn uy lực vô biên này.

Khuôn mặt vạn năm sầu khổ của Mộc đạo nhân rốt cuộc kịch liệt run rẩy lên, hắc vì một kiếm này của Cơ Hạo mà chấn động không thôi.

Một kiếm này, mơ hồ đã có vài phần kiếm đạo chân ý của Vũ Dư đạo nhân ở trong. Vũ Dư đạo nhân vô số môn hạ môn đồ, ở trên kiếm đạo cũng có mấy vị truyền nhân cực tốt. Nhưng Mộc đạo nhân rõ ràng, trước mắt linh ngộ của Cơ Hạo đối với Vũ Dư kiếm đạo xa xa vượt qua các đồng môn sư huynh đó, Cơ Hạo có thể xưng là truyền nhân duy nhất của Vũ Dư kiếm đạo!

A Bảo, Quy Linh bọn họ tất nhiên cường đại, đạo hạnh tất nhiên so với Cơ Hạo còn cao thâm hơn rất nhiều, nhưng trình độ của bọn họ ở trên kiếm đạo thua xa Cơ Hạo!

“Vũ Dư đạo hữu may mắn cỡ nào chứ!” Hai tay Mộc đạo nhân chậm rãi đẩy về phía trước, hắc thản nhiên nói: “Cơ Hạo, hôm nay bản đạo không tránh khỏi phải làm việc nghịch thiên, hôm nay người vị thiên đế này vẫn là ngoan ngoãn ngã xuống đi!”

Trong lòng bàn tay Mộc đạo nhân mơ hồ có một thế giới hiện lên, trong thế giới nho nhỏ mơ hồ có hai cái cây bồ đề, một khô héo một tươi tốt, sinh tử luân phiên, một luồng lực tích diệt nồng đậm từ trong thế giới nho nhỏ này phun trào

ra, hóa thành một vòng xoáy đáng sợ muốn đem Cơ Hạo tính cả kiếm ý đầy trời nuốt chửng.

Trong mắt Cơ Hạo lóe ra hàn quang, hắn mở ra mi tâm đạo mâu, thần quang lạnh lẽo, hắn đột nhiên cười lên.

“Mộc đạo nhân, ta nhìn thấy ngươi rồi!” Cơ Hạo nói một câu khiến Ngao Bạch, Thanh Tường và Chúc Dung thị cảm thấy không hiểu, lại khiến Đông công, Tây mỗ hoảng sợ thất sắc: “Ta đã nhìn thấu một chiêu này của ngươi... Người không ở nơi này, cho nên, ta chém ngươi!”

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đồng loạt biến sắc, trong mắt bọn họ chột phun ra thần quang mãnh liệt gắt gao tập trung Cơ Hạo.

Cơ Hạo bổ mạnh kiếm xuống, Bàn Cổ Kiếm đâm vào thế giới nho nhỏ lòng bàn tay Mộc đạo nhân, như năm đó Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, thế giới nho nhỏ bị một kiếm bổ vỡ, hư ảnh hai cây bồ đề một khô héo một tươi tốt ầm ầm vỡ nát. Tịch diệt đạo vận ngưng tụ ở lòng bàn tay Mộc đạo nhân bị Cơ Hạo đánh một đòn nát bét, Bàn Cổ Kiếm xuyên thấu đôi bàn tay tràn đầy thanh quang của Mộc đạo nhân, cắm thật sâu vào ngực hắn.

Từng tia, từng điểm, mũi kiếm thông thả xuyên thấu thân thể Mộc đạo nhân, mơ hồ có tiếng ma sát ‘Xẹt xẹt’ truyền đến.

Cường độ thân thể Mộc đạo nhân ra ngoài Cơ Hạo dự liệu, lấy sự sắc bén của Bàn Cổ Kiếm, lấy thực lực Cơ Hạo hiện nay, hắn lại còn cần vận dụng toàn lực, mới có thể miễn cưỡng xuyên thấu thân thể toàn thân thanh quang rạng rỡ như lưu ly màu xanh của lão.

Mộc đạo nhân vẻ mặt u ám nhìn Cơ Hạo: “Lấy đạo hạnh pháp lực của ngươi, có thể nào nhìn thấy ta?”

Cơ Hạo vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Mộc đạo nhân, hắn vừa nghiêng răng nghiêng lợi đẩy trường kiếm đâm xuyên về phía trước, vừa lạnh giọng cười nói: “Tiền

bối rất mạnh, nhưng Oa Linh cũng rất mạnh. So sánh với Oa Linh, ta nhìn không thấu giới hạn lực lượng của Oa Linh ở đâu, nhưng lần này nhìn thấy tiền bối, lại có thể nhìn thấu lực lượng ngài tất nhiên so với ta còn mạnh hơn một ít, nhưng cũng chỉ chênh lệch khoảng mười lần.”

“Mượn dùng lực lượng thiên đình, chênh lệch lực lượng vền vẹn mười lần, ta có lòng tin chém người.”

“Cho nên, người không phải Mộc đạo nhân. Người chỉ là... Một tán cây mà thôi!” Cơ Hạo thản nhiên nói: “Cho nên, chém, cũng chém rồi.”

“Được, ta nhất định sẽ tới tìm người!” Mộc đạo nhân thâm trầm nhìn Cơ Hạo, lạnh lùng nói.

“Có gan thì tìm sư tôn ta đi, người thực không biết xấu hổ dùng bản tôn khi nhục ta hậu sinh văn bối này?” Cơ Hạo cười rất sáng lạn.

Đang muốn trêu chọc Mộc đạo nhân thêm vài câu, đột nhiên Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đồng thời thất khiếu đổ máu, hai người đồng loạt hoảng sợ nhìn về phía tây rộng lớn một tiếng.

Chương 1714: Nhất Lượng Kiếp Pháp

Mặc kệ Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân lộ ra dị trạng cỡ nào, tay Cơ Hạo cầm kiếm không dao động, kiên định vô cùng đẩy Bàn Cổ Kiếm đâm vào thân thể Mộc đạo nhân. Toàn bộ thiên đình biến thành kiếm vực tung hoành bề ngề ở trên thân Bàn Cổ Kiếm, điên cuồng phá hư thân thể Mộc đạo nhân, xé rách tất cả đại đạo huyền cơ trong cơ thể hắn.

Vừa rồi Cơ Hạo liếc một cái ‘nhìn thấy’ Mộc đạo nhân, hẳn cách thân thể ‘Mộc đạo nhân’ trước mắt này, vượt qua khoảng cách vô cùng xa xôi, thấy được nơi nào đó không thể giải thích, bản tôn Mộc đạo nhân đang lâm vào trạng thái tịch diệt nào đó!

Đó mới là Mộc đạo nhân chân chính, hẳn nấp ở nơi nào đó không thể nói, tiến vào cảnh giới nào đó không thể nói, lấy pháp lực vô biên, đại đạo không thể thăm dò phong tỏa bản thân. Như ấu trùng ve chôn sâu ở trong lòng đất, chỉ đợi gió thu chợt nổi lên, kim thiên thoát xác, là có thể thanh chấn cửu thiên, đập gió tám vạn dặm, từ đó về sau siêu phàm thoát tục, quan sát chúng sinh.

Đó là một loại trạng thái huyền ảo vô cùng không thể miêu tả, bản tôn Mộc đạo nhân đang ở một loại cảnh giới kỳ ảo hư vô mờ mịt, giữa Mộc đạo nhân trước mắt cùng bản tôn hẳn hầu như ngăn cách tất cả liên hệ.

Mộc đạo nhân trước mắt không phải ‘Mộc đạo nhân’, như vậy Cơ Hạo chém hẳn lại như thế nào? Giữa Mộc đạo nhân cùng Cơ Hạo rất nhiều nhân quả dây dưa, giết cũng đã giết rồi, một kiếm chém xuống, Cơ Hạo chỉ cầu một cái đạo tâm bình thản. Về phần tương lai ‘Mộc đạo nhân’ thật xuất hiện, truy cứu nhân quả hôm nay, Cơ Hạo cũng không phải không có sự môn chống lưng, hẳn sợ cái gì?

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân thất khiếu phun máu, hai người đồng thời nhìn tây phương tức giận rên rỉ.

Chợt, hai tay Mộc đạo nhân nhấc mạnh lên, hai tay túm chặt thân Bàn Cổ Kiếm, hấn trợn to mắt nhìn Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Cơ Hạo, không ngờ được đạo hạnh pháp lực của ngươi vậy mà đã đến mức như thế, ngươi đã nhìn thấy chỗ chân thân bản tôn của bản đạo... Bản đạo cho phép ngươi, nhân quả trước đây đều xóa hết, tương lai ngươi cho dù mạo phạm bản tôn bản đạo ba lượt, bản tôn bản đạo tha cho ngươi ba lượt.”

Ở bên, Hoa đạo nhân cũng miệng phun máu tươi, hấn lớn tiếng quát: “Cơ Hạo, bản đạo cũng như thế. Tương lai bản tôn bản đạo, vô luận ngươi mạo phạm như thế nào, đều tha cho ngươi ba lượt... Đối ngươi hôm nay để hai người sư huynh đệ ta thoát thân.”

Cơ Hạo ngạc nhiên, Đông công, Tây mỗ đột nhiên biến sắc, bọn họ vội vàng mở mắt hướng phía tây nhìn đi. Nhìn qua một cái, hai người hiển nhiên chưa thể dựa vào thần thông pháp lực của mình nhìn thấy manh mối gì, Đông công vội vàng lấy ra một tấm thần kính toàn thân ánh vàng rực rỡ do vô số làn khói màu tím vờn quanh, một ngậm bản mạng nguyên khí phun ở trên tấm gương tròn dày nặng phong cách cổ xưa này.

“Hạo Thiên Kính, mở!” Đông công thét dài một tiếng, mặt ngoài Hạo Thiên Kính phun ra một đạo kim quang, dị biến đáng sợ xảy ra trong cực lạc thanh tịnh thế giới cực xa xa phía tây nhất thời nhìn không sót gì trong gương.

Quang ảnh trên Hạo Thiên Kính vừa mới biến ảo vài cái, một cái tay lớn đen sì gào thét vỗ tới, chỉ nghe ‘Ông’ một tiếng vang khổng lồ, Hạo Thiên Kính khẽ run rẩy, thân thể Đông công nhoáng lên một cái, lão đảo lui hai bước lúc này mới đứng vững được thân hình.

“Thánh nhân?” Đông công, Tây mỗ hoảng sợ kinh hô: “Hơn nữa là... Tà đạo thánh nhân?”

Ngao Bạch không biết nguyên cớ hướng Mộc đạo nhân nhìn một cái, hấn đột nhiên nhếch miệng cười nói: “Cơ Hạo, đừng để ý tới lão gia hỏa này, hấn dám

đến thiên đình quấy rối, muốn nhúng tay việc thiên đình...”

Đảo tròn mắt, Ngao Bạch không có ý tốt cười nói: “Người cứ việc chém hấn, tương lai có ân oán gì, long tộc ta và người cùng nhau gánh vác.”

Ngao Bạch đánh vang bàn tính ‘Bộp bộp’. Một trận chiến hôm nay, hấn đột nhiên phát hiện thần thông pháp lực của Cơ Hạo đã đến một cảnh giới khiến hấn cũng kinh hãi không thôi. Lấy thần thông pháp lực của Cơ Hạo, Ngao Bạch và Thanh Tường liên thủ, sợ là cũng đánh không lại gã.

Đã đánh không lại, như vậy để Cơ Hạo triệt để đắc tội Mộc đạo nhân, khiến Cơ Hạo chỉ có thể kết thành minh hữu với long tộc, phượng tộc, nghĩ qua đây cũng là chuyện rất không tệ. Thiên đình có năm thiên đế, nếu Cơ Hạo có thể đứng chung một chỗ với long phượng hai tộc bọn họ, Chúc Dung thị tự nhiên mà vậy cũng sẽ bị buộc ở trên chiến xa của bọn họ.

Kể từ đó, bọn họ chẳng phải là có thể ở thiên đình hô mưa gọi gió, tùy ý làm việc sao?

Chỉ cần quyền lớn của thiên đình nằm ở trong tay, ‘tà đạo’ thánh nhân cái gì khác, sào huyệt của Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân có phải xuất hiện vấn đề nào đó hay không, có gì quan hệ với Ngao Bạch hấn đâu?

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhân vật cỡ nào, Ngao Bạch vừa nói ra khỏi miệng, bọn họ lập tức hiểu rằng tâm hiểm ác của Ngao Bạch. Mộc đạo nhân không buồn quay đầu lại cười lạnh một tiếng, dùng một loại thanh âm lạnh nhạt tử khí nặng nề lạnh lùng nói: “Ngao Bạch, chỉ một câu này của người hôm nay, bản đạo ngày sau diệt chín phần mười số thành viên của long tộc người.”

Thân thể Ngao Bạch khẽ run lên, hấn nhảy dựng lên muốn chỉ vào Mộc đạo nhân kêu gào chút gì đó.

Nhưng trong mình mình một cảm giác nguy hiểm khổng lồ, cực kỳ khủng bố tự dừng xuất hiện. Ngao Bạch rùng mình, lời hung hăng đã đến bên miệng lại

như thế nào cũng nói không nên lời.

Thanh Tường cũng biến sắc, nàng nhanh chóng liếc Ngao Bạch một cái, không nói năng gì lui lại hai bước. Hai tộc long phượng là minh hữu, nhưng cũng là đối đầu, nếu long tộc thật sự bị giết chín phần mười số người... Nói thật, tâm tình Thanh Tường có chút phức tạp, nhưng không hiểu sao trong lòng nàng còn có chút âm thầm vui mừng nhỉ?

“Chỉ tha ta ba lượt sao?” Cơ Hạo nhú nhú mày, hắc trầm giọng nói: “Không đủ!”

Không đợi Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân mở miệng, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Hôm nay vốn muốn đem các người chém giết ngay tại chỗ, những năm qua, các người thật sự khinh người quá đáng... Càng không cần nói, là hang ổ của các người xảy ra vấn đề? Vén vén hứa hẹn suông, muốn để ta buông tha các người?”

Mộc đạo nhân không chút do dự lấy ra một khối tinh thạch màu xanh lục lưu chuyển to bằng nắm tay, hắc trầm ổn định thường nói: “Đây là một khối thụ tâm cây bồ đề thanh tịnh bản thể bản đạo, đã trải qua vô lượng lượng kiếp, chất chứa vô tận sinh cơ sinh khí. Vốn định dùng nó tạo ra một vị đệ tử, để hắc tranh phong với Huyền Đô đạo nhân, Nghiễm Thành đạo nhân, bảo đạo nhân, chỉ là còn chưa nghĩ ra ban cho môn hạ người nào đệ tử.”

Ngẩng đầu lên, Mộc đạo nhân trầm giọng nói: “Cơ Hạo, người lĩnh ngộ đối với thiên địa đại đạo có thể xưng là khủng bố, nhưng thời gian tu đạo của người quá ngắn, đạo hạnh vậy là đủ rồi, pháp lực lại là điểm yếu của người. Trong khối thụ tâm này ẩn chứa pháp lực thánh nhân một lượng kiếp, người sau khi đem nó luyện hóa, môn hạ Vũ Dư đạo hữu, pháp lực người nhất định đứng đầu!”

Khóe mắt Cơ Hạo kịch liệt giật giật.

Pháp lực thánh nhân một lượng kiếp? Ý tứ là, pháp lực chất chứa trong thụ tâm này, là pháp lực tinh thuần Mộc đạo nhân vị thánh nhân này ngưng tụ ra, là pháp lực cấp bậc thánh nhân! Có thể nghĩ, pháp lực thánh nhân ngưng tụ ở trên

chất lượng so với pháp lực đạo nhân tâm thường mạnh hơn bao nhiêu! Pháp lực thánh nhân một lượng kiếp của hắc, nhắm chừng đủ đạo nhân bình thường vất vả lao lực mấy chục, hơn trăm cái lượng kiếp!

Lượng kiếp đó, mấy tỷ năm vừa là một lượng kiếp.

Chép miệng một cái, Cơ Hạo nhìn Mộc đạo nhân trầm giọng nói: “Sau chuyện không được vì việc này tìm ta gây sự, ta mạo phạm bản tôn các người ba lượt, các người không được tới đòi nợ, nếu đồng ý, ta lập tức thả người!”

Mộc đạo nhân không nói hai lời, một chương đem thụ tâm võ vào ngực Cơ Hạo.

Cơ Hạo rút Bàn Cổ Kiếm, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân lớn tiếng hét dài, nháy mắt hóa thành hai luồng thần quang lửa giận ngút trời hướng phía tây chạy đi.

Đông công, Tây mỗ trầm ngâm một lát, bọn họ cùng lên tiếng quát: “Cùng đi xem xem... Rốt cuộc là thần thánh phương nào!”

Chương 1715: Chết Đồng Hồn Độn

“Đi, đi xem!”

Thấy được Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân sốt ruột đi xa, Đông công, Tây mỗ theo sát. Cơ Hạo vội vàng gọi một tiếng, tóm lấy Nha Công khôi phục nguyên hình Kim Ô đặt ở trên đầu, thân thể hóa thành một luồng ánh sáng gào thét hướng phía tây bay đi.

Bất động còn tốt, vừa động, Cơ Hạo lập tức cả kinh rống lớn một tiếng.

Một lượng kiếp là mấy tỷ năm thời gian, trong khối thụ tâm Mộc đạo nhân cứng rắn nhét vào trong cơ thể Cơ Hạo đã ngưng tụ pháp lực thánh nhân một lượng kiếp.

Pháp lực chất chứa trong khối thụ tâm này không chỉ có số lượng khổng lồ, chất lượng càng tinh thuần kinh người. Thánh nhân khổ tu tích góp pháp lực, so với pháp lực đạo nhân tầm thường tu luyện ra tinh thuần cường đại hơn vô số. Càng không cần nói trong pháp lực thánh nhân chất chứa khí tức đại đạo, có được vô số huyền diệu.

Thụ tâm tiến vào thân thể Cơ Hạo, giống như khối băng bại lộ dưới ánh mặt trời bắt đầu nhanh chóng hòa tan. Từng dòng khí màu xanh tựa như thực chất không ngừng dung nhập đạo đài của Cơ Hạo, không có bất cứ chướng ngại nào hòa hợp một thể với đạo đài của Cơ Hạo. Đạo đài của Cơ Hạo nhanh chóng ngưng tụ, trong mấy nhịp thở ngắn ngủn đã trở nên giống như người sống, tai mắt mũi miệng trở nên cực kỳ rõ ràng.

Pháp lực trong cơ thể Cơ Hạo đang cấp tốc chuyển hóa, đang cấp tốc thăng cấp, trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, toàn bộ pháp lực ban đầu trong cơ thể hẳn đều được tinh luyện một lần. Mỗi tế bào toàn thân hẳn đều ở dưới dòng khí màu xanh tẩm bổ trở nên càng thêm mềm dẻo, mỗi tế bào đều rạng rỡ sáng lên, tràn ngập khí tức thần dị.

Chưa vận dụng Thiên Địa Kim Kiều, mà là thuần túy dựa vào pháp lực bản thân thi triển lưu quang hỏa độn phi hành tốc độ cao.

Bất động còn tốt, vừa động Cơ Hạo đã cảm thấy một luồng pháp lực hùng hồn trước nay chưa từng có gào thét tràn ra, thôi động thân thể hấn dùng một loại tốc độ thần niệm của hấn cũng không phản ứng kịp hướng về phía trước lao vút đi.

‘Vù’ một tiếng, trước mắt Cơ Hạo hình ảnh ánh sáng chớp loạn, hấn vội vã thu hồi độn quang, chột vật nhìn về phía sau—— chỉ thấy phía sau hấn cả thấy ba ngàn tám trăm đỉnh núi lớn bị hút ra một lỗ thủng tròn xoe, hấn còn chưa cảm giác được đã xảy ra cái gì, tốc độ độn quang chợt tăng vọt gấp trăm lần hấn đã hút thủng ba ngàn tám trăm ngọn núi lớn.

“Mộc đạo nhân... Toàn thân đều là bảo bối!” Dại ra trong nháy mắt, Cơ Hạo lắc đầu, từ đáy lòng phát ra một tiếng cảm khái. Chỉ một khối thụ tâm của cây bồ đề thanh tịnh bản thể Mộc đạo nhân, đã có thể khiến thực lực Cơ Hạo xảy ra biến hóa long trời lở đất, nói toàn thân lão đều là bảo, dù một chút nói ngoa cũng không có.

Cảm thụ được khối thụ tâm kia trong cơ thể còn đang không ngừng phát ra pháp lực cường đại hòa vào đạo đài của mình, cảm thụ được tu vi pháp lực trong cơ thể không ngừng tiến bộ lớn, Cơ Hạo không khỏi thở dài một hơi.

Pháp lực thánh nhân một lượng kiếp, đổi làm Cơ Hạo tự mình đi khổ tu, nhằm chừng cần mấy chục, trên trăm lượng kiếp thời gian mới có thể miễn cưỡng tích góp ra nhiều pháp lực như vậy. Thật sự đáng sợ đến cực điểm, các lão quái vật từ thời đại hồng hoang thái cổ đã đắc đạo này, thật sự đáng sợ đến cực điểm.

Cơ Hạo bước lên con đường tu đạo, đến nay không đến trăm năm... Pháp lực thánh nhân một lượng kiếp đấy!

Ngửa mặt lên trời rống một tiếng, Cơ Hạo phóng ra Thiên Địa Kim Kiều, bắn

lên một đạo thần quang nháy mắt đi xa. Thiên Địa Kim Kiều có thể phá vỡ hư không, xuyên qua chư thiên, càng có thể giúp Cơ Hạo khống chế hoàn mỹ mà tì mĩ pháp lực trong cơ thể, giúp hắn cảm ứng không gian biến hóa bên người mọi lúc. Được Thiên Địa Kim Kiều giúp, một lần này Cơ Hạo chưa tạo thành bất cứ sự phá hủy nào đối với hoàn cảnh tự nhiên, rất vững vàng hướng phía tây cấp tốc tiến lên.

‘Soạt’ một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều biến thành kim quang nâng Cơ Hạo từ bên người Đông công, Tây mỗ lướt qua, nháy mắt đem bọn họ bỏ lại phía sau.

Đông công, Tây mỗ kinh hãi dừng bước, hai người người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, qua một lúc lâu, bọn họ mới đồng thời lắc lắc đầu: “Thiên Địa Kim Kiều... Pháp lực thánh nhân một lượng kiếp. Không nói đến chiến lực kẻ này như thế nào, về sau hắn nếu muốn chạy trốn, toàn bộ Bàn Cổ thế giới có thể bắt được hắn, sợ là chỉ một hai người mà thôi.”

Lấy pháp lực thánh nhân một lượng kiếp thúc giục Thiên Địa Kim Kiều, Cơ Hạo dùng một loại tốc độ cao chính hắn cũng không thể tưởng tượng được xuyên qua hư không hướng phía trước không ngừng nhảy nhót tiến lên. Nháy mắt mấy trăm triệu dặm, nháy mắt mấy tỷ dặm, nháy mắt mấy chục tỷ dặm, tốc độ của Thiên Địa Kim Kiều càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng phía trước trong một mảng non xanh nước biếc, thần quang rạng rỡ, Cơ Hạo đuổi kịp Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, hầu như cùng lúc với bọn họ đi tới trước cửa cực lạc thanh tịnh thế giới.

Trong hư không một lỗ thủng lớn đường kính hơn vạn dặm không ngừng bốc khói đen, xuyên thấu qua lỗ thủng lớn này có thể nhìn thấy một cái đàn tràng thanh tịnh khắp nơi châu quang bảo khí, trồng vô số cây bồ đề cùng hoa sen.

Mười cái bóng người toàn thân đen sì lơ lửng ở trên không đàn tràng, đang điên cuồng cười to hò hét.

Trong bọn họ có người tay trái xách một cái túi miệng rộng, tay phải không

ngừng nắm lên các ngọn núi trên châu bảo ngọc xây thành nhét vào trong cái túi.

Có người bưng bưng hứng thú, thật cẩn thận dỡ xuống từng tòa cung điện lầu các dùng thiên tài địa bảo xây dựng thành, ngay cả viên gạch viên ngói cũng không buông tha nhét vào trong tay áo, lại cẩn thận đem tiên thiên chi bảo trấn áp các điện phủ đó mạnh mẽ trấn áp sau đó thu làm vật của mình.

Có người ‘Hi hi ha ha’ truy đuổi các nam nữ già trẻ linh dược, linh căn biến thành khắp mặt đất, đem bọn họ tính cả bản thể của họ cùng nhau nắm lên, nâng trên tay mừng rỡ như điên đánh giá thưởng thức. Ngẫu nhiên bọn hắn còn có thể cầm lên mấy gốc linh dược tu thành nam nữ, nhét vào trong mồm cắn vỡ nhai nuốt.

Khi Cơ Hạo chạy tới, chỉ thấy mấy người quen của hắn dẫn theo mấy vạn đồng môn sư huynh đệ, rống giận như sấm đập mây lao lên bầu trời, cuộn cuộn hướng những bóng người màu đen kia xung phong.

Sét như mưa, cương phong tàn phá bờ bãi, vô số pháp thuật, thần thông uy lực lớn do Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân thân truyền quét ngang hư không, cuộn cuộn đánh ra. Ba cái bóng người màu đen chặn ở trước mặt các môn nhân thân truyền đó của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, tùy tay vung lên liền đem vô số pháp thuật triệt để hủy diệt, binh khí trong tay nhẹ nhàng đảo qua, mấy vạn người xương thịt thành bùn, chỉ có các luồng tàn hồn bị bộ não Bàn Ngưu trong tay Ngưu Hoắc thu lấy.

Chỉ thấy trên không thẳng cánh vô biên, môn nhân đệ tử của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân như rau hẹ bị người ta thu gặt từng gốc một, từng đám đông người có đạo đạo hạnh cao thâm, pháp lực hùng hậu bị đánh cho xương thịt thành bùn, hoặc là có người bị đánh cho chia năm xẻ bảy, vô số hài cốt từ trên cao rơi xuống, hóa thành cơn mưa máu lớn đem mặt đất nhuộm đỏ bừng.

Ao hoa sen trong suốt đã biến thành màu đỏ rực, trên cây bồ đề xanh biếc tràn đầy huyết tương, phù đồ bảo tháp hào quang loá mắt cũng bị máu tươi dính,

một mảng đàn tràng thanh tịnh này của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nghiêm nhiên đã biến thành bãi giết mổ chốn địa ngục.

“Các người... Đáng chết!” Trong mắt Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân phun trào lửa giận, bọn họ đồng loạt rống giận, thân thể hóa thành hai đạo thần quang nhanh chóng hướng vị trí trung tâm thanh tịnh thế giới bay đi.

Cơ Hạo cẩn thận đứng ở lối vào của thanh tịnh thế giới không dám đi vào, trở mắt nhìn vô số đạo nhân mình từng có qua lại, chưa từng qua lại ùn ùn ngã xuống như mưa. Trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, ngay tại trước mặt Cơ Hạo, ít nhất có hơn trăm vạn môn đồ của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bị nghiền thành phần.

Hơn trăm vạn môn đồ!

Trái tim Cơ Hạo cũng không khỏi co rút lại ——hai vị này, sợ là thật sự phải phát điên nhỉ?

Chương 1716: Vạn Lưu Quy Tông

Cơ Hạo xa xa nhìn đạo nhân ngã xuống như mưa.

Trăm vạn môn nhân ngã xuống, tổn thất này sẽ làm Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân phát điên nhĩ?

Vùng đất Tây Hoang thừa thải cường chiến sĩ đầu óc bị cơ bắp thay thế, chỉ có thiếu người thanh tú chỉ số thông minh cao, có thể tìm hiểu thiên đạo. Không biết Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tiêu phí bao nhiêu thời gian và tâm tư, hăm hại lừa gạt các loại thủ đoạn sử dụng bao nhiêu, mới gom góp được nhiều môn nhân đệ tử như vậy.

Hôm nay trong khoảng thời gian ngắn như vậy ngã xuống trăm vạn, cho dù trong đó có tuyệt đại đa số đều là con em nhân tộc trăm năm qua bị mê hoặc gia nhập, sự tổn thất này cũng quá mức thâm trọng nề rồi.

Trong tiếng ‘Vù vù’, trong thanh tịnh thế giới nhắc lên cơn lốc màu đen, trong gió có từng mảng lửa lửa màu đen quần quanh, gió trợ thế lửa, lửa mượn uy gió, khói đen cuộn cuộn nhanh chóng khuếch tán ra. Không biết là vị thánh nhân nào của Bàn Ngu thế giới không khống chế được sát ý trong lòng, không kiêng nể gì ở nơi này vận dụng thủ đoạn có tính diệt tuyệt.

Mấy vạn tòa cung điện lầu các nháy mắt bị lửa nuốt hết, tầng tầng bảo quang, từng tầng sáng ở trong lửa kịch liệt run rẩy, vô số đạo nhân mượn dùng đại trận phòng ngự cung điện lầu các dựa vào nơi hiểm yếu chống lại gào thét khàn cả giọng, mắt thấy cấm chế phòng ngự cường đại bị lửa màu đen công phá, lửa đen trộn lẫn khói đen, bị cơn lốc màu đen nhắc lên, nháy mắt bao phủ các cung điện lầu các này.

Hoa cỏ cây cối không tổn thương gì, cung điện lầu các không tổn hao gì, chỉ có đạo nhân trong lầu các ở trong ánh lửa màu đen gào rống giãy dụa, da thịt bọn họ bị đốt thành tro, xương khớp bọn họ bị luyện thành khói, chỉ có từng cơn lốc

màu đen cuốn linh hồn bọn họ lên, đem bọn họ đưa vào trong bộ não Bàn Ngu của Ngu Hoặc.

Trong thời gian ngắn, lại có mấy chục vạn đạo nhân bị chém giết ngay tại chỗ, đám người Ngu Hoặc, Ngu Phần, Ngu Tê ngửa mặt lên trời thét dài, càng thêm không kiên nhẫn gì điên cuồng vờ vét bảo bối trong thanh tịnh thế giới.

Các bàn tay màu đen bành trướng tới ngàn dặm, hướng mặt đất hung hăng chộp, sẽ là một tầng thần thổ thật dày trên châu báu ngọc ngưỡng tụ thành tính cả mảng lớn rừng bồ đề và kỳ hoa dị thảo bị nắm lên. Từng cái túi cực lớn màu đen lơ lửng ở không trung, từng khối thần thổ tính cả vô số hoa cỏ cây cối bị nhét vào trong cái túi màu đen, đám người Ngu Hoặc hài lòng lớn tiếng cảm khái.

Chỉ tài nguyên cướp đoạt được trong thanh tịnh thế giới này, chỉ cần bổ sung về Bàn Ngu thế giới, thậm chí đã đủ ba tầng Bàn Ngu đại lục trung gian khôi phục bảy tám phần nguyên khí, đủ ba khối đại lục đó duy trì hơn trăm triệu năm sinh cơ sức sống.

Thu hoạch như thế có thể xưng là phong phú, mà đây chỉ là một cái thanh tịnh đàn tràng nho nhỏ Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân mở ra. Bên ngoài còn có Bàn Cổ thế giới càng rộng lớn hơn nữa chờ bọn hắn đi cướp đoạt, còn có vô số đại thế giới xung quanh Bàn Cổ thế giới chờ bọn hắn đi chinh phục!

Tuyệt không thể tả, thật sự quá tuyệt rồi!

Thu hoạch hậu hĩnh che mất tâm bọn hắn. Đám người Ngu Hoặc cất tiếng cười, bọn hắn chỉ lo đập chết từng đám đạo nhân hướng bọn hắn lao tới, thậm chí xem nhẹ Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân hóa thành hai luồng sáng lao vào chỗ trung tâm của thanh tịnh thế giới.

Cơ Hạo đang xem nhập thần, Đông công, Tây mỗ đã phá vỡ hư không tới bên người hắn. Mắt thấy cảnh tượng trong thanh tịnh thế giới khối đen quay cuồng, lửa đen ngập trời, Tây mỗ đã cười lên ‘ha ha’: “Lão Mộc, lão Hoa, đây là tổn hại vốn gốc rồi. Ài, các người nói, bọn họ sẽ mời chúng ta ra tay giúp đỡ

không? Nếu bọn họ thực sự mở miệng xin giúp đỡ, chúng ta là ra tay, hay là không ra tay đây?”

Đông công trấn định nhìn thanh tịnh thế giới rồi như canh hẹ. Hắn chậm rãi nói: “Năm đó chúng ta thỉnh cầu bọn họ ra tay tương trợ, bọn họ có từng động thủ? Năm đó bọn họ bất động, như vậy hôm nay... Trừ phi bọn họ lấy ra một nửa tài sản, nếu không chúng ta cũng bất động. Có qua có lại, đây là thiên đạo, đây là nhân quả!”

Ung dung cười, Cơ Hạo ôn hòa nói: “Bản đế tôn cảm thấy, thụ tâm của Mộc đạo nhân rất có duyên pháp với bản đế tôn, không có ba năm mươi khối thụ tâm làm thù lao, bản đế tôn sợ là không rảnh ra tay giúp hắn!”

Đông công, Tây mỗ nghe xong lời Cơ Hạo nói, không khỏi đồng thời phồng mồm trợn má cười lên.

Một khối thụ tâm đã đại biểu một lượng kiếp pháp lực thánh nhân, ba năm mươi khối thụ tâm? Người bức chết Mộc đạo nhân, hắn có thể lấy ra nhiều như vậy hay không còn là một vấn đề. Ngay lần này Mộc đạo nhân thật không dễ gì lấy ra một khối mộc tâm, chuẩn bị đào tạo một đệ tử đại năng có thể so với A Bảo, Quy Linh cạnh tranh với bọn họ, cái này cũng không biết đã hạ bao nhiêu quyết tâm mới làm được như thế.

Cơ Hạo muốn từ trong tay hắn kiểm được ba năm mươi khối thụ tâm, có chút nghĩ xa xôi quá rồi.

Đông công tế ra Hạo Thiên Kính, một luồng sáng màu vàng chiếu khắp thanh tịnh thế giới, trong mặt gương hình ảnh ánh sáng lóe lên, tập trung hai luồng sáng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân biến thành.

Mắt thấy bọn họ lao vào khu vực trung tâm thanh tịnh thế giới, nơi này có một ngọn núi lớn hình dạng như năm ngón tay đứng sừng sững, năm ngón tay của ngọn núi bắt một cái thủ ấn kỳ diệu, ở đỉnh ngón giữa dựng sừng sững một tòa bát giác bảo tháp toàn thân trắng xóa như ngọc, cao thấp ba mươi sáu tầng.

Trên đỉnh tòa bảo tháp toàn thân không tỳ vết này, một viên minh châu kỳ dị lóe lên, một vòng hào quang nhu hòa trong vắt chiếu rọi hư không, che chở hư không mười hai vạn dặm trung tâm thanh tịnh thế giới, mặc cho đám người ngoài Ngũ Hoắc gây sóng gió, thế giới trong mười hai vạn dặm trung tâm này lại gió êm sóng lặng.

Làm người ta kinh ngạc là, một tòa bảo tháp thần kỳ như vậy đứng sừng sững ở trên một ngọn núi cao như vậy, hơn nữa vị trí vừa lúc là chỗ trung tâm của thanh tịnh thế giới, mười người bọn Ngũ Hoắc thế mà lại chưa có một ai chú ý tới nơi này. Tòa bảo tháp này dùng một loại lực lượng cực kỳ thần diệu, lẫn lộn cảm giác của đám người Ngũ Hoắc, nó tuy tồn tại, nhưng trừ Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, không có ai sẽ chú ý tới nó.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đáp xuống trước bảo tháp, theo tiếng đạo hiệu trầm thấp, gần trăm đạo nhân khí tức phong cách cổ xưa, thâm thúy như biển chậm rãi từ trong bảo tháp đi ra. Bọn hắn nghiêm nghị hướng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chấp tay hành lễ, không nói một câu đứng ở bên người bọn họ.

Cơ Hạo nhíu nhíu mày, gần trăm đạo nhân này, so với long hổ sư tượng bốn đại tôn giả hẳn biết còn mạnh hơn một bậc.

Bên ngoài đã là long trời lở đất như thế, các đạo nhân này lại tĩnh tọa trong bảo tháp không nhúc nhích, hiển nhiên các đạo nhân này mới là môn đồ trung tâm nòng cốt thật sự của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhỉ? Chân truyền đệ tử chân chính, người truyền thừa mỗi lứa chân chính.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân thét dài một tiếng, bọn họ đồng thời hướng ngọn núi lớn hình dạng như năm ngón tay chỉ một cái, ngọn núi lớn ầm ầm bay lên trời, lộ ra một cái địa động dưới núi sâu không lường được, tỏa ra linh quang.

Hạo Thiên Kính theo địa động chiếu vào, chỉ thấy chỗ sâu mấy vạn dặm phía dưới, trong một cái địa động khổng lồ vô số linh mạch hội tụ ở đây, thiên địa linh khí nơi này phi thường nồng đậm, linh khí đã áp súc thành chất lỏng sền sệt

như cao, thậm chí nhiều nơi linh khí đã ngưng tụ thành tinh thạch kiên cố.

Ba vạn sáu ngàn Mộc đạo nhân, ba vạn sáu ngàn Hoa đạo nhân lẳng lẳng ngồi xếp bằng ở trong động, yên lặng hấp thu thiên địa linh khí, lẳng lẳng cảm ngộ thiên địa diệu lý. Bọn họ không nhúc nhích ngồi ở nơi đó như cương thi, nhưng toàn thân đều tản ra pháp lực dao động khổng lồ làm tim người ta đập nhanh.

Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, thế mà lại vị trí trung tâm ở thanh tịnh thế giới này bố trí nhiều phân thân như vậy!

Rất hiển nhiên, đây đều là phân thân bồ đề tử cùng phân thân hạt sen của bọn họ, năm đó Cơ Hạo từng chiếm nhiều tiện nghi trên các bồ đề phân thân này.

Mộc đạo nhân khẽ quát một tiếng ‘Vạn Lưu Quy Tông’, chỉ thấy vô số Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bay lên trời, ùn ùn dung nhập trong cơ thể bọn họ.

Chương 1717: Xâm Chiếm Thiên Đình

Theo đám đông bồ đề phân thân, hoa sen phân thân không ngừng dung nhập thân thể Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, hai đạo khí tức đáng sợ như hồng hoang cự thú chọt từ khu vực trung tâm thanh tịnh thế giới lao vút lên trời.

Mệnh môn cuộn cuộn, vô biên vô hạn, phong cách cổ xưa hùng hồn, thâm thúy khó lường, hai đạo khí tức lao thẳng lên trời, chấn động tới mức vô số hồng hoang tinh thần trên trời lắc lư, càng có hai luồng khí hình tròn theo bốn phương tám hướng khuếch tán ra, nơi đi qua toàn bộ gió đen, khói đen, lửa đen đều bị hủy diệt.

Ngu Đồ đang cầm đại đạo bồ về phía một đạo nhân trên đầu lơ lửng mình châu liêu chết phản kháng, bỗng hư không trước mặt hấn rung động, một bàn tay màu xanh được vô số luồng sáng màu xanh mờ mờ vờn quanh phá không mà ra, mang theo một khí tức khủng bố trời sập đất nứt hướng trước ngực hấn nghiền ép xuống.

“Có chút ý tứ!” Ngu Đồ nhếch miệng cười lên, hấn khê chuyển đạo thể, tránh ra đạo nhân đã bị đạo khí xé toàn thân đều là thương tích kia, ánh đạo xoay tròn hung hăng hướng ngón tay kia chém tới.

Ánh đạo chọt biến thành một mảng hình ảnh ánh sáng tối đen, vô số gương mặt màu đen vắn vẹo ở trong hình ảnh ánh sáng màu đen như ẩn như hiện, tiếng rú thê lương bén nhọn ở trong đạo ảnh gào rống qua lại, loạn tâm thần người ta, một khí tức tử vong làm người ta tuyệt vọng từ trong đạo ảnh phun ra, đây chính là đại đạo Ngu Đồ lĩnh ngộ—— đạo tử vong, khủng bố.

Khác với hủy diệt đại đạo của Ngu Man, Ngu Man theo đuổi là hủy diệt tất cả, phá hủy thiên địa vạn vật, mà đạo của Ngu Đồ là ‘Diệt sạch sinh linh’, khiến vạn vật lâm vào tử vong, hơn nữa ở trong nháy mắt tử vong, khiến sinh linh bị hấn tàn sát cảm nhận được khủng bố lớn nhất, tuyệt vọng thâm trầm nhất.

Ngón tay thanh quang quanh quẩn như ảo ảnh, mang theo khí tức to lớn của vạn vật tịch diệt nhẹ nhàng điểm ở cùng một chỗ với đao ảnh của Ngu Đồ.

Diệt sạch thương sinh tuyệt đại khủng bố và vạn vật tịch diệt lạnh lùng vô tình va chạm chính diện. Hư không bên người Ngu Đồ âm âm tan rã, một cái lỗ đen đường kính ngàn dặm bỗng xuất hiện. Theo tiếng rít chói tai, thần niệm của Ngu Đồ hóa thành vô số đao quang sắc bén đến cực điểm, ở tầng diện linh hồn hung tợn hướng Mộc đạo nhân xung phong mãnh liệt.

Thần niệm chất chứa tàn sát đạo vận làm đao, Ngu Đồ muốn xé rách thần hồn Mộc đạo nhân, đem đại đạo diệu lý tàn sát thương sinh của mình bạo lực rót vào thần hồn Mộc đạo nhân, bức bách hắn thừa nhận đạo của mình, xé nát đạo của Mộc đạo nhân, cuối cùng đem đạo của Mộc đạo nhân trăm thành tro, như các sinh linh từng bị đại đạo của hắn chém giết, hắn muốn ‘đồ sát Mộc đạo nhân’.

Thần hồn Mộc đạo nhân hóa thành một thế giới hoang vu trống vắng, một cây bồ đề cô đơn héo rũ uế oải ở vị trí chính giữa thế giới này. Vô số đao quang mang theo tàn sát đạo vận như mưa sao sa từ trên trời giáng xuống, ùn ùn rải vào trong thế giới trống vắng này.

Trong nháy mắt tiếp theo, Ngu Đồ học máu, thân thể lão đảo liên tục lui về phía sau. Mộc đạo nhân phá không điểm đến một chỉ nhẹ nhàng băng quơ điểm ở trên ngực hắn, giáp trụ dày nặng trên người Ngu Đồ bị điểm ra một cái lỗ thủng nho nhỏ, đầu ngón tay Mộc đạo nhân đâm thủng thân thể Ngu Đồ vào thịt ba phân.

Ngu Đồ liên tục phun ra mười tám ngụm máu, mỗi một ngụm máu đều đại biểu cho mười cái nguyên hội cũng chính là một trăm hai mươi chín vạn sáu ngàn năm khổ tu của hắn hóa thành nước trôi đi. Hắn lão đảo lui hơn trăm bước về phía sau, trong chớp mắt pháp lực đạo hạnh của một trăm tám mươi cái nguyên hội khổ tu tích góp bị một đầu ngón tay của Mộc đạo nhân điểm phá, khí tức trên người Ngu Đồ yếu đi một tia. Hắn trầm mặt ngẩng đầu lên, thâm trầm hướng vị trí trung tâm thanh tịnh thế giới nhìn tới.

Đồ lục đại đạo và tịch diệt đại đạo chính diện va chạm, Ngu Đồ ở trên tầng cấp đạo vận đã chịu thiệt.

Đồ lục đại đạo cần diệt sạch thương sinh, nhưng trong tịch diệt thế giới thần hồn của Mộc đạo nhân diễn hóa trống rỗng không có một vật, Ngu Đồ muốn diệt sạch thương sinh, lại không cách nào diệt sạch ‘hư vô’. Ở trên cảnh giới đại đạo Ngu Đồ tụt lại một bậc, hấn lập tức chịu thiệt không lớn không nhỏ.

Lỗ thùng nhỏ bị chọc ra trên giáp ngực hiện lên một mảng thần quang màu đen nháy mắt khép lại. Ngu Đồ hít một hơi thật sâu, niệm lực khủng bố cùng tuyệt vọng vô số đạo nhân trước khi chết tản mát ra ở bốn phương tám hướng gào thét ủa vào thân thể Ngu Đồ. Trong một hơi thở ngắn ngủn, một trăm tám mươi cái nguyên hội pháp lực Ngu Đồ tổn thất đã khôi phục chín phần mười.

Mắt lộ hung quang nhìn chăm chăm vị trí trung tâm thanh tịnh thế giới, Ngu Đồ cười dữ tợn nói: “Có chút ý tứ. Các người, không yếu như trong tưởng tượng của chúng ta.”

Khi nói lời này, Ngu Đồ có chút tức giận hướng Ngu Hoắc trừng mắt nhìn một cái. Nói thật, hấn vừa rồi có chút sơ ý. Ngu Hoắc cho bọn họ hướng dẫn sai lầm, dẫn tới Ngu Đồ cho rằng, Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân đều là chim non tùy tay có thể nào nặn.

Dù sao vừa rồi bọn họ tận mắt nhìn thấy, Cơ Hạo cũng có thể đem Mộc đạo nhân đánh cho chặt vật không chịu nổi mà, nhưng khí tức pháp lực trên người Cơ Hạo ở trong mắt bọn họ, thật sự là nhỏ yếu không đáng nhắc tới.

Nhưng Mộc đạo nhân thế mà lại ở trong thanh tịnh thế giới để lại ba vạn sáu ngàn bồ đề phân thân bế quan khổ tu, Mộc đạo nhân còn sử dụng Vạn Lưu Quy Tông bí pháp, đem toàn bộ thần thông pháp lực của ba vạn sáu ngàn phân thân hòa hợp một thể... Ngu Đồ thật sự bị đánh một gậy vào đầu, hấn nằm mơ cũng không ngờ được, thủ đoạn thật sự của Mộc đạo nhân không yếu như trong tưởng tượng của hấn.

Nháy mắt Ngu Đồ kinh ngạc, hư không trước mặt Ngu Hoặc đột nhiên tan rã, tòa bảo tháp ba mươi sáu tầng toàn thân trắng xóa như tuyết, không có tỳ vết nào kia ở đỉnh đầu Hoa đạo nhân, quanh thân vờn quanh các tầng hào quang thần thánh, mặt không biểu cảm từ trước mặt Ngu Hoặc đột nhiên lao ra.

“Tà ma ngoại đạo, sao dám thu nguyên thần môn đồ của ta?” Hoa đạo nhân tay trái nắm một cái chày báu bạch quang rạng rỡ, đổ ập vào đầu là một trăm lẻ tám chày đập xuống.

Dù là Cơ Hạo cũng vì một trăm lẻ tám chày này của Hoa đạo nhân vỗ tay tán thưởng không thôi. Hoa đạo nhân giờ phút này ra tay diệu tuyệt nhân gian, không có bộ dáng loạn đả loạn đấu của ngày thường nữa, mỗi một chiêu mỗi một thức của hắn đều chứa vô số biến hóa diệu lý, mỗi một chiêu mỗi một thức giống như vạn loại hoa tươi đồng thời nở rộ, làm người ta không kịp nhìn, căn bản không kịp phản ứng được mỗi chiêu mỗi thức của hắn.

Trong một trăm lẻ tám chày này của Hoa đạo nhân chứa đạo vận vô cùng tuyệt vời, nhìn thấy hắn vùng binh khí đánh người, tựa như thấy được nhật nguyệt xoay tròn, thấy được triều lên triều hạ, thấy được hoa tàn hoa nở, thấy được chim bay cỏ mọc, vô số thiên đạo đạo vận tuyệt vời của Bàn Cổ thế giới, hầu như đều chứa ở trong một trăm lẻ tám chày liên tục này.

Cơ Hạo âm thầm cân nhắc, hắn căn bản trốn không thoát công kích một trăm lẻ tám chày này của Hoa đạo nhân.

Ngu Hoặc cũng thế, hắn sở trường nhất là khống chế linh hồn, mê hoặc lòng người, bản lĩnh cận thân chém giết của hắn ở trong mười Bàn Ngu thánh nhân đột kích có thể nói là yếu nhất, hắn cũng không ngờ Hoa đạo nhân lại sẽ lựa chọn hắn làm mục tiêu chủ công.

Một trăm lẻ tám chày hoàn toàn rơi ở trên người Ngu Hoặc, không có một chày nào trượt.

Trên người Ngu Hoặc có mười hai món tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo

sáng lên hào quang loá mắt tự hộ thể, lại bị minh quang bảo xử của Hoa đạo nhân đem hào quang đập vỡ. Trong tiếng ‘Răng rắc’, Ngu Hoắc bị hung hăng đánh gãy mười mấy cái xương, bàn tay hăn buông ra, bộ não Bàn Ngu thể mà lại bị tay phải Hoa đạo nhân chộp được.

“Đáng chết!” Đám người Bàn Ngu thánh nhân Ngu Linh cùng cất tiếng kinh hô, bọn họ mang theo một tia tham lam, đồng thời hướng bộ não Bàn Ngu vươn tay.

Cơ Hạo nheo mắt, hăn đột nhiên xoay người nhìn về phía thiên đình.

Bên kia sát khí ngập trời, thông qua ánh nắng có mặt khắp nơi truyền đến tin tức, đại quân dị tộc tinh nhuệ lấy hàng trăm ức để tính đang cuồn cuộn hướng thiên đình chạy đi. Bọn hăn tạo thành quân trận rợp trời rợp đất, như mây đen hầu như bao phủ non nửa cái Bàn Ngu Trung Lục.

Chương 1718: Phong Bá Vũ Sư

Thụ tâm của Mộc đạo nhân đã bị Cơ Hạo hấp thu một nửa, pháp lực thánh nhân nửa lượng kiếp ulla vào Thiên Địa Kim Kiều, chỉ nghe một tiếng vang khổng lồ, hư không trước mặt Cơ Hạo nổi lên một mảng lớn gợn sóng, một cái cầu vòng màu vàng ánh vàng rực rỡ rộng tới vạn trượng gào thét lao đi, từ dưới chân hắn trực tiếp đến trước cửa thiên đình.

“Hai vị tiền bối, mời!” Cơ Hạo cũng bị Thiên Địa Kim Kiều đột nhiên dị biến dọa nhảy dựng, cái cầu vòng màu vàng khí thế hùng hồn, khí lạnh vạn trượng này, muôn hình vạn trạng thật sự có chút dọa người.

Đông công, Tây mỗ ngạc nhiên tương tự nhìn thoáng qua Thiên Địa Kim Kiều dị biến, Tây mỗ không vừa mắt đánh một quyền ở trên ngực Cơ Hạo, cất tiếng cười nói: “Bảo bối tốt, đáng tiếc, không thể trêu vào sư tôn nhà người, bằng không nhất định phải cướp để chơi vài ngày!”

Khẽ nhíu mày, Tây mỗ có chút bức bối nhìn nhìn làn váy chấm đất quá mức rộng thùng thình, hai tay hung tợn xách làn váy, sai bước đi lên cây cầu vàng. Thân thể nàng nhoáng lên một cái, một đạo kim quang lóe lên ở bên người nàng, nàng trực tiếp từ đầu này của cây cầu vàng được đưa đến một đầu khác, từ nơi cực tây của Bàn Cổ mỗ đại lục thuận di đến trước cửa thiên đình.

“Bảo bối tốt!” Đông công vượt chòm râu, rất nghiêm túc đánh giá thần phù đạo văn màu sắc rực rỡ trên Thiên Địa Kim Kiều một phen, tán thưởng một tiếng sau đó bước lên kim kiều. Cũng là kim quang chột lóe, hắn cũng trong chớp mắt đã tới cửa thiên đình.

Cơ Hạo cũng âm thầm tán thưởng một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều chí bảo bậc này, quả nhiên cần pháp lực mạnh mẽ mới có thể phát huy ra thần hiệu thật sự của nó. Lúc này mới nửa lượng kiếp pháp lực thánh nhân, đã có thể khiến Thiên Địa Kim Kiều hầu như có thể nháy mắt đến bất cứ một chỗ nào của Bàn

Cổ mõ đại lục, nếu có mười lượng kiếp, trăm lượng kiếp pháp lực thánh nhân thì sao?

Xuyên qua hư không, chu du chư thiên... Cơ Hạo âm thầm gật đầu, sải bước đi lên kim kiều. Hư không bên người khẽ động, Cơ Hạo về tới trước cửa thiên đình, Thiên Địa Kim Kiều cũng thu hồi luồng sáng rực rỡ, một lần nữa lùi về thần hồn không gian của hắn.

‘Hãy ~ rộng’!

Tiếng gầm gừ trầm trầm giống như sấm cuộn cuộn gào thét mà đến, từ phía Lương Chử, lấy cả thấy ba ngàn tòa pháo đài bay dài rộng trăm dặm cầm đầu, mười hai vạn ngọn núi bay theo sát sau đó, có đại khái hơn trăm tòa Hạo Kiếp Chi Thành mở ra cánh hoa kim loại khổng lồ, đông nghịt ở trên không áp trận, đại quân dị tộc lấy hàng trăm ức để tính xếp thành từng cái trận hình hình vuông vạn người dày đặc, dày đặc rậm rạp hướng về phía thiên đình nghiêng ép tới.

Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, hắn rõ ràng nhìn thấy nơi đại quân dị tộc đi qua, chiến sĩ các bộ lạc nhân tộc đều co rút lại binh lực, vô cùng hoảng sợ, bối rối phái ra tín sứ cầu viện khắp nơi.

Hắn càng nhìn thấy, ở trên không Bồ Phán, từng đám đông tộc nhân sơ vu nhất mạch hóa ma đang ‘Hi hi ha ha’ trò chuyện với Đế Úc thật vui, từng đại đội chiến sĩ tinh nhuệ của Công Tôn thị cùng sơ vu nhất mạch đang chinh quân chờ phân phó. Càng có một số thủ lĩnh các bộ tộc trên người mơ hồ có hắc khí quanh quần quay quanh Đế Úc, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía thiên đình.

Ở Bồ Phán, tuy không nhiều lắm, nhưng cũng có binh sĩ của mấy ngàn bộ tộc lớn nhỏ đang chinh quân chuẩn bị chiến tranh. Phòng kho Bồ Phán được mở ra, vô số đồ quân nhu lương thảo được khuân vác ra, nhiều vu sư niệm tụng chú ngữ, xua Tinh Không Cự Quy thể tích khổng lồ chạy tới, đem các đồ quân nhu lương thảo đó lần lượt xếp ở trên lưng Tinh Không Cự Quy.

Khi đại quân dị tộc đông nghìn nghịt từ trên không Bồ Phán đi ngang qua, Đế

Úc bưng bưng hứng thú mang theo thủ lĩnh các bộ lạc nghênh đón.

Phân thân Ngu Hoặc xâm chiếm thân thể Da Ma Thiên và Đồ Linh tôn chủ đứng ở trên một pháo đài bay, nhiệt tình tiếp đãi thủ lĩnh các bộ lạc nhân tộc lấy Đế Úc cầm đầu. Bọn họ thoáng trao đổi vài câu, liên quân bộ lạc nhân tộc bay lên trời, ùn ùn vào trú đóng ở pháo đài bay dị tộc, hai bên hợp thành liên quân, khí thế hùng hổ hướng bầu trời lao đi.

Ngao Bạch, Thanh Tường cũng đi ra khỏi cổng thiên đình, đứng ở mép đài mây nhìn hướng phía dưới. Khi bọn họ thấy liên quân dị tộc rợp trời rợp đất đánh tới, Ngao Bạch, Thanh Tường đồng thời nhú mày.

Cơ Hạo cười hướng Ngao Bạch gật gật đầu: “Ngao Bạch trưởng lão... Không, Ngao Bạch đại đế, đây là cơ hội các người tích góp công đức đến rồi. Nếu có thể tiêu diệt đám dị tộc này, vô lượng công đức như thế nào cũng sẽ đủ, ngài sẽ không nợ thiên đạo cái gì nữa.”

Ngao Bạch hung tợn trừng mắt nhìn Cơ Hạo một cái, hẩn chếp miệng, mang theo một tia bức bối nhìn nhìn đại quân dị tộc phía dưới, mặt âm trầm lạnh lùng nói: “Tộc nhân long tộc, phượng tộc ta muốn đến nơi đây, cho dù sử dụng truyền tống trận mấy năm nay bố trí, ít nhất cũng cần nửa tháng, chủ lực hai tộc mới có thể đến.”

Quay đầu nhìn nhìn trong thiên đình chiến sĩ các tộc dần dần hội tụ chạy tới, Ngao Bạch dang hai tay, bất đắc dĩ nói: “Trong nửa tháng, dưới trướng ta và Thanh Tường, cũng chỉ có một ít nhân mã lúc trước mang đến.”

Thanh Tường chỉ kiêu ngạo gật gật đầu, khinh miệt hướng đại quân dị tộc nhìn lướt qua. Nàng tựa như khinh thường đại quân dị tộc, căn bản không muốn nói một câu nào, nhưng nhìn nhìn Đông công và Tây mẫu, nàng mới miễn cưỡng mở miệng nói: “Chủ lực phượng tộc ta nếu chạy tới, lũ ác quỷ dị tộc cũng chỉ là lật bàn tay có thể diệt, chỉ là trong nửa tháng, chúng ta không có biện pháp.”

Đông công và Tây mẫu càng buông thõng đôi tay, hướng các nam nữ đạo nhân

trong thiên đình đi ra nhìn một cái.

Ý tứ bọn họ rất rõ ràng —— dưới trường Đông công cũng chỉ có mấy trăm nam tu, bên người Tây mỗ cũng chỉ có gần ngàn nữ tu, các nam nữ tu sĩ này còn nuôi dưỡng một ít thần thú thần cầm cổ quái làm vật cưng, nhưng cũng đừng hy vọng vền vện mấy ngàn thần thú thần cầm đó có thể có tác dụng lớn bao nhiêu.

Các nam nữ tu sĩ này tuy đều là người pháp lực cao thâm, nhưng nhân số bọn họ quá ít, vền vện hơn ngàn người đặt ở trên chiến trường đương lượng chục tỷ này...

Cơ Hạo cũng cảm thấy, nếu cứng đầu ép họ xuất chiến mà nói, cái này thật sự là một loại tội nghiệt.

“Như vậy, chúng ta phải nghĩ cách chặn bọn chúng một chút, ít nhất chặn bọn chúng nửa tháng nhỉ?” Cơ Hạo như có chút dăm chiêu nhúu mày.

Giữa không trung một làn gió xoáy chảy xiết hạ xuống, sau đó mưa phùn từ trên không trung rơi xuống, Phong Hành, Vũ Mục tách ra đám người, đi tới bên cạnh Cơ Hạo. Vũ Mục cười ha ha vỗ bụng một phát, vui sướng hài lòng cười nói: “Nếu chính diện chống lại, chúng ta thật sự không dám cứng đối cứng với nhiều ác quỷ dị tộc như vậy. Nhưng thêm chút phiền toái cho bọn hăn sao... Chúng ta nơi này là thiên đình, chúng ta chương quản chính là thiên địa lực, tạo chút phiền toái cho bọn hăn, quá dễ dàng.”

Cơ Hạo khẽ nhúu mày, hăn còn chưa mở miệng, Phong Hành đã vung tay lên, chỉ nghe trong tiếng ‘Vù vù’, trên bầu trời từng tầng cương phong dày tới vạn dặm chậm rãi hướng phía dưới đè ép.

Tầng cương phong dày nặng kéo dài ức vạn dặm, cái này vốn là vách ngăn trời sinh ngăn cách nhân gian cùng thiên đình của Bàn Cổ thế giới, giờ phút này bị Phong Hành tấn ‘phong bá’ này hiệu lệnh, từng tầng cương phong giống như núi lớn áp đỉnh, nháy mắt đến đỉnh đầu đám đại quân dị tộc.

Vũ Mục thì cười một tiếng, hai tay hẩn ép hướng phía dưới, trên không toàn bộ Bàn Cổ mỗi đại lục bắt đầu có mưa nhỏ tí tách rơi.

Mưa nhỏ nhẹ nhàng bao phủ vạn vật, nhưng mưa nhỏ rơi ở trên thân con dân nhân tộc quả thật là mưa nhỏ bình thường, mà mưa nhỏ rơi ở trên thân đại quân dị tộc, thì trong mỗi một giọt mưa đều trộn lẫn một bông tuyết nho nhỏ, mỗi một giọt mưa đều âm hàn thấu xương, hàn ý chui thẳng vào trong lục phủ ngũ tạng cùng linh hồn người ta.

Chương 1719: Mưa Dầm Kéo Dài

Gió như núi sập, nhắm vào đầu nện xuống.

Liên quân dị tộc khí thế hùng hổ hướng trời cao lao như bay nhất thời bị kiềm hãm, các pháo đài bay, ngọn núi bay, cùng với Hạo Kiếp Chi Thành thể tích càng thêm cực lớn tốc độ phi hành rõ ràng chậm lại.

Thể tích càng to lớn, sức gió phải chịu càng lớn, chịu lực cản càng lớn. Mặt ngoài toàn bộ pháo đài bay, ngọn núi bay đều sáng lên phù văn chói mắt, phi hành pháp trận trong pháo đài và ngọn núi toàn lực thúc dục, có lượng lớn điện quang từ trong pháo đài, ngọn núi phun ra, hóa thành rắn điện to nhỏ thông thả lơ lửng trên không trung.

Những Hạo Kiếp Chi Thành như đóa hoa nở rộ kia bị cơn lốc thổi, cánh hoa kim loại mở ra mang cho bọn nó áp lực lớn hơn nữa. Mặt ngoài từng cái cánh hoa kim loại cực mỏng sáng lên u quang loá mắt, mắt thường có thể thấy được cương phong màu đen hung hăng đập ở trên những cánh hoa khổng lồ nhìn như mỏng manh kia, tạo ra tiếng vang khổng lồ như sấm sét.

Đứng ở trên tường thành pháo đài bay, phân thân Ngu Hoặc khinh miệt lắc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn nhìn một điểm thần quang bảy màu nho nhỏ kia ở đỉnh chớp vòm trời cực cao, chính là hào quang do cửa chính thiên đình phát ra.

“Chút thủ đoạn nho nhỏ này, cũng muốn ngăn cản bước chân chinh phục Bàn Cổ thế giới của chúng ta?” Phân thân Ngu Hoặc khẽ cười nói: “Tiếp tục tiến lên... Không cần để ý vụ tinh tiêu hao, đem toàn bộ trận pháp lơ lửng toàn lực mở ra... Toàn bộ tiêu hao, cuối cùng chúng ta đều có thể kiếm bù về được!”

Theo mệnh lệnh của Ngu Hoặc phân thân, trận pháp bay trong toàn bộ Hạo Kiếp Chi Thành, pháo đài bay, ngọn núi bay toàn lực vận chuyển, tiếng gầm rú thật lớn từ trong các khí giới chiến tranh thể tích khổng lồ đó truyền đến, không khí xung quanh sáng lên u quang mê ly, năng lượng tròng cường đại làm không

khí xảy ra vận vẹo biến hóa quỷ dị.

Cơ lốc nhằm vào đầu ép xuống, các vũ khí chiến tranh khổng lồ này hơi loạng choạng, kiên định tách cơ lốc tiếp tục hướng bầu trời bay đi.

“Bệ hạ, bọn họ không chịu nổi sức gió.” Đồ Linh tôn chủ đứng ở bên cạnh tường thành, thò đầu ra hướng phía dưới nhìn một cái, cau mày hướng Ngu Hoắc phân thân lắc lắc đầu.

Các pháo đài, ngọn núi thể tích khổng lồ dựa vào pháp trận bay uy năng cường đại, còn có thể phá vỡ cơ lốc gian nan hướng bầu trời bay đi, nhưng các chiến sĩ dị tộc xếp thành trận hình hình vuông vạn người theo sát ở phía sau pháo đài, thì lại bị cơ lốc thổi chặt vật không chịu nổi.

Đám quý tộc Ngu tộc dựa vào thực lực của mình phi hành, trên người có các loại bảo bối hộ thân còn tốt, trên người bọn họ lóe ra các loại hào quang, tách cơ lốc màu đen, làm bọn họ ở trong luồng gió chảy xiết miễn cưỡng ổn định thân thể.

Đám chiến sĩ Già tộc chân đạp đĩa kim loại hình tròn thì có chút chặt vật, đĩa kim loại hình tròn dưới chân bọn họ phun ra điện quang chói mắt, theo tiếng dòng điện nổ ‘Bộp bộp’, đĩa kim loại hình tròn công suất không đủ loạng choạng, rất có tư thế không chống đỡ được nữa.

Đột nhiên cơ lốc từ trên trời giáng xuống rối loạn, nó không là mãnh liệt như núi lở vuông góc từ bầu trời đập xuống nữa, mà là trở nên hỗn loạn không chịu nổi. Từng luồng cuồng phong to nhỏ không đồng nhất, tốc độ khác nhau, lực lượng mạnh yếu chênh lệch cực lớn, phương hướng góc độ hỗn loạn không chịu nổi tan vỡ ra, như các con rắn quái dị màu đen lao vào đội ngũ liên quân dị tộc.

Pháo đài bay, ngọn núi bay đang toàn lực hướng lên trên phi hành bị cơ lốc hỗn loạn dẫn dắt, chỉ nghe vài tiếng vang khổng lồ ‘Thùng thùng’, mười mấy ngọn núi bay hướng về bốn phương tám hướng lắc lư hỗn loạn, hơi không cần

thận là các ngọn núi đó sẽ va vào trên pháo đài bay phụ cận.

Ngọn núi bay phạm vi mười mấy dặm va vào trên pháo đài dài rộng trăm dặm, vô số người nghe được tiếng thân núi sụp đổ cùng tường thành kim loại của pháo đài bay vụn vụn biến hình nổ vang ‘Ken két’. Càng có chiến sĩ dị tộc xui xẻo ở trong và chạm bị ép thành bánh thịt, lượng lớn máu tươi trộn lẫn mảnh đá vỡ không ngừng rơi xuống phía dưới.

Phương trận liên quân dị tộc vốn sắp xếp chỉnh tề nhất thời rối loạn, vừa mới ứng phó qua một đạo cuồng phong từ đỉnh đầu nện xuống, phía sau đột nhiên một cơn gió dữ đánh tới, thổi bọn họ tán loạn về phía trước, chờ bọn họ thật không dễ dàng gì ổn định thân hình, phía trước, phía sau, bên trái, bên phải... cuồng phong lộn xộn thổi tới, thổi bọn họ quay vòng vòng đầy trời.

Tiếng gào rống ‘A nha’ không dứt bên tai, các chiến sĩ dị tộc mặc trọng giáp ở trên trời va đập thành một cục.

Tiếng giáp trụ va đập, tiếng binh khí va đập, còn có tiếng vang quái dị ‘Phập phập’ binh khí trong cơn hỗn loạn không cần thận tâm đâm vào thân thể đồng bạn kéo dài không dứt, khắp nơi đều là tiếng mảnh chửi điên cuồng của chiến sĩ dị tộc.

Phân thân Ngu Hoắc có chút trợn tròn mắt. Bọn họ muốn chinh phục Bàn Cổ thế giới, mười đại thánh nhân đi tấn công cực lực thanh tịnh thế giới của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, bọn họ thì chuẩn bị đem thiên đình Bàn Cổ thế giới đánh hạ trước.

Nhưng muốn phá được thiên đình, ít nhất người cần bay đến cửa thiên đình trước, đúng không?

Dựa theo kinh nghiệm trước đây Bàn Ngu thế giới chinh phục thế giới khác, nào có từng gặp thế giới khác không để ý thể diện như thiên đình Bàn Cổ thế giới, các bậc đại năng nắm giữ thiên đạo vận hành, bọn họ sau khi gặp được quân viễn chinh của Bàn Ngu thế giới, bọn họ sẽ rất đường đường chính chính

triển khai tư thế chính diện đối công với bọn hăn!

Thiên đình Bàn Cổ thế giới sao lại không thấy một ai lộ mặt, ngược lại là từng đạo cuồng phong không ngừng buông xuống, thổi liên quân dị tộc ngổn ngang rối loạn không ra làm sao? Bị gió to thổi như vậy, bọn họ như thế nào đi nữa cũng không có khả năng bay đến thiên đình!

Còn chưa làm rõ đối phó cuồng phong nhằm vào đầu hạ xuống như thế nào, mưa phùn kéo dài rải khắp toàn bộ Bàn Cổ thế giới đã hạ xuống.

Mưa phùn rơi ở nơi khác của Bàn Cổ mỗ đại lục trong suốt mát mẻ, tầm bố vạn vật, quả nhiên là một cơn mưa đúng lúc. Mưa phùn rơi ở trên thân quân đội dị tộc thì lại âm lạnh thấu xương, như nhựa cao su dính ở trên người khó có thể hất ra.

Từng giọt mưa phùn mang theo các tia sáng màu trắng không ngừng bám vào ở trên thân chiến sĩ dị tộc, nhanh chóng ngưng kết thành băng. Tầng băng mỏng manh không ngừng dày thêm, thời gian ngắn ngủn một khắc đồng hồ, tầng băng trên người các chiến sĩ dị tộc đã dày tới cả tấc.

Khí lạnh thấu xương không ngừng hướng trong cơ thể chiến sĩ dị tộc thẩm thấu. Làn khí lạnh đó quý dị dị thường, tàn nhẫn vô cùng, trừ các chiến sĩ Già tộc cường độ thân thể có thể so với Vu Đế nhân tộc, quý tộc dị tộc, chiến sĩ dị tộc còn lại đều bị lạnh tới mức gương mặt trắng bệch, mỗi người run rẩy ngay cả nói cũng không nói thành lời.

Nhất là các quý tộc Ngu tộc, bọn họ tinh thông các loại thần thông bí pháp, nhưng cường độ thân thể bọn họ thực sự kém vô cùng.

Ngắn ngủn một khắc đồng hồ, gần một nửa số quý tộc Ngu tộc bị lạnh ngất đi, từng người mặt không còn chút máu bọc tầng băng thật dày từ trên cao không ngừng rơi xuống.

Dựa theo độ cao chỗ bọn họ hiện tại, nếu đám quý tộc Ngu tộc cứ thế ngã

xuống, khẳng định sẽ bị ngã thành năm bảy mảnh. Vô số chiến sĩ Già tộc rùng mình, hắt xì, chật vật vô cùng đập đĩa kim loại hình tròn bay loạn khắp trời, luống cuống tay chân muốn tiếp được các lão gia Ngu tộc rơi xuống.

Nhưng cuồng phong thổi bừa bãi, nhiều quý tộc Ngu tộc thân thể bị thổi bay lung tung khắp trời, các chiến sĩ Già tộc bị lạnh tới mức cứng ngắt cả người không kịp đề phòng, mắt thấy vài vạn quý tộc Ngu tộc xoay vòng vòng bị gió thổi từ trên cao rơi xuống, ‘Bộp’ một cái ngã vỡ vụn.

Chương 1720: Cự Thạch Áp Đình

Ngu Hoặc phân thân tức giận nhìn quân trận rồi như canh hẹ.

Quân trận khổng lồ vốn đông nghìn nghịt, đường đường chính chính, uy phong lẫm liệt, đặng đặng sát khí, thế mà lại bị một trận cuồng phong, một trận mưa phùn quấy loạn hết cả lên, lộn xộn giống như một miếng đậu phụ thối đóng băng, khuôn mặt Ngu Hoặc phân thân cũng co rúm lại.

Đồ Linh tôn chủ ở một bên mang theo một tia ý cười vui sướng khi người gặp họa, chậm rãi thấp giọng hừ hừ nói: “Cho nên, thân thể đều là trời buột, chỉ có tinh thần vĩnh hằng. Có lẽ, đạo hữu có thể cân nhắc một chút, để tộc nhân tộc người bỏ qua thân thể, do ta chủ trì nghi thức, đem các người chuyển hóa thành tộc nhân tộc ta?”

Ngu Hoặc phân thân liền cười khan vài tiếng, nói giỡn. Bỏ qua thân thể, do Đồ Linh tôn chủ chủ trì nghi thức chuyển hóa thành Vực Ngoại Thiên Ma? Đó là nghi thức chuyển hóa, hay là bữa tiệc thịnh soạn của Thao Thiết? Ngu Hoặc dám cược, Đồ Linh tôn chủ có 99% khả năng đem linh hồn dị tộc từ bỏ thân thể triệt để cắn nuốt, có 1% khả năng đem những linh hồn ngu xuẩn đến mức từ bỏ thân thể không biết biến thành quái vật thể nào.

Cho nên hẳn không hề răng, mà hướng bên cạnh nhìn một cái.

Da Ma La Gia bị Ngu Hoặc ngằm không chế mỉm cười đi về phía trước vài bước, đứng ở đỉnh đầu một pho tượng trên tường thành pháo đài bay, ngẩng đầu nhìn bầu trời rất ôn hòa điềm tĩnh dịu dàng nói: “Người nắm giữ thiên đạo Bàn Cổ thế giới, các người chẳng lẽ ngay cả một chút tôn nghiêm của chúa tể thiên đạo cũng không có sao? Các người chỉ biết dùng loại chiêu số vô sỉ, hạ lưu này đối địch với chúng ta sao?”

Da Ma La Gia vùng hoàng kim quyền trượng tinh xảo đẹp đẽ trong tay, nhẹ nhàng cười nói: “Như tiền bối của các người, đường đường chính chính tác chiến

với chúng ta đi. Giống các thiên đế kia của thượng cổ thiên đình, triển khai quân trận uy vũ tác chiến với chúng ta đi. Chúng ta có thể nhường ra đủ không gian, để các người triệu tập binh mã, bày trận thế.”

Cơ Hạo đứng ở mép đài mây, cúi đầu nhìn quân trận liên quân dị tộc một mảng lộn xộn, cười lạnh ‘xùy xùy’ vài tiếng. Hắn mở cổ họng lớn tiếng quát: “Các thiên đế kia của thượng cổ thiên đình nghĩ như thế nào, ta không biết, nhưng ta sẽ không ngu xuẩn đến mức dùng binh lực không bằng 1% của các người đối chiến với các người.”

Quay đầu nhìn, mắt Cơ Hạo đột nhiên sáng ngời.

Ở sau cửa chính của thiên đình, phía sau thần binh thần tướng thiên đình đang không ngừng hội tụ tới, Cơ Hạo thấy được mấy ngàn bóng người quen thuộc. Huynh đệ Khoa Nga thị cầm đầu mấy ngàn thần nhân chân đạp đám mây năm màu đang thông thả hưởng bên này bay tới, bọn họ vừa bay, còn vừa hưởng trong mồm nhét từng miếng từng miếng các loại thịt nướng, rượu ngon, một bộ dáng quý chết đói đầu thai.

Cơ Hạo vỗ đầu mạnh một cái, cười khan vài tiếng.

Thời điểm Cộng Công thị xâm chiếm thiên đình, nhóm thần nhân huynh đệ Khoa Nga thị đều bị Cộng Công thị làm hôn mê, nhốt lại. Về sau Cộng Công thị triệt để bại vong, Cơ Hạo trở thành thiên đế, các loại sự tình vụn vặt không ngừng, Cơ Hạo đã đem đám hậu duệ thượng cổ thần linh đó bỏ quên đến trên chín tầng mây.

Vẫn là lần này thời điểm Oa Linh sắc phong thiên đế, trong khoảng thời gian Cơ Hạo đi Nam Hoang tìm Chúc Dung thị, Đông công, Tây mẫu, Ngao Bạch, Thanh Tường cẩn thận dọn dẹp một phen đối với cung điện lầu các danh nghĩa của mình, lúc này mới ở trong tầng hầm ngầm của một tòa thần cung tìm được đám người huynh đệ Khoa Nga thị đói tới mức gầy như que củi.

Huynh đệ Khoa Nga thị mấy nghìn người vừa mới được thả ra không bao lâu,

một đám người đang bận hưởng trong bụng nhét thịt nướng rượu ngon, mắt ai cũng phát xanh, so với ác quỷ trong địa ngục còn cùng hung cực ác hơn gấp trăm lần.

“Khoa Nga thị, đã lâu không gặp... Các người, chịu khổ rồi!” Cơ Hạo cười hưởng Khoa Nga thị đại huynh đánh tiếng.

Khoa Nga thị đại huynh cao trăm trượng đem một con bò nướng nhét vào trong mồm, nuốt một ngụm, hàm hồ vung bàn tay dính dầu mỡ hưởng Cơ Hạo gật gật đầu: “Cơ Hạo đại đế... Chờ các huynh đệ ăn uống no đủ, lại đến tham bái... Hô, thiên đình cuối cùng có thiên đế rồi, các huynh đệ đều có thể ăn no rồi! A, chúng ta mỗi tháng có thể chi tiêu bao nhiêu vậy?”

Mắt mấy ngàn thần nhân đồng thời sáng lên, nhìn chăm chăm Cơ Hạo không dời mắt.

Mỗi tháng được chi tiêu bao nhiêu, cái này quan hệ vấn đề kế sinh nhai tương lai của bọn họ. Đám hậu duệ thần nhân theo khuôn phép cũ này chưa bao giờ ra ngoài làm loạn những năm qua thật sự là sống rất nghèo khổ, thật không dễ gì thiên đình có chủ nhân mới, bọn họ phải mau chóng ôm lấy Cơ Hạo cái đùi to này mới được.

“Rượu thịt bao đủ, mỗi người mỗi tháng... Dựa theo thể lượng các người, cực phẩm vu tinh trăm vạn khối, ngọc bích mười vạn khối chi dùng.” Cơ Hạo thoáng tính toán một phen, rất khẳng khái đưa ra cho những tên to xác này một khoảng ‘tiền công’ rất ổn.

Khoa Nga thị đại huynh ‘Thùng’ một cái đem rượu thịt trong tay ném xuống, sai bước vượt qua quân trận các thần binh thần tướng tạo thành, sai bước đi tới trước mặt Cơ Hạo. Hắn nhìn nhìn chăm chăm Cơ Hạo không dời mắt hét lớn: “Cơ Hạo đại đế, lời này có thật không? Chúng ta mỗi người mỗi tháng đều có thể có trăm vạn cực phẩm vu tinh, mười vạn ngọc bích?”

Cơ Hạo dựng thẳng một bàn tay cười nói: “Đương nhiên thật chứ, trước mặt

nhiều người như vậy, ta chẳng lẽ còn có thể béo nhờ nuốt lời sao? Nhưng, hiện tại mau làm việc cho ta! Nhìn thấy bọn ác quỷ dị tộc phía dưới không? Hận chết bọn hăn cho ta!”

Khoa Nga thị dùng sức lau lau mỡ dính trên bàn tay ở trên váy da thú bên hông, lúc này mới thật cẩn thận vỗ bàn tay với Cơ Hạo một lần, quyết định ‘tiền công’ Cơ Hạo đưa ra cho bọn họ. Hăn từ mép đài mây thò đầu hướng phía dưới nhìn thoáng qua, Khoa Nga thị nhất thời cười lên.

“Hắc, bọn ngốc này, bọn hăn sắp xếp đội ngũ dày đặc như vậy từ dưới hướng lên trên tiến công thiên đình, đây là tìm việc vui à?” Dùng sức vung cánh tay một lần, mắt Khoa Nga thị lộ ra hung quang quay đầu, nhìn về phía vài toà cung điện lầu các cao lớn phụ cận cổng thiên đình.

“Ngàn vạn lần!” Cơ Hạo vội vàng hét to một tiếng, hăn nhắm mắt lại, cối xay đại đạo phía sau dần dần bay ra, tạo hóa đại đạo chậm rãi chảy qua trong lòng, trên người Cơ Hạo chảy ra một khí tức tạo hóa huyền ảo vô cùng, hăn hướng phía trước vung mạnh tay lên.

Có một lượng kiếp pháp lực thánh nhân làm nền tảng, Cơ Hạo nay bất cứ thuật pháp nào uy lực cũng tăng lên trăm ngàn vạn lần, hăn ở trong địa cung của Thái Dương Giới, tùy tay chỉ có thể tạo hóa ra đỉnh sắt to bằng nắm tay, nhưng giờ phút này hăn lại có thể tạo hóa ra ngọn núi thép rồng cao tới vạn trượng.

Thiên địa linh khí gào thét bị cối xay đại đạo cuốn vào, Cơ Hạo không ngừng phất tay, từng ngọn núi sắt thép cao tới vạn trượng, cái bộ phạm vi mấy trăm dặm kéo dài không dứt từ trong hư không xông ra, mắt đám thần nhân huynh đệ Khoa Nga thị cũng sáng tới mức có thể phun ra lửa rồi.

“Hắc hắc, thật ra bản thân đại đế ngài có thể hướng phía dưới ném đồ.” Khoa Nga thị đại huynh bưng bưng hứng thú nâng lên một ngọn núi sắt thép.

“Ha ha!” Cơ Hạo chỉ cười ‘Ha ha’ một tiếng, ở bên cạnh bọn người Đông công, Tây mỗ chỉ cười mà không nói. Cơ Hạo thật ra có thể đem ngọn núi từ trên

trời ném xuống, nhưng đường đường thiên đế làm loại chuyện này, tựa như có chút vô lại quá nhỉ?

Mấy ngàn thần nhân hô to khẩu hiệu, thân thể bọn họ bành trướng đến nghìn trượng, thi triển thần lực đem từng ngọn núi sắt thép ngưng tụ thành vác ở trên vai. Bọn họ lớn tiếng cười đi tới mép đài mây trước cửa thiên đình, ngăm chuẩn đại quân dị tộc phía dưới, hung tợn dốc hết toàn lực đem từng ngọn núi hung hăng đập xuống.

Tiếng xé gió ‘Vù vù vù’ không dứt, trong chớp mắt mấy vạn ngọn núi sắt thép to nhỏ gào thét từ trên trời giáng xuống.

Chương 1721: Nguyên Từ Loạn Lưu

“Vô sỉ, hạ lưu, không biết xấu hổ!” Da Ma La Gia đám quý tộc dị tộc gương mặt vạm vỡ nhìn mấy vạn điểm đen nhỏ bé như hạt vừng ở nơi cực cao trên bầu trời. Thiên đình nằm ở nơi rất cao, ngọn núi phạm vi mấy trăm dặm từ trên cao rơi xuống, lấy thị lực bọn họ nhìn tới, cũng chỉ nhỏ bé như vậy.

“Thuần kim loại chế thành ngọn núi, hơn nữa mật độ là gấp khoảng ngàn lần sắt thép tầm thường!” Một tên thợ Tu tộc dùng ba miếng thủy tinh lồng ghép lại với nhau hướng ngọn núi từ trên trời rơi xuống nhìn một cái, lập tức phân biệt ra tính chất những ngọn núi này.

Càng có mấy chục tông sư Tu tộc nhanh chóng tính nhẩm ra các ngọn núi đó từ thiên đình rơi xuống, thời điểm rơi xuống đỉnh đầu bọn họ sẽ có lực va đập lớn bao nhiêu. Trong nháy mắt bọn họ ra kết quả, sắc mặt đám thợ thủ công Tu tộc này ‘Soạt’ một cái biến thành một mảng trắng bệch, theo bản năng hướng thần tháp Ngu tộc đứng sừng sững bốn phía pháo đài bay nhìn qua.

“Không ngăn được!” Một tông sư Tu tộc khàn cả giọng hét lên: “Cần ngăn trở lực lượng cương phong hỗn loạn, ổn định pháo đài bay cùng ngọn núi bay, năng lượng hao phí quá lớn, thần tháp Ngu tộc dùng để phòng ngự không thể nhận được đủ năng lượng cung ứng, không ngăn được những ngọn núi chết tiệt này!”

“Hạ xuống, nhanh chóng hạ xuống, đem toàn bộ lực lượng cung ứng cho...” Một tông sư Tu tộc hoa chân múa tay lớn tiếng gào thét.

“Không được!” Một tông sư Tu tộc khác mặt đầy mồ hôi lạnh nhảy nhót kêu la, không chút khách khí ngắt lời tông sư Tu tộc kia: “Trừ mấy tòa Hạo Kiếp Chi Thành mới tới, phòng ngự thần tháp của toàn bộ pháo đài bay trong tay chúng ta dốc hết toàn lực, cũng không ngăn được các ngọn núi ở độ cao này nện xuống!”

Thở hổn hển từng ngum từng ngum, tông sư Tu tộc này lớn tiếng quát:

“Tránh ra, tránh ra, tránh ra, mau!”

Da Ma La Gia ngậy ngốc, Bì Thi Nu đám cao tăng dị tộc cũng trợn tròn mắt. Pháo đài bay, ngọn núi bay khổng lồ như vậy, quân trận kéo dài mấy chục vạn dặm, người trong lúc gấp gáp né tránh như thế nào? Càng không cần nói cường phong tàn phá bừa bãi bốn phía, các pháo đài, ngọn núi đó có thể ở trong cường phong tàn phá bừa bãi ổn định vị trí đã không dễ dàng gì!

“Toàn bộ mọi người, bỏ thành!” Khóe mắt Ngu Hoặc phân thân kịch liệt nhảy lên, hấn tức giận nhìn về phía thiên đình, âm trầm cười lạnh nói: “Xem ra, kẻ chấp chương thiên đạo Bàn Cổ thế giới, bọn hăn không cố hủ một chút nào đâu.”

Trên đài mây trước cửa thiên đình, Cơ Hạo mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, hăn rõ ràng thấy được chi tiết môi Ngu Hoặc phân thân khi nói chuyện. Hăn thấp giọng cười nói: “Cố hủ? Ta không phải là các thiên đế kia của thượng cổ thiên đình, bọn họ quá có lòng tin đối với bản thân, mà ta cân nhắc, chỉ là dùng trả giá nhỏ bé nhất xử lý các người mà thôi.”

Xoay người, Cơ Hạo hướng thần tháp đứng sừng sững ở chỗ trung tâm thiên đình, khổng chế đầu mỗi then chốt toàn bộ Thiên Địa Thần Tháp điểm một cái, thần tháp cao vút trong mây khẽ run lên, ý chí Cơ Hạo nháy mắt thông qua cả Thiên Địa Thần Tháp truyền khắp toàn bộ thiên đình, toàn bộ Bàn Cổ mỗ đại lục cũng khẽ run lên một cái.

Làm thiên đế của thiên đình, nên hiệu lệnh khắp trời, năm nhật nguyệt thay đổi, năm bốn mùa biến hóa, năm mưa gió sấm sét, năm hoa nở hoa tàn, một lời là thực hiện, toàn bộ tự nhiên biến thiên của toàn bộ Bàn Cổ thế giới đều ở trong sự nắm giữ của thiên đình, theo một ý niệm của thiên đế mà thay đổi.

Trong đó tự nhiên bao gồm địa mạch Bàn Cổ mỗ đại lục biến hóa, bao gồm hướng linh mạch trong lòng đất, bao gồm ruộng bể nương dâu sinh diệt, dãy núi dâng lên, sông đổi dòng, tất cả đều chỉ là chuyện một câu nói của thiên đế.

Như phía dưới đại quân dị tộc giờ phút này, toàn bộ dãy núi trong phạm vi hơn trăm triệu dặm đột nhiên như bùn nhão bắt đầu mấp máy, dãy núi cấp tốc biến hóa địa hình, từng ngọn núi lún vào trong lòng đất, các dãy núi mới tinh bật lên từ mặt đất bằng phẳng.

Từ trên cao nhìn lại, sông núi đồng bằng phía dưới cấp tốc biến hóa diện mạo, trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, thậm chí chưa truyền ra động tĩnh lớn bao nhiêu, ở phía dưới đại quân dị tộc, dãy núi một vùng địa vực này đã hợp thành mấy ngàn cái thiên đạo thần văn hùng hồn, đại biểu lực lượng ‘đại địa nguyên từ’.

Mấy trăm triệu linh mạch to nhỏ trong lòng đất theo tâm niệm Cơ Hạo hội tụ vào trong tòa thần trận khổng lồ lâm thời sinh thành này, chỉ nghe tiếng vang trầm ‘Ong ong’ từ trong lòng đất truyền đến, toàn bộ đại quân dị tộc đột nhiên bị một tầng ngũ sắc từ quang thần bí sâu sắc bao phủ.

Từng luồng ngũ sắc cực quang giống như lụa mỏng, giống như đám sương từ trên trời giáng xuống, từng luồng cực quang xuyên thấu hư không, xuyên thấu các ngọn núi bay, pháo đài bay kia, xuyên thấu các chiến sĩ dị tộc ở trong hư không nỗ lực duy trì thân hình, gắt gao nối liền một thể với thần văn sông núi phía dưới.

Một luồng đại địa nguyên từ lực đáng sợ từ trong lòng đất gào thét lao ra, từ trường khổng lồ đến mức không thể tưởng tượng tập trung toàn bộ đại quân dị tộc.

‘Rẹtttt’ một tiếng vang khổng lồ, ngọn núi bay, pháo đài bay, Hạo Kiếp Chi Thành còn có vô số chiến sĩ dị tộc bị cơn lốc thổi lắc trái lắc phải cùng cất tiếng gào thét, bọn họ từ trên không trung cách mặt đất mấy trăm dặm chột tràm xuống phía dưới, không tự chủ được bị từ lực khổng lồ lôi hướng mặt đất rơi xuống.

Vô số chiến sĩ Già tộc chân đạp mâm kim loại hình tròn phun ra ánh lửa chói

mắt, mâm kim loại hình tròn đột ngột bị từ lực khổng lồ hấp thụ, từ lực khủng bố kéo mâm kim loại hình tròn hướng phía dưới cấp tốc rơi xuống, pháp trận lơ lửng trong mâm tròn bị cản trở cực kỳ cường đại, pháp trận tan rã hồng hóc, từng mảng lớn ánh lửa xen lẫn khói đen không ngừng từ trong mâm tròn phun ra.

Chiến sĩ Già tộc thân thể khổng lồ kinh hô ‘ngao ngao’ từ bầu trời rơi xuống. Bọn họ muốn ổn định thân hình, nhưng giáp trụ, binh khí trên người bọn họ đều là ngũ kim chế tạo ra, đại địa nguyên từ lực gắt gao hấp thụ giáp trụ, binh khí của bọn họ, lôi bọn họ giống như sao băng hướng xuống dưới cấp tốc rơi xuống.

Tiếng vang khổng lồ ‘Oành oành!’ không dứt bên tai, trên pháo đài bay, ngọn núi bay cũng có cả mảng lớn ánh lửa phun ra, từng tòa pháp trận lơ lửng bởi vì nguyên từ lực quấy nhiễu không ngừng tan rã phát nổ, vô số thợ thủ công Tu tộc đang duy trì pháp trận bị nổ tan xương nát thịt, từng người kêu thảm mang theo máu tươi đầy người từ trong khoang phía dưới chạy ra.

Pháo đài, ngọn núi khổng lồ từ trên cao phun khói đặc chậm rãi rơi xuống, Ngu Hoặc phân thân, Đồ Linh tôn chủ, còn có các cao tăng dị tộc, nhất là các cao tăng dị tộc đuổi theo đám người Ngu Tê, Ngu Phần, Ngu Đồ, Ngu Linh, Ngu Luyện vừa mới từ Bàn Ngu thế giới vượt giới mà đến, sắc mặt càng kinh biến không tự chủ được rống giận thành tiếng.

Ở dưới sự khống chế của Cơ Hạo, đại địa nguyên từ hoá làm một vòng xoáy năm màu khổng lồ, đem toàn bộ chiến sĩ dị tộc gắt gao giam cầm ở trong một khoảng hư không này không thể động đậy, lựa chọn duy nhất của bọn họ chính là theo phương hướng lực tràn rơi xuống, cấp tốc rơi xuống.

Làm bọn họ kinh ngạc sợ hãi đan xen là, trên đỉnh đầu bọn họ mấy vạn ngọn núi sắt thép ngưng tụ thành, mật độ so với sắt thép bình thường lớn hơn trăm ngàn lần, đang gào thét hướng vào đầu bọn họ nện xuống. Những ngọn núi này cũng bị nguyên từ lực hấp dẫn, tốc độ rơi xuống của bọn chúng càng lúc càng nhanh, thế rơi xuống càng lúc càng mãnh liệt, theo tiếng vang chói tai, từng ngọn núi mang theo ánh lửa dài đến mấy vạn dặm từ trên trời giáng xuống, không bao

lâu đã tới đỉnh đầu bọn họ.

“Toàn lực phòng ngự!” Trong mắt Ngu Hoặc phân thân hiện lên một mảng u quang hừng phấn, hấn lớn tiếng quát: “Canh phòng nghiêm ngặt tử thủ! Chống đỡ cho ta!”

Nhiều cao tầng dị tộc đã chuẩn bị thi triển bí pháp dịch chuyển ra ngoài, đột nhiên nghe xong Ngu Hoặc phân thân rống to, trong mắt bọn họ hiện lên một mảng u quang màu đen, mỗi người giống như trúng tà tru lên ngao ngao hướng các ngọn núi nện xuống lao ngược lên.

Chương 1722: Thương Vong Vô Số

Bị thần lực của các huynh đệ Khoa Nga thị từ trên cao ném mạnh xuống, các ngọn núi sắt thép trọng lượng có thể so với một ngôi sao loại nhỏ như sấm sét gào thét mà xuống. Ngọn núi xé rách không khí, bắn tung ra ánh lửa dài đến mấy vạn dặm, như mấy vạn ngôi sao băng nhằm vào đầu đập xuống.

Càng thêm đáng sợ hơn là, đại địa nguyên từ lực tràng điên cuồng lôi kéo các ngọn núi sắt thép này, làm tốc độ của chúng càng lúc càng nhanh, thế càng lúc càng mạnh, dần dần ở bên dưới ngọn núi ngưng tụ thành cương phong màu đỏ rực dày tới mấy chục dặm, một đường cương phong chấn động hư không, phát ra tiếng nổ khủng bố đình tai nhức óc, chấn động khiến nhiều thợ thủ công Tu tộc cùng tinh quái nô lệ thân thể gãy yếu lỗ tai trào máu.

Lần này Ngu Tê, Ngu Phần bọn chín đại Bàn Ngu thánh nhân xâm nhập Bàn Cổ thế giới, cao tăng dị tộc theo bọn họ mà đến cũng có không ít người.

Trong đó có miện hào thánh tôn địa vị có thể so với Huyết Miện thánh tôn năm người, địa vị quyền thế so với miện hào thánh tôn hơi thấp hơn một bậc ‘Tỳ hào’ thánh tôn mười bảy người, cuối cùng là địa vị quyền thế so với tỳ hào thánh tôn lại hơi kém hơn một bậc ‘Trượng hào’ thánh tôn ba mươi chín người.

Vô luận miện hào, tỳ hào, trượng hào, các thánh tôn này ở Bàn Hi thế giới địa vị có thể so với thiên đế thiên đình Bàn Cổ thế giới, dưới trướng bọn họ chiến tướng như mây, lực sĩ như mưa, càng có vô số gia tộc Ngu tộc to nhỏ quy phụ ở dưới trướng bọn họ. Ở Bàn Ngu thế giới, bọn họ một lời có thể định sinh tử, một ý niệm có thể làm chủ hưng vong, trong tay mỗi người bọn họ đều nắm giữ hoặc nhiều hoặc ít thế giới khác bị chinh phục.

Cho dù là trên tay trượng hào thánh tôn nhỏ yếu nhất, ít nhất cũng có mấy ngàn thế giới bị bọn họ chinh phục. Bọn họ là hoàng trên hoàng của các thế giới đó, bọn họ là chúa tể chí cao của thế giới đó, địa vị bọn họ ở những thế giới đó,

so với tạo vật thần linh còn cao hơn.

Ngu Hoặc phân thân rộng to một tiếng, chỉ dùng tới các tia thủ đoạn mị hoặc lòng người. Là sự cao ngạo trong lòng các miện hào, tỳ hào, trượng hào thánh tôn kia khiến bọn họ lớn tiếng gào thét lao lên bầu trời, vô số thần tử bên cạnh bọn họ cũng đều lửa giận ngút trời theo sát sau lao lên.

Bọn họ là chủ ức vạn thế giới, kẻ chinh phục vô số tộc đàn, bọn họ nắm giữ quyền lớn sinh tử của vô số sinh linh ở vô số thế giới... Bàn Cổ thế giới, chẳng qua là một trong vô số thế giới dân bản xứ tương lai bọn họ muốn tiếp tục chinh phục mà thôi, theo bọn họ thấy, vận mệnh Bàn Cổ thế giới và vô số thế giới bọn họ quá khứ từng chinh phục không có gì khác nhau.

Bọn họ tôn quý như thế, bất phàm như thế, bọn họ có bao giờ bị ‘vén vén dân bản xứ’ làm cho chật vật như vậy?

Bọn họ muốn dùng thực lực, dùng lực lượng thật sự chấn nhiếp Cơ Hạo, để Cơ Hạo thủ lĩnh dân bản xứ thế giới này biết kẻ làm trái ý chí Bàn Ngu thế giới vĩ đại, kết cục duy nhất là hồn phi phách tán, tan xương nát thịt, suốt đời không thể siêu sinh.

Mấy vạn bóng người khí tức hùng hồn từ trong liên quân dị tộc lao vút lên, quanh thân bọn họ tràn đầy pháp lực dao động cường đại, mấy vạn món tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo lơ lửng ở đỉnh đầu bọn họ, mỗi một món linh bảo, mỗi một món chí bảo đều tràn ra uy áp khủng bố làm người ta hít thở không thông.

Chinh phục mấy trăm vạn thế giới, nội tình hùng hậu của đám người cầm quyền thật sự của Bàn Ngu thế giới khiến người ta lú lỏi.

Cơ Hạo nhìn mà mắt cũng phát xanh. Oa Linh chỉ dùng vén vén vài món linh bảo gân gà nàng không dùng tới, đã khiến cối xay đại đạo của Cơ Hạo được lợi khổng lồ, khiến thực lực Bàn Cổ chân thân của Cơ Hạo tăng vọt một mảng lớn. Nhiều tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo như vậy, nếu có thể đem bọn nó căn

nuốt hết, như vậy Bàn Cổ chân thân của Cơ Hạo nói không chừng có thể áp sát đại thành chi cảnh!

“Thật sự là... Béo chảy mỡ!” Trong thần hồn không gian, hư ảnh theo Cơ Hạo lăn lộn nhiều năm như vậy cũng đã học được cái xấu. Trong mắt hắc phun ra thần quang màu lam, xuyên thấu qua mắt Cơ Hạo nhìn chăm chăm các tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo lao vút ra kia. Hắc đột nhiên oang oang quát: “Những vật nhỏ này, không ngăn được bọn hắc... Vặn vẹo hư không, biến hóa thiên đạo, dùng thiên đạo nghiền áp, phong tỏa các linh bảo, chí bảo đó, cho bọn hắc biết tay!”

“Nhìn cho kỹ, đây là Bàn Cổ Đại Đạo Điệp!” Hư ảnh quát to một tiếng, phía sau hắc một hư ảnh hình tròn mông mông lung lung tự dừng trào ra, sau đó nhanh chóng nhập vào trong đạo đài của Cơ Hạo.

Cơ Hạo đột nhiên bừng tỉnh, ở lúc hắc nhỏ tuổi, thời điểm hư ảnh xuất hiện, hắc ngồi xếp bằng ở trên một cái đĩa tròn xám xịt không bắt mắt chút nào. Về sau ở lúc Cơ Hạo lần đầu tiên luyện chế tiền thân của Bàn Cổ Kiếm, hư ảnh đem cái đĩa tròn dưới thân hắc rất giống luồng khí mông lung tạo thành đánh vào trong kiếm phôi của Bàn Cổ Kiếm.

Về sau, trong một đoạn thời gian rất dài, bên cạnh hư ảnh trống rỗng cái gì cũng không lưu lại.

Hôm nay bên cạnh hư ảnh đột nhiên có hư ảnh hình tròn hiện lên, mơ hồ nhìn, chính là cái đĩa tròn mông lung, như luồng khí ngưng tụ thành Cơ Hạo lúc nhỏ tuổi từng thấy. Trước kia Cơ Hạo không biết cái đĩa tròn này lai lịch ra làm sao, nhưng hôm nay sau khi dung hợp với đạo đài của Cơ Hạo, Cơ Hạo trợn mắt há hốc mồm bị dọa nhảy dựng:

Ba ngàn đại đạo của Bàn Cổ thế giới đều ở trên cái đĩa tròn này, ngoài ba ngàn đại đạo, vô số bàng môn tả đạo cũng từng cái một rõ ràng vô cùng xếp hàng trong đó. Vô cùng vô tận đạo vận dây dưa quấn quýt, hóa thành các luồng

linh quang khắc rậm rạp ở trong đạo đài của Cơ Hạo.

Cơ Hạo cảm giác được, mình như một con kiến, đột nhiên bị nhét một con voi ở trong thân thể.

Ăn no, sắp muốn ói ra, đạo đài nặng trĩu biến thành một ‘quả cầu sắt’ ‘thật thà’, trong đầu hấn mê muội từng đợt, thần hồn lực ngày thường sai sử như bàn tay trở nên nặng nề dị thường. Hấn như phạm nhân chín ngày chín đêm chưa được ngủ, mí mắt như dính nhựa cao su, như thế nào cũng không làm sao mở mắt được.

Hiện tại không phải thời điểm so đo lai lịch cái đĩa tròn này, Cơ Hạo gian nan ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra thần quang thâm sâu vô cùng, nhìn như nhẹ nhàng băng quơ điểm một chỉ về phía tòa thần tháp khổng lồ Thiên Địa Thần Tháp trên đầu mỗi then chốt chính giữa thiên đình.

Hư không Bàn Cổ thế giới khẽ run lên, hư không bên cạnh các miện hào, tỳ hào, trượng hào thánh tôn kia, còn có đám trọng thần tâm phúc phía sau bọn họ đột nhiên nổi lên làn sóng kỳ dị. Bàn Cổ thế giới như một người khổng lồ ngủ say đột nhiên bị người ta in lên móng chín trăm chín mươi chín cái bàn ủi đốt đỏ hồng, rống giận ‘Ngao ngao’ từ trong giấc ngủ say bừng tỉnh, điên cuồng hấn lên.

Loại điên cuồng này là trên tầng diện đại đạo, ngay cả con kiến của Bàn Cổ thế giới cũng chưa cảm giác được bất cứ điều gì không đúng, ngay cả Đông công, Tây mẫu cũng chỉ là thoáng phát hiện tựa như trong thiên địa có một số gợn sóng không bình thường sinh ra.

Đối mặt mấy vạn món linh bảo, chí bảo lao ngược lên, thiên địa dao động một chút là bình thường, Đông công, Tây mẫu cũng chưa thể nhìn thấu mê hoặc đằng sau đó, chỉ cho rằng tất cả đều rất bình thường.

Mấy vạn món tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo đột nhiên ở trong hư không cứng ngắc trong nháy mắt, Bàn Cổ thế giới phóng ra đạo vận uy năng

khủng bố để đối kháng bọn họ, làm bọn họ ở trong nháy mắt đó mất đi toàn bộ năng lực.

Mấy vạn ngọn núi điên cuồng hung hăng vỡ vào trên người các miện hào thánh tôn, tỳ hào thánh tôn, trưởng hào thánh tôn đó, một đòn đem thân thể bọn họ đánh tan xương nát thịt, đem thần hồn bọn họ nghiền âm âm vỡ nát.

Mấy vạn trọng thần tâm phúc dưới trưởng thánh tôn rú thảm một tiếng, bọn họ bị ngọn núi lớn kích động cương phong cuốn lấy, nháy mắt hồn phi phách tán, thi cốt vô tồn.

Ngọn núi gào thét đập xuống, hung hăng rơi ở giữa đại quân dị tộc rậm rạp.

Mặt đất phạm vi hơn trăm triệu dặm đang run rẩy, mấy vạn ánh lửa màu đen phóng lên cao, ở trên bầu trời chậm rãi mở ra thành các đám mây hình năm màu đen rực rỡ.

Vô số chiến sĩ dị tộc nháy mắt tan biến, căn bản không đếm được có bao nhiêu người bị một chiêu này chém giết.

Chương 1723: Công Đức Như Mưa

Khói đen ngập trời, mặt đất run rẩy, ngọn lửa dinh dính như nham thạch nóng chảy bao trùm ở trên mặt đất, thiêu đốt rất nghiêm túc, rất kiên định.

Vô số chiến sĩ dị tộc nháy mắt thành tro, ở dưới ngọn núi sắt thép khủng bố đánh vào thân thể và linh hồn bọn họ trực tiếp bị triệt để hủy diệt. Chỉ có các chiến sĩ Già tộc thân thể cường hãn có thể so với Vu Đế nhân tộc, những người may mắn chưa bị ngọn núi trực tiếp đánh trúng, may mắn đứng ở giữa khe hở ngọn núi, bọn họ rú thê lương, cuộn mình ở trên mặt đất bị lửa lớn điên cuồng thiêu đốt.

Bọn họ tuy chưa trực tiếp bị nghiền thành tro, chấn động đáng sợ khiến gân cốt toàn thân bọn họ nát hết, lực phủ ngũ tạng xuất hiện vô số vết rách, lửa lớn thiêu đốt thân thể, bọn họ lại không cách nào từ trên mặt đất giãy dụa bò dậy. Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn lửa lớn chậm rãi thiêu đốt ở trên thân bọn họ, đưa da thịt bọn họ đốt trụi, đốt tan từng tầng một.

Về phần đám Âm tộc phó binh và tinh quái nô lệ kia, chỉ cần ở trong phạm vi công kích của ngọn núi tất cả đều nháy mắt bị hủy diệt, ngay cả một chút cặn bã cũng không còn lại. Vận mệnh tương tự với bọn họ, là đám thợ Tu tộc có được trí tuệ đáng sợ, nhưng thân thể yếu tương tự.

Chỉ có thừa thớt mấy toà Hạo Kiếp Chi Thành và pháo đài bay chặn được đại địa nguyên từ lực tràn dẫn dắt, lại may mắn tránh được đỉnh núi trên bầu trời đánh vào, toàn thân bốc khói đen lửa đen lơ lửng ở trên bầu trời.

Vô số quý tộc Ngu tộc trên Hạo Kiếp Chi Thành cùng pháo đài bay mặt không còn chút máu quan sát phía dưới, nhìn từng cột lửa màu đen phóng lên cao, nhìn vô số chiến sĩ dị tộc tình nguyện, cường tráng ở trong ánh lửa hóa thành tro tàn.

Đế Úc đứng trên tường thành một toà pháo đài bay, vẻ mặt đại ra tương tự Vu

Bật nhìn liên quân nháy mắt thành tro, trên đống quần của hắn ướt sũng một mảng lớn, một mùi khai của nước tiểu cực kỳ gay mũi không ngừng truyền đến. Thăng cha này, thế mà lại bị dọa tới mức tè ra quần.

“Trả thù, trả thù, sơ vu nhất mạch ta, chưa bao giờ chịu đau khổ như vậy!” Vu Bật điên điên khùng khùng toàn thân run rẩy, điên cuồng tru lên. Gần trăm tên tộc nhân hóa ma đứng bên hắn, trông mắt các tộc nhân này đều bị ánh sáng màu đỏ khát máu xâm chiếm.

Tổn thất quá thâm trọng nề rồi. Bọn họ hao phí vô số sinh linh huyết tể, thật không dễ gì tích góp ra mấy vạn tộc nhân hóa ma, giờ thì tốt rồi, trừ các tướng lĩnh cao cấp bên cạnh Vu Bật, người khác đều bị Cơ Hạo đập nát như. Mấy vạn tộc nhân hóa ma, chính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, cường giả trong cường giả của sơ vu nhất mạch, tuy tổn thất chỉ có mấy vạn người, nhưng sơ vu nhất mạch nguyên khí đại thương!

“Chết tiệt, chết tiệt! Hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, không biết xấu hổ!” Mấy chục tên miện hào, tỳ hào, trượng hào thánh tôn bị dọa tới mức sắc mặt trắng bệch đột nhiên thuận di quay trở về trên vai toà pháo đài bay còn sót lại, run rẩy nhìn về phía thiên đình, điên cuồng mắng chửi.

Ở phía sau bọn họ, mấy vạn trọng thần tâm phúc vốn theo bọn họ lao lên trời, chỉ có không đến một phần mười số người còn sống. Những người này còn đều là mang bí bảo uy năng lớn có tính chất dùng một lần, ở thời điểm gặp phải tai ương ngập đầu nháy mắt đem bọn họ dịch chuyển đến chỗ an toàn, do đó mới tránh được một lần đả kích hủy diệt này.

Mắt thấy vô số gương mặt quen thuộc ở dưới các ngọn núi sắt thép điên cuồng va chạm hóa thành hư ảo, đám đại quý tộc đứng đầu Ngu tộc hoành hành vô số thế giới, chinh phục vô số tộc đàn, một lời có thể quyết định sống chết của vô số sinh linh này, sắc mặt bọn họ nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, giống như lão cường thi hư thối đào ra trong cổ mộ.

“Gom góp binh mã, từ thế giới chúng ta nắm giữ, điều động càng nhiều binh mã trở về! Gấp mười, gấp trăm lần, một vạn lần binh lực!” Một tên miện hào thánh tôn mặt âm trầm, diên cuồng cười lạnh dữ tợn nói: “Một chút tổn thất này đã tính là gì? Chia đều ở trên đầu mỗi người chúng ta, mỗi thánh tôn chúng ta chỉ tổn thất ba năm trăm triệu binh sĩ mà thôi. Nhưng dưới trướng mỗi người chúng ta ít nhất có mấy ngàn thế giới, có vô số binh mã!”

Các thánh tôn Bàn Ngụ thế giới, trên tay mỗi người bọn họ ít nhất đều nắm giữ mấy ngàn thế giới khác bị bọn họ chinh phục, như năm đó Cơ Hạo từng bước vào Bàn Hi thế giới. Tộc đàn dân bản xứ các thế giới đó, tất cả đều là nô lệ của bọn họ.

Mỗi một thế giới, số lượng dân cư tộc đàn dân bản xứ, tiểu thế giới nhỏ nhất nhân số dân bản xứ cũng lấy hàng trăm tỷ để tính, dựa theo tỉ lệ mười người lấy một binh lính, bất cứ một tiểu thế giới nào bọn họ cũng có thể rút ra mấy chục tỷ chiến sĩ, càng không cần nói các thế giới cỡ trung cùng cỡ lớn.

Mấy chục vị thánh tôn ở đây nếu thật sự nổi điên, bọn họ đem toàn bộ thế giới bọn họ nắm trong tay tiến hành tổng động viên toàn bộ, bọn họ có thể xây dựng một mũi đại quân chinh phục số lượng nhân khẩu vượt qua số lượng toàn bộ sinh linh Bàn Cổ thế giới mấy trăm lần, mấy ngàn lần thậm chí mấy vạn lần, mấy chục vạn lần, dùng thế công như nước lũ bao phủ Bàn Cổ thế giới.

Một đám thánh tôn diên cuồng tru lên, bọn họ diên diên khùng khùng mắng Cơ Hạo, mắng người khởi xướng toàn bộ dùng thủ đoạn ác độc như thế nháy mắt phá hủy một mũi đại quân tinh nhuệ của bọn họ. Bọn họ hung tợn thề thốt, bọn họ sẽ lập tức tổ chức một mũi đại quân quy mô lớn hơn nữa, trang bị xa hoa hơn nữa phát động tiến công mang tính trả thù.

“Chúng ta chỉ là đi theo các thánh nhân vĩ đại, tới thế giới này xem xem bộ mặt chân thật của thế giới này, chúng ta chưa đoán trước được đây là một cái đại thế giới khổng lồ như thế, xung quanh thế giới này còn có nhiều thế giới như vậy chờ đợi chúng ta đi chinh phục.” Một miện hào thánh tôn khuôn mặt già nua lớn

tiếng nói: “Cho nên, binh lực chúng ta mang đến không nhiều... Hiện tại, đến lượt chúng ta khiến bọn dân bản xứ này biết, cái gì gọi là tuyệt vọng.”

Lão gia hỏa chinh chinh mũ miện tỏa thần quang trên đầu, vênh váo tự đắc nói: “Như toàn bộ thế giới chúng ta từng chinh phục, bọn dân bản xứ chết tiệt đó trừ tuyệt vọng, thì không nên có bất cứ cảm xúc nào khác.”

Cơ Hạo đứng ở trước cửa thiên đình, cối xay đại đạo ở phía sau hắt thông thả mà không phát ra tiếng chuyển động, một món lại một món tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo không ngừng bị cối xay đại đạo nuốt vào.

Trừ các đỉnh cấp quý tộc Ngu tộc thuận lợi chạy thoát, bảo vật bên người của mấy vạn cận thần thánh tôn vừa rồi bị đánh chết đều bị cối xay đại đạo nuốt vào. Mấy vạn món tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo khiến Ngao Bạch, Thanh Tường nhìn mà lòng nóng lên từng đợt, nhưng bọn họ trong thời gian ngắn không có dũng khí hướng Cơ Hạo đòi lấy.

Bởi vì trên bầu trời đã xuất hiện vô số đám mây hai màu tím vàng quấn quanh, theo đại đạo luân âm kỳ dị, từng giọt mưa ánh sáng màu vàng tím từ trên trời giáng xuống, mang theo uy nghiêm không thể tưởng tượng nhìn như thông thả thực ra cực nhanh dung nhập thân thể đám người Cơ Hạo, Phong Hành, Vũ Mục và huynh đệ Khoa Nga thị.

Đặc biệt là đám thần nhân huynh đệ Khoa Nga thị vác từng ngọn núi liều mạng hướng phía dưới thiên đình đập loạn, mưa ánh sáng công đức ngưng tụ trên người bọn họ nồng hậu nhất. Từng tia mưa ánh sáng hai màu tím vàng không ngừng dung nhập thân thể bọn họ, thần quang trong mắt đám người huynh đệ Khoa Nga thị càng lúc càng rạng rỡ, thần lực trong cơ thể bọn họ càng thêm nồng đậm, bên người mơ hồ có các loại sóng mây cấp tốc quay cuồng.

Chợt rống to một tiếng, thần lực trên người Khoa Nga thị kịch liệt dao động một phen, thần lực của hãn đột phá bình cảnh nào đó, đột nhiên có uy áp vô biên từ trên thân hãn khuếch tán ra, thậm chí ngay cả Ngao Bạch, Thanh Tường bên

người hấn cũng không khởi lui về phía sau hai bước.

Chương 1724: Kiều Ngạo Khiêu Chiến

Từ khi thượng cổ thiên đình điêu linh, thần tộc thuần khiết nguyên thủy của Bàn Cổ thế giới mai danh ẩn tích, các hậu duệ thần linh cũng dần dần suy bại.

Trừ Chúc Dung thị dựa vào nhân tộc, dựa vào đảm nhiệm chức nhân tộc đại tế tửu, mượn dùng khí vận nhân tộc, vẫn bảo trì thần mạch sinh sản truyền thừa, ngay cả Bắc Hoang Cộng Công nhất tộc cũng thừa thối nhân khẩu, suy nhược dị thường.

Đám người Khoa Nga thị số ít mấy chi thần tộc Khăng khăng một mực lưu thủ thiên đình, chờ mong một ngày nào đó thiên đình có thể một lần nữa huy hoàng, cũng chỉ miễn cưỡng ở lại trong thiên đình, dựa vào cấm chế khổng lồ của thiên đình che chở kéo dài hơi tàn. Huynh đệ Khoa Nga thị và thần nhân khác tuy còn giữ lại huyết mạch thần linh, nhưng lực lượng của họ lại càng ngày càng suy yếu.

Như mấy huynh đệ Khoa Nga thị, trừ trời sinh thần lực vượt xa Vu Đế nhân tộc, thần thông pháp lực của bọn họ thậm chí còn không bằng Đại Vu của Vu Điện!

Nhưng hôm nay, nhận được vô lượng công đức thấm vào thần thể, khí tức mấy ngàn thần nhân đám huynh đệ Khoa Nga thị cấp tốc bành trướng, thần lực cấp tốc tăng lên, đặc biệt khí tức của Khoa Nga thị đại huynh tăng mạnh, nháy mắt đột phá bình cảnh, đạt tới tiêu chuẩn cấp độ thái cổ thần vương.

Khí tức thần lực cuộn cuộn tán ra, đỉnh đầu mơ hồ có hư ảnh một ngọn núi lớn như ẩn như hiện, thân thể Khoa Nga thị đại huynh bành trướng đến khoảng ngàn dặm, hần dùng sức vung cánh tay, chỉ nhìn thấy các luồng thần lực cuộn cuộn như con rồng khổng lồ từ trong cơ thể hần chui ra, ở xung quanh thân thể hần xoay tròn bay múa cất tiếng rống giận.

Hai con rắn vàng bám vào trên đôi tay Khoa Nga thị đại huynh càng như cầu

bơm hơi bành trướng lên. Làm thần thú cộng sinh của Khoa Nga thị đại huynh, lực lượng hai con rắn vàng nhanh chóng tăng vọt, huyết mạch cấp tốc chiết xuất, trong vài nhịp thở ngắn ngủn, bọn nó đã hóa thân thành hai con hoàng long quay quanh ở trên người Khoa Nga thị đại huynh.

Hoàng long chợt mở mắt, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống gầm trầm thấp mà dày nặng.

Hai con hỏa long lười biếng ghé vào trên vai Cơ Hạo bị tiếng rống gầm kích thích, bọn nó chợt nhảy dựng lên, thân thể bành trướng đến trăm trượng, lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, cũng ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm cao vút to rõ. Ánh lửa cuộn cuộn hóa thành các đám mây lửa quay cuồng lao ra, dây dưa cùng một chỗ với hoàng khí thuần hậu trên thân hai con hoàng long, mây vàng mây lửa tản ra quay cuồng, chiếu rọi cửa thiên đình rất mỹ lệ kỳ quái.

“Chúng ta, thề sống chết nguyện trung thành Cơ Hạo đại đế!” Khoa Nga thị đại huynh ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, cảm thụ được thần văn thần phù trong cơ thể đột nhiên trở nên dị thường rõ ràng, hấn rất kính cẩn quỳ xuống, dẫn dắt mấy ngàn huynh đệ hướng Cơ Hạo nghiêm túc tuyên thệ nguyện trung thành.

Bọn họ lưu thủ thiên đình, chính là vì có một ngày có thể có một thiên đế anh minh thần võ xuất hiện, dẫn dắt bọn họ chấn hưng thiên đình, để thiên đình tái hiện huy hoàng. Thiên đình điều linh quá lâu rồi, động lực duy nhất các huynh đệ Khoa Nga thị tiếp tục kiên trì, là tổ tiên bọn họ ở lúc bọn họ còn nhỏ, từng hướng bọn họ một lần lại một lần miêu tả vô thượng thần uy của thượng cổ thiên đình thống trị tam giới, uy chấn bát phương.

Hiện tại thiên đình rối cuộc có năm vị thiên đế, lại là Cơ Hạo khiến bọn họ đạt được vô lượng công đức, làm bọn họ cấp tốc tăng lên thần lực, làm thần thể của bọn họ được thiên địa công đức rót vào, làm thân thể thần nhân lâm vào suy bại, hầu như thiên nhân ngũ suy của bọn họ hồi phục sức sống vô biên.

Cho nên bọn họ lựa chọn hướng Cơ Hạo nguyện trung thành, như tổ tiên bọn

họ từng hưởng các thiên đế của thái cổ thiên đình tuyên thệ nguyện trung thành.

Về phần Đông công, Ngao Bạch, Thanh Tường và Chúc Dung thị sao...

Đối với Đông công, bọn họ không quen biết; Ngao Bạch và Thanh Tường, tộc nhân hai tộc long phượng quan hệ với thiên đình trước nay không tốt, người đứng hòng người của thần linh nhất mạch sẽ nguyện trung thành tộc nhân hai tộc long phượng; về phần Chúc Dung thị sao, theo đám người Khoa Nga thị thấy, Chúc Dung thị và bọn họ là tồn tại giống hệt nhau, bọn họ tâm cao khí ngạo cần gì hưởng Chúc Dung thị nguyện trung thành?

Chỉ có Cơ Hạo, Cơ Hạo nhiều lần mang tới cho bọn họ kinh hỉ và lợi ích, là đối tượng bọn họ nguyện trung thành!

“Ừm!” Cơ Hạo nghiêm nghị nhìn đám thần nhân huynh đệ Khoa Nga thị, rất nghiêm túc tiếp nhận lời thề nguyện trung thành của bọn họ. Hắn móc ra thiên đế ấn tỳ của bản thân, nhẹ nhàng hướng về đám người huynh đệ Khoa Nga thị nhấn một cái, từng đạo thần quang bay ra rơi ở trên thân đám người huynh đệ Khoa Nga thị, lập tức thấy phương hướng phòng kho thiên đình lao ra các luồng sáng bảy màu, các bộ thần giáp khổng lồ tự bay tới, phát ra tiếng ‘Leng keng’ mặc ở trên thân huynh đệ Khoa Nga thị.

“Từ hôm nay trở đi, các người sẽ là tùy giá thần tướng của ta, địa vị ở trên thần tướng bình thường!” Cơ Hạo chỉ chỉ Khoa Nga thị đại huynh, tùy tay đem Cửu Long Xa Liễn tế ra: “Lúc ta ra ngoài, các người phụ trách bảo vệ xung quanh xe kéo của ta!”

Các huynh đệ Khoa Nga thị hưng phấn ngửa mặt lên trời rồng to, ai cũng cao hứng hoa tay múa chân.

Ở thời thái cổ, bảo vệ xung quanh xe kéo của thiên đế, đây là vinh quang chiến sĩ thần tộc đỉnh cấp nhất mới có. Tổ tiên huynh đệ Khoa Nga thị bọn họ ở thời thái cổ, phần lớn là sơn thần, hà bá..., địa vị ở thiên đình chỉ là giai tầng trung gian.

Cơ Hạo đem xe kéo của mình giao cho bọn họ bảo vệ xung quanh, để bọn họ phụ trách an toàn khi mình ra ngoài, đối với các thần nhân khẳng khẳng một mực canh giữ ở thiên đình vô số năm mà nói, đây là vinh quang lớn nhất, ân thưởng lớn nhất.

Đông công nhìn Cơ Hạo nhẹ nhàng thu nhận được mấy ngàn thần nhân thực lực trở nên cực kỳ mạnh mẽ, lại nhìn nhìn mấy trăm nam tu thừa thốt bên cạnh mình, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Ngao Bạch, Thanh Tường đầu tiên là ghen tị tới mức mắt phun lửa, sau đó ra vẻ cao ngạo ngẩng đầu lên, không thèm để ý nhìn về phía xa xa —— Vén vén mấy ngàn tàn binh bại tướng của thiên đình, thần nhân ăn xin dựa vào xây dựng thành trì lâu các cho nhân tộc sống tạm qua ngày, những người này... nào so được với tinh nhuệ long tộc, phượng tộc thuần huyết? Hai tộc long phượng thực lực khổng lồ, không cần để ý vén vén mấy ngàn thần nhân.

Chúc Dung thị cười ha ha nhìn Cơ Hạo, trong lòng chỉ có vui sướng.

Cơ Hạo và hắn là minh hữu trời định. Thực lực Cơ Hạo càng mạnh, thực lực Chúc Dung thị liền càng mạnh. Chúc Dung thị thậm chí nghĩ rất sáng lạn, chỉ cần Cơ Hạo và Man Man sinh con đẻ cái, tương lai kế thừa ngai báu thiên đế của Cơ Hạo, lúc đó chẳng phải huyết mạch Chúc Dung thị sao!

Một tiếng gầm gừ trầm thấp từ phía dưới truyền đến, một quý tộc Ngu tộc khoác trọng giáp, cầm quyền trượng xương sọ đen sì lớn tiếng mắng chửi, chân đạp một đám mây đen nhanh như tia chớp hướng thiên đình lao lên.

Cách thật xa, vị thánh tôn Ngu tộc này đã lớn tiếng quát: “Dân bản xứ nhát gan, vô si khốn kiếp không biết xấu hổ, các người trừ dùng loại âm mưu quỷ kế đó đánh giết chiến sĩ anh dũng của chúng ta, các người có dám giống như dũng sĩ chân chính, một chọi một quyết một trận tử chiến với ta không?”

Vừa hướng bầu trời bay nhanh, vị thánh tôn Ngu tộc này vừa hét lớn: “Ta là ‘Lâu Trọng’ thánh tôn Minh Ma của Bàn Ngu thế giới, các người ai dám với

quyết một trận tử chiến Minh Ma ta?”

Trong mắt Minh Ma lóe ra u quang xám xịt, phía sau hắt một cái bánh xe tròn màu xám cấp tốc lóe lên, lóe lên mỗi một cái đều kéo hắt hướng bầu trời lao đi mấy trăm vạn dặm. Đám người Cơ Hạo chưa ra tay chặn lại, sau thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ, Minh Ma rốt cuộc đặt chân đài mây trước cửa thiên đình.

“Các người thế mà không chặn ở giữa đường?” Minh Ma cười lên ‘khanh khách’: “Như vậy, các người có thể chết rồi... Một mình ta, là có thể quét ngang đám dân bản xứ nhất gan các người!”

Khô lâu quyền trượng trong tay hung hăng động mặt đất, Minh Ma cất tiếng cười: “Giết các người xong, ta hẳn có thể kế thừa Huyết Miện tôn hào!”

Cơ Hạo kinh ngạc cười: “Ồ? Các người biết Huyết Miện thẳng nhai đó đã chết rồi sao? Tin tức thật linh thông!”

Chương 1725: Ngoài Lễ Chiến Tranh

Trên pháo đài bay, Ngu Hoặc phân thân như có chút đăm chiêu nhìn về phía thiên đình: “Minh Ma... Một vị trượng hào... Nhưng xem thực lực của hắn, so với mấy vị xếp hạng khá thấp nọ của miện hào thánh tôn còn mạnh hơn rất nhiều. Thật sự biết ẩn nhẫn đấy! Tìm một cơ hội như vậy, mưu toan một lần vượt qua hai giai vị, trở thành miện hào thánh tôn sao?”

Cười một tiếng cổ quái, Ngu Hoặc phất phất tay, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nhưng, thật sự là cơ hội tốt, ở trong lịch trình chinh phục của Bàn Ngu thế giới chúng ta, chưa bao giờ có tổn thất thảm thiết như thế. Nếu hắn có thể ở lúc này chém giết mấy thủ lĩnh cao cấp của kẻ địch, như vậy phần vinh quang này, đủ để khiến hắn trở thành miện hào thánh tôn.”

Thanh âm Ngu Hoặc tuy rất nhỏ, nhưng rất nhiều quý tộc Ngu tộc bên cạnh hắn đều nghe được lời hắn nói.

Một lão nhân Ngu tộc tóc trắng xoá, chòm râu hầu như có thể kéo dài tới trên mặt đất trầm mặt hừ hừ một tiếng. Hắn khinh miệt nhìn lướt qua Ngu Hoặc phân thân, lạnh nhạt nói: “Da Ma Thiên... Căn cứ chúng ta hiểu biết, người tuy là con trai Huyết Miện thánh tôn, nhưng mẫu tộc người huyết mạch thấp hèn, cho nên người ít tri thức, đây là việc có thể lý giải.”

Cười lạnh vài tiếng, lão nhân Ngu tộc trong mỗi sợi lông tóc toàn thân đều lộ ra phong độ người trí thức nông đậm này hơi ngẩng đầu lên, ngạo nghễ nói: “Thảm bại tương tự trước mắt, ở trong lịch sử Ngu tộc chúng ta còn có rất nhiều lần. Không nói chuyện quá xa xưa, ngay một ngàn ba trăm vạn năm trước, Bàn Loa thế giới, ở trên Đại Mộng hoang nguyên, quân đội riêng của gia tộc lệ thuộc trực tiếp ba vị miện hào thánh tôn liên thủ, bị dân bản xứ lợi dụng địa lợi chiến một trận hủy diệt.”

“Chín trăm bảy mươi vạn năm trước, Bàn Oa thế giới, ở Hắc Minh Lưu Sa,

quân đội riêng của gia tộc lệ thuộc trực tiếp bảy vị tỳ hào thánh tôn, cũng bị dân bản xứ lợi dụng ưu thế địa lợi, ngăn ngừa ba canh giờ bị Hắc Minh Lưu Sa cắn nuốt chính binh, phó binh và nô binh cộng lại tám mươi tỷ người!”

“Còn có năm trăm bốn mươi ba vạn năm trước, ở...”

‘Phập’ một tiếng, một thanh kiếm dùng để đâm tinh xảo đẹp đẽ của Ngu tộc từ sau lưng lão nhân đầu bạc đâm vào, từ ngực hắt đâm ra. Một thanh niên Ngu tộc cầm kiếm khẽ xoay cổ tay, đem trái tim lão nhân đầu bạc vụn nát, một dòng điện màu đen theo thanh kiếm dùng để đâm đánh vào thân thể lão nhân, đem linh hồn hắt nháy mắt đánh tan thành mây khói.

“Việc không ghi lại ở trên điển tịch tộc ta, thì chưa bao giờ xảy ra, đây là quy định thần thánh nhất chí cao pháp điển Ngu tộc ta.” Thanh niên Ngu tộc ngang nhiên ra tay rút trường kiếm, lui lại mấy bước, lui đến phía sau một vị miện hào thánh tôn, miện hào thánh tôn đó chậm rãi nói: “Cho nên, ta vẫn luôn cường điệu, phải ước thúc tốt tộc nhân các tộc, nhất là lũ mọt sách Diễn Nguyệt nhất mạch.”

Miện hào thánh tôn thân nhiên nói: “Có một số truyền thuyết đồn nhảm, chưa từng xảy ra, lại bị bọn mọt sách đó coi là sự thật từng xảy ra, lén lút ghi lại ở trong cái gọi là hồ sơ bí mật của bọn họ, thỉnh thoảng các bí mật này truyền lưu ra ngoài, liền dẫn lên quá nhiều tộc nhân xao động cùng bất an, loại chuyện này, chúng ta phải nghiêm khắc ngăn chặn.”

Một trưởng hào thánh tôn cười gật gật đầu: “Cho nên, đối với những kẻ nói hươu nói vượn đó, phải trừng phạt nghiêm thêm, mặc kệ hắt là người nào, thân phận cao bao nhiêu, địa vị đặc thù bao nhiêu... Bất luận kẻ nào nói ra lời không nên nói, hắt phải bị trừng phạt.”

Ngu Hoắc phân thân cười. Hắt nhìn các thánh tôn mặt xám mày tro, còn chưa từ trong oanh kích khủng bố vừa rồi khôi phục lại cười nói: “Cho nên, Bàn Cổ thế giới hôm nay một trận chiến này, là Minh Ma thánh tôn anh dũng thiện

chiến hướng bọn dân bản xứ vô năng phát động khiêu chiến thần thánh nhất... Trước đó...”

Toàn bộ thánh tôn Ngu tộc đồng thời nở nụ cười: “Ở trước đó, cái gì cũng chưa từng xảy ra!”

Mấy tinh quái nô lệ thật cẩn thận đi lên, đem thi thể lão nhân Diễn Nguyệt nhất mạch bị giết kéo xuống. mấy con chiến thú hung mãnh mở cái mồm rộng, điên cuồng cào xé một trận, đại hiền giả Diễn Nguyệt nhất mạch ‘cả gan làm loạn’, ở sai thời gian, sai địa điểm, trước mặt sai một đám người, nói ra một đoạn lời sai lầm này, cứ thế tan thành mây khói.

Như các sự tình hắn vừa rồi nói, Diễn Nguyệt nhất mạch đại hiền giả này chưa bao giờ sinh ra, chưa bao giờ tồn tại, tất cả tư liệu về hắn, sẽ bị lực lượng thần bí nào đó nhanh chóng lau đi, tất cả dấu vết hắn từng tồn tại đều sẽ nhanh chóng biến mất, không cần tới bao lâu, sẽ không có bất cứ một quý tộc Ngu tộc nào nhớ được hắn, nghĩ tới hắn, nhắc tới hắn.

“Chẳng qua, nếu Lâu Trọng thánh tôn có thể thắng lợi, như vậy trong lần chiến tranh chinh phục này, hắn nên thu hoạch vinh quang đủ để xứng với thắng lợi của hắn.” Ngu Hoặc phân thân nhẹ nhàng cười: “Dù sao, đây chính là thắng lợi dị thường huy hoàng.”

Một đám thánh tôn Ngu tộc nhìn nhau một cái, bọn họ đều gật đầu, tiếp nhận đề nghị của Ngu Hoặc phân thân.

Tuy Ngu Hoặc phân thân xâm chiếm là thân thể Da Ma Thiên, hiện tại hắn là lấy thân phận Da Ma Thiên mở miệng, theo các thánh tôn này thấy, Da Ma Thiên bé nhỏ không đáng kể, không đáng nhắc tới, nhưng dựa theo các loại pháp điển khó hiểu, quanh co lòng vòng, dối trá hoang đường, buồn cười của Ngu tộc, cho dù là các thánh tôn này, cũng không thể nào bỏ qua bất cứ ý kiến gì của ‘Da Ma Thiên’.

Dù sao Da Ma Thiên là đại biểu các gia tộc Ngu tộc kia, là bọn hắn phát hiện

Bàn Cổ thế giới, xâm nhập Bàn Cổ thế giới, bọn hắc có được một số quyền lực ẩn hình nào đó được quy tắc ngầm của Ngu tộc tán thành.

Ánh mặt trời chiếu khắp đại địa, Cơ Hạo lấy ánh mặt trời làm cơ sở ngầm, thường thức một màn bi hài kịch hoang đường vô sỉ phía dưới. Hắc tiến lên một bước, hướng Minh Ma thánh tôn cười nói: “Các người biết Huyết Miện đã chết? Cho nên, có vị trí để trống để lại cho các người?”

Minh Ma nheo mắt, có chút kinh nghi bất định nhìn Cơ Hạo: “Người cũng biết Huyết Miện đã ngã xuống sao?”

Cơ Hạo cười gât gât đầu: “Nhưng ta cho rằng, người hiện tại không nên mạo hiểm đến khiêu chiến chúng ta... Ta đề nghị, người hiện tại đi triệu tập tướng sĩ dưới trướng người, tổ chức một mũi quân đội càng cường đại hơn.”

Khinh miệt nhìn lướt qua Minh Ma, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Giết chết chiến sĩ của các người, chúng ta sẽ thu hoạch lượng lớn công đức. Công đức là thứ tốt, cho nên, người không nên chết ở chỗ này, người nên trở về triệu tập thêm một ít người đi chịu chết, tặng càng nhiều công đức hơn cho chúng ta... Đây mới là việc người nên làm!”

Lời Cơ Hạo nói quả thực không để toàn bộ dị tộc toàn bộ Bàn Ngu thế giới vào mắt, hắc căn bản đem các quý tộc Ngu tộc Bàn Ngu thế giới coi là thịt heo đưa tới tận cửa. Minh Ma thẹn quá hóa giận rít gào một tiếng, Lâu Trọng trong tay đột nhiên cháy lên lửa lớn màu xám, hắc vung Lâu Trọng hung hăng hướng Cơ Hạo đánh xuống.

Cơ Hạo tùy tay đánh một quyền ở trên Lâu Trọng, Minh Ma chợt biến đổi sắc, một lực lượng khổng lồ chấn động khiến hắc liên tục lui về phía sau, Lâu Trọng trong tay hắc cũng thiếu chút nữa bị Cơ Hạo một quyền đánh bay. Hắc kinh hãi nhìn Cơ Hạo, quát: “Khí lực lớn lắm!”

Cười hướng Minh Ma áp sát hai bước, Cơ Hạo dè dặt thanh âm cười hỏi: “Ta rất tò mò, Ngu tộc các người có phải đem toàn bộ thất bại của các người ở

trong viễn chinh lau hết đi hay không? Hắc, vừa rồi chúng ta tiêu diệt của các người bao nhiêu chiến sĩ? Tựa như các người cũng không đau lòng? Các người tựa như từng có tổn thất càng thêm thê thảm nặng nề? Ta rất cảm thấy hứng thú đối với những việc này, có thể nói cho ta nghe một chút không?”

Sắc mặt Minh Ma trở nên rất khó coi, hắc ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, trong Lâu Trượng nhất thời có vô số bóng người màu xám bay vút ra, mang theo tiếng rít bén nhọn hướng Cơ Hạo ủa tới.

Chương 1726: Chém Giết Minh Ma

Một khối bảo kính hình lăng trụ màu đen lơ lửng ở không trung, toàn bộ cao tầng Ngu tộc chưa rời khỏi, mà là tập trung tinh thần nhìn bảo kính. Khi Lâu Trọng trong tay Minh Ma thả ra vô số bóng người màu xám, mang theo tiếng la khóc bén nhọn hướng Cơ Hạo phóng đi, nhiều trọng hào thánh tôn cũng không khỏi mở miệng tán thưởng than thở.

“Lâu Trọng Minh Ma tàn sát toàn bộ sinh linh của ba mươi sáu thế giới, hấp thu khí tức tử vong trước khi chết của toàn bộ sinh linh các thế giới đó, hao phí một lượng kiếp luyện chế mà thành ‘Yêu hồn gào khóc’, thật sự là thứ đáng sợ.”

“Vì phong ấn các yêu hồn gào khóc đáng sợ này, Lâu Trọng Minh Ma hầu như hao hết tích tụ cả đời hắn, lúc này mới đổi lấy đủ ‘Minh Thần Hôi Tinh’, rèn ra cây Lâu Trọng này.”

“Kẻ khiến người ta chán ghét, bởi vì hắn, thật sự có ba ngàn vạn năm, ở trên chợ không tìm nổi cho dù một lượng ‘Minh Thần Hôi Tinh’, do đó trì hoãn bao nhiêu chuyện của chúng ta mà.”

Đám đông trọng hào thánh tôn đối với Lâu Trọng trong Minh Ma khen không dứt lời, cho dù bọn họ ở vị trí đỉnh phong quyền thế của Bàn Ngu thế giới, rèn một cây Lâu Trọng như vậy cũng phải trả giá thật lớn. Càng không cần nói, nhất ở trong Lâu Trọng, các yêu hồn gào khóc tham lam, hung tàn, bạo ngược, âm tà, thuộc về tồn tại cấm kỵ kia, càng là toàn bộ sinh linh của tàn sát ba mươi cái thế giới mới ngưng tụ thành hình!

Cách thiên đình có khoảng cách cực kỳ xa xôi, thời điểm yêu hồn gào khóc trong Lâu Trọng gào thét lao ra, đám cao tầng Ngu tộc ở đây vẫn cảm nhận được các tia khí bạo ngược âm tà hung tợn đột nhiên xuất hiện ở bên người. Các khí thể hung ác vô hình đó đánh vào thân thể bọn họ, làm hộ thân linh bảo của bọn họ tự nổi lên vàng sáng kéo dài.

Cơ Hạo đối mặt vô số yêu hồn gào khóc tấn công, thần niệm lực khổng lồ ngưng tụ thành thực chất của hắc khuếch tán ra, hắc cảm nhận được vô biên vô hạn tuyệt vọng, vô biên vô hạn sợ hãi, sinh linh của một thế giới bị đồ sát toàn bộ có trật tự, từ sinh vật trí tuệ cấp cao đến toàn bộ con sâu cái kiến đều bị người ta dùng thủ đoạn cực kỳ bạo ngược giết chóc hết, thậm chí ngay cả hoa cỏ cây cối cũng bị chặt, đốt cháy hết...

Trong những bóng người màu xám này chắc chắn không chỉ có là tiếng gào rống cực thê lương cuối cùng trước khi sinh linh diệt vong, càng chắc chắn oán niệm vô biên của một thế giới bên bờ tử vong. Oán niệm như vậy ngưng tụ thành một loại lệ khí ác độc không cách nào hình dung, tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo tầm thường nếu bị nó lay dính, cũng sẽ bị nhanh chóng ăn mòn, mãi mất linh tính.

Loại lệ khí khủng bố ác độc dị thường, hầu như có thể ô nhiễm vạn vật này, trong thiên địa chỉ có một loại lực lượng có thể đối kháng.

Cơ Hạo ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, mưa phùn công đức đầy trời bay xuống là tả dung nhập cõi xay đại đạo của hắc, ở trên cõi xay hủy diệt tối như mực cùng cõi xay tạo hóa phát tán linh quang phủ lên một tầng kim quang thật dày.

Bởi vì là hắc làm chủ đạo, nháy mắt đánh chết hơn chục tỷ chiến sĩ dị tộc, lực lượng công đức Cơ Hạo nhận được khổng lồ dị thường, thậm chí có thể so với vô lượng công đức hắc ở sau khi trị thủy, khiến Bàn Cổ mở đại lục kết hợp một thể thu được.

Lực lượng công đức khổng lồ như thế dung nhập cõi xay đại đạo, toàn bộ cõi xay đều biến thành ánh vàng rực rỡ tựa như vàng ròng rèn thành, càng có tử hà thủy khí cuộn cuộn vô biên vô hạn lao vút lên trời, ở đỉnh đầu hắc kéo dài chín vạn dặm, chiếu toàn bộ bầu trời đều rực rỡ ánh tím, quả nhiên thần thánh huy hoàng không thể diễn tả.

Vô số yêu hồn gào khóc cuốn theo oán khí vô biên của toàn bộ sinh linh ba mươi sáu thế giới bị tàn sát hết, mang theo vô cùng vô tận khí tử vong và ý niệm tuyệt vọng hướng Cơ Hạo lao tới. Bọn họ còn chưa tới gần thân thể Cơ Hạo, đã bị cối xay đại đạo hút vào.

Công đức kim quang nhanh chóng mài tan oán khí tử khí cùng ý niệm tuyệt vọng trong cơ thể các yêu hồn gào khóc này, cối xay hủy diệt cấp tốc chuyển động, vô số hủy diệt đạo vận giăng ngang dọc ở trên cối xay hủy diệt, ngưng tụ thành vô số vết mài đen sì giống như răng nanh cá mập, đem các yêu hồn gào khóc đó mài thành phấn.

“Bụi về bụi, đất về đất, các người ở thế giới nhà mình bị hành hạ đến chết, kiếp sau ở Bàn Cổ thế giới, vô luận làm người, làm súc vật, hoặc là hoa cỏ cây cối, hoặc làm chim làm cá... Phải tiếp tục sống cho tốt đi.”

Cơ Hạo sắc mặt âm trầm nhìn Minh Ma. Thăng nhải này luyện chế yêu hồn gào khóc, là góp nhặt hồn phách vô số sinh linh bị hãm chém giết, đem nó đánh nát sau đó như quấy bột mỳ trộn lẫn vào nhau, dùng vô cùng vô tận khí tử vong, ý niệm tuyệt vọng dung nhập trong đó, luyện chế thành một loại linh hồn hỗn hợp thể hung tà vô cùng.

Cối xay hủy diệt đem linh hồn hỗn hợp thể này nghiền thành mảnh vụn, đem khí tức hung tà trong đó triệt để mài tan, chỉ còn lại có vô số hạt linh hồn tinh thuần đến cực điểm, nhỏ bé đến cực điểm. Các hạt linh hồn này đã không còn dấu ấn thế giới ban đầu, sạch sẽ trong suốt như nước suối thuần khiết nhất không có bất cứ tạp chất nào.

Vừa rồi hư ảnh đem Bàn Cổ Đại Đạo Diệt đánh vào đạo đài của Cơ Hạo, để Cơ Hạo mượn dùng lực lượng thiên đình, rèn điều động đại đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới hung hăng chơi liên quân dị tộc một vố. Giờ phút này thần niệm Cơ Hạo còn chưa hoàn toàn thoát ly với đại đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới, hẳn vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được bản ngã ý thức của Bàn Cổ thế giới.

Bàn Cổ thế giới cần các hạt linh hồn này!

Bàn Cổ thế giới cần các hạt linh hồn này gia nhập trong luân hồi đại đạo của Bàn Cổ thế giới, có các hạt linh hồn này làm tài liệu nguyên thủy, Bàn Cổ thế giới đang sinh trưởng khỏe mạnh, không ngừng lớn mạnh có thể nhanh chóng có nhiều sinh linh hơn, nhiều hoa điều trùng ngư hơn, nhiều chim bay cá nhảy hơn, làm sinh cơ sinh lực, tạo hóa lực của Bàn Cổ thế giới tăng vọt vô số lần!

Dù sao đây là hạt linh hồn đến từ toàn bộ sinh linh của ba mươi sáu thế giới!

Toàn bộ sinh linh của ba mươi sáu thế giới, Bàn Cổ thế giới sau khi đạt được những hạt linh hồn này, có thể sinh sản ra bao nhiêu sinh linh? Hạt linh hồn huyền ảo vô cùng, chỉ có tạo hóa lực của một thế giới mới có thể từ trong Hồng Mông hư không thông thả ngưng tụ sinh thành.

Cơ Hạo luyện hóa ra các hạt linh hồn này đối với Bàn Cổ thế giới mà nói, là một khoản thu nhập ngoài dự liệu!

Cho nên bản ngã ý thức Bàn Cổ thế giới không chút khách khí nói cho Cơ Hạo nó cần những hạt linh hồn này.

Đương nhiên, Cơ Hạo cũng có thể lựa chọn đem những hạt linh hồn này dung nhập toàn bộ vào đạo đài của mình, làm bọn nó trở thành chất dinh dưỡng cho đạo đài của mình. Chẳng qua, hạt linh hồn hình thành sau khi linh hồn toàn bộ sinh linh ba mươi cái thế giới bị nghiền nát... Cho dù là Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân và Vũ Dư đạo nhân cũng sẽ bị căng phát nổ nhỉ?

“Bụi về bụi, đất về đất, kiếp sau phải sống cho thật tốt.” Cơ Hạo dùng lời nói thuần phác nhất nói ra kỳ nguyện của hắn.

Trên cõi xay tạo hóa lóe ra vô số linh quang, các luồng hạt linh hồn tinh thuần đến cực điểm bị tạo hóa linh quang phủ lên một vầng sáng mờ hồ, sau đó nhanh chóng dung nhập trong luân hồi đại đạo của Bàn Cổ thế giới.

Trên không thiên đình đột nhiên sáng lên, từng vòng xoáy mây màu tím tự dưng xuất hiện, từng cột sáng công đức to lớn mạnh mẽ như suối nước không mất tiền, gào thét từ trên trời giáng xuống, không ngừng rót vào trong cơ thể Cơ Hạo cùng trong cối xay đại đạo của hắn.

Khuôn mặt Lâu Trọng Minh Ma co rúm lại, hắc kinh hãi nhìn vô số yêu hồn gào khóc bị cối xay đại đạo của Cơ Hạo cắn nuốt, hắn run rẩy muốn thu hồi yêu hồn gào khóc, chợt hàn quang lóe, Cơ Hạo phát động Thiên Địa Kim Kiều thuận di đến trước mặt Minh Ma, Bàn Cổ Kiếm hàn quang chợt lóe đem đầu của hắn chặt xuống.

‘Tê ~’!

Vô số quý tộc Ngụ tộc thâm trầm nhìn Cơ Hạo trong bảo kính, không chút do dự xoay người rời đi.

Bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Lương Chủ, bọn họ sốt ruột không dằn nổi muốn đi điều binh khiển tướng, triệu tập càng nhiều binh mã hơn để chinh phục Bàn Cổ thế giới!

Chương 1727: Binh Mã Hội Tụ

Thế giới nào đó không biết tên, có khí đen sức ăn mòn cường đại tràn ngập hư không, vô số ma quái thân hình dữ tợn, to lớn ở trong khe hẹp, vực sâu lờm chờm chém giết tranh đấu, điên cuồng tranh đoạt vì tài nguyên sinh tồn mỏng manh.

Ngẫu nhiên có mâm kim loại hình tròn toàn thân màu vàng, không ngừng phun phóng dòng điện từ bầu trời lướt nhanh qua, chiến sĩ Già tộc thân hình cao lớn khô ngô, mặc trọng giáp đứng ở trên mâm tròn, uy phong凛冽 như thần linh tuần tra bốn phương. Xa xa nhìn thấy đám chiến sĩ Già tộc này, toàn bộ ma quái hoặc hốt hoảng chạy tán loạn, không kịp chạy trốn cũng đều vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Ở vị trí trung tâm thế giới này, mấy chục tòa tháp nhọn hình xoắn ốc tạo hình quỹ dị cao khoảng mấy vạn trượng, đỉnh chóp tháp cao các con rồng điện khổng lồ lui tới lưu chuyển, không ngừng phát ra tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Vô số sinh linh dân bản xứ mặc áo dài màu đen tụ tập ở phía dưới tháp nhọn, trăm miệng một lời tán tụng tên quý tộc Ngu tộc nào đó.

Đỉnh chóp một tòa tháp nhọn cao nhất ở chính giữa, chính giữa một tòa đại điện bốn mặt rộng lớn, một nam tử trung niên Ngu tộc lẳng lẳng quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy, mồ hôi như mưa rơi. Con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắc đang cấp tốc mấp máy, từng tia thần quang màu đen không ngừng từ trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắc trào ra, không ngừng trào về phía hai con mắt khác của hắn.

Tín ngưỡng niệm lực khổng lồ từ bốn phương tám hướng ập tới, mượn dùng tín ngưỡng của dân bản xứ đứng ở vị trí đỉnh phong thế giới này, nam tử trung niên Ngu tộc này đang điên cuồng luyện hóa con mắt dựng thẳng ở mi tâm của chính hắn. Mắt thấy con mắt mi tâm hắc chỉ còn lại có một quãng to bằng ngón

cái, thần quang lạnh lẽo bắn tung tóe, hàn quang như vô số lưỡi đao, đâm thật sâu vào trong hư không.

Loại quá trình luyện hóa này, không chỉ có là một loại tiến hóa của bản thân, càng là một loại ăn mòn đối với thiên đạo sở tại.

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm Ngu tộc uy năng cực mạnh, chỉ có lực lượng thiên đạo mới có thể đem con mắt này của bọn họ hóa đi. Ở trong quá trình hòa tan, bọn họ có thể dần dần nắm giữ thiên đạo của một thế giới, trở thành người chấp chương thiên đạo—— địa vị, có thể so với thiên đế thượng cổ thiên đình Bàn Cổ thế giới.

Chợt, tiếng cầu nguyện của vô số dân bản xứ ở bốn phương tám hướng càng thêm cao vút, thân thể nam tử trung niên quỳ trên đất đột nhiên kịch liệt run rẩy, con mắt ở mi tâm hần nổ tung, hóa thành các tia thần quang triệt để dung hợp với hai con mắt còn lại.

Hư không xung quanh run rẩy một trận, ý chí của hần ở dưới sự trợ giúp từ tín ngưỡng của dân bản xứ, rốt cuộc đã triệt để dung nhập hư không một phương thế giới này, nắm giữ một bộ phận thiên đạo pháp tắc của thế giới này. Một khí tức lạnh lẽo, cường đại từ trong cơ thể hần khuếch tán ra, hai tay nam tử trung niên Ngu tộc hướng hư không chộp một cái, chậm rãi lôi ra một cây quyền trượng thật dài tạo hình kỳ dị.

“Giống ta loại thực dân thánh tôn này... Tuy có được lực lượng cường đại như thế, nhưng muốn được thừa nhận...” Nam tử trung niên Ngu tộc chậm rãi đứng dậy, trên gương mặt tuấn lãng đầy sự trào phúng cười lạnh: “Thật hy vọng bùng nổ một cuộc đại chiến, để những kẻ giữ địa vị cao miện hào, tỳ hào, trượng hào ngã hết xuống đi... Lực lượng mọi người có được là giống nhau, vì sao các người có thể cao cao tại thượng?”

Một đạo thần quang màu đen phá không mà đến, một cái chuông màu đen tinh xảo đột nhiên từ trong hắc quang phun ra, lẳng lặng lơ lửng ở trước mặt hần.

Nam tử trung niên Ngu tộc cầm cái chuông màu đen, nhẹ nhàng lắc một cái, một thanh âm thâm thúy, lạnh lạnh liên từ trong chuông truyền ra. Vẻ mặt hắn chợt biến đổi, sau đó mừng rỡ như điên cười to lên.

“Tổn thất nhiều tình nhuệ như vậy? Một đám đồ cổ vô năng, chiếm địa vị cao... Đến lượt chúng ta triển lộ thân thủ rồi. Bàn Cổ thế giới? Còn có quần thể thế giới khổng lồ như vậy? Nên khiến các thánh nhân vĩ đại kia hiểu, chỉ có đám thực dân thánh tôn chúng ta chém giết, chinh chiến ở thực dân thế giới, mới là hy vọng của tộc ta.”

“Chỉnh quân, chuẩn bị chiến tranh! Mục tiêu, Bàn Cổ thế giới!” Nam tử trung niên Ngu tộc nhẹ nhàng quát một tiếng, toàn bộ thế giới đều cảm nhận được ý chí của hắn, vô số ma quái đang điên cuồng chém giết tranh đấu đều ngửa mặt lên trời thét dài, phát ra tiếng gầm gừ sốt ruột không lẫn nổi.

Trong một thế giới phong cảnh tuyệt đẹp, có thể nhìn thấy vô số thủy tinh phi long thân thể tinh tế tinh mỹ bay múa trên không trung, vô số con thú một sừng toàn thân trắng noãn lui tới bồn tảo ở trong núi rừng, từng đám đông thanh niên Ngu tộc mặc chiến giáp tinh xảo đẹp đẽ, mang theo nụ cười ấm áp đi săn chơi đùa trong núi rừng.

Một tòa thành thị bay phạm vi mấy trăm vạn dặm, toàn thân dùng vô số thủy tinh màu trắng chế thành, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng chói lóa lạnh yên từ trên cao bay qua.

Ở chỗ cao nhất của tòa thành thị bay này, một thanh niên Ngu tộc con mắt dựng thẳng ở mi tâm đã sớm luyện hóa, hai con mắt chỉ còn lại có hai luồng bạch quang âm u, mỗi thời mỗi khắc đều tản mát ra vô cùng ánh sáng và nhiệt độ cầm một cái chuông màu đen, như có chút đăm chiêu cười: “Các thánh tôn cao cao tại thượng, lại chỉ biết âm mưu quỷ kế, thậm chí đã quên khí tức chém giết, chiến tranh rốt cuộc là thế nào kia... Vẫn là để cho đám thực dân thánh tôn chúng ta đến thay thế đi.”

“Chỉnh quân, chuẩn bị chiến tranh! Mục tiêu, Bàn Cổ thế giới!” Thanh niên Ngu tộc cũng khẽ cười một tiếng, tùy tay đem cái chuông màu đen bóp nát, lấy ra tọa độ không gian Bàn Cổ thế giới che dấu trong đó.

Từng đám đông thủy tinh phi long xoay tròn bay đến, hội tụ ở quanh thành thị. Trên mặt đất, vô số con thú một sừng chờ sinh linh dân bản xứ thế giới này, một đám sinh vật cường đại trời sinh đã có sinh vật giáp trụ chất sừng ký sinh nhanh chóng chạy tới.

Trong một thế giới nóng bức khắp nơi cát vàng, ngẫu nhiên có thể thấy được một chỗ ốc đảo, đỉnh chóp một tòa Kim Tự Tháp to lớn cao tới ngàn dặm, trong thần điện rộng lớn, một lão nhân Ngu tộc mặc áo bào màu vàng, trong đôi mắt mơ hồ có thể thấy được hai vầng mặt trời nhỏ như ẩn như hiện cười lên trầm thấp.

“Lực lượng của ta, thậm chí cường đại gấp mười so với các miện hào thánh tôn cổ hươg! Bọn họ chỉ là vì xuất thân cao quý, cho nên bọn họ dính một tia nửa điểm khí tức pháp tắc cổ hươg, bọn họ liền có thể ngồi hưởng địa vị cao.” Lão nhân bóp nát cái chuông màu đen trong tay, chậm rãi cười nói: “Mà ta, ta thống trị ba mươi cái thực dân thế giới phụ cận, thiên đạo pháp tắc ba mươi cái thế giới đều bị ta nắm giữ.”

“Lực lượng của ta, so với bọn họ cường đại gấp mười... Nhưng mà ta, vẫn là một thực dân thánh tôn không ngừng đầu lên được ở Bàn Ngu thế giới, thực dân cường đạo nhà quê, bất nhập lưu trong mắt đám người cổ hươg!” Lão nhân mĩa mai cười: “A, các lão gia quý tộc cao cao tại thượng, bị một thế giới dân bản xứ một lần xử lý hơn chục tỷ tinh nhuệ? Các người còn có mặt mũi ngồi trên ngai báu cao vút trong mây sao?”

“Chỉnh quân, chuẩn bị chiến tranh! Mục tiêu, Bàn Cổ thế giới!” Tiếng hú dài của lão nhân truyền khắp phạm vi ba mươi thế giới, cát vàng quay cuồng xông lên trời cao, vô số nam nữ thô lỗ thân thể to lớn, thân người đuôi bọ cạp gào thét từ trong cát vàng lao ra, vung các loại binh khí thật lớn nhanh chóng hướng từng

cái Kim Tự Tháp khổng lồ trong thế giới của bọn họ hội tụ.

Chỉ riêng ba mươi thế giới này, người bộ cấp của mỗi thế giới hội tụ lại đã có lượng khổng lồ trăm tỷ.

Một lại một thế giới bị Bàn Ngu thế giới chinh phục xôn xao hẳn lên, bọn họ mang theo đủ loại mục tiêu, nhanh chóng hội tụ quân đội khổng lồ dưới trướng mình, nhanh chóng mở ra nổi thẳng thông đạo vượt giới Bàn Cổ thế giới, tập trung tọa độ không gian chỗ Lương Chủ thành.

Cổ máy chiến tranh khổng lồ mà khủng bố của Bàn Ngu thế giới, ở giờ khắc này hoàn toàn điều động hẳn lên.

Mục tiêu, Bàn Cổ thế giới; mục tiêu, thế giới mới tinh lấy hàng chục vạn để tính quanh Bàn Cổ thế giới.

Chương 1728: Tuyển Định Chiến Trường

Đứng ở trên đài mây trước cửa chính thiên đình, mũi chân Cơ Hạo nhẹ nhàng đá đá cái đầu Minh Ma.

Nhỏ yếu ngoài dự liệu. Minh Ma Lâu Trọng quả thực có được uy năng khủng bố, Cơ Hạo âm thầm tính toán, cho dù là Ngao Bạch và Thanh Trường, nếu không có thần thông bí pháp thích hợp, căn bản không thể tiêu diệt các yêu hồn gào khóc kia, kết cục duy nhất chính là bị xé thành phần, linh hồn bị triệt để cắn nuốt.

Cho dù có khí vận thiên đình che chở, cao thủ như Ngao Bạch và Thanh Trường đối mặt uy năng khủng bố của Lâu Trọng, nhiều nhất có thể tử thủ bảo vệ được bản thân, muốn phản kích tiêu diệt các yêu hồn gào khóc kia lại là cực kỳ không dễ dàng.

Dù sao cũng là bí bảo khủng bố hao tổn toàn bộ sinh linh của ba mươi sáu thế giới luyện chế ra, uy năng của Lâu Trọng đủ khiến người bình thường tuyệt vọng.

Nhưng tu vi bản thân Minh Ma sao... Qua lại nhiều năm với các quý tộc Ngu tộc, Cơ Hạo rõ ràng cảm nhận được nguồn suối lực lượng của Minh Ma đến từ Minh Nguyệt của Bàn Ngu thế giới, đó là lực lượng nắm giữ tử vong và chuyển đổi linh hồn. Minh Ma thân là trượng hào thánh tôn, hẳn đối với Minh Nguyệt lực lượng, hoặc nói nắm giữ đối với bốn nguyên đại đạo Bàn Ngu thế giới Minh Nguyệt đại biểu chỉ có thể tính là bình thường.

Hẳn có lẽ nắm giữ một phần trăm Minh Nguyệt đại đạo?

Thua xa Huyết Miện thánh tôn, lại càng không bằng mấy vị miện hào thánh tôn kia dưới trướng Ngu Man.

Cối xay đại đạo lẳng lẳng xoay tròn, vô số yêu hồn gào khóc ở trong cối xay

bị nghiền thành mảnh vụn, từng hạt linh hồn không ngừng dung nhập luân hồi pháp tắc của Bàn Cổ thế giới. Từng cột sáng công đức từ trên trời giáng xuống, mang theo thiên âm huyền âm kỳ diệu rót vào trong cơ thể Cơ Hạo.

Cối xay đại đạo của Cơ Hạo trở nên ánh vàng rực rỡ hoa lệ dị thường, hần chợt bay lên một cước đem đầu Minh Ma từ trên đài mây đập xuống, thuận thế một cước đem thân thể gã cũng từ trên cao đập xuống, thuận tay đem vòng tay trừ vật đeo trên cổ tay gã đoạt lấy.

Dù sao cũng là trượng hào thánh tôn, trong vòng tay rực rỡ muôn màu, nhét đầy các thứ đồ chơi cổ quái, Cơ Hạo nhận biết, không biết, nhiều bảo bối toàn thân hào quang loá mắt, tản mát ra khí tức to lớn mà quái dị, hiển nhiên đều là thứ tốt lai lịch phi phàm.

“Thằng nhãi này, sẽ không là dựa vào gia thế của mình, do đó mới trèo lên ngai báu trượng hào thánh tôn chứ?” Cơ Hạo nhíu mày: “Xem ra, đối với Bàn Ngu thế giới, chúng ta hiểu biết quá ít. Có cơ hội bắt mấy người sống đủ địa vị, xem Bàn Ngu thế giới bọn hần rốt cuộc là vận chuyển như thế nào, dám miện hào, tỳ hào, trượng hào thánh tôn kia lai lịch ra sao!”

Vừa suy nghĩ, Cơ Hạo vừa đưa mắt chung quanh, mượn dùng lực lượng ánh nắng bao phủ toàn bộ Bàn Cổ mỗ đại lục, hần rõ ràng thấy được phương hướng Lương Chử, đám cao tầng dị tộc kia đang không ngừng phóng ra các cái chuông màu đen, vô số cái chuông màu đen tản mát ra gợn sóng không gian cường đại, nháy mắt xuyên thấu thông đạo vượt giới khổng lồ kia biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Rất hiển nhiên, đám quý tộc Bàn Ngu thế giới đang điều binh khiển tướng, chuẩn bị tổ chức một đợt quân đội càng cường đại hơn đến công phạt Bàn Cổ thế giới.

Cơ Hạo cau mày, suy tư thủ đoạn ứng đối kế tiếp. Hần sẽ không chân chất đến mức giống thiên đế của thượng cổ thiên đình, rời khỏi Thiên Địa Thần Thập

có được ưu thế chiến lược, rời khỏi thiên đình, giao chiến khắp nơi với đám đại quân dị tộc kia.

Thiên đình có được Thiên Địa Thần Tháp, có thể xưng là trận pháp cân đối nhất, thuộc tính tổng hợp toàn diện nhất của toàn bộ Bàn Cổ thế giới, vô luận công phòng đều là tồn tại đứng đầu, dựa vào thiên đình đại chiến với dị tộc, đây mới là cách làm thông minh nhất.

Không thể dùng Bồ Phán làm chiến trường, nếu không Bồ Phán chỉ cần một lần giao thoa sẽ bị san thành bình địa.

Không thể dùng đất tổ các đại thị tộc làm chiến trường, những vùng đất tổ đó tuy cũng bố trí vu trận cường đại, cũng không ngăn được đại quân dị tộc ập tới như thủy triều.

Chỉ có dựa vào thiên đình, để bọn dị tộc kia đến tấn công thiên đình. Nhưng vừa rồi bị Cơ Hạo rất không đạo đức ‘Ở trên cao ném đồ’ làm hại một lượt, đại quân dị tộc theo nhau mà đến cho dù ngu xuẩn nữa, kiêu ngạo nữa, bọn họ cũng sẽ không ngu đến mức chịu thiệt lần thứ hai, mắc bẫy lần thứ hai.

“Cho nên, tìm mục tiêu các người không thể không đến công kích, tìm mục tiêu công kích thích hợp nhất với các người.” Cơ Hạo đột nhiên nhếch miệng cười lên: “Xem ra, Đế Úc tồn tại, đối với Bồ Phán, đối với nhân tộc còn là một chuyện tốt!”

Đế Úc câu kết làm bẫy với bọn dị tộc, bọn họ xem như đứng ở trên cùng cái trận doanh, bởi vì bọn họ là người một nhà, cho nên đại quân dị tộc sẽ không công kích Bồ Phán, vô số con dân nhân tộc Bồ Phán sẽ không bị chiến hỏa xâm hại.

Đế Úc câu kết làm bẫy với bọn dị tộc, như vậy các đại thị tộc, đại bộ tộc quy phụ Đế Úc, bọn họ cũng sẽ không bị dị tộc công kích. Con dân các đại thị tộc, đại bộ tộc này, cũng sẽ tránh được chiến hỏa một lần này.

Đế Đế Úc thượng vị, đế Đế Úc trở thành Nhân Hoàng, ban đầu, quả thực sẽ chọc giận người ta muốn chém người. Nhưng hiện tại xem ra, tựa như thật sự là một chuyện không tệ nhỉ?

Cơ Hạo không khỏi có chút kinh ngạc —— Đế Thuấn là thật bị người ta ngăm không chế, hay là hấn cố ý làm như vậy?

Càng tiếp xúc một số bí ẩn của Bàn Cổ thế giới, Cơ Hạo càng không dám xem nhẹ bất cứ một người nào. Đế Thuấn là có ý đem Đế Úc đẩy lên ngai báu Nhân Hoàng à? Là cố ý nhỉ? Cơ Hạo càng nghĩ, càng cảm thấy gã là thật sự cố ý làm như vậy?

“Bồ Phán không thể làm chiến trường, bọn họ cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức tiếp tục bay lên trời cao để công kích thiên đình, như vậy, ngay tại phía dưới thiên đình, tìm một mục tiêu công kích tốt nhất cho bọn hấn!” Cơ Hạo nhếch miệng cười lên, hấn nhìn về hướng đông bắc của Bồ Phán, nhìn về phía Nghiêu Sơn thành đứng sừng sững ở cạnh Nghiêu Sơn.

“Thần sông núi, nghe ta hiệu lệnh!” Cơ Hạo giơ lên thiên đế ấn tỳ của mình, hướng về Nghiêu Sơn và Nghiêu Sơn thành quơ quơ. Hấn xoay người, hướng đám thần nhân huynh đệ Khoa Nga thị cười nói: “Cho các người nửa tháng thời gian, đem Nghiêu Sơn thành xây dựng thêm gấp trăm lần, trong ngoài phải có mười hai tầng tường thành lồng ghép, có thể làm được không? Toàn bộ nhân thủ của cả thiên đình, điều phối hết cho các người.”

Khoa Nga thị vốn cau mày muốn tố khổ nửa tháng khẳng định không làm được, nhưng vừa nghe toàn bộ nhân thủ cả thiên đình điều phối hết cho bọn hấn, Khoa Nga thị đại huynh lập tức ưỡn ngực, lớn tiếng cười nói: “Nếu năm vị thiên đế cũng nghe ta điều phối, mười ngày, chỉ cần mười ngày, Nghiêu Sơn thành xây dựng thêm gấp trăm lần, chỉ là chuyện bình thường nhẹ nhàng. Thượng cổ thiên đình làm một tòa thành, cũng chỉ là một đêm công phu mà thôi!”

Đang lúc Khoa Nga thị đại huynh nói chuyện, Nghiêu Sơn thành ‘Oành’ một

tiếng run lên một cái.

Mặt đất giống như sóng nước sôi trào lên, toàn bộ Nghiêu Sơn thành tính cả trên trăm triệu dặm điền dã màu mỡ xung quanh, tính cả mấy chục ngọn núi lớn xung quanh giống như một con thuyền khổng lồ vô cùng, bị mặt đất như sóng nước thúc đẩy, gào thét hướng ngay phía dưới thiên đình, cũng chính là vị trí trụ trời Bất Chu sơn năm đó dâng trào mà đến.

Lúc ban đầu tốc độ còn rất chậm, tốc độ chỉ tương đương với tuần mã, theo Cơ Hạo điều động lực lượng địa mạch càng ngày càng cường đại, Nghiêu Sơn thành khổng lồ nhanh như điện chớp như gào thét mà đến, nổi lên từng đạo tàn ảnh, nháy mắt mấy vạn dặm, mấy chục vạn dặm chạy băng băng.

Một tòa thành trì khổng lồ phun ra mây khói sương mù dày đặc, ở sau một ngày một đêm ngăn ngụt, bị Cơ Hạo mạnh mẽ dịch chuyển đến ngay phía dưới thiên đình.

“Xây dựng mở rộng thành trì, nơi này sẽ là chiến trường chúng ta quyết chiến với dị tộc!” Cơ Hạo quan sát Nghiêu Sơn thành ngay phía dưới, ôn hòa nói: “Xây dựng thêm gấp trăm lần, đem địa mạch của tòa thành này, nối liền một thể với toàn bộ Thiên Địa Thần Thập. Ta muốn ở nơi đây, chảy cạn máu dị tộc.”

Chương 1729: Tín Sứ Biến Hoá Kỳ Lạ

Thần linh có lực lượng dồi dào non lấp biển, ruộng bể nương dâu.

Khoa Nga thị đại huynh cầm đầu, mấy ngàn thần nhân tinh thông xây dựng công trình, thành trì làm phụ, Đại Vu nhân tộc lấy hàng tỷ để tính, tinh nhuệ hai tộc long phượng, cộng thêm môn nhân Hạ Mễ của Cơ Hạo thống lĩnh ức vạn thủy tộc tinh nhuệ mặc sức sai sử, cộng thêm từ các bộ thiên đình lấy ra các loại thiên địa thần khí uy năng cường đại, Nghiêu Sơn thành mới ở trong mười ngày ngắn ngủn triệt để hoàn thành.

Nghiêu Sơn thành mới, đã biến thành một pháo đài quân sự rõ đầu rõ đuôi.

Trong ngoài mười hai tầng tường thành dày nặng cao tới ngàn dặm, mỗi một bức tường thành đều rực rỡ màu sắc, trang trí vô số pho tượng thần thú thần cầm, mỗi một pho tượng đều ẩn chứa huyền diệu, có thể phát huy ra lực sát thương đáng sợ.

Một tầng tường thành ngoài cùng dài rộng ngàn vạn dặm, tường thành cấu thông địa mạch, trên ứng tinh tú, nắm đại thiên để bọn Cơ Hạo ban phát thiên đình dụ lệnh, điều động lực lượng hồng hoang tinh thần rót ở trên tường thành này, trong tường thành hầu như trong suốt ánh sáng tràn ra, có thể thấy được vô số ánh sao như vòng xoáy cấp tốc xoay tròn, tiếng gầm rú nặng nề không ngừng từ trong tường thành truyền ra, người ngoài hơi tới gần sẽ bị chấn động tới mức thần hồn muốn nứt ra.

Những bức tường thành này kiên cố dị thường, trừ phi trong nháy mắt đem địa mạch cùng hồng hoang tinh tú tường thành cấu thông triệt để đánh nát, nếu không những bức tường thành này không thể phá vỡ, mặc cho người có lực lượng nghịch thiên cũng đừng hòng lưu lại một chút dấu vết nào ở trên tường thành.

Càng không cần nói Cơ Hạo điều động các lão vu sư cao tuổi của Vu Điện,

đem linh kiện, cơ quan cùng các loại vu thuật tà chú ác độc nhất, cay nghiệt nhất bọn họ nghiên cứu ra bố trí ở trong tường thành, những bức tường thành nhìn như không nhúc nhích này, thực ra chính là các con quái thú cắn nuốt tính mạng.

Ở ngoài tường thành vờn quanh chín dòng sông cát chảy, chín dòng sông dung nham, chín dòng nhược thủy, hai mươi bảy con sông mỗi một dòng đều rộng tới ngàn dặm, trong sông chất chứa vô số sự phiêu lưu, cho dù là kim cương sau khi không cần thận rơi vào cũng sẽ nháy mắt hóa thành nước.

Ở ngoài hai mươi bảy con sông cạm bẫy ác độc dị thường đó, là một mảng đại dương mênh mông kéo dài ngàn vạn dặm. Dưới đại dương mênh mông này có sông ngầm rãnh ngầm lui tới ngang dọc, vô số thủy tộc tinh quái ở trong biển diều vũ dương oai nhắc lên sóng gió động trời, vô số khói độc, sương mù, thủy lôi, vòng xoáy dày đặc trong đó, trừ phi là mang theo lệnh bài thông hành thiên đình Cơ Hạo ban phát, sinh linh khác bước vào chỉ có một chữ Chết.

Tinh nhuệ long tộc Ngao Bạch điều động đã cuộn cuộn không ngừng chạy tới nơi này, từng đám đông long tộc thuần huyết thống lĩnh vô số giao long, mãng long, lý long, ngô long... các loài rồng hỗn huyết, thống lĩnh vô số thủy yêu cường đại cổ quái vào đóng ở một đại dương mênh mông này, mấy ngàn tòa thủy tinh cung của long tộc bày rậm rạp ở trong bãi cát chảy đầy nước, đem đại dương mênh mông này xây dựng thành một mảng tử địa đẳng đẳng sát khí.

Mỗi ngày đều có vô số long tộc thuần huyết vênh váo tự đắc nhắc lên sóng gió lui tới tung hoành ở trên mặt biển, lớn tiếng hô quát thao luyện đại quân thủy tộc dưới trướng. Phương trận vạn người rậm rạp bày ở trên mặt nước, từ trên cao nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy đầu vô số thủy tộc đang lắc lư, ngay cả một chút giọt nước cũng không thấy.

Ở ngoài một mảng đại dương mênh mông này, các ngọn núi lởm chởm, hung hiểm phân bố đan xen, trong núi ẩn giấu vô số khe núi, hố trời sâu thẳm, bốn phương hướng đông tây nam bắc phân biệt để lại một con đường lớn rộng tới trăm dặm nối thẳng một mảng biển lớn này, dị tộc đại quân nếu muốn tấn công

Nghiêu Sơn thành, lựa chọn tốt nhất của bọn hã, chính là bốn con đường này.

Bốn con đường lớn này bằng phẳng sạch sẽ, không có bất cứ sự mai phục nào, chỉ có ở cuối con đường lớn, là bốn cái vịnh màu máu thật lớn, huyết tương sền sệt âm hàn lấp đầy vịnh, vô số Huyết Hải Tu La đến từ U Minh thế giới lẳng lặng ẩn núp ở trong vịnh, đây chính là quan ải hung hiểm đầu tiên liên quân dị tộc phải đối mặt.

Cơ Hạo đã liên hệ U Minh giáo chủ, lấy quyền sở hữu toàn bộ thi thể trên toàn bộ chiến trường cho U Minh giáo chủ làm điều kiện, đổi lấy U Minh giáo chủ hứa hẹn toàn lực ủng hộ cái trận chiến này.

Ai cũng không biết vô số năm qua, Thi đạo nhân ở U Minh thế giới đã tích trữ bao nhiêu cương thi, quỷ quái, nhưng không cần nghĩ cũng biết đây sẽ là một con số khủng bố cực kỳ lớn. Có U Minh thế giới toàn lực ủng hộ, Cơ Hạo ít nhất ở trên binh lực sẽ không quá căng thẳng.

Đặc biệt đám cương thi, quỷ quái U Minh thế giới quỷ dị độc ác, lực sát thương của bọn chúng ở trên chiến trường, so với chiến sĩ các tộc dưới trướng Cơ Hạo còn cường đại hơn nhiều. Hơn nữa bọn chúng càng chiến đấu, số lượng sẽ càng ngày càng nhiều, bốn cái vịnh màu máu này, sẽ trở thành bốn cạm bẫy tử vong đáng sợ, tận khả năng khiến dị tộc tổn binh hao tướng ở nơi này.

Tác chiến ở bản thổ Bàn Cổ thế giới, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, Cơ Hạo một thứ cũng không muốn từ bỏ.

Hã sẽ ở dưới điều kiện có lợi nhất cho hã, xây dựng chiến trường có lợi nhất đối với hã, dùng bài binh bố trận có lợi nhất, tận hết khả năng sát thương dị tộc.

Vô luận dị tộc mang đến bao nhiêu quân đội, Cơ Hạo sẽ dốc hết sức đi làm, dốc sức sát thương bọn hã. Khi hã thật sự không ngăn được, hã không tin Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân bọn họ sẽ thực sự không ra tay.

Cưỡi ở trên lưng một con long kinh, Ngao Hạo tự xưng ‘Ngao Nhật Thiên’ đứng ở trên đường ranh giới vịnh màu máu cùng hải vực bình thường, chếp miệng nhìn vô số bóng người màu xám trắng cấp tốc lui tới xuyên qua trong huyết tương sền sệt.

“Tổ tông của ta ơi, đây là một đám hung thần ác sát từ nơi đâu kiếm được? Chậc chậc, lão tử thà đi đơn đấu Nhân Hoàng, cũng sẽ không động thủ với bọn yêu ma quỷ quái này, quá con mẹ nó dọa người!” Một lời chưa dứt, Ngao Hạo nắm lên một con cá mập khổng lồ, đem nó hung hăng ném vào trong huyết tương.

Một tiếng rống thê lương truyền đến, máu thịt trên thân cá mập khổng lồ nháy mắt bị huyết tương ăn mòn hết, không bao lâu con cá mập khổng lồ đã thi cốt vô tồn, chỉ có một cái hư ảnh cá mập xám trắng nhanh chóng dung nhập huyết tương, gia nhập trong các bóng người cấp tốc xuyên qua kia.

Ngao Hạo cùng một đám con em long tộc phía sau hân đồng thời mở to mắt nhìn, bọn họ đối với sự đáng sợ của U Minh thế giới lại có thêm một phần ấn tượng.

Đang than thở bởi uy lực đáng sợ của huyết tương, trên thông đạo hướng chính bắc đối diện bọn họ đột nhiên khói bụi quay cuồng một trận, từng đại đội sinh linh quái dị mặc hoàng kim giáp trụ, làn da đen bước nhanh chạy tới.

Các sinh linh màu đen cao khoảng hai trượng này mọc đầu sói, thân người, chân ngựa, hai mắt màu xanh lục, toàn thân bọn hân tản mát ra âm khí âm u, từng làn gió âm khiến tim người ta đập nhanh xoay tròn ở bên cạnh bọn hân, nơi bọn hân bước chân bước qua, đại địa nhanh chóng hóa thành sa địa, vô số cát bụi màu đen đột ngột xuất hiện, theo bọn hân bước nhanh hướng về phía Nghiêu Sơn thành ép tới.

Quái vật đầu sói thân người như vậy ước chừng đông tới mấy vạn, nhưng dẫn đầu ở phía trước bọn hân, lại là một sinh linh cường hân cao ba trượng có thừa,

đầu chim ưng thân người, hai chân như chân trâu. Sinh linh đầu chim ưng thân người tay phải nắm một thanh hoàng kim quyền trượng, sải bước đến bên cạnh vịnh màu máu, ngẩng đầu hướng đám người Ngao Hạo nhìn tới.

“Ta muốn gặp chủ nhân của các người... Ta mang đến ý chí của chủ nhân tôn quý chí cao vô thượng. Dân bản xứ, chúng ta tới đây không phải vì chiến tranh, mà là vì lợi ích của hai bên... Mang ta đi gặp chủ nhân của các người, nếu không các người nhất định sẽ hối hận!”

Cơ Hạo lúc nào cũng giám sát tất cả động tĩnh xung quanh Nghiêu Sơn thành, chưa cho Ngao Hạo cơ hội gây chuyện thị phi, một khắc đồng hồ sau, Cơ Hạo ở trong đại điện thiên đình gặp sứ giả đầu chim ưng thân người này.

Chương 1730: Dị Tộc Nội Ưu

Sâu trong thiên đình, trong Đông Hoàng cung.

Làm chỗ ở của Đông Hoàng Thái Nhất thượng cổ thiên đình, toàn thân Đông Hoàng cung dùng thần tinh màu vàng chế thành, phong cách cổ xưa hùng hồn, cao lớn nguy nga, một dòng lũ ánh mặt trời màu vàng như thác nước từ trên trời giáng xuống, đem toàn bộ Đông Hoàng cung khổng lồ bao phủ ở trong, trải qua vô số lần phản xạ, chiết xạ của thần tinh, toàn bộ Đông Hoàng cung tràn đầy hào quang mãnh liệt, mỗi một tắc hư không đều bị ánh mặt trời cực kỳ mãnh liệt thống trị.

Ngồi ở trên ngai báu hình dạng cây dâu khổng lồ của Đông Hoàng cung, Cơ Hạo và Nha Công đứng hầu ở một bên, còn có hai con hỏa long quần ở trên chân hắc, cùng với một đám trưởng lão, đại tướng Kim Ô bộ đều rất vui vẻ hưởng thụ ánh mặt trời mãnh liệt vờn quanh.

Sứ giả đầu chim ưng thân người toàn thân đen sì, mặc giáp trụ màu vàng, trên giáp trụ tạo hình kỳ dị dùng tinh thạch màu xanh lục khảm ra phù văn quý dị tựa như rất yêu thích đối với ánh mặt trời. Hắc say mê hít sâu một hơi, kính cẩn quỳ rạp xuống đất, hai tay ấn ở trên đất, kết thành ấn quyết kỳ dị, hướng Cơ Hạo làm đại lễ quỳ mọp xuống đất.

“Thái Dương Chi Chủ chí cao, A Tô khiêm tốn phụng ý chí người thống trị thái dương và hoang mạc, người thủ hộ bảo cát bụi cùng đói khát, người che chở đạo phỉ cùng bầy sói hoang dã, người khổng chế tử vong cùng bóng ma, chúa tể xác ướp và bạo cạp, rắn độc, Ngu Mông thần vương chí cao vô thượng, hướng ngài truyền đạt thiện ý của Ngu Mông thần vương.”

Sau khi huyền thuyên nói ra một chuỗi dài danh hiệu, trên một cái vòng tay ở tay trái A Tô tạo hình như rắn độc quần quanh, trong sự tinh xảo đẹp đẽ lộ ra vài phần khí tức quý bí phun ra từng miếng vàng tinh xảo, một đạo không gian dao

động cường đại phát tán ra, A Tô lấy ra một món lại một món bảo vật tinh mỹ, tản mát ra khí tức pháp lực cường đại, thật cẩn thận bày ở trước mặt.

Tổng cộng là mười hai món bảo vật kim bích huy hoàng, tràn ngập phong vận dị tộc, trong đó mười món là tồn tại cấp tiên thiên linh bảo, hai kiện là bảo vật cấp tiên thiên chí bảo. Tuy ở trong linh bảo cùng chí bảo xem như mặt hàng tương đối yếu, nhưng làm món quà lần đầu kết bạn, đây quả thật là một phần lễ cực kỳ trọng.

Nhất là hai kiện tiên thiên chí bảo kia, một món trong đó là một cái quan tài hoàng kim tạo hình biến hoá kỳ lạ, mặt ngoài trang trí vô số bọ cạp màu vàng, bên trong mơ hồ có tiếng kêu bén nhọn truyền đến, Cơ Hạo cảm nhận được bên trong ẩn giấu vô số sinh linh kỳ dị hung ác tàn bạo!

Không có gì bất ngờ xảy ra, đây là một món kỳ môn chí bảo loại ‘mẫu sào (tổ)’, bên trong thai nghén vô số bọ cạp độc tà độc dị thường. Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, sâu trong con người chín vầng mặt trời lóe lên, hẳn cảm nhận được chiến lực của lũ bọ cạp độc này, trong đó 99% bọ cạp độc chiến lực có thể so với Vu Vương, thể tích dài đến mấy trượng; mà bọ cạp độc còn sót lại chiến lực đều có thể so với Vu Đế, thân thể dài khoảng trăm trượng.

Một món tiên thiên chí bảo khác thì là một thanh loan đao màu vàng, trên mặt đao trơn bóng mơ hồ có vô số cát bụi gào thét xoay tròn mà qua. Chỉ nhìn loan đao một lần, Cơ Hạo đã có một loại cảm giác cổ quái vô số đao khí nhỏ vụn gào thét mà đến, muốn đem thân thể cùng linh hồn hẳn đều xé thành phần.

Thanh loan đao này như đang chấn động không ngừng mọi lúc, Cơ Hạo chỉ nhìn thoáng qua là biết, thanh loan đao này lúc nào cũng có thể hóa thân ức vạn, hóa thành bão cát bụi dị thường đáng sợ thổi quét ức vạn dặm, nháy mắt gạt bỏ tất cả sinh linh trong ức vạn dặm.

Nếu ở địa khu sa mạc, hoang mạc, uy năng của thanh loan đao này sẽ đạt tới lớn nhất.

“Bảo bối rất thú vị... Ngu Mông thần vương? Hẳn vì sao phải đem những bảo vật này tặng cho ta?” Cơ Hạo như có hứng thú nhìn A Tô, cười hỏi gã. Ra tay một lần đã là mười món linh bảo, hai kiện chí bảo, món quà này thật sự không nhẹ.

“Ta mang đến thiện ý của chủ nhân chí cao vô thượng, Ngu Mông thần vương tôn quý, hy vọng có thể trở thành bằng hữu của ngài, mà không phải kẻ địch.” A Tô ngẩng đầu lên, kính cẩn nói: “Cái này không chỉ có là ý tứ của chủ nhân, càng là tâm nguyện chung của đám minh hữu của chủ nhân.”

Cơ Hạo nhướng mày, hẳn và mấy vị trưởng lão Kim Ô bộ bên cạnh trao đổi ánh mắt một phen, hẳn cười lên: “Nhưng, chúng ta hiện tại là kẻ địch đó. Các người điều binh khiển tướng... Ô, người cũng là vừa mới từ thế giới nào đó triệu tập đến à?”

A Tô nghiêm túc gật gù đầu, hẳn trầm giọng nói: “A Tô là thần sứ thành tín nhất của chủ nhân chí cao, chủ nhân chí cao là chúa tể thế giới chúng ta, hẳn chúa tể tất cả lực lượng cường đại nhất trong thiên địa, hẳn là người nắm giữ tất cả sự tà ác... Hẳn muốn chúng ta các tín đồ thành kính này tạo thành quân đội, chúng ta sẽ tạo thành quân đội đi tới nơi này.”

Trong mắt hiện lên một mảng thần quang kinh diễm, A Tô than thở: “Bàn Cổ thế giới, ta lần đầu tiên nghe nói cái tên thế giới này. Nhưng phải thừa nhận, thế giới này quá mỹ diệu... Chỗ các người, vậy mà tùy ý có thể thấy được nước suối trong suốt, trừ nước suối, các người lại còn có sông lớn, có hồ nước, thậm chí có biển!”

Thân thể không chịu khống chế rùng mình một cái, ngữ khí của A Tô cũng phấn khởi hẳn lên: “Hơn nữa, còn có nhiều thực vật màu xanh lục như vậy! Không thể tưởng tượng, ở thế giới chúng ta, trong các quốc gia bình dân, cho dù là vương tôn quý nhất, trong cung điện của bọn họ nhiều nhất có một vạt cái cây! Chỉ có trong cung điện của Ngu Mông thần vương, mới có cả thảy một trăm triệu cái cây to, mà chỗ các người, lại khắp nơi đều có hoa cỏ cây cối!”

Lắc lắc đầu, A Tô tiếp tục than thở: “Núi rừng một bình dân các người nơi này có được, so với cây cối vương tôn quý nhất quốc gia bình dân thế giới chúng ta có được còn nhiều hơn. Bàn Cổ thế giới thật là, quá giàu có, quá không thể tưởng tượng.”

Cơ Hạo ho khan một tiếng, nghe lời A Tô nói, Cơ Hạo sao lại cảm thấy, đây là một đám cường đạo đang bình đầu luận chân đối với gia sản trong nhà mình nhỉ? Đây cũng không phải việc gì tốt, bị một đám sài lang tham lam, chưa tiếp xúc với đời nhớ mãi không quên, đây không phải chuyện tốt đẹp gì cả.

“Bình thường thôi, bình thường thôi, Bàn Cổ thế giới chúng ta cũng không tính là quá giàu có, chỉ là bình thường mà thôi.” Cơ Hạo cười nói: “Ngu Mông thần vương của các người, bảo người mang đến thiện ý, rốt cuộc có ý tứ gì?”

A Tô nhìn trái nhìn phải, hần trầm ngâm một lát, rất cẩn thận nói: “Đối với ngài cường đại như thế, bất cứ sự giấu diếm cùng cẩn thận nào cũng là một loại khinh nhờn, như vậy, ta sẽ nói thẳng —— chủ nhân ta, thần vương Ngu Mông đại nhân chí cao vô thượng, hần và minh hữu của hần hy vọng hợp tác với ngài!”

“Hợp tác?” Cơ Hạo cười: “Hợp tác như thế nào? Ta cần trả giá cái gì? Ta có thể nhận được chỗ tốt gì?”

A Tô trầm giọng nói: “Khiến đám thánh tôn quyền quý kia triệt để ngã xuống ở nơi này đi, khiến bọn họ chảy cạn một giọt máu cuối cùng trong cơ thể. Chủ nhân ta, còn có các minh hữu của chủ nhân hứa hẹn, nếu ngài có thể giúp họ, triệt để tiêu diệt bọn thánh tôn quyền quý kia, như vậy bọn họ sau khi nắm giữ tất cả Bàn Ngu thế giới, bọn họ sẽ vĩnh viễn không dòm ngó một hạt đất của Bàn Cổ thế giới... Tuy nhiên, thế giới này là như thế, giàu có và màu mỡ!”

Tuy biết rõ nói như vậy rất thất lễ, A Tô vẫn không khống chế được nói: “Nhiều nguồn nước trong suốt như vậy, nhiều cây cối như vậy... Thế giới này, quá giàu có, quá màu mỡ rồi.”

Cơ Hạo như có chút đăm chiêu lấy ngón tay gõ đầu một con hỏa long, phát ra

tiếng va chạm thanh thúy ‘Leng keng’.

Trầm ngâm hồi lâu, Cơ Hạo cười lên: “Chủ nhân của người đại biểu, là các... Người thống trị chí cao của thế giới bên ngoài à?”

“Hoặc là nói, đây là quyền quý trung ương cùng quyền quý địa phương Bàn Ngu thế giới các người... nội đấu?”

Chương 1731: Tham Lam Vô Tận

“Tất cả theo ngài nói, có lẽ, chỉ có chủ nhân của ta mới có thể trả lời vấn đề của ngài!”

A Tô rất cẩn thận từ trong mồm học ra một hạt châu hoàng kim, bên trên dùng Hắc Diệu Thạch khảm ra hoa văn quý dị. Hắn nhìn Cơ Hạo một cái, nhìn thấy Cơ Hạo không có ý tứ phản đối, hắn cẩn thận đem hạt châu hoàng kim đặt trên mặt đất, hai tay đặt ở trước ngực, thì thào niệm tụng vài tiếng chú ngữ.

Một tiếng trầm nặng truyền đến, hạt châu hoàng kim vỡ ra thành một đóa hoa mỹ lệ, một đạo kim quang lao ra, vô số điểm sáng tinh tế màu vàng không ngừng từ trong kim quang trượt xuống, một nam tử tuấn lãng thân hình cao lớn, làn da có chút biến thành màu đen xuất hiện ở trong quang sáng.

Tuy con mắt dừng thẳng ở mi tâm đã biến mất, nhưng nam tử tuấn lãng này có đặc thù rõ ràng khuôn mặt người Ngu tộc, trên gương mặt đường nét hoàn mỹ tràn đầy ngạo khí nồng đậm, ở sau kiêu ngạo lại cất giấu thâm thúy giả dối và âm hiểm, tất cả cái này đều đại biểu hắn là một quý tộc Ngu tộc thuần khiết.

“Ngu tộc da đen? Lần đầu tiên nhìn thấy!” Cơ Hạo nhìn thấy nam tử này, lập tức độc mồm chọc một câu.

“Cố ý phơi nắng cho đen, như vậy màu da của ta sẽ gần gũi với con dân dưới quyền ta, sẽ có lực tương tác hơn.” Nam tử Ngu tộc màu da biến thành màu đen, mái tóc dài ở đỉnh đầu búi thành một cái búi tóc quái dị, trên người khoác giáp trụ hoàng kim dùng lục bảo thạch khảm ra hoa văn đẹp để mỉm cười hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Ta là Ngu Mông, thần vương của Bàn Sa thế giới cùng với chín mươi chín cái thế giới sa mạc khác.”

Không đợi Cơ Hạo mở miệng, Ngu Mông đã dang hai tay cười lên: “Đương nhiên, danh hiệu ‘thần vương’ này cũng không có bất cứ ý nghĩa gì. Ví dụ như nói các đồng bạn của ta, bọn họ có tự phong là đế quân, có tự xưng là chúa tể, có

làm ra danh hiệu tổng đốc chẳng ra cái gì cả... Thực chất đều giống nhau, chúng ta là nanh vuốt ức vạn thế giới thực dân của Bàn Ngu thế giới.”

Cơ Hạo bình tĩnh nhìn Ngu Mông, có thể nói ra phen lời này, tên Ngu Mông này và quý tộc Ngu tộc khác hiển nhiên có sự khác biệt cực lớn.

“Không giống với người khác, ta thích dùng thủ đoạn ôn hòa thống trị thế giới ta thống trị.” Ngu Mông cười rất sáng lạn: “Cho nên, trong phó thần cùng chúc thần của ta, có trên chín phần mười là sinh linh dân bản xứ cường đại, như A Tô... A Tô trung thành và tận tâm, hẳn là tín sứ của ta, sứ giả của ta, ta đem hẳn phái tới chỗ ngài, Cơ Hạo đại đế tôn kính.”

“Có việc gì, nói thẳng đi.” Cơ Hạo nhìn Ngu Mông lạnh giọng nói: “Ta nghĩ, người phái A Tô tới nơi này, dùng nhiều tâm tư như vậy, hẳn là không phải để nói những lời thừa này chứ? Các người muốn làm gì? Các người cần ta phối hợp cái gì? Mà ta, có thể nhận được cái gì?”

Trong cột sáng, Ngu Mông hướng Cơ Hạo hạ thấp người, nói ra một phen lời nói ở trong dự liệu của Cơ Hạo.

Ngu Mông, Ngu Mông chinh phục cả thấy một trăm thế giới khác, có được vô số cấp dưới, thống trị vô số con dân, ở trong một trăm thế giới hẳn thống trị, Ngu Mông chính là thần vương chí cao vô thượng, thần của các vị thần, chúa tể các vị thần.

Nhưng Ngu Mông xuất thân không cao quý.

Tổ tiên của Ngu Mông chỉ là tộc nhân chi thứ một cái hạ đẳng gia tộc của Bàn Ngu thế giới, ở sau khi gia tộc đó suy bại, tổ tiên Ngu Mông mang theo một chút tài vật nhỏ bé còn sót lại của gia tộc, mời chào một đám chiến sĩ thực lực thấp kém, bước lên hành trình dị giới mệnh mông.

Đã trải qua vô số sóng gió hiểm trở, tổ tiên Ngu Mông may mắn phát hiện một tiểu thế giới thực lực thấp kém, bọn họ thật cẩn thận xâm nhập tiểu thế giới

này, cướp đoạt tài nguyên, tích tụ thực lực, hao phí mấy trăm năm, rốt cuộc đem tiểu thế giới này triệt để chinh phục.

Hao phí cả thủy mười hai thế hệ cố gắng, các tổ tông của Ngu Mông lấy tiểu thế giới đó làm ván cầu, bắt đầu ăn mòn thế giới xung quanh. Khi Ngu Mông tiếp nhận quyền chưởng khống gia tộc, Ngu Mông gia tộc đã khống chế ba mươi lăm cái thế giới khác.

Ngũ Mông có được thực lực cá nhân cường đại, dựa vào thế lực mạnh mẽ của gia tộc, chỉ dùng gần ngàn ba vạn năm, đã chinh phục toàn bộ thế giới khác ở xung quanh hẳn có thể tìm được. Cả thủy một trăm thế giới rơi vào trong tay Ngũ Mông, hẳn tự phong làm thần vương, trở thành kẻ thống trị chí cao vô thượng của vô số sinh linh một trăm thế giới.

Tất cả thoát nhìn đều là tốt đẹp như vậy.

Lãnh thổ rộng lớn, vô số con dân, quyền bính chí cao vô thượng, lực lượng cường đại và sinh mệnh dài đằng đằng, Ngũ Mông tựa như không nên có bất cứ sự oán giận nào.

Tỳ vết duy nhất chính là ——

“Đám thánh tôn kia so với xác ướp hút máu trong sa mạc còn tham lam hơn, lũ khốn tham lam xuất thân đại gia tộc đỉnh cấp!” Ngũ Mông ở trước mặt Cơ Hạo không chút che dấu lửa giận và oán khí của hẳn: “Bọn hẳn làm loạn tất cả, bọn họ không an phận cùng chết theo Bàn Ngụ thế giới mục nát, ngược lại muốn lôi kéo chúng ta cùng nhau chôn cùng!”

Ngũ Mông gia tộc chinh phục nhiều thế giới như vậy, ở trong quá trình chinh phục dài đằng đằng, bọn họ không thể tránh khỏi phát sinh liên hệ với bản thổ Bàn Ngụ thế giới—— bọn họ cần càng nhiều quân đoàn Già tộc càng cường đại hơn, bọn họ cần càng nhiều pháo đài bay càng cường đại hơn, bọn họ cần càng nhiều con rối tác chiến càng cường đại hơn, bọn họ càng cần nhiều Ngụ tộc thần tháp càng cường đại hơn nữa...

Xuất thân tiểu gia tộc hạ đẳng, Ngu Mông gia tộc ở rất nhiều nơi đều có khiếm khuyết thật lớn, bọn họ phải cướp đoạt tài nguyên của các dị thế giới kia, cuồn cuộn không ngừng từ Bàn Ngu thế giới mua thứ bọn họ cần.

Bọn họ chinh phục quá nhiều dị thế giới, Ngu Mông gia tộc ra tay rất hào phóng, mà loại hào phóng này, nhanh chóng dẫn tới những kẻ cầm quyền đích thực cao cao tại thượng của Bàn Ngu thế giới chú ý!

“Bọn họ thậm chí ngay cả nội khố cũng không bỏ một khối!” Ngu Mông trầm mặt nhìn Cơ Hạo, nghiêng răng lạnh lùng nói: “Tiểu gia tộc kia tương ứng tổ tiên của ta, từng là phụ thuộc đỉnh cấp đại gia tộc nào đó.”

“Ở thời điểm tiểu gia tộc tương ứng tổ tiên của ta suy bại, đỉnh cấp đại gia tộc kia giống như vứt rác không buồn để ý đối với bọn họ, mặc cho tổ tiên của ta đi lưu lạc, đi liều mạng... Nhưng khi chúng ta có được cơ nghiệp của mình, bọn họ liền như xác ướp tham lam nhất lao lên, điên cuồng từ trên người chúng ta rút lấy máu cùng chất dinh dưỡng.”

Đại gia tộc kia có một miện hào thánh tôn, hai tỳ hào thánh tôn, năm trượng hào thánh tôn, là hào môn đỉnh cao nhất của Bàn Ngu thế giới, có được huyết mạch tôn quý nhất, càng nắm giữ quyền thế ngấp trời cùng lực lượng đáng sợ.

Bọn họ sau khi phát hiện Ngu Mông gia tộc tồn tại, nhẹ nhàng băng quơ một câu, Ngu Mông và mọi thứ hắc có được, liền bị cắt làm tài sản sở hữu riêng của gia tộc kia. Cách mỗi một trăm năm, Ngu Mông phải hướng gia tộc kia giao nộp lượng lớn tài nguyên, hiến cho hơn chục tỷ chiến sĩ tinh nhuệ, cung cấp nữ nô mĩ mạo lấy hàng trăm vạn để tính, càng phải hao phí vô số tâm tư cân nhắc trên dưới...

“Bàn Ngu thế giới đã lâm vào bên bờ sụp đổ, hiện tại Bàn Ngu thế giới, phải điên cuồng cướp đoạt thế giới chúng ta để làm chậm tốc độ sụp đổ của nó.” Ngu Mông mang theo một tia oán khí khắc cốt minh tâm cười lạnh nói: “Trong một trăm thế giới thuộc về ta, có sáu mươi ba tiểu thế giới bởi vì cướp đoạt không

ngừng nghỉ, đã sắp sụp đổ... Có ba mươi lăm thế giới cỡ trung, đã khó có thể tìm được một cái đầm nước đủ lớn.”

“Bọn họ quá tham lam, bọn họ tham lam vô cùng vô tận, sẽ hủy diệt mọi thứ ta và các tổ tiên của ta cố gắng giao tranh mà thu hoạch.”

Ngu Mông nhìn Cơ Hạo, rất thành khẩn nói: “Cho nên, chúng ta hy vọng có thể liên thủ với Cơ Hạo đại đế... Để bọn họ chết đi!”

Chương 1732: Làm Cho Người Ta Tuyệt Vọng

Ngu Mông oán khí ngập trời, Cơ Hạo nghe mà trong lòng nở hoa, thiếu chút nữa đã vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Nếu không phải cân nhắc đến vấn đề mặt mũi của vị minh hữu tương lai này, Cơ Hạo đã sớm vỗ tay hô to, nhảy nhót.

Cột sáng màu vàng hướng bốn phía khuếch tán, hóa thành một quầng sáng rộng lớn bao phủ toàn bộ chính điện Đông Hoàng cung, tiếng gió gào thét từ trong quầng sáng truyền đến, bóng người Ngu Mông từ trong quầng sáng biến mất, một mảng cát vàng trắng như tuyết vô biên vô hạn xuất hiện trong quầng sáng. Theo cát vàng, càng có một khí tức cát bụi nóng rực tựa như chân thật từ trong quầng sáng trào ra.

“Ồ, hương vị cổ hương!” A Tô ngẩng đầu lên, lắc đầu cảm khái một câu.

“Gia tộc ta vận khí không tệ, ở lúc bên bờ tuyệt cảnh, gia tộc đã phát hiện Bàn Sa thế giới, dựa vào tiểu thế giới cát vàng khắp nơi này, gia tộc vượt qua giai đoạn gian nan nhất, dần dần phát triển lớn mạnh.” Thanh âm Ngu Mông từ trong quầng sáng truyền đến, mang theo một tia cảm tình thâm thúy, hân hân lễ lễ thở dài: “Nhưng gia tộc ta vận khí cũng thật kém...”

Theo Ngu Mông kể, Cơ Hạo không khỏi liên tục gật đầu.

Thật là vận khí đủ kém, gia tộc Ngu Mông tìm được Bàn Sa thế giới, ở lúc đạn hết lương tuyệt, dựa vào Bàn Sa thế giới, tổ tiên Ngu Mông hồi phục nguyên khí, kiếm được thùng vàng đầu tiên, thu được vốn nguyên thủy nhất, bắt đầu hướng bên ngoài mở rộng cùng xâm lược.

Làm bọn họ sụp đổ là, thế giới quanh Bàn Sa thế giới, thế mà lại là thế giới căn cỗi thuần một sắc đều là sa mạc cát vàng chiếm ưu thế tuyệt đối. Khắp nơi đều có cát vàng, khắp trời đều là bão cát bụi, mặt trời to to nhỏ nhỏ, hoặc nhiều

hoặc ít lơ lửng ở trên trời, cây xanh cùng nước sạch đã thành tài nguyên quan trọng nhất của những thế giới này.

Hình ảnh ánh sáng trong quầng sáng biến ảo, một dòng sông lớn mênh mông cuộn cuộn xuất hiện trong quầng sáng. Sông lớn từ trong sa mạc màu vàng gào thét mà qua, hai bờ dòng sông lớn xanh thẳm sâu chuỗi ra ốc đảo như vòng cổ ngọc trai, trên mặt sông cánh buồm trắng hình tam giác lui tới, trong ốc đảo sinh mệnh trí tuệ hình thù kỳ quái thích ý sinh sản sinh lợi.

Hình ảnh trong quầng sáng nhanh chóng kéo xa, hai bờ dòng sông lớn kéo dài hơn trăm triệu dặm này ốc đảo vô số, bởi vì sông lớn ảnh hưởng, sa mạc hoang mạc xa xa điểm tuyết ốc đảo lớn lớn nhỏ nhỏ. Tuy cát vàng, sa mạc vẫn là kẻ thống trị tuyệt đối của thế giới này, nhưng đại khái tính toán một phen, diện tích ốc đảo của thế giới này đại khái cũng chiếm khoảng hai phần mười toàn bộ thổ địa.

Nhìn ra được, đây là giai đoạn đầu tổ tiên của Ngu Mông xâm nhập thế giới này, bọn họ đã ở thế giới này thành lập bá quyền. Vô số sinh vật dân bản xứ da đen đang thành kính hướng chiến sĩ Già tộc lơ lửng ở trời cao, chân đạp đĩa kim loại hình tròn quý báu, bọn họ ở dưới sự giám sát của chiến sĩ Già tộc, từ phía dưới cát vàng khai thác ra tảng đá ánh vàng rực rỡ, xây dựng lên Kim Tự Tháp tạo hình kỳ dị, xây lên pho tượng khổng lồ.

Lấy các Kim Tự Tháp to nhỏ đó làm trung tâm, từng tòa thần điện tinh mỹ tập nập xây dựng lên, đám đông quý tộc Ngu tộc, tướng lĩnh Già tộc cùng tông sư Tu tộc quần áo hoa mỹ thích ý hành tẩu ở trong thần điện. Suối trong, rượu ngon mặc cho bọn họ lấy dùng, vô số dân bản xứ mặc giáp trụ màu vàng thành kính thờ phụng bọn họ, từng đám đông chiến sĩ dân bản xứ từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, tụ tập ở trong quân doanh xung quanh thần điện.

Có thể nhìn thấy thế lực Ngu Mông gia tộc đang nhanh chóng phát triển, vô số chiến sĩ dân bản xứ ở dưới tướng lĩnh Già tộc huấn luyện trở nên dũng mãnh thiện chiến, bọn họ khai quật ra tiềm lực cường đại của bản thân, suy diễn ra vô

số thần thông bí pháp quý dị, có được sức chiến đấu cường đại.

Quân đội gia tộc Ngu Mông vượt qua Hồng Mông hư không, xâm nhập một cái lại một cái thế giới, cuối cùng ở dưới Ngu Mông dẫn dắt, thế giới gia tộc Ngu Mông khổng lồ biến thành cả thảy một trăm cái!

Một trăm cái cát vàng và sa mạc chiếm địa vị thống trị, nhưng có đủ nguồn nước với ốc đảo, Ngu Mông còn có các tộc đàn hãn thống trị sống tiêu điều tự tại. Ở dưới Ngu Mông dẫn dắt, đại quân dân bản xứ quy mô khổng lồ, thực lực mạnh mẽ thậm chí bắt đầu thử từ trong Hồng Mông hư không cắt lấy hỗn độn tinh thần, đem các hành tinh chất chứa dư thừa hơi nước đầu nhập thế giới nhà mình, gia tăng hàm lượng nước của thế giới này.

Tất cả đều đang hưởng phương hướng tốt phát triển, thẳng đến lúc...

Một đội ngũ bí mật điều tra do Thánh Vực Bàn Ngu thế giới phái ra, đột nhiên xuất hiện ở ngoài hang ổ của gia tộc Ngu Mông tại Bàn Sa thế giới, bọn họ dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, đột kích điều tra các thế giới gia tộc Ngu Mông nắm giữ, sau đó dùng một loại tư thái cực kỳ cường thế, cưỡng chế gia tộc Ngu Mông trở về dưới cánh chim gia tộc tông chủ năm đó, tiếp nhận gia tộc tông chủ che chở, đồng thời hướng gia tộc tông chủ giao nộp đủ cống phẩm.

“Quá tham lam, vô luận là Bàn Ngu thế giới, hay là bọn đại quý tộc chết tiệt kia.” Thanh âm Ngu Mông thì ào ào truyền đến.

Cảnh tượng trong quang sáng cấp tốc biến hóa, trong các thế giới cát vàng này, sông lớn chảy qua sa mạc bị rút lấy từng dòng một, bị lực lượng khổng lồ mạnh mẽ rút vào truyền tống thông đạo vượt giới trong hư không, vượt qua Hồng Mông không gian xa xôi, trực tiếp đưa vào Bàn Ngu thế giới.

Đối với Bàn Ngu thế giới mà nói, một dòng sông lớn chỉ là một chút chất dinh dưỡng bé nhỏ không đáng kể, đối với thế giới cát vàng Ngu Mông gia tộc nắm giữ mà nói, bất cứ một dòng sông lớn nào lại là nguồn suối sinh mệnh của ước vạn sinh linh.

Ở dưới gia tộc tông chủ bức bách, Ngu Mông và gia tộc của hắn bất đắc dĩ khuất phục, bất đắc dĩ nhìn một cái lại một cái thế giới dưới sự thống trị của bọn họ bị vắt cạn, bị cướp đoạt, một lại một dòng sông lớn trên quý vô cùng bị rút vào Bàn Ngu thế giới, để lại cho đám người Ngu Mông chỉ có cát vàng khắp nơi với ốc đảo sắp héo rũ.

Càng làm Ngu Mông đau khổ là gia tộc tông chủ thậm chí ngay cả cỏ cây trong những ốc đảo này cũng không buông tha, bọn họ hạch toán chuẩn xác số lượng hoa cỏ cây cối của từng thế giới, một lần lại một lần từ các thế giới này cướp đoạt lượng lớn tài nguyên cỏ cây!

Ở dưới gia tộc tông chủ áp bức vô hạn chế, các thế giới gia tộc Ngu Mông năm giữ nhanh chóng uế oải, lâm vào cấp tốc sụp đổ cùng tử vong.

Trong quầng sáng cát vàng lan tràn, trong cát vàng đầy trời, mấy chục người đầu sói toàn thân đen sì, cao khoảng hai trượng chậm rãi đi ra, bọn họ nhìn lên bầu trời, há mồm hướng tới mặt trời trên trời nuốt một hơi, sau đó nằm lên cát vàng trên mặt đất hướng trong mồm nhồi nhét, cứ nhai nuốt miếng lớn như vậy, đem cát vàng trong mồm nuốt xuống.

“Đáng thương không? Thật đáng thương!” Trong thanh âm Ngu Mông mang theo một tia hương vị cổ quái không cách nào hình dung: “Các con dân này của ta, bọn họ từng cũng thích ăn thịt thú nướng vàng óng ánh, bọn họ từng cũng thích uống nước trong suốt suốt, sữa chua thơm nồng... Nhưng mà, ở sau khi gia tộc tông chủ chết tiệt kia tìm được chúng ta, ngăn ngừa hai vạn năm thời gian, các con dân của ta tiến hóa thành quái vật có thể dùng cát để lấp đầy bụng!”

Cơ Hạo ngạc nhiên mở to mắt nhìn!

Nha Công há hốc mồm kêu ‘Quạ!’ một tiếng, hắn than thở: “Quạ, bản lĩnh này thật sự không tồi, nhiều cát như vậy, bọn họ như thế nào cũng ăn không hết nhỉ?”

Ngu Mông phản nộ rít gào: “Cái này không phải vấn đề có đủ hạt cát cho bọn

hắn lấp đầy bụng hay không, đây là vấn đề tôn nghiêm! Các con dân của ta muốn ăn thịt, muốn uống rượu, muốn hưởng dụng mọi thứ bọn họ có tư cách hưởng dụng! Nhưng hiện tại, thế giới cản trở làm bọn họ chỉ có thể dùng hạt cát lấp đầy bụng!”

“Cho nên, Cơ Hạo đại đế, để chúng ta liên thủ, xử lý bọn khốn kiếp chết tiệt đó đi!” Ngu Mông phản nộ gào rống.

Chương 1733: Ngu Mông Ti Tiện

Quầng sáng lóe lên, từng cảnh tượng kỳ dị không ngừng xuất hiện.

Ngu Mông đem hắc, gia tộc của hắc, một trăm thế giới biến thiên gia tộc của hắc nắm giữ hướng Cơ Hạo triển lãm ra, thanh âm hắc cực kỳ chân thành đề xuất kết minh với Cơ Hạo. Hắc hướng Cơ Hạo cam đoan, hắc đã liên lạc một đám minh hữu tin cậy, đồng mệnh tương liên, mọi người chuẩn bị cùng nhau khởi sự, diệt các đỉnh cấp đại gia tộc cao cao tại thượng kia của Bàn Cổ thế giới.

Cơ Hạo trầm ngâm thật lâu, chậm chạp chưa mở miệng đồng ý.

Đến cuối cùng, Ngu Mông cũng có chút buồn bực rít gào lên: “Cơ Hạo đại đế, người đang do dự cái gì? Cơ hội tốt như vậy, chẳng lẽ người muốn bỏ qua sao? Nếu người từ chối đề nghị của ta, như vậy chúng ta sẽ liên thủ, đem Bàn Cổ thế giới các người tính cả bọn hắc cùng nhau nghiền nát!”

Ngu Mông tức giận quát: “Chúng ta chỉ là vì tận khả năng cam đoan xác xuất thành công, nhưng cũng không có nghĩa là người cùng thế giới người đại biểu không thể thiếu!”

Ngón tay Cơ Hạo nhẹ nhàng cọ xát sừng rồng của hỏa long, hỏa long bị hắc cọ xát thở phì phò ‘Phì phì’, trong lỗ mũi không ngừng phun ra ngọn lửa tinh tế, hướng về phía đám dị tộc trong quầng sáng kia hung tợn nhe răng trợn mắt.

Lại qua hồi lâu, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Đề nghị phi thường có sức hấp dẫn, kết minh với các người, hủy diệt các đỉnh cấp quý tộc uy hiếp đến Bàn Cổ thế giới, thật sự phi thường có lực hấp dẫn. Nhưng, ta như thế nào mới có thể tin nhiệm các người? Sau đó, vẫn là vấn đề vừa rồi, ta, còn có Bàn Cổ thế giới, lại có thể nhận được bao nhiêu?”

Một lần này, đối thành Ngu Mông trầm mặc hồi lâu.

Tín nhiệm... Đây là vấn đề chết người. Cơ Hạo có thể tín nhiệm Ngu Mông sao? Hắn dám tín nhiệm sao? Đối vị trí tự hỏi mà nói, nếu đối Ngu Mông là Cơ Hạo, hắn cảm thấy, hắn cũng sẽ không tin tưởng một người xa lạ bỗng nhiên tìm tới cửa yêu cầu kết minh.

Càng không cần nói, Cơ Hạo và Ngu Mông còn chia ra thuộc trận doanh tử địch. Ở Bàn Cổ thế giới Ngu triều, lấy Lương Chủ làm đô thành, cùng liên minh bộ lạc nhân tộc lấy Bồ Phán làm trung tâm, hai bên chính là sinh tử đại địch, giữa Ngu tộc với nhân tộc có mối thù máu không bôi xóa đi được.

Ở thời điểm đòi mạng Bàn Ngu thế giới tụ tập toàn bộ đại quân xâm nhập Bàn Cổ thế giới này, muốn khiến Cơ Hạo là nhân tộc tín nhiệm Ngu Mông đến từ Ngu tộc, ở loại thời khắc mấu chốt quan hệ tộc đàn sinh tử tồn vong này, ai dám? Ai có thể? Ai sẽ?

Đột ngột quầng sáng run rẩy, Ngu Mông trầm giọng nói: “Ta, không thể khiến ngài tín nhiệm, ta, chỉ có thể để ngài phán đoán. Có lẽ, ngài xem chuyện kế tiếp xảy ra, ngài sẽ có suy tính mới đối với đề nghị của ta. Ta hy vọng ngài nhớ kỹ, ngài phải đối mặt, là một cái thế giới mục nát, một tộc đàn mục nát... Nhưng đồng thời, đây là một thế giới cường đại đáng sợ cỡ nào, một tộc đàn làm người ta tuyệt vọng cỡ nào!”

Quầng sáng chợt thu liễm, cảnh tượng cát vàng căn cỗi đầy đất biến mất không dấu vết, trong quầng sáng xuất hiện một điện phủ không phải quá rộng lớn, lấy cách sống khoa trương, xa hoa lãng phí của quý tộc Ngu tộc, chỉ có thể tính là keo kiệt.

Sàn của điện phủ này thậm chí lát là bạch ngọc thạch bình thường, vách tường thế mà dùng đồng xanh đúc thành, giá nền, đèn các vật trong điện phủ cũng đều là đồng đỏ bình thường, kiến trúc như vậy đặt ở liên minh bộ lạc nhân tộc có thể xưng là xa hoa, đối với quý tộc Ngu tộc mà nói, đây chỉ là chỗ ở chuẩn bị cho người hầu hạ đẳng.

Ngu Mông mặc một bộ giáp trụ hoàng kim tạo hình kỳ dị, khoác một cái áo choàng ngấn màu máu, chân trần đứng ở trong điện phủ, đang từ trên mặt đất nổi lên một viên bảo châu hoàng kim giống với trước mặt Cơ Hạo. Hắn thần thái tự nhiên đem hoàng kim bảo châu nở ra như đóa hoa đặt trên giá nến ở một bên, tùy tay đốt sáng lên mấy cây nến sáp ong trên giá nến.

Tiếng ‘Xẹt xẹt’ truyền đến, một tầng cấm chế vô hình trong điện phủ bị xúc động, theo ánh sáng lập lòe chói mắt, cả mảng lớn đốm lửa từ phương hướng cửa điện phủ phun vào, thời gian mấy nhịp thở ngắn ngủn, ‘Oành’ một tiếng vang khổng lồ, một tầng cấm chế phòng ngự do ba mươi sáu tầng trận pháp lồng ghép tạo thành bị phá vỡ, một thanh âm bén nhọn chọt truyền tới.

“Tên nhà quê thô bỉ... Hạ đẳng quý tộc ti tiện... Người lén lút trốn ở chỗ này làm gì?”

Theo tiếng quát lớn bén nhọn này, một thiếu nữ Ngu tộc cầm hầu như vênh lên tận trời, mặc một cái váy xòe lớn màu máu khoa trương, bên trên trang trí hoa văn hoa hồng màu đen cực kỳ phức tạp, hai cánh tay và bả vai để lộ ra ngoài, trang phục đặc biệt đẹp để bước nhỏ ‘Thịch thịch thịch!’ đi đến.

Mấy thanh niên Ngu tộc cùng mười mấy chiến sĩ Già tộc thân hình cao lớn theo sát thiếu nữ xông vào, tạo hình bán cung đem thiếu nữ bảo vệ ở chính giữa.

Trong tay thiếu nữ cầm một cái quạt gấp tinh xảo dùng tinh thạch không biết tên mài thành, tần suất cực cao, biên độ cực nhỏ phe phẩy cây quạt, một đôi mắt phượng cực kỳ cay nghiệt nheo thành một sợi chỉ, hơi nhếch miệng liếc xéo về phía Ngu Mông: “Đồ nhà quê, người đang làm gì? Che che dấu dấu, làm chuyện gì không thể lộ ra sao? Hoặc là nói, người giấu nữ nhân ở đây?”

Mấy thanh niên Ngu tộc liền cười nhạo lao vào trong điện phủ, bay lên một cước đem một tấm bình phong phiến đá mây năm màu chế thành phía sau Ngu Mông đập đổ xuống đất, bọn họ cười nhạo ở trong điện phủ lục lọi bừa bãi một hồi, sau đó nhún nhún vai, hướng thiếu nữ nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Sắc mặt thiếu nữ liền dễ coi hơn, nàng kiêu căng nhìn Ngu Mông lạnh giọng quát: “Hỏi người nói đi? Không lẽ, người câm điếc?”

Cơ Hạo như có hứng thú nhìn cảnh tượng trong quầng sáng, Ngu Mông dù sao cũng là người nắm giữ một trăm thế giới, cho dù một trăm thế giới hắc cùng gia tộc của hắc nắm giữ đều là thế giới cát vàng, căn cỗi mà hoang vu, hơn nữa lấy tiểu thế giới nhỏ yếu chiếm đa số, nhưng hắc dù sao cũng là người khống chế một trăm thế giới!

Cho dù cách một tầng quầng sáng, cách khoảng cách xa xôi, Cơ Hạo cũng có thể cảm nhận được lực lượng khủng bố đáng sợ mà nóng rực, như sa mạc cát vàng trên người Ngu Mông. Thằng cha này so với Huyết Miện Cơ Hạo đụng tới phải còn mạnh hơn một mảng lớn, thậm chí thực lực của hắc có thể là gấp mấy lần Huyết Miện.

Huyết Miện tựa như một đóa hoa mẫu đơn rực rỡ trong nhà ấm, nhìn như phú quý đường hoàng, một khi gặp phải gió lạnh sẽ nhanh chóng điêu linh.

Mà Ngu Mông thì là một bụi cây cỏ đuôi chó hoang dại, có được sinh mệnh lực cường đại dị thường, nếu để hai bên tụ tập một chỗ, cỏ đuôi chó có thể ở trong thời gian cực ngắn đem chất dinh dưỡng của hoa mẫu đơn cướp đoạt hết, nhanh chóng vò nát sinh mệnh lực của nó.

Ngư Mông thật sự phi thường cường đại. Thiếu nữ Ngư tộc này xâm nhập điện phủ của hắc, thì nhiều nhất là thực lực cấp bậc Vu Vương nhân tộc, các thanh niên Ngư tộc, chiến sĩ Già tộc bên người nàng, thực lực so với nàng hơi mạnh hơn, nhưng cũng mạnh hơn có hạn!

Nàng, thế mà lại dám dùng ngữ khí như vậy, từ ngữ như vậy hướng Ngư Mông nói chuyện?

“Không phải nên một chương đập chết cô ta sao?” Cơ Hạo nhíu mày, hắc nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, Chúc Dung Thiên Mệnh từng làm khó Cơ Hạo... Người như vậy, lấy thực lực cùng thế lực Ngư Mông có được, nên một chương

đập chết cô ta chứ?

“A!” Cơ Hạo cùng các trưởng lão Kim Ô bộ trong đại điện đồng thời mở to mắt nhìn, hoảng sợ đứng dậy.

Trong quầng sáng, Ngu Mông mang theo một nụ cười vắn vẹo, kính cẩn quỳ gối trước mặt thiếu nữ, trán dùng sức chạm mặt đất: “Lan Dục tiểu thư tôn kính... Ngài tìm ta, có gì phân phó sao?”

Lan Dục hừ lạnh một tiếng, kiêu căng ngẩng đầu lên.

Trong Đông Hoàng cung, A Tô rống giận một tiếng trầm thấp, hướng về Ngu Mông trong quầng sáng quỳ mạnh xuống.

Chương 1734: Tôn Nghiêm Chết Tiệt

A Tô quỳ trên mặt đất, toàn thân khẽ run rẩy, dưới làn da đen từng sợi gân xanh lồi lên, một khí tức tử vong nóng rực không ngừng từ trong cơ thể hắt khuếch tán ra. Ở sau đầu hắt, hai vai đến cổ bộ phận này, từng sợi lông chim ửng màu đen, như kim loại đen điêu khắc thành thông thả dài ra, như các mũi tên nhọn cắm ở trên thân hắt.

Thần niệm của Cơ Hạo bao phủ A Tô, hắt cảm nhận được sự điên cuồng phần nộ, cùng với sự tàn bạo muốn phá hủy tất cả trong lòng A Tô.

Chủ nhân của hắt, thần của hắt, thần vương Ngu Mông nắm giữ một trăm thế giới, thế mà lại quỳ gối dưới chân thiếu nữ Ngu tộc Lan Dục nhỏ yếu kia.

Cơ Hạo có thể cảm nhận được sự khuất nhục vô hạn trong lòng hắt.

Trong quầng sáng, Lan Dục đi tới trước mặt Ngu Mông quỳ dưới đất, ngồi xổm xuống, ngả ngón lấy cây quạt gấp trong tay nâng cầm Ngu Mông, hơi nghiêng đầu nhìn từ trên xuống dưới khuôn mặt hơi đen của Ngu Mông: “Đồ nhà quê, còn là một tên nhà quê đen sì, tên nhà quê thoạt nhìn bẩn thỉu, thối hoắc... Lan Hi thật đáng thương, cô ta thế mà lại phải gả cho người một tên... Tên nhà quê chết tiệt như vậy!”

Lan Dục cười ngẩng đầu lên, hướng mấy tên thanh niên Ngu tộc kia cười hỏi: “Các người từng gặp quý tộc da đen chưa? Nơi này có một gã nè!”

Mấy thanh niên Ngu tộc gần như phát điên cười lên, bọn họ cười đến mức ngửa trước ngã sau, trong con mắt dựng thẳng nhắm chặt ở mi tâm cũng chảy ra một tia nước mắt. Bọn họ chỉ vào Ngu Mông, cười ‘Ha ha ha’, thậm chí cười đến mức không thở nổi.

Ngư Mông kính cẩn quỳ trên mặt đất không nói một lời, mặc cho Lan Dục bình đầu luận chân đối với hình dáng lông mày của hắt, mắt hắt, mũi hắt,

miệng hẳn. Đột nhiên, Lan Dục thậm chí giống như người buôn gia súc ở chợ, ngang ngược cạy miệng Ngu Mông, cau mày đánh giá khoang miệng Ngu Mông.

“Răng còn rất chỉnh tề, chải rất sạch sẽ... Ta còn tưởng, bên trong kẽ răng của người sẽ dính tơ thịt gân... Như mấy con chó ba đầu ta nuôi ý, sau khi ăn xong răng luôn không sạch sẽ.” Bàn tay nhỏ non mịn của Lan Dục nhẹ nhàng vuốt ve gò má Ngu Mông, bàn tay một đường hướng xuống phía dưới, chậm rãi lướt qua bờ ngực nở nang cùng cái bụng cơ bắp cuộn cuộn của hẳn.

“Lan Dục tiểu thư tôn kính!” Trên mặt Ngu Mông trào ra một mảng hồng quang. Cơ Hạo khẽ nhú mày, cảm thấy rất hứng thú mở to mắt. Một tầng hồng quang này, là tử vong sát khí tàn sát ức vạn sinh linh mới có thể ngưng tụ, trong lòng Ngu Mông này đã động sát ý!

Nhưng Lan Dục căn bản không hiểu một tầng hồng quang này là có ý tứ gì, nàng cười nhạt vuốt ve cơ bắp cuộn cuộn trên thân Bàn Ngu, sau đó ngạc nhiên, ra vẻ then thùng dùng cây quạt gấp che nửa gương mặt của mình: “A nha, tiền vốn làm một người nam nhân vẫn không tệ... Lan Hi thật đúng là vận khí tốt, khẩu vị của cô ta trước nay rất lớn, người có lẽ, có thể khiến cô ta được ăn no?”

Hai tay Ngu Mông siết chặt năm đấm, hẳn nặng nề hít một hơi, một tầng hồng quang kia trên gương mặt chậm rãi tán đi. Một tầng tử vong sát khí tàn sát ức vạn sinh linh mới ngưng tụ này nội liễm mà trầm thấp, Lan Dục căn bản chưa cảm nhận được trong đó ẩn giấu nguy cơ rất lớn.

Lan Dục đứng dậy, mang theo một tia ý tứ hàm xúc cổ quái khó có thể hình dung, ‘hì hì’ nhìn Ngu Mông cười: “Nhà quê tuy ngu xuẩn một chút, ô uế một chút, nhưng nghe nói bọn nhà quê các người tựa như gia súc, luôn có một luồng... Hì hì, ‘Man kình’!”

“Nếu không phải vì người là vị hôn phu của Lan Hi, ta khẳng định phải thử một phen ‘man kình’ của người!” Lan Dục chậm rãi nói: “Thực đáng tiếc, các

trưởng lão chết tiết kia... Được rồi, chờ sau khi Lan Hi hưởng dụng người, ta sẽ tham thảo vấn đề này với cô ta. Chờ sau khi các người thành thân, có lẽ... Có cơ hội?”

Lan Dục cười rất nhẹ nhàng, mấy thanh niên Ngu tộc thì giống như thấy được kẻ thù giết cha, hung tợn, cùng hung cực ác nhìn Ngu Mông. Càng có một thanh niên Ngu tộc ra vẻ anh dũng nắm chặt chuôi bội kiếm, bộ dáng như lúc nào cũng có thể hướng Ngu Mông phát ra khiêu chiến quyết đấu.

Ngu Mông quỳ dưới đất, cả người tử khí nặng nề, không rên một tiếng.

Lan Dục rất cuộc thỏa mãn với thái độ tôn kính Ngu Mông biểu hiện ra ngoài, nàng đứng dậy, chậm rãi nói: “Buổi tối hôm nay, sẽ có một bữa tiệc rượu hoan nghênh, hoan nghênh các người những tên... nhà quê mang theo quân đội từ xa đến! Ta thay Lan Hi chuyển một câu, buổi tối hôm nay, người phải coi như không quen cô ta... Cô ta không muốn ở trước mặt nhiều quý tộc thậ sự như vậy, nói chuyện cùng người tên nhà quê này!”

Rùng mình, Lan Dục ngạc nhiên nói: “Ta có thể lý giải cách nghĩ của cô ta, tuy cô ta là con gái vợ lẽ, nhưng cô ta dù sao cũng là tộc nữ gia tộc ta, có bao nhiêu thiếu niên quý tộc tuần tú mê muội vì cô ta? Tuy không bằng ta, nhưng cô ta cũng là một đóa hoa kiều diễm nhất trong toàn bộ tiệc rượu, nếu có quan hệ với người tên nhà quê này... Vậy sẽ mất mặt bao nhiêu chứ!”

“Cho nên, tuy mấy lão già kia xác định để Lan Hi gả cho người, nhưng ở trước hôn lễ, không cho phép người tới gần cô ta, không được nói chuyện với cô ta, không được phá hư hình tượng hoàn mỹ của cô ta ở trong lòng quý tộc chân chính. Nếu không, người và gia tộc của người, cứ chờ bốn gia trả thù đi!”

Lan Dục ác thanh ác khí hướng Ngu Mông uy hiếp một phen, sau đó nàng vươn tay phải, ngón tay nhỏ nhẹ nhàng ngoéo một cái.

Ngu Mông cười ngẩng đầu lên, hai tay nhẹ nhàng vỗ, một cái rương vàng hai thước khối lạng yên không một tiếng động xuất hiện ở trong tay hắn. Hắn mở cái

rương, từng luồng châu quang bảo khí dâng trào ra, bảo quang bảo vụ như thực chất theo thân rương chảy ra, trên mặt đất rạng rỡ sáng lên.

Đồ trong rương không nhiều, chỉ có mười mấy món, nhưng mỗi một món đều là trang sức trân quý tựa như trời sinh, chạm trổ tinh mỹ có thể xưng là tác phẩm nghệ thuật. Lan Dục nhẹ nhàng nhìn lướt qua đồ trong rương, ngả ngớn cười nói: “Thôi, đám nhà quê các người có thể có chút đồ này, cũng không tệ lắm.”

Xoay người, Lan Dục nhẹ nhàng cười, vung cây quạt gấp nhỏ đi ra ngoài.

Mấy thanh niên Ngu tộc như ruồi bọ đuổi theo thịt thối, sốt sắng đuổi sát ở phía sau Lan Dục, mỗi người liều mạng hưởng Lan Dục hiển ân cần.

Một chiến sĩ Già tộc đi tới trước người Ngu Mông, hấn khom lưng, xách lên cái rương vàng Ngu Mông lấy ra, còn hung tợn hướng phía Ngu Mông trừng mắt nhìn một cái. Ngu Mông cười gượng một tiếng, lại lấy ra một cái túi trữ vật, từ trong đó lấy ra mấy khối vu tinh màu vàng đất quơ quơ, đem túi trữ vật đưa cho chiến sĩ Già tộc này.

Mười mấy chiến sĩ Già tộc nhìn nhau một cái, hài lòng gật gật đầu. Bọn họ xách rương vàng cùng túi trữ vật, sải bước lao ra khỏi điện phủ, nghiêm trang đi theo phía sau Lan Dục.

Ngu Mông thở ra một hơi thật sâu thật sâu, một mảng hồng quang trên mặt chợt lóe.

Hắn đứng dậy, xoay người đánh ra một đạo cấm chế phong tỏa toàn bộ điện phủ, lạnh giọng nói: “Cơ Hạo đại đế tôn kính, hiện tại người còn hoài nghi thành ý hợp tác với ngài của chúng ta không? Nhìn đi, chúng ta bọn ‘nhà quê’ này, ở trước mặt đám đại quý tộc, chúng ta rốt cuộc tính là cái gì chứ?”

“Chúng ta muốn đoạt lấy, không chỉ có quyền lực... Chúng ta càng cần... Tôn nghiêm!”

Ngu Mông hung hăng vung vung cánh tay: “Con mẹ nó, tôn nghiêm chết tiệt!”

Chương 1735: Lương Chữ Dạ Yến

“Tôn nghiêm cái thứ này, không nhìn thấy, không sờ được, không thể coi làm cơm ăn, không thể làm áo mặc... Nhưng có đôi khi, thật sự không tách rời được nó. Không có nó, thật giống như trần trường đi ở trên đường cái, luôn cảm giác toàn thân vận vẹo khó chịu.”

Mặc một bộ trường bào màu đen hoa mỹ, sợi tơ nhỏ bé vàng ròng kéo thành ở trên trường bào thêu ra bọ cạp, rắn độc, điều hâu, thương lang... các đồ án trang sức cực kỳ hoa mỹ, cầm một cây quyền trượng vàng ròng, đầu trượng là một viên lục bảo thạch cực lớn rạng rỡ tỏa sáng, trên tay, trên chân đều quấn lấy vòng vàng, bên trên cũng được khảm khối lục bảo thạch lớn.

Quanh thân tràn đầy phong tình dị vực nồng đậm, hơi thay đổi bộ mặt một chút Cơ Hạo đi theo phía sau Ngu Mông, theo một con đường lớn lát từ gạch vàng hướng về cung điện to lớn đèn đuốc sáng trưng phía trước chậm rãi đi, đồng thời tươi cười nhìn các thiếu nữ Ngu tộc trang điểm xinh đẹp trên đường.

Có lẽ là quân đội khổng lồ cho cao tăng Ngu tộc đủ lòng tin, làm bọn họ cảm thấy an toàn sinh mệnh có đủ sự cam đoan, bất cứ ngoại lực nào cũng không thể uy hiếp đến sự an toàn của bọn họ, sự kiêu căng và xa hoa lãng phí của các quý tộc thanh niên Ngu tộc phát ra từ trong xương tủy nhất thời bộc phát ra.

Vô số thanh niên quý tộc Ngu tộc thống lĩnh quân đội riêng của gia tộc đến Bàn Cổ thế giới quét công huân, bừng bừng hứng thú mang đến bạn gái, người tình, khuê mật của mình... Ngay tại bên người Cơ Hạo, bên cạnh nhiều thanh niên Ngu tộc ăn mặc phong lưu phóng khoáng giống như hoa khổng tước luôn vờn quanh thiếu nữ xinh đẹp số lượng khác nhau, trong không khí cũng tràn ngập khí tức nước hoa và hương vị nội tiết tố nồng đậm.

“Hiện tại cũng không phải mùa xuân, nhưng ta nghe thấy được... Hương vị sức sinh động dục.” Một đội thị nữ nhân tộc thật cẩn thận bưng khay vàng ròng

từ ven đường đi qua, Cơ Hạo thuận tay từ trên khay lấy một ly rượu ngon đỏ sẫm như máu, rất vui vẻ uống một hơi cạn sạch.

Ngu Mông như gặp quỷ nhìn Cơ Hạo một cái: “Làm người phát ngôn thiên đạo ý chí của một thế giới, cái mồm này của ngài quả thực so với nọc độc Thái Bàn Xà của Bàn Sa thế giới còn lợi hại hơn... Thật sự là gặp vong linh rồi, ngài... Thế mà lại một thân một mình đến nơi đây!”

Ngu Mông hầu như là điên cuồng ghé đến trước mặt Cơ Hạo, nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng rít gào: “Nơi này là Lương Chử, ngay ban ngày hôm nay, lại có chí cao chúa tể của bảy ngàn tám trăm chín mươi thực dân thế giới mang theo quân đội tiến vào Bàn Cổ thế giới... Quân đội bọn họ mang đến, đóng quân ở ngoài thành Lương Chử!”

Hít một hơi thật sâu, Ngu Mông uể oải hừ hừ nói: “Ta kết minh với ngài, là vì xử lý bọn chết tiệt kia, không phải là để cho ngài đi tìm cái chết!”

Ngu Mông thật sự muốn khóc, ở một canh giờ trước, khi Cơ Hạo như quỷ mỵ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, nói với hắn muốn tham gia tiệc rượu tối nay, Ngu Mông thiếu chút nữa bị dọa phát điên rồi!

Cơ Hạo chẳng hề để ý hết nhìn đông tới nhìn tây, mấy tinh quái nô lệ nhảy nhót khiêng một ngọn đèn lồng cực lớn chạy qua bên người hắn, Cơ Hạo tùy tay đem chén rượu cạn đặt trên đầu một tinh quái nỗ lực, mặc cho hắn đội chén rượu chạy xa.

“Ta đương nhiên không phải đi tìm chết, ta chỉ là rất tò mò đối với ngài, cho nên ta muốn đến xem ngài rốt cuộc là một người như thế nào.” Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, từng tia kim quang nóng cháy, mang theo khí tức tử vong từ trong khe mắt khẽ mở phun ra, hắn thấp giọng cười nói: “Mặc kệ có chúa tể bao nhiêu thế giới dẫn theo bao nhiêu quân đội vào đóng ở Lương Chử, ta tin tưởng ta muốn rời khỏi mà nói, các người không ai có thể ngăn được ta!”

Ngu Mông không hé răng nữa, hắn nheo mắt nhìn Cơ Hạo từ trên xuống

dưới, trong mắt lộ ra một cảm xúc cực kỳ phức tạp, cực kỳ quỷ bí phức tạp.

Cơ Hạo dùng sức vỗ bả vai Ngu Mông một phát, thấp giọng cười nói: “Nhưng đừng nghĩ bán đứng ta, nếu không ta nhất định sẽ đem chuyện người và ta cấu kết ném ra ngoài, mọi người đều không có lợi gì cả.”

Ngư Mông bất đắc dĩ thở dài một hơi, hăn dang hai tay, lăm bắm trầm thấp: “Ngài thấy ta giống kẻ ngốc sao? Dọc theo đường đi, có bao nhiêu người nhìn thấy người là theo ta cùng nhau tới tham gia yến hội? Cơ Hạo đại đế tôn kính, tuyệt đối đừng âm ỉ ra chuyện ở nơi đây.”

Cơ Hạo cười rất sáng lạn, hăn tao nhã hướng mấy thiếu nữ Ngư tộc đứng ở ven đường mỉm cười gật gật đầu, môi hơi mở ra, lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Hăn cười rất sáng lạn, gương mặt hăn hiện tại cũng rất anh tuấn, nhưng trên người hăn mang theo dày đặc phức sức phong cách dị vực, cùng với làn da hăn và Ngư Mông giống nhau hơi biến thành màu đen, nhanh chóng khiến các thiếu nữ Ngư tộc kia biết lai lịch của hăn.

“Một đám nhà quê chết tiệt!” Một thiếu nữ Ngư tộc xương gò má rất cao, môi rất mỏng, vẻ mặt cay nghiệt nhanh chóng phe phẩy cây quạt gấp trong tay, còn làm bộ làm tịch lấy ra một bình tinh dầu nhỏ hướng về phía Cơ Hạo rắc mấy giọt.

Một hương thơm Tử La Lan nồng đậm lan tràn ra, thiếu nữ Ngư tộc khinh miệt liếc xéo Cơ Hạo một cái, cố ý lớn tiếng nói: “Các tỷ muội nhất định phải để ý, nghe nói bọn nhà quê thuộc địa... Bọn họ có đôi khi một năm mới tắm một lần. Ôi, trời ạ, nếu bị bọn hăn chạm tay một cái, ta nhất định sẽ chết!”

Mấy thiếu nữ Ngư tộc giống như gà mái vừa mới đẻ trứng cười lên chói tai ‘ha ha’, tiếng cười bén nhọn truyền ra thật xa, trên con đường rộng lớn một ít quý tộc Ngư tộc đến từ Bàn Ngư thế giới đều phụ họa cười lên, bọn họ đều dùng một loại ánh mắt cao cao tại thượng, kiêu căng quan sát đoàn người Cơ Hạo.

Ngư Mông theo bản năng cúi đầu, trầm mặt không nói một tiếng.

Một đám cấp dưới đi theo phía sau hẳn cũng cẩn thận cúi đầu, đối mặt các đại quý tộc đến từ Bàn Ngu thế giới, các tộc nhân của Ngu Mông hiển nhiên trong lòng thiếu đi sự tự tin, bọn họ thậm chí ngay cả hít thở cũng chậm lại rất nhiều.

Không chỉ có Ngu Mông cùng tộc nhân của hẳn, trong dòng người rộn ràng nhốn nháo trên con đường lớn, ít nhất có khoảng tám phần quý tộc Ngu tộc chật vật mà lại xấu hổ, cẩn thận hơn nữa cúi đầu không nói lời nào. Bọn họ giống Ngu Mông, đều là ‘nhà quê’ đến từ thực dân thế giới của Ngu tộc, bọn họ ở trong các thế giới nhà mình chinh phục cao cao tại thượng, xưng tông gọi tổ, nhưng đối mặt đám đại quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới, bọn họ thậm chí ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có.

Tộc đàn dị dạng, pháp tắc dị dạng... Cơ Hạo ở trong lòng âm thầm cười lạnh, đám đại quý tộc Ngu tộc, không sợ tạo thành sự phân liệt trong tộc đàn sao?

Ánh mắt nhìn lướt qua hướng chính tây, ở bên đó, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đang mượn dùng trận pháp cấm chế của cực lạc thanh tịnh thế giới ác chiến với mười Bàn Ngu thánh nhân xâm nhập. Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chiếm thiên thời địa lợi, mười thánh nhân Bàn Ngu thế giới tuy ở trên nhân số chiếm ưu thế tuyệt đối, hơn nữa bọn họ cũng là bản tôn xuất chiến, nhưng bọn họ bị thiên đạo Bàn Cổ thế giới điên cuồng áp chế, trong thời gian ngắn thật sự không có biện pháp nào làm gì Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân.

Chỉ cần mười cái thánh nhân kia chưa quay về Lương Chủ, Cơ Hạo sẽ không có gì phải sợ.

Nghĩ đến mười thánh nhân kia, Cơ Hạo khẽ thở dài: “Là vì các thánh nhân đó, cho nên các người... Ủm?”

Khuôn mặt Ngu Mông run rẩy từng đợt, hẳn đề thấp thanh âm, mang theo một tia lửa giận hừ lạnh nói: “Xin đừng ở nơi này, thảo luận các đề tài nguy hiểm này... Hiện tại, chúng ta chính là một đám nhà quê chết tiệt, chúng ta nhất

định phải biểu hiện như là một tên nhà quê đủ tư cách, ti tiện.”

Đoàn người đi tới cửa cung điện khổng lồ, tiệc rượu tối nay, là cử hành ở đây.

Chương 1736: Giai Tăng Nghiêm Ngặt

Điện phủ rộng lớn, sâu thẳm, đèn đuốc huy hoàng như mặt trời chói chang, từng cái bàn kim loại dài xếp đặt chỉnh tề, vô số thị nữ như đàn bướm vờn hoa... Còn có đám đông nam tử Ngu tộc sắc mặt sâm nghiêm mặc chế phục màu đen đặc chế, ở trong điện phủ lui tới.

Nhìn thấy đám người Ngu Mông, một nam tử Ngu tộc đồ đen cất bước chân cứng ngắc cùng chuẩn xác, giống như con rối đi lên, sau khi cẩn thận hỏi tên, xuất thân, gia tộc tương ứng tổ tiên Ngu Mông, tên thế giới hiện nay gia tộc nắm giữ, hẳn lấy ra một khối ngọc giản to bằng bàn tay, cẩn thận ở bên trên nhìn nhìn.

“Như vậy, thì không sai rồi... Bạch Hoa Vân Tước gia tộc phụ thuộc A Đốn Hà gia tộc, gia tộc bậc chín, Mạc La thị, kẻ chinh phục Bàn Sa thế giới cùng với chín mươi chín cái thế giới khác... Bởi vì nắm giữ thế giới mà được đặc biệt cho phép sử dụng họ ‘Ngu’ tôn quý Mạc La Mông, tức Ngu Mông đại nhân cùng với tộc nhân của hắn tổng cộng ba mươi lăm người. Mời đi theo ta, ngài ngồi ở nơi này!”

Ngu Mông im lặng hướng nam tử đồ đen gật gật đầu, nam tử đồ đen cẩn thận cười cười, trong mắt hiện lên một mảng khinh miệt cực kỳ rõ ràng, xoay người, bước loại bộ pháp đặc thù cứng ngắc mà tinh chuẩn, mang theo đoàn người Cơ Hạo hướng sâu bên trong đại điện bước đi.

Cơ Hạo theo bên người Ngu Mông, âm thầm hồi tưởng Ngu Mông từng nói cho hắn cấp bậc phân chia khắc nghiệt các gia tộc của Bàn Ngu thế giới.

Nói thô sơ giản lược, gia tộc Bàn Ngu thế giới cắt làm bậc một tới chín, gia tộc bậc một tới bậc ba là thượng vị đại gia tộc thứ thiệt, là gia tộc quyền quý thứ thiệt, tộc danh gia tộc bọn họ sử dụng đều là dòng sông lớn nổi tiếng của Bàn Ngu thế giới để đặt tên.

Như tông chủ gia tộc A Đốn Hà gia tộc của gia tộc Ngu Mông, A Đốn Hà là một con sông khổng lồ cực nổi tiếng tăng đại lực đầu tiên của Bàn Ngu thế giới, vô luận là tổng lượng thủy hệ hay là diện tích lưu vực, ở toàn bộ Bàn Ngu thế giới cũng đủ để xếp vào năm vị trí đứng đầu. Có thể dùng sông lớn như vậy làm tộc danh của gia tộc, có thể nghĩ mà hiểu địa vị của A Đốn Hà gia tộc ở toàn bộ Bàn Ngu thế giới.

Bậc bốn tới bậc sáu, thì thuộc loại trung tầng gia tộc của Bàn Ngu thế giới, bọn họ là lực lượng trung kiên của toàn bộ Bàn Ngu thế giới, tướng lĩnh, tông sư, nghệ thuật gia nổi tiếng Bàn Ngu thế giới, phần nhiều ra từ gia tộc cấp độ này. Tộc danh các gia tộc này, thì đều là lấy ngọn núi, dãy núi nổi tiếng Bàn Ngu thế giới để đặt tên.

Gia tộc bậc bảy tới bậc chín, thì thuộc loại hạ đẳng tiểu gia tộc không hơn không kém của Bàn Ngu thế giới. Các gia tộc này đa số là phụ thuộc quyền quý gia tộc thượng tầng, bọn họ hầu như không có quá nhiều quyền tự chủ, lãnh địa của bọn họ, sinh mệnh của bọn họ, tài phú cá nhân của bọn họ, nói tóm lại, tất cả của bọn họ đều thuộc sở hữu của tông chủ gia tộc.

Tông chủ gia tộc đối với các hạ đẳng tiểu gia tộc đó có quyền sanh sát trong tay, tận tình hưởng bọn họ đòi lấy mọi thứ cần có... Mà tông chủ gia tộc cung cấp cấp cho các gia tộc hạ đẳng phụ thuộc kia, chỉ có sự che chở trên danh nghĩa, cùng với ngẫu nhiên từ trong kẽ ngón tay của bọn họ lọt ra cơm thừa canh cặn.

Tộc danh của các hạ đẳng gia tộc này, thì sử dụng các loại phi cầm mãnh thú làm tên, trên tộc huy cũng khắc các đồ án chim bay cá nhảy. Càng là gia tộc, sử dụng đại dụng chim bay cá nhảy càng cường đại.

Mà Bạch Hoa Vân Tước là một loại chim sẻ hoang cực kỳ nhỏ yếu, lấy cỏ làm thức ăn, hầu như không có bất cứ năng lực tự vệ nào của Bàn Ngu thế giới.

Gia tộc tương ứng Ngu Mông lấy Bạch Hoa Vân Tước làm huy chương, có thể nghĩ mà biết cho dù gia tộc Ngu Mông xuất thân dù là ở trong tiểu gia tộc

bạc chín, cũng là một loại nhỏ yếu nhất. Gia tộc như vậy bởi vì thực lực không đủ mà suy bại, cuối cùng bị ép đi lên con đường viễn chinh thám hiểm, cũng là chuyển theo lý thường phải làm.

Lúc đi theo nam tử đồ đen hướng chỗ ngồi trong đại điện an bài cho đám người Ngu Mông, trong đầu Cơ Hạo nhanh chóng hiện lên vô số ý niệm.

Tuy Ngu Mông xuất thân Bạch Hoa Vân Tước gia tộc, từng là tiểu gia tộc bạc chín, nhưng hiện tại Ngu Mông nắm giữ cả bảy một trăm thế giới, dưới trướng có chiến sĩ dân bản xứ tinh nhuệ như A Tô lấy hàng chục tỷ để tính.

Nhưng những kẻ cầm quyền của Bàn Ngu thế giới, lại vẫn đem Ngu Mông coi là người hạ đẳng xuất thân ti tiện, đem bọn họ coi là đối tượng có thể tùy ý nắm quyền sinh sát trong tay... Cơ Hạo căn bản không thể lý giải trong đầu các đại gia tộc Bàn Ngu thế giới đều đang nghĩ cái gì.

Xa xa có thể nhìn thấy cuối đại điện đứng sừng sững mấy chục cái bàn dài, những cái bàn dài này dùng vàng đúc ra, được khảm vô số ngọc trai đá quý, ở dưới ánh đèn sáng ngời chiếu rọi, mấy chục cái bàn dài này tản mát ra châu quang bảo khí chói mắt, tỏ ra đặc biệt loá mắt.

Ở bên cạnh những cái bàn dài này tụ tập một ít nam tử Ngu tộc thân hình cao lớn, ăn mặc hoa mỹ, khuôn mặt tuấn lãng như thiên thần, bọn họ trong cái giờ tay nhắc chân hiển lộ hết sự ung dung đẹp đẽ quý giá, trong mỗi cái lỗ chân lông đều tản mát ra sự tôn quý cùng kiêu ngạo không ai bì nổi. Ở ngực trái bọn họ đều đeo huy chương gia tộc dùng tinh thạch quý trọng điêu khắc thành, đồ án bên trên đều là những sông lớn hoặc chạy chồm hung mãnh, hoặc khói sóng mênh mông.

Ngu Mông đột nhiên hướng một nam tử trung niên đầu đội mũ vàng trong những người đó chỉ chỉ: “Ngu Đế, đương đại tộc trưởng A Đốn Hà gia tộc. Vị hôn thê của ta Lan Hi, chính là con gái tư sinh đường đệ bà con xa của hãn... Người xem, một lần này, vì khống chế gia tộc của ta tốt hơn, bọn họ thật sự đã

bỏ tiền vốn.”

Ngu Mông dùng thanh âm chỉ có Cơ Hạo mới có thể nghe được, rất oán khí ngập trời lấm bầm một câu: “Một con đĩ ai cũng có thể làm chồng, thế mà lại muốn thành chính thê của ta. Con cháu của ta cùng cô ta, sẽ trở thành gia chủ đời tiếp theo của Bạch Hoa Vân Tước gia tộc... Ai biết đứa nhỏ trong bụng cô ta sẽ là của ai?”

Cơ Hạo vỗ vỗ bả vai Ngu Mông, hướng Ngu Đế nhìn một cái.

Cái chữ ‘Ngu’ này, ở trong Ngu tộc có tính tượng trưng độc đáo. Vô luận là ở Bàn Ngu thế giới hay là thực dân thế giới, chỉ cần lay dính khí tức thế giới pháp tắc, có được đủ lực lượng, là có thể lấy danh hiệu ‘Ngu’.

Cũng có được danh hiệu ‘Ngu’, càng nắm giữ cả thấy một trăm thế giới, Ngu Mông lại chỉ có thể đứng xa xa nhìn Ngu Đế, không thể tới gần hẳn một chút nào.

Nam tử đồ đen dẫn đường dừng bước, hẳn chỉ vào một cái bàn đồng xanh thật dài, dùng ngữ khí cứng ngắt, khô khan kia lạnh nhạt nói: “Nơi này, là chỗ ngồi của Bạch Hoa Vân Tước gia tộc các người. Xin chú ý, chưa được cho phép, các người không thể bước vào nơi sân yến hội phía trước, phạm vi hoạt động của các người, chỉ có thể ở trong khu vực bàn đồng xanh dài... Xin bảo trì sự tôn kính đối với thượng vị gia tộc!”

Cơ Hạo nhìn qua, trong điện phủ to lớn, trừ mấy chục cái bàn hoàng kim dài bắt mắt nhất kia, ở phía dưới còn có gần ba trăm chiếc bàn hoàng kim dài, đại khái có thể chứa gần vạn người mở tiệc vui vẻ.

Ngoài ra, trong đại điện còn có gần hai ngàn chiếc bàn dài đúc từ bạc trắng, bày thành hình quạt vờn quanh khu vực bàn hoàng kim dài.

Nhiều nhất là bàn dài làm từ đồng xanh, ước chừng có ba vạn chiếc. Ở giữa bàn dài đồng xanh cùng bàn dài bạc trắng, ngăn cách rộng chừng trăm trượng

khu vực, một loạt nam tử Ngu tộc mặc đồ đen đặt hai tay lên trên bụng, mặt mang theo nụ cười kiêu căng mà lạnh lùng lảng lảng đứng ở trong khu vực này, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Ngu Mông đám thành viên hạ đẳng gia tộc chỉ có thể hoạt động ở khu vực đồng xanh.

Vẻ mặt của những người áo đen này rất quái dị, ánh mắt bọn họ nhìn đám người Ngu Mông, giống như đang nhìn một đám dã thú toàn thân dính đầy phân, trong ánh mắt tràn ngập chán ghét.

Chương 1737: Chứng Kiến Nghe Thấy

Trong điện phủ to lớn đầu người nhấp nhô, lại tạp mà không loạn.

Phân chia cấp bậc sâm nghiêm mà khắc nghiệt, khiến toàn bộ mọi người tham gia tiệc rượu đều ai ở vị trí người đó, thành viên hạ tầng gia tộc đừng mơ tới gần khu vực thượng tầng gia tộc, mà các thành viên quý tộc thượng tầng gia tộc, bọn họ cũng căn bản sẽ không hạ mình đến chỗ của hạ tầng gia tộc.

Khắp nơi đều là thị nữ xinh đẹp xếp đội ngũ chỉnh tề, mặc váy dài hoa lệ lui tới hành tẩu như mây bay, các nàng dựa theo tư sắc, chiều cao, khí chất, phân chia rất rõ ràng thỏa đáng mấy tầng lớp cao thấp khác nhau.

Thị nữ cao cấp bưng các loại khay điêu khắc từ đá quý, đồ ăn bên trên kim bích huy hoàng, trên mỗi một cái chén rượu nho nhỏ đều được khảm các viên đá quý to lớn, các nàng hành tẩu tại khu vực các đỉnh cấp gia tộc kia, ân cần phục vụ cho đám đỉnh cấp đại quý tộc.

Khay trong tay trung cấp thị nữ là đúc từ vàng, đồ ăn bên trên đều là chất liệu bạc trắng, trên đồ ăn bạc trắng mài tinh xảo hoa lệ dùng là đá quý, ngọc trai các vật phẩm trang trí ở trên thể tích so với những đồ ăn hoàng kim kia sử dụng nhỏ hơn một vòng, các loại rượu, điểm tâm cũng hơi kém hơn một cấp bậc.

Cơ Hạo thấy rõ, cho dù là đồ ăn bằng đồng trên khay bạc trắng trong tay hạ cấp thị nữ, cũng rõ ràng phân ra ba cấp bậc.

Đồ ăn đồng đỏ phẩm cấp cao nhất, phẩm cấp trung gian đồ ăn đồng xanh, thứ bậc thấp nhất đồ ăn đồng thau... Ngu Mông xuất thân Bạch Hoa Vân Tước gia tộc, còn có các tộc nhân theo Ngu Mông mà vào, đồ ăn những thị nữ kia đặt ở trước mặt bọn họ, rõ ràng là phẩm chất đồng thau!

Đồ ăn làm từ đồng thau, bên trên rất keo kiệt khảm mấy viên thủy tinh và hồng bảo thạch giá rẻ. Tuy bởi vì phong cách xa hoa hào nhoáng xa xỉ nhất quán

của Ngu tộc, các đồ ăn này mãi cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ, hoa văn bên trên cũng có thể xưng là tác phẩm nghệ thuật, nhưng những đồ ăn đồng thau này thoát nhìn vẫn cực kỳ nghèo kiết hủ lậu.

“Đãi ngộ khác biệt!” Cơ Hạo bưng lên một cái cốc rượu đồng thau cực lớn, uống một ngụm rượu thì nữ đồ vào.

Hương vị rượu không tệ, mang theo một mùi thơm tươi mát của nho, hiển nhiên là rượu nho mới ủ, cùng khu vực bàn dài bạc trắng sử dụng ủ mấy chục năm, cùng với khu vực bàn dài hoàng kim sử dụng ủ mấy trăm năm hoàn toàn không thể so sánh.

Một bữa tiệc rượu kiểu ‘liên hoan lớn’, đãi ngộ khác nhau thế mà lại đến trình độ như thế, Cơ Hạo không khỏi lắc đầu cảm khái. Nói như thế nào nữa, Ngu Mông cũng là đại năng nắm giữ cả bảy thế giới, thực lực cá nhân của hắn cũng cực kỳ cường hãn, dù sao cũng không thể đối đãi như vậy chứ?

Ngu Mông và tộc nhân của hắn mặt âm trầm ngồi ở trên chỗ không nói một tiếng, bọn họ chỉ uống từng ngụm từng ngụm rượu, ánh mắt nhìn chăm chăm một điểm trên mặt bàn không nhúc nhích chút nào.

Cơ Hạo thì tò mò đưa mắt chung quanh, hắn đặc biệt nhìn về phía bàn dài bạc trắng cách xa hơn trăm trượng. Hắn nhìn thấy bên cạnh những chiếc bàn dài bạc trắng đó dần dần hội tụ lượng lớn quý tộc Ngu tộc, Già tộc và Tu tộc. Mà đám quý tộc Ngu tộc cùng quý tộc trong Già tộc, không ai thực lực có thể so sánh với Ngu Mông... Thậm chí trong bọn họ không ai thực lực theo kịp tộc nhân Ngu Mông mang đến.

Đám quý tộc dị tộc khu vực bàn dài bạc trắng, địa vị của bọn họ rất xấu hổ.

Từ trên thế lực gia tộc mà nói, bọn họ không lo ăn uống, cho nên tộc nhân của bọn họ căn bản không cần thiết rời khỏi Bàn Ngu thế giới tiến hành lưu lạc viễn chinh.

Cho dù bọn họ có cơ hội viễn chinh thế giới khác, bọn họ cũng đều là làm tướng lĩnh đi theo, tộc nhân tùy tùng tông chủ gia tộc, triệu tập quân đoàn gia tộc tiến hành viễn chinh hăn hoi, tính mục đích rõ ràng.

Các thế giới bị chinh phục này, cũng đều do tông chủ gia tộc của bọn họ trực tiếp quản lý, bọn họ nhiều nhất ở những dị thế giới đó đảm nhiệm một số quan liêu trung cao tầng, bọn họ cũng không có cơ hội nắm giữ toàn bộ thế giới, tiếp xúc thế giới bốn nguyên, cảm ngộ thiên đạo pháp tắc.

Cho nên Cơ Hạo liếc một cái liền phát hiện các phay đứt gãy có thể xưng là ‘khe núi lớn’ đó trong kết cấu gia tộc nghiêm ngặt của Bàn Ngu thế giới.

Trong các trung đẳng gia tộc bậc bốn, bậc năm, bậc sáu, cực ít xuất hiện chúa tể thế giới có được danh hiệu ‘Ngu’, nói cách khác, thực lực gia tộc bọn họ so ra kém tông chủ gia tộc của bọn họ, cũng so ra kém các hạ đẳng gia tộc mạo hiểm viễn chinh có thu hoạch.

Một mình Ngu Mông, có thể đủ thoải mái tàn sát hết toàn bộ tộc nhân trung đẳng gia tộc hiện tại đã vào ngôi khu vực bậc trắng.

Nhưng chính các trung đẳng gia tộc này ở Bàn Ngu thế giới địa vị cao hơn xa xa hạ đẳng gia tộc đám người Ngu Mông đại biểu, bọn họ càng cùng với tông chủ gia tộc của bọn họ, không ngừng hút máu từ trên người hạ đẳng gia tộc Ngu Mông làm đại biểu.

Trong đầu Cơ Hạo hiện lên vô số ý niệm, hăn nheo mắt hướng bốn phía nhìn quanh, đột nhiên hăn nhìn thấy một đám người rất quen thuộc đi vào hội trường tiệc rượu.

Đám đông người cầm đầu mười hai chấp chính gia tộc Ngu triều Bàn Cổ thế giới đi đến, sắc mặt bọn họ đều rất khó coi, nhất là Da Ma La Gia, Đế Thích Diêm La, Bì Thi Nu, Bà La Già, Diêm Ma Sát đám chấp chính đại đế Ngu triều, mặt bọn họ đều hăn như vụn vụn.

Cơ Hạo nhìn bọn họ đi vào, nhìn bọn họ ở dưới sự dẫn dắt của những người áo đen kia, đi tới vị trí khu vực ngoài cùng của bàn dài đồng xanh, được an bài ở nơi không bắt mắt nhất.

Cơ Hạo nhớ tới các quý tộc Ngu triều đó từng nói với hắn các tổ tiên mười hai chấp chính gia tộc Ngu triều cùng gia tộc quý tộc khác, bọn họ đều là xuất thân tiểu gia tộc sa cơ thất thế của Bàn Ngu thế giới, càng có một số người thậm chí ngay cả thân phận quý tộc cũng không có, bọn họ mạo hiểm hợp thành một đội ngũ liên hợp thám hiểm, liều mạng xâm nhập Hồng Mông hỗn độn, trải qua lưu lạc dài đằng đẵng, lúc này mới may mắn phát hiện Bàn Cổ thế giới.

Xem chỗ ngồi bọn họ được an bài ở trên tiệc rượu, liền biết địa vị gia tộc bọn họ thực sự không cao.

Nhưng bọn họ dù sao từng là người thống trị cao nhất của Ngu triều, ở trước khi Bàn Cổ thế giới bị các thánh nhân Bàn Ngu thế giới biết tới, bọn họ từng lấy thân phận kẻ chinh phục Bàn Cổ thế giới làm tình làm tội, muốn làm gì thì làm.

Mà hiện tại, bọn họ thành tồn tại địa vị ti tiện nhất, không được coi trọng nhất.

Cơ Hạo lấy ngón tay chọc chọc mạng sườn Ngu Mông, hướng về phía đám người Da Ma La Gia chỉ chỉ: “Biết bọn họ không? Các chấp chính đại đế Ngu triều Bàn Cổ thế giới!”

Ngu Mông xoay người, hướng bọn họ nhìn một cái, sau đó cười lên trào phúng: “Lũ ngu xuẩn này, kết cục của bọn họ sẽ thê thảm hơn so với chúng ta nhiều lắm! Mặc kệ thế nào, gia tộc của ta nắm giữ một trăm thế giới, là thật sự bị chúng ta nắm giữ. Cho nên A Đốn Hà gia tộc sẽ chỉ thông qua chúng ta, không ngừng vơ vét các thế giới này.”

“Lũ ngu xuẩn tiểu gia tộc thấp kém này, bọn họ dùng thời gian dài như vậy, lại ngay cả một cường giả có được danh hiệu ‘Ngu’, tìm hiểu thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới cũng chưa xuất hiện... Bọn họ ở trên công việc Bàn Cổ thế giới

không có bất cứ quyền phát biểu nào. Bọn họ sẽ bị cắn nuốt, sau đó triệt để tiêu vong. Nói một câu không khách khí, bọn họ lúc nào cũng có thể vô thanh vô tức biến mất.”

Ngu Mông rất không khách khí nói: “Về phần cô bé kia... Có lẽ rất nhiều năm sau, ở trong cứ điểm sa đọa bí mật của con em đại gia tộc nào đó, có thể tìm được cô ta nhỉ?”

Đang lúc nói chuyện, Cơ Hạo và Ngu Mông đã nhìn thấy mấy thanh niên Ngu tộc từ khu vực bàn dài bạc trắng đi tới, cười cợt hướng Da Ma La Gia đi qua.

Chương 1738: Mượn Ổ Sinh Trứng

Rất rõ ràng, Da Ma La Gia và người bên cạnh nàng đều trở nên rất khẩn trương.

Da Ma La Gia phát ra từ bản năng cảm nhận được sự ác ý của mấy thanh niên quý tộc, như con thỏ trong bụi cỏ, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng điều hâu trên trời lướt qua mặt đất, sẽ phát hiện thiên địch tồn tại.

Mà người của mười hai chấp chính gia tộc bên cạnh nàng, thì bởi vì bọn họ là chung vận mệnh, mười hai chấp chính gia tộc giờ phút này chỉ có thể gắt gao đứng chung một chỗ, mới có thể miễn cưỡng ngăn cản mưa rền gió dữ bên ngoài. Nếu bởi vì tư sắc của Da Ma La Gia, mà đưa tới quá nhiều ong bướm, điều này đối với bọn họ đoàn thể nhỏ nhỏ này sẽ là sự quấy nhiễu cực lớn.

Cơ Hạo như có hứng thú nhìn mấy thanh niên Ngu tộc hiển nhiên có chút hơi men bốc lên, gương mặt hơi đỏ lên, lỗ mũi cũng có chút giãn ra kia. Đi đi, đi tán tỉnh Da Ma La Gia đi, đi quấy rối mười hai chấp chính gia tộc đi!

Cơ Hạo rất tò mò thực lực mười hai chấp chính gia tộc hiện nay, chiếm cứ Bàn Cổ thế giới nhiều năm như vậy, còn tiến hành nhiều năm thăm dò đối với thế giới khác xung quanh Bàn Cổ thế giới, Cơ Hạo không tin mười hai chấp chính gia tộc thực lực tăng vọt sẽ cam tâm tình nguyện nhường ra lợi ích của Bàn Cổ thế giới như thế.

Hắn chờ mong tình thế hỗn loạn xuất hiện.

Hắn luôn cảm giác được, hiện tại thế cục Bàn Cổ thế giới rất hỗn loạn, so với một nồi cháo bát bảo còn hỗn loạn hơn. Phương diện này có người đang gây sóng gió, nhưng bọn họ làm rất cao minh, chỉ có một chút xíu dấu vết để lại.

Cơ Hạo chờ mong loạn cục, hắn chờ mong cuộc bùng nổ lớn cuối cùng. Ở trước đó, Cơ Hạo sẽ dốc hết toàn lực cho thêm phiền cho tất cả người của bọn

hắn. Hắn có đủ tự tin ở trong loạn cục này ổn định được cục diện, có đủ tự tin khiến nhân tộc ở trong loạn cục này vớt được đủ lợi ích, hắn càng có đủ tự tin ở trong loạn cục này bảo toàn bản thân.

Mấy thanh niên Ngu tộc đi tới trước mặt Da Ma La Gia, một người trong đó cúi đầu, cười cợt hướng Da Ma La Gia nói câu gì đó.

Da Ma La Gia chợt mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, gương mặt nàng đỏ bừng, nghiêng răng kiên định lắc lắc đầu, thấp giọng đáp lại.

Sắc mặt mấy thanh niên Ngu tộc liền trở nên rất khó coi, một người trong đó tiến lên một bước, một bạt tai hướng khuôn mặt Da Ma La Gia đánh tới. ‘Da Ma Thiên’ ở bên chợt lao ra, vươn tay bắt được bàn tay thanh niên Ngu tộc kia.

Cơ Hạo khẽ nhíu mày, hắn mở ra mi tâm đạo mâu, các tia thần quang kỳ dị rơi ở trên người Da Ma Thiên.

Da Ma Thiên lúc này không phải là Da Ma Thiên thật sự. Cơ Hạo ở trên người hắn cảm nhận được một lực lượng linh hồn cực kỳ hắc ám, cực kỳ vận vẹo, cực kỳ sâu thẳm. Loại lực lượng này không phải Da Ma Thiên nên có được, lực lượng này so với Ngu Mông bên người còn mạnh hơn một mảng lớn.

“Đứa nhỏ xui xẻo, như vậy, là có người đã sớm hạ quân cờ ở trên người hắn rồi?” Ánh mắt Cơ Hạo lướt qua Da Ma Thiên, nhìn về phía Đồ Linh tôn chủ đứng ở phía sau gã làm bộ dạng hộ vệ.

Người bình thường nhìn tới, Đồ Linh tôn chủ chỉ là một gã to lớn khôi vĩ cao gần hai trượng, làn da màu vàng kim. Ở trong mắt Cơ Hạo, quanh thân Đồ Linh tôn chủ bay lên ma quang năm màu, trong ma quang có thiên hoa rơi loạn, có thiên nữ bay múa, càng có vô số cảnh tượng kỳ dị không ngừng lóe lên.

“Vực Ngoại Thiên Ma, Vực Ngoại Thiên Ma mạnh tới mức quá đáng.” Cơ Hạo âm thầm gật đầu, vui vẻ cười lên. Yêu ma quỷ quái càng nhiều càng tốt, càng nhiều càng hay. Một nồi cháo thập cẩm này, hắn hận không thể trộn thêm

vào chút ba đậu, đại hoàng... các thứ tài liệu vào.

Ngu Hoặc phân thân biến thành Da Ma Thiên trăm mặt, hướng mấy tên thanh niên Ngu tộc kia thấp giọng rít gào vài câu.

Sắc mặt mấy thanh niên Ngu tộc chợt trở nên cực kỳ khó coi, bọn họ hướng Da Ma Thiên nhìn nhìn, Da Ma Thiên đưa ra tay trái, lòng bàn tay hắt hơ ánh bộ não Bàn Ngu lạng lẽ hiện lên, mấy thanh niên Ngu tộc kia liền giống như gặp quỷ nhìn Da Ma Thiên một cái, sau khi kính cẩn hướng hắt cúi đầu hành lễ thật sâu, vội vã xoay người bước đi.

Gia tộc bọn họ xuất thân vượt xa mười hai chấp chính gia tộc, nhưng bối cảnh gia tộc bọn họ có cường đại nữa, cũng không cách nào đối kháng một người may mắn được Ngu Hoặc thánh nhân ưu ái. Cho nên bọn họ chỉ có thể thẹn quá hóa giận tạm thời rời khỏi, bọn họ phải đợi tới khi trong tay có đủ chỗ dựa, mới có thể tiếp tục trở về săn giết Da Ma La Gia miếng thịt non mềm bị bọn họ nhìn trúng này.

Đột nhiên rất nhiều thanh niên Ngu tộc trong đại điện đồng thời xôn xao hẳn lên, nhiều thanh niên Ngu tộc thân hình cao lớn, hình dung tuấn lãng mang theo nụ cười đứng dậy, đều hướng cửa vào một bên đại điện nhìn qua.

Bảy tám thiếu nữ Ngu tộc ăn mặc trang điểm xinh đẹp, đầu đội mũ hoa đẹp dễ cười đùa đi vào điện phủ, không coi ai ra gì chỉ để ý tới bản thân dùng thanh âm thanh thúy cười, nói, bước chân nhẹ nhàng quả thực như điệu múa, ở dưới ánh đèn sáng ngời, cái chân trắng nõn của các nàng từ dưới làn váy ngẫu nhiên lộ ra, ở trong ánh đèn nổi lên tàn ảnh trắng như tuyết.

Hai mươi mấy thanh niên Ngu tộc ăn mặc hoa mỹ theo sát ở bên người mấy thiếu nữ, ân cần cười, hòa theo lời nói của các nàng.

Cơ Hạo thính tai, cách mấy trăm trượng, cách mấy nghìn người, ở trong lời nói của vô số người, hẳn vẫn nghe rõ đám thanh niên nam nữ Ngu tộc này nói chuyện với nhau. Bọn họ tựa như đang thảo luận một bài thơ tình mới nhất của

thi nhân quý tộc nổi tiếng nào đó ở Bàn Ngu thế giới, bọn họ ngẫu nhiên sẽ dừng bước, dùng điệu vịnh than lặp lại một câu thơ nào đó bên trong, sau đó đổi lấy một trận ủng hộ của các đồng bạn.

Cơ Hạo bưng chén rượu uống một hớp rượu lớn. Thực gặp quỷ rồi, những kẻ này chẳng lẽ còn chưa làm rõ sao? Bọn họ đến Bàn Cổ thế giới là tới đánh trận, là tới giết người hoặc bị giết. Nhìn nhìn các quý tộc Ngu tộc ngu ngơ này, Cơ Hạo rất muốn gây ra chút chuyện âm ỉ cho bọn hắn.

Đưa mắt đảo quanh, trong đại điện hầu như không có bất cứ lực lượng phòng bị nào, mọi người đều đang cười nói uống rượu.

Nếu hiện tại đem Huyết Hải U Quỷ, Bán Long Tu La lấy hàng trăm triệu để tính trong tay áo thả ra... Hẳn là có thể giết tới mức đầu người lăn lông lốc, máu chảy thành sông nhỉ?

Một luồng sát ý vừa mới nảy sinh trong lòng, Cơ Hạo đột nhiên nghe được một lời nói cực kỳ có ý tứ. Hắn vội vàng nhanh chóng nhìn Ngu Mông một cái, mà sắc mặt Ngu Mông đã biến thành đen sì, quả thực so với làn da thần sứ A Tô của hắn còn đen hơn nữa.

Trong đám thanh niên nam nữ Ngu tộc vừa mới đi vào kia, ba thanh niên đang theo đuổi một thiếu nữ gương mặt mang theo một tia xuân ý đỏ hồng.

“Lan Hi, người thật sự phải gả cho tên nhà quê đó?”

“Xích Nhật chí cao tại thượng, ta hoàn toàn không thể lý giải A Đốn Hà gia tộc nghĩ như thế nào! Một tên nhà quê chết tiệt như vậy, sao mà xứng đôi với người?”

“Ồ, trời của ta, trái tim của ta muốn tan vỡ, nghĩ đến nàng thân thể tuyệt vời như thế, thế mà lại sắp bị một tên nhà quê thối hoặc hưởng dụng... Lan Hi, đêm nay nàng đi chỗ ta nhé? Nàng còn nhớ rõ điều kiện ta đã nói cho nàng không? Gia tộc của ta, nguyện ý trả giá gấp đôi, để nàng mang thai đứa nhỏ của ta!”

“Không cần quan tâm thằng cha keo kiệt này, Lan Hi, điều kiện của ta lần trước, gia tộc của ta nguyện ý trả thêm gấp ba!”

“Ở trước khi nàng gả cho tên nhà quê đó, nếu nàng có thể mang thai đứa nhỏ của ta, gia tộc của ta nguyện ý trả giá thêm gấp ba, xây dựng một quân đoàn chinh phục cường đại, để phụ thân của nàng tiến hành một lần viễn chinh an toàn, để hãnh có được lãnh địa trực thuộc cá nhân!”

“Thế nào? Lan Hi! Cái giá này, cũng không thấp nữa.”

Cơ Hạo nhìn Ngu Mông sắc mặt âm trầm tới cực điểm, chậm rãi nói: “Thật thú vị... Vì sao, bọn họ lại vội vàng tặng con cho người như thế?”

Chương 1739: Tư Bí Pháp Điển

Cơ Hạo cười rất nham hiểm, rất cay nghiệt, đợi tới lúc trên trán Ngu Mông cũng bởi vì phần nộ toát ra các sợi gân xanh, Cơ Hạo tiếp tục rất nham hiểm, rất cay nghiệt nói: “Ta vốn cho rằng, A Đốn Hà gia tộc vì ích lợi, dùng một đứa con gái tư sinh chi thứ bé nhỏ không đáng kể để mượn sức người, loại thủ pháp này rất thông thường.”

Nhún nhún vai, Cơ Hạo cầm cốc rượu trong tay tùy ý để trên bàn: “Nhưng... Bọn họ còn tặng người một đứa con tiện nghi, thế này quá nhiệt tình chu đáo rồi. Hắc, gả con gái tặng kèm một đứa nhỏ trong bụng, đây là chuẩn bị... Ngầm chiếm cơ nghiệp của Bạch Hoa Vân Tước gia tộc sao?”

Ngư Mông dùng sức siết chặt rãnh tay, Cơ Hạo nghe được khớp xương hăn ma sát phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’.

Làm kẻ thống trị chí cao vô thượng của cả thảy một trăm thế giới, thần vương chí cao trong lòng vô số con dân bản xứ, Ngư Mông ở thế giới của hắn có được vô thượng quyền thế, địa vị chí cao. Hắn đã quen cao cao tại thượng, quen một lời nói muôn người nghe, quen tay nắm quyền lớn, hô mưa gọi gió.

A Đốn Hà gia tộc ngang ngược nhét cho hắn một đứa con gái tư sinh chi thứ...

Dù sao trên người Lan Hi chảy ‘huyết mạch tôn quý’ của A Đốn Hà gia tộc, cho dù là con gái tư sinh, Ngư Mông cũng có thể tiếp nhận sự an bài này. Dù sao dựa theo nhận biết truyền thống của Ngư tộc, cho dù là con gái tư sinh, chỉ cần trên người dính huyết mạch A Đốn Hà gia tộc, thân phận Lan Hi đã tôn quý hơn Ngư Mông một ngàn lần, một vạn lần, nàng gả cho Ngư Mông, là Ngư Mông chiếm tiện nghi.

Cho dù Lan Hi sinh hoạt cá nhân loạn chút, thanh danh hỏng một chút, ở trước khi gả cho Ngư Mông qua lại với nhiều bạn trai một chút. Nhưng không

sao, quý tộc thanh niên Ngu tộc chính là thế, ai mà không từng sống như vậy chứ?

Không cần nói Lan Hi, bản thân Ngu Mông có bao nhiêu nữ nhân, có lẽ chính hắn cũng không nhớ được nhỉ? Không cần nói người tình kết giao nghiêm túc thời gian dài, dù là ngẫu nhiên có ý niệm, lâm thời hợp tác vui một đêm cũng không biết có bao nhiêu.

Cho nên thanh danh Lan Hi phong lưu một chút nữa, Ngu Mông cũng không sao cả. Dựa theo huyết mạch pháp điển của quý tộc Ngu tộc, Ngu Mông và Lan Hi nếu sanh ra con, như vậy con bọn họ bởi vì một nửa huyết mạch A Đốn Hà gia tộc trong cơ thể, sẽ có tư cách nghiêm túc hưởng tộc nữ đỉnh cấp đại gia tộc cầu thân.

Như thế ba đời sau, đời sau của Ngu Mông sẽ sinh ra một đứa con trai trưởng được ngầm thừa nhận là có được huyết mạch tôn quý của đỉnh cấp đại gia tộc. Bạch Hoa Vân Tước gia tộc, cũng có thể thuận lý thành chương chen thân là thượng đẳng gia tộc, cho dù là gia tộc bậc ba, địa vị cũng cao hơn rất nhiều so với Bạch Hoa Vân Tước gia tộc hiện nay.

Tăng lên huyết mạch gia tộc, tiến tới tăng lên địa vị gia tộc, ở trong quá trình này, Bạch Hoa Vân Tước gia tộc tất nhiên phải trả giá lợi ích cực lớn, nhưng so sánh với địa vị gia tộc tăng lên, mọi sự trả giá đều xứng đáng.

Nhưng trong đó tuyệt đối không bao gồm thời điểm Lan Hi gả tới, trong bụng đã có thêm một đứa trẻ loại chuyện này! Hơn nữa quý tộc Ngu tộc có được bí pháp, nếu bọn họ muốn, như vậy đứa nhỏ trong bụng Lan Hi sẽ khẳng định là con trai!

Dựa theo pháp điển kế thừa gia tộc Ngu tộc, nếu Ngu Mông và trực hệ của hắn chết rồi, như vậy đứa nhỏ Lan Hi và hắn sau khi thành thân sinh ra, sẽ có được quyền kế thừa số một sản nghiệp gia tộc. Nếu ở lúc này, có người nhảy ra tuyên bố con của Lan Hi là con tư sinh của hắn và Lan Hi, hơn nữa thông qua

giám định huyết mạch cha con mà nói, người này liền sẽ có được quyền giám thị sản nghiệp gia tộc Ngu Môg!

Một hạng pháp lệnh cực kỳ hoang đường, lại là một hạng pháp điển chính thống của xã hội Ngu tộc, có được quyền uy chí cao vô thượng.

Không có ai sẽ nghi ngờ loại chuyện này vô đạo đức bao nhiêu, người ngoài sẽ chỉ hâm mộ —— tiểu tử nào đó của gia tộc nào đó làm thật đẹp, bất động thanh sắc đã cầm đi sản nghiệp của gia tộc xui xẻo nào đó, còn bồi nhọ tộc huy người ta, thật sự là làm rất tuyệt!

Nếu không xui xẻo đụng phải Cơ Hạo, xui xẻo giữa đường ngã xuống, càng đưa tới Ngu Hoặc đám ác lang không thể ngăn cản này dòm ngó, lúc trước Huyết Miện thánh tôn cũng là chuẩn bị làm như vậy!

Huyết Miện thánh tôn lấy thân phận đường đường miện hào thánh tôn, thông đồng mẫu thân của Da Ma Thiên, thuận lợi ở Da Ma gia tộc xếp vào Da Ma Thiên đưa con tư sinh này. Chỉ cần thời cơ chín muồi, tiêu diệt toàn bộ tộc nhân trực hệ Da Ma gia tộc, Huyết Miện thánh tôn liền có thể đường đường chính chính có được quyền giám thị toàn bộ sản nghiệp của Da Ma gia tộc, Da Ma Thiên sẽ trở thành nanh vuốt hăn nhúng tay Bàn Cổ thế giới.

Một lần hành động ngầm chiếm phi thường hoàn mỹ, đã sắp thành công, lại bởi vì Huyết Miện thánh tôn ngã xuống mà đứt đoạn.

Càng xui xẻo hơn là, Da Ma Thiên Đô bị Ngu Hoặc cắn nuốt linh hồn, xâm chiếm thân thể, đã thành phân thân của Ngu Hoặc.

Hành động xâm chiếm Bàn Cổ thế giới ‘hợp tình hợp lý hợp pháp’ của Huyết Miện thánh tôn thất bại, mà mấy quý tộc Ngu tộc trẻ tuổi bên người Lan Hi, còn đang bám riết không tha hướng nàng đưa ra điều kiện, một lòng một dạ đá động nàng, để nàng mang thai đứa nhỏ của mình.

Cơ Hạo thương thức vẻ mặt vắn vẹo mà dữ tợn của Ngu Môg, hăn chậm rãi

nói: “Thật đủ ghen khuất nhỉ? Nữ nhân kia là vợ chưa cưới của người? Thật sự là kế hoạch rất có tính sáng tạo, bọn họ đã sốt ruột không chờ được mai phục người thừa kế trong bụng nàng, sau đó thay thế gia tộc các người?”

Ngu Mông vẻ mặt âm u chậm rãi nói: “Một điểm này cũng không hiểm, rất nhiều pháp điển của Ngu tộc chúng ta, khiến rất nhiều hành vi của chúng ta ở trong mắt ngoại tộc phi thường quý dị, tà ác. Hành vi của bọn họ, dựa theo chí cao pháp quy của pháp điển tư mật, tất cả âm mưu, chỉ cần chưa bị phát hiện, thì là không tồn tại... Tất cả âm mưu, chỉ cần thành công ở dưới tình huống không có ai đề cập, như vậy chính là chính nghĩa.”

“Bao gồm mưu sát?” Cơ Hạo nhíu mày.

“Bao gồm mưu sát!” Ngu Mông dùng một loại ánh mắt nhìn ‘tên nhà quê’ nhìn Cơ Hạo: “Kỳ lạ lắm sao? Mưu sát đã tính là gì? Ở Bàn Ngu thế giới, mỗi gia tộc, vô luận là gia tộc sông lớn đỉnh cấp nhất, hay là gia tộc chim chóc hạ đẳng nhất, hàng năm luôn có một bộ phận tộc nhân chết khó hiểu. Ai sẽ đi truy cứu chứ? Trừ phi thân phận người chết quá quan trọng, nếu không sẽ không có ai truy cứu!”

Học bộ đáng Cơ Hạo nhún nhún vai, Ngu Mông thản nhiên nói: “Tư mật pháp điển, hoặc là ‘Âm mưu pháp điển’ che chở tất cả chúng ta, chỉ cần làm sạch đẹp, chỉ cần không bị ai phát hiện, như vậy tất cả âm mưu quỷ kế đều được cho phép.”

Cơ Hạo như có chút dăm chiêu nhìn Ngu Mông, sau đó liếc về phía đám người Lan Hi một cái: “Như vậy, người ta chính là đang chuẩn bị dùng tư mật pháp điển để đối phó người, chuẩn bị tặng người một đứa con tiện nghi, cuối cùng giết chết cả nhà người sau đó giám thị gia sản của người... Người có thể nhịn được?”

Ngu Mông hít một hơi thật sâu, hắc thản nhiên nói: “Lan Hi con đĩ này, ả dám làm như thế, xem ra là phụ thân của ả chuẩn bị dứt bỏ lợi ích A Đốn Hà gia

tộc làm một mình. Quả thực, ả gã cho ta, vì A Đốn Hà gia tộc mượn sức gia tộc ta, để gia tộc ta hoàn toàn trở thành phụ thuộc của A Đốn Hà gia tộc không thể thoát thân, làm sao so được với phụ thân của ả có một hoặc là vài cái thế giới làm lãnh địa trực thuộc chứ?”

“Lãnh địa trực thuộc thành viên đỉnh cấp gia tộc, cùng lãnh địa của chúng ta đó là hai chuyện khác nhau.”

Ngu Mông mĩa mai cười cười, sau đó ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Cơ Hạo: “Nếu ta muốn hướng tư mật pháp điển gửi lời chào một lần, có người nguyện ý giúp ta không?”

Chương 1740: Vu Chú Chi Quý

Cơ Hạo nhìn ánh mắt Ngu Mông thâm thúy mà lộ ra từng tia hiểm ác cười, vậy mới đúng chứ, chí cao chúa tể nắm giữ nhiều thế giới như vậy, cho dù có các loại quy tắc hữu hình vô hình Bàn Ngu thế giới vô số năm qua tích lũy ước thúc, cũng không nên là một cục cứng ngoan mới đúng.

Có đôi khi, người ta tựa như nham thạch nóng chảy dưới miệng núi lửa, bị áp chế quá đáng, hoặc triệt để động lại biến thành tảng đá, bị núi lửa băng lạnh đông hóa; hoặc sôi trào mênh mông lao ra khỏi miệng núi lửa điên cuồng tàn phá bừa bãi một phen, đem miệng núi lửa nổ tung thành mảnh vỡ đầy trời, để mình hình thành núi lửa cao hơn, lớn hơn, huy hoàng hơn.

Rất hiển nhiên, Ngu Mông là loại thứ hai.

“Đợi chút, đợi một chút nữa.” Cơ Hạo cười gật gật đầu, hẩn cầm lên cốc rượu, hướng Ngu Mông thăm hỏi: “Tư mật pháp điển? Không bị bắt thì trong sạch? Ta thích loại pháp điển này, thật sự quá thích rồi.”

Lan Hi cùng mấy thanh niên Ngu tộc đang ‘tán tỉnh’, nói chính xác hơn, bọn họ đang cò kè mặc cả, Lan Hi muốn đem mình bán được giá tốt hơn, mà mấy thanh niên đang cạnh tranh lẫn nhau, muốn dùng cái giá càng thêm lợi ích thực tế nắm được Lan Hi, lấy được địa bàn rộng lớn cùng con dân Bạch Hoa Vân Tước gia tộc mà Lan Hi tương lai đại biểu.

Đột nhiên Lan Hi ngẩng đầu lên, xa xa thấy được Ngu Mông đang tập trung nhìn nàng.

Tiểu thư Ngu tộc xinh đẹp mà tôn quý nhú mày, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hơi mở ra, một mảng ánh sáng lạnh chán ghét chợt lóe rồi biến mất, trên mặt của nàng rất nhanh đã đập lên nụ cười nũng nịu, xoay người sang chỗ khác, cố ý nũng nịu yếu ớt túm tay áo một thanh niên Ngu tộc.

Trước mặt chồng chưa cưới của mình, làm bộ làm tịch do dự với nam nhân khác, Cơ Hạo đối với gia giáo của A Đốn Hà gia tộc, đối với tác phong của toàn bộ tộc đàn Ngu tộc cũng chỉ biết nhìn mà than thở.

Mấy nam tử mặc chế phục màu đen chú ý tới ánh mắt của Ngu Mông, bọn họ cố ý đi tới, ngăn ở giữa Ngu Mông cùng chỗ Lan Hi, chặn ánh mắt lạnh lẽo vô tình của Ngu Mông. Một nam tử đồ đen ngực đeo huy chương trường kiếm có bụi gai quấn lấy, hẳn là đại biểu một số ngành kỹ luật hùng mạnh nào đó nội bộ Ngu tộc lạnh giọng cảnh cáo: “Không được sinh sự, tên nhà quê.”

Ngư Mông dang hai tay, hẳn bình tĩnh nói: “Đương nhiên, ta sẽ không sinh sự. Bạch Hoa Vân Trước gia tộc, là giữ quy củ nhất.”

Nam tử đồ đen kia nhếch khóe miệng cười lạnh: “Tốt nhất là như vậy, đừng mang đến phiền toái cho gia tộc của mình, cũng đừng thêm phiền cho chúng ta. Đại Giám Sát Viện chúng ta phụ trách trật tự yến hội hôm nay, nếu có người dám thêm phiền cho chúng ta, như vậy chúng ta rất thích ý đưa hẳn đi lĩnh giáo một chút nhà tù hắc ám của Đại Giám Sát Viện mùi vị thế nào.”

Lan Dục ban ngày vừa mới còn từ trên tay Ngu Mông vơ vét một lô châu báu trân quý cũng đi vào đại điện, châu báu ban ngày vừa mới tới tay, đã được nàng đắp hết ở trên người. Châu báu đây người châu quang bảo khí, đầy khí tức dị vực phụ trợ một cái váy dài màu vàng, trên mu bàn tay cũng dùng thuốc nhuộm màu vàng nhuộm ra hoa văn đẹp đẽ, Lan Dục như thần linh tới từ dị giới, xinh đẹp, kiêu diễm mà cao cao tại thượng.

Vô số thanh niên Ngu tộc bắt đầu kinh ngạc than thở, ngay cả mấy nam tử tranh nhau lấy lòng bên người Lan Hi cũng đều sốt ruột không chờ được bỏ qua Lan Hi, ùn ùn đi tới bên người Lan Dục, một người tiếp một người báo ra danh hiệu cùng gia tộc tương ứng mình, ân cần vô cùng hướng Lan Dục lấy lòng.

Lan Dục mang theo nụ cười mê người, không ngừng phát ra tiếng cười chói tai ‘Ha ha’, ở dưới vô số thanh niên Ngu tộc vây quanh, nàng như một đóa hoa

mùi xác thối nở rộ, dẫn tới thiêu thân, ruồi bọ bò rậm rạp đầy một thân.

Sức chú ý của đám nam tử đồ đen bị Lan Dục hấp dẫn, bọn họ xoay người, chậm rãi hướng bên kia đi qua.

Một đôi thị nữ bưng cái khay cực lớn từ bên cạnh các thanh niên quý tộc tụ tập thành một đoàn đi qua, làn váy cực lớn trên người thị nữ xẹt qua thân thể đám thanh niên quý tộc đó, càng có thị nữ sợi tóc xẹt qua gò má mấy thanh niên nam tử, hương thơm thoang thoang dẫn tới mấy thanh niên Ngu tộc đang hướng Lan Dục lấy lòng kia cũng không tự kìm hãm được xoay người lại hướng các nàng nhìn một cái.

Các thị nữ theo thông đạo rộng rãi giữa khu vực bàn dài bạc trắng và khu vực bàn dài đồng xanh rời khỏi, các nàng nhẹ nhàng hành tẩu giống như bướm lượn xuyên hoa, vừa lúc đi qua một cái bàn dài đồng xanh chỗ Ngu Mông.

Cơ Hạo vươn tay, hần niệm tung một tiếng chú ngữ trầm thấp, năm ngón tay hướng một thị nữ trong đó chộp một cái, mấy chục luồng khí tức vô hình bị hần bắt lại. Những khí tức này, chính là lúc thị nữ đi qua đám thanh niên Ngu tộc kia, làn váy đảo qua thân thể bọn họ, dính khí tức ở trên người bọn họ.

Trong mấy chục luồng khí tức, tự nhiên bao gồm mấy thanh niên Ngu tộc hướng Lan Hi lấy lòng.

Cơ Hạo cầm lên một cái cốc rượu đồng xanh cực lớn, hướng trong cốc rượu đổ đầy rượu. Hần đem mấy chục luồng khí tức hướng trong cốc rượu nhét cả năm vào, chỉ thấy rượu kịch liệt dao động, vô số bong bóng nhỏ bé từ sâu trong chén rượu toát ra. Theo tiếng ‘Bộp bộp’ nhỏ bé, rượu tách ra, mấy chục người tí hon rượu ngưng tụ thành xuất hiện ở trong cốc rượu.

Những người tí hon này chỉ to bằng ngón cái, nhưng ai cũng rất sống động, nét mặt như người thật, nhìn kỹ, bộ dạng bọn họ và mấy kẻ trong đám quý tộc thanh niên kia giống nhau như đúc.

“Thuật pháp kỳ dị!” Ngu Mông ngồi gần nhất, hân hưởng mấy chục người rượu tí hon lẫn lộn trong chén rượu của Cơ Hạo nhìn một cái, thấp giọng hô: “Người chuẩn bị làm như thế nào? Như vậy có thể giết chết bọn hân sao? Thật sự là thuật pháp quá không thể tưởng tượng, gia tộc bọn ta cũng không nắm giữ thuật pháp cao cấp như vậy.”

“Không phải thuật pháp, mà là vu chú.” Cơ Hạo cười nhìn Ngu Mông: “Vu chú chỉ thuật bộ tộc Nam Hoang của Bàn Cổ thế giới bí mật truyền thừa. Ta thật ra ở trên đạo vu chú trình độ phi thường nông cạn. Rất nhiều lão vu sư Nam Hoang, thủ đoạn của bọn họ so với ta quý bí hơn một trăm lần, hung tàn hơn một vạn lần, đáng sợ hơn một trăm triệu lần. Ta chỉ là dựa vào pháp lực tu vi cường đại, cho nên mới có thể làm được như vậy.”

Cười hướng Ngu Mông gật gật đầu, Cơ Hạo tùy tay từ trên bàn lấy ra một con dao ăn bằng đồng xanh, hân như không có việc gì đem dao ăn cắm vào chén rượu, tùy tay ở trong chén rượu rạch loạn một chập. Người rượu tí hon trong chén rượu bị cắt tan thành mảnh nhỏ, rất nhanh đã một lần nữa biến thành một chén rượu tràn đầy.

Mấy chục thanh niên Ngu tộc quay quanh ở bên người Lan Dục hiển ân cần đột nhiên cùng cất tiếng rú thảm, trên người bọn họ đột nhiên phun ra lượng lớn máu tươi, từng đạo vết thương đáng sợ xuất hiện ở trên người bọn họ. Giống như có một người khổng lồ dùng đại đao vô hình cắt qua thân thể bọn họ, tay chân bọn họ gãy rời ra, thân thể bọn họ bỗng dưng bị cắt ra, càng có người đầu bị công kích vô hình trực tiếp bổ xuống.

Máu tươi như suối phun rải đầy người Lan Dục, ở trong tiếng thét chói tai hoảng sợ điên cuồng của Lan Dục, mấy chục thanh niên quý tộc vừa rồi còn nháy nhót, máu đều bị nội tiết tố thay thế chết thảm ngay tại chỗ, máu tươi chảy ở trên mặt đất, vô số người sợ gào thét khàn cả giọng, khung cảnh nhất thời rối như canh hẹ.

Cơ Hạo ném dao ăn, giơ cốc rượu hướng Ngu Mông đang trợn mắt há hốc

mồm cười nói: “Hương tư mật pháp điển gửi lời chào!”

Toàn thân Ngu Mông cứng ngắc giơ lên cốc rượu: “Hương tư mật pháp điển gửi lời chào!”

Cả người Ngu Mông lạnh như băng, trái tim co lại thành một cục. Hắn không thể tưởng tượng, thuật vu chú quỷ bí như thế, rốt cuộc phải ngăn cản như thế nào.

Chương 1741: Đình Đầu Tiễn Thư

“Yên lặng, yên lặng!”

Một lão nhân Ngu tộc thần thái uy nghiêm từ trong đám người đi ra, hoàng kim quyền trượng thô to trong tay hấn động đủ loại ở trên mặt đất, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc. Toàn bộ điện phủ cũn khẽ run lên một cái, một luồng lực lượng dương cương bá đạo thối qua thân thể và linh hồn toàn bộ mọi người, tinh thần đám quý tộc dị tộc hỗn loạn rung lên, nhất thời im lặng trở lại.

“Một chút tình huống bé nhỏ không đáng kể!” Lão nhân Ngu tộc mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, con ngươi thành màu vàng sẫm, mớ hồ có vô số sợi tơ ánh sáng màu bạc sắc bén ở trong mắt màu vàng cấp tốc xuyên qua lạnh nhạt cười nói: “Xem ra, dân bản xứ thế giới này đã đưa tới cho chúng ta món quà nhỏ tầy trời... Nhưng không sao, không cần bao lâu nữa, chúng ta có thể khiến bọn hần biết thế nào là khủng bố thật sự!”

Đám đông nhân viên Đại Giám Sát Viện của Bàn Ngu thế giới mặc chế phục màu đen ủa vào điện phủ, bọn họ rất thuần thực đem điện phủ thu thập sạch sẽ, trên mặt sàn ngay cả một tia vết máu cũng không còn lại. Rắc lên một chút tinh dầu đặc chế, mùi máu tươi đã bị mùi hoa nồng đậm bao trùm, tất cả tựa như đều khôi phục bình thường.

Lan Dục mặt đầy máu tươi, sợ tới mức điên cuồng khóc lóc không ngừng bị một chương bổ vào trên gáy, nàng ngất đi được vận chuyển ra ngoài. Cơ Hạo nhìn thấy mấy người của Đại Giám Sát Viện vây quanh ở bên người Lan Dục, rất hiển nhiên nàng sắp sửa tiếp nhận một lần dò hỏi cùng điều tra khắc nghiệt.

Nhân viên Đại Giám Sát Viện mặc chế phục màu đen trong đại điện gia tăng mấy lần, khắp nơi đều có thể nhìn thấy bóng người mặc chế phục bó sát, vẻ mặt lạnh lùng. Bọn họ ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm mỗi người, như các con chó săn hung tàn đang tìm kiếm con mồi, mỗi người trong điện phủ đều có thể trở

thành con mồi của bọn họ.

Mười mấy quý tộc Ngu tộc thần thái nghiêm túc tụ tập ở cùng chỗ, bọn họ ghé vào nhau thấp giọng thảo luận điều gì đó.

Ngu Mông nhìn lướt lão nhân đi ra duy trì trật tự trước hết, đề thấp thanh âm hướng Cơ Hạo giới thiệu thân phận của lão: “A Đốn Hà gia tộc đương đại gia chủ Ngu Thuần, hẳn tuy chỉ là tỳ hào thánh tôn, nhưng trong tiền bối còn sống của A Đốn Hà gia tộc, từng có ba vị miện hào, mười chín vị tỳ hào, bốn mươi ba vị trượng hào. Cho nên, quyền lực tiềm tàng của Ngu Thuần cực kỳ cường đại.”

Cơ Hạo chậm rãi gật đầu. Miện hào, tỳ hào cùng trượng hào thánh tôn của Bàn Ngu thế giới không phải chung thân chế, trừ triệt để ngã xuống, còn có rất nhiều loại tình huống sẽ làm các đại nhân vật nắm giữ Thánh Vực xảy ra thay đổi quyền vị.

Mỗi một vị miện hào, tỳ hào và trượng hào từ nhiệm, ở Bàn Ngu thế giới đều được hưởng các loại đặc quyền, mà những đặc quyền này sẽ biến thành một bộ phận nội tình của gia tộc, thêm gạch thêm ngói cho cơ nghiệp gia tộc. Đây là một loại trò chơi quyền lực cực kỳ phức tạp, chỉ có các đại gia tộc đứng đầu mới có tư cách, mới có nội tình tham dự trong trò chơi như vậy.

Cơ Hạo thấy rõ, Ngu Thuần tuy chỉ là một vị tỳ hào, ở bên người hẳn thế mà còn có hai vị miện hào tồn tại. Nhưng hai vị miện hào thánh tôn thoát nhìn so với Ngu Thuần trẻ tuổi hơn rất nhiều ở lúc Ngu Thuần nói chuyện, đều biểu hiện ra đủ tôn trọng, bày ra một tư thế chăm chú lắng nghe, bởi vậy có thể thấy được chính như Ngu Mông nói, Ngu Thuần có được quyền lực tiềm tàng cường đại không thể xem nhẹ.

Đám người Ngu Thuần ghé vào nhau thấp giọng lẩm bẩm một hồi, sau đó bọn họ liền nhanh chóng phân tán ra, bọn họ bất động thanh sắc gọi tới tâm phúc thân tín của mình, thấp giọng hướng bọn hắn dặn dò một phen.

Không bao lâu trong điện phủ đã khôi phục tiếng ồn ào, không khí sôi nổi,

chuyện vừa rồi như chưa từng xảy ra, vô số thanh niên Ngu tộc tiếp tục ghé lại cùng một chỗ, đám ong bướm quay quanh các đóa hoa tươi kiêu diễm bỏ sức. Xa xa, Cơ Hạo lại nghe được tiếng cười thanh thúy kiêu mỹ của Lan Hi.

Thật sự là tố chất tâm lý vô cùng cường đại, mấy thanh niên quý tộc vừa rồi còn đang hướng nòng a dua, muốn sinh con đẻ cái với nàng chết thảm ngay tại chỗ, căn bản chưa tạo thành bất cứ ảnh hưởng tiêu cực nào đối với Lan Hi. Nàng quen thuộc chu toàn ở giữa một đám thanh niên quý tộc mắt lộ tinh quang, thuần thực dẫn dụ dục vọng của bọn họ, thoải mái có thừa cam đoan mình chưa bị người ta dễ dàng chiếm tiện nghi.

“Vợ chưa cưới của ngài ở phương diện khiêu khích nam nhân, là một hảo thủ.” Cơ Hạo rất cay nghiệt hướng Ngu Mông cười lạnh.

“Lực lượng của ngài khiến ta sợ hãi than thở, thậm chí làm ta cảm thấy sợ hãi.” Ngu Mông căn bản không quan tâm đề tài của Cơ Hạo, hãnh từ tốn nói: “Nếu ngài có thể triển lãm ra lực lượng cường đại hơn, như vậy ta sẽ rất vui sướng hướng ngài giới thiệu vài vị minh hữu quan trọng của ta.”

“Lực lượng vừa rồi còn chưa đủ sao?” Cơ Hạo nheo mắt nhìn Ngu Mông.

“Đối với ta có đủ lực chấn nhiếp, nhưng đối với các đồng bạn hợp tác của ta mà nói, có lẽ chưa đủ!” Ngu Mông rất dứt khoát nói: “Nếu ngài có thể triển lãm ra lực lượng càng cường đại hơn, như vậy cái này phi thường quan trọng đối với quyết sách tương lai của chúng ta.”

Cơ Hạo chớp mắt vài cái, quyết sách tương lai? Là thái độ đối đãi Bàn Cổ thế giới tương lai sao? Bọn ‘nhà quê’ này thật đúng là không khách khí, bọn họ tuy là ‘nhà quê’ trong mắt các đại gia tộc kia, nhưng trong xương tủy bọn họ, vẫn như cũ là quý tộc Ngu tộc kiêu ngạo ngang ngược mà!

Cười nhạt, Cơ Hạo khẽ gật đầu.

Rất nhiều người đi vào đại điện như nước chảy, khu vực bàn dài đồng xanh

hầu như ngồi đầy, khu vực bàn dài bạc trắng đã đầy bảy phần mười, khu vực bàn dài hoàng kim cũng đầy bốn năm phần mười. Tiếng người ồn ào, bóng người hỗn độn, đám quý tộc Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc trong đại điện chia làm từng cái vòng to nhỏ, nói, cười, trên mặt mang theo các loại cảm xúc phức tạp, hoặc là lục đục với nhau, hoặc là trao đổi ích lợi...

Toàn bộ đại điện giống như một vòng xoáy hắc ám khổng lồ, tất cả thứ dơ bẩn đều có trong đó.

Chợt, một khối khu vực này chỗ Ngu Mông, Cơ Hạo chợt an tĩnh lại, vô số quý tộc Ngu tộc mang theo một tia kinh hãi, nhìn Ngu Thuần cầm hoàng kim quyền trượng chậm rãi đi tới.

Ở dưới mười mấy thị vệ thân cận vây quanh, Ngu Thuần đi tới bên cạnh bàn dài của Ngu Mông, không đợi Ngu Mông đứng dậy, hắn đã rất nhiệt tình đặt một tay trên vai Ngu Mông, cúi đầu hướng Ngu Mông cười nói: “Ngu Mông, về sau mọi người đã là người một nhà rồi. Ủm, Lan Hi ở bên kia, người sao không đi qua trò chuyện với nó? Đợi lát nữa vũ hội, ta hy vọng người có thể mời nó nhảy điệu đầu tiên.”

Ngu Thuần dùng sức lắc lắc bả vai Ngu Mông, dùng một loại ngữ khí chân thật đáng tin nói: “Điệu nhảy đầu tiên đêm nay, thuộc về người và Lan Hi. Không ai có thể từ trên tay các người cướp đi đặc quyền này, bởi vì điều này là ta nói.”

Bốn phương tám hướng, vô số người nhìn chăm chăm Ngu Mông, tròn mắt mỗi người ghen tị đến mức đỏ bừng.

A Đốn Hà gia tộc đương đại tộc trưởng tự mình mời Ngu Mông cùng A Đốn Hà gia tộc tộc nữ khiêu tối nay mũi thứ nhất vũ, đây là loại nào vinh quang!

Bạch Hoa Vân Tước gia tộc là thật sự sắp quật khởi rồi... Dung nhập huyết mạch A Đốn Hà gia tộc, Bạch Hoa Vân Tước gia tộc mắt thấy đã sắp một bước lên mây, mắt thấy đã sắp chia sẻ hóa phượng hoàng, cỏ dại biến linh chi!

Ngu Mông chết tiệt, hần sao có thể có vận khí tốt như vậy?

Cơ Hạo và một đám tộc nhân của Ngu Mông ùn ùn đứng dậy, cung kính đứng ở một bên.

Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, ánh mắt tập trung bóng người Ngu Thuần.

Sâu trong thiên đình, trên một tòa bạch cốt tế đàn phong cách cổ xưa, Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư khẽ run rẩy, phóng ra khí tức đáng sợ làm người ta hít thở không thông.

Thái Ti quay quanh tế đàn hoa chân múa tay, chân hần đạp bộ pháp kỳ dị, lực lượng của Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư bị kích phát toàn bộ, xuyên thấu qua liên hệ trong minh minh, nối liền một thể với đạo mâu của Cơ Hạo.

Chương 1742: Chú Sát Trước Mặt Mọi Người

Đình Đầu Thất Tiễn Thư, tổ truyền bí bảo của Thái Ti, Thiếu Ti, lai lịch khó lường, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Lên vào Lương Chử, theo Ngu Mông lẫn vào hiện trường tiệc rượu của dị tộc, Cơ Hạo cũng sẽ không ngu ngốc không chút chuẩn bị xông vào. Trước khi xuất phát, hắn đã làm đầy đủ sự chuẩn bị, trong đó tự nhiên bao gồm đòn sát thủ của Thái Ti.

Thái Ti nay là thân phận thiên đình chính thần, chương quản sinh tử, Đình Đầu Thất Tiễn Thư càng có lực sát thương khủng bố, phối hợp với thần chức của Thái Ti có thể xưng là hoàn mỹ. Cơ Hạo là thân phận thiên đế thiên đình, Thái Ti làm thần tử của Cơ Hạo, Cơ Hạo tự nhiên có thể thông qua thiên đình truyền chuyển lực lượng thuộc về Thái Ti.

Lại thêm uy năng quý dị bí ẩn của Đình Đầu Thất Tiễn Thư, cách nhau mấy ức vạn dặm, thời điểm Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, Đình Đầu Thất Tiễn Thư đã khóa chặt Ngu Thuần.

Từng tia khí tức kỳ dị người ngoài khó có thể phát hiện quanh quẩn ở trong hư không, như các sợi tơ nhện nhỏ bé, chập rây quẩn quanh ở trên người Ngu Thuần. Sau đó là mấy tâm phúc thân tín bên người Ngu Thuần, cuối cùng là các miện hào, tỳ hào cùng trượng hào thánh tôn vừa nảy tụ tập cùng một chỗ với Ngu Thuần, từng có tiếp xúc thân mật với nhau.

Ngu Thuần ra vẻ thân thiết nói chuyện với Ngu Mông, thanh âm hắn không lớn cũng không nhỏ, vừa lúc khiến mấy trăm người phụ cận có thể nghe được thanh âm của hắn.

“Ngu Mông, ngươi là một tiểu tử tốt, thật sự không tồi, ta là nói thật lòng. Có thể dẫn dắt Bạch Hoa Vân Tước gia tộc phát triển tới quy mô hôm nay, năng lực cá nhân của ngươi phi thường khá, A Đốn Hà gia tộc chúng ta, cần dòng máu

mới như người.” Ngu Thuần cười rất sáng lạn: “Ta biết, người trẻ tuổi tâm hoá tràn đầy, thời điểm đụng tới một số chuyện, luôn xúc động mà đi hành động.”

“Nhưng chúng ta là quý tộc, chúng ta là quý tộc Ngu tộc tôn quý nhất, cho nên chúng ta nên dùng thói quen thể tục của Ngu tộc để giải quyết vấn đề, mà không nên tùy tiện sử dụng vũ lực.” Tựa như là cảnh cáo, tựa như là nhắc nhở, Ngu Thuần nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Ngu Mông, nhẹ nhàng mà thân thiết nói: “Nếu một khi đụng việc gì cũng sử dụng vũ lực mà nói...”

Cười ‘ha ha’ vài tiếng, Ngu Thuần đứng thẳng, lời nói thấm thía: “Vũ lực và giết chóc có thể giải quyết đại bộ phận vấn đề, nhưng không thể giải quyết toàn bộ vấn đề. Người trẻ tuổi, thời điểm đụng tới sự tình, động não thêm chút.”

Ngu Mông chậm rãi đứng dậy, rất cung kính hướng Ngu Thuần cúi đầu hành một lễ: “Ý chí của ngài cao hơn tất cả, mỗi một chữ trong lời ngài nói đều đại biểu cho trí tuệ chí cao. Ta ghi nhớ mỗi một chữ của ngài, ta sẽ không làm ra chuyện vượt qua thân phận.”

Ngu Thuần thâm trầm nhìn Ngu Mông một cái, sau đó nhìn nhìn một đám tộc nhân đi theo hắn, ánh mắt như lưỡi đao nhẹ nhàng xẹt qua ở trên người Cơ Hạo. Cơ Hạo cúi đầu, rất đúng mực lộ ra một tia câu nệ cung kính.

Khẽ gật đầu, Ngu Thuần hài lòng nói: “Ta hy vọng là như thế này. Tiểu tử tốt, thật sự không tồi!”

Nắm tay nhẹ nhàng gõ hai cái ở trên ngực Ngu Mông, Ngu Thuần uy nghiêm hướng bốn phía nhìn lướt qua. Trong khu vực bàn dài đồng xanh, toàn bộ người bị ánh mắt Ngu Thuần đảo qua đều cúi đầu hướng hắn hành lễ thật sâu, chậm chạp không dám đứng thẳng. Đám người rậm rạp ở xung quanh chột thấp đi một đoạn, càng thể hiện thân hình cao lớn, uy nghiêm bất phàm của Ngu Thuần.

Hài lòng cười cười, hoàng kim quyền trượng trong tay Ngu Thuần đập mạnh xuống đất một cái, phát ra một tiếng nổ vang trầm thấp mà vang dội: “Như vậy, đừng gò bó, mọi người tận tình hưởng dụng rượu ngon món ngon, tuyệt đối

đừng gò bó. Tiệc rượu hôm nay, chính là cho mọi người một cơ hội làm quen... Tuy còn có rất nhiều gia tộc đường xá xa xôi chưa chạy tới, nhưng nhìn đi, Bàn Ngu thế giới chúng ta là cường đại cỡ nào!”

Toàn bộ người trong đại điện đều hòa theo cười lên, bọn họ hướng bốn phương tám hướng nhìn một cái, tiếng cười lại càng vang dội hơn rất nhiều.

Không đề cập tới điều khác, chỉ riêng trong khu vực bàn dài đồng xanh, có tư cách tham dự tiệc rượu hôm nay, gia tộc phía sau đều nắm giữ một cái hoặc là nhiều hơn, thậm chí như là Ngu Mông, hãn chinh phục, nắm giữ cả thấy một trăm thế giới khác!

Trong khu vực bàn dài đồng xanh hạ đẳng gia tộc lấy hàng vạn để tính, thế lực bọn họ liên hợp với nhau, thật sự là một cái khái niệm cực kỳ đáng sợ.

Ngu Thuần cũng cười, hãn cười rất sáng lạn, nhưng Cơ Hạo rõ ràng phát hiện, khóe mắt Ngu Thuần có một luồng u ám chợt lóe qua. Cơ Hạo nheo mắt, hãn không rõ một luồng tối tăm này trên mặt Ngu Thuần từ đâu mà đến, nhưng hãn lặng yên không một tiếng động phát động lực lượng của Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư.

Trên không thiên đình mây mù giăng lối, từng luồng lực thiên địa khổng lồ bị Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư cắn nuốt, nhanh chóng chuyển hóa thành lực lượng nào đó thần kỳ mà không thể giải thích.

Phía sau Thái Ti hoa chân múa tay, một bóng người xám xịt âm đạm lặng lẽ hiện lên, một lực lượng thái cổ tà dị mà quỷ dị bí hiểm lặng lẽ sinh ra, như một dòng sông lớn không ngừng rót vào Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư. Thân thể Thái Ti đột nhiên cứng ngắc một cái, đôi mắt hãn biến thành màu trắng đáng sợ, vô số phù văn màu xám ở trong con mắt trắng xóa của hãn cấp tốc quay cuồng, thân thể hãn run rẩy như điện giật, quay quanh tế đàn nhảy nhót càng nhanh thêm.

Ngu Thuần cười xoay người, cười đi về hướng khu vực bàn dài hoàng kim. Máy chục miện hào, tỳ hào, trượng hào thánh tôn đã tấp nập vào sân, đang đứng

ở khu vực trung tâm đại điện cười chờ đợi Ngu Thuần.

Ngu Thuần đi từng bước một, hần rời khỏi khu vực bàn dài đồng xanh, tiến vào khu vực bàn dài bạc trắng, hần cười gật đầu hướng vài tên tộc trưởng gia tộc thực lực mạnh nhất trong gia tộc bậc bốn thăm hỏi, nọ vậy vài cái thứ bốn chờ gia tộc tộc trưởng mang không ngừng hướng hần thâm cúi đầu hoàn lễ.

Đột nhiên vô số người hét lên khàn cả giọng, toàn bộ người nhìn Ngu Thuần tất cả đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ không dám tin!

A Đốn Hà gia tộc đương đại tộc trưởng cường đại, Ngu Thuần tỳ hào thánh tôn tôn quý của Bàn Ngu thế giới, Ngu Thuần có được quyền thế tiềm tàng khổng lồ, trừ con mắt dựng thẳng ở mi tâm hần, trong thất khiếu hần đồng thời có máu tươi màu xám chảy ra.

Máu tươi màu xám?

Màu máu so với màu đen càng đậm dữ hơn, càng quỷ dị hơn.

Từng dòng máu tươi như dòng suối nhỏ chảy xuống, nhưng Ngu Thuần còn không phát giác chút nào, hần mang theo huyết tương màu xám đầy mặt, tươi cười về phía trước đi từng bước một, vừa đi, huyết tương màu xám vừa theo quần áo hần chảy xuống, để lại trên mặt đất phía sau thân thể hần một vết máu màu xám chói mắt.

Sau thời gian ba hơi thở như thế, Ngu Thuần mở ra con mắt dựng thẳng ở mi tâm, con mắt dựng thẳng của hần đã mục nát thành một đồng thịt bầm, lượng lớn thịt nát trộn lẫn huyết tương màu xám chảy ra. Ngu Thuần hoàn toàn không cảm nhận được tiếp tục đi về phía trước, đi tới đi tới, thân thể hần đột nhiên nặng nề ngã xuống đất.

Trong thời gian cực ngắn, thân thể Ngu Thuần giống như đã trải qua vô số năm tháng rửa tội, trước mắt bao người thân thể hần cấp tốc mục nát, phong hoá, cuối cùng hóa thành một đồng tro bụi xám xịt trải ở trên mặt đất.

Bảo vật phòng thân của Ngu Thuần không có một vật nổi lên phản ứng, các loại phù lục dùng một lần uy lực cường đại đeo trên người hắn cũng chưa có một món có bất cứ phản ứng nào.

Hắn cứ như vậy trước mặt vô số quý tộc Ngu tộc, như một tờ giấy trắng yếu ớt bị người ta thoải mái xé nát, vò nát, triệt để mục nát, ngã xuống.

‘Đang đang’ vài tiếng vang, mười mấy tâm phúc thân tín bên cạnh Ngu Thuần cũng nặng nề ngã xuống đất, giống Ngu Thuần vô thanh vô tức hóa thành tro tàn.

Thân thể Cơ Hạo khẽ run lên một cái, lực phủ ngũ tạng của hắn hơi đau xót, lực lượng cản trở của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ập tới, làm nội phủ của hắn chịu thương tổn không nhỏ.

Chương 1743: Liên Tục Chú Sát

Lúc bộ tộc Thái Ti, Thiếu Ti xuất thân bị hủy, hai huynh muội vẫn là đứa trẻ ít tuổi, đối với lai lịch truyền thừa của bộ tộc cũng không biết.

Tuy kế thừa bí bảo đáng sợ Đinh Đầu Thất Tiễn Thư này, chính Thái Ti cũng nói không rõ được lai lịch Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, nói tóm lại, rất mạnh, mạnh đến thái quá, có thể xưng là mạnh khủng bố.

Cơ Hạo từng muốn làm rõ lai lịch bí bảo này, nhưng sau khi ở trong bí điển của Vu Điện cũng chưa thể tìm được ghi chép chi tiết, hắn liền từ bỏ sự cố gắng. Nhưng một lần này, Cơ Hạo đã tự thể nghiệm được sự đáng sợ của nó.

A Đốn Hà gia tộc đương đại tộc trưởng Ngu Thuần, tỳ hào thánh tôn của Bàn Ngu thế giới, tồn tại cường đại đã chạm đến bốn nguyên thiên đạo pháp tắc của Bàn Ngu thế giới, cường giả trên người ít nhất có bảo vật hộ thân cấp tiên thiên linh bảo, thế mà lại vô thanh vô tức bị nguyên rủa chết như vậy. Cơ Hạo tin tưởng trên người Ngu Thuần ít nhất có không dưới mười tầng phòng ngự cấm chế, nhưng các cấm chế đó chưa thể phát huy được bất cứ hiệu quả phòng hộ nào.

Cứ như vậy vô thanh vô tức, ngay cả bản thân Ngu Thuần cũng không biết gì cả, bị nguyên rủa giết chết từ xa.

Cổ Ngu Mông vang lên ‘Ặc ặc’, hắn cực kỳ gian nan quay đầu, dùng một loại ánh mắt cực kỳ khủng bố nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu. Hắn bị Cơ Hạo làm chấn kinh rồi, hoặc là nói, hắn đã sinh ra sự sợ hãi nồng đậm và sự kiêng kỵ vô biên đối với Cơ Hạo.

Ngu Thuần, đương đại tộc trưởng tông chủ gia tộc của Bạch Hoa Vân Tước gia tộc, một tay áp chế tới mức Bạch Hoa Vân Tước gia tộc không thở nổi, nhân vật đáng sợ ép Bạch Hoa Vân Tước gia tộc hầu như lâm vào tuyệt cảnh, giống như một con chó lưu lạc, chết thảm ngay tại chỗ giá rẻ như thế.

Ngu Mông không ngu, ngược lại hẳn rất cơ trí, trong lòng hẳn biết rõ, đây là Cơ Hạo hạ độc thủ.

Nhưng quá đáng sợ, thật sự quá đáng sợ, một vị tỳ hào thánh tôn cao cao tại thượng, tồn tại nắm giữ quyền lực chí cao của Bàn Ngu thế giới, A Đốn Hà gia tộc đương đại tộc trưởng cường đại đáng sợ này, lại bị đánh chết nhẹ nhàng như vậy. Càng đáng sợ hơn là, Ngu Thuần cũng chưa thể nhìn ra, Cơ Hạo là dùng loại thuật pháp nào đánh chết Ngu Thuần.

Trong đại diện im ắng, toàn bộ quý tộc dị tộc, vô luận là Ngu tộc, Già tộc hay là Tu tộc, vô luận là thượng vị gia tộc hay là trung vị gia tộc hay là hạ vị gia tộc, vô luận là người cầm quyền gia tộc hay là tộc nhân bình thường, toàn bộ mọi người không nói một tiếng.

Toàn bộ mọi người đều hoảng sợ nhìn quần áo Ngu Thuần lưu lại, nhìn hoàng kim quyền trượng của hẳn nặng trĩu rơi xuống đất, nhìn Ngu Thuần sau khi thân thể hóa thành tro bụi, từ trong cơ thể hẳn rơi ra ba món tiên thiên linh bảo, một món tiên thiên chí bảo.

Lấy thân phận địa vị của Ngu Thuần, lấy địa vị A Đốn Hà gia tộc ở Bàn Ngu thế giới, lấy nội tình hùng hậu Bàn Ngu thế giới cướp đoạt vô số thế giới mà tích góp, Ngu Thuần có một món tiên thiên chí bảo cũng là chuyện đương nhiên. Nhìn xem món tiên thiên chí bảo dạng Kim Tự Tháp toàn thân lóng lánh quang huy màu vàng mơ hồ, tạo hình kỳ dị kiểu chín tầng bậc thang kia, mọi người đều cảm nhận được chí bảo này tản mát ra dao động cường đại.

Mênh mông như biển, hùng hồn như núi, tiên thiên chí bảo kiểu tòa Kim Tự Tháp này là một món chí bảo có tính phòng ngự!

Toàn bộ mọi người đều có thể cảm nhận được trong tòa Kim Tự Tháp to bằng nắm tay này đang ập ủ sự tức giận điên cuồng. Chí bảo có linh, nó đã cảm nhận được chủ nhân mình ù ù cạc cạc ngã xuống, nó vì chủ nhân mình ngã xuống mà phẫn nộ, điên cuồng.

Việc làm người ta kinh hồn táng đảm ở ngay nơi này, tòa Kim Tự Tháp này có linh tính cực kỳ cường đại, bản ngã ý thức của nó hoạt bát mà linh động, nó giám sát tất cả gió thổi cỏ lay trong ngoài cơ thể Ngu Thuần mọi lúc. Nếu có kẻ thù bên ngoài công kích, nó khẳng định có thể tự hộ chủ.

Hơn nữa nó còn là một món tiên thiên chí bảo có tính phòng ngự, lại ngay cả nửa điểm phản ứng cũng chưa có, trơ mắt nhìn chủ nhân mình bị công kích vô hình vô tích giết chết. Thậm chí nó ngay cả cơ hội bảo tồn một tia tàn hồn của Ngu Thuần cũng chưa có, Ngu Thuần triệt để tan thành mây khói, một chút bốn nguyên lạc ẩn tồn tại cuối cùng cũng bị công kích vô hình nghiền nát.

Tiên thiên chí bảo tự nhiên có được sự tự tôn và kiêu ngạo của nó, tiên thiên chí bảo này lâm vào trạng thái điên cuồng, từng làn thủy triều màu vàng cường đại khủng bố gào thét từ trong Kim Tự Tháp nhỏ đánh ra, chấn động khiến toàn bộ đại điện đều đang kịch liệt run rẩy.

“Tam Nhật Cửu Nguyệt tại thượng!” Qua nháy mắt như búng ngón tay, lại như qua năm tháng dài lâu từ khi thế giới sinh ra mãi cho đến điểm cuối của thế giới, rốt cuộc có một quý tộc Ngu tộc khu vực bàn dài hoàng kim hét lên khàn cả giọng: “Đây là... Chuyện gì vậy? Bàn Cổ thế giới chết tiệt này, rốt cuộc ẩn giấu cái gì?”

Một tỳ hào thánh tôn, trước mặt mấy chục vạn quý tộc Bàn Ngu thế giới, ở dưới tiên thiên chí bảo che chở, bị người ta vô thanh vô tức đánh chết!

Đây là nói giỡn à? Đây là ác mộng à? Toàn bộ mọi người đều không thể tin được đây là sự thật, bọn họ thà rằng tin tưởng mình hãm thân trong ác mộng, mọi điều trước mắt đều là giả dối.

Nếu dân bản xứ Bàn Cổ thế giới dùng phương thức quỷ dị bí hiểm như vậy đánh chết Ngu Thuần, như vậy Bàn Cổ thế giới rốt cuộc ẩn giấu cái gì? Thế giới nhìn như năm chắc chín phần mười có thể nhẹ nhàng chinh phục này, thật sự đơn giản như vậy sao?

Nhiều ‘thực dân thánh tôn’ phụng mệnh triệu tập đại quân hội tụ đến Bàn Cổ thể giới ánh mắt lóe lên, nháy mắt với nhau. Bọn họ đột nhiên tỉnh ngộ, nếu Bàn Cổ thể giới thật là thể giới dễ dàng chinh phục như thế, lấy đức hạnh của các đỉnh cấp đại gia tộc Bàn Ngu thể giới, bọn hắn sao có thể để bọn họ đến chia lãi lợi ích? Khẳng định là bọn hắn ở Bàn Cổ thể giới chịu thiệt mắc bẫy, lúc này mới lòi bọn họ đến làm vật hi sinh, kẻ chết thay!

Cơ Hạo nhắm mắt, hắn cảm thụ một phen thương thế trong lục phủ ngũ tạng.

Lực sát thương của Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư thật sự khủng bố hạng nhất, nhưng lực lượng cản trở cũng tuyệt đối đáng sợ.

Lấy cường độ thân thể Cơ Hạo hiện nay, sau khi nguyên rửa giết chết Ngu Thuần, lực lượng cản trở thế mà lại làm lục phủ ngũ tạng Cơ Hạo xuất hiện không ít vết rách. Hơn nữa các vết thương này cực kỳ ngoan cố, tinh huyết khổng lồ trong cơ thể Cơ Hạo càn quét nhiều lần, tốc độ vết thương khép lại so với ngày thường ít nhất chậm hơn gấp trăm lần trở lên.

Chẳng qua, chút thương thế này vẫn có thể thừa nhận.

Ánh mắt nhìn về phía các miện hào, tỳ hào cùng trượng hào thánh tôn vừa rồi từng nói chuyện với Ngu Thuần, Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, nhanh chóng thông qua liên hệ không tên trong minh minh, câu thông Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư.

Toàn bộ thiên đình cũng đang khẽ run lên, lực thiên địa khổng lồ không ngừng ủa vào Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư. Cơ Hạo điều động lực lượng toàn bộ thiên đình cung ứng Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư, càng điều động các tia lực lượng thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thể giới bám vào ở trên Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư.

Làm thiên đế, Cơ Hạo có tư cách điều động thiên đạo lực nhất định. Hiện tại hắn dốc hết toàn lực đem thiên đạo pháp tắc lực hắn nắm giữ bám vào ở trên Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư, đồng thời phát động nguyên rửa đối với mười mấy vị miện hào, tỳ hào cùng trượng hào thánh tôn vừa mới bị tập trung.

Công kích vô hình vô tích đột nhiên buông xuống, mười mấy miện hào, tỳ hào cùng trượng hào thánh tôn mắt, mũi, tai, khóe miệng, không ngừng có huyết tương màu xám chảy ra. Vô số quý tộc dị tộc trong đại điện đồng thời phát ra tiếng thét chói tai kinh ngạc sợ hãi đan xen, càng có vô số thiếu nữ quý tộc trợn mắt, giống như cá chết há to miệng, nặng nề ngã xuống đất ngất đi.

Ngày thường nếu các nàng ngất ngã xuống đất, sớm đã có vô số thanh niên quý tộc ân cần đi lên đỡ các nàng.

Nhưng hôm nay, không ai hướng các nàng nhìn thêm dù chỉ một cái.

Mọi người đều hoảng sợ nhìn mười mấy thánh tôn mặt đầy máu lại hoàn toàn không biết gì cả, nhìn thân thể bọn họ cấp tốc mục nát, sụp đổ, cuối cùng bọn họ nặng trĩu ngã xuống đất, hóa thành mảng lớn tro bụi.

Chương 1744: Loạn Độc

Đau tim, tâm mạch nứt ra ba sợi.

Đau gan, chín phần mười gan héo rữa.

Đau phổi, cả màng lớn lá phổi tan nát.

.....

Một hơi đánh chết mười mấy miện hào, tỳ hào, trượng hào thánh tôn, trong cơ thể Cơ Hạo truyền đến từng đợt đau đớn. Hắn cũng chưa cảm giác được bất cứ lực công kích nào tồn tại, lực phủ ngũ tạng lại thật sự phải chịu thương tổn đáng sợ.

Đau đớn ập tới, dù là lấy cảnh giới đạo tâm của Cơ Hạo, lấy sức thừa nhận của thân thể hắn, cũng thiếu chút nữa đau đến mức rú thê thảm. Loại đau đớn này không chỉ bắt nguồn từ thân thể, càng trực tiếp từ sâu trong linh hồn bùng nổ. Như có vô số người tí hon mang theo lưỡi cửa thật nhỏ, ở trên linh hồn chém lung tung một chập, loại đau đớn này có thể khiến người ta đau đến mức ngất đi.

Mồ hôi lạnh từ trên trán Cơ Hạo chảy ra, theo gò má chảy đến trên cằm, như mưa nhỏ tí tách rơi xuống.

Đổi thành thời điểm khác, Cơ Hạo biểu hiện ra dị trạng như thế, đã sớm bị người ta phát hiện hắn không thích hợp. Giờ này khắc này, mấy chục vạn quý tộc dị tộc ở đây đều mặt đầy mồ hôi lạnh, đều mặt lộ vẻ kinh hãi. Nhiều người thậm chí đang run rẩy, khớp xương toàn thân không ngừng ra tiếng vang thanh thúy ‘Rắc rắc’.

‘Keng keng keng’ nhiều thị nữ tuyệt tay đánh rơi cái khay cực lớn, các loại đồ uống tinh mỹ hắt đầy đất. Nếu là ngày thường, các thị nữ này đã sớm bị kéo ra ngoài loạn côn đánh chết, nhưng hôm nay, đám quý tộc dị tộc hà khắc kia cũng

chẳng lòng dạ nào truy cứu các nàng thất lễ, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn di vật mười mấy vị thánh tôn chết thảm lưu lại ở trên mặt đất.

Mười mấy món tiên thiên chí bảo, mấy chục món tiên thiên linh bảo lơ lửng ở không trung, toàn bộ bảo vật đều kịch liệt run rẩy, không ngừng tràn ra áp lực đáng sợ làm người ta hít thở không thông, cũng khiến quý tộc dị tộc ở đây cả người cứng ngắc không thể động đậy.

Các chí bảo, dị bảo giàu linh tính này, tựa như tòa Kim Tự Tháp nhỏ kia trong cơ thể Ngu Thuần, đã lâm vào trạng thái điên cuồng. Ở dưới sự bảo vệ của bọn chúng, chủ nhân của chúng thế mà lại không chút sức phản kháng, ngay cả kẻ tập kích rốt cuộc là ai cũng chưa phát hiện, đã ù ù cạc cạc ngã xuống như vậy.

Đối với các chí bảo, linh bảo này mà nói, đây là sự sỉ nhục to lớn. Đặc biệt chúng nó phần nhiều đều là truyền gia chi bảo của các miện hào, tỳ hào, trượng hào thánh tôn này nhiều thế hệ truyền thừa, trừ sự kiêu ngạo làm chí bảo và linh bảo đứng đầu, bọn chúng càng có cảm tình nồng hậu với gia tộc của những kẻ ngã xuống. Các chí bảo, linh bảo linh trí không thua gì con người, giờ phút này đã đứng bên bờ sự điên cuồng.

“Rốt cuộc là ai?” Một thanh âm bén nhọn vang lên, một nam tử trung niên Ngu tộc đầu đội mũ miện hoa mỹ mất hồn mất vía từ trong đám người đi ra, một cái mũ lông vũ màu tím tinh xảo hoa mỹ to bằng bàn tay lơ lửng ở đỉnh đầu hắn, phóng ra các dải ánh sáng cầu vồng mỹ lệ cuộn xuống bảo vệ toàn thân hắn.

Đây là một vị miện hào thánh tôn vừa chạy tới hội trường, cái mũ lông vũ màu tím đỉnh đầu hắn là một món tiên thiên chí bảo lực phòng ngự rất mạnh, vô số phù văn tinh tế ở ngoài cái mũ lông vũ xoay tròn bay múa, như vô số con đom đóm kéo theo những cái đuôi ánh sáng mờ lung.

Cơ Hạo cảm thụ một phen khí tức cái mũ lông vũ này, rất thú vị, đây là một món tiên thiên chí bảo có lực phòng ngự rất mạnh đối với các loại thuật nguyên rủa. Rất hiển nhiên, đám quyền quý đỉnh cấp Ngu tộc này không ngu, bọn họ đã

đoán được thủ đoạn Cơ Hạo sử dụng, hơn nữa đã chuẩn bị thi thố ứng đối chính xác nhất.

“Chẳng qua, cho dù có chuẩn bị, muốn giết người, cũng dễ như trở bàn tay. Nơi này là Bàn Cổ thế giới, trong nháy mắt các người tiến vào nơi này, đã bị thiên đạo Bàn Cổ thế giới áp chế, tiên thiên chí bảo của các người, có thể đánh ra được một phần mười uy lực sao?”

Cơ Hạo ở trong lòng cười vài tiếng trào phúng, hẳn muốn một lần nữa phát động Đinh Đầu Thất Tiên Thư, nhưng lực phủ ngũ tạng ập tới đau đớn, trước mắt Cơ Hạo tối sầm, hẳn đau đến mức thiếu chút nữa ngất ngã xuống đất.

Vội vàng hít ngược một hơi, Cơ Hạo kinh hãi mở to mắt. Được rồi, Đinh Đầu Thất Tiên Thư lực cản quá khủng bố, cái này tựa như là một loại cản trở tác dụng bởi quy luật nhân quả, không hề có đạo lý đáng nói, không có phương pháp phòng ngự, lấy cường độ thân thể Cơ Hạo cũng dễ dàng bị thương nặng, giờ phút này muốn tiếp tục dùng nó để giết người, chính Cơ Hạo gánh vác không nổi hậu quả cản trở.

Khẽ hừ lạnh một tiếng, trong lòng Cơ Hạo có vô số ý niệm trào lên, nhiều ý niệm không thể tưởng tượng không có khả năng thực hiện giây lát hủy diệt, các loại ý niệm khả năng thành công đủ cường đại không ngừng nảy sinh.

Đúng lúc này, chí bảo phòng ngự hình Kim Tự Tháp kia của Ngu Thuần tích góp đủ lửa giận, tích tụ đủ lực lượng, chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, vô số luồng sáng màu vàng từ trong Kim Tự Tháp phun ra, toàn bộ mọi người ở đây đều cảm nhận được lửa giận ngập trời của tòa Kim Tự Tháp này.

Toàn bộ mọi người đều cảm nhận được ý chí của tòa Kim Tự Tháp này: giao ra hung thủ giết chết Ngu Thuần, nếu không nó sẽ không tha cho bất luận kẻ nào ở đây!

Kim quang nóng rực bắn phá không gian, một đám quý tộc Ngu tộc hoảng sợ điên cuồng rống to, mấy ngàn tên quý tộc Ngu tộc gần Kim Tự Tháp nhất bị kim

quang đánh trúng, thân thể bọn họ trong nháy mắt nổ thành vô số cát bụi màu vàng rải đầy đất.

Lại một đợt kim quang từ trong Kim Tự Tháp phun trào ra, ý chí lạnh thấu xương truyền khắp trong lòng toàn bộ mọi người: giao ra hung thủ, nếu không nó sẽ không chút do dự xử lý toàn bộ người ở đây báo thù cho Ngu Thuần!

Một món tiên thiên chí bảo không khống chế được, cho dù uy năng chủ yếu của nó ở trên phòng ngự, tiên thiên chí bảo chính là tiên thiên chí bảo, cho dù không có ai khống chế, lực sát thương nó nháy mắt tuôn ra cũng là cấp bậc Vu Đế, hơn nữa là lực sát thương cấp bậc Vu Đế đỉnh phong.

Đáng thương trong quý tộc Ngu tộc ở đây, có lượng lớn loại hoàn khổ công tử, thiên kim tiểu thư như Lan Hi, Lan Dục, bản thân bọn họ thực lực không quá mạnh mẽ, chỉ là dựa vào thế lực gia tộc tới tham gia tiệc rượu, mà một lớp vàng lên trên người mình.

Đám công tử, tiểu thư này có thể có thực lực cấp Vu Vương, đã chứng minh bọn họ ngày thường đã rất dụng công tu luyện. Đối mặt tòa Kim Tự Tháp này tuôn ra lực sát thương cấp Vu Đế đỉnh phong, các công tử, tiểu thư đó không chút sức chống trả, hơi bị kim quang chạm phải sẽ là kết cục tan xác.

Càng khiến người ta hoảng sợ hơn là, bởi vì tòa Kim Tự Tháp không khống chế được này dẫn đầu, những tiên thiên chí bảo, tiên thiên linh bảo trong cơ thể miện hào, tỳ hào, trượng hào thánh tôn ngã xuống bay ra rất có tư thế rục rịch. Nhất là bên trong có vài món sát lục chí bảo chuyên trách chém giết, bọn chúng phóng ra khí tức đặc biệt sắc bén, lạnh lẽo, bọn chúng còn chưa phát động công kích, chỉ riêng khí tức tiết ra ngoài đã khiến mấy ngàn dị tộc nổ tan xác mà chết.

Cơ Hạo nở nụ cười, tay áo hần khê chớp lên, mấy chục viên bảo châu năm màu vô thanh vô tức rơi xuống đất.

Khắp nơi đều là đám người bồn tẩu lung tung, những hạt châu không chút bắt mắt kia bị người ta đá mấy cái lung tung đã không thấy bóng dáng nữa.

Từng làn sương khói năm màu từ trên những viên bảo châu đó mau chóng phóng ra, sương khói vừa tiếp xúc không khí liền nhanh chóng trở nên vô hình vô tích, sương khói không có chút mùi ở trong đại điện cấp tốc khuếch tán ra, trong mấy nhịp thở đã trải rộng toàn trường.

Miền hào thánh tôn cái mũ lông vũ đỉnh đầu rạng rỡ tỏa sáng còn đang kiệt lực muốn khống chế trật tự trong đại điện, hăn rống giận khàn cả giọng, đột nhiên tiếng rống giận dữ của hăn biến thành tiếng gầm gừ kinh hoàng: “Khí độc? Cần thận, mau mau dùng linh dược giải độc.”

Còn chưa dứt lời, đã có mấy vạn người mặt mũi đen sì, nặng trĩu ngã xuống đất.

Chương 1745: Một Kiếm Quang Hàn

Những viên bảo châu năm màu này, là Vũ Mục mượn dùng lực lượng thiên đình Ôn bộ luyện chế Ôn Độc Châu.

Thiên đình Ôn bộ, khống chế việc ôn dịch tật bệnh khắp thiên hạ, độc dịch đáng sợ nhất thế gian, ở Ôn bộ mà nói chỉ là món đồ chơi trong tay. Bản thân Vũ Mục trình độ vu độc cực cao, mượn dùng lực lượng Ôn bộ, cộng thêm lực lượng Ôn Thần Phiên, Ôn Độc Châu luyện chế ra có thể tưởng tượng được đáng sợ bao nhiêu.

Từng luồng ôn độc phát tán ra, tốc độ phát tác nhanh như sét đánh không kịp bưng tai, mấy vạn quý tộc dị tộc thực lực thấp kém nói gục là gục, vừa ngã xuống mặt đã tối đen, khí đen theo cổ nhanh chóng hướng toàn thân lan tràn, nơi khí đen đi qua máu thịt cấp tốc bại hoại mục nát, dưới làn da có lượng lớn đốm máu, máu tụ xuất hiện, trong miệng mũi người trúng độc càng có máu bầm chảy ra.

Trong đại điện càng hỗn loạn hơn nữa, nhiều người gào khóc hướng ra phía ngoài đào tẩu, nhưng ôn độc đã bám vào ở trên thân bọn họ. Ngoài đại điện có càng nhiều hộ vệ trung thành và tận tâm muốn lao vào bảo hộ chủ nhân nhà mình, bọn họ ở cửa va chạm với dòng người hướng phía ngoài lao ra, có người muốn vào, có người muốn ra, kết quả đem cái cửa bịt chặt, ôn độc càng khuếch tán thêm.

Ngu Mông hoảng sợ muốn chết nhìn Cơ Hạo một cái, hăn khàn khàn thấp giọng hô: “Thuốc giải? Mau!”

Dù sao cũng là thế giới chi chủ thực lực cường đại, các thế giới kia Ngu Mông nắm giữ phần nhiều là thế giới cát vàng sa mạc, lực lượng pháp tắc hăn cảm ngộ cũng có quan hệ mật thiết với mặt trời, cát chảy, tử vong, kịch độc. Cho nên sức chống cự của Ngu Mông đối với độc tố rất mạnh, kịch độc tầm thường

hắn hoàn toàn có thể coi là cơm ăn.

Nhưng Ôn Độc Châu do Vũ Mục chế tạo lực sát thương quá đáng sợ, lấy thực lực của Ngu Mông, hắn cũng cảm thấy trong cổ họng tê ngứa, như có vô số cục thịt nhỏ tự dưng mọc ra. Ngu Mông bị dọa nhảy dựng, trúng độc? Lấy thực lực của hắn, hắn thế mà còn có thể trúng độc?

Cơ Hạo lấy ra một bình thuốc tùy tay nhét vào trong tay Ngu Mông, thừa dịp hỗn loạn, hắn không nói một lời khôi phục diện mạo ban đầu, trường bào màu đen trên người tràn ngập phong tình dị vực Bàn Sa thế giới nhanh chóng hóa thành một bộ mũ miện quần áo màu vàng nhạt. Hắn cất bước nhẹ nhàng, như một làn gió mát khẽ xuyên qua đám người, nhanh chóng hướng miện hào thánh tôn trên đầu treo mũ lông vũ, đang khàn cả giọng ổn định trật tự đi đến.

Trong lúc tiến lên, Cơ Hạo đã rút ra Bàn Cổ Kiếm, khi đi ngang qua đám quý tộc dị tộc thất kinh, hắn không lưu tình chút nào tùy tay vung kiếm, lưỡi kiếm đâm thật sâu vào thân thể đám dị tộc đó, mang theo các đạo huyết quang chói mắt, dẫn phát tiếng thét chói tai càng thêm cao vút, kinh hoàng hơn nữa.

Nhiều người thấy được động tác của Cơ Hạo, nhưng đám dị tộc này bị ôn độc đột nhiên ập tới khiến cho không biết làm sao còn chưa phục hồi tinh thần, bọn họ vậy mà chưa ý thức được là kẻ thù bên ngoài xâm nhập, ngược lại tưởng một số người của gia tộc Ngu tộc nào đó thừa dịp hỗn loạn giải quyết ân oán cá nhân.

Bọn họ cứ như vậy trơ mắt nhìn Cơ Hạo đi qua từng bước một, nơi đi qua máu chảy thành sông, vô số quý tộc dị tộc, vô luận là Ngu tộc, Già tộc hay là Tu tộc, đều hai tay ôm chỗ yếu hại, chặt vật mềm nhũn trên mặt đất run rẩy giãy dụa. Trong nháy mắt Bàn Cổ Kiếm vào cơ thể, kiếm quang đã phá hủy sinh cơ của bọn họ, đám dị tộc bên bờ vực tử vong mở lớn miệng, lại không có cách nào phát ra nửa thanh âm.

Lan Nảo hà đương đại gia chủ, Nguyệt Miện thánh tôn một trong mười hai vị miện hào thánh tôn của Bàn Ngu thế giới, trong truyền thuyết có được đại thần

thông huyền diệu đoán trước tương lai Ngu Bí chợt ngẩng đầu lên, mũ lông vũ màu tím ở đỉnh đầu hắt phóng ra một đạo u quang chói mắt, các dải cầu vòng ánh sáng hoa lệ cuộn xuống, trong nháy mắt hắt nhìn thấy Cơ Hạo, thể tích mũ lông vũ ở đỉnh đầu hắt chợt bành trướng mấy chục lần, hóa thành một tòa tháp khổng lồ đem hắt bao phủ ở trong.

“Hắt... Không phải tộc nhân của chúng ta!” Ngu Bí chỉ vào Cơ Hạo rống giận khàn cả giọng: “Người đâu, ngăn hắt! Giết hắt! Không, bắt sống, ta muốn người sống, bắt sống cho ta!”

Cơ Hạo cách Ngu Bí chỉ có không đến trăm trượng, bên người hắt là quý tộc Ngu tộc chật vật bỏ chạy hỗn loạn hết cả lên. Bàn Cổ Kiếm mang theo các đạo kiếm quang sắc bén xuyên thấu thân thể một lại một quý tộc dị tộc, vô số quý tộc dị tộc hoàn toàn không có khái niệm rút kiếm phản kích, bọn họ chỉ chật vật, chỉ nghĩ cho bản thân từ bên người Cơ Hạo bỏ chạy.

Tiếng rống giận của Ngu Bí vang vọng toàn bộ đại điện, rất nhiều quý tộc Già tộc đang chạy trốn chợt tỉnh ngộ, bọn họ xoay phắt người lại nhìn về phía Cơ Hạo, vũ dũng bắt nguồn từ trong huyết mạch bùng nổ, mấy trăm chiến sĩ Già tộc cao hai trượng có thừa hỗn hển rít gào lên.

“Dân bản xứ!” Một đại tướng Già tộc mặc giáp vàng rống giận vung nắm đấm, một ánh lửa phun ra, một thanh chùy dây xích ba đầu gào thét xuất hiện ở trong tay hắt. Hắt đem chùy dây xích ba đầu múa như gió xoáy, sải bước hướng Cơ Hạo ép lên.

Đám đông chiến sĩ Già tộc ùn ùn rút ra vũ khí bên người, hỗn hển ép về phía Cơ Hạo. Rất nhiều quý tộc dị tộc đang chạy trốn cũng theo bản năng dừng bước, quay đầu hướng Cơ Hạo nhìn tới.

Vừa mới hướng Cơ Hạo ép sát bảy tám bước, mấy trăm chiến sĩ Già tộc đã có một nửa số người da mặt biến thành một mảng đen sì. Thân thể bọn họ kịch liệt lay động một cái, trong miệng, trong lỗ mũi một số người không ngừng phun

máu.

Ngu Bí nổi nóng, hấn tức giận quát: “Lũ ngu xuẩn! Ăn thuốc chống độc vào, rồi đi động thủ! Các người ngay cả tác chiến như thế nào cũng quên rồi sao? Một đám phế vật!”

Các chiến sĩ Già tộc luống cuống tay chân ở trên người moi móc hỗn loạn, run rẩy muốn lấy ra được vật ăn vào.

Chính là một lần đình trệ này, Cơ Hạo cười lớn thân thể nhoáng lên một cái, Thiên Địa Kim Kiều ở mi tâm lóe lên, chọt kéo theo một đạo thanh quang trực tiếp vượt qua trăm trượng khoảng cách, thuận di đến trước người Ngu Bí. mũ lông vũ đỉnh đầu Ngu Bí biến thành bảo tháp hình thù kỳ lạ phát ra các luồng ánh sáng cầu vồng, trong nháy mắt Cơ Hạo thuận di, hư không giữa hấn cùng Cơ Hạo nổi lên vô số gợn sóng.

Tòa bảo tháp này ở trong nháy mắt đó triển lãm ra uy năng cực kỳ đáng sợ, khoảng cách không gian giữa Cơ Hạo và Ngu Bí không đến trăm trượng, bị hấn mạnh mẽ chongchất tới một tỷ dặm!

Đổi thành người thường, căn bản không thể vượt qua lạch trời một tỷ dặm công kích Ngu Bí, nhưng Thiên Địa Kim Kiều vừa động, Cơ Hạo đã dễ dàng phá vỡ cấm chế bảo tháp hình thù kỳ lạ như vô số chiếc lông chim ghép lại với nhau, dễ dàng đi tới trước người Ngu Bí.

Cơ Hạo tế ra thiên đế ấn tỳ, tử khí bốc lên chín vạn dặm, kim hà vô biên chiếu rọi hư không, trong nháy mắt này, lực thiên đạo khổng lồ của Bàn Cổ thế giới nghiền ép xuống, đem lực lượng của Ngu Bí áp chế đến cực hạn. Bảo tháp hình thù kỳ lạ ở đỉnh đầu hấn phát ra tiếng gầm trầm thấp, hào quang toàn thân kịch liệt chấn động.

“Đến rồi, thì dừng đi nữa. Bàn Cổ thế giới rất lớn, đủ để làm chỗ chôn xương của các người!” Cơ Hạo cười rất sáng lạn, hấn vừa nói, vừa vung Bàn Cổ Kiếm, toàn bộ tinh thần toàn lực đánh ra một kiếm năm chiêu hợp nhất.

Vô số kiếm quang bay lên, nháy mắt hội tụ ở trên thân Bàn Cổ Kiếm, kiếm quang chột lóe, trong lòng vô số quý tộc dị tộc trong đại điện chột lạnh toát một trận. Chỉ thấy mũ lông vũ đỉnh đầu Ngu Bí biến thành bảo tháp hình thù kỳ lạ, một món tiên thiên chí bảo uy năng vô cùng bị kiếm quang chém thành hai đoạn, Bàn Cổ Kiếm từ đỉnh đầu Ngu Bí bổ xuống, một kiếm đem hăn cắt thành hai mảnh.

Cơ Hạo cười to một tiếng, lục phủ ngũ tạng bị Đỉnh Đầu Thất Tiễn Thư cản trả trọng thương đau đớn.

“Thống khoái, thống khoái!” Hăn cất tiếng cười to, bốn đạo kiếm quang dài đến trăm trượng quét ngang toàn bộ đại điện.

Chương 1746: Kiếm Vực Oai

“Không!”

Cơ Hạo một kiếm chém giết Ngu Bí, Ngu Bí được xưng có thần thông biết trước tương lai bất trắc không thể biết trước được bản thân tử vong. Ở dưới thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới áp chế, phần trăm lực lượng bị áp chế đến chỉ có ba năm phần hẵn không có sức phản kháng triệt để ngã xuống.

Bàn Cổ Kiếm nổ vang không ngừng, tiếng nổ leng keng trầm thấp không như một thanh trường kiếm, ngược lại như một cây rìu lớn nặng nề. Chém giết Ngu Bí thì thôi, tính cả chém giết một món tiên thiên chí bảo, điều này tựa như đã đánh thức dã tính nguyên thủy nào đó trong cơ thể Bàn Cổ Kiếm, nó khê chấn động, dẫn dắt khí huyết Cơ Hạo kịch liệt sôi trào, thương tổn Đinh Đầu Thất Tiễn Thư căn trả tạo thành, ở trong tiếng gầm của Bàn Cổ Kiếm cấp tốc biến mất.

Vô số quý tộc dị tộc tận mắt thấy cảnh tượng Cơ Hạo một kiếm chém giết Ngu Bí như giết gà con, trong đầu vô số người trống rỗng.

Đám ‘thực dân thánh tôn’ đến từ thế giới khác bị chinh phục, dựa vào tự mình chém giết chinh chiến thu hoạch địa vị cao còn tốt, bọn họ kinh nghiệm sa trường, đối với một đại quý tộc chết... Bọn họ cảm thấy chấn động, nhưng không sợ hãi. Ở trên chiến trường, người địa vị cao bao nhiêu cũng có khả năng ngã xuống, không phải sao?

Nhưng đối với đám quý tộc bản thổ đến từ bản thế giới Bàn Ngưu thế giới, ngồi hưởng địa vị cao, cao cao tại thượng mà nói, Ngu Bí chết đối với bọn họ quả thực là một lần linh hồn chấn động như ngũ lôi oanh đỉnh —— Ngu Bí được xưng có thể đoán trước tương lai, lại bị người ta dễ dàng chém giết như thế? Đó là đường đường một vị miện hào thánh tôn đấy!

Thậm chí vừa rồi Cơ Hạo dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư nguyên rủa giết chết

hai vị miện hào thánh tôn, cũng chưa thể mang đến cho các quý tộc bản thổ này sự chấn động lớn như vậy.

Nguyên rủa giết người loại chuyện này quá hư vô mờ mịt, lực nguyên rủa vô hình vô tích mang đến chấn động thị giác, khẳng định thua xa xa máu chảy đầy đất chính diện đánh chết —— Ngu Bí không có sức phản kháng bị một kiếm chém giết, cái này đã tạo thành sự đảo điên nào đó đối với tâm lý của rất nhiều quý tộc bản thổ.

“Không có khả năng!” Nhiều quý tộc Ngu tộc trẻ tuổi gương mặt đỏ bừng, cõi lòng tan nát thét chói tai. Nhất là những người trẻ tuổi Lan Nảo hà gia tộc, bọn họ càng giống như trời sập không biết làm sao hai tay ôm đầu, theo bản năng quỳ ngã xuống đất.

Đại diện tiệc rượu vừa mới hỗn loạn trở nên im lặng khác thường, đám người hỗn loạn kinh hãi dừng bước, ánh mắt đại ra nhìn Cơ Hạo, nhìn kiếm trong tay hắn. Càng có quý tộc dị tộc cực kỳ cơ trí, kinh nghiệm chiến trường phong phú, bọn họ càng thêm hoảng sợ nhìn về phía bốn luồng kiếm quang Cơ Hạo tùy tay quét ra.

Bên tai Ngu Mông đột nhiên vang lên thanh âm vô tình lạnh như băng của Cơ Hạo: “Mang theo người của ngươi, mang theo minh hữu của ngươi, rời khỏi đại diện!”

Ngu Mông rung mình, lông tóc toàn thân hắn nhoáng cái dựng đứng lên, một cảm giác nguy cơ to lớn tự dừng hạ xuống, trước mắt hắn chớp mắt biến thành màu đen, lục phủ ngũ tạng cũng thiếu chút nữa co giật. Hắn xoay người, hướng mấy cấp dưới tâm phúc của mình nháy mắt, sau đó nhanh chóng hướng một số người nào đó trong đại diện dùng bí pháp truyền âm cảnh cáo vài câu.

Cùng lúc làm những điều này, Ngu Mông đã hung mãnh vô cùng dẫn người lao tới cửa đại diện hỗn loạn. Hắn rút ra một cây hoàng kim quyền trượng dùng đầu sói làm trang trí, một trượng quét bay đám người hỗn loạn chặn ở cửa, sai

bước chạy ra khỏi đại điện.

Trong nháy mắt Ngu Mông lao ra khỏi đại điện, bốn đạo kiếm quang Cơ Hạo chém ra đã hạ xuống ở đông tây nam bắc bốn phương hướng của đại điện.

Kiểm quang âm trầm phun hàn quang, như bốn ngọn núi bảo kiếm thật lớn đứng sừng sững ở góc đại điện. Theo tiếng kiếm ngân bén nhọn chói tai, kiếm quang chợt thay đổi màu sắc —— đứng sừng sững ở phía đông, là kiếm quang tối đen thâm thúy của hủ diệt đại đạo; đứng sừng sững ở phía tây, là kiếm quang tỏa linh quang của tạo hóa đại đạo; đứng sừng sững ở phía nam, là kiếm quang kim quang vạn trượng của thái dương đại đạo; đứng sừng sững ở phía bắc, là kiếm quang màu bạc lạnh lùng u tĩnh của thái âm đại đạo.

Bốn màu kiếm quang hạ xuống, lấy chỗ Cơ Hạo đạp chân làm trung tâm, một bộ trận đồ trên chiếu tinh tú khắp trời, dưới ứng linh mạch trong lòng đất, ở giữa trên dưới mây khói bốc lên như có vô số núi non sông ngòi chậm rãi lưu chuyển ầm ầm khuếch tán ra, nháy mắt bao phủ toàn bộ đại điện, bao phủ mấy chục vạn quý tộc dị tộc trong đại điện.

Đây là Cơ Hạo phỏng theo Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân mà thành, mượn dùng uy thế Thiên Địa Thần Thập của thiên đình, điều động lực thiên địa khổng lồ mà thành Thiên Sát Địa Đồ kiếm trận. Đại trận vừa thành, toàn bộ nóc đại điện liền biến mất không dấu vết, chỉ có vô số hồng hoang tinh tú như các con mắt băng lạnh vô tình lẳng lẳng treo ở đỉnh đầu mọi người, tản mát ra khí tức khủng bố làm cho người ta không rét mà run.

Mặt đất khê nổ vang, từng cơn gió giạt sắc bén chảy xiết theo mặt đất gào thét thổi đến. Nơi cơn gió vô hình đi qua, thân thể vô số quý tộc dị tộc phần eo trở xuống bị cắt ra những vết thương sâu thấu xương.

Vô luận là mặc trọng giáp hay là có bí bảo hộ thân, thời điểm làn gió vô hình vô tích quét đến, quần áo tất cả mọi người không có chút rách nát nào, nhưng thân thể bọn họ đều đã bị thương nặng.

Mưa máu bay bay, tiếng rú thảm không dứt bên tai, mấy vị tỳ hào thánh tôn địa vị cao nhất ở đây rốt cuộc từ trong sự hoảng sợ cùng phần nô Ngu Bí bị chém giết trước mặt mọi người khôi phục, bọn họ chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Giết hắn!”

Cơ Hạo cười. Hắn giơ Bàn Cổ Kiếm, Vũ Dư kiếm đạo ở trong lòng hắn nhắc lên từng đợt sóng to, toàn bộ đạo đài của hắn hóa thành một mảng kiếm quang khí sắc bén bắn ra bốn phía, vô cùng vô tận kiếm đạo chi ý thối quết hư không, đem toàn bộ đại điện hóa thành một mảng kiếm vực âm trầm.

Vô số kiếm quang từ trên trời giáng xuống, từ trong các hồng hoang tinh thần lạnh lẽo vô tình kia rơi xuống, như mưa rào bao phủ thân thể tất cả mọi người.

Vô số kiếm quang từ trong lòng đất phun ra, kiếm quang dài đến mấy chục trượng như cối xay gió dán mặt đất cấp tốc xoay tròn, nơi kiếm quang đi qua vô số mảnh thi thể phun ra giống như núi lửa bùng nổ.

Vô số kiếm khí uốn lượn lưu động ở trong không khí, như các dòng suối nhỏ, sau đó hội tụ thành sông lớn, cuối cùng hội tụ thành đại giang, vô số kiếm khí ngưng tụ mà thành đại giang bành trướng mãnh liệt, nơi đi qua vô luận giáp trụ, chiến bào, bí bảo, thân thể, đều ùn ùn bị xé thành phần.

Kiểm, kiểm, kiểm...

Trước mắt đám dị tộc trong đại điện hỗn loạn từng đợt, bọn họ tựa như nhìn thấy, mọi thứ trong toàn bộ đại điện tất cả đều bởi vì lực lượng vô hình nào đó xâm nhiễm, biến thành các thanh kiếm sắc bén vô cùng.

Dài bàn biến thành kiếm, ghế dài biến thành kiếm, chén rượu biến thành kiếm, bầu rượu biến thành kiếm, ngay cả mái tóc dài trên người chính bọn họ, cũng đều ở dưới kiếm ý ăn mòn biến thành các sợi kiếm căng lên, nổ vang leng keng.

Vô số kiếm đang nhảy múa hỗn loạn, vô số kiếm đang đâm chém đan xen, vô

số kiếm đang sốt ruột không chờ nổi căn nuốt máu thịt.

Từng mảng lớn quý tộc dị tộc phát ra tiếng rú thê lương, bọn họ còn chưa làm rõ dị trạng xung quanh thân thể rốt cuộc từ đâu mà đến, đã như bị vô số thanh trường kiếm sắc bén đến cực điểm đồng thời cắt qua, thân thể chợt nổ thành một đám sương mù máu.

Kiểm ảnh tung bay, kiếm khí lăng không, trong đại điện máu tươi quay cuồng, sát khí ngập trời, mấy chục vạn quý tộc dị tộc cao hứng phấn chấn tụ tập ở nơi đây chuẩn bị mở tiệc vui vẻ ăn mừng, trong chớp mắt đã bị kiếm trận đáng sợ tàn sát hơn phân nửa.

Chương 1747: Trùng Trùng Bao Vây

“Tam Nhật Cửu Nguyệt chí cao ơ... Toàn bộ tổ linh Bàn Sa thế giới tại thượng... Thật sự là êm tai vui mắt!”

Ngu Mông đứng ở ngoài cửa đại điện, ghen hòng trên trời nhìn gió tanh mưa máu trong đại điện, hơi há mồm, theo bản năng hướng các tổ linh Bàn Sa thế giới, thế giới đầu tiên gia tộc bọn họ chinh phục cầu nguyện.

Nếu bị đám đại quý tộc Bàn Ngu thế giới nghe được, một tên quý tộc Ngu tộc dám hướng bất cứ vật đồ đẳng nào ở ngoài Tam Nhật Cửu Nguyệt cầu nguyện, Ngu Mông sẽ bị coi là dị đoan, vọt lên trên giàn thiêu mà đốt chết. Nhưng giờ này khắc này, tình cảnh này, căn bản chưa có ai chú ý tới hắc thấp giọng lẩm bẩm.

Đại điện bị một tầng kiếm khí mênh mông dày tới mấy trượng bao vây, người trong đại điện xông ra bên ngoài, thị vệ ngoài đại điện lao vào phía trong, bọn họ đứng tới trên một tầng kiếm khí bốn màu quần quýt mà thành này, giáp trụ trên người vỡ nát, tính cả thân thể linh hồn đều bị vụn nát.

Trong đại điện kiếm quang kiếm khí bay múa ngang dọc, nơi kiếm khí rét căm căm đi qua thường thường mang theo các dòng máu chói mắt, vô số mảnh cơ thể bay lên bầu trời, còn chưa chờ rơi xuống đất đã bị kiếm ý vô hình triệt để xé nát.

Từng mảng lớn quý tộc Ngu tộc thân thể kịch liệt run rẩy. Bọn họ không phải đang nhảy múa, mà là vì vô số kiếm khí nhỏ bé không ngừng xuyên thấu thân thể bọn họ với tốc độ cao, kiếm khí sắc bén xé rách thân thể bọn họ, thân thể bọn họ không tự chủ được kịch liệt run rẩy.

Theo tiếng ‘bốp bốp’ chói tai, thân thể các quý tộc Ngu tộc này bị nổ tung ra vô số lỗ thủng trong suốt, một đạo kiếm khí thô to cuối cùng dâng trào, đem thân thể bọn họ triệt để chém nát, lúc này mới kết thúc sự đau khổ của bọn họ.

Các thánh tôn chưa bị Đình Đầu Thất Tiễn Thư nguyên rửa giết chết, cũng chưa bị Cơ Hạo chém giết run rẩy tụ tập cùng một chỗ, bọn họ ùn ùn tề lên hộ thân linh bảo và chí bảo của mình, từng quầng sáng ngưng tụ với nhau, hóa thành một tầng quầng sáng bảy màu thật dày đem bọn họ gắt gao bảo vệ ở bên trong. Bọn họ thét chói tai, phần nội thức giục hộ vệ ngoài đại điện mau chóng tiến vào bảo hộ bọn họ.

Kiểm khí tàn phá toàn bộ đại điện, nếu không có chí cường giả xé rách kiểm vực Cơ Hạo phong tỏa đại điện, không cần tới bao lâu toàn bộ quý tộc Ngu tộc trong đại điện đều sẽ bị chém giết ngay tại chỗ. Cơ Hạo rất cẩn thận tránh được một khu vực nhỏ chỗ đám người Da Ma La Gia, trừ bọn họ, toàn bộ quý tộc Ngu tộc đều sẽ bị chém giết ngay tại chỗ.

Đám người Da Ma La Gia, Đế Thích Diêm La toàn thân cứng ngắc đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, vô số luồng kiểm khí âm trầm, kiểm quang hầu như là kẻ sát thân thể bọn họ gào thét xuyên qua. Bọn họ hoảng sợ nhìn vô số dị tộc bị giết chết ở xung quanh, chỉ có bọn họ một nhóm nhỏ này chưa chịu bất cứ thương tổn nào.

“Cơ Hạo... Hắn muốn khiến chúng ta triệt để quyết liệt với toàn bộ quý tộc khác!” Có thể trở thành chấp chính đại đế của mười hai chấp chính gia tộc, đám người Da Ma La Gia không ngu ngốc một chút nào. Bọn họ liếc một cái đã nhìn ra dụng tâm của Cơ Hạo, lại căn bản không có cách nào làm gì được hắn.

Cơ Hạo nghe được tiếng đám người Da Ma La Gia thấp giọng mắng, hắn xa xa cách vô số kiểm khí, cách từng mảng lớn máu tươi, cách vô số thân thể bị kiểm khí tấn công đánh bay, ung dung mà tự nhiên hướng bọn họ cúi đầu hành một lễ thật sâu. Thời điểm thẳng người lên, Cơ Hạo lật tay một kiếm, đem một tráng hán Già tộc điên cuồng xung phong tới chém thành hai nửa.

Thiên đế ẩn tàng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, thiên đạo ý thức của Bàn Cổ thế giới xuyên thấu qua Thiên Địa Thần Tháp của thiên đình xa xa tập trung tòa đại điện này, trừ Cơ Hạo, toàn bộ sinh linh trong đại điện đều sẽ bị thiên đạo pháp

tắc của Bàn Cổ thế giới mạnh mẽ áp chế. Dị tộc ngày thường thực lực có thể so với Vu Thần, bọn họ giờ phút này nhiều nhất có thể phát huy ra thực lực cấp Vu Đế.

Mà dị tộc cấp Vu Đế, thực lực của bọn họ thậm chí bị áp chế đến tiêu chuẩn còn không bằng Vu Vương.

Mà Cơ Hạo lại là một quái thai khủng bố như thế, hẳn có được Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Kiếm hai kiện chí bảo khủng bố đến cực điểm, càng có Bàn Cổ chi thể mạnh mẽ vô cùng, càng đòi mạng hơn là, hẳn còn từ chỗ Mộc đạo nhân chiếm được pháp lực thánh nhân một lượng kiếp!

Pháp lực cấp bậc thánh nhân... Toàn bộ đại diện, những kẻ gọi là miện hào cũng tốt, tỳ hào cũng tốt, trượng hào cũng tốt, tu vi pháp lực của bọn họ ở trên số lượng có lẽ vượt qua Cơ Hạo rất nhiều, nhưng ở trên chất lượng, bọn họ ngay cả cái bóng của Cơ Hạo cũng không chạm tới.

Tùy tay bổ ra một kiếm, kiếm khí tung hoành như rồng, pháp lực thánh nhân thúc dục kiếm quang như thần binh lợi khí, cấm chế phòng ngự đám quý tộc Ngu tộc phát ra giống như miếng đậu phụ, đối mặt kiếm khí của Cơ Hạo hầu như không có sức phản kháng. Từng đạo cấm chế phòng ngự bị bổ ra, từng cái thân thể bị xé rách, sau đó vô số kiếm quang, kiếm khí gào thét mà đến, đem đám dị tộc kia triệt để xé nát.

Mang theo ý cười lạnh nhạt, Cơ Hạo phóng ra Bàn Cổ Chung hộ thể, chân hắc đạp Thất Tinh Bộ, từng bước một hướng các đại quý tộc dị tộc tụ tập với nhau thân phận tôn quý nhất trong đại diện đi qua.

“Các vị, thời tiết thật đẹp.” Cơ Hạo cười rất sáng lạn, nhiệt tình hướng gần ngàn đỉnh cấp đại quý tộc tụ tập cùng một chỗ chào hỏi.

Mấy chục thánh tôn dị tộc ở chính giữa đám người nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Cơ Hạo, một trượng hào thánh tôn tóc trắng xoa phần nộ rít gào: “Bảo lũ phế vật bên ngoài xông vào mau lên! Cho bọn hắn thời gian mười nhịp thở nữa,

nếu bọn hăn...”

Tiếng gầm gừ của trượng hào thánh tôn chột đình trệ, hăn hoảng sợ vạn phần nhìn Cơ Hạo.

Bàn Cổ Kiếm trong tay Cơ Hạo phun ra một đạo kiếm quang dài đến trăm trượng, kiếm quang âm u đâm vào trên quần sáng phòng ngự miện hào, tỳ hào, tài khoản thánh tôn bọn họ liên thủ phát ra, theo tiếng xé rách chói tai, từng tầng cấm chế phòng ngự bị Bàn Cổ Kiếm mãnh liệt xé rách, một món lại một món tiên thiên linh bảo cường đại bị cắt rách, vài món phòng ngự chí bảo phát ra tiếng gào thét thống khổ.

Trong thần hồn hư không, hư ảnh ngời xếp bằng ở trên không đạo đài của Cơ Hạo, hưng phấn vung hai tay: “Là như thế đó, trong thanh kiếm này là dung nhập khai thiên tích địa Bàn Cổ Phủ... Ngay cả thiên địa cũng có thể bổ ra. Cơ Hạo tiểu tử, bổ đầu bọn chúng cho ta!”

Đúng vậy, Bàn Cổ Kiếm trong tay Cơ Hạo, là đã dung nhập Bàn Cổ Phủ Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, tàn sát ức vạn hỗn độn ma thần!

Linh bảo cùng chí bảo đám thánh tôn dị tộc này sử dụng, ở trước mặt Bàn Cổ Phủ tuyệt thế thánh khí này, thật ra chỉ là một đồng đồng nát sắt vụn.

Cơ Hạo trước kia tu vi pháp lực không đủ, không thể hoàn toàn thúc dục thần uy của Bàn Cổ Kiếm, có Mộc đạo nhân ‘khăng khái đưa tặng’ một lượng kiếp pháp lực thánh nhân, Cơ Hạo đã có thể đem thần uy của Bàn Cổ Kiếm thúc dục vài phần.

Kiếm quang lạnh thấu xương, một lại một linh bảo, chí bảo ừn ừn vỡ vụn, chột toàn thân Cơ Hạo trào lên một luồng khí nóng, tinh huyết khổng lồ thúc dục lực lượng cơ thể khủng bố, thúc đẩy Bàn Cổ Kiếm hung hăng đâm về phía trước.

Quý tộc đình cấp dị tộc được tầng tầng cấm chế bảo hộ tiến lên rút thảm, bị một kiếm của Cơ Hạo đảo qua cổ, hơn một ngàn cái đầu người bay lên, máu tươi

phun lên cao mấy chục trượng.

Ngoài đại điện, vô số hộ vệ dị tộc thấy một màn này đã điên cuồng.

Bọn họ điên cuồng rú thảm, dùng từ ngữ ác độc nhất mắng Cơ Hạo. Tiếng huyết bén nhọn từ bốn phương tám hướng vang lên, vô số đại quân dị tộc cuộn cuộn lao tới, trong một tầng ngoài một tầng đem đại điện bao vây tầng tầng lớp lớp.

Trong chớp mắt đã có tinh nhuệ dị tộc lấy hàng tỷ để tính bao vây toàn bộ đại điện, bầu trời, mặt đất phong tỏa giọt nước không lọt.

Cơ Hạo cất tiếng cười to, hất hai tay hướng ra phía ngoài đẩy, kiếm trận trong đại điện chợt hướng ra phía ngoài khuếch trương, kiếm khí quét ngang ba ngàn dặm.

Chương 1748: Rối Loạn Trong Giết Chóc

Lương Chủ thành đầy rối loạn, một đạo kiếm khí hầu như là cọ sát thân thể Ngu Mông bay qua, mấy viên lục bảo thạch tinh xảo đẹp đẽ trên giáp trụ hoàng kim trên người hắn bộc phát ra một mảng u quang loá mắt, ‘Răng rắc’ vài tiếng triệt để vỡ vụn.

Ngu Mông bị dọa nhảy dựng, hắn vội vàng hướng tâm phúc thân tín bên người lớn tiếng rít gào, mang theo bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất hướng xa xa chạy trốn. Hắn vừa rồi thấy rõ, nhiều đỉnh cấp đại quý tộc như vậy đều bị Cơ Hạo dễ dàng đánh chết, cho dù ở trên thực lực cá nhân, Ngu Mông có lòng tin treo lên đánh bọn đại quý tộc sống an nhàn sung sướng kia, hắn vẫn không có lòng tin sức một người đối mặt công kích của Cơ Hạo.

“Kẻ đáng sợ, nhưng cũng là kẻ có thể yên tâm hợp tác.” Ngu Mông nghiêng rằng, không ngừng dùng bí pháp đem ý nghĩ của mình truyền ra: “Điều duy nhất phải đề phòng là, thằng cha này sát tâm như ma, đừng ở sau chuyện đem chúng ta coi là mục tiêu mà nuốt.”

Từng cái thanh âm nhỏ bé không ngừng vang lên ở bên tai Ngu Mông.

“Chết tiệt, Ngu Mông, đây là minh hữu người đề nghị, bảo chúng ta hợp tác? Thật sự là một tên chết tiệt, nhưng ta thích.”

“A ha, nhìn thấy hắn là giết chết Ngu Bí như thế nào không? Chỉ một kiếm như vậy, lão bất tử kia liền thành hai mảnh! Thật sự là quá tốt rồi, lão bất tử này đã chết, địa vị của tôn tử hắn ở gia tộc sẽ cấp tốc giảm xuống, sẽ không có ai dòm ngó con gái bảo bối của ta nữa.”

“Người không biết xấu hổ sao? Chết tiệt, làm cường giả trên tay nắm giữ năm đại thế giới, người ngay cả con gái ruột của mình cũng không bảo vệ được, người còn không biết xấu hổ ở nơi đây nói loại lời này? Nhưng, tiểu tử này sát tính thực đáng sợ, ta cũng bị dọa giật mình.”

“Ta chỉ là không bảo vệ được con gái mình, nhìn xem Ngu Mông, hãn thiếu chút nữa ngay cả chính mình cũng không bảo vệ nổi, ha ha! Tưởng tượng một phen, vị Lan Hi tiểu thư ‘xinh đẹp đáng yêu’ kia nếu trở thành thê tử của Ngu Mông, cảnh tượng đó nhất định rất mỹ diệu.”

Một đợt tiếng cười vang nổ tung ở bên tai Ngu Mông, Ngu Mông tức giận đến mức da mặt biến thành màu đen, hãn nghiêng răng chửi ầm lên một chập, lại vẫn không cách nào ngăn cản mấy thằng cha bất lương bí mật hợp tác kết minh với hãn cười nhạo. Ngu Mông không làm sao được, chỉ có thể nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Ước thúc thủ hạ của mình, trận xung đột đột nhiên bùng nổ này, chúng ta không thể xen vào.”

“Phải thêm một ít tai mắt đi ra ngoài, bảo bọn hãn gặt gao theo dõi quân đoàn gia tộc của các đại gia tộc kia, bình định chi tiết chiến lược quân đoàn các gia tộc đó. Quan sát thêm kỹ xảo chỉ huy cùng thói quen chỉ huy cá nhân của quân đoàn trưởng gia tộc bọn họ, làm rõ nội tình quân đoàn gia tộc bọn họ. Tiến hành so sánh ngang với quân đoàn chúng ta, xem xem sức chiến đấu của các quân đoàn đại gia tộc bản thổ, có thể so được với quân đoàn của chúng ta hay không.”

Ngũ Mông nhanh chóng đưa ra ý kiến của mình, rất nhiều thanh âm vang lên bên tai hãn, mọi người đều đồng ý cái nhìn của hãn.

Đám đông quý tộc ‘nhà quê’ đến từ thực dân thế giới mang theo cấp dưới thân tín nhanh chóng rời xa hội trường yến hội, vô số đại quý tộc bản thổ đến từ Bàn Ngũ thế giới như lửa đốt sau mông lớn tiếng hét chói tai, chỉ huy từng đội tinh nhuệ hướng đại điện yến hội lao đi.

Bọn họ đã biết tin các đại nhân vật đứng đầu kia chết, hiện tại chạy tới đã không kịp cứu viện, bọn họ phải làm là đem Cơ Hạo nhốt kín ở trong đại điện, bao vây hãn, vây khốn hãn, sau đó bắt sống hãn. Bọn họ muốn lăng trì Cơ Hạo từng miếng một, nếu không bọn họ không thể rửa sạch sỉ nhục nhiều đại gia tộc như vậy phải chịu!

Gia chủ A Đốn Hà gia tộc, gia chủ Lan Nãi hà gia tộc, còn có nhân vật thực quyền của mười mấy đỉnh cấp đại gia tộc, bị người ta đánh chết ngay tại chỗ như giết gà, phần sỉ nhục này giống như phân trâu ngâm thối hoặc ném ở trên tộc huy của các đại gia tộc này, tản mát ra mùi hôi làm người ta khắc cốt铭心, chỉ có máu tươi của Cơ Hạo mới có thể đem phân trâu ngâm tẩy rửa sạch sẽ!

Trong rối loạn, một thanh niên Ngu tộc vênh váo tự đắc ngăn cản Ngu Mông.

Lan Hi từ phía sau thanh niên Ngu tộc này chạy ra, nàng chỉ vào Ngu Mông lớn tiếng quát: “Phế vật vô năng, khiếp đảm, dẫn dắt quân đội của người, lấy đầu tên hung thủ kia, đem đầu của hắn coi là chiến lợi phẩm hiến cho ta!”

Ngu Mông ngẩn ngơ, hắn nhìn nhìn động tĩnh xung quanh, ‘ngạc nhiên’ nói: “Ngài nói cái gì? Lan Hi tiểu thư tôn kính, ta vì sao phải làm như vậy?”

Lan Hi còn chưa kịp mở miệng, thanh niên Ngu tộc giúp nàng ngăn trở Ngu Mông kia đã cười lên trào phúng: “Ồ, Lan Hi, đây là chồng chưa cưới của nàng? Một tên ‘Nhà quê’ thối hoắc? Ta phải nói...”

Thanh niên Ngu tộc chưa thể nói hết lời, thần sứ A Tô của Ngu Mông mang theo một đám cấp dưới của Ngu Mông nhanh chóng đón đầu, Ngu Mông mặt không biểu cảm khẽ dậm chân một cái, một làn cát bụi màu đen dựng lên từ đất bằng, hóa thành một cái vòng xoáy bão cát bụi cấp tốc xoay tròn đem đám người Ngu Mông bao vây hết ở bên trong.

“Giết một đôi tiện nhân này!” Trong hỗn loạn chưa có ai chú ý tới kết giới bão cát bụi nho nhỏ này, bốn phương tám hướng đều có quý tộc Ngu tộc đang thi triển đủ loại bí pháp cấm chế, hoặc là dùng để bảo hộ mình, hoặc là dùng để phong tỏa hư không xung quanh, nơi nơi đều là hình ảnh ánh sáng bí pháp thần thông lóe ra, một cơn bão cát bụi màu sắc tối tăm này thật sự quá không bắt mắt.

Ở dưới bão cát bụi che chắn, gương mặt hơi đen của Ngu Mông trở nên lạnh lẽo vô tình giống như pho tượng, làm người khổng lồ chế cao nhất của một trăm thế giới cát vàng, chúa tể ức vạn sinh linh, thần vương chí cao của vô số ‘thần

linh dân bản xứ’, Ngu Mông không có khả năng là một kẻ nhát gan nhân từ nường tay.

Sự vô năng và yếu đuối của hắn là ở thời điểm đối mặt A Đồn Hà gia tộc mới sẽ biểu hiện ra, thời điểm đối mặt bất luận kẻ nào khác, hắn chính là Ngu Mông, thần vương Ngu Mông chí cao vô thượng, có được vô hạn quyền uy.

‘Phập’ một tiếng, A Tô cầm một cây quyền trượng đầu chim ưng hung hăng xuyên thủng ngực Lan Hi, hắn gào khóc cả giọng: “Uy nghiêm của ‘A Mông thần’ chí cao vô thượng... Tiệt nhân chết tiệt, linh hồn của người thuộc về ta rồi, ta sẽ dùng nọc độc đáng sợ nhất trên sa mạc đen luyện chế linh hồn của người, để linh hồn của người thống khổ kêu rên thẳng đến vĩnh viễn!”

Thân thể Lan Hi kịch liệt run rẩy, nàng ngay cả tiếng rú thảm cũng chưa thể phát ra một tiếng linh hồn đã bị rút vào quyền trượng đầu chim ưng.

Thanh niên Ngu tộc đi cùng Lan Hi ‘Thịch!’ một cái quỳ rạp xuống đất, hắn dùng sức hướng Ngu Mông dập đầu cầu xin tha thứ: “Ngu Mông đại nhân tôn kính, ta...”

Mười mấy thanh quyền trượng nặng nề đầu sói, đầu chim ưng, đầu chó, đầu dê, đầu hổ... nặng trĩu nện ở trên người hắn, trực tiếp đem thân thể hắn đập nổ thành một đám sương mù máu. A Tô ấn ngón tay, rút lấy linh hồn thanh niên Ngu tộc, đem linh hồn hắn nhét vào trong quyền trượng đầu chim ưng.

Ngu Mông mỉm cười, hắn hướng bốn phía nhìn nhìn, hài lòng cười nói: “Tựa như, là thời tiết tốt để săn bắn. Nhìn thấy các đại quý tộc kia tử vong, linh ngộ của ta đối với tử vong đại đạo cũng sâu sắc hơn rất nhiều. Ta tin tưởng, nếu có thể tiêu diệt toàn bộ đại quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới, ta nhất định có thể nắm giữ hoàn toàn lực lượng khủng bố của tử vong!”

Vô số kiếm khí từ trong đại diện dâng trào, các luồng kiếm khí giống như sông lớn gào thét đảo qua quân đội dị tộc bốn phương tám hướng, kiếm khí dài đến nghìn trượng giăng khắp nơi, thường thường một đòn tùy ý sẽ có hơn một

ngàn người bị kiếm khí xé thành phần.

Đại quân dị tộc rậm rạp hướng đại điện lao tới, vô luận Cơ Hạo đánh chết bao nhiêu người, càng lúc càng nhiều đại quân dị tộc chen chúc mà tới, đem đại điện vây con muỗi cũng không bay lọt.

Ánh mắt Ngu Mông lóe lên, hắc hướng đám người A Tô thấp giọng phân phó vài tiếng, đoàn người nhanh chóng nhập vào trong bóng đêm.

Chương 1749: Liên Tục Giết Chóc

Trong toàn bộ đại điện, trừ người Cơ Hạo cố ý lưu lại và cố ý để cho chạy, mấy chục vạn quý tộc dị tộc bị tàn sát hết.

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn nhìn nóc đại điện tổn hại, thông qua tinh đồ trên trời cảm ứng, hần tính toán thời gian, hần bày ra Thiên Sát Địa Đồ đại trận, ước chừng dùng một khắc đồng hồ, mới đem mấy chục vạn quý tộc dị tộc đánh chết toàn bộ.

“Hiệu suất thật kém, nếu là tòa Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận đó của sư tôn...” Cơ Hạo liếm liếm nước miếng khóe miệng. Nếu là tòa kiếm trận nguyên bản đó, lấy pháp lực Cơ Hạo hiện nay thúc dục mà nói, đại khái chỉ cần thời gian búng ngón tay, là đã có thể diệt sát toàn bộ người trong đại điện nhỉ?

Chẳng qua, Cơ Hạo âm thầm cân nhắc một phen thực lực của mình. Uy lực tòa đại trận đó quá đáng sợ, lấy lực lượng hần hiện nay, căn bản không thể tự nhiên khống chế lực sát thương của kiếm trận. Hần muốn lưu lại đám người Da Ma La Gia, còn có cố ý thả Lan Hi, Lan Dục... một đám quý tộc Ngu tộc chạy, có thể bị đánh chết theo.

Vung tay áo, tiên thiên linh bảo, tiên thiên chí bảo trong đại điện lưu lại chưa bị Bàn Cổ Kiếm phá hủy đều bị quấn vào trong tay áo. Vài món tiên thiên chí bảo kiệt ngạo bất tuân kịch liệt nổ vang chấn động, muốn thoát khỏi Cơ Hạo trời buộc. Nhưng Bàn Cổ Kiếm mang tính đe dọa ‘Keng!’ một tiếng kiếm ngân, vài món tiên thiên chí bảo lập tức trở nên nhu thuận vô cùng, so với con thỏ bị thuần phục còn nhu thuận hơn.

Nóc đại điện, vách tường nháy mắt bị kiếm quang xé rách, Cơ Hạo chân đạp một tòa đài sen kiếm quang ngưng tụ thành, hàn quang bắn ra bốn phía, tay chấp sau lưng chậm rãi bay lên bầu trời. Hần lơ lửng giữa không trung, bốn phương tám hướng rậm rạp đầy chiến sĩ dị tộc mặc trọng giáp.

Những người này mật độ là lớn như vậy, dẫn tới Cơ Hạo đều không thể thấy rõ ánh sao trên trời. Vừa rồi tính toán thời gian, đều là dựa vào hắc cảm ứng được đối với vị trí tinh tú biến hóa. Trước sau trái phải, toàn bộ bầu trời, chỗ tầm mắt có thể đạt được đều là chiến sĩ dị tộc hung thần ác sát, nhiều người cả con mắt đều đã biến thành màu đỏ rực, mỗi người giống như chó điên nhìn chăm chăm hắc.

“Mọi người, chào buổi tối!” Cơ Hạo cười hướng các chiến sĩ dị tộc kia gật đầu.

Từng đạo kiếm khí hùng hồn khổng lồ lui tới xuyên qua ở trong hư không, kiếm quang bốn màu cùng phát, nơi đi qua vô số chiến sĩ dị tộc ùn ùn ngã xuống như mưa rơi. Không một ai có thể ngăn được một đạo kiếm quang bất kỳ, không một ai có thể ngăn trở một đạo kiếm khí bất kỳ, kiếm quang lóe lên đầy trời, trong mỗi một chớp mắt đều có mấy ngàn chiến sĩ dị tộc bị đánh chết ngay tại chỗ.

Nhưng chiến sĩ dị tộc bao vây Cơ Hạo lấy hàng tỷ để tính, còn có nhiều chiến sĩ dị tộc hơn nữa không ngừng hướng bên này hội tụ, mặc cho hiệu suất đánh giết của Cơ Hạo nhanh đến kinh người, tốc độ giết người của hắc vẫn không bằng tốc độ chiến sĩ dị tộc bổ sung.

Dần dần có tiếng gầm rú trầm thấp truyền đến, một mảng lớn chiến sĩ dị tộc ngay phía trước Cơ Hạo đột nhiên tránh ra, một tòa Hạo Kiếp Chi Thành màu sắc rực rỡ xuyên thấu quân trận thật dày đi tới trước mặt Cơ Hạo. Trên tường thành Hạo Kiếp Chi Thành có mấy ngàn quý tộc Ngu tộc gương mặt vạm vỡ đứng, bọn họ cầm các loại quyền trượng, ai cũng hỗn hển chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng mắng.

Ánh mắt Cơ Hạo đảo qua ngực các nam tử dị tộc này, trên lễ phục hoa lệ của bọn họ, vị trí ngực trái đều đeo huy chương đại biểu gia tộc bọn họ—— trên các huy chương này được khảm các loại hoa văn trang trí tinh xảo đẹp đẽ, mép ngoài dùng văn tự Ngu tộc đánh dấu tên gia tộc bọn họ, chính giữa huy chương treo

từng cái đồ án dòng sông lớn hoặc mệnh mông cuồn cuộn chạy chồm, hoặc uốn lượn khúc chiết, hoặc khói sóng mệnh mang, hoặc rộng lớn vô biên.

Thượng vị gia tộc Bàn Ngu thế giới, mới có thể dùng sông lớn làm tượng trưng gia tộc.

Mấy ngàn quý tộc Ngu tộc trước mắt, bọn họ đều là thành viên của các thượng vị đại gia tộc kia, những người Cơ Hạo ở trong đại điện đánh chết, đều là tổ tông của họ. Cho nên thấy Cơ Hạo, những người này đều phát điên.

“Các người thật ra nên cảm tạ ta, ta giết bọn họ, các người mới có cơ hội thượng vị, không phải sao?” Cơ Hạo đột nhiên cười lên rất nham hiểm: “Thật ra các người không nên trách ta, bởi vì là người nào đó trong các người mời ta tới giết người!”

Nhún nhún vai, Cơ Hạo thản nhiên nói: “Ta có thể nói cho mọi người, người mời ta giết người ngay trong đại điện vừa rồi, vừa rồi trong đại điện tổng cộng có năm mươi tư vạn chín ngàn bảy trăm tám mươi tám người, người chạy ra đại điện có chín vạn bảy ngàn bốn trăm năm mươi ba người. Kẻ mời ta tới giết người, hứa hẹn lợi ích cho ta mời ta giết người, ngay trong người chạy ra khỏi đại điện!”

Cơ Hạo dang hai tay, hướng về các quý tộc Ngu tộc biểu cảm trên mặt thay đổi trong nháy mắt đó cười nói: “Tư mật pháp điển, chưa bị phát hiện, chính là không tồn tại, ừm! Ta thích tư mật pháp điển, ta càng thích kế thừa pháp điển của Bàn Ngu thế giới hơn, quá thú vị, không phải sao?”

Mấy ngàn quý tộc Ngu tộc cùng chung mối thù vè mặt quỷ dị bí hiểm đánh giá lẫn nhau, lời Cơ Hạo nói nhanh chóng đem lực chú ý của bọn họ dẫn sai lệch, lực chú ý của bọn họ nhanh chóng chuyển dời đến trên vấn đề nghiêm túc này—— là ai cấu kết Cơ Hạo? Là ai dẫn hãn tiến vào đại điện tiệc rượu giết người? Người này muốn làm gì? Hãn thuộc về gia tộc nào? Hãn là xuất thân gia tộc nhà mình hay không? Hãn tạo thành ảnh hưởng quyền vị cùng quyền kế thừa

đối với mình hay không?

Cơ Hạo cười, hần cười càng thêm sáng lạn.

Cần chính là cái hiệu quả này. Trong văn hóa Ngu tộc có truyền thống âm mưu nòng hậu, bọn họ theo thói quen hoài nghi tất cả, bọn họ theo thói quen chỉ phụ trách đối với lợi ích của mình, cho nên chỉ cần nói hai ba câu, là có thể xé rách sự tín nhiệm lẫn nhau giữa bọn họ, làm bọn họ lâm vào trong khủng hoảng cùng nghi kỵ sớm chiều không thể yên tĩnh.

Đây chính là kết quả Cơ Hạo muốn, đây chính là bầu không khí Cơ Hạo cố ý chế tạo.

Cười dài một tiếng, Cơ Hạo giơ Bàn Cổ Kiếm, tiếng kiếm ngân ‘keng’ phóng vút lên trời, một đạo kiếm quang dài đến vạn trượng từ trong Bàn Cổ Kiếm gào thét lao ra, vô số kiếm khí, kiếm quang, kiếm mang, kiếm ý trong Thiên Sát Địa Đồ đại trận ở xung quanh đều hướng Bàn Cổ Kiếm hội tụ đến, Bàn Cổ Kiếm bắt đầu kịch liệt run rẩy, Cơ Hạo cảm nhận được, Bàn Cổ Kiếm ở giờ khắc này đột nhiên ‘Sống’ lại!

Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi... Năm chiêu hợp nhất, lực lượng cơ thể khổng lồ thúc dục trường kiếm, tu vi một lượng kiếp pháp lực thánh nhân rót vào trường kiếm, kiếm quang dài vạn trượng ngưng tụ thành thực chất, Cơ Hạo vung thanh kiếm khổng lồ hướng vào đầu Hạo Kiếp Chi Thành chém xuống.

Trong Hạo Kiếp Chi Thành một trăm lẻ tám pho tượng to lớn, ba ngàn sáu trăm tòa thần tháp Ngu tộc đồng thời phát ra thần quang loá mắt, ở trên không thành trì hợp thành một tòa phòng ngự cấm chế dày tới mười dặm. Toàn thân phòng ngự cấm chế như thủy tinh điêu khắc thành màu sắc rực rỡ, tản mát ra vàng sáng chói mắt.

Một kiếm của Bàn Cổ Kiếm hạ xuống, phòng ngự cấm chế vô lực rên rỉ một tiếng triệt để tan rã. Kiếm quang hạ xuống, khoảng một nửa số quý tộc Ngu tộc

trên tường thành bị một kiếm đánh thành phần, Hạo Kiếp Chi Thành đường kính ba trăm dặm bị một kiếm chém thành hai nửa, vô số tinh nhuệ dị tộc trong thành tử thương hỗn độn.

“Giết!” Cơ Hạo hướng vô số chiến sĩ dị tộc rậm rạp phía trước chỉ một ngón tay.

Ở trong rừng rậm ngoài thành Lương Chử, một tòa truyền tống đại trận đột nhiên mở ra, Phong Hành, Nghệ Địa dẫn dắt đám đông tinh nhuệ Đông Di được lựa chọn kỹ càng trào ra. Bọn họ sau khi lao ra khỏi truyền tống trận, chỉ dùng thời gian cái búng tay, đã đem hơn vạn mũi tên mỗi người mang theo bên mình bắn hết, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất lao trở về truyền tống trận.

Mấy trăm Đông Di tinh nhuệ, mấy trăm vạn mũi tên giống như hắt nước rơi vào Lương Chử thành. Mỗi một mũi tên bùng nổ, từng mảng lớn ôn độc năm màu tỏa ra bốn phía, mỗi một mũi tên phun trào ra ôn độc nhanh chóng bao trùm phạm vi trăm trượng.

Chương 1750: Loạn Càng Thêm Loạn

Truyền tống trận trong rừng rậm ngoài thành, là Cơ Hạo kích hoạt trước khi vào thành.

Từ khi mười hai chấp chính gia tộc Ngụ triều biết được chuyện Huyết Miện thánh tôn muốn nhúng chàm Bàn Cổ thế giới, bị ép liên thủ với nhân tộc đối kháng Huyết Miện thánh tôn tới nay, toàn bộ Lương Chủ vẫn luôn rối loạn, quý tộc Ngụ tộc rối loạn đầu trận tuyến, tất cả đều trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Tuần sát và giám thị đối với xung quanh Lương Chủ thành, khống chế đối với lãnh địa Ngụ triều, tất cả đều suy bại đến cực hạn.

Chính là ở đoạn thời gian đó, Cơ Hạo lén lút ở trong lãnh địa Ngụ triều bố trí rất nhiều truyền tống trận loại nhỏ, một lần nhân số truyền tống không nhiều, cũng chỉ ba năm mươi người, dưới trạng thái khẩn cấp truyền tống nhiều nhất có thể truyền tới ba năm trăm người.

Chính là ba năm trăm người này, đều là Đông Di tiên thủ cấp Vu Đế được lựa chọn kỹ càng, ở dưới Phong Hành cùng Nghệ Địa dẫn dắt, mưa tên của bọn họ tạo thành đả kích cực kỳ đáng sợ đối với đại quân dị tộc.

Trong nháy mắt mỗi người hơn vạn mũi tên gào thét mà đi, mấy trăm vạn mũi tên trực tiếp bắn chết chiến sĩ dị tộc lấy hàng chục vạn để tính, mũi tên lực xuyên thấu cực mạnh đánh ra từng cái lỗ thủng lớn trong suốt ở trên thân chiến sĩ dị tộc, đầu mũi tên phù văn ôn độc bí mật chế tạo bùng nổ, trộn lẫn máu tươi trên thân chiến sĩ dị tộc, từng mảng lớn ôn độc cấp tốc khuếch tán, sương khói năm màu bao phủ toàn bộ Lương Chủ.

Vô số chiến sĩ dị tộc bị ôn độc xâm nhiễm, càng đòi mạng hơn là, những ôn độc này đều là do máu tươi các chiến sĩ dị tộc bị mũi tên làm bị thương kích phát.

Vũ Mục ở thời điểm chế tạo những ôn độc này, ở trong dung hợp ôn dịch, vu độc, vu chú... các pháp môn ác độc, đặc biệt vu chú trong đó là phép ‘Huyết chú’ vô cùng tàn độc quý bí trong vu pháp nhân tộc.

Lấy máu tươi chiến sĩ dị tộc bị đánh chết làm thuốc dẫn, đem oán khí cùng sự hoảng sợ của bọn họ trước khi chết dung nhập trong vu chú, hóa thành một loại năng lượng và ôn độc dung hợp đáng sợ, những ôn độc này liền có được lực sát thương càng thêm đáng sợ, lực tiến công càng thêm hung hãn, phương thức công kích càng thêm biến hoá kỳ lạ.

Trên thân nhiều chiến sĩ dị tộc sinh ra mảng lớn bọt máu, bọt máu đủ mọi màu sắc nhanh chóng bành trướng đến to bằng nắm tay, sau đó nổ tung. Từng mảng lớn máu trộn lẫn lượng ôn độc khổng lồ phun tung tóe, động cái là đầy người đầy mặt đồng bạn bên cạnh bọn họ, những ôn độc này nhanh chóng xâm nhập thân thể bọn họ, bắt đầu cấp tốc lan tràn.

Thời gian ngắn ngủi mười mấy nhịp thở, ba phần mười chiến sĩ trong thành dị tộc Lương Chủ đã bị ôn độc cảm nhiễm. Bọn họ lớn tiếng ho khan, dùng sức xé rách bọt máu vừa ngứa vừa đau trên người, toàn thân run rẩy rơi xuống đất, run run xuất phát từ bản năng muốn tìm một sào huyệt an toàn ấm áp tránh né.

Bọn họ mờ mịt xuyên qua lung tung ở trong phố lớn ngõ nhỏ, đem ôn độc trên người nhanh chóng rải đến bốn phương tám hướng.

Khắp đường cái đều là chiến sĩ dị tộc người đầy bọt máu chạy hỗn loạn, thần trí bọn họ nhanh chóng lâm vào trạng thái hỗn loạn. Bọn họ lớn tiếng ho khan, nôn mửa lượng lớn, như các con chuột thối rửa, ôn độc liền từ trên người bọn họ nhanh chóng lây nhiễm dị tộc xung quanh.

Đám người Ngu Mông đã trốn ra khỏi Lương Chủ, bọn họ hoảng sợ nhìn biến hóa khủng bố trong thành.

Ngu Thuần, Ngu Bí... đám đại quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới tọa trấn

Lương Chủ thành hầu như bị Cơ Hạo quét sạch, hiện tại trong thành Lương Chủ là mấy ngàn địch hệ tộc nhân của mấy chục đình gia tộc cấp quý tộc đang làm theo điều mình cho là đúng. Giờ phút này Lương Chủ giống như một con ma long thân thể khổng lồ vô cùng, lại có mấy ngàn, mấy vạn cái đầu đang làm ra quyết định khác nhau.

Nhiều chiến sĩ dị tộc như vậy lây nhiễm ôn độc, bọn họ còn đang nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng phát tán ôn độc, nhưng thời gian qua ước chừng một khắc đồng hồ, thế mà lại chưa có một mệnh lệnh mang tính ứng đối rõ ràng, có thể chấp hành được truyền đạt xuống.

Toàn bộ mọi người trở mắt nhìn ôn độc khuếch tán, nhìn càng lúc càng nhiều chiến sĩ dị tộc như cái xác không hồn khóc lóc giãy dụa ở trong phố lớn ngõ nhỏ, rất nhiều người tiến lên lại đột nhiên yếu đuối vô lực ngã xuống đất, thân thể nhanh chóng hóa thành máu đặc, cuối cùng thân thể ở dưới một loại lực lượng tà ác chưa biết khống chế đột nhiên phát nổ, đem máu độc ở toàn thân nổ bay xa hơn trăm trượng.

“Thực sự đủ khủng bố!” Sau khi Cơ Hạo một kiếm bổ ra Hạo Kiếp Chi Thành, tru sát tộc nhân thực quyền của mấy ngàn đại gia tộc, hắc lẳng lẳng đứng ở giữa không trung, thưởng thức cảnh tượng ôn độc tùy ý tràn ở Lương Chủ trong thành.

Thần thức khổng lồ bao phủ toàn bộ Lương Chủ thành, bất cứ một chỗ nào nếu có cao tầng dị tộc ban phát hiệu lệnh ứng phó ôn độc, Cơ Hạo lập tức từ xa đánh tới một đạo kiếm khí, trực tiếp đem kẻ đó đánh chết. Không có một mệnh lệnh có hiệu lực tuyên bố ra ngoài khống chế ôn độc, trong đó có công lao thật lớn của Cơ Hạo.

Lương Chủ rồi như tờ vò, thậm chí đại quân dị tộc bao vây Cơ Hạo cũng buông lỏng đầu trận tuyến, không biết nên tiếp tục tiến công Cơ Hạo hay không, hay là đi làm chút việc gì khác. Nhất là thời điểm sương mù ôn độc ở bốn phương tám hướng chậm rãi hướng bọn họ tới gần, nhiều chiến sĩ dị tộc buông

binh khí, luống cuống tay chân bắt đầu lấy ra các loại đan dược trừ độc nuốt dùng.

“Thiên hạ cũng không có đan dược giải mọi loại độc... Tìm không thấy thuốc giải đúng bệnh, các người nhiều nhất lây nhiễm chậm một chút.” Cơ Hạo nhìn các chiến sĩ dị tộc lộn xộn ở xung quanh, ‘hảo tâm hảo ý’ khuyên bảo bọn họ: “Nếu ta là các người, ta sẽ rút khỏi Lương Chủ, tìm nơi sạch sẽ thông gió hạ trại, không lẫn lộn chung với những người đã bị vu độc lây nhiễm.”

Cơ Hạo trộm thay đổi khái niệm, Vũ Mục chế tạo rõ ràng là ‘ôn độc’ đáng sợ, hơn nữa mượn dùng lực lượng ‘Ôn Thần Phiến’ phóng ra.

Nhưng hẳn nói cho các chiến sĩ dị tộc này, thứ bọn họ trúng là ‘vu độc’.

Vu độc bao gồm các loại khoáng thạch kịch độc, cỏ cây kịch độc cùng độc trùng chi độc, những cái này đều là vu độc trên ý nghĩa thường quy. Nếu dùng cách ứng phó vu độc chính thống đối phó ‘ôn độc’ Vũ Mục điều phối đặc thù... Đám chiến sĩ dị tộc này sẽ dễ chịu lắm, ở trước khi bọn họ tìm được biện pháp đúng bệnh, người ở đây phải chết mất bảy tám phần trở lên.

Thiên Sát Địa Đồ đại trận của Cơ Hạo một tháng cũng không giết hết người, Vũ Mục chỉ cần điều phối ra một liều ôn độc có thể làm được, cái gọi là ‘truyền nọc độc vô cùng’ chính là đạo lý này.

Thông đạo vượt giới trên không Lương Chủ đột nhiên kịch liệt run lên, mấy chục cánh tay khổng lồ, tản mát ra áp lực khủng bố từ một đầu khác của thông đạo thò qua, tóm lấy mép thông đạo vượt giới, dùng sức đem thông đạo khuếch trương ra.

Theo tiếng gầm gừ trầm thấp, vô số bán nhân mã thân thể biến thành màu đen cầm trường cung trường thương, vác đại thuẫn cự phủ từ trong thông đạo vượt giới ngã ra. Các sinh vật dị giới chiều cao ở ba trượng trở lên này chân đạp các dòng khí đục ngầu màu đen, tru lên ‘ngao ngao’ từ trên cao chậm rãi đáp xuống.

Bọn họ vừa hay lao đầu chui vào trong đại quân dị tộc bị ôn độc lây nhiễm, mấy ngàn chiến sĩ dị tộc vừa mới ngã xuống đất, thân thể bọn họ nổ tung, cuốn theo vô số huyết tương ôn độc rải đầy người các bán nhân mã kia.

“Thứ gì vậy?” Một bán nhân mã cao bốn trượng có thừa, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn giống như sắt thép đúc thành rít gào trầm thấp, hấn lau một mảng huyết tương màu đen dính ở trên mặt đặt ở trước mũi dùng sức hít hít, sau đó sắc mặt hấn hoảng sợ rống to: “Địch tập! Kịch độc công kích! Chết tiệt, đây là một cái bẫy! Có người đem chúng ta dẫn tới nơi này, đây là một cái bẫy!”

Đại phủ trong tay hung hăng vung ra, bán nhân mã lực lượng cường hấn này một chiêu đem mười mấy chiến sĩ Già tộc bên người chém thành hai đoạn.

“Giết cho ta! Con mẹ nó đây là một cái cạm bẫy vô sỉ không biết xấu hổ!”

Chương 1751: Bán Nhân Mã, Đột Kích

Vạn con ngựa chạy chồm...

Sai, bán nhân mã màu đen lấy hàng trăm vạn để tính vác trường thương trường mâu to bằng vòng hông người thường, vung đại phủ đại kiếm to bằng ván cửa, xếp thành trận hình giống như sóng biển gào thét xung phong.

Cơ Hạo thấy được mắt bọn họ nhanh chóng sung huyết biến thành đỏ bừng, nhìn thấy khoe miệng bọn họ phun ra lượng lớn bọt biển màu trắng. Những kẻ thân thể khổng lồ này, chỉ số thông minh của bọn họ tựa như không cao, bọn họ vừa mới buông xuống Bàn Cổ thế giới đã chịu ôn độc công kích, bọn họ lập tức đem món nợ này tính đến trên đầu quân đoàn Ngu tộc xui xẻo.

Thân thể khổng lồ mà nặng nề, mặc giáp trụ kim loại dày nặng, thô lỗ mà thẳng thắn xung phong.

Đại quân bán nhân mã cuộn cuộn đánh vào trong hàng ngũ quân đoàn Ngu tộc, trường thương trường kích điên cuồng đâm, đại phủ đại kiếm điên cuồng bổ, binh khí và giáp trụ kịch liệt va chạm phát ra tiếng vang lớn đáng sợ, tiếng thân thể bị xé rách vang tận mây xanh.

“Giết bọn hần!” Đám thống soái quân đoàn Ngu tộc đã bị chọc giận.

Đối mặt kiếm trận đáng sợ của Cơ Hạo, quân đoàn Ngu tộc tạm thời mất đi cao tăng chỉ huy chỉ có thể tác chiến riêng biệt, bọn họ cũng không muốn dùng cơ thể máu thịt của mình đi lấp kiếm trận đáng sợ hầu như cắn nuốt tất cả kia của Cơ Hạo.

Nhưng bọn họ đã tụ tập ở nơi này, nếu đối mặt Cơ Hạo bọn họ sợ chiến không tiến lên mà nói, sau này bọn họ rất khó giải thích với cao tăng Ngu tộc. Cùng với đi trâu chọc Cơ Hạo đáng sợ, không bằng đi bắt nạt đám ‘dân bản xứ nhà quê’ không biết từ dị thế giới bị chinh phục nào chạy tới.

Từng đại đội chiến sĩ Già tộc kết thành đại trận, rống giận hướng quân đoàn bán nhân mã phát động phản xung phong. Bọn họ cuồng dã tăng tốc, tung người nhảy đến trước đại quân bán nhân mã, sau đó hung hăng vung binh khí nặng nề trong tay chém xuống.

Cơ Hạo, Ngu Mông, Ngu Hoắc phân thân, Đồ Linh tôn chủ... Nhiều người ôm tâm tư riêng đột nhiên kinh ngạc mở to mắt nhìn.

Già tộc hầu như là tộc đàn có thể xưng cường chiến hoàn mỹ, bọn họ cao lớn, thân thể cường hãn, có được ý thức chiến đấu cường đại trời sinh, càng có kỹ xảo chiến đấu tinh diệu tới cực điểm. Bọn họ một khi trưởng thành, sẽ tự nhiên mà vậy có được lực lượng cơ thể cường hãn có thể so với Đại Vu nhân tộc, bọn họ là chủng tộc chủ chiến của Bàn Ngu thế giới, chính là bọn họ tạo thành quân đoàn cường hãn chinh phục vô số dị thế giới.

Nhưng các bán nhân mã màu đen này không biết từ dị thế giới nào toát ra, khổ người bọn họ so với chiến sĩ Già tộc càng thêm khôi ngô, man lực thân thể so với chiến sĩ Già tộc càng thêm cường hãn. Hơn nữa rất hiển nhiên, các bán nhân mã này chỉ số thông minh không cao, hệ thần kinh trên người cũng không phát triển, nói cách khác, bọn họ ở trên chiến trường càng dễ lâm vào bùng nổ thú tính hơn, hơn nữa cảm giác đau đớn cực ít.

Đây là một đám gia súc chiến tranh hình thái nửa người nửa thú, bọn họ tru lên ‘ngao ngao’ húc vào chiến sĩ Già tộc, nhiều chiến sĩ Già tộc bị bọn họ chạy như điên mà đến húc lao đảo một cái, trường thương trường kích, đại kiếm đại phủ nhằm vào đầu bổ xuống, chỉ là một cái đan xen, đã có mấy vạn chiến sĩ Già tộc ở trong chính diện đối chiến bọn họ quen thuộc nhất bị chém giết.

Ý thức chiến đấu cường đại không có bất cứ tác dụng gì, kỹ xảo chiến đấu tinh diệu cũng mất đi hào quang ngày xưa, bán nhân mã màu đen lấy hàng trăm vạn để tính xông lên như thủy triều, lúc này không cần ý thức chiến đấu, không cần kỹ xảo chiến đấu, cần chỉ là bạo lực thuần túy, nguyên thủy nhất. Giờ binh khí đâm bừa, vung binh khí chém lung tung, lực lượng của người lớn, người sẽ

thăng; lực lượng của người nhỏ, người sẽ chết!

Các bán nhân mã màu đen này bình quân cao ba trượng có thừa, trong đó cường giả cao tới ba trượng thậm chí là bốn năm trượng, năm sáu trượng có man lực thân thể khủng bố, lực lượng cơ thể bọn họ chia đều so với chiến sĩ Già tộc cao hơn một bậc.

Trong mắt bọn họ lóe ra hung quang khát máu, trên làn da màu đen của bọn họ cũng có phù văn dữ tợn, hung mãnh màu máu như ẩn như hiện. Các phù văn màu máu này tản mát ra sương mù máu mờ mờ, tựa như chính là vì các phù văn màu máu đó khiến các bán nhân mã này lâm vào trạng thái cuồng loạn, bọn họ không biết sợ hãi, không biết đau đớn, chỉ có bản năng thú tính nguyên thủy nhất thúc đẩy bọn họ xung phong về phía trước, giết chết tất cả sinh linh trong tầm nhìn.

Tiếng vang khổng lồ ‘Răng rắc’ không dứt, từng đám đông chiến sĩ Già tộc bị bán nhân mã xông pha dã man mà tàn bạo làm đứt gân gãy xương, binh khí nặng nề mà to lớn vung lung tung, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy chiến sĩ Già tộc bị hung mãnh vọt bay lên.

Vô số quý tộc Ngu tộc thấy một màn như vậy con mắt đột nhiên biến thành một mảng đỏ bừng, trong lòng bọn họ không có phẫn nộ, không có bi thương, chỉ có tham lam phát ra từ bản tâm —— các bán nhân mã màu đen này có được thiên phú chiến đấu đáng sợ như thế, bọn họ là tộc đàn thích hợp làm nô lệ chiến binh nhất trong toàn bộ tộc đàn hiện tại Ngu tộc phát hiện!

Các bán nhân mã màu đen này đến từ dị thế giới bị chinh phục nào? Chúa tể bọn họ là ai? Mặc kệ trả giá bao nhiêu, nhất định phải từ trên tay kẻ may mắn đó kiếm được đủ số lượng bán nhân mã màu đen, đem bọn họ di chuyển đến trong lãnh địa của mình, làm bọn họ sinh sản sinh trưởng, cấp tốc mở rộng tộc đàn của bọn họ, làm bọn họ tạo thành quân đội khổng lồ chém giết chinh chiến cho mình.

Tuy thoát nhìn đám bán nhân mã này chỉ số thông minh kém một chút, nhưng

làm binh khí chiến tranh, các quý tộc Ngu tộc căn bản không để ý bọn hãn có quá nhiều chỉ số thông minh, chỉ cần bọn hãn biết giết người, dám giết người, đây là nô lệ chủ chiến thích hợp nhất.

Bán nhân mã màu đen đánh chết lượng lớn chiến sĩ Già tộc, chính bởi vì bọn họ đánh giết hiệu suất cao, từng đám đông chiến sĩ Già tộc lây nhiễm ôn độc trên người phun máu tươi nhuộm đầy người bọn họ, vô số bán nhân mã màu đen cũng lây nhiễm ôn độc, trong bọn họ không ngừng có người toàn thân run rẩy ngã xuống đất, càng có rất nhiều bán nhân mã dưới làn da phồng lên bọt máu khó coi, trên người không ngừng có huyết tương phun ra.

Càng là như thế, các bán nhân mã màu đen này càng thêm phần nộ. Bọn họ tru lên khàn cả giọng, không phân biệt hướng quân đoàn Ngu tộc bốn phương tám hướng phát động công kích.

Chợt, từ trong thông đạo vượt giới có lượng lớn bán nhân mã màu trắng lao ra. Các bán nhân mã màu trắng này thân thể tương đối nhỏ, so với các bán nhân mã màu đen kia thân thể bọn họ tỏ ra gầy yếu hơn rất nhiều, thân thể bày biện ra hình giọt nước mười mà.

Các bán nhân mã màu trắng này cầm trường cung, trên người đeo túi tên thật lớn, bọn họ vừa lao ra khỏi thông đạo vượt giới, sau khi nghe được tiếng gầm gừ của các bán nhân mã màu đen thân thể to lớn, con mắt các bán nhân mã màu trắng này cũng lập tức sung huyết. Bọn họ kéo trường cung, đem các mũi tên dài cả trượng, giống như trường mâu gào thét hướng bốn phương tám hướng bắn ra lung tung.

Từng mảng lớn mũi tên giống như mưa rào từ trên trời giáng xuống, mang theo tiếng rít bén nhọn, vô số chiến sĩ Già tộc bị tên bắn trúng, mũi tên thuần kim loại nặng nề xuyên thấu thân thể bọn họ, đem bọn họ gắt gao đóng đinh ở trên đất.

Càng làm người ta hoảng sợ hơn là, trên những mũi tên này đã tẩm độc tố

quái dị nào đó, kịch độc nhanh chóng lan tràn ở trong cơ thể chiến sĩ Già tộc bị thương, loại kịch độc này và ôn độc của Vũ Mục trộn với nhau, đã xảy ra phản ứng dây chuyền cực kỳ cổ quái, chỉ thấy thân thể đám chiến sĩ Già tộc kia như khí cầu bành trướng, trong chớp mắt chiến sĩ Già tộc lấy hàng vạn để tính thân thể bùng nổ mãnh liệt, máu độc đủ mọi màu sắc phun đầy trời.

Rốt cuộc, ở trong quý tộc Ngu tộc rồi như canh hẹ, thanh âm Ngu Hoặc phân thân vang lên: “Mọi người đều nghe mệnh lệnh của ta, giết sạch đám ngu xuẩn đó!”

Chương 1752: Loạn Cục Khuếch Tán

Thanh âm Ngu Hoặc phân thân truyền khắp toàn bộ Lương Chủ, nhưng chưa nổi lên được bất cứ hiệu quả nào.

Vô số quý tộc bản thổ đến từ Bàn Ngu thế giới khinh miệt hướng hắc bên này nhìn lướt qua, căn bản không có ai nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của hắc.

“Kẻ đó là ai?”

“Người may mắn phát hiện Bàn Cổ thế giới, người thừa kế đích hệ một tiểu gia tộc bất nhập lưu ngay cả tộc huy cũng không có tư cách có?”

“Ta nhớ tên của hắc, tựa như tên là Da Ma... Da Ma cái gì nhỉ? Chẳng qua, tỷ tỷ hắc Da Ma La Gia là đại mỹ nhân thứ thiệt. Nghe nói hắc còn có một muội muội, tên là Da Ma Sam Gia, tựa như bị nhân tộc dân bản xứ thế giới này bắt đi?”

“Nếu là tỷ tỷ hắc ra lệnh, xem ở trên phần mỹ nhân, ta có lẽ còn có thể nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của hắc... Nhưng hắc sao...”

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng khe khẽ nói nhỏ của vô số con em quý tộc. Ngu Thuần, Ngu Bí các đại quý tộc thật sự tay nắm thực quyền, quyền cao chức trọng bị Cơ Hạo đánh chết, cao tầng Ngu tộc trong thành Lương Chủ hầu như bị một lưới bắt hết, đại quân Ngu tộc như rắn mất đầu lộn xộn một cục, ai sẽ phục tùng mệnh lệnh Ngu Hoặc phân thân xâm chiếm thân thể Da Ma Thiên?

Có một số quân đoàn Ngu tộc tiếp tục chém giết với quân đoàn bán nhân mã thành một cục, bọn họ không tiếp tục chiến đấu cũng không được, quân đoàn bán nhân mã giống như chó điên điên cuồng tấn công, hoàn toàn đem bọn họ quần vào trong chiến đoàn, bọn họ căn bản không thể thoát thân.

Có một số quân đoàn Ngu tộc hò hét xa xa bao vây Cơ Hạo, sau khi phát hiện các bán nhân mã kia không dễ trêu chọc, Cơ Hạo bên này lại thả chậm tốc độ giết chóc, đám quý tộc Ngu tộc bắt nạt kẻ yếu liền mệnh lệnh quân đoàn lệ thuộc trực tiếp mình chạy tới Cơ Hạo bên này làm bộ làm tịch.

Càng có một số quý tộc Ngu tộc tính toán tỉ mỉ mắt thấy cao tầng nhà mình toàn quân bị diệt, bọn họ không nói hai lời lập tức ra lệnh, mệnh lệnh quân đoàn lệ thuộc trực tiếp mình có thể điều động rút lui, dùng tốc độ nhanh nhất quay về doanh địa. Thừa dịp cao tầng gia tộc ở Bàn Cổ thế giới chết sạch, trước mắt chính là cơ hội tốt bọn họ thu mua lòng người, mời chào cấp dưới, phải nhanh chóng nhân cơ hội tranh quyền đoạt lợi chứ.

Vô số đại quân dị tộc ôm tâm tư riêng, có đang tiếp tục hướng trong thành Lương Chủ xung phong, có đang sống chết mặc bây, có đang bận hướng ngoài thành rút lui, dòng người ra ra vào vào va chạm với nhau, cộng thêm những tên xui xẻo sau khi trúng ôn độc chạy loạn khắp nơi, toàn bộ Lương Chủ biến thành một nồi cháo sôi trào, nơi nơi đều là bóng người rậm rạp, ai cũng không biết mình rốt cuộc đang làm gì, rốt cuộc nên làm gì.

Tiếp tục có vô số quân đội bán nhân mã từ trong thông đạo vượt giới rơi xuống, bán nhân mã màu đen xung phong ở tuyến đầu, bán nhân mã màu trắng bắn ra vô số mũi tên điên cuồng đánh giết tất cả dị tộc trong tầm mắt, không bao lâu lại có bán nhân mã hình thể khá nhỏ, nhưng màu da là màu vàng sáng cầm các loại pháp trượng kỳ lạ từ trong thông đạo vượt giới lao ra.

Những bán nhân mã màu vàng sáng này số lượng không đến một phần vạn của bán nhân mã màu đen, màu trắng, nhưng chỉ số thông minh của bọn họ không khác người thường. Bọn họ nắm giữ bí pháp cực kỳ bá đạo quý dị, bọn họ niệm tụng chú ngữ, vung pháp trượng, máu đọng thật dày trên chiến trường liền như vật còn sống bắt đầu mấp máy, không bao lâu liền hóa thành vô số đao kiếm màu máu bắn loạn đầy trời.

Trong đao kiếm màu máu chất chứa kịch độc, nhiều chiến sĩ dị tộc bị đao

kiếm hơi cắt rách một chút da liền lập tức ngã xuống đất không dậy nổi, vết thương lại càng không ngừng chảy ra máu tươi đẹp long lanh trong suốt, hơn nữa máu chảy không ngừng, chỉ cần vài nhịp thở ngắn ngủn, máu toàn thân các chiến sĩ dị tộc kia đã hoàn toàn chảy cạn.

Chủ nhân các cái tay khổng lồ vốn bẻ mép thông đạo vượt giới trong hư không, muốn xâm nhập Bàn Cổ thế giới đã biến mất không thấy, chỉ có bán nhân mã cuộn cuộn không ngừng đầu nhập Bàn Cổ thế giới, mà các quý tộc Ngu tộc phía sau màn kia không thấy hiện thân.

Cơ Hạo nhìn thông đạo vượt giới trên trời không ngừng rơi xuống bán nhân mã, đột nhiên cười lên.

Xem ra, có người là cố ý đem đám bán nhân mã tính cách bạo ngược, xúc động cuồng bạo không phụ trách đưa tới, cố ý không hiện thân khổng chế các bán nhân mã trạng thái điên cuồng đó, bọn họ là đang cố ý tiêu hao quân đoàn gia tộc các đại quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới sao?

Cơ Hạo áp chế kiếm trận, vô số luồng kiếm khí kiếm quang quay quanh hần chậm rãi xoay tròn, thần thức khổng lồ của hần tập trung Ngu Mông, một luồng thanh âm rất nhỏ bay vào trong tai Ngu Mông: “Ngu Mông đại nhân, hiện tại không phải cơ hội tốt nhất sao? Cục diện hỗn loạn như thế, toàn bộ quý tộc Ngu tộc có thể khổng chế thế cục đều bị ta chém giết rồi, các người không nhân cơ hội xuống tay, còn chờ khi nào?”

Khóe miệng Ngu Mông giật giật, hần nhìn nhìn quân đoàn Ngu tộc bốn phương tám hướng đầy sự lộn xộn, trong mắt đột nhiên hiện lên một mảng sát ý kinh người.

Môi hần khẽ khép mở, nhanh chóng dùng bí pháp đem ý kiến của mình truyền cho các minh hữu kia của hần.

Cơ Hạo đã thấy động tác môi của Ngu Mông, hần chậm rãi gật đầu, đưa mắt chung quanh đánh giá động tĩnh Lương Chủ thành. Đám bán nhân mã dừng

mãnh thiện chiến, hung hãn không sợ chết kia vậy mà đã xung phong đến trên đường cái Lương Chủ thành, bọn họ gào lớn ‘Ngao ngao’, đang đề đại quân Già tộc tinh nhuệ đánh mạnh.

Quân đoàn Già tộc tất nhiên tinh nhuệ, nhưng cái gọi là hung hăng sợ lì, lì sợ không muốn sống, không muốn sống sợ ngốc, ngốc sợ bệnh tâm thần...

Quân đoàn Già tộc nhiều nhất là tồn tại cấp độ hung hăng, mà bọn bán nhân mã thuộc tính khát máu bị kích hoạt kia, mỗi tên đều là bệnh tâm thần. Bọn họ thà rằng bại lộ điểm yếu toàn thân, mặc cho mười mấy chiến sĩ Già tộc đem bọn họ chém mình đầy thương tích, bọn họ cũng phải ngắm chuẩn một chiến sĩ Già tộc xui xẻo, bất chấp mọi giá toàn lực cho hấn một đòn trí mạng.

Lấy mạng đổi mạng, không chút sợ hãi, các bán nhân mã phát điên này hoàn toàn là đang một mạng đổi một mạng chém giết!

Mấy quân đoàn Già tộc đã bị các bán nhân mã phát điên kia đánh cho không tự được thành quân. Một quân đoàn Già tộc đó ở trong chiến đấu ngăn ngừa một khắc đồng hồ, ít nhất đã tổn hại bảy phần mười binh lực, ý chí chiến đấu của bọn họ triệt để sụp đổ, nhiều binh sĩ tinh nhuệ kêu ‘Ngao ngao’ chạy loạn khắp nơi.

Lương Chủ thành một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều có thể nghe được tiếng vang lớn nhà lầu sụp đổ, càng có các mảnh lớn ánh lửa đột nhiên toát ra, cũng không biết là ai đang nhân cơ hội phóng hỏa quấy rối.

Ngay sau khi Cơ Hạo và Ngu Mông trò chuyện không đến thời gian một chén trà nhỏ, trong quân doanh mê mông vô bờ ngoài thành Lương Chủ, trong vô số quân doanh đến từ thực dân thế giới bị chinh phục đột nhiên ánh lửa nổi lên bốn phía, khói đặc cuồn cuộn bốc lên cao, vô số chiến sĩ dị thể giới hình thù kỳ quái rống giận từ trong doanh địa lao ra, hướng về quân đoàn Ngu tộc ở xung quanh phát động công kích mãnh liệt.

“Tê... Có người giết chết tộc nhân của chúng ta! Trả thù, trả thù!”

Cát vàng cuồn cuộn lao vút lên, nơi thần niệm của Cơ Hạo tập trung, hẳn thấy được đại quân dân bản xứ rõ ràng đến từ Bàn Sa thế giới dưới sự thống trị của Ngu Mông gào thét lao ra. Lấy mấy vạn người đầu sói cầm đầu, người đầu chó da đen lấy hàng trăm triệu để tính cầm trường kiếm nặng nề, nhắc lên bão cát bụi cuồn cuộn, sỏi bước xâm nhập cách vách doanh địa một cái gia tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới.

Vô số gia tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới bị đánh không kịp trở tay, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ được, đám ‘nhà quê’ kia thế mà lại dám hướng bọn họ phát động công kích!

Doanh địa ngoài thành Lương Chử nháy mắt rồi như tơ vò, lửa nóng cùng máu tươi bao phủ tất cả.

Chương 1753: Buông Tay Tranh Đoạt

Loạn rồi, triệt để loạn rồi.

Sau khi đám ‘thực dân thánh tôn’ Ngu Mông kích động chiến sĩ dưới trướng gia nhập loạn chiến, toàn bộ Lương Chủ ở trong ngăn ngùn nửa khắc đồng hồ bị san thành bình địa, hầu như toàn bộ ‘bình dân’ dị tộc trong thành bị chém giết hết, chỉ còn lại có chiến sĩ dị tộc mặc giáp trụ, đôi mắt đỏ bừng đang chém giết lẫn nhau.

Chiến sĩ dị tộc đến từ mấy vạn cái dị thế giới khác nhau, hình thù kỳ quái hầu như có thể xưng là ‘loạn thất bát tao’ đánh thành một cục. Dài, tròn, vuông, cao, thấp, phẳng, có đầu, không đầu, nhiều cái đầu, có tay chân, có xúc tu, cả người đều là tay chân...

Cơ Hạo kinh hãi mở to mắt nhìn, nhìn vô số ‘yêu ma quỷ quái’ từ các nơi doanh địa ngoài thành Lương Chủ xung phong ra, tru lên ‘Ngao ngao’ gia nhập trong loạn chiến. Bọn họ đều có lấy cớ của mình, hoặc là người nào đó giết tộc nhân của bọn họ, hoặc là người nào đó điểm hỏa doanh trại của bọn họ, hoặc là người nào đó hướng bọn họ nhổ một cục đờm...

Cơ Hạo càng nhìn thấy một chiến sĩ dị tộc đường kính ba trượng toàn thân tròn trịa dày đặc vô số xúc tu, hung hãn chỉ vào một tên quý tộc Ngu tộc tuần tú nói —— tiểu tử này *** con gái hãn, sau đó quả cầu to lớn này không biết từ nơi nào toát ra một cái mồm rộng, đem thanh niên Ngu tộc xui xẻo đó cắn một phát thành hai đoạn.

Hộ vệ của thanh niên Ngu tộc điên cuồng lao lên, mấy chục vạn quả cầu thịt to to nhỏ nhỏ lao lên, bọn họ liên hợp tình hợp lý gia nhập trong loạn chiến. Cơ Hạo bất đắc dĩ nhìn trời, hãn cũng không làm rõ được, thanh niên Ngu tộc này là mất bị mù à, không có việc gì hãn sao có thể đi *** con gái của quả cầu thịt này chứ?

Loạn rồi, triệt để loạn rồi, ngọn núi ngoài thành Lương Chử nháy mắt bị phá hủy mấy ngàn, mặt đất kéo dài hơn trăm vạn dặm bị đánh thành hố lỗ gồ ghề. Máu tươi và dịch cơ thể màu sắc khác nhau chảy ở trên đại địa, thi thể chồng chất ở trên mặt đất, các mùi tanh tươi kỳ dị xộc thẳng lên chín tầng mây.

Ôn độc của Vũ Mục đã không còn ai chú ý, mọi người đều đã giết đỏ cả mắt, căn bản không để ý trên thân mình hoặc là đồng bạn hoặc là địch nhân dính ôn độc hay không. Dù sao ở trong một mảng hỗn loạn cực độ điên cuồng này, lây nhiễm ôn độc cũng chết, không lây nhiễm ôn độc cũng sẽ chết, rốt cuộc là chết như thế nào, ai cũng không rảnh mà để ý.

Đến cuối cùng, mọi người đều hoàn toàn biến thành ruồi bọ không đầu, bọn họ đã quên rốt cuộc vì sao sẽ bùng nổ một hồi loạn chiến như vậy, chỉ là mọi người đều điên cuồng cuốn vào, giết chóc không có ý nghĩa, giết chóc điên cuồng.

Cơ Hạo cười, Ngu Mông cười, trong hỗn loạn nhiều ‘thực dân thánh tôn’ đến từ dị thế giới, xuất thân hạ đẳng tiểu gia tộc cười. Nụ cười của mọi người đều vi diệu giống nhau, quỷ bí giống nhau —— Ở trong hỗn chiến như thế, lượng lớn con em đến từ đại gia tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới bị nghiền thành thịt vụn, bọn họ huyết mạch tôn quý giống như nô lệ chiến sĩ thấp kém nhất bị chặt đầu, thi thể vứt lung tung dưới đất giống như rác rưởi.

Mỗi một con em đại gia tộc ngã xuống, đối với thực lực các đại gia tộc đó đều là một phần tổn hại. Đánh chết mỗi một con em đại gia tộc, đều tương đương từ trong cơ thể gia tộc này rút ra một dòng máu tươi.

Đỉnh cấp đại gia tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới, bọn họ không chỉ nắm giữ quyền lực cao nhất, nắm chắc nhiều tài nguyên nhất, bọn họ càng là tộc đàn huyết mạch tôn quý nhất, tư chất trác tuyệt nhất, có được nhiều đỉnh cấp đại năng nhất của Bàn Ngu thế giới.

Con em trẻ tuổi những đại gia tộc này, ai biết bọn họ tương lai có thể ngồi ở

trên ngai báu trượng hào, tỳ hào thậm chí là miện hào thánh tôn hay không? Ai biết bọn họ tương lai có thể đột phá cực hạn ‘danh hiệu thánh tôn’, đạt tới ‘Thánh nhân cảnh giới’ không thể tưởng tượng kia hay không?

Mỗi một đỉnh cấp đại gia tộc của Bàn Cổ thế giới, đều là bắt nguồn từ huyết mạch ‘Thánh nhân’.

Con em đại gia tộc có được huyết mạch ‘Thánh nhân’, tiền đồ mỗi người bọn họ đều là không thể đánh giá, hôm nay ở nơi này giết thêm một đích hệ tộc nhân của đại gia tộc, chẳng khác nào bóp chết một phần khả năng vô hạn!

Vì thế Cơ Kiêu cười rất sáng lạn, Ngu Mông cười rất kiêu ngạo. Hắn và ‘thực dân thánh tôn’ Ngu Mông kết minh, bọn họ cười cũng uyển chuyển mà vi diệu.

Ngay trong một mảng hỗn loạn này, Bàn Cổ thế giới đột nhiên kịch liệt run lên một lần.

Tiếng vang khổng lồ vẫn luôn tồn tại ở trong hư không, to lớn mà lâu dài, dẫn tới toàn bộ mọi người đều đã quen, xem nhẹ đã biến mất —— thông đạo khổng lồ Bàn Cổ thế giới điên cuồng cướp đoạt, rút lấy mười hai cái thủy thể giới đã triệt để biến mất.

Cộng Công thị phát động đại hồng thủy, dẫn phát tai kiếp thật lớn cho toàn bộ Bàn Cổ thế giới, hắn mượn dùng chính là lực lượng của mười hai cái thủy thể giới. Mười hai cái thủy thể giới bị hấp thụ đến bên trên Bàn Cổ thế giới, mười hai cái thông đạo khổng lồ câu thông Bàn Cổ thế giới, mười hai cái thế giới trở thành đối tượng Bàn Cổ thế giới đoạt lấy, cắn nuốt, mọi người đều có thể nhìn thấy mười hai vòng xoáy màu trắng khổng lồ ở bầu trời.

Giờ khắc này, những vòng xoáy này đã triệt để biến mất.

Mười hai cái thủy thể giới tới từ bên ngoài bị Bàn Cổ thế giới rút sạch sẽ, không sót lại gì. Bàn Cổ thế giới giống như một tên mập mập ăn uống no đủ, hài lòng ợ no, vì thế toàn bộ Bàn Cổ thế giới liền kịch liệt chấn động một cái.

Thời điểm căn nuốt mười hai cái thủy thể giới, bản ngã ý thức của Bàn Cổ thể giới có 99% đều đặt ở trên đó, cho nên trong khoảng thời gian này bản ngã ý thức của Bàn Cổ thể giới cực kỳ mông lung hơn nữa nhỏ yếu. Nhưng trong nháy mắt mười hai cái vòng xoáy lớn biến mất, Cơ Hạo đột nhiên cảm nhận được một luồng ý chí mông lung nặng nề như núi buông xuống.

Làm thiên đế thay trời chấp chương tam giới, Cơ Hạo rõ ràng cảm nhận được bản ngã ý thức của Bàn Cổ thể giới.

Vô số linh hồn trôi giạt ở trên không chiến trường, linh hồn đến từ mấy vạn cái dị thể giới, lấy hàng chục tỷ để tính phiêu đảng ở trên không chiến trường, Bàn Cổ thể giới sinh ra hứng thú nồng đậm đối với linh hồn những kẻ chết trận đó.

Không chỉ có là các linh hồn đó sau khi bị vỡ nát lưu lại hạt linh hồn, càng quan trọng hơn là, trong các linh hồn này không thiếu tồn tại cường đại, trong linh hồn bọn họ in thiên đạo đạo văn đến từ dị thể giới. Các thiên đạo đạo văn này rất nhiều là Bàn Cổ thể giới trước đây chưa từng gặp, là đạo vận, đạo luật riêng của các thể giới đó.

Thu thập bọn chúng, nghiền vỡ bọn chúng, đem đạo vận, đạo luật trong các linh hồn đó ký thác hư không, để đại đạo Bàn Cổ thể giới căn nuốt bọn chúng, đây là dụ lệnh Bàn Cổ thể giới hướng Cơ Hạo ban phát.

Bản ngã ý thức thể giới là ngây thơ, nó chỉ bắt nguồn từ bản năng phát ra yêu cầu của bản thân. Làm thiên đế, Cơ Hạo có thể thỏa mãn yêu cầu của nó, cũng có thể từ chối yêu cầu của nó. Nhưng Cơ Hạo sao có thể từ chối Bàn Cổ thể giới khát cầu chứ?

Một cái cối xay to lớn đường kính mấy vạn trượng từ sau đầu Cơ Hạo dần dần khuếch tán ra, một mặt màu đen đại biểu hủy diệt, một mặt tỏa ra linh quang đại biểu tạo hóa. Cối xay đại đạo ở sau đầu Cơ Hạo chậm rãi xoay tròn, linh hồn vô số kẻ chết trận trên toàn bộ chiến trường đột nhiên cứng đờ, sau đó ùn ùn

hướng cối xay đại đao bay tới.

Nhiều linh hồn chiến sĩ lúc còn sống thực lực cực kỳ mạnh mẽ phát ra tiếng gầm gừ kinh sợ giận dữ đan xen. Bọn họ tuy thân thể đã bị chém giết, nhưng linh hồn bọn họ cực kỳ cường đại, bọn họ vẫn có uy năng cường đại đoạt xá trọng sinh hoặc là đứt khoát từ hư vô ngưng tụ thân thể.

Cơ Hạo dùng cối xay đại đao cắn nuốt linh hồn bọn họ, linh hồn những người chết trận cường đại dị thường đó lập tức phát ra nguyên rửa phản nộ.

Không chỉ có các linh hồn chết trận, Ngu Hoặc phân thân cùng Đồ Linh tôn chủ đang điên cuồng rút lấy linh hồn trên chiến trường cũng phản nộ mà oán độc nhìn về phía Cơ Hạo.

Chương 1754: Thiên Ma Loạn Vũ

Cơ Hạo đang càn rỡ thu gặt linh hồn kẻ chết trận lấy hàng chục tỷ để tính trên chiến trường, hơn nữa bên trong bao gồm linh hồn lượng lớn cường giả thực lực kinh người, có thể đoạt xá trọng sinh hoặc là từ hư vô ngưng tụ thân thể khôi phục sinh cơ.

Linh hồn cường giả, vô cùng trân quý.

Hơn nữa đối với Ngu Hoặc mà nói, linh hồn cường đại là nguồn suối lực lượng của hắn, bản tôn hắn là vì tinh thông bí mật linh hồn, do đó mới ở Bàn Ngu thể giới tấn thăng thành ‘Thánh nhân’ chi tôn. Hắn nắm giữ càng nhiều linh hồn, phân tích linh hồn cường giả càng nhiều, thực lực bản tôn hắn sẽ càng mạnh.

Mà đối với Đồ Linh tôn giả mà nói, linh hồn dứt khoát là thức ăn của Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc bọn họ. Càng là linh hồn cường đại càng hương vị ngọt ngào ngon miệng, càng là linh hồn cường giả, càng có thể mang đến cho hắn lợi ích to lớn.

Trong cõi xay đại đạo của Cơ Hạo ẩn chứa vô số huyền cơ, tốc độ thu gặt linh hồn nhanh đến kinh người. Đặc biệt là thiên địa lực Bàn Cổ thể giới và cõi xay đại đạo của Cơ Hạo hô ứng nhau từ xa, thiên địa cự lực ở bên người Cơ Hạo ngưng tụ thành một cái vòng xoáy vô hình cực lớn, linh hồn vô số người chết trận không tự chủ được bị thiên địa chi lực xô đẩy hướng cõi xay đại đạo của Cơ Hạo bay đi.

Tốc độ thu gặt linh hồn của Ngu Hoặc và Đồ Linh tôn chủ ngay cả một phần ngàn của Cơ Hạo cũng không đến, mắt thấy mấy trăm linh hồn tinh hoa nhất trên chiến trường đều bị cái cối xay quỷ dị kia phía sau căn Cơ Hạo nuốt xuống, Ngu Hoặc và Đồ Linh tôn chủ đồng thời phản nộ rít gào một tiếng.

Hai người chỉ trao đổi một cái ánh mắt, Ngu Hoặc đã hoa chân múa tay lớn

tiếng gào thét, cắm đầu chui vào giữa một đám quý tộc Ngu tộc, run rẩy giả bộ đáng thương —— hành vi của hắn, hoàn toàn phù hợp thân phận ‘Da Ma Thiên’ này.

Đồ Linh tôn chủ thì quát to một tiếng, nghiêm trang chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Bệ hạ tôn kính, xin ngài lui ra phía sau, để ta vì ngài tru sát tên chết tiệt này... Có gan khinh nhờn linh hồn của các lão gia quý tộc Ngu tộc tôn quý... Yêu nghiệt!”

Thân là tôn chủ cao nhất hiện tại của Vực Ngoại Thiên Ma ở Bàn Cổ thế giới, Đồ Linh tôn chủ nghĩa chính từ nghiêm chỉ trích Cơ Hạo là yêu nghiệt, thế này thoạt nhìn thật sự là có chút buồn cười. Nhưng thủ đoạn của Đồ Linh tôn chủ lại không buồn cười chút nào, ngược lại là hung ác quyết tuyệt đến cực điểm.

Mấy vạn Vực Ngoại Thiên Ma xen lẫn ở trong đám tộc nhân của mười hai chấp chính gia tộc, linh hồn bị cắn nuốt, thân thể bị thể thân mang theo nụ cười quỷ dị bí hiểm, theo Đồ Linh tôn chủ chỉ một cái đó, bên thân bọn họ đồng thời có làn gió thơm thoang thoảng thổi lên, từng đạo hào quang kỳ dị bỗng dưng xuất hiện ở trong hư không, từng đợt quầng sáng hóa thành gợn sóng, nhẹ nhàng hướng bốn phía khuếch tán ra.

Lâm vào trong đại quân dị tộc hỗn loạn, rất nhanh đã có mười mấy quân đoàn bản thổ tinh nhuệ đến từ Bàn Ngu thế giới mắt thất thần một phen, bọn họ hầu như là đồng thời xoay người hướng Cơ Hạo nhìn tới, sau đó bọn họ đồng thời hét một tiếng, không để ý các bán nhân mã dây dưa với bọn họ, xếp thành phương trận chỉnh tề, mặt không biểu cảm hướng Cơ Hạo xung phong liều chết lại đây.

Cơ Hạo giơ lên Bàn Cổ kiếm, hắn đang chuẩn bị buông tay giết chóc, chiến sĩ mười mấy quân đoàn bản thổ Bàn Ngu đột nhiên đồng thời giơ binh khí trong tay, không chút do dự đâm vào ngực mình. Trong mắt bọn họ lóe ra ma quang năm màu quỷ dị bí hiểm, thân thể bọn họ kịch liệt run rẩy, lượng lớn máu tươi không ngừng từ trong rãnh máu của binh khí phun ra.

Chớp mắt ngăn ngùn, thân thể các chiến sĩ tinh nhuệ mười mấy quân đoàn bản thổ Bàn Ngu thế giới lấy mười vạn người làm biên chế biến thành tro bụi bay đi, tinh huyết toàn thân bọn họ tính cả linh hồn của bọn họ hóa thành huyết tương dinh dính đỏ tươi hội tụ thành một quả cầu máu cực lớn lơ lửng ở không trung.

Đồ Linh tôn chủ cầm một cây hoàng kim quyền trọng thật lớn, sải bước đi tới trước quả cầu máu to lớn. Hắn quát một tiếng chú ngữ trầm thấp, quả cầu máu đường kính hơn một ngàn trượng chợt co lại, trong thời gian ngắn hóa thành một viên huyết châu to bằng ngón cái, màu tím đen.

Huyết châu mấp máy một trận, vô số sợi tơ màu máu nhỏ bé từ trong huyết châu bay ra, nhanh chóng ở trong tay Đồ Linh tôn chủ phác họa một phù văn quỷ bí tà dị đến cực hạn. Đồ Linh tôn chủ nhìn Cơ Hạo cười một tiếng dữ tợn, trong nháy mắt đem miếng phù văn đó bắn về phía Cơ Hạo.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, phù văn màu máu nổ tung, một đạo thần hồn dao động ngừng tụ thành thực chất mang theo tiếng rú thê lương của hơn trăm vạn chiến sĩ tinh nhuệ Bàn Ngu thế giới chết thảm ngay tại chỗ, hóa thành một thanh trường kiếm vô hình vô tích hướng đạo đài của Cơ Hạo hung hăng đâm tới.

Cơ Hạo nhắm mắt, mắt thường của hắn căn bản không thể nhìn thấy thanh thần hồn trường kiếm vô hình vô tích này, nhưng sau khi nhắm mắt lại, ở trong tầm nhìn của linh hồn hắn, hắn rõ ràng ‘nhìn thấy’ một thanh trường kiếm màu máu gào thét hướng đạo đài của hắn chém xuống. Trên thần hồn trường kiếm tạo hình vạn vẹo quỷ dị giống như một con rắn độc, hơn trăm vạn gương mặt vạn vẹo nhỏ bé đang giãy dụa mấp máy, không ngừng phát ra tiếng rống thê lương.

Không hổ là Vực Ngoại Thiên Ma, bọn họ đã đem bí pháp linh hồn chơi đùa đến cực hạn.

Linh hồn hơn trăm vạn chiến sĩ tinh nhuệ, ở trong nháy mắt bị Đồ Linh tôn chủ hòa tan, lắp ghép, nhào nặn với nhau, lực lượng linh hồn hơn trăm vạn người

bị hấn coi là vật phẩm tiêu hao dùng một lần nháy mắt kích phát, hóa thành thanh kiếm thần hồn sắc bén đáng sợ này chém về phía Cơ Hạo.

Một ý niệm sinh, một ý niệm diệt, giữa ý niệm sinh sinh diệt diệt tốc độ nhanh đến kinh người, tồn tại tu vi cường đại như Cơ Hạo, trong nháy mắt có thể có mấy tỷ ý niệm tùy sinh tùy diệt. Một kiếm này của Đồ Linh tôn chủ giống như trong lòng Cơ Hạo đột nhiên sinh ra một cái ý niệm nhỏ bé, thời điểm ý niệm sinh ra Cơ Hạo còn chưa chú ý tới nó, sau khi ý niệm thành hình, một kiếm này đã đến trước đạo đài của Cơ Hạo.

“Hừ!” Cơ Hạo hừ một tiếng nặng nề, Bàn Cổ Chung xuất hiện ở trước đạo đài của hắn, thần hồn trường kiếm màu máu đánh thật mạnh ở trên Bàn Cổ Chung.

Trong thần hồn không gian Bàn Cổ Chung phát ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc. Một kiếm này của Đồ Linh tôn chủ dung hợp lực lượng thần hồn của trên trăm vạn tinh nhuệ dị tộc, lực lượng thần hồn hơn trăm vạn người bị hấn coi là vật phẩm tiêu hao dùng một lần nháy mắt kích phát, bộc phát ra lực lượng có thể xưng là khủng bố.

Bàn Cổ Chung tất nhiên không chút sứt mẻ, thần hồn trường kiếm tan vỡ ở trên Bàn Cổ Chung lại ở trong thần hồn hư không của Cơ Hạo nhắc lên một cơn lốc màu máu. Vô số cơn gió xoáy màu máu hỗn loạn ở trong thần hồn không gian của Cơ Hạo gào thét lao vút lên, trong mỗi một cơn lốc màu máu đều ẩn giấu tiếng rít chói tai điên cuồng nhất của vô số chiến sĩ dị tộc chết thảm.

Trong mỗi một cơn gió xoáy đều chứa mảnh vỡ ký ức trước khi chết thảm của vô số chiến sĩ dị tộc, tràn ngập vô số ý niệm tà ác mặt trái, tràn ngập vô số ý tưởng hung ác thô bạo. Người thường nếu bị các ý niệm, các ý tưởng đó xâm nhập thần hồn, linh hồn bọn họ hoặc bị nhét đầy phát nổ, hoặc lâm vào trong ác mộng vô cùng vô tận trọn đời không thể siêu thoát.

Lấy tu vi của Cơ Hạo, càng có Bàn Cổ Chung bảo hộ đạo đài, trong đầu hắn

cũng mê muội một phen, khí tức toàn thân chợt ngưng trệ, Thiên Sát Địa Đồ đại trận ngoài cơ thể cũng chợt động lại, kiếm trận mơ hồ có xu thế sụp đổ.

“Lợi hại đấy!” Cơ Hạo nghiêm nghị nhìn Đồ Linh tôn chủ, rất kinh ngạc hô một tiếng.

“Còn có thứ lợi hại hơn!” Đồ Linh tôn chủ cười một tiếng dữ tợn, hoàng kim quyền trượng trong tay hăm đập mạnh xuống đất, chỉ nghe một tiếng tiên hạc hét truyền đến, trên trời đột nhiên có hào quang bảy màu xuất hiện, vô số đóa hoa màu vàng trong suốt dần dần từ trên trời giáng xuống.

Khắp trời đều là Phi Thiên Ma Nữ xinh đẹp vừa múa vừa hát, vô số chiến sĩ dị tộc đang chém giết, vô luận là quân đoàn bản thổ Bàn Ngu thế giới, hay là chiến sĩ dân bản xứ thực dân thế giới, trong chiến sĩ loạn chiến ít nhất có một phần mười số người mắt nổi lên u quang năm màu.

Chương 1755: Bị Buộc Rút Lui

Ma uy như núi, đè nặng trĩu ở trong lòng toàn bộ mọi người.

Đồ Linh tôn chủ cười lạnh, một luồng sáng bảy màu từ đỉnh đầu hắt lao ra, xông lên trời cao mấy vạn trượng, cuối cùng hóa thành một đài mây lơ lửng ở trời cao, vô số cảnh trí xa hoa, đẹp tới mức không cách nào hình dung như ẩn như hiện trong đài mây, diệu âm thiên âm từ trong đài mây truyền đến, khiến toàn bộ người nghe được tâm thần đều say.

Trong thần hồn hư không bị mảnh vỡ linh hồn nhét đầy biến thành gió xoáy màu đỏ. Cơ Hạo kinh hãi nhìn hắt, nhìn trong chiến trường Lương Chử hỗn loạn có hơn một phần mười số chiến sĩ trong mắt đột nhiên có ma quang năm màu lóe lên.

Lửa ma cuộn cuộn, cái thế ma uy, Đồ Linh tôn chủ như một vầng mặt trời bảy màu lơ lửng trên bầu trời, quanh thân phát ra ma quang bảy màu khiến người ta không sao nhìn thẳng. Vô số chiến sĩ dị tộc toàn thân cứng ngắc nhìn hắt, trong mắt lóe ra hào quang, thần hồn bị ma lực đáng sợ của hắt cấp tốc ăn mòn, nhanh chóng khống chế, bọn họ ở trong khoảng thời gian cực ngắn luân hãm thành con rối của Đồ Linh tôn chủ, không tự chủ được rít gào trầm thấp.

Một mảng chiến trường này đối với Đồ Linh tôn chủ mà nói là sân nhà tốt nhất, khắp nơi đều là linh hồn chết trận, khắp nơi đều là trước khi chết các chiến sĩ kia tản mát ra thất tình lục dục nồng đậm, đủ loại cảm xúc tiêu cực ngưng tụ thành mảnh vỡ trôi nổi ở trong hư không, hầu như đều đã ngưng tụ thành thực chất.

Đồ Linh tôn chủ hóa thành một cái lò luyện khổng lồ, vô số linh hồn chết trận bay vào thân thể hắt, vô số thất tình lục dục ở trong cơ thể hắt hóa thành nhiên liệu hùng hực thiêu đốt, vô số cảm xúc tiêu cực ngưng tụ thành mảnh vỡ bộc phát ra lực lượng đáng sợ ở trong cơ thể hắt.

“Đồ vô liêm sỉ, người muốn làm gì?” Một quý tộc Ngu tộc không biết đến từ thực dân thế giới nào chỉ vào Đồ Linh tôn chủ rống giận khàn cả giọng. Chiến sĩ dưới trướng hắn là một đám người vạm vỡ mọc cánh chim màu vàng hoa mỹ, bởi vì cách Đồ Linh tôn chủ khá gần, giờ phút này có trên bảy phần mười số đại hán bị Đồ Linh tôn chủ đột nhiên khống chế thành con rối.

Tên quý tộc Ngu tộc này vừa sợ vừa giận, hắn chỉ vào Đồ Linh tôn chủ chửi ầm lên, trong mắt lại tản mát ra hoảng sợ không che dấu được.

Chiến sĩ theo hắn đến xâm nhập Bàn Cổ thế giới có hơn một trăm triệu người, đây cũng là binh lực cực hạn lớn nhất thực dân thế giới nho nhỏ hắn chinh phục kia có thể cung cấp. Hắn còn chưa thể từ xâm nhập Bàn Cổ thế giới đạt được đủ lợi ích, chiến sĩ dưới trướng đã tổn thất hơn phân nửa, điều này bảo hắn làm sao mà không lửa giận ngút trời, lại làm sao không bởi vì ma uy cái thế của Đồ Linh tôn chủ mà cảm thấy sợ hãi?

“Nhìn vào mắt của ta!” Càng lúc càng nhiều cảm xúc tiêu cực ulla vào thân thể Đồ Linh tôn chủ, ma lực của hắn đang cấp tốc tăng cường. Thần niệm của hắn bao phủ toàn bộ chiến trường Lương Chử, nhất cử nhất động của mỗi người đều bị hắn nắm giữ, cảm xúc biến hóa nhỏ bé nhất của mỗi người đều bị hắn nắm giữ.

Ý niệm hoảng sợ mà phần nộ biến hóa nhanh chóng của tên quý tộc Ngu tộc này bị Đồ Linh tôn chủ phát hiện, bởi vì hoảng sợ, tâm cảnh của hắn đã xuất hiện sơ hở, ma lực của Đồ Linh tôn chủ thừa dịp sơ hở mà vào, nháy mắt cấp tốc khuếch tán ra ở trong lòng hắn.

Chỉ trong chớp mắt, tên quý tộc Ngu tộc nổi giận đùng đùng này đã giống như chiến sĩ dưới trướng hắn, triệt để luân hãm thành con rối của Đồ Linh tôn chủ.

Đối mặt Đồ Linh tôn chủ chí cường giả trong Vực Ngoại Thiên Ma này, không thể kinh hoảng, không thể sợ hãi, không thể bị thương, không thể phản

nộ, không thể ưu sầu, không thể vui mừng, không thể ủy khuất... Chỉ có một viên đạo tâm băng lạnh trong vắt như núi băng vạn năm, hoặc là có Bàn Cổ Chung đỉnh cấp bảo bối như vậy phòng hộ, mới có thể không bị ma lực của hắc quỷ nhiễu.

Bất cứ ý niệm thất tình lục dục nào vừa sinh ra, ma lực của Đồ Linh tôn chủ liền như bóng với hình lặng yên không một tiếng động xâm lược, không một tiếng động xâm nhập tâm linh, hóa thành ác mộng đáng sợ khống chế toàn bộ tâm linh, xâm nhiễm toàn bộ linh hồn, cuối cùng đem nó săn giết.

Trong mắt của một lại một quý tộc Ngu tộc trong lòng sinh ra các loại ý niệm lóe lên thần quang năm màu, Đồ Linh tôn chủ làm ra lựa chọn tương tự với Cơ Hạo, càng nhiều là quý tộc Ngu tộc đến từ bản thổ Bàn Ngu thế giới bị hắc khống chế, chỉ có bộ phận nhỏ kẻ xui xẻo đến từ thực dân thế giới.

Trong giây lát, vô số chiến sĩ dị tộc bị Đồ Linh tôn chủ khống chế xoay người đều nhịp, từ bốn phương tám hướng nhìn về phía Cơ Hạo.

Một màn khủng bố vừa rồi lại tái diễn, vô số chiến sĩ giơ lên binh khí trong tay hung hăng đâm vào ngực mình, thân thể bọn họ cấp tốc khô quắt héo rũ, thân thể bọn họ nổ thành cát bụi đầy trời bay ra, chỉ có tinh huyết toàn thân và linh hồn ở lại không trung.

“Vạn linh chi nội!” Đồ Linh tôn chủ cười quái dị ‘Khắc khắc’, hắc vung hai tay, một ma lực khống chế vụn vặt thổi quét hư không, vô số linh hồn tự sát mà chết, trước khi chết chấn kinh hoảng sợ, trong linh hồn lưu lại vô số cảm xúc mặt trái cực đoan như cao su bị nhiệt độ cao quay nung hòa tan ra, sau đó vô số linh hồn hòa tan cuốn theo toàn bộ tinh huyết của bản thân, nhanh chóng lắp ghép với nhau.

Một quả cầu máu cực lớn lơ lửng ở không trung, tiếng la khóc bén nhọn, tiếng kêu rên không ngừng từ trong quả cầu máu truyền ra, một lần này cho dù là người ở khu vực ngoài cùng của chiến trường cũng nghe được tiếng kêu rên và

gào rống rõ ràng trong quả cầu máu.

Quả cầu máu cấp tốc sụp đổ, cấp tốc co rút, ở lòng bàn tay Đồ Linh tôn chủ ngưng tụ thành một phù văn quý dị mà tà ác.

Cách mấy trăm dặm, Đồ Linh tôn chủ cười ha ha nhìn Cơ Hạo.

Cơ Hạo mở ra mi tâm đạo mâu, chín vầng mặt trời hừng hực thiêu đốt ở trong đạo mâu, một luồng ánh sáng màu vàng lạnh thấu xương phun ra xa hơn trăm dặm, nơi đi qua phàm là chiến sĩ dị tộc đụng phải ánh sáng màu vàng đều bị nháy mắt thiêu thành tro tàn.

“Người không phải người Ngu tộc.” Cơ Hạo nhìn Đồ Linh tôn chủ, cố nén cảm giác no căng khó chịu trong thần hồn hư không, trầm thấp hữu lực nói.

“Ta là người hầu thành tín nhất của Ngu tộc tôn quý!” Đồ Linh tôn chủ mỉm cười nhìn Cơ Hạo: “Vì chém giết kẻ địch nguy hiểm nhất của Ngu tộc tôn quý, sử dụng một ít thủ đoạn quá phận, cũng là chuyện khó tránh khỏi.”

Vô số quý tộc Ngu tộc xung quanh kinh ngạc sợ hãi đan xen đánh giá lẫn nhau. Thủ đoạn của Đồ Linh tôn chủ nghe rộn cả người, chiến sĩ lấy hàng trăm triệu để tính ở trong tay hẳn hoàn toàn là vật hi sinh bị đùa bỡn. ‘Cấp dưới’ đáng sợ như thế thuộc về ai? Toàn bộ mọi người đều là sợ hãi đến tận xương tủy đối với Đồ Linh tôn chủ, lại sinh ra vô hạn tham lam đối với hắn.

Dựa theo bản tính quý tộc Ngu tộc, cấp dưới cường đại như thế, nên thuộc về mình mới đúng chứ!

Đồ Linh tôn chủ cười, búng ngón tay, phù văn màu máu ở lòng bàn tay hóa thành một thanh kiếm khổng lồ màu máu dài đến trăm dặm âm âm hướng Cơ Hạo bổ xuống. Lực lượng thần hồn ý niệm động là phát, Cơ Hạo tể lên Bàn Cổ Chung bảo vệ đạo đài, thanh kiếm màu máu thật lớn hung hăng va chạm ở trên Bàn Cổ Chung, ‘Ầm!’ một tiếng nổ lớn, Bàn Cổ Chung bị chấn động tới mức nổ vang cao vút, thanh kiếm khổng lồ màu máu dù sao chỉ là ý niệm hư vô biến

thành, bị va đập tan xương nát thịt trên Bàn Cổ Chung.

Thần hồn không gian của Cơ Hạo chợt bị vô số mảnh vỡ linh hồn màu máu lấp đầy, thất tình lục dục các loại cảm xúc tiêu cực đáng sợ tràn ngập trong đầu hắn, vô số thanh âm bén nhọn xuất hiện ở bốn phía đạo đài của hắn, như vô số móng vuốt bén nhọn đang cào xé thần hồn hắn.

Đầu Cơ Hạo nặng trĩu, vô số ý niệm bay loạn, hắn trong lúc nhất thời căn bản không thể sinh ra ý niệm rõ ràng đáng tin, tỉnh tỉnh mê mê không biết mình nên làm gì, nên nói gì, cả đầu óc đều như biến thành tương hồ.

Đồ Linh tôn chủ công kích chưa thể đánh bị thương Cơ Hạo, lại khiến hắn tạm thời mất đi sức chiến đấu.

Không làm sao được, Cơ Hạo thét dài một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều khê động, mang theo hắn nháy mắt phá không đi xa, vô số cao thủ Ngu tộc ở đây, không có một ai thấy rõ hắn rốt cuộc là đi xa như thế nào.

Chương 1756: Tâm Chiến

Tây phương cực lạc thanh tịnh thế giới, mặt đất lồi lõm, thi thể đầy đất.

Vô số môn nhân đệ tử môn hạ của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân có đạo hạnh, có pháp lực máu tươi ngưng tụ thành bảo châu màu máu, theo một trận một trận cuồng phong lẫn loạn đầy đất, va chạm ở trên ngọn núi lớn do kim châu bảo ngọc xếp thành phát ra tiếng vang thanh thúy.

Bầu trời một mảng đen sì, đại địa một mảng sáng sữa, trời màu đen cùng đất sáng sữa hình thành sự đối lập rõ rệt, ở giữa thiên địa, một đóa sen thần bảy màu khổng lồ vô cùng đón gió phấp phới, mấy chục chiếc lá sen long lanh trong vắt như lưu ly bảy màu run rẩy vây quanh đóa hoa sen cực lớn.

Trên mỗi một cái lá sen đều nâng một ngọn núi báu, trên mỗi một đỉnh núi đều dựng sừng sững một tòa bảo tháp, trong mỗi một tòa bảo tháp đều có đám đông môn nhân của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân khoanh chân ngồi, niệm tụng trầm thấp chú văn phong cách cổ xưa. Từng đạo niệm lực như vàng hòa tan nóng cháy mà tinh thuần từ đỉnh đầu các môn nhân đó lao ra, không ngừng vượt qua không gian rót vào trong sen thần bảy màu ở chính giữa.

Toàn bộ cực lạc thanh tịnh thế giới lơ lửng trong đài sen của sen thần bảy màu ở chính giữa, trong thanh tịnh thế giới mênh mông bát ngát, trừ các đỉnh núi và hồ nước rực rỡ muôn màu, trên quý xa hoa, trên mặt đất bằng phẳng chỉ có hai cây bồ đề xa xa đối diện nhau.

Một cái cây bồ đề đang cấp tốc mục nát héo rũ, một cái cây bồ đề đang sáng lạn nở rộ ra sinh mệnh lực cường đại, trên cây bồ đề cành lá xum xuê vô số quả bồ đề ánh vàng rực rỡ không gió tự động, ngẫu nhiên mấy quả bồ đề va chạm với nhau, lập tức có một luồng luân âm đại đạo nổ vang truyền ra.

Ở vị trí chính giữa của hai cây bồ đề, Ngu Hoắc, Ngu Đồ, Ngu Luyến, Ngu Phần, Ngu Tê bốn mươi đại thánh nhân của Bàn Ngu thế giới khoanh chân ngồi,

bọn họ ngồi thành một hình tròn, mặt hướng ra ngoài, lưng hướng vào trong, từng luồng pháp lực thánh nhân tinh thuần mà hùng hồn, chất chứa đại đạo huyền cơ khó lường, giống như sông lớn chảy lui tới ở trong cơ thể bọn họ, hợp thành một cái tuần hoàn bánh xe hình tròn hoàn mỹ.

Mười người liên thủ, một quang sáng dày nặng bao phủ thân thể bọn họ, mỗi khi quả bồ đề va chạm lẫn nhau phát ra đại đạo luân âm gào thét mà đến, trên quang sáng liền nổi lên gợn sóng kịch liệt, thân thể đám người Ngu Hoắc liền hơi lắc lư một cái.

Mượn dùng vô số lượng kiếp trong cực lạc thanh tịnh thế giới để bố trí cấm chế đáng sợ, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tọa trấn nơi này chỉ là phân thân, nhưng dung hợp lực lượng mấy vạn phân thân, hai cái phân thân cũng đạt tới cảnh giới nửa bước thánh nhân.

Phối hợp thêm các loại cấm chế của thanh tịnh thế giới này, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân ở trong một tiểu thế giới này có thể bùng nổ lực sát thương tuyệt đối có thể so với thánh nhân bình thường. Cộng thêm sư huynh đệ hai người ở chung vô số năm, hai người tâm ý tương thông hầu như tương đương một người, đạo quả của hai người lại là bổ sung lẫn nhau phối hợp lẫn nhau, một cộng một có thể bộc phát ra lực lượng gấp mười lần trở lên, thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều ở bàn tay.

Đám người Ngu Hoắc chỉ có mỗi ưu thế trên số lượng, thiên thời, địa lợi, nhân hòa lại hoàn toàn không quan hệ với bọn họ.

Thiên thời không nói, đại đạo pháp tắc của Bàn Cổ thế giới nhắm vào bọn họ áp chế mạnh mẽ, toàn bộ tu vi của bọn họ chỉ có thể phát huy ra một hai thành.

Địa lợi không đề cập tới, nơi này là sào huyệt Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân kinh doanh vô số năm, các loại đại đạo cấm chế huyền diệu vô cùng, bên trong ẩn chứa vô lượng sát khí, tọa trấn cực lạc thanh tịnh thế giới, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân có thể thoải mái ngăn cản kẻ địch gấp mấy lần tiến công.

Về phần nói nhân hòa, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tâm ý tương thông, hai người phối hợp ăn ý, không hề nghi kỵ ngờ vực vô căn cứ lẫn nhau, bất cứ một phần lực lượng nào của bọn họ cũng có thể phát huy ra lực sát thương gấp mười lần trở lên.

Mà đám Ngu Hoặc mười thánh nhân đến từ Bàn Ngu thế giới, đừng xem bọn hãn pháp lực nối liền một thể, tựa như đang đồng lòng hợp sức ứng đối Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân tiến công, thực ra lòng phòng bị lẫn nhau của bọn họ so với phòng bị Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân còn nghiêm trọng hơn.

Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân đối địch, nếu không phải đối thủ có thể lập tức bắt ra rời khỏi, khôi phục nguyên khí sau đó ngóc đầu trở lại.

Nhưng các ‘tộc nhân’ ‘sóng vai mà chiến’ bên cạnh họ, nếu một cái không đề phòng bị bọn họ ám toán thành công, trong lòng đám người Ngu Hoặc biết rõ, đó tuyệt đối là kết cục chết không toàn thân, hồn phi phách tán.

Đừng nói ‘thánh nhân’ chính là tồn tại ‘vĩnh hằng bất hủ’, bọn họ là thánh nhân của Bàn Ngu thế giới, mà ý chí căn bản của Bàn Ngu thế giới chính là ‘hủy diệt’. Có lẽ thánh nhân thế giới khác là thật sự vĩnh hằng, bất hủ, thánh nhân Bàn Ngu thế giới vô số năm qua ngã xuống đâu chỉ con số hàng trăm?

Cái cây bồ đề héo rũ mục nát kia vẫn đang tiếp tục héo rũ, tiếp tục mục nát, nó héo rũ mỗi một phần, khí tức trên thân đám người Ngu Hoặc liền âm đạm một phần, tinh huyết cùng pháp lực trong cơ thể bọn họ liền không hiểu sao biến mất vào hư không một phần.

Gốc cây bồ đề sinh mệnh lực tràn đầy kia còn đang không ngừng đâm cành nảy mầm, không ngừng mọc ra quả bồ đề mới. Gốc cây bồ đề này sinh ra thêm mỗi một cành, khí tức Mộc đạo nhân liền tăng lên một phần, tu vi pháp lực của hãn sẽ hùng hậu thêm một phần.

Hơn nữa cái cây bồ đề héo rũ này từ trong cơ thể đám người Ngu Hoặc rút ra không chỉ có pháp lực với tinh huyết, càng kéo theo một tia cảm ngộ đại đạo của

bọn hắn cũng bị ù ù cạc cạc rút ra. Một tia cảm ngộ đại đạo này lặng yên dung nhập tịch diệt đại đạo của Mộc đạo nhân, tịch diệt chi đạo của Mộc đạo nhân liền trở nên càng thêm tĩnh mịch, càng thêm sâu không lường được.

Đám người Ngu Hoặc dù sao cũng là thánh nhân Bàn Ngu thế giới, sinh mệnh bọn họ dài đằng đẳng, bọn họ từng trải qua vô số lần dị thể giới xâm nhập, trải qua vô số lần đại đạo ý thức bị dị thể giới áp chế đạo hạnh và pháp lực.

Bọn họ lắng lắng ngồi xếp bằng ở giữa bầu trời tối như mực cùng đại địa sáng long lanh này. Bọn họ yên lặng hít thở, mỗi một lần hít thở, tinh huyết cùng pháp lực bọn họ bị rút ra bỗng nảy sinh, cảm ngộ đại đạo bọn họ bị rút ra cũng nhanh chóng hồi phục.

Vô số luồng thần niệm nhỏ bé từ cơ thể bọn họ trong đêm ra, lặng yên không một tiếng động đâm vào hư không Bàn Cổ thế giới, lắng lắng cảm ngộ thiên đạo pháp tắc của Bàn Cổ thế giới.

Bọn họ từ thiên đạo Bàn Cổ thế giới cơ sở nhất bắt đầu, nước chảy về chỗ thấp, lá cây hướng mặt đất rơi xuống cửa vào pháp tắc cơ bản như vậy, lần lượt tìm hiểu, cảm ngộ ‘đạo’ của Bàn Cổ thế giới.

Khí tức trên người bọn họ cực kỳ thông thả, biến hóa từng tia một, mỗi khi khí tức bọn họ hướng Bàn Cổ thế giới chuyển hóa một tia, sự áp chế bọn họ nhận sẽ nhỏ yếu đi một tia. Chỉ cần bọn họ có thể đem bốn thành, năm thành khí tức của bản thân biến thành nhất trí với Bàn Cổ thế giới, thiên đạo áp chế bọn họ phải chịu sẽ hạ thấp cực hạn, bọn họ có thể phát ra ít nhất bảy tám phần thực lực.

Chỉ cần có thể phát huy bảy tám phần thực lực, bọn họ liền có lòng tin phá hủy hai phân thân này của Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân, phá hủy toàn bộ thanh tịnh thế giới.

Không vội, thật sự không vội, bọn họ có kinh nghiệm xâm nhập thế giới phong phú, bọn họ có thủ đoạn phong phú triệt tiêu thiên đạo dị thể giới áp chế, bọn họ chỉ cần lắng lắng cảm ngộ, bọn họ tin tưởng vững chắc cuối cùng thắng

lợi nhất định là của bọn họ.

“Các vị đạo hữu, đám nhỏ của các người tử thương hỗn độn.” Thanh âm Mộc đạo nhân đột nhiên vang lên, mang theo nụ cười mỉm hắc thản nhiên nói: “Bàn Cổ thể giới ta thiên đế Cơ Hạo trấn thủ tam giới, chấp chương thiên địa quyền uy, cũng không phải là người dễ trêu chọc.”

“Đạo hữu không cần lo nhiều cho chúng ta, những đứa nhỏ vô năng đó, chết vạn ức lại đã làm sao?” Ngu Hoặc cười rất sáng lạn: “Bàn Ngu thể giới ta gia sản hùng hậu... Chết được!”

Mộc đạo nhân và Ngu Hoặc đồng thời khẽ cười một tiếng.

Trên cái cây bồ đề sum xuê kia một cái chạc cây lớn đột nhiên tan vỡ.

Thân thể Ngu Hoặc nhoáng lên một cái, từng đồng máu tươi từ trong lỗ mũi phun ra.

Chương 1757: MẠCH NƯỚC NGẦM MẠNH LIỆT

Cơ Hạo đã chạy về thiên đình.

Thần hồn hư không bị vô số mảnh vỡ thần hồn biến thành gió xoáy màu máu nhét đầy, các mảnh vỡ thần hồn chất chứa quỷ tà ma lực đó của Đồ Linh tôn chủ giống như keo da trâu dính nhất, gắt gao dính ở trong thần hồn hư không của Cơ Hạo, không thể dễ dàng trừ bỏ.

Hắn chỉ có thể dùng cối xay đại đạo chậm rãi đem nó nghiền nát, tinh lọc, chiết xuất, một bộ phận hạt linh hồn phóng ra bên ngoài cơ thể, đem nó đưa vào trong luân hồi của Bàn Cổ thể giới; còn có một bộ phận hạt linh hồn, tính cả lĩnh ngộ lúc còn sống của những kẻ chết trận, đại đạo diệu lý thiên kì bách quái đến từ vô số dị thể giới, thì đều bị bản thân Cơ Hạo tiêu hóa hấp thu.

Ở trước khi dọn trống thần hồn hư không, Cơ Hạo muốn tự nhiên hành động cũng khó. Hắn ở Thái Dương Thần cung bế quan không ra, lệnh binh mã thiên đình trận địa sẵn sàng đón quân địch, không được dễ dàng phát sinh xung đột với đại quân dị tộc.

Trong khoảng thời gian Cơ Hạo bế quan, Ngao Bạch, Thanh Tường bắt đầu điều binh khiển tướng, vô số tinh nhuệ hai tộc long phượng dốc toàn bộ lực lượng, gia nhập thiên đình. Dựa vào quyền bính thiên đế, Ngao Bạch và Thanh Tường buông tay sắc phong đối với tộc nhân hai tộc long phượng, nhiều tộc nhân trong tinh nhuệ hai tộc thu được phong hào chính thần của thiên đình, nhất là hà bá mỗi một con sông của Bàn Cổ mỗ đại lục, đều bị long tộc chiếm.

Được phong hào chính thần của thiên đình, bản thân hai tộc long phượng đã cường hãn được khí vận thiên đình thêm vào, các tộc nhân không chỉ có thực lực thân thể tiến nhanh, các loại thiên phú thần thông càng tăng cường không ít, tộc nhân hai tộc vốn kiêu ngạo càng không ai bì nổi, cả ngày cuộn cuộn ở trong ngoài thành Nghiêu Sơn diễn luyện quân trận, từng đạo sát khí ngập trời, tiếng

trống trận, tiếng kèn chấn động tới mức trời rung đất chuyển.

Vài lần nếu không phải Ngao Bạch, Thanh Tường mạnh mẽ đàn áp, đám tộc nhân long phượng kiêu ngạo kia đã sớm tổ chức đại quân đi đến Lương Chủ phát động công kích chủ động. Theo bọn họ thấy, sau khi hai tộc long phượng liên thủ, trên đời căn bản không ai có thể ngăn được.

Thời gian qua đi từng ngày một, các quý tộc Bàn Ngu thế giới còn chưa từ trong Lương Chủ rối loạn ngày ấy phục hồi tinh thần, bọn họ bận kiếm kê tồn thất, bận chụp mũ lẫn nhau, trốn tránh tội danh, bận tranh quyền đoạt lợi, tranh đoạt vị trí thực quyền các quý tộc Ngu tộc chết đi lưu lại.

Nội bộ lục đục với nhau khiến đại quân dị tộc của Bàn Ngu thế giới trở nên lười biếng, tàn mạn, đại quân dị tộc quy mô kinh người mỗi ngày chỉ tụ tập ở quanh Lương Chủ sống phóng túng, như bọn họ đã quên mục đích tới Bàn Cổ thế giới là gì.

Mà nội bộ nhân tộc cũng có một số động tác làm người ta bất an, nhiều thủ lĩnh bộ tộc cùng đế tử đại thị tộc giao hảo với Tự Văn Mệnh, ủng hộ Tự Văn Mệnh kế thừa ngai báu Nhân Hoàng, bọn họ dứt khoát kiên quyết mang theo cấp dưới và tộc nhân thân cận của mình đi đến Nghiêu Sơn thành, đồn trú ở trong phạm vi Nghiêu Sơn thành không chế.

Các thủ lĩnh bộ tộc cùng các đế tử cách Nghiêu Sơn thành hơi xa, bởi vì đường xá xa xôi, bọn họ không thể đi Nghiêu Sơn thành, bọn họ dứt khoát thoát ly bộ tộc cùng thị tộc tương ứng nhà mình ban đầu, hô ứng nhau từ xa mở mang lãnh địa mới. Bọn họ xây dựng thành trại mới, khai khẩn đồng ruộng cùng mở quặng mới, nghiêm nhiên một bộ tư thế ra ở riêng với bộ tộc, thị tộc ban đầu.

Có tộc trưởng một số bộ tộc, thị tộc không truy cứu đối với điều này, mặc cho bọn họ làm; có tộc trưởng một số bộ tộc, thị tộc giận tím mặt đối với điều này, bọn họ lệnh cường chế cao tăng các bộ tộc trốn đi quay về tộc địa, lại ngại bởi các thế lực trốn đi kia sau khi liên thủ bùng nổ ra sự cường thế, chậm chạp

không dám có bất cứ động tác nào đối với bọn họ.

Bồ Phản, trong một tòa cung điện xa hoa toàn thân dùng thủy tinh đúc thành, Đế Úc loã lồ nửa thân trên, đang cùng một đám thần tử tâm phúc ‘hi hi ha ha’ uống rượu mua vui, thưởng thức đám đông thiếu nữ xinh đẹp lưng mọc cánh bướm ca múa.

Mười mấy quý tộc Ngu tộc ngồi ở bên người Đế Úc, một lão nhân Ngu tộc tóc trắng xóa giơ chén rượu, cười ha ha hướng Đế Úc liên tục kính rượu: “Đế Úc, các tiểu yêu tinh này cũng không tệ nhỉ? Ha ha, tộc ta khống chế mấy cái thế giới đó, không có tộc đàn cường lực chủ chiến nào, chỉ có các tiểu yêu tinh thiên kì bách quái đặc biệt xinh đẹp động lòng người... Ba thành nữ nô cao cấp của Bàn Ngu thế giới, đều là nhà ta khống chế.”

Đế Úc đã uống tới mức hai mắt đỏ rực, nghe xong lão nhân Ngu tộc nói, hắn cười ‘hi hi’ xoay người lại, chỉ vào lão nhân Ngu tộc cười nói: “Đám tiểu yêu tinh này, ta thích... Càng nhiều càng tốt, càng nhiều càng tốt, lần sau lại đưa mười vạn tới đây, ta còn thưởng cho các trung thần mãnh tướng trung thành và tận tâm.”

Lão nhân Ngu tộc cười cười, trao đổi ánh mắt một phen với mấy đứa con cháu của mình. Trung thần mãnh tướng? Dưới trướng Công Tôn Úc người có người như vậy sao? Đều là một đám phế vật tham lam vô độ mà thôi. Nếu không phải muốn thu mua Đế Úc, đả thông con đường buôn bán nữ nô từ nhân tộc, bọn họ sẽ đến nịnh bợ Đế Úc?

Cười khan vài tiếng, Ngu tộc lão nhân đem tin tức mình gần đây nắm giữ nói ra: “Nghe nói, gần nhất có một số kẻ không biết tốt xấu nông cuồng, rất bất kính đối với Đế Úc ngài... Bọn họ, thế mà lại thoát ly...”

Còn chưa dứt lời, chén rượu trong tay Đế Úc đã ném ra, hiểm vô cùng cọ sát đầu lão nhân bay qua.

Đế Úc nhảy dựng lên, hắn mặc cái váy quây lông gà rừng hoa lệ dẹt thành,

sải bước đi tới trước mặt lão nhân Ngu tộc, chỉ vào hăn lớn tiếng quát: “Ngu Yêu, người muốn nói gì? Ừm? Người muốn nói ta vô đức, vô năng, cho nên những người đó mới thoát ly bốn gia của mình, không vâng theo hiệu lệnh của ta sao? Ta nói cho người, bọn phản nghịch đó, không cần tới mấy ngày, ta khiến bọn hăn ai cũng phải chết!”

Ngu Yêu vội vàng cười nói: “Đế Úc hiểu lầm rồi... Ý tứ của ta là, bọn họ đã bất kính đối với ngài, bọn họ nên bị tiêu diệt. Nhưng, cứ như vậy đem bọn họ giết hết, chẳng phải là lãng phí sao? Không bằng, ngài cho ta một phần lệnh cho phép đặc biệt, đem nữ tử các gia các tộc bọn phản nghịch đó giao cho ta xử lý?”

Nheo mắt, Ngu Yêu khẽ cười nói: “Toàn bộ thu hoạch, cho ngài ba thành?”

Đế Úc nhíu mày, hăn âm trầm nhìn Ngu Yêu cười lạnh nói: “Người buôn bán tộc nhân của ta đi kiếm lời, ta chỉ được ba thành lợi nhuận? Người coi ta là...”

Lời còn chưa dứt, trong tai Đế Úc đột nhiên vang lên một cái thanh âm thâm trầm: “Đáp ứng hăn... Theo hăn đi làm.”

Trong mắt Đế Úc nháy mắt có vô số hào quang màu xanh hiện lên, ở chỗ cực sâu của con người hăn, các làn khói màu đen bốc lên, trong chớp mắt đã bị hào quang màu xanh áp chế xuống. Hít một hơi thật sâu, Đế Úc vươn ba ngón tay: “Nhưng đã lấy không lợi ích, ba thành thì ba thành đi. Người dự chi trước một khoản ứng cho ta, còn lại, người cứ việc đi làm... Bao gồm trạng thảo phạt chinh phạt bọn họ, ta lập tức ký cho người.”

Ở trong ánh mắt chờ mong của Ngu Yêu, Đế Úc sai người lấy ra một quyển trục da rồng, xiêu xiêu vẹo vẹo viết một phần trạng thảo phạt dùng từ hỗn loạn, đóng dấu Nhân Hoàng ấn tỳ của hăn sau đó vứt bừa cho Ngu Yêu.

Trong lòng đất cung điện thủy tinh, trong một căn phòng bí mật trang trí tinh xảo đẹp đẽ, mười mấy đạo nhân mặc áo dài khoanh chân ngồi, trên mặt đồng thời lộ ra nụ cười mỉm.

“Lời sư phụ nói quả nhiên không sai, Đế Úc này, quả nhiên so với Đế Thuấn dễ nói chuyện hơn nhiều.”

“Chỉ cần đem Đế Úc khống chế trong tay, nhân tộc sẽ mặc cho giáo ta nhào nặn, khí vận nhân tộc này sao...”

Một đám đạo nhân đều thấp giọng cười lên.

Cười cười, bọn họ đều lo lắng hướng phía tây nhìn một cái.

Chương 1758: Thêm Biến Số

Bàn Ngu thế giới, trong một mảng núi đá màu đen căn cõi dị thường.

Vô số thần điện tàn phá thừa thốt rải rác ở giữa ngọn núi màu đen, giữa tường đổ vách xiêu thỉnh thoảng có thể nhìn thấy kèo cột khí thế hoành tráng, pho tượng xảo đoạt thiên công, còn có quảng trường rộng lớn, hoa văn trang trí tinh xảo, đều lặng lẽ tuyên bố nơi này từng huy hoàng.

Nhưng nay tất cả phong lưu đều theo gió táp mưa sa đi rồi, toàn bộ điện phủ đều sụp đổ hủy hoại, trong phế tích tàn phá các loại xà trùng bò sát, cỏ dại hỗn độn ở giữa khe gạch ương ngành sinh trưởng ra, đối mặt hoang vu cùng tịch mịch băng lạnh vô tình ở bốn phía.

Chính giữa một mảng núi đá diện tích rộng lớn này, trong một cái hội trường lộ thiên hình dạng như cái bát to, vô số quý tộc Ngu tộc mặc màu trường bào đen, ngực đeo các loại huy hiệu gia tộc vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc đứng ở trên bậc thang cao cao.

Trên mảnh đất bằng phẳng đường kính trăm dặm chính giữa hội trường, hơn một ngàn cây cột đá màu đen cao thấp không đồng nhất đứng sừng sững. Trên mỗi một cây cột đá đều treo một cái huy hiệu gia tộc kim loại chế thành, loang lổ nét cổ xưa, đồ án trung tâm trên mỗi một cái huy hiệu đều là một dòng sông rộng lớn khí thế hùng hồn.

Mỗi một cây cột đá màu đen đều bày một cái ngai báu mặt hướng về cột đá cao nhất trung tâm hội trường, giờ phút này trên những cái ngai báu đó ngồi đầy quý tộc Ngu tộc quần áo hoa mỹ, bọn họ đầu đội mũ miện, cầm quyền trượng, quanh thân tràn ra dao động khủng bố làm người ta hít thở không thông. Bọn họ mỗi người đều đang gào rống, mỗi người đều đang không ngừng dùng quyền trượng gõ đỉnh cột đá phát ra tiếng nổ nặng nề.

Trong hội trường khổng lồ tràn ngập tiếng vang hỗn loạn ‘Ong ong’, tiếng

gầm gừ của hơn một ngàn cường giả, tiếng nổ của quyền trượng va chạm mặt đất trộn lẫn vào nhau, sóng âm thanh thật lớn chấn động khiến núi đá màu đen ở bốn phía đều đang khẽ run rẩy, mây đen nồng đậm trên trời kịch liệt dao động, thỉnh thoảng có các con rắn điện to lớn từ trong khe hở mây gào thét lao ra, hung hăng đánh xuống mặt đất.

Cơ Hạo ở Lương Chủ buông tay giết chóc một trận, đánh chết mấy chục miện hào, tỳ hào cùng trượng hào thánh tôn tại vị của Bàn Ngu thế giới, càng đánh chết số đông tộc nhân quan trọng của gia tộc đại quý tộc. Tin tức truyền về Bàn Ngu thế giới, lập tức dẫn phát số đông đỉnh cấp gia tộc của Bàn Ngu thế giới kịch liệt chấn động.

Các thánh tôn ngã xuống nên do ai thay thế bổ sung? Tộc trưởng đại gia tộc đã chết nên do ai ngồi vào? Một lần này viễn chinh Bàn Cổ thế giới nên do ai phụ trách?

Vô số lợi ích phân chia như trên vạn tấm mạng nhện bị vò lại thành một cục, đan xen ngang dọc, phức tạp đến cực điểm. Hơn một ngàn đại gia tộc bậc một chiếm cứ quyền thế đỉnh phong của Bàn Ngu thế giới hội tụ cùng một chỗ, vì lợi ích giao cắt to lớn mà phức tạp tranh cãi âm ỉ rồi như tơ vò.

‘Dốc hết tâm huyết’ tranh cãi âm ỉ hồi lâu, các đại gia tộc này thậm chí không rảnh để ý hướng Bàn Cổ thế giới phái ra người nắm giữ mới, toàn bộ mọi người đều đang vì lợi ích khổng lồ trước mắt tựa như ‘vươn tay có thể chạm tới’ điên cuồng tranh đoạt không nghỉ.

Ngu Hoạch bốn mươi vị thánh nhân xâm nhập Bàn Cổ thế giới bị vây ở cực lạc thanh tịnh thế giới, không có mười vị thánh nhân này làm quyết đoán, hơn một ngàn cái đỉnh cấp đại gia tộc muốn tranh cãi âm ỉ ra cái kết quả, không có mười năm tám năm lục đục với nhau căn bản là chuyện không có khả năng.

Đại biểu các đại gia tộc trên cột đá gầm rú khàn cả giọng, lớn tiếng rít gào, phản nộ chửi rủa, oán độc vô cùng nguyên rủa... Cơ Hạo xuống tay quá ác, cơ

cầu quyền lực cao nhất ‘Thánh Vực’ của Bàn Ngu thế giới một trăm lẻ tám thánh tôn bị hấn xử lý gần một nửa, hơn một ngàn gia tộc muốn cạnh tranh ngai báu thánh tôn đột nhiên để trống ra, đây sẽ là một hồi náo nhiệt lớn.

Bốn phía hội trường, các quý tộc Ngu tộc nghiêm nghị mà đứng trên các bậc đá cũng đang dùng thủ đoạn nhỏ của mình cấu kết lẫn nhau, xâu chuỗi lẫn nhau. Bọn họ hứa hẹn cho nhau các loại lợi ích, các loại ích lợi phân chia, mượn sức mình hữu, đả kích đối thủ, các loại âm mưu quỷ kế, các loại thủ đoạn hợp tung liên hoành không ngừng từ nơi này ra sân khấu.

Các quý tộc Ngu tộc này nhìn như đứng ở nơi đó không chút dao động, bởi vì một câu nói cực kỳ nhỏ giọng của bọn họ, ở các nơi của Bàn Ngu thế giới, ở trong các thành trì hoa mỹ, trong các thần điện trang nghiêm, đạo quang kiếm ảnh đã lặng yên lóe lên, từng cái đầu người bị chém rụng, từng cái thi thể bị lặng yên không một tiếng động triệt để bốc hơi.

Cơ Hạo ở Lương Chủ chỉ cường thế chém giết một đám đỉnh cấp đại quý tộc, lại ở Bàn Ngu thế giới nhắc lên cơn sóng thật lớn, quý tộc Ngu tộc bởi vì các đỉnh cấp gia tộc tính kế lẫn nhau mà ngã xuống, ít nhất gấp các đỉnh cấp đại quý tộc Cơ Hạo chém giết trăm lần trở lên.

Trên bầu trời, phía sau mây đen thật dày, vài đạo thần niệm cường đại vô cùng lại tối nghĩa dị thường xa xa giám thị hội trường trong núi đá màu đen.

Chủ nhân mấy đạo thần niệm này thực lực không kém gì Ngu Hoặc, Ngu Tê đám Bàn Ngu thánh nhân xâm nhập Bàn Cổ thế giới, nhưng bọn họ hiển nhiên đối với một mảng núi đá hoang vu căn cỗi tối như mực kia có sự kiêng kỵ thật lớn, thần niệm bọn họ không dám tới gần các núi đá màu đen đó lắm may, chỉ có thể xa xa giám thị động tĩnh trên hội trường.

Một luồng lực lượng kỳ dị che chắn cảm giác của các thần niệm đó. Chủ nhân các thần niệm này biết có người ở một tòa hội trường lộ thiên tụ hội kia, nhưng không cách nào biết bọn họ rốt cuộc đang khắc khẩu cái gì, tranh đoạt cái

gì.

Bọn họ duy nhất biết được là Thánh Vực đột nhiên ngã xuống một số lớn cao tầng. Bản mạng lạc ấn các thánh tôn này để lại trong thánh điện Thánh Vực đột nhiên tan rã, tất cả các thánh tôn đó đều đã hồn phi phách tán, ngay cả một tia tàn hồn cũng không thể lưu lại.

Lấy nội tình của Bàn Ngu thế giới, ngã xuống một trượng hào thánh tôn địa vị thấp nhất cũng là chuyện khó lường, đột nhiên có mấy miện hào thánh tôn đều đồng loạt ngã xuống, điều này lập tức kinh động các tồn tại cường đại ngủ say nhiều năm, bế quan nhiều năm.

Thoáng điều tra một chút, bọn họ liền phát hiện những người ngã xuống đều là xuất thân gia tộc đích hệ Ngu Hoặc, Ngu Tê bọn mười đại thánh nhân. Mà bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất tìm khắp toàn bộ Bàn Ngu thế giới, bọn họ thậm chí tìm hết các cấm địa, tuyệt vực bí ẩn nhất, cũng chưa phát hiện một chút khí tức nào của đám người Ngu Hoặc.

Nơi có thể khiến mười đại thánh nhân liên thủ, lại còn ngã xuống nhiều thánh tôn như vậy... Các tồn tại cường đại đáng sợ này lập tức ngửi thấy hương vị thịt béo thơm ngào ngạt.

Ngay tại thời điểm hơn một ngàn cái đỉnh cấp đại gia tộc lệ thuộc trực tiếp mười đại thánh nhân bọn Ngu Hoặc bắt đầu tranh quyền đoạt lợi, các tồn tại cường đại từ trong giấc ngủ say thức tỉnh kia cũng bắt đầu hợp tung liên hoành, toàn bộ lực lượng gia tộc lệ thuộc trực tiếp bọn họ bắt đầu động viên, vô số xúc tu bí ẩn bị đánh thức, bọn họ bắt đầu thu thập tất cả tin tức hữu dụng.

“Một đám nhãi con thông minh... Ở nơi ‘Ngu’ ngã xuống lén lút tụ hội, mượn lực lượng cấm kỵ tránh né chúng ta giám sát... Ta sẽ hảo hảo tưởng thưởng bọn nhãi con đó.”

Trong hư không, một đạo thần niệm mịt mờ đang oán giận.

“Đã có tin tức truyền về, mười hai cái hạ đẳng gia tộc huyết mạch cực kỳ ti tiện, tiểu gia tộc ngay cả huy hiệu của gia tộc cũng chưa có tư cách có được, bọn họ tựa như đã phát hiện một cái đại thế giới rất tốt... Đám người Ngu Hoặc chính là đi thế giới đó.”

Một đạo thần niệm kích động lóe qua: “Có thể khiến đám người Ngu Hoặc liên thủ xâm nhập, thế giới này rất có giá trị.”

“Nhưng rất hiển nhiên, bọn họ đã chịu thiệt... Xem trường hợp bọn nhãi con này tụ hội, đám người Ngu Hoặc cũng chưa hiện thân chủ trì bọn họ phân chia lợi ích? Nói cách khác, đám người Ngu Hoặc cũng đừng phải phiền toái?”

Lại là một đạo thần niệm lóe qua.

“Mặc kệ thế nào, một cái thế giới đáng giá đám người Ngu Hoặc liên thủ xâm nhập, thì đáng giá để chúng ta động thủ. Ta đề nghị, phái một số người có khả năng len vào thế giới kia, dò đường trước một chút.”

“Ta đồng ý.”

“Đồng ý!”

“Không sai, cứ xử lý như vậy.”

Chương 1759: Thảo Nghị Chi Chiến

Lương Chủ, trên một quảng trường lâm thời mở ra, đầu người nhấp nhô.

Như nơi cấm kỵ của Bàn Ngu thế giới, trong tòa hội trường lớn kia lục đục với nhau, trên quảng trường còn lưu lại vết máu loang lổ sau đại chiến, thậm chí còn có một số thi thể tàn phá chưa thu thập sạch sẽ này, vô số Ngu tộc quý tộc đang dốc hết toàn lực vớt lợi ích thực tế cho bản thân.

Cơ Hạo, Ngu Mông và Đồ Linh tôn giả cố ý vô tình liên thủ, đem cao tăng trung tâm đỉnh cấp đại gia tộc Bàn Ngu thế giới trong thành Lương Chủ một lưới bắt hết, vô số người nhìn chăm chăm vào quyền lực để trống bọn họ lưu lại, vô số người đều bẻ tay bẻ chân kiếm một khoản lớn.

Trong đám người rậm rạp trên quảng trường, Ngu Hoặc phân thân đứng ở trên một cái đài đơn sơ, vung hai tay gào rống khàn cả giọng: “Ta là Da Ma Thiên, người thừa kế thuần khiết nhất của Da Ma gia tộc! Da Ma gia tộc, là gia tộc lãnh tụ phát hiện, chinh phục thế giới này... Dựa theo kế thừa pháp điển của Bàn Ngu thế giới, ta có được quyền kế thừa thuần khiết nhất đối với thế giới này!”

Hai tay liều mạng vỗ ngực, Ngu Hoặc phân thân lớn tiếng quát: “Cho nên, đồng bào đến từ thực dân thế giới, xin ủng hộ ta, ủng hộ ta...”

Một tảng đá lớn từ chéo một bên gào thét đánh tới, hung hăng nện ở trên đầu Ngu Hoặc phân thân, đánh cho hấn chảy máu đầy mặt, trực tiếp đem hấn từ trên đài đánh xuống. Ngoài mấy trăm trượng, một thanh niên Ngu tộc mặc hoa phục chỉ vào Da Ma Thiên lớn tiếng quát: “Đừng quan tâm tới kẻ xuất thân ti tiện này... Đồ hạ lưu xuất thân gia tộc sa cơ thất thế, quyền kế thừa? Người xứng đáng đưa ra từ này sao?”

“A Đốn Hà gia tộc!” Thanh niên Ngu tộc này gầm rú khàn cả giọng: “A Đốn Hà gia tộc, gia tộc huyết mạch tôn quý nhất, cao quý nhất Bàn Ngu thế giới...”

Lấy danh nghĩa A Đốn Hà gia tộc, ta sẽ xây dựng một quân đoàn chinh phục, bất cứ người nào gia nhập quân đoàn của ta, đều sẽ đạt được vinh dự, tài phú... Cùng với sự hữu nghị của A Đốn Hà gia tộc!”

Nhiều quý tộc dị tộc xen lẫn trong đám người, đến từ thực dân thế giới ánh mắt lóe lên nhìn về phía thanh niên đích hệ này của A Đốn Hà gia tộc.

Vinh dự và tài phú, các thực dân thánh tôn trên tay nhà mình nắm giữ thực dân thế giới đối với những thứ này cũng không phải quá để ý. Bàn Cổ thế giới tất nhiên màu mỡ, nhưng có thể nghĩ mà biết nước béo đều sẽ rơi vào trong túi của các đại gia tộc kia, lợi ích bọn họ có thể nhận được là cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng sự hữu nghị của A Đốn Hà gia tộc sao...

Nếu có thể được A Đốn Hà gia tộc hứa hẹn, có thể từ gia tộc bọn họ dẫn vào trực hệ huyết mạch nhập vào nhà mình, được A Đốn Hà gia tộc ủng hộ mà nói, tựa như vụ làm ăn này có thể làm! Ở thực dân thế giới làm thổ bá vương tất nhiên khoái hoạt, nhưng có thể ôm được một cái chân to mà nói, đối với gia tộc của mình càng có lợi hơn, không phải sao?

Nơi xa hơn, mấy thanh niên chi thứ của Lan Nảo Hà gia tộc đã đánh nhau to với con em vài cái gia tộc khác.

Mấy nam tử Ngu tộc thần thái hung hãn đứng ở một bên ngạo nghễ không nói, có mấy chục bán nhân mã màu đen thân thể khổng lồ đứng bên cạnh bọn họ. Không hề nghi ngờ, mấy nam tử Ngu tộc này chính là chủ nhân của bọn bán nhân mã, mà trong chém giết hỗn loạn mấy ngày trước, đám bán nhân mã điên cuồng này đã để lại ấn tượng cực kỳ khắc sâu cho toàn bộ quý tộc dị tộc.

Đây là chủng tộc chủ chiến cực kỳ đáng sợ, hung hãn không sợ chết, sức chiến đấu cường hãn, man lực thân thể thuần túy thậm chí so với chiến sĩ Già tộc còn mạnh hơn một đoạn, tộc đàn cường chiến như vậy là tài nguyên cực kỳ quý hiếm, bất cứ một đại gia tộc nào của Bàn Ngu thế giới cũng không thể thờ ơ.

Mấy con em đỉnh cấp đại gia tộc vì mượn sức chủ nhân các bán nhân mã này đã hung hăng động thủ, không còn chút nào sự tao nhã cùng ung dung ngày thường. Bọn họ điên cuồng ẩu đả lẫn nhau, bóc mẽ nhau, chửi rửa nhau...

Trong đám người đột nhiên ánh đao chợt lóe, một con em đại gia tộc đang ẩu đả rú thảm một tiếng, một thanh phi đao nặng nề cắm vào trong mạng sườn của hắn, thiếu chút nữa đem thân thể hắn chém thành hai nửa. Máu tươi khiến vô số quý tộc dị tộc ở xung quanh ầm ầm kêu to, đám người nhất thời rối như tơ vò.

Cũng không biết là ai trong lúc hỗn loạn thuận thế ra tay, trong đao quang kiếm ảnh lóe ra, mấy chục quý tộc dị tộc rú thảm ngã xuống đất. Càng có một số người ngang nhiên vận dụng pháp thuật uy lực cường đại công kích không phân biệt, ánh lửa, sấm sét bao trùm non nửa quảng trường, tình thế càng thêm hỗn loạn.

Ngu Hoặc phân thân vừa mới bị một tảng đá lớn đánh ngã xuống đất chậm rãi đứng dậy. Hắn nhìn quảng trường đầy hỗn loạn, cười lên ‘khì khì’: “Chính là thế này, là thế này. Loạn đi, càng loạn càng tốt... Tư vị linh hồn là tuyệt vời như thế, các người những tên ngu xuẩn này, cứ ngoan ngoãn trở thành nguồn suối lực lượng của ta đi.”

Khóe miệng Ngu Hoặc phân thân cong lên, dị thường dữ tợn cười: “Ngu Tê, Ngu Phần, Ngu Luyện... Lũ chết tiệt các người, muốn từ trên tay ta chiếm trước lợi ích? Thời điểm các thực dân thế giới các người không chế tử thương hỗn độn, các người sẽ đau lòng phát khóc không?”

Đồ Linh tôn chủ ở một bên cười rất sáng lạn, việc Ngu Hoặc muốn làm, chính là việc hắn muốn làm.

Ngu Hoặc chỉ xuất phát từ bản năng của một quý tộc Ngu tộc, trả thù đám đồng tộc cướp thức ăn từ trên tay hắn.

Mà Đồ Linh tôn chủ thì sao, hắn không có lập trường, không có tiết tháo đáng nói, hắn muốn chính là giết chóc, chính là hỗn loạn, người chết càng nhiều

càng tốt, thất tình lục dục mặt trái càng nồng đậm càng tốt. Hắn ước gì hiện tại có thể triệt để phá hủy toàn bộ Lương Chử, đem linh hồn toàn bộ dị tộc quét sạch, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Hai người xen lẫn trong đám người âm trầm cười, ở dưới rất nhiều người có lòng cố ý vô tình thúc đẩy, hỗn loạn trên quảng trường càng lúc càng không thể khống chế.

Đúng lúc này, một tinh quái nô lệ gian nan xuyên qua đám người hỗn loạn, sùi bọt mép đi tới bên người Ngu Hoặc. Hắn nặng nề quỳ rạp xuống đất, hướng Ngu Hoặc trầm giọng bẩm báo: “Chủ nhân chí cao vô thượng, Ngu Yêu đại nhân bên kia có hồi âm rồi... Nhân Hoàng Đế Úc tham lam mà ngu xuẩn kia, hắn đã đáp ứng điều kiện của Ngu Yêu đại nhân, hắn đã ban phát văn thư thảo nghịch, chúng ta có thể hợp lý hợp pháp đi chinh phạt tất cả nhân tộc chúng ta muốn tiêu diệt.”

Ngu Hoặc và Đồ Linh tôn chủ khẽ nhú mày, đồng thời vui vẻ cười lên.

“Ta tự mình dẫn đội đi phối hợp Ngu Yêu chinh phạt đám nhân tộc kia, thực hiện hứa hẹn của chúng ta đối với minh hữu của chúng ta.” Ngu Hoặc như có chút đăm chiêu nhìn Đồ Linh tôn chủ: “Người ở lại chỗ này, khống chế toàn bộ đại cục... Ta không hy vọng lũ ngu xuẩn này bình tĩnh trở lại, ta không hy vọng ở trong những kẻ ngu xuẩn này có người nắm được quyền lực thật sự, ta muốn khiến bọn họ tiếp tục hỗn loạn, người có thể làm được không?”

Đồ Linh tôn chủ mỉm cười hướng Ngu Hoặc gật gật đầu: “Đương nhiên, xin tin tưởng lực lượng của tộc ta, chế tạo hỗn loạn và khủng hoảng, là thiên phú cường đại nhất của tộc ta... Đương nhiên, có lẽ tử thương sẽ nhiều một chút.”

Trong mắt Ngu Hoặc hiện lên một mảng u quang mê ly, hắn thấp giọng cười nói: “Ta để ý bọn họ đi tìm chết? Đừng chết hết là được rồi, phía sau... Còn có càng nhiều tên ngu xuẩn đưa lên cửa, cũng không nên đem bọn họ đều dọa trở về.”

Đồ Linh tôn chủ mỉm cười gật gật đầu, Ngu Hoặc vội vàng dẫn người rời khỏi quảng trường đầy sự hỗn loạn.

Sáng sớm hôm sau, Ngu Hoặc đã thống lĩnh mười hai cái chấp chính gia tộc cầm đầu quân đoàn khổng lồ, cuồn cuộn đi đến lãnh địa nhân tộc. Hãn hướng bên ngoài tuyên bố khẩu hiệu là giúp Nhân Hoàng Đế Úc, thảo phạt phản nghịch.

Chương 1760: Hùng Sơn

Hắc cương đại phủ (cây rìu thép đen lớn) cắt qua cái cây to mười người ôm, thân cây trắng kiện bị một rìu chặt đứt.

Hùng Sơn mặt âm trầm, đem đại phủ đeo ở sau lưng, đôi tay dùng sức vác thân cây sải bước hướng nơi dừng chân mới bộ lạc đang xây dựng đi đến. Loại ‘Thiết Cốt Mộc’ này tỷ trọng cực kỳ nặng nề, mật độ so với sắt thép bình thường cao hơn vài lần, Hùng Sơn khiêng thân cây dài gần trăm trượng bước nhanh, nơi đi qua núi đá cũng bị da chân thô ráp của hắn nghiền thành phấn.

Hùng thị bắt nguồn từ Mị thị, cũng là bắt nguồn từ Công Tôn thị Hiên Viên nhất tộc, là hậu nhân của thánh hoàng Hiên Viên. Bộ tộc Hùng thị Hùng Sơn xuất thân này thực lực bình thường, nhưng dựa theo truyền thống hậu duệ bộ tộc thánh hoàng, bộ lạc vẫn dốc hết tài nguyên, bồi dưỡng ra Hùng Sơn để tử duy nhất của bộ tộc.

Tuy được xưng ‘đế tử’, cũng là huyết mạch thánh hoàng, nhưng trong lòng bản thân Hùng Sơn biết rõ, hắn Hùng thị ‘đế tử’ này không thể nào so sánh với các đế tử kia của Công Tôn thị. Cơ bản nhất, thời điểm hắn đột phá Vu Đế cảnh cũng sắp ba mươi tuổi rồi, làm sao so được với các yêu nghiệt tuổi còn trẻ mười mấy tuổi đã bước vào cảnh giới Vu Đế?

Cái gọi là đế tử Hùng Sơn, chẳng qua là một cái bảng hiệu của bộ tộc nhà mình đối với bên ngoài, một cái bảng hiệu để tộc trưởng, các trưởng lão ở trước mặt các trưởng lão Mị thị thậm chí là Công Tôn thị không đến mức quá mất mặt.

Hùng Sơn từ trước tới nay có thể nhận rõ thân phận của mình, cho nên hắn cũng không đem danh hiệu ‘đế tử’ trên người mình đặt trong lòng. Hắn thành thành thật thật làm việc, cần cù tác chiến, ở phòng tuyến Xích Phán sơn, hắn tham gia mười mấy trận đại chiến với dị tộc, do đó làm hắn quen được rất nhiều tuấn ngạn nhân tộc thành thật, cần cù tương tự, ví dụ như nói Liệt Sơn Kháng, ví

dụ như nói Hoa Tư Liệt, ví dụ như nói Tự Văn Mệnh.

Đúng vậy, Hùng Sơn là người ủng hộ đáng tin của Tự Văn Mệnh, thậm chí có thể nói là một trong các thân tín đáng tin của Tự Văn Mệnh. Ở trên chiến trường với dị tộc, Hùng Sơn quản lý ‘Hắc Hùng quân’ do mười vạn tộc nhân thân cận tạo thành, xưa nay cách trung quân bản trận của Tự Văn Mệnh không xa, Hắc Hùng quân có thể coi là một bộ phận quân đoàn thân vệ trung quân của Tự Văn Mệnh.

“Trường lão ngoan cố!” Hùng Sơn ồ ồ oán giận một tiếng, kéo Thiết Cốt Mộc nặng nề đi tới trước cửa nơi đặt chân mới của bộ tộc.

Mấy chục thợ mộc trong tộc sai bước đi lên đón, tiếp nhận Thiết Cốt Mộc trên tay Hùng Sơn. Thứ này trải qua gia công, sẽ trở thành một bộ phận của cánh cổng nơi đặt chân mới. Nhưng Hùng Sơn đối với loại cách làm này cảm thấy rất không thỏa đáng, tài liệu có thể bị hắt một riu chặt đứt có thể là tài liệu gì tốt? Thứ đồ chơi rách nát như vậy làm cổng, có thể bảo hộ tộc nhân mình quan tâm sao?

Cho dù không thể giống trú địa ‘Cự Hùng cốc’ của bốn gia Hùng thị, dùng thần liệu thu thập từ trên ngôi sao trên trời làm cổng, ít nhất cũng phải dùng mấy trăm loại bách kim tinh hoa kim loại tinh luyện chứ. Lại thêm các loại phù chú cường đại vào, như vậy cổng mới có thể ngăn cản dã thú xâm nhập, nhất là ngăn cản bọn dị tộc chết tiệt kia.

Nhưng mà

Hùng Sơn đứng ở trên vị trí cánh cổng trú địa tương lai, cau mày nhìn về phía khe núi trú địa khói bếp lượn lờ.

Bởi vì Đế Úc, các đại bộ tộc trong Hùng thị cũng sinh ra sự phân liệt cực kỳ nghiêm trọng, có một số Hùng thị bộ tộc vẫn muốn đi theo tổ mạch Công Tôn thị, khẳng khẳng một mực ủng hộ Công Tôn Úc. Mà có một số tộc nhân Hùng thị, ví dụ như nói con em tinh anh Hùng Sơn như vậy, bọn họ tự nhiên là người

ủng hộ trung thành Tự Văn Mệnh, bọn họ không muốn đi theo một ‘hôn quân vô đạo’ như Công Tôn Úc.

Như lúc trước, các đại bộ tộc Hùng thị khắc khẩu không ngớt phân liệt, Hùng Sơn và phụ thân kéo đi một đám tộc nhân tinh nhuệ, cuồn cuộn hơn trăm vạn tộc nhân rời khỏi trú địa bốn gia, bôn tẩu hơn vạn dặm tới khe núi này thành lập doanh trại mới.

“A cha! Con vẫn phải nói, nơi này không đáng trông cậy vào!” Hùng Sơn đột nhiên rút ra đại phủ sau lưng lớn tiếng rít gào lên: “Đi Nghiêu Sơn thành. Sứ giả của thiên đế Cơ Hạo nói với chúng ta, chúng ta có thể đi Nghiêu Sơn thành! Nhiều nhất thời gian một tháng, chúng ta có thể chạy tới Nghiêu Sơn thành, chúng ta không nên dừng lại ở nơi này!”

Vén vẹn trăm vạn người, tinh nhuệ đích thực có thể chiến đấu chỉ ngoài mười vạn, mặc dù có mười mấy vạn con chiến thú ‘Thiết Bì Hắc Hùng’ tùy tùng, chỉ chút chiến lực này muốn đối kháng cường địch dị tộc chưa tới căn bản không có khả năng.

Chỉ có đi Nghiêu Sơn thành, toàn bộ các huynh đệ ủng hộ Tự Văn Mệnh đại huynh đều tụ tập cùng một chỗ, đem lực lượng toàn bộ mọi người tụ thành một cái nắm đấm, lúc đó mới có thể đả kích kẻ địch tốt hơn.

Nhưng mấy vị trưởng lão ngoan cố nhà mình, bọn họ nói bốt nói phét nói cái gì không muốn được che chở dưới mái hiên người khác, hảo hán tử Hùng thị nên tự lập căn cơ vân vân. Hùng Sơn nghe bọn họ nói nhảm, thật sự rất muốn dùng rìu bổ đầu các trưởng lão đó ra, xem đầu óc bọn họ rốt cuộc là sinh trưởng như thế nào.

Thực cho rằng Hùng Sơn nhìn không ra sao? Mấy trưởng lão này là phát hiện trong khe núi này có một quặng vu tinh cỡ lớn, còn cộng sinh vài loại tài liệu quặng kim loại trân quý, có thể chế tạo cao cấp vu bảo, bọn họ do đó mới cố chấp muốn nán lại chỗ này.

Vì một chút vật ngoài thân, đem các tộc nhân bại lộ ở trong nguy hiểm, Hùng Sơn hỗn hển đã không còn gì để nói nữa.

Nhìn xem địa lý địa thế là biết, khe núi này ở trên con đường giao thông chủ yếu nhất giữa Bồ Phán cùng Hữu Hùng Chi Khư, người đến người đi đều là thế lực tâm phúc của Công Tôn thị. Tình huống như nhà Hùng Sơn, bộ tộc nhà mình ngốc nghếch nán lại nơi đây, không phải chờ quân đội Công Tôn thị đến công kích sao?

Hùng Sơn tức giận lớn tiếng rít gào, a cha của Hùng Sơn cau mày từ trong một gian nhà cỏ tranh đi ra, nhìn chăm chăm Hùng Sơn không nói một lời, trong ánh mắt hắt lộ ra một sự căm tức. Kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn của Hùng Sơn liếc một cái nhìn ra lời a cha hắt muốn nói, đừng tìm phiền toái cho lão tử, tự mình ngồi một bên cho mát đi!

Hùng Sơn sai bước đi hướng a cha nhà mình, hắt cũng không nói một lời vươn hai tay, muốn dùng năm tay nói cho a cha mình quyết định của lão lần này khẳng định là sai.

Chợt một tiếng kèn bén nhọn lao vút lên, Hùng Sơn kinh hãi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phương hướng Bồ Phán mây khói cuồn cuộn, theo vô số tiếng rít dài bén nhọn, từng đám đông chiến sĩ Già tộc dưới chân đạp đĩa kim loại hình tròn, trên cái đĩa tròn màu vàng nhạt quẩn quanh vô số tia điện đi trước làm gương hướng bên này chạy như bay.

Ở phía sau mấy ngàn chiến sĩ Già tộc, là đội ngũ cuồn cuộn như một con rồng đen, chiến sĩ nhân tộc mặc giáp trụ hoàn mỹ, cưỡi gấu núi to lớn vênh váo tự đắc hát chiến ca, ở trong đội ngũ của bọn họ, mấy trăm lá cờ đăng chiến kỳ đón gió phất phới, cờ đăng huy chương bên trên rõ ràng là một con gấu khổng lồ lưng mọc hai cánh, chân đạp dãy núi ngựa mặt lên trời rít gào.

Đồ đăng chiến kỳ phi hùng (gấu bay), đây là đồ đăng chiến kỳ của bốn gia Hữu Hùng thị, xuất hiện ở đây, rõ ràng là tinh nhuệ đích hệ Công Tôn nhất tộc!

Nói cách khác, các chiến sĩ tinh nhuệ dùng phi hùng đồ đằng, là thân binh cận vệ của Công Tôn Úc, cũng chính là Nhân Hoàng Đế Úc hiện tại.

Lính gác ngoài trú địa của Hùng Sơn gia thối lên kèn cảnh báo, xa xa một con phi hùng bay lên trời, nhanh chóng hướng bên này bay tới, một lão nhân nhân tộc gầy như que củi cười ở trên lưng phi hùng, lớn tiếng hướng tới phương hướng Hùng Sơn bộ rống to: “Phụng dụ lệnh Nhân Hoàng, thảo phạt lũ bất tuân các ngươi. Không cần hỏi nữa, các ngươi tất nhiên là bè đảng phản nghịch, người đâu, công kích, diệt tộc. Toàn bộ nữ nhân lưu lại!”

Chương 1761: Khinh Dịch

Thiên đình, trong thần cung màu vàng do Thái Dương Thần Tinh đúc thành, Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trên đài cao, một cột sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, đem hân bao phủ toàn bộ ở bên trong. Thái Dương Thần Viêm thuần túy nhất, thái dương tinh túy bá đạo nhất, dòng chảy nóng cuộn cuộn không sót một chút nào bị Cơ Hạo hấp thu, thân thể hân cũng biến thành một vòng hào quang thuần túy, một quang lửa thuần túy.

Cối xay đại đạo lơ lửng phía sau hân chậm rãi xoay tròn, vô lượng công đức chi lực khiến toàn bộ cối xay đại đạo biến thành màu vàng ròng. Vô số mảnh vỡ thần hồn màu máu kêu rên không ngừng từ trong thần hồn hư không của Cơ Hạo bị cối xay đại đạo mạnh mẽ hút ra, mài đi hết oán khí, tử khí, các loại thất tình lục dục tiêu cực ngập trời trong đó, đem nó chuyển hóa thành hạt linh hồn tinh thuần nhất, bốn nguyên nhất.

Trong thần hồn hư không, Bàn Cổ Chung lơ lửng ở trên đạo đài của Cơ Hạo, cách mỗi thời gian chín hơi thở, Bàn Cổ Chung sẽ âm âm kêu một tiếng.

Tiếng chuông hùng hồn ẩn chứa một lực lượng bá đạo nguyên thủy nhất, thuần túy nhất, tràn ngập ở trong thần hồn hư không của Cơ Hạo, mảnh vỡ thần hồn màu máu hầu như ngưng tụ thành cả một khối tạo thành gió xoáy không ngừng bị tiếng chuông chấn vỡ, vô số sương khói màu máu vụn vụn ở trong tiếng chuông nổ vang hóa thành hư ảo, lượng lớn cảm ngộ thiên đạo đến từ dị thế giới hóa thành vô số phù văn điểm sáng nhỏ vụn, không ngừng khắc ở trên đạo đài của Cơ Hạo.

So sánh với trước đó vài ngày, đạo đài của Cơ Hạo trở nên càng thêm cao lớn, ngưng thực, khí tức đạo đài cũng trở nên càng thêm uyên bác, thâm thúy. Vô số đạo vận chậm rãi chảy qua ở trong lòng hân, đạo hạnh của hân đang không ngừng tăng cường, đạo cơ không ngừng nén chặt.

Đồ Linh tôn chủ dùng một loại thủ đoạn cực kỳ quý dị bí hiểm tạm thời vây khốn Cơ Hạo, nhưng cũng giúp Cơ Hạo đại ân. Đồ Linh tôn chủ tàn sát ức vạn chiến sĩ dị tộc, đem thần hồn bọn họ ngưng tụ thành một thanh kiếm khổng lồ đánh vào thần hồn hư không của Cơ Hạo, nhưng cũng đem cảm ngộ đại đạo vô số dị thể giới các chiến sĩ dị tộc kia lĩnh ngộ tặng cho Cơ Hạo.

Cơ Hạo yên lặng cảm ngộ, hấp thu thiên đạo áo nghĩa, loại suy, dẫn chứng các dị thể giới. Cái gọi là kiến tha lâu cũng đầy tổ, mượn dùng thiên địa huyền bí của các dị thể giới này, cảm ngộ của Cơ Hạo đối với đại đạo Bàn Cổ thể giới càng thêm thâm thúy, đạo của hắn cũng dần dần vượt qua khuôn mẫu Bàn Cổ thể giới, hướng ra phía ngoài bước ra một bước nho nhỏ.

“Đạo, tuyệt không thể tả!” Cơ Hạo thông thả hít thở, từng tia thần hồn biến thành sợi tơ nhỏ nhanh chóng đâm vào hư không xung quanh, dẫn động thiên địa lực, cảm ngộ thiên địa tạo hóa, thần hồn ngao du hư không, dần dần hắn lâm vào trạng thái ‘ngủ say’ kỳ dị nào đó.

Tất cả ý niệm đều sẽ ngưng trệ như sông băng, chỉ có một tia thần hồn kéo dài miên man, cảm nhận lẫn nhau với thiên địa.

Ngoài thần cung Cơ Hạo bế quan luyện hóa các mảnh vỡ thần hồn đáng ghét kia, Man Man vùng đại chùy, lớn tiếng hô quát chỉ huy từng đại đội Chúc Dung thần binh và Kim Ô đạo binh dưới trướng Cơ Hạo liên hợp thao luyện đại trận, mấy ngàn đội ngũ to nhỏ như đèn kéo quân lui tới bốn tấu, một tòa đại trận lửa cháy ngập trời, đặng đặng sát khí mắt thấy đã sắp thành hình.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Man Man đã rút đi vài phần non nớt, nàng rất nghiêm túc nhìn các chiến sĩ lui tới bốn tấu thao diễn đại trận, hào quang trong mắt rất kiên định.

“Một mình Cơ Hạo quá mệt mỏi, Man Man cũng không thể giống như ở Nam Hoang, mỗi ngày chỉ lo ăn uống chơi đùa... Man Man cũng muốn giúp Cơ Hạo làm việc.” Man Man trừng to mắt, rất đơn thuần thấp giọng nói thầm. Bất tri bất

giác, người bên cạnh Cơ Hạo đều đã xảy ra một số biến hóa nào đó mang tính căn bản, ít nhất Man Man đã biết ‘trách nhiệm’ của mình.

Tuy nàng còn chưa rõ ‘trách nhiệm’ là có ý tứ gì, nhưng nàng đã gánh vác trách nhiệm thuộc về nàng.

Trong đại điện thiên đình, năm người Thiếu Ti, Chúc Dung thị, Ngao Bạch, Thanh Tường, Đông công ngồi ở trên ngai báu cao cao, trong mấy cái đại đình tử khí bốc lên không ngừng truyền đến tiếng vang thanh thúy ‘Leng keng’, từng phần tử lực thiên thư làn khói ngưng tụ thành không ngừng từ trong đại đình bay lên, nhẹ nhàng bay xuống ở trên bàn của bọn họ.

Đây là nơi ngũ phương thiên đế nghị sự. Cơ Hạo bế quan không ra, Thiếu Ti liền làm người phát ngôn của Cơ Hạo, tham dự xử lý chính vụ thiên đình.

Đột nhiên Ngao Bạch cất tiếng cười to: “Bọn ác quỷ dị tộc kia, còn tưởng bọn hăn bị Cơ Hạo đại sát một phen sẽ nhu thuận một chút, không ngờ, bọn hăn quả thực không cam lòng thất lợi, lại bắt đầu lén lút làm việc.”

Đem một phần tử lực thiên thư vỗ mạnh lên bàn vàng trước mặt, Ngao Bạch cười lạnh nói: “Con cháu Công Tôn Hiên Viên gia, sao có thể có loại bất kham bậc này? Nhân Hoàng Đế Úc thế mà lại cấu kết với dị tộc... Hắc hắc, thảo phạt bề tôi phản nghịch? Vén vén Nhân Hoàng người, ở trước mặt quyền uy của thiên đình ta, Nhân Hoàng hăn tính là gì?”

Thiếu Ti ngạc nhiên nhìn Ngao Bạch, tuy mọi người là người một nhà, là chiến hữu cùng một cái trận doanh, nhưng Ngao Bạch nói lời này...

Quả thực, thiên đình là người phát ngôn thiên địa ý chí của Bàn Cổ thế giới, ngũ phương thiên đế hầu như có thể coi là hóa thân của thiên địa ý chí. Nhưng đường đường thiên đế đánh giá ‘Nhân Hoàng’ thủ lĩnh tộc đàn ‘nhân tộc’ thiên địa khí vận Bàn Cổ thế giới tập trung hiện nay như thế, lời này nếu truyền ra, tất nhiên là một hồi sóng gió lớn.

“Ngao Bạch bệ hạ.” Thiếu Ti lạnh lùng quát một tiếng: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Ngao Bạch nhếch miệng cười. Hắn đứng dậy, chẳng hề để ý nói: “Việc tặng công đức tới tận cửa, một chút việc nhỏ, không cần mọi người nhọc lòng.”

Một phần tử lực thiên thư này, chính là Hùng Sơn lấy bí pháp câu thông thiên đình, đưa tới văn thư cầu viện—— Từ khi Cơ Hạo được thiên địa sắc phong thiên đế chi vị, những người ủng hộ trung thành bên người Tự Văn Mệnh đều ngay lập tức học bí thuật câu thông thiên đình, còn có thể có phương thức thông tin nào nhanh hơn, thuận tiện hơn thông qua thiên đình chuyển tiếp?

Ngao Bạch tùy tay đánh ra một đạo ấn quyết, một luồng khí màu tím đánh vào cái đại đỉnh vừa rồi, hắn cười nhạt nói: “Hùng Sơn, ừm, Công Tôn thị phân ra Mị thị, Mị thị phân ra Hùng thị, Hùng thị cũng là Hiên Viên chính thống, sao đưa nhỏ Hiên Viên gia thế hệ sau không bằng thế hệ trước nhỉ? Việc nhỏ tí ti, đã dọa hắn gào rống hướng thiên đình cầu viện.”

Khẽ cười một tiếng, Ngao Bạch thong dong lạnh nhạt nói: “Đã cầu viện, cũng không thể mặc kệ, dù sao mọi người là người một nhà. Ta bảo hắn kiên trì nửa canh giờ, viện binh thiên đình lập tức tới.”

Không để Thiếu Ti, Chúc Dung thị, Thanh Tường, Đông công xen mồm, Ngao Bạch hướng tới ngoài đại điện lớn tiếng quát: “Ngao Hạo, Ngao Hạo, thằng nhãi con người đi đâu rồi? Lăn ra đây cho ta, đi, mang một mũi binh mã, thông qua Thiên Địa Đại Trận chạy đi cứu viện Hùng Sơn nhất tộc... Bọn dị tộc tới xâm phạm, còn có những tên nhân tộc khốn kiếp cấu kết với dị tộc kia, ta muốn người chặt một trăm vạn cái đầu trở về!”

Hùng Sơn hướng thiên đình cầu viện, Ngao Bạch căn bản không để trong lòng.

Long tộc cũng có con đường tin tức của mình, Ngao Bạch cũng biết những ngày qua các đại bộ tộc, thị tộc nội bộ nhân tộc phân tranh, biết nhiều người ủng

hộ Tự Văn Mệnh mang theo tộc nhân rời khỏi bộ tộc ngoan cố thủ cựu tự lập căn cơ.

Trong công văn cầu viện của Hùng Sơn, đã chỉ ra rõ ràng dân cư bộ tộc của mình không đến trăm vạn.

Vẻn vẹn trăm vạn nhân tộc, Ngao Bạch căn bản khinh thường để ý. Mấy con cổ long thuần huyết mạnh mẽ, có thể thoải mái áp chế một bộ tộc nhân tộc dân cư trên trăm triệu, thực lực bộ tộc của Hùng Sơn thật sự là quá yếu.

Ngao Bạch căn bản không tin, cái gọi là ‘đại địch’ của bộ tộc nhân tộc gây yếu như thế sẽ khó lường bao nhiêu!

Bảo Ngao Hạo dẫn dắt một mũi tinh nhuệ long tộc đi qua, không cần bao nhiêu nhân thủ, đủ tiếp viện bộ tộc của Hùng Sơn.

Chương 1762: Bộ Tộc Tai Ương

Hùng Sơn về mặt tối tăm nhìn cái đỉnh đồng xanh ba chân trước mặt.

“Nửa canh giờ?” Chà chà chân thật mạnh, Hùng Sơn nghiêng răng nói: “Có nửa canh giờ thì đã tốt rồi... Hải, các người lần này cao hứng chưa?”

Hung hăng nhìn một đám trưởng lão bộ tộc đứng ở bên người trầm mặc không nói, Hùng Sơn giận dữ rít gào một tiếng, xách cây rìu thép đen sải bước hướng cổng trú địa chạy đi. Mấy trưởng lão về mặt chật vật nhìn nhìn nhau, có người thấp giọng ngập ngừng nói: “Chúng ta cũng là cân nhắc cho bộ tộc, mảnh đất này thật là địa phương tốt mà!”

Toàn bộ tộc nhân có thể chiến đấu trong bộ tộc của Hùng Sơn đều đã cầm lấy binh khí, về mặt khẩn trương đứng ở trên tường thành vừa mới xây lên không lâu.

Trong trú địa sáng lập, trong nhà cỏ tranh đơn sơ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng trẻ con la khóc hoảng sợ cùng với người phụ nữ mang theo âm rung thấp giọng trấn an. Mọi người đều rõ ràng, lấy binh lực của bộ tộc, căn bản không thể ngăn cản chi quân đội khổng lồ kia bên ngoài tiến công.

Hùng Mộc Đôn phụ thân Hùng Sơn mang theo một đám tộc nhân cường hãn nhất, đứng ở cửa chính trú địa chưa làm xong, khàn cả giọng hướng tới lão nhân Công Tôn Sài khô gầy như củi kia rít gào: “Hùng thị nhất tộc chúng ta, cũng là con cháu của Hiên Viên thánh hoàng! Dao kiếm của các người, làm sao có thể nhắm vào tộc nhân nhà mình?”

Công Tôn Sài cười lên ‘hì hì’, từng đội phi hùng kỵ sĩ ở phía sau hăn xếp thành đội ngũ chỉnh tề. Phi hùng thân thể khổng lồ thở hỗn hển trầm thấp, hít thở ồ ồ nhắc lên mảng lớn cát bụi.

Ở ba phương hướng khác của Hùng Sơn bộ tộc không ngừng có đại đội phi

hùng kỵ sĩ xuất hiện. Chỉ chờ ba phương hướng kia chiến sĩ Công Tôn thị hoàn thành vòng vây, sẽ là một khắc Công Tôn Sài hạ lệnh công kích.

Mang theo vài phần trâu tực, Công Tôn Sài chậm rãi nói: “Tộc nhân nhà mình? Ta nhớ vào, các người lũ bàng chi họ khác này, cũng có thể tính là tộc nhân nhà mình? Hôm nay ta không lãng phí nước miếng với các người, tóm lại trong các người, toàn bộ đàn ông đều phải chết, những người già yếu đều phải chết, chỉ có đám nha đầu trẻ tuổi xinh đẹp có thể sống sót, hắc hắc, về sau sẽ có phúc cho các nàng hưởng.”

Hùng Mộc Đôn, Hùng Sơn cùng biến sắc. Giết cả nhà người ta, cướp nữ tử người ta, Đế Úc đây là muốn làm gì? Hẳn là Nhân Hoàng của nhân tộc, nhưng hành vi hiện tại của hắn, quả thực so với ác quỷ dị tộc hung tàn nhất còn cay độc hơn, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

“Chúng ta muốn gặp Đế Úc!” Các trưởng lão Hùng Sơn bộ tộc từ trong trú địa lao ra, bọn họ khàn cả giọng rít gào: “Chúng ta muốn gặp Đế Úc! Chúng ta không tin Đế Úc sẽ hạ mệnh lệnh như vậy! Các người nhất định là...”

Công Tôn Sài lười biếng phất phất tay, mấy chục tên phi hùng kỵ sĩ đồng thời rút ra cây lao ba cạnh nặng nề, dùng sức đem cây lao ném mạnh ra. Chỉ thấy hàn quang chọi lóe, các trưởng lão tuổi già sức yếu cùng cất tiếng rú thảm, cây lao xuyên thấu thân thể bọn họ, mang theo bọn họ hướng phía sau bay lên xa hơn trăm trượng, đem bọn họ gắt gao đóng đinh ở trên một ngọn núi đá nho nhỏ.

“Các người muốn gặp Đế Úc? Các người cũng xứng?” Xa xa truyền đến tiếng kèn trầm thấp, phi hùng kỵ sĩ Công Tôn Sài phất ra bao vây toàn bộ bộ tộc Hùng Sơn đã vào vị trí, đông tây nam bắc bốn phương hướng Hùng Sơn bộ tộc bị vây con muỗi cũng không bay lọt. Công Tôn Sài trào phúng hướng Hùng Mộc Đôn, Hùng Sơn nhìn một cái, quay đầu lạnh giọng quát: “Tiến công... Giết sạch toàn bộ đàn ông cùng người già yếu, bọn nha đầu trẻ tuổi, cẩn thận chút, đó đều là tiền, tuyệt đối đừng ngộ thương!”

Trong mắt phi hùng kỵ sĩ lấy hàng vạn để tính phía sau Công Tôn Sài hiện lên một mảng khí đen mờ mờ. Bọn họ phát ra tiếng hô quát trầm thấp, thúc dục phi hùng hình thể khổng lồ bay lên không, như một đám mây đen hướng Hùng Sơn bộ tộc lao đi.

Hùng Mộc Đôn lớn tiếng rống giận lao lên trời, hấn vung một cây gậy đồng nặng nề, một đòn nhắm vào đầu đem một phi hùng kỵ sĩ đánh cho nổ tung đầu rơi xuống khỏi vật cưỡi. Còn chưa chờ hấn phát ra đòn thứ hai, mười mấy tên phi hùng kỵ sĩ đồng thời đâm ra giáo trong tay, Hùng Mộc Đôn không kịp ngăn cản, cây giáo xuyên thủng ngực hấn, trên đầu giáo lóe lên từng đạo phù văn, thân thể Hùng Mộc Đôn chợt phát nổ thành sương mù máu đầy trời.

“A cha!” Hùng Sơn khàn cả giọng rống lên một tiếng, đại phủ trong tay vung lên, đem mấy tên phi hùng kỵ sĩ bên cạnh hấn chém rơi khỏi vật cưỡi.

Vô số trường thương trường kích từ bốn phương tám hướng hướng Hùng Sơn đâm tới, các dòng máu không ngừng từ trên người Hùng Sơn phun ra. Hùng Sơn đem đại phủ múa thành một cơn gió xoáy màu đen, nhưng như thế nào cũng không thể ngăn cản phi hùng kỵ sĩ tinh nhuệ nhất Công Tôn thị công kích.

Sương mù máu Hùng Mộc Đôn bùng nổ kịch liệt quay cuồng. Hùng Mộc Đôn làm một thủ lĩnh bộ tộc Hùng thị, có được tu vi Vu Đế cũng có khả năng nhỏ máu trọng sinh. Tuy thực lực so ra kém các đại năng Vu Đế tông mạch, tổ mạch Mị thị, Công Tôn thị, chỉ cần thời gian ba năm hơi thở, Hùng Mộc Đôn có thể đúc lại thân thể.

Công Tôn Sài âm trầm cười cười, hấn lấy ra một cây cốt trượng đen sì, nhẹ nhàng băng quơ hướng sương mù máu do Hùng Mộc Đôn phát nổ chỉ chỉ.

Hư ảnh một con sài lang lục quang quanh quẩn kêu chói tai từ trong cốt trượng lao ra, chợt lao vào trong sương mù máu. Trong sương mù máu do Hùng Mộc Đôn biến thành phát ra một tiếng rú thê lương, linh hồn hấn bị Công Tôn Sài nháy mắt nguyên rửa giết chết, sương mù máu đầy trời hóa thành giọt máu

nặng trĩch rơi xuống, còn chưa chờ giọt máu rơi xuống mặt đất, Công Tôn Sài đã lấy ra một cái bát bằng xương màu đen quơ quơ, toàn bộ tinh huyết của Hùng Mộc Đôn hóa thành một dòng sông dài, bị cái bát bằng xương màu đen nuốt xuống.

“A cha!” Hùng Sơn một lần nữa rống giận thê lương một tiếng, hắc hổ lệch ba cây giáo hướng ngực hắc âm tới, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Viện binh đâu? Vừa rồi thiên đình hồi âm, sẽ có viện binh đến, nhưng viện binh ở nơi nào? Nửa canh giờ? Nói giỡn sao? Lấy thực lực bộ lạc của Hùng Sơn, sao có thể ngăn cản đại quân Công Tôn Sài mang đến nửa canh giờ?

Mấy ngàn cái đĩa kim loại hình tròn từ không trung bay tới, chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp cười dữ tợn nhảy xuống, bọn họ vung binh khí nặng nề gia nhập chiến đoàn. Từng đại đội phi hùng kỵ sĩ hỗn hợp chiến sĩ Già tộc, giống như thủy triều màu đen phá tan tường bảo vệ đơn sơ Hùng Sơn bộ xây dựng, dễ dàng xông vào nơi trú đóng của Hùng Sơn bộ.

Hùng thị chỉ là chi mạch trong chi mạch của Công Tôn thị, bộ tộc của Hùng Sơn càng chỉ là một bộ tộc chi nhánh của Hùng thị, bọn họ sao có thể là đối thủ của phi hùng kỵ sĩ Công Tôn thị tinh nhuệ? Chỉ một đợt tấn công, bộ tộc Hùng Sơn đã bị đánh cho sụp đổ.

Vô số tiếng hò hét thê lương từ trong nơi trú đóng truyền đến, tiếng binh khí chặt xương thịt chói tai dị thường, tiếng thét chói tai của vô số thiếu nữ giống như đao kiếm đâm làm trái tim Hùng Sơn đau đớn. Hắc quay phắt đầu lại, hắc thấy được nhiều thiếu nữ trong tộc khóc lóc từ trong phòng chạy ra, đám chiến sĩ Già tộc kia không lưu tình chút nào một quyền một người đem các nàng đánh ngã xuống đất, dùng dây thừng đem các nàng trói chặt.

Chính là thời gian một cái quay đầu này, mấy chục thanh trường thương trường kích hung hăng xuyên thấu thân thể Hùng Sơn.

Hùng Sơn phát ra tiếng rống giận dữ giống như dã thú gần chết, trong thân

thể hắt các tia sáng màu vàng lao ra, chỉ nghe một tiếng chuông ngân, một cái chuông lớn màu vàng đất tạo hình phong cách cổ xưa dày nặng từ trong cơ thể Hùng Sơn lao ra, từng đạo nguyên từ trọng lực hùng hồn dị thường gào thét lao ra, đem mấy trăm phi hùng kỵ sĩ bên cạnh hắt đánh cho hộc máu bay lên.

Hùng Sơn oán độc nhìn Công Tôn Sài, liều sống chết vung cây rìu lớn hướng hắt lao đi.

Chương 1763: Bốn Bề Báo Hiệu Bất Ổn

Thiên đình, vừa mới được phong làm thiên đình Thủy bộ tứ độc long vương chi Ngao Hạo thần thái sinh động ho khan một tiếng, bàn tay to vỗ vỗ Tứ Hải Phi Long Bào trên người, vênh váo tự đắc hướng tám trăm chiến sĩ long tộc phía sau phất phất tay, rống lớn một tiếng ‘đi’!

Trên bầu trời, mấy chục ngôi sao hồng hoang đột nhiên sáng lên, từng luồng ánh sao to bằng vại nước từ trên trời giáng xuống, hung hăng nện ở trên bình đài khổng lồ. Mây mù giăng lối, truyền tống đại trận phụ thuộc trong Thiên Địa Đại Trận của thiên đình bị thúc giục, bóng dáng Ngao Hạo và chiến sĩ long tộc phía sau chợt bị một tầng ánh sao nồng đậm vờn quanh.

Hư không khẽ run lên, trong nháy mắt tiếp theo, Ngao Hạo mang theo tám trăm long tộc thuần huyết, ba ngàn giao long hồn huyết, mười vạn thủy binh tinh nhuệ trực tiếp xuất hiện ở trên không bộ tộc Hùng Sơn. Từng luồng ánh sao tản ra, Ngao Hạo ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, các đám mây nước từ bốn phương tám hướng quay cuồng lao đến, vững vàng nâng rất nhiều nhân mã do hắn mang đến.

“Hùng Sơn tiểu nhi kia...” Ngao Hạo ngông nghênh còn muốn bày ra cái giá chính thần thiên đình, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng phía dưới, hắn không khỏi mở to mắt, lời nói đã đến bên miệng lại như thế nào cũng nói không nên lời.

Hùng Sơn bộ tộc đã bị tàn sát hết, mấy vạn thiếu nữ trẻ tuổi bị trói chặt, đang bị vận chuyển đi vào trong một tòa pháo đài bay giam giữ.

Mười mấy vạn phi hùng kỵ sĩ quây một cái chiến trường thật lớn, hi hi ha ha lớn tiếng cười nói, không ngừng vung binh khí đánh trống reo hò, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi không ngừng cho mấy trăm tộc nhân hợp thành quân trận lui tới xung phong trong chiến trường.

Mấy trăm phi hùng kỵ sĩ hợp thành trận hình xung phong chinh tề, ở trong

chiến trường lui tới xung phong, mục tiêu của bọn họ chỉ có một mình Hùng Sơn.

Cái chuông lớn màu vàng đất lơ lửng ở đỉnh đầu Hùng Sơn, từng đạo nguyên tử lực dày nặng dinh dính không ngừng cuốn lên cát đá trên mặt đất, hóa thành các bức tường đất dày nặng bảo vệ Hùng Sơn. Đám phi hùng kỵ sĩ lui tới xung phong, lần lượt công phá tường đất, lần lượt lưu lại ở trên thân Hùng Sơn vết thương thật sâu.

Toàn thân Hùng Sơn đầy máu, tinh huyết trong cơ thể đã tiêu hao tám chín thành, hầu như đến trình độ dầu hết đèn tắt. Thân thể hắc lão đảo lúc nào cũng có thể ngã xuống đất, tinh huyết tiêu hao quá độ, tốc độ vết thương khép lại trên người hắc càng lúc càng chậm.

Ngay cả cái ‘Địa Từ Chung’ vu bảo cấp Vu Đế đỉnh phong tổ truyền kia của hắc, cũng bởi vì nhiều lần dính đòn nặng mà nứt ra mấy chục vết, chỉ cần thêm vài lần đánh mạnh nữa, vu bảo hiệu lực phi phạm này chắc chắn tan xương nát thịt.

Các phi hùng kỵ sĩ lui tới xung phong kia mấy lần đều có thể triệt để chém giết Hùng Sơn, nhưng bọn họ rõ ràng là đang lấy Hùng Sơn làm trò đùa, bọn họ đánh trọng thương Hùng Sơn từng lần một, để hắc chữa trị thương thể từng lần một, sau đó bọn họ lại một lần nữa đánh trọng thương hắc.

Công Tôn Sài ở một bên cười vô cùng sáng lạn: “Ai u, thật sự là thắng nhãi con có chim, thật không tồi, còn chưa ngã xuống à? Hắc, lần này chặt hai cái chân của hắc, hắc hắc, xem hắc còn có thể bò dậy hay không.”

Mấy trăm phi hùng kỵ sĩ cười ha ha quay đầu vật cười, xếp thành trận hình xung phong hình chùy tam giác cực kỳ tinh tế, sau khi huýt một tiếng, vật cười của bọn họ không nhanh không chậm cất bước đều nhịp, phát ra tiếng ù ù hướng Hùng Sơn xung phong.

Ngao Hạo ngẩn ngơ, sau đó hắc tức giận rống to: “Hùng Sơn tiểu tử đừng sợ,

Ngao Nhật Thiên Ngao đại gia nhà người đến rồi! Các người nghe đây, tiểu tử này Ngao đại gia ta bảo đảm, ai dám tổn hại của hã một cái ‘đầu’ nào nữa, Ngao đại gia ta hôm nay thế nào cũng phải đem các người lột da rút gân mới thôi!”

Công Tôn Sài chột ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ngao Hạo đầu rỗng thân người, con người của hã chột co lại to bằng mũi kim: “Long tộc? Việc này không quan hệ với long tộc các người, đây là việc nội bộ nhân tộc ta, long tộc các người chẳng lẽ muốn làm trái dụ lệnh Nhân Hoàng ta hay sao?”

Ngao Hạo không hé răng, hã chỉ hắt xì thật mạnh, trên trời liền bắt đầu có mưa to tầm tã, giọt mưa to bằng nắm tay ở giữa không trung đã ngưng tụ thành mưa đá nặng trĩu, từng làn gió xoáy chảy xiết từ hư không sinh ra, cuốn theo những hạt mưa đá kia giống như mũi tên hướng về phi hùng kỵ sĩ phía dưới đổ ập xuống đầu mà đánh.

Tiếng nổ ‘Rầm rầm’ nổi liền không dứt, vô số hạt mưa đá từ trên trời giáng xuống, những hạt mưa đá băng lạnh thấu xương kia nhìn như chỉ to bằng nắm tay, ở dưới pháp lực của Ngao Hạo rót vào, ở dưới thần lực thần chức của hã thúc dục, mỗi một hạt mưa đá đều nặng tựa núi, đánh cho toàn thân phi hùng kỵ sĩ nổ ‘Thùng thùng’, đánh xương cốt bọn hã đau đớn muốn gãy không ngẩng đầu lên được.

Xui xẻo nhất là Công Tôn Sài, Ngao Hạo cố ý chiếu cổ lão, mấy ngàn hạt mưa đá đổ ập xuống, Công Tôn Sài không kịp trở tay bị đánh từ trên vật cưỡi ngã cắm xuống đất ngay tại chỗ, xương cốt toàn thân đồng loạt vỡ nát, thiếu chút nữa bị đập thành một bãi thịt vụn.

May mắn phi hùng vật cưỡi của Công Tôn Sài chủ động bảo vệ chủ, dang ra cánh thịt dày nặng trên lưng bảo vệ Công Tôn Sài, do đó mới miễn cho hã họa sát thân.

“Lên cho ta, lên, lên!” Công Tôn Sài chật vật nuốt vào mấy viên thuốc cứu

mạng, miễn cưỡng ngừng được cơn đau đớn, đại khái chữa trị xương khớp vỡ vụn một phen, khàn cả giọng hét lên: “Long tộc dám nhúng tay việc nhân tộc chúng ta? Dám không để dụ lệnh Đế Úc vào mắt... Bọn hăn đây là muốn phản trời? Lên cho ta, làm thịt bọn hăn, mọi chuyện... Có Đế Úc gánh.”

Không có ai chú ý Hùng Sơn nữa, các phi hùng kỵ sĩ bị mưa đá đánh cho chặt vật không chịu nổi không hổ là quân đội tinh nhuệ nhất, cường đại nhất của Công Tôn thị, bọn họ lấy ra tấm khiên bảo vệ thân thể, thúc dục phi hùng dưới mộng bay lên không trung, nhanh chóng ở bầu trời bày ra quân trận nghiêm cẩn.

Tiếng kèn cao vút truyền đến, càng nhiều phi hùng kỵ sĩ hơn bay từng nhóm lên trời, từ bốn phương tám hướng đem tinh nhuệ long tộc Ngao Hạo mang đến bao vây lại.

Theo tiếng gầm ‘Ong ong’ trầm thấp, đĩa kim loại hình tròn lấy hàng chục vạn để tính bay lên trời, chiến sĩ Già tộc võ trang hạng nặng đứng ở trên đĩa kim loại hình tròn, mang theo nụ cười dữ tợn hướng đám người Ngao Hạo xông tới.

Trên bầu trời xa xa, mảng lớn mây bay quay cuồng tản ra, ba tòa pháo đài bay theo tiếng sấm ù ù xé nát tầng mây xuất hiện, rất nhiều rất nhiều sinh vật kỳ dị khuôn mặt dữ tợn, đầu chim ưng thân sư tử, lưng mọc hai cánh từ trong pháo đài bay bay ra, cuộn cuộn hướng đám người Ngao Hạo không ngừng áp sát.

Thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ, liên quân dị tộc, nhân tộc đem Ngao Hạo và chiến sĩ long tộc hăn mang đến bao vây nhiều tầng, binh lực vận dụng đạt tới gấp trăm lần trở lên.

Sắc mặt Ngao Hạo có chút khó coi. Đều là Bàn Cổ dòng dõi, chỗ thiếu hụt lớn nhất của long tộc giờ phút này lộ rõ. So sánh với nhân tộc, số lượng chiến sĩ long tộc quá ít, quá ít, binh lực gấp trăm lần trở lên, cái này đã đủ để bù lại sức chiến đấu thân thể chênh lệch giữa long tộc cùng nhân tộc.

“Địch, lần này... Ngao đại gia sắp chịu thiệt rồi.” Ngao Hạo nắm chặt binh khí, rất chặt vật lăm bầm.

Trong thiên đình, trong mấy cái đại đỉnh tràn ngập khí tím kia không ngừng có tử lục thiên thư bay ra, không ngừng bay xuống ở trên bàn đám người Ngao Bạch. Hầu như là cùng một lúc, bộ tộc tương ứng mấy ngàn người ủng hộ trung thành của Tự Văn Mệnh đã bị địch nhân có ưu thế binh lực công kích, bọn họ đều thông qua bí pháp hướng thiên đình cầu viện.

Ngao Bạch tùy tiện cầu thả, không đặt ở trong lòng, đem long tộc tinh nhuệ dưới trưởng hãn chia làm từng cái tiểu đội, tùy ý phái đi các bộ tộc cầu viện kia.

Chương 1764: Đồ Long Thuật

Từng phần tử lực thiên thư bay loạn, từng cái mệnh lệnh truyền loạn, vô số long tộc đại tướng hưng phấn tới mức kêu ngao ngao chạy loạn, từng đám đông chiến sĩ long tộc tinh lực quá thừa hi hi ha ha múa đao múa kiếm chạy lung tung, Thiên Địa Đại Trận khê ngân lên không ngừng, thông qua hồng hoang tinh thần lực có mặt khắp nơi trong hư không, đem đám đông tướng sĩ long tộc đưa đi các nơi của Bàn Cổ mỗ đại lục.

“Ta là công bằng nhất.” Ngao Bạch đắc ý ưỡn bụng hướng Thiếu Ti, Chúc Dung thị, Đông công, Thanh Trường cười nói: “Các bộ tộc cầu viện kia, ta biết đều là bằng hữu của Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh, cho nên chỉ cần bọn họ cầu viện, long tộc ta lập tức phái ra viện binh... Không trì hoãn một chút nào cả, số lượng phái ra viện binh cũng là giống nhau như đúc, đây là công đức, công đức!”

Ngao Bạch cười đến mức răng hàm cũng lộ ra, là Bí Hỷ một trong chín con trai của tổ long, hẳn có được man lực tuyệt đối vô địch bá đạo ở trong long tộc, có lẽ chính bởi vì man lực quá mạnh mẽ, đầu óc hẳn giống như con cháu hẳn, cũng không đủ dùng cho lắm.

Thiếu Ti, Chúc Dung thị có kinh nghiệm chiến đấu phong phú gương mặt giật giật nhìn Ngao Bạch. Bọn họ muốn nhắc nhở Ngao Bạch phân phối chia đều phái ra viện binh như vậy, tất nhiên là không thỏa đáng. Nhưng Ngao Bạch ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, cực kỳ bá đạo cười nói: “Hôm nay để các vị xem phong thái long tộc ta... Ha ha ha, Bàn Cổ thế giới, nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa? Khí vận chi chủ? Hắc, muốn nói đánh trận, vẫn phải xem long tộc ta!”

Hung hăng vung tay, Ngao Bạch cười lạnh nói: “Mặc kệ thiên quân vạn mã, hảo hán long tộc ta chỉ cần một ngón tay, là có thể đánh bọn hắc một cái người ngã ngựa đổ, đầu người lặn lông lốc, máu chảy thành sông, xác chất khắp nơi... A nha nha nha, ai dám chiến với ta một trận?”

Khí phách cuộn cuộn từ trong cơ thể Ngao Bạch khuếch tán ra, chấn động toàn bộ đại diện cũng khẽ run lên. Thiếu Ti, Chúc Dung thị trao đổi với nhau một ánh mắt, không làm sao được đành ngậm miệng. Nhưng âm thầm, bọn họ nhanh chóng ban phát mệnh lệnh, Kim Ô đạo binh của thiên đình cùng Chúc Dung thần binh bắt đầu khẩn cấp tập hợp, còn có Hạ Mễ quản lý đại quân thủy tộc, cùng với quân đoàn thủy yêu của Vô Chi Kỳ, Viên Lực, tất cả làm sẵn chuẩn bị xuất chiến.

Trên không bộ tộc của Hùng Sơn, Ngao Hạo mặt âm trầm nhìn kẻ địch ở bốn phương tám hướng giống như mây đen hội tụ tới, ưu thế binh lực gấp hơn trăm lần, điều này làm Ngao Hạo cũng cảm thấy đau đầu một trận.

Đột nhiên, mấy quái thú đầu chim ửng thân sư tử há mồm hướng tới Ngao Hạo phun ra các ánh chớp, dòng điện to bằng vại nước hung hăng đánh ở trên thân Ngao Hạo, đánh cho vảy trên da mặt hắc đốm lửa văng tung tóe, vô số dòng điện nhỏ bé đem râu rồng của hắn cũng đánh cho gấp khúc lại.

Sự kiêu ngạo, kiêu căng bắt nguồn từ trong xương tủy long tộc chột bùng nổ, Ngao Hạo giơ hai cây roi dài lớn tiếng quát: “Bọn nhỏ long tộc, theo lão tử lên... Hắc hắc, một đám nhãi con nhân tộc, cộng thêm một đám ác quỷ dị tộc chưa biết tên... Giết sạch bọn chúng!”

Bắt đầu từ khi Bàn Cổ tam tộc xuất hiện ở Bàn Cổ thế giới, nhân tộc không có nanh vuốt sắc bén, không có lân giáp chắc chắn, không biết bay, không biết độn thủy, hầu như vô dụng, từ thời đại hồng hoang đã luôn bị long tộc khinh bỉ đến hôm nay. Toàn bộ long tộc đều tin tưởng vững chắc, một hảo hán tử long tộc có thể thoải mái xử lý một vạn chiến sĩ nhân tộc.

Vền vền binh lực chênh lệch gấp trăm lần, tính là cái chim gì?

Ngao Hạo mở cái miệng rộng, một làn sóng hàn khí âm u từ trong mồm hắn phun ra, vô số khối băng màu đen cấp tốc xoay tròn ở trong sóng nước, khối băng to bằng đầu người va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng nổ vang chói tai, sóng

nước quét ngang hư không, đem mấy vạn quái thú đầu chim ưng thân sư tử quấn vào, cũng đem hơn một ngàn phi hùng kỵ sĩ bọc lại trong sóng nước.

Sóng nước âm hàn thấu xương, huyền băng màu đen nặng nề từ bốn phương tám hướng đập xuống, đem lũ quái thú đầu chim ưng thân sư tử kia đập tan xương nát thịt, đem các phi hùng kỵ sĩ Công Tôn thị đập đứt gân gãy xương.

Ngao Hạo lớn tiếng rít gào, thân thể hăn bành trướng đến trên dưới mười trượng, hai cây roi dài đến mười mấy trượng kéo theo phong lôi cuồn cuộn, như hai cây cột lớn hướng tới bốn phương tám hướng đập loạn. Lực lượng cơ thể đáng sợ của long tộc trong nháy mắt này triển lộ không bỏ sót, nơi cây roi dài trong tay Ngao Hạo đi qua, không có bất cứ một phi hùng kỵ sĩ nào có thể tiếp được một đòn của hăn.

Trong phi hùng kỵ sĩ Công Tôn Sài mang đến, mấy chục anh hùng hảo hán Công Tôn thị có danh tiếng, mỗi người đều là cấp bậc Vu Đế đỉnh phong, bọn họ thét lớn hướng Ngao Hạo lao lên, trường thương trường kích trong tay mang nhiều điểm hàn quang đâm về phía thân thể Ngao Hạo.

Ngao Hạo không có ý tứ né tránh, thân thể hăn lao chính diện về phía binh khí của phi hùng kỵ sĩ, trường thương trường kích sắc bén bắn tung tóe ra nhiều đốm lửa trên lân giáp của hăn, chưa có một món nào có thể đâm thủng thân thể hăn. Cây roi dài trong tay hăn quét ngang một cái, mấy chục tên Vu Đế đỉnh phong liền phun từng ngụm từng ngụm máu, đứt gân gãy xương hướng phía sau bay ra.

Một đòn tùy ý của Ngao Hạo, lực lượng lớn tới mức kinh người, mấy chục tên Vu Đế bị đánh bay không tính, càng có năm Vu Đế bị đánh phát nổ thân thể ngay tại chỗ, thân thể nổ tung thành một mảng sương mù máu, vu bảo giáp trụ thiên chuy bách luyện càng bị đánh cho phân giải vỡ nát.

“Long tộc... vô địch trên đời!” Ngao Bạch một đòn nhẹ nhàng đã phá nát mấy chục tên đại tướng Công Tôn thị vây công, tám trăm chiến sĩ long tộc thuần

huyết phía sau hãn cũng lớn tiếng gào thét, thân thể bọn họ cấp tốc bành trướng đến trên dưới bảy tám trượng, vung các loại binh khí nặng nề hung hãn xông vào trong hàng ngũ phi hùng kỵ sĩ của Công Tôn thị.

Cự long trợn mắt, lân giáp toàn thân giống như lưỡi đao dựng thẳng lên, tám trăm con cự long thuần huyết chỉ lắc đầu xông pha một đợt, hơn vạn phi hùng kỵ sĩ lập tức trọng thương học máu, phi hùng kỵ sĩ còn lại tạo thành quân trận hướng các chiến sĩ long tộc khủng bố kia điên cuồng tấn công, mười mấy vạn phi hùng kỵ sĩ ngạnh kháng tám trăm long tộc, thế mà chỉ đánh được ngang tay.

Càng nhiều phi hùng kỵ sĩ nhanh chóng đến cứu viện, từng đám đông chiến sĩ Già tộc nhanh chóng đầu nhập chiến trường, vô số quái thú đầu chim ưng thân sư tử cuồn cuộn không ngừng bay tới, càng nhiều chiến sĩ dị tộc bao vây quân đội Ngao Hạo suất lĩnh, nhiều chiến sĩ dị tộc đã giao thủ cùng mười vạn chiến sĩ thủy tộc Ngao Hạo mang đến.

Hùng Sơn thở hổn hển đứng trên mặt đất, hãn nhìn thấy Ngao Hạo ở giữa vô số kẻ địch lui tới xung phong, tung hoành vô địch, hãn không khỏi vung cây rìu lưỡi rộng khổng lồ, gầm rú khàn cả giọng: “Giết, giết, giết, giết sạch bọn phản đồ nhân tộc cấu kết ác quỷ dị tộc... Giết, giết, giết, giết sạch bọn ác quỷ dị tộc làm hại nhân tộc chúng ta... Giết, giết, giết!”

Một ngón tay màu đen mang theo tiếng xé gió đáng sợ đột ngột xuất hiện ở phía sau Hùng Sơn, sắc bén hung hăng đục lỗ cái gáy Hùng Sơn, một đòn xuyên thủng đầu của hãn, đem hãn đánh bay xa mấy trăm trượng.

Hùng Sơn trọng thương, ngã vật xuống đất cả người run rẩy không ngừng. Vu Bật toàn thân khí đen lượn lờ, đã hoàn toàn hóa thành ma tộc chậm rãi từ trong không khí đi ra, neho mắt nhìn về phía chiến sĩ long tộc trên bầu trời lui tới xung phong.

“Long tộc... Lợi hại! Sơ vu nhất mạch ta, không, tổ tiên Nguyên Ma nhất tộc ta, dốc hết tâm huyết nghiên cứu phát triển Đồ Long Thuật, hôm nay cuối cùng

đã có đất dụng võ... Đồ Long Thuật, vô thượng bí thuật hàng đầu thế gian, nhiều năm qua bởi vì long tộc áp chế không dám bại lộ chút nào. Hôm nay, cho bọn nhãi long tộc các người biết, thế gian long tộc người không phải là vô địch!”

Vu Bật cười dữ tợn, từng mảng lớn khí màu đen không ngừng từ trong cơ thể hăn khuếch tán ra.

Chương 1765: Trộn Mắt Há Hốc Mồm

Long tộc, chủng tộc cường chiến được trời ưu ái của Bàn Cổ thế giới.

Kế thừa thân thể cường hãn tuyệt luân của Bàn Cổ thánh nhân, long tộc có lân giáp không thể phá vỡ, có nanh vuốt không đầu không phá, có sừng rồng có thể đâm thủng bầu trời, càng có hơi thở có thể dời non lấp biển, dao động tinh tú.

Bắt đầu từ ngày long tộc sinh ra, trong thời hồng hoang, thái cổ, long tộc trên không kính trời, dưới không lễ đất, hoành hành ngang ngược, muốn làm gì thì làm. Thiên đình không quản khống được bọn họ, thánh nhân bất đắc dĩ với bọn họ, ngang ngược ương ngạnh, không kiêng nể gì, ức vạn tộc đàn ở trước mặt bọn họ nơm nớp lo sợ, vô số sinh linh run rẩy ở trước mặt bọn họ.

Tất cả đều bởi vì bọn họ đủ mạnh, đặc biệt tổ long cùng nhóm long tử đầu tiên của tổ long càng mạnh tới mức nghịch thiên, trong thiên địa không ai có thể ước thúc long tộc.

Như giờ này khắc này, Ngao Hạo mang theo tám trăm chiến sĩ long tộc thuần huyết, như gà chọi ở trên bầu trời tru lên ‘ngao ngao’ húc tới húc lui. Phi hùng kỵ sĩ khẽ chạm là bay, chiến sĩ Già tộc chạm phải là chết, quái thú dị giới đầu chim ưng thân sư tử không ngừng từ bầu trời rơi xuống, mỗi một đầu quái thú đều là tứ chi không trọn vẹn, chết không toàn thân.

Theo tiếng cười điên cuồng của Ngao Hạo, trường thương đại kích nặng trĩu trong tay tám trăm chiến sĩ long tộc kéo lên từng trận gió dữ, từng con phi hùng bị xé nát, từng tên phi hùng kỵ sĩ bị đánh bay, tấm khiên nặng nề bị thổi mái đâm thủng, giáp trụ dày nặng vỡ nát như tờ giấy. Nơi Ngao Hạo dẫn dắt tám trăm chiến sĩ long tộc đi qua nhấc lên một trận gió tanh mưa máu, từng mảng lớn thi thể rơi xuống mặt đất giống như mưa rào.

“Chiến!” Ngao Hạo vung hai cây roi dài to lớn mà nặng trĩu, mỗi một đòn đều chấn động hư không, nhấc lên các vòng xoáy đáng sợ. Đôi mắt hãn đỏ bừng,

hưng phấn muốn điên lớn tiếng rít gào: “Chiến đấu, giết chóc, đổ máu, thi thể... Bọn nhãi con nhân tộc, các người vẫn quá yếu, quá yếu, quá yếu... So sánh với đại gia long tộc, các người chỉ là gà con mới ra khỏi vỏ trứng!”

Ngao Hạo điên cuồng cười, tiếng cười như sấm chấn động trời đất lung lay.

Hắn có đủ tư cách kiêu ngạo, hệ thống tu luyện ‘Đại Vu’ của nhân tộc, là Phục Hy thánh hoàng tham khảo phương thức tu luyện của thần thú thần cầm cường đại nhất trong thiên địa Bàn Cổ thế giới, lấy phương thức khí huyết lưu động trong thân thể cường hãn vô cùng của long tộc, lấy vô thượng trí tuệ thôi diễn mà ra.

Trải qua một thế hệ lại một thế hệ tiên hiền, thánh hoàng nhân tộc hoàn thiện, cho đến ngày nay, Vu Điện nhân tộc còn chưa thăm dò toàn bộ kết cấu mạch lạc nhỏ bé trong cơ thể người, mà long tộc lại trời sinh là trăm mạch thông suốt, trời sinh thân thể mạnh mẽ.

Nói từ trên lực lượng cơ thể, Vu Đế đỉnh phong của nhân tộc cũng không bằng được bất cứ một con rồng ngàn tuổi nào, càng không cần nói lân giáp trên thân long tộc lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, lực phòng ngự so với thân thể Vu Đế nhân tộc càng vượt qua gấp mười, gấp trăm lần. Ngao Hạo ở giữa không trung lui tới công kích, từng đám đông tinh anh Công Tôn thị bị đánh cho học máu rơi rụng, hẳn đương nhiên là có tư cách trào phúng toàn bộ nhân tộc!

“Các huynh đệ Hữu Hùng Chi Khư, chiến!” Trong đội ngũ phi hùng kỵ sĩ dày đặc, nhiều tướng lĩnh Công Tôn thị phát ra tiếng gầm gừ phản nộ. Vô số trường thương trường kích dựng thẳng lên rậm rạp, mang theo tiếng kêu chói tai từ bốn phương tám hướng hướng chiến sĩ long tộc đám Ngao Hạo đâm tới.

Tiếng nổ ‘Đinh đương’ vang tận mây xanh, vô số tia lửa sáng lên ở trên thân Ngao Hạo và chiến sĩ long tộc, lân giáp dày nặng của bọn họ chặn trường thương trường kích đâm, công kích cường đại nhất trong phi hùng kỵ sĩ, cũng cùng lắm là đâm xuyên qua vảy rồng của chiến sĩ long tộc nhỏ tuổi nhất trong bọn họ,

miễn cưỡng thương tổn một chút da thịt của hãn mà thôi.

“Ha ha ha ha, thời thái cổ, tổ tiên nhân tộc người ở trước mặt tổ tiên long tộc ta, nhu thuận như cháu nội... Hiện tại nhân tộc các người phát triển rồi, nhưng Ngao Hạo đại gia vẫn dạy các người ngoan —— nhân tộc, vĩnh viễn đừng nghĩ leo đến trên đầu long tộc!” Ngao Hạo tùy tay một roi đem mấy chục phi hùng kỵ sĩ vụt bay, rống lớn: “Long tộc, vĩnh viễn là đại gia của nhân tộc các người!”

Ngao Hạo miệng phun loạn bọt mép, hãn lớn tiếng gào rống, nhưng xuống tay cũng rất có chừng mực.

Khi hãn đối mặt là chiến sĩ Già tộc cầm đầu quân đội dị tộc, hãn liền hung hăng hạ tử thủ, chiến sĩ dị tộc bị hãn đánh bay không mấy ai có thể sống sót.

Nhưng đối mặt phi hùng kỵ sĩ Công Tôn thị, hãn tất nhiên mồm mắng hung ác, nhưng còn hơi xuống tay lưu tình, hãn nhiều nhất một đòn đem các phi hùng kỵ sĩ đó đánh trọng thương gần chết, nhưng chưa thật sự thương tổn tính mạng bọn họ. Các phi hùng kỵ sĩ này phổ biến có được chiến lực cấp Vu Vương, trọng thương một chút cũng sẽ không tổn hại nguyên khí của bọn họ.

Chỉ thấy nơi Ngao Hạo đi qua, vô số thân thể người bay loạn, các phi hùng kỵ sĩ bay lên mỗi tên đứt gân gãy xương, hộc cả đồng máu, mà các chiến sĩ Già tộc bay lên tương tự, thân thể bọn họ đều tan xương nát thịt, thậm chí trực tiếp phát nổ thành một mảng lớn sương mù máu.

Sương mù máu nồng đậm lan tràn trong hư không, bầu trời cũng biến thành màu máu mờ hồ.

Trên mặt đất, Vu Bất ‘Xẹt xẹt’ cười quỷ quyết: “Cổ long Ngao Hạo? Khắc khắc, không sai, long tộc người quả thực cường đại, nhưng nhân tộc ta cũng là Bàn Cổ dòng dõi, chúng ta tuy không có thân thể mạnh mẽ trời sinh, không có nanh vuốt sắc bén và lân giáp chắc chắn, chúng ta lại có đầu óc long tộc các người vĩnh viễn không có!”

Đột nhiên, Vu Bất hung hăng cho bản thân một bạt tai: “Hừ, thật sự là bị chọc tức hồ đồ rồi, hiện tại chúng ta không phải nhân tộc, chúng ta là Nguyên Ma nhất tộc tôn quý vô cùng! Xệt xệt, trí tuệ của chúng ta, so với nhân tộc thì càng thêm ưu tú hơn!”

Vô số khí đen từ trong cơ thể Vu Bất và tộc nhân sơ vu nhất mạch phía sau hân trào ra, trong đám khí đen này mơ hồ truyền đến tiếng ngậm nga bi thương của cự long. Khí đen cấp tốc mấp máy, ở trong không khí ngưng tụ thành các chuỗi phù văn quỷ dị, như con rết, sau đó nhanh chóng bay vào chiến trường.

Từng dải phù văn thật dài vắn vẹo mấp máy bám vào trên binh khí của phi hùng kỵ sĩ và chiến sĩ Già tộc, theo tiếng rống khóc trầm thấp, trên lưỡi các binh khí đó dần dần bịt kín một tầng khí đen mơ hồ, toàn thân binh khí tản mát ra một u quang tà dị.

Phi hùng kỵ sĩ và chiến sĩ Già tộc cầm các binh khí đó chỉ cảm thấy máu trong cơ thể không chịu khống chế sôi trào lên, ở dưới lực lượng kỳ dị nào đó dẫn dắt, trong cơ thể bọn họ sinh ra một loại năng lượng quái dị tràn ngập hơi thở hủ bại.

Những năng lượng quái dị tản mát ra mùi hôi thối thoang thoảng đó theo cánh tay chảy tới trên binh khí, sau đó bọn họ vung các binh khí này, hung hăng chém vào trên người Ngao Hạo và các chiến sĩ long tộc kia.

Tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, như dùng dao sắc chặt dưa hấu, lân giáp thật dày trên người Ngao Hạo và chiến sĩ long tộc bị thoải mái cắt rách, binh khí tản mát ra u quang mơ hồ hung hăng bổ vào thân thể bọn họ, bổ toạc máu thịt bọn họ, để lại vết thương thật sâu ở trên xương rồng chắc chắn vô cùng của bọn họ.

Thậm chí có mấy chục chiến sĩ long tộc cánh tay bị phi hùng kỵ sĩ và chiến sĩ Già tộc một đòn đánh rụng, mảng lớn máu rồng từ trong vết thương của bọn họ phun ra, nhưng máu rồng trong cơ thể bọn họ phun ra mơ hồ ngả màu đen, càng có một mùi hôi thối mơ hồ bay ra.

“Sao rồi? Sao rồi?” Ngao Hạo là trọng điểm phi hùng kỳ sĩ chú ý, hăn nháy mắt trúng hơn trăm đòn, trên thân thể cao tới mười trượng rậm rạp vết thương, lượng lớn máu tươi không khống chế được phụt ra.

Ngao Hạo trợn mắt há hốc mồm hoảng sợ nhìn tộc nhân cũng mình đầy thương tích, ngây ra ở nơi đó.

Chương 1766: Long Thương Bì Ca

Trên đài cao Thái Dương Thần Tinh màu vàng đúc thành, toàn thân Cơ Hạo hừng hực thiêu đốt Thái Dương Thần Viêm, thân thể đã hóa thành một quầng sáng thuần túy, một đám lửa tinh thuần đột nhiên ngẩng đầu lên, thở ra một hơi thật dài.

Một luồng lửa màu vàng tươi thối quét toàn bộ đại điện, hư không đang mấp máy, vạn vật đang thiêu đốt, đại điện có thể thừa nhận nhiệt độ cao đáng sợ của Thái Dương Thần Viêm khẽ run lên, thiếu chút nữa bị một hơi thở này của Cơ Hạo hòa tan.

Một ánh mặt trời nhỏ bé từ bầu trời hạ xuống, rót vào mi tâm đạo mâu của Cơ Hạo. Cơ Hạo hơi nheo mắt, thông qua ánh nắng có mặt khắp nơi, hắn thấy được các long tộc trên Bàn Cổ mỗi đại lục do Ngao Hạo cầm đầu lâm vào khốn cảnh.

Không chỉ có bộ tộc Hùng Sơn chỗ Ngao Hạo, còn có trên không trung bộ tộc khác bị công kích, từng đám đông long tộc bị binh khí trong tay liên quân Đế Úc và dị tộc làm bị thương nặng. Đồ Long Thuật quý bí tuyệt luân khiến đao sắt bình thường nhất cũng có được lực lượng đáng sợ thương tổn thân thể long tộc, long tộc Ngao Bạch phái ra bị đánh cho mình đầy thương tích, máu tươi không ngừng từ trong cơ thể bọn họ trôi đi.

“Chết tiệt... Bọn nhãi con.” Tiếng gầm gừ tương tự từ trong mồm Ngao Hạo và số đông tướng lĩnh long tộc cầm binh xuất chinh cứu viện truyền ra, tiếng rống gầm cao vút mà phản nộ vang tận mây xanh, từng đạo long uy cường đại lan tràn trong hư không, các chiến sĩ long tộc bị đánh cho bị thương ùn ùn biến hóa hình thể, bọn họ từ trạng thái bán long đầu rồng thân người nhanh chóng hồi phục bản thể long tộc.

Trên không trung bộ tộc Hùng Sơn, Ngao Hạo rống giận khàn cả giọng, thân

thể hân cấp tốc bành trưởng, trong chớp mắt hân đã hóa thành một con rồng khổng lồ dài trăm dặm, hân há mồm phun ra một hơi thở, mảng lớn hàn khí hóa thành vô số khối huyền băng to nhỏ gào thét lao ra, đem liên quân nhân tộc cùng dị tộc trước mặt hân quét sạch một mảng lớn.

Một lần này phun hơi thở ra, Ngao Hạo không nương tay, hơn vạn phi hùng kỵ sĩ tính cả vật cưỡi của bọn họ bị khối huyền băng nhỏ nhất cũng băng cái vai nước đánh nát, thân thể bọn họ bị đánh nổ, sương mù máu bị đông lại, từng khối băng tinh màu máu to bằng bàn tay từ trên trời giáng xuống, phi hùng kỵ sĩ bị hàn băng của Ngao Hạo đông lạnh thành khối băng nháy mắt mất toàn bộ sinh mệnh lực, không cách nào khôi phục nữa.

Ngao Hạo giơ lên móng vuốt khổng lồ, trên vuốt rồng phạm vi vài dặm vô số tia chớp xoay tròn nhảy nhót, một mảng lớn mây đen quay cuồng bao bọc thân thể hân, tiếng sấm sét cuồng bạo không ngừng vang lên ở trong mây đen, chấn động thiên địa kịch liệt rung động.

“Giết sạch bọn họ!” Mắt Ngao Hạo sung huyết, hân hướng toàn bộ chiến sĩ long tộc phía sau rít gào.

Tiếng mệnh lệnh tương tự đồng thời vang lên ở trong mấy ngàn chỗ chiến trường, chiến sĩ long tộc nghe được mệnh lệnh nghiêng răng nghiêng lợi cố nén đau đớn trên người, thân thể loạng choạng không ngừng bành trưởng ra, lân giáp trên người không ngừng dày lên, vảy không ngừng phóng to, rất nhanh vô số con rồng khổng lồ thân thể ngắn nhất cũng ở trên dưới mười dặm xuất hiện ở bầu trời.

Long trảo to lớn của Ngao Hạo hung hăng vỗ xuống, một mảng lôi quang đường kính vài dặm bùng nổ ở bầu trời, nháy mắt thổi quét phạm vi ngàn dặm bầu trời. Trong mây đen, vô số tia sét điên cuồng nhảy nhót, ánh chớp dày đặc như mạng nhện rậm rạp bao trùm toàn bộ bầu trời.

Vô số quái thú dị giới đầu chim ưng thân sư tử dưới trướng Ngu Yêu hợp tác

cùng Đế Úc gào thét, ở dưới thiên phú thần thông khủng bố của long tộc đã kích, lấy hàng ngàn vạn để tính quái thú bị điện quang đánh cho cả người tiêu hồ, biến thành một đoàn đoàn cháy sém phụt lên cháy quang không ngừng từ bầu trời rơi xuống.

Cuồng phong cuốn theo mây đen, giữa trời đất đều là tiếng cự long điên cuồng thét dài, từng cái bóng người khổng lồ lướt qua hư không, như quái thú đáng sợ nhất trong biển sâu để lại tàn ảnh ở trên mặt nước. Cự long bị Đồ Long Thuật chọc giận buông xuống tất cả gánh nặng tâm lý, bắt đầu cuộc giết chóc điên cuồng nhất.

“Giết sạch bọn răn này!” Tướng lĩnh Công Tôn thị phụ trách chỉ huy tác chiến cũng đã phát điên. Cự long không để ý tất cả hậu quả giết chóc làm phi hùng kỵ sĩ tinh nhuệ nhất của Công Tôn thị tổn thất thảm trọng, các tướng lĩnh Công Tôn thị cũng đã đột phá điểm mấu chốt tâm lý cũng bất chấp tất cả, tuyên bố lệnh tàn sát tương tự.

Vô số phi hùng kỵ sĩ giơ lên binh khí trong tay, binh khí giết rồng u quang quần quanh, biến thành gần như bán trong suốt tản mát ra khí tức quỷ tà âm u, từng đợt phi hùng kỵ sĩ giống như sóng triều hướng chiến sĩ long tộc thân thể khổng lồ xông lên.

Chiến sĩ long tộc điên cuồng gào thét, bọn họ phun hơi thở rồng, long trảo điên cuồng cào xé, cái đuôi to lớn mạnh mẽ quật vào hư không, đánh ra trong hư không từng cái gợn sóng thật lớn. Mỗi một đòn của bọn họ đều có thể khiến vô số chiến sĩ nhân tộc và chiến sĩ Già tộc tan xương nát thịt, mỗi một đòn của bọn họ đều đánh cho trời rung đất chuyển, thanh âm chấn động trăm dặm.

Máu tươi chiến sĩ nhân tộc, máu tươi chiến sĩ Già tộc, máu tươi quái thú dị giới hóa thành thác nước màu máu đáng sợ từ trên trời giáng xuống, trong máu nồng đậm vô số mảnh thi thể giống như rác rưởi rơi xuống.

Long tộc thân thể khổng lồ, bọn họ cố gắng giết chóc nữa, cũng không sao

ngăn cản chiến sĩ nhân tộc và chiến sĩ Già tộc đã điên cuồng áp sát thân thể bọn họ. Binh khí được Đồ Long Thuật thêm vào xé rách lân giáp thật dày của bọn họ, đâm vào thân thể bọn họ, mỗi một đòn đánh đều mang đi cả mảng lớn máu thịt của họ, để lại vết thương thật lớn ở trên người bọn họ.

Mảng lớn máu rồng giống như nham thạch nóng chảy sôi trào từ trên trời giáng xuống, máu rồng trộn lẫn máu tươi sinh linh khác rơi xuống mặt đất. Huyết tương chất chứa năng lượng khổng lồ, mật độ so với sắt thép còn lớn hơn trăm ngàn lần đập mặt đất run rẩy, từng ngọn núi hóa thành tro bụi ngay trong huyết tương rơi xuống giống như thác nước.

Vu Bật đám tộc nhân Nguyên Ma nhất tộc ở trong lôi quang cùng tia chớp đầy trời điên cuồng cười, đắc ý cười, từng tòa tế đàn của Nguyên Ma nhất tộc được bày ra quang minh chính đại, vô số huyết tương từ trên trời giáng xuống bị tế đàn cấp tốc chuyển hóa, nhanh chóng hóa thành nguyên thủy ma lực màu đen mà sền sệt, không ngừng rót vào trong cơ thể tộc nhân sơ vu nhất mạch chờ đợi ở phụ cận.

Đây là một hồi âm mưu, đây là một cuộc giết chóc, đây là một buổi hiến tế tàn khốc mà tàn nhẫn.

Dùng máu thịt vô số sinh linh hiến tế, hiến cho Nguyên Thủy Ma Tôn, do Nguyên Thủy Ma Tôn đem máu tươi mới mẻ nóng bỏng, chất chứa vô hạn sinh mệnh tinh khí này chuyển hóa thành ma lực thuần túy nhất, rót vào trong cơ thể tộc nhân sơ vu nhất mạch, cải tạo thân thể và linh hồn bọn họ, đem bọn họ từ con người chuyển hóa thành ‘Ma’!

Quân đội Đế Úc phái ra, trừ phi hùng kỵ sĩ tinh nhuệ nhất của Công Tôn thị, còn có quân đoàn tinh nhuệ nhất của các đại thị tộc khác đều nhập Đế Úc.

Chiến sĩ tinh nhuệ nhất của các tộc đó bị long tộc điên cuồng giết chóc, chết mỗi một người, tổn thất đều là nguyên khí của nhân tộc, long tộc giết chết mỗi một người, nội tình nhân tộc sẽ suy yếu đi một phần.

Càng đòi mạng hơn là, ở dưới tình huống Nguyên Thủy Ma Tôn đã ngưng tụ ra nguyên linh phân thân, Nguyên Thủy Ma Tôn phân linh phong ấn trong lòng các chiến sĩ nhân tộc chết trận ùn ùn hội tụ vào trong nguyên linh phân thân của hắn. Nguyên Thủy Ma Tôn trở nên càng ngày càng cường đại, trở nên càng ngày càng hoàn chỉnh!

Tiếng rống gầm thê lương vang thấu trời đất, mấy chục long tộc khôi phục bản thể bị binh khí Đồ Long chặt đầu, đầu rồng to như ngọn núi từ bầu trời rơi xuống, thân rồng khổng lồ kịch liệt run rẩy, mang theo tiếng gầm đáng sợ nện nặng trĩu xuống đất.

Đây chỉ là bắt đầu, không phải chấm dứt.

Trong nửa canh giờ ngắn ngủn, trên mấy ngàn chiến trường, ước chừng có hơn ba vạn long tộc thuần huyết ngã xuống.

Tiếng gào thét thê lương của long tộc vang tận mây xanh, đây là thất lợi thảm trọng nhất của long tộc từ thái cổ hồng hoang tới nay!

Chương 1767: Đình Trấn Bồ Phán

“Đáng chết, đáng chết, đáng chết!”

Trong chính điện thiên đình, Ngao Bạch ở trong thời gian ngắn nhất thu được số liệu tổn thất của chiến sĩ long tộc, hân sợ tới mức đặt mông ngồi bệt xuống đất, sau đó nhảy dựng lên, vô cùng tức giận, càng mang theo ba phần kinh hoàng mắng to.

Ngắn ngủn không đến một canh giờ, tổn thất mấy vạn long tộc thuần huyết, hơn nữa tổn thất còn đang không ngừng lớn thêm, đây là một lần tổn hại đau đớn thâm nhất của long tộc từ sau khi Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa ngã xuống, Bàn Cổ tam tộc xuất hiện ở Bàn Cổ thế giới.

Long tộc kế thừa thân thể mạnh mẽ vô cùng của Bàn Cổ thánh nhân, năng lực sinh sản huyết mạch của Bàn Cổ thánh nhân lại để nhân tộc đoạt được. Cho nên nhân tộc sinh sản nhanh chóng, mà long tộc sinh con đẻ cái lại cực kỳ khó khăn. Một đôi vợ chồng nhân tộc một năm có thể mang thai một lần, mà một đôi vợ chồng long tộc nếu vận khí không tốt, ngàn năm mới mang thai một lần là chuyện rất phổ biến, bình thường đều là trăm năm mang thai một lần mà thôi.

Cho nên long tộc dân cư thưa thớt, không bằng một phần ngàn của nhân tộc. Trong thời hạn ngắn ngủn tổn thất mấy vạn long tộc thuần huyết, tổn thất này khiến trong đầu Ngao Bạch trống rỗng, trừ chửi ầm lên, hân hầu như không có thể có bất cứ biện pháp nào khác.

Thanh Tường rất đồng tình nhìn Ngao Bạch. Long tộc, phượng tộc cùng nằm trong Bàn Cổ tam tộc, đều có điểm yếu sinh sản bất lực. Mấy vạn hậu duệ thuần huyết tổn thất, Thanh Tường biết tin tức này truyền về long tộc sẽ tạo thành sự xôn xao lớn bao nhiêu.

Cho dù Ngao Bạch là Bí Hỷ một trong chín con trai của tổ long, cho dù Ngao Bạch là tổ tiên hồng hoang long tộc tiêu phí cái giá trên trời mới khiến hân tự thể

trọng sinh, trưởng lão long tộc cũng sẽ bởi vì lần tổn thất nặng nề thê thảm này hung hăng lột xuống của Ngao Bạch một tầng da!

Mặc kệ người hiện tại có phải thân phận thiên đế hay không, mặc kệ người có phải tổ tông nhà mình hay không... Long tộc kiệt ngạo bất tuân ở phương diện này từ trước tới giờ là coi trời bằng vung, Ngao Bạch lần này phải chịu khổ rồi!

“Mau mau phái viện binh!” Hạo Thiên Kính của Đông công lơ lửng ở trên không đại điện, đang tức thời truyền phát tin tình hình chiến đấu thực tế của các chiến trường, ở vô thanh vô tức, bản thân Vu Bật cũng không biết, chuyện Nguyên Ma nhất tộc vận dụng bí pháp Đồ Long Thuật đã bị Ngao Bạch biết được.

Ngao Bạch oán độc vạn phần nhìn đám tộc nhân Nguyên Ma nhất tộc Vu Bật trong Hạo Thiên Kính, khàn cả giọng hướng Thiếu Ti, Chúc Dung thị, Thanh Tường, Đông công rít gào: “Mau mau phái viện binh, tru sát toàn bộ tộc nhân sơ vu nhất mạch... Lần này, coi như lão tử nợ các người một cái nhân tình... Thanh Tước Nhi, người nói xem?”

Thanh Tường nhú mày, trong lòng nàng thấp thỏm, không dám hạ đặt mệnh lệnh phái viện binh.

Sơ vu nhất mạch từ xưa đã là cuồng bạo tà dị, là một nhánh vạn vẹo nhất, quỷ tà nhất trong nhân tộc, vì nghiên cứu các loại vu pháp bí thuật ác độc, bọn họ ngay cả chuyện ám sát Nhân Hoàng cũng làm ra được... Hiện tại bọn họ sử dụng Đồ Long Thuật, ai biết bọn họ sẽ có Đồ Phượng Thuật nhằm vào phượng tộc hay không?

Tuy nàng từ thời đại hồng hoang, đã bắt đầu câu kết làm bầy, không thanh không bạch với Ngao Bạch, hiện tại hai người lại cùng là thiên đế, nên một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ với nhau, hô ứng nhau làm mình hữu thiên nhiên. Nhưng trong lòng Thanh Tường biết rõ, nàng cũng gánh vác không nổi cái giá đắt tổn thất mấy vạn phượng tộc thuần huyết!

Đông công càng trực tiếp dang hai tay, không nói một lời.

Dưới trướng hãn chỉ có không đến ngàn nam tu, từ thời đại hồng hoang đã liên tục tùy tùng hãn. Các nam tu này tất nhiên ai cũng đạo hạnh cao thâm, tu vi hùng hậu, đều có một thân bản lĩnh quý thần khó lường, nhưng vền vẹn mấy trăm người có thể phát huy tác dụng gì?

Mấy ngàn chiến trường lớn nhỏ đồng thời khai chiến, người đem mấy trăm người này bóp nát rải xuống, cũng không trải đầy chiến trường được!

Đông công cười khố, hãn ngẩng đầu nhìn trần nhà, âm thầm tính toán, hãn nên thảo luận điều kiện với lão gia hỏa nào đó hay không? Việc mình đảm nhiệm thiên đế, tất nhiên là Oa Linh mưu tính, nhưng cũng là lão gia hỏa kia cố ý vô tình nói ra một câu, Oa Linh và bọn họ mới có cái tính toán này.

Có thể đem mình vớt lên vị trí thiên đế, người cũng phải phân cho hãn đủ nhân thủ chứ!

Nói câu khó nghe, hiện tại Đông công đường đường thiên đế, hãn muốn uống ấm trà cũng vẫn phải tự đi múc nước, nhóm lửa, pha trà gạt lá, đây là tác phong thiên đế nên có sao?

Thiếu Ti và Chúc Dung thị thì đồng thời nhíu mày. Chúc Dung thị nhìn nhìn Ngao Bạch, không muốn đắc tội long tộc, dứt khoát không hé răng. Thiếu Ti đứng dậy, giọng nhẹ nhàng bình tĩnh nói: “Ngao Bạch đại đế, mấy ngàn chiến trường đồng thời khai chiến, kẻ địch số lượng đông đảo, chúng ta nên điều động binh mã như thế nào?”

Dang hai tay, Thiếu Ti nói rất trực tiếp: “Tổng binh lực bọn hãn giờ phút này vận dụng, đã gấp chúng ta hơn ba lần... Để tộc nhân long tộc, mang theo nhân mã các bộ rút về phía Nghiêu Sơn thành đi, chúng ta chỉ có thể dựa vào Nghiêu Sơn thành tiêu hao binh lực của bọn hãn, chính diện va chạm chém giết, chúng ta tạm thời không đủ binh lực.”

Có nhân mã của Đế Úc, cộng thêm Ngu Yêu tụ tập đại quân dị tộc mấy chục cái dị thể giới, giờ phút này kẻ địch đồ sát vây khốn đại quân long tộc chạy đi cứu viện, quả thật đã đạt tới gấp ba lần trở lên tổng binh lực toàn bộ thiên đình, đây là số liệu từ trong Hạo Thiên Kính của Đông công đại khái tính ra.

Thiếu Ti và Chúc Dung thị dốc hết toàn lực cứu viện, đại quân phân tán đi mấy ngàn chiến trường, cũng chỉ là chiến thuật thêm dầu vào lửa, kết cục bị người ta chia cắt bao vây tiêu diệt.

Ý kiến của Thiếu Ti không sai, tuy tiêu cực một chút, nhưng các chiến sĩ long tộc kia dẫn dắt chiến sĩ các bộ mau chóng rút lui về phía Nghiêu Sơn thành, do thiên đình tập trung phái ra mấy chi binh mã toàn lực tiếp ứng, đây mới là biện pháp tốt nhất.

“Nhưng...” Ngao Bạch đã rối loạn đầu trận tuyến, hẳn hoàn toàn không biết nên nói như thế nào, làm như thế nào mới tốt.

Trong thần cung ánh vàng rực rỡ, lửa nóng thiêu đốt, Cơ Hạo khẽ mở đôi mắt. Hắn hít một hơi thật sâu, một bóng người màu vàng mờ lung từ trong cơ thể hắn gian nan tách ra, theo cột ánh nắng ở đỉnh đầu hạ xuống, nháy mắt đã thoát ly thiên đình, nhập vào hồng hoang tinh không, lóe lên mấy cái đã đi tới trước Thái Dương Giới.

Thuần thực tách ra ngọn lửa hùng hực trong Thái Dương Giới, Cơ Hạo đi tới trước cửa địa cung bí điện Tự Văn Mệnh bế quan tế luyện, thu phục cửu đỉnh, đẩy cửa bước vào: “A thúc, việc khẩn, người có thể ra tay đàn áp đôi chút hay không?”

Tự Văn Mệnh khí tức quanh thân như phạm nhân khẽ mở đôi mắt, hắn nhìn Cơ Hạo trầm giọng nói: “Đã có một đỉnh, chỉ thiếu một ngậm công phu... Giúp ta một chút thiên địa công đức, nháy mắt có thể thành!”

“Được!” Cơ Hạo hét lớn một tiếng, phân thân này bước đến phía sau Tự Văn Mệnh, hai tay kết ấn hướng đỉnh đầu Tự Văn Mệnh vỗ mạnh xuống.

Từng luồng tử khí kim quang không ngừng từ trong cơ thể phân thân Cơ Hạo trào ra, vô lượng công đức mấy hôm trước ở Lương Chủ đánh chết vô số quý tộc Ngu tộc mà có không ngừng đưa vào trong cơ thể Tự Văn Mệnh. Khí tức Tự Văn Mệnh chợt tăng vọt, một cái đỉnh tròn ba chân bên trái hần chợt phun ra vô lượng hào quang.

Qua thời gian đại khái một chén trà nhỏ, Tự Văn Mệnh vung tay, trầm giọng quát: “Đi!”

Cái đỉnh tròn ba chân kia phát ra tiếng nổ thật lớn, kéo một dải hàn quang nháy mắt lao ra khỏi Thái Dương Giới. Liên tục hướng ra bên ngoài bay đi, thể tích cái đỉnh tròn ba chân trở nên càng lúc càng lớn, trên đường nó kéo theo vô số tàn ảnh xuyên qua hư không, nháy mắt đã đến trên không Bàn Cổ mỗ đại lục.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, một đạo hàn quang xanh xanh hiện lên, một cái đỉnh tròn ba chân cao trăm vạn dặm, khí tức hồng hoang, cổ xưa nặng nề rơi thật mạnh xuống Bồ Phán, một đạo khí tức trầm trọng dị thường nháy mắt quét qua chục tỷ dặm hư không xung quanh Bồ Phán.

Tiếng nổ ‘Bốp bốp bốp bốp’ không dứt bên tai, trong chục tỷ dặm hư không, thân thể toàn bộ quái thú đầu chim ưng thân sư tử dưới trướng Ngu Yêu đồng thời nổ tung.

Chương 1768: Đỉnh Sinh Dị Tượng

Cái đỉnh tròn ba chân, cao tới trăm vạn dặm.??

Độ cao phàm nhân không thể tưởng tượng, cả đời cũng không cách nào leo lên.

So với bất cứ một ngọn núi nào của Bồ Phản cũng nguy nga hơn, tỏa ra khí tức hồng hoang, xa xưa, uy nghiêm, tôn quý, giống như Nhân Hoàng thần thánh nhất từ thời đại thái cổ thức tỉnh trở về nhân gian, dùng ánh mắt ôn hòa nhất, hiền hoà nhất nhìn chăm chú vào toàn bộ nhân tộc ở Bồ Phản.

Một cái đỉnh khổng lồ như thế, vững vàng đứng sừng sững ở Bồ Phản, lại thần kỳ chưa che đi ánh mặt trời.

Ánh nắng như bình thường chiếu xuống, ấm áp, tắm bổ vạn vật, dựng hóa chúng sinh, ánh mặt trời vàng rực rỡ như nước chảy lưu động ở mặt ngoài cái đỉnh tròn ba chân dày nặng phong cách cổ xưa, phủ lên cho cái đỉnh khổng lồ mà thần kỳ này một tầng viền vàng rực rỡ.

Cái đỉnh lớn vững vàng đứng sừng sững ở Bồ Phản, vô luận là nhân tộc ở ngay phía dưới đại đỉnh, hay là nhân tộc bên cạnh chân đỉnh, hoặc là nhân tộc ở ven Bồ Phản, cách đại đỉnh xa ngàn vạn dặm, toàn bộ mọi người vô luận là đối mặt bất cứ phương hướng nào, cho dù là đưa lưng về phía đại đỉnh, đều liếc một cái là thấy cái đỉnh lớn này.

Nó đứng sừng sững ở Bồ Phản, lại đứng sừng sững ở trong lòng toàn bộ mọi người.

Một cái đỉnh to như vậy, cái đỉnh to lớn không thể tưởng tượng, toàn bộ mọi người, cho dù là phàm nhân thực lực nhỏ yếu nhất, đều liếc một cái thấy rõ toàn bộ chi tiết của đại đỉnh. Từ trên đến dưới, từ trong tới ngoài, thậm chí chữ khắc trên rậm rạp cái đỉnh lớn...

Thời điểm vừa rồi đại đỉnh hạ xuống, bên trong đại đỉnh còn chưa có chữ khắc.

Nhưng sau khi đại đỉnh rơi xuống Bồ Phán, trong đại đỉnh lóe ra từng đợt thanh quang, liền có chữ khắc đại triện phong cách cổ xưa vô số thể chữ đầu rồng đuôi phượng, linh động như cá bơi xuất hiện. Trên chín phần mười số phạm nhân của Bồ Phán không biết chữ, càng không cần nói loại cổ triện này thời thượng cổ hồng hoang, ở giữa các tồn tại đỉnh cấp kia mới truyền lưu.

Nhưng trong nháy mắt các minh văn này xuất hiện, phạm nhân ‘nhìn thấy’ minh văn của cái đại đỉnh này trực tiếp hiểu ý tứ của các minh văn đó.

‘Từ khi Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, thân thể thánh nhân hóa thành long tộc, linh hồn thánh nhân hóa thành phượng tộc, huyết mạch thánh nhân hóa thành nhân tộc...’

‘Không có lân giáp chắc chắn, không có nanh vuốt sắc bén, nhân tộc thân thể gầy yếu, ở trên hồng hoang đại địa giãy dụa cầu sinh, ban ngày bị mãnh thú phi cầm săn giết, ban đêm bị rắn độc, độc trùng xâm nhập; tổ tiên nhân tộc nương nhờ thần thú thần cầm trong thiên địa bảo vệ, ở hồng hoang đại địa vất vả sống tạm...’

‘Nhân tộc tiên hiền đại năng, học tập thiên địa, vấn đạo ở chúng sinh, vượt mọi chông gai, gian khổ khi lập nghiệp; mở nhân trí, tụ lòng người, bộ lạc nhân tộc nhỏ yếu, như dòng chảy nhỏ hội tụ thành sông, như ngàn vạn sông nhỏ hội tụ thành sông lớn, cuối cùng trăm sông lớn đổ về biển...’

Mặt ngoài đại đỉnh lóe sáng, cùng lúc ở trong đại đỉnh minh văn một cái tiếp một cái chậm rãi hiện lên, từ Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa trở đi, một vài cảnh tượng bao la hùng vĩ mỹ lệ, thần kỳ, rộng lớn không ngừng xuất hiện.

Một cây rìu thật lớn bổ thiên địa, khí trong bay lên, khí đục chìm xuống, địa thủy hỏa phong về vị trí của mình, vô số hồn độn ma thần đột kích, bị đại phủ lần lượt chém giết, tinh huyết ma thần rơi vào trong địa thủy hỏa phong sôi trào,

đại năng thân người đuôi rắn từ trên trời giáng xuống tạo hóa vạn vật, Bàn Cổ thế giới hồng hoang hỗn độn nhất thời trở nên sinh cơ bừng bừng, thần kỳ mỹ lệ.

Vô số nhân tộc đồng thời cất tiếng kinh ngạc than thở, trong nháy mắt này, Oa Linh ẩn ở thế ngoại cực ít để nhân tộc biết chính thức được ước vạn nhân tộc biết được, vô số phàm nhân rốt cuộc biết, ở lúc Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, có Oa Linh lấy thủ đoạn tạo hóa vô thượng, che chở toàn bộ Bàn Cổ thế giới.

Bàn Cổ ngã xuống, tam tộc cùng xuất hiện, long tộc ngao du ở giữa trời biển, phượng tộc sống ở trên thần mộc, nhân tộc giầy dụa ở trên hồng hoang đại địa. Vô số bộ lạc nhân tộc nho nhỏ nương nhờ dưới các thần thú thần cầm cường thế mạnh mẽ, thờ nó làm đồ dâng, nhiều đời để nó sai sử.

.....

Từng bước, từng màn, chuyện tổ tiên nhân tộc từ thời đại hồng hoang giầy dụa cầu sinh, từng thế hệ tiên hiền tăng mạnh sức người, mở mang nhân trí, khiến nhân tộc dần dần cường đại cường thịnh, cuối cùng xây dựng liên minh bộ lạc nhân tộc, trình diễn một lần không sót gì ở trên đại đỉnh.

Vô số nhân tộc nhìn thấy hình ảnh trên đại đỉnh đồng loạt hoan hô, bọn họ nhìn trên hình ảnh những người xa lạ, lại liếc một cái liền không hiểu sao biết thân phận bọn họ, vô cùng kiêu ngạo, vui sướng kêu ra tên của bọn họ.

Đệ nhất Nhân Hoàng Phục Hy thánh hoàng, mở dân trí, diễn vu pháp, là khởi nguồn cho nhân tộc cường thịnh.

Toại Nhân thánh hoàng dùi gỗ lấy lửa, đuổi trùng thú, diệt hung cầm, mở rộng lãnh thổ cho nhân tộc.

Thần Nông thánh hoàng nếm hết bách thảo, giải độc chướng, trừ ôn dịch, khiến nhân tộc khỏe mạnh.

Hiên Viên thánh hoàng sát phạt quyết đoán, chiến dị tộc, trừng ác quỷ, khiến nhân tộc ưỡn ngực thẳng lưng.

Tiên hiền thánh hoàng nhân tộc nhiều cỡ nào? Vô số chuyện cũ về tiên hiền ở trong miệng những người thôn quê truyền qua các thời đại. Khi chuyện xưa về bọn họ diễn dịch ra ở trên đại đỉnh, vô số bên ba ở cánh đồng gieo trồng hoa màu, vô số đi vội trong núi non hoang dã truy đuổi dã thú, vô số ở trong quãng mở khai thác khoáng thạch, vô số ở trong hầm nung gạch nung ngói... Chúng sinh, sớm đã bị một ngày ba bữa, sớm đã ở mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ trong cuộc sống bình thản quên đi chuyện xưa cổ lão tương truyền lúc nhỏ, bọn họ đều cười hô lên tên của các vị tiên hiền đó.

Thì ra, nhân tộc là giỏi giang như thế!

Hồng hoang vạn tộc, nhân tộc yếu nhất; cho dù sâu bọ nhỏ, cũng có thể thoải mái độc chết một phạm nhân.

Nhưng hồng hoang vạn tộc, những kẻ từng tung hoành tam giới đã sớm điêu linh; những kẻ từng hoành hành ngang ngược đã sớm diệt sạch; những kẻ từng cùng hung cực ác đã sớm bại vong; những kẻ từng không kiêng nể gì, cũng đều bị năm tháng quét vào trong đồng rác rưởi.

Chỉ có nhân tộc hưng thịnh, chỉ có nhân tộc ngạo nghễ đứng ở giữa thiên địa, thiên thần không thể bắt nạt, sơn quỷ không thể bắt nạt, dị tộc không thể tiêu diệt, ác quỷ không thể xâm phạm... Mặc cho gió mưa, mặc cho sóng gió hiểm trở, nhân tộc giống như cây dây leo già mềm dẻo nhất trong núi rừng, leo lên ở trên đại địa dày nặng vô cùng tự tôn, kiêu ngạo mà sống.

Không cuồng ngạo bằng long tộc, không kiêu ngạo bằng phượng tộc, không chói mắt bằng nhật nguyệt tinh thần, nhân tộc chỉ là dựa vào trời cao đất dày, ở trên Bàn Cổ đại địa này rất cứng cỏi bền bỉ, rất kiên cường, rất quyết tâm không quay đầu lại sống sót.

“Hoành tráng thay, nhân tộc ta ơi!”

Có bà con đứng lên, bọn họ vung cánh tay, rất khó hiểu rơi lệ đầy mặt ngửa mặt lên trời rít gào.

“Hoành tráng thay, tổ tiên nhân tộc ta!”

Có nhiều nam tử trẻ tuổi rút ra binh khí, công cụ bên người, hướng về bầu trời dùng sức vung.

“Nha, nha...”

Vô số đứa bé không biết nên nói cái gì mới tốt, bọn nó chỉ là cảm thấy cả người nóng lên, nhất là cay nóng trong tim, một sự xúc động không tên làm bọn nó hướng về bầu trời, hướng về cái đại đỉnh kia phát ra tiếng gầm gừ thật lớn.

Trong đại đỉnh phát ra tiếng gầm trầm thấp, nhật nguyệt tinh thần đồng thời phát ra vô lượng thần quang chiếu rọi ở trên đại đỉnh, linh mạch trong lòng đất kịch liệt quay cuồng, từng dải địa mạch không ngừng uốn lượn mà đến, nối vào trong cái đỉnh lớn này.

Trên đại đỉnh có nhật nguyệt tinh thần xoay tròn bay múa, có núi đồi sông suối bồn tẩu như bay.

Một luồng lực hùng hồn to lớn đến cực điểm từ trong đại đỉnh trào ra, hướng về bốn phía cuốn đi, linh hồn vô số quái thú đầu chim ưng thân sư tử bị đánh chết đều gào thét bị hút vào đại đỉnh.

Trên đại đỉnh, hư ảnh một quái thú đầu chim ưng thân sư tử dần dần rõ ràng, nó đang kinh hoàng vô cùng cấp tốc bay lượn ở mặt ngoài đại đỉnh, lại mãi không thể thoát được.

Xung quanh Bồ Phán, vô số quái thú đầu chim ưng thân sư tử xa xa nhìn đại đỉnh một cái, thế là bọn nó ùn ùn rơi xuống, linh hồn toàn bộ quái thú ùn ùn bay vào đại đỉnh, bị trấn áp trọn đời.

Chương 1769: Trấn Áp Vạn Vật

Bồ Phán, trong một tòa hành cung xa hoa dị thường, Đế Úc để trần thân trên, mặc váy chiến lông gà rừng đủ mọi màu sắc chế thành, cầm một cái lưỡi mác dài ba thước, chỉ về phía đại đỉnh cất tiếng mắng.

“Cái thứ rắm chó gì vậy? Mấy lão đồ cổ nhân tộc này, cần người tới thuyết giáo?” Trên trán Đế Úc nổi gân xanh, hoa chân múa tay quát lớn: “Ta là Nhân Hoàng, ta là Nhân Hoàng, ta muốn làm gì, thì làm cái đó, ta muốn làm gì, thì làm cái đó...”

Đại đỉnh lẳng lặng đứng sừng sững ở Bồ Phán, mình vẫn trong đỉnh, hình ảnh mặt ngoài, đối với nhân tộc bình thường mà nói, có thể kích phát sự nhiệt tình của bọn họ, dẫn động nhiệt huyết của bọn họ, để các phàm nhân lớn tiếng hò hét vì công tích vĩ đại của tiên hiền tổ tiên.

Nhưng đối với Đế Úc mà nói, mình vẫn này, hình ảnh này, giống như một cái lại một cái bạt tai, hung hăng tát ở trên mặt hắn, đánh vào linh hồn hắn, đánh hấn mặt đỏ tai hồng, đánh hấn hoang mang lo sợ. Vì thế Đế Úc giống như con khi ngựa to xác bị lửa đốt mông nhảy nhót ở trong hành cung, cũng không biết đã đánh nát bao nhiêu đồ trang trí tinh xảo đẹp đẽ.

Đại đỉnh lẳng lặng đứng sừng sững ở nơi đó, giống như một vị thần linh hăng cổ không thay đổi, không vì lửa giận của Đế Úc mà có chút thay đổi nào.

Một tiếng nổ trầm thấp từ trong đại đỉnh truyền đến, như thiên địa bùng lên rống giận, như vô số tia sét đang cùng lúc vang lên. Xung quanh Bồ Phán, vô số quái thú đầu chim ửng thân sư tử vốn bay lượn ở trên trời máu thịt biến thành bùn, ùn ùn từ không trung rơi xuống. Linh hồn bọn chúng không chịu khống chế hướng đại đỉnh bay đi, hư ảnh một con quái thú đầu chim ửng thân sư tử mặt ngoài thân đỉnh liền trở nên càng thêm rõ ràng.

Ban đầu, chỉ có quái thú đầu chim ửng thân sư tử ở trong phạm vi ngàn vạn

dậm quanh Bồ Phán không hiểu sao rơi xuống, ngã lăn ra, theo càng nhiều linh hồn quái thú hơn không ngừng bị hút vào đại đỉnh, hư ảnh quái thú trên thân đỉnh càng lúc càng rõ ràng, lực sát thương của đại đỉnh đối với các quái thú đó liền trở nên càng thêm to lớn.

Dần dần, quái thú trong chục tỷ dặm xung quanh Bồ Phán giống như trúng tà, bọn chúng không kìm được ngẩng đầu lên, hướng về chỗ đại đỉnh nhìn một cái thật sâu. Chính là nhìn thêm một cái này, toàn bộ quái thú đều chim ưng thân sư tử trong phạm vi đó đồng thời nổ tung thành sương mù máu đầy trời, máu sền sệt rơi xuống mặt đất, bị đất Bàn Cổ mỗ đại lực hấp thu, hóa thành phân bón cho cỏ mùa xuân năm sau.

Linh hồn vô số quái thú phát ra tiếng la khóc chói tai, điên cuồng giãy dụa hướng đại đỉnh bay đi.

‘Ông’ một tiếng vang to lớn, không biết đã hấp thu bao nhiêu linh hồn quái thú đều chim ưng thân sư tử, hư ảnh quái thú mặt ngoài đại đỉnh rốt cuộc trở nên sống động, giống như một con quái thú thật sự điêu khắc ở mặt ngoài đại đỉnh.

Trong đại đỉnh truyền đến từng đợt nổ vang, quái thú đều chim ưng thân sư tử mặt ngoài thân đỉnh ra sức chạy nhảy qua lại ở giữa hư ảnh đồi núi sông suối, dần dần từng tia hoa văn kỳ dị xuất hiện ở mặt ngoài hư ảnh quái thú, cuối cùng ngưng tụ thành vô số phù văn trấn áp nhỏ bé như hạt vừng khắc thật sâu ở trong cơ thể quái thú.

Một tiếng vang lớn kinh thiên động địa, trong lòng toàn bộ sinh linh Bàn Cổ mỗ đại lực chợt giật mình chấn động một cái.

Toàn bộ quái thú đều chim ưng thân sư tử trong chục tỷ dặm xung quanh Bồ Phán nháy mắt chết sạch, một sợi lông đầy đủ cũng không lưu lại. Quái thú đều chim ưng thân sư tử phi hành trên không toàn bộ Bàn Cổ mỗ đại lực đồng thời gào thét một tiếng, khí tức của bọn chúng chợt suy sụp chín phần mười, vô luận bọn chúng ban đầu có thực lực mạnh bao nhiêu, chỉ cần bọn chúng còn ở trong

lãnh thổ Bàn Cổ mỗi đại lục, thực lực của bọn chúng chỉ còn lại có một phần mười.

Giống như trong vô hình có vô số sợi dây thường xuyên thấu khiêu huyết bọn chúng, chạy ở trong kinh lạc cùng mạch máu của bọn chúng, mạnh mẽ đem lực lượng thân thể cùng pháp thuật thần thông của bọn chúng trở thành một cục, mặc cho bọn chúng có lực lượng kinh thiên, bọn chúng cũng chỉ có thể dùng ra một phần mười lực lượng.

Các quái thú đầu chim ứng thân sư tử dưới trướng Ngu Yêu chỉ xuất hiện ở trên không mấy ngàn cái bộ tộc nhân tộc quanh Bồ Phản, cho nên các quái thú may mắn sống sót kia phát hiện mình chỉ có thể đánh ra một phần mười uy năng.

Nếu bọn chúng rời khỏi Bàn Cổ mỗi đại lục, trốn vào trong hồng hoang tinh không của Bàn Cổ thế giới, bọn chúng sẽ phát hiện, bởi vì đại đỉnh tụ tập lực lượng tinh tú áp chế, lực lượng bọn chúng ở trong hồng hoang tinh không ngay cả một phần mười cũng không có, nhiều nhất có thể đánh ra một phần ba của một phần mười.

Tự Văn Mệnh ném xuống đại đỉnh này đứng sừng sững ở Bồ Phản, lại đã đem một mũi vũ lực dân bản xứ dị giới xóc vác nhất, vũ dũng nhất, đặc lực nhất dưới trướng Ngu Yêu triệt để huỷ bỏ. Ở trên không Bàn Cổ mỗi đại lục chỉ có thể đánh ra một phần mười uy năng, các quái thú đầu chim ứng thân sư tử số lượng khổng lồ, hung hãn không sợ chết kia nhất thời biến thành một đám phế vật, tùy tiện một chiến sĩ nhân tộc nào cũng có thể thoải mái đánh chết mấy trăm con.

Càng không cần nói, bọn chúng một khi tới gần lãnh thổ chục tỷ dặm xung quanh Bồ Phản, bọn chúng sẽ lập tức tìm lòng không được hướng cái đại đỉnh kia nhìn một cái. Chỉ cần nhìn một cái, bọn chúng lập tức sụp đổ tử vong, linh hồn bị đại đỉnh hấp thu, phạm vi ‘chớp mắt là chết’ của đại đỉnh đối với bọn chúng lại sẽ mở rộng thêm chút.

“Chết tiệt!” Ngu Yêu đứng ở trên một tòa pháo đài bay, khàn cả giọng mắng:

“Cái đỉnh nát này là từ nơi nào toát ra? Đáng chết, đáng chết, Sư Thử thú của ta, Sư Thử thú ta vất vả đào tạo nhiều năm... Phế rồi, phế hết rồi!”

Nhưng nghĩ lại, Ngu Yêu lớn tiếng cười lên: “Đáng tiếc, trừ Sư Thử thú, dưới trướng Ngu Yêu ta còn có vô số chim quý thú lạ, còn có vô số dân bản xứ, còn có các chiến sĩ Già tộc mạnh mẽ, ta sợ cái gì? Ta sợ cái gì? Cái đỉnh quỷ quái này của người còn có thể làm gì?”

Theo tiếng cười chói tai của Ngu Yêu, từng đám đông quái thú hình dạng như con rết, lưng lại mọc mười hai đôi cánh màng trong suốt, dài cả trượng từ trong pháo đài bay chen chúc mà ra. Các quái thú hình dạng như con rết đó số lượng so với Sư Thử thú còn nhiều hơn mấy lần, bọn chúng lúc phi hành cánh ma sát không khí, phát ra tiếng ‘Ong ong’ như sấm, nháy mắt truyền khắp toàn bộ Bồ Phản cùng toàn bộ tộc nhân tộc xung quanh.

‘Ong’ một tiếng, đại đỉnh nổ vang, một lực lượng khổng lồ hùng hồn uy nghiêm trào đi bốn phương tám hướng, quái thú rết lấy hàng chục tỷ để tính chợt phát nổ, từng cái linh hồn gào thét chói tai, không tự chủ được bị kéo về phía đại đỉnh.

Mặt ngoài đại đỉnh một áng mây xoay tròn, như vòng xoáy cực lớn đem linh hồn vô số quái thú rết cắn nuốt, rất nhanh mặt ngoài đại đỉnh đã xuất hiện một cái hư ảnh quái thú rết ảm đạm.

Tất cả đều là chuyện xưa của Sư Thử thú tái diễn, thời gian ngắn ngủn mấy nhịp thở, trong chục tỷ dặm xung quanh Bồ Phản không còn một con quái thú rết nào xuất hiện, bất cứ quái thú nào tới gần lãnh thổ này đều sẽ lập tức bị đại đỉnh trấn sát.

Trên không toàn bộ Bàn Cổ mỗ đại lục, các quái thú rết kia thực lực bị áp chế, trấn áp cực lớn, giống Sư Thử thú, thực lực của bọn chúng nhiều nhất có thể đánh ra không đến một phần mười. Theo linh hồn càng nhiều quái thú rết bị đại đỉnh không ngừng hấp thu vào, sự áp chế bọn chúng chịu cũng càng lúc càng

lớn.

Dần dần, nhiều quái thú rất tương đối nhỏ yếu bị áp lực trong vô hình khiến cho không thở nổi, cánh màng của bọn chúng vỡ vụn, thế mà lại trực tiếp mất đi năng lực phi hành.

“Cái này...” Ngu Yêu không thể tin nhìn đại đỉnh đứng sừng sững ở Bồ Phán, hăn đại ra một lúc lâu, đột nhiên hét rầm lên: “Có gan, người trấn áp chiến sĩ Già tộc thử xem?”

Vừa dứt lời, trong đại đỉnh truyền đến một tiếng nổ vang, chiến sĩ Già tộc xung quanh Bồ Phán lấy hàng ngàn vạn để tính đồng loạt hộc máu, ít nhất có hơn ngàn vạn chiến sĩ Già tộc trực tiếp bị một tiếng nổ vang này chấn động chia năm xẻ bảy, nặng trĩu từ không trung rơi xuống.

Chương 1770: Uy Thế Vô Song

Ngu Yêu vội ngậm miệng.

Trên không mấy ngàn bộ tộc nhân tộc bị tiến công, quý tộc Ngu tộc và tướng lĩnh Già tộc phụ trách chỉ huy chiến đấu tất cả đều vội ngậm miệng.

Bọn họ như chim non bị tiếng sấm dọa ngốc, mở to mắt, mê mang mà không biết làm sao nhìn bốn phương tám hướng. Tiếng va đập ‘Leng keng’ không dứt bên tai, đó là tiếng vang binh khí cùng giáp trụ của chiến sĩ Già tộc bị đại đỉnh trấn sát từ trên cao rơi xuống mặt đất phát ra.

Sương mù máu nồng đậm tràn ngập không trung, linh hồn hơn ngàn vạn chiến sĩ Già tộc tan xương nát thịt bay ra khỏi thân thể, đại ra nhìn bốn phía. Cuồng phong thổi qua linh hồn bọn hắn, linh hồn các chiến sĩ Già tộc này liền không chịu khống chế bay về phía đại đỉnh, trong mấy hơi thở ngắn ngủn đã bị đại đỉnh nuốt vào.

Hư ảnh một tráng hán Già tộc xuất hiện ở mặt ngoài đại đỉnh, toàn thân tráng hán không một sợi vải, giống như một con đại tinh tinh bồn tẩu mau lẹ ở trong núi rừng mặt ngoài đại đỉnh. Lúc ban đầu, trên mặt hắn còn lóe ra một tia linh quang sinh vật trí tuệ nên có, tương tự, sau ngắn ngủn vài hơi thở, chút linh quang đó của hắn bị mài mòn, trên khuôn mặt thô chỉ còn lại có thú tính nguyên thủy nhất.

Bốn con mắt cực lớn mở ra, trong mắt tỏa hung quang, không biết làm như thế nào, hư ảnh tráng hán Già tộc phát hiện hư ảnh Sư Thử thú, hắn há mồm cười lớn không thành tiếng, từ trên đất nhật lên một cây gậy gỗ, bưng bưng hứng thú đi đuổi giết Sư Thử thú.

Sư Thử thú chấn kinh, dang cánh bay lên, chập vật chạy ở mặt ngoài đại đỉnh.

Tráng hán Già tộc nhếch miệng cười to, vung cây gậy ở phía sau Sư Thử thú liên tục chạy như điên, vung cây gậy lớn không ngừng đánh Sư Thử thú, đánh tới mức lông vũ toàn thân nó hỗn độn chặt vật không chịu nổi.

Sư Thử thú chợt ngừng đầu lên, không phát ra được thanh âm thét dài một tiếng.

Xung quanh Bồ Phán, đám Sư Thử thú thật cẩn thận không tới gần trong phạm vi trăm ức dặm của Bồ Phán đột nhiên mất biến thành một mảng đỏ bồng. Cổ bọn chúng cứng ngắc chuyển động, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm về phía các chiến sĩ Già tộc bên cạnh cũng đang mờ mịt không biết làm sao.

Trong nháy mắt tiếp theo, vô số Sư Thử thú phát ra tiếng rít dài bén nhọn, vô cùng hung hãn hướng chiến sĩ Già tộc bên cạnh xông lên, điên cuồng phát động tiến công liều mạng. Trong nháy mắt này, tinh huyết trong cơ thể Sư Thử thú điên cuồng thiêu đốt không bình thường, sức chiến đấu bị trấn áp đến mức chỉ còn lại có một thành của chúng nó chợt bùng nổ đến hai mươi thành thậm chí là ba mươi thành, năm mươi thành.

Sức chiến đấu bùng nổ gấp ba, gấp năm, thậm chí là gấp mười thời kì đỉnh phong, chiến sĩ Già tộc khó có thể đếm hết trong lúc cuống quýt bị đánh ác, móng vuốt sắc bén của Sư Thử thú xé rách ngực bọn hắn, cái mỏ bén nhọn mổ vỡ đầu bọn hắn, lượng lớn chiến sĩ Già tộc bị Sư Thử thú đánh chết ngay tại chỗ, thân thể bị xé nát, linh hồn bị đại đỉnh xa xa hút đi.

Ngu Yêu đám quý tộc Ngu tộc quả thực sắp nổi điên rồi. Cái đại đỉnh như quỷ này, nó không chỉ có khả năng trực tiếp giết chết Sư Thử thú tới gần Bồ Phán trong phạm vi chục tỷ dặm, càng có thể thông qua hư ảnh Sư Thử thú mặt ngoài đại đỉnh, trực tiếp ảnh hưởng hoặc là nói khống chế Sư Thử thú trong phạm vi xa hơn.

Vượt qua phạm vi chục tỷ dặm, đại đỉnh không thể trực tiếp đánh chết đám Sư Thử thú, lại có thể lấy lực lượng vô hình hơn nữa vô danh khiến lũ Sư Thử

thú nổi điên, điên cuồng, thiêu đốt tinh huyết, bộc phát ra sức chiến đấu gấp mấy lần, xả thân tới chết đi đánh giết chiến sĩ Già tộc cũng có hư ảnh ở mặt ngoài đại đỉnh.

Uy năng bức này chỉ có thể dùng khủng bố để hình dung.

Trên mấy ngàn chiến trường to nhỏ, chiến sĩ long tộc và phi hùng kỵ sĩ đều ngừng tay, bọn họ mang theo một tia biểu cảm chấn động tương tự nhìn Sư Thử thú và chiến sĩ Già tộc loạn thành một cục.

Thời điểm đại đỉnh trấn sát vô số Sư Thử thú, trấn sát hơn ngàn vạn chiến sĩ Già tộc, các chiến sĩ long tộc và phi hùng kỵ sĩ đều không để ở trong lòng, có rất nhiều vu bảo, hoặc là tiên thiên linh bảo, hoặc là tiên thiên chí bảo cường đại, cũng có thể tạo thành sát thương như vậy.

Thậm chí rất nhiều vu chú ác độc của nhân tộc, cũng có thể dựa vào liên lụy giữa huyết mạch, trong thời gian ngắn nguyên rửa giết chết một bộ tộc nhân tộc lấy hàng trăm triệu để tính, cái này cũng không phải chuyện gì quá khó lý giải.

Nhưng Sư Thử thú rõ ràng là chung một trận doanh, đột nhiên điên cuồng tiến công chiến sĩ Già tộc bên cạnh, mà cái này tựa như là bởi vì hư ảnh chiến sĩ Già tộc mặt ngoài đại đỉnh công kích hư ảnh Sư Thử thú mà dẫn phát phản ứng nổi liền...

Một loại hàn khí vô danh từ vị trí xương cột xộc thẳng lên đỉnh đầu, chiến sĩ long tộc lớn mật nữa, phi hùng kỵ sĩ dũng mãnh gan dạ nữa cũng cảm thấy rùng mình, bọn họ kính sợ nhìn về phía cái đại đỉnh đứng sừng sững ở trên Bồ Phản kia —— một cái đại đỉnh này rốt cuộc là quái vật như thế nào? Vì sao nó có thể có uy lực khủng bố như thế?

‘Ông’ một tiếng nổ lớn, lại là hơn ngàn vạn chiến sĩ Già tộc bị Sư Thử thú bùng lên đánh chết, linh hồn hơn ngàn vạn chiến sĩ Già tộc bị đại đỉnh nuốt vào, hư ảnh chiến sĩ Già tộc mặt ngoài đại đỉnh dần dần rõ ràng, dần dần liền giống như hư ảnh Sư Thử thú, trông rất sống động giống như mặt ngoài đại đỉnh điều

khắc, càng có vô số phù văn cổ quái từ trong đại đỉnh hiện lên, lặng yên khắc ở trên thân thể chiến sĩ Già tộc.

“Toàn bộ các dũng sĩ Già tộc, rút lui, rút lui!”

Ngu Yêu phát hiện không thích hợp, hắn bắt đầu điên cuồng hạ lệnh, bảo toàn bộ chiến sĩ Già tộc hăn lần này mang ra, bảo toàn bộ quân đoàn Già tộc tương ứng gia tộc Ngu tộc tham dự lần hành động này rút khỏi chiến trường.

Hắn đại khái phán đoán ra, cái đại đỉnh chết tiệt, khủng bố giống như quỷ quái này, nó thể mà lại có thể cắn nuốt linh hồn một cái tộc đàn, không ngừng làm sâu sắc sự khống chế đối với tộc đàn này. Sau khi đại đỉnh cắn nuốt số lượng linh hồn của tộc đàn này đạt tới cực hạn nào đó, liền giống như hình thành nguyên rửa huyết mạch nào đó, tiến hành trấn áp cùng đả kích cực kỳ đáng sợ đối với toàn bộ thân thể của toàn bộ tộc đàn!

Bí bảo khủng bố bậc này, rốt cuộc là ai chế tạo ra?

Khí tức của nó hồng hoang thương cổ như thế, hùng hồn chính đại như thế, nhưng công hiệu quỷ tà tuyệt luân, khủng bố đáng sợ như thế.

Diện tích chiến trường lan đến quá lớn, mấy ngàn chiến trường lớn nhỏ đồng thời bùng nổ xung đột, diện tích liên quân Ngu Yêu khống chế lần này bao trùm đầu chỉ Bồ Phán và chục tỷ dặm lãnh thổ quanh Bồ Phán? Ngu Yêu đã dốc hết toàn lực ban phát lệnh rút lui, nhưng quân đoàn Già tộc có thể kịp thời rút lui chỉ có ít ỏi mấy chục cái.

‘Ông’ một tiếng vang lớn, đại đỉnh khê nổ vang một tiếng.

Một lần này, đại đỉnh tạo thành sát thương đối với chiến sĩ Già tộc đầu chỉ tăng lên gấp trăm lần? Lúc ban đầu một thanh âm vang lên chỉ có các chiến sĩ Già tộc thực lực thấp nhất bị trấn sát, nhưng một lần này, chiến sĩ Già tộc thực lực đạt tới cảnh giới Vu Vương của nhân tộc đồng loạt tan xương nát thịt.

Các Già tộc chiến vương thực lực có thể so với Vu Đế nhân tộc đồng thời học máu. Bọn hãn kinh hãi phát hiện, thực lực của bọn hãn đã bị áp chế ba thành, giờ phút này bọn hãn nhiều nhất có thể bộc phát ra bảy thành sức chiến đấu. Có lẽ là vì thiên phú chủng tộc đặc biệt mạnh mẽ, chiến sĩ Già tộc chịu áp chế đáng sợ thua xa Sư Thử thú, nhưng tự dừng bị suy yếu ba thành sức chiến đấu, thế này cũng quá dọa người rồi!

Càng đòi mạng hơn là, một lần này có số chiến sĩ Già tộc lấy hàng ngàn vạn để tính bị đánh chết, linh hồn bọn hãn đang quay cuồng lao về phía đại đỉnh.

Sau khi hấp thu linh hồn một đám chiến sĩ Già tộc này, sự áp chế của đại đỉnh đối với chiến sĩ Già tộc lại sẽ đạt tới cảnh giới nào?

“Rút, rút, đừng tới gần cái đại đỉnh chết tiệt này!” Ngu Yêu gần như khóc rên lên.

Chương 1771: Đỉnh Uẩn Thần Bình

Một luồng kim quang cực nhật từ trên trời giáng xuống, Cơ Hạo miễn cưỡng phân ra một chút tinh thần biến thành phân thân theo ánh mặt trời rơi ở trên đại đỉnh.

Đứng ở trên một cái tai đỉnh của đại đỉnh, Cơ Hạo hướng các chiến sĩ Già tộc chặt vật chạy trốn kia khinh miệt cười lạnh một tiếng, đã đến, thì không cần gấp gáp rời khỏi như vậy. Uy năng thật sự của cái đại đỉnh này, các người còn chưa nhắm nháp đâu.

“Lên!” Quát nhẹ một tiếng, một đạo ấn quyết đánh vào đại đỉnh, đại đỉnh cao tới trăm vạn dặm khẽ run lên, toàn thân bộc phát ra thanh quang loá mắt. Một tiếng nổ nặng nề vang lên ở trong lòng toàn bộ nhân tộc nhìn thấy cái đại đỉnh này, vô số con dân nhân tộc bị tiên hiền, tổ tiên nhân tộc kích động nhiệt huyết mênh mông đồng thời rống lớn một tiếng.

Ở trong một tiếng rống to này, ức vạn con dân nhân tộc bị đại đỉnh ảnh hưởng, đồng thời hướng các chiến sĩ Già tộc chặt vật chạy trốn kia nhìn tới.

Có thể nào quên bọn hăn chứ? Ác quỷ bốn mắt xâm nhập Bàn Cổ thế giới, giết chóc vô số nhân tộc, cướp đoạt vô số tài nguyên, ác quỷ bốn mắt không chuyện ác nào không làm, hoành hành ngang ngược. Đáy lòng mỗi nhân tộc đều cất giấu vô hạn thù hận đối với bọn hăn, tràn ngập phẫn nộ và oán khí với bọn hăn.

Đại đỉnh nổ vang, thù hận cùng lửa giận đáy lòng ức vạn nhân tộc với chiến sĩ Già tộc chợt hóa thành các luồng lực lượng nóng cháy, từ xa xôi rót vào trong đại đỉnh. Tiếng va chạm ‘Leng keng’ kéo dài không dứt, từng thanh đao thương kiếm kích hào quang chói mắt không ngừng từ trong đại đỉnh phun ra, đao thương kiếm kích to bằng bàn tay tản mát ra tinh quang chói mắt, ở trên không đại đỉnh hợp thành một vòng xoáy khổng lồ cấp tốc lượn vòng.

“Đi!” Cơ Hạo rống to một tiếng, hướng ước vạn đao thương kiếm kích lơ lửng ở đỉnh đầu hung hăng chỉ một cái.

Trên bầu trời, vô số hồng hoang tinh thần hiện hình ban ngày, ánh sao chợt lóe. Vô số cột ánh sao buông xuống, rơi ở trên đao thương kiếm kích các loại binh khí đại đỉnh phun ra, ánh sao lóe lên, mượn dùng lực lượng hồng hoang tinh thần, vô số binh khí đột phá hư không, thuận di đến phía sau các chiến sĩ Già tộc chật vật chạy trốn kia.

Giáp trụ dày nặng không ngăn được, pháp khí phòng ngự cường đại không ngăn được, thân thể cứng cỏi mạnh mẽ càng không ngăn được. Theo tiếng vang thanh thúy ‘Phập’, vô số chiến sĩ Già tộc bị xuyên thủng ngực, các dòng máu tươi như suối phun từ ngực bọn hắn phun ra. Bọn hắn hầu như là đồng thời quay đầu nhìn một cái, bọn hắn đồng thời thấy được Cơ Hạo đứng ở trên đại đỉnh.

Cách khoảng cách xa như vậy, thân hình Cơ Hạo lại là nhỏ bé như thế, một luồng kim quang mờ mờ ngưng tụ thành phân thân càng mờ lung hơn, nhưng toàn bộ chiến sĩ Già tộc bị đánh chết đều thấy rõ bộ dáng của hắn.

“Thu!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, vô số binh khí to bằng bàn tay nháy mắt xé rách hư không, trực tiếp thuận di về tới trong đại đỉnh. Trên mỗi một binh khí đều có linh hồn một chiến sĩ Già tộc đang gào rống giãy dụa, bọn hắn điên cuồng hướng Cơ Hạo khóc lóc cầu xin tha thứ, thậm chí có kẻ nguyện ý làm trâu làm ngựa mặc cho hắn sai sử, chỉ cần Cơ Hạo có thể xuống tay lưu tình, thả bọn hắn một con đường sống.

Đại đỉnh khẽ chấn động, linh hồn toàn bộ chiến sĩ Già tộc bị chấn nát, mặt ngoài đại đỉnh trắng hán Già tộc kia trở nên càng thêm rõ ràng, giống như pho tượng đao rìu bổ, rất sống động hồi hải ngược xuôi ở trên đại đỉnh, thỉnh thoảng đi gây phiền phức cho con Sư Thử thú kia.

Trên bầu trời, chiến sĩ Già tộc lấy hàng trăm triệu để tính nặng trĩu rơi xuống, thân thể bọn hắn vẫn ổn, nhưng linh hồn bọn hắn đã bị triệt để gạt bỏ.

Ngu Yêu và một đám cao tăng Ngu tộc toàn thân run rẩy nhìn một màn đáng sợ này, cái đại đỉnh này tại sao có thể mạnh như vậy? Làm sao có thể mạnh như vậy?

Căn cứ tư liệu bọn họ từ mười hai chấp chính gia tộc nơi đó có được, nhân tộc Bàn Cổ thế giới không phải rất nhỏ yếu sao? Không phải rất yếu đuối sao? Không phải mặc cho Ngu tộc bọn họ bắt nạt ức hiếp sao? Vì sao có thể khó đối phó như vậy, bọn họ vì sao có thể có được trọng bảo đáng sợ như thế?

Nhưng khí tức cái đại đỉnh này... Không phải tiên thiên linh bảo, lại càng không phải tiên thiên chí bảo, có quý tộc Ngu tộc tinh thông đúc đồ liếc một cái nhìn ra hỏa khí mặt ngoài cái đại đỉnh này còn chưa tiêu tán, tuy nó tạo hình phong cách cổ xưa, khí tức hồng hoang, nhưng đây rõ ràng là một cái hậu thiên chi bảo vừa mới đúc ra.

Sao có thể lợi hại như vậy? Sao có thể? Cái đại đỉnh này là từ nơi nào toát ra?

“Rút, rút, đi mau!” Ngu Yêu sợ tới mức toàn thân đều đang run rẩy, hẩn hiện tại không rảnh để ý ước định bí mật với phân thân của Ngu Hoắc, càng không để ý tới hiệp nghị bí mật với Đế Úc, chuyện linh tinh mua bán nô lệ gì đó, hẩn càng ném lên chín tầng mây, hẩn hiện tại chỉ muốn đi thật nhanh, đi càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt... Rồi xa cái đại đỉnh này, mau mau rời xa nó.

Linh hồn vô số chiến sĩ Già tộc để lại ở trên đại đỉnh hư ảnh một tráng hán Già tộc rõ ràng như vậy, Ngu Yêu không muốn linh hồn của mình cũng thành một phần tử của một hư ảnh Ngu tộc.

“Đi, ta cho các người đi sao?” Phân thân Cơ Hạo lạnh lùng cười, hẩn hướng các quý tộc Ngu tộc chật vật chạy trốn kia nhìn một cái, chỉ tay, hư không Bồ Phản và chục tỷ dặm xung quanh đột nhiên bị lôi vãn thật dày bao trùm.

Đại đỉnh khẽ run lên, trên thân đỉnh có vô số hoa văn lôi vãn chợt lóe rồi biến mất. Vì thế trong mây đen kia liền có các luồng điện quang như con rồng khổng lồ xuất hiện, tiếng sấm đỉnh tai nhức óc chấn động thiên địa dao động một trận,

vô số lôi quang từ trong mây đen rơi xuống, hung hăng đánh ở trên thân quý tộc Ngu tộc chạy trốn.

Trên người đám con em đại gia tộc xuất thân cao quý đều có bí bảo hộ thân, đợt lôi quang đầu tiên đánh lông tơ toàn thân bọn hãn dựng thẳng, lại chưa thể tạo thành thương tổn quá lớn đối với bọn hãn. Nhưng trong quý tộc Ngu tộc Ngu Yêu dẫn ra, có không ít con em xuất thân tiểu gia tộc. Hộ thân bí bảo của bọn hãn lực phòng ngự không mạnh, một đạo lôi quang trực tiếp đánh nát hộ thân chi bảo của bọn hãn, đem thân thể bọn hãn đánh cháy khét.

Từng cái linh hồn quý tộc Ngu tộc nhẹ bẫng phát ra tiếng rú thảm bén nhọn, không tự chủ được bị đại đỉnh hút qua.

Cái linh hồn Ngu tộc đầu tiên sau khi bị đại đỉnh hút vào, mặt ngoài đại đỉnh xuất hiện hư ảnh một nam tử Ngu tộc cũng để trần thân thể. Hư ảnh cực kỳ nhạt hầu như không thấy rõ bộ dáng, nhưng đại đỉnh đã có được lực lượng trấn áp cường đại đối với Ngu tộc.

Ngu Yêu đám quý tộc Ngu tộc vừa mới xoay người chạy trốn chỉ cảm thấy toàn thân trầm xuống, hộ thân bí bảo của bọn hãn căn bản không thể ngăn cản loại cảm giác quái dị này, bọn hãn chỉ cảm thấy khí huyết của mình ngừng trệ một trận, pháp lực của bọn hãn bị suy yếu tí xíu, khí huyết bọn hãn lưu động cũng chậm đi tí xíu.

Đây mới là cái linh hồn Ngu tộc đầu tiên bị đại đỉnh hút vào, đám Ngu Yêu liền cảm nhận được lực trấn áp của đại đỉnh.

“Không, không, không, đại nhân tôn kính, ta nguyện ý dùng toàn bộ tài sản của ta đổi lấy an toàn của ta!” Ngu Yêu tru lên khàn cả giọng, xoay người hoảng sợ nhìn Cơ Hạo —— nhìn đại đỉnh dưới chân Cơ Hạo không ngừng cắn nuốt từng cái linh hồn quý tộc Ngu tộc.

Trong chớp mắt mấy vạn linh hồn quý tộc Ngu tộc bị đại đỉnh nuốt vào, áp lực đối với Ngu tộc trong hư không nhanh chóng tăng cường.

Trong mấy hơi thở ngắn ngủn, Ngu Yêu liền phát hiện thực lực của mình tự dưng bị suy yếu hai thành, cộng thêm thiên đạo ý chí Bàn Cổ thế giới cắt giảm đối với hắn đại năng cấp độ này, lực lượng Ngu Yêu hiện tại có thể phát huy ra ngay cả năm thành cũng không đến.

Tốc độ bay chợt chậm đi hơn phân nửa, Ngu Yêu vô cùng tuyệt vọng kêu lên chói tai.

“Toàn bộ tài sản của ta, tất cả của ta! Tha mạng!”

Một đạo kiếm quang lao vút tới, vô số đạo kiếm quang như suối phun từ trong đại đỉnh phun ra, Cơ Hạo mặt không biểu cảm khổng chế đại đỉnh, hướng toàn bộ quý tộc Ngu tộc trong tầm mắt hắn phát ra một đòn trí mạng.

Chương 1772: Hồn Tế Đại Đình

Trời quang mây tạnh, khí lạnh bốc lên, trong đại đình như có một nồi nước đun sôi, ‘Bộp bộp’ hướng ra phía ngoài phun ra hào quang khí lạnh. Vô số đao thương kiếm kích to bằng bàn tay tản mát ra tinh quang chói mắt, quay quanh đại đình chậm rãi lượn vòng.

Ngu Yêu cứng ngắc ở giữa không trung, hai tay hắc gấu gao che con mắt dựng thẳng ở mi tâm. Một kiếm vừa mới bay tới, đã liên tục phá ba món hộ thân bí bảo, mười hai phù lục hộ thân cường đại của Ngu Yêu, trực tiếp xuyên thủng con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắc, đem óc hắc xay nát.

Não nát bấy khiến suy nghĩ của Ngu Yêu cũng trở nên tàn phá không chịu nổi.

Hắc chính là người chinh phục một cái đại thế giới màu mỡ, kẻ chấp chương thiên đạo có được danh hiệu ‘Ngu’. Tuy trình độ xâm nhiễm của hắc đối với thiên đạo đại thế giới kia không cao, nhưng hắc thực sự là người chinh phục một đại thế giới.

Đại thế giới kia chưa có sinh vật trí tuệ cao cấp nào, chỉ có vô số quái thú mạnh mẽ kiểu như Sư Thử thú. Các quái thú này dùng mãnh thiện chiến, số lượng khổng lồ, là lựa chọn nô binh tốt nhất... Chỉ cần... Tài phú, quyền thế... Còn có...

Trước mắt chợt tối sầm, Ngu Yêu phát ra một tiếng than khẽ không cam lòng, thân thể nặng trĩu từ trên cao rơi xuống. Thống lĩnh chí cao thống trị đường đường một đại thế giới cứ thế ngã xuống. Linh hồn hắc phát ra tiếng thét chói tai thê lương mà kinh hoàng, hóa thành một luồng sáng nhỏ bé bay vào đại đình.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, hư ảnh nam tử Ngu tộc mặt ngoài đại đình dần dần rõ ràng, hư ảnh các chiến sĩ Ngu tộc không ngừng nhập vào đại đình, hư ảnh dần dần giống với hư ảnh Sư Thử thú còn có tráng hán Già tộc, trở nên rõ ràng dị

thường, như pho tượng được khảm ở mặt ngoài đại đỉnh.

Một phương hư không này tự dưng có thêm một phần áp chế đối với quý tộc Ngu tộc, nhiều quý tộc Ngu tộc khoảng cách hơi xa, chưa bị một trận kiếm quang vừa rồi của Cơ Hạo chém giết chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn vô lực, thân thể trở nên nặng trĩu, như có một ngọn núi lớn đè ở trên người, bọn họ thậm chí ngay cả lơ lửng phi hành cũng không làm được, thân thể không chịu nổi trọng lực từ trên cao bay xuống, thở hổn hển đứng trên mặt đất mệt mỏi uể oải.

“Không, không ổn... Rút, mau rút!” Nhiều quý tộc Ngu tộc có chút thân phận địa vị dồn dập hét chói tai, vội vã dẫn người rút lui khỏi chiến trường, chật vật không chịu nổi hướng về Lương Chủ phía mặt bắc rút lui.

Đám quý tộc Ngu tộc này cũng đã nhìn mà biết, cái đại đỉnh như ma như quỷ kia, dựa vào chính là căn cốt linh hồn mục tiêu, sau đó ở trong đại đỉnh hình thành các loại cấm chế cổ quái, do đó có được năng lực kỳ dị chấn nhiếp cùng trấn giết đối với toàn bộ tộc đàn. Sư Thử thú như thế, chiến sĩ Già tộc như thế, quý tộc Ngu tộc cao cao tại thượng cũng như thế.

Có cái đại đỉnh này đứng sừng sững ở Bồ Phán, về sau Ngu tộc cũng thế, Già tộc cũng thế, bọn họ tới gần Bồ Phán sẽ bị đại đỉnh trực tiếp trấn sát... Cho dù bọn họ không tới gần Bồ Phán, thực lực của bọn họ cũng tự dưng bị đại đỉnh áp chế một đoạn, hơn nữa là cách Bồ Phán càng gần bị áp chế càng cường đại, địa vị ưu thế của Ngu tộc, Già tộc ở trên thiên phú chiến đấu đối với nhân tộc nhất thời không còn sót lại chút gì.

May mắn, đại đỉnh chết tiệt như vậy chỉ có một cái!

Nếu đại đỉnh như vậy có hai cái, ba cái, hiệu lực trấn áp của bọn chúng chồng chất lên mà nói... Bàn Cổ mở đại lục chắc chắn trở thành cấm địa của toàn bộ Ngu tộc, bọn hã còn tác chiến ở trên đại lục này như thế nào đây? Bọn hã còn cướp đoạt tài nguyên thế giới này như thế nào đây? Bọn hã thậm chí ngay cả cơ hội bước lên khối đại lục này cũng không còn nữa.

May mắn, đại đỉnh chết tiệt như vậy chỉ có một cái!

Cơ Hạo đứng ở trên tai đỉnh của đại đỉnh, xa xa nhìn thoáng qua đại quân dị tộc hốt hoảng chạy trốn. Ngại là đây chỉ là một phân thân thực lực thấp kém của hắn, ngại là cái đại đỉnh này dung hợp đối với tinh thần, địa mạch đang vừa mới bắt đầu, diện tích lãnh thổ có thể nắm giữ không lớn. Nếu không, bọn dị tộc kia một tên cũng đừng hòng chạy thoát, tất cả đều lưu lại cho hắn.

Ánh mắt đảo qua Bồ Phán, Cơ Hạo thấy được Đế Úc trong hành cung mặc lông gà rừng dệt thành váy chiến, vung lưỡi mác hướng phía đại đỉnh điên cuồng tru lên. Hắn cười lạnh một cái không thành tiếng, ánh mắt khinh miệt đảo qua Đế Úc, không dừng lại ở trên người hắn chút nào.

Trong Bồ Phán có nhiều nơi bốc lên khói lửa. Thời điểm Đế Úc và Ngu Yêu tạo thành liên quân chinh phạt bốn phương, trong lãnh thổ Bồ Phán thực sự có một ít sơn tinh thủy quái ngấm chuẩn cơ hội bắt đầu nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Trong sông ngòi hồ nước có thủy yêu tính tình bạo ngược lao ra, trong núi rừng hạp cốc có sơn tinh yêu quái chạy ra, bọn họ ở trong một ít thôn xóm của Bồ Phán giết người phóng hỏa, cướp bóc khắp nơi, không biết khoái hoạt bao nhiêu.

“Các người đã tới, cũng tốt, dù sao trình tự này tóm lại là cần đi một chuyến.”

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, hai tay kết ấn, dùng sức vỗ vào đại đỉnh phía dưới.

Trong đại đỉnh phong cách cổ xưa tang thương phát ra một tiếng nổ vang trầm thấp, tinh tú đầy trên bầu trời chợt sáng lên, các luồng ánh sao như tơ như sương mù cuộn xuống, mắt thường có thể thấy được trong nháy mắt ánh sao mờ lung chạm đến mặt đất, ánh sao nhìn như mỏng manh nhẹ bẫng chợt ‘căng cứng’ phát ra tiếng nổ vang ‘Ong ong’, các luồng ánh sao trở nên thẳng tắp ‘cứng rắn’ giống như lưỡi đao.

‘Bá’ một tiếng nổ truyền đến, vô số ánh sao nhanh như tia chớp quét qua ở trên lãnh thổ Bồ Phán.

Khi những ánh sao đó lướt qua nhân tộc, không tổn hại chút nào đối với nhân tộc, thời điểm lướt qua đám sơn tinh thủy quái đang cướp bóc khắp nơi, chỉ nghe tiếng rú thảm nổi liên không dứt, vô số sơn tinh thủy quái bị vô số ánh sao nghiền thành mảnh vụn.

Vô luận là cá tôm ba ba trong sông, hay là mãnh hổ độc xà trong núi rừng, mặc kệ là nham thạch cự nhân thân thể khổng lồ, hay là yêu ma quỷ quái mơ hồ khó lường. Vô số sơn tinh thủy quái bị một đòn này chém giết, đại đỉnh một lần nữa nổ vang một tiếng, chỉ nghe trong lòng đất Bồ Phán truyền đến một tiếng nổ, một luồng đại địa chi lực khổng lồ đáng sợ từ trên mặt đất đánh ra, thi thể toàn bộ sơn tinh thủy quái đều bị đại địa chi lực chấn động tới mức vỡ nát.

Vô số linh hồn hoặc cường đại, hoặc nhỏ yếu lao vút lên, không chịu khổng chế hướng đại đỉnh bay tới.

Sau thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ, chỉ thấy mặt ngoài đại đỉnh lóe ra vô số luồng linh quang, hư ảnh vô số mãnh thú độc trùng, vô số sơn tinh thủy quái, vô số chim quý thú lạ, vô số yêu quái quỷ quái lặn lẽ hiện lên ở mặt ngoài đại đỉnh.

Có giao long, có rắn độc, có mãnh hổ, có sài lang, có âm quỷ, có thủy quái... Hư ảnh lấy hàng trăm vạn để tính hoặc đậm hoặc nhạt hiện lên ở mặt ngoài đại đỉnh, trong đại đỉnh không ngừng phát ra tiếng nổ vang ‘Keng keng’ cao vút, mỗi một tiếng nổ vang truyền đến, trên trời đều có các ánh sao không ngừng rơi vào trong đại đỉnh.

Một lực tràng không thể nói bằng lời từ trong đại đỉnh trào ra, nháy mắt bao trùm chục tỷ dặm phạm vi xung quanh Bồ Phán.

Trong núi rừng, trong sông, phàm là tộc đàn nhà mình có hư ảnh ở lại trên đại đỉnh, sơn tinh thủy quái, yêu quái quỷ quái, thậm chí lính tôm tướng cua, rắn

nước cá chạch... trong thủy tộc, đều cảm thấy một áp lực nặng trĩu trực tiếp nghiền ở trong lòng.

Loại cảm giác đó, giống như lúc nào cũng có thể có thiên kiếp buông xuống, lúc nào cũng có thể có một bàn tay khổng lồ của thiên thần từ bầu trời hạ xuống, đem bọn chúng đập tan xương nát thịt.

Cho dù sơn tinh thủy quái ngu xuẩn nhất, không có đầu óc nhất, trong lòng bọn chúng cũng đồng thời hiểu một quy tắc —— giữ yên bốn phận, nếu có việc giết hại nhân tộc, chắc chắn tan xương nát thịt.

Mặt ngoài đại đỉnh trào ra ánh sáng, vô số sơn tinh thủy quái, yêu quái quý quái lui tới bồn tấu ở mặt ngoài đại đỉnh, truy đuổi lẫn nhau, thoạt nhìn xa hoa, kỳ quái.

Chương 1773: Khư Khư Cố Chấp

Bàn Cố mỗi đại lục, phàm là tộc đàn nhà mình có hư ảnh sơn tinh thủy quái khắc trên cái đại đỉnh này ở Bồ Phản, cho dù bọn chúng cách xa Bồ Phản ước vạn dặm, cho dù bọn chúng chưa nhìn thấy cái đại đỉnh này, không biết chuyện đã xảy ra ở nơi này, bọn chúng đều cảm thấy trong lòng có từng đợt áp lực nặng trĩu ập tới, trong thiên địa như có thêm một tầng gông xiềng vô hình, khiến bọn chúng không thở nổi.

Loại cảm giác này, giống như ngồi trên miệng núi lửa, trong miệng núi lửa nhìn như bình tĩnh chất chứa lực lượng đáng sợ, chỉ cần hơi bước lầm, sẽ có vô số lửa từ mặt đất bốc lên, đem bản thân thiêu đốt hóa thành tro bụi.

Đám sơn tinh thủy quái nơm nớp lo sợ không thể qua ngày được yên, nhân tộc quanh Bồ Phản lại là vui vẻ ra mặt, ai cũng nhiệt huyết dâng trào vui mừng cổ vũ.

Từ sau khi Đế Thuấn chủ động thoái vị, để một tên Đế Úc ù ù cạc cạc lên đài, toàn bộ nhân tộc đầy tình cảnh bi thảm, chướng khí mù mịt. Đế Úc trái khoáy, một đám bại hoại Công Tôn thị bên người hăn làm xằng làm bậy, khiến trong lòng nhân tộc Bồ Phản bao phủ một tầng mây đen thật dày, mọi người đều cảm thấy tiền đồ nhân tộc u ám.

Bởi vì trong lòng tương đối u ám, cho nên làm chuyện gì cũng không nhắc dậy nổi tinh thần, làm chuyện gì cũng lo trước lo sau, sợ hãi rụt rè, cho nên tinh khí thần toàn thân cũng không khỏi suy bại suy yếu. Con dân nhân tộc Bồ Phản, cho dù là các thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh cũng đều trở nên cẩn thận như người già tám chín mươi tuổi.

Đế Thuấn tại vị, nhân tộc Bồ Phản như mặt trời mới mọc, khí thế hùng hồn mọc lên ở phía chân trời; Đế Úc thượng vị, khí thế nhân tộc Bồ Phản tuần tuột trôi đi, toàn bộ tộc đàn trở nên già nua nặng nề, tử khí dày đặc, nghiễm nhiên là

một tư thái suy bại điêu linh.

Nhưng sau khi cái đại đỉnh này đứng ở Bồ Phản, vô số con dân Bồ Phản còn có số đông con dân bộ tộc nhân tộc xung quanh Bồ Phản thấy được cái đại đỉnh này, thấy được mình vẫn trong đại đỉnh, thấy được mặt ngoài đại đỉnh chuyện xưa bắt đầu từ khi Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, tổ tiên nhân tộc vượt mọi chông gai, gian khổ lập nghiệp, trái tim đã sớm lạnh như băng đột nhiên cháy lên ngọn lửa hừng hực.

Nhiệt huyết dâng trào ở trong mạch máu, nhiệt tình sôi trào ở trong lồng ngực, vô số con dân nhân tộc Bồ Phản quét đi hết sự u ám của những ngày qua, ai cũng mặt đầy hồng quang cười, lớn tiếng tán tụng tiên hiền, thánh hoàng nhân tộc, lớn tiếng tán tụng tổ tiên nhà mình.

Nếu có một số đại năng tu thành pháp nhãn đứng ở trên trời nhìn về phía Bồ Phản, ở trước khi đại đỉnh hạ xuống, trên không trung Bồ Phản một mảng mây đen tràn ngập, giờ phút này lại là một mảng ánh sáng màu đỏ lao vút lên, ánh sáng màu đỏ huy hoàng mãnh liệt không ai bì nổi chiếu rọi khắp bầu trời, chiếu đầy trời đỏ bừng.

Từng đạo niệm lực nhân tộc cường đại, ngưng luyện xông lên hư không, hóa thành các luồng sáng mắt thường mơ hồ có thể thấy được không ngừng rót vào đại đỉnh.

Tiếng gầm ‘Ong ong’ không ngừng từ trong đại đỉnh truyền đến, đại đỉnh được tín niệm của ức vạn con dân nhân tộc thêm vào, dần dần có một luồng sáng to lớn tuôn ra, lực trấn áp của đại đỉnh đối với dị tộc trở nên càng thêm hùng hậu, phạm vi lãnh thổ trấn áp càng thêm rộng lớn. Cùng lúc đó, đại đỉnh và tâm niệm ức vạn con dân nhân tộc tương thông, phàm là con dân nhân tộc nhìn thấy đại đỉnh này, đều cảm thấy đại đỉnh này đứng sừng sững ở trong lòng mình, khiến tâm cảnh của mình trở nên vô cùng ổn định, chắc chắn, ngoại lực khó mà dao động được một chút nào nữa.

Nhân tộc, có được sức sáng tạo vô hạn, nhân tộc có được cơ sở quần thể khổng lồ, chỉ riêng tín ngưỡng nhân tộc không dao động, nhân tộc đã là tộc đàn cường đại nhất, đáng sợ nhất, có được tiềm lực mạnh nhất Bàn Cổ thế giới!

Cơ Hạo đứng ở trên một cái tai đỉnh của đại đỉnh, hẳn cảm nhận được vô cùng vô tận niệmlực nhân tộc gào thét hội tụ thành sông, sông lớn hội tụ thành biển, niệmlực như biển gầm sóng lớn không ngừng ủa vào đại đỉnh. Giờ phút này khí cơ của hắn nối liền với đại đỉnh, luồng niệmlực khổng lồ đó hóa thành một dòng chảy nóng mênh mông sôi trào bao phủ phân thân của hắn, bản tôn Cơ Hạo ở lại thiên đình cũng cảm nhận được luồng nhiệt lực cường đại không thể tưởng tượng đó.

Thuần túy, dày nặng, giản dị, ôn hòa, niệmlực con dân nhân tộc như các ngọn núi dày nặng, kéo dài ức vạn dặm, chưa bộc lộ sự sắc bén, lại chắc chắn không thể phá hủy.

Bản tôn Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trong thần cung nở nụ cười, luồng nhiệt lực mênh mông cuộn cuộn phá không mà đến kia rót vào thần hồn không gian của hắn, gió lốc thần hồn Đồ Linh tôn chủ để lại trong thần hồn không gian của hắn quấy nhiễu hắn lâu ngày đột nhiên bình ổn, lượng lớn mảnh vỡ thần hồn phát ra tiếng gào thét bén nhọn, ở dưới luồng nhiệt lực này càn quét lấy tốc độ gấp trăm lần, ngàn lần cấp tốc tan rã.

Cơ Hạo có Bàn Cổ Chung, có một lượng kiếp pháp lực thánh nhân, có vô lượng thiên địa công đức, có cốt xay đại đạo vô thượng đạo pháp...

Tất cả lực lượng này liên hợp với nhau, đối với những cơn gió lốc thần hồn màu máu kia cũng chỉ có thể chậm rãi mài mòn, chậm rãi phá hủy. Nhưng vô lượng niệmlực nhân tộc hội tụ thành biển, tự nhiên kích phát nhiệt lực càn quét một lần, lại đem những cơn gió lốc thần hồn màu máu khó chơi kia đánh tới mức không tụ được thành quân.

Diệu thay, vĩ thay, thật không thể tưởng tượng!

Vô số con dân nhân tộc nhỏ yếu, lực lượng tín niệm của bọn họ vậy mà lại thần diệu, cường đại như thế, không hổ là khí vận chi chủ của Bàn Cổ thế giới!

Cảm thụ được gió lốc thần hồn màu máu cấp tốc sụp đổ trong thần hồn không gian, bản tôn Cơ Hạo không khỏi cất tiếng cười to. Các mảnh vỡ thần hồn kia tan rã, khiến đạo đài của hắn trở nên càng ngày càng cường đại, cảm ngộ của hắn đối với đại đạo càng thêm tinh thâm, đạo hạnh, pháp lực của hắn cũng đang nước lên thì thuyền lên!

Phân thân Cơ Hạo đứng ở trên một cái tai đỉnh của đại đỉnh cũng cất tiếng cười to lên, hắn dùng sức gõ tai đỉnh, đại đỉnh phát ra tiếng nổ vang cao vút, từng đợt lực lượng hùng hồn, mãnh liệt thổi quét thiên địa, hô ứng từ xa với tiếng hoan hô của ức vạn nhân tộc, chấn động khiến trong thiên địa hào quang vạn trượng, tất cả tai hoạ đều bị thổi quét đi hết.

Ngao Hạo đám long tộc xuất chiến cứu viện cũng phát ra tiếng rống gầm cao vút, tà độc Đồ Long bí thuật mang đến trên thân bọn họ đang cấp tốc tan rã, thương thế đang nhanh chóng khép lại. Bọn họ cảm thụ được tiếng hoan hô của nhân tộc giống như sóng thần kia trên mặt đất, tiếng rống gầm bọn họ phát ra không phải vì kinh hỉ, mà là vì kinh hãi!

Nhân tộc nhỏ bé, lại có thể có thanh thế như vậy!

Dù mọi người đều là dòng dõi Bàn Cổ, chiến sĩ long tộc đám Ngao Hạo cũng không khỏi sợ hãi động dung vì nhân tộc đột nhiên bùng nổ ra luồng lực lượng đáng sợ này!

Về mặt đại biến tương tự còn có Đế Úc đứng ở trong hành cung, hắn ngơ ngác lắng nghe vô số ‘con dân như kiến’ ở bốn phương tám hướng phát ra tiếng hoan hô, cảm thụ được lực lượng khổng lồ vô hình như sóng thần kia trong hư không trào dâng, hắn cảm thấy ngai báu của mình tựa như cũng đang lung lay sắp đổ!

“Đám tiện chủng chết tiệt kia, bọn hắn sao dám như thế? Chưa có mệnh lệnh

của ta, bọn hăn sao dám hoan hô? Sao dám cười vui? Bọn hăn sao dám không hoan hô đối với ta? Bọn hăn sao dám không phải vì ta mà cười vui?” Đế Úc điên cuồng rống giận: “Bọn hăn muốn làm gì? Bọn hăn muốn tạo phản sao? Bọn hăn làm sao dám? Bọn họ là phản đối ta sao? Bọn hăn nhất định là đang phản đối ta!”

Lưỡi mác trong tay chọt đâm một phát, tùy tay đem một thị nữ quỳ dưới đất bên người đâm chết ngay tại chỗ, Đế Úc lớn tiếng quát: “Truyền lệnh ta, triệu tập toàn bộ binh mã nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của ta, tiêu diệt toàn bộ người làm phản chống đối ta! Vô luận bọn hăn xuất thân thị tộc nào, xuất thân bộ tộc nào, hậu duệ thánh hoàng hay không... Không phục tùng ta, giết chết toàn bộ! Bất luận nam nữ già trẻ, giết chết toàn bộ!”

Trong căn phòng bí mật của hành cung, mười mấy vị đạo nhân khoanh chân ngồi, bọn họ nghe được mệnh lệnh của Đế Úc, lại không có chút ý tứ ngăn hãm.

Chương 1774: Cái Nước Đục Đây Rất Sâu

Phân thân Cơ Hạo đứng ở trên cái tai đỉnh của đại đỉnh, mỉm cười nhìn ra bốn phương.

Con dân Bồ Phản tản mát ra sinh cơ sức sống bừng bừng hướng về phía trước làm Cơ Hạo rất hưởng thụ, loại niệm lực nóng bỏng mãnh liệt, thuần hậu giản dị này, giống như một chén lại một chén rượu lâu năm nồng đậm, khiến Cơ Hạo vô cùng say mê.

Ngay lúc cảm giác tuyệt vời này cuộn cuộn không ngừng ập tới, Cơ Hạo nhìn thấy trên hành cung của Đế Úc lao ra một đồ đằng chiến kỳ cực lớn —— một con phi hùng lưng mọc hai cánh đứng thẳng như con người, chân đạp tam sơn ngũ nhạc, trong mõm phi hùng ngậm một thanh đại kiếm dày nặng, mũi kiếm không ngừng có huyết quang nhỏ xuống.

Đây là Phi Hùng Huyết Chiến Kỳ của Công Tôn thị, một khi tế ra, đại biểu không chết không thôi, huyết chiến đến cùng.

Năm đó Hiên Viên thánh hoàng triệu tập ước vạn bộ lạc nhân tộc, tạo thành liên quân đối kháng ác quỷ dị tộc, vô số tổ tiên Công Tôn thị ở dưới huyết chiến kỳ đầm máu tử chiến, dùng máu cùng thịt bọn họ đúc thành hào quang bất hủ của đồ đằng chiến kỳ này.

Sau Hiên Viên thánh hoàng, Phi Hùng Huyết Chiến Kỳ của Công Tôn thị chưa từng xuất hiện nữa, lá chiến kỳ loang lỗ vết thương này vẫn luôn cung phụng ở trong thánh hoàng miếu của Hữu Hùng Chi Khư, trừ đại điện tế trời, tế tổ, chưa ai từng thấy lá chiến kỳ tượng trưng cho chiến ý bất khuất của nhân tộc này nữa.

Đế Úc thế mà lại tế ra Phi Hùng Huyết Chiến Kỳ, hẳn muốn hướng ai khai chiến? Hẳn muốn khai chiến với ai?

Hắn đã cấu kết dị tộc, cùng một giuộc với phân thân Ngu Hoặc mê hoặc nhân tộc, thằng cha này tể ra lá chiến kỳ đại biểu tinh thần bất khuất, ý chí không sợ của nhân tộc, mặc kệ hắn muốn làm gì... Cơ Hạo cảm thấy rất hoang đường, rất buồn cười!

Tiếng trống trận trầm trầm truyền đến, ở trong tiếng rỗng gầm rung trời của vô số chiến sĩ long tộc, phi hùng kỵ sĩ vừa rồi còn đang giao thủ với bọn họ rút lui như thủy triều xuống. Thông qua truyền tống trận lâm thời bố trí, các phi hùng kỵ sĩ đó dùng tốc độ nhanh nhất quay về Bồ Phản, tụ tập ở cạnh hành cung của Đế Úc.

Trừ phi hùng kỵ sĩ bốn gia Công Tôn thị, quân đoàn riêng của nhiều chi mạch Công Tôn thị, như là Mị thị, Hùng thị các gia tộc cũng không ngừng hướng Bồ Phản chạy đi. Trừ quân đoàn quân đội riêng của các gia tộc đồng nguyên đồng mạch với Công Tôn thị, càng có quân đoàn của một số thị tộc và bộ tộc đầu nhập Đế Úc không ngừng theo tiếng trống trận hướng Bồ Phản tụ tập.

Ánh mặt trời chiếu khắp Bàn Cổ mỗi đại lục, Cơ Hạo càng mượn dùng ánh mặt trời, nhìn thấy quân đội rất nhiều bộ tộc quanh Bồ Phản cũng đang khẩn cấp tập trung.

Tiếng hoan hô của vô số con dân nhân tộc Bồ Phản im bật ngừng lại, lắng nghe tiếng trống trận trầm trầm, đằng đằng sát khí kia trong thiên địa, vô số con dân nhân tộc lo sợ bất an nhìn về phía hành cung của Đế Úc.

Đế Úc đây là được ăn cả ngã về không, khư khư cố chấp, hắn tể ra Phi Hùng Huyết Chiến Kỳ, hắn muốn làm gì? Hắn muốn hướng ai khai chiến?

Trên không trung, tướng lĩnh long tộc đám Ngao Hạo dùng bí pháp trong tộc liên lạc với nhau, tổn thất mấy vạn chiến sĩ long tộc thuần huyết bọn hắn mang theo một tia khó hiểu, càng mang theo một tia đau lòng, cẩn thận hộ tống Hùng Sơn tộc nhân các bộ tộc hướng phía Nghiêu Sơn thành rút lui.

Dù là đám người Ngao Hạo ngày thường không có đầu óc, bọn họ cũng cảm

nhận được không khí Bồ Phản biến hóa. Bọn họ phát ra từ bản năng cảm thấy, như có một con chó điên đang mài nanh vuốt, nước dãi điên cuồng từ trong mõm con chó điên này không ngừng chảy ra, nó đang chuẩn bị đợi người rồi điên cuồng cắn một nhát.

Mệnh lệnh Đế Úc vừa mới tuyên bố rất hoang đường, hăn hạ lệnh tru sát tất cả người phản kháng hăn, lại ngay cả chính hăn cũng chưa làm rõ, rốt cuộc có bao nhiêu người không phục hăn, phản kháng hăn. Nhưng bên cạnh Đế Úc dù sao có trưởng lão Công Tôn thị giúp đỡ, sau khi đủ chiến sĩ hội tụ đến cạnh hành cung của hăn, một mệnh lệnh tác chiến rõ ràng từ trong hành cung của Đế Úc truyền ra.

Chỉ nghe một tiếng hò hét, sát khí ngập trời xộc thẳng lên chín tầng mây, theo tiếng huýt gió bén nhọn, đại quân Đế Úc tụ tập thay đổi phương hướng, bắt đầu hướng phía Sùng Sơn chạy đi.

Đại quân đông nghịt giống như một con hắc long giương nanh múa vuốt uốn lượn đi vội, trừ chi đại quân đến từ Bồ Phản, trực thuộc Đế Úc, còn có đại quân vô số thị tộc cùng bộ tộc nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của Đế Úc từ bốn phương tám hướng hướng về cùng một phương hướng lên đường.

Đứng ở trên tai đỉnh, vẻ mặt Cơ Hạo đột nhiên biến đổi.

Sùng Sơn, trú địa Hữu Sùng bộ, chỗ bộ tộc bốn gia Tụ Văn Mệnh. Tụ Hi phụ thân Tụ Văn Mệnh lúc ban đầu phong hào chính là Sùng bá, là thủ lĩnh Hữu Sùng bộ. Làm một trong các đại bộ tộc có tiếng của nhân tộc, tộc nhân bốn gia Tụ Văn Mệnh tụ cư xung quanh Sùng Sơn lấy hàng tỷ để tính.

Tụ Văn Mệnh ở Thái Dương Giới đúc cửu đỉnh, công việc của Hữu Sùng bộ đều giao cho một đám trưởng lão xử lý.

Thời gian qua, đầu não các bộ cùng đế tử các tộc ủng hộ Tụ Văn Mệnh, bọn họ có một bộ phận số người đem tộc nhân di chuyển đi Nghiêu Sơn thành của Cơ Hạo, còn có một số bộ tộc thì dựa theo nguyên tắc gần đây, đem tộc nhân của

mình dời về phía Sùng Sơn ôm đoàn sưởi ấm.

Giờ phút này xung quanh Sùng Sơn tụ tập lượng lớn bộ tộc ủng hộ Tự Văn Mệnh. Đế Úc tụ tập đại quân tiến công Sùng Sơn, đây chắc chắn là một hồi huyết chiến, tiêu hao thực lực thật lớn đối với chính nhân tộc.

“Đế Úc, người dám!” Cơ Hạo nghiêng răng hét một tiếng giận dữ, hắt tung người hóa thành một luồng sáng màu vàng hướng hành cung của Đế Úc bay đi.

Cơ Hạo vừa mới xuất phát, trong hành cung của Đế Úc liền có ba luồng sáng mơ hồ phóng lên cao, ngoặt một cái hướng Cơ Hạo đón đầu. Chỉ thấy ba luồng sáng khẽ lóe lên một cái, ba bóng người tự dừng xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, mang theo một tia mỉm cười chặn Cơ Hạo.

“Cơ Hạo đại đế dừng lại, đường đường thiên đế, nhúng tay việc nội bộ nhân tộc, sợ là không thỏa đáng.” Một thanh niên đạo nhân mặc trường bào vải thô cầm một cây hoa sen theo gió nhoáng lên một cái, mấy chục cánh hoa sen rụng ra, chọt ở trước mặt Cơ Hạo bày thành một trận thể tinh diệu tuyệt luân.

Phân thân của Cơ Hạo chỉ cảm thấy hư không trở nên cực kỳ sền sệt, một lực lượng cực kỳ khổng lồ từ trong đại trận kia ập tới, làm khối phân thân thực lực cũng không cường hãn này của hắn không thể động đậy. Hắn kinh ngạc nhìn nhìn ba đạo nhân, nghiêng răng cười lạnh nói: “Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân muốn làm gì? Mắt thấy đại quân dị tộc không ngừng tới, Bàn Cổ thế giới sắp có đại tai kiếp...”

Thanh niên đạo nhân ra tay ngăn trở Cơ Hạo mỉm cười ngắt lời Cơ Hạo: “Hai vị sư phụ muốn làm gì, chúng ta có thể nào biết? Đại tai kiếp của Bàn Cổ thế giới, có gì quan hệ với Cơ Hạo đại đế? Đại đế cứ trở về thiên đình, đóng cửa lại, mỗi ngày uống rượu mua vui, tự nhiên sẽ tiêu dao không lo. Đại đế, cần gì xen vào nước đục lần này?”

Cơ Hạo nheo mắt nhìn ba đạo nhân, trên thân ba người này linh quang mơ hồ, đạo khí nồng đậm, xem đạo lực dao động trên thân bọn hắn, quả thật là đạo

pháp Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhất mạch truyền thừa. Nhưng xem về mặt bọn hăn, Cơ Hạo lại cảm thấy hơi cổ quái.

“Cực lực thanh tịnh thế giới đang bị người ta tàn...”

Cơ Hạo muốn xem xem nền móng của ba đạo nhân, nhưng lời vừa mới ra khỏi miệng, một trung niên đạo nhân phía sau thanh niên đạo nhân đột nhiên chỉ tay, chỉ nghe được một tiếng xé gió cực kỳ bén nhọn truyền đến, đầu một phân thân dùng thái dương chân hỏa ngưng tụ này của Cơ Hạo đột nhiên phát nổ, hăn còn chưa thấy rõ đạo nhân kia ra tay như thế nào, một khối phân thân này đã bị hung hăng chém giết.

Trong thần cung ở thiên đình, thân thể Cơ Hạo đang luyện hóa gió lốc thần hồn màu máu giật giật, thần hồn đau đớn một trận.

Hăn mở choàng mắt ra, hướng nơi phân thân ngã xuống nhìn qua.

Trung niên đạo nhân ra tay kiêu căng ngẩng đầu lên, hướng về phía thiên đình nhìn tới: “Một lần này nước đục rất sâu, tùy tiện nhúng tay, là sẽ chết!”

Chương 1775: Giáo Huấn Một Chút

Ánh mặt trời chiếu khắp đại địa, cũng chiếu sáng thân thể ba đạo nhân, cho nên Cơ Hạo rõ ràng ‘nghe được’ kẻ ra tay đánh chết phân thân của mình ngừ khí rất bình thản, ngừ điệu rất kiêu ngạo, Cơ Hạo có thể cảm nhận được sự tự tin cường đại của đạo nhân, một loại cực độ tự tin bắt nguồn từ thực lực cường đại cùng với bối cảnh hùng hồn của bản thân.

Trong thần hồn hư không, vô số mảnh vỡ thần hồn màu máu tràn ra lực lượng tà ác, vẫn khiến đạo đài của Cơ Hạo khó có thể tự nhiên vận chuyển.

Hơi trầm ngâm, mi tâm đạo mâu của Cơ Hạo kim quang chột lóe, lại một phân thân từ trong đạo mâu bay ra, bước chân nhẹ nhàng đi về phía đại điện thiên đình. Vừa rồi, một phân thân kia bị đánh chết, đối với Cơ Hạo mà nói chẳng khác nào là bị mũi kim đâm một phát, thương tổn cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng ba đạo nhân này dám ra tay đối với phân thân thiên đế? Thứ chất chứa sau lưng rất đáng giá cân nhắc, Cơ Hạo không tin giờ phút này Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân sẽ không kiêng nể gì một lần nữa khiêu khích mình, giờ phút này bọn họ hẳn là ốc còn không mang nổi mình ốc nhỉ? Dù sao có mười thánh nhân đến từ Bàn Ngu thế giới đang ngồi xõm thanh tịnh thế giới, bọn họ có tâm tư rảnh rỗi tiếp tục gây sóng gió?

Trong đại điện thiên đình, Ngao Bạch vẻ mặt u ám nhìn Hạo Thiên Kính do Đông công tế ra.

Trong kính quang chói mắt, đám long vương như Ngao Hạo đang dẫn chiến sĩ long tộc dưới trướng, hộ tống con dân các bộ lạc nhân tộc hướng phía Nghiêu Sơn thành rút lui. Đại đội con dân nhân tộc tốc độ hành quân chậm chạp, bộ tộc nhân tộc cách gần nhất cũng cần ít nhất hơn nửa năm thời gian, mới có thể đến Nghiêu Sơn thành.

Ngao Bạch sắc mặt xanh mét, bàn tay đã hóa thành hình dạng vuốt rồng,

mười cái móng vuốt sắc bén dị thường ma sát lẫn nhau, không ngừng tóe ra vô số đốm lửa. Hãn đang tính toán được mất của lần xuất binh cứu viện này, tổn thất mấy vạn hậu duệ long tộc, phần tổn hại này làm hãn đau lòng thiếu chút nữa ngất đi.

Nhưng thu hoạch thì sao? Thu hoạch cũng có, chiến sĩ long tộc đám Ngao Hạo chém giết lượng lớn chiến sĩ Già tộc và Sư Thử thú, thiên địa có cảm ứng, giáng xuống không ít công đức. Nhưng công đức đó cách cách vô lượng công đức Ngao Bạch vì leo lên ngai báu thiên đế mà ‘khất nợ’ còn kém một đoạn rất lớn, cho nên tổng thể mà nói, lần này long tộc là lỗ vốn rồi.

Trong Hạo Thiên Kính, tà độc trên thân chiến sĩ long tộc đám Ngao Hạo đã bị lực lượng hùng hồn của đại đỉnh phá giải, nhưng tác dụng phụ do Đồ Long bí thuật mang đến vẫn rất rõ rệt, đám cổ long vương bao gồm Ngao Hạo ở trong đều là sắc mặt tái nhợt, một bộ dáng tinh huyết hao tổn quá nặng.

“Đồ Long Thuật... Đồ Long Thuật... Sơ vu nhất mạch thế mà lại thật sự đang bí mật nghiên cứu Đồ Long Thuật!” Ngao Bạch cố ý nhìn Thanh Tường một cái, âm u nói: “Còn có chuyện gì, là bọn hãn không dám làm nữa sao? Bọn hãn có Đồ Long bí thuật, không tránh khỏi sẽ có...”

Thanh Tường khẽ hừ một tiếng, nàng biết Ngao Bạch là muốn kéo phượng tộc xuống nước, nhưng Đồ Long bí thuật của sơ vu nhất mạch thật sự quá ghê tởm. Bọn hãn đã bí mật nghiên cứu ra loại Đồ Long bí thuật nghịch thiên này, khó tránh khỏi bọn hãn còn có Đồ Phượng bí thuật đang mài dao soàn soạt chuẩn bị hướng phượng tộc xuống tay.

Lờm Ngao Bạch một cái, Thanh Tường lạnh giọng quát: “Sơ vu nhất mạch tội ác tày trời, phải bị thiên phạt tiêu diệt.”

Thanh Tường vừa mới nói ra khỏi miệng, phân thân Cơ Hạo đã tới trong đại điện. Hãn trầm giọng nói: “Sơ vu nhất mạch cam tâm hóa ma, bọn hãn đã không đem bản thân coi là con dân nhân tộc, bọn hãn làm ra việc phản nghịch bực này,

thiên phạt tru sát cũng là cần thiết. Nhưng giờ phút này quan trọng nhất, là ngăn cản đại quân của Đế Úc xâm chiếm Sùng Sơn.”

Cơ Hạo vừa mới mở mồm, Đông công đã mở miệng tán đồng: “Cơ Hạo đại đế nói rất phải, con dân nhân tộc phần nhiều lòng hướng về Sùng hậu Tự Văn Mệnh, hẳn tiếp chương địa vị Nhân Hoàng mới là điều lòng người hướng tới... Nếu Đế Úc mãnh công Sùng Sơn, nhân tộc tổn thất thảm trọng tạm không đề cập tới, chúng ta thân là chủ thiên đình nếu không để ý với việc này, sợ là thiên địa tức giận, chúng ta đều sẽ bị trời phạt.”

“Đế Úc!” Vẻ mặt Ngao Bạch càng thêm u ám.

Một lần này long tộc tổn thất mấy vạn hậu duệ thuần huyết, căn nguyên tất cả cái này không phải là Đế Úc cấu kết dị tộc, tổ chức liên quân tấn công các bộ tộc nhân tộc ủng hộ Tự Văn Mệnh sao? Nếu không phải Đế Úc làm xằng làm bậy, sao có thể có trận loạn chiến này? Long tộc sao có thể tổn thất thê thảm nặng nề như thế?

“Thằng nhãi con, sao dám làm xằng làm bậy như thế?” Vốn là bộ dáng tú sĩ nho nhã, trong lòng Ngao Bạch bốc lên một luồng lửa độc, theo tiếng xương khớp ‘Rắc rắc’ ma sát, hai cái sừng rồng bảy màu ở trên trán hắt nhanh chóng chui ra, thân thể hắt cấp tốc bành trướng đến trên dưới bảy tám trượng, đầu cũng cấp tốc biến hóa, từ bạch diện thư sinh thanh nhã nho tú biến thành một cái đầu rồng dữ tợn hung ác.

Bản thể là Bí Hý lực lượng lớn nhất trong chín con trai của tổ long, Ngao Bạch hóa thành hình thái nửa người nửa rồng, trên người lập tức phủ kín vảy màu đen dạng khiên tam giác thật dày. Một luồng thú tính nóng rực, hồng hoang nguyên thủy từ trong cơ thể Ngao Bạch cuộn cuộn khuếch tán mở ra, hắt ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, không biết từ nơi nào rút ra một thanh đại chùy cán dài, xách chùy chạy ra khỏi đại điện.

“Ta, giờ sẽ đi đánh chết Đế Úc!” Ngao Bạch nghiêng răng vang lên ‘Ken két’,

vừa sải bước lao ra khỏi thiên đình, vừa lớn tiếng quát: “Các con, theo tổ tông ta đi Bồ Phán... Không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng, đào tận rễ đám nhãi vô liêm sỉ này, đem đám con cháu không ra gì của Công Tôn thị đập chết hết... Hiên Viên tiểu nhi nếu muốn giảng đạo lý, tổ tông ta nói chuyện hăn hoi với hăn!”

Ngẩng đầu, Ngao Bạch hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đám một đám mây đen xung phong ra ngoài. Hăn vừa bay nhanh, vừa lớn tiếng kêu gào: “Bình sĩ long tộc chúng ta, từng có lúc nào chịu thiệt như vậy? Trước giết Đế Úc, sau diệt sơ vu... Lão tử hiện tại là thiên đế, muốn làm gì thì làm cái đó, ai con mẹ nó dám đối nghịch với Bí Hý gia gia, xem tổ tông ta một chùy đập bẹp hăn!”

Trong đại điện của thiên đình, phân thân Cơ Hạo im lặng không nói gì, Chúc Dung thị cười khẽ ‘Ha ha’, Thanh Tường liên tục trừng mắt, Đông công thì khẽ cười nói: “Hán tử long tộc... Từ xưa đến nay đều là thẳng tính. Ha ha, ha ha, sáng khoái thô thẳng, thật ra cũng thẳng thắn đáng yêu!”

Cơ Hạo, Chúc Dung thị, Thanh Tường đồng thời liếc xéo Đông công một cái, lời này nói hay, ‘thẳng thắn đáng yêu’? Đây là nhân tuyển tốt nhất chịu tiếng xấu thay cho người khác nhỉ?

Lặng lẽ thở dài một hơi, Cơ Hạo chậm rãi nói: “Ta chỉ muốn nhắc nhở Ngao Bạch bệ hạ một tiếng, bên cạnh Đế Úc này có mấy kẻ rất không đơn giản... Ai ngờ được, Ngao Bạch bệ hạ đã tức giận xông ra ngoài rồi? Ài, nhưng cũng tốt, Đế Úc làm xằng làm bậy như vậy, quấy thiên địa không yên cũng không được.”

Ở bên, Chúc Dung thị ho khan một tiếng, hăn chậm rãi cười nói: “Tiểu hài tử không nghe lời, cũng phải vọt hăn hoi một chút. Giống như đứa con lớn nhất Đồng Cung kia của ta, lúc nhỏ không nghe lời, ta luôn đem nó treo ở dưới mái hiên dùng roi da rồng hung hăng vọt... Vọt nhiều mấy lần, mỗi lần đều đánh thừa sống thiếu chết, chỉ cần không thật sự đánh chết, đứa nhỏ này sẽ trở nên nghe lời, trở nên có bản lĩnh.”

‘Hắc hắc’, ‘Hắc hắc’, ‘Hắc hắc’!

Cơ Hạo, Chúc Dung thị, Đông công, Thanh Tường cùng cất tiếng cười khẽ, mỗi người cười rất là ý vị sâu xa.

Trong Hạo Thiên Kính, có thể thấy được Ngao Bạch đem theo toàn bộ chiến sĩ long tộc thiên đình tức giận xung phong ra ngoài, một đường đến thẳng Bồ Phản.

Cơ Hạo nhớ lại vừa nãy ba đạo nhân ra tay, trong lòng có chút nặng trĩu. Ba đạo nhân này ra tay bất phàm, Ngao Bạch hẳn là không đến mức chịu thiệt ở trên tay bọn họ chứ?

Chương 1776: Lột Xác Khó Khăn

Lương Chủ, Lương Chủ lộn xộn.

Vô số quý tộc Ngu tộc còn đang vì quyền thế và ích lợi tranh qua cướp lại, vô số quý tộc Già tộc càng ngằm xuống tay ám toán lẫn nhau, đều vì quyền thế và ích lợi đánh giết tới mức máu chảy thành sông.

Đêm mỗi ngày, trong thành Lương Chủ sẽ luôn có thêm nhiều thi thể mới mẻ, hoặc là có nhiều người sẽ lặng yên không một tiếng động bốc hơi khỏi nhân gian, nhờ phúc tư mật pháp điển, không bị phát hiện thì chưa từng tồn tại, mọi người đối với các thi thể đó coi như không thấy, chỉ là thời điểm ngằm xuống tay càng thêm tàn nhẫn hơn vài phần.

Đến lúc này, quý tộc Ngu tộc bình thường đã không dám tới gần Lương Chủ thành, chỉ có các dị tộc vô luận thực lực cá nhân hay là thế lực gia tộc đều rất mạnh, mới có lá gan rêu rao khắp nơi ở Lương Chủ thành. Thủ đoạn cạnh tranh hung hiểm tàn nhẫn như sóng lớn cuốn cát đi, đã đem những người không đủ thực lực hoặc là dũng khí từ trong trò chơi này bài xích ra ngoài.

Ngoài thành, một tòa trang viên diện tích không lớn, chủ nhân ban đầu đã không biết nằm ở trong cái hố đất băng lạnh ẩm ướt nào, chiến sĩ Già tộc kết đội đóng ở các nơi yếu hại của trang viên, ánh mắt lạnh lẽo cảnh giác nhìn chăm chú bốn phía.

Ngoài trang viên là một quân doanh diện tích cực lớn, vô số sinh vật hình người thân thể do cấu kiện kim loại tinh vi tạo thành lui tới ở trong doanh địa, thân thể nặng nề ép ra trên mặt đất từng cái hố to.

Trong một tòa pháo đài tinh xảo chính giữa trang viên, một nam tử Ngu tộc làn da tỏa ra hào quang kim loại mơ hồ ngồi ở trên một cái ngai báu đúc từ hợp kim, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hấn kịch liệt nháy lên, vô số luồng u quang năm màu từ trong con mắt dựng thẳng uốn lượn chảy ra, chậm rãi đâm vào trong

hai con mắt trái phải của hắn.

Mồ hôi lạnh không ngừng từ trên trán nam tử Ngu tộc này nhỏ xuống. Thân thể hắn khẽ run lên, một năng lượng dao động kỳ dị không ngừng từ con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn khuếch tán ra. Luồng lực lượng này cực kỳ cường đại mà tà dị, đồ gia dụng cùng vật phẩm trang trí khác trong phòng khẽ run lên, đã có hơn phân nửa đồ gia dụng lặng yên không một tiếng động từ bằng gỗ biến thành tính chất kim loại.

Mấy chục quý tộc Ngu tộc thật cẩn thận đứng ở trong góc tường căn phòng, vừa lo lắng vừa kinh hãi nhìn con mắt tỏa hào quang của nam tử Ngu tộc này. Bí bảo phòng ngự đi kèm trên người bọn họ tản mát ra u quang mờ nhạt, đau khổ ngăn cản năng lượng dao động con mắt dựng thẳng ở mi tâm nam tử Ngu tộc khuếch tán ra.

Một thanh niên Ngu tộc hai tay nắm chặt nắm tay, nhìn chăm chăm một quãng hào quang mê ly nhiều màu kia trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm nam tử Ngu tộc, không ngừng thấp giọng lầm bầm: “Thành công, nhất định phải thành công... Phụ thân, người chỉ cần thành công, ta...”

Kêu đau đớn ‘Ô’ một tiếng, nam tử Ngu tộc há mồm nôn ra một ngụm máu. Huyết tương nóng hầm hập thời điểm vừa mới phun ra còn là chất lỏng, thời điểm rơi xuống đất đã biến thành một khối hợp kim năm màu sắc sỡ. Cục máu nhảy lên vài cái ‘Đình đình đang đang’ trên mặt đất, nam tử Ngu tộc mở bừng mắt, trong con mắt trái phải một luồng hàn quang lạnh lẽo như đao chọt lóe rồi biến mất.

“Phụ thân!” Thanh niên Ngu tộc vừa rồi sốt ruột không chờ nổi đập về phía trước một bước.

Nam tử Ngu tộc cau mày trầm mặc hồi lâu, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắn hào quang lưu chuyển, hắn đột nhiên hướng một cái giá ở góc phòng chỉ một cái, một cái đỉnh ngọc vuông bốn chân trang trí trên đó vang lên ‘Đình’ một tiếng, từ

tính chất bạch ngọc chuyển hóa thành vàng ròng.

“Ngài thành công rồi?” Thanh niên Ngu tộc vội vàng truy hỏi một tiếng.

“Thành công?” Nam tử Ngu tộc đưa tay sờ sờ con mắt dựng thẳng ở mi tâm. Hắn cau mày trầm mặc một phen, chậm rãi gật gật đầu: “Từ nay về sau, ta có thể tự xưng là ‘Ngu Hốt’. Lực lượng của ta đã triệt để hoàn thành chuyển biến, máu của ta, cốt tủy của ta, mỗi một bộ phận của cơ thể ta, đều tràn ngập khí tức pháp tắc ‘Bàn Nhiên thế giới’.”

“Nhưng... Thật bởi vì... Huyết mạch gia tộc chúng ta quá thấp hèn sao?” Nam tử Ngu Hốt vuốt ve con mắt dựng thẳng ở mi tâm tràn đầy màu sắc, có chút buồn rầu thở dài một hơi: “Linh hồn lột xác thất bại rồi. Là vì ta ở Bàn Cổ thế giới? Hay là, chúng ta tộc nhân các hạ đẳng gia tộc, thật sự giống như bọn họ nói, phải hóa đi con mắt dựng thẳng ở mi tâm, để linh hồn lột xác thăng hoa, nhất định phải mượn dùng...”

“Bàn Ngu thánh huyết?” Thanh niên Ngu tộc thật cẩn thận nhìn Ngu Hốt: “Phụ thân, Bàn Ngu thánh huyết kia chỉ nằm giữ ở trong tay bọn họ!”

Ngu Hốt đứng dậy, hắn đi tới bên cửa sổ, đẩy ra cửa sổ bằng gỗ, nhìn về phía quần doanh ngoài trang viên diện tích rộng lớn, nhìn về phía các sinh vật hình người màu sắc khác nhau, do các loại cấu kiện kim loại khác nhau tạo thành.

Bàn Nhiên thế giới là một thế giới thần kỳ, thế giới đó bị lực lượng kim loại triệt để thống trị, cư dân dân bản xứ thế giới chính là các sinh vật kim loại thân thể mạnh mẽ, sức chiến đấu kinh người. Còn mê người hơn là, thế giới này sản xuất nhiều các loại quặng kim loại quý hiếm, trong đó thậm chí không thiếu tiên thiên tài liệu trân quý vô cùng, đỉnh cấp tài liệu có thể đúc tiên thiên linh bảo.

Như thế có thể biết giá trị của Bàn Nhiên thế giới, chiếm cứ Bàn Nhiên thế giới, Ngu Hốt gia tộc nhất định tiền đồ vô lượng.

Bản thân Ngu Hốt tư chất cũng rất khá, ở dưới hắn thống soái, gia tộc hắn chỉ

dùng ngăn ngừa hơn vạn năm thời gian, đã hoàn thành chinh phục đối với Bàn Nhiên thế giới, hẳn càng thành công tiếp xúc đến đại đạo bốn nguyên của Bàn Nhiên thế giới, lĩnh ngộ một tia pháp tắc căn bản của Bàn Nhiên thế giới.

Lực lượng của hắn đã có thể khiến ngoại vật kim loại hóa, đã có thể khống chế tất cả tạo vật kim loại bên người, thân thể hắn đã lột xác hoàn thành, lĩnh ngộ thế giới pháp tắc, hẳn có thể tự động có được danh hiệu ‘Ngu’.

Nhưng mi tâm đạo mâu chưa lột xác thăng hoa mà nói, linh hồn quan trọng nhất không thể hoàn thành lột xác...

“Tam Nhật Cửu Nguyệt chí cao tại thượng, tuy ở sau khi ta chết để linh hồn của ta thành một bộ phận của các người là vinh quang chí cao, nhưng ta vì sao không theo đuổi sinh mệnh vĩnh hằng chứ? Chỉ cần...” Nâng tay sờ sờ con mắt dựng thẳng ở mi tâm, Ngu Hốt nghiêng răng hừ lạnh nói: “Mượn dùng Bàn Ngu thánh huyết, ta quả thực có thể trực tiếp hoàn thành lột xác linh hồn... Nhưng, nhưng, các người biết điều kiện của bọn họ.”

Muốn từ trên tay các gia tộc nắm giữ Bàn Ngu thánh huyết kia thu hoạch một chút Bàn Ngu thánh huyết giúp hóa đi con mắt dựng thẳng ở mi tâm, để linh hồn triệt để thăng hoa, liên ý nghĩa Ngu Hốt phải hướng đỉnh cấp đại gia tộc nào đó hoàn toàn buông ra Bàn Nhiên thế giới, đem tất cả tin tức về thế giới này triển lãm cho bọn họ, từ nay về sau Bàn Nhiên thế giới cũng sẽ giống với toàn bộ thực dân thế giới khác, trở thành đối tượng đại gia tộc nào đó tùy ý cướp đoạt, áp bức.

Bọn họ sẽ lấy đi bao nhiêu lợi ích từ Bàn Nhiên thế giới?

99%? 98%? Hoặc là, hơi không tham lam cho lắm, dựa theo tỉ lệ ưu đãi nhất 95%, lấy đi 95% tiền lời hàng năm của Bàn Nhiên thế giới? Chỉ vì một giọt Bàn Ngu thánh huyết, phải bán ra thế giới toàn bộ gia tộc vất vả vạn năm chinh phục!

“Có lẽ, ta phải đi tìm Ngu Mông... Điều kiện hắn đưa ra, tựa như rất khó.” Ngu Hốt chép miệng một cái: “Các người thấy thế nào? Vì độc chiếm lợi ích của Bàn Nhiên thế giới, chúng ta tựa như quả thực cần một ít minh hữu.”

Ngu Hốt tựa như là đang cố vũ cho bản thân, hăn lăm bẫm: “Ở trước hôm nay, ta không dám kết minh với đám người Ngu Mông, là sợ bị bọn họ nuốt chửng... Nhưng hiện tại, ta có được lực lượng đối thoại ngang hàng với bọn họ, như vậy tại sao lại không chứ?”

Một khắc đồng hồ sau, một chiếc xe ngựa đi ra khỏi trang viên, hướng phía quân doanh của Ngu Mông lao nhanh đi.

Chương 1777: Thực Dân Liên Minh

Dưới trướng Ngu Mông binh mã đông đúc, dù sao cũng là chúa tể cường thế chinh phục một trăm thế giới.

Trong bóng đêm mông lung, vô số chiến sĩ dân bản xứ dị giới đầu sói thân người, đầu chó thân người, đầu báo thân người làn da đen như than, cầm các loại binh khí trầm trọng lặng yên không một tiếng động lui tới tuần tra, trên trời có tộc nhân của thần sứ A Tô, sinh linh kỳ dị cũng đầu chim ưng thân người biến thành chim ưng to lớn lơ lửng, ánh mắt sắc bén giám thị tất cả trong thiên địa.

Ngu Hốt từ trên xe ngựa đi xuống, theo bản năng lấy bàn tay ma sát một lần huy chương gia tộc Bạch Đầu Hào treo ở ngực trái, đồng thời không phải không hâm mộ nhanh chóng nhìn lướt qua các chiến sĩ thân thể cường tráng, khí tức tà dị trong bóng tối.

Bạch Đầu Hào, một giống phi cầm loại nhỏ ăn thịt của Bàn Ngu thế giới, chuyên môn săn giết mấy tiểu sinh vật loại chim sẻ nhỏ cùng chuột đồng. So với Bạch Hoa Vân Tước gia tộc tương ứng Ngu Mông, thực lực Bạch Đầu Hào gia tộc mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng vận mệnh là không lường được như vậy, Bạch Đầu Hào gia tộc chỉ tìm được một cái thế giới kim loại lấy các loại sinh vật kim loại cấu tạo làm chủ thể, Bạch Hoa Vân Tước gia tộc lại tìm được một cái quần thể thế giới ước chừng có hơn trăm cái thế giới lớn nhỏ tạo thành, hơn nữa thuận lợi chinh phục cả thảy một trăm thế giới.

“Tên may mắn, hy vọng hãn và gia tộc của hãn có thể tiếp tục may mắn, hơn nữa mang cho chúng ta đủ may mắn. Hừ, bị A Đốn Hà gia tộc nhìn chăm chăm, Ngu Mông và gia tộc của hãn cũng sắp không chịu đựng được rồi nhĩ. Những đại gia tộc bóc lột thậm tệ kia, thực đáng chết.” Ngu Hốt sờ sờ con mắt dựng thẳng ở mi tâm, thấp giọng lầm bầm: “Ta chỉ là muốn khiến linh hồn hoàn thành

lột xác, siêu thoát sự gò bó về tuổi thọ mà thôi.”

Hít sâu một hơi, Ngu Hốt đi tới trước cổng quân doanh, hai chiến sĩ đầu chim ưng thân người mặc giáp trụ hoàng kim, trên giáp ngực dùng Lục Tùng Thạch khảm ra một cái phù văn kỳ dị từ hai bên cổng đi ra, bọn họ chăm chú nhìn Ngu Hốt một cái thật sâu, dùng ngữ điệu kỳ dị chậm rãi nói: “Bạch Đầu Hào gia tộc, là Đa La Hốt đại nhân sao? Mời vào, chí cao thần vương chờ ngài đã lâu.”

Ngu Hốt nhẹ nhàng ho khan một tiếng, cẩn thận mà kiêu ngạo nhìn hai chiến sĩ đầu chim ưng.

A Tô từ trong bóng đêm đi ra, vài cái lông vũ màu đen sau cổ hăn giật giật, hăn hướng Ngu Hốt cúi đầu hành một lễ thật sâu: “Ngu Hốt đại nhân tôn kính, xin tha thứ bọn họ ngu xuẩn và vô tri. Tôn quý như ngài, lòng dạ tất nhiên rộng lớn như bầu trời. Mời vào, thần vương của chúng ta chờ đợi ngài đã lâu.”

Ngu Hốt hài lòng cười lên, hăn sờ sờ con mắt dựng thẳng ở mi tâm hào quang lưu chuyển, mang theo một tia đắc chí cười nói: “Là A Tô sao, tuy tộc nhân các người bộ dạng đều như nhau, nhưng khí chất của người luôn khác với bọn họ. Ta nhớ rõ người, thần sứ có khả năng nhất, cường đại nhất dưới trướng Ngu Mông. Thật hâm mộ hăn có thể có trợ thủ tốt như người.”

Bầu môi, Ngu Hốt có chút ghét bỏ hừ lạnh một tiếng: “Không giống Bàn Nhiên thế giới của ta, lũ trong óc đều là khối kim loại cứng bánh răng. Không có thể tưởng tượng, vì sao thế giới đó có thể thai nghén ra sinh mệnh kỳ quái như vậy.”

Trong mắt A Tô lóe lên tinh quang, hăn mang theo một tia khen tặng cười nói: “Nhưng bọn họ phi thường cường đại, không phải sao? Ta còn nhớ rõ một trăm năm trước, ở trong sân đấu thú của chủ ta, một vị chiến sĩ đến từ Bàn Nhiên thế giới, đã đánh bại năm mươi tên cáo tử lang nhân cùng giai.”

Ngu Hốt cười lên ha ha, hăn đặc ý nhìn thoáng qua các chiến sĩ đầu sói thân người đứng trong bóng đêm, hài lòng theo phía sau A Tô đi vào quân doanh của

Ngũ Mông. Vài tên thanh niên Ngũ tộc theo sát ở phía sau Ngũ Hốt, tò mò đánh giá kiến trúc quân doanh tràn ngập phong tình dị vực.

Trong thời gian ngắn ngủi, trong quân doanh của Ngũ Mông đã xuất hiện số lượng đông đảo Kim Tự Tháp màu đen. Các Kim Tự Tháp này mạnh mẽ câu thông linh mạch trong lòng đất xung quanh Lương Chủ, không ngừng rút lấy địa mạch linh khí để mình sử dụng. Đỉnh chóp Kim Tự Tháp có tế hỏa màu xanh lục hùng hực thiêu đốt, thỉnh thoảng có phù văn âm đậm màu xanh lục sáng lên ở trên thân tháp, từng đợt lực lượng dao động tà dị thỉnh thoảng quét qua hư không.

Hành tẩu hồi lâu, thậm chí còn mượn dùng lực lượng ba tòa truyền tống trận cự ly ngắn loại nhỏ, đoàn người Ngũ Hốt rốt cuộc tới chỗ trung quân của Ngũ Mông. Đây là một tòa Kim Tự Tháp kiểu cầu thang cao tới hơn năm trăm trượng, trên thân tháp cao thấp chín tầng, vô số chiến sĩ người bộ cạp giáp xác thủy tinh màu đen, cao mấy trượng lắc lư thân thể cao lớn, an tĩnh đứng ở trên thân tháp quan sát Ngũ Mông.

Những người bộ cạp này nửa thân trên là hình người cao lớn cường tráng, nửa thân dưới là bộ cạp độc dữ tợn đáng ghê tởm, cái đuôi bộ cạp thon dài mà sắc bén ở sau người vung vẩy cấp tốc, móc độc đen sì ước chừng to bằng vại nước ở trong gió đêm tản mát ra mùi nồng đậm mà gay mũi.

“Tận một trăm thế giới, thực làm người ta hâm mộ mà, tộc đàn phong phú như thế, chiến sĩ cường đại như thế.” Ngũ Hốt nhìn các chiến sĩ người bộ cạp từ trên ngoại hình đã vô cùng cường đại, cảm khái từ đáy lòng.

“Ai cũng có lợi.” Ngũ Mông đứng ở trong hành lang tối đen mà dài phía sau cửa vào Kim Tự Tháp, cười trầm thấp nói: “Ít nhất nọc độc của bọn họ, không có bất cứ tác dụng gì đối với chiến sĩ Bàn Nhiên thế giới. Đa La không, Ngũ Hốt đại nhân, phi thường cao hứng ngài đại giá quang lâm, ngài chính là một vòng cực kỳ quan trọng trong kế hoạch của chúng ta, chiến sĩ dưới trướng ngài có được sức chiến đấu đáng sợ, chúng ta nhớ mãi không quên.”

“Các người...” Ngu Hốt sai bước đi vào Kim Tự Tháp, rất nhiệt tình ôm Ngu Mông, làm lễ áp má vào nhau.

Đối với quý tộc Ngu tộc kiêu ngạo mà hư vinh, lễ áp má vào nhau loại lễ tiết quá mức thân cận này, chỉ có ở dưới tình huống cực kỳ đặc thù mới có thể xuất hiện. Thời điểm hai bên sắp phát sinh lợi ích dây dưa to lớn, lễ áp má vào nhau là ắt không thể thiếu. Thông qua tốc độ máu chảy ảnh hưởng nhiệt độ khuôn mặt biến hóa, quý tộc Ngu tộc có kinh nghiệm có thể phán đoán ra rõ ràng một số thái độ nào đó của đối phương.

Giờ khắc này, nhiệt độ gò má Ngu Mông và Ngu Hốt đều bảo trì ở trên giới hạn cực kỳ tinh chuẩn mà lại tiêu chuẩn, hai người buông tay, ở trong khoảng cách gần chăm chú nhìn đối phương một cái, đồng thời cười hài lòng. Trong đôi mắt Ngu Mông hiện lên một đạo hàn quang, nhanh chóng quét qua con mắt dựng thẳng mi tâm tràn ngập vô số hàn quang kim loại kia của Ngu Hốt, nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Ngài đừng phải phiền toái lớn rồi, không phải sao? Cho nên, ngài cần chúng ta giúp. Mà chúng ta, cũng cần lực lượng của ngài.” Ngu Mông nhiệt tình kéo tay Ngu Hốt, mang theo hắn đi về phía sâu bên trong Kim Tự Tháp.

A Tô cùng mấy chiến sĩ đầu chim ưng khác thì ngăn cản tùy tùng của Ngu Hốt, đem bọn họ mang đi nơi khác.

Chỗ cực sâu ở trong lòng đất Kim Tự Tháp, trong bí điện dày đặc các loại cấm chế, hơn trăm tên quý tộc Ngu tộc vẻ mặt lạnh lùng dữ tợn lẳng lẳng đứng ở bên hội trường hình tròn. Trong các quý tộc Ngu tộc này, chín phần mười người con mắt dựng thẳng ở mi tâm đều đã hóa đi, chỉ có khoảng một phần mười người con mắt dựng thẳng ở mi tâm giống Ngu Hốt, lóng lánh u quang chói mắt mà kỳ dị.

“Đa La, không, Ngu Hốt, hoan nghênh gia nhập thực dân liên minh của chúng ta” Một nam tử Ngu tộc thân thể so với người khác cao lớn khôi ngô hơn

rất nhiều, hiển nhiên là Xích Nhật tín đồ, thờ phụng cận thân chiến đấu, bạo lực giết chóc sải bước đi lên đón, dùng sức ôm Ngu Hốt một cái: “Người tới cũng thật đúng lúc, chúng ta đang chuẩn bị một lần hội nghị cực kỳ quan trọng.”

Ngu Hốt kinh hãi nhìn nam tử Ngu tộc này: “Lan Diệp hà gia tộc? Ngu Bật người...”

Ngu Mông và Ngu Bật đồng thời cười lên, thực dân liên minh của bọn họ, không phải đơn giản như vậy đâu.

Chương 1778: Sứ Giả Nhân Tộc

Trong Kim Tự Tháp, cạnh hội trường hình tròn, hơn trăm quý tộc Ngu tộc lẳng lặng đứng thẳng.

Vô số bọt cạp thủy tinh màu đen to bằng ngón tay cái, toàn thân long lanh trong suốt ‘Sột soạt sột soạt’ leo lên vách tường, trong con mắt màu đỏ tươi của chúng phun ra các tia sáng màu đỏ nhỏ bé, hóa thành một tấm lưới lớn đem toàn bộ hội trường bao phủ.

Ngu Hốt tò mò lấy ngón tay chạm vào một tia sáng màu đỏ nhỏ bé, chỉ nghe một tiếng ‘Xèo!’ vang lên, móng tay ngón trở hẵn bị đánh nát, một luồng kịch độc đáng sợ giống như nước lũ từ chỗ móng tay vỡ vụn hướng thân thể hẵn xâm nhập. Ngu Hốt nhú nhú mày, toàn bộ bàn tay của hẵn chợt hóa thành chất liệu kim loại màu bạc trắng, độc khí màu xanh lục quẩn quanh ở trên bàn tay hẵn một phen, cuối cùng chậm rãi tan đi.

“Thực đáng sợ...” Ngu Hốt hướng mấy quý tộc Ngu tộc tò mò bên cạnh gật đầu ra hiệu, thật cẩn thận đem tay phải hồi phục nguyên trạng. Chỉ thấy da thịt hẵn vốn nhẵn nhụi bóng loáng trắng trẻo đã trở nên khô quắt héo rút, trên làn da nứt ra vô số vết nứt rất nhỏ, các tia độc khí lưu lại không ngừng từ trong vết nứt khuếch tán ra, trong không khí tràn ngập mùi gay mũi.

Con người các quý tộc Ngu tộc bên cạnh Ngu Hốt đồng thời co lại, bọn họ cảm thấy kinh hãi đối với kịch độc lũ bọt cạp thủy tinh nho nhỏ này có được, cảm thấy hâm mộ đối với năng lực kỳ dị đem thân thể nháy mắt kim loại hóa của Ngu Hốt, đồng thời cũng bởi vì Ngu Mông biểu hiện ra đủ nội tình mà cảm thấy yên tâm.

Cái thực dân liên minh này, rất hiển nhiên, người có thể đứng ở hội trường này đều không đơn giản.

“Các huynh đệ, rất cao hứng mọi người có thể xuất hiện ở nơi đây.” Ngu

Mông làn da ngăm đen, thay một bộ hoàng kim chiến giáp, cầm quyền trượng cực lớn xuất hiện ở chính giữa hội trường. Hãn hướng các quý tộc Ngu tộc xung quanh hạ thấp người chào hỏi, ôn hòa nói: “Mọi người hoặc là đại biểu chính mình, hoặc là đại biểu đoàn thể nào đó... Nhưng đã đi tới nơi này, thì chứng minh chúng ta có lợi ích tố cầu chung rồi!”

‘Ích lợi’!

Trong mắt các quý tộc Ngu tộc lóe ra tinh quang, từng đạo lực lượng dao động kỳ dị mà cường đại không ngừng từ trong cơ thể bọn họ khuếch tán ra. Những lực lượng dao động này đến từ các thực dân thế giới kỳ dị, chất chứa pháp tắc đạo vận khác nhau công kích va chạm lẫn nhau, ở trong không khí tạo nên từng đợt gợn sóng mắt thường có thể thấy được.

Thân thể Ngu Hốt hơi nhoáng lên một cái, hãn cảm nhận được lực áp bách cực kỳ cường đại, đáng sợ ở xung quanh. Hãn không khỏi kinh hãi động dung, hãn ở hôm nay vừa mới vừa đột phá lực lượng cực hạn, cảm xúc được đại đạo bốn nguyên của Bàn Nhiên thế giới. Các quý tộc Ngu tộc bên cạnh hãn, rất nhiều người tiến vào cảnh giới này đã rất nhiều năm, lực lượng của bọn họ so với Ngu Hốt cường đại hơn gấp mười, gấp trăm lần...

Nói tóm lại, phi thường cường đại, chút lực lượng này của Ngu Hốt ở trước mặt các ‘Ngu’ từng trải lâu năm, là non nớt giống như đứa trẻ.

“Lực lượng càng cường đại, đại biểu lợi ích càng lớn!” Trong lòng Ngu Hốt nổi lên nhiều gợn sóng, hãn mỉm cười gật gật đầu, tỏ vẻ hài lòng đối với lực lượng các đại biểu này của thực dân liên minh triển lãm ra.

“Chúng ta có được lực lượng cường đại, chiếm lĩnh địa rộng lớn, dưới trướng chúng ta có vô số chiến sĩ anh dũng thiện chiến mà lại trung thành tin cậy, quân đội của chúng ta nếu hội tụ cùng một chỗ, đủ để bao trùm bầu trời mấy trăm thế giới, phủ kín đại địa mấy ngàn thế giới.” Thanh âm Ngu Mông rất to rõ vang dội, lộ ra một tia ý nhị kỳ dị.

“Là cái gì, khiến chúng ta lén lút tụ tập ở nơi này? Ích lợi, chỉ có ích lợi!” Ngu Mông trầm giọng quát: “Chúng ta phải bảo vệ lợi ích của mình, bảo hộ lợi ích ‘hợp tình, hợp lý’ của chúng ta. Nói chính xác, chúng ta cần từ trong tay một số người nào đó ‘mục nát mà tham lam’, thu hồi lợi ích bị xâm chiếm của chúng ta.”

Trong hội trường không lớn, hơn trăm quý tộc Ngu tộc đồng thời thở hỗn hển một hơi.

“Chúng ta đều là con cháu Bàn Ngu, trên người chúng ta cũng chảy huyết mạch Bàn Ngu.” Ngu Mông nói rất hùng hồn: “Vì sao chúng ta vất vả, liều cả mạng sống đạt được lợi ích, phải bị một số người nào đó ngồi mát ăn bát vàng lấy đi tuyệt đại bộ phận?”

Ánh mắt các quý tộc Ngu tộc lóe ra, lần lượt gật đầu.

“Bọn họ lũng đoạn quá nhiều quyền lực, bọn họ lũng đoạn quá nhiều tài nguyên...” Quyền trượng trong tay Ngu Mông lần lượt chỉ chỉ Ngu’ ở đây con mắt dừng thẳng ở mi tâm còn chưa hóa đi ‘: “Bọn họ dùng cái gì khống chế chúng ta? Uy hiếp chúng ta? Hử?”

“Tổ tiên chúng ta, hoặc là chính chúng ta, khi chúng ta đói khát bước lên con đường viễn chinh, bọn họ không cho chúng ta bất cứ sự giúp đỡ nào. Khi chúng ta thật vất vả chinh phục một cái, hai cái, ba cái thế giới mới, khi chúng ta thật không dễ dàng gì tích góp được một chút của cải, chúng ta vì sao phải bắt đẽ đem lợi ích của chúng ta, tài phú của chúng ta chủ động hiến cho bọn họ?”

“Lũng đoạn, bọn họ lũng đoạn Bàn Ngu thánh huyết!” Ngu Mông rống lớn: “Bàn Ngu thánh huyết, để chúng ta những tộc nhân cái gọi là tiểu gia tộc ‘huyết mạch thấp kém’ này hóa đi con mắt dừng thẳng ở mi tâm, làm linh hồn thăng hoa, lột xác, khiến chúng ta thoát ly cực hạn tuổi thọ - Bàn Ngu thánh huyết.”

“Chỉ cần nắm giữ cái này, bọn họ sẽ tuyệt đối không cần sợ chúng ta sẽ thoát ly bọn họ khống chế... Không có ai không muốn vĩnh hằng bất hủ, nhưng cái giá

vĩnh hằng bất hủ của chúng ta, là chúng ta phải ti tiện quỳ gối trước mặt bọn họ, dâng lên tuyệt đại bộ phận tài phú của gia tộc chúng ta.”

“Cái này không thích hợp!” Ngu Mông lạnh giọng nói: “Cái này không thích hợp... Thật sự, một chút cũng không thích hợp. Bọn họ có lẽ nên đạt được một bộ phận ích lợi, nhưng không nên là nhiều như vậy. Bọn họ có lẽ nên đạt được một chút quyền lực, nhưng cũng không nên nhiều như vậy.”

“Chúng ta! Nay chúng ta chiếm cứ đại bộ phận lực lượng chính thể của Ngu tộc, nên có được nhiều hơn nữa!” Ngu Mông nói trắng ra: “Các huynh đệ thực dân liên minh chúng ta, chúng ta nên bảo vệ lợi ích của chúng ta, chúng ta nên thu được quyền lực lớn hơn nữa, chúng ta nên có được địa vị cao hơn, ít nhất, chúng ta phải ngồi ngang hàng với các đỉnh cấp đại gia tộc chết tiệt kia, như vậy mới là hợp lý!”

Các quý tộc Ngu tộc trong hội trường đồng thời quát to một tiếng, bọn họ ùn ùn vỗ tay đồng ý với lời của Ngu Mông.

“Lại ví dụ như, Bàn Ngu thánh huyết trân quý kia, chúng ta cũng có thể thu hoạch đủ số định mức.” Ngu Mông mỉm cười nhìn về phía Ngu Hốt đám ‘Ngu’ con mắt dựng thẳng ở mi tâm vẫn tồn tại: “Nói tóm lại, toàn bộ Ngu tộc cấu thành quyền lực, phân chia ích lợi, phải đạt được đủ sự thay đổi.”

Nhún nhún vai, Ngu Mông mỉm cười nói: “Vì sự thay đổi này, chúng ta đã có hành động bước đầu... Cho nên một lần trước, vị minh hữu ngoại tộc nào đó của chúng ta, cũng chính là mọi người đều biết, thiên đế Cơ Hạo của Bàn Cổ thế giới, ‘Ngu’ của Bàn Cổ thế giới, hẳn đã tiến hành một lần hành động đánh bất ngờ hoàn mỹ mà kinh người, ở dưới sự trợ giúp của chúng ta, lần hành động đó đã thu được thành công to lớn!”

“Nhưng chút thành công này còn chưa đủ, hành động của Cơ Hạo chỉ là thủ đoạn, là thủ đoạn chúng ta trì hoãn bước chân của một số người nào đó... Chúng ta nếu muốn ở Bàn Cổ thế giới, ngay tại Bàn Cổ thế giới thu được thắng lợi

mang tính quyết định, chúng ta cần minh hữu cường đại hơn, cần thủ đoạn bạo lực hơn, cần hành động càng thêm quyết đoán mà hữu hiệu.”

“Hoan nghênh khách nhân tôn quý của chúng ta, sứ giả đến từ nhân tộc... Nhân Thập Bát các hạ!”

Ngu Mông hướng về một góc của hội trường chỉ tới, đám đông quý tộc Ngu tộc chỉ thấy một thanh niên nhân tộc mặc áo dài vải thô, diện mạo bình thường, thần thái nhanh nhẹn từ trong một cánh cửa nhỏ trong bóng tối đi ra.

Chương 1779: Kỳ Cũng Thành Thánh

Bộ dáng bình thường, chiều cao bình thường, tính chất làn da bình thường, ngay cả lúc mỉm cười lộ ra tám cái răng vô luận hình dạng hay là màu sắc đều bình thường, không phải trắng như tuyết, mà là giống với con dân nhân tộc bình thường hơi mang theo chút màu vàng.

Nhân Thập Bát, thậm chí cái tên này cũng...

“Cái tên này cũng không có thành ý.” Ngu Hốt khoát tay áo, hàm hồ lăm bẫm một tiếng.

“Nhân tộc, xếp hạng mười tám, cho nên tên là Nhân Thập Bát.” Thanh âm Ngu Hốt rất hàm hồ, rất nhỏ, thậm chí mấy quý tộc Ngu tộc bên cạnh hắn cũng chưa thể nghe rõ hắn nói gì, nhưng Nhân Thập Bát tất cả đều nhìn như bình thường, lại phi thường sâu sắc nhận ra thanh âm của hắn cùng một tia thâm oán ý bao hàm trong tiếng lăm bẫm hàm hồ của hắn.

Mỉm cười rất thân thiện, Nhân Thập Bát hướng Ngu Hốt gật gật đầu, rất nghiêm túc giải thích lai lịch cái tên của mình: “Trẻ mồ côi, cha mẹ ở lúc ta nhỏ tuổi bị đoàn săn nô lệ của Đế Thích nhất tộc săn giết, ở trong toàn bộ huynh đệ bị bắt nuôi xếp hạng mười tám.”

Về mặt của các quý tộc Ngu tộc trở nên rất quý dị bí hiểm, đoàn buôn nô lệ của Đế Thích nhất tộc, chuyện theo như lời Nhân Thập Bát thật đúng là quá đặc sắc. Ngu Mông trịnh trọng mời ra kẻ gọi là nhân tộc đặc sứ, thế mà lại là xuất thân trẻ mồ côi như thế.

“Không đáng tin.” Một nam tử trung niên bên cạnh Ngu Hốt thấp giọng lăm bẫm.

“Không hề nghi ngờ, ta tràn ngập địch ý đối với các người.” Nhân Thập Bát một lần nữa sâu sắc bắt giữ được tiếng lăm bẫm của tên trung niên Ngu tộc này.

Hắn quay đầu, rất nghiêm túc nhìn gã đó, bình tĩnh nói: “Nhưng thù hận trong lòng ta, sẽ không ảnh hưởng chúng ta hợp tác. Ta biết cái gì ta nên làm, cái gì ta không nên làm.”

Nhân Thập Bát thậm chí mang theo một tia ôn hòa, rất chân thành nói: “Ở sau khi ta làm xong việc, ta sẽ dốc sức giết chết toàn bộ tộc nhân của Đế Thích nhất tộc báo thù cho cha mẹ ta. Nhưng ở trước đó, vì đạt thành nhiệm vụ nghĩa phụ giao cho, ta có thể kề vai chiến đấu với các người, hơn nữa ở thời điểm cần thiết, ta có thể hy sinh tính mạng của ta bảo vệ các người.”

Bình thản, không chút giữ lại, Nhân Thập Bát nói hai ba câu đã giải thích hoàn mỹ xuất thân, lai lịch của mình, cùng với thái độ của hắn và người phía sau hắn đối với dị tộc. Nhưng chính là bình thản như vậy, khiến trong lòng Ngu Mông, Ngu Hốt đám quý tộc Ngu tộc ở đây nặng trịch một phen.

Tĩnh anh, tĩnh anh không hề nghi ngờ. Có thể trực diện xuất thân của mình, có thể nhìn thẳng vào thù hận của bản thân, có thể khắc ghi thù hận, đồng thời không vì lửa giận do thù hận mang đến che phủ tâm linh của mình, tiến thoái có trật tự, bình tĩnh như núi

“Hy vọng người như vậy, toàn bộ nhân tộc Bàn Cổ thế giới không có mấy ai.” Các quý tộc Ngu tộc ở đây đồng thời nói thầm một câu ở trong lòng.

“Tiểu tử này lai lịch thế nào?” Thanh niên Ngu tộc thường thức một quả cầu thủy tinh tràn ra pháp lực dao động cường lực, toàn thân tối đen như một cái hố đen trong tay, vẻ mặt lạnh nhạt chỉ chỉ Nhân Thập Bát, ánh mắt rơi ở Ngu Mông dò hỏi.

“Ta cũng không biết người sau lưng hắn là ai.” Ngu Mông rất thản nhiên dang hai tay: “Nhưng ta có thể nói rõ cho các vị huynh đệ, hắn và người phía sau hắn, có được lực lượng vượt ra ngoài sự tưởng tượng của chúng ta. Ở sau khi chúng ta xâm nhập Bàn Cổ thế giới, bọn họ ngay lập tức tìm được chúng ta, bọn họ biết giao dịch của chúng ta cùng thiên đế Cơ Hạo, biết chuyện chúng ta làm

ra ở Lương Chủ thành.”

Mang theo một tia quý dị bí hiểm, Ngu Mông nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Hít một hơi thật sâu, Ngu Mông hướng toàn bộ quý tộc Ngu tộc xung quanh nhìn một cái, rất nghiêm túc nói: “Tất cả đều là cơ mật đỉnh cấp nhất, ta hy vọng chuyện ta nói...”

“Nó sẽ vĩnh viễn bảo lưu ở chỗ này, không có một chữ nửa câu tiết lộ ra ngoài” Toàn bộ quý tộc Ngu tộc ở đây hiểu ý chưa cần trong lời của Ngu Mông, bọn họ đều đưa ra lời thề đủ để khiến Ngu Mông tin tưởng và yên tâm.

“Ta sẵn lòng lựa chọn tín nhiệm bọn họ, hơn nữa đáp ứng hợp tác với bọn họ, là vì...” Ngu Mông nhìn thoáng qua Nhân Thập Bát: “Bạch Hoa Vân Tước gia tộc chúng ta chinh phục thế giới sa mạc thứ ba, trong một tòa tế đàn cổ xưa, chúng ta đã phát hiện ấn ký người của bọn họ lưu lại.”

Các quý tộc Ngu tộc trong hội trường đồng thời kinh hô thành tiếng, mỗi người giống như gặp quỷ nhìn Nhân Thập Bát.

Bạch Hoa Vân Tước gia tộc ở trong toàn bộ thực dân gia tộc cũng là tồn tại rất có danh tiếng, tuy thế giới bọn họ xâm chiếm cũng không tính là quá lớn, hơn nữa đều rất căn cố, nhưng bọn họ đã xâm chiếm cả bảy một trăm thế giới.

Cả bảy một trăm thế giới, điều này làm Bạch Hoa Vân Tước gia tộc, cũng khiến Ngu Mông ở trong các thực dân thánh tôn này có được lực ảnh hưởng cực lớn.

Nhưng hiện tại, Ngu Mông nói, ở trong tế đàn nào đó của dân bản xứ gia tộc tại thế giới thứ ba bọn họ chinh phục, đã phát hiện ấn ký đồng bạn của Nhân Thập Bát lưu lại. Rất hiển nhiên, Nhân Thập Bát chính là thông qua ấn ký này lấy được lòng tin từ Ngu Mông, do đó mới để Ngu Mông đem hãn dân vào hội trường này.

“Nhưng, dựa theo tư liệu Da Ma gia tộc đưa ra, nhân loại dân bản xứ Bàn Cổ thế giới, bọn họ chưa từng tiến hành viễn chinh thế giới.” Ngu Hốt lớn tiếng thét to: “Bọn họ luôn luôn ở Bàn Cổ thế giới bị động chịu đòn, bọn họ luôn luôn thừa nhận đám tiêu gia tộc Da Ma gia tộc cầm đầu xâm lược “

Nhân Thập Bát mỉm cười nhìn Ngu Hốt: “Có lẽ là thế, nhưng điều này quan trọng lắm sao? Ta tới nơi này, là muốn đạt thành minh ước với các vị, đạt thành khế ước hợp tác, đồng thời, cũng là giải quyết cho các vị đại nhân tôn quý nỗi lo ngấm lòn nhất trong lòng các người.”

“Nỗi lo ngấm.” Một đám quý tộc Ngu tộc đều cười lên, Ngu Mông và Nhân Thập Bát lộ ra tin tức bọn họ chỉ là nửa tin nửa ngờ, bọn họ vẫn lựa chọn tin tưởng nhân tộc Bàn Cổ thế giới chỉ là một tộc đàn dân bản xứ nguyên thủy chưa khai hóa, bọn họ là lạc hậu, bọn họ là nhỏ yếu, bọn họ là ngu muội, bọn họ chỉ có thể trở thành đối tượng để Ngu tộc chinh phục.

Xuất phát từ truyền thống kiêu ngạo của Ngu tộc, bọn họ không muốn tin tưởng Nhân Thập Bát có thể giải quyết nỗi lo ngấm gì cho bọn hắn.

Hơn nữa, bọn họ có thể có nỗi lo ngấm gì đây. Bọn họ là người chinh phục thế giới cường đại, bọn họ là thực dân thánh tôn có được danh hiệu Ngu, bọn họ có thể, hơn nữa bọn họ tuyệt đối có thể lật đổ các đỉnh cấp đại gia tộc tham lam kia.

“Các vị có lẽ có đủ lực lượng, lật đổ thậm chí là tiêu diệt đỉnh cấp đại gia tộc của Bàn Ngu thế giới.” Nhân Thập Bát bình tĩnh nói: “Nhưng mong các vị đại nhân tôn quý hiểu rõ một việc. Các người xác định các người có thể được các thánh nhân Bàn Ngu thế giới, cũng chính là người nắm giữ thiên đạo ủng hộ sao “

Trong hội trường chợt đầy sự tĩnh mịch.

Về mặt Nhân Thập Bát chưa có bất cứ sự biến hóa nào, hắn vẫn cười ăm ắp như vậy, cười rất có sức cuốn hút.

“Nghĩa phụ đại nhân bảo ta nói với các vị, chúng ta có thể cung cấp bí pháp, để các vị ở trong khoảng thời gian cực ngắn, có được thực lực đối kháng thánh nhân của Bàn Ngu thế giới.” Nhân Thập Bát cười nói: “Đương nhiên, có lẽ ở trên thực lực thân thể sẽ có chênh lệch, nhưng thực lực thân thể không đủ, có thể dùng số lượng đi bù lại. Cái này cũng không phải vấn đề gì không thể giải quyết.”

Không khí trong hội trường trở nên cực kỳ quỷ dị, cổ họng mọi người đều khàn khàn nhìn Nhân Thập Bát, ánh mắt như lửa tựa như có thể đem hắc đốt thành tro tàn.

Chương 1780: Đế Úc Lo Lăng

Nhìn Ngao Bạch nổi trận lôi đình lao ra khỏi thiên đình, phân thân Cơ Hạo do dự trong nháy mắt, xoay người kéo theo một luồng hào quang hướng Phù Tang mộc đứng sừng sững ở trong đình viện thần cung nhà mình bay đi.

Lơ lửng ở trước Phù Tang mộc, một luồng thần niệm truyền qua, mấy cái cành chính cực lớn của Phù Tang mộc quơ quơ, một cái ‘cành cây nhỏ’ đối với nó mà nói bé nhỏ không đáng kể không phát ra tiếng động rụng tận gốc, cái cành ước chừng có đường kính mười mấy trượng, toàn thân tỏa ra ánh lửa bay đến trước phân thân của Cơ Hạo, nháy mắt nổ tung thành vô số đốm lửa đem thần niệm phân thân Cơ Hạo bao bọc bên trong.

Một mảng lớn ánh lửa phóng lên cao, thần niệm phân thân của Cơ Hạo mượn dùng một cành cây Phù Tang mộc ngưng tụ thành hình, so với phân thân vừa nãy ‘tay trái gà không chặt’ một chút thần niệm biến thành đã cường đại hơn không chỉ ngàn vạn lần.

Cười hướng Phù Tang mộc ôm quyền hành một lễ, Cơ Hạo tung lên một luồng sáng màu vàng hướng bên ngoài thiên đình phóng đi.

Bay ra chưa được bao xa, thanh âm trầm thấp của Phù Tang mộc đột nhiên vang lên ở bên tai Cơ Hạo: “Có lẽ... Phải cẩn thận chút. Chuyện vừa nãy, ta cũng đã nhìn thấy. Pháp khí đạo nhân kia ra tay sử dụng, tựa như... Ta năm đó từng gặp? Lại đã quên lai lịch.”

Cơ Hạo chột cả kinh, theo bản năng quay đầu hướng Phù Tang mộc nhìn một cái. Thứ có thể được Phù Tang mộc treo ở trong lòng, có thể khiến hắc cố ý mở miệng nhắc nhở mình, tất nhiên là không phải chuyện tầm thường. Hơn nữa Cơ Hạo mơ hồ nghe ra, Phù Tang mộc tựa như... Cũng không phải đã quên lai lịch thứ kia. Có con người hoặc là sự tình nào, có thể khiến Hồng Mông linh căn này cũng có điều kiêng kỵ?

Bởi vì một tiếng nhắc nhở này của Phù Tang mộc, Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trong thần cung luyện hóa vô số mảnh vỡ thần hồn trong thần hồn hư không đột nhiên khoát tay, Bàn Cổ Chung phát ra một tiếng nổ vang trầm thấp, hóa thành một mảng linh quang bay vút ra, nhanh chóng nhập vào trong phân thân của mình.

Phân thân của Cơ Hạo gật gật đầu, kích phát lực lượng Bàn Cổ Chung bảo vệ toàn thân, thân thể nhoáng lên một cái liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Ở phía sau Cơ Hạo, Man Man không để ý Thiếu Ti hô, xách hai thanh đại chuỳ, mang theo mấy trăm thần binh thần tướng của Chúc Dung thị, cưỡi một đám ngựa lửa hai cánh trong mồm phun đốm lửa bừa bãi, sốt sắng chạy ra khỏi cửa chính thiên đình.

Ngao Bạch không hổ là một trong chín con của tổ long, có được thần thông khó lường. Phân thân của Cơ Hạo lao ra khỏi thiên đình không bao lâu, Ngao Bạch khổng lồ chế mây đen đầy trời đã tới trên không Bồ Phán. Một tiếng rống gầm lao vút lên, tay phải Ngao Bạch chỉ xuống phía dưới, mấy chục dòng sông lớn quanh Bồ Phán chợt sóng đục quay cuồng, mấy ngàn cột nước vọt vọt phóng lên cao, nháy mắt hóa thành mấy ngàn con rồng nước trắng xóa bay múa đầy trời.

“Thằng nhãi Công Tôn Úc, người sao lại dám giết số đông binh sĩ của long tộc ta?” Dem toàn bộ chiến sĩ long tộc tử trận đều quy tội Đế Úc, Ngao Bạch hét lớn một tiếng, hai tay đồng loạt hướng xuống phía dưới nhấn một cái, mấy ngàn con rồng nước lớn tới trăm trượng phát ra tiếng gầm trầm thấp, giống như thiên hà sụp đổ gào thét hướng hành cung của Đế Úc đập xuống.

Ngao Bạch là Bí Hỷ một trong chín con của tổ long, lực lượng mạnh mẽ nhất, thần thông ngự thủy của hắn không tinh diệu, trái lại rất thô ráp. Nhưng toàn bộ thần thông của hắn đều có một đặc điểm tuyệt diệu —— lực lượng lớn tuyệt luân, uy năng vô biên.

Thủy long công kích bình thường từ trong tay Ngao Bạch thi triển ra, khí thế

kia thật sự kinh người vô cùng, mấy ngàn con thủy long cách mặt đất còn có cự ly rất xa, cương phong kích động lên đã chấn động cấm chế phòng ngự hành cung Đế Úc dao động một trận, tầng tầng phòng ngự kết giới không ngừng sáng lên, ở trong tiếng sóng gào thét nặng nề, từng tầng kết giới vừa mới sáng lên đã không ngừng sụp đổ vỡ vụn, hóa thành vô số lưu huỳnh theo gió tan đi.

Hành cung của Đế Úc thành lập ở trên một cái móng bạch ngọc cao tới trăm trượng, theo thủy long áp sát, các đạo cấm chế phòng ngự trên móng bạch ngọc sụp đổ, bạch ngọc đập thành nền móng không ngừng nổ tung, vô số ngọc vụn to nhỏ bay loạn, đánh vào trên vách tường, cột kèo của hành cung tung tóe ra vô số đốm lửa, phát ra tiếng vang chói tai.

Đế Úc mặc váy chiến đấu dệt từ lông gà rừng, cầm lưỡi mác đứng ở trên đài hứng sương của hành cung, nhe răng trợn mắt nhìn Ngao Bạch từ trên trời giáng xuống cười quái dị ‘Khắc khắc’. Hắn không có chút sợ hãi nào cả, cử chỉ thần thái ngược lại tràn ngập sự khiêu khích.

Mang theo khôn cùng kiêu ngạo và ngang ngược, lưỡi mác trong tay Đế Úc hung tợn hướng Ngao Bạch trở tới: “Bí Hý? Đồn đại người là một trong chín đứa con của tổ long, lão quý đã sớm ngã xuống, người sao lại lẫn lộn kiếm được ngai báu thiên đế? Hắc hắc, nghe nói bộ dạng bản thể người không có gì khác với con rùa đen già, ta hôm nay muốn lột mai rùa của người làm giường!”

Ngao Bạch ngẩn ngơ, Đế Úc làm sao biết bản thể hắn là Bí Hý một trong chí con của rồng? Hắn làm sao biết mình đã sớm ngã xuống, dựa vào thiên tài địa bảo long tộc bí mật cất giữ mới một lần nữa ngưng tụ thân thể?

Nhưng rất nhanh, Ngao Bạch đã bị lời nói khiêu khích của Đế Úc làm cho lửa giận ngút trời —— thẳng nhãi này, lại còn nói muốn lột mai rùa của hắn?

Bí Hý là rùa sao?

Tuy ngoại hình có chút tương tự, nhưng trên mai của Bí Hý khảm rậm rạp đầy vảy rồng, căn bản không phải cả một khối mai rùa, phải không? Không

đúng, không đúng, mấu chốt sự tình không ở chỗ này —— Đế Úc thế mà lại dám mắng Ngao Bạch hăn là rùa? Lại còn nói muốn lấy giáp xác của hăn đi làm giường?

“Tiểu tử đáng chết!” Ngao Bạch rống giận, pháp lực quanh thân như núi, pháp lực hung mãnh mãnh mông không ngừng rót vào trong mấy ngàn con thủy long, càng khiến thủy long trở nên trầm trọng ngưng thực hơn, mắt thấy đã sắp đánh đến trên hành cung của Đế Úc.

“Người con rồng nho nhỏ, hỏa khí thật lớn!” Một thanh âm không nhanh không chậm từ phía sau Đế Úc truyền đến, một đạo nhân râu tóc bạc trắng, dung mạo già nua từ phía sau Đế Úc đi ra. Đạo nhân nhìn như một bước run rẩy một cái đi ra, năm ngón tay trái của hăn mở ra, trên từng đầu ngón tay đều có hư ảnh một ngọn núi nho nhỏ như ẩn như hiện, ngọn núi phân biệt hiện ra năm loại sắc thái phun ra thủy triều ánh sáng năm màu, chợt hung hăng lao lên hướng thủy long trên bầu trời hạ xuống.

Ầm một tiếng, thủy triều ánh sáng năm màu và mấy ngàn con thủy long va chạm với nhau.

Thân thể Ngao Bạch hơi nhoáng lên một cái, kinh hãi nhìn thủy long sụp đổ hóa thành mưa to đầy trời rơi xuống.

Ngọn núi trên năm ngón tay trái của đạo nhân cũng không biết là pháp bảo hay thần thông, thủy triều ánh sáng năm màu chất chứa lực lượng hùng lớn khó cản, một đòn nhẹ nhàng đã đem thủy long Ngao Bạch đánh xuống triệt để đánh tan.

Thủy Long Trùng của Ngao Bạch tuy không phải pháp thuật cao thâm huyền diệu gì, nhưng uy lực của thủy long ở dưới lực lượng khổng lồ của hăn thêm vào quả thật lợi hại, mấy ngàn con thủy long nhằm vào đầu nện xuống, dù là một ngọn núi cao vạn trượng cũng sẽ nháy mắt bị đánh thành phấn.

Đạo nhân râu tóc bạc thoải mái hóa giải một đòn này của hăn như thế, đạo hạnh,

pháp lực của lão đều không thể khinh thường.

“Đế Úc, đây là sự tự tin của người? Chỗ dựa của người? Người ỷ vào thẳng nhãi tóc bạc này, dám trở mặt với long tộc ta?” Ngao Bạch đề độn mây xuống, lơ lửng trên không hành cung, hung tợn nhìn chăm chăm Đế Úc: “Cho dù lão tổ tông Hiên Viên hoàng đế của Công Tôn thị người, hãn cũng không dám trở mặt với long tộc ta, người dựa vào thẳng nhãi tóc bạc này, ngay cả việc tổ tông người không dám làm, người cũng dám làm?”

Đế Úc cười quái dị ‘Hắc hắc’, khinh miệt nhìn quét Ngao Bạch một cái.

Đạo nhân tóc bạc nhẹ nhàng băng quơ cười nói: “Ngao Bạch đại đế, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, người đi thiên đình làm thiên đế của người là được, chuyện nhân gian này, người vẫn là không quản thì tốt hơn, nếu không bị đánh cho hồn phi phách tán mà nói, hối hận cũng đã muộn.”

Nghe xong lời đạo nhân tóc bạc nói, khuôn mặt Ngao Bạch nhất thời tức giận đến mức biến thành màu đen.

Chương 1781: Thiên Đế Uy Áp

Lúc phân thân Cơ Hạo mượn dùng cành cây Phù Tang mọc ngừng tụ thành chạy tới trên không Bồ Phản, Ngao Bạch đã tức giận thét dài hướng đạo nhân tóc bạc kia lao tới.

Bí Hý một trong chín đứa con của rồng không am hiểu thần thông bí pháp, hấn thích cận thân chém giết, dùng lực lượng thuần túy xé nát kẻ địch hơn. Tất cả hô phong hoán vũ, nắm giữ lôi đình phong bạo... các thiên phú khác của long tộc, Ngao Bạch thi triển ra còn không bằng cổ long thuần huyết bình thường có thiên phú, như vừa rồi mấy ngàn con thủy long bị đạo nhân tóc bạc tùy tay đánh tan.

So với thi triển thuật pháp mất mặt xấu hổ, không bằng trực tiếp công kích mãnh liệt, chính diện đem kẻ địch chém giết!

Một tiếng rồng gầm kinh thiên động địa, khí bạo màu trắng cuộn cuộn từ trong miệng Ngao Bạch phun ra, hóa thành các vòng bạo âm màu trắng mắt thường có thể thấy được hướng Đế Úc và đạo nhân tóc bạc đánh xuống. Đế Úc cầm lưỡi mác chặt vật lui về phía sau, không có chút ý tứ giao thủ cùng Đế Úc. Phía sau hắn có mười mấy đạo nhân lao ra, đem Đế Úc bảo hộ ở chính giữa.

Đạo nhân tóc bạc không lùi mà tiến, năm ngón tay trái hắn mở ra, thần quang năm màu lao vút lên, bàn tay như ngọn núi lớn, hướng Ngao Bạch nặng trịch vỗ xuống. ‘Thùng thùng thùng thùng’ một chuỗi tiếng nổ chấn động trời rung đất chuyển, từng vòng khí bạo bị phá vỡ, tóc dài râu dài của đạo nhân tóc bạc múa loạn cả lên, sợi râu tóc nhỏ bé xé rách không khí, phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, đại chuỳ cán dài trong tay Ngao Bạch kéo theo một cơn bão màu đen đánh lên trên tay trái đạo nhân tóc bạc.

Hình ảnh ánh sáng ở đầu năm ngón tay trái của đạo nhân tóc bạc rung động một trận, da mặt chợt biến thành màu đỏ rực. Tiếng ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai,

phụ cận vị trí đại chuỳ và bàn tay đạo nhân tóc bạc tiếp xúc, từng cái vết rách màu đen giống như mạng nhện không ngừng hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Một chùy này của Ngao Bạch bị đạo nhân tóc bạc lấy bàn tay cản được, hai lực lượng khổng lồ va chạm với nhau, đem hư không xé rách.

Vết rách không gian màu đen hướng bốn phía khuếch tán ra xa mấy ngàn trượng, tất cả cấm chế phòng ngự của hành cung Đế Úc ven đường bị vết rách xé ra, vô số đại trận phòng ngự trong nền hành cung Đế Úc bị phá hủy, khắp nơi đều là ánh lửa, tiếng nổ kịch liệt nhắc lên vô số gạch ngói cột kèo, từng đám đông người hầu, thị nữ phát ra tiếng la khóc thê lương, bị vụ nổ hất lên bầu trời.

“Hả?” Ngao Bạch kinh hãi nhìn đạo nhân tóc bạc: “Người có thể ngăn được ba thành lực lượng của ta? Không tệ, không tệ, người tu luyện là môn đạo pháp rèn luyện cơ thể nào?”

Đạo nhân tóc bạc hít một hơi thật sâu, thật sâu, dưới làn da trắng nõn của hãn một tầng hào quang xanh biếc như ngọc chợt lóe, thân thể hãn biến thành một khối thủy tinh màu xanh lục, long lanh trong suốt, có thể xuyên thấu qua da thịt hãn nhìn thấy xương khớp và nội tạng của hãn. Một khí tức thuần khiết thuần hậu, tràn ngập lực lượng sinh mệnh không ngừng từ trong cơ thể hãn khuếch tán ra, hóa thành một quang sáng bao phủ toàn thân.

“Bồ đề thánh thể?” Ngao Bạch nghe rằng trợn mắt cười lên: “Tốt, tốt, tốt, tìm được gốc gác của người là tốt rồi, môn nhân Mộc đạo nhân? Hắc hắc, Mộc đạo nhân đây là không muốn lẫn lộn ở Bàn Cổ thế giới nữa nhỉ? Cho dù hãn tu thành ‘thánh nhân’, trêu chọc long tộc ta...”

Đạo nhân tóc bạc mang theo một tia âm trầm cười lạnh nói: “Bớt mạnh miệng, người có thể làm gì Mộc tổ? Trêu chọc long tộc người, chẳng lẽ Mộc tổ sẽ không thể lẫn lộn ở Bàn Cổ thế giới nữa? Lời này, người tin không? Trừ phi tổ long còn tại thế, chỉ các người đám súc sinh có vảy có giáp này, có thể làm gì

được Mộc tổ, Hoa tổ? Có thể làm gì được chúng ta?”

Bị đạo nhân tóc bạc cắt ngang câu chuyện, gương mặt Ngao Bạch khó coi một phen.

Hắn muốn mạnh miệng vài câu, lại bị hung hăng xé rách da mặt.

Quả thực, hiện tại long tộc không phải long tộc năm đó, thời điểm tổ long còn sống, long tộc mới là thực sự hoành hành tam giới không ai dám trêu chọc. Khi đó Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đều còn chưa chứng đạo, ngay cả môn nhân đệ tử cũng chưa có mấy người, tổ long lại dựa vào kế thừa thân thể mạnh mẽ của Bàn Cổ thánh nhân, đơn thuần lấy lực lượng cơ thể đã có thể nghiền áp thiên đạo!

Long tộc khi đó, không có ai trêu chọc nổi.

Sau khi tổ long biến mất, Ngao Bạch đám long chi cửu tử tính cả một đám long tử long tôn cũng từng hoành hành ngang ngược rất lâu, nhưng đợi tới khi Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chứng ‘thánh nhân’, môn hạ bọn họ đệ tử đại năng càng ngày càng nhiều, khí tượng của long tộc lại ngày càng lụn bại, thế hệ sau không bằng thế hệ trước.

Đến nay, long tộc từng ngay cả thiên đình cũng không để vào mắt, thế mà lại phải hồi sinh Ngao Bạch, tranh thủ địa vị thiên đế để trọng chấn thanh thế. Tình cảnh này, sao có thể chịu nổi? So sánh với long tộc khi tổ long còn sống, long tộc hiện nay thật sự là quá hư nhược rồi.

“Người, đáng chết!” Con người cần mặt mũi, cây cần vỏ, tính cách long tộc là kiết ngạo kiêu căng nhất, đạo nhân tóc bạc cứng rắn chọc vết sẹo trong lòng Ngao Bạch, hắn rộng giận thúc giục lực lượng toàn thân, đem 100% lực đạo phát huy ra, dốc hết toàn lực vung đại chùy hướng đạo nhân tóc bạc đập xuống.

Một chùy tiếp một chùy, một chùy liền một chùy, chùy sau hung hăng hơn chùy trước, đại chùy của Ngao Bạch kéo theo từng đạo cương phong, trực tiếp

đem hành cung của Đế Úc tính cả mấy chục ngọn núi xung quanh chấn động thành tro bụi. Mười mấy đạo nhân bảo vệ Đế Úc chạy ra thật xa, chỉ có đạo nhân tóc bạc không chút úy kỵ đối mặt giữ chân Ngao Bạch.

Hư ảnh năm ngọn núi nhỏ ở tay trái nổi lên thần quang năm màu, mạnh mẽ ngăn chặn hơn phân nửa thể công của Ngao Bạch. Toàn thân đạo nhân tóc bạc dâng trào lục quang, bồ đề bất diệt thánh thể Mộc đạo nhân đích truyền dâng trào hào quang, cứng rắn đỡ được công kích điên cuồng của Ngao Bạch.

Mơ hồ có tiếng vỡ vụn nhỏ bé truyền đến, Cơ Hạo xa xa nhìn thấy trên thân đạo nhân tóc bạc không ngừng vỡ ra vết rạn nhỏ bé, hiển nhiên Ngao Bạch công kích đã vượt qua cực hạn thừa nhận của lão, lão sau khi ngạnh kháng ba trăm chùy của Ngao Bạch, thân thể lão đã ở bên bờ vực sụp đổ.

Nhưng đạo nhân tóc bạc thét dài một tiếng, trong cơ thể hắt một đóa hoa sen màu lam to bằng nắm tay mười mà như ngọc bay ra. Hoa sen màu lam như ngọc bích điêu khắc thành phun ra một mảng lam quang lạnh lẽo, buốt giá bảo vệ toàn thân hắt, chỉ nhìn thấy Ngao Bạch đập bừa đập bãi một chập, thân thể đạo nhân chỉ khẽ run rẩy, nhưng sắc mặt lại đã dễ coi hơn rất nhiều.

Thần thức của Cơ Hạo đảo qua, liền phát hiện đóa hoa sen màu lam này ít nhất giúp đạo nhân tóc bạc chặn chín thành lực đạo trên đại chùy của Ngao Bạch. Một thành lực đạo còn lại tất nhiên vẫn nặng nề đáng sợ, nhưng đạo nhân tóc bạc dựa vào thần sơn năm màu ở tay trái, dựa vào bồ đề thánh thể, đã có thể thoải mái thừa nhận chút lực lượng tấn công đó.

“Bần đạo nói rồi, Bí Hỷ, đây không phải việc long tộc các người nên xen vào! Chạy về thiên đình thành thành thật thật đợi, đừng gây tai họa cho long tộc các người!” Đạo nhân tóc bạc mắt thấy đóa hoa sen lam này chặn được công kích như bão tố của Ngao Bạch, hắt nhất thời trở nên càng thêm thần khí sinh động, trong giọng nói càng thêm vài phần không khách khí: “Các người căn bản không hiểu, các người đang đối nghịch với ai!”

“Không phải là Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân?” Ngao Bạch miệng phun khói đặc lửa nóng, vô số tia chớp quẩn quanh ở trên người hắn, hắn vừa vung đại chùy, vừa mượn dùng thân phận thiên đế, dẫn động thiên địa chi uy. Một uy áp đáng sợ từ trên trời giáng xuống, như một ngọn núi lớn nghiền ép ở trên toàn bộ Bồ Phán.

‘Rẹt’ một tiếng, Bồ Phán không hề lắc lư, đồng bằng phạm vi ước vạn dặm bị cứng rắn ép lún xuống mấy trượng.

“Các huynh đệ long tộc, giết sạch tộc nhân của Đế Úc!” Ngao Bạch nhẹ răng trợn mắt, hướng chiến sĩ long tộc đuổi theo phía sau ra lệnh.

Thiên địa uy áp gắt gao bao lấy đạo nhân tóc bạc, hoa sen màu lam lưu chuyển hào quang một trận, nhưng không cách nào lay động được ước thúc từ thiên địa đại thế.

Chương 1782: Ngao Bạch Bị Thương Nặng

“Phá! Phá!! Phá!!!” Ngao Bạch vung đại chuỳ, giống như phát điên lớn tiếng rít gào, trên cây chuỳ nặng trĩu lóe lên vô số phù văn, kéo theo từng đạo cương phong màu đen không ngừng đánh về phía đạo nhân đầu bạc.

Tinh tú khắp trời hơi nhoáng lên, bởi vì lửa giận của Ngao Bạch, hồng hoang tinh thần lấy hàng vạn để tính bộc phát ra ánh sáng mạnh loá mắt, vô số luồng tinh thần chi lực nhỏ bé từ hồng hoang tinh không xa xôi vượt qua vô lượng hư không mà đến, không ngừng rót vào thân thể Ngao Bạch.

Vốn lực lượng lớn vô cùng, thần lực tiếp cận với đạo quanh thân Ngao Bạch nhận nhạo ánh sao như sóng nước, lực lượng của hắn được tinh tú khắp bầu trời thêm vào, ở giờ khắc này bộc phát ra lực đạo khủng bố làm người ta tuyệt vọng.

Lúc ban đầu hắn đánh xuống một chuỳ chỉ là hư không chấn động, tiến tới là hư không nứt ra vô số vết rạn, sau khi liên tục đánh ra tám trăm chuỳ, thiên địa pháp tắc trước đại chuỳ của Ngao Bạch cũng theo đó vạn vẹo, xé rách. Bản thân đại chuỳ cấp tiên thiên linh bảo không biết tên này của Ngao Bạch cũng bởi vì không chịu nổi thiên đạo tan vỡ mang đến sự cản trở, trên đầu chuỳ nứt ra vô số vết rạn tinh mịn như lưới.

Sắc mặt đạo nhân đầu bạc hơi phát xanh, thần sơn ở năm ngón tay trái của hắn đã bị chấn động tới mức hào quang ảm đạm, Cơ Hạo rõ ràng nhìn thấy năm ngón tay trái của hắn vạn vẹo biến hình như cánh gà không có xương, vô số mảnh xương vỡ nhỏ bé đâm xuyên qua làn da, không ngừng từ trong bàn tay hắn phun ra.

Năm tòa thần sơn nhỏ nhỏ chất chứa vô số thần diệu cũng nứt ra, lượng lớn phù văn tự do không ngừng từ trong kẽ ngón tay phun ra, vô luận năm tòa thần sơn trên đầu ngón tay đạo nhân đầu bạc là thần thông bí pháp hay là bí bảo nào đó, Ngao Bạch điên cuồng công kích một chập này tuyệt đối đã đem năm tòa

thần sơn kia đánh tan, tạo thành tổn thương thật lớn đối với đạo hạnh tu vi của đạo nhân tóc bạc.

Thậm chí Cơ Hạo nhìn thấy bồ đề thánh thể của đạo nhân đầu bạc vỡ ra, lượng lớn dịch màu xanh trong suốt như nước không ngừng từ trong vết thương trên thân hắt phun ra. Mỗi một giọt chất lỏng phun ra, sắc mặt đạo nhân đầu bạc sẽ tái nhợt đi một chút, khí tức cũng âm đạm đi không ít.

Chỉ có đóa hoa sen màu lam kia hào quang rạng rỡ, mặc cho Ngao Bạch tấn công như thế nào, u quang hoa sen màu lam phóng ra chỉ nổi lên từng đợt gợn sóng, chưa có chút dấu hiệu vỡ vụn tổn hại. Trong lòng Cơ Hạo không khỏi âm thầm giật mình, một đóa hoa sen màu lam này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Sao có thể có lực phòng ngự đáng sợ như thế? Vậy mà ngay cả lực lượng phá vỡ pháp tắc cũng không thể tổn hại nó mấy may?

Có lẽ cần tìm Vũ Dư đạo nhân hỏi một lần... Chẳng lẽ đây lại là sản vật của một Hồng Mông linh căn nào đó?

Ngao Bạch như nổi điên điên cuồng tấn công hỗn loạn, Cơ Hạo chân đạp mây lửa lạng lã không lên tiếng hướng phía dưới dịch chuyển một khoảng cách. Hắt tể ra Bàn Cổ Chung, xa xa tập trung Đế Úc cùng mười mấy đạo nhân bên cạnh gã. Hắn đang canh phòng nghiêm ngặt các đạo nhân kia sẽ đột nhiên hạ thủ đối với Ngao Bạch, ai biết bọn họ có pháp bảo, bí thuật gì cổ quái có thể làm bị thương Ngao Bạch hay không?

Từ đóa hoa sen màu lam này là biết, các đạo nhân này nền móng phi phàm, thậm chí Cơ Hạo có chút hoài nghi, bọn họ thật là môn nhân đệ tử của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân sao? Phong cách làm việc của bọn họ lộ ra một tia quý dị, rất khác biệt với loại kiêu ngạo lộ ra từ trong xương tủy kia của môn nhân đệ tử Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân.

Chợt ầm một tiếng, Ngao Bạch đánh ra một chiêu trọng chùy, hư không đường kính mười dặm bên cạnh hắn và đạo nhân đầu bạc ầm ầm hủy diệt, tất cả

thiên đạo pháp tắc trong đường kính mười dặm đều theo đó nổ tung thành mảnh vụn. Một đòn này lực đạo mạnh mẽ đáng sợ đến cực điểm, Ngao Bạch lấy lực lượng cơ thể thuần túy phá hủy sụp đổ thiên đạo, lực lượng cản trở giống như sóng thần quay cuồng ập tới, lân giáp đôi tay Ngao Bạch ầm ầm vỡ nát, cơ thịt không ngừng nổ tung, lộ ra long cốt trong vắt ánh vàng rực rỡ giống như lưu ly cùng với cốt tủy lóe ra thần quang bảy màu của hắn.

“Đau chết lão tử rồi!” Ngao Bạch khàn cả giọng rống lớn một tiếng, nhưng trong tiếng kêu đau lại ẩn chứa vô cùng vô tận đắc ý!

Có thể lấy lực lượng cơ thể thuần túy phá hủy một bộ phận nhỏ thiên đạo, cho dù chỉ là phá hủy một bộ phận nhỏ thiên đạo trong hư không đường kính mười dặm, so sánh với Bàn Cổ thế giới khổng lồ vô cùng, hắn phá hủy một chút thiên đạo pháp tắc kia không thể nghi ngờ là một giọt nước trong biển khơi, nhưng từ trên tính chất lực lượng mà nói, Ngao Bạch thật sự đã có được lực lượng chống lại thiên đạo!

Ở trong long chi cửu tử, lực lượng thuần túy mãnh liệt như thế, cường đại như thế cũng chỉ có một mình Ngao Bạch, Bí Hý không hổ là người lực lượng mạnh nhất trong long chi cửu tử.

Trọng chùy cấp tiên thiên linh bảo ầm ầm vỡ nát, đầu chùy cực lớn vô thanh vô tức hóa thành hư ảo, ngay cả một chút căn bản cũng không lưu lại. Cây trọng chùy này trực diện thiên đạo sụp đổ mang đến chín thành lực lượng cản trở, cho nên bị triệt để hủy diệt cũng là chuyện đương nhiên.

Long tộc giàu có, vền vẹn một tiên thiên linh bảo đối với Ngao Bạch mà nói không tính là gì, đem cái cán dài của đại chùy tùy tay vứt đi, Ngao Bạch lấy ra một thanh Bát Lăng Hồn Nguyên Chùy âm u, cười quái dị ‘hắc hắc’ xách trọng chùy vòng quanh thân thể vung một vòng. Một cơn bão táp nổi lên từ đất bằng, Bát Lăng Hồn Nguyên Chùy kéo theo âm dương nhị khí, đem hư không bên người quấy nát.

Khóe mắt Cơ Hạo giật giật. Đây là một tiên thiên chí bảo, hơn nữa là một tiên thiên chí bảo nặng dị thường. Cách thật xa, Cơ Hạo dùng thần niệm hướng trên Hỗn Nguyên Chùy này quét một lần, trọng lượng đáng sợ kia theo thần niệm ghé tới, thiếu chút nữa đập vụn khối phân thân Phù Tang mộc này của Cơ Hạo.

Trọng chùy như thế, Cơ Hạo âm thầm tính toán, nhằm chừng bản tôn hẳn muốn nhắc lên cũng phải hao phí không ít khí lực!

Long tộc không hổ là kế thừa thân thể mạnh mẽ của Bàn Cổ thánh nhân, Ngao Bạch càng là một thành viên lực lượng cơ thể cường đại nhất trong long chi cử tử, đại chùy này ở trong tay hẳn tùy ý vung lên, quả thực nhẹ như tờ giấy, không thấy có chút cố sức nào cả.

Đạo nhân đầu bạc thở hỗn hển bay ngược về phía sau. Một đòn vừa rồi của Ngao Bạch, tay trái hẳn triệt để vỡ nát, thần quang năm màu không ngừng từ trong bàn tay vỡ vụn phun ra, sắc mặt hẳn thảm đạm nhìn Ngao Bạch, hoa sen màu lam ở đỉnh đầu khẽ run, u quang màu lam bảo vệ toàn thân hẳn ảm đạm đi rất nhiều. Một đòn điên cuồng vừa rồi của Ngao Bạch, cũng tạo thành tổn thương không nhỏ đối với đóa hoa sen màu lam lực phòng ngự kinh người này.

“Thằng nhãi lông trắng!” Ngao Bạch khinh miệt hướng đạo nhân đầu bạc cười lạnh một tiếng, vung Hỗn Nguyên Chùy hướng đối phương khiêu khích: “Ta hôm nay muốn đánh chết Đế Úc, muốn đem hẳn đánh thành bánh thịt... Hắc hắc, các người bây giờ còn dám cản đường ta nữa sao?”

Đạo nhân đầu bạc không hé răng, mười mấy đạo nhân bên cạnh Đế Úc đồng thời hóa thành một luồng hào quang bay vút lên trời, hướng về Cơ Hạo và Ngao Bạch lướt tới.

Cơ Hạo, Ngao Bạch khẽ biến sắc, toàn bộ lực chú ý đồng thời đặt ở trên thân các đạo nhân này—— từ đóa hoa sen màu lam kia là có thể biết, các đạo nhân này nội tình rất mạnh, tuyệt đối không thể tùy tiện coi thường.

Chợt một đạo hàn quang lóe ra ở phía sau Ngao Bạch, Vu Bật nhập ma phát

ra tiếng cười chói tai bén nhọn, cầm một thanh trường đao huyết quang âm trầm từ phía sau Ngao Bạch lướt qua, trường đao hình thù kỳ lạ dài đến ba thước sáu tấc hung hăng bổ qua lưng Ngao Bạch, thiếu chút nữa đem nửa thân trên của hắn bổ đứt rời.

Ngao Bạch phát ra tiếng kêu đau thê lương, một mảng lớn máu nóng từ trong cơ thể hắn phun ra, thời điểm huyết tương phun ra vẫn nóng hầm hập, thời điểm phun ra bên ngoài cơ thể đã biến thành nước sạch băng lạnh thấu xương, không có nửa điểm màu máu!

Trường đao trong tay Vu Bất ác độc như vậy, sắc mặt Ngao Bạch chợt trở nên hàu như trong suốt.

Cơ Hạo hét giận dữ, xoay người túm lấy bả vai Ngao Bạch, mang theo hắn hóa thành một đạo cầu vồng lao về phía thiên đình.

Chương 1783: Long Mẫu Huyết Dao

“Lạnh...”

Thời điểm phân thân mang theo Ngao Bạch bay về phía thiên đình, toàn thân Ngao Bạch rùng mình, như một phạm nhân bị cảm lạnh thấp giọng rên rỉ. Mồ hôi lạnh không ngừng từ trong làn da màu xanh trắng của hắn chảy ra, trong vết thương phía sau hắn hầu như đem nửa thân trên của hắn chém thành hai đoạn đã không còn huyết tương toát ra. Máu tươi trong cơ thể hắn hầu như đã chảy hết.

Lấy sinh mệnh lực mạnh mẽ của Bí Hỷ một trong chín con của tổ long, máu tươi trong cơ thể Ngao Bạch hầu như chảy hết, năng lượng tinh huyết khổng lồ của hắn thể mà lại chưa thể bổ sung cho thân thể hắn cho dù một giọt máu mới.

Phân thân Cơ Hạo xuyên thấu qua vết thương trên lưng Ngao Bạch, có thể rõ ràng nhìn thấy trong lồng ngực nội tạng của hắn. Vết thương toát ra màu trắng, trắng như mắt cá chết, ngón tay Cơ Hạo nhẹ nhàng ấn da thịt phụ cận vết thương một cái, tay cảm thấy lạnh như băng, cơ thịt nhũn nhũn, thật giống như thi thể bị nước ngâm trong rãnh nửa tháng.

“Vu Bất dùng là cái quỷ gì vậy?” Cơ Hạo kinh ngạc quát hỏi: “Cho dù là Đồ Long Thuật đó cũng là bí pháp vu độc hỗn hợp vu chú mà thành, nhưng thanh đao kia...”

Ngao Bạch miễn cưỡng mở mắt, hắn nghiêng răng thấp giọng lầm bầm: “Tóm lại, không phải thứ tốt, chết tiệt... bảo bọn chúng rút lui...”

Ngao Bạch và Cơ Hạo động quang quá nhanh, bọn họ từ thiên đình lao ra, đã ở Bồ Phán đánh một trận, đại quân long tộc tùy tùng Ngao Bạch mà đến mới đến giữa đường. Cơ Hạo mang theo Ngao Bạch rút về thiên đình, vừa lúc đón đầu gặp được các chiến sĩ long tộc đó. Ngao Bạch vội vàng hét rầm lên: “Rút lui, rút lui, một đám nhãi con vô liêm sỉ, chuyện này, các người không thể xen vào.”

Cơ Hạo khẽ nhú mảy, lời này của Ngao Bạch có vài phần huyền diệu.

Cái gì gọi là chuyện này, bọn họ không thể xen vào có chút ý tứ, thật sự có chút ý tứ. Nghe lời này, Ngao Bạch tựa như đã biết một số thứ gì đó rồi.

Cơ Hạo quay đầu nhìn, vừa lúc nhìn thấy Vu Bật cười dữ tợn khắc khắc, cầm thanh trường đao màu máu kia, kéo theo vô số tàn ảnh, mang theo sương khói màu đen đầy trời đuổi sát theo. Vu Bật độn quang tốc độ kinh người, như quỷ mỵ lướt qua hư không, lóe lên mấy cái đã đuổi tới phía sau Cơ Hạo, trường đao trong tay mang theo một đạo huyết quang hung hăng bổ xuống.

Bàn Cổ Chung nổi lên gợn sóng nho nhỏ, trường đao màu máu vừa mới thoải mái làm Ngao Bạch bị thương nặng kịch liệt va chạm với hỗn độn khí tức Bàn Cổ Chung phát ra. Cơ Hạo nheo mắt, hấn chưa thể từ trong huyết quang trường đao này phát ra cảm nhận được bất cứ áp lực gì.

Một đao này của Vu Bật, so với một đòn toàn lực của Vu Đế tầm thường cũng chẳng tốt tới đâu, sao có thể thoải mái làm Ngao Bạch bị thương nặng như thế.

“Cút!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, há mồm phun ra một ánh lửa màu vàng. Mượn dùng lực lượng khổng lồ một cành cây của Phù Tang mọc chất chứa, lửa màu vàng Cơ Hạo phun ra nháy mắt bao trùm hư không phạm vi mấy ngàn dặm. Một mảng lớn tàn ảnh Vu Bật kéo theo bị ánh lửa cuốn lấy nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, càng có cả mảng lớn lửa màu vàng bám vào ở trên bản thể hấn, đốt toàn thân hấn tràn ngập khí đen, trên làn da nứt ra một mảng lớn bọt nước.

“Thằng nhãi Cơ Hạo, sẽ có một ngày khiến người biết tay.” Vu Bật bị đau, nhưng không tức giận, hấn nhe răng trợn mắt hướng Cơ Hạo cười quái dị vài tiếng, thân thể nhoáng lên một cái chọt kéo lên một đường cong thật lớn, lóe lên lướt qua Cơ Hạo và Ngao Bạch, xâm nhập trong đại quân long tộc hùng hổ cuộn cuộn chạy tới.

Hơn một ngàn con giao long khoác trọng giáp ngửa mặt lên trời thét dài, bọn nó tạo thành quân trận hướng Vu Bật lao lên, thuần một loại trường kích màu vàng mang theo vô số luồng lôi quang, hội tụ thành một con rồng điện đường kính trăm trượng hung hăng đánh ở trên thân Vu Bật.

Thân thể Vu Bật nổ tung, hóa thành mảng lớn khí màu đen bọc vô số tàn ảnh lao vào trong quân trận của đám giao long. Điện long nổ tung, lại chưa thể chạm tới thân thể hắn, Vu Bật vung lên trường đao màu máu trong tay, một dải cầu vồng máu xé rách hư không, hơn một ngàn con giao long ít nhất khổ tu vạn năm, pháp lực hùng hậu thân thể mạnh mẽ cùng cất tiếng gào thét, thân thể bọn họ giống như đậu phụ bị ánh đao xé rách, hơn một ngàn cái đầu rồng đồng loạt bay lên.

“Đáng chết, đáng chết, đáng chết, rút lui, rút lui, rút lui!” Ngao Bạch lớn tiếng thét dài, hắn chợt quay đầu hướng Cơ Hạo rít gào: “Cơ Hạo, ngăn trở Vu Bật, cứu binh sĩ tộc ta, coi như chín huynh đệ chúng ta nợ người một phần nhân tình. Về sau toàn bộ long tộc ta mặc cho người tùy ý điều khiển chín lần.”

“Chín lần?” Cơ Hạo kinh hãi nhìn Ngao Bạch, sau đó hắn chợt bị lời Ngao Bạch nói dọa nhảy dựng: “Chín huynh đệ tổ long cửu tử của người, chẳng lẽ tất cả đều...”

Ngao Bạch lạnh lùng nhìn Cơ Hạo một cái, lạnh giọng quát: “Long tộc ta vợ vét Bàn Cổ thế giới vô số năm, thu thập được toàn bộ thiên tài địa bảo có thể ngưng luyện pháp thể đập hết vào, khiến chín huynh đệ chúng ta trở về thế gian khó khăn lắm sao?”

“Long tộc các người mưu tính cũng thật đủ to lớn. Được, các người nợ ta một cái nhân tình, toàn bộ long tộc mặc cho ta sai sử chín lần.” Cơ Hạo nhe răng trợn mắt nhìn Ngao Bạch, bị điều kiện này của Ngao Bạch làm cho tim gan phèo phổi đều đang run rẩy. Thanh trường đao màu máu trong tay Vu Bật rốt cuộc lai lịch thế nào? Đáng để Ngao Bạch bỏ tiền vốn lớn như vậy.

Nếu không phải đối mặt tai ương diệt tộc?

Cơ Hạo rung mình, trường đao màu máu trong tay Vu Bất, có thể tạo thành tai ương diệt tộc đối với long tộc? Sao có khả năng? Trường đao màu máu kia rốt cuộc lai lịch thế nào? Xem ý tứ Ngao Bạch hẳn là biết, nhưng nhìn sắc mặt uể oải của hắn hiện tại, hẳn hiển nhiên sẽ không nói cho Cơ Hạo chân tướng.

Chợt một đạo long khí mạnh tới mức đáng sợ, cực kỳ cổ xưa, tràn ngập thú tính từ trên trời giáng xuống, một tráng hán long tộc toàn thân dày đặc vảy màu xanh dày nặng, đầu rồng mà thân người, cao khoảng mười hai trượng chân đạp mây bay đáp xuống bên cạnh Cơ Hạo, nghiêm nghị hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Cơ Hạo đại đế, kính nhờ đem tiêu bát giao cho ta là được.”

Cơ Hạo nhìn tráng hán long tộc toàn thân dày đặc vảy rồng màu xanh này một lần, lại nhìn nhìn Ngao Bạch như trút được gánh nặng, tùy tay đem hắn ném qua: “Xin hỏi ngài là?”

“Tù Ngưu.” Tráng hán tiếp nhận Ngao Bạch, lấy ra một viên đan hoàn to cỡ đầu người bình thường nhét vào trong mồm Ngao Bạch, rất nghiêm túc nói: “Thằng nhãi này giao cho ngài, hoặc là, ngài chỉ cần đoạt thanh đao đó, ta sẽ khiến tiểu tạp chủng sơ vu nhất mạch biết xương cốt toàn thân bị nghiền thành bột là mùi vị thế nào.”

Tù Ngưu và Ngao Bạch kiêng kị đều là thanh trường đao màu máu kia.

Cơ Hạo ngẩng đầu nhìn, Vu Bất đã cười quái dị xâm nhập trong đội ngũ đại quân long tộc, trường đao trong tay hắn vung lên, lại là mười mấy cái đầu rồng bay lên cao cao. Một lần này bị hắn chém giết không phải giao long hồn huyết, mà là long tộc thuần huyết, mấy cổ long vương dẫn đội đã đau lòng chửi ầm lên, ô ngôn uế ngữ ùn ùn.

“Đao kia tên là gì?” Cơ Hạo nổ tung, hóa thành đốm lửa đầy trời hướng Vu Bất xông lên, đồng thời hắn lớn tiếng hỏi Tù Ngưu lai lịch đao này.

Tù Ngưu do dự hồi lâu, đợi tới sau khi Cơ Hạo đã lao tới bên người Vu Bật, hóa thành mảng lớn biển lửa đem Vu Bật gắt gao bám trụ, Tú Ngưu mới nói như lẩm bẩm: “Nếu không nhầm mà nói, có lẽ có liên quan với Long Mẫu. Nhưng, bà ta bị trấn áp thỏa thỏa đáng đáng rồi, làm sao có thể, làm sao có thể...”

Long Mẫu.

Cơ Hạo ngần ngợ, biển lửa chợt ngưng trệ trong nháy mắt, thiếu chút nữa để Vu Bật nhân cơ hội bổ ra một đao nữa.

Chương 1784: Long Sinh… Cứu Tử?

Tập trung tinh thần, không dám có bất cứ sự sợ ý nào, phân thân Cơ Hạo hóa thân biến lửa, đem Vu Bất vây ở trong.

Bàn Cổ Chung phát ra từng tiếng nổ, phóng ra các luồng hỗn độn khí, đem hư không phạm vi trăm dặm bao bọc như cái kén. Vu Bất lần lượt vung đao đánh mạnh, ánh đao màu máu đối với long tộc có lực sát thương vô cùng khủng bố, lại mãi không thể làm gì được Cơ Hạo một chút nào.

Chiến đấu bám trụ hồi lâu, ở dưới Tù Ngưu và Ngao Bạch quát lớn, đại quân long tộc quy mô khổng lồ xa xa bày ra một đại trận giam cầm. Các chiến sĩ long tộc đó không dám tới gần chém giết với Vu Bất, bọn họ chỉ nhắc lên sóng biển đầy trời, sóng nước trùng điệp với nhau, hóa thành một cái lao tù to lớn không gì so sánh được, đem chiến trường Cơ Hạo và Vu Bất vây bọc lại bên trong.

Từng tia hàn khí âm nhu đến cực điểm, vô hình vô tích từ trong lao tù sóng nước lặng lẽ chui ra, Cơ Hạo chưa chịu tòa đại trận giam cầm này của long tộc ảnh hưởng một chút nào, nhưng trong bất tri bất giác, tốc độ Vu Bất dịch chuyển lóe lên càng lúc càng chậm, trên thân hắn dần dần bịt kín một tầng phiến băng mỏng manh, càng có một tầng điện quang cực kỳ nhỏ vụn hiện lên ở mặt ngoài thân thể hắn.

Mấy chục cổ long vương phụ trách nắm giữ đại trận đột nhiên cùng cất tiếng hò hét một tiếng, chiến sĩ long tộc lấy hàng vạn để tính đồng loạt phun ra một đạo điện quang, vô số luồng điện quang hội tụ với nhau, chợt ngưng tụ thành một luồng điện quang nhỏ bé như tơ tóc hung hăng bổ vào trên người Vu Bất.

Long tộc cực hận Vu Bất, lại kiêng kỵ vô cùng đối với trường đao màu máu trong tay hắn, một đòn này bọn họ đã dùng ra sức bú mẹ, không nương tay chút nào. Điện quang nhìn như nhỏ bé chợt phát nổ, vô số dòng điện đáng sợ quét ngang hư không ngàn dặm xung quanh, vô số luồng điện quang hung hăng đánh

ở trên Bàn Cổ Chung, chấn động khiến Bàn Cổ Chung vang lên ‘Keng keng’.

Phân thân Cơ Hạo không đủ tu vi, dù có Bàn Cổ Chung hộ thể cũng bị chấn động tới mức quay cuồng bay đi như lá rụng trong gió.

Vu Bật bị đại trận long tộc khóa chặt thì rú thảm một tiếng, hơn phân nửa thân thể hần trực tiếp hoá khí tan biến, chỉ có một cái đầu cùng hơn phân nửa cái cổ miễn cưỡng duy trì, trường đao màu máu trong tay bị điện quang không ngừng tấn công, xoay tròn hướng một bên bay ra thật xa.

“Đoạt lấy nó!” Ôm Ngao Bạch bị thương nặng, Tù Ngưu không rảnh tay đi tranh đoạt thanh trường đao màu máu kia, hần vội vàng rống lớn một tiếng.

Trong đại trận của long tộc, một con ửng long lưng mọc hai cánh thân thể dài khoảng nghìn trượng rống dài một tiếng, thân thể nó nhoáng lên một cái hóa thành hình người, một đôi cánh thật lớn sau lưng cấp tốc vỗ, thân thể kéo theo một chuỗi tàn ảnh nháy mắt xuyên qua hư không, trong nháy mắt đã tới cạnh trường đao màu máu, chộp lấy chuỗi đao.

Phân thân Cơ Hạo thật không dễ dàng gì ổn định thân thể, hần nhìn chăm chú về phía ửng long ra tay cướp đoạt trường đao, đột nhiên hần nhìn thấy chuỗi đao của trường đao màu máu kia mấp máy quái dị, bàn tay ửng long vừa mới cầm chuỗi đao, đã có vô số gai ngược bén nhọn màu máu chọt toát ra từ trong chuỗi đao.

Bàn tay dày đặc vảy rồng nhỏ bé của ửng long bị gai ngược màu máu thoải mái đâm thủng. Trường đao màu máu khẽ run lên, chỉ nghe ửng long gào rống thê thảm, một cánh tay của hần chọt trở nên khô quắt héo rũ như xác ướp vạn năm.

Cái đầu còn sót lại kia của Vu Bật cười lên chói tai: “Người trong thiên hạ đều có thể sử dụng thanh đao này, chỉ có long tộc các người không thể chạm vào. Ai sờ, kẻ đó chết!”

Tù Ngưu, Ngao Bạch còn có vô số chiến sĩ long tộc cùng lên tiếng mắng chửi. Ứng long bàn tay bị gai ngược màu máu xuyên thấu kêu thảm khàn cả giọng, trong tiếng kêu thê lương tràn ngập vô cùng vô tận thống khổ và tuyệt vọng. Khó có thể tưởng tượng, là đau đớn cỡ nào mới có thể khiến một con ứng long kêu ngao, cuồng dã phát ra tiếng rống như vậy.

Vu Bất cười bén nhọn, cái đầu hóa thành một luồng khí đen cấp tốc lao ra, nháy mắt nhập vào thất khiếu của ứng long. Ứng long bị trường đao màu máu hấp thụ bàn tay không có sức phản kháng nhìn Vu Bất nhập vào thân thể mình, sau đó thân thể khô ngô cao lớn của hắn cũng nhanh chóng khô quắt sụp đổ xuống.

Trong một nhịp thở ngắn ngủn, một con cổ ứng long tuổi vượt qua ba vạn năm hóa thành một mảng lớn tro bụi tan đi, hấp thụ hơn phân nửa tinh huyết trong cơ thể ứng long, một mảng khí đen lan tỏa, Vu Bất ở trong tiếng cười quái dị dữ tợn một lần nữa ngưng tụ ma thể, lật tay cầm trường đao màu máu.

“Đao này, quả thật không tệ... Hì hì, long tộc các người ở trước mặt đao này, quả thực chẳng khác gì một đàn gà con.” Vu Bất giơ lên cao cao trường đao đầm đìa máu, gương mặt vạn vẻ hưởng về chiến sĩ long tộc sắc mặt thê thảm ở xung quanh cười dữ tợn nói: “Long tộc? Hắc hắc, cái rắm!”

Tù Ngưu, Ngao Bạch tức giận đến mức xanh mặt, Ngao Bạch quay đầu đi nhìn Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Cơ Hạo... Giúp tộc ta đoạt được thanh...”

Ngao Bạch còn chưa dứt lời, Tú Ngưu đột nhiên hét lớn một tiếng, ôm Ngao Bạch bị thương nặng không thể động dậy chột lao vút về phía trước. Một cú lao đi này của Tú Ngưu trực tiếp phá vỡ hư không, ở trên không trung phá vỡ một cái lỗ thủng đường kính trăm trượng, trong nháy mắt tiếp theo hắn liền xông ra từ bên cạnh Cơ Hạo.

“Các con để ý... Tránh ra!” Tú Ngưu vừa mới nói ra khỏi miệng, mười mấy tướng lĩnh long tộc vừa rồi đứng ở bên hắn liền cùng cất tiếng kêu rên, thân thể

xoay tròn hướng một bên bay ra. Trên thân bọn họ đồng thời xuất hiện vết thương thê lương sâu tới tận nội tạng, cả đồng máu không ngừng từ trong vết thương phun ra.

“Hắc, hắc hắc, hắc hắc hắc!”

Tiếng cười quái dị truyền đến, hơi nước màu đen mờ hồ tràn ngập ra, một cái bóng người vạm vỡ cao mười mấy trượng chậm rãi hiện lên ở trong hơi nước màu đen. Vu Bất cầm trường đao màu máu lắc mình một cái đến bên cạnh bóng người cao lớn kia, cau mày nhìn người nọ quát lạnh: “Không phải đã nói, các người ngấm chuẩn cơ hội cho bọn hắc một đòn đau, ít nhất cũng phải tiêu diệt hơn phân nửa thể lực long tộc mới được sao? Vội hiện thân như vậy, muốn làm gì?”

Hơi nước màu đen dần dần lan ra, bóng người khôi ngô trong hơi nước quái thanh quái khí nói: “Nhìn thấy bọn hắc, liền nhịn không được ra tay... Tù Ngưu, Bí Hỷ... Soạt, thật muốn cắn đứt cổ các người, uống sảng khoái huyết tương các người, moi ngực các người, đem trái tim các người làm điểm tâm!”

Đạo mâu ở cái trán phân thân Cơ Hạo đột nhiên mở ra, một luồng hào quang màu vàng phun ra, hung hăng đánh ở trên hơi nước mờ mờ màu đen.

Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, hơi nước màu đen bị kim quang nhiệt độ cao làm bốc hơi, kim quang đánh ở trên bóng người màu đen, bị hắc dùng một bàn tay thoải mái cản lại. Nhưng hơi nước tan đi, mọi người đều đã thấy rõ bộ dáng bóng người này.

Toàn thân lân giáp màu đen, loại màu đen tử khí nặng nề kia, giống như sa mạc màu đen dưới sương tuyết bao trùm loại màu đen đó, màu đen hắc ám không ánh sáng, tử khí nặng nề, làm trong lòng người ta nặng trĩu. Lân giáp màu đen, đầu rồng mà thân người, trên đầu rồng có mười mấy sợi râu rồng thon dài, sừng rồng trên trán khác với sừng hươu nhiều chạc trên đầu Tù Ngưu, Ngao Bạch, mà là sừng dạng hình nón bén nhọn.

Trên trán Tù Ngưu, Ngao Bạch chỉ có một đôi sừng rồng, trên trán gã này lại dựng sừng sừng sáu cái sừng bén nhọn, tản mát ra hàn quang màu đen.

Không chỉ có thế, bả vai, khuỷu tay, cổ tay, đầu gối, mắt cá chân... vân vân các khớp nối quan trọng của thằng cha này, đều có gai xương bén nhọn màu đen sinh ra.

Trên đại thể, thằng cha này thoát nhìn phảng phất tương tự Tù Ngưu, Ngao Bạch hình thái nửa rồng nửa người, nhưng khí tức chính thể của hắn lại đặc biệt dữ tợn, hung ác.

Nếu nói long tộc là thụ thú, như vậy thằng cha này chính là một đại hung chi thú, đại tai chi thú rõ đầu rõ đuôi.

“Phệ Tâm... Người tên khốn này chuồn ra khi nào?” Tù Ngưu, Ngao Bạch đồng thời tức giận mắng.

“Ồ... Ngay cả câu đại ca cũng không gọi sao? Tù Ngưu, Bí Hỷ, hắc hắc, năm đó chưa đánh chết các người, thật sự là quá đáng tiếc.”

Cơ Hạo ngạc nhiên... Phệ Tâm? ‘Đại ca’?

Chương 1785: Phệ Tâm, Phệ Cốt, Phệ Tủy

“Đại ca? Người xứng với cái xưng hô đó sao?” Đôi mắt Ngao Bạch đỏ rực, nhìn chăm chăm Phệ Tâm hung tợn rít gào: “Một quái vật chỉ biết giết chóc sinh linh, cắn nuốt trái tim, người cũng có thể tính là thành viên long tộc ta?”

Phệ Tâm trợn to mắt, chép miệng chặc chặc cười lên quái dị: “Ôi, ôi, ta không thể tính là người long tộc? Đừng quên, huyết mạch trên thân ta và các người đám tiểu tạp chủng này, là giống nhau như đúc. Tổ long là cha, Long Mẫu là mẹ.”

“Câm miệng!” Từ Ngưu hung hăng ngắt lời Phệ Tâm. Hãn buông Ngao Bạch trong tay xuống, đem gã giao cho một chiến sĩ long tộc phía sau, chỉ vào Phệ Tâm lớn tiếng quát: “Người bị trấn áp ở trong Cực Bắc Hải Nhân, có tổ long tự tay thêm vào phong ấn, càng có Bàn Cổ tam tộc chuyên ti trông giữ phong ấn người hàng năm thay phiên, người thoát ra như thế nào.”

Cơ Hạo lại khẽ nhú mày.

Tổ long tự mình gia cố phong ấn, còn có tộc nhân long tộc, phượng tộc, nhân tộc chuyên môn phụ trách trông giữ, hàng năm thay phiên trực trông coi trông giữ nghiêm mật như vậy, không nói cái khác, chỉ riêng tổ long phong ấn, người thường căn bản không thể phá được. Đó là tổ long, một trong các sinh vật mạnh nhất trong hồng hoang, đại năng khủng bố đơn thuần dựa vào lực lượng cơ thể có thể đối kháng với thánh nhân đó.

“Trốn ra?” Phệ Tâm cười quái dị hắc hắc vài tiếng, hãn ngừng đầu, khinh miệt lắc lắc đầu: “Ta vì sao phải trốn ra. Làm đại ca của các người, lão tử đương nhiên là nghênh ngang đi ra “

Trong tiếng cười lớn, Phệ Tâm lấy ra một cây Liên Tử Lưu Tinh Chùy, đen sì, vòng sắt tam giác được khảm nối liền thành xích sắt thật dài, to bằng vại nước, chùy tử dày đặc gai ngược bén nhọn. Hãn tùy tay run lên xích sắt, lưu tinh

chùy cực lớn liền cấp tốc bay múa, nháy mắt ở bên cạnh hắt bầy thành một quầng sáng màu đen.

Vô số hư ảnh lưu tinh chùy như ẩn như hiện bên cạnh Phệ Tâm, Phệ Tâm hướng Tù Ngưu và Ngao Bạch đi từng bước một: “Tù Ngưu, Bí Hý. Ta nhớ vào, các người đây đều là tên họ vớ vẩn gì vậy? Nghe lời đại ca, ngoan một chút, mang theo đám nhãi con này của các người chạy về thiên đình, đừng ra khỏi cửa nữa. Hắc hắc, như vậy có thể bảo đảm tính mạng không lo.”

Trong con mắt đen sì, không có chút màu nào hỗn loạn phun ra một luồng hàn quang, gai nhọn màu đen trong các khớp nối trên thân Phệ Tâm mọc ra lạng lẽ không một tiếng động lại dài ra nửa đoạn: “Nếu là các người cứ cứng đầu muốn xen vào nhàn sự lần này. Hắc, ta kẻ làm đại ca này, cũng chỉ có thể quản giáo kỷ các người, các hải nhãn, hang động năm đó phong ấn ta, sẽ đến lượt các người đi hưởng thụ một chút.”

Tù Ngưu hừ lạnh một tiếng. Cơ Hạo nghe ra được, Tù Ngưu căn bản không muốn nghe Phệ Tâm nói, cũng không muốn thảo luận điều kiện với gã.

Tay phải phun long viêm màu xanh, khí tức bức người, cánh tay Tù Ngưu hướng hư không chop một cái, một đạo cuồng lôi màu xanh từ trên trời giáng xuống, bàn tay hắt mạnh mẽ xé rách hư không, từ trong đó bắt được một thanh tam đỉnh đại đao thanh long quấn quanh dài đến mười mấy trượng. Hai tay cầm đại đao đón gió nhoáng lên một cái, xoát xoát xoát mấy trăm ánh đao đã giống như tuyết lông ngỗng giống nhau hướng Phệ Tâm bổ xuống.

“Động thủ với ta? Người đã quên năm đó người là bị ta giáo huấn như thế nào?” Phệ Tâm cười một tiếng quái dị, cổ tay chấn động, lưu tinh chùy cũng kéo theo mấy ngàn luồng hào quang mãnh liệt tựa như sao băng rơi xuống, hung hăng hướng đao quang của Tù Ngưu lao tới.

Một chuỗi tiếng nổ chấn động làm màng tai người ta đau đớn. Phân thân của Cơ Hạo dùng sức lắc lắc đầu, vẫn bị chấn động tới mức toàn thân phát tê, trước

mắt hình ảnh ánh sáng lóa loạn lên không thấy rõ bóng người. Đại quân long tộc phụ cận càng không chịu nổi, nhiều chiến sĩ long tộc thét chói tai, trong tai phun ra một dòng máu tươi, ngay cả màng tai cũng đã bị chấn nát, thậm chí còn bị nổ thương tổn đến đầu óc.

Cơ Hạo quát lớn. Đại quân long tộc do dự một lát, nhanh chóng rút lui về phía sau, dựa theo mệnh lệnh của Cơ Hạo hướng thiên đình rút lui.

Trong hư không, từng luồng đao quang, từng mảng ánh sáng lạnh tùy sinh tùy diệt, đao quang hàn quang kịch liệt va chạm với nhau, đao quang vỡ nát, hàn quang tan rã. Tù Ngưu và Phệ Tâm đi đều là đường lối công kích mãnh liệt đại khai đại hợp, thân hình hai người ở giữa không trung không nhúc nhích, chỉ có hai cánh tay như cối xay gió cấp tốc chớp lên, kéo theo tàn ảnh cánh tay đem hư không quấy lên như một nồi cháo.

Dần dần, Cơ Hạo cũng đã nhìn ra sự không thích hợp.

Đao quang của Tù Ngưu lực đạo không lớn như lực lượng lưu tinh chùy của Phệ Tâm, tốc độ vung đao không nhanh như tốc độ lưu tinh chùy của Phệ Tâm xuất kích, đao quang tan rã trong hư không càng lúc càng nhiều, lưu tinh chùy kéo theo hàn quang càng lúc càng tới gần thân thể Tù Ngưu.

Tù Ngưu cũng nhìn ra tình hình không đúng, hắn nghiêng răng cười lạnh nói: “Không ngờ được bị nhốt nhiều năm như vậy, tu vi của ngươi không kéo xuống một chút nào.”

Phệ Tâm cười âm trầm, đôi mắt nhìn chăm chăm Tù Ngưu lạnh lùng nói: “Ta chính là đại ca của các ngươi, cho dù bị hãm hại đả kích nhiều năm như vậy, các ngươi muốn mạnh hơn ta, sao có thể?”

Cơ Hạo nặng nề thở ra một hơi. Tù Ngưu nói Phệ Tâm là bị nhốt, mà Phệ Tâm lại nói bản thân là bị hãm hại đả kích. Nhìn ra được, giữa một đôi huynh đệ này, hoặc là nói giữa những đứa con của tổ long, có chuyện xưa cực kỳ khiến người ta tò mò.

Đều là con của tổ long, Tù Ngưu dám cứu tử uy danh vang vọng thiên hạ, mà Phệ Tâm lại lặng lẽ không ai biết, tổ long vì sao phải phong ấn hắc thậm chí ngay cả tên của hắc cũng bị lau đi.

Chợt trong thiên địa có tiếng cuồng phong truyền đến, từng cơn lốc màu xanh từ bốn phương tám hướng hội tụ về phía Tù Ngưu. Trên đại đao của Tù Ngưu từng cơn cuồng phong lạnh thấu xương không ngừng bay ra, tốc độ và lực lượng vung đao của hắc chợt tăng vọt lên mấy lần.

Lực lượng cơ thể thuần túy Tù Ngưu hiển nhiên không đấu được Phệ Tâm, hắc lại không phải Bí Hỷ thuần túy lấy lực lượng cơ thể trừ danh. Tù Ngưu mắt thấy mình rơi vào thế yếu, lập tức thi triển ra thiên phú thần thông. Cơn lốc màu xanh lạnh thấu xương như đao, hàn khí âm u, bám vào ở trên đao quang, một đao vô thanh vô tức thoải mái xuyên thấu hư không, phá vỡ vô số hư ảnh lưu tinh chùy, lập tức đến trước mặt Phệ Tâm.

“Đánh không lại, lại bắt đầu chơi xấu rồi.” Phệ Tâm cười trào phúng, một tấm khiên tam giác tạo hình kỳ dị tự động xuất hiện ở trước mặt hắc, đao quang hung hăng bổ vào trên tấm khiên, lập tức nổ vỡ thành vô số làn gió nhỏ bé tiêu tán. Tấm khiên tam giác đen sì dày đặc vảy rồng không chút sứt mẻ, mặc cho mấy trăm, mấy ngàn đao quang không ngừng hạ xuống, trên tấm khiên lại ngay cả một vết trầy nhỏ bé nhất cũng chưa có.

Phệ Tâm không ngừng cười quái dị khắc khắc. Hắc dứt khoát dừng tay, đem lưu tinh chùy quẩn ở bên hông, mặc cho Tù Ngưu đánh bừa một chập, tấm khiên nho nhỏ trước mặt hắc chỉ có ba thước vuông, lại đem toàn bộ công kích của Tù Ngưu gạt gao cản được.

Tù Ngưu càng công kích càng kinh hãi, hắc nhìn tấm khiên nhỏ hình tam giác kia lớn tiếng quát: “Đây là cái gì?”

Còn chưa dứt lời, ở chéo một phía, hai bóng người to lớn màu đen đột nhiên chạy ra, cây gươm ba cạnh trong tay một người hung hăng vọt trên ngực Tù Ngưu,

đem hấn đánh hộc máu đầy mồm, thân thể không ngừng lao đảo lui về phía sau.

Một người khác thì rút ra một thanh trường đao màu đen, đao quang như gió, nhanh chóng mãnh liệt vô cùng hướng về Tù Ngưu liên tục bổ hơn trăm đao.

Cơ Hạo kịp thời phản ứng lại, Bàn Cổ Chung phóng ra một đạo khí tức hỗn độn bảo vệ Tù Ngưu, chặn đao quang kéo dài mà đến.

Ngao Bạch thì mở to mắt nhìn, tức giận dị thường lại hốt hoảng vô cùng rít gào lên: “Phệ Cốt, Phệ Tủy, các người cũng trốn ra rồi.”

Chương 1786: Loạn Tướng

Phệ Cốt cầm cây giản ba cạnh, Phệ Tủy vung đại đao.

Hai người đều là hình thái bán long đầu rồng thân người, cao mười mấy trượng, hình thể dữ tợn hung hãn giống với Phệ Tâm. Trên lân giáp đen nhánh, âm u dày đặc gai ngược nhỏ bé, Phệ Cốt, Phệ Tủy khi hành động toàn bộ vảy không ngừng khép mở va chạm, phát ra tiếng vang thanh thúy leng keng.

“Trốn ra?” Liên tục bổ mấy chục đao vào trên hỗn độn khí tức Bàn Cổ Chung phát ra, Phệ Tủy phát hiện đao quang không thể công phá Bàn Cổ Chung phòng hộ, hăn nhìn Cơ Hạo một lần thật sâu, âm trầm cười lạnh thu đao lui về phía sau, đồng thời khinh thường lắc lắc đầu: “Chúng ta là nghênh ngang đi ra, người dùng từ trốn này, người là muốn ăn đòn sao?”

Tù Ngưu nghiêng răng nhìn Phệ Cốt, Phệ Tủy sóng vai mà đứng với Phệ Tâm, xương ngực vỡ vụn không ngừng khép lại, phát ra tiếng vang thanh thúy rắc rắc. Mặt hăn âm trầm cười lạnh nói: “Nghênh ngang đi ra? Người trông coi các người đâu? Phân thân thánh hoàng Toại Nhân thị vẫn luôn tọa trấn Cực Bắc Hải Nhân, các người là nghênh ngang đi ra như thế nào?”

Phệ Cốt nghiêng nghiêng đầu, nhẹ nhàng băng quơ vung cây giản ba cạnh trong tay mình, mang theo một tia đắc ý và càn rỡ cười dữ tợn nói: “Đi ra như thế nào? Đương nhiên là cầm lấy đầu Toại Nhân thị dùng sức bẻ một cái, ‘Rắc’ một cái bẻ gãy cổ hăn, chúng ta cứ như vậy đi ra thôi.”

Khinh miệt cười, Phệ Cốt hướng Tú Ngưu nhổ một ngụm nước bọt, mảng lớn nước bọt hấp thu hơi nước xung quanh, tự hóa thành một cơn mưa to mang theo mùi tanh hôi nồng đậm phun ở trên hỗn độn khí tức Bàn Cổ Chung phóng ra. Từng luồng hỗn độn khí tức chậm rãi xoay tròn, đem mưa to và cái mùi tanh hôi kia đều cản lại bên ngoài.

Phệ Cốt lắc lắc đầu, hắc hắc cười nói: “Không lẽ, người cho rằng Toại Nhân

thị còn lợi hại bao nhiêu? Vén vén một cái phân thân mà thôi, không phải bản tôn của hã, thực cho rằng hã có thể vĩnh viễn khắc chế được chúng ta?”

Tù Ngưu há mồm muốn nói điều gì đó, Cơ Hạo tìm được cơ hội, rút cuộc xen mồm hỏi: “Chờ chút, các người nói, thánh hoàng Toại Nhân thị, hã vẫn luôn tọa trấn Cực Bắc Hải Nhân vì trông coi bọn hã. Thánh hoàng Hiên Viên, Thánh hoàng Thần Nông bọn họ, trước nay không hiện thân trước mặt nhân tộc, là vì...”

Phệ Tâm cười lên ha ha, hã liếc xéo Cơ Hạo, vỗ lưng chúi bên hông cười lạnh nói: “Các người dám nhãi con nhân tộc này thật là cô lậu quả văn, ngay cả những chuyện thái cổ này vậy mà lại không biết chút tình huống nào. Chẳng qua, có lẽ đây là nhân tộc các người cố ý tiêu hủy tất cả ghi chép có liên quan nhỉ? Như long tộc chúng ta, thế mà lại đem dấu vết chín huynh đệ chúng ta từng tồn tại triệt để bôi xóa.”

Nặng nề thở ra một hơi, Phệ Tâm chậm rãi gật đầu nói: “Không sai, dám Thánh hoàng nhân tộc các người bản tôn thành tựu Vu Thần, cùng hưởng tuổi thọ vô cùng vô tận với hồng hoang tinh thần, bản tôn bọn họ chẳng biết đi đâu, phân thân bọn họ để lại Bàn Cổ thế giới, chính là đang trông coi, trấn áp huynh đệ chúng ta.”

Lắc đầu, Phệ Tâm quái thanh quái khí nói: “Đương nhiên, chín huynh đệ chúng ta bị tách ra ba cái hải nhân trấn áp, a mỗi chúng ta bị trấn áp riêng ở hải nhân bí cảnh nào đó, bọn Thánh hoàng xen vào việc của người khác của nhân tộc các người còn phụ trách trấn áp các tồn tại uy danh hiển hách ở thời thượng cổ hồng hoang trong bí cảnh. Bọn họ chính là...”

Tù Ngưu chột ngựa mặt lên trời hét dài một tiếng, hã lớn tiếng quát: “Phệ Tâm, câm miệng! Mặc kệ các người dùng thủ đoạn gì trốn thoát, chúng ta chắc chắn đem các người một lần nữa phong ấn trở về. Nghiệt long các người một khi xuất thế, là biến lửa cho ức vạn sinh linh Bàn Cổ thế giới, sao có thể tha cho các người ở bên ngoài tùy ý gây sóng gió, làm xằng làm bậy “

Tù Ngưu cất tiếng rống to, Ngao Bạch cũng đứng thẳng người lên. Hắc lớn tiếng ra lệnh, đại quân long tộc vốn đã rời đi thật xa nghe xong hiệu lệnh của Ngao Bạch, lại lần nữa hướng bên này hội tụ lại.

Nhưng trên mặt các chiến sĩ long tộc đó tràn ngập ngây ngô cùng mờ mịt, bọn họ không biết làm sao nhìn Tú Ngưu, Ngao Bạch, còn có Phệ Tâm, Phệ Cốt, Phệ Tủy mấy huynh đệ. Tổ long có chín đứa con trai, đây là việc toàn bộ tộc nhân long tộc đều biết, nhưng ở ngoài Tú Ngưu, Bí Hý bọn cừ tử, tổ long lại còn có chín đứa con thoát nhìn đã dữ tợn tà ác, điều này ra ngoài dự kiến của toàn bộ mọi người.

Luận tới, đám người Phệ Tâm cũng là nhân vật cấp bậc lão tổ tông của long tộc, bọn họ càng nắm giữ vũ khí sắc bén có lực sát thương thật lớn đối với long tộc, Tú Ngưu, Ngao Bạch hiển nhiên không phải đối thủ của đám Phệ Tâm. Nhiều chiến sĩ long tộc trong lòng đều đang nói thầm, bọn họ nên hướng đám người Phệ Tâm ra tay sao? Bọn họ cho dù kết trận vây công, bọn họ lại có thể làm gì được đám người Phệ Tâm.

Cơ Hạo cũng trầm mặt không hé răng, long tộc một biến số này quá kinh người, hắc trong thời gian ngắn cũng không phản ứng lại được.

Tổ long ở ngoài Ngao Bạch, Tú Ngưu cừ tử, còn có Phệ Tâm một đám con cái như vậy, hơn nữa bọn họ ở thời đại thái cổ đã bị trấn áp đến dưới hải nhĩ. Còn có Long Mẫu kia, rõ ràng hành vi của bọn Phệ Tâm được Long Mẫu ủng hộ, nếu không trường đao máu máu trong tay Vu Bất từ đâu mà đến.

Long Mẫu, nghĩ đến cái tên này, Cơ Hạo liền đau đầu.

Mẫu thân đám người Tú Ngưu, phối ngẫu của tổ long, mặc kệ bà ta lai lịch ra sao, đó cũng là tồn tại khủng bố cấp bậc tổ long. Cho dù bà ta yếu hơn tổ long, bà ta cũng nhất định là đại năng cấp bậc thánh nhân, hơn nữa bà ta lại qua lại chung với đám người Vu Bất, Vu Bất với Đế Úc lại thông đồng, bên cạnh Đế Úc lại có thêm một đám đạo nhân không rõ lai lịch.

Rối, rối như tơ vò.

Cơ Hạo rất bất lực nhìn bầu trời, tựa như ở một đoạn thời gian gần đây, Bàn Cổ thế giới đột nhiên yêu ma quỷ quái nào cũng nhẩy ra. Ánh mắt các đỉnh cấp đại năng Bàn Ngu thế giới đã chú ý tới Bàn Cổ thế giới, bọn họ đã có mười đại năng cấp độ thánh nhân xâm nhập Bàn Cổ thế giới.

Nếu ước vạn sinh linh Bàn Cổ thế giới có thể đồng lòng hợp sức, cùng chống lại kẻ thù bên ngoài, Cơ Hạo còn có lòng tin độ sức với ác quỷ dị tộc.

Nhưng hiện tại đám đông yêu ma quỷ quái đứng ở mặt đối lập tộc đàn bản thổ Bàn Cổ thế giới, Đế Úc, Vu Bất, huynh đệ Phệ Tâm, cộng thêm các loại người lai lịch khó lường không rõ thân phận, Cơ Hạo chỉ cảm thấy áp lực trong lòng cực lớn, áp lực nặng trĩu thiếu chút nữa khiến khối phân thân này của hắn trực tiếp sụp đổ ngay tại chỗ.

Đại quân long tộc chậm rãi vây lên. Man Man, Chúc Dung thị thống lĩnh Chúc Dung thần quân cũng vây lên, càng có tiếng quạ đen kêu bén nhọn từ trên cao truyền đến, Kim Ô đạo binh dưới trướng Cơ Hạo xếp đội ngũ dày đặc, cánh chim thật lớn mở ra bao phủ non nửa bầu trời, cũng hình thành bao vây đối với đám người Phệ Tâm.

Ngao Bạch chậm rãi giơ tay phải, chột dùng sức siết năm đấm: “Năm đó phụ thân đại nhân chưa hạ sát thủ đối với các người, các người nên tích phúc tích mệnh, ở trong hải nhãn kia ngoan ngoãn tu tâm dưỡng tính, các người không nên tái xuất nhân gian. Các người đã đến đây, như vậy, ngoan ngoãn trở về đi!”

Phệ Tâm, Phệ Cốt, Phệ Tủy đồng loạt cười lên, Phệ Cốt âm trầm nói: “Thật ra, chúng ta càng muốn đem mấy tên phế vật yếu đuối vô năng các người nhét vào trong hải nhãn, để cho các người cẩn thận nhấm nháp tư vị bên trong.”

Phệ Tủy chậm rãi nói: “Làm huynh đệ cùng một mẹ với chúng ta, các người thế mà lại yếu đuối đến mức khiến thân thể sụp đổ ngã xuống, còn là mượn dùng thiên tài địa bảo ngưng lại long thể pháp thể thực mất mặt. Uy danh tổ long cửu

tử, vẫn là để mấy huynh đệ chúng ta đến duy trì đi.”

Phệ Cốt, Phệ Tủy chậm rãi giơ binh khí trong tay, phía sau bọn họ, lại có mấy bóng người cao lớn màu đen lặng lẽ hiện lên.

Chương 1787: Xé Rách Long Tộc

Phệ Tâm, Phệ Cốt, Phệ Tủy, Phệ Hồn, Phệ Huyết, Phệ Linh, Phệ Ác, Phệ Tà, Phệ Tàn.

Chín gã bán long nhân toàn thân đen sì, trên lân giáp dày đặc gai ngược, các chỗ khớp nối của thân thể đều có gai nhọn sinh ra, trên trán mọc ra từ sáu tới mười hai cái sừng nhọn, toàn thân tản mát ra tà khí âm u, cười quái dị khặc khặc, sóng vai đứng thành một hàng.

Tù Ngưu, Ngao Bạch lần lượt kêu ra tên của bọn hăn, kêu ra mỗi một cái tên, sắc mặt Tú Ngưu và Ngao Bạch liền thê lương ảm đạm đi một phần.

Dựa theo ý của Tú Ngưu, Ngao Bạch vừa nãy, chín người bọn Phệ Tâm bị phân biệt phong ấn ở trong ba cái hải nhân, do long, phượng, nhân tam tộc phân biệt phái ra nhân thủ trông coi, trấn áp. Đặc biệt nhân tộc phụ trách trông coi bọn họ, càng là đại năng như Thánh hoàng Toại Nhân thị.

Giờ này khắc này, bọn hăn lại đồng thời xuất hiện ở đây, tiếng cười của bọn hăn giống như ác quỷ lăm bẫm, mài màng tai người ta đau nhức. Trên thân bọn hăn không ngừng tản mát ra long uy tà dị, vô số chiến sĩ long tộc bốn phương tám hướng hai chân như nhũn ra, nơm nớp lo sợ khó có thể đứng thẳng.

Càng không chịu nổi hơn nữa, là các giao long hỗn huyết và thủy tộc bình thường. Đám giao long hỗn huyết trên cơ bản đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nhóm Phệ Tâm. Mà các thủy tộc bình thường kia, vô luận bản thể là long kinh, huyền quy to lớn như núi, hay là lính tôm tướng của bình thường, tất cả đều xụi lơ ngã xuống trên mây nước, thân thể run rẩy không cách nào nhúc nhích nữa.

Long, thủy tộc chí tôn, bọn Phệ Tâm có huyết mạch tổ long thuần khiết, bọn hăn là thành viên chí cao của long tộc, huyết mạch long tộc của bọn họ thuần túy mà nồng đậm, tạo thành sự áp chế gần như thiên địch đối với thủy tộc.

“Tù Ngưu, còn có, Bí Hý, hai vị huynh đệ, bảy huynh đệ khác của các người đâu?” Phệ Hồn hai tay cầm hai cây roi thép vừa mới xuất hiện nhe răng trợn mắt hướng Tú Ngưu, Ngao Bạch cười lên: “Đem bọn hăn gọi ra đi. Rất nhiều năm chưa gặp rồi, thật sự có chút nhớ bọn họ. Ta rất muốn đánh gãy xương cốt toàn thân các người, sau đó đem các người nhét vào trong hải nhân lạnh như băng, không có ánh mặt trời kia.”

“Về sau, long tộc giao cho chúng ta thống soái là được.” Vác một thanh đại khảm đao hình thù kỳ lạ, Phệ Huyết chậm rãi nói: “Các người, cứ yên ở trong hải nhân bảo dưỡng tuổi thọ đi. Dù sao cũng là anh em ruột, năm đó các người không hạ sát thủ đối với chúng ta, chúng ta tự nhiên cũng sẽ không độc ác đến mức giết chết các người. Chỉ cần ngoan ngoãn đi trong hải nhân ngồi, ta cam đoan các người áo cơm không lo “

“Ít nhất, cá sống, rong biển là bao đủ.” Phệ Linh hai nắm tay đeo một đôi găng tay nặng nề, trong mắt tỏa ra tà quang cười khặc khặc nói: “Ta nói cho các người, chỗ cực sâu hải nhân kia của ta, trên phân long kinh chồng chất dày mấy vạn trượng mọc một loại rong biển long huyết, cái thứ đó mùi vị cực ổn, ăn vào có hương vị thịt bê, tuy là rau, nhưng ăn có thể đỡ thèm, về sau các người sẽ thích loại rong biển này.”

Phệ Hồn, Phệ Huyết, Phệ Linh ba huynh đệ người một lời ta một câu, trong giọng nói tràn ngập oán độc vô cùng, nhưng ở ngoài oán độc, bọn hăn tràn ngập vui sướng và thích thú. Rất hiển nhiên, bọn hăn đã sốt ruột không đành nổi muốn đem toàn bộ cực khổ mình từng gặp được, áp đặt ở trên người đám huynh đệ Tú Ngưu, Ngao Bạch.

Tú Ngưu chậm rãi giơ đại đao, hăn và Ngao Bạch nhìn nhau một cái, rất nghiêm túc nói: “Phệ Tâm, Phệ Cốt, Phệ Tùy các người cùng hung cực ác, không chuyện ác nào không làm, hoành hành thế gian, giết chóc vô số, vì thương sinh, vì long tộc, phụ thân đại nhân đem các người nhốt ở dưới hải nhân, là muốn để các người tu tâm dưỡng tính, thay đổi triệt để.”

Hít sâu một hơi, Tù Ngưu chậm rãi nói: “Người chờ không tư hồi cải, ngược lại tự tiện bỏ chạy hôm nay, vô luận người chờ có gì chờ mưu tính, chỉ cần chúng ta còn có một hơi ở, người chờ liền mơ tưởng thực hiện được.”

Ngao Bạch rút bội kiếm, hấn lớn tiếng quát: “ Binh sĩ long tộc, nghe mệnh lệnh ta “

Vô số chiến sĩ long tộc đồng loạt hét một tiếng, bọn họ thi triển thần thông, đem từng mảng lớn mây nước phía sau đẩy ra thật xa, đem chiến sĩ thủy tộc trên mây nước bị long uy của đám người Phệ Tâm chấn nhiếp không thể động đậy đưa đi xa xa.

Đây là chiến tranh giữa con của tổ long, đây là chiến tranh thuộc về thuần huyết long tộc. Những á long, giao long kia, còn có thủy tộc bình thường căn bản không nhúng tay nổi. Chiến tranh thuộc về long tộc, vậy nên do long tộc tự giải quyết.

Cơ Hạo tiến lên một bước, hấn cười nhìn đám người Phệ Tâm nói: “Mấy vị đạo hữu thật lạ mặt, xem tướng mạo các người cũng không giống người tốt, càng không cần nói các người và nghịch đảng của nhân tộc ta qua lại với nhau, nói không chừng, ta vị thiên đế này cũng chỉ có thể mạnh mẽ ra tay, duy trì thiên địa pháp cương.”

Khi Cơ Hạo nói chuyện, vô số chiến sĩ long tộc đã trái một nhóm phải một đám, ở trong hư không bày ra chiến trận uy lực cường đại nhất của long tộc, tuyệt đại bộ phận chiến sĩ long tộc vẫn duy trì hình thái nửa rồng nửa người, chỉ có phương vị mắt trận chỗ chủ công trung tâm nhất của chiến trận, cả thảy một vạn cự long thuần huyết hóa thành nguyên hình cự long, không tiếng động phun hơi thở rồng, khoe ra sắc bén nanh vuốt của bọn họ.

Đám người Phệ Tâm cười. Phệ Cốt đột nhiên nâng tay, đầu ngón tay bắn vút ra một đạo điện quang màu đen.

Điện quang nhỏ bé lao vút lên trời, ở trên không cách mặt đất mấy ngàn dặm

âm âm bùng nổ, vô số luồng điện quang nhỏ bé hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra, điện quang nhỏ bé lại nổ thành các vầng hỏa quang to lớn, nhất thời khắp trời đều là các quầng hỏa quang to nhỏ màu đen lóe lên, cho dù cách xa ức vạn dặm cũng có thể nhìn thấy động tĩnh nơi đây.

Trong thiên địa vang lên tiếng thủy triều thật lớn, theo tiếng thủy triều quay cuồng nổ vang, vô số đại quân thủy tộc hùng hổ cuồn cuộn đập sóng nước từ đông tây nam bắc bốn phương hướng chen chúc mà đến. Giáp xác, mắt đại quân thủy tộc đều tràn ngập khí đen mờ mờ, khí tức của bọn họ so với thủy tộc đại quân Ngao Bạch quản lý ở thiên đình có thêm một phần dữ tợn cùng hung ác.

Mấy trăm trưởng lão long tộc hóa thành hình người, nhưng râu tóc bạc trắng đứng trên đầu sóng ngọn gió, bọn họ khống chế cơn sóng lớn lao tới như bay, rất nhanh đã tới phía sau đám Phệ Tâm, sau đó lặng yên không một tiếng động xếp thành hàng chữ Nhất.

Đây là tỏ thái độ rất rõ ràng, các trưởng lão long tộc này coi đám Phệ Tâm là chủ, bọn họ đã triệt để đứng ở mặt đối lập Tù Ngưu và Ngao Bạch.

Thân thể Tù Ngưu, Ngao Bạch kịch liệt run lên một cái. Bọn họ nhìn thủy tộc đại quân bốn phương tám hướng cuồn cuộn lao đến, lại nhìn nhìn các trưởng lão long tộc phía sau đám Phệ Tâm, Ngao Bạch lớn tiếng quát: “Các người làm gì? Muốn phản loạn hay sao?”

Đám người Phệ Tâm cười quái dị khặc khặc không ngừng. Một trưởng lão long tộc sải bước đi ra, hắn cũng không quan tâm Ngao Bạch quát hỏi, mà là hướng chiến sĩ long tộc ở xung quanh uy nghiêm nhìn một lần, đột nhiên mở miệng: “Các con của lão phu ở đâu? Chân mệnh chủ nhân long tộc ở đây, còn không mau mau theo lão phu bái kiến.”

Tù Ngưu, Ngao Bạch đột nhiên biến sắc, vẻ mặt thê lương nhìn trưởng lão long tộc này.

Đại quân long tộc xung quanh chợt trở nên lặng ngắt như tờ, qua không bao

lâu, đã thấy mấy chục chiến sĩ long tộc cảnh giác từ trong đội ngũ đi ra. Bọn họ yểm hộ lẫn nhau đi ra khỏi quân trận, sau đó nhanh chóng lao đến trước mặt trưởng lão long tộc này, quỳ rạp xuống trên đụn mây hướng hẳn đại lễ bái kiến.

Các trưởng lão long tộc lần lượt mở miệng, chỉ vào đại quân long tộc ở bốn phía lớn tiếng hô quát, theo tiếng bọn họ hô quát, từng đại đội chiến sĩ long tộc không ngừng đi ra khỏi quân trận, ùn ùn quỳ rạp xuống trước mặt bọn họ.

Trong chớp mắt thời gian, đại quân long tộc thiên đình dưới trưởng Ngao Bạch đã giải tán sáu thành.

Chương 1788: Một Lời Không Hợp

Ngao Bạch vẻ mặt đờ đẫn nhìn đại quân long tộc tan đi, đôi mắt hấn vốn sung huyết đỏ rực đột nhiên nứt khóe mắt ra, hai dòng máu mang theo hơi nóng hầm hập không ngừng phun ra. Bỗng nhiên, Ngao Bạch phát ra một tiếng tru lên thê lương giống như dã thú sắp chết, đột nhiên chạy lên phía trước vài bước, chỉ vào các trưởng lão long tộc kia gần như điên cuồng quát lớn.

“Các người có thể nào? Các người sao dám? Các người sao có thể...”

Một trưởng lão long tộc đột nhiên tiến lên hai bước, vẻ mặt giọng nói hấn dữ tợn tương tự chỉ vào Ngao Bạch lớn tiếng quát: “Chúng ta sao lại không thể? Chúng ta sao lại không dám? Chúng ta làm sao chứ? Chúng ta là long tộc, chúng ta là kẻ huyết mạch cao quý nhất trong Bàn Cổ tam tộc, chúng ta là tộc cường đại nhất trong Bàn Cổ tam tộc, chúng ta thống trị bốn biển, chúng ta là trưởng của lân giáp, chúng ta nên cao cao tại thượng, chúng ta nên vượt lên trên nhân tộc, phượng tộc.”

“Mà các người thì sao? Các người yếu đuối, các người khiếm nhược, các người vô năng, các người bảo thủ, các người chỉ biết ước thúc chúng ta, để chúng ta đường đường long tộc trở thành phụ thuộc nhân tộc, để các hảo huynh đệ long tộc vì nhân tộc đi chinh chiến chém giết, vì nhân tộc đi đổ máu hy sinh!”

“Nhân tộc, nhân tộc gầy yếu vô năng, nhân tộc thời thượng cổ cầu thả ở sào huyết cầm thú, nhân tộc cả tộc nương nhờ dưới cánh chim bọn thần thú linh cầm cấp thấp, vô năng mà lại yếu đuối, nhân tộc không có nanh vuốt lân giáp, chỉ có thể làm thức ăn cho điều thú. Bọn hấn nhiều nhất có thể trở thành nô lệ của long tộc ta, bọn hấn sao có tư cách ngồi ngang hàng với long tộc ta? Bọn họ càng làm sao dám ra roi long tộc chúng ta, để hảo binh sĩ của tộc ta vì tộc nhân của bọn họ, vì lãnh địa của bọn họ đi đổ máu hy sinh “

“Hiện tại, đám Phệ Tâm lão tổ trở về, bọn họ muốn dẫn dắt long tộc chúng ta

thật sự vượt lên trên tam giới, vượt lên trên ước vọng tộc đàn của Bàn Cổ thế giới, để long tộc ta trở thành chúa tể chí cao chân chính của Bàn Cổ thế giới. Đây là giấc mộng chung của vô số tộc nhân long tộc ta, đây là lợi ích tối cao của toàn bộ tộc nhân long tộc ta.”

“Vì cái này, chúng ta có thể hy sinh tất cả, chúng ta có thể trả giá tất cả. Huống chi là các người chín lão tổ phệ vật có mỗi cái danh tổ long cửu tử, lại yếu đuối vô năng.”

Từ “lão tổ”, trưởng lão này cố ý dùng một loại giọng điệu cực kỳ khoa trương, cực kỳ láu cá quái thanh quái khí kéo một quãng thật dài, hẳn cố ý đùa dai, để toàn bộ chiến sĩ long tộc ở đây quỳ lạy ở bên cạnh bọn họ cất tiếng cười to, các chiến sĩ long tộc dứt khoát lựa chọn tùy tùng trưởng lão một mạch này nhà mình, dứt khoát từ bỏ Tù Ngưu, Ngao Bạch tổ long cửu tử này, bọn họ dùng tiếng cười điên cuồng phát tiết sự bất an cùng sợ hãi mơ hồ trong lòng mình, dùng ngôn ngữ cơ thể khoa trương của mình để phát tiết sự bất mãn của mình đối với tổ long cửu tử.

Như những trưởng lão này nói, long tộc bọn họ cường đại như thế, long tộc bọn họ mạnh mẽ như thế, long tộc bọn họ cường thịnh như thế, trừ phương tộc có thể miễn cưỡng ngang hàng với bọn họ, nhân tộc tính là gì? Ước vọng tộc đàn khác tính là gì?

Nhân tộc chỉ xứng làm nô lệ của long tộc, nhân tộc chỉ xứng làm thức ăn của lũ cầm thú, các lão gia long tộc khẳng khái rộng lượng có thể thu lưu nhân tộc, để bọn họ bôn tẩu bán mạng cho mình, thế này đã là thi ân thêm rồi.

Là vì Tù Ngưu và Ngao Bạch mấy lão bất tử này tồn tại, bọn họ đã biến thành một luồng tinh phách, nhưng vẫn một lần lại một lần can thiệp quyết sách của long hoàng và các long vương của long tộc, một lần lại một lần bức bách long tộc đi giúp đỡ nhân tộc, cuối cùng biến thành long tộc rõ đầu rõ đuôi trở thành phụ thuộc của nhân tộc, không thể không phái ra binh sĩ long tộc chinh chiến, đổ máu cho nhân tộc.

Tuy nhân tộc mỗi một lần đại chiến với dị tộc, số lượng chiến sĩ long tộc phải ra cực kỳ bé nhỏ, đối với toàn bộ long tộc mà nói chỉ là một sợi lông trên chín con trâu, nhưng long tộc cao ngạo vẫn mang lòng bất mãn như cũ, bọn họ căn bản không muốn nhìn thấy tộc nhân của mình bởi vì nhân tộc ra lệnh mà chém giết đầm máu, bọn họ căn bản không muốn nhìn thấy đồng bạn của mình góp sức ở dưới trướng nhân tộc.

Thậm chí là một lần này, Ngao Bạch trở thành thiên đế, Ngao Bạch sau khi trở thành thiên đế ngồi ngang hàng với Cơ Hạo, điều này cũng khiến rất nhiều chiến sĩ long tộc mang lòng bất mãn, thậm chí cảm thấy sỉ nhục thật sâu.

Cho nên bọn họ cất tiếng cười to, dùng hết toàn bộ lực lượng phát ra tiếng cười cao vút nhất, bọn họ thậm chí có rất nhiều kẻ hướng Ngao Bạch, Tù Ngưu nhỏ nước bọt, lấy cái này biểu đạt sự bất mãn của mình đối với đám người Ngao Bạch.

Ngao Bạch tức giận đến sắc mặt phát thanh, hắn năm mơ đều không nghĩ tới, này long tộc trưởng lão, bọn họ trong lòng lại có thể hoài ý nghĩ như vậy, như vậy ý niệm trong đầu.

Những năm gần đây, mấy huynh đệ Ngao Bạch lấy hình thái tinh hồn ở trong cấm địa long tộc bế quan khổ tu, bọn họ tất nhiên có thể can thiệp một ít quyết sách của long tộc, nhưng bọn họ chỉ có thể trực tiếp ảnh hưởng đến đương đại long hoàng của long tộc, chỉ có thể thông qua đương đại long hoàng đi ra lệnh đối với tộc nhân khác của long tộc.

Cho nên, bọn họ căn bản không biết, ở trong long tộc, thế mà lại có nhiều trưởng lão mang lòng bất mãn như vậy, có nhiều tộc nhân long tộc mang lòng bất mãn như vậy.

Loại bất mãn này thậm chí đạt tới Phệ Tâm mấy con nghiệt long này bị tổ long nhất vừa mới chạy thoát, đám trưởng lão kia, đám tộc nhân kia liền được ăn cả ngã về không đầu nhập Phệ Tâm, đầu nhập đám nghiệt long nhất định quấy

thiên hạ đại loạn này.

“Các người, đáng chết!” Ngao Bạch quát lớn, hắc vụ trường kiếm trong tay, hung hãn hướng trưởng lão long tộc đối diện đánh tới.

Kiểm khí tung hoành, kiếm ảnh gào thét, vô số kiếm quang theo tia chớp xé rách hư không, như một dải thiên hà sôi trào cuốn xuống, hung hăng hướng về trưởng lão long tộc sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Những trưởng lão long tộc này không biết là con cháu bao nhiêu đời của Ngao Bạch, Tù Ngưu, thực lực của bọn họ xa xa không thể so sánh với Ngao Bạch, Ngao Bạch tùy tay một kiếm, có thể thoải mái phá nát long thể của bọn họ.

Phệ Tâm cười ha ha xông lên, tay không hướng kiếm quang của Ngao Bạch nghênh đón.

Trọng quyền như sao băng, kéo theo từng đạo hàn quang màu đen xé rách hư không, hung hăng đánh vào trên kiếm quang của Ngao Bạch. Chỉ nghe tiếng vang thanh thúy leng keng không dứt bên tai, trên năm tay Phệ Tâm bật ra nhiều đốm lửa, càng có vô số luồng điện quang nhỏ bé bắn tung tóe, lân giáp nhỏ vụn trên năm tay của hắn chưa có nửa vết thương, kiếm quang của Ngao Bạch lại bị hắc vụ quyền đánh một chập phá thành mảnh nhỏ.

Sau khi rống to một tiếng, Phệ Tâm lắc mình một cái lao tới trước mặt Ngao Bạch, hai nắm đấm như sét đánh ở trên ngực gã.

Trong nháy mắt Phệ Tâm hướng Ngao Bạch đánh ra mấy ngàn quyền, Ngao Bạch che trái chấn phải, miễn cưỡng chặn được sáu thành, né tránh ba thành, vẫn có mấy trăm quyền trúng hắn. Ngao Bạch vừa nãy bị đánh cho hộc máu kêu đau một tiếng, thất khiếu huyết tương phun tung toé như nước suối, thân thể không chịu nổi chế kéo theo một cơn gió dữ lui về phía sau.

“Các huynh đệ theo ta, giết!” Phệ Cốt cười ha ha, hai tay dùng sức hướng phía trước vung một cái. Trên bầu trời, từng đám lôi vân màu đen quay cuồng mà đến, vô số tia sét màu đen hạ xuống giống như mưa rào, không ngừng chút

nào rơi ở trong đại quân long tộc vẫn đứng về phe Ngao Bạch.

Vô số giao long, á long bị điện quang bồ vũ nát lân giáp, nhiều giao long, á long thân thể vỡ toang, lượng lớn máu tươi bay xuống như thác nước, càng có nhiều giao long, á long bị bồ tan xương nát thịt, ngay cả long hồn cũng chưa thể chạy ra được một chút nào.

Các chiến sĩ long tộc hướng trường lão long tộc đại lễ bái kiến cùng cất tiếng hét dài. Bọn họ ùn ùn đứng dậy, vùng binh khí theo sát Phệ Cốt xung phong ra ngoài.

Chương 1789: Ngao Bạch Binh Bại

Chiến sĩ long tộc tinh nhuệ tương tự, thân thể long tộc cường hãn tương tự, vô luận pháp thuật thần thông hay là lực lượng thân thể đều phảng phất tương đương. Đại quân long tộc dưới trướng đám người Phệ Tâm và quân đội long tộc dưới trướng Ngao Bạch tinh nhuệ như nhau, cường đại như nhau.

Khác biệt duy nhất là: đại quân dưới trướng đám người Phệ Tâm, chiếm trên tám phần toàn bộ chiến sĩ long tộc ở đây!

Chiến sĩ long tộc ban đầu dưới trướng Ngao Bạch từng có sáu thành phần bội, cộng thêm đại quân long tộc các trưởng lão long tộc mang đến, nhân số chiến sĩ long tộc đám người Phệ Tâm khổng lồ vượt xa bộ hạ của Ngao Bạch.

Chiến sĩ long tộc gấp bội không lưu tình chút nào hướng đồng tộc phát động tiến công. Các chiến sĩ long tộc hình thái bán long nhân thân thể khôi ngô cao lớn, kẻ thấp bé nhất cũng ở ngoài năm trượng giơ trường thương trường kích, vung đại đao đại kiếm, phát ra tiếng rống gầm cao vút, nhắc lên cơn lốc mưa rào đầy trời, nháy mắt đã quần loạn lẫn nhau.

Đao kiếm sắc bén và vẩy rồng chắc chắn kịch liệt ma sát, tung tóe ra vô số đốm lửa.

Trường thương trường kích sắc nhọn gian nan đâm xuyên qua vẩy rồng cùng máu thịt, trong rãnh máu phun ra mảng lớn máu tươi.

Đại chùy, lang nha bổng... các binh khí cùn nặng nề hung hăng đánh lên đầu, sừng rồng bén nhọn theo tiếng nổ chói tai không ngừng sụp đổ, các chiến sĩ long tộc đầu lồm xuống học từng ngụm từng ngụm máu, ôm xương sọ vỡ tan rỗng giập quay cuồng ở trên đụn mây.

Phệ Tâm, Phệ Cốt, Phệ Tủy chín huynh đệ phát ra tiếng cười chói tai khó nghe, bọn hắn ủa lên bao vây Ngao Bạch, các loại binh khí hướng tới Ngao Bạch

đánh bừa một trận. Trường kiếm trong tay Ngao Bạch che trái chẵn phải, chỉ nghe một chuỗi tiếng nổ vang lên, cánh tay phải Ngao Bạch đột nhiên bị một đao chặt đứt ngang vai, trường kiếm trong tay phát ra một tiếng kiếm ngân, bị lưu tinh chùy của Phệ Tâm đánh bay xa xa.

Cánh tay gãy rời, binh khí rời tay, thân hình Ngao Bạch chột lóe, binh khí của đám người Phệ Tâm hầu như là đồng thời rơi ở trên thân hắn.

Dù là Ngao Bạch né tránh nhanh, vảy rồng da rồng trên thân hắn vẫn vỡ nát một mảng lớn, đây là bị ba món binh khí nặng hung hãn đập nát. Càng có mười mấy vết thương do đao kiếm sâu tới tận xương, càng sâu tới nội tạng không ngừng phun ra lượng lớn máu tươi, gương mặt Ngao Bạch vốn đã thê lương chột trở nên càng khó coi hơn.

Thẳng đến lúc Ngao Bạch bị thương nặng, Cơ Hạo và Tù Ngưu lúc này mới kịp phản ứng, Bàn Cổ Chung phát ra một mảng hỗn độn khí mệnh mang bao lấy Ngao Bạch, đem hắn kéo về bên người Cơ Hạo. Tù Ngưu lấy ra mười mấy bình linh đan, cạy miệng Ngao Bạch đem những linh đan đó trút xuống không sót một viên.

Đám người Phệ Tâm mắt thấy Cơ Hạo bảo vệ Ngao Bạch, Phệ Tâm cất tiếng cười nói: “Cái chuồng này có cổ quái, tạm thời mặc kệ hắn, giết sạch đám nhãi con khăng khăng một mực đi theo chín tên phế vật kia trước rồi nói sau!”

Phệ Linh ở một bên lớn tiếng cười nói: “Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, bọn hậu duệ nhất gan long tộc, bọn hắn cũng nên biết long tộc chân chính có bộ dáng thế nào. Ha ha, thời thái cổ hồng hoang, liên tục huyết tẩy ba ngàn bộ tộc, giết đến mức chó gà không tha, không còn một ngọn cỏ, đây mới là phong phạm của long tộc ta!”

Nhổ một ngụm nước bọt ra thật xa, Phệ Linh cười lạnh nói: “Không muốn tùy tùng chúng ta, thì chết đi!”

Theo tiếng Phệ Linh kêu gào, chín người Phệ Tâm phát ra tiếng gào thét chói

tai, kéo chín dải tàn ảnh màu đen lao vào trong hàng ngũ đại quân long tộc. Nơi bọn hăn đi qua sóng máu quay cuồng, vô số chiến sĩ long tộc nguyện trung thành Ngao Bạch bị đám người Phệ Tâm thoải mái xé thành mảnh vụn.

Ở trước mặt chín đứa con nghiệt long này của tổ long, các chiến sĩ long tộc chỉ khoảng ngàn tuổi này yếu ớt như một đàn gà con, không có chút sức phản kháng.

Xa xa truyền đến tiếng chú ngữ tà dị, Vu Bất cầm thanh trường đao màu máu lực sát thương cực lớn đối với long tộc kia không biết từ nơi nào xông ra, phía sau hăn càng có một đám tộc nhân sơ vu nhất mạch nhập ma hoa chân múa tay niệm tụng chú ngữ. Một mảng lớn sương mù màu đen từ trong cơ thể bọn hăn khuếch tán ra, sương mù màu đen dần dần bám vào ở trên binh khí các chiến sĩ long tộc quay sang đầu nhập dưới trướng đám người Phệ Tâm.

Binh khí của các chiến sĩ long tộc đó cấp tốc dị biến, biến thành tính chất bán trong suốt màu xanh lục, từng mảng mùi vị kỳ dị từ trên binh khí khuếch tán ra, chiến sĩ long tộc ngửi được cái mùi đó, vô luận bọn họ chia ra thuộc trận doanh nào, đều cảm thấy toàn thân tê dại từng đợt.

‘Hãy’!

Hô to một tiếng, mấy vạn chiến sĩ long tộc trận doanh Phệ Tâm đồng thời vùng binh khí, binh khí biến dị của bọn hăn thoải mái xuyên thấu lân giáp tộc nhân đối diện, xé rách thân thể kiên cố của bọn họ, phá hủy xương khớp cứng rắn của bọn họ, từ sau lưng bọn họ xuyên ra.

Lượng lớn huyết tương không ngừng từ trong vết thương của các chiến sĩ long tộc này phun ra, trong vết thương tà lực quay cuồng, mặc cho các chiến sĩ long tộc bị thương nặng kia điều động tinh huyết khí tức như thế nào, cũng không sao chữa trị vết thương trên người.

Đồ Long bí thuật của sơ vu nhất mạch một lần nữa hiển lộ hung uy, chiến sĩ long tộc dưới trướng Ngao Bạch bị đánh không kịp trở tay, có hơn vạn chiến sĩ

trọng thương ngay tại chỗ, càng có gần ngàn chiến sĩ bị thương đến chỗ yếu hại chết trận ngay tại chỗ.

Ngao Bạch nhìn các chiến sĩ long tộc chết thảm kia, đau lòng tới mức lân giáp toàn thân đều mở ra. Hắn đuổi cổ, chỉ vào đám người Phệ Tâm lớn tiếng quát: “Vô luận như thế nào, bọn họ cũng là binh sĩ long tộc chúng ta... Các người buông tay giết chóc như thế, các người sao có thể nhẫn tâm?”

Lưu tinh chùy trong tay Phệ Tâm nổi lên các luồng hàn quang, nháy mắt đánh nát đầu hơn ba mươi chiến sĩ long tộc, trong đây trời huyết tương, óc bay múa, Phệ Tâm quay đầu hướng Ngao Bạch cười dữ tợn: “Binh sĩ long tộc không nghe hiệu lệnh của ta, vẫn chết là hơn! Hắc, chúng ta cần là long tộc tuyệt đối phục tùng, nếu không thuận theo ý ta, bọn hắn còn sống hay đã chết lại có gì khác nhau?”

Lúc Phệ Tâm cười quái dị, Phệ Tà đã cứng rắn giật đứt đầu hai tướng lĩnh long tộc, dùng sức đem cái đầu ném mạnh tới, hung hăng nện ở trên Bàn Cổ Chung. Hỗn độn khí khê đảo qua, hai cái đầu của tướng lĩnh long tộc bị quấy nát nhừ, máu tươi chiếu đỏ khuôn mặt Ngao Bạch và Tù Ngưu.

“Cơ Hạo đại đế!” Tù Ngưu xoay người, nghiêm nghị nhìn Cơ Hạo.

Tù Ngưu không rên một tiếng, Cơ Hạo lại chỉ có thể cười khổ không ngừng. Lúc trước Ngao Bạch còn hứa hẹn toàn bộ long tộc để Cơ Hạo sai sử bao nhiêu lần, hiện tại xem ra, địa vị lão tổ long tộc của Ngao Bạch, Tù Ngưu khó giữ được, ngược lại là cần Cơ Hạo toàn lực giúp bọn họ bảo toàn sinh lực của long tộc còn lại.

Thế này gọi là gì đây?

“Tổ long, sao còn có chín đứa con trai như vậy?” Cơ Hạo nghiêng răng, hung hăng hỏi Tù Ngưu và Ngao Bạch.

Tù Ngưu, Ngao Bạch đồng thời lắc đầu, vẻ mặt rất quái dị cùng cất tiếng thở

dài: “Tình cảnh này, Cơ Hạo đại đế còn để ý những việc bên lề làm chi?”

Chuyện bên lề? Cơ Hạo không còn gì mà nói lại. Đây chính là chín đứa con trai nháy nhót của cha người, chín huynh đệ đoạt đại quyền long tộc của các người, bọn họ rất rõ ràng cấu kết với Đế Úc, bọn họ muốn đem Bàn Cổ thế giới kéo vào vực sâu không lường được đó!

“Kim Ô đạo binh nghe lệnh, yểm hộ chiến sĩ dưới trướng Ngao Bạch đại đế lui về thiên đình!” Cơ Hạo không dong dài nữa, hắc dùng sức đánh một quyền ở trên Bàn Cổ Chung, một tiếng chuông ngân chấn động mấy trăm chiến sĩ long tộc dưới trướng Phệ Tâm ở bên cạnh vỡ nát lân giáp toàn thân, cả người trào máu rơi xuống mặt đất.

Theo tiếng mệnh lệnh của Cơ Hạo, vô số Kim Ô đạo binh trên bầu trời đồng loạt bay ra phi kiếm làm từ cánh Phù Tang mộc. Kiếm quang màu vàng như mưa, nháy mắt bao phủ đại quân long tộc quy mô khổng lồ.

Chợt nghe một tiếng hò hét, chiến sĩ long tộc dưới trướng Ngao Bạch bỏ lại đối thủ, như ong vỡ tổ hướng thiên đình rút về.

Chương 1790: Đạo Nhân Dị Bảo

Kim Ô đạo binh bày ra Thuần Dương Tuyệt Sát Kiếm Trận, kiếm quang màu vàng như mưa, mỗi một đạo kiếm quang đều thuần dương to lớn, nóng cháy không chịu nổi, khắp trời đều là Thái Dương Thần Viêm màu vàng lui tới, từng tia kiếm quang hội tụ thành dòng, cuối cùng hóa thành một biển lửa màu vàng mênh mông bao phủ đại quân long tộc dưới trướng Phệ Tâm.

Một ý chí giết chóc tuyệt diệt làm người ta tuyệt vọng từ trong kiếm trận lặng yên nảy sinh. Trời nổi sát cơ, vật đổi sao dời, trong nháy mắt Thuần Dương Tuyệt Sát Kiếm Trận thành hình, tinh tú khắp trời đồng thời sáng lên, thiên đế ẩn tàng của Cơ Hạo bỗng xuất hiện ở chỗ trung tâm của đại trận, hồng hoang tinh thần khắp trời phát ra tiếng vang trầm ‘Ong ong’, từng ánh sao hóa thành dòng lũ bảy màu nhập vào đại trận, bám vào ở trên phi kiếm của Kim Ô đạo binh.

Ở ngoài thái dương chân hỏa hùng hồn nóng cháy, kiếm quang không đếm xuể trong kiếm trận lại tự dừng gia tăng tinh thần chi lực phức tạp nhiều biến hóa của tinh tú khắp trời, tốc độ phi hành của kiếm quang càng lúc càng nhanh, lực xuyên thấu càng lúc càng mạnh, ý chí diệt tuyệt càng thêm lạnh thấu xương.

Vô số chiến sĩ thủy tộc không rõ nguyên do, như là cá voi cá mập, rùa đen ba ba, thủy mãng thảo xà, lính tôm tướng cua..., các thủy tộc hạ đẳng này chỉ là bị động theo thống lĩnh long tộc nhà mình chạy tới nơi này, bị động phục tùng mệnh lệnh phát cờ hò reo.

Khi đầy trời kiếm quang màu vàng hạ xuống, các chiến sĩ thủy tộc này hoảng sợ phát hiện thân thể của mình không thể động đậy, toàn thân cứng ngắc như ác mộng. Bọn họ trơ mắt nhìn kiếm quang hạ xuống, nhìn kiếm quang xuyên thấu thân thể của mình, sau đó thân thể bọn họ chột cháy lên, trong chớp mắt hóa thành tro tàn, tính cả linh hồn cùng nhau bị kiếm trận mạt sát.

Theo đó là đám giao long, á long yếu kém kia, bọn họ cũng bị uy lực đáng sợ của kiếm trận giam cầm, bọn họ không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm quang đâm xuyên tới. Vô số giao long á long phát ra một tiếng rống lên hoảng sợ tuyệt vọng, bọn họ cố gắng giãy dụa, lại như thế nào cũng không nhúc nhích được, giống với đám thủy tộc hạ đẳng kia, bọn họ bị kiếm quang xuyên qua thân thể, kéo theo linh hồn đồng loạt bị đốt cháy tan biến.

Long tộc thuần huyết chân chính khá hơn chút, đối mặt áp lực khủng bố của kiếm trận, bọn họ thân thể cường đại, lực lượng tuyệt luân, bọn họ miễn cưỡng có thể hành tẩu ở trong kiếm trận, miễn cưỡng có thể giơ khiên phản kháng đôi chút.

Vô số kiếm quang như bão táp gào thét đánh tới, khiến cùng giáp trụ của bọn hãn ở trong kiếm quang đâm xuyên giống như phiến lá non nớt nhất bị thoải mái xé nát, theo đó là thân thể đám long tộc này bị kiếm quang đục thủng vô số lỗ trong suốt.

Đám long tộc này đau đớn, bọn hãn hiện ra nguyên hình cự long, thân thể khổng lồ ở không trung vặn vẹo giãy dụa, không ngừng phát ra tiếng kêu đau tuyệt vọng. Thân thể bọn hãn khổng lồ dị thường, động cái là khoảng mấy chục dặm, kiếm quang nho nhỏ rậm rạp xuyên thấu thân thể bọn hãn, đem bọn hãn đâm như cái sàng. Ngọn lửa nhỏ bé màu vàng bám vào ở trên thân bọn hãn lẳng lặng thiêu đốt, thân thể long tộc cường đại, trong thời gian ngắn không đốt sạch sẽ được.

Trong không khí liên tràn ngập mùi thơm thịt nướng nồng đậm. Thịt rồng chính là thân thể thuần túy nhất cường đại nhất trong thiên địa, cho nên mùi thơm thịt nướng này cũng liên đặc biệt khiến người ta chảy nước miếng.

“Kiếm trận chết tiệt!” Phệ Tâm rống giận, hãn vung lưu tinh chùy to lớn, đem một mảng lớn mưa kiếm hướng hãn bay tới đẩy ra, lửa giận ngút trời hướng tới phân thân Cơ Hạo dưới Bàn Cổ Chung che chở rít gào: “Thằng nhãi Cơ Hạo? Người dám ra tay đối với long tộc ta? Ta nhất định phải diệt cả nhà ngươi, trước

mặt của người, đem xương cốt toàn bộ thân quyền của người lấy để xia răng!”

Phệ Tâm không uy hiếp còn tốt, Phệ Tâm rống to một tiếng như vậy, Cơ Hạo không nói hai lời tùy tay chỉ một cái, chỉ nhìn thấy hư không phạm vi ngàn ức dặm đột nhiên ảm đạm xuống, toàn bộ tinh thần chi lực trong một mảng hư không này đều ở dưới sự điều động của Cơ Hạo, ngưng tụ thành một luồng ánh sao so với tơ tóc còn nhỏ bé hơn, mang theo tiếng hổ gầm xé gió đáng sợ hướng ngực Phệ Tâm đâm xuống.

Trước mặt Phệ Tâm đột nhiên có thêm một cái khiên tam giác, vậy màu đen rậm rạp bám vào trên mặt khiên, hào quang âm u khiến tấm khiên này tỏ ra đặc biệt kiên cố dùng bền.

Một tiếng ‘Phập’ vang lên, tấm khiên này bị ánh sao bảy màu một chiêu xuyên thủng, ánh sao hung hăng cắm trên ngực Phệ Tâm, để lại ở ngực hằn một cái hố sâu to bằng nắm tay.

Phệ Tâm đau đớn, hằn ôm vết thương ở ngực liên tục lui lại, không dám tin nhìn Cơ Hạo. Vết thương không sâu, chỉ khoảng ba thước, đối với Phệ Tâm cao mười mấy trượng mà nói, đây chỉ là một vết thương nhỏ.

Nhưng trái tim cuồng dã kiêu hoành bá đạo, không đem người trong thiên hạ để vào mắt kia của Phệ Tâm, lại bị một đòn này của Cơ Hạo đánh tan thành mây khói. Hy sinh một tiên thiên linh bảo mang tính phòng ngự, lấy thân thể hồng hoang cổ long của Phệ Tâm so với Tù Ngưu, Ngao Bạch còn mạnh hơn một bậc, hãn thế mà lại bị Cơ Hạo thoải mái đánh bị thương như thế?

“Cơ Hạo... Tiểu nhi!” Chính huynh đệ Phệ Tâm hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo, nhưng không biết vì sao, bọn hãn nhìn Cơ Hạo vẻ mặt bình thản, lại đột nhiên không dám mở miệng nói lời ngông cuồng nữa.

Bọn hãn không khỏi âm thầm tức giận. Năm đó đối mặt nhân tộc đệ nhất Nhân Hoàng Phục Hy Thánh hoàng, cũng chính là thiên hoàng Phục Hy thị nhân tộc truyền miệng nhau, bọn hãn cũng là muốn mắng thì mắng, muốn động thủ thì

động thủ, bọn hăn sao có thể bị thẳng nhãi như Cơ Hạo hù dọa?

Nhưng nhìn nhìn gương mặt bình thản của Cơ Hạo, lắng nghe tiếng rú thảm xé tim xé phổi của binh sĩ long tộc xung quanh, chín huynh đệ Phệ Tâm chỉ cảm thấy từng đợt hàn khí từ trong lòng dâng lên, bọn hăn bỗng nhiên mất đi dũng khí chính diện va chạm với Cơ Hạo... Đối với bọn hăn mà nói, đây thật sự là một chuyện rất kỳ quái, rất hiếm lạ.

“Chúng ta, nhất định là trúng tà rồi!” Phệ Tà liếm môi, lắc lắc cái đầu to lớn dữ tợn đáng ghê tởm ồm ồm lẩm bẩm.

“Để a mỗ đến so chiêu với tiểu tử này... Ta luôn cảm thấy, tiểu tử này có chút tà khí!” Phệ Linh mang theo vài phần không đủ tự tin, thấp giọng đưa ra đề nghị.

“A mỗ đang thu hồi vài món bảo vật bên người năm đó, rất nhanh sẽ hoàn thành!” Phệ Tâm làm đại ca, lập tức quyết định đề nghị của hai huynh đệ: “Để a mỗ đến giáo huấn tiểu tử, chúng ta chỉ cần giáo huấn bọn Tù Ngưu một trận là được!”

Vô số kiếm quang vẫn đang không ngừng hạ xuống, bỗng nhiên một cái lọng màu xanh da trời từ phía dưới lao vút lên. Trên cái lọng được khảm vô số viên thủy tinh màu lam, đá quý màu lam, ngọc trai màu lam lóe ra vô số luồng u quang màu lam long lanh trong suốt, hóa thành hư ảnh một cái lọng lớn phạm vi trăm vạn dặm chắn trên không toàn bộ đại quân long tộc.

Kiểm quang Thuần Dương Tuyệt Sát Kiếm Trận không ngừng hạ xuống, lại bị một tầng sương mù màu lam dày nặng dị thường, âm nhu băng hàn ngăn trở. Chỉ nghe tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt, sương mù màu lam không ngừng bốc lên, từ trong cái lọng kia lại có càng nhiều sương mù màu lam phun ra, ở dưới đại trận bạo lực công kích, cái lọng màu lam kịch liệt chấn động, rất có tư thế không chống đỡ được, nhưng nó dù sao tạm thời chặn được sự sắc bén của Thuần Dương Tuyệt Sát Kiếm Trận.

Mấy đạo nhân phóng lên cao, bọn họ xa xa hướng Phệ Tâm quát: “Phệ Tâm

đạo hữu, còn không mau mau đem binh sĩ tộc người triệt hạ, còn đợi tới khi nào? Kiếm trận này uy năng tuyệt luân, chúng ta cũng không ngăn được bao lâu.”

Phệ Tâm đảo mắt, hăn nhìn nhìn các chiến sĩ long tộc mình đầy thương tích, vội vàng vung cánh tay rộng lớn: “Rút lui, rút lui, một đám nhãi con ngu xuẩn, bị đánh không biết chạy trốn sao? Sao lại đều ngu xuẩn như Chu La thú vậy?”

Ở trong tiếng rống to của Phệ Tâm, mấy đạo nhân tới trước mặt Cơ Hạo, bọn hăn vẻ mặt quái dị nhìn Cơ Hạo, một người trong đó đột nhiên cười nói: “Chỉ một khối phân thân mà thôi... Cơ Hạo đại đế, chúng ta đặc biệt đến tiễn khối phân thân này của người lên đường!”

Chương 1791: Tam Bành Cẩn Thận

Cơ Hạo nhìn mấy đạo nhân, đột nhiên nở nụ cười.

Tiền phân thân của hắn lên đường? Tuy phân thân của hắn chỉ là mượn dùng một cành cây của Phù Tang mộc diễn hóa phân thân, thực lực rất thấp kém, nhưng có Bàn Cổ Chung bảo hộ, mấy đạo nhân này tất nhiên có vài món linh bảo không tệ, có mấy chiêu pháp thuật kỳ dị, bọn họ muốn đánh chết khối phân thân này của Cơ Hạo, sao có khả năng?

“Ta có thể nói, các người không biết tự lượng sức mình không?” Cơ Hạo khẽ cười, hướng một cái lọng cực lớn màu lam kia phía sau mấy đạo nhân chỉ chỉ: “Hoặc là, là cái lọng kia mang tới lòng tin cho các người?”

Bàn Cổ Chung phát ra một tiếng nổ vang, trong hư không từng luồng hỗn độn khí lặng yên chảy ra, tự bám vào ở trên phi kiếm của Kim Ô đạo binh. Những luồng hỗn độn khí đó giống như dung môi đỉnh cấp nhất, hoàn mỹ dung hợp thái dương chân hỏa và hồng hoang tinh thần tinh lực khắp trời, toàn bộ lực lượng dung hợp thành một loại lực lượng hủy diệt đáng sợ không đâu không phá, làm phi kiếm vốn màu vàng chợt biến thành màu đen thâm trầm.

Vô số Kim Ô đạo binh rít lên ‘Quạ quạ’, bọn họ cảm nhận được phi kiếm của mình xảy ra biến hóa kỳ dị.

Từng mảng kiếm quang màu đen như nhụy hoa anh túc nở rộ, mang theo hàm ý hủy diệt không đâu không phá từ bầu trời hạ xuống. Cái lọng màu lam vốn đã ở trong Thuần Dương Tuyệt Diệt Kiếm Trận không chịu nổi gánh nặng, bản thể cái lọng cũng đang khẽ run rẩy, chợt bị Bàn Cổ Chung thêm vào một luồng lực lượng đáng sợ hủy diệt tất cả như vậy, sương mù màu lam đầy trời chợt bị quét sạch.

Mảng lớn mưa kiếm màu đen hạ xuống, cái lọng màu lam phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Phành phành’, bị mưa kiếm nổ ra vô số lỗ thủng to nhỏ.

Trong đạo nhân vừa mới đứng ở trước mặt Cơ Hạo, to mồm muốn đánh giết phân thân của Cơ Hạo, thân thể một đạo nhân râu bạc trắng nhoáng lên một cái, đột nhiên phun một ngụm máu ra thật xa, khí tức trên người hắt chột âm đậm xuống, pháp lực dao động vốn mệnh mông như biển chột co lại thành một dòng sông bé nhỏ không đáng kể.

Cơ Hạo tùy tay chỉ, ánh sao đầy trời ngưng tụ, hóa thành một luồng ánh sáng sắc sỡ nhỏ bé hung hăng va chạm ở trên một điểm lam quang lấp lánh chính giữa cái lọng. Lấy Khai Thiên Nhất Kích khổng chế ánh sao công kích, Cơ Hạo tinh chuẩn tìm được một điểm yếu ớt nhất của cái lọng này, trực tiếp công kích đến bản thể khí linh của nó.

‘Bốp’ một tiếng thanh thúy, cái lọng màu lam to lớn ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số điểm u quang màu lam phiêu tán. Thân thể đạo nhân râu bạc trắng nhoáng lên một cái, lại phun ra một ngụm huyết tương lớn, thân thể không chịu khổng chế hướng mặt đất rơi xuống, may mắn một đạo nhân bên cạnh hắt tóm chặt bờ vai của hắn, đem hắn xách ở trong tay.

“Thằng ranh Cơ Hạo!” Mấy đạo nhân hỗn hển chỉ vào Cơ Hạo quát lớn, ngay cả lời trường hợp cơ bản nhất ‘Cơ Hạo đại đế’ cái xưng hô này cũng không để ý tới. Bọn hắn bức tức rít gào, trong đó đạo nhân cầm đầu đột nhiên rút ra ba đạo linh phù huyền quang mờ hồ, rung tay hướng Cơ Hạo đánh tới.

Ba đạo linh phù chỉ to bằng bàn tay, cũng nhìn không ra là chất liệu gì làm thành, trước khi ra tay trên linh phù còn có huyền quang ẩn hiện, sau khi ra tay ba đạo linh phù biến thành hào quang u ám, giống như ba miếng da thuộc cực kỳ cổ xưa cấp tốc xé gió đánh tới.

Cơ Hạo nhíu nhíu mày, chỉ tay Bàn Cổ Chung, từng đạo hỗn độn khí cuộn xuống, ở bên người hắn hóa thành một khối không khí cực lớn đường kính trăm trượng. Hỗn độn khí dâng trào không ngớt quấn quanh xoay tròn, hóa thành xoáy khí hỗn độn cực kỳ phức tạp ở bên người hắn. Việc khiến Cơ Hạo kinh hãi đã xảy ra, ba linh phù đạo không chút hào quang lại dễ dàng xuyên thấu hỗn độn

khí Bàn Cổ Chung phóng ra, nặng nề rơi ở trên Bàn Cổ Chung.

Một tiếng chuông ngân lao vút lên trời, tiếng chuông thật lớn chấn động chiến sĩ long tộc, Kim Ô đạo binh, Chúc Dung thần binh ở bốn phương tám hướng lỗ tai phun máu, vô số chiến sĩ đều bị tai ngã sấp xuống trên đám mây, mỗi người gào thét chói tai toàn thân run rẩy không ngừng.

Trong lòng bản tôn Cơ Hạo và khối phân thân này đồng thời chấn động, một cảm giác nguy cơ không tên lặng yên ập tới.

Trong nháy mắt đó, liên hệ giữa bản tôn, phân thân Cơ Hạo cùng Bàn Cổ Chung chợt mỏng manh đi, tâm thần liên hệ vốn cứng cố dị thường, giờ phút này Cơ Hạo chỉ có thể miễn cưỡng cảm nhận được Bàn Cổ Chung tồn tại.

Xoáy khí hỗn độn Bàn Cổ Chung phát ra hỗn loạn một trận, hệ thống phòng ngự vốn hoàn mỹ không tỳ vết, mọi phương vị lặng lẽ sụp đổ, lộ ra mấy chục vết rạn cực kỳ nhỏ, người thường hầu như không thể nhận thấy.

“Ô Châm Liệt Thần Thứ!” Đạo nhân tế ra ba đạo linh phù nhếch miệng cười, trong tay áo một luồng hàn quang màu đen nhỏ bé bắn nhanh ra, uốn lượn như rắn nháy mắt xuyên thấu hư không, theo khe hở nhỏ bé trong phòng ngự Bàn Cổ Chung vỡ ra lao qua, nháy mắt đến trước mặt phân thân của Cơ Hạo.

Phân thân của Cơ Hạo chưa thể có bất cứ phản ứng nào, hàn quang màu đen nháy mắt xuyên thủng mi tâm hắc, một lực lượng cực kỳ đáng sợ âm hàn thấu xương âm ảm bùng nổ, phân thân này của Cơ Hạo phân giải ngay tại chỗ, một điểm phân thân bị trực tiếp xóa bỏ.

Thiên đình, trong thần cung, bản tôn Cơ Hạo chỉ cảm thấy thần hồn đau đớn một phen, hắc mở bừng mắt, đưa tay hướng phía dưới thiên đình chop một cái.

Trong vạm dậm hư không, mảng lớn đám mây dày đặc quay cuồng mà đến, nháy mắt hóa thành một bàn tay khổng lồ chụp lấy Bàn Cổ Chung. Trong tình không, vô số hồng hoang tinh thần theo tâm tình tức giận của Cơ Hạo kịch liệt

xoay tròn một trận, từng luồng ánh sao bảy màu bám vào trên bàn tay khổng lồ đám mây ngưng tụ thành, chỉ nghe từng đợt nổ vang kỳ dị truyền đến, ba đạo linh phù bám vào ở trên Bàn Cổ Chung bị một lực lượng khổng lồ bắn bay, Bàn Cổ Chung phát ra một tiếng rống giận, kéo một đạo hỗn độn linh quang lao thẳng lên trời, trong chớp mắt đã nhập vào thiên đình biến mất không thấy.

Trong thần cung, Bàn Cổ Chung lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, phóng ra các luồng hỗn độn linh quang chiếu rọi toàn thân. Cơ Hạo cảm thụ được sự hoảng sợ trong nháy mắt vừa rồi thiếu chút nữa mất đi liên hệ với Bàn Cổ Chung, không khỏi liên thanh lẩm bẩm: “Là ai? Là ai? Là ai có thể ngăn cách liên hệ của Bàn Cổ Chung với ta? Đây chính là... xương cột sống Bàn Cổ thánh nhân biến thành Bàn Cổ Chung, ai có thể có thần uy như vậy?”

Trong thần hồn hư không, trong đôi mắt hư ảnh phun ra thần quang màu lam mãnh liệt như lửa, thân hình hắc chợt ngưng tụ, từng khối cơ bắp cuộn cuộn đáng sợ bành trướng lên ở trên bóng người hắc. Hắc chậm rãi đứng lên, đôi tay chấn động mạnh, các mảnh vỡ thần hồn Đồ Linh tôn chủ đánh vào trong thần hồn hư không Cơ Hạo hầu như ngưng tụ thành một cục âm âm phân giải, nháy mắt hóa thành hạt linh hồn nhỏ bé tinh thuần nhất bị đạo đài của Cơ Hạo hút vào.

Cơ Hạo chỉ cảm thấy thần hồn thoải mái một phen, mảnh vỡ thần hồn trước đó vài ngày áp chế hắc không thể động dậy không còn sót lại chút gì, đạo đài của hắc chợt bành trướng mấy lần, thần niệm mạnh mẽ vô cùng ngưng tụ thành các sợi tinh thể thực chất màu vàng nhập vào cơ thể bay ra, đem hư không cắt thành từng khối mảnh vỡ.

Thần niệm chi lực thực chất hóa, có được lực lượng đáng sợ trực tiếp xé nát hư không, đạo đài Cơ Hạo ở dưới sự trợ giúp của hư ảnh, lực lượng tăng lên có thể xưng là khủng bố.

“Lão gia hỏa, có gì không đúng sao? Tính tình của người ta biết... Không phải tới thời điểm quan trọng, người chưa từng hé răng. Có chuyện gì... Không

ồn?” Cơ Hạo ngưng thần tụ khí, ở trong thần hồn không gian nhìn thấy hư ảnh như thực chất lớn tiếng hỏi.

Hư ảnh trầm mặc hồi lâu, bóng người hắt dần dần tản ra, lại hóa thành một hư ảnh mờ lung.

“Cẩn thận Tam Bành... Mặt khác, đi nơi này... Bên trong có một hồ lô thứ tốt, sau khi ăn vào, hẳn có thể khiến người gia tăng mấy lượng kiếp pháp lực thánh nhân!”

Hư ảnh biến mất không thấy nữa, chỉ có một lời nói cùng với một bộ tinh đồ lấp lánh hiện lên ở trong thần hồn hư không của Cơ Hạo.

Chương 1792: Đình Thứ Hai Ra

Quanh thân sôi sục lực lượng hùng hồn đáng sợ, từng đám lửa màu vàng to bằng nắm tay lơ lửng ở quanh người chậm rãi xoay tròn, Cơ Hạo cầm Bàn Cổ Kiếm, đầu đội Bàn Cổ Chung, đầu vai nâng Nha Công, bên hông quần hai con hỏa long, sải bước đi ra khỏi thần cung.

Một luồng lửa nháy mắt lao ra khỏi thiên đình, sau khi lóe lên một lần, Cơ Hạo đi tới trên một mảng chiến trường hỗn loạn.

Đánh chết phân thân Cơ Hạo, ép bản tôn Cơ Hạo thu hồi Bàn Cổ Chung, mấy đạo nhân vênh váo tự đắc ngửa mặt lên trời cười to, chín huynh đệ Phệ Tâm đem các chiến sĩ long tộc bị Thuần Dương Tuyệt Diệt Kiếm Trận đánh cho bị thương sau khi cứu trị một chút, một lần nữa tụ tập quân thế, hướng đại quân Kim Ô đạo binh dưới trướng Cơ Hạo và Chúc Dung thần binh tạo thành lao lên.

Long tộc hiếu chiến mà hung dã, ở dưới sự áp chế của Tù Ngưu, Ngao Bạch đám tổ long cửu tử, bọn hãn miễn cưỡng có thể chung sống với nhân tộc; nhưng đối chín huynh đệ Phệ Tâm làm thủ lĩnh, ở dưới lực lượng huyết mạch kỳ dị nào đó trong minh minh tác động, sự hung hãn sâu trong xương tủy long tộc bị triệt để kích phát.

Vừa mới chịu đau khổ ở trên tay kiếm trận của Kim Ô đạo binh, đám long tộc này hung tính phát tác, giống như chó điên tru lên ‘Ngao ngao’ lao mạnh về phía trước, thề thốt nhất định phải đòi nợ, đem đám súc sinh bẹ lông toàn thân là lửa này xé thành mảnh vụn.

Kim Ô đạo binh, Chúc Dung thần binh tạo thành chiến trận thiên đình, kiếm quang, liệt hỏa gào thét mà xuống, lấy lực lượng tập thể ứng đối chiến sĩ long tộc công kích cuồng dã. Chiến sĩ long tộc dựa vào thực lực thân thể xông pha hỗn loạn sau khi liên tục chịu khổ mấy lần, chín huynh đệ Phệ Tâm không chịu được mất mặt, bọn họ hướng mấy đạo nhân huyết gió, muốn tự mình ra trận.

Mấy đạo nhân mỉm cười, bọn họ nhìn thoáng qua đám người Vu Bất xa xa ở phía sau bố trí tế đàn, bắt một cái thủ ấn đánh ra, từng đạo pháp lực dao động giống như gợn sóng nhanh chóng khuếch tán ở trong hư không.

Sau mấy nhịp thở ngắn ngủn, phương hướng Bồ Phản lại có hơn trăm cột sáng phóng lên cao, hơn trăm đạo nhân trang phục kỳ dị mang theo nụ cười mỉm thản nhiên, không đem việc thiên hạ người thiên hạ để ở trong lòng, nghiêm trang đạp vân quang đi tới chiến trường.

“Các vị sư đệ, đại quân thiên đình gian ngoan, mưu toan nghịch thế mà làm, hôm nay, để sư huynh đệ chúng ta hảo hảo dạy...” Đạo nhân râu dài vừa mới tế ra ba đạo linh phù, khiến Bàn Cổ Chung cũng trong nháy mắt không khống chế được mỉm cười nói ra một phen lời.

Nhưng lời của hắn còn chưa nói hết, Cơ Hạo đã hóa thành một luồng lửa từ trên trời giáng xuống. Nhìn thấy đạo nhân kia đang mê hoặc lòng người, cổ động đồng môn tiến công đại quân thiên đình, Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, tùy tay chỉ, Bàn Cổ Kiếm chợt hóa thành một đạo kiếm quang màu đen bắn nhanh ra.

‘Phốc’ một tiếng, đỉnh đầu đạo nhân râu dài lặng yên hiện lên một đóa hoa sen màu lam, hoa sen màu lam to bằng cái chậu rửa mặt phát ra thần quang xanh thắm bảo vệ toàn thân đạo nhân râu dài. Bàn Cổ Kiếm cấp tốc hạ xuống, một kiếm vô cùng sắc bén đem hoa sen màu lam chém thành hai mảnh, càng đem đạo nhân râu dài từ đỉnh đầu đến dưới khố một kiếm bổ ra, tính cả thần hồn cũng nháy mắt hủy diệt.

Vẫy tay một cái, Bàn Cổ Kiếm ‘keng’ một tiếng thu hồi. Cơ Hạo cầm chuôi kiếm, vẻ mặt lạnh lùng nhìn một đám đạo nhân trợn mắt há hốc mồm, lạnh lùng quát: “Đến, đến, đến, từng người thành thành thật thật xưng tên ra cho ta! Các người rốt cuộc là môn hạ người nào? Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân vừa mới đạt thành hiệp nghị với ta, môn nhân của bọn họ sao dám ở thời điểm này, làm ra chuyện bực này?”

Trong tiếng hừ lạnh, trên đầu Cơ Hạo bảy mươi hai sợi tóc bay lên, sợi tóc nhỏ bé rụng tận gốc, lượng thiên địa linh khí khổng lồ hội tụ đến, sợi tóc dài hóa thành phân thân, mang theo một mảng lớn tàn ảnh hướng bốn phương tám hướng tách ra, nháy mắt bày thành một tòa đại trận đem chín người Phệ Tâm tính cả hơn trăm đạo nhân vây ở chính giữa.

Mắt thấy đồng môn sư huynh bị Cơ Hạo một kiếm tru sát, hơn trăm đạo nhân cùng cất tiếng bi thương.

Một đạo nhân râu tóc bạc trắng, hai mắt lóe ra ngân quang tựa như hai giọt thủy ngân rỗng giận chạy ra vài bước, hắn cầm một khối ngọc chỉ vào Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Thằng nhãi Cơ Hạo, người sao lại dám mưu sát đồng môn sư huynh của ta? Người tàn bạo như thế, đáng bị trời phạt!”

Cơ Hạo không khỏi cất tiếng cười to, hắn chỉ vào đạo nhân kia cười nói: “Trời phạt? Lời này của người quá buồn cười, ta là thiên đế, chính là người phát ngôn của thiên đạo, mỗi tiếng nói việc làm của ta đều đại biểu thiên ý Bàn Cổ thế giới, các người bất kính với ta, ta giết các người, chính là trời phạt.”

Cơ Hạo đột nhiên cảm thấy trong lòng vui sướng một trận, cảm giác thay trời chấp pháp, thật tốt!

Một đám đạo nhân tức giận đến mức xanh mặt, nhất là đạo nhân râu bạc trắng kia, một phen lời lẽ chỉ trích của hắn, chỉ là ‘bắt nguồn từ bản năng’, ‘phát ra từ thói quen’ mà thôi. Thời thượng cổ, các đồng môn của bọn họ, thường xuyên dùng lời lẽ kiểu ‘trời phạt’ răn dạy đối thủ, hơn nữa cách làm bức này chưa từng gặp bất lợi, toàn bộ đối thủ đều nghe gió mà chạy, không ai dám trêu chọc!

Bọn hắn quả thật đã quên, xem nhẹ, nay người đứng ở trước mặt bọn hắn là Cơ Hạo, đường đường thiên đình đại đế, người phát ngôn thiên đạo chân chính.

Càng không cần nói, Cơ Hạo căn bản không biết gốc gác bọn hắn, cái bọn hắn gọi là ‘trời phạt’, đối với Cơ Hạo mà nói đó thật sự là một câu chuyện cười,

quá buồn cười! Cho nên bị Cơ Hạo răn dạy như thế, trong lòng một đám đạo nhân ghen hỏa, hỏa khí này lại không biết nên phát tiết như thế nào mới tốt.

Thần hồn dao động kịch liệt cấp tốc nhảy lên, hơn trăm đạo nhân dùng bí pháp cấp tốc trao đổi, đột nhiên, đạo nhân râu bạc trắng vừa rồi chỉ vào phía chân trời xa xa cười to lên: “Cơ Hạo, đừng nói những chuyện vô nghĩa. Người nói người là người thay trời chấp pháp? Hắc hắc, chúng ta không thừa nhận, ngay báu thiên đế này của người cũng ngồi không vững! Xem, bên kia!”

Cơ Hạo theo phương hướng đạo nhân chỉ nhìn tới, chỉ thấy phương hướng Sùng Sơn, nhóm quân đội đầu tiên hưởng ứng mệnh lệnh của Đế Úc hội tụ tới đối với Sùng Sơn Hữu Sùng bộ đã chạy tới. Đó là mấy đại bộ tộc lân cận Hữu Sùng bộ, bọn họ quá khứ đã có tranh chấp lãnh thổ với Hữu Sùng bộ, quá khứ ngại bởi uy danh Sùng bá Tự Hi, sau bị uy vọng Tự Văn Mệnh chấn nhiếp, bọn hãn trước sau không dám có bất cứ động tác nào đối với Hữu Sùng bộ.

Nay Tự Hi chẳng biết đi đâu, Tự Văn Mệnh cũng mai danh ẩn tích đã lâu, lại có Đế Úc ở sau lưng trợ giúp, mấy đại bộ tộc thực lực hùng hậu này đã không làm thì thôi, làm phải làm đến cùng, đã điều động lực lượng cả tộc, hợp thành liên quân hùng hổ cuồn cuộn ép thẳng vào nội địa Sùng Sơn.

Ven đường, mười mấy thôn xóm tộc nhân Hữu Sùng bộ bị tàn sát hết, ngay cả gia súc trong thôn xóm cũng không lưu lại một con, đã thật sự làm được chó gà không tha!

Sắc mặt Cơ Hạo chợt trở nên khó coi. Hãn nhìn thấy trừ mấy chi liên quân bộ tộc này, càng có Đế Úc triệu tập lượng lớn quân đội hùng hổ cuồn cuộn hành quân ở trên đại địa, quân đội cách Sùng Sơn xa nhất, đại khái còn cần hơn nửa năm thời gian mới có thể chạy tới; nhưng trong quân đội cách Sùng Sơn gần nhất, chỉ có ba năm ngày lộ trình.

Đại quân một khi hợp vây, Hữu Sùng bộ chắc chắn là không ngăn được!

Cơ Hạo nhíu mày, hãn đang cân nhắc chuyện như thế nào an toàn rút tộc

nhân Hữu Sùng bộ, trên bầu trời nổ vang ‘Rẹt!’ một tiếng, một cái đại đỉnh đục thùng tầng mây, húc vỡ địa thủy hỏa phong các loại thiên tiên trên không Bàn Cổ mỗ đại lục, chậm rãi xoay tròn hướng phía dưới cấp tốc rơi xuống.

‘Ông’ một tiếng nổ vang, một cái đại đỉnh cao tới trăm vạn dặm, toàn thân thanh quang mờ mịt vững vàng đứng sừng sững ở Nghiêu Sơn.

Cơ Hạo vỗ tay cười to: “Hữu Sùng bộ không lo rồi... Các người, nghĩ xong chết như thế nào chưa?”

Bàn Cổ Kiếm phát ra một tiếng nổ vang, mũi kiếm chỉ về phía một đám đạo nhân cùng Phệ Tâm cửu tử.

Chương 1793: Bí Pháp Khởi Động

Thành Lương Chủ.

Thời điểm Bồ Phản ồn ào long trời lở đất, Lương Chủ thành cũng là mạch nước ngầm mãnh liệt.

Các quý tộc Ngu tộc lấy Ngu Hoắc phân thân làm đại biểu còn đang tiếp tục tranh quyền đoạt lợi, bọn họ quên hết tất cả chìm đắm trong khoái hoạt lực đực với nhau, thuần túy vì ám toán và âm mưu mang cho bọn hắc khuây khoả, bọn hắc đồng thời tiến hành vô số ám toán và âm mưu.

Mỗi ngày đều có vô số hội nghị, mỗi ngày đều có vô số tụ hội bí mật, mỗi ngày đều có vô số yến hội, mỗi ngày đều có vô số đám người nam nam nữ nữ, muôn hình muôn vẻ ra ra vào vào ở trong các tòa phủ đệ, dùng lời lẽ tao nhã nhất phát ra nguyên rửa ác độc nhất, dùng cái tay nhỏ bé mỹ lệ nhất rắc xuống thuốc độc cay độc nhất.

Mỗi người đều đáng giá mượn sức, nhưng mỗi người đều không đáng tin nhiệm. Mỗi ngày đều có vô số quý tộc Ngu tộc lặng yên không một tiếng động ngã xuống, thi thể lập tức bị chú pháp ác độc hóa thành vô hình. Mỗi ngày đều có tướng lĩnh lĩnh quân vô thanh vô tức biến mất, quyền lực của hắc lập tức bị người mới thay thế.

Hoa tươi mỹ lệ, phía dưới hoa tươi cất dấu vô số rắn độc.

Liệt hỏa phanh du, nhiên liệu của lửa kia lại là bạch cốt trắng như tuyết.

Các quý tộc bản thổ Ngu tộc tụ tập ở Lương Chủ thành dùng phương thức tao nhã nhất, suy diễn đấu tranh quyền thế ác độc nhất trên ‘tư mật pháp điển’. Bọn họ chìm đắm trong trò chơi mê người này, điên cuồng hủy diệt người khác, đồng thời cũng đang nhanh chóng hủy diệt chính mình.

Chỉ có Ngu Hoặc phân thân và Đồ Linh tôn chủ ở trong quá trình này điên cuồng cười to. Ngu Hoặc phân thân mừng rỡ như điên thu gặt lượng lớn linh hồn, mà Đồ Linh tôn chủ quả thực ở trong vô số lần phản bội và giết chóc này say ngã... Các thất tình lục dục tiêu cực nồng đậm, làm lực lượng của Đồ Linh tôn chủ đang cấp tốc kéo lên, kéo lên, kéo lên đến một cấp độ chính hãn cũng không dám tưởng tượng.

Ngoài thành Lương Chử, trong lãnh địa quý tộc Ngu tộc xa xôi nhất về phía tây, một tế đàn ngũ kim đúc thành đứng sừng sững ở trong cát vàng lơ lửng.

Tế đàn ngũ kim đúc thành hiển nhiên đã được rất nhiều năm, mặt ngoài tế đàn loang lỗ đầy dấu vết năm tháng lưu lại, mỗi một dấu vết đều tản mát ra dao động cường đại làm linh hồn người ta run rẩy. Tế đàn bị một tầng hình ảnh ánh sáng mờ mờ bao phủ, trong hình ảnh ánh sáng mơ hồ có thể thấy được gương mặt vô số sinh linh chột lóe, lác đác có thể nghe được tiếng vô số nhân tộc hò hét trong hình ảnh ánh sáng.

Một luồng chính khí hùng hồn, uy nghiêm, đường đường chính chính không ngừng từ trong tế đàn khuếch tán ra, trong hình ảnh ánh sáng mặt ngoài tế đàn truyền ra tiếng nhân tộc hò hét tràn ngập lực lượng dương cương huy hoàng. Tiếng toàn bộ mọi người hò hét hội tụ với nhau, chỉ nghe được thanh âm này, đã khiến người ta không hiểu sao nhiệt huyết tuôn trào, cả người như nhận thêm vô cùng vô tận lực lượng, có được uy năng khủng bố thay trời đổi đất.

“Bảo bối thật đáng sợ!” Ngu Hốt tham lam nhìn tòa tế đàn này, tuy không rõ ràng tòa tế đàn này lai lịch thế nào, nhưng không hề nghi ngờ tòa tế đàn này là một món bảo bối tốt đỉnh cấp. Luồng tín ngưỡng lực nồng đậm tới mức hầu như muốn chảy ra kia trong tế đàn, khiến Ngu Hốt không ngừng nuốt nước miếng.

Nhân Thập Bát mỉm cười đứng ở trước tế đàn, đưa tay hướng tế đàn chỉ chỉ, cười hướng Ngu Mông gật đầu nói: “Ngu Mông đại nhân, mời! Đó là bí pháp thành thánh, khiến người trở thành ‘thánh nhân’... Chỉ cần thực dân liên minh có được ‘thánh nhân’ thuộc về mình, các người còn cần sợ hãi các quý tộc bản thổ

tham lam của Bàn Ngu thế giới sao?”

Ngu Mông và hơn trăm đại biểu của thực dân liên minh giống nhau, vạ phần tham lam lại vô cùng cảnh giác nhìn tế đàn.

Trầm mặc hồi lâu, Ngu Mông rất nghiêm túc hỏi Nhân Thập Bát: “Người xác định an toàn sao? Cái này sẽ không là một cái bẫy? Đương nhiên, thật ra... Ta cũng không phải hoài nghi thành ý của các người... Nhưng nơi này là Bàn Cổ thế giới, các người sao có thể khiến con dân thế giới của ta giúp ta trở thành ‘thánh nhân’? Khoảng cách xa xôi như thế!”

“Hong Mông hư không rộng lớn vô ngần, cho dù là ‘thánh nhân’ chí tôn cũng không dám nói mình có thể bình an vượt ngang Hong Mông. Chỉ có tín ngưỡng lực tinh thuần nhất, thuần túy nhất, có thể không tổn hao gì vượt qua Hong Mông hư không, diễn dịch kỳ tích vô cùng.”

Nhân Thập Bát cũng rất nhập tâm, rất nghiêm túc nhìn Ngu Mông: “Ngu Mông đại nhân à, xin tin tưởng kết tinh trí tuệ của một cái tộc đàn trí tuệ có được khả năng vô hạn của vô số đại hiền trong vô số năm qua... Tòa tế đàn này tuy không bắt mắt, nhưng nó chất chứa...”

“Là cái gì?” Ngu Mông cùng đám đông đại biểu thực dân liên minh đều tò mò nhìn Nhân Thập Bát.

“Vận mệnh tộc ta!” Nhân Thập Bát ánh mắt cuồng nhiệt nhìn tòa tế đàn kia: “Tòa tế đàn này, quyết định vận mệnh nhân tộc ta. Nếu không phải vì lấy lòng tin của các vị đại nhân, chúng ta sao nỡ sử dụng nó ở lúc này?”

Nhìn thấy vẻ cuồng nhiệt trong mắt Nhân Thập Bát, Ngu Mông đã tin chín phần mười đối với lời hắn nói.

Trầm ngâm một lát, hẳn hướng các vị đại biểu thực dân liên minh phía sau mỉm cười nói: “Đã cần có một thí nghiệm phẩm, như vậy, thì để ta tới đi! Cho dù có nguy hiểm... Nhưng vì minh ước thần thánh giữa chúng ta, một chút nguy

hiểm là tính là gì chứ?”

Ngư Mông sai bước hướng tế đàn cao tới trăm trượng đi tới.

Khỏe mắt Ngư Hốt bọn đại biểu thực dân liên minh giật loạn một hồi, bọn họ âm thầm rít gào ‘Nguy hiểm? Nếu sợ nguy hiểm, như vậy người rút đi, để chúng ta đến nhé’?

Thật sự là lựa chọn lưỡng nan. Đám người Ngư Hốt quả thực sợ hãi nguy hiểm, nhưng bọn họ lại vạn phần ghen tị Ngư Mông!

Nếu không thành công, thật sự là làm người ta đau lòng; nhưng nhờ đâu thành công, cái này, cái này, cái này... Bọn họ sẽ đau lòng gấp một trăm lần, một vạn lần đó!

Ngay trong vẻ mặt phức tạp khôn kể giống như táo bón của đám người Ngư Hốt, Ngư Mông nghiêng răng, thật cẩn thận đi từng bước một lên đỉnh tế đàn, ở dưới Nhân Thập Bát chỉ điểm, hần ngồi xếp bằng ở trên tế đàn, sau đó buông ra toàn bộ thần niệm rót vào tế đàn.

Ngũ kim tế đàn khẽ động, Ngư Mông đột nhiên cảm nhận được, hần và toàn bộ Bàn Cổ thế giới đang nối liền với nhau.

Đây là thế giới rộng lớn đáng sợ cỡ nào chứ. Ngư Mông đột nhiên lĩnh ngộ được chỗ đáng sợ thật sự của Bàn Cổ thế giới, loại khí tức khủng bố rộng lớn, cổ xưa, tang thương, xa xưa, làm người ta ở nháy mắt liền trầm mê vào hơn nửa quên đi tất cả đó... Giống như một con chuột trắng nhỏ to bằng ngón cái, đột nhiên bị vứt ở trước mắt một con hồng hoang long thần ước chừng khổng lồ bằng một biển lớn...

Loại cảm giác chấn nhiếp đó khiến Ngư Mông đột nhiên hối hận bọn họ vì sao phải tới Bàn Cổ thế giới? Đây là một cái thế giới đáng sợ, khó có thể nắm lấy cỡ nào!

Loại cảm ngộ này chỉ là trong nháy mắt, trong nháy mắt sau toàn bộ nhận biết về Bàn Cổ thế giới của Ngu Mông bị triệt để lau đi, ký ức của hắn đối với trong nháy mắt này không còn sót lại chút gì, thần hồn lực của hắn ở dưới lực lượng kỳ dị nào đó dẫn dắt, nháy mắt nổi liền một trăm thế giới sa mạc lớn nhỏ bị Bạch Hoa Vân Tước gia tộc của hắn chinh phục!

Vô số Kim Tự Tháp đen sì đứng sừng sững ở giữa sa mạc cát vàng, vô số con dân sa mạc đang hướng về phía Kim Tự Tháp quỳ bái.

Chợt, đỉnh chóp các Kim Tự Tháp này cháy lên thần hỏa màu vàng, một cái ý chí cường đại nhanh chóng truyền bá ra ở trong các thế giới này, toàn bộ con dân sa mạc đều cảm nhận được ý chí đó, hiểu việc ý chí đó muốn bọn họ đi làm.

Do đó bọn họ thành kính quỳ rạp xuống đất, bắt đầu ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần, niệm tụng tên Ngu Mông, tưởng tượng bộ dáng chân thân của hắn.

Chương 1794: Ngu Mông Thành Thánh

Một đạo thần hỏa cháy lên ở trên ngũ kim tế đàn, lửa hừng hực bao lấy thân thể Ngu Mông, vô số luồng hào quang nhỏ bé từ trong lỗ chân lông Ngu Mông phun ra, ở trong lửa qua lại lui tới, hình thành vô số phù văn nhỏ bé dày đặc.

Ngu Mông nghe được tiếng vô số con dân cầu nguyện, ở trước mắt hắn có cát vàng và sa mạc vô biên cấp tốc hiện lên, hắn thấy được một trăm thế giới gia tộc của hắn chinh phục, thấy được sơn sơn thủy thủy của các thế giới đó, thấy được cảnh tượng nhỏ bé nhất của các thế giới đó. Từng hạt cát hạt bụi, một cái lá cây cũng đều ở trong tầm mắt của hắn, hắn càng cảm nhận được quy luật vận động dao động của một trăm thế giới sa mạc.

Cái đó như một trăm sinh linh sống sờ sờ, bọn chúng đang hô hấp, bọn chúng đang ngáy, bọn chúng đang ngủ say, nhưng thân thể bọn chúng và Hồng Mông hư không tiến hành trao đổi vật chất cùng năng lượng kịch liệt nhất.

Trong mỗi một cái nháy mắt, những thế giới này đều từ Hồng Mông thế giới cắn nuốt lượng lớn Hồng Mông chi khí, đồng thời bọn chúng cũng hưởng Hồng Mông thế giới phun ra lượng lớn khí thải pha tạp vô dụng đối với thế giới. Trong một nhịp thở, toàn bộ thế giới liền trở nên ‘bừng bừng sinh cơ’ hơn rất nhiều, thiên đạo pháp tắc của thế giới càng thêm cường đại, rõ ràng hơn một tia.

Ngu Mông giờ mới biết, thì ra thế giới cũng như sinh vật, bọn chúng cũng biết tu luyện, bọn chúng có thể thông qua loại phương thức tu luyện kỳ dị này không ngừng lớn mạnh bản thân, cường thịnh bản thân —— nếu không phải mang tính phá hủy, tính diệt tuyệt rút lấy thế giới bốn nguyên, cho dù là một cái thế giới sa mạc nhỏ yếu nhất, cũng có thể trưởng thành làm đại thế giới sinh cơ bừng bừng mà lớn mạnh tráng lệ như Bàn Cổ thế giới!

Nhưng như vậy phải hao phí thời gian dài đằng đằng lấy lượng kiếp để tính, một trăm lượng kiếp, một ngàn lượng kiếp, thậm chí là một vạn lượng kiếp...

Nhưng chỉ cần thế giới bốn nguyên không bị phá hoại, thế giới này liền có thể tự hấp thu Hồng Mông khí, vĩnh viễn không ngừng lớn mạnh tiếp.

Mà các gia tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới, lại là cố ý bóc lột thậm tệ đối với bọn họ đám người chinh phục thực dân thế giới, bức bách bọn họ điên cuồng vắt cạn tài nguyên các thực dân thế giới, rút lấy địa mạch, đào bới khoáng thạch, thậm chí ngay cả hoa cỏ cây cối cũng không buông tha, đem các thế giới này vắt đến mức dầu hết đèn tắt.

Đây là cố ý? Hay là vô tình?

Trong lòng Ngu Mông trào dâng lửa giận một phen, hắc kết luận các quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới, bọn hắc là cố ý làm như vậy, bọn hắc là cố ý bóp chết tiềm lực phát triển của các thế giới này, để các thế giới này vĩnh viễn không thể phát triển lớn mạnh, bọn họ đám thực dân thánh tôn này tự nhiên cũng vĩnh viễn không có khả năng nắm giữ lực lượng vượt qua đám bản thổ quý tộc!

Một đạo hào quang nhỏ bé, mắt thường nhìn không thấy từ trên tế đàn phóng lên cao, thân thể Ngu Mông đột nhiên cứng đờ, thần hồn hắc bị khóa lại trong u quang này, ở dưới vô số luồng tín ngưỡng lực của con dân thế giới sa mạc lôi kéo, lấy một loại tốc độ nhanh tới mức không cách nào hình dung, nháy mắt đi tới vùng trung tâm một trăm thế giới sa mạc đó.

Trong Hồng Mông hư không mênh mông, trong vô số hỗn độn loạn lưu, thần hồn Ngu Mông kinh hãi nhìn bốn phía không ngừng bùng nổ thủy triều năng lượng, nhìn những hắc động cùng vòng xoáy hỗn độn chỉ cần một đòn nhẹ nhàng là có thể đem thần hồn hắc triệt để phá vỡ.

Hư ảnh một tòa ngũ kim tế đàn lơ lửng ở phía dưới thần hồn của hắc, tòa tế đàn này có được uy năng khó lường, thoải mái chặn thủy triều hỗn độn hỗn loạn ở bốn phía, bảo vệ thần hồn Ngu Mông. Bốn phương tám hướng cả thấy một trăm thế giới sa mạc sáng lên hào quang kỳ dị, tín ngưỡng lực của vô số con dân thoải mái xuyên qua hư không, đến thần hồn Ngu Mông.

Hồng Mông hỗn độn tất nhiên khủng bố, cho dù là thánh nhân cũng có khả năng ngã xuống trong đó, chỉ có tín ngưỡng lực của các sinh linh trí tuệ, cho dù là sinh linh trí tuệ nhỏ yếu nhất, tín ngưỡng lực của bọn họ có thể đủ tự nhiên xuyên qua hư không, không chịu hỗn độn triều tịch thương tổn chút nào.

Từng điểm linh quang sáng lên ở trong cơ thể Ngu Mông, Ngu Mông nghe được tiếng cầu nguyện thành kính của vô số con dân.

Hắn cảm nhận được sự thành kính của các con dân đó, cảm nhận được sự nhiệt tình của bọn họ, cảm nhận được tín ngưỡng lực bọn họ cuộn cuộn không ngừng đưa tới. Chưa bao giờ rõ ràng như thế, chưa bao giờ trực tiếp như thế, Ngu Mông có thể cảm nhận được từng giọt tín ngưỡng lực trải qua tế đàn chuyển hóa, biến thành thực chất nóng chảy nào đó, như nham thạch nóng chảy từng giọt từng giọt lắng đọng lại ở trong thần hồn.

Thần hồn trống rỗng mờ mịt ở sau khi rót vào tín ngưỡng lực như nham thạch nóng chảy, dần dần trở nên rõ ràng, trở nên ngưng thực, đã có các tia sáng màu vàng từ trong cơ thể Ngu Mông không ngừng trào ra.

Đột nhiên, bản thể Ngu Mông ngồi ở đỉnh tế đàn Bàn Cổ thế giới chảy xuống hai hàng lệ nóng, ở trong tín ngưỡng lực của các con dân sa mạc bé nhỏ không đáng kể nhất, hắn rõ ràng cảm nhận được thiên đạo pháp tắc của những thế giới đó!

Các con dân bé nhỏ không đáng kể nhất, như con kiến, bọn họ là dân bản xứ của các thế giới này, bọn họ đời đời kiếp kiếp sinh hoạt ở trong các thế giới này, mỗi một bộ phận thân thể bọn họ đều bị khí tức thiên đạo thế giới này thấm vào, bọn họ chính là một bộ phận của thiên đạo thế giới này, hơn nữa là một bộ phận quan trọng nhất trong trình tự vận chuyển của thiên đạo thế giới này!

Bọn họ sống, bọn họ có trí tuệ, bọn họ là một đám có sinh vật trí tuệ nhất của thế giới sa mạc, bọn họ ở trong thiên đạo luân hồi địa vị lớn không thể thay thế. Cho nên trong tín ngưỡng lực của bọn họ chất chứa khí tức thiên đạo của một cái

lại một cái thế giới sa mạc, tín ngưỡng lực của bọn họ không ngừng rót vào thần hồn Ngu Mông, Ngu Mông liền trực tiếp chạm đến thiên đạo bốn nguyên của các thế giới sa mạc này!

Thiên đạo, huyền diệu không lường được, Ngu Mông hao phí bao nhiêu năm khổ tu, mới chạm tới một chút xiu thiên đạo bốn nguyên của các thế giới sa mạc này!

Nhưng tín ngưỡng lực của những tiểu dân con kiến này không ngừng rót đến, thần hồn Ngu Mông được những tín ngưỡng lực đó nâng lên, thần hồn trực tiếp nhập vào trong dòng lũ thiên đạo của các thế giới này.

Sa mạc, cơn lốc, mặt trời chói chang, khô ráo, đói khát, tử vong...

Thế giới sa mạc là đáng sợ mà tàn khốc, sinh với tử chỉ cách một đường, mà ở trong sa mạc tử vong vô biên vô hạn kia, lại kiên cố mà ngoan cường thai nghén sinh mệnh bất hủ——cây xương rồng to lớn, bụi xương rồng đứng sừng sững, cây khô bụi gai ở lá xương rồng, bụi xương rồng vờn quanh thành đàn, chim non sinh mệnh lực ương ngạnh ở trong các thực vật sa mạc đó xây tổ, chuột đất cùng thằn lằn nhỏ ở dưới rễ cây truy đuổi lẫn nhau...

Trước kia Ngu Mông chưa bao giờ chú ý tới những điều này. Làm thần vương cao cao tại thượng, nắm giữ một trăm thế giới, hẳn nào từng chú ý tới những thứ này chứ?

Ở trong tử vong như thế, thai nghén sinh mệnh vĩ đại như thế.

Sinh tử luân hồi, sinh sôi không thôi.

Ngũ Mông đột nhiên hiểu rõ thiên đạo bốn ý của các thế giới sa mạc này, hẳn cảm nhận được một lực lượng khủng bố trước nay chưa từng có nảy sinh ở trong thần hồn của mình.

Thần hồn hẳn như một vầng mặt trời chói chang lao vút lên, cát vàng và cơn

lốc vô biên bọc thần hồn của hắn, từng luồng tín ngưỡng lực không ngừng hướng thần hồn của hắn vận chuyển lực lượng, thần hồn hắn bắt đầu dị biến, từ ‘hư ảnh’ hư vô mờ mịt, dần dần trở nên giống như lưu ly thủy tinh đúc thành.

Hư không chấn động, vô số vòng xoáy cùng hắc động hỗn độn bị thần quang trong con mắt thần hồn của Ngu Mông phun ra đánh tan thành mảnh vụn.

Vô số con dân sa mạc đột nhiên cảm nhận được sự vui sướng cùng hạnh phúc to lớn, bọn họ cùng cất tiếng hô to tên Ngu Mông, tán tụng Ngu Mông rồi cuộc bước lên thần tòa nào đó huyền diệu không thể nói thành lời.

Ngu Mông, mượn dùng lực lượng nhân tộc Bàn Cổ thế giới, đến hôm nay nhẹ nhàng tiến vào cảnh giới thánh nhân.

Chương 1795: Nhất Châm Kê Huyết

Hào quang trên ngũ kim tế đàn dần dần ảm đạm, cột sáng vô hình vô sắc cảm thẳng vào Hồng Mông cũng chậm rãi lùi về.

Thực dân thánh tôn đám người Ngu Hốt mơ hồ nhìn thấy một hình người toàn thân màu sắc rực rỡ, tựa như lưu ly bảo ngọc chạm khắc mà thành từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng hòa hợp một thể với Ngu Mông. Trong nháy mắt tiếp theo, bọn họ đột nhiên cảm thấy Ngu Mông đã cực khác với hồi này.

Hư không xung quanh khẽ run lên, đám người Ngu Hốt kinh hãi phát hiện bọn họ đã tới một mảng thế giới cát vàng.

Xung quanh mệnh mông bát ngát đều là cát vàng, từng cơn gió xoáy dán mặt đất gào thét mà đến, cuốn lên từng vòng cát vàng vòng quanh chân người ta không ngừng xoay tròn. Cát vàng nhẵn nhụi không nâng đỡ được thân thể người ta, một cước đạp ở trên cát, lập tức sẽ lún xuống đến chỗ đầu gối, cát vàng bị mặt trời chói chang phơi nắng nóng bỏng thiêu đốt bàn chân đau đớn, rất nhanh đã toát ra các bọt nước.

Thực dân thánh tôn đám người Ngu Hốt đồng loạt kinh hô, bọn họ ít nhiều cũng đã tiếp xúc đến thiên đạo pháp tắc của một thế giới, bọn họ có được lực lượng người thường không thể tưởng tượng, thân thể bọn họ—— tất nhiên quý tộc Ngu tộc thân thể gầy yếu dị thường, nhưng đến cấp độ này của bọn họ, cường độ thân thể bọn họ so với chiến tướng Già tộc bình thường cũng không yếu hơn là bao, cho dù là nham thạch nóng chảy cũng không thể làm bỏng thân thể bọn họ!

Cát vàng này, lại có thể ở trên chân bọn họ, cách quần áo có lực phòng ngự không kém của bọn họ, làm bỏng da thịt bọn họ?

Đoàn người đồng loạt hít ngược một hơi, bọn họ hốt hoảng nhìn bốn phía, bọn họ đột nhiên kinh hãi phát hiện, lực lượng của bọn họ đã biến mất. Pháp lực

cường đại, động theo tâm niệm không còn sót lại chút gì, bọn họ như về tới giai đoạn vừa mới chào đời, trở nên vô cùng yếu đuối vô lực.

Càng làm bọn họ thất kinh là, liên hệ của bọn họ cùng hư không xung quanh bị triệt để chặt đứt, bọn họ có thể cảm nhận được thiên địa linh khí trong một mảng thế giới cát vàng này, nhưng bọn họ không thể điều động bất cứ linh khí nào. Toàn bộ thiên địa linh khí tựa như vật còn sống có linh tính, linh hoạt tránh bọn họ đi, không muốn phát sinh bất cứ tiếp xúc nào với bọn họ.

Chợt ngẩng đầu, bọn họ nhìn thấy bầu trời có ba vầng mặt trời chói chang đang phun ra hào quang nóng cháy như nước thép hòa tan, ánh mặt trời chiếu vào đầu, nóng bức làm đầu bọn họ chóng váng, bọn họ như nhìn thấy toàn bộ bầu trời đều đang xoay tròn, thiên địa như một cái lò luyện thật lớn, đang nhanh chóng chưng khô hơi nước trong cơ thể bọn họ, đem bọn họ chậm rãi ngao luyện thành một cây khô.

“Không, không, không! Ta không muốn chết ở chỗ này!” Mấy tên thực dân thánh tôn giống như Ngu Hốt, vừa mới có được danh hiệu ‘Ngu’, con mắt dựng thẳng ở mi tâm cũng còn chưa thể hóa đi, thần hồn còn chưa thể lột xác đột nhiên không khống chế được, bọn họ điên cuồng gào khóc, ở trên cát điên cuồng quay cuồng đâm đá, tinh thần đã tới bên bờ sụp đổ.

Lượng lớn mồ hôi từ trong cơ thể bọn họ chảy ra, làn da bọn họ nhanh chóng khô nứt có nếp nhăn, lộ ra máu thịt màu đỏ hồng phía dưới.

Trong đất cát vàng xung quanh, vô số con bọ cạp màu đen to bằng ngón cái phát ra tiếng ‘Sột soạt’ chui ra, bọn nó nhếch lên cái móc độc tinh xảo, chậm rãi hướng về trăm tên thực dân thánh tôn phía trước xông tới. Những con bọ cạp nhỏ nhỏ này có được thần thông khó lường, trong móc độc của chúng không ngừng có dịch độc nhỏ xuống, rơi trên cát chỉ nghe một tiếng ‘Xèooo’ vang lên, nọc độc màu đen dính dính nhanh chóng thiêu đốt, đem cát đốt ra từng cái lỗ thủng to bằng đầu người.

Đám người Ngu Hốt cùng cất tiếng kinh hô, kịch độc như thế, bọn họ giờ phút này hoàn toàn không còn pháp lực, bọn họ sao có thể ngăn cản nhiều bọ cạp độc như vậy tiến công?

Nhìn lướt qua, đất cát màu vàng đều bị bọ cạp màu đen bao trùm, bọ cạp độc màu đen rậm rạp vô biên vô hạn, phủ kín toàn bộ đất cát, giáp xác màu đen long lanh của chúng phản xạ ánh nắng trên trời, trên giáp xác tinh xảo có thêm các đốm ánh mặt trời lóe lên, bọ cạp độc màu đen lại được phủ lên một tầng viền vàng mỹ lệ.

“Đây là nơi quỷ quái nào? Đây là cái quỷ gì?” Ngu Hốt mắt thấy một con bọ cạp độc bò rất nhanh, mắt thấy đã sắp bò đến trên giày của hắn, Ngu Hốt sợ tới mức hét rầm lên, không ngừng dậm chân, nhấc lên mảng lớn cát bụi.

“Ngu Mông đại nhân, tán đi của pháp lực ngài đi!” Thanh âm ôn hòa của Nhân Thập Bát từ trên không trung truyền đến: “Thật sự không tồi, hơn một trăm vị đại nhân tôn quý, ở dưới thần uy của ngài vậy mà không có sức phản kháng!”

‘Vù’ một tiếng, từng đạo cuồng phong nổi lên từ đất bằng, vô số cát vàng cuốn bọ cạp độc màu đen bay lên trời cao, bão cát đột nhiên ngừng lại, cát vàng và bọ cạp độc đều biến mất không thấy nữa. Dưới chân đám người Ngu Hốt xuất hiện bùn đất màu đen, vô số thực vật sa mạc nhiều gai nhanh chóng sinh trưởng ra, phía dưới rễ cây xuất hiện lượng lớn động vật bò sát loại nhỏ, chim chóc làm tổ trên những thực vật sa mạc này, bầu trời thế mà lại có mưa rơi xuống.

Nước mưa trong suốt mát mẻ, thấm vào ruột gan rơi ở trên người mấy thực dân thánh tôn không khống chế thần trí được kia, làn da khô quắt rạn nứt của bọn họ bắt đầu nhanh chóng khép lại, nhanh chóng trở nên mượt mà non mịn, bọn họ hồi phục nguyên khí, run rẩy đứng lên.

Bên cạnh bọn họ nhanh chóng hình thành một ốc đảo rộng lớn, một cái hồ nước cực lớn tự dung xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Hồ soi bóng, hơi nước bốc lên, trong hồ sóng nước nhộn nhạo, mấy chục xà nữ nửa thân trên là tuyệt sắc mỹ nữ, nửa thân dưới là thân rắn đuôi chuông sắc sỡ mang theo nụ cười thần bí, chậm rãi từ trong hồ nước trườn ra.

Các xà nữ này mái tóc dài rối tung ở sau người, trên khuôn mặt xinh đẹp giàu phong tình dị vực điểm tuyết phù văn Lục Tùng Thạch chế thành. Các nàng lay động thân thể thon dài, bưng khay làm từ vàng, chậm rãi tới trước mặt đám người Ngu Hốt, đem bảo vật tỏa hào quang trên khay cung kính dâng lên.

Ngu Hốt đại ra cúi đầu, nhìn một con dao găm hình rắn trên khay vàng trước mặt, dao găm dài hơn một thước đặc biệt tinh xảo, hàn khí âm u không ngừng từ trong con dao găm khuếch tán ra, khiến toàn thân hắc rết run từng đợt.

Đây là một món tiên thiên linh bảo, hơn nữa là đỉnh cấp tiên thiên linh bảo, có được năng lực xé rách cực kỳ đáng sợ, càn quét chứa kịch độc kỳ dị. Ngu Hốt ngay cái nhìn đầu tiên đã nhận ra bảo bối này, hắc rết tò mò, đây là chân thật hay ảo giác?

Cầm chặt cán dao găm, Ngu Hốt còn chưa hé răng, ốc đảo đột nhiên tiêu tán, toàn bộ xà nữ, toàn bộ thực vật sa mạc, toàn bộ động vật nhỏ đều tan thành mây khói. Bọn họ vẫn đứng ở dưới tế đàn, bên cạnh vẫn là những người kia, nhưng trên tay bọn họ đều đã có thêm một món tiên thiên linh bảo.

Trong đôi mắt Ngu Mông có bão cát lướt qua, hắc thông thả từng bước một đi xuống khỏi tế đàn, ánh mắt thâm nghiêm, khiến các thực dân thánh tôn nhìn thấy hắc vô ý thức cúi đầu.

“Ta, thành công rồi!” Ngu Mông mang theo một tia chấn động không thể tưởng tượng chậm rãi nói: “Cường đại, phi thường cường đại, loại cảnh giới này, thật mê người... Các người không tự mình đứng ở trong cảnh giới này, các người sẽ vĩnh viễn không thể hiểu phong cảnh mê người trong đó.”

“Úc, những bảo vật này, là khi ‘vạn kiếp thánh hồn’ của ta từ trên trời quay về, ở trong Hồng Mông hư không tùy tay hái lấy. Trong Hồng Mông hỗn độn,

thế mà thai nghén vô số bảo vật... Thật sự là, quá kinh người. Những món đồ chơi nhỏ này, coi như là vật kỷ niệm ta tặng cho các vị huynh đệ đi!”

Trái tim đám người Ngu Hốt kịch liệt nhảy lên, mắt mỗi người lộ ra tinh quang nhìn Ngu Mông!

Ngu Mông thành công rồi?

Thời gian ngắn như vậy, hắn thế mà đã bước vào thánh nhân diệu cảnh?

Không sai, tất nhiên là cảnh giới thánh nhân, hắn nhẹ nhàng băng quơ khiến hơn trăm tôn quý thánh tôn lâm vào trong ảo cảnh nào đó không thể tưởng tượng, quyền sanh sát đều ở một ý niệm của hắn. Thần thông như thế, tất nhiên là cảnh giới thánh nhân!

Tất cả mọi người vô cùng cuồng nhiệt nhìn về phía Nhân Thập Bát, giờ phút này bọn họ nhiệt huyết dâng trào, vì thành thánh, bọn họ có thể trả ra bất cứ cái giá nào.

Chương 1796: Bàn Cổ Sinh Tử Ấn

Ngu Hốt ở trong, toàn bộ thực dân thánh tôn ở đây đều nhíp quỳ một gối xuống đất, lòng bàn tay phải đè ở vị trí trái tim, hai mắt nhìn thẳng mặt đất, hướng Ngu Mông trên tế đàn chậm rãi đi xuống bày tỏ kính ý chí cao.

Ngu Mông đi xuống khỏi tế đàn, hướng Nhân Thập Bát hạ thấp người thăm hỏi.

Nhân Thập Bát vẫn là nụ cười bình thản mà ôn hòa như vậy. Hắn cười khẽ gật đầu, nhắm mắt hướng Ngu Mông hỏi: “Thánh nhân cảm giác như thế nào “

Trong mắt Ngu Mông hai điểm ánh sáng màu vàng rực sáng lên, hắn dùng lực siết chặt hai tay, hung hăng gật gật đầu: “Tốt, tốt trước nay chưa từng có. Ta không thể dùng ngôn ngữ xác thực hình dung loại cảm giác này, loại cảm giác ta gần như vạn năng này.”

Trầm ngâm một lát, Ngu Mông vung tay, đám người Ngu Hốt quỳ một gối dưới đất đều được một lực lượng nóng rực mà mềm mại nâng lên. Ngu Mông trầm giọng nói: “Có lẽ, là ta vừa mới tiến vào cảnh giới thần kỳ mà phi phạm này, cho nên ta không thể dùng ngôn ngữ xác thực miêu tả cảnh giới tuyệt vời này. Cho ta một chút thời gian, ta có thể nhận được lĩnh ngộ càng thêm khắc sâu, ta mới có thực lực này.”

Cẩn thận suy tư chốc lát, Ngu Mông rất nghiêm túc gật gật đầu: “Ta mới có thực lực luận đạo này.”

Luận đạo, dùng ngôn ngữ đem thiên địa đại đạo mình lĩnh ngộ chi tiết mà xác thực miêu tả ra, đem lĩnh ngộ của mình đối với đạo truyền thụ cho sinh linh trí tuệ khác. Không phải bậc đại năng, không phải người đại trí tuệ, sinh linh tầm thường nào dám tùy tiện sử dụng một từ ‘luận đạo’.

Đám người Ngu Hốt đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Ngu Mông, Ngu

Mông chỉ vung tay lên đem bọn họ từ trên mặt đất nâng dậy, động tác nhìn như đơn giản, lại làm bọn họ không có sức phản kháng, giống như bọn họ vốn đã muốn đứng lên. Bọn họ không chút áp lực, vô tri giác đã đứng thẳng thân thể như vậy.

Kết hợp vừa rồi bỗng nhiên bị ảo cảnh của Ngu Mông khống chế, ở trong ảo cảnh bọn họ vậy mà không có sức phản kháng, càng ngay cả các loại cảnh tượng trong ảo cảnh là biến hóa như thế nào cũng sờ không rõ, điều này càng làm đám người Ngu Hốt rõ ràng thánh nhân cường đại không thể tưởng tượng.

Thánh nhân cảnh, cũng chính là cái gọi là Vạn Kiếp cảnh của Bàn Ngu thế giới, thần hồn của mình dung hợp cùng thiên đạo, trải qua vạn kiếp mà bất hủy. Một gia tộc, một khi có một tộc nhân chen thân Vạn Kiếp cảnh, gia tộc này lập tức sẽ trở thành tồn tại đỉnh cấp nhất của Bàn Ngu thế giới, có thể có tư cách ở trên huy hiệu của mình dùng sông lớn nổi danh ở Bàn Ngu thế giới làm gia huy.

Thân thể đám người Ngu Hốt khẽ run lên, bọn họ kích động khó có thể tự kìm chế, mỗi người đều ánh mắt nóng bỏng nhìn Nhân Thập Bát.

Tòa tế đàn này, quả thực có được lực lượng thần kỳ thành thánh, ở dưới sự trợ giúp của tòa tế đàn này, Ngu Mông quả nhiên đã bước vào cảnh giới không thể tưởng tượng kia. Một mình Ngu Mông thành thánh, thu lợi sẽ là toàn bộ Bạch Hoa Vân Tước gia tộc phía sau hẳn.

Nếu đám người Ngu Hốt cũng có thể thành thánh...

Khẽ ho khan một tiếng, Ngu Hốt tiến lên một bước, nghiêm nghị hướng Nhân Thập Bát cúi đầu hành một lễ thật sâu: “Nhân Thập Bát các hạ, ta Bạch Đầu Hào gia tộc Ngu Hốt, nguyện ý dùng linh hồn của ta thề, ta chính là minh hữu trung thành nhất, đồng bạn kiên định nhất của nhân tộc Bàn Cổ thế giới, ta sẽ dùng thuẫn và kiếm của ta, bảo vệ vinh quang cùng ích lợi của nhân tộc.”

Ngu Hốt không chút che giấu, trắng trợn hướng Nhân Thập Bát lấy lòng. Thực dân thánh tôn khác ủa lên, lần lượt thề thốt, hướng Nhân Thập Bát tuyên

thệ bọn họ sẽ dùng hết toàn bộ lực lượng, bảo vệ lợi ích của nhân tộc, bọn họ sẽ không tiếc mọi giá, hung hăng giáo huấn đám quý tộc bản thổ đến từ Bàn Ngu thế giới dám nhúng tay Bàn Cổ thế giới.

Bọn họ đều tỏ thái độ, các quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới tham lam kia là tai họa của toàn bộ Hồng Mông hỗn độn, bọn họ tồn tại chính là một loại khinh nhờn của toàn bộ sinh vật trí tuệ, là uy hiếp thật lớn đối với toàn bộ sinh mệnh trí tuệ.

Thậm chí có mấy thực dân thánh tôn con mắt dựng thẳng ở mi tâm chưa hóa đi, hiển nhiên bị các quý tộc bản thổ bắt chẹt vơ vét tài sản hung ác, rất có ý tứ khỗ lớn thù sâu khàn cả giọng hô ra khẩu hiệu chỉ có quý tộc Ngu tộc bản thổ đã chết, mới là quý tộc Ngu tộc tốt.

Nhân Thập Bát mỉm cười tiếp nhận các thực dân thánh tôn này tuyên thệ, chờ sau khi sự nhiệt tình dâng trào của những người này phát tiết một bộ phận, các thực dân thánh tôn ở đây trở nên bình tĩnh, Nhân Thập Bát lúc này mới không nhanh không chậm nói: “Có lẽ mọi người còn chưa làm rõ một việc. Ngu Mông thánh nhân do tế đàn của chúng ta thành tựu thánh nhân chi tôn ở Bàn Cổ thế giới, thực lực của hắn sẽ không chịu bất cứ sự áp chế nào.”

Hơi thở tất cả mọi người ở đây chợt bị kiềm hãm, ngay cả thân thể của chính Ngu Mông cũng hơi cứng đờ.

Trong nháy mắt tiếp theo, bên cạnh Ngu Mông có lửa cháy, cát vàng, gió đen... các loại dị tượng xuất hiện, chớp mắt sau, Ngu Mông kinh hỉ vạn phần nói: “Không sai, ta không chịu bất cứ thiên đạo nào áp chế. Ta, ta có thể ở nơi này sử dụng hoàn mỹ toàn bộ lực lượng. Không chỉ có thế, ta còn cảm nhận được loại cảm giác thiên địa linh khí Bàn Cổ thế giới mơ hồ thiện ý và thân cận đối với ta.”

Đám người Ngu Hốt một lần nữa điên cuồng.

Trở thành thánh nhân, lại sẽ không bị thiên đạo Bàn Cổ thế giới áp chế.

Cái này ý nghĩa bọn họ một khi thành tựu thánh nhân chi tôn, như vậy bọn họ hoàn toàn có thể ở Bàn Cổ thế giới đối kháng các thánh nhân lâu năm đến từ Bàn Ngu thế giới. Vô luận là Ngu Hoạch, Ngu Tê, hay là ngu đồ, ngu đốt, bọn họ cố nhiên ở thánh nhân cảnh giới tầm dâm nhiều năm, có được không thể tưởng tượng lực lượng, nhưng mà bị Bàn Cổ thế giới thiên đạo pháp tắc cường lực áp chế bọn họ, bọn họ có thể thi triển ra nhất thành lực lượng sao

“Chúng ta hoàn toàn không cần sợ hãi bọn hắn.” Ngu Hốt điên cuồng hét lên: “Chúng ta thậm chí có thể diệt thánh!”

Một câu của Ngu Hốt ra khỏi miệng, chính hắn cũng sợ tới mức vội bịt mồm. Hắn hoảng sợ nhìn trái nhìn phải, trong mắt tràn ngập hoảng sợ và kích động.

Ngu Mông thì nghiêng rằng, rằng trong mồm nghiêng vang ken két: “Đương nhiên, diệt thánh vì sao lại không chứ? Bọn họ tổng cộng có mười thánh nhân xâm nhập Bàn Cổ thế giới, bọn họ bị thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới toàn lực áp chế, bọn họ nhiều nhất có thể thi triển ra một thành lực lượng. Chúng ta nếu có thể không chút gây trở ngại thi triển lực lượng, như vậy tại sao lại không chứ?”

Nhân Thập Bát ở một bên cười rất sáng lạn, hắn ôn hòa nói: “Như vậy, mọi người đã thấy được thành ý của chúng ta, còn có lực lượng của chúng ta rồi. Như vậy, mời mọi người dựa theo chúng ta trước đó ước định bắt đầu hành động đi. Thuyết phục các quý tộc Ngu tộc Lương Chử thành, để bọn họ xuất binh đi tiêu hao lực lượng của bọn hắn, tận khả năng suy yếu lực lượng của bọn hắn. Mọi người bắt đầu hành động đi!”

Nhân Thập Bát ôn hòa cười nói: “Chín vị đại nhân lập công lao lớn nhất, sẽ được cơ hội sử dụng Kỳ Tinh Tế Đàn trước tiên. Hy vọng các vị đều hiểu cho, tòa tế đàn này tuy uy lực cường đại, nhưng nó tiêu hao cũng cực kỳ đáng sợ, chúng ta không thể bảo đảm mỗi vị đại nhân đều có được cơ hội thành thánh.”

Nhân Thập Bát cười rất hòa ái, đám người Ngu Hốt lại là như lửa đốt sau

mông cấp tốc rời khỏi, điên cuồng chạy về quân doanh nhà mình.

Đội đám người Ngu Hốt rút khỏi toàn bộ, dưới tể đàn chỉ còn lại có mình và Nhân Thập Bát hai người, Ngu Mông đột nhiên xoay người, xé rách hoàng kim giáp trụ nửa thân trên, lộ ra một vết xăm như ẩn như hiện hình dạng một người khổng lồ ở ngực.

“Đây là cái gì? Bàn Cổ Sinh Tử Ấn? Tòa tể đàn này nói cho ta biết, đây là Bàn Cổ Sinh Tử Ấn!”

“Nói cho ta biết, nhân tộc, vì sao sẽ có thứ chết tiệt này xuất hiện?” Ngu Mông mang theo một tia kinh hoảng hướng tới Nhân Thập Bát áp sát hai bước: “Nói cho ta biết, đây là cái gì!”

Chương 1797: Có Được Có Mất

“Ngài vừa rồi chưa nói toạc ra.” Nhân Thập Bát vẫn mang theo nụ cười thần nhiên, tự nhiên, ôn hòa kia, rất ấm áp nhìn Ngu Mông.

“Ta vì sao phải nói toạc ra?” Ngu Mông hừ lạnh một tiếng, nặng nề ghép lại giáp trụ, che Bàn Cổ Sinh Tử Ấn ở ngực. Hắn còn theo bản năng cúi đầu nhìn hình xăm quỷ dị này, ấn ký này nhìn thế nào cũng giống một người khổng lồ hai tay giơ lên cao, như nâng lên trời xanh.

“Ta vì sao phải nói toạc ra?” Ngu Mông nheo mắt nhìn Nhân Thập Bát: “Các người hẳn là biết tập tính Ngu tộc chúng ta... Nếu người khác có lợi, chúng ta luôn muốn nghĩ cách chia một chút. Nếu bản thân ta bất hạnh xui xẻo, vì sao bọn họ không cùng nhau xui xẻo theo?”

Nhân Thập Bát có chút ngạc nhiên nhìn Ngu Mông, lời này nói được lắm, hẳn thật sự là không còn gì để nói.

Nhưng, đây thật sự là tính cách chủng tộc đáng yêu, quá đáng yêu rồi. Biết rõ có hố, mình nhảy vào trong hố, lại còn có thể trấn định tự nhiên làm ra một bộ dáng sự tình gì cũng chưa xảy ra, để các tộc nhân liên tiếp rơi vào trong hố!

“Ngài có thể trấn định tâm thần, cẩn thận cảm thụ một phen tin tức của Bàn Cổ Sinh Tử Ấn này.” Nhân Thập Bát cười đến mức mắt cũng nheo lại: “Cẩn thận cảm thụ một phen, ngài có thể biết tác dụng của nó!”

Ngu Mông cẩn thận nhìn Nhân Thập Bát một cái. Hắn hít sâu một hơi, toàn bộ lực chú ý đều đắm chìm ở trong Bàn Cổ Sinh Tử Ấn trên ngực. Một hơi thở hùng hồn mà cổ xưa phả vào mặt, như Nhân Thập Bát nói, Ngu Mông lập tức hiểu công hiệu của Bàn Cổ Sinh Tử Ấn.

Ấn ký phi thường kỳ diệu, đây là một phần khế ước, một cái gông xiềng, càng là một cái khiên bảo vệ cường đại, một loại ăn ý cho phép.

Có được Bàn Cổ Sinh Tử Ấn, chỉ cần Ngu Mông không làm ra chuyện gây hại Bàn Cổ thế giới, không làm ra chuyện phá hư ích lợi nhân tộc, hắn có thể tự nhiên hành động ở Bàn Cổ thế giới, phát huy ra trăm phần trăm lực lượng ‘Thánh nhân’ hắn vừa mới đạt được, giống như hắn thân ở một trăm cái thế giới sa mạc nọ Bạch Hoa Vân Tước gia tộc chinh phục, lực lượng của hắn sẽ không bị cắt giảm chút nào.

Không chỉ có thế, sinh linh có được Bàn Cổ Sinh Tử Ấn, ở Bàn Cổ thế giới còn có thể được thiên địa khí vận che chở, vận khí Ngu Mông ở Bàn Cổ thế giới sẽ so với người khác tốt hơn nhiều, có được loại vận khí tùy ý một cước đạp bay một tảng đá, cũng có thể đá ra một cái đầu chó bằng vàng!

Đương nhiên, khối vàng hình đầu chó này là thuộc về nhân tộc Bàn Cổ thế giới, Ngu Mông cho dù đá ra đầu chó bằng vàng như vậy, hắn cũng không thể mang đi. Nhưng có vận khí như vậy, Ngu Mông ở Bàn Cổ thế giới giao thủ với bất luận kẻ nào đều chiếm ưu thế trời ban, thuộc về loại trạng thái mọi chuyện hài lòng, mọi chuyện như ý.

Mà bất luận kẻ nào đối nghịch với Ngu Mông, đều sẽ mơ hồ bị thiên địa vận thế Bàn Cổ thế giới áp chế, bọn họ sẽ phát hiện mọi chuyện không thuận lợi, dù loại phiền toái nhỏ nhỏ đều sẽ tìm tới cửa, cuối cùng phiền toái nhỏ biến thành phiền toái lớn, làm bọn họ sút đầu mẻ trán khó có thể xử trí.

Nếu Ngu Mông bị thương ở Bàn Cổ thế giới, có được Bàn Cổ Sinh Tử Ấn, thương thế của hắn sẽ rất nhanh khép lại, thiên địa linh khí Bàn Cổ thế giới sẽ tự rót thêm ở trên người hắn, giúp hắn chữa thương.

Ngoài ra, Bàn Cổ Sinh Tử Ấn còn có được lực lượng bảo hộ cường đại, thần hồn Ngu Mông lúc nào cũng được Bàn Cổ thế giới bảo hộ, tất cả tai họa tới từ bên ngoài, ví dụ như nói tồn tại kiểu Vực Ngoại Thiên Ma khó có thể ảnh hưởng đến thần hồn Ngu Mông nữa.

Sau khi có được tầng lực lượng này che chở, Ngu Mông đối mặt Ngu Hoặc

thần thông bí pháp linh hồn, thủ đoạn công kích cường đại nhất của Ngu Hoắc sẽ trực tiếp bị hấn phế bỏ. Do đó, Ngu Mông còn chưa giao thủ với Ngu Hoắc đã chiếm ưu thế hơn phân nửa.

Càng không cần nói sau khi có được Bàn Cổ Sinh Tử Ấn, thiên địa lực của Bàn Cổ thế giới cũng sẽ thêm vào ở trên người Ngu Mông. Bất cứ pháp thuật nào, bất cứ thần thông nào của hấn uy lực cũng sẽ tự dừng gia tăng gấp đôi trở lên, biên độ gia tăng tuy không lớn, nhưng đến cảnh giới ‘thánh nhân’, cho dù là gia tăng một thành uy lực, đó cũng là chuyện cực kỳ đáng sợ, càng không cần nói tự dừng gia tăng gấp đôi uy lực!

Điểm tề duy nhất chính là ——

Ngu Mông mượn dùng Kỳ Tịnh Tế Đàn của nhân tộc thành tựu thánh nhân, Bàn Cổ Sinh Tử Ấn như tên nó, đây là một khế ước sinh tử. Nếu Ngu Mông làm bất cứ việc gì gây hại Bàn Cổ thế giới, gây hại ích lợi nhân tộc Bàn Cổ thế giới, hấn tự nhiên mà vậy sẽ bị Bàn Cổ Sinh Tử Ấn cản trở!

Thần hồn đến thân thể Ngu Mông đều sẽ lập tức thiêu đốt, loại thiêu đốt này không thể nghịch chuyển, thẳng đến đem thần hồn và thân thể hấn đều đốt thành tro bụi, đem hấn đốt hồn phi phách tán một chút cặn bã cũng không còn lại.

“Cơ sở thành thánh của ta chính là miếng Sinh Tử ấn này!” Ngu Mông rất cuộc biết rõ toàn bộ tin tức Bàn Cổ Sinh Tử Ấn, hấn cau mày nói: “Cho nên, nếu nó cản trở ta, ngay cả một chút lực lượng phản kháng cũng không có?”

Nhân Thập Bát ôn hòa cười: “Chỉ cần Ngu Mông thánh nhân không làm ra chuyện gây hại nhân tộc ta, chỉ cần Ngu Mông thánh nhân tuân thủ lời hứa, giúp nhân tộc ta tiêu diệt các dị tộc như hổ rình mồi đối với Bàn Cổ thế giới ta, thánh nhân có cái gì phải lo lắng chứ?”

Dang hai tay, Nhân Thập Bát cười tủm tỉm nhìn Ngu Mông: “Giúp chúng ta tiêu diệt những dị tộc lòng mang ác ý, sau đó thánh nhân lập tức mang theo người của ngài rời khỏi Bàn Cổ thế giới, chỉ cần không ở Bàn Cổ thế giới, ngài

sẽ không chịu Bàn Cổ Sinh Tử Ấn cản trở, lấy thần thông của ngài hiện nay, hẳn có thể biết lời ta nói đều là sự thật, không có một chữ nào vô căn cứ.”

Ngu Mông theo bản năng vuốt ve vị trí Bàn Cổ Sinh Tử Ấn một lần, hẳn dùng sức gật gật đầu.

Một điểm này, Nhân Thập Bát không nói sai.

Đây là một kế ước đòi mạng, nhưng chỉ cần Ngu Mông hẳn giúp nhân tộc tiêu diệt các quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới mưu đồ gây rối đối với Bàn Cổ thế giới, sau đó mang theo tộc nhân cùng bộ hạ của hẳn rời khỏi Bàn Cổ thế giới, Bàn Cổ Sinh Tử Ấn này sẽ lập tức mất đi toàn bộ lực lượng cản trở.

Dương nhiên, đến thời điểm đó, Ngu Mông một lần nữa tiến vào Bàn Cổ thế giới, tất nhiên sẽ bị thiên đạo lực Bàn Cổ thế giới áp chế toàn bộ... Thời điểm đó, nhân tộc nếu có vài vị đại năng lấy phương pháp Kỳ Tịnh thành thánh thành tựu thánh nhân chi tôn tọa trấn... Hắc hắc, Ngu Mông một lần nữa tiến vào Bàn Cổ thế giới, đó là muốn chết.

Tổng thể mà nói, cái Bàn Cổ Sinh Tử Ấn này có lợi đối với Ngu Mông, tuy cũng có uy hiếp cản trở, nhưng chỉ cần Ngu Mông tuân thủ minh ước, hẳn cũng không cần lo lắng gì. Đây là một cái roi chết tiệt, thời khắc quyết Ngu Mông khẳng khẳng một mực bán mạng cho nhân tộc!

Có được có mất, nhưng được lớn hơn mất, bí pháp Kỳ Tịnh Thành Thánh này, đủ khiến người ta điên cuồng.

“Rất khá! Ta thậm chí bắt đầu thích Bàn Cổ Sinh Tử Ấn này, nó có thể khiến ta ở Bàn Cổ thế giới không kiêng nể gì phát huy ra toàn bộ lực lượng... Ta đã sốt ruột không chờ được đánh nổ đầu rất nhiều người!”

Ngu Mông nhếch môi cất tiếng cười, cười chốc lát, hẳn đột nhiên xoay người nhìn về phía tòa tế đàn kia.

Ngũ kim đúc tể đàn tản mát ra khí tức hồng hoang mà xa xưa, như một vị lão nhân cơ trí lẳng lặng ngồi ở nơi đó nhìn Ngu Mông.

“Ừm... Nhân tộc các người từng sử dụng nó sao? Hoặc là, các người đã sử dụng bao nhiêu lần?”

Nhân Thập Bát xoay người, lẳng lặng nhìn tể đàn, không nói một lời.

Ngũ Mông cười cười, gật gật đầu, vì thế hắn cũng không hé răng, xoay người sai bước nhập vào trong một mảng cát vàng gió đen nổi lên từ đất bằng.

Chương 1798: Long Mẫu

Trên bầu trời, Cơ Hạo kiểm chỉ một đám đạo nhân cùng Phệ Tâm cừu tử.

Hắn không lấy Bàn Cổ Chung hộ thể nữa, mà là đem Bàn Cổ Chung chộp vào trong tay trái, đem nó coi là binh khí cận thân chém giết. Bàn Cổ Chung tựa như cảm nhận được chiến ý trong lòng Cơ Hạo, tuy chưa gõ, lại tự phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Bàn Cổ Chung kêu mỗi một tiếng, đều ở bên người Cơ Hạo nổi lên làn sóng kéo dài, hư không chấn động, toàn bộ mọi người đều cảm thấy như có các dòng điện vô hình tràn qua thân thể, từ linh hồn đến thân thể đều phát tê từng đợt, pháp lực quanh thân giống như cháo gạo sôi trào, khó có thể khống chế tự nhiên nữa.

Đám người Phệ Tâm đều nghiêm túc nhìn Bàn Cổ Chung, vừa rồi đơn giản qua mấy chiêu với Cơ Hạo, bọn họ đã biết Bàn Cổ Chung lực phòng ngự cực kỳ kinh người, nhưng không ngờ Bàn Cổ Chung này dùng để đối trận chém giết, lại còn có kỳ hiệu bực này.

Bọn họ âm thầm tính toán, pháp lực trong cơ thể sôi trào, ít nhất suy yếu bốn thành sức chiến đấu của bọn họ!

“Cơ Hạo tiểu nhi, dựa vào dị bảo tính là năng lực gì...” Đạo nhân râu bạc trắng vừa mới hướng Cơ Hạo kêu gào khiêu khích đột nhiên chỉ vào Cơ Hạo quát lớn: “Đừng làm yếu đi uy danh sư tôn nhà ngươi, có đảm lượng đấu đạo hạnh pháp lực với bản đạo hay không?”

Trong mắt đạo nhân râu bạc trắng lóe ra tinh quang, một đám đạo nhân bên người hắn cũng đều lộ ra nụ cười kỳ dị.

Cơ Hạo quật khởi mới bao nhiêu năm? Tuổi hắn chưa tròn một trăm! Mà các đạo nhân này, bọn họ mỗi người đều là lão quái vật từ thời đại hồng hoang tồn

tại đến nay, đạo hạnh pháp lực bọn họ sâu không lường được, Cơ Hạo nếu thật sự bỏ Bàn Cổ Chung, đấu đạo hạnh pháp lực với bọn họ, vậy tuyệt đối là tăng đá đập trứng gà, đạo nhân râu bạc muốn thắng lợi đó là dễ như trở bàn tay!

Một đám đạo nhân tính toán, Cơ Hạo thì cất tiếng cười to: “Ta nhổ vào! Các người cũng có tư cách đấu đạo hạnh pháp lực cùng bản đế quân? Một đám gà rừng trụi lông, sao dám cùng bay với phượng hoàng? Bản đế quân hôm nay nói chuyện với các người đã là tự hạ thân phận, các người còn dám mơ ước xa xôi?”

Mây lửa dưới chân chợt lóe, mi tâm Cơ Hạo lóe ra thanh quang, Thiên Địa Kim Kiều kéo hẳn nháy mắt đến trước mặt đạo nhân râu bạc, Bàn Cổ Kiếm hung hăng chém một kiếm ngang qua. Đạo nhân râu bạc không ngờ Cơ Hạo nói đánh là đánh, một chút điềm báo cũng không có, hẳn căn bản không kịp phản ứng, chỉ nhìn chăm chăm mũi kiếm của Cơ Hạo phát ra một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng.

Các đạo nhân này thần thông pháp lực đều là lựa chọn hàng đầu, nhưng muốn nói bản lĩnh cận thân chém giết, bọn họ thật sự kém Cơ Hạo cách xa vạn dặm. Vẫn là Phệ Tâm phản ứng nhanh, nháy mắt Cơ Hạo dịch chuyển thân hình, Phệ Tâm đã vung lưu tinh chùy, đầu chùy to như vậy kéo theo mười tám luồng hàn quang hướng Bàn Cổ Chung trong tay Cơ Hạo cản lại.

Mũi kiếm cách quần áo đạo nhân râu bạc còn khoảng nửa tấc, lưu tinh chùy trong tay Phệ Tâm đã nặng trĩu rơi ở trên thân Bàn Cổ Kiếm.

‘Đang đang’ một đợt tiếng vang thanh thúy, cổ tay Cơ Hạo giật lên, Bàn Cổ Kiếm kéo ra kiếm quang như nước, nhẹ nhàng xuyên qua xê dịch ở trong từng đạo hàn quang lưu tinh chùy kéo theo, chợt quát khê Cơ Hạo một tiếng, trên mũi Bàn Cổ Kiếm phun ra một đạo kiếm quang khoảng ba thước, lưu tinh chùy của Phệ Tâm ‘Rắc!’ một tiếng, đầu chùy to lớn bị chém thành hai mảnh.

Một mảng lớn phù văn huyền ảo từ trong đầu chùy vỡ vụn phun ra, làn da dày đặc vảy đen của Phệ Tâm đột nhiên đỏ lên, hẳn rên một tiếng, há mồm hộc

ra một ngụm máu, chặt vật lui về phía sau vài bước.

“Của ta Truy Nguyệt Liệt Phong Chùy!” Phệ Tâm đau lòng như cắt rỗng to khàn cả giọng. Cây lưu tinh chùy này chính là một món tiên thiên chí bảo rất ổn, còn là tổ long tự mình ở sâu trong Hồng Mông hỗn độn tìm được. Phệ Tâm vừa mới chào đời, cây lưu tinh chùy này đã luôn theo hắn, nhiều năm qua một tắc cũng không rời.

Cây lưu tinh chùy này từng đánh giết vô số sinh linh, đánh nát vô số linh bảo, ở thời hồng hoang giúp Phệ Tâm giết ra hung danh hiển hách, nhưng hôm nay lại bị Bàn Cổ Kiếm thoải mái một kiếm chém gãy như thế!

“Kiếm tốt!” Phệ Tàn ở một bên đột nhiên rống lớn một tiếng: “Có thể chém rời Truy Nguyệt Liệt Phong Chùy của đại ca, kiếm này thật tốt, ta muốn!”

Rỗng to một tiếng, Phệ Tàn từ trong vỏ kiếm đeo ở sau lưng rút ra một thanh trường kiếm tỏa ra lói quang, tạo ra các đạo kiếm ảnh hưởng vào đầu Cơ Hạo chém xuống. Phệ Tâm khóc lóc hộc máu và Phệ Tàn vùng kiếm đột kích hầu như là chuyện xảy ra cùng lúc, Cơ Hạo còn chưa kịp chém giết đạo nhân râu bạc, kiếm quang của Phệ Tàn cũng đã đến đỉnh đầu hắn.

Cơ Hạo liếc một cái, liền biết kiếm đạo của Phệ Tàn không cao thâm, nhưng hắn có lực lượng cùng sự nhanh nhẹn siêu cường, cho nên kiếm thế của hắn cực nhanh, cực nặng, kiếm quang như thác nước, theo kiếm thế cực kỳ cương mãnh bá đạo nhắm vào đầu đánh xuống.

Kiếm đạo như thế ở trước mặt Cơ Hạo kế thừa Vũ Dư kiếm đạo chỉ có thể dùng ‘thô lậu’ để hình dung, dựa vào lực lượng cùng tốc độ đỉnh cấp, Phệ Tàn có thể dùng kiếm đạo thô lậu như vậy nghiền áp người thường, nhưng Cơ Hạo thậm chí không cần vận dụng Khai Thiên Nhất Kích, đã tìm được vô số sơ hở trong kiếm thế của hắn!

“Muốn kiếm của ta? Người xứng với nó sao?” Cơ Hạo thậm chí không động thủ, hắn chỉ đem Bàn Cổ Kiếm bày ra một tư thế kỳ quái hướng lên trời một nén

nhang, toàn bộ mọi người liền trơ mắt nhìn Phệ Tàn ra sức vung kiếm chém xuống, cánh tay hăn như trúng tà trực tiếp đánh vào trên mũi kiếm Bàn Cổ Kiếm, ‘Phập’ một tiếng bị đâm thủng.

“Tay ta!” Phệ Tàn rú thê thảm, hăn buông tay vứt bội kiếm của mình, dùng sức từ trên thân Bàn Cổ Kiếm rút ra cánh tay bản thân, hăn còn chưa kịp bịt vết thương, cánh tay phải hăn liền ‘Bốp’ vỡ vụn ra, kiếm ý khủng bố Bàn Cổ Kiếm tự mang đã như vô số lưỡi đao, từng chút một nghiền nát cả cánh tay phải của gã.

Phệ Tàn trọng thương, cánh tay phải biến mất ngang vai, từng luồng kiếm ý lạnh lẽo bám vào ở trên vết thương của hăn, không ngừng hướng lực phủ ngũ tạng của hăn ăn mòn. Phệ Tàn đau đến mức toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh, sải bước lui vội. Trong ánh mắt hăn tràn đầy hoảng sợ, một kiếm vô cùng kì diệu vừa rồi của Cơ Hạo, đã triệt để đánh nát sự tự tin của hăn!

Cả đời này, hăn nhắm chừng cũng không dám rút kiếm ở trước mặt Cơ Hạo nữa.

“Kiếm, không phải là có một luồng man lực là có thể chơi!” Cơ Hạo lạnh lùng quát lớn Phệ Tàn một câu, đồng thời hướng Phệ Tâm trào phúng: “Người cũng vậy, lưu tinh chùy, cũng không phải có một luồng man lực là có thể nghịch! Chín tên lỗ mãng các ngươi, trừ lực lượng lớn, các ngươi cái rắm chó cũng không bằng!”

Cùng lúc nói chuyện, Cơ Hạo đã liên tục bổ ra mấy chục kiếm, đạo nhân râu bạc trở xuống, mấy chục đạo nhân không kịp né tránh, không kịp phát động bất cứ thần thông bí pháp nào, lần lượt ngã xuống ở dưới kiếm quang của Cơ Hạo. Phòng ngự linh bảo bên người bọn họ tự họ chủ, lại đều ở dưới Bàn Cổ Kiếm sắc bén không đâu không phá bị chém thành mảnh vụn.

Dung nhập cây rìu lớn Bàn Cổ khai thiên tích địa, trình độ khủng bố của Bàn Cổ Kiếm nào phải đám đạo nhân này có thể phỏng đoán?

Còn có ba mươi mấy đạo nhân quan sát tình huống nhanh, nhìn thấy đồng môn của mình lần lượt chết thảm, bọn họ thét dài một tiếng chạt vật hướng phía sau chạy trốn, mỗi người nhìn Cơ Hạo giống như gặp quỷ.

Phệ Tâm dám cưỡi tử thi lửa giận ngút trời kéo dài tiếng gào rống, bọn hắn ừn ừn sải bước tiến lên, muốn phân một cái cao thấp với Cơ Hạo.

Đúng lúc này, một khí tức thú tính cương mãnh, bá đạo đột nhiên xuất hiện, một thanh âm lạnh lẽo như đao vang tận mây xanh.

“Không muốn sống nữa sao? Các ngươi không ngăn được kiếm của hắn... Các con lui ra, để vi nương (mẹ) đến!”

Vẻ mặt Từ Ngưu, Ngao Bạch trở nên hoảng hốt, bọn họ đồng thời quỳ xuống trên đám mây, cung kính dập đầu hành lễ: “A mỗ!”

Cơ Hạo ngẩng vọt đầu lên, liền thấy được một vị phụ nhân đẹp dễ quý giá ăn mặc trang trọng, vẻ mặt lạnh buốt.

Chương 1799: Long Mẫu Lực

Thời điểm Cơ Hạo đánh giá Long Mẫu, Đế Úc cũng ở trong một tòa hành cung, thông qua một tấm vu kính nhìn trộm Long Mẫu.

“Thật sự là vưu vật!” Trong mắt Đế Úc thiêu đốt ngọn lửa mãnh liệt, thất tình lục dục tràn ngập linh hồn hắn, mỗi một tế bào toàn thân hắn đều bị các loại cảm xúc mặt trái xâm nhiễm, nếu không phải có thân thể ước thúc, hắn quả thực có thể hóa thân làm Vực Ngoại Thiên Ma!

Hắn thậm chí trước mặt đám đông thủ lĩnh bộ tộc, đại thần nhân tộc, tùy ý bình đầu luận chân đối với Long Mẫu.

Trong đại điện hành cung, trong mắt đám đông cao tầng nhân tộc bị Đế Úc triệu tập cũng lóe ra tinh quang, cảm xúc mặt trái tràn ngập tâm linh bọn họ. Bọn họ tùy tùng Đế Úc thời gian càng lâu, bọn họ lại càng đắm chìm ở trong các loại cảm bầy tình - dục khó có thể tự kiềm chế.

Cho nên, bọn họ ùn ùn phụ họa ý kiến của Đế Úc, không kiêng nể gì hướng phía Long Mẫu trong vu kính buông thả bình luận, các loại ô ngôn uế ngữ khó nghe ùn ùn. Những người này nào còn giống lãnh tụ nhân tộc, rõ ràng ngay cả lưu manh cũng không bằng.

Khác với đám người Phệ Tâm hình thể cường tráng, cao tới mười mấy trượng, chiều cao của Long Mẫu chỉ khoảng một trượng hai thước, làn da trắng nhẵn nhụi, khuôn mặt đoan trang xinh đẹp, một luồng quý khí bức người phả vào mặt, nghiêm nhiên là một vị quý phụ nhân đỉnh cấp.

Nàng mặc một chiếc váy cung đình hai màu đỏ vàng làm chủ, trên thân lại mặc giáp trụ dày nặng màu vàng mà tạo hình tinh xảo đẹp đẽ, đầu đội một chiếc vương miện cao ba thước, toàn thân đều tản mát ra khí tức cao cao tại thượng, lạnh thấu xương không thể xâm phạm.

Trừ khí tức hồng hoang thú tính nồng đậm trên người, Long Mẫu thoát nhìn đúng là một vị nữ tử nhân tộc, trên người cũng không có bất cứ đặc thù nào của long tộc. Cao quý mà xinh đẹp, quanh thân như tản mát ra một tầng ánh lửa sáng ngời, Long Mẫu đứng ở trên một đám mây màu vàng, giống như một ngọn núi lớn dựng ở nơi đó, áp lực nặng trĩu như thực chất đè ở trên thân toàn bộ mọi người, khiến người ta không sao nhìn thẳng, làm người ta chỉ muốn hướng nàng quỳ bái.

“Long Mẫu?” Cơ Hạo cảm nhận được khí tức trên người Long Mẫu tương tự với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, hẳn theo bản năng hỏi một tiếng.

Long Mẫu nheo mắt, trong con mắt thâm thúy hai luồng thần quang màu u lam chọt lóe qua, đôi môi hồng nhuận khẽ nhếch lên, nàng chậm rãi, lười biếng cười lạnh một tiếng: “Thiên đình thật sự là thế hệ sau không bằng thế hệ trước... Năm đó thiên đế đời thứ nhất, chân chính là ngôn xuất pháp tùy, một thân thần lực đủ để trấn áp chu thiên vạn tộc. Hiện tại sao lại đổi thành một thằng ranh nhân tộc?”

Chậm rãi vươn tay phải, năm cái móng tay màu vàng thon dài mà bén nhọn khẽ va chạm, phát ra tiếng vang thanh thúy ‘leng keng’, tung tóe ra mảng lớn lôi quang đỏm lửa. Long Mẫu đột nhiên nhếch miệng cười, lộ ra hai hàm răng nhỏ bé hàn khí âm u: “Tiểu gia hỏa, đặt ở thời hồng hoang, tiểu gia hỏa như ngươi, tốt nhất dùng tương anh đào bào chế sau đó làm điểm tâm.”

Sắc mặt Cơ Hạo âm trầm, nghe Long Mẫu nói như vậy, bà ta năm đó là từng ăn thịt người?

“A ồ... Cơ Hạo chính là thiên đế của thiên đình, người...” Phía sau Cơ Hạo, Tù Ngưu quỳ gối trên đám mây ngẩng đầu lên, hướng Long Mẫu quát to một tiếng.

Lời chưa thể nói xong, thân thể Long Mẫu đột nhiên nhoáng lên một cái. Cơ Hạo kinh hãi phát hiện hẳn thế mà lại chưa thể thấy rõ động tác của Long Mẫu,

hắn chỉ là theo bản năng xoay người, chỉ thấy Long Mẫu đã đến trước mặt Tù Ngưu, loáng cái bóp chặt cổ Tù Ngưu đem hắn nhấc lên. Tù Ngưu cao khoảng mười trượng, đầu hắn đã lớn bằng thân thể Long Mẫu, nhưng hắn ở dưới tay Long Mẫu lại không chút sức phản kháng.

‘Bốp bốp bốp’, một chuỗi tiếng tát vang lên dày đặc, tay phải Long Mẫu tạo ra nhiều tầng tàn ảnh, trong nháy mắt ở trên mặt Tù Ngưu điên cuồng tát mấy ngàn lần, đánh tới mức khiến vảy rồng màu xanh trên khuôn mặt Tù Ngưu vỡ vụn từng tắc một, vô số vảy rồng bị rút tận gốc từ trong da thịt, mang theo mảng lớn máu tươi bắn tung tóe.

Trong tiếng xé rách ‘Xẹt lạp’, hai khối thịt trên mặt Tù Ngưu bị Long Mẫu mạnh mẽ tát nát, cả khối thịt nát lớn bật ra, lộ ra xương cốt trên mặt Tù Ngưu. Tiếng vỡ vụn ‘Rắc rắc’ không dứt, Long Mẫu tát vào trên xương gò má Tù Ngưu, từng miếng xương đầu vỡ vụn, răng trong miệng Tù Ngưu bị đánh rụng tận gốc.

Xương vỡ, răng vỡ giống như vô số thủy tinh vỡ bắn tung tóe khắp nơi, trong chớp mắt ngăn ngùn, non nửa cái cằm của Tù Ngưu bị vỡ nát.

Long Mẫu khê cười, nàng ngừng tay, trên năm ngón tay đã dính đầy máu tươi của Tù Ngưu. Nàng giơ tay, vươn đầu lưỡi chậm rãi đem huyết tương trên ngón tay liếm sạch từng chút một, lúc này mới cười khanh khách nhìn Tù Ngưu hỏi: “Thằng nhãi con, từ bao giờ có gan nói ta không đúng rồi? Hi, sớm biết tính tình các người giống lão bất tử kia, lúc các người vừa chào đời, nên ăn các người bồi bổ nguyên khí!”

Cơ Hạo hít ngược một ngụm khí lạnh. Hồ dữ còn không ăn thịt con, Long Mẫu này xuống tay hung tàn như thế, Tù Ngưu bị đánh cho ngắc ngoải, đánh cho không thành hình người... Bà ta sao lại hung hãn như thế? Hơn nữa nghe bà ta nói, bà ta lại còn nảy lòng tham cắn nuốt Tù Ngưu, đây là cách nghĩ người làm mẹ nên có sao?

Mặc kệ Long Mẫu này lai lịch thế nào, chỉ hướng về hành vi cùng lời nói vừa rồi của bà ta, là biết bà ta rốt cuộc là một quái thai hung hãn cỡ nào, bà ta bị tố long phong ấn nhất, cái này cũng là chuyện đương nhiên!

Tù Ngưu bị đánh cho ngây ngốc, hăn gian nan lắc lắc đầu, khoe miệng không ngừng có nước dãi trộn lẫn máu phun ra.

Ngao Bạch ở bên lẩn lôn lốc đứng dậy, hăn rút ra bội kiếm chỉ về phía Long Mẫu, lớn tiếng quát: “Buông đại ca ra! Người muốn làm gì? Năm đó chính là người làm nhị ca, tam ca bọn họ bị thương nặng, do đó mới bị a cha trấn áp nhất lại, người điên đủ chưa?”

Long Mẫu mỉm cười, trong nụ cười hiển lộ hết sự ung dung cao quý. Nàng tùy tay vứt Tú Ngưu, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Ngao Bạch.

“Ồ, nhãi con Bí Hỷ, nhiều năm như vậy không gặp, dũng khí của người tăng lên rồi à? Dám hướng ta rút kiếm? Ai cho người cái gan đó? Ừm?” Trong khoe mắt Cơ Hạo đột nhiên hiện lên một tia sáng màu vàng, thân thể Long Mẫu nhoáng lên một cái đã tới trước mặt Ngao Bạch, ‘Oành’ một chưởng vỗ vào trên ngực Ngao Bạch.

Miệng phục thiên đế của Ngao Bạch ầm ầm nổ tung, vảy rồng thật dày trên ngực phá tan thành mảnh nhỏ, bàn tay Long Mẫu phá vỡ cơ bắp trên ngực hăn, một chưởng phá vỡ xương ngực của hăn, năm ngón tay như đao cắt vào ngực Ngao Bạch, từ sau lưng hăn thò ra.

‘Rắc’ một tiếng, năm ngón tay Long Mẫu mở ra, một khúc xương cột sống màu đen từ lòng bàn tay nàng trượt xuống. Một đòn này của nàng, đã đánh gãy xương sống Ngao Bạch!

Thân thể Ngao Bạch kịch liệt run rẩy, hăn học từng ngậm từng ngậm máu, tay phải giơ cao cao bội kiếm, lại như thế nào cũng không thể vung xuống. Đau đớn khiến linh hồn hăn thiếu chút nữa sụp đổ, Ngao Bạch hàm hồ ‘Ô ô’ gào lớn, cũng không biết hăn đang nói cái gì.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, giơ lên Bàn Cổ Kiếm hướng sau lưng Long Mẫu đâm tới.

“Long Mẫu, xuống tay quá độc ác rồi nhỉ? Bọn họ như thế nào cũng là con của người!”

Kiếm quang như điện, nháy mắt đến phía sau Long Mẫu, nhưng Long Mẫu cười một tiếng quái dị, thân thể nhoáng lên một cái chợt từ trước Bàn Cổ Kiếm biến mất. Trong nháy mắt tiếp theo, phía sau Cơ Hạo một luồng khí lạnh ập tới, Long Mẫu thế mà đã đến phía sau hắn!

Cơ Hạo hoàn toàn không kịp xoay người lại, hắn chỉ có thể hét to một tiếng, toàn lực thúc giục Bàn Cổ Chung.

Một tiếng chuông ngân lao vút lên trời, từng đạo hỗn độn khí tức bảo vệ toàn thân, trong nháy mắt tiếp theo bàn tay Long Mẫu đánh lên trên hỗn độn khí tức, liên tục đục thủng ba ngàn tầng hỗn độn khí.

Một lực lượng khổng lồ ập tới, Cơ Hạo không đứng vững, lão đảo bay về phía trước thật xa.

Chương 1800: Lui Giữ

Bàn Cổ Chung nổ vang ‘Ong ong’, thân chuông khẽ run lên, từng đạo thanh quang phong cách cổ xưa dày nặng lưu động, mơ hồ có thể thấy được một bóng người cao lớn như ẩn như hiện ở mặt ngoài thân chuông. Một đòn này của Long Mẫu, khiến Bàn Cổ Chung cũng cảm nhận được áp lực nhất định, lúc này mới có dị tượng như vậy xuất hiện.

Mặc dù có Bàn Cổ Chung bảo vệ, Cơ Hạo chưa bị thương, nhưng hắn cũng bị lực đánh khổng lồ làm không đứng vững, lão đảo bay về phía trước mấy chục dặm lúc này mới đứng vững bước chân. Hắn kinh hãi quay đầu nhìn về phía Long Mẫu, lực lượng của nàng thật cổ quái!

Một đòn tùy tay của Long Mẫu, từng đợt lực ngầm kéo dài không dứt, như sóng biển quay cuồng ập tới. Ở trong các đợt lực ngầm hùng hồn dày nặng kia, càng có một lực đạo bén nhọn vô cùng không ngừng đâm xuyên, cho dù có Bàn Cổ Chung bảo hộ, lực phủ ngũ tạng Cơ Hạo cũng mơ hồ phát lạnh, hắn rõ ràng cảm giác được, nếu không phải Bàn Cổ Chung, một đòn này đủ để xuyên thủng thân thể hắn.

Giống như thân thể Ngao Bạch bị thoải mái xuyên thủng!

Long Mẫu một đòn đánh bay Cơ Hạo, cũng không thêm liếc hắn một cái, mà là xoay người sang chỗ khác nhìn về phía Tù Ngưu và Ngao Bạch bị thương nặng: “Hai thằng nhãi con các người... Dù sao cũng là máu thịt trên người vì nương rơi xuống, giết các người, cũng hơi quá... Hắc hắc, hải nhãn cực sâu kia, nơi hắc cổ không thấy bóng người, các người cũng đi vào hưởng thụ một chút!”

Chỉ tay, hai sợi dây thừng long lanh trong suốt toàn thân mây khói lượn lờ gào thét bay ra, nhanh như tia chớp hướng thân thể Tù Ngưu và Ngao Bạch quần quanh lên.

Thời điểm hai sợi dây thường bay qua không trung, hư không phụ cận dây thường cũng nổi lên từng đợt sóng nhỏ bé dày đặc, cách xa mấy chục dặm, Cơ Hạo cũng cảm nhận được trên dây thường chất chứa lực giam cầm kinh người. Đây là hai sợi dị bảo cấp tiên thiên chí bảo, nhìn từ lực giam cầm Cơ Hạo cảm nhận được, Tù Ngưu và Ngao Bạch nếu bị trói lại, bọn họ tuyệt không có khả năng giãy thoát.

Bàn Cổ Kiếm chọt từ trong tay Cơ Hạo biến mất, một mảng kiếm quang màu đen xuyên thấu hư không, từ bên cạnh hai sợi dây thường nổ tung. Theo tiếng kiếm ngân lên chói tai, hai sợi dây thường nháy mắt bị Bàn Cổ Kiếm liên tục chém hơn trăm kiếm, chỉ nghe một tiếng vỡ vụn chói tai truyền đến, một sợi dây thường bị Bàn Cổ Kiếm hung hăng chém thành mười mấy đoạn, một sợi dây thường khác cũng nứt ra vết rách mắt thường có thể thấy được.

“Thằng nhãi con, người to gan lắm!” Long Mẫu hét một tiếng giận dữ, đưa tay hướng Bàn Cổ Kiếm chop lấy.

Cơ Hạo thì nhìn Tù Ngưu và Ngao Bạch đang bị thương nặng lớn tiếng quát: “Mang theo toàn bộ người, rút về thiên đình! Ta đến ngăn trở... A mỗ của các người!”

Thời điểm nói hai chữ ‘A mỗ’, trong lòng Cơ Hạo không biết có bao nhiêu ghen ghét. A mỗ một kiếp này của hắn là Thanh Phục dịu dàng hiền thực, là nữ nhân tốt mỗi người của Kim Ô bộ tán tụng, vô số tộc nhân đều từng nhận ân huệ của nàng, từng được nàng điều phối vu dục cứu trị.

Nhưng vị lão nương này của Tù Ngưu và Ngao Bạch, sự hung ác hung hãn này... Thực mệt cho tổ long, hắn làm sao mà chịu nổi con mụ điên này?

Tù Ngưu, Ngao Bạch hít một hơi thật sâu, chặt vật nuốt vào mấy viên đan dược bảo mệnh, lớn tiếng quát triệu tập Kim Ô đạo binh, Chúc Dung thần binh và quân đội long tộc theo bọn họ rút lui. Cơ Hạo, Ngao Bạch đồng thời hạ lệnh, càng có Chúc Dung thị ở một bên ước thúc binh lực, đại quân thiên đình vội mà

không loạn hội tụ với nhau, dùng tốc độ nhanh nhất rút về phía thiên đình.

Ở cùng lúc đại quân thiên đình rút lui, tay phải Long Mẫu đã cầm chặt Bàn Cổ Kiếm.

Cơ Hạo khẽ nhíu mày, Bàn Cổ Kiếm đột nhiên phun ra kiếm quang loá mắt, hóa thành một luồng kiếm quang dài đến trăm trượng vòng quanh tay phải Long Mẫu ‘Xẹt xẹt xẹt’ dạo qua một vòng. Kiếm quang quét về phía cổ tay Long Mẫu, một kiếm này của Cơ Hạo không lưu tình chút nào, muốn cắt đứt bàn tay Long Mẫu.

Long Mẫu vốn ngông nghênh không đặt trong lòng. Nàng nhẹ nhàng cười nói: “Thiên hạ này, còn có binh khí nào có thể tổn thương... Đáng chết!”

Một phen lời tự đại còn chưa nói xong, Bàn Cổ Kiếm biến thành kiếm quang kéo theo một luồng hàn khí đã quét đến trên cổ tay Long Mẫu, làn da trên cổ tay Long Mẫu ‘Xẹt!’ một cái nứt ra một vết kiếm nhỏ bé, mảng lớn máu tươi nóng bỏng phun ra, hóa thành một đám lửa màu vàng quần quanh ở trên người Long Mẫu.

Long Mẫu sợ tới mức gương mặt giật giật, năm ngón tay phải của nàng nổi lên vô số tàn ảnh, năm cái móng tay màu vàng như gậy đàn tỳ bà, phát ra tiếng ‘Đang đang’ ở trên kiếm tích của Bàn Cổ Kiếm nháy mắt bùng nổ mấy vạn lần.

Một chuỗi tiếng chấn động dày đặc truyền đến, kiếm quang Bàn Cổ Kiếm xẹt qua cổ tay Long Mẫu, đem mảng lớn da trên cổ tay nàng xay nát. Đồng thời trên đầu ngón tay Long Mẫu phát động lực lượng khổng lồ, Bàn Cổ Kiếm mang theo một tia tiếng xé gió bèn nhọn bay ra xa xa, bị Long Mẫu bùng nổ bay mấy trăm dặm.

Bàn Cổ Kiếm ở không trung vẽ một đường cong thật lớn, lóe lên một cái bay trở về trong tay Cơ Hạo.

Cơ Hạo cầm Bàn Cổ Kiếm, chỉ vào Long Mẫu cười lạnh nói: “Long Mẫu?

Người là mẹ kế à? Đối với con mình, cũng có thể xuống tay nặng như vậy?”

Long Mẫu nhìn cổ tay chảy ròng ròng máu tươi, bàn tay nhoáng lên một cái, một đám lửa màu vàng bám vào ở trên vết thương, trong nháy mắt thương thế khỏi hẳn, không có bất cứ dấu vết nào. Nàng vô cùng kiêng kị nhìn Cơ Hạo, lạnh lùng quát khẽ: “Kiếm này... Có cổ quái, sao ta cảm thấy vài tia khí tức cây rìu Bàn Cổ lão già đó dùng để khai thiên? Đó là tuyệt thế hung binh, hỗn độn long thể của ta, cũng không dám tùy tiện chạm vào một lần.”

Phệ Tâm bọn cừu tử rải bước đi lên, xếp thành hàng chữ Nhất đứng ở phía sau Long Mẫu.

Nghe xong lời Long Mẫu nói, Phệ Tàn liếm liếm khóe miệng, tham lam nói: “A mỗ, chúng ta liên thủ, xử lý...”

Lời mới ra khỏi miệng, Long Mẫu xoay người, dứt khoát lưu loát tát Phệ Tàn một bạt tai gào rống thảm thiết, nửa cái đầu bị đánh cho lồm xồm, một mảng lớn máu tươi trộn lẫn răng tàn phá phun đầy trời.

Một cái tát đánh cho Phệ Tàn rú thảm liên tục, Long Mẫu mang theo nụ cười sáng lạn, ôn hòa nói: “Vi nương còn chưa quyết định, có phần cho các người bọn nhãi con này nói chuyện sao? Dám cãi nhãi nữa, vi nương rút gân của người... Vừa lúc một lần nữa luyện một sợi ‘Phước Long Tác’!”

Phệ Tàn sợ hãi rụt rè cúi đầu, hai tay ôm gò má nát bét không dám hé răng.

Long Mẫu nhìn thoáng qua Cơ Hạo, ôn hòa cười nói: “Ta càng dám khẳng định, kiếm này của người và rìu của Bàn Cổ lão già đó không thoát được can hệ... Nhưng ta còn ở trên kiếm của người, cảm giác được khí tức của tổ long lão khốn đó. Thằng nhãi con, đem kiếm cho bà nội ta nhìn xem, hắc, có chút ý tứ nhỉ?”

Cơ Hạo cười lắc lắc đầu, hẩn nheo mắt nhìn Long Mẫu, đối với sự hung hãn và tàn nhẫn của nàng có nhận thức càng thêm trực tiếp.

Nàng độc thủ đả thương Tù Ngưu và Ngao Bạch, có thể nói nàng không thích hai đứa con trai này.

Nhưng một lời không hài lòng, lật tay đem Phệ Tàn đánh trọng thương, cái này không phải vấn đề thích hay không thích, mà đầu óc của nàng có vấn đề lớn rồi. Một con mụ điên điên khùng khùng động cái ra tay giết người, hơn nữa thực lực cá nhân của nàng còn mạnh mẽ như thế, Cơ Hạo đột nhiên cảm thấy đau đầu một trận!

Phía sau Cơ Hạo, đại quân thiên đình nhanh chóng đi xa, đã biến thành một điểm nhỏ ở chân trời. Nghe xong Long Mẫu nói, Cơ Hạo lắc lắc đầu, cười khổ nói: “Thôi, người lợi hại, ta tạm thời không thể trêu vào người... Hắc, muốn kiếm ta, tới thiên đình tìm ta.”

Chương 1801: Long Ma Hợp Lưu

“A mỗ, đuổi theo!” Phệ Tâm ghé đến bên người Long Mẫu, thật cẩn thận hỏi nàng.

“Đuổi cái mạng người à?” Long Mẫu lần này lại chưa động thủ, mà là đá một cước vào trên cẳng chân Phệ Tâm, chỉ nghe một tiếng ‘Rắc!’ vang lên, mảng lớn lân giáp trên cẳng chân Phệ Tâm vỡ nát, cẳng chân rất rõ ràng cong thành một độ cong quái dị.

Không quan tâm Phệ Tâm gương mặt kịch liệt run rẩy, Long Mẫu xoay người, cười tủm tỉm nhìn về phía Bồ Phán: “Các con, theo vi nương. Chúng ta chung quy không thể vô duyên vô cớ ra tay, lợi ích nên cho chúng ta, không thể thiếu một chút nào.”

Trong hư không, mấy trăm trường lão long tộc, vô số chiến sĩ long tộc, sĩ tốt thủy tộc quy mô khổng lồ nơm nớp lo sợ quỳ xuống trên mây nước hướng Long Mẫu đại lễ bái kiến. Tâm tình Long Mẫu rất tốt, cười gật gật đầu, nàng hướng đám thủy tộc kia nhìn lướt qua, nhẹ nhàng băng quơ phất phất tay: “Ô, đều là một đám đứa nhỏ tốt, thật tốt. Đợi lát nữa chọn một con long kinh béo tốt nhất, cắt nhỏ ra, trộn với bột Sơn Quý, dùng dấm chua đưa vị, bao nhiêu năm chưa ăn cái này rồi.”

Đám trường lão long tộc ngạc nhiên, các chiến sĩ long tộc ngạc nhiên, sắc mặt đám thủy tộc chợt biến thành một mảng trắng bệch. Vô số lính tôm tướng của run rẩy quay đầu, hướng các long kinh ở trong đại quân thủy tộc hình thể tỏ ra đặc biệt xuất chúng nhìn một cái.

Từ xưa đến nay, long kinh bởi vì thân thể khổng lồ, lực lượng cường mãnh, lực phòng ngự thân thể cực mạnh, bọn họ ở trong đại quân long tộc đều là thân phận tướng lĩnh cấp cao, được vô số sĩ tốt thủy tộc kính sợ.

Nhưng Long Mẫu, nàng thế mà lại thích ăn long kinh.

Nhiều tướng lĩnh long kinh mặt không còn chút máu ngẩng đầu lên, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía đám trưởng lão long tộc. Long kinh nhất tộc to lớn thân thể cường tráng, mỗi người đều xứng với cái nhãn hiệu ngon lành. Khi bọn hắn nhìn thấy các trưởng lão long tộc vội vàng gật đầu đồng ý, các tướng lĩnh long kinh này thiếu chút nữa ngất đi

Long Mẫu cười hì hì, chỉ điểm các tướng lĩnh long kinh sắc mặt trắng bệch kia cười nói: “Nhớ kỹ, thật trộn lẫn thận xong đưa tới chỗ ta, tim gan dạ dày, cốt tủy óc... bọn chúng, chín đứa con này của ta đều có sở thích riêng, cẩn thận chế biến đưa đến chỗ bọn chúng. Ài, đời sau không bằng đời trước, nhìn xem đám long kinh nhãi con này, đứa nào cũng gây yếu thành bộ dáng gì rồi? Nào có nửa điểm phong thái của tổ tông bọn hắn?”

Xoay người, đập một đám mây vàng, Long Mẫu mang theo Phệ Tâm cưỡi tử nhanh chóng hướng Bồ Phản bay đi.

Một đám trưởng lão long tộc lớn tiếng hô quát, sửa sang lại đại quân long tộc, cuồn cuộn đi theo phía sau Long Mẫu và Phệ Tâm cưỡi tử. Trong đại quân long tộc quy mô khổng lồ, một đám thủy tộc sắc mặt đều rất khó coi, đặc biệt các tướng lĩnh long kinh kia ánh mắt tự do, một đám hết nhìn đông tới nhìn tây, bày ra một tư thế tùy thời chuẩn bị trốn chạy.

Cũng không biết là vị trưởng lão long tộc nào bày mưu đặt kế, tự đứng ở bên cạnh các tướng lĩnh long kinh kia có thêm một đám chiến sĩ long tộc, bọn họ lặng lẽ không lên tiếng theo sát ở bên cạnh các tướng lĩnh long kinh đó, trong ánh mắt lộ ra một hương vị lạnh lẽo vô tình, khiến trong lòng đám tướng lĩnh long kinh lạnh buốt từng cơn.

Đạo nhân vừa mới bị Cơ Hạo bổ dừa thái rau một trận giết chết hơn phân nửa cũng theo phía sau Long Mẫu, thần hồn dao động lui tới xuyên qua giữa bọn họ, không ngừng dùng bí pháp trao đổi, sắc mặt mỗi người xanh mét, vẻ mặt cực kỳ khó coi. Rất hiển nhiên, bọn họ đem Cơ Hạo hận đến tận xương tủy, còn không biết bọn họ đang tính toán điều gì.

Trong hành cung của Đế Úc, Long Mẫu vừa mới từ trên đụn mây đi xuống, Đế Úc đã mang theo vẻ mặt tươi cười sáng lạn hướng Long Mẫu nghênh đón.

Đế trần nửa thân trên, mặc váy chiến lông chim khổng tước dệt thành, trang điểm xinh đẹp như một con chim trĩ động dục, Đế Úc tươi cười hòa ái hướng Long Mẫu vươn hai tay: “Tiền bối đại giá quang lâm, nhân tộc ta...”

Còn chưa dứt lời, hai cánh tay Đế Úc chợt gãy gập, tiếng xương gãy ‘Răng rắc!’ rõ ràng lọt vào tai, vô số đại thần nhân tộc trong đại điện đồng loạt biến sắc, Đế Úc càng đau đến thét dài khàn cả giọng, hăn rơi lệ đầy mặt ngã lăn xuống đất, khàn cả giọng khóc lóc.

Long Mẫu cười tủm tỉm nhìn Đế Úc lăn lộn ở trên mặt đất, chậm rãi nói: “Nhãi con trong bụng toàn ý nghĩ xấu, còn muốn có ý đồ đối với ta. Chỉ con rắn nhỏ đó của người, chịu nổi ta giày vò sao. Hi, nhân tộc các người cũng là đời sau không bằng đời trước. Thời hồng hoang thượng cổ, nhân tộc các người còn có mấy người xuất sắc, sao Nhân Hoàng hiện tại lại là phế vật như thế?”

Một trưởng lão Công Tôn thị cau mày đi ra, hăn nhìn Long Mẫu lớn tiếng quát: “Long Mẫu, vô luận như thế nào, Đế Úc cũng là nhân tộc ta...”

Oành một tiếng, chưa thể thấy rõ động tác của Long Mẫu, đầu trưởng lão Công Tôn thị đột nhiên phát nổ, óc, huyết tương rải đầy đất. Long Mẫu chậm rãi liếm liếm một chút máu tươi dính dính trên móng tay, cười cợt nói: “Ồ, ta chính là nể mặt mũi hăn là Nhân Hoàng, lúc này mới chưa giết hăn. Nhưng đám trẻ nít các người, các người không phải Nhân Hoàng, giết cũng không phí một chút tinh thần nào.”

Trong đại điện của hành cung lặng ngắt như tờ, Đế Úc cũng bị Long Mẫu giết chóc không có đạo lý dọa tới mức nửa người phát tê.

Nơm nớp lo sợ đứng dậy, Đế Úc run rẩy nhìn Long Mẫu, cười lấy lòng nói: “Tiền bối, ngài...”

Long Mẫu phát phát tay, đối với Đế Úc cung kính coi như không thấy: “Bớt nói nhảm. Lão bằng hữu, ta cũng tới rồi, người còn trốn tránh lấp ló làm cái gì? Năm đó lúc người bị trấn áp, ta còn lật đật chạy tới giúp người đánh một trận ác chiến, nếu không phải lần đó ra tay giúp người, tổ long lão khốn kia cũng sẽ không quyết ý đem ta trấn áp. Nhiều năm như vậy rồi, làm sao, hiện tại người biến thành không dám gặp người?”

Đôi mắt Đế Úc đột nhiên biến thành một mảng đen sì, từng tia tà khí từ sâu trong lỗ chân lông hắt, đỉnh đầu hắt bốc lên một luồng khí đen, hóa thành một đám mây đen dạng cỏ linh chi. Nửa đoạn thân thể từ trong mây đen chui ra, Nguyên Thủy Ma Tôn khàn khàn hướng Long Mẫu chậm rãi gật đầu: “Long Mẫu, nhiều năm không gặp, người vẫn bá đạo mãnh liệt trước sau như một. Soạt, ta đột nhiên có cái chủ ý không tồi, tổ long cũng không biết đã chết hay là chạy đi đâu, người lẻ loi một mình, ta cũng chưa bao giờ kết hôn, không bằng chúng ta gộp lại thành một đôi. Khắc khắc!”

Long Mẫu bữu đôi môi đỏ mọng, trào phúng hướng Nguyên Thủy Ma Tôn nhìn lướt qua: “Lão nương ta không có hứng thú đối với nam nhân ngay cả thân thể của mình cũng chưa gom đủ. Tổ long lão gia hỏa kia tất nhiên đáng giận, nhưng người thật sự so ra vẫn thua hẳn. Bớt nói nhảm đi, người và Tam Bành vất vả đem lão nương ta thả ra, muốn làm là những chuyện không có ý nghĩa đó sao.”

Hừ lạnh một tiếng, Long Mẫu lạnh nhạt nói: “Ta giúp Nguyên Thủy Ma Tôn người triệt để thoát ly nhân tộc cái lồng giam lớn này, khiến người một lần nữa tự do tiêu dao, mà Nguyên Thủy Ma Tôn người cũng phải đáp ứng, từ nay về sau, Bàn Cổ thế giới do long tộc ta vi tôn, Long Mẫu ta là Thiên Địa Chí Tôn, chúa tể ức vạn sinh linh. Chỉ điều kiện này, người nếu đáp ứng, mọi việc dễ nói, nếu không đáp ứng...”

Nguyên Thủy Ma Tôn cười, hắt khàn khàn cười nói: “Long tộc vi tôn, được, ta vì sao không đáp ứng? Dù sao mặc kệ long tộc, nhân tộc, phượng tộc, đều là con cháu hậu duệ của ta, ai làm chủ nhân thiên địa, ta đều không có ý kiến.”

Long Mẫu giơ tay phải, Nguyên Thủy Ma Tôn cũng vươn ra tay phải, hai người vỗ lên một chương thật mạnh.

Ầm một tiếng, tòa hành cung này của Đế Úc vô thanh vô tức hóa thành tro tàn. Thân thể Long Mẫu nhoáng lên một cái, thân thể Nguyên Thủy Ma Tôn do khí đen ngưng tụ thành chột nổ tung ra mấy chục lỗ thủng nhỏ, hai người liếc nhau, đồng thời cất tiếng cười to.

Chương 1802: Long Mẫu Tồn Tại

Thiên đình, Cơ Hạo mang theo Nha Công đi nhanh ở trong hành lang.

Mười mấy thị vệ do Kim Ô biến thành nhắm mắt theo đuôi theo phía sau Cơ Hạo, tò mò đánh giá phong cảnh xung quanh.

Một khu cung điện này tạo hình phong cách cổ xưa, mỗi viên gạch viên ngói đều tràn ngập ý vị cổ đại xa xưa, trong mỗi một khe hở gạch ngói đều có thần quang mơ hồ lộ ra, mỗi một tắc hư không nơi này đều dày đặc vô số thần thuật cấm chế, người ngoài hơi tới gần sẽ có nguy cơ mất mạng.

Cho dù Cơ Hạo lấy thiên đế chi tôn, càng có Thiên Địa Kim Kiều dị bảo bực này bên người, cũng chỉ có thể thành thành thật thật đi bộ vào, cũng không dám không kiêng nể gì xuyên qua hư không nhanh chóng phi hành ở nơi này. Dù sao nơi này là trọng địa trung tâm quan trọng nhất thiên đình, bảo tồn toàn bộ điển tịch, bí điển thiên đình: Văn Khúc tinh cung.

“Bí điển Vu Điện ta hầu như đều hết rồi, lại không có chút ghi chép nào về Long Mẫu cùng Phệ Tâm cử tử.” Cơ Hạo vừa đẩy mở cửa chính Văn Khúc tinh cung, vừa hướng Nha Công cười nói: “Nghĩ hử giống như đám người Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, ghi chép tương quan hoặc là bị tiên hiền nhân tộc cố ý tiêu hủy, hoặc là cũng chỉ có số cực ít cao tầng trung tâm của nhân tộc mới có thể đọc được.”

“Nhưng trong Văn Khúc tinh cung của thiên đình, có ghi chép toàn bộ sự việc lớn nhỏ trong thiên địa từ khai thiên tích địa, thiên đình thành hình tới nay.” Cơ Hạo đi vào Văn Khúc tinh cung, hành tẩu ở giữa các giá sách cao tới nghìn trượng, thần thức khổng lồ nhanh chóng đảo qua từng khối danh sách mỹ ngọc chế thành trên giá sách: “Lấy thực lực của Long Mẫu, thiên đình không có khả năng không có ghi chép về bà ta.”

Long Mẫu tốc độ nhanh tới kinh người, Cơ Hạo vậy mà không thể thấy rõ

động tác của nàng; lực lượng của nàng càng lớn tới mức khủng bố, lực công kích có thể khiến Bàn Cổ Chung cũng cảm thấy áp lực; tâm tính của nàng càng tàn nhẫn ác độc, đối với con đẻ của mình cũng có thể hạ độc thủ. Loại tồn tại thực lực kinh người lại không có điểm mấu chốt này, không biết rõ lai lịch của nàng, Cơ Hạo thật sự không yên lòng.

Tù Ngưu và Ngao Bạch sau khi dẫn quân quay về thiên đình, hai huynh đệ không biết trốn đi đâu, Cơ Hạo tìm khắp non nửa thiên đình cũng chưa thể tìm được bóng dáng bọn họ, Cơ Hạo tính toán bọn họ không biết đang lén lút thương nghị cái gì, dứt khoát trực tiếp đến Văn Khúc tinh cung tìm đáp án.

Thần thức đảo qua vô số danh mục. Khai thiên tích địa tới nay, trong thiên địa có bao nhiêu đại sự xảy ra, lại có bao nhiêu người kinh tài tuyệt diệu xuất hiện, thiên đình đem tất cả ghi chép đều bảo tồn, trong Văn Khúc tinh cung thiên đình hồ sơ phong phú, danh mục rậm rạp so với số lượng tinh tú trên trời còn nhiều hơn gấp trăm lần.

Càng xâm nhập Văn Khúc tinh cung, điển tịch hồ sơ lại càng thêm xa xưa. Lúc Cơ Hạo sắp đi đến cuối giá sách, hăn đột nhiên dừng bước, từ trên một cái giá sách xuất ra một quyển thiên thư màu vàng nhạt. Thiên thư làm từ tài liệu không biết tên mỏng như cánh ve, trong trang sách mỏng manh có thể thấy được vô số tầng mây khói quay cuồng, mỗi một trang sách đều như một thế giới nhỏ nhỏ chất chứa vô số huyền bí.

Trên trang sách màu vàng nhạt dùng thần văn nhỏ bé màu bạc ghi lại rậm rạp rất nhiều thứ, hàng đầu tiên chính là trước khi khai thiên tích địa, trong Hồng Mông hỗn độn, có Thanh Tịnh Bồ Đề Thụ sinh ở năm tháng trước kia không thể biết.

Một trang sách này, ghi lại thế mà lại là sự tích Mộc đạo nhân ở thời đại hồng hoang. Cơ Hạo tò mò cầm trang sách lật lật, không khỏi gật gật đầu, tùy tay đem trang sách này nhét vào trong tay áo. Rất nhanh, hăn đã ở trên cái giá cách vách tìm được ghi chép về Hoa đạo nhân, Cơ Hạo cũng đem nó lấy ra.

Thần thức tập trung trong một mảng giá sách này, Cơ Hạo kinh hãi phát hiện, trong hồng hoang, nhân vật đại năng tên tuổi tương đương Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân thế mà lấy hàng vạn để tính, mà danh hiệu các nhân vật đại năng đó lại không một cái nào ở nhân tộc lưu truyền tới nay.

“Cũng không biết bọn họ là đã ngã xuống, hay là...” Cơ Hạo nhìn các thiên thư quyển trục đó tản mát ra hào quang mờ hồ, không khỏi liên tục than thở. Đột nhiên, ánh mắt Cơ Hạo đảo qua một danh mục, bên trên thế mà lại đánh dấu ba cái tên Bành Cự, Bành Chí, Bành Kiếu.

“Tam Bành!” Cơ Hạo đột nhiên nhớ tới hư ảnh cảnh cáo hãn, muốn hãn để ý chuyện Tam Bành.

“Bành Cự, Bành Chí, Bành Kiếu Tam Bành tam thi thần.” Trong đầu Cơ Hạo nhanh chóng lướt qua vô số ý niệm, mà trong đó ý niệm trung tâm nhất, chính là trăm tam thi thành thánh.

Theo bản năng cầm lấy một phần thiên thư này, Cơ Hạo đang muốn lật xem nội dung trong đó, đột nhiên ngay tại cách vách Tam Bành, Cơ Hạo thấy được danh mục hỗn độn nguyên long. Hãn theo bản năng đem tư liệu Tam Bành nhét vào trong tay áo, đưa tay cầm lên thiên thư dưới danh mục hỗn độn nguyên long.

Quả nhiên, cái này ghi lại lai lịch Long Mẫu, cẩn thận đọc nó, lại khiến tim Cơ Hạo đập nhanh một trận.

Bàn Cổ thế giới, vốn không có long tộc. Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, trong hỗn độn ma thần vây công Bàn Cổ thánh nhân, mưu toan cướp lấy Bàn Cổ thế giới, có một đôi hỗn độn nguyên long, cũng là một đôi huynh muội một đực một cái trong hỗn độn hư không một thai sinh ra.

Bàn Cổ thánh nhân chém giết vô số hỗn độn ma thần, long huynh trong hỗn độn nguyên long ngã xuống ở dưới rìu của Bàn Cổ thánh nhân, long muội kia cũng bị Bàn Cổ thánh nhân một rìu làm trọng thương gần chết, may mắn thoát ly chiến đoàn chưa bị Bàn Cổ thánh nhân chém giết ngay tại chỗ.

Ức vạn hỗn độn ma thần đồng quy vu tận với Bàn Cổ thánh nhân, Bàn Cổ thánh nhân ngã xuống, năng lượng tinh huyết khổng lồ được tạo hóa lực của Bàn Cổ thể giới ngưng tụ, muốn diễn hóa ra một tiên thiên sinh linh mạnh mẽ vô cùng, kế thừa lực lượng cơ thể mạnh mẽ của Bàn Cổ thánh nhân.

Nhưng thiên địa sơ khai, Bàn Cổ thể giới tạo hóa lực cũng không hoàn toàn, tiên thiên sinh linh kế thừa lực lượng cơ thể của Bàn Cổ thánh nhân rốt cuộc nên là bộ dáng gì ngay cả Văn Khúc tinh quân của thiên đình ghi nhớ một đoạn chuyện xưa này cũng không làm rõ được, hàm hồ sơ lược, nói tóm lại chính là vầng năng lượng tinh huyết đó của Bàn Cổ thánh nhân, cuối cùng lấy thân thể long huynh ngã xuống làm khuôn mẫu, tổ long vì thế chào đời.

Căn cứ Văn Khúc tinh quân phán đoán, trong ức vạn hỗn độn ma thần vây công Bàn Cổ thánh nhân, hẳn là lấy lực lượng cơ thể một đôi hỗn độn nguyên long đó mạnh mẽ nhất, cho nên năng lượng tinh huyết Bàn Cổ thánh nhân liền tự đạo văn thân thể long huynh mạnh mẽ dị thường, do đó mới sinh ra tổ long.

Tổ long sinh ra, tự nhiên nổi lên hảo cảm đối với long muội ngoại hình hầu như giống mình như đúc, hẳn cứu long muội trọng thương gần chết, che chở nàng sống sót ở hồng hoang thể giới hung hiểm vô số.

Cũng không biết là lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy, hay là lâu ngày sinh tình, nói tóm lại tổ long và Long Mẫu thành một đôi, sinh ra một đồng lớn long tử long tôn.

Cơ Hạo chậm rãi lật xem ghi chép, Văn Khúc tinh quân này ghi lại đối với Long Mẫu rất chi tiết, có thể thấy được Long Mẫu thiên tính hung tàn, thường xuyên bệnh tâm thần đại phát, ở hồng hoang thể giới trêu vào vô số tai họa. Nếu không phải tổ long nền tảng cứng, thực lực mạnh mẽ, Long Mẫu có lẽ đã sớm bị vây công ngã xuống.

Nhưng cuối cùng, trên thiên thư ghi lại, Long Mẫu cuối cùng bởi vì tàn bạo vô tình, gây đại họa, mà bị tổ long quyết tâm trấn áp phong ấn, tính cả chín con

nghiệt long kế thừa hung tính của Long Mẫu đồng loạt bị nhốt trấn áp ở bí cảnh hải nhân không biết tên.

Khiến tim Cơ Hạo đập nhanh là, Long Mẫu bị trấn áp phong ấn, tổ long thể mà còn không thể một thân một người thu thập nổi nàng, mà là mời Đông công, Tây mẫu, Minh đạo nhân liên thủ, lúc này mới đem nàng bắt sống trấn áp ở dưới hải nhân.

“Lão thái bà này, thực lực bà ta thật đáng sợ.” Cơ Hạo hít ngược một ngụm khí lạnh, đối với thực lực của Long Mẫu rốt cuộc có nhận thức trực tiếp nhất.

Chương 1803: Chỗ Sâu Trong Hồn Độn

Hồng hoang tinh không, vô số hồng hoang tinh thần to nhỏ tản mát ra hào quang loá mắt, ở trong hư không vô biên chậm rãi xoay tròn. Quỹ đạo khi di động trên trời phát ra tiếng vang thật lớn, như trăm vạn tiếng sét đồng thời vang lên ở trong linh hồn, người thần hồn hơi yếu ớt một chút ở trong hồng hoang tinh không, trong nháy mắt sẽ bị chấn động hồn phi phách tán.

Vô số tinh không sinh linh mạnh mẽ dị thường thông thả phi hành ở trong hư không vô biên, từ tinh không góc này bay đến góc khác, truy đuổi gió lốc tinh thần, truy đuổi các loại năng lượng tinh thạch quý hiếm. Ngẫu nhiên các tinh không sinh linh này cũng sẽ bởi vì chuyện vụn vặt bùng nổ một trận đại chiến, đánh tới mức tinh tú rung chuyển.

Mấy vạn con tinh không mãnh thú hình dạng nhái bén lơ lửng ở trong một mảng bụi vũ trụ màu đen, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm một sinh linh to lớn hình dạng con sứa khổng lồ, vòi dài đến hơn ngàn dặm, khoe miệng không ngừng có nước dãi tham lam nhỏ xuống.

Sinh linh khổng lồ toàn thân lóng lánh hào quang màu lam này cũng không biết mình đã trở thành con mồi, nó chậm rãi quấy cái xúc tu thật dài, chậm rãi bay qua hư không, thân thể to lớn phá vỡ mấy ngôi sao băng đang bay, một xúc tu đột nhiên linh hoạt cuốn lấy một khối tinh thạch màu lửa đỏ tản mát ra hào quang loá mắt, nhanh chóng nhét vào trong miệng.

Mấy vạn tinh không mãnh thú thân thể dài mười mấy trượng đột nhiên nhảy dựng lên, bọn chúng kéo theo từng cái bóng đen mơ hồ, nháy mắt vượt qua hơn vạn dặm hư không, phát ra tiếng rít bén nhọn hướng con thú khổng lồ kia đâm chìm ở trong mùi vị tuyệt diệu đánh tới.

Cự thú phát ra tiếng gào rống bén nhọn, mấy chục cái xúc tu thật dài kịch liệt vung lên, muốn đem lũ tinh không mãnh thú kia đuổi đi.

Vô số mãnh thú bổ nhào vào trên thân cự thú, bọn chúng mở ra cái mồm rộng dày đặc răng nhọn, hung hăng xé rách thân thể bán trong suốt của cự thú, bọn chúng mang theo lưỡi dài sắc nhọn đâm thật sâu vào thân thể con thú khổng lồ, đem nọc độc màu xanh lục sẫm không ngừng rót vào thân thể cự thú.

Một đạo hào quang vàng rực xé rách hư không gào thét lao đến, kim quang rộng tới vạn trượng không biết dài bao nhiêu vạn dặm. Nơi kim quang huy hoàng mãnh liệt đi qua, vô số sao băng bị va đập phá tan thành mảnh nhỏ, dải bụi vũ trụ trôi nổi cũng bị xé rách một con đường lớn, các loại thiên hỏa, huyền băng, lôi cương, khí đóng băng... các nơi hiểm yếu cũng bị kim quang mãnh liệt phá vỡ.

Cơ Hạo đứng ở trên kim quang Thiên Địa Kim Kiều biến thành, chợt thấy cảnh tượng mấy vạn tinh không mãnh thú săn giết con thú khổng lồ, hẳn không khỏi tán thưởng: “Hồng hoang tinh không thể mà lại kỳ diệu như vậy, nhân tộc Bàn Cổ đại lục ta, ngay cả tinh không Bàn Cổ thế giới nhà mình cũng chưa thăm dò rõ ràng. Hồng Mông hỗn độn vô biên vô hạn này...”

Tinh không rộng lớn như thế, kẻ săn giết cùng kẻ bị săn giết trước mặt Cơ Hạo, đều là kỳ vật chưa từng nghe nói, lấy nội tình đọc hết toàn bộ điển tịch Vu Điện của Cơ Hạo, thế mà cũng không nhận ra lai lịch của các dị thú này.

Hồng hoang tinh không Bàn Cổ thế giới cũng thần kỳ mỹ lệ như thế, Cơ Hạo chỉ cảm thấy lòng dạ chợt mở rộng, một ngụm khí mấy ngày trước sau khi trao đổi một phen với Đông công nghẹn ở trong lòng cũng chợt tan rã đi rất nhiều.

Chín ngày trước, sau khi rời khỏi Văn Khúc tinh cung, Cơ Hạo trực tiếp tìm tới Đông công, hỏi chuyện có liên quan Long Mẫu. Nhưng Đông công che che dấu dấu, lí nha lí nhí, mặc cho Cơ Hạo nhiều lần hỏi, thăm dò, đối với chuyện Long Mẫu lại từ đầu tới cuối nói không tỉ mỉ. Nhìn ra được, Đông công đang giấu diếm cái gì đó.

Cơ Hạo bị loại thái độ này của Đông công làm nghẹn ra một bụng hờn dỗi,

nhưng hẳn lại không thể phát tác. Đông công bày ra một bộ dáng lão tử là không nói đấy, có chim người cứ đánh chết ta, Cơ Hạo chung quy không đến mức thật sự đem hẳn đánh chết.

Rơi vào đường cùng, Cơ Hạo nhớ tới hư ảnh từng nói với hẳn, trong bí cảnh nào đó có một hồ lô thứ tốt, có thể giúp hẳn gia tăng mấy lượng kiếp pháp lực thánh nhân.

Mấy lượng kiếp, pháp lực thánh nhân.

Cơ Hạo sau khi nhớ tới chuyện này thì cũng không ngồi yên được nữa, hẳn sau khi vội vàng dọn dò công việc thiên đình một phen, để Cơ Hạ nắm giữ toàn cục, tử thủ thiên đình, mang theo Nha Công làm bạn, bước lên con đường tìm kiếm bí cảnh kia.

Đây vẫn là lần đầu tiên Cơ Hạo dựa vào lực lượng của mình xâm nhập hồng hoang tinh không như thế. Dựa theo tinh đồ hư ảnh lưu lại, theo từng ngôi sao làm mốc liên tục đi tìm, lấy Cơ Hạo hiện nay có được một lượng kiếp pháp lực thánh nhân, cộng thêm tốc độ Thiên Địa Kim Kiều dị bảo này, trong nháy mắt có thể phá vỡ hư không dịch chuyển mấy trăm triệu dặm, lại hao phí chín ngày chín đêm, còn chưa đến được mục tiêu.

Nếu không phải có Thiên Địa Kim Kiều, nếu không phải có Mộc đạo nhân hữu tình đưa tặng tu vi một lượng kiếp pháp lực thánh nhân, Cơ Hạo chỉ dựa vào tu vi của mình, không có hơn trăm vạn năm lữ hành dài lâu, hẳn dừng hồng tới được nơi đây.

Đây còn chỉ là hồng hoang tinh thần của Bàn Cổ thế giới, Bàn Cổ thế giới chỉ là một cái trong vô số đại thế giới trong Hồng Mông hư không, Hồng Mông hư không vô biên vô hạn lại là cảnh tượng cỡ nào? Cơ Hạo rất khó tưởng tượng, các tiên hiền nhân tộc, bao gồm đám người Phục Hy Thánh hoàng, Hiên Viên Thánh hoàng, bọn họ rời khỏi Bàn Cổ thế giới, lao vào hồng hoang hư không, tâm tình bọn họ là như thế nào, bọn họ lại đã kiến thức bao nhiêu sự đặc sắc.

Một đường tiếp tục tiến lên, Thiên Địa Kim Kiều ở trong hư không phá vỡ một hành lang thẳng tắp, mang theo Cơ Hạo lướt qua vô số tinh tú, vượt qua vô số tinh không, như thế tiếp tục tiến lên hai mươi ngày, phía trước đột nhiên xuất hiện năm ngôi sao dựa theo phương vị ngũ hành sắp xếp.

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, trực tiếp chạy vào hư không vị trí chính giữa năm ngôi sao vây lên, dựa theo phương thức ghi lại trên tinh đồ hư ảnh lưu lại, Cơ Hạo phát ra một âm điệu kỳ dị, năm ngôi sao đường kính vượt qua ngàn vạn dặm đồng thời hiện lên một mảng u quang mờ nhạt, hư không bên người Cơ Hạo quay cuồng như sóng nước, hắc nháy mắt đã bị dịch chuyển ra ngoài.

Trong nháy mắt tiếp theo, Cơ Hạo phát hiện mình đứng ở đỉnh một ngọn núi nhỏ.

Bốn phía là hỗn độn khí hỗn loạn đến cực điểm, hỗn độn triều tịch sôi trào mãnh liệt hóa thành các loại kỳ quang va chạm lẫn nhau, nhìn như hai luồng sáng nhỏ bé va chạm với nhau, bộc phát ra uy lực có thể xưng là kinh thiên động địa, Cơ Hạo cảm nhận được dao động năng lượng khổng lồ đó cũng theo bản năng sắc mặt trắng bệch từng đợt.

May mắn phụ cận ngọn núi nhỏ này có một tầng cấm chế vô hình, mặc cho hỗn độn khí điên cuồng cọ rửa, tầng cấm chế này lại không chút sụt mẻ.

Cơ Hạo hướng bốn phía nhìn liếc một cái, rất nhanh hắc đã thấy được trong hỗn độn một quầng sáng to bằng ngón cái. Trong nháy mắt Cơ Hạo nhìn thấy nó, cảm ứng không tên nói cho hắc, đó là Bàn Cổ thể giới.

Bàn Cổ thể giới lớn vô cùng chỉ còn lại có một vầng hào quang to bằng ngón cái, có thể thấy được ngọn núi nhỏ này cách Bàn Cổ thể giới cực kỳ xa xôi.

Cơ Hạo buông ra thần thức, nhanh chóng đảo qua ngọn núi nhỏ cao chỉ vạn trượng, phạm vi cũng chỉ trăm dặm này. Hắc kinh ngạc phát hiện, ngọn núi nhỏ này tuy nhỏ bé, lại tự thành một thể, nghiễm nhiên là một tiểu thể giới hoàn chỉnh.

Nơi này kỳ hoa dị thảo vô số, trên đất tràn đầy các loại linh dược quý hiếm, mỗi một viên cát đá đều có thể xưng là kỳ trân dị bảo.

Càng làm Cơ Hạo ngạc nhiên hơn là, trong ngọn núi nhỏ này có một quầng linh quang nhảy lên, quầng linh quang này như vật còn sống tự hít thở thổ nạp, nó nuốt vào hỗn độn khí xung quanh, phun ra lại là thiên địa linh khí ngũ hành rõ ràng, là vì quầng linh quang này tồn tại, ngọn núi nhỏ này mới trở nên sinh cơ bừng bừng, các linh dược quý hiếm mới có thể thuận lợi trưởng thành.

Vô luận trời sinh hay là sức người làm ra, ngọn núi nhỏ này đều có thể xưng là kỳ tích.

Chương 1804: Phong Đạo Ngọc Bích

Không khí trên ngọn núi nhỏ rất tươi mát, lộ ra một hương vị mát mẻ kỳ ảo tự nhiên.

Dưới chân là cỏ xanh mơn mớn, mỗi một gốc đều như lục ngọc chạm trổ, lá cỏ bán trong suốt đặc biệt non, thậm chí có thể nhìn thấy chất lỏng màu xanh lục lưu động bên trong. Thời điểm Cơ Hạo đi qua mặt cỏ, nhiều lá cỏ bị giẫm gãy, từng giọt chất lỏng màu xanh lục treo ở trên lá cây gãy gập, trong không khí liền có thêm một khí tức càng thêm tươi mát.

Nha Công trợn to mắt, tò mò theo Cơ Hạo theo triền núi thoai thoải tiếp tục đi xuống phía dưới. Hắn đột nhiên vươn tay, từ trên một cái cây nhỏ màu đỏ rực cao hơn tám thước cành như rồng có sừng hái xuống một trái cây màu đỏ to bằng nắm tay, cắn ‘Rộp’ một miếng. Một hương thơm trong veo nồng đậm từ trong trái cây phun ra, mắt của Nha Công cũng có chút đại ra: “Ngọt, thật ngon!”

Cơ Hạo nhìn thoáng qua trái cây màu đỏ, không khỏi kinh hô một tiếng.

Từ bộ dáng, màu sắc, hương thơm, còn có luồng năng lượng hỏa thuộc tính nồng đậm kia đến xem, không nhìn lầm mà nói, đây là ‘Lục Dương Quả’. Thần quả đỉnh cấp hỏa thuộc tính, mỗi một trái thành thực đều chứa thuần dương linh khí cực kỳ nồng đậm, là thức ăn tốt nhất của thần thú hỏa thuộc tính, dùng hàng năm, có thể nâng cao rất nhiều thiên phú tư chất của thần thú hỏa thuộc tính, nhanh chóng tăng lên thực lực của bọn chúng.

Thời hồng hoang, Lục Dương Quả là một tộc đàn thần thú kỳ dị tên gọi ‘Hỏa Hào’ độc chiếm, Hỏa Hào mới sinh ra chỉ có dùng ăn lượng lớn Lục Dương Quả mới có thể khỏe mạnh trưởng thành, thuận lợi kích phát thiên phú thần thông của tộc đàn. Về sau Hỏa Hào nhất tộc đắc tội Hỏa Loan nhất tộc phụ thuộc phượng hoàng nhất tộc bị diệt tộc, Lục Dương Quả hoàn toàn diệt tuyệt trong một lần đại chiến đó, Bàn Cổ thế giới đã nhiều năm không thấy bóng dáng Lục Dương Quả.

“Lục Dương Quả à, Nha Công, ta từng thấy ở trên điện tịch Vu Điện, đây là thứ tốt! Mang về trồng ở trong lâm viên thiên đình bồi dưỡng cho tốt, tương lai quả đen nhỏ của Kim Ô nhất tộc đều có lộc ăn, đây là bảo bối!” Cơ Hạo vui vẻ cười lên.

Hỏa Hào tộc đàn ở rất nhiều rất nhiều năm trước đã hủy diệt, Lục Dương Quả cũng theo đó tuyệt tích nhiều năm, trên ngọn núi nhỏ này lại có thể tìm được Lục Dương Quả, Cơ Hạo đại khái cũng có thể suy tính ra thời gian ngọn núi nhỏ này tồn tại.

Nha Công vui vẻ kêu một tiếng, hung hăng nhìn chăm chăm trái Lục Dương Quả một lần, nhớ kỹ bộ dáng nó, lúc này mới theo Cơ Hạo tiếp tục theo triền núi đi xuống phía dưới.

Dọc theo đường đi, chỉ thấy rất nhiều linh dược linh thảo kỳ dị sinh trưởng chẳng chịt. Các linh dược linh thảo đó số lượng không nhiều, dù sao ngọn núi nhỏ này cũng chỉ mấy trăm dặm phạm vi, nhưng mỗi một gốc linh dược linh thảo số năm đều cực kỳ kinh người, nhất là một số linh mộc năm tháng cực kỳ xa xưa, Cơ Hạo ở trên thân các linh mộc đó cảm nhận được khí tức năm tháng cực kỳ tang thương.

“Kỳ quái, cỏ cây có linh, linh dược linh thảo nơi này dựa theo năm tuổi mà nói, tu thành cỏ cây tinh quái là nhất định.” Cơ Hạo tò mò sờ sờ một gốc cổ tùng trên thân cây treo đầy râu xanh bên người, cái cây già này mật độ cực kỳ kinh người, bên trong chất chứa thanh mộc linh lực cực kỳ khổng lồ, nếu là ở Bàn Cổ thế giới, cái cây già này tuyệt đối đã tu thành thụ yêu.

Nhưng ở nơi đây, trong hư không tựa như có một lực lượng kỳ dị áp chế linh tính của các cỏ cây đó, triệt để ngăn chặn khả năng tu thành tinh quái của bọn chúng.

Cơ Hạo cẩn thận đem thần thức khuếch tán ra, hần mơ hồ cảm nhận được nơi phát ra luồng lực lượng kỳ dị đó. Hần theo cảm ứng của mình cẩn thận tiến lên,

sau khi vòng qua vài triền núi, dưới vách núi phía trước, Cơ Hạo thấy được một cái hang núi ánh sáng mờ hồ.

Thần thức Cơ Hạo bao trùm toàn bộ núi nhỏ, nhưng thần thức của hắn chưa thể ‘nhìn thấy’ cái hang núi này. Chỉ có hắn đi tới trước hang núi, ‘tận mắt’ dùng mắt thường thấy được, hắn mới phát hiện cái hang núi tồn tại.

Nơi này có một loại cấm chế cực kỳ thần bí ngăn cách thần thức tra xét! Trong lòng Cơ Hạo hơi kinh hãi, cẩn thận hướng bốn phía đánh ra mấy chục tiêu cấm chế dò xét, phát hiện cũng không có bất cứ dị trạng nào, hắn lúc này mới tế ra Bàn Cổ Chung hộ thân, mang theo Nha Công đi từng bước một vào cái hang núi.

Từ ngoài hang nhìn vào, chỉ là một mảng ánh sáng mờ hồ, sau khi đi vào hang núi, Cơ Hạo mới chợt phát hiện trong cái hang này có động thiên khác.

Từng cây măng đá màu sắc trong vắt từ đỉnh hang treo ngược xuống, măng đá tính chất nhẵn nhụi bóng loáng, tỏa ra bảo quang mờ hồ, như trân châu mỹ ngọc. Đỉnh chóp mỗi một cây măng đá đều được khảm một viên bảo châu to bằng nắm tay, châu quang rạng rỡ chiếu sáng cả hang, càng mang đến từng mảng hơi ấm.

Cái hang đại khái hình tròn phạm vi khoảng trăm dặm, chín cột đá trắng kiêu dựa theo phương vị Cửu Cung chống đỡ khung đỉnh. Chín cây cột đá bán trong suốt bộ vị trung tâm phân biệt được khảm một thần binh lợi khí tạo hình kỳ dị, các binh khí đó thỉnh thoảng hiện lên một mảng hàn quang, Bàn Cổ Chung sẽ theo đó khẽ ngân lên một tiếng, tựa như đang cảnh cáo Cơ Hạo các binh khí này đều là chí bảo uy năng khủng bố.

Ở phía dưới cây cột đá chính giữa, trên một đài ngọc đặt một lá cờ nhỏ, hai cái hồ lô, ba vật vô cùng đơn giản, cũng không có bảo quang gì lượn lờ, càng không có khí lành bốc lên, lá cờ nhỏ kia giống như vải thô bình thường nhất chế thành, hai cái hồ lô cũng không có gì khác với hồ lô kết trên cây dây leo hồ lô

trong đình viện của phàm nhân.

Cơ Hạo nhanh chóng nhìn lướt qua ba vật này, theo như lời hư ảnh, hồ lô có thể gia tăng cho hần tu vi mấy lượng kiếp pháp lực thánh nhân, hẳn chính là một trong hai cái hồ lô.

Cẩn thận đi đến trước đài ngọc, Cơ Hạo đưa tay cầm lên hai cái hồ lô, một cái hồ lô trong đó nhẹ bằng tựa như không có gì, một cái hồ lô thì nặng trĩu dị thường, lấy lực đạo thân thể Bàn Cổ thánh thể tiểu thành của Cơ Hạo, hẳn vậy mà phải dùng toàn bộ lực lượng, mới có thể nhắc lên cái hồ lô này.

Không rảnh để đánh giá, thu thập thích đáng hai cái hồ lô xong, Cơ Hạo lại cầm lên lá cờ nhỏ vuông vức rộng khoảng một thước kia nhìn nhìn.

Lá cờ nhỏ này thì càng thêm cổ quái, trọng lượng của nó thế mà lại không ngừng biến hóa, nó khi thì nhẹ bằng làm Cơ Hạo không cảm thụ được nó tồn tại, khi thì nặng so với hồ lô nặng nhất kia còn trầm trọng hơn mấy lần, Cơ Hạo vừa cầm nó lên, trọng lượng lá cờ nhỏ này đột ngột biến hóa, thiếu chút nữa đã làm gãy cánh tay Cơ Hạo.

“Thái Ất Nguyên Từ Lệnh!” Cơ Hạo cau mày nắm chặt lá cờ nhỏ, trên cán của lá cờ nhỏ đột nhiên hiện một mảng hào quang lên, năm chữ cực kỳ nhỏ chợt lóe qua, lại bị Cơ Hạo nhìn được hết.

Rõ ràng là một lá cờ nhỏ, lại tên là ‘Lệnh’, Cơ Hạo cũng rất tò mò lai lịch của lá cờ nhỏ này, đang chuẩn bị dùng pháp môn tế luyện thường quy bước đầu tế luyện một phen, lực chú ý của hắn lại bị một khối ngọc bích phía sau cây cột lớn đằng sau đài ngọc kia hấp dẫn.

Ngọc bích phạm vi mười mấy trượng toàn thân như trắng sáng, trong ngọc bích xanh mờ mờ có vô số mây khói lượn lờ.

Ở trong mây khói có thể thấy được một tòa hành cung tinh xảo, trên một đài cao lộ thiên chính giữa, một nam tử áo bào đỏ tướng mạo cổ xưa, đôi mắt lồi ra

giống như cá vàng, mái tóc dài đỏ rực như máu đang tựa chéo vào trên một cái giường ngọc.

Tựa như là cảm ứng được ánh mắt Cơ Hạo, nam tử áo bào đỏ này chợt ngừng đầu hướng Cơ Hạo nhìn tới.

‘Rẹt’ một tiếng vang lớn, dù là đạo đài Cơ Hạo vừa mới hấp thu vô số mảnh vỡ thần hồn, tu vi đạo đài tăng vọt không chỉ gấp mười lần, hắn vẫn bị một ánh mắt của đạo nhân kia chấn động thất khiếu phun máu, thân thể run rẩy như điện giật không ngừng đảo lui về phía sau!

“Tiểu quỷ đầu... Người sao lại vào Phong Đạo sơn này?” Nam tử áo bào đỏ trong ngọc bích đột nhiên đứng dậy, trên toàn bộ ngọc bích tràn ngập bóng người hắn, hắn trợn to mắt, cách ngọc bích hướng Cơ Hạo nhìn lại.

Chương 1805: Đồ Đệ Rượu Thịt

Cơ Hạo dùng sức lắc lắc đầu, máu tươi trong thất khiếu phun ra ùn ùn quay về trong cơ thể, mạch máu nổ toác ra cũng đều khép lại.

Trong lòng vẫn nghẹn, đạo đài tỏ ra trầm hơn rất nhiều, cả người bủn rủn như từng bị một con voi giẫm lên. Cơ Hạo liên tục hít sâu vài lần, lúc này mới đem sự không khoẻ trên thân thể triệt để xua tan.

Hoảng sợ ngẩng đầu lên, Cơ Hạo nhìn về phía nam tử áo bào đỏ trong ngọc bích.

Gã bộ dạng dung mạo không kinh người này, thế mà chỉ cách ngọc bích liếc nhau với Cơ Hạo một cái, áp lực ẩn giấu trong ánh mắt hắc đã như một ngọn núi nhằm vào đầu nghiên ép xuống, cho Cơ Hạo không kịp trở tay một cái hạ mã uy.

Cơ Hạo nhìn nhìn hỗn độn khí xoay quanh bên người, đối diện với ánh mắt người, thần hồn lực đan xen, thế này tương đương chính hắc đem thần hồn lực phóng ra đi chịu đòn. Bàn Cổ Chung bảo vệ thân thể hắc, lại không có cách nào bảo vệ thần hồn lực hắc chủ động phát ra.

Về sau còn phải cẩn thận hơn nữa, người có đại năng lực cổ quái thiên hạ cũng không biết có bao nhiêu, tuyệt đối đừng lần sau trúng chiêu rồi lại hối hận.

Ở trong lòng thận trọng cảnh cáo bản thân vài câu, Cơ Hạo ngẩng đầu lên, thật cẩn thận thu liễm tinh khí thần, không dám đem tinh quang trong mắt tiết ra, cách hỗn độn khí nhanh chóng đánh giá nam tử áo bào đỏ một cái: “Tiền bối hảo thần thông, hảo thủ đoạn.”

Nam tử áo bào đỏ ung dung cười, không cho là đúng lắc lắc đầu: “Tính là thần thông gì? Thủ đoạn gì? Đơn giản ngày đêm dưỡng thần, tinh quang trong mắt như đập lớn tích nước, tích được hùng hậu rồi, ánh mắt của người vừa mới đưa tới, tinh khí thần dư thừa kia của ta như nước lũ vỡ đê ập xuống, tu vi người

không bằng ta, tự nhiên chịu thiệt mắc mưu. Ta không phải cố ý làm, nếu là cố ý, người đã sụp đổ thần hồn mà chết!”

Cơ Hạo nhíu mày trầm ngâm một phen, quả nhiên là đạo lý này.

Nam tử áo bào đỏ này ở trong ngọc bích, mỗi ngày nằm ở trên giường ngọc dưỡng thần, một tia tinh khí thần cũng không tiết ra ngoài, ở trong mắt tích trữ lâu, trong ánh mắt tự nhiên sẽ chất chứa thần hồn lực cực kỳ hùng hậu. Cơ Hạo đột nhiên xâm nhập, nam tử áo bào đỏ tâm tình chấn động, trong mắt tiết ra một luồng thần quang, tu vi Cơ Hạo thua xa hần, tự nhiên bị hần chấn động bị thương.

Lời là nói như vậy, có thể ở trong ánh mắt giao nhau đã khiến Cơ Hạo chịu đau khổ, tu vi của nam tử áo bào đỏ này cũng có thể nghĩ.

Nhìn kỹ bố trí trong cái hang, chín thanh thần binh lợi khí trong chín cây cột đá phát tán hàn quang, chín căn cột đá sắp xếp thành dạng Cửu Cung hiển nhiên vây quanh khối ngọc bích này. Nam tử áo bào đỏ ở trong ngọc bích, một tòa cung điện to lớn như vậy, lại trừ hần ra hoàn toàn không có chim bay thú chạy, trong cung điện càng không có một ngọn cỏ, trống trải tịch liêu đến cực điểm.

Đây là một tòa kỳ môn phong ấn, nam tử áo bào đỏ là bị người ta phong ấn ở trong ngọc bích.

Trong lòng Cơ Hạo lại cả kinh. Nam tử áo bào đỏ cách ngọc bích vẫn có thể thoải mái đả thương hần, cảnh giới tu vi của gã đã không thể đo lường. Lại là ai mới có thần thông pháp lực như thế, lại có thể đem gã phong ấn ở nơi này?

Nam tử áo bào đỏ sâu sắc nhận ra ý kinh hãi trong ánh mắt Cơ Hạo, hần không khỏi gãi gãi đầu, nặng nề thở dài một hơi: “Ừm, mắt mặt trước mặt tiểu bối các người rồi... Ta bị phong ấn ở Phong Đạo sơn này, cũng không biết đã bao nhiêu năm tháng. Xem người là xuất thân nhân tộc, thời điểm năm đó ta bị phong ấn, Phục Hy thị nhân tộc người vừa mới được trưởng lão các bộ đề cử đi lên vị trí Nhân Hoàng.”

“Thì ra, là lão tiên bối thời thiên hoàng đã đắc đạo!” Cơ Hạo nghiêm nghị hướng nam tử áo bào đỏ chấp tay hành một lễ.

“Sai, niên kỉ ta đắc đạo, so với đứa nhỏ Phục Hy thị kia sớm hơn rất nhiều.” Nam tử áo bào đỏ hít một ngụm, bóng người chiếm cứ toàn bộ ngọc bích dần dần thu nhỏ lại, hần ngồi trở lại trên giường ngọc, cách ngọc bích nhìn Cơ Hạo, có chút bất đắc dĩ nhíu nhíu mày: “Người là môn đồ của ai? Làm sao tìm được Phong Đạo sơn? Tới nơi này, vì ba món bảo bối kia ta lưu lại?”

Hừ lạnh một tiếng, nam tử áo bào đỏ lẩm bẩm: “Mấy lão gia hỏa kia, nói cái gì phong ấn ta là vì thiên hạ thương sinh, không phải vì mưu bảo bối của ta, cho nên ba vật bản mạng của ta bọn họ trực tiếp đặt ở nơi này không lấy đi... Xem ra cũng là nói không đúng với lòng, giờ không phải phái môn nhân đến rồi sao?”

“Người là Bàn Loa? Hoặc là Biển 溙? Hoặc là Hoa Tang? Hoặc là Đại 𡵓? Thanh Anh là sẽ không, cô bé đó da mặt mỏng, là dễ ý thể diện nhất, cho dù là môn nhân nàng yêu quý nhất, nàng cũng quả quyết sẽ không để cho môn nhân của nàng tới lấy đi bảo bối của ta!” Nam tử áo bào đỏ lắc đầu nhìn Cơ Hạo nói: “Bàn Loa? Biển 溙? Hoa Tang? Đại 𡵓? Nói đi, người là môn nhân của ai trong bốn người bọn họ?”

Cơ Hạo ngạc nhiên nhìn nam tử áo bào đỏ, năm người theo như lời gã, hần hoàn toàn không có ấn tượng.

Ở trong Văn Khúc tinh cung của thiên đình, hần tựa như thực sự ở trên một khối danh mục gặp được cái tên ‘Bàn Loa’, nhưng đó cũng không phải tin tức về Long Mẫu Cơ Hạo muốn tìm, cho nên hần chỉ đảo qua, không để ở trong lòng.

“Năm người tiên bối nói, trên đời hiện nay sợ là không có ai biết được danh hiệu bọn họ nữa.” Cơ Hạo nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hướng nam tử áo bào đỏ lắc lắc đầu.

Nam tử áo bào đỏ há hốc mồm, ngạc nhiên vạn phần nhìn Cơ Hạo, trầm mặc hồi lâu, hần mới có chút mờ mịt nói: “Không biết danh hiệu bọn họ? Không phải

đâu? Ta cũng sống khỏe, bọn họ lại càng không nên chết mất mới đúng... Đến cảnh giới đó của bọn họ, muốn chết, nào có dễ như vậy? Chặt đầu bọn họ, tách ra tứ chi bọn họ, đem bọn họ dỡ ra tám khối phong ấn từng khối một, cũng không dễ dàng chết như vậy đâu?”

“Tất nhiên là người cô lậu quả văn, hoặc người ở nhân tộc địa vị không đủ, cho nên người không biết tên của bọn họ!” Nam tử áo bào đỏ cân nhắc một hồi, đột nhiên cười lên: “Hắc, tiểu tử, nói đi, người là gặp vận khí đụng phải Phong Đạo sơn như thế nào?”

“Ta chính là đương kim thiên đình đế tôn, chuyện ta không biết trong tam giới, có, nhưng không nhiều.” Cơ Hạo nhìn nam tử áo bào đỏ lạnh nhạt nói: “Cho nên ta chưa từng nghe nói tên của bọn họ, đó là bọn họ thật sự quá quá lâu chưa từng hành tẩu ở nhân gian rồi.”

Nam tử áo bào đỏ ngạc nhiên nhìn Cơ Hạo, qua hồi lâu, hắn mới sờ sờ đầu lẩm bẫm: “Khó trách trên thân người có vô lượng công đức, còn có thiên đình thần quang bảo hộ... Ta còn tưởng người chỉ là một người kiểu thiên đình tinh quân, không ngờ lại là thiên đế thiên đình... Thiên đế hiện tại, đời sau không bằng đời trước mà, sao lại yếu tới mức như vậy? Thiên đế như vậy, cũng có thể trấn áp tam giới? Thay trời chấp pháp?”

Cơ Hạo chỉ có thể cười gượng: “Cho nên, ta đến Phong Đạo sơn này, chính là vì bảo bối một hồ lô có thể gia tăng tu vi của ta.”

Ánh mắt nam tử áo bào đỏ lóe lên nhìn Cơ Hạo, qua một lúc, hắn cười gật đầu nói: “Người lấy đi bảo bối của ta cũng được, nhưng cũng không thể cầm miễn phí chứ... Trên người người có chứa rượu thịt không? Lấy ra đủ rượu thịt để đổi đi.”

Nam tử áo bào đỏ khẽ thở dài một tiếng, khóe miệng mơ hồ có nước miếng chảy ra, hắn hướng cung điện to lớn bên người chỉ một vòng, lặng lẽ thở dài nói: “Bị phong ấn ở nơi này cũng không biết bao nhiêu năm rồi, năm đó ta thích nhất

ăn thịt uống rượu, chính là ở trên ham muốn ăn uống này chọc vào không ít phiền toái, trong cung điện này không có một ngọn cỏ, ta chung quy không thể gặm gạch ngói cột kèo chứ?”

Ánh mắt lóe lên một phen, nam tử áo bào đỏ nhìn Cơ Hạo sốt ruột không chờ nổi nói: “Ta thèm chết mất rồi... Rượu thịt lấy ra, càng nhiều càng tốt!”

Chương 1806: Đồng Cảnh Tam Bảo

Cơ Hạo không có thói quen mang rượu thịt theo bên người, Nha Công mang theo không ít.

Một vò quỳnh tương ngọc dịch hàm rượu của thiên đình cất chứa, không biết đã đặt bao nhiêu năm được Nha Công lấy ra, nam tử áo bào đỏ chỉ nhìn hình dạng vò rượu, liền nhếch miệng cười lên: “Ngọc Bích Thúy Ba, rượu ngon, ha ha. Mau, mau, ném vào là được.”

Cơ Hạo thấy được nước miếng long lanh ở khóe miệng nam tử áo bào đỏ, cũng thấy được sự sốt ruột không dần nổi trong ánh mắt hắn.

Cười đem vò rượu đặt xuống đất, Cơ Hạo lấy ra một cái bồ đoàn ngồi xuống, chậm rãi lấy ra một khối bạch ngọc, ngón tay xoay tròn, một đạo thái dương chân hỏa từ trong ngón tay phun ra, đem bạch ngọc đốt thành bốn cái chén tám tiền tiêu chuẩn.

Cẩn thận mở vò rượu, dùng chén rượu bạch ngọc múc một ly rượu xanh biếc như ngọc, mùi thơm ngào ngạt, Cơ Hạo đem chén đưa cho Nha Công. Nha Công tiếp nhận chén rượu một ngụm uống cạn rượu ngon, rung đùi đắc ý cảm khái: “Quả nhiên là rượu ngon nha, hương vị so với rượu đu đủ Kim Ô bộ chúng ta ở trong rừng rậm Nam Hoang tự ủ ngon hơn nhiều lắm.”

Cười quạ quạ vài tiếng, Nha Công cũng ngồi ở bên người Cơ Hạo, một đôi con người màu đỏ vàng nhìn chăm chăm nam tử áo bào đỏ trong ngọc bích cười nói: “Ta cũng không có đam mê nào khác, chính là thích lúc không có việc gì uống một chén. Rượu tồn trong hàm rượu của thiên đình không nhiều, ta đem nó vơ hết mang theo, hắc hắc “

Nha Công cười rất sang sảng, bàn tay hắc khê lật, một con bò rừng nướng toàn thân vàng óng ánh mang theo hương thơm nồng đậm bị hắn ném xuống đất. Cũng không biết con bò rừng nướng này là hắn mang theo khi nào, phía dưới

con bò rừng nướng cực lớn còn lót lá chuối tây xanh biếc, lá cây phụ trợ thịt nướng màu vàng óng càng thêm tươi đẹp mê người.

Nam tử áo bào đỏ gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hần nhìn Cơ Hạo, trong mắt hiện lên một tia oán giận: “Tiểu gia hỏa, ngươi là cố ý à? Hừ, lấy rượu thịt này để câu dẫn ta. Ngươi muốn làm gì, nói thẳng đi, đừng dùng những thủ đoạn nhỏ không thể đưa lên mặt bàn thế này.”

Hồn hên vỗ một cái vào trên trán mình, nam tử áo bào đỏ vô lực rên rỉ: “Nhưng loại này thủ đoạn nhỏ, ta lại mất mặt xấu hổ như thế chứ. Ài, nhưng nhiều năm như vậy một ngụm rượu thịt cũng chưa được hưởng. Tiểu gia hỏa...”

Lắc đầu, nam tử áo bào đỏ rất thành khẩn nhìn Cơ Hạo nói: “Thừa dịp trước khi ta phát hỏa, rượu ngon thịt ngon đưa lên, ngươi muốn hỏi cái gì, hoặc là còn muốn từ chỗ ta lấy được ích lợi gì, chúng ta dễ thương lượng. Ta tất nhiên là bị phong ấn ở trong ngọc bích này, nhưng ngươi thật sự chọc giận ta, bị ta tính kế một phen, lấy tu vi của ngươi, cũng không dễ chịu đâu.”

Cơ Hạo nhìn nam tử áo bào đỏ gật gật đầu, hần đem vò rượu cầm lên, ném về phía ngọc bích.

Trên ngọc bích một làn mây khói bảy màu hiện lên, trên tay nam tử áo bào đỏ đột ngột có thêm một vò rượu. Hần cười hướng Cơ Hạo liên tục gật đầu, sốt ruột không chờ nổi giờ lên vò rượu, một dòng rượu trút xuống, một vò rượu ngon thiên đình bí chế trong vài nhịp thở ngắn ngủn bị hần uống một ngụm hết sạch.

Hài lòng ợ no, nam tử áo bào đỏ ngửa mặt lên trời thở dài: “Điều thay, cảm thấy lại được sống rồi, Đồng Cảnh đạo nhân ta lưu lạc như vậy, thật là... Thôi, da mặt cái thứ đó, còn cần nó làm gì nữa.”

‘Bốp’ một tiếng, đem vò rượu ném xuống đất vỡ nát, Đồng Cảnh đạo nhân hướng Cơ Hạo vươn tay: “Tiểu gia hỏa, rượu ngon, thịt ngon, cầm đến đây đi. Hoặc là, ngươi muốn hỏi ta cái gì, từ chỗ ta nhận được lợi ích gì, ngươi cũng có thể nói thẳng. Chỉ là lời xấu phải nói ở trước, ta đã không phải Đồng Cảnh đạo

nhân tung hoành hồng hoang năm đó, lợi ích người từ trên người ta có thể nhận được, cũng không nhiều.”

Cơ Hạo bảo Nha Công lấy ra thêm mấy vò rượu ngon ném vào ngọc bích, đem con bò rừng nướng kia, còn có một ít thịt, dưa và trái cây khác Nha Công chuẩn bị cũng đưa vào. Bản thân hắn và Nha Công ngồi ở ngoài ngọc bích, Đồng Cảnh đạo nhân ở trong ngọc bích, ba người thế mà lại cứ như vậy kính rượu ăn uống với nhau.

Ăn uống một hồi, Đồng Cảnh đạo nhân đã ăn tới mức khóe miệng ứa mỡ, Cơ Hạo lúc này mới hỏi: “Tiền bối thần thông quảng đại, sao lại bị phong ấn nơi này?”

Da mặt Đồng Cảnh đạo nhân chợt đỏ lên, hắn bưng chén rượu bạch ngọc Cơ Hạo đưa vào ngậy ngốc một lúc, cười khố lắc lắc đầu: “Nhìn xem bộ dáng ăn thịt này của ta, còn có cái gì khó hiểu. Hắc, một vò vạn quả dịch bí chế. Thanh Anh à, Thanh Anh, thế mà ta đem người coi là đạo hữu tri kỷ, hắc hắc.”

“Quạ!” Nha Công kêu một tiếng quái dị: “Bị bỏ thuốc đáng ghét rồi.”

Cơ Hạo và Nha Công nhìn nhau một cái. Đại năng như vậy, lại bị thủ đoạn thế này làm ngã gục. Nhưng đại năng như thế, đối thủ của hắn lại sẽ dùng thủ đoạn như thế, cái này không phải Đồng Cảnh đạo nhân tự mình nói ra, ai có thể biết được.

“Các người là không biết Thanh Anh lợi hại.” Đồng Cảnh đạo nhân trầm mặt nhìn Cơ Hạo, chậm rãi nói: “Tất cả thực vật dược thảo trong thiên địa, không có gì nàng không thấm nhuần công hiệu. Thuốc cao nàng tự tay điều chế, lại là bảo bối chúng ta các đại năng nguyên thần ký thác thiên đạo này cũng cầu mà không được. Đương nhiên, bí dược nàng tự tay điều phối, ta bị mê ngã, suy yếu mấy thành thần thông pháp lực, có gì lạ đâu.”

Cơ Hạo chậm rãi gật đầu, hắn lấy ra một lá cờ nhỏ, hai cái hồ lô vừa rồi thu đặt ở trước mặt.

Còn chưa chờ Cơ Hạo mở miệng hỏi, Đồng Cảnh đạo nhân đã chỉ vào lá cờ nhỏ kia nói: “Thái Ất Nguyên Từ Lệnh, sau khi mở ra có thể bao trùm ức vạn dặm hư không, bên trong ẩn chứa vô số nguyên từ biến hóa, thiên địa vạn vật đều không thể thoát đi tiên thiên nguyên từ chi lực giam cầm, dùng để bắt người cũng tốt, dùng để cướp pháp bảo người khác cũng tốt, dùng để bày đại trận quản lý sơn môn cũng tốt, nói tóm lại diệu dụng vô cùng.”

Hắn chỉ vào một cái hồ lô tinh xảo, nhẹ như không có gì kia nói: “Tử hồ lô, bên trong ẩn chứa luồng sát khí tiên thiên đầu tiên, phạm là bị tập trung khí tức, cách xa ức vạn dặm cũng tốt, hồ lô tể ra, nhất định có thể lấy mạng người ta, không phải đỉnh cấp tiên thiên phòng ngự chí bảo, còn phải là tiên thiên chí bảo thuộc tính nhân quả nếu không không thể ngăn cản. Hoặc là thánh nhân nguyên thần ký thác thiên đạo, thần hồn vạn kiếp bất diệt, cũng có thể ngăn cản sự sắc bén của nó, nhưng cũng không tránh khỏi tổn hại nguyên khí, tổn hao nhiều đạo hạnh.”

Hừ lạnh một tiếng, Đồng Cảnh đạo nhân nhìn tử hồ lô khế thở dài: “Nếu là ta tự mình ngự dụng ra tay, tử hồ lô này nếu là thánh nhân không phòng bị, dính của ta một đòn, hẳn thậm chí có khả năng tụt xuống khỏi cảnh giới thánh nhân, một lần nữa hóa thành phạm tục. Đây chính là bảo bối tốt đó.”

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Đồng Cảnh đạo nhân, tử hồ lô này vậy mà lại hung hãn như thế.

“Chẳng qua người phải để ý, vạn vật đều có nhân quả, tử hồ lô này tất nhiên uy lực tuyệt luân, lực cản trả cũng khủng bố đến cực điểm, nếu không thừa nhận nỗi lực cản trả đó, hắc hắc.” Đồng Cảnh đạo nhân chỉ vào ngực cười khổ nói: “Ta năm đó chính là không kiêng nể gì thì triển quá nhiều, nhìn xem, nhìn xem, đây là kết cục dùng nó nhiều, bị trọn đời phong ấn ở đây, tuy chưa ngã xuống, nhưng có cái gì khác với đã chết đâu.”

Thở dài một hơi, Đồng Cảnh đạo nhân chỉ về phía cái hồ lô nặng nề dị thường kia: “Về phần cái này, hoạt hồ lô, bên trong có luồng sinh cơ tiên thiên

đầu tiên, ngày đêm hấp thu thiên địa linh tụy, ấp ủ ở trong một dòng thánh tuyến, có thể tẩm bổ vạn vật, hồi sinh người chết xương trắng mọc thịt cũng chỉ là việc tầm thường, mỗi một giọt đều như linh đan diệu dược, có thể gia tăng pháp lực tu vi thật lớn, hơn nữa tuyệt không có hậu hoạn.”

Đồng Cảnh đạo nhân cười khẽ một tiếng, chỉ vào hai cái hồ lô nói: “Hai cái hồ lô này một sinh một tử, nghe nói bên trong ẩn chứa vô số huyền diệu, nếu tìm hiểu thấu triệt hẳn có lợi ích cực lớn, nhưng ta là không có cái tạo hóa đó.”

Cơ Hạo tập trung nhìn hoạt hồ lô kia, không khỏi tim đập thành thịch.

Chương 1807: Lai Lịch Tam Bành

Hoạt hồ lô, tử hồ lô.

Đồng Cảnh đạo nhân đặt tên đối với của hai cái hồ lô này rất tùy hứng, lại hoàn toàn phù hợp tác phong chỉ thẳng bốn nguyên, tùy tâm tự nhiên của các đại năng thời thượng cổ hồng hoang.

Cơ Hạo thường thức hai hồ lô, không ngừng đưa rượu thịt cho Đồng Cảnh đạo nhân, Đồng Cảnh đạo nhân thích ý ăn uống, Cơ Hạo hỏi hẩn cái gì, chỉ cần hẩn biết hẩn sẽ thuận miệng trả lời, rất nhiều thượng cổ bí văn làm Cơ Hạo được mở rộng tầm mắt.

Thời điểm rượu thịt Nha Công mang theo bên người hầu như sắp bị Đồng Cảnh đạo nhân ăn uống hết, Cơ Hạo rốt cuộc nhìn như vô tình hỏi một câu: “Ở Văn Khúc tinh cung, ta từng thấy ghi chép về ‘Tam Bành’, nhưng trong Văn Khúc tinh cung ghi lại cũng rất qua loa, ta rất tò mò đối với sự tích của bọn họ, không biết tiền bối có từng nghe về bọn họ hay không?”

Đồng Cảnh đạo nhân chợt dừng ăn uống, hẩn buông chén rượu trong tay xuống, mang theo một tia mỉm cười kỳ dị ngẩng đầu lên, nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu: “Thiên đình có ghi chép liên quan Tam Bành, điều này không kỳ quái, dù sao bọn họ ở thời hồng hoang, cũng từng sót lại một tia dấu vết để lại... Nhưng tiểu gia hỏa ngươi đột nhiên hỏi bọn họ, hắc!”

Chớp mắt một cái, Đồng Cảnh đạo nhân chậm rãi gật gật đầu: “Ừm, là bọn hẩn thực sự bắt đầu đi ra gây sóng gió sao?”

Cơ Hạo cười khố, quả nhiên ở trước mặt những lão quái vật này, bất cứ sự che lấp, lừa gạt nào cũng vô dụng. Hẩn chỉ là nhắc tới Tam Bành cái tên này, Đồng Cảnh đạo nhân đã đoán được bốn ý Cơ Hạo, biết Tam Bành bắt đầu gây sóng gió, Cơ Hạo đây là đang tìm hiểu chi tiết của bọn họ.

“Đem Văn Khúc tình cung ghi lại về Tam Bành cho ta nhìn xem!” Đồng Cảnh đạo nhân hướng Cơ Hạo vươn tay.

Cơ Hạo đem thiên thư trước đó vài ngày ở trong Văn Khúc tình cung đặt được về Tam Bành ném vào ngọc bích. Đồng Cảnh đạo nhân mở thiên thư, cau mày nhìn lướt qua, không khỏi nhếch miệng cười lên: “Như ta đoán, chỉ nói danh hiệu ba người bọn họ, đối với nền móng của bọn họ cũng nói không tỉ mỉ, mơ hồ đoán bọn họ có liên quan với vài lần biến cố lớn thời hồng hoang, hắc hắc!”

Cơ Hạo hướng Đồng Cảnh đạo nhân chấp tay: “Xin tiền bối nói cho biết.”

Đồng Cảnh đạo nhân nhíu mày, hắc hắc cười, cầm quyển thiên thư kia coi như cái quạt run lên: “Tam Bành à, bọn họ làm việc quý bí, xuống tay âm nhu tàn nhẫn, được cho là mấy người khó trêu chọc nhất của Bàn Cổ thế giới... Chẳng qua, ta bị phong ấn ở Phong Đạo sơn này, cũng không sợ bọn họ tìm ta làm phiền, bọn họ thật sự có thể phá vỡ phong đạo ngọc bích này, ta cũng không sợ bọn họ.”

Hừ lạnh vài tiếng, Đồng Cảnh đạo nhân nhìn Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Người biết, cùng lúc người nhắc tới danh hiệu bọn họ, bọn họ cũng đã biết người nhắc tới tên của bọn họ hay không?”

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Đồng Cảnh đạo nhân: “Bọn họ lợi hại như vậy?”

Đồng Cảnh đạo nhân gật gật đầu. Hắc hắc cười, chậm rãi nói: “Trừ phi đến cảnh giới thánh nhân, có thể trừ tam thi, vô luận là đem nó lấy nguyên thần chi lực chém giết, hoặc là lấy chân hỏa luyện hóa, hoặc là đem nó khu trừ bên ngoài cơ thể phong ấn trong hư không... Nói tóm lại, ức vạn sinh linh Bàn Cổ thế giới, chỉ có thánh nhân mới có thể không bị bọn họ dò xét được một chút ý niệm nào.”

“Người không biết bọn họ tồn tại còn tốt, người không cần nhắc tới tên của bọn họ, không cần nghĩ đến danh hiệu bọn họ, bọn họ không có tia cảm ứng kia

trong minh minh, cộng thêm người tu luyện đạo tâm củng cố, chỉ cần miệng không phát ra tiếng, bọn họ sẽ không thể biết được suy nghĩ của người.”

“Nhưng người hướng ta nhắc tới danh hiệu bọn họ, mở mồm ra danh hiệu bọn họ, lấy thần thông pháp lực của bọn họ tự nhiên mà vậy theo tiếng mà đến, nói cách khác, hiện tại người...” Đồng Cảnh đạo nhân nhìn nhìn Cơ Hạo, đột nhiên gật gật đầu, chỉ vào Bàn Cổ Chung nói: “Đây là chí bảo thân thể Bàn Cổ biến thành, thật ra có thể cho người vài phần che chở, cộng thêm người có vô lượng công đức hộ thân, Phong Đạo sơn lại là nơi phong ấn đoạn tuyệt thiên đạo, cho nên người ở nơi này cứ việc nhắc tới bọn họ, cũng không cần lo lắng bọn họ cảm ứng được lời người và ta nói.”

Hít sâu một hơi, Đồng Cảnh đạo nhân trầm giọng nói: “Nhưng sau khi người trở về Bàn Cổ thế giới, đừng nhắc tới bọn họ, đừng nghĩ tới bọn họ, đè nén suy nghĩ, bình ổn thất tình lục dục, đem đạo tâm thu liễm như sông băng vạn năm, không thể nổi giận, không thể vui mừng, không thể bi thương, không thể sầu lo, nói tóm lại người không thể nổi lên nửa phần cảm xúc ý niệm, nếu không suy nghĩ của người không thể gạt được bọn họ!”

Cơ Hạo chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng, Tam Bành này có được thần thông như thế?

“Bọn họ rốt cuộc có lai lịch thế nào?” Cơ Hạo mạnh mẽ trấn định tâm thần, hỏi Đồng Cảnh đạo nhân.

“Cái này... Còn phải hỏi Bàn Cổ!” Đồng Cảnh đạo nhân gãi gãi đầu, nhíu mày, bưng chén rượu uống một ngụm rượu: “Năm đó Bàn Cổ khai thiên tích địa, ta là đứng ở xa xa tận mắt nhìn thấy. Chỉ là ta so với lũ ngu xuẩn kia thì thông minh hơn nhiều lắm, Bàn Cổ người hung hãn cỡ nào, bọn hãn thế mà lại muốn chém giết đoạt Đại Đạo Ngọc Điệp của Bàn Cổ thế giới, muốn cướp đoạt toàn bộ Bàn Cổ thế giới, thế này không phải tìm chết sao!”

Mang theo một nụ cười vui sướng khi người gặp họa, Đồng Cảnh đạo nhân

cười ‘hì hì’ nói: “Một trận đại chiến đó... Hoặc là nói, một cuộc đồ sát đó, đầu lẫn lông lốc, máu chảy thành biển, chặc chặc... Chỉ đám người thông minh chúng ta sống sót, những kẻ dám đi lên động thủ, đều đã chết.”

“Chẳng qua, Bàn Cổ chung quy chưa thể lấy lực chứng đạo, bước ra một bước cuối cùng đó, cho nên hắn cũng đã ngã xuống.” Đồng Cảnh đạo nhân thở dài một hơi, mang theo vài phần kinh hãi nói: “Tam Bàn đạo nhân sao, chính là ba vị thần linh từ trong cơ thể hắn thoát ra.”

“Thần linh, thần linh, cái đó và kim, mộc, thủy, hỏa, thổ các nguyên thủy thần tộc của Bàn Cổ thế giới, các sinh linh thiên địa linh khí vâng chịu đại đạo pháp tắc tự lại không phải cùng một câu chuyện. Thần linh, thần mà linh, sinh trước thiên địa, có vô số huyền diệu thần thông... Đây mới là cái gọi là ‘thần linh’ của chúng ta ‘những người này’.” Đồng Cảnh đạo nhân cau mày nói: “Chúng ta cũng không làm rõ được, bọn họ và Bàn Cổ rốt cuộc quan hệ thế nào, dù sao Bàn Cổ ngã xuống, từ trong thần phủ, huyết phủ, khí phủ của Bàn Cổ, lao ra đầu tiên là bọn họ!”

Đồng Cảnh đạo nhân chỉ chỉ đầu, ngực và đan điền ba chỗ của mình, hắn trầm giọng nói: “Cho nên, bọn họ cũng là Bàn Cổ đích hệ...”

Mang theo một tia không xác định, Đồng Cảnh đạo nhân nhìn nhìn Cơ Hạo cười khổ nói: “Bàn Cổ có chút lừa người ta. Sau khi hắn ngã xuống, mấy món đồ ù ù cạc cạc lao ra từ trên người quá nhiều một chút, ba đồ đệ của Quân đạo nhân là, đạo nhân một lòng hướng ác kia, long, phượng, nhân tam tộc, Tam Bàn cũng thế, cho nên bọn họ cũng có thể tính là Bàn Cổ đích hệ.”

“Chẳng qua, Tam Bàn làm việc quá âm nhu quỷ bí, bọn họ cực ít xuất hiện trước mặt người khác, ai cũng không biết bọn họ đang nghĩ cái gì, đang làm cái gì, hoặc là nói ngay cả đàn tràng bọn họ mở ở nơi nào cũng không có ai biết được.”

“Chỉ là, ta dám bảo đảm chính là, thiên địa tứ linh hồng hoang thế giới trấn

áp địa thủy hỏa phong chết bất đắc kỳ tử, tuyệt đối là bọn họ hạ độc thủ. Chắc chắc, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ bốn đại thánh linh đời thứ nhất của Bàn Cổ thế giới, rút gân, lột da, lấy máu, chết phải gọi là thê thảm!”

Cơ Hạo nhíu mày, Tam Bành là ba vị thần linh từ trong cơ thể Bàn Cổ lao ra?

“Như vậy, bọn họ là ác nhân rồi?” Cơ Hạo dứt khoát hỏi Đồng Cảnh.

“Ác nhân? Có lẽ thế?” Đồng Cảnh nhìn Cơ Hạo, không khỏi lắc lắc đầu: “Ai nói rõ được chứ? Ví dụ như nói, ta cảm thấy ta chính là một người tốt, chẳng phải cũng bị phong ấn ở nơi này sao?”

Chương 1808: Đồng Cảnh Đoán

Cơ Hạo im lặng không nói, người tốt.

Nhìn xem bộ dáng Đồng Cảnh đạo nhân khoe miệng chảy mỡ, trên bàn tay cũng tràn đầy rượu mỡ, Cơ Hạo thực ra cảm thấy hắn là một người hợp tính. Nhưng người hợp tính thì nhất định là người tốt sao? Điều này không nhất định.

Chính hắn cảm thấy mình là người tốt, có lẽ việc hắn làm ra, lại tạo thành nguy hại cực lớn đối với người khác, như vậy hắn còn có thể tính là một người tốt sao? Nhất là loại thượng cổ đại năng này, bọn họ tính tình quái dị, làm việc tùy tâm, sự tình bọn họ cho rằng chính xác, lại không hẵn phù hợp quan điểm đạo đức của sinh linh tâm thường.

Cho nên Cơ Hạo nhanh chóng chuyển đổi đề tài: “Phàm là chỉ cần có người nhắc tới Tam Bành, bọn họ có thể lập tức biết được, điều này là vì sao?”

Đồng Cảnh đạo nhân nhú mày, khoe mắt đuôi lông mày lộ ra một tia hồ nghi, rất hiển nhiên, vấn đề này của Cơ Hạo, vừa lúc đã hỏi tới trên mẫu chốt hắn cũng cảm thấy nghi hoặc.

Trầm ngâm một lát, Đồng Cảnh đạo nhân bưng lên chén rượu uống một ngụm, cách ngọc bích hướng đầu, trái tim cùng đan điền Cơ Hạo chỉ ba lần: “Trong thân thể của người, toàn bộ nhân tộc, toàn bộ long tộc, toàn bộ phượng tộc, trong cơ thể toàn bộ sinh linh có thể tu luyện của Bàn Cổ thế giới, đều có tam thi tiềm tàng.”

“Tam thi này, giỏi giấu hành tích, giỏi ngầm tra lòng người, chính là Tam Bành.” Nhú mày, đau khổ suy tư hồi lâu, Đồng Cảnh đạo nhân trầm ngâm nói: “Người nói là phân thân cũng không thỏa đáng, mỗi một vị tam thi thần, bọn họ đều là thân thể độc lập, có suy nghĩ của mình. Nhưng người nói bọn họ không phải Tam Bành phân thân, lại cũng không đúng, tên của bọn họ tương đồng, tâm linh tương thông.”

Dang hai tay, Đồng Cảnh đạo nhân bất đắc dĩ nói: “Dù sao, Tam Bành đạo nhân rất quý dị bí hiểm, bọn họ năm đó đã ở trong cơ thể Bàn Cổ, nay trong cơ thể toàn bộ sinh linh Bàn Cổ thế giới, cũng đều có tam thi thần ẩn nấp. Suy nghĩ, mỗi tiếng nói cử động của người, đều không thể gạt được bọn họ.”

Cơ Hạo nhíu mày, nhe răng trợn mắt nhìn Đồng Cảnh đạo nhân, trong đầu lộn xộn.

“Hơn nữa, càng là sinh linh đạo hạnh thâm hậu, pháp lực cường đại, lại càng bị Tam Bành chú ý.” Đồng Cảnh đạo nhân cười nói: “Cho nên muốn nói người tin tức linh thông nhất trong thiên địa, tất nhiên là ba người bọn họ. Nhưng ngày thường người lại không tìm thấy dấu vết tồn tại của bọn họ, cũng không biết bọn họ ở nơi nào, đang làm gì, cho nên, mọi người đều rất kiêng kỵ đối với bọn họ.”

Cơ Hạo lòng rối như tơ vò, không biết chân tướng Tam Bành còn tốt, đã biết phương thức bọn họ tồn tại, biết trong cơ thể mình đang lấy phương thức quý bí nào đó cất dấu ba vị tồn tại chưa biết, điều này luôn làm người ta cảm thấy tâm thần bất an.

Loại cảm giác này, giống như nhà vốn thuộc về mình, đột nhiên có thêm ba khách thuê không nhìn thấy được, lại thật sự tồn tại, cái này trên người bao nhiêu chứ? Nhất là ba khách thuê vô hình không nhìn thấy được này, mỗi ngày còn ở sau lưng người lén lút, giấu giếm giám thị nhất cử nhất động của người, điều này càng làm người ta khó chịu hơn.

“Đừng nổi giận, đừng ưu sầu, đừng ghen ghét, đừng có bất cứ cảm xúc biến hóa nào.” Đồng Cảnh đạo nhân nhìn thấy Cơ Hạo nhíu mày, hắc vội vàng nhắc nhở: “Tam thi thần ngày thường có lẽ chỉ nấp kín không ra, nếu người có bất cứ cảm xúc biến hóa kịch liệt nào, bọn họ có thể lấy đó làm thức ăn, trở nên càng thêm lớn mạnh. Đến cuối cùng, nếu bọn họ lớn mạnh đến mức độ nào đó, có lẽ suy nghĩ của người, đều là bị bọn họ ngấm khống chế mà có.”

“Con rồi?” Cơ Hạo sợ hãi động dung.

“Càng làm người ta khó chịu hơn đi.” Đồng Cảnh đạo nhân suy tư một phen, mang theo một tia cảm xúc phức tạp nói: “Con rồi là hoàn toàn hủy diệt linh trí của người, hoàn toàn khống chế thân thể của người. Mà tam thi thần sao, chỉ là ở trong vô hình ảnh hưởng cảm xúc của người, khiến người làm ra quyết định khác với người ngày thường. Người sẽ cảm thấy, đây là ý tưởng chân thật của người, nhưng trên thực tế, suy nghĩ của người, lại đã bị người khác ảnh hưởng “

Cơ Hạo bị Đồng Cảnh đạo nhân miêu tả làm cho trong lòng ghen muốn học máu.

Đồng Cảnh đạo nhân dang hai tay, nhìn Cơ Hạo cười nói: “Trong lòng bị đè nén, muốn học máu, đạo tâm bất ổn, cảnh giới pháp phù. Cho nên, ở năm tháng ta còn ở trên hồng hoang đại địa tiêu dao khoái hoạt, mọi người nếu muốn thu nhận môn nhân đệ tử, dứt khoát không nói cho bọn họ chuyện Tam Bành.”

Thở dài một hơi, Đồng Cảnh đạo nhân cười khổ nói: “Phương thức tồn tại của bọn họ quá quý dị, bọn họ làm việc cũng làm người ta không rõ manh mối, cùng với đệ môn nhân đệ tử biết bọn họ tồn tại, vô duyên vô cớ hao phí tâm thần, còn không bằng dứt khoát không nói cho môn nhân đệ tử có ba kẻ quái dị này.”

“Không biết, sẽ không nghĩ, không biết, sẽ không nhắc tới, không nghĩ, không đề cập tới, sẽ không kinh động ba quái vật bọn họ.” Đồng Cảnh đạo nhân cười nhìn Cơ Hạo, chậm rãi nói: “Người có thể tìm được Phong Đạo sơn, hiển nhiên là có nền tảng. Nhưng người không biết lai lịch xác thực của Tam Bành, sợ là chuyện Bàn Cổ thế giới về ba bọn họ, đã sớm bị bôi xóa không còn lại bao nhiêu.”

Cơ Hạo im lặng gật đầu, không phải thế sao, trong Vu Điện nhân tộc không có ghi chép về Tam Bành, thiên đình cũng chỉ có trong Văn Khúc tinh cung có một chút ghi chép sơ sài như vậy. Vũ Dư đạo nhân hướng Cơ Hạo kể vô số bí văn trong thiên địa, lại chưa từng hướng hắc nhắc tới Tam Bành.

Nếu không phải lần này các đạo nhân hành tích quỹ bí kia xuất hiện, hư ảnh nhắc nhở Cơ Hạo phải để ý Tam Bành, Cơ Hạo sao có thể nghĩ đến bọn họ.

“Nhưng, người đã hướng ta hỏi Tam Bành, cũng chính là nói, hiện tại bọn họ thật sự đi ra quấy rối rồi, nếu không người sao có thể biết bọn họ tồn tại.” Đồng Cảnh đạo nhân khẳng định nhìn Cơ Hạo cười nói: “Tuy cực ít giao tiếp với bọn họ, nhưng căn cứ ta quan sát, bọn họ mỗi lần đi ra gây sóng gió, đều là thời khắc mấu chốt thiên địa vận thế đại biến, Bàn Cổ thế giới đối mặt tình thế hỗn loạn cực lớn.”

“Mỗi một lần bọn họ gây sóng gió, tựa như đều là hướng tới Quân đạo nhân.” Đồng Cảnh đạo nhân nheo mắt, như có chút ám chỉ nói: “Quân đạo nhân sao, hẳn là nguyên linh hóa thân của Bàn Cổ thế giới càn. Nói chính xác hơn, hẳn là lúc Bàn Cổ khai thiên tích địa, từ trên bốn nguyên khổng lồ của Bàn Cổ thế giới sụp đổ một khối, may mắn được tạo hóa lực mà có linh trí, lúc này mới thành tựu Quân đạo nhân.”

“Cho nên, Quân đạo nhân có thể xưng là quản gia của Bàn Cổ thế giới, hô mưa gọi gió, không gì không làm được.” Đồng Cảnh đạo nhân nheo mắt hừ lạnh nói: “Ta thậm chí hoài nghi, ta bị phong ấn, có phải cũng có Quân đạo nhân ở sau lưng tính kế hay không.”

“Tam Bành mỗi khi ra tay, đều là hướng về Quân đạo nhân. Không lẽ bọn họ muốn chém Quân đạo nhân, thay thế, triệt để khống chế toàn bộ Bàn Cổ thế giới” Đồng Cảnh đạo nhân nghiêng đầu, vừa suy tư vừa lẩm bẩm: “Thật có dũng khí, có ý tưởng. Nếu bọn họ thực sự có thể thành công, hắc hắc, Bàn Cổ thế giới có thể có việc vui để xem rồi.”

Mang theo một tia hưng phấn, Đồng Cảnh đạo nhân thở dài nói: “Hay cho một phen tranh đấu, hay cho một phen chém giết, tuy không thể tận mắt thấy, nhưng cũng có thể tưởng tượng hiểm ác trong đó. Tiểu gia hỏa, hiện tại Bàn Cổ thế giới không thái bình nhỉ?”

Cơ Hạo ngần ngợ, cười gượng lắc lắc đầu, không thái bình? Bàn Cổ thế giới hiện tại, sao có thể dùng một cái hình dung không thái bình nhẹ nhàng như vậy.

Chương 1809: Dị Tộc Xuất Binh

Lúc Cơ Hạo ở Phong Đạo sơn uống rượu cao hứng bàn luận với Đồng Cảnh đạo nhân, Lương Chử đang gió cuồn mây vùn.

Trên quảng trường lộ thiên, các tộc nhân đích hệ đến từ đỉnh cấp đại gia tộc của Bàn Ngu thế giới vẫn đang tranh quyền đoạt lợi không biết mệt mỏi. Vô số quý tộc Ngu tộc vẻ mặt lén lút lui tới xuyên qua trong đám người, các loại hứa hẹn, các loại khế ước, các loại thề thốt, các loại âm mưu ám toán.

Cho đến hôm nay, các đại quý tộc đến từ bản thổ Bàn Ngu thế giới đã quên mình vì sao tranh đoạt, đang tranh đoạt cái gì, bọn họ chỉ giống như say rượu, đem loại thiên tính tranh quyền đoạt lợi, âm mưu ám toán kia trong cốt tủy triệt để phát huy ra, hoàn toàn đắm chìm ở trong trận ‘cuồng hoan’ quy mô khổng lồ này không thể tự kiềm chế.

Mỗi khi một con em quý tộc nổi tên có tuổi bị ám sát mà chết, mỗi khi tư quân trực hệ một gia tộc bị đột nhiên đánh giết tổn thất thê thảm nặng nề, mỗi khi một tiểu gia tộc xé bỏ khế ước lao về trong lòng một đại gia tộc khác, tất cả cái này đều như dòng điện khiến các quý tộc Ngu tộc cao cao tại thượng run rẩy cả người, từ thân thể đến linh hồn đều tê dại, ngứa ngáy, bọn họ sướng tới mức sắp bay lên rồi.

Có thể đem những tranh đấu dơ bẩn này suy diễn thành một bữa tiệc thịnh soạn cuồng hoan, không thể không nói đám quý tộc Ngu tộc ở phương diện này thực sự có thiên phú người thường khó có thể bằng được.

Một ngày này, Ngu Hoắc phân thân đứng ở trên bục giảng cao cao chính giữa quảng trường, khàn cả giọng vung hai tay, cất tiếng tuyên truyền giảng giải Bàn Cổ thế giới tuyệt vời: “Cảm thụ một phen, ngay bên dưới mảnh đất này, từng cái linh mạch sôi trào mà nhảy nhót kia; cảm thụ một phen, ngay trong núi xung quanh Lương Chử, từng cái mỏ quặng trữ lượng kinh người; lại nhìn xem các nô

lệ nhân tộc kia...”

Ngu Hoặc phân thân mắt lộ tinh quang, chỉ vào thị nữ nhân tộc, nô lệ nhân tộc nghiêm nghị bất động trong đám người cười nói: “Nhìn đi, thiếu nữ xinh đẹp, chiến sĩ dũng mãnh... Đây là một tộc đàn có tiềm lực cỡ nào, nếu có thể chinh phục bọn họ, tùy ý nô dịch đời đời con cháu của bọn họ, đây là chuyện vui sướng cỡ nào? Ngu tộc chúng ta nên cao cao tại thượng, khiến toàn bộ tộc đàn đều bị chúng ta nô dịch!”

“Nô dịch, là đã ghiền!” Ngu Hoặc phân thân lớn tiếng cười: “Cho nên, Bàn Cổ thế giới là một miếng thịt béo ngon cỡ nào chứ, chỉ cần cắn một miếng, đã ‘xèo xèo’ ứa mỡ rồi!”

Ngu Hoặc phân thân cười đến mức mắt cũng nhắm lại thành một sợi chỉ, hắc yêu chết mất loại không khí điên cuồng này.

Nhiều đỉnh cấp đại gia tộc như vậy lẫn lộn cùng một chỗ, nhiều hào môn quý tộc như vậy xen lẫn trong một chỗ, ám toán lẫn nhau, tính kế lẫn nhau, mỗi ngày đều có con cháu huyết mạch tôn quý ngã xuống, mỗi ngày đều có lượng lớn chiến sĩ tử thương. Hắc chỉ cần thu gặt linh hồn các chiến sĩ ngã xuống đó thì đã thu hoạch rất dày rồi, thực lực khối phân thân này của hắc bất tri bất giác cũng đã tăng trưởng gấp đôi có thừa!

Càng không cần nói ở trước khi những người đó ngã xuống tử vong, linh hồn bọn họ tản mát ra cảm xúc mặt trái mãnh liệt, năng lượng linh hồn sợ hãi, tuyệt vọng, phẫn nộ... cảm xúc mặt trái hỗn tạp thâm trầm, lại trở thành thuốc bổ tốt nhất của Đồ Linh tôn chủ.

Hai ma đầu am hiểu đùa bỡn linh hồn, lấy linh hồn làm con mồi liên thủ, những ngày qua bọn hắc ở Lương Chủ gây sóng gió, không biết khoái hoạt bao nhiêu!

Loạn đi, loạn đi, tiếp tục loạn, càng loạn càng loạn, để bọn ngu xuẩn này tiếp tục tự giết lẫn nhau, để nỗi ‘canh đậm đặc’ ‘thất tình lục dục’ làm tài liệu này

càng thêm sôi trào mà hỗn tạp đi, Ngu Hoặc phân thân hận chỉ mong Lương Chủ hỗn loạn có thể duy trì vĩnh hằng.

Cho nên Ngu Hoặc phân thân hình dung Bàn Cổ thế giới tuyệt vời, nhắc lên tham lam thâm trầm nhất trong lòng toàn bộ mọi người, nhưng hãn chỉ dẫn đường các quý tộc Ngu tộc kia càng thêm điên loạn thành một cục, tuyệt đối sẽ không từ trong đồng đay rồi này gỡ ra bất cứ nút thắt nào.

‘Oành’ một tiếng vang lên, một khối đá cuội từ trong đám người bay ra, hung hăng đánh vào thái dương Ngu Hoặc phân thân.

Ngu Hoặc phân thân nổi giận gầm lên một tiếng, cả đồng máu từ thái dương hãn phun ra. Hãn lão đảo lui vài bước, thiếu chút nữa từ trên bục giảng ngã xuống. Ngu Hoặc phân thân chập vật ôm trán, chỉ vào phương hướng trong đám người đá cuội bay tới cả giận nói: “Là ai? Là ai? Người muốn là địch với Da Ma gia tộc của ta sao?”

“Da Ma gia tộc? Một cái sa cơ thất thế hạ đẳng ngay cả tộc huy cũng chưa có tư cách có được, đối địch với người lại như thế nào?” Ngu Mông ở dưới mấy trăm thực dân thánh tôn vây quanh, vênh váo tự đắc tách đám người ra.

Các quý tộc bản thổ hỗn loạn ở xung quanh đồng thời ngậm miệng, bọn họ vô cùng kinh dị nhìn Ngu Mông, nhìn mấy trăm thực dân thánh tôn bên người Ngu Mông con mắt dựng thẳng ở mi tâm đã hóa đi, đã giống như nhân loại Bàn Cổ thế giới, chỉ có hai mắt bình thường!

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm, đây là nguồn sức lực lượng quan trọng nhất của các quý tộc Ngu tộc, càng là một cái công xiềng trên thần hồn của họ. Hóa đi con mắt dựng thẳng ở mi tâm, đại biểu cho thần hồn thoát ly công xiềng này ước thúc, bước vào một tầng cảnh giới cao hơn. Ở bản thổ Bàn Ngu thế giới, nếu là tộc nhân xuất thân các đỉnh cấp đại gia tộc, chỉ cần con mắt dựng thẳng ở mi tâm bị hóa đi, liền có tư cách tranh đoạt ngai báu thánh tôn Thánh Vực!

Bên người Ngu Mông vờn quanh mấy trăm tên thực dân thánh tôn, những

người này tất nhiên địa vị không cao ở trong hệ thống quyền lực của Ngu tộc, nhưng lực lượng của họ lại là chân thực!

Cơ Hạo trước đó vài ngày ở Lương Chử thành đánh loạn giết loạn một chập, sau khi một đám miện hào, trượng hào, tỳ hào thánh tôn bị đánh chết, bản thổ Bàn Ngu thế giới vẫn chưa phái người thực quyền mới tiến vào Bàn Cổ thế giới, Ngu Mông và các thực dân thánh tôn bên người hãn có được lực lượng tuyệt đối khống chế Lương Chử!

“Ngu Mông!” Ngu Hoặc phân thân then quá hóa giận nhìn chăm chăm Ngu Mông: “Người muốn, làm cái gì?”

Bên cạnh Ngu Mông có mảng lớn cát vàng lượn vòng, thân thể hãn nhoáng lên một cái, trên đài cao một làn cát vàng phóng lên cao, hãn từ trong cát vàng đi ra, vững vàng đáp ở trên đài cao, hơn nữa rất không khách khí vung lên hoàng kim quyền trượng cho Ngu Hoặc phân thân một đòn nặng nề.

Ngu Mông xuống tay không chút nương tay, hoàng kim quyền trượng đánh nát xương ngực Ngu Hoặc phân thân, đem hãn đánh bay mấy chục trượng, từ trên đài cao ngã xuống.

Ngu Hoặc phân thân hộc từng ngụm từng ngụm máu, hãn không dám tin nhìn Ngu Mông —— gã sao lại dám ra tay?

“Ta chỉ nói hai chuyện!” Ngu Mông đứng trên đài cao, lớn tiếng rít gào: “Thứ nhất, Bàn Cổ thế giới quả thật là một miếng thịt béo to lớn, nhưng không động đao dĩa, thịt béo sẽ không chủ động rơi vào miệng. Cho nên, chúng ta nên bắt đầu bắt tay vào làm trâu tóm Bàn Cổ thế giới.”

“Thứ hai, về vấn đề phân chia quyền lực và ích lợi, lấy một năm làm thời hạn, ai lập công huân lớn nhất, người đó liền phụ trách chinh phạt và phân chia lợi ích cuối cùng đối với toàn bộ Bàn Cổ thế giới!” Ngu Mông giơ cao hoàng kim quyền trượng trong tay, lớn tiếng quát: “Ai có ý kiến?”

Mấy trăm thực dân thánh tôn đi theo Ngu Mông xâm nhập hội trường cùng cất tiếng hoan hô.

Đám đông thủ lĩnh gia tộc thực dân liên minh ùn ùn giơ lên binh khí cất tiếng rống to, theo tiếng hoan hô của bọn họ, trong quân doanh vô biên vô hạn ngoài thành Lương Chử, vô số chiến sĩ dân bản xứ đến từ thế giới khác giống như đã thú điên cuồng ngửa mặt lên trời gào rống.

“Không có ai phản đối!” Ngu Mông cười nhìn các quý tộc bản thổ trợn mắt há hốc mồm kia: “Như vậy, động viên toàn thể, nhiều nhất trong nửa tháng, chúng ta phát binh... Mục tiêu, Nghiêu Sơn thành! Chúng ta xử lý thiên đế thế giới này trước, nắm giữ thiên đình của thế giới này rồi nói sau!”

Chương 1810: Thông Đồng Làm Bậy

Một dòng lũ cát vàng lưu động từ phương bắc uốn lượn mà đến, lướt qua biên giới Bồ Phản mệnh mông cuồn cuộn hướng Nghiêu Sơn thành chạy như điên.

Vô số chiến sĩ dân bản xứ đầu thú thân người, da đen, cầm các loại chiến trường hình thù kỳ lạ chân đạp cát vàng sôi trào, sải bước bôn tẩu về phía trước. Ở trong hoàn cảnh đất cát, các chiến sĩ dân bản xứ đến từ sa mạc thể giới bôn tẩu như gió, phía sau mỗi người đều kéo theo một tầng tàn ảnh mờ mờ.

Ở giữa các chiến sĩ đầu thú thân người này xen lẫn đám đông sinh linh cường đại cao mấy trượng, nửa thân trên là thân người cường tráng, nửa thân dưới lại là thân thể bọ cạp độc màu đen. Cánh tay cơ bắp cuồn cuộn của bọn họ xách trường mâu nặng nề, chạy như điên đồng thời không ngừng vung binh khí, phát ra các tiếng xé gió nặng nề.

Thời điểm đi ngang qua Bồ Phản, các chiến sĩ người bọ cạp này cố ý hướng chiến sĩ nhân tộc đóng ở trên biên cảnh Bồ Phản vung trường mâu thị uy, trường mâu nặng nề đánh thùng không khí, từng đợt khí bạo màu trắng đánh ra xa mấy trăm trượng, chấn động chiến sĩ nhân tộc áo giáp lộn xộn, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy đinh đương.

Đối mặt khiêu khích như vậy, đối làm chiến sĩ nhân tộc trước kia, bọn họ sớm đã nhiệt máu nóng trào lên đầu ủa lên, đem đám chiến sĩ dị tộc đó băm thành thịt vụn. Nơi này là Bồ Phản, nơi này là đô thành liên minh bộ lạc nhân tộc, nơi này là vùng trung tâm tinh hoa nhất của nhân tộc, nơi này là thánh địa trong lòng toàn bộ nhân tộc.

Bất cứ dị tộc nào có gan ở nơi này khiêu khích, kết cục duy nhất của hãn chính là bị loạn đao băm chết.

Nhưng giờ này khắc này, các chiến sĩ nhân tộc vẻ mặt ai cũng chết lặng, ánh

mắt mờ mịt nhìn đám chiến sĩ dị tộc kia, binh khí của bọn họ tùy ý ném ở bên tay, bọn họ tựa chéo vào trên thân cây, tảng đá, không nhúc nhích nhìn đám dị tộc kia sải bước chạy như điên ở lãnh địa nhân tộc.

Bọn họ vẫn có dũng khí chiến đấu, nhưng bọn họ đã mất đi mục tiêu chiến đấu, mất đi phương hướng chiến đấu.

Cao tầng nhân tộc lộn xộn, chương khí mù mịt, một mảng hỗn loạn, bọn họ không chỉ có bản thân biến thành hồng huyết, bọn họ càng đem tinh khí thần của toàn bộ nhân tộc chèn ép đến cực điểm. Các chiến sĩ nhân tộc không biết mình phải làm gì, không biết mình phải phục tùng mệnh lệnh của ai, càng không biết mình phải nghe lời của ai mới tốt.

Lúc còn Đế Thuấn, tất nhiên có một số đại thị tộc bằng mặt không bằng lòng, nhưng tất cả nhân tộc vẫn một lòng đối kháng dị tộc.

Sau khi Đế Úc thượng vị, tinh khí thần nhân tộc liền hoàn toàn tan rã, các chiến sĩ nhân tộc từ một thời thép thiên chuy bách luyện, đột nhiên biến thành một cục bã đậu. Bọn họ mất hồn mất vía, ý chí chiến đấu của bọn họ hoàn toàn không còn nữa, trái tim nhiệt tình của bọn họ trở nên tử khí nặng nề, bọn họ tuy còn sống, nhưng làm một chiến sĩ, bọn họ đều đã chết.

Trong một tòa hành cung của Đế Úc, ao rượu rừng thối, ca múa uyển chuyển, vô số thiếu nữ nhân tộc, mỹ nữ dị tộc người không mảnh vải nhẹ nhàng ca xướng nhảy điệu Thiên Ma trong hành cung, bầu không khí lả lướt xa hoa lãng phí, khiến người ta sa đọa tràn ngập, trong hành cung Đế Úc cầm đầu cao tầng nhân tộc, còn có Ngu Mông đám dị tộc tới chơi trên mặt tất cả đều đầy màu đỏ ửng không bình thường.

Cười quái dị khếch khếch, thân thể Đế Úc khẽ run rẩy, đem một khối thuốc cao trong suốt màu xanh nhạt đưa cho Ngu Mông: “Ngu Mông đại nhân, đến, thử xem, thử xem cái này, tinh hoa Mê Thần Hoa, Loạn Hồn Thảo, Thất Thần Đăng, Lạc Phách Mộc, Thác Hồn Diệp ở Nam Hoang tạo thành Ngũ Thần Hoa, tuyệt

không thể tả, tuyệt không thể tả đó.”

Gương mặt Đế Úc đỏ bừng, lúc cười nói khoe miệng treo một dòng nước dãi dài hơn ba thước: “Thử xem, thử xem, hì hì, sau khi ăn vào, tìm hai con nhỏ nồn nà nhất, hảo hảo chơi một lần, tư vị đó, cốt tủy toàn thân đều như muốn phun ra, tuyệt không thể tả, thật sự là sướng hơn tiên.”

Ngư Mông cầm Ngũ Thần Hoa, giống như gặp quỷ không thể tin nhìn Đế Úc.

Bạch Hoa Vân Tước gia tộc chinh phục cả thủy một trăm sa mạc thế giới, vô luận là đại thế giới diện tích rộng lớn, hay là tiểu thế giới chỉ có vên vẹn một khối đại lục nhỏ, chủ nhân các thế giới đó ở lúc gặp phải dị tộc xâm nhập, chung quy biểu hiện giống như một chiến sĩ chân chính, mang theo các tộc nhân phản kháng đẫm máu.

Đường đường Bàn Cổ thế giới, thủ lĩnh tối cao thống trị tộc đàn được thiên địa khí vận ưu ái, đối mặt thủ lĩnh dị tộc xâm nhập, thế mà lại lấy ra Ngũ Thần Hoa loại độc vật tận tình hưởng thụ này mời thủ lĩnh kẻ địch cùng nhau đánh giá.

Tùy tay đem Ngũ Thần Hoa ném xuống đất, Ngư Mông nhìn Đế Úc, rất vui vẻ cười nói: “Nếu là nhân tộc liên tục ba đời Nhân Hoàng đều là bộ dáng như Đế Úc, một nhà Bạch Hoa Vân Tước gia tộc của ta có thể diệt nhân tộc người, chiếm lĩnh toàn bộ Bàn Cổ thế giới.”

Trong đại điện chợt trở nên lặng ngắt như tờ, toàn bộ thiếu nữ nhảy múa ca hát động tác cứng ngắt đứng ở tại chỗ không dám nhúc nhích, đám đông thủ lĩnh thị tộc mặt âm trầm đứng dậy, mắt mỗi người lộ ra hung quang nhìn chăm chăm Ngư Mông, ở trong mắt bọn họ, khí đen và huyết quang đan xen thoáng hiện, trong cơ thể càng có một tia dao động kỳ dị không ngừng khuếch tán ra. Chỉ nhìn gương mặt bọn họ, mỗi người đều giống như mãnh thú khát máu, hoàn toàn không có nửa điểm linh trí.

Đế Úc dùng sức lắc cái đầu bởi vì dư lực mà hỗn loạn một phen, trong mắt

hắn phun ra một mảng tinh quang, đột nhiên chỉ vào Ngu Mông cười lên: “Người nói cái gì? Người có thể diệt nhân tộc ta? Hắc hắc, chuyện Ngu triều nhiều năm như vậy không thể làm được. Hắc!”

Lắc lắc đầu, Đế Úc nhìn thoáng qua Ngũ Thần Hoa trên mặt đất, nặng nề thở dài một hơi: “Thứ tốt, sao lại không biết quý trọng chứ.”

Cười khanh khách vài tiếng, Đế Úc giật xuống quần áo nửa thân trên, cười nhìn Ngu Mông nói: “Được rồi, được rồi, không nói những lời tổn thương cảm tình đó nữa, chúng ta đều là người một nhà, người một nhà mà. Hơn nữa ta và Da Ma Thiên đại nhân, là lão bằng hữu, lão bằng hữu.”

Đế Úc cười nói hướng Ngu Hoắc phân thân xen lẫn trong đám người vẫy vẫy tay: “Da Ma Thiên đại nhân, sao lại không ngồi? Hì hì, các người lần này đến, là muốn tìm ta liên thủ à? Không có vấn đề, tuyệt đối không có vấn đề, xem ở trên mặt mũi Da Ma Thiên đại nhân, làm gì cũng không có vấn đề đâu.”

Đứng dậy, Đế Úc cầm một bầu rượu làm từ vàng ròng, lão đảo hướng Da Ma Thiên đi qua. Hắn vừa đi vừa cười nói: “Xuất binh, xuất binh, người vây công Hữu Sùng bộ triệu hồi toàn bộ, cái đỉnh quý kia đặt ở nơi đó, công cũng công không vào được, triệu hồi toàn bộ, tấn công Nghiêu Sơn thành. Hắc hắc, chặt đầu thẳng ranh Cơ Hạo, hai con nhỏ bên cạnh hắn không tề đâu, cướp về bầu bạn ta...”

Ngửa mặt lên trời ợ no, Đế Úc túm tay Da Ma Thiên, cười cợt nói: “Có phải hay không Da Ma Thiên đại nhân, đây là nể mặt của người, ta mới hạ lệnh xuất binh.”

Đế Úc đột nhiên xoay người lại, hướng tới đám đông thủ lĩnh thị tộc trong đại điện lớn tiếng quát: “Xuất binh, nghe thấy chưa? Đem toàn bộ tộc nhân của các người đều điều ra, chỉ cần là người có thể vung được binh khí, điều ra toàn bộ, tấn công Nghiêu Sơn thành, đánh lên thiên đình, Công Tôn Úc ta không muốn làm Nhân Hoàng nữa, ta cũng kiếm cái ngai báu thiên đế ngồi thử chút!”

Đế Úc điên điên khùng khùng gào rống, đám thủ lĩnh các bộ tộc nhân tộc trong đại điện cũng điên điên khùng khùng cười, hoa chân múa tay chạy ra khỏi đại điện ra lệnh.

Ngu Mông và các đồng bạn của hắn hồ nghi nhìn Ngu Hoặc phân thân.

Ngu Hoặc phân thân mang theo vài phần đặc ý nhìn đám người Ngu Mông. Các người nghĩ vỡ đầu, cũng không thể ngờ được Đế Úc hoàn toàn bị Ngu Hoặc khống chế ở trong tay nhỉ? Lúc vây công Nghiêu Sơn thành, đám nhà quê thực dân thế giới các người cũng phải cẩn thận.

Chương 1811: Đều Có Bàn Tính

Phía sau núi hành cung Đế Úc, trong một tòa bí điện ẩn sâu lòng núi, Long Mẫu miễn cưỡng tựa chéo vào trên một cái ngai báu, mấy thiếu nữ trai ngọc tinh khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, trên lưng đeo giáp xác màu bạc đang ân cần bóp vai, đấm chân cho nàng.

Trong bí điện xếp chín cái đài ngọc to lớn, bên trên bày đầy rượu ngon món ngon, chín huynh đệ Phệ Tâm ngồi chễm chệ ở bên cạnh đài ngọc, mồm to ăn thịt, chén lớn uống rượu, rượu theo khóe miệng chảy đến trên ngực, nhỏ xuống đất, sàn dưới chân bọn họ đã ướt sũng một mảng lớn, trong bí điện tràn đầy mùi rượu gay mũi.

Mấy trăm trưởng lão long tộc khẳng khẳng một mực tùy tùng Long Mẫu đứng trong đại điện, ánh mắt mỗi người cuồng nhiệt nhìn Long Mẫu và Phệ Tâm cửu tử.

Đối với các trưởng lão long tộc này mà nói, đám người tính Tù Ngưu cách bình thản hơn, thủ đoạn làm việc ổn trọng tin cậy hơn không phù hợp khẩu vị bọn họ. Long Mẫu cùng Phệ Tâm cửu tử làm việc kiêu ngạo, thủ đoạn tàn bạo, tất cả xuất phát từ bản năng, giết người phóng hỏa cũng không nghĩ nhiều, càng phù hợp cột mốc đạo đức của bọn họ hơn.

Long tộc mà, nên hoành hành ngang ngược, nên cao cao tại thượng, nên tùy ý bắt nạt các tộc đàn nhỏ yếu. Nếu không làm như vậy mà nói, long tộc chẳng phải là lãng phí một thân da thịt tốt tổ long lưu lại sao?

Mười mấy đạo nhân nghi là môn nhân của Tam Bành đứng ở trước ngai báu của Long Mẫu, bọn họ và Long Mẫu cùng nhau nhìn một khối thủy kính cực lớn phía trước, kính quang lóe lên, nhất cử nhất động trong đại điện của Đế Úc nhìn không sót gì. Về mặt đám người Đế Úc, Ngu Mông, Ngu Hoắc phân thân biến hóa, mỗi một động tác nhỏ bé của bọn họ đều ở trong mắt đám người Long Mẫu.

“Thằng nhãi con này, may mắn đi lên ngai báu Nhân Hoàng, hẳn là bị người ta khống chế ba hồn bảy vía?” Long Mẫu liếc nhìn Đế Úc trong thủy kính, cười lạnh ‘Khanh khách’: “Không chỉ có thằng nhãi con này, còn có đám thủ lĩnh thị tộc khác, các người xác định đến lúc đó bọn họ có thể nghe sai sử?”

Một đạo nhân râu bạc khẳng định hướng Long Mẫu cười cười: “Xin tiền bối yên tâm, Đế Úc tất nhiên từng bị dị tộc kia lấy bí pháp ngấm khống chế thần trí, nhưng hiện tại nhất cử nhất động của hắn, đều ở trong sự khống chế của chúng ta.”

Nheo mắt, đạo nhân râu bạc cười cợt nói: “Hiện tại chỉ cần khiến hắn phối hợp đám dị tộc kia vây công Nghiêu Sơn thành, để hắn toàn lực phối hợp đám dị tộc đó tấn công thiên đình, tốt nhất bọn hắn có thể đánh trời sụp đất nứt đó là không còn gì tốt hơn. Tốt nhất, là các thánh nhân dị tộc Bàn Ngu thế giới, có thể đánh lưỡng bại câu thương với mấy vị kia...”

“Nghĩ thì hay lắm!” Long Mẫu cầm lên trái cây bày trên khay ngọc bên cạnh, tùy tay nện ở trên mặt đạo nhân râu bạc, trái cây mọng nước nổ tung ở trên mặt đạo nhân râu bạc, nước trái cây màu đỏ phun đầy mặt hắn: “Chuyện trong thiên hạ, có thể cái gì cũng như các người tính toán? Nào có chuyện tốt như vậy!”

Đạo nhân râu bạc búng ngón tay, một dòng nước sạch tự động sinh ra, đem nước trái cây trên mặt rửa sạch. Hắn không phát hỏa, hoặc là nói hắn cũng không dám phát hỏa, hắn chỉ cười ha ha hướng Long Mẫu chấp tay hành một lễ, cung kính nói: “Chính bởi vì sự tình cũng không chắc giống như gia sư tính toán, cho nên gia sư mới mời tiền bối ra tọa trấn đó!”

Cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, đạo nhân râu bạc khen tặng: “Lấy thực lực của tiền bối, thiên hạ này có thể là đối thủ của tiền bối, cũng chỉ ít ỏi hai ba người như vậy mà thôi. Gia sư đã kết minh với Nguyên Thủy Ma Tôn, do đó...”

Trong mắt Long Mẫu chột lóe kim quang, nàng ngồi ngay ngắn, chậm rãi nói: “Nguyên Thủy Ma Tôn? Ừm, chính là một đạo ác niệm năm đó Bàn Cổ

chém ra kia sao? Nói như vậy, phe này của chúng ta, đạo hữu thực lực tương đương đã có nhiều tới năm người...”

Trầm ngâm một lát, Long Mẫu cười lạnh ‘Xẹt xẹt’ nói: “Chẳng qua, ba vị sư tôn đó của các người tính tình biến hoá kỳ lạ hay thay đổi, Nguyên Thủy Ma Tôn lại là một kẻ làm người ta không yên tâm nhất. Liên thủ với bọn họ, lão mẫu ta còn phải lo lắng tính cả chín đứa con cùng nhau bị bọn họ làm hại!”

Đạo nhân râu bạc nhất thời cười khan: “Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng, dù sao...”

Long Mẫu hừ lạnh một tiếng, nàng cắt ngang lời đạo nhân râu bạc, cứng rắn nói: “Đây là chuyện tuyệt đối có khả năng. Ba vị sư phụ đó của người, còn có Nguyên Thủy Ma Tôn thẳng nhãi kia, kẻ nào cũng làm cho người ta không yên tâm, ai dám tin tưởng bọn hắn, vậy thật sự là đầu óc biến thành nước mới được.”

Đứng bật dậy, Long Mẫu cười ‘Khắc khắc’ nói: “Không làm thì thôi, đã làm là làm cho trót. Ta đã đi ra, như vậy năm đó có mấy lão bằng hữu tình đầu ý hợp, cũng dứt khoát thả bọn họ đi ra là được. Ủm hừ, để ta nghĩ, phương diện này đáng tin nhất...”

Đạo nhân râu bạc hơi biến sắc, hắc vội vàng nói: “Còn xin tiền bối...”

Thân thể Long Mẫu nhoáng lên một cái, nâng tay phải vỗ xuống một chưởng, chỉ nghe ‘Oành’ một tiếng nổ, đạo nhân râu bạc bị nàng vỗ một chưởng thành một miếng bánh thịt, thịt nát máu tươi bắn tung tóe ra xa mấy chục trượng, con người Long Mẫu chợt biến thành một mảng màu máu, nàng nghiêng răng cười lạnh nói: “Ta muốn làm gì, đến lượt các người đám trẻ ranh này đến giáo huấn sao? Năm đó tổ long ước thúc ta khắp nơi, ta đánh không lại hắn, chỉ có thể nhận thua... Các người tính là cái gì? Có chỗ cho các người nói chuyện sao?”

Phệ Tâm cười cười ‘Hắc hắc’, ngẩng đầu lên dữ tợn nói: “A mỗ, chúng ta cũng dứt khoát đừng liên thủ hợp tác với bọn họ, đem đám nhãi con này đánh chết hết, ăn một bữa nóng hằm hập là được. Vô luận bọn họ ai không chế thắng

nhãi Đế Úc muốn làm chuyện gì, thực lực long tộc chúng ta cũng đủ... Buông tay đại sát bốn phương là được. Hắc hắc!”

Phệ Cốt cũng đứng dậy vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “A mỗ, đại ca nói đúng đó! Những thứ âm mưu quỷ kế kia, chúng ta không am hiểu, chúng ta am hiểu chính là giết người! Dong dài với bọn họ làm gì? Long tộc chúng ta muốn trở thành chủ nhân của Bàn Cổ thế giới, ai dám cản đường, giết hết là được!”

Trong mắt Long Mẫu lóe hàn quang một phen, một luồng khí hung hãn từ trong cơ thể nàng khuếch tán ra, nàng nghiêng răng cười lạnh nói: “Một đám nhãi con vô liêm sỉ, nhiều năm như vậy không gặp, có tiến bộ. Chủ ý này không tệ, các huynh đệ long tộc chúng ta, cần gì chơi tâm kế với bọn hắn?”

Một luồng sát khí lạnh lẽo từ đỉnh đầu Long Mẫu lao ra, hóa thành một đám sương mù máu bao phủ toàn bộ đại điện.

Mười mấy đạo nhân bị dọa hồn vía lên mây, một đạo nhân đôi mắt toát ra màu xám bạc mờ mờ vội vàng lớn tiếng quát: “Tiền bối xin nương tay, còn có một việc chưa kịp nói với tiền bối. Sự tình liên quan trọng đại, cái này vốn nên là gia sư cùng với tiền bối giáp mặt thương lượng, tiền bối có biết không?”

Long Mẫu cười lạnh ‘Khanh khách’ nhìn mười mấy đạo nhân, nàng cười dữ tợn nói: “Nói, xem xem là chuyện gì quan trọng, có thể cứu tính mạng các người! Nói mau lên, nếu là thực sự hữu dụng, giữ lại một cái mạng nhỏ của các người; nếu là vô dụng, các người vừa lúc để đám con ngoan của ta ăn no một bữa!”

Đạo nhân hít sâu một hơi, dồn dập nói: “Tổ long có lẽ vẫn chưa ngã xuống, cũng không trốn vào Hồng Mông hỗn độn, có lẽ hẳn cũng chưa mất tích, hẳn là giống như Tù Ngưu cửu tử... Ẩn cư tu luyện ‘Chập Long Cửu Tử’ bí công... Long tộc không có ba hồn bảy vía, chỉ có một viên long châu ngưng tụ toàn bộ linh tính long tộc. Chập Long Cửu Tử bí công, nghe nói chỉ cần sinh tử luân hồi chín lần, là có thể phá vỡ long châu, tu được đạo đài nguyên thần...”

Long Mẫu và Phệ Tâm cứu tử kinh hãi động dung, Long Mẫu lớn tiếng quát:
“Lão bất tử này...”

Chương 1812: Kinh Ngộ

Hoang dã, cây khô, một dòng sông nhỏ uốn lượn chậm rãi chảy qua.

Đế Thuấn ngồi trên một tảng đá lớn dưới tàng cây khô ở bờ sông, thân hình còng như cái cây già bị khoét sạch thụ tâm, đôi mắt tỏa khí đen âm u nhìn chăm chăm nước sông, nhìn chăm chăm trong nước sông mấy con cá nhỏ dài một thước lặn ở đáy sông không nhúc nhích.

Từng tia kim quang công đức không ngừng từ trong cơ thể Đế Thuấn chảy ra, ngoài mỗi một tia công đức kim quang đều bám một tia khí đen nồng đậm, đây là vô thượng tà lực Ngu Hoặc thúc giục tiên thiên chí bảo bộ não Bàn Ngu, Đế Thuấn là vì công hiệu đáng sợ của bộ não Bàn Ngu, tùy ý để cho Đế Úc tiếp nhận địa vị Nhân Hoàng của mình, mang đến một hồi bão tố cho nhân tộc.

Từng tia công đức kim quang không ngừng trôi đi, gò má Đế Thuấn run rẩy, trong đôi mắt tràn đầy thống khổ.

Hắn đang không ngừng tiêu hao công đức lực quá khứ hơn nửa đời người tích góp, đau khổ ngăn cản bộ não Bàn Ngu ăn mòn. Ngu Hoặc lâm vào phòng ngự đại trận trong đạo tràng của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, Ngu Hoặc đã không rảnh phân tâm khống chế Đế Thuấn nữa, cho nên tà lực trong cơ thể Đế Thuấn có một tia buông lỏng, dựa vào tiêu hao công đức lực, hắn có thể miễn cưỡng duy trì trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

“Dị tộc... Ác quỷ... Hận không thể... Chém hết các người...” Cô đơn một mình rời xa đám đông, Đế Thuấn như con thú già bị thương, cuộn mình ở nơi hoang vu không ai biết, lẳng lặng chịu đựng, lẳng lặng giãy dụa.

Không chỉ có tà lực bộ não Bàn Ngu, tâm cảnh Đế Thuấn mất khống chế, nguyên thủy ma chủng trong lòng hắn cũng đang điên cuồng nảy sinh. Đế Thuấn không ngừng cắn chót lưỡi, dùng đau đớn khó có thể chịu được đó kích thích tinh thần của mình, mạnh mẽ chèn ép nguyên thủy ma chủng rống giận rít gào ở

trong lòng hẳn.

“Ma? Ta là người, không phải ma. Trên gương mặt run rẩy của Đế Thuấn mang theo một nụ cười thản nhiên, mộc mạc: “Nếu ta phải nhập ma, ta thà chết. Cho nên, không cần thì thầm nữa... Trước khi nhập ma, ta là nhất định sẽ chết!”

Chợt, mi tâm Đế Thuấn hiện lên một mảng bóng người mơ hồ, thất tình lục dục các loại ý niệm giống như cỏ dại nảy sinh trong lòng. Ngoài Nguyên Thủy Ma Tôn, một lực lượng đáng sợ khác bởi vì tâm cảnh Đế Thuấn mất khống chế mà lặng yên phát động, Đế Thuấn thống khổ rên rỉ một tiếng, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi.

“Không phải bộ não Bàn Ngu, không phải Nguyên Thủy Ma Tôn... Là các người...” Đế Thuấn nhắm hai mắt, lẳng lặng chịu đựng thống khổ giống như nham thạch nóng chảy sôi trào trong cơ thể: “Nhân tộc ta, cố sao nhiều tai nhiều nạn? Các người không thể, để chúng ta thanh thản ổn định sống sao?”

“Nhân tộc chúng ta, không có nanh vuốt bén nhọn, không có răng nanh sắc bén, chúng ta đứng thẳng hành tẩu, tốc độ bốn tẩu không bằng dã thú, chúng ta không có cánh, chúng ta cũng không cách nào phi thiên độn địa. Thậm chí mắt chúng ta chỉ có thể nhìn thấy phong cảnh phía trước, chúng ta không thể dã thú nhìn hoàn cảnh quanh thân, chúng ta ở núi rừng dã ngoại, là con mồi dễ bị đánh lén từ sau lưng nhất.”

“Chúng ta xuất phát điểm yếu đuối như thế, tộc nhân chúng ta sinh tồn không dễ gì như thế, chúng ta cũng không có dã tâm quá lớn, từng thế hệ nhân tộc tiên hiền, Nhân Hoàng, chúng ta chỉ muốn để hương khói nhân tộc phát triển, để văn minh nhân tộc có thể kéo dài.”

“Chúng ta tôn thiên, chúng ta lễ địa, chúng ta tôn trọng quỷ thần, chúng ta thành kính phụng dưỡng linh hồn tổ tiên chúng ta... Chúng ta tôn pháp mà giữ lễ, chúng ta nói năng làm việc cẩn thận, chúng ta dùng thân thể máu thịt đối kháng cơn lốc lũ lụt, chúng ta dùng thân thể gây yếu đối kháng tật bệnh ôn dịch.”

“Chúng ta không cầu trường sinh, chúng ta sau khi tử vong bụi về bụi, đất về đất, chúng ta đến từ thiên địa tự nhiên, chúng ta trở về thiên địa tự nhiên, chúng ta tới trên đời này, chỉ cầu thưởng thức một đoạn phong cảnh, chỉ cầu huyết mạch sinh sản, sau đó liền không chút tiếc nuối mà mất đi.”

“Chúng ta mỏng manh như thế, thấp kém như thế, vì sao các người luôn muốn dây dưa chúng ta, cứ phải khiến chúng ta nhấc lên từng đợt gió tanh mưa máu, để chúng ta tự giết lẫn nhau, để chúng ta anh em trong nhà cãi cọ nhau, để chúng ta cốt nhục thành thù?”

Đế Thuấn cuộn mình ở trên tảng đá, nhắm chặt hai mắt lẩm bẩm: “Ta lão đầu thối này, cả đời này chưa từng cầm y ngọc thực, cũng không hy vọng xa vời thức ăn ngon, uống rượu cũng chỉ là rượu ngũ cốc nhạt nhẽo, cũng đã già thành bộ dáng như vậy rồi, các người còn muốn gặt gao quần lấy ta, để linh hồn ta không yên, thân thể bất an.”

Hít một hơi thật sâu, Đế Thuấn nghiêng răng từ khóe miệng bật ra mấy chữ: “Các người, khinh người quá đáng... Nhân tộc ta tất nhiên nhỏ yếu, lại há là đối tượng các người tùy ý giết mổ? Hận không thể rút kiếm bùng lên, đem các người chém tận giết tuyệt.”

Tiếng cười quái dị ‘Khanh khách’ từ trong cơ thể Đế Thuấn truyền đến, đây là thanh âm Nguyên Thủy Ma Tôn: “Chém tận giết tuyệt? Người, còn có năng lực này sao? Đế Thuấn à, ngoan ngoãn tuần hoàn bản tâm, trầm luân đi, sa đọa đi, vì sao phải phản kháng chứ? Áo vải thô thoải mái sao? Cơm gạo lúc ăn ngon sao? Rượu ngũ cốc nhạt nhẽo vị sao? Người còn tử thủ bà vợ già nua vàng vọt kia, người sao không nhìn xem nhân tộc có bao nhiêu thiếu nữ tuổi thanh xuân chờ người tùy ý xoa bóp, sủng hạnh?”

“Người chính là Nhân Hoàng đó! Người nên tận tình phóng thích thất tình lục dục, mà người thì lại, trong linh hồn của người thế mà lại đem thất tình lục dục hầu như xua tan toàn bộ, người sống tựa như một con rối bằng máu thịt... Người sống như vậy, không có lỗi với chính người sao?”

Thân thể Đế Thuấn kịch liệt run rẩy, hắc cười nhạt nói: “Nhưng ta sống đơn giản như vậy, ta không có lỗi với toàn bộ tộc nhân!”

Một vòng thần quang đột nhiên sáng lên ở ven nơi hoang dã, thần quang ấm áp chậm rãi lướt qua đại địa, nơi đi qua cỏ cây đều xanh biếc, trên nơi hoang dã đột nhiên nở rộ vô số hoa đại mỹ lệ đủ mọi màu sắc. Thời điểm thần quang rơi trên cây khô ở đỉnh đầu Đế Thuấn, cái cây già đã chết héo trọng sinh, trên cành sinh trưởng ra vô số phiến lá, cái cây già nhanh chóng trở nên sinh cơ bừng bừng.

Trong thần quang vờn quanh, một bóng người cao lớn chậm rãi đi tới.

Thân người mà đuôi rắn, sau lưng đeo một cái đàn gỗ, tay trái cầm một cây thước dài. Nam tử toàn thân không ngừng phóng ra thần quang ấm áp, khuôn mặt phong cách cổ xưa, đoan trang như thần nhân nhanh chóng lướt qua nơi hoang dã, đi tới trước mặt Đế Thuấn.

“Thuấn, tìm người mất không ít thời gian, người cũng thật biết tìm chỗ để trốn!” Nam tử mỉm cười đặt một tay ở trên người Đế Thuấn, một lực lượng ấm áp, tự nhiên gào thét ủa vào thân thể Đế Thuấn, nguyên thủy ma chủng vừa mới lớn mạnh ở trong lòng Đế Thuấn phát ra một tiếng mắng hạ lưu ác độc đến cực điểm, nháy mắt bị lực lượng ấm áp đó triệt để phá hủy.

Một tiếng rú thảm mơ hồ từ trong cơ thể Đế Thuấn truyền đến, tà lực bộ não Bàn Ngu lưu lại ở trong cơ thể Đế Thuấn ầm ầm tiêu tán, hóa thành các làn khói màu xám theo gió tiêu tán.

Vị trí ót, ngực, đan điền Đế Thuấn đồng thời có một luồng linh quang kỳ dị lóe ra, ba đạo linh quang lao ra khỏi thân thể Đế Thuấn muốn hướng trời cao bỏ chạy, cái thước ở tay trái nam tử thân rắn nhẹ nhàng vung lên, chỉ nghe một tiếng rú thảm, ba luồng linh quang đồng loạt bị đánh cho tan thành mây khói.

Đế Thuấn mở mắt, hắc chớp mắt một lần, ngạc nhiên nhìn nam tử thân rắn.

“Ngài... Đã trở lại!” Đế Thuấn đứng dậy, nghiêm nghị hướng nam tử thân rắn quỳ lạy: “Ngài có khỏe không?”

Chương 1813: Bạn Cũ Long Mẫu

Trong Phong Đạo sơn, rượu thịt đã hết.

Đồng Cảnh đạo nhân giơ lên một cái vò rượu dùng sức run run hồi lâu, sau khi ngay cả một giọt rượu cuối cùng cũng nhỏ xuống trong miệng, hắn rất thất vọng nhìn về phía Nha Công: “Con quạ đen nhỏ, chỉ chút rượu thịt thế này? Các người khó mà tới một chuyến, sao không mang nhiều một chút?”

Nha Công chớp mắt, bất đắc dĩ dang hai tay.

Hắn là theo Cơ Hạo tới tầm bảo, không phải theo Cơ Hạo đi ăn cơm dã ngoại, rượu thịt mang theo bên mình, đó cũng là bản thân tham ăn, do đó mới tùy ý đem theo chút, ngẫu nhiên lén lút đỡ thèm. Ai biết nơi này là Phong Đạo sơn, ai biết nơi này có một khối phong đạo ngọc bích, ai biết trong ngọc bích còn ẩn giấu một gã Đồng Cảnh đạo nhân tham ngon?

Khẽ thở dài một hơi, tùy tay đem vò rượu vứt đi, mặt Đồng Cảnh đạo nhân lấp đầy toàn bộ ngọc bích, hắn tội nghiệp nhìn Cơ Hạo cười khổ nói: “Về sau, còn tới không? Nếu đến, mang rượu thịt nhiều được không? Một vạn vò rượu ngon của thiên đình, bần đạo giảng đạo cho người một lần được không?”

Cơ Hạo chớp mắt nhìn Đồng Cảnh đạo nhân, hắn cười gượng nói: “Xin hỏi cảnh giới của tiền bối?”

Đồng Cảnh đạo nhân liền cười lên, hắn vội nói: “Bần đạo tìm hiểu là thiên địa nguyên từ đại đạo, đã ký thác thần hồn ở trong đại đạo, thiên đạo không sụp đổ, bần đạo bất tử. Cảnh giới bậc này, có thể dạy người không?”

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Đồng Cảnh đạo nhân: “Thánh nhân?”

Đồng Cảnh đạo nhân có chút xấu hổ gãi gãi da đầu, hắn trầm ngâm một lát, chậm rãi gật đầu: “Thần hồn bất tử bất diệt, người cứ cố muốn nói ta là thánh

nhân thì cũng được. Nhưng thánh nhân chân chính, thần hồn ký thác vào trong thiên đạo, có thể đi vào, cũng có thể đi ra, ra vào tự nhiên, thường thức thiên đạo thoải mái tự tại như đọc sách trong lòng bàn tay, đây mới là thánh nhân chân chính.”

“Thần hồn bần đạo đi vào được, không ra được, hoặc là nói, thần hồn bần đạo ở trong dòng lũ thiên đạo, cần phải nơm nớp lo sợ, thật cẩn thận, vậy mới chưa để thiên đạo đem thần hồn của bần đạo đồng hóa, khiến bần đạo trở thành con rối của thiên đạo.”

Cẩn thận cân nhắc hồi lâu, Đồng Cảnh đạo nhân hướng Cơ Hạo cười nói: “Bần đạo xem như một vị thánh nhân nấu chín 95% thôi nhỉ?”

Trong lòng Cơ Hạo giật mình, hẩn nhìn Đồng Cảnh đạo nhân hỏi tiếp: “Vậy, đem tiền bối phong ấn những kẻ đó...”

Đồng Cảnh đạo nhân nheo mắt, hẩn thản nhiên nói: “Chín 70% cũng có, chín 80-90% cũng có, nhưng vẫn cách bần đạo ba năm phần. Chính bởi vì kém ba năm phần này, bọn họ mới phải bỏ thuốc tính kế bần đạo, đem bần đạo phong ấn ở nơi này.”

Đột nhiên, Đồng Cảnh đạo nhân lặng lẽ thở dài nói: “Nhiều năm như vậy rồi, cũng không biết các lão bằng hữu đó đều là tu vi gì.”

Cơ Hạo thường thức hoạt hồ lô, tử hồ lô trong tay, hồ lô sáng bóng mà có khuynh hướng cảm xúc, như ngọc mỡ dê cực phẩm chạm khắc mà thành. Hẩn rất tò mò hỏi Đồng Cảnh đạo nhân: “Bọn họ thật sự là vì không muốn mất mặt, do đó mới không lấy đi pháp bảo của tiền bối?”

Đồng Cảnh đạo nhân cười nhìn Cơ Hạo, hẩn cười hồi lâu, lúc này mới chậm rãi nói: “Thái Ất Nguyên Từ Lệnh kia, quả thật là Thái Ất Nguyên Từ Lệnh thật sự, điên đảo hư không, hỗn loạn vũ trụ, ngay cả thời gian, không gian cũng có thể bị quấy lên như nồi cháo loãng, cho dù thánh nhân đại năng bị Thái Ất Nguyên Từ Lệnh vây khốn, cũng cần lãng phí kha khá thời gian mới có thể thoát

thân. Đây là một món bảo bối tốt, thật sự.”

Cười nhẹ, Đồng Cảnh đạo nhân ôn hòa chỉ vào hai cái hồ lô cười nói:
“Nhưng tử hồ lô, hoạt hồ lô này, ta không nói, ai biết cái nào là tử hồ lô, cái nào là hoạt hồ lô? Không có phép, tử hồ lô một khi mở ra, đứng mũi chịu sào sẽ phải chịu luồng tiên thiên sát khí đầu tiên công kích, không phải thánh nhân, khó có thể may mắn thoát khỏi. Đây chính là cơ hội năm mươi – năm mươi, có thể trực tiếp ngã xuống đó!”

Sắc mặt Cơ Hạo liền có chút khó coi, hắn lấy ra Thái Ất Nguyên Từ Lệnh cười khố nói: “Bọn họ đã không dám mang đi hai cái hồ lô, như vậy cái này...”

Đồng Cảnh đạo nhân cười càng thêm sáng lạn: “Thái Ất Nguyên Từ Lệnh sao, đã là bản mạng chi bảo của ta, ta đem khí tức ba món bảo bối luyện làm một thể cũng là đương nhiên. Cho nên, Thái Ất Nguyên Từ Lệnh một khi rời khỏi hai cái hồ lô vạn dặm, lập tức sẽ tụ tập thiên địa nguyên từ chi lực bày ra đại trận vây địch, tử hồ lô tất nhiên sẽ bay ra giết người.”

Đồng Cảnh đạo nhân cười lăm la lăm lét hướng Cơ Hạo liên tục nháy mắt:
“Bọn họ đạo hạnh tu vi không bằng ta, bọn họ phá không nổi cấm chế của ta ở trên ba món bảo bối này, lại không dám bạo lực phá hủy, hơn nữa xác thực cũng có hiềm nghi chia của không đều, cho nên bọn họ chỉ có thể đem ba món bảo bối này gửi ở đây... Mắt không thấy, tâm không phiền mà, đây chính là kỳ trân dị bảo, đặt ở trước mắt nhìn thấy được lại không sờ được, chẳng phải là khó chịu? Chẳng phải là bị đè nén? Chẳng phải là rối loạn đạo tâm?”

Cơ Hạo ngạc nhiên, hắn nhìn ba món bảo bối trong tay, cái nào là tử hồ lô? Cái nào là hoạt hồ lô? Nếu mở nhầm, chẳng phải là hắn cũng phải chịu một đòn sắc bén của tử hồ lô? Hơn nữa đã là ba món bảo bối khí tức tương thông, thời điểm tử hồ lô cho một đòn vào đầu, Thái Ất Nguyên Từ Lệnh này chẳng lẽ còn có thể an an ổn ổn không làm gì sao?

“Tiền bối à, người ăn của ta nhiều rượu thịt như vậy!” Cơ Hạo ngoài cười

nhưng trong không cười nhìn Đồng Cảnh đạo nhân.

“Nhưng tiểu đạo hữu à, người cũng từ chỗ bần đạo chiếm được bao nhiêu thượng cổ bí văn?” Đồng Cảnh đạo nhân cũng ngoài cười nhưng trong không cười: “Nhất là chuyện Tam Bành, trên đời hiện nay, người có thể tìm được mấy ai nói với người chuyện bọn họ? Một phen nước bọt này của bần đạo, chẳng lẽ còn không đáng giá một bữa rượu thịt sao?”

Trầm ngâm hồi lâu, Cơ Hạo giơ lên hai cái hồ lô: “Nhân tộc có đại địch, ta phải mượn sức hoạt hồ lô...”

Đồng Cảnh đạo nhân nhanh chóng nói: “Ồ, ồ, có cao nhân chỉ điểm à, luồng tiên thiên sinh cơ đầu tiên trong hoạt hồ lô ngưng tụ thiên địa tinh túy mà thành một hồ lô thần dịch đó, có thể nhanh chóng gia tăng tu vi pháp lực, hơn nữa tu vi pháp lực tăng trưởng kia tinh thuần ngưng thực, có thể so với thánh nhân tự tu luyện mà thành. Ý kiến hay, tính toán giỏi, ta bị vây ở chỗ này nhiều năm như vậy, trong hoạt hồ lô này quả thực cất chứa vô số thần dịch, nhưng mà...”

Cơ Hạo lập tức nói: “Thả người ra, đó là không có khả năng, tiên bối đổi điều kiện, như thế nào?”

Đồng Cảnh đạo nhân nhíu mày, khuôn mặt hắc chiếm cứ toàn bộ ngọc bích, chớp mắt nhìn Cơ Hạo không hé răng.

Đột nhiên, Đồng Cảnh đạo nhân kinh hãi nhìn về phía cửa động: “Mụ điên? Sao người lại tới đây? Người làm sao tìm tới nơi này? Còn có người, ôi, ôi, Khổ Trúc sơn chủ, người lão trúc này năm đó trúc già nở hoa, kết vô số gạo trúc, lại bị Phượng Hoàng nhất tộc đánh cướp, đem gạo trúc của người cướp đi chín thành, thiếu chút nữa làm người mất hết đạo cơ, từ sau ngày đó đã không thấy tăm hơi bóng dáng người, sao... Dám ra ngoài hành tẩu?”

Cơ Hạo một lần nữa ngạc nhiên, hắc chậm rãi quay đầu, liền thấy được Long Mẫu vẽ mặt hưng phấn đứng ở cửa động, bên người có một đạo nhân cao cao gầy gầy, vẽ mặt thanh khí tràn ngập nét cổ sơ.

Long Mẫu hưng phấn tới mức toàn thân run rẩy: “Ha ha, lão mẫu ta không ngờ lắm, từ trong tình không đi ngang qua, liền vừa lúc ngửi thấy hương vị tiểu tử người. Hắc hắc, một đường này truy đuổi, lại là... Đây là... Đồng Cảnh tôn giả à? Hắc hắc, người tên ma quỷ này, năm đó trộm của long tộc ta một ngàn ba trăm bảy mươi hai quả trứng rồng, đều bị người nấu canh, chiên dầu, luộc, nướng ăn sạch, người ăn đã nghiền không? Ăn ngon không? Ăn hài lòng chưa?”

Cơ Hạo nheo mắt, cái mũi Long Mẫu... Thực sự so với mũi chó còn thính hơn.

Hắn lại nhin không được quay đầu nhìn Đồng Cảnh đạo nhân một cái, lão đạo này, quả nhiên không phải loại hiền lành đâu!

Chương 1814: Đồng Cảnh Bại Hoại

“À, đúng rồi, ta ăn của long tộc các người hơn một ngàn quả trứng, quả thực tươi ngon mềm mại, so với trứng Phượng Hoàng, trứng Khổng Tước, trứng Chu Tước, trứng chim trĩ, trứng chim sẻ mùi vị tốt hơn nhiều!” Đồng Cảnh đạo nhân cười đến mức mắt cũng nheo lại thành một sợi chỉ: “Không chỉ có trứng của long tộc người, vị Hắc Sa long vương nọ của long tộc các người năm đó trấn thủ Hắc Sa uyên (vực)...”

Thân thể Long Mẫu khẽ giật giật, nàng chột ngựa mặt lên trời rít gào một tiếng, trong mồm bỗng nhiên mọc ra mấy cái răng nanh bén nhọn màu vàng.

“Hắc Sa long vương, nó là cháu ruột của lão mẫu ta... Là trưởng tôn đời thứ ba của long tộc ta, thiên phú của nó cực tốt, thiên phú thậm chí so với Phệ Tâm chín thẳng chó này còn mạnh hơn một bậc, nếu nó không mất tích...”

Trong mắt Long Mẫu huyết quang mãnh liệt, hung tợn nhìn chăm chăm Đồng Cảnh đạo nhân.

“Hắn không mất tích, hắn ở nơi này!” Đồng Cảnh đạo nhân cười đến mức mặt mày hớn hở nhìn Long Mẫu, dùng sức vỗ vỗ bụng mình: “Mụ điên à, người biết, bản đạo đời này không có sở thích gì, chỉ có cái mồm thích ăn. Ngày đó đi ngang qua Hắc Sa uyên, đột nhiên nhìn thấy Hắc Sa long vương ở trong nước tắm rửa, cơ thịt toàn thân bóng loáng rắn chắc, nhìn qua đã muốn cắn một miếng rồi!”

Thân thể Long Mẫu giật giật, trên da mặt huyết khí quay cuồng một trận.

Cơ Hạo bất động thần sắc hướng một bên của ngọc bích đi hai bước, không dám đứng ở ngay phía trước ngọc bích nữa, xem bộ dạng này, Long Mẫu kia sẽ nhịn không được ra tay, hắn cũng không muốn trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

“Bản đạo ở trong hồng hoang có tiếng nghĩ là làm, cho nên, bản đạo đã hạ

thủ bắt Hắc Sa long vương, ừm, quả thực ngon.” Tròng mắt Đồng Cảnh đạo nhân cũng đang tỏa sáng: “Ta ngay cả một đôi sừng thần long bảy màu kia của hắc, cũng dùng thiên địa thể hồ luyện thành bơ ngâm mềm, dùng tận một ngàn loại linh thảo làm gia vị...”

Long Mẫu thét dài một tiếng, thân thể nàng nhoáng lên một cái, kéo một mảng lớn tàn ảnh hưởng ngọc bích lao đi. Trong nháy mắt đó, Cơ Hạo cực lực mở ra mi tâm đạo mâu, cũng chưa thể thấy rõ động tác của Long Mẫu. Hắc chỉ thấy được vô số tia sáng màu vàng xuyên qua đây trời, cuối cùng tập trung hết ở trên ngọc bích.

Mặt ngoài ngọc bích phun ra một mảng lớn mây khói bảy màu, vô số thần quang thuy khí bùng nổ như pháo hoa. Tiếng đánh nặng nề chấn động khiến màng tai người ta đau đớn, trong chín cây cột sắp xếp phương vị Cửu Cung trong động quật, chín thanh thần binh lợi khí đồng thời phun ra một mảng hàn quang, chỉ nghe một tiếng vang lớn ‘Keng!’, một đao ảnh đột ngột từ trong ngọc bích bổ ra, bổ mạnh vào trên thân hình đột nhiên hiện ra của Long Mẫu.

Long Mẫu lắc lắc đầu, đao ảnh bổ vào cao vài thước trên cái mũ miện xa hoa đến cực điểm ở đỉnh đầu nàng, mặt ngoài mũ miện vô số kim cương đá quý bảo châu lưu ly các vật phun ra vô số ánh lửa nhỏ bé, ở đỉnh đầu Long Mẫu ngưng tụ thành một quang ảnh đầu rồng cực lớn đường kính mấy trượng, cứng rắn ngậm chặt đao ảnh trong ngọc bích phun ra, gắt gao giăng co với đao ảnh.

Chợt trước mặt Cơ Hạo gió lạnh khê động, Cơ Hạo không nói hai lời thúc giục Bàn Cổ Chung, Chỉ nghe ‘Keng’ một tiếng nổ lớn, Long Mẫu vừa rồi còn đang giăng co với đao ảnh đã bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Cơ Hạo, một móng vuốt chộp vào trên hỗn độn chi khí Bàn Cổ Chung phun ra. Từng luồng hỗn độn khí chặn móng tay bén nhọn của Long Mẫu, móng tay màu vàng đục thủng các luồng hỗn độn khí, nguy hiểm vô cùng thiếu chút nữa đụng tới thân thể Cơ Hạo.

“Tiền bối vẫn nên so đo thù giết cháu trước rồi nói sau!” Cơ Hạo cười gượng

nhìn Long Mẫu: “Chúng ta tất nhiên có chút xung đột, nhưng còn chưa tới mức người chết ta sống nhỉ? Đồng Cảnh tiền bối là ăn thịt cháu ngài đó!”

Nói thật, Cơ Hạo cũng không muốn xung đột chính diện với Long Mẫu.

Nàng tính cách điên điên khùng khùng, hành vi ra ngoài người ta dự kiến, vừa rồi nàng còn đang công kích ngọc bích, còn đang giữ lẫn nhau với đao ảnh, đột nhiên xoay người hạ độc thủ đối với Cơ Hạo, hành vi biến hoá kỳ lạ khó dò như thế, Cơ Hạo thực sự không muốn đấu với nàng.

Trên mũ miện đỉnh đầu Long Mẫu dâng trào từng đợt ánh lửa, cái đầu rồng cực lớn ở đỉnh đầu chột khê động, chỉ nghe ‘Rắc rắc’ vài tiếng vang, hư ảnh đầu rồng cùng đao ảnh đồng thời vỡ ra, tan rã thành vô số mảnh vỡ. Long Mẫu ánh mắt thật sâu nhìn Bàn Cổ Chung, xoay người hướng Đồng Cảnh đạo nhân trong ngọc bích cười lạnh liên tục: “Hiện tại, cuối cùng biết tung tích Hắc Sa tôn nhi của ta rồi.”

Gương mặt Đồng Cảnh đạo nhân chiếm cứ toàn bộ ngọc bích biến mất, hẳn hiện ra toàn thân, hai tay cầm ở bên hông, ưỡn ngực đúng lý hợp tình nói: “Đúng vậy, là ta ăn, Đồng Cảnh đạo nhân ta dám nghĩ dám làm, chuyện ta đã làm, ta tuyệt đối không hàm hồ, chính là ta làm. Ta ở ngay đây, mụ điên, đến đi, phá vỡ ngọc bích, đánh ta đi, mắng ta đi, chà đạp ta đi, giày vò ta đi!”

Đồng Cảnh đạo nhân mang theo một tia hưng phấn khoái hoạt không chịu nổi, giật mạnh xuống áo bào màu đỏ trên người, cực lực duỗi cổ, hai tay dùng sức vỗ ở trên cổ: “Là ta làm, ta thừa nhận, ta ăn cháu ngươi, đến đi, đầu ở đây, chặt đi!”

Long Mẫu tức giận đến mức cơ thịt trên mặt giật giật, nàng hơi khom lưng, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng thở dốc ‘Phì phì, phì phì!’. Từng luồng khí nóng từ đỉnh đầu nàng toát ra, nhiệt độ toàn bộ động quật cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Lão bà tử này, là thật bị chọc tức điên rồi.

Nhưng Đồng Cảnh đạo nhân vẫn cực kỳ không nghiêm túc nhảy nhót ở trong ngọc bích, hắn không ngừng vỗ cổ, cười ha ha hướng Long Mẫu cười nói: “Đến đi, đến đánh ta đi? Đánh không nổi à? Tức chết người!”

Vừa cười, vừa nhảy, Đồng Cảnh đạo nhân tới cuối cùng dứt khoát xoay người, mông hướng về Long Mẫu vỗ loạn lắc loạn một phen: “Đến đi, đến đi, đến đánh ta đi? Mụ điên, người không phải bảo vệ lũ nhỏ nhất sao? Trên người Hắc Sa long vương, hiện ra chính là huyết mạch Hỗn Độn Nguyên Long của người, mà không phải huyết mạch Tổ Long, hắn mới là truyền nhân chính cống nhất của người, đáng tiếc, đáng tiếc, bị ta ăn rồi!”

Long Mẫu tức giận đến mức ánh mắt thác loạn, khóe miệng mơ hồ có nước miếng màu máu trào ra, nàng thở hỗn hển trầm thấp, hai tay mang theo các luồng hào quang màu vàng muốn tiếp tục xông lên.

Đúng lúc này, Khổ Trúc sơn chủ chậm rãi nói: “Long Mẫu lão hữu, đừng trúng hãn tính kế, Đồng Cảnh thẳng nhãi này rõ ràng là làm đủ chuyện xấu, bị người ta phong ấn ở trong ngọc bích này. Người nếu đánh vỡ ngọc bích, hắn ngược lại có thể thoát thân. Đồng Cảnh tinh thông nguyên từ chi lực, thiên địa vạn vật không gì có thể chạy thoát hãn khống chế, nếu hãn thoát vây, muốn đối phó hãn sẽ không dễ dàng.”

Long Mẫu chợt bừng tỉnh, nàng chậm rãi đứng thẳng lên, cười ha ha nhìn Đồng Cảnh đạo nhân trợn mắt há hốc mồm trong ngọc bích cười nói: “Thì ra, người là bị phong ấn ở nơi này? Chắc chắc, để ta nhìn xem, quả nhiên, đây là phong ấn đại trận, chín món tiên thiên chí bảo này... Thế mà có người nữ dùng chín món tiên thiên chí bảo làm mắt trận phong ấn người?”

Khuôn mặt Đồng Cảnh đạo nhân trở nên đen như than, nhẵn nhúm. Hắn bất đắc dĩ nhìn Khổ Trúc sơn chủ cười khổ nói: “Có ý tứ sao? Cần gì chứ? Tội gì chứ? Khổ Trúc à, Khổ Trúc, người luôn luôn là tính tình không tranh với đời, người cần gì lộ gốc gác của ta chứ?”

Khố Trúc sơn chủ chậm rãi nói: “Năm đó ta lão trúc nở hoa, toàn bộ gạo trúc bị Phượng Hoàng nhất tộc hầu như cướp hết, là Long Mẫu lão hữu đuổi đám súc sinh lông bẹp kia, cứu ta một mạng. Cho nên, phần nhân tình này, phải trả.”

Đồng Cảnh đạo nhân trầm ngâm một lát, hắc chậm rãi gật đầu: “Long Mẫu à, còn nhớ con trai thứ mười của ngươi không? Cũng là loại da đen kia? Hắc cũng bị ta ăn!”

Khố Trúc sơn chủ và Cơ Hạo nhất thời đồng thời cười khố, Long Mẫu trực tiếp điên cuồng hoàn toàn không khống chế được lao đầu về phía ngọc bích.

Chương 1815: Thương Tâm Đạo Nhân

‘Leng keng leng keng, đang đang đang’!

Trong động quật truyền đến tiếng đánh dày đặc cực kỳ chói tai, Long Mẫu đầu đầu, chân đá, đấm, móng tay đâm xuyên, các loại công kích giống như bão tố điên cuồng đánh ở trên ngọc bích.

Mặt ngoài ngọc bích tràn đầy màu sắc, vô số luồng sương khói sôi sục xoay tròn, gắt gao chặn Long Mẫu công kích. Thần binh lợi khí trong chín cây cột đá càng không ngừng hiện lên các luồng hàn quang, đao ảnh, kiếm ảnh, phủ ảnh... Thịnh thoảng có công kích sắc bén từ trong ngọc bích tuôn trào ra, đánh thật mạnh ở trên người Long Mẫu.

Ngọc bích này có thể vây khốn Đồng Cảnh đạo nhân nhiều năm như vậy, trình độ kiên cố có thể nghĩ. Long Mẫu điên cuồng tấn công, chưa thể lưu lại nửa điểm dấu vết ở trên ngọc bích.

Đồng Cảnh đạo nhân lại đứng ở trong ngọc bích mặt đầy nụ cười không ngừng trào phúng Long Mẫu: “Dùng sức đi, tiếp tục đi, đến đánh ta đi, giết ta đi, không cần khách khí. Thằng con da đen thứ mười đó của ngươi, thật sự là ta ăn, vậy thì sao nào? Bàn Cổ hồng hoang, không phải là thế sao!”

“Ngươi giết ta ta giết ngươi, ngươi ăn ta ta ăn ngươi, cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn tôm tép; cá lớn thật không dễ gì béo tốt đáng yêu, ta còn chưa kịp ăn, đều bị long tộc các ngươi ăn! Long tộc các ngươi ăn sinh linh khác, ta vì sao không thể ăn long tộc các ngươi? Dù sao Đồng Cảnh ta phi nhân, phi long, phi phượng, ta và các ngươi không phải cùng tộc, đương nhiên ăn được các ngươi!”

“Ài, nói chuyện, Đồng Cảnh đạo nhân ta ăn khắp hồng hoang thế giới, cũng chỉ long tộc các ngươi cắn sứt nhất, đã nhất, nhất là gân rồng kia... Long lạnh, run rẩy, mười phần co dãn, cực kỳ dẻo dai, ai da, cũng chính là Đồng Cảnh đạo nhân ta tài làm bếp cao siêu, dùng khổ thủy của khổ hải hải nhân điều hòa thành

canh thật chua, do đó mới khiến gân rỗng trở nên mềm nhũn, lúc đó phải nói là ngon miệng!”

Long Mẫu càng thêm tức giận, dưới làn da nàng một tầng vảy rồng màu đen viền đỏ lộn ra, mỗi một miếng vảy rồng đều dựng lên thẳng tắp giống như dao nhỏ, nàng rống giận liên tục hướng ngọc bích liên tiếp tấn công, đánh tới mức ngọc bích vang lên ‘Ù ù’, chín cây cột đá càng không ngừng lóe ra hào quang loá mắt.

Thừa dịp Long Mẫu điên cuồng tấn công, Cơ Hạo lặng lẽ không lên tiếng xoay người bỏ đi.

Hồ lô nào là tử hồ lô, hồ lô nào là hoạt hồ lô, Cơ Hạo tin tưởng trên đời không có nan đề không giải quyết được. Cùng lắm thì hắn không cần một hồ lô thần dịch kia trong hoạt hồ lô, không cần tu vi pháp lực nhanh chóng tăng trưởng kia nữa là được.

So sánh với vấn đề hoạt hồ lô, tử hồ lô, vẫn là mau chóng rời khỏi cái động quật này là hay nhất. Long Mẫu đã phát điên, Đồng Cảnh đạo nhân còn đang không ngừng kích thích bà ta, đừng đến lúc đó bà ta không công phá được ngọc bích, đem một bụng lửa giận đặt hết lên đầu Cơ Hạo, vậy mới thật sự đòi mạng.

Mau đi thôi, Cơ Hạo mang theo Nha Công không phát ra nửa tiếng động đi về phía cửa hang, nhưng Khổ Trúc sơn chủ lại lướt ngang một bước, chặn trước mặt Cơ Hạo. Trong tay một cây trúc vuông màu xanh hơi nhoáng lên một cái, Khổ Trúc sơn chủ cười ha ha hướng Cơ Hạo lắc lắc đầu: “Đạo hữu xin dừng bước, đạo hữu là Cơ Hạo đại đế à? Long Mẫu lúc tới đã nói, nàng nhất định phải đem đạo hữu rút gân lột da mới được, cho nên đạo hữu hiện tại không thể đi.”

Cơ Hạo ngẩn ngơ, hắn cười khổ hướng Khổ Trúc sơn chủ nói: “Tiền bối chẳng lẽ muốn làm việc nghịch thiên? Công kích thiên đế, là trọng tội.”

Khổ Trúc sơn chủ cười rất sáng lạn, hắn khẽ cười nói: “Tất nhiên là trọng tội, thiên đình cũng không làm gì được ta. Thiên đế tất nhiên thân phận tôn quý, với

người thế ngoại chúng ta mà nói, giết thì giết thôi nhỉ? Cơ Hạo đại đế khẳng định là không biết, từ khi thiên đình xuất hiện tới nay, có bao nhiêu thiên đế là chết ù ù cạc cạc, không minh bạch?”

Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, hắt quơ quơ Thái Ất Nguyên Từ Lệnh cùng hai cái hồ lô trên tay: “Tiền bối thật muốn chặn đường?”

Khổ Trúc sơn chủ cười nhìn nhìn ba món bảo bối trong tay Cơ Hạo, hắt hỏi ngược lại: “Cơ Hạo đại đế thực dám sử dụng ba món bảo bối này? Tính tình Đồng Cảnh đạo hữu... Sợ là đạo hữu tuổi còn nhỏ, không phải rõ ràng lắm nhỉ?”

Bị Khổ Trúc sơn chủ nói đến trên điểm mấu chốt rồi. Cơ Hạo có chút xấu hổ thu hồi ba món bảo bối, chậm rãi rút ra Bàn Cổ Kiếm: “Các người đều biết ba món bảo bối này của Đồng Cảnh tiền bối?”

Khổ Trúc sơn chủ cười càng thêm hòa ái dễ gần, hắt vung trúc xanh trong tay, tầng tầng trúc ảnh khuếch tán ra, bên người Cơ Hạo liền xuất hiện một mảng lớn rừng trúc xanh vuông vức liếc một cái không nhìn thấy giới hạn. Gió nhẹ nhàng lay động, rừng trúc xanh phát ra tiếng ‘Xào xạc’, bóng người Khổ Trúc sơn chủ dần dần biến mất ở trong vô số trúc ảnh: “Ba món bảo bối này của Đồng Cảnh đạo hữu, ở trong hồng hoang cũng là uy danh hiển hách, Đồng Cảnh đạo hữu ăn bao nhiêu thứ không nên ăn, nếu không phải ba món bảo bối này giữ mạng, Tổ Long, Phượng Tổ đã sớm đem hắc đánh thành bánh thịt rồi!”

“Thì ra, Đồng Cảnh tiền bối thực sự từng ăn trứng Phượng Hoàng sao?” Cơ Hạo nhớ tới lời vừa nãy Đồng Cảnh đạo nhân nói.

“Hắc có gì chưa từng ăn đâu? Có lẽ, trừ nhân tộc?” Thanh âm Khổ Trúc sơn chủ từ bốn phương tám hướng truyền đến, Cơ Hạo căn bản không phân biệt được hắc ở phương nào: “Thời hồng hoang, nhân tộc các người lôi thôi lếch thếch, dơ bẩn, thật sự là ô uế một chút. Đồng Cảnh đạo hữu dù háu ăn, nhưng lại có chút bệnh thích sạch sẽ, dính phân đất, dơ bẩn, hắc dù chạm vào cũng sẽ không chạm.”

Cơ Hạo liền cười. Tổ tiên nhân tộc thời hồng hoang, nhắm chừng còn đang chui hang núi, ở tổ chim, trên người mặc đều là da thú dính máu chưa đặc chế, các tổ tiên nhắm chừng nửa năm cũng sẽ không tắm một lần... Đồng Cảnh đạo nhân lại có bệnh thích sạch sẽ, do đó tự nhiên sẽ không chạm vào một sợi tóc nào của nhân tộc.

“Bệnh thích sạch sẽ này, thật tốt.” Cơ Hạo cười ha ha nói: “Nếu Đồng Cảnh đạo hữu từng ăn tổ tiên nhân tộc ta, không tránh được ta cũng phải tìm hẩn đòi một lời giải thích... Nhưng ta tựa như không phải đối thủ của hẩn, thế này có chút xấu hổ!”

Vừa dứt lời, mấy chục trúc ảnh từ bốn phương tám hướng vô thanh vô tức hướng Cơ Hạo đánh tới.

Trúc ảnh thừa thốt nhàn nhạt, nhìn như nhẹ nhàng băng quơ đánh về phía Cơ Hạo, như không có bất cứ lực đạo nào, nhưng lực lượng trên mỗi một trúc ảnh đều đáng sợ đến cực điểm, lực ngầm vô thanh vô tức đánh ở trên Bàn Cổ Chung, giống như cá voi khổng lồ trong biển sâu vô thanh vô tức húc vào, mỗi một đòn đều chấn động tới mức hỗn độn khí tức Bàn Cổ Chung phun ra nổi lên mảng lớn gợn sóng, chấn động thân thể Cơ Hạo khê lắc lư.

“Tiền bối lực lượng thật lớn!” Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Nhưng khí lực của ta cũng không nhỏ, càng có Bất Chu sơn luyện thành chí bảo hộ thân, tiền bối chỉ dùng chút chiêu số ấy muốn tổn thương ta, không khỏi quá khinh thường ta rồi.”

“Bất Chu sơn luyện chế thành chí bảo?” Khổ Trúc sơn chủ kinh hô một tiếng: “Xương cột sống Bàn Cổ thánh nhân... Bị các người đám tiểu tử này rút ra luyện bảo? Khó trách trước đó vài ngày thiên địa đại đạo Bàn Cổ thế giới có một đợt hỗn loạn... Các người đám nhỏ cả gan làm loạn này... Chắc chắn, sớm biết như thế, còn không bằng năm đó do ta xuống tay mới đúng!”

Cơ Hạo cười càng thêm sáng lạn: “Sư tôn nhà ta là Vũ Dư đạo nhân, là Bàn Cổ chính tông, sư tôn nhà ta dám giúp ta dùng xương cột sống Bàn Cổ thánh

nhân luyện bảo, không ai dám nói gì, tiền bối người có đảm lượng này hay không?”

‘A’, Khổ Trúc sơn chủ chợt trầm mặc, rừng trúc vô biên vô hạn xung quanh lặng yên tan đi, Khổ Trúc sơn chủ một lần nữa hiện thân, bất đắc dĩ hướng Cơ Hạo lắc lắc đầu: “Vũ Dư đạo nhân? Ta sợ hãi, đánh không lại, không thể trêu chọc, cho nên, người đi đi!”

Trong lòng Cơ Hạo vui vẻ, hân hưởng Khổ Trúc sơn chủ chấp tay thi lễ đang muốn rời khỏi, một thanh âm đột nhiên truyền đến.

“Vũ Dư đạo nhân thì sao? Thương Tâm đạo nhân ta không sợ hãi. Thiên đế Cơ Hạo? Hôm nay, bản đạo phải diệt thiên một lần!”

Chương 1816: Thương Tâm Khóc

Lùn, béo, tròn, hói đầu, vờn quanh đầu treo một vòng lông đỏ long lanh, hình thể Thương Tâm đạo nhân cực kỳ không chịu nổi, trên một cái mặt tròn lại tràn ngập uy nghiêm khó có thể hình dung.

Mắt tròn, mũi tròn, miệng tròn, thậm chí hai cái tai đón gió cũng tròn tròn. Gương mặt như vậy nhiều nhất có thể sử dụng ‘đáng yêu’ để hình dung, nhưng chính là trên một khuôn mặt ‘Manh’ ý mười phần như vậy, lại mang theo sự uy nghiêm so với Cơ Hạo thiên đế này còn cao cao tại thượng, đoan trang nghiêm túc, thần thánh không thể xâm phạm hơn gấp trăm lần.

Mặc một cái áo choàng vàng úa, sau lưng đeo giao nhau một đôi trường kiếm có thể so với chiều cao của hắn còn dài hơn một đoạn, Thương Tâm đạo nhân nghiêm túc nghiêm mặt như vậy, rất gian nan chấp tay sau lưng đi vào động quật.

Cơ Hạo nhìn Thương Tâm đạo nhân chỉ cao tới hông mình, thiết tình thực lòng cũng muốn hỏi hắn một câu ngài lão chấp hai tay sau lưng, hai bàn tay có thể chạm vào nhau hay không?

Tựa như là cảm nhận được một tia tò mò và buồn cười kia trong ánh mắt Cơ Hạo, sắc mặt Thương Tâm đạo nhân càng thêm uy nghiêm, càng thêm nghiêm túc, giống như một cái cối xay uy nghiêm, ‘Soạt soạt’ hướng ra ngoài rơi xuống bột phấn cứng rắn.

Cơ Hạo chính là có loại cảm giác này, mặt Thương Tâm đạo nhân căng lên quá chặt, dẫn tới hắn cảm thấy khuôn mặt tròn này giống như bánh nướng cứng rắn qua đêm, đang hướng xuống dưới rơi ra bột vụn. Cho nên Cơ Hạo không tự giác nhìn mặt Thương Tâm đạo nhân cười lên, ngay sau đó Cơ Hạo nghe được Nha Công cười ‘qua qua’, hiển nhiên Nha Công cũng bị gương mặt uy nghiêm của Thương Tâm đạo nhân chọc cười.

Ở bên, Khố Trúc sơn chủ thương hại giật giật mặt, hai tay hẩn che lỗ tai, một mảng thanh ảnh mờ mịt từ lòng bàn tay hẩn phun ra che lại thất khiếu của hẩn, sau đó khẽ lui lại mấy bước.

Không khí trong động quật chần động, thanh âm Khố Trúc sơn chủ từ trong không khí chần động truyền đến: “Vũ Dư đạo nhân... Ta thật sự không thể trêu vào hẩn. Năm đó ta từng đánh cược với hẩn, một gốc trúc diễn hóa ước vạn Khố Trúc bao trùm phạm vi ba trăm triệu dặm sơn sơn thủy thủy, lại bị một kiếm của hẩn chặt đứt toàn bộ gốc trúc, trừ một cây măng nhỏ...”

Khố Trúc sơn chủ mang theo một tia kinh sợ khẽ thở dài: “Kiếm kia của hẩn, là đòi mạng, bần đạo thật sự không thể trêu vào hẩn, cho nên, cũng không thể trêu vào môn nhân của hẩn. Gã đó, quá bao che khuyết điểm... So với Long Mẫu còn bao che khuyết điểm hơn nữa!”

Thương Tâm đạo nhân uy nghiêm trừng mắt nhìn Khố Trúc sơn chủ một cái, sau đó hẩn đột nhiên ‘Oa’ một tiếng khóc ra.

Cơ Hạo và Nha Công đang bởi vì gương mặt cổ quái uy nghiêm kia của Thương Tâm đạo nhân mà cười không dứt, Thương Tâm đạo nhân đột nhiên khóc, thân thể hai người đồng thời run lên, giống như có người đem rễ hoàng liên sắc mấy chục lần nước đắng, trộn lẫn nước chát cay đắng nhất, hung hăng từ trong thất khiếu bọn họ rót vào, trực tiếp rót vào trong lòng bọn họ.

Ý cay đắng khó có thể hình dung xộc thẳng lên đầu, Cơ Hạo và Nha Công nhìn gương mặt uy nghiêm buồn cười kia của Thương Tâm đạo nhân, nghe tiếng khóc khó nghe của hẩn, chỉ cảm thấy trong lòng vô số ý đau khổ tràn ra, hai người như đồng thời gặp chuyện bi ai nhất, không thể nói với ai nhất thế gian, đột nhiên nhịn không được liền ‘Ngao ngao’ khóc rống lên.

Cơ Hạo khóc tới mức nước mắt nước mũi cùng nhau phun ra, ba hàng lệ nóng theo gò má giống như dòng suối nhỏ chảy xuống.

Lệ nóng cuồn cuộn, tiếng khóc từng trận, toàn thân Cơ Hạo co rúm thành một

cực, hơi nước toàn thân hần đều hóa thành nước mắt không ngừng chảy ra. Lục phủ ngũ tạng đang run rẩy, cơ toàn thân đang co rút, Cơ Hạo cảm thấy mình như một quả chanh đã cắt, đang bị người khổng lồ dùng lực lượng cực lớn vắt cạn nước.

Vì sao phải khóc chứ?

Cơ Hạo đột nhiên nghĩ tới rất nhiều rất nhiều chuyện khổ không nói nổi, hần lúc còn nhỏ lần đầu tiên leo lên đỉnh Kim Ô lĩnh, muốn bắt một con tiểu Hỏa Nha làm vật cưỡi, kết quả bị tiểu Hỏa Nha nghịch ngợm cào một nhát thiếu chút nữa mù mắt.

Chuyện bi thương bức này, quá bi ai, nhất định phải khóc!

Hần lại nghĩ tới lúc còn nhỏ, tiểu gia hỏa nhà cách vách cái tên cũng đã quên kia, một tiểu gia hỏa khỏe mạnh như vậy, tiểu gia hỏa dũng mãnh lúc năm tuổi đã có thể chạy vào rừng rậm Nam Hoang đánh chết một con báo, hần thế mà lại xông vào trong rừng rậm trêu chọc một con măng xà khổng lồ, bị cự măng đem làm điểm tâm trà buổi chiều!

Một tiểu gia hỏa tốt bao nhiêu chứ, thế mà lại chết non, chuyện này quá bi thương, phải khóc chứ!

Hần còn nhớ tới năm đó ở Nam Hoang, một tiểu bộ lạc phụ thuộc bên dưới Kim Ô bộ cạn lương thực, thủ lĩnh bộ lạc đói tới mức váng đầu hoa mắt mang theo tộc nhân gặm sắn chưa chín cho no bụng... Thật đáng thương, sắn chưa trưởng thành chất chứa kịch độc, người cao bộ tộc đều trúng độc, may mà a mã Thanh Phục của Cơ Hạo kịp thời chạy tới giải độc cho bọn họ, Cơ Hạo giúp bọn họ săn giết rất nhiều mãnh thú, do đó mới vượt qua nguy cơ cạn lương thực...

Bộ lạc gần vạn người đó, thiếu chút nữa đã bị sắn độc diệt môn, thảm sự nhân gian như thế, chẳng lẽ không nên khóc sao?

Cơ Hạo khóc xé tim xé phổi, trong đầu hần không ngừng hiện lên vô số lần

chuyện bi thương, bi ai, bi thảm, bi tráng trong cuộc đời, một vài hình ảnh như nước chảy thoảng qua trong lòng, các hình ảnh bi thương đó giống như những cây hoàng liên vạn năm, không ngừng rót vào hồ tâm của Cơ Hạo, dâng tới mức mỗi một cái lỗ chân lông toàn thân hẳn đều đang phun ra ý vị cay đắng nồng đậm, dâng tới mức hẳn không ngừng gào khóc.

Bởi vì vừa rồi còn đang cười, cho nên tiếng khóc lớn đột ngột phát ra này càng thêm làm người ta cảm thấy khó chịu, làm khí huyết toàn thân người ta không yên, làm huyết khí trong lòng người ta dâng trào... Các loại nhân tố trọng điệp cùng một chỗ, chỉ nghe ‘Phập’ một tiếng, Nha Công đạo hạnh không bằng Cơ Hạo, tu vi tâm tính càng xa xa không bằng phun mạnh ra một ngụm máu, tiếng khóc của hắn trực tiếp chấn động bị thương tâm mạch hắn.

Cơ Hạo ngẩn ngơ, hắn chỉ vào Nha Công khóc lóc: “Nha Công, người sao lại thâm trầm như vậy chứ? Một đồng tuổi như vậy rồi, còn chưa có một con quạ cái nào thích người! Hu hu, người ngay cả một con quạ con đường lão cho người cũng chưa có!”

Lời mới ra khỏi miệng, tiếng la khóc của Cơ Hạo và Nha Công lại lên một bậc thang nữa, ‘Phốc’ hai tiếng, hai người lần này đồng thời hộc máu.

‘Keng’ một tiếng trầm nặng, Bàn Cổ Chung chưa chấn động gì đã không gió tự kêu, tiếng chuông kêu phá tan tiếng la khóc của Cơ Hạo và Nha Công, chấn động khí huyết hai người buông lỏng một phen, ý cay đắng nồng đậm dây dưa trong lòng đột nhiên tan thành mây khói. Hai người đồng thời nhìn nhau, Cơ Hạo chỉ tay, Bàn Cổ Chung phóng ra hỗn độn khí đem Nha Công cũng bảo vệ ở bên trong, hắn ngẩng đầu, mang theo nước mắt đầy mặt hướng về phía Thương Tâm đạo nhân gầm lên.

“Đạo nhân, người dùng là tà pháp gì?”

Thương Tâm đạo nhân uy nghiêm vô cùng nhìn Cơ Hạo, hắn lạnh như băng nói: “Đường đường thiên đế, ngay cả một tiếng khóc của bản đạo cũng không

thừa nhận nổi, thiên đình này thế hệ sau thua thế hệ trước, còn cần thiên đình này làm gì nữa? Hắc, năm đó bần đạo đã nói, thiên đình cái thứ này, chính là một thanh đao thiên đạo đặt ở trên đầu chúng ta, tuy không thể thương tổn chúng ta, lại ghê tởm người ta mà? Xử lý năm đại thiên đế, phá hủy thiên đình, đem cái bài trí này của thiên đạo triệt để phá hủy, thiên địa này được yên!”

Hừ lạnh một tiếng, Thương Tâm đạo nhân chậm rãi nói: “Bần đạo Thương Tâm đạo nhân, không lẽ, thiên đế chưa từng nghe nói danh hiệu của ta? Không đúng, năm đó bần đạo từng khóc lớn một tiếng, ba ngàn vạn thiên đình lôi bộ chính binh chinh phạt Thương Tâm sơn Lạc Lệ cốc Thống Khốc Lưu Thế động của ta đồng loạt cởi giáp hộc máu, chật vật chạy tán loạn, thiên đế sao có thể không biết danh hiệu của ta?”

Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, theo bản năng nhìn Long Mẫu đang tấn công mãnh liệt ngọc bích một cái.

Mụ điên này, từ nơi nào đưa tới đám yêu ma quỷ quái này?

Chương 1817: Ba Người Vây Công

“Nhìn cái gì? Có cái gì đẹp?” Thương Tâm đạo nhân vẫn là một gương mặt tằm sắt nghiêm túc tới cực điểm như vậy, mặt không biểu cảm hướng tới Cơ Hạo hừ lạnh nói: “Năm đó bản đạo gặp phải một chút phiền toái, tuy liên tiếp đánh lui truy binh của thiên đình, nhưng thượng cổ thiên đình vẫn có mấy nhân tài, bản đạo thiếu chút nữa thất thủ bị bắt, là Long Mẫu ra tay giúp đỡ cứu bản đạo.”

Hừ lạnh một tiếng, Thương Tâm đạo nhân chậm rãi nói: “Tuy không tính là ân cứu mạng, nhưng cũng nợ một phần nhân tình lớn. Cho nên Long Mẫu ra mặt mời, bản đạo không thể không đến.”

Đánh giá cao thấp Cơ Hạo một phen, Thương Tâm đạo nhân mang theo vài phần vui sướng chậm rãi gật đầu: “Không ngờ, thật không nghĩ, có thể ở nơi này chạm mặt thiên đế thiên đình. Cái thù năm đó bản đạo bị đại quân thiên đình mấy lần vây công, hôm nay có thể báo rồi.”

Khổ Trúc sơn chủ ở một bên cười khẽ ha ha, trúc trượng trong tay không ngừng tạo ra cái bóng màu xanh kéo dài: “Thương Tâm, người trêu chọc Vũ Dư đạo nhân không tính, còn muốn trêu chọc thiên đình. Người ta tất nhiên nhiều năm chưa rời núi, cũng không biết thực lực thiên đình hiện nay, nhưng thiên đình từ trước tới giờ không phải dễ trêu chọc.”

Thương Tâm đạo nhân hướng phía trước ưỡn ưỡn bụng, chẳng hề để ý hừ lạnh một tiếng: “Sợ gì sợ gì? Chỉ thiếu một chút, ta đã có thể đem thần hồn ký thác hư không, bản thân dung nhập đại đạo, thành tựu thánh nhân chi tôn. Một khi thành thánh, Vũ Dư đạo nhân chỉ biết vung kiếm chém lung tung, còn có thiên đình chỉ biết trọng binh vây kín, ta sợ ai chứ?”

Nhìn Thương Tâm đạo nhân tràn đầy tự tin, Cơ Hạo đang muốn nhắc nhở hẩn kết cục của Đồng Cảnh đạo nhân đã xem như 95% thánh nhân rồi, chợt phía sau truyền đến một tiếng xé gió bén nhọn, Cơ Hạo nhíu mày, vội vàng vỗ một

chường vào trên Bàn Cổ Chung.

Vang ‘Ông’ một tiếng, mảng lớn hỗn độn chi khí hướng bốn phương tám hướng khuếch tán. Cơ Hạo và Nha Công quay đầu, vừa lúc nhìn thấy móng tay bén nhọn của Long Mẫu đã đâm xuyên qua mấy ngàn tầng hỗn độn chi khí, ở mặt ngoài Bàn Cổ Chung đánh ra nhiều điểm gợn sóng, đang không cam lòng thu hồi hai tay.

Nhìn thấy Cơ Hạo nhìn tới, Long Mẫu cười quái dị khặc khặc nói: “Đồng Cảnh đạo nhân bị nhốt ở trong ngọc bích không thể chạy thoát, chung quy sẽ có biện pháp thu thập hẳn. Nhưng người tiểu tử này cũng đáng giận, liên thủ phế người trước rồi nói sau. Hắc, lão bất tử kia, chín thằng con phế vật của lão khốn kiếp, qua lại với bọn nó, còn có thể là thứ gì tốt đẹp.”

Cơ Hạo rút ra Bàn Cổ Kiếm, gập ngón tay nhẹ nhàng búng lên trên lưỡi kiếm, kiếm ngân lên một tiếng, Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Tù Ngưu, Ngao Bạch, cũng là người...”

“Bọn chúng không tính là huyết mạch Hỗn Độn Nguyên Long của ta.” Long Mẫu cười đặc biệt dữ tợn, quái dị, một đôi con ngươi màu đỏ vàng phun ra thần quang dài vài thước nhìn chăm chăm Cơ Hạo: “Huyết mạch bọn chúng biểu hiện, đều là huyết mạch thuần túy của lão khốn kiếp kia, không có nửa điểm quan hệ với Hỗn Độn Nguyên Long ta.”

Hít sâu một hơi, Long Mẫu đắc ý: “Con ngoan của ta, chỉ có Phệ Tâm chín đứa bọn chúng.”

Trong ngọc bích, Đồng Cảnh đạo nhân cất tiếng cười to lên: “Mười đứa, chỉ tiếc, có một đứa bị bản đạo bắt sống, ngon lành nuốt xuống rồi. Ha ha, tư vị Hỗn Độn Nguyên Long quả nhiên cực diệu, nhất là một đôi mắt rồng kia.”

Trên làn da Long Mẫu từng miếng vảy rồng dựng thẳng lên hơi chấn động, không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Keng keng’. Nàng nghiêng răng, cố nén không quay đầu nhìn Đồng Cảnh đạo nhân, hung tợn nhìn chăm chăm Cơ

Hạo, Long Mẫu lạnh lùng nói: “Đồng Cảnh thẳng nhãi này bị phong ấn ở đây, chuyện này, là chúng ta cũng không biết. Thẳng nhãi con có thể tìm tới nơi này, hắc, Đồng Cảnh tam bảo đã bị người lấy rồi.”

“Hử?” Tinh quang chợt lóe trong mắt Thương Tâm đạo nhân, chợt hướng Cơ Hạo áp sát một bước.

“Ồ?” Khổ Trúc sơn chủ cũng theo bản năng hướng Cơ Hạo đến gần hai bước, từng tầng hư ảnh trúc xanh không ngừng từ trong cơ thể hắt bay ra, nhanh chóng ở bên người hắt hóa thành một rừng trúc vô biên vô hạn. Toàn bộ động quật đều bị rừng trúc bao trùm, không nhìn thấy được lối ra của động quật nữa, không nhìn thấy mép động quật nữa.

Khổ Trúc sơn chủ biểu hiện ra hứng thú cực lớn, hắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo không dời mắt nói: “Ba món bảo bối của Đồng Cảnh đạo hữu, Thái Ất Nguyên Từ Lệnh kia không hợp với đại đạo của ta, cũng đành thôi; Tử hồ lô kia sát phạt quá nặng, nhân quả quá đáng, cũng vô dụng đối với ta; chỉ có hoạt hồ lô kia, nghe nói sở trường nhất tâm bố thiên địa linh căn, lại tương quan tính mạng với tính mạng ta.”

Khổ Trúc sơn chủ ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Cơ Hạo, mỉm cười nói: “Mong tiểu đạo hữu đem hoạt hồ lô kia lấy ra, để ta cẩn thận nhìn một chút.”

Long Mẫu cười rất sáng lạn, nàng lớn tiếng cười nói: “Lão măng trúc, còn nhìn cái gì? Làm thịt tiểu tử này, bảo bối nào cũng là của chúng ta. Ba món bảo bối của Đồng Cảnh, chúng ta vừa lúc mỗi người một món phải không? Hoạt hồ lô kia, tự nhiên là của người “

“Hu hu” Thương Tâm đạo nhân đột nhiên lại khóc lên, hắt đáng thương hề hề nhìn Cơ Hạo khóc lóc: “Thiên đế thật đáng thương, vinh hoa phú quý của thiên đình này còn chưa hưởng thụ được bao nhiêu năm, đã phải ngã xuống ở đây, thật sự là rất đáng thương, rất đáng thương, rất đáng thương mà.”

Thương Tâm đạo nhân kéo dài thanh âm, quái thanh quái khí khóc rống lên.

Ý bị ai nồng đậm Cơ Hạo và Nha Công vừa mới bình ổn nhất thời lại bị dẫn lên, thân thể hai người nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa lại khóc thành tiếng.

Bàn Cổ Chung nổ ‘Keng’ một tiếng, mạnh mẽ phá tan thuật pháp tà dị của Thương Tâm đạo nhân. Cơ Hạo và Nha Công đồng thời biến sắc, Nha Công thét dài một tiếng, giơ lên mộc trượng do Phù Tang mộc biến thành hung hăng hướng Thương Tâm đạo nhân đánh xuống.

Thương Tâm đạo nhân xùy xùy hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý rút ra trường kiếm đeo trên lưng, một kiếm chậm rãi hướng mộc trượng của Nha Công đâm tới. Tuy công pháp tà dị, kiếm quyết của Thương Tâm đạo nhân cũng rất kỳ diệu, kiếm thế của hắn quy củ nghiêm ngặt, từng kiếm một theo đường kiếm cực kỳ tinh tế, giống như một cái cối xay cứng rắn nghiền về phía Nha Công.

Ầm một tiếng, ánh lửa bắn ra bốn phía, mộc trượng trong tay Nha Công là bản thể Phù Tang mộc biến thành, mộc trượng cùng trường kiếm trong tay Thương Tâm đạo nhân va chạm với nhau, mảng lớn ánh lửa bắn tung tóe, Thương Tâm đạo nhân sợ tới mức run lên một cái, theo bản năng liên tục lui vài bước về phía sau.

Một quầng lửa rải đến trên tay áo Thương Tâm đạo nhân, Thương Tâm đạo nhân kêu một tiếng quái dị, một kiếm vung xuống đem chỗ tay áo cháy cắt sạch sẽ. Hắn hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm mộc trượng trong tay Nha Công cả giận nói: “Phù Tang lão nhân! Đây là bản tôn ngươi! Nguyên linh ngươi đâu?”

Nha Công cực lực trừng to con mắt nho nhỏ, hung tợn quát: “Nguyên linh tự nhiên là tọa trấn Thái Dương cung. A, làm gì tự nhiên sẽ không nói cho ngươi tên mập mập chết tiệt khóc suốt mướt, ăn một gậy của Nha Công gia gia ngươi.”

Còn chưa dứt lời, Nha Công giơ mộc trượng hướng Thương Tâm đạo nhân đánh xuống một lần nữa. Một lần này, Thương Tâm đạo nhân rõ ràng trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, bản thể Phù Tang mộc biến thành mộc trượng, chỉ cần

là đại năng từng lăn lộn ở hồng hoang thế giới, thì không dám tùy tiện chịu một phát.

Khổ Trúc sơn chủ có chút bất đắc dĩ nhìn Cơ Hạo, chậm rãi nói: “Vì hoạt hồ lô, đắc tội Vũ Dư đạo nhân cũng là khó tránh khỏi. Tiểu đạo hữu, cái này cũng không phải là bảo bối người nên dòm ngó.”

Khẽ than thở một tiếng, bốn phương tám hướng vô số trúc ảnh hưởng Cơ Hạo vỡ xuống rậm rạp.

Trong vô số trúc ảnh, Long Mẫu hóa thành một tia sáng màu vàng, mang theo tiếng xé gió đình tai nhức óc không ngừng đánh tới.

Chương 1818: Đồng Cảnh Đề Nghị

‘Ong ong ong’!

Bàn Cổ Chung lấy một loại chấn động cao tốc tần suất đáng sợ, tiếng chuông nặng nề như vô số căn lưỡi cửa đang đồng thời ma sát, chấn động người ta tâm phiền ý loạn, đâm màng tai người ta đau đớn.

Nhất là ở trong tiếng gầm của Bàn Cổ Chung, còn thường thường truyền đến một tiếng la khóc khổ sở thê lương của Thương Tâm đạo nhân, cái này giống như ở trên màng tai người ta bơi một vốc bột mù tạt nóng bỏng, ở trên tim rắc một nắm bột cát sắc bén, loại khó chịu đó quả thực khiến người ta phát điên.

Cơ Hạo và Nha Công đã không rảnh phản kích, Cơ Hạo chỉ có thể toàn lực thúc dục Bàn Cổ Chung, gắt gao bảo vệ hai người. Nha Công càng thất khiếu đổ máu, hãn khôi phục thành bốn tướng Kim Ô, ba cái móng vuốt bầu chặt ở trên vai Cơ Hạo, cánh dang ra, vô số chiếc lông vũ màu vàng hừng hực thiêu đốt, mỗi một cái lông vũ đều dựng thẳng tắp giống như thanh đao sắc bén.

Long Mẫu, Thương Tâm đạo nhân, Khổ Trúc sơn chủ ba người liên thủ, không nhanh không chậm công kích Bàn Cổ Chung.

Thế công của Long Mẫu giống như bão tố, trong nháy mắt đã là mấy trăm triệu, mấy tỷ luồng hào quang màu vàng nhỏ bé gào thét mà đến, kim quang dày đặc chứa lực lượng cực lớn, ẩn chứa sức xuyên thấu đáng sợ, mỗi một đòn đều mang theo chấn động cao tần đáng sợ, loại chấn động cao tần này đủ để phá vỡ tất cả kim loại trên thế gian.

Đối thành phòng ngự chí bảo bình thường ở trong công kích dày đặc mà bạo lực như thế của Long Mẫu đã sớm bị mạnh mẽ phá vỡ, cũng chỉ Bàn Cổ Chung hầu như cả một cái xương cột sống của Bàn Cổ thánh nhân luyện chế thành, tuy còn khiếm khuyết một đoạn nhỏ, nhưng dù sao cũng là một khúc xương cứng rắn nhất trên người Bàn Cổ thánh nhân, mặc cho Long Mẫu điên cuồng như thế

nào, từ đầu tới cuối không thể phá vỡ phòng ngự của Bàn Cổ Chung.

Khổ Trúc sơn chủ công kích không nhanh không chậm, nhẹ nhàng hư ảo mang theo một phần đạo vận xuất trần. Từng bóng trúc màu xanh rõ ràng có thể thấy được chậm rãi hạ xuống, trong một đòn này phát ra vô số tia sét, trong một đòn tiếp theo còn có vô số điện quang lóe lên, lại một bóng trúc màu xanh hạ xuống, chính là vô số đao gió sắc bén gào thét cắt qua hư không...

Khổ Trúc sơn chủ công kích nhìn như thông thả, nhưng các loại pháp thuật thần thông ùn ùn, phàm là các loại thần thông bí pháp thanh mộc linh khí có thể diễn hóa, ở trên tay hắn giống như trăm hoa đua nở không ngừng trào ra.

Nhất là Khổ Trúc sơn chủ tựa như có được thiên phú thần thông kỳ lạ nào đó, vài lần thanh trúc trượng vuông vức trong tay hắn rơi ở trên Bàn Cổ Chung, có thể nhìn thấy một cái bóng màu xanh chợt lóe qua, thanh trúc trượng xuyên qua hư không, kéo từng đạo gợn sóng, vài lần thiếu chút nữa chọc ở trên người Cơ Hạo.

Sau vài lần liên tục thiếu chút nữa chịu thiệt, Cơ Hạo cẩn thận quan sát Khổ Trúc sơn chủ công kích, lúc này mới phát hiện thanh trúc trượng của Khổ Trúc sơn chủ không chỉ có xuyên qua hư không, thậm chí còn ở trong nháy mắt đó xuyên qua thời gian, từ không gian cùng thời gian hai chiều tăng cao hướng Cơ Hạo phát động tiến công.

May mắn Bàn Cổ Chung trấn áp khắp trời, các luồng khí hỗn độn tản ra, giống như vô số vòng xoáy nhỏ đem thời gian và không gian quấy nát, đem một khoảng hư không bên người Cơ Hạo triệt để hóa thành hỗn độn, lúc này mới ngăn cách Khổ Trúc sơn chủ công kích.

Khổ Trúc sơn chủ cũng không nóng lòng, hắn chỉ chậm rãi công kích từng trượng một, vòng quanh Cơ Hạo chậm rãi hành tẩu, như một lão nhân dắt con chó vàng to lớn ăn uống no đủ thích ý hành tẩu ở trong rừng trúc, tác phong nhàn nhã tự tại đó thật sự khiến người ta hâm mộ.

So sánh với Khổ Trúc sơn chủ thông dong, Long Mẫu công kích tất nhiên uy mãnh bá đạo, thế không thể đỡ, lại không khỏi rơi xuống hạ tầng ở trên cảnh giới. Khổ Trúc sơn chủ quả nhiên là một tác phong kẻ sĩ có đạo, đạo cao đức trọng, mà Long Mẫu thì là một bà già đánh đá rõ đầu rõ đuôi ở đầu đường cuối ngõ cười hết quần áo khóc lóc om sòm!

Về phần Thương Tâm đạo nhân, hãn giống như một quả cầu thịt ngồi xổm góc động quật, một đôi mắt nhỏ tròn xoe nhìn chăm chăm Cơ Hạo, ngẫu nhiên cau mày bày ra một tác phong uy nghiêm, thê thảm vạn phần khóc một tiếng...

Có Bàn Cổ Chung phòng hộ, tiếng khóc của Thương Tâm đạo nhân tất nhiên chấn động khiến Cơ Hạo và Nha Công lục phủ ngũ tạng lộn nhào, trong tai mắt mũi miệng không ngừng chảy ra máu tươi, thương thế lại không quá nghiêm trọng. Nhưng mỗi khi Cơ Hạo và Nha Công hết sức chăm chú phòng ngự, tiếng khóc ‘Ngao ngao’ của Thương Tâm đạo nhân đột nhiên vang lên, cái này giống như nửa đêm hành tẩu ở trong nghĩa địa, phía sau đột nhiên có người hô to một tiếng, hù chết người ta cũng ghê tởm chết người ta!

Đau khổ ngăn cản đến công kích từ bốn phương tám hướng, Cơ Hạo chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, chậm rãi lấy ra Bàn Cổ Kiếm đặt ngang ở trên đầu gối.

Tốc độ vung thanh trúc trượng của Khổ Trúc sơn chủ chợt chậm lại, hãn rất kiêng kỵ nhìn Bàn Cổ Kiếm trong tay Cơ Hạo.

Long Mẫu thì cười lạnh nói: “Lão mǎng trúc, người sợ cái gì? Sợ cái gì? Ủm? Tiểu tử này là đồ đệ Vũ Dư đạo nhân, không phải là Vũ Dư đạo nhân... Người sẽ không là sau khi bị Vũ Dư đạo nhân chém một kiếm, nhìn thấy ai rút kiếm cũng sợ chứ?”

Ở bên, Thương Tâm đạo nhân thê thê thảm thảm kêu rên lên: “Đáng thương Khổ Trúc đạo hữu... Ha ha... Anh danh một đời... Ha ha... Bị một đứa nhỏ dọa... Ha ha...”

Thương Tâm đạo nhân khóc thê thảm, nhưng ý trào phúng trong giọng nói

mặc cho ai cũng có thể nghe được rõ.

Sắc mặt Khố Trúc sơn chủ hơi trầm xuống, hắt hất một hơi thật sâu, đột nhiên thân thể nhoáng lên một cái hóa thành một cơn gió xoáy màu xanh vòng quanh hỗn độn chi khí Bàn Cổ Chung phun ra đạo qua một vòng, ‘Bá bá bá’ vài tiếng vang, Khố Trúc sơn chủ trong nháy mắt này liên tục đâm ra mười tám trượng.

Bàn Cổ Chung hơi chấn động, chỉ nghe thấy tiếng như thủy tinh lưu ly vỡ vụn, bên người Cơ Hạo đột nhiên có mười tám cây trúc trượng vuông vắn màu xanh đậm thùng hự không cực kỳ thông thả hướng hắt tới gần. Tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, Bàn Cổ Chung phá nát hự không, đảo loạn thời gian, mười tám cây trúc trượng màu xanh thông thả tới gần chỗ cách Cơ Hạo chỉ có không đến ba tấc, Cơ Hạo lúc này mới đột nhiên vùng Bàn Cổ Kiếm.

Một kiếm quang hình cung chợt lóe, ‘Bá’ một tiếng, mười tám cây thanh trúc trượng đồng thời bị Cơ Hạo một kiếm chặt đứt.

Long Mẫu kinh hô một tiếng: “Lão măng trúc, có thù đoạn à? Tiếp tục, tăng thêm sức, người có thể xử lý tiểu tử này!”

Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, hỗn độn chi khí Bàn Cổ Chung phóng ra chợt hỗn độn trong nháy mắt, dựa vào sự sắc bén không đâu không phá của Bàn Cổ Kiếm, Cơ Hạo chặt đứt những thanh trúc trượng kia, nhưng tu vi pháp lực của Khố Trúc sơn chủ hùng hồn hơn xa hắt, hắt cũng bị chấn động tới mức toàn thân run rẩy như điện giật, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

“Tu vi pháp lực của hắt không đủ... Thật thê thảm, thật thê thảm, thật thê thảm... Khố Trúc đạo hữu, mai cũng phải mai chết hắt đi!” Ở bên, Thương Tâm đạo nhân lại buồn thảm khóc lên một chập.

Cơ Hạo khẽ biến sắc. Tu vi pháp lực không đủ, quả thật là điểm yếu lớn nhất của hắt khi đối mặt mấy lão quái vật này, nếu bọn họ thật sự nhắm vào điểm yếu này xuống tay, Cơ Hạo rất có khả năng bị bọn họ hao hết pháp lực, đến lúc đó

không thể thúc dục Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo chỉ có thể dùng thân thể đi đỡ...

Trong ngọc bích, Đồng Cảnh đạo nhân luôn nhìn bên này không chớp mắt đột nhiên cười lên: “Cơ Hạo đại đế, chúng ta dù sao cũng là bằng hữu trên rượu thịt. Không bằng như vậy, thứ trong hoạt hồ lô, đều cho người... Người đồng ý thả ta rời khỏi ngọc bích, sau đó phong ta một cái thần vị thiên đình thiên sư... Bảo đảm ta tiêu diêu tự tại, thế nào?”

Cơ Hạo khẽ nhướng mày, không chút do dự quát to một tiếng: “Được!”

Chương 1819: Thiên Sư Đồng Cảnh

Thiên sư, thiên sư, dùng ánh mắt mộc mạc nhất tên như ý nghĩa, chính là thượng thiên chi sư (thầy của trời xanh).

Chức thiên sư ở thiên đình, không có quy định, chính là ngũ phương thiên đế chọn lựa kỳ nhân dị sĩ đạo hạnh hùng hậu, đạo đức cao trọng, pháp lực khó lường, thần thông cường đại đảm nhiệm, cũng không ước thúc nhiều, chỉ là lui tới ở trước ngự giá thiên đế, chính là người cực thân cận, cực tâm phúc của thiên đế.

Phàm là kẻ làm thiên sư, địa vị mơ hồ vượt lên trên chính thần các bộ của thiên đình, chỉ ở dưới thiên đế, tuy không có thực quyền, lại cực kỳ thanh quý, có được lực ảnh hưởng cực lớn. Ngày thường vô án độc lao thần, không có việc thế tục phiền lòng, hưởng thụ khí vận thiên đình che chở, không có phiêu lưu tai kiếp thiên địa nhân, hưởng hết thanh tĩnh tiêu dao.

Chỉ là ngẫu nhiên, nếu thiên đế hoặc là chính thần khác của thiên đình ‘nhờ’ đến trên đầu, những thiên sư thủ đoạn khó lường, thực lực cao thâm mới sẽ theo tâm ý của mình ra tay một hai lần, lấy cái này đổi lấy hồi báo cực cao và tôn kính thật lớn.

Nói đến cùng, đây là một chức vị thanh nhàn ăn cơm không làm việc, hưởng thụ đãi ngộ không có nghĩa vụ, làm chút việc gì đó hay không thuần túy xem tâm tình. Nhưng một khi đảm nhiệm chức thiên sư, liền hưởng thụ khí vận thiên đình bảo hộ, bất luận kẻ nào muốn đối phó thiên sư của thiên đình, đều phải bị khí vận thiên địa cản trở, dùng để tránh né kẻ thù, tránh né phiêu lưu, đây là chức vị thích hợp nhất.

Cơ Hạo hiểu tâm tư Đồng Cảnh, nhưng tình cảnh này, không cho phép hắn do dự cân nhắc, ngay lập tức đáp ứng.

Đồng Cảnh cười ‘Hắc hắc’, đang muốn mở miệng, Cơ Hạo đột nhiên lại lớn

tiếng quát: “Nhưng Đồng Cảnh tiền bối, người có nhiều kẻ địch như vậy, thực lực mỗi người so với người cho dù có kém, cũng chỉ kém một bậc mà thôi. Người nếu gia nhập thiên đình, phải thuộc về dưới trưởng bản đế quân, bản đế quân sẽ phải giúp người gánh vác thù hận của năm thậm chí là càng nhiều kẻ địch hơn nữa!”

Đồng Cảnh ngẩn ngơ, nhú mào. Cơ Hạo nói không sai, Đồng Cảnh hẳn nếu gia nhập thiên đình trở thành thiên sư, hẳn là khẳng định sẽ không nghe Cơ Hạo sai sử. Nói trắng ra, đây là một lần mua bán, Đồng Cảnh đem thần dịch trong hoạt hồ lô giao cho Cơ Hạo, để pháp lực Cơ Hạo tăng vọt vượt qua cửa ải khó khăn, mà Cơ Hạo dùng thiên đình tấm da hổ này che chở Đồng Cảnh mà thôi.

Nhưng thiên đình tấm da hổ này, có thể hù chết một đám tiểu yêu tiểu quái, đối với đám hồng hoang cự phách năm đó mà nói... Nhìn xem thái độ của Thương Tâm đạo nhân đối với thiên đế, liền biết thanh danh thiên đình ở rất nhiều thời điểm không có tác dụng lớn lắm.

“Người... Còn muốn cái gì?” Đồng Cảnh có chút đau lòng, hẳn chỉ cân nhắc trong một phần vụn cái nháy mắt, hẳn liền làm ra quyết định. Hẳn đã nán lại ở Phong Đạo sơn chết tiệt này chán ngấy rồi, hẳn phải thừa dịp cơ hội hôm nay rời khỏi nơi này.

Cho nên, cho dù trả giá thêm vào, chỉ cần là hẳn thừa nhận được, hẳn sẽ không tiếc trả giá rời khỏi nơi này.

Hai tay Cơ Hạo cầm Bàn Cổ Kiếm, lại một lần chặt đứt trúc trượng Khổ Trúc sơn chủ đánh xuống, pháp lực hùng hồn đáng sợ chấn động toàn thân Cơ Hạo, toàn thân Cơ Hạo toát ra các tia điện quang màu xanh, trên làn da nứt ra những vết rách nhỏ bé.

Hít sâu một hơi, Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Thứ nhất, người phải giữ quy củ thiên đình, không làm việc cũng được, nhưng cũng không thể gây chuyện cho thiên đình ta, đưa tới nhiều kẻ địch hơn nữa.”

Đồng Cảnh đạo nhân trầm mặc chốc lát, nhếch miệng nở nụ cười: “Có thể. Thiên đình đãi ngộ hậu hĩnh, các loại sơn trân hải vị cái gì cần có cũng có, rượu trân quý của thiên đình cũng là vang danh thiên hạ, chỉ cần có đồ ăn ngon, bữa đạo không ra khỏi cửa gây chuyện là được.”

Cơ Hạo gật gật đầu, người không gây chuyện là tốt rồi, vung tay áo lên, đem ba món bảo mạng chí bảo của Đồng Cảnh lấy ra, Cơ Hạo nắm lên Thái Ất Nguyên Từ Lệnh lạnh lùng nói: “Ta muốn Thái Ất Nguyên Từ Lệnh này làm thù lao. Ta sẽ năn nỉ gia sư, đem nó luyện chế thành một khối trận đồ, như thế kiểm trận thuộc về ta là có thể có thành tựu. Tất nhiên không bằng Tru Lục Hãm Tuyệt kiểm trận của gia sư, nghĩ hẳn uy lực không nhỏ?”

Đồng Cảnh đạo nhân khẽ nhíu mày, lớn tiếng tán thưởng: “Ai u? Tính kế hay đấy! Thái Ất Nguyên Từ Lệnh này của ta, có thể điều động tiên thiên nguyên từ chi lực, nháy mắt bao trùm phạm vi ức vạn dặm hư không, tiên thiên nguyên từ, không chế vạn vật, vạn vật khó có thể chạy thoát, ngay cả thời gian, không gian cũng chịu nguyên từ chi lực giam cầm. Thật sự có thể sử dụng nó luyện chế thành kiểm trận trận đồ... Phàm là người lâm vào trong trận, chẳng phải là mồi cho người chém giết?”

Ánh mắt Đồng Cảnh đạo nhân, Long Mẫu, Khổ Trúc sơn chủ, Thương Tâm đạo nhân đồng thời hướng Bàn Cổ Kiếm trong tay Cơ Hạo nhìn một cái.

Kẻ địch bị Thái Ất Nguyên Từ Lệnh giam cầm, ai có thể chống đỡ được Bàn Cổ Kiếm đâm một nhát ngay tim? Thanh trúc trượng vương vẫn Khổ Trúc sơn chủ dùng bản thể của mình luyện chế mà thành cũng có thể bị Bàn Cổ Kiếm chém gãy, thiên hạ có mấy ai? Có mấy món bảo bối có thể ngăn cản sự sắc bén của Bàn Cổ Kiếm?

Sợ là trừ đỉnh cấp phòng ngự chí bảo trong tay vài vị thánh nhân thứ thiệt kia... Không, lấy sự sắc bén của Bàn Cổ Kiếm đến xem, cho dù là phòng ngự chí bảo trong tay mấy vị thánh nhân kia, chỉ cần bản thân Cơ Hạo đủ tu vi, phá vỡ những phòng ngự chí bảo kia cũng không khó!

Cái này như một đại hán cường tráng cầm khiên gỗ gắt gao phòng ngự, một đứa trẻ sơ sinh cầm một thanh thần binh lợi khí, tự nhiên là ngay cả cái khiên gỗ này cũng không phá vỡ được. Nhưng đứa trẻ sơ sinh đó một khi trở thành cậu bé, cầm thần binh lợi khí có thể tạo thành uy hiếp đối với đại hán cầm khiên gỗ; nếu cậu bé trưởng thành thiếu niên, thần binh lợi khí trong tay nó phá vỡ tấm khiên gỗ sẽ không phải việc khó.

Nếu thiếu niên này trưởng thành tráng hán, tấm khiên gỗ kia tự nhiên là tùy tay phá vỡ, không phải cố sức.

Bản thân Bàn Cổ Kiếm sắc bén quá đáng, nếu không phải tu vi bản thân Cơ Hạo so sánh với các lão quái vật này mà nói thật sự là quá thấp chút, ai có thể chống đỡ được một đòn toàn lực của Bàn Cổ Kiếm?

“Hắc hắc, tốt, tốt, tốt!” Đồng Cảnh đạo nhân liên tục gật đầu: “Ta đã dung hợp nguyên từ đại đạo, Thái Ất Nguyên Từ Lệnh này cũng không có tác dụng với ta, vốn muốn ban cho môn hạ đại đệ tử làm hộ thân chi bảo... Đáng tiếc năm đó nhận lấy mấy đạo đồng, đều bị bọn họ giết chóc hết rồi... Thôi, thôi, Thái Ất Nguyên Từ Lệnh này, là của đại đế ngài!”

Đồng Cảnh đạo nhân cũng không biết dùng thủ đoạn gì, hắc cách ngọc bích hướng phía Thái Ất Nguyên Từ Lệnh vung vài cái, thấp giọng niệm tụng vài tiếng chú ngữ, Thái Ất Nguyên Từ Lệnh trong tay Cơ Hạo liền chột run lên, một luồng linh quang từ trong mắt cờ nhỏ nhỏ bay ra, nhanh chóng nhập vào trong ngọc bích.

Con mắt Long Mẫu, Khổ Trúc sơn chủ, Thương Tâm đạo nhân đều xám ngắt, Đồng Cảnh đạo nhân thế mà lại thật sự thu hồi thần hồn lạc ấn của hắc ở trong Thái Ất Nguyên Từ Lệnh? Thái Ất Nguyên Từ Lệnh này nay đã là bảo vật vô chủ? Đây, đây chính là trọng bảo Đồng Cảnh đạo nhân năm đó dựa vào đó để làm ác khắp nơi!

Bao nhiêu thần thú thần cầm cường đại trong hồng hoang, chính là bị Thái Ất

Nguyên Từ Lệnh vây khốn, cuối cùng bị Đồng Cảnh đạo nhân biến thành thức ăn ngon?

Cơ Hạo không đợi đám người Long Mẫu phát tác, căn chót lưỡi, phun ra một giọt bản mạng tinh huyết, nhanh chóng dung nhập Thái Ất Nguyên Từ Lệnh. Giờ phút này trong máu Cơ Hạo ẩn chứa đại đạo bốn nguyên, độ phù hợp với thiên địa đại đạo Bàn Cổ thế giới hầu như hoàn mỹ, Thái Ất Nguyên Từ Lệnh không có bất cứ sự phản kháng nào, nháy mắt đã tiếp nhận Cơ Hạo trở thành chủ nhân mới của mình.

Từng đạo linh quang từ trong Thái Ất Nguyên Từ Lệnh trào ra, một tiếng ‘Vù’ vang lên, toàn bộ động quật nháy mắt bị vặn vẹo, nguyên từ lực trảng cuồn cuộn bao phủ.

Cơ Hạo cười to ‘Ha ha’, hắc tế ra thiên đế ấn tỳ của mình, một đạo thần quang hướng ngọc bích phóng đi.

Đồng Cảnh đạo nhân ghé đầu về phía trước, chủ động đón nhận luồng thần quang này. Một đạo thần lực dần dần bay ra ở đỉnh đầu Đồng Cảnh đạo nhân, thần lực hai màu vàng tím phóng ra khôn cùng khí lạnh, đường đường thiên sư Đồng Cảnh cứ thế mới ra lò.

Chương 1820: Đồng Cảnh Thoát Vây

Đỉnh đầu Đồng Cảnh đạo nhân vừa xuất hiện thiên sư thần lục, sắc mặt Long Mẫu nhất thời chợt biến đổi: “Mau mau liên thủ, đánh chết tiểu tử khốn kiếp này!”

Khổ Trúc sơn chủ, sắc mặt Thương Tâm đạo nhân chợt trở nên cực kỳ nghiêm túc. Khổ Trúc sơn chủ càng ngưng thần tụ khí, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, lặng lẽ thúc dục pháp lực, hiển nhiên muốn làm ra một đòn sấm sét.

Mà khước miệng Thương Tâm đạo nhân càng trở xuống, hai hàng nước mắt ‘Soạt’ một cái từ trong hốc mắt hắt phun ra. Nhưng cũng kỳ quái, con mắt hắt long lanh trong suốt như bảo châu, nước mắt ở không trung va chạm nhau, thế mà lại có vô số tiếng khóc hoặc là thê thảm, hoặc là bi phẫn, hoặc là réo rắt thảm thiết, hoặc là u oán từ trong nước mắt truyền ra.

Trong lúc nhất thời mặt ngoài hỗn độn khí do mặt ngoài Bàn Cổ Chung phun ra nổi lên vô số gợn sóng, từng làn sóng gian nan xuyên thấu qua các tầng hỗn độn khí, mắt thấy đã sắp rơi ở trên người Cơ Hạo.

May mắn trừ Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo còn thúc dục Thái Ất Nguyên Từ Lệnh, kỳ bảo này uy lực quả nhiên to lớn đến cực điểm, trong hư không xung quanh nháy mắt tràn ngập nguyên từ lực tràn, hoàn toàn không có quy luật đáng nói, các luồng nguyên từ lực điên cuồng dâng trào gào thét nhảy nhót, xoay tròn, khiến Bàn Cổ Chung chấn vỡ hư không biến thành hỗn độn trở nên càng thêm hỗn loạn không chịu nổi.

Tiếng la khóc của Thương Tâm đạo nhân bị nguyên từ lực giam cầm, lại bị Bàn Cổ Chung suy yếu, dù là hắt dùng toàn lực, cũng chỉ có sóng âm thanh mơ hồ có thể truyền tới trong tai Cơ Hạo và Nha Công, sát thương tạo thành đối với bọn họ ngược lại không bằng vừa rồi.

Thái Ất Nguyên Từ Lệnh và Bàn Cổ Chung hai kiện chí bảo liên thủ, phát

huy ra lực phòng ngự có thể xưng là hoàn mỹ.

Bàn Cổ Chung phòng ngự là tuyệt đối cứng đối cứng, đi con đường lấy lực chứng đạo, lực phá vạn pháp của Bàn Cổ thánh nhân, bất cứ công kích nào cũng là cứng đối cứng, cho nên yêu cầu cực cao đối với pháp lực của Cơ Hạo.

Thái Ất Nguyên Từ Lệnh lại là lấy nguyên từ lực tràng vô hình vô tích, âm nhu dẻo dai làm chủ, giống như ở trên phòng ngự của Bàn Cổ Chung tăng thêm những tầng mười phần co dãn, vừa lúc tiến hành bổ sung hoàn mỹ đối với hình thức phòng ngự cứng đối cứng của Bàn Cổ Chung.

Hai kiện chí bảo trộn lẫn cùng một chỗ, Cơ Hạo thúc dục pháp lực như nhau, hiệu quả phòng ngự tạo thành so với một mình Bàn Cổ Chung mạnh hơn gấp ba!

Càng đặc sắc hơn nữa là, nguyên từ lực tràng vô hình vô tích lại tràn ngập hư không, bất cứ tồn tại hữu hình vô hình nào cũng bị tiên thiên nguyên từ chi lực giam cầm. Long Mẫu tốc độ mau lẹ tuyệt luân, làm Cơ Hạo cũng không thấy rõ động tác giống như hành tẩu ở trong nhựa cao su dính dính, động tác của nàng chột chậm đi không chỉ gấp trăm lần.

Cơ Hạo rõ ràng thấy được mỗi một động tác của Long Mẫu, nhìn thấy thân thể nàng thông thả xuyên qua hư không, phía sau kéo theo từng cái tàn ảnh rõ ràng. Cho nên Cơ Hạo ở trong nháy mắt, thời gian rất đầy đủ chấn động Bàn Cổ Kiếm, lấy bí pháp trong Vũ Dư kiếm quyết đánh ra một đạo tuyệt sát kiếm khí.

Kiểm khí đen sì gào thét xuyên qua hỗn độn khí Bàn Cổ Chung phun ra, nguyên từ lực tràng vô hình vô tích không chỉ chưa tạo thành bất cứ trở ngại nào đối với kiếm khí, ngược lại là kiếm khí xuyên qua mỗi một luồng nguyên từ lực, những nguyên từ lực này giống như lò xo ở phía sau kiếm khí đẩy mạnh một phát.

Thời điểm Cơ Hạo đánh ra kiếm khí, chính hắn còn có thể thấy rõ quỹ tích kiếm khí, nhưng trải qua nguyên từ lực tràng gia tốc thời gian cực ngắn, liền như Long Mẫu dưới trạng thái bình thường, Cơ Hạo đã không thấy rõ quỹ tích kiếm

khí của mình nữa.

‘Roẹt!’ một tiếng vang lớn, Cơ Hạo vốn tính toán tiên lượng trước, dựa theo tốc độ của Long Mẫu, đạo kiếm khí này vừa lúc có thể đánh ở trên hông Long Mẫu. Nhưng trải qua nguyên từ lực tròng gia tốc, thân thể Long Mẫu còn chưa dời đến điểm Cơ Hạo tính toán sẵn kia, kiếm khí gia tốc vô số lần đã gào thét xé rách mà qua.

Kiểm khí nguy hiểm vô cùng xẹt qua bụng Long Mẫu, váy cung đình hoa mỹ hai màu đỏ vàng làm chủ trên người nàng ở trong tiếng vỡ vụn chói tai nổ thành vô số mảnh, trên cái bụng dày đặc vảy rồng dày nặng của nàng, từng miếng vảy rồng hình tam giác bị xé ra một vết thương nhỏ bé, mắt thấy một chút máu rồng sền sệt màu tím không ngừng trào ra.

Nếu không phải nguyên từ lực tròng độ tăng tốc vượt qua Cơ Hạo dự toán, hông lưng Long Mẫu thật sự bị một đạo kiếm khí này đánh trúng, một chiêu này đủ để đánh thủng lân giáp của nàng, đánh vào lục phủ ngũ tạng của nàng khiến nàng bị thương nặng.

Long Mẫu kinh hãi, Khổ Trúc sơn chủ kinh hãi, tiếng la khóc của Thương Tâm đạo nhân cũng im bật mà dừng, thân thể mập mạp không chịu nổi chế chấn động một lần.

“Đây là, hương vị khai thiên đại phủ của lão già Bàn Cổ kia!” Khuôn mặt Long Mẫu vặn vẹo co rúm, trợn mắt nhìn chăm chăm Cơ Hạo thét dài khàn cả giọng: “Năm đó lão mẫu bị một rìu của hắc làm trọng thương, chính là hương vị này, chính là tư vị này!”

Cơ Hạo mỉm cười, hướng Long Mẫu chấp tay nói: “Tiền bối gặp lại giấc mộng cũ, thật đáng mừng!”

Long Mẫu tức giận đến mức da mặt biến thành màu đen, nàng thét dài khàn cả giọng, như liễu mạng hướng Cơ Hạo lao tới, đôi bàn tay cấp tốc vung lên, từng tia sáng vàng nhỏ bé không ngừng hướng Cơ Hạo đánh xuống. Nhưng

nguyên từ lực tràng làm tốc độ của nàng chột giảm đi gấp trăm lần, điên cuồng oanh tạc vốn tạo thành áp chế thật lớn đối với Bàn Cổ Chung, giờ phút này chỉ có thể khiến Bàn Cổ Chung phát ra từng tiếng kêu khê.

Cơ Hạo nhất thời tự tin, hần nhìn Khổ Trúc sơn chủ cười ha ha hỏi: “Khổ Trúc tiền bối, người thật không sợ gia sư đào toàn bộ gốc trúc của người?”

Đạo tâm Khổ Trúc sơn chủ đang ngưng thần tụ khí chột rung động, pháp lực hùng hồn đã ngưng tụ ở trên thanh trúc trượng vuông vắn chột tán đi non nửa, thần thông bí thuật đã chuẩn bị thỏa đáng đột nhiên cản trở, chấn động trái tim Khổ Trúc sơn chủ cũng run rẩy, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Đồng Cảnh đạo nhân ở trong ngọc bích cất tiếng cười to, hần kéo dài tiếng cười nói: “Đại đế, lần trước bản đạo nói là đúng, hồ lô nặng nề dị thường, là hoạt hồ lô, đại đế chỉ việc lấy ra thần dịch ăn vào, lực lượng hoạt hồ lô ôn hòa tẩm bổ nhất, sau khi ăn vào tuyệt đối không có bất cứ hậu hoạn nào.”

Hít một hơi thật sâu, Đồng Cảnh đạo nhìn chăm chăm Long Mẫu không dời mắt cười lạnh nói: “Xin đại đế lấy thiên đế ấn tỳ chấn động một miếng phong cáo trong thân Phong Đạo sơn... Miếng phong cáo đó là nguồn gốc thiên địa linh khí của Phong Đạo sơn, cũng là nguồn lực lượng của phong đạo ngọc bích này. Chỉ cần đại đế thu phong cáo này, bản đạo lập tức có thể đi ra... Lão long bà tử kia, giao cho bản đạo đối phó là được.”

“Phong cáo?” Cơ Hạo khẽ nhú mày, thần thức nhanh chóng xông vào sâu trong thân núi của Phong Đạo sơn, đụng chạm vào quang sáng giống như trái tim nhảy lên, tự thu nạp Hồng Mông khí, không ngừng phun ra thiên địa linh khí kia.

Không sai, đây là một cái phong cáo, hơn nữa là thượng cổ thiên đình Thanh Đế, Bạch Đế, Hắc Đế ba đại thiên đế liên thủ chế tác phong cáo!

Đồng Cảnh đạo nhân đây là làm gì, mới khiến ba vị thiên đế liên thủ năm vị đại năng đem hần phong ấn ở nơi này?

Chẳng qua, đã đáp ứng hẳn, Cơ Hạo cũng lười đối ý... Nhất là phong cáo này đã là ba vị thiên đế làm ra, Cơ Hạo lấy ra thiên đế ấn tỳ của bản thân, tùy tay ném về phía trong lòng đất, thiên đế ấn tỳ nhanh chóng xuyên qua thân núi Phong Đạo sơn, nặng nề rơi ở trên quầng sáng kia.

“Gỡ bỏ!” Cơ Hạo khẽ quát một tiếng, quầng sáng cung cấp thiên địa linh khí cuộn cuộn không ngừng cho Phong Đạo sơn ầm ầm tản ra, hóa thành một mảng thiên địa linh khí nồng đậm vô cùng gào thét hướng bên ngoài thân núi phóng ra.

Thân thể Đồng Cảnh đạo nhân trong ngọc bích nhoáng lên một cái, hai tay kết ấn nhanh chóng vỡ hướng ra phía ngoài, tiếng vỡ vụn ‘Răng rắc’ không dứt bên tai, trên ngọc bích nhất thời nứt ra vô số vết rạn nhỏ bé.

Cơ Hạo lập tức lấy ra hoạt hồ lô, rút nắp hồ lô không chút do dự đổ vào trong miệng.

Một dòng thần dịch trong vắt như nước, tản mát ra hương thơm và ấm áp thoang thoang mang theo thần quang bảy màu, nhanh chóng nhập vào trong miệng Cơ Hạo.

Chương 1821: Điều Lui Bước

Như Đồng Cảnh nói, không có bất cứ tác dụng phụ nào.

Một dòng chảy nóng nóng, ấm áp dị thường bùng nổ ra trong bụng, hương thơm tản ra, thấm đẫm tẩm bổ, đạo đài của Cơ Hạo vô cùng thoải mái thở dài một tiếng không phát ra âm thanh, sau đó ngồi xếp bằng ở trong thần hồn hư không, bắt đầu phối hợp dòng chảy nóng này, cấp tốc nâng cao tu vi pháp lực của mình.

Không có bất cứ bình cảnh nào, cũng không có bất cứ khó khăn nào, Cơ Hạo có thể thoải mái cảm nhận được tu vi pháp lực của mình đang nhanh chóng tăng lên.

Thân thể và đạo đài đều không có áp lực, đối thành thiên tài địa bảo bình thường gia tăng tu vi, nếu được lực quá mãnh liệt, thân thể cùng linh hồn không chịu nổi sẽ là kết cục thân thể phát nổ hồn phi phách tán. Chỉ có thần dịch ngưng tụ trong hoạt hồ lô này, tinh túy thể giới luồng tiên thiên sinh cơ đầu tiên ngưng tụ, ở trong hồ lô ấp ủ vô số năm tháng, tự nhiên mang theo một luồng sinh cơ tinh thuần hùng hậu.

Tu vi pháp lực cứ như vậy cấp tốc tăng lên, trong mỗi một lần hít thở, sẽ có tu vi tinh thuần tương đương với thánh nhân khổ tu trăm vạn năm triệt để dung hợp với Cơ Hạo. Trong mỗi một hơi thở tu vi Cơ Hạo tăng lên, đối thành chính hần ít nhất phải hao phí năm tháng dài lâu gấp mấy vạn lần thậm chí mấy chục vạn lần.

Từng luồng khí tức huyền diệu dị thường, cường đại to lớn từ trong cơ thể Cơ Hạo khuếch tán ra. Ba con mắt Cơ Hạo đồng thời mở, trong mi tâm đạo mâu càng là chín vàng mặt trời đồng thời sáng lên, một luồng hào quang màu vàng mãnh liệt không chịu nổi dâng trào ra, hư không trước mặt hần chột vụn vụn, hư hóa, một khoảng hư không này cũng bị thái dương chân hỏa ở mi tâm hần phun

ra đốt thành hư vô.

Thanh trúc trường vuông vẫn trong tay Khổ Trúc sơn chủ run nhè nhẹ một cái, hần lui hai bước, cười khàn khàn nói: “Thôi... Ta... Long Mẫu đạo hữu, chuyện nơi này, bản đạo sẽ không nhúng tay nữa... Năm đó hần hạ kiếm lưu tình, mặt mũi Vũ Dư đạo hữu, dù sao cũng là không thể nỡ.”

Cười khổ một tiếng, Khổ Trúc sơn chủ mang theo vài phần chốt dạ lui lại mấy bước.

Thương Tâm đạo nhân ngoác cổ họng muốn tiếp tục khóc lóc, sau đầu Cơ Hạo một cái cối xay to lớn ánh vàng rực rỡ đột nhiên hiện lên, tiếng vang lớn ‘Ù ù’ chấn động cái hang hơi nhoáng lên, một lực hút đáng sợ từ trong cối xay trào ra, Thương Tâm đạo nhân vừa mới khóc một tiếng, đã cảm thấy thần hồn hơi lay động, cái cối xay này thế mà lại tạo thành lực hút cực lớn đối với thần hồn của hần, thiếu chút nữa đem thần hồn hần từ trong cơ thể hút ra!

Cẩn thận nhìn, mặt ngoài cái cối xay kim quang vạn trượng này bám vào công đức kim quang nồng đậm dị thường, mà thiên địa công đức, đây chính là khắc tinh, thiên địch tà môn thuật pháp bậc này của Thương Tâm đạo nhân. Có công đức kim quang hộ thể, vạn pháp khó xâm, vạn kiếp khó diệt... Nếu vừa nãy Cơ Hạo có dư sức tế ra cái cối xay đại đạo này, Thương Tâm đạo nhân sớm đã thu tay mặc kệ rồi.

Lại cẩn thận hướng cái cối xay đại đạo này đánh giá một phen, Thương Tâm đạo nhân kinh hãi phát hiện, cối xay đại đạo này một mặt tối đen như mực, rõ ràng là hủy diệt đại đạo ngưng tụ thành; một mặt linh quang lóe ra, thế mà lại là tạo hóa đại đạo ngưng tụ.

Hủy diệt đại đạo và tạo hóa đại đạo, như âm dương, như hắc bạch, như sinh tử, là hai đại vô thượng đại đạo cực độ đối lập. Cơ Hạo là đồ đệ của Vũ Dư đạo nhân, hần học tất nhiên là kiếm đạo công phạt của Vũ Dư đạo nhân, đem kiếm đạo của Vũ Dư đạo nhân suy diễn đến mức tận cùng, cũng nhiều nhất có thể diễn

sinh ra hủy diệt đại đạo giết chóc tất cả, hủy diệt tất cả!

Tạo hóa đạo ý trong cõi xay đại đạo của Cơ Hạo, rốt cuộc từ đâu mà có? Không lẽ hẳn còn có nền móng hậu trường khác?

Thương Tâm đạo nhân chợt dạ một phen, hẳn cũng không phải danh môn ẩn sĩ gì, mà là ma đầu tà tu lừng lẫy nổi danh trong hồng hoang, bằng không năm đó thiên đình cũng sẽ không điều khiển đại quân luân phiên bao vây tiêu trừ, về sau cũng là được Long Mẫu giúp đỡ, do đó mới chạy thoát thiên đình vây giết.

Ma đầu tà tu có một điểm không tốt, bọn họ có thể làm việc tùy theo hoàn cảnh nhất. Cho nên cõi xay đại đạo của Cơ Hạo vừa xuất hiện, vô lượng công đức trên cõi xay dọa Thương Tâm đạo nhân nhảy dựng trước, sau đó hủy diệt đại đạo và tạo hóa đại đạo cùng xuất hiện, càng khiến Thương Tâm đạo nhân chợt dạ.

Lắc đầu, Thương Tâm đạo nhân không chút do dự hướng Long Mẫu chấp tay: “Long Mẫu đạo hữu, người mời ta đi Bồ Phán... Bần đạo lập tức đi. Bần đạo không sở trường thuật phi thiên độn địa, tốc độ phi hành chậm chạp, đi Bàn Cổ mỗi đường xá xa xôi, bần đạo đi trước một bước mới đúng.”

Dậm chân một cái, Thương Tâm đạo nhân hóa thành một cơn gió lạnh khổ sở gào thét lao về phía lối ra của hang.

Cơ Hạo chần chờ một phen, nguyên từ lực tràng nứt ra một chỗ hổng, mặc cho Thương Tâm đạo nhân bỏ chạy.

Khổ Trúc sơn chủ nhìn thấy Thương Tâm đạo nhân thuận lợi rời khỏi, hẳn không nói hai lời hóa thành một đạo phong lôi màu xanh gào thét lao về phía cửa hang, Cơ Hạo cũng không giữ gâ lại, dứt khoát giống Thương Tâm đạo nhân, mặc cho Khổ Trúc sơn chủ rời khỏi.

Pháp lực trong cơ thể còn đang nhanh chóng tăng lên từng khúc một, thân thể Cơ Hạo cũng bởi vì pháp lực tăng lên không ngừng mà xảy ra một ít biến hóa kỳ

diệu, từng luồng thanh khí từ đỉnh đầu hần trào ra, chậm rãi ở đỉnh đầu hần ngưng tụ thành một đám mây lạnh, vô số linh ngộ đại đạo kỳ dị không ngừng nảy sinh trong đạo đài, lúc này Cơ Hạo cũng không có thời gian rảnh so đo với Thương Tâm đạo nhân, Khổ Trúc sơn chủ.

Chỉ có Long Mẫu trừng lên đôi mắt tỏa huyết quang, hung tợn không ngừng hướng Cơ Hạo nhìn một cái, lại hướng Đồng Cảnh đạo nhân cấp tốc vung nắm đấm trong ngọc bích nhìn một cái.

Trong lòng Long Mẫu hận. Nàng vất vả bốn ba vô số dặm lộ trình, càng mượn dùng truyền tống trận long tộc bí mật bố trí ở trong hồng hoang tinh không một đường bốn ba, xâm nhập hồng hoang tinh không thật không dễ dàng gì tìm được Thương Tâm đạo nhân và Khổ Trúc sơn chủ hai trợ thủ nợ nàng nhân tình.

Đang lúc chuẩn bị quay về Bàn Cổ mỗ đại lục, Long Mẫu khứu giác linh mãnh, đột nhiên ở trong hư không ngửi thấy mùi trên người Cơ Hạo và Nha Công, nàng lập tức vui sướng dẫn người một đường đuổi giết tới đây, lúc này mới chạy tới Phong Đạo sơn.

Vốn tưởng có thể một lần xử lý Cơ Hạo và Đồng Cảnh đạo nhân hai đối thủ, nhất là Đồng Cảnh đạo nhân thế mà còn ăn đũa con nhỏ của nàng...

Nhưng Cơ Hạo chết tiết, hần thế mà lại phá vỡ phong ấn thả Đồng Cảnh đạo nhân ra!

Giờ khắc này, Long Mẫu ngay cả mấy vị đại năng bố trí phong ấn trấn áp Đồng Cảnh đạo nhân nhiều năm như vậy cũng hận tuốt —— các người sao có thể sử dụng thiên đế phong cáo của thiên đình làm trung tâm phong ấn? Thế này không phải sáng tạo điều kiện tiện lợi cho Cơ Hạo sao?

Cơ Hạo hiện tại là thiên đế của thiên đình đó, thiên đình chính là một tổ chức sâm nghiêm, tổ chức luật pháp khắc nghiệt, đương nhiệm thiên đế đối với phong cáo tiền nhiệm thiên đế lưu lại là có quyền khống chế tuyệt đối. Thoải mái như

thế bị Cơ Hạo phá đi phong cáo, thế này không phải thêm phiền cho Long Mẫu nàng sao?

Nếu biết là những tên khốn nào bố trí phong ấn này, Long Mẫu tuyệt đối không chết không thôi với bọn họ!

Nhìn xem Cơ Hạo được Bàn Cổ Chung và Thái Ất Nguyên Từ Lệnh gắt gao bảo vệ, Long Mẫu ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người sai bước hướng cửa hang bước đi.

Cơ Hạo yên lặng thu hồi Thái Ất Nguyên Từ Lệnh, mặc cho Long Mẫu rời khỏi. Hắn đem hơn phân nửa lực chú ý đặt ở trên tu vi không ngừng tăng lên trong cơ thể mình, sau đó nhìn ngọc bích đang vỡ nát sụp đổ cười nói: “Chúc mừng Đồng Cảnh tiên bối thuận lợi thoát thân!”

Tiếng vỡ vụn ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, không bao lâu ngọc bích triệt để vỡ vụn, chín cây cột đá cũng triệt để sụp đổ, chín tiên thiên thần binh hơi nhoáng lên một cái đang muốn bỏ chạy, chín luồng nguyên từ lực mắt thường rõ ràng có thể thấy được chột cuộn lấy chín thanh thần binh, mạnh mẽ đem bọn chúng kéo vào trong một cái tay áo màu đỏ.

Đồng Cảnh đạo nhân cười ha ha từ trong ngọc bích vỡ vụn đi ra, chậm rãi đi tới ngoài hỗn độn khí Bàn Cổ Chung phóng ra.

Hắn cười nhìn Cơ Hạo, ôn hòa hỏi: “Vì sao thả Long Mẫu? Bàn đạo rất có lòng tin có thể đem ả lưu lại nơi đây.”

Chương 1822: Trở Mặt Vô Tình

Đỉnh đầu Cơ Hạo mây lành phập phù, từ kích thước khoảng một mẫu thông thả mở rộng, dày lên.

Từng luồng hàn quang nhỏ bé như cây kim thép, mang theo tiếng vang xẹt xẹt từ trong mây lành rơi xuống, rơi xuống đất liền tung tóe lên nhiều đốm lửa, đem mặt đất cứng như kim cương của Phong Đạo sơn đâm ra vô số lỗ thủng nhỏ bé cực sâu.

Nghe xong lời Đồng Cảnh đạo nhân nói, Cơ Hạo mỉm cười nhìn hắn, cách hỗn độn khí Bàn Cổ Chung phát ra, Cơ Hạo lắc đầu cười nói: “Vẫn là để bọn họ đi thì hơn. Long Mẫu ở chỗ này, vẫn không yên tâm.”

Đồng Cảnh đạo nhân nheo nheo mắt, hắn cười ha ha nhìn Cơ Hạo lắc đầu nói: “Không yên tâm? Không yên tâm cái gì? Chẳng lẽ, đại đế còn sợ bản đạo sẽ liên thủ với mục điên kia hay sao? Lão bà tử kia điên thành tánh, bản đạo giết con nhỏ của ả, không có khả năng giảng hoà với ả nữa.”

“Không thể giảng hoà là thật, nhưng sẽ liên thủ hay không, ta nhất gan, chột dạ cho nên cẩn thận, tỉ mỉ, không dám có chút sơ suất nào.” Cơ Hạo cười nhìn Đồng Cảnh đạo nhân: “Tiền bối không phải là người lương thiện, mà Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Kiếm này đều là đỉnh cấp chí bảo, tiền bối không muốn sao?”

Khổ Trúc sơn chủ vì hoạt hồ lô rất có diệu dụng đối với hắn, cũng có thể áp chế sự sợ hãi đối với Vũ Dư đạo nhân, hung hăng xuống tay đối với Cơ Hạo.

Như vậy Bàn Cổ Kiếm, Bàn Cổ Chung so với hoạt hồ lô không kém chút nào, thậm chí càng mạnh hơn mấy bậc, Cơ Hạo không tin Đồng Cảnh đạo nhân không động lòng. Khổ Trúc sơn chủ còn có vài phần bộ dáng kẻ sĩ có đạo, khí chất của hắn cũng rất giống cao nhân có đạo ẩn cư thế ngoại chân chính.

Nhưng Đồng Cảnh đạo nhân này bị trấn áp ở Phong Đạo sơn vô số năm,

nghe hành vi của hắn một phen, kẻ này tuyệt đối là một ác nhân. Cơ Hạo sắc phong hắn làm thiên sư, cũng chỉ là kế tạm thích ứng, nếu không phải vì thần dịch trong hoạt hồ lô, Cơ Hạo sao có thể đáp ứng điều kiện của hắn

Đồng Cảnh đạo nhân nhíu mày, hắn cười khổ nói: “Lời này của đại đế, rất thương tâm, thương tình. Bần đạo dù sao cũng là thiên sư thiên đình đại đế tự mình sắc phong, thần lực đối với thần tướng thiên đình có lực ước thúc siêu mạnh, chẳng lẽ bần đạo còn dám bất kính đối với đại đế hay sao?”

Cơ Hạo thở dài một hơi, hắn rất chân thành hướng Đồng Cảnh đạo nhân nói: “Sắc phong tiền bối làm thiên sư, là vì thu được thần dịch trong hoạt hồ lô. Ở dưới tình huống cỡ đó, nếu ta bị ba người bọn Long Mẫu vây giết, tiền bối tất nhiên cũng sẽ bị bọn họ nghĩ mọi cách bào chế, tiền bối cho dù sẽ không ngã xuống, cũng sẽ chịu nhiều đau khổ, thậm chí ba món bản mạng chí bảo của tiền bối cũng sẽ bị cướp đi.”

“Cho nên, ở dưới tình huống cỡ đó, ta muốn giữ mạng, tiền bối phải bảo vệ cái mạng của ta, do đó tiền bối tất nhiên sẽ đưa ra đáp án chính xác, để ta thoải mái đạt được thần dịch trong hoạt hồ lô.” Cơ Hạo rất坦然 nói: “Đó cũng là cơ hội duy nhất ta bình an thuận lợi có được thần dịch trong hoạt hồ lô.”

“Mà ta sau khi đạt được thần dịch hoạt hồ lô, sở dĩ lập tức phá bỏ phong ấn, thả ra tiền bối, là vì ta cho dù ăn vào thần dịch, cũng cần có một đoạn thời gian, mới có thể tăng trưởng tu vi. Cho dù tu vi ta tăng trưởng, có thể là địch thủ của ba người Long Mẫu liên thủ hay không, đó cũng là chuyện không thể biết.” Cơ Hạo cười ha ha nhìn Đồng Cảnh đạo nhân: “Cho nên, ta lập tức thả tiền bối, ép bọn họ rời khỏi.”

Thở dài một hơi, Cơ Hạo rất thẳng thắn nói: “Sở dĩ không giữ Long Mẫu lại, chính là lời vừa rồi. Đối mặt tiền bối lẻ loi một mình, ta còn có nắm chắc dựa vào dị bảo chạy thoát. Nếu để lại Long Mẫu, tiền bối và Long Mẫu liên thủ cướp bóc bảo bối của ta, vậy sẽ không ổn.”

Mỉm cười, Cơ Hạo cười nói: “Cho nên, đám người Long Mẫu phải đi, chỉ có thể lưu lại một mình tiền bối. Tiền bối đối với lời giải thích này của ta, có hài lòng không?”

Không đợi Đồng Cảnh đạo nhân nói chuyện, Cơ Hạo lại cười nói: “Về phần tác dụng ước thúc của thiên đình thần lục đối với thần tử thiên đình, đối với thần linh khác có lẽ hữu dụng, nhưng đối với nửa bước thánh nhân thần hồn đã ký thác hư không, bản thân dung hợp với đại đạo, đã vạn kiếp bất hoại mà nói, ta thật sự không tin thần lục này có thể có sức ước thúc lớn như thế.”

“Dù sao, thiên đình chỉ là người phát ngôn của thiên đạo, vèn vèn người phát ngôn, không lẽ còn có thể khống chế ngược lại thiên đạo sao?” Cơ Hạo cười nhìn Đồng Cảnh đạo nhân, rất nghiêm túc nói: “Tiền bối hiện nay, đã là thánh nhân 95%, ngài hầu như đã là hóa thân của nhất mạch thiên đạo. Thiên đình thần lục nếu có thể khống chế ngài, đó mới là chuyện cười.”

Cơ Hạo nói xong một phen, Đồng Cảnh đạo nhân không khỏi liên tục vỗ tay, hân hân tán thưởng từ đáy lòng: “Diệu thay, diệu thay, Vũ Dư đạo hữu trời sinh gặp chuyện, mặc kệ việc lớn việc nhỏ, kiên quyết là một kiếm bổ ra, chưa từng động não, chưa từng giảng đạo lý, cũng không nề mặt, cái gì thủ đoạn vu hồi, nhân tình tình cảm, đối với hắn mà nói hoàn toàn vô dụng.”

“Thực không thể ngờ, Vũ Dư đạo hữu lại thu kẻ tinh ranh như người.” Đồng Cảnh đạo nhân tán thưởng: “Thật sự là... người sao lại lắm mưu nhiều mẹo như vậy.”

Cơ Hạo cười ha ha nhìn Đồng Cảnh đạo nhân, rất nghiêm túc nói: “Nếu tiền bối thật sự muốn trở thành thiên đình thiên sư, thực sự về sau muốn tiêu điều tự tại mà nói, xin tiền bối lấy ba ngàn đại đạo của Bàn Cổ thế giới phát ra lời thề đại đạo, lại phân ra một nửa chân linh đưa vào trong Bàn Cổ Kiếm này của ta trấn áp trông giữ. Kể từ đó, ta mới dám tin tưởng, tiền bối là thật muốn quy thuận thiên đình.”

Đồng Cảnh đạo nhân mỉm cười, hần vòng quanh hỗn độn khí Bàn Cổ Chung trào ra dạo qua một vòng, đột nhiên thở dài một hơi: “Thật sự bị người đưa nhỏ này nói đúng. Ừm, nếu người đem Long Mẫu lưu lại, ta là nhất định muốn liên thủ với Long Mẫu, đoạt một cái chuông, một thanh kiếm này của người.”

Thở dài một tiếng, trong mắt Đồng Cảnh đạo nhân phun ra từng đợt huyết quang. Hần nhìn chăm chăm Cơ Hạo lạnh lùng nói: “Cái chuông này thì thôi, ta nắm giữ nguyên từ đại đạo, nguyên từ chi lực có thể khống chế vạn vật, bản thân bản đạo phòng ngự có thể xưng là độc bộ thiên hạ, người thường căn bản không thể tới gần người, ta lấy cái chuông này cũng vô dụng.”

Lắc đầu, Đồng Cảnh đạo nhân tham lam dị thường nhìn Bàn Cổ Kiếm: “Nhưng kiếm này... Kiếm này có tiềm lực trọng thương thánh nhân, thậm chí khiến thánh nhân ngã xuống. Nếu ta có thể có được kiếm này...”

Cơ Hạo đột nhiên thét dài một tiếng, Đồng Cảnh đạo nhân còn chưa động thủ, hần đã chấn động Bàn Cổ Kiếm, liên tục mấy chục đạo kiếm khí gào thét hướng Đồng Cảnh đạo nhân đánh tới.

Đồng Cảnh đạo nhân cũng thét dài một tiếng, hần đột ngột chỉ vào Cơ Hạo, Thái Ất Nguyên Từ Lệnh đã bị Cơ Hạo thu vào trong tay áo đột nhiên bay ra, một đạo nguyên từ chi lực bao lấy Nha Công, ‘Soạt’ một cái Nha Công kêu một tiếng quái dị, bị cứng rắn lồi ra khỏi phạm vi Bàn Cổ Chung bảo hộ.

Đồng Cảnh đạo nhân bóp cổ Nha Công, hoạt hồ lô, tử hồ lô hai cái hồ lô tự động xuất hiện ở trong tay hần, hần giơ tử hồ lô nhắm ngay mi tâm Nha Công, cười ha ha liên tục gật đầu: “Ta quả thực đã rút về nguyên linh lạc ẩn trong Thái Ất Nguyên Từ Lệnh, lại để lại một lần hậu thủ thúc dục. Chỉ cần cơ hội một lần này, Tam Túc Kim Ô này, cũng trốn không thoát mồm của ta. Tam Túc Kim Ô nấu canh, mùi vị đó ngon lắm, thật sự ngon lắm.”

Cơ Hạo đứng bật dậy, mắt hơi lồi ra, giận dữ nhìn Đồng Cảnh đạo nhân.

“Người dám!”

Cơ Hạo còn muốn mở miệng uy hiếp, nhưng vừa thấy hung quang trong mắt Đồng Cảnh đạo nhân, hăn nhất thời ngậm miệng.

“Rất thông minh, hiện tại, đem kiếm đó ném ra!”

Chương 1823: Cực Ác Thân

Cơ Hạo không chút do dự giơ lên Bàn Cổ Kiếm, muốn đem nó ném về phía Đồng Cảnh đạo nhân.

Đồng Cảnh đạo nhân cười khẽ ‘Ha ha’, ánh mắt thâm nghiêm nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Cơ Hạo. Bàn Cổ Kiếm sát tính quá nặng, lân giáp của Long Mẫu cũng không ngăn được sự sắc bén của nó, Đồng Cảnh đạo nhân cũng không lấy gân cốt cường kiện mà sở trường, hấn sợ Cơ Hạo giở trò quỷ một kiếm tổn hại pháp thể của hấn.

Nha Công gấp đến độ kêu loạn ‘Quạ quạ’, hai tay hấn vung Phù Tang một trượng, hung hăng hướng vào đầu Đồng Cảnh đạo nhân đánh xuống.

Đồng Cảnh đạo nhân khẽ cười một tiếng, từng tầng nguyên từ chi lực vô hình vô tích chồng chất đè ép lên, đem Nha Công giam cầm không thể nhúc nhích. Trên một trượng của Nha Công từng tầng lửa như lưu ly màu vàng không ngừng thiêu đốt, nguyên từ chi lực và ngọn lửa màu vàng va chạm với nhau, nhất thời bật ra một mảng lớn ngọn lửa bảy màu.

Tay Cơ Hạo vừa động, Bàn Cổ Kiếm đang muốn ném ra, hấn đột nhiên cứng ngắc ở tại chỗ, vừa mừng vừa sợ nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện phía sau Đồng Cảnh đạo nhân.

Một thân đồ đen, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, mái tóc dài rối tung ở sau người, từng sợi tóc căng lên giống như dây thép, mỗi một sợi tóc đều lộ ra một luồng sát khí lạnh lẽo sắc bén khiến lòng người lạnh ngắt. Bốn đạo kiếm quang màu đen lơ lửng bên cạnh hấn, lấy một loại phương thức cực kỳ huyền diệu chu du xoay tròn, xem quỹ tích kiếm quang kia quay tròn, rõ ràng là hai cái Thái Cực đồ chính phản đan xen mà đi.

Trừ một thân đồ đen rất bình thường, bộ dáng người này giống hệt Vũ Dư đạo nhân. Trong mắt của hấn ánh mắt lạnh lẽo, thâm thúy, như một cái hồ sâu

nhấn chìm vô số thanh thần binh lợi khí, cho người ta cảm giác khác biệt với Vũ Dư đạo nhân áo bào đỏ Cơ Hạo quen thuộc, nhưng Cơ Hạo vừa nhìn thấy hắc, liền biết đây khẳng định là Vũ Dư đạo nhân!

“Sao rồi?” Nhìn thấy động tác của Cơ Hạo đột nhiên khựng lại, Đồng Cảnh đạo nhân nhíu mày hét một tiếng giận dữ: “Mau mau đem kiếm ném ra.”

“Ta đột nhiên nhớ tới một việc.” Cơ Hạo rất nghiêm túc nhìn Đồng Cảnh đạo nhân, rất nghiêm túc nói: “Tiền bối à, người biết danh hiệu sư tôn nhà ta hay không? Kiếm này, chuông này, đều là sư tôn nhà ta liên thủ hai vị sư bá tự tay rèn thành cho ta, tiền bối nếu cứ như vậy cướp đi, sợ là có chút không thỏa đáng.”

“Không thỏa đáng?” Đồng Cảnh đạo nhân nở nụ cười, hắc cười rất vui vẻ, hoàn toàn không biết phía sau mình bỗng dưng có thêm một người, đang dùng ánh mắt dò xét nhìn con lợn béo đánh giá bóng lưng hắc từ trên xuống dưới: “Có cái gì không thỏa đáng? Vũ Dư đạo nhân... Hắc, người trong thiên hạ đều sợ hắc, bản đạo lại có vài phần không phục. Chuông cùng kiếm này của người nếu đến trong tay bản đạo...”

Vũ Dư đột nhiên áo bào đen vươn một ngón tay, nhẹ nhàng chọc sau gáy Đồng Cảnh đạo nhân một cú.

Toàn bộ lực chú ý của Đồng Cảnh đạo nhân đều đặt ở trên người Cơ Hạo, nhưng hắc cũng sợ đám người Long Mẫu đi mà quay lại đánh lên mình, bên người hắc bày ra các tầng nguyên tử lực tròng vô hình bảo vệ toàn thân, vô luận là người hay là binh khí pháp bảo, chỉ cần tới gần nguyên tử lực tròng, thì chắc chắn sẽ bị lực tròng giam cầm, quấn quanh, thủ đoạn tầm thường căn bản không chạm tới một sợi tóc gáy của Đồng Cảnh đạo nhân.

Vũ Dư áo bào đen tùy tay chỉ một cái, lại như đao thép cắt đậu phụ, thoải mái xuyên thủng các tầng nguyên tử lực tròng, rất nhẹ nhàng chọc một phát ở trên gáy Đồng Cảnh đạo nhân. Móng tay Vũ Dư áo bào đen dài khoảng nửa tấc, mài

thật sự bén nhọn. Đồng Cảnh đạo nhân không tu luyện pháp môn rèn luyện cơ thể, thân thể hẳn rất yếu ớt, một đầu ngón tay này trực tiếp ở trên ngáy hẳn chọc thủng một cái vết thương sâu nửa tấc.

Một dòng máu tươi phun ra, Đồng Cảnh đạo nhân sợ tới mức hồn vía lên mây, hẳn thét dài một tiếng, vội vàng xoay người đem Nha Công coi là tấm khiên chắn trước mặt. Cùng lúc đó, tử hồ lô trong tay hẳn chọt bay lên, nút hồ lô khê động muốn tự bay ra.

Vũ Dư áo bào đen mặt không biểu cảm nhìn Đồng Cảnh đạo nhân, tử hồ lô vừa động, tay trái hẳn đã nhanh như chớp bay ra, cầm chặt tử hồ lô. Một đạo kiếm khí màu đen vòng quanh tử hồ lô xoay tròn, chỉ nghe một tiếng ‘Rắc’ vang lên, trong hồ lô tựa như có vật vô hình nào đó bị một kiếm chém vỡ, tử hồ lô im lặng rơi ở trên tay Vũ Dư áo bào đen, Đồng Cảnh đạo nhân bỗng dưng phun ra một ngụm máu lớn.

“Người!” Đồng Cảnh đạo nhân giống như gặp quỷ nhìn Vũ Dư áo bào đen: “Người sao lại ở chỗ này?”

“Người không sợ bản đạo, ngạc nhiên như vậy làm gì?” Vũ Dư áo bào đen mặt không biểu cảm nhìn Đồng Cảnh đạo nhân, tuy trên khuôn mặt trắng nõn của hẳn không có chòm râu, lại cho người ta một loại ảo giác dữ tợn râu dài đầy mặt hẳn dựng thẳng lên từng sợi một, giống như mãnh hổ vồ tiền.

Ánh mắt lạnh lẽo chăm chú nhìn Đồng Cảnh đạo nhân, Vũ Dư áo bào đen lạnh lùng nói: “Người tu đạo, cuối cùng tâm tính, trời sập không sợ, đất nứt bất động... Tu vi trên tâm tính của đạo hữu, còn kém xa lắm, kém rất xa!”

“Người, người, người!” Đồng Cảnh đạo nhân đau lòng như cắt nhìn lướt qua tử hồ lô trong tay Vũ Dư áo bào đen, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, tùy tay đem Nha Công ném về phía Vũ Dư áo bào đen, thân thể hóa thành một đạo nguyên tử chi quang vô hình vô tích cấp tốc hướng cửa hang bay đi.

Vũ Dư áo bào đen chỉ tay một cái, ‘Keng’ một tiếng bốn đạo kiếm quang màu

đen ở cửa hang phóng lên cao, một kiếm trận bay ra, kiếm khí tràn ngập hư không, kiếm quang giăng khắp nơi. Đồng Cảnh đạo nhân rít lên một tiếng, thân thể hắt một lần nữa xuất hiện, trong tiếng ‘Phập’, trên người hắn đã nứt ngang nứt dọc bảy tám vết thương sâu thấu xương, một mảng lớn máu tươi đang không ngừng phun ra.

“Vũ Dư đạo hữu, hiểu lầm!” Đồng Cảnh đạo nhân xoay phắt người lại, khàn cả giọng hướng tới Vũ Dư đạo nhân lớn tiếng quát: “Tất cả đều là hiểu lầm! Bần đạo và quý đồ, chỉ là vui đùa mà thôi... Cơ Hạo đại đế chính là thiên đế của thiên đình, ta chính là thiên đình thiên sư, sao dám...”

Một đạo kiếm quang màu đen gào thét bay ra, Đồng Cảnh đạo nhân rú thẳm một tiếng, cánh tay trái hắn cụt ngang vai.

Kiếm quang vòng quanh cánh tay trái bị cụt của Đồng Cảnh đạo nhân xoay tròn, một cánh tay đang yên đang lành ‘Xoát’ nổ thành sương mù máu, sắc mặt Đồng Cảnh đạo nhân nhất thời trở nên càng thêm khó coi. Mặt hắn không còn chút máu nhìn Vũ Dư đạo nhân lớn tiếng quát: “Vũ Dư, ngươi muốn làm gì?”

Vũ Dư áo bào đen mặt âm trầm nhìn Đồng Cảnh đạo nhân, lạnh như băng nói: “Vốn, là tới thả ngươi rời khỏi, nhưng, hiện tại ngươi phải chết!”

Đồng Cảnh đạo nhân ngẩn ngơ, hắn nhìn Vũ Dư áo bào đen kinh hãi nói: “Thả ta rời khỏi? Ngươi có ý tứ gì? Ừm? Ngươi rốt cuộc là có ý tứ gì?”

Vũ Dư áo bào đen vẻ mặt lạnh lẽo quát: “Năm đó, đám người Bàn Loa đem người phong ấn ở đây, biết vì sao không? Ngươi cả gan làm loạn, thế mà mưu toan đem đệ tử Quy Linh dưới trướng ta bắt đi nấu canh... Bần đạo không rảnh đi làm phiền ngươi, lúc này mới để đám người Bàn Loa ra tay, đem người phong ấn ở tiểu giới này đôi chút, chính là vì để ngươi thay đổi triệt để, tu tâm dưỡng tính.”

Đồng Cảnh đạo nhân sắc mặt thê thảm nhìn Vũ Dư áo bào đen, hắn lẩm bẩm: “Thì ra là ngươi, thì ra là ngươi, khó trách mấy người bọn họ ngày thường cũng

có nhiều đấu đá, vậy mà, vậy mà có thể liên thủ, liên thủ đối phó ta!”

Cơ Hạo kính cẩn hướng Vũ Dư áo bào đen chấp tay hành một lễ, cung kính nói: “Sư tôn!”

Vũ Dư áo bào đen quay đầu nhìn Cơ Hạo một cái, cực kỳ gian nan nhếch lên khóe miệng, kéo ra một nụ cười: “Hảo đồ đệ... Từ chỗ áo bào đỏ, biết người tốt lắm, không hổ là đồ đệ Vũ Dư ta... Chỉ là ngày sau, giao tiếp với những lão khốn kiếp hồng hoang, nhất định phải cẩn thận mới được.”

Cười lạnh một tiếng, Vũ Dư áo bào đen lạnh nhạt nói: “Ta là hóa thân bản tôn chém ra ác niệm, chính là cực ác Vũ Dư, hôm nay, xem vi sư đem bắt Đồng Cảnh đạo nhân này, luyện chế một thứ tốt cho người.”

Lời còn chưa dứt, kiếm quang dĩ nhiên trải rộng toàn bộ động quật.

Chương 1824: Bóc Ra Đại Đạo

Cơ Hạo mở to mắt nhìn, mang theo một tia chấn động, một tia kinh hãi, cùng với vô cùng vô tận tuyệt vọng nhìn kiếm ảnh khắp hang động.

Đúng vậy, tuyệt vọng.

Kiểm của cực ác Vũ Dư cho người ta cảm giác chính là vô cùng vô tận tuyệt vọng, không chút thương hại, tuyệt không có hy vọng, sát khí tràn ngập, sát ý ngút trời. Kiếm đạo của hắn, là thuần túy vì hủy diệt mà sinh, người nhìn thấy kiếm của hắn, trong lòng chỉ có tuyệt vọng.

Toàn thân Cơ Hạo run rẩy, cố gắng nhắc lên tinh thần, thật cẩn thận nhìn từng kiếm ảnh màu đen hiện lên. Kiếm ảnh để lại ở trong lòng hắn những vết kiếm dày đặc, trong cõi xay đại đạo phía sau hắn, từng tia kiếm ý màu đen hàn khí âm trầm đang ập ủ, đang chuẩn bị tuôn trào ra.

Hủy diệt kiếm đạo, cũng là một chi mạch lớn hủy diệt đại đạo diễn sinh ra. Cực ác Vũ Dư không hề giữ lại toàn lực xuất kiếm ở trước mặt Cơ Hạo, điều này đủ khiến hủy diệt đại đạo của Cơ Hạo tiến lên một bước dài, bổ toàn một mảng lớn.

Hủy diệt, tạo hóa tương sinh phối hợp, hủy diệt đại đạo của Cơ Hạo nhanh chóng tăng lên, tạo hóa chi đạo trong cõi xay đại đạo của hắn cũng lặng lẽ gia tăng.

Công đức kim quang chảy từng tia vào đạo đài của Cơ Hạo, giúp hắn lĩnh ngộ nhanh hơn, tốt hơn, toàn diện hơn hủy diệt kiếm đạo của cực ác Vũ Dư. Mỗi một kiếm ảnh hắn đều thấy rõ rệt, mỗi một đạo kiếm quang hắn đều nhìn thấy minh bạch rõ ràng, huyền diệu chất chứa trong mỗi một đạo kiếm khí hắn đều có thể ghi nhớ toàn bộ trong lòng.

Dần dần, trong mây lành ở đỉnh đầu Cơ Hạo nhỏ xuống kiếm khí âm u dần

dần thay đổi màu sắc, dần dần mang theo một tầng u quang màu đen, cường độ đâm xuyên của kiếm quang càng thêm đáng sợ, vết kiếm lưu lại trên mặt đất hang động càng lúc càng sâu.

Cực ác Vũ Dư cố ý thành toàn Cơ Hạo, hắn cố ý thả chậm tốc độ xuất kiếm, nghiêm túc đem một môn kiếm đạo sát khí ngập trời, diệt tuyệt tất cả thi triển ra đầy đủ. Ở trong vô số kiếm quang màu đen, Đồng Cảnh đạo nhân giống như một con cá lớn đông lạnh cứng ngắc, lơ lửng ở giữa không trung không thể động đậy, chỉ có thể nhìn từng đạo kiếm quang màu đen giống như cá bơi xẹt qua ở bên người hắn.

Mỗi một đạo kiếm quang đều để lại ở trên người hắn một vết kiếm rõ ràng —— máu thịt trong vết kiếm không phải bị cắt xuống, mà là thời điểm kiếm quang đi ngang qua những máu thịt đó liền trực tiếp mất đi.

Không chỉ có máu thịt trên người Đồng Cảnh đạo nhân, nơi kiếm quang đi qua hư không, còn có tất cả pháp tắc trong hư không đều bị kiếm quang màu đen chặt đứt, chém nát, xay nhuyễn, triệt để hủy diệt. Tuy chỉ là một đạo kiếm quang vô cùng đơn giản, kiếm quang của cực ác Vũ Dư lại như cối xay đại đạo của Cơ Hạo, có được lực lượng khủng bố hủy diệt tất cả.

Toàn thân Cơ Hạo đều đang run rẩy, mỗi một sợi tóc gáy của hắn đều dựng thẳng lên, lỗ chân lông mở ra, không ngừng hướng ra phía ngoài phun khí lạnh.

Đây mới là thủ đoạn thật sự của Vũ Dư đạo nhân sao? Lấy đạo hạnh tu vi Cơ Hạo hiện nay, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, mỗi một đạo kiếm quang của cực ác Vũ Dư, chất chứa uy năng đều cường đại hơn cối xay đại đạo của hắn gấp trăm lần!

Đáng sợ, đáng sợ, đáng sợ, trong đầu Cơ Hạo không ngừng hiện lên ý niệm như vậy. Đây mới là lực lượng Vũ Dư đạo nhân nên có, cực ác Vũ Dư áo bào đen giờ phút này ở trước mặt Cơ Hạo suy diễn ra, mới là lực lượng thánh nhân chân chính nên có. Mà vị sư tôn Cơ Hạo quen thuộc kia, vị Vũ Dư áo bào đỏ tiêu

sái không gò bó, tính thích uống rượu kia, thực lực hăn ngày thường triển lãm ra, chỉ là một góc núi băng thực lực thật sự của hăn nhỉ?

Áo bào đen và áo bào đỏ, hai vị Vũ Dư này, cá tính bọn họ thật sự là hai cái cực đoan đối lập.

Đồng Cảnh đạo nhân đột nhiên hét rầm lên: “Vũ Dư đạo hữu, ta đã đem thần hồn ký thác hư không, người sao có thể giết ta? Người làm nhục ta như vậy, ta tất nhiên không phải đối thủ của người, tương lai chớ có trách ta xuống tay đối với môn nhân đệ tử của người!”

“Người không phải đã xuống tay với Quy Linh sao? Nếu không phải bản đạo đến nhanh, Quy Linh sợ là đã thành một nồi canh rùa!” Cực ác Vũ Dư âm lạnh dị thường cười lạnh nói: “Bản tôn hiền hòa, chỉ sai người đem người phong ấn ở đây... Vốn hôm nay đặc biệt đến đưa người rời khỏi, không ngờ được người lại còn đang tính kế môn đồ của bản đạo, thì đừng trách bản đạo ra tay độc ác!”

Cười quái dị ‘Khắc khắc’ một tiếng, rất có mấy phần khí chất ma đầu cực phách, cực ác Vũ Dư lạnh lùng nói: “Thần hồn ký thác hư không... Ghê gớm lắm sao? Người cách cảnh giới chân chính kia, dù sao còn thiếu một chút như vậy!”

Thét dài một tiếng, trong đôi mắt cực ác Vũ Dư phun ra hai đạo hàn quang màu đen, chỉ thấy hư không trước mặt hăn run lên, một mảng hư không phạm vi mấy trăm trượng kịch liệt mấp máy, các đạo quỹ to lớn tia sáng kỳ dị vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt hăn.

Cơ Hạo hướng những đạo quỹ hào quang màu sắc khác nhau, mặt ngoài dày đặc vô số phù văn kỳ dị nhìn một cái, hăn lập tức rõ đây là ba ngàn đại đạo và vô số bàng môn tả đạo của Bàn Cổ thế giới bị đại pháp lực của cực ác Vũ Dư ngưng tụ ra đại đạo bốn tướng.

Đạo, vốn vô hình, vô tích, vô thanh, vô sắc, không thể nắm lấy. Cực ác Vũ Dư lại lấy pháp lực thần thông khổng lồ của hăn, mạnh mẽ khiến đại đạo của Bàn Cổ thế giới ở trước mặt hăn ngưng ra hình thái đạo quỹ Cơ Hạo cũng có thể

liếc một cái là thấy rõ.

Từng đường đạo quỹ hoành tráng to lớn, bao phủ trời đất chậm rãi chảy xuôi ở trước mặt Cơ Hạo, cực ác Vũ Dư đột nhiên cười một tiếng quái dị, chỉ tay, một đạo quỹ bảy màu lưu động, bên trong có vô số phù văn cấp tốc cuộn lên giống như cháo loãng bỗng dưng nhảy ra. Đạo quỹ khác ùn ùn tiêu tán, chỉ có đạo quỹ này lơ lửng ở trước mặt cực ác Vũ Dư.

“Nguyên từ đại đạo? Ừm hừ?” Cực ác Vũ Dư hướng Đồng Cảnh đạo nhân mặt không còn chút máu cười lạnh một tiếng: “Không có bất cứ sự tiến bộ nào sao? Năm đó trước khi đem người phong ấn vào, người là đạo hạnh bậc này; hiện tại người vẫn thế, vẫn là tu vi năm đó. Chút lòng nhân từ đó của bản tôn, quả thực là đem cho chó ăn rồi!”

“Dạy người, chỉ thần hồn dung nhập đại đạo, lại không cách nào thật sự nắm giữ đại đạo, kết hợp một thể với đại đạo... Cái này coi như đem một giọt dầu nhỏ vào trong biển lớn, mặc cho người nắp kỹ nữa, ở trước mắt ta, dầu chính là dầu, nước chính là nước, người cho dù cách lấy thân hợp đạo chỉ kém một tia, một tia này đã quyết định sinh tử!” Cực ác Vũ Dư cười một tiếng dữ tợn, một đạo kiếm quang màu đen nhanh chóng nhập vào nguyên từ đại đạo.

Từng đạo điện quang bảy màu gào thét dựng lên, theo tiếng thét chói tai hoảng sợ tuyệt luân của Đồng Cảnh đạo nhân, hắn đột nhiên quỳ rạp xuống trong hư không, điên cuồng hướng cực ác Vũ Dư quỳ lạy như già tởm, lớn tiếng khóc lóc cầu xin gã xuống tay lưu tình.

Cực ác Vũ Dư mặt đầy sát khí, cười lớn ‘Ha ha’ đem đạo kiếm quang màu đen kia vòng quanh nguyên từ đại đạo dạo qua một vòng. Chỉ nghe tiếng ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, đại khái qua một canh giờ, một bóng người năm màu sắc sỡ bị cực ác Vũ Dư từ trong nguyên từ đại đạo mạnh mẽ bóc ra.

Đồng Cảnh đạo nhân dùng một loại ánh mắt triệt để tuyệt vọng, khôn cùng oán độc nhìn chăm chăm cực ác Vũ Dư: “Đạo hữu hủy đạo cơ của ta, hận này

mãi mãi...”

Cực ác Vũ Dư chợt hướng Đồng Cảnh đạo nhân quát to một tiếng: “Hận này mãi mãi, người có thể làm gì? Quả hôm nay, nhân ngày đó. Đồng Cảnh, người tự muốn chết, trách được ai đây?”

Một đạo kiếm quang màu đen hung hăng xuyên thủng mi tâm bóng người năm màu sắc sỡ.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm, thân thể Đồng Cảnh đạo nhân chợt cứng đờ, trong thân thể hắt từng tia ánh sáng sương khói bảy màu không ngừng phun ra, thân thể giống như miếng băng dưới ánh mặt trời bắt đầu hòa tan, phân giải.

Chương 1825: Luyện Chế Trận Đồ

“Nhìn cho kỹ!” Trong tay cực ác Vũ Dư xách bóng người bảy màu kia, hướng Cơ Hạo quát to một tiếng.

Cơ Hạo ngưng tụ toàn bộ tinh thần, thần thức cuộn cuộn hóa thành một biển lớn, bao trùm toàn bộ cái hang, không bỏ qua bất cứ biến hóa nhỏ bé nào của cực ác Vũ Dư tạo thành——Đồng Cảnh pháp thể sụp đổ, còn có thần hồn Đồng Cảnh ký thác ở trong nguyên tử đại đạo trong tay hắn.

Đồng Cảnh có thể xưng là 95% thánh nhân, mỗi một sợi lông tóc của pháp thể hắn đều chứa vô số huyền bí, thân thể hắn đã không là thân thể phàm nữa, mà là đại đạo tinh túy, thiên địa tinh túy ngưng tụ mà thành đại đạo pháp thân.

Lúc pháp thể của Đồng Cảnh đạo nhân sụp đổ, sự huyền bí của nguyên tử đại đạo liền không hề giữ lại dần dần mở ra ở trước mặt Cơ Hạo. Thân thể Đồng Cảnh đạo nhân giống như một quyển bí tịch phong tỏa rất kín, bên trong bảo lưu lại vô số tri thức cùng huyền bí, thời điểm thân thể hắn sụp đổ, chính là quyển sách bị mở ra từng tờ một.

Toàn bộ chữ viết nhìn không sót gì, toàn bộ huyền bí bày hết ra.

Tâm linh Cơ Hạo như gương, toàn bộ ý nghĩa thâm ảo của nguyên tử khi pháp thể Đồng Cảnh đạo nhân sụp đổ tán mạn khắp nơi đều bị hắn khắc ở trong đạo đài. Trong thời gian ngắn không tìm hiểu được toàn bộ huyền bí, nhưng hắn quả thực đã đem toàn bộ nguyên tử đại đạo cố gắng ghi nhớ ở trong lòng.

Đối là người tu luyện tầm thường, muốn nhìn thấu huyền bí của một môn đại đạo, không có mấy chục, mấy trăm lượng kiếp khổ tu sao có khả năng? Cơ Hạo lại bởi Đồng Cảnh đạo nhân ‘vô tư kính dâng’, ở trong vài canh giờ ngắn ngủn, đã đem toàn bộ nguyên tử đại đạo nhét vào trong túi.

Thần niệm Cơ Hạo khuếch tán ra ngoài chợt xảy ra biến hóa đáng sợ, thần niệm của hắn bắt đầu hướng về hỗn độn đạo đài của hắn co rút lại, nháy mắt đã co lại thành một điểm nhỏ so với mũi kim còn nhỏ bé hơn vạn ức lần.

Trong nháy mắt tiếp theo, điểm nhỏ tiếp cận hư vô này phát nổ, thần niệm Cơ Hạo phát ra tiếng rung ‘Ong ong’, trong nháy mắt này triệt để chuyển hóa tính chất, trở nên vô hình vô tích, kiên cường dẻo dai dị thường. Thần niệm Cơ Hạo mang theo đặc hiệu của thượng nguyên từ lực tràng, thần niệm hắn khuếch trương đến nơi nào, nguyên từ lực tràng sẽ bao trùm ở nơi đó.

Tuy thần niệm Cơ Hạo diễn hóa nguyên từ lực tràng chất chứa nguyên từ lực yếu kém, xa xa không cường đại bằng Thái Ất Nguyên Từ Lệnh tạo thành nguyên từ lực tràng, nhưng đã đủ để tạo thành ảnh hưởng thực tế đối với các binh khí, giáp trụ vân vân các pháp khí ngũ kim đúc.

Ngày sau nơi thần niệm của Cơ Hạo bao phủ, tất cả ngũ kim tạo vật đều bị khống chế, đây là năng lực đáng sợ cỡ nào.

“Có cảm ngộ, không tệ!” Cực ác Vũ Dư thật sự không am hiểu cười, hắn cố gắng khẽ động khóe miệng, gian nan lộ ra một cái mỉm cười, nụ cười đó lại khó coi như khóc.

Pháp thể Đồng Cảnh đạo nhân thông thả hủy diệt. Cơ Hạo ở trong nháy mắt thân thể Đồng Cảnh đạo nhân triệt để sụp đổ, nghiêm nghị hướng cực ác Vũ Dư quỳ lạy hành lễ. Đây thật sự là cực ác Vũ Dư cố ý thành toàn, lấy thần thông pháp lực của gã, hủy diệt pháp thể của Đồng Cảnh đạo nhân nào cần thời gian dài như vậy? Chẳng qua là một kiểm xong việc, nào cần kéo dài mấy canh giờ?

Rõ ràng là cực ác Vũ Dư có ý hy sinh một đại năng hầu như triệt để thành thánh, để Cơ Hạo kế thừa nguyên từ đại đạo của Đồng Cảnh đạo nhân. Cơ duyên bậc này, tạo hóa bậc này, nếu là A Bảo và Quy Linh bọn họ thấy, cho dù bọn họ lòng dạ rộng lớn nữa, cũng không tránh khỏi hơi ghen ghét bậc bội —— sư tôn bất công cỡ nào chứ?

Đạo thể của Đồng Cảnh đạo nhân triệt để tan thành mây khói, chỉ có thần hồn tản mát ra thần quang bảy màu của hắc còn đang thể lương gào rú.

Nhưng rất nhanh, tiếng rú thảm chói tai dần dần tiêu tán, chân linh của Đồng Cảnh đạo nhân bị triệt để mài mòn, chỉ còn lại có một cái cầu vòng bảy màu nằm ngang ở trong tay cực ác Vũ Dư, không ngừng tản mát ra nguyên tử dao động mãnh liệt, dẫn tới toàn bộ hư không đều đang chấn động, dao động, không gian, thời gian, đại đạo pháp tắc của Phong Đạo sơn cũng bởi vì nguyên tử kịch liệt dao động mà xảy ra vận vẹo kỳ dị.

“Đến một chút phân thần!” Cực ác Vũ Dư hướng Cơ Hạo vươn một bàn tay: “Không cần bao nhiêu, một tia phân thần là được!”

Cơ Hạo đứng dậy, ý niệm khế động, một luồng phân thần nhỏ bé như sợi tóc liền bay ra. Lấy đạo hạnh cảnh giới của hắc hiện nay, một tia phân thần này giống như một giọt nước trong biển cả, không chút ảnh hưởng đối với hắc.

Cực ác Vũ Dư bắt lấy phân thần của Cơ Hạo, thì thào niệm tụng một tiếng chú ngữ, tùy tay đem một luồng phân thần này hướng bên trong một dải cầu vòng bảy màu to lớn hùng vĩ kia vỗ một phát, Cơ Hạo chợt cảm giác được mình như ngoài định mức lại có thêm một khối đạo đài!

Mà bên trong đạo đài vừa mới nhận được này chất chứa vô số huyền bí, tất cả đều là huyền bí về tiên thiên hậu thiên nguyên tử lực của thiên địa.

“Cơ Hạo đồ nhi, kiếm đạo của ngươi đã có vài phần hỏa hậu, các sư huynh sư tỷ kia của ngươi đều không chuyên tâm, kiếm quyết thuần khiết nhất của bốn môn, sợ là phải đặt ở trên đầu ngươi kế thừa.” Cực ác Vũ Dư nâng dải cầu vòng bảy màu xa xa hòa cùng với Cơ Hạo, mang theo một tia nanh ác nói: “Kiếm, sát phạt chi khí, có thể trăm thiên hạ vạn vật...”

Cực ác Vũ Dư khi nói phen lời này, trong thần hồn hư không của Cơ Hạo, hư ảnh không nhẹ không nặng hừ một tiếng. Rất hiển nhiên, hư ảnh không thích kiếm, hắc chân thành yêu, vẫn là rìu!

“Nhưng, sức người có hạn, người một kiếm có thể giết mười người, có thể giết trăm người, có thể giết ngàn người.” Cực ác Vũ Dư mang theo vài phần cuồng nhiệt dữ tợn nói: “Nếu là vạn người, mười vạn người, trăm vạn người đến giết người, một kiếm sao có thể đem chúng chém tận giết tuyệt? Không có cách nào khác, chỉ có mượn dùng kiếm trận mới được.”

Cực ác Vũ Dư lạnh lùng nói: “Tru Lục Hâm Tuyệt kiếm trận của vi sư chính là như thế, người từng mấy lần mượn kiếm trận vi sư, biết được kiếm trận của vi sư một khi bày ra, cho dù tu sĩ nhỏ nhỏ mới vào con đường của đạo, cũng có thể tàn sát bát hoang, giết chóc vô số.”

Hơi cúi xuống tập trung nhìn Cơ Hạo, cực ác Vũ Dư cười nói: “Người, hiện tại thiếu một bức trận đồ, mà có trận đồ còn không được, người còn thiếu chân linh trấn áp trận đồ. Đồng Cảnh đạo hữu lại đặc biệt khẳng khái thân thiện, tặng trận đồ bại hoại không tính, còn đem bản thân coi là trận linh đưa tặng! Thâm tình bậc này, không thu thật sự là có lỗi với một phen tâm ý của hân!”

Cười to vài tiếng, cực ác Vũ Dư khẽ vung ngón tay, Thái Ất Nguyên Từ Lệnh, hoạt hồ lô trong tay Cơ Hạo đồng thời bay lên rơi vào trong tay hân.

Cực ác Vũ Dư ngẩng đầu nhìn nhìn đỉnh chóp động quật, gập ngón tay tính toán thời gian, gật đầu cười nói: “Bản tôn bảo ta đi sớm về sớm, còn cần hộ pháp cho hân... Nhưng thời gian cũng kịp. Ừm, các loại vụn vặt trên người người không ít, đặc biệt cối xay đại đạo này, phối hợp tử hồ lô, hoạt hồ lô, diệu thay, diệu thay!”

Vẫy tay một cái, cối xay đại đạo chậm rãi xoay tròn sau lưng Cơ Hạo chọt phân ra một nửa, thể tích cấp tốc co lại bằng một nửa ban đầu.

Một nửa cối xay đại đạo dần dần bay vào trong tay cực ác Vũ Dư. Hân ngồi xếp bằng giữa không trung, hai tay nắm Thái Ất Nguyên Từ Lệnh rung lên, khẽ quát một tiếng, liền đem cầu vòng bảy màu đã bị lau đi chân linh Đồng Cảnh đạo nhân đập vào Thái Ất Nguyên Từ Lệnh.

Ầm một tiếng, Thái Ất Nguyên Từ Lệnh chợt khuếch tán ra.

Nguyên từ thần quang bảy màu chiếu rọi hư không, một tòa Phong Đạo sơn to lớn vô thanh vô tức âm âm vỡ nát, tính cả toàn bộ linh dược linh thảo trên núi Cơ Hạo muốn đem về trồng nháy mắt hóa thành hư vô.

Cực ác Vũ Dư hét dài một tiếng, từng đạo kiếm quang màu đen hóa thành vô số kiếm phù không ngừng rơi vào Thái Ất Nguyên Từ Lệnh khuếch tán ra, Cơ Hạo phân ra một nửa cối xay đại đạo, tử hồ lô, hoạt hồ lô các chí bảo, cũng đều nhập vào nguyên từ thần quang bảy màu.

Ngay sau đó chín món tiên thiên thần binh lơ lửng trên xác chết Đồng Cảnh đạo nhân, vừa mới bị hấn thu cũng phát ra tiếng gầm rú nặng nề, cực ác Vũ Dư vung tay áo, chín món thần binh sụp đổ, chỉ còn lại có một điểm tiên thiên linh quang chí tinh chí thuần chỗ trung tâm thần binh bị nguyên từ thần quang bảy màu nuốt vào.

Chương 1826: Tiên Thiên Nguyên Từ Lương Nghi Sinh Từ

Trong nháy mắt chín món tiên thiên thần binh phân giải, trái tim Cơ Hạo kịch liệt co lại một lần.

Chín món tiên thiên chí bảo, sát phạt lợi khí, chín món thần binh lợi khí thời hồng hoang dùng để trấn áp Đồng Cảnh đạo nhân cũng dư dả, lại bị một đòn của cực ác Vũ Dư đánh nát, chỉ lấy một điểm tiên thiên linh tụy trong đó dung nhập trận đồ!

Thủ đoạn như thế, tâm tính như thế, cương mãnh sắc bén, bá đạo tuyệt luân, không hổ là một mặt cực ác của Vũ Dư đạo nhân chém ra hóa thân.

Chỉ thấy một quang sáng cầu vồng bảy màu trong tay cực ác Vũ Dư cấp tốc xoay tròn, trong hư không từng đạo Hồng Mông hỗn độn khí hóa thành thủy triều to lớn kéo dài ức vạn dặm gào thét mà đến, không ngừng rót vào quang sáng cầu vồng này. Ngoài ra, càng có hủy diệt, tạo hóa hai đại đạo vận Cơ Hạo đã cực kỳ quen nẩy sinh ở trong hỗn độn hư vô, cũng không ngừng dung nhập quang sáng cầu vồng.

Hủy diệt đạo vận, khiến bên trong quang sáng cầu vồng này tự dừng có thêm một phần ý chí sát phạt, hơn nữa sát phạt khí dần dần tăng lên, dần dần tinh thuần, dần dần từ trong ý chí sát phạt kia có một luồng khí tĩnh mịch minh minh lặng yên nẩy sinh, tĩnh mịch khí dần dần trở nên mênh mang hư vô, một ý chí băng lạnh làm người ta tuyệt vọng tản ra, từ trong ý chí băng lạnh trống rỗng hư vô đó dần dần có một tia lực lượng tịch diệt nẩy sinh...

Mà tạo hóa đạo vận kia, thì khiến các loại sát phạt, tĩnh mịch, băng lạnh, hư vô, tịch diệt khí trong ánh sáng cầu vồng như tài liệu ngũ cốc, sau khi trộn lẫn vào nhau, trải qua ủ lên men cẩn thận, dần dần trở nên thuần hậu thơm ngọt, từ nguyên liệu ngũ cốc hội tụ thành một vò rượu ủ ngon.

Vì thế các loại đạo vận trong ánh sáng cầu vồng liền trở nên hoàn mỹ hài

hòa, dần dần dung hợp quy nạp, cuối cùng hóa thành một loại tồn tại thần kỳ huyền ảo vô cùng khó có thể nói bằng lời, thuần túy vì giết chóc mà hủy diệt mà sinh, lại càng thêm phức tạp, càng thêm tinh diệu, càng thêm khó có thể cân nhắc.

Dùng sự so sánh không xác thực lắm, cái này giống như cuộc đời sẽ có cái chết, nhưng kiểu chết lại khác nhau, chết chìm, ngã chết, chết trận, treo cổ, chết cháy, đập chết... Các kiểu chết biến ảo khó dò, làm người ta khó có thể nắm chắc.

Người dự phòng chết chìm, từ nay về sau không bao giờ tới gần sông suối hồ biển nữa, lại không cẩn thận bị một ngụm nước làm sặc chết.

Người dự phòng ngã chết, từ nay về sau không bao giờ trèo cao nhìn về nơi xa nữa, lại bị một cục đá ở chỗ cao rơi xuống đập chết.

Người sợ chiến tử, từ nay về sau lánh đời ẩn cư rời xa thị phi, lại ở trong núi rừng gặp mãnh hổ vồ chết.

..... đủ loại, khó có thể miêu tả toàn bộ; ở dưới tạo hóa lực của tạo hóa đạo vận ấp ủ, các loại lực lượng giết chóc tuyệt diệt trong ánh sáng cầu vòng trở nên càng thêm vi diệu, càng thêm phức tạp, như rượu ủ trăm năm vị nặng mà phức tạp, khiến người mê rượu dục - tiên - dục - tử, tử mà lại tử.

Tử hồ lô và hoạt hồ lô chất chứa tuyệt diệu đại đạo sinh tử hai cực, Đồng Cảnh đạo nhân có được một bộ bảo bối này vô số năm, lại chưa tham ngộ ngộ ra huyền diệu trong đó. Đến trong tay cực ác Vũ Dư, hắt lại mặc kệ trong tử hồ lô, hoạt hồ lô này rốt cuộc chất chứa thiên địa huyền diệu cỡ nào, hắt chỉ là ngón tay rung lên, hai cái hồ lô nhất thời phân giải, bản thể hồ lô nhanh chóng dung nhập ánh sáng cầu vòng.

Thần quang bảy màu ban đầu liền trở nên càng thêm phức tạp, ở trong bảy màu dần dần chất chứa hai màu đen trắng, hơn nữa hai màu đen trắng dần dần nồng đậm, dần dần áp qua hào quang bảy màu, đem bảy màu hóa thành hỗn độn,

ánh sáng cầu vồng trong tay cực ác Vũ Dư cũng trở nên càng thêm dày nặng khó dò.

Luồng tiên thiên sát khí đầu tiên ở trong tay cực ác Vũ Dư cấp tốc bành trướng, Hồng Mông hỗn độn khí ở bốn phương tám hướng quay cuồng mà đến bị một luồng sát khí này điên cuồng cắn nuốt, một luồng sát ý lạnh thấu xương tràn ngập bốn phía, chỉ nghe tiếng thanh thúy ‘Leng keng’ không dứt bên tai, Cơ Hạo chỉ cảm thấy từng đạo hàn khí đập vào mặt.

Bàn Cổ Chung chợt động, ‘Ông’ một tiếng từng đợt từng đợt hỗn độn khí cuộn xuống, dù có Bàn Cổ Chung chủ động hộ chủ, Cơ Hạo không kịp phòng bị, một luồng sát ý vô hình vô tích đập vào mặt, cứng rắn để lại ở trên mặt hằn một vết thương sâu tận xương.

Máu tươi phun trào ra, Cơ Hạo hoảng sợ thúc dục tinh huyết chữa trị thương thế trên mặt.

Lấy tu vi Bàn Cổ thánh thể của Cơ Hạo hiện nay, hãn thể mà hao phí ước chừng một khắc đồng hồ, mới đem một vết thương dài nửa thước, rộng ba phân đó chữa khỏi!

Một luồng sát khí vô hình vô tích lại lạnh lẽo đáng sợ kia dây dưa trên vết thương ở mặt Cơ Hạo, sát khí sắc bén thâm nghiêm đem tinh huyết Cơ Hạo thúc dục qua đồng loạt cắn nát chém giết, phụ cận vết thương trên mặt Cơ Hạo máu bắn tung tóe, lượng lớn huyết tương hoàn toàn mất đi hoạt tính rải đầy đất, Cơ Hạo lúc này mới chữa khỏi vết thương!

Cơ Hạo nay thuần túy tu vi thân thể ở Bàn Cổ thế giới có thể xưng là tuyệt đỉnh, thân thể hãn... Đặc biệt có Bàn Cổ Chung chủ động phòng ngự thân thể cũng bị một luồng sát khí đó thoải mái chém bị thương, lại chậm chạp khó có thể chữa trị, có thể nghĩ người khác nếu bị một luồng sát khí đó đánh trúng, sẽ là kết cục thảm cỡ nào.

Sát khí quanh quẩn, nhưng tạo hóa đạo vận lại đem luồng tiên thiên sinh cơ

đầu tiên trong hoạt hồ lô dung nhập trong đó.

Sinh tử gắn bó, lưỡng nghi biến ảo, hủy diệt đạo vận, tạo hóa đạo vận, sát khí, sinh cơ, cộng thêm nguyên tử lực tràng biến ảo khó dò, quang sáng hỗn độn cực ác Vũ Dư nâng trong tay dần dần biến hóa, khí tức bên trong trở nên đặc biệt huyền diệu thâm thúy, cho dù Cơ Hạo có một luồng phân thần dung nhập trong đó, cũng khó hiểu hết huyền diệu trong đó.

Không biết trôi qua bao lâu, đột nhiên cực ác Vũ Dư hét lớn một tiếng, tay hất rung lên, một trận đồ vuông vức toàn thân quanh quẩn những tia thanh khí, bên trong mơ hồ có kỳ quang hai màu đen trắng ẩn hiện xuất hiện ở trong tay hất.

Cực ác Vũ Dư lớn tiếng quát: “Trận đồ đã thành, trận khí của người ở đâu?”

Cơ Hạo thét dài một tiếng, hất mở mắt, không làm thì thôi, đã làm phải làm tới cùng, đem Bàn Cổ Kiếm, Bàn Cổ Chung, Thiên Địa Kim Kiều ném hết vào trận đồ.

Oành một tiếng, trận đồ trong tay cực ác Vũ Dư phát ra vô lượng hào quang tốt lành, trận đồ ban đầu lớn vài thước cấp tốc mở rộng, trong chớp mắt đã ở trong Hồng Mông hỗn độn chống đỡ một vùng đại trận không gian phạm vi hơn trăm triệu dặm.

Bàn Cổ Chung lơ lửng ở trên không trận đồ, từng tia hỗn độn khí cuộn xuống, khiến đại trận kiên cố khó phá.

Thiên Địa Kim Kiều hóa thành một cây cầu vòng ánh vàng rực rỡ vắt ngang trận đồ, Cơ Hạo ở trong đại trận có thể tùy ý xuyên qua, nháy mắt lui tới.

Bàn Cổ Kiếm đoạn đoạn chính chính cắm ở vị trí chính giữa trận đồ, các luồng kiếm quang từ trong Bàn Cổ Kiếm bốc lên, trong trận đồ dao động, các luồng nguyên tử lực vô hình vô tích phập phù lên xuống, vô số kiếm ảnh trong đại trận như ẩn như hiện, kiếm quang hai màu đen trắng bốc lên hàn khí, làm

trong lòng người ta phát lạnh từng đợt.

Cơ Hạo sai bước đi vào trong trận đồ, hẩn hú một tiếng, chỉ thấy trong trận đồ thần quang ẩn hiện, một vùng trận đồ không gian bỗng dừng sinh thành. Bầu trời tối đen, mặt đất trắng như tuyết, trong nháy mắt tiếp theo bầu trời trắng như tuyết, đại địa tối đen, giữa đen trắng chuyển đổi một tia kiếm khí mênh mông xuyên qua hư không, ý chí giết chóc làm người ta hít thở không thông tự dừng sinh thành, ‘Bốp’ một cái, trong trận đồ ngoại trừ Cơ Hạo vạn vật đều bị hủy diệt.

“Trận đồ tốt, giết người hẩn là lưu loát.” Cực ác Vũ Dư hài lòng gật gật đầu, lấy Thái Ất Nguyên Từ Lệnh làm bản thể, hy sinh tử hồ lô, hoạt hồ lô, chín món tiên thiên chí bảo sát phạt lợi khí tổng cộng mười một món chí bảo, lại lấy Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Kiếm, Thiên Địa Kim Kiều làm trận khí trấn áp trận đồ...

“Đồ nhi ngoan, đặt cho nó cái tên!” Cực ác Vũ Dư từ trong tay áo lấy ra một cái hồ lô rượu đen sì, hài lòng hưởng trong mồm trút một ngụm rượu lớn.

Cơ Hạo hơi trầm ngâm, thấp giọng cười nói: “Tự nhiên là ‘Tiên Thiên Nguyên Từ Lương Nghi Sinh Tử’ kiếm trận.”

Chương 1827: Long Mẫu Lại Phán

Cơ Hạo ngồi xếp bằng ở trong Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận, thông qua trận linh lăng lảng cảm ngộ một phen sự huyền diệu của đại trận.

Kéo dài miên man, huyền diệu của các loại đại trận như thủy triều ập tới. Cơ Hạo lăng lảng lĩnh ngộ, chỉ cảm thấy vô số cảm ngộ như vô số đóa hoa sen lặng yên nở rộ, các loại ý nghĩa thâm ảo của sát phạt cùng với tiếng kiếm ngân lên ‘Leng keng’, khắc rành mạch ở trên hỗn độn đạo đài.

Sau khi ăn vào thần dịch trong hoạt hồ lô, tu vi pháp lực Cơ Hạo đang cấp tốc tăng lên, giờ phút này toàn bộ tâm thần hẩn dung hợp với kiếm trận, trong pháp lực cấp tốc tăng trưởng trong cơ thể hẩn tự dừng gia tăng một tia kiếm ý cực độ sắc bén, có thể trăm vạn vật. Pháp lực trong cơ thể hẩn càng phát ra ngưng tụ ngưng luyện, tinh thuần sắc bén.

Pháp lực thánh nhân giống như tiên thiên thần liệu tinh thuần nhất, tinh túy nhất, dày nặng hùng hồn hoàn toàn không có tạp chất. Cực ác Vũ Dư tự tay luyện chế trận đồ, lại như một cái lò thần luyện khí rèn, mạnh mẽ khiến pháp lực thánh nhân Cơ Hạo nhận được tiến thêm một bước, đem thần liệu bình thường dần dần rèn thành một thanh cái thể thần binh.

Mây lành ở đỉnh đầu Cơ Hạo đã có kích cỡ mấy dặm, ban đầu từng tia từng luồng kiếm quang đảo ngược xuống đã dần dần có được kiếm hình thô sơ giản lược, từng kiếm ảnh to nhỏ, dài ngắn, lớn nhất cũng chỉ dài hơn một thước từ trong mây lành cấp tốc hạ xuống, ở trong Hồng Mông hư không cứng rắn rạch ra các vết rách màu đen mắt thường rõ ràng có thể thấy được.

“Kiếm liệt hư không... Kiếm đạo của ta, có người nổi nghiệp rồi!” Cực ác Vũ Dư hài lòng nhìn Cơ Hạo liên tục gật đầu. Hẩn hướng trong mồm trút hai ngụm rượu, đột nhiên nghiêng răng thấp giọng mắng: “A Bảo tên khốn kiếp đó, hẩn thế

mà còn là đại sư huynh, trăm mê luyện khí chi đạo thì thôi, khí đạo giả, Trận Đạo chi diễn sinh, cũng là một trong các chính đạo của bản giáo!”

“Chỉ là đường đường đại sư huynh, tu vi trên kiếm đạo lại bị tiểu sư đệ vượt qua, hắn có đó mặt hay không?” Cực ác Vũ Dư lắc lắc đầu, đột nhiên da mặt cứng đờ, âm u hừ một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành một đạo kiếm quang màu đen, trực tiếp trốn vào kiếm trận của Cơ Hạo, biến mất trong vô số kiếm quang đen trắng ẩn hiện không thôi.

Nha Công rít lên ‘Quạ’ một tiếng, hắn chợt cầm lên Phù Tang mộc trượng, cẩn thận đứng ở phía sau Cơ Hạo. Mộc trượng trong tay rung lên, trong tiếng ‘Vù vù’, mấy chục con rồng lửa từ trong mộc trượng bay ra, vòng quanh Nha Công và Cơ Hạo hóa thành một vòng lửa cực lớn.

Một làn thủy triều hỗn độn màu đỏ đột nhiên bị một cú đấm mạnh đánh nát, Long Mẫu toàn thân dày đặc vảy rồng cười lớn từ trong triều tịch loạn lưu vờ nát lao ra: “Ha ha, Đồng Cảnh lão tặc, Cơ Hạo tiểu nhi... Các người lường bại câu thương rồi phải không?”

Thanh trúc trượng vuông vẫn trong tay Khổ Trúc sơn chủ nổi lên thanh ảnh kéo dài, nhanh chóng hóa thành cánh rừng trúc to lớn đem hỗn độn triều tịch chặn bên ngoài, hình thành một mảng tiểu thế giới rừng trúc của mình. Thương Tâm đạo nhân không nói một tiếng theo phía sau Khổ Trúc sơn chủ, nheo mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Từng tiếng khóc nỉ non như có như không từ bên cạnh Thương Tâm đạo nhân mơ hồ khuếch tán ra, có thể nhìn thấy trong tay hắn cầm một lá cờ phướn vải trắng chế thành, trên mặt cờ dùng thủ pháp cực kỳ quỷ dị vẽ mấy chục khuôn mặt người đầy mặt sâu khổ, nam nữ già trẻ đầy đủ khuôn mặt vằn vẹo, nước mắt không ngừng phun ra, mỗi người giống như vật còn sống đang khóc nỉ non không thôi.

Đột nhiên nhìn thấy trong hư không chỉ có một mình Cơ Hạo, Long Mẫu

nhất thời mặt mày vui vẻ cười phá lên: “Cơ Hạo tiểu nhi? Sao chỉ có một mình người? Đồng Cảnh lão tặc đâu? Còn có ngọn núi lớn vừa nãy phong ấn kia đâu?”

Không đợi Cơ Hạo trả lời, Long Mẫu lại tràn đầy tự tin quay đầu cười nói: “Lão mẫu tuy tính tình không tốt, lại hiểu rõ lòng người nhất, Đồng Cảnh lão tặc sao có thể thật sự đồng lòng hợp sức với thằng nhãi Cơ Hạo? Chỉ cần chúng ta vừa đi, bọn hắn tất nhiên trở mặt. Hì hì, ba món bản mạng chí bảo của Đồng Cảnh lão tặc, còn có chín món thần binh dùng để phong ấn Đồng Cảnh lão tặc!”

Thương Tâm đạo nhân tham lam nhìn Cơ Hạo cười nói: “Còn có một cái chuông, một thanh kiếm, còn có cái này... cầu vòng màu vàng là cái gì?”

Cơ Hạo đang tìm hiểu trận đồ áo nghĩa mở mắt ra, hẩn nhìn Long Mẫu, Khổ Trúc sơn chủ và Thương Tâm đạo nhân ba người đi mà quay lại, kinh ngạc hỏi: “Các người tính chắc ta và Đồng Cảnh đạo nhân sẽ trở mặt? Các người đi mà quay lại, là muốn...”

Long Mẫu dứt khoát cười nói: “Nếu các người chưa động thủ, vậy thì thôi, chẳng qua là lão mẫu chúng ta lãng phí một chút thời gian, xoay người rời khỏi cũng kịp. Nếu các người đang động thủ, chúng ta vừa lúc ám toán sau lưng, đánh các người một cái trở tay không kịp, có thể thương thì thương, có thể giết thì giết, nói tóm lại phải từ trên người các người cướp đi một chút lợi ích mới được.”

Hít một hơi thật sâu, Long Mẫu hưng phấn cấp tốc chà chà bàn tay, bàn tay dày đặc vảy rồng của nàng chà xát lẫn nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Leng keng’, không ngừng tung tóe ra một mảng lớn đốm lửa. Nàng hưng phấn muốn điên cười nói: “Không ngờ, Đồng Cảnh lão tặc chỉ có cái vỏ ngoài, bị phong ấn nhiều năm như vậy, sợ là tinh khí thần của hắn đã sớm hao hết, Cơ Hạo tiểu nhi này quay ngược lại giết hắn?”

Thương Tâm đạo nhân đành mặt, cực kỳ nghiêm túc nói: “Cơ Hạo tiểu nhi

cho dù có thể giết Đồng Cảnh đạo hữu, sợ là cũng hao phí toàn bộ khí lực nhỉ? Bằng không hẳn sao có thể ngoan ngoãn ngồi khoanh chân ở chỗ này đả tọa chứ? Ngọn núi phong ấn kia không thấy bóng dáng, sợ là bị dư âm bọn họ đánh nhau hủy diệt rồi!”

Khổ Trúc sơn chủ nhẹ nhàng thở dài một hơi, hần tiến lên một bước, mang theo vài phần cuồng nhiệt nhìn Cơ Hạo cười nói: “Cơ Hạo đại đế, bản đạo không có ý đối nghịch với thiên đình... Nhưng di vật của Đồng Cảnh đạo nhân... Bảo vật có linh, ai có đức thì được...”

Cơ Hạo trợn mắt, hần đột nhiên hít một hơi thật sâu thật sâu, nghiêm trang học giọng điệu Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, mang theo một tia từ bi thật sâu thở dài nói: “Các vị đạo hữu, bảo vật Đồng Cảnh đạo hữu để lại có duyên với bốn môn, các vị đạo hữu cũng đừng si tâm vọng tưởng nữa.”

Cơ Hạo cười rất sáng lạn: “Bảo vật có linh, ai có đức thì được, bản đế quân chính là thiên đế của thiên đình, thân mang vô lượng công đức, chính là người có đức!”

Long Mẫu, Thương Tâm đạo nhân, Khổ Trúc sơn chủ ba người đều nhip rùng mình, đồng thời dùng ánh mắt cực kỳ cổ quái nhìn Cơ Hạo.

Qua hồi lâu, Thương Tâm đạo nhân đột nhiên lớn tiếng quát: “Đồ khốn kiếp, tiểu tử này từ nơi nào học được cái giọng điệu này? Hôm nay, bản đạo phải giáo huấn hẳn một phen... Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chết tiệt, có duyên? Có duyên? Thiên hạ có cái gì vô duyên với bọn hắn?”

Thương Tâm đạo nhân hỗn hển rút gào một tiếng, lá cờ phướn trong tay vung lên, mấy chục cái hư ảnh mặt người trắng bệch liền từ trên lá cờ phướn bay ra, mang theo tiếng la khóc chói tai lao về phía Cơ Hạo, cắm đầu chui vào trong Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử trận đồ vô hình vô tích.

Không chỉ có thế, Thương Tâm đạo nhân càng rút ra một thanh bội kiếm, vẽ ra các đạo kiếm quang trắng xóa bảo vệ toàn thân, cuộn mình lao về phía Cơ

Hạo.

Cơ Hạo còn chưa phát động kiếm trận, Thương Tâm đạo nhân vậy mà đã rất chủ động lao đầu vào như vậy.

Cười to ‘Ha ha’ một tiếng, Cơ Hạo chỉ tay, một đạo Vũ Dư Thần Lôi đánh ở trên thân Bàn Cổ Kiếm, chỉ nghe một tiếng kiếm ngân lên cao, nguyên từ lực vô hình trong Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận kịch liệt chấn động sôi trào, mấy chục hư ảnh khuôn mặt trắng bệch đột nhiên lơ lửng giữa không trung không thể động đậy.

Không chỉ có những hư ảnh mặt người này, ngay cả động tác của Thương Tâm đạo nhân cũng chợt thả chậm hơn một ngàn lần, hắc quả thực là đang hướng phía trước chậm rãi bay đi từng chút một.

“Kiếm trận?” Long Mẫu, Khổ Trúc sơn chủ cùng cất tiếng kinh hô.

Chương 1828: Sơ Thí Phong Mang

Thật sự là Thương Tâm đạo nhân đã cứu Long Mẫu và Khổ Trúc sơn chủ.

Cơ Hạo bày ra kiếm trận, chỉ có Bàn Cổ Chung, Bàn Cổ Kiếm, Thiên Địa Kim Kiều ba món chí bảo lơ lửng hư không, phát ra vô lượng hào quang chiếu rọi khắp trời. Trừ ba món chí bảo, trong kiếm trận hào quang ảm đạm, nguyên từ lực tràn vô hình vô tích, từng đạo kiếm quang xuyên qua hư không, mắt thường cũng không thể dễ dàng phát hiện.

Trừ phi Thương Tâm đạo nhân hung hăng lao đầu vào kiếm trận, tốc độ hành động chợt chậm đi gấp trăm lần, ngàn lần, khiến Long Mẫu nhìn ra một tia manh mối, lấy tập tính tính tình của Long Mẫu, nàng tất nhiên theo sát Thương Tâm đạo nhân lao đầu vào.

“Kiếm trận!” Khổ Trúc sơn chủ méo méo miệng, lộ ra một vẻ mặt nghĩ lại mà kinh.

Năm đó Vũ Dư đạo nhân chỉ một kiếm, đã thiếu chút nữa chặt đứt toàn bộ gốc trúc già của hắn, triệt để phá hỏng đạo cơ của hắn, từ đó về sau, hắn đối với kiếm của Vũ Dư đạo nhân đã có cảm giác sợ hãi cực lớn. Cơ Hạo là môn nhân của Vũ Dư đạo nhân, lại ở nơi này bày ra một tòa kiếm trận không biết tên, cái này giống như người vừa mới bị rắn cắn đột nhiên thấy được một sợi dây thừng...

Đó là từ cảm giác thống khổ đáy lòng đến thân thể đều rung mình không ngừng.

Long Mẫu thì âm trầm cười lên: “Thằng nhãi, có thể có kiếm trận gì lợi hại? Đơn giản là giả thần giả quỷ...”

Long Mẫu còn chưa dứt lời, Cơ Hạo chỉ tay, Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận vô thanh vô tức khuếch trương ra, tiên thiên nguyên từ

lực tràng khê cuốn đi, đem nàng và Khố Trúc sơn chủ đồng loạt cuốn vào trong trận.

‘Keng’ một tiếng chuông ngân, từng đạo hỗn độn khí từ trên trời giáng xuống, đem toàn bộ kiếm trận bao vây lại giống như một con gà. Bầu trời, mặt đất đục ngầu không chịu nổi, chỉ có từng đạo hỗn độn quay cuồng dây dưa. Ở trong hỗn độn, nguyên từ lực vô hình vô tích lại sôi trào dâng gào thét lui tới, thân thể Long Mẫu, Khố Trúc sơn chủ, Thương Tâm đạo nhân đồng thời cứng đờ, tất cả động tác đều chậm lại.

Nhất là Thương Tâm đạo nhân người đầu tiên chủ động xâm nhập kiếm trận da mặt càng căng lên, hung tợn nhìn Cơ Hạo cách chỉ mấy chục dặm.

Vén vén mấy chục dặm khoảng cách, ngày thường Thương Tâm đạo nhân tùy ý một bước có thể vượt qua, nhưng giờ này khắc này, Thương Tâm đạo nhân chỉ cảm thấy trên người như đè ép mấy vạn ngọn núi, xung quanh thân thể còn có vô số cánh tay lực lượng mạnh mẽ gắt gao kéo thân thể hắn, các loại lực đạo kỳ dị vạn vạn, mạnh yếu khác nhau lôi kéo hỗn loạn, khiến hắn đi lại càng thêm khó khăn.

Ước chừng thời gian mười mấy nhịp thở, Thương Tâm đạo nhân chỉ đi ra bảy tám bước, mỗi một bước cũng chỉ có tầm nửa thước khoảng cách. Càng làm hắn tức giận hơn là, hắn dốc hết toàn lực đi ra bảy tám bước, cự ly hắn cách Cơ Hạo không chỉ chưa tới gần, ngược lại càng xa hơn một chút.

Bầu trời ập ủ màu đen mờ hồ, mặt đất trào ra màu trắng mờ nhạt, hai màu đen trắng chột đan xen, trong hư không một luồng hàn quang đột ngột xuất hiện.

Tòa Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận này cực ác Vũ Dư tự tay luyện chế, rốt cuộc lần đầu tiên triển lộ ra sự sắc bén. Trong nháy mắt kiếm quang xuất hiện, Thương Tâm đạo nhân kinh ngạc giận dữ đan xen mắng một tiếng, lá cờ vải trắng trong tay rung lên, mấy chục hư ảnh mặt người hàn khí âm u tiếng la khóc kinh thiên động địa chột ghép lại với nhau, chắn trước mặt

hắn.

Kiểm quang màu đen như cá bơi khéo léo lướt qua vô thanh vô tức đảo qua hư ảnh những mặt người kia, chỉ nghe một tiếng rú thảm, mấy chục cái hư ảnh mặt người tà khí thâm trầm bị một kiếm chém nát, hủy diệt đại đạo chất chứa trong kiếm quang đem hư ảnh những mặt người đó triệt để hủy diệt, Thương Tâm đạo nhân rống giận một tiếng, trên lá cờ phướn trong tay hắn đột nhiên có thêm một vết rách dài ba thước, so với sợi tóc còn mảnh hơn.

Tà khí âm u không ngừng từ trong cây cờ phướn trào ra, cực lực chữa trị mặt cờ.

Nhưng từng tia khí tức sắc bén dị thường trên vết rách này không ngừng phun trào, mặc cho Thương Tâm đạo nhân thúc dục lá cờ phướn, một tia vết rách đó cấp tốc mấp máy, lại chậm chạp không thể khép lại. Không chỉ có thế, càng có mảng lớn sương mù dinh dính màu xám trắng không ngừng theo vết rách phun trào ra, mắt thấy mấy chục gương mặt vụn vụn vẽ trên lá cờ phướn dần dần ảm đạm xuống, linh quang mặt ngoài lá cờ phướn cũng dần dần tiêu tán.

“Đáng chết!” Thương Tâm đạo nhân hét giận dữ một tiếng, lá cờ phướn này là trọng khí căn bản hắn tính mạng giao tu, bị phá một vết rách nhìn như bé nhỏ không đáng kể như vậy, lại tổn hại rất nhiều nguyên khí của hắn, Thương Tâm đạo nhân đau lòng thiếu chút nữa rơi lệ đầy mặt.

“Đạo hữu để ý, Thê Hoàng Phiến đó của người chuyên đả thương nguyên thần người ta, hại tinh phách người ta, chính là là linh hồn đại đạo bí bảo, không phải tấm khiên áo giáp, người có thể nào dùng nó đi chặn kiếm quang của kiếm trận?” Khổ Trúc sơn chủ ở một bên không nhìn được nữa, vội vàng mở miệng nhắc nhở: “Đạo hữu cho dù khinh thường thằng nhỏ hơn nữa, nhưng cũng phải nhớ, hắn dù sao cũng là đệ tử của Vũ Dư đạo nhân!”

Trên da mặt căng thẳng của Thương Tâm đạo nhân nổi lên một tia đỏ ửng.

Không phải vậy sao, lá cờ phướn này của hắn chuyên môn truy phong bộ

ảnh, ngấm khổng chế nguyên thần, dùng để tổn hại nguyên thần tinh phách của người khác là ác độc nhất. Nhưng bắt đầu từ khi thiên địa sinh thành Thê Hoàng Phiến này, chưa từng nói nó có công hiệu của ‘tấm khiên’, ‘giáp trụ’!

Thương Tâm đạo nhân dùng nó đi chặn kiếm, lại làm bị thương Thê Hoàng Phiến, cái này không phải vấn đề lá cờ phướn, mà là Thương Tâm đạo nhân hẳn ở trong nháy mắt đó đầu óc nhúng nước rồi.

Hừ lạnh một tiếng, tay trái Thương Tâm đạo nhân nhoáng lên, một cái chén bát tròn xoe phun ra hoàng quang mơ hồ từ trong tay hẳn bay ra, toàn thân cái chén bát tạo hình phong cách cổ xưa dùng hoàng ngọc chế thành, mặt ngoài mơ hồ có thể thấy được hư ảnh vài ngọn núi lóe lên, hoàng quang nặng nề dị thường hóa thành một màn hào quang dày tới mấy trượng, đem Thương Tâm đạo nhân chụp chặt chẽ ở phía dưới.

Thương Tâm đạo nhân cười lạnh một tiếng: “Bách Sơn Bát này của ta chính là...”

Còn chưa dứt lời, một đạo Vũ Dư Thần Lôi của Cơ Hạo tiếp tục đánh về phía Bàn Cổ Kiếm, chỉ nghe tiếng ‘Ong ong’, ‘Xẹt xẹt’ không dứt bên tai, từng đạo kiếm quang vô hình vô tích được nguyên từ lực tràn cấp tốc tăng tốc, nháy mắt xé rách hư không hướng Thương Tâm đạo nhân chém tới.

Khi kiếm quang sắp chém đến trên màn hào quang màu vàng Bách Sơn Bát phát ra, Cơ Hạo ý niệm khẽ động, đột nhiên hướng cây cầu ánh sáng màu vàng Thiên Địa Kim Kiều biến thành vắt ngang hư không chỉ chỉ. Mấy chục đạo kiếm quang chột nhảy lên một lần, trực tiếp xuyên thấu màn hào quang màu vàng của Bách Sơn Bát, lập tức xuất hiện ở trước mặt Thương Tâm đạo nhân.

Lực lượng sinh tử chuyển hóa, một luồng khí tịch diệt hủy diệt làm người ta tuyệt vọng ập vào mặt.

Thương Tâm đạo nhân một lần này thật sự sắc mặt trở nên thâm thẳm. Gương mặt hẳn vắn vẹo thét to khàn cả giọng: “Tiểu nhi, ngươi dám...”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe tiếng ‘Phập’ không dứt bên tai, nguyên từ lực tràn như vô số sợi dây từng mười phần co giãn, lôi kéo các đạo kiếm quang vô hình lui tới xuyên qua ở trong ngoài cơ thể Thương Tâm đạo nhân, mắt thấy thân thể Thương Tâm đạo nhân bị bổ ra những cái lỗ thủng trong suốt, sương mù máu bắn tung tóe, rú thẳm không dứt, trong chớp mắt ngăn ngừa, Thương Tâm đạo nhân đã bị kiếm quang đánh vỡ thành một mảng huyết khí mờ mịt.

Long Mẫu, Khổ Trúc sơn chủ nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Thương Tâm đạo nhân không mạnh về gân cốt, tu là linh hồn bí thuật thuần khiết, chuyên lấy các loại bí pháp quý bí tuyệt luân tổn hại thần hồn người khác, thủ đoạn tàn nhẫn nhất. Người thường căn bản chưa thấy mặt hắc, đã bị hắc đánh cho hồn phi phách tán.

Vạn vạn không ngờ tới, một kiếm trận không biết tên của Cơ Hạo, thế mà lại vừa mới giao thủ, đã trực tiếp chém pháp thể của Thương Tâm đạo nhân!

Một tiếng rú thẳm phóng lên cao, thần hồn Thương Tâm đạo nhân phá vỡ sương mù máu xông ra. Hắc lớn tiếng quát: “Thằng nhãi Cơ Hạo, người dám...”

Một đạo kiếm quang đen nhánh đột nhiên xuất hiện, từ đỉnh đầu thần hồn Thương Tâm đạo nhân một mực xuyên thấu lòng bàn chân hắc.

“Giết người một lão heo chó, có gì không dám? Dong dài cái gì?”

Chương 1829: Kiểm Trảm Linh Bảo

Thương Tâm đạo nhân rít khàn cả giọng, thần hồn bị một đạo kiếm quang đỉnh thiên lập địa cố định ở giữa không trung không thể động đậy, vô số luồng kiếm khí nhỏ bé cực kỳ sắc bén dâng trào ra, ở trên thần hồn của hắn đánh ra vô số lỗ thủng nhỏ bé, đem thần hồn hắn đánh cho như cái sàng.

Từng luồng tà khí xám trắng u ám không ngừng từ trong thần hồn của Thương Tâm đạo nhân phun ra, theo tiếng rít quái dị, các luồng tà khí hóa thành vô số gương mặt vặn vẹo nhỏ bé như hạt vừng, điên cuồng rít gào, sau đó ở dưới vô số kiếm khí đánh phá nhanh chóng hóa thành hư ảo.

Trong Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận đột nhiên xuất hiện hạt linh hồn hoàn chỉnh, tinh thuần mà hùng hậu, giống như thủy ngân ngưng trọng nhanh chóng hướng bốn phía khuếch tán ra. Thương Tâm đạo nhân tu luyện là linh hồn đại đạo, tiếng la khóc của hắn trực tiếp tổn hại nguyên thần người ta, công kích linh hồn người ta, thần hồn của hắn càng cường đại dị thường, bên trong ngưng tụ linh hồn bốn nguyên lực không thể đo lường.

Kiểm khí của Cơ Hạo ở trên thần hồn của Thương Tâm đạo nhân đánh ra vô số lỗ thủng nhỏ bé, lực lượng linh hồn bốn nguyên của Thương Tâm đạo nhân không ngừng tiết ra, nhanh chóng bị kiếm trận luyện hóa, nhất thời hóa thành hạt linh hồn bốn nguyên nhất, cơ sở nhất rải khắp bốn phương.

Tà khí màu xám trắng phun trào, dần dần những tà khí đó ngưng tụ thành các đóa hoa sen xám trắng to bằng bàn tay, hợp thành một bức tường hoa thật dày vờn quanh ở phụ cận thần hồn Thương Tâm đạo nhân.

Trong đôi mắt phun ra thần quang màu xám trắng dài mấy ngàn trượng, Thương Tâm đạo nhân nhìn Cơ Hạo cười rít lên chói tai: “Thằng nhãi Cơ Hạo, ngươi có thể thương tổn thần hồn ta, lại không tru sát được ta! Nguyên linh bản đạo đã dung hợp với linh hồn đại đạo, thiên nhân hợp nhất, bất sinh bất diệt, trừ

phi thiên đạo Bàn Cổ thế giới sụp đổ, linh hồn đại đạo bị đánh thành phần, nếu không người tổn thương ta bao nhiêu lần, cũng không tổn hại được căn bản của ta!”

Hít một hơi thật sâu, trong hư không đột nhiên nứt ra một vết rách nhỏ bé dài đến vạn dặm, theo tiếng gầm đĩnh tai nhức óc, một làn thủy triều màu xám trắng gào thét từ trên trời giáng xuống, hóa thành các luồng thần quang màu xám trắng không ngừng rót vào thần hồn của Thương Tâm đạo nhân.

Thần hồn Thương Tâm đạo nhân bị kiếm trận đánh nát, âm đạm đến cực điểm chợt sáng lên hào quang loá mắt, giống như cây đèn khô kiệt dầu thắp đột nhiên được đổ đầy dầu thắp cực thượng đẳng, một lần nữa bộc phát ra hào quang xán lạn.

Cười chói tai ‘Ha ha’, Thương Tâm đạo nhân hung tợn nhìn chăm chăm Cơ Hạo, hắc cổ nén khôn cùng đau đớn do thần hồn bị lăng trì mang đến, há mồm phun ra một tấm lệnh bài xương trắng xoá. Trên lệnh bài xương toàn thân trắng xóa điêu khắc một cái đầu ác quỷ khuôn mặt dữ tợn, Thương Tâm đạo nhân thì thào niệm tụng chú ngữ, ác quỷ chợt mở ra đôi mắt.

Hai luồng thần quang màu trắng xé xé rách hư không, nhanh chóng hướng thiên linh cái của Cơ Hạo lướt tới.

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, tùy tay chỉ, Bàn Cổ Chung nổ vang một tiếng, tiên thiên nguyên từ lực trong Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận cấp tốc bốc lên, hư không như keo da trâu cực kỳ dẻo dai bị quấy nát bét, khoảng cách giữa hắn và Thương Tâm đạo nhân chợt từ mấy chục dặm khuếch trương đến con số khổng lồ mấy trăm triệu dặm.

Mắt thấy hai luồng thần quang trắng xóa không ngừng hướng Cơ Hạo áp sát, nhưng thần quang tới gần một thước, khoảng cách giữa Cơ Hạo và Thương Tâm đạo nhân liền kéo giãn một trượng, thần quang tới gần thêm một trượng, khoảng cách giữa Cơ Hạo cùng Thương Tâm đạo nhân liền kéo giãn một dặm, thần

quang nhanh chóng tới gần một dặm, khoảng cách giữa Cơ Hạo và Thương Tâm đạo nhân đã là chân trời góc biển, cách nhau đâu chỉ vạn ức dặm!

Hai luồng thần quang trắng xóa chất chứa uy năng khó lường ở trong hư không cấp tốc xuyên qua một khắc đồng hồ, không biết cắt rách khoảng cách xa bao nhiêu, cuối cùng hao hết khí lực, hủy diệt ở trong vách ngăn chông chất nguyên tử.

Long Mẫu, Khổ Trúc sơn chủ đồng loạt biến sắc, tòa kiếm trận này của Cơ Hạo quả nhiên uy lực kinh người, càng chất chứa biến hóa kỳ dị như thế.

Tấm lệnh bài xương này của Thương Tâm đạo nhân là một món kỳ môn linh bảo, chính là Bàn Cổ thể giới thời điểm khai thiên tích địa, tuân theo linh hồn đại đạo mà sinh, có thể ngàn dặm gọi hồn, giết người trong vô hình. Trừ phi là thánh nhân nguyên linh ký thác hư không, triệt để dung hợp với đại đạo, bất sinh bất diệt, vạn kiếp bất hoại, hoặc là có đỉnh cấp công đức chí bảo hộ thể, nếu không mặc cho người là nhân vật đại năng cường hãn bao nhiêu, hai đạo thần quang cuốn qua, linh hồn liền bị cuốn đi.

Tấm lệnh bài bằng xương này là bí khí áp đáy hòm của Thương Tâm đạo nhân, sẽ không tùy tiện sử dụng, một khi vận dụng tất nhiên có người ngã xuống. Thương Tâm đạo nhân ở trong hồng hoang làm nhiều việc ác, lá cờ phướn trong tay không biết đã cắn nuốt linh hồn bao nhiêu sinh linh, nhưng trước sau không có ai làm gì được hắn, phần nhiều là dựa vào tấm lệnh bài xương này.

Cơ Hạo bày ra kiếm trận, thế mà lại có thể mạnh mẽ hao hết thần quang nhiếp hồn tấm lệnh bài bằng xương này phóng ra, sự huyền diệu cùng uy lực của kiếm trận này cũng quá kinh người.

Hai người thêm thường nhìn thần hồn Thương Tâm đạo nhân bị kiếm quang đâm xuyên ở giữa không trung không thể động đậy, ánh mắt lóe lên, có một chút tâm tư thấy tình hình không ổn là chuẩn.

Nhưng Khổ Trúc sơn chủ là không đành lòng bỏ lại Thương Tâm đạo nhân,

dù sao mọi người đều là đạo hữu Long Mẫu mời rời núi, cứ như vậy bỏ lại Thương Tâm đạo nhân bỏ trốn, Khổ Trúc sơn chủ ở trên ‘đạo nghĩa’ có chút không qua được.

Long Mẫu thì trong lòng rối rắm một trận, nàng thật ra không có áp lực trên ‘đạo nghĩa’, thuần túy là cảm thấy không nhịn được trên mặt mũi.

Nếu không có Khổ Trúc sơn chủ ở đây, Long Mẫu mắt thấy không ổn, khẳng định là sẽ mặc kệ Thương Tâm đạo nhân chết sống tự mình rời khỏi, nhưng có Khổ Trúc sơn chủ ở đây, nếu bị hấn thấy được chuyện mình bỏ lại Thương Tâm đạo nhân chạy trốn, Long Mẫu còn có mặt mũi gặp ai nữa sao?

Ánh mắt hai người nhanh chóng giao nhau một cái, Khổ Trúc sơn chủ ánh mắt tự do, Long Mẫu thì ánh mắt cực kỳ kiên định —— thử đánh kiếm trận này một chút đi! Nếu có thể đánh vỡ kiếm trận, tự nhiên là tất cả đều tốt... Nếu không phá nổi kiếm trận, cũng phải chờ Khổ Trúc sơn chủ và Thương Tâm đạo nhân cùng nhau xui xẻo ngã xuống, nàng mới có thể an tâm chạy trốn!

Khiến Long Mẫu rối rắm chính là —— Cơ Hạo tiểu tử này nếu không thể hoàn toàn diệt sát Thương Tâm đạo nhân và Khổ Trúc sơn chủ, tiếng tăm tồi tệ bỏ bạn mà chạy của nàng, tựa như vẫn truyền ra nhỉ!

Chép miệng một cái, Long Mẫu lớn tiếng quát: “Thương Tâm đạo hữu chịu đựng, ta và Khổ Trúc đạo hữu đến cứu người rồi!”

Khổ Trúc sơn chủ cười khở một tiếng, hít một hơi thật sâu, hung hăng trừng mắt nhìn Cơ Hạo một cái: “Thương Tâm đạo hữu yên tâm, không lẽ, chúng ta ngay cả một hậu sinh văn bối vẹn vẹn Đạo Đài cảnh cũng không khắc chế được sao? Kiếm trận này của hấn, tu không phải Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận của Vũ Dư đạo nhân là được!”

Thương Tâm đạo nhân rít khàn cả giọng, hấn không rảnh nói chuyện với Long Mẫu, Khổ Trúc sơn chủ, chỉ không ngừng phun ra một ngụm tiếp một ngụm bản mạng nguyên khí, thúc dục lệnh bài bằng xương phát ra từng đạo thần

quang trắng xóa hướng bốn phương tám hướng đánh loạn.

Thần quang màu trắng xóa xé rách hư không, như các chùm pháo hoa sáng lạn bắn tung tóe khắp trời, không ngừng va chạm với kiếm quang kiếm khí bắn nhanh đến.

Tiếng nổ ‘Bốp bốp’ không dứt bên tai, trong kiếm trận vô số kiếm khí lui tới xuyên qua, đem từng đạo thần quang màu trắng đánh sụp đổ, càng có vô số kiếm quang trực tiếp bổ vào trên lệnh bài bằng xương, tung tóe ra vô số ánh lửa.

Đột nhiên có một tiếng vang thanh thúy, chỉ nghe ‘rắc’ một tiếng, khối kỳ môn linh bảo này của Thương Tâm đạo nhân bị hung hăng bổ ra một vết nứt thật dài.

Chương 1830: Kiếm Quang Phá Không

“Tiểu quỷ đáng chết kia!” Thương Tâm đạo nhân thần hồn run rẩy, chợt há mồm phun ra một đạo bản mạng nguyên khí.

Lệnh bài bằng xương tất nhiên là kỳ bảo, nhưng không phải vật phòng ngự, mà là kỳ môn linh bảo chuyên môn tổn hại linh hồn. Thần hồn Thương Tâm đạo nhân bị kiếm quang cố định ở trong hư không, lúc nào cũng chịu khổ vô số kiếm quang đâm xuyên thần hồn, dưới cơn đau đớn, hắc hồ đồ dùng lệnh bài bằng xương chống chọi với kiếm quang vô cùng vô tận trong kiếm trận.

Thế này như dùng một khối lưu ly đại bảo kính trân quý đi đối đầu với cái rìu, vỡ khẳng định là lưu ly bảo kính trân quý, mà sẽ không là cái rìu cứng rắn nặng trịch!

Không đợi Thương Tâm đạo nhân đau lòng muốn chết thu hồi lệnh bài bằng xương, mấy chục đạo kiếm quang mang theo tiếng rít chói tai, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bắn nhanh đến, hung hăng đánh vào trên lệnh bài bằng xương đã bị nứt.

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, lệnh bài bằng xương ầm ầm nổ tung, một mảng sương mù trắng xoá mang theo hàn khí âm u từ trong lệnh bài bằng xương phun ra, hóa thành một khuôn mặt ác quỷ dữ tợn dị thường hung tợn hướng Cơ Hạo trừng mắt nhìn một cái. Còn chưa chờ cái đầu ác quỷ này làm bất cứ động tác gì, vô số kiếm khí như pháo hoa từ bốn phương tám hướng đánh tới, trong chớp mắt đã đem nó đánh cho hóa thành tro bụi.

‘Ông’ một tiếng, nồng độ hạt linh hồn trong đại trận chợt tăng vọt lên mấy lần, lực lượng linh hồn chất chứa trong khối ngọc bài này thế mà so với linh hồn bốn nguyên trào ra trong thần hồn Thương Tâm đạo nhân còn mạnh hơn rất nhiều.

Thương Tâm đạo nhân giống như điên cuồng ngửa mặt lên trời rít gào, tiếng

rít thê lương thăm tuyệt chốn động hư không xung quanh cũng mơ hồ nhộn nhạo.

Tiên thiên nguyên từ lực tràng vô hình vô tích phong tỏa hư không, nguyên từ lực cường đại đem hư không xung quanh thân thể Thương Tâm đạo nhân cố định, mặc cho Thương Tâm đạo nhân dùng hết toàn lực, hư không vẫn cứng cố như cũ, không có nửa vết rách sơ hở.

Long Mẫu, Khổ Trúc sơn chủ đồng thời thét dài một tiếng, hung hăng lao vào kiếm trận.

Long Mẫu thân thể cường hãn, lực phòng ngự kinh người sau khi bước vào kiếm trận, lại hơi tụt sau Khổ Trúc sơn chủ nửa bước. Khổ Trúc sơn chủ tinh thông các loại diệu pháp thần kỳ, nhưng không sở trường thân thể đánh giết cầm trúc trượng vuông vức, sải bước xâm nhập kiếm trận, bên người vô số hư ảnh trúc xanh chột lóe, nguyên từ lực tràng nhộn nhạo một phen, hắn đã tới gần khoảng một dặm trước người Cơ Hạo.

Cơ Hạo nở nụ cười, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Khổ Trúc sơn chủ, hai tay kéo từng đạo điện quang vũ Bàn Cổ Kiếm một cái, chỉ nghe tiếng kiếm ngân cao vút trào dâng không dứt, liên tục chín đạo kiếm quang màu đen vô thanh vô tức xuyên qua hư không hướng Khổ Trúc sơn chủ bổ tới.

Thiên Địa Kim Kiều treo ở trên không kiếm trận dập dờn ra một mảng thần quang màu vàng, kiếm quang Cơ Hạo đánh ra nhất thời đã xảy ra biến hóa kỳ dị.

Thoạt nhìn, chín đạo kiếm quang hầu như là cùng chém về phía Khổ Trúc sơn chủ, nhưng sau khi sức mạnh to lớn chí cao của Thiên Địa Kim Kiều xuyên qua chu thiên vạn giới, xuyên qua Hồng Mông Chư Thiên thêm vào ở trên kiếm quang, chín đạo kiếm quang không phải đều đều phi hành về phía trước, mà là ở trên không sử dụng tần suất siêu cao cực kỳ đáng sợ nhảy nhót tiến lên.

Chỉ là một phần vạn khoảnh khắc nháy mắt, chính là chút thời gian kiếm quang lướt qua vền vền một dặm hư không, chín đạo kiếm quang tiến hành mấy

trăm triệu lần nhảy vọt không gian. Mỗi một lần bọn chúng đều xé rách hư không biến mất không thấy, sau đó trong nháy mắt tiếp theo ở nơi giây lát phía trước đột nhiên nhảy ra.

Mỗi một lần nhảy vọt không gian, kiếm quang xuyên qua không gian cực kỳ nhỏ bé, thoát nhìn kiếm quang chỉ giữ tốc độ bình quân phi hành ở trong hư không, chỉ có đại năng tu sĩ thần niệm cường đại đến trình độ nhất định, mới có thể nhìn thấu mê hoặc của chín đạo kiếm quang này tiến lên.

Nhảy vọt không gian cao tần như thế, khiến tính chất của chín đạo kiếm quang cũng đã xảy ra biến hóa đáng sợ.

Kiếm quang vốn đều đều ngưng tụ kịch liệt chấn động, viền kiếm quang xuất hiện chỗ nhô lên bén nhọn dày đặc như răng cưa, mỗi một chỗ nhô lên nhỏ bé đều đang chấn động cao tần, nơi kiếm quang đi qua, nguyên tử lực tràng nổi lên các vết rách bảy màu mắt thường gần như không thể thấy được, lực sát thương của chín đạo kiếm quang ở trên cơ sở ban đầu tự dừng gia tăng gấp mười có thừa.

Thời điểm kiếm quang tới gần Khổ Trúc sơn chủ, Thiên Địa Kim Kiều theo Cơ Hạo tâm niệm khẽ động, chín đạo kiếm quang chợt nhảy lên.

Bên người Khổ Trúc sơn chủ nổi lên hư ảnh chín cây trúc xanh, mỗi một cây trúc xanh đều chuẩn xác vô cùng bổ về phía một đạo kiếm quang.

Nhưng kiếm quang chợt nhảy dựng, chín bóng trúc đồng thời trượt, chín đạo kiếm quang vốn đồng thời bổ chính diện về phía chỗ yếu hại ở ngực Khổ Trúc sơn chủ, nhưng kiếm quang lóe lên, chín đạo kiếm quang đột nhiên xuất hiện ở xung quanh thân thể Khổ Trúc sơn chủ.

Kiếm quang đâm về phía đầu, gáy, sau lưng, hai thận, mạng sườn trái phải, trái tim... các chỗ yếu hại của Khổ Trúc sơn chủ, kiếm quang sắc bén, hàn khí âm u, nhất là kiếm quang còn đang không ngừng chấn động nhảy nhót.

Khổ Trúc sơn chủ kinh hãi thét dài, bên người hắn nổi lên một trăm lẻ tám trúc ảnh, cứ mười hai trúc ảnh sẽ hợp thành một tòa Thập Nhị Nguyên Thần Mê Tung trận pháp nho nhỏ vây về phía một đạo kiếm quang. Thời điểm mắt thấy một trăm lẻ tám trúc ảnh có thể vây khốn mười hai kiếm quang, kiếm quang đột nhiên nhảy lên, quý bí dị thường xuyên thấu trúc ảnh phòng ngự, lập tức tới gần cách Khổ Trúc sơn chủ không đến ba tấc.

Trong nháy mắt tiếp theo, Khổ Trúc sơn chủ sẽ phải cứng rắn chịu một đòn của kiếm quang.

“Bảo bối tốt!” Trong chớp mắt, Khổ Trúc sơn chủ ngẩng đầu lên, chấn động dị thường vội vàng nhìn quét Thiên Địa Kim Kiều một cái, sau đó thân thể hắn đột nhiên nhoáng lên một cái, toàn thân biến thành một cây trúc xanh ước chừng có đường kính hơn trăm trượng, dài mấy vạn trượng.

Vô số lá trúc mang theo tiếng kêu chói tai từ trong cây trúc xanh dâng trào ra, hóa thành một cơn gió lốc màu xanh lục thổi quét bốn phương.

Đây là phòng ngự không phân biệt mọi phạm vi, cũng là thủ đoạn ứng đối tốt nhất Khổ Trúc sơn chủ trong lúc gấp gáp có thể nghĩ đến. Mặc cho Cơ Hạo người phát ra kiếm quang nhảy nhót tích cực nữa, Khổ Trúc sơn chủ dùng lá trúc bản thể phong tỏa toàn bộ hư không, tuyệt đối không cho kiếm quang của người bất cứ không gian nào để đánh phá gần người.

“Tiền bối xem kiếm trận của ta.” Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, một đạo pháp lực hùng hậu dị thường, sắc bén vô cùng hóa thành một dòng sông kiếm quang chậm rãi từ đỉnh đầu hắn lao ra, gào thét rót vào Thiên Địa Kim Kiều.

Thiên Địa Kim Kiều nổ vang ‘Oành’ một tiếng, một mảng lớn kim hà thụ khí từ trong cầu hình vòm hình dạng cầu vồng phun ra, toàn bộ kiếm trận khế chấn động, chín kiếm quang Cơ Hạo phát ra đột nhiên lóe lên một lần biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cây trúc xanh Khổ Trúc sơn chủ biến ảo đột nhiên kịch liệt run lên một cái,

‘Đang đang đang’ chín tiếng vang thanh thúy truyền đến, trên cây trúc xanh to lớn rõ ràng xuất hiện chín vết kiếm cực dài. Một mảng lớn linh khí màu xanh từ trong vết kiếm phun ra, càng có từng dòng lớn chất lỏng xanh tươi ướt át trong suốt không ngừng từ trong vết kiếm chảy ra.

“Tiền bối quên rồi? Cơ thể trúc xanh của tiền bối, thân thể trống rỗng, khoảng trống trong thân thể tiền bối... Kiếm quang của ta vẫn có thể xuyên vào, từ bên trong cho tiền bối một đòn!” Cơ Hạo thản nhiên cười nói: “Trừ phi tiền bối có thể đem bản thân cũng triệt để phong tỏa, không để lại chút khe hở nào, nếu không có thể nào ngăn cản kiếm của ta?”

Cây trúc xanh thật lớn nhoáng lên một cái, Khố Trúc sơn chủ hiện ra thân hình, trên thân thể hắn chín vết kiếm rõ ràng có thể thấy được, mỗi một kiếm đều xuyên thủng thân thể hắn, lượng lớn máu tươi đang không ngừng từ trong vết thương phun ra.

Rất rõ ràng, thương thế của Khố Trúc sơn chủ không thể lạc quan.

Các luồng khí cơ màu đen đang quần quanh ở trên vết thương của hắn, khí đen không ngừng ăn mòn thân thể hắn, ở dưới sinh cơ của bản thân Khố Trúc sơn chủ thúc dục, vết thương của hắn không chỉ chưa khép lại, ngược lại còn đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được không ngừng mở rộng.

Chương 1831: Kiếm Kinh Long Mẫu

Một kiếm phá vỡ pháp thể Khố Trúc sơn chủ, tay trái Cơ Hạo đánh một đạo lôi quang vào kiếm trận, tiên thiên nguyên từ lực tràn chột biến ảo, nguyên từ lực xung quanh thân thể Khố Trúc sơn chủ chột hỗn loạn, thời gian, không gian, tất cả thiên địa pháp tắc hữu hình vô hình đều bị quấy nát.

Chỉ nghe Bàn Cổ Chung nổ vang một tiếng, bên người Khố Trúc sơn chủ xuất hiện một mảng hư không hoàn toàn hư vô, lại rộng lớn vô biên.

Khố Trúc sơn chủ bị một lực lượng khổng lồ giam cầm ở trong hư không vô biên này, hành động gian nan, không biết dựa vào đâu, lại như côn trùng bị đông cứng trong hổ phách, nhất cử nhất động đều phải hao phí lực lượng cực lớn. Càng có chín vết thương do kiếm không ngừng cắn nuốt huyết nhục tinh khí của hắn, khiến hắn đau đầu không biết xử lý ra sao.

“Khố Trúc tiên bối tâm tính không xấu, so với Thương Tâm lão quỷ kia tốt hơn nhiều, cho nên, xin tiên bối an tâm một chút chờ vội, lát nữa chúng ta lại giảng đạo lý.” Cơ Hạo thâm trầm nhìn Khố Trúc sơn chủ một cái, thản nhiên nói: “Tiên bối bất động, kiếm trận bất động, tiên bối nếu động... Kiếm trận cũng sẽ động.”

Khố Trúc sơn chủ ngẩn ngơ. Hắn trầm ngâm một lát, từng cái lá trúc từ trong cơ thể hắn bay ra, ở bên người hắn hóa thành mảng lớn hình ảnh ánh sáng màu xanh bao phủ hư không, hợp thành một tòa trận pháp huyền ảo nho nhỏ đem bản thân bảo vệ ở trong. Hắn lại lấy ra hai mươi tư tấm lệnh bài gỗ màu xanh tế ra, hai mươi tư luồng sáng vắt ngang hư không, phong tỏa thiên địa đem hắn bảo vệ ở bên trong.

Làm xong thủ tục phòng ngự, Khố Trúc sơn chủ lúc này mới lấy ra một bình đan dược, lấy ra ba viên thuốc xanh mơn mơn to bằng ngón cái nhét vào miệng, cay đắng hương Long Mẫu lắc lắc đầu: “Đạo hữu, xin thứ cho bản đạo tạm thời

ngủ ngơi một chút.”

Trầm mặc một lát, Khổ Trúc sơn chủ cười khổ nói: “Kiếm trận sắc bén, mong đạo hữu cẩn thận là hơn.”

Sắc mặt Long Mẫu biến ảo khó dò. Vừa rồi Thương Tâm đạo nhân bị nhốt ở trong kiếm trận, thần hồn chịu khổ thiên đao vạn quả lăng trì, tất nhiên có nguyên linh ký thác hư không, thần hồn chỉ chịu tội, nhưng không có phiêu lưu hủy diệt, đau khổ này lại phải nhận đủ.

Vừa tiến vào kiếm trận, vốn đang muốn lấy lớn bắt nạt bé, ức hiếp tòa kiếm trận này của Cơ Hạo uy lực không đủ, không ngờ vừa mới tiến vào kiếm trận đã tổn hại một vị Khổ Trúc sơn chủ. Xem vết kiếm trên thân Khổ Trúc sơn chủ đáng sợ như thế, hẳn vốn là kẻ sĩ có đạo do thiên địa linh căn tu thành, lực sát thương của Bàn Cổ Kiếm loại sát phạt chí bảo này đối với tu sĩ linh căn đặc đạo là to lớn nhất...

Trong thời gian ngắn cũng không trông cậy vào Khổ Trúc sơn chủ được nữa.

Sắc mặt chợt trở nên sắc bén vô cùng, trên người Long Mẫu toát ra một tầng vảy nhỏ bé dày đặc, mỗi một cái vảy đều như dao găm dựng thẳng lên, vô số vảy khê khép mở, vảy va chạm lẫn nhau không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Leng keng’. Thân hình Long Mẫu dần dần biến hóa, dần dần từ một phu nhân cao quý, biến thành một vị bán long nhân đầu rồng thân người, thân thể thon dài mà mạnh mẽ.

“Thằng nhãi Cơ Hạo, để ta thử xem hỏa hậu kiếm trận này của ngươi.” Long Mẫu cười lên quái dị ‘Hắc hắc’: “Để ta thử xem, kiếm trận này của ngươi so sánh với cây rìu của Bàn Cổ, có được mấy phần lực lượng sát phạt của hần.”

Lắc đầu một cái, Long Mẫu không phải không đặc ý cười nói: “Nghe nói, Tru Lục Hâm Tuyệt kiếm trận của gã sư tôn Vũ Dư đạo nhân kia của ngươi, nếu suy diễn đến mức độ cao thâm nhất, một kiếm chém ra hẳn có uy lực khai thiên tích địa của Bàn Cổ thánh nhân... Nếu thật sự là tòa kiếm trận đó, ta cũng kiêng kị ba

năm phần. Nhưng kiếm trận này của người, tựa như không phải món đó nhỉ?”

Cơ Hạo căng thẳng gương mặt không hé răng. Không sai, tòa Tiên Thiên Nguyên Từ Lương Nghi Sinh Tử kiếm trận này, từ bản thân kiếm trận mà nói là không bằng Tru Lục Hâm Tuyệt kiếm trận.

Nhưng ai bảo Cơ Hạo tốt số chứ? Trận khí tòa kiếm trận này dùng để trấn áp trận đồ, đều là di vật của Bàn Cổ thánh nhân.

Chỉ nói Bàn Cổ Kiếm này, ban đầu chủ yếu chỉ là một đôi sừng rồng của Tổ Long, cũng chính là hai cái răng cửa của Bàn Cổ thánh nhân biến thành, nhưng về sau Cơ Hạo gặp may, tìm được cái rìu khai thiên tích địa của Bàn Cổ thánh nhân, đem cái rìu đó mạnh mẽ hòa vào.

Tru Lục Hâm Tuyệt kiếm trận suy diễn đến mức cao thâm nhất, mới có lực lượng một rìu của Bàn Cổ thánh nhân?

Bàn Cổ Kiếm của Cơ Hạo, so với cây rìu trong tay Bàn Cổ thánh nhân lực sát thương còn cường mãnh hơn, đơn giản là Cơ Hạo không đủ thực lực, không thể hoàn toàn phát huy ra sự sắc bén cỡ đó mà thôi.

Cười nhạt, Cơ Hạo trực tiếp cạy vết sẹo trong lòng Long Mẫu: “Khoe khoang cái gì chứ? Nếu không phải huynh trưởng người cứu giúp, người đã sớm bị Bàn Cổ thánh nhân một rìu bổ chết. Chỉ bằng người, thật sự có gan đi thử kiếm trận của gia sư hay sao? Còn chỉ kiêng kị ba năm phần... Ha ha!”

‘Ha ha’ một tiếng, Long Mẫu tức giận tới mức mặt đỏ tía tai, một đôi cánh màu đỏ vàng sau lưng nàng ‘Phạch phạch!’ mở ra, kéo thân thể của nàng hóa thành một luồng sáng cấp tốc hướng Cơ Hạo lao đi.

Hỗn Động Nguyên Long quả nhiên sắc bén uy mãnh, hai cánh Long Mẫu khê động chấn động hư không, tốc độ phi động về phía trước do nàng đơn thuần dựa vào lực lượng cơ thể, thế mà có thể so với tốc độ Cơ Hạo lúc trước còn chưa có được thần dịch trong hoạt hồ lô, tu vi pháp lực chưa gia tăng, dựa vào Thiên Địa

Kim Kiều xuyên qua ở trong hư không.

Hai cánh vừa động, Long Mẫu đã đột ngột tới trước mặt Cơ Hạo, lấy tu vi thần niệm của Cơ Hạo thế mà thiếu chút nữa mất đi sự nắm giữ đối với phương vị của Long Mẫu, không thể làm rõ nàng rốt cuộc thân ở phương nào.

Ven đường từng quang sáng bảy màu ảm đạm không ngừng xuất hiện, đây là nguyên từ lực tràng bị man lực của Long Mẫu mạnh mẽ xé rách mà bộc phát ra bảo từ cực quang. Long Mẫu lớn tiếng quát: “Hỗn Động Nguyên Long, dựa vào thân thể có thể vượt ngang Hồng Mông hỗn động, tiên thiên nguyên từ chi lực tất nhiên ác độc sắc bén, lấy tu vi của ngươi, sao có thể kích phát ra đủ nguyên từ lực tràng vây khốn ta?”

Thân thể Hỗn Động Nguyên Long mạnh mẽ vô cùng, dựa vào thân thể có thể vượt ngang Hồng Mông. Thân thể Hỗn Động Nguyên Long chính là một con thuyền báu phụ gia vô số cấm chế, trận pháp, cái gì hỗn động triều tịch, nguyên từ lực tràng, bảo từ cực quang, thiên hỏa âm lôi..., tầm thường một chút không tạo thành được thương tổn đối với lân giáp của Long Mẫu chút nào.

Cơ Hạo sơ ý một cái, chưa thể gia tăng tiên thiên nguyên từ lực tràng phát ra, Long Mẫu lập tức mượn cơ hội lao tới trước mặt hắn.

Hai năm đâm như sét gào thét đánh ra, Long Mẫu đặc ý cười dữ tợn, nhìn chăm chăm Cơ Hạo. Ở bên, Thương Tâm đạo nhân lên tiếng trầm trồ khen ngợi, Khổ Trúc sơn chủ cũng là sắc mặt khê động, mặt mong chờ nhìn tới.

Cơ Hạo búng ngón tay, mắt thấy hai năm tay của Long Mẫu đã sắp rơi ở trên thân hắn, tiên thiên nguyên từ lực tràng trong đại trận dao động một trận, chột khoảng cách giữa hắn và Long Mẫu biến thành xa ức vạn dặm, hai năm tay xuyên thủng các tầng hư không, lại mãi không thể rơi ở trên người hắn.

Cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo vung tay, Bàn Cổ Kiếm chấn động, ‘Xẹt’ một tiếng, một đạo kiếm quang to lớn dài đến vạn trượng gào thét lao ra, ở dưới Thiên Địa Kim Kiều cùng nguyên từ lực tràng hai tầng tăng cường, kiếm quang

không ngừng nhảy nhót, lấy một loại quỹ tích khó lường ‘điên điên khùng khùng’, ‘vặn vẹo sụp đổ’ hướng Long Mẫu chém tới.

Long Mẫu tinh thông thuật chiến đấu thân thể, đối với đạo pháp thần thông dánh dánh không sâu, kiếm quang của Cơ Hạo đánh tới, nàng biểu hiện thua xa Khổ Trúc sơn chủ, thế mà lại mở ra đôi cánh sau lưng co thành một quả cầu thịt, dùng thân thể mạnh mẽ ngăn cản kiếm quang ăn mòn.

Một tiếng ‘Phập’ vang lên, Long Mẫu rút lên thảm thiết, kiếm quang quét qua thân thể của nàng, để lại ở trên lưng nàng một vết kiếm thật sâu.

Xuyên qua vết kiếm có thể mơ hồ nhìn thấy lục phủ ngũ tạng trong cơ thể Long Mẫu phun tung tóe ra một mảng lớn máu tươi. Long Mẫu thất kinh hét lên một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái xoay người bỏ chạy.

Chương 1832: Bình Lâm Nghiêu Sơn

Khi kiểm trận Cơ Hạo độc chiến ba đại năng, trên Bàn Cổ mỗi đại lục sát khí ngút trời, tiếng trống trận, tiếng kèn, các loại vật cưỡi chim bay cá nhảy kêu gào chấn động trời sụp đất nứt, vô số khí giới chiến tranh to lớn nhanh chóng di chuyển trên mặt đất, đem mặt đất cứng rắn ép ra các dấu vết thật sâu.

Trên di chỉ trụ trời Bất Chu sơn năm đó, Nghiêu Sơn thành Cơ Hạo lấy đại pháp lực di chuyển mà đến đồ sộ sừng sững, trên tường thành mở rộng không biết bao nhiêu lần vô số hư ảnh thần thú thần cầm như ẩn như hiện, vô số sĩ tốt tinh nhuệ nhân tộc, long tộc, phượng tộc, các sơn tinh thủy quái... mặc trọng giáp lui tới ở trên tường thành.

Ngoài tường thành, các dòng sông dung nham, sông nhược thủy, các loại cát chảy, đầm lầy hiểm ác tản mát ra sát khí ngập trời, vô số sinh linh cổ quái thích ý tới lui tuần tra chơi đùa ở trong các nơi hiểm yếu tuyệt địa hung hiểm đến cực điểm này, thỉnh thoảng hướng bầu trời phát ra tiếng gầm gừ thật lớn.

Một vòng đại dương mệnh mông vờn quanh toàn bộ Nghiêu Sơn thành, vô số tinh nhuệ long tộc thống lĩnh chiến sĩ thủy tộc không thể đếm xuể gây sóng gió, đất bằng nhấc lên sóng to mấy trăm trượng, ngẫu nhiên có sóng to va chạm chính diện, phát ra tiếng nổ vang lớn kinh người.

Cực cao trên không trung, mơ hồ có thể thấy được cửa chính thiên đình, một dòng lũ bảy màu từ trên trời giáng xuống, hóa thành một cột sáng lưu ly bảy màu đường kính ước vạn dặm, gắt gao đem toàn bộ Nghiêu Sơn thành bao phủ ở trong.

Thiên Địa Đại Trận chính bản thiên đình và Thiên Địa Đại Trận phòng chế của Nghiêu Sơn thành hài hòa hòa hợp một thể hoàn mỹ, trong cột sáng lưu ly bảy màu vô số thần phù huyền diệu như ẩn như hiện, hầu như thay thế thần hiệu của trụ trời Bất Chu sơn năm đó, ổn định chư thiên, trấn áp thiên địa.

Bởi vì cột sáng lưu ly này tồn tại, Nghiêu Sơn thành đã thành thông đạo duy

nhất đi thông thiên đình. Phải thông qua phi thăng đại trận trong thành Nghiêu Sơn, theo cột sáng lưu ly bay thẳng tắp lên trên, mới có thể tiến vào thiên đình. Như thời điểm năm đó Bất Chu sơn còn, đại năng nhân gian chỉ có thể leo lên Bất Chu sơn, lúc này mới có thể đến cửa chính thiên đình.

Ở trong cột sáng lưu ly quy mô khổng lồ này, cách mỗi một trăm dặm, sẽ có một tầng ngọn núi bay lửng lơ lửng. Trên đỉnh mỗi một ngọn núi đều trú đóng vô số thiên binh thần tướng, từng tòa sát phạt đại trận đặc hữu của thiên đình rậm rạp vòng quanh bốn phía, giữa đỉnh núi lóe ra kỳ quang, các loại cấm chế hiểm ác ác độc cường đại tản mát ra linh khí dao động khủng bố, quấy hư không cũng loạn hết cả lên.

Toàn bộ Nghiêu Sơn thành và thiên đình nối liền một mạch, vô số sĩ tốt gối giáo chờ sáng, đã thành một tòa thành lũy sát phạt khổng lồ.

Sát khí cuộn cuộn từ bốn phía đánh tới, khi Cơ Hạo dời đi, xây dựng Nghiêu Sơn thành mới, đông nam tây bắc phân biệt đặt một con đường lớn đến thẳng bốn cổng của thành trì, vô số sĩ tốt mặc các loại giáp trụ, gõ trống trận, thổi kèn hiệu, không ngừng phát ra tiếng hô chiến kinh thiên động địa, cuộn cuộn theo bốn con đường lớn đó hướng Nghiêu Sơn thành ép tới.

Từ con đường lớn hướng chính bắc tiến quân thần tốc, là đại quân Da Ma Thiên cầm đầu các quý tộc bản thổ đến từ Bàn Ngu thế giới.

Đám quý tộc bản thổ này tự nuôi dưỡng lượng lớn tư binh tinh nhuệ, trong tộc nhân trực hệ của bọn họ cũng khổng lồ chế lượng lớn thực dân thế giới, vô số chiến sĩ dân bản xứ thực dân thế giới mặc giáp trụ cổ quái, xếp đội ngũ chỉnh tề, dùng một loại khí thế hung hãn không sợ lao về phía Nghiêu Sơn thành.

Từ con đường lớn hướng chính nam cuộn cuộn xếp hàng tiến lên, là đại quân nhân tộc Đế Úc nắm giữ.

Chi đại quân nhân tộc này lấy quân đoàn Công Tôn Hiên Viên nhất tộc Đế Úc xuất thân làm trung tâm, quân đoàn đến từ mấy chục siêu cấp thị tộc nhân tộc

là chủ lực, phối hợp yêu ma quỷ quái sơ vu nhất mạch đã nhập ma không biết từ trong các khe núi vực sâu nào nhảy ra làm phụ trợ, lại có các bộ lạc cỡ trung và nhỏ xu nịnh Đế Úc hô ứng từ xa.

Đế Úc quân đoàn cuộn cuộn ở trên quy mô không yếu hơn so với quân đoàn bản thổ Ngu tộc một chút nào, thậm chí còn hơn. Nhất là các Khoa Phụ tộc nhân và người nước Long Bá hành tẩu ở trong quân đội, hình thể khổng lồ của bọn họ càng mang đến uy áp khủng bố.

Khoa Phụ tộc nhân thì thôi, thân hình chiều cao của bọn họ còn có thể làm người ta tiếp nhận, thân thể trăm trượng, mấy chục trượng tất nhiên to lớn, nhưng chưa đột phá điểm mấu chốt của lòng người.

Chỉ có những người nước Long Bá, thân thể bọn họ động cái là cao tới ba năm mươi dặm, cường giả trong tộc thường thường còn có khoảng trăm dặm, bọn họ hành tẩu ở hai cánh trái phải của đại quân, mây bay cũng chỉ bay qua phụ cận eo bụng bọn họ, trên vai bọn họ vác những ngọn núi lớn hắt xuống trên mặt đất cái bóng khổng lồ, bước chân nặng nề để lại trên mặt đất dấu chân thật sâu.

Đại quân Đế Úc cách Nghiêu Sơn thành còn mấy ngàn dặm, thám báo Nghiêu Sơn thành đã ở trên đường chân trời nhìn thấy những người nước Long Bá thân thể khủng bố.

Tiếng kèn bén nhọn phóng lên cao, trong dãy núi xung quanh Nghiêu Sơn thành, tộc nhân các bộ tộc Long Bá quốc trung thành và tận tâm tùy tùng Tự Văn Mệnh gào thét trầm thấp đứng dậy, tùy tay hướng trên đất chộp một cái, nhổ lên những ngọn núi vác ở trên vai chuẩn bị chiến tranh.

Hai sườn đông tây Nghiêu Sơn thành, đám thực dân thánh tôn dị tộc lấy Ngu Môg, Ngu Hốt làm đại biểu, thống lĩnh đại quân dân bản xứ thực dân thế giới gia tộc bọn họ khổng chế, cũng hùng hổ cuộn cuộn hướng Nghiêu Sơn thành không ngừng tới gần.

Các thực dân thánh tôn này số lượng khổng lồ, thực dân thế giới bọn họ nắm

giữ giống như hăng hà sa số, dân bản xứ đến từ các thực dân thế giới này bộ dạng càng thêm muôn vàn kỳ quái, các loại sinh linh cổ quái mọc tổ chức lại một nơi, quả thực là cảnh tượng trong ác mộng mới có.

Lấy đông lộ quân chỗ Ngu Mông làm ví dụ, tiên phong hành tẩu ở ngay phía trước đại quân của bọn họ, chính là một con rắn khổng lồ màu đen có được ba đuôi một trăm lẻ tám đầu. Con rắn khổng lồ đến từ thực dân thế giới không biết tên này thân thể dài gần trăm dặm, so với đám cự xà, giao long năm đó Cộng Công nhất tộc nuôi dưỡng càng có thêm một phần không khí tà dị âm trầm.

Trên mỗi một cái đầu của con cự xà này, đều có một dân bản xứ khôi vĩ toàn thân đen sì, trên làn da dày đặc lân giáp, mọc ba đầu sáu tay đang đứng.

Trong cơ thể đám dân bản xứ này không bất cứ pháp lực dao động nào, chỉ có huyết khí quay cuồng cực kì mạnh mẽ. Rất hiển nhiên, bọn họ giống với chiến sĩ Già tộc sở trường cận chiến chém giết, thuật chiến đấu bằng thân thể, mỗi một dân bản xứ đều là cỗ máy giết chóc đáng sợ.

Mà tây lộ quân chỗ Ngu Hốt, tiên phong mở đường rõ ràng là một con côn trùng lăm chôn thân thể dài gần trăm dặm, dưới bụng ít nhất mọc mấy vạn chân.

Sinh linh quái dị toàn thân đỏ rực này chậm rãi mấp máy về phía trước, trên lưng nó đứng đầy chiến sĩ dân bản xứ giống châu chấu đứng thẳng như con người. Các chiến sĩ này chiều cao chỉ khoảng ba thước, nhưng tên nào cũng giáp xác cứng rắn, trên làn da không ngừng nổi lên hàn quang chỉ kim loại mới có.

Bọn họ cầm các loại binh khí tinh xảo loại nhỏ, trên toàn bộ binh khí đều không ngừng có một tia mùi gay mũi toát ra, hiển nhiên đều bôi kịch độc.

Ngẫu nhiên thân thể các chiến sĩ này va chạm, theo tiếng xé gió chói tai, thân thể nho nhỏ của bọn họ chột đục lỗ không khí, nháy mắt xuất hiện ở ngoài mấy ngàn thước. Các dân bản xứ châu chấu thân thể nhỏ bé này, lại có lực nhảy bật làm người ta sợ hãi, ở trên chiến trường, bọn họ sẽ là lực lượng đột kích tập sát khiến người ta giật mình.

Các loại chiến sĩ dân bản xứ cổ quái gào rú khàn cả giọng, cất tiếng kêu gào, từ bốn phương hướng chậm rãi hướng Nghiêu Sơn thành không ngừng chạy đi.

Ngoài thành Nghiêu Sơn, trên một ngọn núi nhỏ không làm người ta chú ý, Đế Thuấn và nam tử khôi vĩ thân người đuôi rắn kia đứng song song, lẳng lặng nhìn bốn lộ đại quân lớn tiếng xôn xao rầm rĩ kia.

“Trên người có nhọt độc, để cho nó lan ra trước, mới có thể buông tay cắt được thịt thối.” Nam tử thân rắn ôn hòa cười: “Nhân tộc hiện tại có quá nhiều thịt thối, phải hung hăng cắt đi thanh tẩy một lần mới được.”

Chương 1833: Vô Thượng Nguyên Long

Trong hỗn độn, nguyên tử lực tràn vô biên bao phủ ỨC VẠN DẠM HƯ KHÔNG, Long Mẫu ở trong nguyên tử lực tràn vô hình vô tích kiệt sức phi hành, vết kiếm cực lớn trên lưng phun ra lượng lớn máu tươi, hóa thành những viên bảo châu màu đỏ vàng lại lóng lánh u quang màu đen lơ lửng ở giữa không trung.

Nguyên tử lực tràn như một cái vại lớn đựng đầy keo da trâu, người lâm vào lực tràn giống như côn trùng trong vại, lúc nào cũng bị keo dính dính đến cực điểm kia giam cầm, lôi kéo, dùng hết lực lượng cũng khó tiến lên. Càng không cần nói keo trong cái vại này còn luôn luôn sôi trào, chốc lát ở trên, chốc lát ở dưới, trái phải đông tây, trước sau nam bắc thác loạn chảy, lúc hành tẩu càng thấy khó khăn hơn.

Dù là Long Mẫu có lực lượng phá vỡ hư không, có Bàn Cổ Chung lơ lửng giữa không trung, hư không củng cố như tường đồng vách sắt, nàng dùng hết lực lượng cũng không cách nào đánh thủng hư không, tự nhiên cũng không cách nào thuận di tiến lên. Nàng chỉ có thể dùng man lực long thể của mình, giãy dụa xé rách từng tầng nguyên tử lực tràn, không ngừng hướng bên ngoài kiếm trận bay đi.

Nhưng cực ác Vũ Dư luyện chế tòa kiếm trận này lấy Thái Ất Nguyên Từ Lệnh làm cơ sở, không gian bên trong điên đảo thác loạn, thời không pháp tắc so với một vạn búi tơ vò quăn quanh cùng một chỗ còn hỗn loạn hơn trăm vạn lần, Long Mẫu nhìn như đem hết toàn lực hướng ra ngoài kiếm trận bốn tấu, thực ra lại như ruồi bọ không đầu xuyên qua lung tung ở trong kiếm trận.

Dùng hết lực lượng đi vội thời gian mười nhịp thở, máu nóng trên người vãi ra cũng đủ để đựng đầy một cái hồ nước, Long Mẫu chợt dừng phi hành, hướng bốn phía nhìn quanh một phen, lúc này mới hoảng sợ phát hiện Cơ Hạo ngay tại phía trước nàng không đến trăm dặm.

Đổi thành ở Bàn Cổ mỗi đại lục, hoặc ở trong hư không Hồng Mông hỗn độn, thời gian mười nhịp thở đủ Long Mẫu chạy ra vạn ức dặm. Nhưng ở trong kiếm trận này, nàng tự cho là dựa theo một đường thẳng phi hành, trên thực tế quỹ tích phi hành vòng đi vòng lại, như quỹ đạo tường xoay quanh ở tại chỗ, căn bản là không thể đi ra được hai dặm.

“Người!” Long Mẫu sợ hãi biến sắc, nàng rút cuộc phát hiện, tòa kiếm trận này không phải nàng có thể thoải mái chạy thoát.

Hỗn Độn Nguyên Long và long tộc giống nhau, thân thể mạnh mẽ đến cực điểm, chính bởi vì thân thể quá mạnh, cho nên không tu nguyên thần, không tu pháp lực, đơn thuần dựa vào thân thể mạnh mẽ đến cực điểm cùng vài loại thiên phú thần thông để lẫn lộn.

Không tu nguyên thần, thì không biết thiên số, không hiểu sự kỳ diệu của thiên địa pháp tắc vận hành, không thể biết được âm dương biến ảo, gặp mọi khó khăn hiểm trở đều chỉ có thể dùng蛮 lực hung hăng đánh giết, không có lực lượng biết trước tới gần phúc lành tai họa.

Càng bởi không tu nguyên thần, cho nên thần niệm nhỏ yếu, cho nên kéo theo trình độ đầu óc phát dục không đủ, dùng tục ngữ phạm nhân mà nói, chính là ngu si tứ chi phát triển. Cho nên long tộc nhất quán chỉ biết tranh đấu, hoành hành ngang ngược, tu vi bọn họ ở trên trận pháp, luyện khí, luyện đan, phù lục, bặc tính, âm dương, phong thủy, dưỡng sinh... các bàng môn đạo thuật có thể xưng là trắng tinh như giấy.

Long Mẫu mặt đen sì đứng ở trong kiếm trận, vô số vảy hai màu đen đỏ khảm thành từ trong cơ thể nàng bay ra, hóa thành mấy chục tấm khiên dày nặng cấp tốc lượn vòng ở bên người nàng, đau khổ ngăn cản kiếm quang từ bốn phương tám hướng đánh tới.

Kiểm quang lóe lên, từng tấm khiên gào thét bị đánh thành mảnh vụn, trong cơ thể Long Mẫu cũng không biết chứa đựng bao nhiêu vảy nàng bong xuống,

không ngừng có vảy mới bay ra tạo thành tấm khiên mới bảo vệ quanh thân. Mắt thấy trong nháy mắt có hơn một ngàn tấm khiên lân giáp bị bổ nát, Long Mẫu đột nhiên thẹn quá hóa giận rít gào lên: “Đây là trận pháp quái dị gì? Thực bắt nạt lão mẫu không hiểu trận pháp hay sao?”

‘Aha’?

Cơ Hạo kinh ngạc cười hô một tiếng: “Người không hiểu trận pháp chi đạo? Ai u, vậy ngài cứ giống như hai vị kia, lưu lại không cần đi nữa!”

Ánh mắt vi diệu nhanh chóng đảo qua bán long chi thể khôi vĩ mạnh mẽ của Long Mẫu, Cơ Hạo mang theo ác ý nồng đậm cười lạnh nói: “Có thể xứng thành một đôi với Tổ Long, chịu được thân thể cường hãn của Tổ Long ngày đêm công phạt, còn có thể dễ dàng rộng con như vậy, nghĩ hẳn cơ thể Hỗn Độn Nguyên Long của người cho dù không bằng Tổ Long, nhưng cũng phảng phất tương đương.”

Cười ‘Hắc hắc’, Cơ Hạo cười hướng Long Mẫu gật gật đầu: “Xem ở trên tình cảm long tộc và nhân tộc ta cùng nguồn gốc, ngài nếu để lại khối long thân này, giao cho bản đế tôn chế tạo một bộ đỉnh cấp thần khí, bản đế tôn hôm nay cũng sẽ không quá đáng, thả một đạo linh hồn của người rời khỏi... Thế nào?”

Long Mẫu chợt biến sắc, nàng nhảy dựng lên chỉ vào Cơ Hạo nổi giận mắng: “Người muốn đem thân thể lão mẫu coi là tài liệu luyện khí?”

Cơ Hạo cười nhạt nói: “Có gì không thể? Vảy rồng, sừng rồng, xương rồng, gân rồng, đều là tài liệu luyện khí tốt; thịt rồng, máu rồng, gan rồng, tủy rồng, tất cả đều là mặt hàng luyện đan tốt... Long Mẫu ngài toàn thân đều là bảo vật, thả một đạo linh hồn của người rời khỏi, đã là đặc biệt khai ân rồi.”

Cơ Hạo cười sáng lạn, sắc mặt Long Mẫu lại khó coi tới cực điểm, nàng nghiêng chặt răng, cứng rắn đỡ vô số kiếm khí tấn công mãnh liệt, con mắt ‘Lóc cóc’ đảo loạn một trận, cũng không biết đang có ý đồ gì nữa.

Cười lạnh một tiếng, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Đương nhiên, ngài cũng có thể từ chối yêu cầu của ta, như vậy chớ có trách ta toàn lực thúc giục kiếm trận, đem người triệt để diệt sát... Người và chín nghiệt chủng đó của người, đảo điên đại quyền long tộc, còn cấu kết với lũ vực ngoại ác quỷ, mưu toan phá hư cơ nghiệp nhân tộc ta... Ta chém giết người, chính là thay trời hành đạo.”

Ở bên, Thương Tâm đạo nhân xé tim xé phổi hét rầm lên: “Long Mẫu, đừng chần chờ, có hậu thủ gì, có thủ đoạn áp đáy hòm gì, lấy ra toàn bộ đi. Giết kẻ này, toàn bộ bảo vật đều là của người, bản đạo không lấy một vật nào là được...”

Thương Tâm đạo nhân kêu thảm thiết, Cơ Hạo tùy tay điểm một cái, mấy ngàn đạo kiếm quang gào thét rơi ở trên thân hồn của Thương Tâm đạo nhân, hung hăng đem hấn đánh cho gào rống thảm thiết, không còn sức trao đổi với Long Mẫu nữa.

Ở bên, Khổ Trúc sơn chủ mặt mày đau khổ liên tục lắc đầu, lại không nói được một lời. Trong mắt hấn tràn ngập một tầng thanh khí, không ngừng hướng bốn phía nhìn quanh, mưu cầu tìm được sơ hở trong kiếm trận của Cơ Hạo. Ngại là tòa kiếm trận này là cực ác Vũ Dư tự tay luyện chế thành, càng có vài món đỉnh cấp chí bảo trấn áp trận đồ, hấn nào tìm được nửa điểm khe hở?

Sắc mặt Long Mẫu thay đổi trong nháy mắt, nàng đột nhiên ngửa mặt lên trời rít một tiếng, một ngụm máu phun ra thật xa.

Lời của Cơ Hạo, Thương Tâm đạo nhân thúc giục, khiến một đạo ác tính trong xương tủy Long Mẫu bùng nổ, nàng điên cuồng rít gào, một đạo huyết quang từ mi tâm nàng phun ra, một con cự long hình thù kỳ lạ giương nanh múa vuốt từ trong huyết quang gào thét lao ra.

“Vô Thượng Nguyên Long, giết!” Long Mẫu khàn cả giọng hét lên một tiếng, trong huyết quang lao tới này thân thể dài mấy vạn dặm, toàn thân khoác lân giáp màu đỏ, viền phiến giáp quần lấy một hoa văn màu đen, cự long toàn thân sát khí vô hạn chọt vung lên móng vuốt to lớn, hung hăng hướng về hư

không bỏ ra một trảo.

‘Rắc rắc’ vài tiếng vang thanh thúy, thân thể Cơ Hạo hơi nhoáng lên một cái, hần chấn động phát hiện nguyên từ lực trằng phong tỏa hư không thể mà lại bị cự long trảo hình thù kỳ lạ này cắt một cái vết rách thật nhỏ, thân thể Long Mẫu nhoáng lên một cái, theo vết rách này cắm đầu lao vào, trong chớp mắt đã chạy ra khỏi hư không kiếm trận phong tỏa.

Cự long thân thể khổng lồ nhưng toàn thân không có nửa điểm sinh khí, thân thể nhoáng lên một cái, đang muốn theo vết rách này bỏ chạy, cực ác Vũ Dư đột nhiên xuất hiện ở đỉnh đầu nó, một cước hung hăng giẫm ở đỉnh đầu của nó.

“Vô Thượng Nguyên Long, hắc hắc, đây là pháp thể thân sinh huynh trưởng cùng một bào thai với Long Mẫu để lại đây, thế mà lại bị cô ta luyện thành một món bảo bối.”

“Cơ Hạo đồ nhi, đem Cửu Long Xa Liễn của ngươi lấy ra, vi sư giúp ngươi luyện hóa đôi chút... Dùng di thể huynh trưởng Long Mẫu kéo xe, xem cô ta có xấu hổ hay là không.”

Chương 1834: Tả Hữu Hộ Vệ

Trong hỗn độn, Cửu Long Xa Liễn phát ra ánh sáng màu đỏ mãnh liệt, như một vầng mặt trời tỏa sáng khắp nơi.

Thân thể Vô Thượng Nguyên Long kéo dài mấy vạn dặm lơ lửng ở trên xe kéo, cực ác Vũ Dư phân tán ra ba vạn sáu ngàn phân thân, vây quanh cơ thể nguyên long cẩn thận tra xét từng tắc một, không ngừng phát ra tiếng kinh ngạc than thở ‘Chặc chặc’.

“Diệu, diệu, quả nhiên là vô thượng nghiệt long tuân theo lực lượng Hồng Mông phá bại mà sinh. Xem vậy rồng này, xem long trảo này, xem răng rồng này, bên trong ẩn chứa vô số huyền diệu, mỗi một phù văn đều là vô thượng sát phạt chi đạo, tuyệt không thể tả, tuyệt không thể tả!”

Cực ác Vũ Dư cười đến mức mắt cũng nheo lại bằng một sợi chỉ, hắn cầm một quyển kim thư tử lục, phóng ra vô số luồng tiên quang mơ hồ nhỏ bé, tinh tế đảo qua một lần ở trên cơ thể nguyên long: “Những sát phạt đạo văn Hồng Mông hỗn độn thiên nhiên sinh thành này, diệu, diệu, diệu, nếu dung nhập trong kiếm đạo của vi sư, ít nhất có thể gia tăng ba thành uy năng!”

“Năm đó Tổ Long lão nhi đạt được nguyên long chi thể, vi sư từng muốn mượn thân thể rồng này cẩn thận nghiền ngẫm mấy ngàn năm, Tổ Long lại cứng chiều Long Mẫu kia, nói đây là di hài thân sinh huynh trưởng của Long Mẫu, chết sống không chịu cho mượn.”

“Đáng thương vi sư năm đó lại không làm gì được Tổ Long, lão già đó cốt nhục mạnh mẽ, vi sư khi đó tu vi chỉ tương đương A Bảo, cho dù bày ra Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận, cũng không tổn hại được nửa miếng lân giáp của hắn.”

“Hắc, thân sinh huynh trưởng? Long Mẫu này thế mà lại đem thân rồng của huynh trưởng nhà mình luyện thành một kỳ bảo chạy trốn bảo mệnh, lão già Tổ Long nếu biết tin tức này, sẽ tức giận đến nguyên hồn phát nổ mà chết hay

không? Chắc chắc, xem sát phạt đạo văn rậm rạp trên cái răng rồng này, tiên thiên linh bảo tâm thường bị nó ngoạm một nhát, cũng sẽ vỡ thành cặn nhĩ?”

Cực ác Vũ Dư bưng bưng hứng thú dùng bí pháp sao chép các loại Hồng Mông đạo văn trên thân rồng, Cơ Hạo liền nhìn thấy trên một quyển kim thư tử lục kia dần dần có vô số tiên thiên thần chương đầu rồng đuôi phượng huyền diệu đến cực điểm dần dần hiện lên, mỗi một thần chương đều cấu tạo phức tạp, trong kim quang lóe ra bốc lên vô số khí lạnh, chất chứa tuyệt thượng đạo vận tuyệt không thể tả.

Cơ Hạo không khỏi cũng ghé lên, theo bên cạnh một khối phân thân cực ác Vũ Dư, cẩn thận nghe hẩn giảng giải sự huyền diệu của các đạo văn trên nguyên long chi thể.

Hỗn Độn Nguyên Long tiên nhiên sinh thành trong Hồng Mông hỗn độn, chính là vô thượng hung vật tuân theo Hồng Mông phá bại lực mà sinh, nếu không đụng phải Bàn Cổ thánh nhân tồn tại đại năng vượt qua lẽ thường bực này, Long Mẫu và huynh trưởng của nàng tuyệt đối có thể tung hoành Hồng Mông, khó có đối thủ.

Mỗi một khối lân giáp, mỗi một cái răng rồng, mỗi một cái vuốt rồng của bọn họ, thậm chí mỗi một gân cốt, mỗi một tia cơ nhục, mỗi một giọt máu trong cơ thể bọn họ, đều là vì giết chóc phá hủy mà sinh, bên trên bám vào vô số sát phạt đạo văn rậm rạp. Những sát phạt đạo văn này chính là Hồng Mông tiên thiên sinh, khác biệt với tất cả sát phạt đại đạo của Bàn Cổ thế giới.

Vũ Dư đạo nhân được xưng Bàn Cổ thế giới sát phạt đệ nhất, chiến lực đệ nhất, hẩn được các tiên thiên đạo văn này trên nguyên long chi thể, chỉ cần tham ngộ thấu triệt, tuyệt đối có thể đem linh ngộ của hẩn đối với sát phạt đại đạo thôi diễn đến một mức độ cao hơn.

Thậm chí hẩn có thể mở con đường mới, hung hăng nâng cao một phen cho sát phạt đại đạo của Bàn Cổ thế giới, đem đại đạo Bàn Cổ thế giới hung hăng

đầy cao một phen. Công tích vĩ đại như thế, hẳn có thể được đại đạo Bàn Cổ thế giới ưu ái, đối lấy vô thượng công đức cho Vũ Dư đạo nhân.

Cơ Hạo theo sát ở cạnh phân thân cực ác Vũ Dư lắng nghe hẳn phân tích, giới thiệu đối với nguyên long chi thể, tuy có thể lĩnh ngộ chỉ một hai phần vạn, hẳn lại đem mọi điều cực ác Vũ Dư giảng đều cẩn thận ghi tạc trong lòng, để chuẩn bị tương lai tìm hiểu.

Đây chính là thân thể Hỗn Độn Nguyên Long!

Cực ác Vũ Dư tự mình luyện chế vô thượng kiếm trận, cộng thêm Bàn Cổ Chung, Thiên Địa Kim Kiều cường thế trấn áp, hư không bốn phía thật sự vững chắc như thành trì, cũng bị một trào của nó xé ra một khe hở nho nhỏ cho Long Mẫu đào tẩu!

Uy thế như vậy, nếu tham ngộ ngộ ra vài phần huyền diệu, đối với sức chiến đấu của Cơ Hạo tuyệt đối là một sự nâng cao cực lớn.

Cực ác Vũ Dư bận rộn, Cơ Hạo cũng cẩn thận lắng nghe giảng giải, chỉ có Thương Tâm đạo nhân và Khổ Trúc sơn chủ bị nhốt ở trong kiếm trận mặt không còn chút máu nhìn cực ác Vũ Dư. Bọn họ dám hung hoành bá đạo đối với Cơ Hạo, đó là bởi vì Cơ Hạo là văn bối, bọn họ không tin Cơ Hạo có thực lực đối phó bọn họ!

Nhưng Vũ Dư đạo nhân nhân vật bá đạo không giảng đạo lý số một trong hồng hoang này vừa xuất hiện, hai người lập tức câm miệng không nói.

Rất rõ ràng, cực ác Vũ Dư vừa rồi đã ẩn thân ở trong kiếm trận, hành vi của bọn họ đều bị cực ác Vũ Dư thấy trong mắt.

Bọn họ càng nghĩ tới một chuyện cực kỳ đáng sợ—— cực ác Vũ Dư lặng yên xuất hiện ở nơi này, Đồng Cảnh đạo nhân lại không thấy bóng dáng nữa, trên tay Cơ Hạo không hiểu sao có thêm một phần trận đồ, mà trận đồ này hiển nhiên bao dung tất cả huyền diệu huyền cơ của Thái Ất Nguyên Từ Lệnh... Không lẽ,

Đồng Cảnh đạo nhân đã bị cực ác Vũ Dư giết?

Đạo hạnh Đồng Cảnh đạo nhân so với bọn họ còn cao thâm hơn ba phần, Đồng Cảnh đạo nhân cũng bị diệt sát, như vậy muốn diệt sát bọn họ cũng là chuyện dễ dàng!

Vất vả tu luyện đến cảnh giới hôm nay, vô luận Thương Tâm đạo nhân hay Khổ Trúc sơn chủ đều không muốn chết, càng không cần nói Khổ Trúc sơn chủ còn từng ở trên tay Vũ Dư đạo nhân chịu đau khổ cực lớn, hẵn càng thêm không dám mở miệng lung tung, sợ chọc giận hung thần ác sát chưa bao giờ giảng đạo lý, chỉ biết vung kiếm chém người này.

Cơ Hạo theo cực ác Vũ Dư phân thân, từ đầu rồng đi mãi đến đuôi rồng, đem tất cả huyền diệu của Hồn Độn Nguyên Long chi thể đều ghi tạc trong lòng, lúc này mới cười hỏi cực ác Vũ Dư: “Sư tôn đã muốn cơ thể rồng này, sau khi Tổ Long biến mất, vì sao...”

“Ép hỏi Long Mẫu, từ trên tay cô ta đòi lấy nguyên long chi thể này sao?” Cực ác Vũ Dư mạnh vỗ trán mình một phát, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: “Vi sư thật ra từng có chủ ý này, đang chuẩn bị đi hải nhân trấn áp Long Mẫu ép hỏi, lại bị bản tôn ngăn lại... Nói cái gì, bắt nạt người ta vợ góa con cô, không phải việc người tu đạo nên làm... Hắc, thật là cổ hủ mà!”

Cơ Hạo cười ‘Hắc’ một tiếng, cười gượng không nói lời nào.

Cực ác Vũ Dư cũng cười vài tiếng, cẩn thận vuốt ve một phen thân rồng khổng lồ của Hồn Độn Nguyên Long, đột nhiên cười lên: “Cửu Long Xa Liễn, về sau đứt khoát là Nguyên Long Xa Liễn đi. Có Hồn Độn Nguyên long chi thể này kéo xe, còn cần chín con hỏa long rõ ràng yếu hơn một mảng lớn làm gì? Đứt khoát dùng để tăng thêm hung uy của nguyên long, càng thêm thể hiện xe kéo của thiên đế uy vũ bất phàm.”

Cười vài tiếng, cực ác Vũ Dư chậm rãi xoay người, hướng Khổ Trúc sơn chủ và Thương Tâm đạo nhân tựa cười mà không cười gật gật đầu: “Hai vị à, nhiều

năm không gặp, khi gặp lại các người lại đang khi nhục thân truyền môn nhân của bản đạo... Chẳng lẽ các người cho rằng, kiếm bản đạo cùn rồi, không thể giết người sao?”

Thương Tâm đạo nhân và Khổ Trúc sơn chủ nhất thời mặt như màu đất, ngập ngừng nói không ra lời.

Mấy ngày sau, một con Hồn Độn Nguyên Long dài nghìn trượng toàn thân phun ra ánh lửa mãnh liệt kéo một chiếc xe kéo to lớn như một ngọn núi nhỏ, giống như một vầng mặt trời đỏ lướt qua hồng hoang tinh không, gào thét hướng về phía Bàn Cổ mỗ đại lục bay nhanh.

Nha Công ngồi ở trên xe kéo, đặc ý vung một cái roi nhỏ khổng chế phương hướng phi hành của xe kéo.

Khổ Trúc sơn chủ và Thương Tâm đạo nhân sắc mặt khó coi bảo vệ ở hai bên trái phải của Nha Công, như hai vị thần giữ cửa, bảo vệ cầu thang đi thông đỉnh chóp của xe kéo.

Hộ vệ Đông Hoàng Xa Liễn, đây là thân phận nửa đời sau cực ác Vũ Dư an bài cho bọn họ!

Chương 1835: Cực Ác Vũ Dư Báo Cho

“Mau!”

Trong hồng hoang tinh không, Nha Công vung cái roi nhỏ, hung hăng vụt một phát ở trên đuôi Hồn Độn Nguyên Long.

Thân thể cường đại vô cùng của Hồn Độn Nguyên Long chột lao về phía trước, trực tiếp phá vỡ hư không, ở trong hư không phá vỡ một cái hắc động đường kính mấy vạn trượng, kéo xe lao đầu chạy vào. Trong nháy mắt tiếp theo, Hồn Độn Nguyên Long đã ở trong tinh không ngoài mấy chục vạn ức dặm phá vỡ hư không lao ra, chân đạp mây lửa hướng phía trước lao vút đi giống như tia chớp.

Trong nháy mắt bay ra mấy vạn dặm, Hồn Độn Nguyên Long lại lao về phía trước, trong hư không lại vỡ ra một lỗ thủng cực lớn.

Cơ Hạo lẳng lẳng ngồi ở trên xe kéo, cảm thụ được tốc độ vượt quá bình thường của Hồn Độn Nguyên Long. Không hổ là hồn độn hung vật năm đó có gan đối đầu với Bàn Cổ thánh nhân, cho dù linh hồn bị hủy diệt, chỉ còn lại có một thân thể mạnh mẽ vô cùng, sau khi dung hợp Cửu Long Xa Liễn, tốc độ Hồn Độn Nguyên Long phát huy ra vẫn đáng sợ như thế.

Thậm chí so với tốc độ Cơ Hạo trước khi nuốt dùng thần dịch trong hoạt hồ lô, khổng chế Thiên Địa Kim Kiều xuyên qua hư không còn nhanh hơn gấp ba có dư!

“Thật sự là kẻ đáng sợ! Đây còn là Nha Công chưa thể tham ngộ hiểu được đạo văn trên thân Hồn Độn Nguyên Long, không thể thúc dục thiên phú thần thông của nó, chỉ có thể thúc dục man lực thân thể của nó mạnh mẽ phá không phi hành.” Cơ Hạo âm thầm lẩm bẩm: “Nếu có thể hoàn toàn phát huy ra toàn bộ uy năng của nó, hắc, hắc hắc!”

Nhắm mắt, thần niệm Cơ Hạo quan sát bên trong, lẳng lặng nhìn một mảng thần dịch long lanh trong suốt kia trong cơ thể.

Pháp lực tinh thuần hùng hậu không ngừng từ trong thần dịch trào ra, nhanh chóng hòa hợp một thể với đạo đài của Cơ Hạo. Tu vi pháp lực Cơ Hạo không ngừng tăng lên, đạo đài hắc cũng bởi vì tu vi tăng lên mà trở nên càng thêm linh động, hoạt bát.

Hư ảnh tính toán xuất hiện một chút tỳ vết nho nhỏ, không phải ‘Mấy lượng kiếp pháp lực thánh nhân’, Cơ Hạo còn chưa hoàn toàn tiêu hóa mảng thần dịch này xong, lợi ích trong thần dịch của hoạt hồ lô mang đến cho Cơ Hạo, đã gấp mười một khối mộc tâm kia của Mộc đạo nhân.

Đại khái tính toán một phen, nếu hoàn toàn hấp thu xong mảng thần dịch này, Cơ Hạo hẳn là có được pháp lực thánh nhân mười hai cái lượng kiếp trở lên. Pháp lực dự trữ hùng hậu như thế, lại thêm vừa mới có Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận, Cơ Hạo đủ để chính diện đối đầu với Khổ Trúc sơn chủ, Thương Tâm đạo nhân hồng hoang cự bá như vậy, thậm chí có năm chắc cực lớn chém giết pháp thể của bọn hắn!

Bất đắc dĩ là các hồng hoang cự phách đó tất nhiên chưa thành tựu thánh nhân chí cảnh, nguyên linh bọn họ cũng đã dung nhập hư không, đã dìm ngó được một tia bí mật của thánh nhân. Cơ Hạo có thể chém giết pháp thể bọn họ, trọng thương thần hồn bọn họ, nhưng muốn thật sự triệt để hủy diệt bọn họ, giờ phút này Cơ Hạo còn chưa làm được!

Chẳng qua... Cơ Hạo mở mắt ra, hai luồng thần quang ánh vàng rực rỡ nhìn lướt qua ở trên một tờ kim thư tử lục trong tay.

Ba cái thần chương đầu rồng đuôi phượng ánh vàng rực rỡ bốc lên khí lạnh đoan đoan chính chính khắc ở trên kim thư tử lục, chính là ba chữ ‘Phá Đạo Trảm’. Đây là cực ác Vũ Dư sau khi tìm hiểu vài phần huyền diệu phá diệt chi lực của Hỗn Độn Nguyên Long, kết hợp kiếm quyết của hắn, sửa sang ra cho Cơ

Hạo một môn kiếm đạo thần thông.

Xuyên qua hư không, truy tìm thiên đạo, trực đảo hoàng long, trăm sát nguyên linh!

Dựa theo ý kiến của cực ác Vũ Dư, nếu Cơ Hạo có thể hoàn mỹ phát ra một đòn Phá Đạo Trảm, hẳn sẽ có ba thành xác suất triệt để chém giết hồng hoang đại năng như Đồng Cảnh đạo nhân, Thương Tâm đạo nhân, Khổ Trúc sơn chủ.

Hư ảnh lặng yên xuất hiện ở trong thần hồn hư không, xuyên thấu qua đôi mắt Cơ Hạo, hẳn đem bí pháp Phá Đạo Trảm nhìn thấu triệt. Hư ảnh khép hai mắt, trong khe hở mí mắt mơ hồ có thể thấy được vô số lam quang như tia chớp cấp tốc nhảy lên, hai tay hư ảnh nhẹ nhàng vung, như cầm một cây rìu lớn, đang theo bí thuật Phá Đạo Trảm, ở trong hư không vô thanh vô sắc suy diễn bí pháp thần thông.

Cơ Hạo đem kim thư tử lục thu hồi, ngón tay nhẹ nhàng búng ở trên tay vịn của ngai báu.

Cực ác Vũ Dư tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, sau khi luyện chế cho Cơ Hạo Đông Hoàng Xa Liễu hoàn toàn mới này, cực ác Vũ Dư liền vội vã rời khỏi. Cơ Hạo nắm chặt thời gian hướng hẳn hỏi mấy vấn đề, cực ác Vũ Dư trả lời giải đáp không ít nghi vấn trong lòng Cơ Hạo, nhưng cũng khiến nghi hoặc trong lòng hẳn càng thêm dày đặc.

Cực ác Vũ Dư thân nhiên nói cho Cơ Hạo, Vũ Dư áo bào đỏ là ‘thiện niệm’ bản tôn Vũ Dư đạo nhân biến thành, cùng cực ác Vũ Dư chính là hai hóa thân cực đoan đối lập nhìn nhau không vừa mắt.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân cùng với Vũ Dư áo bào đỏ, ở thiên ngoại của Bàn Cổ thế giới chém giết vô số hỗn độn hung vật, bảo vệ Bàn Cổ thế giới đồng thời cũng thu thập vô thượng thiên địa công đức, cũng là ‘Thiện niệm’ hóa thân của Đại Xích, Thanh Vi.

Bản tôn ba người, thì ở trong bí cảnh bế quan khổ tu. Thiện niệm hóa thân của ba người thu được vô lượng công đức, chính là để bản tôn ba người bế quan sử dụng.

Về phần chuyện gì cần tiêu hao nhiều thiên địa công đức như vậy, cực ác Vũ Dư chưa giải thích, hẳn chỉ rất nghiêm túc nói cho Cơ Hạo —— hiện tại nhân tộc Bàn Cổ thế giới gặp phải tai kiếp, chỉ là sóng gió mở màn một hồi lượng kiếp lớn mà thôi.

Đối thủ thật sự của nhân tộc Bàn Cổ thế giới, hoặc là nói ước vạn tộc đàn của Bàn Cổ thế giới, thậm chí toàn bộ Bàn Cổ thế giới... Còn chưa xuất hiện đâu.

Mười vị đại năng Bàn Ngu thế giới thánh nhân cảnh kia đang ở tây phương cực lạc thanh tịnh thế giới giữ lẫn nhau với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, dùng lời của cực ác Vũ Dư mà nói, bọn họ cũng chỉ là tiểu nhân vật so với Đồng Cảnh đạo nhân hơi cao hơn một bậc, bọn họ có lẽ đã bước vào thánh nhân diệu cảnh, nhưng cũng là vừa mới bước vào ngưỡng cửa này, cách thật sự đăng đường nhập thất còn thiếu một khoảng hỏa hậu lớn.

Nếu không phải hai hóa thân kia của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân hành tẩu bên ngoài tự mình tìm chết, tìm một số thứ đồ chơi cổ quái đem thực lực của mình kéo thấp đi rất nhiều, cho dù là mười vị đại năng thánh nhân liên thủ, cũng đã sớm bị thái cổ đại trận bọn họ bố trí ở trong thanh tịnh thế giới cấp trấn áp.

Đối thủ thực sự còn ở phía sau, đó là sẽ đại địch làm Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân cũng cảm thấy khó giải quyết.

Ngoài có đại địch, trong có nội ưu, cực ác Vũ Dư nghiêm túc báo cho Cơ Hạo, nhất định phải cẩn thận Tam Bành môn nhân, Tam Bành kia không phải loại lương thiện gì, bọn họ đã xuất thế gây sóng gió, ngay cả Vũ Dư đạo nhân cũng không nắm chắc được bọn họ rốt cuộc muốn làm gì.

Dù sao Tam Bành là tiên thiên thần linh ẩn nấp ở trong cơ thể Bàn Cổ thánh nhân, ngay cả Bàn Cổ thánh nhân lúc còn sống cũng chưa thể phát hiện được

bọn họ tồn tại. Loại tồn tại huyền ảo vô cùng đó không ra tay thì thôi, bọn họ một khi ra tay, tất nhiên là đại khủng bố long trời lở đất.

So với Tam Bành, Nguyên Thủy Ma Tôn ngược lại càng dễ dàng đối phó hơn chút.

Dù sao Nguyên Thủy Ma Tôn tất nhiên quý bí khó địch, nhưng mục tiêu của hắn rất rõ ràng, hắn chính là muốn phá hủy nhân tộc, diệt tuyệt nhân tộc, để hắn triệt để chạy thoát lồng giam nhân tộc này mà thôi. Cho nên, chỉ cần bảo vệ được dòng dõi nhân tộc, Nguyên Thủy Ma Tôn cũng không đáng sợ.

Cẩn thận Tam Bành, cẩn thận tất cả biến hóa nhỏ bé trong Ngũ triều, càng phải cẩn thận Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, nhất là phải cẩn thận một số môn nhân đệ tử hành tích quý bí môn hạ Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, đây là toàn bộ lời cực ác Vũ Dư lưu cho Cơ Hạo.

Cơ Hạo lẳng lặng nhìn vẻ mặt biến hóa khi cực ác Vũ Dư nói cho hắn, cẩn thận nghiền ngẫm ẩn ý thâm ảo trong mỗi một chữ của cực ác Vũ Dư.

Như thế, Hồn Độn Nguyên Long kéo xe đã tới gần Bàn Cổ mỗ đại lục.

Xa xa, Cơ Hạo liền nhìn thấy một cột sáng lưu ly bảy màu liên thông thiên đình và Nghiêu Sơn thành.

Hắn càng thấy được ở bốn phía Nghiêu Sơn thành, bốn lộ đại quân đang cuộn cuộn hướng Nghiêu Sơn thành phát động tiến công hung hãn không sợ chết.

Chương 1836: Giết Chóc Chi Thủy

Công thành đại chiến, hoặc là nói, hành trình chịu chết đã bắt đầu.

Hỗn Độn Nguyên Long kéo xe kéo chậm rãi đến gần đỉnh thiên lập địa cột sáng lưu ly bảy màu, lẳng lẳng lơ lơ trên không trung cách mặt đất gần trăm dặm. Cơ Hạo đứng dậy, đi tới trên hành lang mép xe kéo, chấp tay sau lưng lạnh lùng nhìn chiến đấu phía dưới... Nói chính xác, là giết hại.

Chính bắc Da Ma Thiên, cũng tức là Ngu Hoặc phân thân quản lý quý tộc bản thổ thúc giục vô số vật hi sinh cuộn cuộn lao về phía Nghiêu Sơn thành, phương hướng chính đông chính tây thực dân thánh tôn cũng ra roi vô số vật hi sinh gào thét lao về phía trước.

Không biết Đế Úc bỏ thuốc gì cho tộc trưởng, trưởng lão các bộ tộc vừa và nhỏ, nhiều bộ tộc vừa và nhỏ thực lực thấp kém được ăn cả ngã về không, đem thanh niên trai tráng trong tộc đuổi về phía tiền tuyến. Bọn họ cười chiến thú đủ loại màu sắc hình dạng, giơ đồ đằng chiến kỳ đủ loại màu sắc hình dạng, hung hãn không sợ chết lớn tiếng kêu gào, ý chí chiến đấu sục sôi hướng Nghiêu Sơn thành áp sát.

Nghiêu Sơn thành trừ bị các dòng sông hung hiểm đến cực điểm vờn quanh, bên ngoài cùng càng có một vòng biển lớn mệnh mệnh Cơ Hạo bố trí, đám đông tinh nhuệ long tộc thống lĩnh vô số thủy tộc đại quân, đã chinh đồn xong hàng ngũ ở trong biển lớn, đứng ở trên đầu sóng kéo dài không dứt lớn tiếng gào rống.

Theo bốn con đường lớn ở bốn phương hướng, vô số quân đội vật hi sinh lao vào một mảng nước lớn mệnh mệnh này.

Pháo đài bay của đại quân dị tộc phun ra điện quang màu lam loá mắt bay ngang trời, nhưng vừa mới tiến vào phạm vi một vòng mặt nước này, cấm không pháp trận trong Thiên Địa Đại Trận âm âm phát uy, mấy chục tòa pháo đài bay dài rộng mười dặm có thừa chột mắt đi tuyệt đại bộ phận động lực lơ lửng, chặt

vật từ trên cao rơi về phía mặt nước.

Mảng lớn sóng máu quay cuồng lao ra, trong biển máu Cơ Hạo bố trí ở bên ngoài cùng của mặt nước, vô số Bán Long Tu La cùng Huyết Trì U Quỷ vô thanh vô tức lao ra, nhắc lên sóng máu cuộn cuộn bao phủ mấy chục tòa pháo đài.

Mấy chục ngọn núi bay theo sát ở sau pháo đài lại không chịu nổi, các ngọn núi đổ dựa vào phù văn lơ lửng bay được trên trời bùng nổ vô số quãng lửa, từng ngọn núi phun ra mảng lớn khói đen lửa nóng, nặng trĩu từ trên cao rơi xuống. Trong máu quay cuồng, ngọn núi trực tiếp bị U Minh Huyết Hải ác độc đến cực điểm ăn mòn thành cặn, tính cả toàn bộ sĩ tốt trên ngọn núi cũng hóa thành máu.

Đại quân vật hi sinh quý tộc bản thổ Bàn Ngưu thế giới hướng chính bắc bị kìm tỏa, quân đội dị tộc chính đông chính tây hai phương hướng cũng chẳng có kết cục tốt.

Đám đông sinh linh thực dân thế giới cổ quái ở dưới các thực dân thánh tôn thúc giục, hung hãn không sợ chết lao vào trong biển lớn toát ra mùi máu tươi. Các sinh linh dân bản xứ thể tích khổng lồ đó gào thét trầm thấp, dốc sức bơi về phía trước, công trên lưng chiến sĩ dân bản xứ rậm rạp khó có thể đếm hết hướng phía trước cấp tốc bơi đi.

Bọn họ không ngừng bơi về phía trước, dần dần rời xa đất liền.

Mười dặm, trăm dặm, ngàn dặm... Sinh linh dân bản xứ to lớn rậm rạp nhiều đếm không xuể phập phình ở trên mặt nước, bọn họ dùng thân thể của mình làm thuyền bè, chở quân đoàn dân bản xứ quy mô khổng lồ hướng Nghiêu Sơn thành bơi đi.

Sau khi quân đoàn dân bản xứ trôi nổi trên mặt nước đạt tới một con số kinh người, trong hải vực hai sườn đông tây sóng máu phóng lên cao, vô số Bán Long Tu La và Huyết Trì U Quỷ gào thét lao ra.

Máu sức ăn mòn rất mạnh của biển máu hầu như ở trong vài hơi thở ngắn ngủn đã đem các sinh linh dân bản xứ thể tích khổng lồ kia ăn mòn hết, đem bọn họ hóa hết thành máu sền sệt, dơ bẩn.

Vô số chiến sĩ dân bản xứ rơi vào biển máu, bọn họ thậm chí chưa thể phát ra một tiếng hét chói tai, đã bị máu nuốt chửng.

Trên biển máu bốc lên sương mù máu nhàn nhạt, đó là huyết khí quá mức nồng đậm mà bốc hơi khí tức tanh máu. Trong sương mù máu dần dần nồng đậm, một lại một cánh cổng đồng xanh mặt ngoài điêu khắc vô số cái đầu ác quỷ lặng yên mở ra, từng cái vòng xoáy đen sì ở phía sau cửa lặng lẽ xuất hiện.

Vô số chiến sĩ dân bản xứ bị đánh chết linh hồn gào rú thảm thiết bị cuốn vào cánh cổng đồng xanh, Minh đạo nhân đã không kiềm chế được lặng yên ra tay — linh hồn đám chiến sĩ dân bản xứ kia, đều là tư liệu sống tốt nhất hẳn luyện chế các loại U Minh chiến sĩ cổ quái!

Càng có thi thể vô số chiến sĩ dân bản xứ bị máu nháy mắt âm thầm giết từ trong biển máu phóng lên cao, như thiêu thân lao đầu vào lửa nhập vào cánh cổng đồng xanh. Minh đạo nhân lấy vô thượng pháp lực nhanh chóng thu gặt thi thể các chiến sĩ dân bản xứ đó, trong cánh cổng đồng xanh mơ hồ truyền đến từng đợt tiếng cười cao vút đến cực điểm, hiển nhiên Minh đạo nhân đã đặc ý đến cực điểm.

Hướng chính nam, từng cái thuyền gỗ, bè gỗ lâm thời bị vô số chiến sĩ nhân tộc đẩy đi trong nước, từng đám đông chiến sĩ nhân tộc mang theo chiến thú tọa kỵ của mình đi lên thuyền bè, trực tiếp dùng binh khí của mình làm mái chèo, chèo thuyền hướng Nghiêu Sơn thành lao đi.

Vô số phi cầm tọa kỵ cũng vô số chiến sĩ nhân tộc gào hét lướt qua không trung, nhanh như cuồng phong lao về phía Nghiêu Sơn thành.

Như pháo đài bay và ngọn núi bay của quân đoàn bản thổ Ngụ tộc hướng chính bắc, vô số phi cầm tọa kỵ vừa mới lao vào phạm vi phòng thành đại trận

của Nghiêu Sơn thành bao phủ, cấm không đại trận âm âm phát tác, vô số phi cầm gào thét từ trên cao cấp tốc rơi xuống. Mặc cho đám phi cầm đó điên cuồng vỗ cánh, nhưng bọn chúng không cảm thụ được lực nâng ngày thường quen thuộc nữa.

Vô số lông vũ hỗn độn từ bầu trời rơi xuống, từng đám đông phi cầm tính cả chủ nhân của chúng cùng nhau từ trên cao rơi xuống.

Chiến sĩ nhân tộc rơi xuống giống như các ngôi sao băng, lộn xộn đập vào trong thuyền bè của chiến sĩ nhân tộc phía dưới, thuyền bè lấy hàng vạn để tính bị chiến sĩ nhân tộc mặc phi trọng giáp đập lộn xộn triệt để rải ròi, trong lúc nhất thời không biết có bao nhiêu chiến sĩ nhân tộc gào thét rơi xuống nước.

Ảnh ảnh trác trác, vô số Huyết Trì U Quỷ vô thanh vô tức từ trong máu bơi tới. Bọn họ kéo hai chân chiến sĩ nhân tộc rơi xuống nước, lôi bọn họ nhanh chóng chìm vào đáy nước. Máu dinh dính tanh hôi nhanh chóng trút vào thất khiếu của các chiến sĩ nhân tộc này, vô số chiến sĩ nhân tộc chỉ hự một tiếng liền ngất đi.

Chỉ ngất, chưa chết.

Đây là kế hoạch Cơ Hạo trước khi di chuyển Nghiêu Sơn thành đã chế định, các chiến sĩ dị tộc kia có thể càn rỡ giết chóc hết, chỉ có các chiến sĩ nhân tộc này có thể bắt sống thì dốc sức bắt sống. Là cao tầng bộ tộc tương ứng các chiến sĩ đó mắc sai lầm, không nên do các chiến sĩ đến thừa nhận một phần tội nghiệt này.

Vô số lính tôm tướng của lặn ở đáy nước thật sâu, bọn họ ở trong nước sâu kéo theo các mớ nước màu trắng chảy xiết, nhanh chóng đi tới biên giới nước biển bình thường và nước biển huyết hải giao giới.

Huyết Trì U Quỷ đem chiến sĩ nhân tộc bị ngất từ trong huyết hải kéo ra, giao cho đám lính tôm tướng của kia.

Đám lính tôm tướng của kéo các chiến sĩ nhân tộc đó nhanh chóng nổi lên mặt nước, kéo bọn họ hướng Nghiêu Sơn thành nhanh chóng bơi đi.

Đế Úc ở trên bờ phía nam ‘bày mưu nghĩ kế’, ‘chỉ huy toàn cục’ thông qua vu kính nhìn thấy đám đông chiến sĩ nhân tộc bị bắt sống, hân không khỏi tức giận đến mức rống giận liên tục. Ở trong tiếng kinh hô của thủ lĩnh vô số bộ tộc, Đế Úc rút binh khí, chém giết ngay tại chỗ mười mấy thủ lĩnh bộ tộc vừa và nhỏ ‘tác chiến bất lực’.

Đế Úc ra lệnh một tiếng, các bộ tộc vừa và nhỏ bị chém giết thủ lĩnh bị phế truất tên của bộ tộc, toàn bộ lãnh địa của bọn họ, bọn họ tộc nhân của toàn bộ, đều ở dưới dụ lệnh của Đế Úc nhập vào Công Tôn nhất tộc.

Ở trong tiếng quát lớn nổi trận lôi đình của Đế Úc, Phệ Tâm bọn cứu tử hùng hổ vỗ vỗ ngực, sải bước đi về phía tiền tuyến.

Chương 1837: Tổng Tử Chi Lữ

Cơ Hạo về tới Nghiêu Sơn thành, ở trên tháp cao chính giữa thành trì cao tới tám vạn một nghìn trượng tọa trấn trong đó.

Thiếu Ti, Man Man, Phong Hành, Vũ Mục, Viên Lực, Hạ Mễ, Nghệ Địa... đám người tâm phúc thân cận của Cơ Hạo tụ tập lại, giúp Cơ Hạo tham mưu việc quân sự, chỉ huy đại quân các nơi ứng phó đại quân lao tới như thủy triều.

Ngao Bạch, Chúc Dung thị, Đông công, Tây mỗ tử đại thiên để phân biệt tọa trấn tứ môn, hiện trường chỉ huy Nghiêu Sơn trong thành các nơi binh mã điều động, phản kích.

Bởi vì chín huynh đệ Phệ Tâm ở phía nam, Ngao Bạch, Tù Ngưu đưa tới mấy huynh đệ, cũng tọa trấn cửa phía nam Nghiêu Sơn thành, đánh trời sụp đất nứt, bất phân thắng bại với Phệ Tâm cử tử.

Liên tục mấy ngày chiến đấu, Phệ Tâm cử tử thực lực cá nhân chiếm ưu thế, nhưng chín huynh đệ Ngao Bạch có Thiên Địa Đại Trận phụ trợ, hai bên vừa đủ đánh bất phân cao thấp, đánh lực lượng ngang nhau. Phệ Tâm cử tử liên tục vài lần phát cuồng, tâm thần bùng nổ tinh huyết liều mạng đột kích, lại như thế nào cũng không phá nổi chín huynh đệ Ngao Bạch ngăn trở, lần nào cũng bị va toác đầu chảy máu.

Đại tướng dẫn đội tấn công chưa thể thành công, quân đội các bộ tộc Phệ Tâm cử tử thống lĩnh tự nhiên cũng chịu đau khổ lớn.

Trừ đại quân nhân tộc dưới trướng Đế Úc không ngừng bị bắt sống đưa đi Nghiêu Sơn thành giam giữ, thủy tộc đại quân dưới trướng Phệ Tâm cử tử bị Ngao Bạch hung hãn hạ lệnh không lưu tình chút nào chém giết toàn bộ.

Long tộc cao ngạo nhất, những long tộc bởi vì Long Mẫu và Phệ Tâm cử tử, kiên quyết phản bội Ngao Bạch đám người Tổ Long cử tử chân chính này, còn

có thủy tộc dưới trướng đám long tộc đó, ở trong mắt bọn cửu tử Ngao Bạch, đã không cần thiết sống sót nữa.

Thiên Địa Đại Trận tính cả U Minh Huyết Hải do Cơ Hạo bố trí đồng loạt phát uy, phạm là đại quân xâm nhập một mảng hải vực mệnh mông này đều bị đánh chết, tiếng rú thảm, tiếng mắng chửi của vô số long tộc sắp chết hóa thành một mảng oán khí màu đỏ đen như thực chất lơ lửng ở trên không chiến trường, gió âm thê lương, quỷ khí âm u, thậm chí không ngừng có bông tuyết màu đen, màu đỏ từ trong oán khí rơi xuống.

Phía nam đánh thảm thiết, Đông công, Tây mỗ phân biệt tọa trấn cửa đông, cửa tây Nghiêu Sơn thành, bọn họ cũng không tiếc sức thi triển ra bản lĩnh áp đáy hòm. Làm hồng hoang đại năng thời thượng cổ từng tiến vào thánh nhân diệu cảnh, về sau bị trọng thương, trực tiếp tổn hại nguyên linh, lúc này mới từ trong thánh nhân diệu cảnh rơi xuống, Đông công Tây mỗ đạo pháp tinh diệu, càng có vô số pháp bảo thượng cổ.

Liên tục ác chiến vài ngày, Đông công, Tây mỗ mỗi ngày lấy ra một món kỳ môn pháp bảo treo ở trên cửa thành đông tây, bảo quang rạng rỡ, ánh sáng vạn dặm, vô số đại quân dân bản xứ dị thể giới gào thét hướng Nghiêu Sơn thành công phá còn chưa thấy rõ bảo bối treo ở trên cửa rốt cuộc là vật gì, đã bị đánh cho đi đời nhà ma.

Bởi vì Minh đạo nhân đề nghị, Đông công, Tây mỗ xuống tay rất có chừng mực, đám đại quân dân bản xứ như con kiến tất nhiên là đến một chết một, nhưng thương thế không thảm thiết, linh hồn cũng chưa chịu tổn hại quá lớn. Linh hồn và thân thể bọn họ phân tán ra, lập tức có Minh đạo nhân đem linh hồn, thân thể bọn họ phân biệt kéo vào U Minh thế giới cất giữ thích đáng.

Theo Cơ Hạo thấy, Minh đạo nhân là không biết dùng điều kiện gì thuyết phục Đông công, Tây mỗ, hai vị thượng cổ đại năng này quả thực giống như đang mở dây chuyền sản xuất lò sát sinh, đám chiến sĩ dân bản xứ cuồn cuộn không ngừng chen chúc mà đến kia chính là gà vịt đợi làm thịt, bọn họ sau khi bị

phân loại nhanh chóng giết chết, tự nhiên có khách hàng tự mình tới cửa nhận hàng, đem toàn bộ hàng hóa giết mổ xong kịp thời lấy đi.

Khác với chiến trường cửa nam đông hỗn độn, xác nằm ngổn ngang, chiến trường đối ứng hai cửa đông tây sạch sẽ, trừ mây máu trên không chiến trường càng ngày càng nồng đậm, thậm chí một khối thi thể cũng không nhìn thấy.

Bởi vì đại pháp lực, đại thần thông của Đông công, Tây mẫu, càng quan trọng hơn là các loại thượng cổ trọng bảo ùn ùn trên tay bọn họ, quân đội đóng ở hai cửa đông tây trừ ngày đầu tiên hạ thủ một chút, vài ngày sau đó bọn họ thậm chí ngay cả một mũi tên cũng chưa từng bắn ra.

Nhìn Đông công, Tây mẫu ngồi ngay ngắn ở trên lầu của cửa thành, thường thức rượu, uống trà, thậm chí còn thỉnh thoảng tổ chức một yến hội quy mô không nhỏ vui vẻ một phen với các thượng cổ tu sĩ tùy tùng thân cận, Cơ Hạo không khỏi liên tục lắc đầu.

Dưới thánh nhân, đều là con kiến!

Đông công, Tây mẫu dù sao từng leo lên cảnh giới huyền diệu không thể nói bằng lời kia, cho dù bọn họ đã từ cảnh giới đó ngã xuống, nhưng sau khi đạt được vị trí thiên đế của thiên đình, bọn họ tựa như lại đã khôi phục vài phần thực lực chân chính.

Các chiến sĩ dị tộc dân bản xứ kia cho dù có số lượng vạn vạn ức, triệu vạn ức, chỉ dựa vào số lượng sao có thể tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với Đông công, Tây mẫu loại hồng hoang cự phách này? Mỗi một đợt chiến sĩ dân bản xứ xung phong lên, sau đó ‘Rầm rầm’ sụp đổ, hai ngày qua Cơ Hạo đã nhìn thấy trên lầu của hai cái cửa thành đông tây giống như bão táp, vô số huyền hoàng công đức khí ‘rầm rầm’ từ trên trời giáng xuống, tất cả đều rơi ở trong mây lạnh tại đỉnh đầu Đông công, Tây mẫu.

Ngắn ngủn vài ngày, Đông công, Tây mẫu giết vô số đại quân dân bản xứ, khí tức trên thân bọn họ dần dần trở nên mơ hồ khó lường, hiện tại Cơ Hạo đã hoàn

toàn không thể nghiền ngấm thực lực của bọn họ khôi phục đến cảnh giới nào rồi!

Nhưng xem ánh mắt Thương Tâm đạo nhân và Khổ Trúc sơn chủ hai người vừa hâm mộ, vừa ghen tị, có thể nghĩ lợi ích bọn họ đạt được tất nhiên không ít.

Chúc Dung thị phụ trách trấn thủ cửa bắc Nghiêu Sơn thành, cũng chính là chỗ Ngu Hoặc phân thân thống lĩnh chủ lực các quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới. Cơ Hạo sợ Chúc Dung thị không đủ sức nên chịu thiệt, lén phái Vô Chi Kỳ thống lĩnh một đám thượng cổ thủy quái nghe theo hiệu lệnh ở dưới trướng Chúc Dung thị, càng bảo Khổ Trúc sơn chủ và Thương Tâm đạo nhân ở một bên phối hợp tác chiến.

Sự thật chứng minh, toàn bộ phòng bị cẩn thận của Cơ Hạo đều là phí phạm.

Ở dưới sự chỉ huy của Ngu Hoặc phân thân, các quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới lâm vào trong tranh quyền đoạt lợi lệ thường.

Trên chiến trường đại chiến như thế, các quý tộc Ngu tộc đáng yêu lại một lần nữa bắt đầu các loại âm mưu quỷ kế, các loại hợp tung liên hoành, các loại ám sát ám toán, các loại lén cấu kết...

Hệ thống chỉ huy của các quý tộc bản thổ rối như tơ vò, nhưng mỗi ngày đều có vô số quân đoàn bản thổ bị đưa lên chiến trường. Các quân đoàn bản thổ lộn xộn, còn cản trở lẫn nhau, tính kế lẫn nhau có áo giáp vô cùng hoàn mỹ, khí giới chiến tranh vô cùng cường đại, nhưng bọn họ vừa lên chiến trường sẽ là một bãi bùn nhão, một cái quân đoàn mười vạn người đưa vào chiến trường, nhiều nhất một khắc đồng hồ sẽ bị đại quân dưới trướng Chúc Dung thị tiêu diệt hết!

Nhưng đám quý tộc bản thổ không chút đau lòng chút tổn thất đó, bọn họ lâm vào trong tranh quyền đoạt lợi điên cuồng, tâm thần.

Mỗi ngày đều có hơn trăm quân đoàn bản thổ bị đưa vào chiến trường, sóng máu cuốn qua, Thiên Địa Đại Trận khế ép,, long tộc chỉ huy đại quân thủy tộc

bọc đánh một cái, hơn trăm cái quân đoàn bản thổ có thể bình an quay về thường thường chỉ có mười mấy hai mươi cái, hơn nữa còn phần nhiều là bị đánh thành tàn phế.

Cứ như vậy hao tổn thảm thiết, trận đại chiến quái dị đó tiếp tục giằng co, mỗi ngày không ngừng điên cuồng tiến công, mỗi ngày vô số người bị giết chóc, như thế ước chừng một tháng rưỡi, các quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới tổn thất binh lực đã đến một con số khiến Cơ Hạo cũng thấy sợ nổi da gà.

“Bọn họ không phải đến chiến đấu, bọn họ là đi chịu chết!”

Chúc Dung thị giết tới mức tay như nhũn ra tới tháp cao trong thành, tìm được Cơ Hạo, Chúc Dung thị toàn thân sát khí hôi hổi nhìn Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Nếu bọn hăn không phải đầu óc điên rồi, như vậy nhất định có âm mưu! Cơ Hạo, ta chưa từng gặp loại chiến tranh thuần túy chịu chết này!”

Đám quý tộc bản thổ thậm chí ngay cả tướng lĩnh cấp Đại Vu cũng chưa phải ra mấy người, mỗi ngày đều là vô số sĩ tốt tinh nhuệ đi chịu chết.

Chiến tranh như vậy, không bình thường!

Chương 1838: Ngu Mông Đã Đến

Chiến đấu... Không, giết chóc đang tiếp tục.

Trừ Phệ Tâm cửu tử còn tính là đại năng cao thủ, còn đang cùng Ngao Bạch cửu tử dây dưa không ngớt, Đế Úc cũng thế, Ngu Hoặc phân thân cũng thế, bọn họ chưa phải ra cao thủ thật sự đủ tư cách, có thực lực xuất chiến.

Mạnh nhất chỉ là tướng lĩnh cấp bậc Đại Vu, thống lĩnh vô số đại quân vật hi sinh thực lực yếu nhất tương đương phạm nhân, một ngày một đêm hưởng Nghiêu Sơn thành quyết tử xung phong. Từng đợt quân đội lao vào sóng biển huyết khí ngập trời, sau đó từng đợt một biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chúc Dung thị đã liên tục vài ngày tìm được Cơ Hạo, hẳn cảm thấy chiến tranh như vậy không bình thường.

Đông công, Tây mỗ đã không ra tay nữa, dù sao cũng là hồng hoang đại năng từng đứng ở thánh nhân chí cảnh, đối mặt những con kiến tùy tay có thể tàn sát ức vạn kia, liên tục giết hơn một tháng, bọn họ cũng có chút không hạ thủ nổi nữa.

Không phải vì mềm lòng, mà là vì mặt mũi không qua được —— đối phương cho dù hơi xuất động mấy tồn tại cấp Vu Đế, kẻ địch thực lực như vậy, tu vi như vậy, Đông công, Tây mỗ cũng có thể nháy mắt gạt bỏ vô số, nhưng ít nhất không mất điểm giống hiện tại!

Giống như cắt cỏ, mỗi ngày tàn sát vô số con kiến không có sức phản kháng, một chương có thể đập chết ức vạn... Chuyện như vậy làm đã quá nhiều, truyền ra Đông công và Tây mỗ thật sự không còn mặt mũi!

Biển máu quay cuồng, càng nhiều Bán Long Tu La, Huyết Trì U Quỷ đến từ U Minh thế giới, còn có cường thi con rối cường đại khác ẩn núp ở trong biển

máu, điên cuồng đánh chết binh sĩ vật hi sinh cuồn cuộn không ngừng chạy đi tìm cái chết. Trong rất nhiều phòng tuyến Cơ Hạo bày ra, nhiều sĩ tốt đến nay chưa bắn một mũi tên, lưỡi đao cũng còn chưa dính nửa vết máu.

Chiến đấu như thế, như Chúc Dung thị nói, thật sự quá không bình thường.

Chính giữa Nghiêu Sơn thành, tầng đỉnh tháp cao cao tới tám vạn một nghìn trượng, Cửu Long quay quanh một khối thần kính hình tròn lơ lửng ở giữa không trung, trong thần quang lóng lánh cảnh tượng xung quanh Nghiêu Sơn thành rõ ràng trong tầm mắt. Quân đội vật hi sinh như san núi lật biển gào thét lao về phía phòng tuyến biển máu Cơ Hạo bày ra, vô số chiến sĩ kêu thảm bị biển máu nuốt, nhưng vẫn có vô số binh lính không ngừng lao tới.

Hơn một tháng thời gian, Cơ Hạo liên thủ Minh đạo nhân bày ra một phòng tuyến biển máu này rốt cuộc đã cắn nuốt bao nhiêu sinh linh?

Chưa ai đi tính toán, cũng chưa có ai nguyện ý đi tính toán, hoặc là nói, không ai dám đi tính toán. Sĩ tốt các quân đoàn bản thổ Ngu tộc cũng thế, các quân đoàn dân bản xứ thực dân thế giới cũng thế, bọn họ đều là kẻ xâm lược ngang ngược xâm nhập Bàn Cổ thế giới, đánh giết bọn họ sẽ có công đức giáng xuống, đây hiển nhiên là một chuyện tốt.

Nhưng... Giết quá nhiều, trừ phi là lũ ác ma mất sạch nhân tính, ai có thể không có áp lực tâm lý tùy ý tàn sát ức vạn sinh linh?

Trừ Ngao Bạch còn đang dây dưa với Phệ Tâm cử tử, đám người Cơ Hạo, Chúc Dung thị, Đông công, Tây mẫu, Thanh Tường, Thiếu Ti, Man Man, Thái Ti, Phong Hành, Vũ Mục, Cơ Hạ, Thanh Phục, Viên Lực, Hạ Mỹ, Nghệ Địa, thậm chí Khổ Trúc sơn chủ và Thương Tâm đạo nhân đều tụ tập ở trên tháp cao, sắc mặt ai cũng khó coi nhìn tình hình chiến đấu thảm thiết đến tàn khốc trong thần kính.

Đại quân dưới trướng Cơ Hạo, vô luận là tộc nhân Kim Ô bộ hay là tinh nhuệ của thiên đình, ác chiến hơn một tháng, hầu như là tổn thương bằng 0.

Mà liên quân dị tộc bốn phía hợp vây, bọn họ tử thương đã quá kinh người. Không có ai đi thống kê dị tộc rốt cuộc tổn thất bao nhiêu quân đội, không có ai thống kê biển máu nuốt sống bao nhiêu sinh linh, chỉ cần nhìn mây máu thật dày kéo dài mấy ngàn vạn dặm trên không biển máu, liền biết đây tuyệt đối là một con số thiên văn đáng sợ.

“Đánh trận... Không phải đánh như vậy!” Chúc Dung thị làm Nam Hoang chỉ chủ, Chúc Dung thần tộc và Cộng Công thần tộc tranh đấu gay gắt không biết bao nhiêu năm, hẳn có kinh nghiệm chiến tranh vô cùng phong phú, hẳn dứt khoát nói: “Đánh trận... Không phải đánh như vậy! Đây là coi mạng người như cỏ rác, đây là làm xương làm bậy... Lũ dị tộc ác quỷ kia, bọn hắn căn bản không đem các sĩ tốt đó để trong lòng!”

Không có ai hé răng, mọi người đều hiểu Chúc Dung thị nói có lý.

Nhưng chiến cuộc quỷ bí như thế, ai có thể nói rõ được đằng sau ẩn giấu cái gì?

“Da, có cái gì to tát đâu? Dù sao vẫn là chúng ta chiếm tiện nghi mà!” Man Man bắt chéo chân ngồi ở trên tay vịn ngai báu của Cơ Hạo, chẳng hề để ý đùa nghịch liên hoa chùy trong tay. Hai cây liên hoa chùy bị nàng thu nhỏ lại bằng nắm tay, mang theo các ánh lửa bay múa cao thấp, tiếng phong lôi ‘Vù vù’ không ngừng từ trong cây chùy truyền đến.

“Mặc kệ bọn hắn có âm mưu quỷ kế gì, chỉ cần Thiên Địa Đại Trận không hỏng, thì sẽ không có việc gì!” Đầu óc Man Man đơn giản trước sau như một, như nàng nói ra lời có đạo lý nhất: “Cục diện nhất quán rồi rầm kia của nhân tộc, chờ Tự Văn Mệnh a thúc trở lại đi thu thập, chúng ta vội cái gì chứ?”

Trên tháp cao trầm mặc một phen. Qua hồi lâu, Đông công cười lên ‘Ha ha’: “Cũng có lý, lấy bất biến ứng vạn biến, tốt, tốt, tốt... Như Man Man nói, chỉ cần Thiên Địa Đại Trận không việc gì, Nghiêu Sơn thành sẽ thỏa đáng bình an. Chỉ cần Nghiêu Sơn thành thỏa đáng, sự tình gì cũng dễ thảo luận.”

Nay Nghiêu Sơn thành chính là thông đạo duy nhất tiến vào thiên đình, Nghiêu Sơn thành vững chắc, thiên đình sẽ vững chắc, thiên đình vững chắc, thiên đạo Bàn Cổ thế giới vận chuyển sẽ trọn vẹn tự nhiên, thiên đạo Bàn Cổ thế giới vận chuyển trọn vẹn, nhân tộc được thiên địa khí vận ưu ái tất nhiên bình an vô sự.

Nhân tộc bình an, tự nhiên có thể sinh sản sinh lợi, phát triển lớn mạnh. Chỉ cần chờ Tự Văn Mệnh bình định ổn định nhân tộc, tự nhiên sẽ có tinh anh tuần ngàn cuộn cuộn không ngừng xuất hiện, lực lượng mới sinh của Bàn Cổ thế giới không dứt, mặc người bao nhiêu dị tộc ác quỷ cũng có gì đáng sợ chứ?

Đám người Cơ Hạo cũng nghĩ thông suốt đạo lý này, bọn họ đều cười lên, tâm tình mỗi người thoải mái nhìn chiến trường tàn khốc như địa ngục kia trong thần kính. Đột nhiên Cơ Hạo cười nói: “Mặc kệ bọn chúng có mưu tính gì, tóm lại các sinh linh đến từ vực ngoại đó chết trận ở Bàn Cổ thế giới ta, chính là tăng thêm nội tình cho Bàn Cổ thế giới ta. Cho dù bọn chúng máu thịt thành bùn, cũng có thể nuôi hoa cỏ màu mỡ... Đây là chuyện tốt!”

Đang lúc nói giỡn, Nha Công lắc lư đi đến, hần nhìn thoáng qua mọi người trong tháp cao, kêu lên chói tai: “Cơ Hạo, điều thủ lĩnh kia lần trước tới đây, còn nói, đem thần vương gì đó của bọn hắn cũng dẫn theo, muốn gặp ngươi. Bọn hắn lén lút sợ bị người ta nhìn thấy, ta đã đem bọn hắn đưa tới phía dưới tháp giấu đi rồi.”

Mọi người trong tháp cao đều buông ra thần niệm, từng đạo thần niệm giống như làn gió nhanh chóng hướng bên dưới tháp cao dò xét.

Trong một mảng quần thể cung điện đồ sộ phía dưới tháp cao, trong một tòa thiên điện không bắt mắt, thần sứ A Tô lần trước từng ở thiên đình cầu kiến Cơ Hạo đang cung kính đứng ở phía sau Ngu Mông.

Ngu Mông thân hình cao lớn khôi ngô tứ bình bát ổn ngồi ngay ngắn ở trên một cái ghế dựa lớn, đang mang theo một tia kinh diễm cầm một cái chén trà hồ

phách đều khắc thành, rất say mê nhẹ nhàng hít các luồng khí màu trắng trong chén trà bay ra.

Lá trà Nha Công đãi khách là thần trà đặc sản thiên đình dao trì, ở Bàn Cổ thế giới cũng là bảo bối đặc biệt, một trăm thế giới Ngu Mông gia tộc chinh phục đều là sa mạc hoang mạc, hãn có bao giờ gặp được tuyệt phẩm linh trà bậc này?

Bỗng nhiên, Ngu Mông ngẩng đầu lên cất tiếng cười to, hãn đã cảm nhận được mấy chục đạo thần niệm tới gần.

“Cư Hạo đại đế, Ngu Mông không mời tự tới, thật sự là thất lễ... Chẳng qua, sự tình không thích hợp!”

Chương 1839: Ngu Mông Chi Nghị

Phía trên tháp cao, Ngu Mông trấn định tự nhiên đứng ở trước mặt đám người Cơ Hạo.

Đoàn người Cơ Hạo nhìn từ trên xuống dưới Ngu Mông toàn thân tràn ngập phong tình dị vực, mà Ngu Mông cũng tò mò tương tự đánh giá đoàn người Cơ Hạo.

Toàn thân tản mát ra nhiệt lực bức người, đứng ở nơi đó giống như một vầng mặt trời treo cao hư không, nhưng ở phía sau hư ảnh mặt trời, lại ẩn giấu vô số thần bí, như một cái hố đen muốn đem người ta cắn nuốt vào, đây là Cơ Hạo.

Nóng rực hung tợn, toàn thân ánh lửa bắn ra bốn phía, lấy nhiệt lượng thuần túy hầu như đem hư không đốt thủng, đây là Chúc Dung thị.

Mơ hồ khó lường, như hòa hợp một thể với toàn bộ thiên địa, lại mang theo một loại cảm giác kỳ dị rõ ràng đã nhảy ra khỏi thiên địa này, giống như một giọt thủy ngân lơ lửng ở trong nước biển sâu không lường được, mặt ngoài trơn bóng phản xạ ra cảnh tượng kỳ quái: Đông công và Tây mẫu.

Còn có khí tức biến hoá kỳ lạ, như hai cái bóng khắc chặt chẽ ở trong hư không, xuyên thấu qua bóng người bọn họ tựa như có thể ngược dòng thời gian, nhìn thấy chuyện xưa hồng hoang của Bàn Cổ thế giới, làm người ta không tự chủ được thấy sợ hãi, cảm thấy uy hiếp cực lớn: Thiếu Ti cùng Thái Ti.

Đủ loại màu sắc hình dạng, đủ loại... Đoàn người này trên tháp cao tuy ở trên lực lượng khí tức đều không bằng Ngu Mông, nhưng mà...

Đợi chút, ánh mắt Ngu Mông lướt qua Man Man ngây thơ đáng yêu, thường thức hai thanh đại chuỳ, ánh mắt đang không có ý tốt đánh giá thiên linh cái của hắn, nhanh chóng đặt ở trên người Thương Tâm đạo nhân cùng Khổ Trúc sơn chủ phía sau Cơ Hạo.

Hai tên xui xẻo đang mang theo một tia tò mò, một tia nghiền ngẫm, một tia khinh thường, một tia lạnh lùng kiêu ngạo, chấp tay sau lưng, hơi nâng cằm, dùng khước mắt đánh giá cao thấp Ngu Mông. Nếu không phải Thương Tâm đạo nhân trong lúc vô ý tản mát ra một tia địch ý kia, Ngu Mông thậm chí sẽ xem nhẹ hai đạo nhân tựa như đã triệt để hòa hợp một thể với thiên địa này.

Hưởng hai vị đạo nhân nhìn một cái thật sâu, thật sâu, Ngu Mông nhất thời chuẩn bị chín phần cẩn thận hai đạo nhân này, hẳn thế mà có thể xem nhẹ sự tồn tại của họ, thực lực của họ tuyệt đối không ở dưới Ngu Mông, chỉ có thể cao hơn, không thể thấp hơn.

Tất nhiên Ngu Mông lợi dụng kỳ nguyện bí pháp thành tựu thánh nhân, nhưng hẳn dung hợp là thiên đạo một trăm sa mạc thế giới gia tộc hẳn chinh phục. Trong lòng Ngu Mông biết rõ, nội tình Bàn Cổ đại thế giới không phải một trăm thế giới sa mạc kia có thể so sánh. Nói từ tiên thiên, một cái đại đạo của Bàn Cổ đại thế giới, có thể đã mạnh hơn so với đại đạo thế giới sa mạc cường đại nhất của hẳn gấp mấy lần!

Thương Tâm đạo nhân, Khổ Trúc sơn chủ khí tức khó dò, Ngu Mông mơ hồ cảm thấy, bọn họ cách thánh nhân chỉ cảnh còn thiếu một tia nửa điểm cơ duyên. Nhưng cái này không có nghĩa là thực lực hai người sẽ nhỏ yếu hơn so với Ngu Mông hẳn... Sức chiến đấu của họ, có lẽ còn có thể vượt qua Ngu Mông tưởng tượng.

Không hổ là Bàn Cổ thế giới người cầm quyền thiên đình đại thế giới siêu quần bậc này, quả nhiên ai cũng bất phàm. Ngu Mông cảm khái một tiếng ở trong lòng, nghiêm nghị hướng đám người Cơ Hạo hành một lễ: “Không mời mà đến, thật sự thất lễ. Nhưng như vừa rồi bản tôn nói, chuyện những ngày qua, không thích hợp.”

Vừa nói, Ngu Mông vừa lấy ra một viên bảo châu bảo thạch màu đen mài thành, tùy tay gõ một cái, trong bảo châu liền có một đạo thần quang màu đen lao vút lên. Cột sáng đánh vào trên nó của tháp cao nhanh chóng hướng bốn phía

khuếch tán ra, một quầng sáng cực lớn liền lơ lửng ở đỉnh đầu mọi người.

Trong quầng sáng vô số tia sáng vắn vẹo một phen, nhanh chóng ngừng tụ thành một bộ hình ảnh hoạt động.

Trong hình ảnh có thể thấy được những tòa đại trưởng hành quân tinh mỹ xa hoa đến cực điểm, một đám quý tộc bản thổ Ngu tộc vênh váo tự đắc, ăn mặc hoa mỹ lui tới xuyên qua ở giữa đại trưởng, trên mặt bọn họ mang theo nụ cười âm trầm quỷ dị đến cực điểm, một đám lén lút giống như chuột chuẩn bị ăn trộm dầu, ngay cả lúc đi lại cũng mang theo vài phần hương vị quý quyết đáng khinh.

“Mấy ngày qua, đám ký sinh trùng đến từ bản thổ Bàn Ngu thế giới, bọn hắc không có bất cứ ý tứ xuất binh tấn công nào.” Ngu Mông trầm giọng nói: “Dựa theo cơ sở ngầm của chúng ta quan sát, bọn hắc đã khôi phục tác phong ở Lương Chử, bọn hắc đang tranh quyền đoạt lợi, vì một ít hư danh khắc khẩu không ngớt. Ngăn ngừa hơn một tháng, đã có gần trăm tên quý tộc bản thổ xuất thân hào môn bị ám sát.”

Hình ảnh ánh sáng chợt lóe, hình ảnh biến thành bên trong một tòa hành quân đại trưởng.

Mấy trăm danh ăn mặc hoa mỹ xinh đẹp cô gái thị lập một bên, một tấm phủ kín nhưng đoạn cẩm tú giường thượng, có thể thấy được Da Ma Thiên lười biếng nằm ở vài cái cô gái trong lòng, đang ở dùng một loại cực kỳ quái dị phương thức thâm hít sâu.

Mỗi một lần hít khí, thân thể Da Ma Thiên đều bành trướng như quả cầu, thời điểm hắc thở ra, máu thịt toàn thân nháy mắt khô quắt, biến thành một tấm da gắt gao bao bọc ở trên khung xương. Trong một lần hít vào thở ra, trên làn da Da Ma Thiên lóe ra nhiều điểm u quang màu đen, vô số ma văn nhỏ bé dày đặc không ngừng hiện lên ở trên người hắc, sau đó theo hắc hít thở không ngừng dung nhập thân thể hắc.

Cho dù xuyên thấu qua những hình ảnh này cũng có thể rõ ràng cảm giác

được, thực lực Da Ma Thiên đang dùng một cái tốc độ cực kỳ không bình thường tăng vọt.

Ở cạnh giường Da Ma Thiên, Đồ Linh tôn chủ cao ba trượng có thừa ngồi xếp bằng ở trên một tấm da thú thật dày, hai tay hãn đặt ở trên đầu gối, vòng vàng nắm giữ cây hoàng kim quyền trượng kia của hãn, quanh thân không ngừng có dòng ánh sáng bảy màu âm u lóe lên.

Dòng ánh sáng bảy màu giống như cái đuôi Khổng Tước bày ra hình quạt lơ lửng ở phía sau Đồ Linh tôn chủ, tần suất dòng ánh sáng lóe lên mỗi một lần, đều hoàn toàn ăn khớp với tần suất Da Ma Thiên hít sâu. Ở dưới dòng ánh sáng bảy màu âm u phụ trợ, da mặt Đồ Linh tôn chủ trở nên mờ lung mà trong suốt, có thể nhìn thấy vô số bóng người vụn vụn ảm đạm giãy dụa ở trong thân thể hãn, sau đó các bóng người đó chậm rãi tản ra, dần dần dung nhập trong dòng ánh sáng bảy màu phía sau hãn.

Rất rõ ràng, tu vi Đồ Linh tôn chủ cũng đang nhanh chóng tăng lên, biên độ tăng lên của hãn thậm chí so với Da Ma Thiên còn mạnh hơn một mảng lớn.

“Người này, là trước đó vài ngày đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Da Ma Thiên, căn cứ cơ sở ngầm của chúng ta quan sát, hãn tựa như đám đương sứ giả liên lạc giữa Da Ma Thiên và nhân tộc Đế Úc, thường xuyên lui tới ở hai nơi đại doanh.” Ngu Mông lạnh giọng nói: “Chúng ta hoài nghi, hiện tại hành động quái dị của đám ký sinh trùng bản thổ kia, không thoát được quan hệ với hành vi quái dị của Da Ma Thiên còn có người này.”

“Người là nói, bọn hãn đang cố ý để quân đội của bọn hãn chịu chết?” Cơ Hạo nheo mắt nhìn về phía Ngu Mông.

“Bọn họ có rất nhiều lý do làm như vậy.” Ngu Mông thản nhiên nói: “Ta lúc nào cũng có thể tìm được tám tới mười cái cớ, ví dụ như nói, Da Ma Thiên xuất thân Bàn Cổ thế giới Ngu triều Da Ma gia tộc, hãn cũng là một phần tử thuộc về thực dân quý tộc, hãn có 100% lý do tiêu hao thực lực của đám ký sinh trùng bản

thổ... Lại ví dụ như nói, Da Ma Thiên và ta giống nhau, đạt thành khế ước với một số thế lực nào đó, bọn họ cố ý hao tổn bản thổ ký sinh trùng nhóm quân lực... Lại ví dụ như nói...”

“Ở ví dụ như nói, bọn hã đang mượn cơ hội nâng cao tu vi? Thậm chí là đang làm chuyện càng thêm không lường được?” Ở bên, Thanh Tường lạnh lùng kiêu ngạo mở miệng nói.

“Tiểu thư mỹ lệ, sự trí tuệ của ngài cùng vẻ đẹp của ngài đều làm người ta kinh diễm.” Ngu Mông rất khách khí khen tặng Thanh Tường một câu: “Cho nên, ta đề nghị, chúng ta nên tiến hành một lần tiến công mang tính thăm dò đối với bọn ký sinh trùng bản thổ này!”

“Cư Hạo bộ hạ tôn kính, đây cũng là một bộ phận hiệp nghị ngài ký kết với chúng ta.” Ngu Mông trầm giọng nói: “Tiêu diệt bọn ký sinh trùng bản thổ, phù hợp lợi ích của tất cả chúng ta!”

Chương 1840: Thử Tiến Công

Tiến công mang tính thử sao?

Rất dễ dàng!

Ngày thứ hai sau khi Ngu Mông tới chơi, khi ánh sáng mặt trời mới lên, mặt trời vừa mới chậm rãi từ trên đường chân trời bò ra, Bàn Cổ mỗ đại lục vốn được năng sớm tắm rửa hơn 99% khu vực đột nhiên tái hiện hắc ám.

Ở dưới một lực lượng cường đại, tôn nghiêm, không thể cãi lại chỉ huy, toàn bộ ánh mặt trời Thái Dương Tinh rơi ở trên Bàn Cổ mỗ đại lục đột nhiên tụ tập với nhau, bao phủ ở trên quân doanh quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới.

Ánh mặt trời vốn ấm áp, thậm chí còn mang theo những tia cảm giác mát của sáng sớm, chợt biến thành một luồng hào quang chói mắt không thể nhìn thẳng, thanh kiếm sắc bén màu vàng nhiệt độ cao đáng sợ, mang theo tiếng xé gió chói tai từ hồng hoang tinh không xuyên đến, hung tợn, không có thương hại hung hăng lao đầu cắm xuống.

Trên bầu trời, vô số Tam Túc Kim Ô vỗ cái cánh cực lớn, vui sướng phát ra tiếng gào rống bén nhọn. Bọn họ cách doanh địa đám quý tộc bản thổ kia xa mấy trăm vạn dặm, đây là một khoảng cách đủ an toàn, càng là một cái khoảng cách tuyệt đối Vu Đế cũng không thể dễ dàng phát động công kích.

Nhưng dưới đại đạo pháp tắc nào đó trong minh minh thêm vào, trên cánh đám Kim Ô này sáng lên ánh lửa chói mắt, bọn họ gào thét vỗ cánh, vô số lông vũ màu vàng dùng một loại phương thức sáng lạn như hoa mùa hè điên cuồng thiêu đốt, mang theo các ánh lửa nhỏ bé, phát ra vô số tiếng rít bén nhọn từ trên cao rơi xuống.

Khắp trời đều là lông quạ màu vàng rơi xuống, từng cái lông vũ thẳng tắp xé rách hư không, kéo ra các quỹ tích thẳng tắp, nhỏ bé màu vàng. Sau khi lông vũ

bay qua hư không, quỹ tích màu vàng vẫn đang thiêu đốt, vẫn tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ, chậm chạp không chịu tan đi.

Một cột sáng màu vàng đường kính trăm vạn dặm bị vô số lông lũ màu vàng thiêu đốt bao bọc, dùng một loại ý vị điên cuồng xu thế không thể chống đỡ rơi ở trên không doanh địa các quý tộc bản thổ.

Gần trăm tòa Hạo Kiếp Chi Thành, hơn vạn tòa pháo đài bay, gần mười vạn ngọn núi bay kéo dài liên miên nháy mắt đã tan rã ở trong kim quang. Hạo Kiếp Chi Thành đang cấp tốc hòa tan, các hợp kim kiên cố dị thường kia như ngọn nến trong lửa nóng, ở trong một nhịp thở ngắn ngủn đã hóa thành kim loại lỏng nóng cháy trút xuống.

Gần trăm tòa Hạo Kiếp Chi Thành đồng thời nóng chảy, đầy trời nước hợp kim màu đỏ vàng như mưa to tầm tã, mang theo tiếng thiêu đốt ‘Vù vù’ từ trên trời rơi xuống, hung hăng hắt vào trong doanh địa phía dưới.

Hơn vạn tòa pháo đài bay sử dụng tài liệu cũng thế, bố trí phòng ngự trận pháp cũng thế, mọi thứ đều không bằng Hạo Kiếp Chi Thành. Các pháo đài bay kia và các ngọn núi bay kia hầu như là ở trong cùng cái chớp mắt trực tiếp khí hoá, thể tích pháo đài và ngọn núi nháy mắt bành trướng mấy vạn lần, vụ nổ lớn khủng bố khiến chiến sĩ dị tộc trong pháo đài, trong ngọn núi nháy mắt tan thành mảnh vụn.

Cột sáng màu vàng vượt qua kim loại lỏng hòa tan, đục thủng pháo đài và ngọn núi điên cuồng phát nổ, xu thế không thể ngăn cản lao đầu vào doanh địa. Thậm chí chưa có một tiếng hét thảm nào truyền đến, doanh địa khổng lồ, doanh địa cất chứa ức vạn bản thổ quân đoàn và quân đoàn vật hi sinh, trừ doanh địa trung tâm của các đại quý tộc đỉnh cấp chính giữa, 99% nơi đóng quân khác biến mất trong chớp mắt.

Lều trại, quân giới, con rối chiến tranh thể tích khổng lồ, chiến thú tọa kỵ đủ loại màu sắc hình dạng cổ quái, đồ quân nhu hậu cần chồng chất như núi... Còn

có chiến sĩ khắp núi khắp khe rậm rạp giống như tổ kiến, khi Cơ Hạo vận dụng quyền lực Đông Hoàng Thái Nhất, lệnh cường chế Thái Dương Tinh đem ánh sáng và nhiệt độ của nó hắt về phía một mảng doanh địa này, vận mệnh của bọn hắn đã được định sẵn.

Nháy mắt hủy diệt, vạn vật thành tro.

Vô số chiến sĩ vừa mới từ trong doanh trường đi ra, đang bận chuẩn bị bữa sáng thân thể đột nhiên biến mất, nhưng trên mặt đất lại nháy mắt để lại bóng người đen sì của bọn họ.

Ở trong một mảng nơi đóng quân diện tích cực lớn này, đỉnh chóp vô số tòa thần tháp Ngu tộc đồng thời sáng lên các quầng hào quang loá mắt, các con mắt dựng thẳng ở trong hào quang như ẩn như hiện, các thần tháp Ngu tộc chủ phòng ngự đó muốn phun ra phòng ngự kết giới.

Nhưng kim quang tới quá nhanh, uy lực quá mức cường đại, các thần tháp Ngu tộc bố trí ở trong doanh địa quân đoàn bình thường kia tất nhiên số lượng cực lớn, thời gian phản ứng của bọn chúng lại vẫn chậm một chút nho nhỏ. Bọn chúng chính là chậm trong thời gian cực ngắn một phần vạn cái nháy mắt như vậy, các thần tháp Ngu tộc kia chưa thể phát ra phòng ngự cấm chế nào, đã hóa thành hư ảo trong kim quang.

Cột sáng màu vàng hơi ngưng lại, mặt đất của một khu doanh địa bị kim quang hóa thành hư ảo này đột nhiên biến thành một mảng màu đỏ vàng. Bùn cát, đất, nham thạch, đại khái mặt đất sâu hơn trăm trượng bị thái dương kim quang hòa tan, sau đó nháy mắt đọng lại.

Cột sáng màu vàng vốn bao trùm phạm vi trăm vạn dặm cấp tốc hướng vào phía trong co rút, tránh ra các doanh địa đã bị dọn sạch, tập trung ở trên không doanh địa trung tâm dài rộng trăm dặm. Vô số lông quạ màu vàng hùng hực thiêu đốt cũng mang theo tiếng xé gió chói tai, như bão táp nện ở trên không mảng doanh địa này.

Gần ngàn tòa thần tháp Ngu tộc to nhỏ gào thét phun ra các luồng thần quang chói mắt, những con mắt dựng thẳng lơ lửng ở đỉnh chóp thần tháp, vô số phù văn tỉ mỉ hiện lên ở bốn phía con mắt dựng thẳng. Các thần tháp đó kịch liệt chấn động, kích phát thần quang hết công suất, vụ tinh trước đó bỏ vào trong thần tháp đang dùng một loại tốc độ đáng sợ cấp tốc thiêu đốt, trong nháy mắt vụ tinh như ngọn núi nhỏ hóa thành hư ảo.

Đám quý tộc Ngu tộc luôn rất coi trọng đối với tính mạng mình, càng không cần nói các quý tộc bản thổ đến từ bản thổ Bàn Ngu thế giới, xuất thân đỉnh cấp đại gia tộc. Ngu tộc thần tháp bọn họ bố trí ở nơi đóng quân trung tâm thậm chí đã sinh ra một tia linh tính của mình, trừ không thể tự do hành động, linh trí của bọn chúng thậm chí không kém gì phàm nhân bình thường.

Cho nên thời điểm thái dương kim quang hạ xuống vào đầu, lính gác trong nơi đóng quân trung tâm còn chưa thể phản ứng lại, các Ngu tộc thần tháp cực giàu linh tính, có được công năng tự phản ứng đã lập tức kích phát.

Gần ngàn tòa Ngu tộc thần tháp liên thủ, một đạo phòng ngự kết giới dày tới mười dặm xuất hiện ở trên không nơi đóng quân.

Hư ảnh ba vầng mặt trời chói chang, chín vầng trăng tròn như ẩn như hiện ở trong phòng ngự kết giới, mười hai loại pháp tắc tà dị khí tức liên hoàn vận chuyển, làm kết giới trở nên càng thêm kiên cố, càng thêm mềm dẻo.

Tiếng nổ khủng bố không ngừng vang lên, vô số lông quạ màu vàng rơi xuống, vô số ánh lửa âm âm bùng nổ ở trên phòng ngự kết giới. Những chiếc lông vũ Kim Ô đó ở dưới Thái Dương Tinh lực thêm vào, ở dưới thái dương đại đạo thêm vào, tuy đám Tam Túc Kim Ô này thực lực không ra làm sao, mỗi một chiếc lông vũ phát nổ lực lượng không thua gì một đòn toàn lực của một Vu Đế mới.

Trong thời gian ngắn hơn trăm vạn chiếc lông chim rơi ở trên phòng ngự kết giới, phòng ngự kết giới dày tới mười dặm âm âm vỡ vụn, mảng lớn lưu ly bảo

quang như thực chất bị nổ bay xa mấy trăm dặm. Cột ánh nắng màu vàng càng hung hăng khoan hướng phía dưới, theo tiếng nổ chói tai, phòng ngự kết giới đã bị chọc thủng một cái lỗ lớn đường kính vài dặm.

Ngay phía dưới cái lỗ lớn này, chính là đại trưởng chỗ Ngu Hoắc phân thân và Đồ Linh tôn chủ.

Kim quang lấp lánh, mang theo nhiệt độ cao làm người ta tuyệt vọng hung hăng hạ xuống, một tiếng gầm gừ thê lương, oán độc lao vút lên, một cây hoàng kim quyền trọng nặng trịch đánh thủng đại trưởng lao ra, chọt hóa thành một con kim long dài mấy chục dặm chắn phía dưới kim quang.

Từng mảng sương mù thơm bảy màu từ trong cơ thể kim long khuếch tán, vô số đóa thần hoa màu vàng nở rộ ở trong sương mù thơm. Kim long nâng hai chân trước, toàn thân run rẩy cố gắng nâng kim quang từ trên trời giáng xuống.

Chương 1841: Kiểm Trộn Khóa Đại Doanh

Trên mặt đất, một cái bột màu đỏ vàng hình tròn đường kính trăm vạn dặm đặc biệt chói mắt.

Thái dương kim quang hòa tan một khoảng đất này, sau khi đọng lại liền hình thành long lanh trong suốt chất liệu màu đỏ vàng giống như lưu ly. Bộ vị trung tâm khối hình tròn, kết giới khiên bảo vệ sáng lạn nhiều màu trên không doanh địa phạm vi trăm dặm âm âm sụp đổ, vô số luồng sáng sắc sỡ giống như ong bướm tùy ý khuếch tán.

Một tòa lại một tòa Ngu tộc thần tháp phát ra tiếng gầm rú điếc tai, theo các chớp sáng chói mắt không ngừng sụp đổ. Phòng ngự kết giới bị bạo lực phá hủy, lực lượng cản trở trực tiếp phá hủy cấu tạo trận pháp trong các Ngu tộc thần tháp đó, cho dù có tháp linh trấn áp, vẫn không thể thu nạp được lực lượng cuồng bạo.

Gần ngàn tòa Ngu tộc thần tháp phẩm chất cao đồng thời bùng nổ, phía dưới thần tháp các tòa doanh trường hoa lệ hoa mỹ bị nổ tung thành mảnh vụn, vô số mảnh vỡ bị cơn lốc thổi ra thật xa, theo đó bay ra còn có thi thể đám đông kẻ hầu người hạ, hộ vệ cận thân.

Một lại một quý tộc đại thế gia đến từ bản thổ Bàn Ngu thế giới kinh sợ tức giận mǎng, ở dưới các loại phòng ngự pháp khí cường đại tia sáng kỳ dị che chở chặt vật từ trong doanh trường phát nổ lao ra. Làm con cái nối dõi tông đường của đỉnh cấp đại gia tộc Bàn Ngu thế giới, trên người các quý tộc bản thổ này tùy tiện một phù văn phòng ngự cũng là mặt hàng đỉnh cấp nhất, vền vẹn thần tháp phát nổ còn chưa thương tổn được cho bọn họ một chút nào.

Quý tộc đại thế gia lấy hàng vạn để tính chặt vật chạy ra khỏi doanh trường, đầu óc mê muội hướng bốn phía nhìn quanh.

Doanh địa vốn vô biên vô hạn đã trống rỗng, phạm vi trăm vạn dặm đều là

đất bằng, mặt đất màu đỏ vàng bóng loáng như gương phát sáng mơ hồ, trên đất bằng to lớn không cần nói bóng người, căn bản bóng quỷ cũng không nhìn thấy một cái.

“Người đâu? Quân đoàn nhà chúng ta đâu? Bọn nô lệ chết tiết kia đâu? Bọn hăn... Bọn hăn dám phản bội?” Một số quý tộc công tử ca hoàn khổ nhất cũng là phế vật nhất thẹn quá hóa giận rít gào, nhảy dựng lên lớn tiếng mắng.

Cũng có một số quý tộc bản thổ có vài phần năng lực chột ngẩng đầu lên, hoảng sợ nhìn thái dương kim quang trên đỉnh đầu đường kính trăm dặm, tản mát ra vô cùng nhiệt lực và khí tức hủy diệt.

“Địch tới tấn công! Địch tới tấn công!! Địch tới tấn công!!!” Một thanh niên Ngu tộc thực lực có thể so với đỉnh phong Vu Đế gào thét, hăn dùng sức vỗ đầu, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm hăn một cái lọng toàn thân màu đỏ rực, bên trên được khảm vô số bảo châu hình thù kỳ lạ hình dạng con mắt dựng thẳng gào thét phun ra.

Cái lọng màu đỏ rực hóa thành một đám mây tia màu đỏ phạm vi hơn ngàn dặm lao vút lên, trong mây đỏ vô số con mắt dựng thẳng màu đỏ phun ra các luồng thần quang màu đỏ chói mắt, mang theo sát khí lạnh lẽo nồng đậm hướng thái dương kim quang trên trời nghênh đón.

Kim long đang đau khổ chống đỡ, miễn cưỡng nâng lên thái dương kim quang nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cái lọng kia lực phòng ngự rất khá, chia sẻ được rất nhiều áp lực cho kim long. Rặng mây đỏ và sương mù thơm trộn lẫn một thể, kim long ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng sương khói phát ra một tiếng ngâm nga rung trời.

Đồ Linh tôn giả từ trong đại trưởng tổn hại phi thân ra, chân hăn đạp một đám mây tia bảy màu đứng giữa không trung, hướng tới đám quý tộc bản thổ trên mặt đất lớn tiếng quát: “Ngây ngốc cái gì? Có bảo bối gì tốt, lấy hết ra, lấy hết ra, lấy hết ra! Chết đến nơi rồi, các người còn thời gian rảnh để ngăn người?”

Khi nói một câu ‘Có bảo bối gì tốt’, trong mắt Đồ Linh tôn chủ hiện lên một đạo thần quang, ngọn lửa cực độ tham lam hùng hực thiêu đốt ở sâu trong mắt hắn. Thời điểm hắn nhìn về phía đám quý tộc bản thổ ‘non nớt’ kia, quả thực đem bọn họ coi là một đám dê béo nhỏ đáng yêu!

Một món lại một món chí bảo toàn thân lóe ra linh quang phóng lên cao, đám quý tộc bản thổ dù sao cũng là nhân tài ưu tú các nhà lựa chọn kỹ càng ra, tất nhiên trong đó có một số dựa vào gia thế rất hoàn hảo và phế vật, nhưng tuyệt đại bộ phận vẫn là có một chút tài cán.

Kèm theo trên người bọn họ, tự nhiên đều là thượng giai linh bảo và chí bảo rất ổn, không tính là đứng đầu, nhưng uy lực tương đối không tệ.

Mấy ngàn linh bảo, chí bảo đủ loại màu sắc hình dạng phun mây tia xông lên bầu trời, vô số tường quang thụ khí hướng vào phía trong hợp lại, ở dưới con ngũ trảo kim long kia khổng lồ chế, mấy ngàn món linh bảo, chí bảo lực phòng ngự nổi liền một mạch, gắt gao chặn kim quang ở đỉnh đầu hạ xuống.

Lông chim màu vàng lấy hàng ức vạn để tính mang theo ánh lửa chói mắt từ trên trời giáng xuống, theo tiếng nổ khủng bố, từng mảng ánh lửa to lớn không ngừng nổ tung ở trên tường vân thụ khí. Tường vân thụ khí bị nổ ra vô số gợn sóng, càng có lượng lớn thụ khí bị đánh tan thành mảnh nhỏ tản mạn khắp nơi, nhưng mặc cho điên cuồng oanh tạc như thế nào, phòng ngự kết giới của mấy ngàn món linh bảo, chí bảo nổi liền một thể vẫn gắt gao bảo vệ doanh địa phía dưới.

Đồ Linh tôn giả ‘hài lòng’ nhìn đại doanh xung quanh bị triệt để phá hủy, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên lớn tiếng cười nói: “Còn có chiêu số gì? Cứ việc dùng ra đi! Trừ đánh lén vô sỉ, các ngươi còn có thể làm gì?”

Đám quý tộc bản thổ kia rốt cuộc phục hồi tinh thần lại —— thì ra, bọn họ bị đánh lén? Thì ra, doanh địa bên ngoài bọn họ là bị kẻ địch phá hủy? Thì ra, quân đoàn khổng lồ của gia tộc bọn họ không phải phản bội, mà là bị một đòn của kẻ

địch triệt để phá hủy?

Trời ạ... Là tên vương bát đản khốn kiếp nào có lực lượng đáng sợ như vậy? Còn bất chấp thủ đoạn như thế?

Lực sát thương khủng bố như thế, tuyệt đối là đỉnh cấp đại năng có được danh hiệu ‘Ngu’ nhỉ? Tồn tại như vậy, ra tay đánh chết các tiểu binh giống như con kiến kia, có ý tứ sao? Có ý nghĩa sao? Không sợ mất mặt sao?

Trong hư không, Cơ Hạo lẳng lặng ngồi ở trên Đông Hoàng Xa Liễn, lạnh lùng nhìn Đồ Linh tôn giả mở lời khiêu khích.

Thần thức chậm rãi đảo qua doanh địa kích thước chỉ trăm dặm, Cơ Hạo lạnh nhạt nói: “Không có kẻ địch đáng giá ra tay! Đều là một đám cặn bã! Ủm, các quý tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới, thật sự không còn hướng bọn họ tiếp viện bất cứ cao thủ nào nữa sao?”

Thật sự là cảnh giới và tu vi tăng lên quá nhanh, Cơ Hạo đã hoàn toàn không đem các quý tộc dị tộc trong doanh địa để vào mắt. Giờ phút này theo Cơ Hạo thấy, trong doanh địa to lớn quý tộc dị tộc cao cấp lấy hàng vạn để tính đều là con kiến, chỉ là cặn bã trong nháy mắt có thể tiêu diệt.

Cho dù là mấy ngàn món linh bảo, chí bảo nối liền một thể, Cơ Hạo vẫn có lòng tin, chỉ cần hần toàn lực thúc dục toàn bộ uy năng của Thái Dương Tinh, lại lấy lực lượng tinh tú khắp trời phụ tá mà nói, hần tuyệt đối có thể phá vỡ phòng ngự của các linh bảo, chí bảo kia, đem toàn bộ doanh địa triệt để san thành bình địa.

Ngu Mông đứng bên hần, nhú mày suy nghĩ một lúc, lạnh giọng nói: “Giết một bộ phận, sau đó, giữ lại một bộ phận, tạm thời quan sát, thế nào?”

Cơ Hạo gật gật đầu, trầm ngâm một lát sau đó cười nói: “Cũng tốt, lưu lại một bộ phận, tạm thời quan sát.”

Hắn hướng phía Lương Chử nhìn một lần: “Nếu là Bàn Ngu thế giới thật sự không có viện binh đến, thì chớ có trách ta xuống tay độc ác...”

Thân thể Ngu Mông khẽ run rẩy một lần, nhanh chóng hướng Cơ Hạo nhìn thoáng qua ——người xuống tay độc ác, nhưng tuyệt đối đừng dùng ở trên người ta! Chúng ta là minh hữu, là minh hữu, là minh hữu đó! Càng quan trọng hơn là, Ngu Mông ta còn có hợp tác với một mũi lực lượng thần bí nào đó của nhân tộc các người!

Nếu không phải Nhân Thập Bát đề nghị, Ngu Mông sẽ không tự mình tới cửa bãi phỏng Cơ Hạo!

Đỉnh đầu Cơ Hạo lao ra một đạo thanh khí, một tấm trận đồ tản mát ra ánh sáng kỳ lạ hai màu đen trắng cuốn qua, Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận khuếch tán, lặng yên bao phủ phạm vi ba ngàn dặm, đem doanh địa phía dưới triệt để bao phủ ở bên trong.

Chương 1842: Đế Úc Giác Ngộ

Khi mặt trời hóa thành một cột sáng màu vàng đốt trời diệt đất hạ xuống, Đế Úc đang uống rượu mua vui.

Chính giữa doanh địa khổng lồ lộn xộn không có kết cấu đáng nói, một tòa hành cung do người nước Long Bá đưa đến ngạo nghễ đứng sừng sững, trên một cái đài cao dùng mỹ ngọc bảy màu đúc thành, Đế Úc chỉ dùng ba chiếc lông đuôi Khổng Tước chặn ba nơi yếu hại trên người, ‘Hi hi ha ha’ không chút uy nghiêm Nhân Hoàng vòng quanh đài cao bồn tẩu hỗn loạn.

Tay trái xách một bầu rượu cực lớn, đi vài bước liền trút mấy ngụm rượu ngon, Đế Úc bước chân lão đảo cười quái thanh quái khí, tay phải không ngừng hướng thị nữ bồn tẩu cười duyên phía trước sờ mó hỗn loạn.

Mặt trời mới mọc, ánh sáng màu đỏ bao phủ đại địa, chợt ánh sáng màu đỏ tiêu tán, bầu trời sáng lên một lần nữa lâm vào bóng tối, vô số ngôi sao treo trên vòm trời, thiên hà lưu chuyển, một nguy cơ rất lớn từ nơi cực cao của hư không đè ép xuống.

Đế Úc bị dọa nhảy dựng, chợt xoay người hướng phía Bắc nhìn tới.

Mấy đại vu sư Công Tôn thị vội vàng lao tới trước mặt Đế Úc, một đại vu sư gõ ngón tay một phát, một cái mai rùa vạn năm rời tay bay ra, trên mai rùa nhiều điểm ánh huỳnh quang lóe lên, cảnh tượng thảm thiết của đại doanh quân đoàn bản thổ dị tộc phương Bắc đều ở trước mắt.

Chỉ thấy một cột sáng màu vàng to lớn mãnh liệt hạ xuống, quân doanh khổng lồ vạn vật thành tro, mệnh mông vô biên, chiến sĩ dị tộc khắp núi khắp khe ngay cả một tiếng rên rĩ cũng chưa thể phát ra đã ở trong kim quang hóa thành hư ảo. Cột sáng màu vàng nhanh chóng thu nạp, tập trung hỏa lực đánh về phía quân doanh trung tâm ở chính giữa.

Từng tòa Ngu tộc thần tháp liên miên phát nổ, quyền trượng trong tay Đồ Linh tôn chủ hóa thành kim long gắt gao ngăn cản cột sáng xâm nhập, vô số quý tộc bản thổ khóc trời kêu đất tể ra bảo vật cường đại nhất trên người đồng loạt ngăn cản cột sáng màu vàng đáng sợ kia.

“Ôi ôi, thật là... Thê thảm, đẹp thê lương tới mức...” Đế Úc kích động tới mức toàn thân đều đang run rẩy, hắn cầm bầu rượu cất tiếng cười nói: “Một lần đã chết nhiều người như vậy? A nha nha, thống khoái, thống khoái, đến, uống rượu, uống rượu!”

Đế Úc cười đến mức mắt cũng nheo lại bằng sợi chỉ: “Da Ma Thiên xui xẻo kia, hắn lần trước vậy mà dám cướp cô bé xinh xắn nhỏ nhắn kia ta nhìn trúng. Hắc, hắc, tốt nhất đem hắn đốt thành một đám tro, ngay cả linh hồn hắn cũng phải hủy diệt, ta lúc này mới nghĩ thông suốt!”

Chết đạo hữu không chết bản đạo, Đế Úc vui sướng hô hào đại vụ sư bên người còn có một đám tâm phúc cấp dưới đồng loạt nâng cốc chèn chén.

Người bên cạnh Đế Úc lại không thiếu đầu óc giống như hắn, từ trường lão Công Tôn thị mãi cho đến thủ lĩnh các bộ, toàn bộ mọi người nhìn thấy cột sáng màu vàng hủy thiên diệt địa kia trong ánh huỳnh quang của mai rùa, sắc mặt mỗi người đều trở nên thê thảm, càng có người bị dọa sắc mặt trắng bệch, toàn thân không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh.

Quân đoàn bản thổ dị tộc có nhiều Ngu tộc thần tháp lực phòng ngự cường đại như vậy, ở dưới luồng hào quang màu vàng này đã kích chỉ trong nháy mắt đã hóa thành hư ảo. Đế Úc chỉ huy chi đại quân nhân tộc này chỉ có thể lấy đám ô hợp để hình dung, trong quân doanh to lớn thậm chí ngay cả phòng ngự vu trận hoàn chỉnh cũng không bố trí mấy tòa.

Nếu luồng hào quang màu vàng này hôm nay không phải hướng về phía quân đoàn bản thổ dị tộc, mà là đánh ở trên đầu chi đại quân nhân tộc Đế Úc thống lĩnh này...

“Đế Úc, Đế Úc...” Mấy trưởng lão Công Tôn thị vội vã tới bên người Đế Úc, mạnh mẽ đoạt lấy bầu rượu trong tay hắn. Bọn họ sắc mặt xanh mét nắm lấy đôi tay Đế Úc, lớn tiếng quát: “Đây là Cơ Hạo thẳng nhãi con đó hạ độc thủ... Hắn ỷ vào hắn là thiên đế thiên đình, hắn thế mà lại vận dụng lực lượng Thái Dương Tinh hạ độc thủ!”

“Quả thực là phát rồ, phát rồ! Nhiều sinh linh như vậy...” Một trưởng lão Công Tôn thị lớn tiếng quát: “Quân doanh diện tích trăm vạn dặm, sinh linh lấy hàng ức vạn để tính đó, bị hắn... Bị hắn chỉ một đòn...”

Mai rùa vạn năm đột nhiên ‘Rắc rắc’ vài tiếng nứt ra mười mấy vết nứt, một kiếm khí đáng sợ từ trong vết nứt gào thét lao ra, xoay tròn vòng quanh đại vu sư Công Tôn thị làm phép, chỉ nghe một tiếng rú thảm, đại vu sư này bị chém đứt ngang hông thành hai đoạn. Các luồng sát khí màu đen lóe lên bất định ở trên vết thương bên hông hắn, trong nháy mắt thân thể đại vu sư này liền hóa thành một làn tro bụi màu đen theo gió phiêu tán.

Một trưởng lão Công Tôn thị kinh hô một tiếng, niệm tụng một tiếng chú ngữ, bàn tay hướng trong tro bụi màu đen phiêu tán kia chộp một cái, lại chưa thể bắt ra được thứ gì. Linh hồn đại vu sư này cũng theo thân thể nháy mắt hủy diệt, bị đánh cho hồn phi phách tán, không lưu lại được chút nào.

“Đây là...” Một đại vu sư Công Tôn thị không tin tào, trước mặt mọi người lại lấy ra một khối linh cốt tối như mực, căn chót lưỡi phun một ngụm máu ở trên linh cốt hình tròn, tiếp tục làm phép muốn nhìn trộm động tĩnh quân doanh dị tộc phía bắc.

‘Rắc rắc’ vài tiếng, một luồng tiên thiên nguyên từ lực vô hình vô sắc vượt qua hư không đánh tới, linh cốt bị một lực lượng vặn vẹo đáng sợ xé thành mảnh vụn, thân thể đại vu sư này ‘Bốp’ một tiếng bị vặn vẹo thành hình dạng cực kỳ đáng sợ, sau đó một mảng sát khí đánh tới, hắn giống như đại vu sư vừa nãy, thân thể tính cả linh hồn nháy mắt hủy diệt.

Cơ Hạo đã bày ra Tiên Thiên Nguyên Tử Lưỡng Nghi Sinh Tử kiểm trận, triệt để phong tỏa quân doanh chỗ phân thân của Ngu Hoắc. Tòa kiểm trận này sát khí ẩn giấu, hung hiểm vô hạn, càng ẩn chứa tiên thiên linh cơ bên trong, có được vô số diệu dụng. Mặc cho người là ai muốn nhìn trộm động tĩnh trong phạm vi tòa kiểm trận này bao phủ, trừ phi vận dụng tiên thiên chí bảo, nếu không kẻ có gan nhìn trộm lập tức sẽ bị kiểm trận tự phát phản kích.

Liên tiếp tổn thất hai vị đại vu sư thực lực Vu Đế đỉnh phong, càng có sự từng trải hùng hậu, ở trong Công Tôn thị có được quyền thế to lớn, Đế Úc đang say khướt rốt cuộc bừng tỉnh. Toàn thân mồ hôi lạnh róc rách, hắt lau một đồng giọt mồ hôi trên trán, nghiêng răng cười lạnh nói: “Hắc, Da Ma Thiên thẳng nhãi đó thật sự là vô năng... Thế mà lại bị Cơ Hạo thẳng ranh kia đánh cho toàn quân bị diệt... Chẳng qua...”

Đế Úc đột nhiên cười lên ‘hì hì’, hắc chẳng hề để ý nói: “Ta biết Cơ Hạo, hắc và Tự Văn Mệnh là loại người giống nhau. Loại thủ đoạn diệt tuyệt sinh cơ này, hắc có thể dùng ở trên thân dị tộc, nhưng hắc tuyệt đối không dám vận dụng thủ đoạn bức này đối với chúng ta.”

Ngạo nghễ ngẩng đầu lên, Đế Úc chấp tay sau lưng, ưỡn ngực hướng về phía bắc cười lạnh nói: “Ta chính là Nhân Hoàng chính thống được Đế Thuấn nhường ngôi mà, Cơ Hạo thân là thiên đế thiên đình, lại là xuất thân nhân tộc ta, hắc dám tổn hại của ta một sợi lông thử xem?”

Gió thổi qua, một cái lông chim Khổng Tước Đế Úc dùng nước miếng dính ở trước ngực lặng yên bay xuống.

Cười ‘Hắc hắc’ vài tiếng, Đế Úc vươn tay, hung hãn giật lấy bầu rượu từ trên tay trưởng lão nhà mình đoạt về. Chẳng hề để ý phát phát tay, Đế Úc lười nhác nói: “Để ý làm gì chứ? Hát đi, múa đi, nhảy lên đi, uốn éo đi, uống đi, đem thịt nướng đưa lên, tiếp tục ăn... Chọn một đội binh sĩ tinh tráng đi lên, múa khiêu chiến trợ hứng đi!”

Cười ‘ha ha’ uống mấy ngụm rượu, Đế Úc ngẩng đầu, vui sướng hài lòng nói: “Niềm vui của Nhân Hoàng, là ở mỗi ngày uống rượu mua vui, tùy ý sung sướng... Những việc đánh đánh giết giết kia, tự nhiên có người đi xử trí, ta chỉ quản đồng ý hay phản đối là được.”

Hít một hơi thật sâu, Đế Úc nhìn hướng bắc tràn đầy tự tin nói: “Chờ bọn hăn đánh vỡ đầu chảy máu, lưỡng bại câu thương, hừ hừ!”

Đám trưởng lão Công Tôn thị theo lối suy nghĩ của Đế Úc cân nhắc chốc lát, đều cười lên!

Chờ Cơ Hạo đại biểu thế lực ngoan cố của nhân tộc lưỡng bại câu thương với dị tộc, Đế Úc thuận thế mà lên thu thành quả thắng lợi, đó là chuyện vui mắt vui tai cỡ nào chứ!

Tất cả không thuận theo ích lợi của Công Tôn thị, giết sạch!

Công Tôn thị liền có thể thiên thu muôn đời, nhất thống Bàn Cổ!

Chương 1843: Long Mẫu Trở Về

Biển máu cuộn cuộn, vô số Bán Long Tu La đập ở trên ngọn sóng màu máu, vung binh khí trong tay ngửa mặt lên trời gào rống.

Đám con rối bất tử này Minh đạo nhân lấy huyết mạch long tộc dung hợp thân thể Đại Vu nhân tộc luyện chế thành, mỗi người thân thể khô ngô, khuôn mặt dữ tợn, quanh thân sát khí bốc lên, khi gào rống mây máu cuộn cuộn trên không trung không ngừng bị thân thể bọn họ hấp thu, thực lực các Bán Long Tu La đang không ngừng tăng lên.

Phía dưới sóng máu, vô số Huyết Trì U Quỷ linh hoạt lui tới như cá bơi tham lam cắn nuốt máu sền sệt.

Mỗi ngày đều có vô số sĩ tốt dị tộc tiến lên chịu chết, mỗi ngày đều có vô số máu tươi dị tộc dung nhập biển máu.

Trong mỗi một giọt tinh huyết của các binh sĩ dị tộc đến từ dị thể giới đều khắc một tia đại đạo đạo vận bé nhỏ không đáng kể, đến từ dị thể giới. Các Huyết Trì U Quỷ cắn nuốt những tinh huyết đó, thân hình bọn họ càng thêm mơ hồ khó dò, khí tức bọn họ cũng càng thêm tối nghĩa khó biết, tốc độ bọn họ lui tới xuyên qua cũng càng lúc càng nhanh.

Nếu nói trước khi khai chiến các Huyết Trì U Quỷ này tốc độ phi hành là một, ác chiến gần hai tháng, sau khi cắn nuốt tinh huyết vô số chiến sĩ dị tộc, tốc độ các Huyết Trì U Quỷ này đã đạt tới mười!

Sự đáng sợ của Minh đạo nhân bởi vậy có thể thấy được phần nào ——quân đội dưới trướng hãn hung hãn không sợ chết, hơn nữa càng đánh càng mạnh.

Trên không Huyết Hải, trong mây máu nồng hậu, do huyết khí vô số sinh linh ngưng tụ thành, Phệ Tâm cửu tử cùng Ngao Bạch cửu tử đang quên cả sinh tử điên cuồng chém giết. Mười tám long tử hóa thành nguyên hình, hình thái khác

nhau ở trong mây máu quay cuồng gào rống, răng nhọn vuốt sắc cào loạn lẫn nhau, ngẫu nhiên các đợt cuồng lôi giống như hạt mưa từ bầu trời rơi xuống, bọn họ lại càng thảnh thơi phun các loại linh bảo tấn công lẫn nhau, đánh đến mức thiên địa chấn động.

Ngao Bạch cửu tử thực lực cá nhân hiển nhiên kém hơn Phệ Tâm cửu tử một đoạn, nhưng có Thiên Địa Đại Trận thêm vào, lực phòng ngự cùng lực lượng tuyệt đối của Ngao Bạch cửu tử được tăng lên, đã ngang với thực lực của Phệ Tâm cửu tử.

Càng quan trọng hơn là, long tộc giàu có, các linh bảo, chí bảo đỉnh cấp nhất long tộc vờ vét Bàn Cổ thể giới đạt được, tất cả đều được Ngao Bạch cửu tử trang bị ở trên người. Phệ Tâm cửu tử tất nhiên đã thuyết phục được đại bộ phận long tộc theo bọn hắn, đồng thời bọn hắn cũng thuận lợi tiếp thu toàn bộ kho báu long tộc, nhưng ở phương diện bảo vật bên người, các loại bảo vật trên tay bọn hắn so với Ngao Bạch cửu tử yếu hơn ước chừng một cấp bậc.

Các loại linh bảo như cơn mưa ánh sáng đập loạn đầy trời, mười tám cơn rồng khổng lồ quần lấy nhau rống loạn mắng loạn, vô số vảy rồng bong ra, sừng rồng gãy rời, máu rồng nóng bỏng, thậm chí là thịt rồng to nhỏ vỡ vụn như mưa từ trên trời rơi xuống. Vô số Bán Long Tu La trên Huyết Hải giống như phát điên, truy đuổi một giọt máu rồng, một miếng thịt rồng nhỏ bé nhất từ trên trời rơi xuống.

Có người may mắn cướp được khối thịt rồng lớn, bọn họ nhanh chóng đem máu thịt rơi ra trên thân đâm long tử đó cắn nuốt hết, mắt thấy khí tức của bọn họ liền trở nên dần dần cường đại, thậm chí mơ hồ có dấu hiệu đột phá Vu Đế tiêu chuẩn, chiến lực sánh vai Vu Thần.

Chợt một tiếng rống giận truyền đến, trong tay Bí Hỷ đột nhiên có một viên linh châu to bằng vại nước toàn thân bắn lôi quang ra bốn phía, vừa vịn đánh trúng ót Phệ Tủy. Mười mấy cái sừng rồng bén nhọn ở đỉnh đầu Phệ Tủy bị đánh nát, xương sọ cũng bị đánh cho lõm xuống, hãn học từng ngụm từng ngụm máu,

chặt vật vô cùng từ trên cao rơi xuống.

‘Rầm’ một tiếng, Phệ Tủy rơi xuống Huyết Hải nhắc lên sóng to cao mấy ngàn trượng.

Vô số Bán Long Tu La hung hãn không sợ chết xung phong lên, bọn họ rống giận khàn cả giọng, tham lam mà điên cuồng ghé vào trên người Phệ Tủy toàn thân lóe ra điện quang trong lúc nhất thời không thể động đậy, theo vết thương to nhỏ trên người hấn hướng bên trong chui đi.

Há mồm cắn xé, hai tay cào loạn, càng dùng các loại binh khí giống như đồ tể chặt xương cắt chém lung tung, đám Bán Long Tu La điên cuồng tranh đoạt máu thịt Phệ Tủy, Phệ Tủy thân thể dài đến mấy trăm dặm thống khổ không chịu nổi ngửa mặt lên trời gào thét, trên người không ngừng chảy ra huyết tương sền sệt.

Vô số Huyết Trì U Quỷ cũng tụ tập lại, bọn họ hóa thành một đám mây đen như mực tụ tập ở bên người Phệ Tủy, mỗi một giọt máu đều không lãng phí, toàn bộ bị đám Huyết Trì U Quỷ đó cắn nuốt hết. Đây chính là máu chân long, hơn nữa là máu chân long thuần túy nhất, cao quý nhất trên người con Tổ Long chảy ra.

Đám Huyết Trì U Quỷ đem thân thể hóa thành các cây kim dài, chui thật sâu vào trong vết thương của Phệ Tủy, giống như vô số con đĩa tham lam điên cuồng rút lấy huyết tương của hắn. Cây kim dài màu đen lấy hàng ngàn vạn để tính cắm rậm rạp ở trên thân Phệ Tủy, trong mỗi một nháy mắt lượng máu Phệ Tủy tổn thất đều là một con số khủng bố.

Phệ Tủy đau đến mức rống giận khàn cả giọng, nhưng viên linh châu nọ Bí Hỷ đánh hấn uy lực cực lớn, lấy thân thể mạnh mẽ của hắn trúng một lần cả buổi chưa thể hồi khí, toàn thân tê dại, một đầu ngón tay cũng không thể động đậy, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn vô số con kiến yếu ớt tùy ý hưởng dụng thân thể hắn.

Phệ Tâm hét một tiếng giận dữ, lấy ra một bộ kim nhỏ như lông châu ba ngàn

sáu trăm cây muốn hướng phía dưới kích phát, triệt để đánh chết đám Bán Long Tu La cùng Huyết Trì U Quỷ không biết chết sống kia. Nhưng hãn chỉ lo cứu trợ Phệ Tủy, thời điểm lấy ra bộ kim nhỏ này, bản thân hãn đã lộ ra sơ hở cực lớn.

Chéo một bên, một đạo hàn quang màu xanh chợt lóe qua, một mảng kiếm ảnh diễm lệ xé rách hư không.

Thanh Tường hồi phục bản thể, một con chim to thần tuấn phi thường màu xanh mở cặp một thanh thần kiếm tỏa ra hàn quang, nháy mắt xé rách hư không đi tới bên người Phệ Tâm, hung hăng cho Phệ Tâm một kiếm. Một vết thương thê lương từ ngực Phệ Tâm kéo chéo đến dưới khố bên phải của hãn, vết thương do kiếm xâm nhập nội phủ, hầu như đem thân thể Phệ Tâm xé thành hai mảnh.

“Con nhãi phượng tộc!” Phệ Tâm bị đau rống giận, xoay người hướng tới Thanh Tường rống giận liên tục.

Ngao Bạch đang đánh nhau với Phệ Tâm nhìn thấy chỗ tốt, lật tay một cái chày tử kim nặng dị thường mang theo tiếng sấm sét đình tai nhức óc rời tay bay ra, hóa thành một đạo lôi quang đường kính mười mấy trượng hung hăng nện ở trên ngực Phệ Tâm.

Ầm một tiếng, chày tử kim dài đến chín thước có hơn phân nửa đánh vào ngực Phệ Tâm, lôi quang đem mảng lớn vảy rồng trên ngực Phệ Tâm đập nát. Phệ Tâm lớn tiếng gào rống, trong thất khiếu không ngừng toát ra khói đặc cuộn cuộn.

“Giết!” Trong mắt Ngao Bạch chợt lóe hung quang, tay phải chém ra một kiếm, muốn đem Phệ Tâm chém đầu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một đạo hào quang màu vàng từ trên trời giáng xuống, Long Mẫu như quỷ my xuất hiện ở trước mặt Ngao Bạch, một bạt tai tát thật mạnh ở trên mặt Ngao Bạch.

Ầm một tiếng, nửa bên đầu Ngao Bạch bị đánh nát, răng rồng trong miệng hóa

thành bảo châu toái ngọc long lanh trong suốt bay đầy trời. Lực lượng trên tay Long Mẫu to lớn cỡ nào? Ngao Bạch giống như con quay xoay tròn, mang theo tiếng gió chói tai hướng phía sau bay ra.

Bí Hý vừa thấy Long Mẫu, liền như chuột thấy mèo, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng ‘Rút’, người thứ nhất xoay người hướng Nghiêu Sơn thành rút đi.

Ngao Bạch cửu tử không nói hai lời, xoay người dùng tốc độ nhanh nhất cười mây nhanh chóng chạy trốn. Ngao Bạch càng lấy ra thiên đế ấn tỳ của mình hướng về bầu trời liên tục vung, chỉ thấy đỉnh đầu Long Mẫu đột nhiên xuất hiện một xoáy mây kiếp lôi ba màu đen xen, từng đạo kiếp lôi ba màu gào thét hướng vào đầu Long Mẫu đánh xuống.

“Giống hết lão quỷ kia, thẳng nhãi con không trứng!” Long Mẫu nghe rằng trợn mắt nhìn Ngao Bạch cửu tử, xoay người một bạt tai đem Phệ Tâm đánh cho miệng phun đầy máu, rên cũng không rên được đã ngất đi: “Phế vật!”

Chương 1844: Khô Lâu Tam Hữu

Hướng chính đông doanh địa Đế Úc thống lĩnh liên quân nhân tộc, dưới một mảng mây khói quanh quần, là một hồ nước dùng pháp lực khổng lồ mở ra.

Bên hồ, trong một tòa cung điện mỹ ngọc tinh kim xây thành, Phệ Tâm cửu tử mặt xám mày tro quỳ trên mặt đất, Long Mẫu cầm một cây mộc trượng toàn thân màu bạc lại toát ra ô quang, đổ ập xuống hướng về phía Phệ Tâm cửu tử đánh bừa đánh bậy một chập.

Long Mẫu xuống tay cực ác, giáp trụ trên người Phệ Tâm cửu tử chỉ trúng ba năm trượng đã bị đánh vỡ nát, theo tiếng xương khớp vỡ vụn nặng nề, Phệ Tâm cửu tử bị đánh cho đứt gân gãy xương, tên nào cũng kêu thảm ‘Ngao ngao’ nằm trên đất co giật.

Mắt thấy mấy người bọn Phệ Tâm đã bị đánh cho miệng phun máu tươi, Long Mẫu xuống tay vẫn tàn nhẫn như cũ, mang theo một tia điên cuồng, Long Mẫu hùng hùng hổ hổ tiếp tục vụt loạn, mấy gã Phệ Cốt, Phệ Tủy, Phệ Tà bị đánh cho đầu biến hình, sừng rồng trên đầu vỡ nát.

Cuối cùng Phệ Tâm lớn tuổi nhất, thực lực mạnh nhất, gan cũng to nhất, mắt thấy Long Mẫu hướng cầm mình vụt xuống một quả trượng, Phệ Tâm rít gào một tiếng, toàn thân nổi lên một đạo huyết quang, tay chân bị đánh cho gãy gập vụn vụn nhanh chóng khép lại, hắn không biết từ nơi nào rút ra một thanh trường đao, một đao sạch sẽ lừ loát hướng chỗ yếu hại eo bụng của Long Mẫu bổ qua.

“Mụ điên! Người muốn đánh chết huynh đệ chúng ta sao? Muốn chết cùng chết đi! Người mụ điên này, con mẹ nó ai mắt mù đem người thả ra?” Bỏ ra một đao, Phệ Tâm cũng không buông tay nữa, lớn tiếng gào thét liên tục bổ xuống mấy ngàn đao.

Ánh đao lóe lên, liên hoàn đao ảnh xé rách hư không, nháy mắt đem Long Mẫu bao phủ ở trong.

Long Mẫu cười một tiếng dữ tợn, quả trượng rung lên, cũng nổi lên vô số đạo hàn quang hướng Phệ Tâm đánh tới. Vài tiếng vang lớn ‘Đình đình đang đang’ truyền đến, trường đao trong tay Phệ Tâm vỡ nát, vô số mảnh vỡ mang theo tiếng xé gió chói tai hướng Phệ Tâm cuốn ngược quay về, mảnh vỡ đánh xuyên qua thân thể Phệ Tâm, ở trên người hằn lòi ra các dòng máu tươi.

“Mụ điên! Các huynh đệ liên thủ xử bà ta!” Phệ Hồn ngửa mặt lên trời rít gào: “Hàng năm đánh, hàng tháng đánh, hàng ngày đánh, không hài lòng là đánh! Cuộc sống này quá đủ rồi! Còn không nhẹ nhàng bằng lúc bị trấn áp ở trong hải nhân... Liên thủ xử bà ta, ăn thịt bà ta, uống máu bà ta, nuốt cốt tủy bà ta, thực lực chúng ta đều còn có thể tiến thêm một bước!”

Phệ Tùy cũng bị đánh cho đau rống loạn cũng nhảy dựng lên, thương thế toàn thân hằn nháy mắt khép lại, rút ra một cây Nhật Nguyệt Sạn (xẻng) hung ác vô cùng hướng cổ Long Mẫu xúc tới: “Lão điên lại gặp chuyện gì hồng bát? Chỉ biết dùng chúng ta phát hỏa sao? Mẹ, kẻ ngu xuẩn nào đem người cùng nhau thả ra? Còn không khoái hoạt bằng chỉ chín huynh đệ chúng ta được thả ra! Giết chết bà ta, giết chết bà ta, các huynh đệ cùng nhau giết chết bà ta!”

Mắt Phệ Tâm cửu tử lộ hung quang, sự hung tàn trong xương tủy Hỗn Độn Nguyên Long bùng nổ, bọn họ hoàn toàn không biết cái gì tình cảm mẹ con, ừn ừn rút ra binh khí hướng Long Mẫu hạ độc thủ.

“Rắc rắc rắc rắc rắc! Năm đó lão nương nên đem các người bóp chết từng đứa một!” Mắt Long Mẫu đục ngầu, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Phệ Tâm cửu tử cản trở: “Nếu không phải lão quý chết tiết đó bảo vệ các người, thời điểm lão nương đẻ ra các người, thân thể quá yếu, vốn nên nuốt các người tẩm bổ mới phải!”

Tất cả trường lão long tộc xung quanh thấy cảnh này về mặt ai cũng trở nên thâm trầm, bọn họ đều lui về phía sau, trên mặt đầy nét kinh hãi không che giấu được—— Tổ Long tại thượng, bọn họ sao lại bị ma xui quỷ ám, lựa chọn tùy tùng mười kẻ điên này?

Căn trả mẹ đẻ, tàn sát con ruột, kẻ điên loại chuyện này cũng làm ra được, đi theo bọn họ có thể có kết cục tốt sao?

Chín người bọn Ngao Bạch tất nhiên ‘yếu đuối’ một chút, thái độ đối với nhân tộc quá ôn hòa một chút, không có khí phách hoành hành thiên hạ, bá đạo tuyệt thế long tộc nên có, nhưng Ngao Bạch cửu tử ít nhất xử sự công chính, đối với tộc nhân hậu duệ cũng rất ôn hòa che chở, nào trở mặt vô tình như mười kẻ điên này?

Đi theo bọn họ, khi nào bị giết chết cũng không biết đâu!

Quả trứng trong tay Long Mẫu nổi lên vô số luồng hàn quang, cái sau vượt cái trước đem Phệ Tâm cửu tử bao vây toàn bộ ở bên trong. Tiếng kim loại va chạm nặng nề làm cung điện to lớn chấn động không ngớt, trên mặt đất không ngừng xuất hiện vết nứt thật sâu.

“Chín phế vật vô dụng, lão nương trước khi ra ngoài dặn dò các người như thế nào? Bảo các người làm gì? Bảo các người cùng Cơ Hạo đánh nhãi con kia đấu tướng, đấu tướng, các người không hiểu ‘Đấu tướng’ là có ý tứ gì sao?”

‘Thùng thùng thùng’ ba tiếng vang lớn, ba cái bóng người cao lớn bị quả trứng của Long Mẫu đánh ngã xuống đất, thân thể cũng bị đánh gãy khúc một trăm tám mươi độ, hiển nhiên xương sống lưng bị triệt để đánh nát rồi.

Phệ Tâm khàn cả giọng hướng tới Long Mẫu liên tục chém mấy vạn đao, đao quang lóe lên, cứng rắn ở trên mặt Long Mẫu để lại một vết thương sâu tới tận xương: “Mụ điên, chúng ta chưa đấu tướng sao? Chúng ta chưa động thủ sao? Nhiều ngày như vậy, chín huynh đệ chúng ta không phải đang đánh tới vỡ đầu chảy máu với chín tên phế vật nhu nhược kia sao? Chúng ta chưa đấu tướng sao?”

Long Mẫu tức giận đến mức miệng phun máu tươi, nàng lớn tiếng quát: “Ta là dặn dò như thế nào? Ta là bảo các người tự mình ra trận sao? Ta dặn dò như thế nào? Ta bảo các người mê hoặc đám tướng lĩnh nhân tộc kia, nhất là các tuần

ngạn tài kia đi đấu tướng với lũ nhãi con Cơ Hạo kia, để bọn hăn tử thương càng nhiều càng tốt!”

“Các người đã làm gì? Các người ngu ngốc tự mình xông lên, các người ngu tới mức đem vô số sĩ tốt tặng cho đối phương! Lão nương là dẫn dò các người như vậy sao?” Long Mẫu chột rống to một tiếng, tay trái nàng chột vươn ra, một vuốt cào thủng bụng Phệ Tâm, móng vuốt sắc bén xé rách thân thể Phệ Tâm, gắt gao chế trụ xương sống Phệ Tâm.

‘Rắc!’ một tiếng, Long Mẫu thu hồi tay trái, trên tay lại có thêm một đoạn xương sống của rồng long lanh trong suốt.

Phệ Tâm đau tới mức rú thảm khàn cả giọng, vút bình khí ôm một đoạn xương sống khuyết thiếu lẫn lung tung ở trên mặt đất, Long Mẫu cười quái dị ‘Khắc khắc’ một tiếng, nâng chân phải muốn hướng đầu Phệ Tâm giẫm xuống.

Mắt thấy Phệ Tâm sẽ phải bỏ mạng trong tay mẹ ruột, trong ba người luôn ngồi ở trên ba cái ghế khách của đại điện xem náo nhiệt, lão nhân thần thái nhàn nhã, râu dài rủ xuống đất kia khẽ ho khan một tiếng, búng ngón tay, trong hư không liền có vô số mảnh xương nhỏ bé long lanh trong suốt phun ra.

Tiếng ‘Rắc rắc rắc’ không dứt, một tấm khiên xương dày nặng hiện lên trên người ở Phệ Tâm, mạnh mẽ chặn lại chân phải Long Mẫu hung hăng giẫm xuống.

“Long Mẫu đạo hữu, bớt giận, bớt giận...” Lão nhân cười ha ha đứng dậy, hướng Long Mẫu khẽ chấp tay hành một lễ: “Xem ở trên mặt mũi Khô Lâu sơn tam hữu ta, đạo hữu hạ cơn giận lôi đình đi. Đại sự quan trọng hơn, đang là lúc dùng người, đạo hữu nếu giết chín người bọn hăn, chẳng phải là tổn hại vô ích lực lượng nhà mình?”

Phệ Tâm chột thở phào nhẹ nhõm một hơi, mang theo một phần cảm kích hướng lão nhân nhìn thoáng qua.

Lại nghe lão nhân chậm rãi nói: “Cho dù đạo hữu thật sự muốn giết chín đứa con phế vật, ít nhất cũng phải bảo trì xương khớp bọn hã hoàn hảo không tổn hao gì... Do đó, cho dù bọn hã đã chết, bần đạo rút xương rỗng của bọn hã, cũng có thể luyện chế chín bộ nguyên long cốt khô... Hì hì, nói không chừng so với chín phế vật bọn hã còn hữu dụng hơn nhiều.”

Vẻ cảm kích trong mắt Phệ Tâm chợt tiêu tán vô hình, hã cùng Phệ Cốt bọn mấy huynh đệ, đều ánh mắt hung ác nhìn lão nhân cùng một thanh niên, một đồng nữ phía sau hã tự xưng Khô Lâu sơn tam hữu.

Chương 1845: Đấu Tướng Chi Nghị

Long Mẫu mặt âm trầm thu hồi quái tượng, vẻ mặt nàng lạnh lẽo hướng chín đứa con nghiệt long nhà mình nhìn một cái, ngồi chễm chệ ở trên ngai báu chính giữa đại điện. Một ánh lửa màu đỏ vàng từ đỉnh đầu nàng phun ra, nhanh chóng vòng quanh toàn thân nàng dạo qua một vòng, vết thương trên mặt nàng, còn có giáp trụ tổn hại trên người ở lúc ánh lửa tiêu tán đã khôi phục toàn bộ.

Mấy huynh đệ Phệ Tà đứng dậy, đều ăn vào linh đan khôi phục thương thể. Bọn họ nhặt lên xương sống của Phệ Tâm Long Mẫu tùy tay vứt, kéo thẳng thân thể Phệ Tâm, đem xương sống ghép về trong cơ thể hằn. Phệ Tâm kêu đau một tiếng trầm thấp, thúc giục huyết khí cường đại, lại dùng vài viên linh đan, thương thể toàn thân khép lại, nguyên khí hao tổn cũng được bổ sung đủ.

“Mẹ, pháp môn tu luyện vu thể lúc ban đầu của bọn nhân tộc kia, còn là từ long tộc ta học trộm.” Phệ Tâm hùng hùng hổ hổ đứng dậy, dùng sức đấm vài cái ở trên xương sống: “Hiện tại hay rồi, thân thể long tộc chúng ta nếu bị thương nhẹ, thúc giục huyết khí có thể chữa trị... Nếu bị thương nặng, vẫn phải dùng linh đan mới có thể khép lại.”

Long Mẫu ở một bên âm trầm nói: “Ồn ào cái gì? Nhân tộc tất nhiên là từ trên người long tộc học trộm công pháp rèn luyện cơ thể lúc ban đầu, nhưng nhân tộc kế thừa lực sinh sản huyết mạch của Bàn Cổ, đại biểu lực lượng sinh cơ và tạo hóa cường đại nhất trong thiên địa, cho nên tốc độ tự lành của thân thể bọn họ tự nhiên hơn xa long tộc.”

Khẽ hừ một tiếng, Long Mẫu mặt âm trầm nói thầm: “Long tộc... Không, không chỉ có long tộc, còn có nguyên long chi thể của ta tất nhiên mạnh mẽ, lại kế thừa thiên địa phá diệt sát phạt, nếu bị hao tổn, muốn khôi phục lại khó khăn... Nếu có thể rút lấy huyết mạch chi lực của nhân tộc dung nhập nguyên long chi thể của ta...”

Chép miệng một cái, trên mặt Long Mẫu nổi lên một mảng đỏ ửng. Nàng neho mắt, cười tùm tùm hướng lão nhân vừa mới lên tiếng khuyên giải chỉ chỉ: “Chín phế vật, loại khốn kiếp, một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không hiểu, còn không mau mau ra mắt ba vị tiên bối?”

Lão nhân râu dài hầu như buông đến mặt đất rất có mấy phần ý nhị tiên phong đạo cốt, hắc cười ôn hòa, hướng Phệ Tâm cửu tử gật đầu thăm hỏi.

Thanh niên và nữ đồng ngồi ở trên ghế khách lại là vẻ mặt lạnh lùng, càng mang theo một tia khinh thường hướng Phệ Tâm cửu tử đánh giá cao thấp vài lần. Thanh niên vẻ ngoài tuấn tú phi thường miễn cưỡng hướng Phệ Tâm cửu tử gật gật đầu, từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng. Mà nữ đồng kia lại là kiêu căng dị thường hơi vênh cằm lên, quay sang nhìn về phía một bộ phù điêu cá chép vượt long môn trang trí trên vách tường đại điện.

Phệ Tâm cửu tử nhe răng trợn mắt nhìn thanh niên và nữ đồng, trong mắt bọn họ lóng lánh lửa giận oán độc, hận không thể đao thương đều xuất hiện đem hai người băm thành thịt vụn. Xưa nay chỉ có chuyện long tộc khinh thường người khác, nào có ai dám xem thường long tộc?

Ở thời thượng cổ hồng hoang, chín huynh đệ bọn họ liên thủ hoành hành thiên hạ, không biết làm bao nhiêu việc ác độc, vô số hồng hoang sinh linh bị bọn họ gây hại diệt sạch cả nhà, nào từng có ai dám vô lễ đối với bọn họ như thế. Lại thêm một phen lời nói ác độc kia của đạo nhân râu dài vừa rồi, Phệ Tâm cửu tử đã ở trong lòng đem bọn họ xếp vào danh sách tất sát.

Nhưng chỉ có mỗi ý niệm giết chóc tràn ngập, Phệ Tâm cửu tử lại chỉ nghiêng răng nổi hung, chưa thật sự động thủ.

Thứ nhất, là Long Mẫu ngồi ở nơi đó, chín người liên thủ cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại Long Mẫu, bọn họ không dám thật sự lỗ mãng. Thứ hai, lão nhân râu dài và thanh niên, nữ đồng này bộ dạng quá mức quý dị, trước khi thăm dò chi tiết của bọn họ, Phệ Tâm cửu tử nào dám ra tay lung tung?

“Đây là ba vị đạo hữu bắt đầu từ khi thiên địa mở ra, đã ở Khô Lâu sơn ẩn tu, Cổ Tôn đạo nhân, Cổ Thanh tú sĩ, Cổ Ác đồng tử.” Long Mẫu rất đặc ý nhìn Phệ Tâm cửu tử, vênh váo tự đắc nói: “Đây là nhóm viện binh đầu tiên lão mẫu mời đến, chín đứa các người đối với ba vị đạo hữu nhất định phải cung kính, không được có chút nào chậm trễ.”

Phệ Tâm cửu tử nhìn ba người Cổ Tôn đạo nhân, Cổ Thanh tú sĩ cùng Cổ Ác đồng tử từ trên xuống dưới.

Bọn hãn cũng là đại năng tung hoành hồng hoang, nhưng bọn hãn chưa bao giờ nghe nói về địa phương ‘Khô Lâu sơn’ này; ba người này nếu là đại năng từ khai thiên tích địa đã sống đến nay, như vậy bọn họ tất nhiên từng hành tẩu ở trong hồng hoang, nhưng lấy lịch duyệt của Phệ Tâm cửu tử, bọn hãn thế mà lại chưa từng nghe nói tên của ba người, thế này cũng thật sự là cổ quái.

Càng cổ quái hơn là, ba người này thoát nhìn tựa như bộ dạng tiên phong đạo cốt, phong lưu phóng khoáng, tuấn tú đáng yêu, nhưng cẩn thận quan sát, liền phát hiện da thịt trên thân bọn họ đều trong suốt như thủy tinh, hơn nữa trong máu thịt một mảng hỗn độn, chỉ có từng đạo huyền quang màu sắc kỳ dị lưu động, không có mạch máu cùng kinh lạc các vật như người bình thường.

Chín huynh đệ không chút khách khí lấy thần niệm nhìn quét toàn thân ba người, phát hiện đặc biệt trong bụng bọn họ không có lục phủ ngũ tạng, chỉ có một mảng huyền quang mờ mịt không ngừng co rút bành trướng.

Ba người Cổ Tôn đạo nhân tựa như cũng không ngại người ngoài dùng thần niệm quan sát mình, bọn họ cũng chưa làm ra bất cứ sự đáp lại nào đối với Phệ Tâm cửu tử đường đột thất lễ mạo phạm bậc này, cho nên chín người dứt khoát dứt hết toàn lực, đem thần niệm cũng không cường đại của mình phóng ra toàn bộ, vòng quanh thân thể ba người cẩn thận nghiên cứu từng tắc một.

Xuyên thấu qua máu thịt trong suốt của bọn họ, có thể nhìn thấy xương khớp toàn thân bọn họ long lanh như ngọc, mỗi một cái xương đều tinh xảo hoàn mỹ

không có tỳ vết. Xương khớp toàn thân Cổ Tôn đạo nhân đều là màu vàng sẫm, lộ ra một hương vị hồng hoang cổ xưa; xương khớp toàn thân Cổ Thanh tú sĩ thì là màu vàng tím, mơ hồ mang theo một ý thần bí linh động.

Khiến người ta sợ hãi là Cổ Ác đồng tử tiểu nữ đồng nhìn như đáng yêu thanh tú này, xương khớp toàn thân là màu đen đỏ ảm đạm, chính là loại màu đen đỏ máu tươi sau khi khô. Xương khớp màu sắc quái dị nhưng lại như trong vắt giống lưu ly, càng khiến Cổ Ác đồng tử tỏ ra đặc biệt dữ tợn quỷ tà hơn nữa.

Đánh giá hồi lâu, Phệ Tâm rốt cuộc mở miệng, hắc khinh miệt nói: “Khô Lâu sơn tam hữu? Thời hồng hoang, tiểu bối vô danh!”

Cổ Tôn đạo nhân cười lên ‘ha ha’, hắc hướng Phệ Tâm gật gật đầu, ôn hòa cười nói: “Phệ Tâm thái tử nói không sai, ba người bọn ta ở thời hồng hoang thực sự thanh danh không nổi... Phàm là người biết chúng ta, đều bị chúng ta luyện thành bản mạng cốt bảo, cho nên bọn họ căn bản không cơ hội làm vang danh cho chúng ta.”

Nụ cười của Phệ Tâm chợt cứng ngắc, mấy huynh đệ của hắn cũng đều sắc mặt quỷ dị nhìn ba người bọn Cổ Tôn đạo nhân.

Ở thời hồng hoang, ba người thanh danh không nổi bật, là vì phàm là người biết bọn họ, đều bị bọn họ đánh chết sau đó luyện thành cốt bảo? Phải có thực lực cường hãn bao nhiêu, mới dám nói ra lời như vậy? Lại phải có thực lực cường đại bao nhiêu, mới có thể cam đoan tiếng tăm bọn họ không để người ngoài biết?

Phàm là từng gặp bọn họ, đều bị bọn họ đánh chết...

Chín người bọn Phệ Tâm thận trọng hướng ba người bọn Cổ Tôn đạo nhân đánh giá hồi lâu, lúc này mới lười biếng hướng bọn họ ôm quyền hành bừa một lễ: “Như thế, ra mắt ba vị tiền bối!”

Cho dù trong lòng biết ba người này không dễ trêu chọc, nhưng vì sự cuồng

ngạo trong xương tủy long tộc, Phệ Tâm cửu tử vẫn không đem ba người đế ở trong lòng.

Long Mẫu nhìn thấy ý đối địch như có như không giữa hai nhóm người, nhất thời hài lòng cười: “Tốt lắm, Phệ Tâm, đi đem Đế Úc đám phế vật kia gọi đến, chúng ta cùng mưu tính một chút, giờ chuyện kế tiếp nên làm gì.”

Lạnh lùng hừ một tiếng, Long Mẫu ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Cũng không thể để các người đám phế vật này tiếp tục tiêu hao như vậy... Ba vị kia nếu thật sự phát hỏa, chúng ta hiện tại không đối phó được bọn họ!”

Chương 1846: Đối Chọi Gay Gắt

Thời điểm Long Mẫu dạy con, Đế Úc mua vui bữa bãi, không kiêng nể gì, mấy đạo nhân mặc trường bào vải thô vẽ mặt u ám vội vàng đi về phía hành cung Đế Úc mua vui. Ngay tại dưới đài ngọc kia chính giữa hành cung, mấy đạo nhân và vài tên trưởng lão sơ vu nhất mạch Vu Bất dẫn dắt chạm mặt.

Hai nhóm người ở dưới bậc thang của đài ngọc đồng thời dừng bước, vẽ mặt quỷ dị đánh giá lẫn nhau.

Tự nhiên có gió âm sinh ra, từng làn gió âm nhỏ bé mang theo hàn ý thấu xương dán mặt đất, xoay tròn sôi trào mà lên, có thể thấy được vô số cát bụi, lá cỏ bị gió âm cuốn lên, cấp tốc xoay tròn, sau đó bị lực lượng vô hình nghiền thành phần.

Trong mấy đạo nhân, lão đạo nhân diện mạo già nua nhất, đôi mắt phát sáng giống như chim ưng, đồng tử thành màu vàng sẫm đột nhiên hướng Vu Bất chấp tay hành một lễ: “Bần đạo chính là môn hạ đệ tử tây phương tổ sư Mộc thánh nhân Tàng Nguyên Tử.”

Vu Bất tà khí âm u hướng Tàng Nguyên Tử nhìn lướt qua, cười ‘khếch khếch’ nói: “Bớt nói nhảm đi... Các người thật sự là môn nhân của hai vị kia?”

Tàng Nguyên Tử mỉm cười, rất nghiêm túc hướng Vu Bất nói: “Bần đạo thật sự là chân truyền đệ tử môn hạ Mộc thánh, điều này tuyệt đối không thể làm giả. Nếu đạo hữu không tin, có thể tự đi hướng phía Mộc thánh chứng thực đôi chút... Chỉ cần, đạo hữu có cái đảm lượng này là được.”

Vu Bất nhếch nhếch miệng, đầu lưỡi màu đỏ tươi dài nhỏ như rắn thò ra, nhanh chóng liếm liếm ở trên mũi mình. Nhập ma càng sâu, thời gian càng lâu, Vu Bất càng ngày càng chuyển hóa hướng về trạng thái phi nhân loại. Cười quái dị ‘khếch khếch’, Vu Bất chậm rãi lắc đầu nói: “Người đương nhiên biết, bốn tọa đi gặp bọn họ như thế nào? Vậy không phải tự tìm đường chết sao? Hi, các người

tới đây làm gì?”

Tàng Nguyên Tử vẻ mặt lạnh nhạt chỉ chỉ đài ngọc: “Tự nhiên là vì thiên hạ thương sinh, đặc biệt đến bái kiến Đế Úc.”

Vu Bất trầm mặc chốc lát, mắt hần đột nhiên biến thành một mảng đỏ bừng, hần cười chói tai nói: “Vì thiên hạ thương sinh? Bốn tọa xưa nay biết, tây phương nhất mạch các người đi ra là không biết xấu hổ nhất, đem lời vớ vẩn đó dùng ở chỗ bốn tọa, có ý tứ sao? Trong lòng chúng ta biết rõ mình có ý đồ gì... Người biết... Ta cũng biết!”

Tàng Nguyên Tử cười ‘Hắc hắc’ một tiếng, hần lại hướng Vu Bất chấp tay hành một lễ: “Như thế, đều tự xem thủ đoạn, thế nào?”

Trong mắt Vu Bất hiện lên một mảng sát ý, ‘Phập’ một tiếng, hai thanh cốt đao màu đỏ tươi lửa lượn lờ tự động xuất hiện ở bên cạnh Tàng Nguyên Tử, nhanh như tia chớp cắt một đao ở trên ngực cùng cổ Tàng Nguyên Tử.

Thân thể Tàng Nguyên Tử nhoáng lên một cái, thân thể to lớn đột nhiên phát nổ, một cánh hoa sen trắng xóa to bằng bàn tay lạng lẽ bay xuống, trên cánh hoa rõ ràng có hai vết rách nhỏ bé. Cùng lúc đó, bóng người Tàng Nguyên Tử chợt xuất hiện bên người Vu Bất, toàn thân hần trở nên long lanh trong suốt, một luồng sinh cơ bừng bừng từ trong cơ thể hần chảy ra, toàn thân hần đều biến thành màu xanh biếc linh động như ngọc bích.

Không cho Vu Bất phản ứng lại, hai tay Tàng Nguyên Tử tóm lấy bả vai Vu Bất, chợt đem hần nhấc lên.

Trên đôi tay Tàng Nguyên Tử lồi lên từng sợi gân xanh màu xanh biếc, hần đang muốn đem Vu Bất vật mạnh xuống đất, Đế Úc đột nhiên từ trên đài cao thò đầu ra, rung tay đem một cái bầu rượu cực lớn nện xuống. ‘Keng’ một tiếng vang lớn, hồ lô ngọc vỡ nát, Đế Úc chỉ vào Tàng Nguyên Tử và Vu Bất cười nói: “Các người ở bên dưới làm gì thế? Hai gã đàn ông ôm ấp, chẳng lẽ muốn thông đồng thành gian?”

Tàng Nguyên Tử ngừng tay, chậm rãi đem Vu Bất đặt lại tại chỗ. Hai người đồng thời ngẩng đầu lên hướng Đế Úc cười nói: “Đế Úc nói gì vậy, chỉ là luận bàn, luận bàn mà thôi.”

Đế Úc cười quái dị ‘Khanh khách’ một tiếng, đột nhiên chộp lấy một thị nữ đặt trên lan can bảo vệ của đài ngọc, tùy tay đem quần áo nàng xé nát, lộ ra hơn phân nửa đoạn thân thể trắng nõn non mịn. Hắn cười hướng Tàng Nguyên Tử và Vu Bất liên tục vẫy tay: “Bớt nói nhảm, đi lên, đi lên, rượu ngon, mỹ nhân, đã chuẩn bị sẵn, mọi người cùng vui, cùng vui nào!”

Cười ‘hắc hắc’ vài tiếng, Đế Úc hoa chân múa tay chỉ về hướng bắc cười nói: “Nhìn đi, đám ngu xuẩn kia hầu như toàn quân bị diệt, cảnh đẹp ý vui cỡ nào chứ? Nhẹ nhàng sương khoái cỡ nào chứ? A nha... Mau mau, đi lên, đi lên, cùng uống một ly!”

Tàng Nguyên Tử và Vu Bất nhìn nhau một cái, Tàng Nguyên Tử dè dặt thanh âm lạnh giọng cười nói: “Vừa rồi nếu là đem người vật ngã xuống đất, lấy Ngũ Đinh Khai Sơn Đại Lực thần thông của bốn môn, chắc chắn có thể khiến thân thể người ngã vỡ nát.”

Vu Bất cười ‘khì khì’, ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn lướt qua cánh tay trái Tàng Nguyên Tử: “Thực cho rằng người tránh được hai đao kia của bốn tọa? Hì hì, sơ vu nhất mạch chúng ta, là dễ trêu chọc như vậy sao?”

Tàng Nguyên Tử hơi biến sắc, hắn xắn lên tay áo, trên cánh tay trái của hắn rõ ràng có hai vết đao dài ba tấc. Trên vết đao sâu thấu xương quăn quanh một tầng lửa màu đỏ nhàn nhạt, trong mấy nhịp thở ngắn ngủn đã thiêu hủy mảng lớn máu thịt của Tàng Nguyên Tử, nhưng Tàng Nguyên Tử lại chưa cảm nhận được bất cứ thống khổ hoặc là cảm giác nào khác thường.

“Tốt!” Tàng Nguyên Tử sạch sẽ lưu loát vỗ một chương ở trên vai trái của mình, cả cánh tay trái đứt ngang vai, trong chớp mắt đã bị lửa màu đỏ thiêu thành tro tàn. Hắn hướng Vu Bất cười lạnh một tiếng, thân thể nhoáng lên một

cái, một đóa hoa sen màu trắng xóa nở rộ ở trên vết thương bả vai của hắn, một cánh tay hoàn hảo nhanh chóng từ trong hoa sen trắng sinh trưởng ra.

“Ồ, không tồi nha!” Vu Bất hướng Tàng Nguyên Tử cười cợt lắc lắc đầu: “Không biết, sau khi chặt đầu của người, còn có thể mọc ra hay không?”

Tàng Nguyên Tử lạnh lùng hướng Vu Bất nhìn một cái, dè thấp thanh âm cười lạnh nói: “Không bằng, lát nữa chúng ta thử xem? Xem xem ai có thể triệt để diệt sát ai?”

Gương mặt Tàng Nguyên Tử dữ tợn mà vặn vẹo, trong mắt lộ ra một dục vọng giết chóc điên cuồng. Bộ dáng hắn bực này, so với Vu Bất đám ma nhân kia càng giống ác ma giáng thế hơn, nào giống người tu hành tu đạo có đạo hạnh?

Nếu Mộc đạo nhân thật sự ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận Tàng Nguyên Tử là thân truyền đệ tử của hắn—— môn nhân đệ tử của Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân ngày thường tạm thời bất luận hành vi, bọn họ người nào không phải đáng về tiên phong đạo cốt, ra vẻ đạo mạo? Nào có ai khuôn mặt dữ tợn, vặn vẹo đáng sợ giống như ma đầu bực này?

Vu Bất sẽ không sợ hãi Tàng Nguyên Tử, hắn cũng dè thấp thanh âm, lạnh lẽo cười nói: “Được chứ? Lát nữa, chúng ta đều dùng thủ đoạn của mình là được.”

Hai người đối diện cười, đồng loạt xoay người, theo bậc thang dốc đi về phía trên đài ngọc. Hai người đều là người tu vi cao thâm, thực lực cường đại, thân thể lóe lên, mấy cái tàn ảnh chợt lóe qua, bọn họ đã đến trên đài ngọc.

Đế Úc đã bảo hai thị nữ chuẩn bị sẵn hai vại rượu nhỏ, bên trong đựng đầy rượu ngon lâu năm, nhìn thấy Tàng Nguyên Tử và Vu Bất đi lên, Đế Úc ‘Hi hi ha ha’ giơ lên hai vại rượu đưa đến trước mặt hai người: “Hai vị, nhiều ngày không gặp, các người đang bận những gì? Đến, đến, đến, cạn một vại rượu này trước, cái khác chúng ta nói sau.”

Tàng Nguyên Tử và Vu Bất liếc nhau một cái, bọn họ đồng thời tiếp nhận vại rượu, hơi há mồm hít một cái, một dòng rượu bay lên, xoay tròn bay vào trong mồm bọn họ.

‘Choang choang’ hai tiếng vang, hai người đồng thời đem vại rượu nện xuống đất, Vu Bất lớn tiếng quát: “Đế Úc, tiếp tục đánh không lạnh không nóng bậc này, khi nào mới là kết thúc? Theo ý ta, bày ra một tòa huyết tể tể đàn loại lớn, dùng tính mạng ức vạn nhân tộc làm tế phẩm... Chúng ta hành động một lần lật cái thành trì nát kia là được.”

Một câu còn chưa dứt lời, Tàng Nguyên Tử đã ở bên cạnh cười lạnh lên: “Quả thực là đánh rắm!”

Chương 1847: Tà, Ma Đối Lập

Vu Bật nghe xong lời Tàng Nguyên Tử nói, khuôn mặt nhất thời kéo ra so với mặt ngựa còn dài hơn ba phần, hắt chỉ vào Tàng Nguyên Tử lớn tiếng quát: “Người nói cái gì?”

Tàng Nguyên Tử không kiêng nể gì đem đầu ghé đến trước mặt Vu Bật, nhìn chăm chăm con mắt tỏa ra huyết quang của Vu Bật cười nói: “Đánh rắm đó! Người không nghe hiểu tiếng người sao? Nhưng cũng đúng, người đã ngay cả người cũng không phải nữa, người sao có thể nghe hiểu tiếng người chứ?”

Phía trên khóe mắt Vu Bật mấy sợi gân xanh nhỏ bé nhảy loạn, hắt nhảy dựng lên cả giận nói: “Người dám mắng ta?”

Tàng Nguyên Tử chẳng hề để ý búng ngón tay, một cành cây nhỏ bé tự động xuất hiện, hắt đem phiến lá trên cành cây tuốt sạch sẽ, dùng cành chọc chọc ở trong lỗ tai, cười ‘hắc hắc’ nói: “Chửi sao? Ta còn dám đánh người, người tin hay không?”

Vẻ mặt Vu Bật âm trầm nhìn chăm chăm Tàng Nguyên Tử, thân thể hắt đột nhiên nhoáng lên một cái, hai cánh tay ban đầu không nhúc nhích, sau gáy hắt đột nhiên phồng lên hai quả cầu thịt cực lớn, ‘Phành phành’ hai tiếng trầm đục, phía sau hắt tự động mọc ra hai cánh tay mới, hai tay nắm đấm hướng mặt Tàng Nguyên Tử đánh xuống.

Càng khiến người ta kinh hãi hơn là, trên hai cánh tay của Vu Bật dày đặc vảy nhỏ bé, vảy đen nhánh lóng lánh hào quang kim loại, thoát nhìn cứng rắn chắc chắn đến cực điểm.

Tàng Nguyên Tử cũng cười lớn một tiếng, hắt dậm chân, thân thể nhoáng lên một cái, phía sau cổ hắt phồng lên mấy quả cầu thịt, chỉ nghe tiếng ‘Phành phành’ không dứt bên tai, Tàng Nguyên Tử mọc ra hai đầu bốn tay, toàn thân biến thành hình dạng quái dị ba đầu sáu tay.

Quát to một tiếng chú ngữ, trên sáu cái bàn tay của Tàng Nguyên Tử hàn quang chột lóe, sáu thanh bảo kiếm tự dừng nhảy ra. Tàng Nguyên Tử bắt lấy chuôi kiếm, ‘Bá bá bá’ hắt ra một mảng lớn hàn quang hướng hai cánh tay của Vu Bất bổ xuống. So sánh với kiếm chiêu của Cơ Hạo, kiếm thế của Tàng Nguyên Tử rất đơn giản, chính là đến thẳng đi thẳng bạo lực chặt chém, chỉ có tốc độ vung kiếm cực nhanh.

Nếu so sánh với Cơ Hạo loại đại năng thân thể mạnh mẽ, tinh thông kỹ xảo cận thân chém giết này, một cánh tay của Tàng Nguyên Tử tốc độ vung kiếm không nhanh, Cơ Hạo trong nháy mắt có thể thoải mái chém ra hơn vạn kiếm, một cánh tay của Tàng Nguyên Tử ở trong thời gian giống nhau, nhiều nhất có ba thành hiệu suất công kích của Cơ Hạo.

Nhưng Tàng Nguyên Tử có sáu cánh tay, mỗi cánh tay tất nhiên chỉ có ba thành hiệu suất công kích của Cơ Hạo, sáu cánh tay cộng lại, tốc độ công kích của hắn đã gấp Cơ Hạo khoảng hai lần.

Trên đài ngọc vô số người chỉ thấy toàn thân Tàng Nguyên Tử bị một quầng hàn quang tròn trịa bao phủ, vô số luồng kiếm quang kiếm khí mang theo các đạo hàn quang gào thét hạ xuống, giống như một trận mưa sao băng hoa mỹ bao trùm thân thể Vu Bất.

Vu Bất hét một tiếng giận dữ, trên hai cánh tay mới mọc ra của hắn tung tóe lên vô số đốm lửa, ‘Đình đình đang đang’ một chuỗi tiếng vang chói tai truyền đến, vẩy màu đen rậm rạp trên cánh tay hắn bị chém tan vỡ tung tóe. Còn chưa chờ Vu Bất thu tay, kiếm quang của Tàng Nguyên Tử đã ở trên cánh tay của hắn chém mấy chục vạn kiếm, lượng lớn máu thịt tan nát không ngừng bay lên.

Ma thể của Vu Bất mạnh mẽ dị thường, Tàng Nguyên Tử không phải là thể tu chính thống, hắn dựa vào lực lượng bảo kiếm, mỗi một kiếm đều chỉ có thể chém vào cánh tay Vu Bất sâu nửa tấc. Nhưng không chịu nổi sáu cánh tay của hắn công kích tàn suất quá nhanh, Vu Bất thậm chí ngay cả cơ hội hồi phục vết thương cũng chưa có, hai cánh tay mới sinh của hắn đã bị chém máu thịt bay tứ

tung, lộ ra xương cốt phía dưới tối như mực dày đặc phủ vẩn màu máu.

“Tàng Nguyên Tử!” Vu Bất ngửa mặt lên trời rít gào lên: “Người thật... Không, người sau lưng người, thật sự muốn trở mặt với Ma Tôn hay sao?”

“Trở mặt thì trở mặt...” Tàng Nguyên Tử kiếm ra như gió, chém vào xương cốt hai cánh tay Vu Bất vang lên ‘Rắc rắc’: “Chúng ta chỉ là vừa khéo đều tìm tới Đế Úc tên ngu xuẩn này, muốn khống chế hẳn làm con rối để chúng ta mặc sức sai sử mà thôi, lập trường căn bản của chúng ta đã thủy hỏa bất dung... Trở mặt thì trở mặt, Nguyên Thủy Ma Tôn mà thôi, ghê gớm lắm sao?”

Trong mắt Vu Bất lóe ra huyết quang. Hẳn hừ lạnh một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, mấy quả cầu thịt sau gáy hẳn bành trướng lên, rất nhanh quả cầu thịt nổ tung, hẳn hóa thành hình thái ma nhân bốn mặt tám tay, cả người treo lên một tầng lân giáp màu đen thật dày, tám cánh tay kéo lên từng trận gió dữ, hung tợn hướng Tàng Nguyên Tử đánh xuống.

Vu Bất vốn là thân phận đại vu sư nhân tộc, thực lực đỉnh phong Vu Đế, thậm chí cách Vu Thần cảnh cũng chỉ có nửa bước, thân thể mạnh mẽ đến trình độ không thể tưởng tượng. Ở sau khi Nguyên Thủy Ma Tôn đem hẳn chuyển hóa thành ma, cường độ thân thể Vu Bất lại tự dưng được nâng lên một tầng, trở nên càng thêm cường đại, mạnh mẽ, có được uy năng khó lường.

Sau khi hóa thành hình thái ma nhân bốn mặt tám tay, Vu Bất quyền ra như gió, tần suất công kích so với Tàng Nguyên Tử nhanh hơn đâu chỉ mười lần?

Sau một trận tiếng va đập chói tai ‘Đình đình đang đang’, chỉ nghe tiếng đánh thân thể ‘Phành phành’ không ngừng vang lên, vụn lên Bồ Đề Thánh Thể do Mộc đạo nhân bí truyền, Tàng Nguyên Tử toàn thân hóa thành long lanh trong suốt như lưu ly màu xanh lục kịch liệt loạn choạng thân thể, như cành liễu trong gió bão kịch liệt lắc lư, thân thể không chịu khống chế lao đảo liên tục lui về phía sau.

Vu Bất cười điên cuồng ‘Ha ha’, trọng quyền giống như bão tố không ngừng

rơi ở trên thân Tàng Nguyên Tử, mỗi một quyền đều lún thật sâu vào thân thể Tàng Nguyên Tử khoảng ba tấc, tiếng xương khớp nứt vỡ chói tai không ngừng vang lên, thân thể Tàng Nguyên Tử nhanh chóng bị đánh cho vụn vụn biến hình, trong mồm không ngừng phun ra từng mảng lớn máu tươi.

“Ngu xuân, ngu xuân, trừ long tộc đám mãng hán ngu xuân kia, trừ Già tộc đám chiến sĩ trời sinh đó, Bàn Cổ thế giới còn có ai dám cùng nhân tộc ta... Không, cùng cao thủ ma tộc ta cận thân chém giết?” Vu Bật vừa điên cuồng công kích Tàng Nguyên Tử, vừa không phải không có đắc ý rít gào: “Chí cao ma thể của ma tộc ta, kế thừa chính tông đích truyền của Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, chính là thân thể chí cường của Bàn Cổ thế giới!”

“Không sử dụng thần thông, không dùng pháp thuật, cận thân chém giết với bốn tọa? Nói người là ngu xuân, người có ý kiến không?” Hai tay Vu Bật đột nhiên bắt được đầu Tàng Nguyên Tử, sau khi rống to một tiếng một tay đem đầu Tàng Nguyên Tử hung hăng vụn xuống.

Cười to ‘Ha ha’ một tiếng, một luồng sáng màu biếc từ trong thân thể không đầu của Tàng Nguyên Tử bay lên trời, thi thể không đầu của Tàng Nguyên Tử nổ tung, một mảng cánh hoa sen trắng xóa dần dần bay xuống. Trong bích quang Tàng Nguyên Tử mặc một cái tiên y hào quang cực kỳ hoa mỹ, vẫn là ba cái đầu, lại có thêm mười hai cánh tay mới mọc.

Ba đầu mười tám cánh tay, sáu cánh tay nắm chặt bảo kiếm, mười hai cánh tay phân biệt nắm một món kỳ trân bí bảo lóe ra linh quang, đỉnh đầu một đám mây lành lớn khoảng mười mấy mẫu, bên trên có ba đóa hoa sen trắng xóa thông thả phập phều, Tàng Nguyên Tử cất tiếng cười to: “Chỉ có mỗi một thân man lực lại như thế nào? Vu Bật, kiến thức một chút... thần thông pháp lực chân chính của bản đạo!”

Trong tiếng cười lớn, Tàng Nguyên Tử chột há mồm, một quãng chân hỏa xanh, trắng, đỏ ba màu dây dưa mà thành gào thét lao ra, như lưu ly hòa tan hắt đầy đầu đầy người Vu Bật. Một quãng chân hỏa này nhiệt độ cao tới mức làm

người ta sợ hãi, Vu Bật bị đánh không kịp trở tay, chỉ nghe một tiếng ‘Xẹt’ vang lên, ba cái đầu của hắn ở trong nháy mắt đã bị đốt tan hai cái, sáu cánh tay càng bị đốt tan năm cái.

Chân hỏa ba màu càng đốt thùng lân giáp trên người Tàng Nguyên Tử, đốt thùng máu thịt hắn, một đường đốt vào lục phủ ngũ tạng của hắn.

Chương 1848: Cơ Hạo Khuy Chiến

Tiên Thiên Nguyên Tử Lưỡng Nghi Sinh Tử kiểm trận thành hình, nguyên tử lực tràn vô hình cường đại đến cực điểm giống như vô số con măng xà to lớn cuốn lấy phòng ngự kết giới Đồ Linh tôn chủ và một đám quý tộc bản thổ liên thủ bày ra, sau đó hung hăng dùng sức vặn.

Chỉ nghe một tiếng vang khổng lồ, trời rung đất chuyển, trong hư không xung quanh doanh địa chỗ Ngũ Hoắc phân thân đột nhiên xuất hiện vô số vết rách nhỏ bé màu đen, hỗn độn khí tức như lưỡi đao gào thét lao ra, đem mặt đất cắt phá thành mảnh nhỏ. Nguyên tử lực tràn uy lực quá mạnh, trực tiếp xé rách hư không, liên thông Hồng Mông hỗn độn.

Thân thể Đồ Linh tôn chủ và mấy ngàn tên quý tộc bản thổ té ra tùy thân chí bảo nhoáng lên một cái, da mặt màu máu quay cuồng một trận, trên chín phần mười quý tộc bản thổ khí huyết kịch liệt quay cuồng, hơn phân nửa số người không đứng vững ngời bệt xuống đất, càng có gần một nửa quý tộc bản thổ sắc mặt thê thảm, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

“Trận pháp?” Đồ Linh tôn chủ so với đám quý tộc bản thổ sống an nhàn sung sướng kia có kiến thức hơn nhiều, hẩn chột ngẩng đầu kinh hô khàn cả giọng: “Trận pháp cấp tiên thiên? Đây là... Hỗn độn nguyên tử chi lực? Không, bên trong còn có thêm một số thứ khác... Sinh tử chi khí, hủy diệt, tạo hóa chi cơ, còn có... Còn có gì?”

Sắc mặt Đồ Linh tôn chủ biến ảo khó dò từng đợt, đỉnh đầu hẩn lao lên một đạo linh quang, một viên thần châu to bằng vại nước toàn thân lóe ra bảy màu, bên trong có vô số kim long thái phượng xoay tròn bay múa lơ lửng ở trong linh quang, phóng ra hào quang bảy màu đem hẩn bao bọc chặt chẽ.

“Cái trận pháp này phẩm cấp quá cao... Tỉ mỉ vi diệu, tỉ mỉ vi diệu... Bản tôn có thể sống tới ngày nay cũng không dễ dàng gì, không nỡ ngã xuống ở đây.” Đồ

Linh tôn chủ trầm mặt nhìn xung quanh, nhìn thấy các quý tộc bản thổ tộc máu ngã xuống đất, trong mắt hân hiện lên một mảng cực độ tham lam.

Cơ Hạo bình ổn kiểm trận, lạnh lùng đánh giá một đám người bị nhốt ở trong kiểm trận.

“Cho các người ba ngày thời gian, nếu trong ba ngày còn chưa có ai tới cứu các người, vậy thì cùng nhau hóa thành tro bụi đi!” Cơ Hạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đảo qua các loại linh bảo cùng chí bảo các quý tộc bản thổ kia gọi ra.

“Tuy cũng không phải mặt hàng cực phẩm gì, nhưng hiếm có được là ở số lượng rất nhiều. Đoạt lấy, đoạt lấy, tương lai để lấy lòng cũng tốt, ban cho môn nhân đệ tử nhà mình cũng tốt, đều là bảo bối tốt! Đáng thương đồ nhi Hạ Mễ kia của ta, đến bây giờ cũng chỉ có một bộ gãy tay, thời gian qua cũng quá keo kiệt một chút rồi!”

Chép miệng một cái, Cơ Hạo cười ‘hắc hắc’, tùy tay chỉ hướng kiểm trận, liền có các luồng kiểm khí vô hình chậm rãi xuyên qua hư không, cái có cái không đánh vào trên phòng ngự kết giới hào quang đã ảm đạm hơn phân nửa.

‘Xẹt ~~~ oành ~~~’, phòng ngự kết giới bao phủ ở trên không doanh địa không ngừng chấn động, phát ra tiếng nổ kỳ dị. Trên kết giới không ngừng có mảng hào quang bảy màu to lớn nổ tung, trên kết giới trong suốt nhất thời nổi lên gợn sóng thật lớn.

Các quý tộc bản thổ bị nhốt ở trong doanh địa cùng cất tiếng kinh hô, Cơ Hạo công kích cái có cái không tạo thành áp lực tâm lý thật lớn cho bọn hắn —— bọn hắn không nhìn thấy người công kích, không nhìn thấy là cái gì đang công kích bọn hắn, loại khủng bố không biết này đem tới cho bọn hắn sự sợ hãi cực lớn, nhiều quý tộc bản thổ sắc mặt sợ tới mức biến thành trắng bệch.

Trong lúc nhất thời có rất nhiều rất nhiều quý tộc bản thổ lén lút lấy ra ấn phù cầu cứu mang theo bên người, đều tự thi triển bí pháp gia tộc hướng bốn gia bản thổ Bàn Ngu thế giới cầu cứu. Bọn họ khóc trời kêu đất liên hệ cao tầng nhà

mình, hoặc là hướng cha mẹ, hoặc là hướng lúa tổ phụ, hoặc là hướng trưởng lão gia tộc địa vị cao hơn khóc lóc cầu cứu, trong doanh địa tràn ngập một sự cực độ bất an xao động giông bão sắp tới.

Mắt thấy động tác của đám quý tộc bản thổ, Cơ Hạo nhất thời hài lòng cười lên.

Những ngày qua quân đoàn bản thổ di tộc hành động quá dị không nhanh không chậm tiến công, mỗi ngày cố ý để vô số sĩ tốt chịu chết khiến trong lòng Cơ Hạo tràn ngập sự bất an. Hiện tại các quý tộc bản thổ này bắt đầu hướng nhà mình cầu cứu, bọn họ có động tác, đây mới là chuyện tốt.

Không sợ người lộn xộn, chỉ sợ người bất động, kẻ địch chưa biết mới là đáng sợ nhất, chỉ cần các người có động tác, Cơ Hạo liền có thể gặp chiêu giải chiêu, càng có thể từ trong động tác của bọn họ phán đoán ra càng nhiều thứ.

Kiểm trận lúc có lúc không công kích doanh địa. Hai tay Cơ Hạo kết ấn, hướng trời cao vung lên, cột sáng màu vàng tập trung ở trên không doanh địa ầm ầm tản ra, hóa thành vô số ánh mặt trời nháy mắt chiếu khắp toàn bộ Bàn Cổ mỗ đại lục.

Ánh mặt trời ầm ập rải khắp đại địa, lúc này mặt trời đã dâng lên cao hai con sào, Cơ Hạo hú một tiếng, trên bầu trời vô số Kim Ô đạo binh ‘Lúu rú’ xoay một trận, chậm rãi hướng về phía Nghiêu Sơn thành rút lui.

Đúng lúc này, thần thức Cơ Hạo bám vào ở trên ánh mặt trời tản ra, Thái Dương Tinh khổng lồ trở thành mắt của Cơ Hạo, hắn theo bản năng hướng đại doanh kẻ địch phía đông, phía tây cùng phía nam nhìn lướt qua, nhất thời phát hiện Tàng Nguyên Tử và Vu Bất đang ở trên đài ngọc động thủ.

“Vu Bất... Còn có đám đạo nhân ra vẻ môn hạ của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, thực ra nanh vuốt của Tam Bành!” Cơ Hạo mắt thấy Vu Bất bốn mặt sáu tay cùng Tàng Nguyên Tử ba đầu mười tám cánh tay đánh nhau, Vu Bất càng bị chân hỏa ba màu thiêu đốt da tróc thịt bong, hắn nhất thời sinh ra hứng thú nồng

đậm.

“Đây là Tam Muội Chân Hỏa à? Đây chính là đạo môn thần thông chính cống, ta có Thái Dương Chân Hỏa thuần dương chí cương, Tam Muội Chân Hỏa này lại chưa từng chuyên môn ngưng luyện.” Cơ Hạo vui vẻ nhìn Tàng Nguyên Tử ra tay, hần hô hào đám người Ngu Mông, Đông công, Tây mỗ nấp ở trong hư không xung quanh một câu, cất bước một cái nháy mắt vượt qua ức vạn dặm, lặng yên xuất hiện ở chính giữa doanh địa Đế Úc.

Lấy Thái Âm chi đạo, mượn ánh sáng Thái Dương Tinh ẩn giấu thân thể, toàn bộ thân thể Cơ Hạo dung nhập trong ánh mặt trời có mặt khắp nơi, hần lẳng lặng đứng ở trên không đài ngọc cách không đến hai mươi trượng, cúi đầu quan sát Tàng Nguyên Tử và Vu Bật chiến đấu dính vào nhau.

Trên tay Tàng Nguyên Tử có nhiều kỳ trân dị bảo cổ quái như vậy, nhưng hần dùng để công kích lại là một ngụm Tam Muội Chân Hỏa, Vu Bật không kịp trở tay... Hoặc là nói Vu Bật chưa bao giờ đụng tới đạo môn thần thông bị đánh chặt vật không chịu nổi, Tam Muội Chân Hỏa chính là một trong các hàng ma thần thông chí cao của đạo gia, dương cương uy mãnh, chuyên môn khắc chế các loại âm tà ma túy, Vu Bật chính là đối tượng bị Tam Muội Chân Hỏa khắc chế.

Chân hỏa nhiệt độ cao rót vào thân thể, hừng hực thiêu đốt ở trong cơ thể, Vu Bật toàn thân mặc lân giáp màu đen gào rú thảm thiết, mép mỗi một mảng lân giáp của hần đều trào lên hồng quang, như có vô số hào quang muốn từ trong cơ thể hần phá thể phun ra.

“Tàng Nguyên Tử... Người dám bắt bốn tọa?” Vu Bật thét chói tai, hần sải bước hướng Tàng Nguyên Tử áp sát, khuôn mặt vạm vỡ giống như muốn lao lên hung hãn cắn xé Tàng Nguyên Tử mấy miếng.

“Bấy người thì sao?” Tàng Nguyên Tử chẳng hề để ý cười lạnh một tiếng, hần mỉa mai nói: “Thực cho rằng, bản đạo sẽ để ý các người lũ ma quái dưới trướng Nguyên Thủy Ma Tôn này? Hôm nay bản đạo cho dù đánh người hồn phi

phách tán, Nguyên Thủy Ma Tôn có thể làm khó dễ được ta?”

Bảo kiếm trong tay nhoáng lên một cái, Tàng Nguyên Tử cũng sai bước hướng Vu Bất tới gần.

Ngay lúc này, Phệ Tâm ngưng nghênh đập một đám mây đen từ trên trời giáng xuống, ngẩng đầu không để ai vào mắt lớn tiếng rít gào: “Đế Úc tiểu tử, lão nương ta gọi các người đi bàn việc... Các người cả ngày việc đứng đắn không làm, ở nơi này lãng phí thời gian, lão nương ta phát hỏa rồi... Hắc, mau đưa một đám cô bé lên, ta còn có thể giúp các người nói khó một chút!”

Tàng Nguyên Tử, Vu Bất đồng thời ngẩn ngơ, đồng thời dừng tay.

Chương 1849: Quyết Chiến Sinh Tử

Tàng Nguyên Tử không để ý tới Vu Bất toàn thân phun lửa, tươi cười lấy lòng hướng Phệ Tâm chấp tay thi lễ: “Là Phệ Tâm thái tử, bần đạo Tàng Nguyên Tử ở đây có lễ.”

Vu Bất liếc xéo Tàng Nguyên Tử một cái, âm trầm cười quái dị vài tiếng. Hắn đột nhiên xoay người, hướng mấy chục gã hộ vệ Công Tôn thị đứng ở trên bình đài nhìn một cái. Rống to ‘Hây!’ một tiếng, Vu Bất chột há mồm, đầu lưỡi màu đỏ tươi dài nhỏ của hắn chột chia làm mấy chục cái xúc tu dinh dính, ‘Vù’ một cái vươn thật dài, hung hăng chui vào thân thể đám hộ vệ đó.

Tiếng ‘Phốc phốc’ không dứt, mấy chục gã hộ vệ yếu nhất cũng là cấp Vu Vương đỉnh phong thân thể nhoáng lên một cái, đồng thời hóa thành thây khô ngã xuống đất.

Toàn bộ tinh huyết trong cơ thể bọn họ, cho dù là một tia hơi nước cuối cùng cũng bị Vu Bất ở trong nháy mắt hút sạch sẽ, thi thể cứng ngắc, giòn yếu vô cùng ngã xuống đất, nhất thời nổ thành một đám tro bụi phun ra xa mười mấy trượng.

Cho dù là một vị Vu Vương, tinh huyết trong cơ thể cũng dư thừa dị thường, tinh huyết hộ vệ cấp Vu Đế càng mệnh mông như biển, tràn ngập lực lượng sinh mệnh cường đại. Nháy mắt rút sạch tinh huyết của mấy chục tên hộ vệ Công Tôn thị, tinh thần Vu Bất chột rung lên, Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể hắn mắt thấy bị các mảng huyết khí màu đen đỏ ép tới mức lung lay muốn nứt.

“Đế Úc, mượn ngươi mấy hộ vệ chữa thương... Đường đường Nhân Hoàng, lòng dạ rộng lớn, tất nhiên là sẽ không so đo!” Vu Bất cười quái dị ‘Hắc hắc’, hoàn toàn không đem Đế Úc để vào mắt, liếc về phía gã còn có mấy vị trưởng lão Công Tôn thị một cái, xoay người mang theo nụ cười sáng lạn hướng Phệ Tâm chấp tay: “Phệ Tâm thái tử, Long Mẫu tìm chúng ta, có chuyện gì vậy!”

Phệ Tâm khoanh hai tay trước ngực, một đôi tròng mắt to đảo loạn ‘lộc cộc’, hần cười ‘Hắc hắc’ nói: “Không có việc gì, không có việc gì, chút chuyện râu ria thôi... Tiếp tục đánh đi, đánh, đánh tới chết, nhất định phải đánh chết một tên... Các người ai chết, ta sẽ nuốt trái tim của hần!”

Phệ Tâm không chút nào che dấu sự tham lam của hần, một dòng nước dãi long lanh từ khóe miệng hần chảy xuống, treo dài hơn ba thước ở trên cằm hần, hần bưng bưng hứng thú xúi giục: “Tiếp tục đánh đi, vừa rồi không phải đánh rất náo nhiệt sao? Ai dừng tay, kẻ đó chính là tên nhát gan không có trứng! Hắc, tiếp tục đánh đi!”

Tàng Nguyên Tử chính là kẻ sĩ có đạo đạo hạnh cực cao, một thân tinh nguyên dư thừa dị thường, đặc biệt trong cơ thể người tu luyện tạp chất đều ích trừ, toàn thân Tàng Nguyên Tử một đồng máu thịt tiên thiên tinh thuần không tỳ vết, Phệ Tâm nghiệt long chỉ ăn thịt người vô số bậc này chỉ dùng mũi người một lần, đã có thể người được toàn thân Tàng Nguyên Tử hương thơm ngọt lành mê người!

Mà Vu Bất ban đầu là tu vi Vu Đế đỉnh phong, sau khi hóa thành ma thể, hần cũng không biết đã cắn nuốt tinh huyết bao nhiêu sinh linh, tất nhiên ma khí trên người Vu Bất ở trong mắt Phệ Tâm có chút tạp chất dơ bẩn, nhưng tinh huyết trong trái tim Vu Bất quá minh mông, quá thuần hậu... Đối với Phệ Tâm mà nói, hương vị Vu Bất tuyệt đối không ngọt lành ngon miệng như Tàng Nguyên Tử, nhưng Vu Bất tuyệt đối là một khối thịt béo siêu cấp mỡ màng!

“Hai vị à, cứ việc đánh, ta đến làm chứng, ai cũng không thể cắt ngang các người!” Phệ Tâm phun nước miếng lớn tiếng rít gào: “Chỉ để ý đánh nhau tới chết, ta thề với trời, ta chỉ ăn người bị đánh chết! Tuyệt đối sẽ không, ta tuyệt đối sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đánh lén người thắng lợi!”

Tàng Nguyên Tử và Vu Bất nhìn nhau một cái, chiến ý mãnh liệt dị thường trong lòng ban đầu chợt tiêu tán hơn chín phần mười!

Tin tưởng lời thề của Phệ Tâm người? Phệ Tâm cứu tử người ở thời hồng hoang đã tiếng tăm thối có tiếng, khắp thiên hạ không có ai không biết tiếng tăm xấu xa của các người! Các người các loại thề thốt đã làm bao nhiêu rồi? Kết quả thì sao, có một lần nào tuân thủ lời thề sao?

Hừ lạnh một tiếng, Vu Bật mặt âm trầm lạnh lùng nói: “Thái tử nói đùa rồi, vừa rồi chúng ta chỉ là luận bàn thần thông bí pháp một phen, không đánh cược sinh tử, không có ai bị thua mất mạng để cho thái tử moi tim đâu!”

Tàng Nguyên Tử thản nhiên nói: “Thái tử, vẫn là chuyện đứng đắn quan trọng hơn, Long Mẫu muốn chúng ta đi qua thương lượng chuyện gì? Mong thái tử nói rõ trước đôi chút. Thật ra, bản đạo cũng đang chuẩn bị tìm Long Mẫu, có một số việc phải khẩn trương hơn mới đúng.”

Trong mắt hai mảng hoa sen ẩn trắng xóa chợt lóe rồi biến mất, Tàng Nguyên Tử lạnh lùng nói: “Thái tử có lẽ còn chưa quên, khi đem thái tử từ trong hải nhân kia thả ra, lời hứa thái tử từng hứa hẹn? Cái đó không phải là thái tử ngày thường thuận miệng thề, mà là dùng bản mạng long châu câu thông đại đạo phát ra đại đạo huyết thệ, nếu ứng nghiệm, thái tử sẽ hình thần câu diệt!”

Vu Bật nhanh chóng liếc Tàng Nguyên Tử một cái.

Thân thể Phệ Tâm kịch liệt run lên một cái, hân hưng tợn nhìn chăm chăm Tàng Nguyên Tử một cái, dùng tay áo lau lau lượng lớn nước dãi khòe miệng, cười ‘Hắc hắc’ nói: “Nói cũng đúng, nói chuyện nghiêm túc, nói chuyện nghiêm túc, hắc, không phải là bảo Đế Úc chọn lựa tướng lĩnh dũng mãnh, tinh anh tuần ngạn các bộ tộc nhân tộc, đấu tướng với Nghiêu Sơn thành sao!”

Chép miệng một cái, Phệ Tâm ngẩng đầu cười lạnh nói: “Mẹ già của ta nói, phải nhiều lâu la vợ vẫn như vậy đi tấn công Nghiêu Sơn thành, ngay cả một cái biển máu kia cũng không qua được, tất cả cmn bị thủ hạ của Cơ Hạo tiểu tử kia bắt sống... Các người là đi đánh trận? Hay là tặng nô lệ cho Cơ Hạo tiểu tử vậy?”

Lắc lắc đầu, Phệ Tâm lạnh lùng nói: “Cho nên, mẹ già của ta nói, chọn tướng

lĩnh cấp bậc Vu Vương trở lên của các tộc, tính cả trưởng lão, tộc trưởng các bộ tộc, còn có những lão bất tử nấp ở xó xỉnh nào đó bề quan, mưu toan đột phá cảnh giới Vu Thần, chính diện khiêu chiến Nghiêu Sơn thành, một chọi một liều chết với bọn hắn, liều tới chết!”

Trong mắt Tàng Nguyên Tử hiện lên một mảng thần quang hài lòng, hắn ôn hòa cười nói: “Thái tử lời ấy đại thiện, đang không mưu mà hợp với bản đạo!”

Vu Bất thì tức giận dị thường rít gào lên: “Quả thực là đánh rắm, thối không thể nghĩ! Đấu tướng, đấu tướng, nhân tài nhân tộc cấp Vu Vương trở lên mới bao nhiêu? Có thể so sánh với tộc nhân lấy vạn vạn ức để tính sao? Nhất định phải toàn diện tiến công, biển máu kia sâu nữa, rộng lớn nữa, đem toàn bộ sĩ tốt một lần quăng hết vào biển máu, cũng có thể mạnh mẽ lấp đầy nó!”

Vu Bất nhảy dựng lên lớn tiếng quát: “Nhất định phải toàn diện tiến công, không tiếc mọi giá, không sợ hao tổn, chính diện công phá Nghiêu Sơn thành!”

Trong mắt Tàng Nguyên Tử hiện lên một mảng quỷ quyết, hắn quay đầu nhìn Vu Bất lạnh lùng nói: “Đấu tướng!”

Vu Bất xoay người, hắn hít một hơi thật sâu, những quả cầu thịt bành trướng ra trên cổ hắn, hắn hóa thành hình thái quái dị ba đầu mười hai mắt hai mươi tư cánh tay, thân thể cũng chậm rãi bành trướng, dần dần cất cao đến trên dưới trăm trượng.

Trong mồm phun ra mảng lớn ma khí, Vu Bất lạnh lùng nói: “Toàn diện tiến công! Một binh một tốt trong doanh địa cũng không thể lưu lại, toàn bộ mọi người, lao về phía Nghiêu Sơn thành! Không tiếc trả giá, không được lui về phía sau! Nếu là sĩ tốt chết sạch, thì tiếp tục triệu tập binh mã, tiếp tục tấn công!”

Thân thể Tàng Nguyên Tử cũng chậm rãi cất cao, cũng bành trướng đến khoảng trăm trượng, hắn ba đầu mười tám cánh tay cười lạnh nói: “Vu Bất, ngươi muốn như thế nào?”

Vu Bật không sợ chút nào nhìn Tàng Nguyên Tử: “Các người lại đang có ý tưởng gì? Thực cho rằng ta không biết sao?”

Tàng Nguyên Tử cười lạnh: “Như vậy, quyết chiến sinh tử!”

Vu Bật cười quái dị ‘khà khà’, hai mươi tư cánh tay của hắn hướng hư không chop một cái, hư không nổ tung, hai mươi tư thanh đại khảm đao răng cưa sát khí ngập trời gào thét từ trong vết rách hư không bay ra, bị hắn cầm ở trong tay.

“Đi chết đi!” Vu Bật điên cuồng gào thét, một đao hung hăng bổ về phía đầu Tàng Nguyên Tử.

Chương 1850: Số Đen

Đế Úc cất tiếng cười điên cuồng, trong tay xách bình rượu trút từng ngụm từng ngụm rượu.

Đế Úc gương mặt vặn vẹo như cơn điên phát tác, vừa trút rượu, thân thể vừa run rẩy lung tung. Trên gương mặt vặn vẹo co rút của hắn mang theo một tia cực độ điên cuồng, trong mắt càng là ánh mắt tán loạn, toàn bộ trạng thái đúng là tâm thần tinh thần không bình thường.

Phệ Tâm triệt để quên mệnh lệnh của Long Mẫu, hắn hoa chân múa tay lớn tiếng rít gào, ở một bên hò hét trợ uy cho Tàng Nguyên Tử cùng Vu Bất, ước gì hai người bọn hắn có thể đánh lưỡng bại câu thương —— tốt nhất hai người chết trận ngay tại chỗ, hắn có thể thuận nước dong thuyền nuốt trọn hai người.

Mấy sư đệ của Tàng Nguyên Tử, mấy trưởng lão sơ vu nhất mạch Vu Bất mang đến đồng thời lao về phía trước vài bước, ai cũng như hổ rình mồi nhìn chăm chăm đối phương. mấy đạo nhân đỉnh đầu lóe ra linh quang, từng đám mây lành không ngừng tản mát ra pháp lực dao động cường đại; mấy trưởng lão sơ vu nhất mạch thì hóa thành các loại ma nhân hình thái cổ quái, quanh thân lộ ra một luồng ma khí âm tà khiến người ta tuyệt vọng.

Tàng Nguyên Tử và Vu Bất cao trăm trượng đứng ở trên đài ngọc, mấy chục cánh tay đan xen, kéo theo các đạo hàn quang không ngừng đánh hỗn loạn về phía đối phương. Binh khí trong tay hai người va chạm với nhau, không ngừng phát ra tiếng nổ chói tai; các loại kỳ trân dị bảo trên tay Tàng Nguyên Tử hung hăng va chạm với đại đao trong tay Vu Bất, càng bộc phát ra những mảng ánh lửa chói mắt cực lớn.

Vu Bất ma thể mạnh mẽ, thân thể sau khi bị thương tốc độ trọng sinh cực nhanh, càng lực lượng lớn vô cùng tốc độ mau lẹ tuyệt luân, Tàng Nguyên Tử thần thông huyền diệu, Bồ Đề Thánh Thể kiên cố tương tự, càng có các loại bí

pháp và pháp bảo trợ trận, tu vi pháp lực lại còn hơn Vu Bất một đoạn, đều tự thi triển thần thông pháp tướng dây dưa với nhau, hai người đánh lực lượng ngang nhau, bất phân cao thấp.

Mảng lớn máu tươi không ngừng từ trong thân thể cao lớn của bọn họ phun ra, hóa thành khối tinh thể màu máu long lanh trong suốt phát ra tiếng ‘Đinh đương’ rơi xuống mặt đất, trong các khối tinh thể màu máu đó chất chứa năng lượng tinh huyết khổng lồ của Vu Bất và Tàng Nguyên Tử lồ, một khối tinh thể to bằng nắm tay cũng nặng như ngọn núi lớn, nện ở trên đài ngọc vang lên ‘Thùng thùng’, chấn động đài ngọc hầu như sụp đổ.

Dần dần hai người đánh tới mức nổi khùng, bọn họ gào thét trầm thấp, giống như chó điên dùng lời lẽ ác độc nhất mắng chửi nhau, chân đạp mây dần dần lên trên trời, ở chỗ cao của tầng mây liều mạng chém giết.

Cả mảng lớn mây trôi bị đánh tan thành mảnh nhỏ, lộ ra bầu trời xanh thẳm, ánh sáng mặt trời ánh vàng rực rỡ chiếu ở trên thân thể cao lớn của hai người, phủ lên cho hai người một tầng viền vàng hoa mỹ. Trên mặt đất vô số chiến sĩ nhân tộc đều ngẩng đầu lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người hình thể quái dị ác chiến ở trời cao.

Mỗi một lần binh khí va chạm, đều có một luồng không khí phát nổ mạnh mẽ đánh ra, trong giây lát hóa thành cơn lốc gào thét đánh xuống đất. Lều trại, nhà gỗ doanh địa nhiều tiểu bộ tộc dưới trướng Đế Úc bị cơn lốc thổi tan, da thú, đồng củi cùng cỏ tranh bay loạn đầy trời, vô số chiến sĩ bị cơn lốc thổi nheo mắt lại, gian nan ngồi ở trên mặt đất, miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Dần dần, Tàng Nguyên Tử và Vu Bất từ từ kéo giãn khoảng cách, quanh thân Tàng Nguyên Tử có các đạo lôi quang lóe lên, hần bắt đầu vận dụng lôi pháp tấn công Vu Bất. Thuần dương lôi pháp là khắc tinh của tất cả tà túy, dùng thiên lôi đánh Vu Bất, uy hiếp đối với Vu Bất mạnh hơn xa so với kỹ xảo cận thân chém giết gà mờ của Tàng Nguyên Tử rất nhiều.

Quanh thân Vu Bất quần quanh các làn gió âm chảy xiết, vô số gương mặt màu đỏ vụn vẹo như ẩn như hiện ở trong gió âm, hắt bỏ đại đao răng cưa trong tay, hai mươi tư cánh tay từ trong hư không lôi ra các loại tà môn vu khí di cốt chế thành, vụn vẹo thân thể niệm tụng chú ngữ, chuẩn bị hướng Tàng Nguyên Tử phát động chú thuật công kích!

Cơ Hạo đứng ở bên người Tàng Nguyên Tử và Vu Bất, lấy Thái Âm đại đạo mượn dùng thái dương chi lực ẩn giấu thân hình, như có chút dăm chiêu nhìn trận đại chiến ừ ừ cạc cạc này của Vu Bất cùng Tàng Nguyên Tử.

Hắn đang suy tư nội dung hai người vừa rồi khắc khẩu—— đấu tướng hay là toàn diện tiến công, cái này có gì khác nhau? Bên trong lại chất chứa thâm ý cỡ nào?

Nếu Tàng Nguyên Tử thật sự là môn nhân Tam Bành, như vậy bức bách tinh anh các bộ lạc đấu tướng với người của Nghiêu Sơn thành, là vì điều gì? Tam Bành muốn làm gì? Bọn họ từ trong đó, có thể đạt được lợi ích gì?

Ngược lại, kế hoạch của Nguyên Thủy Ma Tôn người tinh mắt liếc một cái có thể nhìn thấu, gã này chính là muốn liều mạng tiêu hao nguyên khí nhân tộc, để vô số con dân nhân tộc chết trận. Chết thêm một người, Nguyên Thủy Ma Tôn có thể thu hồi thêm một viên nguyên thủy ma chủng, nguyên linh hắn có thể khôi phục một chút.

Xuất phát từ lập trường của Nguyên Thủy Ma Tôn, hẳn đương nhiên là hy vọng người chết trận càng nhiều càng tốt, cho nên Vu Bất mới phát rồ đưa ra kế hoạch không tiếc mọi giá, để toàn bộ chiến sĩ dưới trướng Đế Úc điên cuồng hướng Huyết Hải xung phong, dùng thân thể lấp đầy phòng tuyến biển máu.

Đấu tướng và toàn diện chiến tranh, đây là hai cái cực đoan đối lập. Đấu tướng hao tổn, là chiến lực bậc cao và tinh anh tuần ngạn của các bộ tộc, mà toàn diện chiến tranh thì trực tiếp đem các bộ lạc nhân tộc coi là tiêu hao phẩm.

“Có chút ý tứ... Có chút ý tứ... Bọn họ biến hóa kim thân pháp thể này chiến

đấu, cũng thực có chút ý tứ!” Thần niệm khổng lồ của Cơ Hạo chui vào trong ‘Diễn chi đạo quả’ Hoa đạo nhân năm đó ngang ngược quán đỉnh cho hắn, nhanh chóng tìm được ý nghĩa thâm ảo tương quan kim thân pháp tướng ba đầu mười tám cánh tay Tàng Nguyên Tử sử dụng.

Đây là một môn thần thông cường đại trong khoảng thời gian ngắn cấp tốc tăng cường thể chất, mạnh mẽ nâng cao lực lượng cơ thể, thân thể phòng ngự và tốc độ công kích, tăng lên sức chiến đấu mọi phương diện. Ba đầu sáu tay là giai đoạn sơ cấp nhất của môn thần thông này, giống Tàng Nguyên Tử hình thái ba đầu mười tám cánh tay như vậy, cũng chỉ là giai đoạn cấp thấp, tu vi tiểu thành.

Nếu tu luyện đến giai đoạn cao cấp, Tàng Nguyên Tử hẳn có thể có ngàn đầu ngàn mắt ngàn cánh tay, mỗi một đầu mỗi một mắt mỗi một tay đều có uy năng khổng lồ.

Về phần môn thần thông này đại thành, cảnh giới chí cao, kém cỏi nhất cũng nên có hình thái vạn đầu vạn mắt vạn cánh tay, Cơ Hạo cũng khó tưởng tượng, một vạn cánh tay kia là ghép ở trên thân thể như thế nào, lại là động thủ chém giết với người ta như thế nào!

Trên ngọn núi xa xa, Đế Thuấn và nam tử đuôi rắn khuôn mặt đoan trang uy nghiêm như thần thánh kia lặng lẽ đứng thẳng xem cuộc chiến.

Không biết từ bao giờ, một nam một nữ hai dị nhân thân người đuôi rắn Cơ Hạo từng nhìn thấy ở Hữu Hùng Chi Khư uốn lượn trườn tới. Hai người vạn phần tôn kính, ánh mắt cuồng nhiệt hướng nam tử bên người Đế Thuấn hành một lễ thật sâu, nam tử kia kính cẩn đem một quyển trục màu đen đưa qua.

“Hi tổ, đây là danh sách chúng ta thu thập được, toàn bộ tộc trưởng, trưởng lão cùng tộc nhân quan trọng các bộ lạc có cấu kết với ác quỷ dị tộc, với người ngoài. Vô luận là đỉnh cấp thị tộc xuất thân các đời Nhân Hoàng, hay là các tiểu bộ tộc không nổi tiếng, chỉ cần có gan cấu kết người ngoài, phản bội nhân tộc, danh sách bọn hắn đều ở trên đây.”

Nam tử thân rắn xoay người, tiếp nhận quyển trục màu đen, chậm rãi đem quyển trục mở ra.

Trên phiến ngọc đầu tiên của quyển trục, rõ ràng đã đánh dấu tên sơ vu nhất mạch đương đại tộc trưởng Vu Bất, ở phía dưới tên Vu Bất, rậm rạp là danh sách từng nhân vật quan trọng của sơ vu nhất mạch, phía sau tên mỗi người, đều đánh dấu các loại tội trạng bọn hắn cấu kết Nguyên Thủy Ma Tôn, ruồng bỏ huyết mạch nhân tộc, gây họa nhân tộc, nhiễu loạn thiên hạ.

“Tự Văn Mệnh còn đang thu phục cửu đỉnh... Nhân tộc, để lại cho hắn đến bình định, cái này cũng là trình tự hắn ngưng tụ khí vận nhân tộc phải đi qua.”

“Sơ vu nhất mạch, đã không tính là huyết mạch nhân tộc ta nữa, sẽ do chúng ta tự mình động thủ, diệt dòng dõi bọn hắn trước đi!”

Chương 1851: Tự Giết Lẫn Nhau

Ngu Mông cùng mấy minh hữu đứng trong hư không, ánh mắt mang theo một tia lạnh lùng tàn khốc thợ săn thường thức con mồi trong cạm bẫy, cười khanh khách nhìn đại doanh quân đoàn bản thổ bị nhốt ở trong kiếm trận.

Ngu Hoặc phân thân và Đồ Linh tôn chủ sắc mặt khó coi đứng ở ngoài cửa đại trường, nhìn vô số quý tộc bản thổ xung quanh như ruồi bọ không đầu chạy tới chạy lui. Bọn họ đang dùng các loại bí pháp và bí bảo thăm dò kiếm trận vây khốn doanh địa, nhưng toàn bộ thăm dò đều như ném đá vào biển lớn không có nửa điểm động tĩnh.

Nếu không phải kiếm khí thịnh thoảng bùng nổ ở trên phòng ngự kết giới trên không doanh địa, Ngu Hoặc phân thân và Đồ Linh tôn chủ thậm chí cũng sẽ hoài nghi, có lẽ ngoài doanh địa của bọn hắn trống rỗng không có một vật?

Nhưng kiếm khí thịnh thoảng đột kích lại nói cho bọn hắn, bọn hắn quả thực bị nhốt rồi, bị nhốt ở doanh địa trung tâm dài rộng khoảng trăm dặm này.

Có một gã thanh niên quý tộc Ngu tộc rất có dũng khí mặc vào một bộ giáp trụ màu vàng toàn thân thần quang quanh quẩn, càng dùng một món bí bảo, khiến sau lưng mình mọc ra một đôi cánh màu đen. Hắn quỳ một gối xuống đất, sau khi yên lặng hướng nguồn gốc tín ngưỡng của gia tộc, Xích Nhật trong Tam Nhật Cửu Nguyệt cầu nguyện vài câu, thân thể hóa thành một đạo hào quang màu đen chui ra khỏi doanh địa.

Trong nháy mắt tiếp theo, thanh niên Ngu tộc mang theo tiếng rú thê lương, đột ngột từ trên không doanh địa rơi thẳng tắp xuống. Trên người hắn rậm rạp vết kiếm, mảng lớn huyết tương không ngừng từ trong cơ thể tàn phá của hắn phun ra, món giáp trụ màu vàng kia trên thân hắn không ngừng phun ra điện quang chói mắt, vô số mảnh giáp trụ ùn ùn từ trên người hắn rụng ra.

Thanh niên Ngu tộc nặng nề ngã xuống đất, theo tiếng gãy xương thanh thúy,

trước mắt bao người, thanh niên Ngu tộc dùng cảm này gây cổ, các quý tộc bản thổ xung quanh còn chưa kịp cứu trị hấn, hấn đã hao hết nguyên khí mất mạng ngay tại chỗ.

Trong doanh địa to lớn tĩnh mịch một trận, đột nhiên, theo tiếng la khóc chói tai, mấy chục tướng lĩnh Già tộc tính tình nóng nảy xách lên một đám thị nữ khóc lóc giãy dụa, ra sức đem các nàng ném ra khỏi doanh địa.

Các tướng lĩnh Già tộc là đứng ở cửa đông doanh địa đem các thị nữ đó ném ra ngoài, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, tiếng la khóc của các thị nữ này lại từ cửa nam doanh địa truyền đến.

Toàn bộ quý tộc bản thổ đều như gặp quỷ quay đầu nhìn về phía cửa nam doanh địa, mấy chục thị nữ sợ tới mức toàn thân mềm nhũn nằm dưới đất đang run rẩy cuộn mình ở cửa nam doanh địa cất tiếng khóc lớn. Các nàng giống thanh niên Ngu tộc vừa nãy, vừa mới lao ra khỏi doanh địa đã bị lực lượng thần kỳ nào đó mạnh mẽ đưa về doanh địa, nhưng các thị nữ xuất thân nhân tộc này lại chưa chịu bất cứ thương tổn nào.

Đám quý tộc bản thổ không cam lòng liên tục thử, vô luận bọn hấn dùng pháp thuật hay là dùng pháp bảo, thậm chí bọn hấn đem một ngọn núi bay lơ lửng ở trên không doanh địa đảm đương tháp canh gác cũng ném ra ngoài, chỉ cần là vật chết bị ném vào đại trận vô hình ngoài doanh địa thì tất nhiên biến mất vô hình.

Chỉ cần là vật còn sống dám đi ra khỏi doanh địa, phạm là tộc nhân Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc, tất nhiên là mình đây thương tích bị ném về.

Có bảo vật hộ thân cường đại, còn có thể miễn cưỡng lưu lại một hơi, nhưng càng nhiều người có dũng khí thử, lại là trực tiếp bị kiếm khí trong đại trận đánh chết, chỉ có một khối thi thể còn mang hơi ấm bị ném về.

“Là Cơ Hạo tiểu tử đó!” Đồ Linh tôn chủ hướng tới Ngu Hoắc phân thân bên cạnh âm trầm cười lạnh: “Đại trận ngoài doanh địa, là một tòa kiếm trận... Nhìn

xem vết thương trên thân những người bị đánh chết, bị trọng thương kia, kiểm ý sắc bén trong đó, cũng chỉ có môn nhân Vũ Dư đạo nhân nhất mạch mới có kiểm quyết sắc bén như thế.”

Ngu Hoặc phân thân trầm mặt lâm vào trầm tư: “Hắn đem chúng ta vây ở chỗ này, là muốn làm gì? Ủm... Vây một điểm đánh tất cả sao? Chẳng lẽ, hắn có lòng tin ứng phó toàn bộ Bàn Ngu thế giới toàn lực tiến công?”

Đồ Linh tôn chủ nheo mắt, ánh mắt lóe lên, cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

Qua hồi lâu, hồi lâu, Đồ Linh tôn chủ mới âm u nói: “Mặc kệ như thế nào, đối với chúng ta chung quy là chuyện tốt nhỉ? Nếu Bàn Ngu thế giới phái tới viện binh, người chết trận càng nhiều, chúng ta được lợi ích càng lớn, không phải sao?”

Ngu Hoặc phân thân cười khẽ ‘Xùy xùy’: “Tôn chủ nói không sai, vô luận bọn hắn có kế hoạch gì, chỉ cần chiến tranh tiếp tục, chỉ cần có đủ người chết trận, cuối cùng được lợi, chỉ có thể là chúng ta... Như vậy, vì kích thích một chút các đại gia tộc Bàn Ngu thế giới kia, chúng ta giúp Cơ Hạo, đem người trong doanh địa này xử lý toàn bộ đi!”

Đồ Linh tôn chủ tham lam liếm liếm môi, hắn vội vàng nói: “Như vậy, vẫn là dựa theo tỉ lệ ước định chia phần... Linh hồn bốn phần mười số người thuộc về ta, nhưng toàn bộ lực lượng thất tình lục dục của bọn hắn trước khi chết, đều là của ta.”

Đột nhiên một tiếng cười to từ xa xa truyền đến, một tướng lĩnh Già tộc xuất thân cao quý giơ lên một cái thoi màu đen dài hơn ba thước, hình dạng cánh oliu: “Không có cách nào sao? Như vậy, các vị đại nhân tôn quý mời xem, ‘Tinh Bích Toa’ bí truyền của Lang Lam sơn gia tộc chúng ta! Đây chính là thần khí ngay cả tường tinh thể pháp tắc ngưng tụ ngoài thai màng thế giới của một số thế giới pháp tắc đặc thù cũng có thể xuyên thấu!”

Trong mắt hiện lên một mảng u quang quý quyết, tướng lĩnh Già tộc này vung Tinh Bích Toa trong tay lớn tiếng quát: “Chỉ có một trăm danh ngạch, các vị đại nhân tôn quý, chỉ có một trăm danh ngạch, trừ bản thân ta, Tinh Bích Toa có thể mang đi chín mươi chín người!”

Hưng phấn thờ hốt hốt một hơi, tướng lĩnh Già tộc cười nói: “Trận pháp vây khốn chúng ta phi thường huyền diệu, phi thường... nguy hiểm! Cho nên, mọi người nhất định đều muốn sớm rời khỏi nơi này, nhưng chỉ có chín mươi chín người may mắn có thể đi theo ta rời khỏi trước.”

Trên Tinh Bích Toa lóe ra các luồng hàn quang, một luồng khí sắc bén làm da đầu người ta phát tê từ hai đầu thoi không ngừng phun ra.

Ngu Hoặc phân thân và Đồ Linh tôn chủ nhìn nhau một cái, trong mắt Đồ Linh tôn chủ hiện lên một mảng u quang bảy màu hung ác, hắc đột nhiên cười lạnh: “Chín mươi chín danh ngạch? Nhưng nơi này có mấy vạn đại nhân tôn quý! Như vậy, chiến đấu đi, người cuối cùng sống sót, sẽ có cơ hội rời khỏi!”

Trong mắt Ngu Hoặc phân thân cũng hiện lên một mảng u quang màu đen, hắc và Đồ Linh tôn chủ liên thủ, một luồng linh hồn tà lực như núi lở sóng thần nháy mắt bao phủ toàn bộ doanh địa, làm gần một nửa quý tộc bản thổ thất kinh, tâm cảnh thất thủ đột nhiên biến sắc, bọn họ không nói hai lời rút binh khí hướng đồng tộc bên cạnh chém tới.

Thê thảm nhất chính là vị tướng lĩnh Già tộc Lang Lam sơn kia, mấy chục chiến sĩ Già tộc thực lực so với hắc còn mạnh hơn một đoạn nhảy dựng lên, bọn hắc gào thét trầm thấp, mấy chục món binh khí nặng nề hầu như là đồng thời đánh ở trên người hắc.

Tướng lĩnh Già tộc bị trực tiếp đánh nổ, máu tươi trộn lẫn thịt nát phun ra xa mười mấy dặm, bảy tám cái tay đồng thời bắt được Tinh Bích Toa, chủ nhân những cái tay đó nhìn nhau một cái, từng đạo hàn quang binh khí ngưng tụ thành cơn lốc bốc lên từ đất bằng, toàn bộ mọi người đều bị một cơn lốc màu máu bao

phủ.

“Giết đi, chiến đi, khóc đi, kêu đi... Sau đó chết đi!” Ngu Hoặc phân thân chậm rãi cười: “Bọn hăn đã hưởng bản thổ cầu viện, giá trị cuối cùng của bọn hăn, cũng chỉ có một chút xíu như vậy!”

Bừng bừng hứng thú lấy ra một khối thủy tinh màu đen, Ngu Hoặc phân thân cười nói: “Hình ảnh trân quý như vậy, nhất định phải lưu lại chứng cứ... Quá hoàn mỹ rồi, trong gia tộc bản thổ Bàn Ngu thế giới lại sắp có thêm mấy trăm đôi tử địch.”

Ngu Hoặc phân thân và Đồ Linh tôn chủ đứng ở trong gió tanh mưa máu cười to ‘ha ha’, ngoài kiếm trận Ngu Mông đám thực dân thánh tôn nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Không có nửa điểm tiếng động, Nhân Thập Bát lặng yên hiện lên ở phía sau Ngu Mông, rất ôn hòa hướng Ngu Mông gọi một tiếng: “Ngu Mông đại nhân!”

Chương 1852: Mượn Dao Đồ Ma

Người bộ cạp khô ngô lơ lơ nửa thân trên, đôi tay nắm các loại binh khí nặng nề, cao mười trượng có thừa, nửa thân dưới là bộ cạp khổng lồ màu đen. Xà nhân nửa thân trên mặc nhuyễn giáp hoa lệ, lưng đeo cung tên, bên hông treo túi tên cực lớn, hạ thân là đuôi rắn màu sắc sặc sỡ, dữ tợn.

Còn có dị tộc đầu là đầu các loại cầm thú, da đen, đôi mắt thâm thúy như lục bảo thạch ở trong đêm đen rạng rỡ tỏa sáng, quanh thân bị một hơi thở sa mạc nóng rực bao vây, cầm các loại quyền trượng, mặc giáp trụ hoàng kim.

Càng có dực nhân lưng mọc cánh chim, dung mạo tuấn mỹ, đặc thù giới tính mơ hồ, lặng yên không một tiếng động nhẹ nhàng lướt đi ở không trung.

Đủ loại chiến sĩ dị tộc, các loại bề ngoài cổ quái, lại đều võ trang hạng nặng, toát ra uy phong xếp đội ngũ chỉnh tề, hoặc đi bộ, hoặc cưỡi tọa kỵ, hoặc là ở trên pháo đài bay trượt sát mặt đất...

Trong đêm đen mưa to tầm tã, một mũi đại quân dị tộc quy mô khổng lồ kinh người ở trong nơi hoang dã tối mịt nhanh chóng di chuyển không phát ra tiếng động. Các chiến sĩ dị tộc mọc các loại đầu sói, đầu báo, đầu chó, đầu chim ưng lui tới xuyên qua ở trong đội ngũ, quái trượng trong tay bọn họ không ngừng phun ra các đạo thần quang, nhắc lên từng đợt cuồng phong.

Thân thể toàn bộ chiến sĩ đều được các vòng gió mạnh vờn quanh, tốc độ bọn họ bồn tẩu là mấy chục lần ngày thường, sức gió ổn định hấp thu thanh âm bọn họ phát ra, cho nên chi quân đội quy mô khổng lồ liếc một cái không thấy được đầu đuôi này thế mà lại không phát ra nửa điểm thanh âm.

Ở trên không của đại quân, càng có các loại binh sĩ dị tộc mọc cánh, phi hành tuyệt tích trinh sát trước sau. Còn có vô số hung thú khứu giác cực kỳ linh mãnh, sức chiến đấu cũng dị thường mạnh mẽ lui tới tuần tra ở quanh đội ngũ, vô giết tất cả mục tiêu đáng ngờ.

Ngu Mông và hơn trăm tên thực dân thánh tôn khác tụ tập ở trong một tòa pháo đài bay, hai tay Ngu Mông khoanh trước ngực, trấn định tự nhiên không nói một lời. Mà hơn trăm tên thực dân thánh tôn khác, đặc biệt là các ‘Ngu’ Ngu làm đại biểu, con mắt dựng thẳng ở mi tâm vẫn tồn tại, còn chưa đạt được Bàn Ngu thánh huyết đem nó hòa tan, bọn hăn ai cũng mặt đỏ tía tai lớn tiếng gào thét, hoa chân múa tay rít gào.

Nhân Thập Bát đã tìm được Ngu Mông, trực tiếp hứa hẹn, chỉ cần Ngu Mông và minh hữu của hăn có thể tiêu diệt hết toàn bộ sơ vu nhất mạch, thì cho các minh hữu của Ngu Mông chín danh ngạch Kỳ Nguyên Thành Thánh.

Chín cái danh ngạch Kỳ Nguyên Thành Thánh!

Các minh hữu của Ngu Mông sau khi nhận được tin tức này, toàn bộ thực dân thánh tôn trong thực dân liên minh đều điên cuồng, bọn họ ùn ùn kêu gào muốn đích thân lãnh binh tham gia tiêu diệt đối với sơ vu nhất mạch.

Sau khi trải qua một phen kịch liệt khắc khổ, một trận đấu đá điên cuồng, cuối cùng Ngu Mông đưa ra phương thức bắt thăm, chọn lựa ra một trăm hai mươi người may mắn, tính cả hăn tổng cộng là một trăm hai mươi một thực dân thánh tôn tham gia lần hành động này.

Nhưng số nhiều mà thịt lại ít, người may mắn may mắn trúng tuyển tham gia lần đại chiến này có một trăm hai mươi người, lại chỉ có chín cơ hội Kỳ Nguyên Thành Thánh, ở trên đường đi hang ổ sơ vu nhất mạch, các thực dân thánh tôn đó lại vì chín danh ngạch phân phối bắt đầu khắc khổ.

Không khí khẩn trương đến cực điểm, các thực dân thánh tôn sốt ruột nổi nóng trong mắt tỏa ra hung quang, thậm chí đã có người tính tình không tốt rút binh khí, hướng về phía bàn hội nghị chính giữa đại diện chém bừa một chập rồi.

Mắt thấy một hồi đấu đá nội bộ ngay tại trước mắt, Nhân Thập Bát luôn đứng ở một bên không hé răng một câu cười lên: “Các vị đại nhân tôn quý ời, vì sao phải nóng lòng nhất thời chứ? Vén vén một cái sơ vu nhất mạch đã có chín danh

ngạch... Cơ hội còn nhiều mà.”

Không đợi các thánh tôn ở đây mở miệng, Nhân Thập Bát lấy ra một ngọc giản màu đen, chỉ vào cái tên hiện lên bên trên ôn hòa nói: “Đây là chín vị thái thượng trưởng lão cường đại nhất sơ vu nhất mạch trừ sơ vu nhất mạch đương đại tộc trưởng Vu Bất, các vị đại nhân ai có thể lấy được đầu bọn họ, sẽ có một lần cơ hội Kỳ Nguyên Thành Thánh.”

Ánh mắt đảo qua các thánh tôn ở đây, Nhân Thập Bát lặng lẽ thở dài: “Chín danh ngạch, chỉ là danh ngạch cố định, ta còn có một chút quyền lực nhỏ bé, nếu các vị đại nhân có thể tiêu diệt hết sơ vu nhất mạch ngoại trừ Vu Bất, thu được toàn bộ vu điển truyền thừa của bọn họ, có lẽ... Còn có thể có thêm vài cái danh ngạch? Đương nhiên... Là toàn bộ vu pháp bí điển và truyền thừa của bọn hắn!”

Dang hai tay, Nhân Thập Bát cười nhìn mọi người ánh mắt chột trở nên cực độ cuồng nhiệt, ôn nhu như ngọc khẽ cười nói: “Trừ sơ vu nhất mạch, chỗ mà chúng ta cần nhờ tới các vị đại nhân còn rất nhiều, cơ hội của các vị đại nhân cũng rất nhiều, thật đó.”

Ngu Hốt thở hỗn hển nhìn Nhân Thập Bát: “Cơ hội có rất nhiều? Bao nhiêu?”

Ngu Hốt là may mắn rút thăm trúng tuyển, lúc này mới có thể mang theo quân đoàn lệ thuộc trực tiếp Bàn Nhiên thế giới tham gia lần hành động đánh bắt ngò này. Trong lòng hắn biết rõ tu vi của hắn ở trong toàn bộ thực dân thánh tôn thuộc loại đội sổ, muốn cùng các đồng bạn gần như nhập ma kia tranh đoạt cơ hội chính cống là rất khó khăn.

Cho nên hắn bức thiết hy vọng biết, chủ nhân phía sau Nhân Thập Bát, có thể cung cấp cho bọn họ bao nhiêu cơ hội!

Nhân Thập Bát ra vẻ trầm ngâm, trầm mặc chốc lát, Nhân Thập Bát mỉm cười nói: “Đương nhiên, cho dù cuối cùng Bàn Cổ thế giới chúng ta hồi phục hòa bình, toàn bộ nhân tộc đều an cư lạc nghiệp, toàn bộ kẻ địch của nhân tộc

đều bị tiêu diệt... Chỉ cần các vị đại nhân tôn quý có thể đưa ra đủ nhiều thù lao, chúng ta cũng không ngại tiêu hao lực lượng tế đàn, giúp các vị...”

Ngu Hốt và một đám thực dân thánh tôn đồng thời ‘Phù’ thở hỗn hển một hơi...

Nhân Thập Bát ôn hòa cười nói: “Đương nhiên, Kỳ Nguyện tế đàn sử dụng một lần tiêu hao cực lớn, cơ hội chính thức là miễn phí, nếu là dùng thù lao khác trao đổi cơ hội sử dụng, cái giá đó không khỏi có chút quá lớn. Cho nên...”

Một thực dân thánh tôn nhất thời cười: “Đương nhiên, chúng ta khẳng định sẽ toàn lực chặt đầu chín tên thái thượng trưởng lão kia. Hắc, ai cũng không muốn trả giá ngoài định mức quá nhiều thù lao, không phải sao? Các huynh đệ của ta!”

Đám thực dân thánh tôn cười lên ‘Hắc hắc’, không phải thế sao? Làm quý tộc Ngu tộc, ai muốn trả giá ngoài định mức quá nhiều chứ?

Đại quân hỗn độn dùng một loại tốc độ cao đáng sợ xuyên qua ở trong đêm đen, ở dưới sự chỉ điểm của Nhân Thập Bát, đại quân nhanh chóng đến gần Đại Tiểu Vu sơn. Mấy chục thực dân thánh tôn cường đại mang theo một đám cao thủ tâm phúc phân tán ra, xuyên qua hư không từ bốn phương tám hướng phong tỏa Đại Tiểu Vu sơn.

Trước Vu Môn quy mô khổng lồ, Ngu Hốt là người đầu tiên lao ra. Hắn tùy tay hướng sinh linh kim loại của Bàn Nhiên thế giới chỉ một cái, mấy ngàn sinh linh kim loại cao mấy trượng nhanh chóng dung hợp với nhau, trong chớp mắt đã hóa thành một kim loại cự nhân (người kim loại khổng lồ) cao hơn hai ngàn trượng.

Oành một tiếng, kim loại cự nhân nằm lên một ngọn núi, dốc hết toàn lực đánh ở trên Vu Môn.

Vu Môn kịch liệt chấn động, đỉnh núi hai bên Vu Môn bị đánh sụp đổ, vô số

tảng đá bắn tung tóe, ma nhân sơ vu nhất mạch trấn thủ ở trên Vu Môn bị tảng đá đánh bay lên, nhiều ma nhân bị đánh cho đứt gân gãy xương không ngừng học máu.

Trong nháy mắt tiếp theo, vô số hắc ** chú từ trong Vu Môn oành ra, hóa thành lôi quang màu đen nặng nề rơi ở trong đại quân dị tộc rậm rạp.

Từng đạo lôi quang bùng nổ, lôi điện màu đen bao trùm đại địa, vô số chiến sĩ dị tộc bị điện quang đánh cho cháy nát cơ thể, càng có kẻ thậm chí trực tiếp bị đánh hóa thành tro bụi.

Chương 1853: Hình Thiên Trảm Ma

Bản tôn ở trong hành cung Đế Úc ‘thường thức’ Tàng Nguyên Tử và Vu Bất diên cuồng chém giết, ánh mắt Cơ Hạo lại mượn dùng lực lượng Thái Dương Tinh và tinh tú khắp trời, theo dõi mọi lúc động tĩnh của toàn bộ Bàn Cổ mỗi đại lục.

Dù sao, làm một trong năm đại thiên đế của thiên đình, hơn nữa là lấy vô lượng công đức được thiên địa tứ phong thiên đế bằng hiệu chính cống nhất, đặc quyền Cơ Hạo có được cũng không ít. Cho nên dị động của đám thực dân thánh tôn Ngu Mông cầm đầu, toàn bộ đều rơi vào trong mắt Cơ Hạo.

Các thực dân thánh tôn tổ chức một mũi liên quân quy mô khổng lồ đáng sợ, đi cả ngày đêm hướng hang ổ sơ vu nhất mạch phát động đánh bất ngờ?

Cơ Hạo như có hứng thú chú ý toàn bộ quá trình động tác của đám người Ngu Mông. Đương nhiên, lực chú ý của hắn càng nhiều đặt ở trên thân Nhân Thập Bát kẻ này quả thực là không hợp với nhân tộc hiện tại, dùng lời không thỏa đáng thế nào để nói, hiện tại bất cứ một tộc nhân nào của nhân tộc đều như hồng hoang mãnh thú, trên người mang theo một hơi thở hung ác dữ dội mãnh.

Nhưng Nhân Thập Bát lại là dịu dàng như ngọc, hào hoa phong nhã, quả thực giống như một thư sinh bụng đầy gấm vóc!

Loại khí chất này xuất hiện ở niên đại này?

“Tiểu tử này có chút ý tứ... Mầm lửa truyền thừa bí mật của đỉnh cấp thị tộc nào đó của nhân tộc? Hoặc là cơ cấu tuyệt mật nào đó không muốn ai biết của Vu Điện bồi dưỡng ra vu chủng? Hay là thân truyền đệ tử của vị đại hiền ẩn cư nào đó của nhân tộc?” Cơ Hạo nheo mắt, vừa thường thức Tàng Nguyên Tử và Vu Bất chém giết, vừa cân nhắc thân phận của Nhân Thập Bát.

Cân nhắc hồi lâu, Cơ Hạo vẫn không có cách nào phán đoán ra xuất thân lai

lịch của Nhân Thập Bát. Kẻ này khí tức không cường đại, nhưng khí chất trên người hẳn quá mức đặc thù khác lạ, cho nên toàn thân hẳn giống như bao phủ ở trong một tầng sương mù mờ nhạt, căn bản không thể thông qua lời nói cử chỉ của hắn phán đoán lai lịch của hắn.

“Cơ Hạo à, không cần ngờ vực vô căn cứ lai lịch của Nhân Thập Bát, hẳn thật sự là người mình.” Một thanh âm ôn hòa lại mang theo vô thượng uy nghiêm đột nhiên vang lên ở bên tai Cơ Hạo: “Làm người thừa kế Đông Hoàng Thái Nhất, người hẳn đã nhìn thấy động tác của bọn Ngu Mông. Nhân tộc ta phải diệt trừ sơ vu nhất mạch khối u ác tính này... Lát nữa có người đánh bất ngờ Vu Bật, người có thể phối hợp hắn, đem Vu Bật tiêu diệt hay không?”

Thân thể Cơ Hạo khẽ run lên, lấy đạo hạnh pháp lực của hắn, lấy linh ngộ của hắn đối với Thái Âm đại đạo, thái dương đại đạo, hắn lấy Thái Âm chi đạo ẩn giấu thân hình, lấy tia nắng che lấp hành tích, càng có đặc quyền thiên đế vận vẹo thời không bảo hộ toàn thân, người thường sao có thể phát hiện hắn tồn tại?

Chợt ngẩng đầu nhìn xung quanh, Cơ Hạo nhìn thấy ngoài mấy trăm dặm, đỉnh một ngọn núi không cao, dưới một cây đại thụ, Đế Thuấn mặt đầy ý cười cùng một nam tử bộ dạng anh vĩ uy nghiêm, thân người đuôi rắn.

“Ta, Phục Hy!” Nam tử thân người đuôi rắn cười hướng Cơ Hạo gật gật đầu, phía sau hắn hắc bạch nhị khí phóng lên cao, ở phía sau hắn dần dần diễn hóa thành một tiên thiên bát quái đồ huyền ảo tuyệt luân. Từng luồng khí tức huyền diệu vô cùng ở trong tiên thiên bát quái đồ trào ra, cả ngọn núi nhỏ bị khí cơ che lấp, Cơ Hạo rõ ràng ‘nhìn thấy’ Phục Hy và Đế Thuấn, nhưng hắn lại hoàn toàn không thể cảm giác được bọn họ tồn tại.

Đây là một loại ảo giác cực kỳ quái dị, làm người ta cực kỳ khó chịu, Phục Hy và Đế Thuấn ở ngay nơi đó, nhưng toàn bộ cảm giác của Cơ Hạo, bao gồm mắt thường của hắn đều đang mãnh liệt nói cho hắn, nơi đó trống rỗng không có bất cứ thứ gì tồn tại.

Lực lượng thật đáng sợ, lực lượng thật quái dị!

Cơ Hạo kinh hãi phát hiện, Phục Hy lĩnh ngộ đối với thiên địa đại đạo vượt xa hẳn. Cơ Hạo thậm chí có một loại trực giác, cho dù Đồng Cảnh đạo nhân trong Phong Đạo sơn, tu vi của gã cũng xa xa không bằng Phục Hy.

Như thế, chỉ có một cái giải thích, Phục Hy cũng đã bước vào cảnh giới ‘Thánh nhân’ huyền diệu khó lường, chí cao vạn năng kia!

Nhìn Phục Hy mặt đầy ý cười, lại nhìn nhìn Đế Thuấn tươi cười đầy mặt, toàn thân khí tức dương cương chính khí tuyệt không có nửa điểm tà khí lưu lại, Cơ Hạo đột nhiên cảm thấy gánh nặng trong lòng được gỡ bỏ. Hắn mỉm cười, cách mấy trăm dặm, nghiêm nghị hướng Phục Hy thị vái dài thi lễ thật sâu.

Trực giác nói cho Cơ Hạo, Phục Hy trước mắt không phải nguyên thần phân thân, mà là bản tôn gã buông xuống!

Phục Hy thị vô số năm trước đã rời khỏi Bàn Cổ thế giới, lại đã quay về giới này!

Không chỉ có thế, Nhân Thập Bát còn là người của gã!

Không chỉ có thế, Nhân Thập Bát còn quen Ngu Mông!

Không chỉ có thế, Ngu Mông cầm đầu các thực dân thánh tôn, còn bởi vì một số ích lợi nào đó sai khiến, bị Nhân Thập Bát dễ dàng điều động!

Cơ Hạo tràn đầy thoải mái, mặt đầy ý cười xa xa nhìn Phục Hy và Đế Thuấn. Hắn chưa nói, nhưng Phục Hy và Đế Thuấn đều cảm nhận được Cơ Hạo đầy bụng oán giận. Mấy lão già các người đã trở lại, trọng trách đặt ở trên vai chúng ta các tiểu bối này sẽ nhẹ nhàng đi nhiều lắm! Ai u, các người mấy lão già này ai cũng đều cáo già cả, các người rốt cuộc ở sau lưng mưu tính cái gì vậy?

Phục Hy cười rất sáng lạn, thanh âm hẳn ôn hòa trực tiếp vang lên ở bên tai Cơ Hạo: “Trên thân người có cái nhọt độc, phải chờ độc tính của nó triệt để phát

tác, dùng dao đem vết thương khoét ra toàn bộ, sau đó dùng vu dược bôi vào, dùng chén uống thuốc, lại nghỉ ngơi lấy lại sức, mới có thể khôi phục nguyên khí... Tuy nhọt độc khoét ra sẽ chảy máu, sẽ rất đau, trên người sẽ có thêm rất nhiều vết sẹo khó coi, nhưng chỉ có loại trừ nhọt độc, người này mới có thể khôi phục khỏe mạnh!”

“Sài lang hổ báo dòm ngó. Con người mà, chỉ có khôi phục khỏe mạnh, khôi phục khí lực, mới có thể đem lũ sài lang hổ báo đánh giết toàn bộ.” Phục Hy cười hướng Cơ Hạo gật gật đầu: “Cơ Hạo à, người cảm thấy ta nói có đạo lý không?”

Trầm ngâm một lát, Cơ Hạo cười gật gật đầu.

Tàng Nguyên Tử và Vu Bật đã đánh ra chân hỏa, bọn hắc lao lên trời cao, kim thân pháp thể bành trướng đến trên dưới vạn trượng, như hai ngọn núi lớn ở trong hư không điên cuồng chém giết va chạm, trên bầu trời lơ lửng vạn trượng, ánh lửa bắn ra bốn phía, trên kim thân pháp thể của hai người tràn đầy vết thương, mảng lớn huyết tương không ngừng phun xuống.

Hai người đã liên tục ác chiến mấy ngày đêm, khí tức bọn hắc đã yếu đi rất nhiều, ngay cả ánh mắt cũng có chút thác loạn.

Ngay lúc này, Cơ Hạo nghe được ở đỉnh đầu một tiếng xé gió đáng sợ nhanh chóng tới gần. Hắc chợt ngừng đầu, hắc nhìn thấy một ngôi sao băng lửa cháy hùng hực từ đỉnh chớp bầu trời cực cao đột nhiên xuất hiện, ‘Vù’ một tiếng vang lớn, sao băng kéo ra một luồng lửa dài đến vạn dặm, vô cùng cuồng dã từ trên cao thẳng tắp hướng phía này lao tới.

Trong nháy mắt, ngôi sao băng này đã từ ngoài ức vạn dặm tới gần cách đến không đến trăm dặm.

Trong sao băng lửa thật lớn, một người khổng lồ không đầu tay trái vung dao thuẫn, tay phải xách một cây rìu lớn, hai vú là đôi mắt, rốn là cái miệng rộng, cái miệng thật lớn mở ra, đang phát ra tiếng rống điên cuồng giống như ma quái.

“Hình... Hình Thiên!” Cơ Hạo đột nhiên nhớ tới, lần đầu tiên cười Thiên Địa Kim Kiều tiến vào hỗn độn hư không, xa xa kinh hồng thoáng hiện nhìn thấy bóng người khổng lồ nọ!

“Hình Thiên!” Người khổng lồ không đầu kia điên cuồng rít gào một tiếng, cách Vu Bật còn xa mấy chục dặm, cây rìu lớn ở tay phải hắt hung hăng bổ xuống một rìu, một đạo hàn quang hình cung chợt lóe qua, hung hăng bổ vào trên ma thể cao tới nghìn trượng của Vu Bật.

Rú thảm một tiếng, một cái đầu, chín cánh tay của Vu Bật bị Hình Thiên một rìu chặt rụng.

Gầm điên cuồng ‘Ha ha’ một tiếng, Tàng Nguyên Tử nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, sáu thanh trường kiếm hung hăng xuyên qua ngực Vu Bật.

Chương 1854: Liên Thủ Tru Ma

Hình Thiên vũ kiên thích, mãnh chí cố thường tại!

Khi cây rìu lớn của Hình Thiên bổ xuống, bên tai Cơ Hạo chợt nổ vang từng tiếng kinh lôi, ảo giác trước mắt xuất hiện trùng điệp, như thấy được vô số chiến sĩ cơ thể không trọn vẹn cả người đầy máu đứng ở trước mặt mình, đang điên cuồng vung binh khí, dùng hết lực lượng toàn thân phát ra tiếng rống chiến đấu rung trời.

Một khí tức cuồng bạo nóng rực, cương mãnh, mang theo mùi máu tươi và kim loại gay mũi đập vào mặt, tinh huyết dao động khổng lồ như sóng thần thổi quét hư không, Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân nóng bỏng một trận, đạo đài nấp trong thần hồn hư không cũng bị tinh huyết dao động này đánh rung lên.

Cơ Hạo đã ngưng kết đạo đài, đã bắt đầu tìm hiểu thiên địa đại đạo, khí tức bản thân mơ hồ dung hợp với thiên địa, bước đầu bước vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất. Lấy đạo hạnh tu vi của hắn, đạo đài cũng chịu khí huyết của Hình Thiên càn quét mơ hồ bất ổn, đối tu sĩ đạo hạnh không bằng Cơ Hạo, rất có thể trực tiếp bị khí tức của Hình Thiên quét tan nguyên thần, hủy diệt tu vi toàn thân!

Hình Thiên thật khủng khiếp, không hổ là truyền thuyết đệ nhất chiến thần nhân tộc thượng cổ.

Vu Bật rống giận khàn cả giọng, Tàng Nguyên Tử nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đâm sáu kiếm ở trên ngực hắn, mảng lớn máu tươi bắn tung tóe, thân thể hắn như rắn độc bị chặt đầu kịch liệt mấp máy nhảy nhót. Mấy cánh tay của hắn kịch liệt co rút, năm ngón tay chặt vật tạo thành vu ấn, vừa điên cuồng mắng, vừa run rẩy niệm tụng chú ngữ tà dị.

Hình Thiên một lần nữa giơ lên cây rìu nặng trĩu, ngắm chuẩn đầu Vu Bật bổ xuống một rìu.

Thân thể Vu Bất miễn cưỡng lệch đi, ‘rắc’ một tiếng, một cái đầu của hắn lại bị một rìu của Hình Thiên chém rụng, một cái đầu còn sót lại của Vu Bất kêu đau khàn cả giọng, cái đầu bị chặt rụng của hắn chợt hóa thành một mảng khí màu đen, gào thét hướng bản thể của hắn bay đi.

Cơ Hạo đột nhiên hiện ra thân hình, hắn hú một tiếng hai tay chà xát, lôi pháp độc môn của Thái Thượng đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân ba nhà giống như bão tố hướng khí đen do cái đầu Vu Bất biến thành đánh tới.

Màu vàng, màu tím, màu xanh, lôi hỏa to như cái vại nước bộc phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, vô số quầng lửa to nhỏ từ xung quanh lôi hỏa sụp đổ ra, trong thiên địa tràn ngập khí tức lôi đình cương mãnh thuần dương, trong không khí có một hương vị ô-zôn nồng đậm tỏa khắp bốn phương.

Được thần dịch trong hoạt hồ lô thêm vào, tu vi pháp lực Cơ Hạo hiện nay ở trên độ tinh thuần có thể so với thánh nhân, ở trên tổng lượng ước chừng tương đương với mười hai lượng kiếp khổ công. Giờ phút này hắn toàn lực ra tay, mỗi một khóa lôi đình đều long lạnh trong suốt như lưu ly bảo châu, trong mỗi một khóa lôi hỏa chất chứa lực lượng lôi đình đều tinh thuần ngưng luyện giống như kim cương xá lợi, uy lực lôi pháp của hắn so với lúc trước cường đại hơn ít nhất vạn lần.

‘Rẹt rẹt rẹt!’ nổ vang một trận, vô số quầng lôi quang bao lấy Vu Bất còn có những cái đầu cùng cánh tay bị đánh bay của hắn. Lôi hỏa nổ tung, lôi quang bắn ra bốn phía, điện tương sền sệt như nham thạch nóng chảy như một dòng sông lớn kéo dài tùy ý dâng trào ở trong hư không.

Dòng điện hung hãn mà uy lực to lớn như các thanh kiếm sắc bén xé rách hư không, bầu trời vặn vẹo tan vỡ, mặt đất kịch liệt nhảy lên, chỉ dư âm một tia sét phát nổ, đã mạnh mẽ đem hành cung Đế Úc uống rượu mua vui trên mặt đất chấn động lắc lư, cái đài ngọc cao lớn kia càng bị chấn động tới mức ầm ầm sụp xuống, Đế Úc cùng một đám trưởng lão Công Tôn thị, đám đông cao tầng bộ tộc rất chật vật ngã xuống đất.

Bầu trời sáng bừng lên, điện tương bộc phát ra ánh sáng chói lóa đâm làm mắt người ta đau đớn.

Đầu cùng cánh tay Vu Bật bị Hình Thiên chặt đứt ở dưới lôi pháp điên cuồng công kích của Cơ Hạo âm âm hủy diệt, không có một chút cặn bã nào lưu lại nữa. Vu Bật triệt để mất đi một bộ phận cơ thể này, dù hẳn có khả năng hồi sinh từ giọt máu, càng có các loại ma công bí pháp quý bí ác độc, hẳn cũng không có biện pháp nào thu hồi bộ phận năng lượng tinh huyết hao tổn này nữa.

“Cơ Hạo!” Vu Bật quay phắt đầu lại, hướng Cơ Hạo rống giận khàn cả giọng.

Tàng Nguyên Tử mang theo một tia kinh hãi rút bảo kiếm chặt vật chạy trốn. Cơ Hạo cố ý vô tình điên cuồng giật sét một chập, lại đem Tàng Nguyên Tử cũng bao phủ ở trong. Nhưng dù là Tàng Nguyên Tử chạy nhanh, vẫn có một đạo cuồng lôi đánh ở trên đầu của hắn.

Một tiếng sét nổ vang lên, một cái đầu, sáu cánh tay của Tàng Nguyên Tử bị thần lôi Cơ Hạo đánh ra nổ tung thành mảnh vụn, lực lượng sấm sét cuồng bạo nháy mắt phá hủy cái đầu cùng cánh tay tan rã của hắn, càng có các tia lôi quang điện lưu bá đạo xâm nhập thân thể hắn, không kiêng nể gì phá phách khắp nơi.

Tàng Nguyên Tử cũng vừa sợ vừa giận rít gào một tiếng, oán độc trừng mắt nhìn Cơ Hạo một cái, dùng hết toàn lực hướng về phía mấy sư đệ nhà mình bỏ chạy.

Dù hẳn có nổi nóng hơn nữa, hắn cũng sẽ không ngu đến mức tiếp tục ở lại bên cạnh Hình Thiên đột nhiên toát ra... Trong đầu Tàng Nguyên Tử một mảng hỗn loạn —— Hình Thiên? Hình Thiên đã sớm mai danh ẩn tích vô số năm, đáng chết, hắn sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Hơn nữa Hình Thiên rõ ràng là hướng về phía Vu Bật... Mà Cơ Hạo đột nhiên xông ra, cũng là hướng về phía Vu Bật!

Hình Thiên và Cơ Hạo có cấu kết?

Tàng Nguyên Tử lòng rối như tơ vò, trong lúc nhất thời căn bản không làm rõ được rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Mấy sư đệ của hắn hóa thành cầu vồng lao vút lên trời, nhanh chóng kết một tòa trận pháp nho nhỏ bảo vệ Tàng Nguyên Tử.

Mấy vị trưởng lão Vu Bất mang đến cũng cất tiếng kêu quái dị, bọn hắn nhanh chóng hóa thành ma thể, cuốn theo mảng lớn ma vân, ma diễm bay lên trời, lớn tiếng mắng chửi hướng Cơ Hạo bên này lao đi. Cách Cơ Hạo còn rất xa, các trưởng lão đó chỉ tay, liền có mảng lớn mây khói ngọn lửa hai màu đen đỏ dây dưa bọc vô số phi đao, phi xoa rậm rạp hướng Cơ Hạo đánh tới.

Cơ Hạo chỉ tay, tiên thiên nguyên từ lực tràn vô hình vô tích nhanh chóng bao phủ hư không xung quanh. Thân thể cao lớn của Vu Bất chợt cứng đờ, nguyên từ lực tràn ước thúc thân thể hắn, mặc cho hắn giãy dụa như thế nào, trong thời gian ngắn không thể động đậy nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái rìu lớn của Hình Thiên một lần nữa bổ xuống.

Phi đao, phi xoa mấy vị trưởng lão sơ vu nhất mạch đánh ra số lượng khổng lồ, càng dùng ma pháp ác độc rèn luyện thành, nhưng các phi đao phi xoa đó đều là ngũ kim tinh hoa chế thành, sau khi lao đầu vào tiên thiên nguyên từ lực tràn Cơ Hạo bày ra, toàn bộ đao xiên đồng thời phát ra một tiếng ngân khê, ‘Đang đang’ vỡ thành một mảng, giống như hán tử uống say, xiêu vẹo lắc qua lắc lại ở không trung, không có một cây nào có thể tới gần Cơ Hạo nửa bước.

Một tiếng ‘Phập’ vang lên, Hình Thiên thét lớn, một rìu rơi ở đỉnh đầu Vu Bất.

Vu Bất rú thắm một tiếng, hoàn toàn bị một rìu của Hình Thiên chém thành hai mảnh, trong hai mảnh thân thể của hắn đột nhiên có vô số mầm thịt ‘Vù vù’ bay ra, nối hai mảnh thân thể muốn một lần nữa ghép lại với nhau.

Cơ Hạo chỉ tay, lại là một đợt hàng ma thần lôi đánh xuống như bão tố, mắt thấy vô số mầm thịt ở trong sét đánh lửa đốt hóa thành hư ảo, thân thể Vu Bất

cũng bị lôi hỏa luyện thành tro tàn từng tắc một.

“Thêm một chút sức nữa!” Hình Thiên ồm ồm rống to một tiếng, hắc dùng sức vung lên tấ khiên ở tay trái, tấ khiên to lớn chọt bành trướng thành phạm vi vạn trượng, giống như một ngọn núi lớn hung hăng vồ vào trên thân mấy tên trướng lão sơ vu nhất mạch.

Bảy tám ma hóa trướng lão đồng loạt hộc máu, thân thể bị đập bẹp như cái bánh rán, toàn thân phun máu hướng phía sau bay đi.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, hắc chỉ tay, trên bầu trời Thái Dương Tinh chọt tỏa sáng rạng rỡ, toàn bộ Bàn Cổ mỗi đại lục một lần nữa lâm vào trong bóng đêm, chỉ có một đạo kim quang liệt hỏa đường kính vạn trượng từ chính giữa Thái Dương Tinh bắn nhanh xuống, hung hăng rơi ở trên người Vu Bật.

Chương 1855: Hình Thiên Thô Bạo

Thái Dương Chân Hỏa thuần dương chí cương, chính là khắc tinh của tất cả âm tà ma túy.

Thân thể tàn tạ của Vu Bất bị kim quang chiếu, máu thịt toàn thân lập tức hòa tan, mảng lớn tương đặc sệt màu đen từ trong cơ thể hắt phun ra, hóa thành khối đen cuộn cuộn hướng về bốn phương tám hướng chạy trốn. Vu Đế có khả năng hồi sinh từ giọt máu, Vu Bất sau khi hóa ma, ma uy càng thêm mãnh liệt, những luồng khí đen kia cho dù chỉ cần chạy thoát một tia một luồng, hẳn sẽ có thể cắn nuốt tinh huyết sinh linh lại lần nữa sống lại.

“Trốn không thoát đâu!” Cơ Hạo cất tiếng cười to, kim quang mãnh liệt gắt gao tập trung khí đen trong thân thể Vu Bất phun ra. Hắt chỉ tay, Bàn Cổ Chung phun trào ra khôn cùng hỗn độn chi khí lao vút lên trời, tiếng chuông nổ vang chấn động thiên địa, từng luồng khí tức mơ hồ phong tỏa hư không, tính cả tiên thiên nguyên từ lực tràng đồng loạt đem hư không xung quanh khóa chặt tới mức con muỗi cũng không bay lượn.

Từng mảng lớn khí đen đọng lại ở trong hư không không thể cự quật, từng tia từng luồng khí đen nhỏ bé giống như sợi tóc cũng tán loạn ở không trung, nhưng vẫn trốn không thoát Cơ Hạo nắm giữ. Trong khí đen cuộn cuộn truyền đến tiếng Vu Bất rít gào tuyệt vọng mà phẫn nộ, các loại tiếng cầm thú cổ quái rít gào cùng tiếng người mắng chửi không ngừng truyền đến, trong khí đen đột nhiên có vô số gương mặt dữ tợn hiện lên.

“Thằng nhãi Cơ Hạo, làm việc... Đừng làm tuyệt!” Trong khí đen, một khuôn mặt to lớn của Vu Bất đột nhiên xông ra, hắt nhe răng trợn mắt hướng tới Cơ Hạo lớn tiếng mắng: “Ma chủ sẽ không tha cho các người! Hôm nay người tổn hại ma thể của ta, tương lai...”

Cơ Hạo lười nghe Vu Bất chửi rủa, vung tay một đạo cuồng lôi đánh qua.

‘Rẹt!’ một tiếng nổ vang, mảng lớn lôi hỏa dâng trào, một mảng khí đen bị đánh tan thành mây khói, trong khí đen ở xung quanh tiếng Vu Bật rú thẳm càng thêm thê lương: “Cơ Hạo, ta nhớ ngươi rồi đó, ta nhớ ngươi rồi đó! Ma chủ cứu mạng, cứu mạng với!”

Trong hư không đột nhiên khẽ chấn động, đỉnh đầu Cơ Hạo đột nhiên xuất hiện một cái hố đen cực lớn đường kính trăm dặm, một cái bàn tay to lớn đen sì dày đặc lông đen gào thét từ trong hố đen thò ra, hướng khí đen do Vu Bật biến thành chộp tới.

Nhìn kỹ, trong cái tay to lớn đen sì này rậm rạp vô số gương mặt nhân tộc vặn vẹo thành một cục, mà lông đen trên cánh tay, mỗi một sợi lông đen đều là vô số thân thể nhân loại trước sau nối liền ghép thành. Trên cánh tay màu đen này oán khí nồng đậm, sát khí ngập trời, cái tay to lớn cách Cơ Hạo còn xa mấy trăm dặm, Cơ Hạo đã cảm thấy toàn thân như ngâm ở trong rãnh nước máu đen, lục phủ ngũ tạng đều đang quay cuồng.

Vô biên uế khí, tà khí đổ ập xuống hướng Cơ Hạo ập tới, Cơ Hạo chỉ cảm thấy trong lòng bị đè nén, ngay cả linh quang trên đạo đài cũng mơ hồ ảm đạm đi vài phần. Đây là lực lượng của Nguyên Thủy Ma Tôn, lực lượng tà ác nhất, dơ bẩn nhất của Bàn Cổ thế giới, càng là căn nguyên tất cả ‘Ác’ của Bàn Cổ thế giới, là một trong các lực lượng cực đoan nhất, đáng sợ nhất của Bàn Cổ thế giới.

“Nguyên Thủy Ma Tôn!” Cơ Hạo hít một hơi thật sâu, hấn trước tiên đánh một quyền ở trên Bàn Cổ Chung, một tiếng chuông ngân chấn động hư không, hỗn độn chi khí cuồn cuộn hóa thành các dòng ánh sáng mơ hồ mặc treo ở trên người Cơ Hạo, gắt gao chặn tà khí, uế khí ăn mòn đến từ bốn phương tám hướng.

Sau đó Cơ Hạo vỗ gáy mình, một đạo linh quang phóng lên cao, cối xay đại đạo toàn thân tỏa ra kim quang, tử khí tràn ngập gào thét lao ra, chậm rãi xoay tròn ở sau đầu Cơ Hạo. Tạo hóa đại đạo, hủy diệt đại đạo hình thành hai mặt cối

xay một cái xuôi, một cái ngược xoay tròn đan xen, từng luồng lực lượng căn nuốt kỳ diệu đến cực điểm tự dừng sinh ra, tà khí, uế khí một cánh tay ở đỉnh đầu phóng ra thế mà lại bị cối xay đại đạo nhanh chóng hấp thu vào.

Cho dù là lực lượng tà ác nhất, dơ bẩn nhất của Bàn Cổ thế giới, chỉ cần nó ‘tồn tại’, như vậy thì có thể hủy diệt!

Cơ Hạo toàn lực vận chuyển cối xay đại đạo, trên mặt cối xay hủy diệt đại đạo ngưng tụ thành các tia thần quang màu đen cấp tốc lóe lên, các luồng khí tà ác dơ bẩn không ngừng bị cối xay căn nuốt, sau khi nghiền mài một trận hóa thành các luồng thể giới bốn nguyên lực tinh thuần nhất của Bàn Cổ thế giới bị Cơ Hạo hấp thu.

Có vô lượng công đức trên cối xay đại đạo hình thành kim quang tử khí hộ thể, độc thủ của Nguyên Thủy Ma Tôn áp chế đối với đạo đài của Cơ Hạo nhất thời không còn sót lại chút gì.

“Đến mà không đáp lại là phi lễ, Nguyên Thủy Ma Tôn... Tiếp chiêu!” Cơ Hạo hét dài một tiếng, hất chỉ tay, ánh sáng Thái Dương Tinh vốn bao phủ toàn bộ Bàn Cổ mỗi đại lực chợt ngưng tụ thành một điểm kim quang to bằng mũi kim, một tay Cơ Hạo đem Bàn Cổ Kiếm ném ra, điểm kim quang đó rơi ở trên mũi Bàn Cổ Kiếm, Bàn Cổ Kiếm chợt ‘keng’ một tiếng, hóa thành một đạo cầu vồng kiếm màu vàng bao trùm trời đất điên cuồng chém ra.

Thái dương chi lực, có khả năng phá ma nhất; trong Bàn Cổ Kiếm càng dung nhập đại phủ Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, lực sát thương có thể xưng là cái thế.

Cơ Hạo tay chỉ cầu vồng kiếm, toàn bộ thần niệm đều ngưng tụ ở trên cái tay to lớn màu đen nhắm vào đầu hạ xuống kia, Khai Thiên Nhất Kích phát động, Cơ Hạo chợt thấy được một tia sơ hở hầu như không thể phát hiện trong cái tay to màu đen kia.

“Phá!” Hét to một tiếng, Cơ Hạo toàn lực chém ra một kiếm này.

Cầu vòng kiếm màu vàng lộn một cái, theo cái tay to màu đen một đường chém tới, chỉ nghe ‘Phập’ một tiếng vang lớn, từ đầu ngón giữa của cái tay to lớn mãi cho đến chỗ khuỷu tay, một kiếm của Cơ Hạo đem cái tay to lớn này bổ ra, mảng lớn khí đen không ngừng từ trong cái tay to lớn phun ra, sau đó nhanh chóng bị một mảng lửa màu vàng dẫn cháy.

“Thằng nhãi Cơ Hạo!” Một thanh âm trầm thấp, khàn khàn, không có bất cứ tình cảm dao động nào từ trong hố đen kia truyền đến: “Ta có việc trong người, không rảnh để tự mình đối phó người... Một kiếm hôm nay, ngày sau tất báo!”

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, thần niệm động, pháp lực toàn thân như nước lũ rót vào Bàn Cổ Kiếm, cầu vòng kiếm bao phủ toàn bộ bầu trời, vô số kiếm quang quay quanh cánh tay màu đen ở đỉnh đầu chém loạn một chập. Nguyên Thủy Ma Tôn kêu đau một tiếng, cái tay to lớn màu đen này bị kiếm quang của Cơ Hạo hung mãnh xảy nát, vô số khí đen bay loạn đầy trời, lại bị lực lượng thái dương triệt để dẫn cháy.

Trong khí đen do Vu Bật biến thành, tiếng Vu Bật khàn cả giọng không ngừng truyền đến: “Ma chủ, cứu mạng!”

Nguyên Thủy Ma Tôn trầm mặc một phen, lỗ đen trên trời cao chậm rãi khép lại, hắt lạnh lùng nói: “Phế vật, người không có giá trị đáng cứu.”

Vu Bật tuyệt vọng rên rỉ một tiếng, hắt khàn cả giọng khóc kêu cầu xin, lại không có thể đổi lấy Nguyên Thủy Ma Tôn nửa điểm nhi thương hại.

Cơ Hạo vung lên Bàn Cổ Kiếm, hướng phía khí đen do Vu Bật biến thành cuốn một cái, chỉ nghe một tiếng rên rỉ truyền đến, khí đen đầy trời bị một kiếm của hắn càn quét sạch sẽ.

‘Keng’ một tiếng vang lớn, Cơ Hạo triệt để tiêu diệt Vu Bật, Hình Thiên đã như một khối vắn thạch khổng lồ, nặng nề rơi trên mặt đất. Hắc khom lưng xuống, dùng con mắt khổng lồ do hai vú biến thành lạnh như băng nhìn chăm chăm Đế Úc cùng một đám trưởng lão Công Tôn thị vừa mới từ trong phế tích

đài ngọc bò ra!

“Đương đại Nhân Hoàng?” Không đợi Đế Úc và các trưởng lão, tộc trưởng đám cao tăng nhân tộc bên cạnh gã mở miệng, Hình Thiên đã thô bạo rít gào lên: “Một đám thua cả súc vật, sao dám chiếm đoạt địa vị Nhân Hoàng? Nếu là các người lũ phế vật này cũng có thể thành Nhân Hoàng, nhân tộc ta nào còn có hi vọng?”

Ngay tại trong tiếng gầm gừ của Hình Thiên, thằng cha thô bạo, cuồng dã này đột nhiên vứt tấm khiên cùng cây rìu trong tay, loáng cái cởi váy chiến, lấy ra tiểu huynh đệ hoành tráng kia của hắn, nước tiểu giống như thác đổ từ trên chín tầng trời trút xuống.

‘Ào’ một tiếng, toàn bộ hành cung của Đế Úc bị nước tiểu mùi tanh ngập trời giội trôi phá thành mảnh vụn, Đế Úc cùng một đám trưởng lão Công Tôn thì càng bị nước lũ cuồn cuộn giội trôi ra ngoài mấy chục dặm!

“Oa ác!” Cơ Hạo hoảng sợ, kinh ngạc nhìn Hình Thiên: “Gã này, ta thích!”

Chương 1856: Cầm Như Hấn

Thô bạo, vô lễ, thích là làm, đây là Hình Thiên thời thượng cổ có gan hưởng thiên đế vong rùi!

Đế Úc cùng một đám trưởng lão bị ‘nước lũ’ cuốn cuộn giội trôi ra mấy chục dặm, tất cả doanh trại, lều trại ven đường bị quét nát, vô số quân nhu lương thảo đều bị ‘nước lũ’ mang theo mùi lạ gay mũi ngâm ướt đầm, tổn thất có thể nói là thảm trọng.

Ở trước khi Tàng Nguyên Tử và Vu Bất đại chiến, Đế Úc đã uống nhiều rượu. Người say rượu là không thể khống chế cơ thể của mình nhất, khi bị ‘nước lũ’ quét đi Đế Úc thất kinh hai tay quơ loạn khắp nơi, càng mở rộng mồm kêu cứu khàn cả giọng. Không cẩn thận, ‘nước lũ’ nóng hằm hập Hình Thiên phóng thích liền theo cái mồm hăn mở ra trút vào vài ngum.

Thật không dễ dàng gì ‘nước lũ’ lao vào lạch ngòi lớn nhỏ xung quanh doanh địa, Đế Úc được mấy cận vệ Công Tôn thị từ trong bùn lầy đỡ dậy. Dùng sức lắc lắc đầu, Đế Úc ‘Oe’ một tiếng nôn ra. Cái gì rượu ngon món ngon, hoa quả tươi, hăn ngay cả thức ăn ba ngày trước cũng ói ra sạch sẽ.

‘Oe, oe’ nôn mửa, rất nhanh Đế Úc đã nôn tới mức bụng trống rỗng, ngay cả mật đắng màu xanh lục cũng đã nôn ra.

Nhưng Đế Úc vẫn đang điên cuồng nôn mửa, nôn khan không ngừng. Hăn nghĩ được mùi lạ gay mũi kia trên người mình, lại hồi tưởng vừa rồi ở trong ‘nước lũ’ thân thể lúc lẫn lộn nuốt vào mấy ngum to... Đế Úc muốn chết!

Không cần nói hiện tại Đế Úc thân là Nhân Hoàng, quyền cao chức trọng hăn hưởng thụ xa hoa quen rồi, cho dù năm đó hăn còn là một tên hoàn khố không bắt mắt trong Công Tôn thị, hăn cũng là quý công tử cấm y hoa phục, hai tay không dính nước mùa xuân!

Hắn thế mà lại bị người ta dùng nước tiểu phun đầy người, thậm chí hắn còn...

“Giết hắn, giết hắn, giết hắn cho ta!” Tròng mắt Đế Úc đỏ bừng ngẩng đầu lên, mười mấy sợi tóc ướm sừng dính ở trên mặt hắn, còn không ngừng hướng phía dưới nhỏ nước. Mùi lạ gay mũi quanh quẩn ngay tại mũi hắn, Đế Úc điên cuồng nhảy dựng lên chỉ vào Hình Thiên lớn tiếng gào rống: “Ai giết hắn, phong bá, phong hầu... Các ngươi muốn ban thưởng cái gì cũng được!”

Một đám trưởng lão Công Tôn thị cũng bị thủ đoạn ra bài không dựa theo lẽ thường của Hình Thiên làm cho kinh ngạc đại ra, như vệt con bị dọa ngốc không biết làm sao. Bọn họ hoảng sợ, mờ mịt nhìn Hình Thiên, nhìn thân thể không đầu khổng lồ kia, nhìn hắn hai con mắt to trên ngực, cái mồm rộng như chậu máu kia trên ngực!

Hình Thiên cao vạm vỡ hai tay chống nạnh, như một ngọn núi nhỏ vững vàng đứng trên mặt đất, hắn khom lưng nhìn đám người Đế Úc chật vật không chịu nổi, nhìn không được cười điên cuồng ‘Ha ha’. Tiếng cười của hắn kích động hơi nước trong không khí, nhất thời ở bên người hắn có lượng lớn mây mù bốc lên, theo thân thể hắn liên tục bốc lên, ở trên đầu hắn ngưng tụ thành một cái giá mây màu máu.

Cơ Hạo buông ra thần thức, tò mò quét tới quét lui ở trên người Hình Thiên.

Cái này rốt cuộc là làm như thế nào? Đầu bị người ta chặt mất, Hình Thiên thế mà lại lấy hai vú làm mắt, lấy rốn làm miệng, hơn nữa hắn còn có thể tự hỏi, còn có thể hành động, còn có thể nhảy nhót chiến đấu với người ta, thậm chí sức chiến đấu của hắn còn cuồng mãnh bực bực như thế?

Thần thức đảo qua đôi mắt và cái mồm rộng của Hình Thiên, Cơ Hạo không khỏi hoảng sợ mở to mắt nhìn.

Đôi mắt Hình Thiên rõ ràng là hai viên bảo châu cấp tiên thiên linh bảo, trong hai viên bảo châu ẩn chứa khí tiên thiên âm dương, tuy trên cấp bậc so ra

kém lực lượng thái âm thái dương, nhưng cũng là trong tuyệt âm, chí dương ngưng tụ một điểm tinh phách, có được vô số sự kỳ diệu của tạo hóa.

Mà bản thể cái mồm rộng của Hình Thiên, thể mà lại là một cái đại đỉnh đen sì có được lực cắn nuốt đáng sợ. Cái đại đỉnh này lúc nào cũng cắn nuốt thiên địa nguyên khí xung quanh, đem nó chuyển hóa thành huyết nhục tinh khí không ngừng bổ sung Hình Thiên tiêu hao, cho nên Hình Thiên tuy không còn đầu không thể ăn cơm, nhưng thân thể hắc vẫn có thể không ngừng nảy sinh tinh huyết, lớn mạnh bản thân.

Càng quan trọng hơn là —— trong trái tim Hình Thiên có một viên long châu phẩm chất cực cao!

Long châu, toàn bộ tinh phách long tộc góp lại. Long tộc kế thừa thân thể cường hãn của Bàn Cổ thánh nhân, nhưng bọn họ trời sinh lực lượng linh hồn nhỏ yếu đến mức đáng thương. Theo lý thuyết, lấy linh hồn trời sinh gây yếu của long tộc, bọn họ căn bản không thể khống chế thân thể cường hãn của long tộc.

Nhưng sự kỳ diệu của thiên địa tạo hóa ở ngay nơi đây, long tộc lực lượng linh hồn gây yếu, trong cơ thể bọn họ tự nhiên mà vậy có một viên long châu ngưng tụ. Long châu ngưng kết toàn bộ tinh hồn, tinh huyết của long tộc, chất chứa lực lượng cực kỳ cường đại, thần diệu, long tộc chính là thông qua long châu để khống chế thân thể cường đại của mình, long châu đối với long tộc mà nói có thể so với ba hồn bảy vía của nhân tộc!

Trong trái tim của Hình Thiên, ít nhất có một viên long châu có thể so với thái cổ long đế, ba hồn bảy vía của hắc đã hòa hợp một thể với viên long châu này, ký sinh ở sâu bên trong trái tim khống chế toàn thân. Không chỉ có thế, sau khi trái tim và long châu dung hợp, trái tim Hình Thiên trở nên đặc biệt mạnh mẽ cường đại, có thể cung cấp cho thân thể hắc động lực càng thêm cường hãn mênh mông.

Cho nên, trừ không có đầu, hình tượng có chút dọa người, toàn bộ cơ năng

sinh lý của Hình Thiên đều không khác gì người thường, thậm chí càng thêm toàn diện, cường đại hơn.

Ngoài mấy chục dặm, Đế Úc còn đang chỉ vào Hình Thiên rộng to, một đám trưởng lão Công Tôn thị, các tộc trưởng, trưởng lão xuất thân các đại thị tộc đại bộ tộc đều bảo trì trầm mặc, mỗi người dùng ánh mắt cực kỳ khác thường, cực kỳ quý bí nhìn Hình Thiên.

Hình Thiên lão gia hỏa này, đó là nhân vật cấp truyền thuyết trong thượng cổ thần thoại của nhân tộc!

Trong truyền thuyết, Hình Thiên cảm thấy thiên đế bất công đối với nhân tộc, cho nên một mình một người mang theo một cây rìu lớn xông lên thiên đình chém giết hỗn loạn một trận. Một trận chiến đó, thiên thần chính cống bị Hình Thiên đánh chết tươi đã đông hơn vạn người, thiên binh thần tướng bình thường ít nhất bị hấn xử lý trăm vạn, năm đại thiên đế liên thủ bao vây tiêu trừ Hình Thiên, cũng bị hấn làm trọng thương ba người, cuối cùng kiệt sức bị trung ương thiên đế chém một kiếm rụng đầu.

Sau khi chặt đầu, Hình Thiên cái thể hung thần này thế mà lại mạnh mẽ tho nạp thiên đình linh tụy, ở trên ngực bụng mọc ra đôi mắt, cái miệng rộng, hung hãn tuyệt luân hấn tiếp tục ác chiến, cuối cùng vẫn là thiên đình mượn dùng Thiên Địa Đại Trận khiến hấn trọng thương, nhưng cũng chỉ bị thương mà không chết. Kẻ này vác cây rìu lớn hùng dũng oai vệ hiên ngang nhảy xuống Bất Chu sơn, trừ không đầu, hấn có thể xưng là toàn thân mà lui!

Độc chiến thiên đình, toàn thân mà lui, sự tích vĩ đại như thế, hằng cổ tới nay chỉ có một mình Hình Thiên!

Lão gia hỏa này cũng không biết là từ khi nào biến mất không thấy nữa, nhưng ở trên Tây Hoang đại lục của Bàn Cổ thế giới, ít nhất có một ngàn đại bộ tộc lấy Hình Thiên làm đồ đẳng bộ tộc, có mấy trăm đại bộ tộc lấy ‘Hình Thiên’ làm dòng họ, tôn thờ Hình Thiên làm tổ tiên nhà mình!

Hung thần ác sát như thế, lại là từ trên trời quay về Bàn Cổ thế giới... Không lẽ nhiều năm như vậy, hắn luôn luôn qua lại ở trong Hồng Mông hỗn độn?

Hung thần ác sát như thế, ai dám đi tìm hắn gây sự?

“Đế Úc dù sao cũng là trẻ con không hiểu chuyện, Hình Thiên à... Người như thế, đừng trêu chọc, ứng phó cho qua là được rồi nhỉ?” Phạm là trưởng lão bộ tộc cùng tộc trưởng các bộ biết hung danh Hình Thiên, mỗi người chớp mắt không hé răng, không ai hưởng ứng mệnh lệnh của Đế Úc.

“Các người lên đi, lên đi, ai giết được thằng cha này, ta thưởng hắn thật hậu!” Đế Úc giống như chim Đỗ Quyên than thở gào lên: “Các người sao lại không lên? Các người dám không phục tùng mệnh lệnh của ta? Ta là Nhân Hoàng Đế Úc, ta là Đế Úc đó!”

Trong doanh địa khổng lồ im lặng, ngay cả các chiến sĩ dũng mãnh ngày thường thích tranh đấu chém giết nhất, người nào cũng đều kính cẩn cúi đầu, không ai dám hé răng.

Chương 1857: Ma Động Thương Sinh

Cơ Hạo phát phát tay, nhất thời ánh nắng sáng lạn đầy trời.

Chân đạp một đám mây lửa, Cơ Hạo nét cười đầy mặt hạ xuống, hạ đến ‘trước mặt’ Hình Thiên.

Nhìn cái mồm rộng đen sì kia chỗ rốn Hình Thiên, trong lòng Cơ Hạo không cảm thấy tự nhiên, hướng về phía một khuôn mặt lớn như vậy nói chuyện, thật sự là hơi quá quái dị. Nhưng đây là Hình Thiên đó, thượng cổ chiến thần Hình Thiên trong truyền thuyết đó, Cơ Hạo vẫn cười hướng Hình Thiên chấp tay thi lễ thật sâu: “Hình Thiên tiền bối, Cơ Hạo ở đây có lễ!”

Cơ Hạo mặc, là miện phục kiểu cách thiên đế thiên đình, cầm tú huy hoàng, thần quang loá mắt, nhất cử nhất động vô số luồng thần quang nhỏ bé xuyên qua hư không, như nối liền một thể với toàn bộ thiên địa. Chỉ cần là người hơi có chút kiến thức, đều có thể thông qua bộ miện phục này biết thân phận Cơ Hạo.

“Thiên đế?” Hình Thiên ồm ồm lắm bầm một câu, trong cơ thể hắc truyền đến tiếng xương cốt va chạm như rỗng găm, theo tiếng vang đình tai nhức óc, thân thể hắc chậm rãi co rút lại, dần dần thu nhỏ lại đến khoảng năm trượng.

Hai tay khoanh trước ngực, hai con mắt to trước ngực Hình Thiên hung tợn nhìn chằm chằm Cơ Hạo một cái, khô khốc, lạnh như băng nói: “Lão tử không giao tiếp với thiên đế... Các người đám mâu tặc cao cao tại thượng này, không quan tâm nhân gian khó khăn, đều là một đám sói mắt trắng chỉ ăn không ỉa... Ta nhõ vào!”

Mở ra cái mồm rộng, Hình Thiên chợt hướng Cơ Hạo phun ra một mảng lớn nước dãi.

Lão gia hỏa này tính tình thật thối, hướng phía Đế Úc phóng ‘nước lũ’ thì thôi, lại còn phun nước miếng đối với Cơ Hạo!

Cơ Hạo bất đắc dĩ cười khổ tránh nước dãi Hình Thiên phun ra, cũng không khóc cười nói: “Tiền bối hiểu lầm rồi, Cơ Hạo cũng xuất thân nhân tộc, chính là tộc nhân Nam Hoang Kim Ô bộ, không giống với các tiên thiên thần linh thiên địa sinh dưỡng kia!”

‘A’, Hình Thiên rõ ràng kinh ngạc một phen, hắt chột khom lưng xuống, một con mắt to xem xét trên dưới Cơ Hạo đánh giá một lúc, hắt đột nhiên cười ‘Ha ha’ vỗ một cái vào trên vai Cơ Hạo. ‘Thùng’ một tiếng vang lớn, một vòng khí bạo từ vị trí bàn tay hắt cùng bả vai Cơ Hạo tiếp xúc bùng nổ, hóa thành một cơn lốc quét ngang phạm vi trăm dặm, đem vô số người thối ngã lăn ra.

“Ha ha ha, thì ra là hảo binh sĩ của nhân tộc ta, tốt, tốt, tốt, tốt lắm! Hắc, thiên đình đám khốn kiếp đó đều chết hết rồi sao? Bằng không binh sĩ nhân tộc chúng ta có thể nào trở thành thiên đế? Hắc, năm đó ta đã nói, tiền đồ nhân tộc chúng ta phải cmn lật đổ thiên đình, thay thế năm đại thiên đế, để anh hùng hảo hán nhân tộc ta trở thành tinh quân chúa tể tinh tú khắp trời!”

Hơi nhếch lên cái bụng, bày ra một tư thế tập trung nhìn trời, Hình Thiên lớn tiếng cảm khái: “Nếu là hồng hoang tinh thần khắp trời, tinh quân trên mỗi một ngôi sao đều là anh hùng hảo hán nhân tộc ta, để Vu Thần nhân tộc ta thay thế các tinh tú kia nắm giữ cả bầu trời, nhân tộc ta hẳn có thể trở thành chủ nhân Bàn Cổ thế giới... Thần chấn sát thần, quỷ chấn sát quỷ, cho dù là thánh...”

Cơ Hạo ho khan mạnh một tiếng, búng tay, một đạo nguyên từ lực tràng giam cầm một mảng không khí, hóa thành một đám keo không khí dính dính gắt gao che lại cái miệng rộng của Hình Thiên. Gã này thật sự là mồm rộng, lời gì cũng dám nói.

Thần chấn sát thần, quỷ chấn sát quỷ, lời này là không sai, nhưng người muốn nói đối địch với thánh nhân sao... Sau lưng Cơ Hạo không khỏi toát mồ hôi lạnh một phen, trừ phi nhân tộc toát ra bảy tám thánh nhân huyết mạch nhân tộc, nếu không người đối kháng với thánh nhân như thế nào?

Lời này chỉ có thể nghĩ ở trong đầu, không thể nói ra miệng!

Hình Thiên chợt bị bịt lại cái mồm rộng, hắn ‘ấp úng’ nhìn chăm chăm Cơ Hạo một hồi lâu, tức giận lại vỗ một chưởng vào trên vai Cơ Hạo. Sau đó hắn đột nhiên ưỡn bụng lên, cười phá lên ‘Ha ha ha ha’.

Trong tiếng cười của Hình Thiên tràn ngập khoái hoạt cùng vui sướng, tiếng cười chấn động khiến đám mây trên trời cũng bị xé thành dạng từng tia từng dải nhỏ.

Ngoài mấy chục dặm, Đế Úc vẫn giống như chó điên gầm rú, hắn nhảy dựng lên chỉ vào Hình Thiên và Cơ Hạo lớn tiếng quát: “Đi đi, các người đám tạp chủng chết tiệt này, đi giết quái vật không đầu kia, đi làm thịt Cơ Hạo... Ai có thể giết bọn hăn, muốn nữ nhân ta cho các người nữ nhân, muốn địa bàn ta cho các người địa bàn, muốn tiền tài ta cho các người tiền tài, các người muốn gì, ta cũng có thể cho!”

Vẫn không ai hé răng, bao gồm Tàng Nguyên Tử và mấy sư đệ của hăn, thậm chí mấy trưởng lão sơ vu nhất mạch Vu Bất mang đến cũng chưa hé răng.

Thực lực chênh lệch quá lớn, Hình Thiên quái vật này, hăn sinh sống ở thời đại thái cổ của nhân tộc, đó là thời đại Man hoang hồng hoang thế giới vừa mới chấm dứt, Hình Thiên có thể ở trong thế giới Man hoang cổ xưa đó gây dựng được danh hiệu chiến thần, có thể thấy được thực lực cá nhân của hăn cường hãn bao nhiêu.

Nhiều năm như vậy trôi qua, thực lực Hình Thiên sẽ chỉ càng ngày càng mạnh, cho nên hăn mới có thể đi tiêu trôi ngã nhiều người như vậy, ngay cả các trưởng lão thực lực mạnh mẽ của Công Tôn thị cũng bất lực ngăn cản. Từ một điểm đó mà nhìn rộng ra, thực lực thật sự của Hình Thiên đã đến cảnh giới nào?

Ánh mắt Đế Úc trở nên cực kỳ tối tăm, đỉnh đầu hăn có từng tia từng luồng khí đen bốc lên, hăn đột nhiên cười một tiếng quái dị. Hăn xoay người lại, tóm lấy một tộc trưởng tiểu bộ tộc phía sau, hướng về phía hăn lớn tiếng quát:

“Nguyên Thủy Ma Tôn, ta biết người có thể nghe được thanh âm của ta... Vu Bất bị bọn hắc giết, người ngay cả một chút tức giận cũng không có sao? Ta biết người có thể làm được, đi, giết hắc đi!”

Đế Úc lớn tiếng quát: “Đi, giết quái vật không đầu kia, hắc cường hãn như vậy, nếu có thể đem hắc chuyển biến thành ma...”

Một câu còn chưa nói xong, trong mắt tiểu tộc trưởng kia đã phun ra hắc ** diễm dài ba thước, vài tên trưởng lão Vu Bất mang đến lấy ra kèn làm từ xương màu đen, ngửa mặt lên trời thổi lên tiếng kèn bén nhọn.

Tiếng kèn thê lương như quỷ khóc xuyên thấu mây trời truyền khắp phạm vi mấy vạn dặm, trong doanh địa chung quanh, vô số chiến sĩ nhân tộc đột nhiên toàn thân phun ra hắc khí, bọn họ đều ngẩng đầu lên, trong mắt phun ra lửa ma mãnh liệt, ùn ùn hướng Hình Thiên và Cơ Hạo trên bầu trời nhìn tới.

“Giết!” Một tướng lĩnh bộ tộc Đông Di ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, hắc nháy lên vật cưỡi Kim Sí Vân Bằng của mình, vỗ đầu con chim đại bàng này. Chim đại bàng ngửa mặt lên trời rít lên, cánh vỗ mạnh nhanh chóng bay lên trời, hóa thành một luồng sáng hướng Hình Thiên phóng đi.

Vô số tiên thủ Đông Di động tác là nhanh nhẹn nhất, bọn họ ùn ùn nhảy lên phi cầm tọa kỵ nhà mình, cả mảng lớn phi cầm ‘Vù vù’ bay lên trời, hợp thành các tòa chiến trận to to nhỏ nhỏ hô ứng nhau từ xa bay về phía Hình Thiên.

Cách Hình Thiên còn trên trăm dặm, đám thần tiên thủ kia trong Đông Di tiên thủ đã kéo trường cung, vô số mũi tên gào thét xuyên thấu không khí, rập rạp hướng Hình Thiên bắn hết tới.

Mấy chục tộc trưởng bộ tộc lớn nhỏ đều bay lên trời, đứng ở trên bầu trời âm trầm cười: “Hình Thiên phải không? Người thừa dịp bản tôn không rảnh phân thân, giết tộc duệ của ta. Hi hi, người có thể xuống tay độc ác đối với Vu Bất, vậy xem xem... Người có thể nhẫn tâm giết chóc những... con người thuần túy này không?”

Vô số mũi tên rợp trời rợp đất đập xuống, vô số Đông Di chiến sĩ gào thét
hướng Hình Thiên ập tới.

Chương 1858: Tam Bành Đối Ma Tôn

Vô số chiến sĩ nhân tộc rợp trời rợp đất xung phong lại, hơn nữa bọn họ đều còn là tinh anh các bộ, chiến sĩ tinh nhuệ chân chính!

Bàn Cổ Chung ở đỉnh đầu Cơ Hạo phóng ra các tia hỗn độn khí chặn vô số mũi tên, Hình Thiên mặc cho mũi tên cắm ở trên thân hắn, vô luận trên mũi tên là bạo phá phù văn hay là xuyên thấu phù văn, hoặc là các loại tà môn vụ chú cổ quái, trên người hắn một đạo huyết sát chi khí sôi sục qua lại, toàn bộ mũi tên đụng tới khí huyết sát liền lập tức vỡ nát.

“Đánh không được, động không được!” Cơ Hạo cau mày nhìn vô số chiến sĩ nhân tộc xung phong đến, các chiến sĩ đến từ Đông Di cười các loại phi cầm gào thét mà đến, trọng giáp chiến sĩ trên mặt đất đông nghìn nghịt như thủy triều càng là bước chân ù ù bước nhanh lao tới.

“Hừ!” Hình Thiên hừ lạnh một tiếng, hắn dùng sức nắm thật chặt cây rìu trong tay, hơi giơ tay, lại cuối cùng đè xuống sát ý trong lòng: “Rút... Hình Thiên ta, không thể dùng rìu nhắm vào binh sĩ nhà mình! Cho dù bọn họ... không nên thân tới đâu nữa!”

Thét dài một tiếng, quanh thân Hình Thiên lóe ra ánh lửa, chợt hóa thành một ngôi sao băng bốc cháy xông lên trời cao, lóe lên vài cái đã tới chỗ cực cao trên bầu trời, sau đó dùng hết lực lượng hướng tới bầu trời lớn tiếng gào rống. Tiếng rống sôi sục như tiếng sấm truyền tới mặt đất, vô số Đông Di chiến sĩ loạng choạng không đứng không ngồi vững được, cầm đầu từ trên vật cưỡi đâm xuống.

Không trung chỗ Hình Thiên quá cao, chỉ dựa vào các chiến sĩ nhân tộc kia, bọn họ căn bản không có khả năng bay đến chỗ cao như vậy tiến công Hình Thiên. Hình Thiên nhìn như thô lỗ dùng thủ đoạn trực tiếp nhất, cũng vô lại nhất, tránh xung đột với các chiến sĩ kia.

Cơ Hạo càng thêm vô lại, hắn cứ như vậy lảng lạng đứng cách mặt đất không

đến trăm trượng, Bàn Cổ Chung bảo vệ toàn thân, nguyên từ lực tràng cường đại bao phủ bốn phía. Chỉ cần có người tới gần phạm vi mười dặm quanh thân thể hắn, toàn bộ mọi người thân tự chủ được bị một lực lượng khổng lồ vô hình ném bay ra ngoài.

Đến một tên bay một tên, đến một vạn người bay một vạn người. Vô số chiến sĩ gào thét hướng Cơ Hạo xung phong tới, liền có vô số bóng người tay chân luống cuống bị ném ra thật xa.

Lửa ma trong mắt bốc lên, các chiến sĩ nhân tộc mờ mịt nhìn Cơ Hạo, không thể hóa giải, bọn họ căn bản không thể tới gần Cơ Hạo. Có vu tể ẩn thân ở giữa chiến sĩ niệm tụng chú ngữ, muốn dùng vu chú chi thuật nguyên rủa giết chết Cơ Hạo.

Nhưng toàn bộ vu chú đều như trâu đất xuống biển, không có nửa điểm đáp lại. Cối xay đại đạo chậm rãi xoay tròn ngay tại phía sau Cơ Hạo, vô số vu chú đánh tới, đều bị cối xay đại đạo nuốt vào, chuyển hóa thành các tia thiên địa nguyên khí bù đắp ngược lại cho Cơ Hạo.

“A, a, a, tốt, tốt, tốt!” Thanh âm Nguyên Thủy Ma Tôn trầm thấp khàn khàn ở trong hư không truyền đến: “Tốt lắm, các người không chỉ đã giết Vu Bật, còn giết toàn bộ dòng dõi sơ vu nhất mạch, tốt lắm, thật sự là tốt lắm! Những đứa nhỏ đó, chính là gốc rễ của ma tộc ta, là hạt giống tốt bản tôn coi trọng! Các người đã dám hạ độc thủ đối với bọn họ, như vậy...”

Trên bầu trời, trên mặt đất, vô số chiến sĩ nhân tộc lửa ma trong mắt bốc lên, hoàn toàn bị nguyên thủy ma chủng trong lòng khống chế toàn bộ ý thức đều giờ lên binh khí trong tay, dùng sức hướng cổ mình chém xuống.

Trên đỉnh núi, Phục Hy và Đế Thuấn khẽ nhíu mày, sau đó đồng thời thở dài một hơi, khẽ lắc lắc đầu.

Giữa không trung, Cơ Hạo kinh hãi nhìn các chiến sĩ nhân tộc động tác chinh tề, đồng thời tự sát kia —— trong lòng mỗi người đều có một hạt nguyên thủy

ma chúng, chẳng phải là mỗi người đều có thể bị Nguyên Thủy Ma Tôn điều khiển tự sát ngay tại chỗ?

Mắt thấy chiến sĩ nhân tộc lấy hàng ức vạn để tính sắp đổ máu ngay tại chỗ, đột nhiên động tác của toàn bộ mọi người đồng thời cứng đờ, trên mi tâm, ngực, bụng bọn họ đồng thời có một cột sáng màu trắng xóa phun ra.

Trong bạch quang trên người mỗi chiến sĩ nhân tộc, phân biệt có một bóng người nho nhỏ xuất hiện. Bọn họ lẳng lặng ngồi xếp bằng ở trong bạch quang, thân hình tinh tế mà nhỏ bé, thân thể hơi trong suốt như u ảnh, nhưng khí tức của bọn họ lại cổ quái đến cực điểm, bởi vì bọn họ xuất hiện, toàn bộ thiên địa đều tựa như nháy mắt trở nên xao động.

Thất tình lục dục, hỉ nộ ái ố, các loại cảm xúc dao động phức tạp tới cực điểm, tinh tế đến mức tận cùng từ trong cơ thể toàn bộ chiến sĩ nhân tộc trong mắt phun trào lửa ma khuếch tán ra. Những cảm xúc dao động đó tuy mỏng manh, lại sâu sắc mà kéo dài, từng đợt hướng bốn phương tám hướng khuếch tán nhìn tới, tựa như nháy mắt đã truyền khắp toàn bộ Bàn Cổ thế giới.

Bầu trời, đại địa, hải dương, mỗi một lá cỏ, mỗi một làn gió mát, mỗi một hạt cát đá... Mỗi một sự vật của Bàn Cổ thế giới đều bị loại cảm xúc dao động kỳ dị này thấm đẫm. Trừ Cơ Hạo loại người này có được Bàn Cổ Chung dị bảo bọc này hộ thân, thân thể toàn bộ sinh linh khác, thậm chí là linh hồn bọn họ đều bị loại cảm xúc dao động vi diệu mà thần dị này thấm đẫm, tiến tới theo loại dao động nhỏ bé này khẽ nhện nhạo lên.

Bầu trời đang nhện nhạo, đại địa đang nhện nhạo, hải dương cũng đang nhện nhạo, thiên địa vạn vật đều đang nhện nhạo.

Thân thể Cơ Hạo đang kịch liệt run rẩy, lực lượng bọc này —— thông qua loại cảm xúc dao động kỳ dị này, những bóng người nho nhỏ này, hầu như ảnh hưởng đến toàn bộ Bàn Cổ thế giới —— Cơ Hạo phóng ra thần niệm lẳng lặng cảm ngộ thiên địa đại đạo trong hư không, hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được,

đại đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới cũng bởi vì các cảm xúc dao động kỳ dị này mà nổi lên những tia gợn sóng.

Ba ngàn đại đạo, vô số bàng môn tả đạo, thiên địa pháp tắc không thể đếm hết đều đang nhận nhạo.

Vì thế hào quang của Thái Dương Tinh nhận nhạo hắt lên như sóng nước, hồng hoang tinh thần khắp trời khẽ lắc lư, ngay cả quỹ đạo tinh tú hằng cổ không thay đổi cũng đã xảy ra sự thác loạn nhỏ bé, một ít thiên địa pháp tắc huyền diệu không lường được, ví dụ như nói luân hồi, ví dụ như nói bốn mùa... Những pháp tắc người thường không thể cảm thụ biến ảo, cũng bắt đầu một ít biến hóa kỳ dị.

Cái này giống như, Bàn Cổ thế giới ban đầu là một bức tranh thủy mặc rõ ràng, đột nhiên có người ở trên một bức tranh thủy mặc to lớn này hắt một chậu cháo loãng dùng thất tình lục dục, hỉ nộ ái ố nấu thành, vì thế tranh thủy mặc rõ ràng liền dần dần mơ hồ, mờ lung, toàn bộ bức họa đều bị cháo loãng bao trùm.

Trừ người nấu cháo, người khác muốn nhìn rõ mặt mũi thực sự của bức họa này nữa sẽ khó như lên trời!

Theo thiên địa nhận nhạo không ngừng tăng lên, Cơ Hạo mơ hồ cảm thấy, hắt đối với lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc dần dần trở nên khó khăn, hắt đã nắm giữ rất nhiều tinh túy tạo hóa đại đạo và hủy diệt đại đạo, còn có thái dương, thái âm các loại đại đạo, tựa như đã có thêm một tầng màng ngăn với hắt, mờ mờ lung lung, khó có thể mượn dùng lực lượng của các đại đạo đó nữa!

Trong thần hồn hư không, thanh âm hư ảnh lạng yên vang lên: “Cho nên, chỉ có lực lượng thuần túy, thuộc về chính mình, mới là lực lượng chân chính.”

Cơ Hạo rùng mình, hắt cũng muốn hỏi hư ảnh một số vấn đề, nhưng vô số chiến sĩ nhân tộc bị Nguyên Thủy Ma Tôn khống chế muốn tự sát, lại bị bóng người trong bạch quang mơ hồ kia ngăn lại đồng thời điên cuồng rống giận lên:

“Tam Bành, các người thực không coi bản tôn ra gì sao? Các người sao dám ngăn cản bản tôn?”

Một thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, uể oải ở trong hư không nhẹ nhàng truyền bá ra: “Người muốn thoát vây, thì phải giết sạch nhân tộc... Nhân tộc toàn diệt, người bảo ba người huynh đệ chúng ta tìm hiểu đại đạo, khống chế Bàn Cổ như thế nào?”

Cơ Hạo sợ hãi động dung, hẳn xem như đã hiểu xung đột đối lập không thể điều hòa giữa hai bên.

Khó trách Tàng Nguyên Tử và Vu Bất, có tranh luận đấu tướng và chiến tranh toàn diện, toàn bộ ý niệm của bọn họ, đều đến từ Tam Bành và Nguyên Thủy Ma Tôn phía sau bọn họ!

Chương 1859: Chuyện Xưa Năm Đỏ

Trên thân vô số chiến sĩ nhân tộc, các luồng hắc diễm chậm rãi bốc lên.

Thanh âm Nguyên Thủy Ma Tôn oán độc đến cực điểm vang tận mây xanh: “Tam Bành, năm đó nếu không phải các người xuống tay sau lưng, bản tôn sao có thể bị đám người Quân đạo nhân đánh tan nguyên linh, trấn áp ở trong cơ thể nhân tộc? Thật không dễ gì lòng người biến ảo, ma chủng của bản tôn được tà niệm lòng người dần dần tẩm bổ lớn mạnh, có một tia cơ hội giây thoát hàng rào, các người lại tới đối nghịch với ta?”

Bầu trời Bàn Cổ mờ đại lục dần dần biến thành hai màu đen đỏ, một gương mặt lớn vô cùng xuất hiện ở trong ma vân thật dày, Nguyên Thủy Ma Tôn không tiếc hao phí ma lực to lớn thi triển pháp tướng, hướng thiên địa toàn bộ Bàn Cổ thế giới phát ra tiếng gầm rú phần nộ đến cực điểm: “Bản tôn hôm nay lấy tên Bàn Cổ thề... Tam Bành, ta nhất định đem ba người bọn người đánh cho hồn phi phách tán, trọn đời không thể siêu sinh.”

Vẫn là thanh âm thông dong, mềm nhẹ vô lực kia nhẹ nhàng vang lên: “Hồn phi phách tán sao? Người ngay cả huynh đệ ba người chúng ta có hồn phách hay không cũng không rõ, người ngay cả gốc gác huynh đệ ba người chúng ta cũng chưa làm rõ, hồn phi phách tán, thế mà người nói ra đằng mồm được!”

Cười lạnh mĩa mai một tiếng, Tam Bành lạnh nhạt nói: “Thôi, nói lời thừa nhiều với người có ý tứ gì? Trừ một cái tên tuổi Bàn Cổ chính tông... Nhưng cũng là phế vật Bàn Cổ chém ra vứt bỏ, người trừ cái hư danh này, còn có giá trị gì để chúng ta coi trọng?”

Nguyên Thủy Ma Tôn tức giận đến mức rống giận ‘ngao ngao’, hăn luôn tự xưng là người thừa kế chính thống nhất của Bàn Cổ thánh nhân, dù sao hăn là Bàn Cổ thánh nhân khi khai thiên tích địa chém ra ác niệm của bản thân. Nhưng Tam Bành lại nói hăn là phế vật Bàn Cổ chém ra vứt bỏ, hoàn toàn không có bất

cứ giá trị gì, thế này bảo Nguyên Thủy Ma Tôn làm sao mà chịu nổi?

“Ba lão tặc, các người...” Nguyên Thủy Ma Tôn mở cái miệng rộng, muốn lấy ô ngôn uế ngữ cất tiếng mắng to.

Trong cơ thể vô số chiến sĩ nhân tộc bị Nguyên Thủy Ma Tôn và Tam Bành đồng thời khống chế, các luồng hào quang màu trắng nhu hòa bốc lên, ánh sáng trắng xoay tròn hướng bầu trời bay lên, dần dần ngưng tụ thành một đám mây ánh sáng màu trắng cực lớn. Vân quang lượn lờ, một bàn tay cực lớn từ trong đám mây hiện lên, một ngón tay hướng vào đầu Nguyên Thủy Ma Tôn đánh tới.

Một chỉ này điểm ra, thiên địa toàn bộ Bàn Cổ thế giới cũng theo đó chấn động. Ba ngàn đại đạo, vô số bàng môn tả đạo, ức vạn thiên địa pháp tắc đồng loạt chấn động, một luồng bốn nguyên lực Bàn Cổ thế giới không thể nói bằng lời thêm vào trên một chỉ này, nặng nề rơi ở trên đầu pháp tướng của Nguyên Thủy Ma Tôn.

Rống giận một tiếng, pháp tướng Nguyên Thủy Ma Tôn bị đánh cho âm âm sụp đổ, ma vân hai màu đen đỏ trên bầu trời nhanh chóng tiêu tán, lửa ma trên thân vô số chiến sĩ nhân tộc trên mặt đất dần dần tiêu tán, con người bọn họ nhanh chóng hồi phục sự tỉnh táo.

Nhiều người ngơ ngác nhìn binh khí trong tay mình, binh khí trong tay gắt gao dán vào cổ bọn họ, thậm chí có người tay vừa hoạt động, không cẩn thận cắt rách da thịt. Chung quanh ùn ùn truyền đến tiếng kinh hô, các chiến sĩ nhân tộc này đã hoàn toàn quên chuyện vừa rồi xảy ra.

Ba luồng hào quang màu trắng trên mi tâm, ngực cùng bụng bọn họ cũng dần dần tán đi, tất cả giống như chưa bao giờ xảy ra.

Đế Úc và một đám trưởng lão Công Tôn thị nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, bọn họ ngơ ngác đứng tại chỗ, toàn thân cứng ngắc không thể động đậy. Vô luận là Tam Bành ra tay quỷ dị, hay là Nguyên Thủy Ma Tôn không kiêng nể gì hạ sát thủ, đều là sự chấn động rất lớn đối với bọn họ.

“Đi thôi, đi thôi, Hình Thiên không kiên nhẫn, vừa sắp bộc phát tính tình rồi!” Phục Hy và Đế Thuấn không biết khi nào đã tới cạnh Cơ Hạo, tiên thiên bát quái đồ phía sau Phục Hy phát ra các tia các luồng hắc bạch nhị khí bảo hộ toàn thân, vô số người ngơ ngác kinh ngạc phía dưới chưa có một ai phát hiện bọn họ tồn tại.

Cơ Hạo cúi đầu nhìn thoáng qua những người đó, nhẹ nhàng thở dài một hơi, nghiêm nghị hướng Phục Hy và Đế Thuấn hành một lễ, dẫn trước hóa thành một luồng ánh sáng hướng Nghiêu Sơn thành bay đi.

Ngu Hoặc phân thân thống lĩnh quân đoàn bản thổ dị tộc bị Cơ Hạo một đòn tiêu diệt hết, Ngu Mông, Ngu Hốt đám thực dân thánh tôn thống lĩnh tinh nhuệ, đang tiêu diệt ma nhân sơ vu nhất mạch cho nhân tộc, đại quân dị tộc hai sườn đông tây án binh bất động, im lặng nằm co nghỉ ngơi.

Đám người Đế Úc bị một chuỗi biến hóa dọa trợn mắt há hốc mồm, giờ phút này bọn hắn còn chưa từ trong các loại chấn động phục hồi tinh thần lại, đại quân nhân tộc phía nam tự nhiên cũng chưa xuất động một binh một tốt nào đi khiêu khích.

Hôm nay Nghiêu Sơn thành gió êm sóng lặng, tiền tuyến không có chiến sự.

Trong thành, Cơ Hạo, Đông công, Tây mẫu, Ngao Bạch, Chúc Dung thị, Thanh Tường, tính cả đám người Cơ Hạ, Thanh Phục, Thiếu Ti, Man Man, Thái Ti, Phong Hành, Vũ Mục, Viên Lực, Hạ Mễ, Vô Chi Kỳ, đem Phục Hy và Đế Thuấn đón vào một tòa nghị sự đại diện.

Phàm là xuất thân nhân tộc, đều ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Phục Hy thân thể khô vĩ như thần nhân, mà Đông công, Tây mẫu, Ngao Bạch, Thanh Tường đám xuất thân phi nhân loại, bọn họ đối với Phục Hy tất nhiên nho nhã lễ độ, nhưng trong ánh mắt đều lộ ra những tia biểu cảm kỳ dị. Nhất là Đông công và Tây mẫu, bọn họ càng cười ý vị sâu xa.

Mọi người trong đại diện phân biệt ngồi xuống, chỉ có Hình Thiên ‘hừ hừ xẹt

xẹt' vác cây rìu lớn qua lại, tò mò lấy ngón tay chọc loạn ở trên vách tường cùng cột kèo đại điện. Rất nhanh trong đại điện ít nhất bị Hình Thiên chọc ra hơn trăm cái lỗ thủng, mà Man Man lòng tò mò cực nặng thì luôn theo sau Hình Thiên, thỉnh thoảng xoay tới trước người hắn, trừng lớn mắt nhìn 'khuôn mặt lớn' hình thái quái dị kia của hắn.

Không chút hàn huyên, Phục Hy chờ sau khi mọi người ngồi xuống, liền nói thẳng: “Những năm qua, chúng ta rời khỏi Bàn Cổ thế giới, ở trong Hồng Mông hỗn độn kia bốn ba vô số năm, nhưng cũng rất có thu hoạch.”

Hít một hơi thật sâu, Phục Hy lạnh nhạt nói: “Ít nhất, chúng ta đã tìm được chỗ Bàn Ngu thế giới... Một phương thế giới đó, thật sự là...”

Sức chú ý của toàn bộ mọi người lập tức tụ tập ở trên người Phục Hy, Cơ Hạo trầm giọng nói: “Xin hỏi Thánh hoàng, Bàn Ngu thế giới rốt cuộc tình trạng thế nào?”

Phục Hy nhíu mày, hắn trầm ngâm một lát, chậm rãi gật đầu nói: “Tham lam, cực độ tham lam; tiêu hao, tiêu hao vô chừng mực; không chỉ tiêu hao vô cùng vô tận tài nguyên thế giới bị bọn họ xâm lược cướp đoạt, càng là đang tiêu hao vô cùng vô tận bốn nguyên của mình... Thậm chí, Bàn Ngu thế giới còn đang tiêu hao Ngu tộc, Già tộc cùng Tu tộc!”

Khoát tay áo, Phục Hy nhìn về phía Chúc Dung thị cười: “Về Bàn Ngu thế giới, chúng ta nơi này có một phần ghi chép chi tiết, lát nữa mọi người có thể truyền đọc một phen... Nhưng phải chúc mừng Chúc Dung thần vương một câu, phát hiện Bàn Ngu thế giới, càng lên vào trong đó, hao phí ba ngàn năm khổ công, thăm dò đại khái chân tướng của Bàn Ngu thế giới, chính là lão tổ hai mươi chín đời trước của thần vương.”

Sắc mặt Chúc Dung thị nhất thời trở nên vô cùng đặc sắc, hắn đứng bật dậy, muốn nói điều gì đó, lại nói không ra lời.

Phục Hy cười cười, nhẹ nhàng nói: “Hiện tại, chúng ta nói việc nghiêm túc

đi. Tai họa thật sự của Bàn Cổ thế giới, ngay tại trên thân ba vị kia cùng một vị nào đó. Nay mỗi họa bùng nổ ngay tại trước mắt... nhân tộc ta có thể bình yên vượt qua hay không, lại cần mọi người đồng lòng hợp sức mới được.”

Cơ Hạo trầm giọng nói: “Thánh hoàng, ba vị kia rốt cuộc lai lịch thế nào? Bọn họ lại có chỗ nào lợi hại?”

Phục Hy ngẩng đầu lên nhìn Cơ Hạo, hân ôn hòa nói: “Các người biết, dị tộc là đến Bàn Cổ thế giới như thế nào không? Lại là bị ba vị đó lấy thần thông ngầm khống chế tâm thần, từ trong Hồng Mông hỗn độn hấp dẫn tới.”

Cười lạnh, Phục Hy lạnh nhạt nói: “Tổ tiên mười hai chấp chính gia tộc của Ngu triều, còn tưởng rằng bọn họ là may mắn bao nhiêu phát hiện Bàn Cổ thế giới, lại không biết, bọn họ chỉ là quân cờ của ba vị đó mà thôi.”

Chương 1860: Vu Đạo Thuyết Ma

Thế gian vạn vật, có âm thì có dương.

Mặt dương của Bàn Cổ mỗ đại lục, chính là một mặt ức vạn sinh linh sinh sản sinh lợi kia, nơi này sơn thanh thủy tú, mưa thuận gió hoà, càn khôn đất đai màu mỡ, cỏ cây tươi tốt, thật sự là động thiên phúc địa, có thể tầm bổ sinh linh nhất.

Nhưng ở sau lưng Bàn Cổ mỗ đại lục, nơi này hắc cổ hắc ám, khắp nơi là băng tuyết thật dày, đỉnh núi đá tảng lởm chởm như răng nanh. Gió âm như thực chất tựa như các con mãnh xà to lớn, mang theo tiếng rít chói tai xuyên qua ở giữa núi đá, thỉnh thoảng cuốn lên mảng lớn bông tuyết phiến băng đen sì va chạm núi đá, phát ra đánh vang nặng nề như tiếng sấm.

Nơi này có vô số địa mạch, linh huyết chí âm chí hàn, tinh hoa sông băng hắc cổ không tan dần dần lắng đọng lại ở trong địa mạch linh huyết, âm dương đối hợp với địa mạch khí mặt dương thuần hòa dương cương, sinh nhau diệt nhau, lúc này mới có Bàn Cổ mỗ đại lục vô cùng vô tận cơ hội tạo hóa.

Nhưng địa thế chí âm chí hàn bức này, cũng là chỗ tàng ô nạp cấu, những yêu quái quỷ quái không thể thấy ánh mặt trời, không thể nghe tiếng sấm, không thể chạm tới một chút nào dương hòa chi khí, vô số độc trùng mãnh thú chủng loại quý hiếm thời hồng hoang tàn lưu lại, đều đem nơi này coi là thiên đường, lẳng lặng trốn ở chỗ này nghỉ ngơi lấy lại sức.

Nguyên Thủy Ma Tôn ngay tại vùng trung tâm sau lưng Bàn Cổ mỗ đại lục, lấy ma lực to lớn mở một tòa ma công huy hoàng tráng lệ, mạnh mẽ ma hóa độc trùng mãnh thú lấy hàng vạn để tính thời hồng hoang lưu lại, đem bọn chúng hóa thành ma nhân mặc sức sai sử.

Hắn càng rút lấy lực lượng địa mạch chí âm chí hàn hội tụ ma cung, lấy ma công đem nó chuyển hóa làm lực lượng tà ma chí âm chí tà, ở trong ma công hóa

thành một hồ nước cực lớn, lại chém giết vô số sinh linh đem huyết tương rót vào trong đó, hóa thành một biển máu ma khí ngút trời. Mỗi ngày Nguyên Thủy Ma Tôn lặng lẽ ngâm ở trong biển máu cắn nuốt ma lực chí âm chí tà, luyện hóa tinh khí biển máu trong đó.

Một ngày này, Nguyên Thủy Ma Tôn ngâm ở trong biển máu đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, vô số máu xông lên giữa không trung, hóa thành các đạo huyết lôi âm âm bùng nổ, đem ma công khổng lồ nổ tung thành mảnh nhỏ, vô số sinh linh bị hấn mạnh mẽ ma hóa bị nổ hồn phi phách tán.

“Tam Bành, các người sao lại dám diệt pháp tướng chân thân của ta, chúng ta... Chờ xem!” Thân thể bành trướng đến khoảng vạn trượng, trên người Nguyên Thủy Ma Tôn tràn đầy huyết tương dinh dính mùi tanh ngập trời, chỉ trời vạch đất lớn tiếng mắng.

Lấy bản tính hấn, hấn hiện tại đã muốn đi tìm Tam Bành đạo nhân liều mạng, nhưng Nguyên Thủy Ma Tôn tất nhiên tà ác tàn bạo đến cực điểm, hấn lại không ngu một chút nào. Hiện tại thực lực của hấn còn chưa khôi phục đến một phần vạn của thời kì đỉnh phong, hiện tại đi tìm Tam Bành kết cục duy nhất chính là bị bọn họ phong ấn một lần nữa!

Hấn cũng không muốn lại biến thành các hạt nguyên thủy ma chủng không có thần trí, bị trấn áp phong ấn ở trái tim một đám phàm nhân, sau đó theo các phàm nhân đó huyết mạch sinh sản, nguyên thủy ma chủng dần dần bị cắt, bị xé rách, bị phân hoá nhỏ yếu.

“Chúng ta, chờ xem!” Thẹn quá hóa giận rít gào một tiếng, Nguyên Thủy Ma Tôn tức giận ngồi trở lại trong biển máu, hấn đem thân hình thu nhỏ lại đến kích cỡ người thường, lặng lẽ ngồi ở trong máu lâm vào trầm tư.

Muốn khiến toàn bộ nguyên thủy ma chủng thoát vây, để các nguyên linh bị phân hoá kia một lần nữa hòa hợp một thể, hồi phục lực lượng đỉnh phong của Nguyên Thủy Ma Tôn, vậy cần phải tru sát tất cả nhân tộc của Bàn Cổ thế giới

mới được.

Nhưng Nguyên Thủy Ma Tôn không làm được!

Không tính hiện tại có Tam Bành quấy nhiễu, chỉ riêng trước kia, Nguyên Thủy Ma Tôn vất vả bồi dưỡng Vu Bật, thế mà lại bị người ta thoải mái diệt sát; một cái sơ vu nhất mạch to lớn, cũng đang bị đại quân dị tộc tiêu diệt sào huyệt.

Muốn thoát vây, cần diệt sát nhân tộc; nhưng muốn diệt sát nhân tộc, Nguyên Thủy Ma Tôn cần lực lượng; nhưng chưa thoát vây, Nguyên Thủy Ma Tôn lấy đâu ra lực lượng? Khó, khó, khó, thật sự gian nan, bồi dưỡng thêm một người giống Vu Bật? Nhưng nói dễ hơn làm?

Lòng không có ma niệm, thì không thể nhập ma.

Nhân tộc khổng lồ, không nên nhìn tộc trưởng, trưởng lão nhiều đại thị tộc đều bị Nguyên Thủy Ma Tôn mê hoặc nhập ma, bọn họ cách triệt để ma hóa còn kém một đoạn. Chỉ có sơ vu nhất mạch điên điên khùng khùng, không từ thủ đoạn, đó mới là đối tượng triệt để ma hóa tốt nhất. Nhân tộc khổng lồ, sơ vu nhất mạch cũng là riêng biệt một nhà, không có chi nhánh!

Đang lúc sầu khổ, một làn gió thơm từ xa xa dần dần xoắn tới, Nguyên Thủy Ma Tôn nhìn thấy có chín vạn dặm tử khí tràn ngập hư không, gió thơm khí lành quay cuồng mà đến, một con bạch hạc cánh dang ra hơn một trượng, chậm rãi hướng bên này bay tới.

Trên lưng bạch hạc, một lão đạo nhân áo bào trắng lẳng lẳng ngồi xếp bằng.

Tóc bạc, râu bạc, một gương mặt hiền lành tròn xoa như cái chậu bạc, lão nhân lẳng lẳng ngồi ở trên lưng bạch hạc, quanh thân có vô số tia sáng lộ ra, ánh sáng đó nổi lên hư không, hơi nhộn nhạo như toàn bộ thiên địa đều theo những tia sáng đó hít thở, co rút lại.

“Quân đạo nhân?” Nguyên Thủy Ma Tôn nhận ra gương mặt này, hẩn sợ tới

mức toàn thân rùng mình một cái, nhảy dựng lên lơ lửng giữa không trung, bày sẵn một tư thế có thể nhắc chân chạy lấy người bất cứ lúc nào —— nhưng toàn thân Nguyên Thủy Ma Tôn nơm nớp lo sợ, rất hiển nhiên, hẳn không có đủ tự tin đối với bản thân có thể thành công chạy trốn.

“Người cũng nhận lầm ta?” Đạo nhân áo bào trắng ung dung cười, bạch hạc đã bay đến trước mặt Nguyên Thủy Ma Tôn.

“Người cẩn thận ngắm xem, chẳng lẽ, người thật không biết tên của ta?” Áo bào trắng đạo nhân khẽ mỉm cười, không biết từ nơi nào lấy ra một cây như ý đầu cỏ linh chi mặc ngọc chế thành nâng trên tay.

Như ý vừa ra, liền có vô số luồng hàn quang bao phủ hư không. Sắc mặt Nguyên Thủy Ma Tôn chợt cứng đờ, hẳn phát hiện mình thế mà không thể động đây được nữa!

“Người, người...” Nguyên Thủy Ma Tôn khóc không ra nước mắt nhìn đạo nhân: “Năm đó các người đem ta thiên đao vạn quả, đem nguyên linh ta cứng rắn cắt thành mười hai ức chín ngàn sáu trăm vạn phần, sau đó phong ấn ở trái tim mười hai ức chín ngàn sáu trăm vạn nhân tộc... Nhiều năm như vậy, đám nhân tộc đó con sinh cháu, cháu sinh con, đời đời con cháu sinh sản trăm ngàn thế hệ, số lượng nhân khẩu của bọn họ tăng trưởng đâu chỉ vạn lần?”

“Nguyên linh của ta cũng tiếp tục bị chia cắt phân liệt, tiếp tục bị suy yếu phong ấn... Nếu không phải trong lòng đám nhân tộc đó nảy sinh quá nhiều thất tình lục dục các loại ma niệm, ta căn bản không có cơ hội chạy thoát... Lâu ngày, ta có lẽ sẽ vĩnh viễn ngủ say...”

“Quân đạo nhân, ta hiện tại thật không dễ gì có một đường sinh cơ, người cần gì chèn ép quá đáng?” Nguyên Thủy Ma Tôn cay đắng nhìn đạo nhân: “Vô luận như thế nào, ta cũng là Bàn Cổ Ác niệm biến thành, người ta cùng có một phần tình hương khói.”

“Tình hương khói thì có, nhưng ta lại không phải Quân đạo nhân.” Đạo nhân

cười ha ha nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn: “Đừng vờ ngớ ngẩn, nhìn kỹ xem ta là ai?”

Nguyên Thủy Ma Tôn ngẩn ngơ, ánh mắt hẩn thâm trầm nhìn đạo nhân từ trên xuống dưới, qua hồi lâu, hẩn mới đột nhiên kinh hô một tiếng: “Vu đạo nhân! Người, người, người, người bị Quân đạo nhân trấn áp ở trong đại đạo, suốt đời không có cơ hội thoát ly, người sao có thể ở nơi này?”

Vu đạo nhân nhếch miệng cười, chậm rãi nói: “Đại đạo bất động, ta tự nhiên không thể xuất thế... Người nghĩ Cộng Công thị đề sập Bất Chu sơn, nhắc lên đại hồng thủy, lại có người đưa tới đám thánh nhân Bàn Ngu thế giới là vì cái gì?”

Cười ‘Hì hì’, trên khuôn mặt tròn xoa của Vu đạo nhân tràn ngập một luồng tà khí: “Nếu không phải vì thoát vây, ta tốn công phu lớn như vậy làm gì?”

Cười lớn một tiếng, như ý trong tay Vu đạo nhân đẩy ở trên trán Nguyên Thủy Ma Tôn: “Tam Bành là đệ tử của ta, bọn họ nói, người cả ngày gây sự với bọn họ... Về sau nghe ta phân phó, người sẽ sống; không nghe lời, chết ngay bây giờ! Tự chọn đi?”

Nguyên Thủy Ma Tôn trầm mặc một lát, ‘Huych’ một cái quỳ gối trước mặt Vu đạo nhân.

Chương 1861: Vu Đạo Ra Tay

Bàn Cổ thế giới, ngoài cửa thiên đình.

Vu đạo nhân và Nguyên Thủy Ma Tôn đứng ở trên một đám mây, ở cao nhìn xuống quan sát đại lục rộng lớn, dãy núi chập chùng.

Cửa chính thiên đình bị một cột sáng lưu ly bảy màu liên thông với Nghiêu Sơn thành phía dưới, ở cửa vô số thiên binh thần tướng ra ra vào vào, lại chưa một ai chú ý tới Vu đạo nhân cùng Nguyên Thủy Ma Tôn. Bọn họ cứ như vậy công khai đứng ở nơi đó, lại có một lực lượng vô danh đem bọn họ ngăn cách với thế giới này, làm bọn họ tỏ ra siêu quần, siêu nhiên như thế.

“Thế giới đẹp bao nhiêu!” Vu đạo nhân nhẹ nhàng thở dài một hơi, dang hai tay ôm hướng toàn bộ Bàn Cổ mỗ đại lục: “Tộc đàn đặc sắc cỡ nào! Nhất là nhân tộc, thương thiên tại thượng, thật sự là kiệt tác, kiệt tác không gì so sánh được.”

“Ta từng du lịch vô số thế giới lớn nhỏ xung quanh Bàn Cổ thế giới, từng kiến thức thánh linh dân bản xứ của bọn họ, bọn họ đều có nhược điểm, hoặc là thân thể, hoặc là linh hồn, hoặc là trí tuệ, hoặc là tính tình... Hoặc là căn cơ và huyết mạch căn bản nhất, không có tác phẩm hoàn mỹ.” Vu đạo nhân cười nói: “Chỉ có nhân tộc, hoàn mỹ không sút mẻ.”

“Nhân tộc sơ sinh, yếu đuối, gầy yếu, không có răng nhọn vuốt sắc, không có lân giáp cánh chim, cho dù một con độc trùng nho nhỏ cũng có thể sát thương hẳn; càng dần dần, không biết động tĩnh bên ngoài, không nhìn được thiên địa huyền cơ, miệng không thể nói, tai không thể nghe, mắt không thể nhìn, chân không thể đi... Nhìn như có vô số chỗ thiếu hụt, lại thật sự hoàn mỹ không tỳ vết.”

“Chỗ đáng sợ nhất của nhân tộc, là ở bọn họ cái gì cũng có thể học, hơn nữa chỉ cần cho bọn họ thời gian, bọn họ có thể học được tốt hơn nữa so với nguyên

chủ.”

“Ta ở thế giới lớn nhỏ xung quanh Bàn Cổ thế giới, mang về một vạn chín ngàn bảy trăm bốn mươi lăm loại thần thông bí pháp, vụng trộm truyền cho các bộ lạc nhân tộc, các thần thông bí pháp đó không có ngoại lệ, đều ở trong mấy năm ngắn ngủn bị nhân tộc tìm hiểu thấu triệt, trong mười năm đã có lượng lớn nhân tộc đem nó diễn luyện thuần thục, trăm năm sau, hơn vạn loại bí pháp đều bị bọn họ sửa cũ thành mới, suy diễn đến cảnh giới cao hơn mạnh hơn.”

“Bọn họ càng kế thừa huyết mạch sinh sản chí cao của Bàn Cổ thánh nhân, tốc độ sinh sản của bọn họ có thể xưng là khủng bố. Trải qua vô số năm phỏng đoán, tính toán, ta phát hiện —— nếu cho nhân tộc đủ địa bàn và tài nguyên, hậu duệ bọn họ sinh sản ra đủ để đem các xà trùng sâu kiến, gián rết bọ chó cũng ép tới mức không có nơi nấu thân.”

“Tộc đàn hoàn mỹ như thế, Quân đạo nhân chỉ đem bọn họ coi là lao tù, phong ấn trấn áp người tên xui xẻo này!”

Sắc mặt Nguyên Thủy Ma Tôn liền trở nên cực kỳ khó coi, hắc trầm mặt không hé răng.

“Mà ta thì khác, ta ở trên người nhân tộc thấy được giá trị lớn hơn nữa, giá trị càng đáng giá lợi dụng hơn, cho nên... Thật lâu thật lâu trước kia, ở lúc ta còn bị Quân đạo nhân trấn áp ở sâu trong đại đạo, ta đã nhận Tam Bành làm đồ đệ.”

“Người xem, ta và Quân đạo nhân là như thế, hắc là Quân đạo nhân, ta là Vu đạo nhân, hắc nhận Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên linh phân hoá, ta liền nhận tiên thiên thần linh Tam Bành trong cơ thể Bàn Cổ. Hắc dùng nhân tộc làm lao tù, phân hoá vô chừng mực nguyên linh của người, không ngừng suy yếu người, trấn áp người, khiến người suốt đời không thể xuất thế.”

“Mà ta, ta lợi dụng nhân tộc làm con mắt ta nhìn trộm bốn nguyên Bàn Cổ thế giới, bốn nguyên Bàn Cổ thế giới nếu là một biển lớn, nhân tộc kia chính là những cái ống hút nhỏ bé, bọn họ cuộn cuộn không ngừng từ trong ba ngàn đại

đạo rút lấy lực lượng, tìm hiểu đạo vận, mà tất cả các đạo vận đó đều bị Tam Bành phân thân trong cơ thể bọn họ cảm ngộ, hấp thu.”

“Đại đạo mỗi người có thể tìm hiểu có hạn, bốn nguyên mỗi người có thể hút có hạn, nhưng vô cùng vô tận số người chong chất cùng một chỗ, bọn họ cảm ngộ, bọn họ thu hoạch lại có thể xưng là khủng bố!”

“Cho nên, người và Tam Bành từng trực tiếp giao thủ, người tự mình cảm nhận được lực lượng của bọn họ! Lấy thực lực của người hiện nay, người căn bản không ngăn cản được một đòn tùy tay của bọn họ, bọn họ đã công tham tạo hóa, đã lấy thân hợp đạo, bọn họ đã...”

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Vu đạo nhân mỉm cười hướng Nguyên Thủy Ma Tôn cười nói: “Nói tóm lại, bọn họ rất mạnh, có bọn họ giúp đỡ, ta có đủ lòng tin đánh chết Quân đạo nhân, diệt sát ba nghiệt đồ của hắn, đem hai tên ngu xuẩn tham lam gặp rắc rối kia của tây phương hủy diệt, càng đem con bé mềm lòng hộ pháp kia đánh thành tro bụi.”

Dùng sức ôm bầu trời một cái, Vu đạo nhân trầm giọng nói: “Bàn Cổ thế giới ba ngàn đại đạo, vô lượng đạo vận, chung quy là của ta. Chỉ cần ta độc chiếm một phương thế giới này, chuyện Bàn Cổ thánh nhân chưa làm được, ta đến làm! Lấy lực chứng đạo, lực phá vạn pháp, quân lâm chư thiên, chư thánh cúi đầu!”

Mỉm cười, Vu đạo nhân hướng Nguyên Thủy Ma Tôn cười nói: “Cho nên, những người này, Bàn Cổ thế giới này, là gốc rễ để ta chứng đạo, người muốn hủy diệt nhân tộc, cần nuốt toàn bộ Bàn Cổ thế giới, đối với người là cực có lợi, nhưng ta không thể để người làm như vậy!”

“Sư phụ... Như vậy...” Nguyên Thủy Ma Tôn có chút khó hiểu nhìn Vu đạo nhân.

“Sở dĩ thu người làm đồ đệ, bởi vì người có giá trị đáng giá lợi dụng! Người am hiểu âm thầm khống chế lòng người, am hiểu châm ngòi thị phi, nơi đi qua gà chó không yên, một thanh đao tốt bao nhiêu chứ?” Vu đạo nhân cười ha ha

nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn, rất nghiêm túc, thoả thuê mãn nguyện nói: “Tương lai chờ ta đăng lâm cảnh giới chí cao kia, tự nhiên sẽ đối mặt càng nhiều kẻ địch mạnh hơn nữa, người chính là... Ừng khuyến ta thả ra căn người!”

Dùng sức vỗ vỗ bả vai Nguyên Thủy Ma Tôn, Vu đạo nhân cười đặc biệt sáng lạn: “Lực lượng của người sở trường nhất âm thầm phá hư, hơn nữa một khi có người nhập ma liền truyền nọc độc vô cùng, tai họa vạn năm, tốt bao nhiêu? Hơn nữa người lại không sợ chết, nếu khối nguyên linh hóa thân này của người bị đánh thành tro bụi, tùy ý giết một người, lấy nguyên thủy ma chủng trong lòng hắt một lần nữa đào tạo một khối Nguyên Thủy Ma Tôn là được, giữa người cùng ma chủng cùng hưởng ký ức, tương đương người vĩnh sinh bất diệt!”

Vu đạo nhân mắt lộ kỳ quang nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn: “Người, đối với ta mà nói rất hữu dụng, cho nên ta mới sẽ tự mình ra mặt thu phục người, không muốn người kết quá nhiều thù hận với Tam Bành! Nhưng người hiện tại, thực sự quá yếu chút, cho nên ta sẽ... Tăng lên một chút lực lượng cho người!”

Cúi đầu, quan sát Bàn Cổ mỗ đại lục mệnh mông, Vu đạo nhân mỉm cười nói: “Người biết, nhân tộc thế nào mới là nhân tộc tốt nhất không? Nhân tộc hung hoành bá đạo, không phân rõ phải trái, thô tục tục tăng, đầu óc đơn giản, mới là nhân tộc tốt nhất.”

“Nhân tộc, ta không cần bọn họ thông minh bao nhiêu, cơ trí bao nhiêu, ta chỉ cần bọn họ có đủ số lượng chịu tải đủ Tam Bành phân thân, chỉ cần bọn họ có đủ số lượng sinh động ở chu thiên vạn giới, đây là nhân tộc tốt nhất. Các đại năng nhân tộc cơ trí, thông minh, anh minh quyết đoán, đại hiền kia, ta cần bọn họ có tác dụng gì đâu?”

“Cống hiến của bọn họ đối với ta, không có gì khác với nhân tộc bình thường, bọn họ ngược lại phát minh bí pháp khu trục tam thi, càng có thể tạo thành uy hiếp đối với tam thi phân thân! Cho nên, mục tiêu của người là diệt sát nhân tộc, mà mục tiêu của ta, chỉ là diệt sát các tinh anh tuấn ngạn trong nhân

tộc! Đây là chỗ khác nhau của người và ta.”

“Hiện tại, đồ nhi à, chuẩn bị cho tốt cùng nhau phát động với vi sư chưa? Cảm thụ một phen có bao nhiêu tộc trưởng, trưởng lão, tướng lĩnh, tinh anh bị ma chủng của người xâm nhiễm? Bỏ qua các nhân tộc bình thường, chỉ chọn có tiền đồ trong đám nhân tộc... Xem, hai mảng đại doanh dị tộc kia, triệu hồi bọn hãn, xung phong qua!”

“Hì hì, Phục Hy, Thần Nông, Toại Nhân, Thương Hiệt, Thái Hạo, Thiếu Hạo, Hiên Viên... Các lão bất tử nhân tộc đều đã lén lút trở về, cho rằng ta không biết sao? Cho bọn hãn một chút màu sắc xem xem... Ta rất thích màu sắc máu người.”

“Năm đó, nếu không phải bọn hãn chuồn nhanh, ta đã sớm ra tay đem bọn hãn diệt sát từng người rồi... Thực đáng tiếc.”

Chương 1862: Lão Nha Dữ Tợn

Vu đạo nhân ở trên đám mây cất tiếng cười to, trong đôi mắt thanh quang mơ hồ, nhìn chăm chăm phương hướng nghị sự đại điện chính giữa Nghiêu Sơn thành.

Trong thành Nghiêu Sơn vô số phòng ngự cấm chế, vô số vu phù thần văn trong ngoài đại điện, tất cả thủ đoạn phòng ngự ở trong mắt hắn tất cả đều vô dụng, xuyên thấu qua các tầng hào quang, kết giới, Vu đạo nhân rõ ràng thấy được Phục Hy trong đại điện.

“Phục Hy thị, năm đó các người kẻ nào cũng nhanh chân chạy mất, chỉ để lại một phân thân lưu thủ nhân tộc, các người chẳng lẽ đã phát hiện điều gì? Đáng tiếc, đáng tiếc, năm đó nên đem các người triệt để gạt bỏ, nhưng các người chuồn quá nhanh, mà Tam Bành lại bị theo dõi quá sát.”

“Nhưng các người thế mà lại có gan trở về? Các người lấy đâu ra sự tự tin? Đảm lượng từ đâu mà có?”

Vu đạo nhân thường thức Hắc Ngọc Như Ý trong tay, không cho là đúng lúc đầu cười: “Nhưng trở lại thì sao? Các người chẳng qua chỉ là phạm nhân, cho dù có vài phần trí tuệ phạm nhân... Bàn Cổ thế giới này, rốt cuộc vẫn là ai mạnh người đó thắng!”

Hai tay căng lên, một cây Hắc Ngọc Như Ý đang tốt lành, đỉnh cấp tiên thiên linh bảo, bị Vu đạo nhân cứng rắn bẻ thành hai đoạn. Các luồng tiên thiên linh quang từ trong như ý tản ra, mơ hồ có thể nghe được tiếng thấp giọng rên rỉ trong như ý.

Tùy tay đem hai đoạn như ý ném về phía mặt đất, Vu đạo nhân hưng phấn gầm gừ: “Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi... Quân đạo nhân, người còn giấu đầu giấu đuôi không chịu lộ diện sao? Người cùng ba đồ đệ của người, rốt cuộc muốn nấp tới khi nào? Chẳng lẽ, người còn trông cậy vào nhất hoa nhất mộc kia có thể làm

được chút gì đó sao? Tâm tính bọn họ tạm không đề cập tới, bọn họ hiện tại bản thân khó bảo toàn, người chẳng lẽ không biết sao?”

Trong đại doanh chỗ Đế Úc, Đế Úc nổi trận lôi đình còn đang nhảy dựng lên hướng một đám trưởng lão, cùng tộc trưởng các bộ điên cuồng cất tiếng mắng, hần cũng mặc kệ các trưởng lão đó đều là trưởng bối nhà mình, tức giận hần chỉ vào cái mũi các trưởng lão đó lần lượt mắng, có mấy trưởng lão xuất thân bằng chi thoáng cãi lại vài câu, thế mà lại bị hần tát trước mặt mọi người!

Đế Úc điên cuồng kêu gào, hần ra lệnh ép mọi người mau nghĩ ra biện pháp, nhất định phải giết Cơ Hạo và Hình Thiên, rửa sạch sự nhục nhã vô hạn hần bị ‘nước lũ’ quét đi!

Mọi người không nói gì, ai cũng mặt mày đau khổ nhìn Nghiêu Sơn thành phòng thủ kiên cố.

Nghiêu Sơn thành phòng thành quá mức khủng bố, vô luận lấp vào bao nhiêu nhân mã đều sẽ bị nuốt chửng, nhiều ngày qua như thế rồi, các bộ lạc nhân tộc cái nào không phải tổn binh hao tướng tổn thất thâm nặng nề? Tuy các binh mã đó chỉ là bị Nghiêu Sơn thành bắt sống làm tù binh, nhưng tổn thất cũng không nhỏ đâu.

Càng không cần nói Cơ Hạo vừa rồi còn khoe khoang vũ lực một phen, thái dương kim hỏa ở trong nháy mắt đem quân đoàn bản thổ Ngu tộc đốt thành một mảng tro bụi, lực lượng khủng bố như thế, ở bên cạnh Đế Úc ai có thể chống đỡ được? Cơ Hạo chính là thiên đế được thiên địa tứ phong, có thể điều động lực lượng thiên địa khổng lồ, đám đông trưởng lão, tộc trưởng bên người Đế Úc tu vi mạnh hơn nữa, cũng là phạm nhân!

Lấy sức phạm nhân đối kháng thiên địa, người như thế thật ra có, nhưng bên cạnh Đế Úc lại không có một ai!

Ngay lúc Đế Úc nổi trận lôi đình tức giận mắng, đám đông trưởng lão, tộc trưởng bên cạnh hần đột nhiên toàn thân phun ra khói đen mờ hồ, trong mắt đám

thủ lĩnh các bộ lạc đỏ lóng lánh lửa ma màu đen, không nói một lời xoay người bước đi. Bọn họ động tác cứng ngắt như cái xác không hồn, sải bước lao ra khỏi nghị sự đại trường, sau đó liền lớn tiếng hô quát lên.

Chỉ thấy trong đại doanh của Đế Úc, tộc trưởng, trưởng lão các bộ lạc, còn có tướng lĩnh dũng mãnh thiện chiến nhất, vu tế cơ trí lắm mưu nhất dưới trướng bọn họ, còn có tinh anh trẻ tuổi bất phàm nhất các bộ lạc bọn họ, phàm là lực lượng tinh anh các bộ lạc đều chạy ra khỏi doanh địa, nhanh chóng hội tụ ở bên cạnh bọn họ.

“Các người muốn làm gì? Tạo phản sao?” Đế Úc điên điên khùng khùng đuổi theo, nhìn tinh anh các bộ lạc nhanh chóng tụ tập lại điên cuồng gào thét: “Các người muốn làm gì? Trở về cho ta, trở về!”

Long Mẫu toàn thân váy cung đình đỏ thẫm, đầu đội kim quan, cầm kim trượng dẫn Phệ Tâm cưỡi tử xuất hiện giữa không trung, mặt đầy ý cười Long Mẫu vênh váo tự đắc nhìn Đế Úc, cất tiếng cười nói: “Nhân Hoàng tiểu nhi, bản thân người tự sống phóng túng đi, đại sự nhân tộc, người thẳng nhãi phế vật này không cần nhúng tay... Hi, người nhúng tay lại có tác dụng gì chứ?”

Thét dài một tiếng, Long Mẫu giơ lên kim trượng trong tay hướng hai phía đông tây phân biệt chỉ một cái, tộc trưởng, trưởng lão các bộ lạc đã nhập ma nhanh chóng mang theo tinh anh các bộ lạc cuộn cuộn hướng đại doanh thực dân thánh tôn dị tộc hai phương hướng chính đông, chính tây xung phong.

Trong đại doanh của Đế Úc nhất thời một mảnh rối loạn, sĩ tốt bình thường của các bộ lạc hoàn toàn không biết thủ lĩnh nhà mình đi làm gì, bọn họ cũng không biết là cần theo sau hay tiếp tục ở lại trong doanh địa. Trong lúc nhất thời khắp nơi đều là tiếng người kêu ngựa hí, vô số binh lính như ruồi bọ không đầu chạy hỗn loạn khắp nơi.

Tình cảnh hỗn loạn trong đại doanh Đế Úc nhanh chóng kinh động thám báo dưới trướng Cơ Hạo, thám báo các nơi đem tình báo báo lên từng tầng, rất nhanh

đã hội tụ đến trong thành Nghiêu Sơn.

Đông công ra tay, một tấm thần kính treo ở đỉnh chớp đại điện, mọi người thông qua thần kính, rõ ràng thấy được trong doanh địa của Đế Úc lao ra hai chi đại quân —— mọi người đều bay trên không trung, rất hiển nhiên yếu nhất trong bọn hắn cũng đều đạt tới cảnh giới Vu Vương! Dù sao nhân tộc chỉ có Vu Vương cảnh mới có thể ngự không, Đại Vu bình thường căn bản chưa có năng lực phi hành.

“Đế Úc nổi điên rồi sao?” Cơ Hạo đứng dậy, nhìn động tĩnh trong thần kính, cẩn thận xem xét một phen thần thái những người đó, Cơ Hạo lắc lắc đầu: “Không phải Đế Úc, là Nguyên Thủy Ma Tôn, hắn muốn làm gì?”

“Xung phong ra ngoài, tất cả đều là tinh anh các bộ tộc dưới trướng Đế Úc.” Phục Hy lắc lắc đầu, trên khuôn mặt trầm lặng như nước vô bi vô hi, tràn ngập một luồng thần quang thấu triệt, hiểu ra: “Xem thần thái những người này, mỗi người đều là tâm thần nhập ma bị Nguyên Thủy Ma Tôn điều khiển, nhưng xuất động nhân mã lại chỉ là tinh anh các bộ tộc, đám chiến sĩ bình thường chưa xuất hiện... Giống hết năm đó, lại bắt đầu ngấm diệt trừ tinh hoa nhân tộc ta rồi sao?”

Phục Hy ngẩng đầu lên, hai khí đen trắng ở phía sau hắn ngưng tụ thành một tiên thiên bát quái đồ cực lớn, nóc đại điện chợt trở nên trong suốt, hai khí đen trắng trong mắt hắn phun ra dài mấy vạn dặm, mọi người theo hắn ánh mắt nhìn qua, nhất thời thấy được Vu đạo nhân và Nguyên Thủy Ma Tôn trên bầu trời.

Nguyên Thủy Ma Tôn nhe răng trợn mắt hướng đại điện nhìn tới, cười rất hung ác.

Vu đạo nhân khẽ mỉm cười quan sát phía dưới, thanh âm hắn đột nhiên vang lên ở trong đại điện: “Phục Hy... Còn nhớ thiếu niên năm đó đêm mưa cầm đao, đuổi giết ngươi không? Đó là một khối hóa thân của ta, ngươi liên tục trúng bảy mươi hai đao lại chưa chết, thật đúng là sống dai mà!”

Phục Hy ánh mắt thâm trầm nhìn Vu đạo nhân, hắn chậm rãi gật đầu: “Quả

nhiên, vô số năm qua, người ở sau lưng nhiều lần mưu toan bóp chết truyền thừa trí tuệ của nhân tộc ta, mưu cầu đem nhân tộc ta biến thành giống như cầm thú núi rừng... Là người!”

Vu đạo nhân mỉm cười nhìn Phục Hy: “Nhân tộc các người, cần trí tuệ làm gì? Ta cần là huyết mạch sinh sản cường đại của các người, cần các người nhanh chóng sinh sản đời sau, lớn mạnh tộc đàn... Ngoài ra, các người càng là thiên tính hồn nhiên thuần phác, càng tự nhiên thuần túy thì càng tốt...”

Khẽ thở dài, Vu đạo nhân lạnh nhạt nói: “Trí tuệ cái gì, văn minh cái gì, thậm chí trứ thư lập truyền, lương hỏa truyền thừa... Mấy thứ này, các người cần làm gì? Ăn, uống, ngủ, nam nữ giao cấu, các người biết những thứ này là đủ rồi, cần gì theo đuổi những thứ hư vô kia?”

Lắc đầu, Vu đạo nhân lạnh nhạt nói: “Quân đạo nhân quá ưu đãi các người lũ kiến này, chờ ta diệt sát hẳn, tất cả tự nhiên sẽ khác.”

Chương 1863: Cô Nghệ Khổ Tâm

Phục Hy không lên tiếng, tất cả mọi người trong đại điện đều không mở miệng, chỉ ngẩng đầu nhìn Vu đạo nhân, nhìn hắn ở nơi đó lớn tiếng kêu gào.

“Nhân tộc... Bảo bối sống tốt bao nhiêu! Dòng dõi Bàn Cổ, được thiên địa ưu ái, chỉ cần sống trong thiên địa, hành động liền tự nhiên mà vậy được thiên địa pháp tắc hộ ứng từ xa. Tam Bành phân thân vào trú đóng thân thể nhân tộc, tất cả thiên địa tinh tú, tự nhiên bị Tam Bành phân thân hấp thu.”

“Về lâu về dài, Tam Bành phân thân sẽ tự nhiên mà vậy lĩnh ngộ một tia thiên địa áo nghĩa, hiểu rõ một phần thiên địa diệu lý. Chỉ đợi thân thể nhân tộc bọn hắn vào trú đóng già cả chết đi, Tam Bành phân thân bay trở về chỗ bản tôn, áo nghĩa, diệu lý những năm qua sẽ thuộc về Tam Bành.”

“Cho nên số lượng nhân tộc càng nhiều, Tam Bành phân thân càng nhiều, lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc áo nghĩa sẽ càng nhiều... nhân tộc chính là đại đạo ngọc điệp sống sờ sờ, là con đường ngộ đạo tốt nhất. Mà Tam Bành và ta tâm linh tương thông, bọn hắn lĩnh ngộ, tự nhiên chính là ta lĩnh ngộ.”

“Không chỉ có thế, hỉ nộ ái ố, thất tình lục dục của nhân tộc, càng là chất dinh dưỡng của Tam Bành phân thân, cảm xúc nhân tộc càng kích động hay thay đổi, Tam Bành phân thân sẽ càng thêm cường đại. Mà nhân tộc thế nào cảm xúc kịch liệt hay thay đổi nhất? Tự nhiên không thể là những kẻ tu vi tâm cảnh cao, chỉ có thể là đám tục tăng lỗ mãng, ngây thơ tự nhiên kia!”

“Ta thu Tam Bành làm đồ đệ, bọn họ không chỉ tâm linh tương thông với ta, đạo hạnh pháp lực toàn bộ phân thân của bọn họ thu được, đều có năm thành thuộc về ta. Cho nên Tam Bành đạt được lực lượng càng mạnh, lực lượng ta nhận được liền càng mạnh.”

“Cho nên, nuôi dưỡng nhân tộc như nuôi dưỡng gia súc, mài mòn trí tuệ bọn họ, làm bọn họ sinh sản sinh lợi như gia súc, đối với Tam Bành cũng tốt, đối với

ta cũng tốt, đó đều là có lợi nhất. Người như Phục Hy các người, trí tuệ quá cao, linh đài như băng, tâm tĩnh như nước, đè nén Tam Bành phân thân hàng năm ngủ say, không có chút thu hoạch nào, người nói các người đáng chết hay không?”

Hay cho một mảng lời lẽ sai trái, hoàn toàn đem nhân tộc coi là gia súc mà đối đãi, hoàn toàn đem nhân tộc coi là công cụ cho hãn tìm hiểu đại đạo, tăng lên pháp lực!

Ở bên Ngao Bạch đột nhiên nói: “Long tộc ta...”

Vu đạo nhân cười đặc biệt quỷ dị bí hiểm: “Long tộc người cũng là dòng dõi Bàn Cổ, lại hoàn toàn không có đầu óc, làm việc xúc động lỗ mãng, tính cách thô bạo cuồng dã, trừ đánh đánh giết giết, các người còn biết gì? Cho nên, ta căn bản không cần ra tay đối phó các người, long tộc các người tự nhiên đã là đối tượng sống nhờ tốt nhất của Tam Bành.”

Khẽ thở dài một hơi, Vu đạo nhân chậm rãi nói: “Trái lại, phượng tộc có một số kẻ đại trí tuệ, tựa như nhân tộc cũng là ở dưới sự nhắc nhở của bọn họ, mới phát hiện một tia dấu vết để lại của Tam Bành... Cho nên, một số lão bất tử phượng tộc đột nhiên ngã xuống, tự nhiên cũng là chúng ta hạ thủ!”

Sắc mặt Thanh Tường biến ảo bất định một trận, nàng khẽ cắn môi, hồi lâu không hé răng.

Cười lạnh ‘Hắc’ một tiếng, ánh mắt Vu đạo nhân đột nhiên dừng ở trên người Ngao Bạch, Bí Hý bọn Tổ Long cười tủ: “Mấy lão bất tử kia của Phượng tộc quả thực đáng chết, nếu không phải bọn hãn, các người dám gia hỏa không có đầu óc này, sao có thể nghĩ ra chuyện bỏ qua long thể, tinh luyện tinh huyết đúc long hồn, đi ‘Cửu Tử Chập Long Biến’ kia chứ?”

Sắc mặt Ngao Bạch, Bí Hý bọn Tổ Long cười tủ chợt trở nên thâm trầm, thân thể bọn họ nhoáng lên một cái, theo bản năng lui vài bước.

“Cho nên, Tổ Long nấp ở nơi nào? Ta rất tò mò!” Vu đạo nhân nhìn Ngao

Bạch cử tử, chậm rãi nói: “Năm đó Quân đạo nhân ngang ngược phong ấn ta, vốn ta có Tam Bàn giúp đỡ, đánh bất phân cao thấp với Quân đạo nhân còn có ba đồ đệ kia của hãn, nếu không phải Tổ Long còn có mấy kẻ khác chỗ mồm nhúng tay, ta há là dễ dàng phong ấn như vậy?”

Phục Hy rút cuộc từ từ mở miệng: “Năm đó có thể phong ấn người một lần...”

Vu đạo nhân nhanh chóng ngắt lời Phục Hy: “Không có lần thứ hai nữa! Ta có thể từ sâu trong đại đạo chạy ra, các người cho rằng chỉ là may mắn sao?”

“Dị tộc Bàn Ngu thế giới đến như thế nào, thượng cổ thiên đình vì sao tiêu vong, Vực Ngoại Thiên Ma vì sao xâm nhập, nhất hoa nhất mộc kia vì sao nhập ma, bản tôn bọn họ vì sao bế quan không ra...”

Đủ loại, Vu đạo nhân rất đặc ý nói ra từng mục công tích vĩ đại của hãn. Đám người Cơ Hạo nghe mà hoa mắt mê dại, thì ra Bàn Cổ thế giới nhiều chuyện khiến người ta không thể lý giải như vậy, đều là hãn và Tam Bàn ở sau lưng thao tác?

“Nếu không có ta sau lưng giúp đỡ, Cộng Công phế vật kia có thể thoải mái làm gãy Bất Chu sơn như thế? Nếu không có ta âm thầm bỏ sức, bọn hãn kéo được nổi mười hai cái thủy thế giới? Càng không cần nói đám thánh nhân Bàn Ngu thế giới kia xâm nhập Bàn Cổ thế giới. Hắc hắc, bọn hãn có thể thoải mái tiến tới nơi này như thế, cũng có một phần công lao của ta!”

“Quân đạo nhân, hãn nào còn có sức để đối phó ta?” Vu đạo nhân cười điên điên khùng khùng, chỉ vào đám người Cơ Hạo cất tiếng cười to: “Bàn Cổ thế giới đã bị ta chọc ra vô số lỗ thủng, chờ hãn đem các lỗ thủng đó bổ toàn xong, hãn mới có sức đối phó ta.”

“Nhưng ta đã làm nhiều chuyện như vậy, ta sao có thể cho hãn rút thân ra được?”

“Nói cách khác, các người cho rằng, dựa theo bản tính của hắc, một mảng hỗn loạn hồng hoang loạn cực, chính là bị hắc cường lực trấn áp triệt để kết thúc. Hắc quét sạch tam giới, ước thúc đại đạo pháp tắc, chế định thiên luật thiên quy, thượng cổ thiên đình đám ngu xuẩn kia chính là nanh vuốt của hắc, thay hắc duy trì trật tự một phương thiên địa này. Lấy bản tính của hắc, Cộng Công làm loạn lúc ban đầu, nên bị hắc một chưởng đập chết, các người cho rằng hắc vì sao chưa động thủ?”

“Hắc không rảnh, hắc không có thời gian, hắc không có tâm tư đi quan tâm Cộng Công!” Vu đạo nhân cười khoái hoạt, cười rất đắc ý, cười cũng rất sáng lạn.

“Ta biết hắc và ba đồ đệ của hắc ghen ghét rồi, nhưng ta cũng tỉ mỉ chuẩn bị cho bọn hắc một cường địch trước nay chưa từng có!” Vu đạo nhân cười đến mức trong mắt toát ra thanh quang, sự đắc ý đó không cần phải nói nữa.

“Cường địch?” Giọng của Phục Hy có chút không đúng.

“Cường địch trước nay chưa từng có... Cường địch khiến ta cũng cảm thấy có chút khó giải quyết... Đương nhiên, chờ sau khi Quân đạo nhân và hắc lưỡng bại câu thương, thì không tính là cường địch nữa, ta có thể thoải mái thu thập hắc!” Vu đạo nhân cười đặc biệt sáng lạn: “Đến lúc đó, ta sẽ không phong ấn Quân đạo nhân, ta sẽ thiên đạo vạn quả hắc, sau đó cắn nuốt nguyên linh của hắc, dựa theo tâm nguyện của ta chinh đốn Bàn Cổ thế giới, đem Bàn Cổ thế giới hóa thành một bãi chăn nuôi thật lớn.”

“Nhân tộc sẽ vô ưu vô lự ở Bàn Cổ thế giới tận tình sinh sản sinh lợi. Bọn họ không có văn minh, không có trí tuệ, bọn họ chỉ cần giữ lại bản năng của cầm thú là được. Tam Bành và ta có thể lãng lãng tìm hiểu đại đạo, chờ chúng ta hoàn toàn hiểu được ba ngàn đại đạo, chúng ta sẽ thử lấy lực chứng đạo, thu hoạch siêu thoát cuối cùng.”

Cơ Hạo chỉ cảm thấy da đầu có chút phát tê, hắc nhìn Vu đạo nhân theo bản

nặng hỏi: “Cường địch người chuẩn bị... Hãn ở nơi nào?”

Hãn nhớ tới đoạn lời cực ác Vũ Dư ở Phong Đạo sơn từng nói.

Vu đạo nhân cười ha ha nhìn Cơ Hạo, hãn nhẹ nhàng nói: “Nhiều năm qua như vậy, có vô số người Ngu tộc ở Bàn Cổ thế giới phát tài, được lợi, ví dụ như đám trưởng lão mười hai chấp chính gia tộc, bọn họ mang theo tài phú cướp đoạt từ Bàn Cổ thế giới, ở Bàn Ngu thế giới xây dựng gia tộc bản thổ của bọn họ.”

“Các trưởng lão đó dựa vào tài phú Bàn Cổ thế giới mang về, ở Bàn Ngu thế giới tỉ mỉ kinh doanh, tuy địa vị gia tộc không cao, nhưng rất nhiều người trong bọn hãn, ở Bàn Ngu thế giới đã có vị trí rất khá.”

Tiếng cười Vu đạo nhân lại càng thêm biến hoá kỳ lạ.

Chương 1864: Mất Đi Thánh Huyết

Giống như quả táo bị con sâu đục thủng vô số lỗ, Bàn Ngu thế giới vẫn vận hành theo pháp tắc chỉ mỗi nó có.

Vô số tài nguyên từ từng cái thực dân thế giới vận chuyển tới, không ngừng lấp vào Bàn Ngu thế giới có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Vô số năm qua, không biết Bàn Ngu thế giới đã cắn nuốt bao nhiêu tài nguyên tới từ bên ngoài, nhưng tham lam vô độ, nó chưa bao giờ thỏa mãn, thế giới luôn ở bên bờ vực diệt vong, chưa có chút dấu hiệu giảm bớt.

Đám thủ lĩnh các đỉnh cấp hào môn gia tộc, các đại năng nắm giữ quyền to thế tục Bàn Ngu thế giới, bọn họ vẫn đang bí mật thương thảo. Cho dù bọn họ thu được tín hiệu khẩn cấp cầu cứu đến từ các con cháu đích hệ nhà mình ở Bàn Cổ thế giới, bọn họ cũng chưa có nửa điểm ý tứ xuất binh cứu viện.

Đám quý tộc bản thổ đó lâm vào một loại trạng thái lo âu kỳ dị, từ trên một lần hội nghị bí mật nào đó, sau khi một quý tộc đưa ra đề nghị từ bỏ Bàn Ngu thế giới, dời cả tộc đi Bàn Cổ thế giới, đám thủ lĩnh các hào môn gia tộc kia liền như trúng tà, cả ngày lẩm bẩm, mặt mày đau khổ không ngừng than thở.

Vứt bỏ Bàn Ngu thế giới lúc nào cũng có thể sụp đổ này, dọn đi Bàn Cổ thế giới phong cảnh tuyệt đẹp, tài nguyên phong phú, quần thể thế giới xung quanh số lượng rất nhiều, tiềm lực phát triển có thể xưng là vô hạn, sinh cơ bừng bừng giống như ánh mặt trời mới mọc?

Cái đề nghị này khiến người ta quá động lòng rồi!

Nhưng Bàn Ngu thế giới dù sao cũng là nơi khởi nguyên Ngu tộc, Già tộc và Tu tộc, cái gọi là khó bỏ quê hương, vứt bỏ căn nguyên nhà mình, tới Bàn Cổ thế giới, cái này thật sự được chứ?

Trong hồng hoang tinh không Bàn Ngu thế giới, vô số hồng hoang tinh thần

bị đào nát, một chút tài nguyên khoáng sản cuối cùng cũng đã bị khai thác hết từ khí nặng nề lơ lửng ở giữa không trung. Lượng bụi quặng khổng lồ ở giữa các ngôi sao kéo ra các làn sương khói thật dày, hào quang Tam Nhật Cửu Nguyệt chiếu ở trên những sương khói đó, nhất thời chiếu xạ ra vô số hình ảnh ánh sáng kỳ quái.

Sâu trong tinh không cách chín khối chủ đại lục của Bàn Ngu thế giới không biết xa bao nhiêu, trên một cái bệ vuông vức đen nhánh bán trong suốt, mười ba tòa Kim Tự Tháp đồ sộ đứng sừng sững.

Từ trên cao quan sát xuống, mười hai tòa thể tích tương đối nhỏ trong mười ba tòa Kim Tự Tháp này làm thành một vòng tròn, một tòa Kim Tự Tháp lớn nhất đứng sừng sững ở vị trí tâm vòng tròn, trên mặt đất rậm rạp vô số thần văn thần phù lóng lánh u quang chói mắt, từng dòng lũ linh khí mạnh mẽ từ trong mười hai tòa Kim Tự Tháp xung quanh phun trào ra, không ngừng rót vào trong Kim Tự Tháp chính giữa.

Mười hai tòa Kim Tự Tháp thỉnh thoảng run lên một cái, ở sâu trong Kim Tự Tháp ngẫu nhiên sẽ truyền đến một tiếng nổ vang trầm thấp, mỗi lúc đó, một thần phù hình dạng con mắt dựng thẳng màu đen cực lớn của đỉnh chóp Kim Tự Tháp chính giữa sẽ phun ra một đạo điện quang, hung hăng vọt ở lên trên Kim Tự Tháp này.

Điện quang màu đen gào thét rơi lên trên Kim Tự Tháp, theo thân tháp nhanh chóng xâm nhập. Vì thế tiếng gầm rú ở sâu bên trong liên lặng yên biến mất, tất cả đều khôi phục bình tĩnh.

Ở chung quanh mười hai tòa Kim Tự Tháp này đứng sừng sững các tòa thần điện to to nhỏ nhỏ, vô số chiến sĩ Già tộc mặc trọng giáp lui tới tuần tra ở giữa các thần điện đó, trên mặt mỗi người đều mang theo nét vô cùng thần thánh uy nghiêm và sự chết lặng khó có thể che dấu.

Rất nhiều chiến sĩ cũng không biết bọn họ trú thủ ở chỗ này đã bao nhiêu

năm, địa phương này tử khí nặng nề ngay cả một ngọn cỏ cũng không mọc, chưa từng có ai xâm nhập nơi này, cho dù là các ‘Thánh nhân’ Bàn Ngu thế giới ngẫu nhiên đến thăm cũng đều là rất cung kính, không dám có chút chậm trễ.

Nơi này hoàn toàn không cần ai bảo vệ, nhưng vì thể hiện ra nơi này thần thánh và quan trọng, vô số chiến sĩ đỉnh cao nhất của Bàn Ngu thế giới cứ như vậy từng thế hệ thủ ở chỗ này, vô thanh vô tức già đi, không để ai biết chết già ở chỗ này.

Một chiến sĩ Già tộc cao mấy trượng, thân thể đặc biệt cường tráng ban đầu đang đứng sừng sững ở cửa một tòa thần điện, mặt không biểu cảm, ánh mắt đại ra nhìn một viên gạch vuông dưới chân. Đột nhiên, mi tâm hắt một đạo thần quang trắng xóa sáng lên, thân thể chiến sĩ Già tộc hơi nhoáng lên một cái, hắt chột ngẩng đầu lên, vẻ mặt biến hoá kỳ lạ nhìn về phía tòa Kim Tự Tháp cao lớn nhất chính giữa.

“Nơi Tam Nhật Cửu Nguyệt ngủ say... Cùng với lăng mộ Bàn Ngu trong truyền thuyết!” Chiến sĩ Già tộc mỉa mai cười lạnh: “Bàn Ngu nếu đã ngã xuống, lăng mộ của hắn mỗi thời mỗi khắc đều thông qua Tam Nhật Cửu Nguyệt cắn nuốt nhiều thiên địa nguyên khí như vậy làm gì?”

“Toàn bộ Bàn Ngu thế giới, là vì hắn cắn nuốt tham lam vô độ, do đó mới luôn luôn lâm vào bên bờ vực sụp đổ. Vô luận đoạt lấy tài nguyên của bao nhiêu thực dân thế giới, vô luận hy sinh bao nhiêu sinh linh thực dân thế giới, Bàn Ngu thế giới đi từng bước một về phía diệt vong, tuyệt không có cơ hội khôi phục.”

Xách cây giáo nặng nề trong tay, chiến sĩ Già tộc rời khỏi vị trí gác của mình, đi từng bước một về phía Kim Tự Tháp chính giữa.

Xung quanh không có ai chú ý tới động tác của hắn, cho dù dọc theo đường đi có mười mấy đội tuần tra đi ngang qua hắn, cũng không có ai hỏi hắn muốn đi làm gì.

Nơi này là chỗ lăng mộ khai thiên thánh nhân Bàn Ngu của Bàn Ngu thế giới,

càng là nơi đồ đẳng tín ngưỡng Tam Nhật Cửu Nguyệt của Bàn Ngu thế giới ngủ say, chỉ cần là dân bản xứ Bàn Ngu thế giới, sẽ không có ai dám ở nơi này gây chuyện.

Cho nên chiến sĩ Già tộc rất thuận lợi đi tới dưới Kim Tự Tháp chính giữa, tiến vào trong một cánh cửa duy nhất.

Trong Kim Tự Tháp tràn ngập sương mù đen nồng đậm, một luồng lực lượng quỷ dị phong tỏa hư không, người thường nếu bước vào một bước, căn bản không tìm thấy phương hướng đi tới. Mi tâm chiến sĩ Già tộc phun ra thần quang trắng xóa, thế như chẻ tre ở trong sương mù đen bổ ra một thông đạo thẳng tắp. Chiến sĩ Già tộc theo thần quang chỉ dẫn, nhanh chóng đi tới trước một tòa tế đàn nho nhỏ chỗ trung tâm Kim Tự Tháp.

Trên tế đàn không có vật gì khác, chỉ có một bình nước vàng ròng cao ba thước.

Trong bình nước đựng nửa bình chất lỏng sền sệt màu đen, đang không ngừng tản mát ra hàn khí âm lạnh cùng tà khí bức người.

Đây là Bàn Ngu thánh huyết, bất cứ một quý tộc Ngu tộc nào lĩnh ngộ được đại đạo huyền cơ, muốn bước ra một bước kia, lấy nguyên linh hợp đại đạo, đột phá đến thánh nhân diệu cảnh, nhất định phải mượn dùng lực lượng Bàn Ngu thánh huyết—— hóa đi con mắt dựng thẳng ở mi tâm!

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm là phúc duyên trời ban lớn nhất của quý tộc Ngu tộc, có được vô số diệu dụng, nhưng cũng là gông xiềng lớn nhất trên thân bọn họ, triệt để khóa chết khả năng tấn thăng của bọn họ. Chỉ có Bàn Ngu thánh huyết, có thể giúp bọn họ hóa đi một con mắt dựng thẳng này, nếu không, mặc cho bọn họ huyết mạch cao quý tới đâu, thiên tư trác tuyệt hơn nữa, bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể dạo chơi ở ngoài bậc cửa đại đạo, vĩnh viễn đừng nghĩ chân chính bước ra một bước kia.

“Toàn bộ Bàn Ngu thế giới, chỉ bảo trân quý nhất trong lòng vô số dị tộc, lại

công khai đặt ở nơi này như vậy!”

Chiến sĩ Già tộc mỉm mai cười lạnh, hắn lấy ra một tấm ngọc phù màu trắng dài ba tấc, nhẹ nhàng xếp ở trên bình nước. Các luồng thần quang màu trắng từ trong ngọc phù phun ra, hóa thành một cái kén ánh sáng cực lớn bao lấy bình nước, chỉ nghe một tiếng ‘Ông’ vang lên, cái kén ánh sáng phá không bay đi, mang theo bình nước xé rách hư không, sau khi lóe lên mấy cái liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Kim Tự Tháp khổng lồ nặng nề lắc lư một cái.

Chỉ nghe một tiếng hít khí thật dài, thật dài, vô cùng ngân nga từ chỗ cực sâu trong Kim Tự Tháp truyền đến, một thanh âm khàn khàn, lạnh lùng từ từ vang lên: “Đây là... Lúc nào rồi? Là ai, dám cướp đi đồ của ta?”

Trong sương mù đen trước người chiến sĩ Già tộc, một con mắt dựng thẳng to bằng miệng bát đột nhiên mở ra, một dòng chảy băng lạnh đến cực điểm xuyên thủng thân thể hắn, nháy mắt đem hắn hóa thành một bức tượng băng. Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể chiến sĩ Già tộc ‘Bốp’ một cái hủy diệt, hóa thành các làn sương mù máu bị con mắt dựng thẳng cắn nuốt.

“Ồ... Bàn Cổ thế giới? Thế mà chưa ai hướng ta cầu nguyện một tiếng!”

Chương 1865: Nhật Nguyệt Đồng Xuất Hiện

Bàn Ngu thế giới đang lục đục với nhau, các đại quý tộc vì ích lợi các phe cân nhắc tranh đoạt, vô luận bọn họ đang ăn tiệc mua vui, hoặc là đang bí mật tụ hội, phàm là thực lực đạt tới giới hạn nào đó, thân thể đều đột nhiên kịch liệt run rẩy một cái.

Một cảm giác sợ hãi không tên từ sâu trong linh hồn bọn họ truyền đến. Thân thể bọn họ kịch liệt run rẩy, huyết khí trong cơ thể quay cuồng không ngớt, gương mặt càng biến thành một mảng trắng bệch, toàn bộ mọi người đều cảm thấy bất an cực lớn, như tai ương ngập đầu nào đó ngay tại trước mắt.

Bọn họ đều đi ra khỏi các tòa cung điện hoa mỹ, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Bầu trời Bàn Ngu thế giới, các ngôi sao bao nhiêu năm trước đã hào quang ảm đạm đột nhiên bộc phát ra hào quang loá mắt, quỹ đạo tinh tú hằng cổ tới nay chưa bao giờ biến hóa kịch liệt chấn động, tinh tú khắp trời theo một quỹ tích kỳ dị hướng bốn phía tản ra, để lại một mảng hư không thật lớn chính giữa.

Ba vầng mặt trời hào quang loá mắt, chín vầng trăng thể tích hơi nhỏ hơn những cũng tỏa sáng khắp bầu trời, Tam Nhật Cửu Nguyệt toàn bộ con dân Bàn Ngu thế giới cúng bái đồng thời xuất hiện ở bầu trời, theo tiếng gầm rú thật lớn, Tam Nhật Cửu Nguyệt ở trong một mảng tinh không chính giữa bầu trời xếp thành một hình tròn chính tề.

Trong tiếng vang lớn ‘Ừ ừ’, vị trí chính giữa Tam Nhật Cửu Nguyệt đồng thời xuất hiện một tòa Kim Tự Tháp thật lớn, mỗi một tòa Kim Tự Tháp toàn thân đều đen sì, mặt ngoài khắc vô số thần phù thần văn tạo hình quỷ dị bí hiểm, khí tức hoa lệ tôn quý. Toàn bộ thần phù thần văn đều lóng lánh hào quang chói mắt, trong lúc nhất thời ngay cả hào quang của Tam Nhật Cửu Nguyệt cũng áp chế xuống.

Một tiếng khê than thở từ trên cao truyền đến, toàn bộ quý tộc dị tộc đủ thực lực nhìn thấy đỉnh chớp mười hai tòa Kim Tự Tháp kia phân biệt toát ra một cái ngai báu thật lớn, mười hai bóng người cao lớn khôi vĩ, tản mát ra khí tức khủng bố lạnh yên xuất hiện, lẳng lẳng ngồi ở trên ngai báu, cúi đầu quan sát chúng sinh.

Mười hai bóng người này chỉ có một con mắt dựng thẳng cực lớn ở mi tâm tỏa ra tinh quang, tựa như nhật nguyệt trên không trung, tản mát ra thần quang sáng lạn khiến người ta không thể nhìn thẳng. Vô số dị tộc đều kinh hô thành tiếng, chỉ có một con mắt dựng thẳng ở mi tâm, cái này đại biểu cho cảnh giới chí cao trong truyền thuyết Bàn Ngu thế giới, đại biểu cho những người này đều đã triệt để dung hợp với một cái đại đạo nào đó của Bàn Ngu thế giới.

Tam Nhật Cửu Nguyệt tỏa sáng trên đầu, mười hai người đồng thời hiện thân, các quý tộc Ngu tộc xuất thân những gia tộc cổ xưa nhất, đều nhớ tới trong điển tịch cổ xưa nhất nhà mình ghi lại, ở trong tộc bọn họ cũng chỉ cho rằng thần thoại truyền thuyết chuyện xưa —— vô số lượng kiếp trước kia, ở thời điểm Bàn Ngu thế giới vừa mới mở, lực lượng bốn nguyên của Tam Nhật Cửu Nguyệt đều hóa thân thành hình người hành tẩu thế gian.

Bàn Ngu thế giới hiện tại, các đỉnh cấp gia tộc địa vị cao quý nhất, truyền thừa xa xưa nhất, huyết mạch tôn quý nhất, truyền thuyết là có được một chút huyết mạch hóa thân hình người của Tam Nhật Cửu Nguyệt, cho nên trong bọn họ tinh anh xuất hiện lớp lớp, thực lực tộc nhân vượt xa người thường.

Trong truyền thuyết, khai thiên thánh nhân Bàn Ngu của Bàn Ngu thế giới, xuất phát từ bản năng muốn cắn nuốt hóa thân hình người của Tam Nhật Cửu Nguyệt, bị Tam Nhật Cửu Nguyệt kiên quyết phản kháng. Một cuộc đại chiến đáng sợ bùng nổ ra ở giữa bọn họ, Tam Nhật Cửu Nguyệt liên thủ tru sát Bàn Ngu, đem thân thể Bàn Ngu phân cắt thành vô số mảnh vỡ, tạo thành một lô truyền thừa chi bảo cường đại nhất của Bàn Ngu thế giới.

Bộ não Bàn Ngu trong tay Ngu Hoặc, còn có xương đùi Bàn Ngu trong tay

Ngu Man, đều có tên trong danh sách truyền thừa chi bảo.

“Tam Nhật Cửu Nguyệt chí cao vô thượng!” Toàn bộ dị tộc đều quỳ rạp xuống đất, hướng Tam Nhật Cửu Nguyệt dâng lên kính ý cao nhất.

Trong vòng tròn cực lớn Tam Nhật Cửu Nguyệt làm thành, một cái vòng xoáy màu đen lớn tới kinh người tự dưng xuất hiện, vòng xoáy màu đen vừa xuất hiện, toàn bộ Bàn Ngu thế giới liền kịch liệt run lên một cái, vô số luồng thiên địa nguyên khí hóa thành các con sông sôi trào, cuộn cuộn lao về phía vòng xoáy màu đen.

Vòng xoáy màu đen kịch liệt co lại, sau khi nó cắn nuốt đủ thiên địa nguyên khí, vòng xoáy trở nên ổn định, theo một tiếng gầm rú trầm thấp, ngược vô số con dân Bàn Ngu thế giới đau đớn, toàn bộ mọi người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, đều bị một tiếng nổ này chấn động trọng thương.

Vô luận là nô lệ các tộc địa vị ti tiện nhất, hay là gia chủ, trưởng lão các đại gia tộc, thậm chí các ‘Ngu’ trong Thánh Vực nắm quyền to thế tục, lại hoặc là Ngu Hoặc thánh nhân như vậy ẩn thân phía sau màn, khống chế đại thế Bàn Ngu thế giới, toàn bộ mọi người đều hộc máu trọng thương, các đại năng thánh nhân cảnh ẩn thân ở trong hư không không ra, càng bị một tiếng nổ vang này chấn động tới mức hiện ra thân hình.

Tam Nhật Cửu Nguyệt ngồi ngay ngắn ở trên ngai báu không nhúc nhích, ánh mắt lưu chuyển tràn ngập ý vị không hiểu.

Gần trăm bóng người toàn thân tản mát ra khí tức khủng bố từ trong hư không nhảy ra. Bọn họ đều chặt vật liếc nhau một cái, sau đó đều ngẩng đầu lên cẩn thận quan sát Tam Nhật Cửu Nguyệt.

Qua một hồi lâu, những người này mới mang theo sự nghi ngờ mãnh liệt, tràn đầy không tình nguyện, rất cẩn thận hóa thân Tam Nhật Cửu Nguyệt hơi hạ thấp người hành một lễ. Khác với các con dân bình thường, bọn họ chưa hướng Tam Nhật Cửu Nguyệt quỳ xuống cúng bái, thậm chí chưa có ai nói một

câu nào.

“Toàn bộ thế giới, cúng bái đều là các người... Tam Nhật Cửu Nguyệt, đồ đẳng cao cao tại thượng, vĩ đại cỡ nào, xuất sắc cỡ nào, lại không ai nhớ ta mở thế giới này, sáng tạo các người đám sinh linh chết tiệt này!”

Vòng xoáy màu đen đã ổn định hướng bốn phía mở rộng một ít diện tích, giờ phút này nhìn tới, nó nghiêm nhiên đã là một vầng mặt trời màu đen, hoặc nói là một cái lỗ đen lằng lẳng lơ lửng ở trong hư không. Một tòa Kim Tự Tháp màu đen đặc biệt to lớn lằng yê xuất hiện ở vị trí chính giữa lỗ đen, sau đó một bóng người toàn thân mờ lung không rõ, hoàn toàn do các tia sương mù màu đen quấn quanh mà thành xuất hiện ở đỉnh chóp Kim Tự Tháp.

Ở cao nhìn xuống quan sát chín tầng đại lục Bàn Ngu thế giới, quan sát các con dân Bàn Ngu quỳ dưới đất, hoặc đứng ở trên không, Bàn Ngu cười trầm thấp nói: “Nhưng, có tác dụng gì đâu? Các người liều mạng liên thủ phong ấn ta nhiều năm như vậy, dùng nhật nguyệt luân hồi chi trận, không ngừng rút lấy nguyên linh chân tủy của ta, mưu toan để ta chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.”

“Nhưng có tác dụng gì đâu? Cùng lúc các người rút lấy nguyên linh chân tủy của ta, ta cũng đang rút lấy bốn nguyên lực lượng của các người, hơn nữa tốc độ ta rút lấy so với các người nhanh hơn nhiều lắm! Giăng co nhiều năm như vậy, ta khôi phục từng ngày, mà các người... Nhìn xem thế giới tàn phá không chịu nổi này đi, đây đều là lỗi của các người!”

“Nhưng không sao... Thật sự không sao, lũ ngu xuẩn sử dụng nguyên linh chân tủy của ta luyện hóa con mắt dựng thẳng ở mi tâm, mượn nó đột phá thánh nhân chi cảnh, bọn hăn nợ ta, đều phải trả lại... Mà các người những con kiến này, đã là ta sáng tạo các người, như vậy ta nên hủy diệt các người!”

“Nhớ căn bản đạo nghĩa của Bàn Ngu ta không? Căn nuốt cùng hủy diệt, căn nuốt tất cả, sau đó hủy diệt tất cả... Một lần trước có mười hai tên ngu xuẩn này cứu các người, nhưng một lần này... Ta muốn làm gì, thì có thể làm cái đó, bởi vì

ta là Bàn Ngu, bởi vì ta sáng tạo các người, cho nên các người nên ngoan ngoãn bị ta cắn nuốt, hóa thành một bộ phận của ta!”

Bàn Ngu há mồm, hướng về chín tầng đại lục của Bàn Ngu thế giới hít một hơi thật sâu.

Trên tầng đại lục đầu tiên, các tộc nhân các đại gia tộc địa vị tôn quý nhất thân thể đồng thời nhoáng lên một cái, ùn ùn hóa thành các luồng nguyên khí tinh thuần lao về phía Bàn Ngu.

Tầng đại lục đầu tiên sụp đổ, vô số sinh linh bị Bàn Ngu nuốt chửng.

Sau đó là tầng đại lục thứ hai... Tầng đại lục thứ ba...

Toàn bộ Bàn Ngu thế giới, đều đang hướng Bàn Ngu nhanh chóng co lại.

Chương 1866: Đình Trấn Bát Hoang

Trên bầu trời, một luồng sáng màu trắng hiện lên, Vu đạo nhân kéo tay, một cái bình nước màu vàng tạo hình kỳ dị tới trong tay hắn.

Cúi đầu nhìn nhìn huyết tương đen sì trong bình, Vu đạo nhân cười hướng đám người Phục Hy, Cơ Hạo gật gật đầu: “Thời cơ cũng không sai biệt lắm, ta đã thuận lợi thoát thân, thì không nên lãng phí khí lực... Nhiều năm chuẩn bị, là ở mấy ngày này, phải phân ra một cái cao thấp thắng bại.”

Tay chỉ chỉ trời, Vu đạo nhân cười nói: “Trời này!”

Tay chỉ chỉ trời, Vu đạo nhân tiếp tục nói: “Đất này!”

Ngón trỏ tay phải hướng bốn phương tám hướng chỉ một cái, Vu đạo nhân cười to nói: “Bàn Cổ thế giới khổng lồ này, vô số sinh linh, hư không vô hạn, cuối cùng phải theo một lời của ta mà quyết định! Nếu ta không chiếm được, thì phá hủy nó, chỉ vậy mà thôi!”

Trong nghị sự đại diện Nghiêu Sơn thành lặng ngắt như tờ, toàn bộ mọi người đều bị Vu đạo nhân tuyên bố điên cuồng làm chấn động nói không ra lời. Gã này điên điên khùng khùng, nhưng hắn lại có lực lượng đi thực hiện mọi điều hắn nói. Không sợ kẻ điên, chỉ sợ kẻ điên có đủ thực lực, đây mới là dọa người nhất.

“Người, rốt cuộc là ai?” Thân thể Cơ Hạo nhoáng lên một cái, chân đạp một luồng kim quang lao thẳng lên trời, lóe lên mấy lần, hắn đã tới trước mặt Vu đạo nhân, ánh mắt như kiếm nhìn chăm chăm gã.

“Ta...” Vu đạo nhân thần thái quý dị bí hiểm cười cười: “Ta và Quân đạo nhân lai lịch tương tự, đơn giản là sinh muộn hơn hắn một lát, lại để hắn chiếm đại đạo tiên cơ.”

Vu đạo nhân đem bình nước màu vàng kia giao cho Nguyên Thủy Ma Tôn, tùy tay từ trong tay áo lấy ra một miếng ngọc bích. Hắn cười, nói với Cơ Hạo: “Ngọc bích này, chính là ba ngàn đại đạo của Bàn Cổ thế giới, hoặc là nói, chính là nguyên linh Bàn Cổ thế giới biến thành.”

Búng ngón tay, một tiếng ‘Bốp’ vang lên, trên ngọc bích rơi ra một mảnh vỡ nhỏ, Vu đạo nhân cười ha ha nói: “Lúc Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa, bốn nguyên Bàn Cổ thế giới chấn động, đây là Quân đạo nhân.”

Sau một lát, Vu đạo nhân búng ngón tay, trên ngọc bích rơi ra một khối so với mảnh vỡ vừa rồi hơi nhỏ hơn một chút: “Mà cái này, chính là ta! Cho nên, chỉ cần diệt sát Quân đạo nhân, thiên này, địa này, vô lượng sinh linh này, sẽ đều ở một ý niệm của ta!”

Cơ Hạo cúi đầu nhìn nhìn đám tinh anh các bộ tộc đang điên cuồng hướng hai tòa đại doanh dị tộc xung phong, lạnh lùng quát: “Người không sợ sao?”

Vu đạo nhân nghiêng đầu liếc xéo Cơ Hạo, hắn cười lạnh nói: “Sợ? Ta sợ cái gì? Ta vì sao sợ hãi? Người là nói thiên khiến hay là thiên phạt? Yên tâm, vô luận là thiên khiến hay là thiên phạt, ta đều không sợ. Trừ Quân đạo nhân, Bàn Cổ thế giới này không có bất luận kẻ nào có thể tổn hại một sợi lông nào của ta.”

Cười quái dị vài tiếng, Vu đạo nhân đột nhiên ‘Hư hư’ vài tiếng, hắn ra vẻ suy nghĩ nhíu mày, suy tư hồi lâu lúc này mới cười nói: “Không, không, còn có một người có thể thương tổn ta! Ha, nếu Bàn Cổ sống lại, công thêm cái rìu đòi mạng kia của hắn, thì lại có khả năng triệt để diệt sát ta. Nhưng Bàn Cổ... Ha ha, ha ha, ha ha ha!”

Không biết nghĩ tới chuyện đặc ý cỡ nào, Vu đạo nhân ngửa mặt hướng trời điên cuồng cười lên. Hắn xoay người, tiếp nhận bình nước màu vàng trên tay Nguyên Thủy Ma Tôn, lười biếng nói: “Đồ nhi, hậu sinh tiểu nhi bức này, vì sư lười ra tay. Giết hắn đi, chờ vi sư đại công cáo thành, cũng phong người một cái ma để thiên đình để chơi!”

Trong tiếng cười lớn, Vu đạo nhân chân đạp một đám mây ngay lập tức đi xa. Vân quang vô cùng đơn giản, so với Cơ Hạo khổng chế Thiên Địa Kim Kiều xuyên qua hư không còn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, trong nháy mắt hắn đã bay ra khỏi tầm mắt Cơ Hạo, ngay cả điều động hào quang Thái Dương Tinh chiếu khắp trời, cũng không tìm thấy bóng người Vu đạo nhân.

Trong lòng Cơ Hạo phát lạnh, Vu đạo nhân này thật sự là quá cường đại chút!

Nguyên Thủy Ma Tôn toàn thân sương mù đen lượn lờ, quanh thân tà khí bức người cười lên ‘khếch khếch’: “Thú vị, thú vị, chuyện này, ta cũng không ngờ tới... Quân đạo nhân, Vu đạo nhân, Cơ Hạo, người nói bọn họ ai sẽ thắng?”

Cơ Hạo trầm mặc không nói, chỉ nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn không ngừng cười quái dị.

“Ta nói, mặc kệ bọn họ ai thắng, cuối cùng thắng, đều có thể là ta!” Nguyên Thủy Ma Tôn bưng bưng hứng thú nhìn Cơ Hạo: “Người biết không, đây là một cơ hội, một cái cơ hội thay thế. Nếu người ta liên thủ, rất có khả năng...”

Cơ Hạo đáp lại đối với Nguyên Thủy Ma Tôn là một kiếm nhắm vào tim, Bàn Cổ Kiếm mang theo một đạo hàn quang đen nhánh, nháy mắt xuyên thấu thân thể Nguyên Thủy Ma Tôn.

Nguyên Thủy Ma Tôn cúi đầu nhìn lỗ thủng trong suốt to bằng miệng bát trên ngực, chẳng hề để ý cười: “Vô dụng, Cơ Hạo, người giết của ta một khối pháp thân, lại không diệt được nguyên linh của ta, ta có vô số nguyên thủy ma chủng, bất cứ một ma chủng nào cũng có thể trưởng thành bản tôn... Trừ phi người có thể diệt nhân tộc, để toàn bộ nguyên linh của ta đoàn tụ, còn cần người có năng lực triệt để diệt sát nguyên linh của ta, người mới có khả năng thật sự giết ta!”

Từng luồng khí đen không ngừng hội tụ ở trong vết thương, vết thương ở ngực Nguyên Thủy Ma Tôn nhanh chóng khép lại.

Hắn dùng sức vỗ vỗ ngực, hướng Cơ Hạo rất nghiêm túc nói: “Nhưng, kiếm của người thật đáng sợ, ngay cả vô thượng ma thể của ta cũng có thể thoải mái xuyên thủng, sát khí ẩn chứa bên trong vậy mà ngay cả ma thể của ta cũng phải hao phí thời gian dài như vậy mới có thể khép lại. Kiếm tốt, thật sự là kiếm tốt.”

Cười một tiếng quái dị, Nguyên Thủy Ma Tôn hướng mặt đất chỉ chỉ: “Chẳng qua, tuy hắn bảo ta giết người, nhưng người có chí bảo hộ thân, giết người không dễ... Không bằng, chúng ta thường thức trước một phen, xem xem những người này là chết như thế nào?”

Nguyên Thủy Ma Tôn cười đặc biệt sáng lạn, đám tinh anh các bộ tộc như thiêu thân lao đầu vào lửa hướng đại doanh của đám dị tộc thực dân thánh tôn xung phong, đều bị ma chủng của hắn khống chế tâm thần... Có thể một lần tiêu diệt nhiều nhân tộc như vậy, Nguyên Thủy Ma Tôn thật sự là lòng dạ sáng khoái, khuây khoả phi phàm.

Tuy tinh anh các bộ tộc phía dưới điên cuồng đi tìm chết, so với toàn bộ nhân tộc ngay cả một sợi lông trên chín con trâu cũng không bằng, nhưng thu gặt ma chủng trong cơ thể bọn họ, Nguyên Thủy Ma Tôn ít nhất có thể tăng cường gấp đôi lực lượng!

“Cơ Hạo, xem bộ dáng bọn hắn mỗi người vội vàng đi chịu chết, người cảm thấy thế nào?” Nguyên Thủy Ma Tôn cất tiếng cười to.

Cơ Hạo trầm mặc không nói, đột nhiên hắn kinh hỉ ngẩng đầu lên hướng phía Thái Dương Tinh nhìn tới, bảy điểm sáng xanh mờ mờ phong cách cổ xưa dày nặng đột nhiên xuất hiện ở trên bầu trời, theo tiếng phong lôi chấn động nặng nề, bảy cái đỉnh ba chân khổng lồ như núi, cao tới trăm vạn dặm gào thét từ trên cao rơi xuống.

Đại đỉnh rơi về các chỗ của Bàn Cổ mỗi đại lục, lại có một cái chuông lớn đoan đoan chính chính hướng về phía Nghiêu Sơn thành rơi xuống.

Nghiêu Sơn thành nằm ở địa chỉ ban đầu của Bất Chu sơn năm đó, chính là

chỗ đầu mỗi thiên địa của Bàn Cổ mỗi đại lục, đại đỉnh này rơi xuống thẳng tắp, khi sắp rơi xuống đất lại trở nên nhẹ nhàng như hạt giống cây bồ công anh, rất nhẹ nhàng rơi ở trên một tòa quảng trường chính giữa Nghiêu Sơn thành.

Ầm một tiếng, trên đại đỉnh hình ảnh vô số núi non sông ngòi, xã tắc sinh linh biến ảo khó dò, một đạo thần quang màu xanh to lớn bao la hùng vĩ từ trong đại đỉnh phun ra, trong thời gian ngắn quét ngang bốn phương tám hướng.

Trong thất khiếu đám tinh anh các bộ tộc hướng về đại doanh dị tộc điên cuồng xung phong đồng thời phun ra vết máu màu đen, bọn họ học từng ngụm từng ngụm máu đen, hắc điểm trong mắt chợt tiêu tán, thần trí nhanh chóng khôi phục tỉnh táo.

Trên đại đỉnh Nghiêu Sơn thành, lặng yên không một tiếng động xuất hiện một hình ảnh giống bề ngoài của Nguyên Thủy Ma Tôn như đúc.

Thân thể Nguyên Thủy Ma Tôn trước mặt Cơ Hạo đột nhiên run lên, cả người mềm nhũn vô lực từ trên trời cắm đầu rơi xuống.

Chương 1867: Vũ Dư Phù Chiếu

“Ta chính là Nguyên Thủy Ma Tôn, Bàn Cổ chính thống, đỉnh này là vật gì? Có thể nào trấn áp được ta?”

Nguyên Thủy Ma Tôn toàn thân xụi lơ vô lực từ bầu trời rơi xuống, sương mù đen nồng đậm trên người hắt tan đi, lộ ra tướng mạo sẵn có của hắn. Trên khuôn mặt đường nét kiên cường như đao chém rìu bổ mà thành tràn đầy sự hoảng sợ, Nguyên Thủy Ma Tôn không biết làm sao gào thét khàn cả giọng, hai tay hai chân quơ loạn, nhưng hắn lại chưa mọc cánh, vung hai tay không thể nâng thân thể hắn lên được.

Cơ Hạo đạp đám mây, theo sát ở bên người Nguyên Thủy Ma Tôn liên tục hạ xuống.

Nhìn Nguyên Thủy Ma Tôn ngoài mấy trượng kêu quái dị khàn cả giọng, Cơ Hạo cười rất sáng lạn: “Chín cái đại đỉnh này, có lai lịch... Về phần huyền diệu trong đó, ta cũng không phải quá rõ ràng, chỉ biết chúng nó tất nhiên có liên quan với khí vận nhân tộc.”

“Mà người, chết người là, nguyên linh phân thân của người, cái gọi là nguyên thủy ma chủng đều bị phong ấn trong cơ thể nhân tộc, cho nên nhất cử nhất động của người, đều cùng một nhịp thở với nhân tộc. Chín cái đại đỉnh đã liên thông khí vận nhân tộc, như vậy người bị đại đỉnh khống chế cũng là đương nhiên.”

“Không có đạo lý này!” Nguyên Thủy Ma Tôn không cam lòng rống giận khàn cả giọng: “Ta là nhân vật cỡ nào? Đại đỉnh này, vốn không tiếng tăm gì, hơn nữa hỏa khí toàn thân chưa tan, không phải là vật tiên thiên, mà là hậu thiên đúc thành... Ta sao có thể bị nó khống chế?”

Cơ Hạo dang hai tay, hướng Nguyên Thủy Ma Tôn cười cười. Thiên hạ có chuyện gì không có khả năng? Nguyên Thủy Ma Tôn người ‘ký sinh’ ở trên người nhân tộc, như vậy bị khí vận trọng bảo của nhân tộc khắc chế, không phải

chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Người nói chuyện này không có khả năng, Cơ Hạo còn cảm thấy, Nguyên Thủy Ma Tôn người tồn tại chính là không có khả năng, không nên.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, Nguyên Thủy Ma Tôn ngã nặng trịch xuống đất. Mặt đất Nghiêu Sơn thành thêm vào vô số tầng cấm chế, cứng rắn dị thường, khó có thể phá hủy. Nguyên Thủy Ma Tôn từ cổng thiên đình chỗ cao trên không trung chờ đó một đường rớt xuống, dù ma thể của hắn kiên cố dị thường, hắn cũng phải rú thảm một tiếng, tứ chi bách hải đều thành bột phấn.

Cái đỉnh ba chân khổng lồ đứng sừng sững ở chính giữa Nghiêu Sơn thành khê chấn động, các luồng thần quang màu xanh hướng bốn phương tám hướng quét ngang.

Vô số chiến sĩ nhân tộc bị thần quang màu xanh này đảo qua, chỉ cảm thấy toàn thân mát mẻ một trận, lực phủ ngũ tạng vui sướng vô cùng, ngay cả thần trí cũng tỉnh táo lên rất nhiều, như đầu óc đều thông suốt, ngay cả những tên cơ bắp cuồn cuộn ngày thường ngu dốt nhất, cũng cảm thấy mình thông minh lên không ít.

Nhưng trừ nhân tộc, bao gồm tộc nhân hai tộc long phượng tương ứng Ngao Bạch, Thanh Tường, thân thể bọn họ đều chấn động, cảm thấy tựa như có một số lực lượng kỳ dị nào đó từ trong cơ thể bọn họ rút ra một số thứ nào đó không biết.

Trong tiếng ‘Ong ong’, trên đại đỉnh đột nhiên xuất hiện bóng dáng Tổ Long bát tử trừ Ngao Bạch, càng xuất hiện hình bóng tộc nhân khác tương ứng phượng tộc trừ Thanh Tường. Ngao Bạch và Thanh Tường thân là thiên đế, được thiên địa thêm vào, chưa lưu lại hình bóng ở trên đại đỉnh, mà tộc nhân khác hai tộc long phượng thân thể đều nhoáng lên một cái, đột nhiên sinh ra sự sợ hãi rất lớn đối với cái đỉnh ba chân khổng lồ này.

Trong minh minh, các tộc nhân long phượng, còn có tất cả sinh linh tộc đàn

phi nhân xung quanh Nghiêu Sơn thành, bọn họ đều cảm nhận được một thanh kiếm sắc bén vô hình liên lơ lửng ở mình đỉnh đầu, một khi thanh kiếm sắc bén này hạ xuống, bọn họ sẽ chịu thương tổn đáng sợ.

Nhẹ thì trọng thương, nặng thì ngã xuống, thậm chí, có khả năng hồn phi phách tán!

Tộc nhân long tộc đám Bí Hý, còn có vô số tộc nhân phượng tộc, còn có các sơn tinh thủy quái trong trận doanh của Cơ Hạo đều kinh hãi nhìn về phía cái đỉnh khổng lồ ba chân này, nhìn về phía hình bóng mình chột lóe qua ở trong hình ảnh ánh sáng mây khói mờ mịt, đồi núi sông ngòi.

“Đây là...” Ngao Bạch, Thanh Tường nhận được tộc nhân nhà mình truyền âm, đều tức giận rít gào lên: “Cái đại đỉnh này, vì sao sẽ uy hiếp tộc nhân tộc ta? Phải biết, hai tộc long phượng ta, cũng là dòng dõi Bàn Cổ.”

“Nhưng không phải nhân tộc ta!” Tự Văn Mệnh không biết khi nào đứng ở trên một mũi chân của đại đỉnh, đang cúi đầu nhìn Ngao Bạch và Thanh Tường then quá hóa giận: “Cửu đỉnh này, là chí bảo nhân tộc ta, khắc chế tất cả tộc đàn không phải nhân tộc ta trong thiên địa. Nếu có thể hài hòa chung sống với nhân tộc ta thì tốt, nếu không thể...”

Ngao Bạch, Thanh Tường tức giận, Ngao Bạch thét dài một tiếng, xắn tay áo muốn hướng Tự Văn Mệnh phóng đi.

Bí Hý tóm lấy cổ tay Ngao Bạch, cứng rắn đem hấn ấn ở tại chỗ không thể nhúc nhích.

Hừ lạnh một tiếng, Bí Hý ngẩng đầu lên hướng Tự Văn Mệnh nói: “Tự Văn Mệnh, nhân tộc người sẽ lạm dụng cửu đỉnh này hay không?”

Tự Văn Mệnh ôn hòa cười, khước mắt đuôi lông mày hấn mang theo một tia mệt mỏi, rất ôn hòa nói: “Tất nhiên sẽ không.”

Thanh Tường trừng mắt phượng, lớn tiếng quát: “Ai có thể cam đoan?”

Cơ Hạo cười đi lên hai bước, hướng Tự Văn Mệnh phất phất tay: “Văn Mệnh a thúc, người sao lại tốn nhiều thời gian như vậy? Người còn không ra tay, nhân tộc sợ là sẽ bị Đế Úc tiểu tử đó giày xéo không thành bộ dáng. Ta lại không tiện ra tay, ta chung quy không thể... Lần lượt từng bộ tộc giết qua chứ?”

Trong lòng Cơ Hạo biết rõ, hãn trong nhân tộc mặc dù có chút tiếng tăm, nhưng hoàn toàn không thể sánh với Tự Văn Mệnh, Tự Văn Mệnh mới là trọng thần nhân tộc chính cống nhất, ở bên trong nhân tộc hưởng thanh danh cực cao. Vô luận nhân tộc biến thành một cục diện rối rắm rách nát cỡ nào, chỉ có Tự Văn Mệnh mới có thể đem nó xử lý thỏa đáng tuyệt không có hậu hoạn.

Nếu Cơ Hạo mạnh mẽ ra tay, hãn trừ giết sạch các thủ lĩnh bộ tộc tùy tùng Đế Úc, hãn còn có thể làm gì?

Hãn vĩnh viễn không có khả năng giống Tự Văn Mệnh, được cao tăng toàn bộ nhân tộc ủng hộ. Không nói cái khác, chỉ riêng Cơ Hạo xuất thân Nam Hoang Kim Ô bộ, một cái thân phận ‘Nam Hoang mọi rợ’, đã khiến hãn và các đại thị tộc kia của nhân tộc triệt để cách biệt!

Tự Văn Mệnh cười nhìn Cơ Hạo, hãn nghiêm túc gật đầu nói: “Được rồi, được rồi, thời gian vừa rồi hỗn loạn, cũng nên chỉnh đốn hãn hơi lại một chút. Nhưng, một mình ta không làm nổi, người phải giúp ta mới được.”

Ngao Bạch, Thanh Tường sắc mặt khó coi tới cực điểm, bọn họ giờ mới tỉnh ngộ, Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh là quan hệ như chân với tay.

Càng đòi mạng hơn là, bọn họ biết ai đứng đằng sau Cơ Hạo, đó là đệ nhất sát thần trong thiên địa. Trêu chọc Cơ Hạo, chính là tìm phiền toái cho chính bọn họ. Trừ phi Tổ Long và Phượng Tổ ra mặt, nếu không ai dám trêu chọc Vũ Dư đạo nhân?

Tức giận nhìn thoáng qua trên đại đỉnh không ngừng hiện lên hình bóng vô

số sinh linh, Ngao Bạch, Thanh Tường suy nghĩ một phen, chung quy chưa phát tác. Bọn họ chỉ âm thầm nghĩ, tính toán sau chuyện kì kèo chuyện này như thế nào với Tự Văn Mệnh, nhất định đòi Tự Văn Mệnh cho câu giải thích mới được.

Đông công, Tây mỗ thì chuyện không liên quan mình đứng một bên mỉm cười, bọn họ định liệu trước, tự nhiên không chút lo lắng.

Tự Văn Mệnh từ trên đại đỉnh nhảy xuống, hắn và Cơ Hạo dùng sức đối với võ tay một phát, vui vẻ trao đổi một phen chuyện đã xảy ra gần đây. Tự Văn Mệnh cau mày, lâm vào trong trầm tư.

Đúng lúc này, một đạo hào quang màu tím từ trên trời giáng xuống, một miếng ngọc nặng nề rơi ở trong tay Cơ Hạo.

Thần thức Cơ Hạo hướng bên trong phiến ngọc tìm tòi, nhất thời sợ hãi cả kinh. Hắn cười khổ hướng Tự Văn Mệnh lắc lắc đầu: “A thúc, người chinh đồn nhân tộc, sợ là ta không giúp được người. Nơi này, ta có việc cần đi xử lý.”

Lắc lắc phiến ngọc, Cơ Hạo bất đắc dĩ nói: “Sư tôn phù chiếu, sự tình phi thường quan trọng.”

Chương 1868: Thánh Nhân Bị Nhốt

Trong Hồng Mông hỗn độn, Vũ Dư đạo nhân hú một tiếng, hai tay vung về phía trước, Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận dần dần thu hồi, hóa thành hào quang bốn màu nhập vào trong tay hắc. Xa xa, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân tính cả một đám môn nhân đều thu công đứng dậy, nhìn một mảng Hồng Mông hư không trống rỗng cất tiếng cười to.

Ngu Man đã bị triệt để luyện hóa, không chỉ bị đánh cho hồn phi phách tán, ngay cả toàn bộ ký ức ở sâu trong nguyên linh của hắn cũng bị rút ra từng tia một, bị huynh đệ ba người Vũ Dư đạo nhân nghiên cứu thấu triệt rõ ràng.

Vũ Dư đạo nhân ngửa mặt lên trời thét dài, lấy ra hồ lô rượu thống khoái đầm đìa hướng trong mồm trút mấy ngụm rượu ngon: “Thống khoái, thống khoái, một trận đánh thật thống khoái, hay thay, hay thay. Kẻ này hung mãnh như thế, cuối cùng bị mài tan nguyên linh lạc ấn.”

Trong mắt Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân đồng thời chột lóe tinh quang, đều cười lên.

Nơi này là Hồng Mông hỗn độn, cách Bàn Cổ thế giới rất gần, cách Bàn Ngu thế giới lại vô cùng xa xôi, mà Ngu Man lại là thánh nhân đã dung hợp với thiên đạo Bàn Ngu thế giới, có thể ở nơi này tru sát Ngu Man, thậm chí triệt để phá hủy nguyên linh lạc ấn của hắn, khiến hắn thật sự hóa thành tro bụi, đối với Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân mà nói, cũng là khiêu chiến trước nay chưa từng có.

Có kinh nghiệm tru sát Ngu Man, tương lai lại gặp được thánh nhân đến từ vực ngoại, bọn họ cũng có thể vung kiếm chém, không cần dây dưa lâu như lần này.

Cười dài một tiếng, trong cơ thể ba người vang lên từng đợt tiếng sấm, tâm huyết bọn họ dâng trào, tinh thần bay cao, chỉ cảm thấy đạo hạnh đột nhiên

hướng phía trước đột phá một mảng lớn, cả người lâng lâng mơ hồ có hào quang lộ ra, pháp lực quanh thân dâng trào, đem hỗn độn xung quanh chấn động tới mức sôi sục một mảng.

“Đi thôi!” Vũ Dư đạo nhân thét dài một tiếng, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân lần lượt dẫn dắt môn nhân đệ tử hướng Bàn Cổ thế giới quay về, từng luồng sáng xuyên qua hỗn độn, trong khoảnh khắc đã đến trong hồng hoang tĩnh không của Bàn Cổ thế giới.

Cơ Hạo chân đạp Thiên Địa Kim Kiều, đang lẳng lặng chờ đợi ở trong tĩnh không.

Đám người Vũ Dư đạo nhân từ trên trời xuyên qua quay về, Cơ Hạo vui vẻ hướng Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân phân biệt lễ bái, Vũ Dư đạo nhân túm bả vai hắc đem hắc xách lên, chẳng hề để ý nói: “Không cần đa lễ, lần này đến, lại là muốn chiếm của người một chút lợi ích... Mấy lần trước, Mộc đạo nhân kia đã từng hứa hẹn, toàn lực ra tay giúp người ba lượt?”

Cơ Hạo khẽ nhú mày, trước đó vài ngày Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân khí thế hùng hổ đánh lên thiên đình, kết quả hàng ổ bọn họ bị mười vị thánh nhân dị tộc bọn Ngưu Hoắc liên thủ công phá, bọn họ sốt sắng vội vã quay về sào huyệt cứu viện, bất đắc dĩ hứa hẹn Cơ Hạo toàn lực giúp hắc ba lượt.

“Đúng là như thế. Sư tôn, chẳng lẽ muốn bọn họ ra tay?” Cơ Hạo cười nói: “Chỉ sợ bọn họ xù nợ!”

“Nếu người đi nói với bọn họ, chín phần mười là xù nợ.” Trong mắt Vũ Dư đạo nhân chợt lóe hàn quang, hắc cười lạnh hung dữ nói: “Nếu chúng ta cùng đi gặp bọn họ, không cho phép bọn họ xù nợ, cùng lắm thì, liên thủ phá đi của bọn họ ba năm lượng kiếp tu vi, xem bọn họ đau lòng hay không!”

Thanh Vi đạo nhân cũng hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe ra một mảng thần quang lạnh lẽo: “Không chỉ có thế, lần này còn phải tử tế so đo với bọn họ một phen... Vực Ngoại Thiên Ma kia, lại là bọn họ đưa tới, món nợ này, cũng phải

tính toán kỹ càng.”

Đại Xích đạo nhân thì lại nhất quán thông dong lạnh nhạt mỉm cười gật đầu, mặc cho Thanh Vi đạo nhân và Đại Xích đạo nhân ở nơi này nổi hung.

Thiên Địa Kim Kiều hóa thành một dải cầu vòng màu vàng dài trăm vạn dặm, ở dưới ba người bọn Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân liên thủ thúc dục, Thiên Địa Kim Kiều dùng một loại tốc độ có thể xưng là khủng bố cấp tốc xuyên qua ở trong hư không.

Cơ Hạo đứng ở phía sau Vũ Dư đạo nhân, còn chưa kịp hàn huyền xong với A Bảo, Quy Linh mấy sư huynh sư tỷ, phía trước một mảng tinh quang sáng lạn, Thiên Địa Kim Kiều đã bạo lực vô cùng xuyên thấu mấy chục tầng cấm chế bí ẩn đến cực điểm, xâm nhập trong một mảng tinh không huy hoàng sáng lạn.

Trong tinh không mênh mêng, một khối lục địa hình tròn đường kính chín dặm lẳng lẳng lơ lơng, chính giữa khối lục địa không lớn mọc ra một cái cây bồ đề cao trăm trượng, dưới tàng cây là một hồ nước bảy màu đường kính trăm trượng, một đóa thất thái thần liên lẳng lẳng nổi ở mặt nước, không ngừng phóng ra từng đợt hào quang khí lạnh.

Bộ rễ cây bồ đề cực kỳ phát triển, vô số rễ cây màu vàng sẫm xuyên thấu khối lục địa hình tròn, mang theo ánh sáng lấp lánh mơ hồ hướng bốn phương tám hướng kéo dài ra không biết bao nhiêu ức vạn dặm, có một số rễ cây chui đầu vào trong hồng hoang tinh thần phụ cận, có chút rễ cây thì trực tiếp nhập vào hư không.

Trong mỗi một nháy mắt, đều có thiên địa linh khí, tạo hóa tinh túy không thể đong đếm bị bộ rễ khổng lồ của cây bồ đề hấp thu, đều hội tụ ở trong cây bồ đề. Sau khi trải qua chuyển hóa phức tạp mà kỳ diệu, trên cành lá tươi tốt của cây bồ đề vô số phiến lá long lanh trong suốt không gió tự động, thỉnh thoảng có một chút chất lỏng bảy màu long lanh trong suốt từ trên phiến lá nhỏ xuống.

Dịch nhỏ nhỏ xuống ở trong hồ nước bảy màu, liền phát ra tiếng vang

thanh thúy ‘Đinh đương’ dễ nghe, giống như bảo châu rơi vào khay ngọc.

Mà giọt dịch nếu rơi ở trên thất thải thần liên, theo tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, sẽ có các giọt sương mù bảy màu từ trong hoa sen bốc lên, hư vô mờ mịt, ở trong hư không sương mù bảy màu không ngừng ngưng tụ thành các thần văn mơ hồ mờ lung.

Vũ Dư đạo nhân cười lớn một tiếng, đập mạnh một cước Thiên Địa Kim Kiều, ầm một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều phun ra vạn trượng kim quang, hung mãnh hướng khối lục địa chỗ cây bồ đề cùng thất thải thần liên kia lao tới.

‘Ài ~~~’, một tiếng than nhẹ đau khổ vô cùng truyền đến, xung quanh Thiên Địa Kim Kiều đột nhiên có vô số ảo giác hiện lên. Vô số thiên nữ nhảy múa, vô số phi thiên tấu nhạc, trên bầu trời là các thần linh đang uống rượu mở tiệc vui vẻ, trên đại địa ức vạn sinh linh sinh sản sinh lợi, trong lòng đất thì là vô số ác quỷ rống giận rít gào.

Các loại cảnh tượng kỳ dị của thiên địa nhân tam giới đập vào mắt, càng có từng làn gió thơm thấm vào ruột gan, khiến người ta thần hồn điên đảo, linh hồn cũng như muốn bay ra bên ngoài cơ thể.

Thiên Địa Kim Kiều chợt chấn động, Thiên Địa Kim Kiều vốn bay nhanh về phía trước chợt giảm tốc độ, hầu như là dịch chuyển từng tắc một về phía trước.

Vũ Dư đạo nhân cười lạnh một tiếng, tay phải chỉ một cái, kiếm quang bốn màu bắn nhanh ra, hóa thành một bánh xe kiếm cực lớn hướng hư không quấy một phát, chỉ nghe tiếng rú thảm không dứt bên tai, vô số ảo giác đều bị một kiếm của hắn chém vỡ, mơ hồ có thể nhìn thấy vô số bóng người vạn vạn mờ lung bị chém nát.

“Vực Ngoại Thiên Ma?” Cơ Hạo hoảng sợ khiếp sợ.

“Chính là Vực Ngoại Thiên Ma!” Đại Xích đạo nhân thản nhiên nói: “Hai vị đạo hữu, các người lấy Vực Ngoại Thiên Ma đi lớn nhỏ ba ngàn thế giới diễn

hóa đại đạo, đưa tới Thiên Ma lại không thể ước thúc tự nhiên, hiện tại ngay cả bản tôn hai vị đạo hữu cũng đã bị Thiên Ma vây khốn... Có cần huynh đệ bản đạo viện thủ hay không?”

Cây bồ đề, thất thải thần liên hơi lay động, vô số bóng người bảy màu vắn vẹo hiện lên ở bên người bọn họ. Những bóng người bảy màu đó khí tức mạnh mẽ đến cực điểm, so với Ngọc Tôn, Hà Tôn đám Thiên Ma thủ lĩnh Cơ Hạo năm đó gặp được thì mạnh hơn rất nhiều.

Đột nhiên, hào quang bảy màu sáng bừng lên, phía trên cây bồ đề, thất thải thần liên, mơ hồ có thể thấy được một phương lưu ly thế giới thanh tịnh trong suốt, hai thần nhân toàn thân tỏa ra kim quang, khắp người treo chuỗi ngọc bảo châu mặt mày đau khổ nằm ngang ở dưới hai tòa linh lung bảo tháp của lưu ly thế giới, bên người bọn họ quần quanh vô số bóng người bảy màu, quả thực giống như hai ngọn núi nhỏ đem bọn họ đè ở phía dưới.

Rõ ràng, hai vị thần nhân này bị nhốt ở ở trong một phương lưu ly thế giới này.

Chương 1869: Lập Đình

Tự Văn Mệnh trở về, tinh khí thần toàn bộ nhân tộc đột nhiên chấn động.

Đám thủ lĩnh các bộ, kể từ các tộc giao hảo với Tự Văn Mệnh, còn có các phương hiền năng trong nhân tộc tập hợp Sùng Sơn, đều mang theo lễ trọng hướng Tự Văn Mệnh chúc mừng. Tự Văn Mệnh từ chối lễ vật của người tới chơi, bày tiệc long trọng chiêu đãi mọi người.

Mà thủ lĩnh các bộ siểm nịnh bạo dờ Đế Úc thì hoảng sợ không yên, cả ngày mất hồn mất vía lâm bầm, hoàn toàn rối loạn đầu trận tuyến. Càng có người lén lút mang theo quân đội các nhà nhanh chóng chạy khỏi Bồ Phản, chết sống không dám cấu kết với Đế Úc nữa.

Mà Tự Văn Mệnh cũng tạm thời không rảnh truy cứu tội lỗi của những người này, hẩn mang theo nhân mã đông nghìn nghịt, theo địa mạch sông, núi chủ yếu nhất của Bàn Cổ mỗi đại lục đi một chuyến, nơi đi qua, hẩn vận dụng cửu đỉnh khơi thông địa mạch, xâu chuỗi thủy mạch, trên cửu đỉnh cũng để lại hình ảnh chân thân toàn bộ núi non sông ngòi của Bàn Cổ mỗi đại lục.

Ở chỗ thủy nhãn sông Hoài, theo Cơ Hạo và Vô Chi Kỳ ước định, bởi vì Vô Chi Kỳ ở thời kỳ sau của trị đại hồng thủy giúp đỡ đối với nhân tộc, Tự Văn Mệnh chưa trấn áp Vô Chi Kỳ, mà là để Vô Chi Kỳ phân ra một hóa thân, đem hẩn trấn áp ở trong thủy nhãn.

Trên cửu đỉnh vị trí trung tâm thủy hệ sông Hoài liền có thêm một con hung viên ngựa mặt lên trời rít gào. Chân linh con hung viên này tương thông với cửu đỉnh, vì thế sông Hoài liền có thêm một phần linh tính, thông qua thủy hệ đồ sông Hoài trên cửu đỉnh, có thể thoải mái điều động lực lượng sông Hoài.

Tự Văn Mệnh mang theo vô số tùy tùng, chân trần đi bộ ở giữa núi cao sông lớn. Nơi đi qua có vô số hung cầm mãnh thú thời kì đại hồng thủy lưu lại quấy phá, các hung cầm mãnh thú đó, đặc biệt lấy thủy tộc chiếm đa số, Tự Văn Mệnh

tất cả đều dùng cửu đỉnh thu lấy bóng người, chân linh bọn chúng, sau đó đem bọn chúng trấn áp ở dưới từng ngọn núi lớn, trong từng con sông.

Các hung cầm mãnh thú đó bị cửu đỉnh khắc chế, cửu đỉnh đem chân linh bọn chúng đánh vào trong địa mạch, mỗi nhịp thở của chúng hòa với địa mạch. Thông qua uy năng khó lường của cửu đỉnh, cửu đỉnh chỉ chủ có thể điều động lực lượng các địa mạch đó, một ý niệm có thể ruộng bể nương dâu, dời non lấp biển.

Mấy tháng ban đầu, đám người Tự Văn Mệnh hành tẩu ở giữa sông núi, bốn ba gian khổ, một đường vất vả khôn kể, theo hình ảnh từng ngọn núi, con sông xuất hiện ở trên cửu đỉnh. Theo từng con hung cầm mãnh thú bị trấn áp ở trong sông núi, theo hình ảnh núi non sông ngòi cùng hung cầm mãnh thú trên cửu đỉnh càng ngày càng nhiều, uy năng của cửu đỉnh càng thêm to lớn.

Ý niệm khê xoay chuyển, đám người Tự Văn Mệnh có thể nháy mắt thông qua lực lượng địa mạch dịch chuyển ra ức vạn dặm địa, chỉ cần chân Tự Văn Mệnh đặt ở trên Bàn Cổ mỗi đại lục, tốc độ tiến lên của bọn họ liền có thể so với tốc độ lúc này Cơ Hạo khống chế Thiên Địa Kim Kiều xuyên qua hư không.

Vì thế đám người Tự Văn Mệnh hành động càng lúc càng nhanh, hiệu suất càng ngày càng cao, các vật hung mãnh nguy hại nhân tộc lưu lại ở trên đại địa đều bị cửu đỉnh trấn áp, lực lượng sông núi địa mạch của toàn bộ Bàn Cổ mỗi đại lục cũng dần dần tương thông với cửu đỉnh, uy năng cửu đỉnh càng thêm mạnh mẽ khó dò.

Dùng không đến một năm thời gian, đám người Tự Văn Mệnh đã hoàn thành công việc này. Sau đó hắn mang cửu đỉnh, mang vô số người đi theo hắn, mang theo Ngao Bạch cửu tử và Thanh Tường đám nhân vật quan trọng của hai tộc long phượng, đường đường chính chính tới Bồ Phản.

Chín cái đại đỉnh lơ lửng trên không Bồ Phản, phương hướng Vu Điện của Bồ Phản, ước chừng tám ngàn đại vu xốc vác chân đạp mây bay, cuồn cuộn

hướng bên này đi tới. Tám ngàn đại vu mỗi người đều là thực lực Vu Đế đỉnh phong, càng quan trọng hơn là, bọn họ đều tu luyện bí pháp rèn luyện linh hồn Tự Văn Mệnh chuyển cho, đến từ Cơ Hạo.

Đại vu nhân tộc thuần túy chỉ tu thân thể, không tu nguyên thần, lực lượng linh hồn chỉ theo thân thể không ngừng cường đại, bởi vì huyết nhục tinh khí tẩm bổ mà bị động cường đại.

Mà tám ngàn đại vu này Tự Văn Mệnh và Đế Thuấn cẩn thận lựa chọn ra sau khi tu luyện bí pháp tu luyện Cơ Hạo truyền thụ, bọn họ đã ngưng tụ nguyên thần, thần hồn mỗi người cường đại, so với Vu Đế nhân tộc bình thường cường đại hơn đâu chỉ gấp trăm lần.

Trong hành cung hoa lệ xa hoa lãng phí ở Bồ Phán, Đế Úc điên cuồng hò hét người tâm phúc của hắn, lệnh bọn họ tổ chức quân đội đi công kích Tự Văn Mệnh, tốt nhất có thể chặt đầu Tự Văn Mệnh!

Nhưng các tâm phúc ngày thường nịnh nọt dựa vào hắn, lại mỗi người an tĩnh như chim non, ngay cả các trưởng lão kiêu ngạo nhất của Công Tôn thị, mỗi người cũng đều tuyệt vọng ngồi dưới đất, toàn thân run rẩy nhìn những người phía sau Tự Văn Mệnh.

Những người đó ai cũng đáng người khôi vĩ mà cao lớn, thân thể mỗi người phóng ra ánh sáng kỳ dị, trong cái giờ tay nhắc chân đều có lực lượng thiên địa khổng lồ hòa theo, càng dẫn tới thiên địa chấn động...

Mà diện mạo bọn họ, ở trong bí các (lầu các bí mật) của Vu Điện nhân tộc cũng có truyền thừa —— Phục Hy, Toại Nhân, Thần Nông, Hiên Viên, Thái Hạo, Thiếu Hạo... Thậm chí đám nhân tộc đại hiền như Thương Hiệt phát minh văn tự, mấy trăm đại năng nhân tộc thần thái khác nhau tất cả đều lăng lạng đứng ở phía sau Tự Văn Mệnh.

Bọn họ đều là lão tổ tông các đại thị tộc nhân tộc... Các trưởng lão Công Tôn thị cho dù ăn một vụn cái mật gấu ngay tại chỗ, bọn họ cũng không dám hưởng

tổ tông của mình động thủ.

Đế Úc điên cuồng rút gào, hăn rống lớn hăn mới là Nhân Hoàng được Đế Thuấn dựa theo chính thống nhường ngôi, vung một con dao găm nhỏ, để trần nửa thân trên kêu ‘Ngao ngao’ chạy ra khỏi hành cung, hung hãn không sợ chết hướng đám người Phục Hy phát động xung phong quyết tử.

Trong nháy mắt tiếp theo, thiên địa dao động, từng cột khí tinh huyết mạnh mẽ từ đỉnh đầu tám ngàn đại vu kia lao ra, bọn họ phát động chín khóa bản mạng vu tinh trong cơ thể, phác họa thành trận đồ dẫn dắt, tác động hồng hoang tinh thần bọn họ lựa chọn!

Tám ngàn đại vu ở ngay phía trên Bồ Phản, trước mặt vô số con dân nhân tộc, dứt khoát kiên quyết đồng thời trùng kích cảnh giới Vu Thần!

Hằng cổ tới nay, nhân tộc ở ngoài sáng thuận lợi đột phá cảnh giới Vu Thần, chỉ có mười hai người!

Mà giờ này khắc này, tám ngàn đại vu đồng thời đột phá cảnh giới Vu Thần, toàn bộ bầu trời chợt sáng lên, vô số tinh tú rạng rỡ tỏa sáng, các ánh sao gào thét rơi xuống, không ngừng đánh vào trong cơ thể tám ngàn đại vu.

Một tế đàn phong cách cổ xưa mà loang lỗ tự dưng xuất hiện ở trên không Bồ Phản, từng luồng kỳ nguyên lực thần kỳ từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, ở dưới sự trợ giúp của nguyên lực cường đại, nhiều đại vu cường độ thân thể không đủ thiếu chút nữa bị bản mạng tinh lực căng tràn phát nổ, hoặc là cường độ nguyên thần không đủ, thiếu chút nữa bị bản ngã ý thức của hồng hoang tinh thần đồng hóa đều gắng gượng qua.

Trong cơ thể bọn họ bắt đầu tản mát ra một luồng tinh lực dao động mạnh mẽ đến cực điểm, thân hình bọn họ dần dần mờ lung, dần dần bị các tầng ánh sao quanh quẩn. Rất hiển nhiên, bọn họ đột phá ngay tại trước mắt!

Nhân tộc, sẽ một lần xuất hiện tám ngàn Vu Thần!

Tự Văn Mệnh mỉm cười, cửu đỉnh ở dưới sự khống chế của hắc bố trí thành Cửu Cung Đại Trận, vờn quanh tám ngàn Vu Thần.

Mặt ngoài cửu đỉnh dần dần có hình ảnh ánh sáng các tinh tú xuất hiện, bản mạng tinh thần đại biểu cho tám ngàn Vu Thần xuất hiện ở mặt ngoài cửu đỉnh. Tự Văn Mệnh không phải thiên đế, nhưng thông qua tám ngàn Vu Thần nhân tộc, thông qua bản mạng tinh thần của bọn họ, Tự Văn Mệnh khống chế cửu đỉnh, hắc có thể điều động lực lượng của tám ngàn hồng hoang tinh thần!

Đây chỉ là tám ngàn Vu Thần, nếu nhân tộc cuồn cuộn không ngừng có Vu Thần xuất hiện, khi mỗi một hồng hoang tinh thần đều có được chủ nhân...

Quyền uy của Tự Văn Mệnh thậm chí sẽ vượt qua thiên đế ——ngay cả thiên đế của thượng cổ thiên đình cũng không thể hoàn toàn hiệu lệnh tinh quân khắp trời, Tự Văn Mệnh lại có thể hiệu lệnh Vu Thần khắp trời, Vu Thần thuộc về nhân tộc!

Chỉ cần cửu đỉnh còn tồn tại, Tự Văn Mệnh có thể hiệu lệnh thiên đế, quyền uy vượt lên trên tam giới!

Uy thế như vậy, con dao găm nhỏ trong tay Đế Úc chợt rơi xuống đất. Hắc khốc lóc thảm thiết quỳ dưới đất kêu rên lên: “Ta vô tội... Đều là Đế Thuấn hại ta, là hắc cứ cố muốn ta làm Nhân Hoàng mà! Ta không làm nữa, ta không làm nữa. Tự Văn Mệnh, ta cho ngươi làm Nhân Hoàng, ngươi làm Nhân Hoàng đi... Tha mạng, tha mạng!” Máu đỏ nói tiết nguyên tiêu cũng chưa nghỉ ngơi, chu nhật ngăn ngủi thả lỏng một chút. Ừm, chu nhật buổi tối có lẽ có thể có canh một hai càn, mặt sau chương và tiết yếu cần thận so đo một chút.

Chương 1870: Tam Bành Đánh Lén

Lưu ly thế giới, vô biên thẳng cánh.

Hai thần nhân toàn thân chuỗi ngọc bị các vầng thần quang vờn quanh, bọn họ một người sắc mặt sâu khổ, một người mặt mày hớn hởi, bên người thanh quang như hải dương mênh mông cuộn cuộn vô biên vô hạn, trong hư không tràn đầy đạo vận khó lường trên người bọn họ tản mát ra.

Thần thánh, trang nghiêm, tuyệt không thể tả, sâu không lường được, hai vị thần nhân như thiên địa chi chủ lẳng lặng nằm ngã ở trong lưu ly thế giới, bên cạnh có vô số quang sáng như bong bóng xà phòng sinh diệt bất định, mỗi một quang sáng đều là một thế giới, trong mỗi một nháy mắt trong các thế giới đó đều suy diễn ra vô số chuyện xưa hồng trần, thẳng trâm.

Cơ Hạo âm thầm cảm thụ khí tức trong các tiểu thế giới đó truyền ra, nếu có người tu luyện bị đưa vào trong các tiểu thế giới đó, bên ngoài chỉ chớp mắt thời gian, hẳn đã luân hồi trăm ngàn kiếp, tâm cảnh được rèn luyện vô cùng vô tận, tất nhiên có thể khiến đạo tâm củng cố, nhìn thấu tất cả, lĩnh ngộ vô thượng diệu lý.

Đây quả thật là pháp môn tu hành vô thượng.

Nhưng nhìn các bóng người bảy màu gắt gao bao vây bên cạnh hai vị thần nhân, cảm nhận được thất tình lục dục các loại cảm xúc mặt trái nồng đậm trên người bọn họ, lại nhìn nhìn vô số sinh linh khuôn mặt dữ tợn, khí tức quỷ quyết sinh diệt bất định trong quang sáng, Cơ Hạo biết, tình huống của hai vị thần nhân này tựa như không ổn!

Các Vực Ngoại Thiên Ma hầu như ngưng tụ thành thực thể kia, thực lực chỉ so với Đồ Linh ma tôn Cơ Hạo đụng phải yếu hơn một chút, nhưng Vực Ngoại Thiên Ma nơi này lấy hàng ức vạn để tính, vô cùng vô tận Vực Ngoại Thiên Ma như con đĩa khát máu gắt gao leo lên trên thân hai vị thần nhân, vô lượng thanh

quang trên người bọn họ tản mát ra không ngừng bị các Vực Ngoại Thiên Ma kia cắn nuốt, tiểu thiên thể giới bọn họ xây dựng ra cũng đã bị Thiên Ma xâm nhiễm.

Thậm chí Cơ Hạo nhìn thấy trên trán hai vị thần nhân cũng có ma quang bảy màu lóe lên. Rất có khả năng, bản tôn bọn họ cũng đã bị Thiên Ma xâm nhập.

Hồng bào Vũ Dư đạo nhân xách bầu rượu trút hai ngụm rượu, liếc hai vị thần nhân lảng lạng nằm kia cười lạnh nói: “Theo bốn ý ta, kẻ bọn họ cứ ngủ như vậy thì tốt hơn. Nếu thật sự đánh thức bọn họ... Hắc, xem hai phân thân coi trời bằng vung, đem bản thân coi là bản tôn đó của họ là biết, tương lai làm khó chúng ta, tất nhiên là bọn họ.”

“Không thể thiếu được bọn họ.” Đại Xích đạo nhân nhét hai tay ở trong tay áo, đôi mắt thâm thúy thâm trầm nhìn hai vị thần nhân: “Năm đó sư phụ đem Vu đạo nhân cường hành phong ấn ở trong đại đạo, có hai người bọn họ ra tay giúp đỡ... Nay Vu đạo nhân phá phong mà ra, không thể thiếu được bọn họ giúp đỡ.”

Thanh Vi đạo nhân ở một bên thản nhiên nói: “Tạm để bọn họ thoát thân cũng được, xét cho cùng là chúng ta mới là Bàn Cổ chính tông, khí vận Bàn Cổ thế giới này, luôn thuộc về chúng ta nắm giữ... Và lại, một mình Vũ Dư người có thể ứng phó hai người bọn họ, tại sao phải sợ bọn hắn lật trời chứ?”

Cơ Hạo ở một bên khóe miệng giật giật. Đúng vậy, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân là Bàn Cổ chính tông, chung quy là các người nắm giữ thiên địa khí vận, nếu huynh đệ ba người các người đồng lòng hợp sức mà nói, Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân quả thực không thể làm gì được các người. Một mình Vũ Dư đạo nhân có thể ngăn cản Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân, nhưng cộng thêm hai vị các người thì sao?

Đương nhiên, cái này không thể nói!

“Cơ Hạo, đi gõ vang Bàn Cổ Chung kia của người.” Đại Xích đạo nhân cười nhạt nói: “Đó là chí bảo Bất Chu sơn luyện thành, trừ tà trừ ma, có vô thượng

diệu dụng, đánh thức hai vị đạo hữu thật ra cũng đủ rồi. Thuận tiện, để bọn họ lại nợ người thêm một phần nhân tình.”

Thanh Vi đạo nhân cười rất uy nghiêm: “Lấy thân phận hai vị đạo hữu, cho dù bọn họ ngày thường làm việc không cần mặt mũi hơn nữa, mượn tay Cơ Hạo thoát ma kiếp này, một món tiên thiên chí bảo thượng hảo là nhất định phải có. Nếu không, về sau bọn họ còn có mặt mũi gặp ai?”

Cơ Hạo cười, ở bên A Bảo, Quy Linh đám đồng môn đều hâm mộ nhìn hẩn.

Như Thanh Vi đạo nhân nói, Cơ Hạo gõ chuông đánh thức hai vị kia, bọn họ còn không biết xấu hổ vắt cổ chày ra nước? Tất nhiên tây phương nghèo khó, hai vị này so với ba người bọn Đại Xích đạo nhân thì nghèo hơn nhiều lắm... Nhưng một món tiên thiên chí bảo thượng hảo vẫn phải có, dù sao cũng là giáo chủ một đại giáo môn!

Cơ Hạo chân đạp một đám mây lửa, dùng Bàn Cổ Chung bảo vệ toàn thân, thật cẩn thận hướng một khối lục địa nho nhỏ kia bay đi.

Cây bồ đề, thất thái thần liên không nhúc nhích, như hằng cổ tới nay chưa bao giờ biến hóa, các bóng người bảy màu gắt gao bao vây lấy hai vị thần nhân thì xông xáo hẩn lên, mấy ngàn bóng người bảy màu giương nanh múa vuốt thoát ly hai vị thần nhân, hóa thành vô số ảo giác kỳ quái hướng Cơ Hạo bao vây.

Cơ Hạo hú một tiếng, hẩn chỉ tay, chín vầng mặt trời ở đỉnh đầu gào thét mà ra, ánh vàng rực rỡ cuốn theo thái dương chi khí dương cương bá đạo nhất trong thiên địa thổi quét bốn phương, vô số ảo giác đến gần thân thể hẩn, liền cấp tốc bốc cháy lên.

Theo tiếng rít chói tai, vô số ảo giác cháy lên ngọn lửa bảy màu, các làn khói thơm nồng đậm từ trong lửa phun ra, mấy ngàn bóng người bảy màu chặt vật không chịu nổi từ trong ảo giác hiện ra thân hình, mang theo lửa bảy màu ở toàn thân hướng bốn phương tám hướng chặt vật chạy trốn.

Cơ Hạo rút Bàn Cổ Kiếm, ngón tay khê búng lưỡi kiếm, liền có từng đạo kiếm quang vô thanh vô tức xuyên qua hư không, trực tiếp xuyên thủng các bóng người bảy màu đó.

Nay lực lượng sát phạt của Bàn Cổ Kiếm có thể xưng là số một Bàn Cổ thế giới, vô tận sát ý phá tan nguyên linh các bóng người bảy màu kia, đem bọn chúng đánh hồn phi phách tán. Từng quầng sáng bảy màu giống như hoa quả đông lạnh rải ở không trung, từng đạo thần quang trong Bàn Cổ Chung cuốn ra, đem những quầng sáng bảy màu đó ùn ùn quần vào Bàn Cổ Chung, hỗn độn chi khí chỉ chấn động một cái, liền đem bọn chúng phản bản quy nguyên, hóa thành hạt linh hồn thuần túy nhất.

Cơ Hạo dần dần tới gần khối lục địa kia, đột nhiên Đại Xích đạo nhân phía sau hừ lạnh một tiếng, hai khí đen trắng ở đỉnh đầu hắt phóng lên cao, hai luồng thanh khí hóa thành một cái tay to mông lung hung hăng hướng bên người Cơ Hạo vỗ một phát.

‘Oành’ một tiếng vang lớn, một bóng người loạng choạng, bị cánh tay Thái Cực to lớn của Đại Xích đạo nhân từ trong hư không chấn ra. Bóng người đó cười ‘Ha ha’, đỉnh đầu lao ra một đạo thần quang trắng xóa, chợt hóa thành mười ba vị thần ma mặc trọng giáp màu trắng, cầm trường kích lớn tiếng gào thét hướng Cơ Hạo đánh tới.

Thần ma trọng giáp cao ba trượng khuôn mặt dữ tợn, quanh thân tản mát ra khí tức lạnh thấu xương khiến tim Cơ Hạo đập nhanh từng đợt, thực lực bất cứ một vị nào trong mười ba vị thần ma, thế mà đều so với Cơ Hạo hiện tại còn mạnh hơn một đoạn!

Vũ Dư đạo nhân phía sau lớn tiếng cười nói: “Bành Chí, người còn biết xấu hổ hay không? Thế mà lại đánh lén sau lưng một hậu sinh văn bối! Ta nhớ vào!”

Một ngụm rượu lâu năm phun ra, các giọt rượu hóa thành những thanh phi kiếm long lanh trong suốt phóng lên cao, kéo theo từng đạo hồ quang chảy xiết

từ bốn phương tám hướng hướng mười ba vị ma thần bóng người nọ hiển hóa đánh tới.

Cơ Hạo đột nhiên cảm thấy hàn khí bên người ập tới, hắc vệt vàng xoay tròn thân thể, Bàn Cổ Kiếm chém ngang một cái, ‘Đinh’ một tiếng vang lớn, một cây kim dài màu trắng dài ba thước hung hăng va chạm với Bàn Cổ Kiếm một phát. Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân rung mạnh, một luồng hàn khí vô danh theo Bàn Cổ Kiếm mãnh liệt vô cùng ăn mòn đến. Bản thân Cơ Hạo tuyệt đối không ngăn được luồng hàn khí này ăn mòn, nhưng Bàn Cổ Kiếm ngân lên một tiếng, hung mãnh khiến hàn khí kia nổ tung thành phần.

“Ồ? Vũ Dư đạo nhân, người thu được đồ đệ tốt đó... Còn có một thanh kiếm tốt!”

Một thanh âm ôn nhuận nhu hòa nhẹ nhàng truyền đến, ba cái bóng người màu trắng xuất hiện trong hư không. Cơ Hạo nhìn tới, chính là ba lão đạo nhân tiên phong đạo cốt, quanh thân đạo khí quanh quẩn, làm người ta vừa thấy đã không khỏi sinh ra hảo cảm, như đứa trẻ mới chào đời gặp được mẫu thân mình - loại hảo cảm đó!

Chương 1871: Long Mẫu Đánh Bất Ngờ

Nhìn Tam Bành, Cơ Hạo thậm chí cảm thấy tinh khí thần toàn thân đều chột buông lỏng, hắn rất muốn cứ như vậy quỳ gối trước mặt ba người, cái gì cũng không nghĩ nữa, cái gì cũng không làm nữa, lười biếng như vậy ngủ mất... Ngủ, ngủ... Thẳng đến vĩnh viễn.

Bàn Cổ Chung đột nhiên nổ vang một tiếng, toàn thân Cơ Hạo chấn động, hắn chột cúi đầu, nhìn thấy chỗ ngực cùng bụng mình có ánh sáng trắng mơ hồ hiện lên. Hắn nổi giận quát một tiếng, giờ mới biết vừa rồi tam thi trong cơ thể hắn thể mà lại lặng yên phát động, trực tiếp ảnh hưởng đến suy nghĩ của bản thân!

“Tam Bành!” Cơ Hạo rất không khách khí nhìn ba lão đạo tức giận mắng một câu.

Tam Bành áo trắng, toàn thân một mảnh trắng trong thuần khiết, cười nói thong dong khiến người ta đầy thân cận lắng lắng đứng ở trong hư không, thân hình bọn họ mông mông lung lung, tựa như cũng không có thân thể thực chất, bọn họ đứng trong hư không, làm người ta cảm giác giống như xuyên thấu qua gương nhìn ảnh ngược của mình!

Đúng vậy, ở sau khi Bàn Cổ Chung đánh thức Cơ Hạo, Cơ Hạo lại cẩn thận đánh giá Tam Bành, bọn họ cho Cơ Hạo cảm giác giống như bóng dáng của chính Cơ Hạo trong gương, rất rõ ràng, rất quen thuộc. Nhưng nhìn lâu, sẽ có một loại cảm giác xa lạ quái dị nảy lên, sẽ làm người không ngừng hỏi —— người là ai?

Đầu tiên là hỏi ảnh ngược trong gương ‘Người là ai’, sau đó sẽ không tự giác bắt đầu hỏi —— ‘Ta là ai’?

Tâm thần Cơ Hạo lại mơ hồ một trận, hắn bắt đầu hoài nghi sự tồn tại của mình, hắn là ‘mình’ sao? Hắn thật sự, khối thân thể này đứng sừng sững trong hư

không, thật sự là mình? Hẳn chính là ‘Cơ Hạo’? Nhưng, ‘Cơ Hạo’ là ai? Hẳn vì sao phải tên là ‘Cơ Hạo’? Tên này có ý nghĩa gì? Vì sao... ‘Khối thân thể này’ tên là ‘Cơ Hạo’ sẽ tồn tại?

Một lực lượng vô danh bắt đầu ăn mòn thân thể và đạo đài của Cơ Hạo, luồng lực lượng này bắt đầu từ trên ‘nhân quả căn nguyên’ mặt sát tất cả dấu vết Cơ Hạo từng tồn tại. Nếu Cơ Hạo không ngăn được lực lượng này ăn mòn, như vậy hẳn sẽ không tồn tại nữa!

Vô luận quá khứ hay tương lai, thậm chí hiện tại, chỉ cần lực lượng này thành công, như vậy ‘Cơ Hạo’ người này sẽ chưa từng tồn tại từ trước tới giờ. Không có ai nhớ rõ hẳn, không có ai nhớ tới hẳn, tất cả con người và sự việc từng có quan hệ với hẳn đều sẽ phát sinh vụn vẹo và biến hóa kỳ dị.

Thậm chí Cơ Hạ và Thanh Phục cha mẹ Cơ Hạo, bọn họ cũng sẽ quên... Không, không phải quên, mà là chuyện này chưa từng có... Bọn họ chưa bao giờ có con trai tên là Cơ Hạo, bọn họ có lẽ sẽ có một đứa con trai hoặc con gái tên là Cơ gì đó...

Thậm chí Kim Ô bộ và Nghiêu Sơn thành, thậm chí là vị trí thiên đế của thiên đình, cũng sẽ bị lực lượng này mạnh mẽ vụn vẹo, xảy ra biến hóa không lường được.

Loại lực lượng này đã vượt qua khái niệm ‘pháp lực’, ‘thần thông’ trên ý nghĩa tầm thường, mà là trực tiếp đến từ chính đại đạo bốn nguyên của Bàn Cổ thế giới. Nó vụn vẹo nhân quả, thay đổi sự thật, huyền ảo vô cùng, không thể giải thích, là lực lượng người thường căn bản không thể lý giải cũng không cách nào chạm đến!

‘Ông’ một tiếng nổ vang, Bàn Cổ Chung ở đỉnh đầu Cơ Hạo phát ra một tiếng nổ trầm thấp, tiếng chuông cuộn cuộn hóa thành các vòng gợn sóng hỗn độn mắt thường có thể thấy được vòng quanh Cơ Hạo điên cuồng xoay tròn. Trong tiếng nổ ‘Ừ ừ’, cối xay đại đạo phía sau Cơ Hạo chợt hiện lên, tạo hóa, hủy diệt hai

môn đại đạo tương sinh phối hợp, một lực cắn nuốt vạn vật kỳ dị bắt đầu càn quét tất cả lực lượng kỳ môn bên người Cơ Hạo.

Có thể nhìn thấy, từ phía Tam Bành có một tia sáng trắng xóa nhỏ bé xuyên thấu qua hư không, chui thật sâu vào vị trí ngực Cơ Hạo.

Tiếng chuông Bàn Cổ Chung chấn nát cột ánh sáng màu trắng nhỏ bé này, mà cối xay đại đạo thì gặt gao bắt lấy tia sáng này, từng tắc một, từng phân một đem nó giật đứt, vò nát, từng chút một cắn nuốt vào.

Ánh sáng trắng nhìn như nhỏ bé không bắt mắt, lại có lực lượng cường đại vô danh. Cối xay đại đạo chỉ cắn nuốt một sợi màu trắng dài ba thước như vậy, đã có một luồng lực lượng mênh mông khó ngăn cản từ trong cối xay đại đạo bồi đắp ngược lại trào ra, đạo đài của Cơ Hạo như bơm khí cầu bành trướng lên, đạo tâm của hắn sáng bừng, tự xưng lĩnh ngộ đối với ba ngàn đại đạo của Bàn Cổ thế giới tăng trưởng một mảng lớn!

Vô số đạo văn trong suốt ở bên người Cơ Hạo giống như sóng nước khuếch tán ra, từng luồng thanh quang từ trong cơ thể hắn trào ra, dần dần ở đỉnh đầu hắn ngưng tụ thành một đám mây lành diện tích trăm mẫu.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân nhìn thấy thần quang trắng xóa chỗ mi tâm, ngực, bụng Cơ Hạo, bọn họ đã làm sẵn chuẩn bị ra tay cứu viện, nhưng bọn họ cũng không ngờ tới, Bàn Cổ Chung của Cơ Hạo thế mà lại phá vỡ thủ đoạn âm thầm của Tam Bành, mà thần thông cối xay đại đạo Cơ Hạo tự lĩnh ngộ, lại có thể từ trên sợi màu trắng nhỏ bé kia đạt được lợi ích!

“Ha ha! Ba vị đạo hữu, da mặt các ngươi có đỏ không?” Vũ Dư đạo nhân vút bầu rượu trong tay đã trống rỗng không còn sót lại một giọt. Bốn thanh thần kiếm phóng lên cao, một bộ trận đồ thối quét bát phương. Hắn lớn tiếng cười, cầm các thanh trường kiếm mông lung hướng Tam Bành lao đi.

“Lén lút ám toán đệ tử của bản đạo, lại bị đệ tử bản đạo từ trên người các ngươi kiếm được lợi ích lớn như vậy! Các ngươi lấy thủ đoạn trộm trời, đánh

cấp đại đạo bốn nguyên bao nhiêu năm, lúc này mới ngưng tụ thành một đạo Tam Thi Thần Quang... Ha ha ha, đa tạ, đa tạ!”

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân nghe vậy đều lắc đầu cười trộm —— Tam Thi Thần Quang, Tam Bành đánh cấp đại đạo bốn nguyên lực của Bàn Cổ thế giới ngưng tụ thành thần thông khủng bố, có lực lượng khủng bố xoay chuyển nhân quả, thác loạn vũ trụ. Một đoạn Tam Thi Thần Quang nhìn như ngắn ngủn, lại ẩn chứa vô số đại đạo huyền cơ, Cơ Hạo hung hăng lấy ra một đoạn Tam Thi Thần Quang dài ba thước, lợi ích đạt được ít nhất tương đương với đạo quả Tam Bành tinh tọa mấy lượng kiếp tinh tâm ngộ đạo thu được!

Càng tuyệt diệu hơn là, Tam Bành đánh cấp đại đạo bốn nguyên ngưng tụ Tam Thi Thần Quang, ngưng tụ một tắc Tam Thi Thần Quang cũng không biết đeo bao nhiêu thiên địa nhân quả, thừa nhận thiên khiển nghiệp lực khủng bố cỡ nào, tất cả nhân quả nghiệp lực này đều là ba người bọn hắn thừa nhận.

Cơ Hạo từ trên tay bọn họ cướp được một đoạn thần quang dài ba thước, lại không liên lụy đến bất cứ nhân quả nào, không cần thừa nhận bất cứ nghiệp lực gì, tương đương tự dưng nhặt được tiện nghi!

Cho nên Vũ Dư đạo nhân cất tiếng cười to, mà Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân chỉ có thể lắc đầu mỉm cười, cảm khái không thôi vì vận khí tốt của Cơ Hạo. Bọn họ theo bản năng hướng môn đồ phía sau mình nhìn một cái, được ba thước thần quang này, đạo hạnh của Cơ Hạo sợ là sắp đuổi kịp môn hạ đại đệ tử nhà mình nhỉ?

Tiến độ như thế, thật sự là khí vận lớn bằng trời! Thật kỳ quái, thời điểm Vũ Dư đạo nhân thu Cơ Hạo, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân chưa phát hiện Cơ Hạo có khí vận siêu quần bao nhiêu chứ? Hắn sao có thể đạt được nhiều chỗ tốt như vậy?

“Đi bên ngoài đánh đi!” Tam Bành đạo nhân nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, chậm rãi nói: “Bằng không, đánh vỡ những xoong chảo chum vại này cũng

không ổn.”

“Đi, đi, đi!” Đại Xích đạo nhân cười lớn một tiếng, hắc và Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân đồng thời thét dài, cùng nhau hóa thân cầu vồng với Tam Bành đạo nhân, nhanh chóng rời khỏi Bàn Cổ thế giới, đi hướng Hồng Mông hỗn độn bên ngoài.

Tam Bành và ba huynh đệ Vũ Dư đạo nhân vừa rời khỏi, ở chéo một bên truyền tới một tiếng cười lạnh: “Thằng nhãi Cơ Hạo, còn có các người dám nhãi con này. Lão mẫu ở đây, các người ai cũng đừng nghĩ đánh thức hai tên ngu xuẩn kia.”

‘Thùng’ một tiếng, môn hạ Thanh Vi đạo nhân, một đạo nhân đỉnh đầu treo một cái ngọc đỉnh khê biến sắc, bị một cây quả trượng màu vàng đột nhiên toát ra đánh bay xa mấy ngàn trượng.

Chương 1872: Ngưu Quỷ Xà Thần

“Các vị sư đệ cẩn thận!” Môn hạ Đại Xích đạo nhân Huyền Đô đạo nhân cất tiếng hét dài, một ngọn đèn màu tím từ đỉnh đầu của hắn lao ra, một mảng lớn khói lửa màu tím mang theo khí tức nóng rực hướng bốn phía cuồn cuộn chảy ra, hư không run rẩy, lập tức có mấy trăm bóng người từ trong hư không nhảy ra.

Long Mẫu cầm đầu, Phệ Tâm cửu tử võ trang hạng nặng xếp hàng ngang đứng ở phía sau hắn, đám đông trưởng lão long tộc, long vương các bộ khăng khăng một mực đi theo bọn họ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang bày trận chuẩn bị chiến tranh.

Trừ các cao thủ long tộc hình thể dũng mãnh, Khô Lâu sơn tam hữu tươi cười hướng bên này chấp tay hành lễ, càng có Côn Bằng, Tương Liễu sau khi trị thủy chẳng biết đi đâu mang theo gần trăm tên yêu ma cự bá khí tức hung mãnh hướng về Cơ Hạo bên này cười lạnh liên tục.

Trừ bọn họ, còn có mấy chục đạo nhân mặc áo dài, tướng mạo cổ xưa chân đạp mây bay, mặt không biểu cảm nhìn đám người A Bảo. Tàng Nguyên Tử hiển nhiên là thủ lĩnh của các đạo nhân này, tay trái hắn cầm một lá cờ lớn màu trắng, tay phải nắm một cái chày búa bốc lửa, đang đánh giá A Bảo từ trên xuống dưới.

“Tàng Nguyên Tử!” A Bảo tiến lên hai bước, cười ‘ha ha’ hướng hắn gật gật đầu: “Thì ra, ngươi là môn nhân của Tam Bành... Ngươi không sợ, hai vị giáo chủ lòng dạ hẹp hòi kia rút hồn phách của ngươi, khiến ngươi trọn đời không thể siêu sinh sao?”

Tàng Nguyên Tử và mấy chục đạo nhân phía sau hắn cùng cất tiếng cười lên, Tàng Nguyên Tử chẳng hề để ý cười lạnh nói: “VẬY CŨNG CẦN BỌN HỌ CÓ CƠ HỘI TỈNH LẠI MỚI ĐƯỢC. Càng không cần nói, ba vị sư phụ đạo pháp sâu không lường được, bọn họ cần có thể thoát được bàn tay của ba vị sư phụ mới được.”

Không cho A Bảo cơ hội nào để nói chuyện, tay trái Tàng Nguyên Tử vung lá

cờ lớn lên, một mảng lớn sương mù trắng xoá gào thét khuếch tán ra, từng đợt cuồng phong thảm thiết ở trong sương mù tùy ý xoay tròn chạy chồm, nhanh chóng hướng A Bảo, Quy Linh bộn một đám môn nhân của Vũ Dư đạo nhân bao vây.

Côn Bằng, Tương Liễu mang theo gần trăm tên yêu ma cự bá thét dài một tiếng, bộn họ nhìn quanh một phen, cười ‘Ha ha’ hướng Huyền Đô đạo nhân ủa lên.

Đại Xích đạo nhân không nhiều môn nhân, trừ khai môn đại đệ tử Huyền Đô đạo nhân, cũng chỉ có mèo lớn mèo nhỏ hai ba người không nổi tiếng. So sánh với Huyền Đô đạo nhân, mấy vị đồng môn sư đệ của hắn không chỉ có tiếng tăm không lớn, tu vi cũng thực sự không được tốt lắm. Côn Bằng, Tương Liễu mang theo một đám yêu ma cự bá bao vây bộn họ, nhất thời yêu phong tà khí đem bộn họ gắt gao bọc lại bên trong.

Long Mẫu thét dài một tiếng, tùy tay hướng một đám môn nhân của Thanh Vi đạo nhân chỉ chỉ, Phệ Tâm cửu tử phía sau nàng cùng cất tiếng thét dài, mang theo mấy trăm cao thủ long tộc hợp thành một tòa đại trận đằng đằng sát khí, nhanh chóng đem một đám môn nhân của Thanh Vi đạo nhân vây lại.

Nói tới, trừ Vũ Dư đạo nhân số lượng môn nhân đệ tử đông đảo, Đại Xích đạo nhân chỉ có một đồ đệ chống đỡ môn hộ, môn hạ Thanh Vi đạo nhân môn nhân hữu dụng cũng chỉ có ít ỏi mười mấy người, sau khi bị mấy trăm cao thủ long tộc bao vây, các đồ đệ này của Thanh Vi đạo nhân trong thời gian ngắn cũng lâm vào trong khổ chiến.

Trong hư không đánh loạn cả lên, Long Mẫu mang theo một nụ cười dữ tợn, hướng Cơ Hạo ép tới từng bước một.

Ở phía sau Long Mẫu, Khô Lâu sơn tam hữu mang theo một nụ cười lạnh kiên cố, ánh mắt lạnh lẽo thỉnh thoảng hướng về phía Cơ Hạo còn có ba cái chiến đoàn quét một cái. Quanh thân bộn họ sát khí bốc lên, một tư thế lúc nào

cũng có thể ra tay đánh bất ngờ.

“Thằng nhãi Cơ Hạo... Trả lại thân thể đại ca của ta!” Cách Cơ Hạo còn xa mấy chục trượng, Long Mẫu xa xa vươn tay.

Cơ Hạo nhìn nhìn Long Mẫu, lại nhìn nhìn Khô Lâu sơn tam hữu, hắn cũng lười đáp lời Long Mẫu, Thiên Địa Kim Kiều lóe lên một cái, mang theo hắn hướng một mảng lục địa nho nhỏ kia bay đi. Hai tay hắn siết nắm đấm, muốn đấm vang Bàn Cổ Chung.

“Ngăn hắn!” Long Mẫu rít một tiếng, kim trượng trong tay kéo lên một cơn gió dữ hướng vào lưng Cơ Hạo đập đến. Tốc độ của nàng nhanh đến cực điểm, thế mà vừa lúc đuổi kịp động tác của Cơ Hạo.

Bàn Cổ Chung nổ vang một tiếng, từng đạo hỗn độn khí dâng trào, kim trượng của Long Mẫu đánh hỗn độn khí quay cuồng một trận, lại chưa thể tổn hại đến Cơ Hạo một chút nào. Mắt thấy Cơ Hạo đã sắp lao tới trước khối lục địa kia, đã sắp gõ vang Bàn Cổ Chung, Long Mẫu không khỏi lớn tiếng rít gào tức giận mắng.

Cổ Tôn đạo nhân cất tiếng cười dài, hắn lạnh nhạt nói: “Tiểu đạo hữu, xin dừng bước!”

Mang theo một tia cao nhân xuất trần mờ mịt, Cổ Tôn đạo nhân làm ra vẻ cần thận vung tay áo, vô số mảnh xương nhỏ bé phát ra tiếng ‘Keng keng’ từ trong tay áo hắn bay ra, nhanh chóng ghép thành một sợi roi xương màu trắng thật dài, như một con rắn linh hoạt nhanh như tia chớp hướng bên hông Cơ Hạo quần lấy.

Cơ Hạo cười ‘Ha ha’, tay áo cũng vung lên, chỉ nghe từng đợt tiếng khóc réo rất thảm thiết u oán, khó nghe khàn khàn từ trong tay áo hắn bay ra, Thương Tâm đạo nhân rơi lệ đầy mặt chớp đôi mắt nhỏ, vẻ mặt không có ý tốt từ trong tay áo Cơ Hạo lao ra.

Thân thể Cổ Tôn đạo nhân nhoáng lên một cái, hắn nằm mơ cũng không ngờ

Cơ Hạo giấu Thương Tâm đạo nhân ở trong tay áo mình, mà Thương Tâm đạo nhân bí pháp quý dị, chuyên đả thương linh hồn nguyên thần, Cổ Tôn đạo nhân không cần thận, lập tức âm thầm chịu thiệt một phen.

Phun ra một ngụm tinh huyết trắng như tuyết, Cổ Tôn đạo nhân tức giận nhìn Thương Tâm đạo nhân: “Lão khổ quý, người sao lại ở đây?”

Sợi roi xương trong tay Cổ Tôn đạo nhân mềm nhũn hạ xuống, tiếng la khóc của Thương Tâm đạo nhân càng thêm thê lương. Hắn nhìn chăm chăm Cổ Tôn đạo nhân, không nói một lời, chỉ không ngừng khóc sụt sùi. Tiếng khóc thê thảm dị thường làm người ta tâm phiền ý loạn, rõ ràng ánh mắt Cổ Tôn đạo nhân cũng đã có chút thác loạn.

Cổ Thanh tú sĩ hừ lạnh một tiếng, hất vung tay áo, ba thanh bạch cốt kiếm gào thét bay ra, tàn nhẫn vô cùng hướng Cơ Hạo chém xuống.

Ở bên, Long Mẫu quát: “Cái chuông kia của tiểu tử này phòng ngự kinh người, bảo vật tầm thường không làm gì được hắn!”

Lời còn chưa dứt, Cơ Hạo vung tay áo bên phải, Khổ Trúc sơn chủ khẽ thở dài một tiếng, từ trong tay áo Cơ Hạo bước ra. Hắn cầm thanh trúc trượng run lên, nhất thời khắp trời đều là những tầng trúc ảnh xanh biếc, một tòa trúc trận mạnh mẽ đem Cổ Thanh tú sĩ cuốn vào.

Long Mẫu tức giận mắng, vung kim trượng hướng Cơ Hạo liên tục đập mấy ngàn trượng, nhưng Bàn Cổ Chung lực phòng ngự quá kinh người, mặc cho Long Mẫu hung hăng, nhưng không thể thương tổn được một sợi lông của Cơ Hạo. Không chỉ có thế, Long Mẫu đập loạn một chập, ngược lại còn đem Cơ Hạo tiễn về phía trước một đoạn khoảng cách lớn.

Mắt thấy Cổ Tôn đạo nhân và Cổ Thanh tú sĩ bị ngăn cản, Long Mẫu công kích hoàn toàn vô dụng đối với Cơ Hạo, Cổ Ác đồng tử rốt cuộc ra tay.

Nhìn như một nữ đồng nhỏ nhắn, Cổ Ác đồng tử vừa ra tay, thân thể của

nàng liền chột bành trướng, khung xương bành trướng quá mức cấp tốc, trong chớp mắt đã hóa thành một cái xương sọ cao hơn vạn trượng. Cổ Ác đồng tử thét dài một tiếng, trong thất khiếu đồng thời có hào quang màu trắng phun ra, giống như bảy dòng sông dài cuộn cuộn hướng Cơ Hạo quét tới.

Hào quang màu trắng dâng trào, hư không bên người Cơ Hạo đột nhiên động lại, trên Thiên Địa Kim Kiều toát ra từng đợt kim quang, chỉ nghe tiếng vỡ vụn ‘Đỉnh đương’ không dứt, hư không bên người Cơ Hạo không ngừng nổ tung ra cả đồng mảnh xương tàn phá, bột xương, giống như một mảng hư không này cũng đã biến thành một khối xương lớn vô cùng.

Thiên Địa Kim Kiều cũng bị hào quang màu trắng Cổ Ác đồng tử phun ra ngăn trở. Cơ Hạo nhú nhú mày, đem Đông Hoàng Xa Liên tung ra.

Huỳnh trưởng của Long Mẫu, vô song nguyên long phát ra một tiếng rít gào trầm thấp, hai long trảo cực lớn vỗ về phía trước, chỉ nghe một tiếng vang khổng lồ, hư không bị xé rách một lỗ thủng cực lớn. Cơ Hạo đạp Thiên Địa Kim Kiều lao về phía trước, nhẹ nhàng khéo léo lao tới trên khối lục địa hình tròn kia.

Long Mẫu mắt thấy vô song nguyên long trước Đông Hoàng Xa Liên, mắt của nàng chột biến thành một mảng đỏ bừng.

Chương 1873: Bùng Tỉnh

“Ngu xuân! Tỉnh lại đi, đừng cản ta!”

Long Mẫu đang rống giận rít gào, điên cuồng hướng tới xác chết huynh trưởng của nàng tức giận mắng.

Đông Hoàng Xa Liễn như một vầng mặt trời lơ lửng hư không, Vô Song Nguyên Long mắt không cảm tình nhìn chăm chăm Long Mẫu. Sau khi bị cực ác Vũ Dư luyện hóa, Vô Song Nguyên Long đã thành công cụ chiến tranh lực sát thương mạnh nhất trên tay Cơ Hạo, mặc cho Long Mẫu gào rách cổ họng, hẳn cũng không có bất cứ phản ứng nào.

“Người, người, người... Lúc trước nên đem người nuốt luôn, đem tinh huyết toàn thân người hóa thành của ta!” Long Mẫu then quá hóa giận rống lên một tiếng, nàng bất chấp đuổi giết Cơ Hạo, xách kim trượng nặng trĩu hung tợn hướng Vô Song Nguyên Long đánh tới.

Vô luận như thế nào, đây là thân thể huynh trưởng của nàng, nàng không thể để hằn lưc ở trong tay Cơ Hạo.

Trong mắt Vô Song Nguyên Long phun ra huyết quang dài vài dặm, hằn vung móng vuốt thật lớn, đuôi rồng thật dài điên cuồng quật hư không, như phát điên hướng Long Mẫu đón đầu. Tuy chỉ là một thi thể luyện chế thành con rối, nhưng ý chí chiến đấu của Vô Song Nguyên Long lại càng thêm thuần túy mướt mà, mỗi chiêu mỗi thức tựa như thiên thành, đánh cho Long Mẫu chật vật không chịu nổi!

Cổ Ác đồng tử biến thành xương sọ thật lớn hét giận dữ hướng Cơ Hạo lao tới. Cơ Hạo dùng Vô Song Nguyên Long phá vỡ bạch cốt thần quang cô ta phun ra, điều này làm Cổ Ác đồng tử tức giận đến cực điểm. Cô ta mở cái miệng rộng, vô số điểm bạch cốt thần quang to bằng ngón cái hóa thành các mũi tên hướng Cơ Hạo đánh bừa, nơi bạch quang đi qua, trong hư không để lại các vết màu

trắng xóa.

“Nha Công, lão Phù Tang, giao cho các người!” Cơ Hạo cười to ‘ha ha’, tay áo dùng sức vung một phát, Nha Công cầm mộc trượng do Phù Tang mộc biến thành từ trong tay áo hắt lao ra. Nhìn thấy mũi tên màu trắng đầy trời hạ xuống, Nha Công không dám dùng thân thể của mình ngăn kháng, hắt dùng sức đem bàn tay Phù Tang mộc hướng hư không đẩy một cú, một ánh lửa phóng lên cao, Phù Tang mộc khôi phục hình thái ban đầu.

Toàn thân cây gỗ dâu khổng lồ cao mấy vạn dặm hừng hực lửa, từng vòng ánh lửa vờn quanh thân cây to lớn, mũi tên xương Cổ Ác đồng tử phun ra rơi ở trên ánh lửa không ngừng phát ra tiếng vang thanh thúy ‘Xẹt xẹt’, trong chớp mắt đã bị đốt thành các làn khói.

“Cổ Ác đồng tử?” Trên thân cây Phù Tang mộc xuất hiện một gương mặt cực lớn. Hắt nheo mắt nhìn Cổ Ác đồng tử, chậm rãi nói: “Năm đó vụt người một phát rẽ cây, tiểu gia hỏa khỏi vết sẹo thì quên đau rồi sao?”

Cái miệng rộng của Cổ Ác đồng tử chợt khép kín, ả dùng một loại ánh mắt gặp quỷ ngơ ngác nhìn Phù Tang mộc hồi lâu, thân thể nhoáng lên một cái hóa thành bộ dáng bé gái, không nói một tiếng xoay người rời đi. Trong nháy mắt chạy ra mấy trăm dặm, Cổ Ác đồng tử vô cùng sốt sắng gia nhập chiến đoàn của Cổ Tôn đạo nhân: “Đại ca, ta đến giúp người!”

Phù Tang mộc hừ khê một tiếng, trợn to mắt nhìn về phía Long Mẫu: “Các người sao lại trêu chọc mục đàn bà hung hãn này? Năm đó dù là Tổ Long cũng không có cách nào làm gì bà ta... Dù sao cũng là một đêm vợ chồng trăm đêm ân... Thời điểm Tổ Long đem bà ta trấn áp ở hải nhân là oanh động lắm đó.”

Nha Công ngồi xổm trên thân cây Phù Tang mộc, nghiêng đầu nhìn Long Mẫu lâm vào trong khổ chiến.

Rất rõ ràng, hai huynh muội Hỗn Độn Nguyên Long, làm ca ca mới là chiến lực chính, Long Mẫu ở thời điểm huynh trưởng ả còn sống đã không phải đối thủ

của hắn, cực ác Vũ Dư dùng bí pháp bào chế Vô Song Nguyên Long một phen, đem hung tính cùng bản năng chiến đấu của hắn tăng lên tới cực hạn, Long Mẫu vừa mới giao thủ với Vô Song Nguyên Long, liền lập tức rơi vào thế yếu toàn diện.

Một tiếng ‘Xẹt’ vang lên, trên thân Long Mẫu có thêm mấy vết thương sâu thấu xương. Móng vuốt Vô Song Nguyên Long đã xé rách lân giáp của ả, thiếu chút nữa đem thân thể của ả xé thành hai nửa.

“Tam Bành!!!” Long Mẫu hỗn hển hôc ra một quãng kim quang chặn Vô Song Nguyên Long bay vút tới, điên cuồng hướng tới trời cao rống giận lên: “Các người mời đến, sao đều là một đám phế vật? Không một ai hữu dụng! Không có người sao? Ngăn trở Cơ Hạo tiểu tử đó!”

Long Mẫu tức giận đến cực điểm, tức giận đến cực hạn, càng sợ hãi đến mức không cách nào hình dung.

Vô số năm bị trấn áp ở trong hải nhãn, ả đã phiền chán đối với loại cuộc sống không thấy ánh mặt trời kia, sợ hãi đến cực điểm. ả không muốn lại bị trấn áp thêm vô số năm, nhưng ả biết, nếu thực để Cơ Hạo đánh thức hai vị thánh nhân ngủ say kia, ả chắc chắn không có kết cục tốt!

“Ba tên ngu xuẩn các người, biết hai gã này bị vây ở đây, sao không sớm xuống tay giết chết bọn hắn?” Long Mẫu liên miên căn nhắc oán giận: “Xem xem các người đưa tới đều là một đám ngu xuẩn thế nào, một kẻ hữu dụng cũng không có, một kẻ hữu dụng cũng không có, tất cả đều là phế vật, phế vật, phế vật!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng thét dài truyền đến, A Bảo cầm một thanh đại chuỳ tử điện bắn ra bốn phía, như gió xoáy liên tục đánh mấy chục chùy ở trên thân Tàng Nguyên Tử, cứng rắn đem pháp tướng ba đầu hai mươi tư cánh tay của Tàng Nguyên Tử đánh tan thành mảnh vụn. Tàng Nguyên Tử rú thảm một tiếng bay ra xa mấy chục dặm, chật vật ghé vào trên đám mây liên tục hôc máu.

Quy Linh càng thét dài một tiếng, trong mồm đột ngột phun ra một đạo thủy lôi màu đen, một tiếng sét nổ vang, bảy tám đạo nhân đối đầu với nàng bị nổ toàn thân cháy đen, tứ chi vỡ nát, mỗi người chật vật liên tục lui về phía sau.

Vô Dương, Kim Linh tính cả một đám đệ tử của môn hạ Vũ Dư đạo nhân càng triển lộ thân thủ. Họ kết thành một kiếm trận, trong kiếm khí tung hoành một đám sư đệ của Tàng Nguyên Tử bị đánh cho toàn thân sứt sẹo, hơn một nửa số người nháy mắt bị chém mất thân thể, chỉ còn lại có đạo đài nguyên linh chật vật chạy trốn.

Một đám môn nhân của Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân cũng là các loại kỳ bảo liên tiếp ném ra, Côn Bằng, Tương Liễu còn có Phệ Tâm cửu tử một đám bị đánh cho sứt đầu mẻ trán không ngừng lui về phía sau, lại bị Huyền Đô đạo nhân phóng ra một vòng âm dương bát quái găng gao hút lấy, lui cũng lui không xong, đánh thì đánh không lại, mỗi người chật vật vô cùng liên tục gào rống.

Cơ Hạo quay đầu nhìn chiến đoàn, không khỏi cất tiếng cười to.

Từng cái bóng người bảy màu hướng vào đầu Cơ Hạo vồ tới, các loại ảo giác không ngừng lóe lên, hương thơm nồng đậm, sương mù, các loại tiên âm nhạc khúc kỳ diệu kéo dài không dứt. Cơ Hạo hét lớn một tiếng, hai năm đám dùng hết toàn lực hung hăng đánh ở trên Bàn Cổ Chung.

“Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân... Phân thân các người lại không liên hệ với bản tôn các người sao?” Cơ Hạo quát to một tiếng: “Tĩnh lại, tĩnh lại, tĩnh lại! Hang ổ các người sắp bị người ta lật tung rồi!”

‘Keng’ một tiếng vang khổng lồ, trên Bàn Cổ Chung một bóng người đội trời đạp đất lạng yên hiện lên, hào quang mênh mông hóa thành một mảng lớn cơn mưa ánh sáng từ trên cao hắt xuống, nhẹ nhàng rơi ở trên khối lục địa hình tròn này. Vô số bóng người bảy màu bị hào quang hắt trúng, đều phát ra tiếng kêu thê lương chật vật hướng bốn phía chạy trốn, hào quang dần dần rơi ở trên thân hai

vị thần nhân nằm dưới đất, bọn họ đột nhiên mở đôi mắt ra.

Trong mắt bọn họ có bốn mùa luân hồi, có sinh tử thay đổi liên tục, có nhật nguyệt tinh thần tinh tú khắp trời vòng đi vòng lại, có ức vạn chúng sinh của ba ngàn thế giới ở trong hồng trần giây dựa bồi hồi. Cơ Hạo và bọn họ nhìn nhau một cái, giống như ở trong chớp mắt vượt qua vô số lượng kiếp năm tháng, thậm chí cảm thấy đạo tâm của mình cũng biến thành giếng cổ không gợn sóng, trầm lặng, tựa như một lão nhân đã tu luyện vô số lượng kiếp.

“Thì ra là thế!” Hai vị thần nhân đồng thời ngồi ngay ngắn, bọn họ phân biệt vươn một bàn tay nắm chặt cùng một chỗ, quanh thân đột nhiên có cả mảng lớn lửa màu vàng thối quét ra.

‘Thùng thùng’ hai tiếng vang, thân thể hai người đột nhiên hủy diệt thành vô lượng kim quang, sau đó từ trong kim quang, dần dần có hai cái bóng người thông thả ngưng tụ.

“Tịch diệt... Đại thành!” Con người Cơ Hạo co lại bằng đầu mũi kim, trơ mắt nhìn cây bồ đề và Thất Thái Thần Liên kia theo đó hủy diệt.

Chương 1874: Không Nhận Trưởng

“Giấc mộng lớn ba ngàn kiếp!” Trong kim quang đầy trời, một đạo nhân gầy như khúc củi, khuôn mặt sâu khổ, đầu tết hai búi tóc, trên búi tóc buộc hai đóa hoa sen cầm một cành cây bảy màu, ngân nga ngâm nga.

“Đạo quả nay mới thành.” Trong kim quang, một đạo nhân khác mặt đầy nụ cười, trên đầu tết ba cái búi tóc, trên mỗi một búi tóc cũng buộc một đóa hoa sen nhỏ nhỏ cầm lấy một cây chày báu tỏa sáng, cười tùm tùm từ trong kim quang chậm rãi đi ra.

Cơ Hạo kinh ngạc nhìn hai người này, theo bản năng nói: “Mộc đạo nhân? Hoa đạo nhân?”

Đạo nhân mặt đầy ý cười, da thịt trắng nõn khí chất xuất trần nhẹ nhàng lắc đầu: “Thế gian... Đã không có Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, nay chỉ có... đại giáo chủ, nhị giáo chủ của bản giáo. Về phần đạo hiệu, tạm thời chưa nghĩ xong.”

Đạo nhân ngoài cười nhưng trong không cười. Hắn nhìn thoáng qua Bàn Cổ Chung lơ lửng ở đỉnh đầu Cơ Hạo, trong mắt một mảng hàn quang chợt lóe rồi biến mất. Trong lòng Cơ Hạo nhất thời run lên, quả nhiên, đạo nhân này đột nhiên thở ra một hơi thật dài: “Tiểu đạo hữu, cái chuông báu này của ngươi rất có duyên pháp với bản giáo. Nếu là bản giáo chủ có thể cầm cái chuông báu này, tất nhiên có thể hàng yêu trừ ma, chinh đồn lại thiên địa chính khí.”

Về mặt nghiêm túc nhìn Cơ Hạo, đạo nhân rất thâm trầm nói: “Vì thiên hạ thương sinh, mong tiểu đạo hữu đem cái chuông báu này hiến cho bản đạo nhé? Hoặc là, tiểu đạo hữu nguyện ý nhập môn ta? Được hưởng vô biên thanh tịnh phúc báo?”

Cơ Hạo nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hắn chậm rãi nói: “Hai vị giáo chủ lại hoàn toàn hiểu được tịch diệt đạo pháp, nay hoàn toàn bỏ đi bản thể ước thúc,

thật sự được đại tự tại, đại tiêu dao, tương lai ba ngàn đại đạo, con đường nào cũng có thể đi, thật đáng mừng.”

Hai đạo nhân liền mỉm cười, rất dè dặt hướng Cơ Hạo gật đầu thể hiện ý kiến, nhưng ánh mắt bọn họ vẫn không ngừng xoay qua xoay lại ở Bàn Cổ Chung trên đầu, Bàn Cổ Kiếm trong tay, Thiên Địa Kim Kiều dưới chân Cơ Hạo. Thịnh thoảng, ánh mắt bọn họ sẽ nhanh chóng đảo qua Đông Hoàng Xa Liễn, nhất là nguyên long kéo xe đang chém giết với Long Mẫu, trong mắt bọn họ càng không ngừng toát ra các tia tinh quang.

Cơ Hạo từ từ cảm khái một tiếng, vốn bản thể Mộc đạo nhân là một gốc Hồng Mông Bồ Đề Thụ, bản thể Hoa đạo nhân là một gốc Thất Thái Thần Liên. Bọn họ chịu bản thể ước thúc, cho dù nền móng bọn họ thần kỳ nữa, căn cơ thiên phú cường đại nữa, con đường bọn họ ở trong ba ngàn đại đạo của Bàn Cổ thế giới có thể đi cũng chỉ mấy cái như vậy.

Bọn họ nền tảng trời sinh quá mạnh, cái này thật ra cũng ước thúc thật lớn tiền đồ của bọn họ—— cây bồ đề và Thất Thái Thần Liên đều là linh căn mộc thuộc tính, người bảo Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tu luyện đại đạo thần thông bính định hỏa hoặc là canh tân kim, hiển nhiên trình độ của bọn họ ở trên hai môn thần thông này tất nhiên sẽ không bằng người khác.

Cũng không biết bọn họ ở nơi này ngủ say bao nhiêu năm, ở trong mộng cảnh ba ngàn thế giới Vực Ngoại Thiên Ma xây dựng cảm ngộ được cái gì, tóm lại bọn họ vừa bị đánh thức, bản thể cây bồ đề cùng Thất Thái Thần Liên của bọn họ liền bị kiên quyết hóa đi, Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân triệt để hủy diệt ở thế gian, từ trong đó đi ra hai vị đại giáo chủ cùng nhị giáo chủ này, bọn họ là Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân, lại cũng không phải bọn họ.

Bọn họ bỏ đi ước thúc cây bồ đề, Thất Thái Thần Liên kia trong Hồng Mông mang cho bọn họ, bọn họ đã triệt để siêu thoát cảnh giới nào đó, có thể đặt chân đại đạo cao hơn. Cho nên, đạo nhân kia mới sẽ nói ‘Đạo quả nay mới thành’, bọn họ hôm nay mới đánh vỡ ước thúc ngày xưa, chiếm được thành tựu chí cao

bọn họ thật sự tha thiết ước mơ.

“Tiểu đạo hữu là người hiểu biết, có thể nhìn thấu tịch diệt đạo quả của hai người huynh đệ bản đạo, cũng có vài phần phúc duyên.” Đạo nhân tết ba búi tóc cười ha ha nhìn Cơ Hạo: “Không bằng, người bái vào môn hạ bản đạo? Bản giáo không dễ dàng thu đệ tử, nếu người nguyện ý...”

Cơ Hạo cắt ngang lời hăn: “Ta không muốn đem bảo bối của ta tặng cho người, vì sao, bởi vì các người còn nợ ta đó!”

Hai đạo nhân nhất thời không hé răng, đạo nhân vẻ mặt sầu khổ kia sắc mặt càng thêm sầu khổ, trong mỗi nếp nhăn trên mặt đều tựa như có thể nhỏ ra mật đắng. Mà đạo nhân mặt đầy nét cười kia cười càng thêm vui vẻ, hăn cười ‘Ha ha’ nhìn Cơ Hạo, ánh mắt lưu chuyển cũng không biết đang có ý đồ gì nữa.

Đột nhiên, đạo nhân tươi cười hướng Phù Tang mộc cách đó không xa chấp tay hành một lễ: “Nhiều năm không gặp, Phù Tang đạo hữu mạnh khỏe?”

Trên thân cây Phù Tang mộc lộ ra một gương mặt già nua. Hăn thâm trầm nhìn hai đạo nhân một lần, mang theo một tia hâm mộ lặng lẽ thở dài: “Hai vị đạo hữu thật bền lòng, tu vi thật mạnh, đạo hạnh thật cao, thể mà... Các người thật sự thành công rồi. Chúc mừng, chúc mừng, bỏ đi bản thể hình hài, đối lấy đại đạo tiêu dao, như sen vàng trong lửa, ánh đèn trong nước, một khi thành tựu, con đường vô lượng.”

Đạo nhân cười ha ha thuận nước dòng thuyền cười nói: “Đạo hữu có ý gia nhập bản giáo, trở thành tam giáo chủ bản giáo hay không? Nếu đạo hữu gia nhập, tịch diệt đạo quả này, tự nhiên chia sẻ cùng đạo hữu!”

Phù Tang mộc trầm ngâm một lát, vô số cành lá trên thân cây đồng thời lay động, giống như một lão nhân đang lắc đầu: “Không, tịch diệt đạo quả kia, trời sinh dung hợp với hai vị, do đó mới có thể thành tựu... Lão phu đây người hỏa khí, người bảo ta tịch diệt như thế nào? Nếu là tịch diệt, chẳng phải là một thân cây thành than?”

Sắc mặt hai đạo nhân lại càng khó coi hơn vài phần. Cơ Hạo ở một bên nặng nề ho khan vài tiếng, hần trầm giọng nói: “Hai vị đã thức tỉnh, đương nhiên có thể biết được hành vi của phân thân hai vị những năm qua. Hai vị có còn nhớ rõ, khi thánh nhân dị tộc đánh vào thanh tịnh thế giới của các người, hai vị đã làm ra hứa hẹn không? Ba lần cơ hội toàn lực xuất thủ...”

Đạo nhân mặt đầy sầu khổ nặng nề thở dài một hơi, hần nhắm mắt, bày ra một bộ dáng mọi sự đều không để trong lòng.

Đạo nhân mặt mày hớn hở thì thần nhiên hướng Cơ Hạo chấp tay, chậm rãi nói: “Tiểu đạo hữu lại tìm lầm người rồi, hứa hẹn thiếu nợ là Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân... Thế gian này đã không còn Mộc đạo nhân cùng Hoa đạo nhân, người tìm đến chúng ta làm chi?”

Đạo nhân vung tay áo lên, một lực lượng khổng lồ vô thanh vô tức rơi ở trên người Cơ Hạo, Bàn Cổ Chung nổ vang ‘Ông’ một tiếng, cả mảng lớn hào quang rải xuống. Thân thể Cơ Hạo hơi nhoáng lên một cái, gân thịt toàn thân hần căng thẳng, cố gắng thừa nhận lực đạo mạnh tới thái quá này.

Một tia một luồng hỗn độn khí tức từ trong lỗ chân lông Cơ Hạo phun ra. Vì ngăn cản đạo nhân phẩy tay áo ám toán, tinh huyết toàn thân Cơ Hạo sôi trào như nước, Bàn Cổ chân thân thi triển ra, thân thể hần chột cất cao đến khoảng mười mấy trượng, trên làn da mơ hồ còn có các tia hỗn độn đạo văn xuất hiện.

Một khí tức lực lượng thuần túy, tinh thuần, bá đạo, đã man từ trên người Cơ Hạo hướng bốn phía khuếch tán ra. Hai đạo nhân còn có Phù Tang mộc đều là ánh mắt chột sáng ngời, đều nhìn về phía Cơ Hạo. Đạo nhân mặt mày hớn hở tán thưởng nói: “Thân thể thật cường hoành, vừa đẹp để gia nhập bản giáo trở thành một vị sơn môn hộ pháp!”

Cơ Hạo cười lạnh một tiếng, hần trào phúng: “Chỉ sợ các người dùng không nổi ta... Hai vị, các người là thật sự chuẩn bị không biết xấu hổ quyệt nợ hay sao?”

Đạo nhân mặt mày hớn hở chột nhú mày, hăn cây ngay không sợ chết đứng quát: “Ai hứa hẹn, ai nợ, người tự đi mà tìm người đó! Bần đạo không phải Hoa đạo nhân, chưa từng hứa hẹn cái gì đối với người?”

Tay áo lại vung lên, đạo nhân cười ha ha nói: “Nếu tiểu đạo hữu không phục, cứ việc đi đem phân thân Hoa đạo nhân, Mộc đạo nhân kia đánh giết đi?”

Cơ Hạo nghiêng răng vang lên ‘Cạc cạc’, hai vị này sau khi tịch diệt siêu thoát, là thật sự trở nên không biết xấu hổ rồi!

Chương 1875: Thiên Đạo Vặn Vẹo

Cực lạc thanh tịnh thế giới, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân ngồi xếp bằng ở trên đài sen, miệng tụng chân ngôn thúc dục đại trận, đem Ngu Hoắc bọn mười tên thánh nhân dị tộc gặt gao vây ở trong đại trận. Vô số môn nhân của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân tọa trấn các mặt trận quan trọng của đại trận, tử thủ các nơi kim cương bảo tháp, thúc dục đại trận không ngừng tiến công kẻ địch ngồi thành một vòng.

Đám người Ngu Hoắc lảng lảng làm thành một vòng, vừa đau khổ ngăn cản áp lực khủng bố đại trận mang đến, vừa âm thầm trao đổi, tính toán các loại thủ đoạn phá trận. Từng tia pháp lực dao động quỷ quyết quanh quẩn bên người bọn họ, bọn họ vừa thảo luận, cũng không ngừng thi triển thủ đoạn thử các phản ứng của đại trận.

Áp lực của Bàn Cổ thế giới đối với bọn họ quá lớn, lực lượng bọn họ có thể phát huy ra không được một phần mười, cho nên dù Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân chỉ là hai phân thân, vẫn có thể dựa vào lực lượng đại trận vây khốn bọn họ.

Nhưng bọn Ngu Hoắc cũng không vội, xâm lược một đại thế giới chưa bao giờ là một chuyện dễ dàng. Bọn họ có đủ kiên nhẫn ăn mòn đại đạo Bàn Cổ thế giới, bọn họ có kinh nghiệm phong phú thích ứng Bàn Cổ thế giới áp chế. Lực lượng bọn họ có thể sử dụng đang gia tăng từng chút một.

Chỉ cần bọn họ có thể khôi phục ba bốn thành chiến lực, bất cứ một người nào cũng có thể thoải mái gạt bỏ Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân.

Bọn hắn cũng thấy rõ, Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân tọa trấn nơi này không phải bản tôn bọn họ, mà là hai phân thân kỳ dị. Đám người Ngu Hoắc không khỏi âm thầm cười lạnh —— đối mặt Bàn Ngu thế giới xâm lược, chưa từng có ai dám sơ ý như thế!

Vén vén hai cái phân thân đã muốn áp chế bọn họ? Đám người Ngu Hoặc âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần cho bọn họ cơ hội, bọn họ nhất định phải khiến Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân hiểu cái gì là hối hận. Nếu có thể bắt sống hai phân thân này, bọn họ có thể thông qua phân thân này trực tiếp tính kế bản tôn của bọn hắn, hung hăng cho Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân biết sự lợi hại.

Trong thanh tịnh thế giới gió nhẹ mây nhạt, từng tầng huyền quang mơ hồ bao phủ bốn phía. Đám người Ngu Hoặc tĩnh tọa ở trong huyền quang, đại trận Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bố trí tất nhiên hung hiểm vô hạn, nhưng nhìn từ bên ngoài lại là bình thản dị thường, không có chút hung hiểm sát khí.

Ngẫu nhiên trên trời có mấy đóa thiên hoa trong suốt màu vàng rơi xuống, đóa hoa nhẹ nhàng thông thả rơi ở trên thân đám người Ngu Hoặc hoặc là Ngu Phần, Ngu Tê, thiên hoa chậm rãi hóa thành một gợn sóng màu vàng nở rộ ra, thân thể đám người Ngu Hoặc liên chấn động mạnh, như bị một ngọn núi lớn hung hăng húc một phát.

Lại hoặc có mấy làn gió khê thổi qua, trên thân đám người Ngu Hoặc liền có các loại ánh sáng kỳ lạ lóe lên, gắt gao dây dưa với gió mát. Ngẫu nhiên ánh sáng kỳ lạ sụp đổ, gió mát xâm nhập bên người bọn họ, trên thân đám người Ngu Hoặc sẽ cả da lẫn thịt bị thổi mất một miếng lớn.

Lại thỉnh thoảng có mấy giọt mưa phùn từ trên trời giáng xuống, khi hạt mưa tí tách rơi xuống, đám người Ngu Hoặc vội vàng thúc giục các món tiên thiên chí bảo tạo hình kỳ dị che hạt mưa. Trong tiếng ‘Xẹt xẹt’, các tiên thiên chí bảo đó chạm đến hạt mưa, hoặc là đột nhiên tan rã một khối nhỏ, hoặc là đóng băng thật dày, hoặc chột hào quang ảm đạm, Hồng Mông bảo cấm bên trong cũng bị phá đi vài tầng.

Tòa đại trận này chính là thông dong lại sát khí nổi lên bốn phía như vậy. Đám người Ngu Hoặc tất nhiên tràn đầy tự tin, nhưng cũng bị đại trận áp chế không thở nổi. Bọn họ dốc hết toàn lực ngăn cản đại trận tiến công, đồng thời thật cẩn thận, ăn mòn thiên đạo pháp tắc Bàn Cổ thế giới từng chút một.

“Rất vất vả, có phải không?” Một thanh âm thản nhiên đột nhiên vang lên, Vu đạo nhân như quỷ mỵ tự dừng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đột nhiên biến sắc, bọn họ đứng bật dậy, hoảng sợ chỉ vào Vu đạo nhân lại nói không nên lời.

Đám người Ngu Hoặc cũng khiếp sợ vạn phần nhìn Vu đạo nhân. Lực lượng của bọn họ ở Bàn Cổ thế giới bị áp chế đến cực hạn, nhưng cảnh giới bọn họ còn đó, ánh mắt bọn họ vẫn như cũ. Lấy tu vi của bọn họ, bọn họ thế mà không thấy rõ Vu đạo nhân là xuất hiện như thế nào!

Đây là đại trận áp đáy hòm Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bố trí ở hang ổ nhà mình, huyền diệu vô cùng, uy lực vô hạn, cho dù là thánh nhân chi tôn bị vây ở chỗ này cũng bó tay bó chân khó có thể giẫy thoát. Vu đạo nhân quả thực như tản bộ thâm vắng đi vào đại trận, tu vi bậc này quá đáng sợ rồi.

“Sẽ ngay lập tức không khổ sở nữa!” Vu đạo nhân tươi cười nhìn đám người Ngu Hoặc: “Đều là một đám đứa nhỏ tốt, thật sự là đứa nhỏ tốt... Ngoan, tận tình đi quấy rối đi, tùy tâm sở dục đi làm việc các người muốn làm... Nhớ, đừng giết chóc quá nhiều nhân tộc, đây là điểm mấu chốt.”

“Chỉ cần các người không giết chóc nhân tộc bừa bãi, việc khác, tùy ý đi làm!” Vu đạo nhân cười ha ha vung tay lên, cực lực thanh tịnh thế giới của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân liền giống như hoa trong gương, trắng dưới nước âm âm vỡ nát.

Thế giới to lớn sụp đổ, rừng bồ đề vô biên, ao hoa sen vô lượng, tính cả vô số kỳ trân dị bảo chồng chất mà thành ngọn núi nhỏ ‘Vù’ một tiếng hóa thành các luồng thiên địa nguyên khí thuần túy, bị các luồng cương phong tự dừng nổi lên cuốn thổi đi bốn phương tám hướng.

Vô số cung điện lầu các, vô số Linh Lung Bảo Tháp, vô số kỳ trân dị bảo trong vô số phòng kho, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân từ khi khai thiên tích địa bắt đầu đã vơ vét, vất vả vô số năm thu thập được một phần gia sản này, toàn bộ

bởi vì một cái vung tay của Vu đạo nhân hóa thành hư ảo.

Toàn bộ bảo bối đều tan rã hóa thành các luồng thiên địa nguyên khí hùng hậu, theo cuồng phong tan vào Bàn Cổ thế giới.

“Đều nói tây phương cần cỗi... Các người vợ vét nhiều bảo bối như vậy, hai chữ ‘Cần cỗi’ nói từ đâu?” Vu đạo nhân mang theo một nụ cười tà dị mà dữ tợn nhìn Hoa đạo nhân cùng Mộc đạo nhân trợn mắt há hốc mồm: “Hiện tại, các người mới là thật sự nghèo! Hắc, một xu cũng không lưu lại cho các người, ha ha, ha ha, ha ha ha ha!”

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân đau lòng muốn chết. Bọn hắn run rẩy nhìn Vu đạo nhân, muốn mở miệng quát mắng, lại không có cái dũng khí đó.

Nếu bản tôn bọn hắn ở đây, bọn hắn còn dám đối đầu với Vu đạo nhân, nhưng bọn hắn chỉ là một phân thân, trừ phi bọn hắn hiện tại tẩu hỏa nhập ma bị Vực Ngoại Thiên Ma khống chế thần trí, nếu không bọn hắn ngay cả một câu nói nặng cũng không dám nói.

“Vu, chớ có dính vào!” Xa xa, một tiếng thét dài truyền tới.

“Quân đạo nhân, muộn rồi!” Vu đạo nhân cười ‘Hì hì’, hắn từ từ cười nói: “Năm đó có Bất Chu sơn trấn áp khắp trời, là đầu mối then chốt đại đạo Bàn Cổ thế giới! Người mượn dùng lực lượng Bất Chu sơn, đem ta phong ấn ở sâu trong đại đạo... Nay Bất Chu sơn không thấy bóng dáng, người ta có thể đấu thủ đoạn hắn hoi rồi!”

Cười dài một tiếng, hai tay Vu đạo nhân hướng trên trời chỉ một cái, sau đó hung hăng vạch.

Oành một tiếng, trong thiên địa tựa như đã xảy ra biến hóa gì kỳ dị, nhưng lại như cái gì cũng chưa xảy ra, chỉ có các tu sĩ đạo hạnh cực cao, liên hệ chặt chẽ với thiên địa đại đạo, mới có thể mơ hồ cảm thấy đại đạo pháp tắc toàn bộ Bàn Cổ thế giới đã xảy ra vận vẹo kỳ dị.

Đám người Ngu Hoặc kinh hãi vọt phần nhảy dựng lên, bọn họ điên cuồng ngửa mặt lên trời cười lên.

Bàn Cổ thế giới áp chế đối với bọn họ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, bọn họ hiện tại có thể phát huy ra mười phần mười, trăm phần trăm toàn bộ lực lượng của bọn họ!

Mười vị thánh nhân dị tộc đến từ Bàn Ngu thế giới, bọn họ có thể ở Bàn Cổ thế giới phát huy ra hoàn toàn, toàn bộ, không chiết khấu một chút lực lượng nào!

“Diệt!” Ngu Tê cười lạnh một tiếng, liếc về phía Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhìn một lần.

Phân thân của hai người ngay cả một tiếng la lên cũng chưa phát ra được, đã chợt bị một luồng lực lượng khổng lồ vô hình nghiền thành một làn khói.

Chương 1876: Cùng Chung Mỗi Thù

Cực lạc thanh tịnh thế giới sụp đổ, tiểu thế giới Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bắt đầu từ thời đại hồng hoang, đã từng viên gạch từng viên ngói, vất vả cực khổ, một đạo thần văn xếp một đạo thần văn, một đạo cấm chế đắp lên một đạo cấm chế, tiêu phí vô số tâm huyết, vô số khí lực cấu tạo, cứ như vậy sụp đổ.

Toàn bộ thế giới hóa thành các luồng thiên địa nguyên khí hùng hậu tinh thuần, bụi về bụi, đất về đất, triệt để dung nhập Bàn Cổ thế giới.

Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân bắt đầu từ lúc khai thiên tích địa, đã vắt hết óc, dùng hết thủ đoạn, hãm hại, xảo trá vơ vét, tính cả đánh nguội, lừa lọc, các loại ‘kết duyên’ mà có được vô số kỳ trân dị bảo. Những trân châu lưu ly chông chất như núi, những mỹ ngọc kim sa trải thành đại địa, đồi mồi san hô mênh mông như biển, còn có vô số vật quý hiếm...

Đến từ nơi nào, thì trở lại nơi đó.

Huynh đệ hai người thật không dễ gì tích góp được chút gia sản đó, tan thành mây khói, không sót lại gì. Vu đạo nhân nói ngay cả một xu cũng không lưu lại cho bọn họ, hẳn thật sự làm được. Tất cả đều hóa thành thiên địa nguyên khí bốn nguyên nhất, một lần nữa dung nhập thiên địa.

Vô số đạo nhân giấu ở trong thanh tịnh thế giới, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân từ thời đại hồng hoang bắt đầu, đã hao hết tâm huyết mời chào môn hạ, dùng vô số tâm lực vất vả dạy dỗ ra các môn nhân tinh anh đó.

Còn có sau khi nhân tộc quật khởi, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân phái vô số môn nhân truyền đạo, hành tẩu bát phương, dạo chơi thiên hạ, dùng các loại thủ đoạn mời chào các tu sĩ nhân tộc.

Vô số đạo nhân, tu sĩ mờ mịt không biết làm sao đứng ở trên đại địa mênh mông.

Nơi này ở cực tây của Bàn Cổ mỗ đại lục, là địa bàn Tây Hoang đại lục ban đầu, nơi này canh kim chi khí cực nặng, cho nên thảm thực vật thưa thớt. Trên đại địa liếc một cái đều là sa mạc bờ cát, hoặc là núi trùng điệp đứng sừng sững như đao, trên đường chân trời thưa thớt mấy cái cọc cây uế oải, trên mặt đất mọc thưa thớt cỏ khô giống như bệnh chốc đầu.

Vừa rồi, các đạo nhân tu sĩ này còn giấu ở trong thanh tịnh thế giới phong cảnh tuyệt đẹp, đột nhiên thế giới sụp đổ, bọn họ từ các nơi ẩn thân tuyệt mật ngã vật ra, rơi ở trên một mảnh đất hoang căn cõi này.

Vô luận là đại năng môn đồ thời kì hồng hoang đã tùy tùng Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, hay là các đệ tử nhân tộc bình thường, vừa mới bái vào môn hạ không đến ngàn năm, toàn bộ môn hạ đệ tử Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân ngơ ngác nhìn bốn phía, hoàn toàn không biết đã xảy ra cái gì.

Vu đạo nhân cười ‘khà khà’ một tiếng, đỉnh đầu hắc có ba luồng khí màu trắng lao ra, ba vầng thần quang trắng lóa hiện lên, trong bạch quang xuất hiện hình bóng chân thân Tam Bành đạo nhân. Chỉ thấy trong vô số môn đồ của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, hơn ba phần mười tu sĩ mi tâm, ngực, bụng đồng thời có bạch quang trào ra, bọn họ ùn ùn hướng Vu đạo nhân đại lễ bái kiến.

“Tốt!” Vu đạo nhân cười lớn một tiếng, tay áo hắc cuốn một cái, các đạo nhân hướng hắc hành lễ bị tay áo hắc cuốn đi, sau đó thân thể hắc nhoáng lên một cái, chợt hóa thành một luồng hào quang bỗng nhiên đi xa.

Trên bầu trời, một đám mây mênh mông lao vút đến, trên đám mây khí tím lan tràn mấy vạn dặm, mơ hồ có thể thấy được một bóng người đứng ở trên đám mây. Bóng người này chỉ là ánh mắt thâm trầm hướng phía dưới nhìn một cái, sau đó ngựa không dừng vó hướng Vu đạo nhân đuổi theo.

Đám người Ngu Hoặc chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng một phen, thời điểm người nọ hướng bọn họ nhìn xuống, chỉ một cái liếc mắt... Bọn họ liền cảm thấy mỗi một tế bào toàn thân bọn họ đều như bị đơn độc bóc ra, những cái lưỡi

dao cực kỳ nhỏ đem mỗi một tế bào của bọn họ đều cắt phá thành mảnh nhỏ.

Toàn bộ bí mật của bọn họ, toàn bộ âm tư trong lòng, tựa như đều bị người nọ liếc một cái nhìn thấu.

Nếu người nọ muốn giết bọn họ, nhằm chừng không sai biệt lắm như bọn họ xử lý hai phân thân của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, chỉ thời gian chớp mắt có thể làm được. Nhưng may mắn, tựa như người nọ không có hứng thú đối với bọn họ!

“Đại đạo chấp chương giả!” Thân thể Ngu Hoặc kịch liệt run run, hấn bị một cái liếc mắt kia của người nọ dọa thiếu chút nữa ngã bệt xuống đất: “Thế giới này, thế mà lại tồn tại đại đạo chấp chương giả... May mắn, may mắn, chúng ta ở trong mắt hắn giống như con kiến...”

“Không, hắn có kẻ địch!” Ngu Tê cũng sợ tới mức cả người run rẩy, nhưng rất nhanh hắn đã khôi phục bình tĩnh, sau đó hắn điên cuồng hét rầm lên: “Người kia vạn vạn đại đạo pháp tắc thế giới này, hắn là kẻ địch của đại đạo chấp chương giả... Ha, chưa bao giờ nghe nói loại chuyện này, nhưng nó lại thật sự tồn tại!”

“Tận tình làm việc chúng ta muốn làm đi!” Ngu Tê dang hai tay vươn về phía bầu trời, một vầng mặt trời màu đen hiện lên ở đỉnh đầu hắn, khí tức giết chóc khủng bố thổi quét khắp trời, bầu trời Bàn Cổ mờ đại lục bị đám mây nồng đậm màu đen đột nhiên trào ra triệt để bao phủ: “Bọn họ, không có thời gian quan tâm chúng ta! Đây là cơ hội của chúng ta, đây là cơ hội của chúng ta!”

Ngu Phần trầm giọng nói: “Thương lượng một phen nên xuống tay như thế nào... Nếu, người nọ thật sự có kẻ địch, như vậy, có lẽ chúng ta có cơ hội...”

Một đám người ghé vào nhau, trong thời gian ngắn ý niệm lấy hàng vạn ức để tính lui tới giao hội, bọn họ dùng thời gian cực ngắn đã làm ra quyết định phù hợp nhất cho ích lợi của bọn họ.

Khi đám người Ngu Hoặc thảo luận thỏa đáng rồi, đám môn đồ trung thành của Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân chưa bị Vu đạo nhân mang đi lúc này mới phản ứng lại rốt cuộc đã xảy ra điều gì ——trọng địa tông môn bọn họ, hang ổ bọn họ, bị người ta tận diệt!

Thậm chí sư tôn bọn họ, Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân cũng bị người ta loáng cái đánh chết!

Chạy đi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi, chạy thoát những thánh nhân đáng sợ đến từ vực ngoại này!

Đây chính là tận mười tên thánh nhân giáp mặt, bọn họ các tu sĩ nhỏ nhỏ ngay cả thiên đạo chân ý cũng chưa chạm đến, sao có thể là đối thủ của bọn hắn?

Gào thét chói tai, vô số đạo nhân chật vật lao vút lên trời, đều tự thi triển đòn pháp mau lẹ nhất chật vật chạy trốn. Trong đó càng có gần trăm đạo nhân ngày thường được Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân cưng chiều nhất lấy ra những linh phù lá bồ đề hoặc là cánh hoa sen chế thành, kích phát linh phù hốt hoảng bỏ chạy.

“Linh hồn các người, tất cả đều thuộc về ta!” Ngu Hoặc cười, hắc hắc mồm phun ra bộ não Bàn Ngu, từng luồng khí màu đen tựa như tia chớp bắn nhanh ra.

Trên 99% số đạo nhân bị khí đen xuyên thủng thân thể, thân thể bọn họ ầm ầm tan rã, chỉ có vô số bóng người vụn vụn bị khí đen kéo vào bộ não Bàn Ngu, trong thời gian ngắn đã chuyển hóa thành lực lượng linh hồn Ngu Hoặc tăng cường tu vi của bản thân.

Trừ gần trăm môn nhân tâm phúc cầm linh phù, môn nhân của Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân hầu như toàn quân bị diệt!

Hang ổ bị hủy, môn nhân bị giết, tất cả cố gắng của Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân từ khi khai thiên tích địa trôi theo dòng nước, hai người từ ‘phú hào’ thu mình, đột ngột biến thành ‘dân nghèo’ rõ đầu rõ đuôi.

Trong hồng hoang tinh không, hai đạo nhân cười tủm tỉm nhìn Cơ Hạo, mặc cho Cơ Hạo dùng ánh mắt lườm bọn họ như thế nào, bọn họ chỉ cười.

Bọn họ chết sống không thừa nhận Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân có nửa điểm quan hệ với bọn họ, toàn bộ hiệp nghị Cơ Hạo đạt thành với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân, bọn họ kiên quyết quyt nợ. Cho nên Cơ Hạo mời bọn họ giúp đỡ, hai đạo nhân chỉ cười quyt nợ.

Chợt, con mắt hai người đồng thời sung huyết, bọn họ tức giận nhìn về phía Bàn Cổ mỗ đại lục, đồng loạt rên rỉ một tiếng!

“Tiểu đạo hữu, Bàn Cổ thế giới ta sao có thể cho phép tà ma làm loạn?” Hai đạo nhân tức giận quát lớn: “Chúng ta, tất nhiên phải đồng lòng hợp sức, tru sát tất cả ma đầu kia! Hàng yêu trừ ma, chính là thiên chức của người tu luyện chúng ta!”

Chương 1877: Điều Sử Thủ Đoạn

Đã xảy ra chuyện gì?

Cơ Hạo nhắm mắt lại, Thái Dương Tinh chiếu khắp trời, chuyện vừa rồi đã xảy ra ở nơi cực tây của Bàn Cổ mỗi đại lục, bị Thái Dương Tinh ‘thấy’ hết ở trong ‘mắt’, ghi khắc lại. Cơ Hạo hồi tưởng tình huống vừa rồi, nhất thời lòng có điều hiểu ra, nở nụ cười.

Sào huyết bị người ta hốt, ngay cả rễ đều bị người ta đào lên chặt đứt, khó trách hai lão đạo nhân da mặt dày quyết nợ này thẹn quá hóa giận.

Cơ Hạo đột nhiên cười nói: “Hai vị đạo hữu cần gì tức giận? Cũ không đi, mới không đến. Cực lạc thanh tịnh thế giới cũng là đã chứng đạo quả, rất có tinh tú của tịch diệt đạo quả, thật sự tịch diệt đại thành. Chúc mừng hai vị đạo hữu, chúc mừng hai vị đạo hữu, cái gọi là không phá thì không xây được, thật sự là đạo lý này!”

Vung tay áo, Cơ Hạo cũng không sợ đắc tội hai đạo nhân, hân lớn tiếng cười nói: “Hai vị đạo hữu bỏ đi bản thể Hồng Mông linh căn ước thúc, đại đạo có thể mong chờ; tương tự bỏ đi giáo môn quá khứ thành lập trói buộc, lập lại tông môn, tất nhiên là sẽ phát dương quang đại!”

Da mặt hai đạo nhân run rẩy, vô luận là vẻ mặt sầu khổ hay là mặt mày hớn hở, ánh mắt kia đều như dao, hận không thể từ trên người Cơ Hạo lóc xuống mấy khối thịt. Lời này nói ra... Quá nói móc người ta rồi, quá thiếu sự đồng tình!

Bọn họ từ khi Bàn Cổ thánh nhân khai thiên tích địa đã bắt đầu tích góp gia sản, cả một đồng người bị xử lý hơn 99% đó. Dù là bọn họ đạo hạnh cao thâm, đạo tâm củng cố, bọn họ cũng đau lòng thiếu chút nữa nhảy dựng lên cao tám trượng chửi ầm lên!

Hừ lạnh một tiếng, quanh thân hai đạo nhân phát ra kim quang mơ hồ, mặt

âm trầm sai bước xông ra ngoài.

Long Mẫu đang gắt gao dây dưa với Vô Song Nguyên Long, ả rõ ràng không phải đối thủ của Vô Song Nguyên Long, giờ phút này chỉ nương vài món linh bảo cường đại đau khổ phòng ngự. Vô Song Nguyên Long đã để lại ở trên người ả mấy chục vết thương sâu thấu xương, có mấy vết thương thiếu chút nữa đem ả xé thành hai đoạn.

Hai đạo nhân như quỷ my đến bên người Long Mẫu, một người chop về phía cổ Long Mẫu, một người khác một tay ấn về phía đầu Vô Song Nguyên Long. Hai đạo nhân cùng lên tiếng quát: “Người có duyên với bốn môn, bốn môn đang cần một vị sơn môn hộ pháp!”

Long Mẫu hét một tiếng giận dữ, bị đạo nhân vẽ mặt sâu khổ bóp cổ. ả điên cuồng hướng bên hông đạo nhân đập quả trượng một phát, nhưng tay đạo nhân điểm một cái, một chuỗi hạt châu ánh vàng rực rỡ từ trong tay áo hắt ‘Keng keng keng’ trượt ra, hung hăng quấn ở trên cổ Long Mẫu.

Thân thể Long Mẫu mềm nhũn, chặt vật quỳ rạp xuống trong hư không, không tự chủ được hiện ra nguyên hình. Đạo nhân cầm lấy sừng rồng đỉnh đầu ả, hướng vào đầu ả đánh ba quyền, đánh cho Long Mẫu miệng phun máu tươi, đỉnh đầu tóe ra ánh lửa: “Nghịch chướng, quy thuận hay không? Không phục, hôm nay sẽ đánh chết người!”

Một tiếng rồng gầm truyền đến, Long Mẫu hỗn hển quát: “Nếu là Tổ Long còn, các người sao dám ức hiếp ta?”

Đạo nhân đầy mặt sâu khổ tụng một tiếng chân ngôn kéo dài, ánh mắt như đao hung hăng đảo qua cổ Long Mẫu: “Tổ Long nếu ở đây, cũng là có duyên với bốn môn, bản đạo lập tức lấy toàn bộ tu vi độ hãn nhập môn là được.”

Long Mẫu nghe ra sát ý tràn ngập của đạo nhân, ả ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám dong dài thêm nửa câu. Đạo nhân bị hốt cả ồ, vô số môn nhân đệ tử hóa thành tro bụi, chính là thời điểm đang nổi nóng, hiện tại không cần nói Tổ

Long, dù là Bàn Cổ thánh nhân giáp mặt, đạo nhân cũng sẽ xắn lên tay áo đấu một trận với gã.

Đạo nhân tươi cười đầy mặt đặt một bàn tay ở đỉnh đầu Vô Song Nguyên Long, Vô Song Nguyên Long cũng gầm lên giận dữ, răng nhọn vuốt sắt đồng thời hướng đạo nhân cào tới. Nhưng trên ngón tay đạo nhân lóe ra kim quang, thân thể nguyên long rung lên, mắt thấy đã sắp quỳ xuống.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, đầu đội Bàn Cổ Chung, chân đạp Thiên Địa Kim Kiều hóa thành một luồng sáng màu vàng lao đến bên cạnh đạo nhân, nguyên từ lực tràn vô hình vô tích bao phủ hư không, Bàn Cổ Kiếm trong tay kéo theo một đạo hàn quang, khai thiên tích địa năm chiêu hợp nhất hướng bàn tay đạo nhân chém tới.

“Đạo hữu, đây là vật kéo xe của bản đế tôn, vô duyên với đạo hữu!” Cơ Hạo cười rất sáng lạn, hắt lấy Bàn Cổ chân thân pháp tướng xuất hiện, quanh thân hỗn độn chi khí tràn ngập, trong hành động của thân thể cao lớn, hư không cũng mơ hồ chấn động không ngớt.

“Bản đạo nói có duyên, tự nhiên chính là có duyên!” Đạo nhân mỉm cười, trên ngón tay lao ra một đạo linh quang, trong linh quang một cái phát trần ngọc tinh xảo khéo léo hướng kiếm quang của Cơ Hạo càn quét đến.

Vang một tiếng thanh thúy, như dao làm bếp cắt dưa vàng, phát trần ngọc đạo nhân đánh ra bị Bàn Cổ Kiếm chém thành hai đoạn, kiếm quang theo một quỹ tích quỹ dị xé rách một đạo linh quang kia, nhẹ nhàng khéo léo chém ở trên ngón tay đạo nhân.

Đạo nhân kinh ngạc giận dữ quát lớn một tiếng, cánh tay hắt chột co về, nhưng nào còn kịp? Kiếm quang cứng rắn rơi ở trên bàn tay hắt, đem thân thể thánh nhân của hắt bổ ra một vết thương dài ba tấc, nhiều điểm khí màu tím bọc các giọt máu vàng phun ra, hóa thành các đóa thiên hoa màu vàng bay loạn khắp trời.

“Tiểu tặc!” Đạo nhân tức giận, vừa rồi còn là tiểu đạo hữu, hiện tại đã biến thành tiểu tặc!

“Đạo hữu hãy nhớ rõ thân phận mình!” Cơ Hạo hướng đạo nhân gật gật đầu, lạnh nhạt nói: “Cần biết, đạo hữu chỉ là người rảnh rỗi thế ngoại của Bàn Cổ thế giới, bản đế tôn lại là thiên đế thiên địa tứ phong, tuy đạo hạnh pháp lực so ra kém đạo hữu thánh nhân chi tôn, nhưng nói từ trên thân phận, thiên đế tôn quý còn hơn thánh nhân! Đạo hữu cho rằng lời bản đế tôn có đạo lý hay không?”

Hai đạo nhân đồng thời nhíu mày.

Thánh nhân, người siêu phàm nhập thánh, có vô lượng pháp lực, khôn cùng thần thông. Nhưng như Cơ Hạo nói, hai vị bọn họ chỉ là người rảnh rỗi thế ngoại. Mà thiên đế, người chấp chưởng thiên đạo do thiên địa tứ phong, nắm quyền bính thiên địa, trấn áp tam giới, chinh đốn lại thiên địa chính khí.

Thiên đế tất nhiên thực lực không bằng thánh nhân, từ trên quyền bính thiên địa chính thống mà nói, quyền bính của Cơ Hạo quả thật cao hơn thánh nhân một cái đầu!

“Thiên đình!” Hai đạo nhân đồng thời nhìn nhau một lần, trong mắt hiện lên một mảng hàn quang, hiển nhiên bọn họ bởi vì lời Cơ Hạo nói đã nổi lên một số tâm tư khác biệt nào đó.

Cười lạnh một tiếng, hai đạo nhân đồng thời cười Long Mẩu đột ngột đi xa, chỉ nghe một tiếng rú thảm, Cổ Tôn đạo nhân hộc máu bay lên, bị tay áo đạo nhân khẽ cuốn lấy hung hăng ‘kết duyên’, sau đó Cổ Linh tú sĩ bị một cánh tay to ánh vàng rực rỡ từ trong khôn cùng trúc ảnh lôi ra, cũng bị nhét vào trong tay áo ‘Kết duyên’.

Cổ Ác đồng tử hóa thành một cái xương sọ thật lớn phá không bỏ chạy, còn chưa chạy ra mười dặm, hư không bên người cô ta đã âm âm vỡ nát, một cái tay áo chụp vào đầu, cô ta cũng tâm không cam tình không nguyện cùng kết duyên phận với hai đạo nhân.

Ngay sau đó Long Mẫu hướng Phệ Tâm cứu tử đang ác chiến lao đi, hai đạo nhân cười dài, trên ngón tay bọn họ bay ra các đốm sáng màu vàng, ánh sáng vàng không ngừng rơi ở trên thân Phệ Tâm cứu tử cùng rất nhiều cao thủ long tộc bọn hắn thống soái.

Phệ Tâm cứu tử và long tộc đại năng bị ánh sáng màu vàng chạm vào, liền không tự chủ được hóa thành nguyên hình, phủ phục ở trong hư không gào thét khàn cả giọng.

Ngay sau đó đám người Côn Bằng, Tương Liễu cũng đều ‘kết duyên’, mỗi người ỉu rũ bị hai đạo nhân nhét vào trong tay áo.

Một đám đệ tử của Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân đột nhiên biến sắc, vội vàng lui bước về phía sau, bọn họ không dám chống lại hai đạo nhân phát cuồng này.

Cơ Hạo chân đạp Thiên Địa Kim Kiều theo sát ở bên cạnh hai đạo nhân, bọn họ từng liên tục hướng Khổ Trúc sơn chủ và Thương Tâm đạo nhân ra tay, lại đều bị kiếm quang của Cơ Hạo ngăn lại. Hai đạo nhân rất kiêng kị đối với Bàn Cổ Kiếm của Cơ Hạo, bị ép bất đắc dĩ buông tha Khổ Trúc sơn chủ và Thương Tâm đạo nhân.

Đột nhiên một tiếng vang lớn từ phía Bàn Cổ mỗ đại lục truyền đến, mọi người nhìn chăm chú, chỉ thấy trong truyền tống trận vượt giới trên không Lương Chủ, đột nhiên một cái cánh tay màu đen lớn vô cùng vươn vào.

Chương 1878: Bàn Ngụ

Một cánh tay đen sù, dài khoảng hơn ngàn vạn dặm xuyên thấu qua truyền tống đại trận vượt giới, vô cùng đột ngột xông vào Bàn Cổ thế giới.

Toàn bộ Bàn Cổ thế giới đều kịch liệt chấn động một lần, phạm là sinh linh sinh trưởng ở Bàn Cổ thế giới chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, trước mắt đột nhiên có hình ảnh chập chờn xuất hiện —— bọn họ đồng thời thấy được cánh tay lớn vô cùng kia.

Trên cánh tay đen như mực lại trong suốt như ngọc, đường nét mảnh khảnh ngay cả một sợi lông cũng không có, toàn thân trơn bóng nhẵn nhụi như dương chi bảo ngọc thượng phẩm nhất, càng mơ hồ lộ ra các tia hào quang kỳ dị. Xuyên thấu qua da thịt màu đen bán trong suốt, có thể nhìn thấy vô số đạo văn, đạo phù ngưng tụ thành hoa văn như đám mây, cấp tốc dâng trào xoay tròn ở trong cánh tay này.

Cánh tay khổng lồ, tỉ lệ cực kỳ thon dài này cho người ta cảm giác không đủ tợn, ngược lại lộ ra các tia mỹ cảm kỳ dị, quý quyết cực độ.

Trong nháy mắt tiếp theo, truyền tống đại trận vượt giới trên không Lương Chử liền giống như phát điên bắt đầu xoay tròn, từng làn mây màu đen từ trong truyền tống trận khổng lồ dâng trào ra, làn mây màu đen mang theo tiếng xé rách không gian chói tai hướng về bốn phương tám hướng cấp tốc hất ra, truyền tống đại trận cấp tốc mở rộng, không ngừng mở rộng, trong mấy nhịp thở ngắn ngủn đã bành trướng gấp trăm lần.

Một cái hố đen đường kính ức vạn dặm xuất hiện ở trên không Lương Chử.

Trong thành Lương Chử, vô số quý tộc Ngụ tộc, Già tộc, Tu tộc thất kinh chạy loạn, khóc lóc không rõ nguyên do.

Bọn họ là con dân Ngụ triều, tuyệt đại bộ phận số người trong bọn họ sinh ra

ở Bàn Cổ thế giới, trưởng thành ở Bàn Cổ thế giới, tuyệt đại bộ phận trong kết cấu tri thức của bọn họ đều có liên quan với Bàn Cổ thế giới. Bọn họ không biết cánh tay màu đen này lai lịch thế nào, nhưng từ sâu trong huyết mạch bọn họ, một sự tuyệt vọng cùng sợ hãi cực độ âm hàn như núi lửa bộc phát ra.

Cánh tay này đối với các con dân Ngu triều mà nói, giống như chim ưng với gà con, rắn độc với ếch nhái, mãnh hổ với dê núi, cá mập với cá tôm... Đây là thiên địch... Không, đây là thứ so với thiên địch càng thêm đáng sợ, càng thêm trí mạng.

Càng là quý tộc dị tộc huyết mạch thuần khiết, bọn họ càng từ trong cánh tay này cảm nhận được cực độ đại khủng bố!

Từ sau khi mười hai chấp chính gia tộc Ngu triều dựa vào tài nguyên Bàn Cổ thế giới làm giàu, bọn họ ở bản thổ Bàn Ngu thế giới thông gia với một số đại quý tộc địa vị tôn quý, vì thế trong quý tộc lớn nhỏ của Ngu triều lẫn vào không ít huyết mạch quý tộc cao cấp.

Các con dân Ngu triều xuất thân ti tiện, huyết mạch thấp kém còn có thể khóc trời kêu đất chạy loạn chung quanh, càng là đám con em quý tộc huyết mạch tôn quý, bọn họ càng mất hồn mất vía, toàn thân băng lạnh cứng ngắt hoặc đứng ở tại chỗ ngẩn người, hoặc dứt khoát sợ tới mức mềm nhũn trên mặt đất khóc lóc liên tục.

Trên không trung, lỗ đen khổng lồ đang không ngừng mở rộng, cương phong khủng bố từ trong lỗ đen thổi quét ra, từng làn cương phong màu đen từ trên cao lao xuống, toàn bộ ngọn núi, đồi gò ngoài thành Lương Chử nháy mắt bị san phẳng.

Phòng thành kết giới của Lương Chử thành mở ra, một màn ánh sáng dày nặng bao phủ toàn bộ thành trì. Trong nháy mắt tiếp theo, một đạo cương phong màu đen từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh lên trên tấm màn ánh sáng thật dày. Theo tiếng sụp đổ chói tai, tấm màn ánh sáng vỡ nát, vô số Ngu tộc

thần tháp trong thành Lương Chử ầm ầm phát nổ, các kiến trúc huy hoàng tới gần thần tháp bị nổ tanh bành, vô số con dân Ngu triều bị nổ hoặc chết hoặc bị thương.

‘Thùng’ một tiếng, lại một cánh tay màu đen dài đến ngàn vạn dặm, nhưng tỉ lệ so với hình người bình thường lại nhỏ hơn rất nhiều từ trong lỗ đen hung hăng đánh xuống, bàn tay vỗ thật mạnh vào trên mặt đất.

Hai cánh tay màu đen như hai cây cột màu đen nhỏ bé đứng sừng sững ở ngoài thành Lương Chử, qua một hồi lâu, hai cánh tay chột hướng hai bên tách ra, Chỉ nghe ‘Rắc’ một tiếng vang khổng lồ, trên không Lương Chử thành, tấm màng thế giới của Bàn Cổ thế giới bị hung mãnh xé rách một vết rách khổng lồ vắt ngang qua bầu trời.

Một con mắt khổng lồ đen sì, viền hơi tỏa ra huyết quang từ ngoài vết rách màu đen kia nhìn vào, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm xuyên thấu qua miệng một cái chai thật sâu, dòm ngó con sâu trong cái chai, con mắt to lớn ‘Cô lỗ lỗ’ xoay vài vòng, một tiếng ‘Vù’ vang lên, một cái đầu bóng loáng, trơn bóng, một sợi lông tóc cũng không có từ trong vết rách chui vào.

Thế giới bốn nguyên lực của Bàn Cổ thế giới cực kỳ cường đại, tấm màng thế giới vô cùng kiên cố, không gian toàn bộ thế giới kết cấu cực kỳ củng cố. Toàn bộ thế giới giống như rương bảo hiểm dùng thép hợp kim thật dày rèn, không thể phá vỡ, không có một tia khe hở.

Hơn nữa trong cái rương bảo hiểm này càng dày đặc cạm bẫy đại đạo đủ loại màu sắc hình dạng, nếu có người ngoài xâm nhập, ba ngàn đại đạo tính cả vô số bàng môn tả đạo đồng loạt nghiền áp, mặc cho người có bản lĩnh thông thiên triệt địa, một khi xâm nhập Bàn Cổ thế giới cũng chỉ có thể phát huy ra không đến một phần mười uy năng!

Nhưng Vu đạo nhân vạn vạn đại đạo bốn nguyên của Bàn Cổ thế giới, chẳng khác nào đem cửa cái rương bảo hiểm này triệt để mở ra, bất luận kẻ nào cũng

có thể tùy ý tiến vào.

Hơn nữa hắc còn đóng lại toàn bộ cạm bẫy đại đạo, vô luận xông tới là một con tôm nhỏ hay một con mãnh long quá giang, đều có thể không bị ước thúc phát huy ra trăm phần trăm lực lượng.

Cái đầu khổng lồ, đen sì đó cứ như vậy không có chút trở ngại chui vào Bàn Cổ thế giới. Hắc hơi ngẩng đầu lên, chậm rãi hướng bốn phía nhìn một cái. Trái tim toàn bộ sinh linh dân bản xứ Bàn Cổ thế giới kịch liệt co rút đau đớn, vô luận bọn họ ở phương nào, bọn họ đồng thời thấy được toàn cảnh cái đầu này.

Đường nét nhu hòa, hình dáng gương mặt tinh tế mà đẹp dễ, giống như cánh tay hắc trơn bóng trong vắt không có chút lông cơ thể nào, trên gương mặt tinh xảo có một đường nứt ngang tinh tế, đó hắc là miệng hắc. Hai bên có hai đường cong nhu hòa, đó hắc là tai hắc.

Trừ miệng cùng tai mang tính tượng trưng, chính diện cái đầu này bị một con mắt dựng thẳng cực lớn chiếm cứ.

Từ mi tâm đến vị trí mũi người bình thường, một con mắt dựng thẳng tỏa ra hàn quang phát sáng, bốn phía con người đen nhánh mơ hồ bọc một tầng huyết quang, trong mắt vô số luồng hào quang màu đen cấp tốc xoay tròn, như một vòng xoáy màu đen, mỗi thời mỗi khắc đều có lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ không ngừng bị cắn nuốt vào.

“Thế giới thật tốt!” Trên gương mặt của cái đầu khổng lồ, vết nứt tinh tế kia hơi mở ra, một thanh âm trầm thấp, khàn khàn, tràn ngập ma lực quỷ tà vang vọng toàn bộ Bàn Cổ thế giới: “Cường đại, dư thừa thế giới bốn nguyên, tràn ngập sinh cơ sức sống, tràn ngập cơ hội tạo hóa như thế, thế giới này nên thuộc về Bàn Ngu ta... Mượn dùng bốn nguyên lực của thế giới này, thương thế của ta sẽ có thể khôi phục nhanh... Có lẽ, ta còn có thể mượn dùng nó siêu thoát cảnh giới trước mặt.”

“Các người dám phế vật ti tiện mà không có ý nghĩa tồn tại này, các người

phản bội tín ngưỡng nguyên thủy nhất của các người, các người ruồng bỏ Bàn Ngu ta, các người thể mà lại đi cúng bái Tam Nhật Cửu Nguyệt mười hai tội nhân phản bội kia! Cho nên, các người đều đáng chết.”

“Các người sinh ra vốn đã là một sai lầm, hiện tại đã tới lúc bù lại sai lầm này.”

“Các người, tất cả, từ thịt của các người, đến linh của các người, đều là của ta, các người bắt nguồn từ thân thể của ta, các người cuối cùng sẽ trở thành một bộ phận thân thể của ta. Hoan hô đi, nhảy nhót đi, sau đó tuyệt vọng đi, khóc lóc đi, Bàn Ngu ta đã thức tỉnh, như vậy vạn vật sẽ hủy diệt.”

‘Rắc rắc’ vài tiếng vang lớn truyền đến, đôi tay Bàn Ngu dùng sức, đầu của hắn gãy xuống phía dưới, hơn phân nửa đoạn thân thể của hắn đã mạnh mẽ xâm nhập Bàn Cổ thế giới.

Sau đó là hông lưng, hai chân, dần dần toàn thân hắn đều mạnh mẽ chen vào.

Chương 1879: Thiếu Nợ Phải Trả

Trong hồng hoang tinh không, Bàn Cổ Kiếm Cơ Hạo đâm nhanh ra đột nhiên đọng lại giữa không trung. Hắc ngẩng đầu lên, hướng về phía Lương Chử nhìn một cái thật sâu.

Giáo chủ đại nhân Mộc đạo nhân và Hoa đạo nhân tịch diệt mà sinh, lại chết sống không thừa nhận mình có nửa điểm can hệ với Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân nhú chặt lông mày, mặt âm trầm nhìn về phía Bàn Cổ mỗi đại lục.

Đám người A Bảo cũng đều xoay người, như có chút cảm giác nhìn về cùng một phương hướng.

Hai khí đen trắng ở đỉnh đầu Huyền Đô đạo nhân xoay tròn quanh quanh, hình ảnh một vòng Thái Cực chậm rãi xoay tròn. Hắc mang theo một tia ngưng trọng trầm giọng nói: “Ngoại ma đến rồi... Vực Ngoại Thiên Ma kia chính là ma vô hình, ma này lại là...”

Hai vị giáo chủ đồng thanh thét dài một tiếng, trầm giọng nói: “Vực Ngoại Thiên Ma, chính là phệ hồn chi ma vô hình. Ma này lại là diệt thể chi ma hữu hình, Vực Ngoại Thiên Ma so sánh với hắc, không thể nghi ngờ đom đóm so với mặt trời.”

Long Mẫu bị hai vị giáo chủ mạnh mẽ giáng xuống làm vật cười, hóa thành nguyên hình Hỗn Độn Nguyên Long, không thể gãy dựa được chút nào điên cuồng rít gào, trong mồm không ngừng phun ra lượng lớn dịch dính màu trắng. Cũng không biết như thế nào, sau khi bị hai vị giáo chủ thu phục, bị mạnh mẽ đánh về nguyên hình, Long Mẫu lại ngay cả năng lực nói chuyện cũng mất đi, chỉ có thể giống như dã thú rống giận khàn cả giọng.

Nhưng Long Mẫu dù sao cũng là cường giả có tiếng thời hồng hoang, ả cũng cảm nhận được khí tức khủng bố Lương Chử bên kia truyền đến.

Một tồn tại khủng bố cường đại tới mức không cách nào hình dung, làm trong lòng Long Mẫu cảm thấy tuyệt vọng, đã cường thế xâm nhập Bàn Cổ thế giới. Vị tồn tại kia mạnh mẽ như thế, khí tức của hắn thậm chí khiến Long Mẫu nghĩ tới Bàn Cổ thánh nhân lúc trước!

Long Mẫu gào thét trầm thấp, phần nộ vắn vẹo thân thể to lớn. Bản năng nguyên long bắn nguồn từ trong cốt tủy đang thúc giục ả mau mau chạy trốn, chạy càng xa càng tốt, tốt nhất là chạy khỏi Bàn Cổ thế giới, chạy khỏi một quần thể đại thế giới này chỗ Bàn Cổ thế giới.

Bàn Ngu xâm nhập thế giới này, có được năng lực hủy diệt một phương Hồng Mông hỗn độn không gian này, triệt để phá hủy quần thể vô số thế giới xung quanh Bàn Cổ thế giới!

Cho nên, mau chạy trốn thôi —— Long Mẫu phần nộ mà điên cuồng rít gào, phun ra từng ngụm từng ngụm bọt biển cùng dịch dinh dính. Đạo nhân chết tiệt, vì sao phải giam cầm ả? Mau chuồn đi, không lẽ các người còn muốn đối nghịch với tồn tại khủng bố kia hay sao?

Trên không Lương Chử, toàn bộ thân thể Bàn Ngu đều đã chui vào Bàn Cổ thế giới.

Thân thể hắn thon dài mà tinh tế, đường nét nhu hòa mà sạch sẽ, thậm chí khí tức của hắn cũng rất nội liễm, rất nhàn tản, như cổ tùng lão hạc, lộ ra một hương vị thích ý tự tại không tên.

Hắn lẳng lơ lơ lửng ở trên không Lương Chử, con mắt dựng thẳng cực lớn nhìn quét xung quanh một phen, hắn đột nhiên cười lên: “Bộ não của ta, ở nơi này?”

Ngón tay dài nhỏ nhẹ nhàng móc một cái, chỉ nghe ‘Bộp’ một tiếng vang thanh thúy, trong hư không Bàn Cổ thế giới kéo ra một vết rách tinh tế màu đen, bộ não Bàn Ngu nắm giữ ở trong tay Ngu Hoắc xé rách hư không đi tới trước mặt Bàn Ngu. Bàn Ngu cao mấy ngàn vạn dặm nheo con mắt dựng thẳng, cần

thận đánh giá Bàn Ngu chi nào lơ lửng ở trước mặt hắn, chỉ to bằng nắm tay người bình thường.

“Chắc chắc, xem xem các người đều làm cái gì rồi? Các người đem pháp thể hài cốt ta lưu lại giày xéo lung tung như vậy?”

“Nhìn xem thủ pháp luyện chế này... Các người quả thực là đang vũ nhục bộ não của ta!”

Bàn Ngu há mồm, nhẹ nhàng thổi một luồng khí màu đen tới trên bộ não Bàn Ngu, bộ não Bàn Ngu giống như thủy tinh màu đen đúc thành ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số điểm màu đen nhỏ bé phóng lên cao. Các điểm hắc quang từ trên trời giáng xuống, dần dần ở đỉnh đầu hắn ngưng tụ thành hư ảnh một bộ não cực lớn.

Xương sọ Bàn Ngu nứt ra, lộ ra một mảng khí màu đen nồng đậm bên trong, hư ảnh bộ não dần dần rơi vào trong xương sọ của hắn, gặt gao liên hệ với vầng khí màu đen dinh dính kia.

Trong con mắt dựng thẳng không lồ hiện lên một luồng hàn quang, Bàn Ngu cười lên ‘Xẹt xẹt’: “Ồ, những năm nay, đã trải qua nhiều chuyện thú vị như vậy? Còn có nhiều linh hồn cường đại như vậy... Đều là của ta.”

Quay đầu, Bàn Ngu hướng Ngu Hoặc trợn mắt há hốc mồm đứng ở trên phế tích cực lạc thanh tịnh thế giới nhếch miệng cười: “Nhiều năm như vậy, đem bộ não của ta bảo quản tệ như vậy, tội người đáng chết vạn lần, người cảm thấy thế nào?”

Ngu Hoặc ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, hắn chợt hóa thành một tàn ảnh màu đen hướng trời cao lao lên thẳng tắp, hắn lóe lên mấy cái đã lao tới bên cạnh tấm màn thế giới của Bàn Cổ thế giới, hắn dùng hết toàn lực muốn thoát khỏi Bàn Cổ thế giới.

“Muốn chạy? Không kịp rồi!” Tiếng cười của Bàn Ngu chấn động khiến toàn

bộ Bàn Cổ thế giới cũng hơi nhoáng lên: “Người đã sử dụng Bàn Ngu thánh huyết, lúc này mới hóa đi con mắt dựng thẳng ở mi tâm, cuối cùng dung hợp bốn nguyên đại đạo Bàn Ngu thế giới? Kẻ ngu xuẩn ti tiện mà vô tri, kẻ sử dụng Bàn Ngu thánh huyết, sao có thể chạy thoát bàn tay ta?”

Ngón tay Bàn Ngu hướng Ngu Hoặc điểm một cái, thân thể Ngu Hoặc liền ‘Bốp’ một phát nổ tung, tính cả nguyên linh của hắn cùng nhau nổ thành một mảng sương mù máu.

Trong huyết quang lóe ra, sương mù máu Ngu Hoặc biến thành nháy mắt đến trước mặt Bàn Ngu, bị hắn há mồm nuốt chửng.

Hài lòng chép miệng một cái, Bàn Ngu cười lên ‘Xẹt xẹt’: “Linh hồn đại đạo... Tu vi không cạn, hương vị tốt! Các người đám ngu xuẩn này ai có thể hiểu, con mắt dựng thẳng ở mi tâm các người, là gông xiềng mười hai phản nghịch chết tiệt kia thêm vào ở trên người các người, nhưng cũng là bảo hộ đối với các người đó!”

“Các người dùng Bàn Ngu thánh huyết của ta hóa đi con mắt dựng thẳng ở mi tâm, các người phá vỡ gông xiềng, nhưng cũng thoát ly bọn hắn che chở, các người trực tiếp bại lộ ở trước mắt của ta... Các người dung hợp bốn nguyên đại đạo Bàn Ngu thế giới, các người chính là thuốc bổ mỹ vị nhất của ta!”

“Các người bắt nguồn từ ta, mọi thứ của các người đều đến từ ta, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới sáng tạo các người, cho nên các người sinh ra là một loại sai lầm. Hiện tại, là lúc bù lại sai lầm rồi.”

“Toàn bộ thuộc về ta, trả hết lại đây!”

Đám người Ngu Tê, Ngu Phần cùng cất tiếng kinh hô, trên tay bọn họ đều có chí bảo đúc từ mảnh thân thể Bàn Ngu—— chỉ thấy từng đạo u quang màu đen xé rách hư không, trái tim Bàn Ngu, con mắt Bàn Ngu, bàn tay Bàn Ngu vân vân các bảo vật kỳ dị ùn ùn bay trở về trước mặt Bàn Ngu, bị hắn đầu vào đẩy lấp từng món một trở về thân thể của mình.

Trong hồng hoang tinh không, hai vị giáo chủ mặt không biểu cảm nhìn Bàn Ngu, nhìn hẩn thoải mái nghiền chết Ngu Hoặc giống như giết gà.

Khẽ than thở một tiếng, hai người đồng thời lắc đầu: “Ma diễm ngập trời, đạo tiêu ma trướng. Hẩn đã đến đây, chúng ta liền rời đi, thủy triều lên xuống, mây tụ mây tan, đây là tự nhiên chi đạo.”

Hai người vừa mới nói xong một phen lời, thần quang bảy màu dâng trào, đầy trời hào quang phun trào, Oa Linh mang theo một nụ cười mỉm kỳ dị đột nhiên phá không xuất hiện.

“Hai vị đạo hữu muốn đi, được, trả nợ trước đi đã nhỉ?” Oa Linh nhẹ nhàng vung cái đuôi dài, chớp đuôi chỉ vào Cơ Hạo khẽ cười nói: “Các người không biết xấu hổ, xù nợ Cơ Hạo cũng được, nhưng các người còn nợ nhiều lắm, có một số món nợ, là không trả không được!”

Hai vị giáo chủ cùng cất tiếng cười lên. Bọn họ nhìn Oa Linh, đạo nhân mặt đầy nét cười không đặt ở trong lòng, nói: “Oa Linh đạo hữu, chúng ta người thế ngoại, thoải mái tự tại, tiêu dao khoái hoạt, tiến thoái tự nhiên, qua lại tùy tâm, có nợ nào, là chúng ta phải trả? Chúng ta, thiếu nợ ai?”

Lời còn chưa dứt, Bàn Cổ mỗ đại lục khẽ chấn động, một lực lượng khí vận lan tràn thiên địa từ phía Bồ Phán lao thẳng lên trời.

Chương 1880: Tập Thể Kỳ Nguyên

Ngoại ô Bồ Phán, tế thiên tế đàn đất năm màu đắp thành.

Phía trên tế đàn đắp bằng đất, một tòa tế đàn kim loại loang lỗ nét cổ xưa đồ sộ đứng sừng sững, Ngu Hốt bọn một đám thực dân thánh tôn Ngu tộc gương mặt vạm vỡ đứng ở cạnh tế đàn, sắc mặt mỗi người trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng từ trên trán bọn họ chảy xuống.

Bọn họ cảm nhận được Bàn Ngu xâm nhập, bọn họ nghe được tiếng cười và lời nói của Bàn Ngu, bọn họ càng thấy được Ngu Hoặc giống như heo chó bị Bàn Ngu tùy tay nghiền nát, hóa thành một mảng sương mù máu bị Bàn Ngu nuốt vào.

Càng thêm đáng sợ là, lời Bàn Ngu nói toát ra một tin tức điềm xấu kia —— Bàn Ngu thánh huyết, đám thực dân thánh tôn không thể dựa vào lực lượng của mình hóa đi con mắt dựng thẳng ở mi tâm, hầu như phải hao hết hơn phân nửa tài nguyên thực dân thế giới mới có thể từ Thánh Vực đổi lấy một giọt Bàn Ngu thánh huyết, giúp mình hóa đi con mắt dựng thẳng, hóa đi giam cầm trong cơ thể, linh ngộ dung hợp thiên địa đại đạo, lại là âm mưu của Bàn Ngu?

Phàm là người đã sử dụng Bàn Ngu thánh huyết, thì vĩnh viễn trốn không thoát sự khống chế của Bàn Ngu?

Từng sử dụng Bàn Ngu thánh huyết, như là đám người Ngu Mông tất nhiên là sắc mặt trắng bệch như người chết, mà các thực dân thánh tôn còn chưa từng sử dụng Bàn Ngu thánh huyết, sắc mặt bọn họ cũng khó coi.

Hành vi của Bàn Ngu đối với Ngu Hoặc, đã thể hiện đầy đủ cách làm người của hắn. Cảm giác sợ hãi bắt nguồn từ sâu trong huyết mạch bọn họ, càng thúc giục bọn họ không tiếc mọi giá tìm kiếm tất cả khả năng giữ mạng.

“Niềm vui ngoài dự liệu!” Phục Hy cùng một đám đại năng nhân tộc đứng

dưới tế đàn, Hiên Viên Thánh hoàng chấp tay sau lưng, mỉm cười thấp giọng nói.

Đối mặt uy hiếp Bàn Ngu mang đến, cũng chỉ có Hiên Viên Thánh hoàng loại thiết huyết đế hoàng này từng dẫn dắt nhân tộc từ trong gió tanh mưa máu một đường xông pha ra, mới có thần kinh cường đại mà cứng rắn như thế lộ ra nụ cười.

“Thật đúng là niềm vui ngoài dự liệu.” Thần Nông thị, Toại Nhân thị mấy vị tiên bối Nhân Hoàng cũng cười tùm tùm nhìn thánh tôn dị tộc đứng rậm rạp trên tế đàn kia. Bàn Ngu đột nhiên buông xuống khiến toàn bộ mọi người trở tay không kịp, đồng thời cũng bức bách các dị tộc thánh tôn đó hạ quyết định được ăn cả ngã về không!

Các thực dân thánh tôn đó tận mắt thấy Ngu Mông mượn dùng lực lượng Kỳ Nguyên Tế Đàn thành tựu thánh nhân chi tôn, bọn họ hung hăng quyết tâm, không để ý thể diện nữa, bất chấp mọi giá tìm tới nhân tộc —— bọn họ yêu mãnh liệt cầu nhân tộc đối phần thưởng tru diệt sơ vu nhất mạch, đồng thời bọn họ điên cuồng yêu cầu nhân tộc giúp bọn họ leo lên thánh cảnh!

Đám người Ngu Hốt rất dứt khoát đề xuất, chỉ cần nhân tộc đồng ý cho bọn họ mượn Kỳ Nguyên Tế Đàn, tất cả điều kiện mặc cho nhân tộc công phu sư tử ngoạm!

Cho nên, Phục Hy cầm đầu các đại năng nhân tộc cũng rất không khách khí công phu sư tử ngoạm. Cho nên, đám thực dân thánh tôn kia trở thành niềm vui ngoài dự liệu ngoài kế hoạch của nhân tộc, cho nên, các thực dân thánh tôn kia liền tụ tập rậm rạp ở quanh tế đàn.

Trên tế đàn, toàn bộ thực dân thánh tôn đàm phán xong điều kiện với nhân tộc đều mặt mang sự tuyệt vọng nhìn phương Bắc, nhìn bóng người màu đen khổng lồ kia lơ lửng ở trên bầu trời phương Bắc. Cách xa như vậy, khí tức Bàn Ngu tản mát ra vẫn khủng bố đến cực điểm, toàn bộ dị tộc đều cảm thấy trong lòng nặng trĩu, bị bóng người khổng lồ của Bàn Ngu lấp đầy tâm trí, không

chứa được bất cứ thứ gì nữa.

Không có lý do, bọn họ biết, Bàn Ngu xuất hiện mục đích duy nhất, chính là hủy diệt toàn bộ tộc nhân Ngu tộc, Già tộc cùng Tu tộc!

Cho nên, đám người Ngu Hốt cố gắng giãy dụa một lần.

Chó cùng rút giậu cũng tốt, bệnh nặng bốc thuốc bừa cũng được, coi như là một tiếng gào rống cuối cùng trước khi chết đi, bọn họ phải mượn dùng Kỳ Nguyên Tế Đan của nhân tộc, để mình hội tụ nguyên lực ức vạn sinh linh thực dân thế giới nhà mình chinh phục, để bọn họ leo lên thánh cảnh, thành tựu thánh nhân!

Ngư Mông loại người từng sử dụng Bàn Ngu thánh huyết này, nếu số phận đã quyết định hẳn phải chết, thì đi chết đi!

Nhưng Ngư Hốt loại người may mắn còn chưa có cơ hội sử dụng Bàn Ngu thánh huyết này, nếu trở thành thánh nhân, bọn họ có lẽ còn có thể thoát đi Bàn Cổ thế giới, có lẽ còn có cơ hội quay về thực dân thế giới nhà mình!

Đám người Ngu Hốt đã hạ quyết tâm, một khi trốn về thực dân thế giới nhà mình chinh phục, không nói hai lời lập tức phong tỏa khắp trời, ẩn giấu khí tức, đoạn tuyệt tất cả liên hệ với bản thổ Bàn Ngu thế giới, vượt phẳng tất cả dấu vết để lại.

Nhiều thực dân thánh tôn như vậy, thực dân thế giới lấy hàng trăm vạn để tính, bọn họ không tin Bàn Ngu có thể lần lượt tìm từng cái!

Cho dù hẳn có sự bền lòng này, có cái tinh lực này, nhiều thực dân thế giới như vậy, nói không chừng thời điểm tìm tới trên đầu nhà mình cũng đã qua bao nhiêu lượng kiếp thời gian rồi. Có thể sống thêm một ngày, tóm lại so với chết sớm một ngày tốt hơn rất nhiều, phải không?

Nói không chừng, sẽ có biến cố ngoài dự liệu nào thì sao?

Tự Văn Mệnh đứng ở bên cạnh đám người Phục Hy, bên hông hắt giắt Hiên Viên Kiếm, quanh thân mây khói lượn lờ, mơ hồ có hư ảnh núi non sông ngòi vô số chim bay cá nhảy thoáng hiện ở trong mây khói. Trong mây khói càng có vô số ánh sao như ẩn như hiện, cảnh giới Tự Văn Mệnh vẫn là Vu Đế đỉnh phong cảnh, nhưng ở dưới những ánh sao đó phụ trợ, khí tức của hắn so với Vu Thần mạnh hơn quá nhiều, quá nhiều.

“Bọn họ là thật sự bị dọa hỏng rồi, bị ép sát rồi, điều kiện hà khắc như vậy cũng đáp ứng.” Tự Văn Mệnh cười ha ha nhìn đám thực dân thánh tôn kia: “Thật không ngờ tới, lần này đám ác quỷ dị tộc càn rỡ xâm nhập Bàn Cổ thế giới, lại là đưa thịt tới tận cửa cho chúng ta! Khí vận nhiều thế giới như vậy, tể đàn này thật sự có thể đem khí vận lực của nhiều thế giới như vậy vắt cạn hết chứ?”

“Chỉ cần bọn họ đã đáp ứng, thì tất nhiên có thể làm được.” Phục Hy nhẹ giọng cười nói: “Chúng ta nhiều người như vậy ở trong Hồng Mông hỗn độn thu thập thần tài, hao phí vô số năm khổ công đúc Kỳ Nguyên Tế Đàn, vốn chính là khí vận thánh khí vì nhân tộc ta mà tạo. Nó rất nhiều diệu dụng, lợi đưa lên tới tận cửa, thu gặt cũng không tốn sức.”

“Đó là Bàn Ngụ!” Hiên Viên Thánh hoàng chiến ý mãnh liệt hương bóng người màu đen khổng lồ kia ở phương Bắc nhìn qua: “May mà có hắn, mới ép đám dị tộc này đồng ý điều kiện hà khắc như thế của chúng ta. Thật kỳ quái, hắn thế mà lại muốn phá hủy con dân một phương thế giới của mình?”

“Thế gian luôn có các yêu ma quỷ quái, suy nghĩ của chúng, người thường chúng ta sao có thể hiểu?” Đế Thuấn khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Ví dụ như... Nạn ma lần này của nhân tộc ta, đủ loại cảnh tượng không chịu nổi, các nhân tộc Công Tôn Úc trở xuống...”

Đoàn người đều ngậm miệng, khẽ thở dài một hơi.

Đám người Ngu Hốt đột nhiên ngồi xếp bằng trên mặt đất, trên người bọn họ đồng thời có pháp lực dao động cường đại khuếch tán ra, trong con mắt dựng

thăng ở mi tâm bọn họ có thần quang chói mắt dâng trào. Bọn họ tận tình phóng ra lực lượng trong cơ thể, đem toàn bộ tâm thần của mình nối liền với Kỳ Nguyên Tế Đàn.

Trong minh minh, thông qua lực lượng thần kỳ của Kỳ Nguyên Tế Đàn, đám người Ngu Hốt đồng thời cầu thông thực dân thế giới nhà mình chinh phục, thống trị.

Trong vô số thực dân thế giới của Ngu tộc, các sinh vật dân bản xứ cổ quái đồng thời nghe được tiếng chúa tể nhà mình kêu gọi, bọn họ cảm nhận được một lực lượng cực lớn trong minh minh từ trong lòng mình phát ra, bọn họ bắt đầu tìm lòng không được kêu gọi tên chúa tể nhà mình.

Một luồng ánh sáng mạnh mẽ phóng lên cao, cột sáng mang theo tiếng biển gầm đình tai nhức óc, chậm rãi hướng bốn phía khuếch tán ra.

Trên không Lương Chữ, Bàn Ngu đang bận thu hồi các loại linh bộ kiện của mình chợt nhìn chăm chú về phía Bồ Phản.

Chương 1881: Nhân Tộc Đại Hạ

“Các người, lũ, tiện chủng này!” Bàn Ngu cầm lấy một khối xương sống lưng đen sì, đang hướng trong cơ thể mình lắp ráp, đột nhiên hắn cảm nhận được vô số khí tức đang cấp tốc cường đại.

Không chỉ có cường đại, càng có một loại giãy thoát, một loại thoát ly, một loại không chịu khống chế.

Các thánh tôn Ngu tộc đến từ thực dân thế giới, bọn họ cảm ngộ, dung hợp không phải bốn nguyên đại đạo Bàn Ngu thế giới, không phải chí cao đại đạo từ trong bản thể Bàn Ngu phân liệt ra Tam Nhật Cửu Nguyệt đại biểu, mà là đại đạo các dị thế giới nhà bọn họ tự chinh phục.

Đại đạo khí tức của các dị thế giới đó giống như thủy triều, từng lần một cọ rửa thân thể và linh hồn của các quý tộc Ngu tộc này, đem dấu ấn Bàn Ngu để lại trong huyết mạch bọn họ dần dần cọ rửa âm đậm, mỏng manh. Dần dần, nhiều người trong bọn họ con mắt dựng thẳng ở mi tâm âm âm vỡ vụn, ngoại hình bọn họ đồng thời đã xảy ra một số biến hóa kỳ dị nào đó.

Như là Ngu Hốt. Hắn đến từ Bàn Nhiên thế giới, đó là một cái thế giới sinh linh kim loại chiếm ưu thế tuyệt đối, sau khi con mắt dựng thẳng ở mi tâm tiêu tán Ngu Hốt, liên hệ của hắn cùng bản thổ Bàn Ngu thế giới chợt biến mất, da hắn dần dần phủ một tầng hàn quang kim loại, lục phủ ngũ tạng của hắn cũng bắt đầu dần dần kim loại hóa, cường độ thân thể đang nhanh chóng tăng cường.

Một loại cảm giác thoải mái, sung sướng trước nay chưa từng có nảy sinh ở trong lòng đám người Ngu Hốt. Cảnh giới cùng lực lượng của bọn họ đều đang cấp tốc tăng lên, ở dưới sự trợ giúp của Kỳ Nguyên Tế Đàn, quá trình đột phá thánh cảnh của bọn họ, là quá trình bọn họ triệt để dung hợp với các thực dân thế giới kia.

Nếu nói Bàn Ngu thế giới là một vại mực nước tối đen dơ bẩn, các thực dân

thế giới kia chính là nước suối màu sắc khác nhau. Đám người Ngu Hốt là các giọt mực nước màu đen đến từ Bàn Ngu thế giới, vô luận bọn họ ở phương nào, khí tức của bọn họ đều nối liền với Bàn Ngu thế giới.

Giờ phút này khí tức của bọn họ đang cấp tốc biến hóa, bọn họ dung nhập nước suối, bọn họ từ mực nước tối đen dơ bẩn, dần dần biến thành các loại nước suối giống hệt với những thực dân thế giới kia.

“Đám tiện chủng thú vị!” Bàn Ngu cười ‘Ha ha’, hắn chẳng hề để ý đem xương sống lưng trong tay lắp về thân thể của mình, sau đó gập ngón tay tính toán: “Còn có một khối xương đùi lưu lạc bên ngoài, thế mà lại không thể thu hồi? Ừm, cũng không phải vấn đề gì lớn, chẳng qua là hao phí một ít thế giới bốn nguyên, một lần nữa sinh trưởng ra là được.”

“Thế giới bốn nguyên của Bàn Ngu thế giới không còn lại mấy, nhưng bốn nguyên thế giới này là cường thịnh như thế, sinh cơ bừng bừng như thế.” Bàn Ngu nhếch miệng cười, trong con mắt dừng thẳng lóe ra hàn quang, cách ức vạn dặm gần gao nhìn thẳng Kỳ Nguyên Tế Đàn.

‘Rắc’ một tiếng, hư không bên cạnh Bàn Ngu đột nhiên nứt ra vô số vết nứt nhỏ bé, thân thể cao lớn của hắn hơi hướng phía trước nhoáng lên một cái, một bước của hắn hướng Bồ Phản bước ra mấy trăm vạn dặm. Nơi thân thể hắn đi qua, hư không bị xé rách một cái hành lang hình người thật lớn, động tác của hắn, giống như côn trùng bị phong ấn trong hố phách đột nhiên hoạt động, tạo thành thương tổn thật lớn đối với bản thể hố phách.

Lại bước ra một bước, hư không lại bị kéo ra một vết rách cực lớn, ven đường mấy vạn ngọn núi bay to nhỏ vừa lúc ở trên vết rách này, toàn bộ ngọn núi bay biến mất, đều bị thân thể Bàn Ngu cắn nuốt hết.

“Mỗi một tảng đá của thế giới này, đều chất chứa bốn nguyên cường đại như vậy. So sánh với Bàn Ngu thế giới, thế giới tàn phá kia, một chút nước béo cũng không vắt ra được, nó đã sớm nên hủy diệt rồi.”

Bàn Ngu trầm giọng lăm lăm, từng bước, từng bước hướng về Bồ Phán, hướng về các thực dân thánh tôn đang cấp tốc đột phá trên Kỳ Nguyên Tế Đàn tới gần.

“Các người bắt nguồn từ ta, các người chung quy nên trở về thuộc về ta, các người tụng tên Tam Nhật Cửu Nguyệt, bọn hăn lại không cách nào vươn tay giúp đỡ đối với các người.” Trên ngực Bàn Ngu sáng lên mười hai quầng sáng rực rỡ, ba vòng mặt trời, chín vòng trăng tròn ở ngực hăn cấp tốc xoay tròn, Tam Nhật Cửu Nguyệt hào quang lóng lánh, nhưng toàn bộ ánh sáng và nhiệt độ đều bị thân thể Bàn Ngu triệt để cắn nuốt.

“Vì không cho ta thức tỉnh, bọn hăn cho thêm công xiềng ở trên thân các người, con mắt dựng thẳng kia khiến các người sau khi chết chỉ có thể trở về trong cơ thể bọn hăn... Bọn hăn không muốn để cho ta hồi phục một chút lực lượng nào!” Bàn Ngu cười quỷ dị ‘Khắc khắc’: “Nhưng, tất cả tâm cơ chung quy đều vô dụng, các người đến từ ta, mọi thứ của các người đối với ta đều không có bất cứ bí mật nào đáng nói... Các người sao có thể chạy thoát bàn tay của ta?”

Vươn hai cánh tay mảnh khảnh, trên cánh tay màu đen bốc lên mảng lớn sương mù đen, Bàn Ngu hướng phía Bồ Phán vươn bàn tay, chỉ nghe tiếng vang khổng lồ ‘Rắc rắc’ không dứt bên tai, hư không xung quanh Bồ Phán gió nổi mây phun một trận, một lực lượng vô hình, cường đại thái quá hướng Bồ Phán nghiền ép xuống.

Trên đồng bằng xung quanh Bồ Phán nứt ra các vết nứt lớn kéo dài ỨC VẠN dặm, sâu không lường được, lực lượng khổng lồ vô hình xé rách hư không, mưu toan đem toàn bộ Bồ Phán từ trên đại địa nhổ tận gốc, sau đó vò thành một cục bùn.

“Chúng ta nên ra tay rồi!” Toàn thân Phục Hy phóng ra kim quang tươi đẹp, hăn mỉm cười nói: “Được nhân tộc cung phụng vô số năm, được vô lượng công đức của nhân tộc, lấy kỳ nguyện chi đạo thành tựu thánh nhân nhân tộc, hiện tại chúng ta nên ra tay rồi!”

“Một phương thiên địa này, nhân tộc vĩnh viễn không phải quân cờ mặc cho người ta nhào nặn!” Đỉnh đầu Thần Nông thị lao ra một cái đỉnh khổng lồ vuông vức phong cách cổ xưa, trên người hắc cũng có kim quang sáng lạn trào ra: “Có lẽ từng... Nhưng, về sau sẽ không thể nữa!”

“Nói phức tạp như vậy làm gì?” Hiên Viên Thánh hoàng thét dài một tiếng, phía sau hắc có vô lượng quân hồn trào ra, có vô biên kiếm quang phóng lên cao: “Một câu thôi, về sau ai cũng đừng nghĩ cười ở trên đỉnh đầu nhân tộc chúng ta ỉa đá nữa... Trời không được, đất không được, tất cả thiên địa quỷ thần, đều không được! Ai không phục, giết!”

Mấy chục đại năng nhân tộc toàn thân kim quang quay cuồng xông lên bầu trời, bọn họ xếp thành hàng chữ Nhất, thần thái ung dung tự nhiên nhìn Bàn Ngưu tới gần từng bước một. Kim quang bên người bọn họ nối liền một mạch, trấn áp hư không, mạnh mẽ đem vết nứt trên đồng bằng xung quanh Bồ Phán một cái tiếp một cái khép lại.

“Tự Văn Mệnh!” Phục Hy quay đầu lại, hướng Tự Văn Mệnh quát to một tiếng.

“Vâng!” Tay trái Tự Văn Mệnh đặt trên chuôi Hiên Viên Kiếm bên hông, sải bước đi lên bậc tế đàn, từng bước một đi tới đỉnh chóp tế đàn năm màu. Hắc nghiêm nghị chấp tay hướng bốn phương cúi đầu, sau đó ưỡn ngực lên quát lớn: “Từ nay về sau, nhân tộc không có phân chia thị tộc, bộ tộc nữa... nhân tộc cuối cùng sẽ là một thể, tên nó là...’Hạ’!”

Chữ ‘Hạ’ ra khỏi miệng, trên không toàn bộ Bàn Cổ mỗ đại lục nhấc lên vạn dặm gió mạnh.

Ngọn lửa hiến tế trên tông miếu tế đàn vô số bộ tộc, thị tộc chột bốc lên cao mấy chục trượng, tế hỏa trong tổ miếu các đại thị tộc kia càng giống như núi lửa bùng nổ phóng lên cao. Quanh tế đàn Bồ Phán, vô số thủ lĩnh thị tộc, bộ tộc cúi đầu hướng tế đàn quỳ lạy, vì thế tế hỏa trên tổ miếu tế đàn vô số thị tộc, bộ tộc

càng thêm mãnh liệt sáng lạn.

Từng luồng lực lượng khí vận vô hình, lực lượng khí vận ban đầu tản mạn chia lìa ở các đại thị tộc, các đại bộ tộc nhân tộc cấp tốc hướng Bồ Phán hội tụ đến, cấp tốc hội tụ ở trên Kỳ Nguyệt Tế Đàn, hội tụ đến trên người Tự Văn Mệnh.

Một luồng khí vận to lớn cuối cùng kéo dài ỨC VẠN DẬM, đem toàn bộ Bàn Cổ mỗ đại lực đều quần quanh ba vòng phóng lên cao, liên tục quét tan vô số luồng gió mạnh, mây trôi, nhập vào hồng hoang tinh không, chấn động khiến toàn bộ tinh không run rẩy, vô số tinh tú đều kịch liệt quay cuồng lên.

Sau đó, từ trong Kỳ Nguyệt Tế Đàn, từng đạo khí vận như con rồng khổng lồ gào thét lao ra, không ngừng rót vào trong luồng khí vận nhân tộc này.

Chương 1882: Tự Phục Giáo Chủ

Khí vận ngút trời, như một cây cột khổng lồ, thẳng tắp đứng sừng sững ở giữa thiên địa.

Trong cột khí vận huy hoàng tráng lệ, mơ hồ có thể thấy được vô số đốm lửa đèn lồng lánh, trong mỗi một đốm lửa đèn đều có một gương mặt nhân tộc như ẩn như hiện, càng có thể mơ hồ nghe được tiếng lòng thành kính của người nọ.

Khí vận mờ mịt khó lường, không phải bậc đại năng không thể phát hiện nó. Khí vận nhân tộc Bàn Cổ thế giới cường thịnh như vậy, ngay cả phạm nhân tầm thường cũng có thể rõ ràng nhìn thấy cây cột khổng lồ kia đồ sộ đứng sừng sững. Khí vận vô biên ngưng tụ như thực chất, quả thực thay thế được Bất Chu sơn năm đó, trở thành đầu mối then chốt mới của thiên địa Bàn Cổ thế giới, nhật nguyệt tinh thần đều không tự chủ được quay quanh cây cột khổng lồ này chậm rãi xoay tròn.

“Có thể nào như thế?” Đại giáo chủ mặt đầy sầu khổ, nhị giáo chủ mặt mày cười cợt cùng kinh hô. Về mặt hai vị giáo chủ biến thành thâm trầm, da mặt cứng ngắt như đá hoa cương vạn năm, thậm chí ánh mắt cũng cứng ngắt ra.

Cơ Hạo như có chút đăm chiêu nhìn hai vị giáo chủ, Oa Linh lại đã ở một bên cười lạnh: “Hai vị đạo hữu, đây là món nợ của các người.”

Đại giáo chủ, nhị giáo chủ vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, không nói một lời nhìn khí vận nhân tộc ngưng tụ thành một cỗ. Bỗng nhiên, nhị giáo chủ đưa tay hướng Bàn Cổ mỗ đại lực hung hăng vạch một phát, trên ngón trở lao ra một đạo thanh khí, giống như lưỡi đao bổ về phía khí vận của nhân tộc.

Cùng lúc ra tay, nhị giáo chủ trầm giọng nói: “Chúng ta tất nhiên có liên lụy với nhân tộc, nợ bao nhiêu, trả bấy nhiêu, sao có thể liên lụy đến trong vô lượng nhân quả này? Chúng ta, chung quy không nợ toàn bộ nhân tộc món nợ khổng lồ như vậy.”

Thanh khí như đao, trong chớp mắt đã đến trên không Bàn Cổ mỗ đại lục, hung hăng bổ vào trên cây cột khổng lồ khí vận nhân tộc.

Khí vận nhân tộc chạy chồm như rồng, tín niệm lực của ức vạn nhân tộc ngưng tụ một thể, nháy mắt thanh khí bổ xuống, dòng lũ khí vận vờn quanh Bàn Cổ mỗ đại lục vài vòng chợt hướng lên trên quấy một phát, chỉ nghe một tiếng nổ, thanh khí trên đầu ngón tay nhị giáo chủ âm âm vỡ nát, thân thể hắt chợt nhoáng lên một cái, lão đảo lui vài bước về phía sau, sắc mặt khó coi như gặp quỷ.

“Cái này...” Nhị giáo chủ run rẩy hồi lâu nói không ra lời, chày bấu trong tay lóe sáng, ở trong tay hắt không ngừng chấn động.

“Người nghĩ sao?” Oa Linh khoanh tay trước ngực, hơi hắt hàm cười lạnh liên tục: “Nhân tộc và ta liên lụy rất nhiều, tân sinh Nhân Hoàng lập quốc Đại Hạ, khí vận ta và khí vận Đại hạ mơ hồ nối liền... Đạo hữu muốn trăm khí vận của ta hay sao?”

“Người?” Về mặt đại giáo chủ trầm lặng nghiêm túc nhìn Oa Linh: “Đạo hữu thật sự nghĩ kỹ hay chưa?”

Oa Linh cười đến mức mắt cũng nheo lại thành một sợi chỉ. Nàng chậm rãi nói: “Sao lại chưa nghĩ tới? Năm đó huynh trưởng của ta thời điểm chuyển thế làm người, thoát thai thành Phục Hy, trở thành đệ nhất Nhân Hoàng, ta đã nghĩ kỹ rồi. Về sau các nơi của Đại Hạ, đều sẽ lấy miếu thờ của ta, ta sẽ hưởng thụ khôn cùng khí vận, vô lượng công đức của nhân tộc.”

Duỗi đôi bàn tay, Oa Linh nhẹ nhàng siết chặt nắm tay, chỉ nghe tiếng ‘Rắc rắc’ không dứt, trên nắm tay tinh tế, non mịn của nàng thể mà lại bộc phát ra một khí tức khủng bố làm tim người ta đập nhanh. Oa Linh nghiêng đầu, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn đại giáo chủ, nhị giáo chủ: “Ài, cũng là chuyện không có cách nào cả. Không làm như vậy, khí lực của ta luôn là yếu nhất trong mấy người, người người đều muốn tới tận cửa bắt nạt, rất đáng ghét!”

Đại giáo chủ trầm mặt nhìn Oa Linh: “Nào từng có ai dám bắt nạt đạo hữu?”

Oa Linh nheo mắt, trong mắt lóng lánh hung quang nguy hiểm, như mèo con bị chọc giận hung tợn nhìn chằm chằm đại giáo chủ: “Chưa có sao? Thật cần xé rách da mặt nói rõ từng chuyện mới được?”

Đại giáo chủ, nhị giáo chủ đồng thời ngậm miệng, nhưng qua một lúc lâu, nhị giáo chủ rốt cuộc thở dài một hơi, hắt nhìn Oa Linh có chút oán giận nói: “Đạo hữu làm như vậy, thật sự có chút không phúc hậu.”

Oa Linh tức giận, chợt ép về phía trước hai bước, đuôi rắn thật dài nhanh chóng chộp lên nguy hiểm, không ngừng phát ra tiếng vang ‘Vù vù’, ngũ khí của nàng dồn dập phản bác nhị giáo chủ, Cơ Hạo và đám người A Bảo ở một bên nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Nghe xong một lúc, Cơ Hạo nhất thời cười lên. Oa Linh lạnh mồm lạnh miệng, không cho hai vị giáo chủ một chút thể diện nào, một phen lời nói bén nhọn triệt để xé rách da mặt hai người. Chuyện xưa năm đó không nói nữa, khí vận nhân tộc đâm một cái, lại thực sự khiến hai vị giáo chủ thương tích đầy mình.

Oa Linh người cỡ nào, hai vị giáo chủ tính toán, nàng tự nhiên liếc một cái đã nhìn thấu.

Bàn Ngu thế tới hung mãnh, đại giáo chủ, nhị giáo chủ loại người ngay cả món nợ bản thân nợ Cơ Hạo cũng muốn quyết, sao có thể vì nhân tộc mà cứng rắn chống đỡ Bàn Ngu?

Vừa thấy Bàn Ngu hung hãn ra tay, hai người lập tức hạ quyết tâm, chuẩn bị triệu tập môn nhân lưu lại, trực tiếp chuồn khỏi Bàn Cổ thế giới, tìm động thiên phúc địa khác xây dựng thanh tịnh đàn tràng, không xen vào Bàn Cổ thế giới một ao nước đục này.

Chưa từng ngờ tới, bọn họ những năm gần đây phái vô số môn nhân đệ tử,

dùng các loại thủ đoạn tuyển nhận vô số môn nhân nhân tộc, cho nên kết nhân quả cực nặng với nhân tộc. Muốn chuồn khỏi Bàn Cổ thế giới, bọn họ sẽ phải thừa nhận phần nhân quả này cản trở!

Nếu nhân tộc chưa thống nhất, hai vị giáo chủ thừa nhận một chút lực cản trở cũng không sao, môn nhân nhân tộc bọn họ thu vào môn hạ đến từ các đại thị tộc, bộ lạc, bọn họ chỉ cần thừa nhận khí vận các thị tộc, bộ lạc đó cản trở là có thể đủ bình yên thoát thân.

Đòi mạng chính là, bọn họ vừa mới có ý đồ rút ra khỏi sân, Tự Văn Mệnh đã hưởng thiên địa tuyên bố lập quốc Đại Hạ, toàn bộ khí vận nhân tộc nháy mắt hòa hợp một thể, càng cần nuốt khí vận vô số dị thể giới, khí vận toàn bộ nhân tộc trở nên khổng lồ vô cùng, lực lượng nhân quả càng trở nên vô cùng khủng bố.

Dùng lời không thỏa đáng để nói, hai vị giáo chủ năm đó mượn một ít lực lượng khí vận thị tộc, bộ tộc nhân tộc, hưởng thụ phúc lợi nhiều năm đạo hạnh tu vi tiến một bước dài, môn nhân đệ tử cũng đều hưởng thụ lợi ích cực lớn, đây là nhân quả bọn họ đã nợ nhân tộc.

Hôm nay Bàn Ngu xâm nhập, nhân tộc gặp phải nguy cơ trọng đại, hai vị giáo chủ muốn chuồn khỏi Bàn Cổ thế giới, bọn họ phải trả nợ!

Ban đầu bọn họ chỉ nợ một ít ‘chủ nợ nhỏ thế lực nhỏ yếu’, trả một chút, bọn họ còn có thể dựa vào lực lượng bản thân quyt một bộ phận lợi tức; nhưng đột nhiên, chủ nợ của bọn họ từ con cừu nhỏ ngoan ngoãn vô hại, biến thành một con cự long mạnh mẽ tàn bạo!

Không trả nợ, đã muốn chuồn khỏi Bàn Cổ thế giới, bọn họ phải thừa nhận sẽ không là khí vận một số thị tộc, bộ tộc nào đó cản trở nữa, mà là khí vận toàn bộ nhân tộc điên cuồng nghiền áp! Cản nuốt lực lượng khí vận vô số thực dân thế giới của dị tộc, nay khí vận nhân tộc mạnh mẽ vô cùng, làm hai vị giáo chủ cũng không có sức phản kháng!

Nếu một lòng bỏ chạy khỏi Bàn Cổ thế giới, hai vị giáo chủ chịu khí vận nhân tộc hiện nay cản trở, bọn họ rất có khả năng trực tiếp sụp đổ cảnh giới thánh nhân, thậm chí có phiêu lưu thân tử đạo tiêu!

“Đạo hữu tính kế hay lắm!” Hai vị đạo nhân và Oa Linh cãi nhau hồi lâu, rốt cuộc đồng loạt ngồi khen, bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Hôm nay ban cho, chúng ta tâm lĩnh... Tương lai, hãy làm, hãy xem!”

Oa Linh mỉm cười, một cầu vòng bảy màu từ trên trời giáng xuống. Nàng hướng Cơ Hạo gật gật đầu, thân thể nhập vào hào quang nhanh chóng rời đi.

Hai vị giáo chủ ánh mắt lạnh lùng nhìn Cơ Hạo một cái, lại bất đắc dĩ nhìn về phía Bàn Cổ mỗ đại lục, đồng loạt phát ra một tiếng thét dài tức giận, hóa thành hai dải cầu vòng nhanh chóng hướng Bàn Cổ mỗ đại lục bay đi.

Thật không dễ gì mới đem khốn cục hai vị giáo chủ gặp phải làm rõ, Cơ Hạo không khỏi cười thầm: “Hai vị này quyết nợ của ta thì dễ dàng, không ngờ được, lại bị Oa Linh đẩy vào cái bẫy cực lớn... Hắc!”

Một lần này, Oa Linh và hai vị này, đây là triệt để kết thù rồi nhỉ?

Chương 1883: Bàn Ngụ Dáng Về Khí Thế Độc Ác

Bồ Phán, trên tế đàn.

Chín cái đại đỉnh lơ lửng ở đỉnh đầu Tự Văn Mệnh, miệng đỉnh mây khói lượn lờ, khí vận nhân tộc đang hóa thành chín dòng sông dài, không ngừng rót vào đại đỉnh. Mặt ngoài chín cái đại đỉnh lóe ra ánh sáng kỳ lạ, từng luồng hơi thở man hoang, trầm trọng sôi trào, trong hư không tràn ngập áp lực cực độ đáng sợ.

Áp lực to lớn dị thường này hoàn toàn vô hại đối với nhân tộc, ngay cả đứa trẻ ít tuổi nhất cũng hoàn toàn không mất một cọng lông.

Các quý tộc Ngu tộc mượn dùng Kỳ Nguyên Tế Đàn, hội tụ toàn bộ khí vận nhà mình chinh phục thế giới và niệm lực ức vạn sinh linh, cường hành đột phá cảnh giới thánh nhân, đem nguyên linh bản thân dị giới đại đạo mạnh mẽ dung hợp, cứng rắn đột phá đến thánh nhân cảnh, thì như bị vô số ngọn núi lớn đồng thời đè ép thân thể và linh hồn, mỗi người bị chín cái đại đỉnh ép oằn người xuống, thở không nổi.

Theo lý thuyết, bọn họ đã đột phá cảnh giới huyền diệu không lường được kia, bọn họ bất cứ một người nào tùy tay chỉ một cái là có thể đè chết Tự Văn Mệnh.

Nhưng nơi này là Bàn Cổ thế giới, Tự Văn Mệnh lập quốc Đại Hạ, là tân nhậm Nhân Hoàng, khí vận toàn bộ nhân tộc giờ phút này đang tụ tập ở trên người Tự Văn Mệnh, chín cái đại đỉnh càng là căn bản Đại Hạ lập quốc. Giờ khắc này, chín cái hậu thiên thần đỉnh Tự Văn Mệnh tự tay rèn, thông qua khí vận nhân tộc sôi trào mệnh mệnh, nối liền một thể với toàn bộ Bàn Cổ thế giới.

Chín cái đại đỉnh nghiêm nhiên trở thành chín thông đạo đặc thù, đưa tới lực lượng khổng lồ của toàn bộ Bàn Cổ thế giới, không lưu tình chút nào nghiền ép ở trên thân đám dị tộc Ngu Mông, Ngu Hốt.

Nếu đáy lòng Tự Văn Mệnh hơi u ám một chút, hẳn chỉ cần ý niệm khẽ động, hẳn có thể thuận thế đem đám dị tộc này nghiền thành bột phấn!

Lúc này, giờ phút này, nơi đây, Tự Văn Mệnh trên tế đàn nắm giữ mạng nhỏ toàn bộ dị tộc vực ngoại xâm nhập Bàn Cổ thế giới —— có lẽ, chỉ có Bàn Ngu ngoại lệ.

Đầy trời kim quang dâng trào, các đời Nhân Hoàng nhân tộc từ Phục Hy trở xuống, đám đông nhân tộc tiên hiền, còn có mãnh tướng thượng cổ nhân tộc Hình Thiên làm đại biểu, hào kiệt ở trong hư không xếp thành hàng chữ Nhất, chắn trước mặt Bàn Ngu.

Bàn Ngu cao mấy ngàn vạn dặm, trong đoàn người Phục Hy kẻ hình thể đặc thù nhất, cũng chỉ là Hình Thiên đem pháp thể bành trướng đến trên dưới vạn trượng mà thôi, so sánh với Bàn Ngu, bọn họ chỉ là một hạt cát trước mặt người khổng lồ.

Trên khuôn mặt đen sì của Bàn Ngu, khe miệng nhỏ bé hơi tách ra, hẳn cười khi khi, một chương không để ở trong lòng hướng đám người Phục Hy đè xuống. Hẳn thậm chí lười nói chuyện với đám người Phục Hy, mà là đem ánh mắt trực tiếp đặt ở trên thân đám người Ngu Mông: “Các người, thực cho rằng như vậy có thể chạy thoát ta ước thúc? Các người bắt nguồn từ ta, vô luận các người thay hình đổi dạng như thế nào, các người vĩnh viễn không thể thoát khỏi ta!”

Đám người Ngu Mông, Ngu Hốt sắc mặt thê lương nhìn Bàn Ngu, nhiều người tâm tính không chịu nổi càng hướng Tự Văn Mệnh rít gào khàn cả giọng. Bọn họ khóc trời kêu đất cầu xin Tự Văn Mệnh buông ra áp chế của cửu đỉnh đối với bọn họ, để bọn họ mau mau thoát khỏi Bàn Cổ thế giới, chạy càng xa càng tốt.

“Chạy? Các người chạy đi đâu?” Bàn Ngu nhìn bọn họ, vạn phần trào phúng cười.

Tiên thiên bát quái đồ hai màu đen trắng phía sau Phục Hy dâng trào lên, nháy mắt bao phủ hư không phạm vi ngàn vạn dặm, vừa lúc cứng đối cứng va chạm một lần với bàn tay Bàn Ngu.

Oành một tiếng, tiên thiên bát quái đồ ầm ầm vỡ nát, hóa thành các luồng khí hai màu đen trắng tản mạn khắp nơi tan vào thiên địa. Phục Hy kêu một tiếng đau đớn, kim quang toàn thân hắt chọi vỡ vụn, trên cái đuôi rắn thật dài vô số lân giáp tan vỡ, mảng lớn máu màu vàng từ trên cái đuôi rắn rạn nứt của hắc không ngừng phun ra.

Hình Thiên vung cây rìu lớn, trong cái miệng rộng phun ra một luồng khí đen đem toàn bộ máu vàng trên người Phục Hy chảy ra nuốt vào, sau đó hắc thét lớn bổ một rìu vào trên bàn tay Bàn Ngu.

‘Đinh đương’ một tiếng vang thanh thúy, trên bàn tay Bàn Ngu tóe lên một đồng tia lửa, cây rìu lớn của Hình Thiên ầm ầm vỡ nát, ngón út tay phải Bàn Ngu nhẹ nhàng bung ra, toàn bộ thân thể Hình Thiên ầm ầm nổ tung, hóa thành một đám sương mù máu bị đánh bay mấy vạn dặm.

Sương mù máu nổ tung chọi hướng vào phía trong hợp lại, pháp thể Hình Thiên ngưng tụ một lần nữa. Hắc rít gào khàn cả giọng: “Thằng nhãi này sao mà mạnh mẽ như thế?”

Con mắt dựng thẳng ở mi tâm Bàn Ngu hơi nheo lại, hắc nhìn thoáng qua Hình Thiên, lạnh nhạt nói: “Sát khí thật mạnh, quả nhiên là tuyệt thế mãnh tướng... Nhưng có sao chứ? Toàn bộ Bàn Ngu thế giới đã hòa hợp một thể với ta, trừ phi ngươi có được lực lượng khai thiên tích địa, nếu không làm sao có thể tổn hại của ta một chút da thịt nào?”

Một tiếng vang lớn ‘Ông’ từ trong ngực Bàn Ngu truyền đến, Tam Nhật Cửu Nguyệt bị hắc nuốt vào trong cơ thể bộc phát ra ánh sáng mạnh mẽ chói mắt, mười hai quang sáng ở trong cơ thể hắc điên cuồng xoay tròn bay múa, như muốn đột phá thân thể hắc lao ra.

Bàn Ngu cười lạnh một tiếng, lăm bắm trầm thấp: “Vô dụng, các người đã là trên người ta phân hoá ra, nên một lần nữa hòa hợp một thể với ta, ngoan cố phản kháng ta như vậy, có ý nghĩa gì đâu? Vô duyên vô cớ chịu khổ mà thôi, ngoan một chút, đừng vô duyên vô cớ lãng phí khí lực nữa.”

Khuôn mặt trơn bóng không lông hơi run lên, Bàn Ngu có chút đau lòng khê thở dài: “Các người mỗi một lần giãy dụa, đều là đang vô duyên vô cớ hao phí lực lượng thuộc về ta, cần gì phải thế chứ? Tội gì chứ? Sau này ta còn cần cần nuốt nhiều thế giới hơn nữa để bổ sung những sự tiêu hao này...”

Khê than thở một tiếng, Bàn Ngu hướng các thánh tôn Ngu tộc gào rú cầu xin Tự Văn Mệnh trên tế đàn nhìn một cái, đột nhiên mặt mày hớn hờ nói: “Nhưng, có nhiều thuốc bổ như vậy, các người tiêu hao một chút cũng không sao... Bọn hãn, từng người một, một tên cũng trốn không thoát, bọn hãn đều phải ngoan ngoãn, đến từ chính ta, tự nhiên phải trở về với ta.”

Hiên Viên Thánh hoàng tính tình cương liệt nhất, hãn thét dài khàn cả giọng, một đạo kiếm quang màu vàng cuộn cuộn tựa như thiên hà phun trào, hung hăng hướng Bàn Ngu bổ tới.

Bàn Ngu không thèm để ý đối với kiếm quang của Hiên Viên Thánh hoàng, mặc cho kiếm quang đánh ở trên ngực mình. ‘Đinh’ một tiếng vang thanh thúy, trên người Bàn Ngu phun ra mảng lớn ánh lửa, kiếm quang của Hiên Viên Thánh hoàng để lại ở trên ngực hãn một dấu vết nhợt nhạt, chỉ vậy mà thôi!

Bàn Ngu rất giật mình cúi đầu, nhìn Hiên Viên Thánh hoàng một cái thật sâu: “Kiếm của người, vậy mà có thể tổn hại thân thể của ta? Đáng tiếc, người không phải là lấy lực lượng của chính mình bước vào cảnh giới này, mà là dựa vào vô lượng công đức đột phá cảnh giới này, bằng không, một kiếm này của người, có lẽ có thể khiến ta bị thương nặng hơn một chút.”

Khê cười, con mắt dừng thẳng ở mi tâm Bàn Ngu chột lóe u quang, một đạo lôi quang màu đen từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ vào trên người Hiên

Viên Thánh hoàng.

Hiên Viên Thánh hoàng hét lớn một tiếng, chiến giáp màu vàng trên người bị lôi quang màu đen nổ tung, hộc cả đồng máu cầm đầu rơi xuống đất, đem mặt đất nện ra một cái hố to đường kính trăm dặm, thiếu chút nữa lan đến tế đàn phía sau.

Thần Nông thị, Toại Nhân thị, Thái Hạo, Thiểu Hạo... các đời Nhân Hoàng cùng cất tiếng hét dài, ùn ùn hướng Bàn Ngu ra tay.

Bàn Ngu một lần nữa đem lực chú ý đặt ở trên thân đám người Ngu Mông, Ngu Hốt trên tế đàn, đối với đám người Thần Nông thị công kích, hắn chỉ tùy tay vỗ nhẹ, đã đem công kích của toàn bộ mọi người đánh nát, càng đem đám người Thần Nông thị đánh cho trọng thương bay ngược, không một ai có thể chống đỡ một chiêu nhẹ nhàng băng quơ của hắn.

“Không vội, không vội, chờ ta thu hồi những thứ vốn thuộc về ta đã... Kế tiếp, ta lại chậm rãi hưởng thụ thế giới này!”

Bàn Ngu nhếch môi, khe miệng nhỏ bé hầu như xé rách toàn bộ khuôn mặt của hắn, hiển nhiên hắn đang rất đắc ý cười to.

“Thế giới sinh cơ bừng bừng, cường đại tươi tốt như thế, ta cần thời gian cực kỳ dài, mới có thể đem nó hảo hảo hưởng thụ hoàn toàn.”

Chương 1884: Mút Vào

Hoàn toàn không để Phục Hy dám đại năng nhân tộc liên tiếp công kích vào mắt, Bàn Ngu vươn tay, hướng phương hướng phế tích cực lạc thanh tịnh thế giới xa xa ngoắc ngón tay.

Một tiếng la khóc tuyệt vọng mà thể lương truyền đến, Ngu Tê không có sức phản kháng nháy mắt xuất hiện ở trong bàn tay Bàn Ngu. Hắn điên cuồng giãy dụa rống giận, nhưng lực lượng vô cùng vô tận của ngày thường như thủy triều kết băng, không sao điều động được một chút nào nữa.

“Đứa nhỏ, các người đến từ chính ta, sao có thể phản kháng ta?” Bàn Ngu cười hướng Ngu Tê lắc lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Nguyên linh các người tan vào đại đạo Bàn Ngu thế giới, nay Bàn Ngu thế giới chính là ta, ta chính là Bàn Ngu thế giới, các người mưu toan dùng lực lượng của ta phản kháng ta? Hoang đường cỡ nào?”

Hơi há mồm, hít một hơi thật sâu, chỉ nghe một tiếng rú thảm, toàn thân Ngu Tê nổ thành một đám sương mù máu, sương mù máu nồng đậm nháy mắt lan ra mấy trăm triệu dặm, sau đó hóa thành một dòng máu nồng đậm bị Bàn Ngu nuốt sạch.

Đoàn người Phục Hy tạm thời dừng tay, bảo vệ ở trước tế đàn lạnh lùng nhìn Bàn Ngu.

Bàn Ngu đã chỉ ra tay đối với các thánh nhân đến từ Bàn Ngu thế giới... Đám người Phục Hy là Thánh hoàng, không phải thánh mẫu, nhóm Ngu Tê không có ý tốt đối với Bàn Cổ thế giới, đám người Phục Hy cũng không có tâm tình ra tay cứu bọn hắn.

“Thật đủ vô dụng!” Quanh thân Hiên Viên Thánh hoàng lóe ra kiếm ảnh, trầm thấp hữu lực quát: “Những kẻ gọi là thánh nhân kia, mượn dùng lực lượng thiên địa mà thành tựu thánh nhân, thành cũng thiên địa, bại cũng thiên địa. Ha

ha, khi thiên địa bắt đầu phản đối bọn họ, bọn họ còn có tác dụng gì nữa?”

Hình Thiên ồm ồm vung cánh tay thô to, hắn không biết từ nơi nào lại lôi ra một cây rìu lớn nằm trong tay: “Không sai, chỉ có lực lượng thuần túy mới là của bản thân nhân tộc chúng ta! Cho dù là thành tựu Vu Thần, cũng nhất định phải nhớ kỹ, chỉ có lực lượng của chính mình, mới là của mình! Cho nên nhân tộc chúng ta, không ngộ thiên đạo...”

Dùng sức vỗ vỗ ngực, Hình Thiên cười nói: “Khối thân thể tốt này, mới là lực lượng thuộc về bản thân nhân tộc chúng ta!”

Mỉm cười, Thái Hạo ngạo nghễ nói: “Như Bàn Cổ thánh nhân...”

Ngu Phần, Ngu Luyện, Ngu Đồ... Một lại một thánh nhân Ngu tộc xâm nhập Bàn Cổ thế giới bị Bàn Ngu chộp lấy, một lại một tên không có sức phản kháng bị Bàn Ngu nuốt sạch. Bàn Ngu giống như thưởng thức bữa điểm tâm nhỏ trước bữa cơm, hài lòng đem các thánh nhân Ngu tộc thế giới bản thổ cắn nuốt sạch.

Giơ hai tay, mười ngón điểm nhẹ tính toán một phen, Bàn Ngu cười gật gật đầu: “Toàn bộ thánh nhân bản thổ Bàn Ngu thế giới, không sót một ai... Bây giờ còn khiếm khuyết... Ồ, còn có một phân thân!”

Đại đạo như bánh xe, những người đem nguyên linh của mình dung nhập đại đạo, dung hợp với đại đạo để thành tựu thánh nhân, nguyên linh bọn họ giống như bảo châu được khảm ở trong nước. Đại đạo chỉ nhân không ở trong cảnh giới này, bọn họ tự nhiên tìm không thấy nguyên linh các thánh nhân đó ở đâu. Bọn họ không thể đụng chạm đại đạo, thì không thể chạm tới nguyên linh thánh nhân, cho nên thánh nhân đối với họ mà nói có thể xưng là bất hủ bất hoại.

Nhưng đại đạo Bàn Ngu thế giới là một thể với Bàn Ngu, Bàn Ngu giống như một người đứng ở cạnh bánh xe, ở cao nhìn xuống quan sát toàn bộ bánh xe, bảo châu được khảm ở trong bánh xe tự nhiên là rõ ràng trong mắt, một viên cũng trốn không thoát.

Trong doanh địa bị kiểm trận của Cơ Hạo vây khốn, Ngu Hoặc phân thân đang cuộn mình ở trong một cái trướng bông rách nát, run rẩy. Đột nhiên hắn phát ra một tiếng rú thảm tuyệt vọng, bị một lực lượng khổng lồ hút lên bầu trời.

Ngu Hoặc phân thân rơi vào sự khống chế của Bàn Ngu, Bàn Ngu cười hướng Ngu Hoặc phân thân gật gật đầu: “Linh hồn đại đạo, người tìm hiểu đại đạo bậc này, tư vị linh hồn hẳn luôn đặc biệt nhiều vị mà tươi ngon, cấp độ đặc biệt phong phú.”

Không cho Ngu Hoặc mở miệng cầu xin tha thứ, Bàn Ngu há mồm hít một cái, Ngu Hoặc nổ thành một đám sương mù máu, bị hắn nuốt sạch sẽ.

“Ít nhiều xem như viên mãn rồi, trừ mười hai đứa nhỏ không nghe lời này!” Bàn Ngu cười càng thêm sáng lạn, hắn ‘ánh mắt ôn hòa’ nhìn về phía các quý tộc Ngu tộc trên tế đàn rậm rạp sóng vai đứng, vừa mới mượn dùng Kỳ Nguyên Tế Đàn thành tựu thánh nhân diệu cảnh, ôn hòa nói: “Bọn nhỏ, các người cũng là bắt nguồn từ ta, có tự nguyện trở về với ta hay không?”

Đám người Ngu Mông, Ngu Hốt giàn giụa nước mắt khóc lóc kêu lên: “Tự Văn Mệnh đại nhân!”

Tự Văn Mệnh mỉm cười, cửu đỉnh ở đỉnh đầu xoay tròn, buông ra áp chế đối với đám xui xẻo bị dọa vỡ mật này.

Thân thể đám người Ngu Mông, Ngu Hốt chợt nhẹ bẫng. Bọn họ không buồn để ý tới đại quân dân bản xứ bọn họ mang đến Bàn Cổ thế giới, một đám khóc lóc phóng lên cao, hóa thành các luồng hào quang cấp tốc nhảy nhót xuyên qua ở trong hư không, dùng hết toàn bộ lực lượng tận khả năng nhanh chóng hướng Hồng Mông hỗn độn bên ngoài Bàn Cổ thế giới bỏ chạy.

Thoạt nhìn, Bồ Phán giống như một ống pháo hoa thật lớn, vô số luồng hào quang từ trong đó không ngừng phun ra, trong đó một số hào quang chạy trốn nhanh nhất, chỉ dùng ba cái nháy mắt thời gian đã lao tới phụ cận tấm màn thế giới của Bàn Cổ thế giới, mắt thấy đã có thể cắm đầu chui vào hỗn độn.

“Chạy?” Bàn Ngu lẩm bẩm một tiếng trầm thấp: “Điều này làm lòng ta tổn thương! Các người đều là hài tử của ta!”

Hai tay chậm rãi ép xuống, Bàn Ngu trầm thấp nói: “Ám Nhật lực lượng, đây không phải Ám Nhật chi lực các người từng điên cuồng cúng bái, vâng theo sao?”

Một vòng xoáy thật lớn màu đen xuất hiện ở giữa đôi tay Bàn Ngu, lực hút khủng bố nháy mắt trải rộng toàn bộ Bàn Cổ thế giới. Lực hút này đối với sinh linh dân bản xứ Bàn Cổ thế giới không có bao nhiêu tác dụng, nhưng toàn bộ các thánh nhân Ngu tộc cấp tốc bỏ chạy, thân thể bọn họ chợt cứng ngắc.

Một lực hút cực lớn gắt gao giam cầm thân thể bọn họ, kéo bọn họ thông thả hướng bàn tay Bàn Ngu bay trở về.

“Đừng chạy nữa, đều trở về đi!” Bàn Ngu trừng lớn con mắt dựng thẳng ở mi tâm, hắc trầm thấp nói: “Một người cũng chạy không thoát, một người cũng không thể thiếu, các người nếu chạy thoát một người, pháp thể của ta sẽ không sẽ hoàn mỹ, cho nên, ngoan ngoãn đến chỗ ta đi!”

Rất hiển nhiên, muốn giam cầm nhiều quý tộc Ngu tộc đột nhiên vọt lên tới thánh nhân cảnh như vậy, càng phải đem bọn họ kéo về không sót một ai, đối với Bàn Ngu mà nói cũng là một chuyện rất khó khăn. Các thánh nhân Ngu tộc chạy trốn kia tốc độ cực kỳ thông thả bị Bàn Ngu kéo ngược về, Bàn Ngu dùng sức quá mãnh liệt, cho nên toàn thân hắc không ngừng phun ra khí nóng màu đen.

Trước mắt bao người, một thánh nhân Ngu tộc bỏ chạy chậm nhất bị Bàn Ngu kéo về bên người.

Hắc hướng thánh nhân Ngu tộc này chỉ chỉ, thân thể đối phương liền chợt bành trướng lên, không tự chủ được bành trướng đến kích thước trăm vạn dặm. Bàn Ngu tóm lấy thân thể hắc, đem cái miệng rộng ghé đến trên không đầu của hắc, sau đó ngậm đầu của hắc, giống như mút nước trái cây hít một ngụm.

Trong Hồng Mông hỗn độn, một thế giới sinh mệnh cỡ trung đột nhiên hướng vào phía trong co rút lại, toàn bộ thế giới âm âm sụp đổ, thế giới bốn nguyên lực tính cả vô lượng thiên địa linh khí đều bị một cái lỗ đen nho nhỏ cắn nuốt, lấy một loại phương thức cực kỳ huyền diệu xuất hiện ở trong cơ thể thánh nhân Ngu tộc bị Bàn Ngu hút lấy.

Bốn nguyên lực cuộn cuộn, thiên địa nguyên khí vô cùng vô tận theo thánh nhân Ngu tộc xui xẻo này, cuộn cuộn không ngừng nhập vào cái miệng rộng của Bàn Ngu.

“Tươi ngon vô cùng!” Bàn Ngu cười đặc biệt sáng lạn: “Mỗi người các ngươi, đều là một cái ống hút, thuận tiện cho ta cắn nuốt thế giới chỗ các ngươi, không có gì so với thế này càng tiện hơn nữa.”

Sắc mặt đám người Phục Hy chợt cứng ngắc, ánh mắt dị thường hung ác nhìn về phía Bàn Ngu.

Chương 1885: Tuyệt Vọng Liên Thủ

Gã Bàn Ngu này, là quái vật cỡ nào.

Ngu tộc, theo lý là dòng dõi của hắc, con dân của hắc, nên là đối tượng hắc che chở. Nhưng ở chỗ Bàn Ngu, các đại năng Ngu tộc, chỉ là hạt giống hắc ném ra. Những hạt giống đó cảm nhiễm, xâm nhiễm vô số thế giới, hắc có thể thông qua các hạt giống này cắn nuốt, hấp thu tất cả của thế giới khác!

Bàn Ngu chính là một nguồn lây nhiễm truyền nọc độc vô cùng, bản năng của hắc chính là cắn nuốt và hủy diệt, hủy diệt thế giới khác, cắn nuốt tất cả thế giới, lấy cái này không ngừng nâng cao bản thân, không ngừng tăng cường lực lượng. Nơi hắc đi qua chỉ có phá hủy và hủy diệt, mà cái này cũng là ý nghĩa tồn tại duy nhất của hắc.

“Các vị, trốn cũng không xong, sao không liều chết chiến một trận?” Tự Văn Mệnh đứng trên tế đàn, khí vận nhân tộc cuộn cuộn không ngừng rót vào cửu đỉnh, quanh thân hắc quần quanh từng đạo thần quang, thanh âm như sấm vang vọng toàn bộ Bàn Cổ mỗi đại lục: “Dù hắc là thánh nhân khai thiên tích địa bốn nguyên thế giới của các người, chúng ta vạn người một lòng, chẳng lẽ còn không thể diệt thánh sao?”

Thanh âm Tự Văn Mệnh như một tia nắng sớm, chiếu sáng tâm linh các thánh tôn Ngu tộc tuyệt vọng kia: “Nơi này là Bàn Cổ thế giới, các vị nếu có thể đồng lòng hợp sức liều chết chiến một trận, từng cửa gỗ đứt, nước chảy đá mòn, chẳng lẽ không có cơ hội diệt thánh, giữ mạng?”

Chợt, một tia sét nổ vang ở trong miệng Tự Văn Mệnh: “Các người, nguyện ý không hề phản kháng bị người ta tùy ý tàn sát sao?”

Vô số quý tộc Ngu tộc đang hưởng bốn phương tám hướng chạy trốn, lại bị Bàn Ngu dùng thần thông cực lớn mạnh mẽ kéo về cùng cất tiếng rống to. Ngu tộc dối trá, phù hoa, tính cách âm trầm, không thích chiến đấu chính diện chỉ

thích âm mưu quỷ kế sau lưng, nhưng cái gọi là chó cùng rứt giậu, khi sinh mệnh đối mặt uy hiếp trí mạng, bọn họ rốt cuộc kích phát một chút huyết khí cực kỳ bé nhỏ kia trong xương tủy!

Bọn họ vừa mới lợi dụng Kỳ Nguyên Tế Đàn thành tựu thánh nhân chi tôn đó, bọn họ sao có thể cứ như vậy bị người ta dễ dàng giết chết?

“Giết!” Ngu Mông là người đầu tiên xoay người lại, điên cuồng hướng Bàn Ngu đánh tới. Trong đôi mắt phun ra cát vàng vô biên, lửa cháy vô biên, càng có cả thấy một trăm vầng mặt trời nóng cháy từ đỉnh đầu hắt lao lên, hóa thành một biển lửa cuộn cuộn hướng Bàn Ngu đánh tới.

“Liều thôi!” Ngu Hốt vừa rơi nước mắt, vừa giống như phát điên hướng Bàn Ngu lao đi: “Chết tiết, chết tiết, chết tiết... Nếu ta ngã xuống ở đây, thê tử của ta, tình nhân của ta, còn không biết phải tiện nghi ai đây! A, đám tiện nhân chết tiết đó, bọn ả khẳng định sẽ ngay lập tức tái giá! Ta thề, nếu ta có thể sống sót trở về, ta nhất định phải đánh bọn ả một trận thật đau!”

“Các tình nhân ta yêu thương ơi... Ồ, không, những đứa con không nên thân kia của ta, các người lũ phế vật vô năng kia, nếu ta chết rồi, các người có thể nào sống sót tiếp được?” Thực dân thánh tôn tên là Ngu Tạm tuyệt vọng rên rỉ: “Sớm biết rằng, hẳn là đối với các người quân giáo khắc nghiệt một ít... Ta nếu đã chết, ta bên ngoài này con tư sinh, nhất định sẽ xử lý các người, cướp lấy nhà của ta sản a!”

Một lại một thực dân thánh tôn khóc lóc, điên cuồng rống ra nỗi lo âm thầm cùng sự không cam lòng lớn nhất trong lòng, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa hướng Bàn Ngu xung phong tới. Bọn họ đến từ ức vạn cái dị thể giới bị chinh phục, thể giới đại đạo bọn họ dung hợp thiên kì bách quái khác biệt nhau, bọn họ thi triển ra thần thông bí pháp quỷ dị khó lường, uy lực tuyệt luân.

Thánh tôn cấp bậc thánh nhân lấy ức vạn để tính đồng loạt ra tay, hư không bên trên Bàn Cổ mỗ đại lục hoàn toàn bị đánh thành một mảng hỗn độn, từng

quầng sáng lấp lánh chói mắt ở trong hỗn độn gào thét đánh tới, như các con rồng khổng lồ hướng vào đầu Bàn Ngu đánh xuống.

Cảnh này, giống như năm đó Bàn Cổ thánh nhân một rìu bổ ra Bàn Cổ thể giới, toàn bộ thể giới còn đang diễn hóa, khí tức tạo hóa thể giới tiết ra, đưa tới vô số hỗn độn ma thần tham lam. Các sinh linh khủng bố sinh ở trong hỗn độn cuộn cuộn hướng Bàn Cổ thể giới xung phong, Bàn Cổ thánh nhân một người, một rìu chắn trước mặt toàn bộ hỗn độn ma thần.

Khuôn mặt Bàn Ngu run rẩy một cái, hăn lẫm bầm trầm thấp: “Thật sự là ký ức làm người ta không thoải mái... Ta mở Bàn Ngu thể giới, nhưng kết quả của ta, lại là ta trọng thương ngã xuống, từ trong thân thể của ta sinh ra mười hai đứa nhỏ, bọn hăn thể mà lại tách rời thân thể của ta, đem ta luyện chế thành các loại pháp khí kỳ quái.”

“Bọn hăn còn trấn áp bất diệt nguyên linh của ta, mưu toan dùng năm tháng dài đằng đẳng mài mòn ý chí của ta, từ bọn họ chia sẻ tất cả của ta.” Bàn Ngu thì thào lẫm bầm: “Tuy ta phong ấn, giam cầm ngược lại bọn hăn, nhưng chúng ta giam cầm lẫn nhau... Một mảng bóng tối ngủ say, thật sự là ký ức làm người ta không vui.”

“Các người khiến ta nhớ lại những thứ không vui đó, các người nhất định phải trả giá đắt!” Bàn Ngu chậm rãi dang hai tay, một vòng xoáy thật lớn màu đen chợt xuất hiện ở giữa hai tay hăn. Hăn nhìn vô số thánh tôn hướng hăn lao tới, cười khàn khàn quái dị nói: “Tuyệt vọng đi, khóc lóc đi, sau đó, ngoan ngoãn để ta...”

Vang lớn ‘Thùng’ một tiếng, một cành cây bảy màu dài ngàn vạn dặm bổ xuống vào đầu, hung hăng nện ở trên ót Bàn Ngu.

Đầu Bàn Ngu bị bổ ra một vết nứt dài mấy vạn dặm, mảng lớn huyết tương màu đen phun ra, giống như một trận sóng thần hất về phía Bàn Cổ mỗ đại lục.

Tự Văn Mệnh đứng ở trên tế đàn, hăn chợt chỉ cửu đỉnh, sau khi hét lớn một

tiếng, cửu đỉnh kịch liệt chấn động, tinh tú khắp trời cùng địa mạch Bàn Cổ mỗi đại lục kịch liệt chóp lên, một kết giới dày nặng từ trong cửu đỉnh trào ra, rất nhanh đem toàn bộ Bàn Cổ mỗi đại lục bao vây lại.

Máu đen Bàn Ngu phun ra hắt ở trên kết giới khổng lồ, Tự Văn Mệnh hừ mạnh một tiếng, hai đầu gối mềm nhũn chật vật quỳ rạp xuống đất, trong thất khiếu không ngừng phun ra mảng lớn máu. Dù có cửu đỉnh tụ tập lực lượng thiên địa, hẳn vẫn không thể thừa nhận trọng áp đến từ huyết tương Bàn Ngu.

“Trúng!” Nhị giáo chủ mặt đầy ý cười, dưới nụ cười cất giấu một tia dữ tợn từ trên trời giáng xuống, minh quang bảo xử (chày báu) trong tay kéo theo vạn luồng hào quang hung hăng nện ở trên con mắt dựng thẳng ở mi tâm Bàn Ngu. Oành một tiếng, Bàn Ngu chật vật nhắm mắt lại, tùy tay vung ra một chưởng.

Nhị giáo chủ không kịp né tránh, như đạn pháo bị một bàn tay Bàn Ngu tát bay. Trong cơ thể nhị giáo chủ không ngừng trào ra kim quang thủy khí nồng đậm, xương cốt hẳn không ngừng nổ vang như rang lạc, kim quang thủy khí cuốn qua, thân thể vỡ vụn của hắn một lần nữa khép lại.

“Các người còn chờ gì? Còn không ra tay, các người chết đầu tiên!” Đại giáo chủ cầm cành cây bảy màu, vừa hướng Bàn Ngu đánh loạn, vừa hướng các Ngu tộc thánh tôn súc thế súc lực, trong lòng run sợ trên bầu trời hét lớn.

Ngu Mông, Ngu Hốt, Ngu Tạm bọn thánh tôn bị ép đến cực điểm, bọn họ nhìn Bàn Ngu đỉnh đầu rạn nứt, cố gắng dâng lên một tia dũng khí, điên cuồng co người lại hướng Bàn Ngu lao đi.

Vì bảo mệnh, vì tài sản tính mạng mình, đám người Ngu Mông không chút do dự mạnh mẽ điều động lực lượng thế giới bốn nguyên nhà mình dung nhập toàn thân, được ăn cả ngã về không điều động lực lượng thế giới hướng Bàn Ngu đánh xuống.

Về phần chỉ thấy lợi trước mắt rút lấy lực lượng thế giới như vậy, sẽ tạo thành nguy hại cỡ nào đối với thế giới bọn họ... Các Ngu tộc thánh tôn tuyệt

vọng lại hoảng sợ đến cực điểm này, các quý tộc Ngu tộc vì tư lợi đến cực điểm này, ai sẽ để ý chứ?

Từng luồng sáng lấp lánh mỹ lệ kỳ dị rơi ở trên người Bàn Ngu, trong tiếng nổ ‘Phành phành’, Bàn Ngu cao mấy ngàn vạn dặm toàn thân bị nổ toác ra những vết thương cực lớn đường kính khoảng một dặm đến mấy chục dặm, mảng lớn máu đen không ngừng từ trong cơ thể hắt phun ra.

Chương 1886: Vô Kế

Thiên Địa Kim Kiều xuyên thủng hư không, mang theo đoàn người Cơ Hạo từ tinh không quay về.

Xử không xung quanh một mảng hỗn độn, đám người Ngu Mông, Ngu Hốt bởi vì cực độ sợ hãi và tuyệt vọng, bọn họ không tiếc vắt cạn thế giới nhà mình, không ngừng ép thế giới bốn nguyên, hóa thành các công kích mạnh mẽ rơi ở trên người Bàn Ngu.

Bọn họ mỗi một lần ra tay, đều đem hư không Bàn Cổ thế giới quấy loạn hết cả lên.

Vốn không gian Bàn Cổ thế giới kết cấu cực kỳ củng cố, cho dù ngoại vực thánh nhân ở nơi này đánh nhau to, cũng không có khả năng tạo thành phá hoại lớn như vậy. Nhưng Vu đạo nhân công rắn cắn gà nhà, chủ động buông ra đại đạo ước thúc của Bàn Cổ thế giới, sự tình liền dần dần trở nên không thể khống chế.

Vô số hỗn độn lôi quang, thiên hỏa triều tịch ở bốn phía nổ tung hỗn loạn, Cơ Hạo đầu đội Bàn Cổ Chung, tính cả Huyền Đô đạo nhân, Nghiễm Thành đạo nhân, A Bảo các đại năng ùn ùn tể ra hộ thân linh bảo của mình, đoàn người đem toàn bộ khí lực nối liền một mạch, vẫn ở trong hỗn loạn hư không bị chấn động tới mức lắc lư bất định.

Cơ Hạo thân thể mạnh mẽ, còn có thể ngăn cản chấn động khủng bố kéo dài đánh tới, Huyền Đô đạo nhân, Nghiễm Thành đạo nhân bọn họ lại là luyện khí sĩ chính cống, cường độ thân thể bọn họ thậm chí còn so ra kém đại vu nhân tộc, dù có linh bảo hộ thân, vẫn bị chấn động tới mức thất khiếu đổ máu, lục phủ ngũ tạng đều thiếu chút nữa lắc lư thành một đồng tương.

May mắn đám người Ngu Mông công kích là hướng về phía Bàn Ngu, nếu là có người động tâm tư khác, thừa lúc này cho bọn Cơ Hạo một đòn mạnh, Cơ Hạo có lẽ có thể bình yên vô sự, nhưng trong đám người A Bảo tất nhiên tồn

thương thảm trọng.

A Bảo những đại đệ tử này có lẽ có thể ở trong công kích cấp thánh nhân giữ được tính mạng, nhưng các sư đệ sư muội nhập môn tương đối muộn, nói không chắc được có bao nhiêu người sẽ bị đánh cho thi cốt vô tồn, có bao nhiêu người sẽ hồn phi phách tán.

“Các vị sư đệ, ai chưa ngưng tụ tam hoa trên đỉnh, ai không có tiên thiên linh bảo hộ thân, lui!” Huyền Đô đạo nhân đột nhiên quát to một tiếng, một ngụm sương máu theo tiếng hét lớn của hắn phun ra thật xa: “Tất cả lui đi đàn tràng của sư phụ nhà ta, có thể bảo đảm không lo!”

Một đám đạo nhân do dự một phen, chéo một bên không biết Ngu tộc thánh nhân nào xui xẻo bị Bàn Ngu một chưởng đánh bay, va đầu đánh vào trên Bàn Cổ Chung của Cơ Hạo. Một tiếng chuông ngân vang chấn động hỗn độn xung quanh một mảng trời yên biển lặng, nhưng thân thể thánh nhân kia bị Bàn Cổ Chung bắn ngược chênh chếch trở về, đầu húc vỡ hộ thân bảo quang của mấy đạo nhân, đem thân thể bọn họ va đập vỡ nát.

“Các vị sư huynh, lui!” Cơ Hạo thét dài một tiếng, Thiên Địa Kim Kiều biến thành kim quang cuốn qua, kéo theo đám đông đạo nhân không đủ tu vi lao vút lên trời, lóe lên vài cái đã nhập vào hồng hoang tĩnh không, tại chỗ chỉ để lại Cơ Hạo, Huyền Đô, Nghiễm Thành, A Bảo còn có mấy đại năng khác.

‘Bộp bộp bộp bộp’, liên tục mấy trăm tiếng nổ vang truyền đến, mấy trăm thánh nhân Ngu tộc xui xẻo bị Bàn Ngu trong nháy mắt đánh bay, thân thể bọn họ húc nát hư không, mỗi người da tróc thịt bong, máu tươi rải đầy trời.

Một mảng lớn thánh huyết chất chứa đại đạo đạo vận dị giới từ trên trời giáng xuống, như một cơn mưa to thổi quét Bàn Cổ mỗi đại lục. Chín cái đại đỉnh lơ lửng ở trên không đại lục, từng đám mây mù hùng hậu xoay tròn quay cuồng, gát gao nâng lên trận mưa to nặng trịch này.

Trên cửu đỉnh vô số tinh tú hào quang lóng lánh, vô số sơn tinh thủy quái,

yêu ma quỷ quái, chim bay cá nhảy, hoa điều trùng ngư xoay tròn bay múa như đèn kéo quân, miệng đỉnh phun ra sương mù hóa thành các vòng xoáy to nhỏ, không ngừng đem thánh huyết rơi đầy trời phân giải tan rã, dần dần hóa thành các luồng huyết khí trầm trọng tinh thuần nuốt vào trong đỉnh.

Chín cái đại đỉnh lại càng thêm thần dị mà lấp lánh, tản mát ra khí tức càng thêm hùng hậu mà cường đại.

Cơ Hạo đầu đội Bàn Cổ Chung, tính cả Huyền Đô, Nghiễm Thành, A Bảo... ít ỏi không đến mười đại năng đồng môn, mười mấy món tiên thiên linh bảo, chỉ bảo tản mát ra hào quang khí lạnh nổi liền làm một thể, gian nan xông đến chính giữa chiến đoàn.

Chỉ thấy thân thể Bàn Ngu cao mấy ngàn vạn dặm không chút sứt mẻ đứng trong hư không, hai cánh tay thon dài vung loạn sang hai bên, giống như đuổi ruồi bọ đem vô số Ngu tộc thánh nhân đánh cho học máu bay ngược.

Thường thường, Bàn Ngu sẽ một đầu ngón tay điểm nát một thánh nhân xui xẻo, sau đó há mồm hướng tới sương máu do thánh nhân biến thành hít một hơi thật sâu. Trong sương máu nồng đậm liền có hình ảnh ánh sáng kỳ dị thoáng hiện, toàn cảnh một cái thế giới mỹ lệ kỳ dị xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Theo Bàn Ngu hít một hơi thật sâu, trong hình ảnh ánh sáng thế giới mỹ lệ hùng vĩ kia đột nhiên trời sụp đất nứt, tất cả vật chất của toàn bộ thế giới điên cuồng hướng về một cái lỗ đen đột nhiên xuất hiện trong trung tâm thế giới ủa đi. Núi non đồi gò, sông ngòi hồ biển, ức vạn sinh linh đều sụp đổ thành thiên địa nguyên khí thuần túy, không chịu khống chế nhập vào trong lỗ đen.

Trong sương máu trước mặt Bàn Ngu, có các đạo thiên địa nguyên khí hùng hồn tinh thuần dâng trào ra, thiên địa nguyên khí đường kính trăm vạn dặm kéo dài không dứt từ trong sương máu phun ra tung toé, bị Bàn Ngu không bỏ sót gì nuốt hết vào trong mồm.

Vô số thánh nhân Ngu tộc điên cuồng tiến công, dốc hết toàn lực đánh phá,

không ngừng nổ tung ra ở trên thân Bàn Ngu các vết thương to nhỏ. Nhưng theo Bàn Ngu mót vào một lần thật sâu, một cái thể giới âm âm sụp đổ, bốn nguyên lực toàn bộ thể giới không ngừng nhập vào trong cơ thể Bàn Ngu, thương thể trên người hắn liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại.

“Đừng có ngừng lại, hắn nếu không chết, hôm nay chúng ta không một ai có thể may mắn thoát khỏi!” Ngu Mông vung một cây quyền trượng màu vàng, đem một vầng mặt trời đường kính trăm vạn dặm hung hăng nện ở đỉnh đầu Bàn Ngu: “Chúng ta thật không dễ gì đến một bước này, là vì bị hắn cắn nuốt, trở thành thuốc bổ của hắn sao?”

Bàn Ngu cười ‘Ha ha’ một tiếng, hắn tùy tay búng một phát, mặt trời Ngu Mông nện xuống bị một đòn của hắn đánh nát, hắn tùy tay vung lên, Ngu Mông tính cả hơn vạn Ngu tộc thánh nhân bên người hắn đồng thời hộc máu, gãy xương bay về phía sau.

“Ta có thể cảm thụ các người tuyệt vọng, các người sợ hãi, các người không cam lòng, các người giãy dụa!” Bàn Ngu vừa cắn nuốt bốn nguyên lực lượng thể giới bị phá hủy kia, vừa lăm bầm trầm thấp: “Toàn bộ cảm xúc tiêu cực của các người, chính là gia vị mỹ diệu nhất, ta có thể...”

Còn chưa dứt lời, cành cây bảy màu trong tay đại giáo chủ đã hung hăng nện ở trên gáy Bàn Ngu.

Mảng lớn da thịt ở gáy Bàn Ngu nổ tung ra, lộ ra xương cổ đen sì ở gáy hắn. Nhưng theo hắn không ngừng há mồm cắn nuốt, vết thương của hắn một lần nữa khép lại, thậm chí ở trước khi đại giáo chủ ra tay một lần nữa, thương thể của hắn đã khép lại.

Minh quang bảo xử trong tay nhị giáo chủ hướng vào đầu Bàn Ngu nện xuống, một đòn này hắn cũng không nương tay, đỉnh đầu Bàn Ngu bị đập vỡ một vết thương dữ tợn, nhưng vết thương cũng ở trong nháy mắt đã khép lại, trừ mảng lớn máu bắn tung tóe, đỉnh đầu Bàn Ngu ngay cả một chút dấu vết cũng

không lưu lại.

“Oa Linh, người đã tìm đối thủ kiểu gì cho chúng ta vậy!” Khóe mắt hai vị giáo chủ giật loạn, gần như điên cuồng rít gào lên: “Hôm nay ban cho, chúng ta nhớ kỹ, ngày sau chắc chắn hậu báo!”

Bàn Ngu cười cười, quay đầu, trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm một luồng điện quang màu đen phun ra, nặng nề rơi ở trên thân đại giáo chủ.

Đỉnh đầu đại giáo chủ một tòa bảo tháp toát ra khí tím, kim quang như mưa lượn vòng bay lên trời, điện quang màu đen nện ở trên bảo tháp, cứng rắn đem bảo tháp tính cả đại giáo chủ đập bay mấy trăm vạn dặm, ven đường không biết húc vỡ bao nhiêu ngọn núi lớn Bàn Cổ mỗi đại lục.

Cơ Hạo rút cuộc đội Bàn Cổ Chung đi tới Bàn Ngu bên người, hấn vung Bàn Cổ Kiếm, hung hăng hướng Bàn Ngu chém ra một kiếm.

Chương 1887: Kiếm Tốt

Cùng lúc Cơ Hạo bố ra một kiếm, toàn bộ mọi người đều đang toàn lực ra tay.

Hư không tan vỡ, hỗn độn sôi trào.

Vô số bóng người quay quanh Bàn Ngu lui tới oanh kích, giống như vô số ruồi bọ không đầu vòng quanh một ngọn núi lớn húc loạn, mưu toan dùng thân thể yếu ớt của mình húc vỡ một ngọn núi lớn!

Ngu Mông, Ngu Hốt đám Ngu tộc thánh nhân, đã không biết là lần thứ mấy bị Bàn Ngu một chưởng vỗ bay. Bọn họ học từng ngum từng ngum máu, sắc mặt trắng bệch giống như lệ quỷ, khí tức quanh thân mơ hồ bất định, hầu như muốn từ thánh nhân cảnh vừa mới đột phá không lâu trực tiếp rơi xuống.

Bọn họ cũng không nhớ rõ rốt cuộc vây quanh Bàn Ngu công kích bao nhiêu lần, ở trên người Bàn Ngu phá vỡ ra bao nhiêu lỗ thủng to nhỏ, lại bị Bàn Ngu đánh chết bao nhiêu đồng bạn. Tóm lại nhiều gương mặt quen thuộc bị đánh chết, nhiều thánh tôn giao hảo bị hủy diệt, nhưng Bàn Ngu vẫn như không có việc gì lơ lửng ở giữa không trung, trấn định tự nhiên vùng chưởng.

Oành một tiếng, Hình Thiên gào rống vùng rìu hướng Bàn Ngu chém tới bị một đầu ngón tay búng bay, sau khi bay ra hơn trăm vạn dặm, thân thể Hình Thiên nổ tung thành sương máu đầy trời.

Trong chớp mắt Hình Thiên một lần nữa ngưng tụ pháp thể, lại hung hãn không sợ chết lao về, sau đó lại một lần nữa bị nổ bay trong nháy mắt.

Phục Hy, Hiên Viên, Thần Nông, Toại Nhân các Nhân Hoàng cũng lung lay sắp ngã đứng ở trên đám mây, mặt không còn chút máu nhìn Bàn Ngu.

Dù bọn họ đã trải qua vô số sóng to gió lớn, đối mặt Bàn Ngu tồn tại mạnh

mẽ không thể nói lý bức này, bọn họ vẫn cảm thấy vô lực tuyệt vọng. Công không phá được, giết không nổi, mặc kệ gây cho hấn bao nhiêu thương tổn, hấn nháy mắt có thể thông qua căn nuốt Ngu tộc thánh nhân xui xẻo nào đó trực tiếp khép lại.

Hiên Viên Thánh hoàng đã từ trên tay Tự Văn Mệnh cầm lại Hiên Viên Kiếm, hấn dốc hết toàn lực hướng Bàn Ngu bổ ra mấy trăm vạn kiếm, lại không cách nào lưu lại nửa điểm dấu vết ở trên người Bàn Ngu. Hiên Viên Thánh hoàng tâm cảnh hỗn loạn, một khóa kiếm tâm kiên định không đâu không phá hầu như sụp đổ.

Nếu không phải hai vị giáo chủ bị khí vận nhân tộc giam cầm, chỉ có thể bị động liều mạng đầu khổ ngăn cản, sợ là trong Nhân Hoàng đám người Phục Hy đã sớm có người ngã xuống.

Một tiếng tru lên thê lương truyền đến, Ngu Hốt bị một đầu ngón tay của Bàn Ngu điểm nát thân thể, mảng lớn sương mù máu phun ra, Bàn Ngu há mồm vừa muốn hút Ngu Hốt, xung quanh sương máu xuất hiện một thế giới kim loại, toàn bộ mọi người đều thấy được các loại sinh linh kim loại đi lung tung đầy đất.

Một đạo thiên địa bốn nguyên hùng hậu từ trong sương máu phun ra, không gián đoạn nhập vào cái miệng rộng của Bàn Ngu. Thế giới kim loại trong hình ảnh ánh sáng ầm ầm sụp xuống, vỡ nát, vô số sinh linh kim loại gào thét liên tục, thân thể cấp tốc sụp đổ, hóa thành các luồng thiên địa nguyên khí nhập vào trong lỗ đen đột nhiên xuất hiện trong hạch tâm thế giới.

“Ngu Hốt!” Ngu Mông đám Ngu tộc thánh nhân hoảng sợ thét chói tai, bọn họ gần như tinh thần thác loạn lắc đầu, mồ hôi lạnh trên trán giống như hạt mưa hướng bốn phía không ngừng rơi xuống. Nhiều người thét chói tai, xoay người dùng hết toàn lực hướng bên ngoài Bàn Cổ thế giới bỏ chạy.

Ngu tộc, từ trước tới giờ khó có thể tìm được anh hùng tử chiến đến cùng, ở lúc này vứt bỏ chiến hữu đào tẩu, đây mới là bản tính của bọn họ.

Bàn Ngu mĩa mai cười, hắc vừa cắn nuốt Bàn Nhiên thế giới của Ngu Hốt, vừa dang hai tay, trong bàn tay một vòng xoáy màu đen sôi sục, toàn bộ Ngu tộc thánh nhân chạy trốn đều không tự chủ được hướng hắc lẫn ngược quay về. Như lúc ban đầu, bọn họ muốn đào tẩu cũng trốn không thoát.

‘Thùng’ một tiếng vang lớn, một tòa bảo tháp tử khí bốc lên, tỏa ra kim quang hung hăng nện ở trên đầu Bàn Ngu.

Kim quang trộn lẫn huyết tương màu đen phun lên cao mấy vạn dặm, đại giáo chủ hai tay ôm tòa kim tháp khổng lồ này hướng tới đầu Bàn Ngu đập loạn, nhưng Bàn Ngu chỉ hơi trợn mắt lên nhìn nhìn hắc, trong mắt phun ra một đạo điện quang màu đen, một lần nữa đem đại giáo chủ nổ bay ra ngoài.

Nhị giáo chủ thét dài một tiếng, dưới chân hắc trào ra một đài sen màu vàng, trong cơ thể hắc các luồng kim quang xen lẫn sương mù thơm tuôn trào ra, pháp thể của hắc biến thành một mảng lưu ly màu vàng, pháp thể nhanh chóng bành trướng đến khoảng tám trăm vạn dặm, theo từng đợt tiếng sấm sét vang, hắc hóa thành kim thân pháp tướng bốn mặt tám tay, bốn gương mặt đầy biểu cảm giận dữ, thất khiếu phun lửa cháy, tám cánh tay nắm chặt các loại thần binh hướng Bàn Ngu nện xuống.

“Khí vận nhân tộc... Người đã muốn bản giáo chủ liều mạng cho người, thì thêm vào đi!”

Nhị giáo chủ cất tiếng thét dài, hắc hướng phía Bàn Cổ mở đại lực vẫy tay một cái, một đạo khí vận nhân tộc gào thét mà đến rót vào trong tám món thần binh trong tay hắc. Thần binh ánh vàng rực rỡ chợt phun ra vô lượng hào quang, hắc trợn mắt rít gào, tám món binh khí nện lên đầu Bàn Ngu như mưa rơi.

Một mảng lớn huyết tương màu đen phun ra, một đòn toàn lực này của nhị giáo chủ đánh nát cả mảng lớn máu thịt đỉnh đầu Bàn Ngu, thậm chí để lại vết thương thật sâu ở trên xương sọ hắc.

Bàn Ngu hừ lạnh một tiếng, tay trái đột nhiên đánh ra một chưởng, chỉ nghe

một tiếng vang lớn, nhị giáo chủ tám cánh tay vỡ nát sáu cái, nửa đoạn kim thân vỡ nát, hộc từng ngụm từng ngụm máu bay ngược về phía sau.

Cánh tay to lớn của Bàn Ngu đánh thùng hư không, hướng nhị giáo chủ chộp tới. Bàn Ngu lạnh giọng quát: “Vốn định đem bọn người giữ lại hưởng dụng cuối cùng, đã một lòng muốn chết, như vậy nhắm nháp đại tiệc trước cũng không phải không được. Ha ha, ta ở trên người các người, đã nghĩ thấy hương vị Hồng Mông linh căn... Bốn nguyên của các người thật hùng hậu, nuốt các người, đối với ta nhất định có lợi!”

Mắt thấy nhị giáo chủ đã sắp rơi vào trong tay Bàn Ngu, kiếm quang của Cơ Hạo đã sắp rơi ở trên người Bàn Ngu, mà một đám đạo nhân bên người hắn cũng đã ra tay.

Huyền Đô đạo nhân phóng ra hắc bạch Thái Cực Đồ chắn trước cánh tay to lớn của Bàn Ngu, Nghiễm Thành đạo nhân tùy tay ném ra một cái đại ấn luyện chế từ non nửa đoạn Bất Chu sơn, đổ ập xuống hướng mặt Bàn Ngu. Hai tay A Bảo nhoáng lên một cái, chỉ thấy đầy trời hơn vạn món pháp bảo, linh bảo cổ quái mang theo vô số ánh sáng lấp lánh nện ở trên người Bàn Ngu...

Một đám người đều hiển lộ thần thông, Cơ Hạo thì cùng lúc xuất kiếm, càng dùng tốc độ nhanh nhất triển khai Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận, Bàn Cổ Chung nổ vang một tiếng, từng đạo hỗn độn khí ngưng tụ thành các ngọn núi lớn, kéo dài không dứt hướng vào đầu Bàn Ngu nghiền ép xuống.

Bàn tay Bàn Ngu vỗ vào trên hắc bạch Thái Cực Đồ, da mặt Huyền Đô đạo nhân đột nhiên biến thành một mảng trắng bệch, con mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt bật ra, há mồm phun ra một ngụm máu lớn.

‘Keng’ một tiếng vang lớn, đại ấn của Nghiễm Thành đạo nhân bắn ngược về, hung hăng nện một đòn ở trên ngực hắn. Ngực Nghiễm Thành đạo nhân lõm xuống thật sâu, cũng hộc từng ngụm từng ngụm máu bay ngược về phía sau.

A Bảo thì đau lòng như cắt nhìn các bảo bối hắt ném ra, hơn vạn món pháp bảo, linh bảo cổ quái ở trên người Bàn Ngu bị va đập nát nát, chỉ có ít ỏi vài món tiên thiên linh bảo bị bắn ngược về, thiếu chút nữa nện hết ở trên người chính A Bảo.

Trong nháy mắt, đoàn người thua to, chỉ có Cơ Hạo triển khai kiếm trận, lực tràng vô hình gắt gao cuốn lấy Bàn Ngu, hỗn độn khí Bàn Cổ Chung phóng ra ngưng tụ thành ngọn núi lớn không ngừng va chạm thân thể Bàn Ngu, khiến động tác của hắn chợt chậm đi vài phần.

Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi...

Toàn bộ tinh khí thần của Cơ Hạo đều ngưng tụ ở trong một kiếm này, toàn bộ lực lượng, toàn bộ pháp lực, tất cả tất cả của hắn thúc dục Bàn Cổ Kiếm phun ra một đạo kiếm quang màu đen dài đến trăm vạn dặm, quét mạnh ở trên người Bàn Ngu.

‘Ông’ một tiếng kiếm ngân, Bàn Ngu phát ra tiếng rống giận dữ không thể tin, kiếm quang của Cơ Hạo thế mà lại quét qua cái lưng mảnh khảnh của hắn, đem hơn phân nửa cái lưng của hắn một kiếm chặt đứt!

“Kiếm tốt!” Hiên Viên Thánh hoàng kinh hỉ thét dài.

Chương 1888: Chết Ở Nơi Đây

“Kiếm này... Phải thuộc về ta!” Bàn Ngu giống như cả một khối lưu ly màu đen, trên khuôn mặt hoàn toàn không có biểu cảm biến hóa rớt cuộc lộ ra một tia kinh hãi. Hắn chợt xoay người lại nhìn về phía Cơ Hạo, hai tay theo bản năng che kín phần eo hầu như bị triệt để chặt đứt.

Lượng lớn huyết tương màu đen dinh dính không ngừng từ trong vết thương thật lớn phun ra, nửa thân trên Bàn Ngu quơ quơ, chợt há mồm hướng về sương máu Ngu Hốt biến thành hung hăng hít một hơi —— trong hình ảnh ánh sáng xung quanh sương máu, Bàn Nhiên thế giới âm âm sụp đổ, sương máu do Ngu Hốt biến thành bị Bàn Ngu nuốt vào trong bụng, trong vết thương bên hông hắn vô số tơ máu nhỏ bé màu đen không ngừng phun ra.

Các sợi tơ máu màu đen quấn quanh lẫn nhau, theo tiếng vang ‘Xẹt xẹt’, vết thương bên hông Bàn Ngu bắt đầu khép lại.

Nhưng một mảng kiếm quang màu đen quấn quanh ở trên vết thương của Bàn Ngu, các sợi tơ máu vừa mới nối vào nhau, liền lập tức bị kiếm quang màu đen chém nát. Nhiều người như vậy liên thủ cũng không thể tạo thành thương tổn mang tính thực chất đối với Bàn Ngu, Cơ Hạo sau khi bỏ ra một kiếm, lấy sức Bàn Ngu, vậy mà không thể nhanh chóng chữa trị vết thương!

Trong mắt Bàn Ngu lộ ra nét kinh hãi, hắn một lần nữa cường điệu: “Kiếm này, phải là của ta!”

Vứt bỏ các Ngu tộc thánh nhân như ruồi bọ không đầu chạy loạn đầy trời, Bàn Ngu chậm rãi xoay người, không để ý vết thương bên hông phun máu, vươn hai tay hướng Cơ Hạo chớp lấy. Trên bàn tay hắn các làn mây nồng đậm màu đen quấn quanh, một lực hút căn nuốt đáng sợ không ngừng từ trong mây mù màu đen trào ra.

Mấy chục Ngu tộc thánh nhân không cẩn thận cách quá gần kinh hô một

tiếng, bị mây đen trên tay Bàn Ngu phun ra cuốn trúng thân thể. Bọn họ không tự chủ được bay vào trong tay Bàn Ngu, thân thể chột nổ tung thành một mảng lớn sương máu.

Trong Hồng Mông hỗn độn, mấy chục thể giới lớn nhỏ không đồng nhất âm âm sụp đổ, thể giới hóa thành các luồng thiên địa nguyên khí khổng lồ không ngừng nhập vào lỗ đen xuất hiện chỗ trung tâm thể giới, theo liên hệ thần bí nào đó nháy mắt vượt qua khoảng cách xa xôi, không ngừng bị mây đen lòng bàn tay Bàn Ngu cắn nuốt.

Một lần này, Bàn Ngu vứt bỏ thủ đoạn như mèo vờn chuột lúc trước, chậm rãi nhắm nháp từng người, bắt đầu giết chóc nhanh chóng mà hữu hiệu.

Theo thể giới bốn nguyên lực khổng lồ không ngừng rót vào, lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ bị thân thể Bàn Ngu cắn nuốt, vết thương bên hông hằn khép lại từng tắc một, thiên địa nguyên khí khổng lồ không ngừng cọ rửa kiếm quang màu đen Bàn Cổ Kiếm để lại trên vết thương của hắn, kiếm ý đáng sợ dần dần tiêu tán, tốc độ khép lại vết thương của Bàn Ngu càng lúc càng nhanh.

Cơ Hạo lui bước, hắn chưa ngu đến mức cứng đối cứng với Bàn Ngu.

Con mắt dựng thẳng của Bàn Ngu nhìn chăm chăm Cơ Hạo, sải bước hướng Cơ Hạo đuổi theo. Thân thể cao tới mấy ngàn vạn dặm phun ra đám mây nồng đậm màu đen, nơi thân thể Bàn Ngu đi qua, hư không bị ăn mòn ra một cái quỹ tích màu đen chậm chạp không khép lại, vô số Ngu tộc thánh nhân khóc lóc không tự chủ được đi theo phía sau Bàn Ngu, theo quỹ tích này liên tục rơi về phía Cơ Hạo.

Ngẫu nhiên có kẻ xui xẻo thân thể chạm đến quỹ tích tối như mực trống không một vật này, tinh huyết toàn thân bọn họ liền nháy mắt bị rút sạch, kéo theo thể giới tương ứng bọn họ cũng nháy mắt sụp đổ, toàn bộ thể giới đều hóa thành một đạo thiên địa nguyên khí khổng lồ phá không mà đến, không ngừng rót vào thân thể Bàn Ngu.

Đầy trời đều là tiếng la khóc, tiếng hét chói tai, tiếng cầu xin, càng có vô số công kích tiếp tục rơi ở trên thân Bàn Ngu, đánh cho hư không nổ tung, toàn bộ hồng hoang tinh không đều đang chấn động không ngớt.

Cơ Hạo gian nan duy trì Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận, nguyên từ lực tràn vô hình như thủy triều cọ rửa thân thể Bàn Ngu từng đợt một, tận khả năng kéo chậm tốc độ của hắn, khiến hắn không thể đuổi kịp Cơ Hạo.

Nhưng lực lượng của Bàn Ngu quá cường đại, thân thể hắn tùy ý khê động, toàn bộ kiếm trận đều kịch liệt chấn động không ngớt, chấn động thật lớn xuyên thấu qua kiếm trận liên hệ với Cơ Hạo, càn quét thân thể cùng đạo đài của hắn, khiến toàn thân hắn đau đớn, đạo đài hỗn loạn, khí tức quanh thân cũng trở nên phập phù không yên.

Cơ Hạo càng nhìn thấy nơi Bàn Ngu đi qua, thân thể hắn tạo thành phá hoại cực lớn đối với Bàn Cổ thế giới.

Trong lòng khê động, Cơ Hạo chợt hướng bầu trời lao lên, hắn muốn mang theo Bàn Ngu thoát ly Bàn Cổ thế giới, tiến vào trong hỗn độn tiếp tục dây dưa.

Liên tục hướng lên trời bay đi, không biết hướng bầu trời phi hành bao lâu, thời điểm mắt thấy đã đến phía trên vòm trời, sắp lao ra khỏi màng ngăn thế giới, trong hư không đột nhiên lóe lên một bóng người, cực ác Vũ Dư mặc áo bào đen chặn đường đi của Cơ Hạo.

Một thanh âm cực nhỏ vang lên ở bên tai Cơ Hạo, chính là cực ác Vũ Dư đang nói chuyện với Cơ Hạo: “Đồ nhi ngoan, đừng lao ra khỏi Bàn Cổ thế giới, cứ ở nơi này cuốn lấy Bàn Ngu... Thật sự không ngờ tới, Phục Hy bọn họ thế mà lại có thủ đoạn bậc này, bọn họ vậy mà tạo ra được Kỳ Nguyên Tế Đan kỳ vật bậc này, lại khiến đám ác quỷ dị tộc kia mỗi tên đều đột phá thánh cảnh!”

“Bàn Ngu phá không tiêu diệt thế giới của các Ngu tộc thánh nhân kia, từ xa xôi căn nuốt bốn nguyên lực của các thế giới đó... Khoảng cách quá xa, hắn

không thể đem các thế giới đó cắn nuốt hết. Chỉ cần hấn ở Bàn Cổ thế giới, bốn nguyên lực các thế giới kia phá không mà đến, có trên sáu phần mười bốn nguyên lực bị Bàn Cổ thế giới giữ lại, dung hợp.”

Ánh mắt Cơ Hạo chợt sáng ngời, hấn nhìn về phía cực ác Vũ Dư: “Ý sư tôn là?”

“Để Bàn Ngu ở nơi này, cuốn lấy hấn, để hấn muốn làm gì thì làm... Để các dị tộc thánh nhân kia đều chết ở chỗ này.” Trong mắt cực ác Vũ Dư hiện lên một mảng u quang lạnh lùng tàn khốc vô cùng: “Đây là chuyện có công đức cực lớn... Đây thực sự là niềm vui ngoài dự liệu!”

Cơ Hạo quay đầu nhìn thoáng qua Bàn Ngu đuổi giết mà đến. Hấn hít sâu một hơi, lại là Khai Thiên Nhất Kích hướng vào đầu Bàn Ngu chém xuống.

Kiểm quang lạnh thấu xương, đầu Bàn Ngu chợt nghiêng đi, tránh kiếm quang đâm thẳng con mắt dựng thẳng ở mi tâm hấn, kiếm quang dài đến vạn dặm từ vai trái hấn đâm vào, từ mạng sườn phía bên phải của hấn phun trào ra. Bàn Ngu há mồm phun một ngụm máu, hai tay hấn chộp đi bốn phía, mấy chục Ngu tộc thánh nhân xui xẻo đến cực điểm bị hấn chộp vào trong tay, trong mấy nhịp thở đã bị hấn hút sạch sẽ.

Ngu Mông gần như tuyệt vọng kêu thảm: “Cơ Hạo đại nhân... Giúp chúng ta! Mau mau chém giết quái vật đáng sợ này đi, thủy tổ khởi nguyên Ngu tộc chúng ta, sao có thể là quái vật đáng sợ như vậy?”

Cơ Hạo trầm mặc không nói, hấn cực lực mở ra kiếm trận, thân thể nhanh chóng nhập vào trong kiếm trận.

Đám người Ngu Mông tính cả Bàn Ngu cùng nhau bị kéo vào kiếm trận, hai vị giáo chủ cũng đuổi sát theo, chủ động lao đầu chui vào kiếm trận. Đám người A Bảo cất tiếng hét dài, tính cả Phục Hy đám Nhân Hoàng cũng không chút do dự chủ động tiến vào kiếm trận Cơ Hạo bày ra.

Kiểm khí phóng lên cao, vô số người ở trong kiếm trận vây quanh Bàn Ngu chém lung tung một trận, hư không đang kịch liệt chấn động, các quý tộc Ngu tộc thông qua Kỳ Nguyên Tế Đàn, hao hết khí vận thể giới thành thánh, bọn họ giống như cỏ dại giống nhau bị Bàn Ngu tùy ý thu gặt, cắn nuốt.

Cánh tay to lớn của Bàn Ngu hướng về phía Cơ Hạo cào loạn, vỗ loạn, Cơ Hạo hóa thân một luồng sáng nhỏ bé vòng quanh thân thể Bàn Ngu bay loạn, Bàn Cổ Kiếm trong tay dần dần giảm bớt khí lực, hướng tới bàn tay Bàn Ngu chém lung tung.

Bàn Ngu rất kiêng kỵ tránh đi mũi nhọn Bàn Cổ Kiếm, hai tay không dám va chạm với kiếm quang.

Cơ Hạo cứ như vậy vòng quanh Bàn Ngu bay vun vút từng vòng một, quanh thân Bàn Ngu sương mù đen lượn lờ, từng đám đông Ngu tộc thánh nhân ở trong sương mù màu đen vô thanh vô tức ngã xuống.

Chương 1889: Tiêu Hao

Bàn Cổ mỗ đại lục, nơi Bất Chu sơn ngày xưa đứng sừng sững.

Cơ Hạo đem Bất Chu sơn bị gãy rút ra luyện chế thành Bàn Cổ Chung, trên phế tích Bất Chu sơn ban đầu đã có thêm một cái hố trời sâu không thấy đáy. Năng lực tự khép lại của Bàn Cổ mỗ đại lục rất mạnh, cái hố trời này chỉ ngăn ngừa mấy tháng đã vô tung vô ảnh, nay lại là Nghiêu Sơn thành của Cơ Hạo đứng sừng sững trên mặt đất.

Từ lòng đất ngay bên dưới Nghiêu Sơn thành không biết mấy ức vạn dặm, trong lòng đất Bàn Cổ mỗ đại lục, vô số thái cổ độc diễm ngưng tụ thành bào thai địa hỏa xa lánh và chạm lẫn nhau, ngẫu nhiên một chỗ hỏa bào thai nổ tung, sẽ có vô số điểm ánh lửa xanh tím, đỏ sậm kéo khói đen thật dài hướng bốn phía và chạm hỗn loạn, ánh lửa nổ tung, tiếng nổ rung trời, như muốn đem toàn bộ thiên địa nổ tung thành phần hết.

Đổi thành người thường khê chạm vào địa hỏa bào thai vô số lượng kiếp ngưng tụ thành này, tự nhiên là nháy mắt cốt nhục thành tro, hồn phi phách tán.

Cho dù là A Bảo đại năng tu sĩ có đạo hạnh như vậy đến nơi này, dù có tiên thiên linh bảo, chí bảo hộ thân, không cẩn thận bị địa hỏa bào thai bùng nổ đánh trúng, cũng là kết cục bản thân bị trọng thương, đạo cơ bị hao tổn.

Thậm chí thánh nhân chi tôn nếu không cẩn thận bị nhốt ở sâu trong vô cùng vô tận địa hỏa bào thai này, ngày đêm bị vô cùng vô tận địa hỏa bào thai đó bùng nổ oanh kích, thời gian lâu dài, cũng sẽ ô nhiễm thánh thể, chấn động nguyên linh, không tránh khỏi có phiêu lưu đạo hạnh bị hao tổn, tu vi giảm xuống.

Trong vô số địa hỏa bào thai, Quân đạo nhân, Vu đạo nhân cách nhau vạn dặm xa xa giăng co.

Phía sau Quân đạo nhân có hư ảnh một cái đĩa tròn cực lớn màu trắng như ẩn

như hiện, hư ảnh cái đĩa tròn phía sau Vu đạo nhân lại là màu xám, đường kính cũng so với hư ảnh cái đĩa tròn phía sau Quân đạo nhân nhỏ hơn khoảng một thành.

Hư ảnh cái đĩa tròn dày nặng ngưng thực tựa như ngọc bích, trên cái đĩa tròn lóe lên rậm rạp vô số đạo văn, ba ngàn đạo thanh khí không ngừng từ trong đĩa tròn trào ra, câu thông thiên địa, trấn áp bát hoang, mỗi một luồng thanh khí đều lóng lánh linh quang đẹp mắt đến cực điểm, vô cùng vô tận đạo vận từ trong thanh khí không ngừng phun ra, người thường nếu nhìn bất cứ một đạo thanh khí nào một cái, linh hồn bọn họ không chịu nổi vô số đạo vận đánh vào, linh hồn nhất định sụp đổ.

Hai người cách nhau vạn dặm, lại không động thủ, bọn họ hít thở ngân nga xa xa nhìn nhau, trong mỗi một nhịp thở, đỉnh đầu bọn họ đều có một đóa hoa sen dần dần bay lên, nhanh như tia chớp hướng đối phương bay nhanh đi.

Hoa sen ở trong hư không va chạm thật mạnh, sau đó vô thanh vô tức đồng thời hủy diệt, không có chút ánh lửa nào, không có chút tiếng vang nào, không có bất cứ động tĩnh hào quang kỳ dị nào. Nhưng lúc mỗi lần hoa sen hủy diệt, hào quang của thái cổ độc diễm trong địa tâm ngưng tụ thành địa hỏa bào thai sẽ ảm đạm đi một tia, nhiệt độ cũng giảm xuống một chút xíu.

Chém giết giữa hai người nhìn như thông dong đạm nhạt, thực ra lại hung hiểm đến cực điểm.

Một đòn tùy tay của bọn họ, đã trực tiếp điều động bốn nguyên lực của Bàn Cổ thể giới hủy diệt lẫn nhau, bất cứ hai đóa hoa sen nào va chạm hủy diệt, sức mạnh to lớn chất chứa trong đó cũng có thể so với toàn bộ tu vi của một vị thánh nhân!

Trong mỗi một nhịp thở, tương đương Bàn Cổ thể giới bốc hơi mất toàn bộ lực lượng của hai vị thánh nhân!

Đây là lực lượng tự dừng biến mất, là trực tiếp từ trên cơ thể Bàn Cổ thể giới

cắt thịt lấy máu. Tranh đấu vô thanh vô hình lại hao tổn thật lớn như vậy nếu tiếp tục duy trì, toàn bộ Bàn Cổ thế giới đều có thể hao hết bốn nguyên triệt để sụp đổ hủy diệt.

Lại một đóa hoa sen từ đỉnh đầu bay lên, hai đóa hoa sen ở trong thái cổ độc điểm vô biên va chạm với nhau, sau đó lặng yên trôi đi.

Vu đạo nhân đột nhiên cười lên: “Người thật sự muốn tiếp tục đấu với ta như thế? Không có bọn đồng lõa kia, người nào có thể làm gì được ta?”

Lắc lắc đầu, Vu đạo nhân gật gù cười nói: “Quả thật, ta không bằng người, nhưng người lẻ loi một mình, cũng đừng mơ thoải mái phong ấn ta nữa. Nhớ năm đó, không phải ba đệ tử kia của người, còn có Oa Linh, Đông công, Tây mỗ, Minh đạo nhân, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân liên thủ, người sao có thể đem ta trấn áp vào sâu trong đại đạo?”

Thở dài một tiếng, Vu đạo nhân mang theo một tia khoái ý cười nói: “Từ lần đó trở đi, ta đã biết, đơn đả độc đấu là không được, cho nên Tam Bành đã thành đệ tử của ta, Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân ‘trong lúc vô ý’ đưa tới Vực Ngoại Thiên Ma, ác quỷ dị tộc Bàn Ngu thế giới kia cũng liên tiếp xâm nhập.”

“Nhiều năm trù tính, hôm nay cuối cùng thấy được khai hoa kết quả. Bàn Ngu này, người chuẩn bị hao phí bao nhiêu khí lực đi đối phó? Hay là nói, người vẫn là chuẩn bị bám dính ta đến cùng, không đem an nguy Bàn Cổ thế giới để ở trong lòng?”

“Ta chỉ muốn thay thế người, trở thành ý chí duy nhất của Bàn Cổ thế giới. Nhưng Bàn Ngu khác, Bàn Ngu muốn, là cắn nuốt toàn bộ Bàn Cổ thế giới, hủy diệt Bàn Cổ thế giới!” Vu đạo nhân cười đặc biệt sáng lạn: “Cho nên, lấy hiểu biết của ta đối với người, người nhất định sẽ đem khí lực lớn nhất giữ lại đối phó Bàn Ngu nhỉ?”

“Nhưng, hẳn thực không phải dễ đối phó như vậy đâu.” Vu đạo nhân cười đến mức mắt cũng nheo thành một sợi chỉ: “Hoặc là, người vẫn là chuẩn bị phân

thắng bại trước với ta sau đó đi đối phó hần? Nhưng hiện tại người ta giao thủ mỗi một lần, hao tổn đều là bốn nguyên của Bàn Cổ thể giới, người không sợ hao tổn quá độ, người cho dù phong ấn ta một lần nữa, Bàn Cổ thể giới còn có đủ bốn nguyên lực lượng để trấn áp Bàn Ngu không?”

Quân đạo nhân nhíu mày không nói, đỉnh đầu liên tục lao ra ba đóa hoa sen, thành phương vị tam tài hướng Vu đạo nhân nghiền ép tới.

Vu đạo nhân nhẹ nhàng băng quơ vung tay, ba đóa hoa sen tương tự bay lên, lặng yên không một tiếng động đồng quy vu tận với hoa sen Quân đạo nhân phóng ra.

“Người ta thực lực tương đương, thủ đoạn giống nhau, cảm ngộ đối với đại đạo Bàn Cổ thể giới, người có lẽ so với ta hơi sâu hơn một tầng, nhưng cũng không có khả năng lẻ loi một mình đem ta như thế nào cả... Người thật sự mặc kệ Bàn Ngu? Người thật sự mặc kệ hần muốn làm gì thì làm?”

Vu đạo nhân cười rất sáng lạn, hai tay hần hướng phía trước vung lên, một mảng lớn quang sáng lóe lên, liền nhìn thấy trong Hồng Mông hỗn độn, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân ở trong Tru Lục Hãm Tuyệt kiểm trận chiến đấu dính thành một cục với Tam Bành đạo nhân.

Làm người ta chấn động là, có Tru Lục Hãm Tuyệt kiểm trận giúp đỡ, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân vẫn bị đánh cho liên tiếp bại lui, bị Tam Bành đạo nhân liên thủ áp chế không thở nổi.

“Chỉ là ba phân thân trăm thi mà thành, chẳng lẽ còn có thể đối phó ba đệ tử đặc ý kia của ta?” Vu đạo nhân sung sướng hỏi Quân đạo nhân: “Bản tôn ba vị đệ tử đặc ý kia của người ở đâu? Vì sao không ra tay? Chẳng lẽ, bọn họ ngay cả tam thi hóa thân của mình cũng từ bỏ sao?”

Quân đạo nhân trầm mặc không nói, Vu đạo nhân chợt nhếch miệng cười phá lên.

“Nhìn thấy bộ dáng không thể làm gì được của người, ta sao lại vui vẻ như vậy chứ? Năm đó người truyền xuống bí thuật trăm tam thi, muốn diệt trừ căn cơ Tam Bành... Ngại là, ngại là, bí pháp này quá cao thâm, toàn bộ Bàn Cổ thế giới, có thể có mấy người dùng bí pháp trăm tam thi đó của người?”

“Không làm sao được, người bảo nhân tộc Nhân Hoàng làm kế rút củi dưới đáy nồi, tiêu hủy tất cả bí mật thái cổ, đem tất cả tin tức đại năng thái cổ triệt để hủy diệt.”

“Chỉ cần nhân tộc không niệm tên Tam Bành, tam thi chỉ im lặng ngủ say trong cơ thể; chỉ cần nhân tộc không biết Nguyên Thủy Ma Tôn tồn tại, tự nhiên tâm cảnh thanh lương, ma niệm không sinh... Cái này thật ra là đối sách rất tốt, chỉ cần nhân tộc có thể thuần phác như thời đại thái cổ, tự nhiên sẽ qua được, ta nào có cơ hội thoát vây mà ra?”

“Đáng tiếc, đáng tiếc... nhân tộc dù sao không thể vĩnh cửu thuần phác, hàm hậu như vậy... Không phải sao?”

Liên tục mười mấy đóa hoa sen hủy diệt trong hư không, tiếng cười của Vu đạo nhân chấn động khiến địa tâm cũng đang run rẩy.

Chương 1890: Chi Chết Mà Thôi

Sương mù đen bao phủ toàn bộ Bàn Cổ mỗ đại lục.

Nhật nguyệt vô quang, trời đất tối tăm, một lại một Ngu tộc thánh nhân ở trong sương mù đen tan thành mây khói, bọn họ, tính cả thế giới tương ứng với bọn họ, đều ở trong sự cắn nuốt tham lam điên cuồng mà không có chừng mực của Bàn Ngu triệt để sụp đổ.

“Các người bắt nguồn từ ta, các người cuối cùng sẽ thuộc về ta!” Tiếng cười trầm thấp của Bàn Ngu giống như ác mộng truyền khắp toàn bộ Bàn Cổ thế giới.

Theo Bàn Ngu điên cuồng cắn nuốt, pháp thể của hắc dần dần ngưng thực mà chắc chắn, thân thể khổng lồ cao tới mấy ngàn vạn dặm dần dần co lại; số lượng Ngu tộc thánh nhân ngã xuống càng nhiều, thân thể Bàn Ngu lại càng thêm ngưng thực.

Dần dần, thân thể Bàn Ngu biến thành chỉ cao khoảng vạn trượng. Nhưng giờ phút này toàn thân hắc quần quanh hào quang màu đen, trên da thịt màu đen trong vắt như lưu ly vô số đạo văn màu đen chói mắt cấp tốc lóe lên, tiếng nổ trầm thấp không ngừng từ trong cơ thể hắc khuếch tán ra, chỉ riêng tiếng nổ này đã chấn động khiến đám người Cơ Hạo ngũ tạng hỗn loạn, đạo đài run rẩy.

Một đợt lại một đợt ánh sáng mạnh mẽ màu đen trong suốt như sóng thần, gào thét hướng về bốn phương tám hướng càn quét.

Vô luận là hai vị giáo chủ, hay là Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên, Toại Nhân các Nhân Hoàng, thậm chí đám người Cơ Hạo, A Bảo, Huyền Đô, Nghiễm Thành, mỗi lần cường quang màu đen lướt qua thân thể bọn họ, mọi người đều cảm thấy toàn thân đau đớn không chịu nổi, như tinh khí thần toàn thân đều bị hắc quang rút hết ra, khí huyết phập phù bọn họ thậm chí không ổn định được thân hình, không ngừng từ trên cao rơi xuống.

Trong mây đen, Ngu Mông đám Ngu tộc thánh nhân đã tan thành mây khói, tất cả phồn hoa đều đã thành hư vô.

Bọn họ mượn Kỳ Nguyên Tế Đàn của nhân tộc mạnh mẽ đột phá thành thánh, còn chưa hưởng thụ quyền bính chí cao vô thượng chấp chương đại đạo một phương thế giới, ngòi chễm chệ đám mây, đã như con kiến bị nghiền nát thành cặn, nhập vào bùn lầy không thể siêu sinh.

Bàn Ngu lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung, hãn dang hai tay, trước ngực có một lỗ đen thật lớn chậm rãi xoay tròn, Tam Nhật Cửu Nguyệt trong ngực kịch liệt nhảy lên chấn động, không ngừng phát ra tiếng va chạm nặng nề như sấm.

“Rốt cuộc, đều thu hồi rồi sao?” Bàn Ngu ngẩng đầu lên, con mắt dựng thẳng ở mi tâm phun ra một đạo u quang đen sì lao thẳng lên trời. Qua hồi lâu, hồi lâu, hãn lẩm bẩm trầm thấp: “Ô, không đúng, truyền tống thông đạo Bàn Ngu thế giới đi thông thế giới khác lấy hàng trăm vạn để tính, thánh cảnh nơi này bị ta đánh chết chỉ mười mấy vạn người...”

“Xem ra, còn có rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều hậu duệ, chờ đợi ta từng bước từng bước tìm tới cửa thu về. Máu bọn hãn, thịt bọn hãn, hồn bọn hãn, linh bọn hãn, tất cả của bọn hãn, bao gồm thế giới của bọn hãn, đều là của ta!” Bàn Ngu cười rất vui vẻ: “Mỗi một hậu duệ của ta, đều là một ngọn hải đăng bắt mắt nhất, một cái cọc tiêu lấp lánh nhất, ta sẽ lần lượt tìm tới cửa đi thu hồi bọn hãn!”

Từng đợt vàng sáng màu đen không ngừng hướng bốn phía khuếch tán ra, nơi hắc quang đến, tất cả thiên địa pháp tắc đều bị phá hủy, bị vụn vụn, bị cắn nuốt, bao gồm hai vị giáo chủ ở trong, chưa ai có thể bay lên không trung phi hành, toàn bộ mọi người đều chỉ có thể mờ mịt đứng trên mặt đất nhìn Bàn Ngu.

“Các người...” Bàn Ngu vui vẻ cúi đầu nhìn đám người Cơ Hạo, hãn lắc lắc đầu, cười ‘xùy xùy’ nói: “Không, còn chưa tới lúc hưởng dụng các người. Còn có một chút điểm tâm nho nhỏ lưu lại, chờ ta hưởng thụ bọn hãn trước được không?”

Bàn Ngu xoay người, con mắt dựng thẳng ở mi tâm hắt phun ra hai luồng điện quang màu đen.

Một luồng điện quang rơi ở đại doanh dị tộc phía đông Nghiêu Sơn thành, một đạo điện quang trúng đại doanh dị tộc phía tây Nghiêu Sơn thành.

Đại doanh kéo dài ức vạn dặm vô thanh vô tức biến mất, vô số chiến sĩ dân bản xứ đến từ các dị thế giới thân thể chợt cứng ngắc, từng làn gió xoáy màu đen nổi lên từ đất bằng, thân thể bọn họ ở trong cường quang màu đen hóa thành các làn khói bụi màu đen lao vút lên trời, bị Bàn Ngu mở cái miệng rộng nuốt sạch sẽ.

“Số lượng quả nhiên không thay thế được chất lượng.” Bàn Ngu có chút không vui lắc lắc đầu: “Nhảo nhoét nhạt nhẽo, mùi vị không ra làm sao, huyết nhục tinh khí nhiều sinh linh như vậy cộng lại, năng lượng còn không bằng máu thịt một tên thánh cảnh. Nhưng, cuối cùng trước mắt đã sạch sẽ hơn rất nhiều.”

Cười khẽ vài tiếng, Bàn Ngu há mồm hít một hơi thật sâu, đại doanh trung tâm quân đoàn bản thổ Ngu tộc hướng chính bắc Nghiêu Sơn thành đột nhiên biến mất ở trong một trận gió màu đen, vô số con em đến từ hào môn Bàn Ngu thế giới tru lên một tiếng thê lương, ở trong gió đen lặng yên hóa thành hư ảo.

Hài lòng gật gật đầu, Bàn Ngu hướng Lương Chử thành nhìn qua: “Ở thế giới này, chỉ còn lại các người đám tiểu gia hỏa này rồi. Ô, đều ngoan ngoãn đến đây đi, đến đây đi, các người bắt nguồn từ ta, các người tự nhiên cũng phải trở về với ta. Chờ ta hưởng thụ xong các người, sẽ đến lượt thế giới này.”

Bàn Ngu hướng Lương Chử thành chỉ một cái, tiếng nổ ‘Bốp bốp bốp’ không dứt bên tai, đầu vô số quý tộc Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc phát nổ, theo đó thân thể nổ thành sương máu, hóa thành các dòng suối máu không ngừng hướng Bàn Ngu bay tới.

Mắt Da Ma La Gia lộ ra nét tuyệt vọng, đứng ở đầu tường Lương Chử thành

dại ra nhìn bầu trời phía nam.

Không chỉ có nàng, toàn bộ dị tộc còn sót lại đều đứng ở trên tường thành Lương Chử, toàn bộ mọi người đều nhìn phía nam, trong mắt toàn bộ mọi người đều chỉ có bóng người đáng sợ của Bàn Ngu —— cách xa ức vạn dặm, thân thể cao tới vạn trượng của Bàn Ngu lại tràn ngập tầm nhìn của bọn họ, bọn họ có thể nhìn thấy Bàn Ngu, cũng chỉ có thể nhìn thấy Bàn Ngu, bóng người hằn giống như một cái bàn ủi đốt đỏ hồng, hung hăng khắc ở trong mắt bọn họ.

“Sao có thể như thế?” Da Ma La Gia đột nhiên điên cuồng rít lên: “Ngu triều ta cơ nghiệp vĩnh hằng...”

Vang một tiếng trầm nặng, toàn bộ sinh linh trong thành Lương Chử nhảy mất diết sạch, tính cả Da Ma La Gia ở trong, vô số con dân dị tộc ùn ùn hóa thành sương mù máu bay về phía Bàn Ngu.

“A tỷ!” Trong thành Nghiêu Sơn, mặt Da Ma Sam Gia mang nét bi thương tuyệt vọng, quỳ rạp xuống đất khóc rống lên.

Vô số quý tộc Ngu tộc, Già tộc, Tu tộc năm đó bị Cơ Hạo thừa dịp loạn bắt tù binh cùng cất tiếng gào thét, bọn họ từ trong phòng ốc khu tự cư trong thành Nghiêu Sơn chuyên môn phân chia cho bọn họ đi ra, nhìn phương Bắc rơi nước mắt khóc rống lên, càng có người tuyệt vọng liên tục lăn lộn trên mặt đất.

Xuất phát từ một số cảm ứng đặc thù nào đó trong huyết mạch, các tù binh dị tộc bị Cơ Hạo nhất cảm nhận được bản thổ Bàn Ngu thế giới hủy diệt, cảm nhận được vô số tộc nhân nhà mình tan biến, càng cảm nhận được tai ương ngập đầu ngay tại trước mắt. Bàn Ngu, kẻ khủng bố trong truyền thuyết sáng tạo Bàn Ngu thế giới, hằn thế mà lại muốn hủy diệt tất cả hằn tự tay sáng tạo!

“Tam Nhật Cửu Nguyệt ơi!” Các quý tộc dị tộc còn sót lại quỳ rạp xuống đất, khàn cả giọng hướng đồ đằng bọn họ cúng bái bắt đầu thành kính khẩn cầu.

“Nơi này, còn sót lại à!” Bàn Ngu xoay người, cười ha ha nhìn về phía

Nghiêu Sơn thành. Hắc cười cười, giang hai tay hướng Nghiêu Sơn thành vỗ tới.

Phong Hành chặn trước mặt Da Ma Sam Gia, hắc kéo Nghệ Cung, dốc hết toàn lực hướng Bàn Ngu bắn ra một mũi tên, một mũi tên, lại một mũi tên!

Tên như mưa, tên như cầu vồng, các đạo kiếm quang xé rách hư không, xuyên thấu sương mù màu đen, không ngừng rơi ở trên người Bàn Ngu. Các mũi tên không ngừng nổ tung ở trên người Bàn Ngu, Phong Hành lại coi như chưa nhìn thấy, thiêu đốt tinh huyết thúc dục Nghệ Cung, liều mạng hướng Bàn Ngu không ngừng tiến công!

Da Ma Sam Gia ở phía sau hắc.

Cho dù nàng là nữ nhân dị tộc...

Phong Hành cười rất tự đắc: “Nữ nhân của ta, người muốn giết nàng, ta sẽ giết người... Đánh không lại người, cùng lắm là chết mà thôi!”

Chương 1891: Tề Động

Trong thành Nghiêu Sơn, vô số tiễn thủ tinh nhuệ ánh mắt ngưng trọng nhìn Phong Hành!

Chỉ luận tiễn thuật, bọn họ có lẽ không bằng Phong Hành, kém nhưng cũng không lớn, đều là xuất thân đỉnh cấp tinh nhuệ Đông Di đó, tiễn thủ lấy hàng vạn để tính nếu liên thủ bắn tên, uy lực ở trên chiến trường hẳn so với Phong Hành mạnh hơn gấp trăm lần.

Nhưng cung trong tay Phong Hành, là Nghê Cung, là trấn tộc thần khí của Đông Di!

Nếu Phong Hành cũng không gây thương tổn được Bàn Ngu... Đông Di cao thủ tâm cao khí ngạo nữa cũng không dám nói, bọn họ có thể tổn hại được Bàn Ngu một chút nào!

Phong Hành cầm Nghê Cung, mũi tên từ trong tay hắn không ngừng bay vút ra không chỉ có tên, càng là tín ngưỡng của Đông Di nhất tộc, là tinh thần của bọn họ, là đồ đẳng chí cao trong lòng bọn họ!

Vô số Đông Di tiễn thủ ánh mắt mãnh liệt như lửa, gần như điên cuồng nhìn chăm chăm Nghê Cung trong tay Phong Hành. Từng luồng lực lượng tín ngưỡng tinh thuần vô cùng, nhuệ khí ngút trời không ngừng rót vào Nghê Cung, đột nhiên phía sau Phong Hành có một bóng người cao vạm vỡ, cánh tay cực dài lại cực kỳ trắng kiêu hiện lên.

Hai tay bóng người trống rỗng. Hắn hơi cúi đầu, đôi tay chậm rãi kéo ra, bầu trời liền có một tiếng sấm kinh người vang lên, mây đen bao phủ ở trên không Nghiêu Sơn thành bị mạnh mẽ xé rách ra một khe hở nho nhỏ.

Theo động tác của bóng người, Phong Hành cũng chậm rãi kéo ra Nghê Cung, động tác của hắn và bóng người nọ hoàn toàn nhất trí, từng luồng thiên

địa nguyên khí không ngừng hướng Nghê Cung hội tụ đến, tín ngưỡng lực của vô số Đông Di tiễn thủ ngừng tụ ở trên Nghê Cung, một mũi tên khổng lồ kim quang vạn trượng tự dựng hiện lên, vững vàng đặt lên trên Nghê Cung!

“Giết!” Vô số Đông Di tiễn thủ đều nhịp rít gào một tiếng, bọn họ thúc giục tinh huyết, phát ra một tiếng rống giận cường hãn nhất cả đời này. Bọn họ thiêu đốt nhiệt huyết, tín ngưỡng lực của bọn họ giống như núi lửa bùng nổ, giờ phút này lực lượng tất cả bọn họ đã nối liền một thể với Phong Hành!

Kim quang chột lóe, mũi tên khổng lồ màu vàng hóa thành một dải cầu vồng màu vàng dài đến mấy vạn trượng, nháy mắt lướt qua ức vạn dặm hư không, hung hăng cắm ở ngực Bàn Ngu.

Trong thành Nghiêu Sơn, vô số Đông Di tiễn thủ tính cả Phong Hành cùng nhau hộc máu, toàn bộ mọi người thân hình uể oải, cả người bất lực ngồi xuống đất. Một mũi tên này hầu như hao hết tinh khí thần của Phong Hành, lại ngay cả tinh huyết của vô số Đông Di tiễn thủ trong thành Nghiêu Sơn cũng tổn hơn phân nửa.

Một tiếng ‘Ông’ vang lên, trên ngực Bàn Ngu tung tóe lên một mảng lớn ánh lửa, mũi tên khổng lồ màu vàng ầm ầm vỡ nát, trên ngực Bàn Ngu mơ hồ có một dấu vết thật nhỏ màu vàng chột lóe qua, sau đó nhanh chóng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bàn Ngu nở nụ cười, tinh tế môi hơi hơi lạt dài, miệng hân dậm không ngừng phun ra màu đen sương mù dày đặc: “Vì này nho nhỏ nữ nhân... Thú vị, người lại có thể có thể tập trung nhiều người như vậy lực lượng nhất hân lên công kích ta?”

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Bàn Ngu trầm giọng nói: “Lực lượng thế giới này của các người rất có ý tứ, các người thế mà có thể đồng lòng hợp sức liên thủ kháng địch? Loại chuyện này, ở Bàn Ngu thế giới...”

Loại chuyện này, ở Bàn Ngu thế giới tuyệt đối không có khả năng xảy ra, các

quý tộc Ngu tộc chưa bao giờ có thật thật sự tín nhiệm bất luận kẻ nào trừ chính mình. Mà tất cả cái này đều bắt nguồn từ Bàn Ngu, mục tiêu của hắn là cắn nuốt tất cả để tăng cường bản thân, hắn thật sự là một tồn tại cực độ ích kỷ, lãnh khốc vô tình.

Đối với Bàn Ngu mà nói, ‘tín nhiệm’ thật sự là khái niệm quá xa xỉ, cũng quá vô dụng.

Dù sao, hắn cũng không cần tín nhiệm bất luận kẻ nào, tất cả bên người hắn đều đã bị hắn cắn nuốt, hắn vì sao phải tín nhiệm người khác?

“Vì sao phải phản kháng? Vì sao phải giãy dụa? Người bắt nguồn từ ta, người nên trở về với ta!” Con mắt dựng thẳng của Bàn Ngu nhìn chăm chăm Da Ma Sam Gia: “Các người đã tiêu dao quá lâu rồi, quá lâu rồi, các người sinh ra vốn đã là một sai lầm, hiện tại, là lúc bù lại sai lầm này rồi.”

Trong con mắt dựng thẳng của Bàn Ngu một vòng xoáy thật lớn màu đen đột nhiên xuất hiện, một lực lượng cắn nuốt vô hình hung hăng hướng Da Ma Sam Gia áp sát.

Phòng thành cấm chế của Nghiêu Sơn thành âm âm chấn động, thiên đình của Bàn Cổ thế giới kịch liệt rung lên. Nghiêu Sơn thành ở dưới sự bố trí tỉ mỉ của Cơ Hạo, toàn bộ thành trì liên thông địa mạch, trên ứng tinh tú khắp trời, càng gắt gao nối liền một thể với Thiên Địa Đại Trận của thiên đình.

Bàn Ngu muốn cắn nuốt dị tộc lưu lại trong thành, lực cắn nuốt của hắn và phòng thành kết giới của Nghiêu Sơn thành bạo phát xung đột trực tiếp nhất!

Lực cắn nuốt thật lớn giống như nước lũ bao phủ Nghiêu Sơn thành, theo phòng thành kết giới bóng loáng của Nghiêu Sơn thành hướng bốn phương tám hướng tuôn trào.

Ngoài thành từng dòng nhược thủy, từng dòng dung nham, từng dòng cát chảy, từng cái đầm lầy nước độc, còn có trong biển máu bốn phía, trong chông

chất phòng tuyến Cơ Hạo bày ra, thân thể vô số chiến sĩ tinh nhuệ âm thầm tan rã, vô số tinh nhuệ long tộc, phượng tộc thân thể sụp đổ tan rã, vô số sơn tinh thủy quái thể lương gào thét hóa thành hư ảo, vô số Huyết Trì U Quỷ cùng Bán Long Tu La không tự chủ được bị lực cắn nuốt vô hình vụn vụn thành mảnh vụn.

Bàn Ngu há mồm nuốt, lực lượng cắn nuốt khủng bố bóc ra từng chút một phòng ngự kết giới dày nặng của Nghiêu Sơn thành, cùng lúc đó vô số tinh nhuệ của Nghiêu Sơn thành ở ngoài thành không ngừng bị hắt há mồm nuốt vào.

Ngao Hạo tự xưng là ‘Ngao Nhật Thiên’, tính cả mấy chục gã cổ long vương đột ngột hóa thành một mảng lớn sương máu.

Nhiều tinh anh phượng tộc kiêu ngạo còn chưa kịp bay lên không trung đào tẩu, lông vũ của bọn họ đã ùn ùn rụng ra, sau đó máu thịt hóa thành tro tàn.

Hạ Mễ thống lĩnh vô số lính tôm tướng của điên cuồng hướng sâu bên trong biển máu lặn xuống, nhưng bọn họ vừa mới chui vào biển máu sâu không đến nghìn trượng, biển máu xung quanh đều bị lực cắn nuốt vô hình rút lên bầu trời, máu bốc hơi lên, vô số lính tôm tướng của khóc lóc nổ tung thành bột phấn.

Cha con Vô Chi Kỳ còn có Viên Lực thống lĩnh đám đông sơn tinh thủy quái gào thét. Bọn họ đối mặt Bàn Ngu không có sức phản kháng, bọn họ thậm chí không biết rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì thì đã hồn phi phách tán...

Một tiếng vang khổng lồ ‘Rắc’ truyền đến, Nghiêu Sơn thành to lớn kịch liệt chấn động một lần, nền thành trì nứt ra vô số điều khe hở nhỏ bé, lực cắn nuốt vô hình thể mà muốn đem toàn bộ Nghiêu Sơn thành nhổ tận gốc đưa vào trong miệng Bàn Ngu.

Thiên Địa Đại Trận của thiên đình kịch liệt chấn động, đại trận dốc sức trấn áp Nghiêu Sơn thành không cho nó bay lên, nhưng bản thân thiên đình cũng đang kịch liệt run rẩy, thiên đình to lớn mơ hồ có dấu hiệu từ phía trên vòm trời rơi xuống, không ít nơi của thiên đình đều đã nứt ra vết nứt to nhỏ, vô số lửa nóng khói đặc không ngừng từ trong vết nứt phun ra.

Trên tường thành Nghiêu Sơn thành, Vũ Mục chắn ở trước mặt Phong Hành tinh lực suy kiệt, hắt gió lên cao Ôn Thần Phiên, hướng Bàn Ngu bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ một tiếng, sau đó dùng sức phun một ngụm máu ở trên Ôn Thần Phiên.

Ôn Thần Phiên âm âm tan rã, hóa thành một đạo nguyên rửa ôn độc ác độc nhất hướng Bàn Ngu đánh tới.

Bàn Ngu khinh miệt nhìn thoáng qua ôn độc nguyên rửa do Ôn Thần Phiên biến thành, không đặt ở trong lòng đem nó nuốt vào!

Vũ Mục rú thắm một tiếng, không ngừng phun ra cả đồng máu tươi, thân thể hắt cấp tốc gãy yếu đi, như tinh huyết toàn thân đều bị rút sạch.

Trên tường thành, Thái Ti vẫn luôn có chút thần kinh lăm lăm đột nhiên ngẩng đầu lên, con mắt hắt sáng loáng giống như con cú, rất nghiêm túc hướng Thiếu Ti nói: “Mấy ngày hôm trước, ta nghiêm túc đếm, con cái ta hiện tại có một ngàn hai trăm người. Cho nên, huyết mạch tộc ta sẽ không đoạn tuyệt.”

Cười ‘Hì hì’, Thái Ti cắn đứt non nửa đoạn đầu lưỡi, đem một ngụm máu lớn phun ở trên Đình Đầu Thất Tiền Thư, sau đó dùng sức hướng thiên địa bài lạy.

Thiếu Ti thét dài một tiếng bén nhọn, mái tóc dài của nàng chột biến thành một mảng khô trắng, miệng nàng tụng chú ngữ tối nghĩa khó hiểu, hai tay kết ấn xa xa ẩn về phía Bàn Ngu.

Chương 1892: Minh Đạo Ra Tay

Trong nháy mắt Thái Ti quỳ mọp bái lạy, trong Đình Đầu Thất Tiễn Thư một bóng người mờ lung màu xám phóng lên cao.

Một khí tức tà dị, âm trầm đáng sợ tràn ngập thiên địa, ở trong nháy mắt thời gian cực ngắn, luồng khí tức đáng sợ này thậm chí đem khí đen trên người Bàn Ngu tản mát ra cũng bức lui gần trăm vạn dặm.

Trên khuôn mặt mơ hồ của bóng người xám xịt lóe ra hai điểm u quang thâm thúy, hẩn nhìn chăm chăm Bàn Ngu một cái, một thanh âm đột nhiên vang lên trong lòng toàn bộ mọi người trên Bàn Cổ đại lục. Văng vẳng, uế oải, giống như gió âm từ trong Cửu U địa ngục thổi ra, đông lạnh khiến lục phủ ngũ tạng của người ta cũng co lại thành một cục.

“Thì ra... Không phải Bàn Cổ...” Khẽ thở dài một tiếng không thể nói rõ được, bóng người màu xám chợt hướng vào phía trong co rút lại, thân thể hẩn hóa thành một luồng tiễn quang nhỏ bé, cuốn lên Đình Đầu Thất Tiễn Thư hung hăng lao về phía ngực Bàn Ngu.

‘Phập’ một tiếng, tiễn quang màu xám xuyên thấu thân thể Bàn Ngu, sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ngay cả bản thể Đình Đầu Thất Tiễn Thư cũng chẳng biết đi đâu. Thân thể Bàn Ngu hơi nhoáng lên một cái, hẩn có chút mờ mịt, có chút kinh hãi cúi đầu nhìn về phía ngực mình.

Một điểm hào quang màu xám nhỏ bé nhanh chóng lóe lên ở trên ngực Bàn Ngu.

Dần dần, từng cái đốm màu đen từ mép hào quang màu xám sụp đổ, theo tiếng nổ cực kỳ nhỏ, trên ngực Bàn Ngu cả khối lớn đốm màu đen không ngừng sụp đổ, nhanh chóng hóa thành nhiều điểm khí màu đen bay đi.

Chỉ thời gian mấy nhịp thở, trên ngực Bàn Ngu đã có thêm một lỗ thủng

trong suốt đường kính trăm trượng. Tam Nhật Cửu Nguyệt điên cuồng chấn động gào thét, hóa thành mười hai quầng sáng chói lóa tề tụ phụ cận vết thương to lớn này, một tư thế muốn nhân cơ hội từ nơi này chạy thoát.

“Nguyên rủa thật đáng sợ!” Bàn Ngu thấp giọng lầm bầm: “Cũng đã ngã xuống rồi, lưu lại nguyên linh lạc ấn cũng có lực lượng mạnh như vậy, nghĩ hẳn năm đó cũng là một phương chúa tể không ai bì nổi... Hắc, nếu là không ngã xuống, bản tôn của hắc, sẽ so với mấy kẻ mạnh nhất trong các hỗn độn ma thần năm đó khi ta mở Bàn Ngu thế giới, đến vậy công ta còn mạnh hơn một khoảng nhỉ?”

“Đại năng như thế, lại ngã xuống ở Bàn Cổ thế giới? Khai thiên thánh nhân thế giới này của các người, thật đáng sợ mà.” Bàn Ngu ngẩng đầu lên, con mắt dựng thẳng ở mi tâm lóe lên điện quang màu đen chói mắt, hắc cười dữ tợn nói: “Nhưng, hắc dù sao cũng đã ngã xuống, ta ở thế giới này, không cảm thụ được khí tức của hắc... Có thể thai nghén ra khai thiên thánh nhân cường đại như thế, bốn nguyên thế giới này...”

Bàn Ngu kích động tới mức thân thể cũng đang khẽ run lên. Hắc trầm giọng cười dữ tợn nói: “Ta sẽ... Không khách khí nữa!”

Chậm rãi giơ hai tay, Bàn Ngu dùng sức vỗ một chương vào trên ngực mình, ầm một tiếng, Tam Nhật Cửu Nguyệt trong ngực hắc cùng cất tiếng gào thét, Nhất Nhật Tam Nguyệt bị đôi bàn tay hắc vỗ nổ tung, hóa thành các tia sáng kỳ dị không ngừng dung nhập thân thể hắc. Theo Nhất Nhật Tam Nguyệt này bị thân thể Bàn Ngu hấp thu, vết thương trên ngực hắc hầu như là nháy mắt khép lại.

“Các người cũng rất nghịch ngợm, các người đều là dòng dõi từ trong cơ thể ta diễn sinh, các người là con cháu của ta... Các người không nghĩ như thế nào khiến ta mau chóng khôi phục lực lượng, ngược lại còn vì tư lợi đem ta phong ấn, trấn áp, mưu toan để ta trọn đời không thể thức tỉnh!” Bàn Ngu cúi đầu nhìn Nhị Nhật Lục Nguyệt lưu lại trong ngực, cười rất ôn hòa.

“Nhưng, có ích lợi gì đâu? Các người bắt nguồn từ ta, các người nhất định phải trở về với ta, thuộc về ta, tóm lại phải trở về!” Bàn Ngu thì thào lầm bầm: “Các người đại biểu mười hai bốn nguyên đại đạo quan trọng nhất của cơ thể ta, ta sao có thể để các người chạy thoát?”

“Toàn bộ dòng dõi, toàn bộ con nối dõi của ta, đều phải một lần nữa hòa hợp một thể với ta!” Bàn Ngu đứng xa xa nhìn Da Ma Sam Gia phía sau Phong Hành, ôn hòa cười nói: “Một tiểu nha đầu cũng không thể chạy thoát, các người sao có thể chạy thoát?”

Xa xa, Bàn Ngu hướng Nghiêu Sơn thành vươn hai tay, một lực lượng căn nuốt càng thêm khổng lồ, càng thêm đáng sợ gắt gao hấp thụ ở trên Nghiêu Sơn thành, mấy ngàn kiến trúc to nhỏ trong thành kịch liệt lắc lư, trận cơ phòng ngự đại trận bố trí trong nền kiến trúc điên cuồng chấn động, không ngừng có ánh lửa chói mắt cùng khói đặc cuồn cuộn phun ra.

Thái Ti uể oải xụi lơ ở trên mặt đất, hắn mang theo một tia mờ mịt, một tia bi thương nhìn nơi bóng người khổng lồ màu xám kia biến mất.

“VẬY, lão tổ chung quy là đã triệt để tan biến rồi, ngay cả một chút cơ hội khôi phục cũng không có nữa... Thiếu Ti, lần này chúng ta thực mất vốn rồi.” Thái Ti rầm rì lầm bầm: “Trần tộc bảo bối tổ tông truyền xuống bị ta đánh mất rồi, về sau không có mặt mũi nào gặp tổ tông nữa.”

Thiếu Ti đầu đầy tóc bạc phiêu đảng, thủ ấn của nàng đã xa xa ấn ra ngoài.

Vô biên vô hạn sương mù đen trên người Bàn Ngu khẽ chấn động một lần, hắn kinh ngạc hướng bốn phía nhìn thoáng qua, đột nhiên con mắt dựng thẳng ở mi tâm sững sờ tập trung Thiếu Ti: “Người đã làm gì? Ta chung quy cảm thấy, có một số việc không phải quá...”

Chưa thể nói hết câu, bởi vì sương mù đen nồng đậm như thực chất trên người Bàn Ngu thế mà lại ảm đạm đi một chút, khí tức trên người hắn tản mát ra cũng nhỏ yếu đi một tia.

Mái tóc dài khô trắng của Thiếu Ti chợt hồi phục đen nhánh tỏa sáng, mái tóc dài vốn ngang eo giống như phát điên cấp tốc sinh trưởng, trong chớp mắt ngăn ngắn, mái tóc dài trên đầu Thiếu Ti đã dài tới mấy vạn dặm, giống như một dòng lũ màu đen cuộn cuộn ở phía sau nàng cấp tốc vùn vọt tuôn trào.

Sau đó Thiếu Ti ‘Oa’ phun ra một ngụm máu, mỗi một lỗ chân lông toàn thân nàng đều đang hướng ra bên ngoài phun máu.

Nàng lấy bí pháp nghịch thiên đoạt lấy khí vận của Bàn Ngu, lực lượng khí vận khủng bố gào thét ủa vào thân thể của nàng, dù là Thiếu Ti có thượng cổ huyết mạch quý bí tuyệt luân, vô lượng khí vận trên người Bàn Ngu ủa tới vẫn không phải nàng có thể thừa nhận.

Thân thể và linh hồn của Thiếu Ti thiếu chút nữa đã bị luồng khí vận này đánh tan thành phấn, nàng đồn dập hướng bốn phía nhìn một cái, khẽ cắn môi hướng Cơ Hạo hung hăng chỉ!

Cơ Hạo đang hóa thân hào quang vòng quanh Bàn Ngu chém lung tung chỉ cảm thấy thân thể chợt chấn động, một lực lượng kỳ dị không thể tưởng tượng từ bốn phương tám hướng ập tới, không ngừng rót vào thân thể hắn. Tu vi đạo hạnh, pháp lực, cảnh giới các thứ của hắn cũng chưa có bất cứ sự gia tăng nào, nhưng Cơ Hạo lại cảm thấy, hắn tự dưng chiếm được vô cùng vô tận lợi ích, thực lực của hắn chưa có nửa điểm tăng trưởng, hắn lại cảm thấy mình có thể làm được bất cứ chuyện gì muốn làm!

“Các người, sao có thể làm ta bị thương?” Bàn Ngu trầm giọng cười nói: “Thế giới này của các người, nhất định là thuộc về ta!”

Bàn Ngu rõ ràng cảm nhận được bí pháp đoạt lấy khí vận của Thiếu Ti tạo thành ảnh hưởng đối với hắn, khí vận vô biên trên người hắn đang không ngừng rót vào trong cơ thể Cơ Hạo, mang tới vô số lợi ích cho con sâu nhỏ vòng quanh hắn bay tới bay lui này.

Bàn Ngu lại đem toàn bộ lực chú ý đặt ở trên người Cơ Hạo. Dù sao, trên tay

Cơ Hạo có một thanh trường kiếm có thể thoải mái chém rách thân thể hắn!

“Con kiến khó chơi!” Bàn Ngu thấp giọng lầm bầm: “Kiếm này, phải là của ta!”

Hừ lạnh một tiếng, Bàn Ngu hướng Cơ Hạo vồ xuống một chương, hư không xung quanh vỡ nát, đại đạo pháp tắc vặn vẹo, một lực cắn nuốt đáng sợ hóa thành giam cầm vô hình đem toàn thân Cơ Hạo gắt gao phong ấn trong hư không không thể động đậy.

Cơ Hạo kinh hãi ngẩng đầu nhìn bàn tay Bàn Ngu nhắm vào đầu vồ xuống, ngay lúc này, phía sau Bàn Ngu đột nhiên có một cánh cửa đồng xanh khổng lồ dần dần mở ra, một bóng người toàn thân cuốn theo sương mù máu nồng đậm sai bước đi ra, hai luồng kiếm quang sát ý ngập trời âm hiểm vô cùng đâm vào thân thể Bàn Ngu.

Chương 1893: Mười Tám Địa Ngục

Một khắc đồng hồ trước khi Thiếu Ti ra tay, U Minh thế giới.

Xám xịt không thấy mặt trời, vạn vật đều thành hai màu đen trắng, trong không khí xám xịt vô số u ảnh như cá bơi cấp tốc bơi lội, để lại ở không trung các quỹ tích dập dờn.

Trên một ngọn núi cao chỗ trung tâm U Minh thế giới, vô số xương sọ theo thân núi cao trăm vạn dặm xây lên từng tầng một. Xương sọ trắng xóa nhả nhụi ‘nét mặt tường hòa’ ‘nhìn’ bầu trời, trong hốc mắt thật sâu mơ hồ có một luồng ánh sáng tốt lành an bình, trong suốt trào ra.

Không thấy dữ tợn, lại thần thánh.

Trong vô số xương sọ màu trắng, các đóa hoa nhỏ màu xám kiên định sinh trưởng ra. Đóa hoa to bằng ngón cái không gió tự động, cánh hoa giống như miếng sắt điêu khắc thành va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng vang nhỏ vụn ‘leng keng’.

Ở trong vô tận tường hòa tử vong, phát ra một tia sinh cơ cường đại mềm dẻo, trên đỉnh núi cao nhất trấn áp mười tám ngục thiên của U Minh thế giới tràn đầy đạo vận kỳ diệu, toàn bộ U Minh thế giới cũng bởi vì ngọn núi cao này mà bao phủ một tầng khí tức thần thánh.

Một bóng người màu trắng đột nhiên phá vỡ hư không, lập tức đi tới đỉnh núi cao. Khi bóng người màu trắng từ trên cao rớt xuống, bên người hắt đột nhiên có biển máu, núi đao, rừng kiếm, nòi chảo sôi trào, cối xay đầm đĩa máu các loại ảo giác không ngừng xuất hiện.

Đổi là người thường, đã sớm bị các ảo giác như thực như ảo này kéo vào vực sâu vô tận, từ nay về sau thân tử đạo tiêu hồn phi phách tán. Bóng người màu trắng lại như tản bộ sân vắng, hắt từ trên bầu trời cao không biết mấy vạn ức

dậm hạ xuống thẳng tắp, tùy ý đi ra mười tám bước, liền tránh được mười tám ảo ảnh trọng điệp mà sinh, thoải mái đi tới đỉnh núi cao.

Áo trắng như tuyết, vẻ mặt lạnh nhạt, đây rõ ràng lại là một phân thân của Vũ Dư đạo nhân.

Khác với hồng bào Vũ Dư sang sảng nhiệt tình, khác với cực ác Vũ Dư âm lãnh tàn khốc, Vũ Dư áo bào trắng cho người ta cảm giác chính là ‘quân tử như ngọc’, toàn thân lộ ra một khí tức đặc biệt trơn bóng, làm người ta ấm áp như tắm gió xuân.

Không lạnh không nóng, không vội, hẩn đặt chân ở đỉnh núi cao, liền có một loại ý cảnh nhàn nhã ở lầu nhỏ một đêm nghe mưa xuân lặng yên sinh ra.

“Đạo hữu, nhiều năm không gặp, ổn cả chứ?” Vũ Dư áo bào trắng cười ha ha hướng một khối đá lớn hai màu đen trắng rõ ràng ở đỉnh ngọn núi chấp tay thi lễ: “Xem ra không phải tốt lắm, nếu không sao lại tự bế như thế?”

Tảng đá lớn ‘Rắc’ một tiếng nứt ra một khe hở nhỏ bé, qua một hồi lâu, tảng đá thông thả vỡ ra, cục đá nhỏ bé theo thân núi trượt xuống, một đạo nhân mặc trường bào màu máu, toàn thân sát khí ngập trời lẳng lặng ngồi xếp bằng ở đỉnh núi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Vũ Dư áo bào trắng.

Qua hồi lâu sau, đạo nhân áo bào màu máu lặng lẽ thở dài một hơi: “Tất nhiên không tốt, cánh cửa kia ngay tại trước mắt, lại như thế nào vẫn không thể vào được. Nhiều năm như vậy, các loại biện pháp đều đã nghĩ rồi, nhưng luôn luôn thất bại trong gang tấc, sao có thể ổn chứ?”

Vũ Dư áo bào trắng cười rất sáng lạn: “Cánh cửa này đã đi không thông, không bằng đổi một cánh cửa khác? Con đường và cánh cửa trong thiên địa này không thiếu nhi!”

“Đổi một cánh cửa khác, phẩm cách sẽ thấp đi, cũng sẽ không cam tâm tình nguyện!” Đạo nhân áo bào màu máu âm u nhìn Vũ Dư áo bào trắng: “Như các

phàm nhân kia, nhìn người cả ngày rượu ngon thịt nướng, vì sao ta phải gặm vỏ cây rễ cỏ? Chúng ta cùng phàm nhân cũng có chỗ tương thông.”

Vũ Dư áo bào trắng trầm ngâm một lát, hắt từ trong tay áo lấy ra một cái đĩa ngọc hình tròn to bằng bàn tay, vẻ mặt nghiêm nghị đưa cho đạo nhân áo bào màu máu.

Đạo nhân áo bào màu máu như bị bọ cạp đốt một phát, thân thể kịch liệt run lên một cái, hai tay chột vờn ra muốn chụp lấy đĩa ngọc hình tròn kia, nhưng trầm ngâm một lát, hắt lại chậm rãi thu hồi tay: “Đây là cái gì?”

Vũ Dư áo bào trắng cười càng thêm sáng lạn: “Đạo hữu cần gì biết rõ còn cố hỏi chứ? Là sư phụ đem cánh cửa đạo hữu muốn đẩy ra kia trực tiếp đưa đến trên tay đạo hữu. Đạo hữu lúc nào cũng có thể đi vào trong cửa... Chúc mừng đạo hữu đại đạo thành!”

Đạo nhân áo bào màu máu cau mày, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn chăm chăm cái đĩa ngọc nho nhỏ kia hồi lâu, rốt cuộc hai tay hắt khẽ run lên, chậm rãi đem đĩa ngọc cầm vào trong tay: “Sư phụ muốn ta làm gì?”

Vũ Dư áo bào trắng không nói một lời nhìn đạo nhân áo bào màu máu.

Đạo nhân áo bào màu máu trầm ngâm một lát, hắt đột nhiên gật đầu cười nói: “Cũng được, có được thì có mất, chung quy được lớn hơn mất, hay!”

Đôi tay hợp lại, đĩa ngọc trong tay hóa thành mười tám dòng sông ánh sáng sáng ngời chậm rãi dung nhập thân thể đạo nhân, thân thể đạo nhân hơi nhoáng lên một cái, hắt đột nhiên cười lên: “Thì ra là thế... Ta đã tìm được đường vào cửa, lại đem nó coi là ngã rẽ... Quả nhiên chân truyền chỉ là một câu công phu, lại kéo dài của ta bao nhiêu năm tháng?”

Bàn Cổ mỗ đại lục, Cơ Hạo ngửa mặt lên trời thét dài, Bàn Cổ Kiếm kéo theo một đạo kiếm quang đen sì đâm nhanh vào ngực Bàn Ngu.

Bàn Ngu biết bảo kiếm trong tay Cơ Hạo sắc bén, hai tay hấn khê búng, hư không trước mặt Cơ Hạo vỡ nát từng tầng một, hư không vỡ nát lấy một loại phương thức cực kỳ cổ quái một lần nữa tổ hợp sắp xếp, hóa thành một bức tường tinh thể đen sì lóng lánh các điểm tinh quang kỳ dị chắn trước mặt Cơ Hạo.

‘Đỉnh’ một tiếng vang thanh thúy, Bàn Cổ Kiếm đâm vào trên bức tường tinh thể dày tới vạn dặm, kiếm quang và bức tường tinh thể đồng thời vỡ nát, vô số kiếm quang sụp đổ quét ở trên ngực Bàn Ngu, lại chỉ đánh vỡ da thịt hấn, chưa thể tạo thành thương tổn trên thực chất đối với thân thể hấn.

“Thần thông bí pháp của ta đang thức tỉnh!” Bàn Ngu nhếch miệng mỉm cười nhìn Cơ Hạo: “Không chỉ có thần thông bí pháp của ta, còn có thần thông năm đó ta cắn nuốt nhiều hỗn độn ma thần như vậy... Ta đang từ từ nhớ ra.”

Một kiếm của Cơ Hạo không thu hoạch gì, lập tức vội lui về phía sau, trên bầu trời hai mươi tư trường mâu tiên thiên canh kim chi khí ngưng tụ thành gào thét hạ xuống, chuẩn xác vô cùng đánh vào trên Bàn Cổ Chung. Tiếng chuông du dương, Cơ Hạo bị liên tục hai mươi tư đòn công kích đáng sợ đánh bay xa hơn ngàn vạn dặm.

Ngay lúc này, cánh cổng U Minh mở rộng, đạo nhân áo bào màu máu lao ra khỏi cánh cổng đồng xanh, hai thanh tiên thiên sát lục thần binh hung hăng xuyên thủng thân thể Bàn Ngu.

Bàn Ngu kinh hô thê lương. Rất hiển nhiên, hai kiếm vừa rồi mùi vị không dễ chịu chút nào, hấn giận dữ xoay người nhìn về phía đạo nhân áo bào màu máu lớn tiếng quát: “Khốn kiếp!”

Đạo nhân áo bào màu máu cười âm u nói: “Bàn đạo U Minh, mong đạo hữu thành toàn!”

Đỉnh đầu U Minh đạo nhân lao vút lên một đám mây lành, U Minh giáo chủ, mười tám ngục thiên phân thân, còn có một đám sương mù đen sì vờn quanh hóa

thân ngồi xếp bằng ở trên mây lành, đồng thời mở mắt hướng Bàn Ngu vung tay đánh ra từng đạo lôi hỏa hai màu đen trắng dây dưa.

Bàn Ngu giận quá mà cười, hắc cũng không thi triển thần thông bí pháp nào, trực tiếp một chưởng hướng U Minh đạo nhân đè xuống.

Oành một tiếng, U Minh đạo nhân không phản kháng chút nào mặc cho một chưởng của Bàn Ngu đem bản thể mình đè nát.

Trên mây lành, ba hóa thân của U Minh đạo nhân giống như lưu ly bảo bình tan vỡ nổ tung thành mảnh vụn khắp trời. Bàn Ngu đắc ý cười vài tiếng dữ tợn, tiếng cười của U Minh đạo nhân lại từ phía sau cánh cổng đồng xanh kia truyền tới: “Đa tạ đạo hữu thành toàn, chờ sau khi đạo hữu ngã xuống, mười tám tầng địa ngục của Bàn Cổ thế giới sẽ mời đạo hữu vĩnh viễn tiêu thụ cẩn thận.”

Hư không run rẩy một trận, mười tám ngục thiên U Minh thế giới của Bàn Cổ thế giới từ khi khai thiên tích địa tới nay đã tồn tại chột kịch liệt run rẩy, dựa theo trình tự huyền diệu nào đó từ trên xuống dưới sắp xếp có trật tự ở trong U Minh.

Bản tôn U Minh đạo nhân sụp đổ, nguyên linh và mười tám tầng địa ngục dung hợp, mười tám tầng địa ngục trên ứng vô thượng đại đạo, U Minh đạo nhân cất tiếng cười to tuyên bố mười tám tầng địa ngục sinh ra, tuyên bố cuộc sống mới của U Minh thế giới!

Hai thanh tiên thiên sát lục chí bảo cắm trên lưng Bàn Ngu chột phân hoá thành mười tám đạo kiếm quang, hung hăng kéo ra ở trên người Bàn Ngu mười tám vết thương đáng sợ.

Chương 1894: Khẩn Cấp

U Minh thế giới long trời lở đất, mười tám tầng địa ngục lóe lên u quang cổ quái, thông thả xê dịch sắp xếp trong hư không.

Nguyên linh U Minh đạo nhân phân hoá, dần dần dung hợp với bốn nguyên mười tám tầng địa ngục. Ba ngàn đại đạo của Bàn Cổ thế giới sôi trào như nước, trên không Bàn Cổ mỗ đại lực, sương mù đen Bàn Ngu phóng ra cũng bị kịch liệt chấn động bài xích hơn phân nửa, lộ ra bầu trời xanh thẳm.

Thiên địa chấn động, vạn linh cúng bái, tiếng cười của U Minh đạo nhân vang vọng toàn bộ U Minh thế giới: “Đạo ta, đã thành!”

Trong mười tám tầng địa ngục thiên hoa rơi loạn, đầy trời kim quang xen lẫn vô lượng tử khí từ trên trời giáng xuống. Vũ Dư áo bào trắng đứng ở trên đỉnh ngọn núi cao nhất U Minh thế giới, đầu ngón tay phun ra một đạo linh quang, một cái bình ngọc không tỳ vết lơ lửng ở trên linh quang, đem kim quang đầy trời và vô lượng tử khí nuốt vào.

U Minh đạo nhân dung hợp với đại đạo, thành tựu vô thượng đạo quả bất hủ bất hoại, vạn kiếp bất diệt, tự nhiên có vô lượng công đức, vô biên khí vận buông xuống thân hắn. Mà giờ phút này, Vũ Dư áo bào trắng đem vô lượng công đức, khôn cùng khí vận trời giáng xuống, vốn thuộc về U Minh đạo nhân nhận lấy toàn bộ, không lưu lại cho U Minh đạo nhân một chút nào.

U Minh đạo nhân cũng không lên tiếng phản đối, mặc cho Vũ Dư áo bào trắng buông tay mà làm.

Bồ Phản, trên tế đàn, cực ác Vũ Dư lặng yên xuất hiện ở bên người Tự Văn Mệnh, từ trong tay áo lấy ra một cái đĩa ngọc đưa cho Tự Văn Mệnh: “Nhân Hoàng, đây là pháp chỉ ngọc điệp của Oa Linh, mong Nhân Hoàng khẳng khái.”

Tự Văn Mệnh đang dùng cửu đỉnh hấp thu khí vận vô biên sau khi nhân tộc

quy về một mối, chuẩn bị đem cửu đỉnh chuyển hóa thành vô thượng khí vận chí bảo, đúc nền tảng quốc gia vạn cổ không dời cho Đại Hạ. Nhìn thấy cực ác Vũ Dư, Tự Văn Mệnh nhú nhú mày, đưa tay tiếp nhận cực ác đĩa ngọc trong tay Vũ Dư bóp nát.

Các điểm linh quang nhập vào mi tâm Tự Văn Mệnh, hắc trầm mặc một lát, ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Ngu trong khí đen vô biên bao vây: “Thật sự phải làm như thế? Chúng ta, thật sự không có cách nào ứng phó gã Bàn Ngu này?”

Cực ác Vũ Dư mặt không biểu cảm nhìn Tự Văn Mệnh, thở dài một hơi lạnh như băng: “Nếu không có Vu đạo nhân và Tam Bành, hẳn có thể đem hắc trấn áp sau đó chậm rãi gạt bỏ. Ngại là, ngại là... Bàn Ngu, chung quy là khai thiên thánh nhân cùng cảnh giới với Bàn Cổ thánh nhân...”

“Nếu là như thế, khôn cùng khí vận, vô lượng công đức từ khi khai thiên tích địa tới nay, nhân tộc lần đầu quy về một mối...” Tự Văn Mệnh cười khổ một tiếng, nghiêm nghị hướng cực ác Vũ Dư chấp tay hành một lễ: “Đại Hạ ta...”

Cực ác Vũ Dư trầm mặc một lúc lâu, hướng bầu trời chỉ chỉ: “Đại Hạ nên lập miếu cung phụng Oa Linh, bần đạo tự nhiên cũng sẽ che chở đôi chút. Tương lai dù có lúc không được như ý Nhân Hoàng hết, cũng có một mũi dòng dõi của Đại Hạ trường tồn.”

Tự Văn Mệnh và cực ác Vũ Dư đồng thời nhìn về phía Cơ Hạo đang dây dưa cùng Bàn Ngu.

Mười tám đạo kiếm quang mang theo vô tận ý luân hồi điên cuồng xé rách thân thể Bàn Ngu, không ngừng phun ra mảng lớn máu đen, Bàn Ngu cũng không khỏi phát ra tiếng kêu đau trầm thấp. Bản thân hai thanh tiên thiên sát phạt chí bảo trong tay U Minh đạo nhân uy lực cực mạnh, giờ phút này dung nhập vô tận luân hồi đạo vận mười tám tầng địa ngục lúc mới sinh ra, lực lượng sát phạt càng tăng vọt trăm ngàn lần ở trong khoảng thời gian ngắn.

U Minh đạo nhân thân hóa địa ngục, hai thanh sát khí không ai khống chế,

nhưng vẫn tạo thành thương tổn không thể xem nhẹ đối với Bàn Ngu.

Cực xa xa, hai vị giáo chủ do do dự dự ở một bên, làm bộ làm tịch nhất quyết sinh tử với Bàn Ngu, lại trù trừ không lên ánh mắt chột sáng ngời. Đây là bản mạng chí bảo U Minh đạo nhân dựa vào để đặt chân đứng vững U Minh, chấn nhiếp tất cả!

Bọn họ cũng không ngờ tới, U Minh đạo nhân xả thân hợp đạo, thế mà lại đem hai bảo bối áp đáy hòm này cứ như vậy để lại trên người Bàn Ngu!

Mắt thấy mười tám đạo kiếm quang mạnh mẽ như rồng kia vòng quanh Bàn Ngu xoay tròn chém, không ngừng lưu lại ở trên người Bàn Ngu các vết thương đáng sợ, hai người không khỏi cất tiếng cười to: “Bảo bối này, có duyên với bản giáo!”

Hai vị giáo chủ cất tiếng hét dài, đỉnh đầu bọn họ phun ra đám mây lành cực lớn, một tòa bảo tháp tử khí kim quang quán quanh phóng ra vô lượng hào quang, một cái bảo tràng minh châu cao thấp chín tầng phun ra dòng ánh sáng vô lượng, hai người hóa thành kim thân pháp thể nhiều đầu nhiều tay, kéo theo hai luồng hào quang hung hăng hướng Bàn Ngu lao tới.

Một cành cây Thất Bảo, một cái chày báu tỏa sáng, hai kiện chí bảo hướng phía Bàn Ngu đập loạn một trận, vì cướp lấy hai thanh kiếm sắc bén U Minh đạo nhân ‘vứt bỏ’, hai vị giáo chủ lần này không chút giữ lại phát huy ra toàn bộ khí lực, ngay cả thủ đoạn áp đáy hòm cũng đã thi triển ra.

Trong hư không một khí tức hư vô tịch diệt dần sinh ra, trong sự tĩnh mịch hư vô vô biên, một luồng sinh cơ bừng bừng lao thẳng vào hư không, hai vị giáo chủ hóa thành hai luồng kim quang quay quanh Bàn Ngu cấp tốc xoay tròn bay múa, chỉ nghe Bàn Ngu kêu đau không ngừng, bị kim quang đánh ra những lỗ thủng cực lớn ở trên người.

Trên tế đàn, cực ác Vũ Dư hướng bên này nhìn một cái, trong tay cũng có thêm một cái bình ngọc, chỉ nghe một tiếng rồng gầm vang khổng lồ, khí vận

nhân tộc vốn cuộn cuộn rót vào cửa đỉnh gào thét nhập vào trong bình ngọc. Thân thể Tự Văn Mệnh chợt run lên, thất trong khiếu đồng thời tung tóe ra các điểm sáng màu máu.

Cách Nghiêu Sơn thành cực xa, quanh thân Đồ Linh tôn chủ phiêu đảng sương khói bảy màu mơ hồ lảng lảng đứng ở trên một đóa thiên hoa màu vàng, xa xa ngắm nhìn chiến đấu phương hướng Nghiêu Sơn thành. Ở phía sau hẳn, vô số bóng người bảy màu như ẩn như hiện thấp giọng thở dài, tiếng bọn họ thở dài cũng đẹp như thiên âm, càng như vô số loại nhạc khí cùng nhau tấu ra tiên âm diệu khúc.

Các tia sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, Oa Linh nhú mày đi tới bên cạnh Đồ Linh tôn chủ, trong tay nâng một cái bình ngọc tinh xảo.

“Ma đầu, tương lai Bàn Cổ thế giới sẽ có một chỗ của tộc người.” Oa Linh mang theo vạn phần không tình nguyện lạnh lùng nhìn Đồ Linh ma tôn: “Tương lai Bàn Cổ thế giới sẽ có vô lượng tu sĩ, bọn họ nên có tâm ma tai kiếp, kiếp nạn này nên do tộc người khống chế, nếu không thể vượt qua tai kiếp, tộc người có thể lấy đi nguyên thần của bọn họ.”

Đồ Linh tôn chủ ngẩn ngơ, hần kinh hãi nhìn Oa Linh: “Tộc ta lại đã chuẩn bị rời khỏi... Bàn Cổ thế giới, nước quá sâu, chúng ta sợ chết đuối ở đây!”

Mang theo một nụ cười mỉm kỳ dị, Đồ Linh tôn chủ thấp giọng nói: “Thế giới này quả thực phần khích vô hạn, nếu có thể, chúng ta cũng không muốn rời khỏi, nhưng... Đáng sợ. Bàn Ngu kia, lại là tồn tại khủng bố ngay cả tộc ta cũng không dám trêu chọc, hẳn cần nuốt vạn vật, ngay cả tộc ta cũng có thể cắn nuốt...”

Oa Linh nhìn Đồ Linh tôn chủ, nhẹ nhàng nói: “Nếu là ma đầu người nguyện ý đem toàn bộ đạo văn, đạo vận tộc người cắn nuốt chu thiên thế giới vô lượng sinh linh đoạt được giao hết ra, trong ba ngàn đại đạo Bàn Cổ thế giới, sẽ có một đạo cho tộc người sở hữu.”

Đồ Linh tôn chủ trăm ngâm, vô số bóng người bảy màu phía sau hần đồng loạt kịch liệt lóe lên.

Cùng lúc đó, có hóa thân của Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân đồng thời tìm tới Ngao Bạch, Thanh Tường đám tộc nhân hai tộc long phượng, sau khi bọn họ thấp giọng trao đổi một phen, Ngao Bạch, Thanh Tường đám thủ lĩnh hai tộc long phượng sắc mặt khó coi gật đầu, không làm sao được khuất phục Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân.

Bình ngọc trong tay Đại Xích đạo nhân đem khí vận khổng lồ của long tộc rút hết ra.

Thanh Vi đạo nhân cũng cầm bình ngọc, từ trên thân phượng tộc rút lấy không khí vận.

Khác với nhân tộc Bàn Cổ thế giới đại đạo ưu ái, khí vận long tộc, phượng tộc lại là định số, khí vận hai tộc bị rút đi, toàn bộ tộc nhân hai tộc long phượng chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, toàn thân ai cũng lạnh như băng, run rẩy, như một số tai kiếp đáng sợ nào đó sắp giáng xuống.

Chương 1895: Đúc Lại Ngọc Điệp

Toàn thân Cơ Hạo sáng khoái, trái tim linh động trước nay chưa từng có.

Từng nhịp đập kỳ dị không ngừng từ trong Bàn Cổ Kiếm dâng trào ra, như các viên trân châu bảo ngọc mang theo hào quang rạng rỡ chảy vào thân thể Cơ Hạo, theo quy luật kỳ dị nào đó được khảm ở trong cơ thể hắn.

Vì thế hắn liền cảm thấy thân thể của mình càng thêm cường tráng, càng thêm bền bỉ, lực đạo trong cái giờ tay nhắc chân càng cường đại hơn. Nhưng lực lượng của hắn càng lúc càng mạnh, lúc vung kiếm ảnh hưởng đối với hoàn cảnh xung quanh lại càng lúc càng nhỏ.

Tựa như mỗi một lần động tác của hắn, đều dung hợp hoàn mỹ với thiên địa, kiếm của hắn chính là thiên địa, mà thiên địa cũng trở thành kiếm của hắn. Cho nên thời điểm hắn vung kiếm ra thiên địa theo đó mà động, kiếm rơi ở trên thân Bàn Ngu, chính là thiên địa đánh ở trên thân Bàn Ngu, kiếm của Cơ Hạo tự nhiên cũng sẽ không tạo thành bất cứ sự phá hủy cùng quấy nhiễu nào đối với bản thân thiên địa.

Đây là một loại thể nghiệm kỳ diệu nhẹ nhàng sướng khoái trước nay chưa từng có, mỗi một đòn đều dốc hết toàn lực, mỗi một đòn đều gần như hoàn mỹ không tỳ vết.

Cơ Hạo không biết loại lĩnh ngộ nhẹ nhàng sướng khoái này từ đâu mà đến, nhưng hắn có thể cảm nhận được, cái đó có liên quan với ‘khí vận’ không ngừng rót vào thân thể hắn. Thiếu Ti đáng sợ, dùng bí pháp ở trên người Bàn Ngu mở ra một lỗ thủng bé nhỏ không đáng kể, rút lấy một tia khí vận của Bàn Ngu nổi ở trên người Cơ Hạo.

Khí vận của Bàn Ngu quá mạnh mẽ, giống như một quả khí cầu áp suất cao rò một lỗ thủng nhỏ, khôn cùng khí vận không ngừng rót vào thân thể Cơ Hạo, khiến bất cứ động tác nào của Cơ Hạo cũng phù hợp thiên địa, phù hợp đại đạo.

Hai vị giáo chủ hóa thân kim quang vòng quanh Bàn Ngu điên cuồng công kích, cùng lúc đó, bọn họ còn phân biệt phóng ra ba ngàn phân thân, tổng cộng sáu ngàn pháp thể kim thân toàn thân kim quang lập lòe hợp thành một đại trận mênh mông kỳ diệu bao vây nhiều tầng quanh Bàn Ngu, thi triển thủ đoạn chộp tới mười tám đạo kiếm quang chém lung tung trên người Bàn Ngu.

Hai thanh tiên thiên sát lục chí bảo, dung hợp bốn nguyên đạo vận mười tám tầng địa ngục sinh ra, uy năng của chúng đã đột phá bình cảnh nào đó, đạt tới giới hạn cao hơn nữa. Hai thanh vũ khí sắc bén thuần túy giết chóc này, giờ phút này đã có tư cách làm trọng bảo trấn áp một phương giáo môn, lấy tâm tính hai vị giáo chủ, trọng bảo bọc này tự nhiên là ‘có duyên’ với bọn họ!

Cơ Hạo cất tiếng hét dài, kéo theo một đạo kiếm quang lao tới trước mặt Bàn Ngu, Tiên Thiên Nguyên Tử Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận toàn lực mở ra, kiếm trận co lại, lực lượng kiếm trận khổng lồ áp súc ở trong hư không phạm vi mấy vạn trượng, dốc hết toàn lực đè ép Bàn Ngu, ước thúc Bàn Ngu, quấn quanh Bàn Ngu, tiến tới hướng hấn phát động công kích như bão tố!

Bàn Cổ Kiếm chấn động nổ vang, từng tiếng kiếm ngân lên cao vút trào dâng chấn động hư không nứt ra vô số khe hở.

Chợt, trong Bàn Cổ Kiếm như có thêm một cái lỗ đen sâu không thấy đáy, điên cuồng rút lấy khí vận trên người Cơ Hạo đến từ Bàn Ngu. Cơ Hạo chỉ cảm thấy thân thể lạnh toát một phen, vô lượng khí vận vậy mà lại ở trong nháy mắt bị Bàn Cổ Kiếm nuốt sạch sẽ.

Trong nháy mắt tiếp theo, lực cắn nuốt trong Bàn Cổ Kiếm thông qua bí pháp của Thiếu Ti, trực tiếp xâm nhập thân thể Bàn Ngu, bắt đầu điên cuồng rút lấy khôn cùng khí vận trên người Bàn Ngu. Bàn Ngu lập tức cảm thấy không đúng, hấn giận quát một tiếng, hai tay liên tục vung, vô số đạo cuồng lôi màu đen gào thét hướng Cơ Hạo đánh xuống.

Bàn Cổ Chung bị nổ tóe khói lửa, từng tia sét khủng bố hướng bốn phương

tám hướng nổ tung. Bàn Cổ Chung bị nổ vang lên liên tục, trên thân chuông lóe ra từng đợt hào quang, Cơ Hạo ở dưới sự bảo vệ của hỗn độn khí tức Bàn Cổ Chung phát ra vẫn bị chấn động thất điên bát đảo, toàn thân run rẩy không ngừng hộc máu.

Đám người A Bảo mắt thấy Bàn Ngu phát cuồng, bọn họ không để ý tất cả liên thủ xông lên, các loại pháp thuật, bảo vật hạ xuống như mưa rơi, không ngừng phá vỡ ở trên người Bàn Ngu các vết thương nhỏ bé.

Đúng lúc này, chỉ nghe hai tiếng kiếm ngân lên ‘Đang đang’, mười tám đạo kiếm quang vòng quanh Bàn Ngu chém lung tung đột nhiên hướng Cơ Hạo bay tới. Kiếm quang mạnh mẽ như rồng hô ứng từ xa với Bàn Cổ Kiếm, chợt hóa thành mười tám thanh kiếm khổng lồ hàn khí âm u, đỉnh thiên lập địa xoay tròn một cái, sau đó nghiêm nghị đứng sừng sững ở trong trận đồ Cơ Hạo phóng ra.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, Tiên Thiên Nguyên Từ Lưỡng Nghi Sinh Tử kiếm trận của Cơ Hạo và thanh kiếm khổng lồ do mười tám đạo kiếm quang ngưng tụ dung hợp hoàn mỹ, thanh kiếm khổng lồ chợt tan rã, sau đó ở trong kiếm trận đột nhiên xuất hiện mười tám kiếm môn huyền diệu vô cùng.

Hai vị giáo chủ chợt ngẩn ngơ, bọn họ giận dữ rít gào: “Cơ Hạo tiểu nhi, người sao lại dám cướp lấy trọng bảo của bản giáo?”

Cơ Hạo cũng ngẩn ngơ, trong kiếm trận nhà mình không hiểu sao lại có thêm mười tám kiếm môn huyền diệu vô cùng, hô ứng nhau từ xa, hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được, uy lực kiếm trận bỗng tăng gia tăng không chỉ gấp đôi!

Nhưng bản thể mười tám tòa kiếm môn này là hai vũ khí giết chóc hạng nặng của U Minh đạo nhân biến thành... Chúng vì sao sẽ nhu thuận tới đầu nhập mình?

Cái tay to lớn của Bàn Ngu chợt vỡ xuống. Hai vị giáo chủ chỉ lo hướng Cơ Hạo nổi hung, hoàn toàn chưa phát hiện động tác của Bàn Ngu, chỉ nghe một tiếng rống giận, hai vị giáo chủ bị đánh cho hộc máu bay ra thật xa, sáu ngàn

kim thân pháp thể ba đầu sáu tay hoặc ba đầu tám tay hoặc sáu đầu mười tám tay... nhiều đầu nhiều tay nổ vang, bị một chưởng của Bàn Ngu đập nát chín phần mười.

Cơ Hạo thét dài một tiếng, hăn cố gắng đội sự điên cuồng oanh tạc của Bàn Ngu, mạnh mẽ mở ra kiếm trận cứng rắn chắn trước mặt Bàn Ngu.

Trong mười tám tòa kiếm môn phun ra kiếm khí, Bàn Cổ Kiếm phát ra kiếm quang trải qua kiếm môn tăng cường, trong kiếm khí phun ra tự dừng gia tăng khôn cùng sát khí lạnh lẽo, sát phạt khí càng thêm nồng đậm hơn gấp trăm lần. Từng đạo kiếm khí đánh ở trên người Bàn Ngu, đánh cho Bàn Ngu mình đầy thương tích!

Bàn Ngu càng tức giận rít gào, ngón tay hăn đột nhiên khê động, hộ thân linh bảo đám người A Bảo tể ra ùn ùn sụp đổ, trừ Cơ Hạo, tất cả người khác đều bị một đòn đánh bay, mỗi người học máu ngã xuống đất không thể động dậy.

“Bất chấp làm như vậy... Tất nhiên sẽ tạo thành một ít phá hủy đối với bốn nguyên của thế giới này, lũ sâu bọ nhỏ các ngươi quá chọc giận người ta rồi!” Bàn Ngu chậm rãi giãn thân thể ra, âm u lâm bẩm: “Cởi bỏ thêm một ít lực lượng, mau chóng đem các ngươi thu thập vậy!”

Một đạo u quang màu đen từ trong con mắt dựng thẳng ở mi tâm Bàn Ngu phun ra, nháy mắt đảo qua toàn bộ Bàn Cổ thế giới.

Hư không chợt chấn động, ánh sao đầy trời rơi xuống như mưa, vô lượng tinh quang đều bị Bàn Ngu nhét vào trong cơ thể, hăn thể mà lại bắt đầu cắn nuốt tinh lực vô tận chất chứa trong hồng hoang tinh thần của Bàn Cổ thế giới.

Sâu trong hồng hoang tinh không, trong một mảng tử khí mênh mông, dưới một căn nhà tranh tinh xảo, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân khoanh chân ngồi thành phương vị Tam Tài. Một cái đĩa ngọc hỗn độn đường kính một trượng toàn thân mông lung lơ lửng ở giữa bọn họ, trong thất khiếu ba người không ngừng phun ra bản mạng chân hỏa vòng quanh đĩa ngọc

cẩn thận nung khô tạo hình.

Đột nhiên, Oa Linh, cực ác Vũ Dư, Vũ Dư áo bào trắng còn có mấy phân thân của Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân hầu như là cùng lúc phá không mà đến, trong tay mỗi người bọn họ đều nâng một cái bình ngọc, không nói một lời đem bình ngọc hướng cái đĩa ngọc kia đổ nghiêng xuống.

Từng luồng khí vận, từng luồng công đức, từng luồng đạo vận, từng luồng đạo văn...

Vô số vật thần kỳ nhất trong thiên địa, vô số kỳ trân hữu hình vô hình khó có thể nói bằng lời đều từ trong bình ngọc trào ra, không ngừng nhập vào trong cái đĩa ngọc tỏa ra linh quang lại tựa như thiếu một chút linh tính kia.

Khi toàn bộ bình ngọc đều đổ ra hết, đĩa ngọc đột nhiên phát ra một tiếng nổ vang như sét đánh.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân đồng thời nhảy dựng lên, vui sướng liên thanh cười to: “Nếu nhiều lượng kiếp khổ công, chung quy là đúc lại hoàn thành lý!”

Ba người xoay người lại, đồng thời nhìn về phía Bàn Cổ mỗ đại lục.

Chương 1896: Hư Ảnh Chi Thịnh

Trong Hồng Mông hỗn độn, trong Tru Lục Hâm Tuyệt kiếm trận, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân đồng thời ngửa mặt lên trời hét dài.

Kiểm trận vốn có nề nếp, kiếm khí tung hoành đột nhiên trở nên linh động phi thường, giống như từ một tảng đá đột nhiên biến thành một đóa hoa nở rộ sáng lạn, vô tận sinh cơ diệu thú từ trong kiếm trận trào ra, kiếm môn bốn phương khê chấn động, dần dần kiếm quang ngưng tụ thành một mảng hải dương bốn màu rợp trời rợp đất bao phủ Tam Bành đạo nhân.

Tam Bành hơi kinh hãi, bọn họ đang muốn nhìn chăm chú quan sát nguyên do kiếm trận biến hóa, vô lượng kiếm ý đã tràn lên như thủy triều, loáng cái đã để lại trên người bọn họ vết thương cực kỳ thâm lương.

Tam Bành hoảng sợ kinh hô, Bành Cự hét một tiếng giận dữ, một thanh Lượng Thiên Xích trắng óng ánh hung hăng vung ra, hướng tới hải dương do kiếm quang ngưng tụ thành hung hăng đánh một đòn. Chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, Lượng Thiên Xích bị cứng rắn chém thành mấy ngàn mảnh, mấy chục đạo kiếm quang như con rắn linh hoạt theo cánh tay hãn cuốn ngược, nửa đoạn thân thể của hãn ‘Bố’ một cái đã bị kiếm ý chấn tan thành phấn.

Chỉ một đòn, Bành Cự trọng thương. Không chỉ pháp thể bị hao tổn, cảnh giới Bành Cự càng đột ngột hạ xuống hơn phân nửa cảnh giới, thiếu chút nữa đã từ thánh nhân cảnh huyền ảo vô cùng đó ngã xuống.

“Chuyện khẩn cấp, đi!” Tam Bành cùng cất tiếng hét dài, chợt hóa thành ba luồng hào quang phóng lên cao, trong thời gian ngắn đánh vỡ không biết bao nhiêu vạn ức tầng kiếm quang, muốn bỏ chạy về hướng Bàn Cổ mỗ đại lục.

Vừa mới bay lên chưa được cao bao nhiêu, một cái đĩa ngọc linh quang lóng lánh đột nhiên xuất hiện ở đỉnh đầu ba người, ba luồng hào quang hung hăng

đánh vào trên đĩa ngọc. Chỉ nghe một tiếng nổ vàng, ba luồng hào quang âm âm vỡ nát, Tam Bành thất khiếu phun máu chạt vật vô cùng hiện ra thân hình, ngây ra như phỗng ngẩng đầu nhìn cái đĩa ngọc nho nhỏ phong cách cổ xưa hỗn độn kia.

“Hắn... Không nên ở nơi này!” Bành Chí rống to khàn cả giọng: “Năm đó Bàn Cổ ngã xuống, cái đĩa ngọc này... Sớm đã theo hắn cùng nhau vỡ nát rồi!”

“Mà hai đại chí bảo tùy thân Bàn Cổ, một thanh Bàn Cổ Phủ phá diệt vạn vật, một cái đĩa ngọc tạo hóa vô cùng.” Bành Cửu cũng kêu gào: “Cái đĩa ngọc đó diệu dụng vô cùng, nếu không phải nó phòng ngự thích đáng, cho dù thân thể Bàn Cổ kiên cố nữa, cũng đã sớm bị vô lượng hỗn độn ma thần xé thành mảnh vụn. Ngại là Bàn Cổ cuối cùng ngã xuống, thân thể hắn vỡ nát, cái đĩa ngọc này cũng theo đó sụp đổ...”

Trong hư không linh quang lóng lánh, bản tôn Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân ở trong một mảng tử khí tràn ngập buông xuống. Ba người cất tiếng cười khẽ, phân thân bọn họ phóng ra chấp tay thi lễ lẫn nhau, cùng cất tiếng cười lớn nhập vào mây lành ở đỉnh đầu bản tôn.

Vũ Dư đạo nhân chỉ tay, Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận dần dần thu hồi, hắn nhìn Tam Bành cười nói: “Nếu là một cái hũ đất thó của phàm nhân rơi vỡ, chung quy sẽ có mảnh vỡ có thể ghép lại, nếu thủ đoạn thích đáng, cũng có thể tu tu bổ bổ, một lần nữa nung thành một cái hũ ngói mới. Hũ ngói như thế, cái đĩa ngọc này cũng là đạo lý tương tự. Mảnh vỡ có thể tìm ra, thì có khả năng đúc lại.”

Mang theo một tia cảm khái chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, Vũ Dư đạo nhân ngẩng đầu nhìn bầu trời thở dài nói: “Có thể đem cái đĩa ngọc này đúc lại thành công, cũng không uống phí nhiều năm khổ công như vậy... Đáng tiếc, đáng tiếc, nguyên linh cái đĩa ngọc này chung quy đã mất đi, muốn một lần nữa ôn dưỡng ra nguyên linh, còn không biết cần bao nhiêu lượng kiếp khổ công nữa!”

Tam Bành vẻ mặt đại ra nhìn đĩa ngọc kia một lần, đột nhiên một lần nữa hóa thân hào quang, phân biệt hướng về ba phương hướng chạy trốn.

Một lần này, Tam Bành chưa thể chạy ra được bao xa, chỉ nghe Đại Xích đạo nhân quát khê một tiếng, một đạo lôi quang trong lòng bàn tay hắt rơi ở trên đĩa ngọc, đĩa ngọc mông lung khê chấn động, ba ngàn làn mây tía nhỏ bé từ trên đĩa ngọc phun ra, hóa thành một tấm lưới lớn chụp xuống phía dưới, dễ dàng đem Tam Bành giam cầm ở bên trong.

Không cho Tam Bành ngăn cản, Đại Xích đạo nhân vung tay lên, Tam Bành liền hét giận dữ liên tục bị quán vào đĩa ngọc.

Mây khói bốc lên, Tam Bành không có sức phản kháng bị trấn áp ở sâu trong đĩa ngọc, mơ hồ có thể thấy được ba cái bóng người như ẩn như hiện trên đĩa ngọc mông lung, lúc nào cũng bị vô lượng điện quang gắt gao quán lấy.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân cùng cất tiếng cười to, ba người bọn họ liên thủ chỉ ra một đạo linh quang, nâng đĩa ngọc hướng Bàn Cổ mỗ đại lục cấp tốc bay đi. Đĩa ngọc kia phun ra một đạo linh quang mở đường, tốc độ xuyên qua hư không của ba người nhanh tới mức kinh người, chỉ trong nháy mắt đã từ Hồng Mông thiên ngoại đi tới trên không Bàn Cổ mỗ đại lục.

Cơ Hạo đang bày ra kiếm trận gắt gao dây dưa với Bàn Ngu, đám người A Bảo cũng đang liên thủ vây công Bàn Ngu.

Bàn Ngu như dã thú khát máu từ trong mộng thức tỉnh, các loại thần thông bí pháp cổ quái ùn ùn, trong nháy mắt ít nhất có hơn một ngàn loại thần thông bí pháp không thể tưởng tượng như thủy triều đánh ra, đánh cho đám người Cơ Hạo không ngừng hộc máu bay ngược.

Trong một mảng hỗn loạn, còn có hai vị giáo chủ làm bộ làm tịch liên thủ vây công Bàn Ngu, nhưng kim thân pháp thể bọn họ phóng ra, lại cố ý vô tình làm thành một tòa đại trận, gắt gao đem Cơ Hạo vây ở trong trận. Hai người bọn

họ công kích lại có năm sáu thành không ngừng rơi ở trong kiếm trận của Cơ Hạo, đánh cho kiếm trận phun trào hào quang, mây khói sôi sục, ép Cơ Hạo rất chật vật.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân liếc nhau một cái, ba người nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nhìn hai vị giáo chủ một cái thật sâu.

Bọn họ cũng không nói nhiều, đĩa ngọc trong tay chợt khẽ lật, phóng ra một đạo hỗn độn linh quang hung hăng nện ở đỉnh đầu Bàn Ngu. Chỉ nghe một tiếng nổ vang, toàn bộ Bàn Cổ thể giới đều kịch liệt chấn động một lần, một lực lượng to lớn khủng bố không thể ngăn cản từ trong hư không tự dừng trào ra, nhập vào trong hỗn độn linh quang hung hăng bổ vào trên người Bàn Ngu.

Chỉ nghe Bàn Ngu rú thảm một tiếng, nửa thân thể của hắn thể mà lại bị hỗn độn linh quang đĩa ngọc phát ra đánh một đòn khiến tàn phá không chịu nổi, trên thân thể trơn bóng giống như lưu ly của hắn đã nứt ra vô số vết nứt, mảng lớn khí đen, máu đen không ngừng từ trong vết nứt phun ra.

Hắn kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn cái đĩa ngọc kia, không tự chủ được kinh hô khàn cả giọng: “Thời gian này, sao có bí bảo như vậy? Vật ấy, không nên ở nơi này!”

Không cho Bàn Ngu đánh trả, ba người bọn Đại Xích đạo nhân một lần nữa ra tay, từng đạo hỗn độn linh quang không ngừng hạ xuống, đánh cho toàn thân Bàn Ngu máu tươi phun tung tóe, mỗi một dòng máu tươi phun ra, lực lượng của hắn liền suy yếu một tầng, sự kiêu ngạo của hắn cũng giảm xuống một mảng lớn!

Cơ Hạo thở phào một ngụm lớn, hắn đứng ở trong kiếm trận vừa cảnh giác hai vị giáo chủ, vừa nhìn đám người Đại Xích đạo nhân động thủ.

Trong thần hồn hư không, hư ảnh lặng yên hiện lên, xuyên thấu qua mắt Cơ Hạo, hắn lặng lẽ nhìn cái đĩa ngọc kia một lúc, đột nhiên hắn nhẹ nhàng mở miệng. Nhiều năm như vậy, cơ hội hư ảnh chủ động tìm Cơ Hạo nói chuyện ít ỏi

có thể đếm được.

“Tiểu gia hỏa, có chuyện, phải kính nhờ người. Có lẽ, sẽ hao phí một đoạn thời gian rất dài của người, người có bằng lòng hay không?”

Cơ Hạo kinh ngạc nhíu mày: “Ừm? Có chuyện gì, nói đi? Ta có thể làm được, tất nhiên đi làm.”

Hư ảnh trầm ngâm một lát, hắn chậm rãi gật đầu: “Nhưng cũng không khó, chỉ là hao phí chút thời gian, hơn nữa... Phải xem ý nguyện người bên cạnh người nữa. Người nếu đáp ứng, sau này cũng đừng có quýt nợ. Đừng học Mộc đạo nhân, Hoa đạo nhân kia... Sớm biết bọn hắn da mặt dày như thế, năm đó nên dạy dỗ bọn hắn một trận hăn hoi...”

Cơ Hạo nhếch miệng nở nụ cười. Hắn ngẩng đầu lên, lòng tràn đầy thoải mái nhìn ba người bọn Đại Xích đạo nhân vây đánh Bàn Ngu!

Đĩa ngọc tản mát ra vô số dao động, trực tiếp ép Bàn Ngu không thở nổi.

Mắt thấy đại công đã sắp cáo thành, nguy cơ lớn nhất vô số năm qua của Bàn Cổ thế giới sắp được triệt để giải quyết!

Chương 1897: Kinh Biển

Địa tâm, trong vô lượng thái cổ độc diễm.

Quân đạo nhân, Vu đạo nhân tranh đấu nhìn như vĩnh viễn không ngừng nghỉ vẫn đang tiếp tục.

Linh quang đỉnh đầu hai người sôi sục, các đóa hoa sen ngưng tụ pháp lực không thể đong đếm nổi lao vút vào nhau, nhẹ nhàng va chạm với nhau liên vô thanh vô tức tan biến. Mỗi một lần va chạm, bốn nguyên lực của Bàn Cổ thể giới sẽ hao tổn một tia, mỗi một lần va chạm, sinh mệnh lực Bàn Cổ thể giới sẽ suy giảm một tia.

Đơn giản Bàn Ngu ở Bàn Cổ thể giới đại khai sát giới, đánh chết vô số Ngu tộc thánh nhân mới tấn thăng, cắn nuốt lực lượng bốn nguyên của vô số dị thể giới. Bàn Cổ thể giới giữ lại lượng bốn nguyên lực khổng lồ, chút tiêu hao này của Quân đạo nhân và Vu đạo nhân, Bàn Cổ thể giới vẫn ứng phó được.

Nhưng hai người dù sao cùng một nhịp thở với Bàn Cổ thể giới, Bàn Cổ thể giới hao tổn mỗi một tia, bọn họ cũng sẽ bị cắn trả thương tổn tương ứng. Theo thời gian trôi qua, hai người dần dần trở nên tiêu tụy, thần sắc hiển lộ hết sự mệt mỏi.

Dần dần, trên khuôn mặt mượt mà không tỳ vết của Quân đạo nhân và Vu đạo nhân cũng tự dưng sinh ra vô số nếp nhăn. Lưng của hai người cũng còng xuống, hốc mắt lõm xuống mà vô thần, thoạt nhìn đúng là hai lão già tinh lực suy kiệt.

Chỉ có linh quang đỉnh đầu bọn họ vẫn linh động mà cường thịnh, từng đóa hoa sen không ngừng bay ra, không ngừng va chạm, không ngừng hủy diệt.

Thái cổ độc diễm xung quanh ngưng tụ thành bào thai không ngừng phát nổ, uy năng khủng bố đủ để hủy diệt tinh tú tán ra, chấn động làm thân thể hai người

hơi lắc lư, lại không cách nào tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với bọn họ.

Hai người vừa giao thủ, vừa luôn luôn chú ý động tĩnh của Bàn Ngu. Khi bọn họ nhìn thấy Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân tể ra đĩa ngọc, nghiền ép Bàn Ngu không thờ nổi, Quân đạo nhân không khỏi thoải mái cười lên: “Như thế, người còn có cái gì để nói?”

Vu đạo nhân cau mày nhìn Bàn Ngu bị đánh cho mình đầy thương tích, dần dần chỉ có thể chống đỡ, không có sức đánh trả, hần nhẹ nhàng cười: “Người và ba đồ đệ của người, thật đúng là có thể bỏ công phu kiên trì như vậy? Vậy mà các người lại thật sự đúc lại cái đĩa ngọc này... Năm giữ cái đĩa ngọc này, các người hầu như có thể sử dụng thực lực có thể so với chín phần mười của Bàn Cổ, áp chế Bàn Ngu tất nhiên là dư dả.”

Quân đạo nhân tập trung nhìn Vu đạo nhân, hần trầm giọng nói: “Không chỉ có áp chế Bàn Ngu, cái đĩa ngọc này, càng dùng để đối phó người, Tam Bành, còn có...”

Vu đạo nhân ngắt lời Quân đạo nhân: “Còn có Nguyên Thủy Ma Tôn tên ngu xuẩn đó à? Ô, nếu thật sự đem chúng ta toàn bộ, hết thầy, triệt để, hoàn toàn tiêu diệt, Bàn Cổ thế giới này, từ nay về sau chính là thế giới của một mình người, ý chí của người chính là ý thiên đạo, chắc chắn, thật khoái hoạt, thật tiêu dao!”

Mang theo một tia trào phúng, Vu đạo nhân gật gù cảm khái: “Nếu người lại tìm hiểu thấu toàn bộ huyền bí trên cái đĩa ngọc này, có lẽ chuyện năm đó Bàn Cổ cũng chưa thể làm được, người lại có thể làm được. A nha nha, lấy lực chứng đạo, lực phá vạn pháp, đột phá tất cả vách ngăn, trực tiếp đạt tới vĩnh hằng chi cảnh chân chính kia!”

Dùng sức chà chà chân, Vu đạo nhân lạnh lùng nói: “Dù sao, cho dù người dung hợp với đại đạo Bàn Cổ thế giới, Bàn Cổ thế giới bất diệt, người sẽ vĩnh viễn không ngã xuống... Nhưng Bàn Cổ thế giới tất nhiên mạnh mẽ, dù sao cũng có khả năng hủy diệt, chung quy không phải chân chính vĩnh hằng.”

Nghiến răng, Vu đạo nhân lạnh lùng nói: “Chỉ có học Bàn Cổ kia, thật sự lấy lực lượng vô thượng phá hủy tất cả trói buộc, giãy thoát tất cả giam cầm, lúc này mới có thể thật sự siêu thoát, thật sự...”

Quân đạo nhân ngắt lời Vu đạo nhân: “Nói xong chưa? Những lời này, không cần người dong dài, lòng ta biết rõ!”

Vu đạo nhân trầm mặc một lúc lâu, hăn đột nhiên cười lên, hăn lắc đầu cười nói: “Cũng đúng, người ta hiểu rõ nhau, có cái gì phải dong dài? Nhưng, người chung quy đã xem thường ta... Người thực cho rằng, người thật có thể đoán được toàn bộ mưu tính của ta sao?”

Vu đạo nhân cất tiếng cười điên cuồng, hăn đột nhiên nhảy dựng lên, hóa thành một đạo hàn quang lao tới bên người Quân đạo nhân, hai tay dùng sức ôm lấy Quân đạo nhân. Hăn lớn tiếng quát: “Hiện tại, người cứ xem ba đồ đệ kia của người là ngã xuống như thế nào! Ta nhổ vào, Bàn Cổ chính tông thì ghê gớm lắm sao? Đáng chết, không đúng?”

Một gợn sóng cổ quái từ trong cơ thể Vu đạo nhân khuếch tán ra, hăn lớn tiếng quát: “Khế ước đặt thành, các người ra tay đi! Cẩn thận cái đĩa ngọc nọ. Nhớ lấy, tất cả chỗ tốt, chúng ta phải chia đều!”

Quân đạo nhân kinh hãi nhìn Vu đạo nhân, hăn dùng lực giãy một phát, chỉ nghe một tiếng nổ vang, một làn sóng chấn động đáng sợ từ giữa hai người bọn họ bộc phát ra, sóng chấn động khủng bố hướng bốn phía cuồn cuộn khuếch tán, đem vô số thái cổ độc diễm ngưng tụ thành bào thai nổ tung, địa tâm cũng thiếu chút nữa triệt để phá hủy, hăn lại chưa thể giãy thoát Vu đạo nhân gắt gao quăn lấy.

“Không còn kịp rồi!” Vu đạo nhân lạnh nhạt nói: “Người có thể hao phí vô số lượng kiếp khổ công thu thập mảnh vỡ đĩa ngọc, đem nó đúc lại hoàn thành... Như vậy, ta cũng có thể bất chấp mọi giá, cho dù chia ra một bộ phận lợi ích, ta cũng phải thay thế người!”

“Người muốn vĩnh hằng, ta cũng muốn. Người ta tuy đồng nguyên, nguyên linh lại khác biệt, người chính là người, ta chính là ta, dựa vào cái gì nhất định phải là người chèn ép ta? Vì sao không thể là ta bao trùm người?”

Quân đạo nhân lạnh lùng nhìn Vu đạo nhân: “Tà bất thẳng chính!”

Vu đạo nhân ‘Phốc’ một tiếng cười lên, hắc liếc nhìn Quân đạo nhân lạnh lùng nói: “Chờ ta thành đạo tổ, ta sẽ là chính... Vài năm sau, các người sẽ là đại biểu tà ma ngoại đạo, ta nhất định khiến các người để tiếng xấu muôn đời, đời kiếp kiếp bị hậu nhân mắng chửi!”

Gợn sóng trong cơ thể Vu đạo nhân tản mát ra nhanh chóng khuếch tán, trong chớp mắt đã xuyên thấu toàn bộ Bàn Cổ thế giới, khuếch tán đến cực xa ở ngoài Hồng Mông hỗn độn không thể đánh giá.

Một khắc đồng hồ sau, ba đạo khí tức tiếp cận như có như không đột nhiên xuất hiện bên ngoài Bàn Cổ thế giới, bọn họ dễ dàng xuyên thấu tấm màn thế giới của Bàn Cổ thế giới, vô thanh vô tức đi tới trên không Bàn Cổ mỗi đại lục.

Ba cái bóng người lơ lửng ở trên không Bàn Cổ mỗi đại lục, bọn họ cách Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân chỉ mấy chục dặm, nhưng ba người bọn Đại Xích đạo nhân căn bản chưa phát giác ba bóng người này xuất hiện.

Ngược lại là Cơ Hạo vừa lúc ngẩng đầu đánh giá cái đĩa ngọc kia, hắc liếc một cái thấy được ba bóng người đột nhiên xuất hiện, hắc kinh hô một tiếng khàn cả giọng, chợt ngẩng đầu hướng ba cái bóng người kia chỉ chỉ: “Sư tôn, hai vị sư bá...”

Từ ‘cẩn thận’ còn chưa kịp nói ra, ba cái bóng người kia đồng thời giơ tay phải, ba đạo hỗn độn lôi đình màu sắc khác nhau vô thanh vô tức hóa thành một mảng lớn dòng lũ sấm sét hướng về Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân và Vũ Dư đạo nhân đánh tới.

Mây lành ở đỉnh đầu ba người quay cuồng, nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Cơ Hạo, bọn họ trên thực tế đã làm ra ứng đối.

Đỉnh đầu Đại Xích đạo nhân một bộ Thái Cực Đồ tính cả một tòa Linh Lung Bảo Tháp bay lên trời. Đỉnh đầu Thanh Vi đạo nhân một cây Hỗ Độn Trường Phiên (cờ phướn hỗn độn) tính cả một cây Long Hồ Như Ý rạng rỡ tỏa sáng, hai người đều có đỉnh cấp phòng ngự chí bảo bảo vệ toàn thân, chỉ có Vũ Dư đạo nhân ngạc nhiên ngẩng đầu, trong lúc vội vàng đem một thanh trường kiếm xanh lét hung hăng hướng bầu trời vạch một phát.

Vũ Dư đạo nhân không có hộ thân chi bảo nào ra dáng, trên người hẳn chỉ có vũ khí sắc bén sát phạt đỉnh cấp.

Đối mặt công kích thành linh xảy ra, hẳn chỉ có thể lấy công đối công, dốc hết toàn lực vạch ra một kiếm.

Ầm một tiếng, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân đồng thời hộc máu rơi xuống mặt đất, chỉ có sắc mặt Vũ Dư đạo nhân chợt trở nên thâm trầm, trong mây lành ở đỉnh đầu hẳn hai phân thân Vũ Dư áo bào đỏ, cực ác Vũ Dư bị hỗn độn lôi đình đánh vỡ nát...

Chương 1898: Cường Địch

Hỗn độn lôi đình hạ xuống như mưa rơi.

Trong lôi quang nhìn như đục ngầu ẩn chứa huyền diệu của tạo hóa, mỗi một đòn đều kinh thiên động địa, khiến người xa xa xem cuộc chiến cũng cảm thấy ngũ tạng như thiêu đốt, thần hồn chấn động. Lôi quang đục thủng hư không, nơi đi qua vạn vật hủy diệt, khi sấm sét nổ tung, Bàn Cổ mỗ đại lực như lá rụng trong gió kịch liệt lắc lư, tinh tú đầy trời đều treo ở trong hư không lung lay muốn rụng.

Bàn Ngu ngẩng đầu lên, vô cùng oán giận hướng lên trời rít gào một tiếng: “Các người, dám tranh thức ăn từ trong miệng ta?”

Hỗn độn khí tràn ngập, ba cái bóng người mờ lung lơ lửng ở trên không trung cười cười trào phúng, lôi quang trong tay bọn họ đánh ra càng thêm dày đặc, dứt khoát ngay cả Bàn Ngu cũng bao phủ ở trong. Vô số luồng lôi quang nổ tung ở trên người Bàn Ngu đang bị thương nặng, trực tiếp phát nổ máu thịt hằn bay tứ tung, đau không thể chịu được.

Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân cuộn mình ở dưới phòng ngự chí bảo của mình học ra cả đồng máu, liên tục trúng mấy chục phát hỗn độn lôi đình, đạo cơ của bọn họ phập phù, nguyên khí đại thương, mỗi người đều tổn thất ít nhất mười lượng kiếp tu vi.

Càng thảm hại hơn là Vũ Dư đạo nhân, hắn chống chọi một lần với hỗn độn lôi đình ba người kia đánh ra, hắn lại cảm giác mình giống như một cái vỏ trứng yếu ớt, mà đối phương lại là một khối đá hoa cương trải qua vô số năm gió sương rửa tội, chỉ khẽ chạm một phát, ba đại hóa thân hắn trăm tam thi mà thành đã bị hủy diệt mất hai cái, đạo cơ càng bị hao tổn, thương thế cực kỳ thâm trọng.

Nếu đem đạo cơ của Vũ Dư đạo nhân coi là một đài sen mỹ ngọc chạm khắc

thành, giờ phút này trên đài sen dày đặc vết nứt, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Nếu không phải hắc là nguyên linh Bàn Cổ phân hoá thành, trong minh minh được Bàn Cổ thế giới che chở, một đòn cứng đối cứng vừa xong đã sớm khiến Vũ Dư đạo nhân đạo quả tan vỡ, hồn phi phách tán.

Dù là như thế, sắc mặt bản tôn Vũ Dư đạo nhân cũng âm đạm thâm lương ngồi xếp bằng dưới đất, trong thất khiếu máu tươi từ từ chảy ra. Vũ Dư áo bào trắng cũng mình đầy thương tích, hắc cầm cây bản mạng bảo kiếm xanh mướt kia của Vũ Dư đạo nhân, mở ra Tru Lục Hãm Tuyệt kiếm trận đau khổ ngăn cản sấm sét đầy trời đánh phá.

Hai vị giáo chủ đang dò xét kiếm trận của Cơ Hạo, không chỉ là bản mạng bảo kiếm của U Minh đạo nhân biến thành mười tám tòa kiếm môn, bọn họ càng nhìn trúng Bàn Cổ Chung và Bàn Cổ Kiếm của Cơ Hạo.

Nhưng ba kẻ địch không ai ngờ tới đột nhiên buông xuống, lấy lực lượng cực kỳ đáng sợ đánh lén Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân và Vũ Dư đạo nhân, như bẻ gãy nghiền nát đem bọn họ đánh trọng thương, hai vị giáo chủ rung mình, đột nhiên thu hồi toàn bộ kim thân pháp thể, hung hãn, dứt khoát kiên quyết hướng ba cái bóng người đánh tới.

“Môi hở răng lạnh... Ba vị đạo hữu chớ hoảng, huynh đệ ta đến đây!” Hai vị giáo chủ cùng cất tiếng hét lớn, bọn họ lao tới bên người Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân, tế ra tòa bảo tháp tràn ngập tử khí kim quang, bảo tràng hào quang vạn trượng kia, gắt gao bảo vệ ở đỉnh đầu ba người gặp đánh bất ngờ bị thương nặng.

Vô lượng lôi quang như bão tố hạ xuống, chỉ nghe một chuỗi tiếng sét vang lên dày đặc, hai vị giáo chủ bảo tháp chấn động, bảo tràng âm đạm, trong thất khiếu hai người đồng thời phun ra một dòng máu tươi, ánh mắt thác loạn âm đạm từ trên cao cắm đầu ngã xuống.

“Trời cựa... Tu vi bọn họ thế mà lại không ở dưới Bàn Ngụ!” Hai vị giáo

chủ chốt trúng một đòn, bọn họ nhất thời cùng cất tiếng kêu khổ. Ba kẻ địch bất thành linh tới, từ số lượng pháp lực tu vi tuyệt đối để so sánh, tu vi bọn họ so với Bàn Ngu yếu hơn không ít, dù sao Bàn Ngu vừa mới cắn nuốt nhiều Ngu tộc thánh nhân như vậy cùng thế giới bốn nguyên bọn hắn chinh phục, pháp lực trong cơ thể thật sự mệnh mông như biển không thể đánh giá.

Nhưng từ độ tinh thuần của pháp lực, cùng với độ phù hợp của pháp lực với nguyên linh bản thân tới xem, tu vi ba người này không chỉ không thua Bàn Ngu, thậm chí còn hơn một chút! Bàn Ngu dựa vào là điên cuồng cắn nuốt gia tăng tu vi, lực lượng của hắn không tránh khỏi pha tạp một chút.

Mà ba vị này hiển nhiên là dựa vào tự mình khổ tu mà có lực lượng, thực lực họ có thể xưng là đáng sợ đến cực điểm!

Cái đĩa ngọc kia lơ lửng giữa không trung, hỗn độn linh quang không ngừng lóe lên, nhưng mất đi ba người bọn Đại Xích đạo nhân khổng lồ, nguyên linh đánh mất, không có bản năng của mình đĩa ngọc cứ khô khan cứng ngắc lơ lửng ở nơi đó như vậy, chưa làm ra bất cứ phản ứng nào đối với ba kẻ địch bất thành linh tới.

Vũ Dư đạo nhân ngẩng bật đầu lên, hắn hung hăng chỉ cái đĩa ngọc kia lớn tiếng quát: “Một đường sinh cơ cuối cùng... Mau mau...”

Còn chưa dứt lời, mấy trăm đạo hỗn độn lôi đình nhắm vào đầu hạ xuống, như một con cuồng long đánh xuống, bảo tràng của nhị giáo chủ bị đánh cho ầm ầm tan rã, vô số bảo châu và đá quý khác giống như mưa to tầm tã rải đầy đất. Nhị giáo chủ bị sấm sét đánh cho sứt đầu mẻ trán, hộc từng ngụm từng ngụm máu cắm đầu ngã xuống, đầu hung hăng va vào ngực Vũ Dư đạo nhân, đem hắn húc cắm đầu ngã xuống đất không thờ nổi.

“Chuyện khẩn cấp, đồng loạt ra tay!” Trên không Bồ Phán, đám người Phục Hy đồng loạt quát, quanh thân bọn họ lóe ra ánh sáng màu vàng, đồng thời hướng cái đĩa ngọc kia phóng đi.

“Thú vị, đều là một đám ‘đạo nhân’ dựa vào công đức dung hợp với đại đạo bốn nguyên?” Một bóng người giữa không trung cười trầm thấp: “Hậu nhân của Bàn Cổ, lại dùng loại pháp môn mưu lợi công đức hợp đạo này, không cảm thấy thẹn với tổ tiên sao?”

Người nọ lật tay đánh ra một chưởng, chỉ thấy trong hư không bỗng dừng ngưng tụ vô số bông tuyết màu đen, chợt hóa thành mấy trăm con rồng băng đen nhánh rống giận rít gào hướng bốn phía lao húc hỗn loạn. Rồng băng cấp tốc lướt qua hư không, nháy mắt xuyên thủng ngực Phục Hy, Hiên Viên, Thần Nông, Toại Nhân vân vân các tiên hiền, Nhân Hoàng nhân tộc.

Đám đông đại năng nhân tộc đồng loạt hộc máu, càng có người thân thể tan rã, trong cơ thể không ngừng có ánh sáng màu vàng phun trào ra, hóa thành các luồng thiên địa nguyên khí tinh thuần quay về thiên địa.

Càng nhiều rồng băng màu đen gào thét đánh tới, một tư thế đuổi tận giết tuyệt đem đám người Phục Hy triệt để nghiền nát.

Tự Văn Mệnh trên tế đàn đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, cửu đỉnh phun trào ra vô số ánh sáng mạnh mẽ chói lóa, dựa theo phương vị Cửu Cung bay lên trời, hung hăng lao về phía rồng băng màu đen đầy trời đánh tới.

Ầm một tiếng, vô số rồng băng màu đen nổ tung trên không, cửu đỉnh bị chấn động tới mức ngã trái ngã phải bay ra mấy chục vạn dặm. Tự Văn Mệnh hộc cả đống máu, không ngừng lui lại từng bước một, cầm đầu từ mép tế đàn ngã xuống.

“Khổ... Thực không nên đem khí vận nhân tộc ta cho mượn!” Tự Văn Mệnh cười khổ lắc đầu, bất đắc dĩ nhìn bầu trời: “Vừa rồi cho mượn, giờ gặp nạn... Về sau nhắc nhở hậu bối nhân tộc ta... Người tốt không được làm, đồ không được cho mượn.”

Đám người A Bảo, Quy Linh, Huyền Đô, Nghiễm Thành đồng thời hóa thân ánh sáng màu vàng hướng đĩa ngọc bay đi, nhưng hỗn độn lôi đình đầy trời quét

ngang qua, ba người rõ ràng không đem đám người A Bảo coi là đối thủ hăn hoi, chỉ một đòn tùy tay, nơi dư âm hỗn độn lôi đình đi qua, đám người A Bảo liền hộc máu trọng thương, giống như hòn đá từ trên cao nặng nề rơi xuống.

“Hậu duệ của Bàn Cổ... Ha ha!” Ba người cùng cất tiếng cười lên: “Năm đó một mình Bàn Cổ, đã đánh vô số đạo hữu của chúng ta xác nằm ngổn ngang, máu chảy thành sông. Không ngờ được hôm nay, hậu duệ của Bàn Cổ vậy mà lại yếu đuối như thế... Các người có tư cách gì, hưởng thụ đại thế giới Bàn Cổ mở chắt chứa ba ngàn đại đạo này?”

Một người trong đó cất tiếng quát: “Ra tay thôi, trừ đám nhân tộc hai chân nhỏ yếu kia, sinh linh khác... Phàm là mở linh trí, có tu vi, đều gạt bỏ... Trong nhân tộc hai chân, kẻ ngưỡng tụ đạo đài, tất cả đều phải chết!”

Chương 1899: Bồ Đạo

Tựa như là nắm chắc thắng lợi, ba cái bóng người không nhanh không chậm cười, không chút hoang mang rút lấy Hồng Mông hỗn độn khí, ở đỉnh đầu ngưng tụ một viên lại một viên hỗn độn lôi đình. Trong mấy nhịp thở ngắn ngủn, trên không toàn bộ Bàn Cổ mỗi đại lục đều bị hỗn độn lôi đình to bằng vại nước bao trùm, vô số đạo lôi quang lóe lên, chiếu thiên địa sáng bừng lên.

Vừa rồi mãnh liệt đánh bất ngờ một trận, giờ phút này trừ Bàn Ngu, đám người Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân đều bị thương nặng không dậy nổi, trừ Bàn Ngu, không có một ai có sức ngăn cản ba người kia.

Hỗn độn lôi đình giống như thủy triều vẫn đang tiếp tục hướng Bàn Ngu trút xuống, ba người liên thủ áp chế Bàn Ngu không thở nổi.

Dù là Bàn Ngu vừa mới cắn nuốt nhiều lực lượng như vậy, lấy năng lực của hắn, cũng cần hao phí nhiều năm mới có thể đem bốn nguyên các thế giới kia triệt để hóa thành lực lượng của mình. Giờ phút này đối mặt ba người liên thủ công kích, Bàn Ngu bị đánh cho máu thịt bay tứ tung, Nhị Nhật Lục Nguyệt trong cơ thể càng bị phát nổ thành vụn, nguyên linh bên trong đã sớm hóa thành hư ảo.

“Ba vị đạo hữu...” Một chân Bàn Ngu bị lôi hỏa nổ gãy, hắn quỳ ngã xuống đất lớn tiếng hô quát: “Bàn Cổ thế giới sẽ là của ba vị đạo hữu, ta chỉ cầu bình an thoát thân là được!”

Ba người cùng cất tiếng cười to, một người trong đó chỉ vào Bàn Ngu trào phúng nói: “Bàn Cổ thế giới tất nhiên là con mồi chúng ta dòm ngó vô số năm, giá trị của đạo hữu người, cũng không nhỏ hơn Bàn Cổ thế giới đâu. Thân phê đại đạo của đạo hữu kỳ diệu tuyệt luân, ba người chúng ta rất có hứng thú!”

Trong tiếng cười điên cuồng, ba người phân biệt rút ra một đao, một kiếm,

một giáo, ba món binh khí đều tản mát ra áp lực khủng bố làm người ta hít thở không thông, thân thể bọn họ nhoáng lên một cái đã tới bên người Bàn Ngu, đao kiếm cùng hạ xuống, giáo cắt qua, chỉ nghe Bàn Ngu rú thảm một tiếng, thân thể bị mạnh mẽ xé thành mấy chục khối.

Từng khối lớn máu thịt giống như lưu ly màu đen kịch liệt run rẩy ở trong hư không, tiếng thét chói tai của Bàn Ngu vang vọng toàn bộ Bàn Cổ thế giới: “Một khi đã như vậy, không làm thì thôi, làm thì làm tới cùng, người ta liều mạng thôi!”

Trên máu thịt Bàn Ngu bốc lên một ngọn lửa màu đen, vô số ngọn lửa màu đen nhanh chóng dây dưa với nhau, một cái lỗ đen hùng hực thiêu đốt đột ngột xuất hiện. Bàn Ngu quả thật đã tức giận đến cực điểm, cũng tuyệt vọng đến cực điểm.

Ban đầu, tất cả đều thuận lợi như thế, hãn thuận lợi thoát khỏi phong ấn, thuận lợi cắn nuốt tất cả của Bàn Ngu thế giới, thuận lợi đi tới Bàn Cổ thế giới, cắn nuốt nhiều con cháu phản nghịch như vậy, đem tu vi khôi phục đến một cái đỉnh phong mới tinh. Ngay tại thời điểm hãn thỏa thuê mãn nguyện chuẩn bị chiếm cứ toàn bộ Bàn Cổ thế giới, ba người này đột nhiên xuất hiện, hủy diệt mộng đẹp của hãn.

Trong bốn nguyên đại đạo của Bàn Ngu trừ cắn nuốt, càng có hủy diệt.

Hãn trời sinh đã mang theo một tia dự vọng điên cuồng hủy diệt người khác đồng thời cũng hủy diệt chính mình, khi ba người này đột ngột hạ sát thủ đánh hãn bị thương nặng, Bàn Ngu then quá hóa giận, lập tức sinh ra ý tưởng đồng quy vu tận với vạn vật.

“Ta bắt nguồn từ hủy diệt, cũng có thể trọng sinh ở trong hủy diệt!” Bàn Ngu khàn cả giọng tru lên: “Mọi điều các người hôm nay làm đối với ta, tương lai khi ta từ trong hủy diệt trở về, tất nhiên trả thù các người gấp trăm lần... Điều kiện tiên quyết là, các người lần này, có thể sống sót!”

Lỗ đen kịch liệt mở rộng, hỗn độn lôi đình đầy trời không ngừng hạ xuống, nhưng lỗ đen sau khi cắn nuốt những hỗn độn lôi đình đó tựa như khí cầu được bơm hơi cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt lỗ đen đã bành trướng so với Bàn Cổ mỗi đại lục còn to lớn hơn gấp trăm lần!

Lực hút khủng bố từ trong lỗ đen truyền đến, thiên địa vạn vật đều không tự chủ được hướng lỗ đen bay đi.

Ba người cùng cất tiếng kinh hô, đối mặt Bàn Ngu liều mạng, bọn họ thật sự luống cuống tay chân —— đến cấp độ này của bọn họ, nếu thực có một người không tiếc tất cả liều mạng, là đủ để kéo số lượng kẻ địch gấp mười đồng quy vu tận!

“Không quản được nữa, đem bảo bối áp đáy hòm lấy ra đi!” Một người trong đó lớn tiếng hô to: “Qua một kiếp này, một phương thiên địa này mặc cho người và ta tiêu dao. Vô thượng đại đạo, hy vọng vĩnh hằng, ngay tại trước mắt!”

Ba người cùng cất tiếng hét dài, trong cơ thể bọn họ phân biệt có ánh sáng kỳ lạ trào ra, vài món chí bảo tạo hình kỳ dị, uy thế siêu mạnh từ trong cơ thể bọn họ bay ra, mang theo tiếng gầm rú đáng sợ chủ động lao vào lỗ đen do Bàn Ngu biến thành.

Trong lòng đất Bàn Cổ mỗi đại lục, Quân đạo nhân nhìn Vu đạo nhân gắt gao ôm mình trầm giọng nói: “Kẻ địch năm đó vây công Bàn Cổ, lại may mắn chạy trốn? Người từ chỗ nào...”

Lắc đầu, Quân đạo nhân cười nói: “Giờ phút này hỏi những điều này, cũng toàn là những lời thừa thãi. Trừ tính nhiều năm, ta biết người đang tính kế rất nhiều chuyện, không ngờ được người có thể đi ra một bước này, thế mà lại liên thủ với bọn hắn. Người không sợ, bọn họ quay sang diệt sát người?”

Vu đạo nhân cười ha ha nhìn Quân đạo nhân, hân ôn hòa nói: “Không sợ, năm đó bọn họ bị Bàn Cổ làm trọng thương, thật không dễ gì trốn về thế giới bọn họ mở, hấp hối lâm vào ngủ say vĩnh hằng, nếu không ai giúp, bọn họ sẽ

vĩnh viễn ngủ say.”

Hít sâu một hơi, Vu đạo nhân lạnh nhạt nói: “Tam Bành những năm gần đây chưa từng xuất thế, người cho rằng bọn hắc đang làm gì? Bọn hắc đi khắp ức vạn thế giới xung quanh Bàn Cổ thế giới, thật không dễ gì mới tìm được ba người may mắn còn sót lại này. Là ta tự mình đánh thức bọn họ, nguyên linh bọn họ cộng sinh với ta, lấy ta làm chủ, bọn họ làm sao có thể diệt sát ta?”

Mỉm cười, Vu đạo nhân thản nhiên nói: “Diệt ba vị đệ tử kia của người trước, lấy nguyên linh bọn hắc một lần nữa tạo thành nguyên linh Bàn Cổ, rót vào đĩa ngọc hóa thành nguyên linh của đĩa ngọc, Bàn Cổ thế giới này sẽ hoàn toàn trong sự khống chế của ta. Chỉ cần ta hiểu được tất cả huyền bí trên cái đĩa ngọc này, chuyện Bàn Cổ năm đó chưa thể làm được, ta nhất định có thể làm được!”

Quân đạo nhân cười cười trào phúng: “Người cho rằng, người có thể làm được?”

Vu đạo nhân rất nghiêm túc gật gật đầu: “Đương nhiên, bởi vì lòng ta ác hơn Bàn Cổ... Thật ra, nếu năm đó Bàn Cổ không phải Bàn Cổ, mà là Nguyên Thủy Ma Tôn tên ngu xuẩn kia chúa tể Bàn Cổ, sợ là hắc đã sớm thành công rồi nhỉ?”

Vu đạo nhân nhìn Quân đạo nhân ôn hòa nói: “Người ta kiềm chế lẫn nhau, người cái gì cũng không làm được, người chỉ có thể trơ mắt nhìn môn nhân đệ tử của người bị người của ta tàn sát hết, chỉ có thể trơ mắt nhìn ta đại công cáo thành. Người yên tâm, có cái đĩa ngọc kia, ta nhất định có thể đem người triệt để gạt bỏ, từ nay về sau ta mới là—— bản ngã duy nhất, chân chính của Bàn Cổ thế giới!”

Quân đạo nhân suy nghĩ một lát, sau đó hắc cười lên: “Nếu tất cả như thường, đương nhiên lần này người đã thành công. Nhưng, lại có nhân tố hỗn loạn tham gia cục diện, chung quy lời của người không tính nữa. Ta cũng không biết nhân tố hỗn loạn này là Oa Linh từ đâu đưa tới, nhưng nhân tố hỗn loạn chính là nhân tố hỗn loạn...”

Vô lượng hào quang từ trong cơ thể Quân đạo nhân trào ra, như vô số đao kiếm hung hăng đâm vào trong cơ thể Vu đạo nhân.

Quân đạo nhân lớn tiếng quát: “Đến đi, đại đạo có thiếu, người ta cùng bổ sung... Nếu đệ tử nhà ta thắng, có thể phá đạo mà ra, tự nhiên là ta... Nếu ba người kia thắng, cuối cùng chính là người chấp chương vạn vật... Xem tạo hóa của người và ta như thế nào!”

Vu đạo nhân tức giận mắng một tiếng, nhưng còn chưa chờ hấn ra tay, thân thể hấn và Quân đạo nhân đồng thời hóa thành một đạo linh quang trong suốt, dần dần biến mất trong thiên địa.

Trong hư không, Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, khí tức khủng bố ba người kia tản mát ra không có bất cứ trở ngại nào đối với hấn nữa, thân thể hấn một lần nữa khôi phục linh động tự nhiên.

Càng đặc sắc hơn là, cái đĩa ngọc kia thế mà lại tự hướng hấn bay qua, hóa thành ba ngàn luồng thanh khí rót vào mi tâm Cơ Hạo.

Chương 1900: Trảm Tuyệt

Ba ngàn thanh khí dung nhập trong cơ thể, nguyên linh Cơ Hạo chợt kịch liệt chấn động. Đạo đài của hắn vô thanh vô tức phân giải, hóa thành các luồng thanh khí nhỏ bé cấp tốc dung hợp với thân thể.

Trong chớp mắt ngăn ngừn, nguyên linh và thân thể dung hợp đã hoàn thành hoàn mỹ.

Từng luồng hỗn độn khí từ mỗi ngõ ngách của thân thể tự dưng sinh ra, kéo dài miên man, cuồn cuộn. Cơ Hạo chỉ cảm thấy thân thể chưa bao giờ nhẹ nhàng, tỉnh táo như vậy, hắn cảm thấy giờ phút này thân thể hắn mới là thân thể chân chính, giống như bỏ đi gông xiềng nặng nề nào đó, từ ác mộng lặng lẽ thức tỉnh.

Bàn Cổ Chung âm âm phân giải, hóa thành các luồng hỗn độn khí tức dày nặng nhập vào thân thể Cơ Hạo.

Đây là chí bảo xương cột sống Bàn Cổ biến thành Bất Chu sơn luyện chế mà thành, Bàn Cổ Chung sau khi dung hợp với Cơ Hạo, Cơ Hạo chỉ cảm thấy toàn thân có dòng chảy nóng sôi sục, một lực lượng mạnh tới mức khiến hắn trong lúc nhất thời không thể nắm giữ chạy chồm rống giận ở trong cơ thể hắn.

Cơ Hạo đột nhiên hiểu ra, trước kia hắn lấy Bàn Cổ Chung hộ thể, căn bản chính là chuyện lẫn lộn đầu đuôi. Hắn tu luyện đã là Bàn Cổ chân thân, hắn sớm nên đem Bàn Cổ Chung thật sự hòa hợp một thể với bản thân. Bàn Cổ Chung chính là hắn, hắn chính là Bàn Cổ Chung, Cơ Hạo hắn, sẽ có được cột sống không thể phá vỡ kia của Bàn Cổ thánh nhân!

“Ta cảm thấy, vẫn là rìu chém người sáng khoái hơn!” Trong thần hồn không gian, đạo đài Cơ Hạo phân giải, nguyên linh đã dung hợp với thân thể, chỉ có hư ảnh chễm chệ khoanh chân mà ngồi, chiếm cứ toàn bộ thần hồn không gian.

Hắn liên miên căn nhắc: “Rìu lớn, uy mãnh bá đạo, mới là binh khí nam nhân nên có... Kiếm thứ này, hơi nữ tính một chút!”

“Nữ tính? Người từ đâu học được từ này?” Quanh thân Cơ Hạo quay cuồng các dòng lũ hỗn độn, từng đạo thanh khí từ trong cơ thể hắn dâng trào ra, tách ra vô số hỗn độn lôi đình hướng hắn đánh tới.

“Ô, vấn đề này cũng không quan trọng.” Hư ảnh dần dần đứng dậy, sai bước chân, bày ra một tư thế quyền cực kỳ cứng cố: “Hiện tại cân nhắc là, đánh chết ba tên khốn kiếp này thế nào!”

Cơ Hạo chậm rãi giơ lên Bàn Cổ Kiếm, từng tia kiếm ý vô cùng sắc bén từ trong Bàn Cổ Kiếm cuộn cuộn lao ra, vô số hỗn độn lôi đình bao trùm toàn bộ Bàn Cổ mỗi đại lực bị các kiếm quang nhỏ bé cắt ra, hỗn độn khí tiết ra ngoài, không còn một chút xú lực sát thương nào nữa.

Lỗ đen Bàn Ngu biến thành còn đang cấp tốc mở rộng, ba người kia đang dốc hết toàn lực ứng phó lỗ đen Bàn Ngu biến thành, đột nhiên nhìn thấy Cơ Hạo quanh thân hỗn độn khí quay cuồng, lại có vô lượng thanh quang quán quanh hướng mình đi tới từng bước một, ba người không khỏi đồng thời cười lên: “Bàn Cổ thế giới không còn ai nữa... Trẻ con sao dám làm càn?”

Một người trong đó không để ở trong lòng tùy tay rung lên, từng ngọn lửa màu u lam tự nhiên sinh ra, hóa thành mảng lớn hỏa tước hướng vào đầu Cơ Hạo hạ xuống.

Bàn Cổ Kiếm ngân lên ‘Keng!’ một tiếng, Cơ Hạo tùy tay nhoáng trường kiếm lên một nhát, hỏa tước đầy trời bị một đạo kiếm quang quét hết. Hỏa tước vỡ toang, từng tia lửa màu u lam bám vào ở trên thân Bàn Cổ Kiếm, chưa thể tạo thành bất cứ tổn hại nào đối với Bàn Cổ Kiếm.

Ánh mắt ba người chột ngờ trông, bọn họ nghiêm nghị hướng Cơ Hạo nhìn tới.

Các luồng hỗn độn khí tức bốc lên ở trên thân Bàn Cổ Kiếm, rõ ràng là một thanh kiếm, nhưng hỗn độn khí tức ở ngoài bảo kiếm ngưng tụ thành hư ảnh một cây rìu cực lớn. Trên cây rìu lớn đó vô số hoa văn phong cách cổ xưa như ẩn như hiện, một ý chí giết chóc làm người ta tuyệt vọng từ trong hư ảnh cây rìu lớn không ngừng trào ra.

“Đây là...” Thân thể ba người kịch liệt run lên một cái, hư ảnh cây rìu lớn đó đã đánh thức ác mộng đáng sợ nhất trước kia của bọn họ, làm bọn họ nhớ lại chiến trường từng máu chảy thành biển, thân bay đầy trời.

Người khổng lồ đó so với tất cả ma thần còn đáng sợ hơn chính là cầm cây rìu lớn đó, ở trong vô số hỗn độn ma thần vây công hấn giết ra giết vào.

“Người, không có khả năng là hấn!” Một người lớn tiếng rít gào: “Hấn đã ngã xuống, triệt để ngã xuống rồi, nguyên linh hấn chia ba, xem, ba phần nguyên linh của hấn ở ngay nơi đó, là ba người bọn họ! Thân thể hấn càng phân giải thành vô số mảnh vỡ, điều này không thể sai, tuyệt đối không thể sai!”

“Người không có khả năng là hấn, người yếu như vậy, mà hấn mạnh như vậy!” Lại một người thét chói tai: “Người...”

Cơ Hạo giờ Bàn Cổ Kiếm, từng luồng kiếm ý sát khí lạnh lẽo quét ngang hư không, đem hỗn độn lôi đình đầy trời quét sạch.

“Ta sợ ta không bỏ được bọn hấn!” Cơ Hạo hướng hư ảnh nói: “Người xem, vừa rồi ta dùng hết toàn bộ khí lực, kiếm trận áp đáy hòm cũng đã dùng ra, ta có thể bỏ bị thương Bàn Ngu, nhưng không cách nào thật sự thương tổn đến bốn nguyên của hấn. Thực lực của ta quá yếu, bọn hấn quá mạnh, nếu không gây thương tổn tới bốn nguyên của bọn hấn, như vậy ta bỏ bọn hấn bao nhiêu kiếm cũng như nhau cả!”

“Trừ phi người có được lực lượng cùng cảnh giới với bọn hấn!” Hư ảnh cười lên: “Người tạm thời chưa có loại lực lượng này, nhưng người có thể mượn mà...”

Hư ảnh nhắm mắt lại, mái tóc dài trên đầu không gió tự động.

Cơ Hạo cũng nhắm mắt lại, giơ lên cao cao Bàn Cổ Kiếm trong tay.

Bí pháp của Thiếu Ti vẫn đang phát động, khí vận của Bàn Ngu theo sợi kết nối cực nhỏ kia trong minh minh, vẫn đang không ngừng hướng Cơ Hạo ập tới. Cối xay đại đạo chợt xuất hiện phía sau Cơ Hạo, cối xay vốn từ hủy diệt đại đạo cùng tạo hóa đại đạo ngưng tụ thành, vốn chỉ là cao thấp hai tầng cối xay, nay lại gia tăng tới ba ngàn tầng.

Ba ngàn mặt cối xay hoặc xuôi hoặc ngược, hoặc nhanh hoặc chậm, hoặc hỗn loạn hoặc cân đối, hoặc ngưng trệ hoặc chuyển động, vô số luồng thanh quang lượn lờ, Cơ Hạo phát động cối xay đại đạo, trong sợi dây nối liền tinh tế kia đột nhiên ập tới một luồng lực lượng cường đại thái quá.

Mỗi tế bào trong cơ thể Cơ Hạo đều đang hoan hô nhảy nhót, thân thể hân hoan giống như hoang mạc khô cạn vô số năm, tham lam cắn nuốt luồng lực lượng tới từ bên ngoài này. Hỗn độn khí nồng đậm không ngừng từ trong cơ thể Cơ Hạo trào ra, thân thể hân hoan cao lên từng tia một, bành trướng từng chút một.

Theo thân thể Cơ Hạo bành trướng, lỗ đen Bàn Ngu biến thành lại đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Không cần ba người kia áp chế, lỗ đen Bàn Ngu biến thành đang thu nhỏ lại, hơn nữa tốc độ thu nhỏ lại càng lúc càng nhanh. Trong lỗ đen truyền đến tiếng rống giận dữ không thể tin của Bàn Ngu, hân diện cuồng rít gào, chửi rủa, không biết làm sao xì xà xì xồ không biết đang nói những gì.

Thân thể Cơ Hạo đang cao lên từng tắc một, trăm trượng, nghìn trượng, vạn trượng...

Ba người đang không ngừng lui về phía sau, mặt mang sự tuyệt vọng không thể tin lui về phía sau từng bước một.

Bọn họ ở trên người Cơ Hạo cảm nhận được khí tức khủng bố lớn nhất trong đời bọn họ, khí tức so với ác mộng còn đáng sợ hơn đó trào ra từng tia một, từng chút một tái hiện nhân gian...

Trong thần hồn hư không, hư ảnh giờ tay phải, sau đó hướng phía trước vung mạnh một phát.

Cơ Hạo khẽ thở dài một tiếng, tâm cảnh hắt một mảng sáng bừng, sau đó hướng về phía trước vung mạnh Bàn Cổ Kiếm.

Khai Thiên, Ích Địa, Vạn Vật Sinh, Vạn Vật Diệt, Vạn Vật Luân Hồi...

Năm chiêu hợp nhất, Bàn Cổ Kiếm kéo lên một đạo hàn quang xé rách vạn vật, làn da toàn thân Cơ Hạo đột nhiên vỡ ra, một mảng lớn máu tươi không ngừng từ trong vết thương phun ra. Lực lượng một đòn này vượt qua cực hạn thừa nhận của thân thể hắt giờ phút này, hắt vừa ra tay, bản thân đã bị thương nặng.

May mắn có lực lượng của Bàn Ngu bên kia không ngừng ập tới không ngừng rót vào Bàn Cổ Kiếm, không ngừng rót vào trong cơ thể Cơ Hạo, không ngừng chữa trị thân thể bị hao tổn của hắt.

Thân thể ba người đồng thời phun máu, bị một kiếm của Cơ Hạo chém thành sáu đoạn.

Sau đó Cơ Hạo lại chém... Lại chém... Lại chém... Một kiếm lại một kiếm, thông thả vô cùng lại kiên định dị thường liên tiếp chém ra...

Trảm tuyệt vạn vật, trảm tuyệt thiên hạ.

Đây mới là một đòn năm chiêu hợp nhất chân chính, tên gọi là ‘Tuyệt’!

Chương 1901: Đi Xa (1)

Pháo hoa ba tháng, chim bay cỏ mọc dài.

Trên ruộng, vô số nông dân đang vất vả cày cấy chăm sóc hoa màu; trên đồng cỏ đàn gia súc chậm rãi hành tẩu, giống như đám mây bay to lớn phiêu đảng ở trên hải dương màu xanh lục; trên bầu trời, có chiến sĩ cười ác diệu phiêu diêu qua, tiếng kêu bén nhọn của tọa kỵ xé rách tầng mây, dẫn tới không ít đứa trẻ trên mặt đất đều ngẩng đầu cười vui, truy đuổi.

Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh sóng vai đứng cạnh một dòng sông lớn, nhìn các bóng con thuyền trên sông.

Có người đánh cá buông câu, đang câu lên một con cá lớn dài mấy thước, người đánh cá lớn tuổi lớn tiếng hô hào, thiếu chút nữa bị con cá lớn ra sức giãy dụa kéo xuống nước; phía sau người đánh cá già một thiếu niên cường tráng lao vút đến, nhoáng cái chế trụ mang cá, đem con cá lớn kịch liệt quẫy kia xách lên thuyền đánh cá, sau đó một quyền đánh ngất.

Thiếu niên này, thế mà lại là thực lực Đại Vu đỉnh phong, nhưng nhìn khuôn mặt non nớt của hắn, hắn nhiều nhất cũng chỉ mười ba mười bốn tuổi!

Đại Hạ sau khi lập đỉnh, khí vận nhân tộc cường thịnh, trong mấy năm ngắn ngủn, tốc độ sinh sản tăng trưởng của nhân tộc tăng vọt, thiên tài tuần ngàn trong tộc nhân trẻ tuổi cũng xuất hiện ùn ùn, thực lực tổng hợp của nhân tộc đang lấy một loại tốc độ đáng sợ không ngừng tăng lên.

Đặc biệt sau khi Cơ Hạo trăm tuyệt ba vị khai thiên thánh nhân tới từ bên ngoài kia, lực lượng khí vận kỳ dị trên người bọn họ tản mát ra dung nhập nhân tộc, xu thế quật khởi của nhân tộc càng là một bước lên trời, ngắn ngủn mấy năm biến hóa khiến Cơ Hạo cùng Tự Văn Mệnh đều cảm thấy kinh ngạc run rẩy!

“A thúc, đừng nói ta không chịu làm việc, thật sự là... Nợ nhân tình, phải

trả!” Cơ Hạo lười biếng nhìn Tự Văn Mệnh, tùy tay đem một quyển trục da rồng to lớn đưa qua: “Vây, Vu Điện phân chia chế độ tổ chức chín đại điện đường, còn có đại vu nhân tộc lấy cửu đỉnh kiểm tra thực lực bình định tiêu chuẩn, cùng với quy tắc cân bằng đại quyền của Nhân Hoàng và đại quyền của Vu Điện, tất cả ở đây rồi.”

Dùng sức chỉ chỉ đầu, Cơ Hạo nhìn Tự Văn Mệnh hét lớn: “Vắt hết óc đó, a thúc, người cho rằng mấy thứ này dễ cân nhắc ra như vậy sao? Nhất là, ta đi rồi, long tộc, phượng tộc cũng phải dọn đi khỏi Bàn Cổ thế giới, thiên đình này...”

Ngẩng đầu lên nhìn nhìn trời, Cơ Hạo đề thấp thanh âm: “Về sau thiên đình sẽ là Đông công, Tây mẫu cầm quyền, nhưng tinh quân đầy trời đều là Vu Thần nhân tộc ta, một số ý tưởng của ta đều viết ở trong này, ngài cân nhắc mà làm đi!”

Tự Văn Mệnh nghiêm nghị tiếp nhận quyển trục da rồng, hẩn lạng lễ thờ dài nói: “Thật phải đi? Không lưu lại giúp ta? Đại Hạ, còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

Cơ Hạo không hé răng, chỉ cười ‘Hì hì’.

Có thể làm sao bây giờ? Có thể lưu lại sao? Đã đáp ứng hư ảnh rồi! Tuy chuyện hẩn mời Cơ Hạo hỗ trợ không khó, lại cực kỳ hao phí thời gian, càng là việc phải xem vận khí, đáp ứng rồi, phải làm thôi!

Nhìn khuôn mặt Cơ Hạo đầy ý cười, Tự Văn Mệnh bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Hẩn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ánh mắt thâm thúy, giống như hai thanh kiếm sắc bén, như muốn đâm xuyên qua một mảng vòm trời này: “Được rồi, người mang đi một nhóm người, cũng là dòng dõi nhân tộc ta. Ở ngoài Bàn Cổ thế giới, còn có nhiều thế giới phấn khích như vậy... Chờ thế cục Đại Hạ ổn định, a thúc cũng dẫn một nhóm người ra ngoài đi một chút, dạo chơi chút.”

Cơ Hạo kinh hãi nhìn Tự Văn Mệnh: “A thúc, người muốn làm gì?”

Tự Văn Mệnh cũng cười ‘Hì hì’, hẳn rất vui vẻ nói: “Vì nhân tộc ta, đương nhiên là phải tận khả năng, đem cờ xí Đại Hạ ta, cắm khắp một khoảng tình không này.”

Vang lớn ‘Keng’ một tiếng, Hiên Viên Kiếm ở bên hông Tự Văn Mệnh kịch liệt nhảy lên, khôn cùng kiếm ý tràn ngập, dẫn tới Bàn Cổ Kiếm cũng ở bên hông Cơ Hạo kịch liệt chấn động lên.

Tự Văn Mệnh và Cơ Hạo đồng thời ra tay khẽ vỗ chuôi kiếm, lúc này mới đem hai thanh thần binh hiệu chiến trấn an được.

Tự Văn Mệnh cười nói: “Đám dị tộc đó có thể tiến vào, chúng ta đương nhiên cũng có thể đi ra ngoài! Tương lai, sẽ có Phục Hy Thánh hoàng, Thần Nông Thánh hoàng, Hiên Viên Thánh hoàng tọa trấn nhân tộc, vĩnh trấn Bàn Cổ, người khác, đều sẽ cùng nhau đi ra ngoài với a thúc ta!”

Cơ Hạo âm thầm gật đầu.

Phục Hy Thánh hoàng cơ trí thánh minh, có thể trừ tính chung toàn cục.

Thần Nông Thánh hoàng ôn hòa thuần hậu, có thể củng cố lòng người.

Hiên Viên Thánh hoàng cương mãnh quyết đoán, có thể chinh chiến thiên hạ.

Ba người liên thủ tọa trấn nhân tộc, hẳn có thể củng cố thể cục Đại Hạ, khiến nhân tộc không có nỗi lo.

Càng quan trọng hơn là, sau một phen kinh biến kia của mấy năm trước, Đại Xích đạo nhân, Thanh Vi đạo nhân, Vũ Dư đạo nhân còn có hai vị giáo chủ tất cả đều bị thương nặng, tất cả đều đóng cửa đàn tràng toàn tâm toàn ý tu tâm dưỡng tính.

Trừ Oa Linh, đám Thánh hoàng, tiên hiền nhân tộc dùng Kỳ Nguyên Tế Đàn tấn thăng thánh vị, lấy vô lượng công đức dung hợp đại đạo, bọn họ chính là chỉ cường giả của Bàn Cổ thế giới. Mà Oa Linh lại là thần hộ mệnh của Đại Hạ, còn

có cái gì phải lo lắng đâu?

Có lẽ, tương lai có thể chuyện đáng lo lắng, nhưng mà chuyện tương lai sao...

Thời điểm Tự Văn Mệnh cũng phải mang theo đại quân nhân tộc lao ra khỏi Bàn Cổ thế giới, thống lĩnh ức vạn Vu Thần chinh chiến vô số dị thế giới, tương lai... Ai nói rõ được chứ?

Đứng ở cạnh dòng sông lớn, Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh nói liên miên rất nhiều rất nhiều, Cơ Hạo vẫn thản nhiên cười, nhưng sắc mặt Tự Văn Mệnh lại đã biến hóa nhiều lần, nhiều thời điểm, hắn rất ngưng trọng cúi đầu trầm ngâm, càng có một số thời điểm, hắn lấy ra bút mực, đem lời Cơ Hạo nói gặt gao ghi tạc trên quyển trục da rồng.

Đã mấy ngày như thế, Cơ Hạo và Tự Văn Mệnh vẫn luôn đứng ở bờ sông...

Xa xa đột nhiên truyền đến tiếng kêu vui vẻ của Man Man: “Cơ Hạo, Cơ Hạo, đồ đạc đều chuẩn bị xong rồi. Man Man đem hầm rượu của a cha dọn trống rồi, còn có sư phụ ủ rượu tốt nhất của Chúc Dung bộ đều đã mang theo, a nha nha, còn có rất nhiều rất nhiều đồ, đều chuẩn bị xong rồi.”

Gió sông thổi đến, Thiếu Ti mái tóc dài bay múa đứng ở trên một ngọn đồi xa xa, cười tủm tỉm nhìn Man Man sôi nổi hướng Cơ Hạo chạy tới.

Nhìn Man Man hoạt bát vui vẻ, Tự Văn Mệnh đột nhiên nở nụ cười: “Còn nhớ, năm đó ở Nam Hoang lần đầu gặp người... Thật không ngờ, cuối cùng cứu Bàn Cổ thế giới, lại là người!”

Cơ Hạo nặng nề thở dài một hơi, hắn dùng sức vỗ vỗ ngực mình cười khổ nói: “Bàn Ngu biến thành lỗ đen bị phong ấn trong cơ thể ta, Tam Bành cũng ngủ say trong linh khiếu của ta, Nguyên Thủy Ma Tôn cũng phong ấn ở trong lòng ta, cứu xong Bàn Cổ thế giới... Toàn thân ta đều là tà ma, ngẫm lại xem, ta phải xa chạy cao bay, đỡ cho ngày nào mấy kẻ đó đột nhiên bừng tỉnh, lại gặp phải phiền toái!”

Tự Văn Mệnh cười, Man Man dùng sức nhào vào trong lòng Cơ Hạo.

Cơ Hạo ôm Man Man, nhìn Tự Văn Mệnh trong ánh mắt mang theo ý lo lắng nồng đậm, cười nói: “A thúc không cần lo, chờ ta... Chờ ta hoàn thành chuyện ta đã hứa hẹn kia, toàn bộ của Bàn Ngụ đều đã biến thành của ta, Tam Bành cũng thế, Nguyên Thủy Ma Tôn cũng thế... Sẽ có người đối phó bọn họ.”

Tự Văn Mệnh nhìn Cơ Hạo một cái thật sâu, dùng sức vỗ bờ vai của hắn một phát: “Như thế, lên đường bình an!”

Cơ Hạo cười, hắn đưa tay chộp một phát ở trên thân Bàn Cổ Kiếm, chỉ nghe một tiếng nổ vang, hư ảnh một cây rìu to bằng ngón cái bị hắn từ trong thân kiếm lấy ra. Dem phủ ảnh nho nhỏ này đưa cho Tự Văn Mệnh, Cơ Hạo cười nói: “Đây là một điểm bốn nguyên đại phủ của khai thiên thánh nhân Bàn Cổ sử dụng, a thúc đem nó ôn dưỡng ở trong cửu đỉnh, vô luận là bố trí Cửu Châu kết giới, hay là dùng để ứng đối kẻ địch, chung quy sẽ hữu dụng.”

“Dùng thêm một ít tiên thiên thần liệu nuôi nấng nó, nói không chừng, tương lai Đại Hạ sẽ có một thanh thần binh trấn áp khí vận, tóm lại là tốt.”

Vỗ vỗ đầu Man Man, Cơ Hạo nghiêm nghị hướng Tự Văn Mệnh cúi đầu hành một lễ, sau đó xoay người sai bước rời khỏi, không quay đầu nhìn thêm một cái nào nữa.

Man Man cười ha ha hướng Tự Văn Mệnh vái một cái, vội vàng đuổi theo Cơ Hạo.

“Cơ Hạo à, Cơ Hạo, chúng ta sắp đi ra ngoài chơi sao? Mang nhiều người như vậy đi ra ngoài à? Nha, chúng ta có phải sắp giống đám dị tộc kia, đi rất nhiều rất nhiều thế giới, đánh nhau với rất nhiều rất nhiều người, sau đó cướp địa bàn của bọn họ, cướp đồ của bọn họ hay không?”

Chương 1902: Đi Xa (2)

“Đánh trận sao, thú vị nhất... Ở Đại Hạ, không ai dám động thủ với Man Man, thật không có ý nghĩa. Vẫn là đi ra ngoài tìm những người to gan bắt nạt mới thú vị!”

“Lại nói, Bàn Cổ thế giới này chỉ chút đồ như vậy, cũng nhìn phát chán rồi, vẫn là tìm chút đồ chơi mới lạ mới thú vị chứ!”

Cơ Hạo đi tới bên người Thiếu Ti, một tay nắm lấy tay Thiếu Ti, một tay chộp lấy Man Man, sóng vai đi về phía xa xa.

“Nhưng, Man Man à, một ngày nào đó, mọi người sẽ nhớ Bàn Cổ thế giới.” Tiếng cười Cơ Hạo theo gió xa xa truyền đến: “Đến lúc đó, mọi người không khóc nhè mới là... Dù sao, ta cũng không biết khi nào mới có thể trở về, mới có thể trở về đây! Vận khí tốt, có lẽ một hai trăm năm, vận khí không tốt thì sao... Ai biết được? Cái đó thật sự là trời mới biết.”

Ngoài thành Bồ Phán, một đội ngũ quy mô khổng lồ lẳng lặng chờ Cơ Hạo.

Nha Công mang theo Kim Ô đạo binh số lượng đông đảo.

Hạ Mễ mang theo một đám thủy tộc tinh nhuệ được lựa chọn kỹ càng.

Vô Chi Kỳ và Viên Lực quản hạt một đoàn sơn tinh thủy quái cổ quái.

Hành La Quân, lão thạch và lão thụ quái bạn cũ của Cơ Hạo ở rừng rậm Nam Hoang xen lẫn trong đám người, Hành La Quân ngồi ở trên đầu cành của lão thụ quái, vừa gặm trái cây, vừa dùng hột hướng tới lão thạch đầu ném loạn, vỏ trái cây hột rơi đầy đất.

Phong Hành kéo cái tay nhỏ nhắn của Da Ma Sam Gia, vẻ mặt trấn định tự nhiên hạnh phúc, cười ha ha đứng ở một bên.

Bụng Da Ma Sam Gia đã nhô lên cao cao, nàng cũng mang theo nụ cười hiền thực, một bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên bụng. Ở phía sau Da Ma Sam Gia, đám dị tộc năm đó bị Cơ Hạo bắt sống trở thành tù binh, lại may mắn dựa vào Cơ Hạo che chở thoát khỏi Bàn Ngu căn cước, mặt đang đen sì đứng ở nơi đó.

Rất hiển nhiên, bọn họ không muốn theo Cơ Hạo rời khỏi Bàn Cổ thế giới.

Bàn Cổ thế giới chim hót hoa thơm, sản vật tốt tươi, hơn nữa an bình tường hòa có thể an cư lạc nghiệp, cuộc sống bình yên, ai còn muốn bước vào hỗn độn mênh mông, một lần nữa xóc nảy lưu lạc không biết ngày mai như thế nào chứ?

Các quý tộc dị tộc này, bọn họ là người đã hưởng thụ quen, bọn họ làm sao nỡ từ bỏ cuộc sống hậu đãi của Bàn Cổ thế giới?

Nhưng năm dặm lớn là đại gia!

Nhìn Vũ Mục cười ha ha đứng một bên giám sát bọn họ, lại nhìn nhìn Nghệ Địa nóng lòng muốn thử không ngừng kéo cung cài tên, còn có Thái Ti vẽ mặt mơ mơ màng màng đứng ở một bên ngáp...

Đám dị tộc tâm không cam tình không nguyện cay đắng cúi đầu, không có một ai dám nói chuyện!

Dù sao Bàn Ngu cũng bị Cơ Hạo trấn áp phong ấn rồi, bọn họ còn dám nói cái gì? Bọn họ thật ra trong lòng biết rõ, Cơ Hạo sao có thể đem bọn họ để lại Bàn Cổ thế giới ‘chỉ thuộc về nhân tộc Đại Hạ’?

Không thấy đám long tộc, phượng tộc kia cũng bắt đầu di dời rồi sao? Trừ lưu lại tứ hải long vương còn có tứ phương phượng chủ, chủ lực khác của long tộc, phượng tộc đã phân biệt ngăn chuẩn một thế giới phụ cận Bàn Cổ thế giới, bắt đầu hướng hai cái thế giới đó di dời, xâm lược!

Dòng dõi Bàn Cổ thuần túy cũng không dám cạnh tranh đại thế với nhân tộc, ngoan ngoãn rời khỏi Bàn Cổ thế giới, bọn họ đám dị tộc này... Trừ đi, còn có

thế như thế nào?

Đám đông tộc nhân Kim Ô bộ, Chúc Dung bộ đứng xa xa ở một bên, lặng lặng nhìn bên này.

Chúc Dung Thị, Cơ Hạo và Thanh Phục, còn có một đám thân nhân bạn bè của Cơ Hạo, toàn bộ mọi người lặng lặng nhìn bên này. Bọn họ biết Cơ Hạo muốn rời khỏi, bọn họ không biết Cơ Hạo vì sao phải rời khỏi.

Nhưng chưa có ai đưa ra dị nghị, nay Cơ Hạo bất luận làm gì, nói cái gì, mỗi tiếng nói cử động đều đủ để ảnh hưởng đại thế Bàn Cổ thế giới. Cho nên, chưa có ai đưa ra dị nghị, chưa có ai khuyên bảo Cơ Hạo bất cứ một câu nào, bởi vì bọn họ biết, việc Cơ Hạo làm, tất nhiên là có nguyên nhân.

Cơ Hạo kéo Thiếu Ti và Man Man chậm rãi hướng phía một đám người thân bạn bè đi đến.

Ba người quỳ xuống đất, hướng Chúc Dung Thị, Cơ Hạo và Thanh Phục phân biệt lễ bái hành lễ. Cơ Hạo và Thanh Phục phân biệt đưa tay đặt ở đỉnh đầu bọn họ, dựa theo truyền thống Nam Hoang, hướng thiên địa thần linh cầu nguyện, giúp ba người cầu phúc.

Chúc Dung Thị dứt khoát hóa thân làm một ngọn lửa, vòng quanh Cơ Hạo, Thiếu Ti và Man Man nhảy lên điệu nhảy hiến tế cầu thông thiên địa của nguyên thủy thần tộc thời thái cổ.

Từng luồng lực lượng thiên địa không ngừng hướng Chúc Dung Thị hội tụ đến, tộc nhân Chúc Dung thị, Kim Ô bộ ở xung quanh đồng thời hát lên ca dao hiến tế cổ xưa.

.....

Thiên Địa Kim Kiều đã hòa hợp một thể với Đông Hoàng Xa Liễn, ở dưới pháp lực cường đại của Cơ Hạo thúc dục, Đông Hoàng Xa Liễn hóa thành một

tòa thành trì to lớn phạm vi mấy vạn dặm, chở một đám tùy tùng, chở mấy trăm vạn quý tộc dị tộc tâm không cam tình không nguyện lao vào Hồng Mông hỗn độn.

Bàn Cổ thế giới đã ở phía sau, Thiên Địa Kim Kiều cùng Đông Hoàng Xa Liễn liên thủ chạy như bay, trong nháy mắt đã là mấy vạn ức dặm.

Phi hành như thế suốt một tháng, hướng phía sau nhìn lại, Bàn Cổ thế giới vẫn khổng lồ, thế tích trong tầm nhìn chưa thu nhỏ lại một chút nào.

Đã trải qua một trận chiến với Bàn Ngụ, Bàn Cổ thế giới nhận được thế giới bốn nguyên lực khổng lồ vô cùng, Bàn Cổ thế giới tiến vào giai đoạn tăng trưởng nhanh chóng cực kỳ đáng sợ, mỗi một ngày lãnh thổ Bàn Cổ thế giới đều hướng ra phía ngoài khuếch trương con số khổng lồ mấy trăm triệu dặm, toàn bộ thế giới đang trở nên càng thêm thần kỳ mỹ lệ.

Vô số quý tộc dị tộc đứng ở rìa xe kéo, khóc sướt mướt nhìn Bàn Cổ thế giới đi xa.

Bọn họ thật sự không thể lý giải, lấy thực lực Cơ Hạo hiện nay, còn có vô thượng công huân hãn lập được, hãn nên ở lại Bàn Cổ thế giới tận tình hưởng thụ, cao cao tại thượng nắm giữ tất cả, hãn vì sao phải dẫn nhiều tùy tùng như vậy, ngu ngốc chạy vào Hồng Mông?

Hồng Mông hỗn độn này có gì tốt? Vô lượng phiêu lưu, vô số nguy cơ, chỉ có các quý tộc dị tộc này mới biết được, đi xa ở trong hỗn độn là chuyện buồn tẻ chán nản cỡ nào, nguy hiểm cỡ nào! Trong lịch sử, các quý tộc dị tộc viễn chinh, đều là dùng thi thể chồng chất như núi trải thành con đường!

Chợt xe kéo ngừng lại, một lực lượng nhu hòa chặn lại chiếc xe kéo khổng lồ.

Thần quang bảy màu lóe lên, Oa Linh và Phục Hy uốn lượn thân rắn thật dài, chậm rãi từ trong thần quang bảy màu đi ra.

Cơ Hạo vội vàng nghênh đón, nghiêm nghị hướng Oa Linh, Phục Hy hành lễ tham kiến.

Phục Hy cười ha ha nhìn Cơ Hạo chậm rãi gật đầu, trong mắt tràn đầy ý vui mừng.

Oa Linh thì chậm rãi tới trước mặt Cơ Hạo, nàng ghé đến trước mặt Cơ Hạo, đôi mắt như ánh sao chăm chú nhìn mắt Cơ Hạo. Nàng tựa như xuyên thấu qua mắt Cơ Hạo, thấy được hư ảnh nào đó không nói một lời trong thần hồn không gian.

“Đi nhanh về nhanh... Sớm ngày tìm được thứ muốn tìm... Dù sao Bàn Cổ thế giới, chỉ thuộc về Bàn Cổ!”

Oa Linh vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Cơ Hạo.

Thần quang bảy màu hiện lên, Oa Linh và Phục Hy như lúc bọn họ đến, lặng yên không một tiếng động rời khỏi.

Đông Hoàng Xa Liễn tung lên một luồng ánh sáng màu vàng lao về phía sâu trong hỗn độn, Cơ Hạo đứng ở đỉnh chóp xe kéo, lẳng lặng nhìn hỗn độn triều tịch vô biên vô hạn ở bốn phương tám hướng.

“Được rồi, lão già, hiện tại chúng ta chính thức xuất phát rồi... Tìm được một cái thế giới phù hợp đủ để chịu tải chút mảnh vỡ chân linh lạc ấn đó của người, khiến người một lần nữa trưởng thành... Ài, đây thật đúng là công việc thử vận may!”

“Người nói, ta cần khi nào mới có thể trở lại Bàn Cổ thế giới? Khi đó, a cha ta, a nương ta, bọn họ khẳng định là không còn nữa... Ta có thể nhìn thấy, đó là tộc nhân bao nhiêu đời sau này của ta.”

“Hy vọng khi đó, bọn họ còn có thể nhớ rõ tên của ta!”

“Hy vọng khi đó, chuyện xưa của ta cho dù biến thành thần thoại, bọn họ vẫn

có thể nhớ rõ tên của ta!”

“Hy vọng khi đó, huyết mạch tộc nhân của ta vẫn đang truyền thừa sinh sản, bằng hữu của ta, người thân của ta, tên của bọn họ vẫn như hồng hoang tinh thần trên bầu trời, còn có thể rạng rỡ tỏa sáng ở trong tinh không Bàn Cổ thế giới!”